Khí Vũ Trụ

Tác giả TA LÀ LÃO NGŨ

Nhóm dịch:

Table of Contents

Chương 01: Ta gọi Lam Tiểu Bố

Chương 2: Đĩa bay rơi vào trên Địa Cầu

Chương 3: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Chương 4: Nam tử trung niên kỳ quái

Chương 5: Đi tìm việc làm

Chương 6: Đã có thể tu luyện

Chương 7: Bệnh đống tầm

Chương 8: Luyện Tinh Hóa Khí

Chương 9: Không còn đường để lựa chọn

Chương 10: Đoán cốt

Chương 11: Chương 11

Chương 12: Đều ở đây để tìm Lam Tiểu Bố

Chương 13: Đêm mưa tàn sát

Chương 14: Đêm mưa tàn sát (2)

Chương 15: Không phải ngạc nhiên vì mừng sợ, mà là sợ

Chương 16: Bác sĩ Lam từ chức

Chương 17: Đấu giá Thiên m

Chương 18: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố

Chương 19: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 20: Đánh cướp

Chương 21: Đánh cướp (2)

Chương 22: Truy tìm Lam Tiểu Bố

Chương 23: Truy tìm Lam Tiểu Bố (2)

Chương 24: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới.

Chương 25: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới (2)

Chương 26: Cá lọt lưới.

Chương 27: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên.

Chương 28: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên (2)

Chương 29: Mối thù kiếp trước kiếp này báo.

Chương 30: Bị truy nã.

Chương 31: Bị truy nã. (2)

Chương 32: Đây không phải là thói quen.

Chương 33: Đây không phải là thói quen. (2)

Chương 34: Thất âm.

Chương 35: Muốn lấy phương thuốc về.

Chương 36: Muốn lấy phương thuốc về (2)

Chương 37: Người hủy diệt Lam Tung

Chương 38: Hang ổ của Sinh Ngạc bang.

Chương 39: Hang ổ của Sinh Ngạc bang. (2)

Chương 40: Thực lực của Lam Tiểu Bố

Chương 41: Thực lực của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 42: Tiêu diệt

Chương 43: Thôn Lâu gia

Chương 44: Thôn Lâu gia (2)

Chương 45: Đơn giản như vậy

Chương 46: Đơn giản như vậy (2)

Chương 47: Dọa lui Lâu gia

Chương 48: Dọa lui Lâu gia (2)

Chương 49: Ta là Cung

Chương 50: Ta là Cung (2)

Chương 51: Chuyện xưa

Chương 52: Đĩa bay quỷ dị

Chương 53: Đĩa bay quỷ dị

Chương 54: Điên cuồng cướp đoạt

Chương 55: Côn Luân

Chương 56: Côn Luân (2)

Chương 57: Ăn mày

Chương 58: Sói xám

Chương 59: Sói xám (2)

Chương 60: Người đàn ông của ta.

Chương 61: Trả ơn.

Chương 62: Trả ơn (2)

Chương 63: Thái Xuyên cổ đạo.

Chương 64: Thái Xuyên cổ đạo (2)

Chương 65: Rời khỏi Địa Cầu.

Chương 66: 2 nền văn minh

Chương 67: 2 nền văn minh (2)

Chương 68: Đồng bào tinh cầu Lam Á

Chương 69: Đồng bào tinh cầu Lam Á (2)

Chương 70: Tinh cầu Chân Nặc

Chương 71: Tinh cầu Chân Nặc (2)

Chương 72: Quân đoàn Trưng Tinh

Chương 73: Quân đoàn Trưng Tinh (2)

Chương 74: Kiểm tra lực đấm

Chương 75: Kiểm tra lực đấm (2)

Chương 76: Vòng ba đơn giản

Chương 77: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố

Chương 78: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 79: Thiếu Úy

Chương 80: Thiếu Úy (2)

Chương 81: Sợ ngươi không đến

Chương 82: Tranh đoạt doanh trại

Chương 83: Tranh đoạt doanh trại (2)

Chương 84: 2 quyền 1 cước

Chương 85: 2 quyền 1 cước (2)

Chương 86: Nhiệm vụ tân binh

Chương 87: Tân binh đều là bia đỡ đạn

Chương 88: Tân binh đều là bia đỡ đạn (2)

Chương 89: Lại lên chức

Chương 90: Lại lên chức (2)

Chương 91: Đi tinh cầu Thiên La

Chương 92: Đi tinh cầu Thiên La (2)

Chương 93: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Chương 94: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật. (2)

Chương 95: Lam Tiểu Bố bất an

Chương 96: Lam Tiểu Bố bất an (2)

Chương 97: Lựa chọn

Chương 98: Cách thi tuyển.

Chương 99: Cách thi tuyển (2)

Chương 100: Thi tuyển tinh hệ.

Chương 101: Thi tuyển tinh hệ (2)

Chương 102: Kết quả không thể tin được.

Chương 103: Vòng hai: sinh tử chiến.

Chương 104: Vòng hai: sinh tử chiến (2)

Chương 105: Ta hiểu rõ ngươi.

Chương 106: Ta hiểu rõ ngươi (2)

Chương 107: Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm chú ý đến

Chương 108

Chương 109

Chương 110: Đội hộ vệ tan rã.

Chương 111: Đội hộ vệ tan rã (2)

Chương 112: Đi đến Ngọc Khải tinh.

Chương 113: Đi đến Ngọc Khải tinh (2)

Chương 114: Tiệt Thạch

Chương 115: Tiệt Thạch (2)

Chương 116: Kiếm lời một khoảng Tiệt Thạch lớn

Chương 117: Thắng đổ cả sòng bạc.

Chương 118: Thắng đổ cả sòng bạc (2)

Chương 119: Bị để mắt đến.

Chương 120: Bị để mắt đến (2)

Chương 121: Tiệt Thạc bị trộm.

Chương 122: Tiệt Thạc bị trộm (2)

Chương 123: Cha của RIan.

Chương 124: Cha của Rian (2)

Chương 125: Tâm tư.

Chương 126: Tâm tư (2)

Chương 127: Lại đến

Chương 128: Người cô độc đêm ngày vạn trượng

Chương 129: Người cô độc đêm ngày vạn trượng (2)

Chương 130: Chết không cam tâm

Chương 131: Chết không cam tâm (2)

Chương 132: Hồng Vân tông

Chương 133: Hồng Vân tông (2)

Chương 134: Kim ô quyết

Chương 135: Tẩy Thai trì

Chương 136: Tẩy Thai trì (2)

Chương 137: Lá chắn vũ trụ

Chương 138: Lá chắn vũ trụ (2)

Chương 139: Kim đan có phẩm cấp

Chương 140: Kim đan có phẩm cấp (2)

Chương 141: Đồ tốt

Chương 142: Đồ tốt (2)

Chương 143: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi

Chương 144: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi (2)

Chương 145: Chạy trốn thế nào

Chương 146: Chạy trốn thế nào (2)

Chương 146: Chết một đại nhân vật

Chương 147: Chết một đại nhân vật (2)

Chương 148: Bất Tử quyết

Chương 149: Bất Tử quyết (2)

Chương 150: Uẩn Đan thành công

Chương 151: Uẩn Đan thành công (2)

Chương 152: Vũ Trụ Duy Mô

Chương 153: Vũ Trụ Duy Mô (2)

Chương 154: Thất âm cường đại

Chương 155: Thất âm cường đại (2)

Chương 156: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Chương 157: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 158: Một cái rìu*

Chương 159: Một cái rìu (2)

Chương 160: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo

Chương 161: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo (2)

Chương 162: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi

Chương 163: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi (2)

Chương 164: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào

Chương 165: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào (2)

Chương 166: Lam Á

Chương 167: Lam Á (2)

Chương 168: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi

Chương 169: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi (2)

Chương 170: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô

Chương 171: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô (2)

Chương 172: Ngưng Đan

Chương 173: Ngưng Đan (2)

Chương 174: Thành phố Mâu Bắc Phường

Chương 175: Thành phố Mâu Bắc Phường (2)

Chương 176: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc

Chương 177: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc (2)

Chương 178: Địa bàn đầu tiên

Chương 179: Địa bàn đầu tiên (2)

Chương 180: Gia nhập tông môn khó khăn

Chương 181: Gia nhập tông môn khó khăn (2)

Chương 182: Cá ánh bạc

Chương 183: Cá ánh bạc (2)

Chương 184: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa

Chương 185: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa (2)

Chương 186: Thành chủ mới ác độc tới vô biên

Chương 187: Thành chủ mới ác độc tới vô biên (2)

Chương 188: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn

Chương 189: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn (2)

Chương 190: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây

Chương 191: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây (2)

Chương 192: Một mạch Hồng Vân bi thảm

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn

Chương 197: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn (2)

Chương 198: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt

Chương 199: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt (2)

Chương 200: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn

Chương 201: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn (2)

Chương 202: Người được gia tộc Quy Hải phái tới

Chương 203: Người được gia tộc Quy Hải phái tới (2)

Chương 204: Vậy thì dễ làm rồi

Chương 205: Vậy thì dễ làm rồi (2)

Chương 206: Đan lâu sụp đổ, chưởng quỹ không còn

Chương 207

Chương 208: Lửa giận của gia tộc Quy Hải

Chương 209: Lửa giận của gia tộc Quy Hải (2)

Chương 210: Quảng trường Côn Khư

Chương 211: Quảng trường Côn Khư (2)

Chương 212: Không đồng ý không được

Chương 213: Không đồng ý không được (2)

Chương 214: Đoàn Hồn thuật cấp bốn

Chương 215: Đoàn Hồn thuật cấp bốn (2)

Chương 216: Hắn không nói giỡn với ta

Chương 217: Hắn không nói giỡn với ta (2)

Chương 218: Lam Tiểu Bố đào hố

Chương 219: Lam Tiểu Bố đào hố (2)

Chương 220: Sợ vị hôn thê

Chương 221: Sợ vị hôn thê (2)

Chương 222: Cẩn thận Cửu Chân sơn

Chương 223: Cẩn thận Cửu Chân sơn (2)

Chương 224: Cửu Châu sơn âm hiểm

Chương 225: Cửu Châu sơn âm hiểm (2)

Chương 226: Không lừa được Lam Tiểu Bố (1)

Chương 227: Không lừa được Lam Tiểu Bố (2)

Chương 228: Ngũ Chi Huyền Giản. (1)

Chương 229: Ngũ Chi Huyền Giản. (2)

Chương 230: Thái Xuyên.(1)

Chương 231: Thái Xuyên.(2)

Chương 232: Bãi miễn vị trí tông chủ. (1)

Chương 233: Bãi miễn vị trí tông chủ. (2)

Chương 234: Phải giữ vững khí chất. (1)

Chương 235: Phải giữ vững khí chất. (2)

Chương 236: Đây mới là đánh nhau thật sự (1)

Chương 237: Đây mới là đánh nhau thật sự (2)

Chương 238: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (1)

Chương 239: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (2)

Chương 240: Đệ Nhị Đạo Điển (1)

Chương 241: Đệ Nhị Đạo Điển (2)

Chương 242: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Chương 243: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Chương 244: Khí vũ trụ (1)

Chương 245: Khí vũ trụ (2)

Chương 246: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (1)

Chương 247: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (2)

Chương 248: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (1)

Chương 249: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (2)

Chương 250: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (1)

Chương 251: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (2)

Chương 252: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (1)

Chương 253: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (2)

Chương 254: Tự có nơi để đi (1)

Chương 255: Tự có nơi để đi (2)

Chương 256: Lam Tiểu Bố mai phục (1)

Chương 257: Lam Tiểu Bố mai phục (2)

Chương 258: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (1)

Chương 259: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (2)

Chương 260: Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 261: Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 262: Ha ha (1)

Chương 263: Ha ha (2)

Chương 264: Rời khỏi Mưu Bắc (1)

Chương 265: Rời khỏi Mưu Bắc (2)

Chương 266: Người bạn duy nhất (1)

Chương 267: Người bạn duy nhất (2)

Chương 268: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (1)

Chương 269: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (2)

Chương 270: Đao Khẩu ổ (1)

Chương 271: Đao Khẩu ổ (2)

Chương 272: Nhân Tiên đáng sợ (1)

Chương 273: Nhân Tiên đáng sợ (2)

Chương 274: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (1)

Chương 275: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (2)

Chương 276: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (3)

Chương 277: Nhân Tiên vẫn lạc (1)

Chương 278: Nhân Tiên vẫn lạc (2)

Chương 279: Tiểu Vạn Thọ sơn

Chương 280: Không có khả năng Hóa Đan (1)

Chương 281: Không có khả năng Hóa Đan (2)

Chương 282: Không có khả năng Hóa Đan (3)

Chương 283: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Chương 284: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Chương 285: Cửu Châu sơn cặn bã (1)

Chương 286: Cửu Châu sơn cặn bã (2)

Chương 287: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 288: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 289: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (3)

Chương 290: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (4)

Chương 291: Thất âm Sát (1)

Chương 292: Thất âm Sát (2)

Chương 293: Lôi kiếp của Nhân Tiên (1)

Chương 294: Lôi kiếp của Nhân Tiên (2)

Chương 295: Hư Thần Cảnh (1)

Chương 296: Hư Thần Cảnh (2)

Chương 297: Vây công Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 298: Vây công Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 299: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (1)

Chương 300: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (2)

Chương 301: Mộc Dương Chiết nóng nảy (1)

Chương 302: Mộc Dương Chiết nóng nảy (2)

Chương 303: Cả Nguyên Châu chấn động (1)

Chương 304: Cả Nguyên Châu chấn động (2)

Chương 305: Bị lừa (1)

Chương 306: Bị lừa (2)

Chương 307: Đến Cổ Tinh sơn (1)

Chương 308: Đến Cổ Tinh sơn (2)

Chương 309: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Chương 310: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Chương 311: Lạc Kích Cốc (1)

Chương 312: Lạc Kích Cốc (2)

Chương 313: Họa kích đáng sợ (1)

Chương 314: Họa kích đáng sợ (2)

Chương 315: Chúng ta là bạn phải không? (1)

Chương 316: Chúng ta là bạn phải không? (2)

Chương 317: Chúng ta là bạn phải không? (3)

Chương 318: Mầm họa (1)

Chương 319: Mầm họa (2)

Chương 320: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (1)

Chương 321: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (2)

Chương 322: Hỏa diễm đang thai nghén (1)

Chương 323: Hỏa diễm đang thai nghén (2)

Chương 324: Kim Cô Tiên (1)

Chương 325: Kim Cô Tiên (2)

Chương 326: Sư phụ của Liễu Ly. (1)

Chương 327: Sư phụ của Liễu Ly. (2)

Chương 328: Lại giết Nhân Tiên. (1)

Chương 329: Lại giết Nhân Tiên. (2)

Chương 330: Tiên thể (1)

Chương 331: Tiên thể (2)

Chương 332: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (1)

Chương 333: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (2)

Chương 334: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (1)

Chương 335: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (2)

Chương 336: Là ta chủ động đến. (1)

Chương 337: Là ta chủ động đến. (2)

Chương 338: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (1)

Chương 339: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (2)

Chương 340: Ta đến mượn đồ. (1)

Chương 341: Ta đến mượn đồ. (2)

Chương 342: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (1)

Chương 343: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (2)

Chương 344: Rời khỏi Nguyên Châu. (1)

Chương 345: Rời khỏi Nguyên Châu. (2)

Chương 346: Quá trình truyền tống đáng sợ. (1)

Chương 347: Quá trình truyền tống đáng sợ. (2)

Chương 348: Quá trình truyền tống đáng sợ. (3)

Chương 349: Biến cố. (1)

Chương 350: Biến cố. (2)

Chương 192: Tin tức của Lạc Thải Tư.

Chương 351: Tin tức của Lạc Thải Tư. (1)

Chương 352: Tin tức của Lạc Thải Tư. (2)

Chương 353: Thương hải tang điền. (1)

Chương 354: Thương hải tang điền. (2)

Chương 355: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (1)

Chương 356: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (2)

Chương 357: ân oán. (1)

Chương 358: ân oán. (2)

Chương 359: Chân Tiên trên Địa Cầu. (1)

Chương 360: Chân Tiên trên Địa Cầu. (2)

Chương 361: Cửu trọng thiên. (1)

Chương 362: Cửu trọng thiên. (2)

Chương 363: Bí mật của Lam gia. (1)

Chương 364: Bí mật của Lam gia. (2)

Chương 365: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (1)

Chương 366: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (2)

Chương 367: Rước lấy phiền phức. (1)

Chương 368: Rước lấy phiền phức. (2)

Chương 369: Vô giới. (1)

Chương 370: Vô giới. (2)

Chương 371: Dưới đáy lồng giam. (1)

Chương 372: Dưới đáy lồng giam (2)

Chương 373: Luyện Hồn Oa. (1)

Chương 374: Luyện Hồn Oa. (2)

Chương 375: Luân hồi Hải Đường. (1)

Chương 376: Luân hồi Hải Đường. (2)

Chương 377; Đấu với Chân Tiên. (1)

Chương 378; Đấu với Chân Tiên. (2)

Chương 379: Nhân gia đại thiện. (1)

Chương 380: Nhân gia đại thiện. (2)

Chương 381: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 382: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 303: Không thể luyện tiên đan. (1)

Chương 384: Không thể luyện tiên đan. (2)

Chương 385: Nhân Tiên (1)

Chương 386: Nhân Tiên (2)

Chương 387: NGôn gia tìm đến. (1)

Chương 388: NGôn gia tìm đến. (2)

Chương 389: Một hắc điếm. (1)

Chương 390: Một hắc điếm. (2)

Chương 391: Địa Sát Biến (1)

Chương 392: Địa Sát Biến (2)

Chương 393: Thành chủ mời. (1)

Chương 394: Thành chủ mời. (2)

Chương 395: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (1)

Chương 396: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (2)

Chương 397: Dược Hương cốc gặp nạn. (1)

Chương 398: Dược Hương cốc gặp nạn. (2)

Chương 399: Có nhân thì có quả. (1)

Chương 400: Có nhân thì có quả. (2)

Chương 401: Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Chương 402: Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 403: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (1)

Chương 404: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (2)

Chương 405: Giết Kim Tiên. (1)

Chương 406: Giết Kim Tiên. (2)

Chương 407: Giết Kim Tiên. (3)

Chương 408: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (1)

Chương 409: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (2)

Chương 410: Không có thời gian. (1)

Chương 411: Không có thời gian. (2)

Chương 412: Suy nghĩ hão huyền. (1)

Chương 413: Suy nghĩ hão huyền. (2)

Chương 414: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (1)

Chương 415: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (2)

Chương 416: Không sợ chết. (1)

Chương 417: Không sợ chết. (2)

Chương 418: Trường Sinh Quyết. (1)

Chương 419: Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 420: Rời đi. (1)

Chương 421: Rời đi. (2)

Chương 422: Tô Sầm luyện thần. (1)

Chương 423: Tô Sầm luyện thần. (2)

Chương 424: Tiên trận sư cấp ba. (1)

Chương 425: Tiên trận sư cấp ba. (2)

Chương 426: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Chương 427: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 428: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (1)

Chương 429: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (2)

Chương 430: Vận may của tông môn. (1)

Chương 431: Vận may của tông môn. (2)

Chương 432: Một người một tiên thành. (1)

Chương 433: Một người một tiên thành. (2)

Chương 434: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (1)

Chương 435: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (2)

Chương 436: Bắt đầu đại chiến. (1)

Chương 437: Bắt đầu đại chiến. (2)

Chương 438: Một trận chiến gian nan. (1)

Chương 439: Một trận chiến gian nan. (2)

Chương 440: Tình cảnh tồn vong. (1)

Chương 441: Tình cảnh tồn vong. (2)

Chương 442: Tình cảnh thảm khốc (1)

Chương 443: Tình cảnh thảm khốc (2)

Chương 444: Chiến quả to lớn. (1)

Chương 445: Chiến quả to lớn. (2)

Chương 446: Giết ngươi trước rồi nói. (1)

Chương 447: Giết ngươi trước rồi nói. (2)

Chương 448: Đây là địa bàn của ta. (1)

Chương 449: Đây là địa bàn của ta. (2)

Chương 450: Thực lực tông môn tăng mạnh. (1)

Chương 451: Thực lực tông môn tăng mạnh. (2)

Chương 452: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (1)

Chương 453: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (2)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (1)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (2)

Chương 456: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (1)

Chương 457: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (2)

Chương 458: Đừng chọc đến Trận vương. (1)

Chương 459: Đừng chọc đến Trận vương. (2)

Chương 460: Linh Vi Tiên Vực. (1)

Chương 461: Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 462: Cường giả không rõ lai lịch. (1)

Chương 463: Cường giả không rõ lai lịch. (2)

Chương 464: Cường giả không rõ lai lịch. (3)

Chương 465: Yểm Ma. (1)

Chương 466: Yểm Ma. (2)

Chương 467: Lực lượng của một người. (1)

Chương 468: Lực lượng của một người. (2)

Chương 469: Trận môn Hư Không (1)

Chương 470: Trận môn Hư Không (2)

Chương 471: Thăng Tinh Tiên Đình.

Chương 472: Cấm Tiên ti. (1)

Chương 473: Cấm Tiên ti. (2)

Chương 474: Tuần tra nhà tù. (1)

Chương 475: Tuần tra nhà tù. (2)

Chương 476: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (1)

Chương 477: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (2)

Chương 478: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (1)

Chương 479: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (2)

Chương 480: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (3)

Chương 481: Thu hồi đạo điển. (1)

Chương 482: Thu hồi đạo điển. (2)

Chương 483: Ta dạy ngươi luyện đan. (1)

Chương 484: Ta dạy ngươi luyện đan. (2)

Chương 485: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (1)

Chương 486: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (2)

Chương 487: Bách Đoan tiên trang. (1)

Chương 488: Bách Đoan tiên trang. (2)

Chương 489: Trận văn hư không. (1)

Chương 490: Trận văn hư không. (2)

Chương 491: Liễu Ly còn sống. (1)

Chương 492: Liễu Ly còn sống. (2)

Chương 493: Lại diệt thêm một lần nữa. (1)

Chương 494: Lại diệt thêm một lần nữa. (2)

Chương 495: Người là do ta thả. (1)

Chương 496: Người là do ta thả. (2)

Chương 497: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (1)

Chương 498: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (2)

Chương 499: Lam tiểu tiên ti.

Chương 500: Bách Đoan gia luống cuồng. (1)

Chương 501: Bách Đoan gia luống cuồng. (2)

Chương 502: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (1)

Chương 503: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (2)

Chương 504: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (1)

Chương 505: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (2)

Chương 506: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (1)

Chương 507: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (2)

Chương 508: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (1)

Chương 270: Đệ tử không thể tiến vào top 10.

Chương 509: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (2)

Chương 510: Hạng nhất. (1)

Chương 511: Hạng nhất. (2)

Chương 512: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (1)

Chương 513: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (2)

Chương 514: Lam Tiểu Bố điên rồi. (1)

Chương 515: Lam Tiểu Bố điên rồi. (2)

Chương 516: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (1)

Chương 517: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (2)

Chương 518: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 519: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 520: Tiên Linh Thể giả. (1)

Chương 521: Tiên Linh Thể giả. (2)

Chương 522: Tiên Đan Vương cấp bảy. (1)

Chương 523: Tiên Đan Vương cấp bảy. (2)

Chương 524: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (1)

Chương 525: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (2)

Chương 526: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (3)

Chương 527: Chém Đan Yểm. (1)

Chương 528: Chém Đan Yểm. (2)

Chương 529: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 530: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 531: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (1)

Chương 532: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (2)

Chương 533: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (1)

Chương 534: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (2)

Chương 535: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(1)

Chương 536: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(2)

Chương 537: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Chương 538: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Chương 539: Thương hội có lai lịch rất lớn. (1)

Chương 540: Thương hội có lai lịch rất lớn. (2)

Chương 541: Tiên Đan vương cấp bảy. (1)

Chương 542: Tiên Đan vương cấp bảy. (2)

Chương 543: Cải trang thành hình dạng của mình. (1)

Chương 544: Cải trang thành hình dạng của mình. (2)

Chương 545: Đồng tình một giây. (1)

Chương 546: Đồng tình một giây. (2)

Chương 547: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (1)

Chương 548: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (2)

Chương 549: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (1)

Chương 550: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (2)

Chương 551: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (1)

Chương 552: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (2)

Chương 553: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (1)

Chương 554: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (2)

Chương 555: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 556: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 557: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 558: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 559: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (1)

Chương 560: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (2)

Chương 561: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (1)

Chương 262: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (2)

Chương 563: Hắn nói không sai. (1)

Chương 564: Hắn nói không sai. (2)

Chương 565: Cường giả tụ hội. (1)

Chương 566: Cường giả tụ hội. (2)

Chương 567: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (1)

Chương 568: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (2)

Chương 569: Ban thưởng đáng sợ. (1)

Chương 570: Ban thưởng đáng sợ. (2)

Chương 571: Đoạt hạng nhất rất khó.

Chương 572: Đoạt hạng nhất rất khó. (2)

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan.

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan. (2)

Chương 575: Thứ tự xuất hiện.

Chương 576: Thứ tự xuất hiện. (2)

Chương 577: Vừa mừng vừa sợ.

Chương 578: Vừa mừng vừa sợ. (2)

Chương 579: Tác dụng của đan dược.

Chương 580: Tác dụng của đan dược. (2)

Chương 581: Chuẩn bị đi.

Chương 582: Chuẩn bị đi. (2)

Chương 583: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 584: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 585: Lam Tiểu Bố luận đan. (2)

Chương 586: Thong dong rời đi.

Chương 587: Thong dong rời đi. (2)

Chương 588: Ô Đào Lâm Mạch bạo động.

Chương 589: Ô Đào Lâm Mạch bạo động. (2)

Chương 590: Luyện hóa.

Chương 591: Luyện hóa. (2)

Chương 592: Thú triều.

Chương 593: Thú triều. (2)

Chương 594: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ.

Chương 595: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ. (2)

Chương 596: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết.

Chương 597: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết. (2)

Chương 598: Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Chương 599: Khốn Sát tiên trận cấp chín. (2)

Chương 600: Nhỏ yếu là nguyên tội.

Chương 601: Nhỏ yếu là nguyên tội. (2)

Chương 602: Uy danh

Chương 603: Uy danh (2)

Chương 604: Kết giao với một người huynh đệ.

Chương 605: Kết giao với một người huynh đệ. (2)

Chương 606: Tiên Đình Vương nghênh đón.

Chương 607: Tiên Đình Vương nghênh đón. (2)

Chương 608: Thuận tiện làm mai.

Chương 609: Thuận tiện làm mai. (2)

Chương 610: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 611: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 612: Trận bàn may mắn.

Chương 613: Trận bàn may mắn. (2)

Chương 614: Oan uổng.

Chương 615: Oan uổng. (2)

Chương 616: Tiên Tủy Trì có vấn đề.

Chương 617: Tiên Tủy Trì có vấn đề. (2)

Chương 618: Tiên Tủy Mạch.

Chương 619: Tiên Tủy Mạch. (2)

Chương 620: Bát Cửu lôi kiếp.

Chương 621: Bát Cửu lôi kiếp. (2)

Chương 622: Đến đòi nợ.

Chương 623: Đến đòi nợ. (2)

Chương 624: Hai tiên đình vương mất tích.

Chương 625: Hai tiên đình vương mất tích. (2)

Chương 626: Chỗ dựa của Đằng Mạc.

Chương 627: Chỗ dựa của Đằng Mạc. (2)

Chương 628: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Chương 629: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. (2)

Chương 630: Đạo không trầm luân.

Chương 631: Đạo không trầm luân. (2)

Chương 632: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn.

Chương 633: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn. (2)

Chương 634: Tiểu Bố ra tay.

Chương 635: Tiểu Bố ra tay. (2)

Chương 636: Trận môn hư không biến mất.

Chương 637: Trận môn hư không biến mất. (2)

Chương 638: Thần Nữ.

Chương 639: Thần Nữ. (2)

Chương 640: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Chương 641: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)

Chương 642: Trạm hư không Tà Giác.

Chương 643: Trạm hư không Tà Giác. (2)

Chương 644: Mua vé có hố.

Chương 645: Mua vé có hố. (2)

Chương 646: Không có cơ hội quay về.

Chương 647: Không có cơ hội quay về. (2)

Chương 648: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì.

Chương 649: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì. (2)

Chương 650: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ.

Chương 651: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ. (2)

Chương 652: Chém Tiên đế.

Chương 653: Chém Tiên đế. (2)

Chương 654: Linh Thực vũ trụ.

Chương 655: Linh Thực vũ trụ. (2)

Chương 656: Bố gia ngươi nhất định phải quản.

Chương 657: Bố gia ngươi nhất định phải quản. (2)

Chương 658: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi.

Chương 659: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi. (2)

Chương 660: Cảm ơn ngươi đã tin ta.

Chương 661: Cảm ơn ngươi đã tin ta. (2)

Chương 662: Ai mà không phải là Tiên Đế.

Chương 663: Ai mà không phải là Tiên Đế. (2)

Chương 664: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế.

Chương 665: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế. (2)

Chương 666: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 667: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. (2)

Chương 668: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu.

Chương 669: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu. (2)

Chương 670: Tìm kiếm đường ra.

Chương 671: Tìm kiếm đường ra.(2)

Chương 672: Tuyệt Sinh Đàm.

Chương 673: Tuyệt Sinh Đàm. (2)

Chương 674: Hợp tác với Tiên Đế.

Chương 675: Hợp tác với Tiên Đế. (2)

Chương 676: Đều có tính toán riêng.

Chương 677: Đều có tính toán riêng. (2)

Chương 678: Vạch mặt

Chương 679: Vạch mặt (2)

Chương 680: Một bàn tay.

Chương 681: Một bàn tay. (2)

Chương 682: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được.

Chương 683: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được. (2)

Chương 648: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc.

Chương 685: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc. (2)

Chương 686: Dã tu mà người người có thể đánh giết.

Chương 687: Dã tu mà người người có thể đánh giết. (2)

Chương 688: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì.

Chương 689: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì. (2)

Chương 690: Không cần đi vội.

Chương 691: Không cần đi vội. (2)

Chương 692: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn.

Chương 693: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn. (2)

Chương 694: Ta đã từng có một người bạn.

Chương 695: Ta đã từng có một người bạn. (2)

Chương 696: Thần trận.

Chương 697: Thần trận. (2)

Chương 698: Nghê Quang Thần Bàn.

Chương 699: Nghê Quang Thần Bàn. (2)

Chương 700: Xé rách hư không.

Chương 701: Xé rách hư không. (2)

Chương 702: Diệt môn.

Chương 703: Diệt môn. (2)

Chương 704: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực.

Chương 705: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực. (2)

Chương 706: Chuyến thăm hỏi phô trương.

Chương 707: Chuyến thăm hỏi phô trương. (2)

Chương 708: Uy hiếp.

Chương 709: Uy hiếp. (2)

Chương 710: Phong Loan.

Chương 711: Phong Loan. (2)

Chương 712: Tổ tiên của Thạch Yến.

Chương 713: Tổ tiên của Thạch Yến. (2)

Chương 714: Nữ nhân cường đại.

Chương 715: Nữ nhân cường đại. (2)

Chương 716: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 717: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 718: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 719: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 720: Đại diện Linh Vi Tiên Vực.

Chương 721: Đại diện Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 722: Linh Vi Vương ấn.

Chương 723: Linh Vi Vương ấn. (2)

Chương 724: Kế hoạch thứ hai

Chương 725: Kế hoạch thứ hai (2)

Chương 726: Phản bội.

Chương 727: Phản bội. (2)

Chương 728: Thiên Cương trận bàn.

Chương 729: Thiên Cương trận bàn. (2)

Chương 730: Ngũ Vũ Vương.

Chương 731: Ngũ Vũ Vương. (2)

Chương 732: Tiêu diệt Yểm Ma.

Chương 733: Tiêu diệt Yểm Ma. (2)

Chương 734: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực.

Chương 735: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực. (2)

Chương 736: Hỗn loạn trong lượng kiếp.

Chương 737: Hỗn loạn trong lượng kiếp. (2)

Chương 738: Người bị đóng băng ở khu băng hóa.

Chương 739: Người bị đóng băng ở khu băng hóa. (2)

Chương 740: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn.

Chương 741: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn. (2)

Chương 742: Tiến đến Hư Không đảo.

Chương 743: Tiến đến Hư Không đảo. (2)

Chương 744: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm.

Chương 745: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm. (2)

Chương 746: Đến Cẩm Uẩn tiên thành.

Chương 747: Đến Cẩm Uẩn tiên thành. (2)

Chương 748: Phân chia danh ngạch một lần nữa.

Chương 749: Phân chia danh ngạch một lần nữa. (2)

Chương 750: Động tĩnh có chút lớn.

Chương 751: Động tĩnh có chút lớn. (2)

Chương 752: Đại hội Tiên Vực.

Chương 753: Đại hội Tiên Vực. (2)

Chương 754: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương.

Chương 755: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương. (2)

Chương 756: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch.

Chương 757: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch. (2)

Chương 758: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống.

Chương 759: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống. (2)

Chương 760: Làm sao các ngươi bồi thường nổi.

Chương 761: Làm sao các ngươi bồi thường nổi. (2)

Chương 762: Xem ai không chơi nổi.

Chương 763: Xem ai không chơi nổi. (2)

Chương 764: Không ai làm việc đắc tội với người khác.

Chương 765: Không ai làm việc đắc tội với người khác. (2)

Chương 766: Ngụy quân tử.

Chương 767: Ngụy quân tử. (2)

Chương 768: Đây là tiên trận gì thế?

Chương 769: Đây là tiên trận gì thế? (2)

Chương 770: Xương mu bàn chân.

Chương 771: Xương mu bàn chân. (2)

Chương 772: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch.

Chương 773: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch. (2)

Chương 774: Phân chia.

Chương 775: Phân chia. (2)

Chương 776: Cuộc tranh đoạt đẫm máu.

Chương 777: Cuộc tranh đoạt đẫm máu. (2)

Chương 778: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố.

Chương 779: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 780: Chọc phải một vị tổ tông.

Chương 781: Chọc phải một vị tổ tông. (2)

Chương 782: Vương chân chính.

Chương 783: Vương chân chính. (2)

Chương 784: Vị hôn thê.

Chương 785: Vị hôn thê. (2)

Chương 786: Tịch Thần cốc độc ác.

Chương 787: Tịch Thần cốc độc ác. (2)

Chương 788: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó.

Chương 789: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó. (2)

Chương 790: Có người dẫn họa.

Chương 791: Có người dẫn họa. (2)

Chương 792: Giác âm Sát chiến Tiên đế.

Chương 793: Giác âm Sát chiến Tiên đế. (2)

Chương 794: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần

Chương 795: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần (2)

Chương 796: Luyện Phụ Cốt.

Chương 797: Luyện Phụ Cốt. (2)

Chương 798: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra.

Chương 799: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra. (2)

Chương 800: Ta cũng quên nói cho người.

Chương 801: Ta cũng quên nói cho người. (2)

Chương 802: Bí mật trong bí cảnh.

Chương 803: Bí mật trong bí cảnh. (2)

Chương 804: Luân Hồi Oa.

Chương 805: Luân Hồi Oa. (2)

Chương 806: Thiên Cương thần thông.

Chương 807: Thiên Cương thần thông. (2)

Chương 808: Bán trận kỳ ra.

Chương 809: Bán trận kỳ ra. (2)

Chương 810: Lại ném một cái nồi.

Chương 811: Lại ném một cái nồi. (2)

Chương 812: Phẫn nộ.

Chương 813: Phẫn nộ. (2)

Chương 814: Người truy sát bị truy sát.

Chương 815: Người truy sát bị truy sát. (2)

Chương 816: Bọn cướp đường hư không cường đại.

Chương 817: Bọn cướp đường hư không cường đại. (2)

Chương 818: Ta muốn còn sống.

Chương 819: Ta muốn còn sống. (2)

Chương 820: Tiên vực quỷ dị.

Chương 821: Tiên vực quỷ dị. (2)

Chương 822: Phải có qua có lại.

Chương 823: Phải có qua có lại. (2)

Chương 824: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất.

Chương 825: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất. (2)

Chương 826: Có khoác lác hay không thì đều phải chết.

Chương 827: Có khoác lác hay không thì đều phải chết. (2)

Chương 828: Phong ấn tiên vực.

Chương 829: Phong ấn tiên vực. (2)

Chương 830: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện.

Chương 831: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện. (2)

Chương 832: Lam Tiểu Bố đến.

Chương 833: Lam Tiểu Bố đến. (2)

Chương 834: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc.

Chương 835: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc. (2)

Chương 836: Nơi lượng kiếp bộc phát.

Chương 837: Nơi lượng kiếp bộc phát. (2)

Chương 838: Suýt chút nữa phá trận.

Chương 839: Suýt chút nữa phá trận. (2)

Chương 840: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao.

Chương 841: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao. (2)

Chương 842: Côn Khư Hải.

Chương 843: Côn Khư Hải. (2)

Chương 844: Sao có thể mời được ta.

Chương 845: Sao có thể mời được ta. (2)

Chương 846: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố.

Chương 847: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 848: Người đến từ Côn Khư Hải.

Chương 849: Người đến từ Côn Khư Hải. (2)

Chương 850: Cái này thật nhàm chán.

Chương 851: Cái này thật nhàm chán. (2)

Chương 852: Được cứu.

Chương 853: Được cứu. (2)

Chương 854: Tiến đến Côn Khư Hải.

Chương 855: Tiến đến Côn Khư Hải. (2)

Chương 856: Lạc Thải Tư bị bắt đi.

Chương 857: Lạc Thải Tư bị bắt đi. (2)

Chương 858: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo.

Chương 859: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo. (2)

Chương 860: Gặp lại Cổ Đạo.

Chương 861: Gặp lại Cổ Đạo. (2)

Chương 862: Trước nói lí lẽ, sau ra tay.

Chương 863: Trước nói lí lẽ, sau ra tay. (2)

Chương 864: Chọc phải kẻ ác.

Chương 865: Chọc phải kẻ ác. (2)

Chương 866: Tịch Thần cốc mà ta biết.

Chương 867: Tịch Thần cốc mà ta biết. (2)

Chương 868: Già Quân Không kích động.

Chương 869: Già Quân Không kích động. (2)

Chương 870: Hư Không Chiểu Nê Hà.

Chương 871: Hư Không Chiểu Nê Hà. (2)

Chương 872: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà

Chương 873: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà (2)

Chương 874: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi.

Chương 875: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi. (2)

Chương 876: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Chương 877: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. (2)

Chương 878: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế.

Chương 879: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế. (2)

Chương 880: Lựa chọn của Già Quân Không.

Chương 881: Lựa chọn của Già Quân Không. (2)

Chương 882: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải.

Chương 883: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. (2)

Chương 884: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo.

Chương 885: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo. (2)

Chương 886: Xé rách Cổ Côn đảo.

Chương 887: Xé rách Cổ Côn đảo. (2)

Chương 888: Cự Côn.

Chương 889: Cự Côn. (2)

Chương 890: Già đảo chủ uất ức.

Chương 891: Già đảo chủ uất ức. (2)

Chương 892: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến.

Chương 893: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến. (2)

Chương 894: Vây công.

Chương 895: Vây công. (2)

Chương 896: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên.

Chương 897: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên. (2)

Chương 898: Ông đây đánh con trai.

Chương 899: Ông đây đánh con trai. (2)

Chương 900: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao

Chương 901: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao (2)

Chương 902: Ta không muốn gả cho ngươi.

Chương 903: Ta không muốn gả cho ngươi. (2)

*Bốn câu đầu trong bài “Tang Trung” mà Vệ Tử Phủ đã múa cho Hán Vũ Đế xem.” (Chú thích trong “Bảy ngày ân ái” – Chương 24)

Chương 904: Đây mới là kết thúc.

Chương 905: Đây mới là kết thúc. (2)

Chương 906: Thiếu đi một lá trận kỳ.

Chương 907: Thiếu đi một lá trận kỳ. (2)

Chương 908: Đại Côn Hải Cảnh.

Chương 909: Đại Côn Hải Cảnh. (2)

Chương 910: Thăng Tinh Tiên Đình không còn.

Chương 911: Thăng Tinh Tiên Đình không còn. (2)

Chương 912: Trị Chân A sợ.

Chương 913: Trị Chân A sợ. (2)

Chương 914: Đánh lén.

Chương 915: Đánh lén. (2)

Chương 916: Chưa quen sưu hồn lắm.

Chương 917: Chưa quen sưu hồn lắm. (2)

Chương 918: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Chương 919: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)

Chương 920: Chúng ta có thể liên thủ.

Chương 921: Chúng ta có thể liên thủ. (2)

Chương 922: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy.

Chương 923: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy. (2)

Chương 924: Thần Vân Ấn.

Chương 925: Thần Vân Ấn. (2)

Chương 926: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy.

Chương 927: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy. (2)

Chương 928: Đều có vận may lớn.

Chương 929: Đều có vận may lớn. (2)

Chương 930: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu.

Chương 931: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu. (2)

Chương 932: Tra Tra là pháo hôi.

Chương 933: Tra Tra là pháo hôi. (2)

Chương 934: TRận chiến với Cơ Vận.

Chương 935: TRận chiến với Cơ Vận. (2)

Chương 936: Tra Tra không dám.

Chương 937: Tra Tra không dám. (2)

Chương 938: Tra Tra nghi thần nghi quỷ.

Chương 939: Tra Tra nghi thần nghi quỷ. (2)

Chương 940: Bị theo dõi,

Chương 941: Bị theo dõi, (2)

Chương 942: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện.

Chương 943: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện. (2)

Chương 944: Lại thêm một kẻ đến phá quán.

Chương 945: Lại thêm một kẻ đến phá quán. (2)

Chương 946: Phải thì như thế nào.

Chương 947: Phải thì như thế nào. (2)

Chương 948: Ta không giết được ngươi.

Chương 949: Ta không giết được ngươi. (2)

Chương 950: Thần Đình Vương Đại Uyên.

Chương 951: Thần Đình Vương Đại Uyên. (2)

Chương 952: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố

Chương 953: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 954: Lai lịch của Độc Tộ.

Chương 955: Lai lịch của Độc Tộ. (2)

Chương 956: Tra Tra giúp đỡ.

Chương 957: Tra Tra giúp đỡ. (2)

Chương 958: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước.

Chương 959: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước. (2)

Chương 960: Lượng kiếp đến.

Chương 961: Lượng kiếp đến. (2)

Chương 962: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt.

Chương 963: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt. (2)

Chương 964: Mặc Hà hư không.

Chương 965: Mặc Hà hư không. (2)

Chương 966: Mặc Hà Mặc Độc.

Chương 967: Mặc Hà Mặc Độc. (2)

Chương 968: Vũ Trụ Nguyên Tức

Chương 969: Vũ Trụ Nguyên Tức (2)

Chương 970: Bị nghi ngờ lập tức chạy.

Chương 971: Bị nghi ngờ lập tức chạy. (2)

Chương 972: Mặc Hà xuất hiện.

Chương 973: Mặc Hà xuất hiện. (2)

Chương 974: Nước Mặc Hà.

Chương 975: Nước Mặc Hà. (2)

Chương 976: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng.

Chương 977: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng. (2)

Chương 978: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không?

Chương 979: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không? (2)

Chương 980: Có đồ tốt thì muốn lấy.

Chương 981: Có đồ tốt thì muốn lấy. (2)

Chương 982: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn.

Chương 983: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn. (2)

Chương 984: Luân Hồi Bàn.

Chương 985: Luân Hồi Bàn. (2)

Chương 986: Người trốn trong Hoán Nữ cung.

Chương 987: Người trốn trong Hoán Nữ cung. (2)

Chương 988: Chúng Thần Chi Địa.

Chương 989: Chúng Thần Chi Địa. (2)

Chương 990: Gia nhập quân tu sĩ,

Chương 991: Gia nhập quân tu sĩ, (2)

Chương 992: Loại trừ Mặc Độc.

Chương 993: Loại trừ Mặc Độc. (2)

Chương 994: Lam Tiểu Bố cứng đầu.

Chương 995: Lam Tiểu Bố cứng đầu. (2)

Chương 996: Lĩnh trưởng.

Chương 997: Lĩnh trưởng. (2)

Chương 998: Thủ đoạn của Mông u.

Chương 999: Thủ đoạn của Mông u. (2)

Chương 1000: Đi như thế nào?

Chương 1001: Đi như thế nào? (2)

Chương 1002: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực.

Chương 1003: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực. (2)

Chương 1004: Chúng ta đến nơi này trước.

Chương 1005: Chúng ta đến nơi này trước. (2)

Chương 1006: Huyên tân đoạt chủ.

Chương 1007: Huyên tân đoạt chủ. (2)

Chương 1008: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ.

Chương 1009: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ. (2)

Chương 1010: Cảm ngộ Dục Thần.

Chương 1011: Cảm ngộ Dục Thần. (2)

Chương 1012: Con đường Nhân đạo.

Chương 1013: Con đường Nhân đạo. (2)

Chương 1014: Rời khỏi rừng bia.

Chương 1015: Rời khỏi rừng bia. (2)

Chương 1016: Lam Tiểu Bố trở về.

Chương 1017: Lam Tiểu Bố trở về. (2)

Chương 1018: Ngươi dám đụng đến ta.

Chương 1019: Ngươi dám đụng đến ta. (2)

Chương 1020: Mặc Kim gây họa.

Chương 1021: Mặc Kim gây họa. (2)

Chương 1022: Xuất binh.

Chương 1023: Xuất binh. (2)

Chương 1024: Lam Tiểu Bố chỉ huy.

Chương 1025: Lam Tiểu Bố chỉ huy. (2)

Chương 1026: Trời cao không thôi.

Chương 1027: Trời cao không thôi. (2)

Chương 1028: Nghiền ép.

Chương 1029: Nghiền ép. (2)

Chương 1030: Đạo Quân lạnh bạc.

Chương 1031: Đạo Quân lạnh bạc. (2)

Chương 1032: Bố gia không chơi với ngươi nữa.

Chương 1033: Bố gia không chơi với ngươi nữa. (2)

Chương 1034 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình.

Chương 1035 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. (2)

Chương 1036 - Ngũ Vũ lĩnh.

Chương 1037 - Ngũ Vũ lĩnh. (2)

Chương 1038 - Lại chọc đến một thần đình khác

Chương 1039 - Lại chọc đến một thần đình khác (2)

Chương 1040 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1041 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1042 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1043 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1044 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác

Chương 1045 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác (2)

Chương 1046 - Vận may.

Chương 1047 - Vận may. (2)

Chương 1048 - Một pho tượng.

Chương 1049 - Một pho tượng. (2)

Chương 1050 - Cứu người.

Chương 1051 - Cứu người. (2)

Chương 1052 - Ôn Khả Xu.

Chương 1053 - Ôn Khả Xu. (2)

Chương 1054 - Tham gia tuyển chọn.

Chương 1055 - Tham gia tuyển chọn. (2)

Chương 1056 - Ban thưởng phong phú.

Chương 1057 - Ban thưởng phong phú. (2)

Chương 1058 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

Chương 1059 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa. (2)

Chương 1060 - Niết Bàn Thánh Quả.

Chương 1061 - Niết Bàn Thánh Quả. (2)

Chương 1062 - Thần thông Tiểu Thiết Cát.

Chương 1063 - Thần thông Tiểu Thiết Cát. (2)

Chương 1064 - Bị xem thành người chết.

Chương 1065 - Bị xem thành người chết. (2)

Chương 1066 - Bản thân vốn có đạo quả.

Chương 1067 - Bản thân vốn có đạo quả. (2)

Chương 1068 - Trong lòng trống rỗng.

Chương 1069 - Trong lòng trống rỗng. (2)

Chương 1070 - Thúc Vãng Tiêu trở về.

Chương 1071 - Thúc Vãng Tiêu trở về. (2)

Chương 1072 - Kinh động đến Chấp Pháp ti.

Chương 1073 - Kinh động đến Chấp Pháp ti. (2)

Chương 1074 - Ai đang nói láo

Chương 1075 - Ai đang nói láo (2)

Chương 1076 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn.

Chương 1077 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn. (2)

Chương 1078 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu.

Chương 1079 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu. (2)

Chương 1080 - Ba vòng kiểm tra.

Chương 1081 - Ba vòng kiểm tra. (2)

Chương 1082 - Lọt vào mắt Đạo Quân.

Chương 1083 - Lọt vào mắt Đạo Quân. (2)

Chương 1084 - Đi vào lại đi ra.

Chương 1085 - Đi vào lại đi ra. (2)

Chương 1086 - Thiên tài trong thiên tài.

Chương 1087 - Thiên tài trong thiên tài. (2)

Chương 1088 - Báo thù không cách dêm.

Chương 1089 - Báo thù không cách dêm. (2)

Chương 1090 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi.

Chương 1091 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi. (2)

Chương 1092 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu.

Chương 1093 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu. (2)

Chương 1094 - Đều có thủ đoạn.

Chương 1095 - Đều có thủ đoạn. (2)

Chương 1096 - Lại giết thần quân.

Chương 1097 - Lại giết thần quân. (2)

Chương 1098 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất.

Chương 1099 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất. (2)

Chương 1100 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1101 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1102 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Chương 1103 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. (2)

Chương 1104 - Làm rõ

Chương 1105 - Làm rõ (2)

Chương 1106 - Thanh trừ tên khốn khiếp.

Chương 1107 - Thanh trừ tên khốn khiếp. (2)

Chương 1108 - Ngọc giản thần bí về rừng bia.

Chương 1109 - Ngọc giản thần bí về rừng bia. (2)

Chương 1110 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải.

Chương 1111 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải. (2)

Chương 1112 - Mời Niệm hỗ trợ.

Chương 1113 - Mời Niệm hỗ trợ. (2)

Chương 1114 - Vọng Sương thần trấn.

Chương 1115 - Vọng Sương thần trấn. (2)

Chương 1116 - tông môn tên điên.

Chương 1117 - tông môn tên điên. (2)

Chương 1118 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu.

Chương 1119 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu. (2)

Chương 1120 - Sát lục tu sĩ.

Chương 1121 - Sát lục tu sĩ. (2)

Chương 1122 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia.

Chương 1123 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia. (2)

Chương 1124 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi

Chương 1125 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi (2)

Chương 1126 - Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1127 - Thạch Đao Thần Tông. (2)

Chương 1128 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

Chương 1129 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. (2)

Chương 1130 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng.

Chương 1131 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng. (2)

Chương 1132 - Thiên thần cảnh.

Chương 1133 - Thiên thần cảnh. (2)

Chương 1134 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1135 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1136 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1137 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1138 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1139 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1140 - Tra Tra số khổ

Chương 1141 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1142 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1143 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1144 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1145 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1146 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1147 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1148 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1149 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1150 - Tra Tra số khổ

Chương 1151 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1152 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1153 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1154 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1155 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1156 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1157 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1158 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1159 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1160 - Tra Tra số khổ

Chương 1161 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1162 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1163 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1164 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì.

Chương 1165 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì. (2)

Chương 1166 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường.

Chương 1167 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

Chương 1168 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường.

Chương 1169 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

Chương 1170 - Một cái phong ấn.

Chương 1171 - Một cái phong ấn. (2)

Chương 1172 - Yến Đế Tể Tấn Trần.

Chương 1173 - Yến Đế Tể Tấn Trần. (2)

Chương 1174 - Bịt tai trộm chuông

Chương 1175 - Bịt tai trộm chuông (2)

Chương 1176 - Cảm giác bị dao động.

Chương 1177 - Cảm giác bị dao động. (2)

Chương 1178 - Thần Vương đầu tiên

Chương 1179 - Thần Vương đầu tiên (2)

Chương 1180 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra.

Chương 1181 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra. (2)

Chương 1182 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1183 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1184 - Mưa gió nổi lên,

Chương 1185 - Mưa gió nổi lên (2)

Chương 1186 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1187 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1188 - Thần giới sắp có biến.

Chương 1189 - Thần giới sắp có biến. (2)

Chương 1190 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1191 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1192 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ.

Chương 1193 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ. (2)

Chương 1194 - Là người đều ích kỷ.

Chương 1195 - Là người đều ích kỷ. (2)

Chương 1196 - Ma Hề Thánh Nhân

Chương 1197 - Ma Hề Thánh Nhân (2)

Chương 1198 - Tất cả đều có thể xử lý.

Chương 1199 - Tất cả đều có thể xử lý. (2)

Chương 1200 - Tha hương gặp người quen cũ.

Chương 1201 - Tha hương gặp người quen cũ. (2)

Chương 1202 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố.

Chương 1203 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1204 - Không có hứng thú.

Chương 1205 - Không có hứng thú. (2)

Chương 1206 - Tuyến đường trận pháp.

Chương 1207 - Tuyến đường trận pháp. (2)

Chương 1208 - Vận may.

Chương 1209 - Vận may. (2)

Chương 1210 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện.

Chương 1211 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện. (2)

Chương 1212 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

Chương 1213 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

Chương 1214 - Trường Sinh giới.

Chương 1215 - Trường Sinh giới. (2)

Chương 1216 - Đại Thiết Cát Thuật.

Chương 1217 - Đại Thiết Cát Thuật. (2)

Chương 1218 - Cướp đoạt vận may.

Chương 1219 - Cướp đoạt vận may. (2)

Chương 1220 - Cuộc chiến so pháp bảo.

Chương 1221 - Cuộc chiến so pháp bảo. (2)

Chương 1222 - Một, hai, ba, nhanh

Chương 1223 - Một, hai, ba, nhanh (2)

Chương 1224 - Tể Tấn Trần tin phục.

Chương 1225 - Tể Tấn Trần tin phục. (2)

Chương 1226 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ.

Chương 1227 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ. (2)

Chương 1228 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới.

Chương 1229 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới. (2)

Chương 1230 - Mạnh, quá mạnh.

Chương 1231 - Mạnh, quá mạnh. (2)

Chương 1232 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố

Chương 1233 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1234 - Chuyện cũ năm đó.

Chương 1235 - Chuyện cũ năm đó. (2)

Chương 1236 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá.

Chương 1237 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá. (2)

Chương 1238 - Có lẽ ta có thể làm được.

Chương 1239 - Có lẽ ta có thể làm được. (2)

Chương 1240 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.

Chương 1241 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố. (2)

Chương 1242 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố.

Chương 1243 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1244 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta.

Chương 1245 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta. (2)

Chương 1246 - Hủy Diệt Thánh Nhân.

Chương 1247 - Hủy Diệt Thánh Nhân. (2)

Chương 1248 - Vạn vật đều là chó cỏ.

Chương 1249 - Vạn vật đều là chó cỏ. (2)

Chương 1250 - Đại Hủy Diệt Thuật.

Chương 1251 - Đại Hủy Diệt Thuật. (2)

Chương 1252 - Đến cửa tìm chết.

Chương 1253 - Đến cửa tìm chết. (2)

Chương 1254 - Cách làm của Ôn Khả Xu.

Chương 1255 - Cách làm của Ôn Khả Xu. (2)

Chương 1256 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân

Chương 1257 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân (2)

Chương 1258 - Đạo vận Diệt Thế

Chương 1259 - Đạo vận Diệt Thế (2)

Chương 1260 - Tả Uyển âm.

Chương 1261 - Tả Uyển âm. (2)

Chương 1262 - Thành hôn.

Chương 1263 - Thành hôn. (2)

Chương 1264 - Chạy ra khỏi mộ thất.

Chương 1265 - Chạy ra khỏi mộ thất. (2)

Chương 1266 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này.

Chương 1267 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này. (2)

Chương 1268 - Hai ngày mười một linh lạc.

Chương 1269 - Hai ngày mười một linh lạc. (2)

Chương 1270 - Hôm nay ta ở cùng ngươi.

Chương 1271 - Hôm nay ta ở cùng ngươi. (2)

Chương 1272 - Quay về báo thù.

Chương 1273 - Quay về báo thù. (2)

Chương 1274 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh.

Chương 1275 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh. (2)

Chương 1276 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh:

Chương 1277 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh: (2)

Chương 1278 - Vô Linh Bàn

Chương 1279 - Vô Linh Bàn (2)

Chương 1280 - Đánh đến Chân Khư cung.

Chương 1281 - Đánh đến Chân Khư cung. (2)

Chương 1282 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố.

Chương 1283 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1284 - Đấu với Thánh Nhân.

Chương 1285 - Đấu với Thánh Nhân. (2)

Chương 1286 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

Chương 1287 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. (2)

Chương 1288 - Ngõ hẹp gặp nhau.

Chương 1289 - Ngõ hẹp gặp nhau. (2)

Chương 1290 - Con đường quỷ dị trong hư không.

Chương 1291 - Con đường quỷ dị trong hư không. (2)

Chương 1292 - Thần Vị Môn.

Chương 1293 - Thần Vị Môn. (2)

Chương 1294 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo.

Chương 1295 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo. (2)

Chương 1296 - Thần Vị Môn.

Chương 1297 - Thần Vị Môn. (2)

Chương 1298 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có.

Chương 1299 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có. (2)

Chương 1300 - Lời khuyên của Kỷ Di.

Chương 1301 - Lời khuyên của Kỷ Di. (2)

Chương 1302 - Học tra và học bá.

Chương 1303 - Học tra và học bá. (2)

Chương 1304 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết.

Chương 1305 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 1306 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai.

Chương 1307 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai. (2)

Chương 1308 - Quy tắc Thời Gian.

Chương 1309 - Quy tắc Thời Gian. (2)

Chương 1310 - Thanh niên bình thường trong hư không.

Chương 1311 - Thanh niên bình thường trong hư không. (2)

Chương 1312 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố.

Chương 1313 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1314 - Trảm đạo trong Hư Không

Chương 1315 - Trảm đạo trong Hư Không (2)

Chương 1316 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo.

Chương 1317 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo. (2)

Chương 1318 - Địa Cầu cũng có công hội.

Chương 1319 - Địa Cầu cũng có công hội. (2)

Chương 1320 - Tân Nguyên tông bị diệt.

Chương 1321 - Tân Nguyên tông bị diệt. (2)

Chương 1322 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch.

Chương 1323 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch. (2)

Chương 1324 - Ngăn cản thú triều.

Chương 1325 - Ngăn cản thú triều. (2)

Chương 1326 - Một cái thủ ấn.

Chương 1327 - Một cái thủ ấn. (2)

Chương 1328 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn.

Chương 1329 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn. (2)

Chương 1330 - Sàn đấm bốc ngầm.

Chương 1331 - Sàn đấm bốc ngầm. (2)

Chương 1332 - Lam Tiểu Bố chứng đạo

Chương 1333 - Lam Tiểu Bố chứng đạo (2)

Chương 1334 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau.

Chương 1335 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau. (2)

Chương 1336 - Bây giờ ngươi có thể đến.

Chương 1337 - Bây giờ ngươi có thể đến. (2)

Chương 1338 - Suýt chút nữa bị hãm hại.

Chương 1339 - Suýt chút nữa bị hãm hại. (2)

Chương 1340 - Địa Mộng Tháp.

Chương 1341 - Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1342 - Hồng Mông Sinh tức.

Chương 1343 - Hồng Mông Sinh tức. (2)

Chương 1344 - Tổ đội hạ tháp.

Chương 1345 - Tổ đội hạ tháp. (2)

Chương 1346 - Thực lực của Khúc Tập.

Chương 1347 - Thực lực của Khúc Tập. (2)

Chương 1348 - Tâm tư của mọi người.

Chương 1349 - Tâm tư của mọi người. (2)

Chương 1350 - Ai là ngư ông.

Chương 1351 - Ai là ngư ông. (2)

Chương 1352 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc.

Chương 1353 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc. (2)

Chương 1354 - Lại gặp được. (1)

Chương 1355 - Lại gặp được. (2)

Chương 1356 - Một kích giết chết. (1)

Chương 1357 - Một kích giết chết. (2)

Chương 1358 - Tông môn ám sát. (1)

Chương 1359 - Tông môn ám sát. (2)

Chương 1360 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba.

Chương 1361 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba. (2)

Chương 1362 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu.

Chương 1363 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu. (2)

Chương 1364 - Thiết sáo

Chương 1365 - Thiết sáo (2)

Chương 1366 - Chiến Thần Vương.

Chương 1367 - Chiến Thần Vương. (2)

Chương 1372

Chương 1372 - Ám Nguyệt Lạc.

Chương 1373 - Ám Nguyệt Lạc. (2)

Chương 1374 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà.

Chương 1375 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà. (2)

Chương 1376 - Đại Tinh Cầu Thuật.

Chương 1377 - Đại Tinh Cầu Thuật. (2)

Chương 1378 - Thiên Tịch Hà.

Chương 1379 - Thiên Tịch Hà. (2)

Chương 1380 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực.

Chương 1381 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực. (2)

Chương 1382 - Có người đoạt động phủ.

Chương 1383 - Có người đoạt động phủ. (2)

Chương 1384 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí.

Chương 1385 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí. (2)

Chương 1386 - Thế Giới Thần

Chương 1387 - Thế Giới Thần (2)

Chương 1388 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố.

Chương 1389 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1390 - Niết Bàn thần thành.

Chương 1391 - Niết Bàn thần thành. (2)

Chương 1392 - Súc tích lực lượng.

Chương 1393 - Súc tích lực lượng. (2)

Chương 1394 - Lời thề đại đạo giả.

Chương 1395 - Lời thề đại đạo giả. (2)

Chương 1396 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp.

Chương 1397 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp. (2)

Chương 1398 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Chương 1399 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Chương 1400 - Thần Nữ tông.

Chương 1401 - Thần Nữ tông. (2)

Chương 1402 - Tông môn xấu bụng.

Chương 1403 - Tông môn xấu bụng. (2)

Chương 1404 - Di tích Thánh Nhân

Chương 1405 - Di tích Thánh Nhân (2)

Chương 1406 - Tuyên Hà Đan Lô.

Chương 1407 - Tuyên Hà Đan Lô. (2)

Chương 1408 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ.

Chương 1409 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ. (2)

Chương 1410 - Tiến đến Thần Nữ tông.

Chương 1411 - Tiến đến Thần Nữ tông. (2)

Chương 1412 - Hủy diệt Thần Nữ tông.

Chương 1413 - Hủy diệt Thần Nữ tông. (2)

Chương 1414 - Đại Thánh Nhân.

Chương 1415 - Đại Thánh Nhân. (2)

Chương 1416 - Tự làm mồi

Chương 1417 - Tự làm mồi (2)

Chương 1418 - Khúc Bồng

Chương 1419 - Khúc Bồng (2)

Chương 1420 - Mai phục.

Chương 1421 - Mai phục. (2)

Chương 1422 - Liên thủ đánh lén.

Chương 1423 - Liên thủ đánh lén. (2)

Chương 1424 - Ngươi là ai.

Chương 1425 - Ngươi là ai. (2)

Chương 1426 - Đả kích rất lớn.

Chương 1427 - Đả kích rất lớn. (2)

Chương 1428 - Lại quay về Địa Mộng Tháp.

Chương 1429 - Lại quay về Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1430 - Thần Vương thối tha

Chương 1431 - Thần Vương thối tha (2)

Chương 1432 - Đại Mộng điện.

Chương 1433 - Đại Mộng điện. (2)

Chương 1434 - Mộng cảnh.

Chương 1435 - Mộng cảnh. (2)

Chương 1436 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì.

Chương 1437 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì. (2)

Chương 1438 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh.

Chương 1439 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh. (2)

Chương 1440 - Đạo của hai người.

Chương 1441 - Đạo của hai người. (2)

Chương 1442 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm.

Chương 1443 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm. (2)

Chương 1444 - Đại thiện nhân.

Chương 1445 - Đại thiện nhân. (2)

Chương 1446 - Thế Giới Thần mạnh nhất.

Chương 1447 - Thế Giới Thần mạnh nhất. (2)

Chương 1448 - Người Trúc gia.

Chương 1449 - Người Trúc gia. (2)

Chương 1450 - HÌnh ảnh Đan Tuyền.

Chương 1451 - HÌnh ảnh Đan Tuyền. (2)

Chương 1452 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng.

Chương 1453 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1454 - Thần Nguyên Đan Hải.

Chương 1455 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1456 - Đột phá lên Thần Vương.

Chương 1457 - Đột phá lên Thần Vương. (2)

Chương 1458 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*.

Chương 1459 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*. (2)

Chương 1460 - Thánh Nhân sơn luận đạo.

Chương 1461 - Thánh Nhân sơn luận đạo. (2)

Chương 1462 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh.

Chương 1463 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh. (2)

Chương 1464 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố.

Chương 1465 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1466 - Giao dịch với Mân Nguyên.

Chương 1467 - Giao dịch với Mân Nguyên. (2)

Chương 1468 - Ai là người uống nước rửa chân.

Chương 1469 - Ai là người uống nước rửa chân. (2)

Chương 1470 - Thất Giới đại mạc.

Chương 1471 - Thất Giới đại mạc. (2)

Chương 1472 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch.

Chương 1473 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1474 - Người quen ở Thất Giới Thạch.

Chương 1475 - Người quen ở Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1476 - Giết Hợp Thần, mở thế giới.

Chương 1477 - Đế Hưu Thụ.

Chương 1478 - Đế Hưu Thụ. (2)

Chương 1479 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình.

Chương 1480 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình. (2)

Chương 1481 - Thất Giới kỳ.

Chương 1482 - Thất Giới kỳ. (2)

Chương 1483 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu.

Chương 1484 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu. (2)

Chương 1485 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn.

Chương 1486 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn. (2)

Chương 1487 - Người mới phách lối.

Chương 1488 - Người mới phách lối. (2)

Chương 1489 - Đi hay là không đi.

Chương 1490 - Đi hay là không đi. (2)

Chương 1491 - Phủ Thái Thượng thành chủ.

Chương 1492 - Phủ Thái Thượng thành chủ. (2)

Chương 1493 - Ta không tin nàng có thể đi được.

Chương 1494 - Ta không tin nàng có thể đi được. (2)

Chương 1495 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Chương 1496 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật. (2)

Chương 1497 - Liên thủ.

Chương 1498 - Liên thủ. (2)

Chương 1499 - Tính kế Lai Trì Lũ.

Chương 1500 - Tính kế Lai Trì Lũ. (2)

Chương 1501 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long.

Chương 1502 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long. (2)

Chương 1503 - Hôi Long đáng sợ

Chương 1504 - Hôi Long đáng sợ (2)

Chương 1505 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1506 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông. (2)

Chương 1507 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên.

Chương 1508 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên. (2)

Chương 1509 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Chương 1510 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. (2)

Chương 1511 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật.

Chương 1512 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật. (2)

Chương 1513 - Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1514 - Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1515 - Tiên hạ thủ vi cường.

Chương 1516 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Chương 1517 - Lập Đại Hoang Đạo Đình.

Chương 1518 - Lập Đại Hoang Đạo Đình. (2)

Chương 1519 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi.

Chương 1520 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi. (2)

Chương 1521 - Lo lắng.

Chương 1522 - Lo lắng. (2)

Chương 1523 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh

Chương 1524 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh (2)

Chương 1525 - Ôm cây đợi thỏ.

Chương 1526 - Ôm cây đợi thỏ. (2)

Chương 1527 - Mở thế giới của Ngụy Thánh.

Chương 1528 - Mở thế giới của Ngụy Thánh. (2)

Chương 1529 - Chính là giờ phút này.

Chương 1530 - Chính là giờ phút này. (2)

Chương 1531 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới.

Chương 1532 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới. (2)

Chương 1533 - Bổ cứu.

Chương 1534 - Bổ cứu. (2)

Chương 1535 - Chương 1535: Trường Sinh Thánh Đạo.

Chương 1536 - Chương 1536: Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Chương 1537 - Chương 1537: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo.

Chương 1538 - Chương 1538: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Chương 1539 - Kế hoạch xấu xa.

Chương 1540 - Kế hoạch xấu xa. (2)

Chương 1541 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên.

Chương 1542 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên. (2)

Chương 1543 - Lá gan của ta tương đối nhỏ.

Chương 1544 - Lá gan của ta tương đối nhỏ. (2)

Chương 1545 - Bí cảnh Cuồng Khuyết.

Chương 1546 - Bí cảnh Cuồng Khuyết. (2)

Chương 1547 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh.

Chương 1548 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh. (2)

Chương 1549 - Tử Vong Lam Mạc Thiên.

Chương 1550 - Tử Vong Lam Mạc Thiên. (2)

Chương 1551 - Rất nhiều đồ tốt.

Chương 1552 - Rất nhiều đồ tốt. (2)

Chương 1553 - Lại giết đệ tử Thánh môn.

Chương 1554 - Lại giết đệ tử Thánh môn. (2)

Chương 1555 - Gây ra chuyện lớn.

Chương 1556 - Gây ra chuyện lớn. (2)

Chương 1557 - Trản Ái.

Chương 1558 - Trản Ái. (2)

Chương 1559 - Đại chiến Thánh môn.

Chương 1560 - Đại chiến Thánh môn. (2)

Chương 1561 - Hợp Thần.

Chương 1562 - Hợp Thần. (2)

Chương 1563 - Khổ Hạnh quay về.

Chương 1564 - Khổ Hạnh quay về. (2)

Chương 1565 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố.

Chương 1566 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1567 - Cấm Chiến ti.

Chương 1568 - Cấm Chiến ti. (2)

Chương 1569 - Chương 1569: Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập.

Chương 1570 - Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập. (2)

Chương 1571 - Đến báo thù

Chương 1572 - Đến báo thù (2)

Chương 1573 - Vây bắt.

Chương 1574 - Vây bắt. (2)

Chương 1575 - Suýt chút nữa thì lọt lưới.

Chương 1576 - Suýt chút nữa thì lọt lưới. (2)

Chương 1577 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Chương 1578 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Chương 1579 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân.

Chương 1580 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân. (2)

Chương 1581 - Truy nã ĐẠo Quân.

Chương 1582 - Truy nã ĐẠo Quân. (2)

Chương 1583 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận.

Chương 1584 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận. (2)

Chương 1585 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi.

Chương 1586 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi. (2)

Chương 1587:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc.

Chương 1588:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc. (3)

Chương 1589: Người quen ở Thiên Nhai.

Chương 1590: Người quen ở Thiên Nhai. (2)

Chương 1591: Thần thông va chạm

Chương 1592: Thần thông va chạm (2)

Chương 1593: Ta là Đạo Quân

Chương 1594: Ta là Đạo Quân (2)

Chương 1595: Biến cố ở Thiên Nhai.

Chương 1596: Biến cố ở Thiên Nhai. (2)

Chương 1597 - Gia nhập liên minh Đạo Đình.

Chương 1598 - Gia nhập liên minh Đạo Đình. (2)

Chương 1599 - Lối ra.

Chương 1600 - Lối ra. (2)

Chương 1601 - Đi ra từ chỗ nào.

Chương 1602 - Đi ra từ chỗ nào. (2)

Chương 1603 - Không chỉ dựa vào vận may.

Chương 1604 - Không chỉ dựa vào vận may. (2)

Chương 1605 - Sắp bắt đầu hỗn loạn.

Chương 1606 - Sắp bắt đầu hỗn loạn. (2)

Chương 1607 - Một cái duy nhất.

Chương 1608 - Một cái duy nhất. (2)

Chương 1609 - Phía trên Thánh Nhân.

Chương 1610 - Phía trên Thánh Nhân. (2)

Chương 1611 - Chương 1611: Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện.

Chương 1612 - Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện. (2)

Chương 1613 - TRúc Duẫn.

Chương 1614 - TRúc Duẫn. (2)

Chương 1615 - Thánh Nhân chi đạo

Chương 1616 - Thánh Nhân chi đạo (2)

Chương 1617 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1618 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 1619 - Chiến Ngụy Thánh.

Chương 1620 - Chiến Ngụy Thánh. (2)

Chương 1621 - TRọng thương.

Chương 1622 - TRọng thương. (2)

Chương 1623 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Chương 1624 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1625 - Nhị chuyển Thánh Nhân.

Chương 1626 - Nhị chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1627 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn.

Chương 1628 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn. (2)

Chương 1629 - Bất Chu sơn hiện.

Chương 1630 - Bất Chu sơn hiện. (2)

Chương 1631 - Tiến đến Bất Chu sơn.

Chương 1632 - Tiến đến Bất Chu sơn. (2)

Chương 1633 - Chương 1633; Bị phát hiện

Chương 1634 - Chương 1634; Bị phát hiện (2)

Chương 1635 - Ngũ Tùng Châm.

Chương 1636 - Ngũ Tùng Châm. (2)

Chương 1637 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới.

Chương 1638 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới. (2)

Chương 1639 - TRường Sinh Kích.

Chương 1640 - TRường Sinh Kích. (2)

Chương 1641 - Phán đoán đào vong.

Chương 1642 - Phán đoán đào vong. (2)

Chương 1643 - Đạo không tại cửu chuyển.

Chương 1644 - Đạo không tại cửu chuyển. (2)

Chương 1645 - Thánh Nhân không dễ chọc.

Chương 1646 - Thánh Nhân không dễ chọc. (2)

Chương 1647 - Vì di tích mà sống mái với nhau.

Chương 1648 - Vì di tích mà sống mái với nhau. (2)

Chương 1649 - Hỏa Bản Nguyên Châu.

Chương 1650 - Hỏa Bản Nguyên Châu. (2)

Chương 1651 - Người giàu có

Chương 1652 - Người giàu có (2)

Chương 1653 - Đưa Bản Nguyên Châu đến.

Chương 1654 - Đưa Bản Nguyên Châu đến. (2)

Chương 1655 - Tiểu Thái.

Chương 1656 - Tiểu Thái. (2)

Chương 1657 - Bị nhốt.

Chương 1658 - Bị nhốt. (2)

Chương 1659 - Thành thây khô.

Chương 1660 - Thành thây khô. (2)

Chương 1661 - Đan Hải hủy.

Chương 1662 - Đan Hải hủy. (2)

Chương 1663 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần.

Chương 1664 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần. (2)

Chương 1665 - Phong ấn.

Chương 1666 - Phong ấn. (2)

Chương 1667 - Bất Diệt Đại Đạo.

Chương 1668 - Bất Diệt Đại Đạo. (2)

Chương 1669 - Chuẩn Thánh.

Chương 1670 - Chuẩn Thánh. (2)

Chương 1671 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh.

Chương 1672 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh. (2)

Chương 1673 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ.

Chương 1674 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ. (2)

Chương 1675 - Tùy tùng là Thần Đế.

Chương 1676 - Tùy tùng là Thần Đế. (2)

Chương 1677 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay.

Chương 1678 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay. (2)

Chương 1679 - Hợp tác tạm thời.

Chương 1680 - Hợp tác tạm thời. (2)

CHương 845: Truy sát Mân Nguyên

Chương 1681 - Mân Nguyên chảy máu.

Chương 1682 - Mân Nguyên chảy máu. (2)

Chương 1683 - Trở lại Trường Sinh Giới.

Chương 1684 - Trở lại Trường Sinh Giới. (2)

Chương 1685 - Trường Sinh Giới hỗn loạn.

Chương 1686 - Trường Sinh Giới hỗn loạn. (2)

Chương 1687 - Lam Đạo Quân cường thế.

Chương 1688 - Lam Đạo Quân cường thế. (2)

Chương 1689 - Ôm đùi.

Chương 1690 - Ôm đùi. (2)

Chương 1691 - Lại lập đạo ngôn.

Chương 1692 - Lại lập đạo ngôn. (2)

Chương 1693 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1694 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1695 - Cánh chim đã thành.

Chương 1696 - Cánh chim đã thành. (2)

Chương 1697 - Trường Sinh Đạo Đình lập.

Chương 1698 - Trường Sinh Đạo Đình lập. (2)

Chương 1699 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến.

Chương 1700 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến. (2)

Chương 1701 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.

Chương 1702 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn. (2)

Chương 1703 - Chương 1703: Ta cũng biết.
Chương 1704 - Ta cũng biết. (2)
Chương 1705 - Đối đầu Phương Chi Phàn.
Chương 1706 - Đối đầu Phương Chi Phàn. (3)
Chương 1707 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia
Chương 1708 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia (2)
Chương 1709 - Truy sát.
Chương 1710 - Truy sát. (2)
Chương 1711 - Đảo Thánh NHân.
Chương 1712 - Đảo Thánh NHân. (2)
Chương 1713 - Quy củ của nơi này.
Chương 1714 - Quy củ của nơi này. (2)
Chương 1715 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám.
Chương 1716 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám. (2)
Chương 1717 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân.
Chương 1718 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân. (2)
Chương 1719 - Đạo chủng
Chương 1720 - Đạo chủng (2)
Chương 1721 - Nhất chuyển Thánh Nhân

Chương 1722 - Nhất chuyển Thánh Nhân (2)

Chương 1723 - Đáng tiếc không đánh nhau.

Chương 1724 - Đáng tiếc không đánh nhau. (2)

Chương 1725 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi.

Chương 1726 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi. (2)

Chương 1727 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm.

Chương 1728 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm. (2)

Chương 1729 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân.

Chương 1730 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân. (2)

Chương 1731 - Không thể tạo dựng mô hình.

Chương 1732 - Không thể tạo dựng mô hình. (2)

Chương 1733 - Hai vị đảo chủ thông minh.

Chương 1734 - Hai vị đảo chủ thông minh. (2)

Chương 1735 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ.

Chương 1736 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ. (2)

Chương 1737 - KHông ai liên thủ.

Chương 1738 - KHông ai liên thủ. (2)

Chương 1739 - Càng điều tra thì càng kích động.

Chương 1740 - Càng điều tra thì càng kích động. (2)

Chương 1741 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân.

Chương 1742 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân. (2)

Chương 1743 - Ngươi lừa ta gạt.

Chương 1744 - Ngươi lừa ta gạt. (2)

Chương 1745 - Khổ Thái tham lam.

Chương 1746 - Khổ Thái tham lam. (2)

Chương 1747 - Chiến đấu mấy giây.

Chương 1748 - Chiến đấu mấy giây. (2)

Chương 1749 - Vơ vét thế giới của Bố Cự.

Chương 1750 - Vơ vét thế giới của Bố Cự. (2)

Chương 1751 - Nhị chuyển công đức.

Chương 1752 - Nhị chuyển công đức. (2)

Chương 1753 - Hoàn toàn dung hợp

Chương 1754 - Hoàn toàn dung hợp (2)

Chương 1755 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày.

Chương 1756 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày. (2)

Chương 1757 - Dừng tay là chuyện không thể nào.

Chương 1758 - Dừng tay là chuyện không thể nào. (2)

Chương 1759 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường.

Chương 1760 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường. (2)
Chương 1761 - Tam chuyển quy tắc.
Chương 1762 - Tam chuyển quy tắc. (2)
Chương 1763 - Bóp chết nhất chuyển.
Chương 1764 - Bóp chết nhất chuyển. (2)
Chương 1765 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết.
Chương 1766 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết. (2)
Chương 1767 - Quảng Dã Trường và Lạc.
Chương 1768 - Quảng Dã Trường và Lạc. (2)
Chương 1769 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành.
Chương 1770 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành. (2)
Chương 1771 - Đại Trụ Thánh Nhân.
Chương 1772 - Đại Trụ Thánh Nhân. (2)
Chương 1773 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch.
Chương 1774 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch. (2)
Chương 1775 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới.
Chương 1776 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới. (2)
Chương 1777 - Mạc Niệm Yên trở về.
Chương 1778 - Mạc Niệm Yên trở về. (2)

Chương 1779 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1780 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1781 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa.

Chương 1782 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa. (2)

Chương 1783 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi.

Chương 1784 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi. (2)

Chương 1785 - Đại lão Vĩnh Sinh.

Chương 1786 - Đại lão Vĩnh Sinh. (2)

Chương 1787 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1788 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 1789 - Tô Sầm vẫn lạc.

Chương 1790 - Tô Sầm vẫn lạc. (2)

Chương 1791 - Ngươi có đi hay không.

Chương 1792 - Ngươi có đi hay không. (2)

Chương 1793 - Nhật ký của Tô Sầm.

Chương 1794 - Nhật ký của Tô Sầm. (2)

Chương 1795 - Đạo thứ nhất Lục Đạo.

Chương 1796 - Đạo thứ nhất Lục Đạo. (2)

Chương 1797 - Đạo văn Luân Hồi.

Chương 1798 - Đạo văn Luân Hồi. (2)

Chương 1799 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát.

Chương 1800 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát. (2)

Chương 1801 - Giao dịch với Vô Lượng.

Chương 1802 - Giao dịch với Vô Lượng. (2)

Chương 1803 - Lục Đạo Kiến Luân.

Chương 1804 - Lục Đạo Kiến Luân. (2)

Chương 1805 - Tam Sinh Thạch.

Chương 1806 - Tam Sinh Thạch. (2)

Chương 1807 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh.

Chương 1808 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh. (2)

Chương 1809 - Thần thông thành.

Chương 1810 - Thần thông thành. (2)

Chương 1811 - Vì ngươi luân hồi một lần.

Chương 1812 - Vì ngươi luân hồi một lần. (2)

Chương 1813 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành.

Chương 1814 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành. (2)

Chương 1815 - Nữ tỳ Tô Sầm.

Chương 1816 - Nữ tỳ Tô Sầm. (2)

Chương 1817 - Lam Thanh vào đại lao

Chương 1818 - Lam Thanh vào đại lao (2)

Chương 1819 - Chọc thủng trời.

Chương 1820 - Chọc thủng trời. (2)

Chương 1821 - Tô Sầm sợ hãi.

Chương 1822 - Tô Sầm sợ hãi. (2)

Chương 1823 - Tra ra được.

Chương 1824 - Tra ra được. (2)

Chương 1825 - Không có lựa chọn.

Chương 1826 - Không có lựa chọn. (2)

Chương 1827 - Thiết Kỳ tức giận.

Chương 1828 - Thiết Kỳ tức giận. (2)

Chương 1829 - Thành hôn

Chương 1830 - Thành hôn (2)

Chương 1831 - Kỳ Nguyên quốc to gan.

Chương 1832 - Kỳ Nguyên quốc to gan. (2)

Chương 1833 - Tứ chuyển Thánh Nhân.

Chương 1834 - Tứ chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1835 - Một trận chiến rối bời.

Chương 1836 - Một trận chiến rối bời. (2)

Chương 1837 - Rời đi.

Chương 1838 - Rời đi. (2)

Chương 1839 - Bị cản trong hư không.

Chương 1840 - Bị cản trong hư không. (2)

Chương 1841 - Thiên Cương Nhân Quả.

Chương 1842 - Thiên Cương Nhân Quả. (2)

Chương 1843 - Ba đời.

Chương 1844 - Ba đời. (2)

Chương 1845 - Cường giả cửu chuyển.

Chương 1846 - Cường giả cửu chuyển. (2)

Chương 1847 - Dọa Tích Nga đi.

Chương 1848 - Dọa Tích Nga đi. (2)

Chương 1849 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức.

Chương 1850 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức. (2)

Chương 1851 - Biến cố Địa Mộng Tháp.

Chương 1852 - Biến cố Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1853 - Đại Mộng Thánh Nhân.

Chương 1854 - Đại Mộng Thánh Nhân. (2)

Chương 1855 - Con đường ngũ chuyển.

Chương 1856 - Con đường ngũ chuyển. (2)

Chương 1857 - Thêm một người đệ tử.

Chương 1858 - Thêm một người đệ tử. (2)

Chương 1859 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ.

Chương 1860 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ. (2)

Chương 1861 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1862 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1863 - Chứng đạo không gian.

Chương 1864 - Chứng đạo không gian. (2)

Chương 1865 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân.

Chương 1866 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân. (2)

Chương 1867 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng.

Chương 1868 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng. (2)

Chương 1869 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Chương 1870 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. (2)

Chương 1871 - Vận mệnh

Chương 1872 - Vận mệnh (2)

Chương 1873 - Thời Gian Thánh Nhân.

Chương 1874 - Thời Gian Thánh Nhân. (2)

Chương 1875 - TRúc KHổ.

Chương 1876 - TRúc KHổ. (2)

Chương 1877 - KHông tính là đại đạo

Chương 1878 - KHông tính là đại đạo (2)

Chương 1879 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết.

Chương 1880 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 1881 - Bị để mắt đến.

Chương 1882 - Bị để mắt đến. (2)

Chương 1883 - Thái Khư Phần

Chương 1884 - Thái Khư Phần (2)

Chương 1885 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến.

Chương 1886 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến. (2)

Chương 1887 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần.

Chương 1888 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần. (2)

Chương 1889 - Đại đạo Trường Sinh.

Chương 1890 - Đại đạo Trường Sinh. (2)

Chương 1891 - Quy tắc và không quy tắc.

Chương 1892 - Quy tắc và không quy tắc. (2)

Chương 1893 - Liệt Tắc Luân

Chương 1894 - Liệt Tắc Luân (2)

Chương 1895 - Hỏa diễm không có quy tắc.

Chương 1896 - Hỏa diễm không có quy tắc. (2)

Chương 1897 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần.

Chương 1898 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần. (2)

Chương 1899 - Người không biết không sợ.

Chương 1900 - Người không biết không sợ. (2)

Chương 1901 - Điện chủ trở về.

Chương 1902 - Điện chủ trở về. (2)

Chương 1903 - Giữ lại một người

Chương 1904 - Giữ lại một người (2)

Chương 1905 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra.

Chương 1906 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra. (2)

Chương 1907 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Chương 1908 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ. (2)

Chương 1909 - Tin tức của Thái Xuyên.

Chương 1910 - Tin tức của Thái Xuyên. (2)

Chương 1911 - Cẩu Thánh.

Chương 1912 - Cẩu Thánh. (2)

Chương 1913 - Thú Hồn Đạo.

Chương 1914 - Thú Hồn Đạo. (2)

Chương 1915 - Thời Gian Thụ

Chương 1916 - Thời Gian Thụ (2)

Chương 1917 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ.

Chương 1918 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ. (2)

Chương 1919 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta.

Chương 1920 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta. (2)

Chương 1921 - Chém tận giết tuyệt

Chương 1922 - Chém tận giết tuyệt (2)

Chương 1923 - Tứ đại tông môn liên thủ.

Chương 1924 - Tứ đại tông môn liên thủ. (2)

Chương 1925 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố

Chương 1926 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1927 - Vĩnh Sinh cường đại.

Chương 1928 - Vĩnh Sinh cường đại. (2)

Chương 1929 - Một người vây năm tông.

Chương 1930 - Một người vây năm tông. (2)

Chương 1931 - TRận chiến mở màn.

Chương 1932 - TRận chiến mở màn. (2)

Chương 1933 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên.

Chương 1934 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên. (2)

Chương 1935 - Diệt Thú Hồn Đạo.

Chương 1936 - Diệt Thú Hồn Đạo. (2)

Chương 1937 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ.

Chương 1938 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ. (2)

Chương 1939 - Truyền thừa thời gian

Chương 1940 - Truyền thừa thời gian (2)

Chương 1941 - Bí mật về lượng kiếp.

Chương 1942 - Bí mật về lượng kiếp. (2)

Chương 1943 - Vĩnh Sinh chi địa.

Chương 1944 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Chương 1945 - Vĩnh Dạ Lan.

Chương 1946 - Vĩnh Dạ Lan. (2)

Chương 1947 - Tự ta tiến vào.

Chương 1948 - Tự ta tiến vào. (2)

Chương 1949 - KHông cứu bạch nhãn lang.

Chương 1950 - KHông cứu bạch nhãn lang. (2)

Chương 1951 - Nổi tiếng bên ngoài.

Chương 1952 - Nổi tiếng bên ngoài. (2)

Chương 1953 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ.

Chương 1954 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ. (2)

Chương 1955 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long.

Chương 1956 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long. (2)

Chương 1957 - Vũ TRụ Ma.

Chương 1958 - Vũ TRụ Ma. (2)

Chương 1959 - Cửu Toa Hư Không thành.

Chương 1960 - Cửu Toa Hư Không thành. (2)

Chương 1961 - Chọc thủng trời.

Chương 1962 - Chọc thủng trời. (2)

Chương 1963 - Lấy một chọi chín.

Chương 1964 - Lấy một chọi chín. (2)

Chương 1965 - Một kích giết năm người.

Chương 1966 - Một kích giết năm người. (2)

Chương 1967 - Bị dọa đi

Chương 1968 - Bị dọa đi (2)

Chương 1969 - Đại Ma Hư Tinh.

Chương 1970 - Đại Ma Hư Tinh. (2)

Chương 1971 - Sớm phát hiện.

Chương 1972 - Sớm phát hiện. (2)

Chương 1973 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố.

Chương 1974 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố (2).

Chương 1975 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca.

Chương 1976 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca. (2)

Chương 1977 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca

Chương 1978 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca (2)

Chương 1979 - Bị tức chết.

Chương 1980 - Bị tức chết. (2)

Chương 1981 - Vũ Trụ Ma cường hãn.

Chương 1982 - Vũ Trụ Ma cường hãn. (2)

Chương 1983 - Đại Vũ Trụ Thuật.

Chương 1984 - Đại Vũ Trụ Thuật. (2)

Chương 1985 - Luyện hóa.

Chương 1986 - Luyện hóa. (2)

Chương 1987 - Đạo tắc thứ tám.

Chương 1988 - Đạo tắc thứ tám. (2)

Chương 1989 - Đệ tử của Mông Thất.

Chương 1990 - Đệ tử của Mông Thất. (2)

Chương 1991 - Câu thương.

Chương 1992 - Câu thương. (2)

Chương 1993 - Hư Không Bạch Sơn.

Chương 1994 - Hư Không Bạch Sơn. (2)

Chương 1995 - Đại Vận Mệnh Thuật.

Chương 1996 - Đại Vận Mệnh Thuật. (2)

Chương 1997 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển.

Chương 1998 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển. (2)

Chương 1999 - Chứng đạo vận mệnh.

Chương 2000 - Chứng đạo vận mệnh. (2)

Chương 2001 - Vĩnh Sinh bất nhân.

Chương 2002 - Vĩnh Sinh bất nhân. (2)

Chương 2003 - Tinh cầu phàm nhân

Chương 2004 - Tinh cầu phàm nhân (2)

Chương 2005 - Lấy ma chứng đạo.

Chương 2006 - Lấy ma chứng đạo. (2)

Chương 2007 - Tìm đến cửa.

Chương 2008 - Tìm đến cửa. (2)

Chương 2009 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa.

Chương 2010 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa. (2)

Chương 2011 - Chủ nhân thế giới U Minh.

Chương 2012 - Chủ nhân thế giới U Minh. (2)

Chương 2013 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối.

Chương 2014 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối. (2)

Chương 2015 - Lão Chung.

Chương 2016 - Lão Chung. (2)

Chương 2017 - Tức Nhưỡng xuất hiện.

Chương 2018 - Tức Nhưỡng xuất hiện. (2)

Chương 2019 - Một lưới không thể bắt hết.

Chương 2020 - Một lưới không thể bắt hết. (2)

Chương 2021 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi.

Chương 2022 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi. (2)

Chương 2023 - Giao dịch với Chung Vô Sức.

Chương 2024 - Giao dịch với Chung Vô Sức. (2)

Chương 2025 - Thất Lạc Hải.

Chương 2026 - Thất Lạc Hải. (2)

Chương 2027 - Bất Diệt Thánh Nhân

Chương 2028 - Bất Diệt Thánh Nhân (2)

Chương 2029 - Hoang Bặc Tử đáng sợ.

Chương 2030 - Hoang Bặc Tử đáng sợ. (2)

Chương 2031 - Chiến Diễn Giới.

Chương 2032 - Chiến Diễn Giới. (2)

Chương 2033 - Thái Khư Phần có biến.

Chương 2034 - Thái Khư Phần có biến. (2)

Chương 2035 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần.

Chương 2036 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần. (2)

Chương 2037 - Áp chế.

Chương 2038 - Áp chế. (2)

Chương 2039 - Mông Thất gian xảo.

Chương 2040 - Mông Thất gian xảo. (2)

Chương 2041 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất.

Chương 2042 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất. (2)

Chương 2043 - Đòn sát thủ của Mông Thất.

Chương 2044 - Đòn sát thủ của Mông Thất. (2)

Chương 2045 - Lại về Đại Hoang Thần Giới.

Chương 2046 - Lại về Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 2047 - Thần giới tu luyện tốt nhất.

Chương 2048 - Thần giới tu luyện tốt nhất. (2)

Chương 2049 - Chân Khư biến mất.

Chương 2050 - Chân Khư biến mất. (2)

Chương 2051 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch.

Chương 2052 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch. (2)

Chương 2053 - Luyện hóa.

Chương 2054 - Luyện hóa. (2)

Chương 2055 - Quý Tòng KHông.

Chương 2056 - Quý Tòng KHông. (2)

Chương 2057 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân.

Chương 2058 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân. (2)

Chương 2059 - Những con rùa này lại tới.

Chương 2060 - Những con rùa này lại tới. (2)

Chương 2061 - NGược lượng kiếp mà đi.

Chương 2062 - NGược lượng kiếp mà đi. (2)

Chương 2063 - Người thê lương.

Chương 2064 - Người thê lương. (2)

Chương 2065 - Vĩnh Sinh chi địa.

Chương 2066 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Chương 2067 - Gặp lại Nhân Thế Gian.

Chương 2068 - Gặp lại Nhân Thế Gian. (2)

Chương 2069 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm.

Chương 2070 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm. (2)

Chương 2071 - Minh đạo.

Chương 2072 - Minh đạo. (2)

Chương 2073 - Quang âm Luân.

Chương 2074 - Quang âm Luân. (2)

Chương 2075 - Tạo Hóa phường thị.

Chương 2076 - Tạo Hóa phường thị. (2)

Chương 2077 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2078 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2079 - Gần ngay trước mắt.

Chương 2080 - Gần ngay trước mắt. (2)

Chương 2081 - Táng Đạo.

Chương 2082 - Táng Đạo. (2)

Chương 2083 - Cướp đi Quang âm Luân.

Chương 2084 - Cướp đi Quang âm Luân. (2)

Chương 2085 - Bạch Cốt cốc.

Chương 2086 - Bạch Cốt cốc. (2)

Chương 2087 - Giá họa.

Chương 2088 - Giá họa. (2)

Chương 2089 - Nơi quỷ dị.

Chương 2090 - Nơi quỷ dị. (2)

Chương 2091 - Bị gài bẫy.

Chương 2092 - Bị gài bẫy. (2)

Chương 2093 - Đạo tắc thứ mười một.

Chương 2094 - Đạo tắc thứ mười một. (2)

Chương 2095 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị.

Chương 2096 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị. (2)

Chương 2097 - Đánh lén

Chương 2098 - Đánh lén (2)

Chương 2099 - Thế giới thật nhỏ.

Chương 2100 - Thế giới thật nhỏ. (2)

Chương 2101 - Nữ nhân hoàn mỹ.

Chương 2102 - Nữ nhân hoàn mỹ. (2)

Chương 2103 - Ước định.

Chương 2104 - Ước định. (2)

Chương 2105 - Cả đời ta vì cái gì.

Chương 2106 - Cả đời ta vì cái gì. (2)

Chương 2107 - Biến Vĩnh Sinh.

Chương 2108 - Biến Vĩnh Sinh. (2)

Chương 2109 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ.

Chương 2110 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ. (2)

Chương 2111 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ.

Chương 2112 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ. (2)

Chương 2113 - Ta đến chính là để giết ngươi.

Chương 2114 - Ta đến chính là để giết ngươi. (2)

Chương 2115 - Vì sao?

Chương 2116 - Vì sao? (2)

Chương 2117 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành.

Chương 2118 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành. (2)

Chương 2119 - Cứ tiếp tục như vậy là được.

Chương 2120 - Cứ tiếp tục như vậy là được. (2)

Chương 2121 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn.

Chương 2122 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn. (2)

Chương 2123 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Chương 2124 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân. (2)

Chương 2125 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt.

Chương 2126 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt. (2)

Chương 2127 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa.

Chương 2128 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa. (2)

Chương 2129 - Xem Nhân Thế Gian của ta.

Chương 2130 - Xem Nhân Thế Gian của ta. (2)

Chương 2131 - Vĩnh Sinh ở nơi nào.

Chương 2132 - Vĩnh Sinh ở nơi nào. (2)

Chương 2133 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an.

Chương 2134 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an. (2)

Chương 2135 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân

Chương 2136 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân (2)

Chương 2137 - Thất bại trong gang tấc

Chương 2138 - Thất bại trong gang tấc (2)

Chương 2139 - Giết mới thông thấu.

Chương 2140 - Giết mới thông thấu. (2)

Chương 2141 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 2142 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 2143 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam

Chương 2144 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam (2)

Chương 2145 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2146 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2147 - Vây giết Mạc Lam.

Chương 2148 - Vây giết Mạc Lam. (2)

Chương 2149 - Khốn cảnh.

Chương 2150 - Khốn cảnh. (2)

Chương 2151 - Chợt nghe được tin tức.

Chương 2152 - Chợt nghe được tin tức. (2)

Chương 2153 - Liên thủ phản công.

Chương 2154 - Liên thủ phản công. (2)

Chương 2155 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ.

Chương 2156 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ. (2)

Chương 2157 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2158 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2159 - 1085: Báo thù

Chương 2160 - 1085: Báo thù (2)

Chương 2161 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2162 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2163 - Tách ra.

Chương 2164 - Tách ra. (2)

Chương 2165 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2166 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2167 - Chữa thương trăm năm.

Chương 2168 - Chữa thương trăm năm. (2)

Chương 2169 - Táng Đạo đại mộ.

Chương 2170 - Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2171 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo.

Chương 2172 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo. (2)

Chương 2173 - Biện pháp.

Chương 2174 - Biện pháp. (2)

Chương 2175 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ.

Chương 2176 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2177 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2178 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2179 - Mộ thất xa hoa.

Chương 2180 - Mộ thất xa hoa. (2)

Chương 2181 - .Chương 2181: Vào Táng Đạo Môn.

Chương 2182 - .Chương 2182: Vào Táng Đạo Môn. (2)

Chương 2183 - Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2184 - Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2185 - Con đường có biến hóa.

Chương 2186 - Con đường có biến hóa. (2)

Chương 2187 - Không tìm được dịch trạm.

Chương 2188 - Không tìm được dịch trạm. (2)

Chương 2189 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch.

Chương 2190 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch. (2)

Chương 2191 - Đến Hỗn Độn Hà.

Chương 2192 - Đến Hỗn Độn Hà. (2)

Chương 2193 - Ý cảnh tăng cường.

Chương 2194 - Ý cảnh tăng cường. (2)

Chương 2195 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng.

Chương 2196 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng. (2)

Chương 2197 - Hàm nghĩa vĩnh sinh.

Chương 2198 - Hàm nghĩa vĩnh sinh. (2)

Chương 2199 - Thu lợi tức.

Chương 2200 - Thu lợi tức. (2)

Chương 2201 - Đánh lén từng lớp từng lớp

Chương 2202 - Đánh lén từng lớp từng lớp (2)

Chương 2203 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại.

Chương 2204 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại. (2)

Chương 2205 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2206 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2207 - Hư Thị Hỗn Độn Hà.

Chương 2208 - Hư Thị Hỗn Độn Hà. (2)

Chương 2209 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi.

Chương 2210 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi. (2)

Chương 2211 - Chấp pháp áo lam.

Chương 2212 - Chấp pháp áo lam. (2)

Chương 2213 - Lựa chọn hướng đi.

Chương 2214 - Lựa chọn hướng đi. (2)

Chương 2215 - Kẻ cản đại đạo ta, giết.

Chương 2216 - Kẻ cản đại đạo ta, giết. (2)

Chương 2217 - Nổi lên xung đột.

Chương 2218 - Nổi lên xung đột. (2)

Chương 2219 - Không vào Đại Diễn giới.

Chương 2220 - Không vào Đại Diễn giới. (2)

Chương 2221 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ.

Chương 2222 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2223 - Diễn Giới

Chương 2224 - Diễn Giới (2)

Chương 2225 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ.

Chương 2226 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2227 - Vũng bùn âm mưu vô biên.

Chương 2228 - Vũng bùn âm mưu vô biên. (2)

Chương 2229 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái.

Chương 2230 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái. (2)

Chương 2231 - Chúng ta đi phát tài.

Chương 2232 - Chúng ta đi phát tài. (2)

Chương 2233 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn.

Chương 2234 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn. (2)

Chương 2235 - Hủy diệt.

Chương 2236 - Hủy diệt. (2)

Chương 2237 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương

Chương 2238 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương (2)

Chương 2239 - Đến Đại Diễn giới.

Chương 2240 - Đến Đại Diễn giới. (2)

Chương 2241 - Nơi này mới là bảo khố thật.

Chương 2242 - Nơi này mới là bảo khố thật. (2)

Chương 2243 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương.

Chương 2244 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương. (2)

Chương 2245 - Kết giới vũ trụ thay đổi.

Chương 2246 - Kết giới vũ trụ thay đổi. (2)

Chương 2247 - Mạc Lam tinh.

Chương 2248 - Mạc Lam tinh. (2)

Chương 2249 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về.

Chương 2250 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về. (2)

Chương 2251 - Tạo Hóa cảnh.

Chương 2252 - Tạo Hóa cảnh. (2)

Chương 2253 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên.

Chương 2254 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2255 - Phán đoán chính xác.

Chương 2256 - Phán đoán chính xác. (2)

Chương 2257 - Liên thủ phá kết giới.

Chương 2258 - Liên thủ phá kết giới. (2)

Chương 2259 - Tiên hạ thủ vi cường.

Chương 2260 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Chương 2261 - Tần Kình Thiên đáng sợ

Chương 2262 - Tần Kình Thiên đáng sợ (2)

Chương 2263 - Hỗn Độn Đạo.

Chương 2264 - Hỗn Độn Đạo. (2)

Chương 2265 - Lại đến Đại Diễn giới.

Chương 2266 - Lại đến Đại Diễn giới. (2)

Chương 2267 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi.

Chương 2268 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi. (2)

Chương 2269 - Xúi giục một người.

Chương 2270 - Xúi giục một người. (2)

Chương 2271 - Giết bước thứ tư.

Chương 2272 - Giết bước thứ tư. (2)

Chương 2273 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ.

Chương 2274 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2275 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài.

Chương 2276 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài. (2)

Chương 2277 - Tính toán Tần Kình Thiên.

Chương 2278 - Tính toán Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2279 - Tính toán của Tần Kình Thiên.

Chương 2280 - Tính toán của Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2281 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi.

Chương 2282 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi. (2)

Chương 2283 - Vẫn phải uống nước rửa chân

Chương 2284 - Vẫn phải uống nước rửa chân (2)

Chương 2285 - Uất nghẹn.

Chương 2286 - Uất nghẹn. (2)

Chương 2287 - Ác mộng của Mộng Nguyên.

Chương 2288 - Ác mộng của Mộng Nguyên. (2)

Chương 2289 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2290 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2291 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo.

Chương 2292 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo. (2)

Chương 2293 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi.

Chương 2294 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi. (2)

Chương 2295 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ.

Chương 2296 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ. (2)

Chương 2297 - Đến Táng Đạo đại mộ.

Chương 2298 - Đến Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2299 - táng Đạo Khúc Bồng.

Chương 2300 - táng Đạo Khúc Bồng. (2)

Chương 2301 - Khúc Bồng giàu có

Chương 2302 - Khúc Bồng giàu có (2)

Chương 2303 - Cường giả đáng sợ

Chương 2304 - Cường giả đáng sợ (2)

Chương 2305 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ

Chương 2306 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ (2)

Chương 2307 - Cách rời khỏi đây.

Chương 2308 - Cách rời khỏi đây. (2)

Chương 2309 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu.

Chương 2310 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu. (2)

Chương 2311 - Đại vũ trụ

Chương 2312 - Đại vũ trụ (2)

Chương 2313 - KHó vào đại vũ trụ.

Chương 2314 - KHó vào đại vũ trụ. (2)

Chương 2315 - Ngươi không nói đến võ đức.

Chương 2316 - Ngươi không nói đến võ đức. (2)

Chương 2317 - Thập Phương Thế Giới.

Chương 2318 - Thập Phương Thế Giới. (2)

Chương 2319 - Đạo đan hạ phẩm.

Chương 2320 - Đạo đan hạ phẩm. (2)

Chương 2321 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm.

Chương 2322 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm. (2)

Chương 2323 - Lựa chọn lên thuyền giặc.

Chương 2324 - Lựa chọn lên thuyền giặc. (2)

Chương 2325 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài.

Chương 2326 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài. (2)

Chương 2327 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen.

Chương 2328 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen. (2)

Chương 2329 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn.

Chương 2330 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn. (2)

Chương 2331 - Kinh nghiệm hại người.

Chương 2332 - Kinh nghiệm hại người. (2)

Chương 2333 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc.

Chương 2334 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc. (2)

Chương 2335 - Lại vào Hỗn Độn.

Chương 2336 - Lại vào Hỗn Độn. (2)

Chương 2337 - Bước đại đạo thứ tư.

Chương 2338 - Bước đại đạo thứ tư. (2)

Chương 2339 - Rời khỏi Hỗn Dộn.

Chương 2340 - Rời khỏi Hỗn Dộn. (2)

Chương 2341 - Thu nợ cũ đến.

Chương 2342 - Thu nợ cũ đến. (2)

Chương 2343 - Phát tài.

Chương 2344 - Phát tài. (2)

Chương 2345 - Chọc phải một việc đại sự.

Chương 2346 - Chọc phải một việc đại sự. (2)

Chương 2347 - Truy nã

Chương 2348 - Truy nã (2)

Chương 2349 - Nghe tin bất ngờ.

Chương 2350 - Nghe tin bất ngờ. (2)

Chương 2351 - Có giang hồ thì sẽ có cách.

Chương 2352 - Có giang hồ thì sẽ có cách. (2)

Chương 2353 - Ngươi không mua nổi.

Chương 2354 - Ngươi không mua nổi. (2)

Chương 2355 - Vé truyền tống.

Chương 2356 - Vé truyền tống. (2)

Chương 2357 - Muội muội của Cô Sắc đến.

Chương 2358 - Muội muội của Cô Sắc đến. (2)

Chương 2359 - Rời khỏi Ma Như thế giới.

Chương 2360 - Rời khỏi Ma Như thế giới. (2)

Chương 2361 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2362 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Chương 2363 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi.

Chương 2364 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi. (2)

Chương 2365 - Đến Đại Băng Bàn Cung.

Chương 2366 - Đến Đại Băng Bàn Cung. (2)

Chương 2367 - Gặp lại Thái Xuyên.

Chương 2368 - Gặp lại Thái Xuyên. (2)

Chương 2369 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống.

Chương 2370 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống. (2)

Chương 2371 - Đến Thánh Kiếm cung.

Chương 2372 - Đến Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2373 - Thất Trụ phá thiên sam.

Chương 2374 - Thất Trụ phá thiên sam. (2)

Chương 2375 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung.

Chương 2376 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2377 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2378 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Chương 2379 - Diệt Thánh Kiếm cung.

Chương 2380 - Diệt Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2381 - Tra

Chương 2382 - Tra (2)

Chương 2383 - Nữ nhân số khổ.

Chương 2384 - Nữ nhân số khổ. (2)

Chương 2385 - Tình này đã biến thành hồi ức

Chương 2386 - Tình này đã biến thành hồi ức (2)

Chương 2387 - Đạo chủng Hồng Mông.

Chương 2388 - Đạo chủng Hồng Mông. (2)

Chương 2389 - Người gan to bằng trời.

Chương 2390 - Người gan to bằng trời. (2)

Chương 2391 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành.

Chương 2392 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành. (2)

Chương 2393 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí.

Chương 2394 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí. (2)

Chương 2395 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí.

Chương 2396 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí. (2)

Chương 2397 - Cõng nồi.

Chương 2398 - Cõng nồi. (2)

Chương 2399 - Diệt Đại Băng Bàn Cung.

Chương 2400 - Diệt Đại Băng Bàn Cung. (2)

Chương 2401 - Cửu Anh có ý tưởng.

Chương 2402 - Cửu Anh có ý tưởng. (2)

Chương 2403 - Bắt Quan Dục Tuyết.

Chương 2404 - Bắt Quan Dục Tuyết. (2)

Chương 2405 - Xảy ra chuyện lớn

Chương 2406 - Xảy ra chuyện lớn (2)

Chương 2407 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nồi.

Chương 2408 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nồi. (2)

Chương 2409 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút.

Chương 2410 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút. (2)

Chương 2411 - Tiểu tử gian trá.

Chương 2412 - Tiểu tử gian trá. (2)

Chương 2413 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm.

Chương 2414 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm. (2)

Chương 2415 - Bị nhận ra.

Chương 2416 - Bị nhận ra. (2)

Chương 2417 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông.

Chương 2418 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông. (2)

Chương 2419 - Chặn đường Lam Tiểu Bố.

Chương 2420 - Chặn đường Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2421 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng

Chương 2422 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng (2)

Chương 2423 - Bước đại đạo thứ năm.

Chương 2424 - Bước đại đạo thứ năm. (2)

Chương 2425 - Nghiền ép.

Chương 2426 - Nghiền ép. (2)

Chương 2427 - Thiên Đế xảy ra chuyện.

Chương 2428 - Thiên Đế xảy ra chuyện. (2)

Chương 2429 - Đối chất trong đạo điện

Chương 2430 - Đối chất trong đạo điện (2)

Chương 2431 - KHông sợ chút nào.

Chương 2432 - KHông sợ chút nào. (2)

Chương 2433 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi.

Chương 2434 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi. (2)

Chương 2435 - Đánh tới cửa.

Chương 2436 - Đánh tới cửa. (2)

Chương 2437 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo.

Chương 2438 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo. (2)

Chương 2439 - Liễu Ly đến.

Chương 2440 - Liễu Ly đến. (2)

Chương 2441 - Táng Đạo môn.

Chương 2442 - Táng Đạo môn. (2)

Chương 2443 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca

Chương 2444 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca (2)

Chương 2445 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân

Chương 2446 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân (2)

Chương 2447 - Bị ba Thánh Chủ cản đường.

Chương 2448 - Bị ba Thánh Chủ cản đường. (2)

Chương 2449 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết.

Chương 2450 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết. (2)

Chương 2451 - Phương Chi Khuyết buồn bực.

Chương 2452 - Phương Chi Khuyết buồn bực. (2)

Chương 2453 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng.

Chương 2454 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng. (2)

Chương 2455 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ.

Chương 2456 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ. (2)

Chương 2457 - Trực tiếp đối mặt.

Chương 2458 - Trực tiếp đối mặt. (2)

Chương 2459 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ.

Chương 2460 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ. (2)

Chương 2461 - Tạp hóa trêu ngươi

Chương 2462 - Tạp hóa trêu ngươi (2)

Chương 2463 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố.

Chương 2464 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2465 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.

Chương 2466 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. (2)

Chương 2467 - Gia hỏa giàu có.

Chương 2468 - Gia hỏa giàu có. (2)

Chương 2469 - Không người nào dám đuổi theo.

Chương 2470 - Không người nào dám đuổi theo. (2)

Chương 2471 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Chương 2472 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. (2)

Chương 2473 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Chương 2474 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương. (2)

Chương 2475 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Chương 2476 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

Chương 2477 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ.

Chương 2478 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ. (2)

Chương 2479 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn.

Chương 2480 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn. (2)

Chương 2481 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết.

Chương 2482 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết. (2)
Chương 2483 - Lại chém chín vạn dặm.
Chương 2484 - Lại chém chín vạn dặm. (2)
Chương 2485 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì.
Chương 2486 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì. (2)
Chương 2487 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả.
Chương 2488 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả. (2)
Chương 2489 - Sóng ngầm phun trào.
Chương 2490 - Sóng ngầm phun trào. (2)
Chương 2491 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành.
Chương 2492 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành. (2)
Chương 2493 - Động phủ bị người đánh
Chương 2494 - Động phủ bị người đánh (2)
Chương 2495 - Hậu bối ngông cuồng.
Chương 2496 - Hậu bối ngông cuồng. (2)
Chương 2497 - Đạo Chủ thứ hai cường đại.
Chương 2498 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (2)
Chương 2499 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (3)
Chương 2500 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo.

Chương 2501 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo. (2)

Chương 2502 - Tay chân miễn phí.

Chương 2503 - Tay chân miễn phí. (2)

Chương 2504 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra.

Chương 2505 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra. (2)

Chương 2506 - Ngôi sao tai họa.

Chương 2507 - Ngôi sao tai họa. (2)

Chương 2508 - Một cước phế Đạo Chủ.

Chương 2509 - Một cước phế Đạo Chủ. (2)

Chương 2510 - Ba Đạo Tổ đến.

Chương 2511 - Ba Đạo Tổ đến. (2)

Chương 2512 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt.

Chương 2513 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt. (2)

Chương 2514 - Bị Đạo Tổ để mắt đến.

Chương 2515 - Bị Đạo Tổ để mắt đến. (2)

Chương 2516 - Đồng hương gặp đồng hương.

Chương 2517 - Đồng hương gặp đồng hương. (2)

Chương 2518 - HÌnh Gia lùi bước.

Chương 2519 - HÌnh Gia lùi bước. (2)

Chương 2520 - Sấm to mưa nhỏ.

Chương 2521 - Đại đạo thiếu thốn.

Chương 2522 - Đại đạo thiếu thốn. (2)

Chương 2523 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Chương 2524 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

Chương 2525 - Đại vũ trụ sắp thay đổi.

Chương 2526 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (2)

Chương 2527 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (3)

Chương 2528 - Kết minh

Chương 2529 - Kết minh (2)

Chương 2530 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận.

Chương 2531 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận. (2)

Chương 2532 - Tín ngưỡng sụp đổ.

Chương 2533 - Tích cực tìm kiếm đồng minh.

Chương 2534 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (2)

Chương 2535 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (3)

Chương 2536 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh.

Chương 2537 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh. (2)

Chương 2538 - Ai là nội ứng.

Chương 2539 - Ai là nội ứng. (2)

Chương 2540 - Ai mà không biết.

Chương 2541 - Ai mà không biết. (2)

Chương 2542 - Hóa giải lời thề Đạo Vực.

Chương 2543 - Đạo Tổ thứ tám.

Chương 2544 - Đạo Tổ thứ tám. (2)

Chương 2545 - Ta tin ngươi cái quái ấy.

Chương 2546 - Ta tin ngươi cái quái ấy. (2)

Chương 2547 - Trường Nhất có chút hoang mang

Chương 2548 - Trường Nhất có chút hoang mang (2)

Chương 2549 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất.

Chương 2550 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất. (2)

Chương 2551 - Chỉ như vậy thôi.

Chương 2552 - Chỉ như vậy thôi. (2)

Chương 2553 - Có bị trả thù hay không.

Chương 2554 - Có bị trả thù hay không. (2)

Chương 2555 - Quyết định của Duy Củ thế giới.

Chương 2556 - Quyết định của Duy Củ thế giới. (2)

Chương 2557 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành.

Chương 2558 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành. (2)

Chương 2559 - Đánh vào nắm bông mềm.

Chương 2560 - Đánh vào nắm bông mềm. (2)

Chương 2561 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra.

Chương 2562 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra. (2)

Chương 2563 - Đạo âm Vũ TRụ.

Chương 2564 - Đạo âm Vũ TRụ. (2)

Chương 2565 - Nàng là bằng hữu của ta.

Chương 2566 - Nàng là bằng hữu của ta. (2)

Chương 2567 - Ngươi là thứ gì chứ?

Chương 2568 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện.

Chương 2569 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện. (2)

Chương 2570 - Đều đã có tính toán hết.

Chương 2571 - Đều đã có tính toán hết. (2)

Chương 2572 - Đều đã có tính toán hết. (3)

Chương 2573 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả.

Chương 2574 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả. (2)

Chương 2575 - Lai lịch của Dương Thiên.

Chương 2576 - Mới bắt đầu đã kết thúc.

Chương 2577 - Mới bắt đầu đã kết thúc. (2)

Chương 2578 - Không có đường ra.

Chương 2579 - Không có đường ra. (2)

Chương 2580 - Đế Lan trốn.

Chương 2581 - Đế Lan trốn. (2)

Chương 2582 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2583 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2584 - Thiên Mông Nhân.

Chương 2585 - Thiên Mông Nhân. (2)

Chương 2586 - Bộ tộc Thiên Nhân

Chương 2587 - Bộ tộc Thiên Nhân (2)

Chương 2588 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông

Chương 2589 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông (2)

Chương 2590 - Thế giới dưới đất.

Chương 2591 - Bí mật của tộc Thiên Mông.

Chương 2592 - Bí mật của tộc Thiên Mông. (2)

Chương 2593 - Mục đích lãng quên Hồng Quân.

Chương 2594 - Mục đích lãng quên Hồng Quân. (2)

Chương 2595 - BỊ ám hại.

Chương 2596 - BỊ ám hại. (2)
Chương 2597 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa.
Chương 2598 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa. (2)
Chương 2599 - Thiên Đế lang thang.
Chương 2600 - Thiên Đế lang thang. (2)
Chương 2601 - Hoàn và Hôi Trực.
Chương 2602 - Hoàn và Hôi Trực. (2)
Chương 2603 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới.
Chương 2604 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới. (2)
Chương 2605 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm.
Chương 2606 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm. (2)
Chương 2607 - Sự chuẩn bị của Hoàn.
Chương 2608 - Sự chuẩn bị của Hoàn. (2)
Chương 2609 - Tiến lên hay là trở về.
Chương 2610 - Chỗ nhầm lẫn.
Chương 2611 - Chỗ nhầm lẫn. (2)
Chương 2612 - Tần Kình Thiên phách lối.
Chương 2613 - Tần Kình Thiên phách lối. (2)
Chương 2614 - Hỗn Độn Hà đến tay.

Chương 2615 - Hỗn Độn Hà đến tay. (2)
Chương 2616 - Mộng Nguyên trảm đạo.
Chương 2617 - Mộng Nguyên trảm đạo. (2)
Chương 2618 - Lại gặp tường vũ trụ.
Chương 2619 - Lại gặp tường vũ trụ. (2)
Chương 2620 - Đại Mộng tinh.
Chương 2621 - Đại Mộng tinh. (2)
Chương 2622 - KHố phòng khó tìm.
Chương 2623 - KHố phòng khó tìm. (2)
Chương 2624 - Tài phú kinh người.
Chương 2625 - Tài phú kinh người. (2)
Chương 2626 - Hôi Trực tức giận.
Chương 2627 - Hôi Trực tức giận. (2)
Chương 2628 - Khó hiểu.
Chương 2629 - Vây giết Lam Tiểu Bố.
Chương 2630 - Vây giết Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2631 - Mài giết mấy triệu quân.
Chương 2632 - Mài giết mấy triệu quân. (2)
Chương 2633 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc

Chương 2634 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc (2)

Chương 2635 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố.

Chương 2636 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2637 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện.

Chương 2638 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện. (2)

Chương 2639 - Chó cắn chó

Chương 2640 - Chó cắn chó (2)

Chương 2641 - Thần thông ẩn nấp cực hạn.

Chương 2642 - Thần thông ẩn nấp cực hạn. (2)

Chương 2643 - Thần thông Thôn Tắc

Chương 2644 - Hôi Trực đáng sợ.

Chương 2645 - Hôi Trực đáng sợ. (2)

Chương 2646 - Hôi Trực đáng sợ. (3)

Chương 2647 - Lại bị khóa lại.

Chương 2648 - Lại bị khóa lại. (2)

Chương 2649 - Độn Phù Khai Thiên.

Chương 2650 - Độn Phù Khai Thiên. (2)

Chương 2651 - Phát lời thề giúp Hôi Trực.

Chương 2652 - Phát lời thề giúp Hôi Trực. (2)

Chương 2653 - Thiên Đạo Hương.

Chương 2654 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Chương 2655 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ. (2)

Chương 2656 - Hoàn

Chương 2657 - Hoàn (2)

Chương 2658 - Đại vũ trụ sụp đổ.

Chương 2659 - Đại vũ trụ sụp đổ. (2)

Chương 2660 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn

Chương 2661 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn (2)

Chương 2662 - Gặp lại Loan Loan

Chương 2663 - Gặp lại Loan Loan (2)

Chương 2664 - Tự nhiên chui đến cửa.

Chương 2665 - Tự nhiên chui đến cửa. (2)

Chương 2666 - Làm gì mà chọc đến ta.

Chương 2667 - Làm gì mà chọc đến ta. (2)

Chương 2668 - Lại chiến đấu với Hoàn.

Chương 2669 - Lại chiến đấu với Hoàn. (2)

Chương 2670 - Người phá vỡ thế cân bằng.

Chương 2671 - Người phá vỡ thế cân bằng. (2)

Chương 2672 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia.

Chương 2673 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia. (2)

Chương 2674 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ.

Chương 2675 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ. (2)

Chương 2676 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ.

Chương 2677 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ. (2)

Chương 2678 - Lại gặp lượng kiếp.

Chương 2679 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn.

Chương 2680 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn. (2)

Chương 2681 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố.

Chương 2682 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2683 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện.

Chương 2684 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện. (2)

Chương 2685 - Một giới bị đồ sát.

Chương 2686 - Một giới bị đồ sát. (2)

Chương 2687 - Tìm kiếm Khổ gia.

Chương 2688 - Khổ gia phách lối.

Chương 2689 - Khổ gia phách lối. (2)

Chương 2690 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai.

Chương 2691 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai. (2)

Chương 2692 - Lại thấy Thần Vị Môn.

Chương 2693 - Lại thấy Thần Vị Môn. (2)

Chương 2694 - Thần Vị Môn khó thu.

Chương 2695 - Thần Vị Môn khó thu. (2)

Chương 2696 - Thực thể đoạt xá.

Chương 2697 - Nhân Hoàng thành.

Chương 2698 - Nhân Hoàng thành. (2)

Chương 2699 - Người quen ở Nhân Hoàng thành.

Chương 2700 - Người quen ở Nhân Hoàng thành. (2)

Chương 2701 - Xảy ra chuyện lớn.

Chương 2702 - Xảy ra chuyện lớn. (2)

Chương 2703 - Đại quân áp sát.

Chương 2704 - Đại quân áp sát. (2)

Chương 2705 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc.

Chương 2706 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc. (2)

Chương 2707 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện.

Chương 2708 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện. (2)

Chương 2709 - Đánh lén.

Chương 2710 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất.

Chương 2711 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (2)

Chương 2712 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (3)

Chương 2713 - Bí mật của Thần Vị Môn.

Chương 2714 - Hồ Càn nhập đội.

Chương 2715 - Hồ Càn nhập đội. (2)

Chương 2716 - Hai tộc đại chiến.

Chương 2717 - Hai tộc đại chiến. (2)

Chương 2718 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long.

Chương 2719 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long. (2)

Chương 2720 - Địa tộc chịu thua.

Chương 2721 - Địa tộc chịu thua. (2)

Chương 2722 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố

Chương 2723 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố (2)

Chương 2724 - Đạo, rốt cuộc là cái gì?

Chương 2725 - Đai kết cục

Khí
Vũ
Trụ
Tác giả
TA LÀ LÃO NGŨ
Nhóm dịch:

Khí Vũ Trụ

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 01: Ta gọi Lam Tiểu Bố

Chương 2: Đĩa bay rơi vào trên Địa Cầu

Chương 3: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Chương 4: Nam tử trung niên kỳ quái

Chương 5: Đi tìm việc làm

Chương 6: Đã có thể tu luyện

Chương 7: Bệnh đống tầm

Chương 8: Luyện Tinh Hóa Khí

Chương 9: Không còn đường để lựa chọn

Chương 10: Đoán cốt

Chương 11: Chương 11

Chương 12: Đều ở đây để tìm Lam Tiểu Bố

Chương 13: Đêm mưa tàn sát

Chương 14: Đêm mưa tàn sát (2)

Chương 15: Không phải ngạc nhiên vì mừng sợ, mà là sợ

Chương 16: Bác sĩ Lam từ chức

Chương 17: Đấu giá Thiên m

Chương 18: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố

Chương 19: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 20: Đánh cướp

Chương 21: Đánh cướp (2)

Chương 22: Truy tìm Lam Tiểu Bố

Chương 23: Truy tìm Lam Tiểu Bố (2)

Chương 24: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới.

Chương 25: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới (2)

Chương 26: Cá lọt lưới.

Chương 27: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên.

Chương 28: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên (2)

Chương 29: Mối thù kiếp trước kiếp này báo.

Chương 30: Bị truy nã.

Chương 31: Bị truy nã. (2)

Chương 32: Đây không phải là thói quen.

Chương 33: Đây không phải là thói quen. (2)

Chương 34: Thất âm.

Chương 35: Muốn lấy phương thuốc về.

Chương 36: Muốn lấy phương thuốc về (2)

Chương 37: Người hủy diệt Lam Tung

Chương 38: Hang ổ của Sinh Ngạc bang.

Chương 39: Hang ổ của Sinh Ngạc bang. (2)

Chương 40: Thực lực của Lam Tiểu Bố

Chương 41: Thực lực của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 42: Tiêu diệt

Chương 43: Thôn Lâu gia

Chương 44: Thôn Lâu gia (2)

Chương 45: Đơn giản như vậy

Chương 46: Đơn giản như vậy (2)

Chương 47: Dọa lui Lâu gia

Chương 48: Dọa lui Lâu gia (2)

Chương 49: Ta là Cung

Chương 50: Ta là Cung (2)

Chương 51: Chuyện xưa

Chương 52: Đĩa bay quỷ dị

Chương 53: Đĩa bay quỷ dị

Chương 54: Điên cuồng cướp đoạt

Chương 55: Côn Luân

Chương 56: Côn Luân (2)

Chương 57: Ăn mày

Chương 58: Sói xám

Chương 59: Sói xám (2)

Chương 60: Người đàn ông của ta.

Chương 61: Trả ơn.

Chương 62: Trả ơn (2)

Chương 63: Thái Xuyên cổ đạo.

Chương 64: Thái Xuyên cổ đạo (2)

Chương 65: Rời khỏi Địa Cầu.

Chương 66: 2 nền văn minh

Chương 67: 2 nền văn minh (2)

Chương 68: Đồng bào tinh cầu Lam Á

Chương 69: Đồng bào tinh cầu Lam Á (2)

Chương 70: Tinh cầu Chân Nặc

Chương 71: Tinh cầu Chân Nặc (2)

Chương 72: Quân đoàn Trưng Tinh

Chương 73: Quân đoàn Trưng Tinh (2)

Chương 74: Kiểm tra lực đấm

Chương 75: Kiểm tra lực đấm (2)

Chương 76: Vòng ba đơn giản

Chương 77: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố

Chương 78: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 79: Thiếu Úy

Chương 80: Thiếu Úy (2)

Chương 81: Sợ ngươi không đến

Chương 82: Tranh đoạt doanh trại

Chương 83: Tranh đoạt doanh trại (2)

Chương 84: 2 quyền 1 cước

Chương 85: 2 quyền 1 cước (2)

Chương 86: Nhiệm vụ tân binh

Chương 87: Tân binh đều là bia đỡ đạn

Chương 88: Tân binh đều là bia đỡ đạn (2)

Chương 89: Lại lên chức

Chương 90: Lại lên chức (2)

Chương 91: Đi tinh cầu Thiên La

Chương 92: Đi tinh cầu Thiên La (2)

Chương 93: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Chương 94: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật. (2)

Chương 95: Lam Tiểu Bố bất an

Chương 96: Lam Tiểu Bố bất an (2)

Chương 97: Lựa chọn

Chương 98: Cách thi tuyển.

Chương 99: Cách thi tuyển (2)

Chương 100: Thi tuyển tinh hệ.

Chương 101: Thi tuyển tinh hệ (2)

Chương 102: Kết quả không thể tin được.

Chương 103: Vòng hai: sinh tử chiến.

Chương 104: Vòng hai: sinh tử chiến (2)

Chương 105: Ta hiểu rõ ngươi.

Chương 106: Ta hiểu rõ ngươi (2)

Chương 107: Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm chú ý đến

Chương 108

Chương 109

Chương 110: Đội hộ vệ tan rã.

Chương 111: Đội hộ vệ tan rã (2)

Chương 112: Đi đến Ngọc Khải tinh.

Chương 113: Đi đến Ngọc Khải tinh (2)

Chương 114: Tiệt Thạch

Chương 115: Tiệt Thạch (2)

Chương 116: Kiếm lời một khoảng Tiệt Thạch lớn

Chương 117: Thắng đổ cả sòng bạc.

Chương 118: Thắng đổ cả sòng bạc (2)

Chương 119: Bị để mắt đến.

Chương 120: Bị để mắt đến (2)

Chương 121: Tiệt Thạc bị trộm.

Chương 122: Tiệt Thạc bị trộm (2)

Chương 123: Cha của RIan.

Chương 124: Cha của Rian (2)

Chương 125: Tâm tư.

Chương 126: Tâm tư (2)

Chương 127: Lại đến

Chương 128: Người cô độc đêm ngày vạn trượng

Chương 129: Người cô độc đêm ngày vạn trượng (2)

Chương 130: Chết không cam tâm

Chương 131: Chết không cam tâm (2)

Chương 132: Hồng Vân tông

Chương 133: Hồng Vân tông (2)

Chương 134: Kim ô quyết

Chương 135: Tẩy Thai trì

Chương 136: Tẩy Thai trì (2)

Chương 137: Lá chắn vũ trụ

Chương 138: Lá chắn vũ trụ (2)

Chương 139: Kim đan có phẩm cấp

Chương 140: Kim đan có phẩm cấp (2)

Chương 141: Đồ tốt

Chương 142: Đồ tốt (2)

Chương 143: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi

Chương 144: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi (2)

Chương 145: Chạy trốn thế nào

Chương 146: Chạy trốn thế nào (2)

Chương 146: Chết một đại nhân vật

Chương 147: Chết một đại nhân vật (2)

Chương 148: Bất Tử quyết

Chương 149: Bất Tử quyết (2)

Chương 150: Uẩn Đan thành công

Chương 151: Uẩn Đan thành công (2)

Chương 152: Vũ Trụ Duy Mô

Chương 153: Vũ Trụ Duy Mô (2)

Chương 154: Thất âm cường đại

Chương 155: Thất âm cường đại (2)

Chương 156: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Chương 157: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 158: Một cái rìu*

Chương 159: Một cái rìu (2)

Chương 160: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo

Chương 161: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo (2)

Chương 162: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi

Chương 163: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi (2)

Chương 164: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào

Chương 165: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào (2)

Chương 166: Lam Á

Chương 167: Lam Á (2)

Chương 168: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi

Chương 169: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi (2)

Chương 170: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô

Chương 171: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô (2)

Chương 172: Ngưng Đan

Chương 173: Ngưng Đan (2)

Chương 174: Thành phố Mâu Bắc Phường

Chương 175: Thành phố Mâu Bắc Phường (2)

Chương 176: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc

Chương 177: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc (2)

Chương 178: Địa bàn đầu tiên

Chương 179: Địa bàn đầu tiên (2)

Chương 180: Gia nhập tông môn khó khăn

Chương 181: Gia nhập tông môn khó khăn (2)

Chương 182: Cá ánh bạc

Chương 183: Cá ánh bạc (2)

Chương 184: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa

Chương 185: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa (2)

Chương 186: Thành chủ mới ác độc tới vô biên

Chương 187: Thành chủ mới ác độc tới vô biên (2)

Chương 188: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn

Chương 189: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn (2)

Chương 190: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây

Chương 191: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây (2)

Chương 192: Một mạch Hồng Vân bi thảm

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn

Chương 197: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn (2)

Chương 198: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt

Chương 199: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt (2)

Chương 200: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn

Chương 201: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn (2)

Chương 202: Người được gia tộc Quy Hải phái tới

Chương 203: Người được gia tộc Quy Hải phái tới (2)

Chương 204: Vậy thì dễ làm rồi

Chương 205: Vậy thì dễ làm rồi (2)

Chương 206: Đan lâu sụp đổ, chưởng quỹ không còn

Chương 207

Chương 208: Lửa giận của gia tộc Quy Hải

Chương 209: Lửa giận của gia tộc Quy Hải (2)

Chương 210: Quảng trường Côn Khư

Chương 211: Quảng trường Côn Khư (2)

Chương 212: Không đồng ý không được

Chương 213: Không đồng ý không được (2)

Chương 214: Đoàn Hồn thuật cấp bốn

Chương 215: Đoàn Hồn thuật cấp bốn (2)

Chương 216: Hắn không nói giỡn với ta

Chương 217: Hắn không nói giỡn với ta (2)

Chương 218: Lam Tiểu Bố đào hố

Chương 219: Lam Tiểu Bố đào hố (2)

Chương 220: Sợ vị hôn thê

Chương 221: Sợ vị hôn thê (2)

Chương 222: Cẩn thận Cửu Chân sơn

Chương 223: Cẩn thận Cửu Chân sơn (2)

Chương 224: Cửu Châu sơn âm hiểm

Chương 225: Cửu Châu sơn âm hiểm (2)

Chương 226: Không lừa được Lam Tiểu Bố (1)

Chương 227: Không lừa được Lam Tiểu Bố (2)

Chương 228: Ngũ Chi Huyền Giản. (1)

Chương 229: Ngũ Chi Huyền Giản. (2)

Chương 230: Thái Xuyên.(1)

Chương 231: Thái Xuyên.(2)

Chương 232: Bãi miễn vị trí tông chủ. (1)

Chương 233: Bãi miễn vị trí tông chủ. (2)

Chương 234: Phải giữ vững khí chất. (1)

Chương 235: Phải giữ vững khí chất. (2)

Chương 236: Đây mới là đánh nhau thật sự (1)

Chương 237: Đây mới là đánh nhau thật sự (2)

Chương 238: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (1)

Chương 239: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (2)

Chương 240: Đệ Nhị Đạo Điển (1)

Chương 241: Đệ Nhị Đạo Điển (2)

Chương 242: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Chương 243: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Chương 244: Khí vũ trụ (1)

Chương 245: Khí vũ trụ (2)

Chương 246: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (1)

Chương 247: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (2)

Chương 248: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (1)

Chương 249: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (2)

Chương 250: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (1)

Chương 251: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (2)

Chương 252: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (1)

Chương 253: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (2)

Chương 254: Tự có nơi để đi (1)

Chương 255: Tự có nơi để đi (2)

Chương 256: Lam Tiểu Bố mai phục (1)

Chương 257: Lam Tiểu Bố mai phục (2)

Chương 258: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (1)

Chương 259: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (2)

Chương 260: Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 261: Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 262: Ha ha (1)

Chương 263: Ha ha (2)

Chương 264: Rời khỏi Mưu Bắc (1)

Chương 265: Rời khỏi Mưu Bắc (2)

Chương 266: Người bạn duy nhất (1)

Chương 267: Người bạn duy nhất (2)

Chương 268: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (1)

Chương 269: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (2)

Chương 270: Đao Khẩu ổ (1)

Chương 271: Đao Khẩu ổ (2)

Chương 272: Nhân Tiên đáng sợ (1)

Chương 273: Nhân Tiên đáng sợ (2)

Chương 274: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (1)

Chương 275: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (2)

Chương 276: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (3)

Chương 277: Nhân Tiên vẫn lạc (1)

Chương 278: Nhân Tiên vẫn lạc (2)

Chương 279: Tiểu Vạn Thọ sơn

Chương 280: Không có khả năng Hóa Đan (1)

Chương 281: Không có khả năng Hóa Đan (2)

Chương 282: Không có khả năng Hóa Đan (3)

Chương 283: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Chương 284: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Chương 285: Cửu Châu sơn cặn bã (1)

Chương 286: Cửu Châu sơn cặn bã (2)

Chương 287: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 288: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 289: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (3)

Chương 290: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (4)

Chương 291: Thất âm Sát (1)

Chương 292: Thất âm Sát (2)

Chương 293: Lôi kiếp của Nhân Tiên (1)

Chương 294: Lôi kiếp của Nhân Tiên (2)

Chương 295: Hư Thần Cảnh (1)

Chương 296: Hư Thần Cảnh (2)

Chương 297: Vây công Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 298: Vây công Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 299: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (1)

Chương 300: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (2)

Chương 301: Mộc Dương Chiết nóng nảy (1)

Chương 302: Mộc Dương Chiết nóng nảy (2)

Chương 303: Cả Nguyên Châu chấn động (1)

Chương 304: Cả Nguyên Châu chấn động (2)

Chương 305: Bị lừa (1)

Chương 306: Bị lừa (2)

Chương 307: Đến Cổ Tinh sơn (1)

Chương 308: Đến Cổ Tinh sơn (2)

Chương 309: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Chương 310: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Chương 311: Lạc Kích Cốc (1)

Chương 312: Lạc Kích Cốc (2)

Chương 313: Họa kích đáng sợ (1)

Chương 314: Họa kích đáng sợ (2)

Chương 315: Chúng ta là bạn phải không? (1)

Chương 316: Chúng ta là bạn phải không? (2)

Chương 317: Chúng ta là bạn phải không? (3)

Chương 318: Mầm họa (1)

Chương 319: Mầm họa (2)

Chương 320: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (1)

Chương 321: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (2)

Chương 322: Hỏa diễm đang thai nghén (1)

Chương 323: Hỏa diễm đang thai nghén (2)

Chương 324: Kim Cô Tiên (1)

Chương 325: Kim Cô Tiên (2)

Chương 326: Sư phụ của Liễu Ly. (1)

Chương 327: Sư phụ của Liễu Ly. (2)

Chương 328: Lại giết Nhân Tiên. (1)

Chương 329: Lại giết Nhân Tiên. (2)

Chương 330: Tiên thể (1)

Chương 331: Tiên thể (2)

Chương 332: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (1)

Chương 333: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (2)

Chương 334: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (1)

Chương 335: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (2)

Chương 336: Là ta chủ động đến. (1)

Chương 337: Là ta chủ động đến. (2)

Chương 338: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (1)

Chương 339: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (2)

Chương 340: Ta đến mượn đồ. (1)

Chương 341: Ta đến mượn đồ. (2)

Chương 342: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (1)

Chương 343: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (2)

Chương 344: Rời khỏi Nguyên Châu. (1)

Chương 345: Rời khỏi Nguyên Châu. (2)

Chương 346: Quá trình truyền tống đáng sợ. (1)

Chương 347: Quá trình truyền tống đáng sợ. (2)

Chương 348: Quá trình truyền tống đáng sợ. (3)

Chương 349: Biến cố. (1)

Chương 350: Biến cố. (2)

Chương 192: Tin tức của Lạc Thải Tư.

Chương 351: Tin tức của Lạc Thải Tư. (1)

Chương 352: Tin tức của Lạc Thải Tư. (2)

Chương 353: Thương hải tang điền. (1)

Chương 354: Thương hải tang điền. (2)

Chương 355: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (1)

Chương 356: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (2)

Chương 357: ân oán. (1)

Chương 358: ân oán. (2)

Chương 359: Chân Tiên trên Địa Cầu. (1)

Chương 360: Chân Tiên trên Địa Cầu. (2)

Chương 361: Cửu trọng thiên. (1)

Chương 362: Cửu trọng thiên. (2)

Chương 363: Bí mật của Lam gia. (1)

Chương 364: Bí mật của Lam gia. (2)

Chương 365: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (1)

Chương 366: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (2)

Chương 367: Rước lấy phiền phức. (1)

Chương 368: Rước lấy phiền phức. (2)

Chương 369: Vô giới. (1)

Chương 370: Vô giới. (2)

Chương 371: Dưới đáy lồng giam. (1)

Chương 372: Dưới đáy lồng giam (2)

Chương 373: Luyện Hồn Oa. (1)

Chương 374: Luyện Hồn Oa. (2)

Chương 375: Luân hồi Hải Đường. (1)

Chương 376: Luân hồi Hải Đường. (2)

Chương 377; Đấu với Chân Tiên. (1)

Chương 378; Đấu với Chân Tiên. (2)

Chương 379: Nhân gia đại thiện. (1)

Chương 380: Nhân gia đại thiện. (2)

Chương 381: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 382: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 303: Không thể luyện tiên đan. (1)

Chương 384: Không thể luyện tiên đan. (2)

Chương 385: Nhân Tiên (1)

Chương 386: Nhân Tiên (2)

Chương 387: NGôn gia tìm đến. (1)

Chương 388: NGôn gia tìm đến. (2)

Chương 389: Một hắc điếm. (1)

Chương 390: Một hắc điếm. (2)

Chương 391: Địa Sát Biến (1)

Chương 392: Địa Sát Biến (2)

Chương 393: Thành chủ mời. (1)

Chương 394: Thành chủ mời. (2)

Chương 395: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (1)

Chương 396: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (2)

Chương 397: Dược Hương cốc gặp nạn. (1)

Chương 398: Dược Hương cốc gặp nạn. (2)

Chương 399: Có nhân thì có quả. (1)

Chương 400: Có nhân thì có quả. (2)

Chương 401: Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Chương 402: Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 403: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (1)

Chương 404: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (2)

Chương 405: Giết Kim Tiên. (1)

Chương 406: Giết Kim Tiên. (2)

Chương 407: Giết Kim Tiên. (3)

Chương 408: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (1)

Chương 409: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (2)

Chương 410: Không có thời gian. (1)

Chương 411: Không có thời gian. (2)

Chương 412: Suy nghĩ hão huyền. (1)

Chương 413: Suy nghĩ hão huyền. (2)

Chương 414: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (1)

Chương 415: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (2)

Chương 416: Không sợ chết. (1)

Chương 417: Không sợ chết. (2)

Chương 418: Trường Sinh Quyết. (1)

Chương 419: Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 420: Rời đi. (1)

Chương 421: Rời đi. (2)

Chương 422: Tô Sầm luyện thần. (1)

Chương 423: Tô Sầm luyện thần. (2)

Chương 424: Tiên trận sư cấp ba. (1)

Chương 425: Tiên trận sư cấp ba. (2)

Chương 426: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Chương 427: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 428: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (1)

Chương 429: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (2)

Chương 430: Vận may của tông môn. (1)

Chương 431: Vận may của tông môn. (2)

Chương 432: Một người một tiên thành. (1)

Chương 433: Một người một tiên thành. (2)

Chương 434: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (1)

Chương 435: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (2)

Chương 436: Bắt đầu đại chiến. (1)

Chương 437: Bắt đầu đại chiến. (2)

Chương 438: Một trận chiến gian nan. (1)

Chương 439: Một trận chiến gian nan. (2)

Chương 440: Tình cảnh tồn vong. (1)

Chương 441: Tình cảnh tồn vong. (2)

Chương 442: Tình cảnh thảm khốc (1)

Chương 443: Tình cảnh thảm khốc (2)

Chương 444: Chiến quả to lớn. (1)

Chương 445: Chiến quả to lớn. (2)

Chương 446: Giết ngươi trước rồi nói. (1)

Chương 447: Giết ngươi trước rồi nói. (2)

Chương 448: Đây là địa bàn của ta. (1)

Chương 449: Đây là địa bàn của ta. (2)

Chương 450: Thực lực tông môn tăng mạnh. (1)

Chương 451: Thực lực tông môn tăng mạnh. (2)

Chương 452: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (1)

Chương 453: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (2)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (1)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (2)

Chương 456: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (1)

Chương 457: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (2)

Chương 458: Đừng chọc đến Trận vương. (1)

Chương 459: Đừng chọc đến Trận vương. (2)

Chương 460: Linh Vi Tiên Vực. (1)

Chương 461: Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 462: Cường giả không rõ lai lịch. (1)

Chương 463: Cường giả không rõ lai lịch. (2)

Chương 464: Cường giả không rõ lai lịch. (3)

Chương 465: Yểm Ma. (1)

Chương 466: Yểm Ma. (2)

Chương 467: Lực lượng của một người. (1)

Chương 468: Lực lượng của một người. (2)

Chương 469: Trận môn Hư Không (1)

Chương 470: Trận môn Hư Không (2)

Chương 471: Thăng Tinh Tiên Đình.
Chương 472: Cấm Tiên ti. (1)
Chương 473: Cấm Tiên ti. (2)
Chương 474: Tuần tra nhà tù. (1)
Chương 475: Tuần tra nhà tù. (2)
Chương 476: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (1)
Chương 477: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (2)
Chương 478: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (1)
Chương 479: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (2)
Chương 480: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (3)
Chương 481: Thu hồi đạo điển. (1)
Chương 482: Thu hồi đạo điển. (2)
Chương 483: Ta dạy ngươi luyện đan. (1)
Chương 484: Ta dạy ngươi luyện đan. (2)
Chương 485: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (1)
Chương 486: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (2)
Chương 487: Bách Đoan tiên trang. (1)
Chương 488: Bách Đoan tiên trang. (2)
Chương 489: Trận văn hư không. (1)

Chương 490: Trận văn hư không. (2)

Chương 491: Liễu Ly còn sống. (1)

Chương 492: Liễu Ly còn sống. (2)

Chương 493: Lại diệt thêm một lần nữa. (1)

Chương 494: Lại diệt thêm một lần nữa. (2)

Chương 495: Người là do ta thả. (1)

Chương 496: Người là do ta thả. (2)

Chương 497: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (1)

Chương 498: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (2)

Chương 499: Lam tiểu tiên ti.

Chương 500: Bách Đoan gia luống cuồng. (1)

Chương 501: Bách Đoan gia luống cuồng. (2)

Chương 502: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (1)

Chương 503: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (2)

Chương 504: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (1)

Chương 505: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (2)

Chương 506: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (1)

Chương 507: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (2)

Chương 508: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (1)

Chương 270: Đệ tử không thể tiến vào top 10.

Chương 509: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (2)

Chương 510: Hạng nhất. (1)

Chương 511: Hạng nhất. (2)

Chương 512: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (1)

Chương 513: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (2)

Chương 514: Lam Tiểu Bố điên rồi. (1)

Chương 515: Lam Tiểu Bố điên rồi. (2)

Chương 516: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (1)

Chương 517: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (2)

Chương 518: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 519: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 520: Tiên Linh Thể giả. (1)

Chương 521: Tiên Linh Thể giả. (2)

Chương 522: Tiên Đan Vương cấp bảy. (1)

Chương 523: Tiên Đan Vương cấp bảy. (2)

Chương 524: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (1)

Chương 525: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (2)

Chương 526: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (3)

Chương 527: Chém Đan Yểm. (1)

Chương 528: Chém Đan Yểm. (2)

Chương 529: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 530: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 531: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (1)

Chương 532: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (2)

Chương 533: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (1)

Chương 534: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (2)

Chương 535: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(1)

Chương 536: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(2)

Chương 537: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Chương 538: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Chương 539: Thương hội có lai lịch rất lớn. (1)

Chương 540: Thương hội có lai lịch rất lớn. (2)

Chương 541: Tiên Đan vương cấp bảy. (1)

Chương 542: Tiên Đan vương cấp bảy. (2)

Chương 543: Cải trang thành hình dạng của mình. (1)

Chương 544: Cải trang thành hình dạng của mình. (2)

Chương 545: Đồng tình một giây. (1)

Chương 546: Đồng tình một giây. (2)

Chương 547: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (1)

Chương 548: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (2)

Chương 549: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (1)

Chương 550: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (2)

Chương 551: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (1)

Chương 552: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (2)

Chương 553: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (1)

Chương 554: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (2)

Chương 555: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 556: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 557: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 558: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 559: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (1)

Chương 560: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (2)

Chương 561: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (1)

Chương 262: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (2)

Chương 563: Hắn nói không sai. (1)

Chương 564: Hắn nói không sai. (2)

Chương 565: Cường giả tụ hội. (1)

Chương 566: Cường giả tụ hội. (2)

Chương 567: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (1)

Chương 568: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (2)

Chương 569: Ban thưởng đáng sợ. (1)

Chương 570: Ban thưởng đáng sợ. (2)

Chương 571: Đoạt hạng nhất rất khó.

Chương 572: Đoạt hạng nhất rất khó. (2)

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan.

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan. (2)

Chương 575: Thứ tự xuất hiện.

Chương 576: Thứ tự xuất hiện. (2)

Chương 577: Vừa mừng vừa sợ.

Chương 578: Vừa mừng vừa sợ. (2)

Chương 579: Tác dụng của đan dược.

Chương 580: Tác dụng của đan dược. (2)

Chương 581: Chuẩn bị đi.

Chương 582: Chuẩn bị đi. (2)

Chương 583: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 584: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 585: Lam Tiểu Bố luận đan. (2)

Chương 586: Thong dong rời đi.

Chương 587: Thong dong rời đi. (2)

Chương 588: Ô Đào Lâm Mạch bạo động.

Chương 589: Ô Đào Lâm Mạch bạo động. (2)

Chương 590: Luyện hóa.

Chương 591: Luyện hóa. (2)

Chương 592: Thú triều.

Chương 593: Thú triều. (2)

Chương 594: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ.

Chương 595: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ. (2)

Chương 596: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết.

Chương 597: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết. (2)

Chương 598: Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Chương 599: Khốn Sát tiên trận cấp chín. (2)

Chương 600: Nhỏ yếu là nguyên tội.

Chương 601: Nhỏ yếu là nguyên tội. (2)

Chương 602: Uy danh

Chương 603: Uy danh (2)
Chương 604: Kết giao với một người huynh đệ.
Chương 605: Kết giao với một người huynh đệ. (2)
Chương 606: Tiên Đình Vương nghênh đón.
Chương 607: Tiên Đình Vương nghênh đón. (2)
Chương 608: Thuận tiện làm mai.
Chương 609: Thuận tiện làm mai. (2)
Chương 610: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới.
Chương 611: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. (2)
Chương 612: Trận bàn may mắn.
Chương 613: Trận bàn may mắn. (2)
Chương 614: Oan uổng.
Chương 615: Oan uổng. (2)
Chương 616: Tiên Tủy Trì có vấn đề.
Chương 617: Tiên Tủy Trì có vấn đề. (2)
Chương 618: Tiên Tủy Mạch.
Chương 619: Tiên Tủy Mạch. (2)
Chương 620: Bát Cửu lôi kiếp.
Chương 621: Bát Cửu lôi kiếp. (2)

Chương 622: Đến đòi nợ.

Chương 623: Đến đòi nợ. (2)

Chương 624: Hai tiên đình vương mất tích.

Chương 625: Hai tiên đình vương mất tích. (2)

Chương 626: Chỗ dựa của Đằng Mạc.

Chương 627: Chỗ dựa của Đằng Mạc. (2)

Chương 628: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Chương 629: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. (2)

Chương 630: Đạo không trầm luân.

Chương 631: Đạo không trầm luân. (2)

Chương 632: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn.

Chương 633: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn. (2)

Chương 634: Tiểu Bố ra tay.

Chương 635: Tiểu Bố ra tay. (2)

Chương 636: Trận môn hư không biến mất.

Chương 637: Trận môn hư không biến mất. (2)

Chương 638: Thần Nữ.

Chương 639: Thần Nữ. (2)

Chương 640: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Chương 641: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)

Chương 642: Trạm hư không Tà Giác.

Chương 643: Trạm hư không Tà Giác. (2)

Chương 644: Mua vé có hố.

Chương 645: Mua vé có hố. (2)

Chương 646: Không có cơ hội quay về.

Chương 647: Không có cơ hội quay về. (2)

Chương 648: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì.

Chương 649: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì. (2)

Chương 650: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ.

Chương 651: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ. (2)

Chương 652: Chém Tiên đế.

Chương 653: Chém Tiên đế. (2)

Chương 654: Linh Thực vũ trụ.

Chương 655: Linh Thực vũ trụ. (2)

Chương 656: Bố gia ngươi nhất định phải quản.

Chương 657: Bố gia ngươi nhất định phải quản. (2)

Chương 658: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi.

Chương 659: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi. (2)

Chương 660: Cảm ơn ngươi đã tin ta.

Chương 661: Cảm ơn ngươi đã tin ta. (2)

Chương 662: Ai mà không phải là Tiên Đế.

Chương 663: Ai mà không phải là Tiên Đế. (2)

Chương 664: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế.

Chương 665: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế. (2)

Chương 666: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 667: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. (2)

Chương 668: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu.

Chương 669: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu. (2)

Chương 670: Tìm kiếm đường ra.

Chương 671: Tìm kiếm đường ra.(2)

Chương 672: Tuyệt Sinh Đàm.

Chương 673: Tuyệt Sinh Đàm. (2)

Chương 674: Hợp tác với Tiên Đế.

Chương 675: Hợp tác với Tiên Đế. (2)

Chương 676: Đều có tính toán riêng.

Chương 677: Đều có tính toán riêng. (2)

Chương 678: Vạch mặt

Chương 679: Vạch mặt (2)

Chương 680: Một bàn tay.

Chương 681: Một bàn tay. (2)

Chương 682: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được.

Chương 683: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được. (2)

Chương 648: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc.

Chương 685: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc. (2)

Chương 686: Dã tu mà người người có thể đánh giết.

Chương 687: Dã tu mà người người có thể đánh giết. (2)

Chương 688: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì.

Chương 689: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì. (2)

Chương 690: Không cần đi vội.

Chương 691: Không cần đi vội. (2)

Chương 692: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn.

Chương 693: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn. (2)

Chương 694: Ta đã từng có một người bạn.

Chương 695: Ta đã từng có một người bạn. (2)

Chương 696: Thần trận.

Chương 697: Thần trận. (2)

Chương 698: Nghê Quang Thần Bàn.

Chương 699: Nghê Quang Thần Bàn. (2)

Chương 700: Xé rách hư không.

Chương 701: Xé rách hư không. (2)

Chương 702: Diệt môn.

Chương 703: Diệt môn. (2)

Chương 704: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực.

Chương 705: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực. (2)

Chương 706: Chuyến thăm hỏi phô trương.

Chương 707: Chuyến thăm hỏi phô trương. (2)

Chương 708: Uy hiếp.

Chương 709: Uy hiếp. (2)

Chương 710: Phong Loan.

Chương 711: Phong Loan. (2)

Chương 712: Tổ tiên của Thạch Yến.

Chương 713: Tổ tiên của Thạch Yến. (2)

Chương 714: Nữ nhân cường đại.

Chương 715: Nữ nhân cường đại. (2)

Chương 716: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 717: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 718: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 719: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 720: Đại diện Linh Vi Tiên Vực.

Chương 721: Đại diện Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 722: Linh Vi Vương ấn.

Chương 723: Linh Vi Vương ấn. (2)

Chương 724: Kế hoạch thứ hai

Chương 725: Kế hoạch thứ hai (2)

Chương 726: Phản bội.

Chương 727: Phản bội. (2)

Chương 728: Thiên Cương trận bàn.

Chương 729: Thiên Cương trận bàn. (2)

Chương 730: Ngũ Vũ Vương.

Chương 731: Ngũ Vũ Vương. (2)

Chương 732: Tiêu diệt Yểm Ma.

Chương 733: Tiêu diệt Yểm Ma. (2)

Chương 734: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực.

Chương 735: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực. (2)

Chương 736: Hỗn loạn trong lượng kiếp.

Chương 737: Hỗn loạn trong lượng kiếp. (2)

Chương 738: Người bị đóng băng ở khu băng hóa.

Chương 739: Người bị đóng băng ở khu băng hóa. (2)

Chương 740: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn.

Chương 741: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn. (2)

Chương 742: Tiến đến Hư Không đảo.

Chương 743: Tiến đến Hư Không đảo. (2)

Chương 744: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm.

Chương 745: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm. (2)

Chương 746: Đến Cẩm Uẩn tiên thành.

Chương 747: Đến Cẩm Uẩn tiên thành. (2)

Chương 748: Phân chia danh ngạch một lần nữa.

Chương 749: Phân chia danh ngạch một lần nữa. (2)

Chương 750: Động tĩnh có chút lớn.

Chương 751: Động tĩnh có chút lớn. (2)

Chương 752: Đại hội Tiên Vực.

Chương 753: Đại hội Tiên Vực. (2)

Chương 754: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương.

Chương 755: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương. (2)

Chương 756: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch.

Chương 757: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch. (2)

Chương 758: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống.

Chương 759: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống. (2)

Chương 760: Làm sao các ngươi bồi thường nổi.

Chương 761: Làm sao các ngươi bồi thường nổi. (2)

Chương 762: Xem ai không chơi nổi.

Chương 763: Xem ai không chơi nổi. (2)

Chương 764: Không ai làm việc đắc tội với người khác.

Chương 765: Không ai làm việc đắc tội với người khác. (2)

Chương 766: Ngụy quân tử.

Chương 767: Ngụy quân tử. (2)

Chương 768: Đây là tiên trận gì thế?

Chương 769: Đây là tiên trận gì thế? (2)

Chương 770: Xương mu bàn chân.

Chương 771: Xương mu bàn chân. (2)

Chương 772: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch.

Chương 773: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch. (2)

Chương 774: Phân chia.

Chương 775: Phân chia. (2)

Chương 776: Cuộc tranh đoạt đẫm máu.

Chương 777: Cuộc tranh đoạt đẫm máu. (2)

Chương 778: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố.

Chương 779: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 780: Chọc phải một vị tổ tông.

Chương 781: Chọc phải một vị tổ tông. (2)

Chương 782: Vương chân chính.

Chương 783: Vương chân chính. (2)

Chương 784: Vị hôn thê.

Chương 785: Vị hôn thê. (2)

Chương 786: Tịch Thần cốc độc ác.

Chương 787: Tịch Thần cốc độc ác. (2)

Chương 788: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó.

Chương 789: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó. (2)

Chương 790: Có người dẫn họa.

Chương 791: Có người dẫn họa. (2)

Chương 792: Giác âm Sát chiến Tiên đế.

Chương 793: Giác âm Sát chiến Tiên đế. (2)

Chương 794: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần

Chương 795: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần (2)

Chương 796: Luyện Phụ Cốt.

Chương 797: Luyện Phụ Cốt. (2)

Chương 798: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra.

Chương 799: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra. (2)

Chương 800: Ta cũng quên nói cho người.

Chương 801: Ta cũng quên nói cho người. (2)

Chương 802: Bí mật trong bí cảnh.

Chương 803: Bí mật trong bí cảnh. (2)

Chương 804: Luân Hồi Oa.

Chương 805: Luân Hồi Oa. (2)

Chương 806: Thiên Cương thần thông.

Chương 807: Thiên Cương thần thông. (2)

Chương 808: Bán trận kỳ ra.

Chương 809: Bán trận kỳ ra. (2)

Chương 810: Lại ném một cái nồi.

Chương 811: Lại ném một cái nồi. (2)

Chương 812: Phẫn nộ.

Chương 813: Phẫn nộ. (2)

Chương 814: Người truy sát bị truy sát.

Chương 815: Người truy sát bị truy sát. (2)

Chương 816: Bọn cướp đường hư không cường đại.

Chương 817: Bọn cướp đường hư không cường đại. (2)

Chương 818: Ta muốn còn sống.

Chương 819: Ta muốn còn sống. (2)

Chương 820: Tiên vực quỷ dị.

Chương 821: Tiên vực quỷ dị. (2)

Chương 822: Phải có qua có lại.

Chương 823: Phải có qua có lại. (2)

Chương 824: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất.

Chương 825: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất. (2)

Chương 826: Có khoác lác hay không thì đều phải chết.

Chương 827: Có khoác lác hay không thì đều phải chết. (2)

Chương 828: Phong ấn tiên vực.

Chương 829: Phong ấn tiên vực. (2)

Chương 830: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện.

Chương 831: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện. (2)

Chương 832: Lam Tiểu Bố đến.

Chương 833: Lam Tiểu Bố đến. (2)

Chương 834: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc.

Chương 835: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc. (2)

Chương 836: Nơi lượng kiếp bộc phát.

Chương 837: Nơi lượng kiếp bộc phát. (2)

Chương 838: Suýt chút nữa phá trận.

Chương 839: Suýt chút nữa phá trận. (2)

Chương 840: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao.

Chương 841: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao. (2)

Chương 842: Côn Khư Hải.

Chương 843: Côn Khư Hải. (2)

Chương 844: Sao có thể mời được ta.

Chương 845: Sao có thể mời được ta. (2)

Chương 846: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố.

Chương 847: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 848: Người đến từ Côn Khư Hải.

Chương 849: Người đến từ Côn Khư Hải. (2)

Chương 850: Cái này thật nhàm chán.

Chương 851: Cái này thật nhàm chán. (2)

Chương 852: Được cứu.

Chương 853: Được cứu. (2)

Chương 854: Tiến đến Côn Khư Hải.

Chương 855: Tiến đến Côn Khư Hải. (2)

Chương 856: Lạc Thải Tư bị bắt đi.

Chương 857: Lạc Thải Tư bị bắt đi. (2)

Chương 858: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo.

Chương 859: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo. (2)

Chương 860: Gặp lại Cổ Đạo.

Chương 861: Gặp lại Cổ Đạo. (2)

Chương 862: Trước nói lí lẽ, sau ra tay.

Chương 863: Trước nói lí lẽ, sau ra tay. (2)

Chương 864: Chọc phải kẻ ác.

Chương 865: Chọc phải kẻ ác. (2)

Chương 866: Tịch Thần cốc mà ta biết.

Chương 867: Tịch Thần cốc mà ta biết. (2)

Chương 868: Già Quân Không kích động.

Chương 869: Già Quân Không kích động. (2)

Chương 870: Hư Không Chiểu Nê Hà.

Chương 871: Hư Không Chiểu Nê Hà. (2)

Chương 872: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà

Chương 873: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà (2)

Chương 874: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi.

Chương 875: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi. (2)

Chương 876: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Chương 877: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. (2)

Chương 878: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế.

Chương 879: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế. (2)

Chương 880: Lựa chọn của Già Quân Không.

Chương 881: Lựa chọn của Già Quân Không. (2)

Chương 882: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải.

Chương 883: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. (2)

Chương 884: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo.

Chương 885: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo. (2)

Chương 886: Xé rách Cổ Côn đảo.

Chương 887: Xé rách Cổ Côn đảo. (2)

Chương 888: Cự Côn.

Chương 889: Cự Côn. (2)

Chương 890: Già đảo chủ uất ức.

Chương 891: Già đảo chủ uất ức. (2)

Chương 892: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến.

Chương 893: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến. (2)

Chương 894: Vây công.

Chương 895: Vây công. (2)

Chương 896: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên.

Chương 897: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên. (2)

Chương 898: Ông đây đánh con trai.

Chương 899: Ông đây đánh con trai. (2)

Chương 900: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao

Chương 901: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao (2)

Chương 902: Ta không muốn gả cho ngươi.

Chương 903: Ta không muốn gả cho ngươi. (2)

*Bốn câu đầu trong bài “Tang Trung” mà Vệ Tử Phủ đã múa cho Hán Vũ Đế xem.” (Chú thích trong “Bảy ngày ân ái” – Chương 24)

Chương 904: Đây mới là kết thúc.

Chương 905: Đây mới là kết thúc. (2)

Chương 906: Thiếu đi một lá trận kỳ.

Chương 907: Thiếu đi một lá trận kỳ. (2)

Chương 908: Đại Côn Hải Cảnh.

Chương 909: Đại Côn Hải Cảnh. (2)

Chương 910: Thăng Tinh Tiên Đình không còn.

Chương 911: Thăng Tinh Tiên Đình không còn. (2)

Chương 912: Trị Chân A sợ.

Chương 913: Trị Chân A sợ. (2)

Chương 914: Đánh lén.

Chương 915: Đánh lén. (2)

Chương 916: Chưa quen sưu hồn lắm.

Chương 917: Chưa quen sưu hồn lắm. (2)

Chương 918: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Chương 919: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)

Chương 920: Chúng ta có thể liên thủ.

Chương 921: Chúng ta có thể liên thủ. (2)

Chương 922: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy.

Chương 923: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy. (2)

Chương 924: Thần Vân Ấn.

Chương 925: Thần Vân Ấn. (2)

Chương 926: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy.

Chương 927: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy. (2)

Chương 928: Đều có vận may lớn.

Chương 929: Đều có vận may lớn. (2)

Chương 930: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu.

Chương 931: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu. (2)

Chương 932: Tra Tra là pháo hôi.

Chương 933: Tra Tra là pháo hôi. (2)

Chương 934: TRận chiến với Cơ Vận.

Chương 935: TRận chiến với Cơ Vận. (2)

Chương 936: Tra Tra không dám.

Chương 937: Tra Tra không dám. (2)

Chương 938: Tra Tra nghi thần nghi quỷ.

Chương 939: Tra Tra nghi thần nghi quỷ. (2)

Chương 940: Bị theo dõi,

Chương 941: Bị theo dõi, (2)

Chương 942: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện.

Chương 943: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện. (2)
Chương 944: Lại thêm một kẻ đến phá quán.
Chương 945: Lại thêm một kẻ đến phá quán. (2)
Chương 946: Phải thì như thế nào.
Chương 947: Phải thì như thế nào. (2)
Chương 948: Ta không giết được ngươi.
Chương 949: Ta không giết được ngươi. (2)
Chương 950: Thần Đình Vương Đại Uyên.
Chương 951: Thần Đình Vương Đại Uyên. (2)
Chương 952: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố
Chương 953: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố (2)
Chương 954: Lai lịch của Độc Tộ.
Chương 955: Lai lịch của Độc Tộ. (2)
Chương 956: Tra Tra giúp đỡ.
Chương 957: Tra Tra giúp đỡ. (2)
Chương 958: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước.
Chương 959: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước. (2)
Chương 960: Lượng kiếp đến.
Chương 961: Lượng kiếp đến. (2)

Chương 962: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt.

Chương 963: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt. (2)

Chương 964: Mặc Hà hư không.

Chương 965: Mặc Hà hư không. (2)

Chương 966: Mặc Hà Mặc Độc.

Chương 967: Mặc Hà Mặc Độc. (2)

Chương 968: Vũ Trụ Nguyên Tức

Chương 969: Vũ Trụ Nguyên Tức (2)

Chương 970: Bị nghi ngờ lập tức chạy.

Chương 971: Bị nghi ngờ lập tức chạy. (2)

Chương 972: Mặc Hà xuất hiện.

Chương 973: Mặc Hà xuất hiện. (2)

Chương 974: Nước Mặc Hà.

Chương 975: Nước Mặc Hà. (2)

Chương 976: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng.

Chương 977: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng. (2)

Chương 978: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không?

Chương 979: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không? (2)

Chương 980: Có đồ tốt thì muốn lấy.

Chương 981: Có đồ tốt thì muốn lấy. (2)

Chương 982: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn.

Chương 983: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn. (2)

Chương 984: Luân Hồi Bàn.

Chương 985: Luân Hồi Bàn. (2)

Chương 986: Người trốn trong Hoán Nữ cung.

Chương 987: Người trốn trong Hoán Nữ cung. (2)

Chương 988: Chúng Thần Chi Địa.

Chương 989: Chúng Thần Chi Địa. (2)

Chương 990: Gia nhập quân tu sĩ,

Chương 991: Gia nhập quân tu sĩ, (2)

Chương 992: Loại trừ Mặc Độc.

Chương 993: Loại trừ Mặc Độc. (2)

Chương 994: Lam Tiểu Bố cứng đầu.

Chương 995: Lam Tiểu Bố cứng đầu. (2)

Chương 996: Lĩnh trưởng.

Chương 997: Lĩnh trưởng. (2)

Chương 998: Thủ đoạn của Mông u.

Chương 999: Thủ đoạn của Mông u. (2)

Chương 1000: Đi như thế nào?

Chương 1001: Đi như thế nào? (2)

Chương 1002: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực.

Chương 1003: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực. (2)

Chương 1004: Chúng ta đến nơi này trước.

Chương 1005: Chúng ta đến nơi này trước. (2)

Chương 1006: Huyên tân đoạt chủ.

Chương 1007: Huyên tân đoạt chủ. (2)

Chương 1008: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ.

Chương 1009: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ. (2)

Chương 1010: Cảm ngộ Dục Thần.

Chương 1011: Cảm ngộ Dục Thần. (2)

Chương 1012: Con đường Nhân đạo.

Chương 1013: Con đường Nhân đạo. (2)

Chương 1014: Rời khỏi rừng bia.

Chương 1015: Rời khỏi rừng bia. (2)

Chương 1016: Lam Tiểu Bố trở về.

Chương 1017: Lam Tiểu Bố trở về. (2)

Chương 1018: Ngươi dám đụng đến ta.

Chương 1019: Ngươi dám đụng đến ta. (2)

Chương 1020: Mặc Kim gây họa.

Chương 1021: Mặc Kim gây họa. (2)

Chương 1022: Xuất binh.

Chương 1023: Xuất binh. (2)

Chương 1024: Lam Tiểu Bố chỉ huy.

Chương 1025: Lam Tiểu Bố chỉ huy. (2)

Chương 1026: Trời cao không thôi.

Chương 1027: Trời cao không thôi. (2)

Chương 1028: Nghiền ép.

Chương 1029: Nghiền ép. (2)

Chương 1030: Đạo Quân lạnh bạc.

Chương 1031: Đạo Quân lạnh bạc. (2)

Chương 1032: Bố gia không chơi với ngươi nữa.

Chương 1033: Bố gia không chơi với ngươi nữa. (2)

Chương 1034 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình.

Chương 1035 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. (2)

Chương 1036 - Ngũ Vũ lĩnh.

Chương 1037 - Ngũ Vũ lĩnh. (2)

Chương 1038 - Lại chọc đến một thần đình khác

Chương 1039 - Lại chọc đến một thần đình khác (2)

Chương 1040 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1041 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1042 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1043 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1044 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác

Chương 1045 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác (2)

Chương 1046 - Vận may.

Chương 1047 - Vận may. (2)

Chương 1048 - Một pho tượng.

Chương 1049 - Một pho tượng. (2)

Chương 1050 - Cứu người.

Chương 1051 - Cứu người. (2)

Chương 1052 - Ôn Khả Xu.

Chương 1053 - Ôn Khả Xu. (2)

Chương 1054 - Tham gia tuyển chọn.

Chương 1055 - Tham gia tuyển chọn. (2)

Chương 1056 - Ban thưởng phong phú.

Chương 1057 - Ban thưởng phong phú. (2)

Chương 1058 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

Chương 1059 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa. (2)

Chương 1060 - Niết Bàn Thánh Quả.

Chương 1061 - Niết Bàn Thánh Quả. (2)

Chương 1062 - Thần thông Tiểu Thiết Cát.

Chương 1063 - Thần thông Tiểu Thiết Cát. (2)

Chương 1064 - Bị xem thành người chết.

Chương 1065 - Bị xem thành người chết. (2)

Chương 1066 - Bản thân vốn có đạo quả.

Chương 1067 - Bản thân vốn có đạo quả. (2)

Chương 1068 - Trong lòng trống rỗng.

Chương 1069 - Trong lòng trống rỗng. (2)

Chương 1070 - Thúc Vãng Tiêu trở về.

Chương 1071 - Thúc Vãng Tiêu trở về. (2)

Chương 1072 - Kinh động đến Chấp Pháp ti.

Chương 1073 - Kinh động đến Chấp Pháp ti. (2)

Chương 1074 - Ai đang nói láo

Chương 1075 - Ai đang nói láo (2)

Chương 1076 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn.

Chương 1077 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn. (2)

Chương 1078 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu.

Chương 1079 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu. (2)

Chương 1080 - Ba vòng kiểm tra.

Chương 1081 - Ba vòng kiểm tra. (2)

Chương 1082 - Lọt vào mắt Đạo Quân.

Chương 1083 - Lọt vào mắt Đạo Quân. (2)

Chương 1084 - Đi vào lại đi ra.

Chương 1085 - Đi vào lại đi ra. (2)

Chương 1086 - Thiên tài trong thiên tài.

Chương 1087 - Thiên tài trong thiên tài. (2)

Chương 1088 - Báo thù không cách đêm.

Chương 1089 - Báo thù không cách đêm. (2)

Chương 1090 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi.

Chương 1091 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi. (2)

Chương 1092 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu.

Chương 1093 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu. (2)

Chương 1094 - Đều có thủ đoạn.

Chương 1095 - Đều có thủ đoạn. (2)

Chương 1096 - Lại giết thần quân.

Chương 1097 - Lại giết thần quân. (2)

Chương 1098 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất.

Chương 1099 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất. (2)

Chương 1100 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1101 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1102 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Chương 1103 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. (2)

Chương 1104 - Làm rõ

Chương 1105 - Làm rõ (2)

Chương 1106 - Thanh trừ tên khốn khiếp.

Chương 1107 - Thanh trừ tên khốn khiếp. (2)

Chương 1108 - Ngọc giản thần bí về rừng bia.

Chương 1109 - Ngọc giản thần bí về rừng bia. (2)

Chương 1110 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải.

Chương 1111 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải. (2)

Chương 1112 - Mời Niệm hỗ trợ.

Chương 1113 - Mời Niệm hỗ trợ. (2)

Chương 1114 - Vọng Sương thần trấn.

Chương 1115 - Vọng Sương thần trấn. (2)

Chương 1116 - tông môn tên điên.

Chương 1117 - tông môn tên điên. (2)

Chương 1118 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu.

Chương 1119 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu. (2)

Chương 1120 - Sát lục tu sĩ.

Chương 1121 - Sát lục tu sĩ. (2)

Chương 1122 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia.

Chương 1123 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia. (2)

Chương 1124 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi

Chương 1125 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi (2)

Chương 1126 - Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1127 - Thạch Đao Thần Tông. (2)

Chương 1128 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

Chương 1129 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. (2)

Chương 1130 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng.

Chương 1131 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng. (2)

Chương 1132 - Thiên thần cảnh.

Chương 1133 - Thiên thần cảnh. (2)

Chương 1134 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1135 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1136 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1137 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1138 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1139 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1140 - Tra Tra số khổ

Chương 1141 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1142 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1143 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1144 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1145 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1146 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1147 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1148 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1149 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1150 - Tra Tra số khổ

Chương 1151 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1152 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1153 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1154 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1155 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1156 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1157 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1158 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1159 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1160 - Tra Tra số khổ

Chương 1161 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1162 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1163 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1164 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì.

Chương 1165 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì. (2)

Chương 1166 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường.

Chương 1167 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

Chương 1168 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường.

Chương 1169 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

Chương 1170 - Một cái phong ấn.

Chương 1171 - Một cái phong ấn. (2)

Chương 1172 - Yến Đế Tể Tấn Trần.

Chương 1173 - Yến Đế Tể Tấn Trần. (2)

Chương 1174 - Bịt tai trộm chuông

Chương 1175 - Bịt tai trộm chuông (2)

Chương 1176 - Cảm giác bị dao động.

Chương 1177 - Cảm giác bị dao động. (2)

Chương 1178 - Thần Vương đầu tiên

Chương 1179 - Thần Vương đầu tiên (2)

Chương 1180 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra.

Chương 1181 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra. (2)

Chương 1182 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1183 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1184 - Mưa gió nổi lên,

Chương 1185 - Mưa gió nổi lên (2)

Chương 1186 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1187 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1188 - Thần giới sắp có biến.

Chương 1189 - Thần giới sắp có biến. (2)

Chương 1190 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1191 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1192 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ.

Chương 1193 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ. (2)

Chương 1194 - Là người đều ích kỷ.

Chương 1195 - Là người đều ích kỷ. (2)

Chương 1196 - Ma Hề Thánh Nhân

Chương 1197 - Ma Hề Thánh Nhân (2)

Chương 1198 - Tất cả đều có thể xử lý.

Chương 1199 - Tất cả đều có thể xử lý. (2)

Chương 1200 - Tha hương gặp người quen cũ.

Chương 1201 - Tha hương gặp người quen cũ. (2)

Chương 1202 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố.

Chương 1203 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1204 - Không có hứng thú.

Chương 1205 - Không có hứng thú. (2)

Chương 1206 - Tuyến đường trận pháp.

Chương 1207 - Tuyến đường trận pháp. (2)

Chương 1208 - Vận may.

Chương 1209 - Vận may. (2)

Chương 1210 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện.

Chương 1211 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện. (2)

Chương 1212 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

Chương 1213 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

Chương 1214 - Trường Sinh giới.

Chương 1215 - Trường Sinh giới. (2)

Chương 1216 - Đại Thiết Cát Thuật.

Chương 1217 - Đại Thiết Cát Thuật. (2)

Chương 1218 - Cướp đoạt vận may.

Chương 1219 - Cướp đoạt vận may. (2)

Chương 1220 - Cuộc chiến so pháp bảo.

Chương 1221 - Cuộc chiến so pháp bảo. (2)

Chương 1222 - Một, hai, ba, nhanh

Chương 1223 - Một, hai, ba, nhanh (2)

Chương 1224 - Tể Tấn Trần tin phục.

Chương 1225 - Tể Tấn Trần tin phục. (2)

Chương 1226 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ.

Chương 1227 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ. (2)

Chương 1228 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới.

Chương 1229 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới. (2)

Chương 1230 - Mạnh, quá mạnh.

Chương 1231 - Mạnh, quá mạnh. (2)

Chương 1232 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố

Chương 1233 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1234 - Chuyện cũ năm đó.

Chương 1235 - Chuyện cũ năm đó. (2)

Chương 1236 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá.

Chương 1237 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá. (2)

Chương 1238 - Có lẽ ta có thể làm được.

Chương 1239 - Có lẽ ta có thể làm được. (2)

Chương 1240 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.

Chương 1241 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố. (2)

Chương 1242 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố.

Chương 1243 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1244 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta.

Chương 1245 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta. (2)

Chương 1246 - Hủy Diệt Thánh Nhân.

Chương 1247 - Hủy Diệt Thánh Nhân. (2)

Chương 1248 - Vạn vật đều là chó cỏ.

Chương 1249 - Vạn vật đều là chó cỏ. (2)

Chương 1250 - Đại Hủy Diệt Thuật.

Chương 1251 - Đại Hủy Diệt Thuật. (2)

Chương 1252 - Đến cửa tìm chết.

Chương 1253 - Đến cửa tìm chết. (2)

Chương 1254 - Cách làm của Ôn Khả Xu.

Chương 1255 - Cách làm của Ôn Khả Xu. (2)

Chương 1256 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân

Chương 1257 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân (2)

Chương 1258 - Đạo vận Diệt Thế

Chương 1259 - Đạo vận Diệt Thế (2)

Chương 1260 - Tả Uyển âm.

Chương 1261 - Tả Uyển âm. (2)

Chương 1262 - Thành hôn.

Chương 1263 - Thành hôn. (2)

Chương 1264 - Chạy ra khỏi mộ thất.

Chương 1265 - Chạy ra khỏi mộ thất. (2)

Chương 1266 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này.

Chương 1267 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này. (2)

Chương 1268 - Hai ngày mười một linh lạc.

Chương 1269 - Hai ngày mười một linh lạc. (2)

Chương 1270 - Hôm nay ta ở cùng ngươi.

Chương 1271 - Hôm nay ta ở cùng ngươi. (2)

Chương 1272 - Quay về báo thù.

Chương 1273 - Quay về báo thù. (2)

Chương 1274 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh.

Chương 1275 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh. (2)

Chương 1276 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh:

Chương 1277 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh: (2)

Chương 1278 - Vô Linh Bàn

Chương 1279 - Vô Linh Bàn (2)

Chương 1280 - Đánh đến Chân Khư cung.

Chương 1281 - Đánh đến Chân Khư cung. (2)

Chương 1282 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố.

Chương 1283 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1284 - Đấu với Thánh Nhân.

Chương 1285 - Đấu với Thánh Nhân. (2)

Chương 1286 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

Chương 1287 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. (2)

Chương 1288 - Ngõ hẹp gặp nhau.

Chương 1289 - Ngõ hẹp gặp nhau. (2)

Chương 1290 - Con đường quỷ dị trong hư không.

Chương 1291 - Con đường quỷ dị trong hư không. (2)

Chương 1292 - Thần Vị Môn.

Chương 1293 - Thần Vị Môn. (2)

Chương 1294 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo.

Chương 1295 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo. (2)

Chương 1296 - Thần Vị Môn.

Chương 1297 - Thần Vị Môn. (2)

Chương 1298 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có.

Chương 1299 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có. (2)

Chương 1300 - Lời khuyên của Kỷ Di.

Chương 1301 - Lời khuyên của Kỷ Di. (2)

Chương 1302 - Học tra và học bá.

Chương 1303 - Học tra và học bá. (2)

Chương 1304 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết.

Chương 1305 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 1306 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai.

Chương 1307 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai. (2)

Chương 1308 - Quy tắc Thời Gian.

Chương 1309 - Quy tắc Thời Gian. (2)

Chương 1310 - Thanh niên bình thường trong hư không.

Chương 1311 - Thanh niên bình thường trong hư không. (2)

Chương 1312 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố.

Chương 1313 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1314 - Trảm đạo trong Hư Không

Chương 1315 - Trảm đạo trong Hư Không (2)

Chương 1316 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo.

Chương 1317 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo. (2)

Chương 1318 - Địa Cầu cũng có công hội.

Chương 1319 - Địa Cầu cũng có công hội. (2)

Chương 1320 - Tân Nguyên tông bị diệt.

Chương 1321 - Tân Nguyên tông bị diệt. (2)

Chương 1322 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch.

Chương 1323 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch. (2)

Chương 1324 - Ngăn cản thú triều.

Chương 1325 - Ngăn cản thú triều. (2)

Chương 1326 - Một cái thủ ấn.

Chương 1327 - Một cái thủ ấn. (2)

Chương 1328 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn.

Chương 1329 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn. (2)

Chương 1330 - Sàn đấm bốc ngầm.

Chương 1331 - Sàn đấm bốc ngầm. (2)

Chương 1332 - Lam Tiểu Bố chứng đạo

Chương 1333 - Lam Tiểu Bố chứng đạo (2)

Chương 1334 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau.

Chương 1335 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau. (2)

Chương 1336 - Bây giờ ngươi có thể đến.

Chương 1337 - Bây giờ ngươi có thể đến. (2)

Chương 1338 - Suýt chút nữa bị hãm hại.

Chương 1339 - Suýt chút nữa bị hãm hại. (2)

Chương 1340 - Địa Mộng Tháp.

Chương 1341 - Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1342 - Hồng Mông Sinh tức.

Chương 1343 - Hồng Mông Sinh tức. (2)

Chương 1344 - Tổ đội hạ tháp.

Chương 1345 - Tổ đội hạ tháp. (2)

Chương 1346 - Thực lực của Khúc Tập.

Chương 1347 - Thực lực của Khúc Tập. (2)

Chương 1348 - Tâm tư của mọi người.

Chương 1349 - Tâm tư của mọi người. (2)

Chương 1350 - Ai là ngư ông.

Chương 1351 - Ai là ngư ông. (2)

Chương 1352 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc.

Chương 1353 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc. (2)

Chương 1354 - Lại gặp được. (1)

Chương 1355 - Lại gặp được. (2)

Chương 1356 - Một kích giết chết. (1)

Chương 1357 - Một kích giết chết. (2)

Chương 1358 - Tông môn ám sát. (1)

Chương 1359 - Tông môn ám sát. (2)

Chương 1360 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba.

Chương 1361 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba. (2)

Chương 1362 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu.

Chương 1363 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu. (2)

Chương 1364 - Thiết sáo

Chương 1365 - Thiết sáo (2)

Chương 1366 - Chiến Thần Vương.

Chương 1367 - Chiến Thần Vương. (2)

Chương 1372

Chương 1372

Chương 1372 - Ám Nguyệt Lạc.

Chương 1373 - Ám Nguyệt Lạc. (2)

Chương 1374 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà.

Chương 1375 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà. (2)

Chương 1376 - Đại Tinh Cầu Thuật.

Chương 1377 - Đại Tinh Cầu Thuật. (2)

Chương 1378 - Thiên Tịch Hà.

Chương 1379 - Thiên Tịch Hà. (2)

Chương 1380 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực.

Chương 1381 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực. (2)

Chương 1382 - Có người đoạt động phủ.

Chương 1383 - Có người đoạt động phủ. (2)

Chương 1384 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí.

Chương 1385 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí. (2)

Chương 1386 - Thế Giới Thần

Chương 1387 - Thế Giới Thần (2)

Chương 1388 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố.

Chương 1389 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1390 - Niết Bàn thần thành.

Chương 1391 - Niết Bàn thần thành. (2)

Chương 1392 - Súc tích lực lượng.

Chương 1393 - Súc tích lực lượng. (2)

Chương 1394 - Lời thề đại đạo giả.

Chương 1395 - Lời thề đại đạo giả. (2)

Chương 1396 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp.

Chương 1397 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp. (2)

Chương 1398 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Chương 1399 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Chương 1400 - Thần Nữ tông.

Chương 1401 - Thần Nữ tông. (2)

Chương 1402 - Tông môn xấu bụng.

Chương 1403 - Tông môn xấu bụng. (2)

Chương 1404 - Di tích Thánh Nhân

Chương 1405 - Di tích Thánh Nhân (2)

Chương 1406 - Tuyên Hà Đan Lô.

Chương 1407 - Tuyên Hà Đan Lô. (2)

Chương 1408 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ.

Chương 1409 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ. (2)

Chương 1410 - Tiến đến Thần Nữ tông.

Chương 1411 - Tiến đến Thần Nữ tông. (2)

Chương 1412 - Hủy diệt Thần Nữ tông.

Chương 1413 - Hủy diệt Thần Nữ tông. (2)

Chương 1414 - Đại Thánh Nhân.

Chương 1415 - Đại Thánh Nhân. (2)

Chương 1416 - Tự làm mồi

Chương 1417 - Tự làm mồi (2)

Chương 1418 - Khúc Bồng

Chương 1419 - Khúc Bồng (2)

Chương 1420 - Mai phục.

Chương 1421 - Mai phục. (2)

Chương 1422 - Liên thủ đánh lén.

Chương 1423 - Liên thủ đánh lén. (2)

Chương 1424 - Ngươi là ai.

Chương 1425 - Ngươi là ai. (2)

Chương 1426 - Đả kích rất lớn.

Chương 1427 - Đả kích rất lớn. (2)

Chương 1428 - Lại quay về Địa Mộng Tháp.

Chương 1429 - Lại quay về Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1430 - Thần Vương thối tha

Chương 1431 - Thần Vương thối tha (2)

Chương 1432 - Đại Mộng điện.

Chương 1433 - Đại Mộng điện. (2)

Chương 1434 - Mộng cảnh.

Chương 1435 - Mộng cảnh. (2)

Chương 1436 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì.

Chương 1437 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì. (2)

Chương 1438 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh.

Chương 1439 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh. (2)

Chương 1440 - Đạo của hai người.

Chương 1441 - Đạo của hai người. (2)

Chương 1442 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm.

Chương 1443 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm. (2)

Chương 1444 - Đại thiện nhân.

Chương 1445 - Đại thiện nhân. (2)

Chương 1446 - Thế Giới Thần mạnh nhất.

Chương 1447 - Thế Giới Thần mạnh nhất. (2)

Chương 1448 - Người Trúc gia.

Chương 1449 - Người Trúc gia. (2)

Chương 1450 - HÌnh ảnh Đan Tuyền.

Chương 1451 - HÌnh ảnh Đan Tuyền. (2)

Chương 1452 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng.

Chương 1453 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1454 - Thần Nguyên Đan Hải.

Chương 1455 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1456 - Đột phá lên Thần Vương.

Chương 1457 - Đột phá lên Thần Vương. (2)

Chương 1458 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*.

Chương 1459 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*. (2)

Chương 1460 - Thánh Nhân sơn luận đạo.

Chương 1461 - Thánh Nhân sơn luận đạo. (2)

Chương 1462 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh.

Chương 1463 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh. (2)

Chương 1464 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố.

Chương 1465 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1466 - Giao dịch với Mân Nguyên.

Chương 1467 - Giao dịch với Mân Nguyên. (2)

Chương 1468 - Ai là người uống nước rửa chân.

Chương 1469 - Ai là người uống nước rửa chân. (2)

Chương 1470 - Thất Giới đại mạc.

Chương 1471 - Thất Giới đại mạc. (2)

Chương 1472 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch.

Chương 1473 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1474 - Người quen ở Thất Giới Thạch.

Chương 1475 - Người quen ở Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1476 - Giết Hợp Thần, mở thế giới.

Chương 1477 - Đế Hưu Thụ.

Chương 1478 - Đế Hưu Thụ. (2)

Chương 1479 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình.

Chương 1480 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình. (2)

Chương 1481 - Thất Giới kỳ.

Chương 1482 - Thất Giới kỳ. (2)

Chương 1483 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu.

Chương 1484 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu. (2)

Chương 1485 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn.

Chương 1486 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn. (2)

Chương 1487 - Người mới phách lối.

Chương 1488 - Người mới phách lối. (2)

Chương 1489 - Đi hay là không đi.

Chương 1490 - Đi hay là không đi. (2)

Chương 1491 - Phủ Thái Thượng thành chủ.

Chương 1492 - Phủ Thái Thượng thành chủ. (2)

Chương 1493 - Ta không tin nàng có thể đi được.

Chương 1494 - Ta không tin nàng có thể đi được. (2)

Chương 1495 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Chương 1496 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật. (2)

Chương 1497 - Liên thủ.

Chương 1498 - Liên thủ. (2)

Chương 1499 - Tính kế Lai Trì Lũ.

Chương 1500 - Tính kế Lai Trì Lũ. (2)

Chương 1501 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long.

Chương 1502 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long. (2)

Chương 1503 - Hôi Long đáng sợ

Chương 1504 - Hôi Long đáng sợ (2)

Chương 1505 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1506 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông. (2)

Chương 1507 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên.

Chương 1508 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên. (2)

Chương 1509 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Chương 1510 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. (2)

Chương 1511 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật.

Chương 1512 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật. (2)

Chương 1513 - Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1514 - Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1515 - Tiên hạ thủ vi cường.

Chương 1516 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Chương 1517 - Lập Đại Hoang Đạo Đình.

Chương 1518 - Lập Đại Hoang Đạo Đình. (2)

Chương 1519 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi.

Chương 1520 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi. (2)

Chương 1521 - Lo lắng.

Chương 1522 - Lo lắng. (2)

Chương 1523 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh

Chương 1524 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh (2)

Chương 1525 - Ôm cây đợi thỏ.

Chương 1526 - Ôm cây đợi thỏ. (2)

Chương 1527 - Mở thế giới của Ngụy Thánh.

Chương 1528 - Mở thế giới của Ngụy Thánh. (2)

Chương 1529 - Chính là giờ phút này.

Chương 1530 - Chính là giờ phút này. (2)

Chương 1531 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới.

Chương 1532 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới. (2)

Chương 1533 - Bổ cứu.

Chương 1534 - Bổ cứu. (2)

Chương 1535 - Chương 1535: Trường Sinh Thánh Đạo.

Chương 1536 - Chương 1536: Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Chương 1537 - Chương 1537: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo.

Chương 1538 - Chương 1538: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Chương 1539 - Kế hoạch xấu xa.

Chương 1540 - Kế hoạch xấu xa. (2)

Chương 1541 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên.

Chương 1542 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên. (2)

Chương 1543 - Lá gan của ta tương đối nhỏ.

Chương 1544 - Lá gan của ta tương đối nhỏ. (2)

Chương 1545 - Bí cảnh Cuồng Khuyết.

Chương 1546 - Bí cảnh Cuồng Khuyết. (2)

Chương 1547 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh.

Chương 1548 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh. (2)

Chương 1549 - Tử Vong Lam Mạc Thiên.

Chương 1550 - Tử Vong Lam Mạc Thiên. (2)

Chương 1551 - Rất nhiều đồ tốt.

Chương 1552 - Rất nhiều đồ tốt. (2)

Chương 1553 - Lại giết đệ tử Thánh môn.

Chương 1554 - Lại giết đệ tử Thánh môn. (2)

Chương 1555 - Gây ra chuyện lớn.

Chương 1556 - Gây ra chuyện lớn. (2)

Chương 1557 - Trản Ái.

Chương 1558 - Trản Ái. (2)

Chương 1559 - Đại chiến Thánh môn.

Chương 1560 - Đại chiến Thánh môn. (2)

Chương 1561 - Hợp Thần.

Chương 1562 - Hợp Thần. (2)

Chương 1563 - Khổ Hạnh quay về.

Chương 1564 - Khổ Hạnh quay về. (2)

Chương 1565 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố.

Chương 1566 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1567 - Cấm Chiến ti.

Chương 1568 - Cấm Chiến ti. (2)

Chương 1569 - Chương 1569: Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập.

Chương 1570 - Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập. (2)

Chương 1571 - Đến báo thù

Chương 1572 - Đến báo thù (2)

Chương 1573 - Vây bắt.

Chương 1574 - Vây bắt. (2)

Chương 1575 - Suýt chút nữa thì lọt lưới.

Chương 1576 - Suýt chút nữa thì lọt lưới. (2)

Chương 1577 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Chương 1578 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Chương 1579 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân.

Chương 1580 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân. (2)

Chương 1581 - Truy nã ĐẠo Quân.

Chương 1582 - Truy nã ĐẠo Quân. (2)

Chương 1583 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận.

Chương 1584 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận. (2)

Chương 1585 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi.

Chương 1586 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi. (2)

Chương 1587:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc.

Chương 1588:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc. (3)

Chương 1589: Người quen ở Thiên Nhai.

Chương 1590: Người quen ở Thiên Nhai. (2)

Chương 1591: Thần thông va chạm

Chương 1592: Thần thông va chạm (2)

Chương 1593: Ta là Đạo Quân

Chương 1594: Ta là Đạo Quân (2)

Chương 1595: Biến cố ở Thiên Nhai.

Chương 1596: Biến cố ở Thiên Nhai. (2)

Chương 1597 - Gia nhập liên minh Đạo Đình.

Chương 1598 - Gia nhập liên minh Đạo Đình. (2)

Chương 1599 - Lối ra.

Chương 1600 - Lối ra. (2)

Chương 1601 - Đi ra từ chỗ nào.

Chương 1602 - Đi ra từ chỗ nào. (2)

Chương 1603 - Không chỉ dựa vào vận may.

Chương 1604 - Không chỉ dựa vào vận may. (2)

Chương 1605 - Sắp bắt đầu hỗn loạn.

Chương 1606 - Sắp bắt đầu hỗn loạn. (2)

Chương 1607 - Một cái duy nhất.

Chương 1608 - Một cái duy nhất. (2)

Chương 1609 - Phía trên Thánh Nhân.

Chương 1610 - Phía trên Thánh Nhân. (2)

Chương 1611 - Chương 1611: Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện.

Chương 1612 - Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện. (2)

Chương 1613 - TRúc Duẫn.

Chương 1614 - TRúc Duẫn. (2)

Chương 1615 - Thánh Nhân chi đạo

Chương 1616 - Thánh Nhân chi đạo (2)

Chương 1617 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1618 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 1619 - Chiến Ngụy Thánh.

Chương 1620 - Chiến Ngụy Thánh. (2)

Chương 1621 - TRọng thương.

Chương 1622 - TRọng thương. (2)

Chương 1623 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Chương 1624 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1625 - Nhị chuyển Thánh Nhân.

Chương 1626 - Nhị chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1627 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn.

Chương 1628 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn. (2)

Chương 1629 - Bất Chu sơn hiện.

Chương 1630 - Bất Chu sơn hiện. (2)

Chương 1631 - Tiến đến Bất Chu sơn.

Chương 1632 - Tiến đến Bất Chu sơn. (2)

Chương 1633 - Chương 1633; Bị phát hiện

Chương 1634 - Chương 1634; Bị phát hiện (2)

Chương 1635 - Ngũ Tùng Châm.

Chương 1636 - Ngũ Tùng Châm. (2)

Chương 1637 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới.

Chương 1638 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới. (2)

Chương 1639 - TRường Sinh Kích.

Chương 1640 - TRường Sinh Kích. (2)

Chương 1641 - Phán đoán đào vong.

Chương 1642 - Phán đoán đào vong. (2)

Chương 1643 - Đạo không tại cửu chuyển.

Chương 1644 - Đạo không tại cửu chuyển. (2)

Chương 1645 - Thánh Nhân không dễ chọc.

Chương 1646 - Thánh Nhân không dễ chọc. (2)

Chương 1647 - Vì di tích mà sống mái với nhau.

Chương 1648 - Vì di tích mà sống mái với nhau. (2)

Chương 1649 - Hỏa Bản Nguyên Châu.

Chương 1650 - Hỏa Bản Nguyên Châu. (2)

Chương 1651 - Người giàu có

Chương 1652 - Người giàu có (2)

Chương 1653 - Đưa Bản Nguyên Châu đến.

Chương 1654 - Đưa Bản Nguyên Châu đến. (2)

Chương 1655 - Tiểu Thái.

Chương 1656 - Tiểu Thái. (2)

Chương 1657 - Bị nhốt.

Chương 1658 - Bị nhốt. (2)

Chương 1659 - Thành thây khô.

Chương 1660 - Thành thây khô. (2)

Chương 1661 - Đan Hải hủy.

Chương 1662 - Đan Hải hủy. (2)

Chương 1663 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần.

Chương 1664 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần. (2)

Chương 1665 - Phong ấn.

Chương 1666 - Phong ấn. (2)

Chương 1667 - Bất Diệt Đại Đạo.

Chương 1668 - Bất Diệt Đại Đạo. (2)

Chương 1669 - Chuẩn Thánh.

Chương 1670 - Chuẩn Thánh. (2)

Chương 1671 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh.

Chương 1672 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh. (2)

Chương 1673 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ.

Chương 1674 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ. (2)

Chương 1675 - Tùy tùng là Thần Đế.

Chương 1676 - Tùy tùng là Thần Đế. (2)

Chương 1677 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay.

Chương 1678 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay. (2)

Chương 1679 - Hợp tác tạm thời.

Chương 1680 - Hợp tác tạm thời. (2)

CHương 845: Truy sát Mân Nguyên

Chương 1681 - Mân Nguyên chảy máu.

Chương 1682 - Mân Nguyên chảy máu. (2)

Chương 1683 - Trở lại Trường Sinh Giới.

Chương 1684 - Trở lại Trường Sinh Giới. (2)

Chương 1685 - Trường Sinh Giới hỗn loạn.

Chương 1686 - Trường Sinh Giới hỗn loạn. (2)

Chương 1687 - Lam Đạo Quân cường thế.

Chương 1688 - Lam Đạo Quân cường thế. (2)

Chương 1689 - Ôm đùi.

Chương 1690 - Ôm đùi. (2)

Chương 1691 - Lại lập đạo ngôn.

Chương 1692 - Lại lập đạo ngôn. (2)

Chương 1693 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1694 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1695 - Cánh chim đã thành.

Chương 1696 - Cánh chim đã thành. (2)

Chương 1697 - Trường Sinh Đạo Đình lập.

Chương 1698 - Trường Sinh Đạo Đình lập. (2)

Chương 1699 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến.

Chương 1700 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến. (2)

Chương 1701 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.

Chương 1702 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn. (2)

Chương 1703 - Chương 1703: Ta cũng biết.

Chương 1704 - Ta cũng biết. (2)

Chương 1705 - Đối đầu Phương Chi Phàn.

Chương 1706 - Đối đầu Phương Chi Phàn. (3)

Chương 1707 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia

Chương 1708 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia (2)

Chương 1709 - Truy sát.

Chương 1710 - Truy sát. (2)

Chương 1711 - Đảo Thánh NHân.

Chương 1712 - Đảo Thánh NHân. (2)

Chương 1713 - Quy củ của nơi này.

Chương 1714 - Quy củ của nơi này. (2)

Chương 1715 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám.

Chương 1716 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám. (2)

Chương 1717 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân.

Chương 1718 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân. (2)

Chương 1719 - Đạo chủng

Chương 1720 - Đạo chủng (2)

Chương 1721 - Nhất chuyển Thánh Nhân

Chương 1722 - Nhất chuyển Thánh Nhân (2)

Chương 1723 - Đáng tiếc không đánh nhau.

Chương 1724 - Đáng tiếc không đánh nhau. (2)

Chương 1725 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi.

Chương 1726 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi. (2)

Chương 1727 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm.

Chương 1728 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm. (2)

Chương 1729 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân.

Chương 1730 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân. (2)

Chương 1731 - Không thể tạo dựng mô hình.

Chương 1732 - Không thể tạo dựng mô hình. (2)

Chương 1733 - Hai vị đảo chủ thông minh.

Chương 1734 - Hai vị đảo chủ thông minh. (2)

Chương 1735 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ.

Chương 1736 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ. (2)

Chương 1737 - KHông ai liên thủ.

Chương 1738 - KHông ai liên thủ. (2)

Chương 1739 - Càng điều tra thì càng kích động.

Chương 1740 - Càng điều tra thì càng kích động. (2)

Chương 1741 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân.

Chương 1742 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân. (2)

Chương 1743 - Ngươi lừa ta gạt.

Chương 1744 - Ngươi lừa ta gạt. (2)

Chương 1745 - Khổ Thái tham lam.

Chương 1746 - Khổ Thái tham lam. (2)

Chương 1747 - Chiến đấu mấy giây.

Chương 1748 - Chiến đấu mấy giây. (2)

Chương 1749 - Vơ vét thế giới của Bố Cự.

Chương 1750 - Vơ vét thế giới của Bố Cự. (2)

Chương 1751 - Nhị chuyển công đức.

Chương 1752 - Nhị chuyển công đức. (2)

Chương 1753 - Hoàn toàn dung hợp

Chương 1754 - Hoàn toàn dung hợp (2)

Chương 1755 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày.

Chương 1756 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày. (2)

Chương 1757 - Dừng tay là chuyện không thể nào.

Chương 1758 - Dừng tay là chuyện không thể nào. (2)

Chương 1759 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường.

Chương 1760 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường. (2)

Chương 1761 - Tam chuyển quy tắc.

Chương 1762 - Tam chuyển quy tắc. (2)

Chương 1763 - Bóp chết nhất chuyển.

Chương 1764 - Bóp chết nhất chuyển. (2)

Chương 1765 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết.

Chương 1766 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết. (2)

Chương 1767 - Quảng Dã Trường và Lạc.

Chương 1768 - Quảng Dã Trường và Lạc. (2)

Chương 1769 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành.

Chương 1770 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành. (2)

Chương 1771 - Đại Trụ Thánh Nhân.

Chương 1772 - Đại Trụ Thánh Nhân. (2)

Chương 1773 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch.

Chương 1774 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1775 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1776 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1777 - Mạc Niệm Yên trở về.

Chương 1778 - Mạc Niệm Yên trở về. (2)

Chương 1779 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1780 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1781 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa.

Chương 1782 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa. (2)

Chương 1783 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi.

Chương 1784 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi. (2)

Chương 1785 - Đại lão Vĩnh Sinh.

Chương 1786 - Đại lão Vĩnh Sinh. (2)

Chương 1787 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1788 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 1789 - Tô Sầm vẫn lạc.

Chương 1790 - Tô Sầm vẫn lạc. (2)

Chương 1791 - Ngươi có đi hay không.

Chương 1792 - Ngươi có đi hay không. (2)

Chương 1793 - Nhật ký của Tô Sầm.

Chương 1794 - Nhật ký của Tô Sầm. (2)

Chương 1795 - Đạo thứ nhất Lục Đạo.

Chương 1796 - Đạo thứ nhất Lục Đạo. (2)

Chương 1797 - Đạo văn Luân Hồi.

Chương 1798 - Đạo văn Luân Hồi. (2)

Chương 1799 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát.

Chương 1800 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát. (2)

Chương 1801 - Giao dịch với Vô Lượng.

Chương 1802 - Giao dịch với Vô Lượng. (2)

Chương 1803 - Lục Đạo Kiến Luân.

Chương 1804 - Lục Đạo Kiến Luân. (2)

Chương 1805 - Tam Sinh Thạch.

Chương 1806 - Tam Sinh Thạch. (2)

Chương 1807 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh.

Chương 1808 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh. (2)

Chương 1809 - Thần thông thành.

Chương 1810 - Thần thông thành. (2)

Chương 1811 - Vì ngươi luân hồi một lần.

Chương 1812 - Vì ngươi luân hồi một lần. (2)

Chương 1813 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành.

Chương 1814 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành. (2)

Chương 1815 - Nữ tỳ Tô Sầm.

Chương 1816 - Nữ tỳ Tô Sầm. (2)

Chương 1817 - Lam Thanh vào đại lao

Chương 1818 - Lam Thanh vào đại lao (2)

Chương 1819 - Chọc thủng trời.

Chương 1820 - Chọc thủng trời. (2)

Chương 1821 - Tô Sầm sợ hãi.

Chương 1822 - Tô Sầm sợ hãi. (2)

Chương 1823 - Tra ra được.

Chương 1824 - Tra ra được. (2)

Chương 1825 - Không có lựa chọn.

Chương 1826 - Không có lựa chọn. (2)

Chương 1827 - Thiết Kỳ tức giận.

Chương 1828 - Thiết Kỳ tức giận. (2)

Chương 1829 - Thành hôn

Chương 1830 - Thành hôn (2)

Chương 1831 - Kỳ Nguyên quốc to gan.

Chương 1832 - Kỳ Nguyên quốc to gan. (2)

Chương 1833 - Tứ chuyển Thánh Nhân.

Chương 1834 - Tứ chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1835 - Một trận chiến rối bời.

Chương 1836 - Một trận chiến rối bời. (2)

Chương 1837 - Rời đi.

Chương 1838 - Rời đi. (2)

Chương 1839 - Bị cản trong hư không.

Chương 1840 - Bị cản trong hư không. (2)

Chương 1841 - Thiên Cương Nhân Quả.

Chương 1842 - Thiên Cương Nhân Quả. (2)

Chương 1843 - Ba đời.

Chương 1844 - Ba đời. (2)

Chương 1845 - Cường giả cửu chuyển.

Chương 1846 - Cường giả cửu chuyển. (2)

Chương 1847 - Dọa Tích Nga đi.

Chương 1848 - Dọa Tích Nga đi. (2)

Chương 1849 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức.

Chương 1850 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức. (2)

Chương 1851 - Biến cố Địa Mộng Tháp.

Chương 1852 - Biến cố Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1853 - Đại Mộng Thánh Nhân.

Chương 1854 - Đại Mộng Thánh Nhân. (2)

Chương 1855 - Con đường ngũ chuyển.

Chương 1856 - Con đường ngũ chuyển. (2)

Chương 1857 - Thêm một người đệ tử.

Chương 1858 - Thêm một người đệ tử. (2)

Chương 1859 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ.

Chương 1860 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ. (2)

Chương 1861 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1862 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1863 - Chứng đạo không gian.

Chương 1864 - Chứng đạo không gian. (2)

Chương 1865 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân.

Chương 1866 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân. (2)

Chương 1867 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng.

Chương 1868 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng. (2)

Chương 1869 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Chương 1870 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. (2)

Chương 1871 - Vận mệnh

Chương 1872 - Vận mệnh (2)

Chương 1873 - Thời Gian Thánh Nhân.
Chương 1874 - Thời Gian Thánh Nhân. (2)
Chương 1875 - TRúc KHổ.
Chương 1876 - TRúc KHổ. (2)
Chương 1877 - KHông tính là đại đạo
Chương 1878 - KHông tính là đại đạo (2)
Chương 1879 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết.
Chương 1880 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết. (2)
Chương 1881 - Bị để mắt đến.
Chương 1882 - Bị để mắt đến. (2)
Chương 1883 - Thái Khư Phần
Chương 1884 - Thái Khư Phần (2)
Chương 1885 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến.
Chương 1886 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến. (2)
Chương 1887 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần.
Chương 1888 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần. (2)
Chương 1889 - Đại đạo Trường Sinh.
Chương 1890 - Đại đạo Trường Sinh. (2)
Chương 1891 - Quy tắc và không quy tắc.

Chương 1892 - Quy tắc và không quy tắc. (2)

Chương 1893 - Liệt Tắc Luân

Chương 1894 - Liệt Tắc Luân (2)

Chương 1895 - Hỏa diễm không có quy tắc.

Chương 1896 - Hỏa diễm không có quy tắc. (2)

Chương 1897 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần.

Chương 1898 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần. (2)

Chương 1899 - Người không biết không sợ.

Chương 1900 - Người không biết không sợ. (2)

Chương 1901 - Điện chủ trở về.

Chương 1902 - Điện chủ trở về. (2)

Chương 1903 - Giữ lại một người

Chương 1904 - Giữ lại một người (2)

Chương 1905 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra.

Chương 1906 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra. (2)

Chương 1907 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Chương 1908 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ. (2)

Chương 1909 - Tin tức của Thái Xuyên.

Chương 1910 - Tin tức của Thái Xuyên. (2)

Chương 1911 - Cẩu Thánh.

Chương 1912 - Cẩu Thánh. (2)

Chương 1913 - Thú Hồn Đạo.

Chương 1914 - Thú Hồn Đạo. (2)

Chương 1915 - Thời Gian Thụ

Chương 1916 - Thời Gian Thụ (2)

Chương 1917 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ.

Chương 1918 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ. (2)

Chương 1919 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta.

Chương 1920 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta. (2)

Chương 1921 - Chém tận giết tuyệt

Chương 1922 - Chém tận giết tuyệt (2)

Chương 1923 - Tứ đại tông môn liên thủ.

Chương 1924 - Tứ đại tông môn liên thủ. (2)

Chương 1925 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố

Chương 1926 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1927 - Vĩnh Sinh cường đại.

Chương 1928 - Vĩnh Sinh cường đại. (2)

Chương 1929 - Một người vây năm tông.

Chương 1930 - Một người vây năm tông. (2)

Chương 1931 - TRận chiến mở màn.

Chương 1932 - TRận chiến mở màn. (2)

Chương 1933 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên.

Chương 1934 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên. (2)

Chương 1935 - Diệt Thú Hồn Đạo.

Chương 1936 - Diệt Thú Hồn Đạo. (2)

Chương 1937 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ.

Chương 1938 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ. (2)

Chương 1939 - Truyền thừa thời gian

Chương 1940 - Truyền thừa thời gian (2)

Chương 1941 - Bí mật về lượng kiếp.

Chương 1942 - Bí mật về lượng kiếp. (2)

Chương 1943 - Vĩnh Sinh chi địa.

Chương 1944 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Chương 1945 - Vĩnh Dạ Lan.

Chương 1946 - Vĩnh Dạ Lan. (2)

Chương 1947 - Tự ta tiến vào.

Chương 1948 - Tự ta tiến vào. (2)

Chương 1949 - KHông cứu bạch nhãn lang.

Chương 1950 - KHông cứu bạch nhãn lang. (2)

Chương 1951 - Nổi tiếng bên ngoài.

Chương 1952 - Nổi tiếng bên ngoài. (2)

Chương 1953 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ.

Chương 1954 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ. (2)

Chương 1955 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long.

Chương 1956 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long. (2)

Chương 1957 - Vũ TRụ Ma.

Chương 1958 - Vũ TRụ Ma. (2)

Chương 1959 - Cửu Toa Hư Không thành.

Chương 1960 - Cửu Toa Hư Không thành. (2)

Chương 1961 - Chọc thủng trời.

Chương 1962 - Chọc thủng trời. (2)

Chương 1963 - Lấy một chọi chín.

Chương 1964 - Lấy một chọi chín. (2)

Chương 1965 - Một kích giết năm người.

Chương 1966 - Một kích giết năm người. (2)

Chương 1967 - Bị dọa đi

Chương 1968 - Bị dọa đi (2)

Chương 1969 - Đại Ma Hư Tinh.

Chương 1970 - Đại Ma Hư Tinh. (2)

Chương 1971 - Sớm phát hiện.

Chương 1972 - Sớm phát hiện. (2)

Chương 1973 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố.

Chương 1974 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố (2).

Chương 1975 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca.

Chương 1976 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca. (2)

Chương 1977 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca

Chương 1978 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca (2)

Chương 1979 - Bị tức chết.

Chương 1980 - Bị tức chết. (2)

Chương 1981 - Vũ Trụ Ma cường hãn.

Chương 1982 - Vũ Trụ Ma cường hãn. (2)

Chương 1983 - Đại Vũ Trụ Thuật.

Chương 1984 - Đại Vũ Trụ Thuật. (2)

Chương 1985 - Luyện hóa.

Chương 1986 - Luyện hóa. (2)

Chương 1987 - Đạo tắc thứ tám.

Chương 1988 - Đạo tắc thứ tám. (2)

Chương 1989 - Đệ tử của Mông Thất.

Chương 1990 - Đệ tử của Mông Thất. (2)

Chương 1991 - Câu thương.

Chương 1992 - Câu thương. (2)

Chương 1993 - Hư Không Bạch Sơn.

Chương 1994 - Hư Không Bạch Sơn. (2)

Chương 1995 - Đại Vận Mệnh Thuật.

Chương 1996 - Đại Vận Mệnh Thuật. (2)

Chương 1997 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển.

Chương 1998 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển. (2)

Chương 1999 - Chứng đạo vận mệnh.

Chương 2000 - Chứng đạo vận mệnh. (2)

Chương 2001 - Vĩnh Sinh bất nhân.

Chương 2002 - Vĩnh Sinh bất nhân. (2)

Chương 2003 - Tinh cầu phàm nhân

Chương 2004 - Tinh cầu phàm nhân (2)

Chương 2005 - Lấy ma chứng đạo.

Chương 2006 - Lấy ma chứng đạo. (2)

Chương 2007 - Tìm đến cửa.

Chương 2008 - Tìm đến cửa. (2)

Chương 2009 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa.

Chương 2010 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa. (2)

Chương 2011 - Chủ nhân thế giới U Minh.

Chương 2012 - Chủ nhân thế giới U Minh. (2)

Chương 2013 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối.

Chương 2014 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối. (2)

Chương 2015 - Lão Chung.

Chương 2016 - Lão Chung. (2)

Chương 2017 - Tức Nhưỡng xuất hiện.

Chương 2018 - Tức Nhưỡng xuất hiện. (2)

Chương 2019 - Một lưới không thể bắt hết.

Chương 2020 - Một lưới không thể bắt hết. (2)

Chương 2021 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi.

Chương 2022 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi. (2)

Chương 2023 - Giao dịch với Chung Vô Sức.

Chương 2024 - Giao dịch với Chung Vô Sức. (2)

Chương 2025 - Thất Lạc Hải.

Chương 2026 - Thất Lạc Hải. (2)

Chương 2027 - Bất Diệt Thánh Nhân

Chương 2028 - Bất Diệt Thánh Nhân (2)

Chương 2029 - Hoang Bặc Tử đáng sợ.

Chương 2030 - Hoang Bặc Tử đáng sợ. (2)

Chương 2031 - Chiến Diễn Giới.

Chương 2032 - Chiến Diễn Giới. (2)

Chương 2033 - Thái Khư Phần có biến.

Chương 2034 - Thái Khư Phần có biến. (2)

Chương 2035 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần.

Chương 2036 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần. (2)

Chương 2037 - Áp chế.

Chương 2038 - Áp chế. (2)

Chương 2039 - Mông Thất gian xảo.

Chương 2040 - Mông Thất gian xảo. (2)

Chương 2041 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất.

Chương 2042 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất. (2)

Chương 2043 - Đòn sát thủ của Mông Thất.

Chương 2044 - Đòn sát thủ của Mông Thất. (2)

Chương 2045 - Lại về Đại Hoang Thần Giới.

Chương 2046 - Lại về Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 2047 - Thần giới tu luyện tốt nhất.

Chương 2048 - Thần giới tu luyện tốt nhất. (2)

Chương 2049 - Chân Khư biến mất.

Chương 2050 - Chân Khư biến mất. (2)

Chương 2051 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch.

Chương 2052 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch. (2)

Chương 2053 - Luyện hóa.

Chương 2054 - Luyện hóa. (2)

Chương 2055 - Quý Tòng KHông.

Chương 2056 - Quý Tòng KHông. (2)

Chương 2057 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân.

Chương 2058 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân. (2)

Chương 2059 - Những con rùa này lại tới.

Chương 2060 - Những con rùa này lại tới. (2)

Chương 2061 - NGược lượng kiếp mà đi.

Chương 2062 - NGược lượng kiếp mà đi. (2)

Chương 2063 - Người thê lương.

Chương 2064 - Người thê lương. (2)

Chương 2065 - Vĩnh Sinh chi địa.

Chương 2066 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Chương 2067 - Gặp lại Nhân Thế Gian.

Chương 2068 - Gặp lại Nhân Thế Gian. (2)

Chương 2069 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm.

Chương 2070 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm. (2)

Chương 2071 - Minh đạo.

Chương 2072 - Minh đạo. (2)

Chương 2073 - Quang âm Luân.

Chương 2074 - Quang âm Luân. (2)

Chương 2075 - Tạo Hóa phường thị.

Chương 2076 - Tạo Hóa phường thị. (2)

Chương 2077 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2078 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2079 - Gần ngay trước mắt.

Chương 2080 - Gần ngay trước mắt. (2)

Chương 2081 - Táng Đạo.

Chương 2082 - Táng Đạo. (2)

Chương 2083 - Cướp đi Quang âm Luân.

Chương 2084 - Cướp đi Quang âm Luân. (2)

Chương 2085 - Bạch Cốt cốc.

Chương 2086 - Bạch Cốt cốc. (2)

Chương 2087 - Giá họa.

Chương 2088 - Giá họa. (2)

Chương 2089 - Nơi quỷ dị.

Chương 2090 - Nơi quỷ dị. (2)

Chương 2091 - Bị gài bẫy.

Chương 2092 - Bị gài bẫy. (2)

Chương 2093 - Đạo tắc thứ mười một.

Chương 2094 - Đạo tắc thứ mười một. (2)

Chương 2095 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị.

Chương 2096 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị. (2)

Chương 2097 - Đánh lén

Chương 2098 - Đánh lén (2)

Chương 2099 - Thế giới thật nhỏ.

Chương 2100 - Thế giới thật nhỏ. (2)

Chương 2101 - Nữ nhân hoàn mỹ.

Chương 2102 - Nữ nhân hoàn mỹ. (2)

Chương 2103 - Ước định.

Chương 2104 - Ước định. (2)

Chương 2105 - Cả đời ta vì cái gì.

Chương 2106 - Cả đời ta vì cái gì. (2)

Chương 2107 - Biến Vĩnh Sinh.

Chương 2108 - Biến Vĩnh Sinh. (2)

Chương 2109 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ.

Chương 2110 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ. (2)

Chương 2111 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ.

Chương 2112 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ. (2)

Chương 2113 - Ta đến chính là để giết ngươi.

Chương 2114 - Ta đến chính là để giết ngươi. (2)

Chương 2115 - Vì sao?

Chương 2116 - Vì sao? (2)

Chương 2117 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành.

Chương 2118 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành. (2)

Chương 2119 - Cứ tiếp tục như vậy là được.

Chương 2120 - Cứ tiếp tục như vậy là được. (2)

Chương 2121 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn.

Chương 2122 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn. (2)

Chương 2123 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Chương 2124 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân. (2)

Chương 2125 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt.

Chương 2126 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt. (2)

Chương 2127 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa.

Chương 2128 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa. (2)

Chương 2129 - Xem Nhân Thế Gian của ta.

Chương 2130 - Xem Nhân Thế Gian của ta. (2)

Chương 2131 - Vĩnh Sinh ở nơi nào.

Chương 2132 - Vĩnh Sinh ở nơi nào. (2)

Chương 2133 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an.

Chương 2134 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an. (2)

Chương 2135 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân

Chương 2136 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân (2)

Chương 2137 - Thất bại trong gang tấc

Chương 2138 - Thất bại trong gang tấc (2)

Chương 2139 - Giết mới thông thấu.

Chương 2140 - Giết mới thông thấu. (2)

Chương 2141 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 2142 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 2143 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam

Chương 2144 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam (2)

Chương 2145 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2146 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2147 - Vây giết Mạc Lam.

Chương 2148 - Vây giết Mạc Lam. (2)

Chương 2149 - Khốn cảnh.

Chương 2150 - Khốn cảnh. (2)

Chương 2151 - Chợt nghe được tin tức.

Chương 2152 - Chợt nghe được tin tức. (2)

Chương 2153 - Liên thủ phản công.

Chương 2154 - Liên thủ phản công. (2)

Chương 2155 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ.

Chương 2156 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ. (2)

Chương 2157 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2158 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2159 - 1085: Báo thù

Chương 2160 - 1085: Báo thù (2)

Chương 2161 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2162 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2163 - Tách ra.

Chương 2164 - Tách ra. (2)

Chương 2165 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2166 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2167 - Chữa thương trăm năm.

Chương 2168 - Chữa thương trăm năm. (2)

Chương 2169 - Táng Đạo đại mộ.

Chương 2170 - Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2171 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo.

Chương 2172 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo. (2)

Chương 2173 - Biện pháp.

Chương 2174 - Biện pháp. (2)

Chương 2175 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ.

Chương 2176 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2177 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2178 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2179 - Mộ thất xa hoa.

Chương 2180 - Mộ thất xa hoa. (2)

Chương 2181 - .Chương 2181: Vào Táng Đạo Môn.

Chương 2182 - .Chương 2182: Vào Táng Đạo Môn. (2)

Chương 2183 - Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2184 - Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2185 - Con đường có biến hóa.

Chương 2186 - Con đường có biến hóa. (2)

Chương 2187 - Không tìm được dịch trạm.

Chương 2188 - Không tìm được dịch trạm. (2)

Chương 2189 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch.

Chương 2190 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch. (2)

Chương 2191 - Đến Hỗn Độn Hà.

Chương 2192 - Đến Hỗn Độn Hà. (2)

Chương 2193 - Ý cảnh tăng cường.

Chương 2194 - Ý cảnh tăng cường. (2)

Chương 2195 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng.

Chương 2196 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng. (2)

Chương 2197 - Hàm nghĩa vĩnh sinh.

Chương 2198 - Hàm nghĩa vĩnh sinh. (2)

Chương 2199 - Thu lợi tức.

Chương 2200 - Thu lợi tức. (2)

Chương 2201 - Đánh lén từng lớp từng lớp

Chương 2202 - Đánh lén từng lớp từng lớp (2)

Chương 2203 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại.

Chương 2204 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại. (2)

Chương 2205 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2206 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2207 - Hư Thị Hỗn Độn Hà.

Chương 2208 - Hư Thị Hỗn Độn Hà. (2)

Chương 2209 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi.

Chương 2210 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi. (2)

Chương 2211 - Chấp pháp áo lam.

Chương 2212 - Chấp pháp áo lam. (2)

Chương 2213 - Lựa chọn hướng đi.

Chương 2214 - Lựa chọn hướng đi. (2)

Chương 2215 - Kẻ cản đại đạo ta, giết.

Chương 2216 - Kẻ cản đại đạo ta, giết. (2)

Chương 2217 - Nổi lên xung đột.

Chương 2218 - Nổi lên xung đột. (2)

Chương 2219 - Không vào Đại Diễn giới.

Chương 2220 - Không vào Đại Diễn giới. (2)

Chương 2221 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ.

Chương 2222 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2223 - Diễn Giới

Chương 2224 - Diễn Giới (2)

Chương 2225 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ.

Chương 2226 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2227 - Vũng bùn âm mưu vô biên.

Chương 2228 - Vũng bùn âm mưu vô biên. (2)

Chương 2229 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái.

Chương 2230 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái. (2)

Chương 2231 - Chúng ta đi phát tài.

Chương 2232 - Chúng ta đi phát tài. (2)

Chương 2233 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn.

Chương 2234 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn. (2)

Chương 2235 - Hủy diệt.

Chương 2236 - Hủy diệt. (2)

Chương 2237 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương

Chương 2238 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương (2)

Chương 2239 - Đến Đại Diễn giới.

Chương 2240 - Đến Đại Diễn giới. (2)

Chương 2241 - Nơi này mới là bảo khố thật.

Chương 2242 - Nơi này mới là bảo khố thật. (2)

Chương 2243 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương.

Chương 2244 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương. (2)

Chương 2245 - Kết giới vũ trụ thay đổi.

Chương 2246 - Kết giới vũ trụ thay đổi. (2)

Chương 2247 - Mạc Lam tinh.

Chương 2248 - Mạc Lam tinh. (2)

Chương 2249 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về.

Chương 2250 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về. (2)

Chương 2251 - Tạo Hóa cảnh.

Chương 2252 - Tạo Hóa cảnh. (2)

Chương 2253 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên.

Chương 2254 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2255 - Phán đoán chính xác.

Chương 2256 - Phán đoán chính xác. (2)

Chương 2257 - Liên thủ phá kết giới.

Chương 2258 - Liên thủ phá kết giới. (2)

Chương 2259 - Tiên hạ thủ vi cường.

Chương 2260 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Chương 2261 - Tần Kình Thiên đáng sợ

Chương 2262 - Tần Kình Thiên đáng sợ (2)

Chương 2263 - Hỗn Độn Đạo.

Chương 2264 - Hỗn Độn Đạo. (2)

Chương 2265 - Lại đến Đại Diễn giới.

Chương 2266 - Lại đến Đại Diễn giới. (2)

Chương 2267 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi.

Chương 2268 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi. (2)

Chương 2269 - Xúi giục một người.

Chương 2270 - Xúi giục một người. (2)

Chương 2271 - Giết bước thứ tư.

Chương 2272 - Giết bước thứ tư. (2)

Chương 2273 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ.

Chương 2274 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ. (2)

Chương 2275 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài.

Chương 2276 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài. (2)

Chương 2277 - Tính toán Tần Kình Thiên.

Chương 2278 - Tính toán Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2279 - Tính toán của Tần Kình Thiên.

Chương 2280 - Tính toán của Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2281 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi.

Chương 2282 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi. (2)

Chương 2283 - Vẫn phải uống nước rửa chân

Chương 2284 - Vẫn phải uống nước rửa chân (2)

Chương 2285 - Uất nghẹn.

Chương 2286 - Uất nghẹn. (2)

Chương 2287 - Ác mộng của Mộng Nguyên.

Chương 2288 - Ác mộng của Mộng Nguyên. (2)

Chương 2289 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2290 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2291 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo.

Chương 2292 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo. (2)

Chương 2293 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi.

Chương 2294 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi. (2)

Chương 2295 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ.

Chương 2296 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ. (2)

Chương 2297 - Đến Táng Đạo đại mộ.

Chương 2298 - Đến Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2299 - táng Đạo Khúc Bồng.

Chương 2300 - táng Đạo Khúc Bồng. (2)

Chương 2301 - Khúc Bồng giàu có

Chương 2302 - Khúc Bồng giàu có (2)

Chương 2303 - Cường giả đáng sợ

Chương 2304 - Cường giả đáng sợ (2)

Chương 2305 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ

Chương 2306 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ (2)

Chương 2307 - Cách rời khỏi đây.

Chương 2308 - Cách rời khỏi đây. (2)

Chương 2309 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu.

Chương 2310 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu. (2)

Chương 2311 - Đại vũ trụ

Chương 2312 - Đại vũ trụ (2)

Chương 2313 - KHó vào đại vũ trụ.

Chương 2314 - KHó vào đại vũ trụ. (2)

Chương 2315 - Ngươi không nói đến võ đức.

Chương 2316 - Ngươi không nói đến võ đức. (2)

Chương 2317 - Thập Phương Thế Giới.

Chương 2318 - Thập Phương Thế Giới. (2)

Chương 2319 - Đạo đan hạ phẩm.

Chương 2320 - Đạo đan hạ phẩm. (2)

Chương 2321 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm.

Chương 2322 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm. (2)

Chương 2323 - Lựa chọn lên thuyền giặc.

Chương 2324 - Lựa chọn lên thuyền giặc. (2)

Chương 2325 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài.

Chương 2326 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài. (2)

Chương 2327 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen.

Chương 2328 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen. (2)

Chương 2329 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn.

Chương 2330 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn. (2)

Chương 2331 - Kinh nghiệm hại người.

Chương 2332 - Kinh nghiệm hại người. (2)

Chương 2333 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc.

Chương 2334 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc. (2)

Chương 2335 - Lại vào Hỗn Độn.

Chương 2336 - Lại vào Hỗn Độn. (2)

Chương 2337 - Bước đại đạo thứ tư.

Chương 2338 - Bước đại đạo thứ tư. (2)

Chương 2339 - Rời khỏi Hỗn Dộn.

Chương 2340 - Rời khỏi Hỗn Dộn. (2)

Chương 2341 - Thu nợ cũ đến.

Chương 2342 - Thu nợ cũ đến. (2)

Chương 2343 - Phát tài.

Chương 2344 - Phát tài. (2)

Chương 2345 - Chọc phải một việc đại sự.

Chương 2346 - Chọc phải một việc đại sự. (2)

Chương 2347 - Truy nã

Chương 2348 - Truy nã (2)
Chương 2349 - Nghe tin bất ngờ.
Chương 2350 - Nghe tin bất ngờ. (2)
Chương 2351 - Có giang hồ thì sẽ có cách.
Chương 2352 - Có giang hồ thì sẽ có cách. (2)
Chương 2353 - Ngươi không mua nổi.
Chương 2354 - Ngươi không mua nổi. (2)
Chương 2355 - Vé truyền tống.
Chương 2356 - Vé truyền tống. (2)
Chương 2357 - Muội muội của Cô Sắc đến.
Chương 2358 - Muội muội của Cô Sắc đến. (2)
Chương 2359 - Rời khỏi Ma Như thế giới.
Chương 2360 - Rời khỏi Ma Như thế giới. (2)
Chương 2361 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể.
Chương 2362 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể. (2)
Chương 2363 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi.
Chương 2364 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi. (2)
Chương 2365 - Đến Đại Băng Bàn Cung.
Chương 2366 - Đến Đại Băng Bàn Cung. (2)

Chương 2367 - Gặp lại Thái Xuyên.

Chương 2368 - Gặp lại Thái Xuyên. (2)

Chương 2369 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống.

Chương 2370 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống. (2)

Chương 2371 - Đến Thánh Kiếm cung.

Chương 2372 - Đến Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2373 - Thất Trụ phá thiên sam.

Chương 2374 - Thất Trụ phá thiên sam. (2)

Chương 2375 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung.

Chương 2376 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2377 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2378 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Chương 2379 - Diệt Thánh Kiếm cung.

Chương 2380 - Diệt Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2381 - Tra

Chương 2382 - Tra (2)

Chương 2383 - Nữ nhân số khổ.

Chương 2384 - Nữ nhân số khổ. (2)

Chương 2385 - Tình này đã biến thành hồi ức

Chương 2386 - Tình này đã biến thành hồi ức (2)

Chương 2387 - Đạo chủng Hồng Mông.

Chương 2388 - Đạo chủng Hồng Mông. (2)

Chương 2389 - Người gan to bằng trời.

Chương 2390 - Người gan to bằng trời. (2)

Chương 2391 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành.

Chương 2392 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành. (2)

Chương 2393 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí.

Chương 2394 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí. (2)

Chương 2395 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí.

Chương 2396 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí. (2)

Chương 2397 - Cõng nồi.

Chương 2398 - Cõng nồi. (2)

Chương 2399 - Diệt Đại Băng Bàn Cung.

Chương 2400 - Diệt Đại Băng Bàn Cung. (2)

Chương 2401 - Cửu Anh có ý tưởng.

Chương 2402 - Cửu Anh có ý tưởng. (2)

Chương 2403 - Bắt Quan Dục Tuyết.

Chương 2404 - Bắt Quan Dục Tuyết. (2)

Chương 2405 - Xảy ra chuyện lớn
Chương 2406 - Xảy ra chuyện lớn (2)
Chương 2407 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nồi.
Chương 2408 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nồi. (2)
Chương 2409 - Thuận tay hố Thạch Trường Hành một chút.
Chương 2410 - Thuận tay hố Thạch Trường Hành một chút. (2)
Chương 2411 - Tiểu tử gian trá.
Chương 2412 - Tiểu tử gian trá. (2)
Chương 2413 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm.
Chương 2414 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm. (2)
Chương 2415 - Bị nhận ra.
Chương 2416 - Bị nhận ra. (2)
Chương 2417 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông.
Chương 2418 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông. (2)
Chương 2419 - Chặn đường Lam Tiểu Bố.
Chương 2420 - Chặn đường Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2421 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng
Chương 2422 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng (2)
Chương 2423 - Bước đại đạo thứ năm.

Chương 2424 - Bước đại đạo thứ năm. (2)

Chương 2425 - Nghiền ép.

Chương 2426 - Nghiền ép. (2)

Chương 2427 - Thiên Đế xảy ra chuyện.

Chương 2428 - Thiên Đế xảy ra chuyện. (2)

Chương 2429 - Đối chất trong đạo điện

Chương 2430 - Đối chất trong đạo điện (2)

Chương 2431 - KHông sợ chút nào.

Chương 2432 - KHông sợ chút nào. (2)

Chương 2433 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi.

Chương 2434 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi. (2)

Chương 2435 - Đánh tới cửa.

Chương 2436 - Đánh tới cửa. (2)

Chương 2437 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo.

Chương 2438 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo. (2)

Chương 2439 - Liễu Ly đến.

Chương 2440 - Liễu Ly đến. (2)

Chương 2441 - Táng Đạo môn.

Chương 2442 - Táng Đạo môn. (2)

Chương 2443 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca

Chương 2444 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca (2)

Chương 2445 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân

Chương 2446 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân (2)

Chương 2447 - Bị ba Thánh Chủ cản đường.

Chương 2448 - Bị ba Thánh Chủ cản đường. (2)

Chương 2449 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết.

Chương 2450 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết. (2)

Chương 2451 - Phương Chi Khuyết buồn bực.

Chương 2452 - Phương Chi Khuyết buồn bực. (2)

Chương 2453 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng.

Chương 2454 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng. (2)

Chương 2455 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ.

Chương 2456 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ. (2)

Chương 2457 - Trực tiếp đối mặt.

Chương 2458 - Trực tiếp đối mặt. (2)

Chương 2459 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ.

Chương 2460 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ. (2)

Chương 2461 - Tạp hóa trêu ngươi

Chương 2462 - Tạp hóa trêu ngươi (2)

Chương 2463 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố.

Chương 2464 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2465 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.

Chương 2466 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. (2)

Chương 2467 - Gia hỏa giàu có.

Chương 2468 - Gia hỏa giàu có. (2)

Chương 2469 - Không người nào dám đuổi theo.

Chương 2470 - Không người nào dám đuổi theo. (2)

Chương 2471 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Chương 2472 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. (2)

Chương 2473 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Chương 2474 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương. (2)

Chương 2475 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Chương 2476 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

Chương 2477 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ.

Chương 2478 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ. (2)

Chương 2479 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn.

Chương 2480 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn. (2)

Chương 2481 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết.

Chương 2482 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết. (2)

Chương 2483 - Lại chém chín vạn dặm.

Chương 2484 - Lại chém chín vạn dặm. (2)

Chương 2485 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì.

Chương 2486 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì. (2)

Chương 2487 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả.

Chương 2488 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả. (2)

Chương 2489 - Sóng ngầm phun trào.

Chương 2490 - Sóng ngầm phun trào. (2)

Chương 2491 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành.

Chương 2492 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành. (2)

Chương 2493 - Động phủ bị người đánh

Chương 2494 - Động phủ bị người đánh (2)

Chương 2495 - Hậu bối ngông cuồng.

Chương 2496 - Hậu bối ngông cuồng. (2)

Chương 2497 - Đạo Chủ thứ hai cường đại.

Chương 2498 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (2)

Chương 2499 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (3)

Chương 2500 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo.

Chương 2501 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo. (2)

Chương 2502 - Tay chân miễn phí.

Chương 2503 - Tay chân miễn phí. (2)

Chương 2504 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra.

Chương 2505 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra. (2)

Chương 2506 - Ngôi sao tai họa.

Chương 2507 - Ngôi sao tai họa. (2)

Chương 2508 - Một cước phế Đạo Chủ.

Chương 2509 - Một cước phế Đạo Chủ. (2)

Chương 2510 - Ba Đạo Tổ đến.

Chương 2511 - Ba Đạo Tổ đến. (2)

Chương 2512 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt.

Chương 2513 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt. (2)

Chương 2514 - Bị Đạo Tổ để mắt đến.

Chương 2515 - Bị Đạo Tổ để mắt đến. (2)

Chương 2516 - Đồng hương gặp đồng hương.

Chương 2517 - Đồng hương gặp đồng hương. (2)

Chương 2518 - HÌnh Gia lùi bước.

Chương 2519 - HÌnh Gia lùi bước. (2)

Chương 2520 - Sấm to mưa nhỏ.

Chương 2521 - Đại đạo thiếu thốn.

Chương 2522 - Đại đạo thiếu thốn. (2)

Chương 2523 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Chương 2524 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

Chương 2525 - Đại vũ trụ sắp thay đổi.

Chương 2526 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (2)

Chương 2527 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (3)

Chương 2528 - Kết minh

Chương 2529 - Kết minh (2)

Chương 2530 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận.

Chương 2531 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận. (2)

Chương 2532 - Tín ngưỡng sụp đổ.

Chương 2533 - Tích cực tìm kiếm đồng minh.

Chương 2534 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (2)

Chương 2535 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (3)

Chương 2536 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh.

Chương 2537 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh. (2)

Chương 2538 - Ai là nội ứng.

Chương 2539 - Ai là nội ứng. (2)

Chương 2540 - Ai mà không biết.

Chương 2541 - Ai mà không biết. (2)

Chương 2542 - Hóa giải lời thề Đạo Vực.

Chương 2543 - Đạo Tổ thứ tám.

Chương 2544 - Đạo Tổ thứ tám. (2)

Chương 2545 - Ta tin ngươi cái quái ấy.

Chương 2546 - Ta tin ngươi cái quái ấy. (2)

Chương 2547 - Trường Nhất có chút hoang mang

Chương 2548 - Trường Nhất có chút hoang mang (2)

Chương 2549 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất.

Chương 2550 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất. (2)

Chương 2551 - Chỉ như vậy thôi.

Chương 2552 - Chỉ như vậy thôi. (2)

Chương 2553 - Có bị trả thù hay không.

Chương 2554 - Có bị trả thù hay không. (2)

Chương 2555 - Quyết định của Duy Củ thế giới.

Chương 2556 - Quyết định của Duy Củ thế giới. (2)

Chương 2557 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành.

Chương 2558 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành. (2)

Chương 2559 - Đánh vào nắm bông mềm.

Chương 2560 - Đánh vào nắm bông mềm. (2)

Chương 2561 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra.

Chương 2562 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra. (2)

Chương 2563 - Đạo âm Vũ TRụ.

Chương 2564 - Đạo âm Vũ TRụ. (2)

Chương 2565 - Nàng là bằng hữu của ta.

Chương 2566 - Nàng là bằng hữu của ta. (2)

Chương 2567 - Ngươi là thứ gì chứ?

Chương 2568 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện.

Chương 2569 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện. (2)

Chương 2570 - Đều đã có tính toán hết.

Chương 2571 - Đều đã có tính toán hết. (2)

Chương 2572 - Đều đã có tính toán hết. (3)

Chương 2573 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả.

Chương 2574 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả. (2)

Chương 2575 - Lai lịch của Dương Thiên.

Chương 2576 - Mới bắt đầu đã kết thúc.

Chương 2577 - Mới bắt đầu đã kết thúc. (2)

Chương 2578 - Không có đường ra.

Chương 2579 - Không có đường ra. (2)

Chương 2580 - Đế Lan trốn.

Chương 2581 - Đế Lan trốn. (2)

Chương 2582 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2583 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2584 - Thiên Mông Nhân.

Chương 2585 - Thiên Mông Nhân. (2)

Chương 2586 - Bộ tộc Thiên Nhân

Chương 2587 - Bộ tộc Thiên Nhân (2)

Chương 2588 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông

Chương 2589 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông (2)

Chương 2590 - Thế giới dưới đất.

Chương 2591 - Bí mật của tộc Thiên Mông.

Chương 2592 - Bí mật của tộc Thiên Mông. (2)

Chương 2593 - Mục đích lãng quên Hồng Quân.

Chương 2594 - Mục đích lãng quên Hồng Quân. (2)

Chương 2595 - BỊ ám hại.

Chương 2596 - BỊ ám hại. (2)

Chương 2597 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa.

Chương 2598 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa. (2)

Chương 2599 - Thiên Đế lang thang.

Chương 2600 - Thiên Đế lang thang. (2)

Chương 2601 - Hoàn và Hôi Trực.

Chương 2602 - Hoàn và Hôi Trực. (2)

Chương 2603 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới.

Chương 2604 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới. (2)

Chương 2605 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm.

Chương 2606 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm. (2)

Chương 2607 - Sự chuẩn bị của Hoàn.

Chương 2608 - Sự chuẩn bị của Hoàn. (2)

Chương 2609 - Tiến lên hay là trở về.

Chương 2610 - Chỗ nhầm lẫn.

Chương 2611 - Chỗ nhầm lẫn. (2)

Chương 2612 - Tần Kình Thiên phách lối.

Chương 2613 - Tần Kình Thiên phách lối. (2)

Chương 2614 - Hỗn Độn Hà đến tay.

Chương 2615 - Hỗn Độn Hà đến tay. (2)

Chương 2616 - Mộng Nguyên trảm đạo.

Chương 2617 - Mộng Nguyên trảm đạo. (2)

Chương 2618 - Lại gặp tường vũ trụ.

Chương 2619 - Lại gặp tường vũ trụ. (2)

Chương 2620 - Đại Mộng tinh.

Chương 2621 - Đại Mộng tinh. (2)

Chương 2622 - KHố phòng khó tìm.

Chương 2623 - KHố phòng khó tìm. (2)

Chương 2624 - Tài phú kinh người.

Chương 2625 - Tài phú kinh người. (2)

Chương 2626 - Hôi Trực tức giận.

Chương 2627 - Hôi Trực tức giận. (2)

Chương 2628 - Khó hiểu.

Chương 2629 - Vây giết Lam Tiểu Bố.

Chương 2630 - Vây giết Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2631 - Mài giết mấy triệu quân.

Chương 2632 - Mài giết mấy triệu quân. (2)

Chương 2633 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc

Chương 2634 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc (2)

Chương 2635 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố.

Chương 2636 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2637 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện.

Chương 2638 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện. (2)

Chương 2639 - Chó cắn chó

Chương 2640 - Chó cắn chó (2)

Chương 2641 - Thần thông ẩn nấp cực hạn.

Chương 2642 - Thần thông ẩn nấp cực hạn. (2)

Chương 2643 - Thần thông Thôn Tắc

Chương 2644 - Hôi Trực đáng sợ.

Chương 2645 - Hôi Trực đáng sợ. (2)

Chương 2646 - Hôi Trực đáng sợ. (3)

Chương 2647 - Lại bị khóa lại.

Chương 2648 - Lại bị khóa lại. (2)

Chương 2649 - Độn Phù Khai Thiên.

Chương 2650 - Độn Phù Khai Thiên. (2)

Chương 2651 - Phát lời thề giúp Hôi Trực.

Chương 2652 - Phát lời thề giúp Hôi Trực. (2)

Chương 2653 - Thiên Đạo Hương.

Chương 2654 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Chương 2655 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ. (2)

Chương 2656 - Hoàn

Chương 2657 - Hoàn (2)

Chương 2658 - Đại vũ trụ sụp đổ.

Chương 2659 - Đại vũ trụ sụp đổ. (2)

Chương 2660 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn

Chương 2661 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn (2)

Chương 2662 - Gặp lại Loan Loan

Chương 2663 - Gặp lại Loan Loan (2)

Chương 2664 - Tự nhiên chui đến cửa.

Chương 2665 - Tự nhiên chui đến cửa. (2)

Chương 2666 - Làm gì mà chọc đến ta.

Chương 2667 - Làm gì mà chọc đến ta. (2)

Chương 2668 - Lại chiến đấu với Hoàn.

Chương 2669 - Lại chiến đấu với Hoàn. (2)

Chương 2670 - Người phá vỡ thế cân bằng.

Chương 2671 - Người phá vỡ thế cân bằng. (2)

Chương 2672 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia.

Chương 2673 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia. (2)

Chương 2674 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ.

Chương 2675 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ. (2)

Chương 2676 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ.

Chương 2677 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ. (2)

Chương 2678 - Lại gặp lượng kiếp.

Chương 2679 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn.

Chương 2680 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn. (2)

Chương 2681 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố.

Chương 2682 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 2683 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện.

Chương 2684 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện. (2)

Chương 2685 - Một giới bị đồ sát.

Chương 2686 - Một giới bị đồ sát. (2)

Chương 2687 - Tìm kiếm Khổ gia.

Chương 2688 - Khổ gia phách lối.

Chương 2689 - Khổ gia phách lối. (2)

Chương 2690 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai.

Chương 2691 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai. (2)

Chương 2692 - Lại thấy Thần Vị Môn.

Chương 2693 - Lại thấy Thần Vị Môn. (2)

Chương 2694 - Thần Vị Môn khó thu.

Chương 2695 - Thần Vị Môn khó thu. (2)

Chương 2696 - Thực thể đoạt xá.

Chương 2697 - Nhân Hoàng thành.

Chương 2698 - Nhân Hoàng thành. (2)

Chương 2699 - Người quen ở Nhân Hoàng thành.

Chương 2700 - Người quen ở Nhân Hoàng thành. (2)

Chương 2701 - Xảy ra chuyện lớn.

Chương 2702 - Xảy ra chuyện lớn. (2)

Chương 2703 - Đại quân áp sát.

Chương 2704 - Đại quân áp sát. (2)

Chương 2705 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc.

Chương 2706 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc. (2)

Chương 2707 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện.

Chương 2708 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện. (2)

Chương 2709 - Đánh lén.

Chương 2710 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất.

Chương 2711 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (2)

Chương 2712 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (3)

Chương 2713 - Bí mật của Thần Vị Môn.

Chương 2714 - Hồ Càn nhập đội.

Chương 2715 - Hồ Càn nhập đội. (2)

Chương 2716 - Hai tộc đại chiến.

Chương 2717 - Hai tộc đại chiến. (2)

Chương 2718 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long.

Chương 2719 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long. (2)

Chương 2720 - Địa tộc chịu thua.

Chương 2721 - Địa tộc chịu thua. (2)

Chương 2722 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố

Chương 2723 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố (2)

Chương 2724 - Đạo, rốt cuộc là cái gì?

Chương 2725 - Đai kết cục

* * *

Chương 01: Ta gọi Lam Tiểu Bố

Oanh!

Một đạo tiếng sấm trên không trung vỡ ra, hóa thành mấy đạo quang hồ màu lam đánh vào một sườn đất trọc đến mức chỉ có một cái cây, bổ làm đôi gốc cây to bằng miệng chén duy nhất còn sót trên sườn đất.

Lam Tiểu Bố đột nhiên ngồi dậy, hắn đờ đẫn nhìn tàn thụ cách hắn chỉ mấy mét, cảm giác đầu tiên không phải trở về từ cõi chết, mà là mờ mịt.

Lôi minh còn đang gào thét, bất quá thanh âm đã dần dần đi xa.

Lam Tiểu Bố ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, tối tăm mờ mịt, một số kiến trúc cao lớn, giờ khắc này ở trong mắt Lam Tiểu Bố chỉ có hình dáng mông lung.

“Thu…” Một con chim không biết tên rên rỉ một tiếng, tầm mắt mông lung Lam Tiểu Bố lướt qua, đảo mắt liền biến mất nơi chỗ sâu xi măng cốt thép mông mông bụi bụi chỗ kia.

Lam Tiểu Bố vừa mới cảm thấy có chút không đúng, đầu liền kịch liệt đau, làm cho Lam Tiểu Bố không cách nào tiếp tục suy nghĩ tiếp.

Bành! Tựa hồ đại địa dưới chân bị thứ gì oanh trúng, kịch liệt run rẩy một chút.

Lam Tiểu Bố còn chưa tỉnh táo triệt để lại theo bản năng tìm địa phương nằm xuống, sau một khắc, hắn liền đờ đẫn nhìn phương xa. Giữa bầu trời xám xịt, xuất hiện một từng cột sáng màu trắng, những cột sáng màu trắng này không phải từ bầu trời rơi xuống, mà là từ mặt đất dâng lên, phủ kín tầm mắt của hắn, ngay cả bầu trời bị ô nhiễm mông mông bụi bụi kia cũng đều trở nên sáng lên.

Động đất? Không đúng, cảnh tượng này rất quen thuộc, đã từng phát sinh qua một lần…

“Lam Tiểu Bố…” Một âm thanh thúy vội vàng vang lên, theo đó là dưới sườn núi một thân ảnh thon thả chạy tới.

Khi Lam Tiểu Bố thấy rõ ràng khuôn mặt thanh tú người tới, theo bản năng buột miệng kêu lên, “Tô Cầm…”

Nữ hài trước mắt mặc quần áo vàng nhạt càng ngày càng gần, ký ức Lam Tiểu Bố dần dần rõ ràng, đau đớn đầu kịch liệt cũng hòa hoãn rất nhiều.

Tô Cầm, thê tử của hắn, đó là chuyện đã qua bao lâu rồi à?

Đúng, nơi này là đại học y khoa Hải Dương, ta gọi là Lam Tiểu Bố, năm nay học năm 4 ĐH…

Không chờ Lam Tiểu Bố tiếp tục suy nghĩ, Tô Cầm đã đứng ở trước mặt hắn, “Lam Tiểu Bố, mới vừa rồi có phải địa chấn hay không? Thế nhưng sao địa chấn lại có quang trụ?”

Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhớ tới, cột sáng màu trắng kia sớm đã biến mất không thấy gì nữa, bầu trời lần nữa khôi phục một mảnh tối tăm mờ mịt.

Lam Tiểu Bố bị cảnh tượng trước đó và Tô Sầm đột nhiên xuất hiện làm cho rung động, trong lúc nhất thời chưa lấy lại tinh thần.

Tô Sầm tựa hồ cũng không hề để ý Lam Tiểu Bố dị thường, tiếp tục nói, “Ngươi không có việc gì thì tốt, việc nhỏ kia, lòng tự trọng ngươi cũng quá mạnh rồi. Đi, chúng ta cùng trở về đi.”

Lúc này Lam Tiểu Bố đã tỉnh táo lại, hắn lần nữa đứng lên, tiện tay vỗ một chút bụi đất trên người, sau đó vừa cười vừa nói, “Sầm Sầm, cám ơn ngươi lo lắng ta. Ta thật không có việc gì, điểm sự tình này ta đã sớm không thèm để ý. Ta tới đây chỉ là cảm ngộ một chút tang thương nhân sinh ta trải qua mà thôi, không cần lo lắng, ngươi đi về trước đi, ta ngồi một hồi nữa.”

“Ha ha, ngươi phải nhớ kỹ ngươi mới 18 tuổi, ngươi bây giờ năm 4 ĐH là bởi vì ngươi thi chính là lớp thiếu niên đại học y khoa Hải Dương. Cho nên cảm ngộ tang thương nhân sinh gì kia, coi như xong đi. Còn có, mới một ngày không thấy, ngươi liền trở nên miệng lưỡi trơn tru, Sầm Sầm không phải ngươi kêu. Ngươi muốn cảm ngộ nhân sinh, thì ngươi từ từ cảm ngộ đi, ta đi trước a.” Từ thần sắc và giọng nói Lam Tiểu Bố Tô Sầm đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố là thật không có việc gì, lo lắng của nàng có chút dư thừa.

Chỉ là ánh mắt này… . . Tô Sầm cố gắng lắc đầu, bởi vì Lam Tiểu Bố thi đậu lớp thiếu niên hậu chuyển chuyên nghiệp, hiện tại là học sinh lớp học nhỏ nhất, làm sao có thể có ánh mắt tang thương? Nàng khẳng định cảm giác sai lầm.

Lam Tiểu Bố đứng không nhúc nhích, Sầm Sầm không phải hắn kêu sao? Hắn đều đã gọi hai mươi năm. Trong lòng của hắn thở dài một tiếng, chỉ là khoát khoát tay, “Không có việc gì, ngươi đi đi, ta rất tốt.”

Nhìn dáng vẻ Lam Tiểu Bố, Tô Sầm bỗng nhiên cười nói, “Ta muốn hay không cầm c chén giấy đựng nước cho ngươi, ngươi cũng một bên tay run run một bên ngồi xuống, một bên nói không có việc gì?”

“Có sao? Nếu như mà có, ta có thể học một chút Tinh gia.” Lam Tiểu Bố cười hắc hắc.

“Có cái đầu của ngươi, xem ra ngươi là thật không có chuyện, gặp lại.” Tô Cầm quay người đi vài bước bỗng nhiên lần nữa quay đầu nói ra, “Lam Tiểu Bố, ngươi nói trời sẽ còn chuyển thành lam sao?”

Lam Tiểu Bố ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, lộ ra một nụ cười xán lạn, “Nếu có một ngày ta còn có thể trở về, ta nhất định khiến trời biến về màu lam.”

Tô Sầm sững sờ, lập tức nói, “Không thèm nghe ngươi nói nữa, ngươi từ từ làm thơ đi.”

Lần này sau khi nói xong, Tô Sầm cấp tốc rời đi. Có thể thấy được vừa rồi mặt đất chấn động cùng cột sáng dị tượng cũng không làm cho Tô Sầm lưu ý, lời nói vừa rồi hỏi thăm Lam Tiểu Bố cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi. Lam Tiểu Bố trả lời để nàng không hiểu thấu, coi là gia hỏa này đang ra vẻ mơ hồ.

Nhìn bóng lưng Tô Sầm dần dần đi xa, nụ cười trên mặt Lam Tiểu Bố từ từ biến mất. Ngẩng đầu nhìn theo bầu trời xám xịt, Lam Tiểu Bố hoàn toàn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao hắn lại đột nhiên trở lại hai mươi mốt năm trước. Bởi vì vào ngày này là sinh nhật của hắn, cũng là một ngày này, hắn triệt triệt để để yêu Tô Sầm. Bất quá trong lòng hắn rất rõ ràng, một thế này, hắn và Tô Sầm sẽ không bao giờ lại là vợ chồng.

Đỉnh đầu sương mù tối tăm mờ mịt trời không phải là bởi vì ngẫu nhiên, cũng không phải bởi vì trời tối, mà là bởi vì hiện tại toàn bộ Địa Cầu đều bị công nghiệp khí thải ô nhiễm, cho dù là mặt trời chói chang, bầu trời cũng mang theo một loại âm u đầy tử khí u ám.

Đã từng Lam Tiểu Bố coi là đây là đáng sợ nhất, hắn thậm chí đều hối hận học y, hắn hi vọng học có thể thay đổi Địa Cầu ô nhiễm tương quan ngành học, để Địa Cầu ô nhiễm từ từ.

Về sau Lam Tiểu Bố mới biết được, đó cũng không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là mười bảy năm chiến tranh hạt nhân…

Sau trận chiến tranh hạt nhân kia, nhân loại biến thành nô dịch, Địa Cầu hướng tới hủy diệt, hết thảy đều sẽ đi về phía vực sâu vô tận, vĩnh viễn không ngày nổi danh. Bây giờ bị công nghiệp ô nhiễm không khí? Tại hơn mười năm sau đây là xa xỉ phẩm, lúc kia không khí đều là ô nhiễm hạt nhân.

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên một màn, khi đó hắn trơ mắt nhìn Tô Cầm miệng mở rộng, nằm trên phế tích bị ô nhiễm hạt nhân, chảy nước mắt tuyệt vọng nhìn hắn…

Mà hắn lại chỉ có thể bằng vào hình miệng mới biết được trước khi đi Tô Cầm nói câu nói sau cùng là, thật xin lỗi, ta muốn đi trước…

Trong lòng của hắn minh bạch tại sao Tô Sầm muốn nói với hắn lời xin lỗi, đó là bởi vì Tô Sầm gả cho hắn cũng không phải là thật yêu hắn, dù là cuối cùng Tô Sầm chết trong phế tích ô nhiễm hạt nhân, cũng chưa từng yêu qua Lam Tiểu Bố hắn. Nói xin lỗi, là Lam Tiểu Bố hắn dùng tính mạng của mình hóa thành yêu cho Tô Sầm nàng, mà Tô Sầm nàng trước khi chết cũng chưa hề yêu Lam Tiểu Bố hắn, cho nên nàng cảm thấy có lỗi với Lam Tiểu Bố.

Yêu, không phải muốn cho liền có thể cho, càng không phải là bỏ ra liền có thể lấy được.

Thiểm lôi lần nữa vạch phá sương mù che giấu bầu trời, qua một hồi lâu, mới truyền đến thanh âm lôi minh trầm muộn. Trước mắt của hắn hiện ra tràng cảnh cuối cùng của kiếp trước, đó là hắn bị người trầm hải. Sau khi Tô Sầm đi hắn hốt hoảng, sau đó bị cưỡng ép kéo đi cho một người lai lịch không nhỏ xem bệnh, hắn không có tâm tình nói thẳng trị không hết…

Lam Tiểu Bố nắm chặt nắm đấm, nhìn bầu trời xám xịt phía xa, từng chữ từng câu nói, “Ta tuyệt không cho phép…”

Kiếp này hắn tuyệt không cho phép phát sinh chiến tranh hạt nhân trên Địa Cầu, tuyệt không cho phép Tô Sầm đi theo hắn vượt qua một đời cực khổ kia, hắn phải học được buông ra.

Chiến tranh hạt nhân này là có thể tránh khỏi, bởi vì trận chiến tranh hạt nhân này không phải chiến tranh giữa các quốc gia trên Địa Cầu, mà là chiến tranh Địa Cầu vì ngăn cản người xâm nhập từ bên ngoài.

Tiếc nuối là đối mặt kẻ ngoại lai, cho dù là nhấc lên chiến tranh hạt nhân, Địa Cầu vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị ngoại lai đến nô dịch.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, ánh mắt xuyên qua thành thị bị công nghiệp ô nhiễm mông mông bụi bụi, mặc dù hắn không nhìn rõ thứ gì, nhưng trong lòng hắn minh bạch, muốn ngăn cản chiến tranh hạt nhân toàn cầu, hiện tại hắn nhất định phải hành động.

Chương 2: Đĩa bay rơi vào trên Địa Cầu

Còn một năm nữa, Địa Cầu sẽ cải biến thiên địa nguyên khí, lúc đó, tu luyện cổ võ cũng không còn là truyền thuyết nữa. Đừng bảo là thủ đoạn các loại Võ Đạo khác, ngay cả Dịch Cân Kinh đều có thể tu luyện.

Mặc dù Dịch Cân Kinh trong tiểu thuyết gia ngôn là vô thượng công pháp của Thiếu Lâm, trên thực tế truyền thừa nhiều năm như vậy, trong mắt mọi người bất quá là một loại thuật dưỡng sinh mà thôi.

Nhưng một năm sau, Dịch Cân Kinh không còn là thuật dưỡng sinh nữa, mà là vô thượng công pháp thật sự có thể tu luyện ra nội khí. Phàm nhân bình thường đều có thể mượn nhờ Dịch Cân Kinh tu luyện ra nội khí, sau đó lại dựa vào nội khí chèo chống, tu luyện thủ đoạn các loại Võ Đạo.

Cho nên một năm sau các loại bí tịch võ đạo trên mạng, vô luận là thật hay giả, đều là một đêm tuyệt tích. Sớm download xuống là vận khí, không download, vậy chỉ có thể tìm kiếm sư môn, hoặc là tìm kiếm học viện Võ Đạo đỉnh cấp. Còn Dịch Cân Kinh loại công pháp đỉnh cấp này, ai dám tu luyện, chỉ cần bị phát hiện thì cũng chỉ có một chữ “Chết”.

Bây giờ một một học sinh nói bỏ học đi học võ, đây tuyệt đối là chuyện buồn cười và không thể tưởng tượng nổi, một năm sau, loại chuyện này là bình thường.

Cải biến lật đổ thời đại này, vẻn vẹn bởi vì một chiếc đĩa bay trí năng từ ngoài không gian xuyên qua tầng khí quyển rơi vào Địa Cầu một góc nào đó.

Chiếc đĩa bay này chính là đầu nguồn mà Địa Cầu có thể tu luyện, đồng thời cũng là nguyên nhân gây ra Địa Cầu phát sinh chiến tranh hạt nhân trong tương lai.

Trên chiếc đĩa bay kia có đồ vật tốt gì Lam Tiểu Bố không biết, hắn thậm chí không biết cụ thể đĩa bay rơi ở vị trí nào. Duy nhất có thể xác định chính là, đĩa bay rơi trong một hẻm núi nào đó ở Côn Lôn sơn.

Sau khi đĩa bay rơi vào hẻm núi Côn Lôn sơn, kỳ thật đầu tiên cũng không ai phát hiện ra. Số liệu liên quan tới đĩa bay xuyên qua tầng khí quyển rơi xuống Địa Cầu, căn bản cũng không có.

Thẳng đến một năm sau, thiên địa nguyên khí Địa Cầu đột nhiên nồng đậm, rất nhiều người luyện võ đều phát hiện, nội khí nửa thật nửa giả vậy mà thật sự tu luyện ra được, hơn nữa không phải một người luyện ra được.

Phát hiện này thật giống như trong hồ nước yên ả bắn xuống một viên đạn nổ, làm cho vô số người đều bắt đầu luyện võ.

Loại đột nhiên biến hóa này, quốc gia cũng bắt đầu điều tra. Rất nhanh mọi người liền phát hiện, càng đến gần Côn Lôn sơn, tốc độ tu luyện ra nội khí liền càng nhanh, tốc độ luyện võ cũng càng nhanh. Sau khi các chuyên gia đi vào Côn Lôn sơn điều tra, toàn cầu thiên địa nguyên khí toàn cầu tựa hồ đột nhiên bộc phát, lúc này không chỉ là Côn Lôn sơn, tốc độ tu luyện ở địa phương khác cũng nhanh như vậy.

Trải qua mấy tháng điều tra, cuối cùng vẫn là thông qua một số dân chăn nuôi tìm được một chút tin tức. Trên Côn Lôn sơn trống xuất hiện qua một vệt đen, thật giống như bầu trời bị đào mở một đầu khe rãnh, cuối cùng biến mất chỗ sâu Côn Lôn sơn, chỗ sâu Côn Lôn sơn tựa hồ còn truyền tới một tiếng vang thật lớn.

Không có người hoài nghi tin tức này, bởi vì lúc ấy tiếng vang không chỉ dân chăn nuôi biên giới Côn Lôn sơn nghe được, ở xa xôi hơn cũng nghe được, không chỉ có như vậy, có người còn nhìn thấy rất nhiều cột sáng màu trắng.

Hắc tuyến xuất hiện trên Côn Lôn sơn kia cũng không có nhiều người nhìn thấy, nhưng người trông thấy cột sáng màu trắng cũng quá nhiều, tùy tiện tìm mấy người tới hỏi một chút, đều biết chuyện này, liên quan tới cột sáng địa chấn cục còn cho ra một lời giải thích, nói là hiện tượng quang triều chiết xạ. Quang triều là cái gì, cũng không có mấy người rõ ràng.

Căn cứ những đầu mối này, mọi người suy đoán hẳn là có một kiện đồ vật từ ngoài không gian rơi vào chỗ sâu Côn Lôn sơn, hoặc là thiên thạch hoặc là những vật khác.

Chỗ sâu Côn Lôn sơn không chỉ hiểm trở, rất nhiều nơi thậm chí đều là cấm địa nhân loại. Muốn đi vào chỗ sâu Côn Lôn sơn để điều tra rốt cuộc là thứ gì rơi vào bên trong, tự nhiên phải mượn nhờ thủ đoạn khoa học kỹ thuật.

Sự tình phát triển lại cực kỳ quỷ dị , bất kỳ phi hành khí gì vô luận là có người hay là không người, sau khi tiến vào chỗ sâu Côn Lôn sơn một phạm vi nào đó, đều tự động mất đi tin tức, sau đó rơi xuống. Tất cả máy điện tử dò xét, chỉ cần sau khi đi vào Chỗ sâu Côn Lôn sơn, cũng giống vậy lại biến thành một khối phế thải không dùng được.

Trải qua mấy tháng dò xét, các nhà khoa học cũng không rút ra được kết luận gì, cuối cùng chỉ có thể nói là có quan hệ với đồ vật rơi xuống chỗ sâu Côn Lôn sơn.

Vật tồn tại kia có thể làm cho hết thảy thiết bị điện tử, từ trường các loại khoa học kỹ thuật mất đi tác dụng. Không chỉ có như vậy, ngay cả vệ tinh cũng vô pháp bắt được bất luận quỹ gì.

Biện pháp duy nhất, đó chính là phái người đi bộ tiến vào chỗ sâu Côn Lôn sơn tìm kiếm, rốt cuộc là thứ gì mới có thể thần kỳ như thế.

Dính đến loại vấn đề cơ mật này, tự nhiên là muốn phong tỏa.

Dù quốc gia bắt đầu phong bế tin tức và phong tỏa Côn Lôn sơn, thì càng ngày càng nhiều người lén tiến vào Chỗ sâu Côn Lôn sơn tìm kiếm bảo vật cải biến nguyên khí Địa Cầu kia. Không chỉ trong nước, một số ngưu quỷ xà thần nước ngoài cũng vụng trộm đi tới Côn Lôn sơn, muốn vụng trộm đi vào tìm kiếm nguyên nhân.

Bất quá tất cả người tiến vào Chỗ sâu Côn Lôn sơn tìm kiếm đồ vật sa đọa ngoài không gian này, cuối cùng đều mất tích trong Chỗ sâu Côn Lôn sơn, không có nửa điểm tin tức.

Từ lúc Địa Cầu nguyên khí bộc phát, vẻn vẹn thời gian một năm, trên Địa Cầu các loại cổ võ môn phái phi tốc ra đời và phát triển, trường học đại học cũng có hệ võ học, từng đám thiên tài hiện lên.

Trở thành đệ nhất thiên tài Thương Vĩ đột phá võ học cực hạn, là người đầu tiên đánh vỡ nhân thể cực hạn, nghe đồn là bước vào cảnh giới Tiên Thiên Cổ Võ.

Đối mặt vơi vô tận vinh dự cùng truy phủng, Thương Vĩ căn bản không thèm để ý, hắn ngược lại một mình bước vào Côn Lôn sơn, muốn đi tìm đồ vật cải biến thiên địa nguyên khí Địa Cầu kia.

Giống như đông đảo người tiến vào Chỗ sâu Côn Lôn sơn tìm kiếm, sau khi Thương Vĩ tiến vào Côn Lôn sơn liền không có tin tức.

Hơn bốn tháng đi qua, ngay tại thời điểm rất nhiều người vì thiên tài tu võ này cảm thấy tiếc hận, một chiếc đĩa bay màu đen từ Chỗ sâu Côn Lôn sơn phóng lên tận trời, sau đó xông ra tầng khí quyển tránh thoát trói buộc Địa Cầu biến mất ngoài không gian xa xôi.

Không có ai biết Thương Vĩ thành công hay là thất bại, nhưng mọi người đều đoán được đồ vật đã từng rơi xuống Côn Lôn sơn cải biến thiên địa nguyên khí Địa Cầu, hẳn là đĩa bay kia. Bởi vì sau khi đĩa bay kia rời đi Côn Lôn sơn, Côn Lôn sơn hết thảy đều khôi phục bình thường. Thiết bị điện tử không xảy ra vấn đề, phi hành khí cũng có thể lần nữa tiến vào Côn Lôn sơn, đi bộ tiến vào Côn Lôn sơn cũng không còn vô duyên vô cớ mất tích.

Sự tình rất rõ ràng, đĩa bay ngoài không gian rơi xuống bị Thương Vĩ đạt được, đồng thời Thương Vĩ mượn nhờ đĩa bay rời đi Địa Cầu.

Nếu thật sự là Thương Vĩ đạt được đĩa bay, vậy nhân phẩm Thương Vĩ cũng không ra gì. Tìm được đĩa bay, không nói tiếng nào liền trực tiếp xông ra Địa Cầu, nhân phẩm này có thể tốt hơn chỗ nào? Dù sao Thương Vĩ có thể nhanh chóng bước vào Tiên Thiên như vậy, trừ thiên phú của hắn bên ngoài, tuyệt đối không thể tách rời với quốc gia duy trì. Lại nói, không có tài nguyên quốc gia cho phép, hắn cũng vô pháp tiến vào Côn Lôn sơn tìm kiếm đĩa bay.

Gia hỏa này sao không hồi báo? Đạt được đĩa bay trực tiếp rời đi Địa Cầu, ngay cả chào hỏi cũng không nói một lời.

Thẳng đến mười lăm năm đi qua, đĩa bay màu đen kia vậy mà lần nữa bay trở về Địa Cầu, mọi người mới biết được đĩa bay trí năng lúc trước đích thật là bị Thương Vĩ đạt được. Bất quá lần này trở về, lại là Địa Cầu vận rủi bắt đầu. Đĩa bay này chẳng những mang về đông đảo cường giả ngoài hành tinh, còn mang về một hạm đội ngoài hành tinh. Vì mạng nhỏ của mình, Thương Vĩ mang theo người xâm nhập về tới Địa Cầu.

Những người này vừa đến Địa Cầu lập tức liền bắt đầu tàn sát nô dịch người trên Địa Cầu, từng tòa thành thị bị hủy đi, vô số người vô tội bị sát hại. Trong mắt những cường giả ngoài hành tinh này, hết thảy sinh mệnh trên Địa Cầu đều là tồn tại đê tiện vì bọn hắn phục vụ. Bọn hắn muốn tạo dựng trên Địa Cầu một nhà máy tinh luyện kim loại cự đại, luyện chế một loại đồ vật không có ai biết.

Vì đuổi những người từ bên ngoài xâm nhập đến, tất cả chủ quyền quốc gia trên Địa Cầu liên hợp với nhau bắt đầu phản kháng, cũng bởi vậy mở ra kỷ nguyên hạch nhân trên Địa Cầu…

Chương 3: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Thời điểm Lam Tiểu Bố trở lại cửa trường học, đã là đèn hoa mới lên, đêm tối che giấu bầu trời tối tăm mờ mịt, làm cho người ta cảm thấy hết thảy còn vẫn còn tốt đẹp.

Ở kiếp trước hôm nay hắn nhớ kỹ mình trở về chuyện thứ nhất chính là đi nghe ngóng hết thảy chuyện của Tô Sầm, kiếp này hắn sẽ không lại đi làm loại chuyện ngu này nữa. So với gia thế Tô Sầm, hắn Lam Tiểu Bố thậm chí ngay cả một ngọn cỏ dại ven đường cũng không bằng.

Tô gia ở Hải Dương, là một trong những gia tộc có ảnh hưởng nhất ở Hải Dương, tập đoàn Viêm Hải chính là Tô gia Hải Dương. Tô Sầm càng là cháu gái dòng chính của gia chủ đương thời Tô Thiện ở Tô gia, vô luận nói theo phương diện nào, hắn và Tô Sầm đều khó có khả năng tiến tới với nhau. Trên thực tế sau khi Tô Sầm gả cho hắn, chưa từng được hạnh phúc một ngày.

Ở kiếp trước hắn biết rõ không có khả năng đến với Tô Sầm, hắn vẫn thời khắc chú ý tới Tô Sầm. Cứ việc theo Lam Tiểu Bố hắn đặt loại này ưa thích yên lặng vào trong chỗ sâu nhất của nội tâm, hết lần này tới lần khác và cũng không lâu lắm toàn bộ bạn cùng lớp đều biết loại cỏ rác như hắn yêu thích đệ nhất mỹ nữ Tô Sầm của đại học y khoa Hải Dương. Nguyên nhân là thời điểm hắn nằm mơ, nói muốn cưới Tô Sầm.

Cũng may bạn cùng lớp cũng còn xem như còn phúc hậu, không có người nào lấy chuyện này đả kích hắn. Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu,yêu thích Tô Sầm không phải chỉ có một mình Lam Tiểu Bố hắn, Lam Tiểu Bố hắn bất quá là một trong số người cùng nhau yêu thích thôi.

Tô Sầm biết sau chuyện này, chỉ là cười một tiếng, người thích nàng nhiều lắm, lại nhiều một Lam Tiểu Bố cũng không có gì.

Thẳng đến về sau phát sinh một sự kiện, Lam Tiểu Bố vì nàng thụ thương nằm viện, nàng mới bắt đầu nhìn thẳng vào ý nghĩ Lam Tiểu Bố, sau đó cố ý tìm được Lam Tiểu Bố, chính miệng nói cho hắn biết, nàng chỉ xem hắn như một bạn học tốt thôi, để hắn không cần đem tâm sự đặt ở trên người nàng. Nàng đi núi nhỏ tìm kiếm hắn, đó là bởi vì nàng là lớp trưởng, đổi thành bất kỳ một đồng học có cảm xúc nào, nàng cũng sẽ đi an ủi một chút.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố đứng ở cửa trường học tự giễu cười cười. Cho tới hôm nay, hắn cũng không hiểu, vì chuyện gì mà một ngày nào đó sau khi tốt nghiệp, Tô Sầm tìm đến hắn, hỏi hắn một câu, “Lam Tiểu Bố, trước ngươi nói cưới ta còn tính không?”

Hắn coi là Tô Sầm nói đùa, có thể Tô Sầm hết lần này tới lần khác liền thật gả cho hắn. Càng làm cho Lam Tiểu Bố nghi hoặc không hiểu là, sau khi Tô Sầm gả cho hắn, tựa hồ lại không còn nửa điểm quan hệ với Cự Vô Phách Tô gia, thẳng đến khi nàng chết đi, Tô gia cũng là không có một chút điểm tin tức. Nàng cũng không nói nguyên nhân nàng rời đi Tô gia, đi vào một huyện thành nhỏ gả cho Lam Tiểu Bố hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, trong lòng của hắn rõ ràng thẳng đến khi Tô Sầm chết đi, cũng không thật sự yêu hắn. Hắn và Tô Sầm giống như vô số vợ chồng nghèo hèn, vì sinh hoạt cùng sinh tồn, giãy dụa tận dưới đáy xã hội. Tình yêu, đó là đồ vật xa xỉ.

“Tiểu Bố…” Thanh âm ngạc nhiên vang lên, theo đó là một nam sinh mặc áo jacket màu cà phê vọt ra, một bàn tay đập vào trên bờ vai Lam Tiểu Bố, đồng thời cầm ra bảy, tám tờ tiền mặt mười nguyên nhiều nếp nhăn lắc lắc, “Hôm nay là sinh nhật của ngươi, ta quyết định xin ngươi ăn uống thả cửa một trận.”

“Tù Trưởng, sao lại có tiền xuống quán rồi?” Lam Tiểu Bố lần nữa nhìn thấy đồng học đầu to tướng mạo bình thường trước mắt này, giống nhau là mừng rỡ không thôi.

Lam Tiểu Bố có hai cái bằng hữu tốt nhất, một người chính là đầu to trước mắt này, còn người nữa gọi là Cảnh Cảnh. Cảnh Cảnh là đồng bạn hắn chơi từ nhỏ, học tập rất là bình thường. Về sau hắn vượt cấp thi và lớp thiếu niên đại học y khoa Hải Dương, Cảnh Cảnh cũng đi theo phụ mẫu rời khỏi Đinh Giang, sau đó thì không còn liên hệ.

Trước mắt đầu to này gọi Khâu Triển, bình thường Lam Tiểu Bố đều gọi là hắn Tù Trưởng.

Thấy Lam Tiểu Bố tâm tình khá tốt, Khâu Triển nhẹ nhàng thở ra, lại là dùng sức vỗ một cái sau vai Lam Tiểu Bố nói ra, “Tiểu Bố, sự tình hôm nay không cần để ở trong lòng, Tiết Đông Tiễn tiện nhân kia cũng giống như tên của hắn đều thấp hèn, gặp ai cũng cắn, ngươi coi như bị chó cắn một ngụm đi. Ngươi chỉ cần ngẫm lại ngươi là thiên tài lợi hại nhất của lớp chúng ta, con rùa này già bảy tám mươi tuổi còn cùng một lớp chúng ta, quả thực là sống đến trên thân chó đi. Đi thôi, hôm nay là sinh nhật của ngươi, không đi nghĩ những sự tình bực mình này, ta đi giúp ngươi khánh sinh.”

Mặc dù tuổi tác Tiết Đông Tiễn lớn hơn một chút, cũng bất quá là 25 tuổi, ở trong mắt Khâu Triển, gia hỏa này đều già bảy tám mươi tuổi.

“Tốt, đi thôi.” Lam Tiểu Bố biết, có lẽ đây là ăn một bữa cơm cuối cùng của hắn và với Khâu Triển, sau bữa cơm này, hắn sẽ đem tất cả thời gian đều dùng đến tìm kiếm các loại công pháp Võ Đạo. Sau đó tồn một chút tiền đi Côn Lôn sơn, tranh thủ hết thảy mọi người chưa phát hiện đĩa bay, cầm đĩa bay tới tay.

Chỉ cần đoạt được đĩa bay tới tay, hắn sẽ lập tức rời khỏi Trái Đất. Vô luận có phát sinh bất cứ chuyện gì, hắn sẽ tuyệt đối không giống như Thương Vĩ, hai mươi năm sau vì sợ chết mà dẫn người ngoài hành tinh về Trái Đất, làm cho Trái Đất bị xâm chiếm. Nếu thời điểm hắn quay trở về Trái Đất, lúc đó, hắn phải có năng lực, chống lại bọn người ngoài hành tinh kia. Không có năng lực, hắn sẽ mang theo đĩa bay kia vĩnh viễn trục xuất ở bên ngoài không gian vũ trụ.

Hiện tại, công pháp Võ Đạo trên mạng được lưu truyền tràn lan, dù thật hay giả đều có rất nhiều công pháp khác nhau. Thậm chí 72 tuyệt kỹ của Thiếu Lâm cũng có, nội gia hô hấp pháp Cửu Tiêu Thiên Công của Võ Đang trên mạng đều có thể tải về tập luyện. Dù sao, không có ai tu luyện được, cho nên vô luận thật hay giả, nên mọi người cho là công pháp giả bịa đặt mà thôi.

Mãi đến một năm sau, khi nguyên khí của Trái Đất tăng lên, lúc đó các loại công pháp võ học mới được mọi người săn tìm. Đến lúc đó, trên mạng cũng đừng hòng tải về được. Các đại môn phái đối với công pháp của mình đều là bảo bối, bọn hắn chỉ truyền thụ cho những đệ tử là thiên tài mà thôi.

Tới lúc đó, muốn gia nhập tông môn kém cỏi nhất cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Còn muốn đi vào võ học viện, thì càng là khó càng thêm khó.

Lúc đó người nắm giữ công pháp võ học của các đại tông môn, chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất ngươi gia nhập vào một tông môn nào đó, thứ hai ngươi không được phép truyền công pháp ra bên ngoài, cũng không cho phép tu luyện hay cất giữ công pháp của môn phát bọn họ. Bằng không mà nói, khi đó ngươi chết cũng không biết tại sao mì lại bị giết. Trên thực tế, rất nhiều người lưu trữ công pháp võ học của các đại tông môn, mặc dù không có truyền ra bên ngoài, nhưng lại mất tích một cách khó hiểu.

…

“Tiểu Bố, tạo sao ngươi muốn nghỉ học?” Khâu Triển để ly bia đang cầm trên tay xuống, hắn vô cùng kinh ngạc mà nhìn Lam Tiểu Bố, khi nghe Lam Tiểu Bố quyết định sẽ nghĩ học.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu trả lời. “Đúng vậy, ta quyết định sẽ nghỉ học, sau khi nghĩ học ta sẽ ra ngoài kiếm tiền.”

Khâu Triển vội vàng khoát tay nói. “Tiểu Bố, ngươi biết việc ngươi nghỉ học sẽ có ý nghĩa như thế nào không? Tình huống hiện tại, ngàng y rất hot, một sinh viên tốt nghiệp có được bằng bác sĩ, đều sẽ được các bệnh viện lớn xem như nhân tài quý hiếm mà nhận vào. Hiện tại ngươi cũng là sinh năm tư, ngươi cố gắng đợi thêm một năm, khi đó ra ngoài tìm việc làm sẽ dễ hơn rất nhiều. Bây giờ, ngươi ra ngoài có thể kiếm tiền để làm gì? Mà lại, mà lại…”

Khâu Triển rất gấp, hắn mà lại một lúc cũng không nói tiếp, Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Khâu Triển nói. “Tù Trưởng, ta đã quyết định rồi, ăn xong bữa cơm này, ta sẽ đi ngay.”

Lam Tiểu Bố sẽ không lưu tại trong trường học để lãng phí thời gian, kiếp trước hắn thi vào lớp thiếu niên ngành y, đọc sách năm năm, sau khi ra ngoài làm bác sĩ gần hai chục năm. Hắn có được thiên phú về y học rất kinh người, sau khi chiến tranh hạt nhân xảy ra, cơ hồ mỗi ngày đều là giải phẫu, không giải khẩu thì khám bệnh cứu người, kinh nghiệm y đạo của hắn đã đạt đến một trình trình độ rất cao, rấtt ít người có thể đạt được vượt qua hắn.

Kinh nghiệm nhiều thì sẽ như thế nào? Dù tài giỏi như thế nào cũng chỉ làm trâu làm ngựa cho người khác, cũng chỉ để cho hắn và Tô

Cầm miễn cưỡng sống qua ngày, cuối cùng cũng bị người ta quăng xuống biển cho cá ăn. Có lẽ nếu hắn không học y mà nói, trước khi chiến tranh hạt nhân bộc phát, thì hắn đã chết rồi.

Thấy Lam Tiểu Bố thật muốn nghỉ học, Khâu Triển chỉ có thể thở dài một hơi, hắn không tiếp tục khuyên nhủ nữa. Nghĩ đến bạn tốt nhất muốn đi, về sau ở trường học chỉ có một thân một mình, ngay cả tìm một người nói chuyện cũng không có, Khâu Triển liền cẩm rầu rĩ ăn không ngon.

Cuối cùng, hai người đều hơi say, mơ mơ màng màng đỡ nhau về phía trường học.

Chương 4: Nam tử trung niên kỳ quái

“Lam Tiểu Bố đâu rồi?” Hôm sau khi vừa đến lớp học, chuyện thứ nhất Tô Cầm làm chính là tìm kiếm Lam Tiểu Bố.

Trước đây, Lâm Tiểu Bố ở trong mắt nàng, cũng giống như các bạn học khác. Từ hôm qua, khi nàng đi tìm Lam Tiểu Bố trở về, thì nàng luôn có loại một loại cảm giác rất là kỳ quái, nàng luôn có cảm giác, nàng và Lam Tiểu Bố là vợ chồng của nhau, cứ việc loại cảm giác này cũng quá mức hoang đường.

Nếu nói chỉ vẻn vẹn là cảm giác hoang đường của riêng nàng còn chưa tính, nhưng tối hôm qua, trong mộng nàng đều mơ về Lam Tiểu Bố. Nàng trông thấy mình cùng Lam Tiểu Bố, sống nương tựa lẫn nhau tại trong một tòa thành thị không tính quá lớn, nàng trông thấy mình mắc phải một loại bệnh vô cùng đáng sợ, Lam Tiểu Bố vì thế mà điên cuồng, hắn ra ngoài liều mạng làm giải phẫu, không kể ngày đêm, để kiếm tiền trị liệu bệnh cho nàng…

Nàng trông thấy, Lam Tiểu Bố chỉ có 30 tuổi, nhưng vì nàng mệt mỏi già nua giống như một ông già 60~70 tuổi, có lẽ bệnh của nàng còn chưa khỏi, Lam Tiểu Bố đã chết trên bàn giải phẫu vì mệt. Nàng rốt cục không thể tiếp tục chịu đựng nữa, sau đó nàng xông về phía Phòng Hộ thành…

Phòng Hộ thành lại là cái gì? Vì sao nàng và Lam Tiểu Bố, phải tránh bên trong Phòng Hộ thành? Phòng hộ lại là cái gì?

Trong giấc mộng Tô Cầm giãy giụa, nàng không cách nào hiểu được.

Cứ việc vừa mới chuyển sang mùa thu, trời còn hơi mát, nhưng thời điểm khi Tô Cầm tỉnh lại, trên thân nàng lại ước đẫm mồ hôi, sau nửa đêm, nàng cũng không còn cách nào tiếp tục ngủ nữa. Nàng và Lam Tiểu Bố từ trước đến nay, căn bản không có qua lại, chuyện ngày hôm qua, nếu đổi thành một bạn học khác, nàng thân là lớp trưởng, nàng cũng sẽ đi an ủi một chút. Chỉ là ở trong mộng cảnh lại quá mức đáng sợ, đáng sợ và chân thực không có gì khác nhau.

Cho nên, hôm nay khi đến lớp học, chuyện thứ nhất nàng làm chính là tìm kiếm Lam Tiểu Bố, nhưng nàng lại không thấy Lam Tiểu Bố ở đâu.

Một số sinh viên tới lớp sớm rất là kinh ngạc nhìn Tô Cầm, mới sáng sớm Tô Cầm liền tìm Lam Tiểu Bố làm gì?

Cửa ra vào truyền đến giọng nói của giảng viên vang lên. “Lam Tiểu Bố đã thôi học, ta cũng đang muốn biết, đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lam Tiểu Bố thôi học? Toàn bộ bạn học đều có chút kinh ngạc, hiện tại học y không tốt hơn sao, thật vất vả thi vào được, tại sao muốn nghỉ học, mà Lam Tiểu Bố lại có thành tích rất tốt? Sẽ không phải vì ngày hôm qua Tiết Đông Tiễn khiêu khích trêu trọc Lam Tiểu Bố mà hắn nghĩ học đó chứ? Nếu thật như vậy, Lam Tiểu Bố có phải quá mức yếu đuối hay không?

Tô Cầm nghe vậy thì giật mình, trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng nói. “Xem như muốn nghỉ học, cũng cần một chút thời gian để làm thủ tục, hắn ở đâu rồi?”

Giảng viên xoa xoa trán của mình nói. “Ta cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, hắn không làm thủ tục gì, chỉ gọi điện thoại báo cho ta biết, hắn muốn thôi học, cũng không có yêu cầu xử lý bất luận thủ tục gì liền tắt máy, khi ta bấm điện thoại gọi lại cho hắn, thì hắn đã tắt máy.”

“Nhà Lam Tiểu Bố ở nơi nào?” Tô Sầm không cam lòng hỏi.

“Nhà hắn ngươi cũng không cần đi, ta đoán chừng hắn sẽ không trở về. Tập đoàn Lam Tung ngươi cũng biết a…”

Giảng viên không cần nói tiếp, vì mọi người trong lớp đều biết lại lịch của Lam Tiểu Bố. Ở mười năm trước, tập đoàn công ty đệ nhất Hoa Hạ, chính là tập đoàn Lam Tung.

Đáng tiếc là, một tập đoàn lớn như vậy, không biết vì nguyên nhân gì, chỉ ngắn ngủi trong hai năm đã sụp đổ, trừ người hữu tâm trốn ra hải ngoại, những người còn lại trừ mất tích, chính là ngồi tù mục xương. Còn sống không mấy người, chỉ sợ bị mắc nợ ngập đầu phát điên rồi.

Thật không nghĩ tới, Lam Tiểu Bố lại là công tử của tập đoàn Lam Tung, công tử tập đoàn Lam Tung vậy còn có thể sống thật tốt?

Mặc kệ, Lam Tiểu Bố có phải là hậu nhân của chủ tịch tập đoàn Lam Tung hay không, người có họ Lam, ở tập đoàn Lam Tung, đều có thể xưng là thiếu gia là công tử.

…

Lam Tiểu Bố đã sớm rời khỏi Hải Dương, hắn đang ngồi trên một đoàn tàu về Đinh Giang.

Đinh Giang là quê của Lam Tiểu Bố, hắn cùng mẫu thân của mình đã sống ở nơi này bảy năm. Thẳng đến lúc hắn thi đậu đại học y khoa Hải Dương lớp, mẫu thân hắn liền rời đi Đinh Giang, đến bây giờ cũng chưa trở về.

Sau này hắn đã nhiều lần suy nghĩ, nếu như năm đó hắn không thi đậu lớp thiếu niên đại học y Hải Dương, rất có thể mẫu thân sẽ không rời khỏi Đinh Giang. Đáng tiếc, hắn trùng sinh lúc 18 tuổi, mà không phải mười bốn tuổi.

Lần này mục tiêu hắn đã rõ ràng, nếu hắn sử dụng đĩa bay rời khỏi Trái Đất, thì sẽ không có cơ hội quay trở lại Đinh Giang, cho nên trước lúc rời đi, Lam Tiểu Bố muốn trở về lấy một nắm đất làm kỷ niệm. Có lẽ trong tương lai một ngày kia, hắn sẽ tử vong ở bên trong vũ trụ bao lao mà tĩnh mịch, chí ít lúc đó, hắn còn có một nắm đất bồi bạn.

Sau khi đến Đinh Giang lấy một nắm đất, địa phương tiếp theo hắn muốn tới chính là Hồ Châu.

Hồ Châu, là một thành phố mới, chỉ vừa được thành lập hai mươi năm. Vì nghề ngành du lịch nhanh chóng phát triển, mà thành lập nên thành phố, chỉ ngắn ngủi trong vòng hai mươi năm, nhân khẩu nơi đây đã đột phá 4 triệu người.

Lam Tiểu Bố lựa chọn Hồ Châu, bởi vì vị trí Hồ Châu gần Côn Lôn Sơn, trừ không khí ít ô nhiễm, còn dễ tìm làm việc.

Bởi vì Hồ Châu gần Côn Lôn Sơn, cho nên trong một năm sắp tới, thiên địa nguyên khí nơi đây so với khác càng nồng đậm hơn một chút. Vì thế giá phòng ở nơi đây cũng tăng cao, muốn mua một căn phòng ở nơi đây, giá tiền so với mua phòng ở thành thị gần biển còn cao hơn.

Từ Hải Dương đi đường xe đến Hồ Châu cần mười hai giờ, chuyện thứ nhất khi Lam Tiểu Bố ngồi xuống chính là mở ra cái Laptop cũ nát của mình, hắn online điên cuồng tải về các loại công pháp Võ Đạo, mặc kệ là đồ thật hay là đồ dõm, tải trước rồi tính tiếp.

Trong một thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã tải về Dịch Cân Kinh, Thuần Dương Vô Cực Công, Thập Lục Đoạn Cẩm và hơn 20 loại nội gia công pháp. Còn có các loại quyền cước võ kỹ, nhiều loại đa dạng xếp thành một hàng dài. Cho dù phải dùng tiền mới có thể tải, hắn cũng không chút do dự nạp tiền vào để tải xuống.

Người ngồi đối diện hắn ho kịch liệt, làm cho Lam Tiểu Bố đang đắm chìm để tìm kiếm các loại công pháp ngẩng đầu lên nhìn, ngồi đối diện hắn là một vị nam tử trung niên, hắn cúi đầu che miệng ho khan.

Lam Tiểu Bố thở dài, hơi nhíu mày, hiện tại không khí bị ô nhiễm rất nhiều người mắc bệnh phổi. Hiện tại học y có thể nổi tiếng như vậy, cũng do bầu trời bị ô nhiễm rất khủng bố. Trên bầu trời vô cùng vô tận khói bụi cùng sương mù, trên Trái Đất đã không có một bầu trời trong lành để thể thoải mái hít thở, khắp nơi đều đã bị ô nhiễm.

Người trung niên thấy Lam Tiểu Bố nhìn thì nhíu mày, hắn cảm thấy vô cùng áy náy vội vàng mở miệng nói. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đây là bệnh cũ của ta, khụ, khụ…”

Lam Tiểu Bố cười cười nói. “Không có việc gì.”

Sống trong một xã hội bị ô nhiễm thì viêm khí quản là một loại bệnh dễ gặp được nhất, Lam Tiểu Bố tự mình nghĩ ra được một loại thủ pháp đấm bóp, nhiều nhất chỉ cần xoa bóp bảy lần, kết hợp thêm mấy vị thuốc liền có thể trị tận gốc bệnh của trung niên này, bất quá hắn cũng không nói gì. Hai người không quen biết, đối phương không có khả năng tin tưởng hắn, hắn cũng không có khả năng làm cho đối phương đi theo mình bảy ngày để trị bệnh.

Nam tử trung niên rất áy náy cười cười, sau đó hắn lấy ra một cái khẩu trang mang lên. Cứ việc đeo khẩu trang, nhưng trung niên nam tử thỉnh thoảng sẽ ho khan vài tiếng.

Trước đó, Lam Tiểu Bố một lòng lướt web tìm kiếm các loại công pháp, thì không có để ý đên trung niên nam tử này. Lúc này, hắn treo máy chờ dữ liệu công pháp tải về, mình thì nhắm mắt dưỡng thần nghĩ ngơi, đối phương lại liên tục ho khan, lúc này Lam Tiểu Bố liền cảm thấy đều này không bình thường.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố liền xác định được, người đàn ông này đang giả ho.

Ở kiếp trước, hắn nhìn qua rất nhiều bệnh nhân, có triệu chứng gì mà hắn chưa từng nhìn thấy? Bởi vì hô hấp khó khăn nên dẫn đến bệnh ho khan thì hắn gặp càng nhiều. Loại này, tận lực để cho mình thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, hắn tự nhiên nghe ra.

Một người đang tốt lành tại sao muốn giả ho khan? Nghĩ vậy, Lam Tiểu Bố liền nhìn thoáng nam tử trung niên này một lượt, một tia lệ khí nhàn nhạt bị hắn cảm nhận được.

Kiếp trước, Lam Tiểu Bố gặp quá nhiều kẻ giết chóc cùng ngang ngược, hắn tự tin mình không nhìn lầm, nam tử trung niên này lai lịch không tầm thường, khẳng định hắn đã từng giết người. Vừa mới nghĩ đến nơi đây, nam tử trung niên đột ngột mở miệng hỏi, “Ngươi là sinh viên à?”

Lam Tiểu Bố cười cười mở miệng trả lời. “Ta vừa mới tốt nghiệp, chuẩn bị đi Tân An tìm việc làm.”

Lam Tiểu Bố muốn đi đến Hồ Châu, vì nơi đó Côn Luân Sơn và đĩa bay, hắn không muốn cho ai biết nơi mà hắn mướn tới, kẻ trước mặt nà,y vô duyên vô cớ làm bộ ho khan, hắn càng là không nguyện nói chuyện nhiều.

Nam tử trung niên tiếp tục hỏi. “Ồ vậy à. Ngươi tốt nghiệp trường học nào?”

“Tân thành STEM…” Lam Tiểu Bố vừa nói xong, thì nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu, “Ta gọi là Thương Vĩ, tốt nghiệp đại học Tân thành chuyên ngành vật lý điện tử Khoa Học Tự Nhiên.”

Lam Tiểu Bố cảm giác được, nếu như hắn không nói rõ ràng, đối phương khẳng định sẽ tiếp tục hỏi, đây là một loại trực giác và kinh nghiệm, nên hắn dứt khoát nói rõ ràng nội tình.

Thương Vĩ chính là người ở kiếp trước tìm được đĩa bay, đồng thời đã mang theo đĩa bay rời khỏi Trái Đất, cuối cùng lại người ngoài hành tinh về xâm lấn Trái Đất. Đối mặt với gia hỏa nhìn có chút lệ khí này, hắn giả mạo Thương Vĩ, trong nội tâm không có nửa điểm áy náy.

Chỉ là sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, hắn cũng có chút thất thần. Thương Vĩ học chuyên ngành vật lý điện tử, hắn thì học chuyên ngành y, vạn nhất muốn điều khiển đĩa bay cần tri thức vật lý điện tử, lúc đó hắn phải xử lý chuyện này như thế nào đây..

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lam Tiểu Bố có chút giật mình, vô luận là đĩa bay có cần tri thức chuyên ngành vật lý điện tử hay không, hắn nhất định phải tranh thủ trong khoảng thời gian còn lại mà học tập.

Nam tử trung niên lên tiếng khen ngợi. “Chuyên ngành này tốt, rất không tệ. Ta có một vật, đoán chừng cần tri thức chuyên ngành vật lý mới có thể nghiên cứu triệt để, ta giữ cũng vô dụng. Gặp được ngươi chính là duyên, ta liền tặng nó cho ngươi vậy.”

Vừa nói xong, nam tử trung niên liền lấy ra một cái hộp gỗ có phong cách cổ xưa đưa cho Lam Tiểu Bố.

Có ý gì? Bèo nước gặp nhau, còn muốn tặng đồ cho mình? Lam Tiểu Bố còn đang nghi hoặc, nam tử trung niên đã đem hộp gỗ nhét vào trong tay của hắn, ngay sau đó liền nhắm mắt lại mà nói. “Ta híp mắt một hồi, khụ khụ…”

Chương 5: Đi tìm việc làm

Hộp gỗ nằm trong tay có chút mát mát, Lam Tiểu Bố cảm giác ở bên trong có chứa rất nhiều thứ nên hơi nặng. Tạo hình này, thật giống như… . . Giống như một gian cổ đại đình các.

Ngay tại lúc Lam Tiểu Bố muốn nói, nam tử trung niên đối diện bỗng nhiên đứng lên, hắn lấy tay che miệng ho khan vài tiếng liền rời đi, Lam Tiểu Bố nhìn dáng vẻ, tựa hồ hắn muốn đi đến nhà vệ sinh.

“Chờ một chút, lấy thẻ căn cước và chi phiếu ra kiểm tra một.” Nam tử trung niên kia vừa mới đi xa tầm hai ba chỗ ngồi, một giọng nói đột ngột vang lên gọi nam tử trung niên dừng lại. Lam Tiểu Bố rõ ràng nhìn thấy, thân thể nam tử trung niên có chút cứng đờ. Không chờ hắn mở miệng nói, một cây súng lục đã chỉa vào bên hông của hắn.

Đây là hai người cảnh sát, một người đang dùng súng ngắn chỉa vào hông của nam tử trung niên, một người còn lại thì nhanh chóng lấy còng số 8 ra còng tay nam tử trung niên lại, sau đó liền rồi đi.

Lam Tiểu Bố bất động thanh sắc, hắn liền cất cái hộp gỗ nặng nề kia vào trong bọc, sau đó laptop cũng được hắn cất vào.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã minh bạch, vì sao nam tử trung niên lại hỏi lai lịch của hắn, gia hỏa này đưa hộp gỗ cho hắn, cũng không phải là muốn tặng cho hắn, mà muốn cất giữ một thời gian, sau này hắn sẽ lấy lại, đến lúc đó nếu như không trả lại hộp gỗ cho hắn, không chừng sẽ bị hắn thịt luôn.

Đoán chừng, chờ khi nam tử trung niên được thả ra, điều đầu tiên hắn muốn làm chính là tìm tới Lam Tiểu Bố. Bảo tồn một chút đồ vật cũng không có quan hệ, hắn vô cùng hoài nghi, một khi chính mình đem đồ vật trả lại cho nam tử trung niên kia, mạng nhỏ của hắn chắt cũng không còn, trên thân người này lệ khí quấn quanh, hắn là một kẻ điên, hắn có thể bất chấp để đạt được mục đích.

Về phần nam tử trung niên kia, có thể được thả ra hay không, Lam Tiểu Bố cũng không có nửa điểm nghi ngờ. Nếu như đối phương không được thả ra, hắn mới không đem đồ vật cho một người xa lạ cất giữ. Mà thân thủ của nam tử trung niên rất lợi hại, cho dù hai người cảnh sát có súng trong tay, cũng chưa chắt làm gì được hắn.

Đáng tiếc, cho dù gia hỏa này suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra được, hai người lạ gặp nhau hắn sẽ mở miệng nói dối, thậm chí hắn lão giang hồ này đều không có cảm thụ được Lam Tiểu Bố nói dối.

Xe lửa tiến vào trạm Tế Đàm, cho dù nơi này cách trạm Đinh Giang còn rất xa, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự lựa chọn xuống xe, sau đó đổi sang xe khách, trực tiếp chuyển hướng đi Hồ Châu, hắn tạm thời không có ý định đi Đinh Giang.

Lại giày vò một ngày thời gian, lúc này Lam Tiểu Bố mới đi đến Hồ Châu. Mà khoảng cách Hồ Châu vài Tân An tới gần 2000 km, Lam Tiểu Bố tin tưởng, nam tử trung niên sẽ không có nhanh như vậy tìm được hắn.

Lúc đĩa bay xuất hiện, giá phòng Hồ Châu nhờ thiên địa nguyên khí nồng đậm mà tăng cao, bất quá giá phòng hiện tại, hắn cũng không thể mua nổi.

Lam Tiểu Bố thuê một gian phòng ở vùng ngoại thành, giá cả rất là tiện nghi, một tháng chỉ tốn 500 tệ. Chủ phòng đi trung tâm Hồ Châu sống, nên cho thuê phòng này.

Đặt ba lô hành lý xuống, Lam Tiểu Bố không tiếp tục lên mạng tìm kiếm công pháp nữa, mà lấy hộp gỗ có phong cách cổ xưa ra xem.

Hộp gỗ cũng không lớn, chỉ to bằng một nắm lớn nhỏ của người trưởng thành, tạo hình như lầu các. Lam Tiểu Bố lại cảm giác được hộp gỗ này phải nặng hơn mười cân. Khi tay chạm vào sẽ có cảm giác mát lạnh, bên ngoài khắc rất nhiều đường vân.

Lam Tiểu Bố nghiên cứu hộp gỗ bốn một lúc, mà không có cách gì để mở cái hộp gỗ này ra. Hộp gỗ này so hộp gỗ của Lỗ Ban còn muốn kín kẻ hơn, hộp gỗ của Lỗ Ban còn có tìm ra khe hở, mà hộp gỗ này chính là một khối chỉnh thể. Điều này khiến cho Lam Tiểu Bố hoài nghi, cái hộp gỗ này, có phải hay không là một đồ vật trang trí.

Không phải đồ vật của mình, nên Lam Tiểu Bố cũng không có nữa điểm đau lòng, hắn đặt hộp gỗ ở trên mặt đất xi măng, dùng sức cầm hòn đá đập xuống.

Một âm thanh nặng nề truyền ra, cú đập mạnh cũng không làm cho hộp gỗ xuất hiện một vết trầy xước. Tảng đá gõ vào bất động, dùng đao để mở cũng cũng không được.

Trong phòng Lam Tiểu Bố tìm cách mở cái hộp gõ này ra đã tốn hai giờ, nhưng vẫn không mở ra được. Vô cùng bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cất hộp gỗ đi.

…

Sáng sớm hôm sau, Lam Tiểu Bố thu thập một chút, chuẩn bị đi tới khu vực giới thiệu việc làm dạo một chút, hắn dự định tu luyện võ công, nhưng thời điểm chưa đến, hắn đựa theo trí nhớ của kiếp trước, phải một năm sau người ta mới có thể bắt đầu tu luyện. Mà hắn muốn tu luyện võ công cũng cần phải ăn cơm, cho nên hắn phải tìm làm việc, tốt nhất là loại cá ướp muối, làm việc kiểu ăn rồi ngồi chờ chết.

Hồ Châu là một thành phố mới, đều rất cần các loại nhân tài. Người giống như Lam Tiểu Bố dạng này, từ những thành phố khác đi vào Hồ Châu tìm kiếm công việc, cũng không ít.

Ơ trong mắt sinh viên, sau khi tốt nghiệp, Hồ Châu là khu vực vô cùng lý tưởng, giống thành phố Hồ Hải lúc trước, trước đây rất nhiều người tiến về Hồ Hải, đến hiện tại đa số đều trở thành người thành công. Cho nên, hiện tại nhân tài ở thị trường Hồ Châu rất khang hiếm và nóng nảy.

Đồng dạng các đại xí nghiệp công ty lớn đều đến Hồ Châu mở ra chi nhánh, cho nên tại Hồ Châu muốn được việc làm cũng tương đối dễ dàng. Tại vì chỗ ở của Lam Tiểu Bố, ở ngoại thành, nên hắn đến khu vực tuyển người, ở quảng trường Mùa Xuân người đã đứng kín hết chỗ.

Lam Tiểu Bố học chuyên ngành y, trình độ của hắn cũng đứng hàng nhất lưu trên thế giới, bất quá đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn chỉ cần tìm được việc làm là được, có quan hệ với ngành y hay không, hắn cũng không thèm để ý.

Đương nhiên, có thể tìm được việc làm có quanh ngành y thì càng tốt. Lúc này, Lam Tiểu Bố đang đứng trước khu vực chuyển dụng lao động, bệnh viện Côn Hồ, nơi đây cần tuyển ba người bác sĩ, yêu cần có bằng thạc sĩ, số tuổi phải dưới 35, ưu tiên người có nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng, tiền lương gặp mặt thương lượng…

Phía sau chuyên khoa còn có tuyển nhận trưởng khoa hoặc đoàn đội như thần kinh nội khoa, thần kinh mạch máu ngoại khoa, u bướu nội ngoại khoa.

Lam Tiểu Bố nhìn sơ yếu lý lịch trong tay tay mình, liền ngồi xuống, cầm sơ yếu lý lịch đưa cho nhân viên phỏng vấn ở trước mặt. Hắn muốn thử một chút, nếu như không được, hắn liền tìm việc khác để làm.

“Đại học y khoa Hải Dương? Nơi tốt. Chuyên gia nguyên cứu Lam cơ mô kháng sinh, việc này có giúp nhiều người trị bệnh đó à.” Trông thấy Lam Tiểu Bố đi học tại đại học Hải Dương, nhân viên phỏng vấn nhịn không được, mở miệng khen một câu. Mặc dù hắn liếc mắt liền nhìn ra, Lam Tiểu Bố không phù hợp với điều kiện xét tuyển của bọn họ, nhưng lúc này hắn nhìn Lam Tiểu Bố với ánh mắt, đầy vẻ thông cảm, hiển nhiên, hắn đối với đại học y khoa Hải Dương có cái nhìn vô cùng tốt.

Đại học y khoa Hải Dương tại Trung Quốc được xếp vào ba vị trí đầu, không chỉ có như vậy, đại học y khoa Hải Dương ở trên thế giới, cũng có được tiếng tăm lừng lẫy. Năm 2039, đại học y khoa Hải Dương phát hiện ra một loại chất kháng sinh, bọn họ lấy tên là Lam cơ môi dược tề, còn gọi là chất kháng sinh Lam cơ môi, chất kháng sinh mới này có thể ức chế và thậm chí có giết hết hơn 20 loại tế bào ung thư. Từ đó về sau, khi bên nhân phát hiện ung thư muộn, cũng có tiếp tục trị liệu.

Lam Tiểu Bố trong lòng lại là biết rõ, Lam cơ mơi kháng sinh của đại học y khoa Hải Dương có một khuyết điểm trí mạng, khi tiêm kháng sinh vào bên trong cơ thể, sẽ sinh ra một loại tế bào ẩn núp có hại cơ thể, loại tế bào này làm cho gan cùng phần tỳ tạo nên tổn thương rất lớn. Chỉ là loại tế bào mới này rất kỳ quái, nó sẽ ẩn núp từ 5 - 7 năm, thì mới bộc phát.

Hiện tại là năm 2043, nói cách khác, còn một năm nữa, sự kiện Lam cơ môi vi rút sẽ bộc phát triệt để bùng nổ, cuối cùng sẽ hủy diệt đi một số danh y và đại học y khoa Hải Dương. Sau sự kiện Lam cơ môi vi rút, Lam Tiểu Bố còn tham dự nghiên cứu phát minh Lam cơ môi chất kháng sinh, trước khi chiến tranh hạt nhân bộc phát, Lam cơ môi chất kháng sinh đã được hoàn thiện, tiêu trừ tai sạch sẽ hoạ ngầm lúc trước mang đến.

Đối với Lam cơ môi chất kháng sinh, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ ràng.

Bởi vì, Lam Tiểu Bố xuất thân từ đại học y khoa Hải Dương, dù nhìn Lam Tiểu Bố còn rất trẻ tuổi, nhưng vị nhân viên phỏng vấn này rất có hứng thú sơ yếu lý lịch của Lam Tiểu Bố. Bất quá rất nhanh sắc mặt của hắn liền trở nên không vui, hắn thả sơ yếu lý lịch trong tay xuống thở dài một hơi nói ra, “Ngươi còn chưa có tốt nghiệp?”

Rõ ràng, đây là chính mình không may, bây giờ đối phương hỏi, hắn chỉ có thể thành thật trả lời. “Đúng vậy, ta vẫn chưa có tốt nghiệp.”

Hắn không cần thiết nói lý do, đối phương cũng không cần nghe hắn nói. Hắn ngồi ở chỗ này, chỉ muốn tìm vận may, nhìn xem có được nhận làm trợ thủ hoặc là được tuyển làm nhân viên biên chế chức vị hay không.

Nhân viên phỏng vấn dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, một lát sau mới lên tiếng nói, “Ngươi chưa tốt nghiệp, thì không cách nào tiến vào bệnh viện Côn Hồ, mặc dù ta coi trọng ngươi, nhưng cũng không có biện pháp.”

Đừng bảo là Lam Tiểu Bố chưa tốt nghiệp, xem như đã tốt nghiệp rồi cung chưa chắc được nhận, một người vừa mới tốt nghiệp chưa có kinh nghiệm gì, cho dù đến từ đại học y khoa Hải Dương, cũng không có tư cách tiến vào bệnh viện Côn Hồ. Hắn nói xem trọng Lam Tiểu Bố, cũng chỉ là khách sáo mà thôi.

Lam Tiểu Bố biết vị nhân viên phỏng vấn có ấn tượng vô cùng tốt với mình, bằng không sẽ không cùng nói chuyện nhiều như vậy. Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố đứng lên mở miệng nói. “Thật ra Lam cơ môi chất kháng sinh cũng chưa được hoàn thiện, hiện tại tốt nhất không nên để cho bệnh nhân sử dụng.”

Cái này hoàn toàn là Lam Tiểu Bố có lòng tốt nhắc nhở một câu, Lam cơ môi chất kháng sinh di chứng bộc phát về sau, rất nhiều bác sĩ đều trở thành người chết thay. Trên thực tế, có một số người không tiêm vào Lam cơ môi chất kháng sinh, đều không thể sống 1 - 2 năm, bọn hắn sống lâu thêm mấy năm, là muốn có được tiền bồi thường từ thất bại Lam cơ môi kháng sinh gây ra. Nếu đại học y khoa Hải Dương không được quốc gia giúp đỡ, từ sự cố lần đó sẽ bị giải thể.

“Cái gì?” Quý Chính nghe được Lam Tiểu Bố nói, thì lập tức đứng lên, hai tay của hắn có chút run rẩy.

Lần này Quý Chính đại biểu bệnh viện Côn Hồ đến đây xét tuyển, kỳ thật hắn cũng muốn vì bệnh viện tìm kiếm một số bác sĩ có năng lực.

Hắn xem xét sơ yêu lý lịch của Lam Tiểu Bố, liền có rất nhiều hảo cảm, không phải vì Lam Tiểu Bố đến từ đại học y khoa Hải Dương, mà còn dựa vào trực giác của hắn. Lam Tiểu Bố làm nghề y hai mươi năm, làm rất nhiều giải phẫu thuật lớn nhỏ, đổi lại thành một người khác, cho dù bảy tám chục năm cũng chưa chắc có thể làm xong, hắn lại là một bác sĩ có trình độ cao nhất.

Khi nghe, Lam Tiểu Bố nói Lam cơ môi chất kháng sinh chưa được hoàn thành, hắn giống như bị sét đánh ngang tai. Thông qua một số lâm sàng thí nghiệm, hắn đã sớm cảm giác thấy Lam cơ môi chất kháng sinh có chút vấn đề, chỉ là vấn đề này lại không rõ ràng, mà phản ứng phụ cũng chưa từng xuất hiện qua. Hắn không chỉ một lần, đưa ra ý kiến nói Lam cơ môi chất kháng sinh có vấn đề, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy hắn buồn lo vô cớ. Hiện tại, Lam Tiểu Bố nói ra Lam cơ môi chất kháng sinh có vấn đề, lại giống với cách nhìn của hắn, làm cho hắn vô cùng chấn động và bất ngờ.

Chương 6: Đã có thể tu luyện

Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn Quý Chính, Lam cơ môi chất kháng sinh hiện tại là đầu ngọn gió chính vượng, cơ hồ đến đỉnh phong. Là bởi vì mình nói Lam cơ môi kháng sinh có chút vấn đề, đối phương rất phẫn nộ sao? Nhìn tựa hồ không giống lắm a, mà lại liền xem như mình đã nói như vậy, đối phương cũng không nhất thiết phải phẫn nộ đi.

“Xin chào ngài, đây là lý lịch của ta…” Trông thấy Lam Tiểu Bố đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, một nam tử cao gầy mang theo kính mắt đi tới, đem trong tay lý lịch sơ lược đưa cho Quý Chính.

Quý Chính tiếp nhận lý lịch sơ lược lại nhìn Lam Tiểu Bố nói ra, “Lam bác sĩ, hiện tại ta đi không ra được, chờ hội tuyển kết thúc, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Lam Tiểu Bố có chút do dự, hội tuyển dụng là một ngày, thời gian hiện tại hắn rất quý giá, coi như không tìm được việc làm, cũng không thể ở chỗ này chờ một ngày.

Thấy Lam Tiểu Bố do dự, Quý Chính vội vàng nói, “Ta là Quý Chính của khoa cấp cứu, nếu như ngươi tin tưởng lời của ta, tối ngươi đến tìm ta. Nếu ngươi không tìm được làm việc, chúng ta có thể nói lại, nếu như thích hợp, ta thật ra có thể cung cấp cho ngươi một công việc thực tập không thuộc biên chế.”

Quý Chính rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố ngay cả đại học cũng không tốt nghiệp, muốn tìm được một làm việc ở bệnh viện cơ hồ là không thể nào.

Lam Tiểu Bố nghe nói như thế, hắn không chút do dự nói, “Tốt, ban đêm ta đến bệnh viện Côn Hồ tìm ngươi.”

Lam Tiểu Bố trong lòng cũng rõ ràng, hắn muốn tìm được việc làm phù hợp rất khó, công việc khác trừ phi là việc tốn thể lực, bằng không mà nói cũng không dễ dàng. Cho nên Quý Chính nguyện ý cung cấp cho mình một công việc thực tập, hắn tự nhiên là đồng ý.

…

Đúng như Lam Tiểu Bố dự liệu, dạo một vòng, hắn cũng không tìm được việc làm thích hợp với bản thân. Nghĩ đến Quý Chính đã nói, Lam Tiểu Bố dứt khoát từ bỏ tiếp tục tìm kiếm làm việc về chỗ ở.

Dãy công pháp bên trong download trên cơ bản đều không khác mấy, Lam Tiểu Bố lại tìm kiếm mấy chục loại đủ loại công pháp, để máy tính tiếp tục download, chính hắn thì đi nghiên cứu Dịch Cân Kinh.

Dịch Cân Kinh hết thảy mười hai thức, người tu luyện rất nhiều, bất quá chưa từng nghe ai nói có thể tu luyện ra nội khí. Lam Tiểu Bố vô sự, bày ra thức thứ nhất, hai tay hướng về phía trước phân nhấc chắp tay trước ngực, ngừng ở trước ngực huyệt Thiên Trung…

Dựa theo Lam Tiểu Bố nghĩ, trước hắn cứ tập quen thuộc phương thức tu luyện, chờ thời điểm có thiên địa nguyên khí, sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Làm cho Lam Tiểu Bố kinh dị không thôi chính là, hắn vừa mới dẫn khí một vòng, chuẩn bị hô hấp, một cỗ khí tức nhu hòa từ tiểu đan điền dâng lên.

Đây là…

Lam Tiểu Bố theo bản năng mở to mắt, lập tức cũng cảm giác được khác biệt thế giới rất nhỏ, đầu não tươi mát không gì sánh được, đan điền tựa hồ có một cỗ lực lượng cường đại cho phép hắn vung ra. Lam Tiểu Bố đưa tay đánh ra một quyền, một quyền này đánh vào không trung, cách hắn không xa một trang giấy lại bị quyền phong mang theo.

Đây là nội khí?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố liền đã xác định, hắn vừa mới tu luyện được nội khí. Chỉ là hơi thử một cái, liền tu luyện được nội khí? Tư chất này của mình phải có bao nhiêu nghịch thiên?

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố liền hiểu được, Dịch Cân Kinh hiện tại đã có thể tu luyện, cũng không cần đợi đến một năm sau.

Nói rõ bây giờ thiên địa nguyên khí đã được kích phát ra, hắn hẳn là người đầu tiên phát hiện. Hồ Châu là một tòa thành thị dựa vào gần Côn Lôn sơn nhất, có khả năng bởi vì khoảng cách gần Côn Lôn sơn, cho nên thiên địa nguyên khí tới sớm hơn, thế nhưng là…

Lam Tiểu Bố nhớ tới kiếp trước, kiếp trước một năm sau mới truyền ra chuyện thiên địa nguyên khí Địa Cầu có thể tu luyện, đây là có chuyện gì?

Loại chuyện này tuyệt đối sẽ không bởi vì hắn trùng sinh mà có nửa điểm thay đổi, khả năng duy nhất chính là kiếp trước cũng sớm đã có người biết chuyện thiên địa nguyên khí bắt đầu gia tăng thậm chí có thể tu luyện. Chỉ là người biết được tin tức này đều tận lực giấu diếm, không để cho người khác biết, thẳng đến khi tin tức này cũng không còn cách nào ẩn giấu được mới thôi.

Bất kể như thế nào, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đây là thiên đại hảo sự. Hắn cần tiến vào Côn Lôn sơn trước khi Thương Vĩ tiến vào Côn Lôn sơn, tốt nhất trước khi thiên địa nguyên khí bị đại đa số người biết được, sau đó bất tri bất giác mang đĩa bay đi.

Muốn sớm tiến vào Côn Lôn sơn, tự nhiên cần thực lực nhất định, thực lực của hắn bây giờ đi vào chính là muốn tìm chết.

Lam Tiểu Bố thở một hơi, bỏ qua hết thảy tâm tư, chuyên tâm bắt đầu tu luyện Dịch Cân Kinh. Chỉ mấy tức thời gian, Lam Tiểu Bố lại lần nữa đắm chìm đến trong tu luyện, theo chu thiên vận chuyển Dịch Cân Kinh, khí tức trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng lớn mạnh tuần hoàn bên trong.

…

Cả ngày hôm nay Quý Chính đều không quan tâm, mãi mới chờ đến lúc đến thông báo tuyển dụng kết thúc, liền vội vã về tới bệnh viện, hắn muốn chờ Lam Tiểu Bố.

Từ lúc Lam Tiểu Bố nói Lam cơ môi kháng sinh cũng không hoàn thiện, đồng thời đề nghị hắn đừng dùng Lam cơ môi trị liệu, trong lòng của hắn vẫn đang nghĩ nói cùng Lam Tiểu Bố. Từ lúc Lam cơ môi kháng sinh phát triển cho đến bây giờ, chỉ có Lam Tiểu Bố ý nghĩ tương tự với hắn.

Trở lại bệnh viện, Quý Chính thậm chí ngay cả cơm tối đều không đi ăn, đang ở khoa cấp cứu chờ Lam Tiểu Bố. Để Quý Chính thất vọng là, một mực chờ đến tối gần tám giờ, cũng không trông thấy Lam Tiểu Bố đến.

Điều này khiến Quý Chính hối hận là để phương thức liên lạc cho Lam Tiểu Bố, hắn chí ít hẳn lưu lại phương thức liên lạc của Lam Tiểu Bố.

“Chờ một chút, ngươi tìm ai? Nơi này là chỗ làm việc, xem bệnh ở đối diện…” Ngay tại thời điểm Quý Chính nóng vội, bên ngoài truyền đến thanh âm y tá Tiểu Phó.

Quý Chính tranh thủ thời gian lao ra, khi hắn trông thấy Lam Tiểu Bố đứng trên hành lang, lập tức nhẹ nhàng thở ra, “Ngươi cuối cùng cũng tới, mau mau, vào đi.”

Quý Chính vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố áy náy cười một cái nói, “Thật có lỗi a, tới chậm rồi.”

Hắn thật sự là tu luyện Dịch Cân Kinh đến mê mẩn, tận tới hơn bảy giờ, hắn bị đói khát bừng tỉnh. Tranh thủ thời gian vội vàng ăn một chút đồ, liền đến gặp Quý Chính.

Quý Chính chỗ nào còn để ý Lam Tiểu Bố đến sớm hay là tới chậm? Vừa vào nhà Quý Chính liền vội vàng hỏi, “Lam Tiểu Bố, ngươi đến từ đại học y khoa Hải Dương, trước đó ngươi nói Lam cơ môi không hoàn thiện, có phải ở đại học y khoa Hải Dương có tiền bối nào đó nghiên cứu hay không?”

Dù Lam Tiểu Bố học đại học y khoa Hải Dương, Quý Chính cũng không cho rằng Lam Tiểu Bố có năng lực nghiên cứu Lam cơ môi. Khả năng lớn nhất chính là, ở đại học y khoa Hải Dương có một giáo sư nào đó phát hiện Lam cơ môi có vấn đề, sau đó trên lớp học nói ra. Chỉ cần lưu Lam Tiểu Bố lại nơi này thực tập, hắn sớm muộn có cơ hội nhận biết được vấn đề giáo sư đã giảng dạy kia.

Lam Tiểu Bố ngồi xuống, cười một cái nói: "Không phải, chỉ là thành quả nghiên cứu của mình ta, ta mượn nhờ thí nghiệm trường học phòng, còn có đông đảo số liệu ca bệnh đã dùng qua Lam cơ môi, cuối cùng đưa ra cái kết luận này. Mặc dù Lam cơ môi có thể ức chế gần hơn 20 loại tế bào ung thư, nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là người bệnh tiêm Lam cơ môi vào, thể nội sẽ xảy ra tồn một loại tế bào có hại hoàn toàn mới. Loại tế bào mới này không phải tế bào ung thư, lại tổn thương cực lớn tới gan cùng tỳ người bệnh, mà lại cơ hồ là không cứu được."

"Quả nhiên là tổn thương tỳ..." Tay Quý Chính đều đang run rẩy, giống như đang thì thào tự nói, thậm chí quên hỏi lại Lam Tiểu Bố một sinh viên năm 4 làm sao có thể nghiên cứu ra loại thành quả đỉnh cấp này.

Lam Tiểu Bố không quấy rầy Quý Chính, Quý Chính được xem là loại người cuồng nghiên cứu học thuật, không biết tại sao lại bị phân tới khoa cấp cứu. Lấy Lam Tiểu Bố suy đoán, hẳn là đắc tội lãnh đạo, loại chuyện này hắn cũng không phải chưa trải qua.

Sau một hồi lâu, lúc này Quý Chính mới tỉnh táo lại, nhìn Lam Tiểu Bố, "Ngươi mới ĐH năm 4, như thế nào có thể nghiên cứu ra loại vấn đề này? Mà lại nếu là khuyết điểm trí mạng, vì sao người dùng Lam cơ môi đều khôi phục rất tốt?"

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Ta mặc dù ĐH năm 4, kỳ thật ta sớm đã học xong chương trình cần học, ta tự nhận y thuật của mình cũng sẽ không kém hơn so với đại đa số bác sĩ. Đương nhiên, ngươi chắc chắn sẽ không tin tưởng, cái này không quan hệ, chỉ cần ngươi có thể cung cấp cho ta một công việc thực tập là được rồi. Về phần tại sao người dùng Lam cơ môi hiện tại cũng khôi phục rất tốt, là bởi vì loại tế bào có hại này chu kỳ trưởng thành là năm năm đến bảy năm. Sau khi người bệnh tiêm vào Lam cơ môi liều thứ nhất, năm đến bảy năm, người bệnh liền có thể gặp phải tử vong.”

Quý Chính thở một hơi, chậm rãi nói ra, “Lam Tiểu Bố, ta tin tưởng nghiên cứu của ngươi, bởi vì ta nghiên cứu cũng không sai biệt với ngươi lắm. Bất quá ta nghiên cứu mang theo càng nhiều suy đoán tính, cũng không có phát hiện tế bào hoàn toàn có hại, đồng thời cũng không phát hiện ra loại tế bào này có thương tổn cho gan. Nếu dựa theo nghiên cứu và suy đoán của ngươi, vậy sang năm chính là thời điểm Lam cơ môi xảy ra vấn đề.”

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, “Không sai, sang năm hoàn toàn chính xác xảy ra vấn đề lớn. Quý chủ nhiệm, ta có thể lưu tại nơi này làm việc hay không?”

Lam cơ môi xảy ra vấn đề là chắc chắn, bất quá so sánh với chiến tranh hạt nhân, vấn đề Lam cơ môi ở trong mắt Lam Tiểu Bố căn bản cũng không tính sự tình gì.

Quý Chính gật gật đầu, “Ngươi có thể lưu nơi này thực tập, tiền lương 3000…”

Lam Tiểu Bố chau mày, 3000 tiền lương có thể không đủ hắn sinh hoạt.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói ra, Quý Chính liền tiếp tục nói: “Trừ tiền lương, còn có một phần tiền thưởng, cái này có thể nhiều có thể ít, một tháng cộng lại cũng khoảng 10. 000. Bất quá ta muốn nói với ngươi, ngươi thực tập là không có cơ hội chuyển chính thức. Thứ hai ngươi cần hiệp trợ ta nghiên cứu Lam cơ môi, thứ ba ngươi đừng đi xem bệnh cho người ta, lý luận cùng thực tế chênh lệch rất rất lớn.”

Trên thực tế Quý Chính lưu lại Lam Tiểu Bố mục đích chủ yếu chỉ có một, đó chính là hiệp trợ hắn nghiên cứu vấn đề của Lam cơ môi. Còn cam kết 10. 000 tiền lương, hắn là dự định tự mình cho.

“Thành giao.” Lam Tiểu Bố vỗ tay nói ra.

Mục đích chủ yếu của hắn cũng không phải vì chuyển chính thức, mà là vì sinh tồn.

Chương 7: Bệnh đống tằm

Lam Tiểu Bố rất hài lòng, loại công việc không làm việc chỉ lấy tiền này hắn thích nhất, nhiều khi hắn thậm chí không cần đi bệnh viện. Khuyết điểm duy nhất đó là, mỗi ngày hắn cần phải cùng với Quý Chính nghiên cứu Lam cơ môi bốn giờ. Bất quá chuyện này với hắn mà nói, đã rất khá rồi.

Trừ bồi Quý Chính bốn giờ, cơ hồ tất cả thời gian Lam Tiểu Bố đều dùng tu luyện. Vẻn vẹn một tháng, Lam Tiểu Bố liền có thể cảm nhận rõ ràng được nội khí trong người mình giống như dòng sông nhỏ trôi, thậm chí thời điểm cổ động nội khí, có thanh âm nội khí lưu chuyển.

Dù còn chưa bắt đầu tu luyện chiêu thức, nhưng giờ phút này Lam Tiểu Bố đã có thể một quyền nhẹ đánh nát một khối đá xanh to bằng cái thớt.

Quý Chính cũng rất hài lòng, hắn phát hiện tất cả vấn đề của mình, đều có thể đạt được giải quyết khi làm việc cùng Lam Tiểu Bố. Có lúc không chỉ là vấn đề về Lam cơ môi, liền xem như vấn đề y học khác, Lam Tiểu Bố cũng có thể giúp hắn giải quyết.

Hắn càng phát giác ra Lam Tiểu Bố nói đều là thật, tài nghệ y thuật của Lam Tiểu Bố không thấp hơn đại đa số bác sĩ. Bởi vì Lam Tiểu Bố là do hắn cho đến nơi này thực tập, nên hắn không dám để cho Lam Tiểu Bố lâm sàng xem bệnh, bằng không mà nói hắn tin tưởng Lam Tiểu Bố sẽ làm rất tốt.

Có thể nói nếu có một giáo sư biết loại năng lực này của Lam Tiểu Bố, đừng bảo là 11,000 tệ tháng, liền xem như 100. 000 tệ một tháng, cũng có người tranh nhau mời Lam Tiểu Bố làm trợ thủ.

Chính là bởi vì Lam Tiểu Bố lợi hại, nên đối với việc Lam Tiểu Bố muốn tới thì tới muốn đi thì đi Quý Chính căn bản cũng không để ý. Ngắn ngủi thời gian nửa tháng, hắn không những rõ ràng nhận biết về các vấn đề di chứng của Lam cơ môi kháng sinh, còn có số liệu chính xác để làm tham khảo.

Quý Chính tính toán, hắn quyết định cuối tháng phát biểu luận văn tế bào có hại liên quan tới Lam cơ môi. Bản này luận văn không thể bỏ qua công lao của Lam Tiểu Bố, hắn dự định cũng cho Lam Tiểu Bố kí tên.

Ở trong khoa cấp cứu, Lam Tiểu Bố ngoại trừ trợ giúp Quý Chính, căn bản cũng không trêu chọc bất cứ chuyện gì, càng là chưa bao giờ khám bệnh ở khoa cấp cứu.

Không phải Lam Tiểu Bố khám không tốt, cũng không phải Lam Tiểu Bố lo lắng cho mình không có tư cách làm nghề y, mà là bởi vì sinh sinh tử tử hắn đã nhìn thật sự nhiều lắm rồi. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, trọng yếu nhất chính là đĩa bay trong chỗ sâu Côn Lôn sơn kia. Cho nên Lam Tiểu Bố trừ tu luyện ra, chính là tự học tri thức các loại vật lý điện tử tương quan.

…

Gian phòng 811 khách sạn Khê Nguyệt ở Tân An, một vị nam tử trung niên sắc mặt cực kỳ âm trầm ngồi trước bàn. Hắn bị lừa, lại bị một tên tiểu tử tựa hồ vẫn chưa ra khỏi sân trường lừa.

Thành Kiến Kiệt hắn xuất đạo từ trước đến nay, người nào hắn chưa gặp qua? Gặp qua có nhiều việc không kể xiết, lại thua ở trong tay một tiểu mao đầu. Hắn khẳng định học sinh tự xưng Thương Vĩ kia, lúc trước thời điểm nói chuyện cùng hắn, ánh mắt và động tác không có nửa điểm nói dối, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại nói dối.

Sau khi hắn đến Tân An, chuyện đầu tiên chính là tìm kiếm Thương Vĩ. Lấy năng lượng của hắn, đừng bảo là một học sinh tốt nghiệp đại học Tân An, liền xem như một con kiến đến Tân An, hắn cũng có biện pháp tìm ra con kiến này. Trên thực tế là, Tân An gần đây cũng không có ai là sinh viên Thương Vĩ. Thương Vĩ ngược lại là có mấy người, nhưng không ai là người hắn muốn tìm.

Không cần suy nghĩ, có thể khẳng định tiểu tử kia nói thân phận học đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành cũng là giả.

Thành Kiến Kiệt cau mày, thời điểm hắn đang nghĩ bước kế tiếp đi tìm như thế nào, điện thoại của hắn vang lên.

Điện thoại kết nối, một giọng nữ thanh thúy truyền đến, “Thành ca, tìm được, ở đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành có một đồng học gọi là Thương Vĩ, là học sinh năm 4 vật lý điện tử. .”

“Cái gì? Thương Vĩ thật sự ở Tân thành STEM?” Thành Kiến Kiệt kinh ngạc lên tiếng, hắn lại một lần nữa phán đoán sai lầm. Trước đó hắn không có tới Tân An tìm người, lập tức liền phán đoán Lam Tiểu Bố báo thân phận đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành cũng là giả. Làm hắn không có nghĩ tới là thân phận này hết lần này tới lần khác là thật.

“Đúng vậy, Thành ca, Thương Vĩ đích thật là ở Tân thành STEM, hơn nữa còn là một vị học bá.” Trong điện thoại truyền đến trả lời.

Thành Kiến Kiệt hít vào một hơi, tận lực lắng lại tâm tình của mình hỏi ” Thương Vĩ rời đi đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành lúc nào? Hắn đi chỗ nào? Nhà hắn ở địa phương nào? Có điện thoại liên lạc hay không?”

“A…” Trong điện thoại truyền đến một tiếng kinh ngạc kinh a thanh âm, lập tức nữ tử kia thanh âm lại lần nữa truyền đến, “Thương Vĩ không hề rời đi đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành a? Ta đã xác định hắn còn tại trường học, mà lại nhà hắn ngay tại Tân thành, phương thức liên lạc đều có. Còn có, Thương gia danh xưng Tân thành nhà thứ nhất, không những ở Tân thành liền xem như tại Hoa Hạ cũng có đầy đủ lực ảnh hưởng.”

Một loại dự cảm không tốt truyền đến, tay Thành Kiến Kiệt đang run nhè nhẹ, đồ vật hắn liều mạng có được tuyệt đối không thể bị mất.

“Ngươi giúp ta hẹn Thương Vĩ, hôm nay liền đến Tân thành, ban đêm ta muốn gặp hắn một chút.” Thành Kiến Kiệt vội vàng lên tiếng, sau đó lập tức liền cúp điện thoại bắt đầu mua vé máy bay. Coi như Thương gia mạnh hơn, cũng đừng hòng lấy được đồ vật của Thành Kiến Kiệt hắn. Thương gia lợi hại, Sinh Ngạc bang cũng không phải ăn chay.

…

Lam Tiểu Bố đi ra khỏi phòng thí nghiệm Quý Chính, hôm nay nhiệm vụ trợ giúp Quý Chính hắn đã hoàn thành, tiếp xuống tự nhiên là nhanh đi về tu luyện.

Hắn vẫn chưa đi đến khoa cấp cứu, đã nhìn thấy một đám người vây một chỗ, bên trong truyền đến tiếng khóc.

Lam Tiểu Bố thở dài, loại chuyện này ở bệnh viện mỗi ngày đều có thể trông thấy, không phải hắn có thể quản.

“Hình chủ nhiệm, van cầu ngươi, Tiểu Mạn không thể không có chân a, không có chân nàng sẽ sống không được…” Một nữ nhân trung niên cầu khẩn quỳ trên mặt đất, hai tay nàng còn ôm chân trái một bác sĩ trung niên.

Mặc dù Lam Tiểu Bố mới đến bệnh viện Côn Hồ hơn một tháng, hơn nữa xưa nay không quản sự, nhưng cũng biết bác sĩ trung niên kia là ai. Hình Y Cảnh, chuyên gia chỉnh hình bệnh viện Côn Hồ khoa, rất nhiều bệnh khoa chỉnh hình nơi khác trị liệu không tốt đều đưa đến bệnh viện Côn Hồ. Không phải bệnh viện Côn Hồ bao nhiêu lợi hại, mà là bởi vì bệnh viện Côn Hồ có một chuyên gia khoa chỉnh hình tốt nhất Hình Y Cảnh.

Hình Y Cảnh xoay người muốn kéo nữ tử trung niên này, chỉ là đối phương cơ hồ nằm sấp trên mặt đất, hơn nữa hung hăng dập đầu, hắn không thể kéo đứng lên.

Hình Y Cảnh chỉ có thể thở dài nói, ” đại tỷ, nếu như ta có một chút xíu biện pháp, ta cũng sẽ không để một nữ hài như vậy cắt chân tay, ta là một bác sĩ, không có khả năng cứu vãn bệnh nhân, nội tâm ta cũng không dễ chịu a. Nàng bệnh đống tầm, hiện tại toàn bộ xương đùi xấu lắm, nếu như cắt chân tay chậm, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến…”

Người chung quanh bắt đầu thuyết phục nữ tử trung niên kia, mấy người đỡ bà lên. Hình Y Cảnh lần nữa thở dài, lắc đầu, quay người cấp tốc rời đi. Loại chuyện này hắn gặp nhiều rồi, có thể mỗi lần trong lòng hắn đều khó chịu như thế, hắn hận năng lực của mình có hạn.

Cũng là bởi vì hắn có tính này, mới khiến y thuật của hắn không ngừng lên cao, hiện tại cơ hồ là chuyên gia chỉnh hình cấp cao nhất cả nước. Cho dù như vậy, thì cũng có thật nhiều bệnh hắn không cách nào trị liệu. Bệnh đống tầm hắn không cách nào trị liệu, chẳng những hắn không cách nào trị liệu, toàn cầu trước mắt cũng không có bác sĩ chân chính có thể trị liệu bệnh đống tầm.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn ở xa xa đã nhìn thấy một thiếu nữ nằm trên giường bệnh, chớ ước cùng 16~17 tuổi, trong mắt có một loại tuyệt vọng như tro tàn, ánh mắt ấy làm hắn nhớ tới Tô Sầm.

Lam Tiểu Bố biết, liền xem như Hình bác sĩ vì nữ hài này cắt chân tay, nữ hài này cũng sẽ không sống thêm được. Loại ánh mắt tuyệt vọng kia hắn quá quen thuộc. Tô Sầm trước khi đi, chính là loại ánh mắt tuyệt vọng này.

Lam Tiểu Bố vốn muốn rời bệnh viện cứ như vậy lẳng lặng đứng nơi hẻo lánh, hắn nhìn hai mẹ con bất lực này, trong lòng có một loại đau thương dị thường.

Bệnh đống tầm hắn có thể trị liệu, nhưng xem như hắn muốn hỗ trợ, cũng không có tư cách đi hỗ trợ. Nếu như bị người ta phát hiện, bác sĩ tập sự như hắn dám tùy tiện mổ, vậy xảy ra vấn đề chỉ sợ không chỉ là Lam Tiểu Bố hắn, ngay cả Quý Chính cũng bị liên lụy.

Đám người từ từ tán đi, chỉ còn lại y tá đẩy giường bệnh, còn có mẹ con bất lực kia.

“Thư tỷ, chúng ta đi trước vào phòng bệnh đi, không nên nghĩ quá nhiều, Tiểu Mạn chung quy là có thể sẽ khá hơn…” Y tá nói có vẻ vô lực yếu ớt.

Nữ tử trung niên vẫn mờ mịt nhìn Hình Y Cảnh rời đi, trong đầu bà chỉ có một câu, đó là chuyển khi chuyển viện bác sĩ nào đó nói với bà, “Nếu như trong nước còn có người có thể trị hết chân cho Tiểu Mạn, vậy chỉ có bác sĩ Hình Y Cảnh…”

Đối với Hình bác sĩ, Hình bác sĩ vừa rồi khẳng định là không thấy rõ ràng, nhất định phải xem lại một chút. Trong mắt bà dần hiện ra hào quang, một phát bắt được y tá bên người nói, “Ngươi giúp ta gọi Hình bác sĩ một chút đi, vừa rồi khẳng định là Bác sĩ không thấy rõ ràng, khẳng định là như vậy, chỉ cần mời Hình bác sĩ lại nhìn một lần, nói không chừng Hình bác sĩ tìm ra biện pháp tốt hơn.”

Y tá bên người trên mặt hiện ra thần sắc khó khăn, “Thư tỷ, Tiểu Mạn phim chụp X-quang đều đập, các loại xét nghiệm số liệu đều rất rõ ràng, Hình bác sĩ hẳn là sẽ không nhìn lầm.”

Chương 8: Luyện Tinh Hóa Khí

Nữ tử gọi là Thư tỷ trì trệ, trong miệng nàng tự lẩm bẩm, cũng không biết đang nói cái gì. Qua trọn vẹn năm hai ba phút, lúc này nàng mới ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi lấy. Khi nàng ánh mắt rơi trên người Lam Tiểu Bố, giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng vậy, vội vã chạy về phía Lam Tiểu Bố.

“Thư tỷ, hắn là bác sĩ tập sự…” Y tá nhìn thấy Lam Tiểu Bố mặc áo bác sĩ tập sự trên người, tranh thủ thời gian ở phía sau kêu một câu.

Chỉ là lúc này Thư tỷ đã không để ý tới cái gì thực tập không thực tập, có thể mặc áo khoác trắng chính là bác sĩ cứu nữ nhi nàng.

Mặc dù ánh mắt Lam Tiểu Bố rơi trên người Tiểu Mạn, thế nhưng tư tưởng của hắn sớm đã xuyên qua thời không, trước mắt hắn hiện lên dáng vẻ Tô Sầm lúc sắp rời đi. Là bất lực như vậy, là đau thương như vậy.

Đáng tiếc mặc dù hắn là trượng phu của Tô Sầm, một là không có thể vì bồi Tô Sầm giải bày tâm sự, giải khai tích tụ một mực chôn ở đáy lòng của lòng, mang đến hạnh phúc cho nàng, hai không thể cứu sinh mệnh Tô Sầm. Duy nhất có thể làm chỉ là điên cuồng làm nghề y, đi kiếm tiền mua thuốc giá trên trời để cứu mạng.

Ban đầu y thuật của hắn cũng không kiếm được mấy đồng tiền . Chờ hắn y thuật mạnh hơn, giá cả thuốc cứu mạng cũng thành giá trên trời. Sau khi xảy ra chiến tranh hạt nhân, đối mặt thuốc cứu mạng giá trên trời, hắn lại điên cuồng giải phẫu, ngay cả miễn miễn cưỡng cưỡng đều làm không được.

“Bác sĩ, bác sĩ…” Thư tỷ kêu kéo Lam Tiểu Bố ra khỏi hồi, “Van cầu ngươi giúp ta đi tìm Hình chủ nhiệm, mời hắn xem lại Tiểu Mạn một chút, nói không chừng còn chưa nhìn thấy rõ ràng.”

Lam Tiểu Bố thu hồi ánh mắt khỏi nữ hài từ trên giường bệnh, hắn nhìn Thư tỷ trước mắt, tận lực nói chậm rãi, “Hình chủ nhiệm nói hẳn là thật, hắn cứu không được con gái Tiểu Mạn của ngươi…”

Thư tỷ tay run một cái, biết rõ Lam Tiểu Bố không lừa hắn, nàng vẫn không biết bước kế tiếp phải làm thế nào mới tốt.

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nói tiếp, “Thư tỷ, nếu như ngươi tin tưởng lời của ta, ta ngược lại thật ra có thể giúp ngươi xem Tiểu Mạn một chút.”

“A…” Thư tỷ trước tiên chưa kịp phản ứng, lập tức nàng liền tỉnh ngộ tin lời Lam Tiểu Bố, vội vàng bắt lấy Lam Tiểu Bố kêu lên, “Tin tưởng, ta tin tưởng ngươi, xin ngươi giúp ta xem Tiểu Mạn, van cầu ngươi…”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ Thư tỷ tay, ra hiệu Thư tỷ buông tay ra sau mới đi đến bên người Tiểu Mạn, bóp mấy cái trên bàn chân đã màu xanh tím của Tiểu Mạn để lộ khỏi chăn mền.

Lam Tiểu Bố vẻn vẹn bóp chân mấy cái, lại lần nữa thu tay về, đích thật là bệnh đống tầm. Thư tỷ có chút khẩn trương nhìn Lam Tiểu Bố, nàng khát vọng hai chữ cứu được từ miệng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không nói gì, chủ động đi qua một bên, Thư tỷ thấy thế tranh thủ thời gian theo tới. Lam Tiểu Bố thấy Thư tỷ tới, rồi mới lên tiếng, “Thư tỷ, bệnh Tiểu Mạn có thể trị liệu. Nhưng y thuật của ta là tổ truyền, rất nhiều thủ đoạn không được thừa nhận, cho nên không có khả năng làm nghề y trong bệnh viện. Ta cho ngươi địa chỉ cần mua sắm dược phẩm cùng khí cụ, nếu như ngươi muốn ta giúp Tiểu Mạn xem bệnh, liền tới địa chỉ này, đồng thời mua đủ toàn bộ thứ mà ta cần. Nhớ kỹ một điểm, đừng cho bất luận kẻ nào biết, nếu để cho người khác biết, ta cứu không được con gái Tiểu Mạn của ngươi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lập tức cầm bút trên áo khoác trắng, viết vào đơn thuốc trống các loại vật phẩm: giải phẫu, châm cứu, kéo, nhíp, bông trừ độc, dịch tiêm vào, dược liệu. Sau đó nhét thuốc vào trong tay Thư tỷ, quay người nhanh chóng rời đi.

Chỗ ở của hắn là không có phòng giải phẫu vô khuẩn, bất quá bệnh đống tầm hắn trị liệu nhiều lắm rồi, đối với hắn mà nói không tính là gì việc khó, hơn nữa phương thức của hắn khác biệt với giải phẫu.

Thẳng đến Lam Tiểu Bố biến mất, lúc này Thư tỷ mới tỉnh ngộ lại.

Nàng nhìn đơn thuốc trong tay, trong lòng có chút mờ mịt không biết làm sao. Nàng cũng học y, đồ vật trên tờ đơn này tựa hồ có thể làm cho nàng cảm nhận được y thuật Lam Tiểu Bố rất bình thường. Vô luận dao giải phẫu hay là kìm, các loại khí cụ châm cứu đều không ghi chú rõ loại hình cùng thuộc loại. Phải biết chỉ một cái cái kìm, đã có mấy chục loại, mà trên tờ danh sách Lam Tiểu Bố chỉ viết kìm y dụng.

Càng làm cho Thư tỷ không yên lòng chính là, phía trên này trừ một đống dược tề tiêm vào, lại còn có một đống thuốc bắc. Đây rốt cuộc là muốn giải phẫu cho Tiểu Mạn, hay là phải cho Tiểu Mạn dùng thuốc Đông y?

Trên đơn thuốc ngược lại là có một địa chỉ, có thể để nàng mang nữ nhi rời khỏi bệnh viện, đi đến địa phương xa lạ này để xem bệnh cho nữ nhi? Nhìn nhìn lại tờ đơn của Lam Tiểu B, cái này tựa hồ là lừa đảo a, nhưng mà đối phương hiển nhiên không giải thích nhiều với nàng.

“Thư tỷ, trước đưa Tiểu Mạn vào phòng bệnh đi, Hình chủ nhiệm khẳng định trở về nghĩ biện pháp.” Biết rõ Hình chủ nhiệm không có cách nào, nhưng y tá vẫn an ủi Thư tỷ.

Thư tỷ nhanh chóng cất đơn thuốc vào, sau đó nhẹ gật đầu. Lừa đảo có thể lừa nàng cái gì? Huống hồ đối phương rõ ràng là bác sĩ của bệnh viện Côn Hồ, bác sĩ tập sự cũng là bác sĩ a. Bác sĩ kia còn nói là y thuật tổ truyền, hắn không có khả năng ở chỗ này làm nghề y, là bởi vì rất nhiều y thuật không bị thừa nhận. Nghĩ tới đây, Thư tỷ hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, hôm nay cũng phải thu thập xong hết thảy đồ vật, sau đó ngày mai mang theo Tiểu Mạn đi xem một chút.

Nàng đã không đường để đi, nếu không có người cứu Tiểu Mạn, Tiểu Mạn hẳn phải chết không nghi ngờ. Nữ nhi có tử chí, nàng há có thể không rõ ràng?

…

Đại học Khoa Học Tự Nhiên Tân Thành, Thành Kiến Kiệt nhìn Thương Vĩ đứng ở trước mắt, hắn đã biết mình bị triệt để đùa nghịch. Thương Vĩ trước mắt hiển nhiên không phải người hắn muốn tìm, người học sinh kia lại lừa hắn.

Ánh mắt Thành Kiến Kiệt lóe lên một tia lệ khí, hai tay của hắn nắm chặt, sát ý ở trong lòng từng lớp từng lớp phun trào. Nếu như bắt được tiểu tử lừa hắn kia, hắn sẽ để cho tiểu tử kia hối hận đã đi vào thế giới này.

Hơn nữa hắn nhất định phải bắt được tiểu tử kia, hộp gỗ kia là của hắn, vô luận là ai cũng đừng nghĩ lấy đi.

Thương Vĩ đứng ở trước mặt Thành Kiến Kiệt cũng cảm giác được từng đợt lãnh ý, Thương Vĩ theo bản năng rùng mình một cái, người kia là ai a, đáng sợ như vậy? Hắn hình như không biết người này mà.

Thành Kiến Kiệt từ trong túi tiền lấy ra một tờ chân dung, chân dung này cùng Lam Tiểu Bố đã có bảy phần tương tự. Hắn đã đi điều tra trạm điểm Lam Tiểu Bố lên xe, chỉ cần tìm được trạm điểm Lam Tiểu Bố lên xe, là hắn có thể tìm được ảnh chụp Lam Tiểu Bố, đồng thời tìm ra lai lịch chân chính của Lam Tiểu Bố.

“Người này ngươi là có biết hay không?” Ngữ khí Thành Kiến Kiệt có chút băng lãnh.

Thương Vĩ mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng có chút e ngại Thành Kiến Kiệt, ánh mắt của hắn rơi vào trên bức họa Lam

Tiểu Bố nhìn một hồi lâu, lúc này mới lắc đầu, “Không biết.”

Câu trả lời Thương Vĩ làm cho Thành Kiến Kiệt rất là thất vọng, hắn thu hồi chân dung gật gật đầu với Thương Vĩ, “Ngươi có thể đi, bất quá vừa rồi ta hỏi ngươi không cho phép lộ ra một chữ, bằng không hậu quả ngươi không đảm đương nổi.”

Nhìn bóng lưng Thành Kiến Kiệt đi xa, Thương Vĩ vẫn không hiểu thấu. Không hiểu thấu người, không hiểu thấu sự tình.

Điện thoại Thành Kiến Kiệt phát ra một tiếng chấn động, một tin tức xuất hiện trên điện thoại di động, “Số ghế này vé xe lửa của Lam Tiểu Bố, địa điểm xuất phát là Hải Dương thị, mục đích đến Đinh Giang.”

…

Lam Tiểu Bố trừ tu luyện Dịch Cân Kinh, đồng thời bắt đầu tu luyện Quang Minh Quyền. Truyền thuyết đây là quyền thuật Võ Đang, thuộc về Nội Gia Quyền. Nếu như không tu luyện nội khí, tu luyện Quang Minh Quyền chính là một chuyện cười. Hiện ở người trong Lam Tiểu Bố khí tu vi đã có cơ sở nhất định, lúc này tu luyện Quang Minh Quyền rất phù hợp.

Kiếp trước Lam Tiểu Bố không luyện qua võ thuật, hắn lại nghe nói qua ở Địa Cầu trước khi nguyên khí có bộc phát , Võ Đạo có thể tu luyện ra nội khí đó chính là mạnh nhất. Võ giả tu luyện ra nội khí, cũng gọi là võ giả nội kình. Trừ võ giả nội kình, những người luyện võ qua khác đều dùng ba chữ thay thế, nếu không phải là ‘Biết một chút’ .

Trên thực tế trước khi Địa Cầu nguyên khí chưa bộc phát, võ giả nội kình như lông phượng mao sừng giác, đều là đại lão trong truyền thuyết, người bình thường không thể gặp được.

Sau khi Địa Cầu nguyên khí bộc phát, Võ Đạo liền phân chia càng thêm kỹ càng. Chỉ cần tu luyện được nội khí, liền có thể xưng là Tôi Kình đoạn, sau Tôi Kình đẳng gọi là Đoán Cốt, sau đó là Thông Mạch đoạn, sống qua Thông Mạch đoạn chính là cảnh giới Tiên Thiên.

Nghe đồn Thương Vĩ chính là bước vào cảnh giới Tiên Thiên, lúc này mới có thể bình yên tiến vô sự vào chỗ sâu Côn Lôn sơn.

Nhưng Lam Tiểu Bố vẫn còn nghe nói một cảnh giới khác, đó chính là hết thảy cảnh giới phía dưới Tiên Thiên đều thuộc về Luyện Tinh Hóa Khí. Mà lại Tiên Thiên cũng có thể không gọi Tiên Thiên, trực tiếp gọi Trúc Cơ. Đây là sau khi Địa Cầu bộc phát chiến tranh hạt nhân, hắn từng chữa bệnh cho một lão giả họ Hoàng, Luyện Tinh Hóa Khí chính là lão giả kia nói cho hắn biết. Đáng tiếc là, hắn cũng không thể cứu sống tên lão giả kia.

Lam Tiểu Bố đoán chừng mình bây giờ tu luyện được nội khí, hẳn là miễn cưỡng bước vào Luyện Tinh Hóa Khí Tôi Kình đoạn.

Tuy nói Lam Tiểu Bố không rõ ràng tư chất luyện võ của mình như thế nào, dựa theo hắn tu luyện Dịch Cân Kinh ngày đầu tiên liền cảm nhận được nội khí, tư chất hẳn là sẽ không quá kém, thậm chí có thể nói rất tốt. Tiếp tục như vậy, thời gian hai năm hắn hẳn là cũng có thể bước vào Tiên Thiên.

Đương nhiên hắn không cách nào chờ hai năm, chỉ chờ tới lúc tu vi mình không sai biệt lắm, hắn tranh thủ tiến vào Côn Lôn sơn, tuyệt không thể đợi đến lúc phong tỏa Côn Lôn sơn.

Chương 9: Không còn đường để lựa chọn

Hình Y Cảnh sau khi về nhà, tâm tình không tốt lắm. Loại tình huống giống như Tiểu Mạn, hắn không phải lần đầu tiên gặp phải, nhưng hắn trừ cắt chân tay thì không còn cách nào tốt hơn, chuyện này đối với khoa chỉnh hình của hắn mà nói, chính là một loại bi ai cùng châm chọc. Hắn đã và đang cố gắng tăng y thuật của mình lên, có thể do Y Đạo mênh mông, hắn càng học lại càng thấy được bản thân hiểu rất ít.

Ngày thứ hai lần nữa trở lại bệnh viện, Hình Y Cảnh trực tiếp tiến về phòng bệnh Tiểu Mạn, hắn biết rõ, Tiểu Mạn loại tình huống này càng kéo càng bất lợi, hiện tại cắt chân tay đoán chừng chỉ cần cắt chân tay đến đầu gối. Nếu như lại kéo dài, rất có thể cắt toàn bộ đùi.

Hình Y Cảnh vừa đến bệnh viện đã nhìn thấy Tiểu Mạn đang làm thủ tục xuất viện, hắn vội vàng ngăn cản, “Thư tỷ, ngươi làm sao lại cho Tiểu Mạn xuất viện? Tiểu Mạn chân không có khả năng kéo dài nữa a.”

Thư tỷ thở dài, “Hình bác sĩ, ngươi có thể giúp Tiểu Mạn không phải cắt chân tay sao?”

Hình Y Cảnh biểu tình ngưng trọng, lấy trình độ hắn hiện tại, không giúp Tiểu Mạn cắt chân tay căn bản là làm không được. Thế nhưng hắn làm không được, người khác cũng làm không được a.

“Cám ơn ngươi, Hình bác sĩ, Tiểu Mạn không có khả năng cắt chân tay.” Vành mắt Thư tỷ hơi chuyển thành màu đen, nàng một đêm không ngủ, cuối cùng vẫn quyết định cược một lần xem thử.

Hình Y Cảnh ngữ khí có chút lo lắng, “Thư tỷ, tại khoa chỉnh hình này mặc dù không dám nói mình có bao nhiêu lợi hại, nhưng bây giờ ngươi xuất viện, trong thời gian ngắn căn bản là không cách nào tìm được chuyên gia khoa chỉnh hình tốt hơn a.”

Những lời này lúc đầu hắn không cần nói, làm một bác sĩ, hắn vẫn không cách nào vi phạm lương tâm của mình.

Thư tỷ không nói gì, chỉ cúi người hành lễ với Hình Y Cảnh, sau đó đẩy xe lăn Tiểu Mạn chậm rãi rời đi. Nàng so với ai khác đều rõ ràng, cắt chân tay đối với Tiểu Mạn tới nói, chính là tử vong. Cho nên vô luận như thế nào, nàng cũng không thể để Tiểu Mạn chết được.

“Hình bác sĩ, Thư tỷ nói muốn chuyển viện, sau đó tựa hồ mua rất nhiều dược phẩm và chữa bệnh khí cụ, có nhiều thứ còn nhờ ta hỗ trợ mua hộ.” Y tá một mực chiếu cố Tiểu Mạn đi tới, nàng không biết Thư tỷ dự định đi làm cái gì, những thứ này nàng căn bản không quản được.

Chuyển viện? Hình Y Cảnh nghi hoặc nhìn Thư tỷ đi xa, bệnh viện Côn Hồ là bệnh viện tốt nhất trong vài thành phố gần đây, chuyển viện có thể chuyển tới đâu?

…

Lam Tiểu Bố vừa mới đánh xong một bộ Quang Minh Quyền, đã nhìn thấy một chiếc xe taxi đứng bên ngoài. Xe taxi cửa vừa mở ra, hắn đã nhìn thấy Thư tỷ.

Thật tới rồi? Hắn nghĩ sau khi Thư tỷ kịp phản ứng, hẳn là sẽ không đến đây. Bởi vì loại chuyện này, chỉ cần là tư duy bình thường, đều sẽ không tin tưởng.

Thư tỷ thật tới, vậy nói rõ Thư tỷ hẳn cũng đã nhìn ra, con gái nàng Tiểu Mạn trong mắt đã có tử chí. Đi đến chỗ hắn, thật sự là không còn đường để đi. Đoán chừng từ khi con gái nàng Tiểu Mạn được bệnh đống tầm, có thể mình là bác sĩ duy nhất hứa hẹn có thể trị được bệnh cho Tiểu Mạn.

“Thư tỷ.” Lam Tiểu Bố kêu một tiếng, vội tới trước hỗ trợ.

Mở cửa xe đẩy ra, Lam Tiểu Bố ôm Tiểu Mạn vào xe đẩy.

Tiểu Mạn thật giống như một con rối, vô luận là ôm xuống xe hay là lại ôm vào xe lăn, nàng đều biểu lộ giống nhau.

“Bác sĩ, ta còn không biết ngươi xưng hô như thế nào.” Trong mắt Thư tỷ toàn bộ là tâm thần bất định, mặc dù đang hỏi thăm xưng hô Lam Tiểu Bố, nhưng trong mắt lại là lo âu Tiểu Mạn.

Nàng thật sự là cùng đường mạt lộ, liền xem như một tên ăn mày ven đường nói có thể cứu nữ nhi nàng, chỉ sợ lúc này nàng cũng sẽ lựa chọn tin tưởng.

“Ngươi gọi ta Lam bác sĩ liền tốt rồi, đồ vật đều mua đến sao?” Lam Tiểu Bố không để ý thái độ Thư tỷ, chỉ là hỏi.

“Toàn bộ mua đến.” Thư tỷ vội nhấc một cái rương đeo bên người lên.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, chủ động tiếp nhận kéo rương ra nói, “Ngươi đẩy Tiểu Mạn vào, bây giờ chúng ta liền bắt đầu trị liệu cho Tiểu Mạn.”

Phòng Lam Tiểu Bố ở cũng không lớn, nhưng cũng rất sáng.

“Lam bác sĩ, có muốn ta đến bệnh viện tìm một phòng giải phẫu hay không?” Thư tỷ đi vào phòng Lam Tiểu Bố, trong lòng càng bất an. Mặc dù phòng thu thập rất sạch sẽ, nhưng nơi này không có cái gì cả.

Lam Tiểu Bố khoát khoát tay, “Không cần, ngay ở chỗ này cũng được, đợi lát nữa ngươi giúp đỡ ta. Ngươi yên tâm, loại giải phẫu này ta làm qua quá nhiều rồi.”

Bệnh viện khắp nơi đều là camera giám sát, Lam Tiểu Bố cũng không dám ở trong bệnh viện làm loại giải phẫu này.

Thư tỷ rất muốn nói thêm câu nữa, một khi giải phẫu xảy ra vấn đề, Tiểu Mạn chắc chắn sẽ không thể sống tiếp. Nhưng trong nội tâm nàng lại càng lo lắng sau khi Lam Tiểu Bố nghe nàng nói, không chịu trị liệu cho Tiểu Mạn.

Lam Tiểu Bố làm nghề y mấy chục năm, tự nhiên rõ ràng tâm tình Thư tỷ, hắn không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một chăn đệm sạch sẽ trãi ở trên giường, sau đó ôm Tiểu Mạn vào giường.

“Lam bác sĩ…” Thư tỷ vẫn không nhịn được, trong lòng thật sự quá mức lo lắng.

Lam Tiểu Bố đối với Thư tỷ khoát khoát tay, ra hiệu nàng không cần nói, sau đó đem kéo rương mở ra đặt ở một bên.

Trong rương dược phẩm cùng khí giới chữa bệnh trưng bày chỉnh chỉnh tề tề, hơn nữa phân loại rất rõ ràng, tựa hồ lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ làm lẫn lộn. Có lẽ nàng không nghĩ qua, Lam Tiểu Bố ngay cả những thứ này cũng làm lộn xộn, thì làm sao chữa bệnh cho nữ nhi nàng.

Lam Tiểu Bố chỉ muốn Thư tỷ chuẩn bị kìm cầm máu thẳng, nhưng nơi này chẳng những có kìm cầm máu thẳng, ngay cả kìm cầm máu cong, kìm góc vuông, kìm khăn vải thậm chí ngay cả kìm gắp đều có, các loại kéo không thiếu, dao giải phẫu càng là đầy đủ hết. Châm cứu càng có đủ thô mảnh, dài ngắn…

“Thư tỷ, sao nhiều như vậy?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn Thư tỷ, lấy trình độ y thuật của hắn, căn bản không cần nhiều công cụ như vậy. Đối với chân Tiểu Mạn mà nói, trọng yếu nhất chính là thủ đoạn cấy ghép tái sinh tế bào, đây là thực hiện thông qua dược liệu.

Nghe được Lam Tiểu Bố hỏi, trong mắt Thư tỷ có chút lo lắng, nàng vẫn nói, “Ta cũng học y, lo lắng trong lúc vội vàng sẽ bỏ sót gì, cho nên chuẩn bị thêm một chút.”

Chỉ thiếu chút nữa nói thẳng ngươi chuẩn bị quá không đầy đủ.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, nói với Thư tỷ, “Ta trước nấu thuốc, ngươi chờ một chút, nếu như cảm thấy sốt ruột, liền xoa xoa chân Tiểu Mạn.”

Mặc dù Thư tỷ còn vô số lời nói muốn hỏi Lam Tiểu Bố, còn nhiều chất vấn muốn nói ra, nhưng có thể nàng không dám, nàng thời khắc đang lo lắng bác sĩ duy nhất hứa hẹn có thể cứu Tiểu Mạn này không nguyện ý trị liệu cho Tiểu Mạn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong không khí trừ chờ đợi lo lắng, còn tràn ngập mùi thuốc Đông y.

Vẻn vẹn hơn một giờ, Lam Tiểu Bố vớt thuốc Đông y nấu đến trình độ khô ra, sau đó để vào trong chậu dùng bên đảo lấy.

Nhìn thuốc Đông y dần dần trở thành trạng thái dược tương, Thư tỷ cau mày thật sự nhịn không được hỏi, “Thuốc này không phải uống sao? Mà lại chỉ là nấu hơn một giờ, cái kia…”

Lam Tiểu Bố khoát khoát tay, “Ngươi không cần lo lắng, thuốc này không cần uống hết, uống hết là không có hiệu quả. Thuốc này là thoa, có thể tạo sinh cơ.”

Sau một hồi lâu, Lam Tiểu Bố mới đảo xong thuốc Đông y, sau đó dùng vải bao trừ độc qua để ở một bên, lấy thêm châm cứu.

Trong lòng Thư tỷ càng khẩn trương lên, đây là muốn bắt đầu giải phẫu sao?

Tiểu Mạn vẫn mờ mịt nhìn nóc nhà, trong mắt không có bất kỳ sinh cơ gì.

Lam Tiểu Bố tận lực nói chầm chậm, “Tiểu Mạn, ta đã từng trị liệu qua nhiều người bệnh còn nghiêm trọng hơn ngươi, hơn nữa đều khôi phục phi thường hoàn mỹ. Ta không phải tới dỗ dành ngươi, mà là bởi vì ta thật sự có loại năng lực này. Cho nên ta hi vọng lúc trị liệu ngươi cần phối hợp với ta, nếu như ngươi vẫn còn loại tư thái cam chịu này, ta cũng không thể ra sức chữa trị được.”

Nghe được lời của Lam Tiểu Bố, Thư tỷ ánh mắt hơi sáng một chút. Nàng nghe qua một giáo sư giảng bài, người bệnh nếu như đã mất đi ý nghĩ muốn sống, vậy bất luận giải phẫu thành công nào đều giảm xuống tám thành. Lam Tiểu Bố nói lời này trước khi giải phẫu, vậy Lam bác sĩ nay rất có thể thật sự có chút năng lực.

Tiểu Mạn nghe được lời Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt rõ ràng nhiều một tia sinh tức, trong mắt nàng để lộ ra một loại khát vọng cực độ.

Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Ngươi yên tâm, nguyên lý ta giải phẫu cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào có thể nắm giữ, toàn thế giới có thể nắm giữ loại thủ đoạn này chỉ có một mình. Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân nào đó, ta cũng sẽ không giải phẫu cho ngươi.”

“Tạ ơn Lam bác sĩ.” Ánh mắt Tiểu Mạn rốt cục bắt đầu chuyển động, nàng thậm chí nói một câu cảm tạ.

Thư tỷ nghe được Tiểu Mạn nói, vành mắt đỏ lên. Từ khi biết được mình sẽ bị cắt chân tay, Tiểu Mạn chưa bao giờ nói qua một chữ nào.

Chương 10: Đoán cốt

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, không nói nhảm nữa, mà để dược mình cần ở một bên, đeo găng tay vô khuẩn, cầm mười mấy cây châm cứu thật nhỏ lên, sau đó đâm từng cây vào chân Tiểu Mạn.

Sau khi xảy ra chiến tranh hạt nhân, điều kiện chữa bệnh thiếu thốn, đừng bảo là gây tê, liền ngay cả trừ độc có đôi khi cũng là đều khó mà làm được. Nguyên lý Lam Tiểu Bố giải phẫu cho Tiểu Mạn giải phẫu tế bào cấy ghép tái sinh, thông qua kim châm cùng dược vật để đạt tới quá trình này. Loại thủ đoạn châm cứu này, là Lam Tiểu Bố học được từ một lão trung y. Trước khi học được những thứ này, nếu có người nói có thể thông qua thoa thuốc Đông y để cấy ghép tế bào cơ bắp tái sinh, thì Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin. Bởi vì xem như có thể, loại hiệu quả chậm chạp đến cực hạn kia cũng vô pháp trị liệu bệnh đống tầm.

Sự thật để hắn hiểu được, rất nhiều thứ đã vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của hắn.

Kim châm bó thuốc kết hợp phương thức giải phẫu đẩy mạnh tế bào cơ bắp hoại tử cấy ghép gây dựng lại, đây là thành quả nghiên cứu của Lam Tiểu Bố. Bất quá thủ đoạn bó thuốc này cần phải ở nơi địa phương có thiên địa nguyên khí mới có thể, thiên địa nguyên khí kết hợp dược vật mới có loại hiệu quả này. Lam Tiểu Bố sở dĩ dám nói có thể trị liệu được Tiểu Mạn, là bởi vì hắn có thể tu luyện, có thể tu luyện đã nói lên thiên địa nguyên khí đã có.

Thủ pháp châm cứu của Lam Tiểu Bố tựa hồ rất thành thạo, Thư tỷ trong lòng vẫn lo lắng như cũ vì nơi này không có bất kỳ thiết bị phụ trợ nào. Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã hoàn tất giải phẫu trừ độc, dao giải phẫu đã rạch da thịt bắp chân Tiểu Mạn ra…

“Chờ một chút, ngươi còn chưa gây tê…” Trông thấy Lam Tiểu Bố cứ như vậy bắt đầu giải phẫu, Thư tỷ đột nhiên bừng tỉnh, hiện tại không có thuốc tê, cũng không có bác sĩ gây tê. Lam Tiểu Bố chưa hề nói cái này, nàng cũng quên mất.

Lam Tiểu Bố không ngẩng đầu, chỉ từ tốn nói, “Đây là ca giải phẩu có điều kiên tốt mà ta đã từng làm qua. Còn gây tê, không cần đến.”

Hắn không nói mò, sau chiến tranh hạt nhân, người có thể giải phẫu trong phòng giải phẫu vô khuẩn, vậy cũng là đại lão bên trong đại lão, tuyệt đại đa số bệnh nhân có bác sĩ giải phẫu chính là cám ơn trời đất . Còn gây tê, chỉ có hai chữ ‘Ha ha’ .

Thư tỷ không dám nói nữa, chỉ trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố cắt bộ phận thịt thối trên chân Tiểu Mạn…

Nhìn dao giải phẫu của Lam Tiểu Bố vậy mà cắt da thịt hoại tử trên đầu gối, tay Thư tỷ đều đang run rẩy, nàng rất muốn ngăn cản, có thể nàng đã từng cũng là một bác sĩ, rõ ràng thời điểm bác sĩ giải phẫu có thể không quấy rầy thì đừng có quấy rầy.

Cứ việc trùng sinh, tay Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng bình ổn, chí ít một thế này hắn tu luyện Dịch Cân Kinh, có nội khí duy trì. Ngược lại là một bên Thư tỷ, không ngừng lau mồ hôi. Nàng đamh xuất mồ hôi, trong lòng lại là trống rỗng, thậm chí không biết một ngày này rốt cuộc mình làm cái gì.

Nàng nhìn Lam Tiểu Bố tay không ngừng đổi thuật khí cụ, cũng không biết qua bao lâu, nàng trông thấy Lam Tiểu Bố bắt đầu v băng bó cho Tiểu Mạn, đắp thuốc đông y đã nấu lên, thậm chí bắt đầu cho Tiểu Mạn treo nước…

Đây cũng là giải phẫu?

“Cái này tốt?” Thư tỷ có chút không lớn dám tin tưởng nhìn Lam

Tiểu Bố, đây là cuộc giải phẫu kỳ quái nhất mà nàng gặp qua, tựa hồ cái gì cũng không giống.

Lam Tiểu Bố rửa tay một cái, gật gật đầu nói, “Tốt, treo dược thủy chính là ta viết, về sau mỗi ba ngày cho Tiểu Mạn treo một lần loại dược thủy này, về phần bùn thuốc Đông y mỗi ngày đều cần thay đổi một lần. Nhớ kỹ, nhất định phải lưu lại Hồ Châu trị liệu, chờ Tiểu Mạn có thể đứng lên, vậy liền có thể rời Hồ Châu.”

Loại bùn thuốc Đông y sinh cơ này và giết hết tế bào đống tầm cũng phải cần thiên địa nguyên khí, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định rời khỏi Hồ Châu còn có thiên địa nguyên khí hay không. Dù sao ở kiếp trước thiên địa nguyên khí bị phát hiện đó là chuyện một năm sau.

“Vậy ta có thể mang Tiểu Mạn tiếp tục ở chỗ này sao?” Thấy Tiểu Mạn tựa hồ ngủ thiếp đi, Thư tỷ do dự hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không cần, sau hai giờ ta nhổ châm, ngươi liền có thể mang Tiểu Mạn tiếp tục ở viện. Chỉ cần không động đến chân của nàng, chân của nàng sẽ sẽ khá hơn.”

…

Quý Chính kích động cầm luận văn vừa mới in ra, không có Lam Tiểu Bố hỗ trợ, bản luận văn liên quan tới thiếu hụt Lam cơ môi kháng sinh này chí ít còn cần thời gian một năm mới viết xong được. Đây hết thảy là tình huống tiến triển bình thường, nếu có một chút vấn đề chặn đường, bản luận văn này liền xem như chừng hai năm nữa cũng không nhất định có thể đi ra. Trên thực tế, không có Lam Tiểu Bố hỗ trợ, bản luận văn này khẳng định sẽ bị kẹt lại.

Luận văn kí tên có hai người, tác giả thứ nhất là chính hắn, tác giả thứ hai là Lam Tiểu Bố.

Quý Chính rất là hài lòng mục kí tên này, Lam Tiểu Bố lặp đi lặp lại dặn dò qua hắn, không được để tên Lam Tiểu Bố. Bất quá hắn cảm thấy bản luận văn này Lam Tiểu Bố cống hiến nhiều hơn so với hắn, hắn kí lên tên Lam Tiểu Bố là hẳn là nên làm. Chờ luận văn xong, lại nói cho Lam Tiểu Bố. Có bản luận văn này, Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ không là một thực tập sinh nữa, lấy lý luận trình độ y học của Lam Tiểu Bố, đi thi một cái chứng chỉ, ở bệnh viện làm một bác sĩ tham gia tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì lớn.

Quý Chính đã nghĩ đến thời điểm lúc trước hắn đưa ra Lam cơ môi kháng sinh có vấn đề, đồng thời dựa vào lí lẽ biện luận, những người kia chèn ép hắn như thế nào. Đẩy hắn một bác sĩ chủ nhiệm xuất huyết tim não ném đến khoa cấp cứu, ha ha, các ngươi chờ xem.

Bản luận văn này chỉ nộp cho tạp chí Y Chi Đạo, cho dù Y Chi Đạo ra đời chưa đến hai mươi năm, nhưng bàn về địa vị cùng thanh danh đều vượt xa Liễu Diệp Đao, JAMA, BMJ các loại y san. Mỗi một luận văn được Y Chi Đạo công bố, đều có thể kéo theo sự tiến bộ y học thế giới. Cho nên đừng bảo là luận văn y học bình thường, liền xem như một số văn chương y học đại lão đỉnh cấp, muốn leo lên Y Chi Đạo cũng là vô cùng gian nan.

Một khi luận văn này được công bố, tuyệt đối sẽ gây nên địa chấn y học, không, đây không phải y học địa chấn, là so địa chấn này mãnh liệt hơn phong bạo. Mà cái này, chính là Quý Chính hắn…

Quý Chính nghĩ tới đây tay đột nhiên dừng lại, bản luận văn này mặc dù từ đầu tới đuôi đều là hắn viết, thế nhưng trong đó số liệu mấu chốt còn có một số vấn đề mấu chốt, đều là Lam Tiểu Bố nói ra. Không chỉ có như vậy, tất cả chỗ khó có thể nói đều là Lam Tiểu Bố giải quyết.

Dạng luận văn này, hắn kí tên là tác giả thứ nhất thật được không? Trên thực tế chuyện hắn làm, bất kỳ một nhà nghiên cứu y học nào đều có thể làm được, mà thứ mà Lam Tiểu Bố làm cũng chỉ có một mình Lam Tiểu Bố có thể làm được. Cho nên dù hắn làm 90% sự tình, nhưng mấu chốt nhất 10% lại không có quan hệ gì với hắn.

Đạo sư của hắn đã từng nói, một người ngay cả luận văn cũng bắt đầu làm bộ, thì người này trên học thuật sẽ cũng đã không thể có nửa phần tiến bộ, đồng thời sớm muộn sẽ tạo thành gánh nặng cho xã hội.

Mà hắn đem tác giả mấu chốt Lam Tiểu Bố đặt ở vị thứ hai, chẳng lẽ không phải làm bộ? Quý Chính hắn sở dĩ bị đuổi tới khoa cấp cứu đến, cũng là bởi vì Quý Chính không nguyện ý làm bộ, hắn muốn nói thật. Nếu như hắn đặt tác giả thật sự ở thứ hai, còn hắn đặt ở thứ nhất, vậy chính là sỉ nhục Quý Chính hắn.

“Xuy…” Quý Chính thở ra một hơi dài, sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này, toàn thân trên dưới đều dễ dàng hơn.

…

Đưa tiễn Thư tỷ cùng Tiểu Mạn, Lam Tiểu Bố trở về. Để Lam Tiểu Bố ngoài ý muốn chính là, Thư tỷ cũng không mang theo Tiểu Mạn trở lại bệnh viện Côn Hồ .

Đối với cái này Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, chỉ cần không rời Hồ Châu là được. Trên thực tế bên ngoài Hồ Châu hiện tại có thiên địa nguyên khí hay không, Lam Tiểu Bố không rõ ràng. Nên làm như thế nào hắn đều dạy cho Thư tỷ, chỉ cần Thư tỷ dựa theo phương thức của hắn mà làm, vô luận ở Hồ Châu bệnh viện nào điều dưỡng đều giống nhau.

Càng làm cho Lam Tiểu Bố bớt lo chính là, Quý Chính tựa hồ biết hắn có chuyện cần làm nhiều, gần đây đã không cần hắn hỗ trợ đi làm nghiên cứu Lam cơ môi. Cũng thế, Lam cơ môi xảy ra vấn đề vàsẽ tạo thành di chứng gì, hắn đều đã nói với Quý Chính. Trừ phi Quý Chính còn muốn hắn giải quyết vấn đề này như thế nào, bằng không mà nói, trong thời gian ngắn Quý Chính cũng không cần hắn đi hỗ trợ.

Thời gian trống, Lam Tiểu Bố càng liều mạng tu luyện Dịch Cân Kinh cùng Quang Minh Quyền.

Trải qua đoạn thời gian điên cuồng tu luyện này, Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm giác được tiến bộ của mình. Mỗi lần luyện quyền, khí theo quyền đi, nếu vận chuyển nội khí mà nói, đơn giản liền cùng một cái gió xoáy cỡ nhỏ không sai biệt lắm.

Hôm nay, thời điểm Lam Tiểu Bố đang luyện tập Quang Minh Quyền, đột nhiên xương cốt trong thể nội phát ra từng tiếng vang nhỏ, lập tức toàn thân đều nhẹ bâng, cả người so trước đó tựa hồ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đây là? Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức lại đấm một quyền oanh ra ngoài.

Một quyền này làm cho Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm nhận được một loại thoải mái, không còn dáng vẻ vụng về hoàn toàn bằng vào nội khí.

Chẳng lẽ là bước vào Đoán Cốt kỳ rồi? Lam Tiểu Bố cố nén kích động, nội khí lưu chuyển, nhảy lên. Thân thể vận chuyển nội khí, tự nhiên theo hắn nhảy lên.

Lần nữa rơi xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố nhìn một chút một gốc cây bên cạnh, trong lòng cuồng hỉ. Hắn căn bản cũng không học qua bất luận khinh công gì, thế nhưng vừa rồi nhảy một phát kia chí ít cao bốn mét, đây là hắn chưa dùng hết sức. Nếu như bây giờ hắn đi tham gia tranh tài nhảy cao, chỉ sợ dễ dàng liền có thể vượt qua kỷ lục thế giới mấy cấp bậc.

Khẳng định là bước vào Đoán Cốt kỳ, tiếp xuống hắn chẳng những muốn càng siêng năng luyện tập, còn muốn thêm luyện khinh công. Công pháp khinh công hắn cũng download mấy cái, chỉ bất quá nhìn danh tự hẳn là đều có chút vô nghĩa, kém xa Dịch Cân Kinh cùng Quang Minh Quyền. Thực sự không được, hắn liền tự mình suy nghĩ một chút.

Chương 11: Chương 11

Ở kiếp trước mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng tu luyện qua, nhưng hắn cũng đã được nghe nói Đoán Cốt Kỳ tu luyện cần phối hợp dược liệu. Đáng tiếc là hắn y thuật mặc dù giỏi, cũng biết rất nhiều về phương diện dược liệu, nhưng đối với Đoán Cốt Kỳ thì hắn chưa từng biết về dược liệu của chúng.

Loại thuốc này trên mạng cũng không có, chỉ có tìm kiếm ở khắp nơi. Lại nói thực lực kinh tế của hắn, chính là có phương thuốc, hắn chỉ sợ ngay cả một phó dược muốn mua một vị thuốc cũng mua không nổi.

Lam Tiểu Bố không có tâm tư tu luyện, tiếp đây hắn phải làm như thế nào. Tiến vào Côn Lôn Sơn để tu luyện hay là kiếm tiền, sau đó tìm kiếm phương thuốc Đoán Cốt Kỳ.

Quả thực bây giờ hắn vô cùng băn khoăn.

Kiếm tiền khẳng định không được, hắn thời gian có hạn, nhất định phải tranh thủ thời gian để tu luyện võ công.

Lại nói đi Côn Lôn sơn? Vẫn chưa được, lấy thực lực của hắn bây giờ, tiến vào Côn Lôn sơn tìm kiếm chẳng khác nào tìm về cõi chết. Còn về nơi tìm kiếm dược liệu hắn lại càng ngu ngơ hơn.

…

Lam Tiểu Bố vò tai vắt óc nghĩ đến cách lấy phương thuốc Đoán Cốt Kỳ thì lúc này đây giới y học như bị ném xuống một quả đạn nặng ký. Quả đạn này chẳng những làm đại học y khoa Hải Dương vỡ tổ, mà còn làm cho cả giới y học náo loạn trời đất.

Đó chính là sinh viên Lam Tiểu Bố của khoa lâm sàn chuyên nghiệp đại học y khoa Hải Dương, công bố luận văn < < Tai họa ngầm trí mạng của Lam cơ môi kháng sinh > > trên tạp chí Y Chi Đạo hàng đầu thế giới này.

Trước không nói đến tạp chí Y Chi Đạo này, vì bất kỳ một bài báo nào công bố ở trên này, đều làm cho giới y học chấn động. Càng khiến người ta khó có thể tin được chính là, bản luận văn này vậy mà trực chỉ về Lam cơ môi kháng sinh.

Nếu như nói thế kỷ 21 đến nay đột phá trọng yếu nhất trong y học, vậy nhất định là Lam cơ môi đứng thứ nhất. Lam cơ môi đã trực tiếp biến bệnh ung thư thành một căn bệnh có thể trị một cách nhẹ nhàng, loại đột phá này có thể ghi vào lịch sử y học.

Mà bản luận văn này của Lam Tiểu Bố khiến cho Lam cơ môi kháng sinh như ánh sáng ban trưa lập tức rơi xuống thành bụi bặm nếu như mọi thông tin về nó đều là sự thật.

Mà trên thực tế luận văn có thể đăng trên Y Chi Đạo , trên cơ bản cũng sẽ không có cái gì không may.

Lam cơ môi khủng hoảng, giờ khắc này bộc phát toàn cầu. Dựa theo bản luận văn này thì Lam cơ môi có tác dụng phụ sẽ bộc phát trong một năm tới, đến lúc đó số người chết đi thực sự đếm không xuể.

Nếu như người bênh được tiêm Lam cơ môi đang khủng hoảng, vậy người thu hoạch Lam cơ môi, đại học y khoa Hải Dương giờ khắc này cơ hồ hận không thể đem Lam Tiểu Bố ra chém thành trăm mảnh.

…

Đại học y khoa Hải Dương hiệu trưởng và đông đảo các lãnh đạo, giờ phút này đang có mặt tại lớp học của hắn.

“Ngươi là giáo viên của Lam Tiểu Bố, vậy mà học sinh nghỉ học ngươi còn không biết. Lư Phồn ngươi làm giáo viên kiểu gì vậy?” Hiệu trưởng nâng bụng phát phì của mình tức giận chất vấn Lư Phồn.

Học sinh có thể công bố luận văn trên Y Chi Đạo làm rung động toàn cầu, đây nhất định là niềm kiêu ngạo của trườn. Nhưng đại học y khoa Hải Dương khác biệt, Lam cơ môi chính là do đại học y khoa Hải Dương phát hiện, mà lại bây giờ còn đang được lợi lộc từ nó.

Bởi vì nhờ Lam cơ môi , đại học y khoa Hải Dương ngẫu nhiên trở thành ngôi trường nổi tiếng khắp toàn cầu. Lam cơ môi hàng năm mang lại cho đại học y khoa Hải Dương hàng ngàn ích lợi và số tiền khổng lồ

Hiện tại chính học sinh trường mình lại trực tiếpcông bố luận văn trên Y Chi Đạo đánh vào mặt trường học cũ, hơn nữa là dùng số liệu nói chuyện, cái này khiến đại học y khoa Hải Dương mặt đều mất hết. Tốt a, mất mặt kỳ thật cũng không trọng yếu, đáng sợ là chuyện này mang tới hậu quả nghiêm trọng.

Lư Phồn trong lòng thầm mắng xúi quẩy, thời điểm lúc trước Lam Tiểu Bố nghỉ học, tại sao không có thấy các ngươi đi ra gọi? Hiện tạixảy ra chuyện rồi, đều đến hỏi ta.

Đối mặt với lãnh đạo trường học, hắn chỉ có thể kính cẩn hồi đáp, “Bản luận văn này trừ Lam Tiểu Bố kí tên bên ngoài, còn có Quý Chính kí tên. Quý Chính là chuyên gia tim não mạch máu nổi danh ở bệnh viện Côn Hồ , chúng ta chỉ cần lập tức tìm tới Lam Tiểu Bố, sự tình nói không chừng còn có vãn hồi cơ hội.”

Có thể vãn hồi cái rắm, Lư Phồn nói là nói như vậy, trong lòng của hắn so với ai khác đều rõ ràng, bản luận văn này sẽ không thể giả.

Nếu như luận văn miêu tả là thật, liền xem như Lam Tiểu Bố không có phát biểu bản luận văn này, Lam cơ môi có vấn đề vẫn sẽ y nguyên sẽ bộc phát, đến lúc đó chỉ sợ hiện tại còn muốn trở tay không kịp. Dựa theo đạo lý mà nói, bản luận văn này của Lam Tiểu Bố đối với đại học y khoa Hải Dương chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu. Đáng tiếc là, trường học lãnh đạo không nghĩ như vậy.

…

San Francisco.

Bên trong một gian phòng thuê cực kỳ bình thường , một nữ tử tóc ngắn tiện tay mở ra Y Chi Đạo vừa rồi mua về.

Nàng gọi Lạc Thải Tư, hai năm trước một mình đi tới San Francisco. Đến San Francisco nguyên nhân chỉ có một cái, ở đại học California một phân hiệu y học ở chỗ này. Làm Lạc gia thiên chi kiều nữ, Lạc Tư Thải nhân sinh có thể có vô số lựa chọn, nàng hết lần này tới lần khác lựa chọn y học làm cho toàn bộ người nhà đều phản đối. Thậm chí vì y học, không tiếc cùng người nhà trở mặt, một mình đi xứ khác cầu học tập.

Về phần tên của nàng, Lạc Tư Thải. Đây là gia gia của nàng đặt cho, gia gia nói là kinh thi hái dâu bên trong một câu, “Viên hái phong vậy? Muội chi đông vậy. Mây ai chi nghĩ? Đẹp mạnh dung vậy.” (Editer không biết dịch thơ)

Lạc Tư Thải đối thơ đã nửa điểm hứng thú cũng không có, cho nên gia gia tại sao phải cho nàng lấy cái tên này, nàng căn bản cũng không có suy nghĩ qua cũng không có đi thăm dò qua.

Hoặc là dáng dấp thật xinh đẹp, thời điểm vừa tới San Francisco, có quá nhiều người theo đuổi cầu nàng. Bất quá những này theo đuổi nàng người rất nhanh liền toàn bộ lui xuống, bởi vì hết thảy mọi người phát hiện, trừ y học, những thứ khác hết thảy ở trong mắt Lạc Tư Thải đều là cỏ rác.

Đả kích lớn nhất không phải là người khác không thích ngươi, nói khéo từ chối ngươi truy cầu, mà là đối với ngươi truy cầu, người khác coi như thành không khí.

Lạc Tư Thải chính là loại người này, toàn bộ tâm tư nàng đều dành cho y học, hết thảy theo đuổi nàng, vô luận ngươi là ai, ở trong mắt nàng đều là không khí.

Thời gian dài, không có người nào có thể nhận loại đả kích này, cho nên hiện tại ngược lại là không có người theo đuổi cầu Lạc Tư Thải. Những này có không có, đối với Lạc Tư Thải không có nửa điểm ảnh hưởng, nàng một lòng nhào vào y học.

Lam cơ môi tai hoạ ngầm trí mạng? Lạc Tư Thải mở Y Chi Đạo ra, nhìn thấy trang thứ nhất làm nàng giật nảy mình.

Lam cơ môi kháng sinh thế nhưng là phát hiện vĩ đại nhất của y học trongthế kỷ 21 , cái này cứu vớt bao nhiêu người? Mà lại mấy năm qua, chưa từng nghe nói qua Lam cơ môi có nửa điểm tác dụng phụ.

Rõ ràng không có bất kỳ tác dụng phụ nào, hôm nay vì sao có « Lam cơ môi tai hoạ ngầm trí mạng » loại luận văn này lại công bố trên Y Chi Đạo?

Lạc Tư Thải học y nhiều năm, đối với mỗi luận văn trên Y Chi Đạo đều xem qua. Rất nhiều luận văn nàng thậm chí là lặp đi lặp lại nghiên cứu, nàng tin tưởng tạp chí Y Chi Đạo không có khả năng tính sai loại vấn đề lớn này.

Nếu như Y Chi Đạo không có tính sai, vậy sắp xảy ra vấn đề lớn a.

Lạc Tư Thải tranh thủ thời gian cẩn thận đọc bản luận văn y học này, sau hơn một giờ, Lạc Tư Thải buông luận văn ở trong tay xuống, nàng kích động nên trên mặt hơi ửng hồng.

Bản luận văn này có lý có cứ, hết thảy đều dựa vào số liệu để nói chuyện. Lấy hết những kinh nghiệm học tập trong mất năm nay, nàng khẳng định bản luận văn này miêu tả hết thảy đều là thật.

Giờ khắc này Lạc Tư Thải không kịp chờ đợi muốn đi gặp Lam Tiểu Bố một lần, muốn đi xem một chút bác sĩ tài hoa hơn người này, nàng có quá nhiều vấn đề muốn tham khảo Lam Tiểu Bố. Liên quan tới Lam cơ môi , nàng đã từng cũng nghiên cứu qua. Bây giờ nhìn bản luận văn này củaLam Tiểu Bố một chút, nàng phát hiện trình độ y học của mình buồn cười thật giống như trẻ con mới bi bô tập nói . Trong luận văn này hết thảy quan điểm, còn có một số phương hướng nghiên cứu, nàng thậm chí không chút suy nghĩ qua.

Có lẽ đây chính là tri thức quyết định tầm mắt, nàng đến San Francisco là vì cái gì? Không phải là vì sự khoáng đạt chotầm mắt mình sao? Nếu có thể cùng Lam Tiểu Bố loại cường nhân y học này nghiên cứu thảo luận một hai, vậy đối với trợ giúp của nàng chỉ sợ là nghiêng trời lệch đất.

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, lập tức liền giống như cỏ dại, trong lòng Lạc Thải Tư sốt ruột, rốt cuộc khó mà ngăn chặn.

Chương 12: Đều ở đây để tìm Lam Tiểu Bố

Giới y học chấn động không ngừng vì bài luận văn [Tai họa ngầm Lam cơ môi kháng sinh có thể giết chế người], Lam Tiểu Bố cũng thành tiêu điểm chính gây sự chú ý của toàn cầu, nhưng lúc này Lam Tiểu Bố lại hoàn toàn không hay biết.

Lúc này, Lam Tiểu Bố đang đi tới bệnh viện Côn Hồ, hắn phải đi đòi tiền lương từ chỗ Quý Chính. Tu luyện tròn một ngày rồi, bây giờ mới dành ra chút thời gian rảnh đi đòi chút tiền lương. Tiền lương của hắn không phải từ chỗ bệnh viện xuất ra mà là từ chỗ Quý Chính tự xuất.

“Xin chào, xin hỏi bác sĩ Lam làm ở khoa nào?” Lam Tiểu Bố vừa đi vào bệnh viện liền bị một cô gái vóc người cao gầy ngăn lại hỏi, giọng nói mang theo vẻ mềm mại dịu dàng như sông nước Giang Nam.

Tìm hắn? Lam Tiểu Bố nghi ngờ đánh giá người phụ nữ trước mặt.

Giọng nói không những dễ nghe mà mặt cũng rất đẹp, đó là ấn tượng đầu tiên của Lam Tiểu Bố với người này. Gương mặt nhu hòa như trứng ngỗng, ánh mắt trong suốt và sạch sẽ không nhiễm một chút tạp chất nào. Rõ ràng trên cổ và trên tay không đeo một chút đồ trang sức nào, cũng không trang điểm nhưng cảm giác mà cô gái này mang tới cho người khác là bất kì đồ trang sức nào được đeo lên người cô đều làm giảm đi dung mạo và khí chất của cô nàng. Ngay cả trang điểm nhẹ nhàng lên mặt cũng rất thừa thãi.

Quả là người nhẹ nhàng như cúc, Lam Tiểu Bố chưa từng gặp cô gái nào vừa tươi đẹp lại điềm tĩnh như vậy.

Đáng tiếc lại cắt tóc ngắn, một cô gái xinh đẹp như này đáng lẽ nên để tóc dài tung bay mới phải.

“Xin chào, xin hỏi ngươi có biết bác sĩ Lam ở khoa nào không ạ?” Thấy Lam Tiểu Bố như này, cô cũng không cảm thấy quá lạ vì đàn ông tỏ ra thất thố trước mặt cô quá nhiều rồi, liền trực tiếp hỏi lại.

Lam Tiểu Bố hoàn hồn, cảm thấy bản thân có hơi vô lễ. Thấy Lạc Thải Tư hỏi tới lần thứ hai vẫn không nhanh không chậm, mặt cũng không tỏ ra tức giận vì hắn vừa hơi vô lễ khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy rất có hảo cảm.

“Cô biết Lam Tiểu Bố sao? Sao lại tìm người này?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn khẳng định bản thân chưa gặp người này bao giờ cả.

“Mặc dù ta chưa từng gặp hắn bao giờ nhưng bây giờ làm gì có ai học y mà lại không biết người này được chứ? Mà ta vừa vặn cũng đang học ngành y.” Giọng nói cô nàng điềm đạm, không hề nóng nảy vì bị Lam Tiểu Bố hỏi ngược lại.

Lời này có ý gì? Lam Tiểu Bố cảm thấy nghi ngờ, tại sao giới y học bây giờ lại không biết hắn thì không được? Lam Tiểu Bố hắn lợi hại như thế từ bao giờ?

Cô gái thấy Lam Tiểu Bố đang tỏ ngỡ ngàng, đành bất đắc dĩ bỏ qua Lam Tiểu Bố, tìm người khác hỏi, sao lại có nhiều tại sao thế này? Người này không trả lời thì cô tìm những người khác vậy.

“Chờ một chút…” Lam Tiểu Bố gọi cô nàng này lại.

Cô gái ngừng lại, lần này khi nhìn về phía Lam Tiểu Bố, màu cũng hơi chau lại.

“Ta chính là Lam Tiểu Bố, ta không biết tại sao người giới y học lại không thể không nhận ra ta thế?” Lam Tiểu Bố nói.

“Ngươi là Lam Tiểu Bố sao?” Cô gái kia cả kinh, sau đó quan sát Lam Tiểu Bố từ trên xuống dưới, hình như không giống lắm.

Lam Tiểu Bố trước mặt này nhìn thế nào cũng không thấy giống một học giả có thể nghiên cứu ra vấn đề của Lam cơ môi kháng sinh, nói chính xác thì Lam Tiểu Bố trông còn giống một cậu học sinh hơn.

“Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố. Lời vừa rồi của cô có nghĩa là gì? Ta không hiểu cho lắm.” Lam Tiểu Bố thành khẩn dò hỏi, thực sự hắn không thể hiểu đối phương vừa rồi đã nói cái gì.

Cô gái phản ứng kịp, sau đó vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng nói: “Là bác sĩ Lam Tiểu Bố của bệnh viện Côn Hồ thật sao?”

“Nói đúng thì tôi mới chỉ là bác sĩ thực tập của bệnh viện Côn Hồ mà thôi, vẫn chưa làm chính thức.” Lam Tiểu Bố đáp.

Chuyện Lam Tiểu Bố có phải bác sĩ thực tập hay không thì cô gái cũng chẳng để trong lòng, mà kích động nói: “Bác sĩ Lam, bài luận văn được phát biểu ở buổi họp ngành y liên quan tới Lam cơ môi kháng sinh là thành quả nghiên cứu của ngài sao?”

Đầu Lam Tiểu Bố hơi choáng, hắn lập tức cảm thấy mọi chuyện không tốt rồi. Quý Chính này làm người quá trung thực, rõ ràng hắn đã dặn dò liên tục khi Quý Chính phát biểu luận văn thì bỏ hắn ra một bên đi, rõ ràng người này không hề nghe lời của hắn mà.

Quả nhiên, cô nàng kia lại tiếp tục nói: “Ta tên Lạc Thải Tư, sau khi xem bài luận văn của ngài thì lập tức bay từ San Francisco tới. Ta còn rất nhiều vấn đề muốn tham luận với ngài một chút, bác sĩ Lam…:

Đối với Lạc Thải Tư, từ khi bay tới nơi này cô không hề trì hoãn thời gian một chút nào. Vừa tới Hồ Châu liền đi tìm một khách sạn tốt để ở tạm, sau đó lại chạy ngay tới bệnh viên Côn Hồ. Mặc dù bây giờ trời đã tối nhưng cô lại không hề để tâm tới.

“Chờ một chút, Lạc Thải Tư. Bây giờ ta còn chuyện gấp, chuyện khác thì còn dễ nói chuyện nhưng chuyện lần này thực sự rất quan trọng. Vấn đề tham luận về y học này chúng ta thảo luận sau được không, ta phải đi trước rồi.” Đầu tiên Lam Tiểu Bố ngăn lại lời mà Lạc Thải Tư định nói tiếp, sau đó liền xoay người vội vàng đi về.

Đùa gì thế, Quý Chính đã công bố cả phần ký tên dưới luận văn của Lam Tiểu Bố ra rồi, vậy thì tương đương những lời mà Lạc Thải Tư vừa nói không hề phóng đại chút nào.

Không hề phóng đại, chính là Lam Tiểu Bố hắn đã nổi danh rồi.

Tình hình hiện tại, hắn nổi danh chính là chết, Lam Tiểu Bố sẽ không bao giờ quên được tên ở trên xe lửa kia. Tên kia cả người tràn ngập sát khí, một khi biết hắn làm việc ở bệnh viện Côn Hồ thì chắc chắn sẽ tìm tới đây để tính sổ.

Còn tên kia có thể biết hắn đang ở bệnh viện Côn Hồ hay không thì chuyện này Lam Tiểu Bố không dám nghi ngờ quá nhiều.

Chỉ cần là người có lòng thì sẽ nhanh chóng điều tra ra được tên thực sự của hắn là Lam Tiểu Bố, hơn nữa còn biết được hắn là sinh viên của trường đại học y khoa Hải Dương nữa. Đặc biệt là có thể thông qua chuyến xe lửa đó để tìm được quê quán Đinh Giang của hắn. Sự khác biệt duy nhất là sẽ tốn một ít thời gian, công sức bỏ ra khá nhiều mà thôi. Mà tên ở trên xe lửa kia thoạt nhìn cũng biết không phải là hạng người đơn giản gì, chỉ sợ là người có năng lực rất lớn.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố không để ý tới điều này, bởi gì hắn chưa trở lại Đinh Giang được, mà bây giờ lại đang ở Hồ Châu nữa. Cho dù đối phương có đỉnh thế nào thì cũng không có khả năng nghĩ tới hắn lại ở Hồ Châu được. Mà cho dù đối phương có tìm được tới Hồ Châu thì chỉ sợ lúc đó hắn chuẩn bị bước và núi Côn Luân rồi.

Nhưng mọi chuyện sẽ khác nếu Lam Tiểu Bố bị lộ danh tính trong buổi họp chuyên ngành, tên ở trên xe lửa kia chắc chắn sẽ đoán được hắn đang ở bệnh viện Côn Hồ.

Hiện tại chuyện mà Lam Tiểu Bố muốn làm nhất chính là tìm đường chạy trốn. Lúc này hắn lấy đâu ra tâm tình tham luận y học với Lạc Thải Tư nữa chứ? Dù Lạc Thải Tư có xinh đẹp đi chăng nữa cũng không, mạng nhỏ mới quan trọng nhất.

“A, xin chờ một chút…” Thấy Lam Tiểu Bố nhanh nhẹn xoay người rời đi, Lạc Thải Tư không phản ứng kịp. Tuy nhiên sau đó lập tức đuổi theo đằng sao.

Còn phản ứng của Lam Tiểu Bố như thế nào thì cô cũng không thèm để ý, bởi vì từ trước tới nay cô đều đối đãi với người khác như thế này cả.

Lam Tiểu Bố dừng chân, nhìn Lạc Thải Tư rồi cố gắng nói thật chậm: “Người đẹp à, ta thực sự không có tâm trạng thảo luận y học với cô vào lúc này đâu. Nếu sau này ta có thời gian thì ta nhất định sẽ đưa phương án giải quyết Lam cơ môi kháng sinh cho chủ nhiệm Quý Chính, sau này cô cứ tìm tới Quý Chính là được rồi. Đúng rồi, bài luận văn kia là do chủ nhiệm Quý Chính viết, cô nên đi tham khảo ở chỗ chủ nhiệm Quý Chính thì hợp lý hơn, ta cùng lắm chỉ là tên nhóc ngồi không hưởng lợi mà thôi.”

Nói xong lời này, Lam Tiểu Bố liền leo lên xe taxi rồi nhanh chóng rời đi.

Lạc Thải Tư nghe xong thì đờ người, Lam Tiểu Bố này ngay cả phương án giải quyết Lam cơ môi kháng sinh cũng có rồi sao? Chuyện này….

Sau đó cô lập tức hưng phấn, chủ nhiệm Quý Chính cái quỷ gì chứ, cô nhất định phải túm được Lam Tiểu Bố. Hôm nay đã chậm chân rồi, ngày mai cô nhất định sẽ đi tìm Lam Tiểu Bố tiếp.

….

Thành Kiến Kiệt đứng ở bên ngoài một tiểu viện ở ngoại ô Đinh Giang, đây là nhà của Lam Tiểu Bố, trên thực tế, tin tức mà hắn ta lấy được từ căn cứ thì từ khi Lam Tiểu Bố lên đại học liền chưa từng quay lại nơi này, đầu mối của hắn ta lại bị đứt mất.

Đứng hồi lâu bên ngoài tiểu viện cũ nát của Lam Tiểu Bối, trong mắt Thành Kiến Kiệt tỏa ra lệ khí dày đặc. Hắn ta thề, cho dù trên trời hay dưới đất thì cũng phải bắt Lam Tiểu Bố cho bằng được, rồi lấy lại đồ thuộc về mình. Trong thế giới này, người muốn nuốt đồ của hắn còn chưa ra đời đâu.

Tiếp tục chờ ở Đinh Giang cũng chả còn ý nghĩa gì, hắn ta muốn tới trường đại học y khoa Hải Dương thêm một chuyến nữa. Thông qua một tấm vé xe tìm được lai lịch của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta cũng mất rất nhiều công sức mới làm được. Hắn ta không tin sau khi Lam Tiểu Bố nghỉ ở trường đại học y khoa Hải Dương liền không để lại một chút manh mối nào, chỉ cần tên ranh kia lưu lại một chút dấu vết thì hắn ta chắc chắn sẽ tìm ra được.

Thành Kiến Kiệt lên đường không chút chậm trễ, dùng tốc độ nhanh nhất để tới trường đại học y khoa Hải Dương. Hắn ta vừa tới cổng trường liền nghe được từ miệng một sinh viên tên của Lam Tiểu Bố. Hắn ta lập tức mỉm cười nói: “Cậu bạn này, vừa rồi ta nghe thấy ngươi nhắc tới Lam TIểu Bố, ngươi biết hắn ta sao?”

Nam sinh viên đang kể chuyện vừa nghe thấy có người hỏi tới Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Cho dù trước đây không biết thì bây giờ cũng phải biết. Lam Tiểu Bố bây giờ chính là nhân vật quan trọng trong trường của chúng tôi đấy. Hôm nay giới y học còn công bố luận văn mà Lam Tiểu Bố đã ký tên nữa, liên quan tới tai họa ngầm Lam cơ môi kháng sinh, có lẽ bây giờ toàn cầu đều biết tới cái tên của Lam Tiểu Bố rồi.”

Lúc này lãnh đạo của đại học y khoa Hải Dương đang hận không thể bọc Lam Tiểu Bố lại lôi về, chỉ là người này không còn là sinh viên của trường nữa, nhưng đa phần sinh viên trong trường đều nhận Lam Tiểu Bố làm thần tượng.

“Vậy bây giờ hắn ta đang ở đâu?” Trái tim Thành Kiến Kiệt kích động suýt thì lao ra khỏi lồng ngừng, quả là tìm mòn gót giầy mà không thấy - có được lại chẳng tốn chút công lao mà, không uổng công hắn ta tìm tới tận đây.

Vừa rồi hắn ta còn đang nghĩ không biết tên ranh kia sinh vào giờ nào mà xảo trá như vậy, không ngờ vừa đảo mắt đã thu được tin tức của nó.

“Bệnh viện Côn Hồ đó, Lam Tiểu Bố và Quý Chính của bệnh viện Côn Hồ hợp tác làm ra luận văn này, bây giờ chắc chắn Lam Tiểu Bố đang ở trong bệnh viện đó rồi.” Cậu chàng sinh viên nói như lẽ đương nhiên.

Thành Kiến Kiệt ngay cả trả lời cũng không kịp mà nhanh chóng xoay người rời đi, trước tiên hắn ta phải chạy tới bệnh viện Côn Hồ cái đã.

Đừng nghĩ Lam Tiểu Bố chỉ là một sinh viên bình thường, ở trong mắt Thành Kiến Kiệt thì người này chính là một con cáo già.

Hắn ta để ý động tĩnh, lại dùng lực lượng chính phủ mà vẫn chưa bắt được Lam Tiểu Bố, có thể thấy tên ranh này xảo quyệt như thế nào.

Chương 13: Đêm mưa tàn sát

Bệnh viện Côn Hồ.

Bây giờ Quý Chính đang đứng trước mặt phó viện trưởng Cố Tây Nhân, ban đầu lúc hắn bị đuổi tới khoa cấp cứu là do phó viện trưởng Cố Tây Nhân tạo ra. Mà hiện tại người này lại vội vàng đi tìm hắn, bởi vì giới y học đang ký tên và chỉnh lý lại luận văn của Quý Chính là [Tai họa ngầm Lam cơ môi kháng sinh có thể giết chết người].

Đây vốn dĩ là quan điểm mà Quý Chính nói ra lúc trước, hơn nữa còn bị phó viện trưởng chỉ đích danh phê bình ngay trước đại hội. Bây giờ lại bị vả mặt, có lẽ cho dù Cố Tây Nhân có cố chấp hơn nữa cũng không dám lên giọng phản đối luận văn mà giới y học đã duyệt qua.

“Chúc mừng chủ nhiệm khoa, bài luận văn này của ngươi giống như một đòn cảnh tỉnh khiến cho mấy người học ngành y hoặc làm việc trong ngành y chúng tôi biết rằng, cho dù tất cả đã đủ bằng chứng thì vẫn phải nghiệm chứng lại liên tục. Đây chính là tinh thần của một người thầy thuốc, đúng không.

Trong viện chuẩn bị tổ chức một buổi họp khoa, hy vọng ngươi có thể nói ra mấy lời tâm đắc của ngươicho mọi người cùng lắng nghe. Đúng rồi, mạch máu trong tim và não thì phải tách thành một mục đề mới, chuyên đề này sẽ trực tiếp đối chất với những chuyên gia nước ngoài đứng đầu về hệ mạch máu của tim và não, mọi người trong viện đều mong ngươicó thể không màng cực khổ đi đầu hoàn thành chuyên đề lần này.” Mặt mày Cố Tây Nhân tươi cười như hoa, dường như người đứng trước mặt không phải là một bác sĩ trưởng khoa mà là một lãnh đạo cùng cấp với mình.

Thực lòng Quý Chính không biết nói gì, hắn cũng không có tâm sức đi dỗi Cố Tây Nhân, cũng chỉ lạnh nhạt nói: “Mấy ngày nay khoa cấp cứu rất bận rộn, ta sợ không rút ra được thời gian rảnh. Lại nói tác giả chủ yếu của bài luận văn cũng không phải là ta mà là bác sĩ Lam Tiểu Bố.”

“Không sao không sao. Bên phía Khoa cấp cứu ta sẽ nghĩ biện pháp, dù sao việc làm chuyên đề và học tập trước buổi họp khoa mới là chuyện lớn. Đúng rồi, bác sĩ Lam gì đấy ta chưa từng gặp qua bao giờ, là bác sĩ thực tập sao? Lợi hại lắm, đúng là tuổi trẻ tài cao mà.” Cố Tây Nhân ôn hòa nói.

Điều mà Cố Tây Nhân lo sợ nhất là Quý Chính sẽ phun toàn bộ sự thật khi gặp phóng viên. Nếu Quý Chính thực sự nói với đám phóng viên, là do nghi ngờ Lam cơ môi kháng sinh có vấn đề nên bị hắn ta đuổi tới Khoa cấp cứu thì Cố Tây Nhân hắn xong đời rồi. Vì thế cả đêm chạy tới Khoa cấp cứu tìm Quý Chính. Cũng may người trực tối trong khoa cấp cứu là Quý Chính nên mới gặp được.

…

“Đùng!” Một tiếng xoẹt ngang vang lên, Lam Tiểu Bố vừa quay lại phòng trọ thì bầu trời liền vang lên tiếng sấm.

Dự đoán trời sắp mưa, Lam Tiểu Bố nhìn lên bầu trời xâm xẩm bên ngoài, cho dù biết trước trời có mưa thì tối nay hắn cũng nhất định phải đi. Bây giờ phải nhanh chóng thu dọn một chút đồ đạc, cũng may là đồ của hắn không nhiều.

Lam Tiểu Bố vừa thu dọn đồ đạc xong thì một tia chớp lại xoẹt ngang trời, một bóng người quen mắt ngoài cửa sổ lướt qua tầm mắt của Lam Tiểu Bố. Mặc dù trời đã rất khuya, cộng thêm bầu trời liên tục xuất hiện tia chớp nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy bóng người kia rất quen thuộc.

“Xoẹt xoẹt!” Tiếng chớp lại vang lên, Lam Tiểu Bố cũng nhớ ra được người vừa rồi là ai. Nơi hắn ở không có ai là người thân, cộng thêm sau khi tới nơi này, ngoài việc tu luyện ra thì hắn không hề chạy ra bên ngoài, cũng không có chuyện quen thân với ai ở quanh đây.

Bóng dáng quen mắt kia là của người đàn ông trung niên đã đưa cho hắn một cái hộp gỗ ở trên xe lửa, Lam Tiểu Bố giật mình. Tin tức mà hắn nhận được cũng được coi là mau rồi, không ngờ tên âm binh này vẫn có thể đuổi tới tận nơi.

Không thể trốn thoát, Lam Tiểu Bố siết chặt nắm đấm. Sau khi sống lại, hắn đã trăm khó ngàn mệt luyện tới Tẩy Tủy Cảnh, có lẽ là do kiếp trước hắn luôn hành nghề y nên bàn về kinh nghiệm chiến đấu đúng là hắn không thể đánh lại những người tới tìm mình. Trên thực tế, cho dù có đánh thắng được thì Lam Tiểu Bố cũng chẳng muốn đánh với đối phương.

Hắn trốn tránh thì không sao, chỉ sợ đối phương lại ra sao thì chắc hắn phải trốn chui hẳn vào rừng sâu núi thẳm mất.

Hiện tại không phải lúc để nghĩ tới mấy thứ này, lấy kinh nghiệm của hắn thì hắn đã sớm nhìn ra được người đàn ông trung niên này là nhân vậy rất hung ác, không biết đã từng giết qua bao nhiêu người. Hay là đưa đồ cho người này?

Lam Tiểu Bố lập tức vứt suy nghĩ ngây thơ sang một bên. Hắn trốn ở thôn nhỏ ngoại ô Hồ Châu như vậy mà cũng bị tìm thấy nhanh như này rồi, cho dù nguyên nhân là làm luận văn về Lam cơ môi kháng sinh thì tốc độ bị tìm ra này thực sự quá nhanh. Có thể thấy được sau lần này là người này thủ đoạn vượt trời như thế nào. Đồng thời hắn cũng phát hiện ra thứ này quan trọng với người này tới mức nào.

Một khi đưa cho đối phương thì chín phần mười đối phương sẽ nghĩ cách khiến hắn câm miệng.

Mặc kệ là cách khiến hắn giữ mồm giữ miệng nào thì Lam Tiểu Bố hắn đều không thể tiếp thu nổi.

Không phải là từng giết người rồi sao? Thì sao? Con dao giải phẫu của Lam Tiểu Bố hắn cũng giết qua không ít người.

Sau khi cưỡng ép tự tạo ra một chút lòng tin, Lam Tiểu Bố cố gắng giữ tỉnh táo. Hắn đứng dậy mở cửa, nhét một cái gối và một cái ghế dài nhỏ vào trong chăn, rồi cầm một con dao nhọn đứng nép vào cạnh cửa.

Là phúc thì không phải họa, nếu đã tới tới Lam Tiểu Bố này sẽ dùng con dao nhọn giải phẩu sống mầm họa đó.

Rào rào rào rào rào… Mưa to ào ào hạ xuống, những hạt mưa nặng trịch và dày đặc không ngừng vang lên thanh âm nặng nề ẩm ướt, đè ép hết tiếng côn trùng đang kêu trong đêm, màn đêm càng thêm u ám trong cơn mưa lớn.

Mặc dù tiếng mưa rất to nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể nghe được bước chân bên ngoài cửa, tiếng bước chân rất nhẹ, dường như mỗi bước đi đều tính toán thăm dò kĩ lưỡng.

Lam Tiểu Bố cố gắng đè lại nội tâm bất an, trấn tĩnh lại tinh thần. Lúc này hắn đang rất mừng vì hồi nãy thu dọn đồ đạc không bật đèn, đó là do sau khi hắn tu luyện tới Tẩy Tủy thì tầm nhìn đã vượt qua người bình thường, buổi tối chỉ cần có một ít ánh trăng thì hắn có thể nhìn rõ được mà không cần phải mở đèn. Hiện đã là ban đêm, có lẽ đối phương còn đang nghĩ hắn ngủ dấy. Nếu hắn mở đèn thì đối phương nhất định sẽ càng cẩn thận hơn, thậm chí hành động cũng nhẹ bẫng khiến hắn không thể cảm nhận được sự hiện diện.

Chương 14: Đêm mưa tàn sát (2)

Bước chân dừng lại ở cửa, khoảng mấy phút sau thì hắn nghe thấy tiếng khóa cửa bị phá rất nhỏ.

Nhìn cửa vào bị mở ra nhẹ nhàng, Lam Tiểu Bố cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết đối phương thực sự rất quen tay rồi, dù cái cửa này hơi cũ, khóa cũng hơi cũ rồi nhưng dù gì nó cũng là khóa mà. Ngay cả hắn dùng chìa khóa thì cũng chưa chắc mở được nhanh như thế, mà đối phương lại có thể ung dung phá khóa một cái dễ dàng như này, quả là quá lão luyện.

Sau khi mở được cửa, đối phương đứng im đợi khoảng mười lăm phút, sau đó mới khe khẽ đẩy cửa ra.

Luồng không khí lạnh lẽo do làn mưa mang tới thổi vào theo gió, bắp thịt Lam Tiểu Bố căng thẳng theo bản năng, sau đó cửa vào bị đối phương nhẹ nhàng đóng lại.

Một luồng ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên, điều khiến Lam Tiểu Bố không ngờ là người này vậy mà lại dùng đèn nhỏ trên đồng hồ điện để soi sáng. Hồi nãy hình như hắn ta cẩn thận lắm mà, sao vừa vào được nhà cái là lớn gan tới thế?

Khoảng mười lăm phút sau, Lam Tiểu Bố lập tức nghe thấy hai tiếng súng đoàng đoàng vang lên.

Hai viên đạn trực tiếp bắn thẳng về phía chăn, tuy nhiên nhìn vị trí thì hình như đối phương không muốn lấy mạng của Lam Tiểu Bố, bởi vì đạn chỉ bắn về phía chân của hắn trong chăn. Có lẽ người đàn ông trung niên này căn cứ vào hướng đặt tủ đầu giường mà đoán được tư thế ngủ của hắn, đáng tiếc bây giờ trong chăn chỉ có một cái gối và một cái ghế nhỏ mà thôi.

Tên khốn này thực độc ác, Lam Tiểu Bố nghĩ trong lòng mà sợ hãi, đối phó với một sinh viên như hắn mà lại nổ súng đầu tiên. Lúc này hắn cũng không do dự như hồi này nữa, nhẹ nhàng bước mấy bước, con dao trong tay lập tức bổ xuống.

Ôi da, hắn vốn là một bác sĩ không tồi, nhưng đời trước người chết trong tay hắn cũng chẳng phải con số nhỏ. Trong hoàn cảnh ô nhiễm hạt nhân như hồi đó thì cho dù có là bác sĩ đỉnh cao tới đâu cũng không thể chữa trị được hết cho các bệnh nhân, mà Lam Tiểu Bố hắn cũng chẳng phải trường hợp ngoại lệ. Lại giết thêm một người cũng chẳng sao, cùng lắm lại cứu một mạng khác là được.

Thành Kiến Kiệt sâu sắc cảm nhận được Lam Tiểu Bố khó đối phó như thế nào, thực chất hắn ta và Lam Tiểu Bố chỉ tình cờ gặp mặt một lần, chẳng khác gì duyên bèo nước cả, cho dù hắn ta có lòng nhưng không có dạ đi tìm, thậm chí là dùng cả bối cảnh cường đại từ phía chính phủ thì cũng chẳng thể tìm ra được Lam Tiểu Bố ở đâu. Có thể nói, nếu Lam Tiểu Bố không làm luận văn về cái gì Lam cơ môi thì chỉ sợ hắn ta không thể tìm được Lam Tiểu Bố dễ tới thế.

Có chuyện tại sao Lam Tiểu Bố lại làm cái luận văn này thì lại chẳng phải chuyện nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn ta. Hắn ta nổ súng đầu tiên là vì lo Lam Tiểu Bố thấy biến liền chạy. Trước tiên cứ tóm vào tay đã rồi mới khiến Lam Tiểu Bố hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Sau khi nổ hai phát súng, Thành Kiến Kiệt cảm thấy chuyện hơi không đúng. Hắn ta từng giết rất nhiều người, tiếng đạn bắn vào kia không giống như bắn vào cơ thể con người, hơn nữa hắn ta cũng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Theo lý, cho dù Lam Tiểu Bố có ngủ thì đạn của hắn ta vừa bắn vào vẫn có thể khiến Lam Tiểu Bố đau tới kêu cha gọi mẹ.

Thành Kiến Kiệt vừa nghĩ tới đây liền cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo đang tấn công từ sau lưng, kinh nghiệm đánh đấm của hắn ta rất phong phú, sao có thể không nhận ra người đang tấn công đằng sao mang theo sát khí được?

Không ổn, Thành Kiến Kiệt vội vàng né người sang bên cạnh, chỉ là động tác hơi chậm một chút.

Ngoài cửa lại xuất hiện tia chớp xoẹt ngang, khóe mắt Thành Kiến Kiệt co rút lại, hắn ta đã nhìn thấy ánh dao rất nhạt rồi.

“Phục!” Sau khi nhìn thấy ánh dao, bả vai Thành Kiến Kiệt lạnh đi, sau đó hắn ta cũng cảm nhận được vai phải của mình nhẹ đi một chút.

Thành Kiến Kiệt lui về phía sau mấy bước, tựa lưng vào góc tường, một cánh tay rơi xuống đất.

Nếu không phải vừa rồi hắn ta né kịp thời thì chỉ sợ không chỉ mất một cánh tay đâu, mà là đầu.

Đầu tiên Thành Kiến Kiệt giẫm lên súng lục ở dưới đất, cánh tay trái còn lành lặn điểm mấy cái lên bả vai phải, sau đó rút thứ gì đó từ trong túi ra rồi ném vào trong miệng.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thành Kiến Kiệt, khiếp sợ nói: “Thật sự có huyệt cầm máu sao?”

Cũng không đúng, dù đối phương đã điểm mấy cai nhưng máu ở vai phải vẫn không ngừng tuôn ra.

“Lam Tiểu Bố, tao Thành Kiến Kiệt nếu không bằm xác mày ra thành nghìn mảnh thì tao chính là con của mày.” Giọng Thành Kiến Kiệt lạnh lẽo tột cùng.

Hắn ta không sợ Lam Tiểu Bố có thể giết được hắn, dù sao hắn ta cũng là võ giả tu luyện nội công. Vừa rồi để Lam Tiểu Bố chiếm lời cũng là do thằng ranh này đánh lén, nếu hắn để tân hơn một chút thì Lam Tiểu Bố tuyệt đối không giết chết được hắn ta. Hiện tại trong đầu hắn ta không phải đang nghĩ tới chuyện cầm đồ của mình về, mà là giết chết Lam Tiểu Bố.

Chính vì thế hắn ta mới hù dọa, để Lam Tiểu Bố không nghĩ chạy trốn, tốt nhất là có suy nghĩ muốn giết hắn ta diệt khẩu. Bây giờ là ban đêm, ngoài trời lại mưa to tầm tã, một khi Lam Tiểu Bố chạy mất mà hắn lại đang bị thương nặng như này thì rất khó bắt người lại được.

Lam Tiểu Bố ồ mấy tiếng: “Ngươi là Thành Kiến Kiệt sao? Sợ rằng ông không có cơ hội rồi. Có thể tránh thoát được dao giết lợn của ta thì chắc ông cũng rất có năng lực đấy.”

Thành Kiến Kiệt hơi khựng lại, hắn ta đột nhiên nghĩ tới nếu như Lam Tiểu Bố chỉ là một người bình thường, cho dù đánh lén, hắn ta không tránh thì cùng lắm chỉ khiến hắn ta bị thương nhẹ mà thôi, sao có thể chặt đứt một cánh tay của võ giả tu luyện nội công chứ?

Hắn ta đã tiên hạ thủ vi cường lao thẳng tới Lam Tiểu Bố chỉ là sinh viên, sao lại có thể bỏ qua chuyện quan trọng này cơ chứ.

Chương 15: Không phải ngạc nhiên vì mừng sợ, mà là sợ

“Ngươi cũng là võ giả tu luyện nội công sao?” Ánh mắt Thành Kiến Kiệt dựng thẳng, bây giờ hắn ta đã có thể chắc chắn Lam Tiểu Bố cũng là võ giả giống hắn, nếu không thì căn bản không thể chặt đứt một cánh tay của hắn ta được.

Có thể mà cũng tại sao có thể được? Lam Tiểu Bố mới năm tư đại học, dựa theo tài liệu mà hắn ta tra được thì người này còn chưa tới hai mươi tuổi. Một võ giả tu luyện nội công chưa đầy hai mươi tuổi hắn ta chưa từng nghe tới bao giờ cả.

Nếu nội công có thể tu luyện đơn giản như thế thì cũng chẳng thưa thớt như này. Bây giờ học võ đa số chỉ là luyện qua một số động tác võ thuật đẹp mắt, có rất ít võ giả có thiên phú cực cao thu luyện ra nội lực, chỉ có loại võ giả này mới đủ tư cách được gọi là võ giả nội công. Nhưng loại võ giả có thiên phú cực cao kiểu này cho dù có tu luyện ra nội lực thì ít nhất cũng phải trên ba mươi tuổi.

Còn tại sao Lam Tiểu Bố lại biết tới Tôi Kính, Tẩy Tủy, Thông Mạch, Tiên Thiên thì cũng là do sau khi nguyên khí thiên địa bùng nổ nên mới biết. Trước khi nguyên khí địa cầu bùng nổ, chỉ có võ giả tu luyện ra nội lực và người luyện võ không tu luyện ra nội lực.

Tuy Lam Tiểu Bố chưa tiếp xúc với thế giới võ giả bao giờ, nhưng hắn cũng biết cái gì gọi là võ giả nội công. Theo cách nhìn của Lam Tiểu Bố thì võ giả nội lực tương đương với giai đoạn Tôi Kính, mà bây giờ hắn đã tới cảnh giới Tẩy Tủy rồi. Dựa theo cách phân chia này thì hắn còn mạnh hơn so với võ giả tu luyện nội công một chút.

“Không sai, năm mười tuổi ông đây đã đi vào hàng ngũ võ giả có nội công rồi, con châu chấu cùi như ngươi cũng dám tới tìm phiền toái à. Xin lỗi, ngươi nên hy vọng ngày này hàng năm còn có người nhớ tới ngươi để đốt cho mày chút tiền vàng đi.” Lam Tiểu Bố không phải không thể nhìn thấy máu, mặc dù dáng vẻ hiện tại của Thành Kiến Kiệt rất đáng sợ nhưng Lam Tiểu Bố vẫn nắm chặt chuôi dao đi từng bước tới gần Thành Kiến Kiệt.

“Ngươi không thể giết ta.” Nét kinh hoảng trong mắt Thành Kiến Kiệt chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất, nếu sớm biết Lam Tiểu Bố là võ giả nội công thì hắn ta chắc chắn sẽ không nói độc ác như lúc này, mà là đi trước rồi nói. Cho dù Lam Tiểu Bối có lợi hại hơn nữa cũng cắn chặt đối kháng không buông với hắn ta sao?

Lam Tiểu Bố gật đầu, nói: “Đúng thế, ta không thể giết ngươi, chờ tương lai ngươi giết ta…”

“Chờ một chút…” Hiển nhiên Thành Kiến Kiệt đã nhìn ra sát ý của Lam Tiểu Bố: ‘Không lẽ ngươi không muốn biết trong hộp gỗ mà ngươi lấy từ chỗ ta có cái gì sao?”

Lam Tiểu Bố sửng sốt một chút, lúc này mới chợt nhớ tới lý do tên này tới giết hắn cũng là vì cái hộp kia.

“Đó là cái gì?” Lam Tiểu Bố bật hỏi theo bản năng.

“Ngươi phải thề bỏ qua cho ta thì ta mới nói ra thứ bên trong hộp gỗ kia là gì.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố hơi hòa hoãn một chút, con dao trong tay cũng chậm rãi hạ xuống: “Rất tốt, vậy ngươi nói cho ta biết về hộp gỗ…”

Khi nói tới hộp gỗ, con dao trong tay Lam Tiểu Bố lập tức hóa thành vệt sáng vạch một vết lên cổ Thành Kiến Kiệt.

Có hiếu kì tới đâu đi nữa thì cũng phải tiêu trừ mầm họa trước đã. Lam Tiểu Bố dù sao cũng từng sống mấy năm ở thời đại ăn thịt người để sống, so với người khác thì hắn càng nhạy cảm với nguy hiểm hơn.

Một cái châm cứu dài rơi xuống từ tay trái của Thành Kiến Kiệt, hắn ta chậm rãi quỳ xuống đất, hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố: “Ngươi… sẽ hối hận…”

Vừa nói xong câu này, Thành Kiến Kiệt bùm một tiếng ngã nhào xuống đất.

Hối hận sao? Lam Tiểu Bố rất coi thường hai chữ này. Không giết Thành Kiến Kiệt thì người bị giết sẽ là hắn, có gì mà phải hối hận chứ? Bây giờ còn chuyện gì tồi tệ hơn cả giết người không?

Lam Tiểu Bố nhìn cây châm cứu đen nhánh nằm dưới đất, cảm thấy may mắn vì đã đè nén cảm xúc tò mò lại. Nếu không người nằm giãy trên đất chính là Lam Tiểu Bố hắn.

Trong túi Thành Kiến Kiệt chỉ có một chiếc điện thoại, bên hông có nhét một con dao ngắn chuyên dụng. Con dao ngắn chuyên dụng này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, Lam Tiểu Bố không chút do dự chiếm làm của riêng. Lại mở cửa ra lần nữa, lần này hắn tìm thấy một cái túi da. Chắc là do Thành Kiến Kiệt để tạm ở chỗ này, có lẽ là do sợ đeo trên người làm ảnh hưởng tới động tác.

Đồ bên trong túi da không nhiều, nhưng cái nào cái nấy đều cực kì tinh xảo. Một cái hình như là bảng tên bằng sắt, và một tấm thẻ ngân hàng. Trong bảng tên có mấy chữ nhỏ nhỏ màu vàng, bên trên còn khắc hình một con cá sấu. Bên dưới cá sấu còn viết là Hữu tướng.

Lại còn Hữu tướng nữa, sao không đi làm hoàng đế luôn đi? Lam Tiểu Bố phỉ nhổ trong lòng, nhưng vẫn nhét vào túi làm của riêng.

Thứ khiến Lam Tiểu Bố nhìn thuận mắt nhất chính là cái ví da.

Bên trong ví da toàn thẻ ngân hàng đủ loại và một ít thẻ hội viên không biết tên, thoạt nhìn rất cao cấp. Đáng tiếc những thứ này đối với Lam Tiểu Bố không đáng một xu, Lam Tiểu Bố cực kì thất vọng.

Trong cùng túi da, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một cái hộp, cái hộp này dài chừng nửa mét, rộng khoảng một bàn tay.

Lam Tiểu Bố mở cái hộp ra, bên trong là một món đồ được bao bởi một tấm vải vàng. Cầm bọc vải vàng kia lên, cảm giác hơi nặng nặng. Vừa lật ra xem thì đồ vật bên trong đã tản mát ra ánh sáng trắng.

Là một khối ngọc sao? Lam Tiểu Bố cầm viên ngọc trong tay, cảm giác cực kì dịu dàng mềm mại truyền tới da tay, Lam Tiểu Bố mừng như điên. Hắn gặp may rồi, đây chính là Dương Chi Ngọc cao cấp nhất.

Hắn đã từng bán ra một khối ngọc Dương Chi không lớn lắm mà cũng thu được hai trăm triệu rồi, mà khối ngọc này còn cao cấp và to hơn nhiều, nếu như bán cho giới chơi ngọc thì không chừng giá còn hơn hai trăm triệu nữa.

Hiện tại hắn thiếu nhất chính là tiền, có tiền thì hắn cũng chẳng ở lại nơi này làm thực tập sinh vì nó quá lãng phí thời gian.

…

Lam Tiểu Bố lôi thi thể của Thành Kiến Kiệt và những đồ vô dụng ra nơi vắng vẻ chôn, sau đó lại lau dọn sạch sẽ nhà cửa, lau một lúc lâu mới thấy sáng choang như cũ.

Cho dù đã vào cảnh giới Tẩy Tủy rồi nhưng bị dày vò cả đêm khiến Lam Tiểu Bố khá là mệt mỏi, hắn quyết định nghỉ ngơi một ngày xong mới rời đi.

Lam Tiểu Bố chắc chắn khi Thành Kiến Kiệt tới tìm hắn sẽ không nói cho bất kì ai biết. Nếu hắn đã tiêu diệt được Thành Kiến Kiệt thì sẽ không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa, nếu không không sớm thì muộn cũng có ngày bị lộ. Chờ khi nào hắn vào được núi Côn Luân rồi thì có bại lộ hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

Ngủ một giấc tới xế chiều thì Lam Tiểu Bố mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Tiểu Bố, hôm nay ngươi không tới làm sao?” Quý Chính nhiệt tình nói, hiển nhiên không phải vì truy xét xem tại sao hôm nay Lam Tiểu Bố lại không đi làm.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói: “Buổi sáng dậy muộn, người lại hơi lười nên chưa tới bệnh viện.”

Đây cũng không phải ngày đầu tiên hắn không đi làm, hôm nay Quý Chính gọi cho hắn dĩ nhiên là về chuyện luận văn. Quý Chính cảm thấy đây chính là chuyện tốt, nhưng đối với Lam Tiểu Bố thì đây chính là một cái hố to.

Quý Chính vừa nghe cái cớ mà Lam Tiểu Bố tùy tiện nói liền câm nín vài giây, sau đó nói: “Tiểu Bố, ngươi có cơ hội rất lớn có thể trở thành bác sĩ chính thức, nếu không mai ngươi tới bệnh viện đi. Ta có chuyện vui lớn muốn nói với ngươi, nhất định ngươi vừa nghe sẽ cảm thấy vui ngay.”

Quý Chính đoán lúc này Lam Tiểu Bố vẫn chưa biết hắn đã trở thành danh nhân toàn cầu, chuẩn bị gọi Lam Tiểu Bố tới bệnh viện để tạo ra hắn một bất ngờ lớn.

“Chủ nhiệm Quý, có chuyện gì thì mau nói đi. Còn về chuyện công việc thì ta đang định từ chức, trước đây không lâu tôi có một người bạn tìm được một hạng mục công tác tốt nên ta muốn hợp tác với bạn mình.” Lam Tiểu Bố vẫn như trước, tìm một cái cớ không thể tùy tiện hơn.

Hắn biết thừa cái gọi là ngạc nhiên và mừng rỡ của Quý Chính là gì, loại cảm xúc ấy khi tới phiên hắn chính là kinh sợ. Lam Tiểu Bố cũng lười đi trách Quý Chính, người này có lòng tốt, mà chuyện cũng đã phát sinh rồi, nói thêm cũng trở thành nói linh tinh.

“Tiểu Bố, ngươi đã biết luận văn được giới y học đánh giá cao rồi?” Đây chính là phản ứng đầu tiên của Quý Chính.

Đừng có để ý tới Lam Tiểu Bố có tốt nghiệp hay không, chỉ cần có một bài luận văn leo lên tới chỗ Giới Y Học thì các bệnh viện tới mời Lam Tiểu Bố về làm quá nhiều, căn bản là hắn không hề thích làm.

Lam Tiểu Bố thở dài, không nói gì. Quý Chính lại nói tiếp: “Là luận văn mà chúng ta hợp tác nghiên cứu liên quan tới tai họa ngầm Lam cơ môi kháng sinh gây chết người đó, ta lo lắng ngươi không đồng ý nên mới tự chủ trương nhắc tới tên ngươi trong buổi họp lớn, dù sao ngươi cũng là tác giả đầu tiên, ta chỉ là tác giả thứ hai mà thôi. Bây giờ luận văn đã được công bố ra ngoài dẫn tới giới y học náo loạn, ngươi sẽ không thể rảnh rỗi như bây giờ nữa đâu.”

Lam Tiểu Bố không biết nên nói gì cho phải, đó là lý do Thành Kiến Kiệt tìm được hắn nhanh như thế sao. Ừm, còn có vị Lạc Thải Tư phong trận mệt mỏi bay nửa vòng trái đất chạy tới nữa. Là tác giả thứ nhất của luận văn được giới y học công nhận, không nổi tiếng mới là lạ.

Thành Kiến Kiệt thậm chí còn chẳng tốn nhiều công sức nghe ngóng cũng biết được Lam Tiểu Bố hắn đang ở nơi nào.

“Tiểu Bố?” Thấy Lam Tiểu Bố im thin thít, Quý Chính gọi lại lần nữa.

Lam Tiểu Bố thở dài: “Chủ nhiệm Quý, ngươi thật sự rất biết làm việc. Chẳng những ký tên cho ta mà còn đưa hẳn ta lên làm tác giả thứ nhất.”

“Dĩ nhiên rồi. Tuy nói bài luận văn này ta ra sức nhiều hơn ngươi, nhưng những tham số quan trọng và ý kiến đều do ngươi đưa ra, để tên ngươi ở mục tác giả thứ nhất là đúng rồi còn gì.” Quý Chính nghiêm trang nói.

“Chủ nhiệm Quý, ta vẫn phải từ chức rồi, bệnh viện ta sẽ không qua nữa, ai…” Lam Tiểu Bố nói xong liền tắt điện thoại.

Quý Chính mờ mịt nhìn âm thanh báo bận qua điện thoại, không hiểu mô tê gì.

Chỉ là hắn ta chưa kịp nghĩ rõ mọi chuyện thì cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra. Lần này chẳng những có phó viện trưởng Cố Tây Nhân mà còn có viện trưởng Trần Huân và nhân vật nổi tiếng nhất khoa chỉnh hình Hình Y Cảnh.

Chương 16: Bác sĩ Lam từ chức

“Viện trưởng Trần, phó viện trưởng Cố, trưởng khoa Hình, không phải đại hội học tập mai mới có sao?” Quý Chính nghi hoặc nhìn mấy vị đứng trước mặt.

Sau khi hắn phát biểu luận văn ở giới y học, bệnh viện Côn Hồ nhất quyết phải để hắn đứng lên tổ chức buổi họp lớn sắp tới. Quý Chính cũng đang muốn nhân cơ hội kéo Lam Tiểu Bố lên, tuy Lam Tiểu Bố chỉ là sinh viên nhưng tầm hiểu biết của hắn quá rộng. Quý Chính tin rằng chỉ cần cho Lam Tiểu Bố thời gian thì hắn chắc chắn sẽ trở thành niềm bất ngờ lớn nhất của bệnh viện Côn Hồ.

Trần Huân vội vàng nói: “Không phải chuyện của đại hội, là Lam Tiểu Bố, hắn có ở đây không?”

“Hôm nay Lam Tiểu Bố không tới.” Quý Chính đã công khai với người chuyện của luận văn, bởi vì Lam Tiểu Bố mới là tác giả đầu tiên của bài luận văn này.”

Cố Tây Nhân vội vàng nói: “Khoa trưởng Quý, ngươi còn nhớ bé gái bị thương ở chân tháng trước đã được chuyển tới bệnh viện của chúng ta không?”

Quý Chính lập tức nhớ ra bé gái trong miệng người này nói là Tiểu Mạn, hắn gật đầu nhìn Hình Y Cảnh đứng đầu sau, nói: “Nhớ, gọi là Tiểu Mạn. Haiz, cô bé phải cắt chân đúng không? Cũng không còn cách nào khác cả, ngoài biện pháp cắt chân ra thì làm gì có cách nào chữa khỏi bệnh Đông Tàm này nữa, trước mắt trên cả thế giới này không ai có thể chắn chắn có thể chữa được cả.”

Tiểu Mạn là bệnh nhân ở bệnh viện khác chuyển tới bệnh viện Côn Hồ, tới là để cho Hình Y Cảnh khám chân, nhưng tình huống của cô bé thực sự ngoài biện pháp cắt chân ra thì không còn cách nào khác. Quý Chính nói những lời này là để an ủi Hình Y Cảnh, ở bệnh viện Côn Hồ này Quý Chính cực kì khâm phục y đức của khoa trưởng Hình.

Hình Y Cảnh đứng sau cùng đột nhiên nói: “Cô bé đó chẳng những không phải cắt cụt chân mà bây giờ còn có thể đứng được rồi.”

“Cái gì?” Quý Chính khiếp sợ thốt lên, tình hình của Tiểu Mạn như nào hắn đã tận mắt nhìn thấy rồi, loại tình huống đó không thể không cắt cụt chân được.

Sau đó, hắn đột nhiên nghĩ tới một trường hợp: “Không lẽ Tiểu Mạn đã dùng chi giả?”

Hình Y Cảnh lắc đầu nói: “Không dùng chi giả, chân của cô bé thực sự đã được chữa khỏi, bây giờ đang ở trong phòng bình phục kìa.”

Quý Chính cực kì ngạc nhiên nói: “Đến cùng là vị chuyên gia nào lại có bản lãnh lớn như thế? Còn có thể chữa được bệnh Đông Tàm khó trị này?”

Hình Y Cảnh lại lắc đầu nói: “Không phải vị chuyên gia trong bệnh viện chữa, mà là bác sĩ Lam của bệnh viện chúng ta hỗ trợ chữa trị.”

“Lam Tiểu Bố sao?” Quý Chính ngẩn người, sau đó lập tức hạ giọng: “Quả nhiên…”

“Quả nhiên cái gì?” Viện trưởng Trần Huân hỏi, trong lòng hắn ta bây giờ sảng khoái tựa như được uống một ly nước đá vào ngày nắng tháng sáu vậy.

Lam Tiểu Bố và Quý Chính hợp tác làm luận văn, rồi phát biểu ở giới y học làm nổ tung thế giới, còn khiến bệnh viện Côn Hồ nổi danh theo, cái này còn chưa tính, Lam Tiểu Bố có thể một mình chữa khỏi bệnh phải cắt cụt cả hai chân. Nên biết đó chính là bệnh Đông Tàm, hoàn toàn không có cách trị. Chuyện này một khi được công bố ra ánh sáng thì ngày bệnh viện Côn Hồ leo lên hàng ngũ bệnh viện cao cấp nhất toàn cầu sẽ không còn xa.

Quý Chính chân thành nói: “Khi ta và Lam Tiểu Bố thảo luận nội vấn đề y học thì đã cảm thấy người này không đơn giản rồi. Mặc kệ là vấn đề gì hắn cũng xem qua một lượt. Ta biết hắn hiểu, cũng không biết tại sao lại hiểu. Thực ra, hắn để ta làm tác giả thứ hai của luận văn về Lam cơ môi kháng sinh là ta được dính tí hào quang của bác sĩ Lam Tiểu Bố. Công việc mà ta làm trong đó nếu hắn tùy tiện làm một mình cũng được. Nhưng công việc mà bác sĩ Lam đảm nhận lại chỉ có một mình hắn có thể làm được. Trước đó ta chỉ cho rằng bác sĩ Lam cùng lắm là nắm vững lý thuyết mà thôi, bây giờ nghĩ lại cảm thấy bản thân có mắt như mù, bác sĩ Lam chữa trị luôn nắm chắc trong tay, nếu không sẽ không lợi hại như vậy.”

“Vậy ngươi nhanh gọi người tới bệnh viện đi.” Cố Tây Nhân khó nhịn nói.

Nhưng sau khi nói xong, hắn cảm thấy lời mình hơi nặng nề, bây giờ Lam Tiểu Bố chính là bảo bối của bệnh viện, sao có thể tùy tiện gọi tới là gọi được? Vì thế liền giải thích: “Có một vị có lai lịch rất lớn tới, tình hình bệnh của hắn và Tiểu Mạn giống nhau, đều mắc bệnh Đông Tàm cả, bây giờ lại đang phải đối mặt với việc chặt cụt chân. Sau khi biết Tiểu Mạn được cứu chữa thì họ liền tới tìm bác sĩ Lam.

Nên chúng ta phải nhanh chóng lái xe đi đón bác sĩ Lam tới đây, sau đó mời bác sĩ Lam đi khám cho vị kia thử. Bác sĩ Lam lợi hại như thế…. Ta rất ngạc nhiên, ngay cả bệnh Đông Tàm mà cũng trị được.”

“Cái gì? Các ngươi nói bác sĩ Lam Tiểu Bố có thể chữa khỏi bệnh Đông Tàm sao?” Một giọng nói thanh thúy cắt đứt lời của Cố Tây Nhân.

Trong lòng Cố Tây Nhân cực kì khó chịu.

Là ai thế? Hắn ta, viện trưởng và khoa trưởng đang nói chuyện, là ai không biết điều chen vào?

Tuy nhiên, sau khi hắn ta quay đầu nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần thì lửa giận lập tức bay biến, đổi thành gương mặt tươi cười nói: “Ngươi tới đây tìm ai?”

Khí chất của Lạc Thải Tư vừa nhìn liền biết không phải người tầm thường, Cố Tây Nhân không ngừng nhắc nhở bản thân phải tươi cười nhiều hơn, tư thái thấp hơn một chút cũng không sao.

Lạc Thải Tư vội vàng nói: “Ta tới tìm bác sĩ Lam Tiểu Bố, vừa rồi các người nói bác sĩ Lam Tiểu Bố ngay cả bệnh Đông Tàm cũng trị được đúng không?”

Lúc này Quý Chính mới hiểu ai tới nơi này đều chung một mục đích là tìm Lam Tiểu Bố cả, vì thế tiếc hận nói: “Bác sĩ Lam đã nghỉ việc, sau này sẽ không tới bệnh viện nữa đâu.”

Lúc Lam Tiểu Bố làm thực tập ở đây vốn cũng chẳng trải qua thủ tục chính quy nào, bây giờ muốn từ chức thì chỉ cần nói trước một tiếng là được rồi.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đã nghĩ việc, tất cả mọi người lập tức cả kinh. Phản ứng đầu tiên của Cố Tây Nhân chính là bản thân đã tới trễ, người cũng bị bệnh viện khác mời đi.

“Tại sao ta chưa từng ký đơn xin nghỉ của hắn?” Trần Huân nghi hoặc nhìn Quý Chính.

Trần Huân theo bản năng cho rằng lấy sự lợi hại về lý thuyết và thực tiễn về y học của Lam Tiểu Bố thì chắc chắn là bác sĩ chính thức của bệnh viện Côn Hồ. Mà bất kì bác sĩ chính thức nào nghỉ việc thì đều cần hắn ta ký tên cả.

Quý Chính cười khổ nói: “Lam Tiểu Bố mới tới bệnh viện chúng ta hai tháng, còn chưa làm thủ tục nhậm chức nào cả. Thậm chí ngay cả hồ sơ cũng không có, nói là công việc tạm thời cũng được. Vậy nên hắn muốn nghỉ việc thì nghỉ, không có bất kì quy tắc nào có thể quản được cả.”

Hai vị viện trưởng ngẩn người, đây chính là trương mắt nhìn cơ hội nổi tiếng toàn cầu của bệnh viện vụt mất đó.

Không được, tuyệt đối không thể để Lam Tiểu Bố rời khỏi bệnh viện Côn Hồ được. Trần Huân vội vàng nói: “Quý Chính, ngươi mau dẫn ta đi tới nơi ở của Lam Tiểu Bố đi, ta muốn tự khuyên hắn. Nhân tài như này nếu bệnh viện chúng ta thả đi thì chắc chắn sẽ bị trời phạt.”

Lạc Thải Tư cũng ngơ theo, hôm qua cô ta vừa gặp được Lam Tiểu Bố xong, sao hôm nay đã nghỉ việc sao? Sau đó cũng vội nói: “Vậy ngài có số điện thoại của hắn không?”

Quý Chính áy náy nói với Lạc Thải Tư: “Xin chờ một chút.”

Nói xong liền bất đắc dĩ nói với Trần Huân: “Viện trưởng, ta cũng không biết Lam Tiểu Bố ở đâu, hắn tới nơi này làm đa số tiền lương đều do tiền túi của ta xuất ra, chủ yếu là để mời hắn tham gia hỗ trợ nghiên cứu Lam cơ môi kháng sinh mà thôi. Nên bình thường hắn muốn tới thì tới, muốn về thì về.”

“Vậy ngươi mau gọi cho bác sĩ Lam đi, hỏi xem địa chỉ ở đâu.” Trần Huân cuống cuồng nói.

Quý Chính gật đầu, lại bấm số điện thoại của Lam Tiểu Bố, nhưng đầu dây bên kia toàn truyền tới thanh âm tắt máy.

Mọi người trố mắt nhìn nhau, Quý Chính đành bất đắc dĩ nói: “Đúng rồi, viện trưởng có thể hỏi Tiểu Mạn đó, chân của cô bé là do Lam Tiểu Bố trị mà, chắc cô bé sẽ biết chỗ ở của Lam Tiểu Bố.”

Hình Y Cảnh cười khổ nói: “Nếu không phải có áp lực lớn đè lên người thì Thư Hồng Chi sẽ không nói chân của con cô ta là do Lam Tiểu Bố trị khỏi. Ban đầu hai người họ đã đồng ý với Lam Tiểu Bố là sẽ không làm lộ chuyện Lam Tiểu Bố chữa khỏi chân. Sau khi chúng ta ép cô ta nói ra chuyện của Lam Tiểu Bố thì không sẽ bức nhà người ta nói ra chỗ ở được nữa đâu.”

Quý Chính cũng hiểu được điều này, Thư Hồng Chi đã nói chân là do Lam Tiểu Bố trị rồi, thật ra đã ngang với nói ra hết mọi chuyện, bởi vì ai cũng biết Lam Tiểu Bố ở bệnh viện Côn Hồ, còn muốn cô ta nói ra cả chỗ ở của Lam Tiểu Bố sao?

“Viện trưởng Trần, có bệnh nhân tới…” Y tá trưởng vội vàng chạy vào khoa cấp cứu tìm viện trưởng Trần Huân.

“Người bệnh tới à, chuyện như này… Vân Vân, có phải là bệnh nhân tới từ Thâm Phủ không…” Nói được một nửa, Trần Huân mới phản ứng kịp, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Y tá trưởng vội vàng gật đầu: “Đúng thế, bọn họ đang đợi ngươi, đúng rồi, còn có bác sĩ tên là Lam Tiểu Bố nữa, gọi bác sĩ Lam Tiểu Bố mau tới đi.”

Thân là y tá trưởng, bác sĩ trong bệnh viện tên là gì cô ta dĩ nhiên biết rõ hết, chỉ có bác sĩ tên Lam Tiểu Bố này cô ta thực sự không hề biết.

Xong rồi, Trần Huân cảm thấy đầu ong ong liên tục, Lam Tiểu Bố giờ không có trong bệnh viện, hơn nữa còn xin từ chức rồi. Vừa rồi còn cảm thấy tương lai tốt đẹp, giờ chỉ cảm thấy đây là củ khoai lang nóng phỏng tay mà thôi.

Quý Chính nói: “Chúng ta đi xem người bệnh trước, sau đó lại tìm cách tìm chỗ ở của Lam Tiểu Bố.”

Mọi người cũng chỉ đành làm như vậy.

“Chờ một chút, ngươi mau đưa số điện thoại của Lam Tiểu Bố cho ta đi.” Thấy Quý Chính lãng quên sự tồn tại của mình, Lạc Thải Tư vội vàng ngăn cản.

Quý Chính liền viết một dãy số giao cho Lạc Thải Tư, hắn cũng mơ hồ đoán được nếu không tìm được Lam Tiểu Bố thì bệnh viện Côn Hồ này chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức lớn.

…

Chương 17: Đấu giá Thiên m

“Mẹ, chúng ta đã đồng ý với bác sĩ Lam rồi mà, đừng nói là do hắn trị liệu…” Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện Tể Hòa, Tiểu Mạn ngồi dựa vào đầu giường, giọng nói vừa phải tự nhiên.

Thư Hồng Chi áy náy nói: “Mẹ cũng không muốn nói đâu, nhưng mà…”

Cô nhưng mà mấy cái cũng không nói ra hết được, từ sâu trong lòng, cô hy vọng Lam Tiểu Bố có thể ra tay giúp đỡ. Giống như lúc đầu, khi nhìn thấy con gái rơi vào đường cùng thì cô tuyệt vọng biết bao. Để Lam Tiểu Bố ra tay thì người bệnh phải giãy giụa giữa sinh tử cái đã.

Cô không hề nghĩ tới Lam Tiểu Bố thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho con gái. Đừng nói là khi con gái đứng lên cô đã quỳ xuống đất như thế nào, mà khi chân con gái có cảm giác cô liền kích động mất ngủ mấy đêm liền, lúc nào cũng mở to mắt trông chừng chân của con gái.

Thư Hồng Chi không thể hiểu nổi Lam Tiểu Bố này có y thuật kinh người như vậy, tại sao lại muốn giấu không cho ai biết, lại nói lương y như từ mẫu mới đúng. Hình như Lam Tiểu Bố không giống loại người thấy chết không cứu, lúc hắn chữa trị cho Tiểu Mạn còn không nhận tiền nữa. Mà lúc đó cô cũng quên mất không đưa, chờ tới lúc nhớ ra thì người đã đi mất.

Thở dài một hơi, có một số việc không phải cô muốn để ý là được. Chân con gái có thể chữa khỏi đã là kỳ tích lớn nhất đối với cô rồi. Chờ tình hình của con gái tốt hơn một chút thì cô chắc chắn sẽ mang tiền tới hậu tạ.

…

Lam Tiểu Bố đứng dậy rửa mặt qua loa, sau đó xách túi lên lưng rồi đi. Nếu không phải cơ thể cần nghỉ ngơi thì hôm qua hắn đã đi xuyên đêm rồi.

Khối ngọc Dương Chi kia có thể đổi được một khoản tiền lớn, khoản tiền đó đủ để giúp hắn duy trì tới khi tiến vào sâu trong núi Côn Luân để tìm đĩa bay ngoài hành tinh kia.

Tu vi vẫn chưa đạt yêu cầu, cộng thêm thời gian còn thừa nên hắn sẽ tới Tân Thành sau khi rời khỏi Hồ Châu để ở tạm.

Có hai nguyên nhân khiến hắn lựa chọn Tân Thành là điểm đến, thứ nhất là hắn muốn nhanh chân tới xem tên Thương Vĩ kia, rốt cuộc là làm cái gì mà có thể tu luyện tới Tiên Thiên trong vòng hai năm ngắn ngủi? Tu vi hiện tại của hắn vẫn dừng ở Tẩy Tủy, mặc kệ là có toa thuốc rèn luyện xương cốt hay không thì hắn vẫn biết thừa trong hai năm tu luyện tới tu vi Tiên Thiên không hề dễ dàng gì.

Tên Thương Vĩ kia có thể tu luyện tới Tiên Thiên có lẽ là có bí mật nào đó. Nếu trước đó hắn ngây thơ cho rằng lên tới Tiên Thiên có bí quyết thì cho dù hắn có tiền cũng không thể lên được Tiên Thiên. Đặc biệt là ở lưng chừng Tẩy Tủy, hắn phải có đủ cả tiền và phương thuốc mới được, không ngừng tên Thương Vĩ kia có bài thuốc tổ truyền nào đó.

Thứ hai, Tân Thành là thành phố duyên hải phát triển nhất Hoa Hạ, viên ngọc Dương Chi trong tay hắn chắc chắn có thể bán ra với số tiền lớn. Số tiền này đủ để hắn chuẩn bị đồ để tiến vào núi Côn Luân. Thậm chí còn dư để hắn mua thêm dược liệu điều chế thuốc rèn luyện xương cốt nữa. Dĩ nhiên, điều kiện quan trọng là hắn phải có được phương thuốc trong tay.

Nơi bán ngọc Dương Chi được giá nhất là Thâm Phủ, nhưng đối với Lam Tiểu Bố thì chỉ cần Tân Thành có thể bán được giá vừa ý thì hắn cũng lười phải tới tận Thâm Phủ, thêm hay ít một chút tiền cũng không sao.

Còn chuyện có người đi tìm hắn thật hay không thì Lam Tiểu Bố một chút cũng không biết. Mà cho dù có biết thì hắn cũng chẳng để ý. Bây giờ hắn sợ nhất là mình vừa ló đầu ra ánh sáng đã bị vây lại, vì thế mọi hành động đều diễn ra trong âm thầm chính là cách tốt nhất. Đừng để tới lúc lén vào núi Côn Luân lại bị một đám người âm thầm đi theo thì hỏng bét.

…

Bệnh viện Côn Hồ.

Viện trưởng Trần Huân và phó viện trưởng Cố Tây Nhân giống như đứa trẻ vừa làm hỏng chuyện, đầu cúi thấp đứng trong phòng bệnh VIP nhất.

Trên giường bệnh là một thiếu niên sắc mặc tái nhợt đang nhìn chằm chằm về phía Viện trưởng, hai con mắt sung huyết tỏ ra tức giận điên cuồng.

Bên mép giường có một người phụ nữ tuổi trung niên giơ tay lên tát thật mạnh vào mặt Trần Huân, lạnh lẽo nói: “Trần Huân, nếu trong vòng hai người ngươi không mang được Lam Tiểu Bố tới chữa bệnh cho Quân Quân thì cái ghế viện trưởng này đừng ngồi nữa.”

Sắc mặt Trần Huân đỏ bừng vì bị nhục nhã, nhưng lại không dám trả lời.

Thiếu niên nằm trên giường bệnh, giọng nói bằng bằng: “Viện trưởng Trần, bác sĩ Lam không có ở đây thì ngươi gọi ta tới bệnh viện Côn Hồ làm gì? Cảm thấy ta bệnh tật dễ bắt nạt đúng không?”

Mặc dù giọng nói rất thong thả nhưng ai cũng nghe ra được hắn đang tức giận ngút trời.

Trần Huân không ngừng khinh bỉ trong lòng. Đừng có nói ta gọi ngươi tới, là do các ngươi nghe ngóng được chuyện của Tiểu Mạn nên mới chạy tới bệnh viện Côn Hồ như điên mới đúng, ông đây thèm vào đi mời các ngươi tới. Chỉ là những lời này hắn ta không dám nói ra, chẳng những vậy, còn phải cắn răng nhịn nhục đi tìm Lam Tiểu Bố nữa.

Chắc chắn Trần Huân sẽ không thể tìm thấy Lam Tiểu Bố được, vì lúc này Lam Tiểu Bố đã có mặt ở Tần Thành rồi, sim điện thoại trước đây cũng bị vứt rồi.

Bởi vì phải tra xem Thương Vĩ đang ở đây, Lam Tiểu Bố liền chọn một khách sạn gần đại học Lý Công ở Tân Thành để ở.

Lam Tiểu Bố chưa từng gặp qua Thương Vĩ, nhưng gương mặt và một ít tin tức của hắn ta Lam Tiểu Bố đã nằm lòng rồi. Thực ra ở kiếp trước, sau khi Thương Vĩ bị mang lên đĩa bay một mình thì tin tức của hắn ta đã bị công khai hoàn toàn, người không biết thực ra chỉ có vài người mà thôi.

Lam Tiểu Bố còn chưa đi tới tòa nhà của khoa Vật lý điện tử, thậm chí còn chưa kịp hỏi ai thì đã nhìn thấy Thương Vĩ rồi. Bộ dáng người này không tệ lắm, nhưng hai lỗ tai một lớn một nhỏ rất dễ thấy, trên sống mũi cũng có một sợi giây đỏ nữa.

Thời điểm giảng bài, Lam Tiểu Bố ngồi ở sau Thương Vĩ một đoạn. Cũng phát hiện người này là một học sinh giỏi, đi học nghe giảng cực kì chuyên chú, căn bản không thể nhìn ra được một điểm khác biệt nào từ người này cả.

Theo dõi tới trưa, Lam Tiểu Bố vẫn chưa có cơ hội ra tay. Lam Tiểu Bố nghĩ tốt nhất là chờ tới khi Thương Vĩ tan học, sau đó hắn sẽ tìm một nơi kín đáo đánh cho tên này một gậy rồi mới tra hỏi.

Hiển nhiên, Thương Vĩ là một học sinh giỏi, ngoài giờ học và trong giờ học hắn ta đều cực kì ít ra ngoài hoạt động. Nghe nói người này xuất thân từ Thương gia với gia nghiệp rất lớn, mà Thương gia lại là gia tộc nổi tiếng trong Tân Thành, nhưng hắn không thể nhìn ra được một chút khí thế thiếu gia nào trên người tên Thương Vĩ này cả.

Mãi tới trưa Lam Tiểu Bố mới tìm được một cơ hội. Hình như Thương Vĩ vừa nhận được điện thoại, vừa nghe xong liền vội vã đi tới nơi yên tĩnh để nghe tiếp. Dĩ nhiên Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ lỡ loại cơ hội này, vì thế liền nhanh chóng bám theo đằng sau.

“Chú Hùng, hiện xung quanh không còn ai cả, là chuyện gì?” Thương Vĩ nhìn trước ngó sau, thấy không có ai mới dùng tay che điện thoại, vội vàng hỏi.

Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì chú Hùng tuyệt đối không gọi cho hắn ta. Thương Phi Hùng là sự tồn tại thần bí nhất Thương gia, rất nhiều người trong Thương gia đềi không biết Thương Phi Hùng đang làm gì. Thương Vĩ là con trai trưởng, cũng là người thừa kế tương lai của Thương gia, dĩ nhiên cũng biết rõ công việc mà Thương Phi Hùng đang phụ trách là gì.

Đây là người phụ trách tất cả công việc trong giới hắc đạo hoặc một số nhân vật nguy hiểm khác của Thương gia, có thể nói, Thương gia có thể có được địa vị hiển hách trong Tân Thành như hiện tại có quan hệ rất lớn tới vị Thương Phi Hùng này. Hai tay Thương Phi Hùng nhuốm đẫm máu tươi, từng giết qua rất nhiều mạng người.

Bên kia điện thoại truyền tới tiếng cười của Thương Phi Hùng: “A Vĩ, tối nay sẽ có một sự kiện lớn, ta sẽ mang con đi xem một chút.”

“Sự kiện lớn gì cơ ạ?” Thương Vĩ nói theo bản năng.

Lam Tiểu Bố tránh ở một bên dùng hết khả năng để nghe lén, dù gì tu vi của hắn đã tới Tẩy Tủy rồi, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng nghe được sự kiện lớn và buổi tối mà thôi. Trái lại, lời của Thương Vĩ thì hắn có thể nghe thấy rõ ràng, lúc này Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng người này có thể hỏi rõ ra một chút.

Giọng Thương Phi Hùng ngưng trọng hơn rất nhiều: “Tối nay là sự kiện bán đấu giá lớn nhất toàn cầu của Thiên âm, địa điểm tổ chức là Tân Thành. Buổi tối sẽ xuất hiện rất nhiều nhân vật lớn mà con chưa từng gặp, ngoài ra cũng có rất nhiều bảo bối hiếm có. Con và ta đều là tương lai của Thương gia, sự kiện này vẫn nên để con biết một chút mới phải.”

Thương Vĩ đã từng nghe nói qua buổi đấu giá Thiên âm, vì thế không chút do dự đáp: “Vâng, chú hùng, bây giờ ta sẽ rời trường sau đó đi cùng với ngươi.”

Giọng nói của Thương Phi Hùng lập tức truyền tới: “Bây giờ không vội, buổi tối ta sẽ tới trường học đón con.”

Thương Vĩ tắt điện thoại xong thì rời đi, Lam Tiểu Bố cũng không theo dõi hắn ta nữa. Hắn đã nghe được những từ mấu chốt, đấu giá Thiên âm, còn có buổi tối tới đón Thương Vĩ.

Nếu buổi tối tới đón Thương Vĩ thì Lam Tiểu Bố hắn dĩ nhiên sẽ đi theo cùng.

Còn mấy chữ đấu giá Thiên âm kia hắn rất quen thuộc. Sau khi giết Thành Kiến Kiệt xong liền lấy được tấm thẻ ngân hàng màu đen, bên trên có bốn chữ màu vàng đấu giá Thiên âm.

Tấm thẻ bài kia hiện đang nằm trên người, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy nó ra.

Thứ khiến Lam Tiểu Bố kinh dị không ngừng là trên tấm thẻ này, ngoài bốn chữ màu vàng kia thì lại nhiều thêm một hàng chứ “ngày 15 tháng 12, số 29 đường Vọng Giang thành phố Tân Thành, đấu giá cấp S”.

Ngày 15 tháng 12 chính là hôm nay. Lam Tiểu Bố suy đoán, chắc hẳn đấu giá Thiên âm hôm nay sẽ cử hành một buổi đấu giá quy mô lớn, không biết muốn vào được nơi đó có cần phải có tấm thẻ chứng minh thân phận hay không.

Mặc kệ là phải hay không thì hắn vẫn nên đi xem thử trước rồi nói sau. Nếu tốt hơn thì càng tốt, hắn lập tức truy theo dấu vết của Thương Vĩ.

Khi quay lại khách sạn, Lam Tiểu Bố dịch dung thành một người đàn ông trung niên. Lấy kinh nghiệm sống cũng sự trải đời của mình, hắn dịch dung thành một người đàn ông trung niên mà không cảm thấy một chút mới lạ nào.

Chương 18: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố

Đường Vọng Giang cách đại học Lý Công hơi xa, Lam Tiểu Bố tới trước thời hạn, hắn lần theo địa điểm, nếu thấy không đúng thì còn có đủ thời gian để trở về nữa.

Đây là một khu phố cũ không sầm uất cũng không quá tiêu điều, hai bên đường cũ kĩ là những cửa hàng có niên đại lâu năm cùng những quán ăn từ lâu. Lam Tiểu Bố đi thẳng một đường, phát hiện mặc kệ hắn cất công tìm kiếm thế nào thì số nhà cuối cùng cũng là 290, lấy đâu ra 291 như trong tấm thẻ?

Vì không cam lòng nên Lam Tiểu Bố đang đi tìm lòng vòng quanh số nhà 290 nhiều lần, nhưng vẫn không thể tìm thấy bóng dáng của số nhà 291 đâu. Khi hắn định tìm chủ cửa hàng số nhà 290 để hỏi thì thấy một tên đàn ông mặc áo che gió màu đen đi tới cửa số nhà 290, sau đó đốt một điếu thuốc thơm.

Lam Tiểu Bố dừng lại theo bản năng, nhà số 291 quả nhiên đặc biệt, nếu hắn ngây thơ đi hỏi thật thì không phải sẽ khiến người khác biết hắn là người mới vừa lấy được thẻ đấu giá Thiên âm hay sao?

Lam Tiểu Bố làm như không có chuyện gì xảy ra rồi rời đi, đi tới một quán ăn nhỏ khá xa gọi vài món ăn và vài chai bia.

Hắn đoán, nếu tấm thẻ đấu giá Thiên âm trong tay không phải giả thì buổi đấu giá Thiên âm kia chắc chắn là ở chỗ này. Nếu đã ở chỗ này thì hắn không cần phải quay lại chờ Thương Vĩ nữa, bởi vì Thương Vĩ chắc chắn cũng sẽ tới đây.

Một tiếng trôi qua, Lam Tiểu Bố phát hiện người đàn ông mặc áo chắn gió màu đen kia vẫn còn đang hút thuốc lá liền biết bản thân cẩn thận là đúng. Tên đó chắc chắn có vấn đề, nếu không việc gì phải đứng hút thuốc ở đó liên tục hơn một tiếng chứ?

Lúc này, Lam Tiểu Bố quyết tâm ở lại chờ Thương Vĩ tới, chờ được người tới thì hắn sẽ bám theo đằng sau hắn ta. Mặc kệ số nhà 291 ẩn giấu ở chỗ nào thì muốn đi tới nhà số 291 cũng phải đi qua trước mắt hắn.

Lại thêm một tiếng trôi qua, người đàn ông mặc áo khoác đen vẫn chưa rời đi, trái lại còn khiến Lam Tiểu Bố nhìn ra được một chút đầu mối. Có hơn mười người đã tiến vào một hầm đậu xe tư nhân, thứ khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là những người này khi vào trong bãi đậu thì không phải đi xe vào bãi, mà là đi bộ vào. Càng khiến hắn nghi ngờ hơn là những người này đi vào, đa số đều đeo khẩu trang, không thì cũng đeo kính râm bản to và đội mũ kín mặt.

Bãi đậu xe đó vừa rồi Lam Tiểu Bố cũng thấy rồi, trên bảng hiệu là bãi đậu xe tư nhân, bên cạnh còn đánh dấu tạm ngừng sử dụng. Bên ngoài bãi đậu xe rất thoáng, cũng không có cửa. Trái lại, khi tiến vào bãi đậu xe xong thì bên trong hình như còn có một cái cửa khác.

Một mình uống bia mà hết hơn hai tiếng, ở lại nữa cũng không thích hợp. Lam Tiểu Bố tính tiền xong liền đeo khẩu trang và kính râm lên, đi về phía bãi đậu xe tư nhân kia.

Khi Lam Tiểu Bố đi qua số nhà 290, hắn cảm nhận được tầm mắt của tên đàn ông áo khoác đen rơi vào trên người mình. Mặc dù hắn không quay đầu nhìn lại nhưng trực giác của võ giả nhắc nhở hắn bản thân không cảm ứng sau.

Cho tới khi Lam Tiểu Bố vào được bãi đậu xe tư nhân thì tên áo khoác đen kia cũng không ngăn hắn lại.

Vừa tiến vào bãi đậu xe, Lam Tiểu Bố liền thở phào nhẹ nhõm. Bên cửa sâu bên trong bãi đậu xe không có ai trông chừng, nhưng cửa vẫn đang đóng. Hơn nữa cửa không phải thanh chắn thường thấy như bình thường mà là loại cửa sắt. Trên cửa còn có dấu hiệu loang lổ lâu năm nữa. Ngay khi Lam Tiểu Bố cò đang nghi ngờ, hắn nhìn thấy một nơi để cà thẻ. Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy thẻ đen đấu giá Thiên âm ra chà một cái.

“Tích.” một tiếng vang lên, sau đó cửa sắt mở ra ngay lập tức. Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn đã đoán đúng rồi.

Cửa sắt vừa mở ra hắn đã nhìn thấy bảng số, số 291 đường Vọng Giang. Hắn thầm mắng trong lòng, không biết não người nghĩ ra trò này phải to tới mức nào mới có thể nghĩ tới che bảng số ở đằng sau cửa sắt đây?

Trước mặt là một con đường xi măng rộng khoảng 3 mét, đường xi măng hơi dốc xuống tận bên dưới. Lam Tiểu Bố đi khoảng hơn mười mét thì bên cạnh liền xuất hiện một cái cửa. Mặc dù con đường xi măng vẫn kéo dài xuống bên dưới nhưng Lam Tiểu Bố không hề do dự mở cánh cửa kia ra. Đây chính là trực giác, Lam Tiểu Bố cảm thấy nếu cứ đi thẳng xuống tiếp thì chính là nhà để xe thực sự, còn cái cửa này mới chính là nơi hắn muốn đi.

Quả nhiên, khi vừa tiến vào cánh cửa thì lại gặp một cánh cửa phải cà thẻ tiếp. Lam Tiểu Bố lại lấy thẻ đen đấu giá Thiên âm ra cà để mở cánh cửa này.

Cửa vừa mở ra, cảnh tượng rộng rãi trước mắt trở nên khác hẳn.

Một cái thảm đỏ trải dài tới một căn phòng rất lớn. Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng tham gia một buổi đấu giá nào thì bây giờ chỉ cần liếc một cái cũng biết đại sảnh này chính là phòng đấu giá.

Cửa và các góc đều có người đứng, những người này không một ai tiến lên hỏi hay là ngăn cảnh Lam Tiểu Bố cả.

Khán phòng có rất nhiều chỗ ngồi, tất cả ghế đều là loại tựa lưng êm cả, thoạt nhìn là để mọi người tùy chọn chỗ ngồi. Trước mặt tiến vào một số người, có người ngồi, có người không, tất cả đều đang ôn chuyện với những người quen biết. Lam Tiểu Bố không vào chỗ ngồi vội, hắn đứng im trong một góc đợi Thương Vĩ tới.

Mặc dù xung quanh có rất nhiều vệ sĩ ngầm đang ẩn giấu nhưng Lam Tiểu Bố đứng một mình lại không có một ai tới quấy rầy.

Mọi người lục tục đi vào, một vài người vừa vào liền ngồi xuống ghế, phòng đấu giá nhanh chóng ngồi đầy hơn nửa. Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm từng người đi vào, hắn tin chắc Thương Vĩ sẽ thay đổi dung mạo giống như hắn, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được người này.

Chương 19: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố (2)

Qua thêm hơn nửa tiếng nữa Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy Thương Vĩ. Thương Vĩ cũng đeo một cái kính râm, đeo khẩu trang che kín mặt mũi. Quần áo đổi thành một bộ quần áo bình thường màu cà phê. Mặc dù không lộ mặt ra một tí nào nhưng Lam Tiểu Bố vừa nhìn thấy đã nhận ra được ngay.

Đi phía trước Thương Vĩ là một người đàn ông trung niên thân thể cường tráng, người này không hề che mặt, cả mặt toàn là râu.

Lam Tiểu Bố chờ Thương Vĩ đi qua mình rồi mới đi theo sau lưng hắn ta.

Tới buổi đấu giá chỉ là suy nghĩ nhất thời, hoặc là nói, nếu Thương Vĩ không tới thì Lam Tiểu Bố chưa chắc sẽ tới nơi này. Trên người hắn không có tiền, tới đây là để nhìn mà thôi. Đi theo sau Thương Vĩ là muốn chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ theo dõi hắn ta tới tận trong nhà hắn ta.

Tại sao trong hai năm ngắn ngủi Thương Vĩ đang tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, trước đây Lam Tiểu Bố không có quá nhiều khái niệm với chuyện này, nhưng sau khi hắn bắt đầu tu luyện thì trong lòng thầm chắc chắn sau chuyện này còn có một bí mật động trời khác.

Nhìn gương mặt đầy râu và dáng dấp của người đi trước thì có lẽ đây chính là chú Hùng trong miệng Thương Vĩ. Lam Tiểu Bố chờ Thương Vĩ cùng chú Hùng ngồi xuống thì mới ngồi xuống hàng ghế ngay phía sau.

Hội đấu giá còn chưa bắt đầu, Lam Tiểu Bố ngồi sau lưng hai người nghe ông chú râu quai nón giải thích một lượt chuyện về đấu giá Thiên âm, người tới nơi này có có những danh nhân thâm niên, đồng thời mở mang một chút hiểu biết của hắn về đấu giá Thiên âm này.

Đấu giá Thiên âm là hội đấu giá cao cấp nhất thế giới, mỗi lần xuất hiện đều là những bảo vật mà cả thế giới phải nhìn chăm chú. Tuy nhiên, đấu giá Thiên âm cũng phân chia đẳng cấp, cấp S Thiên âm đã coi là rất cao rồi nên tối nay chắc chắn sẽ xuất hiện thứ tốt. Người có thể tới đấu giá Thiên âm đều là nhân vật tai to mặt lớn, không phải có tiền là được vào.

Những bảo bối như Dạ Minh Châu, Kim Cương bảy màu Nam Phi, bảo vật tăng thọ đều từng xuất hiện trong buổi đấu giá Thiên âm cả.

Khi Lam Tiểu Bố đang hăng hái nghe giải thích thì đèn trong khán phòng đột nhiên tối lại, chỉ còn một vài cái đèn chiếu lên đài đấu giá. Ghế ngồi xung quanh không biết ngồi đầy hơn bảy phần từ khi nào, điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy phán đoán trước đây của hắn đã sai, có lẽ cửa vào không chỉ có một cái.

Một cô gái mặc kỳ bào * mỉm cười nói: “Hoan nghênh khách quý lâu năm đã tới tham gia hội đấu giá lần này, thật ra cuộc đấu giá cấp S lần này của đấu giá Thiên âm rất ít khi làm như hôm nay, mới phát tin tức một ngày mà đấu giá đã bắt đầu rồi. Có lẽ rất nhiều quý khách không hiểu nhưng ta sẽ đại diện cho bên đấu giá nơi này giải thích qua một chút. Sau khi kết thúc buổi đấu giá lần này thì trong vòng một năm tiếp theo, chúng ta sẽ không cử hành bất kì buổi đấu giá nào nữa…”

(*Kỳ bào: Một loại áo của dân tộc Mãn, Trung Quốc.”

Sau khi lời này vang lên, phía dưới không ngừng có người nhỏ giọng nghị luận. Lam Tiểu Bố nghe thấy có người nói đấu giá Thiên âm một năm ít nhất cũng sáu lần, có năm còn tổ chức tận mười hai lần. Mà lần đấu giá này, sau khi xong thì trong vòng một năm sẽ không tổ chức hoạt động đấu giá nữa, chỉ sợ bảo vật không hề tầm thường.

Cô gái mặc kỳ bào không giải thích thêm, mà nói: “Để tiết kiệm thời gian của mọi người, buổi đấu giá sẽ bắt đầu ngay lập tức. Vật phẩm thứ nhất là một bức Tiệm Hành Đồ, có là còn có người không biết tới bức họa này. Để ta giới thiệu sơ lược qua một chút, bức họa này là do danh họa của Minh triều, Nhất Thiện Sơn Thủy. Giá khởi điểm là năm trăm nghìn tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười nghìn tệ, buổi đấu giá bắt đầu…”

Lam Tiểu Bố không tham gia đấu giá, nhưng cũng biểu một chút quy định của đấu giá. Dưới tình huống này, bên đấu giá sẽ cố gắng tuyên truyền để nâng vật phẩm lên giá trị cao nhất có thể đạt được. Mà cô gái trên kia mới giới thiệu tên họa sư và niên đại xong liền kết thúc luôn.

Điều khiến Lam Tiểu Bố không ngờ là người giành mua bức họa này rất nhiều, cuối cùng có người dùng hơn bảy triệu sáu trăm tệ mua đi.

Sau khi những vật phẩm đấu giá xuất hiện, cô nàng chủ trì buổi đấu giá đều chỉ giới thiệu sơ lược, mà mỗi món đồ đều mang tới tranh đoạt rất lớn. Trong đó còn có một vật phẩm là xá lợi* của phật môn được mua với giá hai trăm triệu tệ.

(*Xa lợi: Tro xương nhà Phật.)

Thoạt nhìn, đồ mà buổi đấu giá bán đều không phải hàng giả, chắc chắn toàn là hàng thật cả, nếu không sẽ không bị tranh cướp tới mức này.

Lam Tiểu Bố không có tiền, tới đây cũng là để xem náo nhiệt. Mục đích chủ yếu của hắn là nhìn chằm chằm Thương Vĩ. Tuy nhiên chú Hùng đang ngồi bên cạnh Thương Vĩ kia chưa từng ra tay, thậm chí còn chưa từng báo giá lần nào.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo là một phương thuốc, nghe nói là loại được truyền thừa từ thời thượng cổ, có thể để người tu luyện nội công rèn luyện gân cốt…”

Cô gái mặc kỳ bào chủ trì còn chưa nói dứt lời thì Lam Tiểu Bố đã chấn động. Hắn đột nhiên hối hận vì trước đây không bán hết ngọc Dương Chi luôn. Đó chính là vật mà hắn mong muốn đó, phương thuốc rèn luyện gân cốt của võ giả nội công. Hắn đã tiến bộ rất nhanh khi ở giai đoạn Thối Kính, nhưng từ khi bước vào cảnh giới Tẩy Tủy thì tiến độ đã dừng lại. Hắn đoán chắc sẽ không có phương thuốc đó đâu, mà mục đích hắn tới nơi này tìm Thương Vĩ không phải là vì muốn biết bí mật giúp hắn ta tiến vào cảnh giới Tiên Thiên hay sao?

Mà giờ hắn còn chưa tìm được nguyên nhân giúp Thương Vĩ bước vào Tiên Thiên thì lại gặp phương thuốc Tẩy Tủy, điều này khiến Lam Tiểu Bố ham muốn tới phát điên, nhưng mà hắn lại không có tiền.

Không đúng, hắn nhìn thấy phương thuốc, mà Thương Vĩ cũng đang ở đây. Không lẽ là do Thương Vĩ mua được phương thuốc nên mới có thể bước vào Tiên Thiên nhanh như vậy?

Lam Tiểu Bố lập tức thu liễm tinh thần, đặt tầm mắt lên ông chú râu quai nón bên cạnh Thương Vĩ.

Chương 20: Đánh cướp

“Bởi vì đây là phương thuốc được truyền từ thời thượng cổ nên hiện tại nó có tác dụng gì không thì bên đấu giá chúng ta không dám bảo đảm. Cộng thêm có được phương thuốc này không hề dễ dàng, số tiền khởi đầu là năm mươi triệu tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một triệu tệ, hiện tại bắt đầu đấu giá…”

Điều khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, dựa theo kinh nghiệm từ những vật phẩm trước, chỉ cần sau khi cô gái mặc kỳ bào kia nói xong thì sẽ xảy ra cảnh tượng tranh mua kịch liệt, nhưng sau khi người chủ trì nói xong thì lại không thấy có ai giơ bảng đấu giá cả.

Nhưng rất nhanh Lam Tiểu Bố đã phản ứng kịp, phương thuốc này cực kì quý giá đối với hắn, thậm chí năm mươi triệu tệ vẫn rẻ chán, tuy nhiên đối với những người khác thì lại không quý giá tới vậy. Huống hồ bây giờ còn là thời đại Mạt Pháp*, phương thuốc này có hiệu nghiệm hay không thì không có ai dám bảo đảm cả, hơn nữa lời không dám đảm bảo lại được chính người chủ trì của đấu giá Thiên âm nói ra nữa.

(* Mạt Pháp, trong tư tưởng Phật giáo Đại thừa Đông Á nhất là Tịnh độ tông, là từ chỉ giai đoạn ở đó các giáo lý mà Phật dạy trở nên mai một và chỉ còn hình thức. Trong giai đoạn Mạt Pháp đa số tu sĩ và tín đồ không hiểu hoặc hiểu sai Phật pháp.)

Có lẽ danh tiếng của đấu giá Thiên âm rất tốt nên những lời người chủ trì nói căn bản là sự thật. Nếu người chủ trì đã không dám đảm bảo tác dụng của phương thuốc thì có lẽ giá trị của nó cũng không lớn thật.

Đúng là như vậy, hiện tại địa cầu bị ô nhiễm nghiêm trọng, nguyên khí thì không có nổi một chút, người có thể tu luyện ra nội công không nhiều. Nhưng cái này rất ít người biết. Điều này khiến Lam Tiểu Bố hối hận không thôi, hận bản thân không bán ngọc Dương Chi để mua phương thuốc này.

Đúng lúc này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Thương Vĩ và ông chú râu quai nón đi cùng giơ tấm thẻ bài nâng giá lên.

Lam Tiểu Bố nắm chặt tay, hắn đoán không sai mà, quả nhiên phương thuốc này đã bị nhà Thương Vĩ mua đi, đây chính là thứ có thể bảo đảm cho Thương Vĩ có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên về sau.

Dường như hành động của hai người này đã trở thành hiệu ứng mắt xích, sau khi ông chú râu quai nón ra giá xong thì lại có người ra giá tiếp, thậm chí không chỉ có một người.

Cho tới khi cô nàng chủ trì gọi giá lên tới tám nghìn bốn triệu thì Lam Tiểu Bố bắt đầu cảm thấy lo lắng trong lòng. Mặc dù hắn biết phương thuốc này tám phần mươi bị Thương gia mua được nhưng hắn vẫn khá bận tâm. Nếu Thương Vĩ có thể mua được thì sau này hắn cũng còn cơ hội đoạt được. Nhưng để người khác mua được, mà hắn ngay cả người đó là ai cũng không biết thì nên làm thế nào bây giờ?

Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng liền hạ quyết tâm, mặc kệ là ai lấy được thì phương thuốc này nhất định phải là của hắn. Không có phương thuốc này thì hắn không thể vào sâu được trong núi Côn Luân, không vào được sâu trong núi Côn Luân thì sao hắn có thể tránh khỏi cuộc chiến hạt nhân địa cầu được? Không có chuyện gì lớn hơn chuyện này được.

“Chú Hùng, thứ này sắp lên tới một trăm triệu tệ rồi, chúng ta còn muốn tăng giá không?” Thương Vĩ nhỏ giọng nói bên tai ông chú râu quai nón.

Lam Tiểu Bố thầm nói trong lòng, tăng giá đi, nhanh tăng giá đi.

Chú Hùng hừ một cái, không buồn để ý tới Thương Vĩ mà thay vào đó, cầm bút viết một cái giá mới.

“Có người ra giá một trăm triệu tệ, còn ai muốn tăng giá nữa không? Bây giờ giá tiền đã là một trăm triệu…” Cô gái chủ trì gọi giá mấy tiếng, cuối cùng cũng không còn ai tăng giá nữa.

“Một trăm triệu tệ một lần… Một trăm triệu tệ hai lần… Một trăm triệu tệ ba lần… Kết thúc!” Nữ chủ trì gõ búa một cái.

Chú Hùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhỏ giọng nói: “Con không hiểu đâu, chờ khi về con sẽ biết.”

Trở về mới biết? Lam Tiểu Bố khó hiểu, chẳng lẽ Thương gia cũng biết nguyên khí thiên địa có thể tu luyện được?

Những vật phẩm đấu giá phía sau như nào Lam Tiểu Bố không để ý, toàn bộ sự chú ý hiện tại đều đặt vào trên người Thương Vĩ và ông chú râu quai nón.

Khi hội đấu giá kết thúc đã là rạng sáng, Lam Tiểu Bố bám sát theo chú Hùng và Thương Vĩ rời khỏi phòng đấu giá,

Cửa vào phòng đấu giá là hầm để xe tư nhân, mà cửa ra lại biến thành một trung tâm giải trí hai tầng.

Thương Vĩ và ông chú râu quai nón kia dĩ nhiên là lái xe tới đây, xe dừng trước cửa trung tâm giải trí, là một chiếc xe rất bình thường.

Tay chú Hùng vừa đặt vào tay mở cửa xe, cửa còn chưa kịp mở thì hắn ta chợt quay đầu lại. Cuộc sống trong bóng tối nhiều năm khiến hắn ta cảm thấy có người đang theo dõi họ. Chỉ là hắn ta vừa quay đầu lại thì quả đấm của Lam Tiểu Bố đã phi tới, đồng thời giọng của hắn cũng truyền tới: “Xin lỗi, đánh cướp.”

Cướp đồ của hắn ta à? Thương Phi Hùng tức điên, suýt nữa thì bật cười vì giận dữ. Đã đi cướp lại còn cướp tới trên đầy Thương Phi Hùng hắn, chắc chắn là muốn tìm chết đây mà. Trong vòng xã hội đen không ai không biết Thương Phi Hùng hắn là võ giả nội công chứ? Hơn nữa gần đây thực lực của hắn ta tăng mạnh, gần như đột phá được nội công rồi.

Cơ thể Thương Phi Hùng lắc nhẹ một cái, quả đấm của Lam Tiểu Bố suýt thì đấm vào không khí thì đột nhiên cánh tay hắn cong lên, trực tiếp chụp về phía túi tiền của Thương Phi Hùng.

Thương Phi Hùng than không ổn trong lòng, đối phương không giống như muốn đánh hắn một đòn nghiêm trọng rồi mới cướp đồ, mà là muốn cướp đồ trực tiếp luôn, mà một quyền vừa rồi chỉ là chiêu giả mà thôi. Không ngờ hắn ta lại phạm loại sai lầm cấp thấp như này, nội tâm Thương Phi Hùng hối hận tới phát điên.

Chỉ là lúc này Thương Phi Hùng đã vận dụng hết cơ thể rồi, nhất thời không thể xoay người được. Chỉ có thể giương mắt nhìn tay Lam Tiểu Bố dùng tay chộp về phía túi tiền của hắn ta, sau đó dùng lực kéo một cái.

“Xoẹt.” Một tiếng xé vang lên, túi tiền của Thương Phi Hùng đã bị Lam Tiểu Bố cướp đi.

Chương 21: Đánh cướp (2)

Lúc này Thương Vĩ mới kịp phản ứng, hắn ta lập tức xông lên tóm Lam Tiểu Bố. Còn Lam Tiểu Bố ngay cả đầu cũng không quay lại, đá một cước vào đầu gối Thương Vĩ, hắn ta hét thảm một tiếng rồi quỳ sụp xuống. Bây giờ, Thương Vĩ ở trong mắt Lam Tiểu Bố chỉ là một mâm cơm chờ đá đổ.

Khi Thương Phi Hùng quay được người lại thì vẫn phải chịu cảnh trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố chuồn mất.

Từ phương diện thân thủ và tốc độ của Lam Tiểu Bố, Thương Phi Hùng khẳng định bản thân không thể đuổi kịp được đối phương.

Người này chắc chắn là võ giả tu luyện nội công. Chính vì đối phương tu luyện nội công nên hắn ta mới phạm phải sai lầm này. Một quyền vừa rồi của đối phương thực sự mang theo cả sát ý, nếu hắn ta không xoay người né tránh thì nói không ngừng chiêu giả kia sẽ thành thật.

Nhưng đồ của Thương gia hắn dễ cướp như vậy sao?

“Chú Hùng, đồ bị cướp rồi sao?” Thương Vĩ ngồi dưới đất, hai tay che đầu gối, đầu thì nhớ lại những vật đã mua được ở hội đấu giá.

“Xương đầu gối của ngươi chỉ sợ đã vỡ hết rồi, bây giờ chúng ta tới bệnh viện trước, chuyện này nói sau.” Thương Phi Hùng rút điện thoại bấm số.

Thương Vĩ là thiếu gia chủ của Thương gia, cũng là tương lai của Thương gia, tuyệt đối không được để hắn ta xảy ra chuyện được.

…

Lam Tiểu Bố phi nhanh một đường, hắn biết phán đoán của mình đã chính xác.

Ông chú trung niên râu quai nón kia dám mang đồ đi ra, thậm chí còn tự lái xe thì chắc chắn không phải hạng người tầm thường, chỉ sợ sẽ không yếu hơn so với Thành Kiến Kiệt là bao. Cho dù hắn có thể đánh bại đối phương thì cũng không thể ra tay một thời gian dài ở nơi đó được.

Vì thế ngay từ đầu Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ tới việc dùng thực lực để trấn áp đối phương rồi mới cướp phương thuốc, mà mục tiêu chính của hắn chính là phương thuốc. Còn chuyện tại sao trước khi chạy lại đạp một cước vào đầu gối Thương Vĩ là vì giải tỏa khó chịu trong lòng mình.

Tên rác rưởi Thương Vĩ này mang theo cường giả ngoài hành tinh tới địa cầu, khiến cho toàn đại cầu trở thành nô lệ của chúng, hoàn cảnh sinh tồn của mọi người trong hoàn cảnh ô nhiễm phóng xạ khi ấy đủ để khiến tên chết dẫm này chết một trăm lần cũng không quá đáng.

Sau khi Lam Tiểu Bố quay về liền trả phòng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Tân Thành. Nhưng hắn phát hiện bản thân đã muộn, hiện tại khắp Tân Thành đều là cảnh sát, vào Tân Thành rất dễ, nhưng muốn ra thì phải trải qua kiểm soát cực kì nghiêm khắc. Có thể thấy năng lực của Thương gia ở Tân Thành lớn tới mức nào mà có thể dùng lực lượng lớn như vậy chỉ để tìm một người.

Lam Tiểu Bố trốn vào một cửa hàng tổ hợp, làm bộ nhìn điện thoại trưng bày trong một cửa hàng điện thoại di động, trong lòng cũng cực kì nóng nảy.

“Cô ta ỷ vào thân phận của mình, cho là không ai quản được mình cả, ha, bây giờ để ta nhìn xem cô ta còn có chiêu gì. Cho dù thân phận của cô ả Tô Sầm kia có cao hơn nữa thì cùng lắm vẫn là phụ nữ giống chúng ta mà thôi. Mà phụ nữ của Tô gia đều mang kiếp con ngựa. Ta cũng không ngoại lệ, mà ả Tô Sầm kia cũng không ngoại lệ.”

“Sự thật vốn dĩ là như vậy, còn một năm nữa cô ả sẽ tốt nghiệp, ta muốn nhìn xem bác cả sẽ bao che nàng ta thế nào, Lâu Như Ngọc của Lâu gia tên thật sự rất dễ nghe, thật ra so với rác rưởi cũng…”

“Đừng nói ở chỗ này, chờ về lại nói tiếp.”

Cuộc nói chuyện cách đó không xa dẫn tới sự chú ý của Lam Tiểu Bố, thực ra, lời hắn chú ý không phải lời này, mà là cái tên Tô Sầm kia.

Lúc này, dường như Lam Tiểu Bố quên mất bản thân đang lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, sự chú ý của hắn hoàn toàn đặt vào cuộc nói chuyện của hai cô gái kia.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã phân tích được một chút dấu vết từ nội dung nói chuyện của hai cô gái kia.

Quan hệ của hai người này là cô cháu, cô gái trẻ tuổi hơn hình như là chị họ của Tô Sầm. Cô ta gọi người lớn tuổi hơn một chút là cô. Nhìn dáng dấp của cô gái lớn tuổi hơn kia hình như là tiền bối của Tô Sầm trong trường Đại học. Có lẽ là được gả tới Tân Thành, mà cô gái trẻ tuổi lại là cháu gái tới Tân Thành chơi.

Nghe lời hai người này thì có lẽ sau khi Tô Sầm tốt nghiệp đại học sẽ bị Tô gia gả cho Lâu Như Ngọc của Lâu gia.

Đáng tiếc nội dung cuộc nói chuyện của hai người này quá ít, Lam Tiểu Bố không thể lấy được nhiều tin tức hơn.

Nhưng ngần này với hắn là đủ rồi, bây giờ hắn đột nhiên nghi ngờ vì chuyện này mà năm đó Tô Sầm đột nhiên tới huyện nhỏ kia tìm hắn, hơn nữa còn đòi gả cho hắn.

Lâu gia sao? Là Lâu gia ở Đông Khánh?

Nếu là Lâu gia ở Đông Khánh thì cho dù địa vị của Tô gia ở Hải Dương có cao thế nào chăng nữa thì cũng không thể đối đầu lại được. Khó trách Tô gia lại muốn hy sinh Tô Sầm để nịnh nọt Lâu gia, tuy nhiên trong lòng Lam Tiểu Bố có một loại trực giác, chuyện này không thể đơn giản như vậy được.

Nghe nói Tô Sầm là cô cháu gái dòng chính được gia chủ Tô Thiện của Tô gia ở Hải Dương yêu quý nhất, nhưng sau khi Tô Sầm gả cho hắn xong thì cả đời không hề nhắc tới chuyện Tô gia, có thể thấy giữa Tô Sầm và Tô gia đã xảy ra vấn đề lớn nào đó.

Lam Tiểu Bố hít một hơi, đời trước hắn không thể ra sức để giúp đỡ được, nếu đời này hắn có thể rời khỏi địa cầu trước thì nhất định phải giúp Tô Sầm giải quyết chuyện này một tay. Mặc đầu đuôi ngọn nguồn của nó là gì thì hắn vẫn muốn quản.

Tô Sầm còn gần một năm nữa là tốt nghiệp, mà hắn cần phải có bảy hoặc tám tháng nữa mới tiến vào núi Côn Luân được, hơn nữa bảy, tám tháng sau những người khác sẽ chú ý tới núi Côn Luân, nếu hắn muốn vào sẽ rất khó khăn. Trong bảy, tám tháng này, chỉ cần hắn lợi dụng tốt tài nguyên trong tay thì nhất định sẽ tăng lên được một cảnh giới nhất định. Trước khi tiến vào núi Côn Luân, hắn sẽ giúp Tô Sầm giải quyết vấn đề ở Lâu gia.

Chương 22: Truy tìm Lam Tiểu Bố

Trên đường liên tục xuất hiện xe cảnh sát đi tuần tra khắp nơi. Lam Tiểu Bố biết rõ hắn nhất định phải mau chóng rời khỏi Tân Thành, chờ qua mười giờ tối, người trên đường giảm bớt thì hắn càng khó đi hơn.

Lam Tiểu Bố do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tự dựa vào bản thân để rời đi. Mặc kệ là lén đi nhờ xe hay là lén đi bằng xe lửa thì khả năng bị phát hiện đều là sáu mươi phần trăm trở lên.

Bây giờ khắp trạm xe lửa đều lắp tia hồng ngoại để kiểm tra, cho dù trốn trong xe chở hàng cũng dễ bị tìm ra. Mà thôi, lấy năng lực của hắn len lén đi theo hướng xe lửa thì dễ rời khỏi Tân Thành hơn.

…

Lam Tiểu Bố bí mật đi theo đường xe lửa, lúc này Thương gia đang họp khẩn cả gia tộc,

Gia chủ Thương Hoành Trạch ngồi ở chủ vị, biểu tình trên mặt nhìn không ra vui giận. Giống như Thương Vĩ vậy, hai tai Thương Hoành Trạch cũng một cái to một cái nhỏ. Nếu Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy đặc điểm này của Thương Hoành Trạch thì nhất định sẽ nghĩ thầm trong lòng, tai lớn tai nhỏ cũng có thể di truyền sao?

So với cái tai lớn tai nhỏ của Thương Hoành Trạch thì đặc điểm nổi bật dễ nhận thấy nhất của ông ta làm một đầu tóc bạc, nhưng râu thì không có một cọng nào trắng cả.

Ngồi hai bên Thương Hoành Trạch có hơn mười người, trong đó có cả mấy người đàn bà.

“Phi Hùng, tình trạng của Tiểu Vĩ thế nào rồi?” Tầm mắt Thương Hoành Trạch rơi vào người Thương Phi Hùng râu quai nón, giọng nói vẫn giữ được bình tĩnh.

Thương Phi Hùng mặt đầy hổ thẹn, đứng dậy nói: “Gia chủ, người kia hạ thủ cực kì độc ác, một đầu gối của tiểu Vĩ đã bị đá cho nát bấy. Ta đã đi mời vị bác sĩ Đức Duy khoa chỉnh hình tốt nhất Châu u rồi, bây giờ bác sĩ Đức Duy đang trên đường tới. Chuyện lần này do ta khinh suất nơi mới xảy ra, ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Thương Hoành Trạch phất tay ra hiệu dừng lại: “Bây giờ không phải thời điểm truy cứu trách nhiệm, tối nay cho dù có phải đào tung cả Tân Thành này lên cũng phải tìm cho được tên kia. Phương Kỳ, bên chỗ ngươi sắp xếp thế nào rồi?”

Một người đàn ông dáng người tầm trung đứng lên: “Đang tra rồi, nhưng ta lo người này vốn là người Tân Thành, nếu thực là vậy thì rất khó tra.”

Lại có một người khác đứng ra nói: “Ta chắc chắn tên này không phải người Tân Thành, mặc dù Tân Thành rất lớn, tuy nhiên người có tư cách tiến vào đấu giá Thiên âm lại chỉ có vài người mà thôi.”

Người nói chính là cố vấn của Thương gia, Thương Hữu Thủy. Những chuyện cần điều tra hoặc khó lựa chọn đều do Thương Hữu Thủy giải quyết.

“Hữu Thủy, ngươi dựa vào đâu mà chắc chắn hắn ta không phải người trong Tân Thành?” Thương Phi Hùng nhăn mày hỏi.

Thương Hữu Thủy rất bình tĩnh đáp: ‘Bởi vì hắn ta không biết số nhà 291 đường Vọng Giang, ta đã xem qua camera an ninh ở đường Vọng Giang hôm nay rồi. Người này tới đó rất sớm, chiều đã thấy có mặt ở đó. Sau khi hắn ta đi tìm loanh quanh nhiều lần ở số 290 thì tiến vào một quán ăn nhỏ ngồi hết hai tiếng, hai tiếng sau hắn căn cứ vào cách người khác vào đấu giá Thiên âm để phán đoán, sau đó mới tiến vào trong. Hơn nữa…”

“Còn gì nữa?” Thấy Thương Hữu Thủy đột nhiên dừng lại, Thương Phi Hùng vội vã hỏi. Hắn ta hận nhất là Lam Tiểu Bố, nếu Lam Tiểu Bố đứng trước mặt hắn thì chắc chắn hắn sẽ vặn đầu Lam Tiểu Bố xuống đầu tiên, sau đó băm xác thành trăm mảnh.

Vẻ mặt Thương Hữu Thủy trở nên ngưng trọng: “Ta phát hiện không chỉ có chúng ta đi tìm tên này, mà bang Sinh Ngạc cũng đang đi tìm hắn.”

“Bang Sinh Ngạc sao?” Thương Hoành Trạch vừa nghe tới cái tên này thì sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng hơn một chút.

Thương gia có thể hô mưa gọi gió ở Tân Thành, từ trong sáng lẫn trong tối đều có đầy đủ thực lực và tiếng nói. Nhưng trước mặt bang Sinh Ngạc, Thương gia cũng phải kiêng kị đôi phần. Nếu phải chọn giữa tìm người và xích mích với bang Sinh Ngạc thì Thương gia chỉ đành chọn lùi chân lại.

Bang Sinh Ngạc không phải buôn bán bình thường, người làm ăn với bọn họ không phải người có quyền lực một phương thì cũng chính là lính đánh thuê. Mỗi lần bang Sinh Ngạc ra tay thì đó đều là những sự kiện kinh động toàn thế giới.

Bang Sinh Ngạc ngoài bang chủ ra thì trước sau trái phải còn có năm tướng. Mỗi một người đều là cường giả tu luyện nội công, hơn nữa giao thiệp của họ cũng rất rộng rãi.

Ý của Sinh Ngạc chính là, người bị bọn họ để mắt tới cũng giống như bị bang Sinh Ngạc để mắt tới vậy, nhất định sẽ bị xé thành mảnh vụn. Không nghĩ tới, tên kia lại chính là người bị bang Sinh Ngạc để mắt tới.

Thương Hữu Thủy khẳng định: “Chắc chắn là bang Sinh Ngạc, chỉ là cho tới giờ bọn họ vẫn chưa xác định được người họ muốn tìm là ai, thậm chí còn phái một người tới đứng cửa số 290 đường Vọng Giang chờ mấy tiếng nhưng vẫn tay không quay về. Sở dĩ ta khẳng định người bọn họ tìm và chúng ta tìm là một vì sau khi hắn ta phát hiện có một thành viên của bang Sinh Ngạc ở gần đó liền trốn vào một quán rượu nhỏ hai tiếng đồng hồ, người này có tính cảnh giác rất cao.”

“Vậy thì không sao, trước đây ta còn hơi nghi ngờ thôi, bây giờ thì biết chắc người này là ai rồi.” Thương Phi Hùng đột nhiên chen miệng.

“Hử?” Thương Hoành Trạch nghi hoặc nhìn Thương Phi Hùng, tất cả những người còn lại cũng nghi hoặc nhìn hắn ta.

Thương Phi Hùng ngưng trọng nói: “Trước đây Tiểu Vĩ từng nói với ta, hai ngày trước có một người đàn ông trung niên bộ dáng đáng sợ tới tìm nó, mục đích là hỏi một người tên Lam Tiểu Bố. Mà Tiểu Vĩ căn bản không biết Lam Tiểu Bố là ai nên cũng không để ý. Nhưng Tiểu Vĩ nói, tên đàn ông kia mang theo một loại hơi thở rất mạnh mẽ, thằng bé đứng trước mặt đối phương thôi mà cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm rồi. Như vậy xem ra người đàn ông kia chính là người của bang Sinh Ngạc, cũng là cường giả nội công. Mà đã là cường giả nội công thì chỉ sợ người này sẽ là một trong năm tướng rồi.”

Thương Phương Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu đã bị bang Sinh Ngạc theo dõi thì tên này không sớm thì muộn cũng bị tìm ra.”

Biểu cảm trên mặt Thương Hoành Trạch càng ngưng trọng hơn, ông ta chậm rãi nói: “Thương gia chúng ta nhất định phải bắt được tên kia trước bang Sinh Ngạc, mang hắn ta về Thương gia.”

Nguyên nhân thì ông ta không thể nói, nhưng người biết trời đất vẫn còn chút linh khí, thậm chí còn âm thầm tu luyện nội công thì tuyệt đối không chỉ có một mình nhà họ Thương. Mà tầm quan trọng của phương thuốc kia đối với Thương gia nằm ở hạng nhất.

…

Chương 23: Truy tìm Lam Tiểu Bố (2)

Trong khách sạn Tân Nguyệt bậc nhất Tân Thành, trong nhã gian VIP nhất ở tầng chót, một người đàn ông có đôi mắt hung ác đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, mất một lúc lâu sau mới cười ha ha mấy tiếng: ‘Không nghĩ tới lại giết mất Hữu Tướng, còn lấy thẻ đen của hữu Tướng để tiến vào hội đấu giá Thiên âm nữa, sau đó còn đi cướp đồ của Thương gia. Ngươi là Lam Tiểu Bố đúng không? Có dũng khí, gan đủ to.”

Lam Tiểu Bố không phải do hắn ta điều tra được, mà là do Thành Kiến Kiệt điều tra ra. Mặc dù Thành Kiến Kiệt chưa nói cho bất kì ai tình hình của Lam Tiểu Bố, nhưng cuộc họp hàng năm của bang Sinh Ngạc diễn ra một ngày trước không thấy Thành Kiến Kiệt tham gia, rất có thể Thành Kiến Kiệt đã bị giết chết. Nếu không thì Thành Kiến Kiệt sẽ không có gan vắng mặt trong bất kì tình huống nào được.

Căn cứ theo thông tin mà hắn ta tra được, trước khi Thành Kiến Kiệt mất tích vẫn luôn điều tra một người tên là Lam Tiểu Bố. Nếu đúng là vậy thì người giết chết Thành Kiến Kiệt tám phần mười có quan hệ với Lam Tiểu Bố. Lần này hắn ta tới Tân Thành là vì đấu giá Thiên âm tổ chức ở đây. Nếu người giết Thành Kiến Kiệt để lợi dụng thẻ đen đấu giá Thiên âm trong tay Thành Kiến Kiệt để tham gia buổi đấu giá thì chắc chắn cũng sẽ xuất hiện ở Tân Thành.

“Reng reng reng!” Tiếng điện thoại vang lên.

Người đàn ông hung ác nhìn dãy số hiện lên, khóe miệng xuất hiện một nụ cười nhạt, hắn ta biết câu trả lời đã có. Trước đây hắn ta chỉ biết người Thành Kiến Kiệt điều tra là Lam Tiểu Bố, chứ không biết lai lịch của người này, nhưng cú điện thoại vừa rồi đã nói cho hắn ta biết lai lịch của Lam Tiểu Bố là gì.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng nói kính cẩn: “Cơ Đầu ca, đã tra được toàn bộ lai lịch của người tên Lam Tiểu Bố kia rồi. Là hậu nhân của Lam gia, tập đoàn Lam Tung, quê quán Đinh Giang, tuy nhiên khi mười bốn tuổi đã rời khỏi Đinh Giang, vẫn đang học tại Hải Dương. Năm nay tròn mười tám tuổi, hắn ta mười bốn tuổi đã thu đỗ đại học y Hải Dương khoa dược chuyên nghiệp, tới năm 2 đại học thì chuyển sang khoa y học Lâm sàng. Hiện tại đã là sinh viên năm tư của đại học y Hải Dương…”

Cơ Đầu nghe tới đây thì nhíu mày, sinh viên đại học năm tư? Nếu chỉ có vậy thì không thể giết hữu tướng Thành Kiến Kiệt được. Cho dù Thành Kiến Kiệt bị trói cứng hai tay thì một sinh viên đại học năm tư cũng không thể giết được võ giả nội công.

Nếu cái chết của Thành Kiến Kiệt không có quan hệ gì với Lam Tiểu Bố thì đồng nghĩa với việc vòng điều tra của hắn đã gãy. Còn Thành Kiến Kiệt đã chết hay chưa thì Cơ Đầu không hề nghi ngờ gì, hắn ta chắc chắn hữu tướng Thành Kiến Kiệt đã chết.

“Tuy nhiên…”

Nghe được người bên kia đang do dự, Cơ Đầu hừ một cái, nói: “Có gì thì nói luôn một lần đi, đừng có dông dài, không lẽ đây là lần đầu tiên ngươi lăn lộn cùng ta sao, không biết tính tình của ta như nào?”

“Dạ, vâng.” Người bên kia đầu dây nói tiếp: “Hai tháng trước Lam Tiểu Bố đã nghỉ học, sau đó tới bệnh viện Côn Hồ ở Hồ Châu làm thực tập sinh…”

“Chờ một chút…” Cơ Đầu nghe tới đây lập tức ngắt lời đối phương: “Người ngươi nói là Lam Tiểu Bố ở bệnh viện Côn Hồ sao? Là bệnh viện Côn Hồ ở Hồ Châu?”

Mặc dù đối phương không trả lời, nhưng Cơ Đầu đã chắc chắn Thành Kiến Kiệt thực sự đã bị Lam Tiểu Bố giết. Thành Kiến Kiệt sau khi tới Hồ Châu liền mất tích, mà thời điểm đó Lam Tiểu Bố vẫn còn ở Hồ Châu, còn cái nào có sức thuyết phục hơn nữa không?

“Đúng thế, Lam Tiểu Bố chẳng những thực tập ở bệnh viện Côn Hồ mà còn bắt tay với Quý Chính của bệnh viện Côn Hồ công bố một luận văn y học [Tai họa ngầm Lam cơ môi kháng sinh có thể chết người] làm rúng động giới y học, giờ hắn ta đã là danh nhân toàn thế giới rồi. Hơn nữa, sau khi công bố bài luận văn, Lam Tiểu Bố liền từ chức ở bệnh viện Côn Hồ, không rõ nơi ở, nghe nói đang có rất nhiều người đi tìm hắn…”

Sau khi cúp điện thoại, Cơ Đầu liền định hướng được, người hắn cần tìm chính là Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có thể giết chết được Thành Kiến Kiệt thì chứng tỏ hắn không phải là người bình thường. Lam Tiểu Bố học y, không loại trừ khả năng người này dùng kiến thức y học để ra tay được. Nhưng điều hắn không hiểu là, Thành Kiến Kiệt vào giang hồ từ lâu rồi, sao lại thiệt mạng trong tay Lam Tiểu Bố dễ dàng như thế chứ?

Không thể tiếp tục dừng chân ở nơi này nữa, nếu người giết chết Thành Kiến Kiệt và cướp đồ của Thương gia thực sự là Lam Tiểu Bố thì loại thủ đoạn hiện tại của Thương gia chắc chắn không thể bắt được Lam Tiểu Bố. Hắn ta phải nhanh chóng truyền tin tức ra, bang Sinh Ngạc cho dù phải bày thiên la địa võng cũng phải bắt bằng được Lam Tiểu Bố.

Việt Thị, nơi này cũng được xem như là vùng biên giới của Hoa Hạ.

Có rất ít người biết tổng bộ của Sinh Ngạc bang ở ngay Việt Thị.

Ngũ tướng của Sinh Ngạc bang đều là cao thủ nội kình, kỳ quái là bang chủ Phong Bác của Sinh Ngạc bang lại là một người bình thường chưa từng tu luyện Võ Đạo.

Nhưng cả một vùng Đông Nam Á này, chỉ cần là người đã từng trải một chút xíu việc đời, không có người nào không biết Phong Bác, dáng người Phong Bác không cao, tướng mạo hơi gầy, có một đôi mắt rất quỷ dị. Cho dù là ai, chỉ cần bị hắn nhìn một chút cũng cảm thấy mình như bị nhìn thấu hết mọi thứ.

Sinh Ngạc bang cũng không được tính là bang phái lớn, từ sau khi Phong Bác đứng lên lãnh đạo Sinh Ngạc bang, dường như mỗi trận chiến đều tất thắng, lợi nhuận lúc nào cũng thu về, chưa bao giờ thất bại.

Giờ phút này Phong Bác đang ngồi trong một gian phòng không tính là quá lớn, ngón tay gõ trên bàn không nhanh không chậm.

Với trình độ giàu có phú khả địch quốc của Phong Bác, cho dù hắn có muốn một phòng làm việc xa hoa nhất toàn cầu thì chỉ cần một câu nói là xong. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn chỉ thích gian phòng nho nhỏ, thậm chí đèn trong phòng cũng không cần quá sáng. Dựa theo lời hắn nói thì như thế sẽ khiến hắn dễ suy nghĩ.

Trong phòng chỉ có một mình Phong Bác đang suy nghĩ, ở bên ngoài cửa, hai bên trái phải là hai nữ tử vô cùng xinh đẹp, chỉ cần Phong Bác có bất cứ yêu cầu gì, hai nữ tử này sẽ lập tức đi vào. Còn đi vào làm gì thì không có người nào dám nghe.

Dựa theo thói quen của Phong Bác, vào lúc hắn đang suy nghĩ, không có bất cứ người nào có thể quấy rầy hắn. Trừ khi có chuyện cực kỳ quan trọng, hoặc là hắn đã suy nghĩ ra đáp án của vấn đề, nếu không, quấy rầy hắn suy nghĩ chỉ có một đường chết.

Chương 24: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, vào thời điểm này, đèn trong phòng lại lóe lên một cái.

Đây là tín hiệu cho thấy ám tử hắn phái đi có tin tức quan trọng truyền đến, Phong Bác khẽ nhíu mày, mặc dù vậy hắn vẫn nhận điện thoai.

Giọng nói khiếm tốn của Cơ Đầu truyền đến, “Bang chủ, cơ bản ta đã tra ra được rồi, Hữu tướng thua trong tay một người tên là Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố là sinh viên năm tư đại học y khoa Hải Dương…”

Không đến một phút, Cơ Đầu đã nói hết tất cả những gì mình biết ra, thậm chí bao gồm cả việc Lam Tiểu Bố rất có thể là người đã cướp đồ của Thương gia.

“Ngươi dự định làm gì?” Giọng điệu của Phong Bác nhẹ nhàng, trong thời gian ngắn Cơ Đầu có thể làm được như vậy, khiến hắn rất hài lòng. Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là do Lam Tiểu Bố tự tìm đường chết, để lộ tin tức. Nhưng mà chuyện của Thương gia, trong lòng hắn lại càng hài lòng về Cơ Đầu nhiều hơn, Hữu tướng Thành Kiến Kiệt đã bị giết, Cơ Đầu có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho vị trí hữu tướng này.

Cơ Đầu cảm nhận được tâm trạng của bang chủ, trong lòng vô cùng vui mừng, càng tự tin nói: “Ta định chia người ra làm hai hướng, một phần tiếp tục điều tra tin tức của Lam Tiểu Bố, một phần khác dẫn người đến Đinh Giang ôm câu đợi thỏ, quê của Lam Tiểu Bố chính là ở Đinh Giang, nhất định hắn sẽ đi Đinh Giang một chuyến.”

Phong Bác thản nhiên nói, “Đinh Giang thì chỉ cần một người đi canh chừng là được, những người còn lại đi Thâm Phủ cả đi, ta sẽ phái hậu tướng và tả tướng mang theo một đám huynh đệ đi Thâm Phủ.”

“A…” Trong lòng Cơ Đầu có chút khó hiểu, vừa rồi trong tin tức tình báo của hắn không có nói gì đến Thâm Phủ mà. Bang chủ có ý gì đây? Sao lại phái người đi Thâm Phủ?

Chẳng những phái người đi, mà còn phái hậu tướng, tả tướng và một đám huynh đệ nữa? Rốt cuộc là coi trọng Lam Tiểu Bố đến mức nào đây? Có muốn tìm Lam Tiểu Bố, cũng không cần đến một nơi không có chút liên quan gì như thế chứ?

Tuy Cơ Đầu không rõ, nhưng hắn vẫn đáp lại, “Vâng, ta lập tức đến Thâm Phủ.”

Để điện thoại xuống, khóe miệng Phong Bác lộ ra một tia cười lạnh, Cơ Đầu không hiểu, hắn cũng lười giải thích. Hắn khẳng định Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đi Thâm Phủ, trên thực tế hắn đã sớm đoán ra được Lam Tiểu Bố có thể sẽ đi Thâm Phủ. Điều duy nhất hắn không thể xác định được là, người có thể giết được hữu tướng Thành Kiến Kiệt rốt cuộc có xuất thân như thế nào.

Trong tay Thành Kiến KIệt có chú ấn dương chi bạch ngọc của Sinh Ngạc bang, đối phương giết Thành Kiến Kiệt nhất định cũng sẽ lấy được khối dương chi bạch ngọc trân quý đó.

Nếu như đối phương vô cùng giàu có, vậy khối bạch ngọc kia rất có thể sẽ bị giấu đi, bây giờ hắn lại lấy được tin, đối phương chỉ là một học sinh, hơn nữa cũng chẳng giàu có gì. Đã như vậy, một khi có được khối dương chi bạch ngọc này, nơi muốn đi đầu tiên nhất định sẽ là Thâm Phủ, nguyên nhân đương nhiên chính là muốn bán khối dương chi bạch ngọc này ra. Thâm Phủ chính là nơi giao dịch ngọc thạch nổi danh toàn cầu, ngọc thạch nơi này cũng có giá cao nhất toàn cầu.

Cho dù là ngọc thạch tốt hay xấu, chỉ cần đến Thâm Phủ, nhất định sẽ có người lấy đi.

Nếu như đây không phải là lý do chính xác nhất, vậy thì tin tức thứ hai Cơ Đầu nói ra đã khiến hắn xác định, người có được dương chi bạch ngọc sẽ đi Thâm Phủ.

Cơ Đầu phán đoán phương thuốc rèn luyện gân cốt mà Thương gia mua được đã bị người khác cướp mất, nếu như người cướp chính là Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố nhất định phải cần tiền mua dược liệu, tiền từ đâu mà ra? Đương nhiên là từ khối dương chi bạch ngọc kia rồi.

Về chuyện Lam Tiểu Bố có phải là nội kình hay không, có cần rèn luyện gân cốt hay không, Phong Bác dường như không hề suy nghĩ đến. Người có thể giết được hữu tướng Thành Kiến Kiệt, có thể nào không phải là cường giả nội kình? Học sinh thì sao chứ? Hắn còn từng gặp qua võ giả còn nghịch thiên hơn cả Lam Tiểu Bố rồi.

…

Lam Tiểu Bố gạt đi hạt sương trên tóc, thở ra một hơi, cuối cùng cũng đi qua khỏi tuyến phong tỏa ở Tân Thành. Phán đoán của hắn là chính xác, dọc theo đường sắt mà đi, mặc dù rất nguy hiểm, nhưng cũng rất an toàn.

Bởi vì tất cả mọi việc đều nằm trong tầm khống chế của hắn, tất cả cửa ải và lựa chọn đều ở trước mắt hắn, hắn có thể thong dong đi qua. Đương nhiên, chủ yếu là do Thương gia vẫn còn chưa cường đại đến mức có thể phái quân đội để tìm hắn.

Nơi hắn muốn đi tiếp theo chính là Thâm Phủ, chỉ có Thâm Phủ mới có thể giao dịch được khối dương chi bạch ngọc có giá trị cực cao trong tay hắn.

Bán khối dương chi bạch ngọc này rồi, hắn có thể dựa theo phương thuốc kia mua được đầy đủ dược liệu, giúp mình vượt qua đoán cốt, cảnh giới tu vi thăng lên một cấp.

…

Cử gia Thâm Phủ.

Nếu như nói đến mười gia tộc quyền thế nhất Hoa Hạ, Cử gia Thâm Phủ cũng là một trong số đó, thậm chí còn nằm trong năm vị trí đầu.

Theo lý thuyết mà nói, với địa vị của Cử gia, chắc hẳn không có gì đáng phải lo lắng cả. Trên thực tế, gần đây Cử gia đang bao phủ một tầng mây đen, nguyên nhân là do Cử Quân cháu ruột của Cử gia bị bệnh đống tằm.

Bệnh đống tằm là loại bệnh mới xuất hiện trong mười năm gần đây, bắt đầu phát bệnh từ lòng bàn chân. Loại bệnh này chỉ có một cách trị liệu duy nhất, đó chính là phải cắt đi tay chân. Chẳng những phải cắt tay chân, mà phải càng nhanh càng tốt, một khi thời gian kéo dài quá lâu sẽ dẫn đến mất mạng.

Cháu trai Cử Quân duy nhất của dòng chính bị bệnh đống tằm, hơn nữa đã nhiễm bệnh hơn nửa năm, đây chính là tin tức xấu nhất đối với Cử gia.

Nếu là người bình thường bị bệnh đống tằm, đừng bảo là nửa năm, chỉ sợ qua hai tháng đã không còn mạng nữa rồi. Cử gia đã phải hao tốn một lượng lớn tài lực, mua tất cả thiết bị và dược liệu cao cấp nhất toàn cầu, lại mời tất cả những chuyên gia hàng đầu về bệnh đống tằm đến đây chăm sóc, mới có thể khiến mạng của Cử Quân kéo dài đến bây giờ, thậm chí bệnh tình cũng không chuyển biến xấu đi bao nhiêu.

Cho dù có như vậy, bệnh đống tằm của Cử Quân vẫn càng ngày càng nghiêm trọng, nếu như vẫn không cắt đi tay chân, mạng nhỏ cũng khó mà giữ được. Những chuyên gia được mời tới kia cũng không dám tiến hành bất cứ trị liệu bảo thủ nào cho Cử Quân nữa, dựa theo lời họ nói, nếu như trong vòng nửa tháng không cắt tay chân, thì Cử Quân sẽ không thể nào sống được nữa.

Chương 25: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới (2)

Cũng may mấy ngày trước, Cử gia biết được một tin tức vô cùng tốt, đó chính là có người có thể trị được bệnh đống tằm. Có một người nữ nhân tên là Thư Hồng Chi, còn gái Địch Mạn của nàng cũng bị bệnh đống tằm, kết quả khi ở bệnh viện Côn Hồ được một người bác sĩ tên là Lam Tiểu Bố chữa trị khỏi.

Tin tức này khiến Cử gia mừng rỡ như điên, ngay lập tức liên lạc với bệnh viện Côn Hồ, đồng thời cũng nhanh chóng đưa Cử Quân đến đó.

Nhưng khiến Cử gia tức giận là, đợi đến khi bọn họ đưa Cử Quân đến bệnh viện Côn Hồ rồi, thế mà lại không tìm thấy vị bác sĩ tên Lam Tiểu Bố kia.

Bệnh viện mà lại không tìm thấy bác sĩ của bệnh viện mình? Ha ha, có lý do nào buồn cười hơn cái này không?

Mặt mày gia chủ Cử Kiệt của Cử gia vô cùng âm trầm ngồi trên một chiếc ghế khắc hoa bằng gỗ đỏ thật lớn, Cử Quân là cháu ruột của ông ta, ông ta đã đặt bao nhiêu tâm huyết lên trên người Cử Quân, Cử Quân cũng là người nối nghiệp duy nhất của Cử gia ông, cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể để hai chân xảy ra vấn đề gì.

“Vẫn không có kết quả gì sao?” Trên gương mặt Cử Kiệt ngoài sự lạnh lẽo thì không có bất cứ tình cảm gì.

Đứng bên cạnh ông ta là một nam tử trung niên, nam tử trung niên này vừa định nói chuyện thì bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên. Nam tử trung niên lập tức cầm điện thoại lên, vội vàng nói, “Gia chủ, là điện thoại của Cử Phi.”

Cử Phi chính là người đi điều tra tin tức của Lam Tiểu Bố, làm chuyện tương tự với Thương Phi Hùng của Thương gia.

“Nhanh chóng nghe máy.” Hai tay Cử Kiệt đột nhiên siết chặt.

Điện thoại kết nối, không cần nam tử trung niên truyền lời, Cử Kiệt đã nghe được giọng nói của Cử Phi từ bên kia truyền đến, “Đã tìm được Lam Tiểu Bố…”

“Cái gì?” Hai tay Cử Kiệt lập tức buông lỏng, giơ tay cầm điện thoại, “Cử Phi, ngươi nói đã tìm được Lam Tiểu Bố? Ở đâu?”

Giọng nói kính cẩn của Cử Phi lại truyền đến, “Gia chủ, Lam Tiểu Bố xuất hiện ở Thâm Phủ, hiện giờ còn đang tìm kiếm chỗ ở, người của chúng ta đang đi theo phía sau hắn.

“Lập tức phái người mang hắn về đây, nếu như hắn phản kháng thì chừa cho hắn một hơi thở, đủ để hắn có thể cứu người là được.” Cử Kiệt hừ một tiếng, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo. Cho dù có luận văn được tuyên dương trên Y Chi Đạo, Cử gia ông cũng không ngại.

“Nhưng mà…” Giọng điệu Cử Phi có chút kỳ quái.

Cử Kiệt hừ một tiếng, “Nhưng nhị gì nữa, ngay cả lời ta nói mà cũng không nghe sao?”

“Không phải, là do lai lịch của Lam Tiểu Bố…” Cử Phi nhanh chóng giải thích.

Cử Kiệt nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ lai lịch của Lam Tiểu Bố vô cùng kinh người? Mạnh đến mức Cử gia ta cũng không đắc tội được sao?”

Cử Phi thấp giọng, “Gia chủ, Lam Tiểu Bố là người của tập đoàn Lam

Tung. Theo như kết qua ta điều tra được, hắn chắc hẳn là cháu trai ruột của Lam Hành, chủ tịch tập đoàn Lam Tung trước kia.”

Cử Kiệt cau mày, lập tức nói, “Chính là người đã phi hành lên vũ trụ rồi mất tích, con của người được xưng là truyền nhân của trời cao Lam Hướng Thần sao?”

Truyền nhân dòng chính của tập đoàn Lam Tung chính là Lam Hướng Thần, đối mặt với tập đoàn Lam Tung đang mạnh mẽ như mặt trời ban trưa, Lam Hướng Thần cũng chẳng có chút hứng thú gì. Thứ hắn hứng thú chính là mượn nhờ vào tiền vốn của công ty, phát triển hoạt động tìm kiếm trong vũ trụ, thậm chí còn mua một hòn đảo nhỏ ở nước ngoài để phát triển sự nghiệp của mình.

Trên thực tế, chủ tịch Lam Hành của tập đoàn Lam Tung không phải chỉ có một đứa con trai là Lam Hướng Thần, Lam Hướng Thần cũng chỉ là con trai trưởng của ông ta mà thôi, ông ta còn có hai đứa con trai khác, Lam Hướng Văn và Lam Hướng Võ. Cho dù Hướng Thần không muốn thừa kế sản nghiệp tập đoàn Lam Tung, nhưng hết lần này đến lần khác Lam Hành vẫn quyết định Lam Hướng Thần là người thừa kế duy nhất.

Truyền nhân duy nhất này lại yêu thích khám phá vũ trụ bao la, cho nên truyền nhân Lam Hướng Thần của tập đoàn Lam Tung cũng được người đời gọi là truyền nhân của trời cao, ý là truyền nhân này vô cùng hư vô, cuối cùng sẽ khiến cho tập đoàn Lam Tung sụp đổ.

Cử Phi đáp, “Không sai, chính là hắn.”

Cử Kiệt hừ một tiếng, “Không ngờ Lam gia còn có một con cá lọt lưới lớn như vậy, trước kia các ngươi làm việc như thế nào vậy?”

Cử Phi vội vàng nói, “Là Nguyễn Kỳ, nàng chính là vợ của Lam

Hướng Thần. Không biết vì nguyên do gì, trước khi xảy ra chuyện, nàng đã dẫn theo Lam Tiểu Bố mới mấy tuổi rời khỏi tập đoàn Lam Tung. Lúc đó chúng ta đang tập trung đối phó với tập đoàn Lam Tung, cũng có ai để ý đến một nữ nhân và một đứa trẻ đã bỏ đi đó.”

“Sau này tại sao không đi tìm?” Giọng điệu của Cử Kiệt có chút lạnh lẽo.

Cử Phi nhanh chóng đáp lại, “Lúc sau ta muốn đi tìm, nhưng mà đại tiểu thư nói rằng, tập đoàn Lam Tung cũng đã mất, hai mẹ con các nàng có còn sống hay không cũng không ảnh hưởng gì cả, chuyện này cứ vậy mà kết thúc.”

Cử Kiệt đã hiểu, là do cháu gái Cử Việt Linh nương tay, bỏ qua cho hai người mẹ góa con côi của tập đoàn Lam Tung.

Đặt điện thoại xuống, Cử Kiệt đã hạ quyết tâm, Lam Tiểu Bố đã rơi vào trong tay Cử gia ông lần nữa thì cho dù thế nào cũng sẽ không thả hắn ra.

Tuổi của Lam Tiểu Bố còn trẻ như vậy mà y thuật đã đáng sợ kinh người, tương lai còn có thể đạt được thành tựu lớn đến mức nào nữa? Về phần Lam Tiểu Bố có thực sự đạt thành thành tựu gì hay không, Cử Kiệt lại chẳng hoài nghi chút nào. Đại học còn chưa tốt nghiệp xong, vậy mà có thể viết ra bản luận văn bàn về tai họa ngầm trí mạng của Lam cơ môi tố, điều này cũng chưa tính, ngay cả bệnh đống tầm cũng có thể trị được. Người như vậy không đạt được thành tựu gì thì ai có thể làm được chứ?

Đây là lúc Lam Tiểu Bố vừa mới thành danh, đợi thêm mấy năm nữa, chỉ sợ Lam Tiểu Bố không phải là người mà Cử gia muốn bắt cóc là được.

…

Lam Tiểu Bố đi ra khỏi nhà ga không bao lâu, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng. Rất nhanh, Lam Tiểu Bố phát hiện ra hắn bị theo dõi.

Là người của Sinh Ngạc bang, hay là người của Thương gia? Lam Tiểu Bố vừa nghĩ vừa bước nhanh hơn.

Chương 26: Cá lọt lưới.

Hắn không phải muốn trốn đi, mà đang muốn tìm một nơi yên tĩnh để ra tay. Với thực lực của hắn bây giờ, cho dù đánh không lại rồi chạy trốn thì cũng không có mấy người có thể ngăn cản được.

Khi Lam Tiểu Bố bước nhanh hơn, người theo dõi Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng đuổi theo.

Lam Tiểu Bố rời khỏi nhà ga, đi vào một nhà máy hoang phế ở bên ngoài. Ngay khi hắn đang chuẩn bị dừng lại ra tay, người theo dõi phía sau lại chủ động lên tiếng trước. “Anh bạn, nếu như ngươi tiếp tục đi như vậy, ta sẽ nổ súng đấy.”

Lam Tiểu Bố ngừng lại, chậm rãi quay đầu.

Cách hắn hơn mười mét, một nam tử đội mũ đang cầm một thanh súng ngắn chỉ vào hắn. Chân mày Lam Tiểu Bố hơi nhíu lại, đây là lần thứ hai hắn đối mặt với súng ngắn.

Kiếp trước hắn không cứu được người gọi là thiếu gia kia, kết quả bị người dùng súng chỉa vào, sau đó trơ mắt nhìn mình bị trói lại bỏ vào trong bao tải, ném xuống biển. Ngay cả đánh ngất cũng không làm, cái này thật ra chẳng khác gì chôn sống cả.

Ném xuống biển?

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nhìn ra xa một chút, kiếp trước nơi mình bị ném xuống biển hình như cũng ở chỗ này, không sai chính là Thâm Phủ.

“Lá gan của ngươi cũng thật lớn.” Khi đối mặt với súng ngắn mà còn có thể thất thần, người dùng súng chỉ vào Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói một câu.

Một loạt tiếng động liên tiếp vang lên, rất nhanh một chiếc xe màu đen xông vào khu vực này, trên xe có năm nam tử cường tráng bước xuống. Mặc dù năm người này không cầm súng, nhưng năm người này lại tản ra, rõ ràng đang bao vây Lam Tiểu Bố lại.

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố rất bình tĩnh, đồng thời đã chọn xong hướng chạy trốn.

Cho dù đối phương là người của Thành Kiến Kiệt hay người của Thương gia, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không lãng phí thời gian cùng đối phương. Hắn cần bán khối ngọc thạch trong tay lấy tiền, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này…

Nghĩ đến việc bán ngọc thạch, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống.

Thị trường ngọc thạch tốt nhất toàn cầu chính là Thâm Phủ, cho dù ngọc thạch có tốt đến mức nào, chỉ cần ở Thâm Phủ đều có thể bán đi. Hắn muốn bán dương chi bạch ngọc, 90% sẽ đến Thâm Phủ.

Nếu như không phải đi Tân Thành, hắn nhất định sẽ đến Thâm Phủ trước tiên. Ngay cả khi hắn đến Thâm Phủ trước, người không biết hắn có dương chi bạch ngọc trong tay làm sao biết được hắn sẽ đến Thâm Phủ?

Mà chuyện trong tay Thành Kiến Kiệt có dương chi bạch ngọc chỉ có Sinh Ngạc bang biết, vậy bọn họ rất có thể sẽ đoán được mình sẽ đến

Thâm Phủ. Nếu vậy thì, những người này hẳn là người của Sinh Ngạc bang.

Lam Tiểu Bố âm thầm chuẩn bị tư thế, nếu là Sinh Ngạc bang, vậy thì có thể chém giết chạy đi, hắn và Sinh Ngạc bang không có gì để nói.

“Thiếu gia chúng ta bị bệnh, chỉ muốn mời ngươi đến xem bệnh một chút.” Nói chuyện chính là nam tử bước từ trên xem xuống, dáng người không cao, giọng điệu lại chẳng cho phép người khác từ chối. Lúc hắn nói ra, đã đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, tựa như không thèm để ý đến việc Lam Tiểu Bố có ra tay hay không.

Không phải Sinh Ngạc bang? Lam Tiểu Bố sửng sốt.

“Các ngươi tìm ta chỉ để xem bệnh thôi sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn đối phương.

Bây giờ cũng chẳng hề có chiến tranh hạt nhân, trị an cũng rất ổn, tìm mình xem bệnh cũng không cần làm trận thế lớn như vậy chứ?

Tên nam tử lùn ôm quyền, “Đúng vậy, chúng ta thực sự mời ngươi đi xem bệnh.”

Nói xong hắn nhận ra Lam Tiểu Bố đang nghi ngờ, phất phất tay với người đang cầm súng kia, sau đó ra hiệu cho mấy người kia lùi lại một chút, rồi tiếp tục nói, “Ta tên là Cử Phi, thiếu gia nhà ta bị bệnh đống tầm, tình hình bây giờ rất nguy cấp. Trước đó có nghe qua ngươi có thể trị được bệnh này, chúng ta cố ý chạy đến bệnh viện Côn Hồ một chuyến. Không ngờ ngươi đã không còn ở bệnh viện Côn Hồ nữa. Hành động vừa rồi có chút đắc tội, là chúng ta quá lo lắng ngươi có việc lại đi mất.”

Đối với lời giải thích này, trong lòng Lam Tiểu Bố chỉ cười lạnh. Nhìn tư thế của những người này, chỉ sợ một khi mình không đi thì sẽ bị bọn họ vác đi chữa bệnh luôn. Kiếp trước mình bị người ta ném xuống biển ở đây, không ngờ kiếp này tới đây, vẫn bị người khác bắt đi xem bệnh, trong lòng Lam Tiểu Bố không thoải mái lắm.

Cho dù trong lòng rất khó chịu, Lam Tiểu Bố cũng không từ chối, mà bình thản nói, “Đúng là ta có thể chữa trị được bệnh đồng tầm.”

Biết rõ Lam Tiểu Bố có thể chữa trị được bệnh đống tầm, bọn họ mới đến chặn đường Lam Tiểu Bố, bây giờ nghe thấy chính miệng Lam Tiểu Bố nói rằng mình có thể trị, tay Cử Phi vẫn run lên khe khẽ, vô cùng kích động ôm quyền, giọng nói có chút bất ổn, “Lương y như từ mẫu, kính xin bác sĩ Lam ra tay cứu thiếu gia nhà ta.”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Cứu người cũng không có vấn đề gì, nhưng tiền xem bệnh của ta cũng không thấp đâu, hơn nữa ta còn có một thói quen, đó chính là lấy tiền trước, chữa bệnh sau.”

Cử Phi lập tức nói, “Cho dù là bao nhiêu, chỉ cần bác sĩ Lam có thể trị hết bệnh, đó là điều đương nhiên.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đã như vậy thì dẫn đường đi, ta sẽ giúp thiếu gia ngươi xem bệnh.”

Hắn vốn định bán dương chi bạch ngọc, tuy nói vừa rồi hắn đã phán đoán sai lầm, đám người trước mắt này không phải người của Sinh Ngạc bang, nhưng Lam Tiểu Bố đoán rằng chỉ cần Sinh Ngạc bang biết đến sự tồn tại của dương chi bạch ngọc, vậy thì chác hẳn bây giờ cũng đang ở Thâm Phủ chờ hắn.

Đám người chặn đường hắn để xem bệnh này rõ ràng cũng không phải loại lương thiện gì, hơn nữa nhất định rất giàu có. Nếu có thể lấy được từ họ một khoảng tiền, có cần bán dương chi bạch ngọc hay không cũng không quan trọng lắm.

“Được được, bác sĩ Lam, mời lên xe cùng ta.” Cử Phi thật sự không nghĩ đến Lam Tiểu Bố lại dễ mời đi như vậy, hắn biết được tin tức còn nghĩ rằng vì muốn tránh không chữa bệnh cho Cử Quân mà Lam Tiểu Bố mới chạy trốn. Bây giờ xem ra cũng không phải là vậy. Sớm biết như vậy, hắn đâu cần phải ra trận hình lớn như vậy?

Về phần Lam Tiểu Bố có phải người của tập đoàn Lam Tung hay không, đây không phải điều Cử Phi hắn cần suy nghĩ. Chỉ cần Lam Tiểu Bố có thể chữa bệnh cho Cử Quân, mấy chuyện khác đều không quan trọng.

Chương 27: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên.

Ngồi trên xe, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được xe này có tốc độ ít nhất là 100km/h, người điều khiển hoàn toàn không quan tâm đến đèn xanh đèn đỏ trong nội thành. Chỉ hơn mười phút đồng hồ, xe đã tiến vào Thâm Phủ Hồ, sau đó lại lượn quanh Thâm Phủ Hồ nửa vòng, bắt đầu đi tiếp.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, nơi này chắc hẳn là nơi ở của những người có tiền nhất Thâm Phủ. Ở Thâm Phủ, Thâm Phủ Hồ là nơi sang quý nhất, mà Phủ Vân sơn lại là nơi đắt nhất ở Thâm Phủ Hồ, muốn ở Phủ Vân sơn, cũng không phải có tiền là được. Xe này rõ ràng là đang đi về phía Phủ Vân sơn.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, xe đã ngừng lại.

Mở cửa xe, trước mắt là một ngôi biệt thự vô cùng hùng vĩ. Bao quanh bên ngoài biệt thự là một mảng lớn rừng trúc và hồ nhân tạo, còn có một mảnh thảo nguyên nhỏ.

Đây là Thâm Phủ, chính xác là Phủ Vân sơn của Thâm Phủ, ở nơi tấc đất tấc vàng như thế này, phải có bao nhiêu tiền mới có thể làm ra được như thế này?

“Bác sĩ Lam, xin mời đi theo ta.” Cử Phi cực kỳ khách khí khẽ vươn tay, sau đó dẫn Lam Tiểu Bố đi về phía cửa lớn biệt thự.

Hai bên cửa lớn đều có nhân viên bảo an, giờ phút này đều đang kính cẩn xoay người chờ đợi Cử Phi tiến vào.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nơi này…

Hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Chỉ là chưa đợi Lam Tiểu Bố tìm ra nguyên nhân, Cử Phi đã dẫn Lam Tiểu Bố lên đến lầu ba, sau đó kính cẩn nói, “Gia chủ, bác sĩ Lam đã đến.”

“Vào đi.” Một giọng nói khàn khàn cực kỳ uy nghiêm vang lên.

Lam Tiểu Bố chấn động, theo bản năng dừng lại một chút. Cho dù đối phương có hóa thành bụi, hắn cũng sẽ không bao giờ quên giọng nói này.

Sở dĩ hắn nhớ kỹ giọng nói này, là do lúc trước người này chỉ nói một câu, “Ném xuống Thâm Phủ Hải đi.”

Lúc trước hắn không chữa được cho một người quan trọng nào đó, nói chính xác là hắn còn chưa kịp trị, chỉ nói trị không hết mà thôi. Kết quả còn chưa biết đối phương là ai đã bị ném xuống Thâm Phủ Hải.

“Bác sĩ Lam, mời đi cùng ta vào trong, trước khi chữa bệnh cho thiếu gia, gia chủ muốn gặp ngươi.” Cử Phi thấy Lam Tiểu Bố dừng lại vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố than khẽ, thở ra một hơi, chậm rãi tiến vào phòng khách to lớn.

Phòng khách bố trí vô cùng xa hoa, Lam Tiểu Bố cũng chẳng buồn nhìn, ánh mắt hắn rơi vào trên người một vị nam tử mặt trắng không râu. Chính người này đã ném hắn xuống biển, hôm nay hắn lại đến nơi này một lần nữa.

“Người chính là bác sĩ Lam Tiểu Bố?” Nam tử đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, nhíu mày hỏi. Ông ta chính là gia chủ Cử Kiệt của Cử gia, chính là ông ta đã hạ lệnh, chỉ cần Lam Tiểu Bố dám chạy trốn, chỉ cần giữ lại cho Lam Tiểu Bố một hơi thở có thể cứu người là được.

Tuổi Lam Tiểu Bố thực sự quá nhỏ, nhỏ đến mức khiến ông ta hoài nghi những tin tức ông ta lấy được trước đó có phải giả hay không. Ông ta biết tuổi của Lam Tiểu Bố không lớn, cũng có thể nói là quá nhỏ. Nhưng mà đối phương là người Lam gia, Lam gia đều có một vài gia hỏa cổ quái. Nếu không thì Lam Hướng Thần cũng sẽ không từ bỏ tập đoàn Lam Tung, ngược lại đi mua một hòn đảo đi làm phi hành khí vào vũ trụ, Lam Hành cũng sẽ không kiên quyết giao tập đoàn Lam Tung cho Lam Hướng Thần.

Cho dù đối phương không hề lễ phép, Lam Tiểu Bố vẫn đi đến sa lon ngồi xuống, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói, “Không sai ta chính là bác sĩ Lam Tiểu Bố.”

Kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt.

“Bệnh đống tầm của Địch Mạn là cho ngươi trị?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tự mình ngồi xuống, Cử Kiệt khẽ nhíu mày. Cho dù có ở Thâm Phủ, hay là ở những nơi khác ở Hoa Hạ, Cử Kiệt ông còn chưa thấy có người nào to gan như Lam Tiểu Bố, dám tùy tiện ngồi trước mặt ông ta, người Lam gia cũng không được.

Nếu như không phải vì cháu trai bị bệnh, bây giờ ông ta đã lập tức sai người kéo Lam Tiểu Bố đi chôn sống rồi. Người Lam gia, không cần sống trên đời.

“Không sai, hơn nữa ta khẳng định, bây giờ khắp toàn cầu người có thể trị bệnh đống tầm chỉ có mình ta mà thôi.” Lam Tiểu Bố thản nhiên nói.

Cử Kiệt từ tốn nói, “Người có bản lĩnh thì luôn kiêu ngạo. Cử Phi, Quân nhi đến chưa?”

“Còn hơn một giờ nữa.” Cử Phi vội vàng nói.

Ngay khi biết Lam Tiểu Bố đang ở đây, Cử Quân đã lập tức rời khỏi bệnh viện Côn Hồ, quay về Thâm Phủ. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã đến Cử gia, Cử Quân vẫn còn đang ở trên máy bay.

“Ngươi đi chuẩn bị trước đi, một tiếng sau phẫu thuật cho Quân nhi.” Lời nói của Cử Kiệt tựa như đang ra mệnh lệnh mà người khác phải phục tùng.

Hoàn toàn không nói đến việc phẫu thuật thất bại sẽ như thế nào, ở trong mắt Cử Kiệt, cho dù phẫu thuật thành công hay thất bại, Lam Tiểu Bố cũng đều phải chết.

Lam Tiểu Bố cười nhạt một tiếng, “Ta có một quy tắc, trước khi phẫu thuật phải nhận được tiền, nếu không thì ta lo rằng tay của ta sẽ bị run. Một khi tay ta run thì quá trình phẫu thuật như thế nào ta cũng không đảm bảo được đâu.”

Một luồng sát ý lạnh lẽo phóng về phía Lam Tiểu Bố, qua mấy giây, lúc này Cử Kiệt mới cười một tiếng, “Bác sĩ Lam, lá gan của ngươi rất lớn.”

Lam Tiểu Bố vẫn từ tốn nói, “Lá gan của ta không lớn, chỉ vì kiếm miếng cơm ăn mà phải hối hả ngược xuôi, trốn đông trốn tây cũng không phải chuyện dễ đàng gì. Hôm nay vất vả lắm mới có được một đơn hàng, ta lo lắng cuối cùng sẽ chỉ thành công dã tràng, dứt khoát đòi tiền trước đã.”

“Rất tốt.” Cử Kiệt cố gắng đè ép lửa giận và sát ý trong lòng, đã chữa bệnh cho người Cử gia ông mà còn dám chủ động đòi tiền? Còn là đưa tiền trước chữa bệnh sau. Ha ha, chắc là Cử Kiệt ông đã già rồi? Hay là đã ở ẩn quá lâu? Người trẻ tuổi bây giờ đã không còn biết gì về Cử Kiệt ông nữa. Cho đến bây giờ đều là Cử gia ông chủ động cho, chưa có người nào dám đưa tay ra đòi. Nếu như Cử gia ông quên đưa tiền, ngươi cũng phải nín ở trong lòng.

“Cử Phi, hắn muốn bao nhiêu tiền thì chuyển cho hắn đi.” Lúc Cử Kiệt nói câu này, sát ý đã giấu đi, thậm chí giọng điệu còn nhàn nhã hơn rất nhiều.

So đo với một người chết, không phải là tính cách của Cử Kiệt ông.

Chương 28: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên (2)

Cử Phi nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, “Bác sĩ Lam, ngươi chỉ cần đưa số thẻ cho ta, sau đó nói cho ta biết ngươi cần bao nhiêu tiền là được.”

Lam Tiểu Bố gõ gõ lên bàn, sau đó nói, “Ta đắc tội với một vài người, cho nên không cần chuyển tiền vào tài khoản cho ta, đưa cho ta 200.000 tiền mặt…”

Lam Tiểu Bố tin rằng chuyện mình đắc tội với Sinh Ngạc bang, đối phương vẫn còn chưa biết, nhưng mà chuyện đắc tội với Thương gia nhất định là đã tra ra rồi.

Lần này ngay cả Cử Phi cũng thầm mỉa mai trong lòng, còn tưởng lợi hại lắm, hóa ra cũng chỉ gặm được một chút ấy. 200.000 tiền mặt, ha ha. Truyền nhân dòng chính của tập đoàn Lam Tung, bây giờ cũng chỉ có thể tiêu xài chút ít như vậy.

Chỉ là không đợi hắn oán thầm xong, giọng nói của Lam Tiểu Bố lại vang lên lần nữa, “Nghe nói nửa năm trước các ngươi lấy được một viên Lam Sí Chi Tinh, ta muốn viên kim cương đó…”

Nửa năm trước, Thâm Phủ có bán ra một viên kim cương tên là Lam Sí Chi Tinh, viên kim cương này khoảng chừng 107 cara, trị giá 900 triệu. Lam Tiểu Bố không biết viên kim cương này có phải nằm trong tay Cử gia hay không, nhưng ở Thâm Phủ, người có năng lực và tư cách mua được viên kim cương này, cũng chỉ có vài nhà. Hắn đoán khả năng Cử gia có được ít nhất phải hơn 50%, cho nên lúc này mới nói ra.

“Ha ha ha…” Cử Kiệt giận quá hóa cười, “Cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể biết được viên Lam Sí Chi Tinh này ở trong tay Cử gia ta.”

Cử Phi nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Bác sĩ Lam, lòng tham của ngươi cũng hơi lớn rồi đó.”

Vừa rồi hắn còn đang nghĩ Lam Tiểu Bố cũng chỉ giống như một tên ăn mày mà thôi, vừa mới đảo mắt đã nói Lam Tiểu Bố tham lam rồi.

Lam Tiểu Bố vẫn điềm tĩnh làm như không có việc gì, “Cũng bình thường thôi, điều duy nhất ta lo lắng là trong lúc phẫu thuật tay mình có run hay không thôi, những thứ này giúp tay ta vững vàng hơn, cũng giúp bệnh nhân có nhiều cơ hội hơn thôi. Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy tay ta có vững hay không cũng không quan trọng thì cứ coi như ta chưa nói gì đi.”

Cử Phi còn muốn nói gì đó, Cử Kiệt đã xua tay chặn lại, “Không cần, cứ đưa cho hắn đi.”

Cử Phi khẽ giật mình, nhưng mà Lam Tiểu Bố thì không cảm thấy có gì đáng ngạc nhiên, hắn biết đồ thì hắn nhất định sẽ lấy được. Với trình độ tàn nhẫn của người nhà này, chỉ sợ sau khi hắn bước vào cánh cửa này rồi, trong mắt đối phương hắn chỉ là một người chết mà thôi. Giao đồ vật cho một người chết, đợi thêm lát nữa lấy về cũng vậy thôi.

Đây cũng là lý do hắn không muốn quá nhiều tiền từ đối phương, nếu như quá nhiều, cho dù đối phương có chuyển vào thẻ của hắn, Lam Tiểu Bố hắn cũng không lấy được. Nhưng cho tới bây giờ, Lam Tiểu Bố vẫn không hiểu, vì sao người nhà này lại độc ác như vậy. Y thuật của bác sĩ không tốt thì giết bác sĩ? Gia tộc thế này sao vẫn còn sống sót được vậy? Cái này thì cũng cho qua đi, nhìn dáng vẻ của lão gia hỏa kia, cho dù mình có chữa trị tốt cho cháu ruột của ông ta, ông ta cũng sẽ giết chết mình, đúng là không thể nói lý được mà, phải biết rằng đây là thế kỉ 21 rồi đấy.

Chỉ mấy phút sau,Cử Phi đã đem một chiếc hộp màu vàng óng đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Bác sĩ Lam, đây chính là Lam Sí Chi Tinh, ngươi phải giữ cẩn thận đấy.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp, sau khi mở ra lập tức cảm nhận được tia sáng chói mắt nhu hòa, kim cương có hình trái tim, bên trong hình như có khảm nạm một đôi cánh, tựa như muốn giương cánh bay lượn. Mà xung quanh viên kim cương này, có một luồng quang vận nhàn nhạt vờn quanh, thậm chí không cần lấy tay chạm vào, chỉ cần nhìn thôi đã cảm thấy vô cùng thoải mái. Những thứ này hoàn toàn không phải do con người tạo nên, mà là tự nhiên sinh ra.

Lam Sí Chi Tinh chỉ từng nhìn thấy trên ti vi và trên mạng, bây giờ đang nằm trong tay mình.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, đậy hộp lại, sau đó thu dọn nó và hai chồng tiền đã đặt sẵn trên bàn trà vào trong balo của mình. Trong lòng hắn vẫn còn đang cảm thán, may mắn là chỉ cần 200.000, nếu nhiều hơn nữa, lúc chạy trốn sẽ mang rất nặng. Quan trọng nhất là, đợi lát nữa hắn còn cần Cử gia mua giúp hắn một lượng lớn dược liệu, những dược liệu kia hắn đều muốn cầm đi.

…

“Bác sĩ Lam, nếu đã chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đến phòng phẫu thuật trước đi, chờ thiếu gia trở về.” Cử Phi chờ Lam Tiểu Bố làm xong mọi chuyện mới lên tiếng.

Lam Tiểu Bố cầm một cây bút, viết một đống dược liệu ra giấy rồi đưa cho Cử Phi, “Lập tức mua những dược liệu này rồi đưa đến phòng phẫu thuật, đúng rồi, ta còn cần lò sắc thuốc và nồi, lò không nên quá lớn. Nhớ kỹ, nồi phải mua hai cái.”

Những dược liệu này đều là thứ hắn cần khi đoán cốt, bây giờ vừa hay có thể thông qua đối phương để mua. Lam Tiểu Bố cũng không nói cần dược liệu tốt hay xấu, hắn tin rằng đối phương nhất định sẽ mua những thứ tốt nhất đến.

“Bác sĩ Lam, ngươi còn chưa nhìn thấy bệnh nhân, sao có thể kê thuốc rồi?” Cử Phi có chút khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta là bác sĩ hay ngươi là bác sĩ? Chỉ cần thiếu gia của ngươi thật sự bị bệnh đống tằm, vậy thì cứ làm theo yêu cầu của ta đi lấy thuốc là được.”

“Đi đi, cứ làm theo lời hắn nói.” Giọng nói Cử Kiệt vô cùng nhẹ nhàng.

“Vâng.” Cử Phi nhanh chóng đáp lời.

Trong lòng của hắn hiểu rõ, sát ý trong lòng gia chủ đã đến mức cực hạn mới có thể có biểu hiện như vậy. Một khi gia chủ như vậy, thế thì Lam Tiểu Bố chắc hẳn không thể sống đến ngày mai được rồi. Đây cũng là chuyện rất bình thường, hắn cũng nghe nói khi Lam Tiểu Bố chữa trị cho Địch Mạn cũng chỉ cần nửa ngày là xong, sau đó cũng không cần tái khám.

Sau khi Cử Phi rời đi, Lam Tiểu Bố mới nói với Cử Kiệt, “Mặc dù ta cũng có thể làm ở ngay đại sảnh, chẳng qua là nếu như làm trong phòng phẫu thuật tốt nhất, vậy thì hiệu quả phẫu thuật sẽ càng hoàn mỹ. Hơn nữa phòng phẫu thuật phải có cửa sổ, bệnh đống tằm khác với những bệnh khác, loại bệnh này sau khi phẫu thuật xong cần phải lưu thông không khí với bên ngoài. Đương nhiên, nếu mà không có cửa sổ, vậy thì sau khi phẫu thuật xong phải nhanh chóng mở cửa phòng phẫu thuật ra.”

Chỉ cần là phòng phẫu thuật tốt nhất, như vậy nhất định sẽ có cách âm, Lam Tiểu Bố tin rằng, với thực lực của Cử gia, chuyện này có thể làm được.

“Ngươi yên tâm, những gì ngươi yêu cầu đều có.” Cử Kiệt từ tốn nói.

…

Chương 29: Mối thù kiếp trước kiếp này báo.

Không thể không nói năng lực hành động của Cử gia rất mạnh, Lam Tiểu Bố vừa chuẩn bị xong phòng phẫu thuật không bao lâu thì Cử Phi đã mang hết toàn bộ dược liệu đến.

“Nhanh thế à?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn một đống dược liệu mà Cử Phi mang đến, nếu như không phải đây xem bệnh cho người Cử gia, hắn nhất định sẽ nghĩ rằng đống thuốc này có phải là dùng để lừa hắn hay không.

Cử Phi cười ha ha, “Trung Dược lâu lớn nhất Thâm Phủ là của Cử gia ta.”

Khó trách lại lợi hại như vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn có phải nên yêu cầu thêm một chút nữa? Nhưng mà hắn lập tức bác bỏ đi ý nghĩ này. Hắn phải nhanh chóng chạy trốn, lấy quá nhiều thuốc hắn cũng không cầm đi hết nổi.

Lam Tiểu Bố là bác sĩ, làm nghề y hai mươi năm, hắn thậm chí không cần nhìn dược liệu, chỉ cần ngửi mùi hương thôi đã biết những dược liệu này đều là hàng cao cấp nhất.

Giờ phút này, một giường bệnh di động được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, một người nam tử trung niên kêu lên, “Bác sĩ Lam, bệnh nhân đã đến, bây giờ ngươi có thể phẫu thuật được rồi.”

Đang nằm trên giường là một thanh niên sắc mặt tái nhợt, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía gương mặt người thanh niên này, dừng lại một lát thì chuyển sang đùi đối phương, suy nghĩ của hắn lại bay xa một lần nữa.

Năm đó khi Tô Sầm chết bên ngoài tường phòng hộ, hắn tận mắt nhìn thấy Tô Sầm chết đi, trong đầu đều là hình ảnh của Tô Sầm, không còn bất cứ tâm trạng nào để làm chuyện gì khác. Mà lúc này, hắn bị cưỡng ép xem bệnh cho một người trẻ tuổi.

Hắn không biết người trẻ tuổi kia là ai, chỉ biết người khác cũng gọi hắn là thiếu gia, đồng thời hắn còn biết cha của người trẻ tuổi kia không có hai chân.

Cuối cùng hắn cũng không chữa khỏi cho người trẻ tuổi kia, sau đó có một giọng nói khàn khàn già nua sai người ném hắn xuống Thâm Phủ Hải…

“Ngươi là Lam Tiểu Bố?” Thanh niên sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh thấy Lam Tiểu Bố thất thần như vậy, có chút khó chịu hỏi một câu.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía thành niên tái nhợt kia, đúng là luân hồi báo ứng mà. Năm đó hắn xem bệnh cho con trai người này, cuối cùng bị ném xuống biển. Sau khi trọng sinh, hắn lại đi xem bệnh cho người này, ha ha…

“Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố, bệnh của ngươi rất đơn giản, ta có thể trị được.” Không đợi người thanh niên kia hỏi thăm, Lam Tiểu Bố đã cam đoan.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố có thể trị được, người phụ nữ trung niên đi bên cạnh thanh niên kia lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói, “Bác sĩ Lam, chỉ cần ngươi trị khỏi bệnh cho con trai ta, ngươi muốn thứ gì cũng được.”

“Nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện, ra ngoài đi.” Giọng nói uy nghiêm của Cử Kiệt truyền đến.

“Vâng, cha…” Nữ tử trung niên kia lúc này mới nhìn thấy Cử Kiệt, giọng nói lập tức ngừng lại, hạ thấp giọng, kính cẩn trả lời.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Ngươi không cần ra ngoài, ngươi chắc là mẹ của bệnh nhân đúng không? Ở lại đây đi. Đúng rồi, cha và ông của bệnh nhân cũng đến đây luôn đi, bởi vì ta có vài vấn đề muốn hỏi.”

Cử Phi khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Bác sĩ Lam, có vấn đề gì mà cần nhiều người ở lại đây như vậy?

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố nghiêm trọng nói, “Bệnh đống tằm có hai nguyên nhân gây ra, một là do di truyền ẩn, còn một lý do khác là bị nhiễm bệnh, ta cần xác định đây không phải là do di truyền. Mặt khác, thời điểm ta chữa trị tuyệt đối không được quấy rầy. Cho dù là người bên trong phòng phẫu thuật hay người bên ngoài, nếu không có chuyện gì xảy ra ta không chịu trách nhiệm đâu.”

Thực lực của người tên Cử Phi này không hề kém hơn Thành Kiến Kiệt hắn đã xử lý trước đó, Lam Tiểu Bố biết thực lực của mình không được xem là cao, hắn không muốn động thủ với Cử Phi. Không chỉ như vậy, gia chủ Cử gia cũng không hề đơn giản, dựa theo lời Thành Kiến Kiệt nói, chỉ sợ cũng là một cường giả nội kình.

Cử Phi còn muốn nói gì nữa, Cử Kiệt đã vung tay lên, “Những người không liên quan đều ra ngoài cả đi, cha của Quân nhi còn chưa trở về, có chuyện gì thì người ông nội ta đây cũng có thể trả lời.”

Lam Tiểu Bố thầm than đáng tiếc, nhưng Cử Kiệt ở đây cũng đủ rồi.

Chờ đám người kia rời khỏi phòng phẫu thuật, Lam Tiểu Bố đóng cửa lại, bắt đầu lấy một phần thuốc Đông y ra chế biến.

“Bác sĩ Lam, ngươi còn chưa xem bệnh, sao đã nấu thuốc rồi?” Nữ tử trung niên thấy Lam Tiểu Bố trực tiếp đi nấu thuốc như vậy, cũng có chút nghi ngờ.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Chờ lát nữa ngươi sẽ biết.”

Người Lam Tiểu Bố lo lắng chỉ có Cử Kiệt mà thôi, hắn nghi ngờ Cử Kiệt chính là cao thủ nội kình. Dựa theo phương thuốc mà hắn lấy được, trong quá trình chế biến, Cực Tử Dạ sẽ sinh ra sương mù có tác dụng ngăn chặn nội khí, nhưng mà vấn đề này cũng dễ giải quyết, chỉ cần ngậm một mảnh Tuyết Phong Lam Sâm trong miệng là được.

Giờ phút này trong miệng Lam Tiểu Bố đang ngậm một mảnh Tuyết Phong Lam Sâm, mà mảnh Tuyết Phong Lam Sâm này cũng là do Cử Phi mua về.

“Ngươi chỉ nấu một loại thuốc?” Cử Kiệt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giờ phút này ông ta cũng có chút nghi ngờ, Cử Phi mang về đến mấy chục loại thuốc, vậy mà Lam Tiểu Bố lại chế biến có một loại.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục nấu thuốc nữa, mà quay đầu nhìn Cử Kiệt thản nhiên nói, “Ngươi tên là gì?”

Lệ khí trên mặt Cử Kiệt lóe lên một cái rồi biến mất, “Lão già đây tên là Cử Kiệt, chắc không phải là trước khi bác sĩ Lam chữa bệnh còn phải hỏi han ta một chút đấy chứ?”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, cầm dao phẫu thuật đến bên người Cử Quân.

“Khoan đã.” Cử Kiệt cảm nhận được Lam Tiểu Bố không hề có bộ dáng của một người đang xem bệnh, giọng điệu có chút nghiêm nghị.

Lam Tiểu Bố quay đầu, nhìn chằm chằm Cử Kiệt chậm rãi nói, “Hai mươi mốt năm sau, ta cũng đến đây xem bệnh cho người ta, nhưng mà bệnh nhân không phải là cháu trái ngươi, mà là chắt trai của ngươi. Ngươi sống cũng lâu thật đấy, hai mươi mốt năm sau, giọng nói cũng chẳng thay đổi bao nhiêu cả, ha ha…”

Cái quỷ gì vậy? Hai mươi mốt năm sau? Cử Quân và nữ tử trung niên kia đều hoang mang nhìn Lam Tiểu Bố, Cử Kiệt thì cau mày, trong tay có thêm một thanh phi đao.

Chương 30: Bị truy nã.

“Cử Phi!” Lúc lấy phi đao ra, Cử Kiệt lớn tiếng kêu lên. Ngay lập tức, ông ta tỉnh ngộ ra, đây là phòng phẫu thuật cao cấp, trừ khi ông ta xô cửa ra, nếu không có hiệu quả cách âm ở đây, bên ngoài hoàn toàn không thể nghe được gì. Nhưng mà Cử Kiệt không hề sợ hãi, đừng xem ông ta là một ông già, đó là mắt mù rồi. 30 năm trước ông ta đã bước vào hàng ngũ nội kình, những năm gần đây đã tiến sâu vào trong đó, đừng bảo chỉ có một Lam Tiểu Bố, cho dù có một đám người tới đây, phi đao trong tay ông ta cũng có thể giết sạch một cách dễ dàng.

Lam Tiểu Bố rõ ràng hiểu được hiệu quả cách âm của phòng phẫu thuật này, hắn tựa như không trông thấy phi đao trong tay Cử Kiệt, tiếp tục nói, “Lúc đó vợ ta vừa mới qua đời, trong lòng ta thương nhớ vợ, chỉ nói một câu ta không thể trị mà thôi. Ha ha, không trị được cho chắt trai ngươi không phải chỉ có một mình ta, nhưng mà lúc đó ngươi nói gì, ta vẫn nhớ rất rõ, ngươi nói, ném hắn xuống Thâm Phủ Hải đi. Sau đó, ta lập tức bị ném xuống Thâm Phủ Hải…”

Cho dù Cử Kiệt đã giết không ít người, giờ phút này cũng cảm thấy lạnh buốt người. Ông ta không sợ Lam Tiểu Bố là một chuyện, nhưng lời Lam Tiểu Bố nói ra thật sự khó hiểu, lại có chút âm trầm.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Cử Quân đang hoang mang nằm trên giường, lại nói tiếp, “Lúc trước, ta chỉ là không thể trị được cho con trai ngươi thôi, ngươi và lão già nhà ngươi đã muốn giết chết ta rồi. Hôm nay ta nhìn thấy ngươi không vừa mắt, ngươi làm được gì nào…”

Nói xong câu đó, dao trong tay Lam Tiểu Bố vạch ra một vạch sáng, vạch sáng kia cứa lên cổ Cử Quân tạo nên một đường tơ hồng.

“Ngươi muốn chết…” Cử Kiệt tức nổ đom đóm mắt, định ném phi đao trong tay ra, nhưng ông ta lập tức cảm thấy không đúng, nội khí không thể vận lên được. Một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã xông lên, đánh một quyền vào cổ ông ta.

Giờ phút này ông ta mới hiểu được, vừa rồi Lam Tiểu Bố nói nhiều lời như vậy không phải để giải thích cho ông ta, mà là đang đợi tác dụng của dược liệu bay ra, khiến ông ta không thể nào đề khí. Trong lòng ông ta vô cùng hối hận, đáng lẽ mình nên mở cửa trước, cho dù tạo ra một chút tiếng động cũng tốt.

“A…” Cho tới lúc này, nữ tử trung niên kia mới tỉnh ngộ ra, nhưng nàng chỉ kịp kêu lên sợ hãi được nửa tiếng, đã bị Lam Tiểu Bố dùng đao cắt ngang cổ họng.

Cử Kiệt ngồi sập xuống đất, xương cổ ông ta đã vỡ vụn hết, trong miệng phát ra tiếng kêu ấm ách, đôi mắt như muốn phun ra lửa, tức giận đến cực hạn.

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Cử Kiệt: “Cử gia chủ, thật là đáng tiếc, hôm nay không thể xử lý được con của ngươi. Nhưng mà ngươi không cần phải nôn nóng, rất nhanh thôi ta sẽ xử lý được hắn. Mà này, lão già ngươi thật sự cũng quá âm độc rồi, gọi bác sĩ đến khám bệnh mà lại ngang tàng như thế sao? Còn về nơi này của ngươi, chờ đến lúc ta đi rồi, ta sẽ phóng một mồi lửa. Ta cũng là vì tốt cho ngươi, đốt nơi này đi cho ngươi dùng.”

“Ách ách… “ Tựa như Cử Kiệt muốn nói điều gì đó, nhưng xương cổ của ông ta đã bị đánh nát, khóe miệng còn đang chảy máu, hoàn toàn không nói được một lời nào. Ông ta hiểu được vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn phòng phẫu thuật phải có cửa sổ, là dùng để bỏ trốn. Lúc đó Lam Tiểu Bố còn bổ sung một câu, không có cửa sổ cũng được, rõ ràng là biết ông ta tuyệt đối sẽ không chọn phòng phẫu thuật không có cửa sổ. Chỉ cần có sự lựa họn, Cử gia ông nhất định sẽ chọn thứ tốt nhất.

Giờ phút này điều Cử Kiệt muốn làm nhất chính là gọi Cử Phi đến, đáng tiếc ông ta không thể làm được điều gì cả. Cử Kiệt ông tung hoành cả một đời, không ngờ lại bị lật thuyền trong mương như thế này.

Lam Tiểu Bố không do dự thêm chút nào nữa, nhấc chân giẫm lên đầu Cử Kiệt, dưới chân dùng lực, Cử Kiệt lập tức mất mạng ngay tại chỗ.

Lạch cạch! Lúc cổ Cử Kiệt lệch sang một bên, có một thứ đồ gì đó màu đen từ trên cổ ông ta rơi ra sàn nhà. Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm đó là thứ gì, trực tiếp kéo đứt, tiện tay nhét vào trong túi mình. Thứ mà Cử Kiệt đeo trên cổ, không phải rất quan trọng thì nhất định cũng vô cùng quý giá.

Lam Tiểu Bố cũng không hề vội vàng bỏ đi, mà đổ sạch Cực Dạ Thảo trong nồi ra trước, sau đó tùy tiện lấy một vài vị thuốc bắc, cho thêm nước vào, bật lửa lên, mở lửa ở mức nhỏ nhất để nấu. Chờ qua một khoảng thời gian, bên ngoài nhất định có thể ngửi được mùi thuốc thoang thoảng, như vậy thì người bên ngoài cũng chỉ biết bên trong đang nấu thuốc, chứ không phải là không có người.

Làm xong hết những thứ này, Lam Tiểu Bố mới bình tĩnh thu dọn đồ của mình, sau đó mở cửa sổ cách âm ra, kiểm tra tình hình bên dưới rồi nhảy xuống.

Nếu như không phải tận dụng chút thời gian cho mình, trước khi đi hắn nhất định phải thả một mồi lửa đốt sạch Cử gia.

Nhưng nếu lúc này hắn phóng hỏa, vậy thì tất cả mọi người ở Cử gia sẽ biết chuyện mà Lam Tiểu Bố hắn đã làm. Hắn mang theo nhiều đồ như vậy, ngoài một bao lớn dược liệu còn có 200.000 tiền mặt và một nồi nấu thuốc.

Mặc dù đồ không nhiều lắm, chỉ cần hắn không bị những người còn lại của Cử gia phát hiện ra, bây giờ lén trốn đi, cho dù người khác biết hắn xử lý Cử Kiệt, cũng đã là chuyện mấy tiếng sau rồi. Lam Tiểu Bố khẳng định, Cử Kiệt mà không lên tiếng, ai cũng không dám tùy tiện bước vào phòng giải phẫu.

…

Cao ốc Hải Ngạc ở Thâm Phủ, đây là sản nghiệp của Sinh Ngạc bang.

Giờ phút này, trong phòng họp to lớn trên tầng cao nhất của cao ốc Hải Ngạc, chỉ có hai nam tử đang ngồi ở đây. Một trong hai người này khá thấp, lại cộng thêm thân hình mập mạp, ngồi ở đó tựa như một đống thịt. Một người khác lại cực kỳ anh tuấn đẹp trai, cả người đều toát lên vẻ sắc bén.

Hai người này mà đi ngoài đường, chắc hẳn sẽ không có ai nhận ra, nhưng ở Sinh Ngạc bang thì không ai không biết đến. Người mập lùn tên là Cốt Đinh, là hậu tướng của Sinh Ngạc bang, một trong ngũ tướng. Người anh tuấn đẹp trai tên là Đỗ Dịch Bồng, là tả tướng. Ở Sinh Ngạc bang đều là nhân vật dưới một người, trên vạn người.

Hai người ngồi ở đây, không nói gì cả, tựa như ai cũng đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình.

Chương 31: Bị truy nã. (2)

Cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa phòng họp có tiếng gõ vang lên, lập tức một nam tử có ánh mắt hung ác nham hiểm bước vào, kính cẩn xoay người hành lễ rồi lên tiếng, “Hai vị đại nhân, tất cả tiệm đồ ngọc đã sắp xếp xong, chợ đen cũng đã cho người để ý. Cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Lam Tiểu Bố.”

Cốt Đinh cười he he, “Không cần nôn nóng, chúng ta còn rất nhiều thời gian, nếu Phong đại ca đã nói Lam Tiểu Bố sẽ đến Thâm Phủ thì hắn nhất định sẽ đến đây, lần này làm không tệ, khiến cho ta rửa mắt mà nhìn.”

Cơ Đầu nghe vậy thì nhanh chóng cúi người hành lễ một lần nữa, “Không dám, ở trước mắt hậu tướng và tả tướng, Cơ Đầu ta cũng chỉ là gặp may mà thôi.”

Trong lòng Cơ Đầu rất rõ ràng, người mập mạp đang mỉm cười vô hại này là ai. Làm hậu tướng của Sinh Ngạc bang, một khi bị người này chú ý đến, vậy thì cái chết là điều ngươi mong ước nhất. Cốt Đinh giết người chẳng bao giờ quan tâm ngươi có phải là người của Sinh Ngạc bang hay không.

Đỗ Dịch Bồng nói, “Là công lao của ngươi thì đừng khiêm tốn nữa, ngươi nhìn kĩ một chút, chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện thì lập tức báo cho chúng ta biết. Thời gian của chúng ta có hạn, không thể ở nơi này lâu đâu.”

“Lão Thành đúng là cùi bắp, lại bị một tên yếu gà cử lý, đúng là mất hết mặt mũi ngũ tướng của Sinh Ngạc bang ta.” Thịt mỡ trên mặt Cốt Đinh run lên, hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

Đỗ Dịch Bồng còn đang định nói gì đó, Cơ Đầu đột nhiên biến sắc.

“Có chuyện gì vậy?” Đỗ Dịch Bồng nhìn chằm chằm Cơ Đầu hỏi.

Cơ Đầu lấy chiếc điện thoại đang rung ra nói, “Là tin tức của Lam Tiểu Bố.”

“Nhanh chóng nghe đi.” Cốt Đinh cười một tiếng, lấy ra một chiếc dao nhỏ vô cúng sắc bén tỉa móng tay.

Cơ Đầu có nghe qua một ít chuyện về hậu tướng Cốt Đinh, nghe nói lúc vị hậu tướng này muốn giết người thì sẽ tỉa móng tay. Hắn không dám nhìn Cốt Đinh tỉa móng tay, nhanh chóng nghe điện thoại, rất nhanh, sắc mặt hắn dần trở nên kỳ lạ.

Chỉ qua nửa phút, hắn đã đặt điện thoại xuống, sau đó kính cẩn nói, “Vừa mới nhận được tin tức, Lam Tiểu Bố đi vào Cử gia, giết chết gia chủ Cử Kiệt của Cử gia, người thừa kế Cử Quân, còn có Tân Yến, là mẹ đẻ của Cử Quân…”

Đỗ Dịch Bồng đột nhiên đứng dậy, cười lạnh nói, “Khá lắm, khó trách dám chọc đến Sinh Ngạc bang ta, ngay cả Cử gia cũng dám động đến. Có gan, đúng là có khí phách.”

“Ha ha, tiểu tử này cũng không phải là người đơn giản, đúng là một ngôi sao tai họa. Gia hảo này không những đắc tội với Sinh Ngạc bang ta, còn cướp đồ của Thương gia, bây giờ đến Thâm Phủ lại chọc đến Cử gia. Đã lâu lắm rồi Cốt Đinh ta chưa từng gặp được người nào thú vị như vậy, hy vọng có cơ hội gặp hắn một lần.”

Nghe lời Cốt Đinh nói, Cơ Đầu giật mình theo bản năng. Cốt Đinh nói muốn gặp một lần, cũng không phải nói đùa thôi.

“Xem ra Lam Tiểu Bố nhất định đã rời khỏi Thâm Phủ rồi, chúng ta có ở đây nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.” Đỗ Dịch Bồng vừa nói vừa bước ra ngoài.

…

Lam Tiểu Bố quả thật là rời khỏi Thâm Phủ, nhưng cả nước cũng đã ầm ĩ lên. Đừng nói đến trong nước, ngay cả nước ngoài cũng đang bàn luận đến chuyện của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố là một nhà nghiên cứu y học có trình độ cao nhất, vì sao lại có thể làm ra loại chuyện thương thiên hại lý như vậy. Có một vài nhà nghiên cứu y học bây giờ đều đang cảm thấy đáng tiếc cho Lam Tiểu Bố, đáng tiếc một học giả tài năng lại bị hủy đi như vậy.

Bản án mà Lam Tiểu Bố phạm vào bây giờ không ai không biết, khắp nơi đều đang truy nã Lam Tiểu Bố.

Tại đại học y khoa Hải Dương, Tô Sầm đờ đẫn nhìn lệnh truy nã trên mạng, trước đây không lâu, Lam Tiểu Bố tuyên bố luận văn chuyên gia cấp cao trên Y Chi Đạo, vô số phóng viên và truyền thông đều luôn tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Ai cũng muốn có thể nói chuyện cùng Lam Tiểu Bố một chút, xuất bản được bài báo phỏng vấn đầu tiên.

Chỉ trong nháy mắt, Lam Tiểu Bố đã trở thành tội phạm truy nã cả nước, hơn nữa thủ đoạn phạm tội còn vô cùng ác liệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố từ nghỉ học, đến trở thành chuyên gia y học nổi tiếng toàn cầu, sau đó lại trở thành tội phạm truy nã.

Lam Tiểu Bố, rốt cuộc là người như thế nào?

…

“Đùng!” Thương Hoàng Trạch đập một quyền lên bàn, Lam Tiểu Bố là người mà Thương gia lén truy sát, bây giờ lại bị cả nước truy nã.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt đối với Thương gia, thứ Thương gia muốn không phải là Lam Tiểu Bố, mà là phương thuốc đoán cốt trong tay Lam Tiểu Bố. Chỉ có bọn họ biết, phương thuốc này đáng giá bao nhiêu. Chờ đến khi mọi người biết nguyên khí thiên địa bộc phát có thể tu luyện nội tức, phương thuốc đó chính là thứ tất cả mọi người muốn tranh cướp.

Bây giờ Lam Tiểu Bố bị truy nã, Thương gia hắn còn cơ hội nào nữa.

“Tên súc sinh này đúng là một ngôi sao tai họa.” Thương Phi Hùng tức giận nói.

Thương Hoàng Trạch đứng lên nói, “Thương Vi sắp bắt đầu tu luyện Võ Đạo rồi, Phi Hùng, ta cho phép ngươi lấy tài nguyên lớn nhất của Thương gia ta, nhất định phải bắt được Lam Tiểu Bố đầu tiên. Dù sao cũng phải lấy được phương thuốc trên người hắn về, đó là đồ của Thương gia ta.”

“Vâng.” Thương Phi Hùng lập tức đáp.

…

Lam Tiểu Bố biết hiện giờ có rất nhiều người đang tìm hắn, hắn cũng biết mình không thể nào sinh sống ở thành thị được. Giờ phút này hắn cõng theo một túi lớn, cải trang ngồi trên một chiếc xe đường dài màu đen, trôi qua một hai ngày, lúc này mới bước đến biên giới Thập Vạn Đại Sơn.

Lúc đầu, Lam Tiểu Bố dự định đi Côn Lôn sơn, chỉ là Côn Lôn sơn thật sự quá xa Thâm Phủ, hắn chỉ có thể lựa chọn đường khác, đi đến Thập Vạn Đại Sơn.

Đến được Thập Vạn Đại Sơn, Lam Tiểu Bố biết mình đã an toàn rồi. Có thể khẳng định, sau khi hắn rời khỏi Thâm Phủ, Cử gia vẫn chưa biết hắn đã xử lý bọn người Cử Kiệt. Nếu không thì trên đường đi cũng không yên bình như vậy.

Chỉ cần đi vào trong Thập Đại Vạn Sơn rồi, hắn sẽ dựa theo phương thuốc kia nhanh chóng tu luyện, cho dù không thể nào tu luyện được tới Tiên Thiên, nhưng chỉ cần hắn có thể tu luyện đến Thông Mạch hậu kỳ rồi ra ngoài, chắc hẳn có thể đi đến Côn Lôn sơn.

Thập Đại Vạn Sơn kéo dài hơn một trăm cây số, sản vật phong phú. Ở sâu bên trong núi, nhất định có rất nhiều dược liệu. Bây giờ trên người hắn cũng có rất nhiều dược liệc cần dùng để đoán cốt, nếu như không đủ, tự hắn lên núi tìm kiếm cũng được. Đừng bảo là hắn vốn đã học qua dược học, cho dù chưa từng học, bằng vào hiểu biết của hắn với dược liệu, muốn tìm cũng sẽ không có khó khăn gì.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố đi sâu vào trong Thập Vạn Đại Sơn. Trên đường đi, Lam Tiểu Bố cố gắng tránh những người đi hái thuốc, hắn biết mình bây giờ không thể để lộ hành tung. Cho dù là Cử gia, Thương gia hay Sinh Ngạc bang, bây giờ cũng có thể nhẹ nhàng bóp chết Lam Tiểu Bố.

Ngày thứ tư Lam Tiểu Bố tìm được một nơi cư trú trong thâm cốc, đây là một sơn động không tính là lớn, xung quanh động có cự thạch cao mấy trượng. Hơn nữa tiến về phía trước một chút còn có một dòng suối. Nơi này cơ bản không có người đến, lại thêm việc bốn phía không có rừng cây gì, cũng coi như là an toàn. Càng quan trọng hơn là, nơi này rất thích hợp để hắn đoán cốt.

Chương 32: Đây không phải là thói quen.

Trong thư viện của đại học y khoa Hải Dương, đã một giờ rồi Tô Sầm vẫn chưa lật quyển sách đang cầm trong tay sang trang tiếp theo, nàng không biết vì sao từ sau ngày đó, cái tên Lam Tiểu Bố vẫn luôn quẩn quanh trong đầu nàng chưa từng biến mất. Không chỉ như vậy, hình ảnh Lam Tiểu Bố lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Nàng quay đầu theo bản năng, trong tiềm thức, mỗi lần nàng đến thư viện, Lam Tiểu Bố đều sẽ ngồi ở một nơi xa xa nhìn nàng. Mỗi khi nàng ra ngoài, trong lúc lơ đãng quay đầu lại, luôn luôn có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

Tô Sầm lắc đầu thật mạnh, nàng biết những thứ đó đều không có thật, Lam Tiểu Bố có thật sự thích nàng hay không thì nàng không rõ, nhưng nàng khẳng định Lam Tiểu Bố chưa từng để ý đến Tô Sầm nàng như vậy.

Trong ấn tượng của nàng, Lam Tiểu Bố rất ít khi đến thư viện, hắn quá thông minh, có rất nhiều thứ chỉ cần nói qua là biết. Cho nên mỗi lần đến kì ôn tập để chuẩn bị thi, sách giáo khoa của hắn vẫn hoàn toàn mới, thậm chí còn không lật ra được mấy lần Còn ôn tập, điều đó hoàn toàn không xảy ra. Kỳ lạ là mỗi lần thi, hắn đều đứng nhất lớp, học bổng hạng nhất luôn luôn dành cho hắn.

Thế nhưng nàng càng không muốn nghĩ đến, bóng dáng Lam Tiểu Bố lại càng rõ ràng hơn. Nàng nhìn thấy chính mình chủ động tìm Lam Tiểu Bố, chủ động gả cho Lam Tiểu Bố…

Tô Sầm gãi gãi tóc mình, sao có thể như vậy được. Nàng hoàn toàn không hề yêu Lam Tiểu Bố, đó chỉ là một người bạn học bình thường mà thôi, cho dù Lam Tiểu Bố có phát biểu luận văn trên Y Chi Đạo, nàng cũng không thể nào yêu Lam Tiểu Bố được, chứ đừng nói đến việc chủ động tìm Lam Tiểu Bố rồi gả cho hắn. Cái ý nghĩ này quá kỳ quái, không thể nào hiểu được, Tô Sầm nàng cũng không phải người hay suy nghĩ lung tung.

Tô Sầm nằm trên bàn, nàng cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn.

Bên trong phòng hơi mờ tối, dường như Tô Sầm nghe thấy tiếng cửa vang lên kẽo kẹt. Cái tiếng cửa gỗ cũ kỹ này nói cho Tô Sầm biết, là Lam Tiểu Bố trở về.

Tô Sầm cố gắng mở to mắt, nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố mệt mỏi đi vào phòng, đầu tiên đi đến bên cạnh nàng, sau đó nắm lấy cổ tay nàng, hình như đang cảm nhận mạch đập của nàng.

“Tiểu Bố, ngươi về rồi.” Tô Sầm cảm thấy mình nói một chữ cũng thật gian nan.

“Ừm, Sầm Sầm. Hôm nay ta có mười ca phẫu thuật, trong đó có một vị quan viên lai lịch không nhỏ, xem ra tiền thưởng cuối tháng sẽ không thấp. Chờ một chút, ta sẽ mang thuốc về cho ngươi…”

Lam Tiểu Bố vừa nói, vừa đi đến ấm nước nóng rót ra một chén nước nóng. Sau đó bưng chén nước nóng đến bên giường ngồi xuống, lấy trong túi áo ra một cái hộp, cẩn thận lấy từ trong đó ra một viên thuốc màu vàng nhạt đưa đến bên miệng Tô Sầm, “Sầm Sầm, uống thuốc trước đi.

Tô Sầm không uống thuốc, nàng duỗi cánh tay gầy còm của mình ra nắm lấy tay Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, thuốc này quá đắt, vốn không thể trị hết bệnh của ta, chúng ta từ bỏ đi…”

“Không, Sầm Sầm, ta nhất định có thể chữa khỏi cho ngươi, ngươi cố gắng thêm một thời gian nữa, gần đây ta đang đi theo một vị tiền bối vô cùng lợi hại học Trung y, đã có chút hiểu biết về bệnh của ngươi rồi. Tin ta, cuối cùng sẽ có một ngày ta có thể trị được bệnh của ngươi…”

Tô Sầm vươn tay ra muốn vuốt tóc Lam Tiểu Bố, nhưng tay nàng không có sức, hoàn toàn không thể duỗi lên được. Lam Tiểu Bố ngồi xổm xuống, tay Tô Sầm cuối cùng cũng có thể đặt lên tóc Lam Tiểu Bố.

“Tóc của ngươi đã trắng rồi, ngươi còn chưa đến bốn mươi, cũng đã già rồi…” Giọng nói Tô Sầm càng lúc càng yếu, “Tiểu Bố, hãy nhớ, nếu có kiếp sau, đừng cưới ta nữa. Ích kỷ giống ta một chút, tìm một người yêu ngươi… Thật xin lỗi, Tiểu Bố, ta mệt quá…”

“Không, nếu có kiếp sau, ta càng phải cưới ngươi.” Lam Tiểu Bố cầm tay Tô Sầm, trong giọng không cho phép từ chối.

“Vì sao? Ta…” Tô Sầm không nói nữa, nàng biết Lam Tiểu Bố hiểu nàng muốn nói gì, từ khi kết hôn đến bây giờ, cho dù nàng có bị bệnh nằm liệt giường, nàng cũng chưa từng yêu Lam Tiểu Bố. Nàng cảm thấy thật có lỗi với Lam Tiểu Bố, nhưng tình yêu không phải muốn cho là có thể cho được.

Trong mắt Lam Tiểu Bố tràn đầy nhu hòa, “Sầm Sầm, ta lo ngươi sẽ không có người chăm sóc. Ta lo lắng ngươi sẽ ngủ không ngon, càng lo lắng ban đêm ngươi một mình khóc thầm, không có người lau nước mắt cho ngươi. Lâu như vậy rồi, ta vẫn không nói một tiếng cảm ơn với ngươi. Cảm ơn ngươi có thể gả cho ta, gả cho một người bình thường như ta. Ta chỉ hận ta không thể chữa khỏi bệnh cho ngươi, không thể khiến ngươi vui vẻ, thoải mái một chút.”

“Tiểu Bố…” Tô Sầm không nhịn được rơi nước mắt đầu mặt, nàng nhắm mắt lại, trong lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến Lam Tiểu Bố, liên lụy đến chồng của nàng.

Tô Sầm không biết mình bò dậy như thế nào, sau đó nàng xông ra khỏi tường phòng hộ…

Tường phòng hộ là cái gì? Tô Sầm cảm thấy đầu hơi đau.

Nhưng nàng đã nhanh chóng nghe thấy tiếng gào thét của Lam Tiểu Bố, “Vì sao, vì sao các ngươi không ngăn nàng lại?”

Nàng biết Lam Tiểu Bố đang tức giận với binh sĩ đang canh giữ lối đi vào ở tường phòng hộ, nếu như có binh sĩ cản lại, nàng cũng không thể xông ra ngoài tường phòng hộ được. Có thể trong lòng nàng càng hiểu rõ, binh sĩ sẽ không bao giờ cản nàng lại. Loại người vướng víu như nàng, chết càng nhanh càng tốt, ít nhất thì trong tường phòng hộ không cần chi thêm tài nguyên cho nàng.

“Ha ha, tại sao chúng ta phải ngăn nàng lại?” Một binh sĩ lạnh lùng nói.

“Thả ta ra ngoài.” Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

“Thật xin lỗi, bác sĩ Lam, ngươi không thể ra ngoài.” Binh sĩ canh cửa lạnh nhạt nói.

Tô Sầm có thể đi ra ngoài, bởi vì loại người như Tô Sầm ở lại bên trong tường phòng hộ cũng chỉ lãng phí tài nguyên mà thôi. Nhưng Lam Tiểu Bố thì không thể ra ngoài, Lam Tiểu Bố là một bác sĩ, còn là một bác sĩ cực kỳ xuất sắc. Vào thời đại ô nhiễm như thế này, một bác sĩ quan trọng như thế nào, ai ai cũng biết rõ.

Tô Sầm nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì vô cùng sợ hãi, “Tiểu Bố, ngươi tuyệt đối không được ra ngoài, không được…”

Mặt Lam Tiểu Bố đầy nước mắt, nắm chặt lan can ngay lối đi, ánh mắt tuyệt vọng nhìn Tô Sầm bên ngoài tường phòng hộ, “Sầm Sầm, ngươi cảm thấy không có ngươi ở đây, một mình ta có thể tiếp tục sống được sao? Không có ngươi, ta cũng không biết mình tiếp tục sống vì cái gì.”

“Tiểu Bố, thật xin lỗi, ta phải đi trước…” Tô Sầm đột nhiên có chút hối hận vì hành vi xông ra khỏi tường phòng hộ của mình, sự tuyệt vọng trong mắt Lam Tiểu Bố khiến linh hồn nàng run rẩy. Giờ khắc này, trong lòng nàng đột nhiên rung động, chẳng lẽ đây chính là tình yêu sao?

Chương 33: Đây không phải là thói quen. (2)

Vì sao nàng vẫn luôn cảm thấy mình không yêu Lam Tiểu Bố? Đó là bởi vì nàng không còn con đường nào khác mới hờn dỗi mà gả cho Lam Tiểu Bố sao? Có lẽ là trước khi gả cho Lam Tiểu Bố, nàng không yêu Lam Tiểu Bố. Nhưng bây giờ, khi nàng mất đi Lam Tiểu Bố, linh hồn nàng lại đau đớn, nàng lại lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ xông ra.

“Tiểu Bố…” Tô Sầm muốn nói thêm gì nữa, nhưng mí mắt nàng đã trở nên nặng nề, tay nàng từ từ rơi xuống, ý thức chìm vào trong màn đêm vĩnh cửu. Trong lúc mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy hối hận, hối hận trước khi chết đã không nói tình cảm từ sâu trong nội tâm của mình cho Lam Tiểu Bố nghe, nàng nói xin lỗi không phải bởi vì nàng không yêu hắn, mà bởi vì nàng không thể nào ở lại cùng hắn được nữa.

Dìu dắt nhau đi qua hoạn nạn trong hai mươi năm, đã sớm không còn là thói quen nữa, mà là yêu.

…

“Tô Sầm, Tô Sầm…” Bị lay mạnh, Tô Sầm mở mắt ra.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, theo bản năng nói, “Mỹ Huân, sao thế?’

“Tô Sầm, sao ngươi ngủ mà còn khóc thế kia…” Trương Mỹ Huân đờ đẫn nhìn mặt Tô Sầm đầy nước mắt, có chút mờ mịt nói một câu.

“A…” Tô Sầm tỉnh táo lại, nơi này là thư viện, vừa rồi là do nàng nằm nhoài trên bàn ngủ thiếp đi nên nằm mơ mà thôi, Tô Sầm nhanh chóng lấy khăn lau mặt.

Trương Mỹ Huân cũng tỉnh ngộ, “Tô Sầm, ngươi thật là, nằm mơ mà làm y như thật vậy.”

“Mỹ Huân, Lam Tiểu Bố bị bắt chưa?” Tô Sầm đột nhiên rất muốn gặp Lam Tiểu Bố một lần, vì sao gần đây nàng luôn nằm mơ thấy hắn?

Trương Mỹ Huân không để ý, Lam Tiểu Bố là bạn học của các nàng, Tô Sầm hỏi cũng là chuyện bình thường.

“Vẫn chưa bắt được, thật là không nhìn ra được, Lam Tiểu Bố lại còn có một mặt hung ác như vậy. Bình thường hắn rất ngại ngùng, đàng hoàng, tuổi lại nhỏ nhất…” Trương Mỹ Huân thở dài nói.

“Có lẽ có nguyên nhân đặc biệt nào đó.” Tô Sâm giải thích một câu theo bản năng.

Trương Mỹ Huân lắc đầu, “Cho dù có nguyên nhân gì đi nữa thì cũng không nên làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.”

Tô Sầm im lặng, nàng không biết nên nói gì.

Trương Mỹ Huân nói, “Đúng rồi, vừa rồi Tịch Ninh học trưởng có mời chúng ta đi ăn cơm, ta cố ý đến đây gọi ngươi. Ở nhà hàng Thiên Hải đấy, chúng ta cùng đi đi.”

Tịch Ninh học trưởng thích Tô Sầm, đây là chuyện mà mọi người đều biết. Hơn nữa Tô Sẫm cũng có ấn tượng tốt với Tịch Ninh học trưởng, lần này nàng tới mời Tô Sầm, cũng xem như giúp Tịch Ninh học trưởng một tay.

Tô Sầm cười miễn cưỡng, “Ta không đi đâu, ta còn có việc, chỉ sợ phải rời khỏi Hải Dương một chuyến.”

Giờ phút này, Tô Sầm muốn đi Hồ Chân, nàng muốn đến bệnh viện Côn Hồ hỏi thăm một chút. Không gặp được Lam Tiểu Bố, trong lòng nàng có chút bất an.

Từ sau khi gặp được Lam Tiểu Bố, những giấc mơ mà hình ảnh trong tiềm thức kia, chẳng lẽ đều là do tự mình tưởng tượng ra? Nàng và Lam Tiểu Bố bình thường cũng không tiếp xúc nhiều, vì sao có thể tưởng tượng ra những cảnh đó?

Đoán Cốt có cần rèn luyện gân cốt hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý. Sau khi hắn nấu xong bát thuốc rèn luyện gân cốt đầu tiên, còn không đợi để thuốc nguội đi đã uống sạch không còn một giọt.

Một luồng nhiệt từ trong cơ thể nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhanh chóng vận chuyển công pháp tu luyện.

Từng tiếng lách cách trong xương cốt vang lên, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ. Trước đó mỗi lần hắn tu luyện, xương cốt đều vô cùng đau nhức, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gãy lìa, điều này khiến hắn không dám tiếp tục tu luyện. Mà bây giờ, xương cốt chỉ đau đớn một chút, trong cơ thể dường như có một dòng nước ấm chảy khắp cơ thể, dòng nước ấm này đi tới đâu, đau đớn lập tức biến mất.

Nội kình lại chảy xuôi khắp kinh mạch, giống như một dòng suối tuôn trào không dứt.

Từ rạng sáng đến chập tối, Lam Tiểu Bố mới ngừng tu luyện, hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, lực lượng cường đại như thế này khiến hắn có cảm giác chỉ cần một bàn tay là mình có thể đập chết

Thành Kiến KIệt.

“Phương thuốc này thật tốt.” Lam Tiểu Bố không nhịn được tán thưởng, phương thuốc này đã giải quyết được hoàn toàn vấn đề Đoán Cốt của hắn.

Chỉ tốn một ngày, Đoán Cốt Cảnh của hắn đã được củng cố hoàn toàn, hơn nữa thực lực nội kình còn tăng lên một khoảng lớn, Lam Tiểu Bố càng nghi ngờ bản thân mình có phải có thiên phú tu võ cực cao hay không. Trước đó hắn tu luyện ra nội kình chỉ cần một tuần mà thôi, bây giờ có dược liệu giúp đỡ, chỉ cần một ngày đã có thể củng cố Đoán Cốt cảnh, nếu như không phải là thiên phú tu võ cao, vậy thì như thế nào mới được xem là cao?

Tu luyện lại tiến cảnh một lần nữa, Lam Tiểu Bố lại cố gắng tranh thủ thời gian ở Thập Đại Vạn Sơn tu luyện. Đói thì đi ra ngoài tìm vài con mồi, khát thì đi đến dòng suối bên ngoài. Nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, phần lớn thời gian vẫn là đi tìm kiếm dược liệu, chứ không phải tìm thức ăn.

Bởi vì có dược liệu hỗ trợ, chỉ trong vòng nửa tháng, Lam Tiểu Bố đã cảm giác được mình đã đến đỉnh phong Đoán Cốt cảnh. Đến cấp độ này, tu vi của hắn chẳng những không tiến triển chậm lại mà càng lúc càng nhanh.

Ngày này, Lam Tiểu Bố vừa mới tu luyện xong, đã cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, có thể cảm nhận rõ mọi thứ xung quanh.

Hắn bước vào Thông Mạch cảnh rồi ư?

Lam Tiểu Bố cố kìm nén tiếng hét hưng phấn lại, từ khi bắt đầu tu luyện cho đến bây giờ, cũng chỉ hơn bốn tháng mà thôi, chỉ hơn bốn tháng, hắn đã từ một người bình thường tiến vào Thông Mạch cảnh.

Kế tiếp Thông Mạch chính là Tiên Thiên, chỉ cần hắn có thể bước vào Tiên Thiên, vậy thì hắn có thể đi sâu vào trong Côn Lôn sơn tìm kiếm chiếc đĩa bay kia.

Thương Vĩ tu luyện đến Tiên Thiên mới đi Côn Lôn sơn, trước đó hắn còn cho rằng Thương Vĩ phải mất một năm mới tu luyện được đến Thiên Tiên, bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn phải mất hai năm mới đúng. Mà hắn chỉ cần bốn tháng đã đến Thông Mạch Cảnh, cho dù tư chất không bằng Thương Vĩ, cũng nhất định không yếu hơn đối phương.

Không cần dược liệu nữa, nhưng mà Thông Mạch cảnh rõ ràng khác Đoán Cốt cảnh. Đoán Cốt cảnh rèn luyện gân cốt là chủ yếu, không cần đến nguyên khí thiên địa quá nhiều.

Bây giờ đến Thông Mạch cảnh, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được, nguyên khí thiên địa là thứ hắn rất cần.

Chuyện đĩa bay ở Côn Lôn sơn mới qua mấy tháng, bên trong Thập Đại Vạn Sơn mặc dù cũng có nguyên khí, nhưng thua xa Hồ Châu. Hắn nên rời khỏi nơi này rồi, sau khi xử lý một vài việc vặt thì sẽ đến Côn Lôn sơn.

Sau khi vào Côn Lôn sơn rồi, hắn có thể vừa tu luyện, vừa tìm kiếm đĩa bay.

…

Chương 34: Thất âm.

Lam Tiểu Bố ở trong Thập Đại Vạn Sơn khổ công tu luyện, chuẩn bị sớm ngày có thể tiến vào Côn Lôn sơn.

Bên ngoài lại đang ầm ĩ lật trời, nguyên nhân là trên diễn đàn Giang Hồ có một bài đăng.

Nội dung trong bài đăng có liên quan đến Lam Tiểu Bố, bài đăng này có tên “Lam Tiểu Bố thật sự là ác ma sao?”.

Lam Tiểu Bố đi vào Cử gia giết chết ông cháu Cử Kiệt, sau đó còn cướp Lam Sí Chi Tinh của Cử gia, bị vô số người gọi là ác ma.

Nhưng nội dung của bài viết lại không hề tầm thường, trong bài đăng có nói đến chuyện Lam Tiểu Bố giết Cử Kiệt và Cử Quân ở Cử gia, đồng thời cướp đi Lam Sí Chi Tinh có điểm đáng ngờ.

Cử gia là một trong những gia tộc lớn ở Hoa Hạ, gia chủ Cử Kiệt lại là một võ giả nội kình, Lam Tiểu Bố dựa vào đâu mà có thể giết chết Cử Kiệt.

Vì để mọi người có thể hiểu rõ võ giả nội kình là như thế nào, khi bài đăng nói đến võ giả nội kình còn cố ý mở ngoặc giải thích một chút. Rất nhiều người cho rằng võ giả nội kình không tồn tại, trên thực tế ở Hoa Hạ thực sự có rất ít người tu luyện được nội kình, nhưng võ gia nội kình thật sự tồn tại. Chính bởi vì võ giả tu luyện ra nội kình đã ít càng thêm ít, thêm vào đó võ giả nội kình lại không thích rêu rao ra ngoài.

Những người đi lừa bịp ngoài kia, đều hoàn toàn không biết nội kình là thứ gì. Có một vài người tìm ra được video quay những cường giả nội kình, dựa vào nội lực, chỉ bằng một chưởng là có thể đánh ngã một đám, hết lần này đến lần khác lại không thể thực chiến cùng người xa lạ. Một khi có người thật sự tìm đến đấu một trận, ha ha, người trẻ tuổi không nói đến võ đức gì cả, có bản lĩnh thì đi đánh với người cùng tuổi ấy, đi tìm lão già ta đây đánh làm gì?

Dưới tấm gương làm mẫu của tiền bối như vậy, một thời gian sau, võ giả nội kình đương nhiên sẽ bị cho là không còn tồn tại, thậm chí nội lực cũng bị cho là lời nói vô căn cứ.

Trên bài đăng lại viết tiếp, võ giả nội kình mặc dù có tồn tại, Cử Kiệt cũng thật sự là một võ giả nội kình, nhưng không có nghĩa Lam Tiểu Bố cũng là võ giả nội kình, ha ha, ngươi cười ta kiến thức nông cạn hay chưa từng đọc sách?

Nếu Lam Tiểu Bố không phải là võ giả nội kình, hắn dựa vào đâu mà có thể giết chết được một võ giả nội kình như Cử Kiệt? Ngươi muốn nói là đánh lén ư? Nếu như võ giả nội kình có thể bị người bình thường đánh lén, vậy thì võ giả nội kình cũng sẽ không ít đến nỗi bị người đời cho rằng không có khả năng tu luyện thành công.

Ngược lại ta có nghe nói rằng người Cử gia rất thích ném người ta xuống biển, Lam Tiểu Bố vừa mới tuyên bố luận văn y học khiến toàn cầu oanh động trên Y Chi Đạo đã lập tức biến mất không còn tung tích, hay là hắn cũng bị ném xuống biển rồi?

Bài đăng này có thể nói là đã ném một viên đá dấy nên ngàn cơn sóng dữ, vô sô người ở bên dưới bình luận. Đến cuối cùng thì lộn xộn cả lên, điều tranh cãi nhiều nhất không còn nằm ở chuyện Lam Tiểu Bố có giết Cử Kiệt và Cử Quân hay không, mà chuyển đến việc võ giả nội kình có tồn tại hay không, còn có chuyện có phải Cử gia cứ động một chút là lại thích ném người ta xuống biển hay không.

Thậm chí còn có một số người đưa ra ảnh chụp khá mơ hồ về chuyện Cử gia ném người xuống biển, còn có người dùng số liệu để chứng minh, lịch sử làm giàu của Cử gia chính là dựa vào sự đẫm máu của vô số gia tộc khác. Đến cuối cùng, có người bình luận nói hi vọng Cử Kiệt của Cử gia do Lam Tiểu Bố xử lý, bác sĩ Lam chính là đang trừ hại cho dân.

Bởi vì mười năm trước quốc gia đã thông qua một bộ luật hình sự, nếu như đạt đến mức độ trừ hại cho dân, người trong cuộc có thể được xử vô tội, thậm chí còn được khen thưởng.

Cử Kiệt của Cử gia mặc dù đã không còn nữa, nhưng Cử gia vẫn là một gia tộc lớn. Nhưng cho dù như vậy, muốn xóa bài trên diễn đang thì vẫn không thể làm được.

…

Thất âm, đối với những người dân bình thường mà nói, hai chữ này rất bình thường, thậm chí còn tưởng rằng đó là bảy nốt nhạc Cung, Thương Giác, Trưng, Vũ, Cung thăng, Trưng thăng trong âm nhạc.

Trong vòng cường giả đỉnh cao của thế giới, Thất âm không phải có nghĩa là như vậy, mà là bảy người, bảy người này theo thứ tự là Cung, Thương, Giác, Trưng, Vũ, Binh, Không.

Người đứng đầu Thất âm là Cung, ở tại Thất âm sơn. Cung là người tài hoa hơn người, nghe đồn thực lực võ đạo đã đến cảnh giới sắp phi thăng. Đương nhiên đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không có ai nhìn thấy Cung. Nhưng đấu giá Thiên âm thì không ai không biết, mà Đấu giá Thiên âm chính là do đệ tử Thương của Cung mở ra.

Cung có tất cả sáu người đệ tử, theo thứ tự là Thương, Giác, Trưng, Vũ, Binh và Không. Sáu người đệ tử này, ai cũng không phải là người tầm thường, ngoại trừ Thương là người mở đấu giá Thiên âm thì Giác là người chỉ huy một đoàn lính đánh thuê lớn nhất Nam Phi. Về phần Trưng, tập đoàn Đại Trụ AI xếp thứ sáu trong top 100 xí nghiệp toàn cầu chính là do hắn thành lập nên. Người duy nhất không có tiếng tăm gì là Vũ, nhưng chỉ có người trong vòng mới biết được, Vũ mới chính là đệ tử chân truyền duy nhất của Cung, chỉ là Vũ không thích chuyện buôn bán, giống như sư phụ, đều một lòng bế quan tu luyện mà thôi.

Về phần Binh và Không, thời điểm hai người này vừa mới xuất đạo đã quét ngang toàn bộ giới võ đạo. Sau đó hai người này trước sau mở hai công ty khoa học kỹ thuật là Đại Trụ và AI Bàn, không biết nguyên nhân tại sao, hai người đó lại mất tích ở Thái Bình Dương. Công ty của hai người này cuối cùng bị một người đệ tử khác của Cung là Trưng sáp nhập, bây giờ đã trở thành tập đoàn Đại Trụ AI nổi tiếng.

Biết đến Thất âm và Cung, không có người nào dám trêu chọc đến người có quan hệ đến Thất âm. Chính vì vậy, đấu giá Thiên âm tung hoành nhiều năm như vậy, từ xưa đến này chưa từng có ai dám gây chuyện tại hội đấu giá.

Thanh danh Thất âm hiển hách, lại không có ai biết được Thất âm sơn nằm ở đâu. Thất âm sơn mới là nơi ở của Cung, người đứng đầu Thất âm, sự thật thì Thất âm sơn không nằm ở Hoa Hạ, mà là một ngọn núi không đáng chú ý ở biên giới Việt quốc.

Lúc này ở trên đỉnh Thất âm sơn, trong một ngôi miếu thờ cực kì bình thường, một người đàn ông trung niên đang ngồi giữa điện. Đứng hai bên ông là hai người.

Nam tử trung niên vẫn luôn nhắm mắt, tựa như cảm nhận được gì đó. Một lúc sau, ông mở to mắt, chậm rãi mói: “Còn hai người nữa đã về chưa?”

Nam tử đứng bên trái lớn tuổi hơn nhanh chóng khom người nói, “Sư phụ, Thương sư huynh và Giác sư huynh đang trên đường đến, có lẽ sẽ nhanh chóng đến Thất âm sơn thôi.”

Nam tử trả lời có gương mặt âm nhu, nhìn có vẻ giống thái giám. Nhưng một khi đi ra ngoài, không ai không biết hắn là ai. Người nắm giữ tập đoàn Đại Trụ AI đứng thứ sáu toàn cầu, Trưng. Mà nam tử trung niên kia, cũng chính là Cung, người lập ra Thất âm. Trưng, cũng chỉ là một người đệ tử mà thôi.

Cung gật đầu, sau đó nói với nam tử có tuổi nhỏ hơn đứng bên phải, “Vũ, ngươi đi đón hai sư huynh của ngươi đi.”

“Vâng.” Nam tử đứng bên phải cúi người hành lễ, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài. Hắn tên là Vũ, sau khi Binh và Không mất tích, hắn chính là đệ tử nhỏ tuổi nhất của Cũng, cũng là đệ tử luôn đi theo bên cạnh Cung.

Chương 35: Muốn lấy phương thuốc về.

Chưa đầy một tiếng sau, Vũ đã dẫn theo hai nam tử trung niên bước nhanh đến.

Ngay khi ở trước cửa ra vào, hai người sau lưng Vũ lập tức quỳ rạp xuống, “Chúc mừng sư phụ xuất quan, thực lực lại tăng thêm một bậc. Đệ tử Thương (Đệ tử Giác) đã trở về, kính chào sư phụ.”

Cung mỉm cười, “Rất tốt, mặc dù đi ra bên ngoài dốc sức làm việc, nhưng thực lực không hề thụt lùi. Đứng lên đi, tất cả ngồi xuống. Trưng, ngươi cũng ngồi xuống.”

Chờ đến khi tất cả đệ tử đã ngồi xuống, Cung mới lên tiếng, “Lần này ta gọi các ngươi trở về, là do sắp tới Địa Cầu sẽ xảy ra thay đổi lớn.”

“A…” Tất cả đệ tử đầy hoang mang nhìn sư phụ của họ, chẳng lẽ sắp xảy ra chiến tranh rồi? Mà cho dù là chiến tranh, đối với Thất âm bọn họ mà nói cũng không hề ảnh hưởng gì.

“Thương, khoảng thời gian trước ngươi có lấy được một phương thuốc rèn luyện gân cốt, bây giờ có còn không?” Cung không để ý đến sự kinh ngạc của các đệ tử, trực tiếp hỏi đại đệ tử Thương.

Thương sửng sốt, lập tức nói, “Sư phụ, phương thuốc kia ta đã kiểm tra mấy lần, chẳng có tác dụng gì cả, đã lấy đi bán đấu giá rồi.”

Những người thử nghiệm phương thuốc kia đều cho thấy nó chỉ có thể tăng cường huyết khí của võ giả nội kình một chút thôi, loại phương thuốc này ở đấu giá Thiên âm của hắn có rất nhiều, đương nhiên sẽ không giữ lại. Chỉ có vật có giá trị, Thiên âm mới giữ lại, hoặc là lấy làm của riêng. Loại đồ không có giá trị như vậy, có giữ lại đấu giá Thiên âm cũng không nhiều.

Cung gật đầu, “Bây giờ ngươi lập tức lấy phương thuốc đó về đây, trước đó không hữu dụng, bây giờ thì đã có chỗ dùng rồi.”

Nói đến chuyện lấy về, thật giống như không phải là hắn lấy đồ vật đã bán cho người ta về, mà là chỉ cầm một thứ gửi tạm trong tay người khác mà thôi. Những đệ tử khác cũng không cảm thấy có gì bất thường, tựa như đây là chuyện đương nhiên, không có gì kỳ lạ.

“Vâng, sư phụ, bây giờ ta sẽ sai người đi lấy về.” Thương không hề do dự đáp.

Cung tiếp tục nói, “Địa Cầu bây giờ có nguyên khí thiên địa, mà những nguyên khí này sẽ càng ngày càng đậm. Nói cách khác, trong tương lai sẽ càng ngày càng nhiều cường giả xuất hiện bên cạnh chúng ta. Cho nên các ngươi nhất định phải càng cố gắng hơn, chuyện buôn bán có thể bỏ qua thì cứ bỏ qua, không cần hao tốn quá nhiều tinh lực. Nếu không thì nói không chừng có ngày nào đó sẽ có người siêu việt hơn các ngươi. Còn nữa, nhất định phải tiếp tục tìm kiếm Thất âm Hạp. Không có Thất âm Hạp, Thất âm ta cũng chỉ giống như cây không có rễ, nước không có nguồn, rồi sẽ có một ngày biến mất.”

Các đệ tử đều đáp lời đồng ý, Cung thở dài, “Địa Cầu xuất hiện nguyên khí thiên địa, ta cũng muốn đi ra ngoài một chút. Địa Cầu biến hóa như thế này, chuyện tương lai, ngay cả ta cũng không thể nói rõ được. Ta muốn tìm sư đệ sư muội các ngươi một chút, có lẽ bọn họ vẫn còn sống.”

“Sư phụ, không phải Binh sư đệ và Không sư muội đều mất ở Thái Bình Dương sao? Ta hoài nghi chuyện này có liên quan đến Lam Hướng Thần của Lam gia, đã xin đại sư huynh giúp đỡ, hủy diệt Lam gia.” Trưng vội vàng nói.

Cung từ tốn nói, “Mục đích thật sự mà ngươi nhờ Thương giúp đỡ đi diệt Lam gia chỉ sợ không phải vì sư đệ, sư muội người đâu nhỉ? Ngươi không diệt Lam gia, tập đoàn Đại Trụ AI của ngươi có thể có địa vị như ngày hôm nay sao?”

Nghe thấy sư phụ nói, Trưng nhanh chóng quỳ xuống, “Sư phụ, chuyện Binh sư đệ và Không sư muội mất tích, ta thật sự không hề hay biết. Lúc đó Lam Hướng Thần đang làm thí nghiệm ở Thái Bình Dương, sư đệ sư muội cũng xảy ra chuyện vào đúng lúc ấy, cho dù là thật hay giả, người của Thất âm ta cũng không thể vô duyên vô cớ xảy ra chuyện. Cho nên…”

Thương cũng nhanh chóng quỳ xuống nói, “Lam gia là do ta ủy thác cho Cử gia diệt trừ, lúc đó ta không nghĩ nhiều như vậy. Sư đệ nói Lam gia nên diệt trừ, cho nên ta cũng thuận miệng giao việc đó cho Cử gia.”

Cung xua tay, “Ta không có trách các ngươi, diệt Lam gia thì cứ diệt đi, hành vi ngông cuồng như vậy cũng chỉ có người của Thất âm ta mới có thể làm được thôi.”

…

Cách Thâm Phủ ngàn dặm, tại Thương gia ở Tân Thành, sau khi nghe Thương Phi Hùng báo lại tin tức, Thương Hoàng Trạch cười lạnh. Thương gia hắn có thể khẳng định, Lam Tiểu Bố chính là võ giả nội lình. Chẳng những là võ giả nội kình, hai ông cháu Cử Kiệt cũng chính là do Lam Tiểu Bố giết chết.

"Gia chủ, dựa vào điều tra của chúng ta, rất có thể Lam Tiểu Bố kia đã đi vào Thập Vạn Đại Sơn. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được Lam Tiểu Bố, nếu không thì…" Trong giọng nói của Thương Phi Hùng có chút lo lắng.

Thương Hoàng Trạch gật đầu, "Không sai, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ Thương gia ta chẳng thể nào tìm lại được đồ của chúng ta nữa… Đúng rồi, Tiểu Vĩ tu luyện thế nào rồi?"

Thương Phi Hùng vẫn chưa không trả lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói kích động của Thương Vĩ, "Ông nội, ta đã tu luyện ra nội khí rồi."

"Cái gì?" Thương Hoàng Trạch đột nhiên đứng lên, tay run lên nhè nhẹ.

Một lúc lâu sau mới thì thào nói, "Còn chưa đến một tháng, không, chỉ mới có nửa tháng đã tu luyện ra được nội khí, bước vào hàng ngũ võ giả nội kình, thiên phú như thế này…"

Cho dù nguyên khí địa cầu đang dần dần nồng đậm, cũng có thể bắt đầu tu luyện võ cổ, nhưng chỉ vẻn vẹn hơn nửa tháng đã có thể tu luyện ra nội khí, thiên phú thật sự rất mạnh. Thương gia đã phát hiện ra Địa Cầu thay đổi từ trước, bây giờ chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi mà Thương Vĩ đã tu luyện được nội kình, tương lai Thương gia nhất định sẽ bước lên thêm một tầng cao mới.

“Tốt.” Thương Phi Hùng vỗ tay một cái, lớn giọng nói.

Thương Hoàng Trạch tỉnh táo lại, nhìn Thương Phi Hùng nói, “Phi Hùng, chuyện Tiểu Vĩ tu luyện được nội kình nhất định phải giữ bí mất, ngươi lập tức dẫn người đi Thập Vạn Đại Sơn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lấy được phương thuốc trên người Lam Tiểu Bố cầm về đây. Chỉ cần thêm nửa năm nữa, nửa năm sau cho dù tất cả mọi người biết Địa Cầu có nguyên khí có thể tu luyện cũng không thể nào đuổi kịp Thương gia ta…”

“Gia chủ, thật ra, thật ra…” Thương Phi Hùng nhớ đến mục đích mình đến đây, giọng nói có chút ngập ngừng.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Chương 36: Muốn lấy phương thuốc về (2)

Thương Phi Hùng vội vàng nói, “Vừa rồi ta có chuyện muốn nói với ngươi, trên diễn đàn Giang Hồ có một bài đăng, bài đăng này liên quan đến Lam Tiểu Bố.”

Thương Hoàng Trạch gật đầu. “Bài đăng kia ta đã xem qua rồi, cũng chỉ là nói bậy nói bạ mà thôi. Cử gia nhất định mà do Lam Tiểu Bố xử lý, hơn nữa Lam Tiểu Bố nhất định cũng là võ giả nội kình.”

“Vâng, nhưng hôm nay cũng có một bình luận vô cùng kinh người.” Thương Phi Hùng không dám giấu diếm. “Hôm nay có một người có tên là Nhất Kiếm Lạc Giang Đông bình luận, hắn muốn thử xem nội kình có thể tu luyện được hay không nên đã cố ý download một bộ công pháp tu luyện trên mạng về. Kết quả là hắn thật sự tu luyện được nội kình, giờ phút này chỉ sợ cả toàn cầu đã biết được chuyện nội kình có thể tùy tiện tu luyện được rồi.”

Thương Hoàng Trạch ngẩn ra, nguyên khí Địa Cầu bộc phát, chuyện có thể tu luyện ra nội khí không phải chỉ có Thương gia mới biết, nhưng người biết được nhất định không nhiều. Bây giờ dựa vào bài đăng trên diễn đàn Giang Hồ mà việc này bị phơi bày ra ánh sáng, đây chẳng phải là người người đều biết hết rồi sao?

“Đáng chết…” Thương Hoàng Trạch tức giận vỗ mạnh bàn trà, đây là thói quen từ lâu của ông.

Thương Phi Hùng tiếp tục nói, “Bây giờ chỉ sợ là toàn cầu đều đang điên cuồng download các loại công pháp Võ Đạo, đồng thời điên cuồng tu luyện.”

Thương Hoàng Trạch nắm chặt tay thành nắm đấm, một lát sau mới lên tiếng, “Ngươi lập tức tìm cái tên Nhất Kiếm Lạc Giang Đông, sau đó đưa đến Thương gia.”

“Vâng.” Thương Phi Hùng lập tức đáp lời.

Hắn hiểu rõ ý của gia chủ, tên Nhất Kiếm Lạc Giang Đông này chỉ cần mấy ngày ngắn ngủi đã có thể tu luyện ra nội khí, vậy thì thiên phú nhất định còn tốt hơn Thương Vĩ. Loại người như vậy, một khi trưởng thành, tương lai nhất định sẽ trở thành cường giả, Thương gia thu hắn ta vào tay trước rồi nói sau.

“Ha ha, Thương huynh, không mời mà tới, xin hãy tha lỗi.” Một giọng nói vang dội truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo đen xuất hiện ở cửa.

Thương Hoàng Trạch nhìn thấy trên ống tay áo của nam tử kia có thêu khuông nhạc màu vàng, lập tức tiến lên mấy bước, vô cùng khách sáo nói, “Hóa ra là khách quý Thiên âm đến, mau mời ngồi.”

Thương gia có mạnh như thế nào, đứng trước mặt đấu giá Thiên âm, cũng chỉ là cặn bã.

Nam tử lại cười ha ha nói, “Ngồi thì không cần, hôm nay đến cửa đã quấy rầy rồi, chỉ là do mấy tháng trước Thiên âm ta đã bán ra một thứ. Thứ đó đương nhiên là của Thương gia, ta đến đây, chỉ là đại diện cho Thiên âm sao chép một bản mang về, giá tiền thì Thương gia muốn bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu.”

Trong lòng Thương Hoàng Trạch trầm xuống, làm sao ông không biết đối phương vì phương thuốc kia mà tới đây. Bây giờ chuyện nguyên khí bộc phát, tu luyện nội khí đã biến thành thật, phương thuốc kia lập tức có giá trị liên thành. Nếu như phương thuốc ở đây, đấu giá Thiên âm yêu cầu như vậy đương nhiên cũng không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt là phương thuốc đó bây giờ không có ở Thương gia.

“Sao vậy, Thương gia chủ cảm thây việc này rất khó sao? Nếu như Thương gia chủ cảm thấy quá khó vậy xem như ta chưa từng nói vậy.” Giọng điệu của nam tử kia đột nhiên trở nên bình thản.

Thương Hoàng Trạch có lợi hại như thế nào cũng không dám đắc tội với Thiên âm, ông vội vàng nói, “Đương nhiên là không phải, nếu như phương thuốc đó còn ở đây, yêu cầu đó cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Mấu chốt là sau khi cũng ta mua được phương thuốc đó, còn chưa kịp nhìn thì nửa đường đã bị một người tên là Lam Tiểu Bố cướp đi rồi.”

Thương Hoàng Trạch cũng không dám giấu diếm chuyện Lam Tiểu Bố trước mặt Thiên âm, một khi khiến Thiên âm hiểu lầm, chỉ sợ Thương gia sẽ bị diệt mất. Bây giờ ông chẳng những không dám giấu diếm, ngược lại còn hi vọng Thiên âm có thể điều tra ra rằng bọn họ không nói dối.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện nữa, hắn cảm nhận được, cho dù mình có tu luyện như thế nào đi nữa thì nội khí cũng sẽ không tăng lên một chút nào nữa. Trừ ba phương thuốc cuối cùng không tìm thấy dược liệu, còn lại hắn đều đã thử qua, toàn bộ đều không có tác dụng.

Với tình huống của hắn, đừng nói là trong vòng mấy tháng có thể tu luyện đến Tiên Thiên, cho dù có cho thêm mấy năm nữa cũng không tu luyện được đến cảnh giới đó. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, hắn không rõ lúc trước làm sao mà Thương Vĩ có thể tu luyện đến Tiên Thiên. Còn hắn thì đừng nói đến Tiên Thiên, ngay cả bóng dáng Tiên Thiên như thế nào cũng không thấy được, tiến độ tu luyện luôn bị đình trệ không chút tiến triển.

Nên đi ra ngoài tìm kiếm biện pháp tu luyện, hay trực tiếp đi Côn Lôn sơn?

Chỉ do dự một lát, Lam Tiểu Bố đã quyết định làm xong việc sẽ trực tiếp đi Côn Lôn sơn. Lúc trước chuyện Thương Vĩ tu luyện đến Tiên Thiên rồi đi Côn Lôn sơn chỉ là tin đồn đại. Còn chính xác Thương Vĩ có thực sự tu luyện đến Tiên Thiên hay không, ai cũng không biết.

Có lẽ lúc trước Thương Vĩ cũng giống như hắn, chỉ mới Thông Mạch cảnh đã tiến vào Côn Lôn sơn thì sao? Hơn nữa tu luyện ở Thập Đại Vạn Sơn tuyệt đối không tốt bằng đi Côn Lôn sơn, ít ra thì nguyên khí thiên địa kém hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố sửa sang lại đồ đạc của mình một chút, cảm thấy bọc tiền 200.000 lấy từ chỗ Cử Kiệt còn có chút vướng bận, trước khi đi đến Côn Lôn sơn, hắn định mua thêm một ít đồ gì đó, số tiền này cũng không thể vứt bỏ đi được.

Thứ tương đối đáng tiền là khối dương chi bạch ngọc kia, còn có viên kim cương Lam Sí Chi Tinh và chiếc hộp đựng, đều là những vật có thể tích nhỏ, không chiếm diện tích lớn.

Một khối lục phỉ thúy bị rơi ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhớ ra đây chính là đồ trên người Cử Kiệt. Khối phỉ thúy này chắc hẳn có thể bán được ít tiền, Lam Tiểu Bố ước lượng một chút, lúc đang muốn cất đi, chợt phát hiện bên góc khối phỉ thúy có một nút ấn nho nhỏ.

Lam Tiểu Bố ấn nhẹ cái nút đó, một cái thẻ nhớ rơi vào lòng bàn tay hắn.

Đây là…

Lam Tiểu Bố mở máy tính xách tay ra, nhét thẻ nhớ vào, từng tệp văn bản tài liệu và video xuất hiện trước mặt hắn.

Tùy tiện mở một tệp tin ra, toàn bộ đều là chuyện làm ăn của Cử gia. Những thứ này, Lam Tiểu Bố chẳng cảm thấy hứng thú gì cả, hắn tiện tay đóng lại, vào lúc định thoát ra ngoài, bỗng nhiên nhìn thấy một mục có tên là kế hoạch chiếm đoạt Lam Tung.

Lam Tiểu Bố lập tức mở tài liệu này ra, lập tức nhìn thấy những thông tin mà hắn không thể nào tin được.

Chương 37: Người hủy diệt Lam Tung

Tập đoàn Lam Tung là do Cử gia diệt trừ, hơn nữa, đây chỉ là do Cử gia làm theo sự sai bảo của Thiên âm. Nguyên nhân diệt tập đoàn Lam Tung chính là, tập đoàn Lam Tung sắp tung ra một sản phẩm trí năng có khả năng uy hiếp đến Thiên âm.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không rõ, Thiên âm chỉ là một nhà bán đấu giá, sản phẩm trí năng của tập đoàn Lam Tung sao có thể uy hiếp được một nhà bán đấu giá, đây quả thực là hai chuyện không liên quan gì đến nhau cả.

Kế hoạch diệt Lam Tung của Cử gia vô cùng đơn giản, chỉ là phái Cử Việt Linh tiến vào tập đoàn Lam Tung, quyến rũ Lam Hướng Văn của tập đoàn Lam Tung, cuối cùng để Lam Hướng Văn hạ độc chết cha mình là Lam Hành, cướp đi quyền khống chế tập đoàn Lam Tung.

Lam Hành chính là chủ tịch của tập đoàn Lam Tung, cũng chính là ông nội của Lam Tiểu Bố. Lúc đầu người thừa kế của tập đoàn Lam Tung chính là Lam Hướng Thần, cha của Lam Tiểu Bố, cũng chính là con trai trưởng của Lam Hành.

Chỉ là do Lam Hướng Thần quá đam mê chuyện khám phá vũ trụ, không tiếc hao tổn một lượng lớn tiền bạc và nhân lực vào đó, đồng thời còn mua một hòn đảo ở nước ngoài, chuyện nghiên cứu các loại phi hành khí đi vào vũ trụ. Cuối cùng có một ngày, lúc hắn đang thí nghiệm phi hành khí vũ trụ, phi hành khí chở hắn đi đã không còn quay trở lại nữa.

Với tác phong làm việc của Lam Hành, Lam Hướng Thần xảy ra chuyện, người thừa kế tập đoàn Lam Tung đương nhiên sẽ là cháu trai dòng chính Lam Tiểu Bố.

Nhưng Lam Hành cũng không phải chỉ có một đứa con trai là Lam Hướng Thần, trừ đứa con trai trưởng Lam Hướng Thần thì còn có hai đứa con trai khác là Lam Hướng Văn và Lam Hướng Võ.

Không thể không nói gia giáo của Lam gia rất tốt, cho dù Lam Hướng Thần xảy ra chuyện, Lam Hướng Văn và Lam Hướng Võ vẫn một lòng vì tập đoàn Lam Tung, đồng thời cũng đã chuẩn bị xong để giúp đỡ Lam Tiểu Bố.

Ngay lúc này, Cử Việt Linh tiến vào tập đoàn Lam Tung, Cử Việt Linh xinh đẹp như thế nào, Lam Tiểu Bố chưa từng thấy, hắn chỉ nhìn thấy miêu tả trong văn kiện này mà thôi, Cử Việt Linh đã quyến rũ

Lam Hướng Văn thành công, đồng thời cũng hại được Lam Hành, khống chế tập đoàn Lam Tung.

Về phần Lam Hành có phải thật sự do chú hai Lam Hướng Văn hạ độc hay không, trong phần văn kiện này không nói rõ. Chẳng qua là nếu Cử Việt Linh thật sự ở cùng một chỗ với Lam Hướng Văn, vậy thì cho dù Lam Hướng Văn không ra tay, Cử Việt Linh cũng có rất nhiều cơ hội hạ độc. Lam Tiểu Bố đoán rằng chắc chuyện Lam Hành chết có liên quan đến Cử Việt Linh, Lam Hướng Văn còn chưa phải loại súc sinh đến mức như vậy, xương cốt của hắn chắc cũng đã mục nát rồi.

Trong này không phải không có vấn đề gì, đầu tiên là chú nhỏ Lam Hướng Võ của hắn, tựa như có gì đó không đúng lắm, Cử Việt Linh và Lam Hướng Văn đối phó với Lam Hướng Võ như thế nào, trong này cũng không nhắc đến.

Khó trách mẹ của hắn yêu cầu trước khi thi đại học hắn mới có thể đổi thành họ Lam, đây là đang lo lắng hắn xảy ra chuyện, Lam Tiểu Bố siết chặt tay, Cử gia, Thiên m…

Xem ra hắn giết quá ít rồi, vậy thì trước khi rời khỏi Địa Cầu, xử lý luôn Cử Việt Linh đi, nếu không hắn làm sao có thể ngẩng đầu trước mặt ông nội Lam Hành được.

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến chú nhỏ Lam Hướng Võ, Lam Hướng Võ mất tích như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không biết, lúc đó hắn thật sự quá nhỏ. Mẹ hắn đã nói với hắn, hắn và mẹ là do chú nhỏ Lam Hướng Võ đưa ra ngoài. Dựa vào mức độ độc ác của Cử gia, còn có thêm thông tin trong tập văn kiện này, chỉ sợ chú nhỏ cũng lành ít dữ nhiều rồi.

Lam Tiểu Bố đóng văn bản tài liệu lại, tiện tay mở mấy video ra.

Hắn càng xem lại càng kinh hãi, hóa ra ném người xuống biển là truyền thống cũ của Cử gia. Tổng giám đốc tập đoàn Bách Điệt cũng bị Cử gia ném xuống biển. Không chỉ như vậy, còn có thiên tài khoa học đương thời Thạch Duy Chính, mọi người đều cho rằng hắn đi thám hiểm bị mất tích, cũng là do Cử gia ném xuống biển.

Vụ án bạo động ở trung tâm thương mại Đồng Dữu, vụ án Tân Liên sụt lún…

Nếu như không nhìn thấy những video này, Lam Tiểu Bố mãi mãi không ngờ được, những chuyện này đều là cố ý. Chẳng những là do người làm, mà còn là do gia tộc Cử gia tiếng tăm lừng lẫy làm, Cử gia thật sự là tội ác chồng chất mà.

Cho đến giờ phút này, Lam Tiểu Bố mới hoàn toàn hiểu rõ, vì sao Cử gia lại muốn ném hắn xuồng biển. Đó không chỉ là do hắn không thể trị được bệnh của thiếu gia Cử gia, mà còn là do hắn là cá lọt lưới của Lam gia, đây là đang muốn diệt cỏ tận gốc. Cũng may kiếp này hắn ra tay trước, tiêu diệt Cử Kiệt và Cử Quân.

Trừ văn kiện về việc hủy diệt tập đoàn Lam Tung, Lam Tiểu Bố đăng hết những văn kiện còn lại lên diễn đàn Giang Hồ.

Khoan đã…

Mở diễn đàn Giang Hồ ra, Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy bài đăng được ghim trên đó. Nguyên khí thiên địa trên Địa Cầu nồng đậm, người người đều có thể tu luyện?

Đây là bài đăng liên quan đến hắn, sau khi xem xong, Lam Tiểu Bố mới biết được, hóa ra là do hắn trùng sinh, dẫn đến hiệu ứng cánh bướm, vốn dĩ phải hơn nửa năm nữa tất cả mọi người mới biết được chuyện nguyên khí bộc phát, nhưng bây giờ mọi người đã biết hết cả

rồi.

Nguyên khí thiên địa bị phát hiện sớm hơn nửa năm, vậy sự chú ý của mọi người có phải sẽ nhanh chóng chuyển đến Côn Lôn sơn?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hạ quyết định, tranh thủ thời gian giải quyết xong việc rồi đi Côn Lôn sơn. Một khi để người khác tìm thấy được đĩa bay trước, vậy thì chỉ sợ chuyện trước khi trùng sinh sẽ lại diễn ra một lần nữa. Phòng ngừa Địa Cầu bị ô nhiễm hạt nhân, đây là chuyện quan trọng nhất.

Về phần Cử gia, hắn chắc chắn chờ đến khi những thứ hắn đăng lên diễn đàn Giang Hồ lên men, sẽ có người xử lý Cử gia, điều đáng tiếc duy nhất là không thể xử lý được Thiên âm Điều này khiến hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng hắn không có thời gian.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, chờ đến khi hắn tìm đến Thiên âm xử lý, chỉ sợ đã sớm có người đi vào Côn Lôn sơn, hơn nữa đến lúc đó, có lẽ Côn Lôn sơn sẽ bị phong tỏa không có phép người bình thường đi vào.

…

Chương 38: Hang ổ của Sinh Ngạc bang.

Lam Tiểu Bố cho rằng quãng đường này mình sẽ đi không dễ dàng gì, nhưng khiến hắn kinh ngạc là, hắn chỉ cải trang đơn giản thôi, vậy mà trên đường đi lại chẳng gặp phải ai tra hỏi. Chỉ vẻn vẹn mấy ngày, hắn đã trở lại Hồ Châu một lần nữa.

Sau khi đến Hồ Châu, Lam Tiểu Bố mua một chút nhu yếu phẩm cần thiết, rồi trực tiếp đến bệnh viện Côn Hồ.

Trên người hắn còn hơn 100.000 tiền mặt, số tiền này đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng gì nữa, trước khi hắn đi vào Côn Lôn sơn, hắn định đưa hết số tiền này cho Quý Chính.

Con người Quý Chính không tệ, lúc trước cũng đã giúp đỡ hắn không ít.

Người trong bệnh viện Côn Hồ rõ ràng đông hơn lúc hắn còn làm việc ở đây rất nhiều, không biết là do nơi này gần Côn Lôn sơn, nguyên khí càng dày đặc, hay là do bệnh viện Côn Hồ là nơi đầu tiên chữa được bệnh đống tầm trên toàn cầu.

Lam Tiểu Bố tiến vào bệnh viện Côn Hồ, người quen đầu tiên hắn gặp phải không phải là người của bệnh viện Côn Hồ, mà là bạn học tại đại học y khoa Hải Dương lúc trước, Trương Mỹ Huân.

Trương Mỹ Huân rõ ràng đang mất hồn mất vía, tựa như không biết làm thế nào cho phải.

Tại đại học y khoa Hải Dương đọc sách mấy năm, Lam Tiểu Bố và Trương Mỹ Huân cũng không gặp nhau được mấy lần. Thứ nhất là do tuổi Lam Tiểu Bố còn quá nhỏ, so với Trương Mỹ Huân thành thục gợi cảm thì quá non nớt. Thứ hai là do Lam Tiểu Bố không thích tích cách gào to quá mức của Trương Mỹ Huân lắm.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến việc mình sắp tiến vào Côn Lôn sơn rồi, một khi vào Côn Lôn sơn, chỉ sợ hắn cũng chẳng thể nào trở về được. Do dự một chút, Lam Tiểu Bố bèn đi tới, vỗ nhẹ bả vai Trương Mỹ Huân, “Trương Mỹ Huân, đã lâu không gặp, sao ngươi lại đến bệnh viện Côn Hồ thế?”

“Ngươi là ai?” Trương Mỹ Huân giật nảy mình, vội né sang một bên, vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nhưng mà rất nhanh, sự nghi ngờ trong mắt nàng đã biến thành không thể tin được, “Ngươi là Lam Tiểu Bố?”

Lam Tiểu Bố chỉ cải trang đơn giản thôi, hơn nữa mấy tháng trước, Trương Mỹ Huân còn học cùng một lớp với Lam Tiểu Bố, nhận ra cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

“Đúng vậy, ta là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố cười cười, hắn cảm thấy có nhận ra hắn cũng không sao cả, nơi này chính là Hồ Châu, hắn sắp đi Côn Lôn sơn rồi. Trước khi vào đó, hắn muốn nhờ Trương Mỹ Huân chuyển lời cho Tô Sầm mấy câu. Trương Mỹ Huân là bạn thân của Tô Sầm, điều này Lam Tiểu Bố biết rất rõ.

“Ngươi cải trang làm gì thế?” Trương Mỹ Huân hỏi theo bản năng.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Trương Mỹ Huân, “Chẳng lẽ bên ngoài không truy nã ta sao?”

Cái này không đúng, hắn giết chết hai ông cháu Cử Kiệt, nhất định phải truy nã hắn chứ. Hắn không tin Cử gia sẽ tốt như vậy, không nói hắn ra.

Trương Mỹ Huân lập tức nói, “Lệnh truy nã của ngươi đã bị gỡ bỏ rồi, ngươi lên diễn đàn Giang Hồ nhìn một cái là biết…”

Nói đến đây, Trương Mỹ Huân nhớ đến Lam Tiểu Bố còn dám giết hai ông cháu Cử Kiệt, theo bản năng lùi về sau một bước. Nhưng mà nàng nghĩ đến mình đến đây làm gì, lập tức đứng lại.

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức hiểu ra. Năm 2033, quốc gia đã thông qua một bộ luật về việc miễn trừ trách nhiệm hình sự. Hắn đã đăng mấy video và văn kiện lên diễn đàn Giang Hồ, vậy đủ để chứng minh Cử gia đã phá hoại lợi ích của nhân dân và quốc gia, đồng thời phạm tội vô cùng nghiêm trọng. Đã có bằng chứng như vậy, người trong cuộc như hắn cho dù có còn bị hiềm nghi hay không, đều đã đạt đến cấp độ vì dân trừ hại, nếu vậy thì có thể phán vô tội. Nếu như hắn có thể đi chứng thực một chút, chứng minh mình phòng vệ chính đáng, còn có thể được khen thưởng rất lớn.

“Cử gia bây giờ thế nào rồi?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi. Trong lòng hắn cảm thấy khá hài lòng, chuyện mình làm đã có hiệu quả.

“Cử gia bị một người diệt cả nhà trong một đêm, là ai làm thì không ai biết.” Nói xong Trương Mỹ Huân vội vàng nói tiếp, “Lam Tiểu Bố, ngươi có nhìn thấy Tô Sầm không?”

“Tô Sầm làm sao?” Nghe thấy tên Tô Sầm, Lam Tiểu Bố lập tức gạt bỏ hết mọi chuyện.

Trương Mỹ Huân nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, lại càng sốt ruột hơn, “Tô Sầm một mình đến đây tìm ngươi, sau khi nàng đến Hồ Châu thì mất liên lạc, bây giờ đã được tính là mất tích, ta…”

“Cái gì?” Lam Tiểu Bố cảm thấy đầu choáng váng, Tô Sầm mất tích?

Lúc Trương Mỹ Huân còn định nói gì đó, khóe mắt Lam Tiểu Bố đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, người kia toàn thân là quần áo màu đen, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.

Hắn lập tức lấy trong túi ra một cái túi xách nhỏ, nhét vào trong tay Trương Mỹ Huân, “Trương Mỹ Huân, ta đi tìm Tô Sầm, cái này cho ngươi, ta không dùng được.”

“A…” Trương Mỹ Huân vừa nói một chữ a, phát hiện ra Lam Tiểu Bố đã xông ra ngoài. Nàng mở túi vải ra theo bản năng, khi nàng nhìn thấy trong đó toàn là tiền mặt, hơn mười mấy vạn, càng kinh ngạc hơn vội vàng nắm chặt túi đuổi theo.

…

“Ngươi là Lam Tiểu Bố sao? Không cần nói gì hết, đi theo ta là được, nếu không thì, hậu quả ngươi tự biết.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xông đến, nam tử mặc áo đen tựa như không hề kinh ngạc, chỉ quay đầu lại bước lên một chiếc xe.

Lam Tiểu Bố chẳng hề do dự một chút nào, lập tức bước lên xe, câu đầu tiên lại hỏi, “Bạn học Tô Sầm của ta có phải đã bị các ngươi mang đi không?”

Lúc trước khi hắn tiến vào đấu giá Thiên âm, hắn chỉ thấy qua người áo đen này. Nam tử áo đen này ở bên ngoài đấu giá Thiên âm chờ hắn mấy tiếng, chỉ là lúc đó đối phương không quen hắn, cho nên cũng không cản hắn lại.

“Ngươi tới rất đúng lúc, nếu không thì bạn học nữ kia của ngươi cũng sẽ bị chúng ta bắt đi. Đúng rồi, ta tên là Cơ Đầu, lần sau, a…”

Cơ Đầu chỉ mới nói được một nữa, đột nhiên im bặt, cổ của hắn bị Lam Tiểu Bố bóp chặt, “Không có lần sau, nói đi, bạn học của ta bây giờ đang ở đâu?”

Trong mắt Cơ Đầu dần hiện ra sự kinh hoảng, nguyên khí Địa Cầu bộc phát, hắn ỷ vào việc mình đã tu luyện nhiều năm, có bản lĩnh thâm hậu, cũng dùng một tuần để bước vào giai đoạn nội kình. Hơn nữa, vừa rồi hắn vẫn luôn đề phòng Lam Tiểu Bố từng giây từng phút, thậm chí còn chuẩn bị nổ súng bất cứ lúc nào.

Chương 39: Hang ổ của Sinh Ngạc bang. (2)

Chỉ có như vậy, Lam Tiểu Bố đã có thể bóp cổ hắn, ngay cả cơ hội phản kháng hắn cũng không có. Lam Tiểu Bố này mạnh đến mức nào? Chắc hẳn đã vượt qua giai đoạn nội kình. Có thể vượt qua giai đoạn nội kình là cấp độ gì, Cơ Đầu cũng không biết rõ.

“Ách, ách…” Cơ Đầu ú ớ vài tiếng, một chữ cũng không nói được.

Lam Tiểu Bố thả lỏng một chút, Cơ Đầu ho khan vài tiếng rồi vội vàng nói, “Ta dẫn ngươi đi, không phải ta muốn bắt ngươi, là hậu tướng Cốt Đinh của Sinh Ngạc bang…”

Lam Tiểu Bố thả tay ra, “Vậy thì dẫn đường đi.”

Nếu như Tô Sầm bị thương bất cứ chỗ nào, hắn nhất định sẽ cho Sinh Ngạc bang biết thế nào là hối hận.

…

Trương Mỹ Huân nói rất đơn giản với Lam Tiểu Bố, chỉ nói là Cử gia bị người nào đó diệt cả nhà chỉ trong một đêm. Trên thực tế, Lam Tiểu Bố cũng không biết những thứ mình công bố ra bên ngoài đã gây chấn động đến mức nào, không chỉ khiến Cử gia bị diệt cả nhà như vậy.

Khi Lam Tiểu Bố công bố video và tài liệu ra ngoài, đến ngày thứ ba, Cử gia lập tức bị giết sạch, cho dù là người Cử gia không ở tại Thâm Phủ lúc đó, cũng biến mất không còn tung tích.

Nhưng có rất nhiều video và tư liệu Lam Tiểu Bố còn chưa mở ra đọc, rất nhiều chứng cứ cho thấy Cử gia cũng chỉ là môt con chó săn của Thiên âm mà thôi, trong video có rất nhiều chuyện xấu của Thiên âm.

Có thể là do Thiên âm khác với Cử gia, thế lực của Thiên âm trải rộng khắp toàn cầu, thậm chí nghe nói Thiên âm còn có lực lượng lính đánh thuê của mình. Loại thế lực này, tuyệt đối không phải muốn diệt thì diệt.

Nhưng mà bây giờ Thiên âm cũng đang sứt đầu mẻ trán, bên ngoài thì bọn họ công khai đấu giá, mỗi lần đều có thể mua được đồ cao cấp nhất. Trên thực tế trong tối, Thiên âm đã làm không biết bao nhiêu chuyện mờ ám. Thiên âm rất mạnh, thế nhưng người đối phó Thiên âm lại rất nhiều, Thiên âm cũng không rảnh đối phó.

Khiến Thiên âm thở phào chính là, chuyện được tiết lộ trên diễn đàn Giang Hồ chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Đây là do Cử Kiệt vốn chỉ là người phụ trách một phân hội mà thôi, chuyện tiết lộ ra ngoài đều là chuyện Cử Kiệt phụ trách. Nếu như toàn bộ hồ sơ đen của Thiên âm đều bị tiết lộ ra ngoài, cho dù Thiên âm có mạnh hơn nữa thì cũng không còn cách nào ở lại đây nữa.

…

Thực lực của Sinh Ngạc bang thực sự rất hùng hậu, vậy mà có thể trực tiếp dùng máy bay tư nhân đưa Lam Tiểu Bố đến Việt thị. Sau đó lại dùng máy bay trực thăng đưa Lam Tiểu Bố đến cao ốc Bạch Ngạc.

Việt thì là thành thị biên giới, nơi này loại người nào cũng có. Cao ốc Bạch Nhạn cũng không tính là toàn kiến trúc cao nhất Việt thị, nhưng lại là tòa kiến trúc nổi tiếng nhất. Cao ốc Bạch Ngạc chính là sản nghiệp của Sinh Ngạc bang, nơi này cũng là trụ sở của Sinh Ngạc bang. Trên quảng trường của cao ốc là một con cá sấu màu trắng đứng sừng sững, cũng được coi là một trong những điểm du lịch ở Việt thị, rất nhiều du khách đều chụp ảnh ở nơi này.

Lam Tiểu Bố từ trên mái nhà bước vào cao ốc, thế nhưng lại không nhìn thấy con cá sấu to lớn kia.

Cơ Đầu dẫn đường đi phía trước, sắc mặt âm trầm không gì sánh được, hắn còn chưa bao giờ bị thua thiệt như vậy. Nghĩ lại trước đó bị Lam Tiểu Bố bóp chặt cổ, trong lòng hắn lại càng khó chịu. Chờ đến khi lấy được đồ rồi, hắn nhất định phải nói với đại ca được tự tay xử lý Lam Tiểu Bố, để Lam Tiểu Bố biết Cơ Đầu hắn là ai.

Tại lối vào thang máy đi lên tầng cao nhất, có một bảo vệ đang trông coi. Hắn nhìn thấy Cơ Đầu thì lập tức nói, “Đại ca đã chờ lâu rồi.”

Cơ Đầu chỉ gật đầu một cái, quay đầu lại nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi đi theo phía sau ta, chỗ nào không nên nhìn thì đừng nhìn, lời không nên nói cũng đừng nói.”

“Ngươi cứ dẫn đường là được, đừng lải nhải trước mặt ta.” Lam Tiểu Bố bước lên đá một cái vào chân Cơ Đầu, Cơ Đầu lảo đảo về phía trước một chút, miễn cưỡng chống trên cửa thang máy.

Hôm nay Lam Tiểu Bố dám đến hang ổ của Sinh Ngạc bang, chính là do đoán được không có ai ở Sinh Ngạc bang đoán ra được thực lực của hắn vốn đã vượt qua võ giả nội kình. Nhiều nhất thì Sinh Ngạc bang chỉ xem hắn là một võ giả nội kình mà thôi, trên thực tế thì còn kém một chút nữa là hắn đã có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên rồi.

“Ngươi…” Cơ Đầu quay lại trợn mắt nhìn, bảo vệ theo bản năng bỏ tay vào trong ngực, nhưng mà thấy Cơ Đầu không có động tác gì, tay của hắn cũng không lấy ra.

Cơ Đầu quả thật không làm động tác gì cả, hắn chỉ nói với Lam Tiểu Bố một chữ “Ngươi”, sau đó thì xoay người bước vào thang máy, hắn biết Lam Tiểu Bố nhất định sẽ vào cùng. Không cần phải gấp, hắn có rất nhiều cơ hội tra tấn Lam Tiểu Bố, trước cứ để Lam Tiểu Bố đắc ý một thời gian đi.

Thang máy mở ra, lối ra chính là cửa một phòng họp, Lam Tiểu Bố đi theo Cơ Đầu bước vào căn phòng họp tráng lệ, bên trong phòng họp có bốn người, còn có một người đang đứng một bên, không ngồi xuống.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một nam tử hơi gầy, ánh mắt của hắn có chút quỷ dị, tựa như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người khác.

Cơ Đầu đang dẫn đường đột nhiên tránh sang một bên, hai nam tử cường tráng không biết xuất hiện từ đâu lập tức đứng sau lưng Lam Tiểu Bố. Nhìn động tác của bọn họ, tựa như phải bắt được hai tay của Lam Tiểu Bố. Không đợi hai người này ra tay, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng nhấc chân đạp hai cái.

Răng rắc! Răng rắc! Hai tiếng vang giòn truyền đến, hai người nam tử cường tráng vừa xuất hiện sau lưng Lam Tiểu Bố lập tức bị đạp bay ra ngoài, tiếng xương gãy khiên người nghe ghê răng.

Dù là hai tên nam tử đã được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng không nhịn được kêu rên.

Chốt súng vang lên, một cây súng lục chĩa vào người Lam Tiểu Bố, người giơ súng chính là nam tử đang đứng ở một bên kia. Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm cây súng ngắn này, hắn có một cảm giác, thực lực bây giờ của mình hẳn là có thể tránh được đường đạn bắn.

Đáng tiếc là không nhìn thấy Tô Sầm ở đây, nếu như nhìn thấy Tô Sầm, Lam Tiểu Bố đã sớm ra tay giết người, làm gì cân nhắc đến chuyện đứng đây tránh đạn chứ.

Chương 40: Thực lực của Lam Tiểu Bố

Mặc dù Lam Tiểu Bố vừa lên liền đạp gãy hai chân người khác, nhưng mấy người ngồi trong phòng họp lại không một ai đứng ra ra tay.

Trái lại, người đàn ông có có đôi mặt yêu dị ngồi ở vị trí cao nhất còn cười ha ha hai tiếng, giọng nói cực kì bình thản: “Ta biết ngay ngươi có tài mà, nếu không cũng không thể giết chết được Thành Kiến Kiệt. Nhưng cho dù có tài cán thế nào thì hiện tại ngươi vẫn đang đứng ở địa bàn của ta, vẫn nên nể mặt ta một chút. Đúng rồi, ta tự giới thiệu qua một chút, ta là Phong Bác, là bang chủ bang Sinh Ngạc. Các vị, đến lúc giới thiệu qua một chút với bác sĩ Lam Tiểu Bố rồi.”

Một người đàn ông có gương mặc cực kì bình thường ngồi bên trái, chờ Phong Bác vừa nói xong hắn ta liền nói theo: “Ta tên là Lãnh Hàn, là một tướng trong bang Sinh Ngạc.”

Giới thiệu vừa đơn giản vừa rõ ràng, mà người ngồi đầu tiên bên phải cũng cười híp mắt nói: “Còn ta là hậu tướng Cốt Đinh trong bang, sở thích của ta cũng giống như tên, thích nhất là nghe thanh âm xương cốt gãy lìa, đó chính là âm thanh tuyệt diệu nhất thế gian này.”

Lúc nói chuyện, những lớp thịt mỡ màng của hắn ta rung lên, phối hợp với vẻ mặt vui tươi hớn hở của hắn khiến ai cũng nghĩ hắn ta chỉ đang nói đùa.

Lam Tiểu Bố chắc chắn người này không nói đùa, mỗi một chữ của hắn ta đều thật không thể thật hơn.

Người đàn ông cuối cùng cũng là người đẹp trai nhất, chiếc bật lửa trong tay liên tục xoay tròn, ngay cả đầu hắn ta cũng lười nhấc lên: “Đỗ Dịch Bồng, tả tướng bang Sinh Ngạc.”

“Giới thiệu cũng giới thiệu xong hết rồi, bây giờ nói đi, gọi ta tới đây có chuyện gì.” Lam Tiểu Bố thản nhiên nói: “Còn nữa, trong lúc chúng ta nói chuyện đừng có tìm mấy con mèo con chó linh tinh tới chơi xấu sau lưng ta.”

Vừa muốn khống chế hắn lại muốn bàn bạc chuyện, đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

“Ngươi giết hữu tướng của bang Sinh Ngạc ta, đây chính là mối thù sống chết. Tuy nhiên bang Sinh Ngạc luôn biết kết thêm thiện duyên, huống hồ ngươi còn là người phát hiện ra vấn đề của Lam cơ môi kháng sinh, là một vị bác sĩ rất giỏi, nếu cứ thế mà giết thì thật đáng tiếc. Bởi vì chuyện của ngươi mà toàn bang Sinh Ngạc của ta đã phải bàn bạc mất nhiều ngày, cuối cùng cũng quyết định tha cho ngươi một mạng. Dĩ nhiên, ngươi cũng phải trả giá một chút…” Phong Bác vừa nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Bố vừa nói, trái lại không tiếp tục cho người đi khống chế Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thầm hừ lạnh, hắn ta chỉ đang nói linh tinh mà thôi. Có lẽ tên này thực sự chỉ coi hắn là sinh viên đại học trên ghế nhà trường, nếu không sẽ không nói ra mấy lời vừa ngây thơ vừa nực cười này.

“Thả Tô Sầm ra.” Lam Tiểu Bố cũng không hỏi Phong Bác cái giá phải trả là gì.

“Dĩ nhiên rồi, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện của ta thì Tô Sầm sẽ được thả ra.” Phong Bác nói, bắt được Tô Sầm hoàn toàn do bất ngờ cả.

Là do Tô Sầm vội vàng tới bệnh viện Côn Hồ tìm Lam Tiểu Bố, thoạt nhìn hai người này rất quen thuộc với nhau nên họ mới nổi sinh ý nghĩ nhất thời là bắt Tô Sầm đi. Không ngờ hành động bộc phát này lại dẫn Lam Tiểu Bố tìm tới chỗ họ.

Phong Bác dĩ nhiên không biết do trên người Lam Tiểu Bố đột nhiên vừa có thêm một khoản tiền thì hắn sẽ không tới bệnh viện Côn Hồ, không tới bệnh viện Côn Hồ thì sẽ không biết chuyện Tô Sầm bị bang Sinh Ngạc bắt đi.

“Nói, ngươi cần gì?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

Ánh mắt Phong Bác dao động khiến cho hai con mắt quỷ dị của hắn ta càng quái dị hơn. Lam Tiểu Bố nảy sinh suy nghĩ nghi ngờ, hắn thực sự có thứ mà ngay cả bang chủ bang Sinh Ngạc cũng không thể hoàn toàn áp chế sao?

“Mấy tháng trước, đấu giá Thiên âm có cử hành một buổi đấu giá…”

Phong Bác còn chưa nói hết Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, hóa ra tên này nhìn trúng phương thuốc trên người hắn.

Phương thuốc này là do hắn cướp được từ chỗ Thương gia ở trên đường, bang Sinh Ngạc điều tra ra cũng không phải chuyện bất ngờ.

Trước đây thì phương thuốc này không đáng tiền, nhưng do một bài viết trên mạng nói nguyên khí địa cầu bùng nổ nên ai ai cũng biết, bây giờ phương thuốc này lại mang giá trị ngàn vàng.

Phong Bác vừa nói vừa đứng lên, thậm chí còn đi về phía trước mấy bước: “Trong hội đấu giá có một phương thuốc, nếu ta đoán không sai thì chắc phương thuốc đó đang nằm trong tay ngươi đi.”

Lam Tiểu Bố ngay cả ý muốn giấu cũng không có: “Không sai, phương thuốc đó đang nằm trong tay ta, muốn lấy nó thì lập tức thả Tô Sầm ra, chuyện này ngay từ đầu đều không chút liên quan tới cô ấy.”

“Thả người cũng được, lấy phương thuốc ra…” Sau khi Phong Bác nói xong thì chậm rãi xoay người.

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm nhận được lạnh lẽo thấu xương đang truyền tới gáy, hắn lập tức di chuyển cơ thể. Tuy nhiên hắn không tránh hoàn toàn, mà cố tình chậm tốc độ một chút.

“Phục!” Một con dao găm đâm vào bả vai hắn, theo đó là mấy giọt máu tươi bắn ra, đó là một thanh đoản đao.

Lam Tiểu Bố rên một tiếng, hắn còn chưa kịp đánh trả thì Phong Bác liền nói tiếp: “Nếu ngươi dám động dù chỉ một chút thì ta lập tức giết chết Tô Sầm. Ta nói được thì làm được, không tin ngươi có thể thử xem.”

Lam Tiểu Bố vẫn giữ gương mặt bình tĩnh, dường như do lời của Phong Bác nên hắn mới không rút thanh đoản đao ra. Còn lời mà đối phương nói thì hắn tin là thật. Có lẽ thứ phóng thanh đoản đao này là một máy bắn nào đó, bởi vì không ai có tốc độ và đủ sức mạnh để bắn được thanh đao ra tới mức này cả.

“Nếu ngươi giết ta thì đồ ngươi muốn sẽ mãi mãi không tới được tay ngươi, phương thuốc đã nằm trong trí nhớ của ta rồi.” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào Phong Bác, không nhanh không chậm nói.

Người này rất độc ác, một đao vừa rồi nếu không phải hắn cảm nhận được sớm thì chỉ sợ nơi bị thương không phải là bả vai hắn, mà trực tiếp đâm xuyên qua gáy hắn, thẳng tay lấy đi mạng nhỏ này. Hắn là bác sĩ, dĩ nhiên biết nơi nào bị đâm sẽ mang tới tổn thương nhỏ nhất.

Sở dĩ hắn ta phóng đao làm bị thương Lam Tiểu Bố là vì muốn thử thăm dò thực lực của hắn, nếu không cũng chẳng mang hắn tới nơi này mà giết luôn ở bên ngoài không phải tốt hơn nhiều sao?

Chương 41: Thực lực của Lam Tiểu Bố (2)

Phong Bác khẽ mỉm cười, đi về phía trước thêm mấy bước: “Ôi chao, vẫn kém một chút so với dự đoán của ta. Ta đoán ngươi có thể né tránh được một đao này, nhưng không ngờ ngươi chưa hoàn toàn né thật. Thực ra từ đầu tới giờ ta chưa muốn giết ngươi đâu. Ngươi xem, không phải ngươi đã tránh ra một chút hay sao?”

Lam Tiểu Bố mắng thầm trong lòng, tên chết dẫm này. Nếu không phải vừa rồi hắn tránh được thì sẽ thực sự bị giết.

…

Cũng trong lúc đó, mặt Tô Sầm cực kì nhợt nhạt.

Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa vào phòng họp kia cô đã nhìn thấy rõ ràng rồi. Ngay cả khi Lam Tiểu Bố bị đâm một đao vào bả vai, máu tươi chảy ướt dẫm thì đầu cô lập tức bị choáng váng.

Rốt cuộc Lam Tiểu Bố đã chọc phải hạng người nào thế, sao chúng lại hung tàn khát máu như vậy? Đây thực sự là thế giới mà cô lớn lên sao?

“Ha ha, ngươi thấy chưa. Một lúc nữa nếu ngươi muốn bảo vệ cái mạng của hắn thì phải phối hợp với chúng ta để hắn nôn đồ đang giữ trong tay ra. Nếu không thì còn có thứ đáng sợ hơn nữa xảy ra đấy.” Một người đàn ông đứng bên cạnh Tô Sầm cười ha ha mấy tiếng nói.

“Ta….” Đầu Tô Sầm trống rỗng, cô chỉ đi tìm Lam Tiểu Bố, muốn hỏi tại sao hắn lại nghỉ học mà thôi? Dĩ nhiên, quan trọng nhất, cô muốn biết tại sao gần đây mình lại mơ đi mơ lại một giấc mộng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không nghĩ tới bản thân lại bị người ta bắt cóc tới nơi này, còn nhìn thấy Lam Tiểu Bố sắp mất mạng nữa? Rơi vào tay đám người hung tàn này liệu họ có còn sống thoát được hay không?

Phong Bác nhìn Cơ Đầu một cái, nói: “Ở xa tới là khách, sao lại đối xử với khách quý như thế? Còn không rút dao ra?”

“Bác sĩ Lam, ngươi đừng vọng động, nếu động thì ta không dám bảo đảm cho an toàn của Tô Sầm đâu.” Phong Bác nhìn Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố không nhúc nhích, không cần người này nhắc hắn cũng không động, hắn đang lo lắng cho Tô Sầm, hơn nữa hình như vừa rồi hắn nghe được giọng của Tô Sầm. Nếu Tô Sầm đang ở đây thì chỉ cần hắn giữ được Tô Sầm là có thể ra tay được.

Cơ Đầu kích động nói: “Dạ, bang chủ.”

Nói xong hắn ta bước ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Lam Tiểu Bố, sau đó giơ tay rút thanh đao sau lưng Lam Tiểu Bố ra.”

“Phốc!” Một dòng máu đỏ bắn ra, Tô Sầm đứng sau cánh cửa thủy tinh một chiều nhìn mà kinh hãi hô lên, đồng thời hôn mê bất tỉnh. Cô học khoa y học lâm sàng, theo lý thì không có chuyện nhìn thấy máu rồi choáng váng được. Có lẽ trong đời này, cô sẽ không thể học khoa y học lâm sàng được nữa.

Lam Tiểu Bố luôn chú ý tới vị trí của Tô Sầm vừa nghe thấy tiếng liền không chút do dự xông về phía trước mấy bước, sau đó đá mạnh một cái lên mặt tường.

Uỳnh! Tường bị Lam Tiểu Bố đá văng, hắn vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tô Sầm đang ngất xỉu nằm một bên. Mà đứng bên cạnh Tô Sầm là một người đàn ông. Tên kia còn chưa kịp ra tay thì Lam Tiểu Bố đã rút thanh đoản đao dắt bên hông, thanh đoản đao lập tức hóa thành một luồng ánh sáng trắng lướt qua cổ họng của tên đàn ông kia.

Máu tươi hôi hổi từ cổ hắn ta bắn ra ngoài, đồng thời Lam Tiểu Bố đã bế Tô Sầm đang ngất xỉu đi tới góc tường.

“Đoàng đoàng!” Hai tiếng súng vang lên, tuy nhiên Lam Tiểu Bố đã không đứng ở nơi cũ nữa.

“Đồ phế vật…” Phong Bác đang nói thì nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở phía sau trung tướng Lãnh Hàn: “Để ý…”

Hắn ta chuẩn bị nhắc đàn em thì Lam Tiểu Bố đã đấm một quyền vào lưng Lãnh Hàn. Cũng trong lúc này, tả tướng Đỗ Dịch Bồng và hậu tướng Cố Đinh cùng lúc xông về phía Lam Tiểu Bố.

Phong Bác bắt đầu lui về phía sau, trong lòng không nhịn được nảy sinh sự kinh hãi. Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là cường giả nội công, mà là cường giả vượt qua cả nội công. Trong bang Sinh Ngạc, Lãnh Hàn là người cẩn trọng nhất, thực lực cũng tương đương với tiền tướng Đới Cưu Sơn.

Lấy thực lực mạnh mẽ của Lãnh Hàn, Lam Tiểu Bố không thể đánh lén được, thậm chí còn không có năng lực phản kháng luôn.

Nên nhớ, hành động của Lam Tiểu Bố không coi là đánh lén được, trước hết Lam Tiểu Bố vừa giết chết Khuyết Cẩu canh giữ Tô Sầm, cứu Tô Sầm xong mới quay ra ra tay với Lãnh Hàn, nhưng dù là vậy thì Lãnh Hàn vẫn không có năng lực phản kháng.

Vì thế Phong Bác không quá tin Đỗ Dịch Bồng và Cốt Đinh có thể đánh bại Lam Tiểu Bố, hơn nữa lấy sự hiểu biết của hắn ta với Cốt Đinh, chỉ sợ sau khi nhìn ra thực lực thật sự của Lam Tiểu Bố thì tên này sẽ chạy trốn ngay. Mà sau khi Lam Tiểu Bố giết Lãnh Hàn hắn ta đã cảm thấy nghi ngờ rồi, bây giờ thì hắn khẳng định một đao vừa rồi không phải Lam Tiểu Bố không thể tránh thoát, mà là cố tình để bị bắn trúng. Chỉ có như vậy thì bọn họ mới cảm thấy Lam Tiểu Bố cũng chỉ có như thế. Nếu không trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể giết chết mấy người họ được.

Đúng như Phong Bác đã đoán, khi Đỗ Dịch Bồng và Cốt Đinh cùng lúc xông về phía Lam Tiểu Bố, thậm chí chỉ còn cách Lam Tiểu Bố có hơn hai mét thì cơ thể Cốt Đinh đột nhiên chuyển sang hướng khác, trực tiếp trốn ra ngoài trước cả Phong Bác.

Lam Tiểu Bố tung người như bay lên, chân trái mang theo một cái bóng đá ngang vào cổ Đỗ Dịch Bồng.

Dù gì Đỗ Dịch Bồng cũng đã bước chân vào võ giả nội công, khi một chân của Lam Tiểu Bố sắp phi tới, hắn ta cố gắng né tránh nhưng lại không thể tránh thoát được. Chỉ đành hét thảm một tiếng rồi ngã đùng xuống đất, xương cổ vỡ vụn hoàn toàn.

Người Lam Tiểu Bố chưa hạ xuống thì đoản đao trong tay đã phi ra ngoài.

“Phục!” Đoản đao cắm vào cổ họng một tên đang cầm súng không biết nên bắt chỗ nào. Tốc độ của Lam Tiểu Bố thực sự quá nhanh, đặc biệt từ lúc hắn ra tay tới giờ đều chưa từng dừng lại một chỗ nào khiến hắn ta không biết nên nổ súng ở đâu, một khi bắn nhầm một trong năm vị tướng hoặc là bang chủ thì hắn ta đi đời.

“A!” Lại một tiếng hét thảm khác vang lên, bước chân lùi về phía sau của Phong Bác dừng lại, một con dao giải phẫu sắc bén đã găm vào bàn chân hắn, trực tiếp cố định chân hắn ta dưới đất.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hạ người xuống đất, nơi hắn đứng vừa hay là cửa phòng họp. Cốt Đinh dừng chân, lớp mỡ trên mặt run lẩy bẩy.

“Bác sĩ Lam, tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi, trong chuyện này từ đầu ta không hề…”

Cốt Đinh mới chỉ nói được một nửa thì quả đấm của Lam Tiểu Bố đã đấm về phía đầu của hắn ta, Lam Tiểu Bố nói: “Để ta cho ngươi nghe thử một chút âm thanh tuyệt diệu nhất thế giới.”

Chương 42: Tiêu diệt

Cốt Đinh có thể nhìn thấy rõ ràng nắm đấm của Lam Tiểu Bố đang phi tới, hắn ta cũng nghiêng người né một chút, nhưng nắm đấm kia không chút sai lệch mà rơi vào đầu hắn ta. Đôi khi thực lực đã chênh lệch tới một trình độ hoàn toàn khác thì động tác hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ.

Hắn ta cảm thấy đầu ong lên một cái, cuối cùng tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, đó chính là tiếng nát sọ trong đầu hắn ta, nhưng lúc này hắn ta lại sợ hãi hơn bao giờ hết. Cốt Đinh chưa bao giờ nghĩ tới, từ trước tới nay chỉ có hắn ta đi hưởng thụ thanh âm nát xương tuyệt diệu từ người khác lại có ngày hắn ta nghe được âm thanh xương của mình vỡ vụn. Hắn càng không ngờ, từ trước tới nay chỉ có người ta vâng vâng dạ dạ trước mặt hắn cầu xin tha thứ, mà hôm nay hắn lại đang cầu xin tha thứ, bảo gì nghe đấy của người khác.

Chỗ khác biệt là, khi có người cầu xin hắn ta tha thứ, hắn ta chắc chắn sẽ cẩn thận lắng nghe, chờ đối phương xin tha thứ xong hắn ta mới ra tay giết chết hẳn, thứ hắn ta muốn chính là sự khoái cảm trong đó. Mà bây giờ, hắn ta lại đang cầu xin tha thứ trước mặt người khác, mà lời cầu xin còn chưa tuôn ra khỏi miệng thì… sau đó cả thế giới của hắn ta rơi vào trong bóng tối.

Cơ Đầu đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, bang chủ Phong Bác của bang Sinh Ngạc cách đó không xa cũng quên luôn cả đau đớn dưới bàn chân, đờ mặt nhìn Lam Tiểu Bố.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Lam Tiểu Bố đã giết chết ba trong năm tướng mạnh nhất. Không chỉ thế, hắn còn giết chết hai Minh Tử của bang Sinh Ngạc.

Lam Tiểu Bố nhìn nắm đấm của mình, thầm cảm khái cảnh giới Thông Mạch quá mạnh. Trận chiến hôm nay khiến hắn có cái nhìn rõ ràng hơn về thực lực của mình. Động tác của đối thủ trong mắt hắn giống như được tua chậm. Hắn có thể ung dung đoán được từng cử động của đối thủ, sau đó dùng đao sắc chém chúng ma. Nếu như bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì thực lực đó sẽ tới trình độ nào đây?

Nhìn Lam Tiểu Bố cả người sắp bị máu nhuộm đỏ thẫm, Phong Bác cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Cho tới hiện tại hắn ta chưa từng coi Lam Tiểu Bố thành đối thủ. Lam Tiểu Bố chỉ là một thằng ranh miệng còn hôi sữa vừa ra khỏi cổng trường đại học, ở trong lòng bàn tay Phong Bác hắn không phải muốn bóp thế nào thì bóp hay sao? Coi bang Sinh Ngạc hắn là nhà trẻ muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? A, quả là có mắt như mù. Phong Bác hắn không tu võ, nhưng hắn có thể đưa bang Sinh Ngạc phát triển tới độ cao như bây giờ, trở thành bang chủ bang Sinh Ngạc không phải vì võ lực của hắn ta mạnh mẽ, mà là vì hắn ta có đầu óc.

Nhưng cái tài mà hắn ta luôn tự hào lại thua trong tay một thằng nhóc sinh viên.

Phong Bác rùng mình, hắn biết khi một đao kia đâm vào bả vai Lam Tiểu Bố thì hắn ta đã bước một chân vào kế hoạch của Lam Tiểu Bố. Không chỉ hắn ta mà các vị tướng của hắn ta cũng bước chân vào cái vòng này, không ai coi Lam Tiểu Bố ra gì.

“Bác sĩ Lam…” Từ khi Cơ Đầu gia nhập bang Sinh Ngạc tới nay chưa từng sợ hãi như thế bao giờ, nhất thời không biết nên cầu xin tha thứ thế nào.

Phong Bác nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn ta ôm quyền với Lam Tiểu Bố.

“Chúc mình Lam huynh đã vượt qua được võ giả nội công, bước vào được trình độ cao hơn. Bây giờ võ đại toàn cầu đang đà hưng thịnh, Lam huynh chắc chắn là người đứng đầu. Ta không phải người tu võ, dĩ nhiên cũng biết kẻ mạnh làm vua. Trước đây ta không biết võ đạo của Lam huynh đã tới trình độ cao như vậy nên không biết tự lượng sức mà so tài, thực sự quá thiển cận. Lấy thực lực như bây giờ của Lam huynh, cho dù Phong Bác ta chạy dài theo sau cũng cam lòng.”

Dù trong lòng Phong Bác có vô số suy nghĩ liều lĩnh thì bây giờ cũng sợ hãi. Vốn dĩ tất cả đều là kế hoạch trong đầu hắn ta, nhưng hắn ta không ngờ rằng Lam Tiểu Bố sẽ vượt qua các võ giả khác, đi tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đã từng có người nói với hắn ta một câu, ở trước mặt người có thực lực mạnh nhất, tất cả âm mưu quỷ kế đều trở thành câu chuyện hài. Lúc đó hắn ta chỉ khịt mũi khinh thường, bang Sinh Ngạc phát triển tới hôm nay, mà mấy vị cường giả nội công đều trở thành đàn em ngoan ngoãn nghe lời dưới trướng hắn ta, không phải vì thực lực của Phong Bác hắn mạnh, mà là do đầu óc của hắn ta quá tốt.

Hôm nay hắn ta cuối cùng cũng hiểu được, một khi năng lực của đối thủ mạnh tới mức độ nhất định thì mấy âm mưu của hắn thực sự rất nực cười. Những mưu đồ hôm nay của hắn ta thậm chí còn chưa cả kịp diễn xong hết thì vở kịch đã hoàn toàn thoát ly khỏi tầm kiểm soát của hắn ta.

Không đúng, âm mưu cũng không phải. Là hắn ta bước chân vào âm mưu của Lam Tiểu Bố mới đúng, là do hắn ta quá khinh thường Lam Tiểu Bố, hoặc cũng có lẽ là quá đề cao thực lực của bản thân, căn bản không coi Lam Tiểu Bố ra gì cả. Một đao đâm trúng Lam Tiểu Bố kia thực chất là để bọn họ hoàn toàn buông xuống ý nghĩ Lam Tiểu Bố đáng sợ.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Lam Tiểu Bố đi tới, rút thanh đoản đao từ cổ tên cầm súng ra, sau đó thuận tiện nhấc chân lên đá chết tên bảo vệ đã gãy hai chân kia.

“Bang Sinh Ngạc từ nay sẽ trở thành khẩu súng trong tay Lam huynh, Lam huynh muốn đánh chỗ nào chúng ta liền đánh chỗ đó. Phong Bác ta tuy tay trói gà không chặt nhưng rất giỏi về thương trường, nguyện dùng chút tài mọn này làm việc cho Lam huynh. Ta tin chỉ cần thực lực này của Lam huynh, tiền đồ trong tương lai sẽ rất sáng lạn.” Trong mắt Phong Bác dâng lên nóng bỏng, đó là sự khát vọng có thể làm thủ hạ của Lam Tiểu Bố. Mặc kệ như thế nào thì trước tiên hắn ta phải sống sót trước đã, những chuyện khác chờ hắn ta sống cái rồi nói sau. Vì thế hắn ta mới nhắc nhở Lam Tiểu Bố rằng hắn ta chỉ là người tay trói gà còn không chặt, không cần để ý quá nhiều.

Nơi này là địa bàn của hắn ta, hắn ta vẫn còn cơ hội xoay chuyển. Chỉ cần hắn ta quay lại được chỗ ngồi thì hắn ta sẽ chuồn được ngay lập tức. Khi thoát khỏi nơi này rồi thì hắn ta sẽ có cơ hội giết chết Lam Tiểu Bố.

Còn Cơ Đầu thì khom người nói: ‘Cơ Đầu ta từ nay về sau cũng nguyện coi Lam huynh…”

Lam Tiểu Bố xen ngang lời Cơ Đầu: “Nói đi, bang Sinh Ngạc các ngươi có bao nhiêu người?”

“Để ta nói cho…”

Phong Bác chỉ nói mấy chữ mà Lam Tiểu Bố đã lập tức ngắt lời: “Bao giờ ta hỏi ngươi thì nói sau, nếu dám tùy tiện chen ngang nữa thì ta sẽ giúp ngươi cả đời này đều không thể nói được.”

Chương 43: Thôn Lâu gia

Phong Bác biết hiện tại hắn ta nên tìm cách chạy trốn mới phải, nhưng khi ở trước mặt Lam Tiểu Bố, một biện pháp hắn ta cũng không nghĩ ra. Mặc dù hắn ta rất muốn lui thêm về phía sau hai bước, chỉ một chút nữa là tới được ghế ngồi rồi, nhưng hắn ta không dám động, cũng không dám khom người xuống rút con dao giải phẫu ra.

Cẩn thận cả một đời, vậy mà lại dẫm phải bãi mìn cực kì nguy hiểm vì một lần sơ xuất khinh thường người. Hắn ta thầm hận bản thân vì quá khinh thường mà rời khỏi chỗ ngồi an toàn. Dù năm tướng vẫn còn đủ thì hắn ta cũng không nên rời khỏi mới phải. Là do thanh đoản đao kia, cũng vì hắn thấy Lam Tiểu Bố không thể tránh được thanh đoản đao kia nên mới yên tâm rời khỏi chỗ ngồi.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn về phía mình, Cơ Đầu không dám im lặng: “Người có thực lực mạnh nhất bang Sinh Ngạc là năm tướng, theo thứ tự là tiền hậu tả hữu trung. Xếp sau đó là mười Minh Tử, mười Ám Tử. Còn những đàn em khác trong bang có hơn mấy nghìn…”

“Những người bình thường khác không tính, năm tướng, Minh Tử và Ám Tử ở chỗ nào?” Giọng Lam Tiểu Bố cực kì thong thả.

Cơ Đầu nói: “Năm tướng đã bị ngài giết mất bốn rồi, chỉ có tiền tướng ở bên ngoài chưa về, mười Ám Tử đang ở nơi này, còn mười Minh Tử thì cũng bị ngài giết mất hai rồi.”

“Địa vị của ngươi là gì? Nhân viên bảo vệ bên ngoài và phi cơ lái trực thăng là địa vị gì?” Lam Tiểu Bố lại nói tiếp.

Cơ Đầu cung kính đáp: “Ta là Ám Tử, nhân viên bảo vệ các thứ bên ngoài đều là anh em bình thường trong bang.”

Lam Tiểu Bố nhìn Phong Bác: “Ta cho ngươi một cơ hội, gọi tất cả Minh Tử, Ám Tử và tiền tướng của bang Sinh Ngạc về đây.”

Lúc này Phong Bác đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, hắn ta ôm quyền nói: “Lam huynh, thực lực của ngươi quá kinh người, Phong Bác ta cực kì khâm phục. Điều ngươi muốn rất đơn giản, nhưng Lam huynh phải bảo đảm không được động tới ta.”

Bây giờ Phong Bác đã biết Lam Tiểu Bố hành động rất cẩn thận, hắn ta không dám lui về phía sau. Hắn chắc chắn chỉ cần hắn vừa lui thì Lam Tiểu Bố sẽ giết hắn ta ngay lập tức.

Đoản đao trong tay Lam Tiểu Bố phất lên, một cánh tay của Phong Bác đã bị cắt rời, sau đó hắn chuyển sang Cơ Đầu nói: “Ngươi có thể làm được điều ta vừa nói hay không, nếu có thể ta cho ngươi một cơ hội.”

“Ta có thể làm được.” Giọng Cơ Đầu bắt đầu run rẩy, hắn ta còn không dám hỏi Lam Tiểu Bố rằng cơ hội này có phải là cơ hội sống hay không.

Mặt Phong Bác tuôn mồ hôi lạnh như mưa, cánh tay không ngừng chảy máu, nhưng hắn ta không dám cầm máu. Lúc này, trong đầu hắn ta chỉ có hai từ hối hận mà thôi.

“Vậy nhanh gọi đi.” Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, sau đó lại phất đao một cái nữa, một tay khác của Phong Bác lại rơi xuống.

Mắt thấy Lam Tiểu Bố định ra tay với hai chân của mình, Phong Bác lập tức nói: “Dừng tay, ta có thể làm được việc ngươi nói, ngươi cho ta một đao thống khoái đi.”

“Muộn rồi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện còn nhìn về phía Cơ Đầu, Cơ Đầu không dám chậm trễ dù chỉ một giây, vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

Đao trong tay Lam Tiểu Bố vạch qua cổ Phong Bác không chút do dự, trong mắt Phong Bác hiện lên sự tuyệt vọng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ta thực sự hối hận.”

Hôm nay hắn ta đã làm sai vài chuyện, thứ nhất là không nên gọi Lam Tiểu Bố tới hang ổ mặt đối mặt, cho dù trong mắt hắn Lam Tiểu Bố chỉ là một con kiến hôi. Thứ hai là không nên vì thấy Lam Tiểu Bố không tránh thoát một đao kia mà rời khỏi chỗ ngồi xa như vậy. Thứ ba là biết Lam Tiểu Bố quả quyết như vậy mà hắn lại còn suy nghĩ tìm đường sống trong chỗ chết, còn muốn giao dịch mạng đổi mạng với Lam Tiểu Bố.

Nên nhớ, hắn ta có đủ năng lực khiến tất cả mọi người trong tòa nhà này mạng đổi mạng, như bây giờ tất cả đã trễ rồi.

Rõ ràng Phong Bác chưa từng tu luyện bất kì võ công nào nhưng Lam Tiểu Bố vẫn thấy người này thật đáng sợ. Vừa rồi khi hắn chặt đứt tay Phong Bác thì thấy một cái điều khuyển từ xa ở chỗ ngồi của hắn ta. Lam Tiểu Bố không dám đánh cuộc, tên này có thể trở thành bang chủ bang Sinh Ngạc tuyệt đối không phải do may mắn, có thể giết thì phải lập tức giết chết ngay.

Lúc Tô Sầm tỉnh lại thì thấy bản thân đang ở trong một căn phòng lớn của khách sạn, cô lập tức nhớ tới chuyện trước khi mình té xỉu, sau đó vội vàng ngồi dậy.

Khi cô phát hiện bản thân bình yên vô sự, lòng lập tức trở nên mờ mịt. Những người bắt cóc cô tại sao lại đưa cô vào một khách sạn như này chứ? Lam Tiểu Bố thế nào rồi? Có bị những tên hung ác kia giết chết hay không?

Tô Sầm dùng tốc độ nhanh nhất vọt xuống tầng một khách sạn, bụng đói khiến hai chân cô run rẩy không ngừng. Lúc này cô hoàn toàn không để ý tới điều này, cô chỉ muốn biết ai là người thuê phòng khách sạn, có phải cô vẫn còn nằm trong tay dám người đó hay không?

Khoảng mười phút sau, Tô Sầm lên hai chầm mềm yếu không còn sức lực về lại phòng khách sạn, đây là khách sạn Cát Đốn, phòng cũng là do thẻ căn cước của cô thuê phòng. Mà vị trí hiện tại của cô không phải là Việt Thành khi bị bắt cóc mà là thành phố Cửu Nguyên ở bên cạnh. Cô rất muốn quay lại Việt Thành để thăm hỏi một chút tin tức của Lam Tiểu Bố, nhưng khi nghĩ tới khung cảnh máu me đáng sợ kia thì chân lại run rẩy lợi hại.

Nhìn xung quanh phòng một lượt thì nhìn thấy túi xách của mình, đồ bên trong vẫn nguyên vẹn, Tô Sầm nhanh chóng lấy điện thoại ra sạc điện.

Khi màn hình điện thoại đủ năng lượng vừa sáng lên, cô chưa kịp gọi đi thì đã có người gọi tới, nhấn nghe mới biết là Trương Mỹ Huân gọi tới.

Nghe được giọng Tô Sầm, Trương Mỹ Huân kích động tới mức run cả giọng: “Tô Sầm, thật may vì ngươi không sao, ta đã nói chuyện với người nhà của ngươi rồi, có lẽ họ sẽ báo cho cảnh sát biết sự việc, bây giờ ngươi đang ở đâu rồi?”

“Ta ở Cửu Nguyên…” Tô Sầm đáp.

“Cũng may, cũng may…” Trương Mỹ Huân thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Ngươi không được tới Việt Thành nữa, biết chưa? Hôm qua

Việt Thành đã xảy ra một sự kiện gây rúng động toàn cầu.”

“Chuyện gì thế?” Tô Sầm có hơi mờ mịt, rõ ràng lúc đó cô ở Việt Thành, tại sao bây giờ lại tỉnh dậy ở Cửu Nguyên.

Chương 44: Thôn Lâu gia (2)

“Ngươi biết bang Sinh Ngạc chứ? Được rồi, chắc chắn ngươi không thể biết được, ban đầu ta cũng không biết cái gì gọi là bang Sinh Ngạc cả. Nhưng tin tức hôm nay nói bang Sinh Ngạc là một trong những bang phái lớn nhất Đông Nam Á. Tuy lớn là vật, nhưng hôm qua ở một tòa cao ốc sào huyệt của chúng đã bị người khác tiêu diệt toàn bộ. Cái gì mà bang chủ, năm tướng, hai mươi người chết trong đó lận, dù sao ta cũng không thể hiểu được mọi chuyện, vùng biên thực sự quá hỗn loạn. Ngươi mau quay lại đi, đúng rồi, khi ta tới bệnh viện Côn Hồ tìm ngươi đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố…”

“Ngươi nói Lam Tiểu Bố đã tới bệnh viện Côn Hồ sao?” Giọng Tô Sầm hơi run, trước khi hôn mê cô còn nhìn thấy Lam Tiểu Bố nữa, sau khi thức dậy thì thấy bản thân đang ở nơi này. Bang Sinh Ngạc? Không phải đám người bắt cóc cô ngày hôm qua là người của bang Sinh Ngạc hay sao? Chính miệng họ nói mà.

“Đúng thế, hắn chỉ dừng lại một lúc rồi đi ngay, ngươi mau quay lại Hải Dương đi.” Dĩ nhiên Trương Mỹ Huân không biết Lam Tiểu Bố đã đi đâu, nàng chỉ thúc giục Tô Sầm nhanh chóng quay lại.

….

Các diễn đàn trên mạng không ngừng nảy sinh tranh cãi nảy lửa, bang Sinh Ngạc bị người tiêu diệt hay là đang tẩy trắng.

Quần chúng ăn dưa cũng không ngừng tự hỏi, bang Sinh Ngạc là loại bang phái gì? Mạnh như thế nào?

Đối với một người dân bình thường mà nói thì muốn biết tin tức của bang Sinh Ngạc rất khó. Nhưng người trà trộn trong khu vực Đông Nam Á mấy ai là không biết bang Sinh Ngạc đây?

Một số anh hùng bàn phím bắt đầu lên diễn đàn giảng giải bang Sinh Ngạc là gì, rốt cuộc bang phái này mạnh như thế nào. Thậm chí còn liên quan tới sự kiện Thiên âm cách đây không lâu, rất nhiều người đều đang tự hỏi, bang Sinh Ngạc và Thiên âm, thế lực nào mạnh hơn?

Sự kiện bang Sinh Ngạc bị diệt toàn bộ náo động rất lớn, nay cả sinh viên như Trương Mỹ Huân cũng biết thì đừng nói là người Thương gia không biết được.

Lúc này, sắc mặt Thương Hoành Trạch cực kì khó coi, im lặng một lúc lâu sau hắn ta mới nói: “Hữu Thủy, lập tức gọi Phi Hùng quay lại, chuyện phương thuốc kia Thương gia chúng ta rút lui đi.”

“Hả?” Thương Hữu Thủy không nói gì, trái lại Thương Phương Kỳ còn hả một tiếng, dò hỏi: “Gia chủ, nguyên khí trên địa cầu đang bùng nổ, phương thuốc kia rất quan trọng đối với Thương gia chúng ta, sao lại không cần được ạ?”

Thương Hoành Trạch thở dài nói: “Không lẽ ngươi không nhìn ra được sao? Ai là người diệt hết bang Sinh Ngạc chứ?”

“Là ai?” Phản ứng Thương Phương Kỳ khá chậm chạp, hoặc là nói hắn ta không hề biết tình báo của chuyện lần này.

Thương Hoành Trạch không trả lời, Thương Hữu Thủy đang im lặng đứng một bên lập tức nói.

“Có lẽ là Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố kia có thể diệt gọn được bang Sinh Ngạc như vậy có thể đã dùng phương thuốc để tu luyện tới một tầng cao mới. Giờ Thương gia ta đi trêu chọc hắn thì khác nào theo gót Cử gia chứ? Cơ bản thì chúng ta cũng không có cừu hận lớn gì với Lam Tiểu Bố, nếu Lam Tiểu Bố đã mạnh tới mức độ kia thì lựa chọn hiện tại của gia chủ mới là hợp tình hợp lý nhất.”

Thương Hoành Trạch gật đầu nói: “Đúng thế, Lam Tiểu Bố không còn là nhân vật mà Thương gia chúng ta có thể gây khó dễ được nữa, người này đã đứng trên đỉnh cao rồi. Huống hồ Thiên âm cũng đang dòm ngó chuyện lần này, Thương gia ta vẫn nên rút lui nhân lúc mọi chuyện còn sớm đi, làm thế mới có chỗ tốt. Ha ha, ta muốn xem xem, kết quả cuối cùng Lam Tiểu Bố thắng hay là Thiên âm thắng.”

“Cho dù Lam Tiểu Bố có mạnh hơn chăng nữa thì vẫn còn kém xa so với Thiên âm.” Thương Phương Kỳ nói theo bản năng.

Thương Hữu Thủy lắc đầu: “Không chắc chắn được, mặc dù phương thuốc kia là do Thiên âm bán ra, nhưng bây giờ nó không nằm trong tay Thiên âm nữa. Dĩ nhiên không loại bỏ khả năng Thiên âm đã để lại một phần, bây giờ có đi tìm lại cũng chỉ không muốn báu vật mất tích mà thôi.”

…

Lúc này Lam Tiểu Bố rất muốn tiến vào núi Côn Luân để tĩm đĩa bay. Nhưng hắn cảm thấy mình còn một chuyện chưa làm xong, đó chính là tới thành phố Đông Khánh một chuyến, hắn nhất định phải xử lý chuyện Lâu gia trước.

Đối với Lam Tiểu Bố, kiếp trước Tô Sầm nợ hắn quá nhiều, nhưng giữa vợ chồng nói gì tới nợ nần chứ?

Hắn đã từng nói nếu có kiếp sau thì hắn chắc chắn sẽ cưới Tô Sầm như cũ, nhưng bây giờ hắn phải đi rồi, phải rời khỏi tinh cầu này, đi trên con đường vũ trụ rộng lớn không biết điểm đến.

Vì thế kiếp này đành nuốt lời, đời này không thể có liên quan với Tô Sầm. Nhưng hắn không muốn để người vợ kiếp trước của mình rơi vào tay Lâu gia. Nếu không quan tâm tới chuyện này thì lòng hắn sẽ cứ nhớ mà day dứt mãi. Hắn chỉ hy vọng sau khi mình rời khỏi tinh cầu thì Tô Sầm có thể sống yên bình vui vẻ tới hết cuộc đời này, đừng giống như kiếp trước phải chịu bệnh tật tra tấn đau đớn.

Bệnh của Tô Sầm thực ra có thể trị, chỉ là hắn không có tiền để đưa Tô Sầm đi chữa bệnh khiến bệnh tình của cô bị kéo dài rồi trở nặng, từ đó trở về sau tính tình của Tô Sầm càng ngày càng trở nên khó chiều, cuối cùng lại trở nên tồi tệ tới cùng cực. Chờ tới khi hắn có đủ tài chính thì tiền thuốc thang của Tô Sầm đã tăng lên tới con số khổng lồ, cho tới khi chiến tranh hạt nhân bùng nổ thì hắn hoàn toàn không thể cứu Tô Sầm được nữa. Kiếp này hắn chỉ cần giải quyết giúp Tô Sầm nỗi lo về sau, lấy thực lực của Tô gia thì kiếp này Tô Sầm sẽ không dẫm vào vết xe đổ nữa.

Đông Khánh, xưa thì được gọi là Thành Cao Nguyên. Mặc dù độ cao chưa tính là nơi cao nhất so với mặt nước biển, thậm chí chỉ miễn cưỡng xếp trong hàng thứ mười như độ sầm uất của Đông Khánh không hề kém cạnh so với Tân Thành hay Thâm Phủ.

Lâu gia giàu có nhờ khoáng sản, hơn nữa khu mỏ của nhà họ đa số không đặt ở trong nước, bất kể khoáng sản ở Châu Phi hay Châu Úc thì đều thấy bóng dáng của xí nghiệp Lâu gia.

Tới Đông Khánh muốn tìm Lâu gia thực sự quá dễ, Lâu gia Đông Khánh không ai trong thành phố là không biết.

Lúc này Lam Tiểu Bố đang đứng ở ngoài cửa Lâu gia, trong lòng hắn vẫn còn một chút điều khổ tâm. Nếu giống như Cử gia thì tối hắn có thể lén vào được. Hay giống như bang Sinh Ngạc thì hắn vẫn có thể quậy loạn thành một đoàn.

Nhưng Lâu gia lại khác, Lâu gia là một gia tộc lâu đời điển hình.

Chương 45: Đơn giản như vậy

Khi trước mặt Lam Tiểu Bố xuất hiện một tảng đá dựng đứng to đùng, bên trên khắc ba chữ to màu vàng, thôn Lâu gia.

Không sai, từ trước tới giờ Lâu gia vẫn luôn dùng hình thức thôn xóm. Toàn bộ người trong thôn Lâu gia đều là người trong tộc, nơi này không có một ai là ngoại lai cả.

Nhìn từ bên ngoài vào chỉ thấy đâu đâu cũng là biệt thự độc lập, từ góc độ này có thể thấy rõ độ giàu có của Lâu gia tới mức nào.

“Ngươi tìm ai?” Nhân viên bảo vệ thôn Lâu gia nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng ngoài nhìn một lúc lâu vẫn không thấy tới, liền chủ động đi về phía hắn.

Không có ai trong thôn mang vào thì không được phép vào thôn Lâu gia.

“Trưởng thôn thôn Lâu gia là ai?” Lam Tiểu Bố quyết định rất dứt khoát, hắn lười phải tiêu tốn thời gian để nghĩ xem nên tiến vào thôn như thế nào, hay làm thế nào để tìm được Lâu Như Ngọc. Nếu tốn thời gian như vậy thì chẳng thà quang minh chính đại đi vào trong, nói thẳng ra còn hơn.

“Ngươi là ai?” Bảo vệ cau mày, sau đó cất cao giọng nói. Vừa tới đã trực tiếp hỏi thôn trưởng thôn Lâu gia, nhóc con chưa lớn này chạy tới đây chơi làm gì?”

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Ta chỉ cần ngươi đi xin phép một chút mà thôi, cứ nói Lam Tiểu Bố có chuyện cần bàn, nếu ngươi không muốn đi truyền lời, hoặc là trưởng thôn không muốn gặp thì ta sẽ đi ngay lập tức."

Lam Tiểu Bố chắc chắn chuyện hắn giết chết Cử Kiệt trưởng thôn Lâu gia đã nghe qua, loại chuyện như này chưa nghe nói mới là lạ.

"Ngài là Lam Tiểu Bố sao? Bác sĩ Lam?" Bảo vệ giật mình, giọng nói cũng trở nên kính cẩn thận trọng.

Đừng nói là trưởng thôn, ngay cả nhân viên bảo vệ quèn như hắn ta cũng từng nghe nói về Lam Tiểu Bố rồi, đây chính là một nhân vật cực kì độc ác.

Lam Tiểu Bố không trả lời, vừa rồi hắn cũng nói rõ mình là Lam Tiểu Bố rồi.

Nhân viên bảo vệ dĩ nhiên chỉ hỏi lại theo bản năng, cũng không nghĩ Lam Tiểu Bố sẽ trả lời hắn ta. Vì thế hắn ta nhanh chóng nói: "Trưởng thôn nhà chúng ta tên là Lâu Học Mậu, ngài chờ một chút, ta sẽ đi báo cho ngài ấy một tiếng."

Người này đang uy hiếp hắn ta mà, hắn ta có thể ngăn ai lại thì ngăn, chứ có cho hắn ta thêm mấy lá gan hắn cũng không dám ngăn Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố chưa chờ được bao lâu, còn chưa tới hai phút thì một chiếc xe nhỏ đã vọt từ trong thôn ra, dừng ngay tại cửa lớn.

Một người đàn ông trung niên vội vàng xuống xe, vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì lập tức cười tươi như hoa tiến liên: "Xin hỏi ngài chính là bác sĩ Lam Tiểu Bố sao?"

Lam Tiểu Bố gật đầu nói: "Chính là ta."

“Bác sĩ Lam có thể tới thôn Lâu gia nhà chúng ta chính là vinh hạnh của thôn Lâu gia ta. Kẻ hèn này là Lâu Chính Tu, đang làm việc trong một mỏ khoáng sản nhỏ. Mời bác sĩ Lam cùng ta đi vào trong, hiện tại trưởng thôn không có ở nhà, tuy nhiên hắn đang quay về rồi, tối đa hai mươi phút nữa sẽ tới.” Khi người đàn ông trung niên này nói chuyện, giọng nói cực kì thành khẩn và khách khí, dĩ nhiên là không muốn để Lam Tiểu Bố cảm thấy một chút ấn tượng xấu nào.

“Được, vậy chúng ta đi vào chờ trưởng thôn Lâu đi.” Lam Tiểu Bố cũng không từ chối.

Hình như người của thôn Lâu gia hơi khách khí với hắn quá, nhưng hôm nay hắn tới cũng chẳng phải để làm thân với Lâu gia.

Ngồi lên xe Lâu Chính Tu, tốc độ lái xe không quá nhanh, con đường cũng rất rộng rãi. Lâu Chính Tu ngồi bên cạnh Lam Tiểu Bố, dọc đường không ngừng giới thiệu tình huống trong thôn Lâu gia. Chủ yếu thì đâu là trường học mà thôn Lâu gia quyên tiền xây, rồi kia là cây cầu mà thôn Lâu gia bỏ vốn.

Lam Tiểu Bố chỉ nghe qua chứ không hề trả lời.

Đi khoảng mấy phút, chiếc xe liền dừng trước cổng một căn biệt thự còn sang trọng và lớn hơn so với những biệt thự xung quanh.

Lâu Chính Tu bước xuống xe trước, sau đó vòng sang mở cửa xe giúp Lam Tiểu Bố, chờ hắn vừa xuống xe xong thì Lâu Chính Tu chỉ vào căn biệt thự trước mặt: “Đây là nhà của trưởng thôn, chúng ta vào trong trước đi.”

Thực sự mà nói, so với căn biệt thự sang trọng khí thế của Cử gia thì căn biệt thự của Lâu Học Mậu mặc dù không nhỏ, nhưng sự chênh lực giữa hai bên thực sự quá lớn.

Cổng biệt thự đã mở sẵn, Lâu Chính Tu dẫn Lam Tiểu Bố tới phòng khách rồi để hắn ngồi xuống, một người giúp việc lớn tuổi bưng trà và trái cây lên.

“Bác sĩ Lam, không biết lần này ngươi tới đây để làm gì?” Mặc dù vừa rồi có nói Lam Tiểu Bố tới thôn Lâu gia là vinh hạnh của cả thôn, nhưng lúc này Lâu Chính Tu vẫn phải cẩn thận hỏi thăm ý nghĩa của chuyến thăm hỏi lần này của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết rõ Lâu gia tuyệt đối không hề khách khí và nhiệt tình giống như Lâu Chính Tu đang vâng vâng dạ dạ biểu hiện ra. Thậm chí hắn không cần tra cũng biết chuyện mà Lâu gia làm trong bóng tối không hề kém cạnh chút nào so với Cử gia.

Một gia tộc không làm chút chuyện đen tối thì tuyệt đối không thể nắm nhiều tài nguyên và khoáng sản trong tay được, thậm chí gia tộc này còn nắm rất nhiều khoáng sản ở Châu Phi và Châu Úc nữa.

Nếu hắn xem thường Lâu gia thì kết cục có lẽ sẽ không khác gì việc Phong Bác xem thường hắn lần trước.

Điều hắn có thể thấy đều là những điều mà người ta cố tình lộ ra cho hắn thấy. Thứ người ta không cho hắn nhìn thấy thì hắn không thể nào thấy được.

Lam Tiểu Bố vẫn không trả lời, lúc này chợt nghe thấy tiếng cười sang sảng truyền tới: “Ha ha, ngưỡng mộ thanh danh của bác sĩ Lam đã lâu, bác sĩ Lam là niềm kiêu ngạo của giới y học Hoa Hạ chúng ta. Hôm nay bác sĩ Lam tới chơi thôn Lâu gia chúng ta khiến ta cảm thấy bồng tất sanh huy * , hoan nghênh hoan nghênh.”

(*đây là một mô tả về chuyến viếng thăm của những vị khách quý khiến người chủ nhà cảm thấy rất ân cần)

Theo giọng nói đi tới là một người đàn ông với thân hình cao lớn, tuổi tác khoảng hơn năm mươi, tóc ngắn hoa râm, gương mặt màu đồng thiếc, vừa nhìn đã biết là người đứng đầu trong gia tộc. Sau lưng hắn ta còn có một thiếu nữ chạy theo đằng sau. Lam Tiểu Bố chỉ nhìn lướt qua chứ không để ý quá nhiều.

Lam Tiểu Bố đoán đây chính là trưởng thôn Lâu Học Mậu, vì thế hắn liền đứng dậy ôm quyền nói: "Vị trước mặt chắc là trưởng thôn Lâu đúng không? Lam Tiểu Bố ta quấy rầy mọi người rồi."

Mặc kệ là Lâu gia làm giàu thế nào thì đều chẳng có một xu liên quan tới Lam Tiểu Bố hắn. Ít nhất cho tới hiện tại hai bên chưa hề xảy ra mâu thuẫn, cho dù tương lai có xảy ra mâu thuẫn thì đó cũng là chuyện của tương lai, bây giờ thương lượng trước, tình hình không tốt lại nói sau.

Chương 46: Đơn giản như vậy (2)

"Ta chính là Lâu Học Mậu, không quấy rầy chút nào cả. Một vị khách quý khó mời muốn mời cũng không mời được như bác sĩ Lam đây, hôm nay đột nhiên tới chơi khiến ta thực sự rất vui vẻ. Y Nhân, mau lấy trà Đại Hồng Bào * chính tông của núi Vũ Di tới đây. Chính Tu, ngươi thì đi sắp xếp một khách sạn tốt nhất Đông Khánh đi, hôm nay nhất định phải khiến bác sĩ Lam chơi thỏa thuê..." vẻ mặt cao hứng của Lâu Học Mậu như sắp tràn ra tới nơi. Bất kì ai nhìn vào cũng nghĩ hắn ta thực sự vui vì Lam Tiểu Bố tới.

(*Trà Đại Hồng Bào núi Vũ Di còn gọi là loại trà ngon nhất, vua của các loại trà. Đại Hồng Bào là một trong thập đại danh trà nổi tiếng lừng danh với mức độ lên men 90%, nước trà pha ra có màu đỏ cam hơi thiên vàng óng mật. Đại Hồng Bào mang cho người uống cảm nhận được sự êm lâng lâng trong hương vị trái cây chín thoang thoảng, hậu ngọt lưu luyến không buông nơi đầu lưỡi. Đại Hồng Bào nổi tiếng trong giới sành trà không chỉ nằm ở hương vị chinh phục mọi vị giác mà còn ở sản lượng ít và nhiều công dụng có ích cho sức khỏe.)

“Chờ một chút…” Lam Tiểu Bố ngăn cản Lâu Chính Tu đang chuẩn bị ra ngoài, sau đó nói với Lâu Học Mậu: “Trưởng thôn Lâu, hôm nay ta tới vì một số chuyện nhỏ mà thôi, xong xuôi sẽ đi ngay.”

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố định nói thêm một câu, nếu chưa làm xong thì ta sẽ ở lại nơi này nghỉ ngơi một đêm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn thấy người của Lâu gia khá nhiệt tình. Mặc dù hắn tới đây để hỏi tội, nhưng người ta lại không động thủ trước, hắn cũng không thể uy hiếp nhà người ta được.

Lâu Học Mậu cười mỉm, nói: “Mời bác sĩ Lam cứ nói, chỉ cần chuyện Lâu Học Mậu ta có thể giúp thì nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ. Ta đã xác định người bạn tốt như bác sĩ Lam rồi.”

“Vậy thì cảm ơn trưởng thôn Lâu.” Đầu tiên Lam Tiểu Bố cảm ơn trước, sau đó mới hỏi: “Không biết Lâu Như Ngọc có ở trong thôn không?”

Nghe thấy cái tên Lâu Như Ngọc, sắc mặt Lâu Học Mậu hơi thay đổi, ngay cả Y Nhân vừa pha trà xong đi vào nghe vậy cũng run tay.

Lâu Chính Tu thầm nghĩ không ổn, Lâu gia vì khoáng sản mà gây thù chuốc oán với không ít người, lúc này cũng coi như suy yếu không ít, chỉ còn một người lúc nào cũng nói năng và hành sự phách lối nhất là Lâu Như Ngọc. Trong tay Lâu Như Ngọc thậm chí còn có một mạng người rồi, nhưng hắn ta lại không biết thu liễm, ở bên ngoài hành sự cực kì phách lối. Ngay cả Lâu Chính Tu cũng phải ra mặt thu diện cục diện giúp hắn ta mấy lần.

Bởi vì Lâu Như Ngọc là cháu ruột của Lâu Học Mậu, cộng thêm trên người mang bệnh nên Lâu Học Mậu luôn mắt nhắm mắt mở với hắn ta, cũng may chưa có gia tộc nào ở Đông Khánh bất bình với Lâu gia.

Nhưng lần này thì khác, nếu Lâu Như Ngọc đắc tội với Lam Tiểu Bố thì họ khó mà giải thích được. Lâu gia mạnh thật, nhưng muốn giải quyết Lam Tiểu Bố cũng tốn rất nhiều năng lực. Trừ khi hiện tại có thể khống chế được Lam Tiểu Bố, chỉ cần khống chế được người này thì nói không chừng Lâu gia sẽ…

Lâu Chính Tu nghĩ tới đây, tim không nhịn được mà gia tăng nhịp đập.

Lâu Học Mậu lạnh lùng nhìn Lâu Chính Tu, Lâu Chính Tu giật mình, vội vàng bình ổn tâm trạng.

Thấy Lâu Chính Tu bình ổn hơn, Lâu Học Mậu thở dài nói với Lam Tiểu Bố: “Bác sĩ Lam, Lâu Như Ngọc là cháu ruột của ta, bình thường hắn luôn tỏ ra vô học, nếu có chỗ nào đắc tội tới ngài thì đó là do ta sai. Bác sĩ Lam cứ nói, Lâu Học Mậu ta nhất định có thể làm được.”

Dù không làm được thì cũng phải làm bằng được, Lâu Học Mậu thực sự không biết nên làm sao cho phải. Đứa cháu không nên thân này sao không có ngày nào khiến hắn ta yên tĩnh một chút chứ? Đắc tội ai không đắc lại đi đắc tội tôn đại phật Lam Tiểu Bố này?

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Trưởng thôn Lâu, Lâu Như Ngọc không đắc tội ta, chỉ là ta có thích một cô gái tên là Tô Sầm…”

Lam Tiểu Bố nói tới đây thì không nói tiếp nữa, hắn biết đối phương có thể hiểu ý của hắn.

Nghe thấy lời của Lam Tiểu Bố, Lâu Học Mậu thở phào nhẹ nhõm một hơi, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống. Không đắc tội với

Lam Tiểu Bố là được, còn chuyện của cô gái tên Tô Sầm kia không phải là sai lầm của hắn ta.

Lâu Học Mậu nghiêm nghị giải thích: “Chuyện của Tô Sầm và Như Ngọc là quyết định bốn năm trước, lúc đó Như Ngọc tới Hải Dương, khi gặp được Tô Sầm liền khẩn cầu với ta. Lúc ấy ta và Tô Thiện cùng ước định chờ Tô Sầm tốt nghiệp xong sẽ tổ chức lễ đính hôn cho hai người họ.”

Nói tới đây, giọng nói Lâu Học Mậu càng thành khẩn hơn: “Bác sĩ Lam, chuyện của ngươi ta thực sự không biết. Nếu ta biết thì ta chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện đó. Nhưng may bây giờ chuyện vẫn chưa muộn, ngay hôm nay ta sẽ bàn bạc lại với Tô Thiện hủy cuộc hôn nhân này. Lâu gia ta đảm bảo sẽ không gây bất kì chuyện bất lợi nào cho Tô gia, chuyện này mong bác sĩ Lam cứ yên tâm. Như ta đã nói, bác sĩ Lam và cô bé Tô Sầm kia quả là trời sinh một cặp, Lâu Học Mậu này xin chúc mừng trước một tiếng.”

Lam Tiểu Bố không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vật, đối phương đã cúi đầu trước như vậy rồi, hắn cũng không thể hùng hổ dọa người ta được, vì thế liền ôm quyền nói: “Cảm ơn trưởng thôn đã tác thành, nếu như vậy thì ta sẽ không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

“Bác sĩ Lam, vất vả lắm mới tới chơi một chuyến, không bằng…” Lâu Học Mậu tỏ ra nhiệt tình giữ người lại.

Lam Tiểu Bố nói lại: “Ta còn một số chuyện cần phải làm ngay, sau này có duyên sẽ gặp lại, xin trưởng thôn Lâu dừng bước.”

Nói xong lời này, Lam Tiểu Bố đã đi tới cửa rồi. Hắn tập trung nguyên khí vào cơ thể, thân hình hơi nhoáng lên, đi một lần được mấy chục mét, sau đó nhanh chóng biến mất tăm mất dạng trong tầm mắt Lâu Học Mậu.

Mặc dù Lâu Học Mậu đã đồng ý, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn muốn thể hiện một chút tài năng để uy hiếp người nhà Lâu gia.

Lâu Học Mậu không phải người tu luyện võ, khi Lam Tiểu Bố vừa biến mất tích, hắn ta thừ người ra một lúc lâu mà không nói gì.

“Chủ tịch…” Một lúc lâu sau, Lâu Chính Tu mới gọi một câu.

Sắc mặt Lâu Học Mậu có chút khói coi, hắn ta hừ một cái: “Mau gọi Lâu Như Ngọc về, bảo nó vào chỗ của ta.”

Lời của Lâu Học Mậu vừa ra thì một chiếc xe thể thao phi tới rồi phanh gấp dừng trước mặt hắn ta. Một thanh niên mang theo sắc mặt tái nhợt bước xuống xe, vừa xuống đã hưng phấn gọi: “Bác cả, ta có một tin tốt này.”

Chương 47: Dọa lui Lâu gia

Lâu Học Mậu hừ lạnh một cái, không buồn để ý tới Lâu Như Ngọc, xoay người bước vào trong nhà.

Lâu Chính Tu nhanh chóng đi theo sau, Lâu Như Ngọc nhìn mà nghi ngờ không thôi, bác cả luôn nhìn hắn ta với vẻ mặt ôn hòa mà, sao hôm nay lại bày sắc mặt với hắn ta thế? Mặc kệ như nào thì hắn ta cũng không dám đắc tội với bác cả, vì thế liền vội chạy theo sau.

“Như Ngọc, bắt đầu từ hôm nay ngươi không được phép ra ngoài lêu lổng nữa. Một là chăm chỉ học hành, hai là làm công việc trong mỏ cho ta.” Lâu Học Mậu vừa ngồi xuống liền nói, ý tứ bên trong không cho phép đứa cháu không nên thân nghi ngờ.

“Dạ, bác cả, ngươi cũng biết ngành học của ta không phải là đoán ngọc mà.” Lâu Như Ngọc không hiểu sao đột nhiên bác cả lại thay đổi thái độ với hắn như thế.

Lâu Học Mậu không quan tâm tới câu trả lời của Lâu Như Ngọc, chỉ nói tiếp: “Còn nữa, chờ một lúc nữa ta sẽ từ chối mối hôn sự của ngươi và Tô Sầm của Tô gia kia, sau này cũng không được phép lui tới với cô ta nữa.”

“Tại sao chứ? Bác cả, đó là người mà ta thích.” Lâu Như Ngọc nghe thấy hôn nhân của mình và Tô Sầm sắp không thành, lập tức phản kháng.

Lâu Học Mậu lạnh lùng nhìn Lâu Như Ngọc, nói: “Nếu ngươi muốn nhìn thấy Lâu gia bị người ta san bằng thì cứ việc tới Tô gia. Tuy nhiên trước lúc đó ta sẽ đánh chết thằng ranh như ngươi trước.”

Nghe được ngữ khí đáng sợ của bác cả, Lâu Như Ngọc giật mình, không dám nói nhiều thêm nửa chữ.

Lâu Chính Tu nói: “Chủ tịch, mặc dù Lam Tiểu Bố rất đáng sợ, nhưng hắn vẫn không thể uy hiếp được Lâu gia chúng ta mới phải? Theo như ta biết thì Cử Kiệt và Cử Quân bị Lam Tiểu Bố giết chết trong phòng phẫu thuật, hơn nữa sau khi giết người xong Lam Tiểu Bố liền bỏ chạy.”

Câu phía sau Lâu Chính Tu không nói, nhưng Lâu Học Mậu hiểu được ý của Lâu Chính Tu, đó là người mạnh trong Lâu gia rất nhiều. Hơn nữa Lâu gia giàu có nhờ đào mỏ quặng, đừng nghĩ mặt trái của ngành này không nhiều, để tranh được một khu mỏ có ai mà không phải đổ máu chứ? Chết mấy người cũng là chuyện thường ở huyện.

Cho dù Lam Tiểu Bố có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là một tên bác sĩ mà thôi. Lâu Chính Tu có thể đối xử khách khí với Lam Tiểu Bố là vì hắn ta biết lòng dạ Lam Tiểu Bố rất độc ác, không muốn gây xích mích với loại người như vậy. Nhưng chỉ một tên nhóc như Lam Tiểu Bố cũng muốn ngồi lên đầu nhà họ Lâu thì hình như không đủ.

“Bác cả, Lam Tiểu Bố sao ạ?” Lâu Như Ngọc cẩn thận hỏi, dĩ nhiên hắn ta biết ai là Lam Tiểu Bố. Đó là người giết Cử Kiệt và Cử Quân của Cử gia. Giết Cử Quân thì cũng bình thường, nhưng Cử Kiệt là nhân vật còn mạnh hơn cả bác cả nữa.

Lâu Chính Tu đáp: “Tô Sầm là phụ nữ của Lam Tiểu Bố, vì thế tốt nhất ngươi đừng có ước mơ tới Tô Sầm nữa.”

Lâu Như Ngọc nghe thấy Tô Sầm là người phụ nữ của Lam Tiểu Bố thì cảm thấy cổ lành lạnh. Hắn ta là một tên thiếu gia ăn chơi có tiếng trong giới, cũng biết Lam Tiểu Bố không sợ bất kì ai, nếu không hắn sẽ không giết Cử Kiệt và Cử Quân. Điều hắn ta lo không phải là Lam Tiểu Bố sẽ đối phó với Lâu gia, mà là lo Lam Tiểu Bố sẽ đối phó hắn ta.

Còn hắn ta ngày ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, Lam Tiểu Bố muốn đối phó hắn ta thực sự quá đơn giản. Nghĩ tới đây, hắn ta vốn còn định kháng cự lập tức nuốt vào trong.

Lâu Học Mậu nhìn Lâu Chính Tu thở dài: “Ngươi cho rằng ta kiêng kị hắn ta vì hắn ta giết chết Cử Kiệt và Cử Quân sao? Thực lực Cử gia đúng là mạnh hơn so với Lâu gia, nhưng ta không kiêng kị Lam Tiểu Bố vì chuyện này.”

Thấy Lâu Chính Kiệt vẫn chưa hiểu, Lâu Học Mậu lại nói tiếp: “Cách đây không lâu ta thu được tin tức bang Sinh Ngạc bị Lam Tiểu Bố một mình diệt sạch. Ngay cả bang chủ Phong Bác, năm tướng, hai mươi Tử cũng không một ai may mắn sống sót. Ngươi cảm thấy Lâu gia ta có thể mạnh hơn được bang Sinh Ngạc không?”

Nghe thấy lời của Lâu Học Mậu, Lâu Chính Tu tê da đầu, người cũng lạnh buốt. Lúc này hắn ta đang cảm thấy cực kì vui mừng vì đã đối xử khách khí với Lam Tiểu Bố ngay từ đầu mà không làm ra chuyện gì khác.

Người bình thường thì có thể không biết tới bang Sinh Ngạc nhưng Lâu gia họ sao có thể không biết tới bang Sinh Ngạc được? Năm tướng của bang Sinh Ngạc đều là cường giả nội công. Sau khi nguyên khí địa cầu bùng nổ thì trong hai mươi Tử của bang Sinh Ngạc có thể còn có thêm mấy cường giả nội công nữa. Bang phái này có thể nói là đi ngang khắp khu vực Đông Nam Á rồi, bây giờ lại bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt, sao hắn ta có thể không lạnh người cho được?

Trái lại, Lam Như Ngọc không biết bang Sinh Ngạc là gì thì bình thản hơn một chút.

Uy hiếp không lớn bằng việc Lam Tiểu Bố giết chết Cử Quân.

Lâu Học Mậu hạ giọng nói: “Mặc dù cả ngươi và ta đều không phải võ giả, nhưng ta tin ngươi cũng không xa lạ gì với võ giả nội công đi. Lâu gia ta cũng có một vị là võ giả nội công. Ngươi đã thấy võ giả nào đi trong hai bước liền biến mất tung mất dạng trước mắt chưa?”

Vừa rồi khi Lam Tiểu Bố rời đi, bước đầu tiên đã đi được mấy chục mét, thứ bọn họ nhìn thấy chỉ là bóng lưng, bước thứ hai thì họ đã không thể nhìn thấy người nữa.

Lâu Chính Tu thở dài một hơi, cẩn thận hỏi: “Chủ tịch, bang Sinh Ngạc toàn diệt là do Lam Tiểu Bố, tin tức này đã xác nhận chưa?”

Lâu Học Mậu lắc đầu nói: “Ta chỉ mới biết được qua miệng một người bạn cũ mà thôi. Nếu không tại sao ta lại vội vàng chạy về khi nghe tin Lam Tiểu Bố tới chứ? Chuyện này dừng lại ở đây, không ai được phép truyền ra ngoài. Còn Như Ngọc, ngươi phải thu liễm một chút đi, không được phép ra ngoài vi phạm gia quy nữa. Ta sẽ tới Tô gia loại bỏ hôn ước của ngươi và Tô Sầm, chuyện này cứ thế cho qua

thôi.”

“Vâng, bác cả.” Lâu Như Ngọc cúi thấp đầu nói.

…

Chương 48: Dọa lui Lâu gia (2)

Núi Côn Luân, ngọn núi thần hoa lệ nhất thế gian, nơi này chứa quá nhiều truyền thuyết của Hoa Hạ.

Bởi vì núi Côn Luân quá hiểm trở và thần bí nên người du lịch trong núi Côn Luân thường xuyên bị mất tích, nơi này lúc nào cũng có quân nhân bảo vệ khắp nơi.

Tuy nhiên nói bảo vệ chỉ là tượng trưng cho có mà thôi, không phải tới mức phong núi không cho ai vào.

Lam Tiểu Bố cảm thấy vận khí của mình không tệ, dọc theo đường đi không gặp bất kì nguy hiểm gì. Đi khoảng mấy ngày hắn đã tới được vòng ngoài của núi Côn Luân. Càng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn là mặc dù nguyên khí trên trái đất ngày càng nồng đậm, nhưng cho tới hiện tại núi Côn Luân vẫn chưa thu hút tới sự chú ý của người ngoài.

Nói cách khác, cho tới hiện tại chuyện vật thể lạ ngoài vũ trụ rơi xuống núi Côn Luân vẫn chưa truyền ra ngoài.

Lam Tiểu Bố xiết chặt túi đeo lưng, quay đầu nhìn phía sau. Cầm điện thoại mở một trang mạng chuyên đưa tin, sau đó không chút do dự bẻ gãy sim điện thoại, ngay cả điện thoại di động cũng ném xuống vực.

Bắt đầu từ bây giờ, Lam Tiểu Bố hắn tùy thời đều có thể chết trong vực sâu trong núi Côn Luân, cho dù mới sống lại chưa tới một năm thì những chuyện trước đó chẳng liên quan một chút nào tới hắn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố muốn tu luyện tới Tiên Thiên xong rồi mới vào núi Côn Luân, nhưng hắn biết điều đó đã không còn thực tế nữa.

Trước không nói hắn có thể tu luyện tới Tiên Thiên không, cho dù có thể tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên thì lúc đó núi Côn Luân đã bị cấm vào toàn diện rồi.

…

Quay lại đại học y Hải Dương, Tô Sầm có phần mất hồn mất vía. Bạn học bện cạnh cũng nhìn ra được tinh thần của cô có vấn đề.

“Đinh.” Điện thoại di động hơi nháy lên, có tin nhắn mới. Tô Sầm cầm điện thoại lên nhìn, trên đó có nội dung: “Tha thứ cho ta vì đã nuốt lời, đời này ta không thể nào đi cùng ngươi được, ngươi phải sống thật tốt.”

Số điện thoại lạ hoắc, Tô Sầm không hiểu được. Khi Tô Sầm định kéo tin nhắn vào thùng rác thì giọng Trương Mỹ Huân truyền tới: “Tô Sầm, mẹ ngươi tới kìa.”

“À.” Tô Sầm giật mình tỉnh lại, không dám tin nhìn về phía cửa.

Không lâu sau khi cô lên đại học cha mẹ cô đã rời Hải Dương, nói là ra nước ngoài, nhưng cho tới hiện tại chưa từng thấy hai người họ liên lạc với cô chứ đừng nói là tới trường thăm con gái. Nếu không phải ở giữa còn có ông nội thì cô cũng không muốn về nhà. Nhưng hôm nay mẹ cô đột nhiên lại tới trường thăm cô, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ngoài cửa phòng học có một người phụ nữ sắc mặt tiều tụy, khi nhìn Tô Sầm thì vành mắt đã đỏ ửng lên: “Sầm Sầm…”

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tô Sầm vội vàng đứng dậy, tuy cô không biết tại sao cha mẹ cô lại rời đi không lý do khi cô lên đại học nhưng rốt cuộc hai người cũng là cha mẹ ruột của cô.

“Sầm Sầm, là ba mẹ có lỗi với ngươi.” Sau khi rời khỏi lớp học, Vi Nam ôm chầm lấy Tô Sầm, không biết bao lần bà đã muốn quay lại, chỉ là bà không có năng lực đó.

“Mẹ, ba đâu rồi?” Tô Sầm biết mẹ sẽ không nói sự thật cho cô, có lẽ sau khi cô vào đại học thì cha mẹ đều mất tích một lượt. tuy nhiên mẹ có thể trở về là tốt rồi, do có ông nội chăm sóc nên cô học đại học rất tốt.

“Sầm Sầm, trước kia ta và ba con vì phản đối chuyện con sau khi tốt nghiệp sẽ bị gả tới Lâu gia, gả cho cái tên phóng đãng Lâu Như Ngọc nên bị nhà đó cưỡng ép đưa ra nước ngoài, cũng tại ba mẹ không đủ năng lực…”

“Cái gì cơ?” Tô Sầm ngây người vì lời của Vi Nam, cô phải gả cho Lâu Như Ngọc sao? Người này cô cũng từng nghe nói qua rồi, tên đó thực sự rất cặn bã. Lại nghĩ tới cha mẹ mình bị ép không thể kháng cực, sắc mặt Tô Sầm lập tức tái đi.

Sau đó cô lập tức tỉnh táo lại: “Mẹ, mẹ quay lại là để đưa ta lén ra nước ngoài sao?”

Vi Nam vuốt tóc con gái, bà rất áy náy, cũng may lúc này mọi chuyện đã thay đổi rồi: “Sầm Sầm, đó là chuyện đã rất lâu rồi, bây giờ Lâu gia đã chủ động giải trừ hôn ước của con với Lâu Như Ngọc nên ta mới có thể trở về. Ba ngươi đang xử lí cho xong chuyện bên kia, bao giờ xong sẽ quay về ngay lập tức.”

Nghe tới đây trái tim Tô Sầm mới hạ xuống một chút.

“Sầm Sầm, sắc mặt ngươi hình như không tốt lắm, vẻ mặt lại cực kì hoảng hốt nữa, do gặp phải chuyện gì sao?” Mặc dù mấy năm nay không sống chung với con gái nhưng vừa nhìn thấy mặt con gái bà đã cảm thấy không đúng.

Tô Sầm hơi do dự, trước đây mọi chuyện cô đều không giấu mẹ bao giờ, nhưng mấy năm không gặp, cô cảm thấy hơi không tự nhiên. Cộng thêm khoảng cách thế hệ nên có một số lời cô không dám nói ra.

“Sầm Sầm, ta biết ngươi có chút không bằng lòng với chúng ta, nhưng ta dù sao cũng là mẹ ngươi, chẳng lẽ ngươi có chuyện không thể nói cho mẹ biết sao?” Vi Nam thầm thở dài, bà biết chỉ có thời gian mới có thể bù đắp được tình cảm mẹ con của họ được.

Tô Sầm do dự một hồi lâu mới hỏi: “Mẹ, gần đây ta gặp phải một chút giấc mơ kì lạ, thậm chí là chuyện tương lai, hơn nữa rất khó tưởng tượng…”

Vi Nam nghe con gái nói vậy thì lo lắng không thôi. Nếu thỉnh thoảng mơ một hai giấc mộng liên quan tới chuyện tương lại thì không có gì đáng để nói, nhưng nếu thường xuyên mơ thì thực sự rất kì lạ.

“Sầm Sầm, ngươi không cần lo, ta mang ngươi đi tới chỗ trụ trì Bình Sơn đại sư giải mộng. Để ngài ấy xem xem con có bị trúng tà hay không.” Vi Nam an ủi con gái, trong lòng bà con lo lắng hơn cả Tô Sầm nữa.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu Lam Tiểu Bố tiến vào núi Côn Luân, so với núi Côn Luân ngang với một trăm nghìn ngọn núi lớn đúng là không nhỏ chút nào.

Lúc nào Lam Tiểu Bố biết hắn không có phương hướng chính xác, chỉ có thể dựa vào cảm giác để đi tìm. Loại giới hạn vô cùng vô tận để tìm một cái đĩa bay trong dãy núi rộng lớn… Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đã tê da đầu.

Nên nhớ núi Côn Luân khác với những dãy núi khác, độ cao nơi này so với mặt nước biển tận bảy tám nghìn mét. Trừ núi tuyết thì còn có vô số đỉnh núi hiểm trở khác, còn có vô số cánh đồng hoang vu…

Hắn không chắc bản thân đã tính đúng hay không, có thể tìm được đĩa bay trong thời gian ngắn ở nơi như này không nữa.

Lam Tiểu Bố cảm thấy bội phục Thương Vĩ, người này có thể tìm được đĩa bay tổng vòng bốn năm tháng không thể không nói hắn ta quá lợi hại. Có lẽ là do vận may, nhưng vận may này quá lợi hại rồi.

Chương 49: Ta là Cung

Nhìn những ngọn núi tuyết dài liên miên, Lam Tiểu Bố thở dài. Hắn nhất định phải chọn một phương hướng trước, sau đó sẽ tìm dọc theo hướng đó. Nếu không không khác nào đang mò kim đáy biển.

Lam Tiểu Bố cố gắng nhớ lại ban đầu Thương Vĩ đã tìm đĩa bay theo hướng nào trong núi Côn Luân.

“Hình như ngươi đang tìm thứ gì đúng không?” Một giọng nói đột nhiên xuất hiện khiến Lam Tiểu Bố đang rơi vào suy nghĩ giật mình, hắn lui lại về phía sau mấy bước theo bản năng.

“Nếu ngươi cứ lùi nữa thì sẽ té xuống vực sâu.” Giọng nói này rất ôn hòa, không vội vàng không nóng nảy, ổn định như đang nói chuyện phiếm.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn rõ nơi cách hắn khoảng mười mét không biết xuất hiện một người đàn ông từ lúc nào. Người này thoạt nhìn khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, trên người mặc áo vải màu vàng. Kỳ lạ là người đàn ông này lại búi tóc lên đầu, trông như một người cổ đại vậy.

Không lẽ người này đã sống mấy trăm tuổi rồi? Rất khó nói, võ giả tu luyện trong núi Côn Luân có khi còn ở cảnh giới cao hơn cả Tiên Thiên nữa.

“Ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố thầm phòng bị trong lòng, vừa quan sát người đối diện vừa nói.

Người đàn ông mặc áo vải vàng khẽ mỉm cười: “Ta là Cung, ta đã từng thấy ảnh của ngươi, ngươi có phải là Lam Tiểu Bố không?”

Cung sao? Tên thật kì lạ? Tuy nhiên khi Lam Tiểu Bố nghe thấy Cung đã từng nhìn ảnh của mình thì hắn liền biết người này không phải cao nhân đắc đạo tu luyện hàng trăm năm trong núi Côn Luân rồi, người này giống hắn chỉ là ngoại lai tới đây.

Không biết có phải do tin tức có vật phẩm ngoài không gian rơi xuống bị tiết lộ ra ngoài không nữa? Nếu như bị lộ nhanh như thế thì chỉ sợ trong núi Côn Luân sẽ không chỉ có một người như Cung đâu.

Người này có thể nhìn thấy hình của hắn thì có lẽ ban đầu là bức hình truy nã sau khi hắn giết chết Cử Kiệt, nhưng lệnh truy nã đó đã bị thu hồi rồi.

“Ta có một đồ đệ tên là Thương, Thiên âm chính là tổ chức do hắn sáng lập nên.”

Lời này của Cung khiến Lam Tiểu Bố phải cả kinh, lai lịch của người này lớn như vậy sao? Đấu giá Thiên âm thì hắn biết, hắn đã từng tham gia một lần rồi. Bây giờ hắn lại biết người diệt Lam gia hắn thực ra là Thiên âm, mà người sáng lập Thiên âm lại là đệ tử của người này, rốt cuộc người này mạnh tới mức nào?

Lam Tiểu Bố nghĩ thầm xem có thể bỏ lại người này được không. Nơi này đã là sâu trong núi Côn Luân rồi mà người này vào tới đây hình như rất dễ dàng, ít nhất là ung dung hơn hắn rất nhiều, chứng minh người này cực kì lợi hại. Khi ra tay nhất định phải cẩn thận, tránh bị giết ngược lại.

“Cách đây không lâu cuộc đấu giá Thiên âm diễn ra ở Tân Thành đã đấu giá một phương thuốc, lúc đó phương thuốc bị Thương gia mua được, sau đó lại bị ngươi cướp nửa đường đúng không?” Cung nói chuyện luôn luôn là giọng điệu không nóng không lạnh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nói người này thực sự rất biết giả bộ, bây giờ đã là núi tuyết sâu trong Côn Luân rồi mà hết lần này tới lần khác người này vẫn muốn giả bộ vô tình gặp được rồi nói chuyện qua loa mấy câu như đang đi trên phố. Ngươi trâu bò như thế sao không đi tranh giải Hollywood đi, tới nơi này chịu nhọc làm gì.

“Thương gia thiếu ta một ít đồ, ta lấy phương thuốc thay thứ họ thiếu ta, chẳng lẽ không đúng sao?” Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói, chẳng phải mình người biết đóng kịch đâu.

Cung gật đầu nói: “Dĩ nhiên có thể, nhưng phương thuốc kia là vật phẩm và đấu giá Thiên âm bán ra, ngươi trả lại cho ta đi.”

Lam Tiểu Bố giật mình, hắn từng gặp rất nhiều lời nói không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai nói ra mấy lời không biết xấu hổ một cách đương nhiên như vậy.

Khoảng vài phút sau, Lam Tiểu Bố thở dài nói: “Nói thực, ta cũng được coi là một người không biết xấu hổ, nhưng so với ngươi thì ta chỉ được coi như đức hạnh Maria thôi. Dựa theo lời giải thích của ngươi thì bất kể là vật phẩm nào do đấu giá Thiên âm bán ra thì đều là đồ của Thiên âm các ngươi? Chỉ cần Thiên âm muốn đều có thể cầm về bất kì lúc nào?”

Cung không hề bị những lời này của Lam Tiểu Bố kích động, trái lại còn cực kì nghiêm túc nói: “Là như này, đồ mà đấu giá Thiên âm bán ra dĩ nhiên là đồ của Thiên âm, không lẽ là của người khác sao? Còn chuyện có thể cầm lại về hay không thì phải xem nó có dùng được không đã, nếu còn tác dụng thì phàm là đồ thuộc về Thiên âm dĩ nhiên phải đòi lại.”

“Được rồi, ta cũng đồng ý với suy nghĩ của ngươi, làm người phải vững như thế. Thế ngươi đi tìm Thương gia đòi đi, ta phải đi rồi…” Nói xong, Lam Tiểu Bố xoay người đi không chút do dự.

Ngay khi vừa xoay người, Lam Tiểu Bố lập tức rút thanh đoản đao cài bên hông ra chém tới. Chỉ một đao này hắn chỉ dùng một phần ba sức mạnh, do ít sức mạnh nên tốc độ cũng chậm hơn một chút. Giả trư ăn thịt hổ để ẩn giấu thực lực Lam Tiểu Bố dùng rất thông thạo.

“Vù!” Tiếng xé gió vang lên, Lam Tiểu Bố chỉ thấy Cung giống như hóa thành một cái lá cây bay vút về phía người hắn.

Hắn nghĩ không sai, ngay khi hắn vừa xoay người Cung đã ra tay với hắn, mà một đao kia của hắn chỉ khiến quần áo của Cung bị rách một chút bên ngoài, không tạo ra một chút tổn thương nào cho Cung.

Lòng Lam Tiểu Bố hơi trầm xuống, hắn đoán không sai, người này thực sự rất mạnh. Từ sau khi hắn tu luyện tới cảnh giới Thông Mạch thì chưa từng gặp phải cao thủ như này. Ban đầu đánh với đám người tàn ác của bang Sinh Ngạc, hắn nói diệt là giết hết toàn bộ. Mà vừa rồi hắn chỉ dùng một phần ba sức mạnh, nhưng cho dù có dùng hết toàn lực thì chỉ sợ mới rạch được một miệng vết thương lên người đối phương mà thôi, không thể giết được đối phương.

Vẻ ôn hòa trên mặt Cung đã biến mất, hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố, nói: “Phương thuốc kia quả nhiên là tới từ thượng cổ, chắc ngươi đã bước vào cảnh giới Thông Mạch rồi đúng không? Ở tuổi này của ngươi cho dù có dùng được phương thuốc tẩy tủy mạnh nhất cũng được coi là thiên phú tốt cực kì rồi. Còn nữa, ngươi rất cơ trí.”

Chương 50: Ta là Cung (2)

Cung cũng không lừa Lam Tiểu Bố. Mấy tên đồ đệ của hắn ta, người có thiên phú cao nhất cũng phải sau ba mươi tuổi mới bước tới cảnh giới Tẩy Tủy. Hắn ta không hề hoài nghi năng lực của Lam Tiểu Bố, bởi vì ở tuổi này mà Lam Tiểu Bố đã tu luyện tới cảnh giới Tẩy Tủy đã là cực kì giỏi rồi. Còn cảnh giới Thông Mạch thì không có khả năng. Ngay cả khi nguyên khí trên trái đất bùng nổ cũng không thể, dù sao nguyên khí trên Trái đất mới bùng nổ trong bao lâu chứ?

Nói Lam Tiểu Bố cơ trí là vì trong lúc Lam Tiểu Bố xoay người đi đã đoán được hành động của hắn ta. Mặc kệ có phải do may mắn hay không thì người này cũng rất cơ trí rồi. Nếu đổi thành một võ giả cảnh giới Tẩy Tủy bình thường khác thì khi hứng một đao vừa rồi của Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bị thương nặng.

Lam Tiểu Bố không trả lời, ở đời trước, những võ giả tu luyện tới cảnh giới Tẩy Tủy và Thông Mạch đều là sau khi nguyên khí Trái Đất bùng nổ hoàn toàn mới xuất hiện. Người này có hơi khác với những người khác, không biết đang ở cảnh giới Tẩy Tủy hay là Thông Mạch nữa?

Thấy Lam Tiểu Bố không trả lời mà nắm chặt đoản đao phòng bị nhìn mình, Cung cười nhạt nói: “Ngươi không phải là đối thủ của ta, ngươi mau trả lời vấn đề của ta thì may ra ta sẽ để lại cho ngươi một cái mạng. Vấn đề thứ nhất, có phải ngươi đã dùng phương thuốc để tu luyện tới cảnh giới cao nhất của Tẩy Tủy không. Thứ hai, ngươi tới núi Côn Luân để tra tìm nguyên nhân gây ra bùng nổ nguyên khí Trái Đất đúng không?”

Lam Tiểu Bố vẫn không để ý tới Cung, không phải là đối thủ sao? Ha ha, cái này phải đánh mới biết được. Hắn đoán Cung có lẽ chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên đâu, nếu đối phương đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì chỉ sợ cho dù vừa rồi hắn dốc toàn lực vào một đao kia cũng không thể chạm vào vạt áo của đối phương.

Cung thở dài nói: “Haiz, nếu đã như vậy thì cho ta xem thực lực của ngươi đi.”

Nói xong câu này, Cung bước lên phía trước một bước. Lúc này hắn ta chỉ cách Lam Tiểu Bố có mười mét, hắn ta vừa bước lên một bước thì tay của hắn ta đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Tựa như khoảng cách của hắn ta và Lam Tiểu Bố chỉ có một mét mà thoi, chỉ một bước nữa là có thể đứng sát cạnh Lam Tiểu Bố rồi.

Sau đó hắn ta giơ tay lên chộp Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không hề do dự hươ một đao lên, lần này mũi đao trực tiếp đâm về phía cổ tay của Cung.

Khóe môi Cung nhếch lên một nụ cười nhạt, cổ tay lật một cái sắp chộp được sống đao của Lam Tiểu Bố.

Nhưng lập tức hắn ta cảm thấy không ổn, cảm giác lạnh lẽo thấm xương tủy xông tới, đoản đao trong tay Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ gấp mấy lần tốc độ mà hắn ta thấy vừa nãy.

“Phục!” Cổ tay Cung lạnh lẽo, lúc này sao Cung có thể không biết một đao của Lam Tiểu Bố lại âm hiểm như này được, tên này cố tình khiến hắn ta cảm thấy cảnh giới của hắn chỉ trong khoảng Tẩy Tủy. Có thể chém đứt cổ tay hắn ta chỉ do đánh bất ngờ, đồng thời hắn ta cũng nhận ra người này không phải ở trong cảnh giới Tẩy Tủy mà là Thông Mạch.

Cung trong trạng thái giận dữ đâu còn để ý tới sống chết của Lam Tiểu Bố, tay trái đập một quyền xuống. Chỉ là khi hắn ta thủ thế không hề tập trung toàn bộ nội lực, khi một quyền đập xuống trong lúc tức giận cũng chỉ mang theo tám phần nội lực mà thôi.

Lam Tiểu Bố thấy rõ một quyền mà Cung đánh này, nhưng hắn không hề tránh thoát. Lúc này tay trái của hắn đang bận dùng đao đâm tay Cung, nên chỉ đành dùng tay phải huy quyền đánh lại.

Do từ khi bắt đầu Cung không hề dùng toàn bộ công lực nên một quyền vội vàng kia không hề mang hết toàn lực, mà vừa rồi tay trái của Lam Tiểu Bố đã dùng toàn lực để chém đứt cổ tay phải của Cung nên khi tay phải huy quyền cũng không mang toàn lực.

Uỳnh, rắc rắc, rắc rắc…

Hai quả đấm cùng đụng vào một vị trí, tiếng xương cốt gãy lìa vang lên đâm vào màng nhĩ của hai người.

Lam Tiểu Bố bị một quyền của Cung đánh bay giống như con diều đứt dây, miệng phun một ngụm máu tươi, cả người lăn xuống đống tuyết bở.

Xương tay Cung đã bị đánh gãy, cũng giống như Lam Tiểu Bố bị xung lực đánh bay bắn ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra vết máu đỏ thẫm. Thậm chí hắn ta còn không quay đầu nhìn tình huống của Lam Tiểu Bố mà nắm cánh tay gãy của mình xoay người xông về phía một đỉnh núi khác.

Là cảnh giới Thông Mạch, chắc chắn Lam Tiểu Bối là Thông Mạch. Hắn ta không ngờ trên trái đất ngoài hắn ta ra còn có người thứ hai ở cảnh giới này. Lam Tiểu Bố trẻ tuổi như vậy, lại có phương thuốc tẩy tủy trong tay, chắc chắn sẽ phục hồi nhanh hơn hắn ta. Đáng sợ hơn là chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, hắn ta nhận ra được Lam Tiểu Bố quá mức âm hiểm vì thế Cung mới lựa chọn rời đi trước.

Lam Tiểu Bố rất muốn ngừng lại cơ thể đang lăn tròn của mình, chỉ là khi hắn lăn xuống đã tạo nên một trận tuyết lở nhỏ. Cách làm tốt nhất hiện tại là bảo vệ thân thể, không thể để tuyết lở cuốn theo hắn lăn vào vách đá sâu được.

Một tảng đá lớn chặn lại cơ thể đang lăn xuống của Lam Tiểu Bố, mặc dù Lam Tiểu Bố bị tảng đá đụng phải suýt chút nữa thì gãy mấy cái xương sườn, nhưng rốt cuộc cơ thể cũng đã dừng lăn tròn lại.

Lam Tiểu Bố rất vui mừng, hắn không bị rơi xuống vách đá sâu, túi đeo sau lưng vẫn còn nguyên trên lưng. Người tên Cung đó rất lợi hại, nếu không phải hắn vô tình chém đứt một tay của đối phương thì chỉ sợ kết quả hôm nay của hắn còn thê thảm hơn nhiều, thậm chí còn có khả năng không thể trốn thoát được.

Dùng bàn tay không bị thương rút băng vải từ trong ba lô ra, Lam Tiểu Bố nắn thẳng xương tay sau đó dùng băng vải cố định lại.

Ngực nhói lên cảm giác đau nhè nhẹ, hô hấp cũng khó khăn, tuy nhiên Lam Tiểu Bố không có ý định ra ngoài. Sau khi hắn tiến vào núi Côn Luân thì đã không có ý định ra ngoài rồi, thậm chí còn chẳng có ý nghĩ còn sống ra khỏi đây nữa. Nếu không thể tìm được đĩa bay thì hắn cũng đã tận lực rồi.

Chương 51: Chuyện xưa

Mấy tiếng sau, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng đi tới chân núi. Lúc này, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn mất phương hướng, khi đánh nhau với Cung, la bàn của hắn đã bị rơi mất, bây giờ đi hướng nào hắn cũng không biết. Ăn qua loa một miếng lương khô, Lam Tiểu Bố dựa vào cảm giác nhanh chóng rời tới một địa phương khác.

Hắn lo Cung sẽ quay lại trả thù, đừng nói là Cung, cho dù là mấy tên đồ đệ của hắn ta hắn cũng không còn sức đánh.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, thứ khiến Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm là không thấy Cung tìm tới nữa. Mà thứ khiến hắn vui nhất là cánh tay bị gãy của hắn khôi phục rất nhanh.

Dưỡng thương gân động cốt cần một trăm ngày không phải nói điêu, nhưng hắn chỉ mất có mấy ngày mà cánh tay bị nứt xương đã bắt đầu hồi phục lại, điều này khiến Lam Tiểu Bố nảy lên một suy đoán có thể liên quan tới cảnh giới của hắn. Hắn đã qua cảnh giới Tẩy Tủy, bây giờ đã là võ giả Thông Mạch.

Lương khô không còn nhiều lắm, Lam Tiểu Bố thử săn một ít thú hoang để lót dạ.

Cũng may sâu trong núi Côn Luân không thiếu thú hoang, nơi này ít người lui tới nên động vật hoang trong này rất dễ thấy. Tìm đĩa bay trong nửa tháng, quần áo của Lam Tiểu Bố bắt đầu rách tả tơi, nhưng hắn ngày càng trở nên bình tĩnh, núi Côn Luân rộng lớn như vậy, muốn tìm một cái đĩa bay thì không thể vội vàng được.

Hơn nữa hắn đã tìm ra một cách tốt hơn, đó là cứ cách một thời gian sẽ tu luyện một hồi. Thông qua tu luyện hắn có thể cảm nhận được nguyên khí thiên địa đang không ngừng nồng đậm hơn, mà nguyên khí thiên địa càng nồng nặc thì hắn càng dễ xác định được phương hướng mình cần tìm.

Chỉ cần kiên trì dùng cách này thì Lam Tiểu Bố có thể chắc chắn tìm được đĩa bay.

…

Tô Sầm thấp thỏm bất an ngồi đối diện với một tăng nhân râu tóc bạc trăng, đây chính là trụ trì Bình Sơn đại sư, nghe nói đã hơn một trăm tuổi rồi.

Sau khi cô tự thuật lại tình huống của mình, Bình Sơn đại sư vẫn nhắm mắt như cũ, Tô Sầm và Vi Nam không dám tùy tiện nói chuyện. Nhắm mắt khoảng bảy tám phút, Bình Sơn đại sư mới mở mắt ra nhìn Tô Sầm, hỏi: “Ngươi thử nhớ lại xem ngươi bắt đầu mơ nó từ khi nào?”

Tô Sầm không hề do dự nói: “Chính là ngày mà ta đuổi theo một người bạn học, hắn ở trên núi một cây trong trường.”

Núi một cây trong trường đại học y Hải Dương ngày càng hữu danh vô thực, ban đầu chỉ là một ngọn đồi nhỏ, sau này trên đỉnh đồi mọc một cái cây nên mới gọi là núi một cây. Nhưng từ sau khi cái cây nhỏ trên đỉnh đồi bị sét đánh thì hiện giờ đỉnh đồi vẫn trụi lủi.

“Hôm đó không xảy ra chuyện gì đặc biệt sao? Ngươi không cần vội đâu, cứ từ từ nghĩ.” giọng nói Bình Sơn đại sư rất ôn hòa.

Tô Sầm nhăn mày, cẩn thận nhớ lại những chuyện ngày hôm đó. Mẹ cô ngồi bên cạnh an ủi: “Sầm Sầm, lần này dù có bất kì chuyện gì xảy ra thì ba mẹ vẫn luôn ở bên cạnh ngươi.”

Tô Sầm dạ một tiếng, sau đó chợt nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, hôm đó vang lên rất nhiều tiếng sấm nhưng không hề thấy mưa. Còn có, trên trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều cột sáng màu trắng, thời gian rất ngắn, lúc đấy ta còn tưởng là bị động đất nữa.”

Lông mày Bình Sơn đại sư đột nhiên hếch lên: “Hôm đó có phải là ngày 17 tháng 9 năm ngoái không?”

“Đúng, chính là ngày 17 tháng 9 năm ngoái.” Tô Sầm lập tức khẳng định.

Bình Sơn đại sư lẩm nhẩm mấy tiếng: “Thiện tai thiện tai.”

“Bình Sơn đại sư, ngài biết con gái ta bị sao không?” Vi Nam lo lắng hỏi, bà sợ con gái bà bị trúng tà.

Lúc này Bình Sơn đại sư không vội hỏi Tô Sầm, mà là nhìn về phía Vi Nam rồi hỏi: “Dám hỏi thí chủ, từ bé tới lớn con gái ngươi có chỗ nào đặc thù không? Hoặc là đã từng gặp cảnh ngộ nào đặc biệt?”

Vi Nam trầm mặc, dường như có điều gì không nên nói vậy.

Bình Sơn đại sư lại nhắm hai mắt lại, dĩ nhiên không hề thúc giục Vi Nam nói ra. Vi Nam nhìn con gái một cái, thở dài nói: “Năm con gái ta mười tuổi có tới nhà bà ngoại chơi, sau đó bất cẩn ngã xuống một nơi cao tám mét. Lúc ấy con bé ngã rất nặng, chúng ta vội vàng mang con bé đi tới bệnh viện, sau đó…”

Tô Sầm nhìn mẹ, chuyện này cô chưa từng nghe nói tới bao giờ.

Vi Nam xoa xoa vành mắt, nói: “Lúc tới bệnh viện, bác sĩ nói tim con gái ta đã ngừng đập, khi kiểm tra sóng não thì tuyên bố con gái ta không thể cứu được nữa. Ta xứng đáng làm một người mẹ tốt, thật xin lỗi Sầm Sầm.”

Đối với Vi Nam, bà cảm thấy mình thực sự không xứng đáng với thiên chức làm mẹ của mình. Khi con gái mười một tuổi bị tai nạn suýt nữa thì đi, mà khi con gái lên đại học rồi bà vẫn không thể bảo vệ được con mình. Đó là bà còn chưa biết chuyện con gái bị bắt cóc, nếu biết thì trong lòng lại càng tự trách hơn nữa.

Ngay cả Bình Sơn đại sư cũng phải nghi hoặc nhìn Vi Nam, bệnh viện đã tuyên bố không thể chữa được rồi, tại sao bây giờ Tô Sầm vẫn an yên ngồi đây?

Vi Nam lại nói tiếp: “Tối hôm đó ta không nỡ bỏ rơi con gái nên luôn trông trừng bên cạnh con bé. Có lẽ do trời thương xót nên ngay tối hôm đó con gái ta đã tỉnh dậy. Sau khi các bác sĩ kiểm tra toàn diện lại lần này mới biết lúc đó con bé rơi vào trạng thái chết giả.”

Vi Nam vỗ ngực, cho tới bây giờ bà vẫn cảm thấy sợ hãi trong lòng, nếu không phải bà luôn trông bên cạnh con gái thì không phải lúc con gái tỉnh bà không ở bên cạnh hay sao.

“Mẹ.” Tô Sầm không ngờ bản thân lại từng rơi vào hoàn cảnh như vậy, trong lòng cảm động với mẹ không thôi. Nếu không phải mẹ luôn ở bên cạnh trông nom cô thì lúc tỉnh lại không biết cô sẽ như thế nào nữa?

Bình Sơn đại sư gật đầu, nói: “Sau này còn gì đặc biệt nữa không?”

Vi Nam nói: “Đúng thế, sau khi con gái ta tỉnh lại thì quên rất nhiều thứ. Bác sĩ nói con bé bị thương ở đầu, phải dần dần mới khôi phục được. Cũng may sau đó chúng ta không ngừng kể lại cho con bé nên con bé mới dần khôi phục lại trí nhớ như cũ.”

Bình Sơn đại sư gật đầu, sau đó niệm phật, nói: “Mặc dù ta không xác định được nguyên nhân là gì, nhưng ta có một suy đoán, có lẽ chuyện này và chuyện con gái ngươi thường xuyên nằm mơ có liên quan tới nhau. Chuyện chết mà sống lại có liên quan tới huyền học, ta không thể giải thích rõ được, mà cho dù ta có giải thích cũng không hợp quy tắc. Còn sự kiện thứ hai là tiếng sấm và những chùm tia sáng thì rất nhiều người đều thấy. Bây giờ đã rõ, nguyên khí trái đất vừa bùng nổ, chỉ sợ chuyện con gái ngươi nằm mơ cũng có liên quan tới sự bùng nổ nguyên khí trên trái đất…”

Bình Sơn đại sư nhìn Tô Sầm, nói: ‘Có lẽ những kí ức đó đã tồn tại từ rất lâu, nguyên khí trái đất bùng nổ khiến trí nhớ của ngươi dần khôi phục lại, chỉ khi nào ngươi hoàn toàn dung hợp những trí nhớ rời rạc đó lại thành một thì mới tìm lại được trí nhớ nguyên vẹn của mình.”

“A…” Tô Sầm kinh ngạc nhìn Bình Sơn đại sư: ‘Đại sư, nhưng ta chưa từng trải qua những chuyện như thế, sao có thể khôi phục như cũ được?”

Tô Sầm nghi ngờ vị đại sư này đang gạt cô, cô chưa từng trải qua thì sao có thể nhớ được?

“A di đà phật, thiện tai thiện tai!” Bình Sơn đại sư chỉ niệm mấy câu, sau đó không nói tiếp nữa. Chỉ nhắm mắt lại, miệng khẽ nhúc nhích niệm kinh văn.

Vi Nam biết đây là thói quen của Bình Sơn đại sư, một khi Bình Sơn đại sư như này thì tương đương với việc hắn ta sẽ không nói thêm điều gì nữa.

Bà kéo con gái đứng dậy, cúi người hành lễ với Bình Sơn đại sư, kính cẩn này: “Cảm ơn đại sư đã chỉ điểm.”

Chương 52: Đĩa bay quỷ dị

Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt. một cái rãnh sâu hoắm hơn một trượng kéo dài tới trước mặt hắn. Nên nhớ đất ở khu vực này toàn bộ đều là nham thạch cứng rắn đấy. Ánh mắt của hắn lướt nhìn từ rãnh nham thạch sang, gần cuối cắm một thứ to lớn hình tròn rất kì lạ.

Đây chính là đĩa bay mà hắn đang đi tìm sao? Lam Tiểu Bố lập tức xác định được, đây chính là đĩa bay mà hắn đang tìm kiếm. Mặc dù không biết nó đã rơi xuống đây bao lâu nhưng bề ngoài đĩa bay vẫn hiện lên ánh kim loại sáng bóng. Có thể cào một được xa như vậy trong lớp nham thạch cứng rắng mà bề ngoài của nó vẫn không bị xước lấy một chút nào.

Cuối cùng cũng tìm được, Lam Tiểu Bố cố đè xuống kích động trong lòng, hít một hơi thật sâu rồi mới cẩn thận bước về phía đĩa bay.

Đường kính của đĩa bay khoảng chừng mười một mười hai mét, còn nhỏ hơn so với dự đoán của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giơ tay sờ lên đĩa bay, cảm xúc lạnh băng truyền tới từng lỗ chân lông, hắn rút đoản đao gõ mấy cái lên thân đĩa bay, tiếng vang lên không giống như kim loại cho lắm. Hoặc là nên nói chiếc đĩa bay này được tạo ra bởi một nguyên liệu đặc biệt, thậm chí ở địa cầu cũng không thể tìm thấy loại nguyên liệu này.

Khi Lam Tiểu Bố đi vòng quanh đĩa bay một vòng, hắn kinh ngạc phát hiện chiếc đĩa bay này không có cửa.

Nó giống như một cục sắt hoàn mỹ, căn bản không có nơi đi vào sao? Không lẽ cửa của đĩa bay nằm ở dưới đáy đang bị chôn dưới lòng đất?

Lúc này Lam Tiểu Bố không biết nên làm gì, hắn phát hiện kiến thức vật lý điện tử mà hắn học được căn bản không có đất dụng võ.

Không đúng, nếu hắn không vào được thì ban đầu Thương Vĩ vào bên trong đĩa bay kiểu gì, thậm chí còn lái được nó? Một mình hắn rút đĩa bay từ trong mặt đất ra thì không hợp lý cho lắm.

Lam Tiểu Bố không ngừng gõ lên thân đĩa bay, rồi lại đi vòng quanh đĩa bay mấy vòng hòng tìm được cửa ngầm. Khi hắn định gõ vòng quanh đĩa bay một lượt thì một cánh cửa đột nhiên hiện ra trên thân đĩa bay trơn láng không một khe hở kia.

Nếu không phải Lam Tiểu Bố đã đề phòng từ trước thì không chừng sẽ bị dọa cho giật mình.

Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài đĩa bay đã nhìn thấy một cái buồng lái rất lớn, phía sau buồng lái có rất nhiều thứ. Mặc dù chưa bước vào nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy mọi thứ bên trong đĩa bay rất bình thường, không giống như đột nhiên bị rơi xuống chút nào.

Sau khi xác định bên trong đĩa bay không có bất kì sinh vật sống nào, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, hắn quay đầu nhìn hoàng hôn trên núi Côn Luân. Nơi này yên tĩnh tới nỗi ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, cực kì tĩnh mịch.

“Hẹn gặp lại!” Lam Tiểu Bố lầm bầm nói, có lẽ hắn đang hẹn gặp lại với bạn bè thân quen, cũng có lẽ là đang hẹn gặp lại với trái đất.

Mặc kệ là loại nào thì hắn vẫn biết rõ, sau khi hắn bước vào đĩa bay xong thì khả năng hắn quay lại trái đất là con số không. Mặc dù hắn đã nghĩ tương lai có thể sẽ có năng lực trở lại một mình, nhưng trong lòng hắn rõ hơn ai khác đây chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp mà thôi.

Hít sâu một hơi, Lam Tiểu Bố không do dự nữa, nhấc chân bước vào trong đĩa bay.

Dĩ nhiên đĩa bay đã cảm ứng được Lam Tiểu Bố đã đi vào, khi Lam Tiểu Bố vừa vào xong thì cửa đĩa bay liền chậm rãi đóng lại.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, ban đầu Thương Vĩ có thể phát động đĩa bay rời khỏi trái đất thì hắn cũng sẽ có cách khởi động đĩa bay rời khỏi địa cầu.

Có người? Ngay khi cửa vừa đóng lại, Lam Tiểu Bố dừng bước chân theo bản năng. Hắn cảm giác được bên trong đĩa bay còn có một người khác. Nhưng rõ ràng khi đứng bên ngoài, hắn không hề cảm nhận được một chút dị thường bên trong mà?

Lam Tiểu Bố rút đèn pin trong ba lô ra, chiếu khắp nơi một lượt, vẫn không thấy ai cả. Là hắn cảm nhận sai hay là do vấn đề nào khác? Cho dù đã tu luyện tới cảnh giới Thôn Mạch, đồng thời cũng là một bác sĩ hành nghề hơn hai mươi năm, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy da đầu mình ngày càng tê dại.

Ánh sáng đèn pin lại lia tới trước mắt, sau đó hắn nhấc chân đi tiếp…

Một thi thể vẫn còn nguyên quần áo xuất hiện trước mặt hắn, Lam Tiểu Bố bị dọa hết hồn, lập tức lui về phía sau mấy bước, ánh sáng đèn pin cầm trong tay lại rơi vào trên thi thể kia lần nữa.

Lam Tiểu Bố rất nhanh đã xác định được cỗ thi thể này mới chết không lâu, tối đa là nửa tháng, thậm chí còn chưa tới nửa tháng nữa.

Hơn nữa từ quần áo và cái túi sau lưng có thể xác định được đây là một người hái thuốc trên núi Côn Luân.

Sâu trong núi Côn Luân có một ít dược liệu cao cấp, đôi lúc chỉ một buội cây cũng có thể bán với cái giá trên trời. Vì thế dù biết núi Côn Luân hung hiểm nhưng vẫn có một số người hái thuốc mạo hiểm tới vùng sâu trong núi Côn Luân.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, có lẽ người này vô tình bị giam trong đĩa bay, sau đó…

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ tới đây da đầu Lam Tiểu Bố lại tê dại. Đó là người hái thuốc này đã tiến vào đĩa bay như thế nào? Nếu giống như hắn thì có phải chỉ cần ai tới nơi này thì cửa đĩa bay đều tự động mở sao?

Cho dù cửa đĩa bay có tự động mở ra, mà người hái thuốc không thể ra được thì hắn ta cũng chẳng chết ngay được, cũng không không đeo túi hái thuốc trên người làm gì, thậm chí còn không cả cử động? Trong chuyện này chắc chắn có thứ kì lạ.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố lập tức lui về phía cửa, dùng sức đẩy một cái, cửa đĩa bay không hề nhúc nhích.

Lam Tiểu Bố lại dùng đèn pin tìm tòi nửa ngày, không phát hiện ra chốt mở cửa ở đây. Lúc này Lam Tiểu Bố đã khẳng định chiếc đĩa bay này có thể cảm ứng được người bên ngoài, sau đó tự động mở cửa. Còn nó cảm ứng thế nào thì Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng là do hắn không đủ hiểu biết trình độ kĩ thuật chứ không phải có người khác trốn bên trong khống chế. Tuy nhiên từ sâu trong nội tâm hắn biết, khả năng đầu tiên cực kì mong manh.

Lam Tiểu Bố cẩn thận nắm chặt đoản đao trong tay, một tay cầm đèn pin soi lướt qua thi thể để đi về phía trước thăm dò.

Chương 53: Đĩa bay quỷ dị

“Rắc rắc!’ Từ ghế ngồi lái truyền tới tiếng vang nhỏ, Lam Tiểu Bố cả kinh, ánh đèn pin lập tức soi về phía ghế lái trong buồng lái lớn.

Vừa rồi đứng ngoài cửa không thể nhìn ra, lúc này hắn mới nhìn rõ ràng. Trên chiếc ghế lớn kia có một bộ xương khô trắng hếu.

Không biết bộ xương khô đã ngồi đó bao lâu, bởi vì mất đi bắp thịt chống đỡ nên nó ngồi bẹp dí trên ghế, bị cái ghế bên cạnh che nên vừa rồi hắn mới không nhìn thấy.

Bộ xương này khác với thi thể của người hái thuốc vừa rồi, Lam Tiểu Bố đoán đây mới chính là chủ nhân thực sự của chiếc đĩa bay này, cũng là người ngoài hành tinh trong suy nghĩ của hắn. Nhìn khung xương, thì hình như người ngoài hành tinh này không khác so với người địa cầu lắm, cũng có nhiều thêm mấy cái tay hay mấy cái chên.

Tiếng động vừa rồi là do bộ xương khô dãn ra tạo thành, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, ánh đèn pin di chuyển từ bộ xương khô sang nơi khác, hắn định đi kiểm tra khoang sau một chút.

Đúng lúc đó, Lam Tiểu Bố cảm thấy một luồng khí lạnh băng xông vào trong đầu hắn, hơn nữa còn xông thẳng vào Tử Phủ.

Cho dù không tu luyện thì một người làm bác sĩ như Lam Tiểu Bố cũng biết Tử Phủ là nơi nào. Lúc này, da đầu Lam Tiểu Bố như muốn phát nổ, hắn biết mình đã gặp phải chuyện quỷ dị.

Mười lăm phút sau, một cảm giác đáng sợ bị chiếm đoạt tràn vào ý thức của hắn, lực lượng kì dị đó muốn nuốt trọn toàn bộ ý thức của hắn.

Lam Tiểu Bố vứt đoản đao và đèn pin xuống, quyết không để bản thân rơi vào hôn mê, hắn điên cuồng ngăn lại nguồn sức mạnh đáng sợ muốn chiếm đoạt ý thức của hắn lại. Đáng tiếc hắn không thể dùng sức mạnh của mình, chỉ có thể dựa vào ý chí.

Óc truyền tới đau đớn đáng sợ, mồ hôi lạnh trên trán Lam Tiểu Bố hóa thành tia nước nhỏ, hắn gầm lên: “Mày là thứ quỷ gì, mau cút cho ông.”

Điều khiến Lam Tiểu Bố tuyệt vọng là một thân hắn vẫn tràn đầy sức mạnh, chỉ là hắn không thể điều động được. Quyết không để ý thức bị cướp đoạt, một khi ý thức bị cắn nuốt thì rất có khả năng linh hồn của hắn cũng sẽ biến mất. Nói cách khách, ý thức của hắn chính là biểu hiện của linh hồn.

Vội vàng vận chuyển Dịch Cân Kinh, lúc này Lam Tiểu Bố chỉ có thể vận chuyển Dịch Cân Kinh thì mới có thể dẫn nội lực lưu động, cũng có thể trợ giúp quá trình ngăn chặn nguồn sức mạnh quỷ dị kia.

Điều khiến Lam Tiểu Bố vui mừng là sau khi hắn vận chuyển Dịch Cân Kinh, nguồn sức mạnh đang chiếm đoạt ý thức hắn kia đang bị ngăn cản lại. Nhưng nguồn sức mạnh đó không bỏ qua cơ hội này được, trái lại nó càng điên cuồng quyết tâm chiếm đoạt ý thức của Lam Tiểu Bố.

Đừng chống cực nữa, ta sẽ hoàn thành tất cả tâm nguyện của ngươi, chỉ cần ngươi buông tha ý thức, chỉ cần ngươi không chống cự nữa thì tất cả mọi chuyện sẽ yên ổn, tất cả chỗ đau cũng biến mất…

Trong đầu không ngừng vang lên giọng nói xa lạ nhắc nhở Lam Tiểu Bố, để Lam Tiểu Bố buông tha ý thức đang bảo vệ Tử Phủ, buông tha vận chuyển công pháp.

Mắt Lam Tiểu Bố trợn to, môi cắn bật cả máu, hắn sẽ không buôn tha. Lúc này hắn đã biết chuyện gì đang xảy ra với mình rồi, đoạt xác, đây là thật.

Lúc này, hận ý của Lam Tiểu Bố với Thương Vĩ đã biến mất hoàn toàn, hắn biết mình đã trách lầm Thương Vĩ rồi, có lẽ Thương Vĩ vừa vào trong đã bị linh hồn chủ nhân của đĩa bay đoạt xác. Mặc dù những chuyện sau này đều do Thương Vĩ gây ra, nhưng linh hồn bên trong đã không còn là của Thương Vĩ nữa, mà là của một con quái vật ngoài hành tinh.

Thương Vĩ là Thương Vĩ, Lam Tiểu Bố hắn cho dù dùng hết công lực biến thành hồ đồ cũng tuyệt đối không cho phép thân thể bị người khác đoạt.

“@#$%…” Từ sâu trong tiềm thức Lam Tiểu Bố truyền tới âm thanh tức giận, tựa như nó đang tức điên vì hành động ngăn cản của Lam

Tiểu Bố vậy.

Dù nghe không hiểu tiếng này là gì, nhưng Lam Tiểu Bố chắc chắn thứ muốn chiếm thân xác của hắn không phải là người trái đất, mà là một sinh vật tới từ một hành tinh ngoài không gian khác.

Môi Lam Tiểu Bố bị cắn tới bật máu, móng tay hắn điên cuồng bấu vào trên da để lấy lại cảm giác.

Hắn không thể bị nó đoạt xác được, nếu hắn bị đoạt xác thì hắn và Thương Vĩ trong tương lai có chỗ nào khác nhau chứ? Người hắn khinh bỉ nhất là Thương Vĩ, chẳng lẽ lại để bản thân trở thành đống rác mà mình thống hận nhất sao?

Ngay cả chết cũng không thể chết, Lam Tiểu Bố không chắc bản thân mình sau khi chết thì nó có thể lợi dụng được thân thể hắn hay không, nhưng hắn đoán có tám chín phần mười là có thể dùng. Chẳng những hắn không thể chết mà còn phải kéo theo nó chết, tốt nhất là đôi bên cùng mất mạng.

Sâu trong tiềm thức truyền tới nỗi đau xé rách, con ngươi Lam Tiểu Bố đỏ bừng, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng linh hồn mình đang tan vỡ. Không lẽ hồn phách của hắn đang bị xé nát sao?

Màn hình lớn trong buồng lái sáng lên, sau đó trong đĩa bay vang lên tiếng “tích tích”. Khi Lam Tiểu Bố giãy giụa đã nhìn thấy trên màn hình xuất hiện mấy bóng người, một người trong đó hắn biết, chính là người tên Cung mặc áo dài vàng muốn giết chết hắn lần trước.

Lam Tiểu Bố biết, mấy người đi theo người này rất có khả năng là đệ tử của hắn ta, mà lúc nào tự thân hắn còn không thể bảo toàn nổi, căn bản không thể chạy trốn được. Bây giờ đã là ban đêm mà Cung vẫn dẫn đồ đệ của mình tới đây đủ hiểu hắn ta là một tên ác nhân như thé nào rồi.

Linh hồn đang muốn chiếm đoạt thân xác của Lam Tiểu Bố cũng biết bên ngoài có người tới, chỉ là lúc này Lam Tiểu Bố đang điên cuồng giãy giụa, không cho phép nó đoạt xác.

Nó từng chiếm đoạt qua rất nhiều thân xác có linh hồn mạnh yếu đầy đủ, nhưng chưa bao giờ gặp được một tên điên cuồng như Lam Tiểu Bố. Nó nhất định phải nhanh chóng, nếu không rời đi thì nơi này càng có thêm nhiều người tới hơn, mọi chuyện rất bất lợi.

Lúc này Lam Tiểu Bố thà rằng đĩa bay rơi vào trong tay Cung còn hơn bị sinh vật ngoại lai đoạt xác hắn mang đĩa bay đi.

Đúng lúc này, nỗi đau đáng sợ như bị kim châm hai cái truyền từ linh hồn tới, nó thậm chí còn cố tình vặn mạnh hai cái lên linh hồn của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố há miệng khục ra một búng máu, ý thức rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Nhưng thân thể của Lam Tiểu Bố lại lắc lư đứng dậy đi về phía buồng lái, sau đó liên tiếp ấn rất nhiều núi ở bảng điều khuyển.

Chương 54: Điên cuồng cướp đoạt

Đĩa bay bỗng nhiên phun ra rất nhiều luồng khí lưu chuyển, mấy tên đồ đệ Cung và Cung ở bên ngoài nhanh chóng lui về phía sau. Khoảng mười lăm phút sau, chiếc đĩa bay lắc lư lảo đảo bay vụt lên, nhanh chóng phi hướng lên trời.

Không thể bị đoạt xác, không thể bị đoạt xác được. Chấp niệm của Lam Tiểu Bố khiến hắn thanh tỉnh lại, khi hắn thấy cơ thể đã ngồi trên ghế lái, ở lúc hắn bị hôn mê không nhận thức được gì, nó đã dùng thân thể của hắn để khống chế đĩa bay bay lên trời.

Lam Tiểu Bố tựa như phát điên, vừa vận chuyển Dịch Cân Kinh lại vừa liều chết tránh thoát linh hồn muốn cướp đoạt thân xác của hắn. Hắn dành lại được quyền khống chế thân thể, sau đó lại phát điên giãy giụa kháng cực.

Chiếc đĩa bay mất đi sự khống chế, không tiếp tục bay thẳng lên tầng khó quyển mà bay tà tà ra ngoài.

Đĩa bay có mất khống chế hay không thì Lam Tiểu Bố không hề quan tâm, điều hắn quan tâm là không thể để cho linh hồn kia đoạt xác được.

Lam Tiểu Bố không lo lắng nhưng linh hồn muốn đoạt xác Lam Tiểu Bố lại đang rất nóng nảy, đĩa bay không thể tiếp tục rơi xuống được nữa! Trước đó rơi ở trong núi sâu nên không ai phát hiện, nhưng một khi rơi xuống một nơi bình thường thì cho dù nó có lợi hại hơn nữa cũng sẽ mất mạng.

Lúc này nó bất chấp hồn phách của Lam Tiểu Bố vẫn còn nguyên vẹn, vừa cưỡng ép xé hồn phách của Lam Tiểu Bố lại vừa cưỡng ép chiếm đoạt thân xác.

Lam Tiểu Bố còn đang lo đối phương sẽ dùng thủ đoạn châm kim vào linh hồn hắn như vừa này, mặc dù hắn không thể xé linh hồn của đối phương, cũng sẽ không chiếm đoạt. Nhưng hắn lại có ưu thế tương đương, ưu thế của hắn chính là thân thể của mình. Nếu hắn không có thân thể mà chỉ dựa vào hồn phách để đối đấu với nó thì có lẽ hắn đã sớm bị cắn nuốt sạch sành sanh rồi.

Vận chuyển Dịch Cân Kinh giúp Lam Tiểu Bố tăng thêm lực đối kháng liên tục, Hơn nữa còn giúp Lam Tiểu Bố tăng năng lực khôi phục. Mặc dù mức độ rất yếu ớt, nhưng không tới nỗi khiến linh hồn của Lam Tiểu Bố bị xé rách dễ dàng, sau đó bị chiếm đoạt xác được.

Sau khi trải qua nỗi đau kinh khủng ban đầu, Lam Tiểu Bố dần dần thích ứng được, thậm chí khi nó đang tranh quyền sử dụng cơ thể và đang xé nát ý thức hắn, hắn đã chậm rãi học lỏm được một chút.

“Bùm!” Đĩa bay nghiêng rồi rơi xuống, lại tiếp tục tà tà lướt sát mặt đất.

Do tác động của đĩa bay, Lam Tiểu Bố bị quăng lên quăng xuống, không ngừng nện lên nóc đĩa bay sau đó rơi ụp xuống mặt sàn. Nhưng Lam Tiểu Bố lại không hề cảm thấy đau chút nào, vẫn dùng hết thảy tâm sức đặt vào việc đối phó với linh hồn muốn chiếm đoạt thân xác hắn.

So với nỗi đau tê liệt truyền tới từ linh hồn thì nỗi đau thân thể không là gì với Lam Tiểu Bố cả.

Linh hồn muốn đoạt xác Lam Tiểu Bố bắt đầu có hơi sợ hãi, thậm chí nó muốn lao ra khỏi Tử Phủ của Lam Tiểu Bố, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Khi Lam Tiểu Bố đối đầu với nó, không ngờ lại chậm rãi học được cách xé rách linh hồn và chiếm đoạt ý thức. Hồn phách của nó vốn đã rơi vào trạng thái yếu đuối, lại bị Lam Tiểu Bố xé rách, nỗi đau tới tận cùng kia khiến ý thức của nó bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Nó không có thời gian bội phục hồn phách và ý thức của Lam Tiểu Bố vì trước đó nó đã xé rách tên này nhiều lần như vậy rồi, thậm chí còn dùng thần hồn đâm châm hắn mấy lần, ý chí tên này quá mạnh mẽ. Lúc này nó chỉ muốn xông ra khỏi Tử Phủ của Lam Tiểu Bố, chuồn trước rồi nói sau.

Đoạt xác thất bại cũng được, thậm chí ngay cả bản thân cũng chịu thiệt rồi. Nó biết mình đã làm sai chuyện lần này, khi nó dùng thần hôn đâm đối phương bị thương, sau đó dùng thời gian ngắn đoạt thân xác của đối phương thì không nên khống chế phi thuyền rời đi ngay, mà là phải tiếp tục giết chết ý thức của đối phương, cắn nuốt hồn phách xong trước mới đúng.

Bây giờ nó lại để cho đối phương có thời gian tỉnh hồn lại, sau đó bắt đầu cắn rách linh hồn của nó, nếu cứ tiếp tục như thế thì nó chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được linh hồn muốn chiếm đoạt thân xác hắn không còn lợi hại như lúc đầu, hắn bắt đầu điên cuồng sử dụng chiêu thức xé rách hồn phách của đối phương vừa mới học được, không ngừng lặp đi lặp lại hành động xé, sau đó mới thử chiếm đoạt lại.

Cùng lúc đó, cảm giác đau đớn do kim đâm lại truyền tới.

Không ổn rồi, Lam Tiểu Bố dùng sức cắn đầu lưỡi để lấy lại tỉnh táo, thậm chí cắn mạnh tới mức đầu lưỡi cũng bắt đầu chảy máu. Hắn tuyệt đối không thể ngất đi lần thứ hai, lần đầu tiên ngất có thể khôi phục tỉnh táo là do may mắn, nhưng sự may mắn này chắc chắn sẽ không có lần thứ hai.

Nhưng điều khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ là lần châm này không hề đau bằng lần trước, hắn không hề đau tới mức ngất đi. Lúc này Lam Tiểu Bố làm gì quan tâm tới mạng nhỏ của mình nữa? Hắn điên cuồng xé hồn phách của đối phương, sau đó dùng hồn phách của mình để cắn nuốt lại.

Những chiêu này đều học lỏm từ đối phương, còn sau này có để lại di chứng gì không thì Lam Tiểu Bố khinh thường không thèm để ý. Xác cũng sắp bị đoạt mất rồi, còn để ý di chứng sau làm gì nữa?

Thanh âm bén nhọn vang lên từ trong óc, Lam Tiểu Bố cảm nhận được đối phương đang xin tha thứ, muốn hắn dừng tay lại.

Lam Tiểu Bố kích động không thôi, còn dừng tay á, cứ nằm mơ tiếp đi.

Ý chí cường đại bao bọc bên ngoài ý thức, học theo cách của đối phương không ngừng căn nuốt bóng dáng ngoại lai bên trong Tử Phủ.

Ong! Vô số nước sông đổ ụp xuống tựa như sông Hoàng Hà vừa bị vỡ đê, không ngừng đổ ụp xuống đầu Lam Tiểu Bố. Cho dù Lam Tiểu Bố không muốn ngất đi chăng nữa thì hắn vẫn bị rơi vào hôn mê lần nữa.

…

Hiện tại tâm trạng Lạc Thải Tư rất không tốt, cô ta về nước là để tìm Lam Tiểu Bố, sau đó tham luận vấn đề Lam cơ môi kháng sinh với hắn. Nhưng khi nhìn thấy người, lại phát hiện đối phương còn có thể trị hết bệnh Đông Tàm thì cô ta lại càng mừng rỡ hơn rất nhiều.

Cô ta chưa kịp ngồi xuống thảo luận với Lam Tiểu Bố thì người đã rời khỏi bệnh viện Côn Hồ. Mặc dù cô không buông tha tìm kiếm, nhưng sau đó lại truyền tới lệnh truy nã Lam Tiểu Bố vì đã giết Cử Kiệt Cử gia.

Còn có chuyện nào phiền lòng hơn cả chuyện này sao? Cũng may sau đó lệnh truy nã đã bị thu lại, nhưng cô ta lại không thể tìm thấy Lam Tiểu Bố ở đâu cả.

Những thứ này không thể ngăn cản quyết tâm muốn tham khảo y học với Lam Tiểu Bố của Lạc Thải Tư, khi cô ta dùng hết công sức đi tìm Lam Tiểu Bố thì người trong nhà đã gọi điện thoại tới, yêu cầu cô ta phải quay về ngay lập tức, hơn nữa còn cảnh cáo cô ta phải bỏ ngay tật xấu ham mê y học điên cuồng này, đồng thời không được phép đi tìm Lam Tiểu Bố nữa.

Tại sao chứ? Bởi vì Thiên âm cũng đang đi tìm Lam Tiểu Bố, người đắc tội Thiên âm phải chết là điều không thể nghi ngờ. Cho dù Lam Tiểu Bố có lợi hại hơn thì đứng trước mặt Thiên âm cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Thiên âm là thứ gì Lạc Thải Tư không biết, cũng không muốn tìm hiểu. Người nhà thúc giục quá nhiều nên cô ta trực tiếp tắt điện thoại di động, một mình tới Tần Lĩnh giải sầu.

Chương 55: Côn Luân

Khi Lam Tiểu Bố mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân vẫn còn sống, linh hồn muốn chiếm đoạt thân xác của hắn đã biến mất không thấy đâu. Lúc này Lam Tiểu Bố kích động không ngừng, hắn đã thành công.

Nhưng khi hắn vừa nghĩ tới mình thành công thì vô số mảnh vô trí nhớ lớn vô tận chen chúc xông vào trong đầu hắn. Lam Tiểu Bố há mồm phun một búng máu tươi, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh tiếp.

Lam Tiểu Bố trợn lớn hai mắt, hắn cảm nhận được những mảnh vụn trí nhớ tràn vào đầu hắn kia quá đáng sợ, thậm chí có những suy nghĩ và tri thức to lớn tới mức hắn chưa từng nghe tới bao giờ.

Khoảng cách ngắn nhất giữa hai vật thể không phải là đường thẳng, không gian có thể xếp, thời gian có thể chỉnh lý kéo dài…

Các lý luận vũ trụ học có thể hỗ trợ lẫn nhau, ngưng đọng vật chất có thể giúp vượt qua cực hạn… Tính toán vượt qua khoảng cách canh tốc, biện luận công thức….

“Phụt!” Lam Tiểu Bố lại phun ra thêm một búng máu nữa, những mảnh vụn kí ức vọt vào trong đầu hắn càng ngày càng nhiều, nếu hắn không sửa lại thành tri thức thuộc về mình thì hắn sẽ phát điên lên mất.

Lúc này, Lam Tiểu Bố không dám tiếp xúc chi tiết với những tri thức đó nữa, chỉ điên cuồng sửa lại những mảnh vụn kí ức vọt tới, mặc kệ là tốt hay không tốt đều tồn tại trong đầu hắn, đầu tiên phải biến thành của mình, sau đó mới chỉnh lý lại dần dần…

Tại sao ta lại làm được điều này?

Lam Tiểu Bố rất muốn biết tại sao, nhưng hắn không dám nghĩ tới, có quá nhiều mảnh kí ức khiến hắn không thể không đặt nghi vấn của mình sang một bên.

Không biết đã qua bao lâu, Lam Tiểu Bố hoảng sợ tỉnh táo lại từ cơn đói bụng. Trong đầu thoáng hiện ra suy nghĩ hắn nhất định phải ăn no bụng, nếu không sẽ chết đói.

Suy nghĩ đó chỉ hơi thoáng qua, Lam Tiểu Bố đã đi ngay tới cửa đĩa bay. Động tác của hắn thì đang mở cửa, nhưng tầm mắt lại không đặt trên cửa. Vì lúc này trong đầu hắn có vô tận mảnh vỡ kí ức cần hắn phải sửa sang lại một lượt.

Tay hắn đẩy cửa theo bản năng một cái, cửa không mở ra. Cơ thể Lam Tiểu Bố hơi ngừng lại một chốc, sau đó một mảnh trí nhớ đột nhiên hiện lên, hắn đi tới trước buồng lái đĩa bay, sau đó dùng tay đè lên mặt phẳng trên mặt kính.

“Trạng thái của phi thuyền là vô chủ, trạng thái của phi thuyền là vô chủ…”

Ánh mắt của Lam Tiểu Bố vẫn mờ mịt, miệng lẩm bẩm theo, lúc này hắn đang điên cuồng đối phó với vô số mảnh vụn trí nhớ và kiến thức xuất hiện trong đầu.

Trạng thái phi thuyền vô chủ kêu khoảng bảy tám lần, lúc này Lam Tiểu Bố hành động như một người máy, nhấc tay cầm lên, sau đó đè xuống lần nữa.

“Phi thuyền bắt đầu nhận chủ, sau 5, 4, 3, 2, 1… Phi thuyền nhận chủ thành công, xin chủ nhân đặt tên cho phi thuyền.”

“Côn Luân…” Lam Tiểu Bố vô thức nói ra hai chữ này.

“Côn Luân đã nhận được, chờ chủ nhân đưa ra chỉ thị.”

“Mở cửa…”

Chờ Lam Tiểu Bố nói xong, lại đi về phía cửa đĩa bay.

Lần này cửa đĩa bay tự động mở ra, Lam Tiểu Bố nhảy ra bên ngoài. Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa rời đi, cửa đĩa bay lập tức đóng lại.

Lúc này Lam Tiểu Bố đang điên cuồng tiếp nhận những mảnh vụn kiến thức, căn bản không để ý tới mình đang ở nơi nào. Sâu trong tiềm thức ra lệnh cho cơ thể nhanh chóng đi tìm đồ ăn, tìm được đồ ăn xong lại chỉnh lý toàn bộ mảnh vụn kiến thức.

…

Từ xưa tới nay, Tần Lĩnh là dãy núi truyền thừa từ nền văn minh Hoa Hạ, nơi này chứa vô số con đường cổ như Tử Ngọ, Bao Tà, Trần Thương, Kỳ Sơn, Kim Ngưu…

(*Là những con đường cổ băng qua núi.)

Những con đường cổ này từ xưa tới nay đều thu hút đông đảo du khách, khi đi trên những con đường này, du khách sẽ được cảm nhận ánh sáng chói lóa của nền văn minh Hoa Hạ xưa và được khí tức cổ xưa bao bọc lấy cơ thể.

Nhưng con đường cổ nổi tiếng nhất dãy núi Tần Lĩnh đều không thuộc những cung đường vừa kể trên, mà nó là con đường cổ Thái Xuyên.

Thậm chí có rất nhiều người chưa từng nghe tới đường cổ Thái Xuyên, có tin đồn rằng, năm đó khi Lý Bạch không được như ý ở chốn quan trường, khi băng qua núi Thái Bạch ở dãy Tần Lĩnh đã nhìn thấy tiên nhân thực sự, chỉ là tiên phàm khác biệt, ông chỉ có thể ngẩng mặt nhìn lên tiên nhân mà không thể chạm vào được. Vì thế ông đã viết nên bài thơ [Cổ Phong Kỳ Ngữ]

“Biếc xanh Thái Bạch vì sao ?

Sắp bày tinh tú trên cao đông ngời!

Qua ba trăm dặm bầu trời,

Hướng về cõi thế xa xôi vô cùng!

….

Đến người đắc đạo gặp thôi,

Quỳ lâu! Phép quý xin người bảo ban….*”

(*Bản dịch của Dương Anh Sơn-giáo sư triết học)

Dĩ nhiên Lý Bạch không quỳ để xin công pháp tu tiên, khi ông rời khỏi đường cổ Thái Xuyên thì bắt đầu chuyên tâm đi tìm tiên nhân, thu thập cỏ tiên, bước lên con đường luyện tiên đan.

Đường cổ Thái Xuyên chính là một con đường cổ mới được khai phá dựa trên điển cố này, hoặc có lẽ là do con đường này quá hiểm trở nên dù đường cổ Thái Xuyên rất nổi tiếng nhưng số lượng du khách tới cũng không quá đông.

Lạc Thải Tư khoác ba lô trên vai, lúc này đang đứng trên một đài ngắm cảnh ở đường cổ Thái Xuyên, dóng mắt nhìn ra phía dãy núi sương mù che lấp đỉnh ở phía xa.

Cô cảm thấy bản thân lúc này giống như dãy núi mờ mịt sương mù kia vậy, không thấy rõ đường đi nước bước của mình, cũng không biết sau này nên làm gì.

Vạn dặm xa xôi chạy về đây từ San Francisco chỉ vì muốn tham luận y học với tác giả của bài luận văn nổi tiếng kia, nhưng sự thật lại nhắc nhở cho cô ta biết rằng, không phải cứ là đồ mình muốn thì nhất định có thể làm được.

Lam Tiểu Bố có thể nói là một thiên tài ngành y mà cô biết từ khi học nghề y tới nay, mới mười tám tuổi đã phát hiện ra vấn đề tai họa ngầm của lam cơ môi kháng sinh rồi. Nên biết, Lam cơ môi kháng sinh chính là phát hiện vĩ đại nhất thế kỉ hai mươi mốt. Vô số người bị bệnh sau khi dùng lam cơ môi kháng sinh đều chưa từng gặp bất trắc nào.

Cả thế giới có biết bao nhiêu bác sĩ nổi tiếng và nhà nghiên cứu y học chứ? Nhưng lại chỉ có một mình Lam Tiểu Bố phát hiện lam cơ môi kháng sinh có vấn đề. Nếu như trước đây sẽ có người nói Lam Tiểu Bố nói bừa, mắt có vấn đề, nhưng nửa tháng trước, những bệnh nhân từng sử dụng lam cơ môi kháng sinh đều đồng loạt xảy ra vấn đề. Điều này đã chứng minh nghiên cứu của Lam Tiểu Bố là đúng. Mà lúc này các đơn vị chữa bệnh và các đơn vị điều chế thuốc đều đang điên cuồng tìm kiếm Lam Tiểu Bố, nếu Lam Tiểu Bố có thể phát hiện ra vấn đề này thì dĩ nhiên hắn sẽ giải quyết được nó.

Chương 56: Côn Luân (2)

Lạc Thải Tư không hề nghi ngờ chuyện Lam Tiểu Bố có thể giải quyết được nó, bởi vì hắn đã từng tự nói cho cô biết hắn có cách giải quyết Lam cơ môi kháng sinh.

Nếu như chừng đó vẫn chưa thể nói rõ thiên phú y học của Lam Tiểu Bố cao bao nhiêu thì riêng việc hắn có thể trị khỏi hoàn toàn bệnh Đông Tàm đã khiến mọi người biết rõ rằng, Lam Tiểu Bố chính là thiên tài y học.

Bao nhiêu năm nay không biết đã có biết bao nhiêu người khốn khổ vì mắc bệnh Đông Tàm này, vậy mà nó lại bị bác sĩ Lam Tiểu Bố trị hết được.

Lạc Thải Tư thở dài một hơi, đáng tiếc, một bác sĩ giỏi như thế lại mất tích. Hơn nữa trước khi mất tích còn gặp phải đãi ngộ không công bằng, bị truy nã khắp nơi. Cũng may cuối cùng đã tra được chuyện đó không liên quan tới bác sĩ Lam, lệnh truy nã cũng bị rút hết.

Đối với Lạc Thải Tư, lệnh truy nã bác sĩ Lam thực sự rất nực cười. Lam Tiểu Bố chỉ là một bác sĩ mà thôi, thử nói xem có vị bác sĩ nào dám tới một gia tộc lớn để giết chết gia chủ hay không, đùa cái gì thế? Có lẽ là có vài người ganh tị với thành quả của bác sĩ Lam nên mới muốn hãm hại hắn mà thôi.

Cô than thở một phần là vì Lam Tiểu Bố, một phần là vì chính mình. Từ khi ông nội mắc bệnh không thể trị, cô liền có niềm đam mê với y học khắc sâu tới tận xương tủy. Từ sâu trong nội tâm, cô muốn tìm ra cách để chữa trị bệnh cho ông nội, nhưng thiên phú của cô có hạn. Nếu thiên phú với y học của Lam Tiểu Bố là một trăm thì thiên phú y học của cô chỉ sợ còn chưa đạt nổi tiêu chuẩn.

Cô đã từng nghe tới câu nói, nếu như không có thiên phú thì cho dù có bỏ ra một nghìn phần trăm cố gắng thì thành tựu chỉ là có hạn.

Bởi vì có so sánh nên lúc này Lam Thải Tư cảm thấy mù mịt không thôi, cô không biết mình nên đi tiếp như thế nào. Nếu như là trước kia, cô sẽ điên cuồng tiếp thu thêm kiến thức y học, nhưng bây giờ lại khác.

Quần sơn bị mây mù giăng kín, Lâm Thải Tư hoàn toàn rơi vào cảnh đẹp của núi non. Mất một lúc lâu sau mới chợt nhớ ra gì đó, mở điện thoại di động lên chụp mấy tấm hình.

“Reng reng reng!” Điện thoại vừa mở lên đã vang lên tiếng chuông.

Lạc Thải Tư nhìn số gọi tới, do dự một lúc lâu mới nhấn nghe,

“Anh cả…” Lạc Thải Tư gọi một tiếng, sau đó liền im lặng.

“Lạc Thải Tư, ngươi mau về nhà đi, không được phép ở bên ngoài nữa.” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói uy nghiêm của một người đàn ông.

Giọng nói Lạc Thải Tư vẫn rất bình tĩnh: “Ta có suy nghĩ của riêng mình, không muốn nghe theo bất kì lời nào từ mọi người nữa, ta hy vọng được làm theo điều mà ta thích. Không còn chuyện gì nữa thì ta cúp máy đây.”

Người bên kia điện thoại hơi do dự một lúc, cuối cùng mới hòa hoãn giọng nói: “Thải Tư, ta biết không thể khuyên ngươi không học y được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta không được tìm Lam Tiểu Bố nữa. Ta biết, ngươi quay về nước lần này là để tìm Lam Tiểu Bố, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không được đi tìm Lam Tiểu Bố nữa."

"Tại sao? Tay nghề của bác sĩ Lam rất tốt, là một thiên tài ngành y, hơn nữa lệnh truy nã hắn chỉ là hiểu lầm. Ta tới tìm bác sĩ Lam để tham khảo y học thì sai chỗ nào?" Chân mày Lạc Thải Tư chau lại.

Người bên đầu dây điện thoại kia thở dài, giọng nói cũng chậm lại: "Em gái, ngươi có biết Lam Tiểu Bố là người thế nào không?"

Lạc Thải Tư nhàn nhạt nói: "Bác sĩ Lam là người thế nào thì liên quan gì tới ta? Ta chỉ đơn thuần muốn tham khảo hắn một vài vấn đề y học mà thôi. Còn nữa, mong ngươi không can thiệp vào chuyện của ta nữa, nếu không ngay cả Lạc gia ta cũng không muốn về."

"Vậy ta đành nói thật vậy, cản ngươi đi tìm hắn không phải vì Cử gia, mà vì Thiên âm cũng đang đi tìm Lam Tiểu Bố. Ta nói với ngươi chuyện Thiên âm cũng đi tìm Lam Tiểu Bố thì có lẽ ngươi sẽ chẳng thèm để tâm tới, bởi vì ngươi vẫn chưa biết Thiên âm là dạng tồn tại đáng sợ như thế nào. Để ta nói cho ngươi biết một chuyện, chuyện của gia tộc Phỉ Nhĩ bảy năm trước chính là do Thiên âm tạo ra, sau chuyện này ngươi cảm thấy Thiên âm đã để mắt tới Lam Tiểu Bố rồi thì Lam Tiểu Bố còn cơ hội xuất hiện trên thế giới nữa hay sao?"

Lời nói của người bên kia đầu dây điện thoại tựa như chày sắt đập vào đầu Lạc Thải Tư, thậm chí cô còn không biết mình cúp điện thoại như thế nào.

Gia tộc Phỉ Nhĩ dĩ nhiên là cô biết, thực ra gia tộc này cũng không có quá nhiều tộc nhân. Đó chỉ là một gia tộc vừa quật khởi trong thời gian ngắn, trụ cột nuôi cả gia tộc là dầu hỏa, sau đó lại kinh doanh khoa học kỹ thuật trí năng nhân tạo mà phất lên. Chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, gia tộc này đã có đủ sức ảnh hưởng trên toàn cầu. Thị phần người máy trí năng có tới bốn phần là do xí nghiệp gia tộc Phỉ Nhĩ bán ra.

Còn sự độc quyền của dầu hỏa thì càng đáng sợ hơn, thậm chí, chỉ cần gia tộc Phỉ Nhĩ ho khan một cái thì giá cả dầu hỏa trên toàn thế giới sẽ mất khống chế.

Nhưng gia tộc này bị hủy diệt nhanh và gọn gàng như cách nó quật khởi vậy, chỉ trong một đêm, toàn bộ người trong gia tộc Phỉ Nhĩ từ gia chủ tới người bình thường đều biến mất sạch sẽ. Sau đó sản nghiệp của gia tộc Phỉ Nhĩ bị một số người không biết tên chia cắt, cuối cùng tan thành mây khói.

Cô chỉ nghe nói chuyện đó có sự tham dự của tập đoàn AI Đại Trụ, không ngờ cuối cùng lại có quan hệ với cả Thiên âm.

Nếu thực sự giống như lời anh cả nói thì Lam Tiểu Bố tám chín phần mười là đã chết. Sao tập đoàn AI Đại Trụ lại đột nhiên trở nên lợi hại như thế? Người bình thường có thể không biết, nhưng thân là người nhà Lạc gia, Lạc Thải Tư vẫn biết được một chút thông tin. AI Đại Trụ dùng rất nhiều thủ đoạn khác nhau để cắn nuốt những sản nghiệp khoa học kỹ thuật trí năng cao cấp, đoạt rất nhiều thành quả khoa học trí năng để có được địa vị cao như hôm nay. Thiên âm theo dõi Lam Tiểu Bố không lẽ là do Thiên âm muốn chen chân vào ngành y?

Nếu không thì tại sao một thiên tài y học vừa mới bộc lộ đột nhiên biến mất một cách không thể giải thích được?

Chương 57: Ăn mày

Lạc Thải Tư kinh hồn bạt vía, cô cảm thấy đây chính là sự tổn thấy rất lớn trong lịch sử của giới y học, cũng là tổn thấy lớn nhất của cô. Cô đã đánh mất đi cơ hội được tham luận với một thiên tài y học.

Thế giới này thế nào thế này? Tại sao cứ nhất thiết phải đánh đánh giết giết ngầm chứ?

“Đi đi, đi sang một bên đi.” Một giọng nói tỏ vẻ chán ghét vang lên từ bên người Lạc Thải Tư, Lạc Thải Tư còn chưa kịp ngẩng đầu xem xét tình hình thì lại nghe được giọng nói đó: “Chẳng trách du khách tới đường cổ Thái Xuyên ít, đi ngắm phong cảnh ở Tần Lĩnh nhiều như vậy rồi ta chưa thấy ăn mày xông lên cản đường như này bao giờ đâu đấy.”

Lạc Thải Tư ngẩng đầu nhìn theo bản năng, sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông quần áo rách tả tơi, tóc hơi mọc dài rối loạn trên đầu, mặt chỗ xanh chỗ tím đen.

Ánh mắt người đàn ông này mờ mịt, trong miệng lầu bầu lẩm bẩm nói gì đó.

Lạc Thải Tư thở dài, cô nghĩ vừa rồi không phải người ăn mày này cản đường mà là do đi quá chậm nên mới chặn đường của du khách.

Nhìn người ăn mày chân không dẫm trên đường đá vụn, dường như không hề cảm thấy đau. Lạc Thải Tư sinh lòng trắc ẩn, cô lấy một cái bánh mỳ từ trong balo sau lưng đưa cho người ăn mày: “Ngươi mau đi xuống dưới đi, đừng đi lên nữa.”

Đường cổ Thái Xuyên địa hình hiểm trở, không ít du khách không may rơi xuống khe núi rồi. Bình thường du khách đi trong hàng rào an toàn nên sẽ không sao, chỉ là tinh thần của người ăn mày này có chút vấn đề, khả năng trượt chân rất lớn. Vừa rồi du khách kia cũng không nói sai, ăn mày thực sự không được phép đi trên đường cổ.

Dường như ngửi thấy mùi bánh mỳ thơm phức, người ăn mày tiện tay quơ tới, há mồm nhét hết vào miệng.

“Chờ một chút…” Lạc Thải Tư vội ngăn lại, sau đó hỗ trợ xé vụn bánh mỳ để vào túi nilon.

Mà người ăn mày kia hình như không biết cảm ơn là gì. Hắn lại nhận lấy bánh mỳ đã được xé nhẻ, hai ba miếng đã nuốt hết sạch, sau đó lại bắt đầu lẩm bẩm tiếp.

“Bác sĩ Lam… Lam Tiểu Bố?” Còn Lạc Thải Tư vừa thấy rõ mặt người này thì đờ người, suýt chút nữa thì kêu lên.

Cô lập tức khẳng định, người ăn mày trước mặt chính là Lam Tiểu Bố, chính là người mà cô và rất nhiều công ty dược phẩm đang điên cuồng tìm. Không đúng, còn có Thiên âm đang tìm nữa.

Nhưng hình như Lam Tiểu Bố có hơi không đúng, tinh thần dường như bị thứ gì kích thích khiến hiện tại có chút thất thường.

Lúc này, Lạc Thải Tư khẳng định, người này vừa trốn ra được từ nơi nào đó. Chắc chắn đã bị người khác nhốt lại rồi trốn ra ngoài được. Còn việc tinh thần trở nên thất thường thì có lẽ là sau khi bị người xấu nhốt đã bị hành hạ dã man. Loại chuyện này ở Mỹ xảy ra rất nhiều.

Nhìn du khách lẻ tẻ không có gì bất thường xung quanh, Lạc Thải Tư vội kéo Lam Tiểu Bố, nói: “Mau đi theo ta.”

Cô không dám dẫn Lam Tiểu Bố đi tiếp trên đường cổ Thái Xuyên, đi theo trục đường cổ này chính là chịu chết. Thiên âm có thể diệt sạch gia tộc Phỉ Nhĩ, loại tổ chức có năng lực kinh khủng như này một khi phát hiện sự tồn tại của Lam Tiểu Bố chỉ sao có chuyện để cho Lam Tiểu Bố còn sống tiếp được?

Sau khi rời khỏi đường cổ Thái Xuyên, Lạc Thải Tư phát hiện phía sau đường cổ Thái Xuyên có một đoạn sườn núi thoai thoải không cao. Không cần hỏi cũng biết vừa rồi Lam Tiểu Bố đã đi lên từ đoạn sườn núi này.

Bị Lạc Thải Tư kéo đi, Lam Tiểu Bố cũng không phản kháng, mà vừa lơ mơ lẩm bẩm, vừa đi theo Lạc Thải Tư rời khỏi đường cổ Thái Xuyên.

Sau hơn một giờ đi bộ, Lạc Thải Tư mệt không thở ra hơi quay đầu nhìn hướng con đường cổ Thái Xuyên đã sớm không thấy bóng dáng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Tạm thời an toàn rồi, nhưng bây giờ nên đi đâu đây?”

Vào thành phố khác nào đâm đầu vào chỗ chết, còn tới nước Mỹ sao? Cũng không thể được. Không nói tới chuyện hai người họ không thể xuất ngoại, mà cho dù có thể tới nước Mỹ thì lấy năng lực có thể giết gọn gia tộc Phỉ Nhĩ của Thiên âm kia, muốn đuổi giết hai người họ tới tận nước Mỹ có lẽ là chuyện không phải không thể.

Lạc Thải Tư nhìn bộ quần áo tả tơi không đủ che người của Lam Tiểu Bố, lại lấy ra một ổ bánh mỳ rồi xé nhỏ, đưa tận tay Lam Tiểu Bố, nói: “Bác sĩ Lam, mặc kệ tình hình của ngươi là gì ta chỉ muốn ngươi nhớ kĩ một điều, nhớ đi theo sau ta, đừng có chạy loạn, chắc chắn ta sẽ nghĩ ra cách cứu được ngươi.”

Lam Tiểu Bố không biết hiểu hay không hiểu lời cô nói hay không, chỉ nhai mấy cái rồi nuốt bánh mỳ xuống, sau đó tiếp tục mờ mịt lẩm bẩm trong miệng.

Lạc Thải Tư tắt nguồn điện thoại di động, lại tháo thẻ sim ra, sau đó nhìn vào con đường rừng sâu thẳm thuộc dãy Tần Lĩnh, không chút do dự bước về phía trước.

Mang Lam Tiểu Bố vào sâu trong rừng, đó mới chính là biện pháp duy nhất để cứu Lam Tiểu Bố.

…

Khi Lạc Thải Tư dẫn Lam Tiểu Bố trốn vào sâu trong Tần Lĩnh thì lúc này đã có người khác tiến vào núi Côn Luân. Căn cứ theo suy đoán ban đầu, có lẽ nơi bùng nổ nguyên khí bắt đầu từ núi Côn Luân.

Chỉ là Lam Tiểu Bố đã mang theo đĩa bay rời đi nên cho dù có thêm nhiều người tiến vào núi Côn Luân chăng nữa cũng không xảy ra thêm tình huống dụng cụ thăm dò có vấn đề hay là những võ giả bị biến mất tập thể. Núi Côn Luân cũng không bị rơi vào tình trạng bị phong tỏa.

Cho tới lúc chính phủ nghe được từ miệng dân du mục chuyện có vật rơi xuống nơi sâu trong núi Côn Luân thì lúc đó núi Côn Luân mới bị phong tỏa.

Mặc dù bị phong tỏa nhưng chính phủ vẫn cho phép các đội tư nhân nhỏ vào sâu trong núi Côn Luân tìm kiếm, nhưng bù lại tìm được kết quả nào cũng phải báo lên.

…

Mặt Lạc Thải Tư tái mét nắm chặt tay Lam Tiểu Bố, vừa rồi suýt chút nữa thì cô đạp phải không khí, ngã xuống vách đá sâu hút bên dưới. Nếu không phải có Lam Tiểu Bố ở bên cạnh, cô kịp thời nắm lấy tay hắn thì thế giới này đã không còn ai tên là Lạc Thải Tư nữa rồi.

“Cảm ơn ngươi, bác sĩ Lam.” Sau khi bình tĩnh lại, Lạc Thải Tư vừa nghĩ đã sợ, lập tức cảm ơn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫn không phản ứng lại, chỉ tự mình lẩm nhẩm trong miệng, sau đó đi tiếp vào trong núi.

“Chờ một chút…” Lạc Thải Tư kéo Lam Tiểu Bố lại, sau đó chỉ về phía đỉnh núi cao không thấy đỉnh ở đằng xa: “Chúng ta nên đi xuống một chút, càng lên cao càng nguy hiểm, cũng không có đường đi nữa. Ngươi đi sát sau lưng ta, nếu ta gặp phải nguy hiểm thì ngươi nhớ giúp ta một chút, ngàn lần không được quên giúp ta đấy.”

Lạc Thải Tư lo sẽ rơi xuống vách đá như vừa rồi, hồi nãy may mà bắt kịp ta của Lam Tiểu Bố, nếu không cô sẽ mất mạng thật sự.

Phải dặn Lam Tiểu Bố khoảng ba bốn lần, Lạc Thải Tư mới an tâm tiếp tục đương đầu với hiểm nguy phía trước.

Nhưng cô không hề hối hận vì mang theo Lam Tiểu Bố trốn vào trong núi sâu, một bác sĩ tài hoa như Lam Tiểu Bố, một khi xảy ra chuyện gì thì đó chính là tổn thất của toàn nhân loại.

Cũng may dọc theo đường đi mặc dù có một chút hung hiểm, nhưng cô và Lam Tiểu Bố đã bình an đặt chân tới chân núi.

Bộ quần áo trên người Lạc Thải Tư cũng bị cây cỏ mài cho không còn hình dạng, nhưng lúc này Lạc Thải Tư không hề để ý tới chuyện đó, cô ngẩng đầu nhìn khi núi không thấy điểm cuối, thầm nghĩ trong lòng, nếu không cầu viện thì ngay cả cô cũng chẳng nghe ra được.

“Husuuuuuuu!” Một tiếng gầm truyền tới khiến Lạc Thải Tư giật mình.

Lúc này cô mới nhớ ra đây là dãy núi Tần Lĩnh, sâu trong núi hình như có cả sói.

Chương 58: Sói xám

Lạc Thải Tư vừa nghĩ đến sói thì lập tức có một hình bóng xuất hiện trong tầm mắt của nàng, cái bóng kia từ từ rõ ràng hơn. Đến khi hoàn toàn xuất hiện trước mắt Lạc Thải Tư, chân của nàng run lên nhè nhẹ.

Đây là một con sói xám đã trưởng thành dài khoảng chừng hai mét, đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, miệng hơi mở nhìn chằm chằm Lạc Thải Tư. Cho dù có ở trên thảo nguyên, con sói dài đến hai mét cũng không nhiều chứ đừng nói đến có sói dài hơn hai mét.

“Lam Tiểu Bố làm sao bây giờ?” Giọng nói của Lạc Thải Tư có chút run rẩy, nàng không biết phải làm gì, cũng may bây giờ con sói kia chỉ nhìn chằm chằm nàng và Lam Tiểu Bố chứ chưa hề công kích.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố vẫn vô hồn, trừ lúc ăn ra miệng của hắn luôn lẩm bẩm những điều mà Lạc Thải Tư không thể hiểu được.

Trong lòng Lạc Thải Tư hiểu rõ bây giờ nàng không thể nhờ cậy gì vào Lam Tiểu Bố, nhưng nếu để một mình nàng đối phó với con sói to như sói đầu đàn thế này thì nàng không khóc đã coi là dũng cảm lắm rồi. Có lẽ nàng nên cảm thấy may mắn vì đây chỉ là một con sói cô độc.

Hai người một sói giằng co nhau, Lạc Thải Tư không dám động, con sói kia cũng chẳng nhúc nhích, Lam Tiểu Bố đứng sau lưng Lạc Thải Tư tựa như hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần.

Mười phút sau sương mù trong khe núi đã thấm ướt tóc Lạc Thải Tư, nàng cảm thấy có chút lạnh.

Sói xám tựa như cảm thấy Lạc Thải Tư không có uy hiếp gì cả, nó bước về phía trước mấy bước. Lạc Thải Tư nhanh chóng bỏ ba lô xuống, mắt vẫn nhìn chằm chằm sói lấy từ trong ba lô ra một con dao gọt trái cây.

Cho dù tay của Lạc Thải Tư đang run rẩy liên tục, nàng vẫn làm xong động tác này.

Nắm con dao gọt trái cây trong tay Lạc Thải Tư cảm thấy có chút sức lực, nàng không quay đầu lại chỉ run rẩy nói, “Lam Tiểu Bố, ngươi chạy nhanh đi. Nhớ kỹ con đường phải đi, cứ như vậy leo lên, sau khi đến Thái Xuyên cổ đạo rồi hãy nói to ta là Lam Tiểu Bố.”

Lạc Thải Tư biết rõ nào nhất định không thể ngăn được con sói này Lam Tiểu Bố lại ngơ ngơ ngác ngác hoàn toàn không giúp được gì. Hai người cùng chết ở chỗ này còn không bằng để Lam Tiểu Bố chạy trốn trước.

Không phải là nàng cao thượng muốn nhường cơ hội sống sót lại cho Lam Tiểu Bố mà nàng biết chắc chắn rằng mình không chạy thoát được bởi vì nàng hoàn toàn không chạy nổi. Chạy không thoát thì chỉ có thể ở lại khe núi này, mà ở lại đây thì sớm hay muộn cũng bị sói đuổi kịp còn không bằng không trốn.

Lam Tiểu Bố là kỳ tài y học, chưa nói đến chuyện khác, chỉ dựa vào khả năng cải thiện Lam cơ môi tố và chữa trị được bệnh đống tằm, Lam Tiểu Bố nhất định có cơ hội sống sót hơn nàng.

Không thể sống được có lẽ rất thê thảm, gia tộc Phil giàu có bị sụp đổ khiến Lạc Thải Tư biết Thiên âm đáng sợ như thế nào. Hiện tại Lam Tiểu Bố còn sống cũng là đang cố gắng sinh tồn dưới lòng bàn chân của Thiên âm. Trừ khi Lam Tiểu Bố vừa ra ngoài lập tức được quốc gia coi trọng nhưng khả năng này không lớn lắm. Nguyên nhân là Thiên âm có 80% khả năng có thể bắt được Lam Tiểu Bố trước, 10% khác có thể là do một vài công ty y dược lén mang Lam Tiểu Bố đi, còn 10% cuối cùng có thể là quốc gia phát hiện Lam Tiểu Bố, sau đó bảo vệ Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy con dao gọt trái cây trong tay Lạc Thải Tư, sói xám lại ngừng lại.

Lần này chỉ dừng lại một lát, nó lại từ từ tiến về phía Lạc Thải Tư. Chắc hẳn nó đã nhìn ra Lạc Thải Tư chỉ là cái thùng rỗng mà thôi.

Trong lòng bàn tay Lạc Thải Tư đều là mồ hôi, răng của nàng run cầm cập, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Không sợ chết và sắp chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Dường như nàng có thể trông thấy hình ảnh mình bị sói cắn chết, bị xé thịt nhấm nuốt.

Sói xám bước đến càng lúc càng gần, Lạc Thải Tư theo bản năng lui lại

“Sao người còn chưa đi?” Lạc Thải Tư lui lại thì va vào Lam Tiểu Bố, nàng quay lại giận dữ nói, “Ngươi có biết thời gian quý giá như thế nào không? Ta có thể ngăn cản giúp ngươi được bao lâu chứ? Nếu ta mà đi được thì ta chẳng thèm để ý đến ngươi đâu.”

Vội vã nói ra hai câu, Lạc Thải Tư phát hiện giọng nói của mình không còn run rẩy nữa.

Nàng vừa định quay đầu lại nhìn sói xám thì bỗng nhiên cảm nhận được một luồng gió tanh hôi ập tới, Lạc Thải Tư luống cuống vung con dao gọt trái cây ra ngoài

Răng rắc! Con dao gọt trái cây bị gãy, hai chân trước của sói xám đạp lên bả vai nàng, miệng há lớn cắn về phía cổ của Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên gương mặt tươi cười của ông nội.

Cái chết đau đớn đáng sợ cũng không xảy ra, Lạc Thải Tư mở to mắt, năng phát hiện hai tay Lam Tiểu Bố đang bóp chặt lấy cổ sói xám, một người một sói đang lăn xuống dưới.

Mặc dù nơi này là khe núi nhưng vẫn có sườn dốc.

“Bịch!” Lạc Thải Tư trông thấy Lam Tiểu Bố và sói xám ngã xuống khe nước bên dưới khe núi, bọt nước văng lên tung tóe.

Bả vai nàng bị sói xám cắn trúng, máu tươi trào ra, cảm giác đau nhức truyền đến, nhưng Lạc Thải Tư không lo đến những cái này, nàng nhanh chóng cầm ba lô xông về phía Lam Tiểu Bố. Cho dù có thể trốn được, thế nhưng giờ phút này nàng không hề nghĩ đến chuyện trốn đi.

Dòng suối rất cạn, Lam Tiểu Bố vẫn đang bóp chặt cổ sói xám đè nó lên tảng đá bên cạnh dòng suối.

Lạc Thải Tư chạy nhanh đến kéo Lam Tiểu Bố đồng thời vội vàng nói, “Bác sĩ Lam, ngươi không sao chứ?”

Lam Tiểu Bố ngoảnh mặt làm ngơ, trong miệng tựa như còn lấm bẩm gì đó, tay vẫn không buông lỏng.

“Con sói kia đã chết rồi, người buông tay ra đi.” Lạc Thải Tư trông thấy trên người Lam Tiểu Bố có mấy vết cào rất sâu, nước trong suối đã xuất hiện mấy vệt tơ hồng.

Dường như Lam Tiểu Bố nghe hiểu được lời Lạc Thải Tư nói, hắn buông tay ra leo lên. Chỉ là sau khi rời khỏi dòng suối rồi, hắn lại bắt đầu lẩm bẩm.

Sói xám có lẽ đã bị Lam Tiểu Bố bóp cổ đến hôn mê bất tỉnh, Lạc Thải Tư nhanh chóng cầm một tảng đá lên. Đang định đập thêm mấy cái lên đầu sói, đập chết con sói xám này.

Nhưng vào lúc này nàng phát hiện bụng sói xám rất lớn. Lạc Thải Tư cũng học y, lập tức hiểu được sói xám đang mang thai. không chỉ như vậy, có lẽ chẳng còn bao lâu nữa sẽ sinh sói con.

Chương 59: Sói xám (2)

Sói xám vừa lúc mở mắt ra. Nó nhìn chằm chằm Lạc Thải Tư đang giơ tảng đá lên. Trong lòng Lạc Thải Tư giật mình, nàng còn chưa kịp phản ứng lại đã phát hiện con sói này nhắm mắt lại lần nữa.

Đây là chịu chết sao? Lạc Thải Tư nhanh chóng hiểu được, con sói xám này đã bị Lam Tiểu Bố bóp cổ đến mức không còn bao nhiêu sức lực nữa, hoặc là nói con sói xám này vốn miệng cọp gan thỏ. Nó hiểu được có phản kháng cũng vô dụng, cuối cùng vẫn sẽ bị Lam Tiểu Bố bóp chết cho nên không phản kháng nữa.

Lạc Thải Tư còn đang suy nghĩ có nên đập xuống hay không, thì nàng trông thấy khóe mắt con sói xuất hiện một vệt nước mắt.

Rõ ràng vừa rồi còn là một con sói hung ác muốn cắn đứt cổ mình, thế nhưng Lạc Thải Tư vẫn không thể xuống tay được. Nàng biết mình nhất định phải ra tay, bằng không thì có thể sẽ gặp phải kết cục như câu chuyện nông phu và con rắn. Nhưng biết thì biết, hết lần này đến lần khác nàng vẫn không thuyết phục được tâm của mình.

Thở dài một hơi, Lạc Thải Tư nói, “Nể tình ngươi đang mang thai, ta không giết ngươi. Ngươi đi nhanh lên, không được tới gần hai chúng ta nữa, nếu không ta sẽ để Lam Tiểu Bố giết chết ngươi. Ngươi chắc hẳn biết được Lam Tiểu Bố giết ngươi là chuyện rất dễ dàng, cũng giống như vừa rồi đấy, trực tiếp bóp cổ ngươi, ngươi sẽ chẳng thể nào thở được nữa.”

Lạc Thải Tư vừa nói, vừa làm ra dáng vẻ bóp cổ. Nàng cố tỏ vẻ đáng sợ một chút, nhưng vẫn chẳng hề đáng sợ một chút nào.

Có lẽ nó nghe hiểu lời Lạc Thải Tư nói, sói xám giãy dụa bò lên, sau đó tập tễnh đi xa.

Lạc Thải Tư cầm tảng đá lên, chỉ cần sói xám có hành động bất thường gì, nàng sẽ lập tức đập xuống, sau đó để Lam Tiểu Bố ra tay.

Nàng đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố không phải đã hoàn toàn sụp đổ, mà là đang bị chuyện gì đó trói buộc. Chỉ cần nguy hiểm, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ ra tay. Lạc Thải Tư không biết chuyện gì đang trói buộc Lam Tiểu Bố, nhưng nàng đoán đó chắc hẳn là chuyện vô cùng quan trọng. Nếu không thì với tài hoa hơn người của bác sĩ Lam Tiểu Bố, sao có thể cả ngày lải nhải trong miệng như vậy.

Chờ sau khi sói xám đã đi xa, Lạc Thải Tư mới dẫn Lam Tiểu Bố đi theo hướng ngược lại.

So với lúc vừa đến khe sâu này, Lạc Thải Tư cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố hình như rất lợi hại. Nếu không thì cũng không thể nào khống chế được con sói xám kia. Hơn nữa quần áo trên người Lam Tiểu Bố còn không đủ che thân, đã vậy còn đi chân đất, ngâm nước suối liên tục, thế mà đến bây giờ hắn chẳng hắt hơi một cái nào, đây cũng không phải thể chất bình thường.

Dẫn Lam Tiểu Bố đi dọc theo khe sâu khoảng ba bốn tiếng đồng hồ, đến khi Lạc Thải Tư cảm thấy không thể đi được nữa, nàng nhìn thấy một nơi ẩn náu rất tốt.

Đó là một hang đá, cửa hang đá chỉ khoảng chừng hai mét. Bên trong đen nhánh, hoàn toàn không nhìn thấy rõ.

Lạc Thải Tư đi đến cửa hang, quay đầu nhìn Lam Tiểu Bố một chút, trong lòng nàng có chút sợ hãi, muốn gọi Lam Tiểu Bố đi vào xem xét một chút. Nhưng mà lập tức nhớ đến tình hình bây giờ của Lam Tiểu Bố, đành phải mở đèn pin trong điện thoại ra, tự mình cẩn thận đi vào trong.

..

Lạc Thải Tư thở phào nhẹ nhõm, bên trong hang đá này cũng không có dã thú nào cả, chỉ có một ít xương của động vật và những cành lá đã khô nát.

Lạc Thải Tư quét dọn hang đá thật sạch sẽ, sau khi dẫn Lam Tiểu Bố vào trong hang đá, cả người lập tức cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Trước đó vẫn luôn vội vàng, không cảm thấy gì cả, bây giờ dừng lại nghỉ ngơi, Lạc Thải Tư mới cảm nhận được cả người đau nhức, lạnh lẽo toàn thân.

Lấy mấy miếng băng dán cá nhân dán lên bả vai, lại lấy trong balo ra một cái áo khoác duy nhất đắp lên người. Gió trong khe núi thổi qua, Lạc Thải Tư rùng mình một cái, nàng cảm thấy vô cùng lạnh. Ánh mắt nàng vô thức nhìn về phía chân của Lam Tiểu Bố, trên người Lam Tiểu Bố vẫn còn ẩm ướt, thậm chí còn đi chân đất, cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ bị bệnh.

Cho nên mặc dù bản thân đã mệt đến nổi không muốn nhúc nhích, Lạc Thải Tư vẫn ngồi dậy nhặt mấy nhánh cây khô ở xung quanh, sau đó nhóm một đống lửa ngay cửa hang.

Dưới ánh lửa, Lạc Thải Tư cuối cùng cũng cảm thấy ấm áp hơn một chút. Giờ phút này, nàng thậm chí cảm thấy có chút may mắn khi trong túi của mình còn một chiếc bật lửa.

Quần áo trên người Lam Tiểu Bố bắt đầu xuất hiện hơi nước, Lạc Thải Tư lấy ra một chiếc khăn mặt, lau người đơn giản giúp Lam

Tiểu Bố một chút, sau đó quấn khăn mặt lên người Lam Tiểu Bố.

Nàng không dám lấy áo khoác của mình đưa cho Lam Tiểu Bố, nàng lo lắng mình sẽ bị bệnh. Một khi nàng bị bệnh thì nàng và Lam Tiểu Bố chỉ có một con đường chết.

Trời dần dần tối đi, Lạc Thải Tư nhìn sơn cốc mờ mịt bên ngoài, trong lòng có chút bàng hoàng, không biết bước tiếp theo mình nên làm gì.

Từ sâu trong khe núi truyền đến tiếng gầm rú của dã thú, khiến Lạc Thải Tư vô cùng bất an, lo lắng. Theo bản năng, nàng nhích lại gần Lam Tiểu Bố một chút, nhìn ánh mắt Lam Tiểu Bố vẫn vô hồn như trước, do dự một chút rồi hỏi, “Lam Tiểu Bố, tại sao ngươi lại xuất hiện ở Tần Lĩnh sơn mạch?”

Lam Tiểu Bố đang lẩm bẩm dừng lại một chút, tựa như đang nghĩ về vấn đề này, nhưng rất nhanh, hắn lập tức cau mày đau đớn, sau đó lại tiếp tục lẩm bẩm.

Lạc Thải Tư cảm thấy Lam Tiểu Bố thật sự không phải có vấn đề, ít nhất thì hắn có thể hiểu được nàng đang nói về hắn, bây giờ chắc là có chuyện gì đó kích thích đến hắn, nàng muốn cứu được Lam Tiểu Bố, nhất định phải từ từ, tuyệt đối không được nóng vội.

Ngọn lửa dần dần yếu đi Lạc Thải Tư lại ném thêm một ít củi khô vào, ngọn lửa lại bùng cháy lên một lần nữa, Lạc Thải Tư nhìn bóng đêm bên ngoài dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thải Tư mơ thấy một giấc mơ rất dài, nàng mơ thấy bản thân mình đang nghiên cứu phương án chữa trị của ông nội, nhưng lại thiếu đi mất một loại dược liệu, nàng một mình đi sâu vào trong núi tìm kiếm dược liệu này, kết quả lại bị lạc ở trong núi. Ngay khi nàng đang tìm đường ra, nàng gặp phải một đàn sói, trong lúc chạy trốn, nàng bị ngã xuống một vách núi sâu…

Sợ hãi khiến Lạc Thải Tư bừng tỉnh, nàng nhìn thấy chính mình đang dựa sát vào người Lam Tiểu Bố, mà cả người Lam Tiểu Bố đang nóng lên, nhưng hắn vẫn đang lẩm bẩm như cũ.

Không xong rồi, Lam Tiểu Bố bị bệnh.

Chương 60: Người đàn ông của ta.

Bầu trời bên ngoài hang đá đã hơi hửng sáng, rõ ràng là trời đang sáng lên.

Lạc Thải Tư cảm thấy mình có chút rối loạn, nàng lấy điện thoại từ trong túi ra, lại bỏ thẻ sim vào. Nàng đúng là bác sĩ, nhưng cái nàng học là y học phương tây. Bây giờ trên tay không có thuốc, cũng không có thiết bị, muốn cứu Lam Tiểu Bố, nàng cũng bất lực.

Lúc điện thoại của nàng sáng lên thì lại đặt xuống. Lúc này, nàng cũng chẳng biết tìm ai để chờ giúp đỡ.

Nàng có rất ít bạn bè, thậm chí ngay cả một người bạn thân cũng không có. Người duy nhất có thể giúp nàng cũng chỉ có thể là Lạc gia. Một khi nàng gọi điện thoại về, chỉ sợ bị cấm cửa ngay lập tức. Còn Lam Tiểu Bố, cho dù Lạc gia không dẫn Lam Tiểu Bố đi theo thì tuyệt đối cũng sẽ không dám đắc tội với Thiên âm mà mạo hiểm cứu Lam Tiểu Bố.

Nàng có chút hối hận khi không hỏi số điện thoại của Quý Chính, nếu có số điện thoại của Quý Chính, nàng có thể gọi cho Quý Chính. Quý Chính và Lam Tiểu Bố cùng nhau kí tên trên luận văn phát biểu, chắc hẳn quan hệ rất tốt.

“Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố, ngươi đừng lẩm bẩm nữa, bây giờ ngươi rất nguy hiểm…” Sau khi đặt điện thoại xuống, Lạc Thải Tư liên tục lay mạnh người Lam Tiểu Bố, nàng hi vọng Lam Tiểu Bố có thể tỉnh táo lại.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố hoàn toàn làm ngơ lời Lạc Thải Tư nói, ánh mắt y vẫn vô hồn, miệng lẩm bẩm.

Lần đầu tiên Lạc Thải Tư cảm thấy bất lực như vậy, lúc trước nàng một mình vượt qua biển lớn đi đến một quốc gia xa lạ, cũng chưa từng cảm thấy bất lực như bây giờ.

Nàng cảm thấy mình rất kiên cường, bây giờ nàng mới nhận ra, kiên cường có lẽ cũng chỉ là một lớp vỏ ngụy trang của nàng mà thôi. Mắt nàng dâng lên hơi nước, Lạc Thải Tư cố nén không khóc. Nàng cảm thấy có chút khát nước, lung la lung lay đứng dậy, nàng muốn ra ngoài tìm nước uống. Chỉ là nàng vừa đứng lên, cả người đã nghiêng ngả, lập tức ngã ngồi xuống đất.

Lạc Thải Tư biết mình cũng bị bệnh, đầu của nàng rất choáng váng, bây giờ chắc đang nóng sốt.

“Lam Tiểu Bố… Ngươi không cần lẩm bẩm như vậy, chúng ta đều bị bệnh rồi, ngươi là đàn ông, ngươi là đàn ông…” Lạc Thải Tư lại lay người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vẫn lẩm bẩm không quan tâm.

Lạc Thải Tư cuối cùng cũng không nhịn được khóc lên, nàng không còn kiên cường nữa, nàng đã từng cho rằng như thế rất buồn cười. Bây giờ nàng mới phát hiện, nàng rất yếu ớt, nàng cần một người có thể dựa vào, chứ không phải ở nơi hoang dã này chăm sóc một người đàn ông điên điên khùng khùng.

“Lam Tiểu Bố… Chúng ta sẽ chết ở đây sao? Lam Tiểu Bố…” Lạc

Thải Tư lau nước mắt trên mặt, trong lòng nàng thấp thỏm lo âu, trong miệng lại bắt đầu lẩm bẩm giống như Lam Tiểu Bố, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Lạc Thải Tư lại mở mắt ra lần nữa. Trời đã sáng rõ, nhưng ngoài hang vẫn tối tăm mờ mịt.

Sương mù trong núi sâu dày nặng, nơi này lại là chỗ sâu trong Tần Lĩnh, ánh nắng vẫn không thể chiếu rọi đến được.

Lạc Thải Tư cố gắng đi đến cửa động, nàng đứng ở cửa hang nhìn ra ngoài, một tia sáng nhàn nhạt sáng ngời tựa như xuyên qua tất cả ngăn cản chiếu lên khuôn mặt nàng.

Từ nơi xa truyền đến tiếng dã thú gào thét. Lạc Thải Tư giống như không nghe thấy, nàng vẫn ngẩng đầu nhìn tia sáng kia. Suy nghĩ của nàng dần dần bay xa, nàng dường như có thể đi dọc theo tia sáng kia, xuyên qua tầng tầng sương mù, tìm đến nơi mà nàng vẫn muốn đến.

“Lam Tiểu Bố, ngươi nói xem, nếu như không có sương mù, chắc hẳn ánh nắng có thể trực tiếp chiếu đến chỗ chúng ta…” Trên gương mặt Lạc Thải Tư vẫn còn vệt nước mắt đã khô, nàng lại vươn tay ra đón lấy tia nắng kia.

Sau khi khóc, vẻ ngoài cứng rắn của nàng như bị phá vỡ, cho dù giờ phút này cả người nàng mềm yếu vô lực, đầu vẫn cảm thấy choáng váng, nhưng trong lòng lại cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu như ông nội vẫn còn, nàng cũng vẫn sẽ là một đứa bé gái, là đứa bé gái mà ông nội yêu thương nhất.

Có lẽ trong cuộc đời, điều đáng sợ nhất chính là cái chết, sau khi nàng quên đi cái chết, đối mặt với mọi chuyện sẽ bình tĩnh thong dong.

“Lam Tiểu Bố…” Lạc Thải Tư lại kêu một tiếng, sau đó quay đầu lại mới phát hiện không thấy Lam Tiểu Bố đâu cả. Trong lòng nàng giật mình, nhanh chóng kêu lên, “Lam Tiểu Bố, bác sĩ Lam…”

Xung quanh đây trừ tiếng nước chảy và tiếng chim kêu, thì cũng chỉ có tiếng dã thú gào thét thỉnh thoảng truyền đến, Lạc Thải Tư kinh hoảng, nàng vịn vách đá đứng lên. Đầu càng lúc càng choáng váng, nàng lại bắt đầu sợ hãi. Trước đó ở cùng với Lam Tiểu Bố, mặc dù Lam Tiểu Bố ngơ ngơ ngác ngác, cần đến nàng chăm sóc, nhưng nàng cũng cảm thấy có chỗ dựa dẫm, hoặc là có đồng bọn ở cùng. Bây giờ nàng chỉ còn một mình ở đây, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy cô đơn và sợ sệt.

“Bác sĩ Lam… Lam Tiểu Bố…”

Không có người đáp lại, chỉ một lát sau, giọng nói của nàng mới vang vọng lại từ sâu trong khe núi, càng lộ ra vẻ trống vắng. Lạc Thải Tư lại rùng mình một cái, nàng đột nhiên cảm thấy cuộc đời con người, điều đáng sợ nhất không phải là cái chết, mà là tịch mịch và cô độc. Cô độc mới gây ra sợ hãi, cô độc mới khiến con người càng sợ sệt.

Cảm thấy cơ thể có chút sức lực, Lạc Thải Tư vịn vách đá đi ra ngoài, Nàng muốn đi tìm Lam Tiểu Bố, nỗi cô độc dày vò khiến nàng không thể nào ở một mình ở đây được nữa.

“Ô…” Tiếng sói tru quen thuốc lại truyền đến, sắc mặt Lạc Thải Tư trắng bệch, chính là con sói xám ngày hôm qua, nó lại đến đây rồi.

Lạc Thải Tư lập tức nghĩ đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không ở trong động có phải là do một mình đi ra ngoài rồi bị con sói xám kia ăn thịt rồi không? Nghĩ đến chuyện sói xám cắn xé Lam Tiểu Bố, Lạc Thải Tư không nhịn được run lên. Nàng rất muốn quay trở vể hang đá, trong lòng nàng hiểu rõ, cho dù nàng có quay về đó, con sói xám kia vẫn sẽ biết được tìm đến ăn thịt nàng.

Nước mắt lại lần nữa tràn ra, chết ở đây còn chưa tính, thế nhưng còn bị sói xé nát thân thể nuốt vào bụng, nghĩ đến đây, Lạc Thải Tư lại không kiềm được sợ hãi.

Vịn vào vách đã đứng ở cửa hang thêm vài phút, Lạc Thải Tư mới hít một hơi thật sau, tựa như đã hạ quyết tâm. Nàng lại chậm rãi đi vào trong hang, lấy từ trong ba lo một cái kẹp tóc có hình nhân vật hoạt hình rất đáng yêu kẹp lên mái tóc ngắn của mình, sau đó lại lấy ra một chiếc hộp, bên trong hộp là một sợi dây chuyền. Dây chuyền này cũng không phải là hàng cao cấp, chỉ là một dây chuyền trân châu bình thường mà thôi. Lạc Thải Tư cố hết sức mới đeo dây chuyền lên cổ, vuốt vuốt tóc mình, lúc này mới lẩm bẩm, “Đi cùng với ông nội cũng rất tốt.”

“Viên thải phong hĩ? Muội chi đông hĩ. Vân ai chi tư? Mỹ mạnh dong hĩ…”

Lạc Thải Tư tự lẩm bẩm, khóe miệng nàng cong lên, gương mặt cũng hồng hào hơn, “Ông nội nói ta là nha đầu đẹp nhất Lạc gia, tương lai nhất định sẽ có một người đàn ông đỉnh thiên lập địa hẹn ta đến một nơi vô cùng xinh đẹp, sau đó ta mới có thể gả cho hắn…”

Lạc Thải Tư ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, “Có lẽ người đàn ông kia của ta, hắn đang ở phía bên kia chờ ta, ta phải trang điểm thật đẹp đến đó tìm hắn…”

“Ô ngao…” Tiếng sói xám gào lên một lần nữa kéo Lạc Thải Tư quay về hiện thực, đầu càng lúc càng nặng, nàng lắc đầu thật mạnh, “Ta sắp chết rồi sao?”

Tận đáy lòng nàng biết rõ, có lẽ mình thật sự không còn sống được bao lâu nữa, nếu không thì tại sao luôn nhớ đến ông nội?

Cố gắng ném hết những suy nghĩ này đi, Lạc Thải Tư bước về phía sói đang gào. Lam Tiểu Bố chắc đã bị sói ăn, ở đây đợi sói tìm đến ăn nàng, không bằng nảng chủ động đi qua, ít nhất thì trước khi chết còn có người làm bạn. So với cái chết, nàng càng sợ sự cô độc hơn, cho dù chết rồi, nàng cũng không muốn một mình đi trên con đường hoàng tuyền. Có Lam Tiểu Bố, ít nhất cũng có một người bạn.

Chương 61: Trả ơn.

Lạc Thải Tư không đoán sai, nàng rời khỏi hang đá không bao lâu đã nhìn thấy bóng dáng của con sói xám kia. Cho dù toàn thân đang run rẩy, nàng vẫn đi đến đó, sau đó nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nằm trên mặt đất, sói xám đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lạc Thải Tư không dám tiến về phía trước, nàng không biết vì sao Lam Tiểu Bố không bị sói xám ăn thịt, sói xám này đang chờ nàng sao?

Lạc Thải Tư còn đang suy nghĩ miên man, sói xám nhìn thoáng qua Lạc Thải Tư, bỗng nhiên quay người, từ từ đi xa.

Chuyện gì xảy ra vậy? Lạc Thải Tư khó hiểu nhìn bóng lưng sói xám rời đi, trong lúc nhất thời không biết vì sao Lam Tiểu Bố lại đến đây.

Lam Tiểu Bố nằm nghiêng trên mặt đất, trong tay vẫn còn cầm vài cọng thảo dược.

Lạc Thải Tư muốn đỡ Lam Tiểu Bố dậy, sắc mặt Lam Tiểu Bố ửng hồng, rõ ràng vẫn còn sống. Lạc Thải Tư không có thời gian suy nghĩ vì sao con sói kia không ăn thịt Lam Tiểu Bố, vì sao nhìn thấy nàng lại bỏ đi, chỉ là nàng vừa bước tới trước một bước, thân thể lại mềm nhũn, ngồi sập xuống đất.

Đầu càng ngày càng choáng, tựa như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể ngất đi.

Lạc Thải Tư hiểu rõ, nàng không thể nào ngất đi được, cho dù nàng bệnh nặng đến mức nào cũng phải cố gắng kiên trì một chút, ít nhất phải đánh thức Lam Tiểu Bố dậy rồi tính tiếp.

“Ăn.” Ngay khi Lạc Thải Tư đang định kéo Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên kêu lên một tiếng, thậm chí còn lay lay thảo dược trong tay.

“Ngươi tỉnh rồi?” Lạc Thải Tư kích động vô cùng, dường như có thêm sức lực, lập tức ngồi dậy.

Lam Tiểu Bố rõ ràng không tốt lắm, chỉ nói một chữ, sau khi nhúc nhích tay một chút thì lại nhắm mắt lại một lần nữa, đồng thời sắc mặt hắn càng lúc càng đỏ. Lạc Thải Tư vươn tay ra sờ trán hắn một chút, cảm thấy nhiệt độ rất cao, hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy nhiệt độ Lam Tiểu Bố đang càng lúc càng cao.

Sau khi trải qua kinh hoảng lúc đầu, giờ phút này Lạc Thải Tư lại vô cùng tỉnh táo. Vừa rồi sói xám không ăn bọn họ, đã xem như là may mắn lớn. Cho dù chết ở đây còn tốt hơn là bị sói xám ăn thịt.

Quay đầu nhìn lại khoảng cách từ đây đến hang đá, Lạc Thải Tư nghĩ, ít nhất cũng phải kéo Lam Tiểu Bố đến hang đá đã, cho dù chết cũng phải có một chỗ an thân.

Lạc Thải Tư dùng sức kéo Lam Tiểu Bố, chỉ là nàng hoàn toàn không có chút sức lực nào, không thể dịch chuyển Lam Tiểu Bố dù chỉ một chút.

Nàng nhìn mấy cọng thảo dược trong tay Lam Tiểu Bố, nhớ đến vừa rồi Lam Tiểu Bố nói một chữ ăn. Do dự một chút, sau đó cầm lấu một cọng thảo dược cho vào trong miệng chậm rãi nhai.

Không biết Lam Tiểu Bố tìm dược thảo dược này ở đâu, nhưng mà y thuật của Lam Tiểu Bố tài giỏi kinh người, cho dù có mơ mơ màng màng, chắc cũng có chút bản năng cầu sinh nhỉ? Cỏ này chắc hẳn có chút tác dụng. Mặc khác, cho dù có độc thì có gì khác nhau chứ? Tình hình này cũng chẳng thể bết bát hơn nữa.

Thảo dược hơi đắng chát, Lạc Thải Tư miễn cưỡng nuốt xuống.

Cho tới giờ phút này, nàng mới phát hiện chân trái Lam Tiểu Bố đã bị nhuộm đỏ, trên chân trái có một vết thương dài khoảng bốn, năm tấc, không biết là do té hay bị thứ gì cắn.

Lạc Thải Tư thở dài, nàng bất lực. Giúp Lam Tiểu Bố đến nơi này, nàng đã dốc hết sức lực từ trước đến nay rồi. Nàng chỉ có thể cắt một vạt áo sơ mi, sau đó băng bó vết thương giúp Lam Tiểu Bố.

Ngồi một chỗ được một lúc, nàng nhìn thấy mặt Lam Tiểu Bố càng ngày càng đỏ, nàng sờ trán Lam Tiểu Bố một chút, nhiệt độ lại cao hơn.

Lạc Thải Tư lại thử đứng lên một lần nữa, khiến nàng vui mừng chính là, nàng có thể dễ dàng đứng lên. Trừ đói khát khiến cơ thể có chút yếu ớt ra thì cảm giác choáng đầu cũng dần dần biến mất.

Thảo dược này thật sự có tác dụng? Lạc Thải Tư nhanh chóng lấy một cọng thảo dược từ trong tay Lam Tiểu Bố, nhai nhai một chút, lần này nàng không nuốt xuống mà đưa vào trong miệng Lam Tiểu Bố. Chỉ vừa mới đưa vào, Lam Tiểu Bố lập tức phun ta.

Lạc Thải Tư hừ một tiếng, còn ghét bỏ ta à? Ta còn chưa ghét bỏ ngươi đấy.

Đang chuẩn bị đút hắn ăn một lần nữa, Lạc Thải Tư cảm thấy có gì đó không đúng. Tay Lam Tiểu Bố hơi mát, vì sao nhiệt độ trên trán lại cao như vậy? Nàng lập tức sờ sau lưng và trước ngực Lam Tiểu Bố, đều lành lạnh. Nơi có nhiệt độ cao cũng chỉ có trán.

Bị sốt sao kì lạ như vậy? Tay mát còn có thể giải thích được, sau lưng và trước ngực cũng mát thì thật đúng là không hiểu nổi. Lạc Thải Tư nhanh chóng đứng lên, đến bên dòng suối nhỏ bưng một chút nước rót vào miệng Lam Tiểu Bố.

Nước lạnh chảy qua khiến Lam Tiểu Bố bừng tỉnh, Lam Tiểu Bố đột nhiên ngồi dậy, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm, ánh mắt cũng bắt đầu không có tiêu cự.

Lạc Thải Tư nhìn thấy rõ ràng, lúc Lam Tiểu Bố lẩm bẩm, sắc đỏ trên mặt hắn bắt đầu biến mất, dùng tay sờ trán Lam Tiểu Bố một chút, nhiệt độ trên trán cũng nhanh chóng hạ xuống.

Đây là bệnh gì vậy? Lạc Thải Tư học y, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy căn bệnh nào kì lạ như vậy. Cũng may Lam Tiểu Bố đã khôi phục lại dáng vẻ lúc đầu, nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến cơn sốt của mình cũng đã hạ, có lẽ nàng còn có thể sống sót.

“Ngươi đứng lên trước đi, sau đó đi về cùng ta.” Lạc Thải Tư nhìn Lam Tiểu Bố nói một câu, nếu như Lam Tiểu Bố nghe không hiểu, nàng chỉ có thể kéo Lam Tiểu Bố đi về.

Khiến Lạc Thải Tư vui mừng là Lam Tiểu Bố nghe hiểu lời nàng nói, hơn nữa còn theo nàng quay về hang đá.

Nhìn Lam Tiểu Bố đi theo sau lưng mình, trong lòng Lạc Thải Tư đột nhiên hiểu ra. Tối hôm qua Lam Tiểu Bố ra ngoài, chắc hẳn không phải là vô tình. Từ việc hắn cầm thảo dược hạ sốt về có thể thấy được chắc là hắn đang đi tìm thuốc giúp mình. Có lẽ là do chính mình nói “Ngươi là đàn ông” đã kích thích Lam Tiểu Bố, mới khiến Lam Tiểu Bố làm theo bản năng đi tìm kiếm thảo dược hạ sốt giúp nàng.

Đồng thời Lạc Thải Tư cũng thấy rõ, y thuật Lam Tiểu Bố thật sự rất giỏi. Trong tình huống đầu óc không tỉnh táo, tùy tiện kiếm vào cọng thảo dược có thể giúp nàng hạ sốt, đây quả thât là thiên phú vượt trội.

Chương 62: Trả ơn (2)

Trở lại hang đá, Lạc Thải Tư lấy ra hai miếng bánh mì cuối cùng, sau khi ăn xong, nàng liên tục căn dặn Lam Tiểu Bố, “Ngươi tuyệt đối không nên đi ra ngoài nữa, mặc dù ta không biết tại sao vừa rồi con sói xám kia không ăn thịt ngươi, nhưng nếu ngươi lại đi ra ngoài một lần nữa thì khó nói. Ta ra ngoài tìm chút gì đó sửa sang lại hang đá một chút.”

Lạc Thải Tư tốn cả một ngày, nhặt một vài nhánh cây khô và lá cây mang về, bỏ vào trong hang đá. Lại dời một tảng đá chặn miệng hang lại.

Một ngày trôi qua, cả người nhức mỏi vô cùng. Nhưng nàng nhất định phải ra ngoài tìm đồ ăn một chút, nếu không thì nàng sẽ chết đói.

Trên bầu trời truyền đến tiếng động, đó là tiếng máy bay trực thăng, Lạc Thải Tư nhanh chóng lùi vào trong hang đá, lập tức nhìn thấy mấy chiếc máy bay không người lái bay qua khe núi.

Đó là đang tìm kiếm Lam Tiểu Bố u? Lạc Thải Tư nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này, đây chắc là đến tìm nàng.

Một lát sau máy bay trực thăng và máy bay không người lái mới biến mất. Lúc này Lạc Thải Tư mới ra ngoài tìm đồ ăn.Trời đã hoàng hôn, mặc dù bị sương mù che khuất, vẫn lộ ra chút màu đỏ.

Lạc Thải Tư đi dọc theo dòng suối khoảng một hai dặm, ngoài trừ nhặt được một ít cây nấm dại không biết có thể ăn được hay không thì không tìm được gì nữa. Thỏ rừng cũng có mấy con, chỉ là nàng không thể bắt được.

Màu đỏ trên khe núi đã biến mất, Lạc Thải Tư lê thân thể mệt mỏi quay về hang đá. Xa xa đã nhìn thấy con sói xám kia đứng trước cửa hang đá, Lạc Thải Tư bắt đầu lo lắng.

Sau khi con sói xám kia thấy Lạc Thải Tư quay về, gầm nhẹ một tiếng, quay người chậm rãi bỏ đi.

Có ý gì vậy? Chờ sau khi con sói đi rồi, Lạc Thải Tư mới nhìn thấy một con thỏ hoang bị nhét ngay cửa vào hang đá. Rất rõ ràng, con thỏ rừng này là do con sói xám vừa rồi đưa tới.

“Cảm ơn.” Lạc Thải Tư nhìn theo hướng sói xám đã rời khỏi, thấp giọng nói.

Nàng không ngờ, một con súc sinh như vậy cũng biết trả ơn. Nàng cũng học y, mặc dù không thể bắt được thỏ rừng, nhưng một con thỏ hoang bị nhét vào cửa như vậy, nàng vẫn có năng lực biến nó thành bữa tối.

…

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thải Tư ngạc nhiên phát hiện ra, bên ngoài sơn động lại có thêm một con linh dương. Con sói xám kia rõ ràng biết được nàng không thể đi săn, nên mới chủ động đem con mồi tới.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư,…

Ban đầu còn lo lắng, thấp thỏm, bây giờ đã thành thói quen, Lạc Thải Tư tựa như đã thích ứng với cuộc sống trong hang đá ở khe núi này, cho dù Lam Tiểu Bố ngơ ngơ ngác ngác, nàng cũng cảm thấy không sao cả.

Không thể nghiên cứu y học, nàng yên lặng ngồi ngoài cửa hang nhìn trời sáng rồi tối, chờ đợi ánh nắng ngẫu nhiên xuất hiện xuyên qua tầng sương mù kia.

Đến ngày thứ tám, khiến Lạc Thải Tư bận tâm chính là, con sói xám kia không tiếp tục đưa con mồi đến nữa. Mặc dù con mồi đưa đến trước đó còn chưa ăn hết, nhưng Lạc Thải Tư vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho con sói kia.

Cả ngày Lạc Thải Tư dều mất hồn mất vía, ngày thứ chín, thứ mười đã qua đi, con sói xám kia vẫn không tới. Đến ngày thứ mười một, nàng không nhịn được nói với Lam Tiểu Bố, “Ta muốn đi ra ngoài nhìn con sói xám kia một chút, ngươi không nên chạy loạn.”

“Lạc Thải Tư?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố rõ ràng đã có thần hơn rất nhiều.

“A…: Lạc Thải Tư vô cùng mừng rỡ nhìn Lam Tiểu Bố, nàng ở đây đã mười hai ngày, thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt để cứu Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố khẽ khom người, “Lạc Thải Tư, cảm ơn ngươi đã cứu ta.”

“Ngươi vẫn luôn biết ta đang cứu ngươi sao?” Lạc Thải Tư nghi ngờ nhìn Lam Tiểu Bố, nếu như không phải đã trải qua nhiều ngày như vậy, nàng thật sự sẽ hoài nghi có phải Lam Tiểu Bố đang cố ý hay không.

Lam Tiểu Bố gật đầu. “Đúng vậy, ta mơ mơ hồ hồ cảm thấy được ngươi đang cứu ta, nhưng ta không thể làm được quá nhiều chuyện, giúp ngươi đi tìm dược liệu thôi đã khiến ta suýt chết rồi.”

Mặc dù không thể nào phân tâm ra được, nhưng trong đầu Lam Tiểu Bố cũng có ấn tượng mơ hồ. Chính vì có ấn tượng mơ hồ đó, hắn mới có thể đi theo Lạc Thải Tư rời khỏi Thái Xuyên cổ đạo, mới có thể ngăn cản con sói xám kia, mới có thể rời khỏi hang đá tìm kiếm thảo dược hạ sốt giúp Lạc Thải Tư.

Nhưng mà thật sự lúc tìm kiếm thảo dược giúp Lạc Thải Tư, hắn suýt chút nữa đã chết, lúc đầu hắn chỉ muốn tìm kiếm thảo dược, kết quả lại không ngăn được những mảnh vỡ kí ức tựa như dòng lũ ào ạt tràn vào đầu. Đợi đến khi hắn tìm ra được thảo dược rồi, lập tức bị đau đầu đến hôn mê bất tỉnh. Sau đó là con sói xám kia cứu hắn, thậm chí còn tha hắn đến một nơi trống trải trong khe núi, mãi đến khi Lạc Thải Tư tìm được hắn mới thôi.

“Ngươi rốt cuộc bị sao thế?” Trong lòng Lạc Thải Tư cũng thả lỏng, Lam Tiểu Bố bình yên vô sự, nàng cũng có thể rời đi.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, một tiếng ngao ô thê lương đột nhiên truyền đến từ đằng xa. Lạc Thải Tư vội vàng nói, “Chắc con sói xám kia xảy ra chuyện rồi, chúng ta nhanh giúp nó đi, không có sói xám thì chúng ta đã chết đói rồi.”

Lam Tiểu Bố cùng Lạc Thải Tư vừa ra tới cửa, đã nhìn thấy đằng xa có một con sói xám đang tập tễnh đi tới, trong miệng nó ngậm hai con sói con.

“Sói xám đẻ con.” Lạc Thải Tư lập tức hiểu ra.

Con sói xám này đi đến trước mặt Lạc Thải Tư và Lam Tiểu Bố, đột nhiên quỳ rạp xuống, đặt hai con sói con trước mặt hai người, sau đó gầm nhẹ đầy thê lương.

“Ngươi bị thương rồi? Bây giờ tới đây tìm chúng ta giúp đỡ sao?” Lạc Thải Tư nhìn trên người sói xám chồng chất vết thương, lập tức nói.

Sói xám lắc đầu, dùng miệng ủi ủi hai con sói con trên đất.

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Nó biết mình không sống được bao lâu nữa, cho nên muốn nhờ hai chúng ta giúp nó nuôi hai con sói con này. Cho dù như thế nào thì chuyện này ta nhất định sẽ giúp, nó đã cứu ta một lần rồi.”

Tựa như nghe hiểu Lam Tiểu Bố nói, trong mắt sói xám lộ ra tia khát vọng và cảm kích.

Lạc Thải Tư cũng lập tức nói, “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi nuôi hai con sói con này. Nếu như không nhờ có ngươi, chắc là ta đã sớm chết đói rồi.”

Sói xám nghe hiểu lời Lạc Thải Tư nói, quỳ trên mặt đất ai oán mấy tiếng, sau đó mới đứng lên, chậm rãi quay người, từ từ biến mất sau khe núi.

Chương 63: Thái Xuyên cổ đạo.

Nhìn bóng lưng cô độc của sói xám, trong lòng Lạc Thải Tư bỗng nhiên cảm thấy đau buồn. Nàng nhớ lại vài ngày trước, khi nàng rời khỏi hang đá này, chẳng phải cũng đã chuẩn bị sẵn để chết sao? Hôm nay con sói xám cũng giống như mình ngày trước, tâm trạng này nàng có thể hiểu được.

Nơi xa lại có máy bay không người lái bay tới, Lạc Thải Tư thở dài, cúi người ôm lấy hai con sói con, “Hai con sói con này thật đáng yêu, phần lưng còn có một nhúm lông màu vàng…”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn trên lưng hai con sói con, quả nhiên, trên lưng hai con sói con này đều có một nhúm lông màu vàng.

“Bác sĩ Lam, ta muốn rời khỏi đây…” Lạc Thải Tư sờ sờ phần lông màu vàng của sói con, giọng nói có chút buồn bã. Nàng còn đang suy nghĩ đến con sói xám kia, không biết sói xám sẽ tìm nơi nào an tĩnh để chờ đợi cái chết.

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn biết Lạc Thải Tư sắp đi, hắn nợ Lạc Thải Tư, cũng nợ con sói xám kia. Nhưng hắn thậm chí không thể mang theo một con sói con nào, bởi vì hắn biết,cho dù mình đi đến đâu cũng chí có một con đường chết.

Ánh mắt Lạc Thải Tư nhìn về phía Lam Tiểu Bố, mang theo một chút lo lắng nói, “Ngươi có biết Thiên âm đang tìm kiếm ngươi không? Hi vọng ngươi sẽ may mắn.”

Nàng cầm điện thoại khởi động máy, lập tức sẽ có người đến đón nàng.

Vốn dĩ ban đầu nàng muốn nghiên cứu thảo luận với Lam Tiểu Bố một vài vấn đề y học, còn cả một vài nan đề y học như Lam cơ môi tố, bệnh đống tầm.

Sau khi đã trải qua thời khắc sinh tử rồi, nàng đột nhiên cảm thấy những điều này có lẽ cũng không quan trọng đến vậy.

Lam Tiểu Bố nhìn Lạc Thải Tư, cho dù kiếp trước hay kiếp này, Lạc

Thải Tư là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp.

Nếu như không có bài luận văn kia, hắn và Lạc Thải Tư chỉ là hai người xa lạ trong biển người mênh mông mà thôi. Mà bây giờ, hắn lại nợ Lạc Thải Tư quá nhiều.

“Ta cũng muốn đi…” Lam Tiểu Bố nhìn bầu trời bên ngoài dày đặc sương mù, mặc dù hắn đã biết nguyên nhân đĩa bay quay về Địa Cầu, nhưng hắn vẫn phải đi.

Hắn đã có được quá nhiều tri thức không thể tưởng tượng nổi, cũng biết được vô số bí văn trong vũ trụ, hắn nhất định phải rời khỏi Địa Cầu. Nếu như hắn không rời khỏi Địa Cầu cùng đĩa bay kia, chỉ sợ vẫn sẽ làm hại đến Địa Cầu.

“Ta biết ngươi muốn rời khỏi đây, nhưng mà ngươi không thể đi cùng ta được. Nếu không thì ngươi sẽ rất nguy hiểm…” Lạc Thải Tư nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, lại nhìn bầu trời mênh mông một lần nữa, từ từ nói, “Ta muốn rời khỏi Địa Cầu, có lẽ sẽ không quay về nữa. Ơn cứu mạng của ngươi, ta tạm thời không thể báo đáp được, chỉ có thể nợ mà thôi.”

“Rời khỏi Địa Cầu?” Lạc Thải Tư kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố còn chưa tỉnh táo lại sao? Tại sao lại nói mê sảng nữa rồi?

Lam Tiểu Bố không giải thích, chỉ nói, “Ta dạy ngươi một vài thứ trước, sau đó ngươi ở đây chờ ta một đêm.”

“Học cái gì? Vấn đề y học sao?” Lạc Thải Tư càng không hiểu.

“Là Dịch Cân Kinh, trong mắt người Địa Cầu chính là võ học cấp cao, về sau ngươi nhất định không được nói cho bất cứ ai là ngươi đã học cái này.” Lam Tiểu Bố nói.

Lạc Thải Tư lắc đầu, “Ta không có hứng thú với cái này, ngươi không cần dạy ta.”

Nàng cũng đã nghe nói, bây giờ nguyên khí Địa Cầu bộc phát, võ học hưng thịnh, rất nhiều người đang điên cuồng học tập đủ loại võ học. Nhưng nàng chỉ có hứng thú với y học, võ học thì thôi, bỏ đi.

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói, “Nguyên khí Địa Cầu bộc phát, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể biết trước được. Nếu có một ngày, ngươi lại rơi xuống khe núi như thế này, nếu như ngươi có cơ sở võ học, sẽ không đến mức phải chết đói ở đây, thậm chí có thể tự mình thoát khỏi nơi này.”

Lạc Thải Tư im lặng, Lam Tiểu Bố vội vàng nói. “Ngươi nhất định phải nhớ lời ta nói, dựa theo động tác thứ nhất mà làm, sau đó chờ ta quay lại. Động tác thứ nhất là hai cùi chỏ co lại, từ từ đưa đến trước ngực làm thành tư thế ôm bóng, nâng cổ tay thành chưởng, đầu ngón tay hướng lên, lòng bàn tay đối diện nhau… Quyết viết: Lập thân kỳ chính trực, vòng tay chắp ngay ngực, khí định thần đều liễm, tâm trong mạo cũng trong…”

Đây là cái gì? Lạc Thải Tư vô cùng mờ mịt, nhưng vẫn ghi nhớ lời Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố nói xong mười hai động tác, phát hiện Lạc Thải Tư đã dựa theo động tác thứ nhất mà làm thì nhanh chóng rời khỏi hang đá.

Lúc Lam Tiểu Bố rời đi, Lạc Thải Tư cũng biết, bây giờ nàng đang tập động tác thứ nhất.

“Động tác thứ nhất, hai cùi chỏ cong lại, chầm chậm…”

Khiến Lạc Thải Tư kinh ngạc là, nàng chỉ vừa tập động tác thứ nhất, một dòng nước ấm nhàn nhạt lập tức từ đan điền dâng lên, khuếch tán toàn thân. Thân thể vốn mềm yếu vô lực lúc này tựa như có thêm sức lực.

Cho dù có là đồ ngốc đi nữa, Lạc Thải Tư cũng biết đây là thứ tốt.

Động tác thứ nhất, động tác thứ hai…

Khi Lạc Thải Tư tập đến động tác thứ sáu, nàng thậm chí còn cảm nhận được mình đang hấp thu nguyên khí thiên địa, sau đó những nguyên khí này theo động tác của nàng tự nhiên vận chuyển trong cơ thể, sau đó thải những chất độc trong cơ thể ra.

Qua nửa ngày, Lạc Thải Tư thở ra một hơi, dừng lại. Lúc này nàng chỉ cảm thấy đói khát, nhưng sức lực của nàng rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Hai con sói con kêu lên đánh thức Lạc Thải Tư, nàng nhanh chóng xé nhỏ thịt nướng cho sói con ăn một chút, sau đó thì không còn tâm tư tu luyện nữa, bởi vì không có Lam Tiểu Bố ở đây, nàng cảm thấy có chút bất an.

Một đêm dày vò cuối cùng cũng qua đi, ngày thứ hai, Lam Tiểu Bố lại mang theo một túi vải quay về.

“Ngươi lấy cái túi này ở đâu ra vậy?” Lạc Thải Tư kinh ngạc nhìn túi vải sau lưng Lam Tiểu Bố, vẻ mặt mơ hồ.

Lam Tiểu Bố đưa cái túi cho Lạc Thải Tư, “Trong này có một cái máy vi tính của ta, bên trong download rất nhiều thứ, những thứ này tuyệt đối không được cho bất cứ ai nhìn thấy. Còn nữa, khi ngươi tu luyện đến Đoán Cốt cảnh, trong túi này có một cái hộp chứa phương thuốc, phương thuốc kia chính là thứ mà Thiên âm muốn có, nhớ kỹ không được tiết lộ ra ngoài. Trừ cái đó ra, trong túi còn có một khối dương chi bạch ngọc, cái đó tặng cho ngươi làm kỉ niệm. Nếu như Tô Sầm kết hôn, trong túi có một viên kim cương… Ai, cái này thôi đi, ngươi cũng không biết nàng.”

Chương 64: Thái Xuyên cổ đạo (2)

“A… Những cái này ta không lấy đâu.” Nghe thấy trong đó có kim cương và dương chi bạch ngọc, Lạc Thải Tư không hề do dự đẩy túi lại cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không nhận lấy, chỉ nói, “Ta phải rời khỏi Địa Cầu, những thứ này ta giữ lại chỉ lãng phí mà thôi.”

“Ngươi không mê sảng đấy chứ?” Lạc Thải Tư nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi trở về tra một chút đi, cha của ta là Lam Hướng Thần, vậy thì ngươi sẽ biết ta không nói mê sảng đâu. Đi thôi, không cần cầu cứu nữa, ta đưa ngươi đến Thái Xuyên cổ đạo trước, sau đó ngươi có thể tự đi.”

Nếu để Lạc Thải Tư một mình trở về, nàng nhất định không thể đến được Thái Xuyên cổ đạo. Nhưng mà có Lam Tiểu Bố, hai người chỉ cần nửa ngày, đã có thể đi đến Thái Xuyên cổ đạo một lần nữa.

“Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi, ta sẽ không nói hẹn gặp lại. Trong máy tính của ta có ghi chép về Lam cơ môi tố và bệnh đống tầm, ngươi có thể mở ra tìm, nhưng nhất định phải nhớ kỹ, đừng bao giờ nói cho bất cứ ai biết ngươi có thể giải quyết được những vấn đề này, nếu không ngươi sẽ gặp phiền phức lớn. Chúc ngươi đạt thành tựu lớn trên y học, tương lai trở thành lương y” Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài Thái Xuyên cổ đạo, vẫy tay chào Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư há miệng, trong nhất thời không biết nên nói gì. Mãi đến khi Lam Tiểu Bố quay người đi, nàng đột nhiên kêu lên, “Lam Tiểu Bố, ngươi chờ một chút…”

Thấy Lam Tiểu Bố dừng lại, Lạc Thải Tư lấy sợi dây chuyền trân châu đang đeo trên cổ xuống, sau đó bước đến nhét vào trong tay Lam Tiểu Bố, lại đưa một con sói con cho Lam Tiểu Bố, “Cái này tặng cho ngươi, chúng ta cũng xem như là bạn bè rồi. Còn sói con, cũng không thể để một mình ta nuôi được, ngươi cũng phải nuôi một con. Con ta nuôi tên là Thái Xuyên, con ngươi nuôi nhất định phải tên là Cổ Đạo. Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

Lạc Thải Tư rõ ràng cảm thấy nàng không hề có ý gì cả, nhưng lúc nàng nhét sợi dây chuyền của mình vào tay Lam Tiểu Bố, mặt nàng vẫn có chút nóng lên, cho nên nàng nhanh chóng xoay người bước đi. Dưới cái nhìn của nàng, đó là do thật sự nàng không có thứ gì để tặng, mà Lam Tiểu Bố lại đưa quá nhiều thứ cho nàng, nàng hoàn toàn không có ý gì khác.

Lúc Lam Tiểu Bố quay lại chỗ đĩa bay trong Côn Lôn sơn một lần nữa thì trời đã hoàn toàn tối đen, đĩa bay rơi xuống Côn Lôn sơn nên khả năng bị phát hiện khá thấp, mặc dù Tần Lĩnh rất rộng lớn, nhưng cứ để địa bay ở chỗ này cũng sẽ dễ bị phát hiện.

Lạc Thải Tư nói có máy bay không người lái đến đây tìm nàng, Lam Tiểu Bố nghi ngờ không biết có phải đĩa bay đã bị phát hiện hay không. Cho dù có bị phát hiện ra hay chưa, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định đêm nay sẽ rời đi.

“Côn Lôn, mở cửa.” Lam Tiểu Bố mở miệng, cửa Côn Lôn lập tức tự động mở ra. Mặc dù Côn Lôn vừa đến địa cầu đã học được tất cả ngôn ngữ ở Địa Cầu, có thể hiểu lời hắn nói, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy lát nữa vẫn nên đổi giao diện qua tiếng Trung.

Thi thể người hái thuốc kia vẫn còn nằm tại cửa ra vào của đĩa bay, Lam Tiểu Bố đặt sói con Cổ Đạo vào đĩa bay trước, sau đó dời thi thể người hái thuốc ra ngoài, chôn đơn giản một chút. Không thể quay lại Đinh Giang cầm đi một nắm đất, Lam Tiểu Bố đành lấy một nắm đất ở đây.

Cho dù hắn có còn sống hay không, bên cạnh vẫn có một nắm đất Địa Cầu bên cạnh hắn.

Còn về bộ xương khô kia, Lam Tiểu Bố cũng không dám để lại Tần Lĩnh. Hắn lo lắng trên người bộ xương khô kia có máy định vị, thế thì cho dù hắn có lái đĩa bay đi, những chiến hạm ngoài hành tinh kia vẫn có thể thông qua bộ xương khô này để đến Địa Cầu.

Bố cục trong đĩa bay như thế nào, Lam Tiểu Bố không xem xét đến. bây giờ hắn không có thời gian để xem xét, đợi sau khi lái đĩa bay vào bầu trời rồi, hắn còn phải sắp xếp lại những mảnh vỡ kí ức trong đầu mình. Những mảnh vỡ kí ức kia không phải là của hắn, là của người đến từ ngoài không gian muốn đoạt xá hắn kia.

Nắm bộ xương khô lên, tiện tay ném sang một bên, Lam Tiểu Bố ngồi xuống ghế điều khiển của đĩa bay. Quay đầu nhìn Cổ Đạo một chút, Cổ Đạo vô cùng ngoan ngoãn, nằm nhoài một bên không hề chạy loạn.

Những mảnh vỡ kí ức có liên quan đến chiếc đĩa bay này lập tức được sắp xếp lại, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động trước trình độ phát triển của khoa học kĩ thuật ngoài hành tinh. Trăm năm qua, khoa học kĩ thuật của Địa Cầu cũng xem như phát triển cực nhanh, nhưng so với nền văn minh khoa học kĩ thuật ngoài hành tinh, thật sự không có gì đáng nói đến.

Lúc đầu chiếc đĩa bay này có tên là Tầm Đạo, đến từ tinh hệ Phong Kỳ xa xôi, chủ nhân của chiếc đĩa bay này tên là Rian, đến từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm Xích Lôi tinh, cũng là tinh cầu cấp năm cường đại nhất trong tinh hệ Phong Kỷ…

Trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm tháy có chút đè nén đáng sợ, thân phận chủ nhân Rian của chiếc đĩa bay này hình như rất trâu bò.

Lam Tiểu Bố giật nảy mình, hắn không dám sắp xếp kí ức trên Địa Cầu nữa, hắn luôn có cảm giác, một khi Xích Lôi tinh biết hắn đã xử lý Rian, vậy thì Địa Cầu hoàn toàn xong đời rồi.

Lam Tiểu Bố lập tức ra lệnh, “Côn Lôn, lập tức rời khỏi Địa Cầu, không, lập tức rời khỏi hệ Ngân Hà, càng xa càng tốt.”

“Côn Lôn nhận tin, đang thu thập số liệu về hệ Ngân Hà…” Giọng nói của đĩa bay lập tức truyền đến.

Côn Lôn có thể thông qua mạng internet xâm nhập vào trong mạng lưới trên Địa Cầu, với khả năng tính toán của Côn Lôn, mã hóa và tường lửa trên Địa Cầu cũng chỉ là thứ trưng bày mà thôi. Đối với Côn Lôn mà nói, chỉ là tính toán thêm một chút. Chỉ là thao tác thu thập này cần bao nhiêu thời gian? Lúc Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ về vấn đề này, trng đĩa bay lại truyền đến giọng nói, “Số liệu đã thu thập xong, bây giờ có thể cất cánh.”

“Đổi giao diện điều khiển thành tiếng Trung.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, trong đầu đã cân nhắc đến vấn đề nhiên liệu. Nhiên liệu mà Côn Lôn sử dụng, trên Địa Cầu không có, có hai loại nhiên liệu, một loại là chiết xuyết từ Khiết, một loại là Tiệt Thạch.

Bởi vì Tiệt Thạch quá quý giá, rất khó có được, bây giờ đều dùng Khiết. Theo ký ức mà Lam Tiểu Bố có được, Khiết cũng khá quý, chỉ có đĩa bay cấp ba trở lên mới được sử dụng nhiên liệu này.

Chương 65: Rời khỏi Địa Cầu.

Lam Tiểu Bố cũng không biết Khiết là cái gì, những thứ này đợi hắn tiến vào vũ trụ rồi từ từ tìm kiếm.

“Côn Lôn đã đổi ngôn ngữ giao diện thành tiếng Trung.” Giọng nói của Côn Lôn truyền đến, Tin tức ngôn ngữ trên Địa Cầu được mặc định là tự động thu thập, Côn Lôn vừa đến địa cầu đã thu thập hết tất cả ngôn ngữ. Còn những tin tức khoa học kỹ thuật khác thì phải cần có chỉ lệnh thì Côn Lôn mới có thể thu thập được.

Nhìn nhắc nhở bằng tiếng Trung trên màn hình to lớn, còn có tọa độ bằng tiếng Trung, Lam Tiểu Bố cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

“Lên đường đi, Côn Lôn.” Lam Tiểu Bố tựa lên ghế ngồi, hắn thậm chí còn chẳng chuẩn bị đồ ăn. Lương khô đã chuẩn bị trước đó vẫn còn thừa lại một chút, đến lúc cần thì pha cho Cổ Đạo ăn một ít. Nếu như trước khi hắn chết đói vẫn chưa thể tìm được điểm dừng chân, vậy thì cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh mà thôi, Cổ Đạo sẽ luôn ở cùng hắn trong tinh không. Trên thực tế, nếu như Lạc Thải Tư không giao Cổ Đạo cho hắn, hắn cũng sẽ không chủ động yêu cầu nuôi Cổ Đạo.

Không nói đến việc bây giờ hắn chưa chuẩn bị đồ ăn gì cả, cho dù hắn có chuẩn bị đồ ăn cho một năm thì sao chứ? Sau một năm thì sao?

Vũ trụ mênh mông, hắn và Côn Lôn không biết phải bay bao lâu, từ khi bước chân vào Côn Lôn, hắn đã sớm không còn quan tâm đến sống chết nữa. Chờ đến khi hắn đi đến bước đường cùng, hắn sẽ khởi động chương trình tự hủy của Côn Lôn.

…

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút rung động, hắn nhìn trên màn hình lớn thấy toàn bộ hình ảnh Địa Cầu, nhưng mà hình ảnh đó chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Tốc độ này nhanh đến mức nào? Lam Tiểu Bố hỏi, “Đã vượt qua tầng khí quyển rồi sao?

“Bây giờ đã rời khỏi Thái Dương hệ, đang rời khỏi hệ Ngân Hà…” Giọng nói của Côn Lôn truyền đến.

Lam Tiểu Bố im lặng, hoàn toàn không cần bứt phá trọng lực, tốc độ vũ trụ đối với Côn Lôn mà nói hoàn toàn không thích hợp.

“Côn Lôn, rời khỏi Địa Cầu càng xa càng tốt, còn nữa, phải rời xa tinh hệ Phong Kỷ…” Lam Tiểu Bố ra một mệnh lệnh, sau đó thả lỏng người.

Những ký ức mà hắn có được trước đó bây giờ đang được từ từ sửa sang lại, hắn càng sắp xếp thì càng kinh ngạc.

Trong nền văn minh của toàn tinh hệ Phong Kỷ, Xích Lôi tinh là tinh cầu dẫn đầu, là tinh cầu có nền văn minh cao cấp nhất. Xung quanh có một vài tinh cầu có sự sống, phần lớn đều sống dưới lòng bàn chân của Xích Lôi tinh. Nếu như chọc giận Xích Lôi tinh, nhẹ thì nô dịch toàn bộ tinh cầu, nặng thì trực tiếp hủy đi tinh cầu đó.

Lai lịch của Rian thì càng lớn hơn, hắn là con trai trưởng của Seno Đại Đế Xích Lôi tinh, mà Seno Đại Đế thì chỉ có một đứa con này. Có thể nói, chỉ cần Rian muốn, hắn có thể tùy tiện phá hủy những tinh cầu có nền văn minh cấp thấp xung quanh, đó cũng chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy ớn lạnh trong lòng, nếu như Seno Đại Đế của Xích Lôi tinh biết con trai duy nhất của ông ta đến Địa Cầu, còn bị chính mình giết chết, thậm chí hồn phi phách tan. E lầ cho dù có xa bao nhiêu, Seno Đại Đế cũng sẽ tìm đến hủy diệt cả Địa Cầu.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ hi vọng sau khi Côn Lôn bị mình mang đi rồi sẽ không để lại một chút tai họa ngầm nào đến Địa Cầu.

Rian lúc đầu có thể yên lặng ở Xích Lôi Tinh làm một tiểu bá vương, chỉ là hắn phát hiện ra một bí mật lớn, bí mật này có liên quan đến cuộc sống vĩnh hằng. Mà bí mật về cuộc sống vĩnh hằng này nằm ở Địa Tinh, vì thế hắn rời khỏi Xích Lôi tinh, đi trong vũ trụ mênh mông tìm kiếm Địa Tinh…

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, làm sao hắn có thể không biết Địa Tinh, đó chính là Địa Cầu. Địa Cầu có bí mật gì?

Đáng tiếc trong phần lớn ký ức kia hắn vẫn không thể nào tìm ra được, tựa như đã bị Rian giấu kín.

Rian cũng là một võ giả, hơn nữa cảnh giới còn không thấp. Khiến cho Lam Tiểu Bố khâm phục không thôi chính là Rian chẳng những nghiên cứu tu luyện võ học mà còn nghiên cứu cả khoa học kỹ thuật, những lý giải của hắn về hai phương diện này khiến Lam Tiểu Bố thán phục vô cùng. Kiến thức khoa học kỹ thuật vô cùng vô tận kia, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có học máy trăm năm cũng không thể học hết.

Lam Tiểu Bố rất khó hiểu nổi, vì sao trong đầu Rian lại có thể chứa nhiều thứ như vậy, hơn nữa còn không hề quên.

Đĩa bay xuyên thẳng qua tinh không tịch mích, Lam Tiểu Bố hoàn toàn đắm chìm trong tri thức vô tận mà Rian để lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mới đột nhiên bừng tỉnh, hẳn cảm thấy có chút đói. Quay đầu lại nhìn, thấy Cổ Đọa đang trông mong nhìn hắn, vậy mà rất hiểu chuyện không hề kêu lên tiếng nào.

Cũng may bây giờ hắn đã biết vì sao Rian có thể sống sót trong vũ trụ mênh mông này, ngoài trừ khoang thuyền có mô phỏng hoàn cảnh và không gian sinh tồn, tận trong cùng của đĩa bay còn có một kho dự trữ.

Trong kho dự trữ có hai thứ, đầu tiên là cây lục thực, trong này chỉ có một vườn rau có chu vi hai mét, thứ được trồng chính là một loại rau tên là hộ, đây không phải là một loại cây trên Địa Cầu, mà là một loại rau quả có màu xanh lá.

Nhưng hộ không phải là món ăn chính, đó chỉ là đồ ăn vặt bổ sung nguyên tố phối hợp với đồ ăn mà thôi, món ăn chính là thuốc Sinh Cơ nguyên tố.

Lam Tiểu Bố rời khỏi phòng điều khiển đi đến phía sau đĩa bay, tay đè lên nút cảm ứng nói một câu, “Mở kho dự trữ.”

Kho dự trữ mở ra, Lam Tiểu Bố nhìn thấy từng giá thuốc thẳng đứng. Một bình thuốc chỉ có mười lăm ml. Lam Tiểu Bố bây giờ đã hiểu rõ 15 ml thuốc Sinh Cơ nguyên tố này cường đại đến mức nào, một bình này thôi cũng đủ cung cấp nhu cầu dinh dưỡng năm ngày cho một người bình thường. Ở đây chắc có it nhất là mấy ngàn bình Sinh Cơ nguyên tố? Bấy nhiêu đây đủ để sống mấy chục năm.

Từ trong trí nhớ hắn biết được, loại thuốc này cũng không phải thứ mà người bình thường có thể mua được, bởi vì trong đó dùng một loại thuốc làm chủ, đó là Sinh Cơ Cô. Loại Sinh Cơ Cô này có giá trị liên thành, người bình thường có tiền cũng không mua được. Chỉ có một chỗ có Sinh Cơ Cô, đó chính là Ngọc Khải tinh.

Nhìn xuyên qua lớp pha lê, Lam Tiểu Bố có thể thấy rõ chúng được được cất trong hai mét vuông. Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán, có tiền thực sự có thể muốn làm gì thì làm.

Cơm không cần ăn, đã có thuốc Sinh Cơ nguyên tố, muốn ăn đồ ăn vặt thì cứ trực tiếp hái một ít hộ là được. Uống nước thì càng đơn giản hơn, mấy thứ này nói trắng ra là nước lọc.

Tiện tay cầm lấy một bình Sinh Cơ nguyên tố uống, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức sống, hơn nữa tinh thần còn đạt đến tình trạng đỉnh phong.

Quả nhiên là đồ tốt, có những thứ này đảm bảo, cho dù là hắn cũng có thể đi ngao du vũ trụ.

Lam Tiểu Bố lại lấy một bình cho Cổ Đạo, loại này không khiến người khác bị bể bụng, chỉ cung cấp nhu cầu dinh dưỡng cần thiết mà thôi. Một bình có thể cung cấp dinh dưỡng năm ngày cho một người trưởng thành như hắn, vậy thì chắc Cổ Đạo chắc có thể no đến mười ngày.

Chương 66: 2 nền văn minh

Đóng kho sinh tồn lại, lúc này Lam Tiểu Bố mới có tâm trạng quan sát đĩa bay. Có lẽ Cổ Đạo đã được ăn quá no nên hiện tại đang nằm ngủ rất ngon.

Không gian đĩa bay không nhỏ, có chỗ ngủ, còn có cả một cửa sổ để quan sát bầu trời thiên hà bên ngoài. Bên trong góc đĩa bay, Lam Tiểu Bố còn tìm được một trường đao cực kì sắc bén. Khi cầm trường đao trong tay, Lam Tiểu Bố liền biết nó được chế tạo từ hành tinh Chinh. Loại vật liệu như Chinh này trên trái đất không có, chắc là sản vật ngoài hành tinh.

Không gian trong đĩa bay vẫn trong trạng thái không trọng lực, Lam Tiểu Bố lại ngồi về buồng lái: “Dựa theo tốc độ của Côn Luân thì muốn rời khỏi hệ ngân hà cũng phải mất mấy năm. Nếu là trước đây thì tốc độ ánh sáng so với tốc độ của Côn Luân thì vốn không được coi là khó.” Thực ra Lam Tiểu Bố biết rõ, bây giờ tốc độ không có vấn đề mà là do quỹ tích không gian có vấn đề.

Khi tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng thì không gian hoàn toàn có thể xếp chồng lại. Nếu độ vượt qua càng lớn thì mức xếp chồng càng kinh khủng hơn. Chặng đường một năm ánh sáng này nếu có thể xếp chồng không gian lại rồi dùng tốc độ ánh sáng như ban đầu thì mất mấy ngày, thậm chí là mấy tiếng đã tới đích. Dĩ nhiên đó là một vấn đề mang tính nghịch lý. Dựa theo kiến thức mà Lam Tiểu Bố có được, trong lý thuyết nếu quỹ tích không gian thấp hơn tốc độ ánh sáng thì quỹ tích không gian sẽ không thể xếp chồng lại được. Nếu đã không thể xếp chồng được thì khoảng cách giữa tốc độ ánh sáng và một năm ánh sáng không có khả năng đi tới đích trong mấy ngày được.

Loại hình không gian xếp chồng cực kì huyền ảo, một khi đi qua một không gian xếp chồng thì từ vị trí bắt đầu tới đầu bên kia của không gian xếp chồng sẽ chênh lệch nhau vô số lần một trăm linh tám nghìn dặm đường.

Lam Tiểu Bố rảnh rỗi không có việc gì làm liền thuận miệng nói: “Côn Luân, nếu cứ đi với tốc độ như bây giờ thì thời gian rời khỏi dải ngân hà này quá dài, ngươi có thể dùng cách xếp chồng thời không lại để nhanh chóng rời khỏi hệ ngân hà không?”

Côn Luân lập tức trả lời: “Có thể, nhưng Côn Luân chỉ là sản phẩm của nền khoa học kỹ thuật văn minh cấp năm, độ tính toán chuẩn xác sẽ giảm đi năm mươi phần trăm, nếu đi bằng cách xếp chồng không gian thì rất có khả năng bị lạc trong vũ trụ mênh mông. Đồng thời cũng có khả năng bị một không gian sai chuẩn nào đó vặn nát thành mảnh vụn.”

Lam Tiểu Bố chỉ do dự trong chốc lát liền nói ngay: “Côn Luân, mặc kệ thông số có hoàn thiện hay không, bây giờ chúng ta lập tức dùng cách xếp chồng không gian rời khỏi hệ ngân hà.”

Dựa theo cách cũ và tốc độ của Côn Luân để rời khỏi hệ ngân hà này, nhanh thì chỉ càn bảy tám năm, chậm thỉ phải mất mấy thập niên mới đi hết được. Rất có thể tên An kia phải chờ đợi trong đĩa bay một thời gian quá dài, cuối cùng chết trong đĩa bay. Mặc dù linh hồn của hắn ta vẫn còn nhưng sống kiểu đó thì còn ý nghĩa gì chứ…

Còn nếu bị vặn nát thành mảnh vụn thì cũng chỉ đành cảm thán hắn không đủ may mà thôi.

Đúng không?

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm giác được có chỗ không phù hợp, hắn còn chưa kịp nghĩ kĩ xem không đúng chỗ nào thì Côn Luân đã nói:

“Khởi động lối đi xếp chồng không gian, thay đổi phương hướng…”

Toàn bộ phi thuyền Côn Luân hơi động, nhưng Lam Tiểu Bố không quan tâm tới vấn đề này. Hiện tại sau lưng hắn không ngừng cảm thấy lạnh lẽo, da đầu cũng tê dại theo.

Hắn chợt nhớ lại một chuyện đáng sợ, đó là khi hắn thất cổ linh hồn của Lí An, và thời điểm cắn nuốt tất cả kí ức của hắn ta. Nhưng tại sao hắn lại không lấy được cách đâm linh hồn?

Trước đó, khi linh hồn của Lí An muốn chiếm đoạt thân xác của hắn, hắn đã phải chịu một trận đâm chích từ tận linh hồn, đau tới mức ngất ngay tại trận. Sau khi hắn tỉnh lại vẫn phải chịu thêm một trận đau do bị đâm linh hồn lần hai.

Dựa theo cách nói này thì khi hắn tiếp nhận tất cả trí nhớ và kiến thức của Lí An thì hắn phải lấy được cách sử dụng đâm linh hồn mới đúng. Cho dù trong lúc tiếp nhận trí nhớ xảy ra một chút thiếu sót, nhưng kiểu gì cũng phải có một chút mảnh nhỏ lẻ tẻ mới đúng, nhưng khi tiếp nhận trí nhớ của Lí An hắn lại không hề cảm thấy một chút ấn tượng nào. Điều này lại khiến Lam Tiểu Bố nhớ tới một chuyện, Lí An cũng đang đi tìm một hành tinh đất, mà hành tinh đất đó lại chính là trái đất. Không biết mục đích Lí An đi tìm hành tinh khác là gì? Vậy mà hắn lại không lật tới đoạn trí nhớ này.

Nếu ngay cả An cũng không biết hắn ta đi tìm hành tinh khác để làm gì thì hắn ta tới Trái Đất để làm gì?

Hai chuyện quan trọng nhất này chỉ được điểm qua loa trong trí nhớ, mà nó chỉ có hai khả năng mà thôi. Thứ nhất, khi hắn đang tranh đấu linh hồn với An đã khiến một số bộ phận trí nhớ bị mất. Thứ hai là khi Lí An còn sống, hắn ta căn bản không có được tin tức này, hoặc là tin tức đó quá quan trọng nên Lí An đã cưỡng ép khóa kín trí nhớ

lại.

Khả năng thứ nhất căn bản không hề tồn tại, hắn khẳng định tất cả trí nhớ của Lí An đều bị hắn cắn nuốt hết cả. Khi hắn đạt được hoàn toàn trí nhớ của Lí An, quả thật có một số bộ phận đã bị khuyết thiếu.

Nhưng cho dù nó không hoàn chỉnh thì cũng phải có một chút mảnh vụn còn sót lại. Sẽ không có chuyện biến mất toàn bộ hai chuyện quan trọng một cách trùng hợp như thế được, ngay cả một chi tiết cũng không hề tồn tại. Vì thế chỉ có khả năng thứ hai là khả thi, đó là Lí An còn sống.

Lúc này Lam Tiểu Bố làm gì có thời gian rảnh để để tâm xem đĩa bay sẽ bị thời không xếp chồng vặn nát không chứ? Hiện tại hắn đang cực nóng nảy. Nếu không tìm được một phần hồn phách còn sót lại của Lí An thì trái đất vẫn nằm trong trạng thái nguy hiểm.

Nhưng hắn không thể tìm kiếm trong Tử Phủ của mình được, chỉ có thể dựa vào cảm giác để tìm.

Không, hắn còn một cách khác, đó là xé linh hồn. Cách này là do hắn học lỏm được khi Lí An đoạt xác của hắn. Nhưng bây giờ hắn không thể tìm được một phần hồn phách còn sót lại của Lí An đang trốn ở đâu, nhưng hắn có thể xé nhỏ linh hồn của mình ra. Lí An là dạng linh hồn còn tồn tại, cho dù chưa chết hoàn toàn thì vẫn sẽ trốn bên trong linh hồn của hắn mà thôi.

Chương 67: 2 nền văn minh (2)

Lam Tiểu Bố luôn đối xử với bản thân rất ác độc, đầu tiên hắn đặt mấy tễ thuốc nguyên tố sinh cơ bên người, sau đó không chút do dự xé rách linh hồn của mình ra.

Loại đau đớn tận xương tủy truyền tới khiến Lam Tiểu Bố không nhịn được gào lên thê lương, cả người run lẩy bẩy, bắp thịt biến dạng hoàn toàn.

“Chủ nhân, cần Côn Luân giúp đỡ hay không?” Phi thuyền Côn Luân nghe thấy giọng hét thê thảm của Lam Tiểu Bố thì lập tức hỏi.

Giọng Lam Tiểu Bố trở nên run rẩy, nói: “Tăng tốc độ rời khỏi hệ ngân hà, không cần phải để ý tới ta, ngươi chỉ cần đi càng xa càng tốt là được. Nếu ta mất mạng thì nhất định phải tiến vào không gian xếp chồng rồi tự hủy tất cả…”

“Vâng.” Côn Luân đáp một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Lam Tiểu Bố một lần lại một lần xé rách linh hồn, nỗi đau khủng khiếp khiến Lam Tiểu Bố không thể nào hôn mê được. Mấy loại hành hạ liên quan tới linh hồn kiểu này, trừ khi ngươi chết, nếu không thì không thể nào hôn mê được.

“Một lần, hai lần…”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt như tờ giấy, hai mắt đỏ bừng, cả người lăn lộn trên mặt sàn phi thuyền. Cổ Đạo bị âm thanh của hắn đánh thức, ngơ ngác nhìn Lam Tiểu Bố.

Sau không biết bao nhiêu lần tự tay xé rách linh hồn, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng tìm ra được chỗ nào không đúng. Ở một chỗ sâu trong ý thức mà bình thường hắn không bao giờ chạm tới, do hắn không ngừng lặp lại hành động xé rách linh hồn của mình nên vùng ý thức mà hắn không bao giờ để ý và chạm tới đó cuối cùng cũng lộ ra.

Xé xuống cho ta…

Lam Tiểu Bố không chút do dự, ngay cả nỗi đau tới cùng cực như vậy cũng chịu rồi, bây giờ cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ không ổn, sao hắn có thể phất tay bỏ qua được?

“A…” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đầu Lam Tiểu Bố, lần này Lam Tiểu Bố lại cảm thấy thả lỏng hơn một chút, tiếp tục điên cuồng xé rách phần linh hồn còn sót lại trốn sâu trong tiềm thức mà hắn không thể chạm tới.

“Dừng tay… Ngươi giết chết ta thì ngươi không thể sống được…” Giọng Lí An truyền tới.

Trái lại, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục xé rách linh hồn của hắn ta, sau đó cắn nuốt hết.

Cũng không có quá nhiều kí ức vọt tới, mặc dù đầu vẫn đau như muốn nứt ra nhưng cả người Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được sự ung dung, sự ung dung đó không tới từ xác thịt, mà là tới từ tinh thần.

Một ngày sau Lam Tiểu Bố mới ngồi dậy, hắn cầm một tễ thuốc nguyên tố sinh cơ lên uống, sau đó lại nhắm mắt lại để tiếp nhận những mảnh vụn trí nhớ còn sót lại.

Trong vũ trụ tồn tại hai loại đấu tranh, một loại là văn minh khoa học kỹ thuật làm chủ, một loại là văn minh tu tiên là chủ,

Trong khi nền văn minh khoa học vũ trụ không ngừng gia tăng tuổi thọ của con người thì nền văn minh tu tiên lại dừng bước không tiến, khiến rất nhiều người trong vũ trụ cho rằng nền văn minh tu tiên đã tới thời điểm cuối cùng, chỉ có nền văn minh khoa học kỹ thuật mới giúp cho con người tiến bước xa hơn.

Lí An tới từ tinh cầu có nền khoa học kỹ thuật cấp năm, là tinh cầu Xích Lôi. Ở trong những tinh cầu đi theo nền văn minh khoa học kỹ thuật, mọi người thường không khích lệ việc tu tiên, còn cho rằng tu tiên là vết nhơ của họ.

Nhưng cha cua Lí An là đại đế của đế quốc lớn nhất tinh cầu Xích Lôi, đế quốc Thiết Dực. Một người con trai của nhân vật quyền lực bậc nhất tinh cầu muốn tu tiên dĩ nhiên là không có ai dám dị nghị. Nhưng Lí An tu tiên không phải tu kiểu quang minh chính đại. Hắn ta tu võ, nên mới tìm tới một nền văn minh tu tiên để tu luyện lâu dài.

Khi Lí An tu võ tới cảnh giới Uẩn Đan thì hắn ta lấy được một tin tức bí mật động trời, là nền văn minh tu tiên đã phát triển trở lại ở một hành tinh đất. Hành tinh đất này đã xuất hiện như vô số nhân vật trong tin đồn, thậm chí còn có cả tồn tại của Thánh Nhân. Nhưng sau cuộc đại chiến của các chư thần, những nhân vật cường đại tới mức độ cao nhất này, thậm chí có tuổi thọ sánh ngang với trời đất đều biến mất không thấy đâu, thậm chí đều trở thành nhân vật trong truyền thuyết. Nền văn minh tu tiên theo đó mà mất tích, chỉ có một chút kiến thức tu tiên da lông còn lưu truyền trong vũ trụ.

Muốn tu luyện tới cảnh giới cao hơn nữa thì phải tìm được công pháp tu tiên thực sự, mà muốn tìm được công pháp chính thống thì phải tới hành tinh đất, chỉ có hành tinh đất mới có thể tìm được truyền thừa của nền văn minh tu tiên, ở đó mới có tư cách bước vào cảnh giới cao hơn.

Lí An tới trái đất chính là để tìm truyền thừa chính thống của nền văn minh tu tiên. Chỉ là hắn ta không nghĩ tới, khi hắn ta vừa tới được địa cầu thì hài cốt đã lạnh, chỉ còn linh hồn tồn tại. Kết quả khi linh hồn đang gạt bỏ Lam Tiểu Bố thì lại bị Lam Tiểu Bố cắn nuốt lại.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, hắn không những tìm được bí mật tại sao Lí An tới địa cầu mà còn tìm được cách châm linh hồn. Thực ra không gọi là đâm linh hồn, mà nó gọi là Đoàn Hồn thuật.

Đoàn Hồn thuật là một loại rèn luyện hồn phách cường đại hơn, khi tu luyện tới cấp hai thì có thể ngưng tụ linh hồn hóa thành kim để công kích đối thủ, loại thủ đoạn này được gọi là Thần Hồn Châm.

Lí An đã tu luyện tới cấp hai, tuy nhiên khi lật xem trong trí nhớ của Lí An, muốn tu luyện tới cấp hai rất khó. Sở dĩ Lí An có thể tu luyện tới cấp hai là vì hắn ta không ngừng đi chiếm đoạt hồn phách của người khách để nuôi dưỡng linh hồn mình trở nên lớn mạnh hơn. Những người hái thuốc lên nhầm phi thuyền sở dĩ chết là vì bị hồn phách của Lí An cắn nuốt hết.

Đó cũng là lí do tại sao tuổi thọ của hắn ta đã hết, ngay cả thi thể cũng hóa xương rồi mà linh hồn vẫn còn sống. Sau khi tu luyện Đoàn Hồn thuật tới cấp hai thì linh hồn có thể bất diệt trong khoảng một trăm năm mươi năm tới một trăm tám mươi năm. Không chỉ thế, sau khi tu luyện Đoàn Hồn thuật, từ trí nhớ cho tới sự thông hiểu đều được đề cao gấp trăm ngàn lần. Cũng vì thế nên sau khi Lí An chết, những mảnh vụn trí nhớ mà hắn ta để lại suýt chút nữa để hủy diệt Lam Tiểu Bố.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố sợ hãi không thôi. Cũng may là do ý chí của hắn đã mạnh tới mức cao nhất, mà Lí An lại đang ở trạng thái suy yếu, nếu không chỉ sợ hắn sẽ không thể ngăn cản Lí An đoạt xác mình được.

Chương 68: Đồng bào tinh cầu Lam Á

Lam Tiểu Bố siết chặt nắm tay, lập tức tu luyện Đoàn Hồn thuật. Võ đạo của hắn đang tới điểm bí, sau khi qua cảnh giới Thông Mạch liền dậm chân tại chỗ. Vốn hắn định tới núi Côn Luân để thử tu luyện tiếp xem thế nào, nhưng không ngờ vừa vào núi Côn Luân không bao lâu liền gặp phải Cung, sau đó là gặp được đĩa bay.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp tu luyện thì đã thu được tin tức quan trọng khác, trong tay Lí An có một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đó cực cực quan trọng với hắn ta, hình như có thể trữ đồ bên trong nữa. Chỉ là trong trí nhớ của Lí An, chiếc nhẫn này vẫn chưa được sử dụng.

Chiếc nhẫn có thể trữ đồ sao? Không lẽ trình độ khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh đã phát triển trới mức độ này rồi? Còn có thể nén không gian vào một chiếc nhẫn nhỏ như thế, hơn nữa còn có thể chế tạo ra?

Lam Tiểu Bố cũng từng nghe nói qua nhẫn trữ vật trong thần thoại. Hoặc là nói, nhẫn trữ vật không phải là tồn tại trong truyền thuyết, mà là có thực?

Đầu tiên Lam Tiểu Bố đi tới bên cạnh Lí An, trước chỗ này là nơi mà xương cốt Lí An nằm, nhưng lúc đó Lam Tiểu Bố không hề để ý tới. Bây giờ hắn mới thấy trên ngón tay của Lí An có một chiếc nhẫn bạc. Nếu không phải hắn đã từng nhìn thấy nó trong trí nhớ của Lí An thì Lam Tiểu Bố sẽ chẳng để ý tới nó mất. Trừ khi hắn không ngừng quan sát xương cốt của Lí An, mà bộ xương của một người đã chết như này Lam Tiểu Bố sẽ chẳng có tâm tư đi quan sát tỉ mỉ làm gì cả.

Sau khi gỡ chiếc nhẫn ra, Lam Tiểu Bố quan sát nó một lượt, phát hiện chiếc nhẫn này không khác một chiếu nhẫn bình thường là bao. Hắn kiểm tra trong ngoài một lượt, thậm chí còn thử nhỏ máu, nhưng có lẽ nó chỉ là một chiếc nhẫn bình thường mà thôi. Giống như cái hộp gỗ nhỏ mà hắn lấy được vậy, chiếc nhẫn này không có năng lực trữ đồ như hắn đoán.

Hoặc có lẽ là do hắn không tìm được cách mở chiếc nhẫn này ra, dĩ nhiên cũng có thể là do tin tức mà Lí An thu được đã sai.

Lam Tiểu Bố đeo nhẫn lên tay, bây giờ tìm được hay không không quan trọng, tương lai lại nói sau.

Sau khi thu hoạch được kết quả, Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện Đoàn Hồn thuật, còn chuyện Côn Luân bay đi đây, bay thế nào thì hắn không quan tâm. Cho dù Côn Luân vô tình bị cuốn vào trong kẽ hở thời không thì cùng lắm là mạng nhỏ bị mất, Lam Tiểu Bố cũng chẳng để ý. Từ khi rời khỏi trái đất tiến vào vũ trụ mênh mông, hắn biết cơ hội sinh tồn của mình không lớn, chuyện này và chuyện thức ăn còn đủ hay không không hề liên quan tới hắn.

Thời gian dần dần trôi qua, khi Lam Tiểu Bố bước vào cấp một của Đoàn Hồn thuật, hắn ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện tinh thần của mình có thể bao trùm quanh người trong phạm vi một thước. Chỉ cần là nơi không thể nhìn thấy trong phạm vi một thước này hắn đều có thể cảm ứng được.

Trong Đoàn Hồn thuật cũng nói rõ, tu luyện Đoàn Hồn thuật chỉ để rèn luyện hồn phách, giúp linh hồn cường đại hơn mà thôi, căn bản không hề nhắc tới chuyện có thể cảm ứng được đường trong phạm vi xung quanh.

Lam Tiểu Bố chắc chắn chức năng này không hề được nhắc tới trong mảnh kí ức liên quan tới Đoàn Hồn thuật, có lẽ là do cách tu luyện của hắn khác chỗ nào đấy.

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, có thể tu luyện tới mức có thể dùng ý thức thay cho mắt nhìn được những vật không thể thấy khiến Lam Tiểu Bố rất kích động. Lúc này hắn càng kiên định với suy nghĩ tu luyện Đoàn Hồn thuật tới tầng cao hơn, tới lúc đó, không chừng hắn có thể cảm ứng được phạm vi rộng hơn nữa.

Giống như lúc bắt đầu luyện Dịch Cân Kinh vậy, Lam Tiểu Bố phát hiện tốc độ tu luyện Đoàn Hồn thuật của hắn rất nhanh. Dựa theo trong trí nhớ của Lí An, tu luyện từ cấp một tới cấp hai cần ít nhất thời gian mấy năm liền, mà đó còn là thời gian của người có thiên phú nhất. Mà tu luyện từ cấp hai lên tới cấp ba thì cho dù có thiên phú cũng rất khó luyện được, cần phải có cơ duyên nhất định mới được. Lí An luôn dậm chân ở cấp hai, mãi không thể nào đột phá được tầng này.

Mà chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Lam Tiêu Bố đã cảm thấy hắn sắp chạm tới ngưỡng cửa cấp hai. Nhưng hắn lại phát hiện ra một vấn đề khác, đó chính là hắn càng tu luyện thì tốc độ lại càng chậm. Đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là khi hắn vừa bước vào cấp một liền cảm nhận được mọi vật xung quanh trong phạm vi một thước. Bây giờ hắn sắp chạm tới ngưỡng cửa tầng thứ hai, do rèn luyện Đoàn Hồn thuật nên linh hồn của hắn trở nên cường đại hơn rất nhiều. Nhưng ý niệm của hắn vẫn chỉ cảm ứng được trong phạm vi một thước mà thôi.

Linh hồn của hắn đã qua rèn luyện, nhưng cảm ứng lại không gia tăng lên, không lẽ suy nghĩ của hắn không hoàn toàn đúng sao?

Lam Tiểu Bố cau mày suy nghĩ, hắn nhớ tới lí do hắn lấy được Đoàn Hồn thuật là do hắn dùng cách xé rách linh hồn để toàn diệt Lí An.

Sau khi vừa lấy được Đoàn Hồn thuật hắn liền bắt đầu tu luyện, khi đó linh hồn của hắn do bị xé rách liên tục nên vẫn còn rất đau đớn…

Không lẽ muốn tu luyện cảm ứng ý niệm thì cần phải xé rách linh hồn liên tục?

Lam Tiểu Bố nghĩ tới đây liền sợ run lên. Điều đó thực sự quá đáng sợ, cứ nghĩ tới cảm giác đau đớn tận xương tủy đó là hắn lại không dám thử tiếp.

Nhưng khi nghĩ tới nếu thực sự có thể dùng cách đó để tăng cường phạm vi cảm ứng của mình lên là Lam Tiểu Bố lại không thể nào át chế được nỗi khát vọng trong lòng.

Xì, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ đau hay sao? Tiếp tục xé!

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ tới liền làm ngay, nỗi thống khổ từ tận xương tủy lập tức truyền tới, linh hồn và da thịt Lam Tiểu Bố đau tới run rẩy, ngay cả xương cốt cũng khó mà chịu được, chỉ cảm thấy muốn co rút lại lập tức.

Tuy nhiên lần này Lam Tiểu Bố chỉ xé một chút liền bắt đầu vận chuyển để tu luyện Đoàn Hồn thuật, tu luyện khoảng hai ngày, Lam Tiểu Bố kinh hỉ phát hiện phạm vi cảm ứng của hắn đã được tăng lên, từ một thước lên tới hai thước. Chưa hết, tốc độ tu luyện Đoàn Hồn thuật của hắn cũng theo đó được tăng cường lên rất nhiều.

Xem ra suy đoán của hắn đã đúng, nếu như vậy thì còn do dự cái gì nữa? Xé linh hồn cũng chẳng phải một hai lần, đau thêm mấy lần cũng đau ít mấy lần không khác nhau bao nhiêu, xé tiếp!

….

Chương 69: Đồng bào tinh cầu Lam Á (2)

Lam Tiểu Bố hoàn toàn rơi vào trạng thái tu luyện không ngừng nghỉ, đảo mắt lại trôi qua mấy tháng, mặc dù hắn vẫn chưa bước vào Đoàn Hồn thuật cấp thứ hai nhưng ý niệm của hắn đã có thể cảm ứng được trong phạm vi năm tới sáu thước.

Linh hồn không ngừng bị giày xé, sau khi được tu bổ lại tiếp tục xé tiếp, điều đó khiến hồn phách của hắn trở nên mạnh mẽ rất nhiều. Lúc này nếu Lí An lại tới đoạt xác thì Lam Tiểu Bố chỉ tốn có mấy hơi thở đã giải quyết xong.

“Phát hiện tung tích của phi thuyền, phát hiện tung tích của phi thuyền, xin chỉ thị…” Giọng nói của Côn Luân đột nhiên truyền tới khiến Lam Tiểu Bố đang chìm đắm trong tu luyện giật mình tỉnh lại.

Hắn nhìn những tễ thuốc rỗng bên người, phỏng đoán bản thân đã tu luyện hơn bốn tháng. Lại nhìn về phía Cổ Đạo cách đó không xa bây giờ đã là một con sói nhỏ rồi.

Mặc dù không được ăn tịt, cả ngày chỉ ăn một viên Hộ Thực và uống thuốc nguyên tố sinh cơ nhưng Cổ Đạo trưởng thành cũng không quá chậm.

Ngoại trừ hơn một tháng đầu tiên Lam Tiểu Bố có tỉnh dậy đút cho Cổ Đạo một ít viên Hộ Thực và một tễ thuốc nguyên tố sinh cơ ra thì từ đó về sau, Cổ Đạo đều tự mở một tễ thuốc để uống và tự ăn một viên Hộ Thực. Có lẽ nó biết chủ nhân của mình không hề đáng tin nên chuyện gì có thể tự lực cánh sinh thì đều tự lực, không hề hy vọng vào chủ nhân chút nào.

Không ăn thịt mà đã lớn như vậy, Lam Tiểu Bố nghĩ nó mà sống trong môi trường tự nhiên đầy đủ thịt và nước uống thì nói không chừng bây giờ đã trở thành một con sói nhỏ cao hai thước rồi.

Điều khiến Lam Tiểu Bố hài lòng nhất là Cổ Đạo rất hiểu chuyện, biết chủ nhân đang làm gì nên nó chưa từng quấy rầy tới Lam Tiểu Bố đang tu luyện.

“Không tồi.” Lam Tiểu Bố vỗ một cái lên đầu Cổ Đạo tỏ ý tán thưởng, sau đó nhìn về phía màn hình lớn.

Lúc này trên màn hình hiện lên hỉnh ảnh một chiếc đĩa bay, mà chiếc đĩa bay trên màn hình kia dĩ nhiên không phải là Côn Luân.

“Ngươi xem thử xem chiếc phi thuyền kia là sản phẩm của nền văn minh cấp mấy? Đúng rồi, chúng ta đã rời khỏi hệ ngân hà chưa?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn biết Côn Luân là sản phẩm của nền văn minh cấp năm. Nếu chiếc phi thuyền kia cùng một nền văn minh với Côn Luân hoặc thậm chí là cao hơn thì có thể nói rõ nơi này có những tinh cầu từ cấp năm trở lên, hắn vẫn nên cách xa một chút,

Mặc dù hắn đã tiếp thu rất nhiều kiến thức khoa học kỹ thuật, cũng muốn học thêm được thật nhiều kiến thức văn minh khoa học kỹ thuật hơn. Nhưng Lam Tiểu Bố hiểu rõ trong lòng, khoa học kỹ thuật cấp năm đối với một sinh mạng đi từ nền văn minh cấp thấp như hắn căn bản không đặt ở trong mắt. Tiện tay giết chết cũng là chuyện bình thường.

“Là thuyền chiến của nền văn minh khoa học kỹ thuật sơ cấp, trước mắt vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta. Ba tháng trước chúng ta đã rời khỏi hệ ngân hà rồi.” Giọng của Côn Luân truyền tới.

Nền văn minh khoa học kĩ thuật sơ cấp ư? Trong kiến thức mà Lam Tiểu Bố nhận được thì đây chính là nền văn minh của tinh cầu có cấp bậc thấp nhất. Nền văn minh khoa học kỹ thuật được chia thành bảy cấp bậc, sơ cấp chính là cấp thấp nhất, còn cấp cao nhất chính là cấp bảy.

“Côn Luân, Trái Đất thuộc nền văn minh kỹ thuật cấp mấy?” Lam Tiểu Bố muốn tới địa cầu, dựa theo sự phân chia cấp bậc các tinh cầu này thì địa cầu rất có khả năng thuộc về mức độ sơ cấp. Tuy nhiên người máy trí năng và ngành hàng không ở địa cầu phát triển tạm được, nói không chừng còn thuộc cấp hai.

“Dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của địa cầu thì trước mắt vẫn chưa thể bước vào hàng ngũ tinh cầu khoa học kỹ thuật.” Giọng Côn Luân truyền tới.

Lam Tiểu Bố xoa đầu, trình độ khoa học kỹ thuật của địa cầu còn chưa được liệt vào mức độ sơ cầu thì không biết nền khoa học kỹ thuật cấp bảy sẽ trâu bò như thế nào đây?

“Côn Luân, ngươi có thể ngụy trang thành phi thuyền của nền văn minh khoa học kỹ thuật sơ cấp không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Luôn phiêu đãng trong vũ trụ mênh mông không phải là chuyện tốt, dù hắn có giỏi chịu tịch mịch đi chăng nữa thì trong thời gian dài tinh thần vẫn sẽ bị kiếm nén. Cũng may hắn luôn tập trung tu luyện Đoàn Hồn thuật, trước mắt loại áp lực tịch mịch đó hắn vẫn có thể chịu đựng được.”

“Có thể.” Côn Luân đáp.

“Vậy mau ngụy trang cho giống với phi thuyền của đối phương đi, sau đó sáp lại gần để đối phương phát hiện ra.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Côn Luân có hệ thống công kích, chỉ là nếu khởi động hệ thống công kích thì rất hao nhiên liệu. Nếu phi thuyền sơ cấp kia muốn công kích nó thì nó sẽ cho đối phương biết cái gì gọi là một chiếc phi thuyền hiền lành nề nếp… Không, phải là mảnh vụn phi thuyền mới đúng.

Quả nhiên, sau khi Côn Luân ngụy trang thành phi thuyền sơ cấp, và giải trừ ẩn thân xong thì phi thuyền của đối phương nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Côn Luân, hơn nữa còn phát tín hiệu.

“Là đồng bào tinh cầu Lam Á sao? Ta là Khắc Nhĩ của quân đoàn Điệt Chiến trên tinh cầu Lam Á….”

Tinh cầu Lam Á sao? Lam Tiểu Bố lập tức biết là do Côn Luân phát tín hiệu không khác loại của đối phương lắm nên đối phương mới cho rằng họ tới từ tinh cầu Lam Á.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp trả lời thì đối phương lại phát tín hiệu tới: “Tinh cầu Lam Á đã bị tinh cầu Phi Phác chiếm lĩnh, hiện toàn bộ tinh cầu đã trở thành nô dịch, ta đi trốn tới tinh cầu Chân Nặc…”

Toàn bộ tinh cầu đều trở thành nô dịch, không cần nói cũng biết toàn bộ quân đội đều không còn. Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Côn Luân, đưa tin cho người này biết, ta là Lam Tiểu Bố cũng tới từ tinh cầu Lam Á, thuộc đội quân Duy Hòa, bây giờ muốn tới tinh cầu Chân Nặc, nhưng không biết thái độ bên tinh cầu đó như thế nào nên vẫn luôn do dự không biết có nên tới tinh cầu Chân Nặc hay không.”

Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương chưa nghe nói tới quân đoàn Duy Hòa, nhưng chuyện này không quan trọng, bây giờ cả tinh cầu Lam Á đều bị biến thành nô dịch cả, quân đoàn Duy Hòa có tồn tại hay không thì cũng chẳng ai rảnh rỗi đi kiểm chứng. Nếu thực sự muốn đi kiểm chứng thì hắn chỉ cần nói đây là tổ chức tư nhân, đối kháng với tinh cầu Phi Phác là được.

Chương 70: Tinh cầu Chân Nặc

Dĩ nhiên Khắc Nhĩ không nghĩ tới chuyện Lam Tiểu Bố lại không phải người tới từ tinh cầu Lam Á, hắn ta lập tức truyền tin lại: “Ngươi đừng có dại mà quay lại tinh cầu Lam Á, trở về sẽ trở thành nô dịch ngay, thậm chí còn bị giết chết. Chúng ta cùng nhau tới tinh cầu Chân Nặc, ngươi phong tỏa phi thuyền của ta đi, sau đó bay ở sau phi thuyền của ta là được. Ta có người quen ở tinh cầu Chân Nặc, chúng ta tới đó trước rồi nói sau.”

Thoạt nhìn Khắc Nhĩ là một người rất hào sảng, lòng đề phòng người lạ cũng rất kém.

Dĩ nhiên Lam Tiểu Bố sẽ không hề do dự, trực tiếp ra lệnh cho Côn

Luân đánh dấu phi thuyền của Khắc Nhĩ, sau đó cùng đi tới tinh cầu Chân Nặc với hắn ta.

Khắc Nhĩ là một người hay nói, không ngừng nói với Lam Tiểu Bố một chút tình huống ở tinh cầu Chân Nặc, còn nói đa số người của tinh cầu Lam Á đều chạy tới nương nhờ tinh cầu Chân Nặc cả.

Lam Tiểu Bố nghe đối phương lải nhải không ngừng, trong lòng thầm nghĩ Lí An thực sự quá đỉnh, không biết trong trí nhớ của Lí An còn có ngôn ngữ của tinh cầu nào là không có hay không?

Mặc dù Lam Tiểu Bố ít khi đáp lại nhưng Khắc Nhĩ vẫn nói liên tục không ngớt. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, đây là đối phương không thể rời khỏi phi thuyền đấy, nếu không chắc Khắc Nhĩ sẽ trực tiếp rời khỏi phi thuyền của mình để tới phi thuyền của hắn ngồi rồi.

Từ trong miệng Khắc Nhĩ, Lam Tiểu Bố biết được đế quốc lớn nhất trong tinh cầu Chân Nặc là đế quốc Hàn Lam, mà quốc chủ đang cai trị đế quốc Hàn Lam tên là Thái Kiệt. Mà quân đội cường đại nhất đế quốc Hàn Lam chính là quân đoàn Trưng Tinh, người ra lệnh trực tiếp cho quân đoàn Trưng Tinh là Thái Kiệt. Dựa theo lời của Khắc Nhĩ, sau khi bọn họ tới đế quốc Hàn Lam thì nhất định phải gia nhập vào quân đoàn Trưng Tinh. Chỉ có gia nhập vào quân đoàn Trưng Tinh thì mới có cơ hội tiến xa hơn.

Do có Khắc Nhĩ lải nhải không ngừng ở đây nên Lam Tiểu Bố không thể tiếp tục yên tĩnh tu luyện được nữa, trước tiên hắn mang xương cốt của Lí An vứt vào trong hố rác của phi thuyền ném ra ngoài vụ trụ, cứ đặt đống xương cốt này bên trong phi thuyền của mình nói không chừng cũng có ngày mang họa.

Làm xong hết thảy, Lam Tiểu Bố lại cầm chiếc nhẫn bạc lên xem.

Lam Tiểu Bố vừa định nghiên cứu thử chiếc nhẫn bạc xem bên trong có gì kì lạ không, thứ khiến hắn cảm thấy khiếp sợ là trước đó hắn không hề nhìn ra được điều gì từ chiếc nhẫn, mà bây giờ lại nhìn thấy bên trong có một đống đồ mờ mờ ảo ảo.

Nhưng Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, là vì từ sau khi hắn tu luyện Đoàn Hồn thuật, vô tình luyện ra được cảm ứng thuật nên lúc này mới có thể cảm nhận được một số đồ vật mờ mờ bên trong nhẫn.

Nhưng cũng chỉ cảm giác được đồ vật lờ mờ bên trong mà thôi, hắn vẫn chưa thể thấy rõ được đồ vật bên trong. Lam Tiểu Bố thử dùng cách mà lần trước hắn dùng để cắn nuốt hồn phách Lí An để xé tan lớp mờ ảo bao quanh đống đồ, mà hắn rất vui mừng khi mình mới chỉ thử một chút mà đã xé rách ra được một khe hở trên lớp tường mờ ảo đó…

Lam Tiểu Bố lập tức dùng ý niệm để xóa bỏ đi tầng mờ ảo kia, trong đầu đột nhiên xuất hiện một dòng chữ, Luyện Hóa.

Không lẽ đây chính là Luyện Hóa sao? Sau khi hắn học được cách sử dụng Đoàn Hồn thuật là có thể luyện hóa pháp bảo giống như trong truyền thuyết? Đơn giản mà nói, điều này chính là niềm vui cực lớn đối với Lam Tiểu Bố. Còn cái gì gọi là pháp bảo thì trong chiếc nhẫn này có không gian, dĩ nhiên nó chính là bảo bối rồi.

Lam Tiểu Bố mất khoảng chừng nửa tháng mới có thể luyện hóa toàn bộ chiếc nhẫn này.

Có lẽ thấy Lam Tiểu Bố không trả lời nhiều nên sau này Khắc Nhĩ cũng bớt đi tần suất càu nhàu. Thật ra cho dù Khắc Nhĩ có thường xuyên càu nhàu thì Lam Tiểu Bố cũng chẳng có thời gian đi để ý tới hắn ta. Bây giờ Lam Tiểu Bố đang vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng đi cảm thụ không gian bên trong chiếc nhẫn, chu vi không gian khoảng chừng hơn mười mét, nói cách khác, chỉ cần bỏ Côn Luân của hắn vào trong này cũng chiếm mất một phần tư không gian rồi.

Khiến hắn có chút mất mát là trong chiếc nhẫn bạc này không có bất kì vật gì. Giống như khi hắn nhặt được một chiếc ví tiền, nhưng bên trong lại không có gì cả, may ở chỗ chiếc ví này lại rất có giá trị.

Có lẽ là do Lí An cũng chưa thể mở được nhân trữ vật, hoặc là nói ngay cả Lí An cũng không thể luyện hóa được nó. Mặc dù Lí An đã tu luyện Đoàn Hồn thuật tới tầng thứ hai rồi nhưng hắn chắc chắn Lí An không dám tự xé rách linh hồn mình để thử luyện Đoàn Hồn thuật theo cách khác, không xé linh hồn để tu luyện Đoàn Hồn thuật thì sẽ không thể sinh ra cảm ứng ý niệm được. Không sinh ra được cảm ứng ý niệm thì sẽ không thể luyện hóa được nhẫn trữ vật.

Lam Tiểu Bố làm thử vài động tác, ung dung thu mấy tễ thuốc nguyên tố sinh cơ vào trong không gian, sau đó lại ung dung lấy ra.

Thoạt nhìn chỉ có mình hắn là có thể sử dụng được, mà bao quanh không gian chiếc nhẫn là một màn mưa bụi. Tuy nhiên do có màn mưa bụi này nên nếu người khác không thể dùng ý niệm để cảm ứng thì sẽ không thể nhìn ra được bên trong chiếc nhẫn có bí mật.

Lam Tiểu Bố thu một số đồ quan trọng và một một đống tễ thuốc nguyên tố sinh cơ mua ở kho sinh tồn vào trong nhẫn.

Cuối cùng thứ còn trên tay chỉ là một cái hộp gỗ, cầm trên tay có hơi lạnh, thứ này là đồ hắn lấy được từ chỗ Thành Kiến Kiệt. Từ đó tới giờ vẫn chưa mở ra xem thử, bây giờ Lam Tiểu Bố đã luyện được cảm ứng ý niệm nên hắn muốn thử xem có thể dùng ý niệm để mở ra được hay không.

“Lam Tiểu Bố, chúng ta đã tới tinh cầu Chân Nặc rồi, ngươi thả chậm tốc độ lại đi. Ta đang cố gắng liên lạc với tinh cầu Chân Nặc, chỉ cần bọn họ cho phép thì ta và ngươi mới có thể đi xuyên qua tầng khí quyển để vào tinh cầu Chân Nặc được…” Giọng của Khắc Nhĩ truyền tới, Lam Tiểu Bố vội vàng đáp lại, sau đó cũng thu hộp gỗ lại vào nhẫn.

Chương 71: Tinh cầu Chân Nặc (2)

Dĩ nhiên tinh cầu Chân Nặc đã sớm biết chuyện tinh cầu Lam Á bị xâm chiếm biến thành tinh cầu nô dịch, không mất thời gian quá lâu, Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đã nhận được tín hiệu được phép tiến vào tinh cầu Chân Nặc.

Phi thuyền phi qua tầng khí quyển, Lam Tiểu Bố nhìn thấy đây là một tinh cầu khổng lồ hai màu xanh vàng đan xen nhau, là một tinh cầu không nhỏ hơn chút nào so với Trái Đất.

“Côn Luân, đi thu thập tin tức của tinh cầu Chân Nặc đi, đừng để bị phát hiện.” Lam Tiểu Bố lập tức phân phó.

“Vâng, đã đang thu thập số liệu của tinh cầu Chân Nặc.” Thanh âm của Côn Luân truyền tới, đồng thời Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy từng dãy số liệu vạch qua trên màn hình.

Côn Luân đang nói cho hắn biết quá trình thu thập số liệu rất trót lọt.

Phi thuyền phi xuyên qua tầng khí quyển của tinh cầu Chân Nặc, sau đó dưới tín hiệu dẫn dắt từ bên dưới mà mau chóng bay xuống dưới mặt đất.

Khoảng hai mươi phút sau, hai chiếc phi thuyền đậu xuống một sân đậu phi thuyền cực kì rộng lớn. Trên sân đậu này có khảng hơn mười nghìn đĩa bay, phi cơ, phi thuyền đủ loại, đủ kiểu dáng.

Căn cứ số liệu mà Côn Luân đưa cho, Lam Tiểu Bố nhìn ra được nơi Côn Luân đậu là một khu vực sát biên. Có thể thấy những người di cư từ tinh cầu Lam Á tới đây có địa vị rất thấp ở tinh cầu Chân Nặc.

Khi phi thuyền vừa dừng lại, thanh âm của Côn Luân lập tức truyền tới: “Đã thu thập xong số liệu của tinh cầu Chân Nặc, xin chủ nhân ra chỉ thị tiếp.”

Lam Tiểu Bố rất muốn thử xem có thể thu Côn Luân vào trong nhẫn trữ vật hay không, nhưng hắn biết nếu hắn thực sự làm như vậy thì cái chết cách hắn rất gần.

“Côn Luân, ngươi ở lại đây chờ ta. Một khi nhận được tín hiệu của ta thì phải lập tức tới chỗ ta ngay. Lúc rời đi phải lập tức che giấu hết mọi tín hiệu giám sát, không thể để người khác phát hiện ra được. Còn nếu như không nhận được chỉ thị của ta mà có người cưỡng ép muốn mở cửa đĩa bay thì ngươi phải lập tức rời khỏi tinh cầu Chân Nặc này.” Lam Tiểu Bố nhấc phần điều khiển của Côn Luân lên để ra chỉ thị, sau đó lặp lại dặn dò lần nữa.

“Côn Luân đã nhận được chỉ thị.” Côn Luân đáp lại.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm một hơi, cất phần điều khiển nhỏ chừng bàn tay của Côn Luân vào túi, sau đó đi về phía cửa ra.

Côn Luân là phi thuyền thuộc nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, mà tinh cầu Chân Nặc chỉ là một nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai mà thôi, có lẽ sẽ không làm gì được Côn Luân.

Thấy Lam Tiểu Bố phải đi, Cổ Đạo lập tức đuổi theo muốn ra ngoài với Lam Tiểu Bố, hắn quay đầu lại vỗ đầu của Cổ Đạo, nói: “Ngươi ở lại bên trong Côn Luân chờ ta.”

Cổ Đạo bất đắc dĩ vẫy đuổi, sau đso lại quay về ổ nằm xuống ngủ tiếp.

Sau khi Lam Tiểu Bố ra khỏi phi thuyền, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Khắc Nhĩ. Ngay sau đó, hắn cảm nhận được không khí mát mẻ và bầu trời trong xanh. Từ khi sinh ra tới nay, Lam Tiểu Bố chỉ được ngắm nhìn bầu trời trong xanh như này có mấy lần. Nếu như có một ngày Trái Đất có thể trở nên trong xanh như này thì tốt biết mấy.

Khắc Nhĩ một đầu tóc vàng, vóc dáng cao lớn, tóc rối bời, trên cổ còn đeo một sợi dây chiều màu đen, bộ dáng thoạt nhìn không quá hai ba chục tuổi. Quần áo trên người hắn ta có hơi cũ nát, trên mặt còn có một ít vết thương.

“Ha ha, Lam Tiểu Bố, ngươi còn thảm hơn cả ta nữa, nhưng có thể trốn ra khỏi tinh cầu Lam Á là chuyện tốt. Đi thôi, chúng ta tới khu trưng binh của tinh cầu Chân Nặc, ít nhất có thể lăn lộn kiếm ăn.” Khắc Nhĩ cười ha hả nói, sau đó lại vỗ cánh tay của Lam Tiểu Bố như thể bạn bè lâu năm.

Bộ dạng bây giờ của Lam Tiểu Bố thực sự rất thê thảm, chân trần, quần áo rách rướt. Mặc dù hắn đã tắm vài lên trên phi thuyền rồi nhưng chưa từng thay quần áo, dĩ nhiên là hắn phải tỏ ra lôi thôi hơn Khắc Nhĩ rồi.

Khi Khắc Nhĩ nói tới lăn lộn kiếm ăn thì hai mắt đã phát sáng. Lam Tiểu Bố nhìn từ hai hốc mắt lõm sâu xuống hai gò má gầy gò là đoán được người này đã bị đói từ lâu.

Thuốc nguyên tố Sinh cơ là đồ tốt, nhưng loại thuốc này không phải ai cũng có. Khắc Nhĩ chỉ là một sĩ quan nhỏ bé tới từ một tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật sơ cấp, đừng nói là không có thuốc nguyên tố Sinh cơ, chỉ sợ hắn ta còn chưa từng được nhìn thấy loại thuốc này bao giờ nữa.

“Khắc Nhĩ, tại sao không có ai tới đón chúng ta?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn xung quanh, ở đây trừ các bộ máy phi hành ra thì thực sự không thấy có ai nghênh đón cả.

Khắc Nhĩ trợn to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, một lúc lâu sau mới nói: “Không lẽ ngươi cho rằng chúng ta tới đây là để giúp họ sao? Chúng ta đang tị nạn đấy, chờ một lúc nữa nếu không có ai cần chúng ta thì sau khi chúng ta ăn xong một bữa cơm sẽ phải rời khỏi đây.”

“Nếu không rời đi thì sao?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc hỏi, vất vả lắm mới tìm được một tinh cầu có người, nếu phải rời khỏi đây thì sau này hắn sẽ phải lưu lạc trong không gian sao?

Khắc Nhĩ gật đầu nói: “Nếu ngươi bỏ luôn phi thuyền của mình thì không rời đi cũng không sao, ngươi có thể gia nhập vào một quốc gia nào đó trên tinh cầu Chân Nặc, làm một người dân bình thường. Còn nếu ngươi không muốn bỏ luôn phi thuyền thì sẽ phải rời khỏi tinh cầu Chân Nặc. Đi thôi, lấp đầy bụng trước đã rồi nói sau. Cả tháng nay ta phải ăn lương khô, ăn tới mức ngửi mùi là muốn nôn rồi. Qua một thời gian nữa chỉ sợ ngay cả ăn ăn lương khô tới phát ói cũng không có mà ăn, may mà bình an tới được tinh cầu Chân Nặc.”

Chương 72: Quân đoàn Trưng Tinh

“Tuy nhiên ta kiến nghị ngươi không nên làm một dân chúng bình thường, thà rằng ngươi lưu lạc bên ngoài vũ trụ còn hơn là cảm thấy hèn mọn vì được sống.” Khắc Nhĩ lại tiếp tục nhập vai làm một thanh niên nhiều chuyện, từ khi đi cùng Lam Tiểu Bố tới giờ, hắn ta há miệng chưa từng dừng lại lần nào.

Lam Tiểu Bố đi cùng Khắc Nhĩ hơn bốn mươi lăm phút mới đi tới một tòa kiến trúc to lớn hình tròn.

Bên ngoài kiến trúc hình tròn đó có dựng một cái bảng hiệu: Phòng trưng binh tinh cầu Chân Nặc.

Khắc Nhĩ hạ giọng nói bên tai Lam Tiểu Bố: ‘Lúc nữa vào chúng ta sẽ tìm cái gì đó để ăn trước, sau đó đi tìm hiểu xem điều kiện trưng binh là gì. Nhớ lấy, chúng ta phải chọn quân đoàn Trưng Tinh, chỉ có gia nhập quân đoàn Trưng Tinh thì mới có tự do. Dĩ nhiên nếu như không vào được quân đoàn Trưng Tinh thì chúng ta cũng có thể qua chỗ quân đoàn khác nhìn thử một chút.”

“Được.” Lam Tiểu Bố không biết tí gì về quy củ ở nơi này, chỉ đành đi theo sau lưng Khắc Nhĩ.

Hai người bước vào cửa, đại sảnh là một căn phòng rất rộng lớn. Đại sảnh rất lớn, ở giữa còn có một cái cột to đùng. Ngẫm nghĩ một chút, tòa nhà này ít nhất cũng phải cao bốn năm mươi mét, Lam Tiểu Bố thầm so nơi này với địa cầu, trình độ kiến trúc của nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai quả nhiên lợi hại.

Mặc dù đại sảnh không nhỏ nhưng nhưng người bên trong lại rất nhiều. Có vài người mặc quần áo lộng lẫy trên người, nhưng người phong trần mệt mỏi giống như bọn họ càng nhiều hơn. Tuy nhiên người chân trần, quần áo lam lũ giống như Lam Tiểu Bố thì lại không có bao nhiêu.

“Những người này đều là người của tinh cầu Lam Á giống chúng ta sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Nếu có nhiều người của tinh cầu Lam Á trốn ra được như vậy thì phi thuyền đậu ở bãi chắc không ít?

Khắc Nhĩ nhỏ giọng nói: “Chỉ có một số ít là người của tinh cầu Lam Á thôi, một bộ phận khác là người của các tinh cầu cấp thấp hơn. Có một số là trốn ra được, một số thì giống như chúng ta, đều là binh sĩ bại trận bị bắt làm nô dịch trong tinh cầu. Một bộ phận khác là dân bản địa của tinh cầu Chân Nặc.”

“Dân địa phương trên tinh cầu Chân Nặc cũng có người tới tham gia trưng binh sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Khắc Nhĩ cười hắc hắc nói: “Dĩ nhiên rồi, những binh sĩ ở nơi này trên cơ bản đều phải tham gia chiến tranh giữa các tinh cầu. Nhưng chiến tranh này khác với chiến tranh giữa các đế quốc, đế quốc chỉ trưng binh ở trong nước. Còn nơi như này thì không những có thể thu nhận tất cả binh sĩ trong tinh cầu mà còn có thể thu nhận những binh sĩ tới từ các tinh cầu khác, giống như chúng ta vậy.”

“Vậy một khi bị một tinh cầu khác xâm chiếm thì sao? Mỗi quốc gia đều sẽ xuất binh ứng chiến chung sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thật ra hắn đã hiểu một chút rồi, tinh cầu Chân Nặc không khác Trái Đất nhiều lắm, có rất nhiều quốc gia. Mỗi một quốc gia đều có lực lượng quân đội riêng, và giữa những quốc gia đó đều có chiến tranh.

Khắc Nhĩ giải thích: “Tinh cầu Chân Nặc có một đế quốc là Hàn Lam, còn những quốc gia khác đều thuộc quản lí của đế quốc Hàn Lam trên danh nghĩa cả. Mỗi khi có tinh cầu khác xâm phạm, đế quốc Hàn Lam sẽ cho người tới trợ giúp, chỉ cần là quốc gia có trên tinh cầu Chân Nặc thì đều phải đưa ra toàn bộ lực lượng để chống cự.”

Lam Tiểu Bố không hỏi chuyện nếu không giúp sẽ thế nào, nếu đã có quy định chung như thế thì có lẽ quốc gia nào cũng đều dốc sức ứng phó. Mà quốc gia không ra sức giúp đỡ hình như không hề tồn tại.

“Ta nhìn thấy nơi trưng binh của quân đoàn Trưng Tinh rồi, chúng ta mau ăn chút gì đó trước đi, ăn xong thì tới đó xem thử một chút…” Khắc Nhĩ nói tới đây, hình như nhớ ra được cái gì đó liền xoay người nhìn Lam Tiểu Bố một cách nghi ngờ: “Tiểu Bố, sao ngươi lại không biết những kiến thức thông thường như này?”

Lam Tiểu Bố cười trừ hai tiếng: “Ta mới tham gia quân đoàn Duy Hòa không lâu thì tinh cầu Phi Phác kia đã đổ bộ vào tinh cầu Lam Á của chúng ta, vì thế có rất nhiều chuyện ta không biết rõ.”

“Ồ….” Khắc Nhĩ ồ một tiếng, cũng không nghĩ quá sâu xa, hoặc có lẽ mùi cơm thơm phức ở phòng ăn có sức quan trọng hơn đối với hắn ta.

Tất cả những người tới nơi này đều có thể nghỉ ngơi một hồi rồi ăn một bữa cơm miễn phí. Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ lưu lại dấu vân tay ở bảng cảm ứng, sau đó hai người mỗi người được nhận một cái đĩa đựng đồ ăn.

Giống như cơm tự chọn vậy, thức ăn đều tự gắp tự ăn.

Không thấy cơm, món chính là thứ nhìn giống hệt như đồ làm bằng bột mì vậy. Nhưng thức ăn lại rất phong phú.

Đủ loại rau cải và các loại thịt.

Mặc dù vẫn có thuốc nguyên tố sinh cơ để bảo đảm chức năng trong cơ thể, nhưng có thể ăn một miếng cơm nóng thì vẫn cảm thấy chắc dạ nhất.

Ăn xong một bữa cơm, Khắc Nhĩ thỏa mãn thở dài một hơi: “Haiz, nếu có thể gia nhập vào quân đoàn Trưng Tinh thì hay biết mấy, bữa cơm trong truyền thuyết của quân đoàn Trưng Tinh mới thực sự tốt, so với mấy món ăn ở nơi này thì tốt hơn gấp mấy lần. Chỗ ở cũng tốt nữa, mỗi một người đều có một trang viện sang trọng riêng…”

Còn Lam Tiểu Bố chỉ cảm thấy cũng chỉ có vậy, trình độ văn minh khoa học kỹ thuật của nơi này vượt qua Trái Đất mấy bậc liền, nhưng khẩu vị thức ăn thực sự rất bình thường. Còn chuyện mà Khắc Nhĩ nói mỗi một người trong quân đoàn Trưng Tinh đều được ở trong trang viện sang trọng riêng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy rất buồn cười, đứa nhỏ này bây giờ vẫn còn nói mớ cơ à. Sau khi đầu quân nhất định sẽ phải ở bên trong kí túc xá tập thể của binh lính, còn trang viện sang trọng á? Đó là nơi ở của tướng quân mới đúng.

“Tên nhà quê kia, cơm nước bên trong quân đoàn Trưng Tinh sao có thể chỉ hơn đồ ăn nơi này mấy lần được? Hai nơi căn bản không cùng một cấp bậc, không thể so sánh, được không. Tuy nhiên ta có một lời khuyên chân thành dành cho hai người các ngươi, đừng có tới quân đoàn Trưng Tinh làm gì cho phí thời gian. Lấy dáng vẻ này của các ngươi mà muốn gia nhập quân đoàn Trưng Tinh thì không có nhiều khả năng đâu.” Bên cạnh vang lên giọng nói khàn khàn.

Chương 73: Quân đoàn Trưng Tinh (2)

Lam Tiểu Bố không cần quay đầu nhìn cũng đoán được người nói với bọn họ là một người phụ nữ mặc đồ hồng người này thoạt nhìn khá trẻ tuổi. Quần áo trên người tinh tế, trên lưng cõng một cây cung, bộ dạng dũng mãnh, ngay cả giọng nói cũng rất cá tính. Ở bên cạnh cô nàng mặc đồ hồng kia còn có một người khác mặc đồ xanh, mặt mũi cô gái mặc đồ xanh thì nhìn ôn nhu dịu dàng hơn nhiều, dung mạo cũng thanh tú.

“A Nhứ, không nên nói như thế.” Cô gái mặc đồ xanh vội vàng nhỏ giọng khuyên bảo, sau khi khuyên bạn mình xong lập tức áy náy nhìn Khắc Nhĩ và Lam Tiểu Bố: “Thật xin lỗi hai ngươi, A Nhứ thẳng tính quá thôi chứ thật ra không có tâm tư xấu xa gì đâu.”

Khắc Nhĩ chất phác cười nói: “Không sao đâu, chúng ta cũng biết cơ hội rất mong manh, chỉ muốn thử may mắn một chút mà thôi, Đúng rồi, hay người các ngươi cũng muốn tham gia quân đoàn Trưng Tinh sao?”

Cô gái đồ xanh khẽ mỉm cười đáp: “Đúng thế, vừa rồi chúng ta đã tham gia khảo hạch của quân đoàn Trưng Tinh.”

“Có thành công không?” Khắc Nhĩ vội vàng hỏi.

Lần này còn chưa đợi cô gái đồ xanh nói chuyện thì cô nàng đồ hồng đã ngạo nghễ nói: “Đó là chuyện dĩ nhiên rồi, chờ chúng ta cơm nước xong xuôi sẽ rơi khỏi nơi này, chờ mấy hôm nữa sẽ tới làm thủ tục vào quân đoàn Trưng Tinh.”

“Vậy hai người đã thành công rồi, sao lại cảm thấy chúng ta sẽ không thành công chứ?” Lam Tiểu Bố không nhịn được hỏi một câu.

Hai người phụ nữ này thoạt nhìn cũng cực kì bình thường mà thôi, giờ Lam Tiểu Bố đã tu luyện tới tầng cuối của cảnh giới Thông Mạch rồi, chỉ thiếu một chút nữa là tới cảnh giới Tiên Thiên, dĩ nhiên hắn có thể nhìn ra được huyết khí hai người đàn bà này không quá mạnh. Huyết khí không mạnh thì chứng minh thực lực của hai người này cũng chỉ bình thường mà thôi.

Mới có thực lực như vậy mà quân đoàn Trưng Tinh đã thu nhận rồi thì tại sao hắn và Khắc Nhĩ lại không thể trúng tuyển?

Cô gái đồ xanh cúi đầu ăn tiếp, không nói thêm gì nữa.

“Chúng ta là người tới từ tinh cầu Lam Á, hai người thì sao?” Hiển nhiên Khắc Nhĩ không thèm để ý tới thái độ của đối phương, tiếp tục hỏi.

“Hai người cũng tới từ tinh cầu Lam Á sao?” Cô gái đồ đỏ kinh ngạc hỏi, ngữ khí cũng tốt hơn vừa rồi rất nhiều.

Cô gái đồ xanh cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ, sau đó tận lực giảm nhẹ giọng nói: “Chúng ta khảo hạch vào bộ phận thu thập tin tức của quân đoàn Trưng Tinh, bộ phận này yêu cầu thấp hơn một chút, nhưng có yêu cầu rất cao với trình độ khoa học kỹ thuật. Hai người chúng ta rất yêu thích mấy thứ như khoa học kỹ thuật này nên mới may mắn được nhận.”

“Chúng ta đều là binh lính thuyền chiến, dĩ nhiên phải báo danh trong bộ phận binh thuyền chiến rồi.” Khắc Nhĩ đĩnh đạc nói.

Cô gái đồ xanh hơi do dự một lúc, cuối cùng mới nói: “Vậy chúc hai người thành công.”

“Đi thôi.” Từ ngữ điệu và ánh mắt của đối phương, Lam Tiểu Bố đã đoán được muốn tham gia vào bộ phận binh thuyền chiến của quân đoàn Trưng Tinh khá là khó khăn.

Bên quân đoàn Trưng Tinh có nhiều người ghi danh nhất, nhưng tốc độ người bị đào thải cũng nhanh nhất trong này. Mỗi lần khảo hạch đều hai mươi người một lần, trên căn bản người thành công vượt qua chỉ có một phần hai mươi. Mặc dù Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ xếp ở hàng sau cùng, nhưng tốc độ đào thảo quá nhanh, đội ngũ xếp phía trước hai người chẳng mấy mà tan dần đi.

Chỉ xếp hàng khoảng nửa tiếng đã đến lượt đám người Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ, đi khảo hạch cùng lượt với hai người còn có mười tám người khác.

Khi Khắc Nhĩ nhìn ở bên ngoài cảm thấy rất dễ dàng, nhưng khi tiến vào phòng khảo hạch thì hắn ta lại có chút khẩn trương.

“Không sao đâu, nếu không thành công thì có thể tới chỗ khác.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Khắc Nhĩ, an ủi hắn ta phần nào.

Khắc Nhĩ mím môi gật đầu, hắn ta đoán có lẽ Lam Tiểu Bố không biết rõ sự cách biệt giữa quân đoàn Trưng Tinh với các quân đoàn khác lớn như thế nào, nếu không sẽ không nói như vậy.

Trong phòng khảo hạch có một nhân viên chấm điểm ngồi sẵn bên trong, phía sau lưng người này có một bức tường trắng ghi một hàng chữ rất to, vòng khảo hạch thứ nhất quân đoàn Trưng Tinh. Chỉ mấy chữ đơn giản có thể khiến cho mấy người họ khẩn trương không thôi. Phải biết muốn vào quân đoàn Trưng Tinh thì phải qua ba vòng khảo hạch, chỉ cần không qua bất kì một vòng nào thì đều bị trực tiếp đào thải.

Tỷ lệ đào thải ở vòng thứ nhất là cao nhất, trên cơ bản thì một trăm người tham gia khảo hạch thì chỉ có bốn hoặc năm người thông qua.

Tầm mắt của nhân viên chấm điểm lướt qua mọi người một lượt, sau đó trầm giọng nói: “Quân đoàn của ta thuộc tinh cầu có nền văn minh cấp hai, mà quân đoàn này lại là quân đoàn tinh nhuệ nhất tinh cầu Chân Nặc. Vì thế mỗi một binh sĩ trong quân đoàn Trưng Tinh đều phải có đầy đủ kiến thức đủ dùng, chỉ có như vậy thì mới có tư cách trở thành một thành viên của quân đoàn Trưng Tinh. Vòng khảo hạch thứ nhất là kiểm tra kiến thức khoa học kỹ thuật của tinh cầu Chân Nặc, thời gian làm bài thi là mười lăm phút. Sau khi nhận được bài thi thì bắt đầu tính thời gian luôn. Bây giờ mọi người ngồi xuống ghế đi.”

“Xong rồi.” Khắc Nhĩ thầm than trong lòng, nếu biết trước đề thi là kiến thức khoa học kỹ thuật thì hắn ta đã không vào trong này từ đầu rồi. Rõ ràng hắn ta và Lam Tiểu Bố ghi danh tham gia khảo hạch bộ phận binh thuyền chiến, tại sao lại kiểm tra kiến thức khoa học kỹ thuật chứ?

Lam Tiểu Bố cố ý chọn chỗ ngồi phía sau Khắc Nhĩ, Khắc Nhĩ là người không tệ, nếu có cơ hội giúp đỡ Khắc Nhĩ thì dĩ nhiên hắn sẽ giúp đỡ một chút.

Hai mươi người vừa ngồi xuống thì bàn liền lật lên, trên đó có một tờ đề thi, một cây bút và một tờ giấy trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Đề thi tổng cộng có mười đề, Lam Tiểu Bố nhân cơ hội nhìn qua đề thi của Khắc Nhĩ và những người xung quanh, hắn phát hiện câu hỏi giống nhau trong bài thi rất ít, đa số các đề đều khác nhau.

Tuy nhiên đối với người đã tiếp nhận hết trí nhớ của Lí An như Lam Tiểu Bố mà nói thì những đề bài này không quá khó khăn. Bây giờ hắn không lo là không biết làm, mà là lo nên làm đúng bao nhiêu.

Sớm biết thế này đã hỏi hai người phụ nữ kia xem trả lời bao nhiêu câu đúng thì được tính qua vòng.

Chương 74: Kiểm tra lực đấm

Chưa tới mười phút Lam Tiểu Bố đã trả lời xong tám câu trong đề thi, nếu dựa trên thang điểm một trăm thì có lẽ hắn đã nắm trong tay tám mươi điểm. Hai câu hỏi còn lại hắn có thể trả lời được, nhưng không muốn khiến người khác chú ý nên hắn chỉ lựa chọn đúng tám mươi điểm.

Căn cứ theo quan sát của hắn, hai mươi người trong phòng này ngoài hắn có thể trả lời tám câu thì chỉ có một người trả lời được nhiều nhất hai câu. Cho dù dùng hết năm sáu phút cuối cùng thì cũng chỉ trả lời nhiều nhất được bốn câu.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi có phải hắn đã viết quá nhiều hay không, chỉ là trong này còn có máy giám sát, bây giờ đáp án đã viết ra rồi, hắn không dám thay đổi lung tung.

Khắc Nhĩ còn đang vò tóc vặn tai suy nghĩ, Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua bài thi của hắn ta thấy chỉ mới trả lời được một câu, hơn nữa còn làm sai.

Lam Tiểu Bố thử dùng ý niệm để truyền tin tức cho Khắc Nhĩ, Khắc Nhĩ vừa cảm nhận được ý niệm của Lam Tiểu Bố truyền tới thì bị dọa cho run cả tay.

Cũng may nhân viên chấm thi không để ý, Lam Tiểu Bố vội vàng truyền tiếp: ‘Khắc Nhĩ, đừng có nhìn đông nhìn tây nữa, đây là cách truyền tin riêng của ta. Ngươi chỉ cần làm bài thi theo ta nhắc là được rồi…”

Khắc Nhĩ hơi trầm xuống, Lam Tiểu Bố và hắn ta đều là người tinh cầu Lam Á có nền văn minh khoa học kỹ thuật sơ cấp, bất kì thủ đoạn khoa học gian lận gì đều có ở tinh cầu Chân Nặc cả. Nếu Lam Tiểu Bố dám làm như vậy mà bị phát hiện thì hắn ta và Lam Tiểu Bố đều xong đời.

Lúc này Khắc Nhĩ cực kì hối hận vì không sớm nói cho Lam Tiểu Bố biết không được ăn gian. Cho dù không vào được quân đoàn Trưng Tinh cũng không sao, bọn họ còn có thể vào quân đoàn khác. Nhưng một khi gian lận bị tóm thì cả hắn ta và Lam Tiểu Bố đều chết rất thê thảm.

Lam Tiểu Bố đọc đáp án câu thứ nhất, nhưng Khắc Nhĩ vẫn còn đang ngẩn người không đặt bút viết. Lam Tiểu Bố nhìn mà hận không thể đâm cho người này một châm Đoàn Hồn, đúng là ngốc hết chỗ nói.

“Khắc Nhĩ, mau làm bài thi đi, sắp hết thời gian rồi.” Lam Tiểu Bố lại nói thông qua ý niệm.

Lúc này Khắc Nhĩ mới phản ứng kịp, từ lúc Lam Tiểu Bố ăn gian tới giờ đều không có ai ngăn lại, nói cách khác Lam Tiểu Bố ăn gian không bị ai phát hiện cả? Khắc Nhĩ lập tức khẳng định không có ai phát hiện Lam Tiểu Bố giúp hắn ta gian lận.

Lúc này Khắc Nhĩ không tiếp tục nhát gan nữa, lập tức tăng tốc độ viết câu trả lời dựa theo Lam Tiểu Bố nhắc nhở.

Lam Tiểu Bố nhìn, trong phòng người người trả lời đúng cùng lắm chỉ có ba câu, thế nên hắn chỉ cần giúp Khắc Nhĩ làm sáu câu là có thể đạt yêu cầu rồi.

Thật ra Lam Tiểu Bố muốn giúp Khắc Nhĩ làm thêm mấy câu khắc cũng không đủ thời gian, khi Khắc Nhĩ vừa làm xong câu thứ sau thì giọng của nhân viên chấm điểm đã truyền tới: “Dừng bút, tất cả mọi người ra bên ngoài chờ kết quả.”

Khắc Nhĩ vội vàng đặt bút xuống, đầu tiên kéo Lam Tiểu Bố ra khỏi phòng khảo hạch. Mặc dù không bị tóm gian lận nhưng hắn ta vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm không thôi.

“Đừng nói gì cả, chờ về rồi nói sau.” Thấy Khắc Nhĩ định nói gì đó, Lam Tiểu Bố lập tức cắt đứt lời của Khắc Nhĩ trước.

Khắc Nhĩ hưng phấn sáng hai mắt lên, nói: “Tiểu Bố, lần này ta cảm thấy hy vọng của chúng ta không nhỏ đâu.”

Lam Tiểu Bố người ha ha đáp: “Bây giờ mới vòng thứ nhất thôi, hy vọng của ngươi vẫn nhỏ lắm, còn phải xem hai vòng tiếp theo như thế nào đã.”

“Thế nào, ta không lừa gạt các ngươi đúng không? Vòng thứ nhất có phải kiểu mẫu địa ngục hay không?” A Nhứ nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đi ra, cố tình cất giọng chào hỏi.

Cô gái đồ xanh bên cạnh vội vàng nói: “Hai vị đừng hiểu lầm, A Nhứ không có ý gì khác đâu. Thật ra là…”

A Nhứ cũng nói: “Đúng là ta không có ý gì khác cả, nhưng mọi người đều cùng tới từ tinh cầu Lam Á cả, ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi một chút mà thôi. Làm quen một chút đi, ta là A Nhứ, người này là Tẩm Nguyệt. Nếu hai người không ngại thì ta có thể giới thiệu hai người tới chỗ…”

“Cảm ơn, chỗ khác chúng ta không cần, chúng ta muốn vào quân đoàn Trưng Tinh.” Lam Tiểu Bố cảm ơn một tiếng, thuận miệng nói.

A Nhứ nóng nảy nói: “Chỗ ta định nói không kém so với quân đoàn Trưng Tinh bao nhiêu đâu, hơn nữa bây giờ chưa có mấy người biết đến, nếu các ngươi tới sớm…”

“Mời Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ tiến vào khảo hạch vòng hai, chờ tới lượt tham gia khảo hạch vòng hai quân đoàn Trưng Tinh.” Tiếng loa trên đầu kịp thời cắt đứt lời của A Nhứ.

Khắc Nhĩ nắm chặt tay, thầm kêu tốt quá, sau đó nói với A Nhứ và Tẩm Nguyệt đang trợn mắt há mồm kinh ngạc: “Ta là Khắc Nhĩ, hắn là Lam Tiểu Bố. By giờ chúng ta phải đi tham gia khảo hạch vòng hai mất rồi, có duyên sẽ gặp lại.”

Chẳng những A Nhứ mà ngay cả Tẩm Nguyệt cũng ngơ ngác nhìn Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đang xoay người rời đi, hai người đều thông qua vòng một rồi sao? Thật không khoa học.

“Sao hai người có thể…” A Nhứ càng không tin vào tai mình hơn.

Khắc Nhĩ cố tình ngoái đầu cười ha hả nói: “Đây có coi là gì chứ, mấy cái câu hỏi đó quá đơn giản so với ta. Thứ ta được học ở tinh cầu Lam Á còn muốn…”

“Đi thôi.” Lam Tiểu Bố vỗ bả vai Khắc Nhĩ, đi vào phòng khảo hạch vòng hai. Hắn lo lắng Khắc Nhĩ mải khoác lác sẽ tạo ra phiền phức bất ngờ.

Nhìn Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đi vào phòng khảo hạch vòng hai, A Nhứ khó hiểu nhìn về phía cô gái đồ xanh: “Tẩm Nguyệt, sao có thể chứ? Lấy kiến thức của tinh cầu Lam Á, người thông qua được vòng khảo hạch thứ nhất… Chỉ có thể là vương tộc.”

Tẩm Nguyệt lắc đầu nói: “A Nhứ, bọn họ và chúng ta đều là người tới từ tinh cầu Lam Á, nếu bọn họ có thể vào được quân đoàn Trưng Tinh thì chúng ta có thể trợ giúp lẫn nhau.”

…

Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đi vào phòng khảo hạch vòng hai, trong này có sáu người đang ngồi. Lam Tiểu Bố vào rồi, chỉ cần chờ đủ mười người thì vòng khảo hạch thứ hai sẽ bắt đầu.

Hai người ngồi khoảng một tiếng thì mới có thêm hai người khác đi vào.

Chương 75: Kiểm tra lực đấm (2)

Nếu thời gian thi là mười lăm phút thì trong hơn một tiếng vừa qua đã có tám mươi người tham gia khảo hạch vòng một. Tám mươi người mà chỉ có hai người thông qua vòng thứ nhất vào được vòng thứ hai, đủ để thấy khảo hạch vòng thứ nhất nghiêm khắc tới mức nào.

Mười người đã gom đủ, người chấm điểm khảo hạch vòng thứ hai là một tráng hán có thân hình cao lớn. Tầm mắt của hắn quét qua mọi người một lượt, sau đó nói: “Khảo hạch vòng thứ hai là kiểm tra sức mạnh, mỗi người có hai cơ hội, chỉ cầm lực đấm đạt một mã lực* là đủ tiêu chuẩn.”

(*Mã lực là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất. Nó được định nghĩa là công cần thiết để nâng một khối lượng 75 kg lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây hay 1HP = 75 kgm/s)

Lam Tiểu Bố biết mã lực ở nơi này không giống với số liệu ở trên địa cầu, mà là hai trăm kí lô. Một quyền phải đạt được hai trăm kí lô thì mới đạt tiêu chuẩn. Người có thể đấm một quyền ra hai trăm cân trên địa cầu chỉ sợ không tới vài người.

May là lần khảo hạch này không phải loại đào thải, chỉ cần đạt yêu cầu là có thể qua rồi.

Tầm mắt Lam Tiểu Bố rơi xuống máy khảo hạch, phía trước máy dựng một tấm đỡ đòn, phía sau là một cây cột thủy tinh.

Khắc Nhĩ nghe thấy là kiểm tra lực đấm liền mừng rỡ giơ quá đấm lên, nói với Lam Tiểu Bố: “Ha ha, đây chính là thứ mà ta am hiểu nhất.”

“Thái Phó Vũ, tiến lên khảo sát.”

Lời của nhân viên chấm thi vừa hết thì một người đàn ông cao lớn tóc quăn, da thịt trắng nõn tiến lên. Hắn ta đi tới trước máy kiểm tra, chờ người chấm thi ra lệnh.

Máy kiểm tra vừa vang lên thanh âm bắt đầu thì người đàn ông kia đã lùi về phía sau một bước, sau đó một quả đấm vụt tới đập lên tấm đỡ.

“Bụp!” Máy đếm trên cột thủy tinh lập tức vọt lên dãy số, rất nhanh đã vượt qua một mã lực, cuối cùng dừng lại ở một phẩy bốn mã lực.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, nếu người này chưa từng tu luyện thì một quyền này thực sự quá mạnh.

“Thông qua, đi vào cửa này đi, sau đó sẽ tham gia vòng cuối khảo sát.” Nhân viên chấm thi chỉ vào cánh cửa sau lưng.

“Cảm ơn.” Người đàn ông cao lớn kích động cảm ơn một câu, sau đó vội vàng bước qua cánh cửa vào vòng khảo sát cuối cùng.

Vòng này kiểm tra rất nhanh, dưới tình huống như này, chỉ cần lúc đấm không phát sinh sai lầm thì khi tham gia khảo hạch vòng hai chỉ cần đấm một cái là xong. Đại đa số người tham gia khảo hạch vòng hai thì lực đấm trên cơ bản đều nằm trong khoảng 220kg cho tới 300kg.

“Khắc Nhĩ, tiến lên khảo sát.”

Khắc Nhĩ xếp phía trước Lam Tiểu Bố, vừa nghe thấy tên liền đứng lên, giơ một quả đấm lên nói với Lam Tiểu Bố: “Ta chờ ngươi ở vòng thứ ba.”

Nói xong Khắc Nhĩ liền bước tới máy kiểm tra lực đấm, thậm chí ngay cả lùi về phía sau một bước cũng không, trực tiếp đấm một quyền tới.

Lam Tiểu Bố nhìn thế dãy số trên bảng vọt một phát lên tới một phẩy tám, thiếu chút nữa thì đạt mức hai.

Thật sự nhìn không ra lực đấm của Khắc Nhĩ lại mạnh tới vậy, một quyền có thể nặng tới gần bốn trăm kg.

“Không tệ, vào vòng ba đi.” Nhân viên chấm thi nghiêm túc không nói nhảm câu nào cũng phải kinh ngạc nhìn Khắc Nhĩ một cái, gật đầu tán thưởng tỏ ý Khắc Nhĩ có thể vào vòng khảo hạch thứ ba.

“Lam Tiểu Bố, tiến lên khảo sát.” Sau khi Khắc Nhĩ đi vào cửa để vào vòng ba, cuối cùng cũng tới tên của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đi tới phía trước máy kiểm tra lực đấm, thực ra hắn cũng không biết cụ thể lực đấm của mình là bao nhiêu. Nhưng hắn đoán, nếu mình vận chuyển nội khí trong cơ thể để đấm một quyền thì nói không chừng sẽ đánh bể cả thước đo của vòng này. Lực lớn nhất mà máy này có thể đo được là bảy mã lực, khoảng một nghìn bốn trăm kí lô.

Nghĩ tới ở vòng thứ nhất hắn đã điền đúng tám câu rồi, cũng coi như là một người nổi bật rồi đúng không? Thế nên vòng này chỉ cần thông qua là được, dù sao vòng này cũng không áp dụng chế độ đào thải.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố không ngưng tụ nội khí bên trong cơ thể nữa, ngay cả quyền huy ra cũng không dùng quyền Quang Minh, mà chỉ đơn giản đấm xuống mà thôi. Thậm chí một đấm này còn không thấy tiếng vang, dù sao hắn có tận hai cơ hội, nếu lần đầu tiên thất bại thì vẫn còn lần sau.

“Một mã lực, thông qua.” Nhân viên chấm thi nói một câu, tỏ ý Lam Tiểu Bố có thể vào vòng ba.

Mấy người chưa kiểm tra thầm nói vận may của Lam Tiểu Bố quá tốt, nói thật ra, một quyền này chỉ có một mã lực thì thật không biết người này nghĩ thế nào lại muốn tham gia khảo hạch quân đoàn Trưng Tinh nữa. Mấu chốt là, người này không những thông qua vòng thứ nhất mà còn vừa hay qua được vòng thứ hai.

Lam Tiểu Bố không hề để ý tới suy nghĩ của mọi người, khảo hạch này không phải hạng mục tranh giải, chỉ là khảo hạch vào quân đoàn mà thôi. Chỉ cần có thể thông qua thì người đứng đầu hay người đứng cuối cùng đều có kết quả giống nhau, đều có thể gia nhập quân đoàn Trưng Tinh cả.

Lam Tiểu Bố bước vào cửa nhỏ thì phát hiện đường đi tối om, trong lối đi không hề có ánh sáng, đưa tay nhìn không thấy năm ngón.

Lối đi này chính là khảo hạch vòng thứ ba sao? Lam Tiểu Bố có hơi nghi ngờ, hắn bắt đầu thả ý niệm ra ngoài, cho dù trong lối đi tối thui đi chăng nữa thì Lam Tiểu Bố vẫn có thể thấy được cảnh tượng trong phạm vi bảy thước xung quanh.

Lối đi chỉ rộng khoảng nửa thước, hai bên vách tường dính đầy chất nhờn trong suốt, không biết là thứ gì. Lam Tiểu Bố không muốn dùng tay đụng phải thứ này. Hắn đoán chất nhầy này là để người khảo hạch đụng vào, dường như nó là một loại ám chỉ nào đó. Nếu hắn không có cảm ứng ý niệm thì hắn cũng đành dùng tay đi chạm xung quanh rồi.

Cảm ứng ý niệm quả nhiên là thứ tốt, sau này phải tiếp tục tăng cường tu luyện Đoàn Hồn thuật mới được. Cảm ứng ý niệm này dùng tốt như vậy, không bằng đặt một cái tên là Thần Niệm đi.

Không biết ai là người tạo ra Đoàn Hồn thuật này, quả thực quá nghịch thiên đi. Tuy nhiên bây giờ hắn lại tăng thêm một chiêu cho Đoàn Hồn thuật này, gọi là Thần Niệm cũng không tồi.

Chương 76: Vòng ba đơn giản

Đi khoảng ba thước, dưới chân bắt đầu mềm nhũn. Hệt như đang dẫm lên một đống sâu nhỏ vậy, bên trong lối đi tối thui khiến ai cũng rợn tóc gáy.

Vậy mà Lam Tiểu Bố lại cười ha ha mấy tiếng, dưới chân chỉ là thứ tương tự tấm xốp mềm mà thôi. Nếu như khảo hạch vòng thứ ba là khảo hạch lá gan thì chỉ cần là người qua được hai vòng phía trước thì có thể qua được vòng thứ ba thôi.

Hiển nhiên Lam Tiểu Bố đã nghĩ sai, lối đi này dài tổng cộng không tới hai mươi thước, sau khi đi qua lối đi thì Lam Tiểu Bố cảm ứng được phía trước có một căn phòng nhỏ. Lấy cảm ứng của hắn, có lẽ căn phòng nhỏ này có thể di động. Đoán chừng sau khi tiến vào khảo hạch vòng thứ ba, mỗi người đều sẽ tiến vào một căn phòng nhỏ tương tự như này. Chờ tới khi hắn bước vào trong căn phòng nhỏ thì nó sẽ tự di chuyển.

Sau khi Lam Tiểu Bố bước vào căn phòng nhỏ, nó bắt đầu dời đi giống như hắn suy nghĩ.

Trong phòng đen nhánh một mảnh, bên trong không có bất kì thứ gì. Lam Tiểu Bố nghi ngờ đi tới giữa nhà, hắn đang muốn nhìn thử vách tường một chút thì một nguồn lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đánh về phía đầu của hắn.

Sau đó nguồn lực lượng đó đột nhiên nổ ầm, dường như hóa thành vô số bàn tay cào loạn trong đầu của Lam Tiểu Bố.

Cảm giác đau râm ran trong đầu truyền tới, nếu là người bình thường thì chắc chắn lúc này đã nằm bò ra đất lăn lộn không thể chịu đựng được rồi.

Nhưng Lam Tiểu Bố thì ngay cả khóe miệng cũng không co rút lấy một cái, so với nỗi đau lúc xé rách linh hồn mà nói thì loại đau đớn này chỉ được coi là kiến cắn mà thôi. Huống chi hắn đã tu luyện Đoàn Hồn thuật được một thời gian rồi, ý thức linh hồn cực kì bền bỉ, loại đau đớn nhỏ nhoi này không tính là gì với hắn cả.

Tới lúc này, Lam Tiểu Bố đã biết nội dung khảo hạch vòng thứ ba là gì, đó là sức chống đỡ của tinh thần. Nếu không đủ kiên trì thì trong đầu sẽ nghĩ tới việc cầu xin dừng lại, một khi cầu xin dừng lại trong sóng điện não truyền ra thì nhất định máy khảo nghiệm sẽ cảm ứng được, một khi đã có suy nghĩ buông bỏ thì coi như vòng thứ ba đã thất bại.

Loại kích thích vào linh hồn này một khi gặp rất khó ngăn cản được, hơn nữa người gặp phải còn không biết bản thân sẽ phải chịu đựng trong bao lâu nữa.

Cảm thấy sóng công kích không ngừng khuấy loạn trong đầu, Lam Tiểu Bố nhàm chán mặc kệ. Hắn đang do dự không biết có nên té xuống đất giả bộ lăn lộn mấy cái hay không.

Sau khi sống lại, hắn có thể tiếp tục sống tới bây giờ là do đặt cẩn thận lên đầu. Nếu không hắn không phải bị bắt thì chính là bị Cung giết chết từ lâu rồi.

Khoảng năm sáu phút sau, cảm giác đau nhói trong đầu biến mất, căn phòng nhỏ xuất hiện một hàng chữ: "Khảo hạch ý chí sơ cấp thông qua. Nếu như muốn tiếp tục khảo hạch ý chí trung cấp thì hãy nhấn nút màu đỏ. Nếu không thì ấn nút màu xanh da trời để rời đi."

Lam Tiểu Bố định đứng dậy bấm núi màu xanh da trời, tuy nhiên hắn còn chưa kịp ấn xuống thì đã nhìn thấy bên dưới nút màu đỏ còn một hàng chữ nữa.

"Người thông qua khảo hạch ý chí trung cấp có thể được cấp quân hàm Thiếu Úy một sao."

Cái này gọi là thăng quan sao? Lam Tiểu Bố không phải hạng người đam mê cấp bậc gì, nhưng hắn biết rõ ở một nơi xa lạ như thé này, cơ hội sống của một quan chức sẽ lớn hơn so với một tên lính quèn nhiều.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự bấm nút màu đỏ.

Sau đó, nguồn năng lượng công kích mạnh gấp đôi so với nguồn năng lượng trước đó đâm vào ý thức bên trong đầu của Lam Tiểu Bố, chỉ là mức độ khuất động và tổn thương vẫn còn thua xa nỗi đau khi tự tay xé rách linh hồn nhiều. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn có thể dùng Đoàn Hồn thuật ngăn cản đau đớn này được nữa, chỉ là hắn không muốn làm như vậy.

Đồng thời, Lam Tiểu Bố cũng thầm than trong lòng, đây là hắn nên không sao, chứ đổi lại thành một người bình thường thì một khi không kiên trì nổi chắc chắn sẽ hóa điên lên mất.

Cũng may, khi hắn gặp Lí An đã tu luyện tới cảnh giới Thông Mạch, không phải một người bình thường có thể sánh được…

Không đúng, Lam Tiểu Bố chợt nghĩ tới lúc Lí An đoạt xác hắn, linh hồn của hắn lúc ấy gần như đã bị xé rách hoàn toàn rồi, tại sao hắn không hề nổi điên? Mà chỉ giống như nỗi đang khó chịu khá đáng sợ mà thôi? Theo đạo lý mà nói thì một khi linh hồn bị xé rách thì hắn nên sớm nổi điên mới phải. Đừng nói là hắn, cho dù là bất kì ai bị xé rách linh hồn cũng đều phát điên cả.

Một khi hắn phát điên thì không phải Lí An có thể thoải mái đoạt xác của hắn hay sao? Nên nhớ, thuật mà Lí An tu luyện chính là Đoàn Hồn thuật, dù linh hồn bị yếu đi chăng nữa thì linh hồn từng luyện qua thuật Đoàn Hồn vẫn mạnh và cứng cỏi hơn rất nhiều so với linh hồn mới chỉ luyện qua Dịch Cân Kinh như hắn.

Linh hồn bị xé mà không nổi điên, thậm chí khi tu luyện Đoàn Hồn thuật còn tự xé rách linh hồn của chính mình. Hơn nữa, nếu như tu luyện Đoàn Hồn thuật có thể dùng cách xé rách linh hồn để tu thêm được Thần Niệm thì tại sao Lí An lại không biết? Cứ coi như là hắn ta chưa nhận ra thì không lẽ những ai từng tu luyện Đoàn Hồn thuận cũng đều không biết sao?

Duy chỉ có mình hắn bị xé rách linh hồn mà không nổi điên, mà một người bình thường, nếu bị xé rách linh hồn thì đã sớm phát điên rồi, làm gì còn chuyện phản chiếm đoạt được?

Không lẽ hắn có gì đặc biệt sao? Hay là do hắn sống lại, linh hồn không thể so sánh với những người bình thường khác được?

Lam Tiểu Bố vừa mới nghĩ tới đây liền cảm nhận được nỗi đau nhức liên miên trong đầu đã biến mất không thấy.

“Khảo hạch ý chí trung cấp đã thông qua, mời rời khỏi phòng khảo hạch.” Lần này không phải là hiện vài chữ cho có nữa, mà là trực tiếp nói trong loa.

Không có khảo hạch ý chí cao cấp, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không có ý định tiếp tục tham gia khảo hạch tiếp, hắn ấn xuống nút màu xanh, cửa của phòng cũng được mở ra. Lam Tiểu Bố vừa bước ra đã tới một cái bàn ghi danh của quân đoàn Trưng Tinh.

“Đứng lên bảng đá trắng kia đi.” Ngồi ở bàn ghi danh là một ông lão, ông ta ra hiệu cho Lam Tiểu Bố đứng trước một tấm đá tròn màu trắng to khoảng một thước.

Lam Tiểu Bố vừa đứng cạnh tảng đá tròn màu trắng thì trên màn hình lớn đã xuất hiện tên họ và thành tích của Lam Tiểu Bố.

“Không tồi đâu, có thể thông qua được khảo sát ý chí trung cấp. Khảo sát kiến thức tinh không cũng là một tài năng xuất chúng, tám mươi điểm, tiếc là lực đấm hơi yếu một chút.” Ông lão cười tuyên dương Lam Tiểu Bố một phen, sau đó đưa một tấm bảng màu cam cho Lam Tiểu Bố, “Bây giờ ngươi đã là một binh sĩ quân đoàn Trưng Tinh được người người hâm mộ rồi, mười lăm ngày sau hãy tới chỗ quân đoàn Trưng Tinh báo danh.”

Là binh sĩ sao? Không phải nói được lên quan sao? Lam Tiểu Bố thầm nghi hoặc trong lòng, nhưng hắn không quá để tâm, nhận lấy tấm bảng rồi tới phòng khách của quân đoàn Trưng Tinh. Mặc dù Khắc Nhĩ ra trước Lam Tiểu Bố, nhưng tới bây giờ hắn ta vẫn chưa thấy ra.

Khi Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài chờ thì A Nhứ và Tẩm Nguyệt đã đi tới.

“Lam Tiểu Bố, ngươi ra sớm thế sao? Khảo hạch thế nào rồi?” A Nhứ từ xa xa vọng tới hỏi Lam Tiểu Bố.

“Ô, Tiểu Bố, sao ngươi lại ra trước cả ta thế?” Giọng của Khắc Nhĩ cũng truyền tới, nhìn quần áo và tóc tai xộc xệch của hắn ta, trên mặt còn có vài vết máu có thể thấy trong vòng khảo hạch thứ ba hắn ta ăn không ít khổ rồi. Nhưng hắn ta đã thông qua, nếu không cũng chẳng vui vẻ tới thế.

“Ta đã thông qua khảo hạch vòng ba rồi, ngươi không thông qua cũng không sao, sau này theo ta lăn lộn là được rồi.” Khắc Nhĩ vừa kích động vừa an ủi Lam Tiểu Bố. Theo hắn ta thấy thì có vẻ Lam Tiểu Bố chỉ qua được vòng thứ hai, mà Lam Tiểu Bố vào vòng ba sau hắn ta nhưng lại ra trước nên có lẽ là do thấy bại nên mới ra.

Nghe thấy lời của Khắc Nhĩ, trong mắt Tẩm Nguyệt thoáng vẻ thất vọng. Cô cảm thấy dáng vẻ của Lam Tiểu Bố rất tốt, nhưng tại sao trong khảo hạch lại không qua được giống như Khắc Nhĩ chứ?

Chương 77: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố

Lam Tiểu Bố bật cười, nói: “Chúc mừng chúc mừng, nhưng mà ta cũng thông qua rồi.”

“A, ta đã nói mà, sao ngươi có thể không qua được?” Khắc Nhĩ a một tiếng, sau đó mừng rỡ nói.

Lam Tiểu Bố có hơi câm nín, hắn nói mình không qua lúc nào chứ? Tất cả đều do ngươi tự suy diễn được hay không.

“Vậy thì tốt quá.” Bốn người chúng ta đều tới từ tinh cầu Lam Á, sau này bốn người sẽ vào một tiểu đội, cũng tiện để chăm sóc đôi bên.

“Đúng đúng, cho dù bị phân tới một đội không ai quen biết thì chúng ta vẫn có thể liên thủ. Chỉ sợ khi các đội tới chọn người thì không có ai muốn bốn người chúng ta cả.” Khắc Nhĩ lập tức nói.

Tẩm Nguyệt nghe thấy Lam Tiểu Bố đã thông qua khảo hạch liền cảm thấy vui vẻ, nói theo: “Hai người chúng ta đã có phi thuyền rồi, hai người thì sao?”

Khắc Nhĩ vỗ ngực nói: “Ban đầu ta chính là một sĩ quan thuyền chiến đó, sao có thể không có phi thuyền được? Tiểu Bố cũng giống thế…”

Trong nhất thời, Khắc Nhĩ không thể nhớ ra được quân đoàn của Lam Tiểu Bố, nói tới đây liền nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không thể làm gì khác hơn đành nói: “Quân đoàn Duy Hòa.”

“Đúng thế, Lam Tiểu Bố là sĩ quan cao cấp trong quân đoàn Duy Hòa, nên cũng có phi thuyền.” Khắc Nhĩ đắc ý nói.

Tẩm Nguyệt vui vẻ nói: “Nếu đã như vậy thì nửa tháng sau chúng ta cùng tới quân đoàn Trưng Tinh hội họp được không?”

Nhìn Tẩm Nguyệt và A Nhứ rời đi, Khắc Nhĩ không nhịn được nói: “Tiểu Bố, ngươi nghĩ xem tại sao hai người kia cứ nhất quyết phải chờ hai người chúng ta thế, hơn nữa còn muốn vào chung một tiểu đội nữa? Có phải họ vừa ý chúng ta hay không…. A, hay là hai người họ có ý kiến gì với phi thuyền của chúng ta?”

“Có lẽ là do chúng ta đều tới từ tinh cầu Lam Á cả.” Lam Tiểu Bố lại không cho rằng đối phương muốn phi thuyền của họ, phi thuyền ở thời đại này không phải vậy hi hữu gì, nhìn bên ngoài chỗ nào cũng thấy đủ loại phi thuyền là biết. Chỉ có Khắc Nhĩ coi phi thuyền là mạng mới nghĩ như vậy, còn chuyện hai người kia vừa ý phi thuyền của họ hay không thì mặc kệ thôi.

“Tiểu Bố, chúng ta ở nơi này qua loa hết mười lăm ngày hay là đi tìm một chỗ ở trước?” Khắc Nhĩ hỏi.

Sau khi thi đậu vào quân đoàn Trưng Tinh thì cho hắn ta ngủ ngoài trời mấy ngày cũng không sao. Huống hồ nơi này là quân đoàn Trưng Tinh rồi, chỉ cần ngươi là binh lính dự bị thì có thể tùy tiện ăn ở thoải mái.

Lam Tiểu Bố không muốn ở lại chỗ này, liền hỏi: “Khắc Nhĩ, ngươi có tiền hay không? Có tiền thì chúng ta đi tìm một nơi ở tạm đi, người ở đây nhiều quá, không thích hợp để nghỉ ngơi. Tốt nhất là tìm một nơi trống trải, nhưng vậy mới không gặp ai làm phiền.”

“Đúng đúng, ta hiểu, ta hiểu mà.” Khắc Nhĩ lập tức nhớ tới chỗ đặc biệt của Lam Tiểu Bố, người có thể gian lận giúp hắn ta qua được vòng một nhất định chính là thần. Lam Tiểu Bố có loại thủ đoạn như thế này dĩ nhiên là phải chú ý một chút rồi.

“Ngươi có tiền hay không?” Lam Tiểu Bố thấy Khắc Nhĩ chỉ luôn mồm nói hiểu, mấu chốt là người này hiểu gì không quan trọng, quan trọng là phải có tiền. Không có tiền thì họ vẫn phải ở lại nơi này.

“Ha ha, tiền đương nhiên là ta có rồi. Khi vào trong phi thuyền, hai rương vàng ta đều đưa ngươi hết. Còn chỗ ở thì ở trên tinh cầu Chân Nặc nhiều lắm, chúng ta tùy tiện tìm một nơi là được. Hơn nữa bây giờ chúng ta đã là binh lính dự bị của quân đoàn Trưng Tinh rồi, đã có đủ tư cách để tự mua nhà riêng.” Khắc Nhĩ cười ha ha, tâm tình cực kì vui sướng.

….

Đúng như Khắc Nhĩ nói, hắn ta thực sự rất có tiền. Bên trong phi thuyền của hắn ta có ít nhất bảy tám rương vàng, bạc trắng thì lại chẳng có bao nhiêu.

Tinh cầu Chân Nặc đất rộng vật chiều, cả tinh cầu còn lớn hơn Địa cầu một chút, mà vùng biển chỉ chiếm có ba mươi phần trăm. Một lục địa khổng lồ như vậy mà dân số lại không tới ba tỉ dân, rất nhiều nơi đều là vô chủ.

Tuy nhiên Lam Tiểu Bố không muốn tìm một nơi vô chủ để ở, mà chỉ là một nơi thưa thớt dân mà thôi.

Hắn và Khắc Nhĩ rất nhanh đã tìm thấy một thị trấn nhỏ, tên gọi là Lư Phổ.

Phòng trống ở Lư Phổ còn rất nhiều, nhưng người lại chẳng có bao nhiêu. Sau khi nghe ngóng một hồi mới biết, ban đầu Lư Phủ có một vị tướng quân, vị tướng quân này đã thu nhận rất nhiều binh lính trẻ ở Lư Phủ. Tuy nhiên đây cũng chẳng phải là chuyện tốt, sau này có người ở tinh cầu khác xâm phạm thì khi tướng quân và binh đoàn của hắn tham gia tác chiến đã toàn diệt trên vũ trụ.

Về sau thị trấn Lư Phổ này dần dần tiêu điều không có sinh khí, một số đàn bà mất chồng lục tục rời khỏi Lư Phổ khiến Lư Phổ còn rất nhiều nhà trống không.

Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ chọn hai ngôi nhà nằm ở giáp ranh giới của thị trấn, ở nơi này nhà nào nhà nấy diện tích rộng lớn, hơn nữa trong sân còn có một bãi đất trống rộng nữa. Những bãi đất trống này vốn để đậu các phi hành khí, đậu Côn Luân ở đây cũng không chiếm quá nhiều diện tích.

Mua nhà xong, trước tiên Lam Tiểu Bố ra ngoài tự mua cho bản thân mười mấy bộ quần áo và mười mấy đôi giày.

Sau đó về nhà thu dọn qua loa một hồi thì Khắc Nhĩ tới.

“Tiểu Bố… Ô, ngươi vừa mới ra ngoài mua một con chó sao?” Khắc Nhĩ vừa vào đã nhìn thấy Cổ Đạo.

“Nó không phải chó, tên là Cổ Đạo, sau này ngươi cũng có thể gọi nó là Cổ Đạo.” Lam Tiểu Bố giải thích.

Cổ Đạo nghe thấy Khắc Nhĩ gọi nó là chó liền gầm nhẹ, dường như muốn nói ngươi mới là chó, cả nhà ngươi đều là chó cả.

Nghe thấy tiếng gầm nhẹ của Cổ Đạo, Khắc Nhĩ bật cười ha hả: “Hóa ra là một con sói con.”

Tuy nhiên rất nhanh hắn đã nhớ ra mục đích mà mình tới, vội nói: “Tiểu Bố, trước đó ngươi đã dùng cách gì để nhắc ta đáp án thế, ngay cả nhân viên chấm thi cũng không phát hiện?” Chuyện này đã bứt dứt trong lòng hắn ta đã lâu, không hỏi thì sẽ bị kiềm chế tới phát hoảng.

“Ở trong một buổi đấu giá, ta vốn định mua một cái máy dẫn đường trong tinh không thì phát hiện bên trong máy dẫn đường có một bộ phận phát sóng não của nền văn minh năm sao. Lúc đó ta đã dùng thứ đó để phát tin tức cho ngươi.” Lam Tiểu Bố hơi dừng một lát rồi nhắm mắt nói bừa.

Chương 78: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố (2)

Đừng nói hắn và Khắc Nhĩ mới quen biết không lâu, cho dù Khắc Nhĩ trở thành bạn thân nhất của hắn thì hắn cũng không thể tùy tiện nói chuyện Đoàn Hồn thuật cho hắn ta được.

Đoàn Hồn thuật có liên quan tới Lí An, mà Lí An lại là người của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, hơn nữa thân phận cũng không bình thường. Vốn cái này cũng chẳng có gì, dù sao Côn Luân đã đi qua thời không xếp chồng rồi, có lẽ đã cách tinh cầu Xích Lôi vô số tinh hà rồi cũng nên.

Nhưng khi tới tinh hà này, Lam Tiểu Bố phát hiện mặc kệ là ngôn ngữ của tinh cầu Lam Á hay là tinh cầu Chân Nặc thì hắn đều nắm trong lòng bàn tay cả, trong lòng cũng cảm thấy có chuyện không ổn. Điều này có nghĩa có thể Lí An rất quen thuộc tinh hệ này, nếu Lí An đã quen thuộc tinh hệ này thì đã nói rõ tinh cầu Xích Lôi cách nơi này không xa.

Bởi vì nỗi lo này nên cho tới hiện tại hắn cũng không dám nhắc tới mấy chữ tinh cầu Xích Lôi. Một khi có người biết hắn giết chết Lí An thì đừng nói là hắn, ngay cả tinh cầu Chân Nặc cũng bị hóa tro bụi.

Khắc Nhĩ há to miệng, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ nhìn Lam Tiểu Bố. Một lúc lâu sau hắn ta mới lên tiếng: ‘Tiểu Bố, sau này chúng ta ở chung một tiểu đội, sinh tử cũng buộc chung một chỗ. Đồ tốt của ngươi về sau sẽ giúp chúng ta có thêm rất nhiều cơ hội sống sót, tuy nhiên sức mạnh của ngươi quá yếu. Loại sức mạnh này của ngươi nếu đặt trong toàn bộ quân đoàn Trưng Tinh thì chỉ là miếng lót chân. Ngươi biết tại sao sức mạnh của ta lại lớn như thế không? Bởi vì ta có một quyền thuật gọi là Phi Ngưu quyền. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ dạy ngươi Phi Ngưu quyền, chưa tới một hai năm sau ngươi nhất định sẽ tiến bộ rất lớn.”

Phi Ngưu quyền sao? Lam Tiểu Bố lắc đầu nói: ‘Ta còn có công pháp tốt hơn Phi Ngưu quyền của ngươi nữa, do lúc khảo hạch sức mạnh ta không muốn quá nổi bật mà thôi. Nói ngươi dạy ta không bằng nói ta dạy ngươi, ta còn một công pháp gọi là Thuần Dương Vô Cực, sau này ngươi sẽ học cùng với ta…”

Thuần Dương Vô Cực là công pháp võ đan, Lam Tiểu Bố chưa từng tu luyện thử, công pháp hắn đang tu luyện là Dịch Cân Kinh. Bây giờ lại gặp được Khắc Nhĩ, không bằng để cho Khắc Nhĩ tu luyện còn hơn. Trong tinh cầu Chân Nặc có một chút nguyên khí, mặc dù không bằng nguyên khí trên địa cầu trong khi khôi phục, nhưng ngần ấy nguyên khí cũng đủ để Khắc Nhĩ tu luyện ra nội khí rồi.

Khắc Nhĩ im lặng nhìn Lam Tiểu Bố: “Tiểu Bố, chúng ta cũng coi như là người cùng chung cảnh ngộ chạy nạn tới tinh cầu Chân Nặc, ngươi cần gì phải giữ mặt mũi trước mặt ta chứ?”

“Thế ngươi có học hay không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

“Không học, ta ra ngoài mua ít thịt. Ngươi nhìn Cổ Đạo xem gầy thế nào đi, ngươi nên mua nhiều thịt một chút cho Cổ Đạo ăn mới phải. Cổ Đạo, nếu không ngươi đi cùng ta ra ngoài ăn thịt đi.” Khắc Nhĩ nói xong liền đi, căn bản không chờ Lam Tiểu Bố đáp lời.

Đùa gì thế, một đấm của Lam Tiểu Bố chỉ có một mã lực, loại võ công gân gà như thế sao có thể luyện ra công pháp tốt được? Thay vì tốn thời gian tu luyện cái gì mà Thuần Dương Vô Cực thì hắn ta thà đi tu luyện Phi Ngưu quyền còn hơn.

Nghe thấy có thịt ăn, khóe miệng Cổ Đại lập tức chảy dãi ròng rõng. Khi còn sống trên phi thuyền, mặc dù cũng được ăn uống đầy đủ nhưng đó cũng chỉ khiến nó lấp đầy bụng để sống mà thôi. Bây giờ nghe nói có thịt ăn, nó lập tức giương mắt nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố liền giơ tay phất phất: “Đi cùng Khắc Nhĩ đi, lúc nữa trở lại thì đừng quấy rầy ta tu luyện, không có gì ăn thì cứ đi tìm Khắc Nhĩ.”

Được Lam Tiểu Bố cho phép, Cổ Đạo lập tức đổi bộ mặt đáng yêu sang ánh mắt hung mãnh đuổi theo sát phía sau Khắc Nhĩ. Có thịt ăn mới là vương đạo, chỉ cần có thịt ăn thì đừng nói tới gọi nó là chó, cho dù gọi nó là sâu nó cũng nhịn.

Khắc Nhĩ mang theo Cổ Đạo rời đi, đầu tiên Lam Tiểu Bố mang hộp gỗ kia ra. Chiếc hộp gỗ này là hắn lấy được từ trong tay của Thành Kiến Kiệt, từ đó tới giờ vẫn chưa thể mở ra. Bây giờ hắn đã luyện được Thần Niệm nên muốn mở thử xem chiếc hộp gỗ này có thể dùng Thần Niệm mở ra được hay không.

Thần Niệm của Lam Tiểu Bố lặng lẽ xâm nhập vào bên trong hộp gỗ, hắn lập tức cảm nhận được chỗ khác biệt. Trước đây khi hắn dùng Thần Niệm để xâm nhập vào nhẫn trữ vật đã cảm thấy mình bị ngăn cản bởi một lớp bụi mù, sau khi bị hắn luyện hóa thì lớp bụi mù đó mới biến mất, chiếc nhẫn trữ vật hoàn toàn biến thành đồ của hắn, đúng thực trở thành một chiếc nhẫn trữ vật.

Nhưng khi hắn thả Thần Niệm xâm nhập vào trong hộp gỗ, hắn cảm thấy Thần Niệm của mình hệt như bùn thả vào biển khơi, biến mất không thấy tung tích.

Lam Tiểu Bố thấy vậy thì kích động không thôi, hắn sớm biết chiếc hộp gỗ này là một món bảo vật rồi mà. Nếu chỉ là đồ vật bình thường thì sau khi hắn thả Thần Niệm xâm nhập vào thì nhất định có thể thấy rõ được vật ở bên trong, cho dù đó chỉ là một hòn đá hắn cũng có thể thấy rõ được cấu tạo mặt trong của nó.

Vậy mà hắn lại không thể cảm ứng được bất kì thứ gì bên trong chiếc hộp gỗ này, đây mới là điều khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên và mừng rỡ nhất.

Lam Tiểu Bố thử đi thử lại, sau đó lại dùng cách lôi xé thông qua Thần Niệm để luyện hóa nó, tuy nhiên vẫn không thể mở ra được. Hắn chỉ biết đây chính là bảo vật, nhưng lại không thể lấy món bảo vật ra để sử dụng.

Liên tục thử mở trong một ngày không được, Lam Tiểu Bố quyết định để vào một góc, sau đó luyện tiếp Đoàn Hồn thuật tới cấp hai xong mới tiếp tục mở thử.

…..

Chương 79: Thiếu Úy

Mười mấy ngày chớp mắt đã qua, Lam Tiểu Bố điên cuồng tu luyện Đoàn Hồn thuật trong những ngày này, nhưng khoảng cách của hắn tới cấp hai vẫn kém một chút xíu nữa. Trái lại, Cổ Đạo ngày càng nhiệt tình với Khắc Nhĩ hơn. Mặc dùng thuốc nguyên tố sinh cơ không tệ, nhưng đối với một con sói con đang tuổi trưởng thành như nó thì thịt mới là đồ tốt nhất.

Mới qua mười mấy ngày mà Cổ Đạo đã lớn hơn được kha khá rồi.

Đoàn Hồn thuật không có tiến triển gì mà thời gian báo danh đã tới, Lam Tiểu Bố mang theo Cổ Đạo lên phi thuyền cùng Khắc Nhĩ bay tới chỗ quân đoàn Trưng Tinh báo danh.

Quân đoàn Trưng Tinh có bao nhiêu người Lam Tiểu Bố không biết, nhưng vòng ngoài đậu đĩa bay của quân đoàn Trưng Tinh lại vượt qua những nơi khác. Từ xa nhìn tới thấy bao quanh khi báo danh là rậm rạp cơ man nào là các loại thuyền chiến, phi thuyền…

Sau khi hai người đậu phi thuyền xuống thì Cổ Đạo vẫn bị Lam Tiểu Bố để lại trong Côn Luân.

Cách rất xa hai người đã nhìn thấy hàng chữ báo danh to đùng đoàng của quân đoàn Trưng Tinh. So với quân đội bình thường của tinh cầu Chân Nặc thì khu vực nhà chính của quân đoàn Trưng Tinh lại tỏ ra sự khí phái và sang trọng hơn.

“Sao lại có nhiều ngươi như vậy?” Khi Lam Tiểu Bố tiến vào nhà chính liền kinh ngạc này, trong khu nhà chính này ít nhất phải có hơn hai nghìn người. Cũng may khu vực này thực sự rất lớn, có hơn hai nghìn người ngồi trong này cũng không bị chật chội, trái lại còn khiến căn phòng lớn hiện lên vẻ trống trải hơn.

Khắc Nhĩ tùy ý nói: “Đây có gì gọi là nhiều chứ, ta nghe nói lúc nhiều nhất còn có tới mấy chục nghìn người tiến vào căn phòng lớn này đấy. Có lúc có tinh cầu bị lụi bại nên có tới mấy trăm nghìn người vào trong này.”

“Rốt cuộc quân đoàn Trưng Tinh mạnh bao nhiêu? Cứ cách một đoạn thời gian lại nhận mấy chục nghìn người, thế…” Lam Tiểu Bố thầm nói trong lòng, cho dù là cách mấy tháng trưng binh một lần thì một năm phải nhận những mấy trăm nghìn người.

Khắc Nhĩ lại thở dài nói: “Lính thường của quân đoàn có chừng năm triệu người, ngươi đừng nghĩ hàng năm nhận nhiều người như vậy, thật ra cuối cùng lưu lại không tới vài chục phần trăm đâu.”

“Tại sao chứ?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Bên cạnh có giọng nói truyền tới: “Bởi vì trong quân đoàn Trưng Tinh có một khoảng thời gian tân binh phải làm trong bộ phận dự bị, trong thời gian này rất nhiều lính dự bị được phái ra ngoài chống giặc, hoặc là làm những nhiệm vụ khác nhau, cuối cùng chỉ còn một nửa là còn sống sót sau khi làm nhiệm vụ thôi. Một nửa người sống sót này hoặc là bỏ bộ phận mình đang làm sang nơi khác, hoặc phần lớn thì lựa chọn giải ngũ. Hơn nữa chỉ cần là người từng tham gia vào quân đoàn Trưng Tinh, sau khi giải ngũ sẽ có cơ hội vĩnh viên trở thành công dân có tư cách của tinh cầu Chân Nặc. Rất nhiều người tham gia vào không phải thực sự để đầu quân mà là tư cách làm công dân vĩnh viễn trên tinh cầu Chân Nặc. Nếu tham gia vào quân đội khác thì lại không có loại đãi ngộ như này…”

Người nói chính là A Nhứ đang vừa đi vừa nói.

“Xin chào A Nhứ, Tẩm Nguyệt.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy là A Nhứ và Tẩm Nguyệt, mọi người đã hẹn trước là gặp nhau ở chỗ này.

“Xin chào, chúng ta đã chờ các ngươi ở cửa được một lúc rồi, sao giờ mới tới? Bây giờ chúng ta bàn bạc một chút đi, làm thế nào để có thể ở chung một tiểu đội.” A Nhứ đĩnh đạc nói.

Lam Tiểu Bố hỏi lại: “Trước ta nghe Khắc Nhĩ nói chỉ cần giao phi thuyền của mình ra là có thể trở thành dân chúng của tinh cầu Chân Nặc, nhưng tại sao vẫn có người lựa chọn tham gia quân đoàn Trưng Tinh. Còn có, chúng ta là tân binh, cũng phải tham chiến hoặc đi làm nhiệm vụ hay không?”

“Ngươi ngây thơ thật đấy, dân chúng tinh cầu Chân Nặc cũng chia thành mấy loại, người hành tinh khác tới nương nhờ, không có bối cảnh nên đa phần đều là dân chúng cấp thấp, mà dân chúng cấp thấp thì lại chẳng có bất kì nhân quyền nào. Một người dân bản địa bất kì nào đánh chết ngươi vẫn là do các ngươi đáng đời, không bất kể đúng sai. Hơn nữa dân chúng cấp thấp cần đóng thuế đặt chân rất cao, mà đi xin việc cũng chỉ có thể làm những công việc nô dịch cấp thấp, không thể tham gia bất kì cuộc họp thượng tầng nào, không thể mua bất động sản thuộc riêng về mình….”

Khi A Nhứ nói tới đây, giọng điệu cũng trở nên khinh thường hơn: “Các ngươi bây giờ giống như đang đi xin việc trong quân đoàn Trưng Tinh vậy, nếu không xin việc được, sau khi ngươi ra khỏi quân đoàn Trưng Tinh thì nửa bước khó tiến. Khi đó, ngoài việc phải làm nô dịch thì con đường còn lại cuối cùng của các ngươi chỉ là rời khỏi tinh cầu Chân Nặc. Bây giờ chúng ta đều là tân binh, mà đã làm tân binh thì nhất định phải tham chiến hoặc là làm nhiệm vụ, không có ai là ngoại lệ cả.”

Lam Tiểu Bố trầm mặc, người mất nước nửa bước khó đi chứ đừng nói là người mất hành tinh của mình. Hắn nhìn sang Khắc Nhĩ, hiển nhiên tên này không nghĩ nhiều như vậy. Có lẽ là đã đi tới bước này rồi, lời của A Nhứ đối với hắn ta cũng không là gì trong lòng cả.

Thấy Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ không nói lời nào, A Nhứ lại nói tiếp: “Nếu bốn người chúng ta lựa chọn trung đoàn Bão thì phải chọn một thân phận để đứng đầu. Ta định dùng thân phận của Tẩm Nguyệt, Tẩm Nguyệt là công chúa của đế quốc La Tháp, mặc dù gặp tai họa mất tinh cầu nhưng địa vị và thân phận vẫn ở đó.”

“Tẩm Nguyệt là công chúa của đế quốc La Tháp sao?” Khắc Nhĩ trừng lớn hai mắt nhìn Tẩm Nguyệt khiếp sợ không thôi. Tinh cầu Lam Á mặc dù chỉ là một tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật sơ cấp nhưng địa vị của đế quốc La Tháp trên tinh cầu Lam Á lại tương đương với đế quốc Hàn Lam ở tinh cầu Chân Nặc.

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Chúng ta không tới so thân phận, đầu quân thì khả năng rất lớn là sẽ chết.”

Những lời phía sau Lam Tiểu Bố cũng lười muốn nói, mọi người tự hiểu là được. Tẩm Nguyệt có thể làm một người bạn tốt, nhưng khi đầu quân thì không được, nếu Lam Tiểu Bố chưa biết khi đầu quân có thể chết nhiều người như vậy thì hắn sẽ không để ý tới chuyện này. Nhưng mới vừa rồi A Nhứ đã nói sau khi tham gia vào quân đoàn Trưng Tinh, bất kì lúc nào cũng đều có thể mất mạng. Điều này còn chưa tính, tân binh còn phải tham chiến và làm nhiệm vụ nữa. Dưới tình huống nguy hiểm như thế để cho một người không có năng lực lãnh đạo như Tẩm Nguyệt làm thì hắn không muốn đồng ý.

“Ngươi có ý gì?” A Nhứ nhảy cỡn lên, định phát tác tính tình.

Chương 80: Thiếu Úy (2)

Lúc này Khắc Nhĩ mới tỉnh táo lại từ mấy chữ công chúa đế quốc La Tháp, giờ mới vội vàng đáp: “Ta cảm thấy để cho Tiểu Bố dẫn đội là tốt nhất, Tiểu Bố có thực lực, hơn nữa…”

Khắc Nhĩ vội vàng im miệng, suýt chút nữa thì hắn ta nói ra chuyện Lam Tiểu Bố gian lận trong lúc khảo hạch vào trung đoàn Trưng Tinh.

“A Nhứ, với tính cách của ta thực sự không hợp để dẫn đội, ta cảm thấy để Tiểu Bố đại ca dẫn đầu là tốt nhất.” Tẩm Nguyệt lo lắng A Nhứ nói xong sẽ xảy ra chuyện, vội vàng ngăn lại.

A Nhứ hừ một cái, nói: “Tinh cầu Chân Nặc là tinh cầu có nền văn minh cấp hai, nơi này coi trọng nhất là kiến thức khoa học kỹ thuật. Vòng khảo hạch thứ nhất điểm của Tẩm Nguyệt là bảy mươi, hai người các ngươi có nổi năm mươi điểm không? Nhưng ta nghe nói chỉ cần đủ bốn mươi điểm là có thể thông qua vòng thứ nhất rồi.”

Ngay cả cô ta cũng thi được sáu mươi điểm, số điểm này là con số thấp nhất để vào được bộ phận thu thập tin tức rồi. Cô ta tin rằng dù là Lam Tiểu Bố hay là Khắc Nhĩ thì tối đa cũng chỉ được có năm mươi điểm. Bảy mươi điểm tuyệt đối là tồn tại của hàng quý báu, mà xuất thân của Lam Tiểu Bố và Khắc Nhĩ đều không phải từ vương thất, rất nhiều môn học có kiến tức cấp cao không thể tiếp xúc tới. Ngay cả kiến thức cao cấp còn chưa được tiếp xúc thì thi điểm cao thế nào được?

Khắc Nhĩ cười ha ha một tiếng, đắc ý nói: “Xin lỗi nhé, điểm của ta là sáu mươi. Còn điểm của Tiểu Bố là tám mươi, có phải rất bất ngờ hay không.”

Tám mươi điểm? Đứng nói là A Như bị tắc họng mà ngay cả Tẩm Nguyệt cũng phải kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố. Những câu hỏi trong đề kia rất nhiều câu vượt qua phạm vi kiến thức của tinh cầu Lam Á, nếu không phải cô là người của vương thất thì tuyệt đối không thể thi được bảy mươi điểm. Thi được tám mươi điểm thì há chỉ là ưu tú đơn giản thôi?

Không đợi đám người Tẩm Nguyệt nói nữa, loa truyền thanh đã vang lên: “Những binh lính đã qua được khảo hạch ở đây mời xếp thành hàng trong vòng mười lăm phút, không được phép châu đầu ghé tai nói chuyện, không được tùy tiện đi lung tung.”

Những người được vào trong căn phòng này đều là người biết quy củ, sau khi loa phóng thanh vang lên thì đám người lộn xộn bắt đầu xếp thành hàng.

Mặc dù chưa qua huấn luyện, nhưng hơn hai nghìn người ở đây mau chóng xếp thành mấy chục hàng.

Một người đàn ông mặc quân trang màu đen đi tới trước đội ngũ, cất cao giọng nói: “Ta là Chiếm Thao của quân đoàn Trung Tinh, lần này ta là người phụ trách của tân binh mới nhập nữ. Bây giờ mời người có thẻ bài màu cam đứng riêng ra một mình.”

Trong đội ngũ mấy nghìn người lục túc có vài người đi ra, những người này đi lên đứng ở đầu tiên.

“Nếu ta cũng có thẻ bài màu cam thì tốt biết mấy, có thể tùy chọn binh lính dưới trướng.” Khắc Nhĩ nhìn những người tách riêng kia hâm mộ nói. Thẻ bài của hắn ta là màu trắng, so với màu cam thì thấp hơn một cấp, cũng là cấp bậc thấp nhất.

Lam Tiểu Bố cũng cầm một tấm thẻ bài màu cau nói: “Cái này ta có, ta ra ngoài trước, đợi một chút nữa sẽ quay lại.”

“Ôi chao… Tiểu Bố à, ngươi ẩn giấu cũng kĩ ghê.” Khắc Nhĩ vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta không ngờ thẻ của Lam Tiểu Bố lại là màu cam, vật này tương đương với địa vị của một Thiếu Úy đó.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Khắc Nhĩ một cái, bước ra ngoài.

A Nhứ thấy vậy thì hé miệng, chờ Lam Tiểu Bố đi xa mới nói: “Đã có thẻ bài màu cam trong tay rồi, trước đó còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

A Nhứ nghi ngờ người này cố ý, lúc đó cô ta nói cần một người dẫn đầu, chỉ cần Lam Tiểu Bố đưa ra thẻ bài là được rồi? Sau hết lần này tới lần khác đều nói nhảm, khiến cô ta phải tranh cãi mất nửa ngày trời.

Còn Tẩm Nguyệt thì mừng rỡ không thôi: “Thế thì tốt quá, chúng ta có thể trở thành một tiểu đội rồi.”

Thực ra cô vốn rất lo vì không biết có thể vào chung một tiểu đội hay không, bởi vì người có quyền lựa chọn binh sĩ vào chung một tiểu đội phải có cấp Thiếu Úy, nếu có cấp Thiếu Úy nào nhìn trúng một trong bốn người bọn họ thì cho dù người đó có cầu xin đi chăng nữa cũng phải vào đội. Hơn nữa một khi bị chọn trúng, nếu ngươi không nguyện ý vào thì lập tức sẽ đắc tội một vị Thiếu Úy, nên những ai được chọn thì đều phải vào chung một đội.

Ở trong quân đoàn Trưng Tinh, bất kì sĩ quan nào cũng đều có quyền lực tuyệt đối với các thuộc hạ của mình, cho dù chỉ là một Thiếu Úy cũng giống như vậy.

Thấy chỉ có khoảng hơn hai trăm binh sĩ bước ra, Chiếm Thao không quá hài lòng, hắn ta lắc đầu, bây giờ tư chất binh sĩ do quân đoàn chiêu mộ càng ngày càng thấp. Trước kia chỉ một lần trưng binh đã có nhan nhản không hơn nghìn người thì cũng phải sáu trăm. Mà lần này chỉ chỉ khoảng hai trăm người, thật sự quá ít.

Chờ hai trăm người này xếp thành một hàng riêng, Chiếm Thao mới lên tiếng: “Bắt đầu từ bây giờ các ngươi sẽ là Thiếu Úy. Huy chương đeo trên ngực đầu tiên của các ngươi sẽ do ta trao tặng, tất cả những người được huy chương Thiếu Úy đều phải dùng lễ nghi quân đội để tiếp nhận. Bây giờ các Thiếu Úy đứng thành một hàng, ta gọi tới tên ai thì người đó tiến lên nhận quân hàm.”

Chiếm Thao nói xong liền chào theo kiểu quân đội, hai chân chụm lại, tay phải ngực thẳng, bàn tay hướng ra ngoài. Điều này khiến Lam Tiểu Bố thở phào một cái, hồi nãy hắn thực sự không biết lễ nghi quân đội của tinh cầu Chân Nặc là gì nữa.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận được quân hàm thuộc về mình, là một huy hiệu hình thoi màu cam, phía trên nền màu cam có kí hiệu ngôi sao, sau đó là tên và chức vị: “Lam Tiểu Bố, chức vị Thiếu Úy quân đoàn Trưng Tinh.”

Lam Tiểu Bố nhìn quân hàm trước ngực Chiếm Thao, là hai ngôi sao, màu vàng, phía trên viết là Úy. Nhìn bộ dáng của Chiếm Thao trước mặt, hình như chỉ cao hơn hắn một cấp.

Chờ khi tất cả các Thiếu Úy đều nhận quân hàm thuộc về mình xong, Chiếm Thao mới nói tiếp: “Huy hiệu trước ngực đại biểu cho thân phận các ngươi, hy vọng trong tương lai ai cũng có thể tăng sao, trở thành tướng quân của tinh cầu Chân Nặc, thậm chí là trở thành Thống Soái. Mỗi một vị Thiếu Úy đều có dưới quyền từ năm tới mười người thuộc hạ, thuộc hạ của các ngươi hiện đang ở sau lưng. Bây giờ các ngươi tự đi chọn thuộc hạ của mình đi.”

Chương 81: Sợ ngươi không đến

“Rõ.” Hơn hai trăm người trả lời, lập tức tán đi lựa chọn binh sĩ thuộc về mình. Đối với những người vừa lên cấp Thiếu Úy của quân đoàn Trưng Tinh mà nói thì lựa chọn được binh sĩ tốt thì thực lực của tiểu đội sẽ mạnh hơn một phần.

Lam Tiểu Bố vẫn chưa quay lại thì một vị Thiếu Úy cường tráng đã đi tới trước người Tẩm Nguyệt, chỉ vào Tẩm Nguyệt rồi nói: “Ngươi, đi theo ta, sau này sẽ là một thành viên trong tiểu đội của ta.”

Hiển nhiên là hắn ta đã nhìn trúng Tẩm Nguyệt từ trước vì thế mới đi tới trước mặt Tẩm Nguyệt chọn người đầu tiên.

“A…” Mặc Tẩm Nguyệt biến sắc, ngay cả A Nhứ đứng bên cạnh cũng thay đổi sắc mặt.

Binh sĩ được Thiếu Úy chọn phải phục tùng vô điều kiện, nếu không có thể sẽ bị giết ngay tại chỗ, trừ khi vị Thiếu Úy đó đổi ý. Hơn nữa qua cái nhìn dâm dục của vị Thiếu Úy này, chỉ sợ hắn ta chọn Tẩm Nguyệt không đơn giản chỉ là chọn một binh lính dưới trướng, chỉ sợ hắn còn muốn có một người đàn bà làm ấm giường nữa.

“Cô ấy sẽ không đi cùng ngươi, cô ấy đã là binh sĩ dưới quyền của ta rồi.” Một giọng nói đột ngột cắt đứt lời của tên Thiếu Úy kia: “Tẩm Nguyệt, A Nhứ, Khắc Nhĩ, mau đứng sau lưng của ta. Sau này chúng ta là đội Duy Hòa mạnh nhất vũ trụ, dĩ nhiên, chúng ta sẽ bắt đầu đi từ tiểu đội lên trước.”

Binh lính mà Thiếu Úy chọn trúng không thể phản kháng, cũng không được nói không. Nhưng nếu là hai Thiếu Úy cũng tranh đoạt một binh sĩ thì địa vị của hai bên lại bình đẳng nhau.

“Tiểu Bố, ngươi đang chọn những binh sĩ ở tinh cầu Lam Á để dùng sao?” Khắc Nhĩ mừng rỡ không thôi, là người đầu tiên vọt tới bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lúc này Tẩm Nguyệt và A Nhứ mới phản ứng kịp, cũng nhanh chân chạy tới bên người Lam Tiểu Bố.

“Ngươi có ý gì?” Bộ mặt tên Thiếu Úy cường tráng kia đỏ bừng vì giận, tròng mắt cũng sung nhiệt lên.

Hắn ta đã chọn trúng người trước, cuối cùng lại bị trình giảo kim cướp người.

Nếu để cho Lam Tiểu Bố cướp đoạt thành công thì hắn ta làm gì còn tôn nghiêm của Thiếu Úy để nói nữa?

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, nói: “Ý của ta đã thể hiện rõ, chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm lính dưới quyền của ta à? Chỉ là ta thấy ngươi đầu óc đơn giản, dáng dấp lại xấu xí như này nên không muốn thu ngươi đâu.”

“Tự tìm được chết….” Tên Thiếu Úy cường tráng bước dài lên phía trước, một quả đấm to như bao cát vung tới.

“Luân Nạp đại ca, bây giờ không thể động thủ được, chúng ta chọn binh sĩ trước lại nói.” Một tên có vóc người thấp bé, cũng là cấp Thiếu Úy tiến lên kéo tên cường tráng kia lại.

Luân Nạp lập tức tỉnh táo, lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố: “Thằng ranh, cướp được người của ta thì phải có phúc mà hưởng, đừng quên, ta là Luân Nạp, ta sẽ tới tìm ngươi tiếp.”

Khắc Nhĩ cười ha hả đáp: “Sợ ngươi à, có giỏi thì cứ tới.”

Khắc Nhĩ đã từng ở trong quân đội rất nhiều năm, so với ai hắn ta đều biết rất rõ càng nhát gan thì càng chết nhanh hơn. Trong quân đội, chỉ có quả đấm mạnh mới không sợ gây chuyện, đồng thời càng có nhiều cơ hội sống hơn.

“Hy vọng tới lúc đó ngươi cũng nói không sợ như này.” Luân Nạp nhìn lướt qua Khắc Nhĩ.

Lam Tiểu Bố mỉm cười nói: “Đừng đi chứ, ta sợ thật.”

Khi mọi người đang ngẩn ra thì Lam Tiểu Bố lại nói tiếp: “Ta sợ ngươi không đến.”

“Ha ha…” Đám người ăn dưa bên cạnh lập tức cười lớn, tất cả mọi người đều biết rõ, chờ khi mọi người ổn định lại thì Lam Tiểu Bố và Luân Nạp sẽ có một trong hai người phải chết.

“Tiểu Bố… Không, Thiếu Úy à, ngươi còn phải đi chọn thêm bảy người nữa đấy, chờ tới khi tên chết dẫm kia tới thì chúng ta cũng không thể sợ hắn ta được.” Khắc Nhĩ thấy Luân Nạp đã rời đi liền vội vã đề nghị.

“Đúng, chúng ta phải đi tìm thêm bảy người nữa. Ta là người bắn cung, tốt nhất tìm thêm hai người bắn cung tiễn nữa kết hợp với ta, sau đó…”

A Nhứ vẫn đang lải nhải đề nghị thì Tẩm Nguyệt đã cắt đứt lời của cô ta: “A Nhứ, để cho Thiếu Úy tự làm chủ đi, dù Thiếu Úy có làm gì thì chúng ta đều toàn lực ủng hộ.”

Xuất thân của Tẩm Nguyệt là vương tộc, trong lòng thực sự rất hiểu rõ việc đấu tranh quyền lực. Nếu như không phải là kế hoạch tốt thì người nắm quyền không thích nhất là bị thủ hạ chỉ tay năm ngón. Lam Tiểu Bố là một Thiếu Úy, cũng là một sĩ quan.

Nói xong, Tẩm Nguyệt chủ động cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố: “Cảm ơn vừa rồi Thiếu Úy đã cứu giúp.”

Nếu không phải vừa rồi có Lam Tiểu Bố cướp người từ trong tay Luân Nạp thì chỉ sợ cô sẽ lưu lạc tới độ trở thành công cụ tiết dục của Luân Nạp. Một khi bị Luân Nạp nhận vào trong tiểu đội thì ngay cả năng lực trốn ra cô cũng không có.

Lam Tiểu Bố gật đầu, đi vào trong đám người. Tuy nhiên hắn rất nhanh phát hiện ra, mỗi khi mình muốn chọn người nào thì người đó liền vội vàng cúi đầu xuống.

Dĩ nhiên Lam Tiểu Bố biết đã có chuyện gì xảy ra, hiển nhiên là mấy người này không muốn trở thành binh lính của hắn. Hắn vừa tới nơi này, ngoài đắc tội với Luân Nạp ra thì chưa từng lộ ra vẻ kém cỏi bao giờ. Có thể thấy những người này không muốn trở thành binh lính của hắn là do Luân Nạp uy hiếp, có thể đoán được tên Luân Nạp này không hề đơn giản.

Dù thế nhưng Lam Tiểu Bố vẫn đi tới trước mặt hai binh lính. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì đã nhìn thấy biểu tình sợ hãi của hai tên này.

Lam Tiểu Bố thở dài, kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân*. Nếu hai người này đã không muốn làm binh lính của mình, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt làm binh lính của mình.

(*Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân: Cái gì mình không thích thì đừng làm cho người khác, hay nói khác hơn, mình muốn gì thì cho người khác cái đó. Nhân là yêu người, yêu người khác như yêu…bản thân mình.)

Nghĩ tới đây hắn liền lười tuyển thêm người, quay trở về trong đội ngũ của mình. Bốn người thì bốn người, hắn tới chỗ này cũng không phải vì thực sự muốn trở thành lính của quân đoàn Trưng Tinh.

“Thiếu Úy Lam, xin hỏi ta có thể gia nhập đội ngũ của ngài không?” Một giọng nói có phần khiếp đảm vang lên, Lam Tiểu Bố nhìn thấy người tới là một thanh niên cực kì gầy yếu.

Tuy nhiên Lam Tiểu Bố biết thừa người có thể đứng ở nơi này, cho dù là gầy yếu thế nào đi chăng nữa thì cũng không đơn giản. Ít nhất một đấm của người đó cũng vượt qua hai trăm cân.

Chương 82: Tranh đoạt doanh trại

“Tên của ngươi là gì? Tại sao phải gia nhập tiểu đội của ta?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn thanh niên gầy yếu trước mặt. Người khác thì tránh không kịp, người này lại muốn vào, có ý gì?

“Ta là Đinh Hòa, tới từ một tinh cầu Bắc Ma có nền văn minh cấp một. Ta và bạn của mình đã tới tinh cầu Chân Nặc được môt tháng, vừa tới liền gặp người tên Luân Nạp, giờ hắn ta đã mang bạn của ta đi, từ đó tới giờ ta vẫn chưa nhìn thấy bạn của ta đâu cả…” Giọng nói của Đinh Hòa nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng Lam Tiểu Bố có thể nghe ra được hận ý trong đó.

Không cần đoán Lam Tiểu Bố cũng biết người bạn kia của Đinh Hòa là một cô gái có sắc đẹp không tầm thường, nhìn bộ dáng tên Luân Nạp kia là biết không phải lần đầu làm mấy chuyện cưỡng đoạt này rồi.

Khắc Nhĩ vội vàng nói: “Tinh cầu Bắc Ma ta biết này, nơi đó giống với tinh cầu Lam Á của chúng ta, đều bị tinh cầu Phi Phác chiếm giữ, bây giờ chắc cũng bị nô dịch cả rồi.”

“Đúng thế.” Đinh Hòa cúi đầu xuống, tròng mắt có ánh nước chuyển động.

Lam Tiểu Bố câm nín nhìn Khắc Nhĩ, thầm nghĩ, nếu không phải đã biết tính cách của người này thì hắn thực sự hoài nghi tên này có phải từ tinh cầu Lam Á ra hay không.

Lại quay người nhìn Đinh Hòa, sau khi tinh cầu bị nhắc tới trở thành nô dịch, biểu tình của hắn lại càng bi thương hơn. Tên Khắc Nhĩ này quả thực không tim không phổi, hắn không thấy tên kia có một chút bi thương và tức giận nào khi tinh cầu Lam Á của hắn ta bị nô dịch cả, thực sự là tên ngốc. Ngoại trừ lúc hắn ta truyền tín hiệu cho hắn ở trên phi thuyền lúc mới gặp có một chút tức giận ra thì bây giờ hệt như một tên ngốc đi qua đường ngóng vào ăn dưa.

“Ngươi biết vì sao nhiều người sợ Luân Nạp thế không?” Lam Tiểu Bố nhìn Luân Nạp ở đằng xa, lúc này hắn ta đã thu nhận được mười người, nếu không phải quy định chỉ được nhận tối đa mười người thì nói không chừng tên đó sẽ thu nhận mấy trăm nghìn người mất.

Đinh Hòa nói: “Bởi vì Luân Nạp tới từ tinh cầu Cự Lộc, là tinh cầu có nền văn minh kỹ thuật cấp hai. Hơn nữa còn tới từ rất sớm, khi các ngươi còn chưa tới thì ở chỗ này đã có rất nhiều người biết tới sự tồn tại của Luân Nạp. Cũng biết hắn ta tới từ tinh cầu cấp hai. Người như vậy không có ai dám đi đắc tội cả.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ nói: ‘Tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai cũng bị nô dịch sao?”

Đinh Hòa lắc đầu, nói: “Không phải vậy, là hắn ta phản bội tinh cầu Cự Lộc, tới đây nương tựa tinh cầu Chân Nặc.”

“Khó trách lại phách lối như thế, cũng chỉ là một tên phản bội mẫu tinh của mình mà thôi, phách lối cái cục kít.” Khắc Nhĩ oán hận nói.

“Được, Đinh Hòa, tiểu đội Duy Hòa chúng ta chào đón ngươi.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Đinh Hòa. Người khác sợ Luân Nạp thế nào thì sợ, hắn không quan tâm.

“Rõ, Thiếu Úy.” Đinh Hòa kích động chào theo kiểu quân đội.

Lúc này tất cả các Thiếu Úy đã chọn xong tân binh dưới quyền của mình, chỉ là ở trong phòng lớn, bên thì nhiều người, bên thì vài người xốc xếch chênh lệch.

Chiếm Thao lại nói: “Doanh trại của tân binh ở Tây Vân Hồ, bây giờ mọi người hãy chọn doanh trại của mình, ba ngày sau đại diện của tiểu đội tới nhận nhiệm vụ của tân binh, giải tán.”

Nói xong, Chiếm Thao liền dứt khoát xoay người rời đi.

Chiếm Thao vừa xoay người thì những tân binh kia còn chạy nhanh hơn cả Chiếm Thao. Mọi người chen nhau mà chạy, điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Lam Tiểu Bố thấy mà ngẩn người, chuyện gì đang xảy ra thế này? Chuyện này có chút không đúng rồi, đáng ra chuyện đầu tiên khi gặp tân binh là chia doanh trại mới đúng, sau đó là nhận vật tư, rồi tập trung huấn luyện trước hay sao? Trong một đại đội mà không có kỷ luật lớn thì còn gọi là tân binh à?

Tại sao tân binh còn phải tự mình đi tìm doanh trại chứ? Còn Tây Vân Hồ là chỗ nào? Cái này gọi là nuôi quân theo kiểu phân tán sao?

Tân binh ở nơi báo danh quân đoàn Trưng Tinh đã đi hết, chỉ còn lại mấy người Lam Tiểu Bố. Thấy Lam Tiểu Bố từ đầu tới cuối vẫn chưa nói gì, Đinh Hòa không nhịn được nói: “Thiếu Úy, chúng ta cũng nhanh chóng đi tìm doanh trại đi, nếu mà chậm chân thì chỉ có thể ở chỗ kém nhất mà thôi.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi: “Tây Vân Hồ là chỗ nào?”

A Nhứ giải thích: “Tây Vân Hồ là một doanh trại vừa mới được đặt tên của tân binh, không ai không biết đó là nơi nào cả. Mọi người đều có thể tìm ra được, ai tìm ra được Tây Vân Hồ trước thì có thể vào chọn vị trí tốt nhất. Nhưng rạng sáng ngày mai trước khi ngươi chuyển tới, có thể nơi mà ngươi chọn trúng sẽ bị người khác cướp đoạt.”

Đinh Hòa cũng vội vàng gật đầu đáp: “Dúng thé, nhưng tình huống cướp đoạt đó rất ít phát sinh, trừ khi doanh trại ngươi chọn quá tốt.”

“Nếu vậy thì mọi người cùng đi tìm doanh trại đi. Mặc kệ là ai tìm ra trước thì đều phải chiếm được chỗ tốt nhất rồi nãy.” Lam Tiểu Bố vung tay lên.

“Rõ.” Đinh Hòa đáp một tiếng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài tìm.

Khắc Nhĩ thấy vậy cũng đuổi sát theo sau, A Nhứ và Tẩm Nguyệt cũng vội vã lên tiếng chào Lam Tiểu Bố, đi tìm doanh trại Vân Tây Hồ.

Lam Tiểu Bố xúc động trong lòng, quả nhiên là ưu thắng liệt thái mà*, chơi luật rừng công khai luôn. Tuy nhiên chơi như thế cũng rất tốt.

(*Ưu thắng liệt thái: Mạnh mẽ thì tồn tại, yếu kém thì bị đào thải.)

Không phải chỉ tìm doanh trại thôi sao? Có gì mà khó khăn chứ? Hắn lập tức ra chỉ thị cho Côn Luân, nhập một mệnh lệnh mới lấy vị trí của hắn là điểm bắt đầu để tìm vị trí của Tây Vân Hồ.

Khoảng 1 phút, trên bảng chỉ đường xuất hiện một tuyến đường chỉ thị. Tuyến đường đánh dấu màu hồng bắt đầu từ nơi hắn đứng, kéo dài tới Tây Vân Hồ mới dừng.

Lam Tiểu Bố đoán trong khoảng thời gian tìm đường đó Côn Luân đã phá vỡ mạng lưới phòng vệ không gian của nơi này, mượn lưới mạng của nơi này để tra tìm vị trí Tây Vân Hồ, không tới mấy giây là tìm được.

Lam Tiểu Bố đi theo tuyến chỉ đường, trực tiếp đi xuyên qua bãi đậu phi thuyền rộng lớn, ngay cả khi đường cong cũng không rẽ mà đi thẳng về phía Tây Vân Hồ.

Lấy tốc độ của Lam Tiểu Bố, không tới một giờ hắn đã thấy một tấm bảng lớn phía trước, trên bảng viết mấy chữ to: “Trại tân binh Tây Vân Hồ.”

Lam Tiểu Bố tiến vào doanh trại, lập tức nhìn thấy từng dãy nhà xây san sát nhau. Vòng ngoài những căn phòng này có cả bãi đậu phi cơ, có thể thấy là được dùng để đậu phi thuyền của moi người. Tuy nhiên những căn phòng này không lớn, bãi đậu chắc là dùng chung.

Ở trong mắt Lam Tiểu Bố, quân đội này đã được gọi là cẩu đại hộ* rồi. Làm gì có chuyện binh lính trong quân đội được mỗi người một căn phòng, rồi còn có bãi đậu phi thuyền độc lập nữa chứ?

(*Cẩu đại hộ: Cẩu đại hộ là tên gọi vui của gia đình nhiều vàng, có nghĩa là người nhiều tiền, không lo cái gì cả.)

Chương 83: Tranh đoạt doanh trại (2)

Đây là doanh trại ở sát ranh giới, và cũng là doanh trại kém nhất. Càng đi vào trong thì nhà càng lớn, bãi đậu phi thuyền cũng càng lớn hơn.

Lam Tiểu Bố thấy Tây Vân Hồ này to lớn như vậy, cả hai bên toàn bộ đều là doanh trại của lính mới cả. Tận sâu bên trong Tây Vân Hồ là một dãy biệt thự, còn chưa đủ, sát cửa biệt thự còn có bến tàu, trong bến tàu còn có tàu bay loại lớn. Lam Tiểu Bố đếm thử thì tổng cộng chỉ có năm chiếu tàu bay. Nói cách khác, trong mấy nghìn tân binh thì chỉ có năm tiểu đội có tư cách có tàu bay loại lớn.

Lam Tiểu Bố đã tới nơi này đầu tiên rồi thì dĩ nhiên sẽ không khách khí, hắn lựa chọn năm căn biệt thự đầu tiên. Tiểu đội bọn họ có năm người, vừa hay mỗi người một gian. Ở trên một đoạn gần mấy căn biệt thự của họ là bến tàu, trên đó có một chiếc tàu bay lớn nhất. Chiếc tàu bay này có lẽ sẽ được dùng trong trường hợp lên đường gấp rút, khi có quân lệnh thì sẽ dùng con tàu này để đi xuyên qua Tây Vân Hồ, dĩ nhiên so với đi vòng Tây Vân Hồ sẽ nhanh hơn nhiều.

Nếu đây giống như nơi tiêu thụ bán nhà thì năm căn biệt thự mà Lam Tiểu Bố lựa chọn chính là những ngôi nhà của vua chúa.

Đi vòng quanh doanh trại một vòng xong, Lam Tiểu Bố lại đi vòng vo chung quanh một vòng nữa nên không biết đã có người thứ hai tới. Hắn dứt khoát chọn một ngôi biệt thự trong góc để xem thử, sau khi vào thì phát hiện bên trong những những có đầy đủ gia cụ đơn giản mà còn bày trước rất nhiều bộ quân trang và ủng quân đội.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang bận quan sát đồ trong biệt thự thì bên ngoài dồn dập tiếng bước chân tới, sau đó là một giọng nói kích động vang lên: “Ta là người tới đầu tiên, nơi này là của tiểu đội Cực Tinh chúng ta.”

Lam Tiểu Bố đi ra, nói với người vừa vội vã chạy tới: “Xin lỗi, nơi này là của tiểu đội Duy Hòa chúng ta rồi. Ta đề nghị ngươi đổi sang chỗ khác đi, nếu không đại đội tới thì chỉ sợ ngươi sẽ không chọn được căn nhà tốt.”

“Là ngươi sao?” Hiển nhiên người đàn ông này đã nhận ra Lam Tiểu Bố, là tên dám cướp đoạt người của Luân Nạp, đây tuyệt đối là tên có lá gan to bằng trời. Nếu như hắn ta muốn cưỡng ép đòi chỗ này thì Lam Tiểu Bố sẽ không để hắn ta được như ý.

Có nên giết chết Lam Tiểu Bố để đoạt lại chỗ này hay không? Ánh mắt tên đàn ông kia rơi vào bến tàu có tàu bay loại lớn, trong mắt lóe lên tia nóng bỏng. Hắn ta tiến lên phía trước hai bước, dường như nhớ ra điều gì đó, lập tức nói: “Ngươi nói không sai, bên cạnh vẫn còn mấy căn không tệ, sau này nói không chừng chúng ta sẽ có cơ hội bắt tay thì sao.”

Người đàn ông này nói xong lập tức xoay người rời đi, sau đó phi về mấy căn biệt thự bên cạnh. Khi hắn ta chuẩn bị động thủ với Lam Tiểu Bố thì chợt nhớ tới một chuyện, đó là tốc độ của hắn ta đã là nhanh nhất rồi, bởi vì hắn ta không hề đi đường quanh co để tới đây. Nhưng khi tới đã thấy Lam Tiểu Bố tới trước rồi, vậy chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ Lam Tiểu Bố nhanh chân hơn hắn ta.

Lam Tiểu Bố nhanh chân hơn hắn ta thì thực lực có thể dưới hắn ta hay sao? Cộng thêm Lam Tiểu Bố dám động tới Luân Nạp, nếu bảo Lam Tiểu Bố kém cỏi thì hắn ta không tin.

Cho nên hắn ta cảm thấy không hòa thuận với Lam Tiểu Bố chính là tìm chết, trước hết cứ đi tìm chỗ đã rồi nói sau.

Nếu người này có ý định cứng rắn cướp thì Lam Tiểu Bố định giết luôn đối phương. Nhưng nếu đối phương đã thức thời lùi bước thì hắn cũng lười để tâm tới.

Lại qua khoảng nửa giờ, người tới nơi này dần dần nhiều lên. Có mấy người định đoạt vị trí mà Lam Tiểu Bố chọn, cuối cùng cũng thất bại là lui xuống. Chủ yếu thì những người này không phải là Thiếu Úy, mà Lam Tiểu Bố lại là Thiếu Úy. Lam Tiểu Bố có thể giết chết bọn họ, nhưng bọn họ lại không thể đánh Lam Tiểu Bố.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là nơi mà Lam Tiểu Bố chọn có vị trí quá tốt, cho dù người bình thường giành được cũng có thể bị người khác cướp đi. Nên nhớ nội trong hôm nay, một nhóm tân binh bất kì nào cũng có quyền cướp đoạt các danh trại ở trong này theo quy tắc.

Lại thêm một tiếng trôi qua, đại đa số mọi người đã tìm được chỗ ở. Lam Tiểu Bố còn chưa chờ được đám người Khắc Nhĩ thì đã nghênh đón đổi thủ của mình, Luân Nạp.

“Tên ranh này không tệ đâu, vậy mà có thể cướp được một nơi tốt như này.” Một lúc sau Luân Nạp mới biết Lam Tiểu Bố đã chiếm cứ được nơi tốt nhất. Sau khi biết tin tức này hắn ta lập tức chạy tới. Tân bình bình thường sợ Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta không sợ, hắn ta cùng cấp với Lam Tiểu Bố, đều là Thiếu Úy cả.

Thấy Luân Nạp đã tìm được Lam Tiểu Bố, đám người xung quanh lập tức vây lại nhìn.

Chuyện tranh đoạt trong doanh trại không được coi là chuyện ly kỳ gì cả. Dưới tình huống như này đều là người mạnh nhất chiếm được nơi tốt nhất, người yếu thì chiếm những nơi kém hơn. Chuyện giết người cũng có, chỉ cần không phải dạng thù hằn mù quáng thì trường hợp nào có thể lưu tình mọi người đều lưu tình cả. Nếu không trong một quân đoàn, cái danh tiếng tàn sát chiến hữu cũng chẳng dễ nghe gì cho cam.

Nhưng Lam Tiểu Bố và Luân Nạp lại khác, một khi Luân Nạp muốn cướp doanh trại của Lam Tiểu Bố thì chỉ sợ hai người này đánh nhau không chết không thôi.

“Ta cho người một cơ hội, tự giác nhường ra chỗ này thì ông đây sẽ đặc cách bỏ qua cho người.” Luân Nạp đi tới trước mặt Lam Tiểu Bố, ánh mắt khi nhìn Lam Tiểu Bố tựa như đang nhìn một người chết.

Nếu Lam Tiểu Bố đã lựa chọn như vậy thì hắn ta phải tìm cớ giết chết Lam Tiểu Bố.

“Thiếu Úy, tên này giao cho ta đi.” Lam Tiểu Bố còn chưa trả lời thì giọng của Khắc Nhĩ đã truyền tới.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Khắc Nhĩ và Đinh Hòa đi tới.

Khắc Nhĩ biết khảo sát lực đấm của Lam Tiểu Bố chỉ có một mã lực cho nên mới muốn đánh thay cho hắn.

Đinh Hòa đi tới bên cạnh Lam Tiểu Bố, nhỏ giọng nói: “Thiếu Úy, chúng ta đã tìm được chỗ ở rồi, ở nơi cách nơi này một chút, A Nhứ và Tẩm Nguyệt đang trông chỗ đó rồi.”

Lam Tiểu Bố hiểu ý của Đinh Hòa, nếu như hắn không muốn đánh thì có thể mượn cớ này để rời đi.

“Không tồi.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Đinh Hòa, “Đi gọi A Nhứ và Tẩm Nguyệt tới, chúng ta ở lại chỗ này.”

“Vâng.” Đinh Hòa không hề do dự xoay người rời đi, Lam Tiểu Bố là cấp trên của hắn ta, quân lệnh tựa như núi.

“Muốn chơi hai đánh một sao? Ha ha, cho là tiểu đội Phong Đao của ta không có người à?” Thấy Khắc Nhĩ ngăn trước mặt Lam Tiểu Bố, bên cạnh Luân Nạp lập tức xuất hiện ba bốn tên đàn ông cao to cường tráng, dĩ nhiên đều là tân binh mà Luân Nạp thu vào.

“Ha ha… Hai tên gầy như tép khô này Luân Nạp ta mỗi tay một tên cũng có thể tiêu diệt được. Các ngươi đứng ở bên cạnh nhìn, xem ta đánh bờm đầu hai tên này như thế nào.”

“Lực đấm của Thiếu Úy Luân Nạp là ba mã lực, cả hai tên này cùng tiến lên vẫn đang tự tìm đường chết.” Bên cạnh có người châm chọc nói.

Khắc Nhĩ vừa nghe thấy ba mã lực thì thầm hô không ổn, mặc dù hắn ta khá lợi hại nhưng cũng chỉ miễn cưỡng được gần hai mã lực, so với Luân Nạp thì vẫn kém rất nhiều.

Chương 84: 2 quyền 1 cước

Lam Tiểu Bố lui về phía sau mấy bước, nói với Khắc Nhĩ: “Vậy đừng có hạ thủ lưu tình, giết chết hắn ta.”

Dù biết rõ bản thân không phải là đối thủ của Luân Nạp, nhưng lúc này Khắc Nhĩ không chút cố kị xông tới.

“Có khí phách.” Luân Nạp cười gằn một tiếng, lập tức đập một quyền về phía Khắc Nhĩ.

Cảm nhận được quyền phong chèn ép xông tới, Khắc Nhĩ biết rõ trong lòng một quyền này phải né, không thể liều mạng với đối phương được.

Khắc Nhĩ vừa né tránh thì Lam Tiểu Bố đã nói: “Khắc Nhĩ, sợ cái rắm, đấm một quyền cho ta. Cứ cứng đối cứng với hắn đi, đập chết hắn.”

Người xung quanh nhìn Lam Tiểu Bố tựa như nhìn một thằng ngu, một đấm của Duy Nạp những ba mã lực, cứng đối cứng với Luân Nạp không phải là thằng ngu thì là cái gì.

Khắc Nhĩ còn chưa kịp hồi thần thì một quyền khác của Duy Nạp đã xông tới liên tiếp.

Những người đứng xem ở đây có thể nhìn ra được Khắc Nhĩ chỉ có thể tránh được một quyền thứ hai này mà thôi, quyền thứ ba chắc chắn có thể trúng không thể nghi ngờ được. Trừ phi Khắc Nhĩ cứng đối cứng cũng đánh một quyền lại.

Trước không nói vì Khắc Nhĩ né tránh quyền thứ nhất của Duy Nạp làm mất đi tiên cơ, cho dù có chiếm được tiên cơ thì có ai có thể cứng đối cứng với một người có nắm đấm nặng ba mã lực không?

Nhưng Khắc Nhĩ rất tin tưởng Lam Tiểu Bố, ngay cả khảo hạch của quân đoàn mà Lam Tiểu Bố còn có thể ăn gian mà không ai phát hiện thì sao có thể hại hắn ta được?

Dường như không chút cân nhắc, khi một quyền của Luân Nạp đập tới thì Khắc Nhĩ cũng lập tức đấm lại một quyền trở về.

Những người xung quanh nhìn hành động của Khắc Nhĩ lập tức sinh ra một suy nghĩ, tên này điên rồi. Lại dám cứng đối cứng với Duy Nạp, hơn nữa lại mất đi tiên cơ ở quyền thứ nhất, quyền thứ hai mới vội vàng đánh lại. Lúc này, cho dù thực lực hai bên tương đương nhau thì cũng sẽ mất đi tiên cơ mà rơi vào thế hạ phong chứ đừng nói là hai người này không hề tương đồng về thực lực.

Hai mắt Luân Nạp sung huyết, Khắc Nhĩ dám cứng đối cứng với hắn ta khiến hắn ta tức tới bật cười. Một quyền này của hắn ta mà không đập đầu của Khắc Nhĩ nhão ra thì Luân Nạp hắn chính là rác rưởi.

Chỉ là một quyền của hắn còn chưa va chạm chung một chỗ với quả đấm của Khắc Nhĩ thì cảm giác đau đớn từ sâu trong linh hồn bùng lên, tựa như muốn xé rách linh hồn của hắn vậy.

Luân Nạp kêu thảm thiết một tiếng, sức lực trong tay yếu bớt đi, mà lúc này quả đấm của Khắc Nhĩ đã đấm vào tay của Luân Nạp.

Lam Tiểu Bố mừng thầm, hắn để cho Khắc Nhĩ ra tay là vì muốn nhìn xin uy lực của Thần Hồn châm. Bây giờ nhìn thấy hiệu quả không tệ, đó là hắn mới chỉ dùng một châm thôi mà Luân Nạp đã không chống đỡ được rồi.

“Rắc rắc!” Luân Nạp sau khi mất đi sức mạnh thì xương tay đã bị đánh nứt, Khắc Nhĩ mừng rỡ như điên, quả nhiên nghe theo Tiểu Bố là không sai mà.

Hắn ta đánh hăng không hề dừng lại, ngay khi Luân Nạp mất đà lui về phía sau thì hắn ta lại đấm thêm một quyền nữa tới. Còn tại sao hồi nãy khi hắn ta đánh đánh một quyền kia đột nhiên Luân Nạp lại kêu lên thảm thiết, nắm đấm không còn sức lực thì hắn không hề quan tâm.

“Rắc rắc!’ Mọi người xung quanh nghe ra được tiếng nứt xương sọ của Luân Nạp vang lên. Mấy quyền nặng tổng cộng tám trăm cân đập vào vùng giữa trán của Luân Nạp, dù cho xương có cứng thế nào đi nữa thì cũng phải gãy.

Lần này ngay cả tiếng kêu thảm Luân Nạp cũng không thể kêu lên được nữa, tựa như một đoạn tường vỡ té thẳng xuống đất. Khắc Nhĩ vẫn không ngừng động thủ, hết cước này tới cước khác đá vào ngực của Luân Nạp. Tiểu Bố đã nói muốn giết Luân Nạp rồi, hắn ta sẽ không khách khí đâu.

Từng bụm máu phun ra từ trong miệng của Luân Nạp, lúc này tất cả mọi người đều biết Luân Nạp đã bị Khắc Nhĩ giết chết.

Mấy người trong tiểu đội của Luân Nạp lui về phía sau theo bản năng, Thiếu Úy của họ đã bị giết chết rồi, bọn họ còn xông lên trước làm cái gì nữa, mau chóng quay về chọn một Thiếu Úy khác lại nói. Hai tên có tư cách trở thành Thiếu Úy nhất thấy vậy lập tức sáng hai mắt, cơ hội của họ đã tới.

“Chờ một chút…” Thấy mấy tên trong tiểu đội Luân Nạp muốn đi, Lam Tiểu Bố trực tiếp gọi mấy tên này lại.

Một tên tráng hán lập tức ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố: “Thiếu Úy, chúng ta chỉ là binh sĩ mà Luân Nạp thu nhận mà thôi, không hề có quan hệ gì với hắn ta cả. Hơn nữa chúng ta cũng không cướp nơi của ngài, chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi.”

Lam Tiểu Bố chỉ vào thi thể của Luân Nạp đang nằm dưới đất: “Mang Thiếu Úy của các ngươi rời đi đi, đừng làm dơ bẩn chỗ của ta.”

“Dạ, dạ!” Mấy tên đó làm gì dám nói nửa câu không.

Vội vàng nâng thi thể của Luân Nạp rời đi.

Những người xem náo nhiệt xung quanh lập tức im hơi lặng tiếng rời đi, Luân Nạp là cường giả tới từ tinh cầu có nền văn minh kỹ thuật cấp hai, lại bị Khắc Nhĩ hai quyền một cước giết chết. Nên nhớ Khắc Nhĩ chưa phải là Thiếu Úy đâu, có thể đoán được Lam Tiểu Bố với các chức vị Thiếu Úy này mạnh như thế nào rồi. Còn tiếp tục ở lại để đắc tội với người ta sao?

Người đàn ông tới đầu tiên kia đứng phía xa nhìn thấy mà sợ, cũng may vừa rồi hắn ta không đi cướp doanh trại của Lam Tiểu Bố, nếu không chỉ sợ kết quả của Duy Nạp chính là kết quả của hắn ta.

“Thiếu Úy, ngươi giết chết Luân Nạp rồi sao?” Đinh Hòa kích động hỏi, hắn ta và A Nhứ, Tẩm Nguyệt ba người vừa mới chạy tới, chỉ biết là cuộc chiến đã kết thúc và nhìn thấy thi thể của Luân Nạp bị mang đi.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Khắc Nhĩ nói: “Không phải do ta giết, là do Khắc Nhĩ giết chết.”

Khắc Nhĩ vươn tay đấm lên không khí, dương dương đắc ý nói: “Thế nào, ta có lợi hại không. Ta trước sau chỉ sử dụng hai quyền một cước mà trận đấu đã kết thúc rồi.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Khắc Nhĩ biết rõ, vừa rồi hắn ta thắng là nhờ có Lam Tiểu Bố âm thầm hỗ trợ. Hệt như lúc Lam Tiểu Bố gian lận giúp hắn vậy, đều không có ai phát hiện ra được. Thoạt nhìn bề ngoài của Thiếu Úy như vậy thôi chứ đừng có coi thường, cái môn võ gì mà gọi là Thuần Dương Vô Cực trước kia Thiếu Úy nói hắn ta nhất định phải học thử mới được.

Ánh mắt A Nhứ nhìn về phía Khắc Nhĩ sáng lên, mặc dù chỉ là phụ nữ nhưng từ trong xương cốt của cô ta luôn chảy dòng máu chiếu chiến.

Chương 85: 2 quyền 1 cước (2)

Đinh Hòa cũng kích động nói: “Khắc Nhĩ đại ca, ngươi đã dùng quyền gì để đánh thế, ta nghe nói lực đấm của Luân Nạp tới ba mã lực.”

Khắc Nhĩ cười ha hả nói: “Ta đã dùng Phi Ngưu quyền, ngươi từng nghe nói qua chưa? Loại quyền pháp này sẽ bùng nổ cho tới phút cuối, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Đừng có thấy lực đấm của ta không mạnh bằng Luân Nạp, một khi ta bùng nổ thì sẽ rất mạnh đấy.”

Nghe thấy đó là Phi Ngưu quyền, kích động trong mắt Đinh Hòa vơi đi phần nào. Phi Ngưu quyền không phải là môn võ học cao thâm gì cả, rất nhiều người đều học quyền này.

Lam Tiểu Bố nói: ‘Nơi này vừa hay có năm căn nhà, mỗi người chọn một căn đi.”

“Thiếu Úy, ngươi là người lợi hại nhất cũng là người tới đây đầu tiên, ngươi chọn chỗ trước đi.” Đinh Hòa không quá hứng thú với Phi Ngưu quyền, nhưng hắn ta lại cực kì bội phục Lam Tiểu Bố.

Khi hắn ta lựa chọn vào tiểu đội của Lam Tiểu Bố là thời điểm mà hắn ta đang rơi vào đường cùng, không nghĩ tới Khắc Nhĩ trong đội của Lam Tiểu Bố lại là một cao thủ, thậm chí còn thẳng tay tiêu diệt tử thù Luân Nạp của hắn ta.

“Đúng, thực sự lợi hại.” A Nhứ cũng cảm thấy Lam Tiểu Bố không đơn giản, nếu nói vận khí của hắn tốt, là người đầu tiên tìm được Tây Vân Hồ thì cô ta không tin.

Người tham gia quân đoàn Trưng Tinh rất phức tạp, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Lam Tiểu Bố có thể làm được cái chức Thiếu Úy, còn là người đầu tiên tìm ra được Tây vân Hồ dĩ nhiên cũng có bí mật. Tuy nhiên cô ta không giống như Khắc Nhĩ, ngu tới nỗi đi hỏi bí mật của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố phất tay, tiến vào căn biệt thự mà hắn đã chọn trước. Ba ngày sau mới có nhiệm vụ, hắn muốn luyện tiếp Đoàn Hồn thuật lên tới cấp hai.

Vừa bước vào nhà Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy trước nhà có một màn hình thủy tinh lớn, bên trên hiện lên hai tin tức.

Tin tức thứ nhất là ba ngày sau, tất cả tân binh đều phải cử đại diện đi nhận nhiệm vụ của tân binh. Tin tức thứ hai là đường bay trên không trung của trại lính mới Tây Vân Hồ đã hoạch định xong, tọa độ không gian cũng đã có.

Lam Tiểu Bố nhìn thời gian tin tức đầu tiên, mới qua hai ba phút, mà Côn Luân đã đậu ở trong bãi.

Mở cửa Côn Luân ra, Cổ Đạo thích hít khí trời và ngắm hoa cỏ đã sớm nóng nảy không chịu được, khi thấy cửa phi thuyền vừa mở nó lập tức vọt ra ngay.

“Ha ha, Cổ Đạo à, tới đây đi, ta mang ngươi đi ăn thịt.” Khắc Nhĩ ra ngoài định nói chuyện đường bay phi thuyền vừa được hoạch định với Lam Tiểu Bố, không ngờ lại nhìn thấy phi thuyền của Lam Tiểu Bố đã sớm đậu ở bãi rồi, hơn nữa Cổ Đạo cũng ra bên ngoài luôn.

“Ôi, con sói con này đẹp quá…” Tẩm Nguyệt, A Nhứ và Đinh Hòa cũng bước ra ngoài, phi thuyền của mấy người họ cũng lục tục đậu trên bãi.

Khắc Nhĩ quen thuộc đi tới trước mặt Cổ Đạo: “Đẹp không, nó tên là Cổ Đạo, là thú cưng của Thiếu Úy. Sau này quay lại Lư Phổ ta cũng phải mua một con mới được. Cổ Đạo rất nghe lời, dĩ nhiên các ngươi phải có thịt cho nó ăn mới được.”

“Đẹp thật đấy.” Đinh Hòa cũng vây xung quanh Cổ Đạo, trên lưng Cổ Đạo còn có một chùm lông màu vàng, thực sự quá sáng mắt.

Mặc dù trong miệng nói đẹp, nhưng Đinh Hòa cảm thấy hình như hắn đã từng gặp Cổ Đạo ở chỗ nào rồi vậy.

Quân đoàn Trưng Tinh hoàn toàn khác so với quân đội trên trái đất, tân binh vừa mới nhập ngũ ở đây hoàn toàn tự do, hoặc là nói ở nhiệm vụ đầu tiên của lính dự bị không quá khí, hầu như tất cả tân binh đều có thể hoàn thành đơn giản.

Nhưng tất cả tân binh gia nhập quân đoàn Trưng Tinh đều bị, tỷ số tử vong của tân binh dự bị khi làm nhiệm vụ rất cao, đôi khi còn vượt qua năm mươi phần trăm.

Mặc dù biết vậy, nhưng gia nhập quân đoàn Trưng Tinh lại là lựa chọn cao nhất của những người mất đi mẫu tinh. Nếu không thì họ chỉ có thể lưu lạc trong không gian, mà kết cục lưu lạc trong không gian chỉ có cái chết. Nếu không muốn lưu lạc trong không gian thì phải ở lại làm một dân chúng ai ai cũng có thể chèn ép ở tinh cầu Chân Nặc.

Gia nhập quân đoàn Trưng Tinh rồi, chỉ cần qua được giai đoạn tân binh thì hệt như cá nhảy ngang bầu trời. Lúc đó ngươi có thể lựa chọn giải ngũ trở thành một cư dân của tinh cầu Chân Nặc, hoặc cũng có thể tiếp tục ở lại quân đoàn Trưng Tinh làm lính lâu năm. Nếu có thể lăn lộn tới chức sĩ quan thì lại càng lợi hại hơn.

Ba ngày thoáng cái đã qua, nhiệm vụ khiến các tân binh dự bị lo lắng cuối cùng cũng tới.

Ngày thứ ba mặt trời vừa lên, tiếp còi tập hợp bén nhọn vang lên khắp khu doanh trại tân binh.

“Thiếu Úy, chúng ta phải tới đại điện nhận nhiệm vụ quân đoàn Trưng Tinh.” Đinh Hòa là người đầu tiên tới gọi Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn còn một chút thất vọng vì tu luyện suốt ba ngày mà Đoàn Hồn thuật vẫn chậm chạp dẫm chân tại chỗ.

Lúc Lam Tiểu Bố đi ra đã nhìn thấy đông đảo tân binh đang nhanh chóng đi về một hướng. Mấy ngày hôm nay Lam Tiểu Bố chỉ tập trung tu luyện mà không ra ngoài nên vẫn chưa biết đại điện tiếp nhận nhiệm vụ là ở chỗ nào.

“Chúng ta không gấp, chúng ta có tàu bay mà. Để ta mở tàu bay, đây là thứ mà ta giỏi nhất đấy.” Khắc Nhĩ đi ra ngoài, vừa cười vừa nói.

Toàn bộ khu tân binh Tây Vân Hồ này chỉ có năm tiểu đội có được tàu bay, mà một trong số đó chính là tiểu đội của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy chìa khóa tàu bay ném cho Khắc Nhĩ, sau đó chào hỏi với A Nhứ và Tẩm Nguyệt vừa mới tới.

Rất nhiều tân binh hướng ánh mắt hâm mộ về phía họ, tàu bay của Lam Tiểu Bố mang theo năm người họ vạch ra một đường ánh sáng trăng phía trên Tây Vân Hồ xông về phía đại điện tiếp nhận nhiệm vụ.

….

Mặc dù ra ngoài sau nhưng khi tiểu đội năm người Lam Tiểu Bố tới nơi chỉ mới có khoảng mười người mà thôi. Mười người này cũng có tàu bay, khi tới cũng đi trước tiểu đội của Lam Tiểu Bố.

Đại điện tiếp nhận nhiệm vụ của quân đoàn Trưng Tinh cực kì to lớn, hơn nữa trong đại điện không có cửa chính.

Trong đại điện có đủ loại màn hình điện tử cực lớn, trên những màn hình điện tử hiện vô số tin tức. Trong đó bao gồm rất nhiều tin tức liên quan tới chiến tranh của quân đoàn Trưng Tinh, đồng thời cũng có cả nhiệm vụ mà đế quốc đưa ra cho quân đoàn.

Chương 86: Nhiệm vụ tân binh

“Không ngờ các quốc gia khác cũng có thể mời quân đoàn Trưng Tinh làm nhiệm vụ.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy quân đoàn Trưng Tinh không chỉ nhận nhiệm vụ của đế quốc Hàn Lam mà còn có những quốc gia bình thường khác.

Đinh Hòa nói: “Đúng thế, mặc dù quân đoàn Trưng Tinh trực thuộc đế quốc Hàn Lam, nhưng quân đoàn Trưng Tinh làm thêm cả nhiệm vụ của những nước khác trái lại càng hợp lí hơn. Do giá cả thuê quân đoàn làm nhiệm vụ rất cao nên một số quốc gia nghèo không thể trả nổi. Ta nghe nói mấy năm trước quốc gia Nam Hoắc của tinh cầu Chân Nặc mời quân đoàn Trưng Tinh làm một nhiệm vụ ngoài thời không, thù lao tới hơn một nghìn Tiệt Thạch..”

Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Không phải Tiệt Thạch là nhiên liệu hay sao? Sau lại dùng nhiên liệu làm thù lao để trả?”

Không đúng, Lam Tiểu Bố vừa mới hỏi thì trong trí nhớ lập tức gợi lên một chút ấn tượng mơ hồ, Tiệt Thạch đúng thực có thể dùng làm tiền tệ, hơn nữa nó còn có thể dùng để tu luyện nữa.

Ban đầu trí thức trong mảnh kí ức của Lí An quá khổng lồ nên hắn đã bỏ qua một vài điều, nhưng có rất nhiều trí nhớ phải được kích thích thì mới có thể nhớ tới được. Hơn nữa Lam Tiểu Bố nghĩ ngờ, nếu một thời gian dài hắn không chạm tới một số trí nhớ khác thì những trí nhớ đó sẽ dần dần biến mất.

Haiz, chuyện này cũng không còn cách nào khác, đừng nói là hấp thụ trí nhớ của người khác, cho dù là trí nhớ của chính hắn thì trong thời gian dài cũng sẽ quên. Chỉ hy vọng khi hắn tu luyện Đoàn Hồn thuật tới cấp hai thì có thể giải quyết được vấn đề đó.

Quả nhiên, khi Lam Tiểu Bố vừa hỏi thì mấy người còn lại đều tỏ ra kinh ngạc nhìn hắn.

A Nhứ không nhịn được nói: “Nếu không phải người cùng tới từ tinh cầu Lam Á thì ta cũng nghi ngờ có phải người cùng tinh hệ này hay không đấy. Đây chính là kiến thức cơ bản nhất, vậy mà ngươi cũng không hiểu sao?”

Khắc Nhĩ vẫn tỏ ra bình thường, nhưng lời của A Nhứ khiến hắn ta thầm nghi ngờ trong lòng. Thật ra Lam Tiểu Bố không từ tinh cầu Lam Á ra cùng hắn ta, bọn họ chỉ gặp nhau ở không gian mà thôi, sau đó mới đi cùng nhau tới tinh cầu Chân Nặc.

Nhưng Khắc Nhĩ cũng không nghĩ nhiều, cho dù Lam Tiểu Bố không phải tới từ tinh cầu Chân Nặc thì sao chứ? Hắn ta và Lam Tiểu Bố là bạn, mọi người đều là một tiểu đội, Lam Tiểu Bố tới từ đâu không hề quan hệ gì tới hắn ta cả.

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút xấu hổ chà xát tay: “Từ bé ta học võ trong rừng sâu núi thẳm nên chưa tiếp xúc với những thứ này.

Nhưng không sao, ta giỏi nhất là khiêm tốn hiếu học, Đinh Hòa, ngươi phổ cập một chút cho ta đi.”

Lần này thì ngay cả Tẩm Nguyệt cũng phải im lặng nhìn Lam Tiểu Bố, cái lí do đó cũng quá mức qua loa lấy lệ rồi, còn học võ trong rừng sâu núi thẳm nữa chứ…

Nhưng Lam Tiểu Bố lại không thèm để ý, dù là Đinh Hòa, Khắc Nhĩ, A Nhứ hay là Tẩm Nguyệt thì hiện tại mọi người đều cùng hội cùng thuyền rồi. Dù có biết hắn không phải người tới từ tinh cầu Lam Á thì cũng không vạch trần hắn.

Đinh Hòa rất biết nhìn tình huống, lập tức nói: “Thật ra dùng Tiệt Thạch làm tiền tệ chỉ có những tinh cầu có nền văn minh cao cấp mới dùng. Giống như tinh cầu Chân Nặc thì chỉ có giữa quốc gia với quốc gia mới thi thoảng dùng loại nhiên liệu này làm tiền. Nghe nói Tiệt Thạch cũng phân loại đẳng cấp, tuy nhiên ta chưa từng thấy qua bao giờ, không biết các loại đẳng cấp của Tiệt Thạch có hình dáng như thế nào. Còn những tinh cầu có nền văn minh cấp thấp thì dùng chủ yếu là tiền hoặc tiền tinh không…”

“Tiền Tinh Không?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn về phía Khắc Nhĩ, hỏi: “Là Tử Kim sao? Còn tiền vàng lần trước thì sao?”

Cái từ Tử Kim này là một phần trí nhớ vừa được gợi lên trong đầu Lam Tiểu Bố khi Đinh Hòa nhắc tới tiền Tinh Không.

Đinh Hòa nói: “Màu sắc của tiền Tinh Không là màu tím nên cũng có thể gọi là Tử Kim.”

Khắc Nhĩ gãi đầu một cái, xấu hổ nói: “Do ta không lấy được tiền Tinh Không, nhưng mà tiền vàng cũng không tồi đâu, cũng là tiền thông dụng như thế cả.”

Đinh Hòa vội vàng nói: “Đúng thế, xếp dưới tiền Tinh Không chính là tiền vàng, sau đó là bạc trắng và cuối cùng là tiền đồng.”

Lam Tiểu Bố liền đoán bình thường thứ được dùng ít nhất chính là Tử kim, cũng chính là tiền Tinh Không. Trong một góc Côn Luân hình như cũng chất một đống đồ vật màu tím, chỉ sợ đó chính là tiền Tinh Không mà Đinh Hòa nói tới.

Tẩm Nguyệt thấy Lam Tiểu Bố có chút thiếu sót với phương diện này, liền mở miệng giải thích: “Thật ra tiền tệ chủ yếu là Tiệt Thạch, rất ít người dùng nó để làm nhiên liệu. Loại đồ này có rất nhiều công dụng, nếu dùng làm nhiên liệu cho phi thuyền thì quá lãng phí. Hơn nữa phi thuyền hiện tại của chúng ta không thể dùng Tiệt Thạch làm nhiên liệu được, ít nhất thì phi thuyền phải đạt tới nền văn minh cấp năm thì mới có thể dùng Tiệt Thạch làm nhiên liệu. Ví dụ như phi thuyền của ta thì nhiên liệu khởi động phi thuyền bằng nhiên liệu nhiệt biến tổng hợp….”

“Phi thuyền của ta cũng dùng nhiên liệu nhiệt biến tổng hợp.” Khắc Nhĩ cũng đắc ý nói.

Ở trong suy nghĩ của Khắc Nhĩ, Tẩm Nguyệt là công chúa đế quốc, nhưng nhiên liệu dùng trong phi thuyền không phải cũng giống với nhiên liệu mà hắn ta dùng trong phi thuyền hay sao.

“Vậy còn Khiết thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi, bây giờ Côn Luân của hắn đang dùng nhiên liệu là Khiết. Mà nhiên liệu còn sót lại trong Côn Luân chỉ còn lại một phần tư, nếu có cơ hội thì hắn muốn bổ sung thêm một chút nhiên liệu cho Côn Luân.

“Khiết thì quá đắt, chỉ có tinh hệ cao hơn mới dùng loại nhiên liệu này. Hơn nữa ngay cả nhiên liệu nhiệt biến tổng hợp cũng vô cùng đứat tiến, nếu chỉ phi hành bên trong tinh cầu thì đa số phi thuyền chỉ dùng nhiên liệu được tinh luyện từ dầu tuyết mà thôi.” Tẩm Nguyệt giải thích.

Lam Tiểu Bố nghe một hồi thì hiểu được phần nào, nhiên liệu tốt nhất chính là Tiệt Thạch. Nhưng muốn dùng Tiệt Thạch làm nhiên liệu lại không dễ dàng, bởi vì công dụng của nó quá nhiều nên không thể dùng được. Mà thứ yếu là Côn Luân của hắn dùng Khiết, sau đó là nhiên liệu nhiệt biến tổng hợp, cuối cùng mới là nhiên liệu được tinh luyện từ dầu tuyết.

Chương 87: Tân binh đều là bia đỡ đạn

Trong khi mọi người đang trò chuyện trên trời dưới dất thì những tân binh khác đều lục tục bước vào đại điện nhận nhiệm vụ. Đại đa số tân binh khi nhìn thấy đám người Lam Tiểu Bố đều chủ động tỏ ý chào hỏi.

Ở những nơi như này có thực lực mới có tất cả. Thực lực của Lam Tiểu Bố thế nào bọn họ không biết, nhưng chỉ một thủ hạ tân binh của Lam Tiểu Bố đã có thể giết chết Luân Nạp trong nháy mắt thì Lam Tiểu Bố này có thể đơn giản hay sao?

Do càng ngày càng có nhiều người tới nên Lam Tiểu Bố không tiếp tục hỏi nữa, mà cùng mọi người thảo luận xem nhiệm vụ tân binh đầu tiên là gì.

Chờ khoảng nửa tiếng thì có một sĩ quan hơn bốn mươi tuổi đi tới.

Ánh mắt của Lam Tiểu Bố quét qua huy chương trên ngực của sĩ quan kia, là bốn ngôi sao màu xanh, tên đề trên đó là Hùng Kim Lịch.

Trong lòng thầm nghĩ, giỏi thật, là một Đại Hầu* bốn sao. Trong quân đoàn Trưng Tinh cũng coi như có chút địa vị.

(*Đại Hầu: Một chức vị đứng thứ hai trong ngũ tước.)

Hoàng Kim Lịch không nhanh không chậm đi tới trước mặt đám tân binh, ông ta chưa nói thì đám tân binh đã tự giác đứng thành một đội ngũ ngay ngắn, ít nhất thì nhìn bề ngoài cũng coi như đã chỉnh tề.

Hoàng Kim Lịch gật đầu, nói: “Hoan nghênh các tân binh gia nhập quân đoàn Trưng Tinh, đồng thời cũng chúc mừng các ngươi có thể trở thành một thành viên của quân đoàn. Trước khi phân phát nhiệm vụ của tân binh, ta sẽ đưa cho mọi người một thẻ bài nhiệm vụ trước.”

Mỗi một tân binh đều được nhận một thẻ bài nhiệm vụ, Lam Tiểu Bố cũng nhận được thẻ bài thuộc về mình. Thẻ bài của hắn màu trắng, trên đó viết tích phân nhiệm vụ là số không.

Chờ phát thẻ nhiệm vụ xong Hùng Kim Lịch mới nói: “Lần này quân đoàn Trưng Tinh đã hạ thấp điều kiện trưng binh, nhưng sau khi xem xét tình huống trưng binh cấp trên cảm thấy kết quả không quá tốt. Lần này trưng binh khoảng năm nghìn người, nhưng trên thực tế chỉ tuyển chọn được hai nghìn ba trăm người. Bởi vì tân binh ít nên nhiệm vụ của các ngươi sẽ nặng hơn. Tiếp đó, ta sẽ tuyên bố nhiệm vụ của lần này.”

Hơn hai nghìn tân binh yên tĩnh không phát ra tiếng động, mỗi người đều cố gắng nín thở để nghe cho rõ lời của Hùng Kim Lịch. Tất cả mọi người đều biết bọn họ có thể còn sống hay không, tương lai có thể trôi qua tốt hơn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào nhiệm vụ của tân binh.

Dưới tình huống như này, những chuyện đi chịu chết đều giao cho tân binh đi làm, đây chính là truyền thống của quân đoàn Trưng Tinh.

Giọng Hùng Kim Lịch có phần ngưng trọng: “Ta tin rằng mọi người đều đã biết, Khiết chính là vật tư chiến lược của chúng ta, cũng là thứ giúp một tinh cầu nâng trình độ khoa học kỹ thuật. Tinh cầu Chân Nặc không phải là một tinh cầu tạo ra Khiết, vì thế Khiết mà tinh cầu Chân Nặc có được đều được lấy từ vũ trụ.”

Nghe thấy là Khiết, Lam Tiểu Bố lập tức tập trung hơn. Vốn dĩ khi hắn biết chỗ mình có Tử kim thì định dùng để mua một ít Khiết. Nhưng giờ nghe thấy lời của Hùng Kim Lịch, Lam Tiểu Bố liền biết suy nghĩ mua Khiết ngây thơ thế nào. Nếu đây là vật tư chiến lược của tinh cầu Chân Nặc thì một Thiếu Úy nho nhỏ như hắn đừng mơ tới chuyện đụng tới. Nhỡ tạo ra chuyện không ổn còn sẽ khiến người khác nghi ngờ động cơ mua Khiết của hắn nữa.

“Ba năm trước, có một vì sao rơi xuống tinh hệ Bách Ma, vị trí mà ngôi sao này rơi xuống nằm giữa tinh cầu Chân Nặc và tinh cầu Cự Lộc. Do ngôi sao này chứa một số lượng khiết rất phong phú nên tinh cầu Cự Lộc muốn độc chiếm ngôi sao đó, nhưng tinh cầu Chân Nặc chúng ta tuyệt đối không có phép…”

Hùng Kim Lịch vừa nói tới đây thì những tân binh đứng bên dưới đã biết chuyện gì xảy ra, họ muốn khai chiến, hơn nữa còn là khai chiến với một tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai.

Mặc dù biết rõ làm một tinh binh nhất định phải trải qua chiến tranh, nhưng nghĩ tới việc phải chiến đấu với một tinh cầu có cùng nền văn minh khoa học cấp hay khiến rất nhiều người sợ tới phát run.

Mỗi người trong số họ đều biết, sau lần khai chiến này, số lượng tân binh tử vong tuyệt đối không chỉ một nửa, có lẽ phát tới tám phần mười tân binh đều mang mạng nhỏ bỏ lại thời không.

Không ai nói chuyện, không khí yên lặng tới kì dị.

Lam Tiểu Bố cảm thán trong lòng, đây thực sự là tình tiết đi chịu chết mà. Mặc kệ quân đoàn Chân Nặc thắng hay thua thì đám tân binh bọn họ đều là bia đỡ đạn. Đánh trận trong thời không này, chỉ cần phi thuyền bị đánh trúng thì họ chỉ còn một con đường chết. Mọi người đều là người phàm, ở trên phi thuyền thì chỉ dựa vào không khí trng phi thuyền mà sống, một khi phi thuyền bị đánh trúng thì sẽ không còn đủ điều kiện để sinh tồn ở trong thời không này nữa, dù có chạy thoát thân được cũng không thể sống được.

Đột nhiên hắn biết tại sao quân đoàn Trưng Tinh lại muốn thu những tân binh tới từ các tinh cầu khác rồi, những tân binh này có thể tới qua không gian thì dĩ nhiên đều mang theo phi thuyền của riêng minh. Quân đoàn Trưng Tinh để những tân binh mang theo phi thuyền riêng của mình làm bia đỡ đạn, thậm chí ngay cả phi thuyền cũng không cần phải cung cấp, có thể thấy tính toán của đám người bên trên vang dội biết bao nhiêu.

Lam Tiểu Bố không muốn tham gia vào cuộc chiến đấu với cơ hội sinh tồn mong manh như vậy, mặc dù Côn Luân của hắn là phi thuyền tới từ nền văn minh cấp năm, nhưng cao cấp thế nào thì vẫn cần phải có nhiên liệu. Không có Khiết thì sau khi vào chiến trường ngay cả công kích hắn cũng không thể làm được. Hơn nữa hắn cũng cực ghét chuyện phải cầm tính mạng và tài sản của mình đi liều mạng cho người khác.

Hùng Kim Lịch nói tiếp: “Lần chiến đấu trong thời không này vô cùng quan trọng, vì thế phần thưởng vô cùng ưu đãi. Những binh sĩ quay về, bất kì ai cũng đều có thể lựa chọn giải ngũ, sau khi giải ngũ ít nhất cũng có thể làm một quan chức bất kì ở địa phương. Nếu không muốn giải ngũ thì dựa theo công lao trên chiến trường thì đều được lên cấp thành Úy hai sao. Điểm tích phân nhiệm vụ cũng rất phong phú, các ngươi có thể sử dụng tùy tiện đổi lấy vật mà các ngươi cần ở bất cứ đâu.”

Đám người bên dưới vẫn yên tĩnh không một tiếng động, những người có thể đứng ở đây đều không phải đứa ngốc. Phần thưởng càng phong phú thì người còn sống lại càng ít. Loại hứa hẹn nói suông như này không đáng giá một đồng tiền. Chỉ là ai trong họ cũng biết nếu đã tới bước đường này rồi thì họ không còn con đường nào để phản kháng lại nữa.

Chương 88: Tân binh đều là bia đỡ đạn (2)

Dĩ nhiên Hùng Kim Lịch không thèm để ý tới suy nghĩ của tân binh, vẫn tiếp tục nói: “Nhiệm vụ tân binh lần này ngoài việc phải tham gia chiến tranh không gian với tinh cầu Cự Lộc ra thì còn một nhiệm vụ khác đó là tới tinh cầu Thiên La tham gia tuyển chọn…”

“A….” A Nhứ đột nhiên a lên.

Sau đó nhẹ giọng nói: “Tinh cầu Thiên La chính là tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật thịnh vượng nhất của tinh hệ Bách Ma chúng ta.”

“Lại để cho đám tân binh chúng ta tới tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm tham gia tuyển chọn, không biết là tuyển chọn cái gì đây?” Khắc Nhĩ xoa xoa tay, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

A Nhứ liếc mắt nhìn Khắc Nhĩ: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, chúng ta không phải tới để tham gia tuyển chọn đâu, nếu chúng ta được chọn trúng thì cũng chỉ có thể cho đi tham gia tuyển chọn là thủ hộ vệ và bộ phận hậu cần mà thôi.”

“…” Khắc Nhĩ bị lời nói của A Nhứ đốp cho câm nín, tiếp tục im lặng.

Sau khi nhiệm vụ này được báo ra ngoài, Lam Tiểu Bố cảm nhận được âm thanh nghị luận ở xung quanh ngày càng nhiều hơn. Lam Tiểu Bố nghĩ, đa số mọi người đều muốn tham gia nhiệm vụ này. Mặc dù nhiệm vụ này cũng rất nguy hiểm, nhưng so với lên chiến trường so đạn pháo với tinh cầu Cự Lộc thì an toàn hơn rất nhiều.

“Lần này tham gia tuyển chọn chỉ có năm người, mà năm người này đều là thiên tài tinh anh của tinh cầu Chân Nặc chúng ta, không được phép làm mất. Nhiệm vụ của các ngươi là bảo vệ năm người này, không được để họ xảy ra một chút sơ xuất nào. Lần này bảo vệ đội ngũ sẽ chọn ra một trăm người, sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về điểm tích phân sẽ rất nhiều.”

Tầm mắt Hùng Kim Lịch quét qua mọi người một lượt, sau đó chỉ về một chỗ trống trải nói: ‘Tân binh dự bị nào nguyện ý tham gia nhiệm vụ thứ hai, mời đứng ra một góc này cùng tiểu đội của mình.”

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là đã trôi qua mấy phút mà không thấy một tiểu đội nào đứng ra nhận nhiệm vụ thứ hai. Nhiệm vụ thứ hai chỉ làm hộ vệ mà thôi, chẳng lẽ còn nguy hiểm hơn cả nhiệm vụ thứ nhất hay sao?

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi: “A Nhứ, tại sao tới bây giờ vẫn không thấy ai tham gia nhiệm vụ thứ hai? Không phải nhiệm vụ đi hộ tống an toàn hơn hay sao?”

A Nhứ lắc đầu nói: “Không phải vậy, ban đầu tinh cầu Lam Á cũng từng tham gia loại tuyển chọn như này, nhưng đội ngũ hộ vệ chết rất thảm, cuối cùng có bao nhiêu người có thể trở lại thì ta không rõ. Vì thế nếu lựa chọn nhiệm vụ thứ nhất chúng ta còn có năm phần cơ hội sống, nhưng nếu lựa chọn nhiệm vụ thứ hai thì khả năng giữ được mạng sống rất nhỏ. Tuy nhiên nếu một lúc nữa mà vẫn không có ai chủ động nhận thì Đại Hầu sẽ gọi đích danh.”

“Gọi đích danh là tùy ý gọi hay là gọi theo quy tắc nào đó?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

“Là dựa vào điểm số của lần khảo hạch vòng thứ nhất để gọi, đa số đều lựa chọn những tân binh có kiến thức khoa học kỹ thuật ưu tú để hộ tống…”

A Như còn chưa nói hết câu thì Lam Tiểu Bố đã nói ngay: “Tiểu đội Duy Hòa, nghe hiệu lệnh của ta, chúng ta lựa chọn nhiệm vụ thứ hai.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố là người đầu tiên đi vào góc trống, mấy người A Như nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã đi qua liền đuổi sát theo phía sau.

Dù là A Như, Tẩm Nguyệt, Khắc Nhĩ hay là Đinh Hòa cũng đều hiểu tại sao Lam Tiểu Bố lại lựa chọn nhiệm vụ thứ hai, điểm số khảo hạch vòng một của đội ngũ bọn họ rất cao, ngay cả Đinh Hòa có điểm thấp nhất cũng là năm mươi. Nếu đợi một lúc nữa không có ai nhận nhiệm vụ thứ hai thì dựa theo số điểm khảo hạch vòng thứ nhất, khảo hạch khoa học kỹ thuật thì bọn họ vẫn sẽ bị chọn. Nếu đã như vậy, không bằng dứt khoát đứng ra luôn.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì đó cũng là một nguyên nhân. Nhưng thực tế, cho dù không có nguyên nhân này thì hắn vẫn sẽ lựa chọn nhiệm vụ thứ hai là hộ tống đội ngũ thiên tài của tinh cầu Chân Nặc tới tinh cầu Thiên La tham gia tuyển chọn.

Tinh cầu Thiên La là tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, ở nơi này hắn có thể tìm được càng nhiều kiến thức liên quan tới khoa học kỹ thuật hơn. Dựa theo sự hiểu biết của hắn trong thời gian này, dù là tinh cầu có nền văn minh khoa kỹ thuật cấp hai hay là cấp ba thì đều không thể giải quyết được vấn đề ô nhiễm không khí ở địa cầu.

Cho dù hắn có quay lại địa cầu hay không thì hắn vẫn phải tìm hiểu được làm thế nào để giúp địa cầu khôi phục được trời trong mây trắng. Nếu không thì hắn trở về có ý nghĩa gì?

Trừ nguyên nhân này ra thì còn một nguyên nhân khác. Hắn tu luyện Dịch Cân Kinh nhiều nhất mới lên tới Tiên Thiên, nói cách khác, sau khi tu luyện tới Tiên Thiên thì hắn vẫn chưa có công pháp tu luyện. Dựa theo ý tưởng của Lam Tiểu Bố, sau khi vượt qua Tiên Thiên rồi thì nói không chừng sẽ tới phạm vi tu tiên cao hơn.

Mặc dù tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật chèn ép người tu tiên, nhưng khi biết Lí An ra ngoài vũ trụ là để tìm công pháp tu luyện thì Lam Tiểu Bố đã biết, những người chèn ép người tu tiên chẳng khác nào làm điếm còn muốn lập đền thờ trinh tiết. Nếu như bọn họ có thể tìm được công pháp tu tiên thì chỉ sợ họ tu luyện còn tích cực hơn bất kì ai khác. Bởi vì không tìm được công pháp tu tiên nên mới chèn ép những người khác tu luyện, có lẽ là bọn họ lo rằng nhỡ có ai tìm được công pháp tu tiên chân chính, sau đó sẽ tu luyện thành công.

Ở tinh cầu Chân Nặc, sở dĩ Lam Tiểu Bố không hỏi bất kì chuyện gì liên quan tới tu tiên là vì nơi này căn bản không phải mảnh đất thích hợp để tu tiên. Nguyên khí thiên địa chỉ là một phần, ngay tu võ cũng là mấy kĩ năng cấp thấp nên đừng có nói tới tu tiên. Khác biệt duy nhất của nơi này với địa cầu là nền văn minh khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh. Nhưng trong mắt của Lam Tiểu Bố, loại phát triển nhanh như này hoàn toàn là do kiến thức còn sót lại do những tinh cầu cao cấp khác làm lạc mất, hoặc là cố tình ném cho những tinh cầu có nền văn minh cấp thấp để phát triển.

Thấy Lam Tiểu Bố chủ động di ra, Hùng Kim Lịch hài lòng gật đầu một cái. Tân binh phải có giác ngộ của tân binh, đức tính chủ động này cũng rất tốt.

Những người khảo sát điểm khá cao trong vòng thi thứ nhất thấy đám người Lam tiểu Bố chủ động đi ra thì có hơi do dự, sau đó cũng bước lên đứng vào một góc với đám người Lam Tiểu Bố.

Điều này càng khiến cho Hùng Kim Lịch hài lòng hơn, nếu là đội hộ vệ thì phải có tính giác ngộ giống Lam Tiểu Bố, đưa tới tác dụng dẫn đầu.

Chương 89: Lại lên chức

“A Như, ngươi biết tại sao tinh cầu Chân Nặc đã là tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai mà không khí vẫn còn tốt như vậy không?” Lam Tiểu Bố hạ thấp giọng nói.

Với việc Lam Tiểu Bố liên tục không biết những vấn đề cơ bản, A Như đã sớm quen thuộc, cô ta cười ha ha một tiếng, nói: “Tinh cầu Chân Nặc giống với tinh cầu Lam Á của chúng ta vậy, đều từng bị ô nhiễm rồi. Nhưng do sử dụng dụng cụ tinh lọc khí quyển mua được từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy sản xuất ra, loại máy tinh lọc đó cực kì đắt tiền, hơn nữa muốn mua cũng không dễ.”

Quả nhiên là vậy, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ trong lòng, cho dù nền văn minh khoa học kỹ thuật cao cấp không dùng khoa học kỹ thuật nữa thì muốn phát triển, điều đầu tiên là phải ô nhiễm không khí.

chỉ là không biết có thể mang dụng cụ tinh lọc khí quyển của tinh cầu cấp bảy kia về trái đất hay không, còn có một vấn đề nữa là, trong máy lọc khí quyển đó liệu có cất giấu máy xác định vị trí hay không.

Đội ngũ một trăm người hộ tống tới hiện tại mới gom được một nửa, Hùng Kim Lịch không chút do dự điểm tên thêm mấy tiểu đội để gom cho đủ một trăm người. Quả nhiên đúng như A Nhứ đã nói, những tiểu đội mà Hùng Kim Lịch chỉ đều là những người có điểm khá cao ở vòng khảo hạch kiểm tra khoa học kỹ thuật.

Những tiểu đội tân binh này, ngoài tiểu đội Duy Hòa của Lam Tiểu Bố chỉ có năm người ra thì đại đa số đều là tiểu đội mười người. Chỉ có một số ít đội ngũ do không đủ người nên mới ghép từ bảy tám người thành một tiểu đội. Nhưng dù thế thì tiểu đội đó vẫn nhiều người hơn so với tiểu đội của Lam Tiểu Bố.

“Lam Tiểu Bố.” Ánh mắt Hùng Kim Lịch rơi vào tấm huy hiệu đeo trước ngực Lam Tiểu Bố để gọi tên.

Vừa rồi Lam Tiểu Bố là người đầu tiên đứng ra nhận nhiệm vụ, hưởng ứng nhiệm vụ hộ vệ tới tinh cầu Thiên La.

Lam Tiểu Bố lập tức đứng dậy, giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Thiếu Úy một sao Lam Tiểu Bố ra mắt sếp Hùng, mời sếp Hùng phân phó.”

Thấy Lam Tiểu Bố chào kiểu quân đội, Hùng Kim Lịch lại càng hài lòng hơn, sau khi ông ta chào lại xong mới nói: “Lam Tiểu Bố, bây giờ ngươi được bổ nhiệm làm người đứng đầu của đội ngũ hộ vệ lần này, đồng thời thăng lên làm Úy hai sao. Hy vọng ngươi có thể dẫn dắt tiểu đội, hoàn thành nhiệm vụ hộ vệ lần này.”

Hùng Kim Lịch nói xong thì duỗi tay, một thuộc hạ đứng bên cạnh nhanh chóng tiến lên đưa huy hiệu sĩ quan vào trong tay ông ta. Hùng Kim Lịch dùng hai tay đưa huy hiệu cho Lam Tiểu Bố, hắn vội vàng nhận lấy, sau đó hành lễ nói: “Rõ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Lam Tiểu Bố không ngờ tới, chỉ vì hắn tiến lên trước một bước mà có thể lấy được chức vị Úy hai sao.

Huy hiệu trong tay màu vàng, có hai ngôi sao, tên phía trên vừa mới được khắc lên: "Lam Tiểu Bố, Úy quân đoàn Trưng Tinh."

Thật sự mà nói thì con đường thăng quan trong quân đoàn này quá thoải mái. Hắn còn chưa kịp cống hiến gì thì đã đi từ bảng trắng lên tới hai sao. Huy hiệu trên ngực đám người Khắc Nhĩ vẫn là bảng trắng, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Những người bên cạnh hâm mộ nhìn Lam Tiểu Bố, nếu biết trước đứng lên đầu tiên sẽ được thăng quan thì bọn họ đã đứng từ lâu rồi. Mọi người đều là Thiếu Úy, dựa vào cái gì ngươi lại lên được Úy trước một bước?

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng không một ai dám có ý kiến khác. Dù sao Lam Tiểu Bố cũng có cái danh Úy khoác bên ngoài, chẳng những ở chỗ tốt nhất trong Tây Vân Hồ mà còn giết chết tên ác nhân Luân Nạp tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai ngay ngày đầu tiên.

"Tân binh tham gia chiến tranh vũ trụ ngày mai tới doanh trại tập huấn báo danh, cho phép các ngươi mang theo phi thuyền của riêng mình tới để huấn luyện. Còn tân binh tham gia nhiệm vụ hộ tống mười ngày sau lên đường ở tòa tinh tế, không được phép mang theo phi thuyền, giải tán." Sau khi Hùng Kim Lịch tuyên bố thời gian xong liền giải tán tân binh tại chỗ.

Còn để đám tân binh bọn họ hộ tống mấy thiên tài kia đi làm nhiệm vụ gì thì không thấy nói. Dù sao họ cũng chỉ là đội hộ vụ, nhiệm vụ của mấy tên thiên tài kia là gì không hề liên quan tới bọn họ.

“Úy Lam, chúng mừng!” Lam Tiểu Bố đã lên chức Úy, một đám Thiếu Úy và binh sĩ rối rít đi tới chúc mừng.

Lam Tiểu Bố ứng phó qua loa một lượt: “Các vị, đội ngũ hộ tống của chúng ta có tổng cộng trăm người, mười ngày sau sẽ phải tới tinh cầu Thiên La cách nơi này rất xa. Đoạn đường đó đối với chúng ta mà nói rất nguy hiểm, nhưng cũng là một cơ hội lớn. Trong mười ngày nghỉ ngơi này, mọi người có thể vào trong thành phố của quân đoàn bổ sung thêm vật tư của riêng mình, mười ngày sau chúng ta sẽ tập trung ở tòa tinh tế, bây giờ giải tán.”

…

Dù là tân binh tham gia chiến tranh vũ trụ hay là nhận nhiệm vụ hộ tống thì chuyện đầu tiên phải làm là mua thật nhiều vật tư.

Binh lính trong quân đoàn Trưng Tinh rất ít khi ra ngoài mua đồ, trên cơ bản thì đều chỉ ở trong doanh trại mà tập luyện, trừ trường hợp chuẩn bị chiến tranh hoặc thiếu nguồn lực thì đại đa số trong quân đoàn đều có đủ, tiền đề là ngươi có đủ tiền.

Muốn mua đồ dĩ nhiên phải có tiền, khi trở lại biệt thự trong doanh trại, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong Côn Luân. Trong một góc của Côn Luân có chất một đống đồ màu tím, không cần nói cũng biết là tiền Tinh Không.

Lam Tiểu Bố cầm một tấm lên, tiền Tinh Không này có độ dầy giống như một tấm thẻ ngân hàng bình thường, nhưng chỉ to bằng một nửa của thẻ ngân hàng mà thôi. Lam Tiểu Bố dùng sức bóp thử một cái, lấy sức mạnh của hắn mà tờ tiền Tinh Không này chỉ xuất hiện một dấu vết lờ mờ mà thôi.

Nhìn kĩ thì bên trên tiền Tinh Không chỉ khắc một con số một, sau đó là một tấm bản đồ tinh không.

Không biết một tờ Tinh Không này đổi được bao nhiêu tiền vàng, nhưng mặc kệ là đổi được bao nhiêu thì Lam Tiểu Bố vẫn thu chúng vào trong nhẫn trữ vật.

Chương 90: Lại lên chức (2)

Hắn mua ra ngoài mua rất nhiều đồ, bao gồm một ít dao kéo thường dùng, những dụng cụ thường dùng tới trong tinh không và một số loại thịt, những loại thịt có thể đông lạnh bên trong Côn Luân để cho Cổ Đạo ăn trong tương lai.

Cũng không biết lần đầu tiên Cổ Đạo đi theo Khắc Nhĩ ăn thịt tươi đã biểu hiện vẻ mặt như thế nào, trước đó trong đống lương khô của hắn còn dư lại mấy miếng thịt khô, nhưng mỗi tháng Cổ Đạo chỉ ăn hết một miếng nhỏ, mỗi ngày cắn một cái. Dạo này nó đang ăn quen thịt tươi, chỉ sợ giờ cho nó liếm thịt khô nó cũng coi thường mà kh ông thèm.

Trừ một số dụng cụ thường dùng thì Lam Tiểu Bố còn định mua thêm một ít máy truyền tin. Máy truyền tin ở đây không giống điện thoại, điện thoại không dây thường xuyên bị giới hạn độ mạnh yếu tín hiệu, một khi bị quấy nhiễu thì tín hiệu sẽ không còn rõ. Nhưng máy truyền tin thì khác, nó chủ có chức năng là xác định vị trí. Mặc dù nó vẫn sẽ bị quấy nhiễu tín hiệu, nhưng nó vẫn đưa ra được vị trí đại khái của mọi người.

Ngày tiếp theo, Lam Tiểu Bố thuê một chiếc xe, sau khi mua sắm tràn cả một cái xe mới quyết định quay trở lại doanh trại. Điều khiến hắn tiếc nuối là Khiết thật sự không có, cho dù có tiền cũng không thể mua được Khiết.

Lam Tiểu Bố phung phí mua đồ ở bên ngoài thì đám người Khắc Nhĩ cũng không ngừng ra ngoài mua. Lần này tới tinh cầu Thiên La, ở trong mắt mọi người thì việc này không khác gì đi vào cửa tử. Chỉ cần hơi không cẩn thận thì mạng nhỏ sẽ một đi không trở lại. Vì thế chẳng ai tiết kiệm tiền, có thể sử dụng thì sử dụng hết toàn bộ.

Khi Lam Tiểu Bố quay về thì đám người Khắc Nhĩ vẫn chưa quay về. Lam Tiểu Bố suy nghĩ một hồi, hay là khống chế Côn Luân tạm thời rời khỏi phạm vi quản lý của quân đoàn Trưng Tinh.

Hắn muốn thu Côn Luân vào nhẫn không gian, nhưng dù Côn Luân có cách che giấu thì Lam Tiểu Bố vẫn không dám công khai để nó trong doanh trại như thế. Chỉ là Côn Luân quá to lớn và nặng nề, Lam Tiểu Bố đã thử nhiều lần nhưng vẫn không thể thu nó vào trong nhẫn trữ vật. Cuối cùng hắn dùng lực nghiêng của sườn núi, rồi dùng Thần Niệm để không chế mang Côn Luân vào trong nhẫn trữ vật. Còn lúc muốn đưa nó ra ngoài nhẫn thì lại đơn giản hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố không hiểu mình gặp phải vấn đề gì, hắn chỉ biết nếu Thần Niệm của hắn chưa đạt tới một trình độ nhất định thì sẽ không thể tùy ý thu phóng Côn Luân.

Lúc rời đi rất sớm, lúc trở lại cũng muộn. Chờ tới khi Lam Tiểu Bố quay trở lại doanh trại thì giờ đã là lúc nửa đêm.

Đám người Khắc Nhĩ vẫn chưa ngủ, mọi người vẫn đang đợi Lam Tiểu Bố.

Mọi người đều vào trong thành mua đồ, theo lý thuyết thì đều trở về từ sớm mới phải. Bọn họ lo lắng đồng bọn của Luân Nạp, dù sao Luân Nạp cũng là ác nhân tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai, có đồng bọn cũng không phải chuyện hiếm lạ.

“Úy, sao giờ ngươi mới quay lại? Côn Luân của ngươi đâu?” Thấy

Lam Tiểu Bố mệt mỏi không chịu nổi quay lại doanh trại, khi mọi người vừa thấy liền không thấy Côn Luân đâu, Khắc Nhĩ thầm nghĩ không ổn trong lòng.

Là một binh sĩ lái thuyền chiến, bất cứ lúc nào cũng gắn sinh mạng vào cùng một chỗ với phi thuyền của mình. Bây giờ Lam Tiểu Bố quay lại, nhưng phi thuyền lại không thấy đâu, dĩ nhiên là nhìn cũng biết cổ quái.

Thấy mọi người lo lắng cho mình, Lam Tiểu Bố cảm kích trong lòng. Mặc dù mọi người chỉ tạm ở chung một đội, nhưng mấy người trong tiểu đội này cũng không tệ lắm.

“Không phải lo lắng, ta gửi Côn Luân ở một chỗ an toàn rồi.” Lam Tiểu Bố đơn giản nói.

Mặc dù mọi người đều biết, cất Côn Luân ở trong doanh trại mới an toàn nhất. Nhưng Lam Tiểu Bố không muốn cất phi thuyền của hắn ở đây thì khẳng định là chuyện của hắn. Đừng nghĩ trong quân đội kẻ mạnh là vua, nhưng chỉ cần ai dám ăn trộm đồ của người khác thì người đó chỉ còn một con đường chết.

Vẫn còn chín ngày nghỉ ngơi, Lam Tiểu Bố nắm chắc thời gian vừa tu luyện Dịch Cân Kinh, vừa tu luyện Đoàn Hồn thuật. Mặc dù Thần Niệm của hắn đã tăng phạm vi lên mười thước nhưng vẫn cách cấp hai một đoạn ngắn. Còn tu vi thì sau khi tu luyện tới cảnh giới Thông Mạch, cho dù hắn tu luyện thế nào thì cũng chỉ có thể rèn luyện thêm nội lực bên trong, không thể nào tăng thêm cảnh giới được nữa.

Mười ngày sau, Lam Tiểu Bố không thu hoạch được nhiều lắm mang theo Cổ Đạo và đám người Khắc Nhĩ tới tòa Tinh Không.

Mặc dù tòa Tinh Không trực thuộc tinh cầu Chân Nặc, nhưng nó lại nằm trong phạm vi quản lí của quân đoàn Trưng Tinh. Sau khi năm người Lam Tiểu Bố tới thì những tiểu đội tân binh khác cũng đã tới.

Một trăm người đứng ở đây, nhưng người mang theo thú cưng chỉ có mình Lam Tiểu Bố. Mặc dù rất nhiều người bất mãn trong lòng nhưng vị Úy này của bọn họ mười ngày qua không hề triệu tập bọn họ để giáo huấn và huấn luyện, bây giờ còn mang theo cả thú cưng tới nữa. Đây là họ biết trước họ là đội ngũ hộ tống thiên tài đi tham gia tuyển chọn tinh hệ đấy, ai không biết còn tưởng đang du lịch vũ trụ.

Năm người được hộ tống vẫn chưa tới, Lam Tiểu Bố dứt khoát tới phía trước nói: “Trong cuộc khảo hạch vừa rồi, có ai vượt qua được bảy câu không?”

Một thanh niên da dẻ trắng nõn đứng dậy nói: “Úy, ta là An Phỉ. Vòng khảo hạch thứ nhất ta đạt bảy mươi điểm, bây giờ là Thiếu Úy của tiểu đội Cuồng Tuyết.”

Tẩm Nguyệt vốn định đứng ra, nhưng khi nhìn thấy An Phỉ là Thiếu Úy thì cô do dự một lúc vẫn không đứng lên.

Lam Tiểu Bố vốn định để Tẩm Nguyệt làm người đảm nhiệm điều hành lần này, nhưng Tẩm Nguyệt không đứng ra cũng được, tính cách của Tẩm Nguyệt vốn dĩ không hợp với chức này.

“Rất tốt.” Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Bắt đầu từ bây giờ ngươi chính là đội phó đội hộ vệ của chúng ta lần này, cũng là người điều hành của tiểu đội hộ vệ.”

“Rõ, cảm ơn Úy.” An Phỉ kích động lớn tiếng nói.

“Bây giờ mọi người đã có đủ, đội ngũ xếp thành hai hàng, mỗi hàng năm mươi người.” Lam Tiểu Bố ra lệnh đầu tiên của một đội trưởng.

An Phỉ dùng giọng nói đề cao gấp mấy lần để lập lại lệnh của Lam Tiểu Bố: “Mọi người đã có mặt đủ…”

Chương 91: Đi tinh cầu Thiên La

Lam Tiểu Bố và đội ngũ hộ vệ xếp hàng xong, chờ thêm hai tiếng thì đám người cần được bảo hộ mới chậm rãi đi vào trong tòa Tinh Không.

Đi tuốt ở hàng đầu là một người đàn ông cực kì đẹp trai, người đàn ông này chẳng những có tướng mạo tốt mà trên đầu còn buộc cả một dải lụa tím mà chỉ hoàng thất mới có thể sử dụng.

Phía sau người đàn ông này là hai trai hai gái, Lam Tiểu Bố đoán năm người này chính là người mà họ phải hộ tống. Theo sau lưng năm người kia là một ít quan viên tới tiễn biệt.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã xác định được những người đi theo phía sau đúng là quan viên, trong đó còn có một người đeo huy hiệu tám sao trước ngực, là một Thống Soái tám sao.

“Chú Miêu, các vị chú, bác chỉ nên đưa tới đây thôi. Lần này chúng ta tới tinh cầu Thiên La nhất định sẽ dốc toàn lực để ứng phó, tranh thủ đoạt lấy một thứ hạng khiến tinh cầu Chân Nặc chúng ta có thể bước vào của tinh cầu Ngọc Khải.” Người nói chuyện chính là tên đàn ông đẹp trai đi đầu tiên.

Lam Tiểu Bố nghe tới đây thì kinh hãi, phản ứng đầu tiên của hắn chính là không nên tới nơi này tham gia cái quỷ gì tên là hộ tống đội ngũ.

Tinh cầu Ngọc Khải này hắn rất quen thuộc, trong trí nhớ của Lí An cũng nhớ rất rõ chuyện của tinh cầu này. Đó là một tinh cầu không chủ, bởi vì bên trong tinh cầu đó có nguồn bảo vật vô tận. Mà số lượng Tiệt Thạch quý hiếm đa số được tạo ra từ tinh cầu này, hơn nữa những ống thuốc nguyên tố sinh cơ mà hắn có được cũng tới từ tinh cầu Ngọc Khải.

Lí An có quan hệ với tinh cầu Ngọc Khải, mà căn cứ theo những điều mà người đàn ông đẹp trai kia nói thì hình như tinh cầu Ngọc Khải chính là mục tiêu của bọn họ…

Lam Tiểu Bố không dám nghĩ quá nhiều, hắn cảm thấy da đầu mình tê dại. Sờ lên nhẫn trữ vật trên ngón tay theo bản năng, nhỡ chiếc nhẫn này bị phát hiện thì hắn còn đường sống hay không?

Còn chuyện người của tinh cầu Xích Lôi có tới tinh cầu Ngọc Khải hay không Lam Tiểu Bố căn bản không cân nhắc tới, tinh cầu Xích Lôi là tinh cầu có nền văn minh cấp năm, sao có thể không có ai tới tinh cầu Ngọc Khải được? Nói không chừng tinh cầu Xích Lôi chính là đại đế ở đó, khả năng sẽ có cha của Lí An đích thân ở đó luôn.

“Mạt Trường, vậy chúng ta chỉ đưa tới đây thôi. Ngươi lớn hơn một chút nên mấy người bọn họ đành giao cho ngươi mang theo. Mục tiêu của chúng ta là tới tinh cầu Ngọc Khải, tuy nhiên đây mới chỉ là vòng tuyển chọn thứ nhất của tinh hệ, đầu tiên chúng ta phải lấy được cơ hội thông qua tuyển chọn tinh hệ trước thì mới có cơ hội đại diện tinh hệ Bách Ma tham gia lấy tư cách cạnh tranh…” Người nói chuyện lần này chính là Thống Soái tám sao.

Lam Tiểu Bố nghe tới đây thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, đúng thế, vào trước là chủ, hắn quên mất tinh cầu Xích Lôi nằm trong tinh hệ Phong Kỷ. Mà bây giờ nơi họ tới là tinh cầu Thiên La, tinh cầu Thiên La là tinh cầu có nền văn minh cấp năm của tinh hệ Bách Ma.

Muốn gặp mặt đám người tinh cầu Xích Lôi thì ít nhất năm người thiên tài này phải thông qua tuyển chọn của tinh hệ Bách Ma trước đã, phải qua được thì mới được làm đại diện cho tinh cầu Bách Ma tham gia tranh đoạt giữa các tinh hệ.

Sau khi nghe Thống Soái tám sao nói xong, những người đi tiễn biệt khác cũng lên tiếng nói. Sau khi tất cả chào hỏi xong thì mới tạm biệt.

Người đàn ông đẹp trai đi đầu tiên tên gọi Mạt Trường kia mang theo bốn người còn lại đi tới trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đoán người này nhất định là con cháu hoàng thân quốc thích, nên hắn không chờ người này nói trước mà giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Úy hai sao Lam Tiểu Bố báo danh, đội ngũ tham gia hộ tống lần này có tổng cộng một trăm người, hiện một trăm người đã đủ, xin chỉ thị.”

“Không tệ, rất có tinh thần. Thú cưng này của ngươi cũng không tồi đâu, thoạt nhìn rất nghe lời.” Tầm mắt của hắn ta rơi vào trên người Cổ Đạo.

Lam Tiểu Bố hơi lo lắng người này sẽ không cho phép hắn mang theo Cổ Đạo vào trong chiến hạm.

Cũng may người này chỉ nhắc tới Cổ Đạo một chút liền thuận tay với với mấy người phía sau: “Tới đây, chúng ta giới thiệu một chút.”

Chờ bốn người còn lại cũng tới gần, người đàn ông đẹp trai mới lên tiếng: “Ta là Thái Mạt Trường, là lục vương tử của đế quốc Hàn Lam. Lần này người đi tham gia tuyển chọn của tinh hệ Bách Ma do ta dẫn đầu. Mấy người các ngươi tự giới thiệu bản thân một chút đi, tương lai chúng ta phải ở trong tinh không với nhau mấy tháng đấy, mọi người làm quen một chút vẫn tốt hơn.”

Cô gái mặt mày lạnh tanh đứng bên cạnh Thái Mạt Trường nói:

“Ngưng Đông Nhu.”

Ngay cả giới thiệu thêm một từ cũng không, tuy nhiên vừa nhìn bộ dáng xa cách nghìn dặm này đã biết đó là một người cực kì cao ngạo. Sau lưng cô ta còn vác một thanh trường kiếm, có lẽ binh khí chính của cô ta là kiếm.

Thái Mạt Trường cười nói: “Đông Nhu là em họ của ta, không thích nói cho lắm. Dịch Mạc, ngươi tới đây….”

Sau một lượt giới thiệu, Lam Tiểu Bố đã ngầm hiểu lai lịch của mấy người này. Ngưng Đông Nhu rất có thể là cháu gái bên nhà vợ của Đại Đế, Miêu Dịch Mạc là con trai của vị Thống Soái tám sao mới vừa rời đi.

Binh khí của Miêu Dịch Mạc là giáo dài, dáng dấp của hắn ta cũng cao lớn, khoảng chừng hai mét. Làn da màu đồng cổ, nhìn vừa mạnh mẽ lại có lực.

Còn lại là Thường Nguyên và Mạt Tây Á, vẻ ngoài của Thường Nguyên bình thường, lai lịch cũng bình thường. Không phải là nhân vật tài giỏi gì, chỉ là một người có xuất thân bình thường trong tinh cầu Chân Nặc mà thôi. Người này cũng không thích nói chuyện, bộ dáng có hơi đần. Bộ dáng đần độn của hắn ta khác hoàn toàn với sự cao ngạo của Ngưng Đông Nhu, một người là không thích nói chuyện, một người là khinh thường nói chuyện.

Với bộ dáng này của Thường Nguyên mà có thể vào trong tiểu đội thiên tài này thì có lẽ hắn ta vào trong hoàn toàn dựa vào thực lực.

Còn Mạt Tây Á thì chỉ là một quý nữ bình thường trong giới quý tộc của tinh cầu Chân Nặc mà thôi. Một đầu tóc vàng, đôi mắt xanh, khuôn mặt xinh đẹp khả ái hệt như con nít. So với Ngưng Đông Nhu thì dường như Mạt Tây Á trổ mã càng đẹp hơn một chút, bầu ngực cao ngất, không giống như Ngưng Đông Nhu, không nhìn kỹ thì căn bản không thể nhìn ra được.

Chương 92: Đi tinh cầu Thiên La (2)

Khiến Lam Tiểu Bố phải kinh ngạc là nhìn một cô gái có vẻ ngoài hệt như con nít như Mạt Tây Á vậy mà vũ khí cô ta sử dụng lại là Lang Nha Bổng (gậy răng sói).

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cực kì nghi ngờ tại sao bọn họ lại không mang vũ khí nóng, đáng lẽ vũ khí nóng của nền văn minh cấp hai phải cao hơn mấy tầng so với địa cầu mới đúng?

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình chằm chằm, Mạt Tây Á không hề tỏ ra xấu hổ chút nào, trái lại còn tiến lên nói: “Tiểu Bố ca, ngươi cũng thật lợi hại, trẻ tuổi như vậy đã làm Úy hai sao rồi. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này ngươi chắc chắn sẽ tăng thêm một sao nữa, tương lai khẳng định sẽ là một Thống Soái tám sao của tinh cầu Chân Nặc chúng ta. Giống như Miêu Thống Soái vậy…”

Nghe thấy Mạt Tây Á nhắc tới cha mình, Miêu Dịch Mạc thật thà vuốt đầu một cái.

Ngưng Đông Nhu thì hừ lạnh một tiếng, dường như không quá hài lòng vì phải lãng phí thời gian ở nơi này.

Lam Tiểu Bố lập tức cười ha ha nói: “Đúng thế, ta tới đây là vì muốn thăng quan, chỉ cần có thể thăng quan thì mạng nhỏ cũng chỉ là thứ yếu.”

Mạt Tây Á che miệng cười khẽ: “Tiểu Bố ca, ta có một cơ hội có thể giúp ngươi thăng lên thành Thiểu Hầu ba sao, chỉ cần ngươi cho ta nó.”

Nói xong Mạt Tây Á liền chỉ vào Cổ Đạo, Cổ Đạo trưng ra ánh mắt khinh thường nhìn lại, sau đó đi tới phía sau Lam Tiểu Bố.

Khiến cho hắn tùy tiện lên tới Thiểu Hầu ba sao à? Thoạt nhìn Mạt Tây Á không hề đơn giản như cô ta đã giới thiệu. Nhưng mặc kệ lời của Mạt Tây Á là thật hay giả thì Lam Tiểu Bố cũng lười quan tâm.

Thái Mạt Trường vỗ tay nói: "Được rồi, mọi người đã làm quen xong. Hy vọng trên đường đi chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau, tranh thủ bình an quay về sớm một chút. Bây giờ mọi người lên chiến hạm đi..."

Tiếng của Thái Mạt Trường vừa rơi xuống thì vách tường đối diện chậm rãi mở ra hai bên, một chiếc chiến hạm Cự Vô Phách dừng ở đối diện chờ sẵn. Phần đuôi chiến hạm mở ra, hiện nhiên đó là lối vào của chiến hạm.

Lam Tiểu Bố, ngươi mang theo hộ vộ tiến vào chiến hạm từ phía sau. Mười lăm phút sau chiến hạm sẽ rời khỏi tinh cầu Chân Nặc." Thái Mạt Trường giơ tay lên với Lam Tiểu Bố.

Sau khi nói xong, hắn ta mang theo bốn người còn lại đi vào chiến hạm. Không cần hỏi cũng biết năm vị thiên tài tham gia tuyển chọn này tiến vào buồng trước của chiến hạm, mà những người hộ vệ như bọn họ sẽ phải ở phía đuôi đợi lệnh.

"Đi thôi, chúng ta vào chiến hạm." Lam Tiểu Bố vung tay lên, dẫn theo một đám người nhanh chóng đi vào chiến hạm.

Bên trong chiến hạm cực kì rộng rãi, mặc dù có một trăm người vào trong những mỗi người đều có một không gian riêng.

Lam Tiểu Bố cẩn thận quan sát chiến hạm, sau đó phát hiện buồng trước và buồng sau chỉ cách nhau có một cánh cửa mà thôi. Trừ cái này ra thì trong chiến hạm còn có cả phòng ăn, phòng giải trí nữa.

Chỉ là không biết cấp bậc của chiến hạm này là bao nhiêu, chắc là sẽ không cao bằng Côn Luân được.

“An Phỉ, ngươi biết đẳng cấp của chiến hạm này là gì không?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi An Phỉ bên cạnh.

An Phỉ do dự một hồi rồi mới lên tiếng: “Dựa theo suy đoán của ta thì đây chính là chiếm hạm Nặc Hà Hào cấp năm của tinh cầu Chân Nặc.”

“Cấp năm?” Lam Tiểu Bố cả kinh trong lòng, tinh cầu Chân Nặc cũng có chiến hạm đẳng cấp cao như thế?

An Phỉ gật đầu nói: “Đúng thế, loại chiến hạm có thể bước xuyên qua mấy tinh hệ thế này ít nhất cũng phải bốn sao trở lên. Hơn nữa tốc độ của bốn sao vẫn chưa đủ, nên chỉ có thể là Nặc Hà Hào. Ta nghe nói Nặc Hà Hào chỉ dùng hai loại nhiên liệu, ngoài Khiết ra thì chỉ có Tiệt Thạch.”

Lam Tiểu Bố lòng nóng như lửa đốt, hắn biết Tiệt Thạch có thể dùng để tu luyện, chỉ là không biết nếu hắn dùng Tiệt Thạch để tu luyện thì có thể phá được cảnh giới Thông Mạch, thành công lên Trúc Cơ hay không?

Chờ tới khi tất cả mọi người lựa chọn vị trí của mình xong, chiến hạm hơi chấn động một chút. Sau đó mọi người cảm thấy thân thể hơi nghiêng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi chiến hạm đã khôi phục được thăng bằng lần nữa.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ tốc độ thật nhanh, so với Côn Luân của hắn thì nhanh hơn rất nhiều. Từ khi lao ra khỏi tinh cầu Chân Nặc cho tới khi giữ được thăng bằng thì chỉ tốn tối đa có mười phút. Mà mười phút này nếu chiến hạm khởi động hoàn toàn thì nói không chừng chỉ hết có mấy giâu mà thôi.

Thái Mạt Trường thoạt nhìn rất dễ nói chuyện, hơn nữa cũng không thấy có ý coi thường Lam Tiểu Bố. Tuy nhiên sau khi lên chiến hạm xong, đám người Lam Tiểu Bố không hề nhìn thấy năm người Thái Mạt Trường kia nữa.

Nhưng cũng không ngoài suy đoán chút nào, đối với Thái Mạt Trường mà nói thì trăm người Lam Tiểu Bố chỉ là bia đỡ đạn ứng phó đủ loại vấn đề cho năm người họ mà thôi.

Người ta đã làm bia đỡ đạn cho ngươi rồi, không lẽ ngươi không thể khách khí một chút được chắc?

Nói là hộ vệ, thật ra cũng chẳng có chuyện gì to tát để làm cả, Lam Tiểu Bố cùng với hơn trăm loại người ở trong chiến hạm hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, lúc không có chuyện gì làm thì có thể đến một nơi đặc biệt quan sát cảnh đẹp bên ngoài tinh không mênh mông.

Bởi vì tu luyện không có gì tiến triển, Lam Tiểu Bố dứt khoát không tu luyện nữa, ở cùng với những tân binh đến từ các tinh cầu khác nhau tâm sự, có thể có được nhiều thứ hơn.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố đang trò chuyện tu luyện với đám người Kerr, Đinh Hòa, An Phỉ, Thuần Mộc Lý Cái Lâm.

Tại tinh hệ Bách Ma, thứ được tu luyện nhiều nhất là các loại quyền thuật cơ sở. Nhưng đó cũng chỉ tập trung chủ yếu vào các binh sĩ trong quân ngũ, phần lớn người dân đều lấy nghiên cứu khoa học kĩ thuật làm chủ.

Nếu học võ thì tương lai cũng chỉ đi tham gia quân ngũ, mà học tập kiến thức khoa học kỹ thuật thì lại khác. Thù lao của bất cứ ngành nghề khoa học kỹ thuật nào cũng nhiều hơn một chiến binh. Hơn nữa còn không có nguy hiểm gì.

Chương 93: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Lam Tiểu Bố cũng có hứng thú với khoa học, nhưng mà chỉ có hứng thú với khoa học kĩ thuật của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cao cấp, đôi với khoa học kĩ thuật của các tinh cầu cấp thấp của Chân Nặc tinh và Lam Á tinh, hắn không cảm thấy hứng thú chút nào.

Cho nên chủ đề lại nhanh chóng bị Lam Tiểu Bố chuyển dời đến việc tu luyện, “Các ngươi có thấy Tiệt Thạch chưa?”

“Ta thì đã thấy rồi, Tiệt Thạch ẩn chứa năng lượng tinh khiết cường đại, loại năng lượng này có thể cung cáp năng lượng cho đĩa bay đỉnh cấp bay trong vũ trụ. Trừ cái đó, hình như Tiệt Thạch còn có thể dùng để tu luyện.” An Phỉ đáp.

Đáp án mà Lam Tiểu Bố muốn chính là cái này, hắn vội vàng hỏi: “Vậy nếu chúng ta sử dụng Tiệt Thạch để tu luyện có phải sẽ có thể dễ dàng đột phá, thăng cấp lên tầng cao hơn không?”

An Phỉ nhỏ giọng nói, “Ta nghe nói Tiệt Thạch không phải cho tu võ giả dùng mà chủ yếu là để cho tu tiên giả trong truyền thuyết dùng.”

“Thật sự có tu tiên giả à?” Trong lòng Lam Tiểu Bố tin chắc rằng có tu tiên giả, nhưng hắn vẫn hỏi ra miệng.

An Phỉ khẳng định: “Thật sự có tu tiên giả, hơn nữa trên các tinh cầu có nền khoa học kĩ thuật văn minh đều cấm nhắc đến sự tồn tại của tu tiên giả. Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đó là lo lắng những tu tiên giả cường đại kia cướp đoạt địa vị của bọn họ mà

thôi.”

“Vậy tinh hệ của chúng ta có tu tiên giả không? Lam Tiểu Bố hỏi.

An Phỉ do dự một chút rồi nói: “Ta đoán chắc là có, nhưng mà cho dù có cũng không thể tùy tiện ra ngoài. Chỗ tinh cầu của chúng ta ấy, nghe nói thiếu thứ gì đó, tu tiên rất khó. Đúng rồi, lần này Ngọc KHải tinh đưa ra danh sách xét tuyển, thật ra cũng có liên quan đến việc tu tiên.”

“Vì sao lại nói thế?” Lần này không cần Lam Tiểu Bố hỏi, bên cạnh đã có người hỏi.

An Phỉ cười he he, “Chúng ta là tinh cầu văn minh cấp thấp, mặc dù rất nhiều người biết đến chuyện tu tiên, cũng biết mấy tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật không cho phép tu tiên, nhưng cũng không ai quan tâm. Bởi vì mọi người cũng đâu có cơ hội tu tiên, có thể tu võ đã không tệ rồi, làm gì có điều kiện mà tu tiên? Không nói đến việc không có công pháp tu tiên, hoàn cảnh tu tiên cũng chẳng có đủ.

Nhưng ở tinh cầu có nền văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp thì khác, bọn họ tiếp xúc với nhiều thứ. Ví dụ như Ngọc Khải tinh, mỗi lần Ngọc Khải tinh mở cửa đón người vào thì có hơn 90% là người đến từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm. Còn 7% đến 8% là người đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba và cấp bốn. Những người tham gia đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một và cấp hai như chúng ta, mỗi lần có một người có thể vào Ngọc Khải tinh đã là may mắn lớn rồi. Bình thường đến một người cũng không có.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói đến chuyện đó. Trong Ngọc Khải tinh có một vài công pháp tu luyện cổ, những công pháp này đều là do tu tiên giả để lại. Những người cầm quyền của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp kia, bọn họ chèn ép người bình thường tu tiên, nhưng bản thân lại lén tu tiên.” Thuần Mộc Lý ở bên cạnh tiếp lời.

Thuần Mộc Lý cũng là thiếu úy trưởng, giống như Đinh Hòa, đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một Bắc Ma tinh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố như có lửa đốt, bây giờ hắn không thể tu luyện tới Tiên Thiên, nói cách khác là còn chưa đến Trúc Cơ. Chỉ khi nào hắn lên Trúc Cơ, vậy thì hắn cũng không còn công pháp tu luyện nữa.

Nếu như Ngọc KHải tinh có công pháp tu luyện, làm sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này?

Có lẽ lão cha của Rian ở Xích Lôi tinh sẽ phát hiện ra hắn. Nhưng con đường tu tiên người người đều khao khát đạt được, hắn sao có thể bỏ lỡ?

Lam Tiểu Bố có trực giác, nếu như hắn bỏ qua cơ hội lần này, hắn sẽ không thể nào quay lại Địa Cầu lần nữa.

Nhân tử noãn triêu thượng, bất tử vạn vạn năm (đây là một câu khích lệ bản thân, con người ta lúc nào cũng phải đối mặt với cái chết và chỉ khi họ không chết mới có được một tương lai tươi sáng-baidu). Làm gì có chuyện lúc nào cũng an ổn? Bây giờ hắn có thần niệm, cho dù có bị bắt lại, hắn cũng có thể tự kết thúc mạng sống của mình. Còn cả Côn Lôn, trước khi hắn bị bắt, nhất định phải khởi động chương trình tự hủy của Côn Lôn, tuyệt đối không để lộ tọa độ của Địa Cầu.

“Ở Ngọc Khải tinh có người nào lấy được công pháp tu tiên chưa?” Trong lòng Lam Tiểu Bố thật sự rất muốn đi Ngọc Khải tinh một chuyến, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ, không thể lén lút tiến vào Ngọc

KHải tinh được, nếu không thì cũng chẳng có chuyện xét tuyển này.

“Chuyện này thì chưa từng nghe nói đến, mà cho dù có người lấy được, cũng sẽ lén giấu đi thôi.” Thuần Mộc Lý cảm thán.

Ngồi bên cạnh Thuần Mộc Lý là một tân binh bình thường, Lam Tiểu Bố chỉ biết hắn tên là Cái Lâm. Đây là một tân binh trầm mặc ít nói, mỗi lần mọi người tụ tập nói chuyện phiếm, hắn sẽ ngồi ở một nơi hẻo lánh lắng nghe. Khi Thuần Mộc Lý nói đến câu chưa từng nghe thấy, Lam Tiểu Bố thấy rõ Cái Lâm muốn nói gì đó. Nhưng chắc là vì kiêng kị gì cho nên không mở miệng ra.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cái Lâm, ngươi có muốn nói gì không? Không sao đâu, cứ nói ra đi. Bây giờ mọi người đang cùng chung một trận tuyến, không cần phải kiêng kị gì cả.”

Cái Lâm vội vàng nói “Công pháp tu tiên quả thật là có, ta cũng biết người có được nó.”

“Ngươi biết có người đạt được công pháp tu tiên? Ngươi ở tinh cầu nào?” An Phỉ vội vàng hỏi.

Ánh mặt Cái Lâm thoáng ảm đạm, “Ta đến từ Chân Nặc tinh, quốc gia của ta chính là Tấn Viễn quốc ở Chân Nặc tinh.”

Ltn khó hiểu nhìn Cái Lâm, “Cái Lâm, ngươi là người ở Chân Nặc tinh, tại sao lại muốn tham gia Chinh Tinh Quân?”

Đừng thấy Chinh Tinh quân có sức hấp dẫn lớn đối với những người lưu lạc ở bên ngoài, nhưng đối với cư dân bản địa Chân Nặc tinh thì không có chút hấp dẫn nào. Với thực lực của Cái Lâm mà có thể thông qua kiểm tra của Chinh Tinh quân, tùy tiện tìm một ngành khoa học kỹ thuật nào ở Chân Nặc tinh cũng tốt hơn, đãi ngộ cũng cao hơn Chinh Tinh quân, chủ yếu là còn không nguy hiểm tính mạng. Một điểm nữa là cho dù dân bản địa Chân Nặc Tinh muốn tham gia Chinh Tinh quân, cũng không cần làm nhiệm vụ của tân binh dự bị, trên cơ bản đều sẽ gia nhập vào mảng khoa học kỹ thuật của Chinh Tinh quân.

Chương 94: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật. (2)

“Bởi vì quốc gia ta có một người thật sự có được một bộ công pháp tu tiên, người có được công pháp tu tiên này chính là con cháu vương thất ở Tần Viễn quốc. Không biết vì sao mà tin tức này bị tiết lộ ra ngoài. Mã Hoàn đế quốc ở cạnh Tấn Viễn quốc chúng ta phái một vương tử đến Tấn Viễn quốc, yêu cầu chúng ta giao công pháp tu tiên này cho bọn chúng. Đồng thời còn nói, ở tinh hệ Bách Ma không cho phép tu tiên, cái công pháp tu tiên đó bọn chúng phải lấy đi xử lý…”

Cái Lâm nói đến đây, Lam Tiểu Bố cau mày hỏi, “Dựa vào đâu mà làm vậy?”

An Phỉ ngồi bên cạnh giải thích: “Đế quốc có đẳng cấp cao hơn quốc gia bình thường một chút, nếu Tấn Viễn quốc phụ thuộc vào Mã Hoàn đế quốc, vậy thì Mã Hoàn đế quốc thật sự có tư cách làm điều này.”

Cái Lâm gật đầu, :Đúng vậy, chỉ là Tấn Viễn quốc vất vả lắm mới có được một bộ công pháp tu tiên, lại là con cháu vương thất lấy được, đương nhiên sẽ không giao cho Mã Hoàn đế quốc.”

“Vì sao không sao chép một phần đưa cho bọn chúng?” CÓ người hỏi.

Cái Lâm nói, “Nghe nói công pháp tu tiên không thể nào sao chép được, nguyên nhân cụ thể thì ta cũng không rõ. Chỉ biết là sau đó, vị vương tử của Mã Hoàn đế quốc kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử ở trong Tấn Viễn quốc chúng ta, khiến Mã Hoàn đế quốc có lý do khai chiến…”

“Thật là tàn nhẫn.” Lam Tiểu Bố không nhịn được cảm thán, quốc chủ của Mã Hoàn đế quốc đúng là một kẻ hung hãn, sau khi xử lý con của mình thì lấy cái cớ đó tấn công Tấn Viễn quốc.

Kerr nghi ngờ hỏi, “Cho dù Tấn Viễn quốc của ngươi có bị tiêu diệt, ngươi cũng không cần phải tham gia Chinh Tinh quân, ngươi vẫn có tư cách của một cư dân Chân Nặc tinh mà.”

Cái Lâm lắc đầu, “Bởi vì quân đội của quốc gia chúng ta không phải là đối thủ của Mã Hoàn đế quốc, cho nên đã sử dụng vũ khí cấm.”

“Vũ khí hạt nhân? Hay là vũ khí gây phóng xạ cực lớn?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không phải vũ khí hạt nhân, cũng không phải vũ khí phóng xạ. Chủ yếu là vũ khí laser, còn có sóng âm, vũ khí bóp méo từ trường…” Cái Lâm đáp.

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, những vũ khí mà Cái Lâm nói, trong trí nhớ của hắn cũng có khái niệm mơ hồ, hoàn toàn không phải là vũ khí hạt nhân, nhưng nếu để hắn nghiên cứu, cần phải có thời gian để hệ thống lại một chút, sau khi sắp xếp lại những mảnh vỡ kí ức trong đầu kia, chắc hẳn hắn cũng có thể làm được những vũ khí kia.

Đinh Hòa và Kerr biết rõ suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, có rất nhiều thứ đơn giản hắn đều không biết rõ, Đinh Hòa nhanh chóng giải thihcs, “Đối với những tinh cầu có cùng nền văn minh khoa học kỹ thuật trong tinh hệ, tuyệt đối không cho phep sử dụng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn. Nói vị dú như súng tiểu liên vặn vẹo và đạn từ vặn vẹo, một binh sĩ có thể dễ dàng giết chết mấy vạn, mấy chục vạn, thậm chí người của cả một quốc gia. Loại vũ khí này mặc dù không gây ra phóng xạ lớn, nhưng nếu như ai cũng sử dụng loại vũ khí này, vậy thì tinh cầu chẳng mấy chốc sẽ diệt vong.

Chính vì vậy, cho dù là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật, hay là tinh hệ văn minh khoa học kĩ thuật, đều quy định không cho phép sử dụng vũ khí có tính sát thương lớn trong tinh cầu, trừ khi tinh cầu khác xâm lấn tinh cầu của ngươi. Cho nên trong trận chiến tinh cầu, cho dù là cá nhân, hay là quốc gia với quốc gia, chỉ có thể sử dụng vũ khí lạnh."

Lam Tiểu Bố nhìn vũ khí lạnh trên người mọi người, cuối cùng cũng đã hiểu. Cũng giống như Địa Cầu hạn chế vũ khí hạt nhân, cũng vì tránh hủy diệt quy mô lớn.

Đồng thời trong lòng Lam Tiểu Bố cũng đề cao cảnh giác, bởi vì có kiểm tra đo lường, cho nên bọn họ cũng không dám mang theo vũ khí công nghệ cao gì đáng sợ, nhưng đến Thiên La tinh. Nếu như không có người địa phương, một khi bị người khác dùng loại vũ khí này công kích, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Cái Lâm gật đầu, "Đúng vậy, bởi vì Tấn Viễn quốc không thể ngăn cản được sự công kích của Mã Hoàn đế quốc, sử dụng vĩ khí laser, chỉ một lần đã giết chết mấy chục vạn đại quân của Mã Hoàn đế quốc, Kết quả là quốc chủ của Hàn Lam đế quốc giận dữ, trực tiếp hủy diệt Tấn Viễn quốc, đồng thời tước đoạt tư cách thân phận cư dân Chân Nặc tinh của cả Tấn Viễn quốc."

Đám người im lặng, trong lòng cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Công pháp tu tiên của Tấn Viễn quốc, chắc hăn bây giờ đang ở trong tay Hàn Lam đế quốc.

Trong lòng Lam Tiểu Bố càng lạnh hơn, hắn có một trực giác xấu, Chân Nặc tinh cũng không phải là một nơi có thể sống lâu dài. Một khi công pháp tu tiên bị tinh cầu có nền văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp hơn biết, vậy thì Chân Nặc tinh có khi nào bị hủy diệt luôn không?

Chiến hạm của Chân Nặc tinh phi hành trong vũ trụ với tốc độ cao, chỉ chớp mắt đã qua hai tháng. Thông qua những gì hắn đã tìm hiểu trong thời gian này, Lam Tiểu Bố đã biết chiếc chiến hạm này có thể thực hiện bước nhảy không gian. Cách phi hành và tốc độ này, so với việc bay thẳng thì giảm bớt rất nhiều thời gian.

Trừ nói chuyện phiếm với các tân binh khác, phần lớn thời gian Lam Tiểu Bố đều dùng để rèn luyện thần niệm. Chỉ là hình như Đoán Thật Thuật thiếu đi thời cơ nào đó, cho nên dù thần niệm của hắn vẫn không ngừng mạnh lên, nhưng Đoán Thần Thuật lại chẳng có chút đột phá nào.

Hôm nay, lúc Lam Tiểu Bố đang tu luyện Đoán Thần Thuật, đột nhiên cảm thấy chiến hạm rung động kịch liệt.

Lam Tiểu Bố rời khỏi khoang hạm, giờ phút này 100 tân binh đã tụ tập bên ngoài.

Trên màn hình to lớn của khoang hạm xuất hiện từng tia sáng đủ màu sắc, những tia sáng này từ bốn phương tám hướng chiếu lên chiến hạm.

“Chiến hạm của chúng ta gặp phải công kích của chiến điệp khác.” Sắc mặt An Phỉ hơi tái, rõ ràng hắn cũng chưa từng trải qua chuyện này.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện, mặc dù bản thân mình là úy trưởng đội hộ tống, nhưng trong chiếc chiến hạm này, hắn không thể làm được điều gì.

Chương 95: Lam Tiểu Bố bất an

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đi tìm Thái Mạt Trường, thì trên màn hình, chiến hạm của bọn họ cũng bắn ra những tia sáng màu xanh lam. Lam Tiểu Bố trông thấy mấy chiếc chiến hạm đang công kích Nặc Hà Hào bị những tia sáng màu xanh lam này bắn trúng, sau đó trong tinh không phát ra một luồng hào quang sáng chói.

Sóng xung kích cường đại khiến Nặc Hà Hào lắc lư liên tục, sau đó, Lam Tiểu Bố nhìn thấy từng dòng tin tức xuất hiện trên màn hình to lớn.

“Đây thực sự là chiến hạm cấp năm, rút lui…”

Sau khi tin tức này phát ra, hơn mười chiến hạm đang vây công Nặc Hà Hào trong nháy mắt bay xa, biến mất không còn tung tích.

“Ha ha, thật là buồn cười, chưa kịp làm gì đã bị chiến hạm của chúng ta dọa chạy rồi…” Kerr cười ha ha.

“Không buồn cười chút nào, nếu như chiến hạm của chúng ta không phải là chiến hạm cấp năm, cho dù chỉ cần là cấp bốn thôi, cũng sợ đã bị đánh tan rồi.” Thuần Mộc Lý nghiêm giọng nói.

An Phỉ cũng gật đầu, “Đúng vậy, bọn họ muốn chiếm đoạt tất cả tài nguyên và nguồn năng lượng trên chiến hạm của chúng ta.”

Tài nguyên trên chiến hạm cấp bốn vô cùng đắt đỏ, ngoại trừ tài nguyên ra, nguồn năng lượng để chiến hạm vượt qua tinh hệ nhất định cũng phải sung túc, hơn nữa đều là nguồn năng lượng đỉnh cấp.

Lam Tiểu Bố lại cảm thán, nói bọn họ là hộ vệ, chắc chỉ khi nào đến

Thiên La tinh mới có thể phát huy một chút tác dụng.

Trên Nặc Hà Hào, có nhân viên chuyên về chiến đấu, những ánh sáng công kích trước đó Nặc Hà Hào phát ra là do những người này phát động. Những người này, bọn họ đều chưa từng nhìn thấy, cũng giống như những người này cũng chưa từng nhìn thấy bọn họ. Nếu trong bọn họ có người tạo phản, chỉ sợ sẽ lạp tức bị xử lý trên Nặc Hà Hào này.

Những người còn lại thì đang tràn đầy phấn khởi bàn luận về chuyện Nặc Hà Hào bị vây công vừa rồi, còn Nặc Hà Hào thì nhẹ nhõm vì đã đánh tan được chiến điệp cấp thấp.

Lam Tiểu Bố lại không có tâm tư, hắn đang suy nghĩ một chuyện. Nếu bọn họ không giúp được gì cả, vậy sau khi đưa bọn họ đến Thiên La tinh rồi, làm sao có thể tham gia tuyển chọn làm tùy tùng của năm thiên tài kia? Làm tùy tùng mà cần đến 100 người sao?

Dựa vào suy nghĩ của hắn lúc trước, những người bọn hắn đến Thiên La tinh là để bảo vệ năm vị thiên tài, tựa như cũng không thực tế lắm. Thiên La tinh tổ chức một cuộc xét tuyển như thế này, nếu như ngay cả những người ứng tuyển đều không thể bảo vệ được mạng nhỏ của mình, thì còn gì gọi là tuyển chọn? Nếu có thiên tài chân chính bị xử lý ở Thiên La tinh, chẳng phải sẽ khiến Thiên La tinh tổn thất hay sao? Nói cách khác chính là tinh hệ Bách Ma tổn thất?

Nói thế thì, để 100 người bọn họ đi theo năm vị thiên tài đến Thiên La tinh, nhất định còn có mục đích khác.

Cho dù có mục đích gì, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không cho rằng những người nắm quyền ở Chân Nặc tinh kia quá mức cao thương. Cái mạng nhỏ của bọn họ, trong mắt những người nắm quyền ở Chân Nặc tinh kia, chỉ sợ ngay cả con kiến cũng không bằng.

…

Lại nửa tháng trôi qua, cuối cùng cũng đến Thiên La tinh.

Sau khi xuống chiến hạm, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được nguyên khí thiên địa rất nồng đậm, loại nguyện khí này còn nồng đậm hơn Chân Nặc tinh rất nhiều. Đứng trong loại không gian này, Lam Tiểu Bố có cảm giác, hắn có thể nhờ vào nguyên khí thiên địa này để đột phá lên Tiên Thiên, Trúc Cơ thành công.

Nơi Nặc Hà Hào đỗ xuống là sân chiến hạm tinh tế của Thiên La tinh, nơi đây là nơi đỗ của những chiến hạm đến từ các tinh cầu. Mặc dù bọn họ chỉ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, nhưng Nặc Hà Hào chỉ dừng lại một chút, sau đó lập tức có hai người Thiên La tinh đến dẫn đường.

Thái Mạt Trường sau khi xuống dưới, đầu tiên là cười tủm tỉm chào Lam Tiểu Bố, đồng thời ân cần hỏi thăm, “Lam úy trưởng, cả đường vất vả rồi. Thú cưng của ngươi cũng không tệ, ta đề nghị ngươi nên để lại thú cưng của mình trên chiến hạm, trên chiến hạm có người chăm sóc. Dù sao thì đi theo bên người chúng ta cũng không tiện lắm. Hơn nữa, thời gian xét tuyển vẫn còn rất sớm.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đa tạ Lục vương tử, ta đã quen ở cùng với Cổ Đạo rồi, nó ở lại đây cũng không chịu được đâu.”

Thái Mạt Trường không thèm để ý, hắn vẫn vừa cười vừa nói, “Ta chỉ đề nghị một chút thôi, đương nhiên nếu ngươi không sợ vất vả thì tự ngươi làm chủ đi. Đi thôi, chúng ta đi đến nhà khách Thiên La tinh thôi.”

Sau khi nói xong, Thái Mạt Trường còn chào hỏi với trăm người còn lại ở phía sau, nhìn dáng vẻ tươi cười vô cùng chân thành, động tác giọng điệu đều rất kiên nhẫn.

Chờ năm người Thái Mạt Trường rời khỏi, Lam Tiểu Bố dẫn theo trăm người đi theo phía sau, nếu là hộ vệ, vậy thì đương nhiên phải có trách nhiệm của người hộ vệ.

“Lục vương tử thật sự là người khiêm tốn, thân thiện, không hề kiêu ngạo chút nào.” Kerr không nhịn được cảm thán.

A Tự dùng con mắt như đang nhìn thằng ngốc nhìn Kerr, cũng chẳng hề nói gì.

…

Nhà khách Thiên La tinh khoảng chừng hơn một trăm tầng, lầu một rộng rãi đến mức có thể chia thành bốn, năm sân bóng.

Chân Nặc tinh đến cũng khá sớm, được phân ở tầng 31.

Hơn một trăm người, mỗi người một phòng, ở nhà khách này còn có một cái quảng trường cực lớn ở mỗi tầng.

Trước khi bước vào phòng, Lam Tiểu Bố đang định hỏi thăm bọn người Thái Mạt Trường nhiệm vụ hàng ngày của họ là gì, Thái Mạt Trường đã gọi Lam Tiểu Bố trước, đồng thời yêu cầu tất cả mọi người tụ tập tại quảng tường tầng 31.

Thái Mạt Trường không hề cao ngạo chút nào, cho nên ấn tượng của các tân binh đối với hắn cũng không tệ.

Thái Mạt Trường còn chưa lên tiếng, đầu tiên chào kiểu nhà binh với mọi người, sau đó cười tủm tỉm nói, “Tinh hệ Bách Ma có vô số tinh cầu, tinh cầu có sự sống cũng rất nhiều. Chúng ta cùng xuất phát từ Chân Nặc tinh, ở Thiên La tinh này, chúng ta chính là anh chị em của nhau. Mọi người có bất kì vấn đề hay khó khăn gì, đều có thể đến tìm ta. Nhưng mà ta nhắc nhở một câu, trước khi cuộc xét tuyển ở tinh hệ Bách Ma bắt đầu, tốt nhất là mọi người đừng rời khỏi nhà khách. Cái nhà khách này rất lớn, bất kì thứ gì cần có đều có ở đây, sẽ không khiến mọi người nhàm chán đâu.

Các vị có vấn đề gì không? Nếu không có vấn đề gì, vậy thì tự chọn phòng cho mình đi, tất cả gian phòng ở tầng này đều có thể vào ở.”

Chương 96: Lam Tiểu Bố bất an (2)

Thấy không có ai nói chuyện, Thái Mạt Trường vỗ tay một cái, “Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì, vậy thì cứ như vậy đi, mọi người đều mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đây, hẹn gặp lại.”

Thái Mạt Trường nói xong thì dẫn bốn người kia rời đi, năm thiên tài Chân Nặc tinh bọn họ đều tham gia thi đấu xét tuyển, đương nhiên sẽ không ở cùng một chỗ với những tân binh như Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng cảm thấy quái dị, thế này thì sao gọi là hộ vệ? Bọn họ là khách du lịch thì đúng hơn. Chờ sau khi kì nghỉ phép kết thúc, hắn lại dẫn những tân binh kia ngồi chiến hạm quay về Chân Nặc tinh, chiến công to lớn lập tức đến tay, đến lúc đó mọi người thăng quan phát tài chỉ là chuyện nhỏ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nếu như hắn thật sự nghĩ như vậy, thế thì hắn chết cũng đáng đời.

Thái Mạt Trường đi rồi, nhưng tân binh ở đây không có người nào rời đi, bởi vì Lam Tiểu Bố còn chưa đi. Thái Mạt Trường đúng là Lục vương tử, nhưng bọn họ là binh sĩ Chinh Tinh quân, ít nhất thì bây giờ đang nằm dưới sự quản lý của Lam Tiểu Bố. CHỉ khi nào Lam Tiểu Bố nói giải tán, bọn họ mới có thể giải tán.

"Úy trưởng, nếu như có thể xin phép đi dạo Thiên La tinh một chút thì thật là tốt, ở mãi nơi này thì thật quá uổng phí. Mặc dù có ăn có uống, nhưng có thể đi tham quan tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm một chút, đó là chuyện vô cùng sung sướng." An Phỉ đề nghị.

Có đề nghị của An Phỉ, rất nhiều người lập tức phụ họa theo, nhao nhao cảm thấy ý tưởng này không tệ. Đã đến được tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, nếu như không ra ngoài đi dạo, thật sự không cam tâm. Ít nhất phải ra ngoài nhìn thấy chút việc đời, trở về cũng có thể khoác lác một chút.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, "Ta đi xem một chút, ở đây có mấy gian phòng khá lớn, ta chọn một buồng."

Tất cả mọi người đều không hiểu Lam Tiểu Bố có ý gì, trong lòng tự nhủ, ngươi là úy trưởng, ngươi đương nhiên có thể chọn phòng lớn, cái này cũng cần phải nói sao? Bây giờ chúng ta đang hỏi có thể ra ngoài đi dạo được không mà.

Lam Tiểu Bố không để ý đến suy nghĩ của mọi người, tiếp tục nói, "Phòng lớn có thể chứa đủ 100 người chúng ta, bây giờ tất cả mọi người đi theo ta tiến vào phòng của ta, chúng ta triển khai cuộc họp.

Lam Tiểu Bố là úy trưởng, cho nên những lời hắn nói cũng không có một ai có ý kiến gì, một đám người đi theo Lam Tiểu Bố vào phòng của hắn, Đinh Hòa đóng cửa lại trước, đồng thời cùng Kerr đứng hai bên trái phải cửa ra vào.

Sau khi vào phòng, Lam Tiểu Bố dùng thần niệm rà quét một chút, chắc chắn gian phòng này không có vấn đề gì.

Đến khi mọi người có chút bất an, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Chúng ta đều là tân binh đến từ Chân Nặc tinh, nói thật lòng, nếu như mọi người không phải do ta dẫn dắt, ta cũng sẽ không vì an toàn tính mạng của mọi người, mà gọi mọi người đến đây.”

Cảm nhận được Lam Tiểu Bố đang nói nghiêm túc, tất cả mọi người đều im lặng.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Trước khi ta nói chuyện, mọi người phải thề độc, không được tiết lộ bất cứ chuyện gì được nói đến hôm nay tại nơi này cho bất cứ ai. Còn nữa, nếu như người nào còn có thân nhân hoặc điều gì bận tâm ở Chân Nặc tinh, tốt nhất đừng nghe những lời hôm nay, ngay lúc này có thể rời khỏi căn phòng này.”

Đám người hai mặt nhìn nhau, nhưng mà không có ai rời đi cả. Ở đây đều là tân binh đến từ các tinh cầu của tinh hệ Bách Ma, chỉ có mình Cái Lâm đã tan cửa nát nhà, đã sớm không còn gì bận tâm.

An Phỉ là người đầu tiên cất tiếng, “An Phỉ ta nếu như tiết lộ ra ngoài nửa chữ chuyện hôm nay, An Phỉ ta nhất định sẽ bị sét đánh thành tro, linh hồn bị dày vò…”

Lấy linh hồn ra thề được xem là lời thề nặng nhất, tại tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật, mọi người đã tiếp cận với sự tồn tại của linh hồn, chỉ là linh hồn cuối cùng cũng là tồn tại như thế nào, cho đến bây giờ, đó vẫn là vấn đề được nghiên cứu hàng đầu.

Có An Phỉ dẫn đầu, những người còn lại đều phát lời thề độc. Loại thề độc này không gây hại gì cho bọn họ cả, chỉ cần bọn họ không tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện hôm nay là được.

Thấy mọi người đều đã phát lời thề, lúc này Lam Tiểu Bố mới chậm rãi nói, “Nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ năm vị thiên tài của Chân Nặc tinh tham gia cuộc thi đấu xét tuyển của tinh hệ, đây có phải là một nhiệm vụ rất nguy hiểm hay không? Nguy hiểm đến mức không có người nào dám nhận nhiệm vụ này?”

“Đúng vậy.” Rất nhiều người lên tiếng.

Bởi vì mỗi lần nhiệm vụ tân binh đều rất nguy hiểm, cho đến bây giờ, chưa từng nghe nói có nhiệm vụ tân binh nào của Chân Nặc tinh mà không nguy hiểm cả.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vậy các ngươi nói cho ta biết, chúng ta từ Chân Nặc tinh đến đây, có gặp phải nguy hiểm nào không?”

Cả đám người hai mặt nhìn nhau, đúng vậy, nguy hiểm ở đâu chứ? Trong tinh không bị chặn giết, bọn họ cũng chỉ đứng nhìn náo nhiệt, cười ha ha vài tiếng là hết. Sau khi đến Thiên La tinh, chỉ cần ở trong nhà khách cao cấp, có ăn có uống có chơi.

Nói cách khác, nếu nói bọn họ đến đây để du lịch, chắc cũng chẳng có ai nghi ngờ.

Một tân binh gãi gãi đầu, “Cho tới bây giờ, nhiệm vụ tân binh đều cực kỳ nguy hiểm, những lúc dính đến hành động giữa các hành tinh, thường là thập tử nhất sinh, cho nên…”

“Cho nên mọi người cũng tự nhiên cho ằng, nhiệm vụ lần này cũng rất nguy hiểm, đúng không?” Lam Tiểu Bố tiếp lời.

Một số người muốn mở miệng nói đúng, thế nhưng nghĩ lại, bọn họ cũng đã trải qua thời khắc nguy hiểm nhất, sau đó giai đoạn nguy hiểm thứ hai đó chính là bảo vệ năm vị thiên tài Chân Nặc tinh ở tinh hệ Bách Ma đến đây thi đấu.

Nhưng bọn họ cứ ở trong nhà khách thế này, nguy hiểm ở đâu ra?

“Có lẽ là do nhiệm vụ lần này khác với những nhiệm vụ trước đó, chúng ta gặp may chăng?” An Phỉ do dự nói.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Nếu như khác với trước đó, vậy thì cũng không đến lượt tân binh như chúng ta đi. Mọi người đều biết nhiệm vụ lần này được tính là quân công phải không? Dường như mỗi người quay trở về đều có thể được thăng cấp, thế thì có thể đơn giản sao? Cho nên ta cho rằng nhiệm vụ này cũng sẽ rất dễ bị mất mạng, hơn nữa càng dễ mất mạng hơn nhiệm vụ tân binh trước đó.”

Không có ai nói chuyện, mặc dù cho đến bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu mất mạng, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy Lam Tiểu Bố nói rất chính xác.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua mọi người, “Lục vương tử bình dị, gần gũi với mọi người, chắc ai cũng biết, nhưng ta cảm thấy Lục vương tử bình dị gần gũi, nhưng cũng không phải là muốn ngồi cùng một chỗ với đám tân binh chúng ta.”

Tất cả mọi người đều nhớ đến lúc chiến hạm vừa hạ cánh, Lục vương tử Thái Mạt Trường dường như đều chào hỏi với mọi người, thái độ vô cùng tốt.

“Có lẽ hắn đang tích lũy danh vọng, dù sao thì hắn cũng là một vương tử, tương lai còn có cơ hội trở thành người thừa kế đế vương.” Một người tân binh nói.

Chương 97: Lựa chọn

Đây là đạo lý mà mọi người đều hiểu, một vài vương tử vì thừa kế vương vị, sẽ lôi kéo lòng người, thậm chí còn luận võ với bách tính bình dân, thể hiện bản thân bình dị gần gũi.

“Đúng, rất có khả năng.” An Phỉ cũng gật đầu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu quả thật là như vậy, thế thì bọn họ nhất định sẽ thường xuyên đến khoang hạm của chúng ta nói chuyện phiếm, hòa nhập cùng chúng ta. Trên thực tế, trong ba tháng phi hành, hắn không hề bước đến khoang hạm của chúng ta một lần. Cho dù chỗ ở của hắn chỉ cách chỗ của chúng ta có một cách cửa.”

Đám người trầm mặc, Lam Tiểu Bố nói đúng là sự thật.

“Cái Lâm, ngươi có từng nghe đến chuyện gì về Lục vương tử chưa?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phái Cái Lâm.

Cái Lâm lắc đầu, “Mặc dù ta là cư dân Chân Nặc tinh, nhưng chỉ nghe nói đến đại vương tử và nhị vương tử của Hàn Lam đế quốc khá thân cận với dân chúng ở tầng chót. Những vương tử còn lại nghe nói rất cao ngạo, còn về chuyện của Lục vương tử, ta thật sự chưa từng nghe nói đến.”

Lam Tiểu Bố, “Đây chính là lí do, cho dù Lục vương tử có bình dị, gần gũi, cũng không đạt được đến mức độ như đại vương tử và nhị vương tử. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khả năng, đó chính là do hắn áy náy. Thứ nhất là hắn áy náy nên không muốn gặp mặt chúng ta thường xuyên, thứ hai là hi vọng sau khi chúng ta biết chân tướng sự việc cũng sẽ không trách hắn.”

“Vậy chân tướng kia là gì?” An Phỉ bật thốt lên.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta cũng không biết chân tướng đó là gì, nhưng ta khẳng định chắc chắn là có một chuyện cực kỳ nguy hiểm đang đợi chúng ta đi làm, chuyện này mới là nhiệm vụ chân chính của hộ vệ chúng ta. Ta đoán rằng, tỉ lệ tử vong của chuyện này cực cao, nhưng cũng không đến mức chết toàn bộ. Một khi vượt qua được, nhất định sẽ có cơ hội thăng quan phát tài.

Hôm nay, ta gọi mọi người tới đây là muốn nói rõ, nếu đã biết nhất định phải chết, vậy nếu như có người rời khỏi nhà khách, đi tìm cơ hội sống cho bản thân, ta cũng sẽ không ngăn cản, hơn nữa cũng sẽ không nói cho Thái Mạt Trường biết.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, đám người bắt đầu xôn xao.

“Úy trưởng, tại sao ngươi lại muốn nói điều này cho chúng ta biết?” Người hỏi thăm chính là một thiếu úy trưởng.

Bởi vì Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần nói những điều này cho bọn họ biết, hơn nữa sau khi Lam Tiểu Bố nói cho bọn họ như vậy, đối với Lam Tiểu Bố không có gì tốt, thậm chí còn có hại.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Bời vì trên danh nghĩa, đội hộ vệ này là do ta dẫn dắt, nếu như rõ ràng đoán được mọi người sắp phải đi chịu chết mà còn giấu diếm không nói, đây không phải tính cách của ta, trong lòng ta cũng cảm thấy bất an.”

Chủ yếu là Lam Tiểu Bố không đồng ý với cách làm của Chinh Tinh quân, đội cảm tử thì cũng có thể làm, nhưng ngươi muốn ta làm đội cảm tử, ngươi phải nói trước cho ta biết. Mạng sống là của chính ta, quyền lựa chọn cũng là của ta.

“Ai…” Tên thiếu úy trưởng này thở dài, “Bây giờ cho dù mọi người muốn chạy, cũng sẽ trở thành người lưu lạc ở Thiên La tinh. Một khi bị bắt, cũng chẳng khác nào nô lệ.”

Lần này Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn đã nói rõ nguy hiểm cho mọi người biết, quyền lựa chọn nằm trong tay bọn họ. Với năng lực hiện giờ của hắn, cũng chỉ có thể làm được những điều đó.

“Úy trưởng, ngươi đi sao?” An Phỉ nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lắc đầu. “Ta không có ý định rời khỏi đây, ta sẽ ở lại. Ta là một úy trưởng, nếu như có thể sống sót vượt qua lần này, nói không chừng ta có thể thăng lên làm thiếu hầu tam tinh.”

Thăng lên thiếu hầu tam tinh là giả, trên thực tế, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý định quay về Chân Nặc tinh. Mục đích hắn ở lại nơi này chỉ có một, đó chính là Ngọc Khải tinh. Nếu không thì hắn nhất định là người đầu tiên rời khỏi đây, làm sao có thể ở lại đây làm bia đỡ đạn cho bọn người Mạt Thái Trường chứ.

Muốn tu tiên, làm sao có thể sợ chết được, Ngọc Khải tinh chính là cơ hội giúp hắn tiếp cận đến con đường tu tiên. Hơn nữa, Lam Tiểu Bố đoán rằng, Rian rất có thể đã lấy được một phần công pháp tu luyện ở Ngọc KHải tinh, sau đó lại có được tin Địa Cầu mới là nơi khởi nguồn của Tiên Đạo, cho nên mới rời khỏi Phong Kỷ tinh hệ đến Địa Cầu.

Rian đến Địa Cầu là muốn có được truyền thừa tu tiên chân chính, theo Rian, truyền thừa tu tiên ở Địa Cầu còn cường đại hơn so với Ngọc Khải tinh nhiều, hơn nữa đến đó là có thể đạt được. Cộng thêm hắn có vốn liếng để đến Địa Cậu. Chỉ là hắn không ngờ được, mặc dù hắn đến được ĐỊa Cầu, nhưng lại chỉ còn mỗi linh hồn, cuối cùng còn bị Lam Tiểu Bố diệt trừ.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ hắn đang tu võ, một khi thăng lên được Trúc Cơ, vậy thì sẽ không còn công pháp tu luyện nữa, cho dù là vì tiếp tục tìm kiếm công pháp tu luyện hay vì con đường tu tiên trong tương lai, hắn đều không có bất cứ lý do gì từ bỏ cơ hội lần này.

Loại đồ chỉ có trong truyền thuyết của Hoa Hạ này, một khi có khả năng trở thành thật, cho dù là bất cứ người nào cũng không thể từ chối cơ hội này. Cho dù vứt bỏ cả mạng sống, Lam Tiểu Bố cũng muốn cược một lần.

“Vậy ta cũng ở lại đây.” An Phỉ do dự một chút rồi nói.

Hắn đã chịu đựng đủ sự khổ sợ của thân phận người lưu lạc rồi, một khi sống sót được, hắn sẽ có một ngôi nhà yên ổn ở Chân Nặc tinh.

“Ta rời đi…” Thuần Mộc Lý không do dự nói.

“Ta ở lại…”

Trong nhất thời, một trăm người ở đây chia làm hai phần, một phần rời đi, một phần ở lại. Nhưng mà Lam Tiểu Bố phát hiện, ở lại chiếm phần lớn, rời đi chỉ có hai mươi ba người.

“Được, tự mình rời đi là được, không cần nói với ta. Ta tin những lời ngày hôm nay sẽ không có ai nói ra ngoài. Mặt khác, muốn rời khỏi nhà khách này đi dạo khắp Thiên La tinh cũng là một kiểu rời đi, chỉ cần trong một tháng quay về là được. Nhưng ta muốn nói cho mọi người biết, Thiên La tinh là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, đối với những người đến từ tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai như chúng ta hẳn sẽ rất khinh thường. Một khi xảy ra chuyện gì, chỉ sợ ở đây sẽ không có người nào đứng ra chống lưng cho các ngươi đâu.” Lam Tiểu Bố nói tiếp.

Đối với tân binh đi dạo Thiên La tinh, Lam Tiểu Bố cũng không ngăn cản. Đi ra ngoài chính là đang học hỏi, mệnh lệnh của Thái Mạt Trường, hắn không làm được.

“Ha ha, tốt quá rồi, ta muốn đi dạo tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm một vòng, có thêm kiến thứa.” Kerr là người đầu tiên la lên.

Lúc trước hắn muốn học võ cùng Lam Tiểu Bố, nhưng mà đối mặt với sự hấp dẫn từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, ý nghĩ này đã bị hắn ném đến Trảo Oa quốc rồi.

Chương 98: Cách thi tuyển.

Cho dù tiểu đội hộ vệ đến từ Chân Nặc tinh đã rời đi khoảng hơn 20 người, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn xem như không có việc gì cả, cũng không hề báo cáo với Thái Mạt Trường về chuyện này.

Thời điểm vừa mới đến Thiên La tinh, Thái Mạt Trường chỉ chào hỏi với đám người bọn họ một câu, dặn dò mọi người không nên tùy tiện rời khỏi nhà khách, sau đó thì hắn lại giống như khi còn ở trên chiến hạm Nặc Hà Hào, chưa bao giờ lộ mặt. Bởi vì ngay cả mặt đều không lộ ra, cho nên hai mươi ba người rời khỏi đội hộ vệ, hắn cũng chẳng biết gì cả.

Phần lớn thời gian, Lam Tiểu Bố đều điên cuồng tu luyện. Sự thật chứng minh, nguyên khí thiên địa nồng đậm quả nhiên tu luyện có hiệu quả hơn rất nhiều.

Từ sau khi tiến vào vũ trụ mênh mông, Lam Tiểu Bố vẫn không ngừng tu luyện, chỉ là tiến độ tu luyện của hắn không tiến triển gì nhiều. Mà sau khi đến Thiên La tinh, chỉ mới mười ngày, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh giới này trước đó hắn hoàn toàn không thể nào chạm đến, bây giờ đã có thể dễ dàng cảm nhận được.

Trong lòng Lam Tiểu Bố càng kích động, chỉ cần hắn bước vào Tiên Thiên, đột phá Trúc Cơ thành công, chỉ cần có thêm công pháp nữa, hắn cũng được xem là đã chính thức bước vào con đường tu tiên.

Bởi vì nhìn thấy được khả năng đạt được Trúc Cơ, Lam Tiểu Bố lại càng tu luyện điên cuồng hơn.

Lại qua hai mươi ngày nữa, đến khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được mình sắp đột phá Tiên Thiên, hắn dừng việc tu luyện lại.

Tu luyện đến bây giờ, Lam Tiểu Bố đã sớm không còn là một kẻ ngu ngốc nữa. Cộng thêm việc hắn đã tu luyện được thần niệm, hắn có một trực giác, một khi hắn đột phá lên Tiên Thiên Trúc Cơ, nhất định sẽ quét sách nguyên khí thiên địa, gây ra động tĩnh không nhỏ.

Thiên La tinh đã có lệnh cấm tu tiên, tuy nói bây giờ hắn đang thuộc về tu võ, thế nhưng một khi bị người khác phát hiện ra hắn tu võ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng sẽ cho rằng hắn đang tu tiên, vậy thì hắn còn mạng nữa không?

Không tu luyện Dịch Cân Kinh, Lam Tiểu Bố quay sang tu luyện Đoán Thần Thuật. Bây giờ thần niệm của hắn đã đạt đến phạm vi gần 20 mét, nhưng vẫn không thể đột phá được lên cấp hai.

Cuộc thi tuyển ở tinh hệ Bách Ma đã sắp bắt đầu, Lam Tiểu Bố cũng không có ý định tiếp tục tu luyện nữa, đúng lúc này, cửa phòng hắn đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Lam Tiểu Bố dùng thần niệm quét ra ngoài, nhìn thấy người bên ngoài là Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đến tìm hắn làm gì? Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút hoài nghi, nhưng vẫn mở cửa ra.

“Lam úy trưởng…” Thẩm Nguyệt vừa bước đến đã nhanh chóng hành lễ.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Thẩm Nguyệt, chúng ta là một tiểu đội, hơn nữa cũng sẽ nhanh đối mặt với nguy hiểm. Tương lai ta sẽ không ở lại Chinh Tinh quân, ta đoán rằng ngươi cũng không ở lại Chinh Tinh quân, cho nên đừng để ý đến cái úy trưởng gì nữa, cứ gọi ta là Tiểu Bố là được.”

“Vâng, Tiểu Bố đại ca.” Thẩm Nguyệt lập tức đổi giọng.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Thẩm Nguyệt, ngươi đến tìm ta có chuyện gì à?”

Thẩm Nguyệt gật đầu, “Đúng vậy, chính là chuyện thi đấu xét tuyển ở tinh hệ Bách Ma mấy ngày nữa, ta có vài lời muốn nói.”

“Ngươi biết gì sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn Thẩm Nguyệt, lúc này nói đến chuyện thi đấu xét tuyển nhất định là đã biết một chút về nội dung cuộc thi đấu này.

ÁNh mắt Thẩm Nguyệt lóe lên tia phức tạp, thở dài, “Đúng vậy, ta quả thật có biết, nhưng ta không dám nói ra, Thật ra trong lòng ta vô cùng khâm phục ngươi, trước khi ngươi ra quyết định kia, còn những lời nói lúc đó, nếu đổi lại là ta, chỉ sợ cả đời này của ta cũng sẽ không dám nói và làm như vậy. Ta biết, Tiểu Bố đại ca nhất định không phải đến từ tinh hệ Bách Ma, mà đến từ một nơi khác rất mạnh.”

Ý nghĩ này sớm đã nảy sinh trong lòng Thẩm Nguyệt, ngay vòng kiểm tra thứ nhất về khoa học kỹ thuật trong Chinh Tinh quân, Lam Tiểu Bố đã đạt được 80 điểm, cộng thêm việc chưa từng nghe nói đến những quy củ đơn giản, nhất định là người đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp, thậm chí nàng hoài nghi Lam Tiểu Bố đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật hơn cả cấp năm. Điều duy nhất khiến nàng không hiểu là, với thân phận và địa vị như vậy, vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn gia nhập Chinh Tinh quân.

Lam Tiểu Bố có chút xấu hổ, thật sự hắn không phải người đến từ tinh hệ Bách Ma, nhưng mà nơi hắn ở, ngay cả trình độ văn minh khoa học kĩ thuật sơ cấp cũng chưa đạt đến, chứ đừng nói đến tinh cầu văn mình cao cấp.

Thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố, Thẩm Nguyệt càng chắc chắn rằng suy nghĩ của mình là chính xác, nhưng mà nàng nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, "Tiểu Bố đại ca, suy đoán lúc trước của ngươi hoàn toàn chính xác. Bởi vì ta là thành viên vương thất của Lam Á tinh, biết rõ lần xét tuyển này tàn khốc đến mức nào. Một trăm người của đội hộ vệ, thật ra chính là đi nộp mạng mà thôi."

"Tại sao lại nộp mạng?" Lam Tiểu Bố mừng rỡ, chỉ cần biết chân tướng sự việc, hắn sẽ có cơ hội. Sở dĩ hắn còn ở lại đây, là bởi vì hắn hiểu rõ, tỉ lệ tử vong của cả đội không phải là 100%. Nếu như tỉ lệ tử vong thật sự đạt đến 100%, vậy thì hắn sẽ không ở lại đây nữa.

Thẩm Nguyệt nói: "Nghe nói sau khi tiến vào Ngọc Khải tinh, cần phải đi qua một vòng có tên là tước đoạt linh hồn."

Lam Tiểu Bố bật thốt lên, "Vậy đội hộ vệ là dùng để đối phó với vòng tước đoạt linh hồn kia sao?"

Thẩm Nguyệt ừ một tiếng, "Đúng vậy, chỉ cân đi vào trong, linh hồn bị tước đoạt đều là linh hồn của những thành viên nằm ở vòng ngoài, người bị tước đoạt linh hồn, đều chỉ còn lại cái xác, không khác gì đã chết. Trên thực tê, người đã trải qua tước đoạt linh hồn cũng không sống được quá ba ngày…"

Trong lòng Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, nếu như Thẩm Nguyệt nói với những người khác thì có lẽ họ sẽ không để ý đến, hoặc là không hiểu lắm, nhưng hắn thì hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Hắn tu luyện Đoán Thần Thuật, đồng thời đã từng gặp phải tình huống linh hồn Rian cắn nuốt, muốn đoạt xác hắn. Linh hồn một khi bị tước đoạt, đối phương lại không cần thân thể của ngươi, vậy thì thật ra ngươi chết chắc rồi. Lúc này Lam Tiểu Bố càng khẳng định, Đoán Thần Thuật của hắn là từ Ngọc Khải tinh mà ra.

Chương 99: Cách thi tuyển (2)

Thẩm Nguyệt không biết trong lòng Lam Tiểu Bố đang nổi sóng gió, nàng tiếp tục nói, “Cha ta nói, Ngọc KHải tinh có tước đoạt linh hồn, rất có thể là do vị đại năng tu tiên nào đó làm ra. Chỉ là thời gian đã qua quá lâu, bị đại năng tu tiên kia có lẽ đã sớm không còn tồn tại nữa, chỉ để lại thông đạo tước đoạt linh hồn này mà thôi.”

Lam Tiểu Bố vẫn không nói chuyện, hắn suy đoán, cái đó chắc hẳn là trận pháp. Nếu như không phải là trận pháp, vậy thì lại càng đáng sợ.

Rian có thể thông qua việc cắn nuốt linh hồn người khác để giúp linh hồn mình lớn mạnh, cái vị ở Ngọc Khải tinh kia có khi nào cũng giống như vậy? Tước đoạt linh hồn người khác để nâng cao thực lực bản thân?

“Cuộc thi tuyển ở tinh hệ Bách Ma không phải là tước đoạt linh hồn, nhưng cũng đáng sợ không kém gì. Ví dụ như năm vị thiên tài ở Chân Nặc tinh chúng ta muốn tham gia thi tuyển, phải đi vào một không gian tra tấn linh hồn, sau đó thông qua sóng điện não đỉnh cấp tấn công vào linh hồn, tiến hành công kích tàn khốc đối với linh hồn. Đúng rồi, giống như vòng kiểm tra thứ ba khi chúng ta tham gia Chinh Tinh quân vậy, chỉ là trình độ của nó còn mạnh hơn mười mấy lần nữa…”

“Nếu nói như vậy, thế thì năm người Thái Mạt Trường kia không phải cũng phải đối mặt với tấn công linh hồn sao?” ltn khó hiểu.

Thẩm Nguyệt giải thích, “Không phải, vào lúc tham gia thi đấu, bình thường hộ vệ sẽ đứng vòng quanh những thiên tài tham gia thi đấu. Chỗ không gian tấn công linh hồn này chỉ nhằm vào những hộ vệ nằm bên ngoài. Nếu như trong thời gian quy định, toàn bộ hộ vệ đều bị tấn công linh hồn đánh ngã, vậy thì thiên tài tham gia thi tuyển cũng sẽ phải chịu tấn công. Nhưng trong tình huống bình thường, chỉ cần hộ vệ đủ nhiều thì có thể bảo vệ được người ở giữa.”

Dừng một chút, Thẩm Nguyệt lại nói tiếp, “Sở dĩ định ra hình thức xét tuyển như vậy, là bởi vì thông đạo của Nghọc Khải tinh vốn là như vậy. Trong tình huống bình thường, sau khi tiến vào thông đạo đều sẽ tiến hành tước đoạt linh hồn từ ngoài vào trong, chỉ cần ngươi nhanh chóng ra khỏi thông đạo, hộ vệ tầng bên ngoài đã bị tước đoạt xong thì ngươi đã vượt qua được thông đạo của Ngọc Khải tinh, tiến vào Ngọc Khải tinh.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, đối với chuyện này hắn cũng không để ý lắm. Hắn tu luyện Đoán Thần Thuật, tự mình luôn lặp đi lặp lại hành vi xé rách và rèn luyện linh hồn của mình, hắn không tin bản thân mình không vượt qua lại.

Điều hắn lo lắng chính là việc tước đoạt linh hồn trong Ngọc Khải tinh kia, nếu như là trận pháp thì tốt, nếu như có một linh hồn tồn tại giống như Rian, vậy thì hắn phải cẩn thận. Chỉ cần sơ ý bị đối phương tước đoạt linh hồn, vậy thì hắn thực sự ngủm củ tỏi rồi.

“Chỉ có một cửa tước đoạt linh hồn thôi sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không phải, còn luận võ nữa. Bởi vì trên Ngọc Khải tinh có rất nhiều nơi nguy hiểm, thậm chí còn có những nơi nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên người muốn vào Ngọc Khải tinh, nhất định phải có thực lực.” Thẩm Nguyệt giải thích.

Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, tên Thường Nguyên kia không có bối cảnh gì, có thể tham gia vào cuộc thi đấu trên Ngọc Khải tinh, chắc hẳn có thực lực rất tốt, có lẽ là vì trận luận võ này.

“Nhưng mà, một khi hộ vệ có thể tự mình tiến vào Ngọc Khải tinh cũng với thiên tài, vậy thì hộ vệ cũng có thể ở lại Ngọc Khải tinh, sau đó ở cùng một chỗ với thiên tài của tinh cầu đó.” Thẩm Nguyệt tiếp tục nói.

“Thẩm Nguyệt, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết những điều này. Biết được những chuyện này, ít ra ta sẽ có thêm cơ hội sống sót.” Lam Tiểu Bố nói cảm ơn.

Thẩm Nguyệt lại cúi đầu xuống, “Tiểu Bố đại ca, ta phải cảm ơn ngươi mới đúng, cảm ơn ngươi đã cứu ta. Nếu như không phải ngươi, ta đã chết trong tay tên ác ma kia rồi.

Lam Tiểu Bố quan sát sắc mặt của Thẩm Nguyệt, biết Thẩm Nguyệt đến tìm mình chắc không phải chỉ có chuyện này thôi.

Quả nhiên, Thẩm Nguyệt nói tiếp: “Tiểu Bố đại ca, ta phải đi rồi.”

“Ngươi chuẩn bị làm người lưu lạc ở tinh cầu khác sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lắc đầu, “Không phải, ta xuất thân từ vương tộc Lam Á tinh, ở Thiên La tinh cũng có chỗ của mình, đồng thời có tể lấy thân phận cư dân thường trú ở Thiên La tinh. Hơn nữa qua một thời gian nữa, ta sẽ rời khỏi Thiên La tinh.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu được, chắc là Thẩm Nguyệt đã liên lạc được với người của mình ở Thiên La tinh, hôm nay muốn đến chào từ biệt mình.

“A Tự cũng đi cùng với ta, Tiểu Bố đại ca, ngươi bảo trọng.” Thẩm Nguyệt cúi rạp người, sau đó xoay người vội vàng rời đi.

Lam Tiểu Bố biết trong lòng của nàng cũng không dễ chịu gì, mình đã cứu mạng của nàng, có thể nàng biết rõ mình tham gia vào đội hộ vệ thì nhất định phải chết, nhưng lại không có năng lực cứu mình.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố rất cảm kích, Thẩm Nguyệt có thể nói cho hắn biết những điều này, hắn đã nợ Thẩm Nguyệt một ân tình.

Thẩm Nguyệt vừa đi, Đinh Hòa lại đến phòng của Lam Tiểu Bố.

“Đinh Hòa, ngươi và Kerr đã đi dạo một vòng rồi, có thu hoạch gì không?” Lam Tiểu Bố thấy Đinh Hòa bước đến thì cười hỏi một câu.

Nếu như không phải do Kerr, nói không chừng Đinh Hòa sẽ không đi dạo Thiên La tinh đâu. Cũng chính vì đã đi dạo một vòng Thiên La tinh, hắn mới có ý muốn được sống.

Sắc mặt Đinh Hòa có chút xấu hổ, hắn cũng không nói chuyện, chỉ cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố.

Cũng giống như Thẩm Nguyệt sao? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đinh Hòa, “Ngươi cũng muốn đi sao?”

Đinh Hòa nói, “Lam đại ca, sau khi đi ra ngoài dạo một vòng cùng Kerr, ta quyết định rời khỏi đội hộ vệ. Dựa vào tin tức mà ta nghe được, tỉ lệ tử vong của đội hộ vệ là hơn 90%, thậm chí còn lên đến 100%, trên cơ bản là không có khả năng sống sót.”

“Ngươi muốn làm người lưu lạc trên tinh cầu này sao?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Đinh Hòa lắc đầu, “Không phải, ta định tham gia vào môt tiểu đội mạo hiểm, có còn mạng hay không cũng chỉ có thể dựa vào may mắn của bản thân mình, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ở lại đây chịu chết. Ta cảm thấy chắc Lam đại ca sẽ không đi cùng ta, cho nên ta cũng không khuyên Lam đại ca. Thật ra, ai…”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Đinh Hòa, “Đinh Hòa, xét về tuổi tác, ngươi lớn hơn ta mới đúng. Ta hiểu rõ tâm ý của ngươi, chúng ta cũng chỉ là tổ đội tạm thời, hoàn toàn không cần phải áy náy gì cả. Có lẽ trong tương lai, sẽ có một ngày chúng ta còn có thể gặp lại nhau.”

Lam Tiểu Bố hiểu rõ ý của Đinh Hòa, Đinh Hòa cảm thấy mình tham gia tiểu đội này, lại không thể đồng sinh cộng tử, trong lòng áy náy, nhưng hắn cảm thấy không cần thiết.

Chương 100: Thi tuyển tinh hệ.

Trên thực tế, Đinh Hòa vì sao không mời hắn cùng rời đi, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ. Cái gọi là tiểu đội mạo hiểm, thật ra chính là buộc đầu mình vào thắt lưng quần, làm một vài chuyện đẫm máu. Trước đó chiến hạm của bọn họ bị chặn đường trong vũ trụ, thật ra cũng có thể xem như là tiểu đội mạo hiểm làm.

Trước khi rời đi, Đinh Hòa có thể đến đây chào hỏi với hắn như thế này, cho thấy đây là một người trọng tình nghĩa, cũng không uổng công mọi người ở cùng nhau một thời gian.

“Kerr đâu?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi.

Đinh Hòa lại càng xấu hổ, “Kerr không muốn tham gia tiểu đội mạo hiểm với ta, hắn nói hắn chỉ muốn đi theo Lam đại ca, ta thật sự…”

Trên thực tế, Đinh Hòa vẫn tự biết lượng sức mình, hắn cũng không phải là đang sợ chết. Nếu sợ chết thì hắn đã không tham gia Chinh Tinh quân, cũng sẽ không gia nhập vào tiểu đội của Lam Tiểu Bố trước mặt Sensenbrenner.

Nhưng hắn cũng rất hi vọng mình có thể sống sót, hắn muốn quay về báo thù. CHỉ cần có một tia hi vọng, hắn sẽ không bao giờ từ bỏ. Mà tham gia đội hộ vệ, nghe nói sẽ không có hi vọng sống nào.

Lam Tiểu Bố không nói gì nữa, hắn lấy ra một tờ giấy, nhanh chóng viết ra vài thứ, sau đó đưa cho Đinh Hòa nói, “Đinh Hòa, con đường phía trước cứ từ từ, ta cũng không có đồ gì tốt tặng cho người, đây là một vài thứ ta ngẫu nhiên lấy được, ngươi đọc xong lời cuối sách thì xé đi. Vũ trụ mênh mông, cơ duyên vô số, ai có thể khẳng định được trong tương lai chúng ta sẽ không gặp lại chứ?”

“Đa tạ đại ca.”

Đinh Hòa nhanh chóng nhận lấy, sau đó vội vàng rời đi.

Lam Tiểu Bố không có tâm tư tu luyện, ánh mắt hắn nhìn qua cửa sổ, dõi mắt về nơi xa, cho dù như thế nào, hắn cũng muốn bọn người Lục vương tử có thể tiến vào Ngọc Khải tinh, sau đó hắn cũng có thể lấy thân phận hộ vệ đi cùng.

…

Lại mấy ngày nữa trôi qua, tầng ba mươi mốt vang lên tiếng chuông tụ tập.

Khi Lam Tiểu Bố đến quảng tường tầng 31, phát hiện cộng thêm hắn chỉ còn lại 61 người. Trừ hai mươi ba người đã rời đi lúc đầu, về sau lại có vài người bỏ đi. Nhưng mà những người này cũng không hề đến chào hỏi với hắn một câu, cũng đều là những người sau khi đi dạo Thiên La tinh một vòng, cảm thấy có cơ hội sinh tồn, cứ như vậy bỏ đi.

“Tiểu Bố…” Kerr ôm theo Cổ Đạo đi đến bên người Lam Tiểu Bố, hắn muốn nhắc nhở Lam Tiểu Bố cẩn thận một chút, dù sao một lần rời đi đến bốn mươi người, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm rất lớn. Cho dù nói như thế nào thì đội hộ vệ này cũng là do Lam Tiểu Bố dẫn dắt.

Chỉ là hắn còn chưa nói gì, Thái Mạt Trường đã dẫn theo Ngưng Đông Nhu, Thường Nguyên, Miêu Dịch Mạc và Persia đến.

Nhìn thấy trên quảng tường chỉ còn lại sáu mươi người, sắc mặt Thái Mạt Trường lập tức thay đổi.

Số lượng càng ít, bọn họ càng không an toàn.

“Lam Tiểu Bố, có chuyện gì thế này?” Sắc mặt Thái Mạt Trường cực kỳ khó coi. Bọn hắn dẫn theo một trăm hộ vệ, bây giờ chỉ còn lại mấy chục người.

Lam Tiểu Bố tỏ vẻ mờ mịt, lập tức hổ thẹn nói, “Lục vương tử, ngươi đã dặn dò không được tùy tiện ra ngoài, cho nên ta vẫn luôn ở trong phòng không bước ra ngoài. Thật sự không biết có nhiều người bỏ đi như vậy, đây là sai lầm của ta.”

Nếu như đang ở Chân Nặc tinh, Thái Mạt Trường sẽ không do dự lập tức hạ lệnh xử lý Lam Tiểu Bố, sau đó chọn một úy trưởng mới. Nhưng nói này là Thiên La tinh, trong lòng hắn dù có tức giận như thế nào cũng không thể phát tác ra ngoài.

Ngưng Đông Nhu hừ lạnh, ánh mắt nhìn Lam Tiểu Bố tựa như đang nhìn một người chết.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn khẳng định, cho dù hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, hộ tống những người này bình an quay về Chân Nặc tinh, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt.

Thái Mạt Trường tốn rất nhiều thời gian, lúc này mới chậm rãi đè nén lửa giận của mình xuống, sau đó nói, “Nếu người đã đi, vậy những người còn lại hãy đi cùng với ta đến tham gia cuộc thi đấu xét tuyển tinh hệ Bách Ma thôi.”

“Mạt Trường đại ca, nhân số của chúng ta ít như vậy, sợ là không có cơ hội đâu.” Persia bĩu môi, cũng không vui vẻ lắm.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thở dài, nhìn mặt ngoài, Persia là người hồn nhiên ngây thơ nhất. Cộng thêm binh khí của nàng là Lang Nha bổng, càng khiến người khác cho rằng nàng thẳng tính. Bây giờ nhìn lại, hắn còn non lắm. Làm người hai đời, thế mà vẫn còn chưa biết nhiều.

Vẻ mặt này của Persia, rõ ràng là đã sớm biết bọn họ sẽ đi chịu chết, có thể ngươi cảm thấy nàng miệng ngọt, Tiểu Bố ca ca dài, Tiểu Bố ca ca ngắn, mọi hành vi đều cho thấy tính tình thành thật và dáng vẻ ngây thơ.

…

Nơi thi đấu xét tuyển tại tinh hệ Bách Ma cách nhà khách mà bọn người Lam Tiểu Bố ở không xa, lúc đám người Lam Tiểu Bố đến đó, nơi này đã sớm đầy người.

Nhân số mặc dù nhiều, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nơi này dường như không có người xem. Người ở đây trên cơ bản đều là pháo hôi đến từ các đại tinh cầu trong tinh hệ Bách Ma, trừ một số ít thiên tài tham gia xét tuyển ra, phần lớn đêu giống như bọn họ, chỉ là vật hi sinh.

Cho dù đội hộ vệ của Lam Tiểu Bố đã đi gần một nửa, nhưng đội hộ vệ của Chân Nặc tinh cũng không phải là ít nhất. Có một cài tinh cầu chỉ dẫn theo 50 hộ vệ, có lẽ đối với những tinh cầu đó, bọn họ chỉ đến tham dự mà thôi.

Vị trí của bọn người Lam Tiểu Bố đang đứng là một quảng trường khổng lồ, giữa quảng trường bị cắt ra thành một thông đạo rộng khoảng bốn trượng, cuối thông đạo là một cánh cửa. Nói các khác, thông đạo cũng chỉ là một bức tường màu trắng, còn cánh cửa kia thì ở ngay giữa bức tường. Bức tường này tựa như đã cắt quảng trường khổng lồ này ra, khiến quảng trường trông có vẻ không lớn lắm.

Giờ phút này có 200 người cưỡi ngựa đi từ thông đạo vào trong quảng trường, 200 người này nhanh chóng cưỡi ngựa dàn thành hàng hai bên thông đạo. Trên quảng trường lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều tự giác đứng vào vị trí của mình.

Chương 101: Thi tuyển tinh hệ (2)

Trước đó Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng đây là kị binh, nhưng lúc này nhìn kỹ lại mới biết được, thứ những binh sĩ này cưỡi cũng không phải là ngựa mà là một loại máy móc giống như ngựa. Từ sau khi tu luyện thần niệm, giác quan thứ sáu của Lam Tiểu Bố lại càng nhanh nhạy hắn, loại ngựa máy móc này khiến hắn cảm thấy có sự uy hiếp rất lớn.

Qua mười phút sau, một chiếc xe bình thường từ giữa thông đạo tiến tới, sau đó đứng lại ở phía trước thông đạo.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông 30 tuổi bước ra, tóc người đàn ông này hơi thưa thớt, tựa hồ không phù hợp với tuổi tác của hắn. Trên người hắn không chỉ có tóc không phù hợp, còn có cặp mắt. Cặp mắt kia khiến Lam Tiểu Bố có cảm giác hơi là lạ, tựa như có chút vặn vẹo.

Nhìn bộ dáng của 200 thủ vệ xung quanh, Lam Tiểu Bố đoán rằng thân phận của người đàn ông này không hề đơn giản.

Người đàn ông này vẫy vẫy tay với tất cả mọi người trên quảng trường, sau đó cao giọng nói, "Rất nhiều người có lẽ còn chưa biết ta là ai, ta tự giới thiệt một chút. Ta tên là Mộc Trạch Cực, là quốc chủ Sùng Nguyên đế quốc của Thiên La tinh, hôm nay đến đây để ủng hộ mọi người. Thật ra mỗi lần ta đứng đây đều cảm thấy vui vẻ, lại có chút lo lắng, vui vẻ là do tinh hệ Bách Ma chúng ta có nhiều thiên tài đến tham gia lần tuyển chọn này, ta lo lắng là trong kì tuyển chọn có chút nguy hiểm khó tránh khỏi.

Nhưng tuyển chọn thì nhất định phải có, nếu không thì tinh hệ Bách Ma chúng ta sẽ càng ngày càng yếu, cuối cùng sẽ bị xóa tên trong vũ trụ này. Hôm nay ta tới đây, là muốn hứa với các vị thiên tài tham gia tuyển chọn một việc, chỉ cần thông qua được cuộc thi tuyển tinh hệ Bách Ma lần này, ai cũng có thể trở thành người đứng trên vạn người. Nếu như tương lai có thể vượt qua cạnh tranh tinh hệ, trở thành thiên tài của Ngọc Khải tinh, vậy ngươi có thể tùy ý chọn một nơi trên Thiên La tinh làm vua.

Trừ chuyện đó ra, tất cả hộ vệ, chỉ cần có thể bảo vệ được thiên tài của tinh cầu mình, đồng thời bản thân cũng sống sót. Vậy thì ngươi cũng có thể ở lại Thiên La tinh vĩnh viễn, đồng thời có được thân phận quý tộc."

Trong đám người truyền đến tiếng la kích động, hiển nhiên câu nói sau cùng mới là điều mà phần lớn người ở đây mong chờ.

Mộ Trach Cực vung tay lên, "Ta tuyên bố, cuộc thi tuyển bây giờ chính thức bắt đầu."

Mộc Trạch Cực lui xuống, cánh cửa kia cũng lộ ra ngoài.

Tiếng loa phóng thanh trên quảng trường vang lên, “Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai Nghịch Lang tinh, tiến vào thông đạo tham gia thi tuyển…”

Âm thanh vừa dứt, trong đám người có hơn một trăm người bước ra. Trong đó trăm người kia bao bọc năm người đàn ông ở giữa, sau đó chậm rãi tiến vào cửa lớn, cuối cùng biến mất không còn tung tích. Có thể đoán được, năm người đàn ông kia chính là tuyển thủ tinh anh tham gia thi tuyển của Nghịch Lang tinh, hay nói cách khách chính là thiên tài của Nghịch Lang tinh.

Chờ sau khi toàn bộ người của Nghịch Lang tinh tiến vào xong, tiếng loa lại vang lên lần nữa, “Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một Thải Viên tinh.”

Lần này đi ra đầu tiên là ba người hai nam một nữ, đi sau ba người là 50 người hộ vệ, 50 hộ vệ này vây quanh ba người kia.

Sau khi toàn bộ người của Thải Viên tinh tiến vào trong, đến lượt tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Hải Thần Tinh. Số tinh anh thiên tài của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Thải Viên tinh là mười người, còn hộ vệ thì lên đến 200 người.

Những đại tinh cầu lần lượt đi vào khiến Lam Tiểu Bố dần dần hiểu rõ, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một thường có ba người thiên tài tham gia, hộ vệ là 50 người. Nhân số dự thi của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai là năm người, hộ vệ là 100 người. Còn nhân số dự thi của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba là mười người, số lượng hộ về lại càng nhiều hơn, lên đến 200 người.

Đến tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn, Lam Tiểu Bố nghe thấy được nhân số dự thi của Xá Dạ tinh là hai mươi người, số lượng hộ vệ cũng tăng lên 400 người. Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố không nghe được đến tên của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm thì đã đến lượt Chân Nặc tinh.

Chân Nặc tinh là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, dựa theo quy định là năm người tham gia, 100 người bảo vệ.

Mà bây giờ hộ vệ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai tham gia chỉ có sáu mươi mốt người, còn có một con thú cưng không biết là sói hay chó.

Hiện trường vốn nghiêm túc, thậm chí có hơi bi tráng, khi nhìn thấy nhóm người của Chân Nặc tinh xuất hiện, cuối cùng có người nhịn không được cười lên, bầu không khí cũng dễ chịu hơn nhiều.

Thái Mạt Trường lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, hắn biết khả năng thông qua của Chân Nặc tinh cơ hồ là không. Mỗi lần xét tuyển nội bộ trong Ngọc Khải tinh, cũng chưa từng thấy qua những đại biểu thiên tài tinh hệ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một, vì sao lại thế? Không phải là do thiên tài của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một rất khó thông qua vòng thi tuyển thứ nhất sao?

Bây giờ hộ vệ của bọn họ chỉ có sáu mươi mốt người, có khác gì với tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một chứ?

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến thái độ của Thái Mạt Trường, chỉ đang nghĩ thần niệm của mình có thể ngăn cản sóng điện não công kích được hay không.

Cộng thêm năm người Thái Mạt Trường, cả đám người Lam Tiểu Bố bước vào trong thông đạo. Năm người Thái Mạt Trường vẫn đứng chính giữa, sáu mươi mốt hộ vệ còn lại bao bọc xung quanh.

Thông đạo tối tăm lại vô cùng rộng rãi, một đám người vừa tiến vào xong, lập tức cảm thấy dưới chân hơi chấn động.

Cho dù không thể nhìn được bằng mắt thường, nhưng dựa vào thần niệm, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy rõ, vị trí dưới chân bọn họ đang di chuyển. Cũng giống như vòng kiểm tra thứ ba lúc hắn ở Chân Nặc tinh, chỉ cần đi vào phòng kiểm tra, phòng kiểm tra có thể di chuyển.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp đi, cẩn thận quan sát xem dưới chân có hố không, đã lập tức cảm nhận được từng đợt sóng như kim đâm vào não hải, hơn nữa gợn sóng này càng lúc càng mạnh.

Chương 102: Kết quả không thể tin được.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố nhanh chóng mở rộng ra, thần niệm không cảm nhận được dao động, cũng không thể ngăn được sự công kích của loại sóng điện từ đáng sợ này.

Từng tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến, chỉ trong thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy hơn mười người ngã xuống. Ngay cả Cổ Đạo cũng run rẩy, gào thét trầm thấp.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, mặc dù chuyện này đối với hắn không là gì cả, nhưng đối với người bình thường, loại công kích tinh thần này là trí mạng.

Thần niệm không thể nào ngăn cản trực tiếp được, Lam Tiểu Bố lập tức thi triển Thần Hồn Thứ. Một khắc sau, Lam Tiểu Bố biết được, Thật Hồn Thứ có tác dụng, Thần Hồn Thứ có thể đánh tan sóng điện từ công kích tinh thần này. Sau khi đánh tan công kích này rồi, sự công kích đến đại não sẽ yếu đi rất nhiều.

Phạm vi phòng ngự của Thần Hồn Thứ quá nhỏ, Lam Tiểu Bố che chở cho Kerr và Cổ Đạo trước, đồng thời vội vàng nghĩ nên làm thế nào để mở rộng phạm vi phòng hộ. Hơn nữa Thần Hồn Thứ của hắn cũng không thể duy trì được lâu, với cấp độ thần niệm bây giờ của hắn, không thể kiên trì được mấy phút.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố vừa thi triển Thần Hồn Thứ, vừa vận chuyển Đoán Thần Thuật.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy vui mừng, lực lượng công kích tinh thần này hình như có thể hấp thu được, sau đó hóa thành trợ lực giúp hắn tu luyện. Cũng giống như nguyên khí nồng đậm có thể giúp hắn tăng cường nội khí.

Hắn không ngừng hấp thu loại lực lượng điện từ này tu luyện Đoán Thần Thuật, sau đó Lam Tiểu Bố cảm nhận được mười người xung quanh đã tốt hơn rất nhiều. Lam Tiểu Bố lại càng điên cồng tu luyện, đồng thời thử cách chuyển đổi Thần Hồn Thứ. Bây giờ Thần Hồn Thứ đã tụ tập thần niệm thành một cây châm, có lực công kích vô cùng cường đại. Lam Tiểu Bố đang thử biến Thần Hồn Thứ thành mặt phẳng, hóa thành tấm chắn mỏng, sau đó ngăn cản những người còn lại bị tấn công tinh thần.

Bất cứ thứ gì đều có chung một đạo lý, quen tay hay việc, Lam Tiểu Bố không tốn bao nhiêu công sức đã có thể tạo ra một cách sử dụng thần niệm mới, đó chính là Thần Hồn Thuẫn.

Nếu như nói Thần Hồn Thứ có thể áp súc thần niệm trở thành trạng thái công kích cường đại nhất, vậy thì Thần Hồn Thuẫn có thể biến thần niệm thành trạng thái bảo vệ cường đại nhất.

Thần niệm quả nhiên là đồ tốt, Lam Tiểu Bố vô cùng vui vẻ, vừa mở rộng phạm vi bảo vệ của Thần Hồn Thuẫn, vừa tiếp tục rèn luyện Đoán Thần Thuật của mình.

“Oanh!”

Lam Tiểu Bố không biết mình đã hấp thu bao nhiêu, đột nhiên cảm thấy đầu óc mình có chút trống rỗng, sau đó thần niệm trực tiếp mở rộng lên phạm vi 50 mét. Mọi sự biến hóa xung quanh đều trở nên rất chậm, thậm chí ngay cả sóng điện từ đang công kích tinh thần của mọi người kia, mơ hồ có thể nắm bắt được.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, hắn vẫn mãi không thể đột phá Đoán Thần Thuật, vậy mà hôm nay lại ngoài ý muốn đột phá tầng một lên đến tầng thứ hai.

Nghĩ đến việc mình có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên Trúc Cơ thành công, Lam Tiểu Bố lại không nén được vui mừng.

Sau khi rời khỏi Địa Cầu, tiến vào vũ trụ, hắn vẫn luôn cố gắng nỗ lực, cho đến hôm nay, mọi sự cố gắng của hắn đã được đền đáp. Cho dù đột phá chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, điều này có quan hệ rất lớn với việc hắn bình thường luôn điên cuồng tu luyện. Chỉ cần khi hắn tu luyện có đôi khi buông lỏng nửa đường, vậy thì cho dù có được cơ hội như hôm nay, hắn cũng không thể đột phá lên cấp hai một cách chắc chắn như vậy được.

Đoán Thần Thuật đột phá lên cấp hai, phạm vi thần niệm bao trùm lên đến 50 mét, Thần Hồn Thuẫn của Lam Tiểu Bố cũng mở rộng thêm, có thể dễ dàng bao trùm tất cả mọi người. Nhưng mà hắn cũng không ngăn cản hoàn toàn những luồng công kích tinh thần này, mà vẫn thỉnh thoảng để lọt một vài tia công kích đánh vào ý chí của những hộ vệ này.

Mấy phút sau, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được dưới chân đang di chuyển, công kích tinh thần cũng có xu hướng yếu hơn. Lam Tiểu Bố không chút do dự thu hồi Thần Hồn Thuẫn của mình lại, cùng dừng rèn luyện Đoán Thần Thuật.

Sau một khắc, trước mắt mọi người lập tức tỏa sáng, bọn họ xuất hiện trong một căn phòng sáng tỏ.

Lam Tiểu Bố dùng thần niệm rà quét, thấy rõ ràng những thiên tài tham gia thi tuyển của những tinh cầu khác đều đang ở gần đó. Nhưng mà mỗi hành tinh đều bị ngăn cách trong một căn phòng, ở trong phòng lại không thể nhìn thấy được tình huống bên ngoài. Trừ khi có người giống như Lam Tiểu Bố, có thần niệm là món thần khí để gian lận.

Chân Nặc tinh có 61 người hộ vệ, cộng thêm Cổ Đạo và năm thiên tài tham gia thi tuyển, giờ phút này còn lại ba mươi hộ vệ. Còn năm vị thiên tài tham gia thi tuyển kia thì không tổn thất một ai.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng rà quét kết quả thi tuyển của những tinh cầu còn lại một chút, bình thường tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một còn lại hai ba người đã không tệ rồi, có một vài tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một thậm chí còn bị diệt cả đoàn. Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai thì trên cơ bản còn lại bảy, tám tên hộ vệ, thiên tài tham gia thi tuyển cũng sẽ tổn thất một hai người.

Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba thì còn mười mấy người hộ vệ, thiên tài tham gia thi tuyển trên cơ bản đều còn sống, hoặc là tổn thất một hai người.

Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn thì bình thường sẽ còn lại hai mươi, ba mươi người hộ vệ, thiên tài tham gia thi tuyển thì khoảng mười bốn, mười lăm người. Loại tổn thất này, hiển nhiên không phải cứ nhiều người thì tổn thất sẽ ít đi. Ngược lại, càng nhiều người thì tổn thất càng nhiều.

Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm bây giờ còn chưa thấy xuất hiện, nhưng mà dựa theo bình quân như vậy, Lam Tiểu Bố biết chắc Chân Nặc tinh bọn họ phải được gọi là nhân tài kiệt xuất.

“Chúng ta còn lại ba mươi hộ vệ sao?” Lúc đầu Thái Mạt Trường đã tuyệt vọng rồi, bây giờ thấy hộ vệ còn thừa lại bên người, cả năm thiên tài tham gia thi tuyển cũng chẳng thiếu đi một ai, hắn hoài nghi không biết mắt mình có bị hỏng rồi hay không.

“Mạt Trường đại ca, có phải nơi kiểm tra xảy ra vấn đề rồi không…” Persia cũng vô cùng kinh ngạc, nàng rõ ràng đã biết được sự tàn khốc của vòng thứ nhất cuộc thi tuyển tinh hệ. Cho dù có đủ 100 hộ vệ, có thể còn lại bảy tám người đã được xem là vô cùng may mắn rồi, mà trong năm người các nàng cũng phải tổn thất một hai người. Bây giờ lại còn lại 30 hộ vệ, mà năm người bọn họ thì không thiếu một ai.

Chương 103: Vòng hai: sinh tử chiến.

“Lam úy trưởng, lần này làm không tệ.” Kể từ khi biết chỉ còn 60 hộ vệ, đây là lần đầu tiên Thái Mạt Trường lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Cho dù Thái Mạt Trường biết, lần này chắc là do Chân Nặc tinh may mắn, không liên quan gì đến Lam Tiểu Bố. Nhưng cuộc thi tuyển vẫn còn đang diễn ra, hắn cũng phải chủ động biểu dương Lam Tiểu Bố một câu.

Nếu như không biết Hàn Lam đế quốc có khả năng đã đạt được công pháp tu tiên, nói không chừng Lam Tiểu Bố có thể hư tình giả ý với Thái Mạt Trường một trận.

Bây giờ Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không quay trở lại Chân Nặc tinh, cược rằng Chân Nặc tinh sẽ bình yên vô sự. Cho nên đối mặt với sự khen ngợi của Thái Mạt Trường, hắn chỉ cười ha ha mấy tiếng, “Lục vương tử, nếu quả thật cảm thấy ta làm không tệ, vậy thì thưởng cho ta một viên Tiệt Thạch đi. Thứ này ta chỉ mới nghe qua, còn chưa từng có được bao giờ.”

Nói bóng gió chính là, nếu như người thưởng cho ta một viên Tiệt Thạch, đó là thật sự cảm thấy ta làm không tệ. Không đưa, vậy mấy lời nói văn vẻ này không cần phải nói.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, trong mắt Thái Mạt Trường lóe lên tia sát ý rồi biến mất, cũng dám đòi Tiệt Thạch từ hắn, thật sự không biết sống chết, sau đó lập tức cười ấm áp nói, “Lam úy trưởng muốn Tiệt Thạch thì đơn giản thôi, chờ sau khi quay về chỗ ở, ta lấy cho người một viên là được.”

Thật sự có Tiệt Thạch? Trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng, lập tức ôm quyền nói, “Vậy ta đây cảm ơn Lục vương tử trước.”

Thái Mạt Trường xua tay chặn lại, “Chỉ là việc nhỏ không cần phải nói, đợt kiểm tra thi tuyển tiếp theo còn phải dựa vào Lam úy trưởng, hi vọng Lam úy trưởng toàn lực ứng phó, trở thành trụ cột của Chân Nặc tinh ta.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, ông đây trở thành trụ cột trong vòng kiểm tra thi tuyển, vậy thì Lục vương tử ngươi làm cái gì? Đến đây ăn cơm à?

“Ha ha, Tiểu Bố, ta đã nói rồi, đii cùng với ngươi nhất định sẽ gặp may. Cổ Đạo, ra ngoài ta mang ngươi đi ăn thịt heo.” Kerr cười ha ha, vỗ đầu Cổ Đạo.

Nếu như Kerr không nói đến thịt heo, Vậy thì Cổ Đạo nhất định sẽ khinh bỉ tránh tay Kerr, nhưng vừa nghe được thịt heo, Cổ Đạo thật sự không thể di chuyển được.

Chẳng riêng gì Thái Mạt Trường, tất cả những người còn sống đều sợ hãi trong lòng. Có thể nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nếu như không phải sau đó, loại công kích tinh thần này đột nhiên nhạt đi, khi có khi không, vậy bọn hắn có thể sống sót sao? Nếu như công kích tinh thần kia tiếp tục mạnh lên, vậy thì cơ hội sống sót lại càng ít.

“Tiểu Bố ca ca, cảm ơn ngươi.” Persia cười nói uyển chuyển, lúc nói chuyện, không biết vô tình hay cố ý, toàn bộ thân thể đều lắc qua lắc lại.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nàng, nhưng trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện khác. Những hộ vệ còn lại thì không chút kiêng kị nào nhìn Persia, khiến Persia cười khanh khách, tựa như nàng đang đùa bỡn tất cả mọi người.

Có mấy tên thiếu úy trưởng còn mở miệng trêu chọc Persia, trong mắt Ngưng Đông Nhu lộ ra sự khinh thường và khinh bỉ.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến những điều này, hắn bắt đầu cảm nhận thần niệm của mình, Đoán Thần Thuật đột phá lên tầng hai, đối với hắn là một niềm vui lớn. Hắn có thể khẳng định Đoán Thần Thuật cấp hai của mình và Đoán Thần Thuật cấp hai của Rian không cùng cấp độ. Đoán Thần Thuật cấp hai của hắn, chắc hẳn có thể giết chết Đoán Thần Thuật cấp hai của Rian. Thậm chí trước khi hắn đột phá lên Đoán Thần Thuật cấp hai, có thể tùy tiện giết chết Đoán Thần Thuật của Rian.

Mọi người chờ ở đây khoảng một giờ, vách tường xung quanh đột nhiên thụt xuống, xung quanh lập tức trống trải. Tại nơi bọn người Lam Tiểu Bố đang đứng có ba chữ Chân Nặc tinh rất to.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố ra quét tinh cảnh xung quanh, trong lòng im lặng.

Vào lúc mới đến, trên quảng trường có ít nhất hơn vạn người, bây giờ chỉ còn lại khoảng một ngàn người sao? Hơn nữa Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được, trong những người này, có phần lớn đã sụp đổ tinh thần, thật sự không khác người chết là bao. Có một vài vị trí thậm chí còn không có ai, hẳn đã bị diệt toàn đoàn.

Tình cảnh thế này, chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, tàn khốc.

Lam Tiểu Bố không biết tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm đi vào bao nhiêu người, nhưng mà dựa theo tỉ lệ, đoán chừng không tới 1000 thì cũng 800. Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố nhìn thấy vị trí

Thiên La tinh, cũng chỉ có sáu mươi, bảy mươi người mà thôi.

Lam Tiểu Bố cảm thán, trong lòng những hộ vệ còn sống sót của Chân Nặc tinh tinh lại càm cảm thấy may mắn và sợ hãi. Chân Nặc tinh bọn họ có thể sống được hơn 30 người, đúng là một kỳ tích.

Trên quảng trường, loa phóng thanh lại vang lên, “Vòng thứ nhất đã kết thúc, tinh cầu thông qua vòng này chính là, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, Nguyệt Phàn tinh, bốn tuyển thủ, sáu hộ vệ thông qua. Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai Chân Nặc tinh, năm tuyển thủ, ba mươi mốt hộ vệ thông qua…”

Xem ra Cổ Đạo cũng được tính là một hộ vệ.

Nhưng mà khi nghe đến ba mươi mốt hộ vệ, dường như mọi ánh mắt đều nhìn về phía Chân Nặc tinh. Trước đó không thông báo đến cấp bậc của Chân Nặc tinh mới nghe còn lại ba mươi người cũng không có ai để ý. Dù sao thì tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn đa số cũng có hai mươi, ba mươi hệ vệ còn sống. Mà tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm thì còn 50-60 hộ vệ còn sống.

Bây giờ một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai Chân Nặc tinh, lại có thể còn ba mươi hộ vệ sống sót, tuyển thủ thì không một ai bị xử lý, thật sự quá chấn động. Ở đây có rất nhiều người không biết ban đầu đội hộ vệ của Chân Nặc tinh chỉ có sáu mươi mốt người, nếu như biết sẽ càng kinh ngạc hơn.

Lam Tiểu Bố biết mình có lẽ đã làm quá mức, nhưng hắn cũng không thèm để ý. Tất cả mọi người là một tiểu đội, hắn còn là đội trưởng. Nếu trong tình huống có thể cứu mà hắn lại không ra tay, vậy thì hắn sẽ gặp chướng ngại tâm lý. Hơn nữa, Chân Nặc tinh còn lại ba mươi hộ vệ, không có người nào có thể nghĩ đây là cố ý, chỉ có thể cảm thấy Chân Nặc tinh may mắn mà thôi.

Chương 104: Vòng hai: sinh tử chiến (2)

Tiếng loa lại thông báo tên tinh cầu tiếp theo, Lam Tiểu Bố nghe thấy tên Phi Phác tinh.

Phi Phác tinh cũng thông qua vòng kiểm tra thứ nhất, tuyển thủ tham gia kiểm tra còn thừa lại bảy người, hộ vệ còn mười bốn người.

Lam Á tinh bị Phi Phác tinh tiêu diệt, nhưng mà khi Kerr nghe thấy tên Phi Phác tinh thì gương mặt chẳng có chút dao động nào, con hàng này và Cổ Đạo đang chờ được đi ăn thịt heo.

79 tinh cầu tham gia vòng kiểm tra đầu tiên, cuối cùng có ba mươi mốt tinh cầu thông qua, không đến một nữa. Ba tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm của tinh hệ Bách Ma đều thông qua vòng kiểm tra thứ nhất, trừ Ngân Dịch tinh ra, hai tinh cầu còn lại đều có số hộ vệ sống sót là hơn năm mươi người. Còn tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một thì đã bị đào thải hết, không có một ai.

Âm thanh lại tiếp tục phát ra, “Bây giờ tiến hành vòng kiểm tra thứ hai, đối tượng tham gia vòng kiểm tra thứ hai chỉ có tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật từ cấp bốn trở xuống, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm được ngầm thừa nhận thông qua vòng này. Bây giờ xin mời đến báo danh tinh cầu, mỗi tinh cầu phái ra một tuyển thủ tinh anh leo lên đài giao đấu thi tuyển tinh hệ Bách Ma. Mỗi tinh cầu khoa học kĩ thuật chỉ cần có thể thắng ba lần thì lập tức thông qua vòng kiểm tra thứ hai.

Còng kiểm tra thứ hai có thể cho phép hộ vệ của tinh cầu đó tham gia tinh anh thiên tài tham giao giao đấu, cũng có thể để một người đấu mấy trận. Nhưng không cho phép sử dụng bất cứ vũ khí khoa học kĩ thuật gì, một khi phát hiện ra, lập tức tước đoạt vĩnh viễn tư cách tham gia thi tuyển ở Ngọc Khải tinh, cũng sẽ chịu trừng phạt.

Bây giờ xin mời tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn Xá Dạ tinh và tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Đình An tinh lên đài tỷ thí.”

Khi âm thanh kia vừa dứt, giữa quảng trường từ từ nhô lên một đài cao rất lớn làm bằng bạch ngọc. Đài vào này có chu vi ít nhất là mười trượng, ở giữa có đồ án âm Dương ngư, xung quanh không có vật ngăn cách gì.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy hai người đàn ông đi từ hai bên lên đài cao, người đàn ông bên Xá Dạ tinh hơi gầy, dáng người cũng không cao lắm, sau lưng hắn là một thanh trường đao. Tuyển thủ dự thi của ĐÌnh An tinh, dáng người cũng không cao, nhưng nhìn cực kì khỏe mạnh, binh khí của hắn là một mũi mâu ba mũi, nhìn hơi giống xiên cá, nhưng mà mũi mâu kia dài khoảng nửa thước.

Sau khi hai người leo lên lôi đài, hoàn toàn không nói gì, trực tiếp khai chiến.

Quan sát cường độ ra tay và chiêu thứ của hai người, Lam Tiểu Bố lập tức biết trong hai người này nhất định sẽ có một người chết. Loại thi tuyển này hoàn toàn là dùng mạng người để tuyển chọn, ai có thể sống, vậy thì người đó thắng.

Sức lực của tuyển thủ Đình An tinh rất lớn, mỗi khi đầu mũi mâu đâm xuống đất sẽ khiến cho đài cao rung động một chút, thậm chí ngay cả đám người Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được.

Dựa theo suy đoán của Lam Tiểu Bố, tuyển thủ Đình An tinh rất có thể sẽ thua. Gia hỏa này nhìn có vẻ rất uy mãnh, nhưng không có nội khí chống đỡ, tuyệt đối không thể kiên trì được lâu. Một khi thế công của hắn bị suy giảm, gia hỏa gầy yếu Xá Dạ tinh kia nhất định sẽ ra một kích trí mạng. Chỉ cần nhìn động tác tránh né của gia hỏa này là biết.

Quả nhiên, hai người đánh nhau mười mấy chiêu, động tác của tuyển thú Đình An tinh bắt đầu chậm lại, mà trường đao của tuyển thủ Xá Dạ tinh đã nhanh chóng xuyên qua khe hở phòng ngự của mũi mâu, đâm về phái trái tim đối phương.

“Đinh!” một tiếng, Lam Tiểu Bố lập tức biết được hắn nhìn lầm rồi.

Quả nhiên sắc mặt của tuyển thú Xá Dạ tinh cũng biến đổi, không đợi hắn thu trường đao lại, một tia sáng lóe lên từ dưới mũi giày tuyển thủ Đình An tinh, trực tiếp xuyên qua cổ họng tuyển thủ Xá Dạ tinh.

Quy định không cho phép dùng khoa học kỹ thuật, cái người này dùng là phi tiêu đánh lén.

Lam Tiểu Bố chú ý đến gia hỏa này, nhìn thì khỏe mạnh, chiêu thức cũng cường mãnh, uy phong, không ngờ lại là một người thích dùng ám chiêu, quả nhiên người không thể nhìn bề ngoài mà.

“Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Đình An tinh thắng, trận tiếp theo là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai Chân Nặc tinh giao đấu với tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Phi Phác tinh…” âm thanh trên quảng trường lại vang lên.

Còn về tuyển thủ đã chết kia, sớm có người máy dọn dẹp rồi.

“Tiểu Bố, trận thi đấu này ta sẽ đi, ngươi có giúp ta không?” Thái Mạt Trường vẫn chưa nói gì, Kerr đã vội vàng nói.

Sắc mặt Thái Mạt Trường lạnh lẽo, mặc dù hắn cũng muuốn người của đội hộ vệ đi, nhưng mà trong lòng hắn cũng hiểu rõ, trận đấu này quan trọng như thế nào. Mỗi tinh cầu đều có năm cơ hội tham gia giao đấu, chỉ có thể thua nhiều nhất là hai lần, thua ba lần thì sẽ trực tiếp bị đào thải. Trường hợp thi đấu quan trọng như vậy, hắn làm sao có thể để cho một tên hộ vệ tân binh như Kerr tham gia? Hơn nữa, hắn càng khó chịu hơn là, Kerr lại không hỏi ý kiến hắn, ngược lại đi thỉnh cầu một tên đội trưởng hộ vệ như Lam Tiểu Bố, lý nào lại như thế được chứ.

Lam Tiểu Bố thì kinh ngạc nhìn Kerr, hắn cảm thấy Lam Á tinh bị tiêu diệt, Kerr chỉ đau buồn một lúc rồi thôi. Sau đó biểu hiện của hắn vẫn luôn không tim không phổi, tựa như không để chuyện Lam Á tinh bị diệt vong ở trong lòng. Ngược lại là Đinh Hòa, luôn có cảm giác đau thương khi hành tinh mẹ của mình bị nô dịch, lúc ấy hắn còn an ủi một trận.

Bây giờ nhìn lại, hình như hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ về Kerr.

“Vớ vấn, Dịch Mạc, trận này ngươi đi đi. Chuyện này không cần thương lượng, ai cũng không thể giúp được ngươi đâu.” Thái Mạt Trường không hề do dự quát nạt Kerr, giờ phút này hắn khác xa hình ảnh bình dị gần gũi lúc ban đầu.

Hắn đang nghĩ, Kerr muốn Lam Tiểu Bố giúp đỡ, chắc hẳn là muốn Lam Tiểu Bố nói giúp chuyện để hắn ra tay.

“Được.” Thân hình Miêu Dịch Mạc cao lớn, nhìn có vẻ chất phác, không hề giống con trai thống soái bát tinh. Sau khi nói xong lập tức cầm trường kích bên người, muốn bước ra.

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố gọi Miêu Dịch Mạc lại.

Chờ sau khi Miêu Dịch Mạc dừng lại, Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía Kerr, “Kerr, tại sao ngươi lại muốn tham gia giao đấu?”

“Bởi vì hành tinh mẹ của ta đã bị Phi Phác tinh tiêu diệt, cho dù chỉ có thể giết một tên rác rưởi Phi Phác tinh, ta cũng vui vẻ.” Kerr nắm tay thành nắm đấm, trong mắt bùng lên ngọn lửa.

Chương 105: Ta hiểu rõ ngươi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố có một chút ảnh hưởng, lúc trước Địa Cầu cũng bị người khác nô dịch, hắn cũng không thể làm gì được, hắn chỉ có thể làm một con đà điểu, mỗi ngày điên cuồng phẫu thuật, mỗi ngày đều tranh thủ ở cùng vợ miễn cưỡng sống sót…

Về chuyện báo thù cho hành tinh mẹ, thậm chí hắn còn không dám nghĩ đến, bởi vì hắn không có tư cách, cũng không có năng lực. Hơn nữa hắn cũng biết, mình vĩnh viễn không có loại năng lực này.

Cái gì hắn cũng không làm được, cũng không dám nghĩ đến, nhưng không có nghĩa là trong lòng hắn không yêu hành tinh mẹ, không yêu mảnh đất đã nuôi lớn mình. Đối với mảnh đất đã nuôi lớn hắn kia, hắn vẫn luôn yêu quý nó. Sau khi sống lại, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là làm sao để vùng đất kia không còn bị nô dịch nữa, không còn bị tai ương…

Cho nên, cho dù hắn có một phần vạn cơ hội, hắn cũng sẽ không buông tay, dứt khoát lựa chọn một con đường không có lối về. Vì con đường không có lối về này, thậm chí hắn còn trở nên tàn nhẫn vô tình, làm những chuyện mà kiếp trước hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Dù là khi hắn có năng lực, hắn vẫn không đi tìm giết kẻ thù trước, cũng không đi tìm hiểu nguyên nhân Lam gia diệt vong. Thậm chí còn không đi tìm hòn đảo mà cha hắn đã mua ngày trước, mà chuyện đầu tiên hắn làm chính là điều khiển Côn Lôn rời xa hệ Ngân Hà. Tất cả những hành động này là do hắn quá yêu quý vùng đất kia.

Cho dù người khác nhìn nhận hắn như thế nào, chỉ có trong lòng hắn hiểu rõ, loại tình yêu này không có chút dối trá và tạp chất nào.

Cho nên chờ đến khi hắn có năng lực, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là làm sao có thể giúp Địa Cầu mãi là một hành tinh trời xanh mây trắng.

Trước đó Kerr không nói gì, đó là bởi vì Kerr và hắn giống nhau, không có năng lực giúp Lam Á tinh làm gì cả. Điều mà hắn có thể làm được, chỉ là miễn cưỡng sống sót mà thôi, cho nên hắn chỉ làm những chuyện hắn làm được, không nghĩ đến chuyện mình không làm nổi.

Bây giờ muốn lên đài xử lý tuyển thủ Phi Phác tinh, là bởi vì hắn còn sống, hơn nữa còn có chút xíu cơ hội báo thù cho Lam Á tinh.

Trong lòng hắn biết rõ, đi xin Thái Mạt Trường không thể thành công được, cho nên mới xin mình giúp đỡ.

Trong tâm hồn của mỗi người đều có một cửa sổ, khi hắn không mở cánh cửa này ra, ngươi vĩnh viễn cũng không biết được thế giới của hắn như thế nào. Thứ ngươi có thể nhìn thấy, chỉ là bề ngoài chiếc cửa sổ mà hắn cho ngươi nhìn thấy mà thôi. Khi hắn mở cánh cửa này ra, ngươi mới có thể nhìn thấy phần kiêu ngạo của hắn.

Lam Tiểu Bố vỗ nhẹ bả vai Kerr, “Kerr, cảm ơn ngươi đã tin tưởng ta. Có lẽ chỉ có ta mới có thể hiểu rõ được tâm trạng lúc này của ngươi. Ngươi đi đi, ta ủng hộ ngươi, hãy xả hết nỗi oán giận trong lòng vào đối thủ.”

Kerr không do dự xông ra, hắn tay không tất sắt, ngay cả binh khí cũng không có.

“Kerr, quay về.” Thái Mạt Trường nghiêm nghị quát lên.

Nhưng tựa như Kerr không hề nghe thấy, đã đi xa hơn mười mấy mét.

Thái Mạt Trường lại tức giận nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Úy trưởng Lam Tiểu Bố, ngươi lập tức gọi Kerr quay về, nếu không, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đây là người của đội hộ vệ ta, chuyện của mỗi hộ vệ, ta cũng phải chịu trách nhiệm. Ngăn cản mọi nguy hiểm cho năm người các ngươi, cũng là trách nhiệm của đội hộ vệ chúng ta. Đương nhiên, nếu như bây giờ ngươi tuyên bố giải tán đội hộ vệ, ta sẽ đi ngay lập tức, đồng thời cũng không còn can thiệp vào bất cứ chuyện gì đối với chuyện riêng của mỗi hộ vệ. Nhưng cho dù như thế, trận đấu này Kerr nhất định phải đánh.”

“Ngươi không phải đang giúp hắn, ngươi không những đang hại hắn mà còn hại Chân Nặc tinh chúng ta.” Thái Mạt Trường nhìn thoáng qua Kerr đang ở dưới đài giao đấu, trong lòng bùng lên lửa giận, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói.

Nhìn thái độ của những đội viên còn lại trong đội hộ vệ, một khi Lam Tiểu Bố đi, chắc hẳn ba mươi người kia cũng sẽ đi hết. Hơn nữa Kerr bây giờ hoàn toàn không thể nào quay lại được, bởi vì hắn đã lên đài.

Tuyển thủ của Phi Phác tinh là một người đàn ông đầu trọc, mặc dù dáng người không cao lớn như Miêu Dịch Mạc, nhưng cũng cao khoảng 1m9, cao hơn Kerr nửa cái đầu. Hơn nữa khác với Kerr tay không tấc sắt, hắn có binh khí, binh khí của hắn cũng là một thanh đao.

Người dùng đao tương đối nhiều, có lẽ bởi vì dùng đao chém có lực mạnh hơn.

Giao đấu trong tinh hệ, hai tinh cầu có đẳng cấp chênh lệch một cấp là chuyện bình thường, đừng bảo là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai giao đấu với tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba, ngay cả tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một giao đấu với tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn cũng là chuyện quá bình thường.

Điều duy nhất không bình thường là tuyển thủ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba sử dụng trường đao làm binh khí, mà tuyển thủ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai lại tay không tấc sắt.

Không có bất cứ ai xem trọng Kerr, có thể được tuyển chọn là tinh anh của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba đến tham gia thi tuyển tinh hệ mà đơn giản sao? Kerr đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, vậy mà còn dám không dùng binh khí?

“Ngươi to gan thật nhỉ, vậy mà dám tay không lên giao đấu, để đao của ta nhìn xem hai tay của ngươi cứng như thế nào. Chân Nặc tinh không còn ai nữa sao? Lựa chọn người như ngươi đến tham gia thi tuyển. Sau khi chết rồi, nhất định phải nhớ kĩ, người giết ngươi chính là Hàn Thủ của Phi Phác tinh.” Người đàn ông đầu trọc của Phi Phác tinh châm chọc một câu, thanh đao trong tay vung lên một cái, sát khí ngang ngược từ lưỡi đao lan ra ngoài.

Kerr tỉnh táo nhìn chằm chằm Hàn Thủ, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, “Ta không phải tuyển thủ dự thi của Chân Nặc tinh, ta là hộ vệ, nhưng mà ta cũng nói cho ngươi biết, ta đến từ Lam Á tinh…”

Ngay lúc Kerr đang nói chuyện, trường đao của Hà Thủ đã bổ xuống, lời Kerr đang nói cũng vì thế mà dừng lại.’

Toàn thân Kerr rét run, khí thể trường đao của Hàn Thủ bao trùm cả người hắn, hắn không biết phải tránh né như thế nào.

Tức giận và nhiệt huyết lập tức bị xối lạnh, Kerr hiểu được mình kém hơn đối phương bao nhiêu.

Chương 106: Ta hiểu rõ ngươi (2)

Hơn nữa hắn còn đang nghĩ đến một chuyện cực kỳ quan trọng, hắn lên đây cũng là vì hắn tin tưởng Lam Tiểu Bố, lúc trước khi hắn giết Sensenbrenner, cũng là khi đang nằm ở thế hạ phong, thể nhưng Lam Tiểu Bố bảo hắn trực tiếp công kích, hắn làm theo lời Lam Tiểu Bố nói, cuối cùng lại có thể dùng hai quyền một cước xử lý Sensenbrenner.

Nhưng mà lần đó hắn cách Lam Tiểu Bố không xa, bây giờ hắn cách Lam Tiểu Bố ít nhất bốn mươi mét, xa như vây, Tiểu Bố giúp hắn như thế nào đây.

Trường đao của Hàn Thủ hơi dừng lại một chút, cho dù đã mất đi một chút khí thế, nhưng cũng Kerr cũng khó có thể tránh thoát.

Lam Tiểu Bố thở dài, Kerr là một người nhiệt huyết, nhưng thực lực lại hơi kém một chút. Mình mà không giúp đỡ, vậy thì Kerr chết chắc rồi, hắn nghi ngờ Kerr không thể nào tránh né được hai chiêu của đối phương. Lam Tiểu Bố cũng đoán được ý của Kerr, chắc hẳn Kerr cũng biết mình giết được Sensenbrenner là nhờ hắn giúp, chỉ là người khác không biết thôi. Cho nên trước khi lên đài Kerr mới hỏi mình có thể giúp hắn hay không.

Gia hỏa này thật sự đã tin tưởng mù quáng vào mình rồi, chẳng lẽ đầu óc tên gia hỏa này toàn cơ bắp thôi sao? Lúc trước hắn cách Sensenbrenner không xa, bây giờ hắn cách Hà Thủ đến bốn mươi mét đấy.

Lam Tiểu Bố thật muốn đập đầu Kerr hỏi, nếu như hôm nay Đoán Thần Thuật của mình không đột phá lên cấp hai, vậy hôm nay hắn định đi chịu chết à?

Lam Tiểu Bố không dám dốc toàn lực thi triển Thần Hồn Thứ, nơi này khác với lúc ở quân doanh, một khi bị lộ ra sở hở, nhất định sẽ có người hoài nghi.

Thần Hồn Thứ chỉ đâm nhẹ vào đại não của Hàn Thủ, tay Hàn Thủ lắc nhẹ, khí thế lập tức giảm sút. Đao thế cũng không còn mạnh mẽ như trước, Kerr nhanh chóng thừa cơ hội này tránh thoát, sau đó hắn không chút do dự đánh một quyền.

Hắn không biết Lam Tiểu Bố làm như thế nào, nhưng hắn có thể khẳng định vừa rồi là Lam Tiểu Bố giúp hắn. Ngay cả lúc gian lận trong đợt kiểm tra vào Chinh Tinh quân cũng vậy, Lam Tiểu Bố luôn có một loại năng lực thần kỳ nào đó.

Ánh mắt Hàn Thủ thay đổi, ánh mắt nhìn về phái Kerr cũng cảnh giác hơn. Vừa rồi mặc dù linh hồn bị công kích chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn khẳng định là do Kerr làm. Kerr có bí pháp này, khó trách lại dám lên đây khiêu chiến hắn. Hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa tuyệt đối không thể giết Kerr, phải lấy được bí mật này tới tay trước đã.

Nắm đấm của Kerr vung tới, giờ phút này quyền phong hoàn toàn bao phủ Hàn Thủ. Mặc dù theo Hàn Thủ thấy, loại quyền phong này có bao phủ cũng chẳng sao, thế nhưng người khác thì lại không thấy thế.

Trong mắt Hàn Thủ lóe lên tia dữ tợn rồi biến mất, hắn quyết định chặt hai chân Kerr, sau đó mang Kerr đi. Lý do sao? Kerr đã tìm giúp hắn rồi đó, là cá lọt lưới của Lam Á tinh, còn lý do nào tốt hơn sao?

Lam Tiểu Bố là người đầu tiên biết Kerr đã lâm vào tuyệt cảnh, đây không phải là do hành động của Kerr không đúng, mà thực sự chênh lệch giữa hai người quá lớn. Hắn cũng hiểu rõ, lúc này mình chỉ có thể dốc hết toàn lực, quyền phong của Kerr bao phủ cả người Hàn Thủ, hắn nhất định phải thừa dịp Hàn Thủ còn chưa phản công mà khiến Hàn Thủ trọng thương, lúc này mà ra tay thì khả năng bị người khác nhìn ra là nhỏ nhất.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng chọn đúng lúc Hàn Thủ đang định vung đao, Thần Hồn Thứ của hắn hoàn toàn đánh sâu vào đại não của Hàn Thủ.

Cả người Hàn Thủ ngẩn ngơ, cũng không thể nào nghiêng đầu né tránh quyền này của Kerr, sau đó là một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, dường như cũng cùng lúc đó, nắm đấm của Kerr cũng đánh vào đầu Hàn Thủ.

Từ góc nhìn của người bên ngoài, Hàn Thủ kêu thảm chính là do một quyền của Kerr đánh vào đầu mà nên. Trên thực tế, Lam Tiểu Bố rất rõ, nếu có người nào có ánh mắt cực kỳ tốt, chắc hẳn có thể thấy được khi Hàn Thủ kêu thảm và lúc nắm đấm của Kerr chạm đến đầu Hàn Thủ xảy ra gần như cùng lúc.

Nếu có thể nhìn ra được điểm này, vậy thì nhất định sẽ biết Hàn Thủ kêu đau đớn như vậy không hề liên quan đến đòn đánh kia của Kerr, nhiều lắm thì cũng chỉ hoài nghi vào lúc Kerr ra tay đã sử dụng ám chiêu mà thôi. Nếu như có người cẩn thận thu hình lại nghiên cứu, vậy thì rất khó nói. Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng vào lúc người ta nghiên cứu bản thu hình, mình đã rời khỏi Thiên La tinh.

Trên quảng trường lập tức chìm vào yên tĩnh, nội dung cốt truyện mà mọi người phỏng đoán hoàn toàn khác. Theo lý thuyết mà nói thì Kerr phải bị giết chết mới đúng, kết quả lại là Hàn Thủ bị giết, hơn nữa còn là bị giết chết cực nhanh, vô cùng quỷ dị.

Kerr vươn tay nắm lấy trường đao của Hàn Thủ, quay người nhảy xuống đài thi đấu. Chiến lợi phẩm này hắn có thể tùy ý xử lý, hắn lấy đi cũng chẳng có ai nói gì. Trong lòng hắn bây giờ vô cùng vui sướng, đồng thời cũng rõ rành mình kém cao thủ chân chính như trên trời dưới đất.

“Chân Nặc tinh thắng một trận, tiếp theo là trận giao đấu giữa tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn Hổ Ngang tinh và tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Thái Tầm tinh…”

Thái Mạt Trường đâu còn quan tâm gì đến trận đấu kế tiếp mà loa phát thanh đang thông báo, hắn đang dại ra. Kerr thắng, một hộ vệ tân binh của Chân Nặc tinh tinh hắn lại có thể thắng được thiên tài thi tuyển của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba Phi Phác tinh? Nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn cho rằng mình bị hoa mắt rồi.

Chẳng những là thắng, còn thắng vô cùng dễ dàng, thoải mái, giống như chỉ dùng một quyền, đúng, chỉ một quyền đã có thể giải quyết được một cường giả của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba.

“Lam úy trưởng, trước đó ta đã trách oan ngươi rồi, thật không ngờ Kerr lại mạnh như vậy, thật sự quá tốt.” Thái Mạt Trường kích động không thôi nói với Lam Tiểu Bố.

Tong lòng Lam Tiểu Bố lại thầm nghĩ, Thái Mạt Trường này đúng là một người có tài, co được dãn được, hoàn toàn không thềm để ý đến mặt mũi của mình.

“Kerr, lợi hại.” Giờ phút này khi Kerr quay lại, Thái Mạt Trường là người đầu tiên nghênh đón.

Kerr xua tay nói, “Chỉ là may mắn thôi.”

Thái Mạt Trường nghiêm mặt nói, “Kerr, cho dù kết quả của lần chọn lựa này như thế nào, lần này ngươi quay về nhất định sẽ được làm thiếu hầu, ta đảm bảo với ngươi. Hi vọng trong những cuộc giao đấu tiếp theo, ngươi có thể tiếp tục ra sức vì Chân Nặc tinh ta.”

Kerr sờ đầu nói, “Đa tạ Lục vương tử.”

Kerr trong lòng cười ha ha, hắn đã nhìn ra thái độ của Lam Tiểu Bố đối với Lục vương tử, chắc là sẽ không quay về Chân Nặc tinh nữa. Nếu như Tiểu Bố không quay về, vậy thì hắn nhất định cũng sẽ đi theo Tiểu Bố, về Chân Nặc tinh làm gì chứ? Thiếu hầu hiếm có lắm sao? Lúc trước khi hắn còn ở Lam Á tinh, hắn còn là đại hầu của tứ tinh Chiến Điệp quân đấy. Kết quả như thế nào, không phải cuối cùng vẫn lang thang khắp vũ trụ đây sao?

Chương 107: Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm chú ý đến

Còn về chuyện ra sức cho cuộc chiến đấu tiếp theo, ha ha, Kerr hắn vẫn tự biết lượng sức mình.

“Kerr đại ca, đòn vừa rồi của ngươi là Phi Ngưu Quyền à? Không ngờ ngươi lại có thể luyện tập được Phi Ngưu Quyền đến mức đó, thật khiến ta bái phục.” Persia cười rạng rỡ tiến lên đón, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi và thán phục.

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy so với miệng ngọt, ngực lớn, lúc nào cũng ca ca như Persia, khuôn mặt chết của Ngưng Đông Nhu nhìn có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

Kerr lại khôi phục thái độ vô tâm vô phế như trước, bắt đầu nói khoác thực lực của mình với Persia. Tân binh đứng xung quanh cũng đều kính nể nhìn Kerr, đây cũng không phải lần đầu tiên Kerr thể hiện thực lực đáng sợ này. Ban đầu lúc ở quân doanh, Kerr đã dùng hai quyền một cước xử lý cường giả Sensenbrenner đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai. Bây giờ lại xử lý Hàn Thủ, có thể thấy Kerr thật sự rất mạnh.

“Có thể cho biết ngươi tên là gì không?” Một giọng nói đột ngột đánh gãy bầu không khí nói chuyện nồng nhiệt giữa Kerr và Persia.

Người tới là một người thanh niên tóc bạc, làn da người này trắng nõn, ngón tay tinh tế, nếu không phải đang mặc đồ nam, hơn nữa còn có hầu kết, người khác còn tưởng đây là một cô gái.

Kerr vội vàng ôm quyền nói, “Ta tên là Kerr, ngài là?”

Vị thanh niên tóc bạc kia cười ha ha một tiếng, cũng ôm quyền đáp lại, “Ta tên là Đào Ngải, đến từ Ngân Dịch tinh.”

Lúc đầu tất cả mọi người đang chú ý đến Đào Ngải, bây giờ nghe đến tên Ngân Dịch tinh, trong mắt lại càng lộ ra sự hâm mộ và kính cẩn.

Ngân Dịch tinh là một trong ba tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm ở tinh hệ Bách Ma, cường giả của Ngân Dịch tinh đến đây, hơn nữa còn tìm Kerr…

Một số người đã đoán được nguyên nhân, chắc là do vừa nãy biểu hiện của Kerr quá nghịch thiên, khiến Ngân Dịch tinh chú ý.

Thái Mạt Trường lại căng thẳng, nếu như Kerr không biểu lộ thực lực cường đại như vậy, Kerr sống hay chết hắn cũng sẽ chẳng thèm để ý chút nào.

Nhìn số người tham gia thi tuyển giữa các tinh cầu đi, nhân số của đội ngũ hộ vệ đã tuyển chỉ có thể giảm bớt chứ không có khả năng gia tăng. Nhưng tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm muốn cướp một hộ vệ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, đó chỉ là chuyện một câu nói. Thứ nhất là số lượng người của họ cũng không tăng, vòng thứ nhất đã chết bao nhiêu người, bây giờ tăng thêm một người thì tổng số vẫn không tăng. Mặt khác người ta muốn thêm người cũng là chọn người để tham gia trận đấu, không hề làm trái quy tắc.

Thái Mạt Trường lo lắng chính là Đào Ngải đang mời chào Kerr, một khi Đào Ngải lôi kéo Kerr về phía Ngân Dịch tinh, chỉ sợ Kerr không thể nào chống cự lại.

Thât Kerr khó hiểu nhìn mình, Đào Ngải cười ha ha một tiếng, “Kerr, ta không có ý gì khác, chỉ là do thực lực của ngươi không tệ, ta lại rất thích kết bạn với những người có thực lực. Đây là lệnh bài cư dân vĩnh cữu của Ngân Dịch tinh ta, ta đưa cho ngươi. Trong tương lai, bất cứ lúc nào ngươi muốn đi đến Ngân Dịch tinh ta định cư, Ngân Dịch tinh ta đều nhiệt liệt hoan nghênh.”’

Nói xong, Đào Ngải đưa một tấm thẻ không biết làm từ chất liệu gì cho Kerr, Kerr thấy vậy nhanh chóng nhận lấy, sau đó nói vài câu cảm ơn.

Dường như Đào Ngải biết Thái Mạt Trường đang đề phòng hắn, sau khi Kerr nhận thẻ định cư rồi thì vỗ bả vai Kerr một cái, sau đó quay người rời đi.

Người xung quanh đều vô cùng hâm mộ nhìn lệnh bài trong tay Kerr, có lệnh bài này, bất kỳ người nào cũng có thể định cư ở tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm Ngân Dịch tinh, có tư cách cư dân vĩnh cữu của Ngân Dịch tinh. Hơn nữa cái này còn là lệnh bài vinh dự, nhất định là sau khi định cư rồi, lệnh bài này sẽ không bị lấy đi. Về sau có khó khăn gì, còn có thể dùng đến lệnh bài này.

“Thiếu úy trướng, cái này tặng cho ngươi.” Kerr nói, lấy lệnh bài mà mọi người đang hâm mộ đưa cho Lam Tiểu Bố.

Điểm mấu chốt là Lam Tiểu Bố còn nhận lấy, tiện tay bỏ vào túi áo.

Mọi người điều cảm thấy Lam Tiểu Bố thật may mắn, đồng thời cũng bội phục Kerr rộng lượng. Đối với chuyện Lam Tiểu Bố nhận lấy lệnh bài vinh dự được định cư ở tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, không có người nào có ý kiến. Lam Tiểu Bố là thượng cấp của Kerr, trong mắt mọi người, Kerr giao lệnh bài cho Lam Tiểu Bố là chuyện hết sức bình thường.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không cần một cái lệnh bào định cư từ Kerr, đối với Kerr, cái lệnh bài này vô cùng quý giá, thậm chí là con đường sống của Kerr. Nhưng đối với hắn mà nói, cũng chỉ thế mà thôi, hắn cũng không định đến Ngân Dịch tinh định cư.

Nhưng Kerr bây giờ không có khả năng giữ được chiếc lệnh bài này, thứ nhất là thực lực của Kerr nhìn bề ngoài thì rất mạnh, trên thực tế lại không thể chịu nổi một kích. Nếu lệnh bài này ở trong tay Kerr, tám chín phần sẽ bị người khác cướp đi, cuối cùng không chừng còn đánh mất luôn mạng nhỏ của Kerr.

Thật ra điều quan trọng nhất là, Lam Tiểu Bố phát hiện trong chiếc lệnh bài này có gắn chip định vị. Hẳn có một chút hiểu biết về lệnh bài định cư của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp, loại lệnh bài này chỉ có số hiệu và phòng ngự, hoàn toàn không có chip định vị.

Cho dù kẻ nào cũng có thể cầm lệnh bài này đi Ngân Dịch tinh làm cư dân vĩnh cữu, sau đó lệnh bài này tuy không còn giá trị nữa nhưng cũng có thể xem là một huân chương vinh dự, sau này khi làm việc gì, cái vinh dự này có thể dùng đến. Loại lệnh bài này không làm tổn thất gì đến ngươi, tại sao lại phải gắn định vị?

Đào Ngải đưa cho Kerr một lệnh bài có định vị, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, Đào Ngải muốn tìm được Kerr.

Tìm Kerr để làm gì? Rất có thể Đào Ngải đã nhìn ra cái chết của Hàn Thủ không phải do một quyền kia của Kerr, mà là do Kerr ám toán. Kerr có thể sử dụng ám chiêu một cách bí ẩn mà không ai phát hiện ra như vậy, rất có thể Đào Ngải cũng muốn biết thủ đoạn này.

Đào Ngải dùng lệnh bài này lén định vị Kerr, có thể thấy được tên Đào Ngải kia cũng không phải người cao thượng gì. Một khi Kerr thật sự có thủ đoạn này, đồng thời bị Đào Ngải cướp được, Lam Tiểu Bố có thể đoán được kết cục của Kerr, đương nhiên chỉ có một con đường chết. Mà sự thật là Kerr lại không có thủ đoạn này, vậy thì kết cục của Kerr lại càng thêm thê thảm, cuối cùng cũng bị ép chết mà thôi.

Trận đấu trên lôi đài đã phân thắng bại, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bồn Hổ Ngang tinh chiến thiết, người thua kia đương nhiên đã bị giết, giờ phút này trên đài lại tiến hành một trận giao đấu mới.

Chương 108

Đối với trận chiến trên đài giao đấu, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có hứng thú,hắn đang nghĩ đến vài chuyện khác. Ngọc Khải tinh hắn nhất định phải đến, nhưng sau khi rời khỏi Ngọc Khải tinh rồi thì hắn nên đi đâu?

Không thể ở lại Thiên La tinh, cũng không thể quay về Chân Nặc tinh. chắc hẳn hắn phải đi đến tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cao cấp hơn một chuyến. Một là để học tập kiến thức khoa học kĩ thuật, thuận tiện nhìn xem thứ máy móc tịnh hóa tinh cầu là thứ gì, mình có thể lấy được hay không.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là công pháp tu tiên, một khi hắn bước vào Tiên Thiên, sẽ đứng trước khốn cảnh không có công pháp tu luyện. Nếu như có được công pháp tu tiên hắn phải tu luyện đến trình độ nào mới có thể kháng cự lại được những công kích từ văn minh khoa học kĩ thuật kia?

Lam Tiểu Bố bắt đầu lục tìm những ký ức về khoa học kĩ thuật ở trong đầu, những ký ức này khá lộn xộn, mực dù đã được sắp xếp lại một lần, nhưng dù sao đây cũng không phải là đồ của mình. Nếu như không phải hắn tu luyện Đoán Thần Thuật, qua một thời gian dài như vậy, nói không chừng đã có nhiều ký ức bị xóa mất.

Đoán Thần Thuật quả thật là một thứ tốt, sau khi Đoán Thần Thuật của hắn bước vào cấp hai, chẳng những trí nhớ trở nên tốt hơn, mà chỉ càn mơ hồ nhớ đến một vài khái niệm nào đó, rất nhanh đã có thể nhớ rõ trong đầu.

Lam Tiểu Bố trầm tư, cũng không ai quấy rầy đến hắn. Chân Nặc tinh lại trải qua một lần giao đấu nữa. Cũng không ai đi quấy rầy Lam Tiểu Bố suy nghĩ.

Chủ yếu là vì trận giao đấu lần này, Thương Nguyên đã chiến thắng đối thủ, tuy rằng Thương Nguyên cũng bị thương nhẹ, nhưnghắn hoàn toàn nắm chắc có thể thắng được đối phương.

Là Thái Mạt Trường cắt đứt dòng suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đang so tài với chính ký ức của mình, hắn khó hiểu nhìn Thái Mạt Trường, “Có chuyện gì sao? Lục vương tử?”

Kerr đứng bên cạnh nói, “Lục vương tử hi vọng ta có thể lên đài đánh với kẻ kia nhưng ta đã khẳng định rằng mình không phải là đối thủ của người ta, hơn nữa vết thương trước đó của ta chưa lành.”

Thái Mạt Trường vội vàng nói, “Lam úy trưởng, ta thấy vừa rồi ngươi vẫn đang trầm tư, sợ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ngươi nên mới không quấy rầy đến ngươi. Ta nói với ngươi tình huống của chúng ta một chút, chúng ta tiến hành ba trận giao đấu, cả Kerr và Thường Nguyên đều thắng một trận. Nhưng trận vừa rồi chúng ta đã thua mất, là thua dưới tay tên gia hỏa Xá Dạ tinh kia. Trận đấu tiếp theo Chân Nặc tinh chúng ta sẽ vẫn giao đấu với Xá Dạ tinh, tên Diêm Tế của Xá Dạ tinh kia vẫn chưa xuống đài…”

Trong lúc Lam Tiểu Bố đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Thái Mạt Trường vẫn luôn chú ý đến. Sau đó hắn nhờ Kerr đi đối phó với Diêm Tế của Xá Dạ tinh, nhưng Kerr từ chối, hắn gặp phải đường cùng mới gọi Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố, vừa rồi Miêu Dịch Mạc đã bị Diêm Tế giết chết.” Kerr đứng bên cạnh nói ra, trong mắt hắn có chút sợ hãi, có thể thấy được tên gia hỏa vừa rồi gết Miêu Dịch Mạc cường đại đến mức nào.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn lại một chút, phát hiện quả nhiên năm thiên tài đến tham gia thi tuyển đã thiếu mất một người,. chính là Miêu Dịch Mạc to con.

Vừa rồi hắn chỉ chuyên tâm lục tìm trí nhớ của mình, còn thử vận dụng Đoán Thần Thuật, không rảnh quan tâm đến chuyện xung quanh, không ngờ tình huống lại thay đổi lớn như vậy.

Nói thật, nếu như nói Lam Tiểu Bố có ấn tượng tốt với người nào nhất trong năm vị thiên tài đến từ Chân Nặc tinh kia thì đó chính là Miêu Dịch Mạc. Mặc dù Miêu Dịch Mạc là con trai thống soái bát tinh, nhưng tính tình lại rất chất phác, cũng không nói nhiều, hoàn toàn không có chút tính tình công tử thống soái.

Thật không ngờ khi hắn đang tìm kiếm ký ức, suy nghĩ mình có thể thiết kế tạo ra thiết bị tịnh hóa tinh cầu được không, Miêu Dịch Mạc đã bị người giết chết.

“Ai giết hắn?” Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày.

“Chính là hắn, là gia hỏa trên đài kia, chính là Diêm Tế đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn, thực lực vô cùng mạnh mẽ.” Thái Mạt Trường chỉ vào người đàn ông đang ở trên đài thi đấu.

“Chúng ta đã thắng hai trận, thua một trận. Nếu như lại thua trận này thì chúng ta cũng sẽ gặp khó khăn.” Bất ngờ là, Ngưng Đông Nhu có con mắt mọc trên trán lại chủ động nói một câu.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua vết thương trên người Thường Nguyên, lúc nãy Thái Mạt Trường đã nói Thường Nguyên vừa đánh một trận.

“Lục vương tử, tại sao ngươi không ra trận?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thái Mạt Trường, trong lòng thầm nghĩ, ngươi đến đây để mua xì dầu hay nhặt thành quả thế?

Thái Mạt Trường chẳng có chút lúng túng nào, “Lam úy trưởng, thực lực của ta chênh lệch quá xa với Diêm Tế, đi lên cũng chịu chết mà thôi.”

Kerr đứng bên cạnh nói. “Ta cũng nghi ngờ mấy người này đang cố ý, chúng ta mới đánh một trận với Xá Dạ tinh, còn chết một người, vậy mà trận tiếp theo Chân Nặc tinh chúng ta lại đấu với Xá Dạ tinh tiếp.”

Lam Tiểu Bố lười lá mặt lá trái với Lục vương tử, ngươi đi lên chịu chết thể Kerr đi lên đó không phải chịu chết à? Ánh mắt hắn nhìn về phía Thường Nguyên, “Thường Nguyên, nếu không thì ngươi lên đi.”

Vết thương của Thường Nguyên hắn đã nhìn thấy, chỉ là một vài vết thương ngoài da mà thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến thực lực.

Giờ phút này, tiếng loa phóng thanh lại vang lên lần nữa. “Xin mời tuyển thủ của Chân Nặc tinh nhanh chóng lên đài, nếu không sẽ được tính là bỏ quyền tham gia.”

Thường Nguyên lại không do dự nói, “Được, ta lên.”

Chương 109

Mặc dù hắn bị thương, những vẫn cầm trường côn lên, vội vã xông lên đài thi đấu. Nhiệm vụ duy nhất mà hắn đến đây, chính là thay mặt Chân Nặc tinh thi đấu.

Đến cả con trai thống soái Miêu Dịch Mạc cũng chết rồi, bây giờ có thể lên đài cũng chỉ có thể là Thường Nguyên hắn. Chẳng lẽ lại để cho hai cô gái kia lên đài? Hoặc là Lục vương tử?

Nhìn thấy Thường Nguyên đi lên, ánh mắt Thái Mạt Trường lóe lên tia hung ác nham hiểm, chỉ là một úy trưởng tân binh, vậy mà lại hoàn toàn không xem Lục vương tử hắn ra gì.

Thật ra trong đầu Thái Mạt Trường nghĩ, nếu như Kerr không lên, Lam Tiểu Bố hoàn toàn có thể phái một tên tân binh khác lên chịu chết. Chờ qua trận này rồi, hắn lại thắng được một trận là có thể thông qua vòng thi đấu này.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố lại bắt Thường Nguyên đi chịu chết, phải biết rằng một khi thông qua thi tuyển, tiến vào Ngọc Khải tinh rồi thì Thường Nguyên mới là cận vệ của hắn. Bây giờ mà Thường Nguyên chết đi, đến Ngọc Khải tinh rồi ai sẽ bảo vệ hắn?

Kerr cũng rất mạnh, nhưng hắn biết rõ hắn không thể trông cậy vào được, Kerr rõ ràng luôn coi lời Lam Tiểu Bố nói là thánh chỉ, sai đâu đánh đó, hoàn toàn không để ý gì đến hắn. Còn Lam Tiểu Bố, xét thấy thái độ của Lam Tiểu Bố đối với mình từ trước đến nay, cũng sẽ không đặt Lục vương tử hắn ở trong lòng.

Thương Nguyên nhảy lên lôi đài, lực chú ý của Lam Tiểu Bố đặt lên người đối thủ của Thường Nguyên.

Vừa rồi Thái Mạt Trường có nói, đối thủ của Thường Nguyên là Diêm Tế đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn, gia hỏa này có dung mạo bình thường, thậm chí có một chút xấu. Trán rộng, mũi tẹt, trên mặt cũng lốm đốm tàn nhang, dáng người bình thường, không có chút gì đặc biệt.

Ngay khi Thường Nguyên vừa leo lên đài giao đâu, Song Nguyệt Hoàn Nhận của Diêm Tế lập tức tấn công Thường Nguyên.

Diêm Tế vừa ra tay, Lam Tiểu Bố đã có thể nhìn ra được thực lực của đối phương chỉ sợ không kém hơn Tiên Thiên là bao, hoặc là nói người này đã bước được nửa bước vào Tiên Thiên rồi. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố nghi ngờ Diêm Tế đã tu luyện được nội khí, đồng thời nội khí còn rất mạnh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố dâng lên cảnh giác, Diêm Tế chỉ là một tuyển thủ của tinh cầu đến tham gia thi tuyển, thực lực đã cường đại như vậy. Có thể đoán được, người mạnh hơn Diêm Tế chắc hẳn có rất nhiều.

Người mạnh mẽ hơn Diêm Tế rất nhiều, vậy thì có nghĩa là thực lực Tiên Thiên ở trên những tinh cầu này cũng không phải là thứ gì khan hiếm. Lam Tiểu Bố hắn cho dù có bước vào Tiên Thiên cũng không thể an toàn 100%. Cũng may lá bài tẩy của hắn không phải là nội khí mạnh mẽ, mà là thần niệm và Thần Hồn Thứ.

Song Nguyệt Hoàn Nhận của Diêm Tế vừa ra, Lam Tiểu Bố đã cho rằng Thương Nguyên nhất định sẽ thua chắc, Thường Nguyên và Diêm Tế chênh lệch quá lớn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy trường côn của Thường Nguyên hóa thành từng vòng côn ảnh, hơn nữa tiếng rít nổ do nội khí va chạm vang lên, hắn biết Thường Nguyên cũng là một cao thủ sắp bước vào Tiên Thiên.

So với loại nửa vời như Kerr, Thường Nguyên mới thật sự đã được danh sư dạy dỗ, đồng thời còn gặp được kỳ ngộ cực lớn. Nếu không thì Thường Nguyên đã chẳng thể nào chống đỡ được thế công của Diêm Tế.

Đây mới là một trận giao đấu chân chính giữa hai thế lực ngang nhau, trận thi đấu này hấp dẫn ánh mắt của rất đông người trên quảng trường. Có người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, Chân Nặc tinh là nơi nào, tại sao trừ cường giả như Kerr, lại còn có cao thủ như Thường Nguyên?

Thái Mạt Trường cũng hoàn toàn cảm thấy bất ngờ trước thực lực của Thường Nguyên, giờ phút này hắn có thể khẳng định 100% trước đó Thường Nguyên đã che dấu thực lực. Nếu không thì Thường Nguyên hoàn toàn không phải là đối thủ của Diêm Tế.

Thường Nguyên rất mạnh, nhưng so với Diêm Tế thì vẫn kém hơn một chút.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang do dự có nên giúp Thường Nguyên hay không, Song Nguyệt Hoàn Nhận của Diêm Tế đã xuất ra một đạo phá nguyện, đánh về phía cổ Thường Nguyên. Dựa theo suy nghĩ bình thường, giờ phút này, Thường Nguyên chắc hẳn sẽ nghiêng người sau đó quét ngang trường côn.

Trên thực tế, Thường Nguyên cũng dự định làm như vậy, chỉ là Thường Nguyên đang chuẩn bị nghiêng người, hai đạo bạch mang đã bắn ra, phương hướng theo thứ tự là hai bên trái phải Thường Nguyên.

Cho dù Thường Nguyên có tránh sang bên phải hay bên trái, đều sẽ bị đánh trúng.

Trừ Lam Tiểu Bố có thần niệm có thể quan sát rõ ràng, có rất nhiều người có thực lực cường đại đều không hiểu rõ có chuyện gì xảy ra. Trong lòng Thường Nguyên nặng nề, lúc đầu hắn đang muốn tránh về bên phải bây giờ phải kìm người lại, không đợi hắn có hành động tiếp theo, một đạo bạch mang đã đâm về phía mi tâm của hắn.

Chỉ có Thường Nguyên và Lam Tiểu Bố thấy rõ, đạo bạch mang này xuất phát từ trong miệng Diêm Tế. Đây cũng là đòn sát thủ của Diêm Tế, dùng để đối phó với những người có thực lực gần ngang bằng với hắn.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Thường Nguyên lóe lên tia u ám, hắn biết cho dù thế nào mình cũng không thể tránh thoát được chiêu đánh lén này. Nhưng mà cho dù hắn có chết, trước khi chết cũng phải khiến tên Diêm Tế này trọng thương.

Cuối cùng Thường Nguyên cũng chẳng quan tâm đến Song Nguyệt Hoàn Nhận đang đánh về phía cổ hắn, cũng không để ý đến bạch mang đánh lén mi tâm mình. Trường côn điên cuồng đánh về phía đầu Diêm Tế.

Hắn chỉ hi vọng trước khi mình bị giết, một côn này có thể khiến Diêm Tế bị thương.

Lam Tiểu Bố không du dự nữa phát động Thần Hồn Thứ, đây chỉ là một phần. Ddoognf thời hắn còn tạo dựng một Thần Hồn Thuẫn, hi vọng có thể giúp Thường Nguyên cản lại một chút.

“Rắng rắc!” Thường Nguyên nghe thấy âm thanh xương sọ Diêm Tế bị vỡ ra, hắn thậm chí còn nhìn thấy óc văng tung tóe. Khiến hắn vui mừng chính là, hắn đnahs chết được Diêm Tế, còn đạo bạch mang đnahs lén hắn kia khi đến gần mi tâm của hắn, tốc độ đã chậm hơn rất nhiều.

Thường Nguyên nhanh chóng nghiên người, mấy đạo bạch mang bán về phái hắn trước đó đã sớm bay qua.

Chương 110: Đội hộ vệ tan rã.

Diêm Tế ngã xuống đất bỏ mình, Thường Nguyên ngay tại thời khắc sống còn nghiêng người né tránh đòn đánh lén, nói thì dài dòng, trên thực tế thì mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt. Đến ngay cả chính bản thân Thường Nguyên cũng không biết hắn tránh thoát đòn đánh lén của Diêm Tế rồi giết Diêm Tế như thế nào.

“Chân Nặc tinh thắng, Chân Nặc tinh đã thắng ba trận, thông qua cuộc thi tuyển tinh hệ Bách Ma, có thể rút lui.” Tiếng loa phóng thanh trên quảng trường lại vang lên lần nữa.

Lần thi tuyển này không nhất thiết phải đánh hết cả năm trận, chỉ cần ngươi có thể thắng được ba ván, ngươi có thể trực tiếp thông qua thi tuyển.

“Chân Nặc tinh chúng ta là tinh cầu đầu tiên thông qua thi tuyển?” Thái Mạt Trường cảm thấy không thể tin được bóp bóp cánh tay mình một chút, hắn phát hiện tất cả đều là sự thật.

Bởi vì là tinh cầu đầu tiên thông qua cuộc thi tuyển, bọn người Lam Tiểu Bố là nhóm đầu tiên rời khỏi quảng trường quay về nhà khách nghỉ ngơi.

“Lam úy trưởng, lần này nhờ có ngươi, công lao của người, khi quay về ta nhất định sẽ bẩm báo với phụ vương, ngươi đã lập công lớn cho Chân Nặc tinh ta.” Vừa bước vào nhà khách, Thái Mạt Trường lại nói cảm ơn Lam Tiểu Bố.

Đối với sự cảm kích của Thái Mạt Trường, Lam Tiểu Bố chỉ nghe cho có, hoàn toàn không để trong lòng. Hắn khẳng định Thái Mạt Trường không quên lần trước đã đồng ý cho hắn một viên Tiệt Thạch, chỉ là tên gia hỏa này không nhắc đến, Lam Tiểu Bố cũng không muốn nhiều lời.

Mặc dù Thái Mạt Trường rất muốn lôi kéo vài hộ vệ tân binh, nhưng mà hắn quan sát một chút, đoán rằng nêu như mình nói riêng với mấy hộ vệ tân binh này, chờ sau khi mình quay người đi rồi, những lời hắn nói sẽ truyền đến tai Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố nhìn bề ngoài có vẻ là người trẻ tuổi nhất, thế nhưng năng lực khống chế mấy hộ vệ tân binh này còn hơn Lục vương tử hắn.

“Chúc mừng các ngươi, các thiên tài và dũng sĩ của Chân Nặc tinh.” Một người đàn ông trung niên dẫn theo hai binh sĩ đi đến, vẻ mặt tươi cười.

Lam Tiểu Bố không biết người này là ai, nhưng Thái Mạt Trường lại vô cùng quen thuộc, hắn nhanh chóng cúi người hành lễ, “Thái Mạt Trường Chân Nặc tinh xin chào Phí thiếu nhân trưởng.”

Thiếu nhân trưởng? Những hộ vệ đứng sau lưng Thái Mạt Trường đều phấn khởi trong lòng.

Bọn hắn phản ứng lại sớm hơn Lam Tiểu Bố một bước, một người trưởng quan quản lý cư dân tinh cầu, hoặc là có tư cách cho phép người khác ở lại tinh cầu, chính là đại nhân trưởng. Dưới đại nhân trưởng là nhân trưởng, mà dưới nhân trưởng chính là thiếu nhân trưởng.

Mặc dù có cấp độ lớn nhỏ nhưng mà chức trách của bọn họ đều là người quản lý cư dân. Bây giờ thiếu nhân trưởng của Thiên La tinh đến đây, nhất định là chuyện tốt.

Vị Phí thiếu nhân trưởng này cười với Thái Mạt Trường một chút, sau đó hỏi, “Xin hỏi, ai là đội trưởng đội hộ vệ Chân Nặc tinh?”

Sắc mặt Thái Mạt Trường có chút xấu hổ, nhưng mà hắn hoàn toàn không thể ngăn chuyện này lại.

Lam Tiểu Bố đứng ra hành lễ một cái, sau đó nói. “Lam Tiểu Bố xin chào Phí thiếu nhân trưởng.”

Nụ cười trên mặt vị Phí thiếu nhân trưởng lập tức chân thành hơn rất nhiều, hắn vui vẻ chúc mừng, “Chúc mừng chúc mừng, lần này Chân Nặc tinh có ngươi dẫn đắt, giành được thành tích vô cùng xuất sắc. Thiên La tinh chúng ta đã từng hứa, chỉ cần thông qua thi tuyển tinh hệ, sẽ có tư cách ở lại Thiên La tinh vĩnh viên, đồng thời nhận được tư cách cư dân bản địa Thiên La tinh. Bây giờ ta đến là để ban lệnh bài tư cách cư dân vĩnh cữu của Thiên La tinh.”

Nói xong Phí thiếu nhân trưởng vung tay lên, hai người sau lưng bưng một cái mâm lên, trong mâm đặt ba mươi lệnh bài. Lệnh bài này có cùng giá trị với lệnh bài Đào Ngải đã cho Kerr trước đó, có thể định cư tại tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, đồng thời có tư cách cư dân bản địa. Điều khác biệt là đây không phải lệnh bài vinh dự, dùng loại lệnh bàu này, sau khi lấy được tư cách dân cư rồi, lệnh bài này phải nộp lại.

Lam Tiểu Bố vội vàng cảm ơn, tiến lên nhận lấy toàn bộ những lệnh bài này. Những hộ vệ phía sau hắn, hai mắt sớm đã sớm sáng như đèn pha, những thứ này đều là thứ mà mỗi người đều mơ ước có được.

Đừng nhìn vào chuyện bọn họ gia nhập Chinh Tinh quân, trên thực tế thì cho dù nhiệm vụ này hoàn thành xong, bọn họ cũng chỉ trở thành cư dân vĩnh cửu của Chân Nặc tinh mà thôi.

Một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai như Chân Nặc tinh, làm sao có thể so với tư cách định cư của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm? Điều này cũng giống như trước mắt ngươi có hai cơ hội, một là làm công dân ở một nước phát triển, hai là tư cách ở lại một bộ lạc nguyên thủy nào đó của Châu Phi, nhưng ở Châu Phi, ngươi chỉ có thể làm một đội trưởng săn bắn, ngươi chọn cái nào?

Đừng nói là đội trưởng, cho dù có là tù trưởng, chỉ sợ một trăm phần trăm đều sẽ chọn ở lại nước phát triển.

Sau khi Phí thiếu nhân trưởng phát lệnh bài cho Lam Tiểu Bố xong, lại chào đám người kia một tiếng, lúc này mới quay người rời đi.

Lệnh bài đã đưa cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố xử lý như thế nào là chuyện của Lam Tiểu Bố.

Sau khi Phí thiếu nhân trưởng đi rồi, Thái Mạt Trường mới tươi cười rạng rỡ nói, “Mặc dù bây giờ mọi người đã có được tư cách ở lại Thiên La tinh, nhưng nếu như chúng ta có thể thông qua thông đạo đến Ngọc Khải tinh, vậy thì mỗi người đều sẽ có thân phận quý tộc ở Thiên La tinh, thậm chí có thể lập quốc ở Thiên La tinh.”

Lần này Thái Mạt Trường không dám lấy Chân Nặc tinh ra để dụ dỗ mọi người, trực tiếp lấy phần ban thưởng của Thiên La tinh ra.

Không có ai để ý đến Thái Mạt Trường, trong lòng mọi người đều đang ha ha. Có thể lấy được tư cách cư dân của Thiên La tinh, đó đã là vô cùng may mắn rồi. Lúc này trừ Lam Tiểu Bố ra, có lẽ không có bất kỳ ai nghĩ đến việc muốn hộ tống Thái Mạt Trường đi Ngọc Khải tinh.

Chương 111: Đội hộ vệ tan rã (2)

Thái Mạt Trường thấy có vẻ không đúng lắm, nhanh chóng nói lần nữa.” Lam úy trưởng, thật ra mà nói lần này chúng ta đi Ngọc Khải tinh sô lượng hộ vệ được chọn chỉ có năm mà thôi.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Lục vương tử, chuyện này cứ giao cho ta đi, ngươi yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ có người bảo vệ ngươi tiến vào Ngọc Khải tinh.”

Thái Mạt Trường lo lắng rời khỏi, bây giờ hắn phát hiện trước mặt những hộ vệ tân binh này, địa vị Lục vương tử của hắn chẳng là thứ gì cả.

Chờ Thái Mạt Trường rời đi rồi, một đám hộ vệ tân binh trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói. “Đi đến tầng ba mươi mốt rồi nói tiếp.”

Ba mươi ngươi lại tu tập trong phòng của Lam Tiểu Bố một lần nữa, lúc này Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Ta biết, có một vài người muốn đến Ngọc Khải tinh, nếu như vậy ta cũng không phản đối. Nhưng mà ta cũng có vài câu muốn nói, đầu tiên cuộc thi tuyển ở đây chỉ là đang mô phỏng lại tình huống lúc chúng ta tiến vào Ngọc Khải tinh một chút mà thôi. Tiến vào Ngọc Khải tinh rồi thì sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn so với cái này không chỉ mười lần.”

“Lam úy trưởng, ta quyết định ở lại Thiên La tinh sinh sống. Đa tạ ngươi đã quan tâm đến chúng ta, ngươi là trưởng quan thiếu úy quang minh lỗi lạc nhất là ta từng gặp qua, không có người thứ hai. Trong tương lai, nếu như Lam úy trưởng có chuyện gì cần An Phỉ ta giúp đỡ, chỉ cần An Phỉ ta biết, nhất định sẽ không màng sống chết giúp ngươi.” An Phỉ là người đầu tiên đứng dậy, khom người hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó mở cửa rời đi.

Sau An Phỉ, tất cả mọi người lần lượt hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó từng người một rời khỏi.

So với những người đã rời đi trước đó, bọn họ đã may mắn hơn rất nhiều, ít nhất thì bọn họ đã có được tư cách là cư dân vĩnh viễn, hơn nữa còn ở Thiên La tinh.

Cho nên bọn họ không một ai chào quân lễ với Lam Tiểu Bố, đối với bọn họ mà nói, bọn họ đã sớm không còn là Chinh Tinh quân của Chân Nặc tinh, hoàn toàn không cần phải dùng quân lễ của Chinh Tinh quân để chào từ biệt.

“Tiểu Bố, ta quyết định đi theo ngươi đến Ngọc Khải tinh.” Người cuối cùng ở lại là Kerr, hắn dự định cùng nhau xông xáo với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Không được, thực lực của ngươi quá thấp, không thể đi Ngọc Khải tinh. Đến Ngọc Khải tinh ta cũng không thể quan tâm đến ngươi được, ta đề nghị ngươi ở lại Thiên La tinh hoặc đi Ngân Dịch tinh đi, nhưng đi Ngân Dịch tinh cũng phải có điều kiện.”

Kerr gật đầu, hắn cực kỳ tin tưởng Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói, hắn đều cảm thấy đó là đúng.

Lam Tiểu Bố lấy từ trong túi áo ra một chiếc lệnh bài, “Đây là thứ mà Đào Ngải của Ngân Dịch tinh kia đưa cho ngươi, trong lệnh bài này có chip định vị. Con chip này ta đã hủy đi rồi, ta đoán rằng bây giờ hắn cũng sẽ không định vị xem ngươi đang ở đâu. Nhưng chờ đến khi hắn từ Ngọc Khải tinh trở về, hắn nhất định sẽ đi tìm ngươi.”

“Vì sao?” Kerr lập tức hỏi.

“Bởi vì hắn nghi ngờ ngươi có một môn tuyệt kỹ, cho nên lúc trước mới có thể dễ dàng xử lý Hàn Thủ.” Lam Tiểu Bố cười lạnh nói.

Kerr giật cả mình, “Vậy mà ngươi còn muốn ta đi Ngân Dịch tinh chịu chết à?”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Kerr, “Không sao cả, Đào Ngải đưa cho ngươi lệnh bài này, tính ra thì nó còn cao cấp hơn cả lệnh bài cư dân của Thiên La tinh đấy, lệnh bài này sau khi ngươi lấy được thân phận cư dân Ngân Dịch tinh rồi sẽ không bị lấy đi. Sau khi lấy được thân phận cư dân Ngân Dịch tinh rồi thì ngươi có thể vứt cái lệnh bài này đi, hơn nữa ta cũng đã hủy con chíp định vị trong đó giúp ngươi rồi.

Cho dù ngươi đã vứt bỏ lệnh bài rồi, nhưng khi đến Ngân Dịch tinh ngươi cũng phải chú ý đến tình hình của Đào Ngải. Loại người như hắn khi trở lại tinh cầu, nhất định sẽ có rất nhiều người biết. Nếu như Đào Ngải quay về Ngân Dịch tinh, ngươi cần phải lập tức rời khỏi Ngân Dịch tinh. Đến lúc đó cho dù là Thiên La tinh ngươi cũng sẽ không thể đến được, bởi vì Đào Ngải cũng sẽ tìm đến Thiên La tinh.”

“Vậy thì ta phải làm sao bây giờ?” Kerr có chút hoang mang.

“Không cần lo lắng, nếu như ta có thể tiến vào Ngọc Khải tinh, ta sẽ nghĩ cách khiến Đào Ngải không thể ra ngoài được. Ta nói chính là lỡ như Đào Ngải quay về, ngươi chắc phải lưu lạc một lần nữa rồi." Ngay khi Lam Tiểu Bố cầm lấy lệnh bài vinh dự Đào Ngải đưa, hắn đã có ý định xử lý Đào Ngải.

"Được, ta nghe theo ngươi. Bây giờ ta có hai cái lệnh bài, ta có thể tùy tiện chọn tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm để sinh sống, có lẽ chẳng có ai lợi hại hơn ta đâu." Kerr cười ha ha.

Lam Tiểu Bố đưa hai cái lệnh bài ở lại Thiên La tinh cho Kerr. "Bây giờ ngươi có ba cái, trong tương lai nếu gặp được Đinh Hòa thì đưa một cái cho Đinh Hòa."

Kerr cất lệnh bài đi, ánh mắt nhìn về phía Cổ Đạo, "Tiểu Bố, hay là để Cổ Đạo ở lại với ta đi?

Lam Tiểu Bố muốn đi Ngọc Khải tinh, đây là chuyện đánh cược mạng sống, Cổ Đạo mà đi theo Lam Tiểu Bố, chỉ sợ Lam Tiểu Bố cũng không thể chăm sóc được cho nó.

Lam Tiểu Bố nhìn Cổ Đạo, "Cổ Đạo, đi cùng ta thì có lẽ sẽ phải bỏ mạng đấy, ngươi muốn đi, bây giờ là cơ hội cuối cùng, Kerr sẽ dẫn ngươi đi."

"Đúng, Cổ Đạo, ở cùng với ta đi khắp nơi ăn thịt." Kerr vội vàng nói.

Cổ Đạo không chút do dự lắc lắc đuôi, sau đó nằm ngoài bên người Lam Tiểu Bố. Ăn thịt thì có thể, nhưng không thể giao chính mình cho một người không đáng tin cậy như Kerr được.

Nhìn Cổ Đạo bên chân, Lam Tiểu Bố lại nghĩ đến Lạc Thải Tư đã đưa nó cho mình, cũng không biết hắn có thể quay lại Địa Cầu hay không. Hay nói cách khác là, chờ sau khi hắn có thể trở lại Địa Cầu rồi, không biết Lạc Thải Tư có còn ở đó hay không

Chương 112: Đi đến Ngọc Khải tinh.

Kerr đi, cuối cùng vẫn không thể dẫn theo Cổ Đạo đi cùng.

Mặc dù Thái Mạt Trường biết lần này hộ vệ của Chân Nặc tinh nhất định sẽ rời đi rất nhiều, nhưng hắn lại không thể làm gì được. Chỉ hy vọng cuối cùng có thể còn lại bốn năm người, nếu không thì cho dù bọn họ có thông qua được cuộc thi tuyển, cuối cùng cũng vẫn sẽ chết trong thông đạo của Ngọc Khải tinh.

Một ngày trôi qua rất nhanh, giờ phút này cuộc thi tuyển ở tinh hệ Bách Ma đã kết thúc, có mười chín tinh cầu thông qua cuộc thi tuyển, đạt được tư cách đi vào Ngọc Khải tinh. Trong mười chín tinh cầu này đã bao gồm cả ba tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, còn lại đều là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba và tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn. Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai chỉ có hai tinh cầu, một trong số đó là Chân Nặc tinh.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến những điều đó, hắn vẫn luôn ở trong phòng tu luyện, Cổ Đạo thì tự do tự tại hết ăn lại ngủ.

Thông qua thi tuyển, cho dù là hộ vệ cũng có người chú ý hầu hạ.

Bởi vì Lam Tiểu Bố tu luyện Đoán Thần Thuật, đến khi nhớ tới thì mới ăn một chút, những người phục vụ kia, hoàn toàn là chuẩn bị đồ ăn cho Cổ Đạo.

Nửa đường Lam Tiểu Bố sẽ lấy cái hộp gỗ lạnh lẽo kia ra mấy lần, cuối cùng vẫn không dùng thần niệm để điều tra. Đoán Thần Thuật thăng lên cấp hai, hơn nữa thần niệm đã có thể trải rộng trong phạm vi 50 mét, giác quan thứ sáu của Lam Tiểu Bố cũng mạnh mẽ hơn. Hắn có chút lo lắng khi thần niệm dò xét bên trong hộp gỗ kia sẽ gây ra động tĩnh lớn, nơi này không phải trên Địa Cầu, cũng không phải ở trong tinh không, hơn nữa còn không biết đến lúc nào mới xuất phát. Lỡ như gây ra động tĩnh gì, khiến cường giả chú ý đến, hắn có được còn không bù được cái mất. Cho dù có muốn nghiên cứu hộp gỗ nhỏ này, cũng phải tìm thời gian rảnh và một nơi an toàn mới được.

Cứ như vậy, bảy tám ngày trôi qua, bên ngoài gian phòng của Lam Tiểu Bố truyền đến âm thanh tập hợp, “Tất cả các tuyển thủ từ các tinh cầu đã thông qua tinh hệ Bách Ma, xin mời lập tức tụ tập trên quảng trường bên ngoài nhà khách, chuẩn bị tiến vào Ngọc Khải tinh.”

Lam Tiểu Bố mừng rỡ, cuối cùng thì cùng đến lúc.

Tu luyện bảy tám ngày, thần niệm của hắn lại mạnh hơn một chút, càng quan trọng hơn là Đoán Thần Thuật của hắn cũng đã được củng cố.

Lúc Lam Tiểu Bố đi ra ngoài, mới phát hiện Thái Mạt Trường đã sớm chờ hắn.

Trông thấy chỉ có mình Lam Tiểu Bố ôm theo Cổ Đạo, không còn bất cứ ai nữa, sắc mặt của Thái Mạt Trường có chút khó coi. Nhưng mà so với lúc trước, hắn cũng đã tiến bộ hơn rất nhiều, không nói gì với Lam Tiểu Bố. Có lẽ hắn lo lắng, một khi hắn nổi giận, Lam Tiểu Bố cũng sẽ rời đi luôn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không phải là người mà hắn có thể nắm trong tay, Lam Tiểu Bố đã có được tư cách ở lại Thiên La tinh vĩnh viễn, hoàn toàn không cần nghe hắn nói này nói nọ.

“Tiểu Bố ca ca, chỉ có ngươi và Cổ Đạo ở lại thôi sao? Mọi người đi đâu rồi?” Persia vẫn mang dáng vẻ đáng yêu, khiến người ta nhìn thấy mà không thể kìm được lòng thương tiếc.

“Đúng vậy, tất cả đều đi rồi. Ta thật sự muốn cùng với các ngươi thăng quan phát tài, cho nên mới liều chết ở lại đây.” Lam Tiểu Bố nói.

Thường Nguyên không tỏ vẻ gì cả, ánh mắt Ngưng Đông Nhu lóe lên tia khinh bỉ, rõ ràng biết Lam Tiểu Bố đang nói bậy nói bạ.

Thái Mạt Trường không rõ chuyện Lam Tiểu Bố muốn thăng quan phát tài là thật hay giả, nhưng mà trừ chuyện thăng quan phát tài ra, quả thật Lam Tiểu Bố không còn lý do nào mà ở lại đây. Nếu như nói Lam Tiểu Bố cũng muốn tiến vào Ngọc Khải tinh tìm kiếm công pháp tu tiên hay linh quả trường sinh, hay các loại hình vậy liệu khoa học kĩ thuật đỉnh cấp, ngay cả Thái Mạt Trường cũng cảm thấy không thể tin được.

Tiến vào Ngọc Khải tinh chẳng khác nào đang buộc chặt đầu vào thắt lưng, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là Lục vương tử hắn đây, cũng là dang liều lĩnh tính mạng xông vào, mặc dù hắn cũng có một vài con át chủ bài.

Hơn nữa, cho dù Lam Tiểu Bố có bình yên vô sự tiến vào Ngọc Khải tinh, sau đó lại đi ra, tất cả mọi thứ trên người Lam Tiểu Bố đều sẽ bị lục soát.

Hộ vệ tiến vào Ngọc Khải tinh chỉ có một mục đích duy nhất chính là bảo vệ sự an toàn của chủ nhân, hộ vệ không xứng có được bất cứ vật gì. Cho dù người hộ vệ này sau khi ra ngoài có trở thành quốc chủ, cũng không có tư cách lấy một ngọn cỏ của Ngọc Khải tinh.

“Chúng ta đi thôi, phải lên chiến hạm rồi.” Thái Mạt Trường chẳng có tâm tình thăm dò Lam Tiểu Bố nữa.

Khi mọi người bước vào quảng trường bên ngoài nhà khách, trên quảng trường đã có mấy trăm người.

Một chiếc chiến điệp Cự Vô Phách màu bạc đứng ở chính giữa quảng trường, Lam Tiểu Bố quan sát chiếc chiến điệp này, lập tức biết được chiếc chiến điệp này có đẳng cấp còn cao hơn cả Côn Lôn, đâu là một loại trực giác.

Quốc chủ Mộc Trạch Cực của Sùng Nguyên đế quốc Thiên La tinh cũng đến đây, hắn đứng phía trước chiến điệp, vẻ mặt tươi cười tràn đầy mong chờ các tuyển thủ tiến vào Ngọc Khải tinh tập trung lại, tựa như hắn không phải là một quốc chủ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, mà là một người phục vụ.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện số tuyển thủ tiến về Ngọc Khải tinh của Chân Nặc tinh không phải là ít nhất, nhưng số hộ vệ thì đúng là ít nhất.

Hộ vệ chỉ có một mình hắn, à, còn có một con chó, không đúng, là một con sói.

Hộ vệ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm là năm mươi người, hộ vệ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn là hai mươi người, hộ vệ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba là mười người, hộ vệ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai là năm người.

NHững hộ vệ này nhất định là đã phải tham gia cuộc thi tuyển hộ vệ, nếu như tham gia thi tuyển hộ vệ mà bị chết, thì tuyệt đối không cho phép bổ sung.

Chương 113: Đi đến Ngọc Khải tinh (2)

Ví dụ như tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai trừ Chân Nặc tinh ra còn một tinh cầu cấp hai khác, hộ vệ cầu tinh cầu cấp hai này cũng chỉ có ba người. Đó là bởi vì khi bọn họ tham gia thi tuyển, các hộ vệ khác đều đã chết sạch, cho dù sau vòng kiểm tra thứ nhất, số hộ vệ còn lại không phải chỉ có ba người, nhưng những người khác, đại não đã bị tổn thương, cho nên không thể nào tiếp tục đi đến Ngọc Khải tinh được.

Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm cũng không phải một trăm phần trăm là năm mươi người, trừ Thiên La tinh có năm mươi người, Ngân Dịch tinh chỉ có 42 người, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Đào Ngải, ánh mắt Đào Ngải cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố đoán, có thể gia hỏa kia đang tìm kiếm Kerr. Nhìn thấy Kerr không ở đây sắc mặt của hắn càng vui vẻ.

Kerr không ở đây, có nghĩa là Kerr không đi Ngân Dịch tinh thì cũng ở lại Thiên La tinh. Cho dù Kerr có ở đâu thì cũng là đồ ăn của hắn.

Số hộ vệ tham gia thi tuyển của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn khoảng từ 16 đến 20 người. Nhân số cố định nhất là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba, phần lớn đều là chín đến mười người.

Chờ tất cả mọi người đã tập trung ở quảng trường, Mộc Trạch Cực mới cao giọng nói, “CHúc mừng các ngươi, các ngươi đều là thiên tài của tinh hệ Bách Ma ta, là tương lai của tinh hệ Bách Ma chúng ta. Hôm này ta ở đây tiễn các ngươi, hi vọng các ngươi ở Ngọc Khải tinh có thể đạt được cơ duyên của mình, mang đến tương lai tốt đẹp cho tinh hệ Bách Ma chúng ta. Cho dù tuyển thủ của tinh cầu nào có thứ gì, đều có thể phục chế một phần mang đi, linh quả và vật liệu đều có thể mang đi một nửa.

Dù cho ngươi có lấy được một ngọn cỏ của Ngọc Khải tinh, vào lúc ngươi trở về, cũng có thể ở tinh hệ Bách Ma chế tạo một đế quốc ở bất kì tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật nào. Bây giờ, mời những tuyển thủ anh dũng của chúng ta đi lên chiến điệp Vị Lai Hào, tiến về Ngọc Khải tinh.”

Giọng nói Mộc Trạch Cực vừa dứt, từng đợt tiếng vỗ tay vang lên. Sau đó cửa của chiến điệp Vị Lai Hào mở ra, đám người dựa theo đẳng cấp tinh cầu mà lần lượt leo lên chiến điệp.

Lam Tiểu Bố lại nghe ra được ý khác trong lời Mộc Trạch Cực nói, đó chính là cho dù ai có được thứ gì nhất định cũng phải cống hiến ra. Nếu như hộ vệ có được thứ gì, chắc là phải giao nó cho tuyển thủ của tinh cầu, nếu không thì phải dâng hết ra. Bởi vì trong lời Mộc Trạch Cực nói, không có dính gì đến hộ vệ. Nhiều hộ vệ như vậy, cuối cùng thì vẫn sẽ có một vài người có thể tiến vào Ngọc Khải tinh, Mộc Trạch Cực chưa hề nói đến, vậy thì cho thấy rõ hộ vệ không có tư cách giữ lại thứ gì.

Ý thứ hai trong lời Mộc Trạch Cực chính là, nếu như lấy được pháp bảo hoặc pháp khí, hoặc là những thứ khác, nhất định phải giao hết cho tinh hệ Bách Ma. Nguyên nhân là lúc Mộc Trạch Cực nói chuyện, cũng không nhắc đến những thứ này. Không nhắc đến, vậy đó chính là phải nộp hết toàn bộ.

“Tiểu tử, không tệ nhỉ, một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai mà có thể thông qua vòng thi tuyển tinh hệ, còn có thể tiến vào Ngọc Khải tinh.” Một người đàn ông leo lên chiến điệp Vị Lai Hào trước Chân Nặc tinh bỗng nhiên quay đầu vỗ vai Thái Mạt Trường một cái, sau đó ánh mắt không chút kiêng kị nhìn về phía ngực Persia.

Sắc mặt Thái Mạt Trường không tốt lắm, nhưng mà vẫn cười cười nói, “May mắn, may mắn àm thôi.”

“May mắn à, ta không thấy vậy đâu. Chân Nặc tinh ngươi có một người rất lợi hại đó, có thể giết Hàn Thủ của Phi Phác tinh ta, cái tên gia hỏa lợi hại kia đâu rồi? Tại sao lại không có ở đây?” Người đàn ông kia hừ lạnh, giọng nói có chút trào phúng.

Hóa ra là Phi Phác tinh, trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu được. Lam Á tinh bị Phi Phác tinh tiêu diệt, Hàn Thủ lại bị Kerr giết chết, trên thực tế là đã bị hắn xử lý.

“Ngươi là đội trưởng đội hộ vệ của Chân Nặc tinh? Không bằng đi theo Phi Phác tinh ta đi, chỉ là một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai thì có gì tốt mà ở lại? Hàn Lặc ta sẽ cho ngươi được hưởng vinh hoa phú quý cả đời.” Người đàn ông có tên là Hàn Lặc kia nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ một chút quy củ, biết đối phương tuyệt đối sẽ không dám bắt lấy hắn ở nơi này. Chờ đến khi vào Ngọc Khải tinh rồi, gia hỏa này cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn vì không gặp phải Lam Tiểu Bố hắn.

“Ngươi thì là cái thá gì chứ, cũng dám mời ông nội ngươi gia nhập.” Lam Tiểu Bố không chút do dự châm chọc.

Thẩm Nguyệt và Kerr đều là bạn của hắn, mặc dù Lam Tiểu Bố không phải là người Lam Á tinh, nhưng hắn đối với Phi Phác tinh đã tiêu diệt Lam Á tinh này không chút chút ấn tượng tốt nào, thậm chí còn vô cùng cầm ghét.

Cái loại tinh cầu hơi một chút là đi nô dịch người tinh cầu khác, ở trong mắt Lam Tiểu Bố thì cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, phần lớn đều là vì tư lợi cá nhân mà thôi. Bọn hắn chưa từng trải qua cảm giác tinh cầu bị nô dịch, cuộc sống thê thảm của cư dân bản địa.

“Tiểu tử, ngươi to gan lắm.” Trong mắt Hàn Lạc hiện lên tia sát khí, trong lòng đã xem Lam Tiểu Bố là một nười chết.

“Ha ha, có cá tính, ta chỉ thích hộ vệ như vậy. Ngươi là cái thá gì chứ.” Một tiếng cười to ha ha truyền đến, sau đó là một người đàn ông râu quai nón xồm xoàm có thân hình cao lớn bước đến. Câu sau là hắn nói với Hàn Lặc.

Hàn Lặc đang định phản kích, nhưng sau khi trông thấy người tới là ai thì chỉ biết cười cười xấu hổ, thậm chí còn chưa nói lời nào đã xoay người rời đi.

“Ngươi nhìn xem, loại người này chính là như thế, chỉ biết hiếp yếu sợ mạnh, biết một bàn tay của ta có thể đập chết hắn.” Người đàn ông râu quai nón cười ha ha một tiếng, nói với Lam Tiểu Bố.

Chương 114: Tiệt Thạch

“Lam Tiểu Bố, hộ vệ của Chân Nặc tinh.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, sau đó cảm ơn đối phương đã mở miệng nói giúp.

Người đàn ông râu quai nón kia lại cười ha ha một tiếng, “Ngươi thật sự là một người hộ vệ thú vị, ta tên là Chử An Trần, đến từ Liệt Sa Tinh. Ta coi trọng ngươi đấy, tương lai Liệt Sa tinh luôn hoan nghênh ngươi.”

Chử An Trần nói xong thì vẫy tay với Lam Tiểu Bố rồi quay người rời đi.

Khó trách tên Hàn Lặc kia lại sợ gia hỏa này, hóa ra đối phương chính là tuyển thủ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, Phi Phác tinh chỉ là một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba, đương nhiên không dám hó hé điều gì.

Tương tự như việc Phi Phác tinh có thể tiêu diệt Lam Á tinh một cách dễ dàng, Liệt Sa tinh cũng có thể dễ dàng bóp chết Phi Phác tinh.

“Lam thiếu úy, làm rất tốt. Ngươi yên tâm đi, Chân Nặc tinh sẽ không bạc đãi ngươi đâu.” Thái Mạt Trường rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi đã nói rất nhiều lần là Chân Nặc tinh sẽ cho ta nhiều thứ tốt, đáng tiếc là, ngay cả chuyện trước đây ngươi đồng ý cho ta một viên Tiệt Thạch mà đến bây giờ vẫn không thấy đâu.”

Thái Mạt Trường cười xấu hổ, sau đó lấy từ trong túi ra một cái hộp gõ, đưa nó cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Cái này ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, lúc đầu dự định sau khi từ Ngọc Khải tinh quay về rồi sẽ đưa cho ngươi, nhưng bây giờ ngươi đã muốn lấy, thế thì đưa luôn cho ngươi cũng vậy thôi.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố vô cùng kích động, nhanh chóng nhận lấy hộp gỗ. Còn chuyện sau khi từ Ngọc Khải tinh quay về sẽ đưa cho hắn, ha ha, tiến vào Ngọc Khải tinh rồi có thể ra ngoài được hay không là hai chuyện khác nhau. Nếu như hắn không nói ra, Thái Mạt Trường rõ ràng cũng không muốn cho.

Vị Lai Hào không bao lâu sau đã khởi động, xông ra ngoài Thiên La tinh, tiến vào vũ trụ mênh mông.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang ở trong phòng của mình, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai có năm phòng, vừa hay đủ mỗi người một phòng.

Sau khi vào phòng, Lam Tiểu Bố không lấy cái hộp gỗ của mình ra, cũng không xem xét Tiệt Thạch. Thần niệm của hắn bắt đầu tìm kiếm xem trong phòng có thiết bị giám sát nào không.

Khiến Lam Tiểu Bố thất vọng là, gian phòng này chẳng những có thiết bị giám sát mà còn được lắp đặt ở những nơi giám sát không có góc chết. Cho dù hắn nghiên cứu Tiệt Thạch hay hộp gỗ mang từ Địa Cầu kia ở nơi nào, cũng sẽ bị người khác phát hiện.

Lam Tiểu Bố không dám tu luyện, cũng không thể nghiên cứu hộp gỗ, chỉ có thể nhàm chán ở trong phòng nghỉ ngơi.

Không thể tu luyện được, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy vô cùng nhàm chán và trống rỗng, nếu như còn ở trên Địa Cầu, hắn còn có thể đi ra ngoài đi dạo. Ở đây là ngoài vũ trụ mênh mông, còn ở trong một chiếc chiến điệp, làm sao có thể đi dạo được đây?

Đến ngày thứ ba, Lam Tiểu Bố thật sự không nhịn được nữa, hắn lấy chiếc hộp đựng Tiệt Thạch ra.

Tiệt Thạch cũng chỉ được tính là quý giá mà thôi, cũng không hiếm lắm, hắn nhìn một chút thì cho dù có bị người khác phát hiện cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì lớn.

Mở hộp ra, bên trong là một viên ngọc thạch dài khoảng 5cm, dày 1.5 cm, rộng 3cm. Ít ra thì nhìn từ vẻ bề ngoài nó khác giống ngọc thạch, tản ra hào quang màu trắng nhạt.

Tiệt Thạch là ngọc sao? Từ khi nào mà ngọc cũng có thể dùng để cung cấp nhiên liệu để đĩa bay phi hành trong vũ trụ thế này?

Lam Tiểu Bố khó hiểu cầm Tiệt Thạch trong hộp gỗ lên, Tiệt Thạch vừa chạm vào tay, một cảm giác lạnh buốt truyền đến, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn.

Lam Tiểu Bố chấn động, đây không phải là ngọc, hắn cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra. Tiệt Thạch là một thứ được áp súc từ nguyên khí thiên địa, hơn nữa dường như còn ẩn chứa một loại đạo lý huyền ảo trong thiên địa…

Bởi vì Lam Tiểu Bố không thể nào biết rõ được trong Tiệt Thạch, ngoài nguyên khí thiên địa được áp súc ra, còn ẩn chứa đạo lý huyền ảo gì, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được thứ này có liên quan đến tu luyện, tựa như một đạo lý tu luyện nào đó, chỉ có thể hiểu ý mà không thể nào nói được thành lời.

Khó trách người ta lại nói thứ này có thể tu luyện, loại vật này mà còn không thể tu luyện thì còn cái gì có thể tu luyện chứ? Lam Tiểu Bố nghĩ thầm thứ này không nên gọi là Tiệt Thạch, nên gọi là Thiên Địa Nguyên Khí Thạch mới đúng.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố vô cùng khát vọng có thể dùng Tiệt Thạch trong tay để tu luyện thử một chút, nhưng mà hắn hiểu rõ, bây giờ không thể làm như vậy được.

Hắn chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể lên Tiên Thiên, bây giờ mà dùng Tiệt Thạch tu luyện thì 100% sẽ đột phá lên Tiên Thiên.

Một khi đột phá lên Tiên Thiên, vậy thì nói không chừng sẽ gây ra động tĩnh khiến tất cả mọi người trên chiến điệp chú ý đến.

Lam Tiểu Bố có chút nuối tiếc cất Tiệt Thạch lại vào trong hộp, trong lòng hắn đang nghĩ làm thế nào để có được nhiều Tiệt Thạch hơn.

Lại một ngày trôi qua, Lam Tiểu Bố quyết định đi tìm Thái Mạt Trường nói chuyện. Ít nhất thì hắn muốn biết Tiệt Thạch được sinh ra chủ yếu ở nơi nào, cùng với chuyện rốt cuộc ở Ngọc Khải tinh có bao nhiêu Tiệt Thạch.

Ngay lúc này, cửa phòng có người gõ.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm nhìn thấy Persia đang đứng bên ngoài cửa, bề ngoài cô gái này có vẻ rất đáng yêu, ngây thơ, nhưng thật ra lại rất tâm cơ.

Mở cửa phòng ra, Lam Tiểu Bố không có ý định để cô gái này tiến vào trong phòng mình, “Persia, ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Mặt Persia hơi đỏ, nàng do dự một chút rồi nói, “Tiểu Bố ca ca, ta có thể vào trong ngồi một chút không? Ta có một số việc muốn thương lượng với ngươi một chút.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi, phòng ta có quá nhiều bí mật, không thích hợp với thiếu nhi.”

Sắc mặt Persia tựa như càng đỏ hơn, nàng nhẹ giọng nói, “Tiểu Bố ca ca, ngươi có thể cho ta mượn Tinh Không Kim một chút không?”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Persia, “Persia, ta nghe nói nhà ngươi có rất nhiều tiền, sao lại có chuyện đến đây vay tiền một hộ vệ tân binh như ta chứ? Tiền của ta đều là tay làm hàm nhai, so ra thì kém xa đại gia các ngươi rồi.”

Chương 115: Tiệt Thạch (2)

Trong lòng Persia quýnh lên, vội vàng nói, “Tiểu Bố ca ca, ngươi chỉ cần cho ta mượn một ít Tinh Không Kim là được, ngươi muốn gì, ta đều có thể đồng ý.”

Nói xong, còn tự động ưỡn ngực ra. Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ, Persia trước mắt này thực ra là một tài xế lâu năm, ít ra thi thuần thục hơn hắn rất nhiều.

Thấy ánh mắt kì quái của Lam Tiểu Bố, Persia càng sốt ruột hơn, “Ta nói đều là thật, thật sự tùy ý ngươi muốn làm gì thì làm. Chỉ cần ngươi cho ta mượn 100 Tinh Không Kim, không, cho dù là 50 Tinh Không Kim cũng được.”

“Tại sao lại muốn vay tiền?” Lam Tiểu Bố chưa hề nói cho mượn, cũng không nói không cho mượn, 100 Tinh Không Kim đối với hắn mà nói thật sự không phải là số lượng lớn. Hắn nghi ngờ là đối với Persia, 100 Tinh Không Kim này chẳng khác nào thịt muỗi cả, vì sao còn muốn tìm đến hắn mượn từng đó Tinh Không Kim? Số lượng Tinh Không Kim này, cho dù là Thái Mạt Trường hay Ngưng Đông Nhu đầu có thể tiện tay lấy ra được.

Trên mặt Persia có chút xấu hổ, Lam Tiểu Bố cảm thấy xẩu hổ này thật sự là xấu hổ, không hề giả vờ. Nếu như đây mà là giả vờ, vậy thì hắn chỉ có thể nói với tài diễn xuất này, giải Oscar cũng không xứng với nàng.

“Tiểu Bố ca ca, trên tầng thứ hai của chiến điệp có một cái sòng bạc, trong lúc nhất thời ta không nhịn được, đã lấy hết Tinh Không Kim trên người, thậm chí cả Tiệt Thạch cược thua mất rồi. Nhưng mà sau khi đến Ngọc Khải tinh, ta nhất định phải có một ít Tinh Không Kim để mua sắm…” Sắc mặt Persia có chút khó coi.

Nhìn có vẻ là thật, Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng. Persia lúc nào cũng muốn lợi dùng tâm cơ của mình, đáng tiếc tuổi vẫn còn quá nhỏ. Có nhiều thứ mặc dù đã học qua, nhưng chỉ học được chút da lông. Có lẽ khi tuổi tác tăng lên, linh tính tăng lên, nàng sẽ ngày càng cay độc hơn, nhưng ít nhất thì bây giờ vẫn còn hơi non.

Không phải sao, vừa mới đến chiến điệp mấy ngày thôi đã thua sạch tiền rồi.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng cô gái này muốn lấy cớ thua tiền, đến tìm hắn đánh bài, mục đích đương nhiên là muốn khi tiên vào Ngọc Khải tinh, mình có thể bảo vệ nàng.

Những điều này Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm, hắn vẫn còn là một trai tân, làm sao có hể ném bản thân mình cho một cô gái như vậy được, huống hồ trong phòng còn lắp đặt đầy camera?

“Persia, ngươi nói sòng bạc ở lầu hai có dùng Tiệt Thạch để đặt cược à?” Điều này mới là vấn đề Lam Tiểu Bố quan tâm.

Persia gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, ta có mang theo ba viên Tiệt Thạch, đều đã thua hết rồi.”

“Đi thôi, ta cũng đi cược một chút, nếu như thắng, ta cho ngươi 1000 Tinh Không Kim. Nếu thua ta cũng đồng ý cho ngươi 100 Tinh Không Kim.” Lam Tiểu Bố không do dự nói.

Tiệt Thạch xuất hiện, cho dù cá cược thứ gì, hắn cũng tham gia.

“Tiểu Bố ca ca, ngươi cũng thích cá cược sao?” Persia kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, cá cược là thứ nàng mê muội nhất trong cuộc đời của nàng. Bây giờ nghe Lam Tiểu Bố cũng muốn đi cá cược, trong lòng nàng lập tức cảm giác như đang gặp được tri kỷ.

Lam Tiểu Bố kiêu ngạo nói, “Đương nhiên, năm đó ở chỗ ta, có người nào mà không biết ta là Đổ Thần chứ.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng biết được, Persia chính là là một cờ bạc chính hiệu, chỉ có dân cờ bạc chân chính mới có thể bỏ hết tất cả ngụy trang khi cá cược.

…

Lam Tiểu Bố có phải Đổ Thần hay không thì Persia không biết, nhưng nàng khẳng định Lam Tiểu Bố cũng là một dân cờ bạc giống như nàng, hơn nữa còn là loại dân cờ bạc tiền cược càng lớn thì càng kích động. Bởi vì nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố vừa tiến vào sòng bạc lấu hai thì hai mắt đã sáng lên nhìn chằm chằm vào một bàn đang cược Tiệt Thạch trong sòng bài.

Thật là nhiều Tiệt Thạch, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lam Tiểu Bố.

Vừa rồi hắn có được một viên Tiệt Thạch, trong lòng đã kích động nửa ngày. Mà ở đây, hắn nhìn thấy trên bàn ít nhất cũng có một hai ngàn viên Tiệt Thạch, trước mặt mỗi người đều chất cả đống lớn.

Đây chỉ là những thứ mà hắn có thể nhìn thấy, trong túi những người này hoặc trong túi những người bên cạnh nhất định còn có không ít Tiệt Thạch, Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm dò xét cũng có thể biết.

“Tiểu Bố ca ca, không thì chúng ta đi đánh cược ở bàn Tinh Không Kim đã?” Trên người Persia không có tiền, giọng nói cũng yếu ớt hẳn.

Đối với một dân cờ bạc mà nói, càng có tiền thì giọng nói càng vang dội, càng tự tin.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Persia, hắn đang đứng một bên quan sát quy tắc đặt cược. Xung quanh cái bàn này đã sớm ngồi đầy người, hắn có thể tìm được một chỗ đứng như thế này đã tốt lắm rồi.

Chỉ nhìn hai lần thôi, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ quy tắc cá cược.

Quy tắc cá cược này vô cùng đơn giản lại thô bạo, cũng khá giống với đoán xúc xắc trên Địa Cầu. Trên chiếu bạc có tất cả ba viên xúc xắc, có kiểu dáng cùng loại với ở Địa Cầu, cũng là từ một đến sáu điểm.

Không so lớn nhỏ, chỉ so đơn song. Chỉ cần đặt trúng, tỉ lệ đặt cược là 1:1. Thứ hai nữa là tập trung vào điểm số, cho dù bao nhiêu điểm, chỉ cần đặt trúng đều là 1:8, tỉ lệ đặt cược này cũng xem như là khá thấp.

Tỉ lệ đặt cược lớn nhất là đặt được điểm số giống nhau, ví dụ như ba con một, ba con sáu, cũng chính là con báo, tỉ lệ đặt cược con báo là 1:18.

Rất rõ ràng, nếu như dựa vào tỉ lệ này mà tính toán, quy tắc cá cược này cực kỳ có lợi với nhà cái.

Điều khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhất là, thần niệm của hắn đã quét qua xúc xắc, trong xúc xắc này chẳng hề có cho thêm thứ gì cả, điều này hình như không đúng lắm. Nhưng mà không có gian lận gì thì đối với hắn càng tốt hơn.

Đến lần thứ ba, Lam Tiểu Bố lấy viên Tiệt Thạch của mình đặt ở vị trí mười hai điểm.

Thần niệm của hắn đã quét ra đây là mười hai điểm, chỉ cần lần này thắng, hắn sẽ có được chín viên Tiệt Thạch.

“Tiểu Bố đại ca, không bằng ngươi đi đổi viên Tiệt Thạch này thành Tinh Không Kim đi. Một viên Tiệt Thạch có thể đổi được rất nhiều Tinh Không Kim đấy.” Persia đứng một bên lo lắng Lam Tiểu Bố thua mất viên Tiệt Thạch này ngay trận đầu tiên, thế thì hai người bọn họ chỉ có thể quay về thôi.

Nàng biết rất rõ, Lam Tiểu Bố chỉ có một viên Tiệt Thạch này, hơn nữa viên Tiệt Thạch này là do Lục vương tử cho Lam Tiểu Bố.

Bình thường mới tới đều cá cược đơn song, Lam Tiểu Bố vừa đến đã trực tiếp cá cược điểm số, lá gan thật sự rất lớn. Mặc dù một viên

Tiệt Thạch ở đây cũng không tính là quá lớn, nhưng trên chiến điệp này, một viên Tiệt Thạch cũng được coi là một khoảng tài sản không nhỏ.

Đám người nhao nhao đặt cược, đặt mười hai điểm chỉ có một mình Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn một chút, lần này có 202 viên Tiệt Thạch được đặt lên bàn cược.

Chương 116: Kiếm lời một khoảng Tiệt Thạch lớn

“Đã đặt cược rồi thì bỏ tay ra, tay còn đụng lên bàn sẽ bị tịch thu.” Nhà cái vừa thốt lời này ra, xung quanh hộp xúc xắc lập tức trống trải.

Dưới ánh mắt mong chờ của tất cả mọi người, nhà cái mở hộp xúc xắc ra.

Ba sáu ba, rõ ràng là mười hai điểm.

“A, thắng rồi.” Persia vô cùng kích động reo lên. Nàng không ngờ ngay lần đầu tiên Lam Tiểu Bố đã đặt trúng số điểm xúc xắc, vận may này thật sự quá tốt. Nàng cũng hoài nghi đây không phải là do Lam Tiểu Bố may mắn, mà là mắt nhìn và thính lực quá tốt. Cho dù là vận may hay thính lực, chỉ cần thắng là được rồi.

Lam Tiểu Bố cảm thấy Persia ở bên cạnh hò reo như thế có chút phiền, chờ đến khi nhà cái đưa chín viên Tiệt Thạch cho hắn, hắn lập tức lấy một viên Tiệt Thạch đưa cho Persia, “Tự ngươi đi đổi Tinh Không Kim đi, ta không rảnh.”

“Đa tạ Tiểu Bố đại ca.” Persia vui mừng hớn hở nắm lấy Tiệt Thạch rồi vội vàng chạy đi. Nàng là một dân cờ bạc, nhìn người khác cá cược mà mình không đi cược, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Sau khi Persia rời đi, nhà cái lại lắc xúc xắc một lần nữa. Lam Tiểu Bố lấy tám viên Tiệt Thạch của mình đặt hết lên vị trí mười bảy điểm.

Trên Địa Cầu, tỉ lệ bồi của mười bảy điểm cũng gần với đặt cược con báo. Nhưng ở nơi này, chỉ cần đoán đúng điểm thì tỉ lệ đặt cược đều là 1:8.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã đặt trúng lần đầu tiên, nhưng mà hắn chỉ có một viên Tiệt Thạch, cũng không khiến nhiều người chú ý đến. Lần này Lam Tiểu Bố đặt mười bảy điểm, cũng có một hai người đặt mười bảy điểm theo Lam Tiểu Bố.

“Đặt rồi thì buông tay…”

Nhà cái gào to xong, mở hộp xúc xắc ra, đúng là mười bảy điểm.

Nếu nói lần thứ nhất Lam Tiểu Bố cược một viên Tiệt Thạch không khiến người nào chú ý, vậy thì lần này Lam Tiểu Bố đặt tám viên Tiệt Thạch, trên cơ bản đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

Một lần thắng được 64 viên Tiệt Thạch, thậm chí còn thắng được nhiều hơn cả nhà cái. Hai tên đã đặt cược cùng với Lam Tiểu Bố kia cũng có thể kiếm lời một khoảng nhỏ, đều đang kích động vô cùng. Giờ phút này, chẳng những hai người họ, những người còn lại đều đã có dự định, đợi lát nữa Lam Tiểu Bố đặt chỗ nào, bọn họ sẽ đặt theo.

Nhà cái hình như hoàn toàn không để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố lợi hại thế này, sau khi lắc xong ba viên xúc xắc, vẫn để mọi người đặt cược.

Lần này Lam Tiểu Bố chỉ đặt bốn viên Tiệt Thạch, đặt ở vị trí bảy điểm.

Lần này đến 90% những người trên sòng đều đặt ở ô bảy điểm theo Lam Tiểu Bố, Tiệt Thạch để ở vị trí bảy điểm này khoảng chừng hơn 300 viên. Có thể tưởng tượng được, nếu lần này quả thật là bảy điểm, thế thì nhà cái sẽ thua mất hơn 300 viên TIệt Thạch.

Lam Tiểu Bố thì nhìn thấy rất rõ, khi nhà cái nói mọi người buông tay, trong hộp xúc xắc có một viên xúc xắc di chuyển, từ ba điểm biến thành năm điểm.

Lam Tiểu Bố làm ra vẻ không nhìn thấy, cũng không chuyển bốn viên Tiệt Thạch qua vị trí chín điểm.

Hộp xúc xắc mở ra, chín điểm, lần này nhà cái gần như ăn sạch.

Một số người nhìn về phía Lam Tiểu Bố với ánh mắt không tốt, bởi vì trước đó Lam Tiểu Bố đã ăn được hai lần liên tiếp một các thần kỳ, có một vài người đã đặt hết toàn bộ tài sản vào lền này, kết quả lại thua thê thảm.

Lam Tiểu Bố làm như không trông thấy, hắn biết mình chỉ còn hai cơ hội nữa. Sau hai lần này, nhà cái sẽ không để mặc cho hắn thắng được nữa. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không dự định thắng thêm hai lần nữa, hắn chỉ định thắng thêm một lần nữa là rút.

Nhà cái lại lắc xúc xắc, lần này chỉ có mấy người chờ Lam Tiểu Bố, còn lại thì đều dựa vào ý nghĩ của mình mà đặt cược.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đặt, có mấy người không đợi được chỉ có thể tự mình đi đặt cược. Mắt thấy nhà cái sắp nói mọi người buông tay, Lam Tiểu Bố lập tức lấy hết 68 viên Tiệt Thạch trong tay đặt lên vị trí ba con sáu.

Tỉ lệ đặt cược ba con sáu là cao nhất, lần này ngay cả nhà cái cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố. Làm nhà cái, hắn đương nhiên biết trong hộp xúc xắc, chỉ có một viên xúc xắc là sáu điểm, hai cái còn lại, một cái năm, một cái bốn, hơn sáu mươi viên Tiệt Thạch đặt vào chỗ ba con sáu thế này nhất định sẽ thua. Điều này khiến nhà cái thở phào nhẹ nhõm, đừng nghĩ rằng hắn không chú ý đến Lam Tiểu Bố, thật ra hắn đã sớm liệt Lam Tiểu Bố vào danh sách nhân vật nguy hiểm.

Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa đặt cược xong, nhà cái lập tức gào to nói mọi người buông tay.

Lần này đặt cược lớn nhất đương nhiên là Lam Tiểu Bố, 68 viên Tiệt Thạch đặt ở vị trí con báo, nếu là nhà cái thua, vậy thì sẽ thiệt hại không hề nhỏ.

Mặc dù không thể nào sửa vị trí đặt cược, ánh mắt mọi người đều nhìn về vị trí Lam Tiểu Bố đã đặt cược. Không biết sau khi thắng được hai lần liên tiếp, lần này Lam Tiểu Bố có thể thắng được không.

“Mở xúc xắc.” Thậm chí có người còn không chờ nổi thúc giục nhà cái.

“Ngươi lại đây ngồi đi.” Một người đàn ông đang ngồi trước bàn đặt cược nhìn thấy Lam Tiểu Bố đặt nhiều như vậy, còn đứng ở đằng sau mình, nhịn không được muốn Lam Tiểu Bố ngồi xuống đánh cược.

Lam Tiểu Bố nói một câu cảm ơn, sau đó xua tay bảo không cần.

Bây giờ hắn đương nhiên sẽ không ngồi, bởi vì xúc xắc trong hộp đã bị hắn dùng thần niệm đổi thành ba con sáu. Bây giờ hắn không đến gần cái bàn, ai cũng không dám nói hắn gian lần, một khi hắn đến gần bàn rồi, lập tức có điều kiện gian lận.

Hộp xúc xắc mở ra, khi mọi người thấy rõ ràng bên trong hộp xúc xắc là ba con sáu, đều vô cùng kinh ngạc.

Nhà cái thì trợn mắt há mồm, hắn rõ ràng đã lắc được 4, 5, 6, vì sao khi mở ra lại là ba con sáu? Chẳng lẽ khả năng khống chế của mình không tốt?

“Một khoản Tiệt Thạch thật lớn, kiếm bộn rồi.” Mọi người xung quanh đều hâm mộ nhìn Lam Tiểu Bố, lần này Lam Tiểu Bố sẽ thu được gấp mười tám lần, cộng lại chính là 1224 viên Tiệt Thạch.

Phải giao ra một khoản lớn như vậy, nhà cái bận rộn cả một ngày toàn bộ đều phải giao vào tay Lam Tiểu Bố rồi.

Mặc dù không muốn giao ra, nhà cái cũng không thể không bỏ ra hơn 1200 viên Tiệt Thạch đưa cho Lam Tiểu Bố. Khoảng cách giữa Lam Tiểu Bố và bàn đánh bạc còn có một người ngồi, rõ ràng không thể nào gian lận được. Nếu không có gian lận, vậy thì nhà cái cũng không thể kiếm cớ không đưa Tiệt Thạch.

Chương 117: Thắng đổ cả sòng bạc.

Lam Tiểu Bố còn đang do dự có nên đặt cược thêm một lần nữa hay là lập tức rút lui, tiếng thét chói tai của Persia lại truyền đến.

Lam Tiểu Bố nhìn sang, hắn trông thấy Persia đầu tóc bù xù, bị một người đàn ông xăm trổ đầy mình bóp ngực xách lên.

Thở dài, Lam Tiểu Bố chỉ có thể đi qua đó.

Dù sao thì hắn cũng là hộ vệ trưởng của Chân Nặc tinh. Cho dù phẩm hạnh của Persia như thế nào, cũng là người mà hắn cần bảo vệ. Bây giờ người mà hắn cần bảo vệ đang bị người khác giơ lên ngay trước mặt hắn, hơn nữa còn đang có dấu hiệu bị xâm phạm. Lam Tiểu Bố có không muốn nói chuyện cũng chỉ có thể đi ra nói chuyện.

“Bỏ nàng xuống.” Lam Tiểu Bố đến gần người đàn ông xăm trổ kia, giọng điệu bình tĩnh, không hề trực tiếp xông lên ra tay.

“Ngươi là cái thá gì chứ, ả đàn bà này dám nói ông đây gian lần, ông đây không lột hết quần áo của nàng ta xuống đã xem như cho nàng ta mặt mũi rồi.” Người đàn ông xăm trổ kia khinh thường liếc nhìn Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố ca ca, người này quả thật đã gian lận. Hắn gian lận rồi thắng hết Tinh Không Kim của ta rồi.” Persia vội vàng nói, nàng thua đến đỏ mắt rồi.

Lam Tiểu Bố quan sát xung quanh, biết được hắn đã bị để mắt tới, nhưng hắn không xác định người bắt Persia có phải bởi vì hắn hay không. Nhưng mà hắn cũng biết, mình không có cơ hội thắng nữa rồi. Nếu như hắn không nhanh chóng rời khỏi đây, rất nhanh sẽ có phiền phức tìm tới cửa.

“Muốn đánh nhau thì cứ tìm ta, không cần phải động tay động chân với một cô gái như vậy.” Lam Tiểu Bố bước đến, dùng tay đập vào bờ vai người đàn ông xăm trổ kia.

Người đàn ông xăm trổ kia cũng cảm nhận được bả vai đau nhức, sau một khắc, tay hắn không tự chủ mà buông lỏng ra, Persia rơi xuống, sau đó lập tức bò dậy.

Lam Tiểu Bố không để ý đến người đàn ông xăm trổ kia, chỉ nói với Persia, “Đi thôi, chúng ta phải quay về.”

Persia vừa mới bị thua thiệt lớn, giờ phút này đâu dám nói nhảm điều gì? Thấy Lam Tiểu Bố chỉ nói một câu đã quay người đi, nàng cũng nhanh chóng bước nhanh theo Lam Tiểu Bố.

Người đàn ông xăm trổ kia trơ mắt nhìn hai người rời đi, trong lúc nhất thời lại không dám đuổi theo

“Khoan đã, nghe nói anh bạn này am hiểu việc phán đoán điểm số, không bằng chúng ta đến phòng khách quý cá cược có tính kích thích hơn một chút, như thế nào? Đương nhiên, nếu như anh bạn không dám thì thôi vậy, quên đi.” Một người đàn ông mặc đồ phi hành chặn đường Lam Tiểu Bố và Persia.

Phép khích tướng cấp thấp thế này, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ bản thân mình nhất định phải đồng ý, nếu không thì bọn họ sẽ không để cho mình rời khỏi nơi này. Hoặc là cho dù bọn họ thực sự để mình rời khỏi nơi này, cũng sẽ tìm đến nơi mình ở. Đối với chuyện giết người ở nơi ở của mình, không bằng ra tay luôn ngay tại đây.

Lam Tiểu Bố nói với Persia, “Ngươi đi về trước đi, ta thật sự còn chưa hết hứng.”

“A, vậy ta đi cùng ngươi…” Vừa nghe nói đến chuyện được đi cá cược ở phòng khách quý, trong mắt Persia lại sáng lập lòe, đối với cá cược, nàng chẳng có chút năng lực chống cự nào.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi lập tức quay về đi, nếu như lại có người bắt ngươi đi lột sạch quần áo, ta sẽ làm như không nhìn thấy đấy.”

Persia biết Lam Tiểu Bố chỉ đang dọa nàng thôi, nhưng mà nghĩ đến người đàn ông xăm trổ lúc nãy, nàng lại sợ run cả người, nhanh chóng đáp lời, sau đó bước ra khỏi sòng bạc.

Nàng không phải kẻ ngốc, rất rõ nơi này không phải nơi để nàng tùy hứng. Ở đây, người của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai là kém cỏi nhất, tùy tiện chọn một người, không phải người của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp ba thì cũng là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn. Lam Tiểu Bố dọa nàng, nhưng chuyện này cũng không phải không có khả năng xảy ra, hơn nữa nếu xảy ra thì nàng cũng thật sự không biết phải làm thế nào.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở lại, người đàn ông mặc đồ phi hành lộ ra nụ cười thản nhiên, vô cùng thân sĩ đứng một bên chờ Lam Tiểu Bố đi theo hắn đến phòng khách quý. Thắng hơn một ngàn Tiệt Thạch, cứ như vậy mà muốn chạy sao? Ha ha, suy nghĩ cũng hay đấy.

“Anh bạn, đi bên này.” Thấy Lam Tiểu Bố quay người, người đàn ông này khách khí giơ tay ra.

Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến hắn, trực tiếp đi đến bàn cược xúc xắc trước đó ngồi xuống, từ tốn nói, “Cá cược mà, quan trọng nhất chính là phải thật náo nhiệt, đi phòng khách quý im ắng yên tĩnh làm gì chứ? Muốn cược thì cược ngay đây luôn đi. Không cược thì ta đi.”

“Đúng, cược ở đây đi.” Trong đám người lập tức xôn xao.

“Ha ha, anh bạn quả nhiên là rất can đảm, được, cá cược ngay chỗ này, ta đánh với ngươi một ván.” Một giọng nói có vẻ rất cởi mở truyền đến, sau đó một người đàn ông khoảng 50 tuổi bước ra.

Người đàn ông này ngồi ở phía đối diện Lam Tiểu Bố, sau đó vươn tay ra, bên cạnh lập tức có người đưa ha bộ xúc xắc đến.

“Họa gia tự mình ra tay.” Bên cạnh có người nhỏ giọng bàn tán, giờ phút này, trên những bàn cá cược khác đã không còn bao nhiêu người, phần lớn đều đã tụ tập đến bàn cược của Lam Tiểu Bố và Họa gia.

Họa gia đẩy hai bộ xúc xắc lên trước mặt Lam Tiểu Bố, “Lam hộ vệ, ngươi kiểm tra hai bộ xúc xắc này đi, nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta bắt đầu.”

Rõ ràng người này đã sớm điều tra ra được lai lịch của Lam Tiểu Bố, biết Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một tên hộ vệ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai mà thôi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không cần kiểm tra, ta tin tưởng các ngươi.”

Trước đó khi mọi người cũng nhau đánh cược, xúc xắc quả thật không có gian lận gì. Nhưng trong hai hộp xúc xắc này rõ ràng có gian lận. Trong xúc xắc có con chíp vô cùng nhỏ, nếu không phải dùng thần niệm, chỉ dùng con mắt bình thường nhìn thì thật sự đã bỏ qua rồi.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố không thèm để ý, đó là bởi vì tất cả mọi người đều gian lận, không có gì hay để bới móc ra. Nếu bắt những người này đi đổi xúc xắc khác, đối phương cũng sẽ vẫn gian dối như cũ mà thôi.

“Vậy chúng ta bắt đầu chứ?” Họa gia cười nhạt, tựa như không thèm để ý đến sự tin tưởng của Lam Tiểu Bố, giống như chuyện bọn họ không dối trá là chuyện đương nhiên.

Hơi thở trên người Họa gia trước mặt này khá kín đáo, Lam Tiểu Bố hoài nghi thực lực của đối phương chắc hẳn mạnh hơn hắn. Nhưng mà nếu như gia hỏa này dám ra tay với hắn, hắn vẫn có thể giết chết đối phương, bởi vì hắn có đại sát khí là Thần Hồn Thứ.

Chương 118: Thắng đổ cả sòng bạc (2)

Lam Tiểu Bố nhìn phía sau lưng nói, “Loại cảnh tượng hoành tráng như thế này, lần đầu tiên ta gặp được, cho nên hi vọng sau này có thể nhìn lại. Ai có thể giúp ta quay lại cảnh tượng này được không?

“Ta nguyện ý cống hiến sức lực.” Giọng nói vừa dứt, Lam Tiểu Bố đã biết người này là ai, Đào NGải.

Gia hỏa này lúc trước mời chào Kerr, còn cho Kerr một lệnh bài vinh dự có gắn chip.

“Vậy thì đa tạ anh bạn.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Đào Ngải xua tay, “Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, hơn nữa ta rất thưởng thức Kerr của tiểu đội các ngươi, đáng tiếc là Kerr không đến đây.

Trông thấy Đào Ngải lấy ra máy quay phim, Lam Tiểu Bố khẽ vươn tay, “Anh bạn, mời.”

Họa gia nghe ra được Lam Tiểu Bố không muốn gọi hắn là Họa gia, từ tốn nói, “Ta tên là Họa Thiên Phóng, đừng gọi là bạn, không phải người nào cũng có tư cách gọi bạn bè trước mặt chúng ta.”

“Khi đánh bạc ta ghét nhất là nói nhảm, Tiểu Họa, ngươi muốn đánh cược như thế nào?” Lam Tiểu Bố ngắt lời Họa Thiên Phóng.

Hắn đã hiểu rõ, sau khi hắn thắng được một lượng lớn Tiệt Thạch, có khiêm tốn cũng vô dụng, còn không bằng cứ dứt khoát rêu rao như thế này đi. Còn chuyện thắng được Tiệt Thạch, hắn không có chút hối hận nào. Thứ này càng nhiều càng tốt, nếu ở hắn đến Ngọc Khải tinh tìm được công pháp tu luyện, vậy thì số lượng Tiệt Thạch này sẽ có tác dụng lớn đối với hắn.

Họa Thiên Phóng lộ ra vẻ trào phúng, nói nhảm à? Hôm nay nếu hắn để Lam Tiểu Bố có thể bình yên rời khỏi đây, những năm qua xem như hắn đã lăn lộn toi công rồi.

Họa Thiên Phong lấy một bộ xúc xắc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Để công bằng, chúng ta mỗi người cầm một hộp xúc xắc, sau đó cùng lắc. Đến lúc đó ngươi cược điểm số của ta, ta cược điểm số của ngươi, như thế nào?

Lam Tiểu Bố trực tiếp đẩy hộp xúc xắc qua một bên, “Tiểu Họa, ngươi cầm cái là được rồi, đối với ta mà nói, ai cầm cái cũng đều công bằng cả.”

“Được, thật khí phách. Đã như vậy, chúng ta đánh cược phức tạp hơn một chút, lắc sáu viên xúc xắc cùng một lúc.” Họa Thiên Phóng mặc dù khinh bỉ Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng cũng khá bội phục dũng khí của Lam Tiểu Bố. Đổ xúc xắc, nhà cái đương nhiên sẽ chiếm được nhiều ưu thế hơn.

Hộp xúc xắc trong tay Họa Thiên Phóng lướt qua sáu viên xúc xắc, sau viên xúc xắc lập tức bị cuốn vào hộp xúc xắc, sau một loạt tiếng vang loạt soạt, hộp xúc xắc đặt lên mặt bàn.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu là sáu viên xúc xắc, vậy tỉ lệ đặt cược là bao nhiêu?”

Họa Thiên Phóng vẫy tay một cáu, hai người đàn ông sau lưng đã xách mỗi người hai thùng gỗ lớn đến, trong bốn thùng gỗ này đều là Tiệt Thạch. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét sơ qua một chút, chỗ này ít nhất phải hơn một vạn.

“Để tiện cho cá cược, tỉ lệ đặt cược vẫn không thay đổi. Nếu như ngươi lo lắng, cũng có thể tùy ý đặt một tỉ lệ đặt cược khác, ngươi yên tâm, Họa Thiên Phóng ta có thể bồi nổi.” Họa Thiên Phóng vô cùng bình thản nói.

“Tỉ lệ đặt cược cứ dựa theo trước đó mà làm, ta sợ nhiều quá ngươi đền không nổi thôi. Ta cũng đặt một con số, cứ lấy 1000 viên Tiệt

Thạch đi, toàn bộ đặt ở ô 36 điểm.” Lam Tiểu Bố nói xong, không chút do dự lấy 1000 viên Tiệt Thạch nhét vào ô 36 điểm.

Sau khi đặt cược xong, hắn còn hỏi một câu, “Tiểu Họa tỉ lệ đặt cược của ba mươi sáu điểm là 1:18 phải không? Mặc dù nhiều đến mức ngươi đền không nổi, nhưng ta vẫn muốn xác nhận lại một chút. Nếu như ngươi nói ngươi bồi được, vậy thì cứ lấy Tiệt Thạch ra trước đi, nếu không thì đừng ở đó mà khoác lác.”

Lam Tiểu Bố đoán rằng đối phương cũng chỉ có từng ấy Tiệt Thạch thôi, nhiều hơn nửa chắc không có đâu.

“Không sai, chính là 1:18.” Họa Thiên Phóng hừ lạnh trong lòng, hắn cũng chẳng cần gian lận, bởi vì trong hộp xúc xắc này, hoàn toàn không phải là 36 điểm. Còn những chuyện khác, đúng như lời Lam Tiểu Bố nói, hắn thật sự không dám nói, bởi vì tất cả Tiệt Thạch đều ở đây.

“Mở xúc xắc!” Mọi người xung quanh kêu lên, trận cá cược lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy.

Chưa nói đến việc chỉ cược một lần đã cược cả 1000 viên Tiệt Thạch là chuyện trước nay chưa từng có, càng khiến người ta nghẹn họng trân trối hơn là 1000 viện Tiệt Thạch này lại đặt ở ô điểm lớn nhất là 36. Phải biết rằng mười tám điểm chính là 1:18, 36 điểm thì độ khó không chỉ gấp mười lần, theo lý mà nói thì 1:180 cũng không quá đáng. Chẳng qua nếu thật sự đánh theo tỉ lệ 1:180, vậy thì 1000 viên Tiệt Thạch sẽ phải bồi đến một hai chục vạn. Đừng nói là Họa gia, cho dù toàn bộ Sùng Nguyên đế quốc cũng khó mà kiếm được.

Trong lòng Họa gia cười lạnh, từ tốn nói, “Ai dám mở hộp xúc xắc này ra?”

Xung quanh mặc dù có rất nhiều người kích động, nhưng mà cuối cùng chẳng có ai dám động đậy. ở đây không có kẻ ngốc, hộp xúc xắc kia có thể tùy tiện mở ra sao?/

Lam Tiểu Bố kia thua còn chưa tính, lỡ như Họa gia thua thì sao? Mặc dù khả năng này là một phần ngàn, nhưng chuyện gì cũng có lỡ như. Một khi Họa gia thua, có thể khẳng định 100%, người mở hộp xúc xắc chính là hiệp sĩ cõng nồi.

“Tiểu Họa, không có ai mở hộp xúc xắc, vậy thì ngươi mở đi, đừng lãng phí thời gian của ta nữa.” Lam Tiểu Bố bỗng nhiên lấy một con dao phẫu thuật từ trong túi tiền ra, chuyền từ tay này sang tay kia. Vòng vo một lúc, trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy, nếu như làm gì hắn cũng bất động thì đó mới là sơ hở lớn nhất.

Nghĩ đến đây, dao giải phẫu của Lam Tiểu Bố bỗng nhiên rơi xuống đất, Lam Tiểu Bố nhanh chóng dậm chân mấy cái, sau đó một tay đặt lên bàn, xoay người cúi xuống nhặt dao giải phẫu lên.

Trong lòng Họa Thiên Phóng khinh thường, loại trò vặt này mà cũng dám chơi trước mặt hắn, điểm số bên trong hắn có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào. Chờ Lam Tiểu Bố ngồi xuống, Họa Thiên Phóng xác định điểm số vẫn không thay đổi, tay hắn đặt trên hộp xúc xắc, sau đó mở ra.

“Thế nào? Còn muốn cược nữa không?” Họa gia chẳng thèm nhìn xem mấy điểm, trực tiếp cười lạnh nói với Lam Tiểu Bố.

Nhưng rất nhanh, hắn đã cảm thấy không đúng, xung quanh lặng ngắt nhơ tờ, chỉ có tiếng hít thở nặng nhọc.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như Tiểu Họa ngươi có thể lấy ra được nhiều Tiệt Thạch hơn thì cũng được đấy. Chỉ là lần này hình như ngươi không có đủ Tiệt Thạch để bồi cho ta rồi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố đứng lên, lấy bốn thúng Tiệt Thạch kéo đến bên người.

Họa gia cảm thấy không ổn, hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên bàn rõ ràng là sáu viên sáu, tất cả là 36 điểm.

Chương 119: Bị để mắt đến.

“Ngươi gian lận!” Trên trán Họa Thiên Phóng phủ một tầng mồ hôi mỏng, hắn đã không còn để ý đến phong độ và thể diện của mình nữa.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Họa Thiên Phóng, vươn tay lấy máy thu hình mini trong tay Đào Ngải, sau đó rút ra một chiếc thẻ nhớ dài nhỏ như châm cầm trong tay từ tốn nói, “Tiểu Họa, tất cả những gì xảy ra vừa rồi đều được ghi lại trong thẻ nhớ này, hơn nữa xung quanh còn có nhiều người đứng xem như vậy. Xúc xắc là do ngươi cung cấp, cũng là ngươi mở hộp xúc xắc ra, bây giờ thua rồi thì lại nói là ta gian lận. Ha ha, Tiểu Họa à, làm người cũng có thể chó, nhưng không thể chó đến mức này được. Đồ đâu, ta cầm đi, nếu không phục thì cứ đến phòng của ta tìm ta. Đương nhiên, nếu ngươi muốn cược tiếp, ta đây rất sẵn lòng chiều theo. Điều kiện tiên quyết là ngươi có tư cách đánh cược với ta.

A, đúng rồi Tiểu Họa, ngươi phải bồi cho ta 18.000 viên Tiệt Thạch đấy, bây giờ ở đây có khoảng 13.000 viên Tiệt Thạch, ngươi còn thiếu ta hơn sáu ngàn viên Tiệt Thạch, đừng quên trả nợ đấy.”

Đào Ngải vô cùng kinh sợ, trên thực tế hắn đã sớm định đưa thẻ nhớ cho Lam Tiểu Bố, nhưng tốc độ cua Lam Tiểu Bố quá nhanh khiến hắn còn chưa kịp phản ứng, đến khi hắn lấy lại tinh thần, Lam Tiểu Bố đã nhét máy quay phim vào trong tay của hắn.

Giờ phút này Đào Ngải có thể khẳng định, thực lực của Lam Tiểu Bố chắc chắc không hề thua kém Kerr và Thường Nguyên. Vì sao một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai nho nhỏ như Chân Nặc tinh lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy? Nhưng mà đã lấy đi thẻ nhớ của hắn, sớm muộn cũng sẽ bị hắn bắt được.

Sắc mặt Họa Thiên Phóng khẽ biến, hắn rất muốn ra tay, nhưng hắn lại không có lý do gì để ra tay cả. Trừ khi hắn có thể giết hết tất cả những người ở đây để diệt khẩu, điều này đương nhiên là không thể được. Nhưng để Lam Tiểu Bố lấy đi nhiều Tiệt Thạch như vậy, hắn tuyệt đối không cam tâm, cũng tuyệt đối không để Lam Tiểu Bố làm được.

Lam Tiểu Bố lại cười ha ha nói, “Tất cả những người có mặt ở đây đều có phần, mỗi người năm viên Tiệt Thạch, xem như ta tặng.”

“Được, chúc mừng người anh em.” Nghe thấy mỗi người đều có được năm viên Tiệt Thạch, đám người lập tức huyên náo.

Năm viên Tiệt Thạch cũng không phải là một khoảng nhỏ, mà là một khoảng tài sản rất lớn.

Nghe nói vậy, sắc mặt Họa Thiên Phóng càng thêm tái nhợt, một chiêu này của Lam Tiểu Bố không thể nói là không hung ác. Nếu như sau khi Lam Tiểu Bố thắng được Tiệt Thạch, hắn khăng khăng nói Lam Tiểu Bố gian lận, đồng thời bắt Lam Tiểu Bố để lại Tiệt Thạch, vậy thì chắc chắn sẽ không có người nào dám đứng ra làm chứng.

Phía sau hắn là Thiên La tinh, là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm mạnh nhất trong tinh hệ Bách Ma. Cho dù có người không cam lòng, nhưng là người đều sẽ có tâm lý ghen ghét người hơn, sợ hãi kẻ mạnh, sẽ có rất nhiều người lựa chọn im lặng để tự vệ.

Nhưng khi Lam Tiểu Bố sử dụng chiêu này thì lại khác, bây giờ tất cả mọi người đều trở thành người được lợi. Năm viên Tiệt Thạch cũng đủ để tất cả mọi người và Lam Tiểu Bố đứng trên cùng một chiến tuyến, bây giờ mà hắn bắt Lam Tiểu Bố ở lại, chỉ sợ sẽ khiến nhiều người tức giận. Cho dù không làm cho nhiều người tức giận, nhưng tiếng xấu của Thiên La tinh cũng sẽ bị lan truyền khắp toàn bộ tinh hệ Bách Ma trong thời gian ngắn nhất. Có thể tưởng tượng, một khi xảy ra tình huống như vậy, Thiên La tinh sẽ không còn tư cách là tinh cầu đệ nhất tinh hệ Bách Ma nữa, Họa Thiên Phóng hắn cũng sẽ chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Ở đây không đến 200 người, Lam Tiểu Bố tặng gần 100 viên Tiệt Thạch, sau đó trong tay còn hơn một vạn Tiệt Thạch. Không thể ăn một mình, đạo lý này Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ. Hắn ăn thịt, người khác cũng nên được húp chút nước.

Sau khi Lam Tiểu Bố tặng xong 1000 viên Tiệt Thạch, xoay người chuẩn bị cầm bốn thùng Tiệt Thạch rời đi, Họa Thiên Phóng thấy vậy thì nhanh chóng ra hiệu với người bên cạnh, hắn vẫn không thể để Lam Tiểu Bố mang bốn thùng Tiệt Thạch đi được.

“Gian lận xong rồi muốn đi sao?” Một người đàn ông cao lớn bước đến, vươn tay bắt Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố không thèm quay đầu lại, eo cũng không thẳng lên, chỉ đá về sau một cước. Người đàn ông cao lớn kia tựa như tự bay lên rồi ngã ra sau, sau đó đụng lên vách tường phía sau.

Không đợi người đàn ông kia trượt xuống, một đạo bạch quang hiện lên, sau đó là một con dao giải phẫu cắm ngay cổ tay của hắn, đó cũng chính là con dao giải phẫu mà Lam Tiểu Bố vừa chơi đùa lúc trước.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhẹ nhàng cầm bống thùng Tiệt Thạch len, ra khỏi phòng xuống lầu.

Thật mạnh, mọi người trong phòng đều cảm thấy lạnh lẽo. Cho dù Lam Tiểu Bố đã tặng Tiệt Thạch cho mọi người, những vẫn có một số người chuẩn bị chờ Lam Tiểu Bố rời đi rồi, sẽ nghĩ cách lấy một phần Tiệt Thạch từ chỗ Lam Tiểu Bố. Bây giờ thấy Lam Tiểu Bố ra tay, những người này đều cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Đây không phải là một người dễ bắt nạt, nghĩ đến chiến tích mạnh mẽ của Chân Nặc tinh, lại nghĩ đến Lam Tiểu Bố là đội trưởng đội hộ vệ của Chân Nặc tinh, một số người có ý tưởng kia lập tức vứt bỏ suy nghĩ đó.

Lam Tiểu Bố vừa đi, cho dù là dân cờ bạc thích đánh cược, giờ phút này cũng sẽ không ở lại nơi này, đám người lần lượt rời đi.

Cứ như vậy, Họa Thiên Phóng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố rời đi.

“Họa gia, cứ để hắn đi như vậy sao?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rời đi, một tên tay chân không nhịn được nói.

“Bốp!” Họa gia quay người tát thật mạnh lên mặt tên kia, sau đó nhanh chóng xuống lầu.

Lầu hai chiến điệp là sòng bạc, hắn nhất định phải đi tìm ông chủ của hắn. Thua hơn một vạn Tiệt Thạch, đây là chuyện không thể xảy ra. Họa Thiên Phóng không thể gánh được trách nhiệm này, số Tiệt Thạch kia, cho dù phải làm như thế nào cũng phải ép Lam Tiểu Bố phun ra.

…

Chương 120: Bị để mắt đến (2)

Sau khi Lam Tiểu Bố quay trở lại phòng mình, nhìn bốn thùng Tiệt Thạch, tổng số này chắc hẳn là 12000 viên, cộng thêm Tiệt Thạch của bản thân hắn, bây giờ hắn đã có một vạn ba ngàn viên Tiệt Thạch. Chỉ là hắn nên xử lý đống Tiệt Thạch như thế nào đây? Bỏ hết vào trong nhẫn không gian của mình? Như vậy thì sẽ khiến chiếc nhẫn của mình bị bại lộ.

Do dự mãi, cuối cùng Lam Tiểu Bố bỏ hết Tiệt Thạch vào trong chiếc nhẫn, sau đó lấy hai bao vải lớn, lấy một đống hoàng kim và đồ ăn, mấy thứ đồ linh tinh nhét vào. Còn thẻ nhớ lấy được từ tay Đào Ngải, Lam Tiểu Bố không hề bỏ vào trong nhẫn của mình, trong thẻ nhớ này cũng có gắn chip định vị, Đào Ngải này đúng là lòng dạ thâm trầm.

Cũng không biết còn bao lâu nữa mới có thể đến Ngọc Khải tinh, Lam Tiểu Bố quyết định không đợi nữa, hắn muốn bắt đầu tu luyện.

Ở đây là trong tinh không, cho dù có trở mặt, hắn cũng có cơ hội rời khỏi nơi này. Nhiều nhất là lại lái Côn Lôn lang thang trong tinh không thôi.

Đương nhiên đó là tình huống mà Lam Tiểu Bố không muốn xảy ra nhất. Hắn muốn đến Ngọc Khải tinh, một khi ra tay ở chỗ này, có lẽ hắn sẽ không thể đến Ngọc Khải tinh được nữa. Điều này còn chưa tính, sau này hắn còn có nguy cơ bị truy sát trong tinh không.

…

“Cái gì? Ngươi đã thua sạch toàn bộ mấy ngàn Tiệt Thạch mà chúng ta thắng được rồi à?” Một người thanh niên trẻ tuổi đột ngột đứng lên, có chút không dám tin nhìn chằm chằm Họa Thiên Phóng. Hắn chính là tam vương tử của Sùng Nguyên đế quốc, cũng xem như là người có quyền lực lớn nhất trên chiến điệp này.

“Vâng.” Họa Thiên Phóng cúi đầu, không dám có chút kiêu ngạo nào như khi đứng trước mặt Lam Tiểu Bố.

Tam vương tử từ từ ngồi cuống, từ tốn nói, “Là ai?”

“Bẩm tam vương tử, hắn tên là Lam Tiểu Bố, đội trưởng đội hộ vệ của Chân Nặc tinh.” Họa Thiên Phóng đáp.

Tam vương tử khẽ cau mà, lập tức nói, “Là Chân Nặc tinh mà vương thượng muốn ta để ý đến sao?”

“Đúng thế.” Họa Thiên Phóng nhanh chóng trả lời.

Tam vương tử nhắm mắt lại, hắn bắt đầu nhớ lại lời mà vương thượng đã nói với hắn, “Chân Nặc tinh có chút quỷ dị, trong vòng thi tuyển công kích tinh thần đầu tiên, 61 người đi vào mà đi ra còn một nửa, điều này là không bình thường. Người khác thì cho rằng thiết bị kiểm tra có vấn đề, trên thực tế chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra. Thứ hai là Kerr và Thường Nguyên của Chân Nặc tinh cũng không quá bình thường, Kerr không tiếp tục đến Ngọc Khải tinh, ta sẽ cho người theo dõi, sau đó điều tra. Còn Thường Nguyên kia, ngươi để ý kĩ cho ta một chút.”

Một lát sau, Tam vương tử mở to hai mắt, tự lẩm bẩm, “Không nhắc gì đến Lam Tiểu Bố, từ đầu đến cuối Lam Tiểu Bố đều không ra tay, chắc hẳn Lam Tiểu Bố cũng giống như Kerr và Thường Nguyên nhỉ?”

Họa Thiên Phóng không dám chen lời, Tam vương tử bỗn nhiên nói, “Nói lại quá trình người thua Tiệt Thạch một lần nữa cho ta nghe, đồng thời phát lại tình hình hiện trường lúc đó một chút.”

“Vâng.” Họa Thiên Phóng lập tức sai người lấy đoạn ghi hình đã quay lại lúc đó, sau đó dựa vào đoạn phim cẩn thận giải thích.

Ánh mắt Tam vương tử từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm tay và chân Lam Tiểu Bố, hắn phát hiện từ đầu đến cuối Lam Tiểu Bố không hề động đậy chút nào.

Thấy Tam vương tử nhìn về phía mình, Họa Thiên Phóng lập tức hiểu rõ, hắn vội vàng nói, “Ta khẳng định, điểm số trong hộp xúc xắc kia ta biết rất rõ, hơn nữa bên trong hộp xúc xắc có màng ảnh của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp sáu, hoàn toàn không cần camera, cũng có thể nhìn thấy rõ điểm số trong hộp xúc xắc. Lúc đó ta đeo kính sát tròng, có thể nhìn thấy điểm số là hai mươi ba điểm.”

“Đã như vậy, vì sao… A…” Tam vương tự ngừng việc tự hỏi lại, hắn kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía đoạn ghi hình.

Đoạn ghi hình đang phát lúc dao giải phẫu trong tay Lam Tiểu Bố đột nhiên rơi xuống, sau đó Lam Tiểu Bố xoay người nhặt dao giải phẫu lên, chân còn đạp mấy lần.

“Xem ra đây chính là thủ đoạn gian lận của hắn.” Tam vương tử thở nhẹ ra.

Mặc dù Họa Thiên Phóng cũng biết động tác này rất có thể là thủ đoạn gian lận của Lam Tiểu Bố, thế nhưng hắn biết rõ, sau khi Lam Tiểu Bố làm xong động tác này, điểm số trong hộp xúc xắc cũng không thay đổi, từ đầu đến cuối hắn đều thấy rõ.

“Thế nhưng…” Họa Thiên Phóng vừa mở miệng đã bị Tam vương tử ngắt lời.

Giọng điệu của Tam vương tử trở nên nghiêm khắc hơn. “Có phải ngươi cảm thấy không phải là thủ đoạn gian lận này? Thực lực của

Lam Tiểu Bố như thế nào, ta tin rằng ngươi cũng có thể đoán được một chút, nếu như vậy, tại sao hắn lại không thể cầm chắc được con dao trong tay? Ngươi quá chủ quan, lúc đó không nên mở xúc xắc ngay. Ta khẳng định lúc đó ngươi còn không nhìn lại điểm số trong hộp xúc xắc là bao nhiêu đúng không?"

"Ta, ta có xem một chút..." Giọng nói của Họa Thiên Phóng nhỏ dần, không kiên định, thậm chí hắn còn hoài nghi lúc đó mình quá khinh thường Lam Tiểu Bố cho nên không nhìn cẩn thận hay không.

"Ngươi khiến cho ta quá thất vọng, đi xuống đi." Tam vương tử xua tay.

Chờ Họa Thiên Phóng đi ra đến cửa, Tam vương tử mới nói tiếp, "Thuộc hạ của ta có thể phạm sai lầm, nhưng tuyệt đối không thể nói dối, cũng không thể vì mình sai lầm mà cố giải thích."

Sau khi Họa Thiên Phóng rời đi, sau lưng Tam vương tử lập tức có một vị thiếu phụ xinh đẹp bước ra, đứng sau lưng tam vương tử, hai tay nhẹ nhàng xoa ấn huyệt thát dương giúp tam vương tử.

"A Phác, ta rất thất vọng về Họa Thiên Phóng." Tam vương tử thở dài một tiếng.

Thiếu phụ đứng phía sau hắn cười khúc khích, "Nguyên Tang, Thiên Phóng đã đi theo ngươi nhiều năm như vậy, cũng chưa từ nói dối lần nào, có lẽ hắn thật sự đã nhìn thoáng qua."

"Điều đó không có khả năng, trừ khi..." Tam vương tử nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại, dường như hắn nhớ đến chuyện gì đó, lập tức nói ra, "A Phác, ngươi thay ta đi gặp Lam Tiểu Bố kia một lần... Không, để ta tự đi một chuyến.

Chương 121: Tiệt Thạc bị trộm.

Lam Tiểu Bố không lập tức đột phá lên Tiên Thiên, hắn biết trong hai ngày sắp tới sẽ không an tĩnh, với hắn mà nói khi đột phá lên Tiên Thiên cần phải ở một nơi an tĩnh.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố chỉ mới rèn luyện thần niệm được nửa ngày, ngoài cửa đã có người gõ vang. Thần niệm quét qua, đứng ở bên ngoài là một thiếu phụ rất xinh đẹp. Sau lưng người thiếu phụ này còn có một người thanh niên trẻ tuổi.

Lam Tiểu Bố biết chỉ cần hắn còn ở trên chiếc chiến điệp này, có một số việc nhất định phải đối mặt.

Mở cửa ra, người thanh niên trẻ tuổi kia tiến lên phía trước, Lam Tiểu Bố khẳng định mình chưa từng gặp gia hỏa này.

“Lam thiếu úy, ta tên là Mộc Nguyên Tang, có lẽ ngươi cũng đoán ra được thân phận của ta rồi. Đây là trợ thủ của ta, A Phác.” Người thanh niên trẻ tuổi kia ôm quyền tủm tỉm nói.

Thiếu phụ có tên là A Phác kia cũng rất thận trọng thi lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó đứng ở sau lưng Mộc Nguyên Tang.

Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, vừa rồi người gõ cửa phòng mình là vị thiếu phụ này, vị thiếu phụ này nhất định cũng có chút bản lĩnh.

“Ngươi chắc là vương tử của Thiên La tinh?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố nghe tựa như có chút kinh ngạc, thế nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn cười một cái, “Không sai, ta chính là Tam vương tử của Sùng Nguyên đế quốc.”

“A, vậy mời Tam vương tử ngồi. Lần này chúng ta đến tham gia thi tuyển cũng có vương tử Thái Mạt Trường đấy, nhưng mà hắn là Lục vương tử.” Lam Tiểu Bố gật gật đầu, sau đó chỉ về phía cái ghế trong phòng.

Trong lòng Mộc Nguyên Tang có chút khó chịu, vậy mà lại dám lấy một vương tử của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm đi so sánh với vương tử của một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai, làm sao xứng được chứ?

“Không biết Tam vương tử tìm ta có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố hỏi, tỏ vẻ hắn đang bận rộn nhiều việc, nếu như không có chuyện gì thì mời đi nhanh nhanh một chút.

Mộc Nguyên Tang mỉm cười, “Lam thiếu úy thật là có bản lĩnh, vậy mà có thể thay đổi điểm số dưới vô số giám sát, chỉ một điểm này thôi, Mộc Nguyên Tang ta cực kỳ bội phục.”

Lam Tiểu Bố lạnh nhạt đứng lên, “Tam vương tử, cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng lời thì không thể nói tùy tiện được. Ưu điểm lớn nhất của ta chính là đánh cược giỏi, tuyệt đối sẽ không có chuyện sau khi cược thua còn lảm nhảm tìm đủ lý do, có nợ Tiệt Thạch người khác cũng không kiếm cớ không trả.”

Lam Tiểu Bố chỉ nói mình đánh cược giỏi, cũng đâm Mộc Nguyên Tang một cái, không hề đề cập đến chuyện mình có thay đổi điểm số hay không.

Mộc Nguyên Tang xua tay, “Lam thiếu úy, ta là một người phóng khoáng, thắng trên sòng bạc chính là thắng, ta đương nhiên cũng sẽ không vì hơn một vạn Tiệt Thạch mà đến đây.”

Đối với lời Mộc Nguyên Tang nói, Lam Tiểu Bố cười lạnh, trong lòng tự nhủ, nguoi đến đây chính là vì một vạn Tiệt Thạch đấy.

“Thiên La tinh là tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, còn là tinh cầu đệ nhất tinh hệ Bách Ma. Lam thiếu úy, ta biết ngươi là một người có bản lĩnh, hơn nữa ngươi cũng không phải là người Chân Nặc tinh, không bằng gia nhập Thiên La tinh ta đi, cùng ta tiến vào Ngọc Khải tinh. Cho dù như thế nào, tương lai Thiên La tinh đều có thể tùy ý ngươi lập quốc.” Mộc Nguyên Tang ném ra một miếng mồi ngon.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Tam vương tử, mặc dù người bình thường hay tìm đến chỗ cao, đáng tiếc ta lại không thích tùy tiện thay đổi chỗ ở. Hơn nữa lần này trong những người Chân Nặc tinh đến đây, địa vị của ta là thấp nhất, cũng chỉ là một tên hộ vệ nho nhỏ mà thôi. Nếu như ta đã là một người hộ vệ, đương nhiên phải nghe theo lệnh của những tuyển thủ của Chân Nặc tinh rồi.”

Mộc Nguyên Tang đứng lên, cười tủm tỉm nói, “Ngươi sẽ gia nhập Thiên La tinh ta, ta coi trọng ngươi đấy. Hôm nay đến đây thôi, lần sau chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

Thấy Mộc Nguyên Tang định rời khỏi, Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như lần sau vào lúc ta đang tu luyện mà có người gõ cửa phòng ta, ta nhất định sẽ khiến người đó ghi nhớ suốt đời.”

“Rất tốt, thú cưng của ngươi cũng không tệ.” Mộc Nguyên Tang xoay người rời đi, A Phác cười cười với Lam Tiểu Bố, sau đó cũng đi theo sau lưng Mộc Nguyên Tang.

Lam Tiểu Bố nhìn A Phác đóng cửa lại, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn khẳng định Mộc Nguyên Tang đang ở cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn là cường giả Tiên Thiên chân chính. Khí thế của Họa Thiên

Phóng trước đó cũng không hề đơn giản, nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy Họa Thiên Phóng cho dù có là Tiên Thiên cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng vừa rồi khi đứng cùng Mộc Nguyên Tang, Lam Tiểu Bố cảm thấy có một cảm giác bị áp chế.

Nếu như nói trước đó hắn còn có chút chần chừ thì bây giờ Lam Tiểu Bố đã hạ quyết tâm, cho dù như thế nào thì hắn nhất định phải bước vào cảnh giới Tiên Thiên ở trên chiến điệp này.

Vừa rồi mình đã cảnh cáo một chút, trong thời gian ngăn chắc sẽ không có người đến quấy rầy. Cho dù có người đến quấy rầy thật, hắn cũng tuyệt đối không mở cửa. Ai dám phá cửa phòng hắn, hắn sẽ lập tức giết chết.

Sợ là lại giống như trước, vẫn bị kẹt mãi ở đỉnh phong Thông Mạch cảnh, không thể tiến thêm bước nào.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dặn dò Cổ Đạo mấy câu, giả vờ lấy trong bao vải to ra mười mấy viên Tiệt Thạch đặt xung quanh người, sau đó cầm hai viên trong tay, rồi bắt đầu vận chuyển Dịch Cân Kinh điêm cuồng hấp thu nguyên khí bên trong Tiệt Thạch để tu luyện.

Vẫn chưa có người nào điên cuồng như Lam Tiểu Bố, dùng nhiều Tiệt Thạch như vậy để tu luyện. Trong thời gian ngắn, nguyên khí thiên địa xung quanh Lam Tiểu Bố lập tức dày đặc.

Từ trước đến này, Lam Tiểu Bố vẫn luôn tu luyện tại Địa Cầu tương đối thiếu thốn nguyên khí thiên địa. Giờ phút này khi dùng Tiệt Thạch, loại đồ vật ẩn chứa nguyên khí thiên địa nồng đậm này, chỉ trong chớp mắt nội khí của hắn tựa như dầu nóng chảy ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể xông phá tất cả kinh mạch bị ách tắc và những chướng ngại trong cơ thể.

“Oanh!” Một luồng hơi thở cuồng bạo từ trong cơ thể bùng lên dường như muốn phá tan căn phòng của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố liều mạng vận chuyển Dịch Cân Kinh, áp chế hết những luồng lực lượng này xuống. Ngay tức khắc, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được nội khí đang không ngừng tăng cao, không khí xung quanh cũng lâm vào trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Cổ Đạo hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, núp cạnh cửa run lẩy bẩy.

Chương 122: Tiệt Thạc bị trộm (2)

Giờ phút này lại có người gõ cửa, nhưng mà lúc này Lam Tiểu Bố không có tâm tư đâu mà đi quan tâm đến chuyện này, hắn không ngừng hấp thu nguyên khí trong Tiệt Thạch, củng cố nội khí không an phận trong cơ thể mình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lam Tiểu Bố ngừng lại. Hắn mở to mắt, tất cả đều trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đồ vật trước mắt rõ ràng không có gì thay đổi, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được có rất nhiều sự biến hoá.

Sau khi đứng lên,Lam Tiểu Bố hoài nghi mình có thể bay lên mấy tầng lầu.

Đây chính là Tiên Thiên sao? Hoặc là nói đây chinh là căn cơ tu đạo đã được xây dựng thành công? Lam Tiểu Bố nhìn tay mình một chút, một chưởng này mà dánh ra, bao nhiêu người có thể ngăn cản được? Nhưng hắn cũng có thể cảm nhận rõ, ở đây Tiên Thiên cũng không phải là cường đại nhất, nhưng hắn cũng nắm chắc không sợ bất cứ ai ở nơi này.

Trên da dính nhớp vô cùng khó chịu. Lam Tiểu Bố nhìn gian phòng của mình một chút, mặc dù hắn có một can phòng riêng, nhưng gian phòng này không thể tắm rửa.

“Tiệt Thạch quả nhiên rất lợi hại.” Lam Tiểu Bố nhìn hai viên Tiệt Thạch trong tay một chút, hắn đột phá lên Tiên Thiên, vậy mà hai viên Tiệt Thạch trong tay chỉ mới phai màu một chút mà thôi.

Còn mười mấy viên Tiệt Thạch đã chuẩn bị xung quanh, hoàn toàn không có chỗ dùng.

Ngẩng đầu nhìn thiết bị giám sát xung quanh, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ ông đây cứ tu luyện ở đây đấy, ngươi nhìn thấy thì làm gì được ta chứ?

“Đi thôi, chúng ta đi tắm.” Lam Tiểu Bố lập tức gọi Cổ Đạo, sau đó kéo cửa rời khỏi phòng.

Hắn không dám để một mình Cổ Đạo ở lại đây, Lam Tiểu Bố hoài nghi một khi hắn rời khỏi phòng thì sẽ có người đến nạy cửa.

Nơi tắm rửa công cộng rất thuận tiện, Lam Tiểu Bố chỉ tốn mười phút đã tắm xong.

Khi Lam Tiểu Bố quay về phòng ở, quả nhiên như hắn dự đoán, cửa phòng hắn đã bị nạy ra.

Lam Tiểu Bố chẳng hề bước chân vào phòng nửa bước, trực tiếp đi đến phòng quản lý an toàn trên chiến điệp để báo cáo, phòng của mình bị người khác cạy cửa, bên trong có hai túi vải rất lớn, trong bao vải đó có rất nhiều Tiệt Thạch.

Ngay khi Lam Tiểu Bố quay lại phòng ở, hầu như toàn bộ người trên chiến điệp đều biết một chuyện, đó chính là phòng Lam Tiểu Bố bị cạy cửa, hơn nữa rất nhiều Tiệt Thạch Lam Tiểu Bố đểu trong phòng đã bị trộm đi.

Làm sao Lam Tiểu Bố có được Tiệt Thạch? Điều này ai cũng biết rõ, đương nhiên là do đánh cược thắng được rồi.

Người bình thường đều biết, Mộc Nguyên Tang đương nhiên cũng biết huyện này, hắn lập tức gọi Họa Thiên Phóng đến.

“Tiệt Thạch của Lam Tiểu Bố đã bị người khác lấy cắp, chuyện này là thật hay giả?” Giọng điệu của Mộc Nguyên Tang có chút nghiêm khắc.

Họa Thiên Phóng cảm thấy kể từ khi mình cược thua Tiệt Thạch, sự tin tưởng của Tam vương tử đối với mình cũng đã giảm đi rất nhiều. Bây giờ Tam vương tử hỏi đến, hắn vội vàng nói, “Chuyện này chắc là thật. Giám sát cũng đã tra ra được, chỉ là người nạy cửa phòng Lam Tiểu Bố đã bịt kín mặt mũi, hơn nữa Lam Tiểu Bố rời khỏi phòng cũng đúng lúc mọi người đang nghỉ ngơi.”

“Nói vậy thì người kia đã lấy đi tất cả Tiệt Thạch trên người Lam Tiểu Bố rồi à?” Mộc Nguyên Tang nhìn chằm chằm Họa Thiên Phóng.

Họa Thiên Phóng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, vâng vâng dạ dạ nói, “Thật ra chuyện này rất dễ xác định, chỉ cần ba ngày sau, khi chiến điệp ngừng lại, nhìn xem Lam Tiểu Bố có mang theo Tiệt Thạch xuống chiến điệp hay không. Nếu như Lam Tiểu Bố mang theo Tiệt Thạch xuống chiến điệp, vậy thì có thể thấy được Tiệt Thạch trên người Lam Tiểu Bố không bị lấy đi, còn nếu như không có, vậy quả thật đã bị trộm đi rồi.”

“Lam Tiểu Bố không biết Tiệt Thạch quý giá như thế nào sao? Cho dù hắn có đi tắm rửa, tại sao ngay cả con thú cưng kia cũng mang theo? Có phải là hắn đang cố tình dàn dựng mọi chuyện cho người khác thấy hay không?” Mộc Nguyên Tang khẽ nói.

Họa Thiên Phóng giải thích, “Khả năng này cũng có thể xảy ra, nhưng cho dù là giả hay thật, chỉ cần mang theo Tiệt Thạch xuống chiến điệp đều sẽ bị phát hiện.”

“Ngươi đi xuống trước đi.” Mộc Nguyên Tang xua tay nói.

Chờ sau khi Họa Thiên Phóng xuống dưới rồi, A Phác ngồi bên cạnh Mộc Nguyên Tang lại nói, “Nguyên Tang, ngươi có phát hiện hay không, thứ Lam Tiểu Bố đang tu luyện không hề đơn giản.”

Mộc Nguyên Tang gật đầu, “ĐÚng vậy, cố gắng lấy nhiều Tiệt Thạch như vậy, cho dù không phải đang tu luyện công pháp tu tiên thì chỉ sợ cũng không khác gì lắm. Ngươi này có tác dụng lớn đối với ta.”

“Không thể nào như vậy được…” Đào Ngải nhìn chằm chằm cái túi mình vừa mở ra, trong hai cái túi này, trừ một ít hoàng kim ra, thậm chí ngay cả sắt, đá vụn, các loại đồ ăn gì cũng có.

Hắn rõ ràng đã nhìn thấy khi Lam Tiểu Bố ôm theo thú cưng rời khỏi phòng không hề mang theo bất cứ thứ gì. Nếu lúc Lam Tiểu Bố ra khỏi phòng không mang theo gì cả, vậy Tiệt Thạch nhất định là ở trong phòng rồi. Hơn một vạn Tiệt Thạch để chung một chỗ thì thể tích không hề nhỏ, mà trong phòng Lam Tiểu Bố cũng chỉ có hai cái túi này, những thứ khác chỉ cần liếc mắt qua là có thể nhìn thấy ngay. Vì sao sau khi hắn trộm về, trong túi lại không có viên Tiệt Thạch nào thế này?

Tiệt Thạch không có ở trong phòng Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng không mang theo trong người, vậy Tiệt Thạch đi đâu cả rồi? Chẳng lẽ chúng biết bay à?

Đào Ngải siết chặt tay thành nắm đấm, hắn hận không thể bắt Lam Tiểu Bố đến đây tra hỏi ngay lập tức, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi. Quan trọng nhất là những thứ rác rưởi hắn trộm về này phải nhanh chóng tìm nơi ném đi, nếu không thì hắn chính là người đầu tiên bị hoài nghi.

…

Mấy ngày nay, Lam Tiểu Bố đều chuyên tâm vào việc củng cố cảnh giới TIên Thiên của mình. Đã vào Trúc Cơ, lực lượng của Lam Tiểu Bố lại càng tràn đầy. Cộng thêm hắn có Côn Lôn, nếu thật sự không được, hắn có thể tự bỏ đi.

Ba ngày trôi qua nhanh như chớp mắt, khi trên chiến điệp vang lên âm thanh thông báo đã đến Ngọc Khải tinh, Lam Tiểu Bố cũng dừng việc tu luyện lại.

Anh đeo một chiếc túi không nhỏ lắm, ôm Cổ Đạo bước xuống chiến điệp. Người sáng suốt có thể thấy được, trong túi của hắn không thể là Tiệt Thạch được.

Chương 123: Cha của RIan.

Chiến điệp cũng không phải chỉ dừng lại ở trên một tinh cầu nào đó, mà là đứng ở phía trên một quảng trường vô cùng rộng lớn trên hư không. Chỉ cần nhìn thôi Lam Tiểu Bố cũng có thể biết được cái quảng trường trên hư không này là do con người xây dựng nên. Cái quảng trường nay không những được xây trên không trung mà còn mô phỏng những thành phần trong không khí, thậm chí còn mô phỏng cả lực hút tinh cầu.

Nhìn lên đỉnh đầu, quả nhiên có một màng chắn trong suốt bao phủ nơi này lại.

Lam Tiểu Bố cảm thán, so với trạm không gian, quảng trường trong tinh không như thế này, Địa Cầu không thể xây dựng được.

“Lam úy trưởng, lần này chúng ta chỉ còn lại một hộ vệ là ngươi thôi, sau khi vào Ngọc Khải tinh rồi ngươi sẽ phải vất vả nhiều đấy.” Thái Mạt Trường treo nụ cười giả tạo trên mặt đi đến.

“Không phải còn có cuộc tuyển chọn giữa các tinh hệ hay sao? Chẳng lẽ cứ tiến vào Ngọc Khải tinh như thế này thôi sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Thái Mạt Trường cười nói, “Lần này Ngọc Khải tinh mở rộng danh sách, hơn nữa những tinh hệ thông qua thi tuyển cũng không nhiều, cộng thêm thời gian gấp rút, cho nên dứt khoát dừng cuộc thi tuyển giữa các tinh hệ lại. Chỉ cần tinh cầu nào thông qua cuộc thi tuyển tinh hệ thì đều có thể tiến vào Ngọc Khải tinh, điều kiện tiên quyết là số tuyển thủ của một tinh cầu tiến vào Ngọc Khải tinh không vượt quá 20 người.”

Persia đi tới “Tiểu Bố ca ca, chúng ta đi dạo cùng nhau đi, nơi này có rất nhiều thứ có thể mua được, đi vào Ngọc Khải tinh cần phải có một vài nhu yếu phẩm, nơi này có thể mua được.”

Sắc mặt Persia hồng hào tươi tắn, lúc nhìn Lam Tiểu Bố, ánh mắt tựa như sắp chảy nước. Từ lần dẫn Lam Tiểu Bố đến sòng bạc, nàng còn chưa gặp lại Lam Tiểu Bố. Nhưng trên đường đi có nghe nói đến chuyện Lam Tiểu Bố đã thắng được rất nhiều, sau đó lại bị người trộm mất, chỉ là khi nàng đến gõ cửa phòng Lam Tiểu Bố thì Lam Tiểu Bố không mở cửa, vì thế kế hoạch của nàng cũng thất bại.

“Ha ha, Lam úy trưởng…” Mộc Nguyên Tang cười ha ha từ từ bước đến.

Vừa rồi trên chiến điệp, hắn luôn chú ý từng người một đi xuống, không có bất cứ ai mang theo hai bao lớn. Lối ra của chiến điệp Vị Lai Hào này có cửa kiểm tra Tiệt Thạch, bất cứ người nào chỉ cần mang theo hơn 1000 viên Tiệt Thạch đều sẽ bị điều tra. Hắn còn đặc biệt chú ý đến Lam Tiểu Bố, lúc Lam Tiểu Bố đi ra, máy báo động cũng không vang lên. Nói cách khác, trên người Lam Tiểu Bố quả thật không có Tiệt Thạch.

Trong giám sát đã tìm được hai cái bao lớn kia, chúng được đặt ở một nơi hẻo lánh ít người chú ý trên đĩa bay, giám sát ở nơi đó đã bị phá hư hết. Nhưng bên trong hai cái bao kia cũng chỉ có một ít hoàng kim và những thứ linh tinh, hoàn toàn không có một viên Tiệt Thạch.

“Thái Mạt Trường từ Chân Nặc tinh xin chào Tam vương tử.” Nhìn thấy người đến, Thái Mạt Trường nhanh chóng cúi người hành lễ.

So với vị vương tử của Thiên La tinh này, Thái Mạt Trường hắn không là gì cả.

Mộc Nguyên Tang vỗ vai Thái Mạt Trường, “Tốt, tốt, hộ vệ Lam Tiểu Bố của ngươi không tệ, không biết ngươi có thể từ bỏ thứ yêu thích, để hắn đi theo Thiên La tinh chúng ta tiến vào Ngọc Khải tinh không?”

“…” Thái Mạt Trường ngây ra, Chân Nặc tinh hắn chỉ có một hộ vệ duy nhất là Lam Tiểu Bố, Mộc Nguyên Tang còn muốn cướp người, có biết xấu hổ không vậy?

Có thể Mộc Nguyên Tang là vương tử của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, hắn hoàn toàn không thể nào chống đối lại được. Nếu như bây giờ hắn nói không, vậy nói không chừng trong tương lai có thể sẽ không còn Chân Nặc tinh nữa.

“Lam thiếu úy, ý của ngươi thế nào?” Thái Mạt Trường chỉ có thể hỏi thăm Lam Tiểu Bố, hắn hi vọng Lam Tiểu Bố có thể chống lại áp lực từ Mộc Nguyên Tang.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, lúc trước hắn đã từ chối Mộc Nguyên Tang. Lúc đó Thái Mạt Trường không ở đó, bây giờ Thái Mạt Trường ở đây, vậy tại sao không chịu gánh vác, cứ để hắn phải liều mình làm việc. Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói, Lục vương tử, ngươi suy nghĩ cũng đẹp quá đấy.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta chỉ là một tên hộ vệ, tất cả mọi chuyện đều nghe theo Lục vương tử.”

Trong lòng Thái Mạt Trường mắng to, con mẹ nó chứ ngươi chỉ là một tên hộ vệ? Có chuyện gì mà ngươi chưa từng tự ý làm không? Ngươi bảo Thường Nguyên ra trận, ngươi còn để hộ vệ Chân Nặc tinh rời khỏi đội mình mấy lần, có loại hộ vệ nào như ngươi không hả?

Ngay khi Thái Mạt Trường đang khó xử, một giọng nói vang dội truyền đến, “Thông đạo tiến vào Ngọc Khải tinh sắp mở ra, bây giờ xin mời Seno Đại Đế của Xích Lôi tinh phát biểu, mọi người xin hãy giữ yên lặng.”

Thái Mạt Trường vẫn còn không biết trả lời ra sao ngay lập tức im lặng, ít nhất thì hắn có thể giả vờ mình đang vô cùng căng thẳng vểnh tai lắng nghe. Mộc Nguyên Tang cũng không để ý, chỉ cười cười với Lam Tiểu Bố, sau đó xoay người rời đi.

Dù hắn có là Tam vương tử của Thiên La tinh, giờ phút này cũng không thể tùy tiện lên tiếng.

Lam Tiểu Bố thì lại càng không có tâm tư đây mà để ý đến Mộc Nguyên Tang, Seno Đại Đế của Xích Lôi tinh, đấy không phải là cha của Rian đó sao? Rian đã bị hắn xử lý, không ngờ bây giờ hắn lại gặp được cha của Rian.

Giữa quảng trường xuất hiện một cái đài cao, một người đàn ông có thân hình cao lớn, mặc áo bào đế vương bước lên đài cao, sau đó ánh mắt quét qua tất cả mọi người bên dưới đài, sau đó mới từ từ nói, “Mỗi 30 năm, thông đạo của Ngọc Khải tinh sẽ mở ra một lần, mỗi lần đó đều là kỳ ngộ của tất cả tinh cầu trong vùng vũ trụ của chúng ta. Lần này danh sách tinh cầu tiến vào Ngọc Khải tinh tăng lên, ta mong rằng tất cả tuyển thủ của các tinh cầu đều có thể đạt được thành tích tốt.

Hơn nữa, ngay tại đây, ta cũng tuyên bố một tin tức tốt, đó là tất cả những tuyển thủ đến Ngọc Khải tinh tìm được thứ gì tốt, đều không cần nộp lên cho tinh hệ…”

Quả nhiên tin tức này mọi người đều không hề biết, bây giờ vừa nghe Seno Đại Đế nói ra đã khiến mọi người bàn luận xôn xao. Tất cả mọi người đều kích động, lần nào đi ra từ Ngọc Khải tinh mà không có đồ tốt chứ? Hơn nữa Ngọc Khải tinh 30 năm mới mở ra một lần, mỗi lần thì chỉ có thể đi ra được mấy người. Có thể nói Ngọc Khải tinh có 99% diện tích chưa được khám phá.

Chương 124: Cha của Rian (2)

Chờ âm thanh bàn luận nhỏ dần, lúc này Seno Đại Đế mới nói tiếp: “Đây là quyết định lâm thời do cộng đồng ngũ đại tinh hệ chúng ta đưa ta. Đến lúc đó sẽ tiến hành đấu giá ngay tại quảng trường này, bất kỳ người nào cũng có thể lấy ra thứ mình muốn bán. Đương nhiên, nếu như ngươi không muốn bán, vậy cũng có thể mang về tinh cầu của ngươi.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, điều này thật sự khác với những gì Mộc Trạch Cực của Thiên La tinh đã nói, xem ra đây là kết quả cuối cùng sau khi tất cả tinh hệ cấp năm họp bàn đưa ra.

“Đa tạ Đại Đế.” Giờ khắc này, tất cả truyển hủ tham gia đều lên tiếng cảm ơn, cho dù là tuyển thủ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm.

Trước kia, những đồ lấy được từ Ngọc Khải tinh đều phải giao cho tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm phân phối, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến tuyển thủ chứ? Mà vừa rồi Seno Đại để có ý là, lần này đồ mà mọi người tìm được đều thuộc về quyền sở hữu của tuyển thủ đó, đây mới là điểm tốt thực sự.

Seno Đại Đế xua tay, mỉm cười nói, “Bởi vì thông đạo tiến vào Ngọc Khải tinh vẫn chưa mở ta, cho nên ta ở đây nói một chuyện riêng của ta, muốn nhờ mọi người giúp một chút. Ta có một người con trai duy nhất tên là Rian. Nhiều năm trước, Rian đã lái một chiến điệp cấp năm đi vào tinh không, đến bây giờ vẫn chưa trở về. Tất cả những người ở đây, nếu như có ai nhìn thấy Rian, xin hãy nói cho ta một chút tin tức. Seno ta lấy thân phận Đại Đế của Xích Lôi tinh xin hứa, cho dù ngươi cần gì, chỉ cần Seno ta có thể làm được, Seno ta sẽ không từ chối.”

Sau khi Seno nói xong, trong tay khẽ nắm gì đó, trong hư không lập tức xuất hiện một màn hình, trên màn hình là hình của Rian, sau đó là một chiếc chiến điệp, chiếc chiến điệp kia chính là cái chiến điệp cấp năm mà Lam Tiểu Bố lấy được.

Chiến điệp của Lam Tiểu Bố, Kerr đã từng nhìn thấy, cho dù Lam Tiểu Bố có ngụy trang chiếc chiến điệp đó thành chiến điệp cấp thấp, nhưng từ hình dáng bên ngoài vẫn có thể nhìn ra được.

Sau khi hình ảnh Rian và chiếc chiến điệp xuất hiện, mỗi người trên quang trường đều có cảm giác, ánh mắt của Seno Đại Đế đang nhìn vào mình.

Lam Tiểu Bố cũng có cảm giác như vậy, trong lòng hắn thầm nghĩ, may mà hắn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nếu không thì cái kiểu ánh nhìn chằm chằm này thật sự sẽ khiến hắn không được tự nhiên.

Một lát sau vẫn không có ai trả lời, trên mặt Seno Đại Đế lộ ra vẻ thất vọng, hắn nói lại lần nữa, "Rian có thể đã xảy ra chuyện rồi, hắn nói hắn có thể lấy được một bảo vật nào đó, bảo vật đó là gì ta cũng không biết, nhưng mà ta nghe Rian nói, loại bảo vật này có khả năng đánh vỡ khái niệm khoa học không gian, đem không gian tụ lại một điểm, sau đó có thể giúp người đó dịch chuyển trong không gian này. Rian còn nói, cái không gian này còn có thể dùng để chứa đồ vật.

Mặc dù ta không biết Rian nói bảo vật không gian ấy là gì, nhưng mà ta khẳng định lần này hắn ra ngoài vì món bảo vật đó là chuyện thật. Cho nên…"

Seno Đại Đế nói đến đây lại im lặng, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía đám người phía dưới.

Hắn không muốn nói tìm ra người hại Rian là ai, hắn cũng biết điều đó là không có khả năng, bởi vì tỷ lệ làm được cơ hồ bằng không.

Nhưng hắn đoán, người dám ra tay với Rian, nhất định là một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật lớn, nói không chừng sẽ dính dáng đến những đế quốc tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật này. Hôm nay có thể thông qua vòng thi tuyển thứ nhất, bất kỳ tinh cầu khoa học kỹ thuật nào cũng có sự tồn tại của vương tộc. Lỡ như những vương tộc này nghe ngóng được chút tin tức nào đó, thế thì hắn có thể thông qua dấu vết này để tìm ra đáp án.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn đã dừng lại trên người Đào Ngải, hắn có thể cảm nhận được khi nghe mình nói đến bảo vật Không gian, thân thể Đào Ngải lập tức chấn động, sau đó cúi đầu xuống.

“Ngươi tên là gì?” Seno Đại Đế trực tiếp đến trước mặt Đào Ngải

Nhìn thấy Seno Đại Đế trực tiếp đi đến chỗ Đào Ngải, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng nảy lên một cái, bây giờ hắn có thể khẳng định gia hỏa đã trộm đi hai bao đồ trong phòng mình chính là Đào Ngải.

Bởi vì Đào Ngải đã trộm hai cái bao kia, cho nên mới biết trong bao của hắn không có Tiệt Thạch, Đào Ngải có suy nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được hơn một vạn Tiệt Thạch kia rốt cuộc đang ở đâu. Hôm nay Seno Đại Đế nói đến bảo vật không gian, còn có thể dùng để chứa đồ vật. Đào Ngải nhất định sẽ nghĩ đến mình đầu tiên, Tiệt Thạch của hắn không thể nào tự nhiên biến mất được, Lam Tiểu Bố hắn cũng không có khả năng nhét Tiệt Thạch vào nơi nào đó trên chiến điệp. Vậy khả năng duy nhất là hắn đã dùng cách nào đó để mang Tiệt Thạch đi, nhưng nhiều Tiệt Thạch như vậy, muốn mang đi mà không khiến người khác phát hiện ra là chuyện không thể.

Trước đó Đào Ngải cũng không nghĩ đến bảo vật không gian, bây giờ Seno Đại Đế nhắc đến, Đào Ngải không muốn nghĩ đến chuyện này cũng không có khả năng. Cũng bởi vì Đào Ngải nhớ đến chuyện có thể Tiệt Thạch đã bị bỏ vào bảo vật không gian mang đi, lúc này mới có vẻ mặt bất thường, vì thế mới khiến Seno Đại Đế cảm nhận được.

Giò phút này, Lam Tiểu Bố chỉ hi vọng Đào Ngải không nhắc đến chuyện của hắn và Tiệt Thạch, nếu không thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ hắn đã đột phá lên Tiên Thiên, nhưng dưới sự công kích từ vũ khí văn minh khoa học cấp năm, chỉ sợ cũng sẽ biến thành tro. Cho dù bây giờ hắn muốn trốn cũng không thể trốn thoát.

Đào Ngải nhanh chóng hành lễ, “Vãn bối Đào Ngải, đến từ Ngân Dịch tinh của tinh hệ Bách Ma, kính chào Seno Đại Đế.”

Ngân Dịch tinh? Seno Đại Đế khẽ nhíu mày, nếu như là tinh cầu bình thường, hắn nhất định sẽ trực tiếp bắt Đào Ngải đi, tùy tiện tìm một cái cớ là được rồi. Nhưng Đào Ngải lại là người đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm Ngân Dịch tinh, hắn cũng không thể tùy tiện bắt đi được.

Cho dù thực lực khoa học kỹ thuật của Ngân Dịch tinh không bằng Xích Lôi tinh, nhưng khi chiến tranh bộc phát, đối với hai tinh cầu cũng chẳng có chỗ nào tốt. Cho nên nếu không phải bất đắc dĩ, giữa tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm với nhau thường rất ít phát sinh xung đột.

Chương 125: Tâm tư.

Trong lòng Đào Ngải cũng đang đấu tranh kịch liệt, hắn nắm chắc tám phần, trong tay Lam Tiểu Bố có thể đang giữ bảo vật không gian. Mặc dù hắn không dám khẳng định, Lam Tiểu Bố có bảo vật không gian này có phải là do giết con trai Rian của Seno Đại Đế hay không, nhưng Lam Tiểu Bố nhất định cũng không thoát khỏi hiềm nghi.

“Ngươi đã nhìn thấy bảo vật không gian có thể cất giữ đồ vật rồi ư?” Seno Đại Đế cười tủm tỉm hỏi, thế nhưng khí thế áp bách quanh người hắn khiến Đào Ngải có chút khó thở.

Đào Ngải khẳng định Seno Đại Đế nhất định là cường giả Võ Đạo Trúc Cơ, nếu không thì sẽ không thể nào khiến hắn có cảm giác đè nén đáng sợ như vậy.

“Vãn bối chưa từng nhìn thấy, chỉ là cảm thấy bất ngờ khi nghe đến chuyện không gian có thể tách rời độc lập ra như vậy, thật sự kinh ngạc không gì sánh được. Không gian và thời gian huyền ảo bao la, vẫn luôn là vấn đề nghiên cứu hàng đầu của các học giả, hôm nay ta mới biết được không gian có thể tách riêng ra, sau đó áp súc thành một đồ vật nào đó, thậm chí còn có thể cất chứa đồ vật bên trong thứ đó, khoa học kỹ thuật thật sự khiến người ta phải cảm thán. Không biết thời gian có đặc tính này hay không, thứ vãn bối phải học tập thật là nhiều.” Đào Ngải cảm thán nói.

Cuối cùng hắn quyết định không nói đến Lam Tiểu Bố, bảo vật không gian này, chỉ cần nghe thôi đã thấy nhiệt huyết sôi trào, chứ đừng nói đến chuyện bản thân mình có khả năng lấy được.

Thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn rất mạnh, nhưng nếu như Lam Tiểu Bố đến Ngọc Khải tinh, mình sẽ có cơ hội xử lý hắn. Bởi vì hắn có thể mang vũ khí không bị kiểm tra vào Ngọc Khải tinh, hắn tin người có loại vũ khí này không chỉ một mình hắn, tuyển thủ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm đều được ngầm thừa nhận có loại vũ khí này, đây là ưu thế. Có rất ít tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn cũng có cơ hội tránh cửa kiểm tra vũ khí ở Ngọc Khải tinh, nhưng Lam Tiểu Bố đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hia Chân Nặc tinh, Chân Nặc tinh khẳng định không có loại vũ khí này.

Bây giờ mà nói cho Seno Đại Đế biết thì có gì tốt? Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm có thể cho hắn được gì? Chính bản thân hắn là một vương tử, cũng là vương tử tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, có thể nói đồ mà Xích Lôi tinh có thể cho hắn, hắn cũng không thèm để ý. Còn chuyện Rian chết hay chưa liên quan gì đến hắn?

Seno Đại Đế đã xác định Đào Ngải đang nói dối, tên họ của Đào Ngải đã nói cho hắn biết, hắn nhất định có quan hệ to lớn với đế vương Đào Trảm Đình của Độc Hoàng đế quốc ở Ngân Dịch tinh.

“Không sai, người trẻ tuổi cần phải học tập nhiều. Đúng rồi, nếu có tin tức của Rian, nhất định phải nói cho ta biết đấy, những chuyện khác Seno ta không dám nói, nhưng chuyện về mấy bộ nghịch pháp của Ngọc Khải tinh, những thứ này mặc dù không thể học, nhưng cũng có thể để các học giả nghiên cứu. Ta hi vọng ngươi có thể lấy được những nghịch pháp này, nghiên cứu ra được một cài thứ nào đó tạo phúc cho toàn bộ vũ trụ.” Seno Đại Đế vỗ vao Đào Ngải, mỉm cười quay về.

Nếu như đổi chỗ khác, hắn nhất định đã bắt Đào Ngải đi, vương tử của một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm thì sao chứ? Liên quan đến vấn đề sinh tử của con trai độc nhất Rian của hắn, bất cứ người nào cũng có thể không quan tâm.

Nhìn thấy Seno Đại Đế rời đi, Đào Ngải suýt chút nữa đã gọi Seno Đại Đế lại. Nghịch pháp, đó chính là công pháp tu tiên đấy. Thứ này chính là mục đích hắn đến Ngọc Khải tinh, cũng là thứ mà hắn tha thiết mong ước.

Chỉ cần hắn nói ra sự tồn tại của Lam Tiểu Bố, rất có thể hắn sẽ đạt được một bộ công pháp tu tiên.

“Xuy…” Mãi đến khi Seno Đại Đế đã đi xa, Đào Ngải mới thở dài một hơi, trước tiên hắn phải lấy bảo vậy không gian đã rồi nói. Không chừng đến khi mình đến Ngọc Khải tinh sẽ có được công pháp tu tiên, cho dù không lấy được, hắn có thể nói hoài nghi của mình về Lam Tiểu Bố ra. Không được, một khi nói ra, Seno Đại Đế sẽ nghi ngờ hắn đã lấy được đồ của Rian.

Nhìn thấy Seno Đại Đế đã tời đi, cũng không hề đi về phía hắn, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bàn tay hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

Xem ra Đào Ngải muốn độc chiếm nhẫn không gian của hắn, đây là chuyện tốt đối với Lam Tiểu Bố, Hắn chỉ sợ Đào Ngải không có ý định này, nếu như Đào Ngải không nghĩ vậy, thế thì hôm nay hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Vừa rồi lúc Seno Đại Đế rời đi, mặc dù hắn không dùng thần niệm rà quét, lại có một cảm giác kiêng kị. Điều này cho thấy Seno Đại Đế rất có thể đã sớm luyện thành căn cơ Võ Đạo, thực lực còn mạnh hơn hắn.

Lại thêm việc nơi này là chúa tể tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm bên ngoài Ngọc Khải tinh, có một đống vũ khí nóng cao cấp, Lam Tiểu Bố hắn dùng cái gì để bảo vệ tính mạng?

Có lẽ ngay khi hắn vừa lấy Côn Lôn ra, một khắc sau đã bị xử lý rồi. Hơn nữa cho dù hắn không bị xử lý, Côn Lôn cũng đã xông vào vũ trụ, vậy thì thế nào đây? Chiến điệp và chiến hạm mạnh hơn Côn Lôn ở đây có rất nhiều, có thể nhẹ nhàng xử lý luôn cả hắn và Côn Lôn.

Bây giờ Đào Ngải có ý định chiếm đoạt nhẫn không gian của hắn, điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy rất may mắn. Đào Ngải muốn xử lý hắn, hắn cũng muốn xử lý Đào Ngải.

Nếu như nói trước đó là vì Kerr, bây giờ thì là vì mạng nhỏ của mình, hắn cũng không tiếc bất cứ giá nào để xử lý Đào Ngải.

Không chỉ như vậy, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được công pháp khác để tăng thực lực của mình. Đào Ngải có thể nghĩ đến chuyện mình có được bảo vật không gian, vậy thì Mộc Nguyên Tang làm sao lại không nghĩ đến? Có thể khẳng định Mộc Nguyên Tang cũng sẽ nghĩ đến chuyện này, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi.

Trên thực tế, Mộc Nguyên Tang đã có chút hoài nghi, hắn hoài nghi không phải là Lam Tiểu Bố, mà là hoài nghi một người nào đó trong đám người tinh hệ Bách Ma đến Ngọc Khải tinh có bảo vật không gian. Hơn một vạn Tiệt Thạch của Lam Tiểu Bố bị đánh cắp, hơn một vạn Tiệt Thạch cũng không phải số lượng nhỏ, cho dù dùng bao vải lớn, cũng phải đến hai bao. Hai bao vải như vậy, muốn che giấu hẳn là chuyện không thể.

Chương 126: Tâm tư (2)

Nếu như không phải biểu hiện của Lam Tiểu Bố cho thấy người trộm Tiệt Thạch không phải là chính hắn, Mộc Nguyên Tang thật sự đã hoài nghi Lam Tiểu Bố. Nhưng rốt cuộc là ai đã trộm Tiệt Thạch của Lam Tiểu Bố? Tiệt Thạch đang ở đâu? Chẳng lẽ thật sự có bảo vật không gian ư?

Nếu thật sự có người như vậy, thế thì người này nhất định là tuyển thủ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, chỉ có gian phòng của tuyển thủ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật mới không có giám sát.

…

Ngọc Khải tinh còn chưa mở ra, một đám người chỉ có thể ở lại quảng trường bên ngoài Ngọc Khải tinh để chờ đợi. Lam Tiểu Bố vẫn luôn cảm thấy nôn nóng bất an, hắn không dám tu luyện cũng không dám ra ngoài, chỉ có thể thành thành thật thật mà ngồi ở vị trí của Chân Nặc tinh.

Cũng may sau hai ngày, cũng không có người nào đến tìm hắn. Khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là Ngọc Khải tinh cũng đã mở ra.

Tất cả hơn một trăm tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật dựa theo đẳng cấp văn minh của từng tinh cầu lần lượt tiến vào Ngọc Khải tinh. Cho dù có hơn một trăm hành tinh, nhưng trừ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm có bốn mươi, năm mươi người, những tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm trở xuống, sô người đi vào tương đối ít, cộng lại cũng chỉ hơn 2000 người mà thôi.

Chân Nặc tinh là một trong những tinh cầu yếu nhất, cho nên đương nhiên bị xếp đi vào sau cùng.

Bởi vì là hộ vệ, Lam Tiểu Bố nhất định phải đi trước đám người Thái Mạt Trường, hắn không dám mở rộng phạm vi thần niệm, vẫn luôn dùng mắt quan sát tình hình phía trước.

Lối vào Ngọc Khải tinh mở ra ngay ở cuối quảng trường Tinh Không, nhìn nơi đó giống như một cánh cửa, trên thực tế, Lam Tiểu Bố cho rằng đó là một lỗ đen.

Tình hình trong lỗ đen kia như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không rõ lắm, chỉ biết mỗi tuyển thủ tinh cầu sau khi bước qua cửa kiểm tra đo lường rồi bước vào lỗ đen sẽ lập tức biến mất, giống như bị một cái miệng khổng lồ cắn nuốt hết.

Đám người từ từ tiến lại gần lỗ đen, Lam Tiểu Bố nhìn thấy mình sắp đến gần lỗ đen, trong lòng cũng có chút run rẩy.

Lỗ đen ở bên ngoài quảng trường Tinh Không, Seno Đại Đế đi đến vị trí của tinh hệ Bách Ma, cười tỉm tỉm nói với Họa Thiên Phóng, “Tinh hệ Bách Ma các ngươi lần này không tệ, có mười chín hành tinh tham gia, hơn nữa còn có hai tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hau tiến vào Ngọc Khải tinh.”

Họa Thiên Phóng là người hộ tống, hắn không thể tiến vào Ngọc Khải tinh, hắn hoàn toàn không nghĩ đến Đại Đế một phương của Xích Lôi tinh sẽ chủ động nói chuyện với hắn, hắn nhanh chóng khom người hành lễ.

Seno Đại Đế vỗ vỗ vai Họa Thiên Phóng, “Không cần câu nệ, mục đích tất cả mọi người đến đây đều như nhau, không cần xem ta là Đại Đế. Đúng rồi, tên Đào Ngải kia cũng không tệ lắm.”

“Vâng, Đào Ngải là Nhị vương tử của Độ Hoàng đế quốc, chẳng những thực lực rất mạnh mà nhân duyên cũng rất tốt.” Họa Thiên Phóng khúm núm trả lời.

Seno Đại Đế ừ một tiếng, “Lần này đi đến đây có thuận lợi không? Nửa đường có chuyện gì xảy ra không?

Cho dù Họa Thiên Phóng miễn cưỡng cũng được xem là một Tiên Thiên, cho dù là Tiên Thiên thật hay giả, có thể đối mặt với Seno Đại Đế, hắn cũng cảm thấy có một áp lực vô hình đè ép hắn, khiến hắn nói một câu cũng cảm thấy gian nan, thấp thỏm lo âu.

“Thuân lợi, thuận lợi, nửa đường cũng thuận lời…” Lời cuối cùng Họa Thiên Phóng hơi dừng một chút, nhưng mà rất nhanh đã phản ứng lại.

Seno Đại Đế vốn đang quan sát Họa Thiên Phóng, bây giờ Họa Thiên Phóng lại như vậy, hắn lập tức phát hiện ra, hỏi tiếp, “Trên đường có chuyện gì vui sao, bây giờ đang rảnh rỗi, có thể nói nghe một chút không?”

Giọng điệu của Seno Đại Đế mặc dù nhẹ nhàng, tựa như đang thật sự nói chuyện phiếm, thế nhưng trong lúc nói chuyện, loại áp lực vô hình kia lại khiến Họa Thiên Phóng không thở nổi.

Họa Thiên Phóng nhanh chóng đáp lại, “Thật ra cũng không có chuyện gì, chính là tinh hệ Bách Ma có một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai là Chân Nặc tinh, trong tinh cầu này có một hộ vệ tên là Lam Tiểu Bố, trên đường đến đến hắn có đến sòng bạc cá cược, thắng được hơn một vạn Tiệt Thạch…”

Hơn một vạn Tiệt Thạch? Seno Đại Đế hít một hơi thật sâu, cho dù là hắn thì có lấy ra được số lượng Tiệt Thạch như vậy cũng là chuyện thương cân động cốt. Đây chỉ là tuyển thủ tham gia thi tuyển tiến vào Ngọc Khải tinh, cũng là hậu bối, những hậu bối này lại có thể đem theo đến hơn một vạn Tiệt Thạch? Từ khi nào mà tinh hệ Bách Ma giàu có như vậy?

Họa Thiên Phóng cười xấu hổ, “Thật ra hơn một vạn Tiệt Thạch kia hầu như đều lấy từ những tuyển thủ tham gia thi tuyển vào Ngọc Khải tinh thôi.”

“Lam Tiểu Bố là ai?” ÁNh mắt Seno Đại Đế nhìn về phía những tuyển thủ đang xếp hàng, bây giờ người chưa tiến vào Ngọc Khải tinh cũng không còn nhiều.

“Chính là người mặc áo xanh kia, vị trí của Chân Nặc tinh.” Họa Thiên Phóng chỉ Lam Tiểu Bố.

“Tiệt Thạch của hắn đâu?” Seno Đại Đế lập tức hỏi.

Họa Thiên Phóng nói, “Lúc Lam Tiểu Bố đi ra ngoài tắm rửa, phòng của hắn bị cạy cửa, sau đó Tiệt Thạch đều bị trộm đi…”

Seno Đại Đế biến sắc, lập tức quay người tiến đến chỗ lỗi vào Ngọc Khải tinh.

Nhưng hắn chỉ mới đi được vài bước đã bị mấy tên hộ vệ ngăn lại. Ngọc Khải tinh cũng không thuộc tinh hệ Phong Kỷ, huống chi đây chỉ là một đế vương Xích Lôi tinh?

Cho dù có là Đại Đế Lý Đạp Chí, cũng không có tư cách tiến vào Ngọc

Khải tinh. Đây là quy định chung của cộngg đồng ngũ đại tinh hệ, không cho phép bất kỳ ai phá hỏng.

“Thật xin lõi, ngài không thể vào Ngọc Khải tinh.” Người đứng đầu hộ vệ vẻ mặt bình tĩnh không hề vì chuyện đối phương là Đại Đế mà kiêng kị.

“Lam Tiểu Bố, đợi một lát rồi vào, lập tức đến đây, ta có chuyện gấp tìm ngươi.” Seno Đại Đế lớn tiếng nói. Hắn biết bây giờ nhìn không thể nào xông vào được, điều này sẽ khiến nhiều người tức giận, Đừng nói Xích Lôi tinh, cho dù là tinh hệ Phong Kỷ cũng không thể cùng lúc đăc tội với bốn tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm lớn.

Chương 127: Lại đến

Trong lòng Lam Tiểu Bố nhảy dựng, hắn đương nhiên nghe thấy lời Seno Đại Đế nói, bây giờ hắn đang đứng ngay lối vào Ngọc Khải tinh, hắn có thể giả bộ không nghe thấy, nhưng nếu như vậy thì hắn cũng không được lợi gì.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn khó hiểu quay đầu nhìn quanh, tựa như đang nhìn xem ai đang gọi hắn. Giọng nói của Seno Đại Đế hắn đã khắc sâu trong ký ức, làm sao có chuyện hắn nghe không hiểu?

“Đi nhanh một chút.” Thấy Lam Tiểu Bố cản trở ở phía trước, một tuyển thủ đến từ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai ở phía sau lập tức khó chịu.

Đi vào Ngọc Khải tinh sớm một chút thì cũng sớm phát tài, ai cũng không muốn vào muộn.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm lấy Cơ Đầu, cười lạnh nói, “Ngươi là cái rắm gì chứ, cũng dám bảo ông nội ngươi đi sớm một chút, ông nội ngươi cứ đứng ở đây đấy, có gan thì ngươi đụng vào ông nội ngươi thử xem, không có gan thì đừng lải nhải.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố gây chuyện, đám người Thái Mạt Trường nhanh chóng tránh sang một bên.

Tuyển thủ đằng sau thấy Lam Tiểu Bố chỉ là một tên hộ vệ thôi mà dám lớn lối như vậy, còn dám nói hắn thử đụng vào xem, hắn lập tức không do dự tiến lên đá vào hông Lam Tiểu Bố một cái. Lam Tiểu Bố lảo đảo, nghiên người ngã vào thông đạo Ngọc Khải tinh.

Cùng lúc đó, Seno Đại Đế lại kêu lên, “Lam Tiểu Bố nhanh chóng lại đây, lát nữa rồi đi vào…”

Chỉ là trong nháy mắt, khi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã dừng lại, tựa như đang có ý định quay lại đã bị người khác đá một cái ngã vào thông đạo Ngọc Khải tinh.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã vào trong, bọn người Thái Mạt Trường cũng nhanh chóng vào theo, Lam Tiểu Bố là hộ vệ, hộ vệ đã vào rồi, bọn hắn sao có thể không nhanh chóng đi vao?

Sắc mặt Seno Đại Đế tái xanh, nếu như hắn có thể đi vào, hắn nhất định sẽ đập tên gia hỏa đã đá Lam Tiểu Bố kia thành bã vụn.

Họa Thiên Phóng nhìn thấy Seno Đại Đế gọi Lam Tiểu Bố, sắc mặt vô cùng kinh hoảng. Vậy mà vừa rồi hắn lại chẳng giấu diếm gì cả, nói chuyện của Lam Tiểu Bố trước mặt Seno Đại Đế, chuyện này không được.

“Đúng rồi, ngươi có thể đưa đoạn ghi hình Lam Tiểu Bố thắng được một vạn Tiệt Thạch và hình ảnh gian phòng hắn bị trộm cho ta xem được không?” Giọng nói của Seno Đại Đế lại vang bên tai Họa Thiên

Phóng một lần nữa.

“Đương nhiên có thể.” Họa Thiên Phóng lập tức trả lời. Nhưng mà sau khi hắn trả lời xong thì cảm thấy không đúng lắm, giám sát của tinh hệ Bách Ma sao có thể để cho một Đại Đế của tinh hệ Phong Kỷ xem được chứ?

“Ha ha, Đạp Chí huynh, đã lâu không gặp.” Họa Thiên Phóng vừa dứt lời, một giọng nói khác lại truyền đến.

Seno Đại Đế vừa nhìn thấy người đến là ai thì trong lòng lập tức thấy không tốt, nhưng chỉ có thể ôm quyền ân cần thăm hỏi, “Hóa ra là Trạch Cực huynh, đúng là đã lâu không gặp.”

Não hải Họa Thiên Phóng trống rỗng, đế vương Sùng Nguyên đế quốc chưa nói đến chuyện sẽ đến đây mà, sao chỉ mới qua hai ngày đã đến đây rồi?

“Kính chào Đế Quân.” Họa Thiên Phóng nhanh chóng khom người hành lễ.

Mộc Trạch Cực không để ý đến Họa Thiên Phóng, hắn đến quá vội, giờ phút này ánh mắt của hắn đang tìm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố mới là nguyên nhân hắn đột nhiên đến đây.

“Tất cả tuyển thủ đã vào Ngọc Khải tinh rồi sao?” Không tìm được Lam Tiểu Bố, Mộc Trạch Cực khẽ nhíu mày hỏi một câu.

“Vâng, tất cả bọn họ đã đi vào rồi.” Họa Thiên Phóng khom người đáp.

…

Trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang cảm kích người đã đạp cho hắn một cước kia, cũng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một luồng hơi thở lạnh thấu xương đánh thẳng vào trong ý thức của hắn.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tập trung tinh thần, đây là đoạn đường nguy hiểm nhất để đến Ngọc Khải tinh, trên cơ bản cơ hội thông qua đoạn đường này để đến Ngọc Khải tinh chỉ có một phần mười. Vì vậy mới cần hộ vệ. Những hộ vệ này thật ra chính là pháo hôi, tới để chết.

Một khắc sau, cảm giác xé rách cuồng bạo vọt đến, Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được não hải của mình bị xé toạc, lúc này đừng nói là ý thức, ngay ả linh hồn cũng đang bị dày võ.

Nếu như hắn không thường xuyên xé rách linh hồn của mình, đối mặt với sự dày vò này chắc chắc đã không thể kiên trì được. Có thể tưởng tượng được những người phía sau hắn cũng khó mà kiên trì nổi, cho dù có hắn ngăn ở phía trước, có lẽ cũng không có tác dụng gì lớn.

Lam Tiểu Bố vừa định mở rộng thần niệm quan sát một chút, trong đầu tựa như có thêm một móng vuốt bằng sắt thép, trực tiếp bắt lấy linh hồn và tấ cả ký ức hồn phách của hắn.

Đây là đang muốn dồn mình vào chỗ chết mà, Lam Tiểu Bố càng tỉnh táo hơn, Thần Hồn Thuẫn xuất hiện trước linh hồn, ngăn cản luồng lực lượng đang bắt lấy linh hồn mình.

“A…” Lam Tiểu Bố khẳng định mình không hề nghe nhầm, rõ ràng hắn nghe được ở chỗ sâu trong ý thức của hắn có một tiếng kêu ngạc nhên, sau đó lại càng điên cuồng cướp đoạt hơn.

Thần Hồn Thuẫn của hắn trực tiếp bị xé rách thành bã vụn, trong nháy mắt Lam Tiểu Bố lại dựng một cái Thần Hồn Thuẫn khác.

Nhưng cũng giống như trước đó, mỗi lần Lam Tiểu Bố dựng Thần Hồn Thuẫn ra, chỉ mấy giây sau đã bị xé rách, sau đó linh hồn của hắn lập tức rơi vào trạng thái bị cắn nuốt.

Trong đại não của hắn xuất hiện một hình ảnh mơ mơ hồ hồ, thật giống như có một người nào đó đang ở trong ý thức của hắn.

Lại nữa rồi, loại cảm giác này cũng giống như lúc Rian đoạt xá hắn khi trước, chẳng qua khi so sánh thì thủ đoạn của Rian chỉ là trò đùa. Nếu như Lam Tiểu Bố không biết hắn lại trải qua một lần đoạt xá nữa, vậy thì hắn chính là heo.

Nhiều người tiến vào Ngọc Khải tinh như vậy, hơn nữa cứ mấy chục năm sẽ có một đợt, đối phương hết lần này đến lần khác cứ muốn đoạt xá hắn, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Lam Tiểu Bố biết có tạo dựng Thần Hồn Thuẫn cũng không có tác dụng gì, hắn dứt khoát tự hết lực lượng thần niệm lại thành Thần Hồn Thứ, sau đó đam vào bóng đen trong não hải của mình.

“A…” Một tiếng kêu thê lương bén nhọn từ trong đầu Lam Tiểu Bố truyền ra, một khắc sau, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được có thứ gì đó thoát ra khỏi ý thức của hắn. Đáng tiếc bây giờ hắn đang ở trong trạng thái bị động, hoàn toàn không thể ngăn đối phương lại.

Chương 128: Người cô độc đêm ngày vạn trượng

Cũng bởi vì bóng đen kia đã xông ra khỏi ý thức của Lam Tiểu Bố, cả người Lam Tiểu Bố đã nhẹ nhõm hơn. Hắn không hề do dự bước nhanh hơn, tiến về phía trước.

Phía sau lưng Lam Tiểu Bố, bọn người Thái Mạt Trường đang ở điểm xuất phát, giống như Lam Tiểu Bố, từ sâu trong ý thức đều truyền đến cảm giác đau đớn khi bị xé rách. Lúc bọn họ đang cảm thấy tuyệt vọng, bỗng nhiên cái cảm giác xé rách đau đớn kia đột ngột biến mất.

Lúc này Lam Tiểu Bố đang xông về phía trước, bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng lập tức chạy về phía trước.

Được lợi không chỉ có Thái Mạt Trường, mấy tuyển thú của các tinh cầu khác đi theo phía sau Chân Nặc tinh cũng không nhận phải sự công kích quá lớn, mọi người đều nhanh chóng đến Ngọc Khải tinh.

Sau khi xông ra khỏi thông đạo màu đen, Lam Tiểu Bố lập tức trông thấy thực vật màu xanh lá ngay trước mắt, sau đó toàn thân cảm thấy nhẹ bẫng, cả người hắn đều bị một lực lượng không gian cuốn đi.

“Bịch!” Lam Tiểu Bố rơi xuống một bụi cỏ, một con rắn to sặc sỡ đang há miệng lao tới, thân hình Lam Tiểu Bố né qua một bên, sau đó vung tay đập vào đầu con rắn này một cái, đập nó thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố đặt Cơ Đầu xuống đất, xoay người nhảy lên, hắn cảm nhận được nguyên khí thiên địa xung quanh đây rất nồng đậm. Thiên khí nguyên địa ở đây còn nồng đậm hơn cả Thiên La tinh, càng quan trọng hơn là, nguyên khí thiên địa ở đây hình như càng thích hợp để tu luyện hơn.

Nếu như quanh năm tu luyện ở đây, nhất định sẽ nhanh chóng tiến bộ.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố quan sát khắp nơi, nơi nào cũng là phỉ thúy màu xanh, núi rừng rậm rạp, trong đó vô số dược liệu trân quý mà bình thường hắn không thể thấy được, nhưng ở nơi này chỗ nào cũng có.

Có một bụi nhân sâm dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, lập tức vèo cái biến mất bên trong bụi cả. Cổ Đạo lập tức đuổi tới, nhưng rất nhanh nó đã trở về, ngay cả một sợi lông của nhân sâm nó cũng không mò được.

Lam Tiểu Bố cảm giác da đầu tê dại, vật trong tin đồn hắn cũng đã thấy tận mắt rồi. Tuy nhiên ngay cả không gian trữ vật hắn cũng có, còn có gì có thể kỳ quái hơn không?

Chung quanh không có lấy một người, thoạt nhìn sau khi rời khỏi lối đi của tinh cầu Ngọc Khải thì mọi người đã bị cuốn tới một không gian khác nhau.

Lam Tiểu Bố tỉ mỉ quan sát một hồi thì tìm được một dòng suối nhỏ, đi dọc theo dòng suối nhỏ nửa ngày thì hắn đi tới rìa ngoài của một hồ nước khô khốc. Hồ này trước khi cạn khẳng định rất sâu, Lam Tiểu Bố nhìn thấy mặt đê của hồ này phải cao những bảy tám trượng.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã tìm được nơi ẩn náu tạm thời, vị trí ở bờ kè gần sông có mấy cây đại thụ đã chết khô. Phần gốc cây đại thụ khô khốc đã rách nát, không biết bị con gì moi hết phần gốc ra tạo thành một cái hang.

Lam Tiểu Bố đi vào trong hốc cây, hang động trong hốc cây này sâu khoảng hai ba trượng, trước sau trái phải đều là rễ cây khô héo và một ít bùn đất.

Thu dọn qua loa hang động một chút, sau đó lại dùng cành cây khổ để ngăn trở hang động, Lam Tiểu Bố quyết định trú tạm ở đây để kiểm tra hộp gỗ kia.

Ngồi trong hang động, Lam Tiểu Bố chỉnh sửa lại hết những khả năng có thể bị phát hiện. Cuối cùng kết luận lại là hắn đã bị Tắc Nặc Đại Đế hoài nghi, nếu không thì Tắc Nặc Đại Đế đã không gọi hắn

lại.

Cũng may Tắc Nặc Đại Đế chỉ mới hoài nghi hắn chứ chưa thể xác định. Dựa theo dĩ vãng, thời gian các tuyển thủ có thể dừng lại ở tinh cầu Ngọc Khải để suy đoán thì hắn có hơn một tháng để ở đât, trong hơn một tháng này hắn tốt nhất phải đột phá được Trúc Cơ, tu vi thì phải lên thêm một tầng nữa. Mà điều kiện tiên quyết là hắn phải tìm được công pháp tu luyện mới, đó mới là mục đích chủ yếu khiến hắn tới tinh cầu Ngọc Khải.

Điều thứ hai khiến Lam Tiểu Bố lo lắng chính là linh hồn cướp đoạt lối vào ở tinh cầu Ngọc Khải. Lúc này Lam Tiểu Bố có thể khẳng định một trăm phần trăm cái linh hồn mà tước đoạt kia chính là người chiếm đoạt linh hồn của các tuyển thủ tiến vào tinh cầu Ngọc Khải.

Loại thủ đoạn chiếm đoạt linh hồn này không khác của Lí An lắm, không biết Đoàn Hồn thuật mà Lí An có được có phải lấy được từ chỗ tàn hồn ở cửa vào hay không nữa.

Cũng may hắn tu luyện Đoàn Hồn thuật, hơn nữa cũng nghĩ ra thêm một chiêu là Thần Niệm để đẩy Đoàn Hồn thuật lên cấp hai. Nếu không hắn chắc chắn sẽ chịu thua thiệt. Các tuyển thủ tiến vào tinh cầu Khải Ngọc cần phải có hộ vệ, mục đích chủ yếu là để cho tàn hồn kia chiếm đoạt linh hồn của hộ vệ mà thôi. Sau khi cắn nuốt hết linh hồn của các hộ vệ bên người thì dĩ nhiên tuyển thủ sẽ được an toàn rồi.

Cho dù tàn hồn kia có thể tìm ra hắn được hay không thì chuyện đề cao thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất. Mặc dù hắn không biết tại sao tàn hồn kia lại muốn đoạt xác của hắn, tuy nhiên sau khi tàn hồn đấu với hắn một lượt thì những người phía sau hắn sẽ không phải chịu công kích tinh thần nữa.

“Cổ Đạo, trông chừng cửa hang giúp ta, ta muốn tu luyện một thời gian.” Sau khi Lam Tiểu Bố dặn dò Cổ Đạo xong thì lấy hộp gỗ trong người ra.

Ở tinh cầu Ngọc Khải không có ai tới quấy rầy, Thần Niệm của Lam Tiểu Bố không chút do dự thẩm thấu vào trong hộp gỗ.

Khi Đoàn Hồn thuật của hắn vẫn còn ở cấp một, khi Thần Niệm thẩm thấu vào hộp gỗ hắn chỉ cảm thấy bên trong mênh mông mờ mịt, khi Thần Niệm tiến được vào trong thì hệt như bùn rơi vào biển khơi, biến mất vô tung.

Lần này Lam Tiểu Bố đưa Thần Niệm vào bên trong hộp gỗ thì cảm nhận được hoàn toàn khác so với lần trước.

Thần Niệm sau khi rơi vào không gian sôi trào bên trong dường như gặp phải lực cản cực kì lớn, Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng thần hồn đánh thẳng vào trong.

Một lúc sau trong đầu dần trở nên rõ nét hơn, hai hàng chữ lớn xuất hiện giữa ý niệm của hắn.

“Đạo không rơi vào bảy âm ra, người cô độc đêm ngày vạn trượng!”

Chương 129: Người cô độc đêm ngày vạn trượng (2)

Lời này có ý gì? Lam Tiểu Bố vừa nghĩ tới đây thì cảm thấy có từng luồng tin tức đang không ngừng tràn vào đầu của hắn.

Hai hàng chứ càng ngày càng mơ hồ, Lam Tiểu Bố cảm thấy đầu sắp nứt tới nơi, vì thế hắn vội vã thu lại Thần Niệm của mình.

Đồng thời hắn cũng biết rõ được hai hàng chữ vừa rồi có ý gì. Đó là trong thời đại mạt pháp, tất cả đạo bắt đầu rơi vào, rồi tiêu tán…

Nhưng còn có một ý niệm khác, đạo ý niệm đó vì gìn giữ đại đạo mà khiến vũ trụ tồn tại bảy âm. Cho dù trong tương lai có một ngày toàn bộ đại đạo vũ trụ đều biến mất thì chỉ cần còn giữ được bảy âm thì đại đạo sẽ không tiếp tục rơi vào rồi biến mất nữa.

Sau khi đại đạo sa vào, trong vũ trụ sẽ chỉ còn lại đêm tối vô tận, cho dù vũ trụ cao hơn, lớn hơn nữa thì vẫn sẽ rơi vào số phận bị bóng tối vô tận bao phủ.

Sau khi bảy âm xuất hiện, toàn bộ vũ trụ chỉ còn lại một người theo đuổi đại đạo, người theo đuổi đại đạo ở trong vũ trụ tràn ngập bóng tối vô tận mất đi sự độc lập, hắn nên vì vũ trụ mà mở ra một đại đạo mới. Hắn là một người du hành cô độc, nhưng cũng là người tuyên bố luật pháp của vũ trụ.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn biết cái hộp này. Niên đại của nó là lúc nào thì hắn không biết, thậm chí nó còn có thể là bảo vật thuở khai thiên lập địa.

Nhưng từ khi mở được cái hộp này ra hắn liền biết nó hy vọng hắn làm gì. Nó đang hy vọng hắn có thể trở thành người ban hành luật pháp của vũ trụ, khiến vũ trụ xuất hiện truyền thừa đại đạo.

Mà đại đạo trong đó có lẽ là tu tiên, nó muốn mạt pháp vũ trụ tu tiên lần nữa quật khởi sao? Không đúng, đại đạo này có thể không phải tu tiên, khả năng là một thứ khác. Nhưng dù có phải hay không thì hiện tại thực lực của hắn quá thấp, không thể thấy rõ hoàn toàn được chiếc hộp này.

Lam Tiểu Bố thu hồi hộp gỗ, hắn khẳng định trong hộp gỗ này còn có công pháp hoặc là thứ khác, tuy nhiên cường độ Thần Niệm hiện tại của hắn vẫn chưa đủ.

Đạo không rơi vào bảy âm ra, người cô độc đêm ngày vạn trượng!

Lam Tiểu Bố nhìn một màu xanh của tinh cầu Ngọc Khải, trong lồng ngực xuất hiện thêm một phần khí phách, nếu ta đã lấy được bảy âm thì hãy để cho Lam Tiểu Bố ta trở thành một người độc hành trong vũ trụ này đi.

"Đi, Cổ Đạo, chúng ta đi phát tài." Lam Tiểu Bố nhảy ra khỏi hang động xông ra ngoài. Cổ Đạo hú lên một tiếng sau đó nhanh chân chạy theo Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố mở rộng Thần Niệm quan sát bên ngoài, hắn có thể thông quan Thần Niệm để cảm nhận nơi nào có nguyên khí thiên địa nồng đậm, hoặc nơi nào có nguyên khí thiên địa mỏng hơn một chút.

Khắp tinh cầu Ngọc Khải đều là bảo vật, dĩ nhiên hắn phải tìm nơi có nguyên khí thiên địa nồng đậm rồi, chỉ có những nơi như này mới có khả năng có đồ tốt nhất.

Lam Tiểu Bố đã là Tiên Thiên, chạy nhanh mấy trượng hoặc thậm chí chỉ cần điểm mũi chân là tới được ngay. Mà Cổ Đạo lại là một con sói, cho dù cỏ dại mọc um tùm thì vẫn không có một chút ảnh hưởng tới Cổ Đạo.

Chạy một tiếng Lam Tiểu Bố mới dừng lại. Hắn nhìn thấy một hòn đá đỏ như lửa, Lam Tiểu Bố dùng Thần Niệm để kiểm tra, phát hiện Thần Niệm của hắn không thể nào xuyên qua được khối đá này. Vì thế hắn không chút do dự nhảy vào, đặt tay lên hòn đá đỏ như lửa, cảm thấy một luồng khí nóng bỏng đang không ngừng trào ra.

Mặc dù không biết đây là vật liệu gì, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định thứ này không phải vật tầm thường.

Tay vẫn chạm vào h òn đá, Lam Tiểu Bố vừa định cầm lên liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, dường như đang bị thứ gì để mắt tới vật.

Lam Tiểu Bố căn bản không hề cân nhắc dù chỉ một giây, thân hình hắn lóe lên. Sau đó ngay ở vị trí hắn vừa đứng bị một luồng ánh sáng xuyên qua, đánh vào mặt hòn đá đỏ kia.

Sau khi ánh sáng tản đi, mặt ngoài hòn đá đỏ như lửa không chút hư hại.

Lúc này Lam Tiểu Bố không để ý tới hòn đá đỏ kia nữa, ánh mắt hắn rơi vào một người đàn ông mặc quần áo màu xám đứng cách đó khoảng hai mươi mét.

Người này Lam Tiểu Bố từng gặp qua, hình như là người tới từ một tinh cầu có nền văn minh cấp năm, là một tinh hệ mà hắn không để tâm cho lắm.

“Ồ, ngươi đã tránh sung từ quang của ta như thế nào?” Người đàn ông mặc đồ xám kinh nghi ồ một tiếng, sau đó giơ vũ khí màu xám trong tay lên.

Chỉ là hắn ta chưa kịp ra tay lần hai thì đã cảm thấy đầu đau nhói, sau đó hắn ta hét lên tiếng kêu thê lương, súng từ quang cũng rơi xuống đất.

Lam Tiểu Bố vọt tới, đồng thời huơ lưỡi dao trong tay, một đao liền cắt đứt đầu của người đàn ông mặc đồ xám.

Cho tới khi chém chết đối phương xong Lam Tiểu Bố mới thở phào nhẹ nhõm. Đã nói không được phép mang bất kì vũ khí khoa học kỹ thuật vào tinh cầu Ngọc Khải rồi mà, súng từ quang trong tay người này là sao?

Hai mắt rơi vào thứ màu trắng treo cạnh quần áo của hắn ta, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra đây là phi hành khí. Tốc độ bay cao nhất mỗi giờ đạt tới hai trăm cây số, nhiên liệu là Tiệt Thạch. Đặc điểm có lợi duy nhất là có thể gấp gọn, thuận tiện mang theo bên người.

Lam Tiểu Bố cầm phi hành khí kia lên, quả nhiên có thể xếp được. Trong tài liệu ngay cả ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không thể nhận ra được, có lẽ không phải là vật phẩm tới từ nền văn minh cấp năm, có lẽ là từ một tinh cầu có nền văn minh cao hơn.

Khó trách tốc độ của hắn ta lại nhanh như vậy, có thể xem ra người dùng phi hành khí giống hắn ta không chỉ có một.

Lam Tiểu Bố cất súng từ quang, đồng thời lấy luôn cả bao bố và phi hành khí của đối phương, trở lại bên cạnh khối đá đỏ kia, lại đặt khối đá lên chính giữa nhẫn trữ vật.

Chương 130: Chết không cam tâm

Ở trong tinh cầu Ngọc Khải, Lam Tiểu Bố đào hết đống đồ trân quý và linh dược mà hắn cảm giác được vào trong nhẫn trữ vật, đồng thời đi dọc theo những nơi có nguyên khí nồng đậm nhất.

Còn chuyện giết chết Đào Ngải hắn cũng không nóng nảy, người này nhất định sẽ chủ động tới tìm hắn, trong tay hắn vẫn còn giữ tấm chip định vị của Đào Ngải.

Liên tiếp nửa tháng Lam Tiểu Bố tập trung đào các loại dược liệu, do dọc đường hắn đi nguyên khí thiên địa càng ngày càng đậm cho nên dược liệu mà hắn đào được cũng càng ngày càng tốt. Rất nhiều loại dược liệu hắn còn chưa từng thấy qua, chỉ là ngửi mùi thấy thoải mái, bên trong hàm chứa nồng đậm nguyên khí nữa. Những dược liệu như thế hắn đều không bỏ qua, toàn bộ đều tu vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Tinh cầu Ngọc Khải cũng có dã thú, trong nửa tháng này Lam Tiểu Bố gặp qua không chỉ một con, tuy nhiên mấy con dã thú này không thể tạo thành uy hiếp với hắn được. Ngoại trừ bị nướng thành đồ ăn ra thì chúng còn giúp Cổ Đạo luyện móng vuốt. Ban đêm, Cổ Đạo còn cần tới sự hỗ trợ của hắn, nhưng về sau thì hắn căn bản không cần động thủ, chỉ có mình Cổ Đạo đi xử lí thôi.

Nhưng điều này khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ không thôi, theo lý mà nói thì tinh cầu Ngọc Khải này quanh năm được nguyên khí thiên địa bao bọc, còn có đủ các loại bảo vật thiên địa nữa. Đáng lẽ đáng dã thú sinh tồn ở nơi này lâu dài như vậy thì thực lực khẳng định càng ngày càng mạnh mới phải. Đừng nói là Cổ Đạo, cho dù hắn đã ở cảnh giới Tiên Thiên cũng không thể sinh tồn trong hoàn cảnh này được. Trước đó ngay cả một bụi cây dại còn có thành quả chứ đừng nói là dã thú.

Nhưng trên thực tế, đám dã thú mà hắn gặp từ khi tới đây đều chỉ là dã thú bình thường, không có gì lợi hại cả, thậm chí còn không khác gì so với dã thú trên địa cầu nữa.

Do đám dã thú ở đây không có bất kì tính uy hiếp nào với Cổ Đạo nên về sau nó cũng lười đi giết dã thú, mà chỉ đi đào dược liệu. Cổ Đạo vốn là động vật ăn thịt, nhưng từ khi nó tới được tinh cầu Ngọc Khải thì lại uống thuốc thành tài, thậm chí dã thú bị nó cắn chết rồi nó vẫn lười ăn thịt. Có một số dược liệu Lam Tiểu Bố còn chưa kịp đài thì đã bị Cổ Đạo tiêu diệt bằng miệng.

Càng về sau Lam Tiểu Bố càng cảm thấy không biết Cổ Đạo có phải đang chuẩn bị xuất gia hay không nữa. Bởi vì tần suất ăn thịt của nó càng ngày càng ít, trái lại thì tần suất gặm cỏ dược liệu lại ngày càng nhiều.

Đi mãi mà không thể tìm được di tích tu tiên nào, Lam Tiểu Bố chỉ có thể vừa tìm vừa đào dược liệu. Ngày hôm nay, khi Lam Tiểu Bố còn đang đào dược liệu thì đột nhiên nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm.

Đây rõ ràng là thanh âm nổ cực mạnh, có lẽ ở đằng xa có người dùng thuốc nổ để oanh tạc.

Không lẽ thấy bảo vật gì sao? Lam Tiểu Bố định tới đó nhìn thử một chút, có bảo vật thì sao có thể thiếu Lam Tiểu Bố hắn được> Huống hồ hắn còn phải giết chết Đào Ngải nữa.

Cổ Đạo ở phía xa đột nhiên gầm nhẹ, Lam Tiểu Bố vội vã chạy tới.

Trước mắt Cổ Đạo là một tấm bia đá, dưới tấm bia đá là một bộ xương khô.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố rơi xuống bộ xương khô kia, rất nhanh hắn đã xác định được người này giống như bọn họ, cũng tới từ một tinh cầu có nền văn minh khoa học. Có lẽ sau khi tiến vào tinh cầu Ngọc Khải thì không thể ra ngoài nên mới chết ở chỗ này.

Lam Tiểu Bố cúi thấp người xuống, nhặt được một tấm thẻ kim loại từ trong tay bộ xương khô, trên tấm thẻ kim loại còn khắc mấy chữ xiên xiên vẹo vẹo "Đối diện biển có…"

Đối diện biển có… Có cái gì? Lam Tiểu Bố nhìn phía xa, khắp nơi trên tinh cầu Ngọc Khải chỉ toàn dãy núi và rừng cây, hoặc có lẽ là do nguyên khí thiên địa ở đây rất nộng đậm cho nên toàn bộ tinh cầu Ngọc Khải đều được bao bọc bởi một màu xanh, cho dù có dòng suối thì cũng đều bị che giấu ở bên trong lớp thực vật xanh ngát này rồi.

Từ tin tức của người này thì chẳng lẽ nơi này còn có cả biển sao?

Đối diện biển là ý gì?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nghĩ thông suốt, nơi này chắc hẳn vẫn còn biểu khơi. Tinh cầu Ngọc Khải khổng lồ bao nhiêu chứ? Mỗi lần tinh cầu Ngọc Khải này mở cửa thì chỉ mở nhiều nhất là nửa tháng, tuyển thủ tiến vào đây cho dù là Tiên Thiên, muốn vượt biển đi về phía đối diện căn bản không có nhiều khả năng cho lắm.

Huống hồ tuyển thủ vào trong này không nhất thiết phải vượt qua biển làm gì, tinh cầu Ngọc Khải này tùy tiện chỗ nào cũng có một đống lớn bảo vật, căn bản không cần phải bỏ gần tìm xa làm gì.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không biết tại sao tuyển thủ xương khô này lại biết đối diện biển nhưng hắn vẫn quyết định qua đó nhìn thử một chút.

Người khác không có biện pháp vượt biển không có nghĩa hắn không có biện pháp.

Tuy nhiên trước khi vượt biển thì hắn phải đi xem thử xem ai là người dùng thuốc nổ tìm đồ trước đã, có phải đã phát hiện ra di tích gì hay không?

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ tới đây thì đột nhiên ngừng lại động tác. Phần rìa Thần Niệm của hắn xuất hiện một thân ảnh mơ hồi. Dần dần thân ảnh đó trở nên rõ ràng, là Đào Ngải. Trong tay hắn ta là một khẩu súng từ quang, Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương sẽ không nổ súng lúc này.

Thực ra ngay từ khi Đào Ngải xuất hiện, Thần Niệm của Lam Tiểu Bố đã chú ý tới ngón tay của Đào Ngải rồi. Chỉ cần ngón tay của hắn ta hơi động một cái thì Lam Tiểu Bố lập tức tránh ngay.

Cho dù đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, thành công lên cấp nhưng

Lam Tiểu Bố biết rõ hắn muốn né được súng từ quang cơ hồ là chuyện không thể.

“Ngươi đừng có quay đầu lại, chỉ cần ngươi vừa quay đầu lại thì ta sẽ nổ súng ngay lập tức, chắc ngươi có thể đoán được súng trong tay ta là súng nữu từ.”

Không phải súng từ quang sao? Lực tổn thương của súng nữu từ lớn hơn súng từ quang, nhưng hai loại súng này ở trong mắt Lam Tiểu Bố không khác nhau nhiều lắm.

Lam Tiểu Bố hệt như không nghe thấy lời của Đào Ngải, hắn bình tĩnh quay đầu lại. Đồng thời dùng Thần Niệm quan sát chặt chẽ ngón tay của Đào Ngải.

Chương 131: Chết không cam tâm (2)

Nếu không phải muốn hỏi một chút xem vừa rồi những người đó phát hiện cái gì mà lựa chọn sử dụng thuốc nổ để phá, và một ít tin tức của nền văn minh cấp cao thì Lam Tiểu Bố cũng lười nói nhảm với người này, mà trực tiếp sử dụng Đoàn Hồn thuật châm chết đối phương rồi.

Thấy Lam Tiểu Bố dám quay đầu lại, trong mắt Đào Ngải thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó lạnh lùng nói: “Có phải ngươi cảm thấy ta không dám giết ngươi hay không?”

Không ổn, mặc dù không nhìn thấy ngón tay của Đảo Ngải bóp cò nhưng Lam Tiểu Bố vẫn tránh ra trong nháy mắt, bởi vì hắn đột nhiên cảm nhận được lực uy hiếp đột nhiên tới gần.

Một đoạn quang từ vặn vẹp bắn vào vị trí lúc đó của Lam Tiểu Bố, hắn cũng không chút do dự thi triển ra một Thần Hồn châm.

Đào Ngải thê lương hét thảm thiết, súng nữu từ trong tay rơi xuống đất. Lam Tiểu Bố nhảy tới, cầm súng nữu từ từ trong tay của Đào Ngải, Thần Niệm lập tức thâm nhập vào trong khẩu súng, hắn đã phát hiện ra vấn đề.

Khẩu súng này cao cấp hơn một hai bậc so với khẩu súng của tên đàn ông mặc quần áo màu xám lần trước, bên trong cấu tạo chỉ có chíp để khống chế. Là loại súng cảm ứng, nổ súng thông qua độ chập chờn của sóng não, não sẽ ra lệnh cho súng nữu từ, sau đó để súng nữu từ bắn vào vị trí đã được chỉ định.

Vừa rồi Đào Ngải không muốn giết hắn, mà muốn phá hủy hai chân của hắn. Chỉ là Thần Niệm của hắn quá lợi hại, lập tức bắt được ý định giết người của Đào Ngải.

Khẩu súng nữu từ này có khả năng là sản phầm hơn cả cấp năm, một khi loại đồ này xuất hiện tràn lan trên địa cầu thì không biết sẽ chết bao nhiêu người, lúc đó muốn tra ra rất khó.

Quả nhiên khoa học kỹ thuật không phải là nền văn minh chân chính, nó thực sự mang chiều hướng giết hại nguyên thủy và hủy diệt.

“Sao ngươi lại tránh được?” Đào Ngải ngồi bệt dưới đất, kinh hãi nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không thi triển Thần Hồn châm nữa, nên dù bây giờ đầu óc của hắn ta vẫn còn mê man đau đớn nhưng ít nhất vẫn có thể nói chuyện.

“Bây giờ không phải lúc ngươi hỏi ta, mà là ta hỏi ngươi.” Lam Tiểu Bố dùng khẩu súng nữu từ trong tay chĩa về phía đầu của Đào Ngải, khẩu súng này vẫn có thể bóp cò được.

Đào Ngải vẫn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, miệng lẩm bẩm nói: “Ta biết mà, là ngươi, hóa ra là ngươi. Ngươi có thể dùng công kích vô hình, làm thương nặng người khác…”

Đúng là hắn ta đã đoán ra được, mặc dù Khắc Nhĩ có thể dùng một cách khó tưởng tượng được để ám toán Hàn Thủ, không phải bởi vì bản lĩnh của Khắc Nhĩ mà là do Lam Tiểu Bố không tuân thủ quy định, giở trò đánh lén tuyển thủ trong cuộc so tài.

Liên tưởng tới chuyện Lam Tiểu Bố có thể dùng công kích vô hình làm thương nặng đầu óc của đối thủ, vậy lúc ở sòng bạc Lam Tiểu Bố vẫn có thể thay đổi số đếm, dường như đó cũng chẳng phải điều khó hiểu nữa. Cả hai lần Lam Tiểu Bố đều dùng một loại thủ đoạn, nhưng hắn ta không biết thủ đoạn này gọi là gì, nhưng có thể đoán được một hai, rất có thể giống với như cách hắn ta khống chế súng nữu từ vậy, là một loại sóng điện não cao cấp.

“Ta hỏi ngươi vài chuyện…”

Lời của Lam Tiểu Bố còn chưa chấm dứt thì đã bị Đào Ngải cắt đứt: “Ngươi sẽ không bỏ qua cho ta, ta biết rõ, bởi vì ngươi biết đại đế Tắc Nặc đã để mắt tới ngươi, ngươi có bảo vật không gian. Không chỉ thế, ta đoán con trai độc nhất Lí An của đại đế Tắc Nặc là do ngươi giết. Thế nên ngươi không cần hỏi ta bất kì điều gì cả, ta sẽ không nói.”

Tất cả mọi chuyện đã rõ ràng, hắn ta trộm Tiệt Thạch của Lam Tiểu Bố, nhưng lại giúp Lam Tiểu Bố che giấu, tương đương với chuyện hắn ta đang che giấu giúp Lam Tiểu Bố không gian bảo vật.

Điều khiến hắn ta hối hận khôn cùng là hắn ta đã giúp Lam Tiểu Bố che đậy tất cả, thậm chí còn chặn lại nghi ngờ của đại đế Tắc Nặc, vừa không có được đồ trong tay Lam Tiểu Bố, vừa chết trong tay của Lam Tiểu Bố. Đời này còn có cái gì khiến hắn ta bực bội hơn không? Hắn ta chết không cam lòng.

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Không, ngươi sẽ trả lời ta…”

Nói xong lời này, Thần Niệm của Lam Tiểu Bố không chút cố kỵ đánh thẳng vào đầu của Đào Ngải, bắt đầu quá trình xé rách linh hồn của Đào Ngải.

“A……” Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, Đào Ngải lăn lộn cả người trên mặt đất. Mà Lam Tiểu Bố lại không hề có ý định dừng lại.

Lam Tiểu Bố khống chế Thần Niệm rất tốt, không xé hoàn toàn một lần linh hồn của Đào Ngải mà là xé từng chút một không ngừng.

“Dừng, dừng lại, ta nói, ta nói hết, xin ngươi cho ta một dao thống khoái….” Đào Ngải cho rằng hắn ta có thể cản hết thảy tra h ỏi, nhưng đau đớn từ linh hồn truyền tới đập tan hoàn toàn lòng tin của hắn ta.

“Cần gì chứ?” Lam Tiểu Bố dừng lại Thần Hồn châm, nhàn nhạt nói.

“Ngươi hỏi đi, hy vọng sau khi ngươi hỏi xong có thể cho ta một đao thống khoái.” Vẻ mặt Đào Ngải tái nhợt, dường như có thể tự vẫn thì hắn ta đã sớm tự vẫn rồi.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói: “Có thể cho ngươi một đao thống khoái hay không thì ta phải xem lời mà ngươi nói có phải là nói liều không đã. Ta hỏi ngươi chuyện thứ nhất, tiếng nổ bên kia là gì?”

Đào Ngải sắc mặt tái nhợt cảm thấy óc mình sắp nổ tới nơi, thậm chí hắn ta còn không nghĩ tới chuyện làm bộ như không biết chuyện mà Lam Tiểu Bố hỏi, chỉ vội vã đáp: ‘Nghe nói là một di tích mộ cổ, lần trước có người lấy được tin tức nhưng lại không thể mở được. Lần này bọn ta tới liền trực tiếp đi oanh tạc di tích mộ cổ đó, ta còn chưa kịp qua…”

Hiển nhiên là Đào Ngải định giết chết Lam Tiểu Bố xong mới qua.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn tin Đào Ngải không lừa hắn, mà hắn ta cũng không dám lừa gạt hắn, hắn liền hỏi tiếp: “Tại sao tinh cầu nền văn minh cấp sáu và tinh cầu nền văn minh cấp bảy vẫn chưa tới tinh cầu Ngọc Khải?”

“Bọn họ đã tới, chỉ là có rất nhiều người chưa biết mà thôi. Ngoài một số bộ phận ẩn giấu trong các tuyển thủ của tinh cầu cấp bốn thì còn có một bộ phận khác là những thương nhân tinh tế trên quảng trường lúc đó. Nếu có bảo vật cao cấp xuất hiện thì mọi người đều biết, còn ai là người tới từ tinh cầu cao cấp thì tới thời điểm đó họ sẽ tự động ra mặt.” Đào Ngải giải thích.

Chương 132: Hồng Vân tông

Lam Tiểu Bố còn chưa hỏi mà hắn ta đã khai ra hết. Trước đó quốc chủ Lâm Trạch của đế quốc Sùng Nguyên tinh cầu Thiên La không hề nói tới các biện pháp xử lý khi phát hiện pháp bảo trên tinh cầu Ngọc Khải và những pháp khí cao cấp khác, lúc đó hắn chỉ nghĩ rằng khi tìm được những vật đó sẽ nộp lên cho tinh hệ Bách Ma hoặc là tinh cầu Thiên La, nhưng bây giờ nhìn lại thì có lẽ là nộp cho những tinh cầu cấp sáu hoặc cấp bảy rồi.

Không cần hỏi, khi tinh cầu Ngọc Khải mở ra, ở lối đi vào tinh cầu Ngọc Khải đã có một số đại diện của các tinh cầu cao cấp nhất rồi, nhưng lúc đó họ chỉ theo dõi nên mới không ra mặt nói lời nào.

“Tinh cầu có nền văn minh cao cấp có cho phép tu tiên không?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào Đào Ngải, tiếp tục h ỏi.

Những lời mà hắn hỏi không thực sự hỏi các nền văn minh cao cấp cho có cho phép tu tiên hay không, mà hắn muốn biết trong những tinh cầu có nền văn minh cấp cao đó có công pháp tu tiên hay không.

Chỉ cần cho phép tu tiên thì rõ ràng sẽ có công pháp tu tiên, hơn nữa cũng không khó để có được.

“Không cho phép, nhưng ta nghe nói một số tinh cầu nền văn minh cấp bảy có liên lạc với những tinh cầu có nền văn minh tu tiên, nhưng bọn họ liên lạc nhau thế nào thì ta không biết.” Đào Ngải đáp.

Lam Tiểu Bố ồ một tiếng, hỏi tiếp: “Trong thẻ bài vinh dự của Khắc Nhĩ có chíp định vị, thứ này ngoài ngươi ra còn ai khác biết hay không?”

Đáy mắt Đào Ngải thoáng qua tia kinh dị, sau đó đáp: “Không còn ai khác biết cả.”

“Vậy ngươi có biết tinh cầu Ngọc Khải có biển hay không? Sau khi vượt biển thì còn nơi nào khác tồn tại?”

“Hả…” Đào Ngải bị lời của Lam Tiểu Bố làm kinh sợ, tinh cầu Ngọc Khải có cả biển sao? Vượt qua biển khơi còn có nơi khác? Là nền văn minh tu tiên sao?

Nhìn biểu tình của Đào Ngải, Lam Tiểu Bố liền biết đối phương cũng không biết chuyện này, vì thế liền bóp cò súng nữu từ, đáy mắt Đào Ngải thoáng lên sự kinh hoàng, sau đó Lam Tiểu Bố nhìn thấy lồng ngực của Đào Ngải xuất hiện một lỗ máu lớn, cơ thể mất đi sự sống.

Thứ mà súng nữu từ bắn ra mắt thường không thể nhìn thấy được, thật sự rất đáng sợ.

Cất súng nữu từ lại, Lam Tiểu Bố nhìn về hướng vừa bị kích nổ, hắn quyết định tạm thời không tới nơi bị kích nổ kia mà trực tiếp băng qua biển luôn.

Hiện tại Đoàn Hồn thuật đã tới cấp hai, sức bao trùm của Thần Niệm rất lớn, Lam Tiểu Bố rất ung dung phóng Côn Luân từ trong nhẫn lên mảnh đất trống trước mặt: “Côn Luân, thu thập tất cả tinh tức của tinh cầu này.”

Côn Luân vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố lập tức ra lệnh cho nó.

Chưa tới ba mươi phút sau, thanh âm của Côn Luân lập tức vang lên: “Tinh cầu này không có mạng lưới nên không bắt được tin tức, cũng không thu thập được số liệu hữu dụng.”

Quả nhiên là thế, Lam Tiểu Bố cũng không thất vọng. Hắn đã đoán được trước Côn Luân sẽ không thu thập được tin tức rồi, nếu nơi này chỉ là tinh cầu hoang dã thì Côn Luân vẫn có thể thu thập được tất cả số liệu, dù sao Côn Luân cũng không phải là sản vật của nền văn minh cấp năm mà nó là sản vật của nền văn minh cao cấp nhất.

“Cất cánh, sau khi tìm thấy biển thì vượt qua biển luôn.” Lam Tiểu Bố mang theo Cổ Đạo nhảy lên Côn Luân.

Tốc độ Côn Luân rất nhanh, cho dù chỉ phi hành với tốc độ thập nhất, hoặc là lượn quanh đường phi hành thì chưa tới một tiếng sau Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy biển ở trong màn hình giám sát của Côn Luân.

“Đã phát hiện biển khơi, có vượt biển hay không?” Côn Luân truyền tới tin tức.

“Vượt.” Dĩ nhiên Lam Tiểu Bố sẽ đưa ra yêu cầu để Côn Luân vượt biển không chút do dự.

Côn Luân hóa thành một đạo ánh sáng đen xông qua biển khơi, khi Côn Luân phi hành được mười mấy dặm thì đột nhiên trầm xuống.

“Côn Luân phát hiện lực hút rất mạnh tới từ biển khơi, muốn tránh thoát cần có nhiên liệu cấp cao hơn, tránh thoát cần có nhiên liệu cấp cao hơn…” Còi báo động của Côn Luân vang lên liên tục.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp nói chuyện thì thấy trên màn ảnh lớn của Côn Luân xuất hiện một đạo ánh sáng bắn ra từ trong biển khơi, sau đó lướt qua viền của Côn Luân rồi biến mất.

Da đầu của Lam Tiểu Bố tê dại một hồi, luồng ánh sáng trắng kia chỉ cần dịch sát thêm một chút nữa thì chắc chắn sẽ xuyên thẳng qua Côn Luân.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lam Tiểu Bố vừa hỏi vừa mở hố đựng Tiệt Thạch, đồng thời lấy ra một nghìn viên Tiệt Thạch nhét vào trong hố đựng.

Côn Luân sắp tiếp xúc với nước biển, khi vừa nhận được nguồn Tiệt Thạch bổ sung thì phần đuôi của nó lập tức phun ra một chùm ánh sàn trắng, sau đó tà tà bay lên. Ngay trong nháy mắt Côn Luân thoát khỏi hiểm cảnh thì lại xuất hiện mấy tia ánh sáng trắng xuyên qua vị trí cũ của Côn Luân.

“Côn Luân, đã xảy ra chuyện gì?” Cảm giác đã thoát khỏi nguy hiểm, Lam Tiểu Bố lại vội hỏi lại thêm lần nữa.

“Trước mắt chưa tìm ra nguyên nhân…”

Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi hải vực này, mau…”

Tốc độ hưởng ứng của Côn Luân càng nhanh hơn, vọt ra hệt như đại bác vậy. Đuổi theo phía sau Côn Luân liên tục xuất hiện những tia ánh sáng trắng khiến Lam Tiểu Bố nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Từng tia ánh sáng trắng một công kích khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy nó như một ông già chậm chạp, mỗi lần xuất hiện đuổi giết đều bị Côn Luân tránh thoát nguy hiểm trước thời hạn.

Chẳng lẽ đó là thiết bị gì sao, do bị hỏng nên tốc độ công kích bị chậm lại?

“Đã xuyên qua hải vực, xin chỉ thị tiếp theo.” Thanh âm của Côn Luân truyền tới.

Lúc này Lam Tiểu Bố phát hiện, khi Côn Luân vừa thoát khỏi phiến hải vực kia, hắn chưa kịp ra chỉ thị mới cho Côn Luân thì đã phát hiện trên màn ảnh lớn của Côn Luân xuất hiện một nóc nhà.

Chỉ là những tòa nhà này bị một đống dây mây bọc kín làm lộ ra vẻ loang lổ và tang thương.

“Ngừng ở dãy nhà bên ngoài.” lam Tiểu Bố ra lệnh cho Côn Luân dừng lại, sau đó mang theo Cổ Đạo ra khỏi Côn Luân.

“Thật là một nơi đồ sộ.” Lam Tiểu Bố ngẩng đầu nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng âm thầm rung động vì hoàn cảnh xung quanh. Đây chỉ đồ sộ đâu, đơn giản là khí thế của nó quá hào hùng.

Chương 133: Hồng Vân tông (2)

Từng đỉnh núi cao lớn tựa như lợi kiếm xuyên thủng tầng mây, ở giữa các đỉnh núi của nơi này còn có đủ loại cầu, những cây cầu đó thoắt ẩn thoắt hiện sau lớp mây mù, mà bên dưới những cây cầu là những tòa kiến trúc kì dị.

Nếu không nhờ những tòa kiến trúc này thì toàn bộ những cây cầu đều bị đám rêu phong bao lấy, Lam Tiểu Bố khẳng định đây là một thành phố du lịch cực kì to lớn.

Những tòa kiến trúc này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, và cũng không biết nơi này đã bao nhiêu năm rồi không có loài người hiện diện, Lam Tiểu Bố nhìn mãi cũng không thấy bất kì một dãy nhà nào bị sụp đổ, có thể thấy những tòa kiến trúc này bền chắc tới mức độ nào.

“Cổ Đạo, theo sát phía sau ta.” Lam Tiểu Bố thu hồi Côn Luân, cẩn thận đi về phía dãy nhà nguy nga.

Bên ngoài dãy nhà là một quảng trường khổng lồ, quảng trường này đã bị thảm thực vật bao phủ, Lam Tiểu Bố băng qua quảng trường nhìn thấy một cánh cửa ra vào.

Cánh cửa đó cũng bị các loài thực vật màu xanh bao trùm, căn bản không thể thấy được dòng chữ bên trên nữa. Cũng may Lam Tiểu Bố có Thần Niệm, Thần Niệm của hắn có thể xuyên qua lớp thực vật màu xanh này, lúc này mới nhìn thấy ba chữ to đùng bên dưới thảm thực vật, Hồng Vân tông.

Lam Tiểu Bố cảm thấy kích động không thôi, quả nhiên là một tông môn. Mặc kệ Hồng Vân tông này là tông môn gì, nhưng hắn khẳng định nó có quan hệ với tu tiên.

Xuyên qua cửa vào, Lam Tiểu Bố đi qua một lối đi dài khoảng một nghìn mét. Lối đi này được xây dựng bằng những tảng đó màu đỏ, chỉ là bây giờ nó đã bị một lớp thực vật bao trùm.

Cuối lối đi xuất hiện một cánh cửa bị che chắn khá kĩ, khi bước vào cánh cửa, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy kí hiệu của tông môn này. Một đám mây to đỏ to lớn dựng đứng ở bên trên, bên ngoài bị một lớp thảm thực vật xanh bao trùm khiến đám mây đỏ này càng thêm không nhiễm bụi trần, không biết làm bằng thứ gì mà lại mang tới hiệu quả như vậy.

Thần Niệm của Lam Tiểu Bố quét qua xung quanh một lượt, đẩy ngã vô số đám thực vật xanh bao trùm lên những tấm bảng tên, trên những tấm bảng đó viết “Luyện khí các”, “Tàng kinh các”, “Truyền đạo các”, sau đó là những mũi tên chỉ đường.

Lam Tiểu Bố không chút do dự bước theo hướng chỉ dẫn đi tới Tàng kinh các.

Dọc theo đường tới Tàng kinh các theo chỉ dẫn, Lam Tiểu Bố đi khoảng hai trăm mét thì nhìn thấy một cái gác lửng cao cao. Phía trên gác lửng treo một tấm bảng, trên đó là ba chữ “Tàng kinh các”.

Khóa trên Tàng kinh các đã bị rơi xuống, Lam Tiểu Bố gần như không chút cân nhắc nào giơ tay đây cánh cửa mất khóa của Tàng kinh các.

Ở trong mắt hắn, cánh cửa này dù có nguyên vẹn không sứt mẻ đi chăng nữa thì đã qua nhiều năm như vậy rồi, chỉ cần hắn đẩy một cái thì nhất định sẽ sụp đổ.

Nhưng ngay khi tay của hắn vừa mới dùng sức thì một cảm giác đáng sợ tấn công về phía Lam Tiểu Bố, hắn nhanh chóng mở cửa nhanh hơn.

“Phục phục!” Mấy tia ánh sáng trắng bắn về nơi hắn vừa đứng, nếu động tác của hắn chậm một chút thì hẳn là lúc này thân thể của hắn sẽ bị bắn thành một cái sàng.

Là thứ quỷ gì? Lam Tiểu Bố chợt nghĩ tới thứ Côn Luân chạy trốn khi còn bay qua biển khơi, giống như luồng ánh sáng trắng tập kích hắn lúc đó vậy. Mà mấy luồng ánh sáng trắng đột nhiên công kích hắn vừa rồi cũng thế, hơn nữa sau khi bị công kích hắn vẫn không thể thấy được luồng ánh sáng trắng đó là thứ gì.

Lam Tiểu Bố nhặt hai cục đá ném vào cửa Tàng kinh các, nhưng cửa của Tàng kinh các vẫn không nhúc nhích, cũng không có ánh sáng trắng bắn qua.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, chắc là không có cơ quan gì đâu? Hắn lại nâng cao cảnh giác đi về phía cửa của Tàng kinh các, chỉ là lần này hắn còn chưa kịp đưa tay đẩy cửa thì mấy tia ánh sáng trắng đó lại bắn tới.

Mặc dù đã thành công tránh thoát nhưng Lam Tiểu Bố không thể hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, khắp nơi chỉ có cảnh tàn tạ của đồ đạc và thảm thực vật màu xanh bao trùm mà thôi, không thấy cơ quan nào cả?

Không lẽ đây chính là trận pháp trong tin đồn sao? Một khi hắn đụng vào cửa của Tàng kinh các thì sẽ khởi động trận pháp?

Lam Tiểu Bố bắt đầu lặp đi lặp lại hành động xông về phía cửa Tàng kinh các, cho dù là trận pháp thì đã qua nhiều niên đại như vậy rồi chắc nó cũng phải có chỗ bị hỏng đúng không?

Nó có hỏng hay không thì Lam Tiểu Bố không biết, nhưng hắn cảm nhận rõ ràng được khi hắn không ngừng lặp đi lặp lại hành động đánh vào cửa Tàng kinh các thì nhưng tia sáng trắng bắn ra càng ngày càng ít. Trong suốt hai ngày tiếp theo, những tia sáng trắng kia đã biến mất không thấy tung tích.

Khi Lam Tiểu Bố đẩy cửa Tàng kinh các ra trong lòng vẫn cảm thán không thôi, trận pháp này thực sự quá thần kì. Thời gian trôi qua lâu như vậy mà nó vẫn có thể khởi động được.

Khiến Lam Tiểu Bố càng kinh dị hơn là sau khi tiến vào cửa, bên trong tàng kinh các ngay cả một cây cỏ dại cũng không có. Nhưng điểm này vẫn chưa đủ để khiến Lam Tiểu Bố rung động, khiến hắn rung động là trong này không những không có một cây cỏ dại mà ngay cả một hạt bụi cũng không có.

Nếu không phải vừa rồi chính mắt hắn thấy cửa vào đã bị khóa kín, bên ngoài cửa loang lổ dấu vết thời gian thì hắn sẽ nghi ngờ trong này có người dọn dẹp thường xuyên mất.

Bản lĩnh của người tu tiên quả nhiên khác với những người bình thường, đều là những thứ mà hắn chưa từng nghe qua bao giờ.

Lam Tiểu Bố lại dùng Thần Niệm quét qua xung quanh một lần, hắn tin chắc trong này không có ai. Đồng thời khiến hắn cảm thấy mất mát là trong này không có một quyển kinh thư nào.

Lam Tiểu Bố lại dùng Thần Niệm truy quét thêm một lần nữa, cả năm tầng hoàn toàn không có thứ gì, không có một món đồ nào. Lam Tiểu Bố đoán tất cả đã bị người khác lấy hết sạch rồi.

Lam Tiểu Bố đẩy cửa tầng thứ nhất ra, trong này chỉ còn lại một ít khung không. Trên khung đựng sách mặc dù không có bụi bặm, nhưng cũng không có lấy một quyển điển tịch.

Chương 134: Kim ô quyết

Tầng thứ hai tới tầng thứ năm hắn không nhất định phải lên nữa, Thần Niệm của hắn có thể tra quét rõ ràng thấy bên trong không còn đồ vật gì cả, thậm chí còn chẳng nhiều kệ bằng tầng thứ nhất nữa. Ít nhất tầng thứ nhất còn có một ít kệ sách trống không, nhưng từ tầng thứ hai cho tới tầng thứ năm thì ngay cả kệ để sách cũng không có.

Lam Tiểu Bố có chút mất mát nhặt một miếng gỗ đã bị hỏng từ trong góc lên, toàn bộ Tàng kinh các này chỉ có một miếng gỗ rơi xuống đất. Hắn tới đây là để tìm công pháp tu luyện, kết quả lại không tìm được gì cả, sao có thể không thất vọng cho được?

Không đúng, miếng gỗ trong tay Lam Tiểu Bố không phải là một miếng gỗ bình thường. Khi cầm miếng gỗ này trong tay Lam Tiểu Bố không hề cảm giác lạnh lẽo chút nào, cũng không hề có cảm giác gì cả. Hắn lập tức dùng Thần Niệm xuyên vào bên trong nhìn, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy mừng rỡ chính là Thần Niệm của hắn có thể tìm ra được một chút đồ vật mơ hồ bên trong, chỉ là hắn không thể nhìn rõ ràng được mà thôi.

Nhưng lúc này hắn có thể khẳng định đây là một miếng ngọc. Bên trong miếng ngọc này khắc đầy những hoa văn phức tạp, mà những đồ vật mơ hồ kia lại đang phù phiếm bên trên những hoa văn đó.

Lam Tiểu Bố lập tức để miếng ngọc gần sát đại não, sau đó thứ hắn nhìn thấy càng trở nên rõ ràng hơn.

Là một miếng ngọc giản*, lời mở đầu trên ngọc giản là ba chữ, Kim Ô quyết.

(*Ngọc giản: bề ngoài giống thẻ trúc của Việt Nam để viết chữ lên trên thời xưa, nhưng được làm bằng ngọc.”

Lam Tiểu Bố kích động ngồi lên một cái kệ trống không, dựa theo Thần Niệm quét qua, từng chữ được khắc trên ngọc giản xuất hiện trong đầu hắn cực kì rõ ràng.

Kim Ô quyết là công pháp tu tiên chân chính, nhưng không hề bao gồm luyện hóa khí của giai đoạn Trúc Cơ. Lam Tiểu Bố cũng không để ý tới điều này, hắn đã tới Trúc Cơ rồi, sớm đã qua giai đoạn luyện hóa khí. Mà công pháp này xuất hiện tựa như ấn theo vận may của hắn vậy, dường như nó biết hắn đã qua giai đoạn luyện hóa khí.

Tạo ra vì hắn? Lam Tiểu Bố thầm cả kinh trong lòng, vừa rồi khi Thần Niệm của hắn quét qua nơi này lần đầu tiên hình như không hề tìm thấy ngọc giản này. Chẳng lẽ là do ban đầu hắn không chú ý, lần thứ hai kiểm tra mới tìm được miếng ngọc giản này ở trong góc sao?

Chỉ trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã bỏ qua ý tưởng của mình, tuyệt đối không có chuyện đó. Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như thế được, miếng ngọc giản này vừa hay trùng với giai đoạn tu luyện của hắn?

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố thu hồi miếng ngọc giản, tầm mắt quét qua xung quanh một lượt, sau đó nhàn nhạt nói: “Ngươi đi ra đi, loại tàn hồn giống như ngươi ta thấy qua rất nhiều rồi.”

Không có một tiếng đáp lại, Lam Tiểu Bố lại nói lại một lần nữa, nhưng vẫn không nghe thấy một tiếng động nào.

Lam Tiểu Bố bật cười một tiếng, lôi chiếc bật lửa xinh xắn luôn mang bên người ra: “Cho ngươi thời gian ba giây, nếu không nói lời nào thì ta trực tiếp đốt trụi nơi này.”

Thần Niệm của Lam Tiểu Bố đã truy quét nơi này mấy lượt, bởi vì không tìm được gì nên hắn mới phải dùng biện pháp để ép đối phương đi ra.

Trải qua hai lần bị đoạt xác, hơn nữa gần đây Thần Niệm tăng mạnh nên Lam Tiểu Bố không sợ bị đoạt xác thêm lần nữa.

Quả nhiên, sau khi Lam Tiểu Bố nói ra lời này thì sâu trong Tàng thư các vang lên tiếng thở dài: “Ngươi có đốt chỗ này thì ta cũng không có cách nào đi ra được, ta chỉ là một khí linh thủ các mà thôi.”

Khí linh thủ các? Là thứ gì?

Giọng nói kia lại vang lên: “Ta thấy ngươi vất vả ngược xuôi đi tìm thuật pháp lại không có kết quả gì nên mới tốt bụng tặng cho ngươi

Kim Ô quyết, nếu ngươi nhất quyết muốn lấy oán báo ân ta kiểu này thì ta cũng không còn cách nào khác.”

Lam Tiểu Bố nửa tin nửa ngờ cất bật lửa đi: “Những người còn lại của Hồng Vân tông đâu rồi? Sao không thấy một ai cả?”

“Đều bị người khác chém chết hết rồi, Hồng Vân tông tuyệt tông từ đó.” Giọng của khí linh kia có chút già nua và mệt mỏi.

“Ngươi có thể nhìn ra được tu vi và thực lực của ta sao?” Lam Tiểu Bố nghĩ tới công pháp đầu tiên của Kim Ô quyết.

Khí linh chậm rãi nói: “Ta không nhìn ra được, trên tay ta chỉ còn Kim Ô quyết của cảnh giới Trúc Cơ mà thôi, ngươi có thể tu luyện hay không thì ta không biết. Nhưng nếu ngươi có thể dùng Thần Niệm thì hẳn là có thể tu luyện được.”

“Cảm ơn tiền bối.” Sau khi Lam Tiểu Bố xác định đối phương không nhất thiết phải tiêu diệt mình liền cúi người hành lễ với nơi phát ra tiếng nói.

Khí linh này ngay cả Thần Niệm của hắn cũng không thể tìm ra được, chắc cũng là một nhân vật lợi hại.

“Mặc dù ta không biết ngươi là Trúc Cơ kì nào, nhưng ta khẳng định cơ thể ngươi vẫn là của phàm nhân. Cách phía sau Hồng Vân tông khoảng bốn mươi nghìn dặm* có một Tẩy Thai trì, ngươi có thể tới đó thử vận may một chút xem có thể rửa trôi phàm thai hay không. Đó là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu không một khi ngươi tu luyện Kim Ô quyết thì ngươi sẽ không đủ tư cách bước vào con đường tu tiên. Dĩ nhiên, đã qua nhiều năm như vậy rồi, Tẩy Thai trì còn tồn tại hay không ta không rõ, ngươi có thể thử vận may xem.”

(*1 dặm = 1,6…km)

Nghe được lời của khí linh, Lam Tiểu Bố ngẩn người, hắn hỏi theo bản năng: “Nếu bây giờ ta không tới Tẩy Thai trì thì có phải sau này ta chỉ có thể dừng chân tại cảnh giới Tiên Nhân thôi?”

Khí linh thở dài nói: “Phải nói là dừng chân ở cảnh giới Nhân Tiên, mặc dù Nhân Tiên cũng có một chữ tiên, nhưng ngươi vẫn chỉ là người phàm mà thôi. Tuy rằng vẫn có cách để hóa giải nhưng biện pháp hóa giải đó đối với ngươi là không thể thực hiện được.”

Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ: “Cảm tạ khí linh tiền bối chỉ điểm, vãn bối phải đi rồi, tiền bối có chuyện gì cần vãn bối đi làm không? Nếu tương lai có một ngày vãn bối có đủ thực lực thì nhất định sẽ không từ chối.”

Lam Tiểu Bố không hỏi tại sao Hồng Vân tông lại bị diệt, cũng không hỏi là ai tới diệt. Với thực lực của hắn, cho dù có biết thì cũng không thể báo thù giúp Hồng Vân tông được, chẳng thà không biết còn tốt hơn. Huống hồ tại sao người khác tận diệt Hồng Vân tông thì không có quan hệ gì tới hắn cả, trong chuyện này ai đúng ai sai hắn không quản được.

Chương 135: Tẩy Thai trì

“Lạch cạch…” Hai miếng ngọc giản khác rơi xuống đất, sau đó thanh âm của khí linh cũng vang lên: “Trong hai ngọc giản này có một cái có nền tảng của đạo thuật, cái còn lại là nền tảng trận pháp. Một người tu tiên mà không biết đạo thuật và trận pháp thì thật đáng thương, ta giữ lại cũng vô dụng, ngươi có Thần Niệm thì có thể tu luyện đạo thuật và trận pháp, vậy ngươi cứ cầm hai miếng ngọc giản này đi. Lúc đo thì tới đại điện Hồng Vân tông nhìn qua một chút, ở đại điện có một bảng mây đỏ, trong đám mây đỏ đó có một ít mây đen, ngươi kéo giúp ta đám mây đen đó lẩn vào trong mây đỏ, từ này về sau Hồng Vân tông phong bế tông môn.”

“Tiền bối an tâm, vãn bối nhất định có thể làm được.” Lam Tiểu Bố vội vàng thu hai miếng ngọc giản kia lại, cảm kích nói.

Lam Tiểu Bố nói xong định rời đi thì lại nghe thấy thanh âm của khí linh kia vang lên tiếp: “Hồng Vân tông là tông chủ khai tông tưởng niệm lão tổ và vì lão tổ báo thù mà kiến lập ra tông môn, chỉ là thực lực của tông môn quá yếu mà thôi. Tương lai nếu ngươi có gặp đệ tử của Hồng Vân tông, nếu có đủ năng lực thì xin ngươi tương trợ một chút.”

Không lẽ người này là lão tổ Hồng Vân? Lời như này hình như có chút không hợp lẽ thường cho lắm.

“Vãn bối nhất định sẽ ghi nhớ, vãn bối cáo từ.” Lam Tiểu Bố lại cúi người hành lễ tiếp, sau đó xoay người rời khỏi Hồng Vân tông.

Từ góc độ nào đó mà nói thì khí linh này cũng coi như sư phụ của hắn. Nếu không có khí linh này thì hắn vẫn chỉ dậm chân ở cảnh giới Tiên Thiên Trúc Cơ mà thôi.

Đám mây đỏ trong miệng khí linh kia Lam Tiểu Bố dĩ nhiên là biết, hắn quay lại đại điện, leo lên gần đám mây đỏ quả nhiên nhìn thấy mấy đám mây đen. Lam Tiểu Bố đè mấy đám mây đen kia xuống, sau đó cảm nhận được toàn bộ tông môn đều đang rung động.

Nơi này hệt như sắp xảy ra động đất vậy, Lam Tiểu Bố không dám trì hoãn nữa, dùng tốc độ nhanh nhất dẫn theo Cổ Đạo vọt ra khỏi Hồng Vân tông.

Đứng bên ngoài Hồng Vân tông, Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ bốn phía Hồng Vân tông đang bị làn sương trắng lượn lờ vây quanh, sau đó là những dãy núi ầm ầm bị ẩn giấu, vô số thực vật xanh đang bao trùm lên đống kiến trúc loang lổ dấu vết thời gian chậm rãi biến mất trước làn sương mờ bao phủ.

Khoảng nửa tiếng sau, toàn bộ Hồng Vân tông biến mất hoàn toàn. Trước mặt hắn chỉ còn một ít cây cối hoang dã bình thường mà thôi.

Lam Tiểu Bố thầm nói bản lĩnh của người tu tiên thật sự khiến người xem cảm thấy thế là quá đủ rồi, chỉ một trận pháp là có thể khiến toàn bộ tông môn to lớn ẩn giấu mất.

Nhưng hắn chỉ cảm khái một lúc thì vội vàng lấy Côn Luân ra, hắn muốn lái Côn Luân đi tìm Tẩy Thai trì.

Hơn bốn mươi nghìn dặm đối với Côn Luân mà nói thì không xa, Lam Tiểu Bố muốn vừa đi vừa tìm Tẩy Thai trì nên mới tốn nhiều thời gian hơn một chút.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố cho rằng Tẩy Thai trì khá là khó tìm, nhưng khiến hắn không ngờ là đoạn đường cách Tẩy Thai trì khoảng còn mười dặm thì hắn đã nhìn thấy. Xác thực mà nói là nhìn thấy trên màn hình lớn của Côn Luân.

Phía dưới Côn Luân xuất hiện khung cảnh bị sương mù màu đỏ mờ mịt lượn quanh, Côn Luân đi vòng một vòng, chỉ có chỗ này có khả năng lớn nhất có Tẩy Thai trì mà thôi.

Dừng Côn Luân, Lam Tiểu Bố mang theo Cổ Đạo đi tới bên cạnh nơi tập trung sương mù màu đỏ. Khi Thần Niệm của Lam Tiểu Bố thấm vào trong lớp sương mù màu đỏ kia, hắn liền biết đây chính là Tẩy Thai trì mà khí linh đã nói. Trong màn sương mù màu đỏ hàm chứa thứ tương tự như nguyên khí, dường như ngay cả Thần Niệm của hắn cũng có thể tẩy được.

Ở bên cạnh ao có một gốc cây ăn quả, trên cây ăn quả là mấy chục quả trái cây có màu xám tro, những quả trái cây này quả nào quả nầy đều nhỏ bằng một nắm đấm của đứa bé sơ sinh.

Cây ăn quả mọc cạnh Tẩy Thai trì chắc hẳn phải rất phi phàm đúng không? Lam Tiểu Bố lập tức hái hết mấy chục quả xám tro ném vào trong nhẫn trữ vật.

"Cổ Đạo, ta muốn vào Tẩy Thai trì tu luyện, ngươi chờ ở cạnh đây." Sau khi Lam Tiểu Bố hái hết trái rồi mới cẩn thận đi men theo bờ ai tiến vào trong ao ngâm người.

Dưới màn sương mù màu đỏ là dòng nước cũng màu đỏ theo, thoạt nhìn như một cái ao toàn máu vậy. Lam Tiểu Bố vừa bước chân vào thì cảm thấy hệt như có từng đợt kim đâm vào tận xương tủy, nỗi đau mãnh liệt truyền tới đại não.

Nếu như Lam Tiểu Bố chưa từng trải qua cảm giác xé rách linh hồn thì hắn nhất định sẽ nhanh chóng đứng dậy. Nhưng sau khi trải qua nỗi đau khủng khiếp khi bị xé rách linh hồn, dù ao nước này có đáng sợ thế nào đi chăng nữa cũng không đủ để khiến Lam Tiểu Bố không chịu được.

Khi Lam Tiểu Bố vận chuyển Dịch Cân Kinh để tu luyện, hắn cảm thấy nỗi đau sâu tận xương tủy vừa rồi biến thành những dòng nước nhỏ di chuyển trong kinh mạc, sau đso thấm vào mỗi một lỗ chân lông trên toàn cơ thể của hắn.

Khi cảm giác đau đớn như kim đâm biến mất, thế vào đso là cảm giác ấm áp thoải mái lan tràn toàn thân khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy từng tế bào của hắn trở nên lâng lâng.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đắm chìm hoàn toàn vào trong tu luyện, thậm chí hắn không phát hiện bản thân đã chậm rãi di chuyển tới giữa ao, cuối cùng cả người chìm sâu hoàn toàn trong dòng nước. Dù cả người đã bị chìm trong dòng nước nhưng Lam Tiểu Bố lại không hề cảm thấy khó thở chút nào.

Khi cơ thể của Lam Tiểu Bố chạm xuống đáy ao, thân thể của hắn tiết ra vô số chất bẩn màu đen, những chất dơ bẩn đó bị từng làn nước trong ao cọ rửa sạch sẽ, sau đó chất bẩn lại tiếp tục rỉ ra từ lỗ chân lông.

Nước màu đỏ trong ao chậm rãi rút đi, Cổ Đạo thấy Lam Tiểu Bố mãi không trồi lên liền đứng trên bờ kêu mấy tiếng. Thấy chủ nhân vẫn không có tin tức, nó lập tức vọt vào trong ao.

Nỗi đau nhói lập tức bao phủ lấy cả cơ thể Cổ Đạo, Cổ Đạo chưa từng tu luyện công pháp nào nên nó lập tức bị đau tới mức kêu gào. Chỉ là Cổ Đạo càng gào to thì nó lại càng yếu đi, chậm rãi trầm xuống đáy ao.

Khi Cổ Đạo chìm xuống ai, nó đột nhiên giãy giụa càng lợi hại hơn muốn xông lên. Chỉ là nó chỉ giãy giụa phí công mà thôi, nước ao màu đỏ tựa như những sợi tơ tằm bao vây khiến Cổ Đạo không thể nào tránh thoát được.

Lam Tiểu Bố vẫn đang chăm chú vận chuyển Dịch Cân Kinh, không chú ý tới tình huống của Cổ Đạo.

Chương 136: Tẩy Thai trì (2)

Màu lông trên thân Cổ Đạo bắt đầu xảy ra biến hóa, màu lông xám tro dần biến thành màu đen, chỉ có chùm lông màu vàng trên lưng nó là phát sáng càng rực rỡ thêm mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, Cổ Đạo dần đứng lên từ dưới đáy ao, dường như nó đã tìm được phương pháp của riêng mình. Nước trong ao bao vây Cổ Đạo thành một vòng tròn, lúc này, thân thể của Cổ

Đạo bắt đầu phát sinh sự thay đổi…

Khi Lam Tiểu Bố mở mắt ra, hắn phát hiện mình vẫn đang ngồi ở đáy ao, trước đó do mải tu luyện nên hắn không hề để ý tới vấn đề hô hấp, giờ ngưng tu luyện thì lập tức uống phải một hớp nước ao. Lam Tiểu Bố nhanh chóng ngoi lên mặt nước, bò lên bờ.

Màn sương mù màu đỏ lượn lờ trên mặt ao ban đầu đã biến mất không thấy, mà nước ao vốn dĩ đỏ như máu bây giờ lại biến thành nước ao bình thường.

Một con vật toàn thân đen nhánh, một con vật quái dị nhìn hơi giống sói đang nằm ở gần bờ. Chùm lưng màu vàng càng nhìn càng giống Cổ Đạo?

“Cổ Đạo?” Lam Tiểu Bố gọi một tiếng.

Con vật quái dị từ trong nước vọt ra, Lam Tiểu Bố phòng bị lui về phía sau mấy bước, vẫn không nhìn thấy Cổ Đạo đâu.

“Ngươi chính là Cổ Đạo sao?” Lam Tiểu Bố xác nhận con vật kì dị trước mặt chính Cổ Đạo của hắn.

Quả nhiên Cổ Đạo lấy lòng kêu lên một tiếng, sau đó vẫy đuôi với hắn.

“Chắc ngươi là một con chó rồi.” Lam Tiểu Bố câm nín nhìn cái đuôi đang đong đưa của Cổ Đạo.

Không đúng, giờ Lam Tiểu Bố mới nhìn rõ móng vuốt dưới chân của Cổ Đạo. Trước đó nói Cổ Đạo là một con chó thì không cảm thấy kì lạ chỗ nào cả. Bởi vì bề ngoài của nó không khác chó chỗ nào cả, động tác cũng rất giống.

Nhưng bây giờ móng vuốt của Cổ Đạo rõ ràng đã khác, trước đây nó dính chung vào một chỗ, thậm chí còn bao bọc bởi một lớp lông mềm nữa. Nhưng bây giờ móng chân của nó mọc ra như móng vuốt, hơn nữa mỗi chân đều có năm móng vuốt sắc bén. Năm cái móng sắc bén tách riêng ra hệt như vuốt ưng vậy.

“Ngươi đi chỉnh hình đấy à?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn móng vuốt dưới chân của Cổ Đạo, nếu như Cổ Đạo cao hơn một chút nữa thì không khác gì một con thú dữ cả.

Lần này Cổ Đạo rú lên mấy tiếng biểu đạt sự bất mãn của mình. Trước kia nói nó giống chó nó cũng nhận, nhưng bây giờ lại quá đáng nói nó đi chỉnh hình, không phải là làm nhục người khác à, không, là làm nhục chó sói hay sao?

Tại sao Cổ Đạo lại biến thành như vậy? Tầm mắt của Lam Tiểu Bố rơi xuống Tẩy Thai trì, hắn cũng ngây người trong cái ao này rất lâu, không phải cũng biến hình đấy chứ?

Thần Niệm của Lam Tiểu Bố quét qua cả người một lượt, thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cũng may hắn không thay đổi chỗ nào, nhưng cũng không thể nói là không thay đổi được, hình như da thịt của hắn trắng nõn hơn, hơn nữa hắn cảm thấy cơ thể nhẹ hơn rất nhiều, không lẽ những tạp chất trong cơ thể đã bị tẩy rửa hết rồi? Tẩy Thai trì này không những có thể phẫu thuật thẩm mỹ mà còn có thể giảm béo? Nhưng hắn không hề béo.

Nhưng hắn như này có tính là tẩy đi phàm thai chưa? Lam Tiểu Bố thử vận khí nhảy lên một cái. Sau đó hắn cảm thấy cơ thể mình như bay lên, nhẹ nhàng như một con chim, ung dung bay lên mấy chục mét tới bên cạnh Côn Luân.

Lợi hại! Lam Tiểu Bố âm thầm chậc một cái, đã là Tiên Thiên rồi nhưng lúc này hắn mới cảm thấy bản thân cường đại hơn rất nhiều so với lúc vừa mới bước vào Tiên Thiên. Hơn nữa hắn có cảm giác, bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất để tu luyện. Nhất định phải mau chóng tu luyện Kim Ô quyết, hắn muốn xem công pháp này có những cái gì.

Cổ Đạo đột nhiên gào lên, Lam Tiểu Bố cảm nhận được âm thanh này của nó đại biểu đang có nguy hiểm tới gần. Hắn ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy một mảng lớn mây mù màu đen đang cuồn cuộn xông tới.

Mấy con chim trong khu rừng bị dọa sợ bay đi, nhưng khi mấy con chim đó vừa cất cánh thì bị làn sương mù dày đặc cuốn vào trong, ngay lập tức Lam Tiểu Bố nhìn thấy thi thể của mấy con chim kia bị rơi xuống.

Đến lúc này Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ tại sao nơi này không có con thú nào cường đại rồi. Trước khi tinh cầu Ngọc Khải đóng lại thì đều bị làn sương mù dày đặc này cuốn một lần. Tất cả sinh linh bị làn sương mù dày đặc kia cuốn vào đều sẽ chết hoặc biến mất, những con dã thú mà hắn và Cổ Đạo gặp trước đây đều mới sinh sôi trong một thời gian ngắn mà thôi. Mặc dù hắn không biết những con thú đó lưu lại hậu đại như thế nào nhưng dù sao bất kì sinh mạng nào cũng có biện pháp của riêng mình.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng xông vào trong Côn Luân, tốc độ của Cổ Đạo cũng không hề chậm hơn Lam Tiểu Bố chút nào. Ngay khi Cổ Đạo vừa vọt vào trong Côn Luân, Lam Tiểu Bố lập tức ra lệnh: “Lập tức vượt biển quay trở lại nơi chúng ta bắt đầu.”

Tốc độ của Côn Luân không phải tốc độ mà loài chim có thể so sánh được, trong thời gian ngắn ngủi nó đã tránh thoát khỏi làn sương mù sày đặc màu đen kia.

Bay khoảng nửa ngày, Côn Luân liền dừng lại lần nữa, nơi này chính là nơi mà Lam Tiểu Bố giết chết Đào Ngải.

Lam Tiểu Bố đánh giá, lấy tốc độ của đám sương mù dày đặc kia, muốn tới nơi này thì phải cần ít nhất thời gian mười ngày.

Lam Tiểu Bố thu hồi Côn Luân, mang theo Cổ Đạo trở về nơi ẩn nấp trước đó. Thứ nên có hắn đã tìm được, cho dù đằng sau còn có một đống sương mù đang đuổi tới thì Lam Tiểu Bố vẫn phải tìm một nơi để tìm hiểu qua một chút Kim Ô quyết trước. Nếu có thể nhanh chóng tu luyện tới tầng kế tiếp thì hắn sẽ tu luyện thêm mấy ngày. Nếu trong mấy ngày đó không chút tiến triển thì hắn sẽ nắm chặt thời gian đi tìm thêm tài nguyên tu luyện. Chuyến đi tới tinh cầu Ngọc Khải này không hề dễ dàng, nếu cứ thế mà ra ngoài thì quá đáng tiếc.

Nếu chưa đủ thực lực mà ra ngoài thì quá nguy hiểm, đáng sợ nhất là Đại Đế Tắc Nặc kia. Hắn không thể không ra được, chờ tới khi làn sương mù dày đặc kia cuốn tới, nếu hắn không ra thì chỉ còn lại một con đường chết.

Chương 137: Lá chắn vũ trụ

Không thì ở lại bên trong Côn Luân? Tuy nhiên ý niệm này rất nhanh đã bị Lam Tiểu Bố phủ quyết. Trước không nói Côn Luân có thể ngăn cản làn sương mù dày đặc kia không, nếu nó không thể ngăn được thì ngay cả cơ hội rời đi hắn cũng không có. Mà cho dù Côn Luân có thể ngăn chặn được thì chờ tới khi tinh cầu Ngọc Khải mở ra lần nữa cũng phải ba mươi năm sau.

Đời người có mấy lần ba mươi năm chứ? Hắn có thể hao phí hết ba mươi năm ở nơi này sao? Vì thế hắn vẫn phải ra ngoài. Hắn có Thần Hồn châm, không phải không có vốn liếng gì cả.

Trước mắt, ngày rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải còn mấy ngày nữa, trước khi đó hắn nên tới bờ hồ khô khốc kia tu luyện thêm, để Cổ Đạo trấn thủ bên ngoài, một khi làn sương mù vừa tới thì bọn họ sẽ rút lui ngay lập tức.

Lam Tiểu Bố quyết định xong, ngay khi định rời đi thì mấy tia sáng xanh da trời bắn tới liên tục.

Là công kích đạn ánh sáng của súng từ quang, Lam Tiểu Bố lập tức núp sang một bên.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một chiếc phi hành khí tà tà bay tới, mỗi khi tia sáng xanh bắn ra từ phi hành khí đằng sau bắn xong thì phi hành khí phía trước đó sẽ tự động đổi sang một vị trí khác.

Phía sau phi hành khí kia hình như cũng có một cái phi hành khí khác đang truy đuổi.

Người đang chạy trốn là một thanh niên, tóc tai bù xù đang nằm trên phi hành khí của mình, bộ dáng cực kì chật vật. Người đuổi theo phía sau Lam Tiểu Bố cũng biết, là Lâm Nguyên Tang.

Mặc dù phi hành khí của thanh niên bị đuổi kia có thể tự động né tránh đường bắn của súng từ quang, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định người đằng trước sẽ không tránh được bao lâu nữa sẽ bị bắn trúng.

Tựa như biết bản thân không thể tránh được bao lâu nữa, thanh niên kia dứt khoát dừng lại, sau đó quay đầu nói: “Nếu ngươi bắn chết ta thì ngươi cũng không ổn đâu. Tinh cầu Thiên La của ngươi, thậm chí là tinh hệ Bách Ma cũng bị ngươi làm liên lụy.”

Lâm Nguyên Tang cũng dừng lại, hắn ta không tiếp tục nổ súng nữa mà nói: “Nói cho ta biết đồ ở chỗ nào, ta đảm bảo sẽ không giết chết ngươi.”

“Đồ ta có thể đưa ngươi, nhưng ta không tin lời cam đoan của ngươi.” Thanh niên kia hừ lạnh nói.

Lâm Nguyên tang lại giơ súng từ quang lên nói: “Nếu ngươi vẫn không nói đồ ở chỗ nào thì đừng trách ta ra tay độc ác.”

“Ngay khi ta bị bắn chết thì hình ảnh của ta cũng sẽ bị đưa đi, ngươi chỉ là một tên vương tử của tinh cầu Thiên La mà dám bắn chết một người của tinh cầu có nền văn minh cấp sáu, ngươi có nghĩ tới hậu quả chưa?” Giọng người thanh niên trở nên nghiêm nghị hơn.

Lâm Nguyên Tang cười ha hả nói: “Ngươi nói ngươi là người của nền văn minh cấp sáu thì kệ ngươi, ta cứ nói ngươi là giả mạo thì sao.”

Mặc dù miệng nói vậy nhưng hắn ta lại không dám ra tay thật.

Tinh cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu? Lam Tiểu Bố vốn không tính ra tay, nhưng khi nghe thấy người thanh niên kia tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, hắn không chút do dự vọt ra, khi chỉ còn cách Lâm Nguyên Tang khoảng sáu mươi mét thì phóng một Thần Hồn châm về phía hắn ta, đồng thời đoản đao trong tay cũng vọt tới.

Lúc này Thần Niệm của hắn có thể bao trùm trong phạm vi bảy mươi mét, trong khoảng cách sáu mươi mét này Thần Hồn châm hoàn toàn có thể khiến Lâm Nguyên Tang bị thương.

Bị Thần Hồn châm đâm trúng khiến hành động của Lâm Nguyên Tang hơi chậm lại, sau đó hắn ta bị đoản đao của Lam Tiểu Bố chém gãy một cái cổ tay.

Thanh niên kinh ngạc nhìn về phía Lâm Nguyên Tang, vừa nhìn liền đờ cả người. Lâm Nguyên Tang mạnh bao nhiêu hắn ta đã tận mắt nhìn thấy, có thể giết chết hai tên hộ vệ của hắn ta thì thực lực tuyệt đối đã nằm ở đỉnh cao của võ đạo rồi. Một người như vậy đột nhiên bị người khác ung dung chặt gãy tay, không biết người vừa tới này mạnh tới mức nào?

“Là ngươi?” Thấy Lam Tiểu Bố xông tới, mắt Lâm Nguyên Tang thoáng qua vẻ khiếp sợ, tiếp đó là cảm giác hối hận. Hắn ta hối hận vì không mạnh mẽ giết chết Lam Tiểu Bố khi ở trong phi thuyền. Hắn ta biết rõ trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều bí mật, nhưng lại muốn chiếm những bí mật đó làm của riêng.

“Ta biết…” Lâm Nguyên tang nghĩ tới cảm giác đau đớn không cùng từ trong đầu truyền ra vừa rồi, lúc này hắn ta đã biết tại sao Khắc Nhĩ của tinh cầu Chân Nặc và Thường Nguyên lại có thể giết chết được những đối thủ mạnh hơn trong giải đấu rồi. Hóa ra là do Lam Tiểu Bố dở trò quỷ, không ngờ Lam Tiểu Bố lại có phương thức đánh lén vào đại não của người khác, không biết đây là chiêu thứ gì?

Không sai, chắc chắn Lam Tiểu Bố đang tu tiên. Lần trước hắn ta nhìn thấy cảnh tượng Lam Tiểu Bố hấp thu Tiệt Thạch là do công pháp tu tiên.

“Lam Tiểu Bố, chúng ta đều là người tới từ tinh hệ Bách Ma, hơn nữa ta vẫn luôn thưởng thức bản lĩnh của ngươi, không lẽ ngươi muốn lấy oán báo ân?” Sau khi Lâm Tang Nguyên tỉnh táo lại thì hắn ta lập tức biết hắn ta có rất ít cơ hội sống sót khi đứng trước mặt người này.

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Lấy oán báo ân? Ngươi thì có ân gì với ta? Hơn nữa ta chỉ sợ ngươi luôn dành từng giây từng phút để giết chết ta mới đúng? Dĩ nhiên ta sẽ không giết ngươi, chỉ là ta tình cờ đi ngang qua, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ mà thôi.”

Nói xong Lam Tiểu Bố nhặt đoản đao lên, thật sự không tiếp tục ra tay nữa.

Thanh niên kia thấy vậy liên nhân cơ hội lấy một thanh chủy thủ gấp gọn từ trong túi ra, sau khi bật lưỡi dao lên liền đâm vào cổ họng của Lâm Nguyên Tang.

Lâm Nguyên Tang vốn dĩ bị thương nặng thần hồn rồi nên tốc độ phản ứng của hắn ta cực kì chậm chạp, trong nhất thời không kịp né tránh một đao đoạt mạng của thanh niên kia.

Lam Tiểu Bố cũng không ngăn cản, nếu thanh niên này không giết chết Lâm Nguyên Tang thì hắn vẫn sẽ giết chết Lâm Nguyên tang mà thôi, thậm chí cũng diệt luôn cả người này mất.

Muốn sống sót ở nơi như này thì khẳng định không thể mềm lòng.

“Rất cảm ơn vì đã ra tay cứu giúp, ta là Hầu Dập, tới từ tinh cầu Kim Tuyền có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu.”

Chương 138: Lá chắn vũ trụ (2)

Sau khi giết chết Lâm Nguyên Tang, Hầu Dập lập tức cảm ơn Lam Tiểu Bố. Hắn ta nhìn ra được thực lực của Lam Tiểu Bố cực kì mạnh mẽ, một đao vừa rồi của người này có thể tận diệt Lâm Nguyên Tang sao có thể là người đơn giản được?

Lâm Nguyên Tang mạnh như thế nào hắn ta đã tận mặt chứng kiến, thực lực của tên đó nghiền áp tuyệt đối hai hộ vệ của hắn ta, hơn nữa còn chém chết hai hộ vệ rồi.

Lam Tiểu Bố cất đoản đao, nghi ngờ hỏi: “Hầu Dập, ngươi là người tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu sao? Không phải nơi này chỉ có người của những tinh cầu từ năm sao trở xuống tham gia thôi sao?”

Hầu Dập liền giải thích: “Mặt ngoài là như thế, nhưng thật ra có một số ít người của những tinh cầu cấp cao khác trộn lẫn với những tinh cầu có nền văn minh cấp thấp. Giống như ta, giả làm đại diện của tinh cầu Đại Canh có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp ba tới đây. Vừa rồi tên kia cực kì cường đại, hắn ta ung dung giết chết hai hộ vệ của ta, mà hộ vệ của ta ngay cả vũ khí còn chưa kịp nâng lên đã bị hắn ta giết chết rồi, hắn muốn lấy được một món đồ của ta, thứ này…”

Lam Tiểu Bố phất tay nói: “Là thứ gì ngươi không cần nói cho ta biết, người có thể tới tinh cầu Ngọc Khải này ai cũng có cơ duyên và vận may riêng. Đồ ngươi lấy được là do may mắn của ngươi, cũng như đồ ta có được là do may mắn của ta vậy. Trái lại ta phải thỉnh giáo ngươi một vài vấn đề.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố không hề muốn đồ của mình, Hầu Dập lập tức cảm thấy hảo cảm với người này, vội vàng nói: “Ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết thì ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết.”

Lam Tiểu Bố ôm quyển tỏ vẻ cảm ơn: “Ta nghe nói các tinh cầu theo văn minh khoa học kỹ thuật đều nghiêm cấm tu tiên, có phải có chuyện này hay không?”

Hầu Dập gật đầu nói: “Đúng thế, bởi vì người của những tinh cầu theo nền văn minh khoa học kỹ thuật cho rằng chỉ có khoa học kỹ thuật mới là trình độ cao nhất của vũ trụ. Muốn thay đổi số mạng của chính mình, dù là tuổi thọ hay là tiến trình vũ trụ thì đều phải mau chóng phát triển khoa học kỹ thuật. VÌ tu tiên quá mức mờ ảo, hơn nữa linh khí thiên địa ở vũ trụ này của chúng ta quá mỏng manh, linh thạch khan hiếm nên không thể tu luyện được.

Một khi tất cả mọi người trong vũ trụ đều tu tiên thì chẳng những gây trở ngại tới sự phát triển của khoa học kỹ thuật mà còn khiến những tinh cầu tu tiên thực sự cảm thấy có thể hủy diệt những tinh cầu khác bất cứ lúc nào. Hơn nữa nếu mọi người đều tu tiên thì linh khí vũ trụ sẽ ngày càng suy yếu, như thế sẽ rất khó cho ra đời những học giả giỏi nhất. Không có linh khí thì đầu óc của loài người sẽ càng ngày càng chậm chạp, sau đó sẽ trở nên thoái hóa.”

“Có tinh cầu tu tiên thực sự sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi, sau đó lại hỏi tiếp: “Linh thạch là thứ gì?”

“Đây chính là linh thạch. Nhưng linh thạch là cách gọi của tinh cầu tu tiên, rất nhiều tinh cầu có nền văn minh khoa học cấp thấp thậm chí còn chưa từng nghe nói qua bao giờ. Bọn họ cũng gọi linh thạch là Tiệt Thạch, bởi vì đây chính là một tài nguyên nhiên liêu quan trọng giúp khoa học kỹ thuật phát triển.” Hầu Dập vừa giải thích vừa lấy một viên Tiệt Thạch ra.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu được hóa ra thứ hắn luôn dùng chính là linh thạch mà không phải là Tiệt Thạch. Tên gọi linh thạch càng hợp hơn là cái tên gọi Tiệt Thạch, ít nhất chỉ có Lam Tiểu Bố cho là như vậy.

Dựa theo lời nói của Hầu Dập, địa cầu vẫn chưa thể bước vào hàng ngũ tinh cầu có nền văn minh khoa học không biết là do thiếu thốn linh khí khiến đầu óc con người bị thoái hóa hay không nữa.

Hầu Dập tiếp tục nói: “Ban đầu ở trong những tinh hệ hiện tại có rất nhiều tinh cầu đi theo nền văn minh khoa học kỹ thuật, cũng có rất nhiều tinh cầu đi theo nền văn minh tu tiên. Nhưng ngoài linh thạch ra thì còn có rất nhiều nguyên tố và khoáng vật quý hiếm, những thứ này dù là đối với tinh cầu tu tiên hay là tinh cầu theo khoa học kỹ thuật đều cực kì khan hiếm. Vì thế giữa các tinh cầu khoa học kỹ thuật và các tinh cầu tu tiên thường xuyên bùng nổ đại chiến, mọi người ngoài cướp đoạt tài nguyên ra thì còn muốn chứng minh sự phát triển của mình mới là vương đạo. Đôi bên đều cảm thấy sự tồn tại của đối phương chính là nguồn lãng phí tài nguyên lớn nhất.”

“Kết quả cuối cùng thế nào?” Lam Tiểu Bố biết chắc đã có kết quả, nếu không tại sao cho tới hiện tại hắn chưa từng nghe nói tới tinh cầu tu tiên, hơn nữa những tinh cầu đi theo phát triển khoa học kỹ thuật không ngừng chèn ép những tinh cầu tu tiên khác, nên những tinh cầu tu tiên đó mới thua triệt để.

Hầu Dập không trả lời thẳng, trái lại hỏi: “Ngươi từng nghe nói qua vách ngăn vũ trụ chưa?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn từng nghe nói qua vách ngăn vũ trụ, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định vách ngăn vũ trụ mà hắn nghe nói không phải là vách ngăn vũ trụ trong miệng Hầu Dập.

Hầu Dập nói: “Bên cạnh tinh hà Thôi Xán theo nền văn minh khoa học kỹ thuật có một vách ngăn vũ trụ, vách ngăn này ngăn chặn tất cả sự phát triển của nền văn minh khoa học kỹ thuật ra bên ngoài, đồng thời cũng ngăn chặn tất cả đồ tiến vào những tinh cầu theo văn minh khoa học kỹ thuật…”

“Không lẽ đối diện vách ngăn vũ trụ chính là nền văn minh tu tiên sao?” Lam Tiểu Bố hỏi theo bản năng.

Hầu Dập gật đầu nói: “Đúng thế, chính là nền văn minh tu tiên. Ta từng nghe nói mảnh tinh hà này từng có một khoảng thời gian bất kì lúc nào đều có bùng nổ đại chiến giữa các vì sao, vô số tinh cầu bị hủy diệt, vô số người chết đi trong những trận đại chiến. Do chiến tranh không chỗ nào là không có mặt nên cuối cùng khoa học kỹ thuật lại vì chiến tranh mà phát triển. Dù tốc độ tu tiên có nhanh thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào phát triển nhanh hơn cả khoa học kỹ thuật được. Hơn nữa tu tiên có một khuyết điểm cực kì lớn là cho dù thực lực của ngươi có mạnh thế nào đi chẳng nữa thì vẫn bị tuổi thọ hạn chế.

Nhưng khoa học kỹ thuật lại khác, có thể truyền lại vĩnh viễn cho đời sau. Hơn nữa càng tới đời sau thì lại càng tinh vi là lợi hại hơn. Mắt thấy những tinh cầu tu tiên sắp bị hủy diệt vì chiến tranh thì trong tinh hà này đột nhiên xuất hiện một vị cường giả mạnh nhất, vị cường giả này ung dung hủy diệt mấy tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy. Vô số học giả kỹ thuật, vô số thành quả khoa học biến mất không thấy trong tay vị cường giả đó. Cố gắng mấy đời lập tức hóa thành cát bụi."

Chương 139: Kim đan có phẩm cấp

Nói tới đây, Hầu Dập thở dài nói: "Lúc này người của những tinh cầu đi theo nền văn minh khoa học kỹ thuật mới phát hiện, truyền thừa khoa học kỹ thuật của bọn họ cũng có thể bị hủy diệt, cũng không mạnh hơn so với nền văn minh tu tiên được bao nhiêu. Nhưng dù là vậy thì những tinh cầu theo nền văn minh khoa học kỹ thuật cũng không nhận thua, hoặc là nói quan hệ giữa hai nền văn minh đã không thể hòa hoãn được nữa, căn bản không thể sống chung được.

Bọn họ nghiên cứu rồi chế ra một loại bạo bom, gọi là Phẫu bom, hơn nữa thành công ném một đống Phẫu bom lên một tinh cầu theo văn minh tu tiên, khiến nó vỡ ra…"

Mặc dù chỉ đang tự thuật nhưng Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy được sự sợ hãi trong mắt Hầu Dập: "Một khi Phẫu bom kia vỡ ra sẽ khiến nguyên tố phóng xạ bên trong lan tỏa ra toàn bộ tinh cầu trong một thời gian ngắn, sau đó tất cả sinh mạng trên tinh cầu đó biến mất gần hết, chẳng những thế, tinh cầu đó cũng khô héo theo, cuối cùng là tự nổ."

Lam Tiểu Bố thầm kinh hãi, nghe kể hệt như bom cô ban* trên địa cầu vậy, nhưng hình như loại bom này còn kinh khủng hơn bom cô ban rất nhiều. Mặc dù vẫn chưa nghiên cứu ra được bom cô ban, nhưng tương lai không xa, một khi nghiên cứu ra loại bom này thì chỉ sợ ngày diệt vong của địa cầu sẽ không còn xa nữa. Quả nhiên loài người không sớm thì muộn cũng bị hủy diệt trong tay của chính mình.

(*Bom cô ban: phát tán dưới hình thức bụi phóng xạ nguyên tử – nên có khi người ta gọi đó là bom bẩn hoặc bom coban)

"Người tu tiên cũng nhìn ra được sự đáng sợ của nền văn minh khoa học kỹ thuật, bọn họ liền chấp nhận đàm phán với nền văn minh khoa học kỹ thuật một lần nữa. Nội dung của cuộc đàm phán đại khái là tất cả người tu tiễn sẽ rút lui khỏi tinh hà này, mãi mãi dùng vách ngăn vũ trụ là khu vực ranh giới, bên này vách ngăn vũ trụ là nền văn minh khoa học kỹ thuật, bên kia là văn minh tu tiên. Đồng thời yêu cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật phải thề độc tiêu hủy hết tài liệu của Phẫu bom, vĩnh viễn không bao giờ chế tạo ra loại bom này nữa. mà người chế tạo ra Phẫu bom cũng bị bắt đi."

Hầu Dập lại thở dài, nói tiếp: "Từ đó về sau vách ngăn vũ trụ là tường ngăn cách của tinh hà chúng ta và tinh hà tu tiên, bên tinh hà này không được xuất hiện tin đồn có người tu tiên nữa. Hơn nữa nền văn minh khoa học kỹ thuật cũng bắt đầu chèn ép những người tu tiên, không cho phép bất kì người tu tiên nào tồn tại ngoài ánh sáng. Thực ra đây chỉ là lừa mình dối người mà thôi, dù hai phe nền văn minh đã bị vách ngăn vũ trụ ngăn cách ra, nhưng nơi này vẫn còn truyền thừa của nền văn minh tu tiên, rất nhiều người điên cuồng đi tìm kiếm công pháp tu tiên, trong tối tu tiên. Bọn họ khát vọng một ngày nào đó vượt qua được vách ngăn vũ trụ, đi tới tinh hà tu tiên chân chính.”

“Vậy có ai thành công không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hầu Dập lắc đầu nói: “Chắc là không, ta nghe nói bên tinh hà này thiếu sót thứ gì đó nên chỉ tu luyện tối đa tới cảnh giới kết đan mà thôi…”

“Giai đoạn kết đan là gì?” Mặc dù Lam Tiểu Bố đã lấy được Kim Ô quyết, nhưng hắn vẫn chưa kịp xem.

Hầu Dập liền giải thích: “Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi, nghe nói muốn tu tiên thì trước hết phải luyện hóa được khí, sau đó đúc ra tiên thể. Sau khi đúc ra được tiên thể thì mới có thể bước vào giai đoạn luyện khí hóa thần. Mà giai đoạn luyện khí hóa thần cũng được gọi là giai đoạn kết đan, cụ thể tại sao lại như thế thì ta không biết. Sau đó như thế nào thì ta lại càng không biết được.”

Trò chuyện một lúc lâu với Hầu Dập, tâm tình của Lam Tiểu Bố có đôi phần suy sụp. Bây giờ mục tiêu của hắn vô cùng rõ ràng, thứ nhất là tiêu diệt hết nguy hiểm ẩn bên trong địa cầu. Đây không chỉ là vấn đề của đời trước mà còn là cách tốt nhất làm tiêu hao đi khí thế của Tắc Nặc đại đế của tinh cầu Xích Lôi.

Ngày nào chưa diệt được người này thì lòng Lam Tiểu Bố không thể an nổi. Lấy tình hình bên trong của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, chỉ cần một thời gian là có thể tra ra được Lí An từng tới địa cầu ngay.

Hơn nữa lấy sự hiểu biểu của hắn với lòng dạ của những kẻ ngồi cao tầng thì cho dù chưa thể xác định được Lí An có phải chết ở trên địa cầu hay không thì chỉ cần biết Lí An từng đi qua địa cầu thôi, hơn nữa tìm được vị trí của địa cầu thì người đó tất sẽ hủy diệt địa cầu. Đối với ông ta mà nói, hủy diệt địa cầu đơn giản và dễ dàng như giết một con kiến vậy, không cần phải chịu trách nhiệm gì cả.

Mục tiêu thứ hai của Lam Tiểu Bố là tìm ra nền văn minh tu tiên chân chính, sau khi tới được tinh không, được tiếp xúc với nhiều thứ như vậy, đặc biệt còn biết tới sự tồn tại của nền văn minh tu tiên, thậm chí bản thân cũng đang bắt đầu tu tiên nên muốn hắn buông tha theo đuổi đó là chuyện không có khả năng.

Có vách ngăn vũ trụ ở giữa, hắn muốn tìm được nền văn minh tu tiên chỉ sợ là chuyện cực kì gian nan.

Chỗ tốt duy nhất là Hầu Dập đã đồng ý với hắn, sau này sẽ giúp hắn lấy được một ít dụng cụ và tài liệu của nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy để tinh lọc địa cầu.

Sau khi tạm biệt Hầu Dập, Lam Tiểu Bố lại quay trở về động cây hắn tạm ở khi vừa vào. Thời gian ở trên tinh cầu Ngọc Khải chỉ còn mười ngày, Lam Tiểu Bố không dám lãng phí thời gian mười ngày này ở phương diện tu luyện. Nhưng khi vừa nghĩ tới sau khi rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải, bên ngoài còn mấy địch nhân đang chờ đợi thì Lam Tiểu Bố chỉ có thể cắn răng mà tu luyện.

Một mình hắn cho dù mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng không thể đối phó với mấy tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm được. Chuyện sau này thì để sau này cân nhắc, bây giờ hắn phải cân nhắc nên làm thế nào để khi vừa rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải là có thể rời khỏi quảng trường kia được.

Cổ Đạo lưu lại cửa hang để trông chừng, Lam Tiểu Bố lại chìm đắm vào Kim Ô quyết.

“Kim Ô dược, ra Ngọc Thiềm; mang âm dương, hội thần lô, luyện Hạo Nhiên thật thể. Trong hư vô, tử khí lượn vòng…”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, cho tới lúc này hắn mới hiểu được thế nào gọi là luyện khí hóa thần.

Chương 140: Kim đan có phẩm cấp (2)

Luyện khí hóa thần là giai đoạn Kết Đan, chia làm ba tầng là Uẩn Đan, Ngưng Đan và Kim Đan. Sau khi hắn đúc ra được căn cơ thì bước tiếp theo chính là Uẩn Đan. Chỉ có súc tích ra được hình thức ban đầu của đan thì mới được tính đã bước bước chân đầu tiên vào con đường ti tiên. Sau đó là thì dựa vào cơ duyên, tư chất và nghị lực.

Uẩn Đan không phải muốn súc tích thế nào thì súc tích, trước không nói tới có thể súc tích đan thành công được hay không. Nếu ngươi muốn bước tầng cao hơn thì nhất định phải súc tích ra Kim Đan cao cấp. Kim Đan cũng chia phẩm cấp, mà chỉ có thượng tam phẩm Kim Đan mới có cơ hội bước vào tầng tiếp theo.

Đáng tiếc là Kim Ô quyết trong tay hắn chỉ có thể tu luyện tới Ngưng Đan. Nói cách khác, sau khi luyện khí hóa thần xong hắn lại phải đi tìm thêm công pháp. Trước đó khi linh không nói rõ ràng với hắn nên hắn không hề biết Kim Ô quyết chỉ có thể tu luyện Kim Đan.

Nhưng dù biết Kim Ô quyết chỉ tu luyện tới Kim Đan thì hắn vẫn phải tu luyện.

Lam Tiểu Bố vận khí dựa theo phương thức của Kim Ô quyết để hấp thu linh thạch và linh khí để tu luyện, mới chỉ vận chuyển được một vòng, linh thạch trong tay Lam Tiểu Bố đã nhỏ đi một vòng, và hơn một tiếng sau, hai viên linh thạch đã biến mất không thấy. Lam Tiểu Bố vội vàng lấy ra thêm một chục viên linh thạch khác, nhưng theo sự vận chuyển của Kim Ô quyết, tốc độ biến mất của linh thạch càng ngày càng cao. Chưa tới nửa ngày, mấy chục viên linh thạch trong tay đã im hơi lặng tiếng biến mất.

Chỉ mới tu luyện nửa ngày mà Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được nguyên khí mênh mông mãnh liệu trong cơ thể. Hắn mơ hồ cảm nhận được chính Uẩn Đan chuyển hóa nội khí trong cơ thể hắn thành chân khí, khi chân khí trong cơ thể ngưng tụ thành một viên đan với hình thứ ban đầu thì giai đoạn Uẩn Đan của hắn sẽ kết thúc.

Hẳn là phẩm cấp Kim Đan sẽ dựa vào độ thuần chất khi đổi từ nội khí sang chân khí, nếu không phải khí linh đã nhắc nhở hắn tới Tẩy Thai trì một chuẩn thì chỉ sợ cho dù hắn có ngưng được đan thì phẩm cấp cũng không quá cao. Tốc độ tiêu hao linh thạch trước mắt quả nhiên lợi hại, nhưng cũng chỉ có vậy mới có thể giúp hắn súc tích ra được đan với phẩm chất cao.

Có thể hắn sẽ không thể tiếp tục tu luyện thêm nữa được, hiện tại trên người hắn chỉ còn hơn mười nghìn viên linh thạch, dựa theo tốc độ tiêu hao khi tu luyện trước mắt thì hơn mười nghìn viên linh thạch này của hắn có thể giúp hắc súc đan thành công hay không thì vẫn khó nói.

Ít nhất cho tới hiện tại Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, chờ tới khi sương mù dày đặc cuốn tới nơi này thì hắn không thể Uẩn Đan thành công được.

Nếu tu luyện trong mười ngày mà không có tiến bộ lớn nào thì tại sao hắn phải tiếp tục lãng phí thời gian ở nơi này? Dựa theo việc hắn muốn làm đầu tiên chính là phải mau chóng ra ngoài tìm thêm linh thạch mới đúng.

Căn cứ theo tin tức mà hắn thu được, rất nhiều Tiệt Thạch, cũng chính là linh thạch đều tới từ tinh cầu Ngọc Khải. Hôm nay hắn đã đứng trên tinh cầu Ngọc Khải rồi, không nhanh chóng đi tìm linh thạch đi thì còn đợi tới khi nào?

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, mang theo Cổ Đạo bắt đầu tìm người.

Lấy trình độ hiểu biết của hắn với tinh cầu Ngọc Khải, muốn tìm được linh thạch trước khi đám sương mù dày đặc kia kéo tới rất khó, không bằng tìm một người hỏi xem chỗ nào tạo ra linh thạch còn nhanh hơn.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy tung tích của đám sương mù kia thì hắn mới biết cuộc sống rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải sắp tới. Những người còn lại cùng tiến vào tinh cầu Ngọc Khải với Lam Tiểu Bố cũng phán đoán được một vài chuyện, đại khái biết được phải nhanh chóng rời khỏi tinh cầu này.

Tất cả mọi người tận lực áp sát gần cửa ra vào tinh cầu Ngọc Khải, bởi vì lối ra sau này cũng ở vị trí này. Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra tung tích của mấy nhóm người, trong đó có cả Thái Mạt Trường mà hắn quen biết.

Ngay khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Thái Mạt Trường thì Thái Mạt Trường cũng thấy Lam Tiểu Bố.

Trái lại, hắn ta không hề cảm thấy ngạc nhiên nghi ngờ khi Lam Tiểu Bố có thể vào được đây, mà hắn ta ngạc nhiên nghi ngờ khi Lam Tiểu Bố lại có thể sống tới tận bây giờ. Lam Tiểu Bố có thể vào đây rất bình thường, khi nhóm người bọn họ tiến vào tinh cầu Ngọc Khải, công kích ở đại não dường như không mạnh mẽ cho lắm, chỉ làm yếu vài người trong số họ mà thôi. Nhưng hắn ta lại nghi ngờ vậy mà Lâm Nguyên Tang lại không giết chết Lam Tiểu Bố, dựa theo lý mà nói thì Lâm Nguyên Tang nhất định sẽ giết chết Lam Tiểu Bố mới phải.

Thái Mạt Trường biết rõ Lam Tiểu Bố đã làm những chuyện gì, thắng của Lâm Nguyên Tang hơn mười nghìn Tiệt Thạch. Dù là ai bị mất nhiều Tiệt Thạch như vậy thì sẽ không thể nào làm lành được. Lâm

Nguyên Tang không giết Lam Tiểu Bố, hắn ta không tin.

“Ha ha, lục vương tử, thật là vừa khéo.” Lam Tiểu Bố chủ động đi về phía Thái Mạt Trường.

Thái Mạt Trường lúng túng cười, nói: “Úy Lam, tinh cầu Ngọc Khải sắp đóng cửa rồi, chắc thu hoạch của ngươi không nhỏ đúng không.”

Khi nói chuyện, tầm mắt của Thái Mạt Trường chuyển về phía túi sau lưng của Lam Tiểu Bố, mặc dù đại đế Tắc Nặc đã nói đồ mà mọi người lấy được lần này đều thuộc về mọi người. Nhưng chỉ nói tới tuyển thủ dự thi của các tinh cầu mà thôi, Lam Tiểu Bố chỉ là một tên hộ vệ, mà hộ vệ thì không có tư cách lấy được đồ. Trên lý thuyết thì những đồ mà Lam Tiểu Bố lấy được sẽ thuộc về lục vương tử hắn phân phối. Chỉ là trong lòng hắn ta kiêng kị Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố không chủ động mở miệng thì hắn ta không dám nói tới chuyện này.

Những hộ vệ khác sau khi tiến vào tinh cầu Ngọc Khải đều chủ động liên lạc với những người của vương tộc bên trong này, nhưng hắn ta sợ rằng ngay cả nghĩ Lam Tiểu Bố còn chẳng nghĩ tới bao giờ. Thậm chí giữa hắn ta và Lam Tiểu Bố đều không có phương thức liên lạc riêng.

“Ồ.” Rốt cục Thái Mạt Trường cũng nhìn về phía Cổ Đạo đứng đằng sau Lam Tiểu Bố, trong mắt hắn ta là sự kinh dị không thôi. Hắn ta biết Lam Tiểu Bố có mang theo thú cưng vào tinh cầu Ngọc Khải, nhưng đó không phải là con thú trước mắt. Con thú bây giờ đang đi theo sau Lam Tiểu Bố hắn ta chưa từng thấy qua bao giờ.

Chương 141: Đồ tốt

“Lục vương tử, có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.” Lam Tiểu Bố không hề suy nghĩ tới chuyện sẽ đưa đồ mà mình lấy được cho Thái

Mạt Trường, hoặc cũng bởi vì túi đeo sau lưng của hắn chỉ có một chút dược liệu mà thôi.

“Mời Úy Lam cứ nói.” Thật ra Thái Mạt Trường không dám tỏ thái độ với Lam Tiểu Bố, ngay cả Tiệt Thạch của Lâm Nguyên Tang mà Lam Tiểu Bố cũng dám lừa gạt thì sao có thể để ý tới một vương tử nho nhỏ của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai được? Ở trong mắt Thái Mạt Trường, tất cả Tiệt Thạch mà Lam Tiểu Bố thắng được đều do lừa gạt mà có. Đánh cược ba mươi sáu điểm, chỉ một ván thắng tất cả Tiệt Thạch, không phải lừa người thì là gì.

Lam Tiểu Bố hạ thấp giọng nói: “Lục vương tử, ta nghe nói bên trong tinh cầu Ngọc Khải có Tiệt Thạch, tại sao cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng thấy một viên nào cả?”

“Ngươi không mua bản đồ sao?” Thái Mạt Trường kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

“Bản đồ gì?” Lần này tới phiên Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi lại.

Thái Mạt Trường giải thích: “Một vài nhân công còn ở lại quảng trường bán một số đồ cần thiết, trong đó có bán bản đồ khu vực khai thác trên tinh cầu Ngọc Khải. Bên trong bản đồ này có cả nơi tạo ra Tiệt Thạch, mặc dù những nơi đó đã bị mọi người tìm nhiều lần nhưng không phải lần nào cũng lấy hết được.”

Lam Tiểu Bố ngẩn người, lúc này hắn mới nhớ tới chuyện Mạt Tây Á đi tìm mình. Ban đầu khi vừa tới quảng trường, Mạt Tây Á đã muốn kéo hắn đi mua một ít vật phẩm để chuẩn bị tiến vào tinh cầu Ngọc Khải, hắn cho rằng Mạt Tây Á muốn làm chuyện khác, cộng thêm lo lắng có thêm phiền phức nên đã không đi. Bây giờ xem ra hắn đã nghĩ sai rồi, Mạt Tây Á thực sự mang hắn đi mua đồ.

“Ngươi có bản đồ hay không, có thể cho ta mượn một tí được chứ?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thái Mạt Trường đưa một miếng Thạch Anh cho Lam tiểu Bố nói: “Ta không cần dùng tới bản đồ nên cho ngươi luôn cũng được, nhưng bây giờ ngươi đi thì không kịp đâu. Căn cứ theo thời gian đã vào nơi này, hẳn chỉ còn mười ngày nữa là cửa tinh cầu Ngọc Khải sẽ đsong kín. Mà địa phương có Tiệt Thạch gần nhất cũng phải đi mất năm sáu ngày, mà đó còn là dùng phi hành khó để đi. Hơn nữa thời gian trở về ta sợ ngươi sẽ không đi kịp. Hơn nữa Tiệt Thạch cắm rất sâu, muốn đào lên cũng tốn kha khá công sức.”

Không thể không nói, phán đoán về thời gian của Thái Mạt Trường rất chính xác, dựa theo tốc độ mà Lam Tiểu Bố thấy của đám sương mù dày đặc kia, khi chúng vượt qua được biển trên tinh cầu Ngọc Khải rồi tới nơi này sẽ không quá chín ngày.

Lam Tiểu Bố nhận lấy bản đồ, nói cảm ơn một tiếng, sau đó mang theo Cổ Đạo mau chóng rời đi.

Bản đồ Thạch Anh có chỉ dẫn phương hướng, thậm chí còn có thể chuyển đổi cảnh vật theo hiện thực, bên trong có cài một tấm chip. Chỉ cần dùng tay chọn vị trí cần tới thì bản đồ này sẽ tự động mở ra chỉ dẫn, sau đó căn cứ theo tốc độ nhanh hay chậm của người sử dụng mà phán đoán xem mất bao lâu thì tới nơi.

Dĩ nhiên Lam Tiểu Bố sẽ không đi bộ qua, hắn dùng Côn Luân để đi, dùng phi hành khí phải mất năm ngày, nhưng cho dù Côn Luân đi với tốc độ cực thấp thì cũng chỉ cần nửa tiếng là tới nơi.

Sau khi dừng lại Côn Luân, Lam Tiểu Bố nhìn thấy cái gọi là nơi đào Tiệt Thạch, đó là một cái hố sâu lớn, bên trong hố sâu này đã bị đào tới mức thất linh bát lạc*. Dưới sự trợ giúp của Thần Niệm, Lam

Tiểu Bố chỉ có thể tìm được một ít mảnh vụn của linh thạch.

(*Thất linh bát lạc: bảy nghiêng tám rụng, chỉ sự vật nằm rải rác, chỗ này chỗ kia.)

Đi vòng vo bên cạnh hố sâu vài lần, thậm chí Lam Tiểu Bố không nhảy xuống để tìm linh thạch, Thần Niệm của hắn đã sớm tra rõ bên trong hố sâu này đã không còn linh thạch. Nói cách khác là hắn tới quá muộn, những linh thạch còn sót lại bên trong hố sâu đã bị người khác đào hết.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị thất vọng rời đi thì Cổ Đạo đột nhiên kêu lớn, trong lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được nguy cơ, hắn không chút do dự nghiêng người nhảy xuống hố sâu. Trong tiềm thức của hắn, mặt trong của hố sâu mới là nơi an toàn nhất.

Một tia sáng xuyên qua xương sườn của hắn, rạch ra một vết thương bên hông hắn, thiếu chút nữa đã phá hủy một cây xương sườn. Ngay khi Lam Tiểu Bố nhảy xuống hố sâu, Cổ Đạo cũng nhảy theo phía sau hắn.

Thình thịch! Khi Lam Tiểu Bố vừa rơi xuống hố sâu xong thì một bóng người nhanh chóng xuất hiện bên trong Thần Niệm của hắn.

Thân ảnh kia khom lưng xuống, dùng tốc độ cực nhanh tiến tới gần hố sâu, hắn ta vừa tiến tới gần hố sâu vừa liên tục thay đổi phương hướng, trong tay hắn ta đột nhiên xuất hiện một khẩu súng từ quang. Nòng súng từ quang không lúc nào là không hướng vào hố sâu, dĩ nhiên hắn ta đang chờ Lam Tiểu Bố ló đầu ra.

Thật là một người xảo trá, người này tuyệt đối muốn dùng một súng để bắn chết hắn trong lần tiếp theo. Cũng may hắn đã nghiêng người nhảy xuống hố nên mới cứu được một mạng của mình, nếu vừa rồi không nhảy xuống thì với thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ để tránh thoát khỏi tốc độ ánh sáng.

Lam Tiểu Bố nghĩ mà sợ, nhưng cũng không khỏi thầm vui mừng, mừng vì hắn đã học được Thần Hồn châm trước khi tiếp xúc với những người thuộc nền văn minh khoa học kỹ thuật này. Nếu không không biết hài cốt của Lam Tiểu Bố đã rét lạnh bao nhiêu năm rồi.

Trong Thần Niệm, người này càng ngày tiến càng gần, là một người đàn ông một mắt, hắn ta đang khom lưng đi nhưng tốc độ lại cực kì nhanh chóng, có lẽ thực lực của hắn ta không hề kém cạnh Lâm Nguyên Tang.

Khoảng hai phút sau, người đó chỉ cách hố sâu khoảng hai mươi mét, nhưng hắn ta không tiếp tục tới gần hố sâu nữa, trái lại nằm sấp xuống.

Lam Tiểu Bố vỗ đầu Cổ Đạo đứng bên cạnh, tuyên dương một câu: “Không tệ, rất thông minh.”

Nếu Cổ Đạo không theo hắn nhảy xuống hố sâu thì chỉ sợ nó đã bị đối phương bắn chết rồi, đối phương tuyệt đối không cho phép Cổ Đạo an toàn đứng bên trên để tuần tra giúp Lam Tiểu Bố.

Ngay cả vết thương ở hông cũng lười băng bó, Lam Tiểu Bố trực tiếp dùng Thần Hồn châm lên người đối phương. Lần này Lam Tiểu Bố không hề nương tay, dùng toàn lực phóng Thần Hồn châm, trực tiếp xé rách linh hồn của hắn ta.

“A…” Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền tới, người đàn ông chột một bên mắt kia không thể nắm chặt khẩu súng từ quang trong tay được nữa mà vươn tay nắm chặt cỏ dại, nỗi đau khủng khiếp đánh úp tới khiến hắn ta muốn nắm chặt thứ gì đó để giảm bớt sự đau đớn.

Chương 142: Đồ tốt (2)

Lúc này Lam Tiểu Bố cũng vọt ra khỏi hố sâu, đứng ở bên cạnh người đàn ông chột một bên mắt kia, không đợi hắn ta giơ súng lên thì Lam Tiểu Bố đã dẫm một cước lên cổ tay của hắn ta, đồng thời nhặt khẩu súng từ quang lên.

Người đàn ông chột một bên mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố: “Là ngươi, ngươi đã giết con trai Lí An độc nhất của đại đế Tắc Nặc…”

“Có phải rất ngạc nhiên khi có thể bỏ phi thuyền vào trong không gian bảo vật hay không?” Lam Tiểu Bố châm chọc nói.

Người đàn ông chột một bên mắt này đã nhìn thấy Côn Luân đậu ở bên cạnh nên mới tỏ ra khiếp sợ như thế. Nếu có thể mang theo phi thuyền vào tinh cầu Ngọc Khải thì chiếc phi thuyền này đã sớm bị người bên trên phát hiện ra rồi. Nhưng tinh cầu Ngọc Khải không được phép mang theo phi thuyền đi vào, mà phi thuyền hắn ta đang thấy trước mắt chỉ có thể cất trong không gian bảo vật để mang vào mà thôi.

“Đáng tiếc, trả lời đúng cũng không có thưởng.” Lam Tiểu Bố rút đoản đao bên hông ra.

Người đàn ông chột một bên mắt thấy trong mắt Lam Tiểu Bố xuất hiện sát cơ, hắn ta lập tức hối hận vì vừa rồi đã lỡ mồm, hắn ta không biết chắc chắn Lí An có phải do Lam Tiểu Bố giết chết hay không, vừa rồi nói ra không phải để người khác tìm mình diệt khẩu hay sao? Thật sự quá dại dột.

Nhưng dục vọng cầu sinh mãnh liệt khiến hắn ta phải kêu lên: “Người bạn này, ta cho ngươi một món bảo vật cao cấp, ta khẳng định món bảo vật này còn tốt hơn cả một đống Tiệt Thạch nữa, thậm chí nó còn có thể sánh ngang với không gian bảo vật.”

Đáy mắt Lam Tiểu Bố thoáng qua vẻ vui mừng, đoản đao trong tay hơi rũ xuống.

“Thật sự có loại bảo vật này sao?”

Thấy vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ trong mắt Lam Tiểu Bố, người đàn ông chột một bên mắt kích động không thôi, hắn ta vội vã nói: “Dạ, đảm bảo có…”

“Phục!’ Đoản đao trong tay Lam Tiểu Bố đột nhiên chuyển hướng, trong thời gian cực ngắn rạch cổ đối phương, dù đầu đã bị Lam Tiểu Bố chặt xuống nhưng mắt của đối phương vẫn đang giữ nguyên dáng vẻ không thể tin được.

Không phải hắn ta không thể tin được Lam Tiểu Bố lại giết mình, mà là hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố lại giết chết hắn ta ngay trước khi hắn ta định nói ra bảo vật.

Khi đối phương vừa chết, cảm giác nguy cơ đáng sợ trong lòng Lam Tiểu Bố mới biến mất hoàn toàn.

Cúi người xuống, Lam Tiểu Bố lấy từ tay đối phương một thứ rất nhỏ. Khi hắn nhìn thấy mấy chữ trên đó thì mồ hôi lạnh bủa vây khắp người hắn, thứ này hắn biết.

Là Hoạch bom, là loại bom có thể tích nhỏ và đáng sợ nhất. Đừng nhìn bộ dáng của nó nhỏ bé như đồng tiền mà coi thường, nó có thể nổ ngay lập tức khi chạm đất, sau đó khiến chu vi mấy chục mét quanh nó bị san thành đất bằng.

Cho dù có cảm nhận được nguy hiểm, hắn lập tức trốn ra xa thì cũng không thể né được hoàn toàn lực tàn phá của Hoạch bom. Nhưng số lượng Hoạch bom được sản xuất ít cực kì, chủ yếu là Hoạch Tử Kim chế tạo ra Hoạch bom quá khó có được. Lấy kiến thức mà Lam Tiểu Bố có được, Hoạch Tử Kim không phải tự nhiên mà sinh ra, mà do chế tạo mới có.

Dù sao chăng nữa thì quả Hoạch bom này đã thuộc về hắn.

Lam Tiểu Bố có hơi để tâm tới quả Hoạch bom này, nghe nói muốn nó nổ thì chỉ cần hơi dùng sức bóp là được rồi, nếu hắn không cẩn thận đè phải thứ này thì có phải hắn sẽ bị nổ thành bụi phấn hay không?

Nghĩ là vậy nhưng Lam Tiểu Bố không có ý định vứt bỏ, hắn cất Hoạch bom vào một cái hộp, đóng kín nắp hộp rồi mới cất vào trong nhẫn trữ vật.

Lúc này Cổ Đạo cũng leo lên khỏi hố sâu, Lam Tiểu Bố vỗ đầu Cổ Đạo nói: “Đi xem thử tên này còn cất thứ gì không, là nơi mà hắn ta vừa ẩn thân vừa rồi. Ta phải băng bó vết thương đã.”

Vết thương do bị súng từ quang bắn Lam Tiểu Bố không coi là chuyện lớn gì, thuốc hắn mua đủ dùng, quần áo thì thay một bộ là được rồi.

Nhưng Lam Tiểu Bố còn chưa kịp thay xong quần áo khác thì phía xa đã truyền tới tiếng kêu của Cổ Đạo, hắn nhanh chóng chạy qua xem. Sau đó Lam Tiểu Bố liền hiểu tại sao những người khác đã rời đi rồi mà chỉ còn tên chột một mắt này ở lại.

Trước mặt hắn ngoài một cái túi lớn ra thì còn một tảng đá màu trắng dài ít nhất mười mét, đường kính một mét.

Nếu chỉ là một tảng đá thì thôi đi, nhưng khi Thần Niệm của Lam

Tiểu Bố lan tràn vào trong tảng đá thì hắn lập tức cảm nhận được bên trong nó chứa vô tận linh khí đậm đặc. Đây không phải linh thạch, nhưng lại có công hiệu giống với linh thạch, đó là hàm chứa linh khí.

Lam Tiểu Bố thử vận chuyển công pháp để hấp thu khối đá này, Kim Ô quyết mới chỉ vẫn chuyển một vòng liền cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm trào vào trong thân thể, là thứ tốt giúp tu luyện hiệu quả còn hơn cả linh thạch, hơn nữa chỗ tốt nó mang tới không chỉ một vài điểm.

Đây là thứ gì? Cho dù nó là cái gì thì lúc này Lam Tiểu Bố khẳng định bảo vật trong miệng đối phương chính là thứ này. Có lẽ tên đó đang buồn thối ruột không biết nên mang vật này rời khỏi tinh cầu Lam Khải thế nào, không nghĩ tới hắn lại có được.

Chuyến đi lần này không vô ích, Thần Niệm của Lam Tiểu Bố vội vàng rơi xuống bọc đồ của đối phương, đồ vật bên trong của hắn ta khiến Lam Tiểu Bố rất mừng rỡ.

Trong túi có ít nhất mấy nghìn miếng linh thạch, mặc dù những miếng linh thạch đó không theo quy tắc nhưng chỉ cần có đủ là được, dù sao hắn chỉ dùng để tu luyện chứ không phải dùng để giao dịch.

Những đồ còn thừa bên trong túi đều bị Lam Tiểu Bố vứt hết, chỉ có những miếng linh thạch, một tấm bản đồ Thạch Anh và tảng đá trắng dài mười mét kia bị Lam Tiểu Bố thu vào trong nhẫn trữ vật.

Tảng đá trắng kia là hàng tốt, Lam Tiểu Bố quyết định dùng nó để tu luyện một thời gian xem có hiệu quả hay không.

Màn sương mù dày đặc sắp đi tới, những người tiến vào tinh cầu Ngọc Khải đều vội vã tới gần cửa ra vào, vì thế Lam Tiểu Bố không có ý định đổi sang chỗ khác để tu luyện mà quyết định ở lại nơi này tu luyện thêm mấy ngày.

Lại vận chuyển Kim Ô quyết thêm lần nữa, lúc này Lam Tiểu Bố cảm nhận được sự khác biệt. Trước đó dùng linh thạch để tu luyện, hắn khẳng định bản thân không thể bước vào kì Uẩn Đan trong thời gian ngắn được, nhưng giờ có tảng đá lớn để tu luyện, chỉ trong thời gian sáu ngày ngắn ngủi, trong đan điền của hắn đã mơ hồ xuất hiện bộ dáng ban đầu của Kim Đan.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, Kim Đan có phẩm cấp. Tảng đá lớn này mang lại tác dụng rất lớn mà Uẩn Đan không thể sánh kịp, hắn không thể lãng phí dùng hết trong một lần nữa. Dựa theo tiến trình thì Uẩn Đan của hắn cần ít nhất mười ngày nữa, mà ở lại tinh cầu Ngọc Khải để chờ tới khi Uẩn Đan hoàn thành thì không kịp.

Điều này không quan hệ, sau khi hắn rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải này, nhiệm vụ đầu tiên chính là bảo vệ tính mạng, sau khi giữ được mạng nhỏ thì hắn sẽ tùy tiện tìm một tinh cầu nào đó để hoàn thành Uẩn Đan.

Dù đã dừng Uẩn Đan, nhưng Lam Tiểu Bố lại không dừng tu luyện.

Khí linh trong Hồng Vân tông đó đã đưa cho hắn một tấm ngọc giản đạo thuật cho hắn, mặc dù bây giờ hắn chưa Uẩn Đan thành công nhưng đã tu luyện được Thần Niệm rồi. Dựa theo lời của vị khí linh kia thì hắn đã có thể tu luyện đạo thuật.

Chương 143: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi

Thần niệm của Lam Tiểu Bố thấm vào bên trong ngọc giản đạo thuật, bên trong chỉ có sáu đạo thuật, đạo thuật thứ nhất là Hỏa Cầu thuật, tiếp theo là Phong Nhận thuật, thuận ẩn thân, thuật Ngự Phong, thuật Tật Hành, Ngưng Thủy thuật.

Dựa theo ý hiểu của Lam Tiểu Bố thì bất kì đạo thuật nào cũng là pháp thuật, trước khi thi triển cần phải đọc thần chú. Đây là điều hắn từng thấy rất nhiều trong những cuốn sách và những bộ phim truyền hình, chỉ có duy nhất đạo thuật thứ nhất là Hỏa Cầu thuật là không phải đọc thần chú trước khi thi triển.

Hắn nhìn thấy Hỏa Cầu thuật đa phần là cách vận dụng thần niệm và nguyên lực. Chỉ cần dùng thuần thục tới một trình độ nhất định, thần niệm và chân nguyên đủ mạnh thì gần như có thể dùng trong nháy mắt. Thần niệm của hắn không tệ, chỉ là chân nguyên hơi yếu mà thôi. Dùng tu vi và thực lực hiện tại của hắn thì hắn có thể tạo ra mười mấy hỏa cầu.

Chỉ là cho du Hỏa Cầu thuật của hắn có thể bắn ra nhanh thế nào đi chăng nữa thì tốc độ vẫn không nhanh, có lẽ là do cảnh giới của hắn quá kém. Cho dù thế nào thì dùng Hỏa Cầu thuật không có nhiều hiệu quả để đối phó với những người trên Trúc Cơ, nhưng để đối phó với những người dưới Trúc Cơ thì hình như không được.

Hữu dụng hay vô dụng, cứ học trước lại nói tiếp.

Chỉ trong một ngày rưỡi, Lam Tiểu Bố đã học xong Hỏa Cầu thuật, khi chân nguyên ngưng kết, khởi phát thần niệm thì một quả cầu lửa sẽ được ngưng tụ ra từ tay của Lam Tiểu Bố.

Cảm giác đó khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ, rõ ràng trong bàn tay đang nâng một quả cầu lửa, nhưng quả cầu lửa này lại không gây tổn thương tới cơ thể của hắn. Hơn nữa tất cả thuộc tính của quả cầu lửa này hắn đều nắm trong lòng bàn tay, hệt như nắm rõ từng gốc chân nguyên trong cơ thể vậy.

Phất tay về phía trước, quả cầu lửa đánh vào một tảng đá cách đó mười mét khiến tảng đá đó bùng lên tia lửa văng ra khắp nơi.

Thoạt nhìn vẫn chưa thuần thục cho lắm, Lam Tiểu Bố lại ngưng tụ ra một quả cầu lửa nữa, lần này sau khi ném quả cầu lửa đó ra ngoài thì ngọn lửa đã bao trùm lấy tảng đá, khiến tảng đá đó nứt ra.

Khi quả cầu lửa thứ ba được ném ra, lúc này cầu lửa đã hình thành lên một ngọn lửa lớn khiến toàn bộ chu vi mười mét quanh nơi đó đều bị bao phủ bởi lửa.

Nhìn thấy những cành cây khô lập tức hóa thành tro bụi, Lam Tiểu Bố thầm nói thật là đồ tốt. Mấy người trước đó hắn giết nếu tiện tay ném ra một quả cầu lửa thì không phải là sạch sẽ hay sao.

Mặc dù Hỏa Cầu thuật không thể sử dụng khi đại chiến với cường giả khác, nhưng loại pháp thuật cần thiết để đi khắp nơi như này hắn rất thích, phải chăng chỉ cần tu luyện tăng tu vi và tăng trình độ thuần thục mà thôi.

Trái lại, Phong Nhận thuật mang tới cho Lam Tiểu Bố sự kinh ngạc rất lớn, Phong Nhận thuật vô ảnh vô tung, khi địch nhân còn chưa kịp chuẩn bị xong thì đã bị thủ pháp này đánh lén. Nhưng vẫn giống như Hỏa Cầu thuật, nếu dùng để đối phó với cường giả thực sự thì Phong Nhận thuật cũng không dùng được, quá dễ bại lộ.

Độ mạnh yếu của Phong Nhận thuật phụ thuộc vào thực lực của người thi triển nó, muốn thi triển Phong Nhận thuật thì cần có chân nguyên và thần niệm mạnh mẽ, nếu mạnh thì Phong Nhận thuật sẽ mạnh, nếu không thì yếu.

Mất khoảng ba ngày thì Lam Tiểu Bố đã học được Hỏa Cầu thuật và Phong Nhận thuật.

Bởi vì những phép thuật này không hoàn toàn quyết định bởi sự mạnh yếu của Thần Niệm, nhưng nếu Thần Niệm cường đại thì lại học rất đơn giản.

Khi Lam Tiểu Bố định học tiếp thuật Ngự Phong thì Cổ Đạo đột nhiên kêu lên. Lam Tiểu Bố lập tức đứng dậy, thấy làn sương mù dày đặc đang nhanh chóng tới gần từ phía xa thì hắn đã biết bản thân phải nhanh chóng rời đi.

Khởi động Côn Luân, Lam Tiểu Bố mang theo Cổ Đạo dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi nơi này.

Chờ tới khi Lam Tiểu Bố thu hồi Côn Luân, mang theo Cổ Đạo tới gần lối vào thì phần lớn mọi người đã tụ tập ở nơi này. Khoảng hai nghìn người vào tinh cầu Ngọc Khải, Lam Tiểu Bố đếm thử thì những người còn tụ tập ở đây không tới ba trăm người. Những hộ vệ và tuyển thủ bước vào nơi này thì chết ở đây tới chín phần.

“Úy Lam…” Thái Mạt Trường nhìn thấy Lam Tiểu Bố tới, đầu tiên bước tới chào hỏi.

Thân phận vương tử hắn ta đã sớm buông từ lâu, ở nơi này, những vương tử của các tinh cầu cấp một cấp hai trong mắt những người của tinh cầu khác thực sự không khác gì hộ vệ cả.

“Xin chào, Lục vương tử.” Lam Tiểu Bố gật đầu chào với Thái Mạt Trường.

Tầm mắt của Thái Mạt Trường dính lấy Cổ Đạo bên cạnh Lam Tiểu Bố, mặc dù đã nhìn thấy lần hai nhưng hắn ta vẫn cảm thấy khá quỷ dị, hắn ta nghi ngờ con vật đang đi bên cạnh Lam Tiểu Bố chính là con Cổ Đạo trước đó.

“Tiểu Bố ca.” Thanh âm kích động của Mạt Tây Á truyền tới, sau đó người cũng chạy lại.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Thường Nguyên và Ngưng Đông Nhu cũng theo tới cùng Mạt Tây Á, cười nói: “Không tệ, mọi người đều ở đây cả.”

Thường Nguyên bình thường vẫn mang theo cái dáng vẻ trầm mặc ít nói, không vui không giận, nhưng lúc này trong mắt hắn ta có thêm sự kích động không dễ dàng nhận ra được, đó là cảm giác chết rồi lại sống.

Là một võ giả xuất thân trong gia đình bình thường, lại bị an bài đi cùng đám người Thái Mạt Trường tham gia tuyển chọn, Thường Nguyên luôn nghĩ bản thân chưa chắc có thể sống sót quay trở lại tinh cầu Chân Nặc. Khiến hắn không ngờ tới là, hắn không những còn sống, mà còn sắp sống sót rời khỏi tinh cầu này.

“Cảm ơn Úy Lam.” Thường Nguyên cũng đi tới, nói một tiếng cảm ơn với Lam Tiểu Bố.

Hắn ta luôn có một loại dự cảm, công kích đại não ban đầu khi tiến vào lối vào của tinh cầu Ngọc Khải lúc ấy, họ có thể ung dung vào được bên trong có lẽ có quan hệ tới Lam Tiểu Bố, bởi gì lúc đó hắn ta là người đứng gần Lam Tiểu Bố nhất, chỉ là hắn ta chưa dám chắc chắn mà thôi.

Bất kể có quan hệ hay không thì Lam Tiểu Bố vẫn là người chỉ huy đội hộ vệ lần này, giờ họ có thể bình yên vô sự đều nhờ vào công lao của Lam Tiểu Bố.

Ngưng Đông Nhu gật đầu với Lam Tiểu Bố một cái, không còn dáng vẻ cao ngạo như trước nữa.

Nhìn mấy cái túi lớn của bọn họ, Lam Tiểu Bố liền biết lần này họ thu hoạch không tệ.

Chương 144: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi (2)

Trong mắt Thái Mạt Trường xoẹt qua một chút phức tạp, hắn ta nghĩ Lam Tiểu Bố sẽ không đi về tinh cầu Chân Nặc với bọn họ. Hắn ta cảm thấy người này có phần lợi hại khiến hắn ta có hơi kiêng kỵ. Thậm chí bây giờ nhìn Lam Tiểu Bố đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Do Lâm Nguyên Tang biến mất không thấy, hơn nữa khi bước vào đây Lâm Nguyên Tang vẫn sống sờ sờ đi vào lối đi tiến vào tinh cầu Ngọc Khải, hắn ta còn từng thấy Lâm Nguyên Tang khi còn đang đi tìm đồ nữa.

Dưới tình huống đó, chỉ cần là tuyển thủ không chết khi đi trên lối đi vào tinh cầu Ngọc Khải thì cơ bản sẽ sống sót cho tới cuối cùng. Huống hồ thực lực của bản thân Lâm Nguyên Tang rất mạnh, còn là một vương tử của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm nữa?

Mà tới cuối cùng chuẩn bị rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải lại không thấy Lâm Nguyên Tang đâu, chắc chắn Lâm Nguyên Tang đã đi tìm Lam Tiểu Bố, như vậy không phải đã nói rõ vấn đề rồi hay sao? Dù Lâm Nguyên Tang không phải do Lam Tiểu Bố giết chết, nhưng giờ Lâm Nguyên Tang biến mất không thấy, Lam Tiểu Bố vẫn còn nguyên bộ dạng đã đủ khiến hắn ta khiếp sợ rồi. Ban đầu hắn ta cho rằng Lam Tiểu Bố sẽ bị Lâm Nguyên Tang giết chết, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể sống sót tới cuối cùng. Mà Lâm Nguyên Tang, vương tử của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm mà hắn ta cho rằng không sao lại bị chết.

Chẳng những không thấy Lâm Nguyên Tang đâu mà một trong ba vị vương tử của tinh hệ Bách Ma họ toàn tới từ các tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm là Đào Ngải cũng biến mất không thấy.

“Ha ha, Lam Tiểu Bố.” Giọng nói kích động của Hầu Dập truyền tới, hắn ta đi mấy bước đã tới trước mặt của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố là ân nhân cứu mạng của hắn ta, hắn ta và Lam Tiểu Bố có chung một bí mật, đó là giết chết Lâm Nguyên Tang. Vì thế khi vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, tâm tình của hắn ta trở nên rất tốt.

“Hầu Dập…” Lam Tiểu Bố vừa mới nói hai từ Hầu Dập thì đã nghe được tiếng “Rắc rắc” truyền tới.

Hệt như quả trứng gà to đùng đang nứt vỏ vậy, một lối đi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Chúng ta mau ra ngoài đi, đám sương mù đang tới rồi.” Hầu Dập lập tức nói, mà không cần hắn ta nói thì tất cả mọi người đã nhìn thấy màn sương mù dày đặc đang ùn ùn kéo tới rồi.

Mọi người rối rít xông vào lối đi, khi học tiến vào tinh cầu Ngọc Khải, đại nào họ đều bị công kích ở trong lối đi, nặng thì có thể chết ngay tại chỗ. Nhưng khi đi ra lại rất an toàn, cho tới hiện tại vẫn chưa từng nghe nói có ai ra ngoài rồi vẫn bị công kích. Dĩ nhiên, nếu không tiến vào lối đi sớm một chút, bị sương mù bao lấy thì đồng nghĩa với cái chết đã tới.

Lam Tiểu Bố mang theo Cổ Đạo lao ra khỏi lối đi cùng mọi người, lần nữa tiến vào quảng trường tinh không ở bên ngoài.

Trong quảng trường toàn người là người, rất nhiều người giơ một tấm bảng lên, bên trên đó là chữ viết tiếng thông dụng của toàn tinh không đủ loại màu sắc, tổng kết một chút thì chính là thu mua đồ mang ra từ tinh cầu Ngọc Khải.

Những tuyển thủ bước ra từ tinh cầu Ngọc Khải khác với trước kia, trước kia thì bất kì tuyển thủ nào rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải đều phải nộp hết đồ vật cao cấp lên, những đồ còn lại thì chia năm năm.

Nhưng sau khi năm đại tinh cầu hiệp thương xong thì tất cả đồ lấy được từ tinh cầu Ngọc Khải đều thuộc về tuyển thủ, tuyển thủ có thể giữ lại làm đồ riêng, cũng có thể bán ra tùy ý.

Lam Tiểu Bố vừa bước ra đã nhìn thấy đại đế Tắc Nặc. Mà tầm mắt của đại đế Tắc Nặc chưa từng rời khỏi lối vào tinh cầu Ngọc Khải. Gần như Lam Tiểu Bố vừa mới đặt chân bước ra cái thì đại đế Tắc Nặc đã vội vàng đi tới.

Lòng Lam Tiểu Bố trĩu nặng, hắn không những nhìn thấy đại đế Tắc Nặc mà còn nhìn thấy Lâm Trạch Cực cũng đang đi tới.

Người này là cha của Lâm Nguyên Tang, nhưng ông ta căn bản không hề quan tâm tới sống chết của Lâm Nguyên Tang, cũng đang đi về phía của hắn.

“Ngươi là hộ vệ Lam Tiểu Bố?” Đại đế Tắc Nặc ngăn cản đường đi của Lam Tiểu Bố.

Lúc này trên quảng trường rất ồn ào huyên náo, ai cũng đều hưng phấn vây quanh những tuyển thủ ra khỏi tinh cầu Ngọc Khải, nếu không phải Lam Tiểu Bố bị hai đại đế vây quanh thì lúc này cũng sẽ bị những người khác vây lại.

Lam Tiểu Bố dừng chân ôm quyền nói: “Ta chính là Lam Tiểu Bố, ra mắt đại đế Tắc Nặc, ra mắt đại đế Sùng Nguyên.”

Từ đầu tới giờ đại đế Tắc Nặc vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Bố nên không chú ý tới Lâm Trạch Cực cũng tới. Ông ta quay sang nhìn thì thấy Lâm Trạch Cực định nói chuyện thì đã bị Lâm Trạch Cực giành trước: “Đạp Chí huynh, Lam Tiểu Bố là hộ vệ của tinh hệ Bách Ma ta, bây giờ ta có một vài chuyện muốn hỏi hắn. Lam

Tiểu Bố, ngươi đi cùng ta."

"Lam Tiểu Bố không thể đi cùng ngươi được." Đại đế Tắc Nặc lập tức nói.

Vẻ mặt của Lâm Trạch Cực sa sầm lại: "Làm sao, Lí Đạp Chí, không lẽ ngươi muốn xen vào chuyện của tinh cầu Thiên La ta? Hay đây chính là thói quen độc tài của tinh cầu Xích Lôi ngươi?"

Hai vị đại đế của hai tinh cầu cấp năm muốn trở mặt lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Hai phe hộ vệ của hai vị đại đế bắt đầu phòng bị cầm theo vũ khí vây quanh, cảm giác được không khí bị đè nén, một số người cố gắng hòa hoãn một chút.

Thủ đoạn của hai vị đại đế này không phải người bình thường có thể so sánh được, họ chỉ cần tùy ý ném một quả bom thôi cũng đủ hủy diệt quảng trường này rồi.

Đại đế Tắc Nặc hít sâu một hơi, cưỡng chế bản thân tỉnh táo lại mới nói: "Lâm huynh, cái chết của Lí An con ta rất có thể có quan hệ với tên hộ vệ này. Bất kể là ai, dám ngăn trở ta báo thù thì ta tuyệt đối không bỏ qua."

Lí An là ai không ai ở nơi này không biết, vì thế những lời mà đại đế Tắc Nặc vừa nói không phải chỉ nói cho có. Lí An vì một món bảo vật không gian mà bị người giết chết, không lẽ bảo vật không gian kia đang ở trong tay tên hộ vệ trước mặt đại đế Tắc Nặc.

Sắc mặt Thái Mạt Trường đang đứng xem ở đằng xa lập tức tái nhợt, một ít tuyển thủ tới từ tinh hệ Bách Ma cùng với Lam Tiểu Bố đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ tới đống Tiệt Thạch mà Lam Tiểu Bố thắng được, đống Tiệt Thạch đó đã được cất ở đâu? Trước đó mọi người đều không để ý, bây giờ đại đế Tắc Nặc nói Lam Tiểu Bố giết chết Lí An, câu trả lời cứ thế được miêu tả sống động ra.

Chương 145: Chạy trốn thế nào

Hai vị đại đế của hai tinh cầu có nền văn minh kỹ thuật cấp năm đối mặt, đó không phải là chuyện nhỏ.

Cũng may bây giờ là thời điểm cửa của tinh cầu Ngọc Khải mở nên những vị đại đế của các tinh cầu cấp năm khác đều ở đây hết. Vì thế mấy vị đại đế khác nhanh chóng đi tới nên tình huống mới hòa hoãn hơn một chút.

Lâm Trạch Cực ôm quyền cao giọng nói: “Đại đế Tắc Nặc suy đoán con trai hắn là Lí An bị Lam Tiểu Bố giết chết, nhất định phải mang Lam Tiểu Bố đi. Nhưng Lam Tiểu Bố là hộ vệ của tinh hệ Bách Ma ta, mà tinh cầu Xích Lôi của hắn cũng chẳng thuộc tinh hệ Bách Ma của ta, dựa vào đâu mà đòi mang hộ vệ của tinh hệ Bách Ma đi? Nếu không có chứng cứ đã tùy tiện nói bậy nói bạ thì con trai của ta Lâm Nguyên Tang vẫn chưa thấy ra khỏi tinh cầu Ngọc Khải đâu. Không lẽ ta cũng có thể nói là Lam Tiểu Bố giết, thế nên mới mang Lam Tiểu Bố đi sao?”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn thầm thì: “Các ngươi đều là cao thủ giải đố cả, Lí An là ta giết, Lâm Nguyên Tang cũng chết do ta.”

Đồng thời Lam Tiểu Bố vẫn đang quan sát quảng trường này, từ nơi này dọc theo quảng trường, lấy tốc độ của hắn chỉ cần mấy phút là thoát được. Mà bây giờ quảng trường có rất nhiều người, chỉ cần hắn không chế được phương hướng đi lại thì muốn giết được hắn cũng chẳng dễ dàng. Vốn dĩ Lam Tiểu Bố đã có một biện pháp ổn thỏa đó là trực tiếp dùng Thần Hồn châm khống chế đại đế Tắc Nặc, nhưng hắn không ngờ lại ngoi ra thêm một Lâm Trạch Cực. Mà vị Lâm Trạch Cực này lại không hề quan tâm tới sống chết của đại đế Tắc Nặc, rõ là kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Đại đế Tắc Nặc trầm mặc, ông ta biết hoàn cảnh tệ nhất chính là không thể cầm ra chứng cớ. Nếu như Lâm Trạch Cực không tranh đoạt Lam Tiểu Bố với ông ta, hoặc là địa vị của Lâm Trạch Cực không cao như ông ta thì vấn đề tệ hại nhất này cũng chẳng tồn tại. Nhưng giờ địa vị của Lâm Trạch Cực giống ông ta, và cũng muốn mang Lam Tiểu Bố đi. Mà Lam Tiểu Bố lại tới từ tinh hệ Bách Ma, về điểm này ông ta không cạnh tranh được với Lâm Trạch Cực.

Lúc này, có một người râu tóc bạc phơ đi ra, ông ta cười ha hả mấy tiếng rồi chào mọi người xung quanh, sau đó mới cao giọng nói: “Hai vị đều là đại đế của hai tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, nếu Lam Tiểu Bố đã quan trọng như vậy thì không bằng hai vị hãy nói ra mục đích đến tìm Lam Tiểu Bố để chúng ta phán đoán thử xem, ai có thể mang Lam Tiểu Bố đi.”

Lời này vừa ra, vẻ mặt của đại đế Tắc Nặc và đại đế Sùng Nguyên đều chán ghét hệt như ăn phải đồ thiu. Đám người này rõ ràng là muốn phân chỗ tốt mà, có lẽ mọi người đều biết một tên hộ vệ khiến cả hai vị đại đế của hai tinh cầu cấp năm phải tranh giành tuyệt đối không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Họ muốn biết nguyên nhân, sau đó nhìn xem có nên ra tay để được chia chỗ tốt hay không. Nhưng hai người họ lại không thể nói gì, vì người nói chuyện cũng là một người nắm quyền giống họ tới từ tinh cầu cấp năm. Đối phương tới từ tinh cầu Tịch Cận của tinh hệ Chân Uyên, tên là Tôn Võng, cũng là một đại đế.

Lời của Tôn Võng dĩ nhiên không có ai phản đối, mọi người cũng muốn biết tại sao hai vị đại đế của hai tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm lại tranh đoạt Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng rất chán ghét Tôn Võng, nhưng hắn lại không còn cách nào khác. Bây giờ hắn chỉ đành khuất đục vũng nước này thêm, sau đó nhân cơ hội chạy nhanh.

Đại đế Tắc Nặc nhìn Lâm Trạch Cực, sau đó lại nhìn đám đại đế của các tinh cầu cấp năm khác, trong lòng thầm nghĩ nếu hôm nay ông ta không nói rõ đầu đuôi mọi chuyện thì ông ta sẽ không chiếm được một chỗ tốt nào.

Nếu ông ta không nói ra thì chắc chắn Lam Tiểu Bố sẽ bị Lâm Trạch Cực mang đi. Một khi Lâm Trạch Cực mang được Lam Tiểu Bố đi thì ông ta sẽ không còn cơ hội tìm được Lam Tiểu Bố nữa.

Nghĩ tới đây, đại đế Tắc Nặc thi lễ với mọi người xung quanh, sau đó gia tăng âm lượng giọng nói: ‘Trước đó ta cũng đã nói rồi, trước khi Lí An con ta mất tinh trong tinh hệ, nó có một bảo vật gọi là không gian trữ đồ, thứ này có thể là sản vật của nền văn minh khoa học kỹ thuật cao cấp, cũng có lẽ là đồ mà người tu tiên thời viễn cổ để lại. Món bảo vật này không phải đồ quan trọng với ta, nhưng người đó chính là hung thủ giết chết Lí An con ta.”

Lúc này tất cả mọi người đều rõ ràng quan trọng đó chính là bảo vật. Nhưng chính miệng đại đế Tắc Nặc đã nói đó là đồ của con trai ông ta, một khi Lam Tiểu Bố thực sự là hung thủ thì không lẽ những người khác có thể lấy đi đồ của con trai ông ta hay sao?

Hai mắt Tôn Võng sáng lên, là không gian bảo vật. Đó là đồ mà ai cũng muốn cả, đừng nghĩ mọi người chèn ép người tu tiên, ai không muốn tu tiên người đó là cháu trai.

Lâm Trạch Cực nhàn nhạt nói: “Đế quốc Sùng Nguyên ta có một món bảo vật trấn quốc bị mất tích, mà trước khi nó mất tích thì Lam Tiểu Bố và con trai Lâm Nguyên Tang của ta đang nói chuyện trong căn phòng đó.”

Ai cũng biết lời của Lâm Trạch Cực quá qua loa lấy lệ, rất có thể là nói dối, nhưng lại không ai đứng lên hỏi, nếu nói thế thì lời của đại đế Tắc Nặc cũng có thể là nói dối.

Dĩ nhiên Lâm Trạch Cực sẽ không nói thật, sở dĩ ông ta đi tìm Lam Tiểu Bố là vì rất có khả năng Lam Tiểu Bố nắm giữ thủ đoạn không chế người khác thông qua ý niệm, mà loại thủ đoạn đó ông ta nhất định phải có được.

Bởi vì con trai ông ta Lâm Nguyên Tang đã bẩm báo, nói rằng bị Lam Tiểu Bố thắng hơn mười nghìn viên Tiệt Thạch nhưng lại không thể tìm ra phương thức ăn gian. Đồng thời Lâm Nguyên Tang đã nhìn thấy video quay lại giải đấu đã nhìn ra được, dù là lúc Khắc Nhĩ giết chết Hàn Thủ hay là Thường Nguyên giết chết Diêm Tế đều có hơi kì lạ. Tựa như trước khi bị giết chết, hộ đã bị thứ vô hình nào đó làm chậm đi lực công kích vậy.

Chương 146: Chạy trốn thế nào (2)

Lại liên tưởng tới năng lực đáng sợ của Lam Tiểu Bố khi ở sòng bạc, còn có năng lực khủng khiếp khi hấp thụ Tiệt Thạch trong lúc tu luyện cũng thế, rất có thể Lam Tiểu Bố có vài thủ đoạn, mà thủ đoạn này chính là khả năng dùng ý niệm không chế sự vật, thậm chí là tổn thương não và ý thức của người khác.

Loại khả năng đó sao Lam Trạch Cực có thể nói ra được, cộng thêm vừa rồi đại đế Tắc Nặc cũng nói, sau khi biết Lam Tiểu Bố có thể còn có không gian trữ vật trong người thì ông ta càng phải quyết tâm mang theo Lam Tiểu Bố đi tra h ỏi.

“Lam Tiểu Bố, ngươi còn muốn giải thích gì không… Ơ, đây là dã thú gì?” Tôn Võng đang định hỏi Lam Tiểu Bố thì đột nhiên nhìn thấy Cổ Đạo đứng sau lưng Lam Tiểu Bố.

Lúc này mọi người cũng chú ý tới Cổ Đạo sau lưng Lam Tiểu Bố, đó là con thú họ chưa từng thấy qua bao giờ cả.

Bốn cái móng vuốt của nó tựa như vuốt rồng trong truyền thuyết, mang theo cảm giác sát khí rất đáng sợ.

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã cực kì khó chịu. Nhưng hắn lại không thể làm gì, bây giờ chỉ có thể nhân cơ hội hỗn loạn mà chạy trốn thôi. Hắn đang nghĩ tới Kim Ô quyết, khi Kim Ô quyết vận chuyển, hắn chỉ cần dựa vào việc hấp thu linh khí để tiến vào tinh không.

Lam Tiểu Bố nhìn lối ra ở quảng trường, hắn nhất định phải lao ra khỏi quảng trường trong thời gian ngắn rồi tiến vào tinh không thì mới có cơ hội sống sót. Nhưng hắn không thể cứ thế mà xông ra ngoài được, trước hết hắn phải dùng Thần Hồn châm khống chế đại đế Tắc Nặc, đồng thời phải khiến Lâm Trạch Cực và ông già tóc bạc đục nước béo cò kia bị thương nặng, sau đso mang theo đại đế Tắc Nặc rời khỏi quảng trường.

Đáng tiếc thời gian ở trong tinh cầu Ngọc Khải quá ngắn, hắn chưa kịp tu luyện tới cảnh giới Uẩn Đan, trước mắt mới được coi là nửa Uẩn Đan mà thôi. Nếu đã tu luyện tới Uẩn Đan thì khả năng thắng của hắn càng lớn.

“Ha ha, thật là nực vười, mấy vị đại đế chức vị cao của mấy tinh cầu cấp năm lại cùng vây lại tra hỏi một tên hộ vệ cỏn con, không lẽ cứ là đại đế thì muốn làm gì thì làm à? Nếu thì thì tinh cầu cấp năm có hay không có cũng chẳng sao cả, bởi vì càng ngày càng đi thụt lùi.” Một giọng nói vang lên, sau đó xuất hiện một thanh niên tiêu sái đi tới.

Là Hầu Dập, Lam Tiểu Bố không cần quay đầu lại liền biết người nói chuyện là ai. Hắn là ngươi ngăn cản Lâm Nguyên Tang đuổi giết Hầu Dập. sau đó Hầu Dập là người đã giết chết Lâm Nguyên Tang.

Nếu Hầu Dập không đứng ra nói chuyện thì cho dù Lam Tiểu Bố hết cách cũng sẽ không nói ra hắn ta. Nhưng lúc này Hầu Dập lại đứng ra, vậy thì đã nói rõ hắn ta có thể gánh vác được.

“Ngươi là người phương nào? Dám quấy rối lúc các đại đế đang nói chuyện?” Lâm Trạch Cực và Lí Đạp Chí còn chưa nói gì thì đám hộ vệ sau lưng Tôn Võng đã đứng dậy.

Hầu Dập hừ lạnh một tiếng, lấy ấn tín màu tím trong tay ra quát lên: “Ta tới từ tinh cầu Kim Tuyển của tinh cầu văn minh cấp sau, làm sao, các tinh cầu cấp năm đã cường đại tới mức đó rồi hay sao? Ngay cả một người tới từ tinh cầu cấp sáu như ta cũng không thể nói chuyện?”

Mấy tên hộ vệ lập tức ngừng lại, vội vã im miệng. So với tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu thì nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm chênh lệch quá lớn.

Bây giờ mấu chốt là thân phận của người này là gì, nếu chỉ là một người bình thường tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học cấp sáu thì không sao cả. Nhưng nếu lai lịch của đối phương không bình thường thì sẽ phải ứng xử cẩn thận.

Mà sắc mặt của mấy vị đại đế tới từ các tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm cũng cực kì kém, hộ vệ không biết lai lịch của đối phương, nhưng bọn họ biết rất rõ. Ấn tín màu tím trong tay Hầu Dập chỉ có một người có thể có mà thôi, đó chính là vương tử của tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu.

Đắc tội vưới một vị vương tử tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học cấp sáu đối với những tinh cầu cấp năm khác mà nói chính là tai họa.

“Xin hỏi ngài xưng hô thế nào?” Tôn Võng vội vàng hỏi.

Hầu Dập nhàn nhạt nói: “Ta là Hầu Dập, không biết đại đế Cảnh Đạo muốn dạy bảo điều gì?”

Tôn Võng thầm cả kinh trong lòng, lúc này ông ta đã khẳng định Hầu Dập chính là người trong vương tộc. Đệ nhất vương của tinh cầu Kim Tuyền mang họ Hầu, ở trong nhà xếp hàng lão đại.

Mấy vị đại đế của các tinh cầu cấp năm còn lại cũng bị Hầu Dập trấn áp, Hầu Dập lớn tiếng nói: “Các vị, mặc dù nền văn minh khoa học kỹ thuật có thể phát triển tới hôm nay là do mọi người đều bình đẳng, mỗi người đều dâng lên cống hiến chung. Ta thay mặt cho tinh cầu Kim Tuyền hy vọng mọi người có thể tiếp tục giữ vững sự bình đẳng này, không thể vì dựa vào thân phận của người khác mà cùng lúc xông vào bắt nạt được, cũng không thể vì chuyện không có chứng cứ mà ăn nói bừa bãi. Dĩ nhiên, nếu như ai có ý kiến với lời của ta thì bất kì lúc nào cũng có thể tìm tới tinh cầu Kim Tuyền, ta luôn ở đó cung kính chờ các vị tới. Nếu không muốn đi thì ta có thể tới cửa viếng thăm.”

“Đúng đúng đúng, lời của đại vương tử vô cùng chính xác, tinh cầu cấp năm chúng ta phải theo đuổi sự bình đẳng giữa người với người. Hôm nay là ngày nên ăn mừng, tinh cầu Ngọc Khải vừa mới đóng lại, hơn nữa lại có rất nhiều tuyển thủ tinh anh ở đây nữa. Ta tin rằng còn rất nhiều thứ tốt đang chờ mọi người, Huyền Minh Tinh ta vừa hay tìm được một quả Thọ Nguyên, ta đi đầu giảm giá quả Thọ Nguyên này chỉ còn mười nghìn Tiệt Thạch….” Một vị đại đế đứng ra giảng hòa.

Khi Lam Tiểu Bố bị Hầu Dập kéo đi thì trong lòng vẫn đang nghĩ quả Thọ Nguyên này là thứ gì? Mà một quả lại có thể bán ra những mười nghìn Tiệt Thạch?

Nhưng rất nhanh hắn đã nhìn thấy được cái gì gọi là quả Thọ Nguyên, trong tay vị đại đế kia không ngờ là một quả trái cây màu xám tro. Thứ này hắn cũng có, hơn nữa có có những sáu mươi quả.

Sáu mươi quả Thọ Nguyên, có phải đồng nghĩa với có sáu trăm nghìn linh thạch hay không? Lam Tiểu Bố suýt chút nữa là kích động mang hết động Thọ Nguyên ra bán lấy Tiệt Thạch giống vị đại đế kia. Nhưng may mắn hắn còn nhớ ra bản thân không nên làm như vậy, nếu làm thật thì hắn chết chắc.

Dù sao tin tức hắn có không gian bảo vật cũng chỉ là tin đồn, vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Một khi lấy quả Thọ Nguyên ra, lại còn là đồ tốt thì chỉ sợ ngay cả vị vương tử Hầu Dập của tinh cầu cấp sáu có giữ được hắn hay không vẫn là một dấu hỏi chấm.

“Lam Tiểu Bố, chúng ta phải đi ngay bây giờ, nếu chậm trễ sẽ xảy ra chuyện.” Hầu Dập nhỏ giọng nói bên tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, nếu có thể thì dĩ nhiên hắn cũng muốn đi càng sớm càng tốt.

Chương 146: Chết một đại nhân vật

Phi thuyền của Hầu Dập là sản phẩm của tinh cầu có nền văn minh cấp sáu, đỗ ở trong quảng trường này không quá hấp dẫn ánh mắt. Nơi này có khá nhiều phi thuyền của nền văn minh cấp bảy chứ đừng nói là phi thuyền của nền văn minh cấp sáu.

Nhưng thân phận vương tử nền văn minh cấp sáu của vương tử rất thuận tiện, ngay cả đại đế cũng phải kiêng kị mấy phần, những người khác thì càng không dám ngăn một vị vương tử của nền văn minh cấp sáu lại.

Khi chiến hạm của Hầu Dập rời khỏi quảng trường, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng có thể thở phào một hơi. Chỉ cần rời khỏi được quảng trường kia thì cơ hội sinh tồn của hắn sẽ nhiều hơn rất nhiều.

“Ta thấy mấy vị đại đế kia rất kiêng kị ngươi.” Sau khi phi thuyền rời khỏi quảng trường, Lam Tiểu Bố thấy trán Hầu Dập rịn ra vài mồ hôi liền khó hiểu an ủi một câu.

Hầu Dập lắc đầu nói: “Ta dám khẳng định chỉ cần chúng ta ở lại đó thêm một thời gian nữa thì chắc chắn cũng ta sẽ không thể thoát khỏi quảng trường kia được.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn Hầu Dập: “Không lẽ thân phận vương tử của ngươi chỉ là giả mạo sao?”

Hầu Dập thở dài nói: “Bây giờ cũng coi như là giả mạo đi.”

Lam Tiểu Bố không nhịn được nói: “Ta thực sự không nhìn ra được là ngươi đang nói dối đó, bản lĩnh nói dối của ngươi không tệ đâu.”

“Cái này phải đợi một hồi lại nói.” Hầu Dập phất tay nói: “Vấn đề quan trọng là hai người chúng ta liên thủ giết chết Lâm Nguyên Tang.”

“Lúc ấy không ai có ở hiện trường cả, không lẽ có vật gì có thể ghi chép lại cảnh tượng lúc đó sao?” Lam Tiểu Bố chưa từng tiếp xúc qua đồ này, nhưng hắn cảm thấy Hầu Dập không hề nói dối.

Hầu Dập than thở mấy tiếng rồi nói: “Biện pháp ghi chép lại hình ảnh lúc đó không phải là không có, nghe nói một vài tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy đã có thể làm được rồi. Nhưng cần phải có người tới hiện trường, mà số liệu ghi chép chỉ lưu lại trong vòng hai mươi tư tiếng mà thôi, qua hai mươi tư tiếng rồi thì sẽ mất hiệu lực. Mà tinh cầu Ngọc Khải mấy thập niên mới mở ra một lần, ai có thể ghi chép chứ?

Trước đó ta nói với Lâm Nguyên Tang là có thể hình ảnh sẽ bị truyền đi là lừa hắn ta mà thôi. Không phải loại sản phẩ, khoa học kỹ thuật đó không thể thực hiện được, mà là chỉ có tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy mới có thể làm, hơn nữa số tiền phải bỏ ra để tạo ra nói lớn cực kì, đa số mọi người sẽ không dùng thứ này.”

“Vậy thì vì nguyên nhân gì mà chuyện chúng ta giết chết Lâm Nguyên Tang sẽ bại lộ?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nói.

Hầu Dập nói: “Chúng ta vừa ra khỏi tinh cầu Ngọc Khải, ngươi lập tức bị đại đế Tắc Nặc ngăn cản, thật ra mà nói thì là chuyện tốt đối với chúng ta. Lúc đó tất cả mọi người đều bị chuyện này hấp dẫn, bao gồm cả Lâm Trạch Cực. Nếu ngươi không bị cản thì nếu ta không biểu lộ thân phận mà muốn rời đi một mình sẽ rất khó.”

“Rất khó không có nghĩa là không thể rời đi, chỉ cần ngươi trình thẻ ID khi bị ngăn cản cho thấy thân phận không phải tốt hay sao. Ngay cả đại đế cũng không thể nhìn ra được thân phận giả mạo của ngươi thì có lẽ những người khác cũng sẽ không nhìn ra được.” Lam Tiểu Bố nói, trong lòng cũng thầm cảm kích Hầu Dập. Hầu Dập có thể rời đi, nhưng hắn thì đừng hòng.

Hầu Dập gật đầu nói: “Là thế này, do ngươi hấp dẫn Lâm Trạch Cực mới là quan trọng nhất. Ngươi nghĩ thử xem, nếu ngươi không hấp dẫn Lâm Trạch Cực thì Lâm Trạch Cực chỉ cần tùy tiện hỏi một chút là biết ngay Lâm Nguyên Tang không chết ngay trong lối vào…”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu rõ trong nháy mắt, chỉ cần Lâm Nguyên Tang không chết ở lối vào tinh cầu Ngọc Khải thì có tám chín phần mười là bị người khác giết chết. Bởi vì tinh cầu Ngọc Khải rất an toàn, chỉ cần không bị màn sương mù dày đặc kia bao lấy thì cơ bản sẽ không bỏ mạng.

Một khi biết Lâm Nguyên Tang là bị người khác giết chết thì muốn tra ra ai trong ba trăm người còn sống sót là hung thủ giết chết Lâm Nguyên Tang thực sự không khó chút nào.

Quả nhiên Hầu Dập lại nói tiếp: “Lâm Trạch Cực cho rằng Lâm Nguyên Tang chết khi vừa tiến vào lối đi của tinh cầu Ngọc Khải. Nhưng một khi ông ta biết thực ra Lâm Nguyên Tang chết là do bị giết thì ông ta chỉ cần sử dụng máy phát hiện nói dối là có thể dễ dàng tìm ra được ta là hung thủ giết chết Lâm Nguyên Tang, mà ngươi chính là đồng phạm.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn biết lời Hầu Dập nói chính là sự thật, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương chỉ có thể tra nhiều nhất là tới chỗ Hầu Dập mà thôi, có lẽ không thể tra ra hắn được.

Máy phát hiện nói dối ở nơi này căn cứ vào sự chợp chờn của sóng não để tìm ra câu trả lời. Bởi vì máy phát hiện nói dối có thể căn cứ vào tình huống kiểm tra người đó, đạt được phạm vi kiểm tra cụ thể có thể nói là tương đối trâu bò rồi. Nhưng thứ này chỉ có thể áp dụng lên người bình thường mà thôi, không thể áp dụng cho người tu tiên có thần niệm được.

Lam Tiểu Bố có Đoàn Hồn thuật, hắn có thể che giấu toàn bộ suy nghĩ trong đầu hắn khi bị từ trường ở bên ngoài tác động vào.

“Vì thế chúng ta có thể rời khỏi nơi đó chính xác là may mắn. Bởi vì mấy vị đại đế kia bị thân phận của ta hù dọa, cộng thêm ai cũng không muốn là người đầu tiên ra mặt nên mới để chúng ta nhân cơ hội chạy mấy.” Hầu Dập thở dài nói.

Lam Tiểu Bố nhìn lên màn hình lớn của phi thuyền, vô cùng dứt khoát nói: “Chúng ta mau chóng rời khỏi tinh không này thông qua không gian xếp chồng đi, nếu không chúng ta không thể trốn thoát được đâu.”

“Đúng thế.” Hậu Dập lập tức đồng ý, ra lệnh cho phi thuyền dùng phương thức không gian xếp chồng để đi.

Khi Hầu Dập đang khống chế phi thuyền thì thần niệm của Lam Tiểu Bố bắt đầu bao bọc xung quanh phi thuyền, khả năng cảm ứng của hắn đã lên tới gần trăm mét, có thể bao trùm được bề ngoài của phi thuyền.

Chỉ trong thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã tìm được mấy tấm chíp định vị. Những tấm chíp định vị đó được gắn lên phi thuyền, bám cực kì chắc chắn.

Dưới sự thúc giục của thần niệm, Lam Tiểu Bố không tốn bao nhiêu công sức đã có thể phá hủy những tấm chíp định vị đó.

…

Chương 147: Chết một đại nhân vật (2)

Lâm Trạch Cực nhìn chằm chằm Thái Mạt Trường, giọng nói cực kì lạnh lẽo: “Ngươi nói ngươi đã nhìn thấy Nguyên Tang trong tinh cầu

Ngọc Khải?”

Đối mặt với đại đế của tinh cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, Thái Mạt Trường một câu cũng không dám nói dối: “Đúng vậy, ta có nhìn thấy, hơn nữa không phải chỉ có mình ta nhìn thấy.”

“Ta yêu cầu mọi người phải dùng máy phát hiện nói dối, ta muốn xem thử xem là ai dám giết chết con trai của Lâm Trạch Cực ta.” Lâm Trạc Cực gần như hét lên.

“Ta đồng ý, con trai Đào Ngải của ta cũng bị người giết chết trong tinh cầu Ngọc Khải.” Một vị đại đế của tinh cầu cấp năm khác cũng tức giận gào lên.

Lòng Lâm Trạch Cực khiếp sợ không thôi, ông ta không ngờ ngay cả Đào Ngải cũng bị giết chết.

Đào Ngải là con trai của đại đế Đào Trảm Đình tinh cầu Ngân Dịch, cũng tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm. Không lẽ hành động lần này chỉ nhắm vào tinh hệ Bách Ma thôi sao? Đặc biệt còn giết chết vương tử của tinh cầu cấp nữa nữa?

Tôn Võng từ đằng xa đi tới, sắc mặt ông ta cực kì âm trầm: “Ta cũng vừa nhận được tin tức Y Khôi của tinh cầu Tịch Cận ta cũng bị người khác ám hại trong tinh cầu Ngọc Khải.”

Tinh cầu Tịch Cận thuộc tinh hệ Chân Uyên, cũng là một tinh cầu thuộc nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm.

Giờ phút này tất cả tuyển thủ và hộ vệ còn sót lại sau khi vào tinh cầu Ngọc Khải đều tụ lại một chỗ chờ kiểm tra nói dối.

Rất nhiều người thầm nghĩ trong lòng, ai là người gan lớn như thế, dám giết chết các vương tử của những tinh cầu cấp năm trong tinh cầu Ngọc Khải? Nên nhớ trong tinh cầu Ngọc Khải, cho dù có va chạm thì cũng không có ai dám cả gan đi giết chết các vương tử của tinh cầu cấp năm cả.

Bởi vì một khi ra ngoài thì mọi chuyện chắc chắn sẽ bại lộ.

“Đại đế Cảnh Đạo, xảy ra chuyện lớn rồi.” Một người mặc trang phục của vua vội vã chạy tới bên người Tôn Võng, nhỏ giọng nói.

“Có chuyện gì?” Tôn Võng cau mày nói, ông ta biết người vừa kêu có chuyện lớn là ai, là một vị vua của tinh cầu cấp bốn ở tinh hệ Chân Uyên, gọi là Tư Vưu Kiệt.

Tinh cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bốn thì có chuyện lớn gì? Cho dù là vương tử bị giết chết ở tinh cầu Ngọc Khải cũng chẳng phải chuyện lớn gì, thậm chí còn không đủ tư cách để sử dụng máy phát hiện nói dối với các tuyển thủ nữa.

Tư Vưu Kiệt vội vàng nói: “Một trong những tuyển thủ của tinh cầu chúng ta tiến vào tinh cầu Ngọc Khải có một tuyển thủ tên là Hắc Huyên, hắn là người của tinh cầu Không Lạc theo nền khoa học kỹ thuật cấp bảy, bây giờ vẫn chưa thấy hắn ra khỏi tinh cầu Ngọc Khải, hơn nữa còn bị người khác giết chết…”

Toàn bộ dây thần kinh trong đầu Tôn Võng ong lên, trong lòng lập tức hiện lên ba chữ, xong đời rồi.

Một tuyển thủ tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy chết trên tinh cầu Ngọc Khải, thậm chí còn bị người khác giết chết, cho dù tìm ra hung thủ thì tinh hệ Chân Uyên của ông ta cũng không thể tránh khỏi khiển trách từ các tinh cầu cao cấp khác. Nếu như không thể tìm ra được hung thủ thì chỉ sợ hậu quả không ai có thể tưởng tượng được.

Hiện tại ông ta không còn tâm tình đi trách móc Tư Vưu Kiệt được nữa, một người tới từ tinh cầu cấp bảy chắc chắn sẽ có thủ đoạn để ép Tư Vưu Kiệt không dám lộ ra.

Bây giờ ông ta nên làm như thế nào mới có thể đối phó được chuyện lần này, tốt nhất là cái tên Hắc Huyên đó không phải đại nhân vật gì. Nhưng ông ta biết khả năng đó không lớn. Cho dù là tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy thì cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào tinh cầu Ngọc Khải được.

Điều đầu tiên mà Tôn Võng nghĩ tới là không thể làm lộ chuyện này. Hắc Huyên không dùng thân phận của tinh cầu Không Lạc mà có thể tự trà trộn vào trong tinh cầu Ngọc Khải vì thế có thể lừa gạt một chút được. Nhưng nhỡ tinh cầu Không Lạc biết tới chuyện này thì phải làm sao bây giờ?

“Trước tiên không thể làm lộ ra chuyện này, chúng ta tìm ra ai là hung thủ trước rồi lại nói.” Tôn Võng nhỏ giọng vội vàng nói.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố nghe hết tiền căn hậu quả vì sao Hầu Dập lại tới tinh cầu Ngọc Khải, thực lòng hắn không biết nên nói gì cho phải.

Hầu Dập thực sự là người của tinh cầu Kim Tuyền có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, cũng là vương tử của đệ nhất đế quốc Huyền Hà, hơn nữa còn là đại vương tử. Chỉ là cha của Hầu Dập vừa kế vị được ba năm thì đã bị chú họ đoạt ngôi, mà dĩ nhiên vị vương tử như Hầu Dập cũng nằm trong danh sách bị giết chết đầu tiên.

Nhưng dù sao cha của Hầu Dập cũng là vị vua chính thống của đế quốc Huyền Hà ở tinh cầu Kim Tuyền, vì thế vẫn có một vài thủ hạ trung thành. Hầu Dập dưới sự giúp đỡ của thủ hạ trung thành mới trốn ra khỏi tinh cầu Kim Tuyền được. Cuối cùng dùng thân phận giả mạo ở bên ngoài để lừa bịp, dựa vào thân phận vương tử của tinh cầu cấp sáu để lấy được tư cách đại biểu cho tinh cầu Đại Canh tiến vào tinh cầu Ngọc Khải.

Còn tại sao Lâm Nguyên Tang lại đuổi giết Hầu Dập khi còn ở trong tinh cầu Ngọc Khải thì Hầu Dập không nói, Lam Tiểu Bố cũng không hỏi dò. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nếu hỏi thì không hay cho lắm.

Mấu chốt là hiện tại Lam Tiểu Bố không muốn tới tinh cầu Kim Tuyền, bây giờ Hầu Dập đã được coi là đào phạm của tinh cầu Kim Tuyền rồi, giờ hắn ta quay về đó không phải sẽ bị đuổi giết khắp nơi hay sao?

“Lam Tiểu Bố, ngươi không muốn đi cùng ta tới tinh cầu Kim Tuyền đúng không?” Hầu Dập đã nhìn ra Lam Tiểu Bố không muốn tới tinh cầu Kim Tuyền cùng hắn ta.

Lam Tiểu Bố thở dài nói: “Hầu Dập, ngươi là đào phạm của tinh cầu Kim Tuyền rồi, cho dù trước đây ngươi là vương tử của đệ nhất đế quốc trên tinh cầu Kim Tuyền, nhưng nó lại không thể thay đổi được thân phận là đào phạm hiện tại của ngươi. Giờ chúng ta về đó chính là đi tìm cái chết, chắc hẳn ngươi muốn quay về đó để báo thù, đòi lại đồ thuộc về ngươi, nhưng bây giờ ngươi không có thực lực đó, cộng thêm ta cũng chẳng đủ nhìn.”

Hầu Dập trầm mặc, qua một lúc lâu sau hắn ta đột nhiên nói: “Tiểu Bố, ta cảm thấy con người của ngươi không tệ, mà chúng ta cũng coi như từng trải qua sinh tử cùng nhau rồi, ta có thể tin tưởng ngươi.”

Chương 148: Bất Tử quyết

“Nói đi, nếu có thể giúp được ngươi thì ta nhất định sẽ giúp.” Lam

Tiểu Bố không hề do dự nói.

“Thật ra ta muốn tới một nơi mà tất cả mọi người đều muốn tới, nếu ngươi nguyện ý thì chúng ta kết bạn cùng đi.” Hầu Dập cắn răng nói, hắn ta biết bản thân nói ra lời này đại biểu cho cái gì, chỉ cần Lam Tiểu Bố có tham niệm thì có thể sẽ giết chết hắn ta. Thực lực của Lam Tiểu Bố như thế nào hắn biết, tuyệt đối mạnh hơn so với hắn ta.

“Vách ngăn vũ trụ lần trước ta nói ngươi còn nhớ chứ?” Hầu Dập hỏi.

Lam Tiểu Bố nói: “Biết.”

Hắn vẫn luôn muốn tới tinh cầu tu tiên, nhưng vách ngăn vũ trụ chính là trở ngại, vì thế những lời mà Hầu Dập nói hắn luôn nhớ kĩ trong lòng. Muốn tu tiên thì phải vượt qua vách ngăn vũ trụ thì mới tiến vào một bên vũ trụ khác được.

Dù biết rõ bản thân đang ở trong phi thuyền của chính mình, nhưng Hầu Dập vẫn hạ thấp giọng theo bản năng: “Ở tinh cầu Ngọc Khải ta đã lấy được một thứ, trong đó có liên quan tới miêu tả về vách ngăn vũ trụ.”

“Là thứ khiến Lâm Nguyên Tang đuổi giết ngươi sao?” Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, trước đó hắn không hỏi là vì đây là bí mật của người khác.

Bây giờ hỏi là bởi vì Hầu Dập muốn nói ra, dĩ nhiên là không hề cố kỵ điều gì.

Hầu Dập gật đầu nói: “Đúng thế, chúng ta có thể nói là không còn nơi nào để đi nữa rồi. Cho dù chúng ta có thể thông qua không gian xếp chồng để trốn khỏi truy đuổi của đám người các tinh cầu cấp năm kia, nhưng sớm hay muộn vẫn sẽ bị phát hiện. Ta có thể khẳng định sẽ không có tinh cầu nào dám thu nhận chúng ta. So với ngươi thì ta khá hơn một chút, ta là người tới từ tinh cầu cấp sáu. Cho dù bọn họ biết ta lừa gạt thì họ vẫn không dám tới tinh cầu cấp sáu giở thói ngang ngược, nhưng ngươi thì khác."

Nói tới đây, Hầu Dập nhìn Lam Tiểu Bố rồi nói: "Ta đoán ngươi không phải là người tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm, cho dù ngươi tới từ tinh cầu nào thì tinh cầu của ngươi vẫn sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị tiêu diệt cả tinh cầu."

Lam Tiểu Bố theo đó nghĩ tới địa cầu, đại cầu cách nơi này cực kì xa xôi, hơn nữa cũng không có trong tọa độ các ngôi sao, mà hắn đã tiêu diệt người có phương vị đại khái của địa cầu là Lí An rồi, bây giờ địa cầu vẫn tính an toàn.

Nhưng hắn cũng nghĩ tới tinh cầu Chân Nặc, nếu quả thật người của tinh cầu Chân Nặc sẽ bị dính líu vì hắn thì hắn sẽ rất áy náy. Nhưng hắn không có lựa chọn nào khác, thực ra hắn rất rõ ràng cho dù hắn có đứng ra nhận tội thì cũng không dám đảm bảo tinh cầu Chân Nặc sẽ được an toàn.

Hy vọng duy nhất của hắn là những người này không nên tìm tới địa cầu.

Lam Tiểu Bố thầm than, vẫn là thực lực của hắn quá thấp, nếu như thực lực của hắn mạnh hơn một chút thì hắn không cần những người đó tìm tới địa cầu làm gì. Cái gì mà Lâm Trạch Cực, cái gì mà đại đế Tắc Nặc tự hắn đi tìm rồi giết hết.

Hầu Dập cảm giác được Lam Tiểu Bố đang lo lắng liền cười ha ha nói: "Ta có cách tìm ra được vách ngăn vũ trụ, thậm chí còn có được một ít cơ hội đi đi xuyên qua được vách ngăn vũ trụ tới tinh cầu tu tiên. Ngươi nghĩ lại mà xem, chỉ cần chúng ta tu luyện thành cường giả rồi trở lại thì mấy cái tinh cầu khoa học kỹ thuật kia có là gì? Sau này khoa học kỹ thuật phát triển thế nào ta không biết, nhưng nếu để so sánh về bản lĩnh của khoa học kỹ thuật vẫn kém so với tu tiên, khoa học kỹ thuật có thể ung dung hủy diệt một tinh cầu, nhưng lại không thể ung dung giết chết một cường giả tu tiên, đó cũng chính là lí do mà ta khát vọng tu tiên tới vậy.”

“Ngươi thực sự có thể tìm thấy vách ngăn vũ trụ sao?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi nhìn Hầu Dập.

Hầu Dập gật đầu nói: “Đúng vậy, ta tìm được một bộ công pháp tu tiên ở tinh cầu Ngọc Khải, đáng tiếc bộ công pháp này chỉ là công pháp rèn luyện thể chất mà thôi. Trừ bộ công pháp đó thì còn miêu tả liên quan tới vách ngăn vũ trụ nữa, hơn nữa cũng nói rất rõ cách đi dọc theo đường nào để tới vách ngăn vũ trụ. Tuy nhiên dựa theo đồ mà ta lấy được, muốn xuyên qua vách ngăn vũ trụ thì nhất định phải tôi luyện thân xác tới mức cao nhất, nếu không sẽ thất bại giữa chừng. Ta có công pháp Đoàn Thể, cho nên vẫn có một tia hy vọng.

Nhưng có công pháp Đoàn Thể vẫn không đủ, còn cần phải có công pháp tu luyện nữa. Ta nghe nói có một tinh cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp thấp cất giấu một bộ công pháp tu luyện, chúng ta mau chóng đi đoạt bộ công pháp đó, sau đó nghĩ cách vừa tu luyện vừa đi tìm vách ngăn vũ trụ.”

Lam Tiểu Bố vỗ Hầu Dập một cái, cười ha hả nói: “Thật là vừa hay, ta cũng vừa có được một bộ công pháp, ta dạy cho ngươi.”

“Ơ....” Hầu Dập vừa nghe thấy lời của Lam Tiểu Bố, sự ngạc nhiên vừa mừng rỡ trong mắt lập tức bùng nổ.

Mặc dù hắn ta là người đề nghị Lam Tiểu Bố tới tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp thấp kia để tìm công pháp tu tiên, thật ra thì đó cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi. Tính chân thật của suy nghĩ này không cao, trước không nói bộ công pháp tu tiên đó sẽ bị rất nhiều người nhìn chằm chặp, chính là với thân phận hiện tại của hai người bọn họ căn bản không thể lộ mặt được, vừa bị bắt gặp cái là rơi vào đường cùng ngay.

Hầu Dập lấy ra một cái vòng tròn ấm áp từ trong lồng ngực ra đưa cho Lam Tiểu Bố: “Ngươi xem thứ này đi, là đồ mà ta lấy được.”

Lam Tiểu Bố cầm khối vòng tròn kia, sau đó nghi hoặc nói: “Trên này ta chỉ nghìn thấy có mấy chục chữ…”

Không chờ Lam Tiểu Bố nói tiếp thì hắn đã nhìn thấy được chỗ khác biệt.

Chương 149: Bất Tử quyết (2)

Hầu Dập cười ha hả nói: “Có phải đã nhìn thấy được chỗ khác biệt rồi hay không? Khi ngươi nhìn thấy mấy chục chữ thì không nên chớp mắt, nếu ngươi chớp mắt thì ngươi sẽ phát hiện mấy chục chữ ngươi vừa nhìn thấy trên vòng tròn sẽ xảy ra biến hóa. Sau khi có được vật này mãi ta mới biết đó là một món bảo bối…”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nghe thấy Hầu Dập nói gì, lúc này hắn đã đắm chìm vào những dòng chữ trên vòng tròn: “Cát chảy về hướng Đông, giữa dòng nước đen, có núi tên Bất Tử, pháp này có thể gọi là ‘Bất Tử quyết’…”

Một lúc lâu sau Lam Tiểu Bố mới ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Hầu Dập: “Ngươi có biết là ai lưu lại không?”

Hầu Dập lắc đầu, hắn ta lấy được thứ này ở tinh cầu Ngọc Khải, nhưng cũng không biết là do ai để lại.

“Vậy ngươi có biết Si Vưu hay không? Trên này có nói.” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Hầu Dập vẫn lắc đầu như cũ, hắn ta chỉ biết trên chiếc vòng tròn này có cách luyện thể cao cấp mà thôi chứ chưa cẩn thận nghiên cứu qua. Còn Si Vưu là ai thì hắn ta lại càng chưa từng nghe tới.

“Đây tuyệt đối là công pháp đỉnh cấp, nhưng nếu không phải người tu tuyện mà chỉ luyện mỗi công pháp này chỉ sợ không thể được. Bây giờ ta truyền cho ngươi Kim Ô quyết, chúng ta sẽ làm như lúc trước đã thương lượng, vừa tu luyện vừa đi tìm vách ngăn vũ trụ.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định.

“Cứ vậy đi.” Hầu Dập vỗ tay: “Thức ăn trong phi thuyền của ta đủ cho hai người chúng ta cộng thêm thú cưng của ngươi sống trong mấy tháng. Sau mấy tháng nữa chúng ta có thể sẽ tìm được một tinh cầu để tiếp tế thêm lương thực. Cho dù mấy tháng sau không tìm được tinh cầu để tiếp tế thêm lương thực cũng không sao, trong phi thuyền của ta vẫn còn hơn một nghìn tễ thuốc nguyên tố sinh cơ nữa.”

Dù gì Hầu Dập cũng là một vị vương tử tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, dù bây giờ đã sa sút nhưng ban đầu hắn ta muốn mua nhiều tễ thuốc nguyên tố sinh cơ trang bị trong phi thuyền cũng không phải chuyện khó khăn gì.

….

Lúc này ở bên ngoài quảng trường tinh cầu Ngọc Khải, dù là Lâm Trạch Cực hay là đại đế Tắc Nặc, Đào Trảm Đình, đám người Tôn Võng đều mang sắc mặt cực kì khó coi.

Họ đã hỏi một lượt những người đi ra từ tinh cầu Ngọc Khải, không có ai dám giết chết Lâm Nguyên Tang và Đào Ngải cả. Như vậy có thể khẳng định người giết chết Lâm Nguyên Tang và Đảo Ngải chính là một trong hai người vừa rời khỏi tinh cầu này.

Nhưng nhất định phải người có đứng ra phụ trách chuyện lần này, cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống Thái Mạt Trường.

Không chờ mọi người hỏi, Thái Mạt Trường đã nươm nướp lo sợ vội vàng đứng ra nói: “Các vị đại đế ở trên cao, vãn bối Thái Mạt Trường có lời muốn báo cáo với các vị đại đế. Tên Lam Tiểu Bố kia nói hắn ta tới từ tinh cầu Lam Á, sau khi tinh cầu Lam Á bị tinh cầu Phi Phác chiếm cứ thì hắn đã đi cùng một người tên là Khắc Nhĩ tới nương nhờ tinh cầu Chân Nặc, hơn nữa còn vượt qua được đợt tuyern chọn của tinh cầu Chân Nặc để gia nhập vào quân đoàn Trưng Tinh. Lần này hắn ta làm hộ vệ của tinh cầu Chân Nặc cũng được chọn lựa ra từ quân đoàn Trưng Tinh cả. Lam Tiểu Bố đã xung phong nhận nhiệm vụ này, thậm chí còn được bổ nhiệm là người đứng đầu đoàn hộ vệ lần này nữa.”

Đại đế Tắc Nặc ha hả nói: “Thoạt nhìn người này đã mưu tính từ lâu.”

Mặc dù biết Thái Mạt Trường không dám lừa gạt bọn họ nhưng Lâm Trạch Cực vẫn nhàn nhạt nói: “Tinh cầu Chân Nặc của ngươi lần này khó mà tránh thoát trách nhiệm. Dĩ nhiên tinh cầu Thiên La ta không tìm ra được Lam Tiểu Bố vẫn do tinh cầu Thiên La ta chịu trách nhiêm nữa. Trước mắt có chuyện càng quan trọng hơn, đầu tiên phải bắt được Lam Tiểu Bố trước rồi lại nói. Cho dù Hầu Dập kia là vương tử của tinh cầu cấp sáu đi chăng nữa thì cũng không thể tùy tiện giết người ở tinh cầu Ngọc Khải được, hơn nữa còn giết chết nhiều người như vậy.”

“Đại đế Sùng Nguyên, vừa rồi đã đi hỏi rồi. Mặc dù Hầu Dập tới từ tinh cầu Kim Tuyền, nhưng bây giờ hắn ta không còn là vương tử của đế quốc Huyền Hà tinh cầu Kim Tuyền nữa.” Một người đàn ông mặc trang phục mày nâu chạy tới bẩm báo.

Tôn Võng oán hận nói: “Lại xuất hiện thêm một tên súc sinh nữa.”

Phía xa có một tên lái buôn tinh không không ngừng chuyển động mắt, không ai biết hắn ta đã từng để lại rất nhiều kí hiệu lên phi thuyền của Hầu Dập cả. Khi hắn ta làm vậy không hề biết Hầu Dập là người tới từ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, khi đó hắn ta chỉ nghĩ là, những tuyển thủ tiến vào tinh cầu Ngọc Khải chỉ cần sống là có thể tìm được rất nhiều đồ tốt. Vì thế để để lại vài con dấu tìm vị trí, không phải để sau này đi cướp mà là để xem tình hình.

Mà tình huống hiện tại hắn ta đã câu được một con cá lớn, có nên đem tin tức này nói cho đại đế không đây?

Sau khi do dự một hồi thì tên lái buôn dứt khóa đi về phía mấy vị đại đế của các tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm. Chỉ cần cách làm này của hắn ta có ích thì thu hoạch của hắn ta tuyệt đối không ít.

…

Lam Tiểu Bố đã xem xong Bất Tử quyết nhưng không vội tu luyện ngay. Trái lại giúp đỡ Hầu Dập bắt đầu tu luyện Kim Ô quyết, bản thân hắn ta đã là Trúc Cơ, lần này tới tinh cầu Ngọc Khải cũng là vì tìm công pháp tu tiên. Vì thế khi Lam Tiểu Bố truyền thụ cho Hầu Dập Kim Ô quyết thì Hầu Dập có thể tu luyện ngay được.

Lam Tiểu Bố không tu luyện, bởi vì tu luyện Bất Tử quyết cần một hoàn cảnh cực kì hà khắc, mà ở trong phi thuyền an toàn như này không thể nào tu luyện thuật Đoàn Thể được.

Vì thế khi Hầu Dập bắt đầu tu luyện Kim Ô quyết thì Lam Tiểu Bố cũng tu luyện Kim Ô quyết tiếp. Kế hoạch hắn đã vạch sẵn rồi, chờ sau khi tu luyện Uẩn Đan thành công thì sẽ tiếp tục nghiên cứu cái hộp gỗ kia.

Đạo không rơi vào bảy âm ra, người cô độc đêm ngày vạn trượng! Lam Tiểu Bố cực kì mong đợi đối với hộp gỗ nhỏ này, hắn có một loại dự cảm, thứ trong hộp gỗ này chính là phương hướng con đường tương lai mà hắn cần đi.

Chương 150: Uẩn Đan thành công

Lam Tiểu Bố tiêu hao hơn một nghìn viên linh thạch nhưng tiến triển tu luyện vẫn không thấy nhanh hơn chút nào. Trái lại thì tốc độ tu luyện của Hầu Dập lại cực kì nhanh chóng, mơ hồ cũng đuổi kịp được tiến triển của Lam Tiểu Bố, có thể thấy được tư chất tu tiên của Hầu Dập cực kì lợi hại.

Không thể lãng phí thêm nhiều linh thạch được nữa, Lam Tiểu Bố tạm dừng tu luyện lên Uẩn Đan vội, hắn chuyên tâm kiểm tra màn hình theo dõi trên phi thuyền, một khi gặp phải tinh cầu bỏ hoang nào thì lập tức đi vào.

Không cần dùng tới viên đá trắng to lớn kia, hắn luôn cảm giác bản thân hao phí không biết bao nhiêu thời gian vào cảnh giới Uẩn Đan này rồi, nhưng từ đầu tới cuối lại cứ cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó.

Phi thuyền phi hành tiếp hai ngày nữa, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy một tinh cầu bỏ hoang. Toàn bộ tinh cầu chỉ có một màu xám tro, cũng được gọi là một tinh cầu bỏ hoang trong tinh không.

“Hầu Dập, tranh thủ thời gian để phi thuyền vào trong tinh cầu bỏ hoang này đi, tiến độ tu luyện của ta trong phi thuyền không lớn. Trước tiên chúng ta vào tinh cầu hoang vu này tu luyện một thời gian rồi lại nói tiếp.” Lam Tiểu Bố đánh thứ Hầu Dập đang mải mê tu luyện, hắn đành bất đắc dĩ trực tiếp khống chế phi thuyền của Hầu Dập.

Hầu Dập chỉ mở mắt ra nhìn màn hình lớn một cái, sau đó liền nói: “Phục Hà, cho thêm quyền hạn của Lam Tiểu Bố.”

Nói xong lời này Hầu Dập liền nhắm mắt lại, tiếp tục rơi vào sự điên cuồng khi bế quan tu luyện. Hắn ta cảm thấy không còn bao lâu nữa bản thân sẽ Uẩn Đan thành công.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục quấy rầy Hầu Dập, trực tiếp ra lệnh cho Phục Hà dừng lại trên tinh cầu bỏ hoang này.

“Cổ Đạo, ngươi ở lại trên phi thuyền Phục Hà Hào đi, ta muốn xuống dưới tu luyện.” Tinh cầu hoang phế này không phải nơi thích hợp để sinh tồn, giờ Lam Tiểu Bố đã bước nửa bước chân vào cảnh giới Uẩn Đan rồi, hơn nữa còn có thể vận chuyển Kim Ô quyết trong hô hấp nữa. Nhưng Cổ Đạo lại chưa có bản lĩnh đó, nó chỉ có thể ở lại trên Phục Hà. Bên trong Phục Hà được mô phỏng theo hoàn cảnh sống cao nhất của loài người, Cổ Đạo chỉ cần ngoan ngoãn ở trên không quấy rầy tới Hầu Dập đang tu luyện là được.

Sau khi xuống Phục Hà, cảm giác đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là nóng vô cùng. Nhiệt độ trên tinh cầu hoang phế này ít nhất cũng phải từ một trăm độ trở lên. Dù Lam Tiểu Bố đã bước nửa chân vào cảnh giới Uẩn Đan rồi cũng không thể ở lại nơi này trong thời gian dài được.

Lam Tiểu Bố vốn định tu luyện Kim Ô quyết và Uẩn Đan, nhưng lúc này không thể không đổi thành Bất Tử quyết. Hắn phải nâng cao thân xác của bản thân trước thì mới có thể sống sót được trên tinh cầu này bỏ hoang này.

Để Phục Hà ở lại chờ, Lam Tiểu Bố đã đi tới một nơi cách Phục Hà khá xa. Lam TIểu Bố lựa chọn một nơi rất nóng, nếu đã quyết định luyện thể thì phải chọn hoàn cảnh hà khắc một chút mới được.

Còn chưa kịp luyện thể, cả người của Lam Tiểu Bố đã mướt mồ hôi. Da thịt dưới nhiệt độ nóng bỏng như hiện tại đã bị nướng đỏ ửng, người bình thường sẽ không lựa chọn tới một nơi như này.

Sau khi Lam Tiểu Bố vận chuyển Bất Tử quyết, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức mát mẻ đang chạy dọc theo cơ thể ra bên ngoài, sau đó luồng khí mát mẻ đang truyền tới cao thấp toàn thân.

Bất Tử quyết quả nhiên là đồ tốt, cho dù hắn không biết Si Vưu truyền thừa này là ai nhưng giá trị của pháp quyết này không hề kém hơn chút nào so với Kim Ô quyết, thậm chí còn có phần cao hơn.

Công pháp tu tiên khi ở tinh cầu tu tiên không phải là đồ vật hiếm lạ gì, nhiều nhất chỉ được coi là một công pháp tu tiên trung bình mà thôi. Mà loại bảo vật như Bất Tử quyết này, cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng tới tinh cầu Tu Tiên thì cũng đoán được đây không phải thứ có thể thu vào tay dễ dàng như thế.

Bất Tử quyết có chín cảnh giới, không biết bản pháp quyết mà Hầu Dập lấy được có đủ chín phần lành lặn hay không, hay là pháp quyết mà Si Vưu truyền thừa lại chỉ có thể tu luyện tới sáu cảnh giới. Mà Hầu Dập lấy được Bất Tử quyết cũng giống như Kim Ô quyết của hắn, đều không đầy đủ, chỉ có sáu cảnh giới mà thôi.

Ba cảnh đầu tiên là ba cảnh giới phàm thể, theo thứ tự là rèn luyện da thịt, rèn luyện gân cốt và rèn luyện máu thịt.

Ba cảnh tiếp theo là ba cảnh giới tiên thể, chia ra là rèn luyện ngũ tạng, rèn luyện thất khiếu, rèn luyện mạch (động mạch và tĩnh mạch).

Ba cảnh tiếp theo thì trống không, không có nội dung gì.

Điều này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì không gọi là vấn đề gì cả, bây giờ hắn chỉ cần xác định rèn luyện da thịt là được rồi. Chỉ cần rèn luyện da thịt thì hắn liền có tư cách ở lại nơi này sinh tồn, có thể ở lại nơi này sinh tồn tương đương với chuyện có thể tu luyện tiếp Kim Ô quyết. Tinh cầu hoang phế này cũng là nơi thích hợp nhất để rèn luyện da thịt, nhiệt độ cao quá thì hắn không thể chịu nổi, nhưng nhiệt độ quá thấp thì lại không có hiệu quả.

….

Tinh cầu Không Lạc là tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy chân chính. Tinh hệ của nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy khác với những tinh cầu cấp năm khác, một tinh hệ theo nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy chỉ tồn tại duy nhất một tinh cầu nền văn minh cấp bảy mà thôi.

Tinh cầu Không Lạc là tinh cầu nền văn minh khoa học cấp bảy duy nhất trong tinh hệ Thành Hư, mà vị trí cầm quyền đứng đầu trong tinh cầu Không Lạc dĩ nhiên chính là đế quốc Khung Việt. Đại đế của đế quốc Khung Việt là Hắc Tu Trần, là một nhân vật ngang ngược chính cống, toàn bộ đều phải duy ngã độc tôn, ai phản kháng thì người đó chết.

Những tinh cầu từ cấp một tới cấp sáu bị Hắc Tu Trần tiêu diệt không biết đã bao nhiêu tinh cầu.

Một nhân vật như vậy người bình thường không dám chọc, nhưng hết lần này tới lần khác người chọc phải ông ta lại toàn tới từ các tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm.

Hắc Tu Trần vừa nhận được tin tức tinh không, con trai nuôi Hắc Huân của ông ta chết ở tinh cầu Ngọc Khải, hơn nữa còn bị người giết chết. Mà tên đại đế gọi là Tôn Võng của tinh cầu Tịch Cận cấp năm lại dám giấu giếm tin tức, nếu ngay cả cái này mà Hắc Tu Trần có thể nhẫn nhịn được thì ông ta không cần thiết phải tiếp tục lăn lộn ở cái vũ trụ này nữa. Tên Tôn Võng kia chỉ sợ không biết một tinh cầu nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm không là gì trong mắt Hắc Tu Trần này cả.

Chương 151: Uẩn Đan thành công (2)

Tại sao Hắc Huân lại là con trai nuôi của ông ta? Dĩ nhiên là vì ông ta cần Hắc Huân thay mặt ông ta tới tinh cầu Ngọc Khải để tìm đồ mà thôi.

Mà giờ Hắc Huân đã bị người khác giết chết, nếu không phải hộ vệ của Hắc Huân lén truyền tin tức về thì thực sự ông ta đã bị qua mặt luôn.

Mà cái tinh cầu Tịch Cận kia không nhất thiết phải tồn tại nữa, dù sau lưng chúng có tinh cầu cấp bảy nào khác thì Hắc Tu Trần này cũng đã xác định tinh cầu đó phải diệt.

Đúng rồi, còn có tinh cầu Kim Tuyền văn minh khoa học cấp sáu kia nữa. Hộ vệ của Hắc Huân dò la được tin tức, nói Hắc Huân rất có thể bị Hầu Dập tinh cầu Kim Tuyền văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu và một người là Lam Tiểu Bố tới từ tinh cầu cấp một nhỏ bé như con kiến, tinh cầu Lam Á giết chết. Chúng cho rằng đã là tinh cầu cấp sáu rồi thì có thể vuốt râu cọp của tinh cầu Không Lạc rồi hay sao?

Hắc Tu Trần hừ lạnh một tiếng, chỉ có thể nói đám người của các tinh cầu kia nghĩ quá nhiều.

Gần trăm chiếc chiến hạm cao cấp và sang trọng nhất lao ra khỏi tinh hệ Thịnh Hư, trực tiếp di chuyển tới tinh cầu Chân Uyên của tinh hệ Tịch Cận. Một hành động làm nguôi ngoai cơn thịnh nộ của tinh cầu cao cấp sắp khiến cho đại đế của một tinh cầu cấp năm biết rằng, tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp năm thật ra chẳng là cái gì cả.

….

Khi cảm giác mát rượi ban đầu biến mất, Lam Tiểu Bố cảm nhận được nỗi đau mà Bất Tử quyết mang lại. Cảm giác đau nhức này khác hoàn toàn với cảm giác đau đớn khi bị xé rách linh hồn, lúc này cả người hắn dường như bị nướng trong ngọn lửa vậy.

Lúc này quần áo trên người Lam Tiểu Bố biến mất không thấy, mà da thịt của hắn hiện tại hệt như cục sắt bị nung tới đỏ nóng vậy, tiếng xuy xuy vang lên liên tục.

Lam Tiểu Bố không hề mở mắt ra, Bất Tử quyết điên cuồng vận chuyển, từng có khổ nào mà hắn chưa từng thử qua chứ? Đừng nói là nỗi đau đớn từ sâu trong linh hồn. Ngay cả nội đau da thịt bị nướng hắn vẫn chịu đựng được. Muốn người khác không dám đối xử ác độc với ngươi thì ngươi phải đối xử với bản thân mình ác trước.

Theo dòng vận chuyển của Bất Tử quyết, Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm nhận được sức chống cự của thân thể ngày càng mạnh hơn, hắn không tự chủ được rời khỏi chỗ ban đầu, không ngừng đi về nơi có nhiệt độ cao hơn.

Da thịt đau đớn hệt như bị xé ra, Lam Tiểu Bố vội vàng lấy mấy quả

Thọ Nguyên trong nhẫn trữ vật ra để ăn. Mấy quả Thọ Nguyên này thực sự là thứ tốt, nếu không có linh quả để ăn thì nói không chừng thân thể của hắn sẽ hỏng mất.

Sau khi nuốt mấy quả Thọ Nguyên vào bụng, Lam Tiểu Bố cảm nhận được sự biến hóa ngay lập tức. Bất Tử quyết vận chuyển trôi chảy hơn, mặt xấu của cơ thể nhanh chóng yếu bớt đi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tới khi Lam Tiểu Bố cảm thấy cả cơ thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, cảm giác nóng bỏng như bị nướng chín cũng biến mất tăm mất tích mới vội vàng mở mắt ra.

Xung quanh đều mang dáng vẻ đỏ rực, nhiệt độ nơi này ít nhất cũng phải từ năm sáu trăm độ trở lên. Mà Lam Tiểu Bố lại cảm giác da thịt của bản thân có thể tránh được sự nóng bỏng của nơi này vậy, giúp hắn đứng vững ở nơi này mà không xảy ra bất kì chuyện gì.

Lam Tiểu Bố thở dài, lẩm bẩm trong miệng: “Bất Tử quyết quả nhiên mạnh mẽ.”

Hắn mới chỉ luyện thành công được rèn luyện da thịt của ba cảnh giới đầu tiên mà đã có được năng lực sinh tồn này rồi. Nếu không phải hắn muốn nhanh chóng vào được cảnh giới Uẩn Đan thì Lam Tiểu Bố thực sự muốn ở lại nơi này để rèn luyện gân cốt tiếp. Nhưng Lam Tiểu Bố biết, nếu tiếp tục ở lại nơi này rèn luyện gân cốt thì hắn phải chuyện bị thật nhiều linh quả hơn.

Quả Thọ Nguyên thực sự không phải thứ thích hợp để dùng cho luyện thể, hơn nữa giá trị của quả Thọ Nguyên quá cao, dùng để luyện thể có hơi lãng phí.

Lại trở về vị trí có nhiệt độ khoảng một trăm độ kia, Lam Tiểu Bố bắt đầu học thuật Ngưng Thủy. Hắn muốn tắm trước rồi mới tu luyện tiếp Kim Ô quyết.

Có kinh nghiệm từ trước, Lam Tiểu Bố chỉ mất nửa ngày là học được thuật Ngưng Thủy. Thi triển mấy tia nước rơi xuống người mình, Lam Tiểu Bố cảm nhận được Tu Tiên mạnh mẽ và sảng khoái như thế nào.

Dùng chân nguyên và thần niệm để tạp ra nước từ trên không trung để rửa ráy cơ thể, đây là chuyện mà trước đây hắn chưa từng nghĩ tới, nhưng bây giờ lại đang thực hiện.

Rửa ráy cơ thể qua loa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, lúc này Lam Tiểu Bố mấy lấy tảng đá màu trắng to lớn trong nhẫn trữ vật ra. Tảng đá này chính là thứ đảm bảo hắn có thể vào được cảnh giới Uẩn Đan. Tốc độ tu luyện khi dùng linh thạch so với tốc độ tu luyện khi dùng tảng đá này hoàn toàn không nằm cùng một tầng lớp.

Ngồi trên tảng đá lớn, vận chuyện Kim Ô quyết, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được từng luồng linh khí đang trào vào trong cơ thể, cảm thụ hoàn toàn khác với khi dùng linh thạch để tu luyện. Dưới sự vận chuyển Kim Ô quyết trong vòng đầu tiên, những luồng linh khí tràn vào trong cơ thể theo sự vận chuyển lần đầu đã hóa thành chân nguyên tinh khiết, nội khí có sẵn trong cơ thể cũng theo sự vận chuyển của Kim Ô quyết chuyển hóa thành chân nguyên thực sự.

Chân nguyên trong cơ thể càng ngày càng nhiều, mà Kim Đan mơ hồ trong cơ thể của Lam Tiểu Bố cũng dần dần xuất hiện với bộ dáng hoàn thiện.

Sau khi bóng dáng của Kim Đan vừa xuất hiện, chân nguyên trong cơ thể Lam Tiểu Bố hóa thành dòng suối, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được thực lực của bản thân đang không ngừng đề cao.

Tới khi luồng chân nguyên kia chảy tới một điểm cuối cùng thì bộ dáng của Kim Đan vừa được ngưng lại đã xuất hiện toàn vẹn, đan biến thành đứa bé sơ sinh màu xám tro chỉ nhỏ bằng nắm đấm, mà xung quanh đan là từng luồng chân nguyên đang chuyển động không ngừng.

Lam Tiểu Bố mở mắt ra, thần niệm của hắn đã có thể càn quét trong phạm vi xấp xỉ một nghìn mét.

Hắn đánh thử một quyền, một Phong Nham* cao khoảng hơn trăm mét lập tức hóa thành phấn vụn dưới quyền này của hắn.

(*Ngọn núi với hình thù kì lạ)

Lam Tiểu Bố không nhịn được hét lên một tiếng, từ khi rời khỏi địa cầu tới giờ, cuối cùng hắn đã hiểu rõ được cái gì gọi là tu tiên. Nhưng vẫn chưa đủ, hắn nhất định phải tu luyện được Kim Đan chân chính, chỉ có Kim Đan chân chính mới có cơ hội tránh được mấy vũ khí đáng sợ của khoa học kỹ thuật như súng nữu từ.

Chương 152: Vũ Trụ Duy Mô

Cho tới lúc này, Lam Tiểu Bố mới biết hắn gọi cảm ứng ý niệm là thần niệm chính xác thế nào, hơn nữa ngoài việc sự mạnh yếu của thần niệm liên quan tới thực lực của hắn ra thì thứ quan trọng nhất chính là hải não*.

(*Hải não có nghĩa là tất cả kiến thức được lưu trữ trong trí nhớ của bộ não của một người rộng như biển. Càng nhiều kiến thức được lưu trữ trong não, biển kiến thức càng lớn, nó mô tả một lượng lớn thông tin kiến thức được lưu trữ trong não.)

Trong Kim Ô quyết có nói, hải não càng mạnh, thần niệm càng mạnh thì sự kháng cự với quấy nhiễu tới từ bên ngoài càng mạnh. Lần trước khi còn ở địa cầu, tàn hồn của Lí An đoạt xác của hắn cũng tiến hành ở trong hải não mà không phải cướp đoạt linh hồn. Hoặc là nói linh hồn của hắn tồn tại trong hải não, mỗi khi hải não của hắn bị người khác công phá thì tất cả mọi chuyện đều không phải hắn làm chủ nữa.

Thứ Đoàn Hồn thuật rèn luyện chủ yếu là hải não, trước hắn thông qua các xé rách linh hồn để tu luyện Đoàn Hồn thuật thực sự quá nguy hiểm. Một khi xé rách hải não của bản thân thì muốn phục hồi lại như cũ rất khó khăn.

Cũng may mà sai lầm của hắn là thông qua xé nát hải não lại khiến hải não của hắn trở nên bao la và cứng rắn hơn, cuối cùng lại tìm ra một cách tu luyện mới của Đoàn Hồn thuật. Nếu hắn có sự chỉ dẫn của sư phụ thì loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Biểu hiện của hải não chính là Tử Phủ, Tử Phủ mạnh hay yếu chính là yếu tố quan trọng để cân nhắc xem người tu tiên đó có thể tiến được bao xa.

Mặc dù không có sư phụ chỉ dẫn, nhưng hắn vẫn có thể tìm được cách tu luyện mới của Đoàn Hồn thuật, nhưng lúc này Lam Tiểu Bố mới cảm giác được có một vị sư phủ quan trọng như thế nào đối với một người tu tiên. Không phải lần nào bước sai cũng may mắn được như vậy, đôi lúc bước sai thì không thể nào làm lại được nữa.

Tảng đá lớn màu trắng có thể thấy đang nhỏ đi một vòng, điều đó khiến Lam Tiểu Bố rất đau lòng, hắn thu tảng đá lớn để quay lại Phục Hà, để Phục Hà tiếp tục phi hành như đã định lần trước.

Cổ Đạo không biết vì sao lại ngồi xuống bên cạnh Hầu Dập, thậm chí còn bày ra tư thế quái dị, Lam Tiểu Bố lại lười để ý tới nó. Hầu Dập vẫn đang điên cuồng tu luyện, giống y hệt như Lam Tiểu Bố trước kia vậy, đói thì tiện tay lấy một tễ thuốc nguyên tố sinh cơ lên uống.

Lam Tiểu Bố không tu luyện tiếp nữa, sau khi Uẩn Đan thành công hắn đã học xong toàn bộ mấy thuật còn lại rồi, hiện đang chuyên tâm nghiên cứu hộp gỗ nhỏ.

Trước đó, khi hắn vừa luyện Trúc Cơ xong, có thể kiểm tra được hộp gỗ nhỏ hoàn toàn bởi vì hắn có thần niệm do tu luyện Đoàn Hồn thuật. Bây giờ hắn đã Uẩn Đan thành công, từ góc độ nào đó mà nói thì hắn đã thực sự bước chân trên con đường tu tiên. Thần niệm lại càng tăng trưởng mạnh hơn, trực tiếp mở rộng ra ngoài phạm vi một nghìn mét.

Lần này, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố thấm vào trong hộp gỗ, quả nhiên lần này không hề mơ hồ như lần trước.

‘Đạo không rơi vào thất âm ra, người cô độc đêm ngày vạn trượng.’ càng thêm rõ ràng hơn.

Lần trước thần niệm của hắn chỉ dừng lại ở đúng vị trí mấy chữ này, nhìn vào bên trong thì không thấy rõ gì cả. Nhưng bây giờ thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể ung dung vượt qua mười mấy chữ này thấm vào sâu hơn bên trong hộp gỗ nhỏ.

Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố vừa vượt qua hai hàng chữ kia thì trong hộp gỗ nhỏ dường như phát ra tiếng crack nhỏ, sau đó hai hàng chữ kia liền biến mất không thấy đâu.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố tựa như ngã vào chảo dồi đang sôi, khí tức cuồng bạo cuốn tới, dường như muốn cắt sạch sẽ thần niệm của hắn vậy. Tiếng nổ lại càng vang dội hơn, trực tiếp khiến Tử Phủ của Lam Tiểu Bố đau đớn.

Lam Tiểu Bố vẫn nhịn được, không tới nỗi phải thi triển lá chắn thần niệm, ngay cả nỗi đau xé rách linh hồn hắn cũng từng trải qua rồi, loại cảm giác đau nhói này có là cái gì chứ?

Thần niệm theo ý chí của Lam Tiểu Bố chậm rãi lan rộng vào trong, tựa như làn sương mù bị ánh mặt trời xé ra vậy, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố vừa xuyên qua lớp sương mù đó thì chạm tới được không gian sáng tỏ thông suốt.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn hoàn cảnh bên dưới thông qua thần niệm, hắn có hơi nghi ngờ không biết có phải bản thân đã nghĩ sai rồi hay không?

Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, hộp gỗ này có khả năng lớn là của một vị tiền bối để lại, trong này nhất định là công pháp tu luyện cao cấp nhất, có lẽ còn có quan hệ tới thất âm. Mặc dù Kim Ô quyết của hắn không tệ, nhưng sau này hắn vẫn phải đổi sang một công pháp khác, mà hộp gỗ này không thể nghi ngờ chính là thứ mà hắn trông đợi nhất.

Bây giờ nhìn đồ vật bên trong hộp gỗ, nói không thất vọng chính là nói dối.

Ở nơi sâu nhất trong hộp gỗ có một thứ có hình dạng giống với bảo tháp, tựa như hình khối nón với ba cạnh trong môn hình học vậy. Mấy chốt là ba cạnh của hình nón đó có hơi mơ hồ.

Đây là thứ gì? Đầu óc Lam Tiểu Bố có chút mơ hồ.

Không phải trước đó hắn lấy được tin tức là cảnh giới cao nhất là cảnh giới Niết bàn, khi Tu Tiên tiến vào thời đại mạt pháp, chẳng lẽ nơi này vẫn còn sót lại truyền thừa của đại đạo Tu Tiên?

Không lẽ là do hắn hiểu sai ý? Ý của nơi này không phải là muốn cho người khác nhận truyền thừa bên trong sao?

Thần niệm của Lam Tiểu Bố bắt đầu thử thấm vào trong hình nón ba cạnh kia, sau đó xuất hiện những chuỗi số liệu vô cùng vô tận truyền tới.

Lam Tiểu Bố sợ hết hồn, hắn vội và thu lại thần niệm, nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra đó không phải là đoạt xác, mà là chuỗi số liệu cực kì lớn. Sau đó hắn nhìn thấy được lời nhắn của chủ nhân khối hình nón này.

“Ta vốn là một cây măng tre, đắc đạo nhờ Vũ Trụ Duy Mô. Đây là mô hình đại đạo, có thể xây tất cả đạo pháp của vũ trụ. Đáng tiếc trước đó vũ trụ ở nơi này đã mở ra thiên địa trước, xây dựng trật tự, dở dang mang theo Vũ Trụ Duy Mô đi tìm Đạo Tổ. Không thấy Đạo Tổ liền bị đánh thành Tử Tiểu…”

Chương 153: Vũ Trụ Duy Mô (2)

Lam Tiểu Bố càng xem càng kinh hãi, nếu dựa theo cây măng tre này giải thích thì cái Vũ Trụ Duy Mô mà hắn lấy được này chính là thứ có từ thuở khai thiên lập địa.

Nói cách khác, việc hỗn độn cưỡng ép khai thiên lập địa căn bản chính là sai lầm, mà thực ra là muốn mượn Vũ Trụ Duy Mô để mở ra Khải*. Nếu không vũ trụ không yên, sẽ xảy ra đủ loại vấn đề vì bị cưỡng ép mở ra tạo thành vô số sự bất công.

(*Khải: sử dụng như là ý nghĩa của sự sáng tạo, tiên phong và khởi đầu.)

Mà vị tiền bối măng tre này mang theo Vũ Trụ Duy Mô đi tìm Đạo Tổ, chỉ là chưa kịp tìm thấy Đạo Tổ đã bị phe cánh của Đạo Tổ cho rằng đang dùng tà thuyết mê hoặc người khác rồi xua đuổi ra ngoài.

Lam Tiểu Bố thầm cảm thán, nếu đổi lại là hắn thì hắn cũng sẽ cho rằng măng tre đang dùng tà thuyết để mê hoặc người khác như thế.

Dựa theo lý lẽ của măng tre, thiên địa cần phải được xây dựng tuần tự trong Vũ Trụ Duy Mô, chứ không phải bị cưỡng ép mở ra một cách ngang tàn bạo ngược rồi phát triển mạnh mẽ.

Có Vũ Trụ Duy Mô, tất cả mọi thứ sẽ được cân bằng rồi phát triển, dù là người, yêu, ma, quỷ, thần đều sẽ được cấp đầy đủ tài nguyên, cũng sẽ được cấp cho không gian đầy đủ để phát triển. Không chỉ có vậy, văn minh kỹ* đạo, văn minh võ đạo, văn minh ma đạo vân vân đều được sinh tồn yên ổn như nhau, không bị can thiệp, mọi người chung sống hòa bình. Bởi vì tài nguyên mỗi bên đều có đầy đủ nên sẽ không tồn tại sự tranh đấu giữa các nền văn minh với nhau.

(*Kỹ: có nghĩa là khoa học kỹ thuật.”

Tóm lại, tất cả đều giống kiểu ngươi khỏe, ta khỏe, cả nhà đều khoe, tất cả đều bình an vui vẻ cùng phát triển cộng đồng.

Nhưng sau khi vũ trụ bị cưỡng ép mở ra, tất cả sinh linh đều sinh ra đủ loại lệ khí, mọi người tranh đoạt lẫn nhau, đều muốn cướp đoạt được đồ tốt nhất. Không chỉ thế, mọi người đều cho rằng mình mới chính là nền văn minh có cấp bậc cao nhất, khinh bỉ nền văn minh của đối phương.

Ở trong mắt măng tre, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả nền văn minh trong vũ trụ sẽ bị tiêu diệt trong cuộc tranh đoạt, cuối cùng tất cả các nền văn minh đều biến mất trong vũ trụ mênh mông, mà vũ trụ sẽ quay lại trạng thái hỗn độn, tiếp tục chờ đợi một nền văn minh mới mở ra.

Để tránh xảy ra chuyện như này, cho dù dưới tình huống trật tự của vũ trụ đã hình thành, măng tre vẫn quyết định mang Vũ Trụ Duy Mô của mình đi gặp Đạo Tổ, hy vọng Đạo Tổ có thể tiếp tục dùng Vũ Trụ Duy Mô để cân bằng lại sự tranh đấu của các nền văn minh, các chủng tộc, vạn vật để vũ trụ có thể phát triển.

Hiển nhiên măng tre đã thất bại, người này căn bản chưa cả gặp được Đạo Tổ nữa.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, măng tre đã đoán trước được kết quả, nhưng mọi chuyện không phải do vũ trụ cưỡng ép mà tạo thành.

Là do măng tre quá mức đơn thuận, nó cho rằng chỉ cần chia đều cho mỗi người một miếng bánh thì mọi người có thể yên ổn chung sống với nhau. Thực tế đây là chuyện không thể xảy ra, nhân tính vốn tham. Có lẽ Vũ Trụ Duy Mô sẽ giúp trật tự vũ trụ trở nên hoàn mỹ hơn, đầy đủ tài nguyên hơn. Nhưng theo đủ loại văn minh phát triển, tranh đấu chắc chắn sẽ xuất hiện. Cái này giống với cách mà xã hội nguyên thủ lên cấp tới những giai đoạn cao hơn vậy.

Mà cách phân phối hoàn mỹ nhất chính là chỉ cần còn người tồn tại, chỉ cần sinh linh có trí khôn còn tồn tại thì chắc chắn sẽ còn tranh đấu. Đó là chuyện không thể tránh khỏi, dù là quá khứ, hiện tại hay là tương lai.

Đồng thời, măng tre này cũng thật là cao thượng, vậy mà nó lại nguyện ý mang thứ như Vũ Trụ Duy Mô đi gặp Đạo Tổ, thậm chí còn có ý định dâng Vũ Trụ Duy Mô lên. Lam Tiểu Bố tự nhận bản thân rất tục khí, hắn không thể làm được.

Thứ măng tre để lại là Vũ Trụ Duy Mô, nó hy vọng nếu tương lai, các nền văn minh trong vũ trụ tranh đấu tới mức biến mất toàn bộ thì sẽ có người dùng Vũ Trụ Duy Mô để xây dựng ra một vũ trụ hoàn mỹ khác.

Măng tre biết đây là một quá trình không ai coi trọng, cũng không ai tín nhiệm, thế nên một khi muốn dùng Vũ Trụ Duy Mô để xây dựng trật tự mới, xây dựng vũ trụ mới thì người đó chính là một người cô độc trên đại đạo.

Vũ trụ hoàn mỹ là điều không thể, Lam Tiểu Bố sẽ không đi làm những chuyện ngu xuẩn như vậy, nhưng hắn khẳng định Vũ Trụ Duy Mô không phải vật tầm thường.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố tiếp tục thấm vào trong Vũ Trụ Duy Mô, bắt đầu đánh dấu thần hồn của mình lại.

Không biết đã qua bao lâu, Lam Tiểu Bố nghe được tiếng rắc rắc vang lên, hộp gỗ trong tay hắn vỡ thành vô số mảnh vụn.

Lam Tiểu Bố thầm cả kinh, sau đó hắn lập tức kinh hỉ phát hiện Vũ Trụ Duy Mô trong hộp gỗ nhỏ đã yên tĩnh trôi lơ lửng trong hải não của mình.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã hiểu được tại sao trước đó hắn lại nhìn thấy câu ‘Đạo không rơi vào thất âm ra, người cô độc đêm ngày vạn trượng’.

Măng tre gọi Vũ Trụ Duy Mô là Thất âm, ý của nó là người lấy được Thất âm nhất định phải lắng nghe được tất cả thanh âm của sinh linh trong vũ trụ, như vậy mới có thể xây dựng được trật tự vũ trụ hoàn mỹ nhất.

Thất âm đại biểu là tiếng người, tiếng tiên, tiếng yêu, tiếng ma, tiếng quỷ, tiếng tu la, tiếng thần.

Lam Tiểu Bố lẩm bẩm nói: “Cứ dựa theo ước nguyện của tiền bối gọi Vũ Trụ Duy Mô là Thất âm đi. Nhưng ta lại không muốn làm theo điều ngươi muốn, bởi vì ta biết ý tưởng của ngươi là nguyện vọng viển vông. Chỉ có người có thực lực cường đại nhất mới có thể xây dựng lên được một trật tự mới.”

Dường như nghe thấy lời của Lam Tiểu Bố, Thất âm càng trở nên rõ ràng hơn, cảnh tượng trôi lơ lửng trong hải não của Lam Tiểu Bố cũng trở thành cảnh đẹp ý vui.

Lam Tiểu Bố nghĩ tới Kim Ô quyết của mình mới tới được công pháp của cảnh giới Kim Đan, hắn lập tức truyền ý niệm tới chỗ Thất âm để nó xây dựng một công pháp mô hình Kim Đan hậu kì của Kim Đan quyết.

Thất âm không nhúc nhích, Lam Tiểu Bố nghi ngờ trong lòng, không lẽ Thất âm khinh thường xây dựng một mô hình công pháp cỏn con, nhất định phải xây dựng mô hình vũ trụ mới chịu? Nhưng cái đó với hắn quá xa vời đúng không? Hơn nữa xa tới mức nó chỉ được coi là một truyền thuyết mà thôi.

Hay là cách sử dụng của hắn không đúng? Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố dùng thần niệm khắc nội dung từ Uẩn Đan tới Kim Đan vào trong Thất âm, sau đó lại để Thất âm xây dựng công pháp Kim Đan hậu kì của Kim Ô quyết.

Thất âm vẫn đứng im không nhúc nhích trong hải não, Lam Tiểu Bố gãi đầu gãi tai, không lẽ hắn cần phải có một quyển sách hướng dẫn nữa?

Chương 154: Thất âm cường đại

Lam Tiểu Bố lấy một đống lớn linh thạch ra để hấp thu linh khí, vốn dĩ Lam Tiểu Bố chỉ muốn thử một chút, khiến hắn phải khiếp sợ là những linh khí mà hắn vừa hấp thu được nháy mắt bị cuốn đi mất, sau đó ba cạnh của Thất âm trở nên rõ ràng hơn một chút.

Thất âm chậm rãi chuyển động ở trong hải não, chỉ là tốc độ của nó quá chậm chạp, tựa như một ông lão đang suy nghĩ vài vấn đề, phải mất một thời gian rất dài mới tiến triển được một chút.

Nhìn Hầu Dập vẫn còn đang điên cuồng tu luyện, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy tảng đá lớn màu trắng kia ra. Sau khi tảng đá lớn vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố chưa hấp thu linh khí thì linh khí bên trong tảng đá đã tự động thấm vào bên trong Thất âm, theo đó, chuyển động của Thất âm bắt đầu tăng nhanh, đường viền ba cạnh càng rõ ràng hơn. Giữa đường viền của Thất âm xuất hiện công pháp của Kim Ô quyết.

Theo chuyển động của Thất âm, công pháp Kim Ô quyết được tạo thành càng ngày càng nhanh, chỉ trong thời gian ngắn, ở giữa Thất âm đã lơ lửng xuất hiện Kim Ô quyết giai đoạn hoàn chỉnh.

Không chỉ có vậy, Thất âm còn dựa vào phần Kim Ô quyết mà thần niệm của Lam Tiểu Bố khắc lên để sửa lại giai đoạn luyện khí hóa thần. Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết Kim Ô quyết sau khi được sửa đổi lại càng thêm hoàn mỹ hơn.

Lam Tiểu Bố kích động không thôi. Thứ này quả nhiên là đồ đại khai sát giới, có Thất âm ở trong tay thì có công pháp nào không không thể xây dựng được sao? Thất âm vẫn đang xây dựng công pháp luyện thần phản hư của Kim Ô quyết, nhưng tốc độ ngày càng chậm lại. Thần niệm của Lam Tiểu Bố ra lệnh cho nó dừng lại, chỉ là bây giờ Kim Ô quyết là công pháp duy nhất của hắn, tương lai có lẽ sẽ phải thay sang một công pháp khác, thế nên hắn không cần Kim Ô quyết hoàn chình làm gì.

Nhưng mà hắn không biết nếu không có công pháp thì Thất âm có thể xây dựng ra được không?

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố thử khắc ý tưởng của mình lên Thất âm. Hắn muốn xây dựng lên một thuật ngự kiếm phi hành, mấy pháp thuật mà khí linh đưa cho hắn cũng không thấy có thuật phi hành nào cả. Thuật ngự kiếm phi hành của Lam Tiểu Bố không dựa theo bất kì phương pháp nào, hắn chỉ tưởng tượng ra hình ảnh ngự kiếm mà thôi, sau đó dùng tưởng tượng mà hắn xây dựng nên truyền cho Thất âm, để Thất âm xây dựng một bộ thuật ngự kiếm. So với Kim Ô quyết có giao đoạn luyện khí hóa thần làm số liệu để Thất âm xây dựng nên công pháp luyện thần phản hư thì ý tưởng của Lam Tiểu Bố có hơi mơ tưởng hão huyền.

Thất âm chậm rãi chuyển động, nhưng nó không hề nhanh chóng như lúc xây dựng tiếp công pháp Kim Ô quyết, Lam Tiểu Bố đợi khoảng một tiếng thì trên Thất âm một chữ cũng không thấy xuất hiện.

Lam Tiểu Bố đoán nếu không Thất âm có gì để tham khảo thì tốc độ xây dựng ngự kiếm phi hành cực kì chậm chạp.

Lam Tiểu Bố nghĩ tới người đầu tiên lấy được Thất âm mà măng tre, nếu dựa theo ý tưởng của măng tre, xây dựng vạn vật trong vũ trụ, sau đó xây dựng những thứ từ không tới có, rồi lại xây dựng một đại thế giới cho tới xây dựng nên một vụ trụ thì cần thời gian bao lâu? Mười triệu năm? Hay là một trăm triệu năm?

Nhìn bộ dáng kiểu này hắn vẫn nên tự đi tìm công pháp cho nhanh, sau khi thu được vào tay sẽ để cho Thất âm thay đổi. Chỉ là hắn không biết Thất âm có thể thống nhất các công pháp lại được hay không, nếu như để mấy công pháp vào chung một chỗ mà Thất âm có thể thống nhất thành một công pháp cao cấp hơn thì cực kì trâu bò.

Nhưng mà bây giờ trong tay hắn chỉ có một công pháp tu tiên là Kim

Ô quyết, không thể thử nghiệm được.

Thu hồi tảng đá lớn màu trắng, Lam Tiểu Bố không tiếp tục suy nghĩ tới chuyện xây dựng thuật ngự kiếm phi hành nữa. Phục Hà không ngừng qua lại trong những không gian xếp chồng, hắn dứt khoát ngồi xuống tiếp tục tu luyện Đoàn Hồn thuật.

….

Nhìn tảng đá lớn bị một quyền đánh thành mảnh vụn, Khắc Nhĩ cực kì đắc ý nói với Đinh Hòa đang đứng một bên: “Đinh Hòa, thế nào, quyền này của ta rất được đúng không.”

Đinh Hòa khinh thường nói: “Nếu không có Tiểu Bố đại ca dạy ngươi thì bây giờ ngươi vẫn đang dùng Ngưu Phi qyền đấy.”

Khắc Nhĩ cũng không tức giận, cười hắc hắc nói: “Không phải ngươi vẫn đang học cái gì gọi là Thuần Dương Vô Cực công của tiểu Bố dạy sao, nếu không ta còn chưa kịp tìm thấy ngươi thì ngươi đã trở thành thi thể của người mạo hiểm trên tinh cầu này rồi.”

Đinh Hòa thở dài nói: “Haiz, không biết bây giờ Tiểu Bố có khỏe không, có tiến được vào tinh cầu Ngọc Khải hay không.”

Khắc Nhĩ cười ha ha nói: “Ngươi yên tâm đi, cho dù tất cả mọi người đều chết thì Tiểu Bố vẫn có thể vào được tinh cầu Ngọc Khải. Bây giờ ngươi lo là vì ngươi chưa biết được Tiểu Bố lợi hại như thế nào.

Hai người này chính là Khắc Nhĩ và Đinh Hòa định cư lại ở tinh cầu Thiên La, do Đinh Hòa được Lam Tiểu Bố cho Thuần Dương Vô Cực công nên đã tu luyện được nội khí, ở lại trong tiểu đội mạo hiểm. Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi tinh cầu Thiên La thì Khắc Nhĩ lập tức đi tìm Đinh Hòa, do có ngọc bài của tinh cầu Thiên La nên hai người đã định cư ở tinh cầu này.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì đồng hồ trên cổ tay của Khắc Nhĩ sáng lên một cái, Khắc Nhĩ cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đinh Hòa nghi ngờ hỏi.

Khắc Nhĩ giơ cổ tay lên nói: “Ngươi tự nhìn đi.”

Đinh Hòa đọc lên: “Lam Tiểu Bố xảy ra chuyện, ngươi không nhanh rời đi sẽ bị bắt…”

Khắc Nhĩ gõ một cái lên đồng hồ thông minh trên cổ tay: “Đây chắc là trò đùa dai của ai thôi, Tiểu Bố đang ở trên tinh cầu Ngọc Khải rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa Tiểu Bố đã xảy ra chuyện thì ai lại có lòng tốt báo tin cho ta hay chứ?”

Trên thực tế, cho dù Lam Tiểu Bố có xảy ra chuyện ở tinh cầu Ngọc Khải thì sẽ không có ai tới tìm bọn họ. Chuyện ở tinh cầu Ngọc Khải bọn họ không quản được.

“Khắc Nhĩ, bây giờ chúng ta đi nhanh lên.” Vẻ mặt Đinh Hòa có phần khẩn trương.

Khắc Nhĩ nghi hoặc nhìn Đinh Hòa: “Ngươi coi là thật?”

Đinh Hòa gật đầu nói: “Nhất định phải coi là thật, hơn nữa rất có khả năng là thật. Mau ngồi phi thuyền của ta rời đi đi, phi thuyền của ta là phi thuyền cấp hai.”

Nghĩ tới kinh nghiệm sinh tồn của Đinh Hòa cao hơn mình, Khắc Nhĩ liền gật đầu: “Vậy cũng được.”

Chương 155: Thất âm cường đại (2)

Sau khi Đinh Hòa gia nhập đội mạo hiểm thì thu hoạnh duy nhất của hắn ta chính là một chiếc phi thuyền cấp hai.

Hai ngày sau khi Khắc Nhĩ và Đinh Hòa rời khỏi, chỗ ở của bọn họ đã tiếp đón hai người tới, chỉ là hai người này đã biết trước sẽ không tìm được Đinh Hòa và Khắc Nhĩ nên đã rời khỏi tinh cầu Thiên La. Vũ trụ bao la, ai mà biết họ đi nơi nào?

….

Cũng trong lúc đó, trước mặt đại đế Tắc Nặc của tinh cầu Xích Lôi xuất hiện một tấm hình, trong hình là một phi thuyền. Nếu Lam Tiểu Bố có ở nơi này thì hắn nhất định sẽ biết chiếc phi thuyền này chính Côn Luân của hắn.

Hai tay đại đế Tắc Nặc nắm thật chặt, thậm chí còn toát cả mồ hồi. Hiện thực như quả búa nện vào, Lí An chết chính là do Lam Tiểu Bố giết, bởi gì phi thuyền của Lí An hiện tại đang bị Lam Tiểu Bố sử dụng.

“Tra, cho dù phải lật cả vũ trụ này cũng phải tra ra xem Lam Tiểu Bố tới từ nơi nào.” Đại đế Tắc Nặc nói như gầm thét.

Không ai hoài nghi lời của đại đế Tắc Nặc cả, dù Lam Tiểu Bố có lau dọn quá khứ sạch sẽ tới cỡ nào thì chỉ cần Lí An từng đi qua tinh cầu của Lam Tiểu Bố thì tinh cầu Xích Lôi có thể tra ra được. Cho dù tinh cầu Xích Lôi không tra được thì vẫn có thể nhờ tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật tra hộ. Ghê gớm lắm chỉ tốn thêm một ít thời gian và Tiệt Thạch mà thôi, cuối cùng vẫn có thể tra ra vị trí đại khái mà phi thuyền của Lí An từng đi qua.

….

Lam Tiểu Bố biết đại đế Tắc Nặc đang tìm mình, nhưng hắn không hề biết đại đế Tắc Nặc lại thề phải tìm cho bằng được mẫu tinh của hắn.

Lúc này hắn đang thử tiến tới Đoàn Hồn thuật cấp ba, trong tay hắn cao nhất mới tới cấp ba. Nhưng Lam Tiểu Bố không thèm để ý, có Thất âm ở đây, chỉ cần tương lai hắn tìm được thật nhiều linh nguyên là có thể xây dựng được mô hình Đoàn Hồn thuật mới, sau đó tu luyện hết các cảnh giới phía sau của Đoàn Hồn thuật vào trong tay.

“Oàng!” Quanh người Hầu Dập chợt bùng lên một luồng nguyên khí kinh khủng, tất cả đồ đạc xung quanh đều bị nguyên khí phá hủy.

Lúc này, Hầu Dập đứng lên ha hả cười lớn: “Ta đã Uẩn Đan thành công, rốt cuộc ta cũng Uẩn Đan thành công, ta đã bước chân vào con đường tu tiên. Lam Tiểu Bố, bây giờ cơ hội chúng ta có thể đi tới vách ngăn vũ trụ đã cao hơn trước gấp mấy lần rồi.”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn Hầu Dập, một tháng trước hắn đã Uẩn Đan thành công rồi. Lại nhìn những đồ bị phá hủy xung quanh, Lam Tiểu Bố nói: “Tốt nhất lần sau ngươi đột phá thì đừng nên ngồi bên trong Phục Hà, nếu như ngươi đột phá tới cảnh giới cao hơn thì nói không chừng Phục Hà sẽ bị ngươi hủy diệt mất.”

“Ha ha…” Hầu Dập đắc ý cười to, lúc hắn ta định nói gì đó thì trên màn hình lớn của Phục Hà đột nhiên lóe lên, sau đó tiếng còi báo động vang lên không ngừng.

Hầu Dập không tiếp tục khoe khang nữa, vội vàng hỏi: “Phục Hà, có tình huống khẩn cấp gì sao?”

“Nhận được tinh cầu Kim Tuyền đang nguy hiểm! Nhận được tinh cầu Kim Tuyền đang nguy hiểm! Tinh cầu Kim Tuyền bị công kích, tinh cầu Kim Tuyền bị công kích…” Phục Hà lặp đi lặp lại thông báo.

Sắc mặt Hầu Dập trở nên tái nhợt, cảm giác vui sướng khi vừa tấn giai lên Uẩn Đan biến mất hoàn toàn, lúc này hắn ta ngã ngồi xuống đất: “Là ai? Ai dám công kích tinh cầu Kim Tuyền văn minh kỹ thuật cấp sáu?”

Nhưng Hầu Dập nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố rồi nói: “Tiểu Bố, ta chỉ có thể đưa ngươi tới tinh cầu gần nhất, ta nhất định phải chạy về tinh cầu Kim Tuyền.”

Lam Tiểu Bố hiểu tâm tình của Hầu Dập, nếu địa cầu bị công kích thì hắn cũng sẽ không chút do dự mà chạy trở về. Huống chi Hầu Dập đã từng là vương tử của đệ nhất đế quốc Huyền Hà của tinh cầu Kim Tuyền?

“Có thể công kích tinh cầu văn minh cấp sáu chắc chỉ có tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, dĩ nhiên, cũng có thể là một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu khác.” Lam Tiểu Bố nói.

Hầu Dập lắc đầu nói: “Tuyệt đối không có khả năng là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, tinh cầu Kim Tuyền đã là một tinh cầu cấp sáu cao nhất rồi, cách tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy không quá xa. Thế nên lần công kích tinh cầu Kim Tuyền này nhất định là do tinh cầu cấp bảy. Chỉ là ta thực sự không hiểu tại sao một tinh cầu cấp bảy lại tấn công tinh cầu Kim Tuyền chứ?”

“Phục Hà nhận được tin tức này có phải sẽ bị xác định ra vị trí hay không?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

“Không, đây là nhận tín hiệu một chiều, trừ khi ta cũng gửi tín hiệu về.” Hầu Dập nói.

“Ngươi định gửi tín hiệu về để hỏi thăm tình huống đúng không?” Lam Tiểu Bố đoán được ý tưởng của Hầu Dập.

Hầu Dập áy náy nói: “Đúng vậy, ta nhất định phải hỏi thăm tình hình, sau đó trở về. Trước khi ta gửi tín hiệu đi thì ta sẽ mang ngươi tới một tinh cầu an toàn, hơn nữa cũng nói tường tận biện pháp tới vách ngăn vũ trụ cho ngươi.”

Lam Tiểu Bố phất tay nói: “Không cần, ta đi với ngươi. Bây giờ ngươi cứ hỏi đi.”

Hầu Dập nhìn Lam Tiểu Bố, không cự tuyệt nữa mà ra lệnh: “Phục Hà, mở tuyến truyền tin thứ mười hai, ta muốn liên lạc với bác Vũ.”

“Tuyến truyền tin thứ mười hai đã mở….” Thanh âm của Phục Hà truyền tới.

Nhưng khi thanh âm của Phục Hà vừa biến mất thì lại truyền tới giọng nói của một người khác: “Tiểu Dập, tinh cầu Không Lạc văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy đang điên cuồng tấn công tinh cầu Kim Tuyền chúng ta, nói là con trai nuôi Hắc Huân của đại đế Hắc Tu Trần đế quốc Khung Càng bỏ mạng ở tinh cầu Ngọc Khải, là do ngươi và một người nữa tên Lam Tiểu Bố giết chết…”

Giọng nói vừa ngừng lại thì sắc mặt Hầu Dập liền trở nên khó coi. Tinh cầu Không Lạc mạnh thế nào hắn ta biết, căn bản không phải đối thủ mà tinh cầu Kim Tuyền có thể chống đỡ được.

Lam Tiểu Bố áy náy nói: “Thật xin lỗi, chuyện này có lẽ ngươi đã bị ta liên lụy. Nếu ta đoán không sai thì tên Hắc Huân đó đã bị ta giết chết.”

Lam Tiểu Bố nghĩ tới tên chột một mắt đó, người này muốn ám toán hắn kết quả lại bị giết ngược lại, tảng đá lớn màu trắng đó chính là thứ mà hắn lấy được từ trong tay của tên chột một bên mắt.

Chương 156: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Hầu Dập cười khổ nói: “Ta lại cõng nồi thay ngươi rồi, nhưng nếu không có ngươi thì mạng nhỏ của ta cũng bỏ lại ở tinh cầu Ngọc Khải. Mặc dù ta đã bước vào cảnh giới Uẩn Đan nhưng khi đối mặt với một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy vẫn kém rất nhiều. Ta trở về chỉ muốn an lòng hơn mà thôi, ngươi…”

Lam Tiểu Bố giơ tay lên ra hiệu Hầu Dập ngừng lại: “Nếu ta đã quyết định đi cùng với ngươi thì ta sẽ không đổi ý đâu.”

“Được, Hầu Dập ta thật vui khi quen biết một người bạn như ngươi, đi thôi, chúng ta đi liều mạng với đám người cao cao tại thượng kia.” Hầu Dập nắm chặt quyền, hùng dũng nói.

Lam Tiểu Bố phất tay nói: “Không, chúng ta không tới tinh cầu Kim Tuyền.”

Thấy Hầu Dập kinh ngạc nhìn mình, Lam Tiểu Bố cười ha hả nói: “Chúng ta tới chỗ khác, nơi đó gọi là tinh cầu Không Lạc.”

“Muốn dẫn dụ Hắc Tu Trần về tinh cầu Không Lạc sao?” Hầu Dập hỏi, sau đó lắc đầu nói: “Không được đâu, tinh cầu Không Lạc quá mạnh, chỉ cần học phái chiến hạm ra phản công thì không chừng chúng ta sẽ chết mất. Hơn nữa chiếm hạm của chúng ta mới cấp sáu, căn bản không thể tới gần tinh cầu Không Lạc được.”

Lam Tiểu Bố cười nói: “Chúng ta không cần tới quá gần làm gì, chỉ cần công kích trong khoảng cách xa là được. Chắc chắn bọn họ không dám tùy ý phái chiến hạm ra phản công đâu, mà chuyện đầu tiên họ làm chính là vội vàng báo cáo cho Hắc Tu Trần, sau đó mở ra lớp phòng ngự lớn nhất.”

“Tại sao?” Hầu Dập hỏi theo bản năng.

Lam Tiểu Bố nói: “Nếu ngươi là người của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, ngươi sẽ nghĩ tới có người dám công kích ngươi sao?”

Hầu Dập lắc đầu nói: “Không biết, đừng nói là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, cho dù là tinh cầu Kim Tuyền của ta dưới tình huống đó cũng không có ai dám công kích.”

“Vậy thì đúng rồi, bọn họ cũng nghĩ như vậy cả. Bây giờ có người công kích bọn họ, khẳng định học sẽ cho rằng cường giả nào đó liên thủ đối phó bọn họ, thậm chí còn đang nhân cơ hội không có Hắc Tu Trần ở đó để đối phó họ nữa. Lúc này bọn họ sẽ báo cho Hắc Tu Trần, chỉ cần Hắc Tu Trần trở lại thì chúng ta coi như thành công.”

Dựa theo hiểu biết của Lam Tiểu Bố, tên Hắc Tu Trần kia nhanh nhẹn dẫn người đi công kích một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu chỉ vì một đứa con trai nuôi. Nên nhớ tên Hắc Tu Trần đó là loại người một tay che trời, không nói tới cố chấp, ít nhất ông ta cũng vô cùng độc đoán, sẽ không cho phép bất kì ai khuyên bảo.

Loại người như này muốn nắm quyền về lâu về dài thì nhất định phải bo bo giữ mình đầu tiên. Giờ hai người họ đột nhiên đi công kích tinh cầu Không Lạc văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, mà người của tinh cầu đó lại không biết tình hình như thế nào nên phản ứng đầu tiên chính là người tấn công họ rất cường đại. Nói nhảm, không phải người cường đại thì sao lại dám đi tấn công tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy chứ? Không muốn sống hay gì?

Đã có loại phản ứng này, cộng thêm làm nhân viên dưới trướng của người một tay che trời như Hắc Tu Trần thì dĩ nhiên là cầu có công trạng nhưng lại không cầu nổi. Chỉ cần phòng thủ được tinh cầu Không Lạc thì chắc chắn không sao. Nhưng nếu đánh bị đánh tạo thành mai phục hay là bị trúng kế thì ngươi xong rồi.

Nếu lui một bước, cho dù ngươi đánh thắng được người công kích thì đó là chuyện đương nhiên, ngươi phải bảo vệ tinh cầu của ngươi, không phải trách nhiệm của ngươi là đánh lui người công kích hay sao?

Lam Tiểu Bố chưa làm quan bao giờ, nhưng muốn leo chức thì một vài quy tắc hắn vẫn hiểu được.

Hầu Dập vỗ tay nói: “Đúng vậy, không phải chúng ta muốn công kích tinh cầu Không Lạc, mà chỉ muốn tiêu diệt Hắc Tu Trần. Biện pháp hay, đi, chúng ta tới tinh cầu Không Lạc.”

Lam Tiểu Bố vỗ bả vai của Hầu Dập: “Cái này ở quê hương của ta gọi là vây Ngụy cứu Triệu, chúng ta đi công kích tinh cầu Không Lạc, sau đó dẫn dụ đại đế của tinh cầu Không Lạc trở về, chúng ta lén rời Phục Hà núp trong tinh không ám toán đối phương.”

Hai mắt Hầu Dập phát sáng lên, hắn ta giơ ngón tay cái lên với Lam Tiểu bố: “Khẳng định ngươi tới từ một tinh cầu có nồng động linh khí rồi, nếu không sao đầu của ngươi lại dùng tốt thế chứ. Nhưng chuyện ám toán Hắc Tu Trần giao cho ta đi, ta đã bước vào cảnh giới Uẩn Đan, có thể rời khỏi Phục Hà vào trong tinh không trong một giây.”

Lam Tiểu Bố cười ha hả nói: “Hầu Dập, Kim Ô quyết là ta truyền cho ngươi, ngươi Uẩn Đan không lẽ ta chưa Uẩn Đan sao?”

“Ngươi cũng cảnh giới Uẩn Đan?” Hầu Dập trợn lớn hai mắt, khó trách Lam Tiểu Bố có thể ung dung giết chết Lâm Nguyên Tang, hóa ra khi đó Lam Tiểu Bố đã là người tu tiên cảnh giới Uẩn Đan rồi. Trước đó, khi Hầu Dập còn đang điên cuồng tiến công vào cảnh giới Uẩn Đan, dù hắn ta đã biết Lam Tiểu Bố ra lệnh cho Phục Hà dừng lại có một tinh cầu hoang phế một thời gian, nhưng không biết Lam

Tiểu Bố đi Uẩn Đan.

“Dĩ nhiên ta đã sớm Uẩn Đan, hơn nữa ta còn có một quả Hoạch bom, cướp từ trong tay Hắc Huân kia. Tới lúc đó ta chỉ cần ném quả Hoạch bom này lên chiến hạm của tên Hắc Tu Trần, khiến cả phi thuyền của ông ta đều bị hủy.” Lam Tiểu Bố đắc ý cầm một quả bom nhỏ nhỏ.

Hầu Dập thở dài nói: “Nếu là dùng thứ này thì chỉ sợ khiến phi thuyền của Hắc Tu Trần động nhẹ một cái cũng khó. Chiến hạm mà Hắc Tu Trần ngồi là chiến hạm cao cấp nhất khoa học kỹ thuật cấp bảy, mà trình độ phòng ngự của nó căn bản phá không nổi. Huống hồ ngươi căn bản không có cách nào tới gần được chiếm hạm của Hắc Tu Trần.”

Hai người cùng trầm mặc, ngay cả Hoạch bom cũng không phá vỡ được lớp phòng ngự thì súng nữu từ, và súng từ quang căn bản không đủ chọc lét.

“Thật ra vẫn còn một biện pháp.” Hầu Dập phá vỡ yên lặng.

“Biện pháp gì?” Lam Tiểu Bố vội vàng dò hỏi.

Chương 157: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố (2)

Hầu Dập nói: “Ở tinh hệ Hoàng Xuyên có một tinh cầu theo nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bốn tên là tinh cầu Li. Tinh cầu này có một thiên tài cực kì đỉnh, là Vu Cưu. Khiến văn minh Tu Tiên phải rời khỏi cũng có nguyên nhân là do một quả Phẫu bom kia. Mà người nghiên cứu ra quả Phẫu bom đó chính là Vu Cưu.”

“Thứ trâu bò như Phẫu bom là do một tinh cầu khoa học kỹ thuật cấp bốn tạo ra sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói.

Hầu Dập giải thích: “Ban đầu tinh cầu Li không phải là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bốn, mà nó là một tinh cầu cấp bảy thực sự. Do tinh cầu này có người chế ra Phẫu bom nên mới bị những người tu tiên phát điên lên xé nát tinh cầu đó. Vu Cưu cũng vì thế mà bị mang đi, mà tinh cầu Li cứ thế mà mai mộ dần. Không biết đã qua bao nhiêu năm từ khi tinh cầu này bị mai một. Nhưng tinh cầu li có thể phát triển từ phế tích thành một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bốn cũng coi như rất giỏi rồi.”

“Chuyện này liên quan gì tới hành động của chúng ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Hầu Dập nói: “Mặc dù Phẫu bom quá mức tổn thương đạo đức, giết người vô số nhưng cũng vì Phẫu bom của Vu Cưu mới khiến cho người tu tiên biết rằng văn minh khoa học kỹ thuật không dễ chọc nên bọn họ mới rút lui tới bên khác của vách ngăn vũ trụ đi. Khi rời đi người tu tiên đã mang Vu Cưu theo, mà tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật kỷ niệm cống hiến của Vu Cưu với nền văn minh khoa học kỹ huật nên đã dùng một món pháp bảo của cường giả tu tiên để lại đặt ở tinh cầu Li, hơn nữa còn được bảo vệ rất kĩ lưỡng.”

Mặc dù hơi hoài nghi người tu tiên rời khỏi vũ trụ này không phải vì viên Phẫu bom kia, nhưng Lam Tiểu Bố không nói tới.

Quả nhiên Hầu Dập lại nói tiếp: “Bây giờ chúng ta đi trộm món pháp bảo kia, sau đó lợi dụng nó để đánh vỡ chiến hạm của Hắc Tu Trần.”

“Không sai, cứ làm như thế đi. Nhưng chúng ta không phải đi trộm, mà là lấy một cách quang minh chính đại. Chỉ là không biết tinh cầu Kim Tuyền có ủng hộ chúng ta đi lấy món pháp bảo kia, sau đó tấn công tinh cầu Không Lạc hay không.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Hầu Dập rồi nói.

Hầu Dập trầm mặc một lúc mới nói: “Nếu chúng ta nhanh chóng thì chắc vẫn có thể trụ được. Tinh cầu Không Lạc có mạnh hơn nữa thì Hắc Tu Trần vẫn sẽ dẫn người của tinh cầu Không Lạc đi xa một chút rồi mới phát động chiến tranh. Mà vũ khí cấp bảy của tinh cầu Kim Tuyền không ít, lớp phòng vệ vẫn đứng đầu trong tinh hệ đó. Hơn nữa, lưới phòng vệ của tinh cầu Kim Tuyền chính là kỹ thuật mà nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy để lại. Ta nghe nói nền văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy ban đầu còn cường đại gấp mấy lần so với những tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy bây giờ.”

“Tại sao?”

“Cái này ta không rõ, chỉ nghe thầy giáo nói tới mà thôi.”

….

Một tháng sau, Phục Hà xuyên qua không gian xếp chồng xuất hiện ở tinh hệ Hoàng Xuyên.

Hầu Dập không tiếp tục tu luyện, hắn ta không ngừng quan sát vị trí của tinh cầu Li. Còn Lam Tiểu Bố thì không ngừng vui mừng cảm thụ Thất âm ở trong hải não.

Nửa tháng trước hắn muốn dùng Thất âm để thử xây dựng nên một bản thuật pháp ngự kiếm, kết quả quá mức chậm chạp nên Lam Tiểu Bố không đợi nữa. Không nghĩ tới nửa tháng sau trong Thất âm lại xuất hiện một bộ pháp quyết liên quan tới thuật ngự kiếm. Có thể thấy, nếu có đầy đủ nguyên khí để chống đỡ thì tốc độ xuất hiện thuật ngự kiếm sẽ nhanh hơn. Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng là, chỉ cần hắn xây dựng được mô hình của thuật pháp nào thì Thất âm sẽ hoàn thiện khiến mô hình đó trở thành hiện thực.

Đây là họ đang ở trên Phục Hà nên Thất âm chỉ hấp thu linh khí dựa vào linh thạch của hắn. Nếu ở bên ngoài thì có thể Thất âm sẽ hấp thu lấy linh khí của ngoại giới. Linh khí càng sung túc thì tốc độ xây dựng mô hình thuật pháp của Thất âm càng nhanh hơn.

“Tiểu Bố, sắp tới tinh cầu li rồi, chỉ là có hơi kì quái.” Hầu Dập nói.

Lam Tiểu Bố vội vàng đi tới trước màn hình lớn của Phục Hà để nhìn, trên màn hình lớn thấy xung quanh tinh cầu Li không ngừng xuất hiện ánh sáng lóe lên, quả thực rất kì quái.

“Ta hiểu rồi, tinh cầu Li cũng đang bị tấn công, thật quá đúng lúc.” Hầu Dập vỗ đùi, lớn tiếng nói.

“Chỉ sợ không phải đúng lúc đâu, ta thấy trận công kích này đã được một thời gian rồi.” Khi Lam Tiểu Bố nói, hắn đột nhiên nghĩ tới tinh cầu Ngọc Khải, thuận miệng nói: “Không biết có phải liên quan tới chuyện tinh cầu Ngọc Khải mở ra hay không.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy hắn đã đoán đúng, tinh cầu Li bị công kích nói không chừng thực sự có liên quan tới chuyện tinh cầu Ngọc Khải mở cửa.

Trong tinh cầu Ngọc Khải có rất nhiều công pháp tu tiên và tài nguyên linh vật, nói không chừng có người nào lấy được phương pháp tu luyện cao cấp ở tinh cầu Ngọc Khải, sau đó đánh chủ ý lên món pháp bảo của tinh cầu Li. Mấy người trên các tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật này, mở miệng là muốn chèn ép văn minh tu tiên, nhưng trong tối luôn nghĩ cách tìm được cách để tu tiên.

“Cũng có khả năng, chúng ta nhanh lên một chút, không thể để người khác đoạt trước được.” Hầu Dập lập tức nói, sau đó tăng tốc độ của Phục Hà.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tinh cầu Li đã xuất hiện trên màn hình lớn của Phục Hà. Tinh cầu Li không những bị người tấn công mà thoạt nhìn, lưới phòng ngự cũng sắp bị phá vỡ.

“Phi thuyền ngoại lai mời rời khỏi nơi này, nếu không sẽ bị công kích cùng…” Khung thoại của Phục Hà truyền tới âm thanh.

Hầu Dập cười ha hả nói: “Ta chắc chắn đám người này không dám công kích ta, có lẽ một ít người lái phi thuyền cấp năm ở đây đã nhận ra chiến hạm của ta là cấp sáu. Trước khi không biết rõ lai lịch của ta thì bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện ra tay.”

Lam Tiểu Bố chỉ vào màn hình lớn: “Đừng nói nhảm nữa, người ta nóng nảy rồi kìa.”

Chương 158: Một cái rìu*

(*binh khí cổ)

Quả nhiên khi Lam Tiểu Bố vừa nói xong lời này thì hai người đã nhìn thấy một luồng từ quang rất mạnh đánh vào lưới phòng vệ của tinh cầu Li. Lưới phòng vệ của tinh cầu này đã vỡ nát hoàn toàn, mấy chục chiếc chiến hạm như diều gặp gió xông vào trong tinh cầu Li.

Mà cấp bậc của những chiến hạm này hiển nhiên cao hơn so với lưới phòng ngự của tinh cầu Li, những công kích mà tinh cầu Li đánh ra ngoài đều bị hệ thống phòng ngự của những chiến hạm này tránh hoặc là tự động ngăn lại, căn bản không thể ngăn cản những chiến hạm này xông vào bên trong.

Nhưng tinh cầu Li hiển nhiên sẽ không để mặc cho địch nhân xâm phạm, trên màn hình lớn của Phục Hà đã xuất hiện vô số chiến hạm, những chiến hạm này xông lên vây những chiến hạm xông vào tinh cầu Li ở giữa.

“Phục Hà, lập tức chuyển hướng xông vào tinh cầu Li trước, sau đó đi tìm vị trí mà ta muốn tìm. Đồng thời truyền ra tín hiệu chúng ta không phải cùng một nhóm với đám người xâm lăng.” Hầu Dập cầm tấm điều khiển đặt lên mi tâm.

Phục Hà nhanh chóng làm theo khuôn mẫu lệnh mà Hầu Dậu đưa ra như trong đầu hắn ta, đồng thời tách ra khỏi đám chiến hạm đang xâm lăng, sau đó xông vào tinh cầu Li.

Không biết là do phi thuyền Phục Hà là chiến hạm cấp sáu mạnh và có tốc độ hơn xa những chiến hạm đang xâm lăng kia, hay là tin tức Phục Hà truyền ra không cùng một tần số với đám xâm lăng, nên khi Phụ Hà thoát khỏi hạm đội xâm lăng kia liền xông vào tinh cầu Li không chút trở ngại nào cả.

“Thật là may mắn, vốn dĩ ta còn định dùng thân phận vương tử của tinh cầu văn minh khoa học cấp sáu để vào tinh cầu Li đấy, không ngờ lại thuận lợi như này, còn có người mở tinh cầu Li ra giúp chúng ta nữa. Ngươi yên tâm, chúng ta không chủ động tấn công trước thì chiến hạm của tinh cầu Li không dám tấn công chiến hạm cấp sáu của chúng ta đâu.” Hầu Dập cười lớn.

Vương tử của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu xác thực có thể ung dung vào được tinh cầu Li, những sẽ khiến người khác nhớ kĩ tinh cầu Kim Tuyền, cuối cùng vẫn có chút phiền toái.

Bây giờ thì khác, đi theo người của tinh cầu muốn xâm lăng xông vào tinh cầu Li dĩ nhiên là muốn làm gì thì làm rồi. Dù trên chiến hạm có ký hiệu của tinh hệ thì hắn ta chỉ cần nhất quyết không thừa nhận mình tới từ tinh cầu Kim Tuyền là được, ngươi có thể làm khó dễ được à?

Lúc này chiến hạm tới từ tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu bắt đầu lộ ra ưu điểm của mình, chỉ qua mấy phút Phục Hà đã xác định được vị trí, sau đó dùng thời gian nhanh nhất tiến vào nơi cất giữ pháp bảo.

Đây là một cái hồ lớn, giữa hồ có một tòa nhà màu trắng. Từ bờ hồ tới giữa hồ ít nhất cũng phải hai ba dặm*.

(*Dặm: 1 dặm = 1/2km)

Hầu Dập thở dài nói: “Nhìn kiểu này chỉ sợ chúng ta không thể lấy được tới tay rồi, Phục Hà không thể bay qua được. Cả cái hồ này chỗ nào cũng có sóng quấy nhiễu, nếu Phục Hà cố tình bay qua thì nhất định sẽ mất đà rơi xuống hồ. Thật ra bọn họ đã sớm phát hiện ra phi thuyền của chúng ta, chẳng qua học không dám công kích mà thôi.”

Phi thuyền của Hầu Dập tới từ tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, cộng thêm trước đó đã chứng tỏ rõ không phải cùng một phe với nhóm chiến hạm tới công kích vừa rồi. Vô luận Phục Hà nói thật hay nói dối thì dưới tình huống này các phi thuyền của tinh cầu Li, một tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bốn thật sự không dám tấn công.

Đó cũng chí là nỗi bi ai của một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp thấp, bị người khác xâm lấn cũng không dám đánh trả. Nếu không đánh trả thì chỉ bị tổn thất một vài thứ mà thôi, bởi vì rõ ràng Phục Hà tới vì bảo vật trấn tinh, nếu đánh trả thì rất có khả năng bị diệt cả tinh cầu.

Ở phía xa xa có người đang nhìn chằm chằm vào Phục Hà, một vị Úy hai sao trẻ tuổi oán hận nói: “Những người này cần gì phải giữ thể diện làm gì nữa, đã đi tới giáp hồ trấn tinh rồi, tại sao chúng ta không tấn công đi.”

Một vị Thiểu Hầu ba sao bên cạnh hắn ta nhìn một cái, chỉ nhàn nhạt nói: “Đây là phi thuyền tới từ tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, hơn nữa chiếc phi thuyền này mãi sau mới xuất hiện, không phải một nhóm với đám người tinh cầu Hồ Nguyệt đang tấn công chúng ta, ít nhất có chín phần mười không cùng phe với nhau. Chỉ cần nhìn kí hiệu tinh hệ trên phi thuyề là biết, tinh cầu Hồ Nguyệt không dám dùng kí hiệu của những tinh cầu khác đâu. Mà mục đích chủ yếu bọn họ tới đây là vì pháp bảo, vả lại ta khẳng định bọn họ không thể lấy được pháp bảo đâu, giờ ngươi còn muốn công kích bọn họ nữa không?”

Vị Úy hai sao kia bị lời này tạt cho một gáo nước, không nói thêm gì nữa.

Bên trong Phục Hà, Lam Tiểu Bố cau mày, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Hầu Dập thở dài nói: “Cho dù đã Uẩn Đan thì cũng đừng nghĩ qua được hồ, ta khẳng định chỉ cần chúng ta vừa bước ra khỏi Phục Hà thì vô số từ quang sẽ xông tới xé chúng ta thành nhiều mảnh vụn.”

Lam Tiểu Bố không đáp lại Hầu Dập, thần niệm của hắn đã tìm được pháp bảo kia. Vậy mà lại là một cái rìu, hơn nữa còn là một cái rìu có vết nứt. Nhưng trên chiếc rìu đó hiện lên những đường vân phức tạp, Lam Tiểu Bố nhìn mà chẳng hiểu chỗ nào. Hiện chiếc rìu đang được dựng trên bạch ngọc, đặt ở chính giữa đại điện.

Cũng là một thứ đồ tốt, Lam Tiểu Bố dùng thần niệm để cuốn lên, hy vọng có thể cuốn chiếc rìu này đi. Chỉ là chiếc rìu vẫn nằm im không nhúc nhích, tựa như thần niệm của Lam Tiểu Bố là đồ giả vậy, không thể làm gì nổi.

Lam Tiểu Bố cau mày, nếu thần niệm của hắn không thể nhấc được chiếc rìu kia đi thì hôm nay hắn và Hầu Dập đừng nghĩ tới thành công. Không cần nói cũng biết họ không thể đi qua hồ này được, ngay cả Phục Hà cũng không đi qua được, chỉ cần Phục Hà dám đi qua hồ này thì sợ rằng sẽ bị bắn thành cái sàng ngay lập tức. Danh tiếng của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật vẫn ở đó, nhưng nếu ngươi vẫn ngoan cố cướp đồ của người ta thì cũng không thể ngăn cản người ta tự vệ đúng không?

Chương 159: Một cái rìu (2)

Tuy phi thuyền Phục Hà không tệ, nhưng tinh cầu Li của người ta cũng từng là một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, chẳng qua sau này bị sa sút đi mà thôi.

“Do ta nghĩ quá đơn giản.” Hầu Dập thở dài, hắn ta biết bảo vật được cất giữ ở bên ngoài, nhưng không hề biết món bảo vật đó lại được đặt ở giữa hồ.

Nếu không có cái hồ này thì lấy tu vi Uẩn Đan hiện tại của hắn, nói không chừng có thể lén mang đi rồi.

Lam Tiểu Bố lắc tay, tiếp tục dùng thần niệm thấm vào bên trong chiếc rìu. Lần này hắn cảm nhận được cảm giác khi len thần niệm vào trong chiếc rìu rất giống với lúc lấy được nhẫn trữ vật, chiếc nhẫn trữ vật là do hắn dùng thần niệm dần dần mở ra được, không lẽ chiếc rìu này cũng thế?

Lam Tiểu Bố dùng Thần Hồn châm để đánh lên những đường vân phức tạp bên ngoài, sau mấy chục lần thì hắn cảm giác được một phần hoa văn đã bị thần niệm của hắn đánh nát.

Quả nhiên hữu dụng, Lam Tiểu Bố mừng rỡ, dùng thần niệm mài đi tầng ngăn cản từng tầng một, sau đó lại tiếp tục dùng Thần Hồn châm để tấn công những đường vân trên chiếc rìu.

Từ xa truyền tới tiếng kêu gọi đầu hàng: “Mời phi thuyền không rõ lai lịch lập tức rời khỏi hồ trấn bảo, nếu không chúng ta sẽ coi thành phe phái của tinh cầu Hồ Nguyệt mà công kích….”

“Rắc rắc!” Lại một phần đường vân bị Thần Hồn châm của Lam Tiểu Bố xé rách, đồng thời Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được chiếc rìu đang nhẹ dần, cuối cùng thần niệm của hắn cũng cuốn được chiếc rìu lên.

Lam Tiểu Bố không hề do dự, dùng toàn lực để ngưng tụ thần niệm bao bọc lấy chiếc rìu, dùng sức kéo về phía của hắn. Chiếc rìu kia sau khi thoát khỏi bạch ngọc thì nhanh chóng xuyên qua đại điện, tựa như mũi tên vừa được bắn ra khỏi cung bay thẳng về phía Lam Tiểu Bố.

“Bảo vật bị lấy đi….” Khi chiếc rìu bay xuyên qua mặt hồ về phía Phục Hà thì lúc này, người trông chừng bảo vật mới phản ứng kịp.

Lúc này Thiểu Hầu ba sao kia không để ý tới phi thuyền đó có phải tới từ tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu không nữa, vội vàng ra lệnh: “Toàn lực công kích phi thuyền kia, tuyệt đối không thể để bảo vật trấn tinh của chúng ta bị lấy đi mất.”

Hầu Dập ngơ ngác nhìn chiếc rìu bay xuyên qua mặt hồ rồi rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố, đây là thủ đoạn gì? Cách không lấy vật? Vẫn là mặc hồ cách xa như thế nữa?

Lam Tiểu Bố vừa cầm được chiếc rìu trong tay thì vội vàng kêu lên: “Phục Hà, lập tức rời khỏi tinh cầu Li, dùng tốc độ nhanh nhất.”

“Đúng, lập tức…” Hầu Dập còn chưa nói hết câu thì Phục Hà đã phi thẳng lên trời, sau đó biến mất khỏi tầng khí quyển của tinh cầu Li.

Hầu Dập quên mất rằng hắn ta từng ra lệnh cho Phục Hà nghe theo cả mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố.

Khi Phục Hà phi lên trời, mấy tia sáng lập tức bắn nổ nơi mà Phục Hà vừa đậu, nổ nơi đó thành một cái hố sâu.

Hầu Dập khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố: “Ngươi không phải cảnh giới Uẩn Đan sao?”

Ở trong mắt Hầu Dập, loại thủ đoạn này của Lam Tiểu Bố sao chỉ có Uẩn Đan được?

Lam Tiểu Bố cực kì mệt mỏi, phất tay nói: “Ta cần nghỉ ngơi một chút.”

Hầu Dập không tiếp tục quấy nhiễu Lam Tiểu Bố nữa, mà cùng Cổ Đạo vây quanh chiếc rìu quan sát cẩn thận. Cán của chiếc rìu này chỉ hơn ba thước* một chút, nhưng phần rìu lại xấp xỉ ba thước.

(*Thước: 1 thước = 1/3m)

Phần đầu rìu còn có một ít sát khí vờn quanh, Hầu Dập không dám dùng tay sờ, hắn ta nghi ngờ chỉ cần sờ tay vào thì tay nhất định sẽ đứt đoạn. Phần rìu khắp đầy hoa văn phức tạp, khi ánh mắt vừa nhìn tới lập tức cảm nhận sát khí đang tỏa ra cực kì đáng sợ.

Đáng tiếc là phần rìu đã bị nứt một đoạn, không biết bị thứ gì là vỡ.

“Quả là đồ tốt.” Hầu Dập không nhịn được khen ngợi.

Cổ Đạo đứng bên cạnh khinh bỉ nhìn Hầu Dập, ý là ngươi thì biết cái gì. Ánh mắt khinh thường đó khiến Hầu Dập không biết làm thế nào cho phải, tuy hắn ta không biết lai lịch của Cổ Đạo, nhưng thấy Lam Tiểu Bố lúc nào cũng dẫn nó theo bên người thì có lẽ nó không hề đơn giản. Quan trọng nhất, hắn ta biết Cổ Đạo có thể tu luyện, mỗi lần hắn ta tu luyện Cổ Đạo đều ngồi bên cạnh hắn ta ăn bớt linh khí, thậm chí hắn ta còn chẳng dám khinh bỉ Cổ Đạo như cách mà nó khinh bỉ hắn ta.

“Phục Hà, tới tinh cầu Không Lạc…” Sau khi Hầu Dập nói tới tinh cầu Không Lạc xong liền ngừng lại. Phục Hà không có tọa độ của tinh cầu Không Lạc, đi thế nào đây?

Quả nhiên, Phục Hà lập tức đáp lại: “Không có cách nào xác định vị trí của tinh cầu Không Lạc, xin đưa ra tọa độ chính xác.”

Lam Tiểu Bố vận chuyển Đoàn Hồn thuật một vòng, lúc này hải não đã khôi phục được trạng thái, hắn vội vàng lấy một quả cầu thủy tinh ra, đặt quả cầu thủy tinh đó lên vách lấy thông tin của Phục Hà: “Lập tức xem đi, chắc hẳn bên trong có tọa độ của tinh cầu Không Lạc.”

Đây là đồ mà Lam Tiểu Bố tìm được trên người Hắc Huân, lúc đó đã cất lại, quả nhiên cũng có lúc dùng tới.

“Đã tìm được tọa độ tinh cầu Không Lạc, khoảng cách quá xa, lựa chọn tốt nhất là di chuyển bằng không gian xếp chồng. Không gian xếp chồng sẽ có ba phần trăm bị lạc mất mục tiêu, hơn nữa cũng có khả năng bị lạc phương hướng ở trong tinh không.” Thanh âm của Phục Hà lại truyền tới.

Hầu Dập cắn răng nói: “Lập tức dùng phương thức không gian xếp chồng để tới tinh cầu Không Lạc.”

Bọn họ đã tốn quá nhiều thời gian, nếu chậm chạp tới tinh cầu Không Lạc thì lúc đó hoa hiên vàng cũng lạnh rồi*.

(*Dùng để chỉ trích người hay đến muộn và làm gì cũng muộn.)

Sau khi Phục Hà nhận được mệnh lệnh, khoang nhiên liệu lập tức đốt cháy nhiên liệu như đốt tiền nấu bánh, dưới tốc độ bão táp đó, hình ảnh trên màn hình lớn trong Phục Hà lập tức trở nên vặn vẹo.

Lam Tiểu Bố thử dùng thần niệm thấm ra bên ngoài, lập tức phát hiện hình ảnh mà thần niệm thu được chỉ là không gian vặn vẹo mà thôi.

Chương 160: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo

Khi Phục Hà đang xếp chồng không gian để đi, Lam Tiểu Bố vội vàng vận chuyển Đoàn Hồn thuật để khôi phục hải não.

Liên tiếp hai ngày liền vận chuyển Đoàn Hồn thuật, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng thở phào một hơi, cảm giác đau đớn trong hải não biến mất, hơn nữa thần niệm cũng tăng thêm một bậc nữa, xấp xỉ bao bọc được trong phạm vi năm trăm mét.

“Thế nào, không sao chứ?” Thấy Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, Hầu Dập vội vàng hỏi.

“Không sao, công pháp mà ta tu luyện là Đoàn Hồn thuật. Đoàn Hồn thuật này ta có thể dạy cho ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ không tu luyện tới mức độ của ta được, do cơ duyên xảo hợp nên ta mới tu luyện được thần niệm.” Lam Tiểu Bố nói.

Thủ đoạn xé rách linh hồn tuyệt đối không thể dạy cho Hầu Dập được, nếu không thì không phải đang giúp Hầu Dập nữa, mà là hại người mới đúng. Nếu ban đầu Lam Tiểu Bố biết xé rách linh hồn có thể khiến tinh thần bị phân liệu thì hắn tuyệt đối không dám xé rách linh hồn để tu luyện.

Còn tại sao hắn xé rách linh hồn mà không có chuyện gì thì Lam Tiểu Bố rất nghi ngờ là do bản thân hắn là người trùng sinh.

Nhưng chờ tương lai hắn thu được càng nhiều tài nguyên để tu luyện hơn, đặc biệt lấy được nhiều tảng đá màu trắng kia nữa thì có thể để Thất âm xây dựng mô hình của Đoàn Hồn thuật, sau đó lấy được công pháp Đoàn Hồn thuật hoàn mỹ hơn.

“Thật tốt quá, cảm ơn ngươi. Ta không để ý có tu luyện ra được thần niệm hay không đâu, vừa nghe đã biết Đoàn Hồn thuật là thứ tốt rồi.” Hầu Dập xoa tay, hưng phấn nói.

Lam Tiểu Bố cũng không giấu giếm, truyền thụ toàn bộ Đoàn Hồn thuật cho Hầu Dập.

Hầu Dập kích động nói: “Ta đi tu luyện ngay đây.”

Nhưng Hầu Dập vừa đi được mấy bước thì dừng lại, hắn ta không thể làm gì với Cổ Đạo cứ theo sát bên cạnh, liền nói với nó: “Cổ Đạo, lần này ta tu luyện Đoàn Hồn thuật, không giống với tu luyện Kim Ô quyết là bày linh thạch thành một vòng đâu, ngươi có theo sau ta cũng không cọ được linh khí đâu. Lại nói ta cũng không còn nhiều linh thạch.”

“Cổ Đạo có thể hấp thu linh khí sao?” Lam Tiểu Bố kinh dị nhìn Cổ

Đạo, sau đó hỏi Hầu Dập.

Vẻ mặt Hầu Dập rất mộng bức, thầm nói ngay cả thú cưng có thể tu luyện hay không mà ngươi cũng không biết à?

Rất nhanh Hầu Dập đã phản ứng kịp, Lam Tiểu Bố đúng là không biết thật. Vì thế hắn ta liền vội nói: "Có lẽ Cổ Đạo có thể tu luyện, mỗi lần ta tu luyện thì nó đều nằm ở bên cạnh ta, sau đó nuốt vào nhả ra linh khí. Mỗi lần ta hấp thu linh khí cũng không nhiều bằng nó, một ít linh thạch của ta đều bị nó cọ hết rồi."

Còn có cả chuyện này nữa? Lam Tiểu Bố kinh dị nhìn chằm chằm Cổ Đạo, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ tại sao lần trước lại nhìn thấy Cổ Đạo bày ra tư thế quái dị khi nằm bên cạnh Hầu Dập rồi, hóa ra là nó đang tu luyện? Không lẽ sau khi Cổ Đạo tắm ở Tẩy Thai trì xong đã cảm ngộ được phương pháp tu luyện phù hợp với nó? Cũng không hẳn, hắn từng tắm ở Tẩy Thai trì rồi, nhưng hắn không hề cảm ngộ được gì cả.

"Cổ Đạo, có phải ngươi tu luyện được hay không? Ngươi học thế nào?" Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Cổ Đạo, con chó giả này cũng có bí mật nữa cơ đấy.

Cổ Đạo há hốc miệng, dù nó muốn nói cũng không thể nói ra được. Quả thực nó có một cách để vận khí, cách vận khí của nó đột nhiên có sau khi nó tắm ở Tẩy Thai trì xong, tựa như đã khắc sâu trong đầu từ lâu vậy.

Hầu Dập nói: "Cổ Đạo không biết nói chuyện, không bằng ngươi cho nó một ít linh thạch để nó tu luyện cho ngươi xem đi."

Lam Tiểu Bố dùng một cái bọc nhỏ bọc một nghìn linh thạch ném cho Cổ Đạo: "Mày lập tức tu luyện đi, ta muốn xem thử xem mày tu luyện như thế nào.”

Cổ Đạo sung sướng rống lên một tiếng, ngậm bọc linh thạch chạy mấy bước tới một góc trong Phục Hà.

Thấy Cổ Đạo thuần thục gỡ túi, dùng miệng càm mười mấy viên linh thạch ra, Lam Tiểu Bố suýt nữa thì nghi ngờ nó thường xuyên rạch túi người khác để trộm linh thạch.

Hầu Dập đứng bên cạnh lẩm bẩm nói: “Ta luôn nghĩ tại sao số linh thạch của ta cứ hao dần, mà ta lại không dùng nhiều tới mức đó, hóa ra đều do mày làm cả.”

Con sói hư này không những cọ linh thạch của hắn ta mà còn thường xuyên trộm linh thạch từ trong túi của hắn ta nữa.

Cổ Đạo đã bắt đầu tu luyện, Lam Tiểu Bố nhìn nó chằm chằm, thần niệm cũng bắt đầu vờn quanh người nó. Cổ Đạo ngồi xuống đất, hai chân trước vẫn đặt ở tư thế quái dị. Linh khí tỏa ra từ linh thạch tựa như được hẹn trước, dưới lực lượng của Cổ Đạo, chúng lượn quanh rồi tạo thành một vòng xoáy nhạt màu, cuối cùng bị Cổ Đạo hấp thu toàn bộ.

“Vậy mà có thể hấp thu linh khí thật.” Lam Tiểu Bố lẩm bẩm.

Hắn biết rõ lai lịch của ó, chỉ là một con sói con trên địa cầu mà thôi. Nếu như sói con trên địa cầu chỉ cần tắm Tẩy Thai trì là có thể tu luyện thì cái hồ đó không khỏi quá huyền ảo hay sao?

Hầu Dập đã thấy sự kì lạ này từ lâu, thấy Cổ Đạo đã có linh thạch để tu luyện, hắn ta vội vàng tu luyện Đoàn Hồn thuật. Không có Cổ Đạo ở bên cạnh trộm linh khí, hắn ta thực sự quá hạnh phúc. Dù là vậy, hắn ta vẫn cố tình chọn một góc cách xa Cổ Đạo nhất, sau đó đặt túi linh thạch ở bên cạnh. Trong lòng Hầu Dập đã hình thành nên một khái niệm, phòng cháy phòng trộm phòng Cổ Đạo.

Lam Tiểu Bố không tu luyện, hắn cầm chiếc rìu đã lấy được ở tinh cầu Li, trên cán rìu cũng có mấy chữ, rìu của Thượng Quan Tiểu Y.

Rõ ràng là tên của một người phụ nữ, Lam Tiểu Bố nghĩ tới Mạt Tây Á, và Lang Nha bổng của cô ta. Không lẽ phụ nữ ở nơi này khác với địa cầu hay sao? Ai ai cũng thích dùng mấy vũ khí kiểu dạng như Lang Nha bổng và rìu lớn như thế?

Dù sao chăng nữa thì chiếc rìu này cũng đã thuộc về hắn.

Lam Tiểu Bố bắt đầu luyện hóa nốt những phần còn cản trở bên trong chiếc rìu, chỉ trong mấy ngày chiếc rìu đã hoàn toàn trở thành pháp bảo của hắn.

Trước đó mới có nhẫn trữ vật, cảm thụ của Lam Tiểu Bố với pháp bảo còn chưa sâu sắc cho lắm, nhưng khi có được chiếc rìu này trong tay, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được chỗ tốt của pháp bảo.

Chương 161: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo (2)

Nếu pháp bảo này vẫn chưa được luyện hóa thì hắn muốn cầm nó lên để đối địch thì khí lực và chân nguyên hắn phải hao phí thực sự rất nhiều. Lần trước hắn dùng thần niệm mà còn không thể xê dịch nó từng đằng xa được, mà bây giờ khi thần niệm của hắn đã có thể ung dung khống chế pháp bảo này rồi, thì hắn lại dễ dàng di chuyển nó được đủ kiểu.

Nắm ở trong tay hệt như kiểu bàn tay có thể điều khiển ngón tay vậy, cực kì ung dung tùy ý.

Hầu Dập và Cổ Đạo vẫn đang nỗ lực tu luyện, Lam Tiểu Bố nhìn lên màn hình lớn của Phục Hà. Phục Hà vẫn đang qua lại trong các không gian xếp chồng, không biết còn cách tinh cầu Không Lạc bao lâu nữa.

Lam Tiểu Bố lấy ngọc giản nền tảng trận pháp ra, có lẽ vẫn cần dùng tới khi đánh lén Hắc Tu Trần.

Trước đây Lam Tiểu Bố không coi nền tảng trận pháp ra gì thế nên hắn chỉ tu luyện Kim Ô quyết, các loại thuật pháp, thậm chí còn tu luyện cả công pháp luyện thể như Bất Tử quyết nữa, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới chuyện học trận pháp.

Ở trong mắt Lam Tiểu Bố, trận pháp chính là vật chết. Tựa như trận pháp ở Hồng Vân tông vậy, nếu hắn không tới Hồng Vân tông thì trận pháp ở Hồng Vân tông kia cũng chẳng thể ngăn lại được.

Nhưng khi hắn bắt đầu học tập nền tảng trận pháp hắn mới biết suy nghĩ của bản thân hoang đường biết bao nhiêu.

“Tiên đạo mênh mông, cường giả như mây. Mỗ* đã từng nghe nói tu hành tiên đạo có thể không mạnh, có thể khinh yếu nhưng lại không thể chọc người luyện đan. Gặp phải người tu hành trận pháp thì cần phải cung kính. Vì thế muốn tu luyện được trận pháp tốt nhất dĩ nhiên còn giới hạn cả trong tư chất, mấy trăm năm cũng chỉ học được một chút da lông. Nay truyền thừa lại thứ này, không khỏi hổ thẹn quá mức. Viên Hữu Ngấn.”

(*Mỗ: Chỉ một người hoặc một vật nhưng không nói tên ra.)

Nguyện vọng ở phần mở đầu vừa đơn giản vừa sáng tỏ, chính là tiên giới mênh mông rộng lớn, cường giả có rất nhiều. Nhưng có hai loại người mà ngươi không nên chọc, một cái trong số đó là không có chuyện gì thì đừng chọn tới người luyện đan. Còn nếu gặp được người tu trận pháp thì phải kính cẩn nhún nhường. Lòng hư vinh của

Viên Hữu Ngấn này khá nặng, sau khi nghe thấy người tu luyện trận pháp sẽ có được địa vị cao thì bắt đầu nghiên cứu trận pháp. Đáng tiếc tư chất của người này có hạn, nghiên cứu mấy trăm năm cũng chỉ học được một chút da lông của trận pháp cơ bản.

Không nói Viên Hữu Ngấn có khiêm tốn hay không, Lam Tiểu Bố đã bị những nội dung thâm sâu rộng mở bên trong hấp dẫn.

Lúc này hắn mới hiểu được những bụi mờ mịt mà trước khi hoàn toàn có được nhẫn trữ vật và những đường vân trên chiếc rìu ngăn trở thần niệm của hắn cũng là một loại trận pháp, gọi là cấm chế.

Trận đạo chú trọng địa lợi*, nơi đó không chỉ là một mảnh đất bằng phẳng mà bất kì nơi nào trên mảnh đất đó đều có thể bố trí trận pháp.

(*Địa lợi: Ưu thế về địa lí.)

…

Lam Tiểu Bố đắm chìm vào nghiên cứu trận pháp, bên trong Phục Hà trở nên yên lặng. Hầu Dập và Cổ Đạo đang bận tu luyện, do sử dụng linh thạch để tu luyện nên trong một thời gian dài không phải dùng tới thuốc nguyên tố sinh cơ. Còn Lam Tiểu Bố cũng hoàn toàn rơi vào kiến thức mênh mông của trận pháp, hắn cảm thấy mình hệt như một chiếc thuyền lá nhỏ đang nổi trên đại dương mênh mông. Mà đại dương vô tận vô biên kia chính là một trận đạo thật lớn.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Lam Tiểu Bố bị đánh thức bởi âm thanh của Phục Hà.

“Đã tìm được tinh cầu Không Lạc, sắp tới gần lớp phòng vệ của tinh cầu Không Lạc, xin chỉ thị!” Thanh âm của Phục Hà không ngừng lặp đi lặp lại.

Chẳng những Lam Tiểu Bố bị đánh tỉnh mà ngay cả Hầu Dập cũng đã tỉnh táo lại. Chỉ còn mỗi Cổ Đạo tiếp tục kiên trì tu luyện, có lẽ nó biết cho dù nó không tu luyện thì nó cũng chẳng giúp được gì.

“Tiểu Bố, nếu không ta trực tiếp để Phục Hà công kích tinh cầu Không Lạc đi, như thế tên Hắc Tu Trần kia sẽ lập tức trở lại. Tinh cầu Kim Tuyền vẫn chưa bị công phá, nhưng ta lo lắng tấm phòng vệ ở tinh cầu Kim Tuyền sẽ không chống đỡ được bao lâu.” Thanh âm của Hầu Dập có phần vội vã.

Lam Tiểu Bố phất tay chặn lại: “Đừng lo lắng, ta có cách khác tốt hơn, chờ ta luyện mấy trận cờ đã.”

Lam Tiểu Bố lấy một ít sắt tinh luyện bình thường, một tay thì sử dụng ngọn lửa để luyện chế trận cờ. Bây giờ hắn không có tài liệu trong tay nên sẽ không luyện khí, chỉ có thể dùng sắt tinh luyện để luyện chế theo yêu cầu cơ bản của trận cờ.

Hầu Dập nhìn mà không cảm thấy bất ngờ cho lắm, đây là Uẩn Đan chân hỏa, sau khi hắn ta tu luyện Đoàn Hồn thuật thì giờ cũng có thể sử dụng được, chỉ là không mạnh bằng ngọn lửa của Lam Tiểu Bố mà thôi.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã luyện chế được xấp xỉ ba mươi tấm sắt tinh luyện, mặc dù chưa luyện khí nhưng Lam Tiểu Bố vẫn rất hài lòng với những trận cờ trong tay mình. Mỗi một trận cờ này hắn đều khắc lên đó một cấm chế, miễn cưỡng cũng được coi là trận cờ.

Cái này chủ yếu không phải do thực lực của hắn mạnh, thực tế mà nói thì cảnh giới Uẩn Đan mới miễn cường được coi là ngưỡng cửa đầu của tu luyện mà thôi, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn có thể luyện chế ra mấy chục trận cờ trong nửa ngày chủ yếu là do thần niệm của hắn rất mạnh.

“Có thể rồi, chờ ta rời khỏi Phục Hà thì ngươi lập tức công kích tinh cầu Không Lạc.” Lam Tiểu Bố cầm một đống trận cờ đi về phía lối ra của Phục Hà.

“Được, bọn ta chờ tin tức của ngươi.” Hầu Dập kích động nắm chặt hai tay, bây giờ hắn ta vẫn chưa biết biệp pháp mà Lam Tiểu Bố nói là gì, nhưng chắc chắn sẽ không kém đâu. Nên nhớ ngay cả pháp bảo của tinh cầu Li mà Lam Tiểu Bố cũng có thể lấy được thì cái này có gì khó khăn?

Sau khi Phục Hà mở cửa, Lam Tiểu Bố xuyên qua lối đi bước vào tinh không rộng lớn vô biên.

Cảnh giới Uẩn Đan có thể hô hấp ở bên trong, hơn nữa trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều linh thạch, hắn không hề lo lắng bản thân không thể sinh tồn nổi ở trong tinh không.

Chương 162: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi

Lam Tiểu Bố vừa bước vào tinh không thì Hầu Dập lập tức ra lệnh cho Phục Hà dùng cường độ mạnh nhất để tấn công tinh cầu Không Lạc, mười mấy quả bom từ quang với tốc độ sét đáng bắn vào lưới phòng vệ của tinh cầu Không Lạc, khi nổ tung bắn ra vô số đủ loại ánh sáng màu sắc.

Mặc dù hiệu quả không được bao nhiêu nhưng tình cảnh lại cực kì nguy nga tráng lệ.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đang ở trong tinh không không một bóng người đột nhiên hiểu ra được, tinh không của nơi này và vũ trụ là hai chuyện khác nhau. Quả là tinh hệ khác nhau thì không gian cũng khác nhau. Nơi này không tính là chân không, ít nhất nó vẫn còn tồn tại một vài chất khí khác, mặc dù những tinh thể khí đó cực kì mỏng manh, nhưng nó vẫn tồn tại trong lực hấp dẫn của chân không, mà những lực hấp dẫn đó lại không cố định, lúc thì lớn lúc thì nhỏ. Dựa theo trí nhớ của Lam Tiểu Bố, lực hấp dẫn của tinh không và lực vạn vật hấp dẫn ở tinh cầu là hai khái niệm khác nhau.

Tinh cầu Không Lạc lần đầu tiên bị tấn công, cả tinh cầu lập tức rơi vào trạng thái hoảng sợ.

Tinh cầu Không Lạc có mạnh không? Dĩ nhiên, là một tinh cầu cấp cao, hơn nữa còn là một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy nữa. Nhưng cũng vì chính nguyên nhân là tinh cầu cao cấp nên họ mới khủng hoảng.

Thử nghĩ một chút xem, trừ phi bị khùng chứ có ai dám tùy tiện công kích một tinh cầu văn minh khoa học cấp bảy chứ? Chắc chắn là không có ai dám, cho dù là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy khác cũng không dám tấn công tinh cầu Không Lạc.

Mà bây giờ lại vẫn cứ bị người khác tấn công, thế thì chứng minh điều gì? Chứng minh người tấn công tinh cầu Không Lạc bây giờ nắm chắc được mười phần thắng tinh cầu Không Lạc trong tay, nếu không họ cũng không tấn công tinh cầu Không Lạc văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy. Ai mà lại nắm chắc mười phần thắng để đánh bại tinh cầu Không Lạc đây? Dĩ nhiên là mấy tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy liên thủ lại, bọn họ nhân cơ hội đại đế Hắc Tu Trần không có ở trong tinh cầu Không Lạc để tới đánh giết tinh cầu này.

Do không có Hắc Tu Trần ở đây nên rất nhiều vũ khí công kích mang tính hủy diệt đều không thể dùng tới.

Đúng như Lam Tiểu Bố đã đoán, phản ứng đầu tiên của tinh cầu Không Lạc chính là kéo toàn bộ phòng ngự lên, sau đó điều động đội ngũ chiến hạm cường đại tới, tiếp đó chính là báo tin tức tinh cầu Không Lạc bị tấn công cho Hắc Tu Trần còn đang bận công kích bên ngoài tinh cầu Kim Tuyền.

Lam Tiểu Bố đang đứng trong tinh không câm nín vỗ đầu một cái, hắn quá mức ngây thơ rồi. Nơi này là tinh không mà, mà hắn vẫn luôn mải mê đắm chìm trong nghiên cứu trận pháp, thậm chí vì muốn sớm thử mấy trận pháp mà mình học được nên nhất thời quên cân nhắc tới trường hợp này.

Trận cờ của hắn chỉ có thể bố trí ở trên đất bằng, không thể bố trí ở trong tinh không được, ít nhất là hiện tại thực lực của hắn không thể bố trí được. Suy nghĩ một chút, chờ tới khi hắn có thể bố trí trận cờ ở trong tinh không thì hắn cần phải đi bố trí trận pháp chỉ để đối phó với một chiến hạm của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy nữa sao?

Lúc này, chiến hạm cấp bảy mà tinh cầu Không Lạc phái ra đã vọt ra khỏi tấm phòng vệ, mặc dù bọn họ đã tăng cường mạng lưới phòng vệ, cũng bẩm báo cho đại đế rồi nhưng họ vẫn phái ra một chiếc chiến hạm cấp bảy để thăm dò tình huống.

Mặc dù trên máy giám sát của tinh cầu Không Lạc chỉ phát hiện một chiếc phi thuyền cấp sáu, nhưng không một ai trên tinh cầu Không Lạc tin tưởng chuyện một chiếc phi thuyền cấp sáu lại dám tấn công tinh cầu Không Lạc cả. Hiện tại có quá nhiều thủ đoạn để ẩn núp, dù nền khoa học kỹ thuật của tinh cầu Không Lạc phát triển thịnh vượng nhưng cũng không thể chu toàn hết mọi mặt được. Một khi có một số lượng lớn chiến hạm đang trốn ở bên ngoài, mà bọn họ lại xuất binh toàn lực thì không phải sẽ trúng kế của địch hay sao?

Lam Tiểu Bố nhìn thấy chiếc chiến hạm cấp bảy kia đang xông về phía Phục Hà, trong lòng thầm hô không ổn. Lần này chắc hẳn Phục Hà sẽ không chạy thoát được chiến hạm cấp bảy kia, mấy chốt là một khi Phục Hà chạy đi xa thì bọn họ sẽ bại lộ ngay lập tức.

Xem chừng là do hắn chưa phán đoán chính xác hoàn toàn, ít nhất thì tinh cầu Không Lạc không chỉ mở ra lưới phòng vệ, dù họ không đánh với quy mô lớn nhưng nhất định sẽ phái một chiến hạm ra để điều tra trước.

Lúc này Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng Hầu Dập không chạy ngay lập tức, một khi Hầu Dập trốn thì hắn ta căn bản không thể so tốc độ với chiến hạm cấp bảy này được, đánh lén cũng đừng nhắc tới.

Mà hiển nhiên Hầu Dập cũng không nghĩ tới chuyện chạy trốn, hắn ta cũng đoán được, một khi hắn để Phục Hà chạy thì hai người bọn họ sẽ lộ tẩy ngay lập tức. Vì thế hắn ta chỉ dùng hỏa lực cường đại để tấn công chiếc chiến hạm cấp bảy mà thôi.

Mà chiếc chiến hạm cấp bảy kia đã phong tỏa vị trí Phục Hà của Hầu Dập, lúc này dù Phục Hà muốn trốn cũng không thể thoát được. Điều mà Hầu Dập có thể làm duy nhất đó chính là để Phục Hà dùng toàn lực tấn công, đồng thời cố gắng tránh thoát vị trí mà đối phương để phong tỏa để thu hút đối phương.

Lam Tiểu Bố nhân cơ hội này ẩn thân vọt tới gần chiếc chiến hạm cấp bảy, đồng thời sử dụng chiếc rìu bảo vật trong tay.

Khi Lam Tiểu Bố ẩn thân, trên màn hình của chiến hạm cấp bảy khi kiểm tra thì chỉ phát hiện ra một bóng người mơ hồ mà thôi, càng nhìn càng giống một khối đá thiên thạch.

Ở trong tinh không, xuất hiện những thiên thạch đang bay qua là chuyển rất bình thường. Loại đá như thiên thạch này cho dù đập vào trên thân chiến hạm cấp bảy thì cũng không để lại ảnh hưởng lớn gì cho chiến hạm cả, trừ khi chiến hạm cấp bảy đang phi hành với tốc độ cao nhất. Khi đó chiến hạm sẽ chủ động tránh ra, hoặc là chủ động bắn tia laser phá vỡ thiên thạch cản đường.

Hiện tại chiến hạm cấp bảy gần như rơi vào trạng thái ngừng, người bên trong chiến hạm đang dùng toàn lực để đối phó với Phục Hà, căn bản không có ai chú ý tới một cục thiên thạch đang bay trong tinh không cả.

Chương 163: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi (2)

Khi Lam Tiểu Bố vừa sử dụng rìu bảo vật, mặc dù thuật ẩn thân vẫn chưa biến mất nhưng trên màn hình lớn của chiến hạm cấp bảy vẫn xuất hiện hình ảnh của chiếc rìu bảo vật đó.

“Không ổn, là người tu tiên.” Đối với người của tinh cầu văn minh khoa học cấp bảy mà nói thì mấy từ như người tu tiên này không hề xa lạ gì. Bởi vì cũng chỉ có người tu tiên mới có đủ khả năng để đánh lén chiến hạm ở trong tinh không, hơn nữa là hủy diệt chiến hạm.

Lúc này người chỉ huy chiến hạm số bảy nơi nào nhớ tới Phục Hà nữa, hắn ta vội vàng ra lệnh cho chiến hạm tấn công Lam Tiểu Bố, chỉ là lúc đó đã muộn rồi. Chiếc rìu của Lam Tiểu Bố đã nện vào trên thân chiến hạm, thân chiến hạm đã bị chiếc rìu đánh nát xuất hiện một lỗ hổng cực kì to lớn.

Không gian sinh sống bên trong chiến hạm đã biến mất, mấy tên binh lính bên trong chiến hạm căn bản không hề có cơ hội phản kháng nào đã bị Lam Tiểu Bố đánh. Mặc dù Lam Tiểu Bố không đánh chết họ nhưng mất đi không gian chiến hạm, bọn họ cũng chỉ còn một con đường chết.

Hầu Dập nhìn một màn này từ phía xa mà ngây người, một rìu của Lam Tiểu Bố đã đánh vỡ một chiếc chiến hạm cấp bảy, hắn ta nhìn rất rõ. Sau đó hắn ta lập tức trở nên kích động, chỉ cần Hắc Tu Trần trở lại thì Lam Tiểu Bố sẽ có cơ hội giết chết ông ta.

Hắn ta biết ý nghĩ tồn tại của Phục Hà, tồn tại của Phục Hà chính là để hấp dẫn chiến hạm của Hắc Tu Trần, để tốc độ chiến hạm của ông ta cahajm lại.

Chỉ là không biết Phục Hà có thể ngăn chặn nổi một công kích của chiến hạm Hắc Tu Trận hay không.

Lam Tiểu Bố tiếp tục ẩn thân đi vào bên trong chiến hạm cấp bảy, lớp vỏ bên ngoài của chiến hạm đã bị Lam Tiểu Bố đập vỡ, nhưng thật ra nó chưa hoàn toàn hỏng hẳn. Lam Tiểu Bố đưa tay đặt lên mặt kính nhận chủ trong buồng lái, hành động này hắn rất quen thuộc. Chỉ hy vọng người mà hắn vừa giết hồi này chính là chủ nhân của chiếc chiến hạm cấp bảy này.

Quả nhiên khi Lam Tiểu Bố vừa mới đặt tay lên trên, chiến hạm đã phát ra âm thanh: “Trạng thái của chiến hạm là vô chủ, nhận chủ mời dời tay rồi đè dấu tay lên trên….”

Lam Tiểu Bố dời tay rồi lại đề lên màn hình thủy tinh nhận chủ.

“Chiến hạm đã nhận chủ, bắt đầu quét tin tức của chủ nhân, đang ghi chép tin tức của chủ nhân…” Sau màn nhận chủ kết thúc, Lam Tiểu Bố biết chiến hạm này đã thành đồ của hắn. Trừ phi hắn chết đi, nếu không chiến hạm này sẽ không thể thuộc về người khác được.

“Chiến hạm nhận chủ thành công, xin chủ nhân đặt tên cho chiến hạm.” Thanh âm của chiến hạm lại truyền tới.

“Gọi là Tần Lĩnh đi.” Lam Tiểu Bố gần như bật thốt lên.

“Đặt tên thành công, xin chủ nhân đưa ra chỉ thị.” Tần Lĩnh hoàn thành mục đặt tên trong nháy mắt.

Chiến hạm khoa học kỹ thuật không có tính trung thành, ai còn sống thì nó thuộc về người đó. Chỉ trừ một số ít chiến hạm được thiết lập chỉ nhận một chủ nhân, một khi người đó chết thì chiến hạm cũng tự hủy diệt. Mà chiến hạm do quân đội sử dụng sẽ không phải những loại đó.

Tựa như Tần Lĩnh, mấy phút trước nó còn tính đưa Lam Tiểu Bố vào chỗ chết mà bây giờ đã trở thành chiến hạm của hắn.

Lam Tiểu Bố nhìn lỗ thủng bên ngoài Tần Lĩnh, nói: “Tần Lĩnh, ngươi có thể tự sửa chữa vết thủng bên ngoài không?”

Bên ngoài của Tần Lĩnh đã bị chiếc rìu của hắn nện thủng một lỗ, ở trong tinh không, chỉ có người tu tiên mới có thể sống ở bên trong Tần Lĩnh, còn những người chưa từng tu luyện qua thì không khác nào tự tìm đường chết cả.

“Có thể sửa chữa qua loa, muốn sửa chữa hoàn toàn thì cần trở lại căn cứ.” Tần Lĩnh lập tức trả lời.

“Vậy thì sửa chữa qua loa trước đi…”

Lam Tiểu Bố vừa nói tới đây thì bên loa Tần Lĩnh phát ra giọng nói gào thét: “Số sáu mươi mốt Không Lạc, mời trả lời tình trạng.”

“Không cần trả lời.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Hắn chắc chắn tinh cầu Không Lạc đã biết Tần Lĩnh đổi chủ nhân, vì thế câu hỏi vừa rồi họ chỉ làm bộ chưa biết để dò la lai lịch của hắn, đồng thời muốn tìm ra dấu vết từ câu trả lời của hắn.

Quả nhiên, sau khi không nhận được câu trả lời từ Tần Lĩnh, giọng nói bên kia liền dừng lại.

Lam Tiểu Bố lại nói: ‘Cắt đứt và tiêu hủy toàn bộ liên lạc liên quan tới tinh cầu Không Lạc, đóng kín tất cả mạng bên ngoài….”

“Đã hoàn thành mệnh lệnh, xin chỉ thị.” Chỉ trong mấy giây Tần Lĩnh đã hoàn thành toàn bộ mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giải trừ thuật ẩn thân, Tần Lĩnh là chiến hạm và tinh cầu Không Lạc phái ra ngoài, cho dù chủ nhân của nó đã bị hắn tiêu diệt thì tinh cầu Không Lạc vẫn có thể thông qua Tần Lĩnh để xem xét trạng thái bên trong, mà lúc vào hắn vẫn đang ẩn thân, cho dù đối phương có quét xem trong không gian cũng chưa chắc có thể nhìn ra được bộ dáng của hắn, tối đa cũng chỉ nhìn được tình huống mơ hồ thôi. Nếu không đối phương sẽ không để Tần Lĩnh trả lời tình trạng.

Tần Lĩnh bắt đầu tự sửa chữa phục hồi, Lam Tiểu Bố thì đang mải suy nghĩ chờ sau khi chiến hạm của Hắc Tu Trần tới, hắn có thể thông qua Thần Hồn châm để giết chết ông ta, sau đó chiếm chiến hạm của ông ta làm của riêng hay không?

Chiến hạm của Hắc Tu Trần khẳng định là chiến hạm tốt nhất, cấp bậc cũng cao hơn so với tất cả hệ thống theo dõi của tinh cầu Không Lạc. Nói cách khác, nếu như hắn lấy được chiến hạm của Hắc Tu Trần, vậy thì hắn có thể quản chế tinh cầu Không lạc, mà tinh cầu Không Lạc lại không thể quản chế hắn.

Chỉ là cho dù Thần Hồn châm tiêu diệt được Hắc Tu Trần thì cũng không thể thay hắn nhận chủ chiến hạm của Hắc Tu Trần được. Chiến hạm nhận chủ cần phải dùng tay để đè lên tấm kính thủy tinh nhận chủ, mà thần niệm lại không thể làm được điều này.

Biết rõ Thần Hồn châm không thể nhận chủ thay, nhưng một khi có suy nghĩ này rồi thì Lam Tiểu Bố không thể bỏ qua nó trong lòng được.

Ban đầu khi hắn không có Uẩn Đan, nếu như hắn đổi Côn Luân thành một chiến hạm văn minh khoa học cấp bảy thì hắn có cần phải lo lắng bản thân chạy không thoát hay không?

“Lam Tiểu Bố, ngươi không sao chứ?” Đồng hồ trên cổ tay truyền tới âm thanh lo lắng của Hầu Dập.

“Ta không sao, ngươi không cần lo đâu. Bây giờ chiếc chiến hạm cấp bảy này đã nhận ta làm chủ, chờ một hồi nữa đối mặt với chiến hạm của Hắc Tu Trần thì ngươi ở bên cạnh tiếp ứng ta.” Lam Tiểu Bố trả lời.

Cấp bậc chiến hạm của Hầu Dập thấp hơn một chút, quả thật chiến hạm cấp sáu không nhất định có thể chống đỡ được tấn công của Hắc Tu Trần.

Sau khi tinh cầu Không Lạc mất Tần Lĩnh, quả nhiên không thấy phái thêm chiến hạm nào ra nữa. Dù sao chiến hạm cấp bảy cũng khác với một chiến hạm cấp một. Cho dù là tinh cầu Không Lạc thì giá trị để tạo ra một chiến hạm cấp bảy cũng rất cao.

Còn đối với đám người tinh cầu Không Lạc, chỉ cần Phục Hà tấn công không mang tính uy hiếp gì với mạng lưới phòng vệ của tinh cầu Không Lạc thì bọn họ chỉ cần chờ đại đế Hắc Tu Trần quay trở về là được.

Đa phần thủ đoạn công kích của tinh cầu Không Lạc đều nằm trong tay Hắc Tu Trần, không có Hắc Tu Trần ở đây họ căn bản không thể mở được.

Chương 164: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào

Bên ngoài tinh cầu Kim Tuyền, có hơn trăm chiến hạm đang tấn công đủ loại màu sắc ánh sáng vào tinh cầu Kim Tuyền. Mà bên tinh cầu Kim Tuyền cũng đang bắn trả lại vô số tia đạn từ quang vào những chiến hạm ở bên ngoài, khiến những chiến hạm xâm lăng đó không dám tiến gần tới tinh cầu Kim Tuyền. Vì thế cường độ tấn công cũng yếu đi phần nào.

Đối mặt với một đội chiến hạm cấp bảy, tinh cầu Kim Tuyền không dám ra ngoài nghênh chến. Loại chiến tranh này không phải cứ nhiều người là thắng được, mà phải dựa vào lực công kích của chiến hạm. Mà thủ đoạn lợi hại nhất của tinh cầu Kim Tuyền là tấn công sóng cộng hưởng tinh không, trong thời gian ngắn có thể làm tan rã tất cả mọi vật ở trong vùng cộng hưởng của tinh không, bao gồm cả chiến hạm, nhưng huy hiếp lại cứ một mực có hạn đối với chiến hạm cấp bảy.

Mà ở trong đội chiến hạm cấp bảy ấy có một chiếc chiến hạm màu bạc không hề công kích về phía tinh cầu Kim Tuyền. Một vòng bên ngoài chiếc chiếm hạm màu bạc đó còn có bốn chiếc chiến hạm khác đang che chở, vừa nhìn là biết chủ nhân của đội chiếm hạm cấp bảy lần này.

Mà người duy nhất có được chiếc chiến hạm màu bạc chính là đại đế Hắc Tu Trần của tinh cầu Không Lạc nền văn minh khoa học cấp bảy.

Thân hình Hắc Tu Trần cao lớn, đôi mắt cực kì sắc bén. Nhưng vào lúc này, vẻ mặt ông ta có chút hổ thẹn, chỉ là một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu mà hơn trăm chiếc chiến hạm cấp bảy của bọn họ tấn công trong vòng một tháng lại không thể công phá nổi, đây chính là lần mất mặt lớn nhất của ông ta.

“Đại đế, mạng lưới phòng vệ của tinh cầu Kim Tuyền này không phải là loại lưới khoa học kỹ thuật bình thường, thậm chí nó còn mạnh hơn cả mạng lưới của tinh cầu Không Lạc chúng ta một ít. Người chủ đạo bố trí lưới phòng vệ của tinh cầu này năm đó từng chạy trốn ra từ tinh cầu Li, nghe nói đã từng hợp tác với Vu Cưu rồi. Nhưng chiêu sóng cộng hưởng tinh không của chiến hạm bọn chúng chỉ có hạn, nhưng chúng lại có mạng lưới phòng vệ rất chắc chắn, huy hiếp đối với chúng ta cũng rất lớn, chỉ sợ đội chiến hạm cấp bảy của chúng ta không thể tiến lại quá gần được.

Khuyết điểm duy nhất của mạng lưới phòng vệ này là tốn quá nhiều Tiệt Thạch, chỉ cần bọn chúng có rất nhiều Tiệt Thạch thì chúng ta đừng nghĩ tới chuyện công phá mạng lưới phòng hộ của tinh cầu này. Nhưng một khi chúng ta phá được mạng lưới phòng hộ của chúng thì chiêu sóng cộng hưởng tinh không của chúng liền mất hơn nửa tác dụng.” Thấy vẻ mặt của Hắc Tu Trần rất khó coi, một người đàn ông lùn tịt nhưng da dẻ trắng nõn lập tức giải thích.

Mạng lưới phòng vệ của tinh cầu Kim Tuyền chẳng những mạnh mẽ mà còn có đủ loại năng lượng để quấy nhiễu. Mực dù bọn họ tấn công từ xa nhưng mỗi lần tấn công đều bị quấy nhiễu không biết bao nhiêu lần mới có thể đánh vào tinh cầu Kim Tuyền được. Cộng thêm tinh cầu Kim Tuyền không ngừng đánh trả ra ngoài vì thế trong thời gian ngắn bọn họ không thể công phá được tinh cầu Kim Tuyền.

Hắc Tu Trần cau mày nói: “Vu Cưu? Là người làm ra Phẫu bom trong truyền thuyết?”

“Đúng thế. Nhưng số lượng Tiệt Thạch của tinh cầu Kim Tuyền có hạn, có lẽ không kiên trì được mấy ngày…” Người đàn ông da dẻ trắng nõn kia vừa nói xong đã thấy trên màn hình lớn của chủ chiến hạm xuất hiện bóng dáng mơ hồ của tinh cầu Kim Tuyền.

Hắc Tu Trần cười lớn nói: “Cứng như vỏ rùa đen thì thế nào chứ? Chúng ta vẫn có thể đánh vỡ được. Sau khi đánh vỡ được tinh cầu Kim Tuyền, sau đó triệt để tiêu diệt tinh cầu này.”

Có thể thấy được hình dáng mơ hồ của tinh cầu Kim Tuyền chứng tỏ lưới phòng vệ của tinh cầu này đã xuất hiện vết rách.

Tất cả mọi người cực kì phấn khởi, công kích liên tục trong hơn một tháng cuối cùng cũng có kết quả. Nên nhớ trong những tinh cầu mà tinh cầu Không Lạc họ từng tấn công chưa từng thấy tinh cầu nào hao tâm tổn sức như cái tinh cầu này. Ngay cả chiến hạm cấp bảy cũng tốn thất hơn mười chiếc rồi, mà đó là bọn họ không có chiến hạm nào dưới cấp bảy đấy, nếu không chỉ sợ tổn thất cực lớn.

“Tích tích!” Đèn trong chủ chiến hạm đột nhiên nhấp nháy điên cuồng, mọi người cả kinh trong lòng, còn Hắc Tu Trần thì vọt tới trước đài điều khiển.

“Tinh cầu Không Lạc bị chiến hạm ngoại lai tấn công, tinh cầu Không Lạc bị chiến hạm ngoại lai tấn công…” âm thanh báo động của chủ chiến hạm vang lên liên tục khiến cho tất cả mọi người đang có mặt trên chủ chiến hạm phải trợn mắt há mồm.

Là ai dám tấn công tinh cầu Không Lạc?

Lửa giận trên mặt Hắc Tu Trần gần như lan tràn ra ngoài, ông ta nghiến răng nói: “Ai dám công kích tinh cầu Không Lạc của ta, ta mà không nghiền nát tinh cầu của hắn thành bụi phấn thì Hắc Tu Trần Ta không xứng là đại đế của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy.”

“Báo cáo đại đế, tinh cầu Không Lạc bị chiến hạm ngoại lai tấn công, trước mắt không rõ số lượng, chỉ phát hiện duy nhất một chiếc chiến hạm cấp sáu, những chiến hạm còn lại có lẽ đã ẩn thân. Đã phái chiến hạm cấp bảy số sáu mươi mốt ra ngoài dò xét nhưng lại mất liên lạc. Tinh cầu Không Lạc có phản kích lại không, xin đại đế ra chỉ thị…”

Tin tức từ chủ chiến hạm của Hắc Tu Trần vừa truyền ra, gần như mỗi người đều có thể nghe rõ ràng.

“Phòng thủ tinh cầu Không Lạc, ta sẽ quay về ngay lập tức.” Hắc Tu Trần không cam lòng nhìn về phía hình ảnh mơ hồ của tinh cầu Kim Tuyền trên màn hình lớn, cắn răng nói.

Tâm tình hiện tại của Hắc Tu Trần tựa như một vị khách vừa gặp được người đẹp, mãi mới hẹn tới quán rượu, người ta đang bắt đầu cởi quần áo rồi thì có người tới kiểm tra phòng, bực bội kiểu kiểu vậy.

“Rút lui, quay trở về tinh cầu Không Lạc.” Hắc Tu Trần ra lệnh, tất cả chiến hạm lập tức quay đầu rời đi.

….

Những người chỉ huy tác chiến trên tinh cầu Kim Tuyền nhìn mà ngây người, mắt thấy tinh cầu Kim Tuyền sắp bị công phá rồi mà đối phương lại rời đi ngay thời điểm này, chẳng lẽ đang cho bọn họ thời gian để sửa chữa mạng lưới phòng vệ sao, sau đó tới tấn công tiếp sao?

Hầu Hoành Sách nhất mực ở trong bộ phận tác chiến tới hai mắt đỏ bừng cuối cùng cũng thở phào một hơi, sau đó tức giận nói: “Tên súc sinh Hầu Dập kia lại mang phiền phức lớn tới cho tinh cầu Kim Tuyền. Tương lai ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Hầu Hoành Sách tướng ngũ đoản*, ngay cả râu cũng ngắn, nhưng ông ta lại chính là quốc chủ của đệ nhất đế quốc Huyền Hà.

(*tướng ngũ đoản: mình và tứ chi đều ngắn.)

Nhưng lúc này chẳng ai đáp lại lời của Hầu Hoành Sách cả, bởi vì ông ta có được đế quốc Huyền Hà không hề vinh dự chút nào, mà Hầu Dập mới chính là người thừa kế chân chính của đế quốc Huyền Hà.

Chương 165: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào (2)

Hơn nữa tinh cầu Kim Tuyền không còn an toàn nữa. Mặc dù không biết vì sao nhóm chiến hạm của tinh cầu Không Lạc lại rút lui ngay khi sắp công phá được mạng lưới phòng vệ của tinh cầu Không Lạc, nhưng họ có thể khẳng định, đám chiến hạm cấp bảy kia vẫn sẽ trở lại. Mà nhiên liệu chủ yếu của mạng lưới phòng vệ bên ngoài tinh cầu Kim Tuyền là Tiệt Thạch, nhưng họ không còn bao nhiêu Tiệt Thạch nữa, một khi nhóm chiến hạm cấp bảy kia lại tới thì tinh cầu này dữ nhiều lành ít. Một số người của tinh cầu Kim Tuyền đang suy nghĩ có nên thừa dịp này để rời khỏi tinh cầu Kim Tuyền hay không nữa.

….

“Tiểu Bố, Hắc Tu Trần đã tới, ngươi cẩn thận.” Đồng hồ truyền tin đeo tay vang lên giọng nói của Hầu Dập, giọng nói của hắn ta có chút khẩn trương.

“Đừng lo lắng, và cũng đừng gửi thêm tin tức cho ta.” Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố trực tiếp tắt đồng hồ truyền tin trên tay, hắn tương đối lo lắng tin tức mà Hầu Dập gửi tới sẽ bị nghe trộm, chiếc đồng hồ truyền tin này của hắn là sản phẩm của tinh cầu Chân Nặc, chỉ là đồ của một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp hai mà thôi, bị người khác trộm tin tức cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Lam Tiểu Bố đã sớm mang theo máy khống chế của Tần Lĩnh rời khỏi chiến hạm Tần Lĩnh rồi, hắn muốn thử có thể khiến Hắc Tu Trần mở cửa phi thuyền để hắn đi vào hay không trước.

Còn Tần Lĩnh thì Lam Tiểu Bố mệnh lệnh nó ở một bên chờ cơ hội, còn bản thân thì ẩn thân đứng trong tinh không.

Dưới tình huống này, chiến hạm cấp bảy sẽ không thể tiếp cận quá gần được, phòng ngừa đối phương dùng mạng đổi mạng. Cho nên kế của Lam Tiểu Bố được coi là kế tốt nhất rồi, sau đó hắn để Tần Lĩnh chờ ở phía trước. Chỉ cần lấy Tần Lĩnh uy hiếp thì nhất định chiến hạm của Hắc Tu Trần sẽ phải dừng ở một khoảng cách nhất định.

Lam Tiểu Bố không chờ bao lâu, sau khi nhận được tin tức của Hầu Dập chưa tới nửa tiếng thì hắn đã nhìn thấy một nhóm chiến hạm đang xông tới.

Hiển nhiên nhóm chiến hạm cấp bảy đã nhìn thấy Tần Lĩnh, họ thả chậm tốc độ lại, còn Tần Lĩnh thì trực tiếp xông thẳng về phía đội chiến hạm của Hắc Tu Trần.

“Lập tức dừng lại, nếu không chúng ta sẽ tấn công.” Đội chiến hạm cấp bảy của Hắc Tu Trần phát hiện Tần Lĩnh, bởi vì Tần Lĩnh hóa ra chính là số sáu mươi mốt của tinh cầu Không Lạc, vì thế cho tới hiện tại Hắc Tu Trần vẫn chưa để thuộc hạ tấn công về phía Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh không hề dừng lại, vẫn lao về phía trước. Đúng như Lam Tiểu Bố dự đoán, chỉ cần Tần Lĩnh không dừng lại thì đối phương nhất định sẽ dừng lại. Mà đội chiến hạm cấp bảy của Hắc Tu Trần quả nhiên dừng lại thật, mấy chiếc chiến hạm cùng lúc bắn ra lôi quang về phía Tần lĩnh. Mà họ cũng phát hiện ra Phục Hà của Hầu Dập ở phía xa, lúc này Phục Hà đang dùng tốc độ khá là chậm rãi tiến tới nơi này.

Hắc Tu Trần hừ lạnh nói: “Hai chiến hạm xông lên, phong tỏa chiếc chiến hạm cấp sáu chậm chạp kia lại.”

Khi đội chiến hạm của Hắc Tu Trần dừng lại, Lam Tiểu Bố lập tức vui sướng không thôi. Mặc dù còn cách khoảng cách mà hắn bố trí một chút, nhưng độ chênh lệch cũng không xa, hắn chỉ cần xê dịch một chút là có thể dùng thần niệm bao trùm lấy chủ chiến hạm.

Khi Lam Tiểu Bố di chyển, gần như tất cả chiến hạm cấp bảy đều có thể nhìn thấy hắn, nhưng lại không có ai để ý. Dưới trạng thái ân thân của Lam Tiểu Bố, bên trong hình ảnh giám sát của chiến hạm hắn chỉ giống như một cục thiên thạch mà thôi. Mà những cục thiên thạch như thế chỉ cần di chuyển tới gần chiến hạm là chiếm hạm sẽ tự động né tránh. Nếu mà có tình huống không thể tránh khỏi thì chiến hạm sẽ chủ động tấn công, bắn cục thiên thạch đó thành vụn phấn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đã nằm trong phạm vi tấn công của chiến hạm, nhưng dựa theo phán đoán của chiến hạm thì Lam Tiểu Bố không thể đụng tới nó được, tốc độ này của Lam Tiểu Bố cũng không đủ nên chiến hạm không hề để mắt tới hắn, cũng không coi hắn ra gì.

Trong tinh không bao la rộng lớn này, mỗi ngày không biết có bao nhiêu là chiến hạm bị phá hủy, không biết bao nhiêu tinh cầu bị tan rã. Nhưng loại thiên thạch bé tí như Lam Tiểu Bố này thật sự nhiều không đếm xuể, nếu mỗi thiên thạch đi qua đều phải quan sát thì thực sự mệt chết người.

Huống hồ bây giờ Tần Lĩnh đã khai hỏa toàn lực, đội chiến hạm của Hắc Tu Trần còn đang bận bắn ra vô số đạn sánh sáng đủ màu để công kích lên thân của Tần Lĩnh. Còn Tần Lĩnh chỉ chống đỡ được mấy chục giây liền bị bắn cho tan rã.

Lúc này thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể bao trùm lên chủ chiến hạm của Hắc Tu Trần, nếu dựa theo kế sách ban đầu của hắn và Hầu Dập thì hiện tại hắn đã có thể sử dụng rìu để tấn công chiến hạm của Hắc Tu Trần.

Nhưng Lam Tiểu Bố nghi ngờ kế hoạch này có thể thực hiện được hay không, khẳng định chiến hạm của Hắc Tu Trần rất khác biệt, có lẽ hắn còn chưa tấn công tới nơi thì chiến hạm của Hắc Tu Trần đã tự động né rồi phản kích rồi. Bây giờ thân xác của hắn không mạnh, mới chỉ rèn luyện xong da thịt mà thôi.

Khi Tần Lĩnh bị bắn cho tan rã, Lam Tiểu Bố không cho Hắc Tu Trần thời gian để ra mệnh lệnh công kích tiếp theo, mà hắn lập tức dùng Thần Hồn châm để đánh vào sâu trong linh hồn của Hắc Tu Trần.

Hắc Tu Trần kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất lăn lộn điên cuồng. Lam Tiểu Bố không ngừng xé linh hồn của ông ta, nhưng vẫn giữ đúng mực, hắn biết Hắc Tu Trần không thể chết được, ít nhất không phải là lúc này.

“Đại đế…” Một tên hộ vệ của Hắc Tu Trần luôn theo bên cạnh và một tên cố vấn lập tức hoảng hốt. Một khi Hắc Tu Trần xảy ra chuyện gì thì bọn họ xong đời.

Hắc Tu Trần cố gắng muốn đứng dậy, nhưng sau đó cảm giác đau đớn tới cùng cực lại truyền từ linh hồn tới.

Một giọng nói đột ngột vang lên trong đầu ông ta: “Đại đế Khung Càng, đây là công kích sóng nào mà tinh cầu của chúng ta vừa mới nghiên cứu ra, nó có thể ung dung biến ngươi trở thành một phế nhân, cũng có thể khiến ngươi đau khổ còn hơn chết, ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào? Nếu cảm thấy không tệ thì lập tức hạ lệnh dừng tấn công phi thuyền của ta, nếu không ngay một giây tiếp theo ta sẽ khiến ngươi không còn hoàn chỉnh đứng ở nơi này nữa, ngươi sẽ phát điên.”

“Ngươi muốn thế nào…” Hắc Tu Trần gần như gào lên.

Chương 166: Lam Á

Vẻ mặt của những người chung chấn động khi nhìn Hắc Tu Trần, đại đế của bọn họ hệt như đang phát điên vậy.

Thanh âm của Lam Tiểu Bố lại truyền tới bên tai của đại đế Hắc Tu Trần: “Lập tức dừng lại hành động tấn công với ta, đồng thời phái một người vào chiến hạm của ta để đàm phán, nếu không ngươi cứ chờ bị tra tấn tinh thần tới phát điên đi. Ta cho ngươi thời gian mười hơi thở*, nếu không phái được ai thì không cần phải nói chuyện nữa.”

(*một hơi thở ~ 2-3 giây)

Trong khi truyền lời, Lam Tiểu Bố di chuyển tới gần chủ chiến hạm hơn một chút, khoảng cách lúc này chỉ còn khoảng mấy trăm mét. Lúc này tất cả mọi người chỉ biết đại đế của họ xảy ra vấn đề, làm gì còn ai đi để ý tới khối thiên thạch đang di chuyển chứ?

Lam Tiểu Bố cân nhắc một chút, Hắc Tu Trần có thể trở thành đại đế của một tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy thì tuyệt đối không phải hạng người tầm thường. Nếu hắn muốn khiến đối phương mở cửa chiến hạm để hắn tiến vào thì đoán chừng đối phương sẽ cự tuyệt, thậm chí còn liều cá chết lưới rách một lần.

Biện pháp tốt nhất là khiến Hắc Tu Trần chủ động phái người ra, vì thế cửa khoang chiến hạm chắc chắn sẽ phải mở, chỉ cần cửa khoang vừa mở ra thì hắn có thể vào trong chiến hạm chỉ cần một thời gian ngắn. Với lại hắn không thể để cho Hắc Tu Trần có thời gian suy tính quá dài được, thời gian mười hơi thở đã không tệ rồi.

Cảm giác đại não bị xé rách dừng lại, nỗi đau khủng khiếp cũng biến mất, Hắc Tu Trần lập tức kêu lên: “Dừng tấn công lại, gọi chiến hạm của chúng ta quay về. Khang Hạc, ngươi đại diện cho ta tới chỗ chiến hạm của đối phương để đàm phán đi, toàn bộ chi tiết tới được đó rồi lại báo….”

Lúc này Hắc Tu Trần không còn sự tức giận và nóng nảy khi mới tới nữa, hiện tại ông ta chỉ cảm thấy sợ hãi mà thôi. Làm một đại đế của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, từ lâu ông ta đã quên mất cái gì gọi là sợ, cái gì gọi là sợ hãi rồi. Nhưng cho tới hôm nay, cuối cùng ông ta cũng cảm nhận được.

Không trách đối phương lại dám tấn công tinh cầu Không Lạc, rõ ràng họ đã nắm chắc phần thắng trong tay. Cho dù chiến hạm của đối phương so ra yếu hơn với đội chiến hạm của ông ta, nhưng đối phương lại có thể ung dung giết chết đại đế như ông ta. Loại phong tỏa cách xa mục tiêu, rồi tấn công vào đại não của ông ta một cách chính xác như này chính là loại thủ đoạn đáng sợ nhất. Đây là phương pháp khoa học mới nào?

“Vâng thưa đại đế.” Tên cố vấn bên cạnh Hắc Tu Trần vội vàng đáp, sau đó chuẩn bị trang bị rời khỏi chiến hạm. Người bình thường không thể dạo bước ung dung như Lam Tiểu Bố trong tinh không được, nếu không có trang bị sinh tồn và tiến vào tinh không thì chỉ có con đường chết.

Cũng may đây là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, trang bị đi lại trong tinh không thực sự quá nhiều, hơn nữa khi mặc lên người không hề bị cồng kềnh khó điều khiển chút nào.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố luôn chú ý vào cửa khoang của chủ chiến hạm, lúc này hắn chỉ cách chiến hạm của Hắc Tu Trần tối đa hơn trăm mét. Lam Tiểu Bố không dám tiến gần hơn, hắn lo lắng sẽ thất bại trong gang tấc.

Cửa chiến hạm mở ra, một người đàn ông mặc trang bị vũ trụ bước ra khỏi chiến hạm. Gần như trong lúc đó, Lam Tiểu Bố dùng thuật Ngự Phong cấp tốc phi tới bên cạnh người đàn ông đó. Sau đó, người đàn ông này lập tức bị Lam Tiểu Bố đá một bước ra ngoài cửa chiến hạm.

Mặc dù tốc độc của Lam Tiểu Bố rất nhanh, nhưng phản ứng của Hắc Tu Trần cũng nhanh không kém.

Dù vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Hắc Tu Trần đã ra lệnh: “Người tương lại chặn ở hành lang, từ…”

Mấy chữ dùng từ quang bắn phá còn chưa kịp nói ra hết, Hắc Tu Trần đã phát lên tiếng thét thê thảm.

Cửa khoang chiến hạm đã đóng kín, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại tiếp tục truyền âm cho Hắc Tu Tràn: “Lập tức mở cửa khoang bên trong, nếu không ngươi sẽ chết ngay lập tức.”

Khi nói chuyện, Lam Tiểu Bố không hề dừng lại hành động tấn công linh hồn của Hắc Tu Trần. Hắc Tu Trần lăn lộn trên mặt đất, muốn nói gì cũng không thể nói đưuọc.

Nếu không phải Lam Tiểu Bố lo lắng sẽ phá hỏng khoang cửa chiếc chiến hạm sắp thuộc về mình thì hắn sẽ trực tiếp sử dụng rìu để đập vỡ khoang cửa này rồi.

Nhân lúc Thần Hồn châm của Lam Tiểu Bố xảy ra khe hở, Hắc Tu Trần vội vàng ra lệnh: “Mở khoang cửa bên trong.”

Nỗi đau kinh khủng như này ông ta không dám chịu đựng thêm một phút nào nữa, trong lòng ông ta còn một chút mong đợi, chiếc chiến hạm này là của ông ta, dù là người phương nào bước vào chiến hạm này thì ông ta vẫn còn một cơ hội để giết chết đố phương.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào bên trong chiến hạm đã tạo ra mấy đạo phong nhận, mấy tên hộ vệ chưa kịp giơ vũ khí lên đã lập tức che cổ ngã xuống đất.

“Ngươi muốn làm gì?” Lúc này Hắc Tu Trần cảm nhận được âm thanh của ông ta trở nên run rẩy lợi hại.

Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói: “Ta làm gì ngươi không cần biết, đúng rồi, có một tên chột một bên mắt bị ta giết chết ở tinh cầu Ngọc Khải, nghe nói ngươi rất tức giận vì hắn ta đúng không.”

“Là ngươi….” Hắc Tu Trần chỉ nói hai chữ này, sau đó lập tức đè ép lửa giận vừa mới bùng lên. Người trước mắt không còn là con người nữa, hắn là một con ác quỷ, chỉ có ác quỷ mới có thể tấn công được linh hồn của người khác.

Lúc này, Hắc Tu Trần có chút hối hận vì đã tấn công tinh cầu Kim Tuyền, sớm biết như vậy, ông ta thà rằng tỏ ra cái gì cũng không biết còn hơn.

“Ta muốn hỏi ngươi vài chuyện, nếu ngươi trả lời không tốt thì ta sẽ tiếp tục xé nát linh hồn của ngươi.”

Giọng nói của Lam Tiểu Bố rất bình thản, nhưng Hắc Tu Trần lại vì thế mà sợ run cầm cập, cái cảm giác đau đớn thống khổ vừa rồi ông ta không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa.

“Ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết thì ta nhất định sẽ nói.” Hắc Tu Trần đáp, ông ta biết rất rõ, những vấn đề đó dù lớn thế nào cũng không đủ để trở thành tiền đặt cược cho sự sống của ông ta.

Chương 167: Lam Á (2)

“Ta nghe nói tinh cầu Không Lạc của ngươi có liên lạc với tinh cầu Tu Tiên bên kia vách ngăn vũ trụ? Nói cho ta biết liên lạc thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Hắc Tu Trần, chỉ cần Hắc Tu Trần nói một câu nói dối thì hắn sẽ sử dụng Thần Hồn châm ngay lập tức.

Bị Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm khiến Hắc Tu Trần có chút sợ hãi, ông ta không dám không trả lời: “Thật ra đó chỉ là giả, tinh cầu Không Lạc cần rất nhiều nhân tài nên mới dùng cách đó để hấp dẫn những nhân tài tìm tới.”

Lam Tiểu Bố cười nhạt: “Tinh cầu Không Lạc vốn đã là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy rồi, còn cần phải hấp dẫn những người khác hay sao? Đoán chừng cũng chỉ hấp dẫn được những người bình thường mà thôi, câu trả lời của ngươi có hơi không trung thực rồi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lại thi triển một Thần Hôn châm mức độ nhẹ.

Trong mắt Hắc Tu Trần thoáng qua vẻ sợ hãi, xương cốt cũng co rúm lại.

“Tinh cầu Không Lạc không phải là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, sau cuộc chiến tranh của hai nền văn minh thì không còn tồn tại tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy nữa.” Giọng nói của Hắc Tu Trần cũng trở nên dè dặt lo sợ.

Lam Tiểu Bố hơi ngạc nhiên, dường như hắn đã ép hỏi ra được một bí mật động trời rồi. Chuyện này có lẽ không thể hỏi rõ ràng trong vài ba câu được, hắn nhìn lên mặt kính thủy tinh nhận chủ, rồi lại nhìn Hắc Tu Trần nói: “Ta cho ngươi thời gian ba hơi thở, lập tức giải trừ quan hệ chủ tớ với chiến hạm này.”

Mắt Hắc Tu Trần thoáng qua sự đấu tranh, Lam Tiểu Bố lập tức thi triển Thần Hồn châm qua, căn bản không cho ông ta cơ hội để đấu tranh tư tưởng.

Hắc Tu Trần lập tức nói: “Thiên lạc, lập tức giải trừ quan hệ chủ tới ngay bây giờ.”

Cảm giác đau đớn thống khổ khiến Hắc Tu Trần cảm thấy thà rằng chết đi còn hơn, nhưng ông ta lại không cam lòng chết đi. Sau khi xưng vương xưng bá ở nơi này trong nhiều năm như vậy, khoái cảm mà quyền lực và thực lực mang tới quá lớn, sao ông ta có thể cam lòng chết đi được?

“Đã giải trừ, bây giờ phi thuyền đang trong trạng thái vô chủ…” Thanh âm nhắc nhở của chiến hạm vang lên, Lam Tiểu Bố đặt tay lên mặt thủy tinh nhận chủ, âm thanh nhắc nhở của chiến hạm lại vang lên tiếp: “Hệ thống nhận chủ đã khởi động, đang quét đặc thù hình dáng của chủ nhân, đang lấy sóng hơi thở của chủ nhân, đang…”

Hắc Tu Trần chỉ có thể trơ mắt nhìn chiến hạm của ông ta nhận chủ mà không dám phản kháng một chút nào. Trước kia chỉ có người khác không dám phản kháng trước mặt ông ta mà thôi, lần này cuối cùng cũng tới phiên ông ta .

“Chiến hạm nhận chủ thành công, xin chủ nhân đặt tên.” Nghe thấy thanh âm kia, lòng Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi, cuối cùng hắn cũng có một chiến chiến hạm cấp bảy của riêng mình.

Chiến hạm Tần Lĩnh vừa bị phá hủy, mặc dù thu Tần Lĩnh mới được trở thành chiến hạm mới của hắn trong một thời gian ngắn nủi, nhưng Lam Tiểu Bố không nghĩ tới chuyện tiếp tục dùng cái tên này nữa. Tuy chiến hạm không có sự sống, nhưng Tần Lĩnh lại bị hủy vì hắn, vậy hắn liền để cái tên này vĩnh viễn biến mất cùng với chiến hạm cấp bảy đó vậy.

“Gọi là Lam Á đi.” Lam Tiểu Bố nghĩ tới Lam Á, mặc dù hắn chưa từng tới tinh cầu Lam Á nhưng đoán chừng Lam Á cũng sẽ bị liên lụy vì hắn.

Tinh cầu Lam Á đã bị tinh cầu Phi Phác nô dịch, nay lại bị tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật giận cá chém thớt, vận may của nó thực sự quá kém. Nhưng loại chuyện như này ở trong một vũ trụ chơi luật rừng như này thì thật sự quá mức bình thường. Tựa như địa cầu vậy, địa cầu ở trong mắt Lam Tiểu Bố quan trọng hơn tất cả những tinh cầu khác, nhưng ở trong mắt những người đứng đầu các tinh cầu khác, địa cầu bị phá hủy thì bọn họ cũng chẳng thèm nghĩ thêm một chút nào.

“Lam Á, khởi động chương trình tự bạo của tất cả chiếm hạm hộ vệ.” Mệnh lệnh đầu tiên sau khi Lam Tiểu Bố có được chiến hạm Lam Á.

Ở trong tinh cầu Không Lạc, Hắc Tu Trần nắm tuyệt đối toàn quyền kiểm soát và quyền lực trong tay, mà tất cả của tinh cầu Không Lạc đều nằm trong tay của ông ta. Lần này những chiến hạm đi theo ông ta đều là chiến hạm hộ vệ. Hơn nữa không có bất kì chiến hạm nào dám phản bội ông ta cả, bởi vì ông ta còn nắm trong tay quyền hạn khiến chiến hạm đó tự bạo.

Vốn Hắc Tu Trần còn đang suy nghĩ nên thoát thân như thế nào, nhưng câu nói đầu tiên sau khi Lam Tiểu Bố lấy được chiến hạm của ông ta lại khiến cho ông ta tức tới suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Lúc này, Hắc Tu Trần bắt đầu hối hận, ông ta hối hận bản thân không nên chuyên quyền độc đoán như vậy, không nhất thiết phải có quyền hạn tự bạo các chiến hạm hộ vệ.

Quả nhiên, bất kì quyền lực tuyệt đối nào cũng là con dao hai lưỡi, ngoài việc để bảo vệ bản thân thì còn có thể khiến nó tổn thương ngược lại chính mình. Kết quả của sợ chết là khiến cho những người bảo vệ mình không chết cũng biến mất.

“Thiết bị kết nối từ xa đã nhận được.” Thanh âm thiết bị kết nối từ xa vang lên, sau đó vô số ánh sáng sặc sỡ màu sắc khiến Hắc Tu Trần tê liệt cả người, sức sống của cơ thể bị rút đi toàn bộ.

Trước khi Lam Tiểu Bố tấn công vào tinh thần của ông ta, ông ta chưa từng nhìn qua hình ảnh bản thân tàn ác như thế nào. Nhưng lúc này ông ta mới hiểu được, người ngoan tuyệt không chỉ có mình Hắc Tu Trần này. Ông ta ác là vì bản thân nắm quyền lực tuyệt đối trong tay, nhưng một khi quyền lực tuyệt đối đó bị người khác nắm trong tay thì người khác cũng có thể làm được. Lúc này Hắc Tu Trần đã nhìn thấy được kết cục của bản thân, ông ta biết bản thân chỉ sợ khó mà sống được.

Hầu Dập theo dõi ở phía xa nhìn mà ngây người, đây là hành động gì? Cuối cùng Lam Tiểu Bố đã làm những gì? Ngoại trừ chủ chiếm hạm ra thì gần trăm chiến hạm khác toàn bộ đều bị phá hủy? Lúc này, hắn ta nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố, gọi hắn ta lập tức tới gần chiến hạm Lam Á.

Nghe thấy Hắc Tu Trần đã bị Lam Tiểu Bố chế ngự, hơn nữa chiến hạm cấp bảy của Hắc Tu Trần đã trở thành đồ của Lam Tiểu Bố, Hầu Dập kích động tới mức nhảy cẫng lên. Hắn ta không biết tại sao Lam Tiểu Bố lại làm được, nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là tinh cầu Kim Tuyền đã an toàn, mà hắn ta cũng an toàn.

Nghĩ tới đây, Hầu Dập lập tức truyền tin tốt này cho tinh cầu Kim Tuyền, sau đó mới không chế Phục Hà tới gần Lam Á.

Chương 168: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi

Mười phút sau, Hầu Dập dẫn theo Cổ Đạo vào trong chiến hạm Lam Á.

Thấy đồ trang trí sang trọng bên trong Lam Á, hơn nữa toàn là đồ cao cấp nhất nền khoa học kỹ thuật, Hầu Dập hâm mộ không thôi. Hắn ta là vương tử của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp sáu, nhưng hắn ta lại chưa từng tới một chiến hạm nào như vậy. Hơn nữa hắn biết, cái mà hắn ta thấy chỉ là mặt ngoài mà thôi.

“Hầu Dập, lần trước ngươi nói sở dĩ nền văn minh Tu Tiên rời khỏi vũ trụ này là do một quả Phẫu bom dọa chạy cường giả của nền văn minh Tu Tiên đúng không? Cái đó ngươi nghe từ chỗ nào?” Chờ Hầu Dập đi vào, Lam Tiểu Bố lập tức hỏi nguồn tin tức của Hầu Dập.

Chuyện này rất quan trọng đối với Lam Tiểu Bố, hắn cần phải hiểu rõ nền văn minh khoa học kỹ thuật của bên vũ trụ này đã phát triển tới trình độ nào rồi. Là loại hiểu biết thực sự chứ không phải chỉ là lời đồn. Bây giờ có Hắc Tu Trần ở đây bổ sung, ít nhất hắn đã có thêm một trợ giúp để tìm hiểu xem nền văn minh Tu Tiên đã rút khỏi phần vũ trụ này như thế nào.

“Là thầy giáo của ta nói.” Hầu Dập trả lời.

Hắc Tu Trần cười khẩy trong lòng, nhưng lại không muốn sửa lời giải thích của Hầu Dập.

Lam Tiểu Bố lập tức chuyển hướng sang Hắc Tu Trần: “Ngươi nói xem tại sao văn minh Tu Tiên lại rời khỏi vũ trụ này để tới bên vũ trụ kia?”

Lam Tiểu Bố hỏi, Hắc Tu Trần không muốn cũng phải trả lời: “Đó là bởi vì tài nguyên của bên vũ trụ này đã thiếu thốn từ lâu, người tu tiên không thể tiến thêm một bước trong tu luyện, thậm chí ngay cả Trúc Cơ cũng khó. Hơn nữa nền văn minh khoa học kỹ thuật cũng cần tốn rất nhiều nhiên liệu để phát triển, điều đó khiến văn minh Tu Tiên cực kì bất mãn. Dưới sự chèn ép và hủy diệt của văn minh tu tiên, tất cả những tinh cầu có nền văn minh khoa học kỹ thuật vượt qua cấp ba đều bị phá hủy toàn bộ.”

“Ý của ngươi là tất cả những tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy bây giờ đều là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp ba?” Lam Tiểu Bố cảm giác có chút khó tưởng tượng.

Hắc Tu Trần lắc đầu nói: “Không hẳn là toàn bộ, bởi vì dù họ có hủy diệt thế nào thì chỉ cần vũ trụ này còn tồn tại thì sẽ không thể hủy diệt hoàn toàn những nền văn minh khoa học kỹ thuật cao cấp được. Mà những tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật vượt qua cấp ba bây giờ đều được xây dựng lại dựa trên cơ sở cũ. Nhưng đoạn lịch sử hiện tại không thể so sánh với những tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy trước đây.”

Biết bản thân phải nói ra toàn bộ, Hắc Tu Trần không chờ Lam Tiểu Bố hỏi đã nói tiếp: “Vốn dĩ nền văn minh Tu Tiên đã sớm muốn rời khỏi phiên vũ trụ này rồi, mà đúng lúc này sự kiện Phẫu bom lại bùng lên. Vì thế người tu tiên đã điên cuồng hủy diệt những tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp cao, rồi chém giết vô số học giả khoa học kỹ thuật. Lúc này người văn minh khoa học kỹ thuật mới xin hòa với văn minh Tu Tiên, hơn nữa còn nguyện ý đáp ứng mọi yêu cầu của người tu tiên nữa.”

Lam Tiểu Bố nhìn Hầu Dập, hắn đoán câu trả lời của Hầu Dập nhất định là giả. Câu trả lời của Hầu Dập là, người tu tiên bị uy lực của

Phẫu bom cưỡng ép phải rời khỏi phía vũ trụ này. Mà sự thực là người tu tiên đã định rời đi từ trước, Phẫu bom chỉ là một cái cớ mà người tu tiên bám vào để hủy diệt thêm một đống tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật mà thôi.

“Ngươi biết những người tu tiên kia rời khỏi vũ trụ bên này như thế nào không?” Lam Tiểu Bố chưa từng tới vách ngăn vũ trụ, nhưng hắn đoán muốn qua được vách ngăn vũ trụ hẳn là rất khó khăn.

Hắc Tu Trần do dự một lúc mới nói: “Ta không chắc nữa, căn cứ theo tài liệu mà ta lấy đưuọc thì ban đầu người tu tiên dùng trận pháp để đi qua. Mà trận pháp đó sau khi đưa toàn bộ người tu tiên rời khỏi vụ trụ này liền bị người tu tiên mang đi luôn. Vách ngăn vũ trụ ta từng tới rồi, chưa từng có trường hợp nào đi qua được cả. Hơn nữa vách ngăn vũ trụ vô biên vô tận, cho dù dùng chiến hạm nhanh nhất thực hiện cách phi hành thông qua không gian xếp chồng thì vẫn không thể đi vòng qua được.”

Lòng Lam Tiểu Bố trùng xuống, nếu lời của Hắc Tu Trần chính xác thì vách ngăn vũ trụ kia được tạo ra là để không một ai đi qua được. Thậm chí nó còn có khả năng là một trận pháp lớn kinh thiên, nếu không tại sao lại biết phải dùng trận pháp để tiến vào chứ?

Tại sao Người lại xây dựng nên vách ngăn vũ trụ trong khi đang xây dựng vũ trụ chứ? Không lẽ lúc xây dựng vũ trụ đã dự đoán được mâu thuẫn sau này của nền văn minh Tu Tiên và nền văn minh khoa học kỹ thuật sao?

Hẳn là không phải vậy, Lam Tiểu Bố mau chóng từ bỏ suy nghĩ này, có lẽ vách ngăn vũ trụ được tạo ra bởi một nguyên nhân khác. Nhưng đây không phải chuyện của hắn, bây giờ hắn nên nghĩ cách đi qua được vách ngăn vũ trụ mới phải. Trước đây người tu tiên có thể vượt qua được vách ngăn vũ trụ vậy thì nói rõ vẫn còn cách để vượt qua vách ngăn vũ trụ.

“Chỉ cần ngươi để lại cho ta một mạng thì ta tình nguyện dâng tất cả tài sản của ta ở tinh cầu Không Lạc, thậm chí là ngôi vua ta cũng trao cho ngươi.” Hắc Tu Trần thấy Lam Tiểu Bố không còn gì muốn hỏi nữa liền lo lắng.

Còn Lam Tiểu Bố thì lười trả lời ông ta, trực tiếp đánh một trưởng giết chết Hắc Tu Trần, sau đó mở cánh cửa vứt rác của chiến hạm Lam Á, vứt mấy cỗ thi thể trong Lam Á ra ngoài.

“Đi thôi, chúng ta tới vách ngăn vũ trụ, cho dù không thể qua đưuọc thì chúng ta vẫn nên tới xem thử.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Hầu Dập vẫn còn đang sững sờ.

Lúc này Hầu Dập mới phản ứng kịp, thở dài nói: “Hóa ra không phải nền văn minh Tu Tiên bị đuổi đi, mà là do người ta không muốn ở lại một vũ trụ thiếu thốn linh khí như này, khó trách.”

Thử động não một chút, nếu như nền văn minh khoa học kỹ thuật thắng thật thì sao bọn họ có thể giao người nghiên cứu ra Phẫu bom được chứ? Đoán chừng bọn họ sẽ không ngừng dùng Phẫu bom để dạy dỗ người của văn minh Tu Tiên mới đúng.

“Để cho Phục Hà của ngươi đi theo sau Lam Á đi, có Lam Á, ta tin rằng chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.” Điều mà Lam Tiểu Bố hài lòng nhất không phải là tiêu diệt Hắc Tu Trần, mà là có được Lam Á.

Chương 169: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi (2)

Trong Lam Á có quá nhiều sản phẩm công nghệ cao, hiện tại hắn vẫn chưa dùng quen hết được.

Hầu Dập lại nói: "Tiểu Bố, ta định trở về tinh cầu Kim Tuyền một chuyến."

"Tại sao chứ?" Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn Hầu Dập, hai người họ đã hẹn tới vách ngăn vũ trụ rồi, giờ ngay cả công pháp cũng đã có trong tay, uy hiếp cũng được giải trừ, tại sao phải rời đi? Huống hồ với Hầu Dập mà nói, tinh cầu Kim Tuyền hắn ta muốn đi cũng không được.

Hầu Dập giải thích: "Sau khi ta truyền tin tức Hắc Tu Trần đã chết về, người ủng hộ ta ở đế quốc Huyền Hà đã liên hệ với ta, bọn họ đã bất mãn với Hầu Hoành Sách từ lâu rồi. Bác Vũ cũng nói với ta, chỉ cần ta quay về thì chúng ta nắm chắc mười phần thắng có thể giết chết ngụy đế Hầu Hoành Sách."

Hóa ra là muốn quay về làm đại đế, Lam Tiểu Bố không khuyên nữa, mỗi người đều có con đường cần phải đi của riêng mình.

Còn Hầu Dập nhìn Lam Tiểu Bố, lại nói tiếp: "Thật ra tới vách ngăn vũ trụ cũng không còn con đường nào để lựa chọn nữa, ta đã nhìn toàn bộ Bất Tử quyết rồi, muốn tu luyện tới cảnh giới cao nhất sợ rằng cả đời này của ta cũng không đủ. Hơn nữa cho dù có luyện tới cao nhất thì cũng không chắc có thể vượt qua được vách ngăn vũ trụ. Tiểu Bố, hôm nay chúng ta có hai con đường có thể lựa chọn. Nếu ta trở về lại đại đế thì không bằng ngươi cũng tới tinh cầu Kim Tuyền làm một vị hoàng đế thử xem."

Lam Tiếu Bố phất tay nói: "Ta không đi, ta có con đường của riêng mình."

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy giấy bút ra, nhanh chóng viết công pháp cuối của Kim Ô quyết trong trí nhớ ra đưa cho Hầu Dập: 'Cảm ơn Bất Tử quyết của ngươi, thứ đó rất quan trọng với ta. Đây là bộ công pháp cuối cùng của Kim Ô quyết, ngươi giữ đi.”

“Cảm ơn.” Mặc dù Hầu Dập đã quyết định quay về làm đại đế, nhưng vẫn vô cùng kích động. Công pháp tu tiên mà, càng trọn vẹn thì giá trị lại càng vô giá hơn.

Sau khi cất kĩ công pháp tu tiên, Hầu Dập lấy một tờ giấy làm bằng da đưa cho Lam Tiểu Bố: “Đây là phương pháp tới vách ngăn vũ trụ, và cả cách vượt qua vách ngăn vũ trụ nữa, có thể sẽ khó khăn rất nhiều. Ta đã nhớ in trong đầu rồi, cái này cho ngươi. Hôm nay sau khi tách ra, có lẽ sau này chúng ta sẽ không thể gặp lại nhau nữa, ngươi còn chuyện gì muốn ta làm giúp không?”

Hầu Dập có chút thương cảm, người như Lam Tiểu Bố này dù là tính tình, nhân phẩm hay là phong cách hành sự đều cực kì hợp ý của hắn ta, có thể kết giao với một người bạn như Lam Tiểu Bố hắn ta thực sự rất may mắn.

Còn tại sao lại nói bây giờ tách ra sau này khó mà gặp lại nhau cũng là lời nói thật lòng. Lam Tiểu Bố phải tới vách ngăn vũ trụ, dù là tự tìm con đường vượt qua hay là dùng cách trong cuốn giấy da kia đều là cách thức cửu tử nhất sinh.

Lam Tiểu Bố do dự một lúc mới lên tiếng: “Mẫu tinh của ta gọi là địa cầu, nếu tương lai có người động thủ với nó, ngươi có năng lực thì giúp ta ngăn cản một chút. Còn có tinh cầu Chân Nặc và tinh cầu Lam Á đều có quan hệ với ta, nếu ngươi có năng lực thì cũng giúp đỡ một chút. Ta còn có hai người bạn không tệ, một người là Khắc Nhĩ, một người là Đinh Hòa. Hiện tại hai người họ đang định cư ở tinh cầu Thiên La, nếu có cơ hội thì ngươi mời bọn họ tới tinh cầu Kim Tuyền đi.”

“Ngươi yên tâm, chỉ cần ta trở thành đại đế của tinh cầu Kim Tuyền thì ta nhất định sẽ làm theo nguyện vọng của ngươi. Hơn nữa tinh cầu Kim Tuyền có thể trở thành tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy hay không còn phải trải qua đồng ý của ngươi." Hầu Dập vừa nói vừa chỉ vào bàn hệ thống của Lam Á.

Lam Tiểu Bố hiểu ngay lập tức, hắn không chút do dự nó: "Ngươi tùy ý sao chép, tinh cầu Kim Tuyền càng mạnh càng tốt."

Chiến hạm này của hắn chính là chiến hạm mạnh nhất của tinh cầu Không Lạc văn minh khoa học kỹ thuật do đại đế Hắc Tu Trần tạo ra, đừng nói là Hắc Tu Trần có thể một tay che trời ở tinh hệ Thịnh Hư, cho dù ông ta không một tay che trời thì trong chiến hạm của ông ta cũng giữ những tin tức cốt lõi quan trọng nhất của nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Ngoại trừ phương thức Thần Hồn châm của Lam Tiểu Bố ra thì thử nghĩ xem ai có thể lấy được tin tức của Lam Á nữa chứ? Vì thế đối với người chuyên quyền như Hắc Tu Trần mà nói thì thứ quan trọng như này phải sao chép một bản ở trong chiến hạm của mình mới là an toàn nhất.

Chỉ cần Hầu Dập sao chép những phần này thì muốn tinh cầu Kim Tuyền trở thành một tinh cầu cấp bảy cũng không phải là chuyện không thể.

.....

Hầu Dập đi, trước khi đi đã sao chép tài liệu để trở thành văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy của Lam Á. Nhưng bởi vì bộ nhớ của Phục Hà có hạn, không thể sao chép được nhiều dữ liệu hơn. Mà khoảng cách đường truyền quá dài nên không tiện, dù sao bây giờ hắn ta vẫn chưa phải là chủ của tinh cầu Kim Tuyền.

Lam Tiểu Bố và Cổ Đạo từ biệt Hầu Dập để tới vách ngăn vũ trụ. Cách đi tới vách ngăn vũ trụ đã được Lam Tiểu Bố truyền vào dữ liệu của Lam Á.

Từ khi rời khỏi tinh cầu Ngọc Khải, Cổ Đạo gần như đã tu luyện tới trình độ si mê rồi. Chỉ cần có thời gian rảnh rối thì con hàng này nhất định sẽ ngồi ôm linh thạch hấp thụ linh khí. Nếu cứ tiếp tục tốn kém như thế thì Lam Tiểu Bố nhất định sẽ hoài nghi con hàng này còn dùng nhiều linh thạch hơn cả hắn nữa.

Trái lại, cách làm của Hầu Dập lại giúp Lam Tiểu Bố tìm được một ý nghĩ mới. Thật ra Thất âm trong hải não của hắn chính là Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô là gì thì Lam Tiểu Bố không biết. Nhưng dựa theo giải thích của măng tre thì Thất âm chính là đồ vật có được từ thuở khai thiên lập địa, thậm chí còn có trước cả khi trời đất được mở ra.

Thất âm có một đặc điểm là chỉ cần có đồ tham khảo thì tốc độ dựng của nó sẽ cực kì nhanh. Giống như Kim Ô quyết lần trước vậy, bởi vì Lam Tiểu Bố có công pháp giai đoạn đầu nên Thất âm đã xây dựng pháp quyết phía sau càng thêm hoàn mỹ hơn chỉ trong một thời gian ngắn.

Mà thuật ngự kiếm vì không có gì để tham khảo nên cho tới hiện tại, Thất âm mới chỉ xây dựng được một phần nhỏ.

Ở trong suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, nếu hắn khắc thật nhiều số liệu của nền văn minh khoa học kỹ thuật vào trong Thất âm, tương lại lại khắc đủ loại công pháp, thuật pháp, trận đạo, thậm chí có cả dược liệu, phương thuốc các thứ vào trong Thất âm thì không phải Thất âm sẽ càng xây dựng được hoàn thiện hay không?

Chương 170: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô

Dù đúng hay không thì Lam Tiểu Bố vẫn bắt tay vào việc khắc toàn bộ số liệu nền văn minh khoa học kỹ thuật có trong chiến hạm Lam Á vào trong Thất âm.

Muốn khắc được lên Thất âm thì cần phải dùng thần niệm của Lam Tiểu Bố mới làm được, nhưng nó không hề thuận lợi như khi Phục Hà của Hầu Dập sao chép dữ liệu.

Cũng may bây giờ thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng được coi là cường đại, hắn ra lệnh cho Lam Á chuyển động thanh lăn trên màn hình lớn tất các số liệu khoa học kỹ thuật. Dù là hình thức số học, hình thức hình hay hay là hình thức mô hình hoặc là các dạng hiển thị khác thì chỉ cần từng xuất hiện trên màn hình lớn đều bị thần niệm của Lam Tiểu Bố cảm ứng được.

Cho dù thần niệm của Lam Tiểu Bố có mạnh hơn đi nữa cũng không thể nhớ rõ toàn bộ số liệu vào trí nhớ trong một thời gian ngắn như vậy được. Nhưng chỉ cần là số liệu từng lướt qua màn hình lớn, bị thần niệm của Lam Tiểu Bố ghi nhớ thì đều được khắc không sai một chút nào lên Thất âm.

Đó là một quá trình dài đằng đẵng lại tẻ nhạt, Lam Tiểu Bố không thể chỉ làm một việc này được. Hắn thử tách tâm thần ra, một bên vừa tiếp tục khắc số liệu từ trên màn hình lên Thất âm, một bên bắt đầu tu luyện Kim Ô quyết.

Tảng đá lớn màu trắng cũng bị Lam Tiểu Bố lôi ra từ trong nhẫn trữ vật, để có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, Lam Tiểu Bố trực tiếp ngồi lên trên tảng đá lớn.

Có tảng đá lớn màu trắng cung cấp linh khí nồng đậm, tu vi của Lam Tiểu Bố đang dùng tốc độ khoa trương tăng lên không ngừng. Mặc dù Lam Tiểu Bố vẫn chưa hiểu rõ cái gì gọi là Tẩy Thai trì, nhưng lúc này biết Tẩy Thai trì đã giúp hắn thay đổi biết bao nhiêu.

Tư chất ban đầu của hắn không tệ, nếu không thì lúc đầu sẽ không vừa tu luyện Dịch Cân Kinh đã cảm ứng được nội khí. Nhưng Dịch Cân Kinh chỉ là phương thức tu luyện khi mới vào võ đạo mà thôi, bây giờ hắn đã thực sự tu luyện công pháp tu tiên Kim Ô quyết rồi, không thể so sánh như bình thường được.

Theo thực lực tăng lên, thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng được tăng cường rất nhiều, số liệu lướt qua trên màn hình lớn càng lúc càng nhanh. Thậm chí tốc độ hiện tại ngay cả mắt thường cũng không thể thấy rõ được nữa rồi.

Nháy mắt đã qua một tháng, Lam Á cũng vừa xuyên qua một không gian xếp chồng xong. Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, không phải do đã tới vách ngăn vũ trụ, mà là tảng đá lớn màu trắng của hắn chỉ còn dài hơn một mét mà thôi.

Bởi vì có tảng đá lớn nồng đậm linh khí chống đỡ, Thất âm đã dựng thành công thuật pháp ngự kiếm. Lấy được thuật ngự kiếm, Lam Tiểu Bố không thể cao hứng nổi.

Tảng đá lớn màu trắng sắp tiêu hao hết rồi, mà hắn vẫn chưa bước vào Ngưng Đan Cảnh nữa, sao này tu luyện bằng cái gì đây? Đúng là có thể dùng linh thạch, nhưng tốc độ của linh thạch thực sự không đủ nhìn. Có thể tưởng tượng được, người sử dụng linh thạch để tu luyện, muốn tăng lên một cảnh giới đã tốn nhiều thời gian tới mức nào.

Hắn có nhiều thời gian lắm sao? Lam Tiểu Bố lắc đầu theo bản năng.

Số liệu trên màn hình lớn vẫn đang trôi nhanh, bây giờ Lam Tiểu Bố đã dừng tu luyện rồi, vì thế dứt khoát để số liệu trôi càng nhanh hơn.

Hiện tại hắn chưa hoàn toàn hiểu rõ Thất âm, chờ sau này hắn hiểu rõ rồi thì nhât định phải nghĩ cách để Thất âm trực tiếp nhận số liệu khoa học kỹ thuật từ chỗ Lam Á, chứ không phải dùng thần niệm của hắn để khắc lên nữa.

Ngự kiếm thuật này dùng rất nhiều thời gian mới hoàn thiện được, Lam Tiểu Bố chưa từng thấy thuật ngự kiếm bao giờ, nhưng thuật ngự kiếm mà Thất âm xây dựng rất hợp với ý tưởng của hắn.

Lấy thanh kiếm là pháp bảo, đứng trên thanh kiếm gào thét phi đi, vừa nghĩ đã cảm thấy cực kì ngầu rồi. Nếu không phải Lam Á đang cấp tốc phi hành trong tinh không thì Lam Tiểu Bố thực sự muốn thử xem thuật ngự kiếm của hắn rốt cuộc như thế nào. Ngay cả khi không có kiếm khí làm pháp bảo thì hắn cũng có thể đứng trên chiếc rìu cũng rất thú vị rồi.

Rảnh rỗi không có việc gì, Lam Tiểu Bố khắc tất cả công pháp mà mình biết lên Thất âm, bao gồm cả các công pháp trên địa cầu, Bất Tử quyết, Đoàn Hồn thuật, nền tảng Đạo thuật, nền tảng Trận pháp các thứ.

Sau khi khắc tất cả các công pháp lên Thất âm xong, Lam Tiểu Bố để Thất âm xât dựng công pháp tiếp theo của Đoàn Hồn thuật. Hắn vẫn chưa có được công pháp sau cấp ba của Đoàn Hồn thuật, sau này phải dựa hoàn toàn vào Thất âm rồi.

Lần này Lam Tiểu Bố không lấy tảng đá lớn màu trắng kia ra nữa, hiện tảng đá trong tay hắn chỉ còn hơn một mét, tương lai kết Kim Đan vẫn cần phải dùng tới.

Nhìn Thất âm chuyển động cực kì chậm, gần như không thể cảm giác được, Lam Tiểu Bố chỉ có thể thở dài. Không có linh lực hỗ trợ, để Thất âm luyện chế Đoàn Hồn thuật không biết cần phải có bao nhiêu thơi gian nữa, tốt hơn hết là hắn không nên chờ đợi.

“Chúng ta đã tới vách ngăn vũ trụ, xin chỉ thị!”

Tin tức mà Lam Á thông báo đột ngột khiến Lam Tiểu Bố vui mừng khôn xiết, lập tức đứng dậy nói: “Lam Á, ngươi ở tại chỗ chờ chỉ thị của ta, ta muốn xuống xem thử.”

Để tránh tai nạn bất ngờ, việc truyền dữ liệu khoa học công nghệ kỹ thuật tạm thời dừng lại. Sau khi Lam Tiểu Bố bước ra khỏi chiến hạm liền sử dụng rìu bảo vật.

Sau khi học được thuật ngự kiếm, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố được thử sức. Dưới sức mạnh của thần niệm, chiếc rìu rơi xuống chân của hắn. Sau đó vạch ra một vòng cung bay vào trong tinh không bao la.

Đáng tiếc là chiếc rìu này không thể biến lớn được, nhưng chỉ nhiêu đó đã khiến Lam Tiểu Bố rất vui. Cuối cùng cũng hoàn thành được mơ ước, ngự kiếm… không, phải là ngự rìu phi hành.

Suýt chút nữa thì Lam Tiểu Bố quên rằng bản thân ra ngoài là để quan sát vách ngăn vũ trụ, cho tới khi xuất hiện một bóng xám khổng lồ dừng lại trước mặt, hắn mới ngạc nhiên trong lòng.

Đây chính là vách ngăn vũ trụ sao? Đập vào mắt nhìn, không biết vách ngăn vũ trụ này cao bao nhiêu, không thể thấy được đỉnh. Hai bên là khoảng trời mờ mịt, trải dài đến vô tận.

Đứng ở bên ngoài vách ngăn vũ trụ, trong lòng Lam Tiểu Bố chỉ có hai chữ, kiềm nén.

Sự phiền muộn phát ra từ nơi sâu nhất trong nội tâm, khiến hắn cảm thấy một loại bất an và sợ hãi.

Chương 171: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô (2)

Ngoài sự kiềm chế thì còn có sự hùng vĩ và bao la nữa. Dù đứng cách xa vách ngăn vũ trụ hàng nghìn mét nhưng Lam Tiểu Bố không nhịn được mà sinh ra cảm giác tầm thường. Nếu không phải hắn đã tận mắt nhìn thấy mà là nghe người khác kể có thể xây dựng được một vách ngăn trong vũ trụ như này thì Lam Tiểu Bố tuyệt đối không bao giờ tin. Mà bây giờ, hắn đã tận mắt nhìn thấy, thật sự có một vách ngăn như vậy, vách ngăn vũ trụ.

Vũ trụ bao la, thứ con người chưa từng nhìn thấy và chưa từng nghe qua thực sự quá nhiều.

Lam Tiểu Bố cận thận tiếp cận vách ngăn vũ trụ, khi hắn tới gần vách ngăn vũ trụ khoảng gần một nghìn mét thì một lực hút mạnh mẽ và khủng khiếp đã ấp tới, Lam Tiểu Bố vội vàng lùi về phía sau.

Lần nữa lùi về sau mấy nghìn mét, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắn chậm một bước thì nhất định sẽ bị lực hút kinh khủng kia hút vào trong. Ở trong phạm vi một nghìn mét của vách ngăn vũ trụ có một khe sâu không có điểm cuối, dùng thần lực quét qua cũng không thể thấy được gì, hoàn toàn khác với tinh không.

Lam Tiểu Bố phất tay lấy ra một thanh trận cờ, ném trận cờ ra ngoài.

Trận cờ còn chưa kịp chạm tới vách ngăn vũ trụ thì đã bị khe sâu cực lớn kia cuốn đi mất, tan biến không thấy dấu tích nào.

Lam Tiểu Bố hít một hơi lạnh, loại vách ngăn này hắn đi qua như thế nào? Đây không còn là vấn đề thực lực mạnh hay yếu nữa, mà là vấn đề có thể đi qua được hay không.

Biện pháp mà Hầu Dập tìm được trước tiên phải tìm được vách ngăn vũ trụ, sau đó tìm một vòng xoáy vũ trụ bên cạnh vách ngăn, nói trắng ra thì đó là lỗ đen vũ trụ. Sau đó nhảy vào trong vòng xoáy đó, mà đầu bên kia của vòng xoay dĩ nhiên là phía vũ trụ của văn minh Tu Tiên.

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là phải tu luyện Bất Tử quyết tới đỉnh phong, nếu không chỉ có con đường chết. Trên thực tế, dù tu luyện tới đỉnh phong thì cơ hội thành công không phải một trăm phần trăm, chỉ có thể nói là có cơ hội mà thôi.

Lam Tiểu Bố không đi tìm vòng xoáy lỗ đen đó, hắn chắc chắn cho dù có tìm được thì cũng vô dụng, hắn không thể tu luyện Bất Tử quyết tới đỉnh phong trong thời gian ngắn. Hơn nữa nếu nó thực sự là một lỗ đen vũ trụ thì Lam Tiểu Bố nghi ngờ rằng hắn sẽ không tiến vào phía bên kia vách ngăn, mà có thể sẽ bị đưa tới một nơi quái lạ nào đó.

Vách ngăn vũ trụ hắn phải đi, nhưng không thể dùng cách mà Hầu Dập đưa đưuọc. Sau khi nhìn thấy vách ngăn vũ trụ, Lam Tiểu Bố biết cách làm đó không hề thực tế chút nào.

Lam Tiểu Bố quay lại Lam Á, ra lệnh cho Lam Á đi dọc theo vách ngăn vũ trụ mấy ngày, cuối cùng đưa ra kết luận rằng bất kì nơi nào của vách ngăn này cũng giống nhau, tuyệt đối không thể tới gần trong phạm vi một nghìn mét, nếu tới gần trong phạm vi đó thì sẽ bị lực hút của vách ngăn cuốn vào trong.

Một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố đã khắc xong toàn bộ thông tin của Lam Á lên Thất âm, nhưng vẫn chưa thể làm gì được cái vách ngăn này.

Có lẽ là do thực lực của hắn quá thấp, có vẻ hắn đành phải đi tìm một nơi để tu luyện Kim Ô quyết tới đỉnh phong, sau đó quay lại nơi này thử vận may.

Với thực lực hiện tại và nguồn dự trữ kĩ thuật của Lam Á, hắn có thể quay trở lại địa cầu rồi.

Phương vị của địa cầu trên Côn Luân đã bị Lam Tiểu Bố chủ động hủy đi, hắn lo rằng sau khi bản thân xảy ra chuyện, Côn Luân bị người khác lấy được thì người đó sẽ tìm tới tận địa cầu. Thứ không quan trọng không bị hủy đi là địa cầu và vũ trụ hắn đang ở không cùng một tinh hà.

Nhưng bây giờ hắn có Thất âm, muốn trở về địa cầu vẫn có biện pháp. Chỉ Cần hắn đưa hết số liệu của Côn Luân lên Thất âm thì Thất âm có thể xây dựng đường về Trái Đất.

Dựa theo thời gian mà Thất âm xây dựng thuật ngự kiếm lúc trước, sợ rằng muốn phân tích ra đường về địa cầu từ Côn Luân sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố giật mình, Thất âm có thể xây dựng ra tuyến đường trở về địa cầu thì tại sao lại không thể xây dựng tuyến đường xuyên qua vách ngăn vũ trụ?

Thất âm tuyệt đối là bảo vật khai thiên lập địa, thậm chí nó còn có trước cả khi trời đất được dựng lên. Đúng là hắn đã dùng rất nhiều số liệu văn minh khoa học kỹ thuật để khắc vào, nhưng tuyệt đối không có chuyện sau khi măng tre lấy được bảo vật Vũ Trụ Duy Mô xong lại bỏ đó không dùng. Nếu bỏ đó không dùng thì măng tre cũng không nói bản thân có thể đắc đạo nhờ Vũ Trụ Duy Mô.

Có nghĩa là, bên trong Thất âm thực ra đã chưa một số dữ liệu, đó là dữ liệu được ghi chép từ thuở sơ khai. Đáng tiếc là hắn không thể nhìn thấy được những thứ đó.

E rằng cái vách ngăn vũ trụ này những người tu tiên bình thường căn bản không thể xây dựng nổi, cho dù là do con người tạo ra thì cũng là do đấng đại năng trước đó xây nên, rồi để cho những người tu tiên tìm được cách vượt qua vách ngăn vũ trụ.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố lập tức truyền tất cả tình huống về vách ngăn vũ trụ vào trong Thất âm thông qua thần niệm.

Nhưng một chút phản ứng Thất âm cũng không có, Lam Tiểu Bố chỉ có thể chậm rãi tiếp cận vách ngăn vũ trụ, đồng thời cưỡng ép hấp thu linh khí từ bên ngoài truyền vào Thất âm.

Chút linh thạch trên người hắn không đủ cho Thất âm hấp thu, biện pháp tốt nhất là dùng linh khí ở bên ngoài để xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô.

Dưới tình huống linh khí bên ngoài quá yếu ớt, khả năng tự hấp thụ linh khí của Thất âm cũng cực kì yếu ớt. Bây giờ linh khí trong tinh không cũng rất ít, Lam Tiểu Bố đành phải chủ động hấp thu linh khí từ bên ngoài để truyền cho Thất âm.

Chẳng mấy chốc Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra một sự thật khiến hắn kinh ngạc, đó là mỗi khi tiến gần vách ngăn vũ trụ hơn một chút thì tốc độ hấp thu linh khí thiên địa của hắn lại càng tăng nhanh. Có nghĩa là, càng tới gần vách ngăn vũ trụ thì linh khí lại càng đậm đặc.

Chương 172: Ngưng Đan

Khi Lam Tiểu Bố tới gần vách ngăn vũ trụ được khoảng ba nghìn mét, hắn cảm thấy hiện tại tốc độ tu luyện có thể sánh ngang với lúc dùng linh thạch để ty luyện rồi. Tình huống này thực sự rất kì quái, một khi hắn ngừng vận chuyển Kim Ô quyết thì linh khí từ bên ngoài dường như đã biến mất, không hề cảm giác được chút nào.

Lam Tiểu Bố tiếp tục đi về phía trước, khi tới gần khoảng cách một nghìn mét, vận chuyển Kim Ô quyết, linh khí gần như hóa thành một vòng xoáy nhỏ cuốn lấy hắn. Dùng loại linh khí như này để tu luyện, có hơi không giống khi sử dụng tảng đá lớn kia, nhưng hiệu quả không tệ hơn tảng đá một chút nào cả. Lam Tiểu Bố nghi ngờ chỉ cần hắn tiến gần hơn một chút nữa thì hiệu quả tu luyện sẽ vượt qua cả tảng đá trắng.

Nhưng tu luyện ở đây quá nguy hiểm, lúc này ở bên mép của vách ngăn vũ trụ hệt như một cái miệng cực lớn điên cuồng xông tới, muốn hút Lam Tiểu Bố đi vào.

Lam Tiểu Bố buộc bản thân phải ổn định, cuối cùng hắn cũng tìm ra được ngọn nguồn linh khí. Những linh khí này tới từ khe sâu bên cạnh vách ngăn vũ trụ, nơi tử địa mà thần niệm của hắn không thể nào chạm tới.

Mặc dù Lam Tiểu Bố biết vị trí hiện tại của hắn rất nguy hiểm, nhưng hắn không thể lui bước về sau được. Thất âm đang xây dựng mô hình vách ngăn vũ trụ, hay nói đúng hơn là đang xây dựng từng phần của mô hình.

Cái này cần phải có rất nhiều linh khí hỗ trợ, một khi hắn rời đi, không có nguồn linh lực hỗ trợ, tuy rằng Thất âm sẽ không vì thế mà dừng lại việc xây dựng vách ngăn vũ trụ, nhưng tốc độ sẽ bị chậm lại vô hạn.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện, nếu hắn cứ đứng ngây người ở cách vách ngăn vũ trụ một nghìn mét trong thời gian quá dài thì hắn sẽ không tự chủ được mà muốn đi về phía trước.

Điều này có thể là do lực hấp dẫn từ khe sâu bên cạnh vách ngăn vũ trụ gây ra, vì thế hắn không được phép buông lỏng tâm trạng dù chỉ một giây. Cũng có thể là khi hắn tiến vào trạng thái hấp thu linh khí thì sẽ muốn đi tới nơi có linh khí nồng đậm hơn.

Nhưng hắn không thể rút lui được, thực lực của hắn lúc này đang tăng lên dữ dội, mà vách ngăn vũ trụ mà Thất âm đang dựng cũng chậm rãi xuất hiện đường viền rồi. Nếu hắn lui về phía sau thì tìm đâu ra nơi có linh khí thiên địa nồng đậm như này nữa?

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố dùng các loại vật liệu để luyện thành một sợi dây dài gần nghìn mét, một đầu sợi dây buộc vào người, đầu còn lại thì buộc ở chỗ Lam Á. Sau đó hắn ra lệnh cho Lam Á, chỉ cần thấy hắn di chuyển một bước lên trên thì phải lập tức kéo hắn về.

Lam Á là chiến hạm của tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, loại chỉ thị đơn giản như này nó có thể làm mà không xảy ra bất kì vấn dề nhỏ nào.

Có sự bảo vệ của Lam Á, Lam Tiểu Bố không còn lo lắng gì nữa, điên cuồng hấp thu linh khí từ trong khe sâu của vũ trụ.

Lam Tiểu Bố hệt như con cá voi khổng lồ đang hút nước, hắn hấp thu linh khí của khe sâu vũ trụ, sau đó luyện hóa nó thành chân nguyên của chính mình rồi cứ lặp đi lặp lại không ngừng tu luyện Ngưng Đan. Một bộ phận linh khí khác thì bị Thất âm hút lấy để hoàn thiện vách ngăn vũ trụ duy mô.

Một khi Lam Tiểu Bố bị lực hấp của vách ngăn vũ trụ kéo lại gần thì sợi dây thừng bên hông sẽ tự động kéo căng. Hệ thống giám sát của Lam Á cực kì chính xác, ngay khi cơ thể Lam Tiểu Bố mới duỗi được một chút thì đó đã kéo người trở về không chút ngần ngại rồi.

Thời gian trôi qua, Lam Tiểu Bố hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Không biết đã qua bao lâu, một cảm giác cực kì nguy hiểm truyền tới, sau đó Lam Tiểu Bố nghe thấy tiếng lách cách rất nhỏ, dường như cảm giác nguy hiểm đã bị dừng lại. Rồi Lam Tiểu Bố cảm thấy chân khí trong có thể tụ lại thành một dòng sông, những bóng mờ sau khi kết Uẩn Đan xong cũng biến mất không thấy. Rõ ràng thanh âm vừa rồi là vòng bao bên ngoài Chân Đan bị vỡ vụn. Một viên Chân Đan màu xám tro đang trôi lơ lửng bên trong Đan Điền, chân khí mạnh mẽ tới mức Lam Tiểu Bố cảm giác như không chân thật.

Thần niệm của hắn thâm nhập ra ngoài, khi thần niệm tới được phạm vi xấp xỉ mười dặm* thì thần niệm lại cảm nhận được âm thanh báo động dồn dập của Lam Á.

(1 dặm~1,6 km)

Đây là Ngưng Đan thành công rồi sao? Chẳng bao lâu sau Lam Tiểu Bố đã chắc chắn được bản thân đã Ngưng Đan thành công. Ở bên cạnh khe sâu của vách ngăn vũ trụ, hắn đã Ngưng Đan thành công.

Tại sao Lam Á lại báo động? Lam Tiểu Bố vô thức cúi đầu nhìn xuống, dây thừng buộc chặt bên hông đã bị đứt lìa.

Nghĩ tới cảm giác nguy hiểm vừa rồi, sau lưng Lam Tiểu Bố đổ mồ hôi lạnh ào ào. Không biết tại sao giây thừng lại đứt, cũng có thể là do hắn kéo đứt. Nếu như lúc đó hắn không vừa vặn Ngưng Đan thành công thì chỉ sợ hiện tại hắn đang ở trong khe sâu của vách ngăn vũ trụ rồi?

Đúng là Lam Á có thể giữ yên sợ dây thừng buộc hắn, nhưng nó lại không thể kéo hắn lại được. Hơn nữa khi hắn đang tu luyện, căn bản không hề nghe thấy tiếng chuông báo động của Lam Á.

Bên tinh không này mặc dù không phải chân không, nhưng lực truyền âm rất kém, chỉ cần hơi đứng xa một chút là không thể nghe được, dù tiếng còi báo động của Lam Á vang lên cũng đừng nghĩ tới chuyện cắt đứt được giai đoạn Ngưng Đan của hắn, khiến hắn tỉnh lại từ trong tu luyện.

Không thể tu luyện tiếp được nữa, lần này có thể Ngưng Đan thành công có hơn nửa là nhờ may mắn. Lần sau chỉ sợ không còn may mắn như thế nữa, loại chuyện nguy hiểm như này vẫn nên làm càng ít càng tốt.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố rơi vào Thất âm, Thất âm không những dựng xong được vách ngăn vũ trụ mà ngay cả tầng thứ tư của Đoàn Hồn thuật cũng dựng xong rồi. Nhưng nền tảng Thuật pháp vẫn còn đang trong giai đoạn hoàn thiện, hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không có kết quả.

Chương 173: Ngưng Đan (2)

Tốt và xấu quả thực rất khó nói, suýt chút nữa hắn đã mất cái mạng nhỏ này, nhưng thu hoạch cũng thật lớn. Nếu không nhờ có linh khí nồng đậm từ khe sâu vũ trụ thì trong khi hắn tu luyện, Thất âm không thể xây dựng được cách ngăn vũ trụ duy mô, cũng không có khả năng dựng ra được tầng thứ tư của Đoàn Hồn thuật, thậm chí còn hoàn thiện cả ba giai đoạn trước nữa.

Một số việc thu được chỗ tốt rồi thì nên dừng lại, hắn đã có được thứ mình cần, nếu cứ tiếp tục tham lam ở lại nơi này thì hậu quả thực sự rất khó nói.

Cho tới khi Lam Tiểu Bố rời khỏi khu vực nguy hiểm, trở lại Lam Á rồi thì thanh âm báo động mới dừng lại.

Do Lam Á báo động liên tục nên Cổ Đạo không tu luyện nữa. Có lẽ là do Cổ Đạo không thể nói chuyện, nếu nó có thể nói thì không chừng đã để Lam Á cho nó ra ngoài đi cứu Lam Tiểu Bố rồi.

Trước tiên Lam Tiểu Bố đi xem tin nhắn từ đồng hồ truyền tin hắn để trên bàn, là tin do Hầu Dập truyền tới.

“Tiểu Bố, do có sự trợ giúp của bác Vũ và một vài lão thần trong bang, ta đã đoạt được vương vị của đế quốc Thanh Hà rồi. Ngươi không cần phải lo lắng đâu, ta nhất định sẽ hoàn thành những việc mà ngươi lo lắng. Tiếp theo ta sẽ dùng toàn lực để giúp tinh cầu Kim Tuyền trở thành tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy, chỉ có tới cấp bảy thì mới có thể đứng vững gót chân ở vũ trụ này. Chúc ngươi vạn sự như ý, Hầu Dập.”

Lam Tiểu Bố cất đồng hồ đi, Hập Dập đã lấy được thứ thuộc về mình, hắn cũng nên đi tìm con đường mà mình đã lựa chọn.

Thất âm đã dựng xong vách ngăn vũ trụ, thần niệm của Lam Tiểu Bố rơi vào trong vách ngăn vũ trụ, sau đó hắn lập tức vui mừng như điên. Quả nhiên thứ nào cũng đều có nhược điểm cả, vấn đề là ngươi có thể tìm ra nhược điểm đó được hay không.

Vách ngăn vũ trụ cũng vậy, nó có một sơ hở, đó là cứ ba mươi năm sẽ thay đổi linh mạch một lần…

Chờ đã, linh mạch sao? Không lẽ tảng đá lớn màu trắng mà hắn lấy được kia chính là linh mạch?

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, tảng đá lớn màu trắng mà hắn lấy được kia rất có khả năng là linh mạch, đáng tiếc là kiến thức tu tiên của hắn ít ỏi tới đáng thương, một vài chuyện chỉ có thể phỏng đoán mà thôi. Thần niệm là đoán, ngay cả dáng vẻ của thuật ngự kiếm như thế nào cũng chỉ là tưởng tượng của hắn mà ra. Khi tu luyện Đoàn Hồn thuật, lại không biết nông sâu mà xé rách linh hồn…

Được rồi, không để ý tới chuyện này nữa, quan trọng là thời gian thay đổi linh mạch chỉ còn chưa tới nửa năm nữa. Mà cơ hội để hắn vượt qua vách ngăn này là đây, hay đúng hơn là lỗ hổng thay đổi linh mạch.

Trong hai nhịp thở đầu tiên khi vách ngăn vũ trụ thay đổi linh mạch, hắn nhất định phải xông về phía vách ngăn vũ trụ, nếu không sẽ không đủ thời gian. Vừa mới vọt vào sẽ bị lực hút của khe sâu bên cạnh vách ngăn vũ trụ cuốn lấy, nhưng không cần lo lắng, chỉ trong hai nhịp thở mà thôi. Chờ qua thời gian đó, lực hút đó sẽ biến mất, mà người cũng đã tới được bên cạnh vách ngăn vũ trụ rồi.

Lúc đó phải dùng thần niệm với cường độ lớn nhất để tìm được khe hở của vách ngăn vũ trụ, ngay khi diễn ra quá trình thay đổi linh mạch, trên vách ngăn vũ trụ sẽ xuất hiện một khe hở, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất đi xuyên qua khe hở đó để vượt qua vách ngăn vũ trụ.

Nếu không nhờ có Thất âm thì cho dù Lam Tiểu Bố biết cách này cũng không thể nào dùng được. Giỏi lắm là cảm nhận được linh khí biến mất lúc nào khi tu luyện, chờ linh khí biến mất rồi thì e rằng vách ngăn vũ trụ đã thay đổi linh mạch xong. Bởi vì ngay cả khi không có linh mạch, linh khí vẫn sẽ lưu lại ở vách ngăn vũ trụ. Lúc đó hắn mới xông vào thì nhất định sẽ bị khe sâu bên cạnh vách ngăn vũ trụ hút lấy.

Nửa năm là một khoảng thời gian dài, nhưng không hề dài đối với Lam Tiểu Bố, vì thế hắn chọn ở lại trong Lam Á tu luyện Đoàn Hồn thuật.

Đoàn Hồn thuật đã được Thất âm hoàn thiện, cho dù không xé linh hồn cũng có thể nâng cao thần niệm được. Nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy tốc độ tu luyện Thần Hồn thuật để nâng cao thần niệm quá chậm, hắn vẫn chọn cách xé rách linh hồn.

Hắn đã là một người lão luyện trong chuyện này rồi, lại có thần niệm là lá chắn, mỗi lần xé rách linh hồn cũng không nặng tới mức làm tổn thương tới hải não.

Năm tháng sau, Đoàn Hồn thuật đã có tiến triển, thành công bước vào tầng thứ ba. Lúc này phạm vi mà thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể dùng đã xấp xỉ hai mươi dặm. Hải não rộng lớn vào cứng rắn hơn, cường độ gia tăng Thần Hồn châm đã lên tới gấp hai gấp ba lần.

Hải não tăng cường, thần niệm cũng thay đổi lớn, trực quan nhất là cảm thụ về các loại thuật pháp và thi triển càng ngày càng dễ dàng hơn.

Thời gian còn chưa tới một tháng, Lam Tiểu Bố dùng toàn bộ thời gian đó để nghiên cứu nền tảng Trận pháp.

Tốc độ hoàn thiện của Nền tảng Trận pháp trong Thất âm khá là chậm chạp, nhưng Lam Tiểu Bố không vội, nền tảng Trận pháp trong tay hắn đủ để hắn phải nghiên cứu một đoạn thời gian, tham lam quá thì không nuốt nổi.

Một tháng nháy mắt trôi qua, dựa theo vách ngăn vũ trụ duy mô biểu hiện thì thời gian thay đổi linh mạch đã tới.

Lam Tiểu Bố ôm Cổ Đạo rồi thu nó vào trong nhẫn trữ vật. Thành hay bại đều đặt vào lần này, nếu thành công hắn sẽ tiến được vào thế giới tu tiên chân chính, thất bại thì sẽ bị hút vào trong khe sâu vũ trụ kia, không có đường lui nào cả.

Đứng trong khoảng cách một nghìn mét, dùng thần niệm thăm dò, tựa như bất kì lúc nào đều có thể biến mất vậy.

Lam Tiểu Bố đã sẵn sàng, đồng thời lúc nào cũng chú ý tới sự biến hóa của vách ngăn vũ trụ duy mô trong đầu.

“7, 6, 5, 4, 3….” Chính là lúc này, Lam Tiểu Bố dùng hai giây thời gian xông vào vách ngăn vũ trụ.

Chương 174: Thành phố Mâu Bắc Phường

Trong khoảnh khắc Lam Tiểu Bố lao tới, lực hút cuồng bạo cuộn trào, Lam Tiểu Bố không có bất kì cơ hội nào để giãy giụa cầu sinh, dù hắn phát huy thuật Ngự Phong tới mức độ cực hạn thì vẫn hệt như con diều đứt dây xông vào khe rãnh của vũ trụ.

Đáng mừng là lực hút cuồng bạo đó không tồn tại được bao lâu, chỉ trong thời gian mấy giây liền biến mất không vết tích. Lam Tiểu Bố bởi vì lực hút cuồng bạo đó, cộng thêm hắn đang lao thẳng vào mục tiêu nên theo quán tính hắn đã tới được sát mép vách ngăn vũ trụ.

Lúc này thần niệm của Lam Tiểu Bố đã khôi phục thông suốt, hắn nhìn thấy rất rõ trên vách ngăn vũ trụ có mấy khe hở. Cách hắn gần nhất cũng có một khe hở, chỉ cách có ba mét. Khe hở đó đủ cho một người chui qua, nhưng khoảng cách của nó đang chậm chạp thu hẹp lại.

Lam Tiểu Bố không dám do dự nữa, điên cuồng vận chuyển chân nguyên, cả người hệ như đại bác xông về phía khe hở đang ngày càng nhỏ dần kia.

Xẹt, quần áo bị xé thành nhiều mảnh, cũng may tốc độ của hắn nhanh nên không bị thương.

Trong khoảnh khác mà Lam Tiểu Bố xuyên qua khe hở kia, lòng hắn vui sướng tột độ, rốt cuộc hắn cũng không bị lực hút của khe sâu vũ trụ cuốn đi. Một khi hắn bị cuốn đi thì e rằng hắn sẽ trở thành chất dinh dưỡng của vách ngăn vũ trụ nhất.

Ngay sau đó, Lam Tiểu Bố cảm giác được có một lực hút cực kì mạnh mẽ đang cuốn tới, cảm giác đó hắn rất rõ ràng, là truyền tống trận, ban đầu hắn bị đưa đi như thế khi ở trong tinh cầu Ngọc Khải.

Nhưng truyền tống trận lần này hình như hơi khác, thần niệm của hắn vừa định vươn ra kiểm tra thì lập tức bị cuốn mất tích, hơn nữa còn cảm thấy hoa mắt váng đầu. Có lẽ là truyền tống cực xa, không biết hắn sẽ bị dịch chuyển tới nơi nào nữa.

“Uỵch!” Lam Tiểu Bố ngã xuống đất, dù đã rèn luyện da thịt qua nhưng hắn vẫn cảm thấy rất đau đớn.

Nhưng lúc này Lam Tiểu Bố thậm chí còn không quan tâm tới tình trạng thân thể của mình, hắn bỏ lại Cổ Đạo, toàn thân bị linh khí thiên địa xung quanh dọa tới choáng váng.

Không đúng, không thể nói đây là linh khí thiên địa được, thật ra linh khí thiên địa không hề nồng đậm, mà nó là một thứ gì đó không thể xác định. Lam Tiểu Bố cố ý vận chuyển Kim Ô quyết, lúc này hắn cảm nhận được sự bất đồng. Trước đây hắn tu luyện hệt như thịt nấu qua nước vậy, không có bất kì gân cốt nào. Nhưng khi tu luyện ở đây, hắn cảm nhận được rõ bên trong linh khí ẩn chứa thứ gì đó, tựa như trong thớ thịt có chứa gân cốt vậy.

Đây mới thực sự là nơi thích hợp để tu luyện, hắn đã tới đúng nơi rồi.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới quanh sát hoàn cảnh xung quanh, hắn đang ở giữa một vùng hoang vu, phía xa xa có mấy rừng cây, mấy con chim đang lướt qua mặt hồ to lớn, trông rất nhàn nhã.

Lam Tiểu Bố giậm mạnh chân xuống đất, cảm giác sau khi chân đạp xuống dường như được nâng lên. Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu.

Từ khi rời địa cầu tới giờ, phần lớn thời gian hắn chỉ ở trong phi thuyền. Hôm nay cuối cùng cũng được đặt chân lên mặt đất, chỉ có những người ở lâu trong phi thuyền như hắn mới cảm nhận chuyện được đứng trên đất bằng tốt như thế nào.

Cả người lem luốc bẩn thỉu không chịu được, râu đã dài, tóc rối bời, quần áo cũ nát tả tơi, xộc xệch.

Lam Tiểu Bố bước tới gần hồ nước để tắm rửa, sau đó thay một bộ quần áo, tóc thì dùng một sợi dây dài buộc lại đơn giản, ngay cả râu cũng không cạo.

Mặc dù đã lưu lạc trong tinh không mấy năm, nhưng do đã từng tắm qua Tẩy Thai trì một lần nên một khi cạo râu đi mặt hắn trông có hơi non nớt. Nơi này là thế giới gì, Lam Tiểu Bố vẫn chưa biết một thứ gì cả.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố đã nghĩ, hắn từ văn minh khoa học kỹ thuật vượt qua vách ngăn vũ trụ thì điểm tới nhất định là vùng tinh không của nền văn minh Tu Tiên.

Có nghĩa là hắn vẫn còn ở trong tinh không, sau đó hắn cần phải dùng tới Lam Á để đi tìm một tinh cầu Tu Tiên thích hợp cho hắn sinh sống. Nhưng rõ ràng không phải, hắn không ở trong tinh không, mà là ở trong một tinh cầu.

Dù là địa phương nào thì trước tiên vẫn nên tìm một chỗ có người để hỏi thăm trước.

Lam Tiểu Bố chưa đi được bao xa đã gặp được người đi đường, hay nói đúng hơn là một đội buôn. Đội buôn này có khoảng mười người, họ đang điều khiển hai chiếc xe lớn.

Lam Tiểu Bố đang nghĩ nơi lạc hậu như này chỉ sợ ngay cả địa cầu cũng không bằng được, bây giờ lại nhìn thấy hai chiếc xe lớn đó tự đi, không có động cơ máy móc cũng không có ngựa kéo.

Thần niệm xâm nhập vào trong chiếc xe lớn, rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hiểu có chuyện gì đang xảy ra, hóa ra là dùng linh thạch để điều khiển. Phía trên có khắc một trận pháp, miễn là có nhiều linh thạch thì xe sẽ không dừng lại.

Ngươi còn thể nói nền văn minh khoa học kỹ thuật có thể cao cấp hơn thế này không? Lam Tiểu Bố thì không thể so sánh được, thấy mỗi người này đều mang bên cạnh binh khí thuộc về mình, Lam Tiểu Bố hơi do dự một hồi rồi cũng lấy chiếc rìu trong nhẫn trữ vật ra.

Chiếc rìu này tính cả chuôi cũng phải cao một mét tám, do thân rìu quá dài nên dù Lam Tiểu Bố đã cao một mét tám mấy rồi nhưng cõng trên người vẫn không tiện cho lắm.

Tuy không thuận tiện nhưng Lam Tiểu Bố vẫn đeo sau lưng, nhưng đầu rìu lại lộ ra khỏi vai khiến ai nhìn cũng cảm thấy quái dị.

Đội buôn kia cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đi tới, hai chiếc xe trận pháp dừng lại, tất cả mọi người nhìn Lam Tiểu Bố đầy cảnh giác.

Lam Tiểu Bố không đáng sợ, nhưng chiếc rìu sau lưng của hắn lại rất dọa người.

“Các vị bằng hữu, ta muốn hỏi các vị xem Hồ Châu đi thế nào.” Lam Tiểu Bố đi tới gần đội buôn thì ôm quyền, giọng nói hỏi thăm rất ôn hào.

Hồ Châu là một thành phố ở địa cầu, Lam Tiểu Bố chỉ nói một câu thoại tiếng hoa bình thường mà thôi, hơn nữa hắn còn dùng cả tiếng phổ thông trên địa cầu.

Người tiến lên trả lời là một người đàn ông dáng người cao gầy, vẻ mặt hắn ta tràn đầy nghi hoặc nhìn Lam Tiểu Bố, sau đó nói: “Ý của các hạ là?”

Đối phương không nghe hiểu lời của Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố lại nghe hiểu lời của đối phương.

Chương 175: Thành phố Mâu Bắc Phường (2)

Bởi vì tinh hệ văn minh khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng nên ngôn ngữ đã được thống nhất. Mặc dù các tinh hệ lớn, thậm chí là tinh cầu vẫn có chút khác biệt, nhưng dựa trên nguyên tắc thì vẫn tương tự nhau. Ngôn ngữ trong trí nhớ của Lam Tiểu Bố có trên trăm loại, nhưng tiếng của đối phương là ngôn ngữ bình thường thông dụng nhất.

Điều này đã nói rõ ràng vấn đề, đó là nơi này có liên lạc với tinh hệ văn minh khoa học kỹ thuật.

“Ta lạc đường tới nơi này, giờ ta muốn đi mua ít đồ nhưng không biết…” Lam Tiểu Bố thầm nghĩ trong lòng, nơi tu tiên thì chắc thành phố vẫn gọi là thành phố đi.

Lam Tiểu Bố muốn đổi giọng thì người đàn ông cao gầy lập tức hiểu ra, vội vàng hỏi: “Đạo hữu muốn tới thành phố Mâu Bắc Phường đúng chứ?”

Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Đúng, chính là thành phố Mâu Bắc Phường.”

Người đàn ông cao gầy xua tay nói: “Đội buôn của chúng ta cũng đang muốn tới thành Mưu Bắc, không bằng ngươi đi cùng chúng ta đi. Thật ra chúng ta đã tới rất gần thành Mưu Bắc rồi, nhiều lắm là đi thêm nửa ngày nữa là tới.”

“Vậy thì cảm ơn rất nhiều.” Lam Tiểu Bố vội vàng cảm ơn.

Những thành viên còn lại trong đội buôn thấy tuy vũ khí của Lam Tiểu Bố khá hung tợn, nhưng bù lại hắn nói chuyện với mọi người rất khách khí, vừa lễ phép lại chu đáo khiến mọi người buông lòng cảnh giác.

Qua cuộc nói chuyện phiếm, Lam Tiểu Bố biết người đàn ông cao gầy này tên Lưu Mân, là người quản lí của đội lái buôn Tiền Tiêm. Hằng năm đội lái buôn này của họ đều phải đi tới thành Mưu Bắc tới năm sáu lần, chủ yếu kinh doanh đan dược cấp thấp, bùa chú và một ít pháp khí. Hắn ta đang vận chuyển đan dược và phù chú tới thành Mưu Bắc, sau đó lại thu mua thật nhiều linh thảo cấp thấp, vật liệu để luyện khí và luyện phù.

“Lưu huynh, lần nào ngươi cũng phải vận chuyển nhiều đan dược và bùa chú như vậy thì trên đường đi có an toàn không?” Thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét qua chiếc xe lớn, bên trong thực sự có rất nhiều đan dược, bùa chú và pháp khí, số lượng rất lớn.

Lưu Mân cười ha hả nói: “Lam huynh, giá trị của đống đan dược này không quá cao, cùng lắm chỉ thắng về số lượng mà thôi. Ở khu vực này chưa có ai liều mạng ra tay với chúng ta chỉ vì những thứ này cả, hơn nữa đội của chúng ta còn có một vị cường giả Uẩn Đan che chở mà.”

Uẩn Đan cảnh là cường giả?

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ trong lòng, không lẽ hắn cũng được coi là cường giả? Bây giờ hắn đang ở Ngưng Đan cảnh, so với Uẩn Đan thì cao hơn một tầng. Nhìn bộ dạng này thì Mưu Bắc hẳn là một nơi vô cùng hẻo lánh, vì thế Uẩn Đan mới được coi là cường giả.

“Ta nghe nói có không gian bảo vật, nếu các ngươi có một món không gian bảo vật thì không phải sẽ ung dung hơn rất nhiều hay sao?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi một câu.

Khiến Lam Tiểu Bố không nghĩ tới là, chỉ là một câu nói thuận miệng của hắn nhưng lại khiến cho vẻ mặt của Lưu Mân trở nên cảnh giác, mà mấy người bên cạnh cũng nổi lòng phòng bị với hắn.

Lam Tiểu Bố cũng lập tức nhận ra vừa rồi hắn không nên hỏi câu đó.

Lưu Mân cười khan mấy tiếng: “Đừng nói là chúng ta không xài nổi pháp bảo trữ vật, ngay cả dùng nổi cũng không dám dùng.”

Lam Tiểu Bố lập tức liền biết, đống đan dược cấp thấp, bùa chú này sợ rằng có nhiều hơn nữa cũng chẳng ai thèm lấy. Nhưng một khi có không gian bảo vật thì lại không giống vậy, nói không chừng sẽ có người đặc biệt vì không gian bảo vật mà tới để chặn cướp.

“Thì ra là vậy.” Lam Tiểu Bố không hỏi lại, mọi người vốn không quen biết, ai cũng đề phòng mình, hỏi nhiều trái lại cũng không tốt.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cảm ứng được bên trong túi của Lưu Mân còn một cái túi khác, mặc dù thần niệm của hắn vẫn chưa xâm nhập vào trong, nhưng hắn đã cảm nhận được cấm chế bên trong, vậy khẳng định đó không phải là không gian bảo vật.

Mọi người đều rơi vào im lặng, khi sắp tới thành phố, Lưu Mân thở dài một hơi nhẹ nhõm. Hắn ta cảm thấy hình như bản thân có chút căng thẳng thái quá, vì thế liền chủ động nói với Lam Tiểu Bố: “Lam huynh, cái rìu này của ngươi hẳn là một món pháp bảo, nếu không cần thiết thì ta đề nghị ngươi tốt hơn hết là cất…”

Lưu Mân không nói tiếp nữa, hắn ta tin rằng Lam Tiểu Bố có thể hiểu lời của mình.

Lam Tiểu Bố không tìm được nơi nào để cất chiếc rìu này, vì thế hắn ta liền đề nghị Lam Tiểu Bố tốt nhất đừng nên vào thành Mưu Bắc lúc này.

“Trong thành Mưu Bắc lúc nào cũng bị người khác cướp đồ sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Lưu Mân lắc đầu nói: “Dĩ nhiên là không, nhưng lần đầu tiên ngươi vào thành phố này sẽ phải để lại một món đồ làm tín vật. Một khi chiếc rìu này của ngươi bị nhìn trúng thì ngươi chỉ có thể dâng lên cho người khác.”

Nói xong dường như lại lo lắng Lam Tiểu Bố không tin lời mình, Lưu Mân liền bổ sung một câu: “Thành Mưu Bắc này có một tên cường giả Kim Đan, hơn nữa còn có quan hệ không tồi với Bặc Đạt trong thành phố này. Ngay cả Bặc Đạt, nghe nói cũng là cường giả Ngưng Đan rồi.”

“Bặc Đạt là ai?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Nhưng lần này không có ai trả lời Lam Tiểu Bố, từ xa có hai tên người đang cưỡi ngựa lai nhanh về phía bọn họ, từ tiếng vó ngựa có thể cảm nhận được khí thế của nó rất mạnh.

Lưu Mân đã sớm bày ra tư thế nghênh đón, giọng điệu kính cẩn hỏi thăm: “Đội lái buôn Tiềm Tiên ra mắt hai vị thống lĩnh, đa tạ hai vị đã hộ tống vật liệu cho đội buôn Tiềm Tiên chúng ta.”

Lam Tiểu Bố ngẩn ra, hắn đã nhìn thấy thành Mưu Bắc, là nơi ở ngay phía trước cách nơi này không tới một nghìn mét.

Trên biển hiệu cửa lầu trước mặt đã viết rất rõ, thành Mưu Bắc. Đoạn đường này dù có nhắm mắt cũng đi tới được, sao còn phải cần người hộ tống?

Hệt như một người đi công tác bên ngoài trở về, đã đi hơn một nghìn dặm đường rồi, nhưng khi tới cửa tiểu khu nhà mình thì gặp một chiếc xe dừng ở cửa tiểu khu. Sau đó người này lại cực kì cảm kích nói: “Cảm ơn đã lái xe đưa ta về nhà.”

Hai tên đang ngồi trên yên ngựa cũng không xuống ngựa, chỉ ngạo nghễ gật đầu một cái, có một người trong đso nói: “Bảo vệ tất cả người buôn bán trong chợ là chức trách của Mưu Bắc Minh ra.”

Chương 176: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc

Lam Tiểu Bố khó hiểu trong lòng, nhưng hắn không lên tiếng.

Vừa rồi trò chuyện với Lưu Mân hắn đã biết thành Mưu Bắc lớn vô cùng, có thể nói là thành phố lớn nhất trong chu vi nghìn dặm. Nơi này chỉ cách dãy núi Bắc Sơn hơn trăm dặm, cách biển Bất Dạ cũng chỉ hơn trăm dặm.

Nhiều người vừa mới bước vào ngưỡng cửa tu tiên đều nguyện ý ở lại thành Mưu Bắc để sống. Bọn họ có thể tới dãy núi Mưu Bắc để tìm các loại linh thảo cấp thấp và vật liệu, cũng có thể tới biển Bất Dạ tìm tài nguyên tu tiên. Do những nguyên nhân này nên đã khiến thành Mưu Bắc ngày càng lớn hơn.

Vì thế cho dù Lưu Mân mang tới rất nhiều đan dược cấp thấp nhưng vẫn bán ra rất nhanh chóng.

Tầm mắt của hai tên kỵ sĩ kia lướt ở trong đám người, sau đó nhanh chóng rơi vào người Lam Tiểu Bố, chuôi rìu mà hắn cõng ở sau lưng thật sự rất dễ thấy.

Một tên trong đó thúc ngựa đi tới trước mặt Lam Tiểu Bố, nhìn hắn từ trên cao xuống, định đặt câu hỏi thì lại nhìn thấy Cổ Đạo luôn rúc sau lưng Lam Tiểu Bố.

“Đây là loại sủng vật gì?” Tên đó kinh ngạc hỏi một câu, sau đó híp mắt nhìn Lam Tiểu Bố, nói: “Sủng vật này của ngươi không tồi, ta sẽ đưa ngươi một viên linh thạch, bán cho ta đi.”

Mặc dù bây giờ Cổ Đạo không thể nói chuyện, nhưng nó có thể hiểu một chút tiếng người, hơn nữa nó rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nó có một dự cảm xấu thông qua hai mắt nhìn chằm chằm nó của tên đang ngồi trên ngựa kia. Vì thế nó lập tức vọt ra khỏi lưng Lam Tiểu Bố, nhe răng gầm lên một tiếng.

Con ngựa vốn đang đứng trước mặt Cổ Đạo, sau khi nghe thấy tiếng gầm của Cổ Đạo thì nó lập tức lùi về phía sau, thậm chí còn hoảng sợ quá mức mà chân sau lảo đảo, suýt chút nữa thì hất tên đang ngồi trên lưng nó xuống.

“Ngươi là yêu thú sao?” Hai mắt tên kỵ sĩ sáng lên, lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ánh mắt không thể rời khỏi người Cổ Đạo.

Trước giờ Cổ Đạo luôn đứng sau lưng Lam Tiểu Bố nên không ai để ý tới nó. Đi ra ngoài dắt chó cưng theo là chuyện rất bình thường. Khi Cổ Đạo không khoe mẽ thì mấy cái móng vuốt của nó không hề khoa trương chút nào. Nhưng một khi Cổ Đạo khoa mẽ thì khí thế yêu thú của nó liền lộ ra.

Lam Tiểu Bố và Cổ Đạo sống cùng nhau, hơn nữa Cổ Đạo ăn uống đều bằng đồ của Lam Tiểu Bố nên nó không dám tỏ ra không cung kính với Lam Tiểu Bố, thế nên Lam tiểu Bố không hề biết khí thế của Cổ Đạo lớn tới mức nào. Bây giờ sau khi Cổ Đạo gầm thét, bộc phát ra khí thế của yêu thú xong thì dĩ nhiên là những động vật khác sẽ sợ hãi không dám tới gần.

Ánh mắt của Lưu Mân khi nhìn Lam Tiểu Bố trở nên thay đổi, có thể nuôi yêu thú như sủng vật đa phần đều là đệ tử tông môn lớn, hoặc cũng là đệ tử thế gia tu tiên. Nhưng nhìn bộ dáng của Lam Tiểu Bố thì không giống như người có lai lịch lớn chút nào.

Lam Tiểu Bố đã sẵn sàng chiến đấu, hắn căn bản không hề có ý định nhường Cổ Đạo.

“Ha ha, Phong Kỳ, bỏ đi.” một tên khác gọi lại tên đã nhảy xuống ngựa.

Tên kỵ sĩ nhảy xuống ngựa lập tức tỉnh táo lại, mỉm cười rồi gật đầu với Lam Tiểu Bố, sau đó nói: “Đi thôi, chúng ta tới thành Mưu Bắc trước rồi lại nói.”

Lưu Mân than thầm một tiếng trong lòng, hắn ta rất muốn nói với Lam Tiểu Bố rằng hãy cách càng xa càng tốt, nhưng hắn ta lại không dám nói lời nào. Bây giờ mà mật báo cho Lam Tiểu Bố thì trừ khi hắn ta không muốn sống.

Lưu Mân có thể khẳng định sau khi mọi người vào thành Mưu Bắc thì người của Mưu Bắc Minh chắc chắn sẽ đoạt sủng vật của Lam Tiểu Bố đầu tiên, ngay cả pháp bảo cũng sợ không thể giữ được.

Giờ chúng không động thủ là vì sợ Lam Tiểu Bố sẽ chạy mất mà thôi. Nhưng hắn ta lại không dám nhắc nhở Lam Tiểu bố, chỉ đành lắc đầu một cái, đi theo hai tên cưỡi ngựa kia vào thành Mưu Bắc.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố đưuọc bước vào một thành phố tu tiên như này, nhưng hắn cảm thấy nơi này hoàn toàn không giống với một thành phố tu tiên cho lắm, trông nó càng giống với một cái chợ bán thức ăn hơn.

Có rất nhiều người, nhưng đa số người ở đây không phải rất lôi thôi thì chính là người bị thương đang vội vã ra ra vào vào.

Nơi này có chút gì gọi là tiên khí không? Nếu cuối cùng tu tiên lại tu thành như này thì còn muốn tu tiên nữa chăng?

Ở cửa vào thành phố, đoàn người Lam Tiểu Bố bị chặn lại. Một người đàn ông với bộ râu chữ bát đi ra, chưa đợi ông ta nói gì thì Lưu Mân đã nhận ra rồi tiến lên nghênh đón, giọng nói có phần nịnh hót: “Đội lái buôn Tiềm Tiên chúng ta lần này tới hai xe hàng, nhờ có sự hộ tống của Mưu Bắc Minh mười tới được thành Mưu Bắc này.”

Người đàn ông râu chữ bát gật đầu, sau đó liền nói: “Tổng cộng chi phí hộ tống là một trăm linh thạch hạ phẩm, đội ngũ trình ra thẻ thân phận xong là có thể tiến vào thành phố.”

Còn có cả loại việc như này cơ à? Chỉ cần đi mấy bước, làm ra vẻ một hồi là có thể thu được một trăm linh thạch hạ phẩm? Hơn nữa muốn vào thành phố còn phải trình thẻ thân phận, nhưng không thấy Lưu Mân nói tới chuyện này.

“Thẻ thân phận của ngươi đâu?” Tầm mắt của người đàn ông râu chữ bát rơi vào người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không thể làm gì khác hơn đành nói: “Ta vừa mới tới thành Mưu Bắc, bây giờ vẫn chưa có thẻ thân phận.”

Nghe thấy lời của Lam Tiểu Bố, hai mắt của hai tên hộ vệ kia sáng lên, trước đó bọn họ cho rằng Lam Tiểu Bố là hộ vệ mà Lưu Mân mời tới. Muốn lấy đồ trên người Lam Tiểu Bố thì hình như quá không nể mặt người ta. Dù sao Lưu Mân cũng là khách quen lâu năm của thành Mưu Bắc này, hàng năm đều nộp cho bọn họ rất nhiều linh thạch. Bây giờ nghe nói Lam Tiểu Bố không có quan hệ gì với Lưu Mân, dĩ nhiên bọn họ sẽ không cần phải cố kỵ gì nữa.

Tên hộ vệ đầu tiên nhìn trúng Cổ Đạo của Lam Tiểu Bố đi tới trước mặt hắn, chỉ vào Cổ Đạo bên cạnh Lam Tiểu Bố và chiếc rìu sau lưng hắn nói: “Lần đầu tiên tới nơi này phải cống nộp tín vật, thế nên ngươi mau giao sủng vật và chiếc rìu này của ngươi lên đi. Bởi vì đây là lần đầu tiên ngươi tới nơi này nên Mưu Bắc Minh chúng ta sẽ không tính phí linh thạch của ngươi, nhưng sau này ngươi nhớ phải nộp bù lại.”

Chương 177: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc (2)

Người đứng xung quanh không khỏi kinh ngạc, mỗi lần có người mới tới nơi này thì đồ tốt nhất trên người sẽ phải nộp lên cho Mưu Bắc Minh, đây là quy tắc ngầm có từ trước rồi.

Nhưng người tới nơi này đa phần trên người chẳng có bao nhiêu thứ tốt, cộng thêm xung quanh thành Mưu Bắc còn có hai nơi có linh thạch rất tốt, cũng là một nơi thích hợp cho người mới tu tiên nên nhân khí của nơi này khá là cao.

Lam Tiểu Bố nhìn Lưu Mân, Lưu Mân vội vàng nói: “Là như vầy, đúng là lần đầu tiên tới nơi này phải nộp tín vật.”

Nhưng tín vật chỉ cần nộp một thứ lên mà thôi, mà Lam Tiểu Bố lại có hai thứ bị nhìn trúng, nếu được thì cần nộp một món lên là được, nhưng lời này Lưu Mân không dám nhắc nhở Lam Tiểu Bố.

Đừng nói là nộp hai món đồ, cho dù là một Lam Tiểu Bố cũng không định giao nộp: “Nếu đã vậy thì ta không vào nữa.”

Nói xong Lam Tiểu Bố liền xoay người rời đi.

Vất vả lắm mới dụ được Lam Tiểu Bố tới thành Mưu Bắc, sao có thể để hắn đi mất được? Hai người hộ vệ lập tức ngăn trước mặt Lam Tiểu Bố, một người trong đó cười lạnh nói: “Đã bước chân vào địa bàn thành Mưu Bắc của chúng ta rồi thì nhất định phải nộp tín vật lên, nộp xong rồi ngươi muốn đi đâu cũng chẳng ai muốn đếm xỉa tới.”

Một trong hai tên hộ vệ còn rút trường kiếm ra, bao quanh thanh trường kiếm là một luồng sát khí.

Lam Tiểu Bố lập tức nắm chiếc rìu trong tay, sau đó hỏi: “Không lẽ nơi này không có pháp luật quản lý sao? Có thể tùy tiện cướp đồ của người khác như thế này.”

Trong đám người truyền tới giọng nói giễu cợt: “Cướp đồ của người khác á hả? Ha ha, đợi thêm một lúc nữa sợ rằng còn muốn giết luôn cả ngươi đó. Luật pháp còn có thể quản lý tới tận chỗ này? Ngươi vẫn nên quay về bú sữa mẹ đi.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu, mục đích mà hắn hỏi không phải muốn để luật pháp tới hỗ trợ, hắn chỉ muốn biết giết người ở nơi này có ai quản hay không. Nếu không ai quản thì quá tốt.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự làm ra động tác muốn rời đi.

Hai tên hộ vệ kia sao có thể để Lam Tiểu Bố rời đi được, một tên trong đó lập tức vọt tới, trường kiếm đâm vào gáy của Lam Tiểu Bố. Một tên khác cũng xuống ngựa, rút trường đao bên hông chém về phía thắt lưng của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thầm cười nhạo trong lòng, sợ rằng hai tên này còn chưa cả tới Trúc Cơ mà cũng dám ngăn cản hắn. Chiếc rìu trong tay vạch ra một vết cắt, sắc mặt hai tên hộ vệ lập tức tái nhợt. Bọn họ phát hiện ra rằng, dưới uy áp của chiếc rìu đó, bọn họ muốn động cũng khó khăn.

“Chờ đã….” Một tên trong số đó muốn cầu xin tha thứ, nhưng mới chỉ nói được vài chữ đang bị Lam Tiểu Bố chặt đứt, chiếc rìu khổng lồ lướt qua chém đứt eo ếch của một trong hai tên.

Sắc mặt Lưu Mân cũng tái nhợt, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố lại mạnh mẽ như vậy, chẳng những mạnh mà còn là loại người không chịu thua thiệt, binh khí của người ta mới đâm tới mà hắn đã giết chết hai mạng người.

Đám người xem náo nhiệt xung quanh lập tức yên tĩnh, tên giễu cợt

Lam Tiểu Bố lần trước muốn hắn quay về bú sữa mẹ lúc này hai chân run bần bật, không ngừng lui về sau đám người.

Lúc này tất cả mọi người chợt nhận ra, một ác nhân vừa tới thành Mưu Bắc. Tuy nói tên ác nhân này cuối cùng vẫn sẽ bị giết, nhưng hiện tại không ai dám tiếp xúc với rủi ro.

Người đàn ông râu chữ bát hơi khựng lại, sau đó lập tức phản ứng kịp, lấy ra một lá bùa báo hiệu ném đi. Một luồng ánh sáng rực rỡ phóng lên bầu trời, sau đó biến thành màu đỏ như máu.

Tất cả mọi người đều biết đây là tín hiệu cảnh báo của Mưu Bắc Minh rằng có cường địch xâm nhập. Loại tín hiệu này bao nhiêu năm qua Mưu Bắc Minh chưa từng sử dụng lần nào, không ngờ lại dùng vào lúc này.

Người đàn ông râu chữ bát mới vừa phát lá bùa báo hiệu thì một rìu của Lam Tiểu Bố đã bổ tới, vết máu rơi xuống, ông ta chỉ sống lâu hơn hai tên hộ vệ kia có mười mấy giây mà thôi.

…

Dạo gần đây tâm tình của Bặc Đạt không tệ, bởi vì cách đây không lâu hắn ta vừa có được viên Uẩn Thanh Đan, sau một thời gian ngắn dùng viên thuốc này để tu luyện thì cảnh giới của hắn ta đã tăng lên được một chút. Không vào được tông môn tu tiên thì sao chứ? Bặc Đạt hắn chiếm cứ một vùng đất trù phú phong thủy này, cho dù bây giờ bảo hắn ta bước vào tông môn thì hắn ta cũng chẳng muốn đi đâu. Tuy tông môn tu tiên có nhiều công pháp hơn bên ngoài một chút, nhưng liệu có tài nguyên tu luyện phong phú như hắn ta không?

Vì thế hôm nay hắn ta cố tình mời hộ vệ Tần Mạch Tài của Mưu Bắc

Minh tới, Tần Mạch Tài đã sớm bước vào Kim Đan, ở nơi như Mưu Bắc này tu vi Kim Đan đã có thể áp đảo chín phần mười người tu tiên rồi.

Nhưng Tần Mạch Tài chưa tới thì hắn ta đã nhận được tín hiệu cầu cầu có cường địch xâm phạm của Mưu Bắc Minh. Mưu Bắc Minh này yên bình không biết đã bao nhiêu năm, từ khi nào có cường địch dám tới nơi này? Không lẽ tên đó không biết nơi này có Kim Đan? Không biết Bặc Đạt hắn đã là Ngưng Đan đỉnh phong?

Nhưng suy nghĩ đó chỉ chợt lóe qua rồi lập tức biến mất, Bặc Đạt nhanh chóng xông về phía cửa vào. Hơn mười tên côn đồ của Mưu Bắc Minh cũng nhanh chóng xông về phía cửa vào với Bặc Đạt.

Khi Bặc Đạt nhìn thấy Lam Tiểu Bố, lo lắng trong lòng đã biến mất, hắn ta lạnh lùng nhìn một vòng xung quanh, lạnh lẽo nói: “Là ai phát tín hiệu? Chỉ có một người mà cũng dám phát tín hiệu cường địch xâm phạm?”

Thủ hạ của người đàn ông râu chữ bát vừa rồi dưới con mắt của minh chủ Bặc Đạt của Mưu Bắc Minh không dám nói một câu nào, vội vàng cúi thấp đầu đứng sang một bên.

Bặc Đạt không tiếp tục hỏi ai là người phát tín hiệu nữa, mà tầm mắt rơi xuống người Lam Tiểu Bố: “Vừa rồi là ngươi giết người của Mưu Bắc Minh ta?”

Chương 178: Địa bàn đầu tiên

Ngay cả nguyên nhân Lam Tiểu Bố cũng lười giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, là chính là ông nội Tiểu Bố của ngươi giết đó.”

Vẻ mặt Bặc Đạt sa sầm, lúc này ngay cả hứng thú nói chuyện cũng không có, tay trượt qua bên hông một cái, một thanh trường đao bản rộng đã xuất hiện trong tay hắn ta.

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người sử dụng bảo vật trữ vật, cái túi đeo bên hông của Bặc Đạt rõ ràng dùng để trữ vật.

Không chỉ có thế, thanh trường đao bản rộng này của Bặc Đạt cũng là một món pháp bảo. Khi thần niệm của hắn thâm nhập vào món pháp bảo này, hắn có thể cảm nhận được cấm chế ở bên trong.

Bặc Đạt ngưng tụ chân nguyên, trường đao bổ ra, không gian xung quanh phát ra tiếng gào thét. Tất cả mọi người tránh ra một bên, ai ở nơi này cũng rõ, đây chính là âm thanh chân nguyên của Ngưng Đan cảnh bùng nổ.

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được uy thế của đối phương, cũng biết thần niệm của Bặc Đạt kém xa hắn. Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng tới tiên môn tu tiên, nhưng hắn có thể đoán được muốn vận dụng một món pháp bảo nào đó thì cần phải có thần niệm làm chủ, chân nguyên chỉ là phụ. Trừ khi có thiên phú dị bẩm, chân nguyên mạnh mẽ tới cực điểm, nếu không thì nhất định phải có thần niệm làm chủ.

Sau khi trường đao của Bặc Đạt bổ ra, lực của trường đao rất lớn nhưng khí thế lại chìm nghỉm, rất thiếu sức sống. Dĩ nhiên là thần niệm không đủ, người này dùng bảo vật chủ yếu là dựa vào chân nguyên. Có lẽ hắn ta đang muốn ý vào ưu thế của bản thân, định dùng chân nguyên để đàn áp hắn.

Dưới sự tấn công thần niệm của Lam Tiểu Bố, quỹ tích thanh trường đao của Bặc Đạc trở nên rõ ràng hởn ất nhiều, thậm chí ngay cả những chuyển đông tiếp theo cũng hiện ra không chút che giấu trong mắt của Lam Tiểu Bố.

Ngay cả Thần Hồn châm Lam Tiểu Bố vẫn chưa dùng tới, chỉ dùng chiếc rìu trong tay bổ xuống. Đối phó với loại người có thần niệm kém tới cực điểm như Bặc Đạt, Lam Tiểu Bố thực sự lười phải dùng tới thần niệm. Nếu không thì chiếc rìu của hắn cũng đủ để biến hóa ra được quỹ tích công kích thực sự rồi.

Rìu lớn trong tay Lam Tiểu Bố bổ xuống, Bặc Đạt nhanh chóng cảm nhận được sự trấn áp mãnh liệt tới từ chân nguyên mạnh hơn hắn ta gấp mấy lần của đối phương. Không ổn, là cường giả Kim Đan chân chính.

Chân nguyên của Bặc Đạt liều mạng truyền vào trong, đồng thời nhanh nhẹn thối lui về phía sau, miệng hô to: “Bạn hữu dừng tay, trong chuyện này chắc đã có sự hiểu lầm…”

Trước đó Bặc Đạt còn định dùng chân nguyên nghiền ép Lam Tiểu Bố, khiến Lam Tiểu Bố ngay cả sức phản kháng cũng không có dưới thế đao của bản thân, đó gọi là áp chế thực lực. Nhưng lúc này Bặc Đạt đã cảm nhận được cái gì mới gọi áp chế thực lực chân chính, không gian xung quanh dưới tác động chân nguyên của Lam Tiểu Bố trở nên cực kì sền sệt, rõ ràng Bặc Đạt muốn lui về sau thật nhanh nhưng hành động của hắn ta lại không thể nhanh được.

Cảm giác chết chóc ngột ngạt truyền tới, Bặc Đạt vội vàng la to: “Tần huynh, mau tới hỗ trợ…”

“Keng chát!” rìu lớn của Lam Tiểu Bố đánh vào thanh trường đao bản rộng khiến nó gãy lìa thành hai khúc, nhưng động lực của búa lớn vẫn không giảm đi được bao nhiêu.

“Phụt!” Một đống máu lớn nổ tung.

Bặc Đạt bị chiếc rìu lớn của Lam Tiểu Bố bổ thành hai khúc, cái chết không khác gì với thuộc hạ của hắn ta.

Tất cả mọi người ở nơi này cảm thấy da đầu tê dại, Bặc Đạt có được chỗ đứng như hiện tại không phải do may mắn, mà hắn ta đứng bằng thực lực.

Nhiều năm trôi qua, tuy Bặc Đạt cũng từng chịu một chút tổn thất nho nhỏ, nhưng hắn ta chưa bao giờ tổn thất không gượng dậy nổi như lúc này. Dưới chiếc rìu lớn của người ngoại lai, hắn ta ngay cả một rìu cũng không chịu nổi được.

Cho dù là đứa ngốc cũng đoán được Lam Tiểu Bố hẳn là cường giả Kim Đan. Mười người theo Bặc Đạt chạy tới nơi này không dám xông lên ra tay, toàn bộ đều chạy tán loạn. Đối với bọn chúng mà nói, giờ có thể chạy bao xa thì càng tốt.

Lưu Mân vội vàng cúi đầu nói với Lam Tiểu Bố: “Vãn bối không biết tiền bối lại là cường giả Kim Đan, xin tiền bối thứ tội.”

Cường giả tu chân nhiều như mây, nơi nào cũng là thế giới của người mạnh.

Lam Tiểu Bố gật đầu với Lưu Mân, tầm mắt của hắn rơi xuống người một tên đàn ông mặc y phục màu nâu. Vừa rồi Bặc Đạt có nói Tần huynh mới tới giúp, dù người này đã tới nhưng lại không hề ra tay. Hắn lại nhớ tới lời mà Lưu Mân từng nói, thành Mưu Bắc có một vị cao thủ Kim Đan cực kì mạnh, chắc là người này rồi. Mặc dù người này nhìn rất bình thường không có gì kì lạ, nhưng dưới thần niệm của mình, Lam Tiểu Bố cảm nhận được chân nguyên đang vận chuyển xung quanh hắn ta cực kì mạnh mẽ, mạnh hơn Bặc Đạt không chỉ một bậc.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn về phía này, hắn ta chủ động đi ra, ôm quyền nói: “Tần Mạch Tân gặp qua đạo hữu, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?”

“Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố chỉ đơn giản giới thiệu tên họ, tuy rằng vừa rồi người này không ra tay, nhưng dù sao cũng là người của Bặc Đạt, hắn không thể biết được suy nghĩ của tên này.

Tần Mạch Tân hơi mỉm cười, sau đó nói: “Vừa rồi Lam đạo hữu đã giết chết Bặc Đạt, bây giờ là lúc ngươi nên đón nhận thành Mưu Bắc này. Chờ sau khi đạo hữu tiếp nhận được thành Mưu Bắc xong ta sẽ tán gẫu với đạo hữu một hồi được không?”

Nhận lấy thành Mưu Bắc? Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, nhìn dáng vẻ Bặc Đạt ra sân không khác gì đám côn đồ đầu đường xó chợ, thực sự ném mặt người tut iên.

“Đúng thế, Lam tiền bối. Bình thường thành Mạt Bắc đều do một mình Bặc Đạt chiếm đoạt, bây giờ Bặc Đạt đã chết, thành này cần phải có người có năng lực và phẩm hạnh tốt để trông coi, mà tiền bối chính là lựa chọn tốt nhất. Lấy danh vọng hiện tại của tiên bối, thành Mưu Bắc này nhất định có thể vươn xa hơn nữa.” Lưu Mân nhanh chóng đứng ra nói.

Lúc này trong tim Lưu Mân đập liên hồi, hắn ta cảm thấy đây chính là cơ hội cực kì lớn của đội buôn Tiềm Tiên bọn họ, chỉ cần hắn ta nhân cơ hội này tạo mối quan hệ tới với Lam Tiểu Bố thì trong tương lai, đội buôn Tiềm Tiên bọn họ có thể nắm phần lớn buôn bán trong thành Mưu Bắc này.

Chương 179: Địa bàn đầu tiên (2)

“Kỳ thực ta….” Lam Tiểu Bố chỉ nói ba chữ, nhưng cũng động tâm rồi. Không phải hắn vẫn luôn muốn thu thập các loại công pháp tu tiên và các phương thuốc hay sao? Đừng nói là công pháp tu tiên và các loại đan dược, ngay cả phương pháp luyện khí hay là pháp trận đạo hắn cũng muốn thu thập.

Thất âm hệt như một cái kho dữ liệu khổng lồ, ngoại trừ cần phải có nhiên liệu chống đỡ ra thì nó còn cần một số lượng rất lớn số liệu. Có đủ số liệu thì hắn mới có thể để Thất âm dựng nên những công pháp tu luyện hoàn mỹ hơn. Măng tre có thể ở lại trong cơ sở số liệu của Thất âm thì chứng tỏ nó cũng là thứ có từ khai thiên lập địa, nhưng bây giờ hắn không thể sử dụng được. Bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính bản thân để thu thập.

Có thể tu luyện tới bây giờ, Lam Tiểu Bố không còn là một tay mơ nữa. Hắn cảm giác được Kim Ô quyết không còn là thứ thích hợp cho hắn tu luyện nữa, còn nguyên nhân vì sao thì hắn không biết, đó là do hắn quá thiếu sót kiến thức tu tiên. Bây giờ hắn cần sưu tầm thật nhiều loại công pháp, cho dù là công pháp không đủ cũng được.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Đã như vậy thì ta tạm thời làm chủ nhân của thành này… A, đúng rồi, nơi này có thành chủ ban đầu không?”

Lẽ nào nơi này có thành chủ, mà bây giờ hắn lại cướp đoạt vị trí của người ta thì thực sự rất thất đức.

Lưu Mân vội vàng nói: “Ban đầu cũng có một thành chủ, nhưng sau đó đã bị Bặc Đạt giết chết. Bây giờ người làm chủ của thành Mưu Bắc chính là Bặc Đạt, không có thành chủ.”

“Nếu đã vậy thì ta đành làm thành chủ vậy. Mưu Bắc Minh gì gì đó giải tán ngay lập tức. Sáng mai ngươi đi thông báo cho tất cả người có mặt ở thành Mưu Bắc tới…”

Lam Tiểu Bố dừng chân, hắn vẫn chưa có nơi ở.

Hiển nhiên Lưu Mân là một người vô cùng nhanh nhẹn, lúc này hắn ta lập tức hiểu ý của Lam Tiểu Bố, vội nói: "Mưu Bắc Minh có một động phủ, nằm ở vị trí trung tâm trong thành, nơi đó linh khí đậm đặc do có Tụ Linh trận lớn nhất thành này. Không bằng tiền bối lấy nơi đó là phủ thành chủ đi."

Lam Tiểu Bố vỗ bả vai Lưu Mân: "Ngươi rất tốt, có nguyện ý tới phủ thành chủ của ta làm việc không? DĨ nhiên, ngươi vẫn cò thể làm quản lí của đội buôn Tiềm Tiên."

"Đó là phúc của Lưu Mân ta." Lưu Mân kích động tới mức đỏ bừng cả mặt.

"Được, vậy bây giờ ngươi chính là quản sự của thành Mưu Bắc, chờ ta nói chuyện với Tần đạo hữu lại nói tiếp. Ta còn vài chuyện quan trọng muốn giao cho ngươi." Lam Tiểu Bố rất hài lòng với sự cơ trí của Lưu Mân.

Không một ai cảm thấy bất ngờ hay là không ổn cả, ban đầu Bặc Đạt tới nơi này cũng đã đánh ngã thành chủ ban đầu rồi mới trở thành lão đại. Nơi này cách xa các tông môn lớn và thế gia tu tiên, dĩ nhiên là phải dùng thực lực làm chủ.

"Dạ, Lưu Mân đảm bảo hoàn thành mọi chuyện một cách thỏa đáng." Lúc này Lưu Mân đảm bảo, sau đó đột nhiên nhớ tới chiếc túi trữ vật bên hông Bặc Đạt, liền cởi ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Đây là chiến lợi phẩm, là thứ cần phải lấy.

Lam Tiểu Bố nhận túi trữ vật, sau đó nói với Tần Mạch Tân: "Tần đạo hữu, không bằng chúng ta tới phủ thành chủ ngồi một chút được không?"

"Đương nhiên là được." Tần Mạch Tân không hề do dự, lúc này cũng đồng ý lời mời của Lam Tiểu Bố.

…

Nhìn phủ thành chủ sang trọng nhất thành, Lam Tiểu Bố không nhịn được mà cảm khái. Làm người quả nhiên vẫn phải có một chút thực lực, nếu không thì làm gì có chuyện hắn vừa tới một nơi xa lạ đã được làm thành chủ, hơn nữa còn có một dinh thự sang trọng to lớn như này để ở.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua nơi này một lượt, cũng biết những năm qua Bặc Đạt thu được bao nhiêu thứ tốt ở nơi này. Dưới đất có một căn phòng tích trữ đồ cực kì đặc biệt, trong đó ngoài các loại linh tháp, phương pháp ra thì còn một ít pháp khí tốt.

Lam Tiểu Bố ung dung dùng thần niệm mở túi trữ vật của Bặc Đạt ra, bên trong có mấy trăm nghìn linh thạch hạ phẩm và một ít linh thạch có nhiều linh khí hơn loại hạ phẩm, có lẽ là cấp trung phẩm, quả là tên địa chủ. Có mấy quyển công pháp cơ bản, đều là thứ mà Lam Tiểu Bố cần, và có cả một cái ngọc phù.

Ngọc phù Lam Tiểu Bố không quan tâm, bây giờ hắn cần tìm Tần Mạch Tân để tìm hiểu tình hình một chút.

“Tần đạo hữu, cái thành này ta xem cũng được, từ trước tới nay đạo hữu luôn ở trong này, không bằng lên làm phó thành chủ được không?” Đối với thành Mưu Bắc này Lam Tiểu Bố không buồn để tâm tới, bất kì lúc nào hắn đều có thể rời đi. Hiển nhiên nơi này không đủ để hắn thực hiện ý tưởng của mình, hắn chỉ cần lấy được một ít phương pháp và tài nguyên xong sẽ đi tìm lấy một tông môn, tốt nhất là trở thành đệ tử của tông môn đó.

Tần Mạch Tân phất tay nói: “Lam huynh, ta vốn định rời khỏi rồi, trước đó ở lại nơi này là vì có một vài chuyện chưa hoàn thành. Ta định tới nơi gần biển Bất Dạ, ở sâu trong biển Bất Dạ có một hòn đảo tên là Trảo, trên hòn đảo đó xuất hiện tin đồn có linh quả Uẩn Thần xuất thế có thể giúp lên tới Hóa Đan cảnh. Ta đã dừng chân ở Kim Đan cảnh nhiều năm, một khi tin tức này xuất hiện thì ta sẽ không thể bỏ qua được. Ta chỉ muốn hỏi Lam huynh xem huynh có nguyện ý kết bạn cùng đi hay không mà thôi?”

Thực lực của Lam Tiểu Bố thế nào Tần Mạch Tần đã nhìn thấy, trong mắt hắn ta người này tuyệt đối là Kim Đan cảnh. Kết bạn với cường giả như Lam Tiểu Bố để đi thì khẳng định là chuyện tốt.

Quả Uẩn Thần là thứ gì Lam Tiểu Bố không biết, nhưng bây giờ hắn đã có công pháp Luyện Thần Hoàn Hư của Kim Ô quyết, hắn biết Hóa Đan cảnh chính là cảnh giới đầu tiên của Luyện Thần Hoàn Hư.

Sau khi đứng vững trong Kim Đan cảnh thì nhất định phải hóa Kim Đan, lúc đó mới có thể bước vào Luyện Thần Hoàn Hư cảnh. Mà hóa đan không phải chuyện dễ dàng gì, nếu hóa không tốt thì ngay cả mạng nhỏ cũng mất luôn.

Chương 180: Gia nhập tông môn khó khăn

Lúc này Lam Tiểu Bố đang trong thời kỳ tích lũy, hắn vừa tới thế giới này, cái gì cũng không hiểu sao có thể đi cùng một người xa lạ tới nơi xa xôi được? Vả lại hắn vẫn còn cách Kim Đan cảnh một khoảng xa, chứ đừng nói tới là Hóa Đan.

“Đa tạ lời mời của Tần huynh, nhưng gần đây ta không tính rời khỏi nơi này.” Lam Tiểu Bố thẳng thắn từ chối.

Trong mắt Tần Mạch Tân thoáng qua vẻ thất vọng, sau đó ôm quyền nói: “Nếu đã vậy thì ta không dám quấy rầy thêm nữa.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói: “Tần đạo hữu chờ chút, ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Tần huynh.”

“Mời Lam huynh cứ nói.” Tần Mạch Tân khách khí nói, e rằng thực lực của Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn hắn ta một chút.

Lam Tiểu Bố hỏi: “Ta muốn gia nhập một tông môn tu tiên tốt một chút, Tần đạo hữu có đề cử gì không?”

Thực ra Lam Tiểu Bố không hiểu bất kì thứ gì ở bên vũ trụ này cả, không phải hắn muốn gia nhập tông môn ngay lập tức, mà hắn muốn nghe được một ít tình huống liên quan tới tông môn tu tiên từ miệng Tần Mạch Tân.

Trái lại, Tần Mạch Tân cảm thấy không ngoài dự đoán, chỉ có gia nhập tông môn lớn thì mới có thể tiến thêm một bước trên con đường tu tiên. Nhưng mà gia nhập tôn môn lớn khó tới mức nào chứ?

Tần Mạch Tân trầm ngâm một hồi mới nói: “Tông môn lớn ở Nguyên Châu có thể kể tới như Thiên Vực kiếm tông, Cổ Tinh sơn, Vụ Hải tiên môn, Tây Côn Luân phái…”

“Chờ một chút, Tần huynh, Tây Côn Luân phái là môn phái nào? Có phải tọa lạc ở núi Côn Luân không?” Khi Lam Tiểu Bố vừa nghe thấy hai chữ này, hắn lập tức mở miệng hỏi.

Tần Mạch Tân lắc đầu: “Không phải, ta chỉ biết cái tên này có quan hệ với lão tổ mở ra môn pháo. Nhưng những tông môn này đều thuộc dạng tông môn năm sao ở Nguyên Châu, thu nhận đệ tử cực kì hà khắc. Không chỉ yêu cầu phải có tư chất linh căn thượng cấp mà xuất thân còn phải trong sạch, nếu không thì ngay cả cái vị trí đệ tử ngoại môn cũng đừng hòng có được. Tuy thực lực của Lam huynh rất tốt, nhưng rất khó để tiến vào tiên môn năm sao.”

“Tại sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Tần Mạch Tân đáp lại: “Cho dù tư chất của Lam huynh có thể thông qua được, nhưng huynh đã trên Uẩn Đan cảnh. Tiên môn năm sao sẽ không thu nhận đệ tử đã bước vào Uẩn Đan cảnh, bởi vì chỉ cần là đệ tử Uẩn Đan thành công không phải ở trong tiên môn từ trước thì căn bản đều bị tuyên bố là tiền đồ tu tiên bị ngừng lại. Chỉ có Uẩn Đan khi tiến vào tiên môn thì mới có cơ hội uẩn ra Kim Đan thượng tam phẩm. Mà muốn tiến bước xa hơn trên con đường tu tiên gian nan thì có được thượng tam phẩm Kim Đan là chuyện rất cần thiết.”

Lam Tiểu Bố không biết hắn Kim Đan mà hắn uẩn ra thuộc phẩm cấp gì, nhưng hắn cũng không định hỏi.

Tần Mạch Tân tiếp tục nói: “Yêu cầu của tiên môn bốn sao thấp hơn tiên môn năm sao một chút, nhưng thấp cũng trong giới hạn. Mà tiên môn ba sao và tiên môn hai sao đa phần đều là thế gia tu tiên, chỉ có một số là không phải thế gia tu tiên thôi, ngươi muốn gia nhập thì cũng cần phải tìm được người cam đoan cho ngươi, hơn nữa còn phải xuất ra một số lượng linh thạch khá lớn.”

Lam Tiểu Bố vô thức nói: “Có nghĩa là ta chỉ có thể gia nhập vào tiên môn một sao thôi?”

Lúc này Tần Mạch Tân gật đầu nói: “Đúng thế, lấy thực lực bây giờ của ngươi mà muốn gia nhập vào tiên môn một sao thì cũng được, nhưng vào tiên môn một sao đều trở thành hộ pháp cả. Nói cách khác là ngươi sẽ trở thành người bảo vệ tiên môn cho người khác, muốn tiến bộ khi ở trong những tiên môn đó có chút khó khăn.”

Lam Tiểu Bố im lặng, hóa ra nơi này vẫn phải dựa vào chân tay mà nói chuyện, hay là tiên môn một sao đi đánh thuê.

Vừa rồi Tần Mạch Tân mới biết Lam Tiểu Bố chỉ là một tay mơ tu tiên qua câu hỏi của hắn. VÌ thế liền đưa cho Lam Tiểu Bố hai ngọc giản: “Đây là một ít kiến thức tu tiên của Nguyên Châu, ngươi xem qua đi. Ta phải đi rồi, sau này gặp lại.”

“Đa tạ Tần huynh.” Lam Tiểu Bố vội vàng nhận lấy ngọc giản rồi cảm ơn.

Tần Mạch Tân đi, Lam Tiểu Bố cũng lấy được một ít kiến thức cơ bản của giới tu tiên ở Nguyên Châu bên trong ngọc giản.

Phán đoán tư chất tu tiên hoàn toàn phải dựa vào tiên căn, tiên căn toàn bộ là thuộc tính cao nhất, nhưng tốc độ tu luyện của thuộc tính này cực kì chậm. Không chỉ như thế, thuộc tính của tiên căn toàn bộ rất khó cho ra thiên tài, bởi vì tiên căn không thể thuần hoàn toàn được. Vì thế rất nhiều tông môn dù biết rõ thuộc tính tiên căn toàn bộ là cao nhất, nhưng rất ít khi thu nhận người có thuộc tính tiên căn toàn bộ.

Cũng không phải nói tư chất của đơn tiên căn là tốt nhất, đơn tiên căn vẫn có chút không thuần, cơ bản thì chẳng có bao nhiêu tiền đồ để phát triển. Ngoài cái này ra thì còn một số ít là thuộc tính dị tiên căn, tiên căn loại này không nhiều, cơ bản có bao nhiêu đều bị các đại tiên môn thu nhận hết rồi.

Lam Tiểu Bố không biết tư chất tiên căn của bản thân, nhưng hắn có thể tu luyện Kim Ô quyết thì nhất định có hỏa tiên căn.

Còn chuyện tiên môn thu nhận đệ tử thì có chút khó khăn. Nếu cảm thấy tiên căn của bản thân tốt thì đứng trước cửa tiên môn chờ đợi trước thời hạn. Tới khi tiên môn đó thu đệ tử thì có thể thử vận may một chút.

Nhưng đại đa số các tiên môn thu nhận học trò đều là mấy năm, mấy chục năm hoặc thậm chí là trên trăm năm mới thu một lần, vì thế cái vận may đó ít ỏi tới đáng thương.

Tại sao các tông môn lớn ngày càng ít thu nhận đệ tử thì trên ngọc giản đã giới thiệu qua rồi, vì tài nguyên của tông môn phải được dùng ở chỗ cần thiết nhất. Không thể tùy tiện mới có một người tới đã giao tài nguyên cho người đó tu luyện, vậy cứ nằm mơ giữa ban ngày đi.

Chương 181: Gia nhập tông môn khó khăn (2)

Sau khi biết được những tin tức này, Lam Tiểu Bố không còn vọng tưởng giao nhập tiên môn năm sao nữa. Hắn định ở lại thành Mưu Bắc tu luyện tới Kim Đan trước, sau đó sẽ đi quanh Nguyên Châu một thời gian. Hắn khác với những người tu tiên khác ở chỗ hắn có Thất âm. Đối với hắn mà nói thì thứ hạn chế sự phát triển nhất không phải do tu luyện công pháp, mà quan trọng nhất là do các loại tài nguyên tu luyện.

Đáng tiếc Nguyên Châu lại là một thời thiếu thốn tài nguyên tu luyện.

Nhưng nơi này so với vùng vũ trụ trước thì ít nhất không cần thiết phải có linh thạch thì mới có thể tu luyện. Ở vũ trụ trước, nếu không dùng linh thạch thì tiến triển tu luyện chậm tới mức khiến tu hành giả phát điên.

Nhìn linh mạch chỉ còn dài hơn một mét trong nhẫn trữ vật, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đáng tiếc. Dựa theo ghi chép trong ngọc giản, linh mạch là bảo vật chỉ có thể gặp mà không thể cầu ở Nguyên Châu. Cục linh mạch mà hắn lấy được này vậy mà chỉ dùng để Uẩn Đan thì thực sự quá đáng tiếc.

…

Đêm đầu tiên ở thành Mưu Bắc hắn không tu luyện. Từ khi rời khỏi địa cầu, trạng thái tinh thần của hắn luôn luôn căng thẳng trong mọi trường hợp. Bây giờ cuối cùng cũng có địa bàn của riêng mình, vậy thì hắn sẽ nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ngày hôm sau, không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở thì Lưu Mân đã mang theo một đống người tới phủ thành chủ. Thành Mưu Bắc đổi chủ, hơn nữa chủ nhân mới của nơi này còn muốn tuyên bố một ít quy củ trong hôm nay nên tất cả người muốn sống sót trong thành Mưu Bắc đều muốn tới đây tâng bốc.

"Thành chủ, người tới hôm nay bao gồm Các chủ Mãn Hổ của Đan các Mưu Bắc, đại chưởng quỹ Mạc An Vu của Minh Nhạc lâu, lâu chủ Tiền Thành Ngung của Chấn Tiên Tức lâu, phân hội trưởng Lâu An của thương hội Bất Dạ Hải…" Lưu Mân một hơi giới thiệu mười cái tên, đều là nhân vật tai to mặt lớn trong thành Mưu Bắc.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố rất mạnh mẽ, hắn chỉ cần quét sơ qua một cái là có thể nhìn ra được chỉ có vài người cung kính với hắn do sợ mà thôi, có vài người thì không phải vậy, chỉ tùy tiện làm một chút lễ nghi với thành chủ mới mà thôi. Có thể thấy những người này không hề kiêng kỵ hắn, họ tới đây là vì không muốn gây thêm rắc rối.

Ví dụ như phân hội trưởng Lâu An của thương hội Bất Dạ Hải, vừa nhìn cũng biết là loại người cực kì tự cao, căn bản không buồn để ý xem Lam Tiểu Bố có thể nhằm vào ông ta vì biểu hiện của ông ta hay không.

Những năm gần đây Lam Tiểu Bố cũng được coi là thấy nhiều biết rộng, cái tên biển Bất Dạ này Lam Tiểu Bố có thể đoán ra được cái tên Bất Dạ Hải này là một thương hội rất lớn. Ít nhất thì nhân vật hội trưởng ở trong mắt Lâu An là mạnh hơn hắn, nếu không Lâu An sẽ không tỏ ra thái độ tùy ý như vậy.

Nhưng Lam Tiểu Bố đã chú ý tới tại sao thành chủ của thành này lại không có người mạnh hơn tới cướp đoạt, nhưng hắn cũng không nghĩ quá nhiều về chuyện này. Dù sao hắn cũng không ở lại nơi này quá lâu, chờ tích lũy đủ đồ cần thiết thì hắn sẽ rời đi.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống ghế trong đại điện xong, Lam Tiểu Bố mới ôm quyền nói: “Các vị đều là trụ cốt vững chắc của thành Mưu Bắc, mà Lam Tiểu Bố ta chỉ vừa tới nơi này, còn có rất nhiều chuyện cần các vị phải ra tay giúp đỡ.”

“Không dám không dám.” Thấy Lam Tiểu Bố nói khách khí như vậy, phần lớn mọi người đều nhanh chóng đứng lên đáp lại.

Chờ mọi người yên vị trên ghế, Lam Tiểu Bố mới nói tiếp: “Trước kia thành Mưu Bắc như thế nào ta không biết, nhưng nếu bây giờ ta đã tới thì sẽ đưa ra mấy quy củ. Thứ nhất là thói xấu thu tín vật của những người mới tới thành Mưu Bắc sẽ hủy bỏ, ngoài ra những người muốn sống lâu dài trong thành, trước đây mỗi năm phải nộp hai mươi viên linh thạch hạ phẩm thì bây giờ đổi thành hai viên linh thạch hạ phẩm mỗi năm. Những linh thạch này sẽ được cất trữ trong phòng thu chi của phủ thành chủ, hơn nữa sẽ được ghi chép chi tiết. Số linh thạch này không ai đưuọc phép sử dụng, chỉ được dùng để sửa chữa thành hoặc gia cố hộ trận của thành, cơ sở phương tiện các thứ.”

Những vị tai to mặt lớn trong đại điện nhỏ giọng nghị luận, từ hai mươi viên linh thạch hạ phẩm hạ một phát xuống chỉ còn hai viên linh thạch hạ phẩm, thực sự rất không hợp lẽ thường. Nhưng đối với bọn họ thì đây chính là chuyện tốt, bởi vì số linh thạch đó vốn không phải cho bọn họ mà là cho phủ thành chủ.

Càng kì lạ hơn là, hai viên linh thạch hạ phẩm không phải đưa cho thành chủ như Lam Tiểu Bố, mà lại dùng để làm chi phí sửa chữa các cơ sở hạ tầng trong thành.

“Còn có các đội buôn sau này tới thành sẽ không phải nộp linh thạch nữa, chỉ cần nộp phí hàng năm là được. Phí hàng năm là hai trăm linh thạch, số linh thạch đó vẫn sẽ được sử dụng trong trường hợp tu sửa đường phố. Những chủ tiệm có cửa hàng nhỏ thì hàng năm chỉ cần nộp hai mươi tới năm mươi linh thạch là được. Lưu Mân, chuyện này giao cho ngươi.”

Thực tế, Lam Tiểu Bố cho rằng mỗi lần thương hội tới thì một trăm linh thạch không nhiều, nhưng phí thường niên của mỗi cá nhân những hai mươi linh thạch thì quá nhiều. Nhưng nếu hắn chỉ giảm phí của cá nhân mà không giảm phí thường niên của thương hội thì có chút không hợp lí.

“Vâng.” Lưu Mân vội vàng nói, bây giờ hắn ta đã là quản sự của thành rồi, quyền lực trong tay không hề nhỏ chút nào.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố giảm bớt phí thường niên của đám thương nhân bọn họ, mấy người cực kì cao hứng. Người ở nơi này một năm phải đống mấy nghìn linh thạch cho Bặc Đạt, nhưng bây giờ chỉ cần nộp hai trăm linh thạch thì có thể không vui được hay sao?

“Một điều cuối cùng là sau này mua bán trong thành Mưu Bắc phải diễn ra trong công bằng, không được phép ép mua ép bán. Nếu như bị phát hiện thì giết chết bất luận tội. Lưu Mân, ngươi đi tìm người rồi thành lập một đội hộ vệ trong thành, thù lao của đội hộ vệ sẽ được trả thông qua phí thường niên mà mọi người đóng.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố lại giao thêm một nhiệm vụ, quyền lực trong tay lại càng to hơn, Lưu Mân càng kích động hơn, cuối cùng Lưu Mân hắn cũng phát đạt.

“Ta yêu cầu chỉ có ngần đó, còn một yêu cầu khác là thuộc về cá nhân ta, ta hy vọng muốn sưu tầm thật nhiều công pháp, bất kì ai có được đều có thể tới tìm ta để giao dịch. Dù là kiến thức luyện khí, cách luyện phù, kiến thức trận đạo hay là phương thức luyện đan thì đều có thể tới tìm ta.”

Những lời cuối cùng chính là mục đích thực sự khiến hắn ở lại thành Mưu Bắc, hắn cần phải chuẩn bị trước một chút vì Thất âm

Chương 182: Cá ánh bạc

Thành Mưu Bắc đổi chủ không đủ để nhấc lên bất kì gợn sóng nào trong thành Mưu Bắc. Hơn nữa danh tiếng của Lam Tiểu Bố tốt hơn rất nhiều so với Bặc Đạt, ít nhất là không thu nhiều linh thạch. Không chỉ có thể, toàn bộ thành Mưu Bắc này vì có Lam Tiểu Bố ở mà nhân khí ngày càng thịnh vượng hơn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố là thành chủ, nhưng hắn rất ít khi ra ngoài, cơ bản đều ở lì trong phủ thành chủ để tu luyện. Cổ Đạo cũng ở trong trong phủ để tu luyện, đột nhiên có nhiều tài nguyên như vậy, quá trình tu luyện của Cổ Đạo cũng trở nên phong phú hơn.

Lưu Mân hết mình phục vụ lão đại, chỉ trong thời gian ngắn đã gom góp cho Lam Tiểu Bố hơn trăm bộ công pháp tu luyện, còn có đủ loại phương thuốc.

Nhưng những công pháp tu luyện và những phương thuốc này đều lan tràn khắp nơi, không thể dùng để ra tay được. Lam Tiểu Bố không thèm để ý, đối với hắn mà nói công pháp tốt hay dở đều không quan hệ, dù là công pháp rác rưởi nhất thì chỉ cần điểm cho nó thêm một tia chớp là có thể trở thành đồ tốt.

Những công pháp và phương thuốc đều được Lam Tiểu Bố khắc lên Thất âm.

Khoảng thời gian này Lam Tiểu Bố không tu luyện Kim Ô quyết mà chỉ tập trung tu luyện Đoàn Hồn thuật.

Chỉ là công pháp hắn lấy được quá ít, thế nên hắn mới hy vọng Lưu Mân có thể thu mua được thêm thật nhiều công pháp, sau đó Thất âm sẽ dựa vào những công pháp này mà xây dựng một công pháp hoàn hảo khác cho hắn tu luyện.

Thời gian dài, toàn bộ người dân trong thành Mưu Bắc đều biết trong thành có một vị thành chủ chưa từng lộ diện. Nhưng đừng có xem thường vị thành chủ này, bởi vì từ khi có vị thành chủ này tới thành Mưu Bắc nên bây giờ trong thành gần như không còn ai dám ép mua ép bán như trước. Ngay cả tình trạng ỷ mạnh hiếp yếu cũng không còn xuất hiện trong thành Mưu Bắc.

Từ đó về sau, người tới thành Mưu Bắc tìm kiếm tiên duyên ngày càng nhiều thêm. Dù sao thì vị thế địa lý của thành Mưu Bắc này quá mức tốt đối với những người tu tiên cấp thấp, xung quanh lại có Bất Dạ Hải và sơn mạch Mưu Bắc. Bây giờ thành Mưu Bắc cực kì an toàn, đó cũng là nguyên nhân khiến giá phòng trong thành Mưu Bắc tăng vọt theo một đường thẳng.

Trước đây thương hội Tiềm Tiên mới chỉ xếp trước hạng năm trong thành Mưu Bắc mà thôi, nay bởi vì Lưu Mân lấy được sự trọng dụng của Lam Tiểu Bố nên hiện tại, thương hội Tiềm Thương đã trở thành thương hội lớn nhất trong thành Mưu Bắc.

….

Bất Dạ Hải.

Sở dĩ gọi nơi này là Bất Dạ Hải là bởi vì nơi này có rất nhiều linh vật cá ánh bạc cấp thấp. Cá ánh bạc rất thích bơi lội trên mặt biển, hơn nữa thân nó có phát ra ánh sáng bạc. Cho dù trời có tối thì do có nhiều cá ánh bạc nên toàn bộ mặt biển đều phát ra ánh sáng màu bạc lờ mờ, nhìn cực kì đẹp.

Giá trị của cá ánh bạc rất cao, một con cá ánh bạc hảo hạng thì giá trị có thể lên tới mấy chục nghìn, thậm chí là mấy trăm nghìn linh thạch.

Dựa theo cách nói này thì nơi nào trên Bất Dạ Hải cũng có loại cá này, vì thế bất kì kẻ nào tới Bất Dạ Hải cũng đều có thể bắt được chúng.

Nếu không có cá ánh bạc cao cấp thì có thể bắt cá ánh bạc cấp thấp, cùng lắm thì giá trị sẽ thấp đi một chút mà thôi.

Nếu mà nghĩ vậy thì sai hoàn toàn, cá ánh bạc là linh vật, không được coi là yêu thú. Những con cá ánh bạc có ở Bất Dạ Hải đưuọc chia thành các cấp là thượng, trung và hạ phẩm, còn có tin đồn là có một loại cá ánh bạc loại đặc biệt, nhưng loại cá ánh bạc đó chỉ ở trong truyền thuyết, chưa có ai từng thấy qua cả.

Trừ cá ánh bạc loại thượng phẩm ra thì trung phẩm và hạ phẩm hoàn toàn không đáng tiền, mặc dù cá ánh bạc là linh vật, nhưng nhất định phải là cá ánh bạc loại thượng phẩm mới được. Nếu chỉ là cá ánh bạc bình thường thì vị giác sẽ không tối, thế nên cũng chẳng có ai nguyện ý đi bắt chúng cả.

Cá ánh bạc bình thường sẽ phát ra ánh sáng bạc ở phần lưng, còn cá ánh bạc thượng phẩm sẽ phát ra ánh sáng bạc xen lẫn ánh sáng vàng.

Màu vàng càng nhiều thì càng thể hiện giá trị của con cá đó rất cao.

Ở Bất Dạ Hải, trừ cá ánh bạc ra thì trong biển còn có rất nhiều linh thảo sinh trưởng trong biển và rất nhiều vật liệu luyện khí và luyện vì. Vì thế những người tu tiên tới Bất Dạ Hải có rất ít người đi bắt cá ánh bạc thượng phẩm, mà cho dù có tới cũng chẳng thể bắt được.

Khu vực trên bờ của Bất Dạ Hải thật ra còn rất nhiều đảo san hồ.

Lúc này, ở một đảo san hô nào đó trên Bất Dạ Hải, có hai người một nam một nữ đang mai phục ở bãi đá ngầm. Người đàn ông ước chừng ba mươi tuổi, vóc người trung bình không cao không thấp, da thịt phơi bên ngoài có màu đồng cổ, dĩ nhiên là kết quả do phơi người dưới ánh sáng mặt trời ở biển quá lâu. Cô gái kia thì có dáng người thon dài, làn da hơi đen, mái tóc dài lộn xộn nhưng đôi mắt lại rất sáng.

Phía trước cách hai người họ khoảng trăm mét có một chiếc lồng trúc đang lơ lửng trên mặt biển, bên trong chiếc lồng trúc đang tản mát ra ánh sáng tím nhàn nhạt. Ở giữa luồng ánh sáng màu tím đó có một quả linh quả, hương thơm thoang thoảng đang không ngừng lan tràn ra ngoài.

“Tiểu thúc, nơi này thực sự có cá ánh bạc phẩm chất đặc biệt sao?” Cô gái kia nhỏ giọng hỏi, giọng nói rất trong trẻo và êm tai.

“Chắc chắn có, cha ta từng nói với ta đấy, ông ấy nói rằng cá ánh bạc ở nơi này không phải loại đặc biệt thì cũng là loại thượng phẩm.” Người đàn ông được gọi là Tiểu thúc kia cũng nhỏ giọng nói, chất giọng trầm thấp.

Cô gái kia thở dài: “Nếu có thể bắt được cá ánh bạc phẩm cấp đặc biệt thì càng tốt, lúc đó sư phụ của ta sẽ tốt lên. Như vậy thì Thiên

Vân môn của chúng ta sẽ quay trở lại thành tiên môn năm sao được.”

Người đàn ông than thở: “Cho dù lão tông chủ khôi phục thực lực thì giỏi lắm cũng chỉ giữ được an toàn cho cả tông môn không bị người khác mơ ước mà thôi, còn muốn quay lại thành tiên môn năm sao thì không có khả năng đâu. Trừ khi Thiên Vân môn chúng ta xuất hiện một người khác vào Nhân Tiên cảnh, nhưng cả cái Vân Châu này có thể xuất hiện được bao nhiêu Nhân Tiên chứ?”

Thần sắc của cô gái kia suy sụp, ngay khi cô định nói chuyện thì người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên thở dài, nói tiếp: “Đừng nói nữa, có động tĩnh.”

Chương 183: Cá ánh bạc (2)

Lúc này, có một con cá ánh bạc có phần lưng toàn màu vàng bơi tới, nhìn thấy ánh sáng màu vàng, thậm chí còn pha một ít màu tím của nó, cô gái kia không nhịn được mà nhảy cỡn lên vui sướng. Đây chắc chắn là cá ánh bạc loại phẩm cấp đặc biệt trong truyền thuyết, nó đã bị hấp dẫn tới.

Chỉ thấy con cá ánh bạc kia đang bơi vòng quanh bên dưới chiếc lồng trúc một hồi lâu, đột nhiên nó nhảy bật lên khỏi mặt biển, trực tiếp vọt vào bên trong lồng trúc.

Ngay khi con cá ánh bạc kia nhảy vào bên trong lồng trúc, người đàn ông gọi là tiểu thúc kia nhanh chóng phi tới, sau đó nhấc cái lồng trúc kia lên

“Dừng tay…” Vào lúc đó, một giọng nói lớn tiếng truyền tới, sau đó là một người khác cũng vọt tới.

Tiểu thúc dùng thời gian cực ngắn cho con cá ánh bạc kia vào trong một cái hộp, sau đó đặt cái hộp vào túi đeo sau lưng.

“Lấy đồ ra.” Hai người đàn ông một trái một phải chặn kín đường đi của tiểu thúc.

Hai người đó cực kì cường tránh, khí tức trên người mang theo vị mặn của nước biển, trên mặt còn có cả đốm biển, vừa nhìn cái là biết người hàng năm sinh tồn ở Bất Dạ Hải.

“Đồ của chúng ta tại phải đưa cho các ngươi?” Cô gái kia cũng xông tới, trong tay cầm một cây giáo Càn Khôn, giọng nói lạnh lùng cực độ.

“Tại sao à? Bởi vì nơi này là Bất Dạ Hải, mà đồ của Bất Dạ Hải cũng là đồ của chúng ta.” Người đàn ông bên trái phất tay một cái, trong tay hắn ta nhiều thêm một cây giáo Phân Thủy, cùng một loại binh khí, nhưng cây giáo Phân Thủy của người đàn ông kia rõ ràng là loại pháp khí được tạo ra để sinh tồn trong biển. Cho dù đang ở trong tình huống thực lực ngang bằng nhau thì một khi hai người cùng rơi xuống nước thì người đàn ông có cây giáp Phân Thủy kia sẽ chiếm được lợi thế.

“Thực lực của hai người này đều rất mạnh, không nên tranh chấp cùng bọn họ, chờ một chút nữa chúng ta phải trốn thật nhanh.” Tiểu thúc mới vừa truyền lời cho cô gái kia thì hai người đàn ông kia đã dùng pháp bảo đánh về phía tiểu thúc.

Bọn họ có kinh nghiệm đầy mình khi sinh tồn ở môi trường Bất Dạ Hải, biết rõ cái gì gọi là tiên hạ thủ vi cường*.

(*Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.)

Trái lại, tiểu thúc kia trong lúc vội vàng đã lui về phía sau, nhưng dù đã lui bước, hắn ta vẫn bị người đàn ông phía bên phải đánh lén nên bị thương không nhẹ.

Người phụ nữ thấy tiểu thúc bị thương, vội vàng một lá bùa ra.

“Không được, thực lực của bọn họ không chênh lệch nhiều với chúng ta đâu, chẳng qua kinh nghiệm chiều hơn một chút mà thôi…” Tiểu thúc thấy cô gái kia lấy ra lá bùa liền vội vàng ngăn cản.

Chỉ là lá bùa trong tay cô gái kia đã bị kích phát, người đàn ông bên phải dùng đao Lưỡng Nhận để đánh lén xong chưa kịp thu hồi thế đánh đã bị một luồng ánh sáng màu đen đánh trúng ngực, cả cơ thể bắn ra ngoài vọt vào trong Bất Dạ Hải.

Tiểu thúc thấy thế thì không kịp trách cứ cô gái, vội vã sử dụng pháp bảo đánh về phía người đàn ông sử dụng cây giáo Phân Thủy. Nhìn đồng bạn của mình bị đánh bay vào Bất Dạ Hải, người đàn ông bên trái gào lên một tiếng, sau đó cũng vọt vào trong Bất Dạ Hải theo. Có thể thấy, hắn ta không hề sợ Tiểu thúc, mà hắn ta đang lo lắng cho đồng bạn của mình.

“Đi nhanh thôi, hai người này không đơn giản.” Tiểu thúc thấy vậy thì vội vàng nói.

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Bất Dạ Hải, cô gái kia áy náy nói: “Xin lỗi, tiểu thúc, ta đã sử dụng hết bùa Kim Ô mà sư phụ đưa cho rồi.”

Tiểu thúc phất tay nói: “Giờ không phải lúc để nói tới chuyện này, dùng hết cũng tốt. Thực lực của chúng ta không chênh lệch quá nhiều với hai người kia, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hai người họ lại hơn xa chúng ta. Nếu không phải vừa rồi dùng hết bùa Kim Ô thì chưa chắc chúng ta đã chạy ra khỏi Bất Dạ Hải được đâu.”

“Vậy chúng ta mau trở lại sơn môn đi, ta lo mấy người nọ còn đồng bạn khác, một khi chúng đuổi theo thì e rằng chúng ta sẽ không đi được đâu.” Cô gái kia vội vã nói.

Tiểu thúc lắc đầu nói: “Chỉ sợ không kịp rồi, ta đoán hai chúng ta còn chưa kịp quay trở lại Thiên Vân môn thì đã bị đuổi kịp rồi. Ta nhớ rồi, hình như hai người đó chính là Bất Lao Song Sát ở Bất Dạ Hải.”

“A…” Hiển nhiên cô gái này cũng từng được nghe nói tới danh tiếng của hai người kia, hai người đó là huynh đệ, một người tên là Khương Bất Lao, một người gọi là Khương Bất Di.

Sở dĩ gọi là Bất Lao Song Sát là vì hai người này sinh tồn hàng năm ở Bất Dạ Hải, nhưng cho tới hiện tại hai tên này chưa từng chủ động đi tìm linh vật hoặc tài nguyên để đổi lấy linh thạch, nguồn linh thạch của bọn chúng đều tới từ một chữ, cướp.

Nếu gặp hai tên này ở Bất Dạ Hải thì phải đi ngay lập tức. Bởi vì cho dù thực lực của chúng không mạnh bằng ngươi thì ngươi chưa chắc đã là đối thủ của chúng. Bọn chúng ở trong biển tựa như trên đất liền, gần như không phải chịu chút ảnh hưởng nào.

Người tu tiên chết trong tay hai huynh đệ này không biết đã bao nhiêu người rồi.

Giọng nói của Tiểu thúc có phần ngưng trọng: “Thoạt nhìn hình như ta không đoán sai rồi, chắc bọn chúng chỉ có hai người thôi. May mà ngươi đã dùng bùa Kim Ô, nếu không chúng ta cũng bỏ mạng lại Bất Dạ Hải rồi. Bây giờ chúng ta không thể về tiên môn được, giờ mà quay về tiên môn thì chắc chắn sẽ bị hai tên kia chặn trên đường. Thủ đoạn của chúng vừa âm hiểm lại vừa cay động, chúng có hàng tá biện pháp để đối phó với chúng ta, đặc biệt chúng còn có một đám thủ hạ nữa.”

“Vậy giờ làm thế nào?” Cô gái kia vội vàng hỏi.

“Biện pháp duy nhất là tới thành Mưu Bắc trước, ta nghe nói thành chủ thành Mưu Bắc là người chính trực, chưa bao giờ chèn ép người tu tiên cấp thấp, chúng ta ẩn núp ở thành Mưu Bắc một thời gian rồi nói tiếp. Nếu không thì chúng ta sẽ gây họa liên lụy tới cả tông môn.” Tiểu thúc nói.

Từ xa truyền tới tiếng gió rít, vẻ mặt tiểu thúc thay đổi ngay lập tức: “Không hay rồi, hắn ta đã dẫn người đuổi tới, chúng ta phải đi nhanh.”

Bất Lao Song Sát không đơn đả độc đấu*, nhưng đa phần chúng đều đơn đả độc đấu cả, nhưng một khi cần có người giúp thì chúng nhất định sẽ gọi tới một đám người liều mạng đông đảo xông tới.

(*Đơn đả độc đấu: Đánh một mình.)

Chương 184: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa

Dạo gần đây Lam Tiểu Bố rất hài lòng, đúng là có địa bàn riêng có khác, không nói tới khi tu luyện không có ai quấy rầy, mà qua vài hôm hắn lại có được một đống công pháp, phương thuốc các loại.

Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ tới chuyện không đưa linh thạch, nhưng Lưu Mân lại nói những thứ đó không cần linh thạch, phần lớn đều thu thập từ mấy thương gia sống trong thành Mưu Bắc. Một số đồ không cần thiết thì dùng để làm phí bảo trì của thành Mưu Bắc.

Trên người Lam Tiểu Bố có khá nhiều linh thạch, hắn vốn định từ chối nhưng khi nghĩ kĩ thì cũng không thấy có gì. Dù gì hắn cũng là thành chủ của thành Mưu Bắc, nếu ngay cả một chút phúc lợi cũng không có thì cái vì trí thành chủ này của hắn không phải sẽ khiến cho những người khác lo lắng hay sao? Nếu không vì linh thạch thì ngươi thử nói xem ngươi làm thành chủ ở chỗ này làm gì?

Do không có quấy nhiễu nên tiến độ học tập trận pháp của Lam Tiểu Bố rất nhanh, có thể tự bố trí Tụ Linh trận cấp một, trận Phòng Ngự và các loại trận pháp khác. Không chỉ trận pháp tiến bộ nhanh mà ngay cả Đoàn Hồn thuật cũng tiến bộ nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn thần niệm của hắn đã có thể càn quét trong hai mươi lăm dặm.

“Bùm!’ Một tiếng nổ vang trời truyền tới, vừa rồi Lam Tiểu Bố đã dùng thần niệm để thăm dò trước tiên, hắn nhìn thấy một hộ vệ của thành Mưu Bắc bị thổi bay ra ngoài hơn trăm mét, sau đó ngã ùm xuống đất, thoạt nhìn không còn sống nữa.

Lam tiểu Bố vô cùng tức giận, trực tiếp phi ra khỏi lầu tu luyện bằng cửa sổ, một quyền đánh về phía người đàn ông giết chết hộ vệ của thành Mưu Bắc.

“Thành chủ, chờ một chút…” Lưu Mân vội vã chạy theo sau, lo lắng nói.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã khóa chặt tên giết chết hộ vệ của thành Mưu Bắc, quay đầu nhìn về phía Lưu Mân.

Hắn vừa phát hiện bản thân có hơi lỗ mãng, dù trong bất kì tình huống nào, hắn muốn giết người cũng phải hỏi cho rõ nguyên nhân. Đôi lúc chưa chắc người của mình đã là người đúng, quyền lực thực sự là thứ khiến cho con người ta trở nên vọng động.

“Ngươi chính là thành chủ mới của thành Mưu Bắc?” Người đàn ông giết chết một hộ vệ của thành Mưu Bắc nâng mắt đánh giá Lam Tiểu Bố, hiển nhiên hắn ta không coi Lam Tiểu Bố ra gì cả.

Lam Tiểu Bố phớt lờ hắn ta, trái lại quay đầu nhìn sang Lưu Mân rồi nói: “Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Ra tay vì giận cũng được, nhưng trước khi ra tay, cơn giận đó có thể làm ảnh hưởng tới hành động của hắn.

Lưu Mân lắc đầu nói: “Ta không biết, ta cũng vừa mới tới.”

“Ngươi vừa mới tới?” Lam Tiểu Bố cau mày, thầm nói ngươi cũng vừa mới tới, không biết cái gì còn muốn kêu ta chờ một chút?

Được rồi, chờ đợi một chút cũng đúng.

“Thành chủ…” Một cô gái cả người nhuộm đẫm máu tươi bước lên, khom người thi lễ với Lam Tiểu Bố: “Chuyện này là do ta và tiểu thúc mà ra.”

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy dưới chân người phụ nữ này còn có một người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên này đã ngất xỉu, thoạt nhìn thì thương tích không nhẹ. Vết thương nặng nhất là lỗ máu ở ngang hông, rõ ràng đã bị vật gì đó đâm qua.

Không đúng, thần niệm của Lam Tiểu Bố rơi vào người cô gái kia, hắn lập tức cảm nhận được loại khí chợp chờn quen thuộc. Sau đó hắn lập tức biết người phụ nữ này cũng tu luyện Kim Ô quyết, do bị thương nên khí tức không yên, cộng thêm cô ta mới vừa vào Uẩn Đan cảnh nên đã vận dụng Kim Ô quyết để chữa thương trước mặt hắn khiến hắn nhận ra được.

Thật là trùng hợp, từ một khía cạnh nào đó thì hắn cũng được gọi là gặp mặt đồng môn. Bề ngoài Lam Tiểu Bố vẫn tỉnh bơ nói: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Cô gái kia cung kính nói: “Vãn bối là Phiến Thiên Nguyệt, ta và tiểu thúc tới Bất Dạ Hải để tìm cá ánh bạc. Qua mấy ngày chờ đợi thì vô tình bắt được một con cá ánh bạc thượng phẩm…”

Phiến Thiên Nguyện không dám nói đó là cá đẳng cấp đặc biệt, cô ta lo lắng Lam Tiểu Bố cũng muốn cướp vào tay.

Quả nhiên sau khi nghe thấy cá ánh bạc thượng phẩm, mọi người xung quanh hít một ngụm khí, vô số người nhìn về phía Phiến Thiên Nguyệt với ánh mắt khác nhau. Đừng nhìn vào Bất Dạ Hải bây giờ chỗ nào cũng có cá ánh bạc, chúng đều là loại trung và hạ phẩm không đáng giá tiền mà thôi. Bây giờ một con cá ánh bạc thượng phẩm có thể bán được với giá một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, hơn nữa còn cực kì hiếm trên thị trường.

Vừa rồi Lam Tiểu Bố đã lấy được mấy trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, đó đều là tích lũy bao nhiêu năm của Bặc Đạt, dù sao thì linh thạch hạ phẩm cũng chẳng phải thứ rơi đầy dấy. Bây giờ, hơn một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm đối với bất kì người tu tiên nào đang sinh sống trong thành Mưu Bắc mà nói thì đó là một khối tài sản to lớn.

Ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện bắt một con cá ánh bạc trung hoặc hạ phẩm về nuôi rồi chờ nó trưởng thành, đó là chuyện không thể. Trước không nói ngươi không thể nuôi sống nó, mà cho dù ngươi có thể nuôi nó còn sống thì trong một tỷ con cá ánh bạc chưa chắc có nổi một con có thể biến thành cá ánh bạc thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố hiểu ý của của Phiến Thiên Nguyệt, có lẽ cô ta bắt được cá ánh bạc thượng phẩm, kết quả lại bị người khác mơ ước rồi bị đuổi giết tới tận thành Mưu Bắc. Hộ vệ thành Mưu Bắc thấy vậy liền ngăn lại kẻ đuổi giết, kết quả lại bị người giết chết luôn.

Hiện tại Lam Tiểu Bố không nghĩ tới cá ánh bạc trong tay Phiến Thiên Nguyệt, mà hắn đang nghĩ tới nếu cá ánh bạc có thể lên cấp thì không phải gen của chúng nó cũng khác nhau hay sao? Nếu hắn có thể nghiên cứu được phương diện này, đột phá gen di truyền thì không chừng hắn có thể bồi dưỡng ra được những con cá ánh bạc thượng phẩm khác.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức lắc đầu, thời gian tu luyện hắn còn không đủ, lấy đâu ra thời gian để bồi dưỡng cá ánh bạc thượng phẩm? Trước không nói tới việc để trở thành chuyên gia hóa sinh và sinh vật học cần bao nhiêu thời gian, chỉ có nguyên nhân duy nhất là hắn không thích mà thôi.

Chương 185: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa (2)

Phiến Thiên Nguyệt mang theo vẻ mặt tức giận chỉ vào người đàn ông cầm thanh giáo Phân Thủy, nói: “Chính là hắn, hắn thấy chúng ta bắt được cá ánh bạc xong luôn mạnh miệng nói cá là do hắn nuôi, bắt chúng ta phải đưa cho hắn. Chúng ta không đưa hắn liền đuổi giết chúng ta tới tận thành Mưu Bắc này.”

Lam Tiểu Bố biết đối phương tới thành Mưu Bắc vì muốn được bảo vệ, hắn cũng chẳng để tâm. Dù là ai tới thành Mưu Bắc này thì đều phải tuân thủ quy tắc. Nếu hắn đã nhận phúc lợi của thành Mưu Bắc thì nhất định phải làm ra chuyện gì đó cho thành. Nếu không muốn quản chuyện mà vẫn muốn nhận phúc lợi thì làm gì có chuyện tốt như thế.

Người đàn ông cầm giáo Phân Thủy trong tay, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố: “Vị bằng hữu này, ta là Khương Bất Lao, hai huynh đệ ta sinh sống ở Bất Dạ Hải quanh năm. Bất Dạ Hải không khác gì nhà của chúng ta vậy, thế mà bọn chúng dám tới Bất Dạ Hải của chúng ta để trộm cá ánh bạc, còn giết chết em trai của ta là Khương Bất Di, hôm nay ta mà không giết chết hai bọn chúng thì Khương Bất Lao ta không cần phải lăn lộn ở Bất Dạ Hải nữa.”

“Thành chủ, Khương Bất Lao và Khương Bất Di được mệnh danh là Bất Lao Song Sát, chúng ở Bất Dạ Hải ăn thịt người không nhả xương, hơn nữa kẻ đứng sau bọn chúng có vị thế rất lớn, nghe nói là Tây Côn Luân phái, một tiên môn năm sao. Cho dù là đệ tử cốt cán của tiên môn bốn sao cũng không dám tùy tiện đắc tội hai người bọn chúng. Người tu tiên tới Bất Dạ Hải mà gặp chúng thì đều tự giác đi đường vòng. Người tu tiên bị chúng giết chết thì đếm không hết, nhưng chưa có ai dám tìm chúng trả thù…” Lưu Mân lo rằng Lam Tiểu Bố sẽ gây ra chuyện sai lầm dưới cơn nóng giận, vì thế vội vàng truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố làm như không nghe thấy lời của Lưu Mân, mà chỉ nhìn Khương Bất Lao rồi nói: “Vậy ngươi cũng đừng ở lại Bất Dạ Hải lăn lộn nữa.”

Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, hắn đánh ra một quyền trước. Còn người đàn ông vừa rồi đã giết chết hộ vệ của thành Mưu Bắc thì đang khinh thường nhìn Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta không ngờ đột nhiên Lam Tiểu Bố lại động thủ. Hắn ta vội vàng muốn tránh ra, nhưng khi thế của Lam Tiểu Bố quá mạnh mẽ, trực tiếp nghiền áp khiến hắn ta muốn tránh cũng không được.

Biểu tình khinh thường của hắn ta biến thành kinh hoàng, vội vã la lên: “Dừng tay…”

Dừng tay ư? Căn bản không có chuyện đó. Đừng nói là đối phương nói chuyện không hề có lý, ngay cả hắn ta có lý thì một khi tới thành Mưu Bắc này giết chết một hộ vệ trong thành thì hắn ta vẫn phải đền mạng.

“Uỳnh!” Người đàn ông kia bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh bay, sau đó nổ thành bụi máu ngay trên không trung. Khi rơi xuống đất, thi thể của hắn ta đã tàn tạ không chịu nổi.

“Sao ngươi dám, ngươi lại dám giết chết người của ta….” Khương Bất Lao thấy Lam Tiểu Bố một lời không hợp đã trực tiếp giết chết một tên thủ hạ của hắn ta, vì thế lập tức trở nên tức giận.

Nhưng Lam Tiểu Bố căn bản không hề để ý tới hắn ta có tức giận hay không, lại đánh ra một quyền nữa. Mới có Uẩn Đan cảnh mà cũng dám tới thành Mưu Bắc tùy ý giết người?

Luồng tử khí hung bạo không thể áp chế xông tới, Khương Bất Lao vô cùng kinh hãi. Lúc này hắn ta phát hiện so với Lam Tiểu Bố, hắn ta không chỉ kém một hai chỗ thôi, mà là kém tới mộ trăm linh tám nghìn dặm.

Hắn ta liều mạng đốt cháy chân nguyên, muốn tránh thoát trói buộc một quyền này của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn đột nhên phát hiện không khí xung quanh đột nhiên trở nên nhão nhoét, động tác của hắn ta trở nên cực kì chậm, tất cả giãy giụa đều trở nên vô ích.

Nỗi sợ hãi với cái chết ập tới, hai mắt Khương Bất Lao thoáng qua vẻ tuyệt vọng. Hắn ta phát hiện bản thân đã làm sai một chuyện, dù người đứng phía sau hắn ta cứng rắn tới bao nhiêu, hay là thực lực mạnh bao nhiêu thì cũng không nên tới địa bàn của người mà hắn ta chưa biết lai lịch thế nào để phách lối.

Hắn ta dám chắc, nếu Lam Tiểu Bố biết được người đứng đằng sau hắn ta là ai thì khẳng định người này sẽ không dám làm gì hắn ta. Mấu chốt là bây giờ người ta không hề biết hậu trường của hắn ta là ai.

Ngay khi Khương Bất Lao cho rằng bản thân phải chết thì một dải lụa màu đã bay tới khóa chặt hai tay của hắn ta. Khương Bất Lao tựa như người chết chìm vớ được cành cây, điên cuồng mà nắm chặt dải lụa màu.

Ý tưởng của hắn ta là muốn dùng dải lụa màu này để tránh thoát khỏi quyền thế đáng sợ như vũ bão của Lam Tiểu Bố, chỉ là bây giờ hắn ta không còn sức, cũng cảm giác được có một nguồn lực muốn cuốn hắn ta đi.

“Bùm!” Mặc dù lực lượng đó đã cuốn hắn ta đi nhưng hai chân của hắn ta vẫn bị biến thành làn mưa máu dưới quyền lực đáng sợ của Lam Tiểu Bố.

“Bịch!” Khương Bất Lao rơi xuống đất, hắn ta kinh hoàng khi phát hiện hai chân của hắn ta đã biến mất.

Cho dù là vậy, hắn ta vẫn vội vã lấy ra mấy viên đan dược rồi nuốt xuống, lúc này hắn ta mới nhìn thấy người vừa cứu mình. Là một cô gái, cô ta mặc một bộ váy tiên màu xanh nhạt, mặt che khăn lụa không thể nhìn ra dung mạo, nhưng lại khiến Khương Bất Lao mừng như điên gọi lớn: “Li tiên tử, cứu ta.”

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay, lúc này trong đám người liền xuất hiện một cô gái đi lên. Người này cao chừng hơn một mét bảy, tóc dài búi kiểu tiên nữ kế, mặc dù đã đeo khăn che mặt nhưng tựa như không thể che nổi dung nhan xinh đẹp của cô ta. Làn da phần cổ trắng tinh, thậm chí còn có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ rất nhạt, có lẽ là do tu luyện công pháp. Nơi duy nhất có thể biểu lộ ra cảm xúc là đôi mắt của cô ta, đôi mắt đẹp như một bức tranh sơn thủy, hoàn mỹ tới cùng cực khiến người ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Phiến Thiên Nguyệt vừa nhìn thấy người phụ nữ này thì hai mắt thoáng qua một lớp tro tàn, nhưng vẫn cung kính khom người nói: “Phiến Thiên Nguyệt của Thiên Vân môn ra mắt Li tiên tử.”

Vừa rồi cầu cứu Lam Tiểu Bố, cô ta không hề nói ra tông môn của mình, nhưng bây giờ lại nói ra bản thân tới từ Thiên Vân môn, chứng tỏ Phiến Vân Nguyệt rất kiêng kỵ người này.

Chương 186: Thành chủ mới ác độc tới vô biên

Lam Tiểu Bố rút lại ánh mắt, có chút kinh ngạc nhìn vào Phiến Thiên Nguyệt. Phiến Thiên Nguyệt tu luyện Kim Ô quyết, cũng nói tới từ Thiên Vân môn, không lẽ thực sự có mối liên hệ nào đó với Hồng Vân Tông?

Li tiên tử không để ý tới Phiến Thiên Nguyệt, cũng chẳng nhìn Lam Tiểu Bố, mà mắt chỉ nhìn vào chỗ Khương Bất Lao: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta là người nhìn thấy một con cá ánh bạc thượng phẩm, đang định đi bắt nó thì bị người đàn bà này đoạt mất, người này còn lén giết chết em trai ruột của ta là Khương Bất Di. Ta đuổi theo cô ta, kết quả thủ hạ lại bị thành chủ thành Mưu Bắc này giết chết, ngay cả ta cũng bị đánh trọng thương làm mất đi hai chân.” Khương Bất Lao mặt mũi tèm lem nước mắt, sớm không còn bộ dáng ta là lão đại như ban đầu.

Cá ánh bạc? Li tiên tử hai mắt sáng lên khi vừa nghe thấy ba chữ này, cô ta không hề quan tẩm tới thảm trạng của Khương Bất Lao, mà chỉ đặt mắt lên người Phiến Thiên Nguyệt: “Ngươi đã cướp cá ánh bạc thượng phẩm sao?”

Sắc mặt Phiến Thiên Nguyệt tái nhợt, cô lắc đầu nói: “Là bọn họ cướp cá ánh bạc của chúng ta.”

Li tiên tử đột nhiên nói: “Dù là hắn cướp của ngươi, hay là ngươi cướp của hắn thì ngươi cứ ra giá đi, ta sẽ mua con cá ánh bạc này.”

“Ta không thể bán được, nó dùng để cứu mạng…” giọng Phiến Thiên

Nguyệt run run, có lẽ cô biết bản thân không thể ngăn cản đối phương.

Ánh mắt Li tiên tử trở nên lạnh lùng: “Thế nào, cướp cá ánh bạc của người khác, ta cho ngươi bậc thang để xuống mà ngươi còn muốn nhiều hơn?”

Lần này không đợi Phiến Thiên Nguyệt nói chuyện thì Lam Tiểu Bố đã bật cười, nói: “Ông đây từng gặp qua rất nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy loại đàn bà nào không biết xấu hổ như ngươi. Cho dù là đồ ngu cũng có thể thấy được tên cướp đoạt đồ của người khác là Khương Bất Lao, rồi đuổi giết người ta tới tận thành Mưu Bắc. Thế nào? Muốn đồ của người khác nên ngay cả thể diện cũng không cần tới mức đó à? Tới đây, ông nội Tiểu Bố nhà ngươi thích nhất là dạy dỗ loại đàn bà không biết xấu hổ như ngươi đấy…”

Lòng Lam Tiểu Bố cực kì khó chịu, trước không nói Phiến Thiên Nguyệt có quan hệ gì với Hồng Vân tông hay không. Nhưng người phụ nữ muốn cá ánh bạc này thực sự là người không biết xấu hổ.

Ở thành Mưu Bắc này hắn lười phải nuông chiều đối phương.

“Ngươi…” Mặt Li tiên tử giận tới đỏ bừng, từ khi cô ta xuất đạo tới nay chưa từng có ai dám nói cô ta vô liên sỉ trước mặt cô ta.

Lưu Mân bị dọa sợ tới tái mặt, vị thành chủ mới này lá gan lớn tới vô cùng, mặc dù hắn ta muốn gạt bản thân sang một bên, nhưng lúc này vẫn phải cắn răng truyền âm cho Lam Tiểu Bố: “Thành chủ, nàng ta là Li tiên tử của tiên môn năm sau Tây Côn Luân phái, có tin đồn nàng ta chính là người kế nhiệm đời tiếp theo…”

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu, khó trách Phiến Thiên Nguyệt lại sợ hãi như vậy, còn Lưu Mân muốn tiến lên chào hỏi cũng không dám tiến lên, hóa ra là do địa vị chênh lệch quá nhiều.

Đoán chừng người kế nhiệm này quanh năm luôn cao cao tại thượng. Cô ta cho rằng cả thế giới đều vì cô ta mà tồn tại. Đôi mắt trịch thượng nhìn từ trên cao xuống không phải là do cố ý, mà là do thói quen. Có lẽ trong mắt của cô ta, chỉ có cô ta là người, còn những người khác đều như con kiến hôi mà thôi.

“Tự tìm chết!” Liễu Li trực tiếp sử dụng pháp bảo, chân nguyên cuồng bạo quét về phía Lam Tiểu Bố. Người này thoạt nhìn là một người phụ nữ cực kì đẹp, nhưng một khi động tay động chân thì lại dũng mãnh vô cùng.

Lam Tiểu Bố lấy rìu ra rồi đánh mạnh xuống. Người khác nuông chiều cô ta, nhưng Lam Tiểu Bố hắn lại không có thói quen đó. Muốn mạng của hắn thì dĩ nhiên phải lấy mạng ra trao đổi.

“Ầm!” Chân nguyên bắn ra, chỉ cần những cửa hàng xung quanh bị ảnh hưởng tới thì đều hóa thành đống phế tích hoàn toàn.

Đám người rối rít tránh đi, còn Lam Tiểu Bố kịp thời truyền âm cho Phiến Thiên Nguyệt: “Bây giờ ngươi còn không đi đi, không lẽ muốn chờ người khác tới cướp đồ của ngươi sao? Hay là muốn ta mời ngươi ăn một bữa cơm ngon?”

Phiến Thiên Nguyệt tỉnh lại từ nỗi sợ hãi bất an, vội vàng khom người cúi chào Lam Tiểu Bố, sau đó cõng tiểu thúc nhanh chóng vọt chạy khỏi đường phố.

Khương Bất Lao muốn bắt Phiến Thiên Nguyệt đã bị Lam Tiểu Bố đánh bị thương rất nặng, đám thủ hạ của hắn ta không biết có nên đuổi theo hay không.

Khương Bất Lao cũng biết tuyệt đối không thể để cho Phiến Thiên Nguyệt chạy thoát được. Hắn ta nháy mắt ra hiệu, mấy tên thủ hạ lập tức tỉnh ngộ, vội vã đuổi theo Phiến Thiên Nguyệt.

Lam Tiểu Bố không chút ngần ngại sử dụng mấy đợt Thần Hồn châm, mấy tên thủ hạ của Khương Bất Lao chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bị mấy lưỡi phong nhận xé rách cổ.

Thấy bộ dáng Lam Tiểu Bố hung hãn như vậy, những người đứng gần lập tức tránh xa theo bản năng. Chưa nói tới thực lực của Phiến Thiên Nguyệt, nơi này không có mấy ai có thể so được, cho dù có thể sánh ngang thì cũng không có ai dám đuổi theo Phiến Thiên Nguyệt.

Sắc mặt Khương Bất Lao tái nhượt, thương thế của hắn ta rất nặng, nhưng máu đã tự ngừng chảy. Khi thấy Lam Tiểu Bố không hề sợ hãi Li tiên tử, hắn ta chỉ muốn trốn đi thật nhanh, nhưng hắn ta không dám đi. Chỉ cần hắn ta dám động thì dù hắn ta có dùng pháp bảo gì để chạy trốn, Lam Tiểu Bố vẫn sẽ giết chết hắn ta trước tiên bằng thủ pháp vừa rồi, thành chủ mới của thành Mưu Bắc này thực sự ác độc tới vô biên.

Liễu Li không thèm đếm xỉa tới Phiến Thiên Nguyệt, Lưu Vũ kiếm trong tay nổ ra thành vô số thanh kiếm khác, những thanh kiếm Lưu Vũ kia bao phủ toàn bộ không gian mà Lam Tiểu Bố đừng.

Đồng thời, cô ta cắn rách đầu lưỡi, há miệng phun ra mấy chục tia máu tươi nhỏ như sợi tóc, những tia máu đó nhỏ tới mức hầu như không thể nhìn thấy. Chân nguyên của Lam Tiểu Bố rất hùng hậu, vừa rồi động thủ với nàng ta còn giết chết mấy người vô tội. Có thể thấy thực lực của Lam Tiểu Bố không hề yếu. Cô ta phải nhanh chóng để đuổi theo Phiến Thiên Nguyệt, vì thế phải dốc toàn lực để giết chết Lam Tiểu Bố rồi lại nói tiếp.

Dưới bao phủ của thần niệm, chiêu mưa kiếm của Liễu Li đã bị hắn bắt bài, chiếc rìu lớn của hắn lập tức hóa thành một tàn ảnh quét ra.

Chương 187: Thành chủ mới ác độc tới vô biên (2)

Mặc dù chiếc rìu nhìn có vẻ cồng kềnh và nặng nề, nhưng khi nó nằm trong tay của Lam Tiểu Bố nó lại trở nên cực kì nhẹ nhàng.

Từng tiếng va chạm leng keng truyền ra, tiếp đó là tia lửa và chân nguyên trào ra. Ánh mắt Liễu Li lộ ra vẻ kinh ngạc, chiêu Hoa Lạc Vũ Kiếm này của cô ta cũng được coi là một pháp kỹ, nhưng khi vừa xuất hiện bên ngoài đối thủ đã tán lạc không còn hình dạng, ít nhất cũng chẳng thể khiến đối phương bị thương. Người có thể chống đỡ được pháp kỹ Hoa Lạc Vũ Kiếm của cô ta thì tuyệt nhân thần niệm cũng không hề kém cô ta.

Nhưng đây mới chỉ là mở đầu mà thôi, khóe miệng cô ta trào lên vẻ chế giễu, một kẻ tu luyện hoang dã cũng dám đấu cùng đệ tỷ của tiên môn năm sao. Cho rằng chiêu Hoa Lạc Vũ Kiếm của cô ta chỉ có vậy?

Cô ta rất muốn nhìn thấy cảnh hải não của Lam Tiểu Bố bị kiếm của cô ta công kích, sau đó cầu xin cô ta tha thứ. Không phải rất hoành tránh hay sao? Tiếp tục hoành hành nữa đi.

Khi Lam Tiểu Bố ngăn cản khúc nhạc dạo của chiêu thức Hoa Lạc Vũ Kiếm của đối phương cũng cảm giác có gì không đúng. Cùng lúc đó, có mấy chục sợi sát khí trực tiếp muốn đánh vào đầu hắn, đây là thủ đoạn gì?

Lam Tiểu Bố biết có thể dùng thần niệm tấn công, nhưng vừa rồi hắn chỉ thấy Liễu Li phun ra mấy tia máu tươi nhỏ bé mà thôi, tại sao lại có thể tấn công vào hải não của hắn?

Gần như khi mấy chục tia máu tươi chui vào trong hải não của Lam

Tiểu Bố thì làn mưa kiếm mà vừa rồi hắn vừa đánh nát đã lập tức ngưng tụ lại, hóa thành hai luồng kiếm khí vô hình một trái một phải đâm về phía Lam Tiểu Bố.

“Xoẹt!” Một luồng kiếm khí xuyên quan từ phía sườn phải của Lam Tiểu Bố, theo sau nó là một ít máu tươi bắn ra. Còn một kiếm khí khác đã bị rìu lớn của Lam Tiểu Bố chặn lại.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố cực kì khó coi, lẽ ra hắn sẽ không bị thương, nhưng mấy tia máu kia tấn công vào hải não khiến hắn sợ hết hồn. Nếu biết sớm là mấy tia máu đó có thể dùng thần niệm làm lá chắn dễ dàng ngăn cản thì hắn nhất định sẽ nhân cơ hội đối phương đang thi triển Hoa Lạc Vũ Kiếm để đánh cho đối phương bị thương nặng.

Nói tới nói lui vẫn là do kinh nghiệm chiến đấu không đủ. Vốn dĩ Liễu Li mới là người bị thương nặng, cuối cùng lại thành bản thân hắn.

Trong khi hắn vừa bị thương, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã bao trùm lấy Liễu Li, hắn dùng chín phần chân nguyên để cuộn chiếc rìu lớn lên đánh về phía Liễu Li.

Liễu Li không hề vui sướng khi thấy Lam Tiểu Bố bị thương, mà cô ta tỏ ra không thể tưởng tượng nổi. Chiêu Huyết Vụ châm cua cô ta dùng để làm thương nặng hải não của đối phương, dưới tình huống như vậy, cho dù đối phương có mạnh hơn cô ta thì một khi bị Huyết Vụ châm của cô ta đâm trúng thì cũng không thể ngăn cản được sát chiêu Hoa Lạc Vũ Kiếm.

Khiến cô ta không ngờ tới là Lam Tiêu Bố chỉ qua loa lau vết máu ở sườn phải xong, sau đó lập tức phản kích. Hơn nữa lúc này cô ta cảm nhận được sự nguy hiểm tột cùng, đó là cảm giác tử vong chết chóc. Lúc này Liễu Li không còn quan tâm đây là nơi nào nữa, trong tay lập tức xuất hiện một lá bùa sau đó xung quanh lập tức nổ tung.

“Bùm!” Rìu lớn của Lam Tiểu Bố đánh vào lá bùa, Liễu Li chật vật vọt ra khỏi phạm vi công kích của rìu lớn, đứng cách xa Lam Tiểu Bố mười mấy mét, khóe miệng trào ra tia máu, hoảng sợ nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh, thân hình tiến lên một bước, muốn sử dụng rìu lớn tiếp.

“Ta không phải đối thủ của ngươi, nếu ngươi còn muốn đánh thì ta sẽ chạy ngay lập tức, ngươi không giết chết ta được đâu.” Liễu Li lui về phía sau mấy bước, giọng nói không cam lòng.

Rìu trong tay Lam Tiểu Bố không vì thế mà ngừng lại, bóng rìu cuộn lên, chém chết Khương Bất Lao ở phía xa.

Sắc mặt Liễu Li cực kì khó coi, loại người như Khương Bất Lao có chết hay không cô ta không để tâm. Nhưng đánh chó phải ngó mặt chủ, Lam Tiểu Bố này có ý gì?

Lam Tiểu Bố thu hồi chiếu rìu, nhìn Liễu Li nhàn nhạt nói: “Ta không giết ngươi không phải vì ta không giết được ngươi, cũng không phải vì dáng vẻ của ngươi, ta nói cho ngươi biết, ta hoàn toàn có thể giết ngươi một cách dễ dàng. Ngươi nên ăn mừng vì may mắn, may mắn trở thành thế hệ thứ hai của Côn Luân. Ta không giết ngươi là vì ta kiêng kỵ tiên môn năm sao sau lưng ngươi, nếu có gan thì đừng về khóc nháo với gia trưởng.”

Lam Tiểu Bố khá là vô lực, thủ đoạn của Liễu Li quá nhiều, nhưng nếu hắn muốn giết Liễu Li thì không phải là không thể. Đánh tới lúc này khẳng định Liễu Li sẽ thi triển tuyệt kĩ, nếu không sẽ không công kích hải não của hắn. Nhưng hắn còn chưa thi triển Thần Hồn châm với cô ta, nếu không dù có xuất hiện mấy Liễu Li hắn vẫn có thể giết chết được.

Kim Đan thì sao chứ? Hắn vẫn có thể giết chết.

Nhưng hắn không thể không tính tới hậu quả khi giết chết cô ta được, hắn không muốn dừng chân ở nơi này nữa, hắn muốn chu du tứ phương. Đồng thời cũng đang gián tiếp hại Phiến Thiên Nguyệt, Thiên Vân môn của Phiến Thiên Nguyệt khẳng định rất tầm thường, một khi bị tiên môn năm sao ghi nhớ thì đoán chừng cũng không có được ngày nào tốt.

“Được lắm, hy vọng lần sau gặp nhau ngươi vẫn có thể nói như vậy.” Đây là lần đầu tiên Liễu Li ăn thua thiệt lớn như thế, trong lòng bực muốn phát điên. Lúc này cô ta mới hiểu rõ lời của sư phụ, thần niệm của cô ta quá yếu, một khi gặp đối thủ có thần niệm cường đại thì tốt nhất không nên dùng Huyết Vụ châm.

Thấy Liễu Li xoay người muốn rời đi, Lam Tiểu Bố gọi người quay lại: “Ngươi có thể đi, nhưng nên nhớ ngươi chính là bại tướng dưới tay ta, đừng có đi tìm Phiến Thiên Nguyệt gây phiền toái nữa. Con người ấy mà, luôn luôn có vảy ngược. Nếu không nơi này có rất nhiều người, ta thề nếu ngươi làm gì tiên môn kia thì sẽ có ngày chính tay ta xử lí Tây Côn Luân phái của ngươi.”

Liễu Li hừ lạnh nói: “Không biết trời cao đất rộng.”

Nói xong, cô ta không hề muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa vì thế liền nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Chương 188: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn vừa tìm được một nơi để trụ tốt, có lẽ sắp phải đổi chỗ ở rồi.

Lưu Mân nơm nớp lo sợ đi sau lưng Lam Tiểu Bố: “Thành chủ, người phụ nữ kia là đệ tử kế thừa của Tây Côn Luân phái, rất có khả năng trở thành Thánh nữ.”

Tuy rằng hắn ta rất muốn ở lại thành Mưu Bắc tiếp tục ở lại làm cái chức đại quản gia này, nhưng hắn ta biết, nếu đã đắc tội tới Thánh nữ của Tây Côn Luân phái thì đừng nói là hậu quả của hắn ta, cho dù là Lam Tiểu Bố cũng có thể nhìn ra được. Chỉ là thành chủ mới tới thực sự quá đáng sợ, ngay cả Liễu Li cũng không làm gì được người này, thực lực thật sự kinh người.

Ở Nguyên Châu này, người tu tiên Kim Đan cảnh có mạnh có yếu, nhưng Liễu Li ở Kim Đan cảnh đã tiếng tăm lừng lẫy. Một cường giả như cô ta lại bị thành chủ mới tới của thành Mưu Bắc ép phải chạy trốn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì Lưu Mân cũng không tin.

Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi: “Vì sao lại gọi là Tây Côn Luân phái?”

Ban đầu Lưu Mân nói Tây Côn Luân phái có quan hệ với lão tổ khai phái, lúc đó Lam Tiểu Bố cũng không để ý quá nhiều. Bây giờ gặp được Liễu Li, đôi bên còn đại chiến một lần. Lấy tính cách ngang ngược kiêu ngạo của Liễu Li, e rằng cô ta sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy.

Cuối cùng Lưu Mân cũng bình tĩnh lại sau một trận hoảng hồn, thành chủ suýt chút nữa giết chết Liễu Li còn không sợ, một tiểu nhân vật như hắn ta sợ cái gì. Liễu Li là ai chứ? Cô ta sẽ để ý tới con kiến hôi không có một chút giá trị tồn tại như hắn ta sao?

Chuyện sang hướng khác, Lưu Mân liền nhanh nhẹn nói: “Ta nghe nói Tây Côn Luân phái được truyền lại từ chỗ Diêu Trì Kim Mẫu*, mà lão tổ tạo dựng nên Tây Côn Luân phái chính là dưỡng nữ Đỗ Lan Hương của Tây Vương Mẫu….”

(*Diêu Trì Kim Mẫu- 瑤池金母 : Tây Vương Mẫu (chữ Hán: 西王母 ; Hangu: 서왕모 ; Kana: せいおうぼ), còn gọi là Diêu Trì Kim Mẫu (瑤池金母), Tây Vương Kim Mẫu (西王金母), Vương Mẫu Nương Nương (王母娘娘) hoặc Kim Mẫu Nguyên Quân (金母元君), là vị nữ thần cổ đại rất nổi tiếng trong truyền thuyết Đạo giáo Trung Quốc.)

Lam Tiểu Bố nghe vậy thì ngẩn người, thậm chí câu nói kế tiếp của Lưu Mân như nào hắn cũng không nghe rõ.

Lần trước xuất hiện lão tổ Hồng Vân hắn chỉ cảm thấy đó là trùng hợp. Nhưng bây giờ ngay cả Tây Vương Mẫu cũng xuất hiện, hơn nữa không phải Giao Trì chính là nơi ở của Tây Vương Mẫu ở Côn Luân hay sao?

Những vị này đều nằm trong thần thoại viễn cổ của Hoa Hạ cả, không lẽ đó không phải là truyền thuyết mà thực sự có trên đời? Nếu thật thì tại sao ở Hoa Hạ chưa bao giờ nghe nói tới chuyện tu tiên?

Lam Tiểu Bố chợt nhớ tới hai hoặc ba mươi năm trước địa cầu từng khai quật một di tích, di tích đó có lịch sử truyền thừa khác biệt cực lớn so với truyền thống văn hóa của trung hóa, là biểu hiện của một nền văn minh khác. Đống đồ bên trong di tích đó hệt như tế phẩm, được chế tạo tinh tế, vào bề ngoài rất khác so với văn hóa truyền thống, bây giờ nhìn lại thì càng cảm thấy giống pháp khí. Một trong số đó có một cây quyền trượng màu vàng dài chừng một mét rưỡi, thứ đó ngoại trừ là pháp khí ra thì còn có thể giải thích như thế nào được nữa?

Còn nữa, mười năm trước cách Hồ Châu khoảng trăm dặm đã khai quần được một chiếc Liễn Thuyền có niên đại hơn vạn năm còn nguyên vẹn, mấu chốt là chiếc Liễn Thuyền này không hề có công cụ khởi động nào, chỉ thấy trên đó khắc đủ loại hoa văn.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy có khả năng những hoa văn đó chính là trận pháp. Mà Liễn Thuyền kia cũng không phải là trang sức như các chuyên gia đã nói, mà là một loại pháp bảo phi hành. Cũng bởi vì như vậy nên các chuyên gia mới không biết Liễn Thuyền được chế tạo từ loại vật liệu gì.

Chỉ vì mọi người ở địa cầu không có thần niệm nên không thể khởi động hay là luyện hóa cấm chế của nó mà thôi.

Nếu nói như vậy thì ghi chép lịch sử ở địa cầu có khả năng đã thiếu sót một ít, nó không hề được ghi lại trong sử sách. Nhưng bất luận thế nào, chỉ cần là nền văn minh từng tồn tại thì nhất định phải có truyền thừa. Thế nên đoạn văn minh bị thiếu sót này bị mọi người truyền miệng, cuối cùng trở thành truyền thuyết thần tiên của Hoa Hạ, hay còn gọi là Sơn Hải Kinh.

Những câu chuyện về nền văn minh Tu Tiên bị thiếu sót có thể là do địa cầu xuất hiện tai họa. Nhưng dù có thiếu sót thế nào thì vẫn có một vài phần được giữ gìn, ví dụ như di tích, hay như Liễn Thuyền…

Hơn nữa các vị chuyên gia khoa học của địa cầu đã phát hiện ra vách ngăn vũ trụ từ lâu, sau khi phát hiện ra nó, rất nhiều người cho rằng đây chính là rào ngăn của một đấng đại năng nào đó để ngăn lại phiên vũ trụ mà họ đang ở.

Dựa theo sự thăm dò của các chuyên gia khoa học trên địa cầu, vách ngăn vũ trụ dài chừng ba tỉ rưỡi năm ánh sáng. Nhưng Lam Tiểu Bố là người từng đi qua vách ngăn vũ trụ rồi, hơn nữa hắn cũng biết vách ngăn vũ trụ thực sự tồn tại. Lam Tiểu Bố khẳng định vách ngăn vũ trụ không phải ba tỉ rưỡi năm ánh sáng, vách ngăn vũ trụ rất có khả năng là một cái trận pháp cực lớn, hay còn gọi là động trời vũ trụ. Mà trận pháp cực lớn này rất có khả năng có quan hệ với cường giả thời thượng cổ trên địa cầu, dùng vách ngăn vũ trụ để cô lập không được coi là rào ngăn cấm, nhưng nó lại được coi là bị vứt bỏ.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ tới một vấn đề khác, nơi này gọi là Nguyên Châu, không lẽ cũng có quan hệ với truyền thừa của Hoa Hạ? Cuốn [Thập Châu Ký trên biển] cũng có ghi chép về nơi gọi là Nguyên Châu, Hán Vũ đế từng nghe Tây Vương Mẫu nói bốn phương tám hướng trên biển lớn có Tổ Châu, Doanh Châu, Huyền Châu, Viêm Châu, Trường Châu, Nguyên Châu, Lưu Châu, Sinh Châu, Phượng Lân Châu, Tụ Quật Châu. Mà trên mười châu lục này đều là nơi hiếm người cả.

Trên thực tế, hắn sống ở địa cầu nhiều năm như vậy mà chưa từng nghe nói tới chúng.

Nếu có ghi chép lưu lại thì rất có thể được lưu trữ lại ở trong mười châu này. Nhưng bản ghi chép đó được ghi lại từ thời Tây Hán, lúc đó chắc cũng ghi chép theo lời đồn mà ra.

“Đỗ Lan Hương còn không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lưu Mân lắc đầu nói: “Chắc là không còn đâu, cho dù có tu thành Địa Tiên thì cũng không sống được thời gian lâu như vậy.”

Chương 189: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn (2)

Lam Tiểu Bố không hỏi nữa, nếu Tây Côn Luân phái thực sự là đạo trường của dưỡng nữ Đỗ Lan Hương của Tây Vương Mẫu thì Đỗ Lan Hương này khẳng định vẫn còn sống, chỉ là có thể không có ở Nguyên Châu này mà thôi.

“Vậy trừ Nguyên Châu ra thì còn chín châu khác sao?” Lam Tiểu Bố hỏi lại.

Lưu Mân mù tịt, những thứ này hắn ta chưa từng nghe nói qua.

Lam Tiểu Bố đột nhiên muốn tới Tây Côn Luân phái đi loanh quanh một vòng thử, muốn cởi bỏ toàn bộ nghi ngờ trong lòng.

“Ngươi đi làm việc đi, ta quay lại tu luyện, đúng rồi, những loại pháp kỹ cấp thấp ngươi cũng thu thập giúp ta đi.” Lam Tiểu Bố biết hiểu biết của Lưu Mân cũng có giới hạn, hắn muốn biết những chuyện này thì nhất định phải tới những tông môn lớn.

Còn một điều nữa là Lam Tiểu Bố chợt phát hiện ra bản thân thiếu sót rất nhiều pháp kỹ, rìu lớn của hắn hoạt động được chủ yếu là dựa vào thần niệm và chân nguyên, không có bất kì pháp quyết thực tế nào. Nhìn Liễu Li mà xem, cách thi triển các kỹ năng dựa vào thần niệm cực kì đẹp mặt, mà uy lực cũng mạnh mẽ nữa.

Nếu nói hắn cũng có pháp kỹ thì đó chính là Thần Hồn châm và Lá Chắn Thần Hồn. Hôm nay mà không nhờ có lá chắn thần hồn thì mạng nhỏ này của hắn e rằng cũng bị Liễu Li lấy luôn rồi.

Không có lá chắn thần hồn thì hắn không thể tránh thoát được Huyết Vụ châm của Liễu Li, không tránh thoát được Huyết Vụ châm thì hắn nhất định sẽ chết dưới chiêu Hoa Lạc Vũ Kiếm.

“Thành chủ, ngươi không tính rời đi sao?” Lưu Mân nghi ngờ hỏi Lam Tiểu Bố.

Ở trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố đã đắc tội với Liễu Li của tông môn năm sao rồi, ngoài việc chạy trốn ra thì có thể làm gì được nữa?

Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Không sai, bây giờ ta không muốn rời đi, ta đã đi quá xa rồi. Chuyện tương lai để tương lai nói sau, nhớ thu thập pháp kỹ giúp ta. Đúng rồi, tên hộ vệ vừa tử vong hồi nãy nhớ phát cả tiền động viên chăm sóc là năm nghìn linh thạch cho người thân.”

“Dạ, nhiều như thế sao?” Lưu Mân ngẩn người theo bản năng, người cũng chết rồi, lần này chẳng những muốn đưa tiền động viên chăm sóc mà còn muốn đưa những năm nghìn linh thạch?

“Cứ làm theo ta nói đi, nhớ một khi thấy người của Tây Côn Luân phái tới thì phải báo cho ta ngay lập tức.” Lam Tiểu Bố đáp.

Lời của Lam Tiểu Bố hắn ta muốn phản đối cũng không hay, vì thế chỉ có thể đáp một tiếng rồi lui ra ngay.

Còn chuyện Liễu Li có quay trở lại báo thù hay không thì Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm. Chủ yếu là hắn có Lam Á, thực sự không cần đánh làm gì cả. Tốc độ của Lam Á hắn tin chắc không ai có thể đuổi kịp. Hơn nữa xét riêng việc Liễu Li là loại phụ nữ kiêu ngạo, căn bản không có chuyện cô ta quay về tìm gia trưởng khóc lóc trình bày, rất có khả năng cô ta sẽ khổ tu một thời gian để tăng tu vi rồi mới tính tới chuyện tìm hắn.

…

Theo thời gian trôi qua, mọi chuyện trong quá khứ cũng dần tan biến, sau khi huynh đệ Bất Lao Song Sát bị Lam Tiểu Bố giết chết thì toàn bộ Bất Dạ Hải đã an toàn hơn rất nhiều, người tới nương nhờ thành Mưu Bắc cũng ngày càng đông hơn.

Liễu Li mà Lam Tiểu Bố bận tâm trong lòng cũng không thấy mang người tới, chuyện này tựa như chưa từng phát sinh vậy, biến mất theo thời gian.

Lam Tiểu Bố vẫn đang tu luyện Đoàn Hồn thuật và rèn luyện thần niệm. Trong lòng hắn cũng rất nôn nóng, muốn Thất âm nhanh chóng dựng thành công công pháp mà hắn cần sớm một chút. Hắn đã khắc rất nhiều công pháp cấp thấp lên Thất âm, nhưng Thất âm lại chậm chạp không thể xây dựng ra được bộ công pháp mà hắn cần.

Không phải là không thể tiếp tục tu luyện Kim Ô quyết, nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố không còn là một tay mơ không biết gì như trước. Hắn biết rất rõ, một khi tu vi lên tới thực lực nhất định thì sau này muốn đổi công pháp lại rất khó.

Bây giờ hắn đang ở Ngưng Đan cảnh, cộng thêm tư chất của hắn không quá tệ, chỉ cần ngưng được Kim Đan thì tương lai muốn Hóa Đan thì lấy kinh nghiệm của hắn sợ rằng ngay cả quả Uẩn Thần cũng không cần dùng tới. Người ngay cả linh hồn cũng dám xé như hắn thì sao có chuyện hắn không dám xé Kim Đan của chính mình được?

Một khi có được Kim Đan viên mãn thì hắn hoàn toàn dám xé Kim Đan của chính mình.

Đáng tiếc là, dù người của thành Mưu Bắc ngày càng nhiều, cũng trở nên náo nhiệt hơn trước, nhưng nơi này thực sự không có vật gì tốt cả. Khó trách những cường giả cao cấp coi thường nơi này, ở nơi này có thể trở nên nhàn nhã hệt như con rắn trong động, nhưng lại không có bất kì trợ giúp nào đối với con đường tu luyện.

Lam Tiểu Bố đã muốn rời đi rồi, nhưng tạm thời hắn chưa tìm được nơi nào tốt để đi.

…

Thiên Vân tiên môn là một môn phái hai sao, có sơn môn không hề nhỏ chút nào, thoạt nhìn khí thế cũng vượt xa những tiên môn hai sao bình thường.

Nhưng cũng chẳng có gì kì lạ cả, bởi vì Thiên Vân tiên môn vốn là một tiên môn năm sao, nhưng do lão tổ bị người ám toán rồi mất tích nên cuối cùng ngay cả linh mạch của sơn môn cũng bị người khác rút đi, cuối cùng tiên môn năm sao ngã ngựa, hiện tại có thể phấn đấu trở thành một tiên môn hai sao cũng không tồi rồi.

Lúc này, trên ngọn núi cao nhất ở Thiên Vân môn, đỉnh Thiên Vân Phong có một vị lão giả với gương mặt phủ đầy khí đen đang hộc máu không ngừng. Những búng máu mà ông ta nhổ ra đen nhánh, xen vào đó là một mùi hôi thối khó ngửi.

Hai người đứng bên cạnh lão giả chính là Phiến Thiên Nguyệt và Tiểu thúc, gương mặt hai người họ tràn đầy lo lắng đứng ở một bên nhìn.

Sau khi lão giả phun khoảng nửa chậu máu đen mới thở dài nói: “Thật là lợi hại.”

“Sư phụ, ngươi đã khỏe chưa?” Phiến Thiên Nguyệt kích động nhìn lão giả, lúc này sắc mặt của lão giả đã không đen như hồi này nữa, mà hiện tại có cảm giác bệnh nặng thiếu sức sống hơn.

Lão giả thở dài: “Muốn khôi phục hoàn toàn không thể đơn giản như thế được, độc mà ta trúng thực sự quá lợi hại. Nhưng con cá ánh bạc đẳng cấp đặc biệt mà ngươi và Nhất Tiểu mang về thực sự lợi hại, ngay cả loại độc này cũng có thể giải được.”

“Tông chủ, ngươi không sao là tốt rồi, chỉ cần dưỡng tốt thân thể thì Thiên Vân mông chúng ta sớm muộn gì cũng có thể quật khởi.” Tiểu thúc cảm khái nói.

Lão giả lắc đầu nói: “Ta phải truyền vị trí tông chủ này rồi, ta làm chức Thái Thượng trưởng lão là được rồi. Thiên Nguyệt…”

Nghe thấy lão giả nói vậy, Phiến Thiên Nguyệt vội vàng phất tay: “Sư phụ, tư chất của ta chỉ có vậy, mà tu vi mới tới Uẩn Đan cảnh mà cũng chẳng có cái gì khác biệt, sao có thể đảm nhiệm chức tông chủ được? Nếu để cho ta làm tông chủ thì không phải sẽ khiến Thiên Vân môn ngày càng sa sút hơn sao?”

“Ta cũng biết chuyện này, nhưng Thiên Vân tông chúng ta đã sa sút thành mức này rồi mà người có đủ tư cách để làm tông chủ lại chẳng có ai…. Muốn tham gia Côn Khư Huyền Giản để tông môn tiến lên thêm một bước thì nhất định phải có một vị tông chủ mới.” Lão giả thở dài, hiển nhiên cũng biết Phiến Thiên Nguyệt không hợp làm tông chủ.

“Không bằng sư phụ để Tiểu thúc làm tông chủ đi.” Phiến Thiên Nguyệt nói.

“Mặc dù tính cách Trình Nhất Tiểu rất tốt, nhưng hắn không đảm nhiệm được chức tông chủ của Thiên Vân môn.” Trong mắt lão giả thoáng qua nỗi hiu quạnh.

Hồi đầu Thiên Vân môn rực rỡ tới mức nào, tiên môn năm sao, vậy mà tới hôm nay ngay cả truyền thừa tiếp cũng khó khăn.

Cảm nhận được sự tịch mịch của sư phụ, trong lòng Phiến Thiên Nguyệt cũng chẳng dễ chịu hơn được chút nào, ba người trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên hai mắt Phiến Thiên Nguyệt sáng lên: “Sư phụ, ta biết một người, nếu như hắn nguyện ý tới Thiên Vân môn chúng ta làm tông chủ thì không chừng tông môn chúng ta sẽ quật khởi trở lại, hơn nữa ngày hội Côn Khư Huyền Giản sắp tới cũng có người dẫn đội.”

Chương 190: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây

“Đó là ai?” Trong mắt lão giả thoáng qua vẻ mong đợi, lập tức gấp gáp hỏi.

Phiến Thiên Nguyệt cũng đang rất kích động vì nhớ tới ứng cử viên thích hợp cho chức tông chủ: “Là thành chủ thành Mưu Bắc, hắn tên là Lam Tiểu Bố.”

Nghe tới đây, vẻ mong đợi trong mắt lão giả biến mất, gương mặt lại xuất hiện vẻ thất vọng, ông ta lắc đầu nói: “Cái này không được, Thiên Vân tiên môn chúng ta danh tiếng rất tốt, hơn nữa truyền thừa lâu đời. Do một vài nguyên nhân nên giờ sa sút hơn trước, nhưng cũng không thể để một thành chủ chưa quen biết lên làm tông chủ được.”

“Sư phụ…“Phiến Thiên Nguyệt quýnh lên muốn giải thích. Cô rất muốn nói rằng danh tiếng tốt cái gì mà tốt chứ, ngay cả chuyện bị người khác vả mặt hết má trái lại tới má phải thì các đệ tử trong môn phái cũng chỉ dám quay về nhà yên lặng mà khóc, sau đó tự gặm nhấm vết thương. Nhìn Lam thành chủ mà xem, chỉ vì một tên hộ vệ trong thành bị giết mà hắn trực tiếp ra tay giết chết Khương Bất Lao. Loại khí phách đó chính là thứ mà Thiên Vân môn đang thiếu. Nhưng lời này cô không dám nói, nếu nói ra sẽ làm tổn thương trái tim của sư phụ.

Lão giả xua tay nói: “Ngươi không cần phải giải thích với ta, ngươi biết thành chủ là gì không? Ngươi biết tại sao những người này phải làm thành chủ không? Ta đã gặp rất nhiều rồi, thành chủ còn có một tên gọi khác để thay thế, đó là không có lợi lộc gì thì không dậy sớm. Loại người như thế lòng dạ rất độc ác, đa số làm cái gì cũng vì tư lợi, tất cả đều vì lợi ích của bản thân, từ đầu tới cuối không hề quan tâm tới sự phát triển hay tổn thất của thành. Thiên Nguyệt, ngươi cảm thấy những người như thế thích hợp làm tông chủ của Thiên Vân môn chúng ta?”

“Không phải đâu mà sư phụ. Vị thành chủ mà ta nói thực sự không giống thế.” Phiến Thiên Nguyệt vội vàng giải thích: “Sư phụ có biết không, nếu không nhờ có vị thành chủ này thì chúng ta căn bản không còn mạng để quay trở lại Thiên Vân tiên môn. Hắn là người bảo vệ cho ta và Tiểu thúc, nếu không thì cho dù chúng ta không chét trong tay Bất Lao Song Sát thì cũng sẽ chết ở trong tay Liễu Li của Tây Côn Luân phái....”

Lão giả cả kinh, lập tức hỏi: “Ngươi nói là vị thành chủ đó giúp các ngươi tránh được đuổi giết?”

Phiến Thiên Nguyệt lắc đầu nói: “Không phải, vị thành chủ đó đã thẳng tay giết chết Khương Bất Lao của Bất Lao Song Sát, sau đó có mấy tên nữa cũng đuổi giết chúng ta nhưng khi vị thành chủ đó đang ngăn cản Liễu Li cũng giết chết đám người đó luôn.”

“Hắn dám ngăn cản Liễu Li?” Vẻ kinh sợ trong mắt lão giả không thể át ché được nữa, đừng nói là một thành chủ, cho dù là một tông chủ như ông ta mà khôi phục toàn bộ thực lực cũng không dám tùy tiện đi ngăn cản Liễu Li. Không phải ông ta không đánh lại được, mà là do ông ta không dám.

Phiến Thiên Nguyệt dạ một tiếng, lại nói tiếp: “Đúng thế, hắn thực sự đã ngăn cản Liễu Li giúp chúng ta, hơn nữa còn để cho ta đi trước.”

“Hắn không biết trên người ngươi có cá ánh bạc thượng phẩm sao?” Sự rung động trong lòng lão giả ngày càng trở nên mãnh liệt, ông ta không ngờ giới Tu Tiên lại xuất hiện một vị thành chủ như này.

Nói dễ nghe thì đây là một người nhiệt huyết với chính nghĩa, trong mắt không chứa nổi một hạt cái. Nói khó nghe thì đây là một kẻ lỗ mãng.

“Hắn có biết, mọi người ở đó cũng biết hết. Liễu Li muốn cá ánh bạc của ta nhưng đã bị hắn ngăn cản.” Phiến Thiên Nguyệt nói.

Trình Nhất Tiểu đứng một bên cũng nói: “Đúng thế, tông chủ, những lời này đều là sự thật. Hơn nữa lúc đó ta cũng bị trọng thương, cả người lâm vào hôn mê nhưng một số chuyện ta vẫn có thể nghe được. Vị thành chủ Lam Tiểu Bố này mới làm thành chủ của thành Mưu Bắc không lâu, vì nghe thấy thanh danh tốt của hắn nên ta mới nghĩ tới chuyện dẫn Thiên Nguyệt tới thành Mưu Bắc trốn Khương Bất Lao. Không ngờ Liễu Li của Tây Côn Luân phái cũng tới, nàng ta tới để tìm cá ánh bạc, khi ta và Thiên Nguyệt rơi vào bước đường cùng thì thành chủ Lam Tiểu Bố đã ra mặt, hắn đã chặn được Khương Bất Lao, thậm chí cũng chặn được cả Liễu Li.”

“Chao ôi, ta không ngờ giới Tu Tiên vẫn còn người như vậy tồn tại.” Lão gải cảm thán, loại người như vậy đã bao lâu chưa từng xuất hiện rồi? Về cơ bản, những người như thế thường sống không được lâu.

Lão giả có thể chắc chắn đó là do nhân phẩm của Lam Tiểu Bố quá tốt, mặc dù dung nhan đệ tử của ông ta không tệ nhưng chút dung mạo đó không đủ để khiến người khác phải liều mạng giúp đỡ. Huống hồ lúc đó Lam Tiểu Bố đã đối mặt với một trong ba đại mỹ nhân của Nguyên Châu là Liễu Li.

Phiến Thiên Nguyệt vui mừng kêu: “Sư phụ, ngươi đồng ý không?”

Lão giả lắc đầu nói: “Không, nếu là vậy thì ta càng không thể đồng ý. Người tên Lam Tiểu Bố kia nhân phẩm rất tốt, đáng tiếc hắn vẫn không thể làm tông chủ của Thiên Vân môn chúng ta. Người như hắn nhất định sẽ chết sớm, hơn nữa cũng dễ dàng đắc tội vô số cường giả, cho dùng hắn không chết sớm thì cũng làm liên lụy tới Thiên Vân môn chúng ta....”

Phiến Thiên Nguyệt bĩu môi nói: “Sư phụ, ngươi trước sợ sói, sau sợ hỗ như thế sẽ khiến cho Thiên Vân môn chúng ta luôn luôn phải nằm trong tình trạng vâng vâng dạ dạ, bây giờ rất nhiều người ưu tú lựa chọn tiên môn đều không chọn Thiên Vân môn của chúng ta. Nếu cứ tiếp tục tái diễn như thế thì chưa đợi Thiên Vân môn đắc tội cường giả thì đã tự biến mất trước rồi.”

Trình Nhất Tiểu ở một bên nói: “Thiên Nguyệt, sao ngươi lại nói chuyện như thế với tông chủ? Sau này không được nói như thế nữa.”

“Vâng, ta biết rồi.” Mắt Phiến Thiên Nguyệt thoáng qua vẻ hiu quạnh, cô thực sự không có khả năng nhìn Thiên Vân môn sa sút từng ngày, trong lòng cô cảm thấy tồi tệ hơn bất kì ai khác.

Lão giả xua tay tỏ vẻ Trình Nhất Tiểu không cần để ý, sau đó yêu thương nhìn Phiến Thiên Nguyệt rồi nói: “Sư phụ đã già rồi, sớm không còn hùng tâm tráng chí như hồi trẻ nữa. Thiên Nguyệt nói rất đúng. Một tông môn mà chỉ bo bo giữ mình, không có chí tiến thủ thì chuyện diệt môn chỉ là một sớm một chiều. Diệt môn sớm hay chậm một chút thì có gì khác chứ?”

“Sư phụ, ngươi đồng ý rồi sao?” Phiến Thiên Nguyệt kinh hỉ nhìn lão giả, trong mắt tràn đầy kích động, ngạc nhiên và mừng rỡ.

Sâu trong lòng cô ta khát vọng có một vị trưởng môn sư huynh có thể bảo vệ cô, cô chưa bao giờ muốn trở thành đại sư tỷ cả. Mỗi lần ra ngoài nhìn thấy những đệ tử của các tông môn khác làm gì cũng tùy ý. Còn mỗi khi cô mang theo đệ tử của tông môn nhà mình ra ngoài đều phải cẩn thận theo ở phía sau, giọng nói nhỏ nhẹ thầm thì, sợ đắc tội những gia tộc khác.

Chương 191: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây (2)

Nhìn đệ tử của những môn phái khác, một khi bị người bắt nạt thì nhất định sẽ có đại sư huynh ra mặt bảo hộ, hoặc là đệ tử cốt cán trong tông môn đứng ra. Chỉ có đệ tử của Thiên Vân môn khi bị người ta bắt này thì phải cười làm lành rồi rút đi, đó cũng là một nguyên nhân khiến Thiên Vân tiên môn ngày càng sa sút.

Lão giả thở dài nói: “Ta đồng ý, vốn ta định truyền chức trưởng môn cho ngươi rồi, vậy ngươi cứ làm theo ý mình đi. Những năm này đệ tử của Thiên Vân môn chúng ta quả là phải chịu quá nhiều ủy khuất rồi.”

“Cảm ơn sư phụ.” Phiến Thiên Nguyệt kích động tới mức suýt chút nữa thì nhảy cỡn lên.

Trình Nhất Tiểu nói: “Ta lo rằng một nhân vật như thành chủ thành Mưu Bắc chưa chắc đã chịu lên làm trưởng môn của Thiên Vân môn chúng ta.”

Nhưng Phiến Thiên Nguyệt không quan tâm tới lời của Trình Nhất Tiểu, vẫn tỏ ra kích động nói: “Ta đi mời, ta nhất định phải mời thành chủ Lam Tiểu Bố thành Mưu Bắc tới Thiên Vân môn làm trưởng môn đại sư huynh của ta.”

….

Thành Mưu Bắc càng ngày càng phồn thịnh, ngay cả Cổ Đạo cũng không nhịn được mà thường xuyên đi loanh quanh vài vòng quanh những con đường náo nhiệt. Cộng thêm người trong thành Mưu Bắc đều biết tới lai lịch của Cổ Đạo, nó chính là sủng vật của thành chủ. Mọi người trong thành không cho nó một bụi linh thảo thì cũng sẽ cho một viên đan dược, còn không sẽ là một viên linh thạch.

Ban đầu, Cổ Đạo ra ngoài đi dạo xem náo nhiệt là do nó tu luyện mệt nên mới ra ngoài, nhưng sau khi phát hiện ra ngoài lại có phúc lợi tốt như thế, nó lập tức đi không biết mệt, thậm chí còn xin Lam Tiểu Bố chiếc túi trữ vật của Bặc Đạt để treo trên cổ. Mỗi lần ra ngoài đều được cho thứ tốt, đồ ngu mới không đi.

Hơn nữa do mọi người quá nhiệt tình nên Cổ Đạo cảm thấy nó rất được hoan nghênh, không thấy sao? Khi nó vẫn còn cách mọi người rất xa thì mọi người đã vội tươi cười rạng rỡ chào hỏi nó: “Ôi chao, là Cổ Đạo tới đúng không, ta vừa mới bắt được thịt cá tươi ở Bất Dạ Hải này, cho ngươi một chút được không?”

Không thì cũng là: “Chỗ ta còn có hai viên linh thạch hạ phẩm, Cổ Đạo, làm phiền ngươi mang đi giúp ta đi.”

Bây giờ Cổ Đạo đã to hơn, ít nhất nó cũng không ăn thịt bình thường.

Đi loanh quanh trên đường mà đeo túi trữ vật căn bản không giàu thì cũng phú quý, hơn nữa cũng phải có thực lực thì mới có được. Nếu không, chỉ cần ngươi vừa bước chân ra khỏi cửa thì sẽ lập tức bị để mắt tới.

Nhưng Cổ Đạo lại không nằm trong những trường hợp đó, Cổ Đạo có thể tùy ý đeo túi trữ vật trên cổ đi dạo khắp nơi mà không có một ai dám đánh chủ ý lên người nó.

Có thể nói, từ khi Lam Tiểu Bố tiêu diệt Bặc Đạt, giải quyết Bất Lao Song Sát của Bất Dạ Hải, thậm chí ngay cả thánh nữ của tiên môn năm sao Tây Côn Luân phái cũng đuổi đi được thì hiện tại toàn bộ thành Mưu Bắc chỉ toàn người tu tiên, ai ai cũng vui vẻ, bao gồm cả Cổ Đạo nữa.

Người duy nhất buồn bực có lẽ chỉ có Lam Tiểu Bố mà thôi, hắn phát hiện dường như chỉ có mình hắn đang mơ tưởng. Gần đây Lưu Mân mang tới rất nhiều công pháp, nhưng đáng tiếc Thất âm vẫn chưa thể dựng ra được một bộ công pháp mới nào.

Vấn đề tuyệt đối không thể nằm ở chỗ Thất âm được, có lẽ là cấp bậc của những công pháp mà Lưu Mân mang tới quá thấp, mà yêu cầu của hắn với công pháp lại quá cao.

Khi hắn khắc những bộ công pháp cấp thấp lên Thất âm có đưa ra yêu cầu riêng, đó là muốn một bộ công pháp cao cấp nhất, có thể tu luyện được toàn bộ thuộc tính. Trừ những cái đó ra thì tốc độ hấp thu linh khí phải cực nhanh, chân nguyên và thần niệm phải tăng lên, ít nhất là gấp mười lần Kim Ô quyết. Những thứ đó vẫn chưa đủ, thậm chí hắn còn yêu cầu công pháp phải lên cấp theo tu vi, công pháp cũng phải lớn mạnh càng nhanh càng tốt. Ừm, còn có các công pháp không được trùng nhau, nếu không sẽ vô dụng.

Không lẽ là do hắn yêu cầu quá cao? Có thể là do Thất âm không biết nói chuyện, nếu Thất âm biết nói chuyện thì không chừng nó sẽ nói với hắn rằng: “Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây, ngươi tự viết công pháp đi.”

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ bản thân có nên hạ thấp yêu cầu hay không thì ngọn đèn có khách tới trong phủ thành chủ sáng lên, là dấu hiệu có người viếng thăm.

Lam Tiểu Bố sử dụng thần niệm, người đang đứng bên ngoài cửa là người quen, Phiến Thiên Nguyệt. Người này là đệ tử của Thiên Vân môn, mà Thiên Vân môn này rất có khả năng có quan hệ với Hồng Vân tông. Trước đó hắn cũng muốn hỏi thăm một chút chuyện liên quan tới Hồng Vân tông từ người này, giờ người ta lại chủ động tìm tới cửa nên Lam Tiểu Bố sẽ không do dự nữa, trực tiếp mở rộng cấm chế để người này có thể bước vào đại sảnh.

“Phiến Thiên Nguyệt của Thiên Vân môn ra mắt thành chủ, cảm ơn ân cứu mạng của thành chủ lần trước.” Sau khi Phiến Thiên Nguyệt đi vào, đầu tiên là hành một đại lễ, sau đó mới an trí ngồi một bên.

Lam Tiểu Bố bật cười nói: “Là chuyện nhỏ mà thôi, không biết hôm nay Thiên Nguyệt tiên tử tới tìm ta vì chuyện gì?”

Mặt Phiến Thiên Nguyệt đỏ lên, cô tới để cảm ơn, lẽ ra phải mang theo chút lễ vật tới mới phải. Nhưng hiện tại trên người cô chẳng có bao nhiêu đồ tốt, không biết sư phụ vô tình hay cố ý mà không cho cô vào trong bảo khố của tông môn để chọn một lễ vật tới. Cũng có thể là sư phụ cũng biết, trong tông môn không có bảo vật gì cả.

“Ta…” Phiến Thiên Nguyệt chưa sắp xếp được câu từ trong đầu, giờ Lam Tiểu Bố hỏi cô lập tức liền ấp úng. Không lẽ dứt khoát nói, ta muốn mời ngươi tới Thiên Vân môn làm trưởng môn hay sao? Lời này thực sự không thích hợp chút nào. Dù là chuyện gì thì cũng cần phải có lý do.

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra được khó khăn của Phiến Thiên Nguyệt, vì thế chủ động hỏi: “Ta muốn thỉnh giáo ngươi một vài vấn đề, lão tổ của Thiên Vân môn là ai? Ngươi biết Hồng Vân tông không?”

Chương 192: Một mạch Hồng Vân bi thảm

Nghe được hai chữ Hồng Vân, Phiến Thiên Nguyệt vội vàng đứng dậy khom người thi lễ về hướng tông môn. Làm xong đâu đấy mới nói với Lam Tiểu Bố: “Thiên Vân môn của chúng ta thực ra chính là một phân nhánh của Hồng Vân lão tổ, năm đó Hồng Vân lão tổ xảy ra chuyện nên đệ tử của người là Phục Loan đã gây dựng nên Hồng Vân tông. Sau khi bị hậu nhân của Côn Bằng* chèn ép nên Hồng Vân tông buộc phải rời đi địa tổ, chạy trốn tới một tinh không mới để tìm nơi lập tông môn mới. Cho tới hiện tại ta cũng không biết Hồng Vân tông có còn hay không nữa.”

(*Côn Bằng là loài một loại cá và một loại chim rất to.)

Lam Tiểu Bố ngẩn người, chuyện này là thật sao? Hắn chợt phát hiện ra bản thân đang dần dần làm sáng tỏ truyền thuyết về truyền thừa viễn cổ của Hoa Hạ, trong khi mọi người trên địa cầu và ngay cả hắn đều cho rằng những truyền thuyết đó chỉ là câu chuyện thần thoại mà thôi, nhưng đột nhiên hắn nhận ra rất nhiều người và vật trong truyền thuyết đó lại có thật.

Mà Hồng Vân lão tổ cũng đủ thảm, dù gì người này cũng là một vị thần, bản thân bị người khác lấn áp cũng được rồi đi, nhưng mà ngay cả đám đồ tử đồ tôn của người này cũng không thể đứng thẳng eo được.

“Sao đó thì sao? Ngươi ngồi xuống nói đi.” Lam Tiểu Bố hỏi xong mới chợt nhớ ra Phiến Thiên Nguyệt vẫn đáng đứng, vì thế vội vã để Phiến Thiên Nguyệt ngồi xuống.

Sau khi Phiến Thiên Nguyệt ngồi xuống xong thì lập tức thở dài nói: “Chưởng môn khai phái của Thiên Vân tông chúng ta là đệ tử Vọng Tâm Đan của lão tổ Phục Loan, cũng có thể gọi là đồ tôn của Hồng Vân lão tổ. Năm đó khi Thiên Vân môn được sáng lập cũng là một môn phái rất lớn ở Nguyên Châu, tới hôm nay cũng chỉ miễn cưỡng giãy giụa trong hàng ngũ tiên môn hai sao.”

Nói tới đây, Phiến Thiên Nguyệt thổn thức không thôi.

Trong đầu Lam Tiểu Bố xuất hiện một vài hình ảnh, sau khi Hồng Vân nhân hậu bị người ta giết chết thì đệ tử của ông ta là Phục Loan vì không cam lòng nên muốn báo thù. Nhưng báo thù với sức của một người thì không được, mà thời điểm đó người tu tiên rất coi trọng việc lập môn hộ nên người đã sáng lập nên Hồng Vân tông.

Một vài vị cường giả đứng ở phía đối lập của Hồng Vân tông không ngừng chèn ép Hồng Vân tông, kết quả khiến Hồng Vân tông phải rời tới một tinh không khác, sau đó trụ lại ở tinh cầu Ngọc Khải, sau đó tiếp tục sáng lập Hồng Vân tông trên tinh cầu Ngọc Khải.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu rằng hóa ra bản Kim Ô quyết mà hắn lấy được ở tinh cầu Ngọc Khải chỉ có tới giai đoạn Thành Đan, không phải khí linh không đưa đủ mà là do bản pháp quyết chỉ có tới Thành Đan.

Lại nghĩ tới những công pháp tu luyện rác rưởi lấy được từ thành Mưu Bắc, những công pháp đó trên cơ bản chỉ tới Uẩn Đan mà thôi, Lam Tiểu Bố cũng biết được những công pháp tu tiên tốt hơn khó lấy hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Thất âm có thể dựng Kim Ô quyết hoàn thiện tới mức có Luyện Thần Hoàn Hư đã là khó có thể tưởng tượng ở trong mắt những người tu tiên ở Nguyên Châu rồi.

Phiến Thiên Nguyệt tu luyện dựa theo công pháp mà Lam Tiểu Bố đưa cho, chỉ trong một thời gian ngắn, cô đã cảm nhận được chân nguyên của bản thân cô đọng được ngày càng nhiều hơn.

“Tiểu Bố sư huynh, Kim Ô quyết mà huynh đưa còn mạnh hơn gấp mười lần so với Kim Ô quyết của Thiên Vân môn. Thiên Vân môn của chúng ta sắp quật khởi được rồi.” Vành mắt của Phiến Thiên Nguyệt đỏ bừng vì kích động.

Nội tình của sư phụ đã sớm đầy đủ nhưng người vẫn dậm chân ở giai đoạn Hóa Đan không thể tiến thêm được nữa, mà nguyên nhân cũng là bởi vì không có công pháp tu luyện cao hơn mà thôi. Cô có thể tưởng tượng được, sau khi cầm công pháp này về thì không chừng có thể giúp sư phụ tiến thêm được một bước, trở thành cường giả Luyện Thần. Nên nhớ, một tiên môn bốn sao cũng mới chỉ có hai vị cường giả Luyện Thần mà thôi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói: “Nếu ta đã trở thành chưởng môn của Thiên Vân môn rồi thì dĩ nhiên phải cống hiến chút gì đó cho tiên môn chứ, mà đây mới chỉ là cống hiến đầu tiên của ta mà thôi, không có gì đáng ngạc nhiên cả.”

Vành mắt Phiến Thiên Nguyệt vẫn có chút ửng đỏ, lúc này ánh mắt của Phiến Thiên Nguyệt khi nhìn Lam Tiểu Bố chỉ toàn là sùng bái và khâm phục. Chuyện mà ngay cả lão tổ khai phái cũng không làm được, nhưng Lam Tiểu Bố đã là người đầu tiên hoàn thiện Kim Ô quyết rồi.

“Cổ Đạo....” Lam Tiểu Bố gọi một tiếng, Cổ Đạo không đáp lại, Lam Tiểu Bố lập tức đoán được con hàng này lại ra đường lừa ăn lừa uống rồi.

Lam Tiểu Bố đành bất đắc dĩ gửi thông báo cho Cổ Đạo, sau đó gọi Lưu Mân tới. Hắn sắp phải rời thành Mưu Bắc rồi, chuyện của thành sẽ giao lại cho Lưu Mân.

Thực ra hắn làm cái chức thành chủ này rồi cũng chẳng làm được chuyện gì. Mọi việc đều do Lưu Mân làm, nếu không phải có chuyện thì hắn cũng không làm cái chức thành chủ này.

....

Lúc này Cổ Đạo đang ngồi ở vị trí cửa sổ trên tầng hai của tiệm Bất Dạ Hải, trước mặt nó là một đĩa to thịt lợn tới từ sơn mạch Mưu Bắc được chế biến công phu, và một đĩa lớn thịt cá tuyết bắt được dưới biển sâu rồi hấp lên, đó cũng là một trong những loài cá có vị ngon nhất trong Bất Dạ Hải.

Ngồi ở vị trí này, nó có thể vừa dùng bát đũa chuyên dụng của mình để thưởng thức món ăn ngon, vừa nhìn những người tu tiên tầng chót đang vật lộn với cuộc sống hàng ngày. Trong lòng Cổ Đạo dấy lên cảm giác ưu việt, nó cảm thấy chó sinh của nó đã đạt tới mức đỉnh cao của cuộc đời.

“Buổi sáng tốt lành, Cổ Đạo....”

“Chào Cổ Đạo…”

Mỗi một người lên tầng hai để dùng cơm nhìn thấy Cổ Đạo đang ngồi ở cửa sổ đều chào hỏi với nó. Khi nào Cổ Đạo vui vẻ thì nó cũng sẽ giơ vuốt ra lắc mấy cái.

Cổ Đạo quá hài lòng với cuộc sống như này, một khoảng thời gian rất dài nó chưa từng tu luyện tiếp lần nào.

Lúc này, một người đàn ông ăn mặc lôi thôi, tay cầm bảng hiệu thầy bói bước lên tầng hai tiệm ăn, khi hắn ta nhìn thấy Cổ Đạo đang ngồi cạnh cửa sổ thì bật cười, làm lộ ra cái miệng đầy răng vàng khè: “Một con chó cũng học con người làm bộ làm tịch ngồi ở nơi này, đúng là thời thế thay đổi…”

Vừa nói hắn ta vừa lắc đầu ngồi vào một cái bàn trống, đồng thời nói lớn: “Mang cho ta một phần đồ ăn ngon nhất nơi này, ta chỉ ăn chay, không ăn thịt chó.”

Chương 193

Cổ Đạo luôn được người ta tôn kính một thời gian dài, nghe thấy vậy lập tức khó chịu, nó nâng móng vuốt vỗ một cái xuống bàn, nếu không phải nó đang lo lắng đập mạnh sẽ làm đổ món cá tuyết hấp nó thích thì một đập này có thể đập chiếc bàn thành mảnh vụn.

Sau đó nó rít lên một tiếng, Cổ Đạo đứng dậy, nó muốn dậy cho tên thầy bói này một trận. Nói nó là chó? Ngươi mới là chó, cả nhà ngươi là chó. Cổ Đạo ta là chó sói, nghe thấy không, ta là chó sói.

Cho dù người khác có nghe thấy cũng không thể hiểu được, vì mỗi lời nó nói ra đều là tiếng gào thét.

Tiểu nhị đứng trên tầng hai nghe vậy vội vàng tiến lên xin lỗi: “Ôi chao, Cổ Đạo, xin lỗi ngươi, vị khách này mới tới nên không biết quy củ, lão… bớt giận.”

Tiểu nhị định nói là lão nhân gia, nhưng mới nói tới từ lão thì chợt nhớ ra Cổ Đạo không phải là người, nếu sửa miệng thành ngài chó…. thì e rằng tranh cãi còn lớn hơn nữa. Vì thế hắn lập tức nuốt từ đó lại. Sau khi an ủi Cổ Đạo xong, tiểu nhị lại muốn sang bên kia an ủi người đàn ông coi bói ăn mặc lôi thôi kia, sau đó lại nhìn thấy tên thầy bói lôi thôi giơ tay chỉ vào bảng hiểu.

Lần này tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy trên bảng hiệu có ghi: “Tính tất cả mọi chuyện tiên phàm, biết được kiếp trước kiếp này.”

Tên thầy bói ngăn lại lời tiểu nhị định nói, chỉ vào Cổ Đạo: “Ta tính được ngươi chuẩn bị chạy trốn như bị lửa đốt môn, hơn nữa còn là kiểu chạy càng nhanh càng tốt, e rằng ngay cả cửa sổ cũng nhảy… Mà cũng đúng, chó gấp thì nhảy cửa mà*. Còn nữa, ta còn tính được ngươi chuẩn bị nhận một cái tát trời giáng, đánh cho não chó của ngươi đau nhói.”

(Chó gấp thì nhảy cửa: Thành ngữ trung quốc.)

Cổ Đạo cực kì tức giận, nó không động thủ không phải vì nó không có thực lực, mà là yêu cầu của chủ nhân với nó quá hà khắc, chỉ cần nó dám làm người trong thành Mưu Bắc tổn thương thì nó nhật định sẽ thành chó hầm. Hiện tại Cổ Đạo cực kì muộn phiền, rõ ràng nó là một con sói, cớ sao ai cũng bảo nó là chó?

Lần này không thể nhịn thêm được nữa, trước mặt nhiều người như thế mà dám làm mất thể diện của Cổ Đạo này. Cổ Đạo này muốn lăn lộn trong thành không lẽ cũng không cần thể diện như thế sao?

Ngay khi Cổ Đạo vừa nhảy bổ lên thì hạt ngọc truyền tin đeo trên cổ nó đã lóe lên, sau đó giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền tới: “Cổ Đạo, ta cho ngươi mấy phút nữa phải về ngay lập tức, nếu chưa về thì vĩnh viễn ở lại thành Mưu Bắc mà sống cuộc sống cá mặn như bây giờ đi…”

Nghe vậy, sao Cổ Đạo còn tâm trạng đi quan tâm tới tên thầy bói này nữa, nó trực tiếp nhảy ra ngoài từ cửa sổ tầng hai, chớp mắt đã biến mất tăm.

“Ha ha ha, thế nào? Chó chính là chó.” Thầy bói cười ha hả.

Ở thành Mưu Bắc này, tính tình của Cổ Đạo rất cao ngạo, ừm, đại khái là một con chó rất coi trọng mặt mũi, mà bây giờ nó lại nhảy ra khỏi cửa sổ trước mặt mọi người, có thể coi là vừa rồi tên thầy bói đã đoán đúng rồi.

Lúc này, tất cả mọi người đều biết tên thầy bói này tài năng không tệ. Tiểu nhị mang theo gương mặt tươi cười tiến lên nghênh đón: “Tiền bối, ngài có thể xem giúp ta xem số mạng tương lai của ta thế nào được không?”

“Tiền bối, ta muốn mời ngươi xem thử cho ta…”

“Ta cũng thế….”

Một đám người tràn tới, giới Tu Tiên có rất ít người hành nghề xem bói, chủ yếu là tiên cơ không thể tiết lộ được. Nếu được vị cao nhân này chỉ điểm thì tương lai nhất định sẽ kiếm được chuyện tốt.

Tên thầy bói cười ha ha nói: “Mọi người xếp hàng đi, phí xem bói mỗi người là ba linh thạch, phải giao ngay tức thì.”

Lúc này tất cả mọi người xếp thành hàng để giao phí xem bói, mỗi người ba viên linh thạch.

Từ khi Lam Tiểu Bố tới thành Mưu Bắc, nơi này phồn vinh chưa từng thấy. Gần như mỗi người tu tiên ở trong thành đều có một ít linh thạch trên người.

Sau khi thu được linh thạch, tên thầy bói mưới nói: “Hôm nay ta tới đây là để kéo dài tính mạng cho các ngươi….”

Vừa nói ra câu đầu tiên đã khiến cho mọi người khó chịu, có ý gì, muốn kéo dài tính mạng của bọn họ? Mọi người đang mời ngươi coi bói, chứ không phải mời ngươi mở miệng nói linh tinh.

Tên thầy bói chỉ nhàn nhạt nói: “Nếu các ngươi không tin thì ba tháng sau, thành Mưu Bắc sẽ gặp phải kết quả diệt vong, chỉ cần người lưu lại ở nơi này mà không rời đi thì ba tháng sau sẽ chết hết. Nghe lời của ta đi, nếu muốn sống thì đi mau, bây giờ đi vẫn kịp. Ha ha ha ha ha…”

Nói xong những lời này, tên thầy bói điên cuồng cười mấy tiếng, sau đó thản nhiên bước ra khỏi tiệm Bất Dạ Hải, chờ tới khi mọi người tỉnh ngộ được thì tên đạo sĩ đã rời đi từ khi nào rồi.

“Có vẻ chúng ta đã gặp phải một tên lừa gạt rồi.” Có người trong đám đông không nhịn được nói.

Lần này không có mấy người phụ họa hắn ta, nếu nói là do tên thầy bói và Cổ Đạo đã kết minh đi hố người thì khả năng đó không lớn.

Nếu Cổ Đạo muốn linh thạch thì quá đơn giản, nó không cần phải kết minh với một tên thầy bói lôi thôi để hỗ trợ làm gì cả.

Nếu tên thầy bói đó không phải phường lừa gạt thì tính ra tên này cũng có chút bản lĩnh, ít nhất là hắn ta đã tính ra được Cổ Đạo nhảy ra khỏi cửa sổ nhanh như chạy trốn.

Một số người đã ra quyết định ra mau chóng rời khỏi thành Mưu Bắc. Nhưng cũng có vài người thì không thèm đếm xỉa tới, thành chủ Lam Tiểu Bố của thành Mưu Bắc là ai chứ? Vừa tới đã giết chết Bặc Đạt và Bất Lao Song Sát, thậm chí ngay cả Liễu Li tiên tử của Tây Côn Luân phái cũng bị thành chủ bức phải rời khỏi nữa. Chỉ cần có thành chủ ở đây thì ai dám tới thành Mưu Bắc tai oai tác quái? Không muốn sống sao?

…

“Cái gì? Thành chủ, ngươi định rời thành Mưu Bắc sao?” Lưu Mân nghe được lời của Lam Tiểu Bố liền không thể tin được hỏi lại.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Đúng thế, sau khi ta rời đi thì thành Mưu Bắc giao cho ngươi. Trước kia ta cũng không để ý chuyện của thành Mưu Bắc nhưng ngươi vẫn có thể hoàn thành mọi việc trong thành mà.”

Mặt Lưu Mân như đưa đám, nói: “Thành chủ, ngươi mà không ở đây thì ta dám làm thành chủ ở nơi này sao? Ta sợ ta không có cái mệnh đấy đâu.”

Lam Tiểu Bố vỗ vai Lưu Mân: “Không cần lo lắng, ngươi có thể nói với bên ngoài rằng ta vẫn là thành chủ, có chuyện gì thì cứ dùng phi kiếm để gửi thư cho ta là được. Giai đoạn chuyển đổi này ta sẽ giúp ngươi, chờ tới khi ngươi đứng vững gót chân rồi thì có thể lên làm thành chủ. Mà ta cũng chẳng đi đâu xa cả, chỉ tới Thiên Vân môn làm chưởng môn mà thôi.”

Chương 194

Lưu Mân há hốc mồm, thành chủ tới Thiên Vân môn làm chưởng môn sao? Mặc dù Thiên Vân môn chỉ là một tiên môn hai sao, nhưng có gì khác so với tiên môn một sao chứ? Tới một tiên môn như vậy là chưởng môn thì sao có thể tự do tự tại như lúc nào thành chủ thành Mưu Bắc được?

“Mọi chuyện đã quyết rồi, ngươi cũng nên cố gắng hơn một chút, có linh thạch trong tay còn sợ không tìm được hộ vệ sao?” Lam Tiểu Bố đành bất đắc dĩ an ủi Lưu Mân.

Lúc hắn tới thành Mưu Bắc chưa từng có suy nghĩ ở lại vị trí thành chủ lâu.

Cổ Đạo vội vàng chạy vào, thấy Lam Tiểu Bố vẫn ở đây, nó thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lắc đuôi theo bản năng.

Đây là lần đầu tiên Phiến Thiên Nguyệt nhìn thấy Cổ Đạo, vì thế kinh ngạc không thôi. Đây chắc chắn là yêu thú, hơn nữa còn là chủng loại không bình thường nữa.

Lam Tiểu Bố tát một cái lên đầu Cổ Đạo: “Dạo gần đây không chịu chăm chỉ tu luyện, nếu cứ tiếp tục như thế thì chẳng mấy mà thành chó thật đâu.”

Cổ Đạo cảm thấy đầu chó đau nhói, trong lòng nó vẫn đang nghĩ tới lời của tên thầy bói dởm kia, tên đáng ghét kia bói cũng chính xác thật. Ngay cả một con chó… Không đúng, ngay cả một con chó sói như nó cũng có thể bói chính xác.

Sau khi phân phó mọi chuyện xong, Lam Tiểu Bố dẫn Cổ Đạo và Phiến Thiên Nguyệt rời đi. Lam Tiểu Bố đã đồng ý vẫn sẽ làm thành chủ thành Mưu Bắc, chỉ là tạm thời rời đi vì có việc bận, nếu tương lai có chuyện gì xảy ra vẫn có thể xin thành chủ quay về tiếp viện.

Về sau thì do tài nguyên linh khí thiên địa của địa cầu quá thiếu thốn nên sau Hồng Vân môn, các đại môn phái tu tiên khác cũng rời khỏi địa cầu bay vào trong tinh không bao la. Và vũ trụ này dần dần hình thành nên một nền văn minh mới, đó là văn minh Tu Tiên. Văn minh Tu Tiên và văn minh khoa học kỹ thuật ở trong vũ trụ phát triển cực kì nhanh chóng.

Do nguồn tài nguyên vô cùng quan trọng đối với hai nền văn minh, hơn nữa nó cũng là biểu tượng trọng yếu trong việc phát triển của cả hai nên văn minh. Nên cả hai nền văn minh đã chiến đấu gay gắt. Mà nền văn minh Tu Tiên đã thẳng tay dạy cho nền văn minh khoa học kỹ thuật một bài học đắt giá, đánh bay nền văn minh khoa học kỹ thuật tụt lùi đi mấy thời đại, nhưng cuối cùng lại vì tài nguyên tu luyện khan hiếm mà rời khỏi tinh hà của nền văn minh khoa học kỹ thuật. Họ vượt qua vách ngăn vũ trụ để tiến tới Nguyên Châu.

Ừm, còn vách ngăn vũ trụ tại sao lại có thì hiện tại hắn vẫn chưa nghĩ ra. Nói nó là một trận pháp cực lớn của vũ trụ thì vẫn chỉ là trong suy đoán của hắn mà thôi.

Những chuyện này hắn không hỏi Phiến Thiên Nguyệt, mà hắn khẳng định người này cũng chẳng thể biết được.

“Có phải là vì Hồng Vân lão tổ bị Côn Bằng và Minh Hà giết chết… A, là hai người họ làm hại hay không?” Lam Tiểu Bố hơi xấu hổ vì nói chuyện không cẩn thận.

Phiến Thiên Nguyệt lắc đầu nói: “Chuyện này ta không biết.”

Lam Tiểu Bố từng nhìn thấy Hồng Vân ra sân ở trên bảng Phong Thần, người này là đệ tử ký danh của Hồng Quân lão tổ, sau khi bị ám toán liền chuyển thế thành Vân Trung Tử.

Loại chuyện như chuyển thế này Lam Tiểu Bố tin tưởng hoàn toàn, vì ngay cả hắn cũng trùng sinh sống lại. Nhưng chuyện Hồng Vân chuyển thế thành Vân Trung Tử thì Lam Tiểu Bố vẫn ôm chút nghi ngờ. Không phải cái gì cũng tương tự được, nhưng quan trọng là tính cách của hai người này khác biệt rất lớn.

Lam Tiểu Bố không hỏi thêm, từ cách trả lời của cô ta cũng biết, những vấn đề mà hắn không biết thì Phiến Thiên Nguyệt cũng sẽ không biết.

“Thiên Nguyệt tiên tử, ngươi tới tìm ta vì chuyện gì thì cứ việc nói thẳng.” Hiện Lam Tiểu Bố đang khổ não vì công pháp tu luyện, mấy chuyện bát quái kiểu này thì hắn không hứng thú cho lắm.

Phiến Thiên Nguyệt lại đứng lên khom người nói với Lam Tiểu Bố: “Lam thành chủ, ta đại diện cho Thiên Vân môn muốn mời ngươi tới tiên môn của chúng ta làm chưởng môn, cho nên, cho nên…”

Phiên Thiên Nguyệt nói tới đây thì lúng túng, mời người ta tới làm chưởng môn mà chỉ phái đệ tử của mình tới, vừa không phô trương lại không có lễ vật. Càng nhìn càng giống mời Lam Tiểu Bố về tông môn là bảo an miễn phí chứ không phải là làm chưởng môn.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Phiến Thiên Nguyệt, hắn chỉ nghĩ cô ta tới đây để cảm ơn hắn chuyện lần trước mà thôi, thật không ngờ lại có một cái hố to đang chờ hắn ở phía trước như vậy.

Nhưng Lam Tiểu Bố chỉ kinh ngạc một hồi liền không chút do dự nói: “Thật xin lỗi, ta không thể làm chưởng môn của các ngươi được.

Năng lực của ta có hạn, không thể đảm đương nổi các chức chưởng môn của Thiên Vân môn có lai lịch lớn như vậy.”

Nếu là trước kia thì hắn nhất định sẽ rất kích động, Thiên Vân môn mà, chỉ cần tới đó thì hắn sẽ không cần phải lo lắng chuyện tìm công pháp tu tiên nữa.

Nhưng bây giờ hắn có Thất âm, hơn nữa cũng biết rõ Kim Ô quyết không còn thích hợp để hắn tu luyện nữa, thậm chí Kim Ô quyết của Thiên Vân môn còn không bằng Kim Ô quyết của hắn nữa, bây giờ hắn tới tiên môn hai sao làm gì? Cho dù có phải đi thì cũng phải tìm một tiên môn năm sao mới đúng, làm đệ tử của người khác không phải càng được ưa chuộng hơn sao?

“Ah…” Hiển nhiên Phiến Thiên Nguyệt không phải là người có tài thuyết phục, Lam Tiểu Bố thẳng thắn từ chối khiến cô ta không kịp đề phòng, sắc mặt đỏ bừng cúi thấp đầu xuống, dứt khoát không nói được gì.

Lam Tiểu Bố thở dài, dang định chủ động khuyên nhủ thì đột nhiên Phiến Thiên Nguyệt ngẩng đầu lên nói: “Lam đại ca, ta nghe sư phụ của ta nói rằng, mặc dù thành Mưu Bắc là một nơi tốt, nhưng nơi này cùng lắm chỉ là nơi tu luyện tốt cho những người tu tiên nằm ở tầng chót mà thôi. Nếu cứ ở nơi này mà ung dung tu luyện thì tuyệt đối không thể tiến thêm một bước được. Con đường tu tiên rất rộng lớn, cần phải có vô số cơ duyên và vận may nữa. Nếu không e rằng cả đời sẽ phải dừng chân ở giai đoạn Thành Đan.”

Hàm ý là con đường tu tiên không thể cầu cuộc sống thoải mái được.

Lam Tiểu Bố thầm nói, ta còn cần ngươi nói sao? Thành Mưu Bắc thực sự không thể giúp hắn tiến thêm một bước trên con đường tu uyện, nhưng nơi này ít nhất cũng khiến hắn góp nhặt được rất nhiều công pháp và tài nguyên tu luyện, ít nhất hắn cũng thấy được hy vọng. Nếu tới Thiên Vân môn, không nói tới kiểu gì hắn cũng không có được bất kì tài nguyên tu luyện nào, mà hắn còn phải bôn ba vài chuyện lặt vặt trong tông môn nữa, đó không phải lý tưởng của hắn khi hắn tới nơi này.

Chương 195

Hắn muốn tu luyện thực lực tới một trình độ nhất định, đủ để hắn có thể trở về địa cầu an toàn nếu phi thuyền không may xảy ra vấn đề.

Con đường quay về địa cầu có quá nhiều chuyện bất trắc có thể xảy ra, cho dù Thất âm có thể bắt chước rồi xây dựng nên con đường quay về địa cầu thì cơ hội về thành công cũng không lớn. Trong khoảng thời gian đó cần tiêu tốn rất nhiều linh khí và thời gian, mà hắn lại không thể chờ đợi lâu như vậy được. Bên cạnh đó, một khi phi thuyền xảy ra vấn đề trong không gian thì hắn sẽ không bao giờ quay trở về địa cầu được nữa.

Chỉ cần tốc độ tu luyện của hắn ở thế giới tu tiên này đủ nhanh thì nói không chừng hắn có thể quay trở về địa cầu sớm hơn thời gian dự kiến. Mài đao không nhỡ việc đốn củi, đạo lý đó không hề sao chút nào. Huống hồ bây giờ Thất âm của hắn vẫn còn đang xây dựng máy lọc không khí tốt nhất tinh cầu.

(*Mài đao không nhỡ việc đốn củi: 磨刀不 误砍柴工 Ma đao không lỡ đốn củi công: nghĩa là mài đao tuy tốn thời gian những khi đốn củi sẽ nhẹ nhàng hơn. Nếu trước khi làm việc đã chuẩn bị tất cả sẵn sàng thì khi vào việc sẽ không bị vất vả.)

Do thời gian có hạn nên Lam Tiểu Bố sẽ không ném thời gian vào mấy chuyện bôn ba của các tông môn làm gì.

Phiến Thiên Nguyệt tiếp tục nói: “Giải đấu Côn Khư Huyền Giản của Nguyên Châu sắp mở ra, bất kì chưởng môn của các tông môn có sao nào cũng có tư cách tham gia, mà Thiên Vân môn chúng ta là tiên môn hai sao, trên lý thuyết thì hoàn toàn có tư cách tham gia. Nếu như chúng ta có thể đi vào Côn Khư thì có lẽ sẽ có cơ hội tiến thêm một sao trở thành tiên môn ba sao. Cho dù không thể tiến thêm một sao thì bên trong Côn Khư có rất nhiều linh mạch và những công pháp tu luyện cao cấp, thậm chí còn có cả Ngũ Thải Tiên Chi, nó là bảo vật có thể giúp cho tu tiên giả bước vào Nhân Tiên cảnh…”

Phiến Thiên Nguyệt càng nói càng kích động, mà hai mắt Lam Tiểu Bố cũng sáng lên.

Các chức chưởng môn Thiên Vân môn hắn thực sự không vừa mắt, nhưng nếu thực sự có thể tiến vào Côn Khư Huyền Giản, bên trong lại có đầy linh mạch thì đó chính là nơi mà hắn đang hướng tới, đừng nói là linh mạch, ngay cả công pháp bên trong Côn Khư Huyền Giản cũng không tồi, ít nhất là tốt hơn rất nhiều so với đống công pháp tràn lan trên phố mà Lưu Mân tìm được. Tại sao hắn có thể tới được cảnh giới như hiện tại chứ? Không phải cũng nhờ có tinh cầu Ngọc Khải hay sao?

Thực sự hắn rất cần có những công pháp cơ bản tốt một chút, nếu không hắn cảm thấy xấu hổ vì ngày nào cũng vứt những công pháp rác rưởi vào trong Thất âm.

“Haiz.” Lam Tiểu Bố thở dài: “Thật ra ta vô cùng ngưỡng mộ Hồng Vân lão tổ, trong lòng luôn muốn làm chút chuyện gì đó cho Hồng Vân tông. Chỉ là ta lo Thiên Vân môn nâng ta lên quá cao nên ta mới trực tiếp từ chối yêu cầu của ngươi như vậy. Nhưng khi ngươi nói tới tiên môn ba sao thì lòng ta cũng cảm thấy rung động rồi, năm đó có Hồng Vân lão tổ rạng rỡ biết bao nhiêu, mà bây giờ lại lung lạc tới mức độ này. Ta hy vọng khi ta còn sống có thể giúp cho Thiên Vân môn bước vào hàng ngũ tiên môn ba sao. Thế nên Thiên Nguyệt sư muội, cái chức chưởng môn này ta đồng ý với ngươi. Chuyện đó, khi nào chúng ta đi?”

Mấy lời nói giả dối kiểu này Lam Tiểu Bố cũng tự cảm thấy xấu hổ thay cho bản thân, năm đó Hồng Vân lão tổ cũng chẳng rạng rỡ là bao.

“Ah…” Phiến Thiên Nguyệt không thể tin nổi nhìn Lam Tiểu Bố, sao người này lại thay đổi nhanh như vậy? Vừa rồi giọng nói quyết tuyệt bao nhiêu, khiến cô ta cảm thấy bản thân mình đã thuyết phục thất bại rồi. Nên mới nói thêm là không cam lòng nhìn Thiên Vân tiên môn cứ thế mà trượt dài, đa phần là do nội tâm không cam lòng mà thôi.

Thế nhưng Lam thành chủ lại nguyện ý, ngay cả sư muội cũng gọi lên rồi, đây là…

Thấy ánh mắt khó hiểu của Phiến Thiên Nguyệt, Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói: “Thiên Nguyệt sư muội, ta cũng tu luyện Kim Ô quyết. Sở dĩ hôm đó giúp đỡ ngươi là vì công pháp mà ta được truyền thừa để tu luyện có quan hệ rất lớn với Hồng Vân tông, thế nên ta mới giúp ngươi, cũng tương đương đang giúp đỡ đồng môn của mình.”

“Thật?” Tính tình Phiến Thiên Nguyệt rất thoải mái ngay thẳng, sao có thể lươn lẹo như Lam Tiểu Bố được. Vì thế khi Lam Tiểu Bố nói ra những lời đó, cô lập tức tin tưởng tám chín phần.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói: “Đó tất nhiên là thật rồi, như vậy đi, ta sẽ truyền phần Kim Ô quyết mà ta lấy được cho ngươi, chờ ngươi tu luyện Kim Ô quyết của ta xong thì ngươi sẽ biết lời ta nói còn thật hơn cả vàng nữa.”

Nói xong Lam Tiểu Bố không hề quan tâm xem Phiến Thiên Nguyệt có nghi ngờ hay không, mà hắn trực tiếp lấy ra một chiếc ngọc giản trống không, sau đó dùng thần niệm để khắc công pháp Luyện Khí Hóa Thần và công pháp Luyện Thần Hoàn Hư của Kim Ô quyết vào trong rồi đưa cho Phiến Thiên Nguyệt.

Phiến Thiên Nguyệt sùng bái nhìn Lam Tiểu Bố, cho dù là sư phụ thì cũng không thể dùng thần niệm khắc vào ngọc giản nhanh như Lam Tiểu Bố được.

Cho tới khi Lam Tiểu Bố đưa ngọc giản tới thì Phiến Thiên Nguyệt mới tỉnh táo, vội vàng nhận lấy ngọc giản rồi dùng thần niệm để kiểm tra.

“Ah…” Đây là lần thứ ba Phiến Thiên Nguyệt kinh ngạc a lên, hôm nay cô thực sự đã kinh ngạc quá nhiều lần rồi.

Lam Tiểu Bố ho khan một cái rồi nói: “Thiên Nguyệt sư muội, người tu tiên chúng ta không quan tâm thiệt hơn, ngươi nhìn ngươi xem, mới ngồi ở chỗ này một lúc đã không ngừng làm lộ ra ưu tư rồi, tương lai người rất dễ bị đối thủ bắt được nhược điểm đấy.”

Còn chưa trở thành chưởng môn mà Lam Tiểu Bố đã hình thành thói quen tự cho mình là chưởng môn sư huynh rồi.

“Nhưng mà sư huynh à, Kim Ô quyết của Thiên Vân môn chúng ta chỉ tới công pháp luyện khí hóa thần mà thôi, còn công pháp Luyện Thần Hoàn Hư là do lão tổ Vọng Tâm Đan bổ sung thêm, bây giờ cũng bị đánh mất rồi, có lẽ là dừng lại ở Hóa Đan. Nhưng công pháp mà sư huynh đưa cho ta còn có thêm cả Luyện Thần cảnh và Hư Thần cảnh…” Nghe thấy Lam Tiểu Bố mở miệng một câu Thiên Nguyệt sư muội, hai câu Thiên Nguyệt sư muội khiến Phiến Thiên Nguyệt không tự giác cũng gọi Lam Tiểu Bố là sư huynh.

Chương 196: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn

“Tông môn không tệ.” Đứng bên ngoài tiên môn, Lam Tiểu Bố nhìn vào Thiên Vân môn khí thế hào hùng trước mắt rồi nói.

Thực ra, Thiên Vân môn không hề kém cạnh so với Hồng Vân tông, nhưng do nơi này liên tục có nhân khí nên có sức sống hơn Hồng Vân tông rất nhiều.

Ngoài cửa Thiên Vân môn có đại trận hộ sơn, bây giờ Lam Tiểu Bố cũng được coi là một trận giả sơ vấp, hắn có thể thấy được đại trận hộ sơn của Thiên Vân môn đang tạm ngừng hoạt động.

Mấy đỉnh chủ phong thay nhau canh gác, nhìn là biết đã được thiết kế để khi nào có địch xâm nhập sẽ kịp thời phối hợp rồi.

Khuyết điểm duy nhất là linh khí hơi yếu, một sơn môn lớn như này mà linh khí chỉ mạnh hơn so với thành Mưu Bắc một chút mà thôi. Trong khi đó linh khí của nơi này hẳn là có dùng tới Tụ Linh trận.

“Thiên Vân môn cũng từng là một tiên môn năm sau, sau khi lão tổ khai phái bị ám hại thì linh mạch của tông môn đã bị lấy đi, rất nhiều điển tịch đã bị phá hủy nên mới sa sút tới tình trạng này.” Phiến Thiên Nguyệt buồn bã nói.

“Chẳng trách.” Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được một vài tòa kiến trúc ở nơi này có hơi đột ngột, thoạt nhìn có lẽ là xây dựng sau, bởi vì kiến thức trận pháp không đủ nên khi xây dựng lại không còn được hài hòa và hoàn mỹ như trước nữa.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét vào sâu trong sơn môn, nơi này thực sự là nơi thích hợp để tu luyện. So với thành Mưu Bắc thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ là khuyết điểm linh khí yếu có hơi lớn.

“Linh mạch cũng có thể bị lấy đi sao?” Lam Tiểu Bố thầm cảm thấy đáng tiếc, vì thế liền thuận miệng hỏi. Thực sự rất đáng tiếc, nếu linh mạch nơi này không bị rút đi thì hắn có thể an trí ở lại nơi này làm chưởng môn, hơn nữa chờ hắn lấy được công pháp thích hợp nhất với hắn rồi thì không phải tu vi sẽ nở rộ như hạt mè nở hoa hay sao?

Cứ như vậy, e rằng chưa tới mấy năm hắn có thể quay về địa cầu mà không cần tới Lam Á rồi.

Bởi vì biết nơi này có những cái tên như Côn Luân, Côn Bằng và Tây Vương Mẫu, còn có cả cái địa danh Nguyên Châu này nữa. Lam Tiểu Bố càng thêm chắc chắn Nguyên Châu có quan hệ rất lớn tới đại cầu, chỉ cần hắn tìm được mối liên hệ này thì không chừng hắn có thể ung dung quay về địa cầu được.

Mặt Phiến Thiên Nguyệt sa sút đi, nói: “Đúng thế, linh mạch của chúng ta đã bị Cổ Tinh sơn rút đi, ban đầu Thiên Vân môn chúng ta có một cục linh mạch trung phẩm dài khoảng nghìn trượng…”

Lam Tiểu Bố hít sâu một hơi, hắn mới lấy được một tảng linh mạch hạ phẩm dài hơn một trượng mà tu vi đã thay đổi long trời lở đất rồi, nếu có thể ngồi trên linh mạch trung phẩm dài hơn nghìn trượng kia thì không phải chẳng mấy chốc Lam Tiểu Bố hắn sẽ tu luyện tới Hư Thần cảnh sao?

Cổ Tinh sơn sao? Hắn biết cái tông môn này, khi đó Tần Mạch Tân cũng từng nói cho hắn biết, đó là một tiên môn năm sao. Ha ha, chờ sau này tu vi của hắn tăng lên thì hắn nhất định phải tới Cổ Tinh sơn rút linh mạch về mới được.

Ta quản ngươi là vị đại lão nào làm gì? Nếu ngươi đã rút linh mạch của tông môn ra thì ta sẽ tới rút lại. Hồng Vân là người tốt, nhưng Lam Tiểu Bố lại không phải.

Sau khi đi cùng Phiến Thiên Nguyệt bước vào tông môn, thần niệm của Lam Tiểu Bố lập tức dò theo vào, đệ tử trong môn phái thực sự quá ít.

“Đệ tử trong tông môn không nhiều sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, lấy sự hiểu biết hiện tại của hắn với giới Tu Tiên ở Nguyên Châu này, ngay cả một tiên môn một sao cũng phải có từ mấy nghìn cho tới mười nghìn đệ tử, mà Thiên Vân môn lại là tiên môn hai sao, lẽ ra phải nhiều đệ tử hơn mới phải.

Phiến Thiên Nguyệt ừm một tiếng, rồi nói: “Thiên Vân môn sa sút, bây giờ còn chưa tới một nghìn đệ tử. Do không có linh dược Uẩn Đan nên đa số các đệ tử sau khi tới Trúc Cơ thành công liền rời khỏi sơn môn ra ngoài tìm cơ duyên. Một số đệ tử thì mất tích, một số thì gia nhập những tiên môn khác.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, nếu là hắn thì hắn cũng sẽ rời sơn môn đi tìm cơ duyên của mình.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp sư phụ, trước đây người từng trúng độc, nhờ có cá ánh bạc nên mới cứu lại tính mạng. Hiện tại sư phụ là người có tu vi cao nhất Thiên Vân môn, đang ở Hóa Đan cảnh. Nhưng lần này ta mang theo công pháp quay về, hẳn sư phụ sẽ có cơ hội đột phá tới Luyện Thần cảnh.” Khi Phiến Thiên Nguyệt nhắc tới Kim Ô quyết, vẻ mặt sa sút đã biến mất không ít, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

…

Một đệ tử vội vã đi tới, thấy Lam Tiểu Bố và Phiến Thiên Nguyệt ở phía trước thì khom người thi lễ, nói: “Lão tông chủ nói để hai người tới Định Vân phong gặp người.”

Đệ tử giải thích: “Lão tông chủ nói người muốn truyền vị trí tông chủ, tiếp tục ở lại Thiên Vân phong thì không thích hợp, sau này

Thiên Vân phong chính là nơi ở của tông chủ mới.”

Phiến Thiên Nguyệt gật đầu nói: “Được, ta đã biết rồi.”

Chờ vị đệ tử kia đi rồi, Phiến Thiên Nguyệt mới nói với Lam Tiểu Bố: “Thiên Vân phong là chủ phong của Thiên Vân môn, bây giờ chúng ta tới Định Vân phong gặp sư phụ của ta.”

Lam Tiểu Bố gật đầu một cái, hắn cảm thấy thế này cũng ổn. Ít nhất người ta không đối xử qua loa cho có với hắn, nếu không thì làm các chức chưởng môn này cũng không thể thoải mái được, nhiều nhất hắn chỉ làm tới khi xong vụ đi Côn Khư Huyền Giản mà thôi.

Định Vân phong không xa, cho dù Thiên Vân môn đã sa sút không còn như xưa nhưng muốn lên đỉnh vẫn có tiên hạc đưa đón. Sau khi Phiến Thiên Nguyệt mang Lam Tiểu Bố tới Định Vân Phong xong thì đã nhìn thấy lão tông chủ chờ ở ngoài. Bên cạnh lão tông chủ có ba người khác, một người trong đó Lam Tiểu Bố nhận ra, là người tiến vào thành Mưu Bắc lần trước cùng với Phiến Thiên Nguyệt, nhưng lúc đó hắn ta bị thương nặng, hình như gọi là Tiểu thúc.

“Sư phụ, đây là sư huynh Lam Tiểu Bố, ta đã đưa huynh ấy về. Ý tưởng của sư huynh Lam Tiểu Bố cũng giống với chúng ta, đó là trọng chấn Thiên Vân môn.” Phiến Thiên Nguyệt vừa nhìn thấy lão tông chủ, lập tức ríu rít nói hết mọi chuyện ra.

Lam Tiểu Bố thì hơi lúng túng, một số việc có thể lừa được Phiến Thiên Nguyệt, nhưng không thể lừa lão tông chủ được.

Chương 197: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn (2)

Đúng như dự đoán, lão giả ngồi ở vị trí đầu im lặng nhìn Phiến Thiên Nguyệt, ông có hơi nghi ngờ thật giả trong lời nói của Phiến Thiên Nguyệt. Nha đầu ngốc này, rõ ràng người ta đang lừa ngươi đấy. Ôi chao, ngay cả tiếng gọi đại sư huynh cũng kêu thân mật như vậy rồi, chờ mấy ngày nữa chỉ sợ ngay cả mảnh xương nhỏ cũng bị sư huynh Tiểu Bố gặm hết mất.

“Sư huynh Tiểu Bố, đây là sư phụ của ta, cũng là cường giả Hóa Đan duy nhất của Thiên Vân môn. Người bên cạnh là Ông thúc, Tiểu thúc và Đồng thúc, đều là trưởng lão của Thiên Vân môn.” Lúc này Phiến Thiên Nguyệt đang rất kích động, cô nghĩ tới Kim Ô quyết mang bên người và những lời mà Tiểu Bố sư huynh nói ở trên đường.

Lam Tiểu Bố vội vàng thi lễ: “Lam Tiểu Bố ra mắt tông chủ, ra mắt ba vị trưởng lão.”

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm khái, trừ vị Ôn thúc và Đồng thúc có tu vi cao một chút ra thì vị Tiểu thúc kia mới chỉ tới Uẩn Đan cảnh đã có thể làm trưởng lão rồi, mà hai người còn lại nhiều lắm mới tới Ngưng Đan cảnh, có thể thấy được căn cơ của Thiên Vân môn kém bao nhiêu.

“Lam đạo hữu khách khí rồi, mời ngồi trước.” Lão giả khách khí vài câu, rồi nói: “Ta là Phiến Thường Tu, tên thường gọi là Thường Tu, đáng tiếc đã nhiều năm ta không thể tu luyện được rồi.”

Phiến Thiên Nguyệt vui mừng nói: “Sư phụ, ngươi sẽ sớm tu luyện trở lại được thôi.”

Tiểu thúc đứng một bên thở dài, tâm tư của Thiên Nguyệt quá đơn thuần, không suy nghĩ nhiều. Cô căn bản không nghe ra được ý của tông chủ vừa rồi, người đang hoài nghi việc để Lam Tiểu Bố tới Thiên Vân môn làm tông chủ có chính xác hay không.

Phiến Thiên Nguyệt nghe không hiểu, nhưng Lam Tiểu Bố lại hiểu. Nhưng mục đích của hắn là tới Côn Khư Huyền Giản nên cũng không nhiều lời. Nếu không được thì hắn sẽ tìm biện pháp khác. Nếu biết Côn Khư Huyền Giản sắp mở thì kiểu gì hắn cũng phải tìm ra bằng được biện pháp để đi vào đó.

“Haiz…” Phiến Thường Tu thở dài.

Nhưng chưa kịp nói gì thì Phiến Thiên Nguyệt đã lấy ngọc giản ra đưa cho Phiến Thường Tu: “Sư phụ, đây là thứ mà sư huynh Tiểu Bố cho ta, sư huynh Tiểu Bố cũng tu luyện Kim Ô quyết, hắn nói hắn rất ngưỡng mộ Hồng Vân lão tổ, muốn phát triển một mạch này của Hồng Vân chúng ta.”

Tu luyện Kim Ô quyết sao?

Phiến Thường Tu nghi ngờ nhận lấy ngọc giản, khi thần niệm của ông ta thâm nhập vào ngọc giản xong, sắc mặt lập tức thay đổi. Ông ta không phải là Phiến Thiên Nguyệt, ánh mắt và kinh nghiệm của ông ta hơn Phiến Thiên Nguyệt rất nhiều.

Vừa nhìn ngọc giản này ông ta đã biết đây chính là bản Kim Ô quyết đầy đủ, cao cấp và hoàn mỹ nhất, phần miêu tả Luyện Khí Hóa Thần còn hoàn mỹ hơn cả bản của Thiên Vân môn. Chỉ có một khả năng, người có được bản Kim Ô quyết hoàn mỹ như này chỉ có thể là truyền thừa nhất mạch của Hồng Vân lão tổ.

Đây vẫn chưa phải là thứ khiến ông ta kinh hỉ nhất, khi Phiến Thường Tu nhìn thấy công pháp Luyện Thần Hoàn Hư nguyên vẹn trong ngọc giản, tay ông ta run lẩy bẩy vì kích động.

Lúc này, Phiến Thường Tu không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta đứng bật dậy, khom người nói với Lam Tiểu Bố: “Lam đạo hữu, xin thứ lỗi vì vừa rồi đã nghi ngờ ý định của ngươi với Thiên Nguyệt, sau khi nhìn thấy Kim Ô quyết, ta biết ngươi thực sự muốn giúp Thiên Vân môn phát triển. Nếu không sẽ không mang Kim Ô quyết tới đây. Nếu như Lam đạo hữu không ngại thì ta muốn nhường chức vị tông chủ của Thiên Vân môn này cho ngươi.”

“Không dám không dám.” Lam Tiểu Bố vội vàng đỡ Phiến Thường Tu lên, nói: “Mặc dù ta đang tu luyện Kim Ô quyết, nhưng tương lai có thể ta sẽ tu sang công pháp khác. Mà hỏa linh căn của ta lại không có gì nổi bật, có lẽ luyện công pháp khác sẽ tốt hơn.”

Phiến Thường Tu biết muốn tu luyện Kim Ô quyết thì cần phải có hỏa linh căn để tu luyện, nghe được lời của Lam Tiểu Bố ông ta cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, chỉ thở dài nói: “Đáng tiếc trong trận tai họa năm đó khiến rất nhiều điển tịch của tông môn chúng ta biến mất, nếu không muốn thay đổi công pháp không phải quá đơn giản hay sao.”

Lam Tiểu Bố cười nói: “Cái này thì không cần tông chủ phải lo lắng, ta tự có cách.”

“Đúng không, sự phụ, ta đã nói sư huynh Tiểu Bố là người thích hợp là tông chủ của Thiên Vân môn chúng ta nhất mà, ta không nói sai đâu.” Phiến Thiên Nguyệt kích động nói.

Phiến Thường Tu yêu thương vỗ nhẹ một cái lên đầu Phiến Thiên Nguyệt: “Ngươi làm rất đúng, sư huynh Tiểu Bố của ngươi là người thích hợp nhất với chức tông chủ của Thiên Vân môn.”

Nói xong, tầm mắt của Phiến Thường Tu rơi lên người Trình Nhất Tiểu đang đứng một bên: “Nhất Tiểu, ngươi phụ trách cử hành đại điển lên chức tông chủ của Thiên Vân môn đi.”

“Vâng, ta nhất định sẽ dùng toàn lực.” Tình Nhất Tiểu lập tức nói.

Người đàn ông mà Phiến Thiên Nguyệt gọi là Đồng thúc thì lo âu nói:

“Thiên Vân môn chúng ta sa sút đã lâu, buổi đại điển kế vị tông chủ này e rằng không thể mời được nhiều tông môn lớn tới.”

Phiến Thường Tu bật cười ha ha nói: “Vậy thì sao chứ? Thiên Vân môn chúng ta không cần nhìn sắc mặt của người khác mà sống.”

Nói xong, Phiến Thường Tu nhìn Lam Tiểu Bố rồi nói: “Tiểu Bố, ta si trường kỉ tuổi* rồi nên cậy già lên mặt một lần vậy. Tương lai của Thiên Vân môn đành giao cho ngươi, hy vọng ngươi có thể nể mặt Kim Ô quyết mà phát huy Thiên Vân môn chúng ta.”

(Si trường kỉ tuổi: nghĩa là khiêm tốn, nói già hơn vài tuổi, là trưởng lão.)

Sao Lam Tiểu Bố không hiểu ý của Phiến Thường Tu được, mặc kệ hắn lấy được Kim Ô quyết bằng cách nào, chỉ cần có được Kim Ô quyết thì coi như có liên hệ với Hồng Vân tông. Tương lai không thể nhìn Thiên Vân môn sa sút được.

“Được, vãn bối nhất định sẽ dốc toàn lực.” Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ, coi như đã chấp nhận kế vị tông chủ Thiên Vân môn.

Chương 198: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt

Thoạt nhìn nghi lễ kế nhiệm chưởng môn mới của Thiên Vân môn rất nặng nề, nhưng thực chất lại có h ơi mộc mạc. Mộc mạc ở đây không phải nói về nghi thức, mà là nói khách khứa, chỉ có vài tiên môn một sao tới dự và một vài thế gia tu tiên không nổi danh. Ngay cả người của tiên môn hai sao cũng không thấy một ai.

Nhưng dù thế nào thì Lam Tiểu Bố đã tiếp quản chức vị tông chủ của Thiên Vân môn.

Trước đó Lam Tiểu Bố cho rằng Thiên Vân môn có hơn một nghìn người, dù hơi ít nhưng cũng tạm được. Nhưng sau khi tiếp nhận vị trí chưởng môn xong hắn mới biết hơn một nghìn người này có nghĩa là gì.

Hơn một nghìn người này bao gồm hai hoặc ba trăm tên đệ tử tạp dịch, cũng chính là đệ tử mang trọng trách sửa sang tiên môn. Đội ngũ trưởng lão chỉ có ba người, ngoài Trình Nhất Tiểu và Tư Đồ Đồng ra thì còn một người là Ôn Tín Nhiên.

Tu vi của Trình Nhất Tiểu chỉ mới Uẩn Đan cảnh, còn Tư Đồ Đồng và Ôn Tín Nhiên thì ở Ngưng Đan cảnh. Nhưng do Tư Đồ Đồng bị thương từ xưa nên trình độ đánh đấm cũng giảm đi rất nhiều. Người duy nhất có tu vi mạnh trong đội trưởng lão chỉ có Ôn Tín Nhiên, nhưng Ôn Tín Nhiên không thể rời khỏi Thiên Vân môn được.

Cho tới hiện tại, Ôn Tín Nhiên đều ở lại Thiên Vân môn để hộ núi.

Bây giờ có Lam Tiểu Bố gia nhập trở thành tông chủ của Thiên Vân môn, cộng thêm lão tông chủ đang chuyển biến tốt nên Thiên Vân môn coi như đã có chút biến hóa.

Đệ tử nội môn của Thiên Vân môn có khoảng một trăm ba mươi bảy người, toàn bộ đều là tu vi Trúc Cơ, do không có tài nguyên nên còn kém một chút mới có thể bước vào Uẩn Đan được. Mà thứ cần thiết đầu tiên để Uẩn Đan chính là đan dược, thứ hai chính là linh khí, mà Thiên Vân môn lại chẳng có gì cả. Thậm chí ngay cả bí cảnh duy nhất là Thiên Vân bí cảnh cũng bị người khác chiếm.

Một số đệ tử lớn gan hoặc có lý tưởng đều rời khỏi Thiên Vân môn. Những đệ tử còn ở lại đa phần đều không nỡ bỏ tiên môn, hoặc là không muốn ra ngoài tung hoành.

Đệ tử ngoại môn có năm trăm linh bảy người, phong chủ các đỉnh đều đã chết, do không có cường giả Kim Đan cảnh nên hiện tại Thiên Vân môn tạm thời không có phong chủ nào. Còn phần đệ tử cốt cán thì chỉ còn mỗi Phiến Thiên Nguyệt. Phiến Thiên Nguyệt được lão tông chủ Phiến Thường Tu nuôi dưỡng từ nhỏ, nếu không e rằng một đệ tử cốt cán cũng không có.

Khi cử hành đại điển kế nhiệm chức vị tông chủ, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy rõ ràng những ánh mắt mong đợi của đông đảo đệ tử trong môn phái. Đột nhiên hắn cảm giác được, chỉ sợ sau này hắn sẽ không còn giữ suy nghĩ như trước được nữa. Trước đây ý tưởng của hắn là mượn danh Thiên Vân môn để tiến vào Côn Khư Huyền Giản, xong việc sẽ rời khỏi môn phái này.

Tu tiên có thể từ bỏ tất cả, cắt đứt mọi loại tình cảm. Nhưng Lam Tiểu Bố nghĩ bản thân hắn không thể làm được, hắn là một tông chủ, phải đối mặt quá nhiều sự trông đợi của mọi người, nếu sau này hắn chiếm được chỗ tốt xong rồi rời đi thì không phải quá đáng lắm hay sao.

Đáng tiếc là hắn không biết luyện đan, cũng không biết luyện khí. Trừ tu vi là Ngưng Đan cảnh có thể nhìn được trong tông môn ra thì cũng chỉ biết một chút kiến thức về trận pháp.

Mà kiến thức về khoa học kỹ thuật chỉ được coi là gân gà trong giới Tu Tiên mà thôi. Không đúng, e rằng ngay cả gân gà cũng không so được.

Thấy Lam Tiểu Bố từ khi nhìn thấy các đệ tử trong môn phái xong liền cau mày yên lặng. Phiến Thiên Nguyệt an ủi: “Sư huynh, nếu lần này chúng ta có cơ hội tiến vào Côn Khư thì môn phái của chúng ta nhất định sẽ tăng lên một sao.”

Lam Tiểu Bố thở dài nói: “Không phải bởi vì chuyện này. Ngươi nhìn mà xem, dù gì Thiên Vân môn cũng là một tiên môn hai sao, nhưng bây giờ ngay cả đệ tử nội môn trong tông môn cũng không có ai bước được vào Uẩn Đan, nói thật thì chuyện này quá không hợp lẽ thường.”

Phiến Thiên Nguyệt im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Uẩn Đan cần phải có Trữ Chân đan, Trữ Chân đan có thể chuyển hóa nguyên khí trong cơ thể của người tu tiên thành chân nguyên. Chỉ là thành phần linh thảo chủ yếu của Trữ Chân đan chính là Tố Đan thảo, bây giờ toàn bộ Tố Đan thảo ở Nguyên Châu cực kì thưa thớt. Chăm chút cho Tố Đan thảo cực kì khó, mà những cây còn lại mọc hoang đều bị đào hết sạch. Thế nên không những Thiên Vân môn của chúng ta, mà ngay cả những tiên môn khác cũng không thể giúp các đệ tử Uẩn Đan dễ dàng được. Ta tin rằng bên trong Côn Khư có, chỉ cần chúng ta có thể vào được bên trong.”

Tố Đan thảo sao?

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ tới một đống dược liệu đủ loại trong nhẫn trữ vật, bên trong không chỉ có Tố Đan thảo, mà là có rất nhiều.

Khi ở tinh cầu Ngọc Khải, Lam Tiểu Bố không biết cái gì là Tố Đan thảo. Nhưng sau khi tới thành Mưu Bắc làm thành chủ, hắn góp nhặt được đủ loại ngọc giản kiến thức. Cũng đã biết nhận diện được một vài chục loại linh dược. Mà Tố Đan thảo cũng được coi là một loại linh dược quan trọng nhất nên phần giới thiệu về nó cũng rất rõ ràng.

Sau khi biết thành phần chủ yếu của Trữ Chân đan là Tố Đan thảo, nhưng lúc Lam Tiểu Bố Uẩn Đan hay là Ngưng Đan đều không dùng tới đan dược nào cả nên hắn cũng không để tâm tới giá trị cũng những loại linh dược này. Chỉ khắc hết công dụng của chúng vào

Thất âm mà thôi.

Bây giờ Phiến Thiên Nguyệt nhắc tới Tố Đan thảo thì hắn lập tức nghĩ tới.

Sau đó, trên tay Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện hơn trăm cọng Tố Đan thảo, hắn đưa tới trước mặt Phiến Thiên Nguyệt rồi nói: “Ngươi xem đi, cái này có phải Tố Đan thảo hay không, vậy thì đệ tử nội môn của môn phái chúng ta có thể Uẩn Đan được chưa?”

“A, đều là Tố Đan thảo sao?” Phiến Thiên Nguyệt kích động nâng một cọng Tố Đan thảo lên, sau đó nhìn Lam Tiểu Bố rồi nói chắc chắn: “Sư huynh Tiểu Bố, thật sự đều là Tố Đan thảo sao? Sao ngươi có được nhiều Tố Đan thảo như thế?”

Chương 199: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt (2)

Nói xong, cô chợt nhớ tới gì đó liền vội vàng lấy ra một đống hộp ngọc, cẩn thận đặt đống Tố Đan Thảo từng cọng vào trong hộp ngọc: “Sư huynh Tiểu Bố, Tố Đan thảo phải được đặt trong hộp ngọc có cấm chế, nếu không thì dược hiệu sẽ mất hết.”

Dù sao thì một cây hay hai cây thì không có vấn đề gì cả, đằng nào cũng được luyện chế thành Trữ Chân đan mà thôi. Mà bây giờ Lam Tiểu Bố lại lấy ra hơn trăm cây thì khẳng định không thể luyện chế trong một lần ra Trữ Chân đan hết được.

Tâm tình của Lam Tiểu Bố rất tốt, hắn đang nghĩ sau này có nên tới tinh cầu Ngọc Khải một chuyến nữa hay không, nơi đó có rất nhiều thứ tốt.

“Ngươi mang đống Tố Đan thảo này đi luyện chế Trữ Chân đan đi, để cho mấy đệ tử nội môn của môn phái chúng ta lên được Uẩn Đan cảnh.” Lam Tiểu Bố giao hết hộp ngọc cho Phiến Thiên Nguyệt.

Phiến Thiên Nguyệt vội vàng nói: “Sư huynh, không cần nhiều tới vậy đâu. Ta lấy năm cây là đi tìm đại sư Tây Ẩn là dược rồi, ông ấy là Linh Đan sư tứ phẩm rất nổi danh. Cho dù ông ta lấy đi sáu phần và một ít nguyên liệu còn thừa thì chỉ cần có năm cây Tố Đan thảo cũng có thể luyện chế ra được hai mươi viên Trữ Chân đan rồi.”

“Còn có chuyện ăn đen như vậy?” Lúc này Lam Tiểu Bố mới biết đan sư sẽ lấy đi sáu phần mười số lượng đan dược. Một lò luyện đan một lần sẽ luyện được mười hai viên, mà năm cây Tố Đan thảo chỉ có tỷ lệ thành công là ba phần mà thôi.

Phiến Thiên Nguyệt lập tức giải thích: “Thế cũng được coi là tốt rồi, luyện chế Trữ Chân đan cần phải là Linh Đan sư tứ phẩm. Mà toàn bộ Nguyên Châu này, những Linh Đan sư tứ phẩm rất được săn đón. Muốn nhờ đại sư Tây Ẩn cần phải tặng lễ, sau đó mới có thể mời ông ta ra tay được. Sư huynh, ta phải nhanh chóng đi tìm đại sư Tây Ẩn. Trước khi Côn Khư mở ra thì không chừng Thiên Vân môn của chúng ta sẽ đón thêm được mấy cường giả Uẩn Đan nữa.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đang nghĩ hắn có nên trỏe thành một Linh Đan sư hay không, cái chức nghiệp này nghe có vẻ rất dễ kiếm tiền? Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng loại bỏ cái ý niệm này ra khỏi đầu.

Cách kiếm linh thạch rất nhiều, mà trở thành đan sư lại mất rất nhiều thời gian. Cho dù hắn có Thất âm thì muốn trở thành Linh Đan sư cũng cần phải tiêu hao quá nhiều thời gian.

Mà thời gian đó không bằng hắn dùng để tu luyện còn hơn. Trước tiên cứ thu thập đủ loại giới thiệu của các linh dược và các phương thuốc khắc vào Thất âm trước thì hơn, nhưng không phải để trở thành luyện đan sư.

Mặc dù Viên Hữu Ngấn đã từng nói luyện đan sư rất ngầu. Nhưng hắn đã lựa chọn trở thành một trận pháp sư rồi, nếu học thêm cả luyện đan thì tham quá lại hóa thâm.

Nếu hắn lựa chọn trở thành luyện đan sư thì không phải tương lai sẽ lại muốn trở thành luyện khí sư hay sao? Rồi luyện phù sư? Lại linh thực sư…

Những thứ có thể học ở giới Tu Tiên nhiều ngang với giới khoa học kỹ thuật, chọn hết dĩ nhiên cũng tốt, nhưng hắn lại không có nhiều tinh lực tới mức đó.

….

Cách ngày Côn Khư mở ra chỉ còn hai tháng, Lam Tiểu Bố và Cổ Đạo chỉ ở trên Thiên Vân phong để tu luyện. Hiện tại Lam Tiểu Bố đang cực kì khổ tâm vì không có công pháp nào để tu luyện.

Khoảng thời gian này, mặc dù hắn chỉ tu luyện Đoàn Hồn thuật, tăng cường thần niệm lên thêm ba mươi dặm nữa, nhưng thực lực vẫn không tiến triển thêm được chút nào.

Trái lại là trận đạo, Lam Tiểu Bố cảm thấy thứ này có quan hệ mật thiết với thần niệm, bây giờ hắn đã có thể bố trí được hộ trận cấp ba rồi.

Là một trận pháp sư cấp ba, Lam Tiểu Bố không cần phải phái người làm một chút việc vặt trên Thiên Vân phong nữa. Chỉ cần dùng trận pháp Khứ Trần (quét bụi) là có thể giải quyết tất cả vấn đề. Hệt như khi lần đầu hắn tới Hồng Vân tông, khi đó Hồng Vân tông rất sạch sẽ, đó là vì bên trong có sử dụng trận pháp Khứ Trần.

Mấy hôm nay, Lam Tiểu Bố đang nghiên cứu Tụ Linh trận cấp bốn, hắn cảm thấy Thiên Vân môn muốn phát triển thì nhất định phải có một Tụ Linh trận thật tốt. Mà Tụ Linh trận ở Thiên Vân môn hiện tại mới miễn cưỡng có thể coi là một trận pháp cấp hai, mà loại trận pháp này thực không tương xứng với rất nhiều tu sĩ đang tu luyện ở Thiên Vân môn.

Linh khí xung quanh Thiên Vân môn tiêu tán, cộng thêm bên trong Thiên Vân môn không còn linh mạch, không có đan dược phụ trợ, nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì đệ tử trong môn phái có thể tiến bộ mới là chuyện lạ.

Trận pháp Cảnh Kỳ bên ngoài Thiên Vân phát ra những tiếng kêu chói tai, Lam Tiểu Bố lập tức dùng thần niệm quét ra, sau đó hắn nhìn thấy bên ngoài trận pháp có một đệ tử nội môn đang đứng.

Người này Lam Tiểu Bố biết, là Tuyên Phủ. Là một đệ tử cũ của Thiên Vân môn, nhập môn cũng xấp xỉ hai mươi năm rồi nhưng vẫn luôn dậm chân ở Trúc Cơ cảnh, do không có Trữ Chân đan nên từ đầu tới đuôi đều không thể bước vào Uẩn Đan cảnh.

Lam Tiểu Bố mở trận pháp hộ sơn ra, Tuyên Phủ nhanh chóng chạy tới, đứng trước mặt Lam Tiểu Bố nói: “Chưởng môn sư huynh, sư tỷ Thiên Nguyệt đã xảy ra chuyện rồi.”

Lam Tiểu Bố cau mày, nghi ngờ hỏi: “Không phải Thiên Nguyệt đi tìm đại sư Tây Ẩn để luyện chế Trữ Chân đan sao? Sao lại xảy ra chuyện rồi?”

Tuyên Phủ vội vàng nói: “Đúng vậy, ta cùng sư tỷ Thiên Nguyệt đi tới Loan Nguyệt đan lâu ở thành Bạch Vũ Tiên. Lúc ấy đại sư Tây Ẩn nói rằng không luyện đan miễn phí cho tỷ ấy, đại sư tỷ đã cầu xin nửa ngày trời, rồi nói là luyện chế Trữ Chân đan nên đại sư Tây Ẩn mới đồng ý. Sau khi đại sư tỷ lấy ra năm cây Tố Đan thảo thì rõ ràng đại sư Tây Ẩn đã rất cao hứng, ông ta đã lấy đi Tố Đan thảo của đại sư tỷ. Chúng ta chờ ba ngày, sau đó đi cùng đại sư tỷ tới chỗ đại sư để lấy đan dược, nhưng đại sư Tây Ẩn chỉ đưa cho chúng ta hai viên Trữ Chân đan hạ đẳng…”

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố trở nên lạnh lùng, vị đại sư Tây Ẩn này tám phần đã lừa Phiến Thiên Nguyệt. Thực lực của Thiên Vân môn thế nào ai cũng biết cả, tuy thực lực của lão tông chủ khá cao nhưng lại mang bệnh nặng trong người, vừa nhìn liền biết có thể chết bất cứ lúc nào. Mà những trưởng lão còn lại, người có tu vi cao nhất mới tới Ngưng Đan cảnh, lại không thể rời khỏi sơn môn. Vì thế ông ta liền ăn chặn đan dược của Phiến Thiên Nguyệt, cũng không có ai ra mặt thay.

Quả nhiên Tuyên Phủ lại nói tiếp: “Sư tỷ không đồng ý, nên đã tới muốn đại sư Tây Ẩn phải trả lại linh thảo, trong lúc tranh chấp vô tình làm vỡ một cái bình hoa, vì thế sư tỷ đã bị Loan Nguyệt đan lâu tạm giữ.”

Chương 200: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn

“Đi, mang ta tới Loan Nguyệt đan lâu.” Lam Tiểu Bố không có pháp bảo phu hành, hắn cũng không sử dụng Lam Á.

Sau khi Lam Tiểu Bố tới nơi này, hắn biết rất rõ khuyết điểm của Lam Á ở đâu. Mặc dù hắn giữ lại Lam Á vào thời khắc mấu chốt để bảo vệ tính mạng, nhưng hắn biết ở thế giới Tu Tiên này, khuyết điểm của Lam Á thực sự quá nhiều.

Khuyết điểm thứ nhất là pháp trận Cấm Không, cho dù là trận pháp Cấm Không cấp thấp nhất cũng có thể khiến Lam Á rơi xuống. Cái này thực ra cũng không đáng sợ, chỉ cần tránh khỏi phạm vi trận pháp Cấm Không hoặc là những trận pháp khác là được. Nhưng các đáng sợ là Lam Á không thể quản lý được những cấm chế đó, mà ở giới Tu Tiên này, nơi nào cũng có cấm chế Cấm Không cả. Cho dù là một nơi hoang dã thì chỉ cần đã từng có người ở lại tu luyện thì đa phàn đều bố trí một pháp trận Cấm Không cả. Khi người tu luyện rời đi thì pháp trận Cấm Không cũng không biến mất theo được.

Khuyết điểm thứ hai là dù Lam Á có thể né tránh tất cả những công kích bằng vũ khí nóng, nhưng nó lại không thể tránh né được những công kích của thuật pháp. Ngươi nghĩ thử mà xem, chỉ cần có tu sĩ dùng thần niệm đẩy ngã Lam Á, sau đó tùy tiện đánh một chiêu cũng có thể khiến Lam Á tan tác.

Pháp bảo phi hành thì khác, chỉ cần là pháp bảo hơi cao cấp một chút thì có thể thoát khỏi ảnh hưởng của những trận pháp Cấm Không cấp thấp kia. Còn về phía các loại công kích thì dù ngươi có công kích bằng vũ khí nóng hay là thuật pháp thì đều bị trận pháp phòng ngự của pháp bảo phi hành ngăn lại. Dù không thể ngăn cản được bao lâu, nhưng ít nhất cũng giúp ngươi biết được có người đang tấn công ngươi.

Miễn là trận pháp phòng ngự pháp bảo của ngươi đủ mạnh thì có thể ngăn cản được tất cả công kích.

Mặc dù Thiên Vân môn nghèo, nhưng pháp bảo phi hành vẫn phải có. Mà Lam Tiểu Bố lại là tông chủ, muốn lấy một pháp khí phi hành cũng không phải chuyện gì khó.

Nhưng phòng ngự của pháp khí phi hành rất thấp, tốc độ lại chậm. Lam Tiểu Bố trực tiếp sử dụng chiếc rìu của mình, mang theo Tuyên Thủ phi hành tới thành Bạch Vũ Tiên.

Đứng trên chiếc rìu lớn của Lam Tiểu Bố, Tuyên Phủ cảm thấy hơi sợ. Thoạt nhìn chiếc rìu này quá lớn, nhưng khi đứng lên trên thì lại thấy nó thật nhỏ. Hơn nữa chiếc rìu lại đang phi hành cấp tốc nên Tuyên Phủ khá nghi ngờ bản thân sẽ bị té ngã rồi chết tươi hay không.

Bây giờ ngay cả Uẩn Đan hắn ta vẫn chưa có, mà thuật Ngự Phong lại chưa thể tu luyện được, nếu ngã thì rất có khả năng sẽ chết thật.

….

Thành Bạch Vũ Tiên cách Thiên Vân môn không xa lắm, Lam Tiểu Bố ngự khí phi hành chỉ mất hơn hai canh giờ.

Tuyên Phủ đứng trên chiếc rìu lớn luôn lo lắng bị ngã, trong lòng cũng thầm khâm phục. Vị tông chủ mới này thần niệm thực sự quá hùng hậu.

So với thành Mưu Bắc thì cấp bậc của thành Bạch Vũ Tiên rõ ràng cao hơn mấy bậc liền. Người ra vào thành Mưu Bắc đều là những người tu tiên giãy giụa ở tầng thấp nhất, mà người tới thành Bạch Vũ Tiên không phải dùng pháp bảo phi hành thì chính là dị thú phi hành. Có rất nhiều người ngự kiếm mà tới, nhưng chưa thấy ai ngự rìu bay tới như Lam Tiểu Bố bao giờ.

Mặc dù cấp bậc không cao, nhưng ở thành Mưu Bắc thực sự rất khó thấy cảnh tượng hoành tráng như này.

Sau khi nộp phí vào cổng thành để vào thành Bạch Vũ Tiên xong, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được sự khác biệt giữa một tòa thành quy tụ người tu tiên chân chính là tòa thành ngoại ô bình thường.

Hiện tại, hắn hệt như một đội trưởng đội sản xuất lần đầu tới Bắc Thượng Quảng vậy*.

(Bắc Thượng Quảng: Ba thành phố lớn của trung quốc là Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu.)

Hai bên đường phố rộng rãi, toàn bộ đều là những kiến trúc nguy nga sang trọng.

Những nơi mà thần niệm quét qua đều che giấu cấm chế bên trong. Cấp bậc hộ trận của thành Bạch Vũ Tiên là do một trận pháp sư cấp ba tạo ra nên Lam Tiểu Bố không thể nhìn ra được.

“Lai lịch của Loan Nguyên đan lâu thế nào?” Khi đi tới Loan Nguyệt đan lâu, Lam Tiểu Bố cố tình hỏi thăm Tuyên Phủ một chút tin tức. Hắn không sợ, nếu mà sợ thì hắn sẽ không dám dạy dỗ thánh nữ của tiên môn năm sao Tây Côn Luân phái kia.

Hắn lo lắng sẽ làm liên lụy tới Thiên Vân môn, nếu hắn vẫn còn một thân một mình thì chỉ cần gây họa rồi phủi mông chạy là xong. Nhưng Thiên Vân môn lại khác, sẽ bị hắn làm liên lụy.

Hỏi xong câu này, Lam Tiểu Bố thở dài, nói cho cùng Thiên Vân môn không phải là một môn phái mạnh, nếu như thực lực của Thiên Vân môn mạnh thì hắn sẽ không phải hỏi thăm thế này rồi.

Có chuyện gì thì cứ trực tiếp hành động, Thiên Vân môn đã là tông môn của hắn rồi, còn sợ liên lụy cái gì nữa? Không đánh lại thì ghê gớm lắm là chuyển tông môn sang nơi khác mà thôi, tương lai có đủ năng lực thì quay lại đòi sân. Dù gì thì mọi người vẫn phải đấu tới ngươi chết ta sống mà thôi.

“Loan Nguyệt đan lâu là sản nghiệp của gia tộc Quy Hải, mà gia tộc Quy Hải là thế gia tu tiên ba sao, nhân tài trong gia tộc này tầng tầng lớp lớp, nghe nói còn có đệ tử ở tiên môn bốn sao Đông Vũ tông nữa.” Tuyên Phủ đáp.

Thế gia tu tiên ba sao, hơn nữa còn có quan hệ với tiên môn bốn sao nữa, chuyện này có hơi khó giải quyết.

Dường như Tuyên Phủ lo lắng Lam Tiểu Bố không hiểu hoàn toàn, lại bổ sung tiếp: “Nghe nói gia tộc Quy Hải có hai cường giả Hóa Đan. Một cường giả Hóa Đan trong số đó đã gần bước tới cảnh giới Luyện Thần rồi, hình như bên đó muốn nhân cơ hội tới Côn Khư lần này để bước chân thành cường giả Luyện Thần. Chỉ cần gia tộc này xuất hiện một cường giả Luyện Thần thì sẽ có tư cách trở thành thế gia tu tiên bốn sao.”

Rất mạnh, Lam Tiểu Bố cau mày, trong lúc đang suy tính, hắn đã đi tới bên ngoài Loan Nguyệt đan lâu.

Chương 201: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn (2)

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố đang nghĩ có nên giải quyết trong hòa bình hay không, dù sao thì căn cơ của Thiên Vân môn quá kém, chỉ có duy nhất một cường giả Hóa Đan cảnh là Phiến Thường Tu thì lại mang bệnh lâu năm trong người, ít nhất bây giờ vẫn phải ở lại môn phái để bồi bổ.

Nhưng khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Phiến Thiên Nguyệt bị tro bên ngoài Loan Nguyện đan lâu, hơn nữa trước mặt cô còn dựng một cái bảng lớn, trên đó viết: “Hậu quả việc lựa gạt và phá hỏng đồ của Loan Nguyệt đan lâu.”. Lúc này, lửa giận của hắn lập tức xông lên, hắn thừa nhận bản thân không phải là người làm việc theo lý trí, đôi lúc tính cách và suy nghĩ của hắn sẽ khác nhau rất nhiều.

“Sư tỷ Thiên Nguyệt…”

Tuyên Phủ vừa mới gọi thì đã thấy Lam Tiểu Bố dùng rìu lớn.

“Đừng!” Tuyên Phủ vội vàng nói.

Nhưng đã muộn, chiếc rìu lớn đã hóa thành tàn ảnh đánh vào tấm biển hiệu Loan Nguyệt đan lâu phía trên. Bốn chữ “Loan Nguyệt đan lâu” bị rìu lớn đánh nát thành mảnh vụn.

“Thôi xong.” Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu của Tuyên Phủ lúc này, mặc dù trong lòng hắn ta đang cực kì khoái trá, nhưng hắn biết hậu quả sau hành động này là gì.

“Rắc rắc!” Cánh cửa lớn trước lâu lập tức sụp xuống, thần niệm của Lam Tiểu Bố trào ra cuốn lấy Phiến Thiên Nguyệt tới bên cạnh.

Dưới sự tấn công hùng hậu của thần niệm và chân nguyên, tấm biển hiệu và cánh cổng ầm ầm đổ sập.

Cả người Phiến Thiên Nguyệt bê bết máu, cô mơ hồ mở mắt ra thì nhìn thấy Lam Tiểu Bố, xấu hổ nói: “Sư huynh Tiểu Bố, xin lỗi, là ta mang phiền phức tới.”

Lam Tiểu Bố lắc tay, nói với Tuyên Phủ: “Ngươi chăm sóc cho sư tỷ Thiên Nguyệt của ngươi đi.”

Vừa nói xong lời này, Lam Tiểu Bố chưa kịp làm ra hành động kế tiếp thì đã có mấy người xông ra, vây Lam Tiểu Bố ở giữa.

Khách nhân bên trong Loan Nguyệt đan lâu cũng vọt ra, bọn họ vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì Loan Nguyệt đan lâu đã sụp đổ.

“Ai dám động thủ ở thành Bạch Vũ Tiên?” Hai hộ vệ của thành Bạch Vũ Tiên mặc trên người trang phục màu nâu đặc trưng của hộ vệ, một trái một phải vây Lam Tiểu Bố ở giữa.

Có vài người chậm rãi đi từ Loan Nguyệt đan lâu ra, thấy được tình hình bên ngoài cũng không vội tiến tới, mà đứng lại chờ giải quyết xong.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với hai tên hộ vệ của thành Bạch Vũ Tiên:

“Hai vị đại nhân, chuyện ra tay trong thành là do lỗi của ta. Sau khi xong chuyện ta sẽ đích thân tới chỗ thành chủ nhận lỗi, đồng thời cũng bồi thường đủ số tiền thiệt hại.”

Hộ vệ bên trái cau mày định nói gì đó, nhưng sao Lam Tiểu Bố lại để cho hắn ta nói ra được, lập tức chặn ngang: “Ta là Lam Tiểu Bố, tông chủ của Thiên Vân môn, mà đệ tử cốt cán của môn phái chúng ta là Phiến Thiên Nguyệt bị Loan Nguyệt đan lâu ăn chặn mất ba mươi cây Tố Đan thảo, không chỉ như thế, sư muội của ta còn bị đan lâu này đánh đập dữ dội, rồi treo nàng ở trên đan lâu. Chuyện này không phải là tranh chấp giữa các cá nhân nữa, mà nó đã trở thành tranh chấp sống chết của Thiên Vân môn ta với Loan Nguyệt đan lâu rồi. Nếu hôm nay bên họ không đưa ra được lời giải thích hợp lí thì Loan Nguyệt đan lâu từ nay sẽ biến mất khỏi Nguyên Châu.”

Hai tên hộ vệ này nhận không ít phí bảo hộ hàng năm của thành Bạch Vũ Tiên, giờ Lam Tiểu Bố cấp cho họ đủ mặt mũi, cũng cấp cho thành chủ thành Bạch Vũ Tiên mặt mũi rồi. Mà lời của hắn có nghĩa là, đây là tranh chấp sinh tử của Thiên Vân môn hắn với gia tộc Quy Hải, thành Bạch Vũ Tiên các ngươi chắc chắn muốn xen vào thật không?

Hai tên hộ vệ thương lượng một hồi, sau đó liền quyết định không nhúng tay vào chuyện của hai phe. Lai lịch của Thiên Vân môn thế nào bọn họ biết, nghe nói tông chủ Phiến Thường Tu của họ đã suy bại. Nhắc tới Thiên Vân môn mặc dù là tiên môn hai sao, nhưng nội tình thực chất lại chẳng bằng một tiên môn một sao.

Nghe nói dạo gần đây Thiên Vân môn vừa cử hành nghi thức kế vị tông chủ, nhưng có rất ít người tới tham gia. Thành chủ thành Bạch Vũ Tiên cũng được mời tới, dĩ nhiên là không có ai đi cả. Đùa gì thế, tông chủ của một tiên môn kế vị mà ngay cả tiên một một sao cũng không bằng thì thành Bạch Vũ Tiên bọn họ tới làm gì?

Giờ nhìn Lam Tiểu Bố trước mặt này có lẽ chính là vị tông chủ mới của Thiên Vân Môn, thoạt nhìn có vẻ tính tình rất nóng nảy.

Cách làm của Lam Tiểu Bố đã vi phạm quy tắc của thành Bạch Vũ Tiên, vì uy vọng sau này của thành, Lam Tiểu Bố nhất định phải bồi thường và tạ lỗi. Hơn nữa tông chủ mới Lam Tiểu Bố cũng đã nói hắn sẽ tới bồi thường rồi.

Mà hành động treo Phiến Thiên Nguyệt ngoài cửa của Loan Nguyệt đan các cũng đã vi phạm quy tắc của thành. Bây giờ cách tốt nhất chính là không nhúng tay vào.

“Đừng có nói bừa!’ Một người đàn ông mặc đạo bào kim tiền nhanh chân bước ra, châm chọc nhìn Lam Tiểu Bố: “Hôm nay dám phá hỏng cửa của Loan Nguyệt đan lâu của ta, đừng nói là ngươi, cho dù là Thiên Vân môn kia….”

Người đàn ông còn chưa nói hết thì một chưởng của Lam Tiểu Bố đã xông tới. Ông ta né tránh theo bản năng, nhưng chân nguyên trong không gian bao bọc xung quanh đã trói định ông ta lại.

“Bụp!’ Một chưởng này của Lam Tiểu Bố đánh ông ta văng hết răng ra ngoài, sau đó cơ thể cũng bị đánh văng ra. Chỉ là Lam Tiểu Bố không chờ ông ta bị đánh văng đã quét chân một cái, ông ta đã bị Lam Tiểu Bố đạp dưới chân, sau đó chân của hắn đạp lên đầu của ông ta, đạp đầu của ông ta biến dạng luôn.

Chỉ cần chân của Lam Tiểu Bố hơi dùng sức thêm một chút thì đầu và não của ông ta sẽ nát bét ngay lập tức.

Hai tên hộ vệ khác thấy chưởng quỹ của mình bị Lam Tiểu Bố đạp dưới chân, liền vội vàng sử dụng pháp bảo muốn động thủ. Chỉ là động tác của bọn họ nhanh chóng dừng lại, hiện tại tu vi của họ mới ở Trúc Cơ, mà chưởng quỹ của họ đã là cường giả Uẩn Đan nhưng lại bị tông chủ của Thiên Vân môn một chưởng chặn lại, cuối cùng bị dẫm ở dưới chân, bọn họ đi lên không phải là đang chịu chết hay sao?

Nghĩ tới đây, họ vội vàng lấy phi kiếm ra, phát cầu viện có chuyện gấp.

Người tới xem náo nhiệt càng ngày càng đông, tiếng nghị luận vang xung quanh khiến mọi người biết rằng, người đang dẫm chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu ở dưới chân chính là tông chủ mới của Thiên Vân môn.

Thiên Vân môn là một tiên môn mềm yếu tới mức ai cũng có thể lấn lướt, nếu không môn đồ cũng chẳng bị cướp đoạt chẳng còn một mống như hiện nay. Tại sao bây giờ lại có được một vị tông chủ cường thế tới mức này?

Chương 202: Người được gia tộc Quy Hải phái tới

“Ha ha, vị bằng hữu này tới Loan Nguyệt đan lâu….” Một giọng nói vang lên từ rất xa, chẳng mấy chốc người đã đi tới trước mặt Lam Tiểu Bố. Nhưng khi hắn ta nhìn thấy chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu đang bị Lam Tiểu Bố dẫm dưới đất thì lập tức ngừng lại, sau đó cỗ sát ý chết chóc lập tức xông tới.

Người tới là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi, mày kiếm môi mỏng, thoạt nhìn có vẻ khá đẹp trai. Sau lưng hắn ta đeo một thanh trường kiếm hơi kì lạ. Nói kì lạ, chủ yếu là vì chuôi kiếm của thanh trường kiếm này này hệt như một cái mạng nhiện, ở chính giữa là chỗ cầm kiếm.

“Uy phong của các hạ cũng thật lớn, không lẽ Loan Nguyệt đan lâu của chúng ta trong mắt các hạ chỉ dùng để đạp hay sao.” Khóe miệng người đàn ông tràn ra một tia châm chọc, sau đó ngay cả nguyên nhân vì sao cũng lười hỏi, thanh trường kiếm sau lưng tự động bay lên, cuốn ra những mảng kiếm hoa âm hàn quỷ dị.

Luồng băng hàn lạnh lẽo tới cực điểm tấn công tới, chân nguyên của Lam Tiểu Bố hùng hậu như vậy cũng không nhịn được mà rùng mình.

Lúc này, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã bao phủ toàn bộ không gian xung quanh, hắn cảm thấy chuôi cầm kiếm của thanh trường kiếm này mới chính là vật có uy hiếp nhất.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, Kiếm Hoa âm Hàn của đối phương dường như không bị rìu lớn của hắn ngăn trở, thậm chí còn bỏ qua cây rìu to lớn cua hắn, sau đó xuyên qua chân nguyên hộ thể, trực tiếp xé rách lớp phòng vệ của hắn.

Không tới thế giới Tu Tiên thì không thể biết thứ quỷ dị còn quá nhiều, trước đây hắn chưa từng thấy chuyện có thể tu luyện kiếm nguyên để thành một món pháp bảo để tấn công người khác, thậm chí còn có thể xé rách được lớp chân nguyên bảo hộ của hắn.

Về phương diện này dĩ nhiên là hắn không có kỹ thuật, mà kỹ năng sử dụng chân nguyên cũng không bằng được đối phương nên cách sử dụng rìu của hắn cũng rất kém. Còn kỹ thuật của đối phương rất quỷ dị.

Cảm giác đau đớn giữ dội truyền tới, Lam Tiểu Bố thầm kinh hãi trong lòng. Nếu không phải hắn từng tu luyện Bất Tử quyết thì e rằng lần này không mất mạng thì cũng mất hết sức.

Lam Tiểu Bố sử dụng chiếc rìu lớn, trực tiếp bổ về phía người đàn ông kia.

Chuyện lần này khiến Lam Tiểu Bố nhận thức rõ, hắn nhất định phải ra ngoài lịch lãm, nếu không cứ đóng cửa mãi sẽ khiến chuyện hắn không biết càng ngày càng nhiều thêm, dù cho thần niệm của hắn có mạnh hơn thì kinh nghiệm chiến đấu vẫn chưa đủ.

Sát khí mãnh liệt quét tới, vẻ mặt người đàn ông tỏ ra kinh hãi. Hắn ta không ngờ âm Hàn kiếm bình thường vô khổng bất nhập* bao nhiêu thì bây giờ lại không thể khiến cho Lam Tiểu Bố mất đi năng lực chiến đâu, thậm chí còn bị rìu lớn của Lam Tiểu Bố cuốn đi. Nếu như hắn ta không tránh kịp thì e rằng chỉ ngay một giây sau hắn ta sẽ bị Lam Tiểu Bố chém thành hai khúc.

(Vô khổng bất nhập: lợi dụng tất cả mọi dịp-ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu.)

Hắn ta vội vàng lui về phía sau, lúc này hắn ta mới phát hiện bản thân đã đánh giá qua cao tu vi và chân nguyên của bản thân. Dưới khí thế của rìu lớn, áp lực của chân nguyên khi vận chuyển bao bọc xung quanh khiến hắn ta muốn tránh thoát thật nhanh cũng không thể tránh được.

Rõ ràng người tên Lam Tiểu Bố này chưa thể khống chế chiếc rìu hoàn toàn, mọi hành động đều nhờ và chân nguyên cường đại để khống chế, tại sao hắn lại có nhiều chân nguyên như thế chứ?

Lúc này hắn ta đột nhiên nhớ tới đòn sát thủ, trường kiếm trong tay phát ra ánh sáng sự rỡ, chuôi kiếm huyễn hóa thành một tấm lưới lớn nhưng mảnh nhỏ như sợi tóc.

Bùm! Tấm lưới lớn chặn lại rìu của Lam Tiểu Bố, rìu lớn hơi dừng lại một chút, người đàn ông vội vàng nhảy ra khỏi phạm vi công kích của rìu lớn. Hắn ta ngã sang một bên, vừa thở dốc vừa khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Đây là đòn sát thủ của hắn, đủ để cho đối phương một kích trí mạng, nhưng bây giờ lại phải dùng để bảo vệ tính mạng.

Từ khi nào xuất hiện một người trẻ tuổi cường đại tới vậy? E rằng thực lực của người này có thể so với tộc trưởng Quy Hải Thân tộc Quy Hải tu vi đã tới Hóa Đan.

Đừng nhìn bình thường Quy Hải Triệu hắn hay khách khách khí, đối mặt với ai cũng tỏ vẻ ta rất bình thường, thực tế chỉ có mình hắn ta biết thế nào. Mặc dù hắn ta đã ở Kim Đan cảnh, nhưng những người cùng ở cảnh giới Kim Đan muốn thắng hắn ta chỉ có thể đếm trên một bàn tay mà thôi. Nếu bàn về cuộc chiến không màng sinh tử thì hắn ta có thể xếp ở trước hạng ba nữa.

Nguyên nhân là vì hắn ta có Kiếm Lưới Vô Hình, Kiếm Lưới Vô Hình không phải vì nó vô hình thật, mà nó núp ở trong chuôi thanh trường kiếm của hắn, một khi khởi động thì căn bản là phải giết người. Bởi vì Kiếm Lưới Vô Hình này có thể bỏ qua tất cả lưới bảo hộ của chân nguyên và thần niệm, thậm chí có thể cắt một người sống sờ sờ thành vô số mảnh vụn.

Dưới tình huống đó, hắn ta chỉ cần thi triển âm Hàn Kiếm Khí là có thể khóa định đối thủ, sau đó thi triển tiếp Kiếm Lưới Vô Hình thì căn bản không còn ai có thể sống sót được. Nhưng hôm nay hắn ta phải dùng tới đòn sát chiêu để cứu mạng của chính mình, căn bản không phải dùng để tấn công đối thủ, mà là ngăn cản rìu lớn của đối phương.

Nếu hắn ta mà không ngăn cản thì e rằng hồi nãy hắn đã bị chém thành khai khúc rồi.

“Rốt cuộc các hạ là ai?” Trong lòng Quy Hải Triệu thầm sinh lòng kiêng kỵ với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng thất kinh giống hắn ta, tấm lưới kia đã hoàn toàn đánh tan hết chân nguyên trong rìu lớn của hắn, suýt chút nữa khiến hắn đánh rơi chiếc rìu trong tay. May mắn hắn vẫn chiếm ưu thế, nếu không chỉ cần kém một chút thì hắn sẽ không ứng phó kịp. Lúc này Lam Tiểu Bố lười phải để ý tới câu hỏi của đối phương, nhanh chóng ra tay trước một bước, rìu lớn trong tay lần nữa xuất hiện tàn ảnh.

Chương 203: Người được gia tộc Quy Hải phái tới (2)

Hiện tại Lam Tiểu Bố thực sự rất muốn tặng cho đối phương một Thần Hồn châm, sau đó bổ một cái xuống cổ của đối phương. Nhưng hắn thực sự không dám, không phải bởi vì hắn kiêng kỵ gia tộc Quy Hải hay là Loan Nguyệt đan lâu. Mà hắn đang kiêng kỵ người đứng trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào hành động của hắn, thực lực của người này rất cường đại.

Chiêu Thần Hồn châm là đòn sát thủ, nhất định phải được dùng trong thời điểm cần thiết nhất. Mà hiện tại hắn có thể nghiền ép đối phương được nên dưới mắt của tất cả mọi người ở đây, hắn càng không thể sử dụng đòn sát thủ được.

“Dừng tay!” Quy Hải Triệu kinh hãi trong lòng, nếu chiếc rìu này cứ tiếp tục nghiền ép như thế thì hắn ta sẽ không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Thực lực của hắn ta khác với Lam Tiểu Bố, toàn bộ thực lực của hắn ta chỉ mạnh ở mấy hiệp đầu mà thôi. Dưới tình huống này, dáng lẽ mấy hiệp trước hắn ta đã giải quyết được đối thủ từ lâu rồi. Nhưng người như Lam Tiểu Bố không thể dễ dàng bị đánh bại nhanh thế được, trái lại còn phải dùng toàn bộ chân nguyên để đấu thực sự nữa, hắn ta chưa từng gặp qua kiểu người như này bao giờ.

Dồn toàn bộ chân nguyên kiểu này hắn ta không thể làm được, rõ ràng có thể thấy được chân nguyên và thần niệm của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta rất nhiều lần.

Dừng tay à? Lam Tiểu Bố cười chế nhạo trong lòng, ra tay rồi còn muốn dừng tay? Trong lòng hắn đã lập sẵn kế hoạch, chờ giết chết tên này xong hắn sẽ tới gia tộc Quy Hải, sau đó tiêu diệt cả tộc này.

Hắn đã gặp qua mấy tên cường giả Kim Đan rồi, người trước mặt cũng là Kim Đan cảnh. Hắn muốn xem thử xem người sau khi trở thành Hóa Đan cảnh thực lực mạnh thế nào? Nên nhớ hắn từng dạy dỗ qua mấy cường giả Kim Đan rồi, nhưng chưa từng phải dùng tới Thần Hồn châm.

“Rắc rắc!” Trường kiếm của Quy Hải Triệu gãy thành từng mảnh, Quy Hải Triệu đau lòng thầm khóc ra máu.

Thanh trường kiếm này chính là biểu hiện cho thực lực của hắn ta, hắn ta phải tốn nguồn tài lực tích cóp được hơn mười năm mới có thể lấy được chuôi kiếm âm Hàn này, bây giờ lại bởi vì chân nguyên không đủ mà bị rìu lớn của đối phương chém gãy, quả thực còn thảm hơn cả giết chết hắn ta.

“Phục!” Một búng máu bị phu ra, mồ hôi lạnh của Quy Hải Triệu túa đầy trên trán, vừa rồi hắn ta mới hơi mất tập trung một chút thôi đã suýt chút nữa bị rìu lớn của Lam Tiểu Bố chém thành hai nửa rồi. Lúc này hắn ta đã bị trọng thương, nếu không đi nhanh thì e rằng chỉ còn con đường chết.

“Lam tông chủ có thể nghe lời ta, tạm dừng tranh đấu được không?

Dù sao nơi này cũng là thành Bạch Vũ Tiên…” Một giọng nói ôn hòa truyền tới.

Lam Tiểu Bố thầm thở dài, chỉ có thể tạm dừng đuổi giết Quy Hải Triệu.

Hắn đã sớm phát hiện ra bên cạnh có một vị cường giả đang ẩn mình, thoạt nhìn có vẻ là người này, mà hắn ta rất có thể là thành chủ thành Bạch Vũ Tiên.

Nếu hắn giết người của gia tộc Quy Hải trong thành Bạch Vũ Tiên thì chuyện kết thù với gia tộc Quy Hải là chuyện không thể tránh khỏi, mà Lam Tiểu Bố lại không có ý định trốn tránh. Nhưng hắn lại không muốn kết thù với thành chủ thành Bạch Vũ Tiên. Mà một khi hắn không nghe lời của thành chủ ở đây thì chính xác là đang kết thù.

Lam Tiểu Bố đoán không sai, người vừa tới chính là thành chủ Mạnh Ngạo của thành Bạch Vũ Tiên, hắn ta thấy Lam Tiểu Bố đã dừng đuổi giết Quy Hải Triệu thì rất hài lòng, lúc này đang chậm rãi bước tới gần Lam Tiểu Bố. Ôm quyền nói với hắn: “Lam tông chủ đường xa tới đây, Mạnh Ngạo không thể tiếp đón từ xa, thất lễ rồi.”

Quả nhiên là thành chủ thành Bạch Vũ Tiên, Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền hồi lễ: “Tông chủ Thiên Vân môn Lam Tiểu Bố ra mắt Mạnh thành chủ, chưa có sự đồng ý của thành chủ lại tự tiện ra tay trong thành Bạch Vũ Tiên mong thành chủ lượng thứ. Chờ chuyện này kết thúc ta sẽ tới cửu tạ tội.”

“Ha ha…” Mạnh Ngạo cười ha ha, nói: “Lời này của Lam tông chủ hình như đang xem thường Mạnh ta kiêu ngạ rồi, chuyện này là do hộ vệ của thành ta sai trước. Trước tiên là do hộ vệ trong thành của ta không chú ý tới Loan Nguyệt đan lâu lại treo đệ tử cốt cán của quý tiên môn lên, chuyện này vốn dĩ đã phạm phải quy tắc trong thành

Bạch Vũ Tiên rồi. Là do thành Bạch Vũ Tiên chúng ta không chú ý, dĩ nhiên cũng là người sai trước.”

Lúc này Quy Hải Triệu mới hiểu được nguyên nhân mọi chuyện, mặc dù đã nuốt đan dược nhưng sắc mặt của hắn ta vẫn tái nhợt như tờ giấy, hắn ta đi tới trước mặt Mạnh Ngạo thi lễ: “Quy Hải Triệu của gia tộc Quy Hải ra mắt Mạnh thành chủ, đa tạ thành chủ đã lên tiếng tương trợ.”

Mạnh Ngạo phất tay nói: “Triệu hiền chất, lần này Loan Nguyệt đan lâu các ngươi có hơi lỗ mãng rồi, sao lại đánh đệ tử cốt cán của Thiên Vân môn rồi lại treo người ta lên cửa như thế? Chuyện này là đan lâu sai trước, dĩ nhiên ta sẽ không tham gia tranh chấp giữa các ngươi, ta chỉ là một người đứng trên lập trường trung lập để nói mấy câu mà thôi.”

Trước khi Lam Tiểu Bố trở thành tông chủ của Thiên Vân môn có lai lịch thế nào thì hắn ta không biết, nhưng thoạt nhìn tuổi tác của Lam Tiểu Bố không lớn nhưng lại có thể ung dung đánh bại Quy Hải Triệu như vậy, có thể thấy tương lai tu vi của hắn tuyệt đối không dưới Hóa Đan cảnh. Mà người tài giỏi như thế dĩ nhiên hắn ta phải giữ quan hệ thật tốt.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ trong lòng, mặc dù Mạnh Ngạo nói rằng hắn ta chỉ ở lập trường trung lập, nhưng rõ ràng đối phương đang thiên vị hắn hơn một chút. Nếu không cũng chẳng nói là do đan lâu sai trước.

“Dạ, thành chủ nói đúng, là do ta lỗ mãng.” Quy Hải Triệu vừa nói, vừa ôm quyền với Lam Tiểu Bố: “Lam tông chủ thứ lỗi, chờ ta tra rõ chuyện này xong nhất định sẽ xử lí công bằng.”

Lỗ mãng vì cái gì, lỗ mãng trong miệng của Quy Hải Triệu không phải là bởi vì hắn ta chưa tìm hiểu gì đã đánh Lam Tiểu Bố trước, cũng không phải do Loan Nguyệt đan lâu làm sau trước. Hắn ta cảm thấy lỗ mãng là vì hắn ta chưa điều tra thực lực của Lam Tiểu Bố mà đã ra tay ngay, đó mới là điều lỗ mãng nhất.

Hắn ta chỉ nghe nói Lam Tiểu Bố tới từ Thiên Vân môn, nếu biết thế thì cần gì phải khách khí nữa? Thiên Vân môn có là gì chứ? Một mình hắn ta cũng có thể tiêu diệt được đám người Thiên Vân môn tìm tới cửa, thế thì hắn ta cần gì phải để tâm tới một người của Thiên Vân môn?

Bây giờ hắn ta mới biết, Lam Tiểu Bố của Thiên Vân môn có thể ung dung giết chết hắn ta trong nháy mắt.

Chương 204: Vậy thì dễ làm rồi

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Quy Hải Triệu lạnh lùng nhìn tên chưởng quỹ Vu Kha còn đang nằm dưới đất, mặc dù lúc này trên người Vu Kha vẫn đang mặc tiên bào trên người, nhưng ông ta lại hệt như một con chó, ngay cả đứng cũng không đứng được.

Khóe miệng Vu Kha vẫn còn đang chảy máu, nhưng ông ta không quan tâm, mà vội vàng nói: “Đan chủ, chuyện là Phiến Thiên Nguyệt của Thiên Vân môn mang theo một cây Tố Đan thảo tới Loan Nguyệt đan lâu của chúng ta cầu đại sư Tây Ẩn luyện chế giúp Trữ Chân đan. Cuối cùng bây giờ nàng ta lại nói đã cầm năm cây Tố Đan thảo tới…”

Phiến Thiên Nguyệt mới vừa tỉnh hồn lại sau cơn chấn động mãnh liệt, định nói chuyện thì nghe thấy Lam Tiểu Bố truyền âm: “Ngươi cứ nói ngươi cầm theo ba mươi cây Tố Đan thảo tới.”

Phiến Thiên Nguyệt không hiểu ý của Lam Tiểu Bố là gì, nhưng nếu chưởng môn sư huynh đã muốn cô nói như vậy thì dĩ nhiên cô sẽ nghe lời: “Ta không hề nói cầm năm cây Tố Đan thảo, ta cầm theo ba mươi cây Tố Đan thảo mới đúng.”

Đám người xem kịch vui bên ngoài lập tút hít mạnh, nếu Phiến Thiên Nguyệt không nói ra những lời này thì mọi người đều nghĩ là do Loan Nguyệt đan lâu muốn ăn đen bớt. Nhưng giờ ai ai cũng nghi ngờ, có thể lấy ra ba mươi cây Tố Đan thảo? Ngươi nghĩ Thiên Vân môn của ngươi là tiên môn năm sao à?

“Đúng đúng, nàng ta đã nói nàng cầm theo ba mươi cây Tố Đan thảo tới tìm đại sư Tây Ẩn luyện chế đan dược. Mọi người nghĩ đó là chuyện có thể sao? Nếu như cây Tố Đan thảo dễ lấy như vậy thì không phải cả Nguyên Châu này nơi nào cũng có Uẩn Đan cảnh hay sao.” Vu Kha nhanh chóng phản ứng kịp, Phiến Thiên Nguyệt càng nâng khống nhiều thì càng chứng minh lời nói của cô là giả.

Lam Tiểu Bố đột nhiên mở một bàn tay ra, ba mươi cây Tố Đan thảo treo lơ lửng dưới tác động của thần niệm. Sau đó hắn nhàn nhạt nói: “Nói như vậy thì không phải ba mươi cây Tố Đan thảo ở trong tay ta là giả hay sao? Ta lấy được sáu mươi cây Tố Đan thảo, đưa cho sư muội của ta ba mươi cây Tố Đan thảo để tới nhờ các ngươi luyện đan, các ngươi trái lương tâm lấy hết số Tố Đan thảo của sư muội ta không nói, thậm chí còn treo muội ấy bên ngoài đan lâu, ha ha, Loan Nguyệt đan lâu các ngươi có thể tồn tại tới hôm nay quả thực là kì lạ.”

“Thật sự là Tố Đan thảo, thực sự có ba mươi cây kì…” Tất cả mọi người sững sờ.

Ba mươi cọng Tố Đan thảo, là một khối tài sản lớn tới mức nào đây?

Nhìn tông chủ Thiên Vân môn có thể lấy ra một lần ba mươi cọng Tố Đan thảo, thì chuyện đệ tử cốt cán của Thiên Vân môn mang theo ba mươi cọng Tố Đan thảo tới cầu luyện đan cũng không phải là chuyện kì lạ.

“Loan Nguyệt đan lâu vốn là một đan các chuyên ăn dơ , ta từng nghe nói một chuyện, từng có một người tu tiên tới từ nơi khác để nhờ đại sư Tây Ẩn luyện đan, cuối cùng lại thấy mất tích.”

“Ta cũng từng nghe qua chuyện này rồi.”

…

Càng ngày càng có nhiều người cảm thấy Loan Nguyệt đan lâu có vấn đề, có vẻ nơi này thực sự đã cướp ba mươi cọng Tố Đan thảo của Thiên Vân môn rồi.

Sau đó mọi người nhìn thấy Lam Tiểu Bố thu hồi Tố Đan thảo, mặc dù mọi người rất hâm mộ, nhưng không dám suy nghĩ quá nhiều. Người ta là tông chủ của Thiên Vân môn, là nhân vật mà thành chủ Mạnh Ngạo của thành Bạch Vũ Tiên muốn kết giao, cũng là người suýt nữa giết chết Quy Hải Triệu. Như thế, người có Tố Đan thảo trong tay này ngươi còn có thể làm gì?

“Vu Kha, ngươi dám bôi xấu danh tiếng của Loan Nguyệt đan lâu ta! Ngươi muốn chết phải không?” Trên mặt Quy Hải Triệu lộ ra vẻ tức giận.

“Đan chủ, không phải, thật sự chỉ có năm cọng Tố Đan thảo mà thôi…”

Lời của Vu Kha ngưng lại trong nháy mắt, trong mắt ông ta thoáng hiện ra vẻ kinh hoàng. Ông ta nói lỡ miệng nên đã nói hết sự thật chuyện ông ta muốn ăn trắng đống Tố Đan thảo của Phiến Thiên Nguyệt. Ban đầu thì nói là một cọng, sau đó lại đồng ý là ba mươi cọng Tố Đan thảo, bây giờ lại nói là chỉ có năm cọng nên lúc này ai cũng biết là Loan Nguyệt đan lâu của bọn họ là hắc điếm.

Trong đám đông truyền ra tiếng mắng khinh thường, rất nhiều người đã nói rằng sau này sẽ không bao giờ dám tới Loan Nguyệt đan lâu nữa. Nơi như này thì ai mà dám tới? Cầm dược liệu đi luyện đan, cuối cùng lại bị người ta ăn trắng mất dược liệu của ngươi, thậm chí còn treo ngược ngươi bên ngoài đan lâu nói rằng ngươi muốn lừa gạt quán nhà người ta nữa.

Lúc này không phải là tranh chấp xem là năm cọng Tố Đan thảo hay là ba mươi cọng Tố Đan thảo nữa, mà là chuyện đan lâu này đã phạm vào điều kiêng kị một cách quá đáng.

Quy Hải Triệu vội vã ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố: “Lam tông chủ, chuyện này là do chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu chúng ta bị ma quỷ che mờ mắt, đan lâu chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta, ta sẽ mang ông ta về nhận trừng phạt thích đáng.”

“Mang về thì không cần đâu, cứ bồi thường ba mươi cọng Tố Đan thảo cho ta là được. Còn nữa, ai là Tây Ẩn.” Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói không cần trừng phạt, lòng Quy Hải Triệu thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cuối cùng vẫn phải kiêng kỵ gia tộc Quy Hải của hắn, Vu Kha này hàng năm hiến không ít diệu kế kiếm lấy linh thạch cho hắn ta, dĩ nhiên hắn ta sẽ không chừng phạt Vu Kha được. Nhưng khi vừa nghĩ tới phải bồi thường ba mươi cọng Tố Đan thảo, đầu Quy Hải Triệu lập tức đau nhức nhối. Không khác nào xát thêm muối lên vết thương nặng của hắn cả.

“Đi gọi đại sư Tây Ẩn Thuần Vu Lương Ung tới đây.” Quy Hải Triệu biết hôm nay nhất định phải khiến Lam Tiểu Bố vừa lòng, sau này muốn trả thù thì để sau này hẵng tính.

Chỉ là một tông chủ của tiên môn hai sao mà thôi, cho rằng gia tộc

Quy Hải của hắn ta dễ khi dễ thế sao? Khi gia tộc Quy Hải của hắn trở thành một thế gia tu tiên, không biết Lam Tiểu Bố này còn đang ở nơi nào đâu.

Chương 205: Vậy thì dễ làm rồi (2)

Một người đàn ông mập mạp, hai mắt híp lại đi ra, ông ta ôm quyền nói: “Thuần Vu Lương Ung ra mắt thành chủ, ra mắt đan chủ.”

“Ngươi tự giải thích với Lam tông chủ đi.” Hiện Quy Hải Triệu chỉ mong có thể rời khỏi nơi này sớm một chút, về chữa thương xong rồi mới tìm tới Thiên Vân môn trừng trị sau.

“Lam tông chủ cần ta phải giải thích cái gì? Thuần Vu Lương Ung ta không có thói quen đó.” Thuần Vu Lương Ung chỉ nhìn Lam Tiểu Bố rồi nhàn nhạt nói.

Ông ta là Linh Đan sư tứ phẩm, dù đứng ở bất kì nơi nào trong Nguyên Châu này cũng đều được hưởng địa vị cao quý, ông ta không tin Lam Tiểu Bố dám động thủ với ông ta.

Lam Tiểu Bố bật cười một tiếng, đột nhiên vươn tay nắm cổ ông ta, sau đó xách cả người ông ta lên.

Cổ Thuần Vu Lương Ung bị bóp chặt khiến hô hấp khó khăn, ông ta muốn vận chuyển công pháp để hô hấp bên trong, nhưng sau đó ông ta nhanh chóng phát hiện ra chân nguyên trong người đã bị kiềm hãm toàn bộ, căn bản không thể hô hấp bên trong được.

“Làm sao, có phải cảm thấy đồ của Thiên Vân môn ta dễ lấy lắm đúng không?” Lam Tiểu Bố nhìn xuống Thuần Vu Lương Ung, giọng điệu châm chọc cực hạn.

Mặt của Thuần Vu Lương Ung đỏ lên, một chữ cũng không thể nói ra. Lúc này, những người bên cạnh ông ta đều cảm thấy bực bội, người chẳng mấy mà bị bóp cho chết ngạt.

Mà Lam Tiểu Bố căn bản không hề có ý định buông tha cho Thuần Vu Lương Ung, hắn sửa lại hình thức của Thần Hồn châm một chút, sau đó biến thành giống như tiếng sấm nổ đánh vào hải não của Thuần Vu Lương Ung. Cách này chủ yếu là dùng để quấy nhiễu cảm ứng thần niệm của Thuần Vu Lương Ung, hơn nữa bây giờ ông ta đang thiếu dưỡng khí, đầu óc khẳng định sẽ bị mơ hồ. Chờ một lúc nữa ông ta nhớ tới cấm chế của nhẫn trữ vật bị động tới thì hắn đã đi rồi. Mà một khi đã rời khỏi hiện trường, dù xảy ra chuyện gì Lam Tiểu Bố cũng đều không thừa nhận.

Đồng thời thần niệm của Lam Tiểu Bố đã xâm nhập được vào vòng tay trữ vật của Thuần Vu Lương Ung, với cường độ thần niệm hiện giờ của hắn có thể ung dung cởi bỏ được cấm chế trong vòng tay trữ vật của Thuần Vu Lương Ung, sau đó đổi cấm chế thành của mình.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố định lấy toàn bộ linh thạch trong vòng trữ vật của Thuần Vu Lương Ung đi, nhưng khi hắn nhìn thấy quyển [Thập Châu Đạo Đan Lục] thì hắn không hề do dự nhét luôn quyển sách đó vào nhẫn trữ vật của mình. Trong vòng tay trữ vật của Thuần Vu Lương Ung có linh thảo, đan dược và lịch thạch chất đống như núi, ngay cả đan dược được luyện chế sẵn cũng có, vì thế Lam Tiểu Bố cũng không khách khí chút nào, lấy hết toàn bộ vào nhẫn trữ vật của mình.

Cuối cùng ngay cả lò luyện đan mà Thuần Vu Lương Ung coi như tính mạng, lò Ngũ Hành Bình Nguyên cũng thu luôn.

Số lượng linh thạch hạ phẩm bên trong xấp xỉ ba triệu viên khiến Lam Tiểu Bố nhìn mà cảm thán, nghề luyện đan thực sự rất kiếm ra tiền, tiền tuồn vào túi qua nhanh. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy linh thạch thượng phẩm, mà trong vòng trữ vật của Thuần Vu Lương Ung còn có khoảng mười nghìn linh thạch thượng phẩm nữa.

Hắn tin rằng với thủ đoạn của mình, Thuần Vu Lương Ung đừng nghĩ tới việc phá bỏ cấm chế.

Ngay khi Thuần Vu Lương Ung chuẩn bị tắt thở thì thành chủ Mạch Ngạo của thành Bạch Vũ Tiên mới cười rồi nói: "Lam tông chủ, Thuần Vu Lương Ung là đan sư khách khanh* của Đông Vũ tông, thật ra thì thành Bạch Vũ Tiên cũng có một phần là của Đông Vũ tông nên mới có cái tên đó, không bằng ngươi nhìn mặt mũi của Đông Vũ tông…"

(*Khách khanh: là người được mời về làm phụ tá cho các tông môn lớn, ở đây có nghĩa là phụ tá đan sư cho Đông Vũ tông…)

Mạnh Ngạo không nói hết, nhưng Lam Tiểu Bố đã khiếp sợ đáp: "Hóa ra là đan sư khách khanh của Đông Vũ tông, nếu như vậy thì ta sẽ k hông so đo nữa. Đông Vũ tông danh tiếng lẫy lừng, ta ngưỡng mộ từ lâu rồi."

Nói xong thì hất tay, Thuần Vu Lương Ung bị ném sang một bên hệt như cái bao tải rách, đầu óc mơ mơ hồ hồ, quả nhiên không thể phản ứng kịp trong thời gian ngắn được.

Còn chuyện Thuần Vu Lương Ung là đan sư khách khanh của Đông Vũ tông Lam Tiểu Bố đã biết từ lâu. Nhưng với hắn thì nếu hắn đã đắc tội hoàn toàn gia tộc Quy Hải, một thế gia tu tiên rồi thì những tông môn khác có thể tránh thì nên tận lực tránh đắc tội.

Hắn tin chắc chuyện hôm nay hắn tỏ ra kiêng kị Đông Vũ tông nhất định sẽ truyền tới tai Đông Vũ tông, trừ khi Đông Vũ tông quá coi trọng đan sư khách khanh này, nếu không thì cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Nhiều lắm là cho tên hắn vào danh sách đen mà thôi.

“Lam tông chủ, chuyện này là do Loan Nguyệt đan lâu chúng ta làm sai, đây là phí bồi thương của chúng ta.” Quy Hải Triệu lấy ra một cái túi đựng đồ đưa cho Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố dùng thần niệm xem thử, bên trong túi có năm trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, nếu nói tới giá trị thì cũng đủ cho ba mươi cọng Tố Đan thảo rồi. Nhưng Tố Đan thảo có tiếng là vật phẩm vô giá, nên cái giá tiền này cũng không được coi là quá cao.

Lam Tiểu Bố không hề khách khí, nhận lấy túi xong liền nói: “Chuyện liên quan tới Phiến Thiên Nguyệt bị vu hãm đã kết thúc, bây giờ chúng ta thảo luận tới chuyện các ngươi đánh đập rồi treo đệ tử cốt cán của tông môn chúng ta.”

Mọi người thấy Lam Tiểu Bố thả đại sư Tây Ẩn, cũng nhận bồi thường linh thạch rồi nên cho rằng mọi chuyện kết thúc ở đây. Nhưng bây giờ mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra vẫn còn.

Sắc mặt Quy Hải Triệu cực kì khó coi, hiện tại hắn ta rất muốn phát tác, nhưng nghĩ tới Lam Tiểu Bố không phải không dám giết hắn ta thì lập tức nuốt lời lại.

“Ngươi là chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu đúng chứ, nói đi, ai là người chủ đạo đánh đệ tử cốt cán của Thiên Vân môn bị thương nặng, rồi treo ở bên ngoài đan lâu?” Tầm mắt của Lam Tiểu Bố rơi xuống người Vu Kha.

Vu Kha thầm mắng quỷ xui xẻo, nhưng cũng chỉ dám nói ngoài miệng: “Chuyện này là do ta sai, ta không nên bị ma quỷ che mắt…”

Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Thế thì dễ rồi…”

Nói xong, mọi người lập tức nhìn thấy một đạo phong nhận xoẹt qua không gian, sau đó cắt đầu của Vu Kha xuống, gọn gàng sạch sẽ.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, vị tông chủ của Thiên Vân môn thực sự quá độc ác, sau khi bồi thường linh thạch xong rồi vẫn phải lấy mạng nhỏ của người ta.

Mặt Quy Hải Triệu tái xanh, lúc này hắn ta mới hiểu tại sao vừa rồi Lam Tiểu Bố lại nói không cần trừng phạt. Hóa ra người ta đã sớm nhìn Vu Kha như nhìn người chết, mà một người chết thì cần gì phải trừng phạt?

Mà sâu trong nội tâm cũng khinh thường Thiên Vân môn, hoặc là những người đã từng dạy dỗ người của Thiên Vân môn đều đang âm thầm tự nhắc nhở bản thân, sau này không được phép phát sinh mâu thuẫn với đệ tử của Thiên Vân môn nữa. Vị tông chủ của Thiên Vân môn này thực sự quá độc ác và bá đạo, người khác bao che thì ít nhất chỉ cần nói xin lỗi là xong. Nhưng hắn bao che không những muốn người bắt nạt phải xin lỗi, mà còn phải bồi mạng nữa.

Mà đó là đệ tử của Thiên Vân môn hắn vẫn bình an vô sự, nếu thực sự chết rồi thì không phải Loan Nguyệt đan lâu máu chảy thành sông sao?

Mạch Ngạo cũng bị cách làm của Lam Tiểu Bố dạo sợ, đột nhiên hắn ta phát hiện Lam Tiểu Bố một khi đi sát phạt thực sự rất quả quyết, quả quyết tới mức khiến ai ai cũng phải kiêng ky.

Chương 206: Đan lâu sụp đổ, chưởng quỹ không còn

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói: “Mạnh thành chủ, chuyện này hôm nay là ta lỗ mãng, không nên động thủ ở thành Bạch Vũ Tiên. Nếu Mạnh thành chủ muốn trách phạt thì Lam Tiểu Bố ta nhất định sẽ tuân theo.”

Mạnh Ngạo cười khổ, ngươi nói ta nên trừng phạt ngươi thế nào? Sợ rằng ngoài mặt thì nói nhận trừng phạt, nhưng chỉ một giây sau chiếc rìu lớn kia sẽ bổ về phía ta phải không? Ta ở thành Bạch Vũ Tiên này nhiêu năm như vậy, người có tình tình hung bạo như ngươi không phải chưa từng thấy qua, nhưng những người như thế đều qua đời hết cả rồi. Tại sao ta phải chọc tới người như ngươi chứ? Ta ăn no rảnh mỡ lắm sao?

Vì thế hắn ta chỉ đành bật cười ha ha, rồi nói: “Chuyện này Mạnh Ngạo đã nói là trung lập, thì dĩ nhiên chỉ đứng ở phe trung lập.”

Dù biết với tính tình này, Lam Tiểu Bố rất khó sống lâu, nhưng hắn ta vẫn muốn mời Lam Tiểu Bố tới phủ thành chủ tán gẫu một hồi. Bởi vì hắn ta biết, một khi Lam Tiểu Bố không chết giữa chừng thì tương lai nhất định sẽ trở thành một cường giả. Một cường giả không có gì là đáng sợ cả, chỉ có loại nhân tài vừa ác liệt vừa mạnh mới đáng sợ. Nhưng hắn ta biết hôm nay không phải là thời điểm thích hợp để mời Lam Tiểu Bố tới phủ, nếu mời lúc này thì nhất định sẽ đắc tội gia tộc Quy Hải.

Lam Tiểu Bố sẽ không tới phủ thành chủ, hắn lại cáo lỗi thêm lần nữa, còn hứa lần sau gặp nhất định sẽ tới cửa tạ tội. Lúc này mới mang theo Phiến Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ nhanh chóng rời khỏi thành Bạch Vũ Tiên.

Từ khi Lam Tiểu Bố đánh nát cửa Loan Nguyệt đan lâu, da đầu Tuyên Phủ ngứa ran vì phấn khích. Rồi tới khi Lam Tiểu Bố đánh Quy Hải Triệu bị thương nặng, bóp cổ đại sư Tây Ẩn, sau đó giết chết Vu Kha… thì lúc này Tuyên Phủ chỉ hận bản thân không thể gào to một tiếng, nhiều năm như vậy, cuối cùng Thiên Vân tông của hắn ta cũng có được một vị tông chủ tài năng ưu việt.

Cho dù lúc này tông chủ bảo Tuyên Phủ đi chết thì hắn cũng không chút do dự mà hưởng ứng lời của tông chủ. Những năm qua Thiên Vân môn thực sự quá ngậm đắc nuốt cay, một khi nỗi uất ức đó được giải trừ thì các đệ tử trong tông môn lại có thể tỏa sáng thêm một lần nữa. Chưa lúc nào làm đệ tử của Thiên Vân môn lại có thể sung sướng như ngày hôm nay.

“Chưởng môn sư huynh, cảm ơn ngươi.” Sau khi rời khỏi thành Bạch Vũ Tiên, Phiến Thiên Nguyệt liền khom người với Lam Tiểu Bố. Viền mắt hơi đỏ lên, không ai biết rằng, chuyện này hôm nay có ý nghĩa với cô như thế nào. Và ba chữ cảm ơn ngươi được thốt lên này hàm chứa những điều gì.

Từ khi Thiên Vân môn sa sút tới này, cường giả của Thiên Vân môn không chết thì cũng mất tích, đệ tử cũng rời tông môn mà đi. Về sau, chỉ còn mình cô có tu vi là Uẩn Đan cảnh, tư chất trong môn phái cũng chỉ thuộc mức trung bình nhưng vẫn được làm đại sư tỷ.

Mà cái danh đại sư tỷ này chua xót thế nào chỉ có lòng cô biết rõ, mỗi lần mang theo các đệ tử trong môn phái ra ngoài thì đều bị người khác xem thường. Có một số bí cảnh họ có thể tham gia, nhưng chưa bao giờ được đặt chân vào. Bị người bắt nạt cũng chỉ dám lén gạt lệ.

Khi đi tìm cá ánh bạc với Tiểu thúc cho sư phụ, lúc sinh mạng bị uy hiếp phải dùng tới lá Kim Ô phù duy nhất, tới bây giờ cô và Tiểu thúc vẫn cảm thấy đau lòng tiếc của này.

Ở thành Bạch Vũ Tiên, cô chỉ thiếu mức quỳ xuống với đại sư Tây Ẩn ở Loan Nguyệt đan lâu mà thôi, sau đó cô lấy ra năm cọng Tố Đan thảo thì mới khiến đại sư Tây Ẩn đồng ý luyện đan cho, kết quả còn bị ăn chặn mất.

Cho dù bị treo ngược bên ngoài Loan Nguyệt đan lâu cô cũng không tức giận, loại chuyện như thế cô đã quen rồi. Ai bảo cô sinh ra đã thuộc về Thiên Vân môn chứ?

Khi bị người mắng cô không khóc, bị người đánh cô cũng không khóc, thậm chí có một lần cô từng bị rất nhiều người tu tiên vả mặt rồi làm nhục cô cô cũng không khóc.

Nhưng chuyện hôm nay khiến cô không nhịn được mà đỏ vành mắt, có cảm xúc muốn khóc trào lên. Từ khi được sư phụ nhận nuôi tới khi có được nhận thức, cô đã chịu quá nhiều ủi khuất, nhưng chưa bao giờ có một vị sư huynh nào như Lam Tiểu Bố ra mặt thay cô, vì cô mà không chút do dự đắc tội thế gia tu tiên ba sao như gia tộc Quy Hải, thậm chí còn đắc tội cả tiên môn bốn sao Đông Vũ tông.

Có nằm mơ cô cũng ước mình được giống như những tiểu sư muội của các môn phái khác, được đại sư huynh bảo vệ, mà hôm nay, thực sự đã xuất hiện một vị đại sư huynh như thế.

Nếu là ngày trước, một đan lâu của thế gia tu tiên muốn treo ngược cô lên thì cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhưng chuyện hôm nay khiến cô biết được, tông môn là gì? Ý nghĩa tồn tại của tông môn là gì.

Đại sư huynh không treo ngược đối phương lên, cũng không bắt bồi thường, mà huynh ấy trực tiếp giết chết đối phương luôn.

“Ngươi và ta đều là sư huynh muội, có cái gì mà phải cảm ơn. Ta là tông chủ, ra mặt thay đệ tử môn hạ hay sư huynh muội cũng là chuyện bình thường, đi thôi, mau chóng quay về tông môn. Không có Trương đồ tể thì chẳng lẽ Lam Tiểu Bố ta phải ăn thịt lợn có lông sao*?” Lam Tiểu Bố vung tay, không chút để ý nói.

(*ẩn dụ: không cần ai đó hoặc một điều kiện nhất định, mọi thứ vẫn có thể được hoàn thành tốt.)

Hắn vốn không có hứng thú với luyện đan, hơn nữa hắn cảm thấy việc này thật vô dụng. Nhưng bây giờ hắn không thể không học luyện đan được, đệ tử trong môn phái ngay cả Trữ Chân đan cũng không có, cầu người luyện đan còn bị người ta treo ngược lên, đơn giản thì chính là đang tát vào mặt của tông chủ hắn. Dù thế nào thì hắn cũng phải dành thời gian để luyện đan dược.

Này thì có gì khó chứ? Hắn có Thất âm, bây giờ lại lấy được quyển Thập Châu Đạo Đan lục từ chỗ của lão thất phu Thuần Vu kia, có thứ này, cộng thêm một đống linh thảo chất động trong nhẫn trữ vật của hắn nữa thì hắn không tin mình không thể so được với lão thất phu Thuần Vu kia.

Chương 207

Bây giờ Thất âm vẫn chưa hoàn thiện hết công pháp để hắn tu luyện, thế nên hắn dứt khoát dành thời gian đi luyện đan.

Lúc này Tuyên Phủ là người duy nhất có thể thấu hiểu cảm giác của sư tỷ Thiên Nguyệt, hắn ta cũng bị chưởng quỹ đánh một trận xong mới có thể rời khỏi thành Bạch Vũ Tiên để chạy về tiên môn báo tin.

Thậm chí hắn ta còn biết, là bọn họ cố tình thả hắn quay về tông môn báo tin, Thiên Vân môn trong mắt người ta tựa như con kiến hôi có thể đạp chết bất cứ lúc nào. Để hắn ta về báo tin là muốn ngầm báo cho hắn biết rằng, cho dù tông chủ của Thiên Vân môn các ngươi tới thì các ngươi có thể làm gì Loan Nguyên đan lâu chúng ta?

Giờ thì hắn ta đã biết, sau khi tông chủ của bọn họ tới, không những

Loan Nguyệt đan lâu sụp đổ, mà ngay cả chưởng quỹ cũng không còn. Ngay cả Quy Hải Triệu sau lưng bọn họ cũng bị đánh thương nặng, cuối cùng còn phải cắn răng bồi thường.

Từ trước tới nay, sư tỷ phải chịu quá nhiều đau khổ và ủy khuất. Ngay cả Tuyên Phủ, từ khi trở thành đệ tử của Thiên Vân môn tới nay, chỉ có ngày hôm nay Tuyên Phủ mới cảm giác được bản thân là một đệ tử của một tiên môn hai sao, lần đầu tiên tự hào vì là đệ tử của Thiên Vân môn tới vật.

Khi trở lại Thiên Vân môn, Lam Tiểu Bố lấy một cái bình ngọc đưa cho Phiến Thiên Nguyệt, nói: “Sư muội, trước khi đi Côn Khư ta muốn bế quan một thời gian. Bên trong bình ngọc này là Trữ Chân đan, tổng cộng có hai mươi viên, ngươi cầm đi rồi chọn ra hai mươi đệ tử nội môn để cho lên được Uẩn Đan đi.”

Nghe thấy là Trữ Chân đan, hai mắt Tuyên Phủ lập tức sáng lên. Là Trữ Chân đan đó, hắn ta có nằm mơ cũng muốn.

“Sư huynh Tiểu Bố, huynh lấy Trữ Chân đan ở chỗ nào thế?” Hai mắt Phiến Thiên Nguyệt trợn tròn, vẻ mặt không thể tượng tưởng nổi hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói: “Đây là số đan dược mà ta tích lũy được khi còn ở thành Mưu Bắc, bây giờ ta đã làm chưởng môn rồi, dĩ nhiên phải cân nhắc cho tông môn chứ, lợi ích cá nhân phải đặt sang một bên.”

Mấy thứ này dĩ nhiên là đồ hắn chôm được trong vòng tay trữ vật của đại sư Tây Ẩn Thuần Vu Lương Ung, một đống linh đan đủ loại trong vòng tay trữ vật của Thuần Vu Lương Ung đều bị hắn dọn đi sạch rồi. Chỉ là bây giờ Lam Tiểu Bố không lấy ra toàn bộ mà thôi, mấy loại đan dược đó hắn cho từ từ cũng được, nếu lấy ra trong một lần thì ai cũng biết đống đồ trong vòng tay trữ vật của Thuần Vu Lương Ung là bị hắn dọn ra mất.

“Sư huynh Tiểu Bố…” Phiến Thiên Nguyệt bị làm cho cảm động, cô cảm thấy nếu so với sư huynh Tiểu Bố thì cô còn cống hiến cho tông môn ít lắm.

…

Sau khi trở lại Thiên Vân phong, Lam Tiểu Bố lập tức tuyên bố bế quan. Bế quan không phải vì tu luyện, mà là để luyện đan.

Đống linh thảo mà hắn có mặc dù không có mấy loại là cao cấp cả, nhưng linh thảo cấp thấp lại nhiều như lông trâu. Một phần là do hắn lấy được ở tinh cầu Ngọc Khải, một phần là lấy được từ túi trữ vật của Bặc Đạt.

Tên Bặc Đạt này thực là một người tốt, không những cho hắn nhiều linh thạch mà còn cho thêm một đống linh thảo cấp thấp, để hắn có cơ hội để học luyện đan dễ dàng như thế.

Dĩ nhiên ngoài người tốt Bặc Đạt ra thì còn có người tốt Thuần Vu Lương Ung nữa.

Thuần Vu Lương Ung không chỉ cho hắn mấy triệu linh thạch hạ phẩm, mà còn có cả mười nghìn linh thạch thượng phẩm và một đống đủ loại linh thảo. Mà quan trọng nhất đó là, Thuần Vu Lương Ung còn cho hắn một quyển [Thập Châu Đạo Đan lục] nữa. Hắn đã dùng thần niệm xem qua quyển sách này rồi, đó chính là đồ mà hắn đang cần.

[Thập Châu Đạo Đan lục] không những ghi chép lại mấy trăm phương thuốc quan trọng, mà còn ghi chép chi tiết đặc tính của các loại linh dược, quý giá nhất là trong quyển sách này còn là cuốn sách dạy về cách luyện đan. Ngoài dạy luyện đan cơ bản ra thì nó còn giới thiệu các loại phương thuốc và linh dược nữa. So với đống sách ghi chép về linh thảo mà hắn có được khi ở thành Mưu Bắc thì khi có được quyển [Thập Châu Đạo Đan lục] này, đống sách ở thành Mưu Bắc kia không khác nào đống rác cả. Thuần Vu Lương Ung có thể trở thành Linh Đan sư tứ phẩm không cần hỏi cũng biết là nhờ quyển Thập Châu Đạo Đan lục này.

Điều đáng tiếc duy nhất có lẽ là, quyển sách [Thập Châu Đạo Đan lục] này chỉ có phần trên.

Vì thế, luyện đan sư cũng được xếp từ thấp tới cao.

Trữ Chân đan là linh đan tứ phẩm, nếu muốn luyện chế Trữ Chân đan thì nhất định phải là Linh Đan sư tứ phẩm. Linh Đan sư tứ phẩm được coi là luyện đan sư trung cấp, mà muốn trở thành luyện đan sư trung cấp cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Dù không dễ dàng thế nào thì cho dù là đứa ngốc cũng biết bước đầu tiên là phải trở thành Linh Đan sư nhất phẩm, sau đó từ từ tích lũy kinh nghiệm tới Linh Đan sư nhị phẩm, rồi tới Linh Đan sư tam phẩm.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy quá trình đó quá chậm, vì thế hắn trực tiếp luyện chế Trữ Chân đan.

Một luyện đan sư mà ngay cả đan dược cũng chưa từng chạm qua mà muốn luyện chế Trữ Chân đan đầu tiên, ngoài Lam Tiểu Bố ra thì e rằng không có người thứ hai nào. Lam Tiểu Bố dám làm như vậy là vì hắn ỷ vào bản thân có Thất âm mà thôi.

Linh thảo có đủ, Thiên Vân môn cũng có địa hỏa dẫn vào, cộng thêm Lam Tiểu Bố có trong tay vô số linh thạch nữa. Giờ ngoài việc hắn không có kỹ thuật luyện đan ra thì tất cả đều có đủ.

Trong phòng luyện đan có bố trí Tụ Linh trận, hắn để Cổ Đạo trông trừng một bên không được quấy rầy, sau đó lấy lò luyện đan Ngũ Hành Bình Nguyên ra.

Dựa theo phương thức luyện chế Trữ Chân đan, Lam Tiểu Bố bỏ linh thảo vào lò theo thứ tự, sau đó khống chế ngọn lửa…

Linh thảo còn chưa được luyện hóa thì trong lò luyện đan đã truyền tới tiếng nổ tung.

Lam Tiểu Bố đã đoán được từ trước, khi bắt đầu luyện đan hắn đã dùng thần niệm để chú ý tất cả tình huống bên trong lò, sau đó khắc toàn bộ tình huống lên Thất âm. Cùng lúc đó, đống linh thạch thượng phẩm hơn năm nghìn viên bắt đầu cung cấp linh khí cho Thất âm.

Thất âm nhanh chóng dựng nên mô hình luyện đan, nguyên nhân thất bại là do linh thảo tinh luyện không được đầy đủ, sử dụng sai đan quyết, không khống chế được độ mạnh yếu của ngọn lửa…

Lam Tiểu Bố nhanh chóng dựa theo những sai lầm vừa rồi để sửa lại, tiếp tục luyện chế Trữ Chân đan.

Lò thứ hai, thất bại. Lò thứ ba, thất bại… Lò thứ ba mươi, thất bại…

Sau khi lõ Trữ Chân đan thứ năm mươi tư thất bại, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng hiểu được dù Thất âm vạn năng, nhưng hắn thì không.

Muốn luyện đan thì hắn nhất định phải bắt đầu từ đầu.

Chương 208: Lửa giận của gia tộc Quy Hải

Sau một đượt thất bại ê chề, Lam Tiểu Bố ổn định tâm thần, bắt đầu học tập cách tinh luyện linh dược.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã vượt xa tu vi, chân nguyên cực kì hùng hậu, cộng thêm có Đoàn Hồn quyết và công pháp thần niệm nữa nên khi tinh luyện linh dược lại trở thành muốn gì được nấy, lò tinh luyện linh dược cấp một đầu tiên đã đạt được chín phần mười số lượng nguyên liệu bỏ vào.

Dựa theo yêu cầu [Thập Châu Đạo Đan lục] ghi chép thì chỉ cần tinh luyện qua được bảy phần mười là có thể bắt đầu luyện đan được rồi.

Nhưng nếu Lam Tiểu Bố lựa chọn họ lại từ đầu thì độ tinh luyện mà hắn tạo ra lại cao hơn một chút. Trước đó hắn đã thử luyện năm mươi tư lò Trữ Chân đan, mặc dù không có lò nào thành công nhưng ít ra cũng lấy được một chút kinh nghiệm. Rõ ràng là độ tinh luyện của linh thảo càng cao thì khi luyện đan càng dễ khống chế hơn.

Kết quả của lần tinh luyện linh thảo đầu tiên được khắc vào trong Thất âm, Thất âm nhanh chóng cho ra phương pháp hoàn thiện hơn.

Ở lần thứ hai tinh luyện linh dược cấp một, độ thuần đã lên tới chín mươi lăm phần trăm, lần thứ ba rồi lần thứ tư.

Cho tới khi Lam Tiểu Bố tinh luyện linh dược tới khi có độ thuần lên tới một trăm phần trăm thì hắn liền bắt đầu tinh luyện linh thảo cấp hai, sau đó là linh thảo cấp ba…

Có câu nói gọi là nhất thông bách thông*, mà khi tinh luyện linh thảo cũng ngang với câu nói này. Chỉ cần nắm trong tay cách tinh luyện thì dưới tình huống thần niệm và chân nguyên đủ mạnh, khi ngươi tinh luyện linh thảo cấp ba tới mức chín mươi chín phần trăm rồi thì chuyện tinh luyện được linh thảo cấp bốn chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, luyện tập thêm mấy lần là được.

(*Nhất thông bách thông: Có nghĩa là chỉ thông suốt một trong những vấn đề chính thì tất cả đều sẽ thông suốt.”

….

Lam Tiểu Bố ở lì trong tông môn kham khổ luyện đan, còn gia tộc Quy Hải vì chuyện ở thành Bạch Vũ Tiên mà triệu tập một cuộc họp của cả gia tộc.

Mặc dù gia tộc Quy Hải ở Nguyên Châu chưa đủ để xếp hạng, nhưng địa vị ở trong những thế gia tu tiên ba sao ở phía Bắc cũng không quá kém.

Quy Hải Lĩnh chính là nơi ở chính của cả gia tộc Quy Hải, tên của nơi này được đặt sau khi gia tộc Quy Hải đặt chân tới.

Lúc này, ở trong đại hội gia tộc, Quy Hải Triệu với sắc mặt tái nhợt, trọng thương chưa lành đang tự thuật lại toàn bộ những chuyện đã phát sinh ở thành Bạch Vũ Tiên.

Ngồi đầu tiên chính là gia chủ Quy Hải Thân Nhiếp của thế hệ này, là cường giả Hóa Đan hậu kì.

Nghe thấy Quy Hải Triệu kể Lam Tiểu Bố sau khi đánh hắn ta bị thương nặng xong thì cực kì phách lối phá hủy Loan Nguyệt đan lâu trước mặt tất cả mọi người, giết chết chưởng quỹ Vu Kha thì lửa giận của Quy Hải Thân Nhiếp đã bùng nổ hệt như muốn đốt cháy cả đại điện.

Nhưng ông ta vẫn cố gắng kìn ném lửa giận vào lòng để bản thân có thể bình tĩnh hơn, cuối cùng mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì, rồi đưa mắt nhìn sang các vị trưởng lão trong gia tộc, chậm rãi nói: “Mọi người nêu ý tưởng của mình đi. Tại sao một tiên môn hai sao lại dám phách lối trước mặt gia tộc Hải Quy chúng ta? Theo lời của Triệu nhi, nếu không phải có thành chủ Bạch Vũ

Tiên mở lời thì e rằng tên Lam Tiểu Bố kia đã giết chết Triệu nhi rồi. Từ việc hắn ta dám giết chết chưởng quỹ Vu Kha ở Loan Nguyệt đan lâu của chúng ta là biết hắn ta thực sự dám làm như vậy.”

Một người là trưởng lão trong gia tộc Quy Hải, người này không có tính nhẫn nại giỏi như gia chủ, ông ta hừ một cái, nói: “Một tiên môn ngụy hai sao mà ngay cả tiên môn một sao bình thường cũng không bằng mà dám leo lên đầu gia tộc Quy Hải chúng ta. Ý của ta là muốn điều động toàn bộ Uẩn Đan cảnh của gia tộc Quy Hải nhổ cái tông môn kia tận gốc. Cuối cùng giết sạch, không chừa một mống.”

Người nói là một trong những vị trưởng lão trong gia tộc Quy Hải, Quy Hải Bỉnh, cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có thể Hóa Đan, ông ta cũng đang chờ Côn Khư mở ra để đi tìm cơ duyên.

Nhiều người trong đại sảnh lập tức xoa tay chờ mong, diệt cả tông môn không phải là lần đầu tiên họ làm. Thiên Vân môn trong mắt bọn họ mà nói, thì chỉ cần gia tộc Quy Hải bọn họ tùy ý phát ra mấy vị cường giả Kim Đan là có thể tiêu diệt sạch rồi.

Ánh mắt của gia chủ Quy Hải Thân Nhiếp rơi vào người của người đàn ông mập mạp: “Chấn Dật, ý của ngươi là gì?”

Người đàn ông này chú trọng lễ phép hơn những người khác, hắn ta đứng dậy, sau đó hành lễ quy củ với gia chủ rồi mới nói: “Bỉnh trưởng lão nói đúng, Thiên Vân môn ở trong mắt gia tộc Quy Hải chúng ta đúng là ngay cả một tiên môn một sao cũng không bằng, mà gia tộc Quy Hải chúng ta muốn diệt sạch bọn chúng là chuyện hết sức đơn giản. Nhưng đó là Thiên Vân môn trước đây, sở dĩ Thiên Vân môn bây giờ dám động thủ với gia tộc Quy Hải chúng ta là vì bọn chúng mới có tông chủ mới, là Lam Tiểu Bố.

Lai lịch của người tên Lam Tiểu Bố này thế nào không ai biết cả, hắn ta tự nhiên mà xuất hiện. Sau khi nhận được tin tức ta đã nhanh chóng đi điều tra hắn, hoạt động gần nhất và duy nhất của hắn ta chỉ xuất hiện ở xung quanh thành Mưu Bắc, dĩ nhiên cũng có thể là do không đủ thời gian nên ta chưa tra cẩn thận được. Mà Quy Hải Triệu ở trong gia tộc Quy Hải cũng ta cũng được coi là người nổi bật, có thể nói là không kém Bỉnh trưởng lão chút nào….”

Tất cả mọi người không nói gì, ai cũng biết Quy Hải Chấn Dật đang nể mặt mũi của Quy Hải Bỉnh. Nếu so đấu thật thì Quy Hải Bỉnh có tới tám chín phần mười không phải là đối thủ của Quy Hải Triệu, thậm chí chênh lệch giữa hai bên còn không nhỏ.

Quy Hải Chấn Dật không những là cố vấn của gia tộc Quy Hải mà nhân duyên của hắn ta cũng rất tốt, nói chuyện luôn luôn bình ổn*, không đắc tội ai. Rất nhiều chuyện gia chủ Quy Hải Thân Nhiếp sẽ trưng cầu ý kiến của Quy Hải Chấn Dật. Người này luôn có nhiều suy nghĩ trong đầu, hành động và nói năng đều cầu ổn trước tiên. Gia tộc Quy Hải có thể phát triển tới trình độ hiện nay có công lao rất lớn của Quy Hải Chấn Dật.

(* 四平八 稳 , vốn là chỉ nói chuyện làm việc thỏa đáng chắc chắn. Bây giờ thì chỉ làm việc chỉ cầu không xuất hiện sai sót, thiếu đi tinh thần tiến thủ. Bên cạnh đó cũng có nghĩa là bình ổn, rất mạch lạc, có thứ tự.)

Quy Hải Chấn Dật tiếp tục nói: “Người tên Lam Tiểu Bố đó có thể khiến cho Triệu Quy Hải bị thương nặng, dù có phải đánh lén hay không thì thực lực của hắn rất mạnh không thể nghi ngờ. Nếu gia tộc Quy Hải chúng ta tới Thiên Vân môn thì quả thật có thể giết sạch cả tông môn đó, nhưng gia tộc Quy Hải ta vẫn phải chịu một ít tổn thất nhất định.”

Quy Hải Bỉnh hừ một tiếng, nói: “Là một thế gia tu tiên ba sao, sao lại sợ bị tổn thất chứ?”

Chương 209: Lửa giận của gia tộc Quy Hải (2)

Người ở gia tộc Quy Hải đều biết thực lực của Quy Hải Bỉnh không bằng thực lực của Quy Hải Triệu, nhưng ở trong mắt Quy Hải Bỉnh, thanh niên Quy Hải Triệu còn quá trẻ nên vẫn còn kém ông ta quá xa. Bây giờ Quy Hải Chấn Dật lại nói Quy Hải Triệu không kém ông ta, chẳng lẽ hắn đang kéo thấp thực lực của ông ta hay sao?

Quy Hải Chấn Dật cười nhạt, nói: “Dĩ nhiên có thể tránh được tổn thất không cần thiết thì vẫn phải tránh, gia tộc chúng ta vẫn phải phát triển về lâu về dài. Huống hồ ta còn nghe nói tới chuyện khác, đó là Liễu Li tiên tử của Tây Côn Luân phái từng tới thành Mưu Bắc, ở đó nàng ta từng đấu với Lam Tiểu Bố, kết quả cuối cùng là hòa. Liễu Li tiên tử có một tuyệt chiêu gọi là Huyết Vụ châm, có lẽ lúc đó nàng bộc phát tấm lòng nhân hậu nên không thi triển Huyết Vụ châm. Nhưng cho dù vậy, chúng ta không thể coi thường người có thể đánh ngang cơ với Liễu Li tiên tử được.”

Lần này Quy Hải Bỉnh không nói chuyện, ông ta tự nhận bản thân lợi hại, nhưng chưa từng cảm thấy bản thân có thể thắng nổi Liễu Li tiên tử.

Mọi người đều cùng là Kim Đan, nhưng chất lượng Kim Đan lại khác nhau. Nghe nói Liễu Li tiên tử có Kim Đan thượng phẩm, mà ông ta mới miễn cưỡng có được Kim Đan trung phẩm mà thôi, ngay cả bờ của thượng phẩm còn chưa dò tới được.

“Tên này ngay cả Liễu Li tiên tử của Tây Côn Luân phái cũng dám đắc tội sao?” Một vị trưởng lão trong gia tộc Quy Hải lập tức kinh ngạc nói.

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu tại sao Lam Tiểu Bố lại muốn ra mặt dạy dỗ Loan Nguyệt đan lâu. Ngay cả Liễu Li tiên tử của Tây Côn Luân phái còn không sợ thì ngươi trông cậy gì vào chuyện người ta sẽ sợ gia tộc Quy Hải nhà ngươi? Ha ha, chỉ có thể nói là si tâm vọng tưởng.

Quy Hải Triệu trọng thương chưa khỏi không nhịn được mà hít sâu một hơi, hắn ta không ngờ ngay cả Liễu Li Lam Tiểu Bố cũng dám đắc tội. Nếu là thật thì chuyện Lam Tiểu Bố giết chết một tên chưởng quỹ của hắn dường như không phải chuyện lớn gì cả.

Quy Hải Chấn Dật gật đầu nói: “Đúng thế, Lam Tiểu Bố này là loại người hung ác, so với tông chủ trước kia của Thiên Vân môn Phiến Thường Tu hệt như hai loại người trái ngược nhau vậy.”

“Nói vậy thì không lẽ chúng ta cứ mặc kệ như vậy?” Quy Hải Bỉnh nhíu mày nói.

Quy Hải Chấn Dật mỉm cười nói: “Mặc kệ? Dù gì gia tộc chúng ta cũng là thế gia tu tiên ba sao, bị người lấn áp tới tận mặt như vậy rồi mà cứ mặc kệ thì không phải đang tự vả mặt hay sao? Ý của ta là Côn Khư sắp mở rồi, mà chắc chắn gia tộc Quy Hải của chúng ta sẽ có ba người có thể tiến vào trong Côn Khư. Khi chúng ta vào được Côn Khư thì phải lấy được một vài thứ, thứ nhất là bảo đảm cho đại trưởng lão Quy Hải Việt Tình của chúng ta có thể bước vào Luyện Thần cảnh, thứ hai là phải bảo đảm để một người có thể Hóa Đan thành công.”

Nghe thấy vậy, mọi người ở trong sảnh lập tức kích động, có vài người đã sáng hai mắt, nghĩ tất cả biện pháp để có thể vào được Côn Khư.

Quy Hải Chấn Dật tiếp tục nói: “Chờ Côn Khư đóng kín thì người của gia tộc chúng ta đã lên cấp xong, khi đó chúng ta sẽ quang minh chính đại đi diệt Vân Thiên môn, rồi cạnh tranh lên thành thế gia tu tiên bốn sao.”

“Được, cứ làm như thế đi.” Gia chủ Quy Hải Thân Nhiếp nghe vậy cũng kích động, vỗ bàn một cái rồi quyết định.

…

Sau khi kết thúc quá trình tinh luyện linh thảo, Lam Tiểu Bố luyện chế thành công lò đan dược đầu tiên, hơn nữa lò đầu tiên này có hoàn thiện một trăm phần trăm. Tuy không thể luyện ra được đan dược đặc đẳng và thượng đẳng, nhưng nên nhớ đây là lò đầu tiên. Chỉ cần hắn luyện tập thuần thục thì muốn luyện ra đưuọc đan dược đặc đẳng là chuyện không thành vấn đề.

Nhìn tình huống bây giờ muốn làm cái gì cũng phải làm theo trình tự tăng tiến dần dần, Lam Tiểu Bố chợt phát hiện trước đây hắn sống quá dễ dàng nhờ có Thất âm trong tay. Thậm chí còn không bắt đầu luyện chế từ đan dược cấp thấp nhất mà trực tiếp lựa chọn luyện chế đan dược tứ phẩm nữa. Hắn thất bại cũng không phải chuyện xấu. Nếu mà hắn thành công thì e rằng sẽ không có lợi với tâm cảnh sau này của hắn.

Con đường tu tiên này, dù là tu luyện, luyện đan hay là luyện cái gì khác thì đều không có con đường tắt nào để đi cả. Lam Tiểu Bố biết hắn vội vàng luyện đan là vì muốn luyện chế ra được Trữ Chân đan trước khi bước vào Côn Khư nên mới phải đi đường tắt. Cũng may bây giờ vẫn chưa muộn, ít nhất là sau khi hắn luyện đan thất bại năm mươi tư lò thì đã phục hồi lại tinh thần.

Đáng lẽ hắn nên bắt đầu luyện chế từ đan dược nhất phẩm là Hành Khí đan trước, sau đó mới dần dần luyện chế tới Trữ Chân đan.

Thời gian lại qua nửa tháng, lúc này Lam Tiểu Bố đã có thể ung dung luyện chế ra Thông Mạch đan nhị phẩm, chiếc đèn trên con đường làm luyện đan sư của hắn đã sáng lên.

Cứ tu luyện mãi tới khi Phiến Thiên Nguyệt gọi hắn xuất quan, chuẩn bị tới Côn Khư Huyền Giản.

Lam Tiểu Bố chỉnh lí bản thân một chút, khi rời khỏi động phủ bế quan tới đại điện của tông môn, lão tông chủ Phiến Thường Tu và ba trưởng lão Trình Nhất Tiểu, Tư Đồ Đồng và Ôn Tín Nhiên đã chờ hắn ở bên ngoài. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy xấu hổ, mặc dù hắn là môn chủ, nhưng người ở nơi này bất kì ai cũng già hơn so với hắn.

Thấy vẻ mặt của mọi người là biết tâm tình của mọi người không tệ.

Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói: “Chúc mừng Thái Thượng trưởng lão khôi phục tu vi, lần nữa trở thành cường giả Hóa Đan.”

Sau khi Phiến Thường Tu rời khỏi ghế chưởng môn liền trở thành Thái Thượng trưởng lão. Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố gặp Phiến Thường Tu thì người này trọng thương chưa khỏi. Lần này gặp lại, Phiến Thường Tu đã khôi phục thực lực, chân nguyên vận chuyển thông thuận, mặc dù bề ngoài có chút già nua nhưng đôi mắt vẫn ánh sức chiến đấu của người đứng đầu.

Chương 210: Quảng trường Côn Khư

“Chuyện này còn phải cảm ơn trước đó môn chủ đã trợ giúp Thiên Nguyệt giữ được cá ánh bạc, nếu không bây giờ Thái Thượng trưởng lão vẫn còn trọng thương mất.” Ôn Tín Nhiên bình thường ít nói chuyện cũng đứng ra hành lễ, giọng nói mang theo cảm kích.

Ông rất hài lòng với vị trưởng môn mới này, ít nhất là hài lòng với cách xử lí chuyện của Phiến Thiên Nguyệt vừa rồi. Nếu một tiên môn luôn sợ chết thì tông môn này không sớm thì muộn cũng chết thật.

Lão tông chủ hành sự thận trọng, kết quả lại khiến tông môn lung lay sắp đổ. Chuyện lần này nếu để cho lão tông chủ đi xử lý thì e rằng sẽ tới Loan Nguyệt đan lâu xin lỗi, sau đó chuộc người về. Làm như thế có thể giữ được mạng, nhưng đối với người tu tiên thì khác nào sợ chết?

Còn chưởng môn mới đã làm thế nào? Khiến Loan Nguyệt đan lâu xin lỗi, giết chết tên chưởng quỹ Vu Kha làm nhục Thiên Nguyệt, hơn nữa còn đánh cho tên Quy Hải Triệu của gia tộc Quy Hải bị thương nặng, quang minh chính đại mà trở về tông môn.

“Ôi chao, ta già rồi.” Thấy Lam Tiểu Bố hành sự sảng khoái dứt khoát, Phiến Thường Tu không nhịn được cảm khái bản thân đã già, ông ta thực sự không thích hợp làm cái vị trí tông chủ này.

Lam Tiểu Bố bật cười, nói: “Lần này Thái Thượng trưởng lão đã hết bệnh, rất nhanh có thể bước vào Luyện Thần cảnh, ta chúc mừng Thái Thượng trưởng lão trước.”

Tu tiên có bốn giai đoạn, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư và Luyện Hư Hợp Đạo.

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới đang ở cảnh giới thứ hai Ngưng Đan cảnh của Luyện Khí Hóa Thần, còn bây giờ Phiến Thường Tu đã bước vào giai đoạn thứ nhất Hóa Đan cảnh của Luyện Thần Hoàn Hư rồi, Lam Tiểu Bố nói ông ta sẽ rất nhanh có thể bước vào Luyện Thần cảnh có nghĩa là Phiến Thường Tu có thể tiến thêm một bước nữa, bước vào cảnh giới thứ hai của Luyện Thần Hoàn Hư.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, Phiến Thường Tu dẫn đầu chắp tay, dẫn theo mấy trưởng lão còn lại chủ động khom người với Lam Tiểu Bố: “Môn chủ, nếu không nhờ có ngươi mang Kim Ô quyết chân chính về thì chúng ta căn bản không hề có hy vọng tiến thêm một bước. Phiến Thường Tu ta già rồi, không thể tiến thêm một bước nữa, nhưng ba vị trưởng lão khác vẫn còn một cơ hội đi tới Luyện Thần cảnh.”

Thần niệm của Lam Tiểu Bố xâm nhập lên người Phiến Thường Tu, hắn cảm nhận được khí huyết của Phiến Thường Tu đang xuống dốc, có lẽ khí huyết của người này sẽ không đủ để lên được Luyện Thần cảnh.

Vì thế hắn hơi do dự một lúc rồi nói: “Thái Thượng trưởng lão, nếu ngươi muốn tới Luyện Thần cảnh mà cần phải có linh dược gì? Lần này ta tới Côn Khư có thể tìm giúp ngươi một ít.”

Phiến Thường Tu cười khổ một tiếng, chưa kịp mở miệng nói gì thì Trình Nhất Tiểu đã nói: “Tốt nhất là quả Thọ Nguyên, chỉ cần ba quả Thọ Nguyên là có thể giúp huyết khí của Thái Thượng trưởng lão khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn một bước tiến thẳng vào Luyện Thần cảnh. Nhưng dù là ở trong Côn Khư thì quả Thọ Nguyên cũng cực kì thưa thớt, một quả cũng có thể khiến cho vô số người tranh cướp chứ đừng nói là ba quả.

Quả Thọ Nguyên ở giới tu chân cực kì trân quý, rất nhiều người chỉ kém một chút là có thể đột phá, đáng tiếc là không có Thọ Nguyên.

Quả Thọ Nguyên sao? Thứ này chất một đống trong nhẫn trữ vật của hắn. Vì thế Lam Tiểu Bố không hề do dự, trực tiếp lấy ra ba quả Thọ Nguyên đưa cho Phiến Thường Tu: “Thái Thượng trưởng lão, ngươi xem thứ này có phải là quả Thọ Nguyên mà ngươi cần hay không?”

Mùi thơm thoang thoảng truyền tới, dù chưa ăn nhưng mới chỉ ngửi mùi của nó thôi đã khiến hải não minh mẫn hơn không ít.

Khi Lam Tiểu Bố lấy ra ba quả Thọ Nguyên, mấy người còn lại bao gồm cả Phiến Thường Tu đều dại ra, một lúc lâu sau Phiến Thường Tu mới nói: “Này thật sự là quả Thọ Nguyên….”

“Vậy không còn vấn đề gì nữa, có lẽ Thái Thượng trưởng lão chuẩn bị đột phá Luyện Thần cảnh rồi, Thiên Nguyệt, đã có mấy đệ tử Uẩn Đan thành công rồi.” Lam Tiểu Bố nhét ba quả Thọ Nguyên vào tay Phiến Thường Tu.

Khi Lam Tiểu Bố dẫn Phiến Thiên Nguyệt và hai đệ tử vừa Uẩn Đan thành công rời khỏi Thiên Vân môn, lão môn chủ Phiến Thường Tu vẫn còn đang ngẩn ngơ. Vậy mà ông ta lại có được quả Thọ Nguyên, lấy nội tình và thực lực hiện tại, cộng thêm có sự giúp đỡ của ba quả Thọ Nguyên trong tay, ông ta nắm chắc chín mươi phần trăm có thể đột phá lên Luyện Thần thành công.

“Thái Thượng trưởng lão, có vẻ bước đi lần này của Thiên Vân môn của chúng ta đã đúng rồi.” Ngay cả Tư Đồ Đồngcũng không nhịn được mà nói.

Từ khi Lam Tiểu Bố tới, diện mạo của Thiên Vân môn đã thay đổi hoàn toàn. Nguyên nhân thay đổi một loạt này là do Lam Tiểu Bố xuất hiện, quan trọng nhất chính là hai mươi viên Trữ Chân đan.

Thiên Vân môn có hơn một trăm đệ tử Trúc Cơ nên ai ai cũng muốn có Trữ Chân đan, mà hai mươi viên Trữ Chân đan lần này đã khiến mọi người đi lên tích cực, anh dũng mà tranh giành cơ hội.

Mặc dù lúc đó Lam Tiểu Bố bế quan không biết, nhưng người có thể làm trưởng lão trong môn phái, Tư Đồ Đồng biết rất rõ thực lực của Thiên Vân môn lần này đã tăng tới mức nào, một lần tăng thêm những mười tám đệ tử Uẩn Đan.

Nên nhớ Trình Nhất Tiểu tới tuổi này rồi mới chỉ Uẩn Đan mà thôi, bây giờ một lần tăng những mười tám đệ tử Uẩn Đan thành công, đó là khái niệm gì chứ?

Một phần là do nền tảng của đệ tử Trúc Cơ trong Thiên Vân môn rất dầy, nếu không phải hai người nóng lòng cầu thành thì hai mươi viên Trữ Chân đan đó có thể ra nhiều hơn hai mươi đệ tử Uẩn Đan nữa.

Cuối cùng Phiến Thường Tu cũng tỉnh ngộ, thở dài nói: “Ta sai rồi.”

Trình Nhất Tiểu vội vàng nói: “Thái Thượng trưởng lão, cân nhắc lần trước của ngài là đúng, dù sao sau đó ngài cũng đồng ý để Lam môn chủ tiếp nhận vị trí tông chủ của Thiên Vân môn mà.”

Phiến Thường Tu gật đầu nói: “Đó chỉ là một phần mà thôi, thứ hai là do ta quá bảo thủ. Lần này, sau khi Thiên Nguyệt trở lại, tu vi của nó tăng lên nhanh chóng, rõ ràng có thể thấy tâm tư đã được cởi mở. Mà suy nghĩ của ta luôn là gìn giữ tông môn mấy năm., nếu cứ tiếp tục như cũ thì chẳng những không giữ được tông môn mà trái lại sẽ khiến tông môn đi vào con đường diệt vong. Cách làm của Lam môn chủ có lẽ sẽ khiến môn phái gánh chịu lửa giận của kẻ địch, nhưng lại khiến tông môn chúng ta có thêm nhiều tâm phúc hơn, một đường chạy thẳng phát triển.”

Chương 211: Quảng trường Côn Khư (2)

“Thái Thượng trưởng lão, bây giờ cách duy nhất để chúng ta có thể trợ giúp tông chủ chính là phải nhanh chóng đề cao thực lực.” Ôn Tín Nhiên an ủi.

Phiến Thường Tu gật đầu, nhìn ba quả Thọ Nguyên trong tay, dứt khoát nói: “Gia tộc Quy Hải sẽ không bỏ qua như vậy, bọn họ nhất định sẽ chờ sau khi Côn Khi kết thúc rồi tới Thiên Vân môn chúng ta. Ta nhất định phải đi bế quan, tranh thủ tiến vào Luyện Thần cảnh.”

….

Ngồi trên pháp bảo phi hành duy nhất của Thiên Vân môn là Thiên Thượng Vân Châu, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng biết lần này có mười tám người Uẩn Đan thành công. Thông tin này khiến tâm tình của Lam Tiểu Bố rất tốt, mặc dù Trữ Chân đan có thể giúp cho tu sĩ Trúc Cơ Uẩn Đan thành công, nhưng tỷ lệ thành công không thể tới chín phần được, thực tế thì ngay cả sáu phần còn không tới.

Thiên Vân môn có thể đạt được tỷ lệ thành công lớn như vậy chủ yếu là vì căn cơ của những đệ tử trong môn phái của thâm hậu. Một phần cũng là do bình thường đệ tử trong môn phái sống rất kham khổ, ngày thường tu luyện không nhờ đan dược, hoàn toàn đều do tích lũy mà tấn cấp.

Nhiều đệ tử vây ở dưới Uẩn Đan cảnh nhiều năm, lần này có được Trữ Chân đan nên tất cả mọi người đều cho rằng đây chính là cơ duyên lớn nhất trên con đường tu tiên, dĩ nhiên đa số mọi người đều đột phát trong lần đầu tiên.

“Chưởng môn sư huynh, nếu không nhờ có Trữ Chân đan của huynh thì cả đời này Tuyên Phủ ta cũng đừng mơ tới Uẩn Đan thành công.” Tuyên Phủ kích động nói.

Hắn ta và một tên đệ tử khác tên là Khâu Lê Quảng được chọn tới Côn Khư. Ngồi bên cạnh Tuyên Phủ chính là Khâu Lê Quảng trẻ tuổi, so với những đệ tử khác thì thời gian hắn ta tới Thiên Vân môn không tính là dài, nhưng cũng xấp xỉ hai mươi năm rồi.

Hai mươi năm mới Uẩn Đan, ở trong tiên môn năm sao thì đây là chuyện hài, còn ở trong Thiên Vân môn thì đây chính là cơ duyên. Mà tất cả cơ duyên này đều do vị chưởng môn sư huynh còn trẻ hơn bọn họ mới tới này đưa cho. Sự tôn kính và sùng bái với Lam Tiểu Bố, Khâu Lê Quảng không hề kém so với Tuyên Phủ.

Lam Tiểu Bố cười, nói: “Ban đầu ta cũng giống các ngươi vậy, nếu không phải gặp được cơ duyên thì e rằng cả đời cho tới chết ta cũng không thể Uẩn Đan thành công. Thứ như cơ duyên này thực sự rất khó nói, nều lần này chúng ta thành công vào được Côn Khư thì không chừng mọi người có thể vào hết Kim Đan.”

Tốc độ của Thiên Vân Châu rất nahnh, đây là pháp khí phi hành hạ phẩm duy nhất của Thiên Vân môn, cũng là một trong số những bảo vật đáng giá tiền nhất của môn phái.

Cổ Đạo bị Lam Tiểu Bố bỏ lại trong Thiên Vân môn, mặc dù nó rất không tình nguyện, nhưng Lam Tiểu Bố không biết lần này tới Côn Khư sẽ có nguy hiểm gì, nếu mang theo Cổ Đạo thì không tiện cho lắm.

Bốn người trò chuyện dọc đường đi một chút nên không hề cảm thấy nhàm chán, Thiên Vân Châu đã vượt qua đồng cỏ lớn nhất phía Bắc Nguyên Châu.

…

Nơi phồn hoa nhất Nguyên Châu là Trung Bộ, nơi này gần như là nơi tụ tập của hơn phân nửa các tiên môn năm sao, tiên môn bôn sao và tiên môn ba sao.

Mà những tiên môn nổi danh nhất là Thiên Vực Kiếm tông, Tây Côn Luân phái, Cổ Tinh Sơn, chính đẳng đạo quán đều ở nơi này cả.

Không chỉ thế, lần này Côn Khư Huyền Giản sắp mở ra sẽ đi vào từ khu vực Trung Bộ ở Nguyên Châu.

Ngày Côn Khư Huyền Giản mở ra sắp tới, tất cả các tiên môn trong Nguyên Châu đều tụ lại ở quảng trường Côn Khư ở miền trung Nguyên Châu.

Ở Nguyên Châu, bí cảnh lớn nhất chính là Côn Khư. Nơi này ba nghìn năm mới mở ra một lần thế nên ở trong trí nhớ của mọi người, thậm chí nó chưa từng mở ra lần nào cả.

Quảng trường Côn Khư được xây dựng từ khi nào không một ai biết, chỉ biết có người Nguyên Châu thì có quảng trường Côn Khư, mà quảng trường này dường như được đặc biệt xây dựng vì bí cảnh Côn Khư.

Trước khi bí cảnh Côn Khư mở ra, không ai có thể vào được quảng trường Côn Khư. Nửa tháng trước khi Côn Khư Huyền Giản mở thì mọi người mới có thể tùy ý ra vào quảng trường.

Chu vi quảng trường ước chừng nghìn trượng, đừng ai nghĩ nơi này rộng rãi, một khi toàn bộ có môn phái tu tiên ở Nguyên Châu tụ tập tới, và những lái buôn nhân cơ hội xen vào kiếm lời thì nơi này không còn rộng rãi được bao nhiêu nữa.

Côn Khư nghìn năm mới mở một lần, ai cũng biết bên trong nhiều thứ tốt tới mức nào. Hơn nữa một khi Côn Khư đóng kín, tất cả mọi người sẽ đổi chác bên trong quảng trường Côn Khư. Rất nhiều tay lái buôn đã tới nơi này trước thời hạn để mong tìm được một vị trí tốt.

Lam Tiểu Bố không biết quy củ này, nhưng Thiên Vân môn dù gì cũng là một tiên môn lâu đời, dĩ nhiên cũng biết tới quy củ đó. Cũng vì thế mà bọn Lam Tiểu Bố mới tới nơi này gần trước một tháng.

Lên đường trước thời hạn không phải là muốn chiếm cứ một gian hàng bán linh dược, mà bởi vì xung quanh Côn Khư không có bất kì khách điếm hay nhà trọ nào cả. Tông môn nào tới Côn Khư Huyền Giản đều phải chờ ở bên trong quảng trường cả.

Thời gian chờ này có hai việc, thứ nhất chính là tuyển chọn để đạt được tư cách tiến vào Côn Khư, thứ hai phải tìm một chỗ để nghỉ chân ở trên quảng trường.

Trên lý thuyết thì bất kì tông môn nào cũng có thể tham gia Côn Khư Huyền Giản, nhưng không phải tông môn nào cũng được tiến vào bên trong. Tông môn phải tiến hành tuyển chọn, người thông qua tuyển chọn thì mới có tư cách vào được bên trong bí cảnh Côn Khư. Từng có tông môn lặn lội mấy tháng trời mưới tới được quảng trường Côn Khư, kết quả không ai qua được tuyển chọn, chỉ đành tới từ đâu cuốn gói đi về nơi đó.

Chuyện này không có bất kì ai dị nghị cả, tài nguyên tu tiên của toàn bộ Nguyên Châu này ngày càng thiếu thốn, nơi như Côn Khư này dĩ nhiên phải để cho người có năng lực đi vào rồi.

Chương 212: Không đồng ý không được

“Chưởng môn sư huynh, hình như phía trước có người chặn cửa vào của chúng ta.” Khâu Lê Quảng là người điều khuyển phi hành khí Thiên Vân Châu, lúc này giọng nói có phần khẩn trương.

Mặc dù hắn ta đã nhập môn được hai mươi năm, nhưng khi lão tông chủ Phiến Thường Tu còn tại vị thì gặp người của môn phái khác có thể né thì sẽ tận lực né tránh. Có thể không gây chuyện thì tận lực không gây chuyện.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã quét qua chỗ mấy người kia, cũng là một phi hành khí dạng phi thuyền, phẩm cấp có là pháp khí trung phẩm, so với Thiên Vân Châu của bọn họ thì cao hơn một tầng.

“Đạo hữu trên phi châu mời, chúng ta tới từ tiên môn Vụ Hải, mời đạo hữu ra ngoài nói chuyện.” Một giọng nói truyền tới, cho dù đã cách một cấm chế của Thiên Vân Châu cộng thêm khoảng cách trên không trung nhưng vẫn có thể nghe được giọng nói một cách rõ ràng.

Phiến Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ khẩn trương lo lắng không thôi, Phiến Thiên Nguyệt nhỏ giọng nói: “Sư huynh Tiểu Bố, Vụ Hải môn là tiên môn năm sao, tới từ Vụ Hải ở phía tây Nguyên Châu. Nghe nói Vụ Hải môn là một môn phái không có phép tắc nhất, bọn họ rất thích âm thầm ám hại người khác khi cả Nguyên Châu tổ chức đại lễ gì đó, nửa đường chặn đánh các môn phái khác là chuyện mà đám đệ tử trong môn phái Vụ Hải này rất quen thuộc. Bởi vì bọn họ là tiên môn năm sao, cộng thêm hành động rất sạch sẽ gọn gàng nên những môn phái có đệ tử mất tích dù đoán được là ai làm cũng không thể làm gì được.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, đứng dậy nói: “Ta qua đó xem thử một chút.”

Lúc này, khoảng cách giữa hai phi thuyền đã cực gần, không tới phạm vi mười mét.

Lam Tiểu Bố bước lên boong tàu Thiên Vân Châu, phi thuyền đối diện rõ ràng còn lớn hơn so với của bọn họ, mà lúc này, trên boong thuyền cũng có một tên đàn ông cường tráng đang đứng. Vóc dáng của người đàn ông này không những cường tráng mà còn rất cao lớn, ước chừng cũng khoảng hai mét.

“Ha ha, đạo hữu có thể lên phi thuyền của chúng ta để trò chuyện hay không? Hộ trận của chúng ta đã mở ra rồi.” Người đàn ông cường tráng kia thấy Lam Tiểu Bố đã ra, lập tức bật cười lớn, thậm chí còn dùng thủ pháp để mời Lam Tiểu Bố đi qua.

Thậm chí mấy người đứng sau lưng hắn ta đã chuẩn bị sử dụng tới pháp bảo, bởi vì bọn họ biết đây là điềm báo chuẩn bị động thủ.

Dưới tình huống này, đang trên đường phi hành đột nhiên có người xa lạ tới mời ngươi tới phi thuyền của họ thì ngươi có đi không? Cho dù là đứa ngu cũng sẽ không đi.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố từ chối thì bọn họ sẽ ra tay ngay lập tức. Lý do rất đơn giản, tiên môn năm sao Vụ Hải môn mời ngươi tới làm khách mà ngươi lại không tới, đó chính là hành động phạm lỗi bất kính với tiên môn năm sao, dĩ nhiên họ có quyền ra tay dạy dỗ.

Nếu tương lai có tra ra được thì cũng có ghi chép hình ảnh làm bằng chứng. Còn nếu không tra được thì chuyện cứ thế mà bỏ qua.

“Dĩ nhiên là được.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong liền ra hiệu cho đám người Phiến Thiên Nguyệt chờ trên phi thuyền.

Hắn bước vài bước đã cách không, trực tiếp rơi xuống phi thuyền của đối phương.

Mấy tên đệ tử của Vụ Hải tông vừa mời Lam Tiểu Bố vào nhìn mà trợn lớn hai mắt, không đúmg, kịch bản không diễn như vậy, hay là chúng ta bắt đầu lại?

“Tốt lắm, đạo hữu rất có dũng khí, ta là Trạc Minh Khâu, tới từ Vụ Hải môn. Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?” Trạc Minh Khâu thấy Lam Tiểu Bố coi thường trận thế của mình thì có chút nghi ngờ, nếu Lam Tiểu Bố là đệ tử của tiên môn năm sao nào đó thì họ xong đời.

Nhưng hắn ta nghĩ Lam Tiểu Bố sẽ không phải là đệ tử của tiên môn năm sao được, đệ tử của tiên môn năm sao khi ra ngoài ít nhất cũng phải có linh khí trung phẩm, sao có chuyện sử dụng linh khí hạ phẩm được?

Lam Tiểu Bố mang theo vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trạc Minh Khâu: “Không phải ngươi chủ động mời ta tới hay sao? Được mời tới thì cần gì dũng khí?”

Trạc Minh Khâu bị lời nói châm chọc của Lam Tiểu Bố đâm cho ngớ người, đúng thế, hắn ta mời người ta tới đây, giờ người ta tới rồi thì cần gì phải nói dũng khí?

Trái lại, Lam Tiểu Bố còn cười rạng rỡ nói với hắn ta: “Ta là Lam Tiểu Bố, tới từ Thiên Vân môn. Không biết Trạc đạo hữu mới ta tới là có chuyện gì cần ta giúp hay sao?”

Thiên Vân môn? Là môn phái nào? Trạc Minh Khâu hắn chưa từng nghe nói tới Thiên Vân môn nào cả. Dưới tình huống này hắn ta có ấn tượng với hầu hết có tiên môn năm sao và tiên môn bốn sao, ngay cả một số tiên môn ba sao nổi danh hắn ta cũng biêt chút chút, nhưng cái Thiên Vân môn này là môn phái nào cơ chứ?

Một tên đệ tử bên cạnh có vẻ đã nhìn ra được Trạc Minh Khâu đang khó khăn, vì thế nhanh chóng tiến lên nhỏ giọng giải thích: “Trạc sư huynh, Thiên Vân môn là tiên môn hai sao, nghe nói đã sa sút rất nhiều rồi, trưởng lão lợi hại nhất trong tông môn nghe nói chỉ tới Ngưng Đan cảnh. Không nghĩ bọn họ lại có mặt mũi phái người tới tham gia Côn Khư.”

Ôi đệt…

Trạc Minh Khâu suýt nữa sặc vì câu nói này, một đệ tử của tiên môn hai sao cũng dám lên phi thuyền của Vụ Hải bọn họ, tên này đang nghĩ hắn ta mời hắn vào là để uống trà thưởng cảnh phải không?

Nếu là đệ tử của tiên môn ba sao hay bốn sao gì gì đó thì ít nhất Trạc Minh Khâu có thể sẽ tìm một cái cớ. Nhưng khi nghe nói Lam Tiểu Bố tới từ tiên môn hai sao, Trạc Minh Khâu ngay cả cái cớ cũng lười dùng.

“Là thế này, phi thuyền của chúng ta quá nhỏ, mà mấy sư huynh đệ chúng ta ngồi không đủ chỗ, giờ thấy phi thuyền của các ngươi tạm được nên muốn ra một cái giá cao để mua lại. Ta ra giá một trăm linh thạch hạ phẩm mua lại phi thuyền của các ngươi, ngươi thấy sao? Không đồng ý thì không được đâu đó.” Trạc Minh Khâu mỉm cười tủm tỉm nhìn Lam Tiểu Bố.

“Phi thuyền của các ngươi cũng không tồi, đúng lúc ta đang thiếu một pháp bảo đi bộ, ta ra giá một trăm linh một linh thạch hạ phẩm, ngươi thấy sao?” Lam Tiểu Bố vẫn nở nụ cười cực kì rạng rỡ.

Chương 213: Không đồng ý không được (2)

“Tự tìm cái chết.” Trạc Minh Khâu nói xong liền đánh một quyền vào đầu của Lam Tiểu Bố. Chỉ là một tên đệ tử của tiên môn hai sao mà thôi, giết thì giết. Tới lúc đó lại giết hết đám người còn lại trên phi thuyền của chúng là được, ai mà biết là hắn ta làm chứ? Mà cho dù có biết thì có thể làm thế nào được.

Lam Tiểu Bố ngay cả động cũng không buồn động, chỉ đánh lại một quyền.

Lần này Lam Tiểu Bố gần như sử dụng chín thành chân nguyên trng người, hắn biết vì Trạc Minh Khâu đang xem thường mình nên tên này sẽ không sử dụng pháp bảo. Nếu không, muốn đối phí với hắn ta rằng sẽ phải tốn công tốn sức một phen.

“Rắc rắc!” Hai quả đấm đụng độ nhau, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên khiến ai nghe thấy cũng đều ê răng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Trạc Minh Khâu.

Mười ngón tay liền tâm, cho dù là người tu tiên cũng sợ đau. Huống hồ một chưởng này của Lam Tiểu Bố đã trực tiếp đánh nát xương cốt của hắn ta.

“Ngươi…” Mặt Trạc Minh Khâu tái nhợt, nhanh chóng nuốt một viên đan dược.

Lam Tiểu Bố vẫn giữ nguyên nụ cười tủm tỉm vỗ vai Trạc Minh Khâu: “Đề nghị vừa rồi của ta ngươi cảm thấy thấy nào?”

Trạc Minh Khâu hít một sâu một ngụm khí lạnh, từ khi nào mà một tiên môn hai sao lại có đệ tử mạnh như vậy?

Mấy tên đệ tử khác cảm thấy không ổn, nhanh chóng khởi động Khốn Sát trận trên thuyền. Nhưng Lam Tiểu Bố coi như không nhìn thấy, tùy tiện mặc kệ đối phương khởi động Khốn Sát trận.

Trạc Minh Khâu không hề biết Lam Tiểu Bố căn bản không hề sợ Khốn Sát trận trên phi thuyền của bọn họ, trong lòng hắn ta thầm mắng một câu ngu xuẩn. Thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hơn mấy người bọn họ, bây giờ Khốn Sát trận đã khởi động, không phải đang muốn vây khốn mấy người bọn họ hay sao?

“Lam đạo hữu, vừa rồi là ta sai, ta xin lỗi. Vụ Hải môn chúng ta là tiên môn năm sao, hơn nữa ta chẳng qua chỉ là đệ tử tiên phong đi chiếm địa bàn mà thôi. Một khi ta xảy ra chuyện gì thì Vụ Hải môn nhất định sẽ không bỏ qua.” Lời này của Trạc Minh Khâu là đang nhận sai.

Lam Tiểu Bố chỉ nhàn nhạt nói: “Ngươi có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ta chỉ đang đề nghị với các ngươi để mua lại phi hành khí mà thôi, ngươi mời ta qua đây lại không muốn đổi chác với ta, không lẽ định coi ta như trò tiêu khiển của các ngươi? Tiên môn năm sao thôi mà, không phải ta chưa từng gặp qua. Ngay cả Liễu Li của Tây Côn Luân phái cũng từng bị ta dạy dỗ rồi, ngươi còn trâu bò hơn cả Liễu Li.”

Đầu Trạc Minh Khâu ong lên, mặc dù cùng là tiên môn năm sao nhưng Vụ Hải tông và Tây Côn Luân phái vẫn có khoảng cách rất lớn.

Mà địa vị của hắn ta ở Vụ Hải môn và địa vị của Liễu Li ở Tây Côn Luân phái căn bản không cùng một đẳng cấp. Người này ngay cả Liễu Li cũng dám dạy dỗ thì đừng nói tới là Trạc Minh Khâu hắn.

“Ngươi muốn thế nào?” Mồ hôi lạnh trên trán Trạc Minh Khâu toát ra, nói xong hắn ta chợt nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng bổ sung: “Phi thuyền này không phải của cá nhân ta, là của tông môn, một khi ngươi lấy đi thì tông môn nhất định sẽ tìm ra được ngươi.”

Lam Tiểu Bố cũng đoán được phi thuyền khí này không thể lấy đi tùy tiện được, hắn nhàn nhạt nói: “Vậy ý ngươi là định để ta một chuyến tay không? Vậy thì một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm đi, lần này không thể không đồng ý đâu đấy.”

Mặt Trạc Minh Khâu xanh két, một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi?

Không đợi Trạc Minh Khâu nói ra không có linh thạch, Lam Tiểu Bố đã cướp lời: “Không phải trước đó ngươi định đoạt phi hành khí của chúng ta xong rồi giết chúng ta diệt khẩu đấy chứ? Ý kiến hay đó, nếu thế thì cũng không có ai biết ngươi giết người của Thiên Vân môn chúng ta đúng không?

Trạc Minh Khâu vốn còn đang do dự, nhưng khi nghe thấy lời này của Lam Tiểu Bố, mồ hôi lạnh sau lưng lập tức tuôn ào ào. Hắn có ý gì? Hắn định giết người diệt khẩu hay sao? Sao có thể chứ, người này trông trẻ tuổi như vậy, không chừng chỉ ôm tâm lý may mắn mà thôi, cho rằng diệt khẩu bọn họ xong sẽ không có ai tra được sao. Mà tra được thì có ích gì? Bọn họ lúc đó cũng đã bị giết người diệt khẩu rồi.

“Đây là một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, trước đó định chiếm phi hành khí của đạo hữu là do chúng ta không đúng, chuyện này có thể cho qua được không?” Trạc Minh Khâu không chút do dự lấy ra một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm.

Cho dù là đệ tử của tiên môn năm sao, nhưng một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm cũng chẳng phải là con số nhỏ.

Không phải ai cũng giàu có như một Linh Đan sư tứ phẩm được.

Sau khi Lam Tiểu Bố nhận linh thạch xong liền rời khỏi phi thuyền, lúc này Trạc Minh Khâu mới có thể thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng ra lệnh cho phi thuyền tăng tốc độ, cách tên đệ tử Lam Tiểu Bố của tiên môn hai sao này càng xa càng tốt. Loại người này không ai có thể đoán được ý của hắn theo lẽ thường được.

….

“Sư huynh, huynh không sao chứ?” Thấy Lam Tiểu Bố trở lại, Phiến Thiên Nguyệt thở phào yên tâm.

“Còn có thể có chuyện gì được, uống một ly trà, làm quen thêm vài người bạn mà thôi. Đi, chúng ta cũng tăng tốc độ, chiếm được một vị trí trước rồi lại nói tiếp. Ngoài ra mấy hôm nay ta định bế quan, cố gắng đừng quấy rầy ta.” Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn nên nhân cơ hội này đột phá Đoàn Hồn thuật lên tầng thứ tư. Nếu không thì tu vi của hắn quá thấp, lại đắc tội không ít người nên rất dễ phải chịu thua thiệt.

Phòng ngủ chính trong phi hành khí đã bị Lam Tiểu Bố chiếm cứ, hắn lấy một đống đan dược ra, muốn đột phá Đoàn Hồn thuật lên cấp bốn thì nhất định phải chuẩn bị đầy đủ các loại đan dược.

Trên người hắn trái lại có rất nhiều đan dược, lấy một đống này ra ít nhất cũng phải có mấy chục loại khác nhau. Từ nhất phẩm tới tứ phẩm đều có đủ, đa số đều dùng để khôi phục chân nguyên, chữa thương, tiêu độc hoặc là giúp đột phá cảnh giươi. Tìm một lượt cũng không thấy loại nào có thể khôi phục hải não và thần hồn.

Muốn đột phát Thần Hồn thuật cấp bốn trong thời gian ngắn thì nhất định phải dùng chiêu xé rách linh hồn. Bây giờ Lam Tiểu Bố không còn là tay mơ nữa, trước đây hắn không biết chiêu này rất nguy hiểm nên luôn dùng tới, giờ biết nó nguy hiểm thì dĩ nhiên phải chuẩn bị đầy đủ đan dược khôi phục bên cạnh.

Lật tìm cặn kẽ một lần, Lam Tiểu Bố không nhịn được mà khinh bỉ cái vị đại sư Tây Ẩn tên là Thuần Vu Lương Ung kia. Tên này chỉ giỏi dùng bịp bợm để mua được danh tiếng mà thôi, ngay cả đan dược dùng để phục hồi thần hồn cũng không có, còn gọi gì là Linh Đan sư tứ phẩm nữa.

Chương 214: Đoàn Hồn thuật cấp bốn

Lam Tiểu Bố không biết muốn lấy được đan dược khôi phục thần hồn khó tới bao nhiêu, hắn cho rằng chỉ cần là Linh Đan sư thì có thể luyện chế ra được loại đan dược này rồi.

Nhưng hắn không biết rằng muốn luyện chế ra được loại đan dược khôi phục thần hồn khó khăn biết bao nhiêu, hơn nữa linh thảo để luyện ra nó cũng cực kì ít ỏi.

Nhìn một đống đan dược đủ loại trước mặt, Lam Tiểu Bố thầm than đáng tiếc. Nơi này có rất nhiều đan dược, nhưng hắn không có phương thuốc, dù trong quyển [Thập Châu Đạo Đan lục] có phương thuốc, thậm chí có tới mấy trăm phương thuốc. Nhưng đó cũng chỉ là một ít phương thuốc quan trọng mà thôi, hoặc là phương thuốc dùng để luyện đan cho có lệ.

Tác dụng chủ yếu của [Thập Châu Đạo Đan lục] là hướng dẫn nhận biết linh dược, và cung cấp một chút kiến thức đối với luyện đan mà thôi.

Nếu Thất âm có thể xây dựng được những phương thuốc cực kì quan trọng….

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả nưng, hắn thử để Thất âm phân tích những phương thuốc này, lại dùng thần niệm để kiểm tra bên trong những viên đan dược đó. Hy vọng Thất âm có thể thông qua thần niệm của hắn để phân tích được thành phần của những viên đan dược này.

Nhưng tốn mất một ngày trời, ngay cả viên đan dược nhất phẩm cơ bản nhất Thất âm cũng không thể cảm ứng được.

Lam Tiểu Bố không biết làm thế nào, hắn cảm thấy có lẽ không phải do Thất âm không làm được, mà là do thần niệm của hắn quá kém. Không biết sau khi Đoàn Hồn thuật lên tới cấp bốn thì Thất âm có thể hoàn thành được việc này không nữa.

Suy đoán này càng khiến Lam Tiểu Bố quyết tâm đột phá lên Đoàn Hồn thuật cấp bốn, mặc dù lúc này hắn không có đan dược phục hồi thần hồn nhưng hắn vẫn quyết định sử dụng cách xé rách linh hồn, nếu không dùng thì thực lực của hắn quá yếu.

Chỉ cần tu luyện Đoàn Hồn thuật tới cấp bốn thì thần niệm của hắn có thể trải dài lên tới bốn mươi dặm, lúc đó hắn sẽ không cần phải dùng Thất âm để phân tích những phương thuốc kia nữa. Chuyện mà Lam Tiểu Bố coi trọng hơn cả là Thần Hồn châm có thể gây tổn thương đại khái tới cường giả. Nếu không hắn sẽ không có cơ hội đối phó với cường giả Hóa Đan cảnh.

Chỉ khi nào hắn đối xử ác với bản thân hơn thì mới không cho đối phương có cơ hội ác với hắn. Lam Tiểu Bố lập tức hạ quyết tâm, ban đầu khi hắn không có cái gì trong tay hắn cũng dám xé rách linh hồn của mình để tu luyện bất kì lúc nào, không lẽ bây giờ hắn lại không dám làm như vậy hay sao?

Nghĩ là làm, Lam Tiểu Bố lập tức xé rách linh hồn. Hải não càng bền bỉ thì xé linh hồn lại càng khó, đồng thời cũng chỉ cảm thấy thống khổ bên trong.

Cảm giác đau đớn đáng sợ quen thuộc truyền tới, thậm chí Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy hai bản thân đang đung đưa. Mồ hôi lạnh rơi tí tách, hắn cố nén lại tiếng kêu thảm thiết trong họng, điên cuồng vận chuyển Đoàn Hồn thuật.

Khi Lam Tiểu Bố cảm thấy tinh thần sắp bị chia thành hai thì vội vã nuốt một quả Thọ Nguyên. Quả Thọ Nguyên có tác dụng đối với thần hồn, nhưng hiệu quả không lớn, chủ yếu là gia tăng khí huyết và tuổi thọ là chính. Nhưng một quả Thọ Nguyên có thể giúp cho Lam Tiểu Bố sắp tiến vào trạng thái điên cuồng có thể hòa hoãn hơn một chút.

Nhưng Lam Tiểu Bố đã quyết tâm phải vượt qua Đoàn Hồn thuật cấp bốn, chỉ cần cảm giác hơi bình ổn một chút là hắn lập tức xé rách linh hồn tiếp.

Ngay khi Lam Tiểu Bố cảm thấy mình sắp không thể kiên trì nổi thì hải não đột nhiên vang lên tiếng nổ, sau đó hải não tăng vọt, phạm vi bao trùm của thần niệm tăng lên gấp bội. Hồn phách mà hắn vừa xé lập tức hồi phục lại như cũ, ý thức trở nên càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lam Tiểu Bố mở mắt ra, hắn cảm thấy tất cả mọi thứ ở trước mắt hắn trở nên nhỏ bé đáng sợ. Đoàn Hồn thuật đã đột phá cấp bốn, công pháp mà Thất âm dựng lên quả nhiên không giống bình thường. Mặc dù nỗi đau đáng sợ vừa rồi khiến hắn không thể chịu được, nhưng sau khi đột phá xong thì lại trở nên càng mạnh hơn.

Khi Lam Tiểu Bố phát hiện thần niệm của mình có thể bao phủ trong phạm vi trăm dặm, hắn lập tức bị dọa cho sợ hãi. Không ngờ chênh lệch giữa cấp ba và cấp bốn của Đoàn Hồn thuật lại lớn tới như vậy, mức độ tăng kiểu này khiến ai cũng phải há hốc miệng.

Thường thì các tu sĩ sau khi tới Uẩn Đan mới mở rộng được một chút thần niệm, mà thần niệm cũng có hạn, chỉ có người tu tiên ở Uẩn Đan cảnh có thần niệm mạnh một chút thì mới có thể mở rộng ra mấy trăm mét. Sau khi tới Kim Đan cảnh thì thần niệm sẽ lên tới phạm vi mấy dặm. Còn người tu tiên có Kim Đan tam phẩm thì thần niệm chỉ bao trùm được tới mười dặm mà thôi.

Có thể Lam Tiểu Bố chưa đạt tới Kim Đan cảnh, nhưng thần niệm của hắn đã có thể bao trùm trong phạm vi một trăm dặm, điều đó đâu chỉ kinh người thôi đâu? Mà là đã đạt tới cảnh giới Hóa Đan cảnh rồi. Không, thần niệm của cường giả Hóa Đan cảnh cũng không thể bao trùm được phạm vi một trăm mét, chỉ có rất ít cường giả Hóa Đan cảnh mới có thể đạt được phạm vi bao trùm thần niệm mạnh tới mức này.

Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, nói cách khác, lúc này Thần Hồn châm của hắn đã có thể khiến tu sĩ Hóa Đan cảnh bị thương nặng rồi.

Mừng rỡ và kích động qua đi, Lam Tiểu Bố quyết định xem lại phương thuốc mà Thất âm đã phân tích ra.

Khi thần niệm của hắn chạm tới chỗ Thất âm đang lơ lửng trong hải não, hắn lập tức cảm nhận được Thất âm đang dựa theo ý tưởng của hắn để tăng tốc quá trình dựng nên một mô hình, mà hiện tại nó không giống với trước kia nữa, trước đó hắn luôn phải dùng thần niệm để tự khắc vào Thất âm, nó sẽ dựa theo hắn mà làm. Hắn có thể khiến Thất âm tạm dừng quá trình dựng mô hình, nhưng không thể khiến cho Thất âm tự phân ra được đâu là chủ yếu, đâu là thứ yếu. Nhưng bây giờ hắn có thể làm được.

Lại cầm ra một viên Trữ Chân đan, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố bao trùm lên viên Trữ Chân đan này, thần niệm lập tức kết nối với Thất âm, xây dựng nên toàn bộ thông tin về viên đan dược này…

Chương 215: Đoàn Hồn thuật cấp bốn (2)

Lúc này Lam Tiểu Bố có một cảm giác kì quái, hình như Thất âm đã huyễn hóa ra một mô hình hư ảnh mà ngay cả thần niệm của hắn cũng không thể cảm nhận được, mà cái hư ảnh đó lại bao bọc xung quanh viên Trữ Chân đan. Cùng lúc đó, linh thạch bên người hắn đang nhanh chóng tiêu hoa. Lam Tiểu Bố vội vã lấy ra mười viên linh thạch thượng phẩm ném xuống đống linh thạch hạ phẩm, khi Thất âm dựng phương thuốc thì cần phải có một lượng lớn linh nguyên, hắn không thể để Thất âm mất nguồn linh nguyên được.

Không đúng, thần niệm của hắn đang tiêu hao đi nhanh chóng, Thất âm đang sử dụng thần niệm của hắn để xây dựng ra hư ảnh mô hình.

Chỉ trong một thời gian ngắn, bên trong Thất âm đã xuất hiện thông tin của Trữ Chân đan.

Linh đan tứ phẩm trung đẳng, Trữ Chân đan, có thể gia tăng tỷ lệ thành công Uẩn Đan cảnh của người tu tiên, có thể tăng cường tốc độ lưu chuyển của chân nguyên, trợ giúp vận chuyển chu thiên. Trong quá trình luyện chế, độ tinh luyện của dược liệu hơi thấp, kiểm soát độ mạnh yếu của ngọn lửa…

Thành phần chủ yếu của phương thuốc, Tố Đan thảo, Giới Dương Tử, Bạch Nguyệt đằng, Khuê căn, Kết Sinh hoa….

Phương thức luyện chế chính xác, đầu tiên bỏ Kết Sinh hoa vào, tinh luyện Kết Sinh hoa xong thì bỏ dược liệu lần lượt là Tố Đan thảo, Giới Dương Tử, Bạch Nguyệt đằng…

Lam Tiểu Bố nắm chặt tay, Thất âm muốn nghịch thiên hay sao? Vũ Trụ Duy Mô, quả nhiên tất cả định luật trong vũ trụ đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thất âm.

Cảm giác mệt mỏi và suy nhược ập tới, Lam Tiểu Bố biết là do thần niệm của hắn tiêu hao quá độ mà ra. Thoạt nhìn thì thần niệm của hắn vẫn sẽ tiếp tục tăng cường, thần niệm càng mạnh thì sự khống chế của hắn đối với Thất âm càng mạnh hơn.

Không biết thần niệm của người khác có thể cảm giác được Thất âm đã huyễn hóa ra được hư ảnh hay không, nếu người khác có thể cảm ứng được thì đây là một lỗ hổng lớn.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố lập tức đẩy cửa phòng ra.

Phiến Thiên Nguyệt đứng bên ngoài thấy Lam Tiểu Bố đã ra liền mừng rỡ nói: “Sư huynh, sắp tới quảng trường Côn Khư rồi, may mà ngươi đã ra ngoài.”

Nếu Lam Tiểu Bố không đi ra thì cô còn đang phân vân không biết có nên vào trong gọi người hay không. Người tu tiên bế quan, thứ đáng ngại nhất chính là bị quấy rầy.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố để Thất âm xây dựng hư ảnh của Phiến Thiên Nguyệt, hắn muốn biết Thiên Nguyệt có thể cảm giác được hay không.

Một thân hình bé nhỏ mơ hồ xuất hiện trong ý niệm của Lam Tiểu Bố, cũng may chỉ có như vậy chứ chưa bước tới giai đoạn xây dựng mô hình. Nhìn mô hình thân thể của con người và mô hình đan dược mà Thất âm dựng nên có khác biệt rất lớn.

“Sư huynh, sao thế?” Thấy biểu tình của Lam Tiểu Bố có chút kì lạ, Phiến Thiên Nguyệt vội vã hỏi.

Lam Tiểu Bố ho khan một tiếng, lúng túng nói: “Không có gì, vừa rồi nghĩ tới vài chuyện. Đúng rồi, lúc nãy ngươi cả cảm thấy dị thường chỗ nào không? Hoặc là có phát hiện cái gì?”

Dị thường? Phiến Thiên Nguyệt lắc đầu nói: “Không có, cũng không phát hiện gì cả.”

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, tu vi của Phiến Thiên Nguyệt còn thấp, có cơ hội thì tìm xem cường giả cao cấp khác có thể phát hiện ra quá trình Thất âm dựng hình không vậy.

Điều kiện quan trọng để Thất âm có thể dựng hình chính là cần phải có thần niệm của hắn. Dựa theo đạo lý thì chỉ cần ở nơi đó không có cường giả nào có thần niệm mạnh hơn hắn thì sẽ không có ai phát hiện ra Thất âm đang xây dựng mô hình. Còn nếu ở gần hắn có cường giả có thần niệm mạnh hơn thì hắn phải cẩn thận một chút, tốt nhất là không thể thử nghiệm.

…

Quảng trường Côn Khư rộng hơn nghìn trượng, đám người Lam Tiểu Bố tới không được coi là quá sớm, cũng không quá muộn. Khi bọn họ tới, quảng trưởng Côn Khư đã có hơn một nghìn người. Hơn một nghìn người này chọn địa bàn trú chân nằm rải rác trong khắp quảng trường Côn Khư.

Bởi vì lối vào Côn Khư không cố định nên mọi người không biết Côn Khư sẽ mở ra ở vị trí nào. Thế nên khi mọi người chiếm cứ địa bàn đều phân tán ra khá xa.

“Sư huynh, nơi này có một cây cổ thụ già, không bằng chúng ta chọn nơi này làm đại bàn đi.” Phiến Thiên Nguyệt nhanh chóng nhìn trúng bãi đất trống bên cạnh cây cổ thụ già.

Lam Tiểu Bố không quan trọng nói: “Thế thì lập doanh trại ở nơi này. Tuyên Phủ, dựng bảng của Thiên Vân môn lên đi… A, chờ chút.”

Trước khi tới đây, khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị rời khỏi tông môn đã nhờ Tư Đồ Đồng luyện chế một cái bảng lớn, bên trên có chữ Thiên Vân môn.

Mặc dù Côn Khư là nơi các tông môn lớn tìm kiếm cơ duyên, nhưng nơi này cũng là nơi mà các tông môn lớn biểu diễn thực lực. Đại hội thăng sao của các tông môn sắp tới, một ít tông môn có số sao hơi thấp mà muốn tăng sao của tông môn mình lên thì nhất định phải biểu diễn ra cảm giác tồn tại của mình. Mà Thiên Vân môn vừa vặn cũng muốn tăng sao, nên nhất định phải phô trương cảm giác tồn tại của mình.

Đột nhiên Lam Tiểu Bố nghĩ tới, dù gì hắn cũng là trận pháp sư cấp ba, dùng trận pháp để bố trí một tấm bảng không phải càng trâu bò hơn sao? Bố trí một cái bảng đề tên tông môn, chỉ cần dùng trận pháp cấp một là được rồi.

Ném mấy thanh trận kì xuống, trên không trung nơi mà họ lựa chọn lập tức xuất hiện bốn chữ to Thiên Vân tiên môn mạ vàng bay lượn xung quanh.

Sau đó Lam Tiểu Bố bố trí một trận pháp phòng ngự cấp một bên ngoài. Mặc dù có thể bối trí trận pháp phòng ngự cấp ba nhưng Lam Tiểu Bố cho rằng, cái vòng phòng ngự này cùng lắm chỉ mang tính tượng trưng mà thôi. Cho dù là trận pháp phòng ngự cấp ba thì nếu có người tấn công cũng chẳng ngăn được mấy chiêu.

“Chưởng môn sư huynh, thoạt nhìn khí phái lên không ít đâu.” Tuyên Phủ và Khâu Lê Quảng hưng phấn nói.

Trước kia Thiên Vân môn mà tham giá bất kì hoạt động nào của các tông môn đều cực kì khiên tốn và điệu thấp. Có thể núp ở trong góc mà không bị ai phát hiện thì nhất định núp ở trong một góc để không ai phát hiện ra. Làm gì có chuyện giống như chưởng môn sư huynh đang làm? Hành sự phách lối, dường như sợ không ai biết Thiên Vân môn đang ở chỗ nào vậy.

Dĩ nhiên cảm giác đó sẽ thoải mái hơn nhiều, dù sao là một đệ tử tu tiên, làm gì cả ai muốn tỏ ra e dè sợ hãi trước mặt người khác chứ.

Không nói tới chuyến sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm, mà về lâu về dài sẽ khiến người khác quen thói mà xem thường ngươi.

Chương 216: Hắn không nói giỡn với ta

Đám đệ tử của Vụ Hải môn đi trên phi hành khí trung cấp, ban đầu cũng đi trước bọn Lam Tiểu Bố một đoạn dài. Mà bây giờ mấy người Lam Tiêu Bố đã tới Côn Khư được mấy ngày rồi mới thấy đám đệ tử của Vụ Hải môn tới.

Nhìn thấy Thiên Vân môn, Trạc Minh Khâu của Vụ Hải môn cố tình chọn vị trí ở nơi cách Thiên Vân môn xa nhất.

Một tên đệ tử của tiên môn bốn sao khác thấy Vụ Hải môn tới, rồi liếc mắt nhìn nơi mà Thiên Vân môn đặt chân ở bên kia, khinh thường hừ lạnh một cái, sau đó chủ động đi tới chỗ của Vụ Hải môn, thản nhiên nói: “Trạc sư huynh, đám Thiên Vân môn này vừa tới đã không biết quy củ, thậm chí hành sự còn rất phách lối nữa, dám bố trí nơi đặt chân ở một nơi cao hơn cả Vụ Hải môn như vậy.”

Rõ ràng là Thiên Vân môn tới trước cả Vụ Hải môn, nhưng người này cứ thích nói là để ở nơi cao hơn nơi đặt chân của Vụ Hải môn.

Trạc Minh Khâu lạnh lùng nhìn người tới đổ thêm dầu vào lửa kia, hắn ta có hơi ấn tượng với tên này, là đệ tử nội môn của một tiên môn bốn sao. Nếu là người của tiên môn khác thì thôi, nhưng khi đối mặt với Lam Tiểu Bố của Thiên Vân môn, e rằng cả đời này hắn ta đã để lại bóng ma tâm lí mất rồi.

Lúc này bị Cúc Thế Hà khích bác, hắn ta chỉ nhàn nhạt nói: “Đúng là rất phách lối, loại tiểu nhân vật đó không xứng để ta ra tay….”

Nói xong Trạc Minh Khâu liền xoay người tiến vào căn lều vừa dựng của tông môn mình, mặc kệ Cúc Thế Hà đứng bên ngoài.

Có ý gì đây? Cúc Thế Hà nghi ngờ nhìn bóng lưng của Trạc Minh Khâu, vì muốn nịnh nọt Trạc Minh Khâu nên hắn ta mới tìm tới nơi này để nói như vậy. Một tiên môn bốn sao kết hợp với tiên môn năm sao để cùng bắt nạt một tiên môn hai sao, cùng tìm ra thú vui chung rồi kéo gần tình cảm, không phải là chuyện tốt hay sao?

A, biết rồi. Trạc Minh Khâu nói đó chỉ là tiểu nhân vật thì nghĩa là hắn ta (Trạc Minh Khâu) không buồn động thủ đúng không? Nếu Trạc Minh Khâu khinh thường ra tay thì để cho Cúc Thế Hà hắn ra tay vậy.

Nghĩ tới đây, Cúc Thế Hà càng háp hức muốn tới dạy dỗ đám người của Thiên Vân môn một phen. Đúng lúc đó, mấy chiếc phi hành khí rơi từ trên không trung xuống. Hiển nhiên là có đại nhân vật xuất hiện, Cúc Thế Hà hơi do dự một chút, quyết định chờ một lúc nữa rồi mới ra tay. Dù gì hắn ta cũng là một tên đệ tử của tiên môn bốn sao, nếu bị nhiều người nhìn thấy đang dạy dỗ một tông môn nhỏ thì e rằng không hay.

Đúng là có rất nhiều người tới, không những có tiên môn năm sao, bốn sao, mà ngay cả tiên môn ba sao cũng tới một loạt.

Bao gồm Thiên Vực kiếm tông, Cổ Tinh sơn, Tây Côn Luân phái…

Đứng ở khu vực của Thiên Vân tông, ánh mắt Lam Tiểu Bố rơi vào phi hành khí của Cổ Tinh sơn, hỏi: “Ban đầu người rút đi linh mạch của Thiên Vân môn là Cổ Tinh sơn đúng không?”

Tuyên Phủ lập tức đáp: “Đúng thế, chưởng môn sư huynh. Bọn họ rút đi linh mạch của chúng ta, nghe nói còn giết cả Lăng sư tổ…”

“Lăng sư tổ?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi lại, mặc dù hắn là tông chủ của Thiên Vân môn nhưng thực sự hắn không biết nhiều về lịch sử của Thiên Vân môn.

Phiến Thiên Nguyệt đứng một bên giải thích: “Là sư phụ của sư phụ ta, Lăng Học Hàng. Nghe nói khi Cổ Tinh sơn tới rút linhh mạch của Thiên Vân môn ra, sư tổ đã mang theo mấy vị trưởng lão ra mạnh mẽ ngăn cản, trong trận chiến đó, sư tổ và mấy vị trưởng lão đã ra đi, không một ai còn sống.”

Phiến Thiên Nguyệt nói tới đây thì hai mắt đỏ hoe, Thiên Vân môn cũng mai một dần từ sau trận chiến đó.

“Còn có Tử Hồng kiếm phái, chính là bọn họ…” Tuyên Phủ chỉ vào một phi hành khí kiểu khác rồi nhỏ giọng nói: “Bí cảnh Thiên Vân của chúng ta đã bị Tử Hồng kiếm phái chiếm đoạt.”

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy tông môn này, chỉ là hình như tu vi của đệ tử trong môn phái này không cao, người dẫn đầu tu vi cao nhất mới hơn Kim Đan một chút.

“Tử Hồng kiếm phái là tiên môn mấy sao?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi.

“Tiên môn ba sao, trong tiên môn ba sao có một cường giả Hóa Đan cảnh.” Tuyên Phủ lập tức trả lời, hiển nhiên hắn ta hiểu rất rõ về Tử Hồng kiếm phái.

Một tiên môn ba sao cũng có thể cướp bí cảnh của Thiên Vân môn, Lam Tiểu Bố có chút bất lực, Thiên Vân môn không phải yếu bình thường đâu.

Tuyên Phủ còn định nói thêm thì đã nhìn thấy có người đi tới, vì thế hắn ta vội vàng ngậm miệng lại.

Người tới là một người đàn ông trẻ tuổi, vẻ mặt đầy sát khí, khóe miệng nhấc lên nụ cười khinh thường. Thực tế thì đó không giống nụ cười, mà càng giống như cái nhếch mép đầy tàn nhẫn hơn.

Tuyên Phủ và Phiến Thiên Nguyệt không nói gì, hiển nhiên cả hai đều không nhận ra người này là ai.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại đoán được, người này mặc trên người đồng phục đệ tử của Đông Vũ Tiên tông. Hắn và Bạch Vũ Tiên tông không có thù gì lớn, nói thù thì chỉ có chuyện hắn từng dạy dỗ người của gia tộc Quy Hải ở thành Bạch Vũ Tiên. Nghe nói Đông Vũ Tiên tông có một tên đệ tử nội môn là người của gia tộc Quy Hải, không biết có phải là người này hay không.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy ra một quả cầu thủy tinh ghi chép hình ảnh để vào một góc doanh trại, trong lòng thầm cảm tạ Thuần Vu Lương Ung, ông ta tài luyện đan chẳng ra gì, nhưng được cái có không ít đồ tốt. Lúc này hắn không dám dùng công cụ quay phim kỹ thuật hiện đại, không những người ở nơi này sẽ không tiếp nhận loại đồ vật đó, mà cho dù có chấp nhận thì hắn cũng không biết nếu sử dụng sản phẩm khoa học kỹ thuật thì có bị người ta nghi ngờ là hắn có phải người ở Nguyên Châu hay không nữa.

Sử dụng quả cầu thủy tinh ghi chép hình ảnh là vì hắn lo người này chính là người của gia tộc Quy Hải.

“Thiên Vân môn thật là quá phô trương.” Đệ tử của Đông Vũ Tiên tông vừa tới đã châm chọc một câu.

Lam Tiểu Bố vội vàng bước lên, vô cùng kính cẩn thi lễ một cái: “Thiên Vân môn Lam Tiểu Bố ra mắt đệ tử thượng tông tôn kính.”

Đám người Phiến Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ đứng một bên nhìn mà ngây người, chuyện gì đang xảy ra thế? Cho dù có tôn kính Đông Vũ

Tiên tông tới đâu đi chăng nữa thì gọi kiểu này thực sự không hề phù hợp với khí chất của sư huynh Tiểu Bố.

Chương 217: Hắn không nói giỡn với ta (2)

Mà người vừa mới tới khá là bất ngờ với sự tôn kính này của Lam Tiểu Bố, hành động của người này khác với những gì mà hắn ta được kể. Điều hắn được kể là chưởng môn sư huynh Lam Tiểu Bố của Thiên Vân môn hành sự không những bá đạo phách lối, mà tính tình còn rất nóng nảy, hở tí là giết người. Còn chuyện lễ phép khách khí thì căn bản không hề tồn tại ở con người này.

Tại sao khi hắn ta tới thì Lam Tiểu Bố lại khách khí như vậy? Không lẽ là do hắn ta hiểu lầm? Hoặc cũng có thể là khi đối phương nhìn thấy mình tới từ tiên môn bốn sao Đông Vũ Tiên tông nên sợ? Cũng không đúng lắm, nghe nói người này còn chẳng sợ Liễu Li của Tây Côn Luân phái nữa, làm sao có chuyện sợ hắn ta được?

Tưởng tượng tới chuyện Lam Tiểu Bố khinh bỉ nhìn mình, hắn ta liền không thể thân thiện nổi.

Người mới tới không thể làm gì khác hơn đành hừ lạnh một tiếng: “Ta là Quy Hải Bồng, là đệ tử nội môn của Đông Vũ Tiên tông. Nghe nói ngươi rất phách lối mà, ban đầu còn suýt thì giết chết đường huynh Quy Hải Triệu của gia tộc Quy Hải chúng ta, hôm nay ông nội Quy Hải Bồng của ngươi đã cố ý tới để chứng kiến cái sự phách lối của ngươi đất. Chỉ là một tiên môn hai sao cũng có tư cách tới Côn Khư à.”

Lam Tiểu Bố kính cẩn nói: “Đông Vũ Tiên tông là tiên môn mà ta rất ngưỡng mộ, hơn nữa ta nào dám giết chết Triệu Quy Hải cơ ché, ta chỉ ngẫu nhiên đánh vài chiêu giao lưu mà thôi, câu chuyện mà ngươi nghe được chắc hẳn là lời nói trà dư tửu hậu rồi. Còn chuyện tới Côn Khư thì chúng ta tới là để xem náo nhiệt và thể hiện sự ủng hộ của chúng ta với Nguyên Châu mà thôi. Tuyên Phủ, nhanh lấy trà thượng hạng đi, ta muốn khoản đãi khách quý một phen…”

Tuyên Phủ lập tức bối rối, trà ở đâu?

“Khoản đãi thì khỏi, mau trả lại đồ mà gia tộc Quy Hải chúng ta bồi thương cho ngươi đi, nếu không Thiên Vân môn các ngươi đừng mơ mà tồn tại ở chỗ này…” Quy Hải Bồng nói xong liền phất tay, một cây thương liền xuất hiện trong tay hắn ta. Mặc dù lôi thương vẫn chưa công kích nhưng hắn có thể thấy được lớp lôi điện chằng chịt đang thoắt ẩn thoắt hiện bao bọc xung quanh cây thương, sát khi uy nghiêm.

Giọng điệu của Lam Tiểu Bố càng kính nể hơn: “Thượng tông sư huynh, ban đầu là do Loan Nguyệt đan lâu ăn chặn ba mươi cọng Tố Đan thảo của đệ tử tông môn chúng ta, thật ra thì chút linh thạch bồi thường kia còn chưa đủ nửa giá nữa. Nếu không phải vị đạo hữu Quy Hải Triệu khách khí, nhất quyết bắt ta phải nhận thì ta nào dám đòi bồi thường. Lại nói, Thiên Vân môn ta luôn hy vọng Nguyên Châu này hòa bình an ổn, mà đạo hữu Quy Hải Triệu cứ nhất định muốn đưa nên ta đành phải nhận lấy.”

“Như vậy là ngươi nhất quyết không đưa?” Quy Hải Bồng không còn kiên nhẫn, sát khí bùng lên dữ dội.

Lam Tiểu Bố nghi hoặc nói: “Đây là tâm ý mà đạo hữu Quy Hải Triệu đưa, cho dù Thiên Vân môn tổn thất ta cũng không thể tùy tiện đưa cho người khác để xóa bỏ ý tốt của đạo hữu Triệu Quy Hải được. Nhưng ta rất kính nể Đông Vũ Tiên tông, ta nguyện ý biếu một chút linh thạch cho Đông Vũ Tiên tông.”

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố truyền âm cho Quy Hải Bồng: “Đồ đều ở trong túi trữ vật của ta, nhưng không thể cho ngươi được, một triệu linh thạch hạ phẩm sao có thể nói cho là cho được…”

Tầm mắt Quy Hải Bồng rơi xuống chiếc túi trữ vật bên hông của Lam Tiểu Bố, thần niệm thử quét qua thì phát hiện bên trong đó không những có một triệu linh thạch hạ phẩm mà còn có mười nghìn viên linh thạch thượng phẩm. Còn chưa đủ, thậm chí hắn ta còn có thể nhìn thấy có sáu quả Thọ Nguyên bên trong nữa. Quả Thọ Nguyên… Mắt Quy Hải Bồng lộ ra vẻ tham lam, sau đó hắn ta lập tức giơ tay chộp lấy túi trữ vật của Lam Tiểu Bố. Hắn ta hoàn toàn không để ý tại sao túi trữ vật của Lam Tiểu Bố lại không có cấm chế, tại sao thần niệm của hắn ta lại có thể kiểm tra trực tiếp được.

Chỉ là một tiên môn hai sao mà thôi, có gì đáng để hắn ta phải suy nghĩ nhiều cơ chứ?

Lam Tiểu Bố hoảng sợ lùi lại về phía sau một bước, vừa vặn tránh được bàn tay của Quy Hải Bồng. Lúc này, Quy Hải Bồng đã bị một triệu linh thạch hạ phẩm và gần mười nghìn viên linh thạch thượng phẩm mê hoặc, lập tức dùng lôi thương ra sử dụng, đánh về phía Lam Tiểu Bố.

“Xoẹt!” Một tiếng vang lên, quần áo của Lam Tiểu Bố đã rách tơi tả, Lam Tiểu Bố vội vàng bổ một rìu xuống.

Luồng chân nguyên cuồng bạo càn quét xông tới, Quy Hải Bồng đờ người, hắn ta phát hiện vẻ mặt tham lam của bản thân hệt như câu chuyện cười nhạt nhẽo dưới chiếc rìu của Lam Tiểu Bố.

“Phập!” Chiếc lưỡi rìu tà tà lướt xuống từ bả vai của Quy Hải Bồng, chém thân thể của hắn ta thành hai nửa.

Quy Hải Bồng hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta sắp chết đúng không? Lúc này, hắn ta chợt nghe thấy Lam Tiểu Bố truyền âm tới: “Gia tộc Quy Hải của ngươi không sớm thì muộn cũng bị ta tiêu diệt, loại rác rưởi giống như ngươi cũng dám tới chỗ của ông đây đòi linh thạch à, đi tìm chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu mà trò chuyện đi, coi như có người kết bạn đi trên đường hoàng tuyền.”

Nói xong lời này, tai của Quy Hải Bồng đã mơ hồ không thể nghe thấy âm thanh nào nữa, hắn ta triệt để mất đi ý thức, mà trước đó, ngay cả hối hận cũng hối không kịp.

“A, phải làm sao bây giờ? Ta không cố ý, làm sao đây…” Lam Tiểu Bố tỏ ra nóng nảy và sợ hãi, không bỏ sót bất kì biểu cảm nào.

“Rầm!” Thi thể của Quy Hải Bồng rơi xuống đất, nằm bên ngoài doanh trại của Thiên Vân môn. Những người chứng kiến lập tức bùng nổ.

Thiên Vân môn giết chết đệ tử nội môn Quy Hải Bồng của tiên môn bốn sao? Sao lại có tiên môn hai sao lớn mật tới vậy? Trước không nói Thiên Vân môn có thực lực giết chết Quy Hải Bồng hay không, loại chuyện thế này căn bản không thể phát sinh được, bởi vì một khi phát sinh thì đồng nghĩa với việc Thiên Vân môn xong đời rồi, là cái loại kết thúc hoàn toàn ấy.

Trạc Minh Khâu nhìn từ xa mà lạnh cả sống lưng, hắn ta đờ đẫn thì thi thể của Quy Hải Bồng, tự lẩm bẩm: “Quả nhiên hắn không nói giỡn với ta.”

Chương 218: Lam Tiểu Bố đào hố

“Được lắm, một môn phái hai sao Thiên Vân môn thôi mà các ngươi lại dám công khai giết chết đệ tử nội môn của tiên môn bốn sao chúng ta ngay tại quảng trường Côn Khư, ha ha, không lẽ Thiên Vân môn các ngươi định nắm toàn bộ Nguyên Châu trong tay hay sao?

Giết hết những người mà Thiên Vân môn các ngươi nhìn không vừa mắt?” Một giọng cười ẩn chứa tức giận không cùng truyền tới, sau đó là một người đàn ông đen mặt xông tới.

Nhìn khí tế ác liệt của đối phương là biết người này đã quyết tâm xé Thiên Vân môn thành nhiều mảnh vụn.

Mặt Lam Tiểu Bố vẫn còn giữ vẻ sợ hãi, lớn tiếng nói: “Hóa ra ở Nguyên Châu này, chỉ cần là tiên môn cao cấp là có thể tùy tiện cướp đoạt đồ của đệ tử ở những tiên môn thấp hơn, mà đệ tử của những tiên môn thấp hơn đó lại không được phép phản kháng. Ha ha, nếu đã như vậy thì cần gì phải tuyển chọn vào Côn Khư Huyền Giản nữa? Cứ để cho đệ tử của các tiên môn cao cấp vào là được rồi, cần gì phải lừa dối những tiên môn cấp thấp hơn, khiến chúng ta gian khổ đi tới nơi này, kết quả lại bị những tiên môn cao cấp giết như nhặt rau cải nữa?”

Một tiếng hừ lạnh truyền tới, Lam Tiểu Bố cảm giác linh hồn của mình sắp bị tiếng hừ lạnh này thổi tan, trong lòng hắn thầm chấn động, người này thật mạnh mẽ.

Người đàn ông đang đen mặt kia vừa định ra tay thì khi nghe được tiếng hừ lạnh đó, lập tức dừng tay lại.

Sau tiếng hừ lạnh, một lão giả cao lớn rơi xuống từ trên không trung: “Giới tu tiên ở Nguyên Châu này,. mặc dù có tranh đoạt nhưng vẫn phải luôn tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc cơ bản nhất của giới tu tiên, ai nói cho ngươi là các tiên môn cao cấp có thể tùy tiện tranh đoạt ở Côn Khư? Hành động đó có khác gì so với cường đạo?”

“Ta mắt Trâu tiên nhân.” Nhìn thấy lão giả rơi xuống, mọi người lập tức cùng hành lễ.

“Chưởng môn sư huynh, đây là tiền bối Trâu Tranh của Cửu Châu sơn, mau thi lễ đi.” Phiến Thiên Nguyệt vừa truyền âm cho Lam Tiểu Bố, vừa khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố từng nghe nói qua Cửu Châu sơn, nơi này hình như là nơi được Nguyên Châu tôn kính nhất, ít nhất là mọi người đều nói như vậy. Nhưng những người đồn đại đều là những tu sĩ cấp thấp sống trong thành Mưu Bắc, có rất nhiều người cho dù cả đời cũng chưa từng được nhìn thấy bộ dạng của cường giả trên Cửu Châu sơn.

Cửu Châu sơn không thuộc về bất kì môn phái có sao nào, bọn họ cũng không để ý tới phân tranh của các môn phái ở Nguyên Châu. Nhưng bất kì di tích cao cấp nào, hay khi bí cảnh ở các nơi mở ra thì đều có bóng dáng của Cửu Châu sơn.

Côn Khư Huyền Giản gần như là bí cảnh đệ nhất ở Nguyên Châu, mà bí cảnh này mở cửa không phải thứ mà các tiên môn khác có thể làm chủ được. Mỗi lần bí cảnh này mở thì Cửu Châu sơn sẽ phái người tới phụ trách ở nơi này. Chuyện của Lam Tiểu Bố là phát sinh ở quảng trường Côn Khư nên mới đỡ, chứ nếu xảy ra ở một nơi nào khác thì cho dù Thiên Vân môn có bị diệt mười nghìn lần cũng không có ai ra mặt thay.

có khả năng quản lí bí cảnh cao cấp nhất Nguyên Châu có thể thấy được địa vị của Cửu Châu sơn cao tới mức nào.

Nhưng dù cho ai muốn gia nhập vào Cửu Châu sơn thì nhất định phải phù hợp với hai yêu cầu, thứ nhất là không được thuộc về một tông môn nào, thứ hai là ngươi phải từ Nhân Tiên cảnh trở lên.

“Lam Tiểu Bố của Thiên Vân môn ra mắt Trâu tiên nhân.” Lam Tiểu Bố khom người thi lễ.

Thực ra việc hắn sử dụng quả cầu thủy tinh để ghi chép hình ảnh cũng là để phòng ngừa vạn nhất mà thôi, nếu không ai ra mặt thì hắn nhất định sẽ dùng Thần Hồn châm để giết chết nhân vật Hóa Đan cảnh này của Đông Vũ Tiên tông trước rồi lại tính tiếp.

Chắc chắn Đông Vũ Tiên tông còn có cường giả Luyện Thần, nhưng lần này vị cường giả đó không tới Côn Khư. Chờ tới khi hắn tiêu diệt xong cường giả Hóa Đan cảnh này rồi thì hắn sẽ lập tức mang theo các đệ tử môn hạ quay lại tông môn trước.

Đông Vũ Tiên tông có thể có bao nhiêu Luyện Thần cảnh chứ? Hơn nữa Thiên Vân môn họ cũng không phải quả hồng mềm gì cho cam. Lão tông chủ Phiến Thường Tu không phải cũng đã đột phá được Luyện Thần cảnh rồi hay sao? Cộng thêm cả hắn nữa thì không cần thiết phải sợ Đông Vũ Tiên tông quá.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết chắc là sẽ có người ra mặt, dù gì Côn Khư cũng là bí cảnh lớn nhất Nguyên Châu, nếu cái bí cảnh này có thể bị người tùy tiện cướp đoạt thì nó đã hỗn loạn từ lâu rồi.

Bây giờ người của Cửu Châu sơn đã ra mặt, chứng minh suy đoán của hắn đã đúng. Trước khi Côn Khư mở ra, nhất định phải có người phụ trách trật tự trong quảng trường, tuyệt đối không được xảy ra hỗn loạn.

Do Trâu Tranh tiên nhân đã tới, cộng thêm người của Thiên Vân môn lại dám công khai giết chết đệ tử nội môn của Đông Vực Tiên tông nên lúc này, mọi người ở xung quanh lập tức vây lại. Dù là ăn dưa hay là có việc gì khác thì đều mang ý nghĩa là khúc nhạc đệm trước khi cửa của bí cảnh mở ra.

Quy Hải Thân Nhiếp giận xanh mặt, bọn họ chỉ mới tới mà thôi. Nhưng khi vừa đặt chân xuống đã nhìn thấy cảnh Quy Hải Bồng bị giết chết.

Quy Hải Bồng là một trong những thanh niên có tiền đồ nhất trong gia tộc Quy Hải, cũng là một trong những ứng cử viên ngồi lên vị trí gia chủ trong tương lai. Giờ người vừa tới Côn Khư đã bị Thiên Vân môn vốn có thâm cừu đại hận với gia tộc giết chết. Có thể nói, nếu như không có người của Cửu Châu sơn ở đây thì người của gia tộc Quy Hải nhất định sẽ không thể nhẫn nhịn mà xông lên giết chết Lam Tiểu Bố.

Mạnh Ngạo đứng bên ngoài lắc đầu, tính tình vị tông chủ mới của Thiên Vân môn này không thể nói là bạo gan được, mà là…

Người đàn ông mặt đen kia ôm quyền với với Trâu Tranh của Cửu Châu sơn, sau đó lại ôm quyền nói với những người xung quanh: "Vu Tiển ta chỉ là một trưởng lão của Đông Vũ Tiên tông, nhưng chuyện này hôm nay khiến ta không thể nào nhẫn nhịn được, ta muốn đại diện cho Đông Vũ Tiên tông để nói mấy câu xuất phát từ tận đáy lòng. Từ trước tới nay Đông Vũ Tiên tông chúng ta chưa bao giờ lấn lát kẻ yếu, nếu không thì sau chuyện của đan sư Thuần Vu chúng ta đã đánh thẳng vào Thiên Vân môn rồi, nhưng trên thực tế thì chúng ta không hề làm như vậy.

Thế nhưng tên chưởng môn mới này của Thiên Vân môn lại cố chấp bá đạo, từ một rìu giết chết đệ tử nội môn của Đông Vũ Tiên tông chúng ta có thể thấy được hắn ta tàn nhẫn tới mức nào. Nơi này chính là quảng trường Côn Khư, nếu không thì e rằng hắn ta càng tàn bạo hơn nữa.

Đông Vũ Tiên tông chúng ta chỉ muốn hiền một chút thôi, nhưng hiền thì có sai sao? Vì sao phải lấn áp chúng ta như vậy chứ? Không phải vì chúng ta sợ Thiên Vân môn, mà là muốn để cho mọi người phân xử công bằng. Ta hy vọng tiền bối Cửu Châu sơn có thể đưa ra kết luận công bằng nhất, chúng ta không muốn ý tốt của mình bị giẫm đạp dưới chân như này.”

Chương 219: Lam Tiểu Bố đào hố (2)

Chỉ một lần nói, Vu Tiển đã đặt bản thân vào thế yếu, hơn nữa vốn dĩ bọn họ cũng có thể ung dung chèn ép Thiên Vân môn rồi, nhưng vì họ có tâm hồn hướng thiện nên chưa từng ỷ mạnh hiếp yếu. Còn chuyện của Thuần Vu Lương Ung, ông ta chỉ là đan sư khách khanh của Đông Vũ Tiên tông mà thôi, thậm chí đã thoát li Đông Vũ Tiên tông rồi, mà chuyện này ông ta (Vu Tiễn) lại không hề nhắc tới một lời nào.

Một số người không rõ nội tình bắt đầu đồng tình với Đông Vũ Tiên tông, đặc biệt còn có hảo cảm rất lớn với môn phái này.

Ngươi xem Đông Vũ Tiên tông nhà người ta mà xem, không phải là người ta không đánh lại Thiên Vân môn của ngươi, mà chẳng qua người ta hiền lành không muốn ỷ mạnh hiếp yếu mà thôi. Không nghĩ tới người nhỏ yếu thực sự lại tự cho mình phần hơn, giết chết đệ tử nội môn nhà người ta.

“Còn nói làm gì nữa, loại môn phái như này nên diệt từ lâu rồi, chỉ cần Trâu tiền bối nói một lời thì chúng ta sẽ lập tức ra tay.” Lập tức có người hô to trong đám đông.

Trâu Tranh cũng rất bực bội vì Lam Tiểu Bố đã gây phiền phức, nhưng cần thì ông ta vẫn phải ra mặt, vì thế ông ta đưa mắt nhìn sang Lam Tiểu Bố: “Lam Tiểu Bố, ngươi còn lời gì muốn nói không?”

Còn tại sao lại tự ý đoán rằng Lam Tiểu Bố là người gây chuyện trước thì cũng bởi vì Thiên Vân môn quá yếu kém, có thể tùy ý nắn bóp bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố tỏ ra hơi sợ hãi, nói: “Ta thực sự không khiêu khích Đông Vũ Tiên tông, ta luôn nhượng bộ cho vị đệ tử nội môn kia, sau đó ta thực sự không cố ý giết chết Quy Hải Bồng đâu, cho tới bây giờ lòng ta vẫn đang thấp thỏm vì hối hận.”

Nói xong lời này, Lam Tiểu Bố phất tay lên, một quả cầu thủy tinh thu hình ảnh bị ném ra ngoài.

Mọi người thấy trong không trung xuất hiện một đoạn hình ảnh rất rõ ràng, trong lòng thầm khâm phục thần niệm của Lam Tiểu Bố thật mạnh.

Quả cầu thủy tinh thu hình ảnh này là loại pháp bảo chỉ có thể sử dụng một lần, và chỉ có loại cầu thủy tinh cao cấp mới có thể phát được hình ảnh liên tục trong không khí, không cần thần niệm củng cố. Nhưng quả cầu thủy tinh này của Lam Tiểu Bố lại là loại cấp thấp, khi loại có phẩm cấp thấp này phát ra hình ảnh đã ghi chép trước đó thì cần phải có thần niệm củng cố liên tục. Đặc biệt, muốn xem được rõ ràng thì thần niệm phải cực kì mạnh mẽ.

Trong hình ảnh được huyễn hóa ở giữa không trung, Lam Tiểu Bố một mực vâng vâng dạ dạ, phải nói là cực kì cung kính khi đối đãi với Quy Hải Bồng. Nhưng Quy Hải Bồng lại cao ngạo híp mắt nhìn xuống Lam Tiểu Bố như nhìn con kiến hôi, hoặc là nói, hắn ta căn bản không hề đặt tiên môn hai sao Thiên Vân môn này vào mắt.

Trong hình ảnh, Lam Tiểu Bố cũng tỏ ra rất cung kính với Đông Vũ Tiên tông, thậm chí bởi vì biết Quy Hải Bồng là đệ tử của Đông Vũ Tiên tông mà tình nguyện lấy linh thạch ra để bồi thường.

Tuy có rất nhiều người đang khinh thường thái độ mềm dẻo của Lam Tiểu Bố, nhưng là một người ra từ tiên môn hai sao, biểu hiện như thế cũng là chuyện thường tình. Không lẽ lại có chuyện Lam Tiểu Bố mắng Quy Hải Bồng? Sau đó chỉ tay vào mũi hắn ta, nói Đông Vũ Tiên tông của các ngươi chả là gì? Nếu thật sự có chuyện như vậy thì mới không bình thường.

Tới cuối cùng, Lam Tiểu Bố mới vội vã phản kích dưới sát chiêu của Quy Hải Bồng, kết quả lại một chiêu đánh chết người. Khi xảy ra chuyện đó, Lam Tiểu Bố không hề tỏ ra vui sướng, thậm chí còn tỏ ra lo lắng và bất an không thôi. Miệng hắn lẩm bẩm mấy câu, biết làm sao bây giờ, ta không hề cố ý. Vậy có thể thấy, nội tâm của hắn đã bất an thế nào khi xảy ra sự việc ngoài ý muốn đó.

Chờ hình ảnh phát hết, Lam Tiểu Bố mới sợ hãi nói: “Ta chỉ định dùng thủy tinh cầu ghi chép một ít hình ảnh sôi nổi trước khi Côn Khư mở của Thiên Vân môn chúng ta mà thôi, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Bây giờ ta rất sợ, xin các vị tiền bối cứ trách phạch. Thiên Vân môn của ta chỉ là một môn phái nhỏ mà thôi, tất cả đều nghe theo lời của các vị tiền bối.”

Giọng điệu sợ hãi và lo lắng thuộc về những tiên môn nhỏ bé lập tức lộ ra không chút che đậy.

Một màn vừa rồi lập tức lật ngược tình thế mà vừa rồi Vu Tiễn đã bày ra, cho dù trước đó Vu Tiễn đã làm bộ đáng thương thì cũng phải thừa nhận sự thật rằng người đáng thương không phải bọn họ, mà là Thiên Vân môn.

“Tới địa bàn của tiên môn khác rồi đòi cướp đồ của người ta, chết cũng đáng đời.” Có người tỏ ra bất mãn.

“Đúng thế, tiên môn bốn sao thì thế nào? Chúng ta cũng là tiên môn bốn sao, nhưng chưa từng có loại đệ tử rác rưởi như thế đâu.”

“Ha ha, đây chính là cái mà ngươi gọi là hiền lành không ỷ mạnh hiếp yếu sao? Giờ ta coi như tận mắt chứng kiến rồi. Có câu nói rất hay, ác nhân cáo trạng trước.”

“Bắt nạt người ta lại không cho phép người ta phản kháng sao? Ha ha, bá đạo tới mức này thì thế gian quả nhiên cái gì cũng có thể xảy ra.”

…

Sắc mặt Vu Tiễn cực kì khó coi, hận không thể cứu sống Quy Hải Bồng ngay lập tức rồi tự tay chém chết thêm lần nữa. Từng gặp người ngu rồi, nhưng chưa từng thấy qua người ngu như Quy Hải Bồng này. Công khai đi cướp túi trữ vật của người khác là bởi vì nhìn thấy túi đồ của người ta đầy bảo vật? Dù bên trong toàn đá cũng căng phồng mà thôi. Cho dù muốn cướp thì cũng phải sạch sẽ một chút, chỉ cần giết chết Lam Tiểu Bố là có thể làm được rồi. Bây giờ không những bị giết mà còn gây ra một vụ ồn ào xấu mặt như vậy.

Cũng không ai nghĩ rằng tại sao Lam Tiểu Bố lại mở cấm chế của túi trữ vật để Quy Hải Bồng có thể nhìn thấy những đồ bên trong. Dù sao Quy Hải Bồng cũng chết rồi, chẳng có ai đứng ra nói lên bất cứ điều gì khả nghi cả.

Chương 220: Sợ vị hôn thê

Cổ Tinh sơn cũng quên mất có một môn phái gọi là Thiên Vân môn, lần này thấy Thiên Vân môn xuất hiện, lập tức nghĩ tới chuyện trực tiếp mượn cơ hội này để tiêu diệt hoàn toàn Thiên Vân môn. Không ngờ tới cuối cùng, môn phái hèn kém này lại có cơ hội xoay người.

Trâu Tranh nhàn nhạt nói: “Chuyện này kết thúc ở đây, Đông Vũ Tiên tông không được tìm tới Thiên Vân môn gây phiền phức nữa. Ngoài ra ta hy vọng, trong khoảng thời gian chờ đợi Côn Khư mở cửa, mọi người hãy biết an phận thủ thường, chuyện gì không nên làm, chuyện gì nên làm thì đều phải có chừng mực. Ba ngày sau cuộc tuyển chọn người tiến vào Côn Khư sẽ được cử hành ở quảng trường.”

Nói xong lời này, Trâu Tranh bước sang một bước, cả người lập tức biến mất tích.

Lam Tiểu Bố cười lạnh trng lòng, Cửu Châu sơn nghe thì giống như cấp công hảo nghĩa*, nhưng từ hành động của Trâu Tranh có thể thấy người này chỉ đang cố bảo đảm cho bí cảnh Côn Khư có thể thuận lợi mở ra và thuận lợi kết thúc mà thôi. Chuyện này không có một cắc quan hệ nào với việc công bằng công chính cả.

(*Cấp công hảo nghĩa: Nhiệt tình vì lợi ích chung, hay giúp đỡ người khác.”

Mặt Vu Tiển tối tăm, cũng lười đi tìm Lam Tiểu Bố gây phiền phức thêm, lập tức xoay người rời đi. Lam Tiểu Bố này vốn dĩ không hề nói ra bất kì lời nào thiếu tôn trọng với Đông Vũ Tiên tông, là do đệ tử của Đông Vũ Tiên tông hiếp đáp người ta trước.

Thành chủ Mạnh Ngạo thành Bạch Vũ Tiên đứng nhìn Lam Tiểu Bố từ phía xa, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu Lam Tiểu Bố có bộ dạng bảo sao nghe vậy như trong quả cầu thủy tinh kia thì cũng sẽ không đánh Quy Hải Triệu bị thương nặng khi ở thành Bạch Vũ Tiên, cũng sẽ không dùng phong nhận chém đứt đầu chưởng quỹ Loan Nguyệt đan lâu.

Cũng có thể là do hắn ta nhìn lầm, tính khí tàn bạo của Lam Tiểu Bố khác với cách mà hắn ta đã nghĩ, cộng thêm không gian trưởng thành của người này quá lớn, loại người như này nếu không thể giao hảo được thì tuyệt đối không nên đắc tội.

…

Trâu Tranh đã rời đi, người của Đông Vũ Tiên tông tạm thời không có ý định đi tìm Lam Tiểu Bố gây chuyện, đặc biệt là một thế gia ba sao như gia tộc Quy Hải cũng không dám đi xúc phạm ý của Cửu Châu sơn. Vì thế Lam Tiểu Bố có thể tiếp tục sống yên ổn trên địa bàn đã chọn.

Nhưng thời gian yên ổn không được bao lâu, khoảng một ngay sao thì chỗ Lam Tiểu Bố lại xuất hiện hai người. Một trong số đó Lam Tiểu Bố nhận ra, là đại sư Tây Ẩn, Thuần Vu Lương Ung.

Lí do Thuần Vu Lương Ung tới dĩ nhiên là vì đồ của ông ta, nếu chỉ có một mình ông ta thì Lam Tiểu Bố không sợ, nhưng người đi bên cạnh Thuần Vu Lương Ung lại khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy không thoải mái.

Người đó không cao, thậm chí còn gầy đét, nhưng hơi thở âm lãnh quanh quẩn bên người lại giống hệt với thanh kiếm của Quy Hải Triệu.

Lam Tiểu Bố biết hôm nay khó mà cho qua chuyện, hắn ra hiệu cho đám người Phiến Thiên Nguyệt tránh ra. Tên người gầy nhỏ kia rất mạnh, thậm chí chỉ đứng sau vị Trâu Tranh kia.

Lam Tiểu Bố khẳng định hắn không phải là đối thủ của người này, nếu đánh lên, e rằng chưa kịp chờ Trâu Tranh tới thì hắn đã bị giết chết. Hơn nữa chưa chắc lần này Trâu Tranh đã tới.

“Lam Tiểu Bố, tông chủ của Thiên Vân môn?” Người đàn ông gầy khô kia quan sát Lam Tiểu Bố một lượt, giọng nói dường như phát ra từ lồng ngực.

Phiêu động bất định, khiến người khác nghe vào không được tự nhiên.

“Không sai, các hạ là ai?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố không kiểu không nịnh, đột nhiên hắn cảm thấy có phải bản thân đang thiếu thuật độn thổ hay không, nếu không đánh lại thì có thể chạy được.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức bỏ suy nghĩ này, lấy tính tình của hắn, cho dù không đánh lại thì cũng không có chuyện bỏ lại đồng môn rồi chạy mất.

“Đan sư Tần Tây Trạch, Quế Vô Thủ…”

Lam Tiểu Bố nghe vậy thì vô thức nhìn về phía tay của đối phương, đúng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng kinh hô của Phiến Thiên Nguyệt. Lam Tiểu Bố ngờ vực quay đầu lại nhìn, lập tức phát hiện ra vẻ kinh hoàng trong mắt Phiến Thiên Nguyệt.

Hình như người này không có tay thật, trong tay áo của đối phương giống như trống không.

Mặc dù hiện tại Phiến Thiên Nguyệt chưa nói gì, nhưng Lam Tiểu Bố biết vị Quế Vô Thủ này hình như không hề tầm thường.

“Ngươi cầm đồ của đan sư Thuần Vu, cũng là đồ mà ta nhờ đan sư Thuần Vu hỗ trợ đi tìm, bây giờ ngươi giao những thứ đó cho ta thì ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu không, cho dù Trâu Tranh có tới thì ngươi cũng nhất định phải lấy đồ giao ra.” Giọng nói phiêu động bất định của Quế Vô Thủ vang lên khiến Lam Tiểu Bố cực kì không thoải mái.

“Đồ gì cơ?” Lam Tiểu Bố nghi hoặc nhìn Thuần Vu Lương Ung, trong lòng thì thầm nghĩ tại sao Thuần Vu Lương Ung lại nhờ Quế Vô Thủ đi lấy lại đồ.

Có lẽ Quế Vô Thủ mới gặp được Thuần Vu Lương Ung, nếu không đã tới Thiên Vân môn từ lâu rồi. Loại người có thể hù dọa Phiến Thiên Nguyệt như Quế Vô Thủ này cũng chẳng phải là hạng người hiền lành gì. Thuần Vu Lương Ung có thể hợp tác với loại người này thì khác gì bảo hổ lột da*? Nếu Thuần Vu Lương Ung nghĩ rằng đã đưa [Thập Châu Đạo Đan lục] cho Quế Vô Thủ, còn ông ta có thể giữ những thứ khác thì suy nghĩ đó quá ngây thơ.

(*Dữ hổ mưu bì: bảo hổ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Giọng nói Thuần Vu Lương Ung có hơi run rẩy: “Lam Tiểu Bố, cách đây không lâu Quế tiền bối đã bước vào Hư Thần cảnh, ta khuyên ngươi vẫn nên nghe lời của Quế tiền bối đi…”

Nghe thấy giọng của Thuần Vu Lương Ung, Lam Tiểu Bố lập tức đoán ra được không phải do ông ta chủ động tìm tới chỗ Quế Vô Thủ để hợp tác, nếu không sẽ không yên lành như vậy. Nhìn bộ dạng tiều tụy của ông ta, có lẽ là do bị Quế Vô Thủ uy hiếp.

“Ta cho ngươi một ít thời gian…” Khi Quế Vô Thủ nói chuyện, uy áp mạnh mẽ của Hư Thần cảnh xông tới khiến Lam Tiểu Bố không nhịn được mà lùi về sau mấy bước, cảm giác chết chóc mờ mịt bao trùm khắp cơ thể.

Chênh lệch thực lực quá lớn, hắn không hề có năng lực để phản kháng.

Đầu óc Lam Tiểu Bố quay cuồng, hắn biết rõ, hôm nay cho dù hắn có lấy ra [Thập Châu Đạo Đan lục] dâng lên thì hắn cũng chẳng thể chiếm được chỗ tốt.

Chương 221: Sợ vị hôn thê (2)

Thần niệm xuất động, hắn biết, cho dù Trâu Tranh có biết thì e rằng cũng chẳng quản. Ở nơi này, người có thực lực yếu chính là nguồn gốc của tội lỗi.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện bên trong cảm ứng thần niệm, là người phụ nữ kiêu ngạo của Tây Côn Luân phái. Lam Tiểu Bố lập tức mừng rỡ, định truyền âm cho Liễu Li. Chỉ cần Liễu Li tới khuấy vũng nước đục này thì hắn sẽ có cơ hội chuyển mình. Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ này, bởi vì Liễu Li tới chính là vì hắn.

“Nếu ngươi không trả lời thì ta sẽ tự lấy.” Lần này, giọng nói của Quế Vô Thủ cơ hồ truyền ra từ kẽ răng.

“Haiz.” Lam Tiểu Bố thở dài: “Quế Vô Thủ, dù gì ngươi cũng là một người tu tiên, không sợ sẽ gặp phải báo ứng sao? Hơn nữa, quyển [Thập Châu Đạo Đan lục] kia…”

Lam Tiểu Bố nói cực kì chậm, nhưng dù có vậy, Quế Vô Thủ vẫn chăm chú nghe, bởi vì Lam Tiểu Bố có nhắc tới [Thập Châu Đạo Đan lục]. Nhưng lần nào nhắc tới quyển sách này, Lam Tiểu Bố đều cố tình dừng lại không nói.

Quế Vô Thủ định nổi nóng thì phát hiện Liễu Li đang đứng bên ngoài.

Liễu Li không ngờ chỗ ở của Lam Tiểu Bố còn có người khác, nhưng vẻ mặt của cô ta chỉ hơi xấu hổ nhìn lại, dĩ nhiên là cũng đã nhận ra lai lịch của Quế Vô Thủ. Nhưng cô ta biết, Lam Tiểu Bố lại gặp phiền phức.

Từ trước tới nay Quế Vô Thủ chưa từng giao du bằng hữu, mà ông ta chỉ giao thiệp với hai loại người, một loại là tạm thời còn sống, còn một loại là người chết.

Người còn sống là vì còn có quan hệ lợi ích với ông ta, nhưng một khi quan hệ lợi ích đó kết thúc thì loại người tạm thời còn sống đó sẽ biến thành loại người chết, thế nên mới được gọi là tạm thời sống.

Danh tiếng của Quế Vô Thủ trong giới Tu Tiên ở Nguyên Châu vô cùng tệ, có thể nói là tiếng xấu vang xa. Cô ta không thể nghĩ ra được, tại sao Lam Tiểu Bố lại chọc tới loại người như Quế Vô Thủ.

“Ngươi biết cách gây chuyện thật đấy.” Liễu Li nhìn Lam Tiểu Bố, giọng nói vô lực.

“Ngươi tới đây làm gì?” Lam Tiểu Bố cố tình tỏ ra kinh ngạc.

Liễu Li không trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố, cô ta nhìn chằm chằm vào Quế Vô Thủ rồi nói: “Ngươi đi ngay bây giờ đi, đừng để cho ta phải tức giận.”

“Ha ha ha ha ha…” Quế Vô Thủ bật cười lớn: “Quế Vô Thủ ta đi ngang đi dọc khắp Nguyên Châu này bao nhiêu năm, lần đầu tiên gặp phải một đứa nhóc miệng còn hôi sữa mới tới Kim Đan cảnh đã muốn đuổi ta đi, hôm nay ta không đi, ngươi có thể làm gì ta?”

Nếu không phải nơi này là quảng trường Côn Khư thì e rằng Quế Vô Thủ thẳng tay giết chết Liễu Li.

Liễu Li không đổi sắc mặt, giơ Kiếm phù trong tay lên: “Chỉ cần ta bóp nát thanh Kiếm phù này thì ngày mà ngươi còn sống trên đời chỉ có hôm nay mà thôi.”

“Tây Côn Luân phái….” Mặt Quế Vô Thủ thay đổi, ông ta không sợ Liễu Li, nhưng lại sợ thanh Kiếm phù trong tay Liễu Li. Chỉ cần thanh Kiếm phù đó vỡ vụn thì cho dù có một trăm Quế Vô Thủ cũng đừng hòng còn sống ra khỏi quảng trường Côn Khư.

Ông ta không kiêng kỵ những tiên môn năm sao khác, nhưng chỉ có Tây Côn Luân phái là ông ta không dám động chạm. Nghe nói đó là một tiên môn rất đáng sợ, có một Địa Tiên ở trong môn phái, muốn giết chết Quế Vô Thủ thì e rằng quá đơn giản. Hơn nữa nơi này là quảng trường Côn Khư, chỉ cần ông ta động vào người phụ nữ trước mặt này thì sợ rằng sẽ không thể thoát được. Mà cô ta nói chỉ cần bóp nát thanh Kiếm phù trong tay thì ngày sống của ông ta chỉ còn ngay hôm nay cũng không phải là lời nói dối.

Quế Vô Thủ hừ lạnh, xoay người rời đi.

Lam Tiểu Bố đột nhiên truyền âm với ông ta: “Biết trước ngươi sợ vị hôn thê của ta như thế thì ta đã gọi nàng sớm từ lâu rồi, ha ha.”

Quế Vô Thủ thay đổi sắc mặt, chân bước nhanh hơn một chút.

Nhìn Linh Đan sư tứ phẩm Thuần Vu Lương Ung rời đi theo sau Quế Vô Thủ, Lam Tiểu Bố cười ha hả nói: “Đan sư Tây Ẩn à, ngươi đang bảo hộ lột da đấy, ha ha, chúc ngươi may mắn.”

Mặt Thuần Vu Lương Ung cực kì khó coi, chỉ có đồ ngu mới dám suy nghĩ bắt tay kết minh với Quế Vô Thủ. Ông ta bất đắc dĩ bị Quế Vô Thủ bắt được, hơn nữa Quế Vô Thủ tìm được ông ta là vì đang truy tìm [Thập Châu Đạo Đan lục], cho dù không xảy ra chuyện của Lam Tiểu Bố thì ông ta cũng không thể tránh được một kiếp.

Nếu biết chuyện hôm nay xảy ra, Thuần Vu Lương Ung này tuyệt đối sẽ không chen tay vào quyển [Thập Châu Đạo Đan lục] này. Quyển sách này chưa mang tới cho ông ta bao nhiêu lợi mà đã gây ra không biết bao nhiêu rắc rối rồi.

“Đa tạ Liễu Li tiên tử.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, mặc dù quan hệ của hắn và Liễu Li rất kém, nhưng vừa rồi mà không có Liễu Li xuất hiện thì hắn thực sự không còn cách nào khác tốt hơn cả. Cho dù Quế Vô Thủ có giết chết hắn thì hắn cũng không thể làm gì được. Một cường giả Hư Thần cảnh, cho dù là Phiến Thường Tu đã bước vào Luyện Thần cảnh thì có thể làm khó dễ người ta tới mức nào chứ?

Huống hồ để khiến Quế Vô Thủ rời đi, hắn đã lợi dụng Liễu Li một trận.

Mặt Liễu Li không biểu cảm, nhìn Phiến Thiên Nguyệt đứng một góc, nói: “Ngươi bắt cá ánh bạc thượng đẳng thế nào?”

Người phụ nữ này vẫn kiêu ngạo như bình thường, Lam Tiểu Bố rất muốn nói rằng ngươi không cao ngạo một ngày thì chết à? Nhưng nhớ ra vừa rồi đối phương chính là người cứu nguy cho hắn bằng cách dùng danh tiếng của gia trưởng, nếu hắn mà nói thế thì thực sự rất không biết tốt xấu.

Nếu dùng cách thông báo cho gia trưởng thì Lam Tiểu Bố hắn lại không có gia trưởng nào ở thành Mưu Bắc cả. Không còn cách nào khác, người ta có gia trưởng tốt nên mới vậy.

Phiến Thiên Nguyệt nhìn Liễu Li, do Quế Vô Thủ đã rời đi, cô nhanh chóng bình tĩnh lại: “Ta không có phương thức nào để bắt cá ánh bạc thượng đẳng cả….”

Mặt Liễu Li đanh lại, xoay người muốn rời đi, dĩ nhiên, với tính cách cao ngạo này, cô ta sẽ không hỏi lại lần thứ hai.

Nhưng Phiến Thiên Nguyệt lại nói tiếp: “Nhưng ta có cách bắt được cá ánh bạc phẩm chất đặc biệt, hơn nữa cá ánh bạc lần trước mà chúng ta có được không phải là cá ánh bạc thượng phẩm mà là phẩm chất đặc biệt.”

Chương 222: Cẩn thận Cửu Chân sơn

Liễu Li vốn định rời đi, thân thể lập tức cứng đờ. Sau đó cô ta xoay người, mắt nhìn chằm chằm vào Phiến Thiên Nguyệt. Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được rõ ngón tay của Liễu Li hơi rung lên, dĩ nhiên là do bị kích động với chuyện cá ánh bạc phẩm chất đặc biệt.

Mặc dù cô ta chưa mở miệng hỏi, nhưng sự khát vọng và kích động trong mắt lại không thể bỏ qua được.

Phiến Thiên Nguyệt lấy một miếng ngọc giản sứt mẻ ra đưa cho Liễu Li: “Đây là đồ của tiên môn ta, bây giờ đưa cho ngươi.”

“Đa tạ.” Liễu Li không chút do dự nhận lấy ngọc giản, thậm chí còn nói đa tạ.

Lam Tiểu Bố than thầm một tiếng, thoạt nhìn Phiến Thiên Nguyệt rất nhu nhược, nhưng cũng chẳng phải đèn đã cạn dầu. Hành động lần này trực tiếp thể hiện rằng đang trả lại ân tình của người ta. Hơn nữa còn tỏ ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, hành động rất xinh đẹp.

Cho tới khi Liễu Li rời đi, Phiến Thiên Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, sợ hãi nói: “Không biết vị Quế Vô Thủ kia có tới nữa hay không.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, nói: “Ta nghĩ tên đó sẽ không dám tới nữa, ông ta không có cái gan đó.”

Lam Tiểu Bố có thể nhìn ra được nỗi sợ của Quế Vô Thủ đối với Tây Côn Luân phái đã xâm nhập tới tận xương tủy. Trước khi Quế Vô Thủ rời đi hắn đã nói Liễu Li là vị hôn thê của hắn, trước khi Quế Vô Thủ điều tra rõ sự thật thì ông ta tuyệt đối không dám động tới hắn.

Mà lúc ông ta điều tra rõ thực hư thì lúc đó hắn đã tiến vào Côn Khư huyền giản. Chỉ cần vượt qua được hai ngày thì nguy cơ trước mặt coi như đã được giải quyết. Thật xin lỗi, hắn đành bất đắc dĩ mượn thân phận của Liễu Li để ngăn chặn một chút.

“Sư tỷ, Quế Vô Thủ là ai, bộ dạng thật đáng sợ.” Khâu Lê Quảng đứng một góc đột nhiên hỏi.

Phiến Thiên Nguyệt vừa nghĩ tới đã sợ, nói: “Nghe nói ông ta là một đan sư, cũng là một vị đan sư Tiên Đan cực kì lợi hại.”

“Lại hại tới vậy sao?” Tuyên Phủ chậc lưỡi nói.

Ở trong giới Tu Tiên ở Nguyên Châu, đan sư Nhân Tiên được coi như sự tồn tại còn vượt qua quả cửu phẩm Linh Đan sư, miễn cưỡng được gọi là Tiên Đan sư. Cho nên, những đan sư có thể luyện chế ra những viên đan dược mà người tu tiên ở Nhân Tiên cảnh cần được gọi là nhất phẩm Tiên Đan sư.

Mắt Phiến Thiên Nguyệt mang theo vẻ sợ hãi, cô lắc đầu theo bản năng: “Không phải như các ngươi nghĩ đâu, Quế Vô Thủ không phải là nhất phẩm Tiên Đan sư, nhưng khi ông ta luyện đan có một thói quen rất đáng sợ, đó là thích dùng thi thể của người tu tiên làm đan dẫn, luyện chế ra đan dược. Ông ta từng gây ra một chuyện rất đáng sợ, đó chính là từng dùng một thi thể của cường giả Tiên Nhân để luyện đan, cuối cùng luyện chế ra một viên Phá Tiên đan…”

Lam Tiểu Bố thầm khiếp sợ, người này thực sự là cặn bã, dùng thi thể của người tu tiên để luyện đan, thậm chí còn luyện chế ra Phá Tiên đan có tác dụng trợ giúp cho cường giả Hư Thần cảnh đột phá tới Nhân Tiên cảnh, điều này không những khó tin mà còn rất nghịch thiên.

“Người như vậy không có ai đối phó hay sao? Ông ta có tiên môn không? Hơn nữa, các tiền bối trên Cửu Châu sơn không để ý chuyện cường giả Nhân Tiên cảnh bị luyện chế thành đan dược sao?” Tuyên Phủ nghi ngờ hỏi.

Phiến Thiên Nguyệt bật cười, nói: “Còn có thể thế nào chứ? Thiên Vân môn của chúng ta cũng không đắc tội ai, bây giờ linh mạch bị cướp, bí cảnh bị đoạt, có ai đứng ra giúp hay không?”

“Cửu Châu sơn sao? Bọn họ cùng lắm chỉ đứng ra quản lí chuyện của bí cảnh cao cấp mà thôi, nơi này là Côn Khư, nếu là chỗ khác, tiên môn của ngươi bị người khác bắt nạt rồi giết hết thì Cửu Châu sơn một người cũng chẳng tới.” Phiến Thiên Nguyệt thờ ơ nói.

Có lẽ thực sự đã bị Lam Tiểu Bố dọa sợ nên hai ngày trôi qua, Quế Vô Thủ không thấy tìm Lam Tiểu Bố đòi [Cửu Châu Đạo Đan lục] nữa. Điều này khiến Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm không thôi.

Rạng sáng ngày thứ tư, Trâu Tranh lại xuất hiện trên quảng trường Côn Khư.

Lúc này, bốn bề quanh quảng trường Côn Khư đã chật cứng đủ loại tiên môn, gian hàng, cửa hàng.

Còn ở giữa quảng trường Côn Khư lại xuất hiện một võ đài tỷ thí. Hiển nhiên, đây là cuộc tuyển chọn người có đủ năng lực và tư cách tiến vào Côn Khư, được tiến hành ở trên võ đài này.

Trâu Tranh đứng trên võ đài tỷ thí, mọi âm thanh huyên náo xung quanh lập tức biến mất, không ai dám làm ồn vào lúc này. Nó không chỉ có quan hệ với chuyện ai có thể tiến vào Côn Khư huyền giả, mà một khi ồn ào, rất cả thể sẽ chọc giận người của Cửu Châu sơn.

Cho dù là tiên môn năm sao cũng không dám đắc tội Cửu Châu sơn.

Tầm mắt của Trâu Tranh quét một vòng toàn trường, ai cũng cảm thấy ánh mắt của Trâu Tranh đã đặc biệt rơi trên người mình một thời gian rất dài.

“Các vị đạo hữu, sau khi phát sinh chuyện năm đó, Nguyên Châu đã trở thành khối thổ địa tu tiên cuối cùng của chúng ta, chúng ta nên biết ơn, vui mừng, và phải trân trọng….”

Lam Tiểu Bố nghi hoặc trong lòng, quay đầu nhìn Phiến Thiên Nguyệt rồi nói: “Sư muội, lời này có ý gì?”

Phiến Thiên Nguyệt lắc đầu, cô cũng không biết chuyện này.

Phiến Thiên Nguyệt không biết, Lam Tiểu Bố chỉ đành tiếp tục quay đầu nghe.

“Chu vi của Côn Khư hơn trăm nghìn dặm, Ngũ Chi đã vượt quá ba nghìn dặm, nhưng bên trong không thể ngự kiếm phi hành được, bất kì ai tiến vào Côn Khư thì đều phải đi bộ…”

Nghe Trâu Tranh nói tới đây, Lam Tiểu Bố nhớ tới ghi chép trong cuốn [Thập Châu Ký trên biển], “Nguyên Châu nằm giữa Bắc hải, địa phận ba nghìn dặm, cách bờ phía năm trăm nghìn dặm. Trên có Ngũ Chi huyền giản, nước suốt ngọt như mật, uống vào trường sinh, cũng nhiều tiên gia.”

Chương 223: Cẩn thận Cửu Chân sơn (2)

Dĩ nhiên Nguyên Châu vượt xa cái gọi trăm nghìn dặm, cho dù đi từ Thiên Vân môn tới Côn Khư cũng không biết đã đi qua mấy cái gọi là trăm nghìn dặm kia.

Nếu như Nguyên Châu này mà giống với Nguyên Châu trong ghi chép của cuốn [Thập Châu ký trên biển] thì e rằng ghi chép có sai sót, mà tác giả viết ra cuốn sách đó sợ rằng đang ghi rằng Côn Khư rộng hơn trăm nghìn dặm, nhưng lại viết nhầm thành Nguyên Châu.

“Cộng thêm Côn Khư mấy nghìn năm mới mở cửa một lần, cho nên bên trong Côn Khư có vô số bảo vật trân quý, bất kì một món bảo vật nào cũng khiến cho mọi người ở Nguyên Châu phấn đấu cả đời cũng không có được. Mỗi người đều có hy vọng tiến vào Côn Khư, nhưng thực tế, mỗi lần Côn Khư mở cửa đều không thể có nhiều người tiến vào được, nếu không sẽ tạo thành tổn thương cực lớn đối với Côn Khư, khiến cho giới Tu Tiên của Nguyên Châu chúng ta không thể tiến thêm trong tương lai…”

Lam Tiểu Bố cực kì đồng tình với ý này, Côn Khư chỉ rộng có trăm nghìn dặm, cho dù không được phép phi hành thì một khi có quá nhiều người Tu Tiên tiến vào trong sẽ dẫn tới trình trạng khai thác quá mức, khiến Côn Khư không kịp khôi phục nguyên khí, cuối cùng tương lai sẽ không còn Côn Khư nữa.

Trâu Tranh tiếp tục nói: “Côn Khư là địa phận của Nguyên Châu, chúng ta hy vọng mỗi tiên môn đều có cơ hội tiến vào Côn Khư. Những tiên môn lớn nhỏ ở Nguyên Châu này đếm không xuể, vì thế chúng ta liền lấy tiêu chuẩn thấp nhất là tiên một một sao, chỉ cần là tiên môn đạt tiêu chuẩn một sao thì đều có khả năng lấy được tư cách vào được Côn Khư. Bởi vì có quá nhiều tiên môn nên chúng ta phải thông qua việc tuyển chọn.

Phương thức tuyển chọn rất đương giản, ta sẽ sử dụng pháp bảo Động Thiên, tiên môn năm sao có thể phái ra hai mươi người tiến vào, tiên môn bốn sao là tám người, ba sao là bốn người, hai sao là hai người, còn một sao thì chỉ có thể phái ra một người. Những người bước vào pháp bảo Động Thiên của ta tham gia tuyển chọn tuổi tác không không được vượt quá năm mươi tuổi.”

Lam Tiểu Bố thầm than, địa vị của tiên môn năm sao thật sự rất được ưu ái, hai mươi người tiến vào, so với tiên môn bốn sao còn nhiều hơn gấp đôi. Cũng may tiên môn một sao cũng được một người tiên vào, hắn tin rằng lần tiến vào này cũng chỉ là để tìm được cơ hội tham gia khảo nhiệm mà thôi, chưa chắc đã được thông qua luôn.

Quả nhiên, Trâu Tranh lập tức bổ sung: “Mười người có thể đi ra khỏi Động Thiên này của ta trước tiên được phép mỗi người mang theo mười người cùng đi vào Côn Khư. Và những người từ mười một cho tới một trăm, mỗi người có thể dẫn theo hai người đi vào Côn Khư. Người từ một trăm linh mộ tới một nghìn, mỗi người có thể dẫn thêm một người tiến vào Côn Khư. Hạn ngạch đó có thể do người tham gia khảo sát lập ra, cũng có thể cấp quyền cho người khác.”

Lam Tiểu Bố nhìn những người trên quảng trường, đầu người rậm rạp chằng chịt, dùng đơn vị chục nghìn để tính thì có khoảng một nhìn người. Rất nhiều tiên môn tới nơi này để mua nước tương*. Mà danh ngạch mười người thông qua khảo nghiệm đầu tiên có thể mang theo mười người bên cạnh, rõ ràng là chuẩn bị cho thập đại tiên môn năm sao của Nguyên Châu.

(*Mua nước tương: thể hiện sự không quan tâm đến một đề tài xã hội nào đó, mang hàm ý “tôi không liên quan tới chuyện này”, tương đương với từ “người qua đường”. Trong điện ảnh, diễn viên quần chúng cũng được gọi là “mua nước tương”.)

Lúc này, Trâu Tranh lấy pháp bảo ra ném lên khán đài, pháp bảo đó chỉ có một cửa tiến vào, cửa vào đen thui, thần niệm không thể nào xâm nhập được.

Trừ cửa vào thì còn một cái cửa ra khác. Pháp bảo này chỉ dài khoảng ba trượng, thoạt nhìn thì khá giống một cái thùng chứa hàng.

Không biết bên trong của pháp bảo Động Thiên này lớn tới mức nào

Trâu Tranh chỉ vào pháp bảo Động Thiên mà ông ta đặt ở bên ngoài, nói: “Đây là pháp bảo trấn núi của Cửu Châu sơn, túi càn khôn Tứ Hải, thứ hạng sẽ được quyết định dựa theo thứ tự người đi ra ngoài đầu tiên. Đồng thời, ta nhắc nhở mọi người một điều, bên trong trong túi càn khôn Tứ Hải này có vô số yêu thú, sau khi tiến vào bỏ mạng bên trong cũng là chuyện bình thường, vì thế có tiến vào hay không mọi người tự quyết định. Nếu lo sợ thì tốt nhất đừng có vào. Bây giờ mời các tiên môn dựa theo số sao mà tiến vào túi càn không theo thứ tự, đệ tử của từng tiên môn phải xếp hàng chung một chỗ của tiên môn mình, đệ tử đầu tiên cầm tín vật của tiên môn trong tay.”

Lam Tiểu Bố nhìn thế nào cũng không thấy giống một cái túi. Nếu gọi là rương càn khôn Tứ Hải thì hợp lý hơn.

Lời của Trâu Tranh vừa kết thúc, đám người đông đảo tràn tới, người đi vào trước nhất định sẽ là người đi ra trước, đây là câu trả lời mà ai cũng biến.

Nhưng Trâu Tranh đã nói, đệ tử của tiên môn năm sao vào trước, sau đó đệ tử tiên môn một sao mới là thứ tự cuối cùng.

Lam Tiểu Bố nhìn mà câm nín, khá trách những tiên môn lớn càng ngày càng mạnh. Đệ tử của những tiên môn này vốn đã mạnh rồi, bây giờ lại được tiến vào trước thì không phải càng có ưu thế hơn hay sao?

Đệ tử tiên môn một sao vốn chẳng có sức cạnh tranh, bây giờ lại phải tiến vào cuối cùng, ngươi nghĩ tiên môn mộ sao sẽ là một trong mười người đầu tiên sao? Cửu Châu sơn luôn miệng nói tất cả tiên môn đều có cơ hội, nhưng thực ra tất cả đều là nói láo.

“Sư huynh, khi chúng ta đi vào chỉ sợ sẽ không thể lấy được thứ hạng.” Phiến Thiên Nguyệt nhìn đám người đang chen nhau, trên căn bản đều là tu sĩ Kim Đan cảnh, rất ít người là Uẩn Đan cảnh và Ngưng Đan cảnh. Xuất hiện Uẩn Đan và Ngưng Đan cảnh thì đa phần đều là đệ tử của tiên môn một sao hoặc là tiên môn hai sao cả.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói: “Các ngươi không cần phải vào, một mình ta đi vào là được. Ngươi cầm thứ này cho ta, chờ ta ra ngoài rồi thì đưa.”

Lam Tiểu Bố đưa túi vải cho Phiến Thiên Nguyệt, bên trong túi vải là nhẫn trữ vật của hắn.

Vào Nguyên Châu không phải ngày một ngày hai, Lam Tiểu Bố đã sớm phát hiện nhẫn trữ vật chính là bảo vật vô cùng quý giá ở Nguyên Châu. Đại đa số người tu tiên đều sử dụng túi trữ vật, một số giàu có thì dùng sách hoặc là vòng tay trữ vật.

Người dùng nhẫn trữ vật thì Lam Tiểu Bố chưa phát hiện được bao nhiêu người.

Còn một nguyên nhân quan trọng nhất là túi càn khôn Tứ Hải này là của người khác, một khi hắn tiến vào túi càn khôn Tứ Hải, bất kì hành động nào, thậm chí đồ mang trên người, hay đeo trên tay đều không thể nói trước được. Bên ngoài thì Cửu Châu sơn hô to khẩu hiệu, nhưng thật ra cũng chỉ đang tư lợi cá nhân mà thôi, hắn vẫn nên cẩn thận hơn một chút, ai biết trong đầu mấy người này đang suy nghĩ chuyện gì?

Còn Thất âm, trừ khi hắn cho phép thần niệm của đối phương xâm nhập vào hải não, nếu không thì tuyệt đối không có ai phát hiện ra được.

Chương 224: Cửu Châu sơn âm hiểm

Khi tới lượt tiên môn hai sao của Lam Tiểu Bố thì đã qua hai ba mươi phút. Sau khi trình lệnh bài thân phận của tiên môn lên, Lam Tiểu Bố mới bước vào túi càn khôn Tứ Hải.

Khi vừa bước vào miệng túi càn khôn Tứ Hải, trong mắt chỉ toàn một màu đen nhánh. Lúc này, Lam Tiểu Bố cảm giác bản thân như bị lột sạch đồ, rồi bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Lam Tiểu Bố thầm cảm thấy lạnh lẽo, hắn biết bản thân đã làm đúng một chuyện, đó là không mang theo nhẫn trữ vật đi vào. Nếu mang theo nhẫn trữ vật, thì toàn bộ đồ mà hắn tích trữ được sẽ bị phơi bày toàn bộ. Còn chiếc túi trữ vật bên hông hắn cũng chỉ có mấy trăm viên linh thạch hạ phẩm và một ít đan dược cấp thấp mà thôi.

Nhưng cảm giác lạnh lẽo trong lòng kéo dài không lâu, chỉ khoảng mấy giây liền biến mất không thấy, sau đó Lam Tiểu Bố rơi xuống một nơi đầy đất cát. Lúc này, bóng tối xung quanh đã biến mất toàn bộ, bầu trời mờ mịt, hệt như khói bụi trên địa cầu vậy.

Trên mảnh đất này không còn ai khác, Lam Tiểu Bố không đi về phía trước ngay lập tức. Hắn đột nhiên chắc chắn, Trâu Tranh của Cửu Châu sơn lấy món pháp bảo này ra để chọn người tiến vào Côn Khư tuyệt đối có mưu đồ khác. Ha ha, tin tưởng sơn môn lớn công bằng thì khác nào tự tìm chuyện phiền muộn vào người.

Qua một hồi lâu mới xuất hiện vài bóng người, Lam Tiểu Bố thu thần niệm lại chỉ còn phạm vi mười hai dặm, cái phạm vi này chỉ được coi là trung đẳng trong đám tu sĩ Kim Đan cảnh mà thôi. Hắn không dám mở rộng phạm vi thần niệm lên tới hơn trăm dặm, nếu làm vậy thì chủ nhân của pháp bảo núi càn khôn Tứ Hải này sẽ biết thần niệm của hắn mạnh hơn người.

Tuy Lam Tiểu Bố đã thu phạm vi của thần niệm chỉ còn lại khoảng mười dặm, nhưng cường độ nhìn xa bằng thần niệm của hắn lại không phải tu sĩ Kim Đan cảnh nào cũng có thể so sánh. Hắn nhanh chóng phát hiện có một ít yêu thú đang ẩn núp bên trong đất cát.

Hắn không dùng thần niệm để xâm nhập sâu vào trong lớp đất cát, chỉ cần dùng thần niệm để cảm ứng khí tức sinh cơ đang chập chờn trên bề mặt đất cát là được. Lam Tiểu Bố tin chắc, nếu chưa đạt tới Hóa Đan cảnh mà muốn cảm nhận được khí tức sinh cơ chập chờn thì rất khó.

Mà những tu sĩ tiến vào Côn Khư đều là tu sĩ dưới năm mươi tuổi, dưới năm mươi tuổi mà đã đạt Hóa Đan cảnh thì người đó chính là thiên tài trong thiên tài.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất vòng qua đám yêu thú đang ẩn núp, chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã vượt qua hơn trăm người. Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị đi qua hơn nửa đường đất cát thì hắn lập tức cảm nhận được khác thường, sau đó cố tình lướt qua trên người một con yêu thú đang ẩn núp.

Một con bạch tuộc cát tám chân lập tức xông thẳng lên, Lam Tiểu Bố chật vật rơi xuống. Dường như vận khí của hắn đã dùng hết, Lam Tiểu Bố vừa rơi xuống đã gặp phải một con rết cát đang ẩn núp. Rết cát há miệng liền xé đứt một đoạn ống quần của Lam Tiểu Bố, cũng may hắn kịp thời đánh một chưởng khiến con rết cát kia lui về sau mấy trượng nên mới có thể thoát thân.

Sau đó Lam Tiểu Bố cố tình thả chậm bước chân, nếu hắn cứ đi nhanh như vừa rồi thì e rằng sẽ vọt tới hạng nhất.

Nhưng cho dù Lam Tiểu Bố đã cố tình thả châm bước chân, thậm chí cứ đi một đoạn lại cố tình đánh một con thú cát, nhưng dọc đường này hắn không ngừng vượt qua những tu sĩ đã tiến vào trước.

Sau khi đi qua biển cát là tới một mảnh đầm lầy.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy có ba tu sĩ Kim Đan cảnh của tiên môn ba sao bị một con cá sấu trong đầm lầy nuốt sống thì trong lòng lập tức cảm thấy sự lãnh lẽo. Vốn dĩ trong lòng còn một chút suy nghĩ tốt về Cửu Châu sơn, nhưng lúc này, địa vị của Cửu Châu sơn trong lòng Lam Tiểu Bố không khác gì đống rác.

Rõ ràng Trâu Tranh đang cố tình tạo ra tử vong, nếu không, pháp bảo này vốn là của ông ta, ông ta hoàn toàn có thể khiến cho cá sấu trong đầm lầy không nuốt người.

Lam Tiểu Bố lại thả chậm tốc độ, hắn tuyệt đối sẽ không tham gia loại tranh giải trong động phủ của người khác lần thứ hai.

Cố tình khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh bị cá sấu trong đầm lầy tập kích, Lam Tiểu Bố đã theo sát mấy tên đệ tử của tiên môn năm sao xuyên qua khu vực đầm lầy.

Sau khi đi hết khu vực đầm lầy thì hắn đi tới một ngọn núi lửa rất lớn. Trên đỉnh núi lửa không phải kín lửa, mà nó có một kẽ hở, đủ để cho nhân loại đi qua trong thời gian ngắn.

Lam Tiểu Bố đứng dưới chân núi lửa, thần niệm nhanh chóng cảm ứng được, nếu không phải là tu sĩ đã từng luyện thể qua mà muốn đi xuyên qua ngọn núi lửa này thì e rằng sẽ phải vứt bỏ mạng ở đây.

Sau khi mấy tên đệ tử của tiên môn năm sao kia đi vào trong ngọn núi lửa, Lam Tiểu Bố cũng đi vào theo. Khi ngọn lửa cuốn tới, Lam Tiểu Bố cố tình tỏ ra kinh hoàng, nhanh chóng thoát khỏi thế lửa ào ào kéo tới.

Sau đó, hắn đi vào nơi không có ngọn lửa.

Ở dư quang tầm mắt của Lam Tiểu Bố, hắn nhìn thấy một tên đệ tử của tiên môn năm sao khi bị ngọn lửa bao lấy, xung quanh người của tên đó đột nhiên xuất hiện một vòng tròn nước bao bọc. Vòng tròn nước đó trực tiếp bảo vệ tên đó khỏi ngọn lửa, vọt tới nơi an toàn.

Đệ tử của tiên môn năm sao nội tình thực sự rất thâm hậu, đây tuyệt đối không phải do pháp bảo, mà là do chân nguyên và thần niệm dung hợp lại tạo thành pháp kỹ, khiến hắn nhìn mà không nhịn được phải than thở. Chiêu này và lá chắn thần niệm của hắn quả là mỗi thứ đều có một cái hay riêng.

Lá chắn thần niệm của hắn chủ yếu là để ngăn cản công kích tinh thần, mà vòng tròn nước của tên đệ tử của tiên môn năm sao kia lại có thể ngăn cản công kích vật lý. Đáng tiếc nơi này là pháp bảo của người khác, nếu không hắn nhật định sẽ sai Thất âm dựng lên mô hình của pháp thuật này.

Sau đó, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, tên đệ tử năm sao kia lại bị một ngọn lửa khác bao bọc, sau đó…

Không có sau đó, ngọn lửa kia còn mạnh hơn những ngọn lửa bình thường gấp mười mấy lần, giống như đặc biệt tới vì hắn ta vậy.

Lam Tiểu Bố cúi đầu liều mạng xông về phía trước, phía sau hắn là những ngọn lửa cháy bỏng đang đuổi theo phía sau.

Chương 225: Cửu Châu sơn âm hiểm (2)

Quần áo trên người bị ngọn lửa đốt cháy lỗ chỗ, thoạt nhìn thì hình như hắn đã bị thương. Nhưng không ai biết rằng, bề ngoài là do Lam

Tiểu Bố cố tình tạo ra cho người khác nhìn thấy. Nếu không, đừng nói là làm thương tổn tới hắn, thậm chí hắn còn vận chuyển Bất Tử quyết để chuyển hóa ngọn lửa này thành chân nguyên không chừng.

Hắn nghi ngờ tên đệ tử của tiên môn năm sao đó đã bị Trâu Tranh gài bẫy, có lẽ là Trâu Tranh thấy pháp kĩ do chân nguyên và thần niệm của tên đệ tử kia dung hợp quá mạnh mẽ nên muốn chiếm làm của riêng.

Mặc dù đó chỉ là suy đoán của hắn, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy suy đoán của mình đúng tới chín mươi phần trăm. Nếu không tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Người ta vừa mới triển lộ kỹ năng đặc biệt mà đã bị giết chết ngay tức khắc rồi.

Cũng may hắn chỉ nhìn thấy qua dư quang tầm nhìn, nếu không hắn có thể bị giết người diệt khẩu hay không?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khẳng định rằng Trâu Tranh không hề biết hắn đã nhìn thấy quá trình tên đệ tử của tiên môn năm sao kia chết, bởi vì sau khi thần niệm của hắn tu luyện tới tầng thứ tư, tầm mắt của hắn đã vượt xa đám tu sĩ bình thường, thậm chí còn nhìn xa gấp đôi.

Chỉ cần Trâu Tranh coi Lam Tiểu Bố hắn như những tu sĩ bình thường thì sẽ không hoài nghi rằng hắn đã nhìn thấy. Bởi vì trong này có tới mấy nghìn tu sĩ tham gia khảo sát, Trâu Tranh không thể kiểm tra tỉ mỉ từng người một được.

Lam Tiểu Bố bị ngọn lửa hành hạ tới mức phải vứt bỏ nửa cái mạng, cuối cùng cũng đi xuyên qua được khu vực núi lửa. Đồng thời, hắn cũng thấy được cửa ra của túi càn khôn Tứ Hải.

Sau khi chắc chắn mấy tên đệ tử trước mặt đã xông ra ngoài, lúc này

Lam Tiểu Bố mới lảo đảo lao ra khỏi túi càn không.

Khi đi ra khỏi miệng túi của túi càn khôn Tứ Hải, trong nháy mắt nhìn thấy hình ảnh bên ngoài của quảng trường Côn Khư, Lam Tiểu Bố cảm giác dường như bản thân vừa đi một vòng trở về khỏi ranh giới của cái chết vậy.

Nếu còn lần nữa thì hắn thà không đi Côn khư còn hơn là phải tiến vào loại pháp bảo tư nhân để tham gia tuyển chọn kiểu này.

“Sư huynh…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra, đám người Phiến Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ lập tứ mừng rỡ không thôi vọt tới. Sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy bộ dạng chật vật của Lam Tiểu Bố, cả người hệt như vừa đi ra khỏi đống lửa, thân thể đen nhánh, mái tóc dài cũng bị thiêu tới mức thất linh bát lạc.

Không ai cười nhạo Lam Tiểu Bố, bởi vì thứ hạng của hắn là thứ bảy.

Sau khi đi ra bằng lối ra của miệng túi càn khôn Tứ Hải, một người đàn ông trung niên mỉm cười híp mắt nhìn Lam Tiểu Bố nói: “Chúc mừng chúc mừng, đây là ngọc bài tiến vào Côn Luân của ngươi.”

Nói xong liền đưa cho Lam Tiểu Bố một cái túi vải nhỏ, thần niệm của Lam Tiểu Bố thử xâm nhập vào thì phát hiện bên trong có mười tấm ngọc bài.

Từ xa có một đám người đi tới, dĩ nhiên là đánh chủ ý tới ngọc bài trong tay của Lam Tiểu Bố.

“Đi thôi, quay về lại nói.” Lam Tiểu Bố không chờ những người này mở miệng đã nhanh chóng đi về địa phận của Thiên Vân môn.

“Lam tông chủ, nếu ngươi không cần ngọc bài vào Côn Khư thì có thể bán cho ta, ta đảm bảo giá cả sẽ khiến ngươi hài lòng.” Một tên thương nhân mập mạp lớn tiếng kêu lên từ xa.

“Linh thạch thì có gì chứ? Chỗ ta còn có đan dược cao cấp và một ít pháp bảo, nếu Lam tông chủ muốn giao dịch ngọc bài của Côn Khư thì rất dễ thương lượng.”

“Lam tông chủ….”

…

Thân phận của Lam Tiểu Bố đã sớm bị mọi người tra rõ, ai cũng biết hắn không phải là đệ tử của Thiên Vân môn, mà là tông chủ của Thiên Vân môn.

Lam Tiểu Bố đứng ở cửa ngoài của Thiên Vân môn, ôm quyền nói: “Các vị đạo hữu, vừa rồi khi ta đi qua túi càn khôn Tứ Hải đã bị thương nặng, suýt chút nữa thì chết. Ta muốn vào trong tắm táp một chút, sau đó nghỉ ngơi một hồi sẽ ra ngoài giao dịch cùng các vị. Chỗ ta có hơn năm mươi tấm ngọc bài tiến vào Côn Khư, mọi người muốn đổi thế nào đều được.”

“Đúng đúng, Lam tông chủ cứ tự nhiên, chúng ta ở chỗ này chờ là được.” Thương nhân trục lợi, nghe thấy Lam Tiểu Bố nguyện ý giao dịch ngọc bài tiến vào Côn Khư, dĩ nhiên điều kiện gì cũng dễ nói rồi.

Loại ngọc bài tiến vào Côn Khư này có ai mà không muốn, dưới tình huống như vậy thì đa phần đều là đệ tử của những tiên môn lớn. Mà đừng nói là mười vị trí đi theo của đệ tử tiên môn lớn, cho dù là một nghìn vị trí cũng dùng hết, sao có thể mang ra đổi chác chứ?

Cũng chỉ có tiên môn hai sao Thiên Vân môn này là có khả năng mang ngọc bài ra bán mà thôi, cả Thiên Vân môn chỉ có bốn người tới, nên bọn họ vẫn còn thừa hơn sáu mươi tấm ngọc bài.

“Sư huynh, của ngươi.” Lam Tiểu Bố vừa vào lều xong thì Phiến Thiên Nguyệt đã đưa túi vải cho Lam Tiểu Bố, bên trong là nhẫn trữ vật của hắn.

“Cảm ơn ngươi.” Lam Tiểu Bố thầm sợ hãi trong lòng, nếu hắn thực sự mang theo nhẫn trữ vật vào trong túi càn khôn Tứ Hải thì e rằng hắn sẽ mất mạng thật.

Làm cái gì cũng nên cẩn thận một chút.

Sau khi Lam Tiểu Bố trở lại vùng cấm chế, đầu tiên hắn lập tức dùng thần niệm sao chép trí nhớ vào thủy tinh cầu, sau đó mới tắm táp sạch sẽ, thay một bộ quần áo khác.

Khi Lam Tiểu Bố đi ra, lúc này, bên ngoài Thiên Vân môn đã có ít nhất mấy nghìn người đang chờ.

“Lam tông chủ, chúc mừng chúc mừng.” Mạnh Ngạo ôm quyền chúc mừng hắn, hắn ta cũng khát khao có được một tấm ngọc bài tiến vào Côn Khư từ chỗ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đưa cho Mạnh Ngạo một tấm ngọc bài: “Mạnh thành chủ, ngày đó nhờ có ngươi chiếc cố, tấm ngọc bài này tặng cho ngươi.”

Mạnh Ngạo kích động nhận lấy, miệng nói: “Tặng không thì không ổn, như vậy đi, người khác mua bao nhiêu thì ta mua giá bấy nhiêu.

Mạnh Ngạo biết rõ, cho dù có linh thạch cũng chưa chắc có thể mua được một tấm ngọc bài này.

Lam Tiểu Bố phất tay nói: “Ha ha, Mạnh thành chủ xem thường Lam Tiểu Bố này rồi, ta nói tặng là tặng.”

Có đôi lúc, đồ miễn phí chính là đồ đắt tiền nhất.

Chương 226: Không lừa được Lam Tiểu Bố (1)

Sau khi Lam Tiểu Bố đưa ngọc bài Côn Khư cho thành chủ Mạnh Ngạo của Bạch Vũ tiên thành, đám người kia lại càng kích động hơn. Cho dù trong pháp bảo của Trâu Thánh vẫn còn người, cũng không có người nào vây xem nữa.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, có tụ tập ở đây thêm nữa cũng chẳng có ngọc bài Côn Khư. Toàn bộ top 10 đã đi ra, trừ Lam Tiểu Bố ra, tất cả đều là đệ tử của các đại tông môn. Đối với đệ tử của đại tông môn mà nói, mười danh ngạch hoàn toàn không đủ.

Về phần người đứng thứ mười một đến 100, chỉ còn hai danh ngạch mà thôi, ngươi nói xem người ta sẽ cho ngươi à? Lam Tiểu Bố cảm thấy mặc dù ở đây cạnh tranh rất kịch liệt, nhưng vẫn có thể lấy được năm cái danh ngạch.

Bây giờ Lam Tiểu Bố vừa bước ra, tất cả mọi người đều đang chờ Lam Tiểu Bố nói chuyện, muốn biết hắn sẽ bán ngọc bài Côn Khư như thế nào.

Lam Tiểu Bố ôm quyền, cao giọng nói, “Các vị đao hữu, ngọc bài Côn Khư mặc dù là do ta liều chết lấy được, nhưng nếu dùng nó để trao đổi linh thạch thì có vẻ quá tục khí và không ổn. Lúc đầu ta muốn dùng thứ này để trao đổi công pháp tu luyện, nhưng ta nghĩ đến chuyện có rất nhiều công pháp đều là bí mật bất truyền của đại tông môn, cho nên hình như ý tưởng này cũng không tốt. Nhưng thứ này là do ta liều mạng lấy được, nếu như đưa miễn phí cho mọi người, cho dù ta có đồng ý thì mọi người cũng không chia nhau được, rốt cuộc thì cũng chẳng ai được lợi.”

“Ngươi cứ ra một cái giá đi, chúng ta cạnh tranh bằng thực lực của mình.” Trong đám người có người không chịu nổi la lên.

Lam Tiểu Bố lên giọng, “Vậy thì thế này đi, ý của ta vẫn là dùng công pháp để trao đổi, nhưng để tránh việc tiết lộ công pháp hạch tâm của các đại tông môn, ta chỉ cần phần công pháp Luyện Tinh Hóa KHí mà thôi, hơn nữa công pháp của đại tông môn ta cũng không cần đâu…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói xong, đám người đã bắt đầu kích động.

Nói thật, cho dù là tông môn cấp năm, công pháp Luyện Tinh Hóa Khí cũng không phải thứ bí mật không thể truyền ra bên ngoài. Ví dụ như Đại Huyền Chân Kinh, công pháp tu luyện chính của Tây Côn Lôn phái.

Đại Huyền Chân Kinh đương nhiên là vô cùng quý giá, thậm chí ngay cả phần Luyện Tinh Hóa Khí của Đại Huyền Chân Kinh ngay cả đệ tử ngoại môn cũng có thể tu luyện. Nếu như ngươi là một người ngoài, chỉ tu luyện phần Luyện Tinh Hóa Khí của Đại Huyền Chân Kinh, vậy thì ngươi tiêu đời rồi. Bởi vì cả đời này ngươi chỉ có thể dừng bước ở Trúc Cơ mà thôi, không thể nào Uẩn Đan được, không phải là do Đại Huyền Chân Kinh không tốt, mà là do ngươi vĩnh viễn không thể có được công pháp tu luyện kế tiếp.

Bất cứ một đại tông môn nào cũng vô cùng xem trọng công pháp, Luyện Tinh Hóa Khí chỉ là cơ sở bên ngoài, cho nên không quan trọng lắm, chỉ cần là đệ tử ngoại môn của tông môn đều có thể truyền thụ. Nhưng đến khi Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, vậy thì chỉ có ít đệ tử có được, còn phần lớn cả đời cũng đừng mong đạt được.

Cho nên rất nhiều đệ tử đại tông môn, thà rằng không tu luyện công pháp chính của tông môn, mà tự tìm kiếm công pháp tu luyện tương tự, cũng bởi vì có được phần công pháp tiếp nối.

Bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ yêu cầu công pháp tu luyện Luyện Tinh Hóa

Khí, vậy thì dễ rồi, ngươi muốn tông môn nào, ta đều có thể chuẩn bị cho ngươi.

Tông môn cấp năm thì sao chứ? Ta chỉ tiết lộ công pháp Luyện Tinh Hóa Khí mà thôi, cái khác ta cũng đâu có biết. Mà cho dù tông môn cấp năm các ngươi muốn tra, cũng chỉ có thể tra được đến chỗ Lam Tiểu Bố, chẳng thế nào tìm ra ta được.

Đây là ý nghĩ của tất cả các tu sĩ muốn có được ngọc bài Côn Khư trong tay Lam Tiểu Bố, về chuyện Lam Tiểu Bố nói không cần công pháp của đại tông môn à, ha ha.

Lam Tiểu Bố nói lời này, là do biết được phần Luyện Tinh Hóa Khí của các đại tông môn rất dễ lấy được, nhưng dễ lấy được cũng không có nghĩa là có thể tùy tiện truyền đi.

Công pháp Luyện Tinh Hóa Khí của tông môn cấp năm quả thật rất dễ lấy được, đệ tử ngoại môn có thể tu luyện, lại không cho pháp truyền thụ ra ngoài, nếu như truyền thụ ra ngoài, tông môn cấp năm sẽ tra xét. Chỉ là sẽ không tra xét nghiêm ngặt mà thôi.

Bây giờ Lam Tiểu Bố không để ý, vậy ai mà quan tâm chứ?

“Ta có công pháp của tông môn cấp năm, Lam tông chủ mời xem…”

“Ta cũng có…”

“Ta có công pháp Luyện Tinh Hóa Khí của Vụ Hải Tiên Môn…”

Lam Tiểu Bố lập tức la lên: “Người có công pháp Luyện Tinh Hóa Khí của Vụ Hải Tiên Môn xin mời rời khỏi, Thiên Vân ta làm sao có thể đi lấy công pháp của tông môn khác? Ta sẽ không giao dịch với ngươi. Còn cả vị đạo hữu có công pháp của tông môn cấp năm kia nữa, xin mời ngươi đi đi, ta sẽ không giao dịch với ngươi. Những người còn lại hãy lấy công pháp của mình đặt trên tay, ta sẽ tự phân biệt, người nào có số lượng nhiều, chất lượng tốt ta sẽ lấy.”

Cho dù Lam Tiểu Bố biết, trong lần giao dịch này nhất định sẽ có một vài công pháp bị khuyết thiếu của một ít đại tông môn xen lẫn vào trong, nhưng đây cũng là mục đích của hắn. Thế nhưng loại chuyện này chỉ nên hiểu mà không nên nói ra, dù sao thì những công pháp này không được đại tông môn coi trọng, nhưng hắn ngang nhiên giao dịch thì có vấn đề, dù sao hắn cũng là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn mà.

Một vài tu sĩ cho rằng Lam Tiểu Bố thật sự không muốn công pháp của tông môn cấp năm, lập tức cất những công pháp của những tông môn cường đại này đi, ngược lại đi lấy một vài công pháp rác rưởi ra. Thần niệm Lam Tiểu Bố chỉ cần đảo qua một lần, lập tức loại trừ hết.

Có phải đồ ngu không vậy, có nhiều việc chỉ cần làm là được rồi, nói ra làm gì chứ?

“Lam tông chủ, ở chỗ ta có công pháp của tán tu, bao gồm Trường Thanh Công, Tuệ Chân Quyết…”

Một giọng nói đột ngột hấp dẫn Lam Tiểu Bố, thần niệm Lam Tiểu Bố đảo qua, lập tức quét đến công pháp trong tay tên tu sĩ kia, chẳng những có Cổ Tinh Quyết của Cổ Tinh sơn mà còn có Ly Thiên Kiếm Đạo của Thiên Uyên Kiếm Tông, công pháp của tông môn cấp bốn cũng có năm, sáu quyển.

Mặc dù đều là phần Luyện Tinh Hóa Khí cơ bản nhất, nhưng đối với Lam Tiểu Bố đây mới là người thông minh.

Chương 227: Không lừa được Lam Tiểu Bố (2)

Hắn không hề do dự lấy ra một cái ngọc bài Côn Khư đưa cho tên tu sĩ này nói, “Không tệ, ta đã sớm nghe nói đến Trường Thanh Công, công pháp này rất tốt, tán tu đều rất thích, chúng ta trao đổi.”

Trong lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất lấy sạch toàn bộ công pháp trong tay tên tu sĩ này, đồng thời nhét một cái lệnh bài Côn Khư vào tay hắn ta.

“Ta cũng có Trường Thanh Công này…” Trong đám người có vài tiếng kêu rên.

Lam Tiểu Bố áy náy nói, “A a, hắn tới sớm hơn các ngươi…”

À, lời này hình như hơi quen tai.

Một vài tu sĩ nhạy bén đã hiểu được nguyên nhân, lúc này lập tức lấy Hành Khí Quyết, Long Hổ Quyết, vv… ra.

Những công pháp này đều được Lam Tiểu Bố lấy đi hết, chỉ có trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, trong miệng những người này thì đó là những công pháp rác rưởi, nhưng thật ra trong tay đang cầm đều là những công pháp tu luyện của tông môn cấp năm, cấp bốn.

Đến cuối cùng, ngay cả Đại Huyền Chân Kinh của Tây Côn Lôn phái Lam Tiểu Bố cũng trao đổi luôn, đương nhiên cũng chỉ là phần Luyện Tinh Hóa Khí cơ bản nhất.

Mắt thấy càng ngày có càng nhiều người vọt tới, Lam Tiểu Bố đành nói, “Thật có lỗi thật có lỗi, năm ngọc bài Côn Khư đã trao đổi hết rồi, bây giờ không còn ngọc bài Côn Khư nữa, mời mọi người tản đi.”

Nghe thấy ngọc bài Côn Khư đã không còn, lúc này đám người mới tiếc nuối quay đi. Chuyện trao đổi ngọc bài Côn Khư, đây là lần đầu tiên nghe nói đến.

Cho dù việc Lam Tiểu Bố trao đổi ngọc bài Côn Khư mất rất nhiều thời gian, người dự thi bên trong Tứ Hải Càn Khôn Đại vẫn còn chưa ra hết.

Tông môn cấp năm ở Nguyên Châu mặc dù không nhiều, tông môn từ cấp ba trở xuống lại nhiều vô số kể. Số người tiến vào Tư Hải Càn Khôn Đại ít nhất cũng phải sáu, bảy ngàn người.

Trâu Tránh lại cao giọng nói. “1000 người trước đã đi ra hết, những người còn lại nếu còn không đi ra sẽ bị đào thải.”

Sau khi nói xong câu đó, một đám người lập tức bị truyền tống ra ngoài, Tứ Hải Càn Khôn Đại cũng bị Trâu Tránh lấy đi.

“Tả Tô Bác sao còn chưa đi ra?” Một giọng nói kinh hoảng vang lên, ánh mắt Lam Tiểu Bố đảo qua, khi hắn nhìn thấy trang phục trên người này giống với cái tên thi triển vòng bảo hộ trong Tứ Hải Càn Khôn Đại, đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra tên gia hỏa bị hại trong Tứ Hải Càn Không Đại tên là Tả Tôn Bác, đáng tiếc là Tả Tô Bác sẽ không thể nào đi ra ngoài được nữa.

Thật không ngờ, tên Tả Tô Bác kia chính là đệ tử của Sí Tiên Đao Môn, tông môn cấp năm, Cửu Châu Sơn kia lá gan cũng thật lớn mà.

“Đệ tử chân truyền Nhan Tâm Kiếm của Thiên Uyên Kiếm Tông ta cũng không ra ngoài.” Lại một giọng nói nữa vang lên, đây cũng là một tông môn cấp năm.

Lam Tiểu Bố không biết Nhan Tâm Kiếm, nhưng mà sau khi hắn nhìn thấy trang phục của tông môn này, mơ hồ cũng nhớ lại một chút, hinh như Nhan Tâm Kiếm đi theo phía sau Tả Tô Bác.

Nếu như hắn đoán không sai, hẳn là Nhan Tâm Kiếm tận mắt nhìn thấy Tả Tô Bác chết, cho nên bị diệt khẩu.

Trong Động Thiên pháp bảo, loại tử vong không bình thường này rõ ràng là cố ý.

“Trâu Tiên Nhân, vì sao đệ tử Tả Tô Bác của tông môn ta lại vẫn lạc? Thực lực của hắn vượt xa những người cùng cấp, hơn nữa trên người còn rất nhiều pháp bảo, không thể nào vẫn lạc được.” Trưởng lão của Sí Tiên Đao Môn đã không còn tôn kính Trâu Tránh nữa, giọng điệu chất vấn.

Trâu Tránh cau mày, từ tốn nói, “Bên trong Tứ Hải Càn Khôn Đại của ta nguy hiệp trùng trùng, chẳng những có các loại yêu thú mà còn có núi lửa đầm lầy. Trước đó ta đã nói qua, nếu như lo sợ sẽ bị chết, có thể không đi vào. Vì lần chọn lựa này được công bằng, trong quá trình thi tuyển, ta đã cắt đứt cảm ứng của mình với pháp bảo.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, ngươi lừa người cũng giỏi đấy.

“Đó là pháp bảo Động Thiên của ngươi, ngươi đương nhiên có thể cứu Tả Tô Bác. “Mặt trưởng lão này đỏ lên, Tả Tô Bác là đệ tử thân truyền của tông chủ, hơn nữa còn là người thừa kế tương lai của tông chủ.

Một người thừa kế của tông môn cấp năm, cứ như vậy vẫn lạc, đối với tông môn cấp năm mà nói, đó chính là chuyện vô cùng trọng đại.

“Ha ha, thua không nổi thì cứ giữ đệ tử ở trong tông môn đi, đi ra ngoài thì sợ cái này cái kia, còn không bằng mang theo một người nhũ mẫu theo đi.” Một giọng nói âm dương quái khí vang lên.

Lam Tiểu Bố quan sát thấy người nói chuyện chính là Cổ Tinh Sơn, hắn biết Cổ Tinh Sơn và Trâu Tránh có một chân, nếu không thì lúc này cũng sẽ không đi gây sức ép với một tông môn cấp năm.

Sí Tiên Đao Môn là tông môn cấp năm, lúc này cũng không dám cứng đối cứng với Trâu Tránh, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nén giận trong lòng.

Trâu Tránh cũng không để ý đến Sí Tiên Đao Môn, đứng trên đài cao tiếp tục nói, “Một ngày sau bí cảnh Côn Khư sẽ mở ra, trong tình huống bình thường, thời gian mở ra là một năm. Một năm sau bí cảnh Côn Khư sẽ đóng lại, tất cả mọi người tu tập tại quảng trường Côn Khư, tiến hành giao dịch linh dược.”

Cho dù có mấy đệ tử tông môn vẫn lạc trong pháp bảo của Trâu Tránh, nhưng mà phần lớn người ở đây đều hưng phấn và kích động. Dù sao thì bí cảnh Côn Khư cũng rất nổi tiếng ở Nguyên Châu, cũng giống như bí cảnh Vân Châu, chỉ cần có thể đi vào thì nhất định sẽ có đồ tốt.

Trước khi tiến váo bí cảnh Côn Khư, Lam Tiểu Bố để bọn người Phiến Thiên Nguyệt ở lại trụ sở, trong người bọn họ đều có ngọc bài Côn Khư. Cho dù có người nào có ý đồ với Thiên Vân Tiên Môn, cũng không dám ngang nhiên đánh phá trận pháp phòng ngự của Thiên Vân Tiên Môn.

Lam Tiểu Bố lấy hết tất cả những công pháp mình có được cất vào trong Thất âm Mô, nếu như nơi này không phải là quảng trường Côn Khư, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ lấy hết linh mạch hạ phẩm dài hơn một mét kia ra, giúp Thất âm Mô nhanh chóng hoàn thành việc xây dựng mô hình công pháp.

Hắn bây giờ thật sự rất cần một công pháp tu luyện, không có Công pháp tu luyện, hắn vẫn luôn bị kẹt ở Ngưng Đan cảnh, ngay cả cơ hội tu luyện cũng không có.

Chương 228: Ngũ Chi Huyền Giản. (1)

Điều Lam Tiểu Bố đoán vô cùng chính xác, thật sự có mấy người nhìn chằm chằm vào Thiên Vân Tiên Môn. Lam Tiểu Bố thì bọn họ không dám đoạt, nhưng bọn người Phiến Thiên Nguyệt, Tuyên Phủ, Khâu Lê Quảng thì đều là kẻ yếu, thực lực vẫn nằm trong tầm thấp nhất.

CHỉ cần mấy người Phiến Thiên Nguyệt dám rời khỏi tông môn, bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách đoạt lấy ngọc bài Côn Khư. Thiên Vân Tiên Môn chỉ là một tông môn cấp hai, có thể làm gì được bọn họ?

Đáng tiếc ý nghĩ thì thật hay, nhưng hiện thực lại tát vào mặt. Một ngày sau khi Trâu Tránh nói đến ngày mở Côn Khư Huyền Giản, trụ sở Thiên Vân Tiên Môn lập tức đóng cửa từ chối tiếp khách. Người ta không ra ngoài, chẳng lẽ ngươi còn có thể đánh đến tận cửa à?

Tuy có một vài người cảm thấy Thiên Vân Tiên Môn dễ bắt nạt, nhưng cũng có một vài người không cảm thấy như vậy. Tông chủ Lam Tiểu Bố của Thiên Vân Tiên Môn có chút quỷ dị, chủ yếu là do hắn giết Quy Hải Bồng thì cứ giết đi, nhưng cứ hết lần này đến lần khác còn lấy được Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.

Cứ xem như việc này là trùng hợp như lời tông chủ Lam Tiểu Bố của Thiên Vân Tiên Môn nói. Nhưng loại trùng hợp này cũng quá đúng dịp rồi, vừa đúng lúc Quy Hải Bồng người ta đi ngang qua ngươi thì xảy ra? Ha ha, ai mà không thời thời khắc khắc loay hoay tìm Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu chứ?

Một ngày trôi qua, trên quảng trường Côn Khư cách trụ sở tông môn của Lam Tiểu Bố không xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng ken két liên tục, sau đó từng luồng sương mù lan tràn khắp nơi.

Lam Tiểu Bố ngơ ngác nhìn sương mù trước mắt, trong lòng tự nhủ cái này chắc không phải đang đóng phim đâu nhỉ? Hắn từng nhìn thấy lúc đóng phim, cũng là tình cảnh như thế này, tổ đạo cụ không ngừng dùng thiết bị phun khói trắng.

Sau nửa nén hương, một cánh cửa lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Nếu là Lam Tiểu Bố trước kia, thậm chí hắn còn không rõ cánh cửa lớn này đột nhiên xuất hiện là đang xảy ra chuyện gì. Bây giờ thì hắn đã hiểu, đây mới là trận môn thực sự, loại trận môn này hoàn toàn là do trận văn tạo dựng nên.

Loại trận môn này có hai loại, một loại là do trận văn tự nhiên tạo ra, còn lại chính là do con người tạo ra.

“Những tu sĩ trong tay có ngọc bài Côn Khư, theo thứ tự bước vào cánh cửa lớn. Sau khi tiến vào trong cánh cửa này sẽ bị truyền tống đên một vị trí không xác định, nhưng cho dù ngươi bị truyền tống đến bất cứ đâu trong Côn Khư, một năm sau sẽ được truyền tống ra ngoài. Nhưng mà ta phải nhắc nhở mọi người một câu, những tu sĩ có tu vi đạt đến Luyện Thần Hoàn Hư không thể tiến vào cánh cửa này, bởi vì trong nháy mắt ngươi sẽ bị xé rách thành ngàn mảnh vỡ. Bây giờ chúc mọi người may mắn, xin mời tiến vào trong.” Trâu Tránh vung tay lên, một đám người cầm ngọc bài Côn Khư trong tay nhanh chóng xông lên.

Lam Tiểu Bố nhẹ giọng nói: “Lời ta nói, các ngươi nhớ kĩ chứ?”

“Đã nhớ kỹ, chưởng môn sư huynh.” Phiến Thiên Nguyệt đáp lời.

Lam Tiểu Bố đã nhắc nhở bọn họ, là đệ tử của Thiên Vân Tiên Môn, một khi bước vào Côn Khư rồi, tu vi nhất định là kém nhất, thực lực cũng là kém nhất. Sau khi bọn họ tiến vào Côn Khư, việc đầu tiên cần làm là ẩn nấu, che giấu hành tung. Đồ tốt trong Côn Khư có rất nhiều, không cần phải cướp đoạt của kẻ khác. Trừ khi gặp phải nguy cơ sống chết, nếu không thì không được tùy tiện liên lạc với nhau.

Có rất nhiều người đỏ mắt chuyện Thiên Vân Tiên Môn chỉ là một tông môn cấp hai nho nhỏ mà lại có được bốn danh ngạch tiến vào Côn Khư, giờ phút này, cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Ngọc bài Côn Khư cũng chỉ có khoảng 1000 cái mà thôi, rất nhanh đã đến lượt đám người Lam Tiểu Bố, bốn người vừa bước qua cánh cổng kia, lập tức bị một luồng lực lượng khổng lồ hút đi, sau đó bốn người tách ra, rơi xuống từng ngõ ngách trong Côn Khư.

Loại cảm giác này không phải là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố trải qua, hắn đã sớm quen rồi.

Lực lượng truyền tống biến mất, lúc Lam Tiểu Bố rơi xuống mặt đất, cũng cảm nhận được cơ thể vô cùng thoải mái. Lúc trước đến Ngọc Khải tinh cũng có cảm giác này, đó là do quanh năm luôn sinh tồn tại lơi có linh khí yếu kém, đột nhiên đến một nơi có linh khí nồng đậm.

Nếu như tính toántheo phần trăm, linh khí ở Ngọc Khải tinh là ba mươi điểm, linh khí ở nơi này tuyệt đối là 70 điểm trở lên.

Lúc này Lam Tiểu Bố hận không thể lấy linh mạch ra, sau đó hoàn thiện công pháp của mình trước.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố nghĩ đến Ngũ Chi Huyền Giản chân chính, nếu như nơi được ghi trong Thập Châu Ký của Nguyên Châu thật sự là Côn Khư, vậy trong này nhất định có Ngũ Chi Huyền Giản.

Theo ghi chép trong Thập Châu Ký, “Ngũ Chi Huyền Giản, nước trong khe như mật, uống có thể trường sinh, tồn tại cùng thiên địa. Ngâm mình trong này, cũng có thể trường sinh bất tử, tựa như Tiên gia.”

Ngũ Chi Huyền Giản kia rất có thể chính là Linh Tủy Trì, chỉ cần tìm được Linh Tủy Trì, việc hoàn thiện công pháp của hắn đâu cần đến linh mạch nữa.

Trong Côn Khư Huyền Giản không cho phép bay, nếu như có thể bay, giờ phút này Lam Tiểu Bố sẽ lấy Lam Á và Côn Lôn ra đi tìm khắp Côn Khư Huyền Giản, đi tìm Ngũ Chi Huyền Giản, cũng đi tìm những thứ tốt trong này.

Chính vì không thể bay được, Lam Tiểu Bố cũng không muốn bỏ lỡ Ngũ Chi Huyền Giản. Cho dù trong thời gian một năm này hắn không lấy được gì cả, chỉ cần tìm được Ngũ Chi Huyền Giản, đối với hắn thế cũng đủ rồi.

Cho nên khi vừa tiến vào Côn Khư, Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm đến đủ loại linh thảo cấp thấp, hắn vừa điên cuồng hấp thu linh khí trong này để tu luyện Thất âm Mô nhanh hơn, nhanh chóng tạo dựng công pháp, vừa nhanh chóng di chuyển về phía nam.

Hắn luôn cảm thấy Ngũ Chi Huyền Giản được ghi chép trong Thập Châu Kí chắc hẳn nằm ở phía nam.

Thập Châu kí ghi chép những chuyện ở Nguyên Châu khá mơ hồ, chỉ nói là ở trong Bắc Hải, có một nơi rộng ba ngàn dặm, cách bờ Nam 10 vạn dặm.

Chương 229: Ngũ Chi Huyền Giản. (2)

Sau khi Trâu Tránh nói đến phạm vi trong bí cảnh Côn Khư, Lam Tiểu Bố lập tức phán đoán đoạn ghi chép này không phải là Nguyên Châu mà là Côn Khư. Nhưng Côn Khư cũng không chỉ có ba ngàn dặm. Loại ghi chép mơ hồ này thật sự không chịu nổi, chỉ có thể dựa vào một chút da lông mà tìm kiếm. Có thể hiểu là, ba ngàn dặm này có thể là Ngũ Chi Huyền Giản quan trong nhất trong Côn Khư. Còn cách bờ nam 10 vạn dặm, cũng có thể là đang nói Ngũ Chi Huyền Giản trong Côn Khư cách phía nam 10 vạn dạm.

Côn Khư Huyền Giản rất có thể là hai cái tên, một là Côn Khư, một là Ngũ Chi Huyền Giản. Bởi vì tất cả mọi người đều không biết rõ, cho nên xem chúng nằm trong một chỗ mà gọi là Côn Khư Huyền Giản.

Có những căn cứ như có như không như vậy, Lam Tiểu Bố chỉ biết điên cuống đi về phía nam. Bất kể như thế nào, cứ thử một chút rồi nói.

Lam Tiểu Bố không có độn pháp, lại không có pháp bảo phi hành hay chiến hạm gì cả, tốc độ không tính là quá chậm, nhưng đối với tu sĩ mà nói thì tuyệt đối không phải là nhanh.

Qua mười ngày, hắn cũng đã đi được bảy tám vạn dặm. Vì không muốn chậm trễ thời gian, Lam Tiểu Bố dường như không hề ngắt một gốc linh thảo nào. Ở trong Côn Khư môt năm, hắn không lo không có thời gian đi ngắt linh thảo.

Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kinh ngạc là trên quãng đường hắn đi, hắn cũng nhìn thấy rất nhiều yêu thú, nhưng những con yêu thú này không con nào có thể uy hiếp được hắn, mạnh nhất cũng chỉ là yêu thú cấp sáu. Theo lý thuyết thì trong này có linh khí nồng đậm như vậy, linh vật thiên địa nhiều không kể xiết, yêu thú cũng phải dễ dàng tăng cấp mới đúng.

Lại qua mười ngày nữa, Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn thấy bản thân mình chắc đã đi được mười vạn dặm rồi, có thể nơi này không có Côn Khư Huyền Giản, đến cả linh khí cũng yếu hơn lúc hắn vừa vào đây.

Chẳng lẽ linh khí trong Côn Khư là một đoạn mạch, sau đó càng ngày càng yếu?

Lam Tiểu Bố không tin lắm, dù thế nào thì ba ngàn năm Côn Khư mới mở một lần.

Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục tìm kiếm trong phạm vi hắn nghĩ, lại qua thêm mấy ngày nữa, Lam Tiểu Bố phát hiện một tình huống đặc biệt, đó là mỗi ngày vào một canh giờ nào đó, hắn đều có thể cảm nhận được linh khí triều. Loại cảm giác này vô cũng rõ ràng, thật giống như đang đứng bên bờ biển, lúc gió biển thổi vào có thể nếm được vị mặn của nước biển.

Mà phương hướng của linh khí triều này luôn giống nhau, điều này khiên Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Hắn đi dọc theo linh khí triều, chỉ một giờ, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một vùng biển lớn mờ mịt.

Vùng biển này rộng bao nhiêu, Lam Tiểu Bố cũng không rõ, nhưng hắn hoài nghi vùng biển này chính là Ngũ Chi Huyền Giản. Lam Tiểu Bố cúi người, uống một ngụm nước biển.

Hương vị ngọt lịm, hơn nữa còn có linh khí nhàn nhạt dọng trên đầu lưỡi, Lam Tiểu Bố khẳng định, đây chính là Ngũ Chi Huyền Giản.

Đáng tiếc Ngũ Chi Huyền Giản lại là một vùng biển, nước biển này tuy ngọt, cũng có một chút linh khí, nhưng không đến mức nước trong khe như mật. Còn chuyện trường sinh, ha ha.

Tìm gần một tháng, lại thấy được thứ này, trong lòng Lam Tiểu Bố có chút thất vọng. Nghe đồn có thể gọi là nghe đồn, cũng bởi vì có sự sai lệch.

Lam Tiểu Bố định quay người rời đi, thần niệm quét ở bên ngoài ngàn dặm lập tức dừng lại, hắn cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng.

Bên ngoài trăm dặm, linh khí hình như đậm hơn một chút, Lam Tiểu Bố lập tức chặt mấy cây gỗ, làm thành một chiếc thuyền gỗ đơn giản.

Thuyền gỗ đi về phía trước khoảng một hai trăm dặm, Lam Tiểu Bố lại uống một ngụm nước biển, đúng là thật sự ngọt hơn nước ở bờ biển một chút, linh khí cũng đậm hơn.

Lam Tiểu Bố không do dự nữa, thuyền nhỏ nhanh chóng tiến lên, cứ tiến được khoảng mấy trăm dặm, hắn lại nếm thử hương vị nước biển một chút, cứ như vậy, thuyển nhỏ đi khoảng hai ba ngàn dặm thì dừng lại.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố nhìn thấy, ở phía cuối là một vùng Chi Hải. Đây tuyệt đối là Ngũ Thải Tiên Chi, từ màu trắng đến màu vàng, cái gì cần đều có. Cái lớn nhất khoảng một thước vuông, nhỏ nhất cũng lớn chừng bàn tay.

Ngay khi nhìn thấy vùng Chi Hải này, Lam Tiểu Bố lập tức lao đến, rơi vào giữa Chi Hải.

Tiện tay hái một gốc Ngũ Thải Tiên Chi cho vào miệng, tươi mát ngon miệng, hương thơm hỗn hợp nhàn nhạt kèm theo linh khí thiên địa thẩm thấu vào trong cơ thể, có hiệu quả không kém gì trong truyền thuyết.

Lam Tiểu Bố lại hái một dốc Ngũ Thải Tiên Chi màu vàng cho vào miệng, lần này hắn có thể cảm nhận được sự khác biệt, linh khí như lửa chảy xuôi khắp kinh mạch, toàn thân thoải mái. Lam Tiểu Bố tùy ý vận chuyển Kim Ô Quyết một chút, lúc này lập tức cảm thấy chân nguyên thông thuận hơn rất nhiều.

Thật sự tìm được rồi, trong lòng Lam Tiểu Bố chẳng những kích động mà còn có chút cảm khái. Mọi người nghe đến Ngũ Chi Huyền Giản, đều nghĩ nó nằm giữa khe núi, không ngờ Ngũ Chi Huyền Giản lại là một vùng biển. Hơn vữa chỉ có Ngũ Thải Tiên Chi màu vàng mới được xem là bảo vật, còn lại chỉ đọc xem như vật bình thường.

Xuyên qua Chi Hải, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một vách đá to bị chẻ ra làm hai, hắn cuối cùng cũng hiểu Ngũ Chi Huyền Giản có nghĩa là gì.

Vách đã kia không biết kéo dài đến đâu, trong tình huống không có pháp bảo phi hành, Lam Tiểu Bố khẳng định mình không thể bò lên nổi.

Nhưng ở một bên vách đá có một dòng nước nhỏ róc rách chảy, chất lỏng này toàn bộ đều chảy vào trong biển.

Dưới đáy vách đá, còn có từng mảng tinh thể màu trắng, những tinh thể này có linh khí còn nồng đậm hơn linh thạch gấp trăm lần.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy ra một đống ngọc khí bắt đầu luyện chế thùng ngọc và bình ngọc, những thứ chảy ra từ trong vách đá này mới thực sự là Linh Tủy Dịch của Tiên gia. Sở dĩ vùng biển này có linh khí, đó là do chất lỏng này chảy ra hòa tan vào trong biển không biết bao nhiêu năm, mới khiến cả vùng biển này có linh khí.

Uống một ngụm Ngũ Chi Dịch, cảm giác thân thể vô cùng sảng khoái, toàn thân Lam Tiểu Bố vô cùng nhẹ nhõm. Không chỉ như vậy, loại Ngũ Chi Dịch này còn có thể tăng cường thức hải, ngay cả thần niệm cũng được nâng cao.

Thứ này nhất định có hiệu quả với thức hải, nhất định phải thu thập thật nhiều, tương lai sẽ có tác dụng lớn đối với hắn. Tu vi của hắn vẫn bị trì trệ, công kích về thần niệm mới là pháp bảo mạnh mẽ nhất của hắn. Hơn nữa tương lai tu luyện Đoán Thần Quyết, cũng cần đến bảo vật phục hồi thức hải như thế này.

Chương 230: Thái Xuyên.(1)

Lam Tiểu Bố đặt một thùng ngọc hứng Ngũ Chi Dịch, còn mình thì ở bên cạnh bố trí Tụ Linh Trận.

Sau khi bố trí Tụ Liinh Trận xong, linh khí nồng đậm đến cực hạn bao trùm khu vực này. Trước đó Lam Tiểu Bố còn cho rằng Tụ Linh Trận chỉ có thể hút linh khí ở trên vùng biển này thôi, dù sao thì trong nước biển không biết đã hòa tan bao nhiêu Ngũ Chi Dịch. Nhưng sau khi bố trí Tụ Linh Trận rồi, Lam Tiểu Bố mới phát hiện, linh khí được hút vào Tụ Linh Trận nhiều nhất là từ vách đá kia.

Không biết bên dưới vách đá kia là thứ gì, dưới lực hút của Tụ Linh Trận, linh khí như nước biển chảy ngược, toàn bộ đều chảy vào Tụ Linh Trận.

Dưới sự duy trì của một lượng lớn linh lực như vậy, cộng thêm việc Lam Tiểu Bố đã khắc phần lớn công pháp của các tông môn đỉnh cấp vào trong Thất âm Mô, giờ phút này Thất âm Mô nhanh chóng chuyển động. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, công pháp cơ bản đã từ từ được tạo dựng ra.

“Vũ trụ vô tướng, hạt thử là ngàn, đại đạo vô ngoại vô nội, thiên nhất phân tạo hóa, tâm lên kinh luân…”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng chìm vào công pháp tu luyện này, hắn phát hiện công pháp tu luyện này khác một trời một vực với những công pháp hắn đã từng nhìn thấy.

Cho dù là công pháp tu luyện nào cũng coi trọng đến đạo lý âm Dương thiên địa, cũng chính là việc hấp thu linh khí thiên địa từ bên ngoài, cảm ngộ vết tích của đại đạo bên ngoài, sau đó hoàn thiện những lý giải của mình đối với đại đạo, không ngừng tiến lên.

Môn công pháp này lại không như vậy, ngay từ câu đầu tiên, “Vũ trụ vô tướng, hạt thử là ngàn.”

Đây là đang nói vũ trụ này không nhất định là hình dạng mà chúng ta đang nhìn thấy, đều cơ bản tạo nên vũ trụ không hề cố định, cho dù chỉ là một hạt gạo, cũng có thể tạo thành một vũ trụ to lớn.

Đại đạo mênh mông không nhất định phải tuân theo quy tắc thiên địa, bên ngoài đạo chính là đạo, tự mình lĩnh ngộ ra cũng là đạo, trong này không hề phân chia cao thấp trên dưới.

Điều này cực giống như lý luận về cây măng tre, trước khi cây măng cứng cáp, điều đầu tiên nghĩ đến là không nên xé mở nó ra, nhất định phải từ trong ra ngoài, từ từ phát triển, cho đến khi nó trở thành một cây tre cứng cáp. Vũ trụ cũng như vậy, phải để nó tự vận hành, phát triển thành một vũ trụ hoàn chỉnh.

Nói thật, đối với lý luận này, Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn cảm thấy cho dù vũ trụ tồn tại bằng cách nào, đều có đạo lý của chính mình.

Đây chính là đạo lý tồn tại.

Nhưng đối với bản công pháp này, Lam Tiểu Bố lại cực kỳ tán thành. Hắn cảm thấy công pháp tu luyện phải như thế này, biết rõ bản thân, sau đó mới thăm dò thế giới. Bắt đầu từ một hạt gạo, cũng có thể hình thành nên một vũ trụ rộng lớn.

Bản công pháp này mặc dù chứa đựng các công pháp cơ bản của các đại tông môn ở Nguyên Châu, nhưng nhất định cũng đã dung hợp với một vài thứ gì đó trong Thất âm Mô, Có lẽ đây chính là truyền thừa từ lý luận măng tre kia, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không bài xích, điều này cũng phù hợp với ý nghĩ của hắn.

Có lẽ tu luyện môn công pháp này, tương lai thật sự có thể trở thành “Trời đêm vạn trượng độc hành nhân”.

Công pháp của giai đoạn Luyện Tinh Hóa Khí, Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm, hắn đã sớm luyện qua giai đoạn Luyện Tinh Hóa Khí rồi.

Tốc độ vận chuyển của Thất âm Mô cực kỳ nhanh, chỉ qua nửa tháng, đã hoàn thiện công pháp Luyện KHí Hóa Thần, nhưng mà công pháp Luyện Thần Hoàn Hư thì tương đối chậm.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm, bây giờ hắn đã có thể tiếp tục tu luyện rồi.

Môn công pháp này mới được Thất âm Mô xây dựng nên, vẫn còn chưa có tên. Trước khi tu luyện môn công pháp này, Lam Tiểu Bố quyết định đặt tên cho môn công pháp này.

Công pháp này là do hắn tập hợp rất nhiều công pháp nhau, sau đó dùng Thất âm Mô dung hợp với một vài thứ từ Thượng Cổ tạo nên, dựa theo lúc hắn có được Thất âm mô, nhìn thấy câu nói đầu tiên trên Thất âm Mô, “Đạo không trầm luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân.” Môn công pháp này có lẽ nên gọi là Thất âm.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không muốn lấy cái tên Thất âm, hắn muốn lấy một cái tên có ý nghĩa kỷ niệm.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ nên lấy cái tên gì cho bộ công pháp này, nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh một một cô gái.

Nàng nhét một con sói con vào trong tay của hắn, “Con này tặng cho ngươi đi… Cũng không thể để một mình ta nuôi được, ngươi cũng nuôi một con, ta gọi nó là Thái Xuyên, con của ngươi tên là Cổ Đạo. Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

Lam Tiểu Bố lập tức lấy một sợi dây chuyền từ trong nhẫn ra, nàng thậm chí còn nhét cả sợi dây chuyền này vào trong tay hắn, sợi dây chuyền này rõ ràng là lấy từ trên cổ nàng xuống.

Dây chuyền này hình như vẫn còn vương một chút mùi hương nhàn nhạt, Lam Tiểu Bố cầm dây chuyền trong tay, trong lúc nhất thời có chút run rẩy.

Bóng dáng Lạc Thải Tư càng ngày càng rõ, cô gái thanh nhã điềm tĩnh kia, là thứ hắn nhìn thấy rõ nhất vào lúc này. Hắn đã từng nghĩ rằng sinh mệnh của mình có lẽ sẽ dừng lại trong vũ trụ mênh mông, hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện khác, bây giờ an ổn rồi, hắn mới phát hiển, có rất nhiều thứ đã bỏ qua thì chính là vĩnh viễn.

“Lạc Thải Tư, không biết bây giờ ngươi có tốt không?” Lam Tiểu Bố thì thầm một câu, ý thức tựa như quay lại cái ngày ở trong hang đá nho nhỏ ở Tần Lĩnh sơn mạch…

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mới thanh tỉnh lại, gương mặt của cô gái kia dần nhạt đi. Hắn nhìn sợi dây chuyền trong tay một chút, chợt nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Thải Tư, trên cổ nàng cũng không đeo sợi dây chuyền này. Mà lúc nàng và mình chào từ biệt, trên cổ lại có thêm sợi dây chuyền này, sau đó nàng ở trước mặt mình gỡ sợi dây chuyền này xuống giao cho mình…

Chương 231: Thái Xuyên.(2)

Chẳng lẽ nàng muốn nói với mình rằng, dây chuyền này là nàng mang theo, mình nhất định phải cất kỹ?

Lam Tiểu Bố cẩn thận lấy ra một cái hộp ngọc, đặt sợi dây chuyền vào trong đó, lại thiết lập cấm chế lên hộp rồi cất vào trong chiếc nhẫn. Sau đó lập tức quyết định, tự nói với mình, “Sau này môn công pháp mà ta tu luyện cứ gọi là Thái Xuyên Quyết đi.”

Thái Xuyên là tên con sói con Lạc Thải Tư mang theo, có lẽ từ sâu trong lòng hắn cũng khát vọng có một ngày nào đó có thể truyền Thái Xuyên Quyết này cho Lạc Thải Tư.

…

Côn Khư đã mở ra ba tháng rồi, trừ Lam Tiểu Bố đang điên cuồng tu luyện ở Ngũ Chi Huyền Giản, tất cả tu sĩ tiền vào trong Côn Khư đều đang điên cuồng đào linh thảo, tìm pháp bảo.

Trước khi tiến vào Côn Khư, Lam Tiểu Bố đã lên kế hoạch tốt, chỉ cần tu luyện một khoảng thời gian, khi tu vi trì trệ không tăng tiến được nữa, hắn sẽ lập tức ra ngoài tìm kiếm linh thảo, nhanh chóng nâng trình độ Đan Đạo lên. Chờ đến khi hắn có thể luyện chế ra Ngũ Hành Bồi Chân Đan, có thể sử dụng loại đan dược này để bước chân vào Kim Đan.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hắn ở đây tu luyện vô cùng trôi chảy, hoàn toàn không ngừng lại một chút nào. Nơi này linh khí quá mức dư dả, hơn nữa bốn phía đều là Ngũ Thải Tiên Chi đỉnh cấp, tùy thời có thể ăn mấy cái.

Tuy nói chỉ có Ngũ Thải Tiên Chi màu vàng mới là đồ tốt, nhưng Ngũ Thải Tiên Chi ở đây cũng không hề ít.

Thời gian từ từ trôi qua, tu vi của Lam Tiểu Bố cũng đã đến Ngưng Đan viên mãn, có thể đột phá lên Kim Đan bất cứ lúc nào.

Lúc này, Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, hắn lấy mười mấy gốc Ngũ Thải Tiên Chi màu vàng cất đi, sau đó lại thu hồi cái thùng ngọc đã đựng đầy Ngũ Chi Dịch, đổi một thùng ngọc khác đựng Ngũ Chi Dịch.

Trước khi bước vào Kim Đan, hắn cần phải sắp xếp đồ đạc một chút.

Ngũ Chi Huyền Giản ở tại bờ biển, đối diện vùng biển này là hơn một ngàn tu sĩ tiến vào Côn Khư điên cuồng vơ vét bảo vật Côn Khư. Lam Tiểu Bố cũng muốn đi ra vơ vét, nhưng hắn thật sự không có thời gian đi vơ vét.

Thời gian tiến vào Côn Khư là một năm, hắn nhất định phải nâng tu vi của mình lên đến mức cao nhất, nếu không đi ra ngoài cũng chẳng khác nào đi chịu chết.

Không nói người khác, chính là tên Quế Vô Thủ kia, hắn đánh không lại. Có thể khẳng định, bây giờ Quế Vô Thủ đã tra rõ hắn và Liễu Ly không có quan hệ gì. Chỉ cần hắn và Liễu Ly không có quan hệ, Quế Vô Thủ sẽ không còn kiêng kị hắn nữa.

Trước khi hắn ra khỏi Côn Khư, Lam Tiểu Bố tin rằng Quế Vô Thủ sẽ không đến Thiên Vân Tiên Môn gây chuyện. Loại người này vô cùng coi trọng lợi ích, đối với hắn, thứ quan trọng nhất chính là “Thập Châu Đan Đạo Lục”, khi “Thập Châu Đan Đạo Lục” còn chưa tới tay, Quế Vô Thủ chắc chắn sẽ không để Lam Tiểu Bố hắn rời khỏi tầm mắt mình. Sau khi xử lý Lam Tiểu Bố xong, có lẽ tương lai quế Vô Thủ sẽ tiện tay tiêu diệt luôn cả Thiên Vân Tiên Môn, nhưng nhất định không phải là bây giờ.

Trên lý thuyết thì một năm sau Côn Khư mới đóng lại, nhưng đây chỉ là thời gian đại khái mà thôi, ai có thể biết được có khi nào Côn Khư đột nhiên đóng lại hay không?

Cho nên Lam Tiểu Bố ở bên trong Côn Khư chỉ có thể cố gắng tăng thực lực cua rmình lên, hắn sắp xếp xong đồ đạc, nghỉ ngơi một chút thì bắt đầu đột phá Kim Đan cảnh.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố để lại một đoạn nhỏ linh mạch kia chính là để đột phá Kim Đan cảnh, bây giờ ở Ngũ Chi Huyền Giản này, linh khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn. Vào lúc thực sự không đủ, hắn có thể tiện tay cầm một bình ngọc chứa Ngũ Chi Dịch ở bên người uống một ngụm, hoàn toàn không phải lo về vấn đề linh khí.

Nơi chồng chất thiên tài địa bảo như thế này, nếu như hắn còn không thể đột phá lên Kim Đan Cảnh, vậy thì chỉ có thể nói thiên phú của hắn quá kém cỏi.

Thái Xuyên Quyết vận chuyển, Tụ Linh Trận lại cuốn lấy linh khí rót vào người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều đang tu luyện, Hắn vận chuyển Thái Xuyên Quyết một chu thiên, giống như từng tế bào được gột rửa một lần.

Đây mới thật sự là tu luyện, so với Kim Ô Quyết, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố cảm nhận được tầm quan trọng của công pháp.

Trong việc tu luyện dường như không gặp phải vướng mắc nào, chỉ vẻn vẹn nửa tháng, trên Chân Đan màu xám tại đan điềm của Lam Tiểu Bố đã biến thành màu kim sắc, trên đó còn có một tầng tử khí nhàn nhạt.

Cũng không biết Kim Đan của hắn đạt đến cấp nào, nhưng mà cho dù có thế nào thì Kim Đan của hắn chắc sẽ không phải là trung hạ phẩm.

Trong Ngũ Chi Huyền Giản nồng đậm linh khí thiên địa như thế này, tử khí nhàn nhạt kia dần dần trở nên đậm hơn.

Đến chính Lam Tiểu Bố cũng không ngờ được, hắn có thể bước vào Kim Đan một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng như vậy, tựa như nước chảy thành sông.

Cho dù đã bước vào Kim Đan Cảnh, Lam Tiểu Bố phát hiện chỉ cần Thái Xuyên Quyết của hắn còn đang vận chuyển thì tu vi vẫn nhanh chóng tăng lên.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố mở rộng ra, trực tiếp bao phủ phạm vi hơn hai trăm dặm. Hơn nữa khi hắn không ngừng tu luyện, thần niệm cũng tiếp tục không ngừng kéo dài.

Loại cảm giác này thật sự quá tốt đẹp, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố lại chẳng vui mừng chút nào.

Hắn đã bước vào Kim Đan, thực lực không biết đã mạnh hơn Ngưng Đan bao nhiêu lần. Nhưng trong lòng hắn vẫn hiểu rõ, so với Quế Vân Thủ, tu vi của hắn vẫn còn kém xa. Sự thật là chênh lệch giữa hai người quá lớn, hoàn toàn không hề cùng cấp.

Dựa theo tiến độ tu luyện như bây giờ, cho dù hắn có tu luyện ngày đêm không ngừng nghỉ, đợi đến khi Côn Khư đóng lại, hắn cũng không thể nào đột phá lên Luyện Thần cảnh được. Đừng nói là Luyện Thần Cảnh, cho dù là Hóa Đan Cảnh hắn cũng không đạt được. Không phải không đủ tài nguyên mà là thời gian không đủ.

Muốn xử lý Quế Vân Thủ, không thể chỉ dựa vào tu luyện, hắn còn phải nghĩ ra biện pháp khác.

…

Chương 232: Bãi miễn vị trí tông chủ. (1)

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ phải đối phó với Quế Vân Thủ như thế nào, Quế Vân Thủ cũng đã không còn ở lại phường thị Côn Khư nữa. Theo Lam Tiểu Bố, loại người như Quế Vân Thủ không có bạn bè, muốn trông coi phường thị Côn Khư nhất định phải đích thân làm.

Nhưng Lam Tiểu Bố quên một chuyện, tuy Quế Vân Thủ không có bạn bè, nhưng danh tiếng của Thuần Vu Lương Ung lại rất nổi tiếng, có quá nhiều tu sĩ muốn nịnh nọt Thuần Vu Lương Ung.

Cho đến giờ phút này phường thị Côn Khư vẫn có hai người trông coi, hai người này đều có cảnh giới Hóa Đan, là do Thuần Vu Lương Ung mời tới, mục đích chỉ có một, chờ Lam Tiểu Bố ra ngoài, coi chừng Lam Tiểu Bố.

Quế Vân Thủ thì dự định đến phường thị Mưu Bắc và Thiên Vân Tiên Môn, mục đích của hắn rất đơn giản, chính là tiêu diệt hai nơi này.

Hung danh của Quế Vân Thủ hắn vẫn còn đó, ai dám mạo phạm Quế Vân Thủ hắn? Người hay gia tộc dám mạo phạm Quế Vân Thủ hắn đều đã sớm biết mất trong dòng chảy lịch sử rồi.

Lam Tiểu Bố chỉ là một tông chủ nho nhỏ của tông môn cấp hai, lại dám mượn danh tiếng của Tây Côn Lôn phái đến dọa Quế Vân Thủ hắn, hết lần này đến lần khác hắn còn bị dọa sợ, đúng là đang đi tìm đường chết mà.

Vì điều tra quan hệ của Lam Tiểu Bố và Liễu Ly, hắn đã lãng phí gần một tháng trời.

Cũng bởi vì một tháng điều tra này, hắn mới biết Lam Tiểu Bố từng đi làm phường chủ ở phường thị Mưu Bắc, đồng thời biết thật ra Liễu Ly và Lam Tiểu Bố không có chút quan hệ gì. Sở dĩ Lam Tiểu Bố phải truyền âm nói cho hắn biết Liễu Ly là vị hôn thê của hắn, hoàn toàn là vì lừa gạt hắn, không dám nói trước mặt Liễu Ly mà thôi.

Cũng bởi vì câu nói này của Lam Tiểu Bố, đã để hắn bỏ lỡ cơ hội đạt được “Thập Chân Đạo Đan Lục” ở quảng trường Côn Khư. Cục tức này nếu như Quế Vân Thủ hắn có thể nuốt trôi, vậy thì Quế Vân Thủ hắn còn xưng bá ở Tần Tây trạch làm gì nữa?

Nghe nói bởi vì có phường chủ là Lam Tiểu Bố mà phường thị Mưu Bắc vô cùng hưng thịnh, sau khi Quế Vân Thủ sai người canh giữ quảng trường Côn Khư xong, lập tức đến phường thị Mưu Bắc.

Khiến Quế Vân Thủ thất vọng là, mặc dù ở phường thị Mưu Bắc có một ít người, nhưng còn xa mới so được với từ náo nhiệt và hưng thịnh, thậm chí còn kém hơn tình hình nhiều năm trước. Sau khi hỏi rõ, người nơi này tựa như sớm biết hắn sẽ đến đây, cho nên phần lớn người đã rời khỏi phường thị Mưu Bắc.

Cho dù có như vậy, Quế Vân Thủ vẫn không buông tha một cành cây ngọn cỏ ở phường thị Mưu Bắc. Tất cả tu sĩ ở phường thị Mưu Bắc, chỉ cần xuất hiện trong tầm mắt của hắn đều bị giết sạch. Tất cả đồ vật ở phường thị Mưu Bắc đều hóa thành bột mịn.

…

Thiên Vân Tiên Môn.

Có thể nói từ khi Lam Tiểu Bố trở thành tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, Thiên Vân Tiên Môn lập tức hưng vượng lên. Chẳng những tăng lên gần hai mươi đệ tử Uẩn Đan, ngay cả lão tông chủ Phiến Thường Tu cũng đã bước vào Luyện Thần cảnh.

Gần đây nhận được tin tức, trong quá trình thi tuyển ở Côn Khư, Lam Tiểu Bố đã lấy được hạng bảy, sau đó lấy được mười danh ngạch tiến vào Côn Khư. Chuyện này khiến danh tiếng của Thiên Vân Tiên Môn tăng vọt, sau khi lão tông chủ Phiến Thường Tu xuất quan, nụ cười trên mặt vẫn chưa từng dứt. Hắn có thể cảm nhận được, Phiến Thiên Nguyệt có thể mời Lam Tiểu Bố về làm tông chủ, đó là hành động sáng suốt nhất.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố trở về, trên cơ bản Thiên Vân Tiên Môn có thể thăng cấp vào trong hàng ngũ tông môn cấp bốn.

Tại Nguyên Châu, chỉ cần có tu sĩ Luyện Thần cảnh, có thể đứng vào hàng ngũ tông môn cấp bốn.

Nhưng hôm nay, đại trận bảo vệ tông môn của Thiên Vân Tiên Môn đang không ngừng phát triển lại bị người ta đánh vào. Phiến Thường Tu là người đầu tiên chạy đến tăng cường hộ trận phòng ngự của tông môn, đồng thời dẫn theo Trình Nhất Tế, Tư Đồ Đồng và Ôn Tín Nhiên đến hộ trận tông môn.

“Các hạ là ai? Vì sao vô duyên vô cớ công kích hộ trận của Thiên Vân Tiên Môn ta?” Phiến Thường Tu nhìn thấy người đến hình như có chút quen mặt, trước khi hắn bị thương cực kỳ ít ra ngoài, sau khi bị thương thì quanh năm chỉ ở trong tông môn, không biết Quế Vân Thủ.

Sắc mặt của Tư Đồ Đồng lại đại biến, lập tức run giọng nói, “Thái Thương trưởng lão, đây là Quế Vân Thủ của Tần Tây Trạch.”

Phiến Thường Tu vừa nghe được ba chữ Quế Vân Thủ, sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi. Hắn không ra khỏi tông môn, thế nhưng hung danh hiển hách của Quế Vân Thủ, hắn cũng đã từng nghe qua.

Người này cho đến bây giờ không hè có bạn vè, người có quen biết hắn hay không, chỉ cần tiếp xúc với hắn, trên cơ bản đều thành người chết. Mà người đắc tội với hắn thì càng không có đường sống. Chuyện còn sống hay không cũng không nói đến người đó phạm phải sai lầm đáng chết, mà là người đắc tội với hắn chẳng những chắc chắc phải chết, mà gia tộc hoặc tông môn của người kia nhất định cũng sẽ bị diệt vong.

Lam Tiểu Bố lấy được mười danh ngạch Côn Khư, chuyện này truyền ra ngoài khiến mọi người bàn tán rất nhiều. Cho nên chuyện Lam Tiểu Bố đắc tội Quế Vân Thủ ở Côn Khư không có mấy người biết, Thiên Vân Tiên Môn đương nhiên cũng không biết.

Quế Vân Thủ hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Phiến Thường Tu, trực tiếp lấy ra một cái đan lô, trên đỉnh đầu đan lô không ngừng chuyển động, Quế Vân Thủ thâm trầm nói, “Nghe nói Lam Tiểu Bố chính là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn các ngươi, thật là đáng tiếc mà, chỉ bởi vì một mình Lam Tiểu Bố, mà Thiên Vân Tiên Môn bị tiêu diệt.”

Đầu óc Phiến Thường Tu ong lên một tiếng, chuyện hắn lo lắng nhất sắp xảy ra rồi.

Trong mắt Lam Tiểu Bố không chứa được một hạt cát, ngay cả Liễu Ly của tông môn cấp năm cũng dám đánh, chỉ vì bảo vệ tu sĩ của môn phái nhỏ Thiên Vân Tiên Môn mà hắn chưa từng biết đến này. Nguyên nhân thật ra cũng rất đơn giản, hắn là phường chủ của phường thị Mưu Bắc, Bất Lao Song Sát muốn ăn cướp trắng trợn ở Phường thị Mưu Bắc, đó chính là không được.

Chương 233: Bãi miễn vị trí tông chủ. (2)

Tính cách này thật sự đáng được tán thưởng, nhưng loại tính cách như vậy rất dễ xảy ra chuyện. Trước đo Phiến Thường Tu đã cực kỳ lo lắng, tính đến bây giờ Lam Tiểu Bố đã trở thành tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn được bao nhiêu tháng? Điều mình lo lắng nhất đã biến thành sự thật, Tây Côn Lôn phái không truy cứu Lam Tiểu Bố, nhưng Quế Vân Thủ lại không phải người lương thiện gì.

Phiến Thường Tu thở dài một hơi, còn chưa kịp mở lời, Ôn Tín Nhiên bên cạnh ông đã lạnh giọng nói, "Quế Vân Thủ, Thiên Vân Tiên Môn có đại trận hộ sơn, Thái Thượng trưởng lão là Luyện Thần cảnh, cho dù ngươi có thể tiêu diệt Thiên Vân Tiên Môn ta, ngươi cũng không thể toàn thân rời đi, hơn nữa tương lai Lam tông chủ mà biết sẽ tính món nợ của Thiên Vân Tiên Môn với ngươi."

"Ha ha ha…" Quế Vân Thủ cười ha ha, đan lô trong tay đột nhiên bay lên, khí thế cuồng bạo ngưng tụ xung quanh đan lô, sắc mặt Phiến Thường Tu đại biến, dưới khí thế đáng sợ này, chỉ sợ một chút nữa thôi, hộ trận tông môn sẽ bị xé mở.

"Quế Vân Thủ, ngươi muốn giễu võ giương oai ở Thiên Vân Tiên Môn ta, chỉ sợ còn chưa đủ tư cách đâu." Một giọng nói già nua vang lên, sau đó một lão giả từ từ bước ra từ trong sơn môn.

"Tây Nhạc trưởng lão, sao ngài lại ra đây?" Phiến Thường Tu kinh hãi, vội vàng nói.

Tây Nhạc trưởng lão là một nhân vật đặc biệt ở Thiên Vân Tiên Môn, nghe nói đã từng ăn một linh quả đỉnh cấp, tuổi thọ hơn vạn năm.

Khi sư tổ của Phiến Thường Tu còn ở đây, Tây Nhạc trưởng lão đã ở trong Thiên Vân Tiên Môn, đây cũng là vị trưởng lão duy nhất trong tông môn không tu luyện, chỉ trông coi Tàng Kinh các của tông môn.

Bây giờ sư phụ của Phiến Thường Tu đã không còn, Tây Nhạc trưởng lão vẫn trông coi ở Tàng Kim Các trong tông môn. Cũng bởi vì vậy, tất cả đệ tử trong Thiên Vân Tiên Môn đều vô cùng tôn kính Tây Nhạc trưởng lão.

Tây Nhạc trưởng lão xua xua tay với Phiến Thường Tu, sau đó đi đến đối diện Quế Vân Thủ, từ từ nói ra, “Thiên Vân Tiên Môn ta đã truyền thừa qua nhiều năm, có người nào chưa từng gặp qua, chuyện gì chưa đối mặt, ngươi chỉ là một Hư Thần cảnh, còn chưa làm được gì tông môn ta đâu…”

Đang nói chuyện, khí thế quanh người Tây Nhạc trưởng lão đột nhiên tăng vọt, một luồng khí thế cường hãn không hề yếu kém hơn Quế Vân Thủ lập tức càn quét ra bên ngoài.

Quế Vân Thủ bị loại khí thế này đè ép, theo bản năng lui lại mấy bước, lúc này mới dừng lại, khiếp sợ nhìn Tây Nhạc trưởng lão, “Ngươi là Hư Thần cảnh?”

“Ha ha ha…” Tây Nhạc trưởng lão cười ha ha, “Thiên Vân Tiên Môn ta vô số năm trước là tông môn cấp năm, ta là Hư Thần cảnh có gì kỳ quái sao?”

Quế Vân Thủ tỉnh táo lại, hắn hít vào một hơi, giọng điệu cũng chậm lại, “Cho dù Thiên Vân Tiên Môn ngươi là tông môn cấp năm, cho dù ngươi có là Hư Thần Cảnh, Quế Vân Thủ ta muốn diệt một tông môn cũng có vô số biện pháp. Chỉ cần Lam Tiểu Bố còn ở Thiên Vân Tiên Môn, Quế Vân Thủ ta thề, nhất định sẽ tiêu diệt Thiên Vân Tiên Môn.”

Nói xong, Quế Vân Thủ quay người định rời đi, hôm nay Thiên Vân

Tiên Môn xuất hiện một cường giả Hư Thần cảnh, bên cạnh còn có một vị Luyện Thần cảnh, cộng thêm hộ trận tông môn, hắn cũng không có cách nào.

“Khoan đã…” Tây Nhạc trưởng lão gọi Quế Vân Thủ lại.

Ánh mắt Quế Vân Thủ lạnh đi, giọng nói lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi, “Thế nào, cón muốn giữ Quế Vân Thủ ta lại sao? Ha ha Thiên Vân Tiên Môn ngươi vẫn còn chưa đủ tư cách đâu.”

Tây Nhạc trưởng lão từ tốn nói, “ Giữ Quế Vân Thủ ngươi lại, Thiên Vân Tiên Môn ta đương nhiên không hứng thú gì. Ta chỉ nói cho ngươi biết một chuyện, từ hôm nay trở đi, Lam Tiểu Bố không còn là người của Thiên Vân Tiên Môn ta nữa, càng không phải là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn ta. Ta nói lời này không phải sợ Quế Vân Thủ ngươi, trên thực tế Thiên Vân Tiên Môn ta chưa bao giờ sợ ngươi. Ta nói lời này, là để cho ngươi biết một sự thật mà thôi.”

“Ha ha ha…” Quế Vân Thủ cười lớn, “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.”

Sau khi nói xong câu đó, cả người hắn nhoáng lên một cái, lập tức biến mất.

“Tây Nhạc trưởng lão, sao ngươi có thể như vậy…” Phiến Thường Tu kinh hãi, vội vàng nói.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng vô cùng chấn động, chưa bao giờ nghĩ đến trong Thiên Vân Tiên Môn lại ẩn giấu một vị tôn thần lớn như vậy.

Tây Nhạc trưởng lão từ tốn nói, “Tính tình của Lam Tiểu Bố không thích hợp làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn ta, hôm nay Quế Vân Thủ tới, lần sau ngươi có biết được là ai tới không? Còn nữa, các ngươi có biết trước khi đến đây Quế Vân Thủ đã đi đâu không?”

Không đợi đám người kia trả lời, Tây Nhạc trưởng lão tiếp tục nói, “Hắn đi tiêu diệt phường thị Mưu Bắc, bây giờ phường thị Mưu Bắc chỉ còn là một mảnh phế tích, cũng chỉ vì trên danh nghĩa, Lam Tiểu Bố chính là phưởng chủ của phường thị Mưu Bắc.”

Nói đến đây, ánh mắt của Tây Nhạc trưởng lão nhìn lướt qua mọi người, “Các ngươi cảm thấy, bây giờ Lam Tiểu Bố có còn thích hợp làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn ta không? Thiên Vân Tiên Môn ta truyền thừa nhiều năm như vậy, nếu vì một kẻ lỗ mãng mà hủy đi mấy căn cơ vạn năm, không phải là chuyện khôn ngoan.”

Ôn Tín Nhiên tức giận nói, “Lúc trước không có Lam tông chủ, Thiên Vân Tiên Môn chúng ta cũng sẽ không được như bây giờ. Lúc này sao có thể qua cầu rút ván? Không có bất cứ ai có tư cách bãi miễn vị trí tông chủ của Lam tông chủ…”

Tây Nhạc trưởng lão nhìn Ôn Tín Nhiên, vẫn bình tĩnh hỏi, “Ôn trưởng lão, ngươi có biết ta họ gì không?”

Ôn Tín Nhiên khẽ nhíu mày, Tây Nhạc trưởng lão ở Thiên Vân Tiên Môn đã lâu, nhưng cũng không thể cậy già lên mặt như vậy được. Ôn Tín Nhiên hắn tiến vào Thiên Vân Tiên Môn đã nhiều năm, đối với tông môn vẫn luôn tận tâm tận lực. Bởi vì lão tông chủ Phiến Thường Tu bị trọng thương, tu vi sụt giảm, cho nên hắn vẫn được xem là người có tu vi cao nhất ở Thiên Vân Tiên Môn.

Vì giúp tông môn có thể tiếp tục duy trì, những năm qua Ôn Tín Nhiên hắn dường như không có thời gian để tu luyện, tất cả thời gian đều dùng trên việc bảo vệ tông môn. Cho dù ngay cả Phiến Thường Tu và Trình Nhất Tế cũng có cơ hội ra ngoài tông môn mấy chuyến, nhưng hắn thì vẫn luôn canh giữ ở trong tông môn, đã sớm quyết định dâng hiến tất cả vì tông môn.

Chương 234: Phải giữ vững khí chất. (1)

Những năm gần đây, tất cả mọi người trong Thiên Vân Tiên Môn đều phải chịu thiệt thòi, Ôn Tín Nhiên hắn lại càng thiệt thòi hơn.

Trước đó đệ tử tông môn bị người khác bắt nạt, Thiên Vân Tiên Môn không dám lớn tiếng nói ra, thậm chí còn phải nhận lỗi về mình, điều này khiến một trưởng lão bảo vệ tông môn như hắn cảm thấy ấm ức vô cùng.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố gia nhập tông môn, Lam tông chủ xử lý mọi chuyện trong tông môn vô cùng gọn gàng, sự quả quyết ấy khiến Ôn Tín Nhiên hắn tin phục.

Nhìn Lam tông chủ đối xử với đệ tử tông môn ở Loan Nguyệt đan lâu như thế nào đi. Trực tiếp đánh giết chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu. Ngươi có thể nói đạo lý với ta, thậm chí có thể yêu cầu ta bồi thường tổn thất, nhưng ngươi nhục nhã đệ tử tông môn của ta, đó là chuyện không thể được.

Chỉ có tông chủ như vậy, mới có thể chấn hưng Thiên Vân Tiên Môn. Cũng chỉ có tông chủ như thế, mới có thể khiến toàn bộ đệ tử trong Thiên Vân Tiên Môn đồng lòng dốc sức.

Có lẽ Lam tông chủ sẽ khiến cho tông môn gặp vài nguy hiểm không thể biết trước, thậm chí có nguy cơ bị hủy diệt. Nhưng một tông môn không có khí khái, vậy giữ lại còn không bằng diệt đi. Tu tiên giả, lưng lại cong, tham sống sợ chết, thế thì còn tu tiên làm gì? Ôn Tín Nhiên hắn đã chịu đủ rồi.

Tây Nhạc trưởng lão ngươi ỷ mình lớn tuổi, lúc trước đệ tử tông môn bị nhục nhã, linh mạch tông môn bị rút đi, bí cảnh tông môn bị chiếm mất, Tây Nhạc trưởng lão ngươi ở đâu?

Ôn Tín Nhiên ta quản ngươi họ gì, muốn hủy bỏ thân phận tông chủ của Lam tông chủ, đó là chuyện không thể được.

Tây Nhạc trưởng lão nhìn Thiên Vân phong xanh ngắt hùng vĩ ở đằng xa, chậm rãi nói, “Ta họ Vọng, ta từng có tên là Vọng Nghênh Sơn. Sau này ta đổi tên, là Vọng Tây Nhạc…”

“A…” Phiến Thường Tu ngơ ngác nhìn Tây Nhạc trưởng lão, một lúc lâu sau mới khom người cúi rạp xuống, “Ngài là Vọng tông chủ?”

Sư tổ khai sáng Thiên Vân Tiên Môn là Phục Loan, đại đệ tử của Phục Loan chính là Vọng Tâm Đan. Vọng Tâm Đan cũng là tông chủ tông môn, hơn nữa Vọng Tâm Đan còn có một hậu nhân tên là Vọng Nghênh Sơn, Vọng Nghênh Sơn là tông chủ đời thứ mười bảy của Thiên Vân Tiên Môn. Chỉ là trong ghi chép của tông môn, sau này Vọng Nghênh Sơn mất tích không rõ tung tích.

Nhưng chưa bao giờ có thể ngờ được, Vọng Nghênh Sơn luôn ở trong Thiên Vân Tiên Môn, hơn nữa từ đầu đến cuối đều ở trong Tàng Kinh Các của tông môn.

“Nghênh Sơn sư tổ…” Ôn Tín Nhiên lẩm bẩm, hắn không ngờ lai lịch của người trước mắt lại lớn như vậy, lại là Nghênh Sơn sư tổ.

Nếu là Nghênh Sơn sư tổ, vậy thật sự có tư cách bãi miễn vị trí tông chủ Thiên Vân Tiên Môn của Lam Tiểu Bố.

“Thế nhưng nếu sư tổ ngài vẫn luôn khỏe mạnh, tại sao, tại sao…” Giọng nói của Phiến Thường Tu có chút chần chờ, chính hắn cũng không biết phải nói như thế nào.

Nhưng ý trong đó thì tất cả mọi người đều hiểu, trong lòng tự nhủ, ngươi là một cường giả Hư Thần cảnh, vì sao lại để cho đệ tử trong tông môn phải chịu ấm ức như vậy, thậm chí ngay cả khi tông chủ bị trọng thương cũng không đứng ra?

Vọng Tây Nhạc đương nhiên cũng hiểu ý của Phiến Thường Tu, ông thở dài nói, "Không phải ta không muốn đứng ra, mà là ta không thể đứng ra được. Ta cũng bị mất hết tu vi, Công pháp Kim Ô Quyết ở Hư Thần cảnh có vấn đề, ta tu luyện bị sai, sau khi bước vào Hư Thần cảnh thì thân thể lập tức có vấn đề."

"Khó trách..." Tư Đồ Đồng và Trình Nhất Tế thở ra một hơi, bọn hắn cho rằng là do thực lực ủa Tây Nhạc sư tổ chưa khôi phục, cho nên mới lừa Quế Vân Thủ đi.

Ngay cả Ôn Tín Nhiên cũng nghĩ đó là biện pháp tạm thời của Tây Nhạc sư tổ.

Vọng Tây Nhạc đây là gừng càng già càng cay, sao có thể không biết đám người này đang nghĩ gì? Ông cười nhạt một tiếng, "Bây giờ thực lực của ta đã khôi phục, cho dù Quế Vân Thủ có ra tay, ta cũng có thể khiến hắn không thể đi nổi."

"Tây Nhạc sư tổ, thực lực của ngươi thật sự khôi phục lại rồi?" Phiến Thường Tu không chắc chắn lắm hỏi lại.

Vọng Tây Nhạc gật đầu, "Đúng vậy, trước đây không lâu, Kim Ô Quyết trong Tàng Kinh Các đã được đổi thành bản lão tổ thân truyền xuống, ta trùng tu lại Kim Ô Quyết, lúc này mới khôi phục lại thực lực."

"Tây Nhạc trưởng lão, Kim Ô Quyết đó là do Lam tông chủ mang tới." Ôn Tín Nhiên lập tức đáp.

Trong lòng hắn nghĩ, đây không gọi là qua cầu rút ván thì cái gì mới gọi là qua cầu rút ván? Tây Nhạc trưởng lão ngươi tu luyện công pháp do Lam tông chủ lấy về, khôi phục lại thực lực, kết quả ngươi lại muốn đá Lam tông chủ ra khỏi vị trí tông chủ, đây quả thực là… ha ha.

Vọng Tây Nhạc nhìn sắc mặt Ôn Tín Nhiên, lập tức biết Ôn Tín Nhiên đang nghĩ gì, ông bình tĩnh đáp, “Kim Ô Quyết qủa thật là do Lam Tiểu Bố tìm về được, có thể tìm được công pháp của Hồng Vân lão tổ về đây, công lao của hắn đã cống hiến vì Thiên Vân Tiên Môn là vô cùng lớn. Chúng ta có thể cảm ơn hắn, nhưng không thể để hắn làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, bởi vì tính cách của hắn không thích hợp làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn ta.”

Chuyện lúc trước mọi người đều đã nhìn thấy, nếu như Lam Tiểu Bố tiếp tục ở lại Thiên Vân Tiên Môn, loại chuyện này sẽ không ngừng xảy ra. Bây giờ là Quế Vân Thủ, tương lai rất có thể sẽ là tông chủ Tây Côn Lôn hoặc là tông chủ của tông môn cấp năm khác. Vì Thiên Vân Tiên Môn không bị hủy diệt, ta nhất định phải làm như vậy, cho dù các ngươi cảm thấy ta đây máu lạnh vô tình, ta cũng nhận.”

“Thế nhưng, Tây Nhạc sư tổ…” Mặc dù Phiến Thường Tu cảm thấy Lam Tiểu Bố không thích hợp làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, nhưng hắn luôn cảm thấy trực tiếp tước đoạt thân phận tông chủ của Lam Tiểu Bố như vậy thật sự hơi quá đáng. Hơn nữa tông môn phải lấy gì để cảm ơn Lam Tiểu Bố? Có thể nói bây giờ tông môn khôn có bất cứ thứ gì để cảm ơn Lam Tiểu Bố.

Chương 235: Phải giữ vững khí chất. (2)

Từ khi Lam Tiểu Bố làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn đến nay, trong khoảng thời gian ngắn đã vì Thiên Vân Tiên Môn làm rất nhiều chuyện, cảm ơn thế nào cũng không đủ được.

Vọng Tây Nhạc xua tay ngắt lời, "Chuyện này quyết định như vậy đi, vị trí tông chủ tạm thời do ta đảm nhiệm, người thừa kế mới ta sẽ tìm kiếm và bồi dưỡng, Nhất Tế trưởng lão, ngươi thay ta đến quảng trường Côn Khư một chuyến, đợi đến khi Lam Tiểu Bố đi ra, lấy lệnh bài tông chủ về đây. Còn thú cưng mà hắn để ở Thiên Vân phong, cũng mang đến đó giúp hắn đi."

Sau khi nói xong, Vọng Tây Nhạc xoay người rời đi, dứt khoát quả quyết.

Tu vi của ông đã khôi phục, bây giờ ông cần phải khiến Thiên Vân Tiên Môn khôi phục lại huy hoàng ngày xưa, ít nhất cũng phải trở thành tông môn cấp năm.

Tây Côn Lôn phái thì sao chứ? Nói về truyền thừa Thượng Cổ, còn chưa chắc lâu hơn Thiên Vân Tiên Môn đâu.

Ôn Tín Nhiên hít một hơi thật sau, hành lễ với Phiến Thường Tu một cái, "Thái thượng trưởng lão, ta quyết định rời khỏi Thiên Vân Tiên Môn. Những năm qua, ta cũng xem như đã tận tâm tận lực vì Thiên Vân Tiên Môn, từ hôm nay trở đi, ta sẽ không còn là trưởng lão và đệ tử của Thiên Vân Tiên Môn nữa."

Bước chân Vọng Tây Nhạc ngừng lại, quay đầu nhìn lướt qua Ôn Tín Nhiên, hừ lạnh một cái rồi quay người rời đi tiếp. Trước đó Ôn Tín Nhiên quả thật là người có tu vi mạnh nhất Thiên Vân Tiên Môn, thậm chí đã có vô sô cống hiến cho Thiên Vân Tiên Môn. Nhưng bây giờ chỉ là một tu sĩ Ngưng Đan cảnh, trong mắt ông cũng chẳng khác gì một đệ tử mới nhập môn.

Phiến Thường Tu há hốc mồm, hắn không biết phải thuyết phục Ôn Tín Nhiên như thế nào.

Ôn Tín Nhiên giao lệnh bài trưởng lão của Thiên Vân Tiên Môn ra, sau đó không chút do dự xoay người rời khỏi, nhưng mà hướng hắn đi không phải là tông môn Thiên Vân Tiên Môn, mà ra đi ra khỏi tông môn.

Tông môn này hắn đã từng phấn đấu, từng cống hiến, từng liều mạng. Nhưng hôm nay, tông môn này đã không còn đáng giá để hắn lưu lại nữa rồi

Hắn vì tín niệm thà rằng ở lại tông môn, cùng sinh cùng diệt với tông môn, cũng không muốn ở lại một tông môn đã mất đi kiên trì và tín niệm.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố đã củng cố tu vi Kim Đan thật vững chắc thì không tiếp tục tu luyện nữa.

Năng lực công kích của Thần Hồn Thứ đã tăng lên gấp bội, trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, loại Thần Hồn Thứ này muốn xử lý Quế Vân Thủ thì vẫn không được.

Hắn phải làm như thế nào mới có thể xử lý Quế Vân Thủ có thực lực cao hơn hắn đến mấy cấp? Lam Tiểu Bố gãi gãi đầu của mình, trong lòng cảm thán, bản thân mình đã chọc đến người gì thế này.

Không đúng, hắn rõ ràng không hề gây chuyện với Quế Vân Thủ, là tên khốn khiếp này đến chọc hắn trước. Đúng là khỉ gió, Lam Tiểu Bố ta không chọc đến ngươi, rõ ràng là con rùa ngươi đến chọc Lam Tiểu Bố ta trước.

Không được, lần này ra ngoài nếu như bị Quế Vân Thủ đuổi chạy tán loạn, thế thì không phù hợp với khí chất của hắn ở tu tiên giới rồi.

Sau khi Lam Tiểu Bố đến Nguyên Châu, có lúc nào bị người ta truy sát chứ? Từ phường thị Mưu Bắc đến Bạch Vũ tiên thành, Lam Tiểu Bố hắn có khi nào phải trốn trốn tránh tránh? Cho dù ở quảng trường Côn Khư, hắn cũng trực tiếp xử lý Quy Hải Bồng. Cũng chính vì hắn dứt khoát quả quyết như vậy, lúc ở Bạch Vũ tiên thành, Mạnh Ngạo mới không dám bỏ đá xuống giếng, thậm chí còn nói chuyện giúp hắn.

Cho dù thế nào đi nữa thì không thể tùy tiện vứt bỏ cái loại khí chất này được. Nếu không thì sau này có phải bất cứ người nào có tu vi mạnh một chút là có thể đuổi giết hắn rồi? Hắn dù sao cũng là một tông chủ, bị người ta đuổi giết, nói thì dễ mà nghe thì khó.

Lam Tiểu Bố còn đang phiền não, Trận Pháp Thiên trung cấp trong Thất âm Mô đã xây dựng xong.

Lam Tiểu Bố lập tức bỏ qua mọi phiền não, trước đó hắn chỉ có thể bố trí trận pháp cấp ba, chủ yếu là vì không có Trận Pháp Thiên trung cấp. Bây giờ Trận Pháp Thiên trung cấp đã hoàn thành, vậy hắn có thể nghiên cứu trận pháp cấp bốn.

Nghĩ đến trận pháp, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như Trận Đạo của hắn đột phá lên đại sư Trận Pháp cấp bốn, thậm chí là đại sư Trận Pháp cấp năm. Lúc đó hắn bố trí một Khốn Sát Trận, sau đó dẫn Quế Vân Thủ vào trong Khốn Sát Trận đó…

Vẫn không đáng tin lắm, biện pháp này có thể dùng, nhưng vẫn không đủ. Đừng nói là Khốn Sát Trận cấp bốn, cho dù là Khốn Sát Trận cấp năm, chỉ sợ cũng không cầm chân được Quế Vân Thủ.

Nhưng bây giờ về mặt tu vi, hắn cũng không có cách nào tốt cả, chỉ có thể mượn nhờ trận pháp để vây giết Quế Vân Thủ, nhưng mà cần phải có thứ gì đó giúp đỡ.

Tốt nhất có thể ngăn chặn chân nguyên và thần niệm của Quế Vân Thủ lại, nhưng thứ gì mới có thể ngăn chặn được chân nguyên của một cường giả Hư Thần cảnh chứ?

Lam Tiểu Bố lập tức khắc ý nghĩ của mình vào trong Thất âm Mô, đồng thời để Thất âm Mô xây dựng ra thứ có thể khắc chế chân nguyên và thần niệm của cường giả Hư Thần cảnh. Chính hắn thì tranh thủ thời gian nghiên cứu trận pháp trung cấp.

Bên trong Côn Khư có quá nhiều đồ tốt, ngoài Ngũ Thải Tiên Chi, những cái khác không cần thiết đối với Lam Tiểu Bố. Bây giờ thời gian hắn nghiên cứu trận pháp còn không đủ, làm sao có thể đi tìm kiếm đồ tốt được chứ?

Nếu như không phải vấn đề về mạng nhỏ của mình, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ dành hết thời gian quý giá của mình vào việc nghiên cứu Trận Đạo, trừ khi đầu óc hắn bị úng nước. Bây giờ Lam Tiểu Bố không phải cũng không làm như vậy sao, đừng thấy trong lòng hắn đang nghĩ đến chuyện phải giữ gìn khí chất của mình, có thể Quế Vân Thủ chính là một cơn ác mộng không thể xóa tan.

Chương 236: Đây mới là đánh nhau thật sự (1)

Lại qua ba tháng, Lam Tiểu Bố hầu như đã sử dụng hết tất cả vật liệu, cuối cùng cũng bước vào hàng ngũ đại sư Trận Pháp trung cấp.

Giờ phút này hắn có thể nhẹ nhàng bố trị một Tụ Linh Trận cấp bốn, Khốn Sát Trận và Giảo Sát Trận cấp bốn.

Lam Tiểu Bố tập trung nghiên cứu về Khốn Sát Trận và Giảo Sát Trận, còn về Tụ Linh Trận, hắn nhất định phải nghiên cứu. Linh khí càng sung túc, hắn nghiên cứu trận pháp cũng dễ dàng hơn, hơn nữa quy mô tạo dựng của Thất âm mô cũng càng ngày càng nhanh.

Ngắn ngủi trong ba tháng đã có thể bước vào hàng ngũ đại sư Trận Pháp cấp bốn, trừ việc trước đó Lam Tiểu Bố ở Thiên Vân Tiên Môn đã nghiên cứu Trận Đạo một thời gian, công lao lớn nhất chính là nhờ vào Thất âm mô.

Một trận pháp sư bình thường, cho dù thiên phú có tốt đến đâu, từ trận pháp sư sơ cấp thăng lên đại sư trận pháp trung cấp cũng phải cần mấy nắm, thậm chí là mười mấy năm.

Cái này là đang nói đến trận pháp sư có thiên phú cao, nếu như trận pháp sư bình thường, ví dụ như Viễn Hữu Ngăn. Người ta nghiên cứu cả một đời cũng chỉ có thề dừng chân ở trận pháp sư cấp ba mà thôi.

Lam Tiểu Bố thì khác, lúc hắn đang nghiên cứu trận pháp cấp bốn, chỉ cần có chỗ nào không thể giải quyết được, lập tức để Thất âm Mô tạo dựng trận pháp hóa giải chỗ khó.

Cái này tựa như có một sư phụ ngồi ngay bên cạnh dạy ngươi từng li từng tí, như thế sẽ nhanh hơn rất nhiều. Lam Tiểu Bố học trận pháp trung cấp chính là do Thât âm Mô xây dựng nên, hắn gặp vấn đề gì, đương nhiên Thất âm Mô sẽ nhanh chóng đưa ra đáp án, đồng thời hướng dẫn cách làm.

So với học Đan Đạo, bố trí trận pháp trực quan rõ ràng hơn. Nơi nào bố trí trận pháp gì, nơi nào thành lập trận cơ, nơi nào có trận tâm. Thậm chí khi bố trí trận pháp, khí hậu xung quanh, tình hình địa hình cũng có thể giải thích tỉ mỉ.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố vốn có tư chất mạnh, cho dù là một người bình thường hơi ngu dốt một chút, ở nơi bảo địa linh khí thiên địa này, có lẽ chỉ cần một hai năm là có thể đột phá.

Có thể bố trí được Khốn Sát trận cấp bốn, Lam Tiểu Bố cũng không dừng lại, hắn vẫn tiếp tục nghiên cứu Khốn Sát Trận cấp năm. Muốn xử lý Quế Vân Thủ, Khốn Sát Trận cấp bốn vẫn còn chưa đủ dùng.

Dựa theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, sau khi hắn trở thành đại sư Trận pháp cấp năm, sẽ đi Côn Khư tìm một ít đồ. Đã tới đây một chuyến, cũng không thiể chỉ cầm theo một chút Ngũ Thải Tiên Chi quay về được.

Lúc này, Thất âm mô lại hoàn thành một mô hinh khác khiến Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ.

Trệ Thần Hương, có thể khiến cường giả Hư Thần cảnh không thể cô đọng chân nguyên trong thời gian ngắn, không chỉ như vậy, đối với thần niệm cũng có tác dụng ngăn chặn nhất định.

Trệ Thần Hương được luyện chế từ ba loại linh thảo chính là Quỳ Tiết Đằng, Phong Việt Thảo, Đơn Diệp Cô. Phối hợp có hơn mười loại đều là linh dược cấp thấp bình thường.

Thứ khó lấy được nhất chính là ba loại Quỳ Tiết Đằng, Phong Việt Thảo, Đơn Diệp Cô kia. Đơn Diệp Cô thì Lam Tiểu Bố có thể thu được ở Ngọc Khải tinh, bây giờ hắn còn thiếu Qùy Tiết Đằng và Phong Việt Thảo. Quỳ Tiết Đằng là linh thảo cấp bốn, trong Côn Khư nhất định sẽ có.

Cái khó là Phong Việt Thảo, đây là linh thảo cấp năm, không nhất định có thể lấy được.

Nhưng điều khiến Lam Tiểu Bố lo lắng không phải là hai loại linh thảo này, hắn lo là sau khi cầm được những thứ này về rồi, hắn chỉ là một Linh Đan sư cấp ba không thể luyện chế ra được Trệ Thần Hương. Còn một điều nữa là Quế Vân Thủ chính là một cường giả

Đan Đạo đỉnh cấp, không biết có thể phát hiện ra tác dụng của Trệ Thần Hương hay không.

Cho dù nói như thế nào, bây giờ không thể tiếp tục nghiên cứu Khốn Sát Trận cấp năm được nữa, hắn muốn đi tìm mấy loại linh thảo để chế tạo Trệ Thần Hương.

Đặc biệt là Phong Việt Thảo, loại cỏ này chẳng những là thành phần chính chế tạo Trệ Thần Hương, đồng thời cũng là linh thảo có tác dụng ngăn chặn chân nguyên trong Trệ Thần Hương.

Cất thùng ngọc đã đựng đầy Ngũ Chi Dịch, Lam Tiểu Bố lại đặt một thùng rỗng khác ở đó. Chờ sau khi tìm được mấy loại linh thảo kia rồi còn phải tìm một ít vật liệu để luyện chế trận kỳ, sau đó hắn sẽ quay lại đây. Nhất định phải ở nơi này luyện chế xong Trệ Thần Hương, sau đó hắn còn muốn bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp năm, nếu như vậy hắn mới có chút hi vọng sống.

Tốt nhất là sau khi ra khỏi Côn Khư có thể gặp được Mạnh Ngạo, gia hỏa này còn thiếu hắn một nhân tình, đến lúc đó hi vọng hắn có thể giúp một tay. Nếu không thì hắn chỉ có thể quay về tông môn nhờ Phiến Thường Tu trợ giúp.

Phiến Thường Tu dựa vào sự giúp đỡ của hắn, chắc đã có thể bước vào Luyền Thần cảnh. Chỉ cần hắn sắp xếp tốt, có sáu phần cơ hồi có thể xử lý được Quế Vân Thủ.

…

Lam Tiểu Bố dùng trận pháp che giấu đi nơi mình đã tu luyện hơn nửa năm qua, sau đó mới dùng thuyền gỗ vượt qua Ngũ Chi hải.

Trước đó Lam Tiểu Bố vội vàng tìm kiếm Ngũ Chi Huyền Giản, chỉ biết vội vã lên đường. Bây giờ hắn quay về tìm kiếm linh thảo, mới biết tại sao lại có nhiều người luôn khao khát đi vào Côn Khư như vậy. Trừ linh thảo cấp tám và cấp chín không phổ biến ở bên ngoài, cho dù là linh thảo cấp bảy, trong Côn Khư cũng có ở khắp nơi.

Trên đường đi, cho dù là phẩm cấp cao hay thấp, chỉ cần thấy linh thảo, Lam Tiểu Bố lập tức hái sạch. Lúc này, Lam Tiểu Bố nhớ đến Cổ Đạo, nếu như Cổ Đạo ở đây, vậy thì mình có thể tiết kiệm được không ít sức lực. Để Cổ Đạo hái linh thảo thì không có vấn đề gì cả.

Chỉ qua bốn ngày, Lam Tiểu Bố chẳng những đã hái được tất cả linh thảo hắn cần dùng, mà còn kiếm được một đống vật liệu làm trận kỳ.

Chỉ Phong Việt Thảo thôi, hắn đã tìm được mấy chục cây.

Chương 237: Đây mới là đánh nhau thật sự (2)

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định quay về tiếp tục nghiên cứu trận pháp và luyện chế Trệ Thần Hương, trong phạm vi thần niệm của hắn có ba thân ảnh xẹt qua.

Đây là ba tên đệ tử của Cổ Tinh sơn, toàn bộ đều là tu sĩ Kim Đan. Nhìn vào hơi thở trên người ba người này, tu vi đã sắp đạt đến Kim Đan viên mãn, có thể thấy được trong Côn Khư này, không chỉ có một mình Lam Tiểu Bố hắn tiến bộ.

Vốn định quay về bế quan, Lam Tiểu Bố lại quyết định bỏ ra chút thời gian, xử lý mấy tên đệ tử của Cổ Tinh sơn này.

Linh mạch trung phẩm của Thiên Vân Tiên Môn chính là do Cổ Tinh sơn lấy đi, tương lai hắn nhất định phải đoạt lại linh mạch này. Bây giờ đệ tử của Cổ Tinh sơn xuất hiện ở Côn Khư, nếu như bỏ qua, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình. Đến Côn Khư đã hơn nửa năm rồi, có thể tưởng tượng được, ba tên đệ tử Kim Đan của Cổ tinh sơn này đã lấy được bao nhiêu đồ tốt.

Hắn vẫn luôn tu luyện ở Ngũ Chi Huyền Giản, trừ việc có được một chút Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi, mấy cái khác đều không có. Bây giờ có đồ tốt bày sẵn ngay trước mắt, không đi lấy thì hắn thật sự có lỗi với bản thân rồi.

Lam Tiểu Bố lập tức vận chuyển chân nguyên đi theo, thần niệm của hắn đã bao phủ hơn hai trăm dạm, hoàn toàn không cần đến gần cũng có thể nhìn thấy rõ hành tung của ba tên này.

Sau khi theo dõi một lát, Lam Tiểu Bố cảm thấy có gì đó không đúng, ba tên này hình như không phải đang tìm kiếm linh vật, mà là đang tìm người.

Nhìn tên gia hỏa dẫn đầu kia, cứ đi được một đoạn lại lấy ra pháp bảo theo dõi tra tìm, sau đó lại tiếp tục thay đổi phường hướng. Nhìn nét mặt hưng phấn của ba người này là có thể biết, mục tiêu theo dõi của bọn họ vô cùng quan trọng.

Lại tiếp tục theo dõi hơn nửa ngày, Lam Tiểu Bố có chút không kiên nhẫn, hắn đang nghĩ có nên trực tiếp ra tay luôn hay không, sau đó tra hỏi một chút thì ba người phía trước đã ngừng lại. Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy mục tiêu theo dõi của ba người này.

Chính Lam Tiểu Bố cũng không ngờ, ba người này lại theo dõi Liễu Ly.

Liễu Ly là người truyền thừa của Tây Côn Lôn phái, được truyền thừa làm Thánh nữ cho nên được bồi dưỡng rất tỉ mỉ, chẳng lẽ ba tên này dám có ý đồ gì đó với Liêu Ly? Nhưng mà nơi này là Côn Khư, cho dù ba người này thật sự có hành động gì quá đáng, người khác cũng sẽ không biết.

Không phải trong đại tông môn có hồi hình tố ảnh vô cùng thần thông hay sao? Một khi ba tên này dám làm gì đó với Liễu Ly, Tây Côn Lôn phái mà biết đươc thì sẽ như thế nào?

Tình hình của Liễu Ly bây giờ cũng không có gì tốt đẹp, cả người đều là máu, trên trán còn có mồ hôi lạnh toát ra, sắc mặt tái nhợt vô cùng, rõ ràng là đã bị trọng thương. Nếu không thì cũng không đến mức ở một nơi trống trải như vậy, ít nhất thì nàng ta cũng nên tìm một nơi để ẩn nấp, sau đó bố trí một trận pháp ẩn nấp và phòng ngự mới đúng.

“Liễu Ly, chỉ mới qua mấy ngày mà chúng ta đã gặp lại rồi.” Tên nam tử cầm đầu Cổ Tinh Sơn cười ha ha một tiếng, vừa nói vừa tiến về phía Liễu Ly.

Ánh mắt Liễu Ly lóe lên tia kinh hoảng, lập tức trấn định lại, “Bái Chí Thiên, chỉ cần ngươi dám giết ta, ta đảm bảo Cổ Tinh sơn ngươi cũng chẳng có kết cục tốt đâu.”

“Ha ha…” Tên nam tử có tên Bái Chí Thiên kia cười ha ha, “Liễu Ly, nếu chúng ta dám xuất hiện ở đây, ngươi cảm thấy chuyện này có thể truyền ra ngoài sao? Ngươi yên tâm, nhất định sẽ không để cho người bên ngoài biết. Ai bảo ngươi lấy được thứ không nên lấy chứ? Nếu không lấy có phải tốt hơn không.”

“Khoan đã, Bái sư huynh…” Một tên đệ tử khác của Cổ Tinh sơn gọi Bái Chí Thiên.

Thấy hai người còn lại nhìn mình, tên đệ tử này cười he he, “Liễu Ly chính là một trong ba đại mỹ nhân của Nguyên Châu, nghe nói lại là người kiêu ngạo nhất, ta rất muốn nếm thử tư vị của nàng ta như thế nào.”

“Ha ha ha ha…” Hai người kia lập tức cười lên.

Nhìn hướng đi cả tên đệ tử Cổ Tinh sơn kia, cuối cùng Liễu Ly cũng không thể kìm nén được sự sợ hãi trong lòng, nghĩ đến chuyện bị mấy tên gia hỏa xấu xí kia đặt dưới thân, toàn thân Liễu Ly run rẩy liên tục, nàng không thể chịu nổi đả kích đáng sợ như vậy, hai mắt tối sầm lại ngất đi.

“Không sai, không sai…” Một tiếng vỗ tay vang lên, sau đó Lam Tiểu Bố bước ra.

Ba người cùng quay đầu lại, khi bọn họ nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong mắt lộ ra tia kinh ngạc, sau đó thì lại mỉa mai, không hề sợ hãi chút nào.

“Ha ha, tông chủ Thiên Vân Tiên Môn, ngươi cũng chỉ có thể giễu võ dương oai ở nơi đông người mà thôi.” Tên đệ tử đang chuẩn bị nhào về phía Liễu Ly kia dừng chân lại một chút, sau đó đổi hướng đi về phía Lam Tiểu Bố.

Đối với Cổ Tinh sơn bọn họ mà nói, thật sự không hề xem trọng vị tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn này. Tông chủ Thiên Vân Tiên Môn chỉ có tu vi Kim Đan mà thôi, ba người bọn họ đều là Kim Đan, muốn giết Lam Tiểu Bố cũng chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến mà thôi.

“Các ngươi vừa rồi muốn gì trên người Liễu Ly vậy?” Lòng tò mò của Lam Tiểu Bố rất lớn, ba người này dám mạo hiểm giết Liễu Ly, nhất định phải vì một thứ gì đó rất quan trọng.

“Ngươi muốn biết à? Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi biết.” Tên đệ tử kim đan này lấy một thanh Cổ Đĩnh Đao ra, thân đao xẹt một cái, lập tức có một bồng đao mạc đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Cùng lúc đó, hai tên đệ tử còn lại của Cổ Tinh sơn cũng lấy pháp bảo ra đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thi triển Thần Hồn Thứ đâm về phía Bái Chí Thiên, cự phủ trong tay đã đánh về phía đệ tử dùng Cổ Đĩnh Đao kia.

Bây giờ trong lòng Lam Tiểu Bố rất sung sướng, từ khi tiến vào Nguyên Chân đến giờ, hắn chưa từng được đánh nhau thật sung sướng. Luôn luôn không dám dùng cái này cái kia, hôm nay hắn không hề kiêng kị gì mà thoải mái thi triển Thần Hồn Thứ, cự phủ cũng không hề giấu diếm mà ngưng luyện toàn bộ chân nguyên và thần niệm đánh ra ngoài, cái này mới thật sự là đánh nhau mà.

Chương 238: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (1)

“A…” Một tiếng kêu đau đớn truyền đến, cả người Bái Chí Thiên từ trên không trung rơi xuống, thất khiếu chảy máu, trong mắt hắn vẫn còn lóe lên vẻ không tin.

“Bái sư huynh…”

Tên tu sĩ sử dụng Cổ Đĩnh Đao kia nhìn thấy Bái Chí Thiên thất khiếu đổ máu, rơi xuống từ không trung, trong lòng giật nảy mình, giờ phút này cự phủ của Lam Tiểu Bố đã phủ xuống. Cổ Đĩnh Đao của hắn cũng nhanh chóng vung lên, giờ phút này trong đầu hắn còn đang nghĩ Bái sư huynh đã trúng chiêu đánh lén nào đây?

“Răng rắc!” Tiếng nứt vỡ vang lên, Cổ Đĩnh Đao bị nứt một đường. Không đợi tên tu sĩ Cổ Tinh sơn này rút lui, hắn đã cảm thấy thức hải tê rần, sau đó hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cự phủ của Lam Tiểu Bố đập vào hông mình.

Thật mạnh… Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi hắn chết đi.

Tên đệ tử Cổ Tinh sơn cuối cùng kìm bước chân đang xông về phía trước của mình lại, trong ba người, thực lực của hắn là thấp nhất. Hai người có thực lực mạnh nhất kia, đều không thể chống đỡ được một đòn của tông chủ Thiên Vân Tiên Môn trước mặt này. Hắn mà xông lên thì sợ nửa chiêu cũng không đỡ được.

Như thế này đâu phải là tu sĩ Kim Đan, chỉ sợ là cường giả Hóa Đan mới đúng.

“Ngươi…” Tên tu sĩ này nắm chặt pháp bảo trong tay, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

“Ta cái gì mà ta?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía túi trữ vật của hắn.

Tên tu sĩ này lập tức tỉnh ngộ, nhanh chóng lấy túi trữ vật của mình ra ném cho Lam Tiểu Bố, giọng điệu run rẩy nói, “ Lam tông chủ, đây là đồ của ta, xin hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng, ta thề nhất định sẽ không tiết lộ chuyện ngày hôm nay ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy túi trữ vật hỏi, “Các ngươi muốn thứ gì trên người Liễu Ly?”

“Là một… Ngọc giản công pháp…” Tên tu sĩ này rất muốn bản thân có thể bình tĩnh lại, chỉ là đối mặt với tử vong khiến hắn không thể nào bình tĩnh được.

Ngọc giản công pháp? Lam Tiểu Bố lập tức mất hứng thú. Hắn chỉ cảm thấy hứng thú với ngọc giản công pháp khi còn chưa có Thái Xuyên Quyết, bây giờ đã có Thái Xuyên quyết rồi, công pháp nào đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu như là pháp kỹ thì hắn còn muốn xem một chút.

Cự phủ ập tới, tên tu sĩ này kinh hãi nhìn thấy thân thể mình bị bổ ra, vậy mà hắn lại không thể nào phản kháng lại được.

Nhìn thấy ba tên tu sĩ Kim Đan đã bị hắn miểu sát, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng với Thần Hồn Thứ của mình. Với thực lực bây giờ của hắn, chắc hẳn có thể xử lý tu sĩ Hóa Đan, còn về tu sĩ Luyện Thần, hắn chưa gặp phải, còn khó nói được. Đối với cường giả Hư Thần như Quế Vân Thủ, vậy thì hắn chắc chắn mình còn kém rất xa.

Lấy sạch túi trữ vật trên người ba người kia, Lam Tiểu Bố đi đến chỗ Liễu Ly. Sắc mặt Liễu Ly có chút tái nhợt, cho dù hai mắt nhắm lại, nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt vẫn còn nguyên.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía vòng tay trữ vật của Liễu Ly, do dự một chút rồi nói, “Nể tình ngươi từng giúp ta một lần, ta sẽ không lấy vòng tay trữ vật của ngươi.”

Nhưng mà nhìn vòng tay trữ vật của Liễu Ly, trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ thứ mà đệ tử Cổ Tinh sơn nói chính là công pháp, nhưng lỡ đó không phải công pháp mà là pháp kỹ thì sao? Bây giờ hắn chỉ có hai loại pháp kỹ thần niệm. Vẫn chưa có loại pháp kỹ nào không cần phối hợp với chân nguyên, nếu như thứ Liễu Ly có được chính là pháp kỹ, hắn có phải nên lấy đi không?

Theo lý mà nói, đệ tử Cổ Tinh sơn suýt chút nữa đã giết Liễu Ly, hắn cứu được Liễu Ly, pháp kỹ này nên thuộc về hắn mới đúng, Liễu Ly còn phải cảm ơn hắn nữa. Ừ, không sai, chính là đạo lý này, Lam Tiểu Bố hắn từ trước đến nay đều nói đạo lý.

Nghĩ đến đây, tay Lam Tiểu Bố nắm chặt vòng tay trữ vật, hắn nghĩ có thể cẩn thận mở cấm chế vòng tay này ra, để Liễu Ly không phát hiện hay không.

Cổ tay Liễu Ly hơi mát, làn da bóng loáng. Lam Tiểu Bố còn chưa sử dụng thần niệm, đã thấy lông mày Liễu Ly run rẩy mấy lần.

Hắn lập tức cảm nhận được hơi thở trên người Liễu Ly tăng lên, chân mày còn run nhè nhẹ hắn biết Liễu Ly sắp tỉnh rồi.

Thật sự hắn không có gì để nói với nữ nhân kiêu ngạo này, lỡ như bị nữ nhân này bắt gặp mình nắm cổ tay nàng ta, nói không chừng nàng ta còn cho rằng mình định làm gì đó. Nữ nhân này chẳng bao giờ có thể thuyết phục được chuyện gì, hay là hắn đừng chọc vào thì tốt hơn. Được rồi, cứ xem như ta tặng pháp kỹ này cho ngươi đi, Lam Tiểu Bố quay người nhanh chóng rời đi.

Lam Tiểu Bố rời đi không bao lâu, Liễu Ly lập tức tỉnh lại, điều đầu tiên nàng làm là xem xét quần áo trên người mình. Nhưng mà sau đó nàng nhanh chóng nhận ra, chẳng những quần áo trên người mình còn tốt, mà ngay cả vòng tay trữ vật cũng không bị động vào.

Phản ứng đầu tiên của Liễu Ly chính là nàng đã bị người của Cổ Tinh sơn mang đến một nơi hoang vắng, một khắc sau nàng lại phát hiện, mình vẫn ở chỗ cũ. Ở đằng xa có ba thi thể có tử trạng thê thảm, túi trữ vật bên hông đều biến mất.

Mình được người khác cứu? Liễu Ly nhanh chóng khẳng định, nàng thật sự được người ta cứu rồi. Nhưng người cứu nàng sao không động vào vòng tay trữ vật của nàng? Hình như có người nào đó sờ soạng cổ tay mình một chút, có lẽ gia hỏa này muốn ra tay với mình?

Mà chắc không phải, cấm chế trong vòng tay vẫn không hao tổn gì.

Cho dù là ai đã cứu mình, Liễu Ly đều cảm thấy nhẹ lòng, đồ của nàng đều còn đây, cũng không có ai có hành vi xâm phạm đến nàng, đây mới là nguyên nhân khiến nàng an tâm.

Trước đó bị mấy đệ tử Cổ Tinh sơn truy sát, đến thở cũng không có có hội, trọng thương mất máu đã khiến nàng sắp rơi vào hôn mê, lại gặp phải nỗi kinh hoảng lớn, tinh thần và thể xác đều bị đả kích, lúc này mới không cam lòng mà ngất đi.

Bây giờ vất vả lắm mới bình tĩnh được một chút, Liễu Ly nhanh chóng lấy ra một viên đan dược nuốt vào, sau đó vận công chữa thương.

Chương 239: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (2)

Từ khi bắt đầu bị đuổi giết, nàng vẫn không dám sử dụng Vũ Lâm Đan, bởi vì sử dụng Vũ Lâm Đan mà không vận công chữa thương thì chỉ lãng phí đan dược, có dùng hay không cũng không khác gì nhau. Vũ Lâm Đan chính là linh đan cấp năm chân chính, sau một khi vận chuyển một chu thiên đã nhanh chóng biến thành linh dịch chữa thương chạy khắp cơ thể Liễu Ly.

Thương thế nặng như vậy, dưới sự chữa trị của Vũ Lâm Đan cũng nhanh chóng khôi phục, Liễu Ly có thể cảm nhận được vết thương trên người nhanh chóng biến mất, một nén nhang sau, nàng đứng lên.

Mặc dù sắc mặt của nàng vẫn còn chút trắng, nhưng đã có thêm một tia hồng nhuận. Mặc dù không biết là ai đã cứu nàng, nhưng Liễu Ly cũng hiểu được mạng của mình đã nhặt về được rồi.

Nàng nhìn thoáng qua ba thi thể kia, không do dự ném ra ba hỏa cầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

…

Lam Tiểu Bố dự định tiếp tục bế quan đột phá lên đại sư trận pháp cấp năm, sau đó luyện chế Trệ Thần Hương. Hắn còn chưa trở lại Ngũ Chi Hải, thần niệm lại quét thấy mấy thân ảnh đang phóng về một hướng. Không bao lâu sau, lại có mấy thân ảnh xông về hướng đó.

Có phải bọn họ phát hiện ra vật gì tốt không? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đi theo kiếm một chén canh, sau đó quay lại Ngũ Chi Huyeenf Giản bế quan cũng không muộn nhỉ?

Lam Tiểu Bố lại bắt đầu theo dõi, lần này chỉ qua nửa nén nhang, hắn đã đến được chỗ kia, nơi này tập trung ít nhất là 200 người. Tiến vào Côn Khư có một ngàn người, ở đây đã tụ tập gần một phần năm, xem ra thật sự có đồ tốt.

Lam Tiểu Bố không hề kiêng kị gì chen vào trong đám người, Lam Tiểu Bố đến cũng không gây nên động tĩnh gì. Vẫn còn có người liên tục chạy đến, đại tông môn đều truyền tin cho nhau. Chỉ cần nằm trong phạm vi nhất định ở Côn Khư là có thể lấy được tin tức.

Thiên Vân Tiên Môn đến bốn người, Lam Tiểu Bố muốn đi tìm Ngũ Chi Huyền Giản, cộng thêm mấy người Phiến Thiên Nguyệt có tu vi quá thấp, nếu chạy loạn khắp nơi thì không an toàn, cho nên sau khi tiến vào Côn Khư vẫn không liên lạc với nhau.

Đợi hơn nửa canh giờ, có một nam tử thân hình cao lớn bước ra, “Các vị, mọi người tập trung ở đây cũng khá đông rồi. Ta tin rằng đây là đâu, tất cả mọi người đều đã từng nghe nói đến. Ta hi vọng sau khi ta nói ra cách làm của mình, mọi người ai có ý kiến gì thì có thể rời đi.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn thật sự không biết, cũng chưa từng nghe qua.

“Cái Hầu sư huynh, ngươi chẳng những là đệ tử truyền thừa của tiên môn cấp năm Tam Thánh Tiên Môn, mà còn là người có tu vi cao nhất trong số chúng ta, là người đầu tiên bước vào Hóa Đan cảnh.

Chúng ta đương nhiên sẽ nghe theo ngươi, ngươi nói đi vào như thế nào thì cứ như thế mà làm.” Trong đám người có người kêu to lên.

Hóa ra người này tên là Cái Hầu, sau khi tiến vào Côn Khư đã đột phá đến Hóa Đan cảnh. Nếu như Cái Hầu bước vào Hóa Đan cảnh, vậy thì có thể thấy rõ, người có thể bước vào Hóa Đan cảnh còn có những người khác. Ngược lại là Tám Thánh Tiên Môn, Lam Tiểu Bố biết rõ, đây là một tông môn cường đại không hề yếu kém gì so với Tây Côn Lôn phái, cũng là tông môn cấp năm.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang cảm thấy khó hiểu, Cái Hầu tiếp tục nói, “Nghe đồn Mộ Thiên Bán Thánh là đệ tử Dương Mi Đại Tiên, nơi này là đạo tràng của hắn, lúc trước hắn rời đi rất vội vàng, ta tin rằng trong này sẽ có rất nhiều thứ tốt.”

Dương Mi? Bây giờ Lam Tiểu Bố đã không còn cảm thấy kinh ngạc về sự xuất hiện của những nhân vật trong truyền thuyết của Hoa Hạ, điều hắn kinh ngạc là Dương Mi Đại Tiên còn có đệ tử.

Nghe đồn Dương Mi lão tổ sinh ra từ trong hỗn độn, chân thân là Không Tâm Dưỡng Liễu Thu, chỉ sợ lai lịch không hề nhỏ.

“Trước có Hồng Quân sau có trời, ta so Hồng Quân sớm ngàn năm. “Đây là câu do chính Dương Mi Đại Tiên nói.

Nghe nói noi này là đạo tràng của Mộ Thiên, đệ tử của Dương Mi Đại Tiên, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy có chút hứng thú.

Cái Hầu tiếp tục nói, “Ta đã đọc qua ghi chéo trong tông môn, nghe đồn Mộ Thiên tiền bối không thích pháp thuật và tranh đấu, vẫn luôn vô cùng bình lặng, hơn nữa còn thích thanh nhạc. Nhưng điều này cũng không thể hiện được việc trong đạo tràng của hắn không có đồ tốt, những tiên nhân yêu thích thanh nhạc đến bái phỏng Mộ Thiên tiền bối, đều sẽ lấy ra pháp kỹ thần thông nhất đưa cho Mộ Thiên tiền bối, để biểu đạt sự tôn kính. Cho nên trong đạo tràng của Mộ Thiên tiền bối nhất định sẽ cất giữ rất nhiều pháp kỹ thần thông."

Trong đám người lập tức ồn ào xôn xao, không có ai nghi ngờ Cái hầu. Lai lịch của Tam Thánh Tiên Môn không hề bình thường, lai lịch còn dọa người hơn cả Tây Côn Lôn phái, cho nên thứ hắn đọc có thể là thật.

"Bên ngoài đạo tràng của Mộ Thiên tiền bối có một đại trận Ẩn Nặc vô cùng lớn, chỉ cần mở ta đại trận Ẩn Nặc này là có thể tiến vào bên trong. Nghe nói Mộ Thiên tiền bối không thích người khác tùy tiện quấy rầy hắn, cho nên bên trong có rất nhiều cấm chế tương đối nguy hiểm. Cho nên ý tưởng của ta là, sau khi mọi người mở đại trận Ẩn Nặc ra rồi, làm sao đi vào thì lại quyết định tiếp."

Lời Cái Hầu nói hầu như tất cả mọi người đều đồng ý, đến Lam Tiểu Bố cũng đồng ý, hắn hoàn toàn không biết trong này có đạo tràng của Mộ Thiên. Đến đây là chuyện ngoài ý muốn, mà chuyện ngoài ý muốn này có thể thu hoạch được đồ tốt, hắn đương nhiên là không có ý kiến gì.

Thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến gì, Cái Hầu tiếp tục nói, "Lúc đầu ở đây có hai linh mạch thượng phẩm bảo vệ, bây giờ chắc hẳn linh mạch đã bỏ chạy rồi. Cho nên muốn mở đại trận Ẩn Nặc này ra cũng không khó, ở đây chúng ta có gần hai trăm người, mọi người cứ dựa vào trận kỳ của ta mà công kích, nhiều lắm thì chỉ cần một ngày, đại trận Ẩn Nặc này sẽ bị phá vỡ."

"Không có vấn đề gì, Cái sư huynh cứ việc nói đi." Trong đám người lập tức có người đáp lời, rõ ràng uy danh của Cái Hầu không hề thấp.

Chương 240: Đệ Nhị Đạo Điển (1)

Lam Tiểu Bố khẳng định Cái Hầu có bản ghi chép về đạo tràng Mộ Thiên, nếu không thì hắn cũng không tin bản thân mình đã đại sư trận pháp cấp bốn mà không thể nhìn ra được trận tâm của địa trận Ẩn Nặc này nằm ở đâu, thế mà Cái Hầu lại có thể biết.

“Được, chỗ nào mà ta công kích, mọi người cũng công kích theo, nhớ kỹ phải dốc hết sức lực. Mặc dù đại trận Ẩn Nặc này đã có từ rất lâu rồi, nhưng đây là thứ mà đại năng thượng cổ để lại, dùng phương pháp bình thường khó mà đánh tan được.” Lúc Cái Hầu đang nói chuyện đã lấy pháp bảo của mình ra, đó là một thanh Báo Đầu Liệt Quang Thương.

Cái Hầu đánh một thương xuống, không gian lập tức phát ra tiếng gào thét, tựa như bị đâm thủng. Thần niệm của Lam Tiểu Bố bao trùm lên thương vận xung quanh Báo Đầu Liệt Quang Thương của Cái Hẩu, lập tức nhìn ra thực lực của Cái Hầu vô cùng mạnh, chắc hẳn đã vượt qua khỏi phạm vi Kim Đan.

Thương này của Cái Hầu rõ ràng là đánh vào hư không, nhưng hết lần này đến lần khác lại tựa như bị thứ gì đó ngăn cản, phản lại một mảnh thương mang.

Lúc này cho dù là người không hiểu Trận Đạo cũng có thể nhìn ra, nơi này thật sự có đại trận Ẩn Nặc.

Một khắc sau, tất cả mọi người đều lấy pháp bảo của mình ra đánh vào vị trí mà thương của Cái Hầu đã đánh vào, hơn 200 Kim Đan đều đồng loạt ra tay, chân nguyên bùng nổ, không gian rung động liên tục.

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, về mặt Trận Đạo Cái Hầu chắc hẳn cũng không hơn gì hắn, chỉ là do Cái Hầu biết vị trí cụ thể. Bởi vì hướng mà Cái Hầu tấn công đã bị lệch một chút, nếu dựa theo hướng mà

Cái Hầu công kích, muốn phá được đại trận Ẩn Nặc này không phải chỉ tốn một ngày.

Đại trận Ẩn Nặc này có tác dụng phòng ngự, đẳng cấp cũng phải từ cấp bảy trở lên. Đã qua nhiều năm như vậy, cộng thêm việc linh mạch đã mất, hiệu quả phòng ngự của đại trận Ẩn Nặc này đã hạ xuống đến trận pháp trung cấp, tác dụng ẩn nấp đã bị xuống cấp rất nhiều.

Lam Tiểu Bố lấy cái búa của mình ra, vì tiết kiệm thời gian, mỗi lần hắn công kích đều chếch đi một chút.

Nhiều cường giả Kim Đan đồng thời công kích một cái trận pháp phòng ngự đã suy yếu, cộng thêm Lam Tiểu Bố luôn đánh vào trận tâm của trận pháp. Còn chưa đến một ngày, chỉ nửa ngày thôi, đại trận đã phát ra tiếng răng rắc, sau đó một toà động phủ xuất hiện trước mắt mọi người.

Động phủ nằm bên trong một đại môn đen nhánh, cho dù mọi người đều muốn vọt vào trong, nhưng mà lúc này Cái Hầu không lên tiếng, mọi người cũng không dám kích động.

“Chúng ta đi vào thôi.” Cái Hẩu là người đầu tiên bước vào động phủ, những người còn lại đương nhiên cũng tiến vào theo.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, hắn nhìn thấy Liễu Ly cũng đến. Vận may của nữ nhân này thật tốt, vừa đánh vỡ xong đại trận Ẩn Nặc đã chạy đến, cái này gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc. CHỉ là vết thương trên người nữ nhân này chắc vẫn chưa khôi phục, ngươi nói xem nàng ta đến đây làm gì? Nhưng mà giờ phút này Liễu Ly đã mang thêm mạng che mặt.

ÁNh mắt Liễu Ly nhìn quanh khắp đám người một lần, tựa như đang tìm thứ gì đó.

Bởi vì thân phận của Liễu Ly, có rất nhiều người chủ động tiến đến chào hỏi. Chỉ là Liễu Ly chỉ ừ vài tiếng, nói không chừng trong mắt nàng, những lời chào hỏi kia chỉ là đang vuốt mông ngựa mà thôi.

Sau khi tiến vào đại môn của động phủ, xuất hiện trước mắt mọi người chính là một tòa đại điện khổng lồ. Bốn phía đại điện còn bố trí Minh Quang trận, bởi vì đã qua rất lâu, Minh Quang trận cũng đã biến chất, chỉ có thể tỏa ra quang mang lờ mờ nhàn nhạt.

Giữa đại điện có bố trí Tế Tự trận, trên tế đàn ở giữa Tế Tự trận còn có mấy pháp bảo Tế Tự.

“Đây không phải là đạo tràng Mộ Thiên mà là một cái mộ táng mới đúng.” Có người nói.

Cái Hầu cau mày, theo tư liệu mà hắn lấy được, nơi này quả thật là đạo tràng của Mộ Thiên mà, nhưng nhìn cách bày trí trước mắt, thật sự rất có thể đây là một mộ táng.

Lam Tiểu Bố cảm thấy cái mộ táng này có chút kỳ quái, bố cục đại điện nhìn càng giống một tòa động phủ, chỉ là đột nhiên có một cái Tế Tự Trận.

Mộ người tu sĩ lấy pháp bảo của mình ra đánh về phía tế đàn, mọi người nghe thây tiếng răng rắc, sau đó phía sau đại điện lại xuất hiện một cánh cửa, trên cửa còn có trận văn ngăn cản.

“Đây quả thật là trận môn dùng để tế tự, trận môn này nhất định phải có hai người cùng đi vào. Bố cục ở nơi này khác xa những gì ta biết, bây giờ ta cũng khôngb iết phía sau trận môn Tế Tự này là cái gì. Ta đề nghị mọi người chia nhau một tổ hai người, sau đó xếp hàng tiến vào.” Cái Hầu nói.

“Cứ làm như vậy đi, ta đi vào trước, Cách sư muội, chúng ta đi cùng nhau.” Một tên nam tử vóc người trung đẳng là người đâu tiên đi về phía trận môn Tế tự, theo sát sau lưng nam tử này là một nữ tử mặc trang phục đồng môn.

Cho dù bên trong có phải đồ tốt hay không,lúc này người đi vào trước là người được trước.

“Liễu tiên tử, không bằng chúng ta đi vào cùng nhau đi?” Một nam tử anh tuấn đi đến trước mặt Liễu Ly, cực kỳ phong độ ngỏ lời mời.

Tây Côn Lôn pháp cũng không có đệ tử nào ở đây, giờ phút này đều có rất nhiều người muốn mời Liễu Ly đi cùng, chỉ là bị tên nam tử anh tuấn này đi trước một bước mà thôi.

Liễu Ly không trả lời, đã đi đến lối vào trước. Nam tử anh tuấn này nhanh chóng đi theo, trong lòng vô cùng kích động. Thái độ này của Liễu Ly cho thấy đang ngầm thừa nhận cùng hắn tiến vào trận môn.

“Lam tông chủ, chúng ta đi cùng nhau được không?” Một tên đệ tử tông môn cấp ba chủ động nói với Lam Tiểu Bố.

“Đương nhiên có thể.” Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng bước đến lối vào trận môn Tế Tự, vươn tay ra đặt ở bên trái lỗ khảm. Tên đệ tử đã mời Lam Tiểu Bố kia cũng nhanh chóng bước đến, đặt tay ở bên phải lỗ khảm.

Trận văn trên trận môn Tế Tự mở ra, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lướt qua thông đạo, một tên nam tử lại từ bên trong xông ngược ra, lướt qua người hắn, chỉ trong chớp mắt đã ra khỏi trận môn Tế Tự.

Chương 241: Đệ Nhị Đạo Điển (2)

Trận môn Tế tự chủ yếu là thể hiện sự tôn kính với tế tự giả, cho nên hai người tiến vào, đi ra, đều không bị trận môn khống chế.

Khi Lam Tiểu Bố bước ra khỏi thông đạp thì lập tức trợn tròn hai mắt, ở trước mặt hắn vẫn là một đại điện, đại điện này mới thật sự giống đại điện tế tự. Khiến Lam Tiểu Bố trợn tròn mắt chính là những tu sĩ đã đến trước đó đều đang điên cuồng đánh nhau, trên mặt đất đã chết hơn mười người.

Có ý gì thế này? Trên đại điện ngoài một cái lồng trong suốt ra thì chẳng có bất cứ thứ gì cả.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng phát hiện ra nguyên nhân tại sao những người này lại đánh nhau, ởi vì trong lồng trong suốt kia không biết từ khi nào đã xuất hiện một quyển kinh văn, Thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể rà quét quyển kinh văn kia, hàng chữ "Đệ Nhị Đạo Điển" trên kinh văn vô cùng rõ ràng.

Ngay khi xuất hiện"Đệ Nhị Đạo Điển", tất ca rmọi người đều cùng nhau tiến lên, giờ phút này Lam Tiểu Bố đã hiểu được thế nào là điên cuồng. Mỗi người đều đỏ cả mắt, lấy pháp bảo của mình điên cuồng công kích. Tất cả mọi người đều ki vọng vật cản trước mặt mình sẽ bị pháp bảo của mình đánh bay, sau đó cướp đi bộ "Đệ Nhị Đạo Điển" này.

Lam Tiểu Bố biết đây cũng là một bộ công pháp tu tiên cao cấp, nói không chừng còn cao cấp hơn tất cả các công pháp của các tông môn ở Nguyên Châu. Nhưng thật sự hắn không cảm thấy hứng thú gì nhiều, với năng lực của hắn, muốn cướp bộ "Đệ Nhị Đạo Điển" này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Những người ở đây đều điên cả rồi, trong mắt người nào cũng chỉ có mỗi bộ "Đệ Nhị Đạo Điển", còn về chuyện người là đệ tử tông môn cấp năm hay đệ tử tông môn cấp bốn, ha ha, giờ phút này chẳng có người nào quan tâm, Lam Tiểu Bố không đi đoạt đồ,thần niệm của hắn bắt đầu dò xét túi trữ vật trong người mười bộ thi thể dưới mặt đất.

Hắn không phải muốn mở túi trở vật ra, mà muốn mở cấm chế giữa túi trữ và đai lưng ra.

Khiến Lam Tiểu Bố bất ngờ là, lần này Liễu Ly lại là người thứ nhất vọt ra. Hình như nàng biết một môn độn thuật vô cùng lợi hại, đến bên cạnh “Đệ Nhị Đạo Điển” trước tất cả mọi người, đồng thời cầm được “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Cho dù phòng ngự của Liễu Ly đã tăng lên mức cao nhất, còn có một tấm chắn khổng lồ ngăn ở phía sau nàng, nhưng giờ phút này vẫn có vài món pháp bảo đánh lên người nàng.

Lam Tiểu Bố thấy rõ, món pháp bảo lợi hại nhất đánh trúng Liễu Ly chính là của nam tử anh tuấn đã mời Liễu Ly cùng tiến vào trận môn Tế Tự.

Liễu Ly còn chưa kịp lùi lại, tấm chắn phía sau đã vỡ tung, sau đó phun một miệng máu.

Liễu Ly từ trên không trung ngã nhào xuống đất, khiến Lam Tiểu Bố chỉ biết câm nín. Ngươi nói xem bây giờ thân phận của ngươi không dùng được, phụ huynh lại không ở nơi này, đã thế còn bị thương, ngươi đi đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển” làm cái gì thế hả? Cái Địa Huyền Chân Kinh kia không phải đã rất tốt rồi sao?

Một bàn tay to chộp lấy kinh thư trong tay Liễu Ly, không đợi bàn tay này lấy được kinh thư trong tay Liễu Ly, lại có mấy món pháp bảo đánh về phía chủ nhân của bàn tay này. Không có người nào muốn “Đệ Nhị Đạo Điển” bị người khác cướp đi, về phần Liễu Ly, đã hôn mê trên mặt đất, quyển kinh thư này đã chẳng thể nào lọt vào tay nàng nữa.

“Đệ Nhị Đạo Điển” vừa bị lấy đi, bên trong lồng trong suốt lập tức xuất hiện một quyển sách cổ khác, khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy hai chữ trên quyển kinh văn kia, hắn không chút do dự vọt tới, đồng thời cự phủ cuốn lên một mảnh phủ ảnh.

Bởi vì hai chữ kia là “Thất m”, Lam Tiểu Bố cũng mặc kệ Thất âm này có liên quan gì đến Thất âm Mô của hắn hay không, nhưng hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua quyển sách này.

Ngay thời khắc xông đến cái lồng trong suốt kia, Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Bất Tử quyết. Trong tình huống này, muốn không bị người khác liên thủ công kích là cuyện không có khả năng.

Hai tên đứng trước Lam Tiểu Bố là hai tu sĩ Kim Đan, tay còn chưa lấy được “Thất m” đã bị cự phủ của Lam Tiểu Bố oanh tạc thành hai nửa.

Cùng lúc đó, mấy đạo pháp bảo đồng thời đánh về phía sau Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hộc máu liên tục, nhưng khiến tất cả mọi người chấn động là, trên người Lam Tiểu Bố chằng chịt vết thường, toàn bộ cơ thể đã bị máu nhuộm đỏ, nhưng hắn vẫn không bị chém thành hai khúc, đã thế còn lấy được “Thất M”

Giờ phút này không có bất cứ đạo lý gì để nói, mấy món pháp bảo này lại đánh về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến, dùng Thần Hồn Thứ đánh về phía tên tu sĩ Kim Đan muốn lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” trong tay Liễu Ly. Tên tu sĩ này kêu lên đau đớn, sau đó đầu nổ tung.

“Phốc!”

Lại một bồng huyết vũ khác nổ tung sau lưng Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố đã hoàn thành việc luyện thể, giờ phút này vẫn bị gãy mất mấy chiếc xương sườn.

Trong khe hở ngắn ngủi này, Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện bên người Liễu Ly, nắm Liễu Ly xông về lối ra. Trong lúc này, túi trữ vật trên mười thi thể dưới đất cũng đã mất đi cấm chế. Khi Lam Tiểu Bố phóng đến lối ra, mười túi trữ vật này cũng bay về phía hắn.

Hơn mười người theo sát Lam Tiểu Bố cũng định lao ra ngoài, nhưng giờ phút này, trong lồng trong suốt kia lại xuất hiện một bộ đạo điển khác. Một đám người khác lại tiếp tục xông về phía pháp điển mới ra kia.

Lam Tiểu Bố lấy Ngũ Chi Dịch ra uống mấy lọ, đưa tay thu lấy mười túi trữ vật vừa bay tới, sau đó xông đến cửa ra vào động phủ này, chỉ trong một thời gian ngắn đã biến mất tại chỗ sâu trong Côn Khư.

Tựa như biết được khả năng bắt được Lam Tiểu Bố không lớn, mấy tên tu sĩ không thu hoạch được gì lại quay về cướp đoạt đạo điển vừa mới ra.

Chương 242: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Lam Tiểu Bố cướp được “Thất m”, trong ngực còn ôm theo Liễu Ly đã cướp được “Đệ Nhị Đạo Điển”, có thể tưởng tưởng được, chỉ cần bọn họ lộ mặt ra lập tức sẽ bị vây công. Cũng may Lam Tiểu Bố cũng không dự định lộ mặt ra, hắn đẩy nhanh tốc độ xông về phía Ngũ Chi Hải.

Quả thật có rất nhiều người ghi thù với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thật xấu xa, đã cướp đi hai bộ đạo điển còn không nói, đã vậy còn cướp mười túi trữ vật.

Chỉ cần chuyện trong đạo tràng Mộ Thiên kết thúc, lập tức sẽ có người truy sát Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Lam Tiểu Bố bị thương rất nặng, nhưng cũng may hắn có Bất Tử Quyết, lại còn có thêm Thọ Nguyên Quả, Ngũ Thải Tiên Chi, Ngũ Chi Dịch, tùy tiện lấy thứ nào ra cũng có thể khởi tử hoàn sinh, huống chi trên người Lam Tiểu Bố còn có rất nhiều?

Trôi qua hơn mười ngày, khi Lam Tiểu Bố quay lại Ngũ Chi Huyền Giản một lần nữa, vết thương trên người hắn đã lành bảy, tám phần.

Vết thương của Liễu Ly cũng rất nặng, nàng chẳng những bị trọng thương, còn trúng độc. Không biết là gia hỏa bỉ ổi nào làm, bôi độc trên pháp bảo của mình. Có thể nói, nếu như không gặp được Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cho Liễu Ly ăn mấy viên đan dược giải độc, còn dùng Ngũ Thải Tiên Chi cho Liễu Ly kéo dài tính mạng, nữ nhân này đã sớm chết rồi.

Nguyên nhân cứu Liễu Ly chủ yếu là do lúc trước Liễu Ly từng giúp hắn, nếu không có Liễu Ly, chỉ sợ hắn đã không thể vào được Côn Khư rồi.

Một nguyên nhân khác nữa là lúc hắn đi ra ngoài còn muốn nhờ Liễu Ly giúp một chuyện, sau khi Côn Khư đóng lại, Quế Vân Thủ nhất định sẽ chặn đường hắn ở bên ngoài. Chỉ có khi Liễu Ly đi cùng với hắn ra ngoài, Quế Vân Thủ mới không dám ra tay.

Liễu Ly vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, chủ yếu là do Lam Tiểu Bố không biết độc kia là loại gì. Hắn chỉ có thể để Thất âm mô xây dựng đan dược giải độc, đồng thời đặt Liễu Ly nằm bên cạnh vách đá ở Ngũ Chi Huyền Giản, nơi này linh khí nồng đậm, ít nhất cũng có thể bảo vệ được mạng nhỏ của Liễu Ly.

Tụ Linh Trận đã được thăng cấp lên trận pháp cấp bốn, sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Tụ Linh Trận, linh khí trong Tụ Linh Trận đã nồng đậm hơn trước rất nhiều.

Liễu Ly nằm bên dưới vách đá, những linh khí bị Tụ Linh Trận hút vào cũng lướt qua người Liễu Ly, cho dù Liễu Ly bị hôn mê, cũng có thể lấy được nhiều chỗ tốt.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, chuyện cướp đoạt trong mộ táng Mộ Thiên trong Côn Khư cũng đã kết thúc. Còn Lam Tiểu Bố, khắp nơi đều có người đang tìm kiếm hắn.

Cùng thời gian đó, chuyện Lam Tiểu Bố giết Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái cũng bị truyền ra ngoài.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Lam Tiểu Bố mang theo Liễu Ly ra ngoài, nhất định là vì “Đệ Nhị Đạo Điển”. Không có bất cứ người nào tin sau khi Lam Tiểu Bố lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển” rồi sẽ giữa lại mạng nhỏ của Liễu Ly.

Một vài tu sĩ hèn hạ thì truyền ra tin tức, Lam Tiểu Bố mang Liễu Ly đến một nơi nào đó vắng vẻ, đầu tiên là làm chuyện cầm thú với nàng, sau đó cướp đi “Đệ Nhị Đạo Điển”, cuối cùng mới giết người diệt khẩu.

…

Lúc Liễu Ly tỉnh lại, đã là hơn một tháng sau, khi nàng khôi phục ý thức mở mắt ra, ý nghĩ đầu tiên là mình đã chết rồi, nơi này là Địa Phủ.

Chuyện lúc trước Liễu Ly vẫn còn nhớ rất rõ, nàng bị trọng thương, còn nằm hôn mê trên mặt đất, khắp bốn phía đều là tu sĩ cướp đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển”, lúc đó mạng nhỏ của nàng sao có thể giữ lại được?

Rất nhanh, Liễu Ly đã cảm thấy có gì đó không đúng, nàng có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, hơn nữa…

Ngũ Thải Tiên Chi? Nơi này là nơi mọc Ngũ Thải Tiên Chi? Liễu Ly muốn dụi mắt mình một chút, chỉ là nàng cảm thấy cả người không có chút sức lực nào, vô cùng suy yếu.

Nàng nhanh chóng vận chuyện Đại Huyền Chân Kinh, chỉ là Đại Huyền Chân kinh không thể nào vận chuyện trọn vẹn một chu thiên, nhất thời lại chậm lại.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Liễu Ly theo bản năng chống tay lên, sau đó tay của nàng chạm vào một quyển kinh thư thật dày.

“Đệ Nhị Đạo Điển”? Liễu Ly lập tức tin, cái này thật sự là “Đệ Nhị Đạo Điển”. Có người cứu nàng đi, còn để lại “Đệ Nhị Đạo Điển” lại trong tay nàng? Chuyện này không thể nào xảy ra được đâu.

Liễu Ly cố gắng cần lấy “Đệ Nhị Đạo Điển”, cũng vì quyển sách này mà nàng suýt chút nữa đã vẫn lạc, rốt cuộc là ai đã cứu nàng? Còn mang nàng đến chỗ Ngũ Thải Tiên Chi như thế này?

Đây là lần thứ hai nàng được cứu giúp khi bị đuổi giết trong Côn Khư, lần thứ nhất cũng xảy ra vô cùng quỷ dị như vậy. Ba tên đệ tử Cổ tinh sơn truy sát nàng bị giết, mà nàng thì bình yên vô sự, chẳng những đồ đạc trên người không sao, mà thân thể cũng bình yên vô sự.

Không thể nào tu luyện được, Liễu Ly bắt đầu nhìn xung quanh, nàng lập tức nhìn thấy Tụ Linh Trận cách đó không xa, đây là Tụ Linh Trận cấp bốn? Hình như linh khí từ trong vách đá bên cạnh nàng chảy ra, sau đó toàn bộ bị hút vào trong Tụ Linh Trận.

Cho dù Liễu Ly không biết người trong Tụ Linh Trận là ai, nhưng nàng có thể khẳng định người trong Tụ Linh Trận chính là người đã cứu nàng.

Liễu Ly cố gắng tựa mình vào vách đá, tay chạm vào những tinh thể trắng xóa bên cạnh, linh khí nồng đậm vờn quanh khiến nàng biết được đây là Linh Tủy Tinh. Thứ này có thể so sánh với linh thạch cực phẩm.

Vết tích xung quanh cho thấy Linh Tủy Tinh đã bị người đào đi không ít, thứ nàng chạm được chỉ là đồ còn sót lại mà thôi.

Ánh mắt Liễu Ly di chuyển từ Linh Tủy Tính về phía thùng ngọc, trong thùng ngọc có chất lỏng dâng đến nửa thùng. Cảm nhận được linh khí nồng đậm trong đó, trong lòng Liễu Ly cảm thán không thôi, cho dù là tất cả đồ tốt trong Tây Côn Lôn phái, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua nhiều như vậy.

Không biết ai đã cứu mình, Liễu Ly vẫn cố gắng tu luyện, nàng nhất định phải khôi phục lại năng lực hành động. Nếu không thì điều chờ nàng tiếp theo sẽ là cái gì.

“Đệ Nhị Đạo Điển” trong tay nàng không bị lấy đi, nàng thật sự không nghĩ ra, ai lại có thể không để ý đến “Đệ Nhị Đạo Điển”? Phải biết đây là con đường đại đạo rời khỏi Nguyên Chân, là một trong số ít con đường tắt tiến vào Tiên giới.

Lam Tiểu Bố ở trong Tụ Linh Trận rất hài lòng, hắn không đột phá đến đại sư trận pháp cấp năm, nhưng lại có thể luyện chế ra được Trệ Thần Hương.

Bàn về tu tiên, có thể hắn hơi kém một chút, nhưng nếu bàn về mấy thiên môn này, hắn nghiên cứu môt chút là có thể làm được.

Ừm, Liễu Ly tỉnh lại rồi, có thể hỏi nàng mấy vấn đề.

“Lam Tiểu Bố?” Liễu Ly nhìn thấy người đi ra từ trong Tụ Linh Trận, ngây người một lúc. Không ngờ là Lam Tiểu Bố, nói thật, nàng không hề có ấn tượng tốt gì với Lam Tiểu Bố.

Sau đó nàng ngay lập tức tỉnh táp lại, “Là ngươi đã cứu ta? Còn chuyện lần trước ta bị người Cổ Tinh sơn truy sát, cũng là ngươi đã cứu ta?”

Cho dù lúc đó nàng đang bị hôn mê, nhưng vẫn còn có ấn tượng mơ hồ với tiếng nói của Lam Tiểu Bố. Trước đó nghĩ không ra, bây giờ nhìn thấy người, nàng đã hiểu được.

Lam Tiểu Bố cười nói, “Nếu không thì sao? Thế gới này trừ ta ra, ngươi cho rằng có ai tình nguyện liều mình cứu người?”

Biết rõ Lam Tiểu Bố cứu mình với liều mình không liên quan gì đến nhau, nhưng Liễu Ly vẫn nợ hắn.

“Cảm ơn người, nếu như không có người, ta…”

Chương 243: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Liễu Ly không nói tiếp, nếu như không có Lam Tiểu Bố, chỉ sợ nàng sẽ không được chết đơn giản như vậy. Ba người Cổ Tinh sơn kia đương nhiên cũng chẳng có ý tốt gì.

“Không cần khách sáo, ban đầu lúc ở quảng trường Côn Khư ngươi cũng đã cứu ta một lần, ta đây rất coi trọng đến ân nhân đã cứu mạng mình, ta cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa.” Lam Tiểu Bố ngồi xuống phía đối diện Liễu Ly.

Khóe miệng Liễu Ly giật giật, lời này có ý gì nàng hiểu.

“Đệ Nhị Đạo Điện ở ngay bên người ta đấy, ngươi lấy đi đi.” Liễu Ly nhìn “Đệ Nhị Đạo Điển bên người mình nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đối với bộ đạo điển này, ta không thèm quan tâm.”

Nói thì nói như vậy, nhưng nội dung trong “Đệ Nhị Đạo Điển” đã sớm được khắc trong Thất âm mô, nếu hắn muốn, có thể lấy Thất âm Mô ra phục chế một bản.

“Ngươi không muốn “Đệ Nhị Đạo Điển”?” Liễu Ly kinh ngạc nhìn ltn, lúc đầu nàng còn không tin Lam Tiểu Bố cứu nàng không vì “Đệ Nhị Đạo Điển”, nhưng mà nghĩ đến chuyện trước đó Lam Tiểu Bố đã cứu nàng thoát khỏi ba tên đệ tử Cổ Tinh sơn kia, nàng còn chưa có “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “Ta là người có đức độ, sao có thể vì một bộ công pháp tu luyện mà làm chuyện khiến người khác khinh thường được chứ, đừng bảo là “Đệ Nhị Đạo Điển”, cho dù có là “Đệ NHất Đạo Điển”, ta cũng không quan tâm. Ta cứu ngươi hoàn toàn là vì hướng đến lợi ích chung, đương nhiên, việc nguoi giúp ta ngăn cản Quế Vân Thủ lúc trước cũng là một nguyên nhân.”

Liễu Ly im lặng nhìn Lam Tiểu Bố, làm gì có “Đệ Nhất Đạo Điển”? Nhưng mà nàng lập tức nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt cảnh giác nhìn Lam Tiểu Bố.

Nàng đã từng thấy rất nhiều ngụy quân tử ngấp nghé dung mạo của nàng, Lam Tiểu Bố là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, cứu nàng không phải vì đạo điển, chẳng lẽ…

Sắc mặt Liễu Ly lạnh đi, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự nghĩ như vậy, cho dù nàng có chết cũng sẽ không để người này đạt được mục đích.

Chỉ là tông chủ của một tông môn cấp hai, ở trong mắt nàng chẳng là cái gì cả.

Lam Tiểu Bố thấy vậy trong lòng cảm thán, nữ nhân này lại dám bày sắc mặt cho hắn xem, hắn cũng có chút khó chịu. Dù sao ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi còn dám bày sắc mặt cho ta xem, quả nhiên bản tính khó dời mà.

Thấy sắc mặt của Lam Tiểu Bố cũng trở nên khó coi, Liễu Ly biết bây giờ không phải là lúc giở tính tình, nàng cố gắng đè nén cảm xúc của mình xuống, “Ta đang bị trọng thương, hơn nữa cũng trúng độc rất nặng…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngắt lời, “Ngươi yên tâm, ngươi trúng độc, ta cũng có cách, nhưng mà bây giờ vẫn còn đang nghiên cứu. CHờ sau khi ra ngoài rồi, ngươi đến Thiên Vân Tiên Môn giúp ta một chuyến, ta nhất định có cách giải độc giúp ngươi.”

Tính tình Liễu Ly kiêu ngạo nhưng không hề ngốc, nghe Lam Tiểu Bố nói như vậy, nàng lập tức hiểu được, “Ngươi sợ Quế Vân Thủ à?”

Cũng đúng, Quế Vân Thủ là người có thù tất báo. Tuy lúc trước nàng không biết tại sao Quế Vân Thủ lại đi tìm Lam Tiểu Bố, nhưng ở quảng trượng Côn Khư, Quế Vân Thủ không động đến Lam Tiểu Bố, không có nghĩa là sau khi rời khỏi quảng trường Côn Khư rồi, Quế Vân Thủ không động đến Lam Tiểu Bố nữa.

Khó trách Lam Tiểu Bố muốn cứu mình, đó là muốn mình giúp hắn một tay. Ngĩ đến đây, Liễu Ly cảm thấy thoải mái hơn. So với ý đồ khác, chuyện này nàng có thể chấp nhận được.

“Ha ha, sao ta lại sợ hắn chứ? Ta chỉ sợ hắn không tới thôi. Dù sao thì Lam Tiểu Bố ta chính là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, chỉ là một Quế Vân Thủ mà thôi…” Lam Tiểu Bố không thể nào nói được nữa, chỉ có thể lúng túng gật đầu, “Đúng, bây giờ ta vẫn có chút kiêng kị hắn.”

Liễu Ly cũng không giễu cợt Lam Tiểu Bố, ở Nguyên Châu dừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là người của tông môn cấp bốn cũng có lý do e ngại Quế Vân Thủ.

Lam Tiểu Bố không muốn tiếp tục chủ đề lúng túng này nữa, hắn chủ động hỏi, “Ta nghe nói bên ngoài Nguyên Châu còn có Cứu Chân, chúng ta có thể đến Cứu Chân không?”

Vấn đề này có rất nhiều người không biết, Liễu Ly là đệ tử truyền thừa của Tây Côn Lôn phái, theo lý mà nói chắc hẳn sẽ biết được chuyện này.

“Làm sao ngươi biết được bên ngoài Nguyên Châu có Cứu Châu?” Liễu Ly kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ngươi đừng hỏi ta làm sao biết được, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, làm thế nào để đến được Cứu Châu?”

Liễu Ly từ tốn nói, “Nếu như có thể tùy tiện đến được Cửu Chân, ngươi cảm thấy tại sao những cường giả kia vẫn còn ở lại Nguyên Châu?”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Liễu Ly trầm mặc một lúc, sau đó bình tĩnh nói, “Ngươi có biết tu vi mạnh nhất ở Nguyên Chân là cảnh giới gì không?”

Lam Tiểu Bố đáp, “Ta nghe nói Nhân Tiên rất mạnh, nhưng mà nghe nói sau Nhân Tiên còn có Địa Tiên, nếu như vậy thì chắc Địa Tiên là mạnh nhất?”

Liễu Ly gật đầu, “Không sai, quả thật Địa Tiên là mạnh nhất, ở Nguyên Chân cũng không có bao nhiêu Địa Tiên. Hơn nữa ở Nguyên Châu, sau khi đạt được tu vi Địa Tiên rồi thì khó có hể tiến thêm được nữa.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nói, “Ngươi vừa nói là cảnh giới mạnh nhất, vậy thì đương nhiên sẽ khó tiến thêm rồi. Gậy chỉ dài trăm thước thì khó tiến thêm một bước, chính là đạo lý này thôi.”

Liễu Ly tự giễu cười cười, “Ha ha, thật ra đối với Tiên Nhân chân chính mà nói, Địa Tiên thậm chí còn chưa bước vào hàng ngũ Tiên Nhân. Tây Côn Lôn phái ta có tổ sư khai phái, tu vi đã vượt qua Chân Tiên chi cảnh, hơn nữa nghe đồn rằng sư phụ của tổ sư còn có thể miểu sát cường giả Kim Tiên, bây giờ ngươi có còn cảm thấy Địa Tiên rất mạnh không?”

Lam Tiểu Bố hơi há miệng ra, hắn cảm thấy sau khi mình bước vào Kim Đan cảnh, đã xem như là lợi hại. Hơn nữa hắn luôn cảm thấy đắc ý vì mình có Thần Hồn Thứ, thứ đồ chơi này mà công kích người khác thì đối thủ khó có thể phòng bị được. Một đối thủ rõ ràng có thực lực mạnh hơn hắn, chỉ cần thức hải không thể nào ngăn cản được Thần Hồn Thứ thì vẫn có khả năng sẽ bị hắn xử lý.

Chương 244: Khí vũ trụ (1)

Nhưng bây giờ hắn mới biết được, sau Địa Tiên còn có nhiều cường giả như vậy, Kim Tiên rõ ràng còn mạnh hơn Chân Tiên rất nhiều, những vấn bị miểu sát, Tây Vương Mẫu rốt cuộc mạnh đến mức nào?

“Đúng rồi, tổ sư khai phái của các ngươi có phải là Đỗ Lan Hương không? Còn nữa, sư phụ của Đỗ Lan Hương là Tây Vương Mẫu đúng không?” Lam Tiểu Bố thầm nghĩ chắc mình đoán không sai đâu.

Trên mặt Liễu Ly hiện lên sự giận dữ, “Ngươi nói chuyện chú ý một chút, là Đỗ sư tổ. Còn phái Côn Lôn chúng ta, quả thật là phát nguyên từ Dao Trì Sinh Mẫu."

Lam Tiểu Bố bĩu môi, còn không phải là Tâu Vương Mẫu à. Nhưng mà hắn lập tức nghĩ đến vấn đề khác, nếu như có nhiều cường giả đáng sợ như vậy, vì sao Trâu Tránh ở Cửu Châu sơn kia còn có thể trở thành Chúa Tể Côn Khư bí cảnh?

"Liễu tiểu thư…"

Liễu Ly chau mày, ngắt lời Lam Tiểu Bố, "Ta tên là Liễu Ly, không phải là tiểu thư quan gia."

"Được rồi, Liễu Ly sư muội, vậy thọ nguyên của những cường giả kia đều đã hết, vậy thì sẽ chết hết sao? Bởi vì thọ nguyên của bọn họ đã tận, cho nên đều đi đến nơi này, thế nên bây giờ mạnh nhất chính là Địa Tiên ư?" Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đưa tay chỉ chỉ mặt đất.

Cũng dám gọi mình là sư muội, tông chủ của tông môn cấp hai thì lợi hại lắm sao? Còn dám nói những cường giả kia đều đã chết, đúng là không biết sự đời mà. Nếu như bây giờ nàng có thể đi, nàng sẽ không do dự gì mà đi thẳng. Nàng không có chuyện gì để nói với người trước mặt, thấp kém, vô tri, cuồng vọng tự đại.

Thấy Liễu Ly lười trả lời mình, Lam Tiểu Bố thở dài nói, "Nơi này sẽ bị người khác phát hiện ra, ta đang định rời khỏi đây, ngươi thì sao bây giờ?"

Liễu Ly vô cùng bất đắc dĩ, đành tiếp tục trả lời, "Bởi vì bọn họ đã sớm đi rồi, Nguyên Châu cũng chỉ là thể giới tu tiên bị vứt bỏ mà thôi.'

"Có nghĩa là sao?" Lam Tiểu Bố nhớ đến tường vũ trụ, theo lý mà nói, những hành tinh thuộc về vụ trụ Khoa Kỹ mới là những hành tinh bị vứt bỏ mới đúng. Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, là tu tiên giả của Nguyên Châu từ bỏ vũ trụ khoa kỹ. Bởi vì bị tu tiên giả vứt bỏ, cho nên đám người của vũ trụ khoa kỹ không thể nào tu luyện đến cảnh giới cao hơn. Có lẽ Uẩn Đan chính là cảnh giới cao nhất của bọn họ.

Liễu Ly đáp, “Ta nghe nói lúc tu tiên còn phồn vinh, khắp nơi đều là Tiên Nhân. Bọn họ sinh sống ở một nơi tên là vụ trũ Đại Hoang, người đời sau cũng có ghi chép lại về thế giới Huyền Hoàng…”

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố ngắt lời Liễu Ly, “Đại Hoang vũ trụ ở đâu? Có phải rất lớn không? Có phải có chu vi hơn mười mấy vạn dặm? Có phải còn có tên khác là Địa Cầu? Không đúng, tên là Địa Tinh?”

Liễu Ly khinh thường nhìn Lam Tiểu Bố, nàng hoài nghi trí thông minh của Lam Tiểu Bố có vấn đề. Nhưng mà nàng vẫn trả lời vấn đề của Lam Tiểu Bố, “Mười mấy vạn dặm? Ha ha, cho dù là Côn Khư thì chu vi cũng chưa đến mười mấy vạn dặm, người nói vụ trũ Đại Hoang lại hơn mười mấy vạn dặm? Theo ta được biết vũ trụ Đại Hoang vô cùng mênh mông, có lẽ tương đương với Thập Châu. Trừ Thập Châu ra còn có vô số biển cả. Trong những biển cả này, ngay cả một hòn đảo cũng có diện tích không dưới mười mấy vạn dặm, ngươi cảm thấy vũ trụ Đại Hoang rộng lớn đến mức nào?”

Lam Tiểu Bố nhíu mày. Địa Cầu chắc không phải là vũ trụ Đại Hoang nhỉ. Chu vi của Địa Cầu cũng không đến 10 vạn dặm. Nhưng trong Thiên Tự Văn của Địa Cầu có ghi chép rõ ràng, Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.

“Vậy thì…”

Lam Tiểu Bố còn đang định hỏi gì đó, Liễu Ly đã lập tức ngắt lời, “Ngươi có còn muốn ta nói nữa không, nếu như lại hỏi nữa ta sẽ không nói gì tiếp, tự ngươi suy nghĩ đi.”

Nghe thấy Liễu Ly nói rằng không muốn nói nữa, Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng lại, hắn thật sự lo lắng nữ nhân kiêu ngạo này tức giận lên thì sẽ không nói gì nữa. Những thông tin này rất khó có được, đều là những ghi chép bên trong đại tông môn. Những ghi chép nội bộ của đại tông môn, cũng chỉ có đệ tử truyền thừa như Liễu Ly mới có thể đọc được, những đệ tử bình thường chưa chắc có thể biết được.

Thấy Lam Tiểu Bố không còn lằng nhằng nữa, Liễu Ly mới tiếp tục nói, “Vũ trụ Đại Hoang có vô số bảo vật, hơn nữa Hỗn Độn là nơi khởi nguồn mọi thứ, cho nên tu tiên giả nhiều không kể xiết. Nhưng vũ trụ Đại Hoang rất lớn, bảo vật nhiều, tài nguyên phong phú, cũng không thể nào đủ cho số lượng tu tiên giả càng ngày càng nhiều. Điều này khiến cho tài nguyên tu luyện ở vũ trụ Đai Hoang càng ngày càng thiếu thốn, những tài nguyên quý giá này đều không thể nào tái sinh được. Lúc này có một vài cường giả tuyệt thế bắt đầu tìm cách, bọn họ cảm thấy phải giảm bớt số lượng tu tiên giả lại.

Bởi vì rất nhiều tu tiên giả chiếm cứ danh sơn đại xuyên, vĩnh viễn tiêu hao tài nguyên tu luyện, đã tổn hại đến lợi ích của những cường giả kia.”

“Chẳng lẽ bọn họ giết chết một phần tu tiên giả sao?” Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, những Tiên Nhân này thật sự tàn nhẫn. Lam Tiểu Bố hắn cũng muốn làm kẻ hung ác, nhưng so với những Tiên Nhân này, hắn quả thật là một người hiền lành rồi.

Liễu Ly lạnh lùng nói, “Ngươi cho rằng trở thành cường giả đến mức cực hạn ở vũ trụ Đại Hoang dễ lắm sao? Chuyện gì cũng có nhân quả quấn thân, nếu như giết chóc quá nhiều, ngươi đừng mong có thể tu thành chính quả. Trong số bọn họ có người nghĩ ra một biện pháp ác độc, đó chính là thông qua cuộc chiến giữa các đế quốc phàm nhân, để những Tiên Nhân này đi vào đó mà mất mạng, những Tiên Nhân này sau khi chết rồi, danh sơn địa xuyên sẽ trống đi, tài nguyên cũng tiết kiệm được một phần, sau đó bọn hắn cho những Tiên Nhân đã chết này một phong hào…”

“Bảng Phong Thần?” Lam Tiểu Bố bỗng nhiên tin những lời Liễu Ly nói, cuối cùng hắn cũng thông suốt tại sao lại có Bảng Phong Thần.

Liễu Ly nhíu mày, “Bảng Phong Thần là gì? Chẳng lẽ cái bảng kia gọi là Bảng Phong Thần? Nhưng gọi như thế cũng chính xác.”

Lam Tiểu Bố hoài nghi Bảng Phong Thần chính là chuyện mà Liễu Ly đang nói đến, nhưng mà hắn không trả lời Liễu Ly, Liễu Ly rõ ràng không biết chuyện về Địa Cầu.

Chương 245: Khí vũ trụ (2)

Thấy Lam Tiểu Bố không trả lời, Liễu Ly tiếp tục nói, “Nhưng những cường giả kia rõ ràng đã không suy tính chu toàn, mặc dù danh sơn địa xuyên tạm thời trống đi, tài nguyên tu tiên cũng tiết kiệm được không ít. Thế nhưng bọn họ không để ý đến sự sinh sôi của nhân loại, mặc dù phàm nhân bình thường, tuổi thọ bình quân chưa đến 100 tuổi, nhưng đời đời con cháu không có tận cùng, hơn nữa nhân loại còn coi trọng mạng lưới quan hệ.

Tu tiên giả lại cao cao tại thượng, cuối cùng không màng đến thế tục bên ngoài. Bọn họ sẽ không dẫn dắt phàm nhân chưa từng tu luyện bước lên con đường tu luyện, phàm nhân thì lại có nhiều lo lắng hơn, bọn họ sẽ dẫn theo người bên cạnh đi tu tiên, cộng thêm có một vài dã thú ở danh sơn đại xuyên sau khi lấy được tinh hoa nhật nguyệt cũng sẽ tiến hóa thành yêu thú tiêu hao tài nguyên.”

Lam Tiểu Bố thở dài, trong lòng tự nhủ, trên Địa Cầu chỉ cần có một người tu tiên, vậy thì tình huống này sẽ không thể nào tránh được.

“Cuối cùng thì những cường giả đó không thể nhịn nổi nữa, bọn họ chuẩn bị rời đi. Nhưng bọn họ cũng không rời đi tay không, mà mang theo vũ trụ Đại Hoang rời đi. Bọn hắn chia tách những hành tinh có phàm nhân sinh sống ra, trên những tinh cầu này chỉ có người phàm tồn tại, cũng chính là thế giới của người phàm. Trong những tinh cầu này, quả thật có Địa Tinh. Sau đó lại dùng tuyệt thế đại thần thông, cùng nhau di chuyển bộ phận còn lại của vũ trụ Đại Hoang đến một bên khác của Hồng Hoàng, đồng thời tạo dựng nên một bức tường vũ trụ giữa bọn họ và phàm nhân…”

Lam Tiểu Bố thì thào nói, “Hóa ra tường vũ trụ được tạo ra như vậy.”

“Ngươi biết tường vũ trụ?” Liễu Ly nghi ngờ nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Chỉ mới nghe nói mà thôi, bây giờ mới biết hóa ra còn có người bị chúng ta từ bỏ, ha ha.”

Hắn không muốn bị lộ ra chuyện mình đến từ vụ trũ phàm nhân. Dựa theo lời Liễu Ly nói, chỗ của hắn là vũ trụ bị vứt bỏ, bị người ta từ bỏ mà còn đến, một khi khiến đại lão khó chịu, hắn cũng chẳng còn mạng nữa.

Liễu Ly lộ ra vẻ mỉa mai, “Bị chúng ta vứt bỏ? Chúng ta mới là bị vứt bỏ đấy.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Liễu Ly, những người này ngăn cách phàm nhân bởi một bức tường vũ trụ, chẳng lẽ không phải bị bọn họ vứt bỏ ư?

Liễu Ly nói, “Những cường giả kia mang theo vũ trụ Đại Hoang, Thập Châu chi địa, trong đó có vô số biển cả, hòn đảo, chờ đến khi đến gần tường vũ trụ bên này, có người cảm thấy tu tiển giả bọn họ vẫn còn rất nhiều.”

Lam Tiểu Bố tựa như đã hiểu ra gì đó, hắn nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ Nguyên Châu cũng bị vứt bỏ sao?”

Liễu Ly từ tốn nói, “Ngươi đoán đúng rồi, Nguyên Châu chính là bị những vị cường giả kia vứt bỏ. Bởi vì không thể để cho những vị tu tiên giả bị vứt bỏ kia không có chỗ sinh tồn, cho nên mới giữ lại Nguyên Châu. Vì sao Nguyên Châu có Tây Côn Lôn phái? Cũng bởi vì có đệ tử của Côn Lôn phái bị vứt bỏ ở Nguyên Châu, cho nên mới thành lập nên tây Côn Lôn phái.

Những cường giả kia sau khi vứt bỏ vũ trụ phàm nhân và Nguyên Châu, thì tạo lập nên một tường vũ trụ, tường vũ trụ này còn có thể gọi là tường đại đạo. Tường đại đạo so với tường vũ trụ giữa chúng ta và vũ trụ phàm nhân còn mênh mông khổng lồ hơn, hoàn toàn không thể vượt qua được, cho nên gọi là tường vũ trụ thứ hai. Chúng ta sinh sống ở Nguyên Châu, cùng với vũ trụ phàm nhân bị cô lập ở tường vũ trụ thứ nhất, đều là bị vứt bỏ, toàn bộ là một phần của Khí vũ trụ.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, hóa ra nơi mà hắn đến cũng không phải thật sự là thánh địa tu tiên, mà là ngăn giữa tường vũ trụ thứ nhất và tường vũ trụ thứ hai. Ha ha, đây thật sự không phải là câu chuyện buồn cười. Hành động sau này của những cường giả kia, còn đặc sắc hơn cả Bảng Phong thần rất nhiều, đáng tiếc là hắn không thể đọc được những ghi chép đó. Nếu có người ghi chép những chuyện này lại, chắc hẳn sẽ xuất hiện một cái tên là Khí vũ trụ, ha ha…

“Không có người nào muốn rời khỏi Khí vũ trụ sao?” Lam Tiểu Bố biết mình đang nói nhảm, nhưng hắn vẫn hỏi.

“Ha ha, rời khỏi Khí vũ trụ ư?” Liễu Ly cười ha ha, “Từ sau khi Nguyên Châu bị vứt bỏ, chưa bao giờ có người nào từ bỏ ý định rời khỏi Nguyên Châu, tìm đến vũ trụ Đại Hoang chân chính. Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, vẫn chưa có một người nào có thể thành công.”

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến Đỗ Lan Hương, “Đỗ Lan Hương không phải là tổ sư khai phái của Tây Côn Lôn phái sao? Chắc hẳn nàng cũng đã rời khỏi Nguyên Châu rồi đúng không? Chẳng lẽ không phải nàng đi tìm kiếm vũ trụ Đại Hoang sao?”

Có lẽ đã quen với việc Lam Tiểu Bố gọi thẳng tên Đỗ Lan Hương ra, lần này Liễu Ly lại không hề tức giận, ánh mắt nàng trở nên ảm đạm, “Sư tổ khai phái đúng là đi tìm cách vượt qua tường đại đạo, nhưng nàng cũng giống như rất nhiều cường giả tìm cách vượt qua tường đại đạo rời khỏi Nguyên Châu khác, vĩnh viễn mất tích trong vòng xoáy tường đại đạo mênh mông.”

“Có thể nói cho ta biết, vì sao không thể tìm được cách vượt qua tường đại đạo không?” Lam Tiểu Bố tin rằng với xuất thân của Liễu Ly, chắc hẳn sẽ biết được chút gì đó.

Liễu Ly im lặng, Lam Tiểu Bố có chút khó chịu nói, “Liễu tiểu thư, ta cũng đã cứu ngươi hai lần rồi, cũng không yêu cầu xa vời ngươi có thể xả thân báo đáp, hỏi ngươi có mấy vấn đề thôi mà ngươi cũng ấp a ấp úng, chẳng có chút thành ý nào cả.”

Liễu Ly há to miệng, cuối cùng vẫn nói, “Nghe đồn tường đại đạo là cách bố trí trận đạo do Đạo Tổ truyền thừa xuống, Đạo Tổ có tự mình ra tay hay không thì không rõ…”

“Đạo Tổ là ai?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Chương 246: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (1)

Liễu Ly lại im lặng, nhưng không trả lời vấn đề này của Lam Tiểu Bố mà nói đến chuyện khác, “Nghe nói muốn vượt qua tường vũ trụ, nhất định phải có được đại đạo truyền thừa của Phi Đạo Tổ. Chỉ khi nào học được đại đạo truyền thừa của Phi Đạo Tổ, lúc nay mới có cơ hội tìm kiếm được cửa ra vào của tường đại đạo.”

“Cho nên “Đệ Nhị Đạo Điển” chính là nó? Những người kia cướp đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển” đều biết được khi tu luyện được bộ đạo điển này thì sẽ có cơ hội xuyên qua tường đại đạo rời khỏi Nguyên Châu?”

Liễu Ly lắc đầu, “Chỉ có ta và một số ít ngời cướp đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển” là vì nguyên nhân này, phần lớn những người khác cướp đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển” đều không vì lý do đó, bọn họ cho rằng “Đệ Nhị Đạo Điển” là công pháp đại đạo đỉnh cấp, cho nên chỉ muốn cướp về tu luyện mà thôi.

“Đệ Nhị Đạo Điển” cũng không phải là do người tu luyện công pháp này đặt tên, mà là do người đời sau đặt tên. Nghe đồn “Đệ Nhị Đạo Điển” được truyền thừa từ La Hầu lão tổ, hắn cũng là Ma Đạo tổ sư. Bởi vì phần lớn công pháp trên vũ trụ Đại Hoang đều là truyền thừa của Đạo Tổ, cho nên truyền thừa của La Hầu được người khác gọi là “Đệ Nhị Đạo Điển”. Bọn họ cho rằng truyền thừa của La Hầu lão tổ, so với truyền thừa của Đạo Tổ thì yếu hơn một chút, nhưng trên thực tế thì chuyện này vẫn chưa được kiểm nghiệm qua.”

“Cho nên cho dù bản thân ngươi trọng thương chưa lành, cũng muốn đoạt “Đệ Nhị Đạo Điển”, lý do chính là muốn rời khỏi Nguyên Châu, tiến vào tầng cao hơn?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía “Đệ Nhị Đạo Điển” trong tay Liễu Ly.

Liễu Ly gật gật đầu, “Đúng vậy, nếu như ngươi muốn bộ đạo điển này thì ngươi có thể lấy đi. Nhưng mà ta muốn nói với ngươi biết một chuyện, cho dù ngươi có giết ta, lấy “Đệ Nhị Đạo Điển”, ngươi vẫn không thể nào rời khỏi quảng trường Côn Khư được. Bởi vì tất cả mọi người đều biết “Đệ Nhị Đạo Điển” nằm trong tay của ngươi, tất cả mọi người cũng sẽ đoán được rằng ngươi giết ta.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu nói như vậy thì cho dù là Đạo Tổ hay La Hầu đều là nhân vật không tầm thường, nhưng ta vẫn cảm thấy mình nghiên cứu ra được một bộ truyền thừa cao hơn một chút. Bây giờ ta đang nghiên cứu truyền thừa thuộc về chính mình, ngươi nói xem ta còn coi trọng bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” trong tay ngươi à?”

Liễu Ly kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, “Ta nghe nói ngươi giao dịch một lượng lớn công pháp cấp thấp, hơn nữa còn là cảnh giới mới nhập môn, chắc là ngươi muốn dùng những công pháp cấp thấp này để nghiên cứu bộ đại đạo của ngươi?”

Lam Tiểu Bố kiêu ngạo nói, “Đương nhiên, trong tương lai, truyền thừa của ta sẽ không hề kém cạnh gì với truyền thừa của Đạo Tổ và “Đệ Nhị Đạo Điển”, ngươi có muốn bái nhập Thiên Vân Tiên Môn ta? Ta sẽ thu ngươi làm đại đệ tử.”

Liễu Ly im lặng nhìn Lam Tiểu Bố, con hàng này não tàn đến trình độ nào mới có thể nói ra được những lời này, làm ra loại chuyện này? Loại lời nói này có lẽ cũng chỉ có người của Thiên Vân Tiên Môn mới tin, cho nên mới mời cái kẻ không đáng tin cậy này làm tông chủ, đúng không?

Lam Tiểu Bố đương nhiên có thể thấy rõ ánh mắt của Liễu Ly, hắn không thèm để ý chút nào, công pháp do Thất âm mô tạo dựng nên, chắc chắn không hề kém hơn truyền thừa Đạo Tổ.

“Liễu tiểu thư…”

Liễu Ly nhướn mày, “Lam Tiểu Bố, mời ngươi gọi tên của ta, ta không phải là tiểu thư gì cả.”

“ĐƯợc rồi được rồi, ta cho ngươi một đề nghị, đương nhiên Liễu tiểu thư có nghe hay không đó là chuyện của ngươi, đề nghị này có liên quan rất lớn đến ngươi.”

Liễu Ly vốn đang định phát tác thì nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Lam Tiểu Bố, ngược lại muốn biết Lam Tiểu Bố định nói gì.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ “Đệ Nhị Đạo Điển”, “Liễu tiểu thư, nếu như ngươi muốn học “Đệ Nhị Đạo Điển”, ta đề nghị bây giờ ngươi nên học thuộc toàn bộ nội dung của bộ đạo điển này đi. Nếu không thì đợi đến khi ngươi ra ngoài rồi, chỉ sợ bộ đạo điển này không phải chỉ có mình ngươi mới có thể đọc.”

Hắn không để Liễu Ly sao chép “Đệ Nhị Đạo Điển” trước, nếu như Liễu Ly sao chép “Đệ Nhị Đạo Điển” sẽ xuất hiện hai tình huống, thứ nhất mỗi khi nàng sao chép một đoạn văn tự, trên “Đệ Nhị Đạo Điển” sẽ lập tức mất đi đoạn văn tự đó. Thứ hai là nàng vừa sao chép được một phần, còn chưa đợi nàng sao chép xong phần tiếp theo, phần vừa mới sao chép cũng sẽ biến mất.

Làm sao hắn biết được? Khi Thất âm mô tạo dựng “Đệ Nhị Đạo Điển”, đã nói rõ, “Đệ Nhị Đạo Điển” thuộc về đạo điển Hồng Hoang, không thể nào phỏng chế được. Đương nhiên ngoại trừ Thất âm mô. Bởi vậy có thể thấy được so với “Đệ Nhị Đạo Điển”, Thất âm mô còn cao cấp hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố giật mình. Trong tương lai chỉ cần hắn khó chịu, hắn có thể khiến “Đệ Nhị Đạo Điển” biến mât. Làm sao để biến mất?

Ha ha, hắn chỉ cần để Thất âm mô, khắc ra một bản “Đệ Nhị Đạo Điển” mới, “Đệ Nhị Đạo Điển” ở bên ngoài sẽ lập tức biến mất. Nguyên Châu không thể cùng lúc xuất hiện hai bộ đạo điển Hồng Hoang giống nhau, chính là cái đạo lý này.

Vậy thì dựa vào cái gì bộ biến mất không phải là bộ của hắn? Đạo lý rất đơn giản, bộ này của hắn là do Thất âm mô tạo dựng ra, thậm chí còn hoàn thiện hơn so với bộ ban đầu, ngươi lại xóa đi bản chính của ta sao?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cảm thấy không thú vị gì cả, rõ ràng là hắn phục chế lại, kết quả lại thành bản chính, còn đồ bị phỏng chế lại thành đồ lậu. A, sorry sorry nha.

“Có ý gì?” Ánh mắt Liễu Ly không mấy thiện cảm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố uể oải nói, “Loại công pháp như “Đệ Nhị Đạo Điển” này, vừa đi ra ngoài sẽ tạo nên chấn động lớn, với uy danh của Tây Côn Lôn phái, nhất định sẽ cử ra người mạnh nhất đến bảo vệ, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng “Đệ Nhị Đạo Điển” sẽ bị cướp đi. Nhưng “Đệ Nhị Đạo Điển” có liên quan đến chuyện có thể bước chân đến tầng cao hơn, còn có thể rời khỏi Nguyên Châu, cho dù ngươi là một đệ tử truyền thừa, tạm thời cũng không đến lượt ngươi tu luyện. Chờ những vị lãnh đạo cao tầng kia tu luyện xong, thì lại đến lãnh đạo trung tầng, sau đó còn có những vị con cái thân thuộc của những vị lãnh đạo đó. Còn một người đệ tử truyền thừa như ngươi, thậm chí còn chưa trở thành thánh nữ, ta thấy ngươi nên đi tắm rửa ngủ sớm thì hơn.”

Chương 247: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (2)

Lúc đầu nghe thấy Lam Tiểu Bố khuyên mình tắm rửa đi ngủ, Liễu Ly đã sắp nổi giận. Nhưng mà nghĩ đến điều Lam Tiểu Bố nói trước đó, bỗng nhiên nàng chẳng còn giận dữ nữa. Nàng nghĩ, những lời Lam Tiểu Bố nói có thể là thật.

Lam Tiểu Bố lại tiếp tục xát muối, “Đây chỉ mới là vòng lựa chọn tu luyện thứ nhất thôi, sau đó còn có tông môn cấp năm khác. Tây Côn Lôn phái có mạnh hơn nữa cũng không dám ăn một mình, đến lúc đó lại lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” cho mượn… Ha ha, chỉ cần cho mượn, “Đệ Nhị Đạo Điển” có còn trở lại Tây Côn Lôn phái được không, vậy thì thật khó nói. Hơn nữa ta khẳng định Tây Côn Lôn phái nhất định cũng biết một khi cho mượn rồi sẽ không thể nào quay về được, nhưng bọn hắn vẫn phải cho mượn.”

Liễu Ly im lặng không nói, nếu nói như vậy, thế thì nàng hoàn toàn không có cơ hội tu luyện rồi.

Nhưng nàng lập tức lấy lại tinh thần, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Bộ công pháp “Đệ Nhị Đạo Điển” này là do ta kiếm được, cho dù có muốn làm như vậy thì người đầu tiên tu luyện cũng là ta, hoặc có người cùng tu luyện với ta.”

Lam Tiểu Bố chẳng muốn trả lời Liễu Ly, hắn tin tưởng mình không nghĩ sai.

“Có lẽ ta có thể sao chép lại,” Liễu Ly do dự một chút, mặc dù nàng không biết lời Lam Tiểu Bố nói là thật hay giả, nhưng sao chép “Đệ Nhị Đạo Điển” lại vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi không cần phải làm như vậy, bởi vì “Đệ Nhị Đạo Điển” không thể nào sao chép được, ngươi sao chép cũng vô ích thôi. Lỡ như để nội dung trong “Đệ Nhị Đạo Điển” bị mất đi, ngươi còn phải chịu trách nhiệm đấy.’

“Ta không tin.” Liễu Ly thì thào nói, nàng tin tông môn sẽ không đối xử với nàng như vậy. Có lẽ lời Lam Tiểu Bố nói chính là thật, nhưng mà nàng khẳng định có tư cách xem “Đệ Nhị Đạo Điển”.

“Ta muốn đi tu luyện, tranh thủ sớm ngày có thể tiến vào vũ trụ Đại Hoang. ĐÚng rồi, có phải trong vũ trụ Đại Hoang còn có tiên đảo Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu đỉnh cấp gì đó không?” Lam Tiểu Bố đã biết những gì muốn biết, cho nên không muốn ở lại đây lãng phí thời gian với Liễu Ly thêm nữa.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói như vậy, Liễu Ly hơi kinh ngạc, lập tức từ tốn nói,” Xem ra ngươi biết cũng nhiều đây, đây đều là những tiên đảo nổi danh nhất trong vũ trụ Đại Hoang.”

Xem ra những thần thoại truyền thuyết kia hoàn toàn không phải là không có thật. Lam Tiểu Bố không để ý đến Liễu Ly thêm nữa, quay người đi vào Tụ Linh Trận.

Nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố tiến vào Tụ Linh Trận, trong mắt Liễu Ly lóe lên tia khó hiểu. Đây là một người mà nàng không thể nào hiểu nổi, mặc dù cứu nàng hai lần là có nguyên nhân, nhưng không lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” của nàng thì nàng thật sự không hiểu nổi.

Đổi thành bất cứ người nào, chỉ sợ khó có thể bỏ qua tham niệm này. Dù là không dám đoạt, thì trước khi rời khỏi Côn Khư, cũng sẽ chiếm lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” học thuộc lòng.

Cho dù như thế nào, bây giờ nàng cũng không thể tu luyện được, cũng không sao, nhìn “Đệ Nhị Đạo Điển” trong tay một chút cũng không có gì.

Ngũ Chi Huyền Giản lại an tĩnh một lần nữa, Lam Tiểu Bố một lòng nghiên cứu trận pháp cấp năm, còn Liễu Ly cũng có chuyện để làm, đó chính là học thuộc “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Ở Ngũ Chi Huyền Giản nồng đậm linh khí thiên địa, vết thương của Liễu Ly mặc dù không thể khôi phục trong thời gian ngắn, nhưng vẫn có thể đứng lên đi được một đoạn.

Ngũ Thải Tiên Chi đã bị Lam Tiểu Bố hái đi không ít, Lam Tiểu Bố cũng không phải là hạng người tham lam không chừa chút nào, nơi này vẫn còn một phần Ngũ Thải Tiên Chi màu vàng, còn một ít Linh Tủy Tinh, lúc Liễu Ly không có chuyện gì làm cũng đi hái một chút.

Lại hai tháng nữa trôi qua, Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa xuất quan, Liễu Ly thấy cái thùng ngọc Lam Tiểu Bố dùng để đựng Ngũ Chi Dịch đã đầy, nàng dứt khoát kéo thùng ngọc của Lam Tiểu Bố qua một bên, bản thân lấy ra một cái bình ngọc hứng Ngũ Chi Dịch.

Linh khí cuồng bạo bị quét sạch khiến Liễu Ly đang hứng Ngũ Chi Dịch chấn động, nàng khiếp sợ nhìn linh khí tràn ra từ trên vách đá trút xuống dưới, sau đó tràn vào trong Tụ Linh trận của Lam Tiểu Bố.

Đây là…

Liễu Ly không phải là người không có kiến thức, nàng lập tức tỉnh ngộ ra, Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố đang thăng cấp, bây giờ tuyệt đối là Tụ Linh Trận cấp năm.

Trước đó nàng nhìn thấy Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố, trong lòng còn vô cùng kinh ngạc vì Lam Tiểu Bố có thể tìm được một trận bàn Tụ Linh Trận cấp bốn, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc Tụ Linh Trận cấp bốn này là do Lam Tiểu Bố tự mình bố trí. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là Tây Côn Lôn phái cũng không có bao nhiêu người có thể bố trí được Tụ Linh Trận cấp bốn chứ? Có thể bố trí được, ngoài mấy vị trưởng lão ra, có ai không chìm đắm trong Trận Đạo hơn trăm năm?

Cho nên trước đó nàng vẫn cho rằng Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố là một trận bàn được củng cố lại, bây giờ thấy Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố thăng cấp, từ cấp bốn chuyển thành cấp năm, nàng mới biết được, Tụ Linh Trận này là do chính Lam Tiểu Bố bố trí. Hơn nữa vừa rồi chắc hẳn là Lam Tiểu Bố mới từ đại sư trận pháp cấp bốn tấn cấp lên thành đại sư trận pháp cấp ăm.

Lam Tiểu Bố còn trẻ tuổi như vậy mà đã trở thành một đại sư trận pháp cấp năm, điều này thật sự khó có thể tin được. Tài nguyên tu tiên ở Nguyên Châu vô cùng thiếu thốn, không chỉ tu sĩ rất khó tấn cấp, mà ngay cả tu sĩ tu Trận Đạo, Đan Đạo, Khí Đạo đều rất khó có thể tiến bộ.

Nếu như thiên phú về Trận Đạo của Lam Tiểu Bố bị người ta biết được, thì cho dù là Tây Côn Lôn phái cũng sẽ giành giật lấy Lam Tiểu Bố thu làm đệ tử.

Chương 248: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (1)

Hay là giới thiệu Lam Tiểu Bố đến Tây Côn Lôn phái nhỉ? Thiên tài Trận Đạo như Lam Tiểu Bố quả thật chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Nhưng mà tính tình của tên gia hỏa này nàng thực sự không thích, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, chẳng lẽ không có người nào dạy cho hắn phải biết tôn kính đại tông môn sao?

Nàng không hề biết rằng, trong mắt Lam Tiểu Bố, nàng cũng là một người kiêu ngạo, loại nữ nhân như vậy, Lam Tiểu Bố luôn không thích tiếp xúc nhiều.

…

Trong lòng Lam Tiểu Bố bây giờ vô cùng thoải mái, Liễu Ly ở bên ngoài đang làm gì, nghĩ gì, hắn hoàn toàn không quan tâm đến. Hắn đã thực hiện được kế hoạch thứ hai của mình, trước khi rời khỏi Côn Khư, trình độ trận pháp đạt đến cấp độ đại sư trận pháp cấp năm.

Cái này còn chưa phải chuyển đáng mừng nhất, hắn dựa vào Thất âm mô, tạo dựng nên một Khốn Sát trận hoàn toàn mới, Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận, đây mới là thứ khiến Lam Tiểu Bố vui mừng.

Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận có thể bù vào chỗ thiếu hụt của Trệ Thần Hương, bởi vì đại trận này cũng có thể ngăn chặn được thần niệm và chân nguyên. Chỉ cần giam đối thủ vào trong đại trận này, vậy thì thần niệm và chân nguyên của đối thủ đẽ bị chặn lại. Muốn nhanh chóng giết chết Quế Vân Thủ bằng trận pháp này thì còn chưa đủ, nhưng chỉ cần ngăn chặn được thần niệm và chân nguyên của Quế Vân Thủ, vậy thì hắn có thể thành công.

Khuyết điểm duy nhất là đại trận này cần khá nhiều linh nguyên, cần phải có Đại Đạo Linh Nguyên hoàn chỉnh để duy trì, điều kiện này yêu cầu cao về linh thạch, Linh Tủy Tinh cũng không có tác dụng. Chỉ có linh mạch mới dùng được, linh mạch cũng được xem như là Đại Đạo Linh Nguyên.

May là trên người Lam Tiểu Bố còn có một đoạn linh mạch hạ phẩm, lúc đầu hắn định dùng đó để đột phá lên Kim Đan, nhưng vì đã tìm được Ngũ Chi Huyền Giản, linh khí để hắn đột phá lên Kim Đan vô cùng dư dả, hoàn toàn không cần dùng đến linh mạch.

Lam Tiểu Bố xoa xoa tay, Quế Vân Thủ, ngươi cứ chờ xem, Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu.

Bây giờ Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận được xem như là trận pháp cấp năm, khi trình độ trận đạo của hắn tăng lên, có thể bố trí ra Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận tầng cao hơn.

Đáng tiếc là trình độ luyện chế trận kỳ của hắn không quá cao, nếu không thì, trận pháp này nhất định có thể tăng thêm một cấp độ.

Luyện chế xong tất cả trận kỳ và Trệ Thần Hương, lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy “Thất m” ra.

Nếu là người bình thường, sau khi có được “Thất m” rồi, hắn nhất định sẽ nghiên cứu đây là vật gì trước. Nhưng do Quế Vân Thủ đang ở bên ngoài chờ bắt hắn, nên hắn chỉ có thể đi nghiên cứu thứ bảo vệ mạng mình trước, sau đó mới nghiên cứu “Thất m”.

Trong nháy mắt khi Lam Tiểu Bố mở “Thất m” ra, một tiếng trống trầm thấp lập tức đánh vào trong đầu hắn.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tạo ra Thần Hồn Thuẫn, hắn còn tưởng rằng đây là đồ đánh lén người khác, nhưng mà sau đó hắn nhanh chóng thu thần Hồn Thuẫn lại, bởi vì đó không phải là đánh lén, mà lo do sau khi mở “Thất m” ra, chỉ có âm thanh, không có chữ viết.

Sau tiếng trống là một loại sóng âm liên miên như vó ngựa trên chiến trận khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Rõ ràng không hề có một chữ nào, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể nhìn thấy hai hàng chữ lớn đang bay múa ngay trước mắt, “Đạo không trầm luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!”

Giống như giao long nhảy múa, lại bị một loại gông xiềng vô hình khóa lại, đang giãy dụa trong hư không mênh mông.

Đây là sự ảnh hưởng về tâm cảnh? Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên, chiến ý cuồng nhiệt hiện lên, cự phủ không tự chủ đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Hai hàng chữ bay múa kia, theo khí thế âm thanh giáo mác cũng không ngừng kéo lên, tựa như muốn xông phá mọi gông xiềng giam cầm, tìm kiếm không gian tự do tự tại.

Tiếng trống càng lúc càng dày đặc, âm thanh sát thép va chạm cũng ngày càng gấp rút, hàng chữ lớn bay múa càng phấp phới không thôi. Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được máu khắp cơ thể mình đang sôi trào trong tiếng trống cùng tiếng sắt theo va chạm ấy, cả người dâng lên một luồng xúc động không thể ngăn cản được.

Thật giống như có một âm thanh nào đó từ trong đáy lòng hắn muốn bùng phát ra ngoài, nhưng hết lần này đến lần khác không thể bạo phát ra được, loại cảm giác bị kiềm chế kia khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, sau sự khó chịu đó là hơi thở khó có thể kìm nén được.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu lại! Loại hơi thở này là một loại sát ý, không thể nào ngăn cản được.

Trước mắt hắn xuất hiện từng hình ảnh, đó là sự giãy dụa gian nan trên những vùng phế tích, đó là tận mắt nhìn thấy Tô Sầm chết trước mặt mình. Loại đè nén này khiến máu trong người hắn điên cuồng sôi trào, cuối cùng hóa thành khí thế sát phạt vô cùng cuồng bạo. Những sát khí cuồng bạo này không thể phát tiết ra được, lại điên cuồng cắn nuốt hết tất cả chân nguyên và thần niệm của Lam Tiểu Bố.

Tiếng trống bên tai càng lúc càng nhanh, khi tất cả mọi thứ bị dồn đến đỉnh điểm, hơi thở sát phạt như lưỡi mác xông thẳng đến chân trời. Lam Tiểu Bố tựa như tìm được một đích đến, thét lớn, “Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!”

Cự phủ hóa thành một mảnh tựa như muốn xé rách cả không gian, cuồng bạo xông ra, đây là Cung âm Sát trong Thất âm!

Nơi xa, Liễu Ly đờ đẫn nhìn về phía Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố, ở nơi đó, vậy mà nàng lại có thể nhìn thấy hơi thở sát phạt, hơi thở sát phạt cuồng bạo ấy giống như một vòng xoáy, không ngừng dâng lên, cuối cùng có xu thế ngưng thực lại. Điều này khiên lòng nàng vô cùng sợ hãi, nàng hoài nghi một khi loại hơi thở sát phạt này bộc phá ra, sẽ hủy hết toàn bộ nơi này.

Đây rốt cuộc là tuyệt kỹ gì? Vậy mà có thể khiến cho nàng muốn nhìn thấy âm thành sát phạt kia ngưng thực lại.

Sau đó nàng lập tức nghe thấy tiếng Lam Tiểu Bố thét dài.

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Chương 249: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (2)

Sau tiếng thét dài ấy, hơi thở sát phạt đạt đến đỉnh phong, một loại sát khí khiến nàng tuyệt vọng dễ dàng xé rách Tụ Linh Trận cấp năm kia, bay ra ngoài.

Oanh! Phủ ảnh đánh lên vách đá kia, vách đã lập tức bị nứt ra. Lúc này cự phủ đã hóa thành mảnh vỡ, rơi xuuống mặt đất.

Dù là đứng ở bên ngoài, Liễu Ly cũng bị hơi thở cuồng bạo ấy quét trúng, cả ngươi giống như con diều hâu bay ra ngoài, ngã ngồi vào một góc.

Khóe miệng nàng tràn ra vết màu, nhưng hình như nàng không hề phát hiện ra, chỉ đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố.

Quần áo trên người Lam Tiểu Bố đã bị rách hết, lộ ra cơ bắp cường tráng. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố đứng ở đó, thật giống như một tôn thần đứng giữa thiên địa. Tựa như một búa vừa rồi của hắn có thể xé rách toàn bộ vũ trụ thành ngàn mảnh nhỏ.

Lam Tiểu Bố cũng không hề động đậy, một búa vừa rồi đã tiêu hao hết tất cả tinh khí thần của hắn. Hắn lại cảm nhận được một búa kia vô cùng đáng sợ, chỉ cần hắn có đủ thực lực, chỉ cần một búa này bổ ra, cho dù tinh cầu như thế nào cũng sẽ bị hắn chém ra làm hai.

Giờ phút này hắn đang nghĩ đến uy lực của cự phủ Bàn Cổ, lũc trước Bàn Cổ khai thiên, cũng chém một búa xuống, khiến Hỗn Độn chia làm hai nửa.

Điều Lam Tiểu Bố nghĩ đến là, “Đạo không trầm luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân.”

Nhát búa này khiến hắn cảm nhận được sự cô độc, một búa này chém xuống, tất cả đều sẽ biến thành bột mịn dưới búa của hắn.

Hắn khẳng định đạo tràng Mộ Thiên có được “Thất m” này, không hề liên quan gì đến Thất âm mô, nhưng sau khi hắn mở “Thất m” ra, cảm nhận được khí thế sát phạt quyết tuyệt kia. Lần đầu tiên hắn hiểu được ý nghĩa chân chính của câu “trời đêm vạn trượng độc hành nhân” là gì.

Có thể lưu danh trong vũ trụ rộng lớn này, quả nhiên không có người nào đơn giản. Hắn vẫn cho rằng Trúc Duẫn là một người lương thiện, không thích giết chóc. CHính vì vậy, Trúc Duẫn mới có thể mang theo Thất âm mô đi tìm Đạo Tổ, thậm chí ngay cả Thất âm mô cũng tình nguyên dâng ra.

Bây giờ hắn mới hiểu được, Trúc Duẫn là vì vũ trụ lý tưởng trong lòng của hắn, vì vũ trụ lý tưởng này, hắn cũng không tiếc gì đánh tan mọi chướng ngại ngăn cản trên con đường hắn đi.

Cho dù giết phá hủy toàn bộ vũ trụ, giết sạch mọi sinh linh, chỉ cần có thể thực hiện được nguyên vọng của mình, Trúc Duẫn cũng không hề nương tay chút nào. Đây cũng là lý do vì sao người có được Thất âm mô là kẻ cô độc.

Mộ Thiên có lẽ chưa từng gặp Trúc Duẫn, nhưng nhất định sư phụ hắn là Dương Mi lão tổ đã từng nghe nói đến chuyện của Trúc Duẫn, cho nên hắn mới có thể cảm nhận được đạo thần thông thứ nhất của Thất âm trong “Thất m” của Mộ Thiên, Cung âm Sát.

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Cái thần thông này không nhất định là cái thần thông mà Mộ Thiên muốn biểu đạt, nhưng hắn có thể cảm nhận được, vậy đã nói rõ Mộ Thiên cũng không phải là một vị chân nhân thật sự yêu thích thacnh nhạc mà không thích đánh nhau. Một người yêu thích thanh nhạc chân chính không thích đánh nhau, làm sao có thể cảm nhận được loại nhạc sát phạt thần thông cuồng bạo mạnh mẽ này?

Đây chính là người càng hiền lành, khi tức giận thì sát khí lại càng thêm mạnh mẽ.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn nói từng câu từng chữ, “Từ nay về sau, Thất âm mô sẽ đổi lại thành cái tên lúc đầu của nó, vũ trụ Duy Mô. Từ hôm nay trở đi, Thất âm cũng chỉ là một môn thần thông mà ta lĩnh ngộ được mà thôi, Thất âm không thể nào thay thế cái tên Vũ Trụ Duy Mô được.”

Trước đó hắn dùng cái tên Thất âm Mô để tưởng nhớ Trúc Duẫn, bây giờ hắn đổi thành Vũ Trụ Duy Mô là bởi vì hắn cảm thấy Vũ Trụ Duy Mô là cơ duyên mà hắn lấy được, không hề liên quan gì đến Trúc Duẫn. Trúc Duẫn có suy nghĩ của Trúc Duẫn, hắn cũng có suy nghĩ của chính mình. Vũ Trụ Duy Mô không phải do Trúc Duẫn tạo ra, mà là bảo vật do Hạo Hãn Hỗn Độn sinh ra. Trúc Duẫn chỉ là người đầu tiên lấy được Vũ Trụ Duy Mô mà thôi.

Tương lai cho dù ta muốn giảng đạo một lần nữa, đó cũng là chuyện của Lam Tiểu Bố ta, không liên quan gì đến người khác, cũng sẽ không chịu ảnh hưởng của bất cứ người nào.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi về lập trường của Lam Tiểu Bố, Vũ Trụ Duy Mô trong thức hải vang lên một tiếng động thanh thúy. Sau đó duy mô lập tức trở nên rõ ràng hơn, bốn góc hình thoi lúc đầu bây giờ đã hoàn toàn biến thành hình trùy chậm rãi chuyển động trong thức hải của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cảm thấy thức hải của mình đang thăng hoa, mọi thức đều trở nên không giống trước.

“Đây là thần thông gì thế?” Liễu Ly đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một tu sĩ Kim Đan nào có thể thi triển được thần thông đáng sợ như vậy.

Đừng nói là tu sĩ Kim Đan, cho dù là tu sĩ Luyện Thần cảnh trong tông môn cũng không thể thi triển ra được loại thần thông đáng sợ này.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra Liễu Ly đang nằm ở đằng xa, khóe miệng Liễu Ly chảy máu, sắc mặt trắng bệch.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía cự phủ đã bị vỡ vụn, còn cả vết nứt bị cự phủ bổ ra trên vách đá kia, trong lòng đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Thật xin lỗi, vừa rồi ta mới lĩnh ngộ được một môn thần thông, không ngờ đã ngộ thương đến ngươi.” Lam Tiểu Bố vội vàng bước đến đỡ Liễu Ly dậy.

Liễu Ly vẫn còn đang chấn động trước một búa kia của Lam Tiểu Bố, cho nên không để ý đến động tác đỡ mình của Lam Tiểu Bố. Lúc trước, khi nàng bị hôn mê còn bị Lam Tiểu Bố xách đi còn chưa tính, lúc tỉnh táo đương nhiên là không thể được. Lam Tiểu Bố thì không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cảm thấy áy náy theo bản năng mà thôi.

“Thần thông này thật lợi hại.” Liễu Ly lẩm bẩm trong miệng.

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ cự phủ đã vỡ vụn, nhặt lên mấy mảnh vở rơi rác, thở dài, “Vất vả lắm mới có được một thanh pháp bảo không tệ, vậy mà tại lúc dùng thử thần thông đã bị vỡ mất, thật là đáng tiếc.”

Sau khi thu thập hết những mảnh vỡ này xong, trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, muốn khôi phục lại cái lưỡi búa này thì không thực tế lắm, có lẽ hắn phải đi chỗ nào đó tìm kiếm một pháp bảo công kích thích hợp với bản thân rồi. Lại búa nữa sao? Cái búa này dùng không thuận tay lắm.

Chương 250: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (1)

“Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý…” Liễu Ly lặp lại câu Lam Tiểu Bố đã thét lên lúc trước, bỗng nhiên nhìn Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa, “Đây cũng là câu ngươi nói trước khi bổ một búa kia ra sao?”

“Chắc là vậy.” Lam Tiểu Bố thuận miệng đáp, một búa kia của hắn mặc dù là lĩnh ngộ được từ “Thất m”, nhưng mà cái câu hắn nói ra chính là cảm nhận từ chính bản thân hắn.

Nếu như lặp lại một lần nữa, hắn sẽ cầm theo cự phủ của mình, chém giết một đường, giết hết những tên cường đạo đã cướp đoạt Địa Cầu kia, vĩnh viễn không để quốc gia của mình bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Liễu Ly nhìn sắc mặt của Lam Tiểu Bố, nàng cảm thấy đây là một người nam tử có rất nhiều chuyện xưa, những biểu hiện của hắn hoàn toàn không phù hợp với tuổi của hắn.

“Thật ra ta cảm thấy môn thần thông này của ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn, chứ không phải là cự phủ.” Liễu Ly chậm rãi nói.

Lam Tiểu Bố nao nao, lập tức nghĩ đến, nếu như tay mình nắm chặt trường kích, trường kích chém ngang chín vặn dặm, thế thì thật sự vô cùng phóng khoáng, nhiệt huyết, khí thế cường hãn.

Đợi đến tháng tám, tháng chín mùa thu, hoa của ta nở ra lấn át tất cả muôn hoa.

Làm người cũng nên như vậy, rồi sẽ có một ngày, tay hắn nắm trường kích, tất cả yêu ma quỷ quái nghe thấy hơi lập tức chạy mất. Không vì điều gì khác, chỉ vì Lam Tiểu Bố hắn đang đứng ở đây.

“Ngươi đang suy nghĩ gì thế?” Cảm nhận được khí thế của Lam Tiểu Bố, Liễu Ly nghi ngờ hỏi một câu, nàng chỉ đưa ra một đề nghị nhỏ mà thôi.

Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại, nghĩ đến mình đang tay không, ngay cả pháp bảo còn không có đã nghĩ đến chuyện tay cầm trường kích, giết sạch kẻ địch, không khỏi nhụt chí. Cho dù có trường kích, tu vi của hắn bây giờ cũng chỉ mới là Kim Đan mà thôi.

Lam Tiểu Bố lập tức chán chường, Liễu Ly cũng có thể cảm nhận được ngay, nàng có chút buồn cười, người như thế này lại là một tông chủ, thực sự là…

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ đi tìm trường kích ở đâu đây, ai…” Lam Tiểu Bố thở dài, cũng không thể không có một thanh pháp bảo thuận tay được, chẳng lẽ bây giờ hắn phải đi học luyện khí sao?

Nghe nói người tu Trận Đạo thì người người tôn kính, hắn lập tức bắt đầu học Trận Đạo. Tông môn thiếu đan dược, con mắt đan sư của người ta sinh ra ở trên trán, trong lòng của hắn không cam lòng lại đi học luyện đan, bây giờ lại thiếu pháp bảo, hắn lại đi luyện khí sao? Điều này hình như không hợp lẽ thường lắm.

Tinh lực của con người ta có hạn, trước đó hắn học Trận Đạo và Đan Đạo, đó là do hắn không có công pháp tu luyện. Bây giờ đã có công pháp tu luyện rồi, hắn chỉ muốn dành phần lớn tinh lực để tu luyện.

Liễu Ly nói, “Ngươi đã từng nghe nói đến Lạc Kích cốc chưa?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, thật sự hắn chưa từng nghe đến Lạc Kích cốc.

Liễu Ly tiếp tục nói, “Lạc Kích cốc nằm ở phía tây của Nguyên Châu, cơ hồ là nằm ở ngoài rìa của Nguyên Châu. Nghe nói ở đây có một thanh họa kích, không biết thanh họa kích này đã cắm ở đó bao nhiêu năm rồi. Thậm chí sau khi Nguyên Châu bị tách ra, có rất nhiều cường giả vẫn chưa bỏ đi, thanh họa kích vẫn còn ở tại nơi đó.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Dựa theo lời ngươi nói, cái kích kia đáng lẽ phải sớm bị người khác cầm đi rồi mới đúng? Sao có thể còn đến bây giờ?”

Liễu Ly lắc đầu, “Không có, nghe nói thanh họa kích đó là một pháp bảo vô cùng tốt, hơn nữa còn muốn nhận chủ. Có rất nhiều người muốn láy được thanh họa kích đó, nhưng cuối cùng chỉ có thể quay về tay không, thậm chí ngay cả về cũng không về được. Cộng thêm việc ở Nguyên Châu, người sử dụng họa kích làm pháp bảo cũng không nhiều, cho nên thanh họa kích đó vẫn còn ở nơi đó.”

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu. “Những vị cường giả có thể tách Nguyên Châu ra kia lợi hại đến mức nào chứ? Cho dù họa kích muốn nhận chủ chỉ sợ cũng đã bị người lấy đi.”

Liễu Ly nói, “Ngay khi Nguyên Châu bị tách ra, thanh họa kích ấy cũng đột nhiên xuất hiện. Một vài cường giả hoàn toàn không biết chuyện này, có một vài người biết đến thì không thèm để ý, dù sao thì đối với bọn họ mà nói, nhanh chóng rời đi mới là điều quan trọng nhất. Chờ sau khi những vị cường giả này đi rồi, họa kích này cũng bị những tu tiên giả khác phát hiện, nhưng đã từng có một cường giả Nhân Tiên đi qua lấy họa kích kia, nhưng cũng không lấy được.”

“Đến Nhân Tiên cũng không lấy được?” Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn so với Nhân Tiên chênh lệch nhau quá xa, Nhân Tiên còn không lấy được, hắn có thể lấy được sao?

“ĐÚng vậy, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, có rất nhiều người có đi mà không có về. Lại cộng thêm việc họa kích không phải là pháp bảo mà mọi người thường dùng, cho nên về sau không có bao nhiêu người đến nữa.” Liễu Ly nói xong thì lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố. “Đây là vị trí của Lạc Kích Cốc.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, khó hiểu nhìn Liễu Ly, “Điều này không phù hợp với phong cách của ngươi nha.”

Lam Tiểu Bố có phong cách của mình, đương nhiên cũng hiểu phong cách của Liễu Ly. Nữ nhân kiêu ngạo này, sẽ không chủ động đưa cho hắn thứ gì.

Gương mặt xinh đẹp của Liễu Ly đỏ lên, khi nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng cự phủ thi triển thành thông, trong lòng đột nhiên có một cảm giác, Lam Tiểu Bố nên sử dụng thành cự kích ở Lạc Kích cốc kia. Ý nghĩa này hoàn toàn không liên quan gì đến việc Lam Tiểu Bố đã cứu nàng, hoặc là trong nội tâm nàng cũng hiểu rõ, Lam Tiểu Bố cứu nàng chỉ vì muốn nàng giúp hắn ngăn Quế Vân Thủ mà thôi.

“Bất kể như thế nào thì ta cũng cảm ơn ngươi trước. Bí cảnh Côn Khư không bao lâu nữa sẽ đóng lại, ta cần bế quan mấy ngày. Đúng rồi, Ngũ Chi Dịch ở đây ngươi cứ tùy tiện lấy, ta đã lấy đủ rồi.” Khi Lam Tiểu Bố đang nói chuyện, đã thu thùng ngọc Liễu Ly kéo sang một bên kia vào trong nhân.

Hắn cứu Liễu Ly, lại đưa Liễu Ly đến nơi này, đây chính là một loại giao dịch hiểu ngầm. Còn Ngũ Chi Dịch này, hắn cũng sẽ không tùy tiện cho Liễu Ly. Cho dù Liễu Ly có nói cho hắn biết chuyện Lạc Kích cốc cũng không được, hắn đã cứu Liễu Ly những hai lần đấy.

Chương 251: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (2)

Hắn bế quan là muốn sắp xếp lại tất cả túi trữ vật một chút, nhìn xem trong đó có kiện pháp bảo nào hay không, khi hắn ra ngoài sẽ phải đối mặt với Quế Vân Thủ ngay lập tức.

“Lam Tiểu Bố, chắc ngươi có thể bố trí trận pháp cấp năm phải không? Hoặc là nói ngươi là đại sư trận pháp cấp năm?” Sắc mặt Liễu Ly khôi phục lại bình thường.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Không sai, ta tu luyện khá nhiều, nhưng thiên phú về Trận Đạo vẫn đứng thứ nhất. Ngươi cũng thấy rồi đấy, Tụ Linh Trận này ta bố trí thế nào? Có phải rất mạnh hay không? Tương lai ngươi có thể đến tìm ta nhờ giúp đỡ, giúp ngươi bố trí hộ trận cho động phủ.”

Liễu Ly không nhìn Lam Tiểu Bố, chỉ nghiêm mặt nói, “Sau khi người rời khỏi đây đối mặt với Quế Vân Thủ vẫn không có chút cơ hội nào, hơn nữa với tính cách của Quế Vân Thủ kia, nói không chừng đã diệt Thiên Vân Tiên Môn của ngươi rồi. Nếu như ngươi đồng ý, ta có thể giới thiệu ngươi đến Tây Côn Lôn phái làm một trưởng lão trận pháp.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, điều mà hắn lo lắng nhất chính là Quế Vân Thủ đến Thiên Vân Tiên Môn trước.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không còn tâm trạng nào để nói chuyện nữa, :Dù sao thì ta cũng là tông chủ của một tông môn, sao có thể đi đến tông môn khác làm trưởng lão.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố lại bố trí một cái Ẩn Nặc trận. Ở trong Ẩn Nặc Trận này, hắn sẽ mở hết những túi trữ vật hắn lấy được ra.

Từng đống linh thảo, linh thạch, pháp bảo, đan dược…

Lam Tiểu Bố không khỏi cảm thán, khó trách nhiều tu sĩ thích ăn cướp như vậy, quả nhiên đây là cách phất lên nhanh nhất.

Đừng nói là linh thảo cấp thấp, chỉ với linh thảo cấp bảy trở lên thôi Lam Tiểu Bố đã góp được một đống lớn, hơn nữa còn có linh thảo cấp tám và cấp chín.

Vì sao ngọc bài Côn Khư lại đáng tiền như vậy? Chỉ cần nhìn đống bảo vật đang chất đống trước mặt là biết.

Ở trong đó thậm chí còn có linh thảo mà cường giả ở cảnh giới Địa Tiên cần đến, có thể thấy được khi hắn bế quan ở Ngũ Chi Huyền Giản, những tên kia đã kiếm được bao nhiêu của cải ở Côn Khư.

Cũng may hắn vẫn nhanh tay, kịp thời ra ngoài lấy được gần 20 túi trữ vật về.

Khi Lam Tiểu Bố tìm được một viên Bạo Chân Đan trong một túi trữ vật nào đó, lập tức vui mừng khôn xiết, vỗ trán mình một cái.

Thật là đần mà, muốn tăng tu vi trong một thời gian ngăn, hắn có thể dùng đan dược mà. Bạo Chân đan chính là loại đan dược này, Bạo Chân Đan được xem là linh đan cấp sáu, loại đan dược này thích hợp cho tu sĩ Kim Đan dùng. Một khi dùng loại đan dược này, linh lực sẽ lập tức tăng vọt, chỉ trong thời gian ngắn thực lực có thể tăng đến Hóa Đan cảnh.

Đương nhiên người bình thường sau khi dùng Bạo Chân Đan, thực lực chỉ mới tiếp cận với Hóa Đan cảnh, chứ không phải thật sự là thực lực Hóa Đan cảnh. Nhưng Lam Tiểu Bố thì khác, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã vượt qua Hóa Đan cảnh, sau khi hắn dùng Bạo Chân Đan, thực lực đó sẽ thực sự là tu sĩ Hóa Đan.

Khuyết điểm duy nhất của Bạo Chân Đan chính là một lần dùng thì sẽ giảm thọ hai mươi năm, đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì điều này không thành vấn đề, trên người hắn còn rất nhiều Thọ Nguyên Quả. Viên đan dược này là đồ tốt, tiền vốn để hắn đối phó với Quế Vân Thủ vốn trống rỗng đã có thêm một chút xíu.

Lam Tiểu Bố sắp xếp tất cả mọi thứ lại, sau đó cất vào trong nhẫn của mình, sau đó lấy ra một phần đồ cấp thấp ra bỏ vào trong túi trữ vật đeo bên hồng, cuối cùng giữ lại cho mình một thanh trường thương.

Thanh trường thương này là một kiện linh khí trung phẩm, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, khi chưa lấy được họa kích kia, trước mắt cứ dùng trường thương này đi.

Luyện hóa trường thương xong, lúc Lam Tiểu Bố đi ra, Liễu Ly đã bắt đầu thu thập một ít Linh Tủy Tinh.

“Chúng ta đi thôi, mọi thứ đã thu thập khá nhiều rồi, bây giờ ra ngoài có lẽ còn kịp sử dụng một ít linh thảo.” Trong thời gian ngắn, tu vi không thể nào tăng lên được, về mặt Trận Đạo thì hắn cũng đã bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp năm, hơn nữa đã luyện chế ra được Trệ Thần Hưng, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị kĩ càng, nếu như còn không thể đối phó được Quế Vân Thủ, vậy thì chỉ có thể nói mạng hắn chỉ có vậy mà thôi.

Thời gian Côn Khư đóng lại đã đến, bởi vì người tiến vào Côn Khư không được truyền tống ra ngoài trong cùng một lúc, cho nên khi Lam Tiểu Bố và Liễu Ly còn chưa được truyền tống ra ngoài, hầu hết mọi người trên quảng trường Côn Khư đã biết đến hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, trong đạo tràng Côn Khư Mộ Thiên, Lam Tiểu Bố đã lấy được hai quyển công pháp đỉnh cấp, trong đó có một bản “Đệ Nhị Đạo Điển” trong truyền thuyết.

Có lẽ có một vài tu tiên giả cấp thấp không biết rõ “Đệ Nhị Đạo Điển” có lai lịch như thế nào, nhưng những đại tông môn ở Nguyên Châu, có thể nói là không có đại lão nào không biết “Đệ Nhị Đạo Điển”. Đây chính là truyền thừa của La Hầu trong truyền thuyết, đây là Ma Tổ đó.

Không nói đến chuyện đạo hạnh của Đạo Tổ và Ma Tổ ai cao hơn, có lẽ truyền thừa của Đạo Tổ và truyền thừa của Ma Tổ cùng đặt trước mắt ngươi, ngươi sẽ lựa chọn truyền thừa của Ma Tổ.

Nhưng không nên quên, ở đây chỉ có truyền thừa của Ma Tổ La Hầu, không có truyền thừa của Đạo Tổ.

Chuyện thứ hai là, Lam Tiểu Bố đã giết Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái. Trong tình huống bình thường, Lam Tiểu Bố sẽ không dám giết Liễu Ly. Nhưng vì “Đệ Nhị Đạo Điển”, người nào cũng dám công khai giết Liễu Ly, đừng nói đến Lam Tiểu Bố đã bắt được Liễu Ly đi.

Cho nên Lam Tiểu Bố còn chưa ra ngoài, đã có vô số cường giả chờ hắn. Nếu không phải khoảng cách giữa Thiên Vân Tiên Môn và Côn Khư thật sự quá xa, nói không chừng đã có người đến diệt Thiên Vân Tiên Môn trước, sau đó mới đến bắt Lam Tiểu Bố.

Chương 252: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (1)

Chỉ có Quế Vân Thủ siết chặt nắm đấm, trong mắt đều là không cam lòng. Hắn biết chuyện khốn khiếp như thế này, Lam Tiểu Bố có thể làm được, "Thập Châu Đạo Đan Lục" không có liên quan gì đến Quế Vân Thủ hắn. Hắn không tin có người có thể để Lam Tiểu Bố hoàn chỉnh đi ra khỏi quảng trường Côn Khư, không nhìn thấy tông chủ và đệ nhất trưởng lão Phùng Độ của Tây Côn Lôn phái cũng đã tới rồi sao?

Còn lúc này, khi đang ở trên thuyền nhỏ, Lam Tiểu Bố lấy một quyển sách ra, quyển sách này cũng có bìa bên ngoài giống như quyển "Thất m" mà hắn đã lấy được trong đạo tràng Mộ Thiên, hơn nữa trên trang bìa cũng viết hai chữ Thất âm. Điểm khác biệt duy nhất chính là nội dung bên trong. Nội dung của quyển sách này liên quan đến âm luật, những thứ này đã được khắc hết vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Những nội dung này không phải nội dung âm luật trên Địa Cầu, mà là do Vũ Trụ Duy Mô phục chế từ Lam Á.

Lúc trước Vũ Trụ Duy Mô phục chế toàn bộ nội dung trong Lam Á, bao gồm cả khoa học kỹ thuật, đồng thời còn có vô số hạng mục phụ, trong đó có phương diện âm luật. Lam Tiểu Bố đưa bản Thất âm giả này cho Liễu Ly.

Liễu Ly theo bản năng đón lấy quyển "Thất m" này, khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, "Lam Tiểu Bố, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Lam Tiểu Bố thở dài, "Liễu tiểu thư, ngươi cho rằng ta muốn đưa cho ngươi sao? Nói đến cùng thì ngươi còn thiếu ta ân cứu mạng hai lần. Bản "Thất m" này cũng là do ta cướp được từ trong đạo tràng Mộ Thiên, nếu như ta không đưa cho ngươi, ngươi cho rằng sau khi rời khỏi đây rồi ta có thể sống dễ chịu được sao?"

Liễu Ly im lặng cất “Thất m” đi, nàng thừa nhận mình không thích Lam Tiểu Bố, nhưng cũng phải thừa nhận Lam Tiểu Bố cũng không phải hạng người dối trá. Hơn nữa trong lòng nàng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, trong tình huống như vậy còn có thể cướp được Thất âm, sau đó cứu nàng đi. Thực lực của Lam Tiểu Bố, so với lần đầu tiên mà nàng nhìn thấy nhất định đã tăng lên không ít, nếu không thì sẽ không thể làm được như vậy.

“Liễu tiểu thư, nhất định phải nhớ kĩ, ngươi phải giao thứ này cho Tây Côn Lôn phái của ngươi trước mặt mọi người, nếu không thì chính là đã hại ta đấy.” Lam Tiểu Bố dặn dò một câu.

Liễu Ly không để ý đến Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố không nói, nàng cũng sẽ làm như vậy. Nàng đoán, đây cũng là nguyên nhân mà Lam Tiểu Bố cứu nàng.

Thuyền nhỏ vừa rời khỏi Ngũ Chi Hải, một lực lượng cường đại lập tức bao trùm đến, cuốn Lam Tiểu Bố và Liễu Ly đi.

Hai người đều biết, đây là lực lượng truyền tống của Côn Khư.

“Bành!”

Khi hai người đứng trên mặt đất, Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy ba người Phiến Thiên Nguyệt, Tuyên Thủ và Khâu Lệ Quảng giống như chim sợ cành cong, bị một đám người vây vào trong, thậm chí còn có một người đang vươn tay ra định cướp túi trữ vật bên hông Khâu Lê Quảng.

Lam Tiểu Bố vừa mới sải bước đến, vươn một tay ra, đánh tên gia hỏa định cướp túi trữ vật của Khâu Lê Quảng văng ra ngoài, người này phun một ngụm máu tươi trong không trung, răng bay đầy trời, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

“Là Lam Tiểu Bố.” Cả đám người lập tức chấn động.

Người của Tây Côn Lôn phái lập tức vây lại, ánh mắt của vị trưởng lão đứng đầu kia khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy đang bị áp chế.

“Chưởng môn sư huynh…” Ba người Phiến Thiên Nguyệt nhìn thấy Lam Tiểu Bố bước đến, đều giống như nhìn thấy ánh sáng, ngay lập tức bước đến bên người Lam Tiểu Bố. Cho dù bọn họ biết rõ thực lực của Lam Tiểu Bố ở đây chỉ xem như là một người ở tầng chót, nhưng chỉ cần có Lam Tiểu Bố ở đây, bọn họ lập tức cảm thấy an tâm.

“Chưởng môn sư huynh, vừa rồi ta nhìn thấy Tế thúc bị bắt…” Tuyên Phủ vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy tên nam tử bắt Trình Nhất tế, chính là một tên đệ tử của Quy Hải gia tộc. Trừ Trình Nhất Tế ra, hắn còn nhìn thấy Cổ Đạo đang bị xích sắt khóa lại.

Lam Tiểu Bố lập tức bước qua, người xung quanh đều tránh qua theo bản năng, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy Liễu Ly. Liễu Ly xuất hiện ở đây, vậy đã cho thấy rõ, Lam Tiểu Bố không giết Liễu Ly. Không giết Liễu Ly, vậy thì đó chính là đã cứu được Liễu Ly.

Quy Hải Bỉnh dùng tay bóp cổ Trình Nhất Tế, chân thì đạp Cổ Đạo, tâm trạng cực kỳ vui vẻ. Lúc đầu hắn muốn chờ sau khi rời khỏi quảng trường Côn Khư rồi mới ra tay, không ngờ Lam Tiểu Bố đã muốn tìm đường chết, vậy mà dám giết Liễu Ly. Lam Tiểu Bố giết Liễu Ly, bây giờ hắn có đối phó với người của Thiên Vân Tiên Môn, ai dám nói gì? Chỉ cần dám có ý kiến, hắn lập tức nói việc hắn làm là vì Liễu Ly tiên tử của Tây Côn Lôn phái, ai có thể làm gì hắn.

Nhưng bây giờ hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến đây, hơn nữa Liễu Ly còn bình yên vô sự

Mọi chuyện xảy ra không quá vi diệu, khi Quy hải Bỉnh muốn thả Trình Nhất Tế ra, Lam Tiểu Bố đã đánh một quyền về phía hắn.

Quy Hải Bỉnh hừ lạnh một tiếng, ngươi bắt nạt Quy Hải Triều thì thôi đi, còn dám phách lối trước mặt Quy Hải Bỉnh ta, tự tìm đường chết.

Giờ phút này hắn không hề do dự đánh trả một quyền về, nắm đấm của hắn va chạm với nắm đấm của Lam Tiểu Bố, từng tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Quy Hải Bỉnh cảm thấy mình như bị ném vào trong một chiếc cối xay bằng đá, sau đó tảng đá to lớn trên cối xay này không ngừng ép xuống, cả người hắn đều bị đè đến nát nhừ, loại đau đớn đáng sợ kia bao trùm đến, hắn không thể nào nhịn được há miệng phun ra mấy ngụm máu, sau đó bay ngược ra ngoài.

Chờ đến khi hắn rơi xuống mặt đất, một cái mạng này đã bị phế hết chín phần, trong lòng Quy Hải bình vô cùng đau đớn, hắn biết mình xong đời rồi, đan điền đã hòan toàn vỡ vụn, Đến thần tiên cũng không thể cứu được hắn.

“Cửu Châu Sơn Trâu tiền bối, còn có các vị tiền bối của các tông môn đang đứng ở quảng trường Côn Khư, người này hung tàn vô cùng, vừa mới bước ra khỏi Côn Khư đã lập tức ra tay giết trưởng lão Quy Hải Bỉnh của Quy Hải gia ta, hoàn toàn không thèm để tâm đến quy củ ở quảng trường Côn Khư, xin mời Trâu Trưởng lão và trưởng lão của các vị tông môn chủ trì công đạo…” Ngay lúc Quy Hải Bỉnh bị đánh bay, một tên nam tử mập mạp vọt ra, gương mặt sầu khổ thảm thiết kêu lên.

Chương 253: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (2)

Hắn không chọn cách để người ta vây công Lam Tiểu Bố, mà lựa chọn giả bộ đáng thương.

Mấy tên cường giả của Quy Hải gia tộc đang định ra tay với Lam Tiểu Bố, nhìn thấy hành động của Quy Hải CHấn Dật, đều ngừng chân lại.

Trâu Tránh sầm mặt lại, Lam Tiểu Bố này thật sự quá đáng ghét, trước đó cùng là gia hỏa này, bây giờ lại là gia hỏa này. Hắn bước ra khỏi đám đông, giờ phút này hắn cũng không có ý định để Lam Tiểu Bố có cơ hội nói chuyện, thứ trên người Lam Tiểu Bố, hắn nhất định phải lấy đi.

“Người của Quy Hải gia tộc thật sự không biết xấu hổ mà, rõ ràng ta nhìn thấy người Quy Hải gia các người bắt người của Thiên Vân Tiên Môn đi, bây giờ lại lật lọng vu cáo Lam Tiểu Bố. Chỉ có các ngươi mới có thể ra tay với người khác, còn người khác không thể đánh trả lại đúng không? Ha ha, loại gia tộc như các ngươi làm thế nào mà có thể trở thành gia tộc cấp ba đến bây giờ còn chưa bị người ta tiêu diệt thế? Còn có mặt mũi đi xin Cửu Châu sơn chủ trì công đạo cho ngươi? Cửu Châu sơn tiền bối chắc hẳn phải diệt Quy Hải gia tộc của ngươi trước mới đúng.” Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Mọi người xung quanh nghe thấy tiếng nói này, sau đó nhìn lại thấy người nói chuyện là Liễu Ly, đều cảm thấy vô cùng quái dị. Có một vài người đi ra từ trong Côn Khư còn nghĩ, chắc hẳn hai người này có một chân với nhau đi. Cái gì mà vị tiên tử kiêu ngạo thanh cao chứ? Bị người ta ngủ rồi không phải cũng chỉ thế thôi sao.

Còn chưa từng nghe nói đệ tử truyền thừa Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái từng nói chuyện giúp ai, bây giờ bọn hắn đã được chứng kiến rồi.

Trâu Tránh đang dự định bắt Lam Tiểu Bố đi, bây giờ cũng nhíu mày, không tiếp tục ra tay nữa. Tây Côn Lôn phái mặc dù không bằng Cửu

Châu sơn, nhưng cũng không phải thế lực mà Cửu Châu sơn có thể tùy ý động vào. Đệ tử của Tây Côn Lôn phái đã xác nhận rõ ràng là Quy Hải gia tộc có lỗi trước, nếu như hắn chỉ động vào Lam Tiểu Bố, vậy thì chắc chắn sẽ khiến người ta nói ra nói vào.

Quy Hải Chấn Dật như rơi vào hầm băng, hắn hoànn toàn không nghĩ đến việc Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái sẽ đứng ra nói chuyện, điều này hoàn toàn không thể nào xảy ra được, nhưng bây giờ hết lần này đến lần khác lại xảy ra.

Hơn nữa lời Liễu Ly nói là có ý gì? Quy Hải gia tộc tại sao còn chưa bị tiêu diệt? Nghĩ đến chuyện Tây Côn Lôn phái muốn tiêu diệt Quy hải gia tộc, vậy thì chẳng khác nào đang bóp chết một con kiến, Quy Hải Chấn Dật run lẩy bẩy.

“Liễu Ly, ngươi bị thương, là trúng độc sao?” Một trưởng lão của Tây Côn Lôn phái bước đến, đi sau vị trưởng lão này còn có một vị nam tử trung niên.

Liễu Ly khom người thi lễ, “Liễu Ly kính chào tông chủ, kính chào Phùng Độ trưởng lão, ở bên trong đạo tràng Mộ Thiên, ta bị nhiều người đánh lén, sau khi bị trọng thương vẫn còn chưa khỏi hẳn.”

Trưởng lão kia khi nghe nói như vậy, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt quét về phía những người vừa đi ra từ Côn Khư, mặc dù không hề nói một câu, nhưng những người đã từng ra tay với Liễu Ly, lúc này còn sống đi ra, đều cảm thấy toàn thân rét run.

Hơi thở quanh người Tông chủ Tây Côn Lôn phái Trác Thải Lâu lập tức tràn ngập sát khí, có phải danh tiếng của tây Côn Lôn phái quá mờ nhạt rồi không? Bây giờ ngay cả thánh nữ truyền thừa của tông môn cũng dám có người động đến?

“Ha ha, Liễu Ly tiên tử, nghe nói ngươi lấy được một bộ đạo điển?” Một tên trưởng lão của Tam Thành Thiên Môn cười ha ha, đi tới.

“Đúng vậy, nghe nói trong đạo tràng Mộ Thiên có tất cả năm bộ đạo điển, trong đó có bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” do Liễu Ly tiên tử cầm đi.” Lần này người nói chuyện là trưởng lão của Cổ Tinh sơn.

Vốn dĩ sau khi Côn Khư đóng lại, được mọi người hoan nghênh nhiều nhất chính là những đệ tử tiến vào Côn Khư, bởi vì trên người những vị đệ tử này đều có một lượng lớn linh thảo cao cấp và quý giá. Nhưng mà hôm nay, đạo điển rõ ràng còn hấp dẫn ánh mắt mọi người hơn là linh thảo.

Liễu Ly cúi người hành lễ, sau đó lấy ra hai quyển đạo điển đưa cho tông chủ Trác Thải Lâu của Tây Côn Lôn phái, “Đây là “Đệ Nhị Đạo Điển” mà Liễu Ly lấy được trong Côn Khư, còn có một bản “Thất m” là do Lam Tiểu Bố lấy được. Hắn cảm thấy mình không hiểu gì về âm luật, cho nên đã đưa cho đệ tử, đệ tử tự ý làm chủ, xin giao cho tông chủ xử lý.”

“Ha ha ha…” Trác Thải Lâu nhận lấy hai quyển đạo điển cười ha ha, đồng thời nói, “Tốt, tốt, rất tốt.”

Một vài người giật mình, khó trách Liễu Ly lại nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, ngay cả sính lễ đều đưa luôn rồi mà.

Xa xa, Quế Vân Thủ lại nhẹ nhàng thở ra, lần này Lam Tiểu Bố làm rất đẹp. Nếu như vậy, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bình yên vô sự, mà Quế Vân Thủ hắn cũng có thể lấy được “Thập Châu Đạo Đan Lục” thuộc về mình.

Vốn dĩ ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Lam Tiểu Bố, đến khi “Đệ Nhị Đạo Điển” được giao cho tông chủ Trác

Thải Lâu của Tây Côn Lôn phái, ánh mắt tụ tập trên người Lam Tiểu Bố lập tức dời đi. Người ta chẳng những không lấy “Đệ Nhị Đạo Điển”, mà còn đưa “Thất m” mình cướp được cho Tây Côn Lôn phái.

Nhưng mà vẫn có vài người nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đoạt túi trữ vật của đệ tử môn hạ bọn hắn, đâu thể bỏ qua được.

“Lam tông chủ, tốt xấu gì thì ngươi cũng là một tông chủ một tông, lại cướp túi trữ vật của đồ đệ Nam Vũ ổ ta, điều này hình như không thích hợp lắm đâu?” Có người đang ngó chừng Lam Tiểu Bố, có người lại trực tiếp đi đến gây sự với Lam Tiểu Bố.

Trog lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khinh thường, những tông môn này, không đi tìm ai đã giết đệ tử trong tông môn của bọn họ, ngược lại đến đi tìm người nhặt đồ này.

Chương 254: Tự có nơi để đi (1)

Chỉ là còn chưa đợi Lam Tiểu Bố lên tiếng, Liễu Ly đứng bên cạnh đã lập tức mở lời, “Rất nhiều tông môn ra tay với ta, ta chỉ là không muốn tiếp tục truy cứu mà thôi. Chuyện bên trong Côn Khư, ta hi vọng sau khi ra khỏi Côn Khư rồi, tốt nhất cũng không nên truy cứu tiếp, nếu không thì, tất cả mọi người truy cứu đến truy cứu đi, sẽ liên lụy rất lớn đấy.”

Tên trưởng lão của Nam Vũ ổ kia nghe thấy như vậy, khóe miệng giật giật, trong lòng mặc dù rất buồn bực, nhưng cũng không dám nói gì thêm. Liễu Ly suýt chút nữa đã bị người khác giết chết, Lam Tiểu Bố cứu được nàng. Bây giờ ngươi ta nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, Nam Vũ ổ hắn còn dám làm gì?

Nói thế nào đi nữa thì cho dù người ta có nói đệ tử của Nam Vũ ổ ngươi ra tay với Liễu Ly, Nam Vũ ổ cũng không thể chịu được lời vu oan này.

Một vài người muốn tính toán với tông môn của Lam Tiểu Bố, chỉ có thể quyết định, xử lý Lam Tiểu Bố nhất định phải âm thầm tiến hành, tuyệt đối không thể quang minh chính đại được. Nhìn bộ dạng này, Liễu Ly và Lam Tiểu Bố mà không có một chân thì bọn hắn tuyệt đối không tin.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cứu Liễu Ly thật sự đáng giá, giúp mình chắn quá nhiều chuyện.

“Lam tông chủ…” Giờ phút này Trình Nhất Tế mới có cơ hội nói chuyện.

“Trình trưởng lão, tại sao ngươi lại đến đây?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Trình Nhất Tế , trong lòng tự nhủ, cho dù ngươi có muốn đến cũng phải đến sớm hơn một năm, nếu như vậy thì còn có thể theo ta đi vào Côn Khư kiếm một ít linh dược. Nếu như ngươi muốn bảo vệ chúng ta quay về tông môn, chút thực lực ấy của ngươi chẳng phải chỉ đi mua xì dầu thôi sao?

Cổ Đạo thì rống lên vài tiếng, tỏ vẻ như đã chịu rất nhiều ấm ức.

Trình Nhất Tế há hốc mồm, một lúc lâu sau mới thở dài rồi nói, “Tông chủ, trong một năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, ta cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu…”

“Có ý gì?” Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Cổ Đạo, sau đó lại nhìn vẻ áy náy của Trình Nhất Tế, trong lòng hắn nghi ngờ có phải Thiên Vân Tiên Môn đã làm chuyện gì đó có lỗi với hắn hay không.

“Trưởng lão trông coi Tàng Kinh Các của Thiên Vân Tiên Môn, thật ra chính là lão tông chủ Vọng Nghênh Sơn…”

“A…” Phiến Thiên Nguyệt kinh ngạc hô lên, Nghênh Sơn tổ sư còn khỏe mạnh?

“Vọng tông chủ gần đây đã bước vào Hư Thần Cảnh…”

“Đây là sự thực?” Phiến Thiên Nguyệt mừng rỡ không thôi kêu lên, tông môn đột nhiên có thêm một Thái Thượng Trưởng lão Hư Thần cảnh, tương lai tông môn cuối cùng cũng không bị bắt nạt nữa.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại không hề lên tiếng, hắn cảm thấy hơi khó hiểu, theo lý mà nói, Thiên Vân Tiên Môn có thêm một cường giả Hư Thần cảnh, hoặc là lão tông chủ, đây là chuyện đáng vui mừng của Thiên Vân Tiên Môn. Nhưng biểu hiện của Trình Nhất Tế thì không thích hợp chút nào. Không thấy vui vẻ gì cả, ngược lại thì lại càng áy náy? Chẳng lẽ…

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến nguyên nhân, Trình Nhất Tế đã nói tiếp, “Lão tông chủ tuyên cáo mình trở thành tông chủ một lần nữa, sau đó Lam tông chủ, Lam tông chủ…”

Ha ha, Lam Tiểu Bố còn tưởng là chuyện gì, loại chuyện này hắn hoàn toàn không để ở trong lòng, không phải chỉ là tông chủ thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ.

Nói thật thì, hắn cũng không muốn cái vị trí tông chủ này, làm một trưởng lão của tông môn thì có vẻ tốt hơn.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Trình Nhất Tế tiếp tục nói, “Theo lão tông chủ nói, hắn biết Lam tông chủ tiền đồ vô hạn, cho nên, cho nên…”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố trầm xuống, tình cảnh hắn nghĩ quá tốt đẹp, chẳng những đã tước đoạt vị trí tông chủ của hắn, mà còn đuổi hắn ra khỏi Thiên Vân Tiên Môn. Ha ha, Lam Tiểu Bố hắn đã từng làm hại Thiên Vân Tiên Môn bao giờ chưa?

“Có ý gì?” Phiến Thiên Nguyệt mơ hồ hiểu ra, nàng nhìn chằm chằm Trình Nhất Tế, “Ngươi nói là vị trí tông chủ của Lam tông chủ bị tước bỏ, còn bị đuổi ra khỏi tông môn?”

Trên mặt nàng bừng bừng lửa giận không thể át nổi, Tuyên Phủ và Khâu Lê Quảng đang đứng một bên cũng không thể tin được nhìn Trình Nhất Tế. Làm như vậy quá tuyệt tình rồi, nếu không có Tiểu Bố sư huynh, Thiên Vân Tiên Môn làm sao có thể được như ngày hôm nay? Bây giờ có lẽ vẫn còn bị người khác áp chế, không dám bước ra khỏi sơn môn nửa bước.

“Thật xin lỗi, Lam tông chủ…” Trình Nhất Tế cúi đầu xuống, hắn thật sự không muốn đến đây, thế nhưng trừ hắn ra, ai có thể đến.

Đây rõ ràng là lo lắng hắn làm liên lụy đến Thiên Vân Tiên Môn, cho nên bây giờ mới đuổi hắn ra khỏi tiên môn. Sắc mặt Lam Tiểu Bố đã khôi phục bình tĩnh, hắn từ tốn nói. “Ta vẫn là phường chủ của Phường thị Mưu Bắc, nơi đây không giữ thì gia tự có chỗ để đi.”

Đối với những tiên môn chỉ biết đến tư lợi này, Lam Tiểu Bố đã gặp rất nhiều, vì loại chuyện này mà tức giận, còn không bằng cố gắng đề cao thực lực tu vi của mình rồi nói tiếp. Cái gì mà tông chủ Thiên Vân Tiên Môn, thật lòng thì hắn thật sự không để trong lòng.

Khó trách cho dù là Hồng Vân Môn hay Thiên Vân Tiên Môn đều xuống dốc rất nhanh. Tông chủ của những tông môn này chẳng những nhát gan sợ phiền phức mà còn quá bội tình bạc nghĩa.

Mục tiêu của hắn cũng không phải chỉ ở Nguyên Châu, đã như vậy thì hắn thế này còn nhẹ nhõm hơn.

Trình Nhất Tế ảm đạm nói, “Lam tông chủ…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Về sau cứ gọi ta là Lam phường chủ đi, ta đã không còn là tông chủ nữa rồi.”

“Vâng.” Sau khi Trình Nhất Tế đáp lời thì tiếp tục nói, “Phường thị Mưu Bắc đã bị tiêu diệt, là Quế Vân Thủ làm. Hắn diệt đi phường thị Mưu Bắc thì đến Thiên Vân Tiên Môn uy hiếp tông môn, lúc này Nghênh Sơn sư tổ mới đi ra dọa lui hắn.”

Chương 255: Tự có nơi để đi (2)

Nghe nói như vậy, Lam Tiểu Bố không cách nào đè nén sát ý cuồng bạo trong lòng. Lại còn có loại cặn bã này, giận chó đánh mèo đến Thiên Vân Tiên Môn đã rât quá đáng rồi, vậy mà còn giận chó đánh mèo đến phường thị Mưu Bắc, nếu như hắn còn để tên cặn bã này còn sống khỏe mạng, vậy thì Lam Tiểu Bố hắn thật sự phải xin lỗi cái danh xưng phường chủ phường thị Mưu Bắc của mình rồi.

Liễu Ly đứng bên cạnh nhìn Lam Tiểu Bố, cũng có chút đồng tình. Lam Tiểu Bố này hình như mới làm tông chủ được mấy tháng, đã bị người khác đoạt mất rồi.

Đối với chuyện phường thị Mưu Bắc bị Quế Vân Thủ diệt đi, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc, loại chuyện này quá bình thường. Quế Vân Thủ không diệt phường thị Mưu Bắc, nàng mới cảm thấy kỳ quái.

“Liễu tiểu thư, lúc đầu định nhờ ngươi đi cùng ta đến Thiên Vân Tiên Môn một chuyến, bây giờ không cần nữa, cho dù như thế nào thì cũng cảm ơn ngươi.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với Liễu Ly, bây giờ tâm trạng hắn cực kỳ tệ.

Quế Vân Thủ ở ngay chỗ này, nhưng hắn lại không có cách nào bóp cổ Quế Vân Thủ, xách hắn ra đây giáo huấn một trận.

Liễu Ly nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, từ tốn nói, “Không cần cảm ơn ta, là ngươi cứu ta trước.”

Nói xong câu đó, Liễu Ly xoay người rời đi, bây giờ môn phái có rất nhiều người đang chờ nàng, nàng tiếp tục ở lại đây thì không thích hợp.

“Chưởng môn sư huynh…” Phiến Thiên Nguyệt cảm nhận được trong lòng Lam Tiểu Bố đang khó chịu, nhưng nàng không biết phải an ủi Lam Tiểu Bố như thế nào.

Lam Tiểu Bố nhìn Phiến Thiên Nguyệt nói, “Thiên Nguyệt sư muội, ta đề nghị các ngươi nên bán sạch toàn bộ linh thảo mà các ngươi lấy được trong Côn Khư đi, nếu không thì rất khó bình an quay về tông môn đấy.”

“Chưởng môn sư huynh, ta…” Trong lòng Phiến Thiên Nguyệt có muôn vàn lời muốn nói, thậm chí còn muốn khóc lớn một trận, nhưng sau khi thốt ra mấy chữ chưởng môn sư huynh xong thì chỉ có thể nói một chữ ta.

Lam Tiểu Bố xua tay, sau đó vỗ vai Tuyên Phủ và Khâu Lê Quảng, “Tu luyện cho thật tốt, có duyên sẽ gặp lại.”

“Tiểu Bố sư huynh, ta muốn đi theo ngươi,” Tuyên Phủ đột nhiên lớn tiếng nói.

Thấy Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn mình, Tuyên Phủ hít vào một hơi, “Thiên Vân Tiên Môn không còn là Thiên Vân Tiên Môn trong lòng ta nữa, ta ở lại cũng không có ý nghĩa gì, ta muốn rời đi.”

“Tuyên Phủ, ngươi đã là đệ tử Uẩn Đan, hơn nữa chúng ta ở lại đây chờ một ngày, Vọng tổ sư sẽ đích thân đến đón chúng ta quay về.” Trình Nhất Tế vội vàng nói.

Tuyên Phủ là đệ tử Uẩn Đan, hơn nữa còn từng đi vào Côn Khư, tương lai sẽ trở thành trụ cột vững chắc của Thiên Vân Tiên Môn. Hắn nghĩ là Tuyên Phủ đang lo lắng gặp phải nguy hiểm trên đường, lúc này mới thuyết phục.

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Lần này ta rời khỏi Côn Khư, sẽ bị Quế Vân Thủ truy sát, ngươi đi theo ta thì sẽ cửu tử nhất sinh thôi.”

Tuyên Phủ cười ha ha nói, “Từ khi Tiểu Bố sư huynh phá Loan Nguyệt đan lâu, cứu Thiên Nguyệt sư tỷ ra, ta đã quyết định đi theo Tiểu Bố sư huynh lăn lộn. Mặc dù ta ở Thiên Vân Tiên Môn đã hai mươi năm, nhưng mà công pháp mà ta tu luyện là do chính ta tìm được, mỗi bước chân ta đi đều vô cùng gian nan. Chỉ duy nhất một lần bước vào Uẩn Đan cảnh Trữ Chân Đan, chính là Tiểu Bố sư huynh giúp ta. Cho nên, ta không hề nợ Thiên Vân Tiên Môn.

Nếu như cân nhắc cho mạng nhỏ của mình, ta đã sớm rời khỏi Thiên Vân Tiên Môn rồi, ở Thiên Vân Tiên Môn, những ấm ức mà ta phải chịu chưa đủ nhiều sao? Còn có thể đợi đến ngày hôm nay? Hôm nay Quế Vân Thủ muốn đối phó với Tiểu Bố sư huynh, Tuyên Phủ ta không có bất cứ bản lĩnh gì, ở bên cạnh cắn tên yên nhân kia một cái cũng thỏa mãn rồi. Về chuyện sống chết, Tuyên Phủ ta đã không còn quan tâm đến chuyện đó rất lâu rồi.”

Phiến Thiên Nguyệt nghe lời Tuyên Phủ nói, há hốc mồm, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Tuyên Phủ có thể đi, nhưng nàng thì lại không thể. Tông chủ Phiến Thường Tu của Thiên Vân Tiên Môn đối với nàng ân trọng như núi, có thể nói nếu không có sư phụ, nàng đã sớm mất mạng rồi. Tất cả của nàng đều là do Thiên Vân Tiên Môn cho, thế nhưng giờ khắc này nàng lại xem thường Thiên Vân Tiên Môn.

Khâu Lê Quảng không nói gì, hắn cúi đầu. So với Tuyên Phủ, hắn muốn ở lại Thiên Vân Tiên Môn. Hắn tu luyện Kim Ô Quyết, nghe nói bây giờ Kim Ô Quyết đã hoàn thiện. Hơn nữa lần này hắn đã lấy được rất nhiều đồ tốt ở trong Côn Khư, cộng thêm việc lão tổ Thiên Vân Tiên Môn xuất hiện, có thể tưởng tượng được tương lai Thiên Vân Tiên Môn sẽ tiền đồ như gấm. Mà Tiểu Bố sư huynh, lại bị Quế Vân Thủ truy sát.

“Ha ha, tốt. Đã thế thì chúng ta đi thôi.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Tuyên Phủ, gật đầu với Phiến Thiên Nguyệt, sau đó quay người rời đi, không nói nhảm nửa câu.

Hắn càng không nợ Thiên Vân Tiên Môn, chỉ có Thiên Vân Tiên Môn nợ hắn.

“Thật xin lỗi, Tiểu Bố sư huynh.” Vành mắt Phiến Thiên Nguyệt đỏ lên, nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố, khẽ khom người, nàng hận nhất là bản thân mình không có can đảm làm chuyện mình muốn làm.

“Chưởng môn sư huynh, bây giờ chúng ta rời khỏi đây sao?” Tuyên Phủ đi theo Lam Tiểu Bố, đôi với loại tông môn cay nghiệt như Thiên Vân Tiên Môn, hắn cũng chẳng có ấn tượng tốt gì. Bởi vì điều này, thậm chí hắn còn chẳng chào hỏi vị trưởng lão Trình Nhất Tế một câu.

Lam Tiểu Bố đã tỉnh táo lại, “Ta đi gặp lão bằng hữu một chút, nhìn xem lúc trước ta đưa cái ngọc bài Côn Khư kia có đáng giá hay không.”

Tâm trạng Mạnh Ngạo cực kỳ vui vẻ, hắn có được một khối ngọc bài, người đi vào chính là đệ tử thân truyền Tra Tiềm An của hắn, giờ phút này Tra Tiềm An đang đứng bên cạnh hắn. Dựa vào nét mặt của hắn cũng có thể đoán được, đệ tử của hắn chắc hẳn đã thu hoạch không nhỏ.

“Mạnh thành chủ, chúc mừng, chúc mừng.” Lam Tiểu Bố từ xa đã ôm quyền nói.

“Ha ha, Lam tông chủ, đa tạ ngươi, nếu như không nhờ có ngươi, bây giờ ta cũng không có cơ hội này.” Giọng nói của Mạnh Ngạo cực kỳ vui vẻ.

Chương 256: Lam Tiểu Bố mai phục (1)

Hắn quả thật là thành chủ của Bạch Vũ tiên thành, nhưng trên danh nghĩa thì Bạch Vũ tiên thành được tính là Đông Vũ Kiếm Tông. Danh ngạch tiến vào Côn Khư đều được tính cho Đông Vũ Kiếm Tông, bởi vì hắn có thân phận thành chủ của Bạch Vũ tiên thành, cho nên sau khi thu hoạch được tiền lãi dành cho thành chủ thì sẽ không có được danh ngạch vào Côn Khư.

Nói trắng ra là, hắn cũng chỉ là một người làm công cao cấp, mà đối tượng làm công chính là Đông Vũ Kiếm Tông.

Đồ tốt trong Côn Khư nhiều như vậy, hắn làm sao có thể không đỏ mắt? Nhưng hắn không thể nào đi vào được. Lam Tiểu Bố cho hắn một danh ngạch, vậy đương nhiên hắn phải cảm kích không nguôi rồi.

Lam Tiểu Bố lại thở dài, “Mạnh huynh, có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Mạnh Ngạo đã nhìn ra được Lam Tiểu Bố tìm hắn là có chuyện quan trọng, lập tức đi theo Lam Tiểu Bố qua một bên.

“Lam tông chủ, tình cảnh của ngươi bây giờ không tốt lắm, vừa rồi ta mới nhìn thấy Quế Vân Thủ, ngươi này vẫn luôn nhìn chằm chằm ngươi.” Mạnh Ngạo đoán Lam Tiểu Bố đang định nhờ hắn đối phó với Quế Vân Thủ, nhưng mà hắn cũng tự biết lấy mình, thực lực của mình mà đối phó với Quế Vân Thủ. Đang lấy trứng chọi đá đấy à, tìm đường chết mà.

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói, “Mạnh huynh chắc đoán được ta tới tìm huynh để làm gì.”

Mạnh Ngạo gật đầu, có chút áy náy nói, “Lam tông chủ, không phải ta không muốn giúp ngươi, lúc trước ngươi đã giúp ta một chuyện lớn như vậy, ta giúp ngươi là chuyện đương nhiên. Nhưng ta biết rõ, dựa vào thực lực của hai chúng ta, đối phó với Quế Vân Thủ, thật sự không khác nào đang đi chịn chết. Ngược lại ta có một đề nghị khác, Liễu Ly tiên tử của Tây Côn Lôn phái…”

Không đợi Mạnh Ngạo nói xong, Lam Tiểu Bố lập tức xua tay, “Mạnh huynh, nếu như ta nắm chắc được 60% thì sao?”

Mạnh Ngạo kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Lam tông chủ, đừng nói là nắm chắc 60%, cho dù ngươi chỉ nắm chắc được ba phần, Mạnh Ngạo ta chắc chắn sẽ điên cuồng với ngươi một lần. Nhưng mà…”

“Được, về phần tại sao ta có thể nắm chắc 60%, Mạnh huynh xin hãy tin tưởng ta một lần, ta chắc chắn không lừa gạt Mạnh huynh đâu.” Lam Tiểu Bố vỗ tay một cái, sau đó lại hỏi, “Tu vi của Mạnh huynh là gì?”

Lam Tiểu Bố cảm thấy Mạnh Ngạo không phải Hóa Đan cảnh, nhưng chuyện này là bí mật của người khác, nếu như không phải lần này cần Mạnh Ngạo ra tay giúp đỡ, hắn thật sự không muốn hỏi đến vấn dề này.

Mạnh Ngạo do dự một chút rồi nói, “Một năm trước ta đã bước vào Luyện Thần cảnh, chuyện này không có ai biết. Ha ha, tất cả mọi người đều cảm thấy một vị thành chủ như ta rất uy phong, nhưng thật ra thành chủ như ta cũng chỉ là một tên canh cổng của Đông Vũ Kiếm tông mà thôi. Lần này sau khi chuyến đi này kết thúc, ta sẽ bế quan mấy năm, sau đó lại tính toán đến chuyện khác.

Quả nhiên là Luyện Thần, Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, “Mạnh huynh, vậy thì lại càng nắm chắc hơn rồi, bây giờ chúng ta rời khỏi Côn Khư, nhanh chóng tìm một nơi thích hợp bố trí Khốn Sát Trận.”

“Ngươi định bố trí KHốn Sát Trận để đối phó Quế Vân Thủ?” Mạnh Ngạo lập tức lắc đầu, “Nếu là cách này thì không được đâu, KHốn Sát Trận bình thường không làm gì được Quế Vân Thủ đâu.”

Lam Tiểu Bố cười he he, “Đó cũng không phải là KHốn Sát Trận bình thường, ngươi yên tâm đi, lần này ta đảm bảo Quế Vân Thủ chỉ có đến mà không có về.”

Mạnh Ngạo do dự một lúc, sau đó cắn răng nói, “Được, ta tin Lam tông chủ lần này.”

Mạnh Ngạo đã quan sát Lam Tiểu Bố rất nhiều lần, từ khi Lam Tiểu Bố làm phường chủ ở phường thị Mưu Bắc, sau đó vì một người vô danh như Phiến Thiên Nguyệt mà đối phó với Liễu Ly, lại đến chuyện xảy ra ở quảng trường Côn Khư.

Hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố không phải là người nóng nảy như ngoài mặt, hơn nữa Lam Tiểu Bố làm việc rất có nguyên tắc, là một người có thể tin được.

Hơn nữa, hắn còn thiếu Lam Tiểu Bố một ân tình to lớn. Cho dù cuối cùng không thể địch lại Quế Vân Thủ, hắn vẫn có cơ hội rời khỏi.

“Mạnh huynh, ngươi yên tâm, nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu.” Lam Tiểu Bố nói, chỉ cần lần này Mạnh Ngạo giúp hắn, vậy thì hắn sẽ cho Mạnh Ngạo một gốc Ngũ Thải Tiên CHi.

Ngũ Thải Tiên Chi là bảo vật trong Côn Khư, nhưng mà lần này ngươi tiến vào Côn Khư nhiều như vậy, có thể có được Ngũ Thải Tiên Chỉ tuyệt đối không quá hai ba người, hơn nữa nhiều nhất chỉ có thể lấy được một hai gốc.

Ngũ Thải Tiên Chi là dị bảo cần thiết đối với tu sĩ Hư Thần cảnh bước vào cảnh giới Nhân Tiên, cho dù Mạnh Ngạo còn chưa bước vào Hư Thần cảnh, thì loại vật này đối với Mạnh Ngạo mà nói là một vật vô cùng quý giá.

Mạnh Ngạo là một nười quyết đoán, nếu không thì hắn sẽ không đến Bạch Vũ tiên thành làm một vị thành chủ, chỉ dựa vào vị trí thành chủ này mà bước vào Luyện Thần cảnh.

Cho nên một khi đã ra quyết định, hắn sẽ không lảm nhảm gì nhiều, “Lam tông chủ, cách Côn Khư năm ngàn dặm có một nơi, đó là một đầu hẻm núi, hẻm núi này tên là Vọng Khư hạp. Bố trí mai phục ở nơi này là tốt nhất, ta biết rõ con người Quế Vân Thủ, ngươi này hung ác lại tự phụ. Cho dù biết chúng ta mai phục, hắn cũng sẽ không hề do dự mà xông vào, bởi vì hắn không thèm để ý đến tu vi của ta và ngươi.”

“Được.” Lam Tiểu Bố lập tức đồng ý, Mạnh Ngạo mặc dù là thành chủ, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ nho nhỏ. Một tu sĩ nho nhỏ có thể tu luyên được đến cảnh giới này hôm nay, quả quyết là điều không thể thiếu.

“Ngươi chờ ta một chút, ta bảo đệ tử Tra Tiềm An của ta rời đi cùng đoàn người Đông Kiếm Tiên Tông đã.” Mạnh Ngạo nói xong thì dặn dò đệ tử của mình một lát, sau đó lại quay về.

Hắn có thể mạo hiểm nhưng đệ tử của hắn thì không thể được. Lỡ như lần này Mạnh Ngạo hắn mạo hiểm thất bại, hắn vẫn còn có truyền thừa.

…

Chương 257: Lam Tiểu Bố mai phục (2)

Thiên Vân Chu đã đưa cho Phiến Thiên Nguyệt, Lam Tiểu Bố không còn pháp bảo phi hành nào tốt nữa, nhưng mà Mạnh Ngạo có một kiện linh khí phi hành trung phẩm.

Khi bọn họ cưỡi linh khí phi hành trung phẩm này rời khỏi quảng trường Côn Khư, ngay lập tức đã có người đi theo sau. Nhưng mà những người này lại nhanh chóng rút đi, bởi vì bọn họ nhìn thấy Quế Vân Thủ.

Rất rõ ràng, Quế Vân Thủ chắc chắn thắng được Lam Tiểu Bố. Nếu như bọ họ tiếp tục theo dõi Lam Tiểu Bố, nói không chừng sẽ bị Quế Vân Thủ xử lý trước.

Tốc độ phi hành của linh khí trung phẩm này cũng không nhanh, bọn họ không cần đi so tốc độ với Quế Vân Thủ, Quế Vân Thủ chắc chắn sẽ không ra tay ngay lúc này.

Dù tốc độ không phải nhanh nhất, nhưng quảng đường năm ngàn dặm đối với linh khí trung phẩm mà nói là rất nhanh.

Vọng Khư Hạp nhìn từ xa giống như một hẻm núi, thật ra là hai mảnh sườn dốc ghép lại tạo thành hình tam giác ngược.

Nếu như hai quân đối chọi nhau, nơi này chính là nơi mai phục tốt nhất.

Lam Tiểu Bố đã tìm được nơi tốt để bố trí Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận, Mạnh Ngạo vừa hạ xuống, Lam Tiểu Bố đã lấy ra hai viên đan dược, một viên đưa cho Mạnh Ngạo, còn mình nuốt một viên, “Mạnh huynh, đợi lát nữa ta còn dùng muốn ít hương, viên đan dược này ngươi dùng trước đi.”

“Được.” Mạnh Ngạo không hề do dự nuốt viên đan dược kia, từ trước đến này hành động của Lam Tiểu Bố luôn quang minh lỗi lạc. Bây giờ bọn họ hợp tác với nhau đối phó Quế Vân Thủ, Lam Tiểu Bố lại càng không thể nào làm gì bất lợi cho hắn.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất bố trí Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận, Mạnh Ngạo đứng một bên nhìn thấy thì kinh ngạc vô cùng. Mặc dù hắn không nghiên cứu về Trận Đạo, nhưng không có nghĩa là hắn không có mắt nhìn. Khốn Sát trận mà Lam Tiểu Bố bố trí, tuyệt đối là Khốn Sát trận cấp bốn.

Hắn quả nhiên không nhìn lầm, tương lai Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải vật trong ao. Còn trẻ như vậy mà đã là đại sư trận pháp cấp bốn, hắn thật sự chưa từng nhìn thấy.

Những đại sư trận pháp của mấy tông môn cấp năm kia, có ai không nhiều tuổi? Đều là những người chìm đắm cả đời trong Trận Đạo. Hơn nữa nhìn tốc độ bố trí trận pháp của Lam Tiểu Bố, quả thật bình thường hiếm thấy.

Hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đặt hai nén hương trong một góc của trận pháp, nhưng không đốt lên.

Sau đó hắn lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố bố trí thêm một Khốn Sát trận cấp ba bên ngoài Khốn Sát trận cấp bốn, bố trí xong hai trận pháp này lại chưa hết thời gian một nén nhang. Lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố ném một đoạn linh mạch hạ phẩm làm linh nguyên cho sát trận. Lòng tin của Mạnh Ngạo lập tức tăng lên.

Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, nhất định đã nắm chắc. Hôm nay chỉ cần hắn giúp Lam Tiểu Bố, tương lai nhất định sẽ có mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố. Đừng nói là Lam Tiểu Bố còn trẻ tuổi như vậy đã có thực lực như thế này, chỉ với thân phận đại sư trận pháp cấp bốn thôi, sau khi hắn rời khỏi đây cũng có thể dễ dàng tìm người khác giúp đỡ. Đây là do Quế Vân Thủ đang canh giữ bên ngoài, nếu như không phải vậy, Lam Tiểu Bố chắc hẳn cũng không cần mời Mạnh Ngạo hắn đến giúp.

Quế Vân Thủ đã đến, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố không tiếp tục chạy trốn nữa, cũng biết Lam Tiểu Bố muốn mai phục hắn tại đây.

Trong mắt hắn, hành động này chẳng khác nào đang giãy dụa trước khi chết, bởi vì Lam Tiểu Bố hoàn toàn không còn đường nào để đi. Làm những thứ này, cũng chỉ muốn bắt lấy một cộng rơm cứu mạng mà thôi.

Hắn sẽ để cho Lam Tiểu Bố biết như thế nào là tuyệt vọng. Để Lam Tiểu Bố hiểu rõ đối mặt với thực lực chân chính, bất kỳ cố gắng gì cũng chỉ phí công mà thôi.

Ha ha, một trận pháp cấp ba, bên trong còn có một Khốn Sát trận cấp bốn. Tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, lai lịch cũng lớn đấy. Nếu như chỉ cần một Khốn Sát trận cấp bốn có thể xử lý Quế Vân Thủ hắn thì Quế Vân Thủ hắn đã sớm bị xử lý rồi, làm sao có thể tung hoành đến bây giờ?

Đan lô của Quế Vân Thủ bay ra, một đạo lô ảnh lập tức đánh về Khốn Sát trận cấp ba của Lam Tiểu Bố.

“Răng rắc!” Ngay lập tức, Khốn Sát Trận cấp ba của Lam Tiểu Bố đã bị đánh nát, Khốn Sát Trận cấp bốn lập tức hiện ra trước mặt Quế Vân Thủ.

“Ngươi rất có thiên phú, còn trẻ tuổi như vậy đã là đại sư trận pháp cấp bốn, đáng tiếc, ngươi không nên lấy đồ của Quế Vân Thủ ta…” Khi Quế Vân Thủ đang nói chuyện, chân đã bước vào trong Khốn Sát trận cấp bốn của Lam Tiểu Bố.

Đan lô lại xuất hiện lần nữa, “Ta sẽ để cho ngươi thấy rõ, Khốn Sát Trận cấp bốn của ngươi trong mắt ta chẳng khác nào rác rưởi.”

Đan lô đánh đến, cùng lúc đó, trận kỳ trong tay Lam Tiểu Bố đột nhiên vứt xuống, Khốn Sát trận cấp bốn bình thường bỗng chốc biến thành Khốn Sát Trận cấp năm.

Quế Vân Thủ khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, cũng không phải Khốn Sát trận của Lam Tiểu Bố dọa hắn sợ. Với hắn mà nói KHốn Sát trận cấp bốn hay cấp năm chẳng có gì khác nhau, đều là rác rưởi cả. Khiến hắn khiếp sợ là, Lam Tiểu Bố vậy mà lại là đại sư trận pháp cấp năm, điều này…

Không đúng, đây không phải Khốn Sát trận, đây là…

Quế Vân Thủ vừa nghĩ đến đây, Khốn Sát Trận đã lập tức vận chuyển điên cuồng, linh khí trong linh mạch bị Khốn Sát trận cuốn vào, trường thương trong tay Lam Tiểu Bố cũng xuất hiện.

Mạnh Ngạo đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn cũng lấy ra pháp bảo của rmình, là Càn Khôn Kim Quyển.

Trong nháy mắt Quế Vô Thủ lập tức hiểu được, cái này hoàn toàn không phải là Khốn Sát Trận cấp năm, mà là một Giảo Sát Trận.

Trên thực tế đối với Quế Vô Thủ mà nói, cho dù là KHốn Sát Trận hay là Giảo Sát Trận, đều không khác nhau chút nào, chỉ cần không cao hơn cấp sáu, đều là rác rưởi.

Thế nhưng sau khi Giảo Sát Trận của Lam Tiểu Bố vận chuyển, Quế Vô Thủ lập tức cảm thấy quái dị, thần niệm của hắn hình như bị áp chế một chút, hơn nữa chân nguyên trong cơ thể cũng bắt đầu chậm lại.

Tu tiên giới ở Nguyên Châu cũng có loại trận pháp này truyền thừa lại sao? Có thể ngăn chặn thần niệm và chân nguyên?

Chương 258: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (1)

Quế Vô Thủ nhanh chóng tỉnh ngộ ra, cho dù trận pháp này có phải truyền thừa xuống hay không, bây giờ điều quan trọng nhất chính là hắn phải nhanh chóng phá vỡ cái Giảo Sát Trận này.

“Mạnh huynh, ra tay…” Lam Tiểu Bố lấy trường thương ra, trên trường thương bao phủ khí thế một đi không trở lại, tựa như đã dùng hết chân nguyên và thần niệm của Lam Tiểu Bố đánh về phía Quế Vô Thủ.

Lúc này, Lam Tiểu Bố sao có thể để Quế Vô Thủ phá hư Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận của hắn chứ?

Mạnh Ngạo là một tán tu, có thể đi đến được tình trạng như ngày hôm này, trừ ánh mắt độc ra, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, Càn Khôn Kim Quyển của hắn đã sớm vung lên, cuốn theo sát thế đầy trời đánh về phía Quế Vô Thủ.

Lúc này cho dù Lam Tiểu Bố không nói, hắn cũng hiểu Giảo Sát Trận này của Lam Tiểu Bố có tác dụng. Đồng thời trong lòng hắn cũng thầm khen Lam Tiểu Bố thông minh, nếu như muốn dùng Giảo Sát Trận cấp năm đối phó với Quế Vô Thủ, thế thì thật sự không được.

Nhưng nếu dùng Giảo Sát Trận này để ngụy trang, ngăn chặn thực lực của Quế Vô Thủ, vậy thì phần thắng của bọn họ sẽ lớn hơn.

Hóa ra đan dược mà Lam Tiểu Bố đưa cho hắn dùng là để thần niệm và chân nguyên của hắn không bị chặn lại, lợi hại, thật sự lợi hại.

Quế Vô Thủ giận dữ, chỉ là một con kiến hôi thôi, cho dù dùng một Giảo Sát Trận nho nhỏ áp chế thần niệm và chân nguyên của hắn thì sao chứ?

Đan lô bay lên, hóa thành một đỉnh ảnh Cự Vô Phách, đỉnh ảnh này đánh về phía trường thương của Lam Tiểu Bố.

Cho dù thần niệm và chân nguyên của Quế Vô Thủ đã bị áp chế không ít, đỉnh ảnh vẫn chứa khí thế cuồng bạo của Hư Thần cảnh, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn dâng lên cảm giác không thể nào chống cự lại.

Lúc này chỉ mới một chiêu, còn đang ở trong Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận của mình, chẳng lẽ không thể ngăn chặn nổi? Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển chân nguyên và thần niệm, đồng thời lấy một viên đan dược ra nuốt vào.

Quế Vô Thủ nhe răng cười, “Tiểu tử, ta đã nói, ngươi nhất định sẽ tuyệt vọng…”

Nếu như không phải bây giờ hắn không có khả năng giết Lam Tiểu Bố, khí thế nghiền ép trong đan lô tăng lên ba phần, hắn sẽ cho Lam Tiểu Bố biết chênh lệch giữa Kim Đan và Hư Thần cảnh không có bất cứ thứ gì bên ngoài có thể bù đắp được.

“Răng rắc!” Trường thương Lam Tiểu Bố đều vỡ vụn, mắt thấy Lam Tiểu Bố sắp bị đan lô đập trúng, một mảnh gợn sóng màu vàng nhạt của Mạnh Ngạo lập tức đánh vào, không nghiêng không lệch đập trúng đan lô của Quế Vô Thủ.

Đan lô của Quế Vô Thủ ngưng lại, Lam Tiểu Bố thoát thân, hắn lập tức biết đây là Mạnh Ngạo, gia hỏa kia là Luyện Thần cảnh. Nhưng mà cho dù như vậy thì có thể thế nào?

Chân nguyên lại bốc cháy lên lần nữa, điều này khiến Quế Vô Thủ cực kỳ phẫn nộ, đối phó với một Kim Đan sâu kiến, cho dù có gia hỏa Luyện Thần cảnh hỗ trợ, cũng không đến mức phải khiến hắn thiêu đốt chân nguyên. Nếu như hắn không xẻo hai con sâu kiến này thành muôn mảnh nhỏ thì uy danh nhiều năm của Quế Vô Thủ hắn ở Nguyên Châu sẽ thành bọt biển mất.

Nhưng Quế Vô Thủ nhanh chóng kinh hãi, chân nguyên của hắn lại chậm lại, hơn nữa thần niệm lại bị đè ép tiếp lần nữa, giờ phút này thần niệm của hắn không mạnh hơn Luyện Thần bao nhiêu.

Khi một mùi hương nhàn nhạt truyền đến, Quế Vô Thủ kinh hãi, không tốt, hai nén hương kia khi chưa đốt lên thì không có vấn đề gì. Bây giờ hai nén hương đốt lên, hai nén hương kia kết hợp và cái Giảo Sát Trận này, đều có thể ngăn chặn chân nguyên và thần niệm.

“Oanh!” Càn Khôn Quyển của Mạnh Ngạo lại đánh vào đan lô của Quế Vô Thủ một lần nữa, đan lô của Quế Vô Thủ bị đánh bay ngược về. Mạnh Ngạo cũng bị đánh bay ra ngoài, há mồm phun mấy ngụm máu, cả người nằm nhoài trên mặt đất, tạm thời đã mất đi năng lực chiến đấu.

Cho dù Quế Vô Thủ có bị áp chế thần niệm và chân nguyên, thì hắn cũng là một cường giả đỉnh cấp Hư Thần.

Mặc dù đã làm Mạnh Ngạo trọng thương, nhưng trong lòng Quế Vô Thủ lại trầm xuống, cũng không cảm thấy mình đang chiếm ưu thế nào. Giờ phút này hắn đột nhiên tỉnh ngộ, thành chủ Mạnh Ngạo người ta cũng chỉ thấp hơn hắn một cấp mà thôi. Lại cộng thêm hương ngăn chặn thần niệm, chân nguyên và Giảo Sát Trận kia, nói không chừng hôm nay Quế Vô Thủ hắn sẽ bị lật thuyền trong mương.

Nghĩ đến đây, đan lô trong tay Quế Vô Thủ điên cuồng đánh về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời cả người hắn cũng nhanh chóng lui lại, cho dù như thế nào, đầu tiên phải thoát khỏi Giảo Sát Trận của Lam Tiểu Bố đã, tuyệt đối không thề chờ Mạnh Ngạo đứng lên ra tay.

Giảo Sát Trận của Lam Tiểu Bố tuy lợi hại, nhưng Quế Vô Thủ hắn muốn rời khỏi, Lam Tiểu Bố cũng không thể giữ hắn lại.

Giờ phút này, chân nguyên của Lam Tiểu Bố tăng vọt, Bạo Chân Đan khiến chân nguyên trong cơ thể hắn sôi trào lên, trong nháy mắt đã xông phá cấp độ Hóa Đan, gần đến Luyện Thần cảnh. Lúc này hắn sao có thể để Quế Vô Thủ rời đi, trường thương vỡ vụn cũng không sao cả, trong nhẫn của hắn còn một pháp bảo đơn diện kích cấp thấp.

Lấy đơn diện kích ra, chân nguyên bị Bạo Chân Đan thiêu đốt, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã luyện hóa xong pháp bảo này.

Quế Vô Thủ vốn đang điên cuồng lui lại, muốn xông ra khỏi Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận, giờ phút này cảm nhận được một loại khí thế áp chế đáng sợ. Đây không phải là do trận pháp và nén hương ngăn chặn thần niệm và chân nguyên này, mà là khí thế sát phạt kia.

Khi Quế Vô Thủ cảm nhận được loại khí thế sát phạt này, vậy mà hắn phát hiện mình đường đường là một cường giả Hư Thần cảnh lại bị khí thế sát phạt của Kim Đan nho nhỏ bao phủ lại. Đây là một loại sỉ nhục, Quế Vô Thủ giận dữ, đan lô điên cuồng đánh tới, cho dù là trọng thương cũng muốn giáo huấn cái thứ sâu kiến Kim Đan nho nhỏ trước mắt này một chút.

Chương 259: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (2)

Đan lô vừa đánh ra, lại nhất thời chậm lại, mà khí thế sát phạt trên trường kích trong tay Lam Tiểu Bố càng lúc càng cao, rõ ràng hắn chỉ nhìn thấy có một mình Lam Tiểu Bố, chỉ có một thanh trường kích, nhưng hết lần này đến lần khác Quế Vô Thủ lại cảm thấy mình như đang đối mặt với thiên quân vạn mã. Khí thế bành trướng gào thét kia, uy danh sát phạt quyết tuyệt kia, khiến trong lòng Quế Vô Thủ phát lạnh.

Chính mình không phải không đánh lại người này, mà là do chân nguyên và thần niệm của hắn bị áp chế, vừa rồi còn bị Mạnh Ngạo liều mạng đánh một lần, trước tiên lui lại rồi nói.

Quế Vô Thủ tìm được cái cớ cho mình, cũng không tiếp tục do dự nữa, điên cuồng muốn tránh khỏi loại khí thế sát phạt hung hãn này.

Trường kích trong tay Lam Tiểu Bố đã phát ra âm thanh ong ong, máu trong người hắn cũng sôi trào lên, quanh người đầy tiếng trống trận, hơi thở sát phạt trên trường kích đến chính hắn cũng không thể chặn lại.

Đây không phải là Cung âm Sát do Kim Đan đánh ra, mà là Cung âm Sát do Hóa Đan Cảnh đánh ra.

Cho dù chân nguyên và thần niệm bị áp chế, Quế Vô Thủ vẫn có thể dựa vào thiêu đốt chân nguyên mà liều mạng lui lại, nhưng Quế Vô Thủ có lui lại như thế nào đi nữa, cái khí thế sát phạt cuồng bạo trước mắt hắn kia vẫn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng là mình đã lùi lại, nhưng Quế Vô Thủ vẫn cảm thấy mình hoàn toàn không thể nào tránh thoát được. Ý nghĩ này vừa nảy lên, không thể nào xóa bỏ được.

“Lam tông chủ, hạ thủ lưu tình…” Quế Vô Thủ điên cuồng hét lên, hắn tựa như đã thấy cái chết đang đến rất gần.

Mạnh Ngạo đang trọng thương nằm ở đằng xa đờ đẫn nhìn Quế Vô Thủ đang phát điên, nhìn thấy khí thế sát phạt đã đạt đến đỉnh phong của Lam Tiểu Bố, trong lòng thầm chấn động, đây là thần thông gì vậy? Chỉ với Kim Đan cảnh có thể chém giết Hư Thần cảnh? Hư Thần cảnh bị loại thần thông này kiềm chế, còn vội vã xin tha?

Một tiếng hét lớn truyền đến!

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Trường kích của Lam Tiểu Bố như muốn xé rách không gian, hơi thở sát phạt đáng sợ cuối cùng cũng ngưng tụ thành sát khí thực chất, càn quét thiên địa lao về phía Quế Vô Thủ.

Oanh! Đan lô bị trường kích đánh bay, trường kích vỡ ra nhưng thế đi không suy giảm chút nào, trong chớp mắt đã bao trùm Quế Vô Thủ.

Trong mắt Quế Vô Thủ, trường kích mang hơi thở sát phạt kia dường như chậm lại, trong lòng hắn như phát điên muốn cử động thân thể thoát khỏi loại khí thế sát phạt này, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Quế Vô Thủ vứt bỏ giãy dụa vô ích, hắn trơ mắt nhìn kỵ binh vô cùng vô tận nhào lên, vô số trường kích đâm vào thân thể hắn, hắn bị âm thanh sát phạt cuồng bạo này tiêu diệt, dưới vô cùng vô tận kỵ binh này tiêu tán.

“Banh!”

Cả người Quế Vô Thủ văng ra ngoài, sau đó hóa thành bã vụn va vào Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận rơi xuống đất.

Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, khí thế tản đi, sắc mặt tái nhợt uể oải ngồi phịch xuống đất, đồng thời nhanh chóng lấy ba viên Thọ Nguyên Quả ra nuốt vào.

Sau khi dùng Bạo Chân đan, sẽ giảm thọ hai mươi năm, cũng may hắn có nhiều Thọ Nguyên Quả, ăn ba viên có thể bù về một chút.

“Lam tông chủ…” Thật lâu sau Mạnh Ngạo mới tỉnh táo lại, thần thông mà Lam Tiểu Bố vừa thi triển khiến trong lòng hắn cảm thấy mình vĩnh viễn không thể nào địch nổi, đây là Kim Đan cảnh sao?

Hắn khẳng định nếu như Lam Tiểu Bố dùng Bạo Chân Đan đối phó với hắn, vậy thì không cần cái Khốn Sát trận cấp năm kia nữa.

“Tiểu Bố sư huynh, ngươi xử lý Quế Vô Thủ rồi.” Tuyên Phủ từ đằng xa chạy lại, trong giọng nói tràn đầy kích động và hưng phấn.

Hắn hình như cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, lúc trước Tiểu Bố sư huynh còn có thể trực tiếp phá Loan Nguyệt đan lâu, giết chết chưởng quỷ, xử lý được Quế Vô Thủ thì có gì kỳ lạ? Có lẽ hắn hoàn toàn không hiểu rõ thế nào là Hư Thần cảnh, không hiểu rõ chênh lệch giữa Hư Thần cảnh và Kim Đan cảnh lớn biết bao nhiêu.

Cổ Đạo đắc ý hú lên vài tiếng, trong mắt tràn đầy đắc ý và huênh hoang, tựa như Quế Vô Thủ là do nó xử lý.

Lam Tiểu Bố đã khôi phục một chút, đứng lên ôm quyền nói với Mạnh Ngạo, “Mạnh huynh, đa tạ ngươi, lần này nếu không có ngươi giúp, e là ta đã không thể xử lý Quế Vô Thủ, thậm chí còn bị con rùa này xử lý.”

Giờ phút này Mạnh Ngạo mới tỉnh táo lại, hắn âm thầm may mắn vì mình không đoán sai, Lam Tiểu Bố không trốn khỏi Quế Vô Thủ, mà là xử lý luôn Quế Vô Thủ.

“Lam tông chủ, chỉ sợ toàn bộ người ở Nguyên Chân đều không thể ngờ được, ngươi có thể xử lý Quế Vô Thủ. Từ nay về sao, Nguyên Châu sẽ có thêm một tông môn cường đại, đó chính là Thiên Vân Tiên Môn.” Trong lòng Mạnh Ngạo quyết định, nhất định phải thiết lập quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười nhạt một tiếng, “Mạnh huynh, bây giờ ta đã không còn là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn nữa, Thiên Vân Tiên Môn đã sớm đuổi ta ra hỏi tông môn rồi, ta đang định quay lại phường thị Mưu Bắc.”

“A…” Mạnh Ngạo dại ra, trên đời này còn có tông môn ngu xuẩn như vậy? Lại đuổi một tông chủ như vậy ra ngoài, điên đến mức nào chứ.

Nhưng Mạnh Ngạo nhanh chóng tỉnh ngộ lại, hắn biết thực lực của Lam Tiểu Bố cường hãn như vậy, tiền đồ nhất định vô hạn. Nhưng Thiên Vân Tiên Môn hiển nhiên không biết, bọn hắn chỉ biết Lam Tiểu Bố thích gây chuyện, từ Tây Côn Lôn phái đến Quy hải gia tộc, Đông Vũ Kiếm Tông rồi lại đên Quế Vô Thủ. Cho nên bọn họ sợ, bọn họ không dám để cho một người thích gây chuyện như Lam Tiểu Bố làm tông chủ, nghĩ vậy thì hình như cũng không có gì sai.

Lam Tiểu Bố cất hết mọi thứ đi, nghiêm mặt nói với Mạnh Ngạo. “Mạnh huynh, ta thấy ngươi ở lại Bạch Vũ tiên thành cũng không thoải mái, không bằng đi với ta đến phường thị Mưu Bắc đi, chúng ta cũng nhau khai sáng một thời đại Tiên giới mới, thế nào?”

Chương 260: Mưu Bắc tiên thành (1)

Nếu là lúc trước, Mạnh Ngạo sẽ uyển chuyển từ chối, sự thật là hắn cũng sẽ không ở lại Bạch Vũ tiên thành lâu. Sau khi thu hoạch ở Côn Khư xong, hắn sẽ ở lại Bạch Vũ tiên thành một năm, sau đó một mình đi dạo ở những nơi khác trên Nguyên Châu, nếu không thì hắn sẽ rất khó bước vào Hư Thần cảnh.

Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố đã mời, hắn dường như không hề cân nhắc chút nào, lập tức nói: “Được, chờ ta quay về sắp xếp một chút, ta sẽ đi cùng với Lam huynh xông vào Mưu Bắc một lần.”

Phường thị Mưu Bắc đã bị hủy, nhưng Quế Vô Thủ đã hủy phường thị Mưu Bắc đã bị Lam Tiểu Bố giết chết, có Lam Tiểu Bố ở đây, Phường thị Mưu Bắc đương nhiên sẽ hồi sinh một lần nữa.

…

Lam Tiểu Bố rời khỏi quảng trường Côn Khư, cũng không có bao nhiêu người đuổi theo, hoặc là tất cả mọi người đều hiểu rõ, Lam Tiểu Bố đã là một người chết. Cho dù Lam Tiểu Bố đã lấy đi một số túi trữ vật của đệ tử tông môn khác, cũng không có tông môn nào muốn tiếp tục truy cứu chuyện này.

Thứ nhất là do Liễu Ly đã chính miệng nói, chuyện ở Côn Khư tốt nhất là đừng nên truy cứu nữa, nếu không thì không biết bao nhiêu tông môn đã ra tay với Liễu Ly sẽ bị diệt vọng. Quan trọng nhất là Quế Vô Thủ đã đích thân đi truy sát Lam Tiểu Bố.

Quế Vô Thủ đã tự mình ra tay, trừ tông môn cấp năm ra, ai muốn đắc tội với người hung ác này chứ? Cho dù có là tông môn cấp bốn cũng không muốn gây chuyện với Quế Vô Thủ.

Ở trong Hư Thần cảnh, Quế Vô Thủ tuyệt đối là người nổi bật, mà trong tông môn cấp bốn, có thể tìm ra được cường giả Hư Thần cảnh giống như Quế Vô Thủ cũng không dễ dàng.

Về sau, lão tổ Vọng Nghênh Sơn của Thiên Vân Tiên Môn tự mình đến quảng trường Côn Khư, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra Lam Tiểu Bố đã sớm bị Thiên Vân Tiên Môn đuổi đi. Đối với chuyện này, không có ai cảm thấy ngoài ý muốn, vì sự phát triển của tông môn, Thiên Vân Tiên Môn đuổi Lam Tiểu Bố đi là chuyện bình thường, phần lớn tông môn sẽ làm như vậy.

Vài ngày sau, khi mọi người nhìn thấy một mớ hỗn độn ở Vọng Khư Hạp, tất cả mọi người đều biết, Lam Tiểu Bố đã không còn. Hơn nữa, nơi Lam Tiểu Bố bị giết chính là Vọng Khư hạp.

Mặc dù Lam Tiểu Bố xuất hiện trong tầm mắt mọi người chỉ mấy ngày, nhưng đối với nhiều người ở Nguyên Châu mà nói, hoàn toàn không là gì cả, mọi người nghe qua rồi thôi.

…

Phường thị Mưu Bắc.

Nơi này đã từng náo nhiệt phồn hoa, khi Lam Tiểu Bố xuất hiện tại phường thị Mưu Bắc, noi này chỉ còn là một mảnh phế tích. Trừ một số ít người ngẫu nhiên lướt qua.

Lam Tiểu Bố dẫn theo Cổ Đạo và Tuyên Phủ đứng bên ngoài phường thị Mưu Bắc, trong lòng âm thầm cảm thán. Nếu như hắn có thực lực, hắn sẽ không giết chết Quế Vô Thủ nhanh như vậy, hắn sẽ treo Quế Vô Thủ ở bên ngoài phường thị Mưu Bắc, lóc từng miếng thịt của tên thất phu này xuống, sau đó còn bố trí một đại trận Chước Hồn, để tên thất phu kia vĩnh viễn kêu rên bên ngoài phường thị Mưu Bắc.

Mà bây giờ hắn chỉ có thể mang đầu của Quế Vô Thủ đến, thật sự đã tiện nghi cho tên cặn bã này rồi.

“Phường chủ?” Một người tu sĩ ở đằng xa đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, ngạc nhiên thi lễ, ân cần hỏi thăm.

“Ngươi là?” Lam Tiểu Bố không biết người trước mắt này, nhưng mà hắn đoán có lẽ là tu sĩ đã từng sinh sống ở phường thị Mưu Bắc.

“Phường chủ, ta là người từng sinh sống ở phường thị Mưu Bắc, không ngờ còn có thể nhìn thấy phường chủ…” Tên tu sĩ này cảm thán không thôi. Trong mắt tất cả tu sĩ còn sống sót ở phường thị Mưu Bắc, Lam Tiểu Bố đã chết rồi, không ngờ Lam Tiểu Bố chẳng những không chết, ngay cả thú cưng của hắn cũng sống rất tốt.

Lam Tiểu Bố im lặng không nói gì, từ một góc độ nào đó mà nói, là hắn đã làm liên lụy đến phường thị Mưu Bắc.

“Phường chủ, trước đó mấy ngày ta có nhìn thấy Lưu Mân, hắn đang ở Bất Dạ Hải.” Lúc tu sĩ này nói chuyện, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, có khi nào Lam Tiểu Bố quay trở lại phường thị Mưu Bắc, sau đó trùng kiến phường thị Mưu Bắc hay không?

Có thể nói, đối với những tu sĩ sinh sống ở Bất Dạ Hải và Mưu Bắc sơn mạch, khoảng thời gian thoải mái nhất, đó chính là khoảng thời gian Lam Tiểu Bố ở phường thị Mưu Bắc. Đáng tiếc, thời gian thật sự quá ngắn, mà đằng sau đó lại là sóng gió đáng sợ hơn.

“Lưu Mân không sao chứ?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, hắn cho rằng Quế Vô Thủ đến phường thị Mưu Bắc, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Lưu Mân.

Tu sĩ này vội vàng nói, “Chẳng những Lưu Mân không sao, mà phần lớn người sống ở phường thị Mưu Bắc đều không có chuyện gì, chỉ là bây giờ không có chỗ để đi. Rất nhiều người chọn cách giao dịch ở bên ngoài, cuối cùng không biết bao nhiêu người đã bị chơi xấu.”

“Chuyện gì xảy ra?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Tu sĩ này lập tức đáp lời “Là bởi vì sau cái ngày ngài rời khỏi phường thị Mưu Bắc, có một thầy tướng đến phường thị Mưu Bắc, hắn nói cho người ở phường thị Mưu Bắc biết, mọi người phải nhanh chóng rời khỏi phường thị Mưu Bắc, nếu không trong vòng ba tháng sẽ có họa ngập đầu. Tất cả mọi người nghe thấy lời thấy tướng nói, cho nên lần lượt rời khỏi phường thị Mưu Bắc.”

Còn có kỳ nhân như vậy? Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Nhưng mà tu tiên giới Nguyên Châu có loại người như vậy cũng không kỳ lạ. Lam Tiểu Bố nói, “Ta dự định xây dựng lại phường thị Mưu Bắc, ngươi giúp ta đi tuyên truyền một chút, đúng rồi, nếu gặp được Lưu Mân thì bảo hắn quay về giúp ta.”

“Vậy thì tốt quá, chỉ là, chỉ là…” Tu sĩ này lập tức vui vẻ, nhưng sau đó lại lo lắng Quế Vô Thủ.

Tuyên Phủ tiện tay cầm một cái đầu ra nói, “Ngươi đang lo lắng Quế Vô Thủ à, người này đã sớm bị Tiểu Bố sư huynh xử lý rồi, bây giờ chỉ là một người chết thôi.”

“A…” Tu sĩ này sửng sốt, sau đó mừng rỡ như điên, hắn không chút do dự nói, “Phường chủ yên tâm, ta lập tức nói cho mọi người biết việc vui này.”

…

Chương 261: Mưu Bắc tiên thành (2)

Phường chủ Lam Tiểu Bố của phường thị Mưu Bắc quay trở về, hơn nữa còn giết chết Quế Vô Thủ, tin tức này dường như trong một đêm đã truyền khắp Mưu Bắc.

Lưu Mân là người đầu tiên quay về phường thị Mưu Bắc, cả người kích động như điên. Đằng sau Lưu Mân, đông đảo những tu sĩ từng sinh sống ở phường thị Mưu Bắc đều lần lượt trở về, nghe nói Lam Phường chủ muốn xây dựng lại phường thị Mưu Bắc, hầu như tất cả mọi người đều tình nguyện giúp đỡ.

Lam Tiểu Bố đương nhiên không cần đám người này hỗ trợ, linh thạch trên người hắn còn rất nhiều.

Bởi vì phường thị Mưu Bắc được Lam Tiểu Bố thắng cấp, đổi thành Mưu Bắc tiên thành. Cho nên muốn định cư ở Mưu Bắc tiên thành nhất định phải hiến một phần linh mạch và vật tư vật liệu.

Nếu như không có vật tư vật liệu, vậy thì ra tay kiến tạo Mưu Bắc tiên thành, cũng sẽ có được tư cách ra vào Mưu Bắc tiên thành vĩnh viễn.

Có một vài thương nhân nghe thấy Lam Tiểu Bố xây dựng Mưu Bắc tiên thành, lập tức mang theo xe vật tư đến đây, muốn có một gian hàng thuộc về mình ở Mưu Bắc tiên thành.

Những người này vô cùng nhanh nhạy, ngay cả Quế Vô Thủ mà Lam Tiểu Bố cũng giết được, còn nghe nói hắn có một chân với Liễu Ly tiên tử của Tây Côn Lôn phái, cộng thêm trước đó thanh đanh của Lam Tiểu Bố ở phường thị Mưu Bắc rất tốt, có thể tưởng tượng được trong tương lai phường thị Mưu Bắc sẽ thịnh vượng phát đạt như thế nào.

Khi một lượng lớn vật liệu và thương nhân hừng hực khí thế xây dựng Mưu Bắc tiên thành, Mạnh Ngạo đã bàn giao xong chuyện ở

Bạch Vũ tiên thành, dẫn theo đệ tử Tra Tiềm An đến Mưu Bắc tiên thành. Lại qua mấy ngày nữa, Ôn Tín Nhiên đã từng là trưởng lão của Thiên Vân Tiên Môn cũng đến Mưu Bắc tiên thành.

Lam Tiểu Bố tự mình nghênh đón Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên, đối với tính cách ngay thẳng, trong mắt không chứa được một hạt cát nào của Ôn Tín Nhiên thì càng thêm thưởng thức.

Cho dù Mưu Bắc tiên thành còn chưa xây dựng xong, Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên đã là hai vị phó thành chủ của Mưu Bắc tiên thành.

Phiến Thiên Nguyệt ở Thiên Vân Tiên Môn nghe thấy Lam Tiểu Bố bình yên vô sự quay về Mưu Bắc tiên thành, nghe đồn Quế Vô Thủ cũng bị Tiểu Bố sư huynh giết chết, nàng kích động đến mức mấy ngày không ngủ được.

CHỉ có Phiến Thường Tu và bọn người Trình Nhất Tế là im lặng, bọn họ biết Lam Tiểu Bố lại nổi bật, cũng đã không còn quan hệ gì với Thiên Vân Tiên Môn. Trình Nhất Tế có cảm giác, đừng thấy Thiên Vân Tiên Môn có thêm lão tổ Vọng Nghênh Sơn, tương lai chỉ sợ còn kém xa Mưu Bắc tiên thành. Nghênh Sơn lão tổ và tông chủ Thường Tu đều không khác nhau lắm, quá mức bảo thủ. Ở Thiên Vân Tiên Môn nhiều năm như vậy đã nói cho bọn họ biết, bảo thủ hoàn toàn không thể khiến tông môn phát triển được.

Sốt ruột nhất là Quy Hải gia tộc, sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố bình yên vô sự, toàn bộ Quy Hải gia tộc đều thấp thỏm lo âu. Lần đi Côn Khư này, Quy Hải gia tộc có hai tên đệ tử đi vào, một người chết, người còn lại cũng mang về một lượng lớn bảo vật. Quy Hải Việt Tình là người đầu tiên của Quy Hải gia tộc đôt phá Hóa Đan, bước vào Luyện Thần cảnh.

Nhưng thế thì sao chứ? Lam Tiểu Bố người ta còn xử lý được cả Quế

Vô Thủ, Quế Vô Thủ cũng không phải là cường giả Hư Thần cảnh bình thường, mà là cường giả Hư Thần cảnh khiến người khác sợ hãi, một người như vậy khi truy sát Lam Tiểu Bố đã bị giết chết mất rồi.

Quy Hải gia tộc có tự phụ thế nào thì cũng không dám đối mặt với Quế Vô Thủ. Nếu như Quế Vô Thủ muốn tiêu diệt Quy Hải gia tộc thì Quy Hải gia tộc chỉ có thể rửa sạch cổ mà chờ thôi.

Cái này cũng chưa tính, ngay cả thành chủ Mạnh Ngạo của Bạch Vũ tiên thành cũng bỏ Bạch Vũ tiên thành, cam nguyện làm việc bên người Lam Tiểu Bố. Tất cả mọi người đã từng cho rằng Mạnh Ngạo chỉ là Hóa Đan cảnh, chờ sau khi hắn rời khỏi Bạch Vũ tiên thành rồi, mọi người mới biết Mạnh Ngạo đã sớm bước vào Luyện Thần cảnh.

Thực lực của Lam Tiểu Bố như vậy, Quy Hải gia tộc chỉ là tông môn cấp ba, dựa vào gì mà đấu với người ta? Bọn hắn chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố không tính toán với Quy Hải gia tộc, nếu không thì ngày tận thế của Quy Hải gia tộc đến rồi.

Toàn bộ tu tiên giới Nguyên Châu đều kinh sợ khi nghe tin Quế Vô Thủ chết, cho dù Lam Tiểu Bố dùng cách gì giết Quế Vô Thủ, điều này cũng cho thấy Lam Tiểu Bố không phải người dễ trêu vào.

…

Lam Tiểu Bố đương nhiên không có thời gian đi tính toán với Quy Hải gia tộc, bây giờ hắn đang một lòng dốc sức kiến thiết Mưu Bắc tiên thành.

Muốn kiến thiết Mưu Bắc tiên thành, đầu tiên phải có một địa bàn của mình. Chỉ có tu luyện ở chỗ của mình mới không cần nhìn ánh mắt của người khác. Một lý do nữa là trong lòng Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy áy náy, hắn nợ phường thị Mưu Bắc, cho nên muốn dùng Mưu Bắc tiên thành để bồi thường.

Thiết kế của toàn bộ Mưu Bắc tiên thành đều do Lam Tiểu Bố tự tay làm, hắn thậm chí còn dùng Vũ Trụ Duy Mô để hỗ trợ, thiết kế ra một tiên thành hoàn toàn mới.

Tiên thành chẳng những có được trận pháp thoát nước khử bụi tân tiến nhất, mà còn có trận pháp phòng ngự và Tụ Linh Trận cường đại nhất. Tiên thành chẳng những phải phù hợp với nhu cầu của tu tiên giả mà còn phải hiện đại hóa mọi thứ trong đó.

Phường thị Mưu Bắc đã đủ lớn, nhưng Mưu Bắc tiên thành còn lớn hơn phường thị Mưu Bắc mấy lần. Khu vực động phủ tu luyện của tu sĩ, khu giao dịch của tu sĩ, khu mậu thương, đại điện nhiệm vũ, khu phường thị cũ…

Lam Tiểu Bố biết trong tương lai giá cả động phủ, phòng ở sẽ tăng cao, điều này hắn cũng không thể can thiệp được, cho nên khu phường thị cũ chính là dành cho những tu sĩ tầng dưới chót và cả những Nguyên Đạo tu thân ở tầng dưới chót có thể sinh sống lại phường thị Mưu Bắc

Cuối cùng Mưu Bắc tiên thành còn xây dựng một học việc tu sĩ, có tên là Mưu Bắc tiên học viện. Cho dù tu sĩ có thiên phú như thế nào, đều có thể học tập các loại đạo thuật, tu luyện các loại đạo pháp trong Mưu Bắc tiên học viện.

Chương 262: Ha ha (1)

Ở Nguyên Châu, bình thường tu luyện đều lấy chuyện bái nhập tông môn làm chủ, hơn nữa tông môn đều chỉ có công pháp và truyền thừa đơn nhất, có vài thứ truyền truyền lại biến mất. Mưu Bắc tiên học viện rõ ràng là một ngọn cờ tiên phong, là độc nhất vô nhị ở

Nguyên Châu.

Chỉ cần ngươi có năng lực, ở Mưu Bắc tiên học viện không có cái gì mà giấu đi không dạy. Tuy nói Mưu Bắc tiên học viện còn chưa bắt đầu chiêu sinh, những người mê tuyên đạo đã rất nóng lòng không đợi nổi.

Côn Độ phong, một trong mười tám phong của Tây Côn Lôn phái.

Liễu Ly thất thần ngồi ở đây, nàng vừa nghe đến chuyện Chân Tiên lâu có được "Thập Nhị Chân Ngôn Thư" đã bị người ta tiêu diệt rồi. Giờ phút này trong lòng nàng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, vậy mà có thể nhường "Thất m" cho nàng.

"Đệ Nhị Đạo Điển" vốn là do nàng lấy được, Lam Tiểu Bố nhường lại là chuyện đương nhiên, nhưng "Thất m" là do chính Lam Tiểu Bố lấy được.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như Lam Tiểu Bố tham lam một chút, giữ :Thất m" lại, bây giờ có lẽ kết cục của Lam Tiểu Bố cũng không khác gì Chân Tiên lâu nhỉ?

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, Nguyên Châu, ha ha…

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Liễu Ly nhanh chóng đứng lên, nàng biết sư phụ đã quay về rồi. Tâm trạng của nàng có chút kích động, nàng biết thời khắc quyết định vận mệnh của mình đã đến.

Cửa được đẩy ra, đi vào là một nữ tử có dung mạo vô cùng xinh đẹp, nàng ấy lớn hơn Liễu Ly, nhưng lại lộ ra vẻ thành thục. Đây chính là sư phụ Ngọc Tương Y của Liễu Ly, phong chủ Côn Độ phong, đã đến cảnh giới Hư Thần hậu kỳ.

“Sư phụ…” Liễu Ly kích động gọi, trong lòng nàng vô cùng mong chờ nhìn sư phụ.

Quay lại Tây Côn Lôn phái đã nửa năm rồi, độc trên người nàng vẫn chưa được giải hết, may mà nàng đã uống Ngũ Chi Dịch, thậm chí còn dùng cả Ngũ Thải Tiên Chi, nếu không bây giờ tu vi đã mất hết chứ đừng nói đến chuyện giải độc.

Sau này sư phụ nàng nghĩ ra được một cách, đó là để nàng tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển” trước. “Đệ Nhị Đạo Điển” có rất nhiều công pháp khác nhau được truyền thừa xuống, có lẽ sau khi tu luyện rồi, có thể ngăn chặn chất độc, thậm chí có thể giải độc.

Nhưng mà ánh mắt kích động của Liễu Ly nhanh chóng biến thành lo lắng, nàng nhìn thấy hình như sư phụ cũng không vui vẻ gì.

“Thật xin lỗi, Ly nhi…”

Nghe được mấy chữ này, Liễu Ly bắt đầu lo lắng, chỉ sợ bây giờ nàng không thể tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển” được.

Quả nhiên Ngọc Tương Y thở dài tiếp tục nói, “Bây giờ chỉ sợ sư phụ không thể làm chủ chuyện về “Đệ Nhị Đạo Điển” được, bây giờ có rất nhiều tông môn cấp năm ở Cửu Châu sơn đang ở Tây Côn Lôn phái nhìn chằm chằm vào bộ đạo điển này, hơn nữa bộ đạo điển này còn không thể phục chế được…”

Ngọc Tương Y vẫn còn nói tiếp, nhưng trong đầu Liễu Ly bây giờ chỉ hiện lên gương mặt khinh thường của Lam Tiểu Bố, còn cả lời hắn đã nói…

“Nếu như người muốn học “Đệ Nhị Đạo Điển”, vậy thì bây giờ nhanh chóng đọc đi, sau khi rời khỏi đây rồi thì không đến lượt ngươi đâu…”

Lúc đó nàng vô cùng khinh thường, Liễu Ly nàng dù sao cũng là đệ tử truyền thừa, thậm chí còn là Thánh Nữ tương lai của Tây Côn Lôn phái. Cộng thêm chuyện “Đệ Nhị Đạo Điển” là do chính nàng mang về, nàng không thể học, còn ai mới có thể học?

Ngọc Tương Y còn đang nói đến quyết định của tông chủ và các trưởng lão, nhưng Liễu Ly đã không còn hứng thú nghe nữa. Còn không phải như Lam Tiểu Bố đã nói sao, sau khi lãnh đạo cấp cao tu luyện thì đến trung tầng, sau đó còn có con cái thân thuộc, lại có một đống người đang nhăm nhe “Đệ Nhị Đạo Điển”, thôi ngươi lo đi tắm rồi ngủ thì hơn…

“Ly nhi, Chương Phụ trưởng lão của tông môn đã xem xét độc của ngươi hắn cảm thấy, cảm thấy…”

Ngọc Tương Y hình như có chút khó xử, câu nói tiếp theo vẫn không thể nào nói ra được.

Liễu Ly ngẩng đầu, sắc mặt của nàng có chút trắng, giờ phút này nàng mơ hồ có cảm giác không tốt.

Ngọc Tương Y thở dài một tiếng, “Chương Phụ trưởng lão cho rằng độc người trúng đã thẩm thấu vào trong ngũ mạch phủ tủy, thật sự là do lúc đó ngươi bị thương quá nặng, khiến độc tố khuếch tán, lại cộng thêm bị chậm trễ trong thời gian dài như vậy, hoàn toàn không phải dùng đan dược là có thể trị được.”

Liễu Ly cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng thiếu chút nữa đã ngã ngồi trên mặt đất.

“Sư phụ, cả đời này ta chỉ có thể ở Kim Đan cảnh thôi sao?” Tay Liễu Ly run lên, một thiên chi kiêu nữ đột nhiên biến thành một tên phế nhân, nàng không chấp nhận được.

Ngọc Tương Y muốn nói lại thôi, Liễu Ly run giọng nói, “Sư phụ, ta đã như vậy rồi, còn có lời nào không thể nói sao?”

Ngọc Tương Y lại thở dài một tiếng, “Tu vi của ngươi sẽ vì độc tố khuếch tán mà từ từ yếu đi, đợi đến khi tu vi của ngươi hoàn toàn biến mất, ngươi sẽ, sẽ…”

Liễu Ly đã hiểu được, chờ đến khi tu vi của nàng hoàn toàn biến mất, nàng sẽ không còn sống được nữa.

“Ly nhi, ngươi không cần phải lo lắng, ta sợ ngươi quá rảnh rỗi, cho nên đề nghị ngươi làm một trưởng lão trông coi Tàng Kinh các. Đệ tử hạch tâm Khánh Sơn của Côn Ngọc tông…”

Liễu Ly đứng lên, “Sư phụ, ta sẽ không gả cho hắn, ta định rời khỏi tông môn đi ra ngoài lịch luyện một thời gian…”

“Vậy không nói đến chuyện Khánh Sơn nữa. Tông chủ hỏi ta, có phải ngươi biết vị trí cụ thể của Ngũ Thải Tiên Chi hay không, trừ ngươi ra có phải không còn người nào biết nơi đó hay không?” Trên mặt Ngọc Tương Y có chút hổ thẹn, nàng cũng không muốn hỏi những điều này, nhưng nàng lại không thể không hỏi.

Liễu Ly bây giờ đã là một phế nhân, mà nàng nhất định phải tìm một người thừa kế mới.

Liễu Ly không dám tin nhìn sư phụ, nàng đã giao hết tất cả những thứ mình lấy được cho tông môn, trừ “Đệ Nhị Đạo Điển” và “Thất m” của Lam Tiểu Bố ra, còn có cả Ngũ Thải Tiên Chi, Linh Tủy Tinh, Ngũ Chi Dịch,…

Chương 263: Ha ha (2)

Bây giờ nàng muốn ra ngoài lịch luyện một chuyến, vậy mà tông môn lại muốn nàng nói vị trí của Ngũ Thải Tiên Chi, còn hỏi có người nào biết hay không?

Giờ khắc này nàng chỉ cảm thấy may mắn, may mắn vì mình đã không nói đến chuyện Lam Tiểu Bố đã đưa nàng đến Ngũ Chi Huyền Giản, nếu như nàng nói ra, chỉ sợ không chỉ hại chính nàng, mà còn làm hại đến Lam Tiểu Bố.

Hình tượng Tây Côn Lôn phái trong mắt nàng đã từng hùng tráng uy nghi, bỗng nhiên sụp đổ, thật sống như vất vả lắm nàng mới xây được một tòa lầu cao vạn trưởng, đột nhiên biến mất.

Liễu Ly đờ đẫn lắc đầu, nàng muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn lại, một chữ cũng không thể nói ra.

Thánh Nữ truyền thừa? Ha ha, tất cả thật nực cười.

Ngọc Tương Y lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không có ai biết là được.

“Sư phụ, ta muốn rời khỏi tông môn.” Một hồi lâu sau, Liễu Ly mới khôi phục năng lực nói chuyện, giọng nói của nàng đã không còn thanh thúy như trước, mà khàn khàn rệu rã.

Ngọc Tương Y cũng ảm đạm nói, “Ra ngoài giải sầu một chút cũng tốt, luôn luôn ở lại tông môn cũng sẽ nhàn đến hoảng…”

Ngọc Tương Y hình như còn có điều gì đó không nói ra, Liễu Ly đã hiểu, nàng lấy ra một cái ngọc giản, dùng thần niệm khắc một vài thứ vào đó rồi đưa cho Ngọc Tương Y, “Sư phụ, lúc trước ta đã nhìn thấy Ngũ Thải Tiên Chi ở đây…”

Ngọc Tương Y nhanh chóng nhận lấy ngọc giản, trong ngọc giản vẽ hai mặt vách đá, bên dưới là một dòng suối, trong đó có một bên vách đá có Ngũ Chi Dịch rơi xuống, hơn nữa nơi mà Ngũ Chi Dịch rơi xuống đã được Liễu Ly khoanh tròn, đồng thời ghi chú rõ Ngũ Thả Tiên Chi và Linh Tủy Tinh.

Sau khi nhìn ngọc giản, Ngọc Tương Y áy náy nói, “Ly nhi, là tông môn nợ người.”

Liễu Ly lắc đầu, “Không, tông môn không nợ ta, chuyện ta làm mấy năm nay, đều là do tông môn giúp ta có được.”

Nàng cũng không nợ tông môn, thứ nàng để lại cho tông môn, đã đền đáp đủ những gì tông môn đã bỏ ra cho nàng. Còn Ngũ Chi Huyền Giản, đó là nơi Lam Tiểu Bố phát hiện ra, nàng không có tư cách nói.

Ngọc Tương Y lấy một cái kiếm phù đưa cho Liễu Ly, “Ly nhi, bây giờ tu vi của ngươi càng ngày càng yếu, ở bên ngoài gặp chuyện gì thì lập tức kích phát kiếm phù.”

Liễu Ly không nhận kiếm phù này, mà nói. “Sư phụ, ta định rời khỏi Tây Côn Lôn phái, ta muốn đi hết quãng đường của ta, ở lại tông môn ta chỉ là một thứ vướng víu mà thôi.”

Ngọc Tương Y sửng sốt, hiểu rõ Liễu Ly muốn thoát ly khỏi Tây Côn Lôn phái. Một lát sau nàng mới cất kiếm phù đi, thở dài nói, “Thật xin lỗi, là sư phụ làm không tốt.”

Liễu Ly không trả lời, nàng đứng lên giao ngọc bài của đệ tử truyền thừa trên người ra, sau đó cúi người hành lễ với Ngọc Tương Y, rồi từ từ đi ra ngoài.

Ngọc Tương Y ngơ ngác nhìn bóng lưng đệ tử, giờ khắc này, trong lòng nàng chỉ cảm thấy áy náy. Thế nhưng có một số việc, nàng không thể làm chủ được.

…

Liễu Ly không biết mình rời khỏi tông môn như thế nào, nàng cảm thấy mình có chút mờ mịt, nàng không biết mình nên đi đâu, kết thúc ở nơi nào.

Mãi đến khi rời khỏi tông môn rồi, nàng mới nhớ đến mình không còn là đệ tử của Tây Côn Lôn phái nữa. Thở dài, lấy phi thuyền ra, thậm chí còn không phân biệt được phương hướng, trực tiếp khởi động phi thuyền.

Chỉ nửa ngày, Liễu Ly lập tức ngừng lại. Mặc dù tu vi của nàng đang giảm xuống, nhưng bây giờ vẫn là Kim Đan cảnh, phía sau có người theo dõi, nàng cũng có thể nhận ra.

Phi thuyền Liễu Ly vừa dừng lại, một chiếc phi thuyền đã đến bên cạnh phi thuyền của Liễu Ly.

“Hạnh Nghi sư tỷ?” Liễu Ly nhìn nữ tử vừa bước từ trên phi thuyền xuống gọi một tiếng, lập tức nói, “Hạnh Nghi sư tỷ, ngươi đến tiễn ta sao?”

Nữ tử kia tên là Triệu Hạnh Nghi, là đại đệ tử của Ngọc Tương Y. Nhưng bàn về mức độ cưng chiều thì kém xa tít tắp Liễu Ly. Liễu Ly chẳng những là đệ tử được cưng chiều nhất Côn Độ phong, mà còn là đệ tử đứng đầu ở Tây Côn Lôn phái, bởi vì nàng là người ứng tuyển tốt nhất cho vị trí Thánh Nữ.

Triệu Hạnh Nghi cúi đầu, trên mặt tràn đầy áy náy và kháng cự.

Sắc mặt Liễu Ly lại càng tái nhợt, nàng hiểu rõ, đây là đến diệt khẩu. Diệt khẩu có hai nguyên nhân, thứ nhất là vì nàng có khả năng đã xem “Đệ Nhị Đạo Điển”, thứ hai là liên quan đến Ngũ Thải Tiên Chi trong hẻm núi kia.

Bây giờ nàng không còn là đệ tử của Tây Côn Lôn phái nữa, cho nên tông môn sẽ không cho phép nàng mang theo những bí mật này rời khỏi.

Lòng dạ sư phụ thật là độc ác, thật buồn cười, trước kia nàng còn vì chuyện mình là Thánh Nữ của Tây Côn Lôn phái mà kiêu ngạo, xem tất cả mọi người là sâu kiến. Ngay cả vị sư tỷ trước mắt này, bình thường khi nhìn thấy nàng cũng phải chủ động chào hỏi nàng một câu.

“Thật xin lỗi, Ly sư muội, ta…” Triệu Hạnh Nghi không thể nào biểu đạt được những cảm xúc từ tận đáy lòng, nàng cũng không muốn đến đây.

Liễu Ly cười thê lương, “Đây là báo ứng của ta thôi, ngươi ra tay đi.”

Liễu Ly nhắm mắt lại, ngay cả phản kháng cũng không làm.

Triệu Hạnh Nghi nhìn Liễu Ly đang nhắm mắt, vành mắt đỏ lên, mặc dù bình thường người sư muội này vô cùng cao ngạo, ai cũng xem thường, nhưng không phải là loại tiểu nhân hèn hạ.

Thấy đã lâu mà Triệu Hạnh Nghi vẫn không ra tay, Liễu Ly mở mắt bình tĩnh nhìn Triệu Hạnh Nghi, “Hạnh Nghi sư tỷ, ngươi ra tay đi, ta sẽ không trách ngươi.”

CÓ một số việc dùng cả đời cũng nhìn không thấu, nhưng cũng có khi chỉ trong nháy mắt đã có thể thấu triệt. Liễu Ly nàng bây giờ đã nhìn thấu cái gọi là tông môn cấp năm rồi, Tây Côn Lôn phái danh tiếng thật lớn, uy thế cũng lớn. Theo lời Lam Tiểu Bố nói thì, ha ha.

Triệu Hạnh Nghi thở dài, lấy ra một thứ đưa cho Liễu Ly, “Ly sư muội, đây là pháp bảo mặt nạ mà ta cất giữ, chưa từng dùng qua, ngươi cầm đi đi. Từ nay về sau, cái tên Liễu Ly này sẽ vĩnh viễn biến mất, Liễu Ly đã bị sư tỷ Triệu Hạnh Nghi của nàng nhẫn tâm giết chết. Ta đi đây, ngươi tự bảo trọng.”

Chương 264: Rời khỏi Mưu Bắc (1)

Nói xong Triệu Hạnh Nghi lập tức quay người lấy phi thuyền ra rồi rời đi.

Liễu Ly nắm lấy cái pháp bảo mặt nạ kia, nước mắt không nhịn được trào lên, nàng rất rõ, một khi chuyện này bị bại lộ, Hạnh Nghi sư tỷ sẽ phải chịu trách phạt đáng sợ như thế nào. Mà nàng bình thường đối xử với Hạnh Nghi sư tỷ lại chẳng tôn kính chút nào, thậm chí còn coi Hạnh Nghi sư tỷ như sư muội. Ngược lại, nàng vẫn luôn xem sư phụ như mẹ của mình.

Nhân tính, luôn bộc phát vào lúc mà người ta không kịp trở tay.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi Mưu Bắc tiên thành đã được xây dựng xong, cùng thời gian đó Mưu Bắc tiên học viện cũng chiêu sinh nhóm học viên đầu tiên.

Bởi vì Mưu Bắc tiên thành có chế độ luật pháp nghiêm khắc, ở Mưu Bắc không có phép ép mua ép bán, không cho phép ỷ mạnh hiếp yếu. Ở chỗ này cũng dùng luật rừng, nhưng không phải trần trụi kiểu ngươi muốn giết ai thì giết người đó. Luật rừng của nơi này là, ngươi mở cửa hàng bán đồ tốt hơn người khác, giá cả tiện nghi hơn, phục vụ ưu tú hơn, vậy thì ngươi có thể đứng vững. Ngược lại thì ngươi nhanh chóng rời khỏi Mưu Bắc tiên thành đi là vừa.

Ôn Tín Nhiên đã từng là trưởng lão của Thiên Vân Tiên Môn, giờ phút này đã trở thành phó thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, hắn cảm thấy may mắn vì mình đã đưa ra quyết định đúng đắn nhất đời mình.

Mặc dù Lam thành chủ không đưa cho hắn một đống tài nguyên tu luyện, nhưng tiền lãi, tài nguyên tu luyện của phó thành chủ cũng đủ để hắn có thể đột phá lên tầng cao hơn. Ở Thiên Vân Tiên Môn nhiều năm như vậy mà hắn chẳng thể tiến thêm được bước nào, vậy mà mới đến đây được mấy năm, ngay khi Mưu Bắc tiên thành vừa xây dựng xong, hắn đã bước vào Kim Đan cảnh.

Mà thành chủ Lam Tiểu Bố không những đã bước vào hàng ngũ đại sư Linh Đan cấp bốn, mà còn là một đại sư trận pháp cấp năm.

Không chỉ do tu vi tiến bộ nhanh, mà nguyên nhân hắn muốn ở lại Mưu Bắc tiên thành còn là vì nơi này hoàn toàn không có bất kì cường giả nào đến lũng đoạn thị trường. Muốn đến Mưu Bắc tiên thành lũng đoạn thị trường, nhìn đầu Quế Vô Thủ đang treo ở bên ngoài thành đi rồi nghĩ tiếp.

Đừng nói là tông môn cấp bốn, ngay cả tông môn cấp năm, bây giờ cũng không dám chọc đến Mưu Bắc tiên thành.

Lúc trước Lam Tiểu Bố ở vùng ngoại ô đã có thể giết chết Quế Vô Thủ, bây giờ trong Mưu Bắc tiên thành có đại trận phòng ngự, còn có vô số sự hỗ trợ, trừ khi đến cảnh giới Nhân Tiên, mà đương nhiên cũng sẽ không có cường giả Nhân Tiên nào đến cửa tìm phiền phức.

Không chỉ Ôn Tín Nhiên, mỗi một tu sĩ ở Mưu Bắc tiên thành hoặc tu sĩ đến Mưu Bắc tiên thành, đều vô cùng an tâm về Mưu Bắc tiên thành.

Đến năm thư ba, Mưu Bắc tiên thành đã hoàn toàn vang danh khắp Nguyên Châu.

Mưu Bắc tiên thành biến thành thành thị tu tiên lớn nhất Nguyên Châu, nơi này cần gì cũng có, giá cả lại không cao. Cho dù là Ngũ Hành Bồi Chân Đan dùng khi bước vào Kim Đan Cảnh, ở đây cũng có thể mua được.

Chỉ trong vòng ba năm, giá phòng động phủ ở Mưu Bắc tiên thành đã là một cái giá trên trời, cửa hàng thì càng khó có được. NHững thương hộ đến đây chiếm chỗ ngay khi Mưu Bắc tiên thành mới thành lập mới là bên thắng đậm.

Cho dù giá phòng và cửa hàng cao bao nhiêu, nơi này vẫn giữ lại một khu vực khác, khu phường thị cũ Mưu Bắc. Nơi này cũng giống như Mưu Bắc tiên thành, nhưng lại là thiên đường của tán tu.

Khu phường thị cũ Mưu Bắc mặc dù cách khu mậu thương phồn hoa nhất khá xa, nhưng vẫn sạch sẽ gọn gàng, cũng có hộ vệ của Mưu Bắc tiên thành tuần tra, thậm chí còn có đường đi nối thẳng đến khi mậu thương phồn hoa nhất của Mưu Bắc tiên thành

Mặc dù so sánh ra thì khu phường thị cũ Mưu Bắc chênh lệch khá nhiều, nhưng vì nó nằm trong Mưu Bắc tiên thành, nên không phải ai muốn đến là đến được. Muốn ở lại đây cần phải có đủ mấy điều kiện, thứ nhất là đã từng là người của phường thị Mưu Bắc, có thể tùy ý ở lại, thứ hai là tu sĩ ngoại lai thì nhất định phải sinh sống ở phường thị Mưu Bắc hơn ba năm, đồng thời trong ba năm đó chưa từng làm chuyện hãm hại lừa gạt nào, mới có tư cách sinh sống lâu dài ở khu phường thị cũ Mưu Bắc.

Những thay đổi này đã đủ khiến tất cả tán tu và đệ tử cấp thấp khao khát được tiến vào Mưu Bắc tiên thành, nhưng mà đây vẫn chưa phải là điểm hấp dẫn nhất của Mưu Bắc tiên thành.

Nơi hấp dẫn các tu sĩ nhất ở Mưu Bắc tiên thành chính là Mưu Bắc tiên học viện, chỉ cần có thể tiến vào Mưu Bắc tiên học viện, ngươi có thể lựa chọn bất cứ phương hướng tu luyện nào mà ngươi muốn. Ở đây có đầy đủ các loại tu tiên học, phù học, đan học, khí học, trận học.

Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, Mưu Bắc tiên học viện đã bồi dưỡng hơn mười mấy vị cường giả Uẩn Đan, đồng thời còn có hai vị trận pháp sư cấp một và ba vị Linh Đan sư cấp một, thậm chí còn có vài vị Luyện KHí Sư và Phù Học sư.

Điều này thật sự kinh khủng, đừng nói là học viện trong một toà tiên thành, cho dù là tông môn cấp năm, hai đến ba năm có thể bồi dưỡng được một vị Linh Đan sư đã không dễ dàng gì. Hơn nữa đây mới là khóa đầu tiên ở Mưu Bắc tiên học viện, có thể khẳng định khi Mưu Bắc tiên học viện càng ngày càng hoàn thiện, nhân tài có thể bồi dưỡng ra được sẽ càng ngày càng nhiều.

Chỉ như thế thôi, đã khiến đông đảo tu sĩ ở Nguyên Châu chen chúc nhau đến Mưu Bắc tiên thành.

Trong nhất thời, Mưu Bắc tiên thành kín hết cả chỗ, cuối cùng tự phát ra một vùng ngoại thành tạm thời bên ngoài tiên thành. Cho dù là ngoại thành, Mưu Bắc tiên thành vẫn phái hộ vệ tuần tra, điều này khiến tu sĩ có tu vi thấp không có lai lịch gì càng có ấn tượng tốt về Mưu Bắc tiên thành.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không muốn tình huống này xảy ra, nhưng mà cũng không có năng lực ngăn cản, bất cứ sự vật gì một khi đã phát triển thì đó là chuyện tất nhiên.

Chương 265: Rời khỏi Mưu Bắc (2)

Giờ phút này hắn chỉ điên cuồng bế quan tu luyện, hắn muốn nhanh chóng bước vào Hóa Đan cảnh rồi đi đến Lạc Kích cốc.

Cho dù bây giờ Mưu Bắc tiên thành vô cùng thịnh vượng, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn hiểu rõ, Mưu Bắc tiên thành không có cường giả nào trấn giữ.

Cho dù là hắn hay Mạnh Ngạo, thực lực đều quá thấp.

…

Nếu như trước khi Côn Khư mở ra, Mưu Bắc tiên thành muốn phát triển nhanh như vậy, chỉ sợ không đơn giản. Một vài tông môn cấp bốn và cấp năm, thậm chí ngay cả Cửu Châu sơn cũng không có phép có một tiên thành độc lập đột nhiên mọc lên như vậy. Cộng thêm thành chủ của tiên thành này lại là kẻ kiệt ngạo bất tuần là Lam Tiểu Bố, qua một thời gian nữa sẽ thoát ra khỏi tầm khống chế.

Nhưng gần đây cường giả Nguyên Châu không có thời gian nhìn chằm chằm Mưu Bắc tiên thành, bọn họ có nơi quan trọng hơn cần phải canh chừng, Tây Côn Lôn phái.

Cửu Châu Sơn, còn có hầu hết tất cả tông môn cấp năm như Thiên Uyên Kiếm Tông, Tam Thánh Tiên Môn, Cổ Tinh sơn, giờ phút này đều có cường giả ở Tây Côn Lôn phái.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì “Đệ Nhị Đạo Điển”. Bây giờ “Đệ Nhị Đạo Điển” đang ở Tây Côn Lôn phái, nhưng không có một tông môn nào chấp nhận Tây Côn Lôn phái độc chiếm “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Đây là do Tây Côn Lôn phái là tông môn có được “Đệ Nhị Đạo Điển”, nếu như là tông môn khác, chỉ sợ đã sớm bị diệt vong rồi.

Tông môn cấp ba Chân Tiên lâu đoạt được “Thập Nhị Chân Ngôn Thư” trong đạo tràng Mộ Thiên tại bí cảnh Côn Khư, đã sớm hôi phi yên diệt. Mà “Thập Nhị Chân Ngôn Thư” Chân Tiên lâu đã lấy được cũng chẳng biết tung tích ở đâu.

…

Những đại tông môn trong lúc nhất thời không có tâm tư đi quản Mưu Bắc tiên thành, dưới quy chế quy định của Lam Tiểu Bố, Mưu Bắc tiên thành đang nhanh chóng phát triển, Mưu Bắc tiên học viện chính là trung tâm tu tiên mà tất cả tu sĩ trẻ tuổi trên khắp Nguyên Châu hướng đến, giờ phút này, đến Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy khá bất đắc dĩ.

Rõng rã ba năm, trừ mặt Đan Đạo hắn có tiến bộ một chút ra, những cái khác đều dậm chân tại chỗ. Thứ hắn coi trọng nhất là tu vi thì sau khi đạt được Kim Đan viên mãn, đã không thể nào tiến được thêm một bước nữa.

Lam Tiểu Bố không kiểm tra qua tư chất của mình, nhưng hắn cũng biết tư chất của mình tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tình huống bây giờ có lẽ là do viên Bạo Chân Đan kia gây ra. Bạo Chân Đan khiến hắn có thể lĩnh ngộ được thực lực Hóa Đan Cảnh sớm, đồng thời lấy thực lực Hóa Đan cảnh xử lý Quế Vô Thủ. Nhưng hắn vẫn chưa chân chính bước vào Hóa Đan cảnh, một khi tu vi bị rớt xuống, muốn bước lại vào Hóa Đan cảnh, đương nhiên sẽ lấy kinh nghiệm trước đó để tham khảo.

Nhưng lần trước hắn bước vào Hóa Đan Cảnh đó chỉ là giả, chỉ vì muốn tăng thực lực tạm thời.

Sau khi Lam Tiểu Bố bị kẹt ở Kim Đan viên mãn mấy năm, hắn quyết định rời khỏi Mưu Bắc tiên thành tìm kiếm cơ duyên.

Mưu Bắc tiên thành đã phát triển, Ôn Tín Nhiên bây giờ cũng đã là Kim Đan hậu kỳ, qua thêm hai năm nữa, Ôn Tín Nhiên sẽ bước vào Hóa Đan, Đừng nói là Ôn Tín Nhiên, ngay cả Tuyên Phủ bây giờ cũng đã là Ngưng Đan cảnh rồi, bước vào Kim Đan cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

…

Lam Tiểu Bố gọi Ôn Tín Nhiên và Mạnh Ngạo vào trong động phủ của mình, đồng thời nói cho hai người biết nguyên nhân mình sắp rời khỏi Mưu Bắc tiên thành.

Nghe nói Lam Tiểu Bố muốn đi tìm thời cơ bước vào Hóa Đan, Ôn Tín Nhiên và Mạnh Ngạo đều tỏ vẻ đã hiểu.

Đừng nhìn Lam Tiểu Bố luôn ở trong Kim Đan cảnh, trong mắt một vị tu sĩ Luyện Thần cảnh như Mạnh Ngạo, toàn bộ Mưu Bắc tiên thành này, Lam Tiểu Bố vẫn là người có thực lực mạnh nhất.

“Mạnh huynh, Ôn huynh, sau khi ta rời khỏi đây, Mưu Bắc tiên thành phải dựa vào các ngươi rồi. Mưu Bắc tiên thành có phòng ngự trận cấp năm, còn có Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận cấp năm, chỉ cần không phải là cường giả Nhân Tiên cảnh đến, Mưu Bắc tiên thành sẽ không có vấn đề gì. Lần này ta đi ra ngoài để tìm thời cơ đột phá Hóa Đan cảnh, chẳng bao lâu nữa sẽ quay về. Mục tiêu của chúng ta rất rõ ràng, tương lai chúng ta phải cùng nhau đến vũ trụ Đại Hoang.” Vào lúc xây dựng Mưu Bắc tiên thành, Lam Tiểu Bố đã sớm định ra mục tiêu, tương lai bọn họ sẽ rời khỏi Nguyên Châu, tìm kiếm vũ trụ Đại Hoang, tìm kiếm vùng đất tu tiên Huyền Hoàng chân chính.

Mạnh Ngạo lập tức nói, “Thành chủ yên tâm, chỉ cần ta và Tín Nhiên còn một hơi thở, Mưu Bắc tiên thành nhất định sẽ bình yên vô sự.”

“Được.” Lam Tiểu Bố lấy ra hai hộp ngọc đưa cho Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên, “Đây là một ít đồ ta lấy được trong Côn Khư, đặc biệt là Mạnh huynh, thứ này sẽ giúp ngươi có cơ hội nhất định để bước vào

Hư Thần cảnh.”

“Đây là…” Mạnh Ngạo nghi ngờ nhận lấy hộp ngọc, khi hắn phát hiện bên trong là một gốc Ngũ Thải Tiên Chi và mấy viên Linh Tủy Tinh, thiếu chút nữa kinh ngạc đến rớt cằm.

Ôn Tín Nhiên cũng bị chấn kinh, tại Nguyên Châu, thứ gì đáng tiền nhất? Đương nhiên là Ngũ Thải Tiên Chi rồi. Đây là bảo vật để Hư Thần cảnh có thể bước vào Nhân Tiên, loại vật này chỉ có Côn Khư mới có, hơn nữa không phải người nào tiến vào Côn Khư cũng có thể lấy được.

Có người ngẫu nhiên lấy được, cũng phải chờ người ta bước vào cảnh giới Nhân Tiên rồi ngươi mới biết được.

Nhân Tiên ở Nguyên Châu là nhân vật có tính quyết định rất lớn, đó cũng là lý do vì sao Tây Côn Lôn phái không dám để Liễu Ly thoát ly khỏi tông môn.

Nhưng mà hai người nhanh chóng hiểu được, lập tức cất đồ đi, loại đồ này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Mạnh Ngạo thì càng kích động hơn, ôm quyền nói, “Lam huynh, chuyện mà Mạnh Ngạo ta cảm thấy may mắn và kiêu ngạo nhất đời này, chính là quen được một người phóng khoáng như thành chủ. Thành chủ cứ yên tâm ra ngoài, nơi này cứ giao lại cho ta và Tín Nhiên.”

Tâm trạng vui sướng quá mức, xưng hô cũng thay đổi hai lần.

Chương 266: Người bạn duy nhất (1)

Ôn Tín Nhiên cũng từ từ tỉnh táo lại, ở Thiên Vân Tiên Môn nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn ở Ngưng Đan cảnh, mà bây giờ hắn mới rời khỏi Thiên Vân Tiên Môn bao lâu chứ? Hắn chẳng những đã bước vào Kim Đan, thậm chí còn rất nhanh đạt được Kim Đan viên mãn. Lúc này còn chưa Hóa Đan, mà trong tay đã có bảo vật trợ giúp tu sĩ bước vào Nhân Tiên cảnh rồi.

Nếu như ở lại Thiên Vân Tiên Môn, cả đời này của hắn cũng sẽ không có được loại cơ duyên này.

Giờ phút này trong lòng Ôn Tín Nhiên chỉ có khinh bỉ, lúc đầu Thiên Vân Tiên Môn đã có cơ hội đứng sừng sững ở Nguyên Châu, chỉ vì Vọng Nghênh Sơn có tầm nhìn hạn hẹp mà hủy hoại mất cơ hội này.

Hắn khẳng định, nếu như Lam Tiểu Bố còn ở Thiên Vân Tiên Môn, Vọng Nghênh Sơn sẽ là người đầu tiên có được Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng mà bây giờ, cái cơ hội này e rằng cả đời Vọng Nghênh Sơn cũng sẽ không có.

Thật là mỉa mai thay.

Nếu như nói Bất Dạ Hải và phường thị Mưu Bắc là nơi tụ tập của những tu sĩ cấp thấp của Nguyên Châu Bắc Vực, vậy thì Ám Loan chiểu chính là nơi tụ tập của những tu sĩ cấp thấp của Nguyên Châu Tây Vực.

Diện tích của Ám Loan chiểu khoảng mấy trăm vạn dặm, sâu trong Ám Loan chiểu không có người nào dám đi, nhưng mà ở vùng biên giới của Ám Loan chiểu lại là nơi sinh sống yên vui của những tu sĩ cấp thấp.

Ám Loan chiểu nổi tiếng nhất chính là Tinh Nguyệt Duẩn và Tố Đan Thảo, Tố Đan Thảo thì mọi người đều biết, đây là thứ để luyện chế ra Trữ Chân Đan, giá trị rất cao. CHỉ cần có thể lấy được một gốc, vậy thì chẳng khác nào có được núi vàng.

Ngay cả Ám Loan chiểu, Tố Đan Thảo sản xuất ra được cũng có hạn, nhiều khi phải dựa vào cơ duyên mới có được. Nhưng mà Tinh Nguyệt Duẩn ở Ám Loan chiểu lại càng nổi tiếng hơn, ở Ám Loan chiểu, Tinh Nguyệt Duẩn rất nhiều.

Đẳng cấp của Tinh Nguyệt Duẩn cũng không cao, chỉ là tiên linh thảo cấp hai, nhưng giá trị của nó không hề kém hơn tiên linh thảo cấp bốn đồng dạng. Nguyên nhân chủ yếu là do tác dụng của Tinh Nguyệt Duẩn thật sự quá lớn, có thể luyện chế ra Thanh Nguyên Đan.

Thanh Nguyên Đan có thể loại trừ đan độc cho tu sĩ, chỉ một điểm này thôi cũng đủ khiến giá trị của bản thân nó tăng lên gấp bội. Ở Nguyên Châu, Luyện Đan sư vốn rất ít, chứ đừng nói đến Luyện Đan sư có thể luyện chế linh đan thượng đẳng hoặc linh đan đặc biệt cao cấp.

Cộng thêm việc tu sĩ bình thường chỉ có thể mua sắm được những đan dược cấp thấp để dùng, cứ như vậy đan độc trong người sẽ tích lũy càng ngày càng nhiều. Thời gian dài trôi qua, khó có thể tiến thêm được một bước.

Lúc này nếu như có Thanh Nguyên Đan thì lại khác, Thanh Nguyên Đan có thể loại trừ đan độc tích tụ trong người tu sĩ qua một thời gian dài, khiến tu sĩ có thể tiến gần thêm một bước.

Chính bởi vì tác dụng này của Thanh Nguyên Đan, quanh năm Ám Loan chiểu đều tấp nập người đến người đi.

Giờ phút này, một nữ tử có gương mặt đầy sẹo lê thân thể mệt mỏi rời khỏi Ám Loan chiểu, tu sĩ đến Ám Loan chiểu tìm kiếm Tinh Nguyệt Duẩn thật sự quá nhiều, mấy ngày nay nàng chẳng thể lấy được một viên Thanh Nguyên Đan nào ở Ám Loan chiểu.

“Liễu âm muội muội, hôm nay lại không có thu hoạch gì sao?” Một nữ tử có giọng nói khàn khàn gọi, đi đến chính là một nữ tu tuổi khá lớn.

Nữ tu này chẳng những tuổi tác hơi lớn, làn da lại đen, gương mặt cực kỳ bình thường.

Liễu âm lắc đầu, “Không có, Duyệt tỷ, qua mấy ngày nữa ta dự đình sẽ rời khỏi Ám Loan chiểu.”

Nữ tử có tên Liễu âm này chính là Liễu Ly đã rời khỏi Tây Côn Lôn phái, mà Duyệt tỷ luôn chăm sóc nàng chính là Hàn Duyệt, có thể nói nếu không có Hàn Duyệt, Liễu Ly đã không thể tiếp tục ở lại Ám Loan chiểu được nữa. Nàng đã đứng ở trên đám mây quá lâu, một khi ngã xuống, hoàn toàn mất đi phương hướng.

Nghĩ đến chính mình không còn thời gian bao lâu nữa, tại sao phải ở lại đây gây thêm phiền phức cho Hàn Duyệt chứ?

Hàn Duyệt vội vàng nói, “Liễu âm muội, lúc ta vừa đến đây, cũng thường xuyên không được gì cả. CHúng ta là tu tiên giả cấp thấp, nhất định phải chịu được chuyện này, không thể vì một thất bại nho nhỏ mà nghĩ đến việc rút lui. Ta nói cho ngươi biết một tin tốt, ngươi nghe nói đến Mưu Bắc tiên thành chưa?”

Liễu âm khẽ giật mình, Mưu Bắc tiên thành? Trong đầu nàng lập tức nghĩ đến phường thị Mưu Bắc. Bởi vì trong trí nhớ của nàng, thứ quen thuộc nhất chính là Phường thị Mưu Bắc, còn Mưu Bắc tiên thành nàng chưa từng nghe đến.

“Ta nói với ngươi này, thành chủ Mưu Bắc tiên thành rất mạnh, nghe nói là họ Lam. Quế Vô Thủ hung ác như thế nào chứ? Ngay cả tông môn cấp bốn cũng kiêng dè hắn ta, bây giờ nghe nói đầu của hắn ta đang được treo ngoài Mưu Bắc tiên thành đấy…”

Khi Hàn Duyệt còn đang nói đến chuyện về thành chủ Mưu Bắc tiên thành, tâm trí Liễu âm đã sớm bay xa.

“Ông đây đã từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng thật sự chưa từng gặp nữ nhân nào không biết xấu hổ như ngươi… Đến đây nào, Tiểu Bố gia gia nhà ngươi thích nhất chính là dạy dỗ nữ nhân không biết xấu hổ…”

“Ta không giết ngươi không phải là vì không có khả năng giết ngươi, cũng không phải vì dung mạo của ngươi đẹp… Nếu có gan thì đừng có quay về khóc lóc với phụ huynh ngươi.”

Phụ huynh… Ý là đang nói đến tông môn sao?

Liễu Ly nàng nhìn thì có vẻ rất uy phong, bây giờ nàng mới biết được, những gì Lam Tiểu Bố nói trước kia chính xác đến mức nào, trừ tông môn, nàng chả là gì cả. Hơn nữa trong mắt tông môn, một khi đã mất đi giá trị, thì nàng cũng chẳng là gì cả.

Hai, ba năm qua, có nỗi khổ nào mà nàng chưa từng trải qua? Có sự mỉa mai nào chưa từng chịu đựng? Sau khi từ thiên chi kiêu tử rớt xuống, nàng mới phát hiện hóa ra mình cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, so với những sâu kiến hạ đẳng mà nàng từng khinh bỉ, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt nhìn kia không có gì khác nhau cả. Không, nàng còn không bằng người ta nữa. Ít nhất thì khi ở Ám Loan chiểu, ngay cả năng lực sinh tồn của nàng chỉ sợ cũng sẽ thấp hơn những người kia.

Chương 267: Người bạn duy nhất (2)

Lam Tiểu Bố nói rất đúng, nàng đúng thật đã từng là một nữ nhân không bết xấu hổ. Trong mắt nàng chỉ có chính mình, chỉ có tông môn, những thứ khác thì có cũng được, không có cũng không sao.

Trở thành đệ tử truyền thừa của Tây Côn Lôn phái nhiều năm như vậy, những chuyện như thế này nàng đã từng làm nhiều hơn, thế nhưng chỉ có mỗi mình Lam Tiểu Bố là dám đứng ra chỉ thẳng vào mũi nàng, nói nàng không biết xấu hổ. Những người khác thì trừ khúm núm nhận lỗi ra, không ai dám nói một câu nặng lời với nàng, cho dù nàng đang khinh thường đối phương.

Cho nên nàng cứ cho rằng không biết xấu hổ và kiêu ngạo như vậy là chuyện đương nhiên…

Sau khi nàng rời khỏi tông môn rồi, nàng mới phát hiện tất cả mọi thứ đều đột nhiên thay đổi, đừng bảo là nàng khinh thường người khác, ngay cả khi cường giả tới, nàng cũng chỉ có thể giống như phần lớn những tu sĩ khác, nhanh chóng khúm núm đứng né sang một bên. Thái độ kính cẩn, không dám phát ra một tiếng động nào.

Nhớ lại lúc trước mình chính là nhân vật khiến cho người khác phải khúm núm, thật châm chọc biết bao nhiêu?

Nhưng những chuyện này nàng còn có thể không quan tâm, đến khi nàng nhận ra, sau khi mình rời khỏi tông môn rồi, đến cả một người bạn cũng không có, nàng mới cảm nhận được sự bi ai chân chính. Những người đã từng vây quanh bên người nàng khúm núm kia, bây giờ không còn một ai cả.

Nhìn Hàn Duyệt đang hớn hở mặt mày ở trước mặt này, trong lòng Liễu Ly ảm đạm. Hàn Duyệt cũng có mấy người bạn cực kỳ tốt, mà nàng ngay cả một người bạn cũng không có. Đổi thành mấy năm trước, nàng sẽ không thèm nhìn Hàn Duyệt lấy một cái, nhưng hôm nây, Hàn Duyệt lại là đối tượng mà nàng hâm mộ.

“Liễu âm muội muội, chỉ cần chúng ta tìm được một ít Tinh Nguyệt Duẩn, đến lúc đó chúng ta hẹn vài người bạn cùng đi Mưu Bắc tiên thành, nghe nói thái độ của Mưu Bắc tiên thành đối với tu sĩ cấp thấp rất tốt, cho đến bây giờ đều chưa tỏ thái độ hách dịch.”

Liễu Ly mờ mịt nhìn Hàn Duyệt, bạn của nàng?

Sư tỷ Triệu Hạnh Nghi từng thả nàng một lần, cũng được xem như là bạn của nàng sao? Liễu Ly cười cười tự giễu bản thân, sư tỷ Triệu Hạnh Nghi cũng chỉ đang đồng tình với nàng mà thôi, bình thường có lần nào nàng nhìn thấy Hạnh Nghi sư tỷ? Còn Hồ Loan sư huynh thì sao? Ha ha, chỉ sợ cũng là vì địa vị của nàng trong tông môn, có lẽ còn có thêm mấy phần nhan sắc mà thôi.

Còn những người khác? Nàng đã từng tiếp xúc với ai rồi? Những người khácnhiếu nhất chỉ nhỏ giọng nói bên tai nàng một hai câu mà thôi.

Nếu như nói từ lúc tu tiên đến này, người nàng tiếp xúc nhiều nhất, trừ sư phụ ra, chỉ sợ chính là Lam Tiểu Bố mắng nàng không biết xấu hổ kia thôi, cũng là Lam thành chủ không gì sánh được mà Hàn Duyệt đang ngưỡng mộ.

Lam Tiểu Bố là bạn của nàng sao?

“Liễu tiểu thư, ta cứu người những hai lần đấy, ta không yêu cầu xa vời chuyện người lấy thân báo đáp, chỉ hỏi ngươi mấy vấn đề thôi mà người cũng ấp a ấp úng, chẳng có thành ý chút nào cả.”

“Đó là đương nhiên, trong tương lai, truyền thừa của ta nhất định không hề kém gì so với truyền thừa của Đạo Tổ và “Đệ Nhị Đạo Điển”, ngươi có muốn bái nhập Thiên Vân Tiên Môn ta không? Ta thu ngươi làm đại đệ tử.”

“Liễu tiểu thư à…”

…

Cho dù là lần đầu tiên gặp mặt hay hai lần cứu nàng trong Côn Khư, khi nói chuyện với nàng, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ khúm núm.

Cho dù đối với Tây Côn Lôn phái, cũng khịt mũi coi thường. Sau này đã chứng minh, những gì hắn nói đều đúng.

“Có lẽ đây chính là nguyên nhân một mình hắn có thể thành lập được tiên thành, khiến đông đảo tán tu đến tìm nơi nương tựa, còn ta chỉ có thể trốn một góc như thế này…” Liễu Ly nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trên khắp Nguyên Châu này, chỉ sợ chỉ có một mình hắn mới là bạn của mình. Hơn nữa còn là loại tình bạn đơn phương, Liễu Ly biết ít nhất thì trong lòng Lam Tiểu Bố, Liễu Ly nàng tuyệt đối không phải là bạn. Nàng bỗng nhiên có chút hâm mộ Phiến Thiên Nguyệt, ít nhất thì nàng ta cũng là bạn của Lam Tiểu Bố.

Mà giờ phút này, nàng lại khát khao được trở thành bạn của Lam Tiểu Bố, nàng muốn trở thành bạn của Lam Tiểu Bố, không liên quan đến chuyện Lam Tiểu Bố đã cứu nàng hai lần.

Hoặc là do nàng phát hiện mình ngay cả một người bạn cũng không có, mà Lam Tiểu Bố chính là người tiếp xúc với nàng nhiều nhất, là người giống bạn bè của nàng nhất. Nhưng đây không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, quan trọng nhất là do Lam Tiểu Bố là người đã chỉ thẳng vào mặt nàng mắng nàng không biết xấu hổ. Ngay khi nàng nói không được gọi nàng là Liễu Tiểu thư, hắn vẫn không e dè gì mà gọi nàng là Liễu tiểu thư.

“Liễu âm muội muội, ngươi vừa nói gì vậy? Ta không nghe được.” Hàn Duyệt đang thao thao bất tuyệt cảm thấy hình như vừa rồi Liễu

Ly vừa nói gì đó, chỉ là bây giờ tâm trạng của nàng đang kích động, cho nên không chú ý đến Liễu Ly vừa nói gì.

Liễu Ly lắc đầu.

“Ngươi không đồng ý đến Mưu Bắc tiên thành với ta sao?” Hàn Duyệt có chút lo lắng, nàng không phải đang lo lắng cho mình mà là Liễu Ly.

Năng lực sinh tồn của Liễu Ly thật sự quá thấp, nếu như không có nàng giúp đỡ, Liễu Ly đã sớm bị người ta ăn sạch đến xương cốt cũng không còn. Sau này nàng có thể sẽ rời khỏi Ám Loan chiểu này, một mình Liễu Ly ở đây sẽ càng gian nan. Từ khi nghe được chuyện Mưu Bắc tiên thành, nàng đã quyết định rời khỏi nơi này, đi đến Mưu Bắc tiên thành.

“Cảm ơn ngươi, Duyệt tỷ, ta nghĩ ta không có tư cách đến Mưu Bắc tiên thành, mấy ngày nay ta rất mệt mỏi, muốn đi về nghỉ một chút.” Liễu Ly khom người thi lễ với Hàn Duyệt một cái, trong lòng nàng rất rõ, Hàn Duyệt là một người tốt.

Nhưng mà nàng không còn bao nhiêu thời gian nữa, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, tu vi của nàng đã từ Kim Đan hậu kỳ rơi xuống đến Ngưng Đan cảnh, chỉ thêm một thời gian nữa, nàng sẽ nhanh chóng rơi xuống đến Uẩn Đan cảnh.

Chương 268: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (1)

Khi tu vi của nàng rơi xuống Trúc Cơ cảnh, thời gian của nàng cũng sắp hết.

Nàng không muốn để Lam Tiểu Bố nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng, nàng đã là nữ nhân không biết xấu hổ trong mắt Lam Tiểu Bố, nàng không muốn lại trở thành nữ nhân đáng thương trong mắt

Lam Tiểu Bố. Đó là người duy nhất nàng nhớ kỹ trong lòng, muốn trở thành bạn. Cho dù có chết, nàng cũng chỉ muốn tìm một nơi an tĩnh chờ đợi giây phút cuối cũng của cuộc đời mình.

Náng muốn chết có tôn nghiêm một chút, tuyệt đối không khiến Lam Tiểu Bố xem thường nàng, cho rằng nàng không biết xấu hổ.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang ở trong Bất Dạ Hải, ngồi trên một chiếc thuyền Linh khí trung phẩm. Bây giờ hắn muốn đi đến Chiểu đảo, lúc trước khi hắn còn đang ở Ngưng Đan cảnh, đã từng gặp được Tần Mạch Tài. Tần Mạch Tài đã mời hắn đi Chiểu đảo, chẳng qua lúc đó tu vi của hắn còn thấp, nên đã trực tiếp từ chối lời mời của Tần Mạch Tài.

Bây giờ tu vi của Lam Tiểu Bố vẫn đang dừng chân mãi ở Kim Đan viên mãn, hắn quyết định đến Chiểu đảo tìm kiếm một ít cơ duyên, quan trọng nhất vẫn là vì Uẩn Thần Quả.

Tần Mạch Tài đi Chiểu đảo là vì muốn tìm kiếm Uẩn Thần Quả, Uẩn Thần Quả có thể tăng mạnh xác suất giúp tu sĩ Hóa Đan thành công. Nhưng Tần Mạch Tài tự biết rằng cho dù hắn có lấy được Uẩn Thần Quả, cũng không thể luyện chế Uẩn Thần Quả thành Uẩn Thần Đan được.

Mấy năm gần đây mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố không có tiến bộ, nhưng về mặt Đan Đạo cũng đã bước vào hàng ngũ đại sư Linh Đan cấp năm, nếu như hắn có được Uẩn Thần Quả, đương nhiên sẽ không dùng trực tiếp như vậy, nhất định sẽ luyện chế Uẩn Thần Quả thành Uẩn Thần Đan.

Biết tu sĩ ở Chiểu đảo không ít, nhưng người có thể đưa ra vị trí chính xác của Chiểu đảo thì không có bao nhiêu người. Lam Tiểu Bố ở Mưu Bắc tiên thành đã phải tìm hiểu tin tức qua một khoảng thời gian rất dài, mới có được vị trí đại khái của Chiểu đảo, còn lại đều là tin đồn. Bây giờ hắn có thể dựa vào vị trí đại khái ấy mà đến Chiểu đảo, hoặc là Lam Tiểu Bố hi vọng nửa đường có thể gặp được một hai tu sĩ biết đường.

Sau khi tiến vào Bất Dạ Hải ba tháng, ngay khi Lam Tiểu Bố xuyên qua một vùng sương mù thì hoàn toàn lạc đường. Dù là lạc đường, Lam Tiểu Bố cũng không thèm quan tâm. Tu vi của hắn đến được Kim Đan viên mãn đã không thể tiến bộ được nữa, Trận Đạo cũng dậm chân tại chỗ. Trừ những thứ đó ra, hắn còn có thể tiếp tục nghiên cứu Đan Đạo.

Bất Dạ Hải được Ngân Quang Ngư tô điểm, lúc này chỉ có một chiếc thuyền lá nhỏ của Lam Tiểu Bố trôi lênh đênh, trừ đẹp ra còn có cảm giác cô độc khó tả nên lời.

Thời điểm ban đầu Cổ Đạo còn rất hưng phấn, nhưng liên tục mấy tháng đều lênh đênh trong Bất Dạ Hải, giờ phút này Cổ Đạo chẳng có chút tinh thần nào, nằm nhoài phía trước thuyền nhỏ, rũ tai xuống.

Lam Tiểu Bố đang luyện chế Tịch Thần Đan, Tịch Thần Đan là đan dược cấp sáu, chỉ cần hắn có thể luyện chế được Tịch Thần Đan, vậy thì có nghĩa là hắn sẽ tấn cấp thành đại sư tiên đan cấp sáu.

Tịch Thần Đan được luyện chế chủ yếu từ Đề Già Quả, loại quả này trong nhẫn của Lam Tiểu Bố có rất nhiều, phần lớn là do lấy được từ trong Côn Khư.

Mặc dù Lam Tiểu Bố tự nhận thực lực về mặt Đan Đạo của mình chắc hẳn có thể luyện chế được linh đan cấp sáp Tịch Thần Đan, chỉ là hỏa dễm của hắn hình như hơi yếu một chút, mỗi lần đến giai đoạn thu đan sẽ xảy ra vài vấn đề nhỏ. Điều này khiến đan dược của hắn một là bị tản mất, hai là miễn miễn cưỡng cưỡng cũng thành linh đan cấp thấp.

Hôm nay Lam Tiểu Bố còn đang thử luyện chế Tịch Thần Đan, Cổ Đạo bỗng nhiên gầm nhẹ đứng lên.

Lam Tiểu Bố vội vàng nhìn lại, phát hiện trong miệng Cổ Đạo đang ngậm một con Ngân Quang Ngư.

Con Ngân Quang Ngư này hình như khác hẳn những con Ngân Quang Ngư bình thường khác, con Ngân Quang Ngư này có sống lưng khá giống Cổ Đạo, đều là một màu vàng, hơn nữa màu vàng này hầu như chiếm hết toàn bộ phần lưng.

“Ngân Quang Ngư thượng đẳng?” Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, đây là Ngân Quang Ngư thượng đẳng.

Cổ Đạo ném Ngân Quang Ngư vào trong khoang thuyền, đắc ý hú lên một tiếng.

“Không tệ nha, Cổ Đạo, vậy mà có thể bắt được Ngân Quang Ngư thượng đẳng, không tầm thường.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ đầu Cổ Đạo, đáng tiếc Cổ Đạo không thể nói chuyện, từ sau khi tắm trong Tẩy Thai Trì, trí thông minh của Cổ Đạo rõ ràng đã tăng lên mấy bậc. Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng thử qua thực lực của Cổ Đạo, nhưng hắn đoán thực lực của Cổ Đạo ít nhất cũng phải bằng yêu thú cấp ba.

Nhìn Ngân Quang Ngư trong khoang thuyền, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhớ đến Liễu Ly.

Liễu Ly chính là Ngân Quang Ngư thượng đẳng đã đánh nhau cùng hắn, nữ nhân này kiêu ngạo đến đáng sợ. Nhưng mà hắn cũng cảm thấy may mắn khi có nữ nhân này giúp đỡ, nếu như không có nữ nhân này, hắn muốn an toàn rời khỏi quảng trường Côn Khư chỉ sợ là điều không thể.

Đừng nói là người khác, ngay cả Trâu Tránh của Cửu Châu sơn cũng sẽ kiếm cớ không cho hắn đi.

Lúc trước khi hắn dùng một quyền phế đi Quy Hải Bỉnh, Trâu Tránh kia rõ ràng đã lạnh mặt đi về phía hắn, cũng may Liễu Ly mở miệng nói giúp hắn trước khi Trâu Tránh kịp làm gì, khiến Trâu Tránh phải nuốt những lời muốn nói xuống.

Nếu như Liễu Ly không thấy Trâu Tránh bước về phía hắn, vậy tuyệt đối không có khả năng, lúc ấy rõ ràng Liễu Ly đang đứng ngay đằng sau Trâu Tránh.

Lam Tiểu Bố thở dài, ân oán của hắn và Liễu Ly nên triệt tiêu rồi. Hắn giúp Liễu Ly mấy lần, Liễu Ly cũng giúp hắn mấy lần. Nữ nhân này kiêu ngạo như vậy hoàn toàn là do tông môn tạo ra, bản tính cũng không tính là hỏng.

Liễu Ly trúng độc, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra phương pháp giải độc, trong phương thuốc luyện chế linh dược giải độc này hắn còn thiếu một vị thuốc, chỉ là bây giờ chắc phương thuốc này không còn dùng được nữa.

Cho dù như thế nào, hắn cũng phải cảm ơn nữ nhân kiêu ngạo này.

Chương 269: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (2)

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, Cổ Đạo lại gầm nhẹ đứng lên. Một chiếc thuyền ba cột buồm đang nhanh chóng đến gần, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đến bên cạnh thuyền nhỏ.

Lam Tiểu Bố hông hề hoang mang cất Ngân Quang Ngư đi, lúc này mới nhìn về chiếc thuyền lớn kia.

Thần niệm của hắn đã sớm rà quét khắp thuyền, biết được trên thuyền có chín người, trên thuyền có điêu khắc trận văn cấp ba. Một đại sư trận pháp cấp ba chưa chắc có thể khắc được trận văn cấp ba. Trình độ về trận văn và trận pháp không có quan hệ gì với nhau.

Nếu như không nhờ Vũ Trụ Duy Mô, cho dù Lam Tiểu Bố có thể bố trí trận pháp cấp năm, cũng không thể khắc họa ra được trận văn cấp một. Nhưng mà vì có Vũ Trụ Duy Mô, ngay khi Lam Tiểu Bố bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp năm đã có thể khắc họa ra trận văn cấp năm.

Trên chiếc thuyền lớn kia, tu sĩ có tu vi cao nhất là Kim Đa, hắn đứng trên boong thuyền nhìn Ngân Quang Ngư trên tay Lam Tiểu Bố, trong khoang thuyền, có một cấm chế thần niệm không thể quét được, Lam Tiểu Bố cũng không cố gắng phá vỡ đi cấm chế này. Mặc dù tiến vào tu hành giới, thủ đoạn của hắn đã cứng rắn tàn nhẫn hơn nhiều, nhưng cũng không có thói quen đi phá vỡ sự riêng tư của người khác.

“Đạo hữu có phải đang lạc đường trong Bất Dạ Hải? Không bằng lên thuyền đi cùng.” Tên tu sĩ Kim Đan này bỗng nhiên kêu lên.

“Vậy thì không khách sáo nữa.” Lam Tiểu Bố thu hồi thuyền linh khí trung phẩm dưới chân, mang theo Cổ Đạo nhảy lên trên thuyền.

Trước đó Lam Tiểu Bố dùng thần niệm quét thì không cảm thấy gì, bây giờ sau khi lên thuyền rồi, hắn luôn cảm thấy trên thuyền này hình như thiếu một vài thứ gì đó. Đứng ở trên thuyền hình như có chút ý lạnh.

Giọng điệu của vị tu sĩ Kim Đan này vô cùng bình tĩnh nói với Lam Tiểu Bố, “Thi Bất Tốn xin chào đạo hữu, đạo hữu có phải đang lạc đường trong Bất Dạ Hải không?”

Tu sĩ Kim Đan trước mắt này hình như thiếu đi gì đó? Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày. Nhưng mà rất nhanh hắn đã vứt suy nghĩ này qua một bên, cũng ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đến từ Mưu Bắc tiên thành, đúng là đang lạc đường trong Bất Dạ Hải. Lúc đầu ta muốn đến Chiểu đảo, kết quả lại bị lạc mất phương hướng, lại không có cách nào xác định vị trí, chỉ có thể trôi nổi trong Bất Dạ Hải tìm kiếm cơ duyên.”

Tu sĩ Kim Đan kia tựa như không hề kinh ngạc chút nào, vẫn bình tĩnh hỏi, “Đạo hữu muốn đến Chiểu đảo?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta muốn đến Chiểu đảo, không ngờ vòng vo ở đây ba tháng rồi mà không tìm được phương hướng. Thi huynh biết Chiểu đảo sao?”

Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, hắn đã báo ra tên Mưu Bắc tiên thành rồi, người này lại tựa như chưa từng nghe nói qua. Chẳng những sắc mặt bình tĩnh, trong mắt cũng chẳng có chút dao động nào. Điều này không đúng, theo lý mà nói tu sĩ trà trộn trong Bất Dạ Hải, phần lớn đều biết đến Mưu Bắc tiên thành. Hai năm này, đừng nói là Bất Dạ Hải, cho dù là toàn bộ Nguyên Châu, người không biết Mưu Bắc tiên thành không có mấy người.

Thi Bất Tốn nói, “Ta quả thật biết cái tên Chiểu đảo này. Không phải một mình ngươi tìm kiếm Chiểu đảo, ta đã gặp qua rất nhiều tu sĩ đi tìm kiếm Chiểu đảo. Nếu như ta đoán không sai, có phải ngươi cũng muốn đến Chiểu đảo tìm Uẩn Thần Quả?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng thế”

Thi Bất Tốn nói, “Cũng không biết ai truyền ra ngoài rằng trong Bất Dạ Hải có Chiểu đảo, ta ở Bất Dạ Hải đã hơn trăm năm, cũng chưa từng nghe đến một nơi có tên là Chiểu đảo.”

Lam Tiểu Bố chau mày, vậy là mình lấy phải tin tức giả rồi à?

Thi Bất Tốn lại hỏi, “Có phải vừa rồi đạo hữu bắt được Ngân Quang Ngư thượng đẳng không?”

“Đúng vậy, vừa rồi vận may khá tốt, bắt được một con Ngân Quang Ngư thượng đẳng.” Lam Tiểu Bố đáp.

Thi Bất Tốn lại hỏi, “Vậy đạo hữu có thể bán con Ngân Quang Ngư thượng đẳng ấy lại cho ta không?”

Nói xong, còn không đợi Lam Tiểu Bố trả lời đã nói tiếp, “Đạo hữu đi Chiểu đảo tìm Uẩn Thần Quả, còn không bằng đến Đao Khẩu ổ. Nơi đó nhất định có Uẩn Thần Quả, hơn nữa giá cả còn không cao.”

Đao Khẩu ổ? Lam Tiểu Bố nghĩ thầm hắn ra ngoài để tìm kiếm Uẩn Thần Quả, vậy thì đến Chiểu đảo hay Đao KHẩu ổ có gì khác nhau? CHỉ cần có thể tìm được Uẩn Thần Quả là tốt rồi.

Nghĩ đễn đây, Lam Tiểu Bố đang định nói, con Ngân Quang Ngư thượng đẳng này cứ đưa cho ngươi thôi. Lại không ngờ Thi Bất Tốn đã mở miệng nói, “Con Ngân Quang Ngư thượng đẳng này ta cho ngươi 100.000 linh thạch thượng phẩm, cộng thêm mấy chục loại linh dược trong Bất Dạ Hải, Lam Đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, 100.000 linh thạc thượng phẩm. Căn cứ vào suy nghĩ của hắn, con Ngân Quang Ngư thượng đẳng này chỉ có giá trị khoảng 100.000 linh thạch hạ phẩm mà thôi, bây giờ sao lại biến thành 100.000 linh thạch thượng phẩm rồi?

Vốn định đưa Ngân Quang Ngư ra, lúc này Lam Tiểu Bố bỗng nhiên thay đổi ý định, hắn có chút áy này nói, “Còn Ngân Quang Ngư này là do ta tốn hơn mười năm mới tìm được, thật ra lần này đến đây, ngoài tìm kiếm Chiểu đảo ra, chính là vì tìm kiếm Ngân Quang Ngư.

Thời gian mười năm đó, ta cũng chỉ tìm được một con này…”

Nói bóng gió chính là, ta bỏ ra nhiều thời gian như vậy, mới tìm được một con, ngươi đừng hỏi mua của ta nữa.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói như vậy, Thi Bất Tốn vẫn bình tĩnh nói, “Điều này có thể hiểu được.”

Lam Tiểu Bố lại lấy ra vài cọng linh thảo cấp năm đưa cho Thi Bất Tốn nói, “Ở chỗ ta có mấy cọng linh thảo không thua gì Ngân Quang Ngư, cho đạo hữu đấy.”

Thứ Lam Tiểu Bố vừa lấy ra chính là linh thảo Vũ Lâm Thảo cấp năm, loại linh thảo này tuyệt đối là đồ tốt, bởi vì nó có thể luyện chế ra Vũ Lâm Đan, Vũ Lâm Đan chính là một trong những đan dược chữa thương cấp năm tốt nhất.

Chương 270: Đao Khẩu ổ (1)

“ĐƯợc.” Thi Bất Tốn nhận lấy Vũ Lâm Thảo, gương mặt lạnh nhạt lấy ra cầu phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, đây là vị trí của Đao Khâu ổ trong Bất Dạ Hải.”

“Đa tạ.” Mục đích Lam Tiểu Bố lấy Vũ Lâm Thảo ra chính là muốn có cái này.

Sau khi Lam Tiểu Bố lấy được phương vị cầu, không còn ở lại trên chiêc thuyền khiến hắn không được tự nhiên này nữa. Khi Lam Tiểu Bố ngồi lại trên chiếc thuyền linh khí của mình, hắn đột nhiên nghĩ ra chỗ nào không đúng, vị tu sĩ Kim Đan kia khi nói chuyện hình như không có chút tình cảm nào.

Trước đó Lam Tiểu Bố đã cảm thấy có chút kỳ quái, hơn nữa khi nói chuyện với tu sĩ Kim Đan kia cũng không quá tự nhiên, bây giờ hắn mới cảm thấy không ổn.

Quay đầu lại nhìn Cổ Đạo, trong mắt Cổ Đạo hình như còn lưu lại sự hoảng sợ.

“Cổ Đạo, có phải ngươi cũng cảm thấy tu sĩ Kim Đan trên chiếc thuyền kia có gì đó kỳ quái phải không?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Cổ Đạo gầm nhẹ một tiếng, sau đó không ngừng gật đầu, rõ ràng đang tỏ vẻ Lam Tiểu Bố nói rất chính xác.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn khẳng định tu sĩ Kim Đan kia là người sống, nhưng một người sống không có tình cảm, còn khiến cho người khác cảm thấy lạnh buốt là ý gì đây?

Còn mấy người trên thuyền kia nữa, mặc dù không xuất hiện, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, khuôn mặt của họ thông qua thần niệm dò xét ra đều vô cùng khô khan, tựa như cũng không có chút cảm xúc nào.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lại quét lại một lần nữa, trong một thời gian ngắn, chiếc thuyền ba cột buồm kia đã sắp rời khỏi phạm vi bao trùm thần niệm của hắn. Không biết có phải do trận pháp hay không, hay là vì khoảng cách quá xa, mà thần niệm của Lam Tiểu Bố không thể nào rà quét được chiếc thuyền kia.

Lam Tiểu Bố nhìn phương vị cầu trong tay một chút, trên phương vị cầu có một hình dáng mơ hồ…

Không đúng, phương vị cầu không phải có tuyến đường chính xác sao? Phương vị cầu này vì sao chỉ có một hình dáng?

Khi Lam Tiểu Bố còn đang nghi ngờ, bên ngoài thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện một hòn đảo. Khi nhìn lại phương vị cầu, hình ảnh trên đó càng lúc càng rõ ràng, bất ngờ lại chính là hòn đảo kia.

Có đi hay không đây? Khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ vấn đề này, thuyền dưới chân cũng đã nhanh chóng đến gần hòn đảo kia.

Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy không đúng, nước biển ở đây hình như đang di chuyển về một hướng, tự động tiến về hòn đảo kia.

Gặp phải chuyện quỷ dị gì rồi? Lam Tiểu Bố vừa dùng lực, phương vị cầu trong tay lập tức hóa thành bột mịn. Nhưng mà thuyền dưới chân vẫn nhanh chóng tới gần hòn đảo, không đến một nén nhanh, hòn đảo kia đã xuất hiện rõ ràng trước mặt Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố không sử dụng thần niệm, bằng mắt thường cũng có thể thấy bên ngoài hòn đảo kia có ba chữ to, Đao Khẩu ổ. Toàn bộ hòn đảo nhìn có vẻ giống như một chiếc đầu lâu, nơi mà hắn đang tiến vào đảo chính là phần cổ của chiếc đầu lâu kia

Lam Tiểu Bố lập tức khống chế thuyền rời xa Đao Khẩu ổ, cho dù chân nguyên của hắn được vận dụng đến mức mạnh nhất, thuyền linh khí trung phẩm ở dưới chân cũng chỉ lui lại một cách chậm rãi. Chỉ cần chân nguyên của hắn có chút buông lỏng, thuyền dưới chân lại nhanh chóng đến gần Đao Khẩu ổ.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị, Lam Tiểu Bố nghĩ, có thể khi thuyền của hắn xuyên qua đám sương mù kia đã bị kéo vào nơi này.

Đi thì tuyệt đối không thể đi được, cũng sẽ bị tiêu hao hết chân nguyên của hăn, còn không bằng đi vào Đa Khâu ổ nhìn xem thế nào.

Có rất nhiều chuyện chính là như vậy, chỉ cần ngươi càng sợ hãi, vậy thì sẽ chìm vào càng sâu. Nhưng khi ngươi không sợ gì mà tiến vào sâu trong đó, có lẽ còn có một đường xoay chuyển.

Lam Tiểu Bố dứt khoát khống chế thuyền đi đến bến tàu Đao Khẩu ổ.

Nói là bến tàu, thật ra cũng chỉ là một cái bờ đỗ.

“Đi, Cổ Đạo, theo sát ta một chút, nơi này có chút cổ quái.” Vừa lên bờ, Lam Tiểu Bố đã cất thuyền linh khí của mình đi, sau đó nói với Cổ Đạo.

Cảm giác này hình như không thích hợp lắm, Lam Tiểu Bố cảm thấy dưới chân mình hơi mềm, nếu như không phải hòn đảo này thật sự quá lớn, xung quanh còn có các loại cây cối, Lam Tiểu Bố thật sự nghi ngờ có phải mình đang dẫm trên một cái đầu người hay không.

Đi qua khỏi bờ đỗ không xa, Lam Tiểu Bố nhìn thấy có một quảng trường khá lớn, dọc theo quảng trường hình như là các loại kiến trúc.

Lam Tiểu Bố là một đại sư trận pháp cấp năm, hắn lập tức có thể nhìn ra được xung quanh quảng trường đều là cấm chế, hơn nữa, quảng trường này hình như cũng là một đại trận.

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố gọi Cổ Đạo đang đi về phía trước, hắn và Cổ Đạo sắp tiến vào đại trận của người khác rồi.

Lam Tiểu Bố vừa mới dừng lại, đã nhìn thấy một vài tu sĩ không nhanh không chậm từ trong một góc quảng trường đi ra, bọn họ rất tự nhiên đi xuyên qua quảng trường.

Nếu như trước đó không tiếp xúc với Thi Bất Tốn, Lam Tiểu Bố còn nhìn không ra vấn đề gì, nói không chừng hắn sẽ tiến đến hỏi thăm vài câu. Bởi vì đã từng tiếp xúc với Thi Bất Tốn rồi, những người này vừa đi qua, Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện, bọn gia hỏa này cũng thiếu đi một thứ. Giống như không hề có tình cảm

Lam Tiểu Bố nhíu mày nếu như nói những người này bị đoạt mất tâm trí, vậy thì nhất định không đúng. Bởi vì Thi Bất Tốn còn biết

Ngân Quang Ngư của hắn là đồ tốt, thậm chí còn muốn bỏ ra 100.000 linh thạch thượng phẩm để mua Ngân Quang Ngư.

Không chỉ như vậy, Thi Bất Tốn còn biết mục đích mình đưa Vũ Lâm Thảo cho hắn, sau đó còn giao dịch phương vị cầu Đao Khẩu ổ cho mình.

Cho nên trí lực của Thi Bất Tốn có lẽ vẫn còn đang online.

Hơn nữa Thi Bất Tốn có cơ thể, có bóng, thậm chí thần niệm của hắn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Thi Bất Tốn, bởi vậy có thể thấy được đây không phải là quỷ hồn gì, mà là con người chân chính.

Chương 271: Đao Khẩu ổ (2)

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm quảng trường khổng lồ trước mắt này, khi hắn còn đang suy nghĩ rốt cuộc trận pháp trong quảng trường này là gì, một luồng sát cơ đáng sợ bao trùm đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng ôm theo Cổ Đạo vọt vào trong quảng trường, một khắc sau khi thần niệm của hắn dảo qua, phát hiện nơi vừa rồi hắn đang đứng có một vùng hư không nhận cuốn qua.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn chỉ nhìn thấy quảng trường trước mắt là một đại trân, không ngờ khi hắn vừa bước vào bến tàu này là đã tiến vào sát trận, hay là một cái Hư Không Giảo Sát Trận.

Giờ phút này, không chờ Lam Tiểu Bố kịp suy nghĩ tiếp, một âm thanh kinh khủng bao trùm đến, một khắc sau, thần niệm cũng không thể sử dụng được, chỉ có thể cảm thấy có một bàn tay thật to đang đập vào sâu trong ý thức của mình…

Nhiếp Phách Trận cấp bảy? Lam Tiểu Bố nhanh chóng khẳng định, đây tuyệt đối chính là Nhiếp Phách Trận trận cấp bảy, loại trận pháp này chuyên thu lấy bảy phách của tu sĩ.

Giờ khắc này Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn hiểu rõ tại sao Thi Bất Tốn và những người tu sĩ hắn đã nhìn thấy trước đó đều có vấn đề, đều là một đám người đã bị người ta lấy đi bảy phách.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố lập tức tạo dựng từng tấm Thần Hồn Thuẫn, bảo vệ hắn và Cổ Đạo, đồng thời nói với Cổ Đạo. “Ngươi lập tức giả bộ bảy phách đã biến mất, ánh mắt không được phép đảo qua đảo lại, chỉ có thể cứng ngắc đi theo đằng sau ta.”

Cổ Đạo cũng biết đang gặp nguy hiểm, không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở, lúc này đã ngoan ngoãn như một con trùng nhỏ.

Xuy xuy! Bàn tay to lớn không thể nhìn được bằng mắt kia đập trên Thần Hồn Thuẫn, âm thanh kia khiến cả người Lam Tiểu Bố run rẩy.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố không hề chủ quan một chút nào, Nhiếp Phách Trận cấp bảy hắn hoàn toàn không thể bố trí nổi, hơn nữa để cho hắn phá, hắn cũng không thể phá hết. Cho dù hắn đã sắp đột phá đại sư trận pháp cấp năm, bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp sáu, cái Nhiếp Phách Trận cấp bảy này, chắc hẳn phải là tông sư trận pháp mới có thể bố trí được.

“Vũ Trụ Duy Mô lập tức tạo dựng mô hình Nhiếp Phách Trận cấp bảy, tìm ra cửa sinh.” Sau khi sử dụng Thần Hồn Thuẫn bảo vệ bảy phách. Lam Tiểu Bố nhanh chóng sử dụng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng Nhiếp Phách Trận cấp bảy. Cùng lúc đó, hắn dừng hết mọi mô hình đang tạo dựng trong Vũ Trụ Duy Mô, Tiên Tủy Tinh và một chút xíu linh mạch còn chưa dùng hết kia toàn bộ đều tập trung cung cấp linh nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô điên cuồng vận chuyển, đại trận tạo dựng nên cũng từ từ rõ ràng.

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được Thần Hồn Thuẫn của mình đang xuất hiện rất nhiều vết rách, mỗi lần xuất hiện một vết rách, hắn lại nhanh chóng tu bổ lại. Một khi có đạo Thần Hồn Thuẫn nào bị phá hủy, hắn lại nhanh chóng tạo dựng lại.

Thần niệm đang tiêu hao rất nhanh, trên trán Lam Tiểu Bố xuất hiện mồ hôi lạnh. Chỉ cần Thần Hồn Thuẫn của hắn không kiên trì nổi, mà Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa xây dựng trong mô hình Nhiếp Phách Trận cấp bảy, chỉ sợ hắn cũng sẽ giống như Thi Bất Tốn.

Cũng may Vũ Trụ Duy Mô đã không khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, chỉ chưa đến một nén nhanh, Nhiếp Phách Trận cấp bảy đã được xây dựng một cách rõ ràng trong thức hải của Lam Tiểu Bố.

“Đi theo ta.” Lam Tiểu Bố nói với Cổ Đạo, nhanh chóng bước đến cửa sinh, sau đó xông vào chỗ sâu trong đảo nhỏ.

CÓ nhiều thứ, nếu như ngươi xem không hiểu, vậy thì cả đời này ngươi cũng đừng mong có thể đi ra ngoài, nếu như đã hiểu, chỉ là chuyện mấy bước chân.

Có Vũ Trụ Duy Mô xây dựng mô hình Nhiếp Phách Trận cấp bảy, Lam Tiểu Bố chỉ cần mấy phút đã có thể đi ra khỏi quảng trường.

Khi cả người thả lỏng, Lam Tiểu Bố đã đứng trước một cửa đại điện.

Phía trên cung điện có viết ba chữ, “THất Phách điện.”

Mặt ngoài Lam Tiểu Bố vẫn tỏ ra bình tĩnh, tựa như những tu sĩ bị lấy đi bảy phách, không có chút tình cảm nào. Nhưng trong lòng hắn lại nổi sát khí.

Cái đồ khốn khiếp nhà ngươi, ông đây đến đây tìm Uẩn Thần Quả mà thôi, vậy mà muốn lấy đi bảy phách của ông, cho dù hôm nay Tiểu Bố gia gia không chỉnh chết ngươi, thì trong tương lai nhất định cũng phải chơi chết ngươi.

Trong lòng càng tức giận, ngoài mặt Lam Tiểu Bố lại càng bình tĩnh Trong lòng hắn đang mắng to, trên thực tế thì vẫn lo lắng. Hắn lo lắng gia hỏa bố trí trận pháp kia đang ở trong tối quan sát hắn, một khi tu vi của đối phương không chênh lệch gì mấy với Quế Vô Thủ, vậy thì sợ rằng hôm nay hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Lam Tiểu Bố vừa bước vào đại điện, một bóng người quen thuộc lập tức từ bên trong đi ra. Nhìn thấy người này, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa đã kêu thành tiếng.

Tần Mạch Tài, mấy năm trước Tần Mạch Tài vẫn còn ở phường thị Mưu Bắc mời hắn đến Chiểu đảo tìm Uẩn Thần Quả, vậy mà mấy năm sau cũng đến nơi này, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ của Tần Mạch Tài Lam Tiểu Bố đã biết hắn ta cũng đã mất đi bảy phách.

Lam Tiểu Bố thầm than, một khi bước vào con đường tu đạo, cái chết đôi khi còn đơn giản hơn so với những phàm nhân bình thường.

Tần Mạch Tài cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hắn ta ngừng lại, thậm chí còn chào Lam Tiểu Bố một tiếng, “Lam phường chủ, ngươi cũng đến tìm Uẩn Thần Quả à, nơi này có Uẩn Thần Quả, ta còn chưa tìm ra, ta đi tìm trước đây.”

Nói xong, Tần Mạch Tài tiếp tục đi xa.

Lam Tiểu Bố cũng không gọi Tần Mạch Tài lại, Tần Mạch Tài nhìn có vẻ còn kém hơn cả Thi Bất Tốn, rõ ràng không hề biết mình đã mất đi bảy phách.

Chiểu đảo, nếu như không có người lan truyền cái tên này đi, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin.

A, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến ba chữ “Đao Khẩu ổ”, Đao Khẩu ổ chẳng phải là nửa chữ bên phải của từ Chiểu đảo sao? Văn tự ở Nguyên Châu cũng hơi khác văn tự trên Địa Cầu, nhưng nếu dựa theo văn tự Địa Cầu thì cũng có chút tương tự.

Chương 272: Nhân Tiên đáng sợ (1)

(Đao Khẩu: 刀口 ; Chiểu: 沼)

Lam Tiểu Bố không tiếp tục suy nghĩ nữa, hắn đã đi xuyên qua đại điện, ở hậu điện, hắn nhìn thấy một vòng tròn, trong vòng tròn ấy có một hư ảnh đang ngồi.

Hư ảnh kia hình như đang tu luyện công pháp gì đó, tựa như không nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, hoặc là nhìn thấy cũng không để ý đến, bởi vì tu sĩ tùy ý ra vào giống như Lam Tiểu Bố cũng có, chỉ là những tu sĩ này đều đi vòng quanh vòng tròn này mà thôi.

“Vũ Trụ Duy Mô, tạo dựng mô hình hư ảnh này.”Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình hư ảnh, vừa đờ đẫn đi qua vòng tròn kia. Thậm chí hắn còn không sử dụng đến thần niệm, chính vì lo lắng sẽ khiến hư ảnh đang tu luyện kia phát hiện.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu xây dựng mô hình tin tức về hư ảnh kia, điều Lam Tiểu Bố lo lắng nhất chính là sẽ khiến đối phương chú ý. Nhưng mà rõ ràng Lam Tiểu Bố đã lo lắng quá nhiều, qua một canh giờ, Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn xây dựng xong mô hình của đối phương, nhưng đối phương thì vẫn đang tu luyện quên mình.

Lam Tiểu Bố vẫn đang tản bộ khắp nơi trong đại điện lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hư ảnh này là Nguyên Thần của một người.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố chấn động, hắn hiểu rất rõ, Nguyên Thần muốn thoát khỏi cơ thể, tu luyện độc lập như thế này, cảnh giới ít nhất phải là Nhân Tiên.

Như vậy có thể thấy hư ảnh đang tu luyện kia chính là Nguyên Thần của một vị Nhân Tiên, hơn nữa lúc này đối phương đang tu luyện đến thời điểm mấu chốt nhất. Tu luyện một môn thần thông, tên là Thất Phách Trảm.

Tu luyện môn thần thông này cần có bảy phách của vô số tu sĩ, mà cái Nhiếp Phách Trận bên ngoài kia chính là được sử dụng để lấy đi bảy phách của tu sĩ, sau đó bảy phách này sẽ bị Nguyên Thần của Nhân Tiên kia cắn nuốt, để tu luyện Thất Phách Trảm.

Môn thần thông này một khi tu luyện thành công, vào lúc đối mặt với kẻ địch, có thể nhẹ nhàng chém đến bảy phách của đối thủ. Mà tên trước mắt này, rõ ràng đã tu luyện đến phách thứ năm trong bảy phách, Tước âm.

Vũ Trụ Duy Mô không tìm được cơ thể của đối phương, như vậy đã cho thấy rõ tên gia hỏa này nếu không phải cơ thể không có ở đây thì chính là không có cơ thể.

Lam Tiểu Bố cảm thấy có lẽ là cơ thể của tên gia hỏa này không có ở đây, bởi vì gia hỏa này đang ngồi trên một trận văn truyền tống trận, hơn nữa còn là hồn trận.

Bố trí hồn trận so với bố trí trận pháp bình thường còn khó khăn hơn rất nhiều, loại truyền tống trận này không thể truyền tống vật thật, chỉ có thể truyền tống những thứ như thần hồn và ý niệm mà thôi.

Dựa theo Lam Tiểu Bố suy đoán, Nguyên Thần đang ở chỗ này tu luyện, có lẽ là vì nó thuận tiện và bí mật.

Căn nuốt bảy phách của người khác để tu luyện, rõ ràng chính là hành vi khiến người người đánh giết, loại người này một khi bị phát hiện ra, sẽ khiến mọi người phẫn nộ. Cho nên đối phương mới lén lút trốn ở nơi này cắn nuốt bảy phách để tu luyện Thất Phách Trảm. Còn một nguyên nhân nữa là khi tu luyện Thất Phách Trảm, nhất định phải dùng trạng thái nguyên thần để tu luyện.

Mặc dù là một cường giả Nhân Tiên, nhưng mà đối phương không có cơ thể, chỉ có một Nguyên Thần, điều này khiến Lam Tiểu Bố quyết định bắt đầu lên kết hoạch làm thế nào để đánh rớt tên gia hỏa này.

Đừng nói là tên rác rưởi này vừa rồi còn muốn bắt đi bảy phách của hắn, cho dù không có chuyện này, Lam Tiểu Bố cũng tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xảy ra ở Bất Dạ Hải.

Tu sĩ ở Mưu Bắc tiên thành chủ yếu sinh sống ở hai nơi, Bất Dạ Hải và Mưu Bắc sơn mạch, tu sĩ ở Bất Dạ Hải càng nhiều hơn. Gia hỏa này tu luyện Thất Phách Trảm ở đây, rõ ràng là đang căn nuốt bảy phách của tu sĩ Mưu Bắc. Loại người này, Lam Tiểu Bố làm sao có thể để hắn tồn tại?

Muốn xử lý Nguyên Thần của một Nhân Tiên, đối với một tu sĩ Kim Đan mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đừng nói là tu sĩ Kim Đan, thậm chí cả tu sĩ Luyện Thần cũng không nhất địnhh có thể xử lú được.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không phải tu sĩ Kim Đan bình thường, hắn mà một người có thể bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp sáu bất cứ lúc nào, càng quan trọng hơn là hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang quanh quẩn tại một nơi bên ngoài quảng trường đại điện, hai tên tu sĩ Kim Đan vừa mới tiến vào đã bị Nhiếp Phách Trận trên quảng trường khóa lại, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến trên người hai tên tu sĩ Kim Đan này, rõ ràng cảm thấy có hai cụm sáng bị Nhiếp Phách Trận cuốn đi, vọt thẳng ra ngoài quảng trường, phương hướng là đang đưa vào nội điện để thần hồn kia tu luyện.

Đây cũng là bảy phách, bảy phách bao gồm Xú Phế, Trừ Uế, Phi Độc, Thôn Tặc, Tước âm, Phục Thỉ, Thi Cẩu.

Theo Lam Tiểu Bố biết, bảy phách này có thể tách ra. Gia hỏa này lại cuốn hết toàn bộ, không phải là do đối phương tu luyện Thất Phách Trảm không coi trọng việc tách bảy phách ra, mà là do đối phương cảm thấy bảy phách ở đây quá nhiều, có thể tùy tiện tiêu tốn.

Giờ phút này hai cụm bảy phách này sắp lướt qua người Lam Tiểu Bố, tâm niệm Lam Tiểu Bố vừa động, Thần Hồn Thuẫn lập tức ngăn một cum bảy phách trong đó lại, sau đó dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ dung nhập vào cụm bảy phách này. Trước khi chưa bước vào Luyện Thần cảnh, cho dù biết bảy phách của đối phương đã bị lấy ra, Lam Tiểu Bố cũng không thể trả bảy phách lại cơ thể trong thời gian ngắn được. Nếu như vậy, còn không bằng lợi dụng một chút, đâm chọt Nguyên Thần của vị Nhân Tiên kia một chút cũng tốt.

Sau khi dung nhập Thần Hồn Thứ xong, Lam Tiểu Bố cũng không để cụm bảy phách này tiến vào trong nội điện ngay, mà vẫn dùng Thần Hồn Thuẫn ngăn nó lại.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã xác định, Nguyên Thần này đang trong quá trình tu luyện, hoàn toàn không hề chú ý đến tình hình bên ngoài đại điện. Nếu không thì từ lúc hắn đi ra từ cửa sinh của Nhiếp Phách Trận đã lập tức bị phát hiện rồi. Chắc hẳn là đối phương quá tự tin về Nhiếp Phách Trận cấp bảy kia.

Sau khi ngăn cụm bảy phách này lại, Lam Tiểu Bố bắt đầu lấy ra trận kỳ để bố trí các loại trận pháp.

Chương 273: Nhân Tiên đáng sợ (2)

Trận văn của truyền tống trận mà Nguyên Thần của Nhân Tiên kia đang ngồi, hắn không thể bố trí ra được, nhưng mà được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, hắn muốn ngăn cản truyền tống thì có thể làm được.

Sau khi bố trí xong trận pháp ngăn cản truyền tống, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận. Thủ đoạn công kích của Nguyên Thầh chủ yếu là vào thần niệm, tác dụng của Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận chính là ngăn cản thần niệm và chân nguyên.

Trận pháp này được bố trí khác hoàn toàn so với trận pháp lúc trước dùng để truy sát Quế Vô Thủ, lúc này Lam Tiểu Bố có đầy đủ thời gian, hơn nữa sau khi bố trí xong, còn có thể dùng Vũ Trụ Duy Mô trình diễn một chút, tiếp tục hoàn thiện Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận này.

Tốn một thời gian khá dài, Lam Tiểu Bố mới miễn cưỡng tăng cấp Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận này lên đến mức gần đạt đến đại trận cấp sáu.

Sau khi bố trí liên tục ba Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận, Lam Tiểu Bố bắt đầu đặt Trệ Thần Hương.

Trệ Thần Hương dùng để áp chế thần niệm của đối phương, đối với Nguyên Thần mà nói thì hiệu quả lại càng tốt. Khác với khi đối phó với Quế Vô Thủ, lúc trước khi đối phó với Quế Vô Thủ, Lam Tiểu Bố chỉ dùng hai nén nhang Trệ Thần Hương, hôm nay Lam Tiểu Bố dùng ít nhất phải hơn 100 nén nhang Trệ Thần Hương.

Muốn đốt cháy Trệ Thần Hương, đương nhiên phải dùng Điểm Hỏa Trận, chỉ cần Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận khởi động, Điểm Hỏa Trận sẽ tự đông châm lửa.

Sau khi làm xong, lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy một thanh trường kích ra. Nhìn trong tay chỉ là một thanh trường kích linh khí hạ phẩm, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút bất đắc dĩ, bây giờ hắn thật sự thiếu một thanh pháp bảo công kích thuận tay.

Cho dù như thế nào, bây giờ có lẽ đã đến lúc ra tay rồi.

Lam Tiểu Bố thu hồi Thần Hồn Thuẫn, cụm bảy phách bị hắn dung nhập Thần Hồn Thứ kia nhanh chóng bay vào trong nội điện, sau đó chui vào đỉnh đầu của Nguyên Thần đang tu luyện kia.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Nguyên Thần này, chỉ khi nào đối phương bắt đầu luyện hóa cụm bảy phách này, Thần Hồn Thứ của hắn mới có tác dụng.

Đối phương rõ ràng không lập tức luyện hoá cụm bảy phách này, có thể thấy được cụm bảy phách ở đây quá nhiều. Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài chờ một khoảng thời gian, lại có một cụm bảy phách khác bay đến.

ĐỢi khoảng một canh giờ, Lam Tiểu Bố cảm nhận được toàn thân Nguyên Thần này đang run rẩy, ngay lập tức trận văn truyền tống trận sáng lên.

Lam Tiểu Bố làm sao có thể không biết đối phương đã bị trúng chiêu, hắn không chút do dự đánh ra mười mấy đạo Thần Hồn Thứ, đồng thời trường kích trong tay đã hóa thành một đường cong đánh về phía Nguyên Thần này.

“Muốn chết…” Nguyên Thần này lập tức biết mình bị người khác đánh lén, vô cùng giận dữ.

Hắn tu luyện ở đây đã nhiều năm như vậy, vẫn luôn bình an vô sự. Theo lý mà nói, cho dù có Nhân Tiên đến, cũng không thể tùy tiện tránh thoát Nhiếp Phách Trận cấp bảy mà hắn không thể phát hiện được. Nhưng bây giờ đã sắp tu luyện xong phách thứ năm, lại bị người ta đánh lén.

Sau khi Nguyên Thần gầm thét xong, một luồng sát mang lập tức đánh tới, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố trực tiếp bị đánh bay, nhưng luồng sát mang này chưa tiêu tán, mà bay thẳng đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ luồng sát mang này, nhưng hắn trốn không thoát.

“Phốc!” Sát mang đánh vào ngực Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố bay ra ngoài.

Nguyên Thần hừ lạnh một tiếng, hư ảnh bước ra, một thủ ấn hầu như đã được ngưng thực hoàn toàn bắt lấy đầu Lam Tiểu Bố. Con sâu kiến này vậy mà lại biết công kích thần niệm, vừa rồi nếu không phải có mười mấy đạo thần niệm công kích vào thức hải của hắn ta, hắn ta đã sớm bóp chết con sâu kiến này rồi.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, trực tiếp đánh ra một quyền. Hắn cảm thấy khó hiểu, tại sao mình dùng nhiều Thần Hồn Thứ đánh ra như vậy, lại không có tác dụng gì lớn?

“Chết đi.” Nguyên Thần nghiêm mặt nói, thủ ấn đập vào tay Lam Tiểu Bố.

Từng luồng gió lạnh lẽo truyền đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy xương cốt bị đứt ra từng khúc, trong lòng hắn trầm xuống, chân nguyên điên cuồng vận chuyển, đồng thời nhanh chóng trốn về sau.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, cái tay này của hắn chắc bị phế đi rồi.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là thủ ấn được ngưng thực lại kia ngay khi tay của hắn bị vỡ vụn đã mất đi sức lực.

Lam Tiểu Bố rất nhanh đã hiểu ra chuyện gì. Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận của hắn đã hoàn toàn khởi động xong, ba đại trận gần cấp sau đối với chuyện ngăn chặn thần niệm mạnh đến mức nào? Huống chi chỉ dùng để ngăn chặn một cái Nguyên Thần? Phải biết trừ ba cái Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận ra, hắn còn đốt hơn một trăm cây Trệ Thần Hương. Đừng nói đối phương là một Nguyên Thần, cho dù có cơ thể ở đây, cũng phải để hắn ta uống một chậu nước rửa chân.

Lần đầu tiên đã có thể dễ dàng khiến Lam Tiểu Bố bị trọng thường, hành động lần thứ hai càng mạnh hơn, thế mà lại không thể tóm chặt được Lam Tiểu Bố, cũng không thể xách Lam Tiểu Bố lên, ngược lại chỉ làm bị thương một cánh tay của Lam Tiểu Bố.

Khi từng luồng Trệ Thần Hương bay đến, Nguyên Thần kia cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đối thủ này chẳng những là một cường giả trận pháp, mà còn sử dụng hương để ngăn chặn Nguyên Thần.

Muốn giết được sâu kiến này, hắn nhất định phải xóa bỏ trận pháp và mấy nén hương kia.

Nhìn thấy Nguyên Thần không tiếp tục ra tay với mình nữa, ngược lại là xông về phía mấy nén hương kia. Lam Tiểu Bố làm sao có thể không biết ý nghĩ của đối phương? Trường kích cuốn theo từng đợt không kích âm đánh về phía Nguyên Thần, giờ phút này Lam Tiểu Bố dường như đã rót toàn bộ tinh khí thần của mình vào trong trường kích.

Nguyên Thần này biết muốn phá hư Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận của Lam Tiểu Bố, nhất định phải đánh trọng thương Lam Tiểu Bố trước rồi nói tiếp.

Chương 274: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (1)

Trong hư không ngưng tụ một nắm đấm to lớn, nắm đấm này theo sát hư ảnh Nguyên Thần đánh về phía Lam Tiểu Bố, từ khi hắn ta bước vào Nhân Tiên đến nay, chưa từng phải chiến đấu một cách nghẹn khuất như thế này. Lại bị một Kim Đan nho nhỏ ép đến tình trạng thế này.

Oanh! Trường kích lại bị đánh bay một lần nữa, công kích của Lam Tiểu Bố tựa như một trò cười, hắn lại bị đánh bay ra ngoài.

Cho dù đang đối phó với một Nguyên Thần, nhưng đây cũng là Nguyên Thần của một Nhân Tiên.

Lúc này Nguyên Thần không tiếp tục quan tâm đến Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận nữa, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hư ảnh ngưng thực ra hai tay, không ngừng bấm quyết, trong miệng bình tĩnh nói, “Thất Phách Đệ Nhất Trảm, chém!”

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được da đầu mình tê dại, một luồng hơi thở chết chóc bao trùm nghiền ép, khiến hắn cảm thấy đến thở cũng thật khó khăn.

Trong thức hải như muốn vỡ ra, muốn thoát ra khỏi cơ thể của hắn.

Lam Tiểu Bố làm sao không biết đây là thần thông Thất Phách Trảm của đối phương, hắn hoàn toàn không hiểu rõ vì sao chỉ dùng Nguyên Thần mà có thể thi triển ra Thất Phách Trảm có uy lực đáng sợ như vậy.

Phải biết rằng thức hải của gia hỏa này còn bị mình đánh lén, lại có hơn một trăm cây trê Thần Hương đang cháy, thậm chí còn có ba cái Tỏa Thần Át Nguyên Giảo Sát Trận. Thần niệm có mười phần cho dù không bị tê liệt hết chín phần thì cũng phải bảy tám phần, sao còn có thể lợi hại như vậy?

Trong thức hải, Thần Hồn Thuẫn liên tục bị vỡ vụn từng tầng một, Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi một chém kia suy yếu đi, Lam Tiểu Bố biết hắn đã ngăn cản được một nhát này, nhưng đối phương đã tu luyện đến phách thứ năm, nói cách khác thì ít nhất có năm lần chém, hơn nữa khẳng định đòn sau sẽ càng lợi hại hơn đòn trước, hắn làm sao có thể cản lại được?

Cứ tiếp tục như vậy, không cần đến đòn thứ năm, chỉ cần qua ba đòn thôi, chỉ sợ hắn sẽ không còn mạng nữa.

Lúc Lam Tiểu Bố bị đánh bay ra ngoài, trường kích lại xuất hiện trong tay một lần nữa, không chờ đến khi Nguyên Thần này chém ra trảm thứ hai, trường kích đã cuốn theo từng đạo kích âm đánh về phía Nguyên Thần.

Thất âm Đệ Nhị Sát, Lam Tiểu Bố vẫn chưa lĩnh ngộ thấu triệt, giờ phút này chỉ có thể miễn cưỡng đánh ra. Nhưng hắn không thể để cho đối phương tiếp tục thi triển Thất Phách Trảm, một khi đối phương thi triển Thất phách Đệ Nhị Trảm, cho dù hắn không bị chết, thì cũng sẽ không còn khả năng công kích được nữa.

Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, Cung âm Sát trong Thất âm của hắn có lẽ không làm gì được đối phương. Không phải Cung âm Sát yếu, mà là do đối phương chỉ là một Nguyên Thần Thể.

KHí thế của Cung âm Sát bàng bạc. đại khai đại hợp, coi trọng chính là cứng đối cứng. Loại sát chiêu này dùng để đối phó với thần hồn thì không có vấn đề gì cả. Nhưng dùng để đối phó với Nguyên Thần Nhân Tiên thì vẫn còn kém một chút. Một Nguyên Thần Nhân Tiên, chỉ cần tìm được một không gian nhỏ trong Cung âm Sát,vậy thì nhất định có thể tránh thoát được. Cũng giống như một dòng nước chảy, trường mâu tuy vô cùng cứng rắn, nhưng cho dù có thể đâm xuyên mọi trở ngại, lại không thể nào làm tổn thương đến dòng nước.

Mà Nguyên Thần Nhân Tiên cũng giống như dòng nước.

Cho nên, dù Lam Tiểu Bố biết âm sát thứ hai của mình chưa hoàn thiện, nhưng vẫn cầm trường kích lên đánh ra.

Trong lòng Nguyên Thần Nhân Tiên kia vô cùng kinh hãi, điều hắn ta sợ hãi đầu tiên là hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố có thể cản được trảm thứ nhất trong Thất Phách Trảm của hắn ta. Hắn ta dùng Nguyên Thần thi triển Thất Phách Trảm, đừng nói là tu sĩ Kim Đan bình thường, cho dù là tu sĩ Luyện Thần cũng không thể chống đỡ được. Nhưng tu sĩ Kim Đan nho nhỏ trước mắt này hết lần này đến lần khác lại làm được.

Điều này cho thấy thần niệm của Lam Tiểu Bố vô cùng mạnh mẽ, rất có thể đã gần đến Hư Thần cảnh. Hơn nữa hắn ta còn cảm thấy Lam Tiểu Bố còn có một môn thần thông về thần niệm, có thể ngăn cản công kích từ Thất Phách Trảm của hắn ta.

Trừ chuyện này ra, hắn ta cũng kinh hãi không biết Lam Tiểu Bố đã bố trí Giảo Sát Trận gì. CÒn cái nén hương kia là thứ gì, lại đáng sợ như vậy, có thể trói buộc khí thế từ Nguyên Thần của hắn ta.

Lấy năng lực của hắn ta, cho dù thần niệm bị áp chế một chút, sau khi trảm xong phách thứ nhất, Thất Phách Trảm thứ hai cũng sẽ nhanh chóng ngưng tụ ra, dễ dàng xử lý Kim Đan kia.

Trên thực tế thì sau khi trảm thứ nhất của hắn ta bị đối phương ngăn lại, bởi vì thần niệm bị áp chế quá lớn, Thất Phách Trảm thứ hai vẫn không thể nào đánh ra trong thời gian ngắn được, ngược lại trường kích của đối phương đã lập tức cuốn theo từng đạo kích âm đánh tới.

Nguyên Thần giận dữ, hắn ta hoàn toàn không coi trọng trường kích của Lam Tiểu Bố, hai lần công kích trước đó, đối với hắn ta mà nói chỉ là rác rưởi mà thôi. Hôm nay cho dù hắn ta có bị thương nặng thì cũng phải xử lý cho được con sâu kiến này.

Đôi tay của Nguyên Thần kia lập tức chuyển động, Nguyên Thần kêu lên một tiếng đau đớn, từng thủ ấn nhanh chóng vạch ra trong hư không.

Lam Tiểu Bố biết đối phương đang ngưng tụ trảm thứ hai, hắn lập tức tỉnh táo lại, thần niệm và chân nguyên đã ngưng tụ hết vào một kích này. Giờ phút này hắn hiểu rất rõ, nếu như kích thứ hai của hắn không thể giết được đối phương, vậy thì hôm nay chính là Lam Tiểu Bố hắn chôn xương ở đây. Đã như vậy thì có gì phải kiêng kị nữa?

Chỉ tiếc là hắn vẫn chưa thể được quay về Địa Cầu, còn chưa thực hiện được lý tưởng của mình. Kiếp thứ nhất đã trôi qua tầm thường vô vị, cuối cùng còn bị người ta ném xuống biển. Kiếp thứ hai, hắn vẫn luôn đi tìm kiếm hướng đi cuộc đời của mình, cuối cùng lại phải chết tại một xó xỉnh như thế này.

Sự uất ức và không cam lòng giờ phút này ngập tràn trong lòng Lam Tiểu Bố, ngay cả chết hắn còn không sợ, thế thì sợ gì cái Thất Phách Trảm thứ hai của Nhân Tiên kia chứ?

Giờ phút này, ngoài trường kích ra, hắn không còn gì nữa.

Chương 275: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (2)

Khi Lam Tiểu Bố quyết tâm buông bỏ mọi thứ, sau khi toàn bộ tinh khí thần cả người ngưng tụ hết trên một kích này, âm thanh trên trường kích lập tức thay đổi. Lúc đầu trường kích phát ra âm thanh xé rách không gian, bây giờ đã biến thành âm thanh thê lương.

Bi ai u oán.

Hơi thở u buồn trong nháy mắt bao trùm cả đại điện, cả người Lam Tiểu Bố tựa như hoàn toàn dung nhập vào trong kích âm này.

Lúc này Nguyên Thần Nhân Tiên kia đang ngưng tụ Thất Phách Trảm thứ hai vì sự thay đổi này mà ngừng lại, vô số cảm xúc đau đớn ai thán xông lên đầu. Một vị Nhân Tiên vốn nên kiêu ngạo đứng ở trên cao, nhận được sự kính ngưỡng của thế nhân, mà Nguyên Thần của hắn ta luôn phải tách ra khỏi cơ thể, chính là để tu luyện Thất Phách Trảm.

Thời gian như dòng nước, mất đi không thể lấy lại được.

Bên cạnh âm thanh thê lương ấy, là cảm giác cô độc bi thương. Hắn tu luyện đến Nhân Tiên, vẫn còn chưa quay về cố hương, để những vị phụ lão hương thân kia biết, thành tựu ngày hôm nay của hắn ta lớn như thế nào.

Sát khí lạnh thấu xương bay thẳng lên linh đài, Nguyên Thần đột nhiên bừng tỉnh, không đúng, bây giờ hắn ta đang dùng Thất Phách Trảm để giết một con sâu kiến Kim Đan, thế nhưng giờ phút này lại bị tên sâu kiến này dùng kích âm vây khốn.

Đáng chết! Dưới cơn tức giận, thần niệm của Nguyên Thần điên cuồng thiêu đốt, Thất Phách Đệ Nhị Trảm nhanh chóng ngưng thực ra.

Gờ phút này trường kích của Lam Tiểu Bố đã đến trước mặt, âm thanh lạnh lẽo từ trên trường kích rơi xuống.

Âm thanh đìu hiu mà quặn lòng, kích âm trùng trùng phủ kín mặt sông, người thê lương, chôn xương nơi tha hương!

Trong nháy mắt, Thất Phách Đệ Nhị Trảm ngưng lại, Nguyên Thần trơ mắt nhìn trường kích kia đánh thẳng vào mi tâm của mình, trong miệng còn đang lẩm bẩm, “Người thê lương, chôn xương nơi tha hương!”

Đạo âm thần thông, chỉ là một tu sĩ Kim Đan mà lại có thần thồng, hơn nữa còn là đạo âm thần thông…

Ngay thời khắc trường kích kia đánh vào mi tâm của Nguyên Thần, hơi thở sát phạt của đạo âm lập tức nổ tung. Loại hơi thở chết chóc thê lương kia nhanh chóng cắn nuốt hết khát vọng sống trên người Nguyên Thần, Nguyên Thần nhanh chóng tan trong gió. Dưới loại hơi thở sát phạt này, cho dù là Nguyên Thần Nhân Tiên, cũng không thể khống chế Nguyên Thần của mình không bị tiêu tán.

“Không…” Thần hồn tán loạn và hơi thở u buồn bao trùm, Nguyên Thần phát ra một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, dưới đòn Thương âm Sát của Thất âm thứ hai, Nguyên Thần Nhân Tiên đã nhanh chóng bị đanh tan.

Chạy! Giờ phút này Nguyên Thần làm sao còn nhớ được sự tức giận và quyết tâm muốn giết chết Lam Tiểu Bố, hắn cố gắng thiêu đốt tuổi thọ của mình điên cuồng lùi lại phía sau tìm đường trốn thoát.

Nguyên Thần vốn đã ngưng thực, bây giờ đã tán loạn đến mức chỉ còn là một cái bóng mơ hồ.

Cho dù thần thông thứ hai của Lam Tiểu Bố đã triệt để khiến Nguyên Thần bị trọng thương, nhưng trong sự điên cuồng, hắn vẫn không thể nào giết chết nó được. Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, trong lòng âm thầm chấn động về sự cường đại của Nguyên Thần Nhân Tiên.

Vậy mà có thể sống sót sau một chiêu Thất âm Đệ Nhị Sát, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, đối phương cũng sắp chết rồi.

“Truyền tống trận mau khởi động đi!” Nguyên Thần nhào vào trận văn truyền tống trận, điên cuồng khởi động nó.

Chỉ là truyền tống trận kia vẫn chẳng có chút phản ứng nào, đừng nói là khởi động, bây giờ ngay cả lóe sáng cũng không có, Nguyên Thần kia đã hoàn toàn hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Cái tên tu sĩ Kim Đan đánh nhau với hắn ta lúc trước, còn dám khóa truyền tống trận lại. Thật không ngờ đối phương lại thắng, còn hắn ta thì lại chạy không thoát.

“Ngươi tiếp tục trốn đi.” Lam Tiểu Bố cầm lấy trường kích chậm rãi bước đến, máu trên khóe miệng chảy ra cũng chẳng buồn lau đi.

Nguyên Thần kia bình tĩnh lại, “Các hạ là người nơi nào? Ta và ngươi không thù không oán, vì sao lại đánh lén ta? Ngươi phải biết rằng, cho dù hôm nay ngươi có hủy đi Nguyên Thần của ta, cơ thể của ta vẫn còn đó, một ngày nào đó ta sẽ tìm được ngươi. Nếu như bây giờ ngươi để cho ta đi, ta thề ân toán trước đó của ta với ngươi sẽ được xóa bỏ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ông nội ngươi đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Quy Hải Triệu của Quy Hải gia tộc. Có bản lĩnh thì hãy đến Quy Hải tìm ta, ông nội ngươi mà nhíu mày thì sẽ không phải là hảo hán. Nhưng mà hôm nay, ngươi cũng đừng mơ có thể trốn thoát, hãy chết đi.”

Trường kích lại nâng lên, sát khí tên người Lam Tiểu Bố lập tức cuốn lên.

“Dừng tay, ta là Hỗ Vưu của Cửu Châu sơn, bây giờ ngươi dám đụng đến ta, ngày mai Quy Hải gia tộc của ngươi sẽ bị nghiền nát thành bột mịn.” Nguyên Thần kia nghiêm nghị quát lên, nhưng sâu trong ánh mắt là sự sợ hãi.

Hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố là kẻ lỗ mãng, sẽ trực tiếp ra tay giết hắn ta thật, nếu thật sự là như vậy. Cửu Châu sơn cho dù có tiêu diệt Quy

Hải gia tộc, cũng không liên quan gì đến hắn ta cả.

Nguyên Thần của hắn ta ở chỗ này, một khi bị mất đi Nguyên Thần, cơ thể của hắn ta muốn phục hồi lại như cũ, vậy thì chỉ có thể dựa vào một tia hồn phách, quá trình đó khá dài, còn phải tìm được linh thảo đỉnh cấp Ngũ Thải Tiên Chi.

“Hỗ Vưu của Cửu Châu sao?” Lam Tiểu Bố nhíu mày nhìn chằm chằm Nguyên Thần này, một lát sau mới lên tiếng, “Ngươi và sư phụ ta cũng một tông môn? Tại sao ta chưa từng nghe nói đến ngươi?”

“Sư phụ ngươi?” Hỗ Vưu cũng vô cùng kinh ngạc không hiểu, Lam Tiểu Bố là đệ tử Cửu Châu sơn? Tại sao hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Sư phụ ta là Trâu Tránh đó, ta là đệ tử bên ngoài của hắn. Năm đó Quy Hải gia tộc ta có được một đầu linh mạch thượng phẩm, vừa hay sư phụ ta lúc đó đang ở Quy Hải gia tộc…”

“Linh mạch thượng phẩm?” Hỗ Vưu hít một hơi thật sâu, thậm chí còn quên đi tình cảnh bây giờ của mình.

Chương 276: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (3)

Lam Tiểu Bố gật đầu. “Đúng vậy, bởi vì đầu linh mạch thượng phẩm kia được đưa cho sư phụ ta, cho nên hắn mới thu ta làm đệ tử bên ngoài.”

“Vậy sư phụ ngươi có nhắc đến Hỗ Thất hay không?” Hỗ Vưu lập tức nói, hắn ta mong rằng Lam Tiểu Bố có thể thả Nguyên Thần của hắn ta rời khỏi đây.

Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức lớn tiếng nói, “Hóa ra ngươi chính là tên rác rưởi Hỗ Thất kia, ngươi đi chết đi cho ta…”

Vừa dứt lời, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố đã lập tức đánh lên người Nguyên Thần Hỗ Vưu, đồng thời ném từng hỏa cầu vào đó.

Nếu như Hỗ Vưu không bị thương, hỏa cầu của Lam Tiểu Bố đối với Hỗ Vưu mà nói chỉ là gãi ngứa mà thôi. Nhưng bây giờ Nguyên Thần Hỗ Vưu đã sắp tiêu tán hết, Lam Tiểu Bố còn công kích như vậy, hắn ta làm sao có thể chịu đựng nổi hỏa cầu này.

Từng tiếng xèo xèo vang lên, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Hỗ Vưu giãy dụa trong vòng vây, trong lòng âm thầm sợ hãi. Nguyên Thần này quá cường đại, bây giờ có giết hắn, cũng phải giết cả nửa ngày.

Răng rắc! Khi Nguyên Thần kia đã hoàn toàn tiêu tán mất, lúc này Lam Tiểu Bố mới thả lỏng người ngã ngồi trên mặt đất.

Đối phó với một Nguyên Thần, thủ đoạn của hắn đã giở ra hết, còn suýt chút nữa ném luôn cái mạng nhỏ này.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố càng mong muốn có thể mau chóng Hóa Đan thành công, nếu không thì khi đứng tước mặt Nhân Tiên chân chính, chỉ sợ hắn còn không bằng sâu kiến.

Cổ Đạo cũng kích động rống lên vài tiếng, nếu như Lam Tiểu Bố bị giết, thế thì nó cũng không thể chạy thoát khỏi cái chết.

Lam Tiểu Bố nuốt một viên Vũ Lâm Đan, nghỉ ngơi một nén nhang, lúc này mới đứng lên, Chuyện đầu tiên sau khi đứng lên đó là đi phá hủy Nhiếp Phách Trận cấp bảy, sau đó Lam Tiểu Bố phong ấn toàn bộ Đao Khẩu ổ lại.

Khi hủy đi Nhiếp Phách Trận cấp bảy và khu sát trận của Đao Khẩu ô, Lam Tiểu Bố đã tấn cấp thành một đại sư trận pháp cấp sáu chân chính.

Sau khi dùng Ẩn Nặc trận cấp sáu phong ấn Đao KHẩu ổ lại, người bình thường cho dù không cẩn thận đến đây cũng sẽ không tiến vào được.

Bây giờ hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó đi tìm Uẩn Thần Quả. Xử lý một Nguyên Thần Nhân Tiên của Cửu Châu sơn, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng lo lắng không thôi. Chỉ hy vọng Nhân Tiên kia có thể bị Quy Hải gia tộc cầm chân một khoảng thời gian, tốt nhất là có thể náo loạn với Trâu Tránh một trận.

Cửu Châu sơn, Thất Phách Phong.

Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên đánh thức đồng tử đang canh giữ bên ngoài, hắn đang đứng bên ngoài động phủ của phong chủ, cũng không dám đi vào. Hắn khẳng định tiếng kêu thảm thiết đáng sợ vừa rồi là của phong chủ.

Ngay khi hắn còn chưa biết phải làm thế nào, một bóng dáng yểu điệu đã xuất hiện bên ngoài Thất Phách Phong, đây là một nữ tử có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nàng cất tiếng, “Hỗ đại ca, tiểu muội có chuyện quan trọng cần thương lượng với ngươi một chút.”

Đồng tử kia nhanh chóng chạy ra, sau đó quỳ rạp xuống đất, “Úc sư thúc, trước đó không lâu phong chủ đột nhiên hét thảm một tiếng, sau đó thì không còn tiếng động nào nữa.”

Nữ tử được gọi là Úc sư thúc kia sửng sốt, ngay lập tức vọt vào nơi bế quan của Hỗ Vưu, sau khi đập mấy lần vào cấm chế bên ngoài động phủ, nhưng không hề có chút hơi thở nào.

Nữ tử kia lập tức phát tin tức, chỉ qua mười mấy giây, bốn năm thân ảnh khác đã xuất hiện ở Thất Phách Phong, đứng bên cạnh nữ tử.

“Có chuyện gì thế? Dĩ sư muội.” Người nói chuyện là một nam tử trung niên dáng người cao ráo, mặc dù biết chuyện không đơn giản, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như mưa phùn, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Đây chính là người đứng đầu Cửu Châu sơn, Mộc Dương Chiết, có người nói hắn là Nhân Tiên đỉnh phong, cũng có người nói hắn đã bước vào Địa Tiên.

Sau khi Mộc Dương Chiết hỏi xong, những tu sĩ Cửu Châu sơn còn lại theo sau Mộc Dương Chiết đều khó hiểu nhìn Úc Dĩ.

Úc Dĩ vội vàng nói, “Ta đến Thất Phách Phong có việc quan trọng muốn thương lượng với Hỗ đại ca, chỉ là ta vừa mới đến, đồng tử của Thất Phách Phong đã hoảng hốt vô cùng nói là hắn nghe thấy Hỗ đại ca ở trong phòng tu luyện kêu thảm một tiếng, sau đó ta đến gõ động phủ, nhưng không có ai trả lời.”

Đồng tử kia bị mấy cường giả nhìn chằm chằm, toàn thân run rẩy, ngập ngừng nói: “Ta là người canh giữ bên ngoài đợi lệnh của phong chủ, sau đó thì nghe thấy tiếng phong chủ kêu thảm, khi ta đang lo lắng bất an, Úc sư thúc đến.”

Mộc Dương Chiết khẽ nhíu mày, chỉ trầm tư một lát rồi nói, “Lập tức phá cấm chế trên động phủ của Hỗ Vưu trưởng lão, chuyện này chỉ e không đơn giản.”

Hỗ Vưu tu luyện Thất Phách Trảm, không nói cho bất kỳ ai biết. Nhưng mà tất cả mọi người đều ở Cửu Châu sơn, đương nhiên cũng biết chút ít. Thất Phách Trảm cũng không phải thứ tốt để tu luyện, bởi vì môn thần thông này nhất định phải khiến Nguyên Thần rời khỏi cơ thể để tu luyện, một khi bị đối thủ khóa chặt Nguyên Thần trong lúc tu luyện, vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mấy vị cường giả lập tức công kích, động phủ của Hỗ Vưu chỉ kiên trì được mấy giây đã bị mở ra.

Thứ đập vào mắt mọi người đầu tiên đó chính là Hỗ Vưu đang nằm trên bồ đoàn, thất khiếu chảy máu, sắc mặt tái nhợt.

Người ở nơi này có tu vi thấp nhất cũng là Hư Thần hậu kỳ, thần niệm chỉ cần quét qua một cái đã biết Nguyên Thần của Hỗ Vưu đã không còn.

Sắc mặt của Mộc Dương Chiết vẫn bình tĩnh, thế nhưng trong lòng đang nổi giận bừng bừng. Lại có người dám đánh lén Nguyên Thần trưởng lão của Cửu Châu sơn, đúng là không biết sống chết.

“Nguyên Thần của Hỗ đại ca đã bị người khác đánh lén.” Úc Dĩ lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, nàng cũng biết Hỗ Vưu đang tu luyện công pháp gì.

“Có phải Hỗ trưởng lão tu luyện Thất Phách Trảm không?” Giọng điệu của Mộc Dương Chiết vẫn trầm ổn, hắn chỉ suy đoán Hỗ Vưu tu luyện Thất Phách Trảm, Úc Dĩ rõ ràng biết rõ hơn một chút.

Chương 277: Nhân Tiên vẫn lạc (1)

Úc Dĩ vội vàng đáp, “Đúng vậy, Hỗ đại ca tu luyện Thất Phách Trảm. Ta đoán lúc Nguyên Thần của hắn đang tu luyện, bị người khác nhìn thấy, sau đó đánh lén Nguyên Thần của hắn.”

“Ha ha, Cửu Châu sơn ta đã quá kín tiếng rồi, bây giờ ngay cả Nguyên Thần của trưởng lão Nhân Tiên Cửu Châu sơn ta cũng có người dám đánh.” Một nam tử Nhân Tiên cười ha ha một tiếng, sát khí đằng đằng.

Mộc Dương Chiết đi đến bên cạnh Hỗ Vưu, hắn lập tức phát hiện ra, trên mặt đất trước mặt Hỗ Vưu có viết mấy chữ. “Quy Hải Triệu… Trâu Tránh…”

Quy Hải Triệu? Mộc Dương Chiết cau mày, lập tức nói, “Lấy hồn bài của Hỗ Vưu trưởng lão ra đây.”

Quy Hải Triệu? Trâu Tránh? Đây là ý gì? Mộc Dương Chiết cau mày, lập tức hỏi, “Trâu trưởng lão vẫn còn ở Tây Côn Lôn phái phải không?”

“Đúng vậy.” Một vị trưởng lão khác nói.

Chỉ trong thời gian ngắn, hồn phách của Hỗ Vưu đã được cầm đến. “Hỗ trưởng lão vẫn còn một tia hồn phách…” Nhìn thấy hồn bài đầy vết rách, Úc Dĩ vội vàng nói.

Úc Dĩ vừa dứt lời, hồn bài đầy vết nứt kia lập tức “Răng rắc”, biến thành bã vụn.

Bọn người hai mặt nhìn nhau, thật sự khiến người ta không kịp trở tay.

VỚi một cường giả Nhân Tiên như Hỗ Vưu, cho dù muốn tu luyện Thất Phách Trảm, cũng sẽ lưu lại một tia Nguyên Thần. Mặc dù sau khi lưu lại một tia Nguyên Thần rồi thì tiến độ tu luyện Thất Phách Trảm sẽ giảm sút, hơn nữa hiệu quả cũng không được tốt.

Nhưng đây là biện pháp dùng để phòng ngừa bất trắc, phòng ngừa Nguyên Thần của mình bị người khác đánh lén.

Sau khi Nguyên Thần của Hỗ Vưu bị tiêu diệt, rõ ràng đã lưu lại một tia thần hồn. Chỉ là Mộc Dương Chiết còn chưa kịp ra tay cứu giúp, tia hồn phách cuối cùng của Hỗ Vưu đã hoàn toàn biến mất, đây là có chuyện gì?

“Các vị cảm thấy thế nào?” Mộc Dương Chiết đưa mắt nhìn mấy người trong phòng.

Úc Dĩ do dự một lát rồi nói, “Nguyên Thần của Hỗ đại ca mặc dù đột nhiên bị đánh lén, nhưng rõ ràng thực lực của đối phương cũng có hạn, không thể lập tức hủy đi được Nguyên Thần của Hỗ đại ca. Cho nên Hỗ đại ca chắc hẳn đã biết ai hủy đi Nguyên Thần của hắn…”

Úc Dĩ không nói tiếp, tất cả mọi người đều hiểu ý mà Úc Dĩ muốn nói.

Lúc Hỗ Vưu đang tu luyện thì bị đánh lén, lúc này rõ ràng Hỗ Vưu không xem trọng người đánh lén kia. Chỉ đến khi sắp bị giết chết, Hỗ Vưu mới để lại một chút manh mối.

Nguyên Thần rời khỏi cơ thể, cho dù là cơ thể Nhân Tiên của tu sĩ, cũng khó có thể động đậy được. Hỗ Vưu có thể để lại mấy chữ, là do Nguyên Thần của hắn còn chưa bị hủy diệt hoàn toàn, hơn nữa trong cơ thể của hắn còn lưu lại một tia thần hồn.

Mộc Dương Chiết chậm rãi nói, “Người ra tay với Hỗ trưởng lão chắc hẳn có một môn ý cảnh thần thông đáng sợ, chỉ có ý cảnh thần thông cấp cao nhất mới có thể làm ảnh hưởng đến tia hồn phách lưu lại trong cơ thể ở ngoài vạn dặm. Hỗ trưởng lão biết Nguyên Thần của mình không còn hi vọng sống sót nào nữa, cho nên mới muốn để lại chút đầu mối, chỉ là chỉ sợ đến Hỗ trưởng lão cũng không ngờ được, ý cảnh thần thông kia sẽ đánh tan tia thần hồn cuối cùng của hắn ngay khi hắn đang để lại đầu mối.”

Đám người im lặng không nói, ý cảnh thần thông đỉnh cấp? Từ sau khi Nguyên Châu bị vứt bỏ, còn có mấy người biết đến ý cảnh thần thông đỉnh cấp?

Nhưng không có bất cứ người nào nghi ngờ lời Mộc Dương Chiết nói, có thể thông qua công kích Nguyên Thần, đánh tan tia thần niệm trong cơ thể đang ở ngoài vạn dặm, trừ ý cảnh thần thông ra thì còn cách nào khác chứ? Chỉ trách Hỗ Vưu quá không cẩn thận, nếu Nguyên Thần đã bị trọng thương đến mức sắp tan biến, vậy thì ngươi đừng mượn lấy tia thần hồn trong cơ thể để lưu lại đầu mối. Miễn là mình còn sống, đầu mối gì đó từ từ nói cũng được. Bây giờ thì hay rồi, mạng cũng mất luôn.

“Úc Dĩ trưởng lão, ngươi đến Quy Hải gia tộc một chuyến, tìm xem có ai tên Quy Hải Triệu hay không, nếu như có, lập tức bắt hắn đến Cửu Châu sơn, điều tra xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Nếu như không có, vậy thì tuyên bố tìm kiếm Quy Hải Triệu, Phong trưởng lão, ngươi đến Tây Côn Lôn phái một chuyến, hỏi thăm về Trâu Tránh một chút. Vì sao trước khi Nguyên Thần của Hỗ Vưu trưởng lão tan biến lại viết ra tên của hắn.” Mặc dù Mộc Dương Chiết nói rất từ tốn, nhưng trong giọng điệu lại cho thấy nhất định phải tra đến cùng.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Mộc Dương Chiết, nếu như một trưởng lão Nhân Tiên của Cửu Châu sơn bị giết mà không tra ra, vậy người khác sẽ cho rằng Cửu Châu sơn dễ bắt nạt. Còn chuyện đi Tây Côn Lôn phái, chính là muốn tra hành tung gần đây của Trâu Tránh.

…

Không có trận pháp Đao Khẩu ổ làm loạn, Lam Tiểu Bố nhanh chóng xuyên qua sương mù Bất Dạ Hải. Mảnh sương mù này cũng như là một huyễn trận mà thôi, mặc kệ huyễn trận này có phải do Hỗ Vưu bố trí hay không, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không cho phép cái huyễn trận này tiếp tục tồn tại.

Thực lực của hắn bây giờ vẫn chưa có cách để loại bỏ huyễn trận, thế nhưng để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng mô hình huyễn trận này thì vẫn được, chỉ là diện tích của huyễn trận này quá lớn, thông qua mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên để phá trận cũng lãng phí quá nhiều thời gian, mà bây giờ hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Lam Tiểu Bố dứt khoát bố trí một cái Ẩn Nặc trận cấp sáu bên ngoài huyễn trận, sau khi che giấu hết cái huyễn trận này. Trừ khi là có người cố tình tìm kiếm Đao KHẩu ổ, còn tinh thông Trận Đạo, nếu không thì tu sĩ bình thường nhất định không thể vào được Ẩn Nặc trận này.

Làm xong hết những chuyện này, Lam Tiểu Bố lập tức rời khỏi Bất Dạ Hải, cho dù Bất Dạ Hải có đồ tốt hay không, đều khó có thể có Uẩn Thần Quả. Còn Chiểu đảo ở trong Bất Dạ Hải, chắc là do con rùa Hỗ Vưu kia tạo ra.

…

Chương 278: Nhân Tiên vẫn lạc (2)

Tiểu Vạn Thọ sơn.

Ở đây được gọi là núi, nhưng thực ra thì cũng không được tính là núi, nó tương đương với một cái trấn mà thôi. Sở dĩ có cái tên này, là do nơi này sản sinh ra một linh quả vô cùng nổi tiếng tên là Uẩn Thần Quả. Nhiều năm trước, không biết có bao nhiêu tu sĩ Kim Đan đến đây tìm Uẩn Thần Quả.

Cái tình cảnh vô cùng náo nhiệt đó, cực kì giống lúc Vạn Thọ sơn Ngũ Trang quan tổ chức đại hội Nhân Sâm Quả. Lâu dần, mọi người đổi thành gọi nơi đây là Tiểu Vạn Thọ sơn. Mà cũng bởi vì náo nhiệt như vậy, mới tạo thành một cái trấn.

Nhưng mà có nhiều Uẩn Thần Quả như thế nào đi nữa thì cũng không thể nào chịu nổi toàn bộ người Nguyên Châu đổ về, qua thời gian dài, Tiểu Vạn Thọ sơn cũng không thể lấy ra nhiều Uẩn Thần Quả được.

Về sau, trong một lần Uẩn Thần Quả chín, vô số tu sĩ chen chúc đến cướp đoạt, cuối cùng tất cả mọi người đỏ mắt, kết quả tất cả mọi người điên cuồng giết loạn ở Tiểu Vạn Thọ sơn. Theo như ghi chép trong lịch sử Nguyên Châu, một lần đó tu sĩ chết đi ở Tiểu Vạn Thọ sơn khoảng hơn mười mấy vạn. TRận chiến đó đã nhuộm cả bùn đất Tiểu Vạn Thọ sơn thành màu đỏ.

Sau trận hỗn chiến đó, Tiểu Vạn Thọ sơn bắt đầu xuống dốc. Bởi vì toàn bộ cây Uẩn Thần Quả đã bị thuật pháp phá hủy, nơi này sẽ không bao giờ có một Uẩn Thần Quả nào nữa.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài Tiểu Vạn Thọ Sơn, nhìn Tiểu Vạn Thọ Sơn tựa như một mảnh phế tích, trong lòng cũng cảm thán không ngừng, con đường tu tiên quá gian nan. Nếu như năm đó hắn cũng có mặt ở đây, khó đảm bảo hắn sẽ không tham gia cướp đoạt. Chỉ một trận hỗn chiến thôi mà đã chết đi hơn mười vạn người, điều này rõ ràng có chút không bình thường. Chỉ một Uẩn Thần Quả chắc hẳn còn chưa đến mức khiến đông đảo tu sĩ liều mạng cướp đoạt, huống chi còn có hơn mười vạn người chết?

Lam Tiểu Bố không phải muốn đến Tiểu Vạn Thọ sơn, hắn muốn đến tiên thành Đệ nhất ở Nguyên Châu Nam Bộ, Thiên Ngấn tiên thành. Nghe nói Thiên Ngấn tiên thành có tỷ lệ xuất hiện Uẩn Thần Quả rât lớn, Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng bước vào Hóa Đan cảnh, cho nên hắn không muốn đến chỗ khác tìm Uẩn Thần Quả. Trên người hắn còn có linh thảo quý giá hơn Uẩn Thần Quả, chỉ cần Thiên Ngấn tiên thành có Uẩn Thần Quả, hắn có thể giao dịch được.

Hắn xuất hiện ở Tiểu Vạn Thọ sơn, đó là do hắn đã đọc được trong ghi chép về Nguyên Châu, biết đến nơi này, cho nên khi đi ngang qua Tiểu Vạn Thọ Sơn, hắn cố ý bước đến nhìn nơi đã từng sản sinh ra Uẩn Thần Quả này.

Tình hình trong Tiểu Vạn Thọ sơn như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không tính đi vào. Hắn đến đây chỉ là vì tò mò, còn có một chút hâm mộ đối với Vạn Thọ sơn Ngũ Trang.

Nếu có một ngày hắn thật sự có cơ hội rời khỏi Nguyên Châu, tiến vào vũ trụ Đại Hoang, không biết có thể nhìn thấy Ngũ Trang quan thật không. Nếu như vũ trụ Đại Hoang thật sự có Ngũ Trang quan, hắn nhất định phải đi nhìn Trấn Nguyên Tử đại lão. Đương nhiên, điều làm hắn hâm mộ hơn là Nhân Sâm Quả. Quả gì mà ngửi một cái có thể sống 360 tuổi, ăn một quả sống đến 47.000 năm chứ?

Thọ Nguyên Quả trên người hắn, ăn một quả có thể sống thêm hai mươi năm, đây đã là một trong những bảo vật cao cấp nhất ở Nguyên Châu, thật sự không thể nghĩ ra được Nhân Sâm Quả là bảo vật cấp bậc nào.

“Đi thôi, Cổ Đạo, chúng ta cần đi tìm Uẩn Thần Quả…” Đừng bên ngoài Tiểu Vạn Thọ sơn nhìn một lúc lâu, Lam Tiểu Bố mới cảm thán, vỗ một cái vào đầu Cổ Đạo.

Cổ Đạo lại gầm nhẹ một tiếng, sau đó dùng chân bới bới bùn đất, sau đó lại gầm nhẹ.

Có ý gì thế này? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Cổ Đạo, trong mắt Cổ Đạo vô cùng lo lắng, sau đó lại bới bới bùn đất. Tựa như nghĩ đến cái gì đó, nó lắc người làm rơi một viên linh thạch trong túi trữ vật ra, nhét xuống chân, sau đó lại bới bới.

“Ngươi nói là trong này có linh thạch?” Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ.

Cổ Đạo gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, gia hỏa này không biết nói chuyện, cũng không biết truyền đạt ý thức, thật là tốn tế bào não.

Chờ chút, Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện Cổ Đạo có thể sử dụng túi trữ vật, hắn là có thần niệm, có thần niệm thì có thể truyền đạt ý thức mà.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy từ trong nhẫn ra một cái ngọc giản giới thiệu về linh thú. Rất nhanh hắn đã tìm được đáp án, linh sủng phải nhận chủ mới có thể thông qua ý niệm truyền đạt tin tức với chủ nhân. Cổ Đạo vẫn luôn đi theo hắn, là thú cưng của hắn, nhưng chưa từng nhận chủ.

Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, hắn không định để Cổ Đạo nhận chủ, nói cho cùng thì Cổ Đạo là do Lạc Thải Tư đưa cho hắn. Thần niệm của Lam Tiểu Bố đảo qua, rất nhanh hắn đã cảm nhận được ý thức thần niệm của Cổ Đạo.

Thần niệm của Cổ Đạo không mạnh, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn hiểu ý của Cổ Đạo, hắn kinh ngạc nhìn Cổ Đạo, “Có phải ngươi nói dưới này có linh mạch?”

Cổ Đạo vội vàng gật đầu.

Trong lòng Lam Tiểu Bố như có lửa đốt, linh mạch đó. Lúc trước nếu như không phải hắn có được một trượng linh mạch, làm sao có thể có được thành tựu như ngày hôm nay?

“Đi, dẫn ta đến chỗ linh mạch đào linh mạch nào.” Lam Tiểu Bố vỗ đầu Cổ Đạo, sau khi nói xong hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Cổ Đạo làm sao ngươi biết được ở đây có linh mạch?”

Trong mắt Cổ Đạo tràn đầy đắc ý, Lam Tiểu Bố hiểu rõ, chỉ sợ đây chính là thiên phú của Cổ Đạo. Gia hỏa này có thể bắt được Ngân Quang Ngư cực kỳ qúy hiếm ở Bất Dạ Hải, phát hiện ra linh mạch cũng không phải chuyện gì lạ.

“Nhanh chóng dẫn ta đến chỗ của linh mạch đi.” Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút nôn nóng, trước đó hắn lừa Hỗ Vưu nói Quy Hải gia có được một đâu flinh mạch thượng phẩm. Ngay cả loại cường giả Nhân Tiên như Hỗ Vưu cũng đỏ mắt. Có thể thấy được ở Nguyên Châu, linh mạch khan hiếm như thế nào.

Chương 279: Tiểu Vạn Thọ sơn

Thiên Vân Tiên Môn mặc dù có thêm Vọng Nghênh Sơn, cũng có cơ hội bước vào hàng ngũ tông môn cấp bốn, nhưng mà tông môn lại không có một đầu linh mạch nào cả. Linh mạch của bọn họ đã bị Cổ Tinh sơn lấy đi, hơn nữa đó còn là một đầu linh mạch trung phẩm.

Tiểu Vạn Thọ sơn có linh mạch không phải là chuyện không thể, dù sao nơi này cũng từng là nơi sản sinh ra Uẩn Thần Quả. Loại linh quả như Uẩn Thần Quả, không có linh mạch thì làm sao có thẻ trưởng thành được?

Sau khi tiến vào trong Tiểu Vạn Thọ sơn, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo. Trước khi hắn bước vào đây, mặt trời vẫn chói chang, thế nhưng sau khi vào trong rồi, không thể nào cảm nhận được ánh nắng nữa, thậm chí càng vào trong thì lại càng lạnh hơn.

Khắp nơi đều là cửa hàng đã sụp đổ, đường đi còn lờ mờ vết máu, bên trong phế tích còn có một số xương cốt trắng hếu. Dù sao thì cũng đã chết mười mấy vạn người, có loại cảm giác lạnh lẽo thế này cũng không có gì lạ.

Ở Đạo Khẩu ổ, Cổ Đạo cực kỳ e sợ Nguyên Thần Nhân Tiên kia, nhưng ở nơi này, loại lạnh lẽo kia tựa như không hề có chút ảnh hưởng gì đến Cổ Đạo, nó vẫn xoay trái rẽ phải, tựa như rất rành đường.

“Chờ một chút…” Khi Cổ Đạo còn đang tiến về phía trước, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên gọi Cổ Đạo lại. Hắn phát hiện thần niệm của mình bị áp súc đến hơn mười vạn dặm, hơn nữa đã không thể nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài.

Cổ Đạo lại bới bới đất, Lam Tiểu Bố lập tức bắt được ý nghĩ của Cổ Đạo, linh mạch đang ở ngay phía dưới. Thần niệm của Lam Tiểu Bố xuyên thẳng xuống dưới, nhưng chỉ mới 50 mét thôi đã bị ngăn lại, có thể thấy được ở phía dưới đó có rất nhiều loại cấm chế.

“Làm không tệ.” Lam Tiểu Bố vỗ đầu Cổ Đạo, sau khi đi vào, thần niệm cúa hắn đã bị áp chế, rất có thể là do cấm chế tạo ra. Tiểu Vạn Thọ sơn đã từng là nơi người ra người vào tấp nập, có các loại cấm chế thần niệm là chuyện rất bình thường. Còn có thể ra ngoài được hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không lo lắng.

Bây giờ điều quan trọng nhất đối với hắn chính là linh mạch ở bên dưới, lỡ như hắn đào ra được một đầu linh mạch trung phẩm, vậy thì phát tài rồi.

Bản thân hắn là một đại sư trận pháp cấp sáu, còn có Vũ Trụ Duy Mô, Tiểu Vạn Thọ sơn chỉ là nơi sản sinh ra Uẩn Thần Quả mà thôi, có thể có trận pháp cao cấp gì ngăn cản hắn chứ?

Lam Tiểu Bố lập tức cầm trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp, chọn lựa đầu tiên là muốn bố trí một Ẩn Nặc Trận, che giấu nơi này đi. Thứ hai là muốn bố trí Ẩn Linh Trận, nếu như vậy thì linh khí ở đây sẽ không bị lộ ra ngoài. Một khi hắn đào được linh mạch, hơi thở từ linh mạch tràn ra, sẽ thu hút cường giả đến đây, nhưng thế chẳng khác gì đang may áo cưới cho người khác.

Thời gian khá gấp gáp, Lam Tiểu Bố chỉ bố trí hai trận pháp cấp năm, Đáng tiếc không có Độn Thổ Phù, nếu mà có Độn Thổ Phù, vậy thì hắn có thể dùng Độn Thổ Phù để xuống dưới tìm kiếm linh mạch, bây giờ thì hắn chỉ có thể tự đào.

Cũng may cảnh giới của Lam Tiểu Bố là Kim Đan viên mãn, thần niệm cực mạnh, từ trong nhẫn tìm ra một cái xẻng linh khí hạ phẩm, hầu như mỗi một xẻng là có thể đào được sâu hai thước.

Bùn đất bị Lam Tiểu Bố ném ra ngoài, chỉ ngắn ngủi nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã đào hơn hai trăm mét. Lúc này cho dù Cổ Đạo không đi cùng, hắn cũng có thể cảm nhận nơi tản ra linh khí.

Lại đào thêm nửa ngày nữa, xẻng linh khí đã bị ngăn lại. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến một bức tường, thần niệm của hắn dọc theo bức tường này di chuyển, rất nhanh đã phát hiện ra một cái cửa lớn. Bên ngoài cửa lớn cũng là bùn đất, không biết đã bị bao phủ bao lâu. Hơn nửa bên ngoài cánh cửa lớn này là đủ loại cấm chế, cũng đều là cấp năm trở lên.

Lam Tiểu Bố dễ dàng phá vỡ những cấm chế này, mượn nhờ xẻng linh khí trong tay dẫn theo Cổ Đạo bước đến cửa lớn.

Thứ khóa cửa lớn lại là một trận pháp cấp sáu, nếu như người bình thường đến đây, chỉ có thể mạnh mẽ phá vỡ. Nhưng mà một cái trận pháp cấp sáu, còn được bổ sung linh khí đầy đủ, muốn phá cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần ném mấy chục trận kỳ xuống, hộ trận khóa cửa lớn lập tức bị phá vỡ, cửa lớn mở ra, linh khí nồng đậm đập vào mặt.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng bố trí hộ trận cấp sáu trên cửa lớn một lần nữa, thậm chí còn bày thêm cấm chế Ẩn Linh trận. Loại linh khí này nếu như truyền ra ngoài, cái cấm chế Ẩn Linh kia của hắn chưa chắc đã có thể ngăn lại được. Nếu như dẫn thêm một Nhân Tiên khác đến, thế thì hắn xong đời rồi.

Sau khi tiến vào cửa lớn là một tiểu viện có diện tích mười mấy mét vuông, Lam Tiểu Bố và Cổ Đạo đi xuyên qua tiểu viện, lập tức nhìn thấy mấy chữ, Thượng Quan gia từ.

Lam Tiểu Bố hơi sửng sốt, đây là từ đường thờ cúng tổ tiên của Thượng Quan gia?

Bước vào từ đường, xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố là một đại điện. Khiến hắn kinh ngạc là, nơi này không có bài vị, mà là từng dãy chỗ ngồi, những chỗ ngồi này được bày ngay thẳng ở hai bên đại điện, rõ ràng là một đại điện dùng để nghị sự.

Đối với chuyện nơi này là từ đường hay đại điện, Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến, ánh mắt của hắn nhìn về phía bên phải, linh khí chính là từ bên này tản ra.

Cổ Đạo đã vọt tới trước, chỉ là rõ ràng phía bên phải có cấm chế ngăn cản lại, Cổ Đạo nôn nóng xoay vòng. Lam Tiểu Bố cầm trận kỳ, chỉ qua mấy phút, phía bên phải đã xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Sau đó là một đoạn đường nhỏ chín khúc, đi đến cuối đường lại là một cấm chế khác.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế này ra, người còn chưa đi vào đã lập tức kinh ngạc.

Chương 280: Không có khả năng Hóa Đan (1)

Trước mắt là một mảnh vườn rất lớn, hắn nhìn thấy hai đầu linh mạch được bày hai bên trong vườn trái cây, hai đầu linh mạch này đều nồng đậm linh khí. Đầu linh mạch bên trái dài khoảng trăm trượng, cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng thấy linh mạch thượng phẩm, hắn cũng biết đây chính là linh mạch thượng phẩm. Đầu linh mạch bên phải thì ngắn hơn một chút, chỉ khoảng ba mươi trượng, linh khí cũng yếu hơn nhiều, rõ ràng đây là một đầu linh mạch trung phẩm.

Nhưng điều khiến Lam Tiểu Bố chấn động lài, giữa hai đầu linh mạch này là một loạt Linh Quả Thụ. Trên Linh Quả Thụ chính là Uẩn Thần Quả mà hắn đang cực khổ tìm kiếm.

Lúc trước hắn đi Bất Dạ Hải là vì tìm kiếm một quả Uẩn Thần Quả, kết quả suýt chút nữa vứt luôn cả mạng nhỏ của mình, kết quả vẫn còn chưa tìm được. Mà nơi này có khoảng hơn cả ngàn quả, hắn cũng không cần nhiều như vậy đâu.

NHìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vì sao năm đó Uẩn Thần Quả ở Tiểu Vạn Thọ sơn lại nhiều như vậy. Nếu như toàn bộ Uẩn Thần Quả ở đây mà xuất hiện ra bên ngoài, không muốn nổi danh cũng khó.

Cổ Đạo kích động chạy tới chạy lui giữa hai đầu linh mạch, cũng không biết phải là sao cho tốt.

Lam Tiểu Bố cũng phát sầu, đồ tốt thực sự quá nhiều, hắn phát hiện mình hoàn toàn không có cách nào lấy hết những thứ này mang đi.

Không gian bên trong nhẫn của hắn chỉ có hơn mười trượng, bên trong còn có Lam Á và Côn Lôn. Đặc biệt là Lam Á, dường như đã chiếm hết không gian trong nhẫn rồi. Đừng nói là đầu linh mạch thượng phẩm kia, ngay cả đầu linnh mạch trung phẩm kia hắn cũng không thể cầm đi được.

Trừ khi hắn có thể đập nát hết những linh mạch này, nhưng cho dù có đập bể, chỉ sợ nhẫn của hắn cũng không chứa được.

Linh mạch sở dĩ gọi là linh mạch, đó là do nó có thuộc tính quy tắc hoàn chỉnh Nếu như hắn đập bể toàn bộ linh mạch thì nó còn là linh mạch nữa sao? Cho dù có là linh mạch thì cũng không còn là linh mạch hoàn chỉnh nữa.

Nghĩ cả nửa ngày mà vẫn chẳng thế tìm ra được cách nào tốt, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói với Cổ Đạo, “Cổ Đạo, đi tu luyện trước đi. Ta cũng luyện chế Uẩn Thần Đan, chuẩn bị bước vào Hóa Đan cảnh.”

Mặc kệ có thể lấy đi được hay không, cứ mượn nhờ linh mạch và Uẩn Thần Quả ở đây, tăng tu vi của mình lên Hóa Đan trước rồi nói tiếp. Hắn bị kẹt ở Kim Đan đã quá lâu rồi.

Chờ sau khi hắn bước vào Hóa Đan cảnh rồi, ở lại đây tu luyện một thời gian rồi lại tính.

Uẩn Thần Đan là linh đan cấp năm, trên người Lam Tiểu Bố còn rất nhiều linh thảo phụ trợ. Một lúc lâu sau, trên người hắn đã có thêm bảy, tám bình đựng Uẩn Thần Đan đặc biệt cao cấp. Có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, không luyện chế ra linh đan đặc biệt cao cấp thì Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy có lỗi với chính mình.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố bày rất nhiều bình đựng Uẩn Thần Đan đặc biệt cao cấp, phía dưới nơi hắn ngồi chính là đầu linh mạch thượng phẩm. Trong hoàn cảnh tu luyện như thế này, đừng bảo là Lam Tiểu Bố hắn, cho dù là một người không có tư chất, chỉ sợ cũng sẽ nhờ vào Uẩn Thần Đan mà Hóa Đan thành công.

Nuốt một viên Uẩn Thần Đan, dưới tác dụng của Thái Xuyên Quyết , Uẩn Thần Đan nhanh chóng biến thành linh dịch cuồn cuộn lan khắp kinh mạch, sau đó hóa thành chân nguyên tinh thuần dồn vào trong đan điền.

Linh khí từ trong linh mạch thượng pẩm cũng theo từng chu thiên vận chuyển của Lam Tiểu Bố mà tràn vào trong cơ thể hắn, từ đan điền đến Tử Phủ…

Chân nguyên trong cơ thể càng lúc càng tinh khiết, càng ngày càng hùng hậu, nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Đây đã là viên Uẩn Thần Đan thứ tám hắn nuốt rồi, nếu tiếp tục tu luyện đến tháng thứ ba. Cứ dùng Uẩn Thần Đan như thế này, đừng nói là Hóa Đan, ngay cả cảnh giới Hóa Đan hắn cũng không thể cảm nhận được.

Nắm viên Uẩn Thần Đan thứ chín, Lam Tiểu Bố không nuốt vào. Lăn qua lăn lại đan dược ở trong tay quan sát không biết bao nhiêu lần, qua hết một nén nhang, lúc này Lam Tiểu Bố mới thở dài cất Uẩn Thần Đan vào lại trong bình.

Hắn khẳng định cảnh giới của mình đã xảy ra vấn đề, chuyện này tuyệt đối không hề liên quan gì đến chất lượng của Uẩn Thần Đan. Nếu như bất cứ tu sĩ Kim Đan nào cũng cần tám viên Uẩn Thần Đan mới có thể Hóa Đan thành công, vậy thì sợ rằng cả Nguyên Châu đã không có mấy tu sĩ đến cảnh giới Hóa Đan. Hơn nữa hắn đã dùng hết tám viên Uẩn Thần Đan rồi mà vẫn chưa Hóa Đan thành công.

Dựa theo sự lý giải của hắn về Hóa Đan, đó là khi tu vi không ngừng tăng cao, sau đó Kim Đan vỡ ra, hóa thành nguyên dịch càng tinh khiết và cường đại hơn. Bây giờ mỗi khi hắn nuốt một viên Uẩn Thần Đan, Kim Đan của hắn lại càng vững chắc hơn, chân nguyên cũng hùng hậu hơn, làm gì có xu thế Hóa Đan cơ chứ?

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Cổ Đạo, Cổ Đạo đang ngồi trên linh mạch trung phẩm, tu luyện ra dáng ra hình, hơn nữa linh khí xung quanh người Cổ Đạo đã hình thành nên một vòng xoáy nhàn nhạt.

Không được rồi, cứ tiếp tục thế này thì đến cả Cổ Đạo cũng sẽ vượt qua hắn mất.

Làm sao mới có thể Hóa Đan đây?

Hóa Đan…

Ý niệm của Lam Tiểu Bố rơi vào trên Kim Đan của mình, giờ phút này đột nhiên hắn có một ý tưởng vô cùng điên cuồng, Hóa Đan chính là khiến Kim Đan vỡ vụn, nếu hắn cưỡng ép phá vỡ Kim Đan của mình rồi vận chuyển Thái Xuyên Quyết, có thể Hóa Đan thành công không?

Lúc không có ý tưởng này, Lam Tiểu Bố sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng một khi trong đầu nảy ra ý tưởng, vậy thì nó sẽ không ngừng phát triển lên.

Ngay cả thần hồn hắn cũng có thể xé rách, sau đó tu luyện Đoán Thần Quyết, vì sao không thể xé rách Kim Đan của mình để bước vào Hóa Đan cảnh chứ? Còn những cảnh giới còn lại thì coi như xong, ví dụ như từ Hóa Đan bước vào Luyện Thần cảnh, hắn cũng không thể nào cô đọng Nguyên Thần của mình. Nhưng bóp nát Kim Đan thì hắn vẫn có thể làm được.

Chương 281: Không có khả năng Hóa Đan (2)

Tu sĩ Kim Đan khác, một khi Kim Đan bị vỡ vụn, đó chính là đã bị mất hết tu vi, thậm chí ngay đến cả mạng nhỏ cũng gặp nguy hiểm.

Có thể tu sĩ khác một khi bị xé rách thần hồn, tinh thần cũng sẽ bị rối loạn, thậm chí nổi điên.

Vì sao sau khi hắn xé rách thần hồn rồi chẳng những bình yên vô sự mà thần niệm còn được tăng cường? Không phải là do hắn có Đoán Thần Thuật sao? Bây giờ hắn làm vỡ Kim Đan của mình, Thái Xuyên Quyết có thể hoàn thành quá trình bước vào Hóa Đan cảnh hay không?

Lam Tiểu Bố rất điên cuồng, hơn nữa cũng rất tàn nhẫn đối vói bản thân, nhưng hắn không ngốc. Xé rách Kim Đan thì có thể, loại đau đớn này hắn tin rằng mình có thể chịu đựng được. Chẳng lẽ nó còn có thể đáng sợ hơn cả khi xé rách thần hồn của mình hay sao? Điều quan trọng nhất là Thái Xuyên Quyết có thể giống như Đoán Thần Thuật, có thể giúp hắn hoàn thành quá trình tấn cấp Hóa Đan được hay không?

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình diễn biến!

Lam Tiểu Bố không chút do dự vận chuyển Thái Xuyên Quyết, vừa tu luyện, vừa để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng quá trình chính bản thân mình cưỡng ép phá vỡ Kim Đan, sau đó làm sao vượt qua cảnh giới Kim Đan, trực tiếp Hóa Đan.

Dưới sự cung cấp của linh mạch thượng phẩm, Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng xoay tròn, Lam Tiểu Bố không quan tâm đến chuyện bản thân mình có phải Kim Đan viên mãn hay không, mà chỉ điên cuồng vận chuyển Thái Xuyên Quyết tu luyện.

Mức độ hấp thu linh khí của Thái Xuyên Quyết quá cường đại, sương mù linh khí được tạo ra từ linh mạch thượng phẩm hầu như bao lấy cả người Lam Tiểu Bố.

Kim Đan của Lam Tiểu Bố vẫn không ngừng ngưng thực, không chỉ như vậy, chân nguyên của hắn cũng hùng hậu hơn. Kim Đan lơ lửng trong đan điền, chân nguyên lưu chuyển xung quanh Kim Đan, hơi thở cường đại.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố nghi ngờ rằng, nếu bây giờ đánh một trận với tu sĩ Luyện Thần cảnh, có lẽ hắn có thể đánh đối phương nằm bò ra đất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Vũ Trụ Duy Mô bỗng nhiên dừng lại, Lam Tiểu Bố phát hiện bộ phận Luyện Thần Hoàn Hư của Thái Xuyên Quyết đã có chút thay đổi.

Lam Tiểu Bố cắn răng, cứ mặc kệ như thế.

Lo trước lo sau từ đầu đến cuối sẽ khiến hắn không thể vượt qua được một bước này, lúc trước khi hắn còn chưa Uẩn Đan đã tu luyện được thần niệm, cũng là do hắn không biết sợ, bây giờ biết nhiều, hiểu nhiều lại không bằng được trước đó sao?

Phá nát Kim Đan cho ta!

Chân nguyên cường đại đè ép lên Kim Đan, cho dù Kim Đan của Lam Tiểu Bố đã được cô đọng rất cứng rắn, thế nhưng cuối cùng trên Kim Đan của Lam Tiểu Bố vẫn xuất hiện từng vết nứt.

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được thực lực của mình đang nhanh chóng yếu đi, đây là khúc nhạc dạo của quá trình hủy đi tu vi mà.

Một cơn đau đớn đáng sợ truyền đến, Lam Tiểu Bố thật sự không thể chịu được phun một ngụm máu. Tuyệt đối không thể để tu vi bị hủy hết trước khi Hóa Đan, cố đè nén tất cả đau đớn và những cảm xúc tiêu cực lại, chân nguyên của Lam Tiểu Bố lại đánh lên Kim Đan một lần nữa.

“Răng rắc!” Kim Đan vỡ vụn, lại một ngụm máu tươi nữa phun ra, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được thực lực của mình đang nhanh chóng tan đi, chân nguyên tán loạn, tâm tình tiêu cực trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ tinh thần hắn.

Mình đã bị phế rồi, Kim Đan bị chính mình hủy, chân nguyên đã bắt đầu tán loạn…

Lam Tiểu Bố hét lên đau đớn, phế cái gì mà phế? Kim Đan là do hắn chủ động hủy đi, chân nguyên tán loạn thì chỉ cần hắn Hóa Đan thành công sẽ quay về gấp bội. Lần này ngay cả đan dược Lam Tiểu Bố cũng chẳng thèm dùng, liều mạng vận chuyển Thái Xuyên Quyết.

Thành công hay không phụ thuộc vào chính lúc này, nếu như ngay cả một chut thiên mà Thái Xuyên Quyết cũng không thể vận chuyển được, vậy thì hắn thật sự đã bị phế rồi.

Khiến Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm chính là, Thái Xuyên Quyết không hề có chút trở ngại nào, công pháp Luyện Thần Hoàn Hư khi vận chuyển lúc còn ở cảnh giới Kim Đan luôn bị thiếu đi một chút gì đó, tựa như bị cái Kim Đan kia ngăn cản. Mà bây giờ đã dễ dàng vận chuyển một chu thiên.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi, mặc kệ thành công hay không thành công, hắn đều có hi vọng.

Thái Xuyên Quyết nhanh chóng vận chuyển, linh khí trên linh mạch thượng phẩm không ngừng bị hút đi, sau đó hình thành một vòng xoáy linh khí khá lớn quanh người Lam Tiểu Bố.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã chìm vào trạng thái tu luyện quên mình, một bóng dáng Nguyên Thần nhàn nhạt dần dần được ngưng thực ở sâu trong thức hải của hắn.

Chớp mắt đã qua mấy tháng, lúc Lam Tiểu Bố tỉnh lại, lập tức kích động siết chặt tay thành nắm đấm. Có Hóa Đan thành công không thì hắn không biết nhưng hắn khẳng định thực lực bây giờ của mình tuyệt đối còn mạnh hơn cả Hóa Đan, hơn nữa còn không phải chỉ mạnh hơn một chút xíu.

Trong Tử Phủ của hắn có một Nguyên Thần nhàn nhạt, mặc dù Nguyên Thần không được ngưng thực lại, nhưng có thể hình thành Nguyên Thần…

Không đúng, Lam Tiểu Bố nổi lên nghi ngờ, Hóa Đan không có Nguyên Thần, chỉ hình thành Nguyên Thần ở trước đó một cảnh gới. Tình huống bây giờ của hắn càng giống Luyện Thần cảnh hơn, Luyện Thần cảnh chính là cô đọng Nguyên Thần, sau đó đến Hư Thần cảnh, Nguyên Thần mới hoàn toàn ngưng thực, có thể rời khỏi cơ thể trong thời gian ngắn.

Một khi đến Nhân Tiên cảnh, Nguyên Thần có thể rời khỏi cơ thể lâu hơn.

Nói cách khác, hắn không trải qua Hóa Đan mà đã trực tiếp bước vào Luyện Thần cảnh. Hoặc là nói cảnh giới Hóa Đan kia hắn đã cưỡng ép chính mình nhảy qua, chỉ vì cưỡng ép phá vỡ Kim Đan.

Chân nguyên ào ạt lưu chuyển trong cơ thể nói cho Lam Tiểu Bố biết, thực lực bây giờ của hắn đã cường đại hơn mười mấy lần so với trước đó, một khi hắn chuyển hóa tất cả chân nguyên thành nguyên dịch, thực lực của hắn sẽ còn tăng lên mấy lần nữa.

Chương 282: Không có khả năng Hóa Đan (3)

Cho dù Nguyên Châu có phải thánh địa tu tiên hay không, dựa theo lý thuyết mà nói thì cảnh giới tu sĩ không thể nào nhảy qua. Đây không phải là học tập, có thể nhảy lớp. Tu luyện chính là quá trình làm từng bước một, không có chuyện nhảy cấp.

Khả năng duy nhất chính là Thái Xuyên Quyết mới thật sự là công pháp tu luyện, Mà Hóa Đan cảnh có cũng được không có cũng không sao, thậm chí sau này khi không có người nào vừa bước một bước đã vào Luyện Thần, cho nên mới tăng thêm một cảnh giới. Bởi vì quá trình tu luyện chân chính không có cảnh giới này, cho nên Thái Xuyên Quyết đã trực tiếp loại bỏ Hóa Đan.

Nếu là như vậy, Kim Đan mà hắn sử dụng sau này không phải Uẩn Thần Đan, mà là Tịch Thần Đan bước vào Luyện Thần cảnh, khó trách hắn dùng liên tiếp tám viên Uẩn Thần Đan mà không có chút hiệu quả nào. Bây giờ hắn không cần Tịch Thần Đan, lại vẫn có thể bước vào Luyện Thần cảnh.

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, cho dù trong Tiểu Vạn Thọ sơn có đủ loại cấm chế, cũng không thể ngăn cản thần niệm của hắn mwor rộng ra.

Thật mạnh, bản thân Lam Tiểu Bố cũng không thể nào tin tưởng được. Thần niệm của hắn không chỉ mạnh hơn mười lần, Từ hai ba trăm dặm lên đến hai ba ngàn dặm.

Thần niệm lại chìm vào trong thức hải, Vũ Trụ Duy Mô bây giờ đã hoàn toàn rõ ràng, thật giống như một vật thật, hình dáng lại thay đổi một lần nữa, biến thành mũi khoan sáu cạnh rõ ràng, hơn nữa…

Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện Vũ Trụ Duy Mô có sự khác biệt, thần niệm của hắn xuyên vào bên trong Vũ Trụ Duy Mô, bên trong Vũ Trụ Duy Mô hình như có một vùng không gian lớn, giống như vũ trụ Hồng Mông chưa được mở ra…

Đây là không gian chứa vật sống?

Lam Tiểu Bố lập tức kích động, Vũ Trụ Duy Mô là sản phẩm khai thiên lập địa, không đúng, thậm chí còn là bảo vật trước khi khai thiên lập địa nữa, làm sao có thể không có không gian?

Thần niệm rà quét, Lam Tiểu Bố chấn động khi phát hiện ra chính hắn đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Trừ những nơi mà phạm vi thần niệm của hắn có thể bao phủ lên đến hai ba ngàn dặm, những nơi ở xa xa đều là một mảnh hỗn độn. Thần niệm đụng vào đó, tựa như bùn rơi xuống biển cả, không phát ra chút âm thanh nào.

Kiểm tra lại dưới chân, hình như đó là một thứ gì đó không thể nào tả được, không giống như bùn đất. Lam Tiểu Bố có cảm giác, cái này rất giống một loại vật chất trước khi hình thành nên bùn đất.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, hay lắm, đây mới là bảo bối thực sự.

Không gian trong nhẫn trữ vật có lớn, cũng không thể bỏ được đồ vật có sự sống vào trong đó. Mà ở trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, hắn có thể tiến vào. Hắn có thể vào trong, vậy thì Cổ Đạo cũng có thể vào trong.

Thần niệm Lam Tiểu Bố vừa động, lập tức nhẹ nhàng lấy Lam Á bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô. So với không gian mênh mông trong Vũ Trụ Duy Mô, cái chiến hạm cấp bảy như Lam Á chỉ là một hạt bụi mà thôi.

Ý niệm lại khẽ động, Lam Tiểu Bố đã đứng trên đầu linh mạch thượng phẩm kia.

“Ha ha ha…” Lam Tiểu Bố cười ha ha, mấy tháng trước hắn còn đang lo không có chỗ nào cất đầu linh mạch thượng phẩm này, bây giờ hắn tin rằng mình có thể mang theo toàn bộ Nguyên Châu.

Mấy tháng trước hắn còn đang sầu não vì Hóa Đan, mấy tháng sau hắn đã trực tiếp nhảy cấp qua Luyện Thần Hoàn Hư Hóa Đan cảnh, đi vào Luyện Thần cảnh

Lại một tháng nữa trôi qua, sau khi Lam Tiểu Bố củng cố vững chắc Nguyên Thần của mình rồi, hắn lại càng chắc chắn, Hóa đan cảnh có cũng được không có cũng không sao.

Tu tiên chân chính, sau khi Kim Đan viên mãn chắc hẳn phải trực tiếp bước vào Luyện Thần cảnh, mà không phải trải qua HÓa Đan cảnh. Có thể thấy hệ thống tu tiên ở Nguyên Châu đã xảy ra vấn đề, chuyện này có thể là có liên quan đến quy tắc thiên địa ở Nguyên Châu. Dựa theo suy đoán này, Nhân Tiên ở Nguyên Châu có lẽ cũng sẽ yếu hơn Nhân Tiên ở vũ trụ Đại Hoang. Còn Địa Tiên, chỉ sợ là không có. Nếu có, cũng có thể là giả.

Cảnh giới bây giờ của hắn là Luyện Thần, hơn nữa thần niệm bây giờ đã rất cường đại, chân nguyên cô đọng, có gặp lại lão già chết tiệt Trâu Tránh kia, cho dù có đánh không lại thì cũng sẽ không bị áp chế. Nếu như hắn có thể tấn cấp đến Hư Thần cảnh, vậy thì khẳng định có thể nghiền ép Trâu Tránh.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không định tiếp tục ở lại đây tu luyện, hắn đi vào Tiểu Thọ Vân sơn đã gần bảy tháng rồi, hắn muốn quay về Mưu Bắc tiên thành.

Sau khi quay về Mưu Bắc tiên thành tăng tu vi lên đến Hư Thần cảnh rồi, hắn sẽ làm hai chuyện. Chuyện đầu tiên là quay về Địa Cầu một chuyến, hoàn thành những chuyện mà mình vẫn luôn muốn làm, sau đó dồn tâm sức đi tìm vũ trụ Đại Hoang. Nghĩ đến chuyện mình có thể gặp mặt được những vị đại năng thời viễn cổ kia, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút kích động.

Không biết có thể đi tìm Ngọc Đế xin chữ ký hay không, hoặc là đi xem Lò Bát Quái của Thái Thượng Lão QUân như thế nào, có phải thật sự luyện ra được Hỏa Nhãn Kim Tinh hay không.

Thiết Phiến công chúa trong nhà NGưu Ma Vương có phải thật sự có một chân với Tôn Ngộ Không hay không, chuyện này ở kiếp trước Lam Tiểu Bố cũng có chút tò mò. Ừm, đặc biệt là Nhân Sâm Quả trong nhà Trấn Nguyên Tử đại lão, thứ này chắc hắn không trộm được đâu nhỉ?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, những nhân vật kia chắc hẳn cũng có chút nửa thật nửa giả, nhưng có lẽ sẽ không thiếu. Ít nhất thì Tây Vương Mẫu và Hồng Vân lão tổ là có thật, vậy thì tính ra Tam Thánh, Hồng Quân lão tổ, La Hầu đều là những nhân vật có thật. Bây giờ hắn đang ở Tiểu Thọ Vân sơn, điều này cho thấy Ngũ Trang Quan cũng có thể là thật.

Chương 283: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Về Địa Cầu trước rồi nói tiếp, thực lực của hắn bây giờ muốn quay lại Địa Cầu, chỉ cần tìm được đường, không cần tốn bao nhiêu thời gian là có thể đến. Còn những tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật kia, với hắn mà nói thì không cần phải để tâm. Ừm, tốt nhất là trình độ trận pháp của mình có thể tiến bộ hơn một chút, có thể bố trí một hộ trận cấp bảy cho Địa Cầu.

Nếu như có hộ trận cấp bảy rồi, cho dù là tinh cầu khoa học kỹ thuật mạnh hơn, chắc cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Địa Cầu. Lam Tiểu Bố nhìn linh mạch thượng phẩm dưới chân một chút, hắn muốn bố trí hộ trận cho Địa Cầu, đầu linh mạch thượng phẩm dưới chân chính là linh nguyên tốt nhất.

Trong lòng dâng lên một chút tiếc rẻ, nhưng rất nhanh đã bị Lam Tiểu Bố vứt sang một bên. Khi hắn đến vũ trụ Đại Hoang, tài nguyên tu luyện nhất định phải có, mục đích hắn rời khỏi Địa Cầu là vì bảo vệ Địa Cầu, bây giờ ngay cả một đầu linh mạch thượng phẩm mà cũng không nỡ bỏ, thật là quá mất mặt, quên mất bản tâm của mình rồi à.

Về chuyện có thể tìm được Địa Cầu hay không Lam Tiểu Bố không lo lắng. Nguyên Châu cho dù có lớn đến đâu cũng chỉ là một góc được tách ra của vũ trụ Đại Hoang mà thôi, chờ sau khi hắn bước vào Hư thần cảnh rồi, Vũ Trụ Duy Mô nhất định có thể tìm được vết tích của tường vũ trụ.

Lúc hắn đến là xuyên qua tường vũ trụ, chi cần hắn có thể tìm thấy tường vũ trụ, cũng có thể quay trở về.

Lam Tiểu Bố hái hết Uẩn Thần Quả cất đi, đồng thời cũng bỏ hết hai đầu linh mạch kia vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Tu luyện sáu bảy tháng, Cổ Đạo cũng tiến bộ không nhỏ. Chỉ là Lam Tiểu Bố không hiểu rõ thực lực của yêu thú là như thế nào, hắn cũng không biết Cổ Đạo đã vượt qua được yêu thú cấp ba hay chưa.

Nếu như Cổ Đạo vượt qua yêu thú cấp ba, vậy thì tương đương với tu sĩ Kim Đan.

“Đi thôi, Cổ Đạo…” Lam Tiểu Bố gọi Cổ Đạo.

Khi Lam Tiểu Bố quay lại đại điện từ đường một lần nữa, một miếng ngọc giản cũng vừa hay rơi xuống trước mặt hắn.

Có ý gì đây? Lam Tiểu Bố không nhặt miếng ngọc giản này lên, mà dùng thần niệm quét qua ngọc giản.

“Mặc dù ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi có thể đi vào được nơi này, ít nhất cũng là một đại sư trận pháp cấp năm trở lên. Một đại sư trận pháp cấp năm trở lên chắc hẳn sẽ có quyền lên tiếng ở Nguyên Châu, là nhân vật cao cao tại thượng…”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn mà cao cao tại thượng cái rắm. Chỉ sợ cũng chỉ được ở Mưu Bắc tiên thành mà thôi, còn ở nơi khác, chỉ sợ cũng chẳng xem thành chủ Mưu Bắc tiên thành nho nhỏ như hắn ra gì.

“Thượng Quan gia ta vẫn luôn sinh sống ở Tiểu Thọ Vân sơn, thậm chí có thể tự hào mà nói, gần một nửa tu sĩ Hóa Đan ở Nguyên Châu đều có liên quan đến Thượng Quan gia tộc ta…”

Lời này thì Lam Tiểu Bố không hề nghi ngờ, trong nhẫn của hắn bây giờ vẫn còn hơn ngàn Uẩn Thần Quả đây này.

“Thượng Quan gia tộc ta nhờ vào Uẩn Thần Quả mà lên, cũng vì Uẩn Thần Quả mà diệt. Thượng Quan gia tộc càng ngày càng giàu có, nhưng lại không có một tu sĩ Nhân Tiên nào được sinh ra. Giống như một đứa nhỏ mang theo đầy vàng bạc đi trong thành phố nhộn nhịp, Thượng Quan gia tộc ta cuối cùng cũng bị mấy đại tông môn khác nhòm ngó đến. Cổ Tinh sơn thông qua huyễn trận, khiến tất cả tu sĩ ở trong Tiểu Thọ Vân sơn điên cuồng chém giết lẫn nhau, sau đó thừa cơ tiến vào Thượng Quan gia tộc, càn quét sạch sẽ tài nguyên tu luyện của Thượng Quan gia tộc…”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn đã cảm thấy chuyện chỉ một trận chiến ở Tiểu Thọ Vân sơn mà đã chết đi mười mấy vạn người có chút kỳ quái, hóa ra là do tông môn cấp năm Cổ Tinh sơn gây ra. Cổ Tinh sơn này thật là buồn nôn, lúc đầu khi hắn còn là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, đã quyết định trong tương lai nhất định phải đi Cổ Tinh sơn lấy lại đầu linh mạch của Thiên Vân Tiên Môn về.

Chỉ là sau khi hắn rời khỏi Thiên Vân Tiên Môn, cũng lười suy nghĩ đến chuyện này. Không ngờ hôm nay hắn lại đến nơi có liên quan đến Cổ Tinh sơn, Cổ Tinh sơn còn biến Tiểu Thọ Vân sơn phồn hoa náo nhiệt thành địa ngục. Những cường giả này, sợ là không hề xem mạng người ra gì.

“Nhưng Cổ Tinh sơn vĩnh viễn không thể ngờ được, vườn Uẩn Thần Quả chân chính của Thượng Quan gia tộc ta không phải ở trên mặt đất, mà là ở dưới mặt đất. Đồng thời còn có hai đầu linh mạch cung cấp linh nguyên. Ngươi có thể nhìn thấy miếng ngọc giản này, chắc hẳn đã lấy đi hai đầu linh mạch của Thượng Quan gia tộc ta. Ta là trưởng lão bảo vệ linh nguyên của Thượng Quan gia tộc, Thượng Quan Bất Minh. Chỉ hy vọng đạo hữu có thể nể tình hai đầu linh mạch kia, ra tay giúp Thượng Quan gia tộc ta một chuyện cuối cùng…”

Lam Tiểu Bố không để ý lắm, nếu như nằm trong phạm vi hắn có thể làm được, hắn giúp một chút cũng không sao. Dù sao thì hắn thật sự đã lấy được hai đầu linh mạch, mà hai đầu linh mạch này vốn thuộc về Thượng Quan gia tộc. Mặc dù bây giờ hắn không lấy đi, trong tương lai linh mạch cũng sẽ từ từ tiêu hao hết, hoặc là bị người ta lấy đi, nhưng cầm lấy thì sẽ có nhân quả.

“Đệ nhất thiên tài của Thượng Quan gia tộc ta Thượng Quan Tiểu Y đã bị Cổ Tinh sơn bắt đi, bọn họ muốn ép hỏi Thượng Quan Tiểu Y vị trí của tường vũ trụ. Còn mục đích của bọn họ là gì, ta cũng không rõ. Ta vẫn muốn nhờ đạo hữu nể tình hai đầu linh mạch kia, ra tay cứu Tiểu Y…”

Thượng Quan Tiểu Y? Lam Tiểu Bố ngây người. Cái tên này đương nhiên hắn biết, bởi vì trên lưỡi búa pháp bảo công kích thứ nhất của hắn có khắc tên Thượng Quan Tiểu Y. Lúc hắn lĩnh ngộ Thất âm Đệ NHất Sát, lúc thử nghiệm đã hủy mất lưỡi búa đó.

Chương 284: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Còn chưa xem hết ngọc giản, Lam Tiểu Bố đã quyết định sẽ ra tay giúp đỡ. Hắn và Thượng Quan gia tộc không có quan hệ gì cả, hai đầu linh mạch kia là cơ duyên mà hắn có được. nhưng mà lưỡi búa của Thượng Quan Tiểu Y đã giúp hắn rất nhiều. Còn một nguyên nhân nữa là hắn vốn định gây hấn với Cổ Tinh sơn. Đương nhiên muốn đi Cổ Tinh sơn cũng không phải bây giờ, mà là sau khi đã bước vào Hư Thần cảnh.

Chờ sau khi quay lại Mưu Bắc tiên thành rồi, hắn sẽ tập trung tất cả tài nguyên, cố gắng trong thời gian ngắn nhất bước vào Hư Thần cảnh, sau đó đến Cổ Tinh sơn. Đầu linh mạch thượng phẩm này phải dùng làm hộ trận cho Địa Cầu, linh mạch của Cổ Tinh sơn vừa hay có thể lấy để tu luyện.

“Đạo hữu đã là đại sư trận pháp cấp năm, chắc hẳn rất quan tâm đến hỏa diễm. Tiểu Y biết ở Nguyên Châu có một đóa hỏa diễm đang thai nghén, lấy cái đó làm thù lao, chỉ cần đạo hữu có thể cứu Tiểu Y, Tiểu Y sẽ nói cho đạo hữu biết hỏa diễm đó ở đâu. Thượng Quan Tiểu Y đã dùng một quả Nhân Sâm, chỉ cần Cổ Tinh sơn không ra tay giết nó, nàng sẽ vẫn còn sống…”

Hỏa diễm? Lam Tiểu Bố lập tức kích động. Thật sự có Nhân Sm quả? Thượng Quan Tiểu Y còn từng dùng rồi?

Cho dù là về Đan Đạo hay Trận Đạo, hắn đều thường xuyên tu luyện song song. Theo lý mà nói, hắn có Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì cảnh giới đan đạo hay trận đạo của hắn đều sẽ nhanh chóng tấn cấp. Nhưng thực tế là, hắn không có hỏa diễm nào tốt. Lúc còn ở tông môn, có thể mượn địa hỏa của tông môn. Bây giờ hắn ở Mưu Bắc tiên thành, ngay cả địa hỏa cũng không có. Nhiều nhất thì cũng chỉ có chân hỏa của bản thân, dù tu vi của hắn có mạnh hơn nữa thì cường độ của chân hỏa cũng có hạn.

Chuyện này hắn đã quyết định làm, sau khi tìm thấy tìm được Thượng Quan Tiểu Y có thể hỏi thăm chút chuyện về Nhân Sâm Quả. Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, trong lòng lại càng nôn nóng muốn nhanh chóng quay về Mưu Bắc tiên thành để bước vào Hư Thần cảnh.

Có linh mạch cung cấp linh nguyên, Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần nửa nén hương đã có thể xây dựng được pháp thuật Độn Thổ Thuật. Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quay lại còn đường cũ, trực tiếp dùng Độn Thổ Thuật đã xuất hiện trên mặt đất.

Độn thổ và Thổ Độn có sự khác nhau, một cái là pháp thuật cấp thấp, một cái là thần thông đỉnh cấp, Độn thổ chỉ được dùng để tu sĩ đi trong bùn đất, mà Thổ Độn là thần thông dựa vào thuộc tính Thổ trong ngũ hành để nhanh chóng bỏ chạy, cấp độ còn cao hơn rất nhiều sao với Độn Thổ Thuật.

Vũ Trụ Duy Mô vẫn đang trong quá trình tạo dựng mô hình độn thuật, chỉ là từ trước đến nay vẫn chưa có tiến triển gì thôi.

Lam Tiểu Bố còn chưa lấy phi thuyền của mình ra, thần niệm đã quét thấy một nữ tử trung niên đang nghiêng ngả lảo đảo xông về phía Tiểu Thọ Vân sơn.

Sau lưng nữ tử trung niên này là một nam một nữ, nam tử xấu xí, trong mắt tràn đầy lệ khí. Dung nhan của nữ tử có chút dễ nhìn, nhưng trên người cũng đầy lệ khí như vậy, khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Một thanh kiếm xét tới, xuyên qua bả vai nữ tử trung niên đang chạy trốn, đánh bay nữ tử trung niên ra hơn một trượng, ngã lăn ra đất.

“Hàn Duyệt, nếu hôm nay ngươi còn không chịu nói, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi.” Giọng nói bén nhọn của nữ tử kia truyền đến, đồng thời cũng chặn lại đường chạy trốn của nữ tử trung niên kia.

Nữ tử tên là Hàn Duyệt kia miễn cưỡng ngồi dậy, thậm chí ngay cả vết thương trên người cũng không dám xử lý, trong mắt tràn đầy sợ hãi nói, “Ta cũng không biết Liễu âm đi đâu cả, ta chỉ mời nàng đến Mưu Bắc tiên thành cùng ta, nhưng nàng nói nàng có chuyện muốn làm, sau đó thì đi mất.”

“Sư ca, ngươi xử lý nữ nhân này đi, mặc dù hơi già một chút, nhưng với thủ đoạn của ngươi, he he…” Giọng nói của nữ tử có chút dâm tà.

Nam tử xấu xí kia cười một tiếng, đi lên phía trước, “Kỳ muội, ngươi hãy nhìn kỹ một chút, nơi này là Tiểu Thọ Vân sơn, nơi này quanh năm âm hồn quanh quẩn, nhưng mà ta thích nhất là nơi như thế này…”

Hàn Duyệt hoảng sợ nhìn nam tử kia, chỉ là nam tử kia còn chưa đến bên người Hàn Duyệt, đã nghe thấy một giọng nói khác truyền đến, “Có bản lĩnh thì ngươi đụng vào một góc áo của người ta đi, ông đây sẽ khiến ngươi phải hối hận cả đời.”

“Ai?” Nam tử và nữ tử lập tức ngẩng đầu.

“Hai tên rác rưởi các ngươi tại sao lại truy sát người ta?” Lam Tiểu

Bố nhìn một nam một nữ này lập tức cảm thấy không thoải mái.

“Tiền bối, chúng ta là người của Khí Tiên phủ…” Cảm nhận được sự áp chế của Lam Tiểu Bố, nam tu nhanh chóng kính cẩn nói.

Khí Tiên phủ? Nơi này Lam Tiểu Bố đã từng nghe nói qua, nghe đồn chính là gia tộc luyện khí nổi tiếng nhất Nguyên Châu, là một gia tộc cấp bốn. Các tông môn lớn nhỏ ở Nguyên Châu, nhiều khi muốn luyện khí đều sẽ đến xin Khí Tiên phủ. Cho nên so với tông môn cấp bốn bình thường, địa vị của Khí Tiên phủ hình như cao hơn một chút.

Trên thực tế thì điều thu hút Lam Tiểu Bố không phải là bản lĩnh luyện khí của Khí Tiên phủ. Bản lĩnh luyện khí của Khí Tiên phủ có mạnh hơn nữa, thì tối đa cũng chỉ có thể luyện chế được linh khí thượng phẩm mà thôi. Hắn nhớ kỹ Khí Tiên phủ, chủ yếu là nghe đồn Khí Tiên phủ có một món Tiên khí hạ phẩm là Tinh Không Chu.

Nếu như hắn có thể lấy được Tinh Không Chu, vậy thì khi quay về Địa Cầu, có thể làm ít công to đấy. Tiên khí Hạ Phẩm sao với Lam Á không biết còn cao cấp hơn biết bao nhiêu lần.

“Khí Tiên phủ rất lợi hại sao?” Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, đừng nói bây giờ hắn đã là Luyện Thần cảnh, cho dù bây giờ hắn chỉ là Kim Đan cảnh, một tông môn cấp bốn như Khí Tiên phủ hắn cũng chẳng thèm quan tâm.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố khinh thường, nam tu xấu xí sửng sốt, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì cả.

Tông môn cấp bốn mà không lợi hại sao, ở Nguyên Châu có tông môn nào mới không tầm thường? Chẳng lẽ cấp năm sao? Tông môn cấp năm trên khắp Nguyên Châu cộng lại cũng chỉ có mấy nhà kia thôi.

Chương 285: Cửu Châu sơn cặn bã (1)

Hàn Duyệt đã kịp thời phản ứng lại, kính cẩn thi lễ rồi nói, “Hàn Duyệt xin ra mắt tiền bối, vãn bối và bọn họ không thù không oán, chỉ bởi vì một tin tức không biết từ đâu ra, bọn họ lập tức truy sát vãn bối không tha.”

Nữ tử cả người đầy lệ khí đang truy sát Hàn Duyệt kia lập tức nhanh chóng thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Tiền bối, Liễu âm chính là tội phạm bỏ trốn mà Khí Tiên phủ ta đang truy sát, người này biết rõ kẻ đó đang ở đâu, lại không chịu nói ra. CHúng ta chỉ đang định mang ả ta về Khí Tiên phủ, phủ chủ của Khí Tiên phủ ta đã là cường giả Hư Thần cảnh…”

Ngoài mặt thì kính cẩn, nhưng giọng nói thì tràn đầy uy hiếp, ngay cả Hàn Duyệt cũng có thể nghe được.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Khí Tiên phủ ngươi là chúa tể của Nguyên Châu sao, trâu bò đến thế à? Ta cũng biết Liễu âm ở đâu, nhưng ta cứ không muốn nói cho các ngươi biết đấy, thuận tay thì bắt ta theo luôn đi.”

Nghe thấy giọng điệu khinh thường của Lam Tiểu Bố, nữ tử lấy cường giả Hư Thần Cảnh ra uy hiếp bị nghẹn lại, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

“Tiền bối, Hàn Duyệt muốn đến Mưu Bắc tiên học viện ở Mưu Bắc tiên thành. Cửu Châu sơn đã ra thông cáo. Lập tức tiêu diệt Mưu Bắc tiên học viện ở Mưu Bắc tiên thành, chúng ta đây cũng là đang làm việc vì Cửu Châu sơn mà thôi, ngăn cản tất cả mọi người gia nhập vào Mưu Bắc tiên học viện.”

Nữ tu thất Lam Tiểu Bố hoàn toàn không e ngại Khí Tiên phủ, lập tức kéo Cửu Châu sơn xuống nước.

Hàn Duyệt nghe thấy vậy thì lập tức ngây người một lúc, sau đó mới giật mình nói. “Các ngươi giết Giới ca, cũng là do Giới ca nói muốn đến tiên học viện sao?”

Làm tán tu, Hàn Duyệt thật sự không biết đến chuyện Mưu Bắc tiên học viện bị chèn ép.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, Mưu Bắc tiên học viện của hắn làm phiền đến ai chứ? Cửu Châu sơn thật sự muốn đối nghịch với hắn mà, mấy thứ khốn khiếp này. Xem ra hắn giết một Nguyên Thần Nhân Tiên của Cửu Châu sơn vẫn chưa đủ, nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố ném một đạo phong nhận ra, nữ tu kia còn chưa kịp rên một tiếng đã bị Lam Tiểu Bố chém chết.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm mình, ánh mắt đầy khó chịu và đầy sát khí, nam tu mỏ nhọn kia sao lại không biết Lam Tiểu Bố đang muốn ra tay với mình, hắn vội vàng nói, “Tiền bối, chỉ cần tha cho vãn bối một mạng, vãn bối nhất định sẽ nói cho tiền bối biết một bí mật kinh thiên động địa. Đồng thời vãn bối cũng đảm bảo sẽ giữ kín bí mật này, không nói chuyện ngày hôm nay ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố hừ lạnh, “Ngươi đi Địa Phủ tìm Diêm Vương mà nói đi…”

“Tiền bối, Liễu âm kia thật ra là Liễu Ly, trên người nàng có bí mật rất lớn…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có hứng thú, nam tu kia hoảng loạn.

Lam Tiểu Bố giật mình, Liễu âm chính là Liễu Ly? Lập tức hỏi, “Là Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái?”

“Đúng, chính là nàng.” Nam tử kia vội vàng đá.

“Liễu Ly là Thánh Nữ truyền thừa của Tây Côn Lôn phái, ngươi cũng dám ra tay với nàng, ha ha, ngươi không sợ chết à?” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu.

Nam tu vội vàng nói, “Tiền bối, Liễu Ly bây giờ đã không còn là đệ tử của Tây Côn Lôn phái nữa rồi, vãn bối cũng chỉ là trùng hợp mới biết được nàng trốn ở Ám Loan chiểu…”

Rời khỏi Tây Côn Lôn phái rồi?Lam Tiểu Bố có chút kinh ngạc, loại nữ nhân kiêu ngạo như Liễu Ly sau khi rời khỏi Tây Côn Lôn phái rồi thì sẽ sống sót bằng cách nào? Giờ phút này trong lòng của hắn lại có cảm giác muốn cười trên nỗi đau của người khác, hắn muồn nhìn một chút nữ nhân này không còn ở Tây Côn Lôn phái nữa thì kiêu ngạo như thế nào.

Không đúng, lần này Liễu Ly đã có cống hiến to lớn đối với Tây Côn Lôn phái, không nói đến Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi, chỉ với “Thất m” và “Đệ Nhị Đạo Điển” thôi, cống hiến của Liễu Ly cũng đã rất kinh người rồi, với cống hiến như vậy, địa vị của nàng ở tông môn nhất định sẽ được nâng cao thêm một tầng nữa, tại sao lại rời khỏi tông môn?

“Nói đi, trên người nàng có bí mất gì? COn nữa, tại sao lại rời khỏi Tây Côn Lôn phái…” Lam Tiểu Bố lạnh giọng quá.

“Tiền bối phải đồng ý. tha…”

Yêu cầu của nam tu còn chưa nói xong, Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố đã đâm vào trong thức hải của nam tu này, đau đớn kinh khủng truyền đến khiến nam tu này hét thảm một tiếng, ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

Cũng không phải ai cũng có thể giống như Lam Tiểu Bố, có thể chịu đựng được thần hồn xé rách.

“Ngươi còn một cơ hội nữa, nếu như không nói, ngươi cứ ở đây kêu rên đến chết đi.” Lam Tiểu Bố cũng không phải người tốt lành gì.

“Tiền bối, ta nói, ta nói…” Nam tu này vội vàng kêu lên, “Từ trong Côn Khư ra ngoài có một lượng lớn Ngũ Thải Tiên Chi, số Ngũ Thải Tiên Chi này hầu như đều ở trong Tây Côn Lôn phái, hơn nữa là do chính Liễu Ly mang ra. Cho nên Liễu Ly biết rõ Ngũ Thải Tiên Chi trong Côn Khư sinh trưởng ở đâu, chỉ cần bắt được Liễu Ly, là có thể lấy được bí mật này…”

Ngũ Thải Tiên Chi? Lam Tiểu Bố cau mày. Ngũ Thải Tiên Chi là do hắn phát hiện ra, hắn chỉ để lại mấy cái cho Liễu Ly hái mà thôi.

“Vậy tại sao Liễu Ly lại rời khỏi Tây Côn Lôn phái? Làm sao ngươi lại biết nàng?”

Sắc mặt nam tu trắng bệch, vô cùng hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Sau khi Ngũ Thải Tiên Chi xuất hiện, có người muốn gặp Liễu Ly tiên tử, Tây Côn Lôn phái nói Liễu Ly tiên tử đã rời khỏi tông môn. Người khác đều cho rằng Liễu Ly đã bị Tây Côn Lôn phái giết hoặc giam lại, mãi đến một ngày khi ta đến Ám Loan chiểu, ta nhìn thấy một bức chân dung. Bức chân dung kia là dung mạo trước khi Liễu Ly cải trang thành Liễu âm, người có bức chân dung kia nói, hắn đã từng nhìn thấy dung mạo chân chính của Liễu âm, sau đó không thể quên được, cho nên ta biết được Liễu âm kia chính là Liễu Ly.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu được, sau khi gia hỏa này biết Liễu âm chính là Liễu Ly, lập tức muốn bắt Liễu Ly, sâu đó ép hỏi ra bí mật này.

Chương 286: Cửu Châu sơn cặn bã (2)

Một đạo phong nhận lướt qua, sau đó là hai hỏa cầu, một nam một nữ kia lập tức biến mất.

Hàn Duyệt dại ra, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc Liễu âm tinh thần sa sút luôn ở cùng mình tại Ám Loan chiểu lại chính là Liễu Ly tiên tử cao cao tại thượng của Tây Côn Lôn phái

Liễu Ly đã từng là đối tượng khiến những tán tu như bọn họ ngưỡng mộ, so với Liễu Ly, bọn họ chênh lệch như trời với đất. Không ngờ rằng, tiên tử mà nàng ngưỡng mộ kia, vậy mà lại đi theo nàng giãy dụa sinh tồn ở Ám Loan chiểu suốt mấy năm qua.

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy vô cùng khó hiểu, Liễu Ly sao có thể rời khỏi Tây Côn Lôn phái , hơn nữa Tây Côn Lôn phái cũng sẽ không để Liễu Ly rời đi đâu.”Tu vi của Liễu Ly là gì?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố chuyển lên người Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt vội vàng cung kính trả lời, “Ta không biết Liễu âm chính là Liễu Ly, tu vi của nàng hình như cũng không khác gì ta lắm.”

Hàn Duyệt vừa hay mới vừa bước vào Uẩn Đan cảnh, Lam Tiểu Bố khẳng định tu vi Liễu Ly không thể nào giống như Hàn Duyệt được, chắc hẳn là cao hơn Hàn Duyệt.

Vậy tại sao Liễu Ly lại muốn rời khỏi tông môn? Nếu như không phải chủ động rời đi, là Tây Côn Lôn phái đuổi nàng đi sao?

Tựa như cảm thấy câu trả lời này không chính xác lắm, Hàn Duyệt lại bổ sung một câu, “Thân thể Liễu âm hình như không được tốt lắm, nàng thường xuyên lộ ra dáng vẻ suy yếu…”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì lập tức hiểu được. Điều này rõ ràng là độc trong người Liễu Ly khi ở Côn Khư vẫn còn chưa được giải hết, mặc dù hắn có biện pháp giải độc, nhưng Tây Côn Lôn phái lại hữu danh vô thực. Một cái tông môn lớn như vậy, ngay cả độc này cũng không biết cách giải.

Dựa theo phương thuốc giải độc mà Vũ Trụ Duy Mô xây dựng ra, độc của Liễu Ly nếu như vẫn còn chưa giải được, vậy thì cho dù có dùng Ngũ Thải Tiên Chi, còn uống Ngũ Chi Dịch, tu vi cũng sẽ càng ngày càng yếu. Khi tu vi của Liễu Ly rơi xuống Uẩn Đan cảnh, mạng nhỏ cũng khó có thể bảo vệ được.

Ở quảng trường Côn Khư, Liễu Ly đã giúp mình một tay, mình cũng đã cứu nàng một mạng. Nhưng mà bây giờ, hắn nhất định phải lập tức chạy về Mưu Bắc tiên thành.

Cái thứ rác rưởi Cửu Châu sơn kia, vậy mà dám ra tay với Mưu Bắc tiên học viện, chỉ hy vọng những cặn bã kia không làm gì Mưu Bắc tiên thành, nếu không thì hắn cũng sẽ không khách sáo đâu. Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải loại người để mặc cho người ta bắt nạt.

“Ngươi có biết chuyện Mưu Bắc tiên học viện bị chèn ép không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Hàn Duyệt lắc đầu, “Ta không biết, nếu như ta biết ta cũng sẽ không đi Mưu Bắc tiên thành.”

“Vậy bây giờ ngươi có muốn đến Mưu Bắc tiên thành không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Hàn Duyệt nhỏ giọng nói, “Vãn bối muốn quay về Ám Loan chiểu.”

Đối với nàng mà nói, Cửu Châu sơn cũng giống như trời, Cửu Châu sơn đã bắt đầu chèn ép Mưu Bắc tiên học viện của Mưu Bắc tiên thành, vậy thì sớm muộn gì Mưu Bắc tiên học viện cũng sẽ bị xử lý. Không chỉ như vậy, Mưu Bắc tiên thành cũng sẽ bị liên lụy, đã như vậy, nàng còn đến Mưu Bắc tiên thành làm gì.

Lam Tiểu Bố gật đầu, lấy ra hai bình ngọc đưa cho Hàn Duyệt, “Hai viên đan dược này tặng cho người.”

Nói xong trực tiếp lấy pháp bảo phi hành ra, nhanh chóng xông về phía Mưu Bắc tiên thành.

Hàn Duyệt thở ra một hơi, nàng lo lắng vị tiền bối này sẽ dùng hỏa cầu đốt nàng luôn. Cũng may tiền nối không giết nàng, ngược lại còn cho nàng hai viên đan dược.

Nhìn bình ngọc trong tay một chút, tay Hàn Duyệt run lên, nàng suýt chút nữa đã hét thành tiếng. Vũ Lâm Đan, đây là linh đan cấp năm đấy. Nàng ở Ám Loan chiểu cả một đời, chỉ sợ cũng không thể dùng nổi loại đan dược đỉnh cấp này. Lại nhìn bình ngọc thứ hai, nàng cảm giác đầu mình có chút quay cuồng. Ngũ Hành Bồi Chân Đan, đây là đan dược để bước vào Kim Đan cảnh đó.

Trái tim Hàn Duyệt nhảy bang bang, nàng nhanh chóng cất kỹ đan dược, quay người nhanh chóng rời đi. Nàng bị thương, không cần dùng Vũ Lâm Đan, bây giờ nàng chỉ cần ở Ám Loan chiểu bế quan mấy năm chắc chắn có thể bước vào Kim Đan cảnh

Khi Lam Tiểu Bố về đến bên ngoài Mưu Bắc tiên thành, tức giận đến bể phổi.

Bên ngoài Mưu Bắc tiên thành bố trí một Cách Ly Trận, Cách Ly Trận này chỉ là trận pháp cấp bốn, có hai tên tu sĩ trông coi ở cửa lớn Cách Ly Trận. Cho dù bất cứ kẻ nào tiến vào Mưu Bắc tiên thành, đều phải đi qua Cách Ly Trận này.

Chuyện này thì cũng thôi đi, khiến Lam Tiểu Bố nổi giận lôi đình chính là, hắn tận mắt nhìn thấy một tu sĩ đi ra từ Mưu Bắc tiên thành sau khi đi qua Cách Ly Trận, bị thu mười viên linh thạch. Hơn nữa không phải chỉ dừng ở đó, một trong hai tên hộ vệ kia còn dùng tay đập vào mặt người tu sĩ đi ra ngoài này, đồng thời quát, “Cút đi, Mưu Bắc chỉ là một nơi rác rưởi thôi, vậy mà cũng xứng được gọi là tiên thành à?”

“Trả linh thạch lại cho người ta.” Lam Tiểu Bố đi đến cửa vào Cách Ly Trận, nếu như không phải vì muốn hỏi thăm rõ ràng, hắn đã trực tiếp ném hai cái hỏa cầu tiêu diệt luôn hai tên Ngưng Đan sâu kiến này.

“Tiểu tử, phách lối quá nhỉ, bên ngoài đi vào cần phải nộp 100 linh thạch hạ phẩm. Nhưng mà ngươi dám phách lối như vậy, cần phải bò qua chỗ này của ông đây mà đi qua…”

Tu sĩ thu linh hạch kia nói xong thì chỉ chỉ dưới háng mình.

“Thành chủ?” Tu sĩ bị thu mười viên linh thạch hạ phẩm, còn bị đánh một bạt tai kia nhận ra Lam Tiểu Bố, khiếp sợ kêu lên.

“Hóa ra là thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, Cách Ly Trận này là do Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm liên hợp với nhau bố trí. Mưu Bắc tiên thành làm trái quy định tu tiên ở Nguyên Châu, cường giả Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn ta chẳng mấy chốc sẽ đến đây thôi.” Một tên tu sĩ canh giữ Cách Ly Trận lập tức nói.

Có lẽ vì Lam Tiểu Bố là thành chủ, lúc hắn ta nói chuyện vẫn ôm quyền mà nói.

:Ha ha…” Lam Tiểu Bố tức quá hóa cười, ở địa bàn của hắn bố trí Cách Ly Trận, thu linh thạch của tu sĩ đi ra đi vào không nói, còn đánh vào mặt họ.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố lười không thèm nói nữa, trực tiếp ném hỏa cầu ra.

Tên tu sĩ kia há to mồm, không thể tin được nhìn mạng nhỏ của mình tán loạn trong hỏa cầu, thậm chí ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp.

Chương 287: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (1)

Tên tu sĩ còn lại cũng bị dọa đến tái mặt, nhanh chóng lấy mười viên linh thạch ra dâng lên, miệng nói lắp ba lắp bắp, “Lam thành chủ, chúng ta chỉ nghe theo lệnh làm việc, không liên quan gì đến chúng ta cả…”

“Lấy linh thạch về đi.” Lam Tiểu Bố nói với tu sĩ kia.

“Vâng, vâng…” Nhìn thấy thành chủ chỉ dùng một hỏa cầu đã đốt trụi người của Cửu Châu Sơn, tên tu sĩ Mưu Bắc tiên thành này cũng nơm nớp lo sợ, tay nhận linh thạch cũng run rẩy.

Dường như ngay sau khi tu sĩ này nhận xong linh thạch, Lam Tiểu Bố lại ném hỏa cầu thứ hai đốt luôn tên tu sĩ còn lại của Cửu Châu Sơn.

“Thành chủ, ta, ta đi…” Ngay cả một câu đầy đủ tên tu sĩ này cũng không thể nói được, trong lòng hắn chỉ có một âm thanh, xong rồi, Mưu Bắc tiên thành xong thật rồi. Trước kia Lam thành chủ gan to bằng trời, bây giờ vẫn như vậy. Có thể là do trước đó Liễu Ly chỉ là một đệ tử mà thôi, nhưng bây giờ là Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm cùng nhau bố trí Cách Ly Trận.

Chờ tên tu sĩ rời khỏi Mưu Bắc tiên thành kia đi xa, Lam Tiểu Bố lấy trường kích ra, trường kích quét sạch mặt đất, chỉ vẻn vẹn một kích, cái Cách Ly Trận cấp bốn này lập tức tan thành tro bụi.

Lam Tiểu Bố hủy đi Cách Ly Trận, Ôn Tín Nhiên và Mạnh Ngạo cũng ngay lập tức cảm nhận được, nhanh chóng từ Mưu Bắc tiên thành vọt ra ngoài.

“Thành chủ.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, cho dù Ôn Tín Nhiên hay Mạnh Ngạo đều vô cùng kích động.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét vào bên trong Mưu Bắc tiên thành, khẽ nhíu mày nói. “Tại sao người trong thành ít hơn một nửa so với lúc trước rồi?”

Tuyên Phủ đi ra sau căm giận nói, “Còn không phải là do Cửu Châu Sơn và những tông môn cấp năm dối trá kia sao, bọn họ lo lắng Mưu Bắc tiên thành chúng ta phát triển quá nhanh, vậy mà dám phái người đến tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành. Nếu không phải nhờ vào Mạnh thành chủ và Ôn thành chủ, Mưu Bắc tiên thành đã sớm bị tiêu diệt rồi.”

Mạnh Ngạo nói. “May mà Phòng Ngự Trận và Giảo Sát Trận mà thành chủ để lại có tác dụng, hơn nữa lần đầu tiên đối phương chỉ phái mấy tên tu sĩ Luyện Thần cảnh đến, chắc là không coi trọng chúng ta lắm. Ta đoán lần sau bọn họ sẽ phái cường giả Hư Thần cảnh đến, thậm chí còn có thể là Nhân Tiên.”

Ôn Tín Nhiên cũng lo lắng nói, “Đúng vậy, sự tồn tại của Mưu Bắc tiên học viện đã ảnh hưởng đến uy vọng của bọn họ. Những đại tông môn này đương nhiên không hi vọng tán tu tụ họp lại, còn tiêu hao tài nguyên. Ý nghĩ của bọn họ là, tốt nhất thì tất cả tài nguyên tu luyện trên toàn Nguyên Châu này đều là của bọn họ, người khác không được động một ngón tay vào.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu được, Mưu Bắc tiên học viện bồi dưỡng được một lượng lớn nhân tài luyện khí, huyện đan, luyện phù. Còn có không ít cường giả Uẩn Đan được bồi dưỡng nên, những người này sẽ động đến miếng bánh lớn của những đại tông môn kia, càng quan trọng hơn đã là khiến những đại tông môn này kinh hồn táng đảm.

“Rất nhiều người vì sợ hãi mà đã rời khỏi Mưu Bắc tiên thành.” Tuyên Phủ nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đi thôi, về tiên thành trước rồi nói tiếp. Không cần phải lo lắng, cho dù Nhân Tiên có tới thì cứ mặc kệ.”

“Thành chủ, ngươi Hóa Đan thành công rồi sao?” Mạnh Ngạo để ý nhất là tu vi của Lam Tiểu Bố. Chỉ cần Lam Tiểu Bố Hóa Đan thành công, vậy thì có dù Hư Thần có đến, bọn họ có sẵn lợi thế về địa hình thì cũng có phần thắng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Mạnh huynh yên tâm, lần này ta ra ngoài gặp được cơ duyên, đã là Luyện Thần cảnh. Ta chuẩn bị bế quan một thời gian, nhanh chóng bước vào Hư Thần cảnh. Chờ sau khi ta bước vào Hư Thần cảnh rồi, những cặn bã ấy mà không đến, Mưu Bắc tiên thành ta cũng sẽ đến tìm bọn chúng. Ha ha, cho rằng Mưu Bắc tiên thành ta dễ bắt nạt sao, đúng là mù mắt chó cả lũ rồi.”

“Thành chủ, ngươi đã là Luyện Thần cảnh rồi?” Mạnh Ngạo trừng to mắt, trong lòng loạn lên.

Điều này không bình thường chút nào, cho dù cơ duyên có lớn như thế nào thì cũng không thể chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy bước vào Luyện Thần cảnh được. Thành chủ đi ra ngoài miễn cưỡng lắm cũng chỉ gần được một năm mà thôi.

Lam Tiểu Bố vỗ bả vai Mạnh Ngạo, “Lão Mạnh à, phần lớn công pháp tu luyện của tu sĩ Nguyên Châu đều có chút vấn đề.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lấy ra ba túi trữ vật lần lượt đưa cho Mạnh Ngạo, Ôn Tín Nhiên và Tuyên Phủ. “Ở chỗ ta có công pháp tu luyện chính xác, các ngươi cầm lấy mà tu luyện. Còn có Ôn thành chủ và Tuyên Phủ, trong này có một ít Uẩn Thần Đan, các ngươi thử xem có thể Hóa Đan thành công không.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố nghi ngờ Hóa Đan cảnh là cảnh giới giả, nhưng mà tình huống của hắn khác với người khác, hắn đã từng tẩy kinh mạch trong Tẩy Thai Trì, hơn nữa hắn còn dám phá vỡ Kim Đan của mình. Ôn Tín Nhiên và Tuyên Phủ rõ ràng không thể so được với hắn, phá đan quá mức nguy hiểm. Công pháp hắn đưa là Thái Xuyên Quyết trước kia, không phải là Thái Xuyên Quyết có thể phá Kim Đan, Cũng không phải ai cũng từng ngâm mình trong Tẩy Thai Trì, sau khi phá vỡ Kim Đan còn có thể tu luyện trên linh mạch thượng phẩm. Loại nguy hiểm này không cần dùng thì tốt hơn.

“Tốt, tốt…” Mạnh Ngạo vô cùng kích động, tay run run cầm lấy.

Hắn là người rất coi trọng chữ tín, nhưng hắn đi theo Lam Tiểu Bố, chủ yếu là vì nhìn trúng năng lực tiềm tàng của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố quả thật không khiến hắn thất vọng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã tạo dựng được Mưu Bắc tiên thành, thậm chí còn thành lập Mưu Bắc tiên học viện. Điều duy nhất khiến hắn không ngờ là, Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm sẽ liên thủ đối phó với Mưu Bắc tiên học viện.

Lúc đầu hắn dự định sau khi đã cố gắng hết sức sẽ chạy đến Bất Dạ Hải, bây giờ Lam Tiểu Bố đã trở về, còn bước vào Luyện Thần cảnh, cho dù Nhân Tiên có tới, sợ cũng không thể làm gì được.

Tông môn có Nhân Tiên, chỉ cần không giết chết Nhân Tiên này, bình thường người khác cũng sẽ không dám làm gì. Một khi Nhân Tiên mà trả thù, đó cũng không phải là chuyện đùa.

Chương 288: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (2)

Có được Uẩn Thần Đan, Tuyên Phủ và Ôn Tín Nhiên đã sớm kích động muốn nhanh chóng bế quan đột phá Hóa Đan cảnh, điều này khiến Ôn Tín Nhiên càng tin tưởng lựa chọn của mình là chính xác.

Ở Thiên Vân Tiên Môn phải đè nén bản thân nhiều năm, bị người ta đánh má trái còn phải giơ má phải ra, quả thật chỉ như đang kéo dài hơi tàn. Loại tu tiên như thế, hắn thà rằng không cần.

Bây giờ ở Mưu Bắc tiên thành quá thoải mái, Cửu Châu Sơn và tông môn cấp năm thì sao chứ? Muốn đánh thì cứ đánh, người tu tiên thì không sợ hãi.

…

Mưu Bắc tiên thành vẫn có tu sĩ sinh sống, nhìn thấy thành chủ trở về, lòng tin đều tăng lên gấp bội. Học viên của Mưu Bắc tiên học viện tuy không ít, nhưng cực ít người đến từ gia tộc tu tiên hoặc tông môn. Học viên ở đây, đa phần đều là tán tu từ khắp nơi trên Nguyên Châu. Bởi vì không có công pháp tu luyện và tài nguyên tu luyện, cho nên mới đến Mưu Bắc tiên học viện tìm kiếm cơ duyên.

Cho nên lần này Mưu Bắc tiên thành gặp sự chèn ép, trên khắp Nguyên Châu cũng chẳng có bất kỳ lời phản đối nào.

Sau khi quay về Mưu Bắc tiên thành, Lam Tiểu Bố nhanh chóng thăng cấp hộ trận của Mưu Bắc tiên thành, đồng thời bố trí Giảo Sát Trận đỉnh cấp.

Cho rằng Mưu Bắc tiên thành của hắn dễ bắt nạt à, những lão già chết tiệt kia tính nhầm rồi.

…

Tổ Châu phong.

Chủ phong của Cửu Châu Sơn, minh chủ Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn ở tại Tổ Châu phong.

Bình thường chỉ trong tình huống đặc biệt, đại diện Tổ Châu phong mới có thể triệu tập tất cả trưởng lão và phong chủ đến đây.

Nhưng hôm nay, đại điện nghị sự của Tổ Châu phong đã có gần hai mươi phong chủ và trưởng lão các phong. Bảy đại Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, trừ Hỗ Vưu đã bị giết chết, còn lại đều tập trung ở đây.

Mộc Dương Chiết chậm rãi nói, “Từ khi Cửu Châu Sơn ta thành lập đến nay, vẫn luôn được công nhận là nơi đứng đầu Nguyên Châu. Cửu Châu Sơn ta cũng lấy an nguy ở Nguyên Châu làm nhiệm vụ của mình, cho dù là mở bí cảnh hay là thăng cấp tông môn, Cửu Châu Sơn ta đều chưa từng vắng mặt, càng ra sức cân đối các đại tông môn trên toàn Nguyên Châu, không để xảy ra nhiễu loạn. Nhưng…”

Giọng nói của Mộc Dương Chiết bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, “Cửu Châu Sơn ta cũng vì hành động quá hiền lành, lại có một vị trưởng lão Nhân Tiên bị đánh lén mà vẫn lạc. Không sai, đó chính là Hỗ Vưu trưởng lão của Thất Phách Phong.”

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều biết, Cửu Châu Sơn lần này nhất định phải để cho cả Nguyên Châu biết Cửu Châu Sơn vẫn là người đứng đầu ở Nguyên Châu.

“Úc Dĩ, ngươi nói những gì ngươi điều tra được đi.” Mộc Dương Chiết không nói tiếp, mà ra hiệu cho Úc Dĩ trưởng lão nói.

Úc Dĩ đứng lên, thi lễ với đám người trong đại điện, lúc này mới ngồi xuống nói, “Nguyên Thần của Hỗ trưởng lão bị người khác đánh lén, trước khi đi có để lại hai cái tên, một là Quy Hải Triệu, một là trưởng lão của Cửu Châu Sơn ta, Trâu Tránh, Trâu Tránh cũng là trưởng lão Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn ta, hơn nữa vẫn luôn ở Tây Côn Lôn phái, tất nhiên sẽ không ra tay với trưởng lão của Cửu Châu Sơn ta.

Ta đã đi Quy hải gia tộc, giết chết gia chủ Quy Hải Thân Tiếp và người mạnh nhất Quy Hải gia tộc là Quy Hải Việt Tình, cuối cùng soát hồn Quy Hải Triệu, tất cả tin tức đều cho thấy, Quy Hải gia và chuyện Hỗ Vưu trưởng lão của Cửu Châu Sơn ta vẫn lạc không có quan hệ gì cả.

Cho nên, ta nghi ngờ người đánh lén Nguyên Thần của Hỗ Vưu trưởng lão, ngay trước khi Hỗ Vưu trưởng lão chết đã dùng một vài thủ đoạn hèn hạ để lừa gạt Hỗ Vưu trưởng lão. Cũng may không phải ta không có chút thu hoạch nào, ngay khi điều tra khoảng thời gian nửa năm sau, ta đã có manh mối.”

Úc Dĩ nói tiếp, “Người này khiến Hỗ trưởng lão nghĩ đối tượng hại hắn là Quy Hải gia tộc và Trâu Tránh trưởng lão, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất đó chính là người này có thù với Quy Hải gia tộc và Trâu Tránh trưởng lão. Chúng ta đã điều tra ra gần đây Quy Hải gia tộc đã kết thù với nhiều người, nhưng người có thể ra tay với Nguyên Thần của Hỗ trưởng lão thì hầu như là không có. Nhưng có một người tương đối khả nghi, người này tên là Lam Tiểu Bố, thân phận hiện nay chính là thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, Mưu Bắc tiên thành và Mưu Bắc tiên học viện đều là do hắn thành lập.”

Một vị trưởng lão nghi ngờ hỏi, “Lam Tiểu Bố có phải là tu sĩ đã tiến vào Côn Khư lúc trước? Nếu như là người này, thế thì hắn chỉ đến cảnh giới Kim Đan là cùng, cũng không có khả năng có thể đánh lén Nguyên Thần của Hỗ trưởng lão.”

Úc Dĩ gật đầu, “Tiết phong chủ nói rất đúng, nhưng Lam Tiểu Bố này lại có chút quỷ dị. Thực lực của người này vượt xa Kim Đan bình thường, hắn đã từng giết chết Quế Vô Thủ. Hơn nữa người này còn có thù không nhỏ với Quy Hải gia tộc, lúc đầu Quy hải gia tộc muốn giết chết Lam Tiểu Bố trong Côn Khư, chỉ là kiêng kị thực lực của hẳn nên không dám ra tay.”

Đám người lúc này mới bừng tỉnh, chuyện lúc đó đã gây ra chấn động rất lớn. Quế Vô Thủ chính là cường giả Hư Thần cảnh, muốn giết được Quế Vô Thủ không hề đơn giản, hơn nữa còn là quang minh chính đại giết chết.

Tiết phong chủ nói, “Nếu như có thể giết Quế Vô Thủ, vậy quả thật có năng lực đánh lén Nguyên Thần của Hỗ trưởng lão.”

Úc Dĩ nói tiếp, “Lúc trước khi hắn giết Quế Vô Thủ là công khai giết, chỉ có một mình Mạnh Ngạo ra tay giúp đỡ. Lúc đó Mạnh Ngạo chỉ là một tu sĩ mới bước chân vào Luyện Thần cảnh không bao lâu, ta đoán những gì Mạnh Ngạo có thể giúp được cũng có hạn, cho nên chuyện giết Quế Vô Thủ chủ yếu vẫn là do Lam Tiểu Bố làm. Còn Lam Tiểu Bố sử dụng thủ đoạn gì để giết Quế Vô Thủ, chúng ta không thể nào biết được, nhưng mà người này chắc hẳn tinh thông trận đạo. Bởi vì Lam Tiểu Bố đã giết Quế Vô Thủ, cho nên Quy hải gia tộc cũng không dám ra tay với Lam Tiểu Bố.”

Nói đến đây Úc Dĩ ngừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói, “Đây chỉ là một trong những điểm đáng ngờ, điểm đáng nghi thứ hai là, có khả năng rất lớn nơi Nguyên Thần của Hỗ Vưu trưởng lão tu luyện là ở Bất Dạ Hải, chuyện này Hỗ Vưu trưởng lão từng tiết lộ một chút tin tức cho ta biết. Mà Mưu Bắc tiên thành của Lam Tiểu Bố, chủ yếu quản lý ở Bất Dạ Hải và Mưu Bắc sơn mạch.”

Chương 289: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (3)

Nghe nói như vậy, hầu hết đều có cảm giác, cho dù Lam Tiểu Bố không phải hung thủ sát hại Hỗ Vưu trưởng lão thì cũng không thể thoát khỏi liên quan.

“Hơn nữa Lam Tiểu Bố là người có thù tất báo, Loan Nguyệt đan lâu từng tạm giam một người đệ tử của Thiên Vân Tiên Môn, Lam Tiểu Bố đã trực tiếp hủy hết Loan Nguyệt đan lâu, giết chết chưởng quỹ của Loan Nguyệt đan lâu. Quy Hải gia chính là người sau lưng của Loan Nguyệt đna lâu, Lam Tiểu Bố không đi trả thù Quy Hải gia thì không phù hợp với tính cách của hắn.”

Vì điều tra, Cửu Châu Sơn đã xử lý cả tộc trưởng Quy Hải gia, cường giả mạnh nhất Quy Hải gia và những thiên tài truyền thừa của Quy Hải gia, bây giờ nói Lam Tiểu Bố có thù tất báo cũng không có chút mâu thuẫn nào.

Úc Dĩ nhìn Trâu Tránh nói, “Vậy tại sao Lam Tiểu Bố muốn mưu hại Trâu Tránh trưởng lão, chuyện này ta không hiểu rõ lắm, Trâu Tránh trưởng lão có thể bổ sung không?”

Sắc mặt Trâu Tránh vô cùng khó coi, hắn hừ một tiếng nói, “Ban đầu khi còn ở quảng trường Côn Khư, ta đã muốn bắt người này đi. Lam Tiểu Bố nhất định đã nhìn thấy ta chuẩn bị bắt hắn đi, cho nên mới ghi hận ta. Đáng tiếc lúc trước bởi vì thánh nữ truyền thừa Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái mở miệng trước, còn lấy ta ra làm cớ, khiến ta không thể ra tay được. Sớm biết như vậy, lúc đó nên trực tiếp bắt người đi, lột da rút hồn.”

Mộc Dương Chiết chậm rãi nói, “Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, người đánh lén trưởng lão Cửu Châu Sơn ta chính là Lam Tiểu Bố.”

“Ha ha, người này thật sự tự cho mình thông minh, nếu như hắn không tự cho rằng mình thông minh, chúng ta còn chưa hể nào tra ra được hắn nhanh như vậy.” Một phong chủ Nhân Tiên cười ha ha. Hắn thấy, nếu như Lam Tiểu Bố không tự cho rằng mình thông minh nói cho Hỗ trưởng lão hai cái tên Quy Hải Triệu và Trâu Tránh này, bây giờ chắc vẫn còn chưa tra ra đến hắn đâu. Là do Lam Tiểu Bố tự cho mình thông minh, lúc này mới khiến Cửu Châu Sơn tra ra được manh mối.

Úc Dĩ lại nói tiếp, “Lam Tiểu Bố còn đạt được “Thất m” trong Côn Khư, sau đó đã lập tức giao cho Tây Côn Lôn phái, cực kỳ quả quyết, có thể thấy được hắn không phải người tự cho rằng mình thông minh. Không chỉ không phải, mà làm việc còn cực kỳ chu đáo chặt chẽ. lần này nếu như không có tin về Quy Hải Triệu và Trâu trưởng lão, chúng ta chỉ cần nhiều nhất là nửa tháng, sẽ tra ra được Mưu Bắc tiên thành, đồng thời bắt hắn đi soát hồn.”

Tất cả mọi người đều hiểu được, nếu như không phải vì có hai cái tên Quy Hải Triệu và Trâu Tránh trưởng lão. Úc Dĩ chỉ biết Hỗ Vưu trưởng lão có thể đã bị sát hại ở Bất Dạ Hải, cho dù có liên quan gì đến Mưu Bắc tiên thành hay không, toàn bộ cường giả trong Mưu Bắc tiên thành đều sẽ bị soát hồn, Lam Tiểu Bố làm thành chủ, đương nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Người ở bên ngoài nhìn thấy hành vi tùy tiện soát hồn này có chút khó tin, nhưng trong mắt những người ở Cửu Châu Sơn, đây chính là chuyện bình thường như ăn cơm, hít thở. Quy Hải Triệu chính là bị soát hồn như thế, Cửu Châu Sơn không hề có suy nghĩ hành động đó là sai, hoặc không nên làm. Thà giết lầm, cũng không thể bỏ sót, đây là phong cách làm việc của Cửu Châu Sơn.

Mộc Dương Chiết từ tốn nói, “Người này có dã tâm không nhỏ, còn dám thành lập Mưu Bắc tiên học viện ở Mưu Bắc tiên thành, quả thật là đáng chết. Phong Hàn trưởng lão, làm phiền người một chuyến, đi bắt Lam Tiểu Bố về Cửu Châu Sơn, những người còn lại giết ngay tại chỗ. Hủy Mưu Bắc tiên thành này đi, Mưu Bắc tiên học viện cũng không cần giữ lại một ai.”

“Vâng.” Một nam tử vóc người trung đẳng, tóc thưa thớt đứng lên, khom người đáp.

Không có bất cứ ai cảm thấy khó hiểu, Phong Hàn trưởng lão là một trong bảy đại Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn. Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành dù có năng lực thông thiên đi nữa, khi đối mặt với Phong Hàn trưởng lão cũng chỉ có thể quỳ xuống.

Một đạo phi kiếm màu cam nhanh chóng bay vào, rơi xuống tay Úc Dĩ.

Úc Dĩ khó hiểu nhìn phi kiếm trong tay, tất cả mọi người đều nhìn nàng. Loại phi kiếm này được xem là phi kiếm cấp báo ở Cửu Châu Sơn, bình thường khi không có chuyện gì quan trọng thì sẽ không xuất hiện.

Khi Úc Dĩ nhìn thấy rõ nội dung trên phi kiếm, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Minh chủ, các vị trưởng lão, phong chủ, xem ra chúng ta đã quá coi thường vị Lam thành chủ này rồi. Hắn vừa trở về, chuyện đầu tiên chính là hủy đi Cách Ly Trận mà chúng ta tạo nên, sau đó giết chết hai tên hộ vệ của Cửu Châu Sơn ta, ha ha, lợi hại thật.” Úc Dĩ cười lớn.

Từ trước đến này, ở Nguyên Châu chưa bao giờ thấy người nào tùy tiện như Lam Tiểu Bố, cũng dám ra tay với người của Cửu Châu Sơn, đơn giản là không biết chữ chết viết như thế nào.

“Quả nhiên có khí phách.”Quanh người Trâu Tránh đầy sát khi, nếu như không phải minh chủ đã phải Phong Hàn trưởng lão đi Mưu Bắc tiên thành, hắn thật sự muốn lập tức đến đó bổ đầu Lam Tiểu Bố ra, nhìn xem trong đầu tên sâu kiến này có thứ gì. Dám lớn gan như vậy.

Mộc Dương Chiết vẫn luôn bình tĩnh không thể hiện buồn vui, giờ phút này cũng bị Lam Tiểu Bố chọc giận, thiên hạ này còn có loại tu sĩ Kim Đan to gan như vậy.

Trong đầu hắn và tất cả mọi người trong Cửu Châu Sơn cảm thấy, bọn họ giết Lam Tiểu Bố, hủy đi Mưu Bắc tiên thành đều là chuyện hết sức bình thường, Mưu Bắc tiên thành là loại tiên thành sâu kiến cấp thấp, đương nhiên phải bó tay chịu trói. Mệnh lệnh do Cửu Châu Sơn phát ra, ai dám phản kháng?

Bởi vì đối mặt với chế tài của Cửu Châu Sơn, ngươi không phản kháng thì còn có con đường sống, nếu như phản kháng, thì đó là chém tận giết tuyệt.

“Xem ra Cửu Châu Sơn ta làm việc quá hiền lành rồi, đã khiến nhiều người quên mất ở Nguyên Châu còn có Cửu Châu Sơn. Phong Hàn, chỉ cần là người còn ở trong Mưu Bắc tiên thành, một ai cũng không được phép sống sót.” Mộc Dương Chiết càng bình thản nói.

Tất cả mọi người đều biết, Mộc Dương Chiết mà càng bình tĩnh, thì sát ý trong lòng càng mạnh.

…

Chương 290: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (4)

Lúc này Lam Tiểu Bố đã sớm bố trí hộ trận cho Mưu Bắc tiên thành, không chỉ như thế, ở bên ngoài Mưu Bắc tiên thành ngàn dặm, Lam Tiểu Bố còn bố trí một khốn trận cấp sáu và Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận cấp sáu.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố đã thử nghiệm Giảo Sát Trận cấp bảy, hắn khẳng định ngay khi hắn giết chết hai tên hộ vệ của Cửu Châu Sơn, người Cửu Châu Sơn nhất định sẽ nhanh chóng đến đây, cũng không biết là tu sĩ Hư Thần cảnh hay là Nhân Tiên

Nếu như là tu sĩ Hư Thần, ngay cả đại trận hắn cũng chẳng cần dùng, nhưng nếu như người đến là tu sĩ Nhân Tiên, vậy thì hắn phải sử dụng trận pháp. Lúc trước chỉ giết một Nguyên Thần Nhân Tiên của Hỗ Vưu, hắn suýt chút nữa đã mất mạng, lần này nhất định không phải chỉ một Nguyên Thần đơn giản như vậy.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố bây giờ đã vượt qua ba ngàn dặm, mặc dù hắn đang thử nghiệm đại trận, thần niệm vẫn luôn bao phủ bên ngoài. Phi thuyền của Phong Hàn vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã lập tức phát hiện ra.

Phong Hàn rõ ràng không hề coi trọng Mưu Bắc tiên thành, trên đường đi cũng chẳng thăm dò chút nào.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn trực tiếp rời khỏi Mưu Bắc tiên thành, xuất hiện ở một nơi cách Mưu Bắc tiên thành ngàn dặm, ở đây hắn cũng đã bố trí Khốn trận và sát trận.

Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện, phi thuyền của Phong Hàn cũng đến nơi đó.

“Ngươi là Lam Tiểu Bố?” Phong Hàn đã nhìn thấy chân dung của Lam Tiểu Bố, cho nên khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố nắm trường kích đứng đó, hắn lập tức biết, người này quả nhiên rất điên cuồng, hoàn toàn không cần nhờ đến Mưu Bắc tiên thành, đứng ngay ngoài thành chờ hắn đến.

“Là ông nội Tiểu Bố của người đây, báo tên ra đi, miễn sau này chết không biết là ai.” Lam Tiểu Bố giơ trường kích trong tay lên, giọng điệu vô cùng gợi đòn.

Phong Hàn sửng sốt, quả nhiên là loại lỗ mãng, dám lớn lối trước mặt nhân Tiên như vậy?

Lắc đầu, bàn tay của Phong Hàn đã đập về phía Lam Tiểu Bố, “Ngươi có phải cho rằng bây giờ mình Hóa Đan rồi thì có thể vô địch thiên hạ?”

Lam Tiểu Bố thấy đối phương không hề bận tâm về mình, trong lòng vui mừng, trận kỳ trong tay ném xuống, Tỏa Thân Ất Nguyên Giảo Sát Trận phát động, cùng lúc đó trường kích trong tay cuốn thành một đạo kích mang ngưng thực.

Không gian lập tức đông đặc lại, Phong Hàn biến sắc, đây là Sát Vực?

Tu sĩ muốn hình thành nên lĩnh vực của mình, ít nhất cũng phải đến Nhân Tiên. Nhưng cũng không phải Nhân Tiên nào cũng có thể hình thành nên lĩnh vực của riêng mình. Ở Cửu Châu Sơn, Nhân Tiên có thể tạo nên được lĩnh vực của mình chỉ có một người, đó là minh chủ của Cửu Châu Sơn, Mộc Dương Chiết.

Lam Tiểu Bố còn chưa đến Nhân Tiên đã có thể tạo nên lĩnh vực?

Không đúng, Phong Hàn nhanh chóng hiểu được, không phải Lam Tiểu Bố tạo thành lĩnh vực, mà là do sát ý từ trường kích của hắn phát ra quá mạnh tạo thành sát thế. Muốn tạo nên loại sát thế này, thần niệm ít nhất cũng phải vượt qua cảnh giới Nhân Tiên bình thường…

Phong Hàn nghĩ đến đây trong lòng lập tức chấn động, hắn đã hiểu, xem ra Cửu Châu Sơn đã quá coi thường Lam Tiểu Bố rồi. Cho dù Lam Tiểu Bố có phải Nhân Tiên hay không, thần niệm tuyệt đối sẽ không yếu hơn Nhân Tiên bình thường.

Phong Hàn muốn lấy Hư Không Chân Huyền Thương của mình ra, thế nhưng đã không còn kịp rồi, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố đã khóa chặt con đường sống của hắn mà đánh tới.

Thế này mà Hóa Đan gì? Đây tuyệt đối là Hư Thần, không, sát khí này còn mạnh hơn cả Hư Thần, đây đã sắp đạt đến Nhân Tiên cảnh rồi.

Phong Hàn căng thẳng, chân nguyên bạo phát, hắn muốn ngưng ra toàn bộ lực lực chân nguyên ngăn cản một kích này của Lam Tiểu Bố. Nhưng ngay lập tức sắc mặt của hắn đại biến, chân nguyên và thần niệm của hắn đều không thể vận chuyển, thậm chí còn bị chút áp chế.

Oanh! Răng rắc! Trường kích đánh vào nắm tay của Phong Hàn, từng tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến. Ngay khi Phong Hàn biết quyền cốt và cánh tay của mình bị vỡ vụn, đã nhanh chóng lùi về phía sau.

Bành, Lam Tiểu Bố cũng bị chân nguyên cường đại phản phệ, bay ra ngoài.

Cổ họng dâng lên vị tanh ngọt, Lam Tiểu Bố ép mình nuốt xuống ngụm máu tươi sắp phun ra ngoài. Một đòn này đã giúp hắn biết được sự chênh lệch giữa mình và Nhân Tiên vẫn còn một chút, chênh lệch này cũng không tính là quá lớn. Chỉ cần hắn có thể ước vào Hư Thần Cảnh, hắn có thể nghiền ép Nhân Tiên.

Nhưng Nhân Tiên trước mắt này, hắn hoàn toàn có thể xử lý được. Bị thương không sao cả, hắn có đan dược chữa thương và các loại bảo vật. Ngươi có Ngũ Chi Dịch có thể tùy tiện uống bất cứ lúc nào không? Ta có.

Phong Hàn đổi tay kia nắm chặt Hư Không Chân Huyền Thương, chấn động nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Vừa rồi hắn đã đánh ra toàn lực. Vậy mà vẫn bị thiệt lớn. Dù sao Lam Tiểu Bố nhìn qua có vẻ cũng chẳng có chút tổn thương nào, hơn nữa hắn lại còn bị mất đi một cánh tay. Mặc dù là do chân nguyên và thần niệm bị áp chế mà nên, những biểu hiện của Lam Tiểu Bố cũng cho thấy hắn không sợ vị Nhân Tiên này.

“Tên tuổi của Cửu Châu Sơn cũng lớn quá nhỉ, hù chết ông nội Tiểu Bố của ngươi rồi.” Lam Tiểu Bố giơ trường kích trong tay lên, khinh thường nói.

Phong Hàn tỉnh táo lại, hắn rất muốn phát ra một đạo phi kiếm, nhưng mà nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm mình, hắn lo lắng sẽ lại mất đi tiên cơ. Lần thứ nhất đã mất đi tiên cơ, khiến hắn mất đi một cánh tay, nếu lần sau mất đi tiên cơ, hắn sẽ mất đi thứ gì?

Sau khi Cửu Châu Sơn nhận được tin tức của hắn, rồi chạy đến nơi này cũng cần phải tốn một khoảng thời gian, ván cược này hắn không dám đánh. Mấu chốt là còn có đại trận kia,vị trí đại trận cho thấy rõ là nó đã áp chế đi thần niệm và chân nguyên của hắn, hắn nhất định phải nghĩ cách thoát ra ngoài mới được.

Chương 291: Thất âm Sát (1)

“Lam thành chủ, vì sao người lại muốn đối nghịch với Cửu Châu Sơn ta? Cho dù hôm nay người có thắng ta, ngươi cũng không thể giết được ta. Cửu Châu Sơn có bảy đại Nhân Tiên, cường giả Hư Thần Cảnh thì nhiều không kể xiết, lại có thêm tông môn cấp năm, Mưu Bắc tiên thành ngươi có lợi hại hơn nữa, dưới loại áp chế này, cũng chỉ có thể bị hủy diệt.” Phong Hàn nói chậm lại, hắn không muốn đánh nữa, càng không muốn chọc giận Lam Tiểu Bố.

Gia nhập Cửu Châu Sơn, bởi vì hắn là cảnh giới Nhân Tiên, chỉ có gia nhập Cửu Châu Sơn, mới có thể giúp mình tiến thêm một bước. Còn chuyện bán mạng vì Cửu Châu Sơn, hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng: “Đối nghịch với Cửu Châu Sơn ngươi? Là Cửu Châu Sơn ngươi khinh người quá đáng, Mưu Bắc tiên thành ta tự mình mở học viện, liên quan quái gì đến Cửu Châu Sơn các ngươi? Lại nhận một kích của Bố gia ngươi đi, hy vọng đừng để cho ta phải thất vọng…”

Nói xong câu đó, khí thể trên trường kích của Lam Tiểu Bố đột nhiên lại thay đổi, một loại khí thế mênh mông, sát ý bàng bạc cuồn cuộn quét đến, trường kích cuốn theo âm thanh giáo mác, giống như thiên quân vạn mã đang xông lên.

Không gian kích thế không ngừng dâng trào, kích âm cuốn theo âm thành sát phạt càng lúc càng gấp rút, giống như muốn xé rách mọi giam cầm.

Khi khí thế của kích âm tăng vọt, Phong Hàn cũng cảm thấy xung quanh mình đang có vô vàn kỵ binh đang ào ạt xông đến, không gian sống sót của hắn càng ngày càng hẹp, loại kiềm chế này khiến hắn đến thở cũng cảm thấy khó khăn.

Thùng thùng! Bên trong tiếng sắt thép va chạm còn có tiếng trống trận vang lên. Phong Hàn điên cuồng thiêu đốt chân nguyên của mình, lớn tiếng kêu lên, “Dừng tay, ta đi…”

Khí thế sát phạt cuồng bạo của kích âm cũng không vì Phong Hàn la hét mà dừng lại, ngược lại càng tăng cao, khi loại khí thế sát phạt này dâng lên đến cực điểm, từng đạo âm thanh phát ra khiến người ta hít thở không thông.

Lam Tiểu Bố cảm thấy máu khắp người đang sôi trào, một kích này dường như đã nhận hết sát ý trong lòng hắn, tuyệt không thể nào dừng lại được. Cung âm Sát! Chém cho ta!

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Sắc mặt Phong Hàn trắng bệch, cho dù là một Nhân Tiên, giờ phút này cũng bị loại khí thế thần thông mênh mông này làm cho khiếp sợ. Hắn đạt được Nhân Tiên đã mấy trăm năm, chưa bao giờ chứng kiến loại khí thế thần thông nào đáng sợ như vậy.

Giờ khắc này điều duy nhất mà hắn có thể làm là điên cuồng thiêu đốt chân nguyên của mình, cưỡng ép mình sử dụng Hư Không Chân Huyền Thương. Nhưng hết lần này đến lần khác, chân nguyên và thần niệm của hắn đều vận chuyển rất khó khăn, hắn sắp điên rồi, chưa bao giờ trải qua cuộc chiến nào uất ức như vậy.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có mười phần cơ hội thi triển Thần Hồn Thứ, nhưng Lam Tiểu Bố chẳng thèm sử dụng Thần Hồn Thứ. Trong không gian của Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận, chân nguyên và thần niệm cả đối phương đã bị áp chế một chút, nếu như hắn lại sử dụng Thần Hồn Thứ, cho dù có giết được đối phương, cũng cho thấy sự chênh lệch giữa hắn và Nhân Tiên vẫn còn chưa đủ để hắn không cần sử dụng Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận để giết chết đối thủ.

“Oanh!” Hư Không Chân Huyền Thương trực tiếp bị đánh bay, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố lại bị vỡ vụn thành từng mảnh.

Phong Hàn không có chút hưng phấn nào, trong mắt hắn lộ ra vẻ thê thảm, sau đó từng luồng sương máu nổ tung trên cơ thể hắn.

Phong Hàn ngã ngồi trên mặt đất, trong mắt hiện lên tia không thể tin.

Hắn biết Lam Tiểu Bố rất mạnh, biết mình đang ở bên trong một Giảo Sát Trận có thể ngăn chặn thần niệm và chân nguyên, thế nhưng hắn cũng không cảm thấy Lam Tiểu Bố có thể giết chết hắn.

Mà chỉ vẻn vẹn hai chiêu, hắn là một Nhân Tiên đã bị thương nặng khó thể thể đứng lên. Lập tức một cảm giác bi thương từ sâu trong lòng hắn tuôn ra, hắn bỗng nhiên nghĩ đến trong những năm qua, bản thân mình ở Cửu Châu Sơn rốt cuộc đã có được những gì? Trước khi tiến vào Cửu Châu Sơn, hắn đã là Nhân Tiên. Sau khi vào Cửu Châu Sơn rồi, trừ linh khí tu luyện sung túc hơn một chút, ra ngoài được mọi người kính ngưỡng, hắn không có được thứ gì cả, mà hắn lại vì Cửu Châu Sơn làm mất mạng.

Về chuyện người khác kính ngưỡng Cửu Châu Sơn, đó thật sự là kính ngưỡng sao? Nhìn hành động của Lam Tiểu Bố thì có thể biết được, kính ngưỡng đó là do không có năng lực phản kháng mà thôi, một có có được năng lực phản kháng, ha ha, kinh ngưỡng.

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được từng đợt suy yếu truyền đến, hắn biết Thất âm Sát đã tiêu hao hết chân nguyên và thần niệm của mình, nếu như lúc này là nhiều người hỗn chiến, hắn sẽ cố gắng không sử dụng.

Nuốt một viên Vũ Lâm Đan, Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Phong Hàn đang ngã ngồi trên mặt đất, trong Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận của hắn, Lam Tiểu Bố không sợ Phong Hàn sẽ phản kích lại.

“Lam thành chủ, nếu như biết người có thực lực Nhân Tiên, ta tuyệt đối sẽ không đến đây.” Phong Hàn cố giãy dụa nói, hắn nghĩ, nếu như Nguyên Thần rời khỏi cơ thể, sẽ có bao nhiêu cơ hội có thể chạy trốn.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Ngươi đừng nghĩ đến chuyện đẩy Nguyên Thần ra khỏi cơ thể, trước đó Nguyên Thần Hỗ Vưu của Cửu Châu Sơn ngươi đã bị ta xử lý,lúc đó ta còn chưa đến Luyện Thần cảnh. Nếu như ngươi cảm thấy ngươi có thể may mắn chạy thoát thế thì ngươi cứ thử một chút đi.”

Dan đầu Phong Hàn tê dại, Hỗ Vưu quả nhiên là do Lam Tiểu Bố xử lý.

“Phải làm sao ngươi mới tha cho ta?” Phong Hàn biết có nói tiếp nữa cũng vô ích.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cũng nhiều tuổi rồi, sao nói chuyện là ngây thơ như vậy. Ta tha cho ngươi, ngươi cảm thấy ta có thể tha cho ngươi sao?

Thấy Phong Hàn dường như còn đang định nói gì đó,Lam Tiểu Bố đã xua tay chặn lại, “Ngươi không cần nói cho ta là ngươi định rời khỏi Cửu Châu Sơn. Ngươi có rời khỏi Cửu Châu Sơn hay không không quan trọng, quan trọng là nếu ngươi đã dám đến diệt Mưu Bắc tiên thành ta, thì phải có tinh thần sẽ bị giết chết. Đương nhiên trước khi giết ngươi, ngươi có thể lựa chọn chết thoải mái một chút hay không…”

Chương 292: Thất âm Sát (2)

Nói xong câu đó, Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố lập tức đánh vào thức hải của Phong Hàn.

Cho dù Phong Hàn có là Nhân Tiên cũng không thể chịu đựng được sự đáng sợ khi Nguyên Thần bị xé rách tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lam Tiểu Bố chỉ xé một lần đã dừng lại, nói tiếp, “Ngươi nhìn một chút đi, ta có thể xé rách Nguyên Thần của ngươi thành mười vạn tám ngàn mảnh, ngươi có thể tượng tưởng xem ngươi có thể chịu đựng được sự dày vò thống khổ ấy không.Cái này cũng chưa tính là gì, ta còn có thể trói buộc Nguyên Thần của ngươi lại, sau đó làm thành hồn đăng.”

Giờ phút này Phong Hàn đã không còn cảm thấy may mắn nữa, hắn không chút do dự từ bỏ cơ thể của mình, Nguyên Thần hóa thành một đạo thần niệm không thể nhìn thấy được.

Chỉ là khi Nguyên Thần của hắn vừa mới lao ra ngoài, đã bị Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận ngăn lại một chút, sau đó không còn hiện ra nữa.

Lần này Lam Tiểu Bố sẽ không nhẹ tay nữa, Thần Hồn Thứ điên cuồng xé rách Nguyên Thần của Phong Hàn.

Tiếng kêu la đau đớn của Phong Hàn liên tục vang lên, Nguyên Thần nhanh chóng mờ đi. Lam Tiểu Bố có vẻ sẽ không dừng tay lại, Thần Hồn Thứ lại càng tăng cường cường độ xé rách. Nguyên Thần của Nhân Tiên rất cứng cỏi, sẽ không dễ dàng bị xử lý như vậy.

“Dừng tay, dừng tay, tất cả điều kiện ta đều chấp nhận…” Phong Hàn đau đớn kêu lên.

Lam Tiểu Bố dừng lại, từ tốn nói, “Ngươi rất may mắn, may mắn là bây giờ ta còn chưa bước vào Hư Thần Cảnh, nếu như ta bước vào

Hư Thần Cảnh rồi, cho dù ngươi có gọi ta cũng sẽ không dừng tay.

Nguyên Thần ảm đạm của Phong Hàn lại quay về cơ thể tàn tạ một lần nữa, giọng nói run rẩy, “Lam thành chủ, ngươi nói đi, ngươi muốn ta làm gì?”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói ra, “Bây giờ lập tức phát một tin tức về, tốt nhất là cách thức gửi tin phải bình thường, nói cho người của Cửu Châu Sơn biết, Mưu Bắc tiên thành đã bị ngươi diệt, đồng thời tiên thành đã bị người phong ấn lại, bây giờ người đang truy sát thành chủ Mưu Bắc tiên thành. Trước mắt đã đi vào trong Bất Dạ Hải, nhiều nhất là một tháng, nhất định sẽ truyền tin tức về.”

“Được được, ta làm…” Phong Hàn chẳng hề phản kháng chút nào, lấy ra Thông Tấn Châu phát một tin tức. Trong lòng hắn bây giờ hận nhất là Trâu Tránh, tên khốn kiếp này đắc tội với Lam Tiểu Bố còn không nói, còn yêu cầu người chấp sự thủ hộ thần hồn bài phải bốn mươi lăm ngày mới kiểm tra thần hồn bài của Nhân Tiên một lần. Nếu không thì bây giờ hắn mà bị giết, Cửu Châu Sơn nhất định sẽ lập tức biết ngay, mà điều này rõ ràng Lam Tiểu Bố không nghĩ đến.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy, tin tức mà Phong Hàn phát ra đúng như những gì mà mình yêu cầu, lúc này mới lên tiếng, “Sớm như thế có phải tốt hơn không? Đúng là lằng nhằng.”

“Lam thành chủ, ta nguyện ý làm việc cho Mưu Bắc tiên thành, chỉ xin nguoi tha cho ta một lần.” Phong Hàn cầu xin.

Trên thực tế thì lời này cũng không phải hoàn toàn là lừa Lam Tiểu Bố, nếu như thực lực của Lam Tiểu Bố có thể tiến thêm một bước nữa, Cửu Châu Sơn nhất định sẽ không còn ngày tháng tốt lành nữa. Nếu đã như vậy, còn không bằng hắn rời khỏi Cửu Châu Sơn sớm một chút.

Lam Tiểu Bố không thèm trả lời, nắm Hư Không Chân Huyền Thương của Phong Hàn lên, một thương đánh vào mi tâm của Phong Hàn.

Nguyên Thần của Phong Hàn vốn còn đang suy yếu, còn chưa kịp thoát ra, Lam Tiểu Bố đã ném một đạo hỏa diễm đến.

Mưu Bắc tiên thành cần Nhân Tiên, mình có thể tự bồi dưỡng ra. Loại Nhân Tiên không trung thành, còn bị trọng thương đến sắp chết thế kia, hắn cần làm gì? Sớm giết cho rồi.

Giơ tay lấy đi nhẫn trữ vật của Phong Hàn, Lam Tiểu Bố cực kỳ hài lòng. Trừ nhẫn trữ vật lấy được từ trong tay Rian ra, đây là lần thứ hai hắn lấy được nhẫn trữ vật. Loại vật này, cũng chỉ có cường giả Nhân Tiên mới có.

Càng quan trọng hơn là hắn có được một thành trường thương không tệ, Hư Không Chân Huyền Thương. Đây là một kiện linh khí cực phẩm, thậm chí còn cao hơn cả linh khí cực phẩm. Hắn đã dùng trường kích quen rồi, chỉ là dường như mỗi một thanh trường kích hắn dùng đều vì Thất âm Sát của hắn mà bị phế bỏ. Cái trường thương này hình như còn tốt hơn cả linh khí cực phẩm, chắc hẳn có thể sử dụng trong một thời gian dài nhỉ?

Sau khi thu dọn mọi thứ sạch sẽ, Lam Tiểu Bố nhanh chóng quay về Mưu Bắc tiên thành, hắn biết thời gian của mình còn rất ít. Tốt nhất là hắn có thể bước vào Hư Thần Cảnh trong vòng một tháng này, nếu không thì hắn sẽ gặp nguy hiểm. Lần sau đến, tuyệt đối không phải là một Nhân Tiên.

Điều Lam Tiểu Bố lo lắng nhất chính là còn chưa đến một tháng, người của Cửu Châu Sơn lại đến. Cho nên chuyện đầu tiên sau khi hắn quay lại Mưu Bắc tiên thành là phong tỏa Mưu Bắc tiên thành lại, đồng thời trên phong ấn phía bên ngoài có viết một hàng chữ, Cửu Châu Sơn phong ấn, bất kỳ người nào cũng không được phép đến gần. Người trong Mưu Bắc tiên thành thì không biết là ai phong ấn, chỉ có người từ bên ngoài đi vào Mưu Bắc tiên thành mới biết đó là do Cửu Châu Sơn làm. Bình thường khi nhìn thấy phong ấn của Cửu Châu Sơn, người thường sẽ nhanh chóng tránh ra.

Sau khi làm xong mọi việc, lúc này Lam Tiểu Bố mới quay về phủ thành chủ của mình, đồng thời lấy hai đầu linh mạch kia cắm vào Tụ Linh Trận bên dưới phủ thành chủ.

Mặc dù một đầu linh mạch là chuẩn bị để khi quay về Địa Cầu sẽ lấy ra dùng. Nhưng nếu như trước khi Cửu Châu Sơn phát hiện ra mà hắn không bước vào Hư Thần Cảnh, chỉ sợ hắn sẽ không có cơ hội trở lại Địa Cầu.

Hắn mở nhẫn trữ vật của Phong Hàn ra, đồ vật bên trong khiến Lam Tiểu Bố có chút thất vọng. Linh thạch thượng phẩm thì có 100.000 viên, vượt xa Thuần Vu Lương Ung. Thế nhưng cũng chỉ có chút đó là đáng tiền, còn lại chỉ có một hai chục vạn linh thạch hạ phẩm, cộng thêm một ít linh thảo, đan dược, bất kỳ loại nào cũng có một ít. Mấy bộ công pháp, Lam Tiểu Bố không quan tâm đến.

Chương 293: Lôi kiếp của Nhân Tiên (1)

Nếu như không phải đạt được một thanh trường thương linh khí cực phẩm, Lam Tiểu Bố thật sự muốn mắng tên gia hỏa Phong Hàn đúng là một con quỷ nghèo. Nhẫn trữ vật của Phong Hàn cũng không lớn, diện tích cũng chỉ có mấy trượng, còn không lớn bằng nhẫn trữ vật mà hắn lấy được lúc trước.

Thu hoạch nhẫn trữ vật của Phong Hàn cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, quan trọng nhất vẫn là tăng thực lực lên.

Công pháp sử dụng là Thái Xuyên Quyết mà Vũ Trụ Duy Mô xây dựng nên, Ngũ Thải Tiên Chi cũng có thể tùy tiện dùng đến mấy cái, Linh Tủy Tinh cũng được Lam Tiểu Bố sử dụng vào việc tu luyện, lại có thêm hai đầu linh mạch. Ngay khi Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện, trong động phủ tu luyện của hắn hoàn toàn bị sương mù linh khí bao phủ, hơn nữa còn là loại đặc biệt cao cấp.

Tài nguyên tu luyện và công pháp tu luyện đỉnh cấp, cộng thêm tư chất của Lam Tiểu Bố, ngay khi Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện, tu vi của hắn lập tức tăng vọt.

Nguyên Thần nhanh chóng cô đọng, thần niệm cũng lập tức mở rộng. Ngay cả Cổ Đạo đang tu luyện ở một góc, cũng vì tốc độ tu luyện đáng sợ của Lam Tiểu Bố mà được nhờ, hơi thở của yêu thú cũng nhanh chóng tăng lên.

Trong thời gian tu luyện này, đã một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố còn chưa đột phá lên Hư Thần Cảnh, ngược lại hơi thở trên người Cổ Đạo đã tăng vọt, rõ ràng đã đột phá lên một tầng mới.

Cổ Đạo rất muốn hú lên một tiếng, nhưng mà nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố còn đang nghỉ ngơi, nó chỉ có thể đè nén sự hưng phấn này xuống, tiếp tục tu luyện.

…

Đối với Cửu Châu Sơn mà nói, hôm nay là một ngày quan trọng.

Bởi vì “Đệ Nhị Đạo Điển” sẽ đến Cửu Châu Sơn trong ngày hôm nay, thời gian Cửu Châu Sơn giữ lại “Đệ Nhị Đạo Điển” là ba năm.

Bởi vì Tây Côn Lôn phái là nơi có được “Đệ Nhị Đạo Điển”, cho nên thời gian giữ lại là năm năm. Do Cửu Châu Sơn đã đưa cho Tây Côn Lôn phái một vài thứ gì đó, cho nên chưa đến thời hạn năm năm, “Đệ

Nhị Đạo Điển” đã được đưa đến Cửu Châu Sơn.

“Đệ Nhị Đạo Điển” được đưa đến Cửu Châu Sơn, không phải chỉ có Tây Côn Lôn phái và Cửu Châu Sơn nói qua loa với nhau, mà còn có mấy tông môn cấp năm khác cùng chứng kiến. Bởi vì sau khi Cửu Châu Sơn giữ ba năm, “Đệ Nhị Đạo Điển” sẽ được đưa đến Tam

Thánh Thiên Môn giữ ba năm.

Vẻ mặt Mộc Dương Chiết đầy tươi cười, trước sự chứng kiến của đông đảo tông môn, hai tay nhận lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” do Phùng Độ trưởng lão của Tây Côn Lôn phái đưa đến, giờ phút này, tiên nhạc vang lên, toàn bộ Cửu Châu Sơn đều là khung cảnh yên vui.

Tiếng chuông cảnh báo của Tổ Châu phong vang lên phá vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Mộc Dương Chiết lập tức nhíu mày, trừ khi có kẻ địch bên ngoài xâm lấn, hoặc là Nhân Tiên cấp bậc trưởng lão bị vẫn lạc, mới có thể phát ra tiếng chuông cảnh báo này.

Nghĩ đến chuyện Nhân Tiên vẫn lạc, trong lòng Mộc Dương Chiết bỗng nhiên nhảy lên một cái. Loại chuyện này cũng không phải Cửu Châu Sơn chưa từng xảy ra, trưởng lão Nhân Tiên Hỗ Vưu đã bị người ta đánh lén ở bên ngoài.

ÁNh mắt Mộc Dương Chiết quét xuống, hắn không nhìn thấy Phong Hàn. Phong Hàn là do hắn phái đi tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, sau đó bắt Lam Tiểu Bố về đây, chỉ là trong khoảng thời gian này, lực chú ý của Cửu Châu Sơn vẫn luôn đặt trên “Đệ Nhị Đạo Điển”, trong lúc nhất thời không để ý đến Phong Hàn, nếu không chắc đã sớm chú ý đến chuyện này rồi.

Mộc Dương Chiết vừa định hỏi chuyện gì xảy ra, hắn đã nhìn thấy chấp sự trông coi hồn bài hoảng sợ chạy đến.

Một cảm giác không tốt dâng lên trong lòng hắn, chẳng lẽ Phong Hàn đã xảy ra chuyện rồi sao?

“Minh chủ, các vị trưởng lão, hồn bài của Phong Hàn trưởng lão đã vỡ…” Chấp sự kia té quỵ xuống đất, cả người run lẩy bẩy.

“Cái gì?” Sát khí quanh người Mộc Dương Chiết tản ra, cả người như một tảng băng, loại hơi thở lạnh lẽo kia trong nháy mắt quét sạch đại điện. Mộc Dương Chiết vẫn luôn ôn hòa, lần đầu tiên giận dữ.

Những vị tân khách vẫn còn ở trong đại điện đều âm thầm chấn động. Thực lực của Mộc Dương Chiết cho dù không phải là Địa Tiên thì chỉ sợ cũng đã sắp bước vào Địa Tiên rồi.

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Sau khi tức giận, Mộc Dương Chiết tỉnh táo lại, nhưng mà sát khí tản ra trên người hắn càng lúc càng đậm.

“Chắc là một tháng trước…” Chấp sự run rẩy nói.

Mộc Dương Chiết lạnh lùng nhìn chằm chằm chấp sự này, “Một tháng trước hồn bài đã bị vỡ, vậy mà đến bây giờ người mới biết được, cần ngươi làm gì nữa chứ?”

Lúc Mộc Dương Chiết đang nói, tay lập tức đập xuống, gã chấp sự kia há to mồm, ngay cả lời giải thích còn chưa kịp nói ra.

Trong lòng hắn cảm thấy uất ức không chịu được, chuyện bốn mươi lăm ngày đi xem xét hồn bài của Nhân Tiên trưởng lão cũng không phải do hắn quyết định, mà là do Trâu Tránh trưởng lão quy định mà. Bây giờ hắn phát hiện hồn bài của Phong Hàn trưởng lão đã bị vỡ, minh chủ lại ném lửa giận lên người hắn, mà Trâu Tránh trưởng lão thì không nhắc đến nửa chữ. Đáng tiếc là, hắn không có cơ hội lên tiếng vì bản thân đã bị giết chết.

Mộc Dương Chiết bình tĩnh cất “Đệ Nhị Đạo Điển” đi, sau đó ôm quyền nói với mọi người, “Phong Hàn trưởng lão, là Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn ta đã bị Mưu Bắc tiên thành đánh lén, ta tin mọi người cũng đã biết chuyện này. Một Mưu Bắc tiên thành nho nhỏ, là một nơi chật hẹp nhỏ bé tụ tập tán tu, vậy mà dám khiêu khích đến các đại tông môn của Nguyên Châu ta.”

Không có ai nói chuyện, mọi người ở đây cũng không phải ngớ ngẩn, cái gì mà khiêu khích đến các đại tông môn ở Nguyên Châu chứ? Là Cửu Châu Sơn ngươi muốn đối phó với Mưu Bắc tiên thành mà thôi. Trước đó Cửu Châu Sơn còn liên thủ với năm đại tông môn cấp năm, cũng chỉ vì “Đệ Nhị Đạo Điển” mà mọi người mới tụ tập cùng một chỗ, sau đó thuận tiện cùng nhau đi diệt Mưu Bắc tiên thành mà thôi.

Nhưng bây giờ Mưu Bắc tiên thành lại có thực lực xử lý một vị Nhân Tiên trưởng lão của Cửu Châu Sơn, đây chính là lúc khiến các tông môn nhìn thẳng vào bản thân mình. Mưu Bắc tiên thành có thực lực như vậy, bọn họ có còn muốn đối địch với Mưu Bắc tiên thành nữa hay không?

Chương 294: Lôi kiếp của Nhân Tiên (2)

Không phải mỗi một tông môn cấp năm nào cũng có thực lực như Cửu Châu Sơn, cho dù là Tây Côn Lôn phái, cũng chỉ có ba cường giả Nhân Tiên mà thôi. Chuyện có một cường giả Địa Tiên, cũng chỉ là lời đồn. Có rất nhiều tông môn cấp năm, cũng chỉ có một cường giả Nhân Tiên.

“Mưu Bắc tiên thành một mình thành lập Mưu Bắc tiên học viện, để Luyện Khí sư, Luyện Đan sư và Luyện Phù sư cấp thấp nhiễu loạn trận tự tu tiên, hơn nữa những đan dược cấp thấp kia lại càng khiến cơ thể tu sĩ tổn thương nhiều hơn. Không chỉ như vậy, bọn họ còn tùy ý lãng phí một lượng lớn tài nguyên tu tiên, tài nguyên tu tiên ở Nguyên Châu ta vốn khan hiếm, bây giờ lại bị lãng phí, chỉ sợ qua không bao lâu nữa, chúng ta sẽ theo gót chân đại lục Phàm Nhân rồi."

Mộc Dương Chiết nói đến đây, cao giọng nói tiếp, "Ta dự định ngay bây giờ đến Mưu Bắc tiên thành, nhổ cổ tận gốc Mưu Bắc tiên thành, bắt Lam Tiểu Bố đứng trước công lý, trả lại vùng trời trong sáng cho thế giới tu tiên Nguyên Châu, Úc Dĩ trưởng lão, Trâu Tránh trưởng lão, Tiết Nghiệt phong chủ, các ngươi đi theo ta đến Mưu Bắc tiên thành. Hà phong chủ, ngươi ở lại canh giữ Cửu Châu Sơn."

Nói xong những lời này, Mộc Dương Chiết nhìn về phía những vị khách đến tham gia buổi trao "Đệ Nhị Đạo Điển" lần này.

Phùng Độ trưởng lão của Tây Côn Lôn phái lập tức ôm quyền nói, "Đối phó với loại cuồng đồ không biết trời cao đất rộng, tùy ý lãng phí tài nguyên tu tiên của Nguyên Châu này, Tây Côn Lôn phái ta đương nhiên sẽ không lùi lại nửa bước.:

"Tam Thánh Tiên Môn ta cũng tham gia, cùng tiến về Mưu Bắc tiên thành…"

"Cổ Tinh Sơn ta đương nhiên theo cùng."

"Thiên Uyên Kiếm Tông ủng hộ Cửu Châu Sơn."

"Sí Tiên Đao Môn ủng hộ…"

Những tông môn cấp năm đến Cửu Châu Sơn, giờ phút này đều đồng ý với đề nghị của Mộc Dương Chiết. Đối với bọn họ mà nói, loại chuyện tham gia đi tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành này, chỉ là nói miệng mà thôi. Bây giờ xếp hàng vào một chỗ, chỉ là vì muốn chia sẻ

"Đệ Nhị Đạo Điển".

Thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành chắc cũng có mấy phần thực lực, nếu không thì sẽ không thể nào xử lý được Quế Vô Thủ, còn có thể xử lý được Phong Hàn trưởng lão. Nghe nói Lam Tiểu Bố vô cùng dối trá, Phong Hàn nhất định là do chủ quan mới bị hại. Lần này Cửu Châu Sơn có bốn Nhân Tiên trưởng lão ra tay, Mưu Bắc tiên thành kia có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể rửa sạch cổ mà chờ thôi.

…

"Oanh!" Chân nguyên cuồng bạo lan tràn khắp cơ thể, Lam Tiểu Bố giật nảy mình, có lẽ hắn quá nóng lòng với kết quả mà hấp thu linh khí quá nhiều, cuối cùng không thể nào hóa thành tu vi, lại khiến hắn bị tẩu hỏa nhập ma?

Hơi thở cuồng bạo kia càng lúc càng kinh khủng, tựa như lúc nào cũng có thể khiến mình nổ tan xác. Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng tu luyện lại, sau đó rút hai đầu linh mạch, xông ra khỏi Mưu Bắc tiên thành.

Hắn không dám mạo hiểm, một khi thật sự là do hắn tu luyện xảy ra vấn đề mà tự bạo, vậy thì sẽ khiến cả tiên thành hóa thành bột mịn.

Về chuyện rút đi hai đầu linh mạch, Lam Tiểu Bố biết rõ, nếu như hắn vẫn lạc, hai đầu linh mạch này có để lại đây cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Lam Tiểu Bố không dẫn theo Cổ Đạo, nhưng làm khi Cổ Đạo nhìn thấy Lam Tiểu Bố xông ra khỏi thành, nó cũng lập tức lao ra theo.

Phủ thành chủ xảy ra chấn động, hơn nữa thành chủ tựa như có việc gì gấp xông ra ngoài, lúc này cũng không có ai dám nói nhiều. Tất cả mọi người trong Mưu Bắc tiên thành đều biết rõ, Mưu Bắc tiên thành xảy ra chuyện rồi, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không bị vây ở trong Mưu Bắc tiên thành không thể ra ngoài, thậm chí ngay cả tin tức cũng không thể gửi đi được.

Lam Tiểu Bố vừa xông ra khỏi Mưu Bắc tiên thành mấy ngàn dặm, đã lập tức cảm nhận được mình bị một đạo sát cơ khóa chặt lại.

Có cường giả Nhân Tiên đến? Trong lòng Lam Tiểu Bố kinh hãi, nhanh chóng lấy Hư Không Chân Huyền Thương ra, thần niệm quét ra ngoài.

Trong phạm vi thần niệm không có bất cứ cường giả Nhân Tiên nào cản, thế nhưng bầu trời lại trở nên xám xịt.

Oanh! Mấy đạo sấm sét nổ xuống, trực tiếp đánh lên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có chút ngây người, đây là lôi kiếp? Hắn cũng không phải tu luyện đến mức ngớ ngẩn, hắn ở Nguyên Châu một thời gian dài như vậy, sao có thể không biết chuyện lôi kiếp chỉ xuất hiện khi tu sĩ tấn cấp Nhân Tiên chứ? Nhưng hắn ngay cả Hư Thần Cảnh còn chưa bước vào, ở đâu ra lôi kiếp chứ?

Chỉ là sau khi mấy đạo sấm sét đã đánh xuống, Lam Tiểu Bố lấy Hư Không Chân Huyền Thương ra, đồng thời lấy luôn đầu linh mạch trung phẩm kia ra. Cho dù có phải là lôi kiếp hay không, cứ chuẩn bị trước rồi nói tiếp. Còn linh mạch thượng phẩm phải để lại để bố trí đại trận ở Địa Cầu, không thể để lôi kiếp đánh tan được.

Cạch! Cạch! Cạch! Có khoảng chừng chín đạo sấm sét bổ lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nghe thấy rõ tiếng xương bả vai mình phát ra tiếng vang tạch tạch, Chân Huyền Thương trong tay cũng suýt chút nữa bị đánh bay ra ngoài.

Nhìn thấy trên không nổi lên sát cơ đáng sợ hơn, giờ phút này Lam Tiểu Bố làm gì còn bình tĩnh nổi nữa? Chân nguyên phun trào, Thái Xuyên Quyết cũng vận chuyển đến cực hạn, cố gắng đột phá Hư Thần Cảnh. Nhưng cho dù có như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy không ổn, trong khi đang vận chuyển Thái Xuyên Quyết, hắn đồng thời sử dụng Bất Tử Quyết để rèn luyện cơ thể.

Mặc dù có Bất Tử Quyết, chỉ là sau khi Lam Tiểu Bố rèn luyện xong da thịt bên ngoài thì không tiếp tục luyện nữa. Trừ lý do không có thời gian ra, còn là do hắn thấy thực lực của mình quá thấp, hắn phải dành nhiều thời gian hơn cho việc tu luyện.

Lúc này gặp phải lôi kiếp, vừa bắt đầu mà xương cốt đã đứt gãy, hắn mới biết được việc luyện thể quan trọng đến mức nào.

Rầm rầm rầm! Lại thêm chín đạo sấm sét không hề theo thứ tự dồn dập đánh xuống. Lam Tiểu Bố tựa như kẻ điên lấy Hư Không Chân Huyền Thương ra, muốn ngăn cản sự công kích từ những đạo sấm sét này lại.

Chương 295: Hư Thần Cảnh (1)

Hư Không Chân Huyền Thương chỉ ngăn cản được ba đạo sấm sét, sau đó bị đạo sấm sét tiếp theo đánh bay ra ngoài. Mấy đạo sấm sét còn lại không gặp trở ngại gì nữa, Lam Tiểu Bố chỉ có thể dùng nắm tay của mình để đối phó với chúng.

Răng rắc! Cho dù đã ngưng tụ chân nguyên trên nắm tay, xương tay Lam Tiểu Bố vẫn bị đánh gãy trong nháy mắt, nhưng sấm sét thì không cản lại được bao nhiêu.

Sấm sét bao trùm toàn bộ cơ thể Lam Tiểu Bố, tóc Lam Tiểu Bố bị đánh đến cháy đen, quần áo trên người đã sớm rách tan tành, cho dù da thịt đã được Bất Tử Quyết rèn luyện qua, giờ phút này cũng giống như miếng giẻ rách, treo từng mảng trên thân, nhìn thấy mà giật mình.

Đó cũng không phải là trí mạng, điều trí mạng là xương cốt của Lam Tiểu Bố lại bị gãy mất thêm mấy cái.

Sấm sét cường đại đã đánh ra một cái hố sâu có đường kính mấy trượng dưới chân Lam Tiểu Bố, giờ phút này Lam Tiểu Bố đang ngã ngồi trong hố sâu.

Lam Tiểu Bố rất rõ, là sống hay chết chính là trong nháy mắt này, cho dù hắn bị lôi kiếp đánh cho trọng thương, nhưng vẫn không ngừng hấp thu linh khí trong linh mạch vận chuyển Bất Tử Quyết và Thái Xuyên Quyết.

Ngũ Thải Tiên Chi và Ngũ Chi Dịch liên tục được nuốt vào, Linh Tủy Tnh cũng nhét sẵn ở trong người.

Lúc này, ngay cả Tụ Linh Trận hắn cũng không kịp bố trí, thật sự là do lôi kiếp xuất hiện quá nhanh chóng, khiến hắn chẳng kịp chuẩn bị gì cả. Trên bầu trời mây đen dày đặc, rõ ràng đang nổi lên lôi kiếp cường đại hơn, trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng như lửa đốt, nếu như hắn không thể đột phá trước khi đợi lôi kiếp tiếp theo bổ xuống, vậy thì hôm nay mạng của hắn chỉ có thể dừng lại ở đây thôi.

Bản thân bị trọng thương, nhưng nhờ có linh nguyên từ sấm sét cùng với Linh Tủy Tinh, linh khí từ linh mạch tập hợp lại, còn có Ngũ Thải Tiên Chi giúp đỡ, tu vi của Lam Tiểu Bố điên cuồng dâng lên, lần lượt trùng kích tấm chắn Hư Thần Cảnh. Cho dù có kiều mạng đánh vào nó, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn hiểu rõ, trước khi đợt lôi kiếp tiếp theo đánh xuống, hắn tuyệt đối không thể đột phá Hư Thần

Cảnh. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố càng chú tâm vào việc luyện thể, vận chuyển Bất Tử Quyết đến mức cực hạn.

Xương cốt toàn thân vang lên tiếng kèn kẹt, Lam Tiểu Bố cảm nhận được xương cốt khắp người mình đang nhanh chóng lành lại. Điều này cho thấy, luyện thể mà không đột phá thì không thể an toàn được.

Đợt lôi kiếp thứ ba rơi xuống, trong lòng Lam Tiểu Bố thoáng lên một tia tuyệt vọng. Tu vi và cơ thể của hắn, đều không đột phá.

Ầm ầm! Răng rắc! Lam Tiểu Bố lập tức vui mừng, đợt này chỉ đánh ba đạo sấm sét. Hơn nữa ba đạo này còn cách nhau một khoảng thời gian, cho dù khiến hắn bị thương nặng hơn, nhưng cũng cho hắn một cơ hội để thở dốc.

Lần này trong tay Lam Tiểu Bố không còn Hư Không Chân Huyền Thương, hắn dứt khoát dừng vận chuyển Thái Xuyên Quyết lại, gia tăng tốc độ vận chuyển Bất Tử Quyết, ba đạo sấm sét đánh lên người Lam Tiểu Bố, máu tươi văng ra, xương cốt lại nát. Lực lượng cực hạn kia lại khiến cho Bất Tử Quyết vượt qua được trở ngại, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng cảm nhận được xương cốt trong cơ thể mình đang nhanh chóng phục hồi lại như cũ, kinh mạch cũng trở nên cứng rắn hơn.

Rầm rầm rầm, sáu đạo sấm sét nối tiếp nhau đánh xuống. Lần này Lam Tiểu Bố lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn, hắn giơ tay ra cuốn lấy Hư Không Chân Huyền Thương, đồng thời đánh về phía mấy đạo sấm sét.

Vừa rồi hắn đã mượn nhờ ba đạo sấm sét kia, cùng với việc vận chuyển Bất Tử Quyết đến cực hạn, hoàn thành việc rèn luyện gân cốt.

Hoàn thành xong việc rèn luyện gân cốt, cái mạng nhỏ của hắn xem như đã vớt lại được ba phần.

Lam Tiểu Bố lại lần nữa vận chuyển Thái Xuyên Quyết để đột phá lên Hư Thần Cảnh, gân cốt đã được rèn luyện xong, cho dù xương cốt của hắn bị lôi kiếp đánh gãy, da thịt cũng chống chất vết thương, hắn cũng sẽ không mất đi năng lực để tấn cấp Hư Thần Cảnh. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là dốc toàn lực đột phá Hư Thần Cảnh.

Sáu đạo sấm sét đánh lên người Lam Tiểu Bố, bởi vì cơ thể đã rèn luyện đến gân cốt, cho dù vết thương trên người Lam Tiểu Bố liên tục gia tăng, xương cốt cũng đang đứt gãy, tu vi của hắn lại dựa theo sự vận chuyển của Thái Xuyên Quyết và vô tận linh nguyên trong lôi kiếp mà không ngừng tăng lên.

Đạo lôi kiếp thứ tư chỉ còn mấy phút đồng hồ nữa sẽ đánh xuống, ngay khi linh lực trong kinh mạch của Lam Tiểu Bố đã đạt đến mức đỉnh phong, chín đạo sấm sét này dường như cùng lúc bổ xuống. Tựa như không đánh chết Lam Tiểu Bố thì lôi kiếp sẽ không bỏ qua.

Lam Tiểu Bố nổi giận gầm lên một tiếng, cầm hai tấm chắn linh khí hạ phẩm ra.

Răng rắc, răng rắc! Hai tấm chắn kia lập tức bị hai đạo sấm sét đánh vỡ thành ngàn mảnh nhỏ.

Thái Xuyên Quyết ngay tại khoảng thời gian cực ngắn này xé rách tấm chắn tu vi của Lam Tiểu Bố, một luồng lực lượng cường đại và mới mẻ ập đến, Lam Tiểu Bố hét to một tiếng, dùng hai nắm tay đã bị gãy xương đánh ra hai quyền.

Rầm rầm rầm! Lôi kiếp nện lên người Lam Tiểu Bố, máu tươi lại văng ra, song quyền truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn và sự đau đớn đáng sợ, hơi thở trên người Lam Tiểu Bố thì lại càng ngày càng mạnh.

Lôi nguyên trong những đạo sấm sét kia toàn bộ bị dung hợp vào linh khí, bị Lam Tiểu Bố hấp thu toàn bộ.

Uống xong một bình Ngũ Chi Dịch, cơ thể Lam Tiểu Bố lại nhanh chóng khôi phục.

Cùng lúc đó, đợt lôi kiếp thứ năm, thứ sáu và thứ bảy cũng nhanh chóng đánh xuống. Hai mươi bảy đạo sấm sét dường như khóa kín không gian xung quanh người Lam Tiểu Bố, giờ phút này Lam Tiểu Bố lại chẳng hề lo lắng chút nào.

Tốc độ vận chuyển của Thái Xuyên Quyết và Bất Tử Quyết đã tăng lên gấp đôi, linh khí và lôi nguyên thì đang hình thành nên một vòng xoáy xung quanh người hắn.

Ầm ầm ầm âm! Sấm sét rơi xuống như mưa, hết đợt này đến đợt khác bổ lên người Lam Tiểu Bố.

Chương 296: Hư Thần Cảnh (2)

Trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng vô cùng, bây giờ hắn mới biết được, sau khi bước vào Hư Thần Cảnh rồi, những lôi kiếp này chính là thứ cung cấp linh nguyên tu luyện tốt nhất. Rõ ràng đây là quy tắc của Thiên Đạo, khiến cho hắn biết được chính xác mình đang thiếu những thứ gì, lính khí này hấp thu như thế nào.

Sau hai mươi bảy đạo sấm sét, Lam Tiểu Bố đã mơ hồ chạm vào Hư Thần Cảnh trung kỳ. Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy một cây Ngũ Thải Tiên Chi nuốt vào, Thái Xuyên Quyết và Bất Tử Quyết lại càng vận chuyển nhanh hơn.

Bầu trời âm trầm không để Lam Tiểu Bố phải đợi lâu, đợt lôi kiếp thứ tám và thứ chín rơi xuống, sấm sét còn chưa chấm dứt, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được cơ thể mình tựa như đang được rót linh nguyên tươi mát vào, cả người đều vô cùng thoải mái.

Bất Tử Quyết hoàn thành việc rèn luyện nhục thân, trong lòng Lam Tiểu Bố đã kích động không thôi. Hắn suýt chút nữa đã chết dưới lôi kiếp, nhưng chỗ tốt này hắn cũng chưa từng trải qua.

Chỉ một cái lôi kiếp, đã khiến hắn hoàn thành ba cảnh giới rèn luyện Phàm Thể của Bất Tử Quyết. Thân bất tử của Bất Tử Quyết chia thành chín đại cảnh giới, trong có ba cảnh giới Phàm Thể chính là rèn luyện da thịt, rèn luyện gân cốt, rèn luyện huyết nhục, hôm nay hắn đã hoàn thành xong. Tiếp theo chính là ba cảnh giới Tiên Thể, đó là rèn luyện ngũ tạng, thất khiếu, kinh mạch.

Răng rắc! Khi đạo lôi kiếp thứ chín kết thúc, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than đáng tiếc. CHỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ cần thêm một đạo lôi kiếp nữa là hắn có thể bước vào Hư Thần Cảnh trung kỳ.

Mưa phùn rơi xuống, sau đó là một áng mây trôi đến trên người Lam Tiểu Bố.

Đây là linh vân lôi kiếp? Lam Tiểu Bố làm sao không biết đây là chỗ tốt cuối cùng sau đợt lôi kiếp này. Theo Thái Xuyên Quyết vận chuyển, linh vận lôi kiếp được bao lấy đổ vào những vết thương trên cơ thể, tu vi lại nhanh chóng tăng lên.

Đến khi Lam Tiểu Bố hấp thu hết một tia linh vân cuối cùng, tu vi của Lam Tiểu Bố đã đột phá Hư Thần Cảnh sơ kỳ, chính thức tấn cấp lên Hư Thần Cảnh trung ỳ.

Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, bắt đầu củng cố tu vi của mình. Nửa canh giờ sau, Lam Tiểu Bố dùng Thanh Thủy Quyết tẩy rửa bản thân sạch sẽ, sau đó đổi một bộ quần áo mới. Dưới tác dụng của lôi kiếp, hiệu quả của Ngũ Thải Tiên Chi vẫn còn chưa dùng hết còn tốt hơn so với bình thường. Ngũ Thải Tiên Chi cộng thêm linh vân, khiến vết thương trên người hắn khôi phục nhanh chơn.

Cảm nhận thức hải một chút, thức hải so với trước thì phát triển hơn mấy lần, Nguyên Thần càng ngưng thực hơn. Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Nguyên Thần Nhân Tiên của Hỗ Vưu, hắn khẳng định Nguyên Thần của Hỗ Vưu còn kém xa Nguyên Thần của mình.

Nhân Tiên, ha ha, cũng chỉ như vậy mà thôi. Bây giờ hắn còn chưa phải là Nhân Tiên, chẳng qua nếu như bây giờ có thể đấu pháp với Phong Hàn, hắn hoàn toàn không cần sử dụng Thất âm Sát là có thể dễ dàng chém chết Phong Hàn. Còn chuyện dùng trận pháp thì càng không cần thiết dùng đến.

Vũ Trụ Duy Mô trong thức hải lại lớn thêm một vòng, biến thành hình chóp bảy cạnh.

Thất Phách Trảm? Khiến Lam Tiểu Bố chấn động chính là, Vũ Trụ Duy Mô đã xây dựng xong Thất Phách Trảm. Lúc trước hắn nhờ vào sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô mới biết được thứ Hỗ Vưu đang tu luyện là Thất Phách Trảm, cho nên hắn cũng chỉ tùy tiện để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng mô hình thần thông Thất Phách Trảm mà thôi. Nhưng Thất Phách Trảm phải cần đến bảy phách của tu sĩ để tu luyện, nếu không có thì tạo dựng nên cũng vô dụng. Lam Tiểu Bố không muốn bản thân mình trở thành tên biến thái lấy bảy phách của người sống để tu luyện thần thông này.

Khiến hắn không ngờ là, Vũ Trụ Duy Mô thực sự đã tạo dựng xong Thất Phách Trảm. Nghĩ đến tương lai khi mình chiến đấu với đối thủ, một chiêu Thất Phách Trảm là chém rụng một phách của đối thủ, Lam Tiểu Bố chỉ muốn cười ha ha.

Thần niệm mở rộng ra ngoài, bây giờ thần niệm của hắn đã bảo phủ được phạm vi gần vạn dặm, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây đâu phải chỉ mạnh mấy lần chứ.

Hắn khẳng định không có bất kỳ tu sĩ Nhân Tiên nào có thần niệm giống với hắn, quét ngang vạn dặm.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Cửu Châu Sơn, chắc bây giờ Cửu Châu Sơn đã nhận được tin tức Phong Hàn bị xử lý rồi nhỉ? Tốt nhất là tới sớm một chút, nếu không hắn lại phải đi đến đó rồi.

“Vũ Trụ Duy Mô, tạo dựng “Đệ Nhị Đạo Điển”.” Giờ phút này, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm không phải là quay về Mưu Bắc tiên thành, mà là không do dự tạo dựng “Đệ Nhị Đạo Điển” ra.

Ăn của hắn, đều phải phun hết ra.

Ta có thể không tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, nhưng ta cứ để trong nhà cho nó phủ bụi đấy thì sao, ta vui, ta thích.

Mộc Dương Chiết đang trên đường tiến đến Mưu Bắc tiên thành vĩnh viễn sẽ không ngờ được, “Đệ Nhị Đạo Điển” trong nhẫn trữ vật của hắn giờ phút này đã biến thành giấy trắng.

Sau khi quay lại Mưu Bắc tiên thành, chuyện thứ nhất Lam Tiểu Bố làm chính là bỏ đi đại trận phong cấm bên ngoài Mưu Bắc tiên thành, giờ khắc này, bất kỳ tu sĩ vào của Mưu Bắc tiên thành cũng có thể tùy ý ra vào.

Mưu Bắc tiên thành bị Lam Tiểu Bố phong cấm, không thể nào ra vào, thậm chí ngay cả tin tức cũng không thể phát ra được, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng nôn nóng. Nếu như không phải danh tiếng của Lam Tiểu Bố tốt, còn có thành chủ Mạnh Ngạo là cường giả Luyện Thần cảnh, chỉ sợ đã có người sớm nổi loạn muốn rời khỏi thành. Mỗi người đều muốn ra ngoài, không dám tiếp tục ở lại Mưu Bắc tiên thành, Bời vì bọn họ không nắm chắc, hoàn toàn không biết Mưu Bắc tiên thành đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Lam Tiểu Bố loại bỏ đi trận pháp phong cấm của Mưu Bắc tiên thành. Tu sĩ của Mưu Bắc tiên thành lại có thể tùy ý ra vào, tu sĩ sinh sống ở Mưu Bắc tiên thành mới thở phào nhẹ nhõm. Trước đó có rất nhiều người vội vã muốn ra ngoài, bây giờ đã mở ra thật, thì cũng chỉ có một phần nhỏ người nhanh chóng rời đi, còn lại đại đa số tu sĩ đều tiếp tục ở lại Mưu Bắc tiên thành.

Chương 297: Vây công Mưu Bắc tiên thành (1)

Con người đôi khi chính là tiện như vậy, vào lúc ngươi bị cấm ra ngoài, ý nghĩ đầu tiên của ngươi là mau chóng rời khỏi nơi này. Một khi ngươi có thể tùy ý ra ngoài rồi, chuyện có nên nhanh chóng rời khỏi đây không đã không còn quan trọng nữa. Hoặc là cái này không gọi là tiện, mà là một loại trạng thái tâm lý. Đó chính là ngươi có thể không rời đi, nhưng ngươi nhất định phải có quyền rời đi bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến chuyện có người rời đi hay tiến vào, chờ sau khi hắn giải quyết xong chuyện của Cửu Châu Sơn rồi, nhất định sẽ có rất nhiều tu sĩ tràn vào Mưu Bắc tiên thành. Toàn bộ Nguyên Châu, vẫn còn chưa có nơi nào có thể công bằng công chính như Mưu Bắc tiên thành.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang nghiên cứu Thất Phách Trảm, Đệ Nhất Sát của Thất âm sát quả thật đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên và thần niệm, loại đại sát chiêu này không thể lấy ra dùng thường xuyên. Hắn nhất định phải có một vài môn thần thông khác, ít nhất có thể tùy ý dùng mọi lúc, giống như Thần Hồn Thứ chẳng hạn.

Sau khi Lam Tiểu Bố xem xét xong Thất Phách Trảm mà hắn vừa lấy được, lập tức biết được Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng Thất Phách Trảm dựa trên thần thông mà Hỗ Vưu đã tu luyện, nhưng cách tu luyện Thất Phách Trảm ở phía sau đã được sửa chữa lại toàn bộ.

Bây giờ trảm thứ nhất của Thất Phách Trảm là Thiên Xung Trảm, một chém này ngược lại có tác dụng giống như Thần Hồn Thứ. Chủ yếu là chém vào thức hải của đối phương, hơn nữa còn có thể thông qua pháp bảo mà chém, chứ không phải như Thần Hồn Thứ, chỉ có thể thông qua thần niệm.

Lam Tiểu Bố nghĩ, Thiên Xung Trảm của Thất Phách Trảm là công kích thức hải bằng phương pháp vật lý, còn Thần Hồn Thứ là công kích thần niệm.

Chỉ là khi Lam Tiểu Bố vừa bắt đầu nghiên cứu Thiên Xung Trảm của Thất Phách Trảm. Xúc Phát Trận trên cổ tay hắn đã sáng lên.

Đây là Xúc Phát Trận mà Lam Tiểu Bố bố trí bên ngoài Mưu Bắc tiên thành ngàn dặm, một khi có pháp bảo phi hành cỡ lớn xuất hiện, Xúc Phát Trận sẽ phát động, rõ ràng là đã có phi thuyền cỡ lớn bay qua.

Lam Tiểu Bố lập tức dừng việc nghiên cứu Thất Phách Trảm lại, hắn biết tám chín phần là người của Cửu Châu Sơn và mấy tông môn cấp năm đến.

Không có gì đáng nói, nếu như những tên này không đến hắn cũng sẽ đến tìm. Bây giờ nếu đã tới rồi, vậy thì khai chiến đi, cuối cùng cũng chỉ là một chữ GIết.

Lam Tiểu Bố cầm Hư Không Chân Huyền Thương lên, đi ra ngoài cửa thành Mưu Bắc tiên thành.

“Thành chủ.”

Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện ở cửa thành, Ôn Tín Nhiên đã đến.

Trước khi bế quan, Ôn Tín Nhiên đã là Kim Đan đỉnh phong, sau khi bế quan mấy tháng vẫn chưa thể Hóa Đan thành công, xem ra bây giờ đang ở Kim Đan viên mãn. Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán, cũng không phải ai cũng giống như hắn. Cũng không biết sau khi ngâm Tẩy Thai Trì thì tư chất của hắn rốt cuộc là như thế nào.

“Thành chủ, có phải đám cướp Cửu Châu Sơn đến đây không?” Mạnh Ngạo cũng đi ra theo, đứng bên người Lam Tiểu Bố. Tu vi của Mạnh Ngạo tiến bộ rất nhiều, nhưng mà vẫn cách Hư Thần cảnh một khoảng dài.

Tuyên Phủ chắc sắp Hóa Đan thành công, bây giờ vẫn còn đang bế quan.

Phi thuyền khổng lồ của Cửu Châu Sơn đã dừng lại bên ngoài Mưu Bắc tiên thành, trên phi thuyền là một hàng người, khoảng mười mấy tên cường giả.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy chính giữa phi thuyền có bảy tên tu sĩ, có chút nhíu mày. Bây giờ hắn là Hư Thần trung kỳ, hoàn toàn không sợ tu sĩ Nhân Tiên. Có thể khẳng định bảy tên tu sĩ đứng chính giữa phi thuyền này đều đã đến cảnh giới Nhân Tiên. Người đứng ở giữa, chỉ sợ chính là Nhân Tiên hậu kỳ,

Người của Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm đến, giờ phút này tất cả mọi người trong Mưu Bắc tiên thành đều sợ hãi vô cùng, bọn họ muốn xông ra ngoài Mưu Bắc tiên thành để chạy trốn, nhưng lại không có cái lá gan đó. Cho dù ngươi có chạy được ngàn dặm, cường giả Nhân Tiên cũng có thể đập chết ngươi.

Trông thấy Lam Tiểu Bố cùng vài người đứng ở cửa thành, trong lòng Mộc Dương Chiết cười lạnh, lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, trong mắt hắn lập tức hiện lên tia vui vẻ và khát vọng.

Tu vi của Lam Tiểu Bố hắn nhìn không rõ lắm, ít nhất đã là Luyện Thần cảnh. Lúc này mới qua bao nhiêu lâu chứ, mấy năm trước Lam Tiểu Bố mới bước vào cảnh giới Kim Đan, lúc này chỉ mới bốn năm năm mà thôi, đã bước vào Luyện Thần cảnh rồi? Lúc trước khi Lam Tiểu Bố là Kim Đan cảnh tuyệt đối không hề giấu diếm tu vi, che giấu tu vi cũng sẽ không thể vào được Côn Khư.

Cho dù có ngớ ngẩn đi nữa cũng có thể nghĩ ra, trên người Lam Tiểu Bố nhất định có bí mật nào đó. Tu luyện ở Nguyên Châu cực kỳ chậm chạp, trừ chuyện quy tắc thiên địa không được rõ ràng ra, còn là do thiếu thốn tài nguyên tu luyện cho nên khó có thể tấn cấp. Nếu như hắn có được bí mật của Lam Tiểu Bố thì…

Ánh mắt Mộc Dương Chiết nóng bỏng, không chút do dự bước xuống khỏi phi thuyền. Ngay khi bước xuống đã đứng đối diện đám người Lam Tiểu Bố.

Chuyện mà Mộc Dương Chiết có thể nghĩ đến, người khác đương nhiên cũng sẽ nghĩ ra được. Tất cả mọi người đi theo Mộc Dương Chiết rời khỏi phi thuyền, bọn họ nghĩ đến “Đệ Nhị Đạo Điển”. “Đệ Nhị Đạo Điển” có thể thay phiên nhau tu luyện, mà thứ trên người của Lam Tiểu Bố ka đương nhiên phải chia đều cho tất cả mọi người.

“Lam Tiểu Bố, Hỗ Vưu trưởng lão của Cửu Châu Sơn ta có phải là do ngươi làm hại không?” Úc Dĩ nghiêm nghị quát.

Trước khí thế từ mười mấy cường giả Hư Thần và Nhân Tiên, ngay cả Mạnh Ngạo cũng cảm thấy trái tim mình nhảy lên bình bịch, tim của hắn bị loại khí thế cường hãn này đè ép xuống đáy cốc. Trước đó hắn còn cho rằng có Lam Tiểu Bố ở đây, cộng thêm Giảo Sát Trận của Mưu Bắc tiên thành, cho dù đánh không lại thì cũng có cơ hội chạy thoát.

Bây giờ đứng trước mặt bảy Nhân Tiên, mấy tên cường giả Hư Thần, hắn mới biết được ý nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Chương 298: Vây công Mưu Bắc tiên thành (2)

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, trường thương trong tay nện xuống đất một cái. Khí thế lập tức tăng vọt, uy áp từ phía đối diện phóng tới lập tức bị đánh tan.

Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên nhẹ nhàng thở ra, trước đó thật sự quá khó chịu nổi, Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, bọn họ đã cảm thấy dễ thở hơn nhiều. Ngay lập tức, Mạnh Ngạo chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định Lam Tiểu Bố đã bước vào Hư Thần cảnh, tốc độ tu luyện này…

Mạnh Ngạo nhanh chóng nhớ ra thứ gì đó, vội vàng nói, “Thành chủ, người ở giữa kia chính là Mộc Dương Chiết, minh chủ của Cửu Châu Sơn. Còn mấy tên Nhân Tiên còn lại theo thứ tự là phong chủ Tiết Nghiệt của Cửu Châu Sơn, còn có Úc Dĩ trưởng lão và Trâu Tránh. Sau đó là người của tông môn cấp năm, phó tông chủ Diên Trạch Thao của Thiên Uyên Kiếm Tông, Phùng Độ trưởng lão của Tây Côn Lôn phái, Lý Mạc Tử trưởng lão của Sí Tiên Đao Môn. Còn mấy người đến từ tông môn cấp năm Tam Thánh Tiên Môn và Cổ Tinh sơn đều là trưởng lão Hư Thần hậu kỳ.”

Lam Tiểu Bố gật đầu với Mạnh Ngạo, sau đó nhìn Úc Dĩ nói, “Ngươi nói sai rồi.”

Mộc Dương Chiết bình tĩnh nói. “Cho dù ngươi có chối cũng vô ích, chúng ta đã nắm chắc chứng cứ trong tay…”

Nếu như không phải hắn muốn trực tiếp bắt Lam Tiểu Bố đến Cửu Châu Sơn, Mộc Dương Chiết thật sự sẽ không nói nhảm nhiều như vậy, cứ trực tiếp giết chết. Lý do ư? Lý do thì trước đó đã nói rồi đấy thôi, đó chính là Mưu Bắc tiên học viện của Lam Tiểu Bố gây nhiễu loạn đến trật tự tu tiên giới wor Nguyên Châu, hủy hoại một lượng lớn tài nguyên tu luyện ở Nguyên Châu.

Nhưng cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố có là kẻ địch của toàn nguyên Châu đi nữa, hắn cũng không thể bắt riêng Lam Tiểu Bố đến Cửu Châu Sơn.

Bây giờ hắn muốn định tội Lam Tiểu Bố đánh lén Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, vậy thì chuyện Cửu Châu Sơn bắt Lam Tiểu Bố đi là chuyện vô cùng bình thường.

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Ta nói ngươi nói sai rồi, không phải nói ta không xử lý Hỗ Vưu, mà là nói cho người biết, trừ chuyện xử lý Hỗ Vưu ra, ta còn một cước đạp chết một Nhân Tiên tên là Phong Hàn, không biết có phải là cặn bã của Cửu Châu Sơn ngươi không.”

“Trong tay người chính là Hư Không Chân Huyền Thương của Phong Hàn…” Phong Chủ Tiêt Nghiệt của Cửu Châu Sơn nhìn chằm chằm thanh trường thương trong tay Lam Tiểu Bố, chấn động kêu lên.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đúng rồi, đáng tiếc là không có thưởng.”

Cho dù là năm đại tông môn cấp năm hay là Cửu Châu Sơn, hoặc là người trong Mưu Bắc tiên thành, giờ phút này cảm thấy chỉ có thể dùng một từ để miêu tả Lam Tiểu Bố lúc này, đó chính là cuồng.

“Tiết phong chủ, đi lên bắt tên cuồng đồ này về Cửu Châu Sơn thẩm vấn.” Mộc Dương Chiết nghiêm nghị nói, quyết định này với tính cách luôn luôn ôn hòa của hắn có chút khác biệt.

Những người còn lại của năm đại tông môn cấp năm nhìn thấy tình huống này, muốn nói gì đó, nhưng lại không có lý do gì để nói. Vừa rồi chính Lam Tiểu Bố cũng đã thừa nhận, chẳng những hắn giết Hỗ Vưu mà còn giết cả Phong Hàn. Giết đi hai Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, cho dù là dùng cách nào, Cửu Châu Sơn người ta bắt Lam Tiểu Bố đi cũng là chuyện vô cùng bình thường.

CHờ chút, Lam Tiểu Bố giết hai Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn? Chuyện này hình như không còn đơn giản nữa. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự có thể giết được hai Nhân Tiên, bọn họ dựa vào gì mà có thể bắt Lam Tiểu Bố đi chứ? Đại biểu của Cổ Tinh sơn trong lòng có chút hồi hộp, may mắn lần này là do Cửu Châu Sơn dẫn đầu. Nếu thật sự Lam Tiểu Bố có thể giết chết hai vị Nhân Tiên, vậy thì nếu hắn muốn đối phó với Cổ Tinh sơn, cũng chẳng aphir là chuyện gì tốt. Lam Tiểu Bố vốn là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, rõ ràng có thù với Cổ Tình sơn.

Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên nghe thấy Lam Tiểu Bố đã giết đi hai vị Nhân Tiên, đều trợn mắt há hốc mồm, không có kích động, chỉ là bị dọa.

Tiết Nghiệt lấy pháp bảo của mình ra, chậm rãi tiến về phía Lam Tiểu Bố, Mộc Dương Chiết lại ôm quyền nói, “Mời các vị lùi lại giúp Tiết phong chủ của Cửu Châu Sơn ta một tay.”

Lam Tiểu Bố cũng tiến lên mấy bước, hắn nhìn hai bên một chút, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, khung cảnh này quả thật rất giống chiến tranh thời cổ đại, hắn nhớ đến một câu, xưng tên ra đi.

“Lam Tiểu Bố, nếu như bây giờ ngươi khoanh tay chịu trói, ngươi còn có thể giữ lại được một mạng, nếu không thì…”

Không đợi Tiết Nghiệt nói xong, trường thương của Lam Tiểu Bố đã đánh về phía Tiết Nghiệt, “Ngươi đắc tội với Mộc Dương Chiết à? Nếu không thì tại sao hắn lại đẩy ngươi lên tìm chết thế kia. Thực lực của ngươi mạnh hơn Phong Hàn sao? Ta còn có thể giết chết Phong Hàn, ngươi không phải đang đi chịu chết thì là gì chứ…”

Khi đang nói chuyện Hư Không Chân Huyền Thương đã cuốn theo thương thế càn quét đến, một loại khí thế vượt qua sự kiềm chế của Nhân Tiên đánh xuống, trong nháy mắt đó, Tiết Nghiệt cảm thấy mình hô hấp có chút khó khăn. Không tốt, Lam Tiểu Bố chẳng những là Nhân Tiên mà còn mạnh hơn hắn…

Tiết Nghiệt làm sao dám phân tâm nữa chứ? Một kiện pháp bảo mầu đen xuất hiện.

Bảo tháp mà Tiết Nghiệt lấy ra lập tức huyễn hóa thành một tòa tháp cao mười trượng, giống như một tòa Thái Sơn muốn nghiền ép Lam Tiểu Bố thành bã vụn.

Cho dù pháp bảo của mình đã đánh ra, Tiết Nghiệt lại chẳng cảm thấy nhẹ nhõm chút nào, hắn lại cảm thấy sát thế của Lam Tiểu Bố càng ngày càng mạnh. Không thể tiếp tục kéo dài, hắn nhất định phải lùi lại. Giờ phút này trong đầu hắn chỉ còn văng vẳng câu nói mà Lam Tiểu Bố đã nói trước đó, “Ngươi đắc tội với Mộc Dương Chiết à? Nếu không thì sao hắn lại đẩy người lên đi tìm chết thế kia…”

Trường thương và cự tháp đập vào nhau, chân nguyên nổ tung. Tiết Nghiệt cảm thấy hơi thở cuồng bạo từ trong Kim Hà Tháp tuôn ra, khiến cả người hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ trong chớp mắt này nhắn đã hiểu rõ, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, thực lực của Lam Tiểu Bố e rằng không hề kém hơn mình chủ Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn.

Nhanh chóng lùi lại, Tiết Nghiệt vừa nghĩ đến chuyện này, đã cảm thấy một trong bảy phách của mình đã bị cướp mất, ngay lập tức hắn nhìn thấy Hư Không Chân Huyền Thương trong tay Lam Tiểu Bố hóa thành một cái búa lớn bổ xuống, sát thế bao phủ tất cả con đường sống của hắn.

Chương 299: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (1)

Trường thương của Lam Tiểu Bố và Kim Hà Tháp của hắn vừa rồi tuyệt đối không phải dùng toàn lực va chạm vào nhau, nếu không thì Hư Không Chân Huyền Thương của Lam Tiểu Bố cũng không thể nào biến hóa nhanh đến như vậy, chỉ mới đảo mắt mà đạo thần thông thứ hai đã đánh ra.

Tiết Nghiệt lại không vững chí, vốn dĩ khi Lam Tiểu Bố nói một câu kia, trong lòng đã có chút vướng mắc, giờ phút này hoàn toàn không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, hắn chỉ muốn nhanh chóng lùi về sau.

Chiêu Lam Tiểu Bố vừa thi triển chính là Thất Phách Đệ Nhất Trảm, Thiên Xung Trảm. Thất Phách Trảm hắn vẫn còn chưa tu luyện, thế nhưng lại có thể thi triển đệ nhất trảm vô cùng nhuần nhuyễn, đây là do có liên quan đến Thần Hồn Thứ của hắn. Nếu như Tiết Nghiệt dùng toàn lực chống đỡ, vậy thì đệ nhất trảm của hắn cũng chỉ có thể khiến Tiết Nghiệt bị trọng thương mà thôi. Bây giờ Tiết Nghiệt đang điên cuồng rút lui, Lam Tiểu Bố sao có thể không nắm bắt lấy cơ hội này?

Lần đầu tiên thi triển Thiên Xung Trảm, vào lúc vừa chém ra, Lam Tiểu Bố còn đang thử khống chế môn thần thông này. Sau khi Lam

Tiểu Bố phát hiện ra Thiên Xung Trảm thật sự là được tạo ra cho mình sử dụng, hắn sẽ không còn khách khí nữa, chân nguyên cuồng bạo và thần niệm điên cuồng tràn vào Hư Không Chân Huyền Thương, uy lực của Thiên Xung Trảm trong nháy mắt tăng lên gấp 30 lần, cái này còn lợi hại hơn Thần Hồn Thứ rất nhiều.

Tiết Nghiệt vốn còn cảm thấy mình có thể rút lui, lập tức cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, hắn đang thầm mắng Lam Tiểu Bố không biết xấu hổ, thi triển thần thông mà chỉ sử dụng ba phần uy lực, đúng là gian trá vô cùng.

“Đáng chết…” Mộc Dương Chiết là người đầu tiên phát hiện ra Tiết Nghiệt không ổn, hắn nhanh chóng đánh một quyền hư không về phía Lam Tiểu Bố.

Áp chế không gian kinh khủng nghiền ép đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình hít thở có chút khó khăn, hắn trực tiếp bỏ Hư Không Chân Huyền Thương, đánh một quyền đáp lại.

Oanh! Một quyền này va chạm vào quyền thế của Mộc Dương Chiết, nguyên lực cuồng bạo phản phệ, Lam Tiểu Bố cũng không thể đứng vững được, lập tức bay ngược về sau.

Cũng may thần niệm của Lam Tiểu Bố thật sự quá mạnh, hắn dựa vào Thần Hồn Thuẫn để dừng lại.

Thần niệm lại bộc phát, Hư Không Chân Huyền Thương mang theo một thân máu tươi, rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố. Sắc mặt Tiết Nghiệt tái nhợt lùi lại bên người Mộc Dương Chiết, vừa rồi chỉ mới giao thủ mấy chiêu, hắn đã bị trọng thương, thậm chí bảy phách cũng bị xé rách.

Nếu như không phải Mộc Dương Chiết ra tay, khiến Thiên Xung

Trảm của Lam Tiểu Bố mất đi hậu kình, hắn đã không còn mạng nữa.

Mặc dù hắn biết lời vừa rồi Lam Tiểu Bố nói chỉ là đang châm ngòi ly gián, nhưng hắn là một Nhân Tiên, đến đây liều chết đánh một trận để làm gì chứ?

Trong lòng Lam Tiểu Bố chấn động, thực lực của Mộc Dương Chiết chỉ sợ mạnh hơn hắn bây giờ một chút, gia hỏa này rốt cuộc có cảnh giới gì vậy? Còn về chuyện vẫn chưa xử lý xong Tiết Nghiệt, Lam Tiểu Bố cảm thấy là do mình vừa mới tu luyện Thất Phách Trảm, vẫn chưa thể khống chế tốt. Nếu không thì có dù Mộc Dương Chiết có can thiệp, hắn vẫn có thể xử lý được Tiết Nghiệt.

Trong lòng Mộc Dương Chiết cũng kinh ngạc, vừa rồi Lam Tiểu Bố vội vàng đánh ra một quyền, chân nguyên hắn đã bị xáo trộn, phải một lúc lâu mới có thể bình ổn lại được. Có thể thấy rõ, lần này may mà một đám người cùng đến, nếu như chỉ có một mình hắn, nói không chừng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Hỗ Vưu và Phong Hàn lại bị giết. Loại thực lực này, đừng nói là hai Nhân Tiên đơn độc chiến đấu, cho dù Hỗ Vưu và Phong Hàn có cùng nhau ra tay, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi con đường chết.

Nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trong lòng Mộc Dương Chiết tràn đầy kiêng kị. Mặc dù hắn biết hôm nay muốn giết chết Lam Tiểu Bố là việc rất khó, nhưng mà hắn cũng rõ, nếu như hôm nay không giết Lam Tiểu Bố, vậy thì sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“Lam Tiểu Bố, ngươi thật sự rất mạnh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà đã có thể bước vào cảnh giới Nhân Tiên. Nhưng ngươi mạnh hơn nữa thì sao chứ, có thể thoát khỏi sự vây công của Cửu Châu Sơn ta và năm đại tông môn hay sao?” Mộc Dương Chiết làm gì còn dáng vẻ ôn tồn lễ độ trước đó nữa.

Người của tông môn cấp năm không có ai nói chuyện, lúc này chẳng những Mộc Dương Chiết, trong lòng của tất cả mọi người ở đây đều âm thầm kinh hãi. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến Lam Tiểu Bố sẽ mạnh đến như vậy, nếu như sớm biết Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn cả Nhân Tiên bình thường, bọn họ tuyệt đối sẽ không sa chân vào vũng nước đục này.

Mộc Dương Chiết nói chuyện lúc này bọn họ chỉ có thể hùa theo ý Mộc Dương Chiết, hai bên tách ra, tựa như muốn ngăn lại tất cả đường lui của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, lần này lại không nhìn Mộc Dương Chiết, mà chỉ vào một nam tử Nhân Tiên mặc trang phục trưởng lão của Sí Tiên Đao Môn, “Ngươi là Lý Mạc Tử trưởng lão của Sí Tiên Đao Môn nhỉ, thật là mất mặt quá đi.”

Nam tử bị Lam Tiểu Bố mỉa mai này chính là một trong hai Nhân Tiên của Sí Tiên Đao Môn, đệ nhất trưởng lão Lý Mạc Tử, giờ phút này hắn nghe thấy Lam Tiểu Bố mỉa mai, lập tức giận dữ, trực tiếp cầm pháp bảo nói, “Lam thành chủ, có phải ngươi cho rằng mình đã vô địch thiên hạ rồi không, Lý Mạc Tử ta bước vào Nhân Tiên cảnh cũng chỉ mới ba trăm năm thôi. Đến đi, để cho ta được lãnh giáo một chút đạo pháp của Lam thành chủ rốt cuộc mạnh đến mức nào.”

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “Muốn đánh nhau thì ta rất hân hạnh, nhưng mà chỉ có một cơ hội mà thôi. Cũng không biết lão già kia của Cửu Châu Sơn có thể ra tay cứu ngươi được hay không. Còn quần ẩu, Bố gia ngươi cũng không sợ. Nhưng mà Cửu Châu Sơn người ta giết đệ tử Tả Tô Bác của Sí Tiên Đao Môn ngươi, mà Sí Tiên Đao Môn ngươi còn đi liếm lòng bàn chân của người ta, đúng là thấp hèn.”

Mộc Dương Chiết dù sao cũng là một soái ca trung niên, bây giờ lại bị Lam Tiểu Bố nói thành lão già họm hẹm.

Chương 300: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (2)

“Ngươi nói cái gì?” Lý Mạt Tử vốn đang bừng bừng sát khí, khi nghe Lam Tiểu Bố nói vậy thì hoàn toàn kinh sợ. Tả Tô Bác là đệ tử truyền thừa của Sí Tiên Đao Môn hắn, cũng là hạt giống chấn hưng Sí Tiên Đao Môn, lại càng là đệ tử thân truyền của Lý Mạc Tử hắn, Bởi vì muốn đi vào Côn Khư, mà bất hạnh bỏ mình trong cuộc thi tuyển trong Tứ Hải Càn Khôn Đại.

Chuyện này đối với Sí Tiên Đao Môn là đả kích cực lớn, nhưng khi đó, người bị vẫn lạc trong tứ Hải Càn Khôn Địa cũng không phải chỉ có mình Tả Tô bác, Sí Tiên Đao Môn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Tiểu súc sinh, nói chuyện bừa bãi, đi chết đi cho ra.” Trâu Tránh nghe thấy lời Lam Tiểu Bố, nói, trong lòng giật mình, trong tay lập tức xuất hiện Vạn Tượng Linh, đánh về phía Lam Tiểu Bố.

“Mắng ai là tiểu súc sinh thế?” Lam Tiểu Bố xoay Hư Không Chân Huyền Thương trong tay.

“Tiểu súc sinh mắng ngươi đấy, thì sao nào?” Trâu Tránh vừa nói được một nửa, lập tức tỉnh ngộ ra, hừ lạnh một tiếng, sát khí tăng cao.

Lam Tiểu Bố quyết định muốn xử lý tên gia hỏa Trâu Tránh này, nhưng mà trước khi hắn ra tay, trường đao của Lý Mạc Tử đã chém ra, cản trở đường đi của Trâu Tránh.

“Lý trưởng lão, ngươi có ý gì? Chỉ vì người khác tùy tiện vu hãm một câu châm ngòi ly gián mà ngươi lại muốn đối nghịch với Cửu Châu

Sơn ta sao?” Sắc mặt Trâu Tránh vô cùng khó coi, cho dù Lý Mạc Tử là Nhân Tiên, hắn cũng sẽ xử lý Lý Mạc Tử trước, sau đó lại giết Lam Tiểu Bố.

Lý Mạc Tử lạnh giọng nói, “Có phải vu hãm hay không, chờ người ta nói hết lời đã, ở đây không có ai là kẻ ngu ngốc, thật giả vẫn có thể phân biệt được. Sí Tiên Đao Môn ta mặc dù bình thường, nhưng vẫn có khí khái của mình. Cho dù kẻ nào muốn bắt nạt Sí Tiên Đao Môn ta, đều quyết tử chiến đến cùng.”

Mộc Dương Chiết cau mày, ánh mắt nhìn về phía những đại biểu của mấy tông môn cấp năm còn lại. Nhưng mà hắn trông thấy những người đó chẳng những không có xu hướng ra tay, thậm chí còn thu liễm khí thế đè ép Lam Tiểu Bố. Giờ phút này, hắn chỉ có thể nói, “Trâu trưởng lão, để cho hắn nói đi, Cửu Châu Sơn ta quang minh chính đại không sợ kẻ khác nói xấu.”

Lý Mạc Tử ôm quyền với Lam Tiểu Bố nói, “Lam thành chủ, xin ngươi hãy nói rõ ràng, đệ tử Tả Tô Bác của Sí Tiên Đao Môn ta đã vẫn lạc như thế nào.”

Lam Tiểu Bố lạnh nhạt nói, “Nói thì ta sẽ không nói…”

“Ha ha…” Trâu Tránh cười ha ha, chỉ là không chờ đến khi hắn cười xong, Lam Tiểu Bố đã trực tiếp lấy ra một Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu, “Nhưng mọi người có thể tự nhìn.”

Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu còn chưa kích hoạt, nhưng một hình ảnh núi lửa mông lung đã khiến trong lòng Trâu Tránh giật thót, hắn không chút do dự đánh một phát, Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu lập tức biến thành bột mịn.

Không đợi Lý Mạc Tử chất vấn, Trâu Tránh đã nghiêm nghị nói, “Ngươi định dùng hình ảnh giả để châm ngòi ly gián Cửu Châu Sơn và các tông môn cấp năm khác à? Lam Tiểu Bố, ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Nói xong, khí thế của Trâu Tránh lại bùng lên một lần nữa, nhưng lần này vẫn còn chưa ra tay, hắn biết Lý Mạc Tử đang ngăn ở trước mặt hắn, khiến hắn không thể nào ra tay được.

Sắc mặt Lý Mạc Tử tái xanh, trong lòng hắn đã có chút suy đoán, chuyện này chỉ sợ có liên quan đến Trâu Tránh. Những tông môn còn lại thì im lặng không nói gì, bọn họ đang nghĩ đến đệ tử của mình đã bị vẫn lạc trong Tứ Hải Càn Khôn Đại. Đặc biệt là phó tông chủ Diên Trạch Thao của Thiên Uyên Kiếm Tông, sắc mặt đã vô cùng khó coi, đệ tử của hắn Là Nhan Tâm Kiếm cũng bị vẫn lạc trong Tứ Hải Càn Khôn Đại, với thái độ này của Trâu Tránh, lời Lam Tiểu Bố vừa nói rất có thể là thật.

“Trâu trưởng lão, ta biết ngươi bị oan, trong lòng rất tức giận, nhưng để hắn nói xong đã, nhìn xem hắn có thể bịa ra được cái gì, như thế thì ngươi mới có thể lấy lại sự trong sạch.” Mộc Dương Chiết từ tốn nói.

Úc Dĩ kinh ngạc nhìn thoáng qua Mộc Dương Chiết, tình cảnh đang bất lợi cho Trâu Tránh trưởng lão thế này, mình chủ còn bảo Trâu trưởng lão chờ đợi, đây là ý gì?

Trâu Tránh có chút lúng túng, thu hồi khí thế, ôm quyền nói với đám người, “Là do ta đã quá lỗ mãng, thật sự là vì sâu kiến này vô duyên vô cớ ngậm máu phun người, ta quá mức tức giận. Lam Tiểu Bố ngươi lấy chứng cứ ra đi, tất cả mọi người ở đây đều đang nhìn đấy, ta xem ngươi có thể giở trò gì.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Thủy tinh cầu vừa rồi chính là chứng cứ của ta, ngươi đã bóp nát thủy tinh cầu kia…”

Nghe thấy như vậy, Trâu Tránh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lại không ngờ Lam Tiểu Bố lại tiếp tục nói, “Chẳng lẽ ngươi không biết một thủy tinh cầu đáng giá một viên linh thạch sao? Cái lão già họm hẹm nhà ngươi đã một bó tuổi rồi, sao lại thích bóp nát thủy tinh cầu như vậy, có còn mặt mũi nữa không? Cửu Châu Sơn ngươi toàn là mấy lão già họm hẹm xấu xa, không một ai tốt cả. Ngươi đã thích bóp nát như vậy, thế thì cho ngươi thêm mấy cái từ từ chơi, nhưng nhớ kỹ phải bồi thường linh thạch cho ta đấy.”

Khi đang nói chuyện, Lam Tiểu Bố lại lấy ra thêm bốn năm cái thủy tinh cầu, mấy thủy tinh cầu này đều lơ lửng trước mặt Trâu Tránh.

Sắc mặt Trâu Tránh khó coi nhìn lên, mặc dù những thủy tinh cầu này không phát ra âm thanh, nhưng có thể thấy mơ hồ hình ảnh núi lửa bên trong, giống với thủy tinh cầu mà hắn đã hủy trước đó, rõ ràng Lam Tiểu Bố đã phục chế ra một đống.

Lý Mạc Tử lập tức cầm lấy một viên thủy tinh cầu, đồng thời kích phát hình ảnh trong đó.

Hình ảnh trong hư không, có một đệ tử tông môn cấp năm bị hỏa diễm bao trùm, sau đó xung quanh thân thể hắn bỗng nhiên xuất hiện một thứ giống như sóng nước, gợn sóng này tạo thành vòng bảo vệ trực tiếp bảo vệ tên đệ tử này, sau đó truyền tống hắn đến nơi an toàn.

Lý Mạc Tử nắm chặt tay thành nắm đấm, hắn biết đây chính là đệ tử Tả Tô Bác của mình.

Tả Tô Bác được đưa đến nơi an toàn, còn chưa kịp có hành động tiếp theo, lại bị một đám hỏa diễm bao lấy, hỏa diễm này mạnh hơn ngọn lửa trước mười mấy lần. Trong loại hỏa diễm đáng sợ này, đừng nói là đệ tử Kim Đan, ngay cả tu sĩ Hư Thần cũng nhất định sẽ chết.

“Tên thất phu Trâu Tránh kia, Sí Tiên Đao Môn ta và ngươi thề không đội trời chung.” Trường đao của Lý Mạc Tử cuốn lên đao mang, bổ về phía Trâu Tránh.

Chương 301: Mộc Dương Chiết nóng nảy (1)

“Lý Mạc Tử, ngươi điên rồi hay sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cả Sí Tiên Đao Môn bị hủy trong tay ngươi à?” Trâu Tránh kinh hãi kêu lên. Hắn không sợ Lý Mạc Tử, điều hắn lo lắng là Lam Tiểu Bố sẽ ra tay trong lúc Lý Mạc Tử đánh nhau với hắn.

Nếu như nói trước đó hắn không đặt Lam Tiểu Bố vào mắt, nhưng bây giờ thì trong mắt hắn, Lam Tiểu Bố chẳng khác nào ác ma. Ở thế giới bên trong pháp bảo của hắn mà sử dụng thủy tinh cầu ghi hình lại, thế mà hắn lại chẳng phát hiện ra chút dấu vết nào, tâm cơ và thủ đoạn như thế khiến người ta phải kinh ngạc.

Oanh! Ngoài miệng thì ngăn cản Lý Mạc Tử, Vạn Tượng Linh trong tay Trâu Tránh cũng lấy ra. Vạn Tượng Linh hóa thành sao đầy trời, đánh về phía đao mang của Lý Mạc Tử, tinh quang vỡ vụn nhìn đẹp mắt vô cùng, không gian cũng lắc lư liên tục.

Úc Dĩ rõ ràng cũng biết khốn cảnh của Trâu Tránh, lập tức vọt ra, sắc mặt Mộc Dương Chiết âm trầm vô cùng, cũng lấy pháp bảo của mình ra.

Nếu như Lý Mạc Tử đã dám ra tay, hôm nay hắn nhất định phải xử lý Lý Mạc Tử, Cửu Châu Sơn bị sâu kiến Lam Tiểu Bố làm mất mặt như vậy, bây giờ người nào cũng có gan ra tay.

Khiến Mộc Dương Chiết không ngờ được là, phó tông chủ Diên Trạch

Thao của Thiên Uyên Kiếm Tông cũng lấy ra pháp bảo của mình là Tử Hồng Kiếm, xông về phía Trâu Tránh, Úc Dĩ chỉ có thể ngăn cản Diên Trạch Thao lại.

Sắc mặt Mộc Dương Chiết thay đổi, phía bọn họ có tổng cộng bảy Nhân Tiên, bây giờ đã có hai người đứng về phía Lam Tiểu Bố đối phó với Cửu Châu Sơn. Tiết Nghiệt bị trọng thương đã mất đi sức chiến đấy, mà Nhân Tiên của Tây Côn Lôn phái tuyệt đối sẽ không ra tay, nói cách khác, bây giờ thực lực của Cửu Châu Sơn hắn đã ngang bằng với Lam Tiểu Bố.

“Diên Trạch Thao, ngươi có ý gì? Có phải ngươi cảm thấy hôm nay Cửu Châu Sơn ta dễ bắt nạt hay không hả?” Mộc Dương Chiết biết mình nhất định phải ra tay, nếu không chờ đến khi Tây Côn Lôn phái cũng đứng về phía Lam Tiểu Bố, Cửu Châu Sơn hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Tây Côn Lôn phái đứng về phía Lam Tiểu Bố cũng không phải là chuyện không thể, nghe nói Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái và Lam Tiểu Bố có chút quan hệ. Cho dù Liễu Ly của Tây Côn Lôn phái đã rời khỏi tông môn, chuyện này cũng chỉ là lời nói một bên của Tây Côn Lôn phái mà thôi.

“Ha ha…” Diên Trạch Thao cười ha ha, trên mặt là sát khí âm trầm, “Mộc Dương Chiết, Diên Trạch Thao ta bị mù sao? Vừa rồi Lam thành chủ đã lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu ra, bên trong đó cho thấy rõ ràng ban đầu là đệ tử Nhan Tâm Kiếm của ta đi theo phía sau Tả Tô Bác, mặc dù chỉ lóe lên một cái rồi biến mất nhưng ta tự tin ta không bị mù, nhìn rất rõ. Sau đó đệ tử Nhan Kiếm Tâm của ta lại không thấy đâu nữa. Nhất định là do hắn đã nhìn thấy Tả Tô Bác bị giết, sau đó đã bị lão thất phu Trâu Tránh kia diệt khẩu rồi.”

Lam Tiểu Bố sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này, Hư Không Chân Huyền Thương trong tay lập tức đánh về phía Mộc Dương Chiết, “Lão già, chờ sau sau Bố gia ngươi dạy dỗ ngươi xong thì đi mà nói nhảm tiếp.”

Lam Tiểu Bố sao có thể để Mộc Dương Chiết đi quấy rầy Lý Mạc Tử và Diên Trạch Thao đối phó với người Cửu Châu Sơn?

Thấy Mộc Dương Chiết bị Lam Tiểu Bố ngăn lại, Lý Mạc Tử và Diên Trạch Thao chẳng còn chút do dự nào nữa, hai người một người đánh với Trâu Tránh, một người ngăn cản Úc Dĩ.

Cửu Châu Sơn đã giết đệ tử hạch tâm của tông môn bọn họ, chuyện này còn chưa đến mức khiến bọn họ mất hết lý trí mà đối phó với Cửu Châu Sơn. Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay Lam Tiểu Bố đã đánh bại Tiết Nghiệt của Cửu Châu Sơn, đừng nhìn thấy Tiết Nghiệt còn chưa bị giết chết, bây giờ rõ ràng đã mất đi năng lực chiến đấu rồi.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố lại muốn đánh nhau với Mộc Dương Chiết, nếu như hôm nay bọn họ không nắm chắc cơ hội này, vậy thì bọn họ vĩnh viễn cũng đừng mong có thể tìm Cửu Châu Sơn báo thù. Nếu như không tìm Cửu Châu Sơn, một khi chuyện này bị truyền đi, mặt mũi tông môn của bọn họ đều bị vứt sạch. Đệ tử thân truyền bị hại, còn không dám báo thù, loại tông môn như thế ai còn dám gia nhập? Địa vị tông môn cấp năm sẽ lập tức rơi xuống ngàn trượng.

Còn về phần chuyện này có bị truyền đi hay không, nhìn phong cách làm việc của Lam Tiểu Bố thì biết. tông môn cấp năm có thể uy hiếp được người khác, nhưng tuyệt đối không thể uy hiếp được Lam Tiểu Bố.

Bọn họ phải nắm chặt lấy cơ hội, mà Lam Tiểu Bố lại càng không thể bỏ qua cơ hội tốt này.

Sắc mặt Mộc Dương Chiết lạnh lẽo, lúc đầu còn cho rằng lần này đến dạy dỗ Lam Tiểu Bố sẽ dễ dàng như bóp chết một con kiến, bây giờ tình thế đột nhiên thay đổi, Tiết Nghiệt mất đi năng lực chiến đấu, Trâu Tránh và Úc Dĩ bị hai tên Nhân Tiên ngăn cản. Nếu như hắn không thể nào giết được Lam Tiểu Bố, vậy thì trong tương lai Cửu Châu Sơn sẽ gặp nguy hiểm..

Mặc dù biết tình hình bây giờ vô cùng bất lợi với Cửu Châu Sơn, nhưng khi đối mặt với trương thương của Lam Tiểu Bố, Mộc Dương Chiết cũng chỉ có thể ra tay.

Lưu Diễm Lăng huyễn hóa thành từng vòng lưu ly hỏa diễm, những ngọn lửa này phong tỏa mọi không gian của Lam Tiểu Bố. Sát khí cuồng bạo cực nóng càn quét đi ra, Lý Mạc Tử và Diên Trạch Thao đang đấu pháp ở nơi xa nhìn thấy vậy thì trong lòng vô cùng chấn động. Nếu như để bọn họ đối đầu với Mộc Dương Chiết, chỉ sợ cho dù có chạy trốn được bao xa, thì vẫn hoàn toàn không thể trốn thoát.

Hỏa diễm kinh khủng không những khóa chặt không gian của Lam Tiểu Bố, mà còn chặn kín mọi con đường sống của Lam Tiểu Bố. Một loại khí thế nghiền ép từ Nhân Tiên vô cùng mạnh mẽ đè xuống, Lam Tiểu Bố chẳng những cảm giác được thần niệm của mình bắt đầu bị trì trệ, ngay cả chân nguyên cũng trở nên chậm lại.

Trong lòng Lam Tiểu Bố chấn động vô cùng, hắn biết đây rất có thể chính là lĩnh vực của Nhân Tiên mà Phong Hàn đã nói đến. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cường giả Nhân Tiên có lĩnh vực, loại áp chế này khiến hắn hít thở khó khăn. Cái này so với Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận của hắn còn lợi hại hơn.

Chương 302: Mộc Dương Chiết nóng nảy (2)

Cùng là Nhân Tiên, nhưng so với Mộc Dương Chiết, Phong Hàn và Tiết Nghiệt quả thật là rác rưởi.

Mộc Dương Chiết lập tức phát hiện ra Lam Tiểu Bố không có lĩnh vực, giờ phút này đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, Lưu Diễm Lăng hóa thành từng vòng lưu ly hỏa diễm, từ trong trung tâm vòng tròn của những vòng lưu ly hỏa diễm cường hãn này bắn ra một lưỡi đao hừng hực hỏa mang, đạo hỏa mang này mang theo sát ý khiến người ta sợ hãi, chỉ vừa bắn ra đã biến thành hai đạo cộng thêm hai đạo lưu ly hỏa mang biến thành bốn đạo.

Khi hỏa mang biến thành 64 đạo, dường như đã khóa chặt mọi đường lùi của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết hắn không thể để cho lưu ly hỏa mang này tiếp tục phát triển, nếu không khi những đạo hỏa mang này đến trước người hắn sẽ biến thành vạn đạo…

Hư Không Chân Huyền Thương cuốn theo vô số thương mang đập ra ngoài, đồng thời có mấy đạo Thần Hồn Thứ phóng về phía Mộc Dương Chiết.

Trong lòng Mộc Dương Chiết cười lạnh, giờ phút này hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không phải là Nhân Tiên mà là Hư Thần Cảnh. Một Hư Thần cảnh dựa vào vài môn thần thông mà dọa người khác, nhưng làm sao có thể dọa được Mộc Dương Chiết hắn. Cho rằng Lưu Diễm Lăng của hắn chỉ có lưu ly hỏa mang thôi sao?

Lam Tiểu Bố vừa mới rời khỏi mấy trượng, từng vòng hỏa diễm lập tức đánh vào lưng hắn.

Hư Không Chân Huyền Thương cũng cuốn lấy từng đạo hỏa mang, sát ý và hỏa mang nổ tung, tựa như muốn xé rách khoảng không gian này thành một cái động lớn.

Bành bành bành, phía sau Lam Tiểu Bố bị ngọn lửa oanh trúng. Mộc Dương Chiết thấy rõ, hắn biết Lam Tiểu Bố xong đời rồi. CHỉ cần bị Lưu Ly Hỏa Diễm Quyển đánh trúng, lập tức sẽ khiến hắn bị thiêu rụi trong hàng triệu vạn hỏa mang. Hắn đã đánh giá cao Lam Tiểu Bố rồi, hóa ra chi là đang phô trương thanh thế thôi.

Nhưng Mộc Dương Chiết nhanh chóng cảm thấy không đúng, thông thường khi Lưu Ly Hỏa Diễm QUyển của hắn đánh trúng đối thủ, bởi vì lưu ly hỏa diễm sẽ thiêu đốt da thịt của đối thủ, chân nguyên của đối thủ sẽ ngay lập tức bị giam cầm, sau đó hỏa mang của hắn sẽ không ngừng xé rách cơ thể và Nguyên Thần của đối thủ.

Nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy rõ ràng là Hỏa diễm quyển của mình đã đập trúng Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố hình như chỉ bị thương không nặng không nhẹ mà thôi, hơn nữa Hư Không Chân Huyền Thương lại càng ngày càng mạnh. Còn chuyện thiêu hủy da thịt của đối phương, tựa hư không xảy ra.

Đây nhất định là luyện thể nhục thân đỉnh cấp, Mộc Dương Chiết vừa nghĩ đến đây, hắn đã cảm nhận được từng đạo sát ý đáng sợ, rõ ràng đang muốn tấn công vào thức hải của hắn.

Mộc Dương Chiết nào dám tiếp tục phân tách hỏa mang ra nữa, thần niệm nhanh chóng ngăn cản Thần Hồn Thứ đánh lén Nguyên Thần của hắn.

Cho dù có như vậy, vẫn có một đạo Thần Hồn Thứ xé mở phòng ngự của Mộc Dương Chiết, đánh vào Nguyên Thần của hắn, Mộc Dương Chiết kêu lên một tiếng đau đớn, vỗ vào thắt lưng, một con rết to lớn vô cùng dữ tợn vọt ra, mở miệng máu thật lớn cắn về phía Lam Tiểu Bố.

Lúc đầu khi Lam Tiểu Bố thấy Thần Hồn Thứ của mình có thể ngăn cản hỏa mang Lưu Diễm Lăng của Mộc Dương Chiết phân tách ra, đang dự định thi triển Thất âm Sát xử lý Mộc Dương Chiết, dù sao bây giờ không phải chỉ có một mình hắn chiến đấu, còn có hai người khác giúp đỡ. Không ngờ lại xuất hiện một con yêu thú buồn nôn như vậy, yêu thú này chẳng những buồn nôn mà thực lực rõ ràng còn mạnh hơn cả Cổ Đạo mấy cấp bậc.

Hư Không Chân Huyền Thương bị cưỡng ép thu hồi lại, cuốn theo lực lượng chân nguyên cuồng bạo đánh bay con rết lớn này.

"Răng rắc!" Con rết lớn này lại cắn vào Hư Không Chân Huyền Thương, lực lượng cuồng bạo từ mũi thương tràn đến, giờ phút này Lam Tiểu Bố mới cảm thấy thần thông của mình quá ít, hơn nữa sát chiêu cũng không nhiều.

Một đạo Thiên Xung Trảm đánh về phía con rết lớn kia, cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cưỡng ép thiêu đốt chân nguyên, đoạt lấy Hư Không Chân Huyền Thương. Con rết lớn kia bị Thiên Xung Trảm chém trúng, trong thời gian ngắn bị ngốc đi, Hư Không Chân Huyền Thương trong tay Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh ra, đâm vào đỉnh đầu con rết lớn.

Mắt thấy Hư Không Chân Huyền Thương của Lam Tiểu Bố sắp đâm thủng đầu con rết lớn. Lưu Diễm Lăng của Mộc Dương Chiết nhanh chóng đánh đến, đánh trúng vào Hư Không Chân Huyền Thương của Lam Tiểu Bố. Nguyên khí mạnh mẽ nổ tung, không gian đung đưa kịch liệt. Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mộc Dương Chiết, giờ phút này đều phun một ngụm máu ra ngoài.

Mộc Dương Chiết giúp yêu thú của hắn ngăn cản một kích tất sát, thế nhưng sát thế còn sót lại từ một thương này vẫn đánh lên người con rết kia.

Phốc! Một luồng máu đen nổ tung, con rết kia rít lên thảm thiết, xoay người bỏ chạy.

Giờ phút này chân chuyên của Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển, yêu thú của đối phương đã bị trọng thương, hắn cho dù có liều mạng cũng phải xử lý được Mộc Dương Chiết, hắn đang chuẩn bị đợi Mộc Dương Chiết bị phản phệ. Trên người hắn còn có rất nhiều đồ tốt, cộng thêm chuyện đã hoàn thành quá trình rèn luyện phàm thể, hắn không tin hắn liều mạng cũng không thể làm gì được Mộc Dương Chiết.

Nơi này vẫn là sân nhà của hắn, Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận của hắn cho đến bây giờ vẫn còn chưa phát động đâu. Sỡ dĩ không phát động, là do Lam Tiểu Bố lo lắng Lý Mạc Tử và Đoán Thần Thuật sẽ hiểu lầm hắn.

Âm thanh sát phạt trên Hư Không Chân Huyền Thương bùng nổ, Lam Tiểu Bố dự định sử dụng Thất âm Sát. So hung ác, Lam Tiểu Bố hắn chưa bao giờ sợ ai.

Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra, Mộc Dương Chiết không để ý đến hắn, mà là bắt đầu lùi về sau. Đây là ý gì? Lam Tiểu Bố biết rõ, vừa rồi giao thủ, hắn thậm chí còn bị thất thế. Mộc Dương Chiết chỉ có yêu thú bị trọng thương, còn hắn thì thật sự bị trọng thương.

Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện Trâu Tránh đang bị Lý Mạc Tử đè đánh, cho dù Trâu Tránh có nhiều pháp bảo đi nữa, thủ đoạn cũng không ít, nhưng có thể là do đao ý của Lý Mạc Tử lĩnh ngộ cực kỳ sâu. Mỗi một đao đánh ra, Trâu Tránh phải dốc hết tinh thần để ứng phó, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ bị xử lý ngay.

Chương 303: Cả Nguyên Châu chấn động (1)

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là điển hình của việc tham thì thâm, mặc dù Trâu Tránh là Nhân Tiên, nhưng thứ gì cũng đều muốn tu luyện, kết quả so với Lý Mạc Tử chuyên tâm tu Đao Đạo mà nói, rõ ràng không bằng.

So với Trâu Tránh còn có thể chống lại Lý Mạc Tử, Úc Dĩ bên kia đang giao đấu với Diên Trạch Thao thì càng thêm khốn đốn. Rõ ràng thời gian Úc Dĩ trở thành Nhân Tiên không dài, chẳng những chân nguyên không bằng Diên Trạch Thao, ngay cả công pháp cũng chênh lệch rất xa. Lam Tiểu Bố lập tức nhìn ra được, nếu như Diên Trạch Thao muốn giết chết Úc Dĩ thì đã sớm giết chết rồi, gia hỏa này hình như đang do dự không dám ra tay.

Ha ha, nếu đã như vậy, ông đây sẽ giúp người một tay. Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng mấy dạo Thần Hồn Thứ đánh vào thức hải của Úc Dĩ.

Lam Tiểu Bố vừa ra tay, cả Úc Dĩ và Diên Trạch Thao đều có thể cảm nhận được.

Úc Dĩ ngăn cản Diên Trạch Thao đã khó khăn rồi, giờ phút này còn bị Lam Tiểu Bố đánh lén, lập tức kêu lên một tiếng đau đớn thảm thiết, trường kiếm của Diên Trạch Thao cũng vô thức xẹt qua cổ nàng.

Trong lòng Diên Trạch Thao giật mình, hắn cũng không định giết Úc Dĩ đâu. Nguyên nhân rất đơn giản, Mộc Dương Chiết còn chưa bị giết chết. CHỉ cần Mộc Dương Chiết còn sống, hắn sẽ không giết Úc Dĩ. Bây giờ Lam Tiểu Bố giúp một tay, khiến hắn không thể không giết Úc Dĩ mất rồi.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Úc Dĩ nhất định bị giết chết, một đạo hồng lăng xoắn đến, cuốn Úc Dĩ thoát khỏi bàn tay tử thần. Cho dù bây giờ cổ Úc Dĩ đã trào máu, nhưng nàng vẫn vớt về được một mạng.

Diên Trạch Thao thở phào nhẹ nhõm, kịp thời ngừng đường kiếm của mình lại. Lam Tiểu Bố giận dữ, Hư Không Chân Huyền Thương cuốn lên, lộ ra sát khí lạnh lẽo cuồng bạo. CHỉ là vết thương của hắn bây giờ không thể nào khóa chặt Mộc Dương Chiết lại, Mộc Dương Chiết lập tức mang theo Úc Dĩ và yêu thú chạy trốn mất tăm, ngay cả phi thuyền linh khí to lớn kia cũng không cần.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo, trong lòng hắn biết rõ so với Mộc Dương Chiết, mình vẫn còn kém một chút, khi hắn đấu pháp với Mộc Dương Chiết, hoàn toàn không chú ý đến tình huống xung quanh, Mộc Dương Chiết thì lại biết rõ Trâu Tránh và Úc Dĩ bị rơi vào thế hạ phong. Hơn nữa lúc Mộc Dương Chiết rời đi, chẳng những cứu Úc Dĩ mà còn mang Tiết Nghiệt đi theo, thứ tổn thất cũng chỉ là một yêu thú bị thương mà thôi.

Về chuyện vì sao Mộc Dương Chiết vứt bỏ Trâu Tránh lại, Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ ra được.

Trâu Tránh tận mắt nhìn thấy Mộc Dương Chiết cứu Úc Dĩ và Tiết Nghiệt rồi chạy trốn, ngược lại vứt hắn ở lại đây, giờ phút này hắn làm gì còn tâm tình đánh nhau nữa, hắn lại càng không cầu cứu. Tây Côn Lôn phái không bỏ đá xuống giết là tốt lắm rồi, còn xin giúp đỡ? Về phần Cổ Tinh sơn và Tam Thánh Tiên Môn, người đến đây đều là Hư Thần cảnh, hoàn toàn không thể giúp được gì.

Nguyên lực trên Vạn Tượng Linh của Trâu Tránh lại bùng lên, sát ý mãnh liệt tràn ra, cho dù giờ phút này Lý Mạc Tử đang chiếm thế thượng phong cũng không thể không nhanh chóng tránh ra.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn đứng một bên quan sát, nhìn tình cảnh này, làm sao hắn không biết Trâu Tránh muốn chạy trốn, hắn không chút do dự đánh ra mấy đạo Thần Hồn Thứ.

Trâu Tránh đang một lòng muốn chạy trốn không ngờ Lam Tiểu Bố lại đánh lén vào thức hải của hắn, một tiếng kêu thảm vang lên, động tác nhất thời chậm lại. Lý Mạc Tử đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, trường đao cuốn lên, đao mang lạnh lẽo khóa chặt Trâu Tránh, Trâu Tránh điên cuồng thiêu đốt chân nguyên, Vạn Tượng Linh bỗng nhiên nổ tung, linh nguyên kinh khủng đánh về phía Lý Mạc Tử.

Sự uy hiếp của cái chết truyền đến, lúc này Lý Mạc Tử không dám ngăn Trâu Tránh lại, cũng điên cuồng lùi lại phía sau, muốn thoát rỏi phạm vi chết chóc của Vạn Tượng Linh.

Lý Mạc Tử lùi lại phía sau, thần thông đao thế của hắn lập tức tán loạn, đường chạy trốn của Trâu Tránh cuối cùng cũng không bị cản trở nữa.

Trâu Tránh còn chưa kịp thở phào, đã cảm thấy hồn phách của mình tựa như bị một đao cắt qua, một khắc sau, một thanh trường thương từ trong hư không bay đến, trực tiến xuyên qua tim của hắn, sau đó thuận theo hướng mà hắn chạy trốn bay thêm mấy chục trượng, sau đó găm hắn trên mặt đất, đuôi thương vẫn không ngừng lắc lư.

Nhìn thấy Trâu Tránh bị giết rồi ghim trên mặt đất, ngay cả Nguyên Thần cung không thể thoát ra ngoài, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, nhẫn trữ vật của Trâu Tránh lập tức bị thu hồi.

Lý Mạc Tử ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, đa tạ ngươi đã báo chuyện này cho ta biết, Sí Tiên Đao Môn ta sau này nhất định sẽ đến Mưu Bắc tiên thành nói lời cảm tạ. Việc ngày hôm nay không thể xem thường, ta nhất định phải quay về tông môn trước, xin cáo từ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Không sao, không sao, Lý đạo hữu xin cứ tự nhiên, Mưu Bắc tiên thành lúc nào cũng hoan nghênh ngươi.”

Sí Tiên Đao Môn và Cửu Châu Sơn khai chiến, còn giết một trưởng lão của Cửu Châu Sơn, mặc dù trưởng lão này là do Lam Tiểu Bố giết, nhưng có thể Cửu Châu Sơn sẽ không cho rằng như vậy. Một sự kiện lớn như vậy xảy ra, Lý Mạc Tử nhất định phải nhanh chóng trở về thương lượng đối sách.

“Lam thành chủ, đa tạ đã ra tay cứu giúp, ta cũng cần phải quay lại tông môn bàn bạc một chút, hôm nay cáo từ.” Trong lòng Diên Trạch Thao của Thiên Uyên Kiếm Tông cũng có chút kiêng kị Lam Tiểu Bố, hắn cũng không tính giết Úc Dĩ, thế nhưng Lam Tiểu Bố ra tay khiến hắn suýt chút nữa giết Úc Dĩ. Chuyện này rõ ràng cũng đã kết thù với Cửu Châu Sơn, hắn cũng muốn quay về bàn bạc đối sách một chút.

Cửu Châu Sơn dẫn theo năm đại tông môn cấp năm đến Mưu Bắc tiên thành tìm Lam Tiểu Bố tính sổ, trong khoảng thời gian ngắn đã chia làm ba phe. Tứ đại Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn thì một chết, một trọng thương, một bị thương nhẹ.

Chỉ còn sót lại ba tông môn, trong lòng trưởng lão Phùng Độ của Tây Côn Lôn phái âm thầm chấn động, ngoài mặt thì ôm quyền nói, “Lam thành chủ, cho đến bây giờ ta cũng không ngờ được Cửu Châu Sơn lại là một nơi như vậy, ta phải nhanh chóng quay về tông môn, bẩm báo lại chuyện quan trọng này cho tông môn biết.”

Chương 304: Cả Nguyên Châu chấn động (2)

Loại chuyện này đối với Tây Côn Lôn phái mà nói, hoàn toàn không có chút giá trị nào cả, bọn họ quay về chỉ muốn thảo luận xem phải đối phó với Lam Tiểu Bố như thế nào mà thôi. Một mình Lam Tiểu Bố mà suýt chút nữa đã đánh ngã Cửu Châu Sơn, loại người đột ngột xuất hiện ở Nguyên Châu như thế này, không kiêng kị cũng không được.

Người Tây Côn Lôn phái vừa đi, trưởng lão Tam Thánh Tiên Môn và Cổ Tinh sơn lập tức cáo từ. Lúc đến thì khí thế hùng hổ, lúc đi thì lại không ngừng xin lỗi, còn nói mấy lời lảm nhảm gì mà vốn không có ý như vậy, cái gì mà không bao giờ tin tưởng Cửu Châu Sơn nữa.

Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm đến những người này, thậm chí ngay của chuyện hắn sẽ đi đến Cổ Tinh sơn cũng không nói cho trưởng lão Cổ Tinh sơn biết.

“Thành chủ, người đến cảnh giới Nhân Tiên rồi sao?” Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên lúc này mới giật mình tỉnh táo lại, đều không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố.

Trận chiến vừa rồi kia, bọn hắn chẳng có cơ hội nào để nhúng tay vào, chỉ có thể nhìn xa xa.

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “Nhân Tiên thì còn chưa tới, nhưng mà cũng sắp rồi. Mạnh huynh, người và Ôn thành chủ phải tranh thủ thời gian tăng thực lực lên, ta sợ là sắp phải rời đi một khoảng thời gian khá dài đó.”

“Thành chủ yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng tăng đến Hư Thần cảnh.” Mạnh Ngạo vô cùng tự tin, sau khi tu luyện Thái Xuyên Quyết, tu vi của hắn quả thực có tiến triển cực kỳ nhanh, cứ theo tiến độ này, muốn bước vào Hư Thần cảnh cũng không cần nhiều thời gian.

Với sự mạnh mẽ của Lam Tiểu Bố, sau này bế quan tu luyện ở Mưu

Bắc tiên thành, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả.

Ôn Tín Nhiên cũng nói, “Lần này ta bế quan nhất định sẽ đột phá Hóa Đan cảnh.”

Lần này nếu như không phải Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm đến, hắn đã đột phá Hóa Đan cảnh rồi.

Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên quay về bế quan tu luyện, Lam Tiểu Bố thì hài lòng nhảy lên phi thuyền mà Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn đã bỏ lại, đây tuyệt đối là linh khí phi hành cực phẩm. Quay lại Địa Cầu, loại pháp bảo này còn tốt hơn gấp trăm lần cái chiến hạm khoa học kỹ thuật cấp bảy kia.

…

Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn liên thủ đi tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, kết quả bị thành chủ Mưu Bắc tiên thành cản lại, thậm chí còn giết chết hai cường giả Nhân Tiên Phong Hàn và Trâu Tránh của Cửu Châu Sơn, chuyện này nhanh chóng được lan truyền khắp Nguyên Châu chỉ trong một đêm, khiến cho cả Nguyên Châu chấn động.

Tất cả tu sĩ ở Nguyên Châu đều biết, từ nay về sau, Nguyên Châu lại có thêm một tông môn cấp năm, hay nói cách khác là một tông môn cấp năm đỉnh cấp.

Thử hỏi có tông môn cấp năm nào ở Nguyên Châu có thể không nhìn Cửu Châu Sơn mà hành động? Thậm chí còn dám giết Nhân Tiên? Trừ chuyện mười năm trước, Cửu Châu Sơn có một Nhân Tiên bị mất tích, đã qua bao lâu rồi vẫn chưa có Nhân Tiên nào bị vẫn lạc?

Trong những năm này, đừng nói là Nhân Tiên bị vẫn lạc, cho dù có thêm một Nhân Tiên nữa cũng không có, bây giờ lại vẫn lạc hai người một lúc.

…

Ngay khi Thiên Vân Tiên Môn nhận được tin tức Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm cùng liên thủ tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, tông chủ Vọng Nghênh Sơn còn đang tổ chức hội nghị tông môn. Hội nghị chủ yếu bàn luận về chuyện chuẩn bị để một năm sau Thiên Vân Tiên Môn sẽ đột phá trở thành tông môn cấp bốn.

Sau khi biết tin tức này rồi, Vọng Nghênh Sơn lập tức nhìn Phiến Thường Tu nói, “Thường Tu à, nếu như thực lực của ta còn chưa khôi phục, còn chưa ngồi vào vị trí tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, ngươi biết hậu quả hôm nay sẽ như thế nào không?”

Phiến Thường Tu không nói gì, tất cả mọi người điều hiểu ý Vọng Nghênh Sơn muốn nói, đó chính là Thiên Vân Tiên Môn sẽ bị diệt mất, cũng giống như bây giờ Cửu Châu Sơn liên thủ với năm đại tông môn cấp năm đi tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành.

Sắc mặt Phiến Thiên Nguyệt trắng bệch đứng lên, nàng run rẩy muốn nói gì đó, nhưng nàng biết rõ tông chủ sẽ không đồng ý đi Mưu Bắc tiên thành cứu Lam Tiểu Bố. Trên thực tế cho dù tông chủ có đi cũng không có tác dụng gì cả, trên thư truyền tin kia không phải đã nói có bảy cường giả Nhân Tiên sao?

“Phiến Thiên Nguyệt ngồi xuống, hội nghị tông môn lần này rất quan trọng đối với tương lai Thiên Vân Tiên Môn ta.” Vọng Nghênh Sơn có chút không hài lòng nhìn lướt qua Phiến Thiên Nguyệt.

Phiến Thiên Nguyệt buồn bã bi ai nói, “Tông chủ, sư phụ, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Phiến Thường Tu làm sao không hiểu được ý Phiến Thiên Nguyệt, thở dài nói, “Thiên Nguyệt, bây giờ ngươi có đi cũng không thể làm được gì. Cho dù Cửu Châu Sơn bỏ lại thi thể Lam Tiểu Bố ở đó, ngươi cũng không thể mang đi được. Hơn nữa Cửu Châu Sơn cũng sẽ không để Lam Tiểu Bố lại.”

Phiến Thiên Nguyệt ngã ngồi xuống ghế, trong lòng nàng vô cùng buồn bã. Từ khi tiến vào Thiên Vân Tiên Môn cho đến hôm nay, người mang lại nhiều ân huệ cho nàng nhất chính là Tiểu Bố sư huynh. Hôm nay Lam Tiểu Bố sắp bị giết, ngay cả việc nhặt xác giúp Lam Tiểu Bố nàng cũng không có tư cách.

Vọng Nghênh Sơn thở dài, “Lam Tiểu Bố là một người bạn đáng qua lại, nhưng lại không phải là người phù hợp cho vị trí tông chủ của một tông môn. Tông môn ở trong tay hắn sẽ bị hủy, ngay từ khi ta thấy hắn lần đầu tiên đã có thể xác định được. Chính vì như vậy, ta mới cưỡng ép phế đi bị trí tông chủ của hắn. Ta biết có nhiều người không hài lòng về cách làm của ta, nhưng sự thật đã cho thấy rõ, ta không hề làm sai, cho nên hôm nay Thiên Vân Tiên Môn vẫn còn tồn tại, còn Mưu Bắc tiên thành thì phải chịu tai vạ bất ngờ.”

Chương 305: Bị lừa (1)

Trình Nhất Tế và Tư Đồ Đồng đều im lặng, bọn họ nghĩ đến Ôn Tín Nhiên. Lúc trước vào khoảng thời gian Thiên Vân Tiên Môn gian nan nhất, chỉ có ba người bọn họ chống đỡ Thiên Vân Tiên Môn. Ngay khi Vọng Nghênh Sơn lão tổ quay về, Ôn Tín Nhiên lại rời đi Thiên Vân Tiên Môn, tìm Lam Tiểu Bố ở Mưu Bắc tiên thành nương tựa, thành một phó tông chủ. Hôm nay nhận được tin tức này, có thể thấy Ôn Tín Nhiên nhất định phải chết rồi.

“ĐƯợc rồi, chúng ta nên nhìn về phía trước, thậm chí nhất định phải nhanh chóng phân rõ quan hệ với Lam Tiểu Bố…” Khi Vọng Nghênh Sơn nói đến đây, ánh mắt nhìn về phía Trình Nhất Tế, “Nhất Tế trưởng lão, ngươi tuyên bố thông cáo, nói lúc trước Lam Tiểu Bố vì muốn lấy công pháp tu luyện của Thiên Vân Tiên Môn ta…”

“Không, tông chủ, Tiểu Bố sư huynh đối với Thiên Vân Tiên Môn ta ân trọng như núi, chúng ta không báo ơn thì thôi, sao có thể đi vu oan hắn như vậy chứ? Công pháp của Thiên Vân Tiên Môn ta đang tu luyện bây giờ, cũng là do Tiểu Bố sư huynh mang về, không phải là hắn muốn lấy công pháp của chúng ta…” Còn chưa đợi Vọng Nghênh Sơn nói xong, Phiến Thiên Nguyệt đã vội vàng đứng lên.

Phiến Thường Tu thở dài, “Thiên Nguyệt, con ngồi xuống trước đi, sau này không được nói như thế…”

Vọng Nghênh Sơn sầm mặt lại, “Cho đến bây giờ Kim Ô Quyết vẫn là công pháp của lão tổ Thiên Vân Tiên Môn ta, tai sao lại biến thành của người khác mang về rồi? Có lẽ là do Lam Tiểu Bố gặp may, tìm được phần công pháp hoàn chỉnh kia sớm một chút…”

Phiến Thiên Nguyệt cũng không thể nào chịu đựng được nữa, nàng đang định nói ta muốn rời khỏi Thiên Vân Tiên Môn, một đạo phi kiếm truyền thư đã bay đến rơi vào trong tay Trình Nhất Tế.

Trình Nhất Tế xem hết nội dung, há miệng thật lớn, hơn nửa ngày còn chưa kịp phản ứng.

“Nhất Tế trưởng lão, có chuyện gì vậy?” Vọng Nghênh Sơn không hài lòng nhìn Trình Nhất Tế như vậy, đáng tiếc cường giả của Thiên Vân Tiên Môn thật sự quá ít. Ngay cả loại người có tu vi như Trình Nhất Tế, cũng có thể trở thành trưởng lão tông môn.

Trình Nhất Tế tiến lên mấy bước, nhanh chóng dùng hai tay nâng phi kiếm đưa cho Vọng Nghênh Sơn, sau đó nói, “Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm vừa rồi đã lần lượt rời khỏi Mưu Bắc tiên thành, Lam thành chủ đã giết cường giả Nhân Tiên Trâu Tránh của Cửu Châu Sơn ngay tại chỗ, đánh trọng thương cường giả Nhân Tiên Tiết Nghiệt, Mộc Dương Chiết đánh không lại đã chạy thoát, cường giả Nhân Tiên Úc Dĩ của Cửu Châu Sơn đã bị phó tông chủ Diên Trạch Thao của Thiên Uyên Kiếm Tông làm bị thương. Trong thư còn nói, Nhân Tiên Hỗ Vưu của Cửu Châu Sơn và trưởng lão Nhân Tiên Phong Hàn cũng đã bị Lam thành chủ giết chết."

"Cái gì?" Tay đang nhất phi kiếm truyền thư của Vọng Nghênh Sơn khựng lại, đây là đang nói đùa sao?

"Có khi nào là giả không?" Một lúc lâu sau, Phiến Thường Tu mới không dám tin mà nói một câu.

Lúc này Trình Nhất Tế mới tỉnh táo lại từ tin tức khiếp sợ kia, hắn lắc đầu, "Đây nhất định không phải là giả, nếu như là giả, loại tin tức này chỉ cần đi ra ngoài hỏi một chút là có thể xác định được thật giả. Hơn nữa trước đó Lam Tiểu Bố thành chủ khi còn là Kim Đan, đã có thể giết chết Quế Vô Thủ. Nếu như tu vi của hắn lại đột phá, hắn thật sự có thực lực này."

Tay Vọng Nghênh Sơn đột nhiên giật giật, giờ khắc này hắn mới cảm thấy mình thật sự đã làm ra một chuyện có lỗi với Thiên Vân Tiên Môn. Thiên Vân Tiên Môn rất có thể vì hắn ra mặt, mà vĩnh viễn mất đi cơ hội nổi lên một lần nữa.

Cửu Châu Sơn.

Úc Dĩ khom người cảm tạ ơn cứu mạng với Mộc Dương Chiết, nếu như không có Mộc Dương Chiết, nàng đã bị Lam Tiểu Bố đánh lén, sau đó bị Diên Trạch Thao giết chết.

Vết thương của Tiết Nghiệt đang dần hồi phục, im lặng không nói gì.

Hắn biết Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa bước vào Nhân Tiên, cho dù là như vậy hắn vẫn không thể chịu được một kích của Lam Tiểu Bố. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự bước vào Nhân Tiên, đừng nói là hắn, cho dù là toàn bộ Cửu Châu Sơn, có lẽ Lam Tiểu Bố cũng có thể dễ dàng hủy đi.

Giờ phút này Tiết Nghiệt đang suy nghĩ mình ở lại Cửu Châu Sơn để làm gì, Cửu Châu Sơn không phải là tông môn mà hắn tu luyện trưởng thành, chỉ là một tông môn tổ hợp Nhân Tiên tạm thời mà thôi. Đối với Cửu Châu Sơn, Tiết Nghiệt thật sự không có chút lòng trung thành nào cả. Nếu như ở lại nơi này, vì Cửu Châu Sơn vào sinh ra tử, nhưng lại không đạt được bất cứ thứ gì có lợi với hắn, vậy thì hắn có cần phải ở lại nơi này nữa không?

Mộc Dương Chiết xua tay, “Úc trưởng lão, lần này là do ta đã lỗ mãng, không suy tính chu đáo, nếu không thì Phong Hàn trưởng lão cũng sẽ không bị vẫn lạc ở Mưu Bắc tiên thành, chúng ta cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi lớn ở Mưu Bắc tiên thành như vậy.”

Giờ phút này vẫn còn một phong chủ Nhân Tiên Hà Chí Thiện vừa mới đến Cửu Châu Sơn, trước đó Hà Chí Thiện chỉ biết lần này xuất sư bất lợi, bây giờ nghe được những lời này hắn lại cảm thấy không thể tin được. Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn đến Mưu Bắc tiên thành, trong đó có đến bảy đại Nhân Tiên, kết quả Cửu Châu Sơn lại đại bại quay về, ngay cả phi thuyền của Cửu Châu Sơn cũng bỏ lại Mưu Bắc tiên thành, chuyện này nghe sao cũng cảm thấy không đáng tin lắm.

Không đúng, ngay cả trưởng lão Nhân Tiên Trâu Tránh cũng không trở về, hơn nữa minh chủ cũng không nói gì đến Trâu Tránh.

Úc Dĩ vội vàng nói, “Là do ta đã điều tra sai sót, không ngờ thành chủ của Mưu Bắc tiên thành lại đáng sợ đến như vậy.”

Tiết Nghiệt không nói gì, hắn hiểu lời Úc Dĩ nói đáng sợ có nghĩa là gì, Lam Tiểu Bố kia chẳng những có thực lực đáng sợ, tâm cơ cũng đáng sợ. Vậy mà có thể ở trước mặt Cửu Châu Sơn, làm tan rã sự hợp tác giữa Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn, còn có thể khiến hai tông môn cấp năm phản bội. Nếu không vì thế, cho dù Lam Tiểu Bố có lợi hại đến mức nào cũng chỉ có thể bị giết hoặc phải tìm đường chạy trốn.

Chương 306: Bị lừa (2)

Phải biết rằng lúc đó Lam Tiểu Bố đã ở trong Tứ Hải Càn Khôn Đại của Trâu Tránh, khi đó tu vi của hắn chỉ mới là Kim Đan, đối với Trâu Tránh mà nói, ngay cả sâu kiến cũng không bằng. Vậy mà khi đó, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị đến chuyện của nhiều năm sau, tâm cơ như vậy đáng sợ đến thế nào chứ. Cộng thêm chuyện bây giờ Lam Tiểu Bố đang nhanh chóng tăng thực lực của mình, Cửu Châu Sơn dựa vào gì mà đấu với hắn?

Mộc Dương Chiết thở dài nói, “Úc trưởng lão, Tiết phong chủ, Hà phong chủ, chắc là các ngươi đang nghĩ, không biết tại sao ta lại không cứu Trâu Tránh trưởng lão đúng không?”

Đám người Úc Dĩ không nói gì cả, rõ ràng tất cả mọi người đều đang suy nghĩ đến chuyện này, chỉ là không chủ động nói ra mà thôi.

Mộc Dương Chiết tiếp tục nói, “Chuyện lần này, Trâu Tránh có trách nhiệm rất lớn.”

“Ai, Trâu trưởng lão đúng là đã làm việc không cẩn thận lắm.” Úc Dĩ thở dài.

Mộc Dương Chiết bình tĩnh nói, “Ngươi cho rằng hắn chỉ là làm việc không cẩn thận thôi sao? Hắn vì tham món lợi nhỏ có thể nhìn thấy trước mắt, công pháp gì cũng muốn lấy. Nếu không thì, sao một Nhân Tiên lại có thể có hành vi bỉ ổi đi đoạt công pháp bí mật của một Kim Đan chứ?”

Úc Dĩ và Tiết Nghiệt đều không nói gì, bọn họ cảm thấy Mộc Dương Chiết dùng từ ngữ như vậy có chút quá đáng, Trâu Tránh dù sao cũng là trưởng lão của Cửu Châu Sơn.

Mộc Dương Chiết tiếp tục nói, “Mười lăm năm trước, trưởng lão Nhân Tiên Thang Doãn La bị giết, trong lòng ta mặc dù có nghi ngờ, nhưng không thể xác định được. Mà bây giờ ta dám khẳng định nói cho các ngươi biết, chuyện này là do Trâu Tránh làm.”

“A…” Úc Dĩ kinh ngạc a lên một tiếng, chợt nhớ đến thái độ trước đó của Mộc Dương Chiết. Khi Lam Tiểu Bố tố cáo Trâu Tránh, Mộc Dương Chiết lại bảo Trâu Tránh để Lam Tiểu Bố lấy chứng cứ ra, rõ ràng là đang gây bất lợi cho Trâu Tránh trưởng lão.

“Minh chủ, Trâu Tránh trưởng lão làm sao có thể hại Thang trưởng lão chứ…” Hà Chí Thiện kinh ngạc nói.

Mộc Dương Chiết thở dài nói, “Vào hai mươi năm trước, Trâu Tránh trưởng lão đã ra quy định cho chấp sự thủ hộ hồn bài Nhân Tiên rằng cứ bốn mươi lăm ngày mới kiểm tra hồn bài một lần. Năm năm sau, Thang Doãn La trưởng lão lập tức bị đánh lén. Sau khi Thang Doãn La bị hại, Cửu Châu Sơn ta phải qua hơn hai mươi ngày mới biết được chuyện này. Qua thời gian dài như vậy, tất cả manh mối đều biến mất hết. Chuyện này chính là do Trâu Tránh trưởng lão xử lý.”

Nghe như vậy, cả Úc Dĩ và Hà Chí Thiện đều nhớ đến bản án cũ này.

“Lúc đó chuyện này không giải quyết được, ta cũng không suy nghĩ gì nhiều. Nhưng trước đây không lâu, trưởng lão Nhân Tiên Phong Hàn lại bị giết một lần nữa, cũng là một tháng sau mới bị phát hiện. Trong lòng ta có chút nghi ngờ, lúc đó cho dù ta giết chết tên chấp sự kia, nhưng tình huống cụ thể thì ta hiểu rất rõ.” Mộc Dương Chiết chậm rãi nói.

Giờ phút này tất cả mọi người mới cảm thấy chuyện này không bình thường. Lần đầu tiên hồn bài Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn bị vỡ vụn, phải hơn hai mươi ngày sau mới bị phát hiện, vậy thì phải nhanh chóng bỏ cái quy định bốn mươi lăm ngày kiểm tra hồn bài một lần không thích hợp này đi mới đúng. Thế nhưng sau khi Trâu Tránh xử lý xong chuyện này, cũng không bỏ đi quy định này, chuyện này rất khả nghi. Điều này nói rõ Trâu Tránh lo rằng khi mình bỏ quy định này trong thời gian ngắn, tất cả mọi người sẽ nghi ngờ hắn.

Dù sao thì chuyện bốn mươi lăm ngày mới kiểm tra hồn bài một lần là ý của hắn, sau khi Thang Doãn La chết đi, hắn lại đổi quy định mới. Vậy thì chẳng phải đang nói cho người khác biết rằng, hắn làm như vậy là vì để chuyện Thang Doãn La bị giết không sớm bị phát hiện hay sao.

Mộc Dương Chiết tiếp tục nói, “Một nguyên nhân có thể là do hắn ta lo lắng mọi người sẽ nghi ngờ, còn một nguyên nhân nữa là hắn còn muốn giết một trưởng lão Nhân Tiên khác.”

“Là ai?” Tất cả mọi người đều bật thốt lên.

Mộc Dương Chiết chậm rãi nói, “Nếu như ta đoán không sai, chắc chắn là Hỗ Vưu trưởng lão. Trước đó hắn không ra tay, đó là do trước khi hắn tìm được nơi Hỗ Vưu trưởng lão tu luyện thì Hỗ Vưu trưởng lão đã bị Lam Tiểu Bố ra tay trước.”

Mọi người lại im lặng, Trâu Tránh muốn hãm hại Hỗ Vưu trưởng lão cũng không phải chuyện gì lạ, bởi vì Hỗ Vưu có Thất Phách Trảm, thứ tốt này Trâu Tránh rõ ràng là muốn có.

Giọng nói của Mộc Dương Chiết lại vang lên, “Thang Doãn La trưởng lão bị Trâu Tránh hại, là do hắn có được một môn thần thông đỉnh cấp.”

Úc Dĩ và những người còn lại đều nhìn về phía Mộc Dương Chiết, Mộc Dương Chiết nói tiếp, “Môn thần thông này có liên quan đến Tam Thánh Tiên Môn, hình như là một môn thần thông rất lợi hại. Cụ thể như thế nào thì ta cũng không biết, nhưng mà bây giờ môn thần thông này có lẽ đang ở trên người Lam Tiểu Bố.

Mọi người lại im lặng, lúc trước bảy đại Nhân Tiên đến Mưu Bắc tiên thành còn không làm gì được Lam Tiểu Bố, bây giờ Cửu Châu Sơn chỉ còn bốn đại Nhân Tiên, còn có thể đánh lại Lam Tiểu Bố sao? Cho dù Lam Tiểu Bố có lấy đi thần thông của trưởng lão Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, bây giờ họ cũng không dám đến đó.

Mộc Dương Chiết tựa như biết ý nghĩ của mọi người, mỉm cười. “Chúng ta bây giờ không cần đi Mưu Bắc tiên thành, chúng ta bây giờ cần phải nhanh chóng đề cao thực lực của mình, sau đó rời khỏi Nguyên Châu mới là mục tiêu của chúng ta.”

Nghe nói như vậy, Tiết Nghiệt vẫn luôn không có tinh thần cuối cùng cũng chú ý đến.

Tài nguyên tu tiên ở Nguyên Châu thiếu thốn, muốn tiến thêm một bước là chuyện vô cùng khó khăn. Cho dù có là Nhân Tiên thì tuổi thọ vẫn có hạn, nếu như vẫn luôn bị kẹt ở cảnh giới Nhân Tiên mãi, cuối cùng cũng chỉ hóa thành một nắm cát vàng mà thôi.

Chương 307: Đến Cổ Tinh sơn (1)

Mộc Dương Chiết lấy ra một quyển điển tịch thật dày đặt trước mặt bàn, sau đó nhìn Tiết Nghiệt, Úc Dĩ và Hà Chí Thiện nói, “Đây là “Đệ Nhị Đạo Điển” của Tây Côn Lôn phái, bộ đạo điển này sẽ được giữ lại Cửu Châu Sơn ta ba năm, ta còn chưa nhìn qua, ta quyết định để mọi người cùng nhau tham khảo tu luyện. Tương lai Cửu Châu Sơn ta nhất định sẽ có một ngày đến Mưu Bắc tiên thành lần nữa, san bằng nơi nhỏ bé kia. Sau đó chúng ta nghĩ cách rời khỏi Nguyên Châu, tìm kiếm nơi cao hơn. Bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” này chính là thứ mà chúng ta dựa vào.”

Nói đến đây, Mộc Dương Chiết đứng lên, kích động nói, “Chúng ta tu luyện, không phải là vì trường sinh, tự do sao? Bây giờ chúng ta đang bị cầm chân ở Nguyên Châu, không có tự do, lại bị vây trong Nhân Tiên cảnh không được trường sinh. Cũng may là chúng ta có “Đệ Nhị Đạo Điển”.”

“Đa tạ minh chủ.” Cho dù là Úc Dĩ hay Hà Chí Thiện đều vô cùng kích động, ngay cả Tiết Nghiệt cũng vậy.

Cả Nguyên Châu này có ai mà không muốn tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển” chứ? Bây giờ nó đã ở Cửu Châu Sơn, minh chủ lại để bọn họ cùng tu luyện, ý nghĩ này làm sao không khiến bọn họ không cảm động được?

Mộc Dương Chiết mỉm cười, “Cửu Châu Sơn ta mặc dù chỉ có bốn Nhân Tiên, nhưng chỉ cần một người có thể vượt qua cấp độ Nhân Tiên, đột phá lên Địa Tiên cảnh, Lam Tiểu Bố kia cũng chỉ là gà chó mà thôi. Hơn nữa “Đệ Nhị Đạo Điển” mới là thứ giúp chúng ta rời khỏi Nguyên Châu, tiến vào vũ trụ Đại Hoang.”

Nói xong câu đó, Mộc Dương Chiết lật trang thứ nhất của đạo điển ra. Thần niệm của những người còn lại lập tức tập trung trên đạo điển, nhưng sau đó bọn hắn lập tức ngây ngẩn cả người, tờ thứ nhất trống không.

Mộc Dương Chiết nhanh chóng lật sang trang thứ hai, vẫn trống không. Sau đó trang thứ ba, trang thứ tư…

Mộc Dương Chiết lật hết toàn bộ quyển đạo điển, toàn bộ đều là giấy trắng.

Giờ phút này sắc mặt Mộc Dương Chiết tái nhợt như một tờ giấy, hắn gầm lên một tiếng đập mạnh lên mặt bàn, cái bàn lập tức chia năm xẻ bảy hoá thành bột mịn. “Tây Côn Lôn phái, lại dám lừa dối Cửu Châu Sơn ta.”

Cài gì mà phong độ, tu dưỡng, giờ phút này đều không tồn tại.

Lúc trước sau khi hắn cầm được “Đệ Nhị Đạo Điển”, còn chưa kịp lật ra, cũng vì chuyện Phong Hàn bị giết, cho nên mới vội vã đến Mưu Bắc tiên thành. Không ngờ bộ đạo điển này lại là giả.

Úc Dĩ cảm thấy minh chủ hình như không phải đang nói dối, nàng có chút do dự nói, “Ta nghe nói “Đệ Nhị Đạo Điển” là Hỗn Độn Đạo Điển, loại đạo điển này chỉ có thể tồn tại một bản duy nhất, nếu như bị phục chế lại…”

Mộc Dương Chiết lập tức nói, “Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, bản đạo điển này từ trong đạo tràng Mộ Thiên mà ra, cho dù bộ đạo điển này là do chính Mộ Thiên để lại, hay là do người khác đưa cho Dương Mi, cũng đều không phải là thứ mà tu sĩ Nguyên Châu ta có thể phục chế được.”

Đạo lý rất rõ, muốn biến bản đạo điển lấy được từ Côn Khư này thành giấy trắng, chỉ có một khả năng. Đó chính là thực lực của người phục chế bộ đạo điển này còn vượt xa cả người sáng tác ra nó, nếu như bộ đạo điển trong động phủ Mộ Thiên này là bản gốc, vậy trừ khi là Thánh Nhân, nếu không thì không ai có thể sao chép được bộ đạo điển này, ngược lại khiến bản gốc biến thành giấy trắng.

“Đúng, loại Hỗn Độn Đạo Điển này không thể bị sao chép được.” Hà Chí Thiện cũng gật đầu đồng ý.

Tiết Nghiệt không nói gì, trong lòng hắn có chút nghi ngờ Mộc Dương Chiết. Cho dù có phải hắn ta có muốn đi tìm Tây Côn Lôn phái gây chuyện hay không, hắn cũng không muốn tham gia.

Úc Dĩ lại nói, “Gần đây Cửu Châu Sơn chúng ta bị trọng thương, cho dù muốn đi tìm Tây Côn Lôn phái nói chuyện, tốt nhất cũng phải chờ một khoảng thời gian nữa thì hơn.”

Mộc Dương Chiết gật đầu, “Ta biết, tất cả mọi người đi tu luyện đi, chuyện này Cửu Châu Sơn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.”

Cổ Tinh sơn.

Trong tất cả các tông môn cấp năm ở Nguyên Châu, đây tuyệt đối có thể xếp vào năm vị trí đầu trong danh sách các tông môn.

Giờ phút này có một chiếc phi thuyền ngừng ở bên ngoài Cổ Tinh sơn, tu sĩ bình thường ở Nguyên Châu, hầu hết đều biết chiếc phi thuyền này từ đâu đến. Phi thuyền linh khí cực phẩm của Cửu Châu Sơn, bởi vì chiếc phi thuyền này được tạo nên từ rất nhiều thiên tài đại bảo.

Nhưng mà giờ phút này, chủ nhân của chiếc phi thuyền này lại là Lam Tiểu Bố, lúc trước Mộc Dương Chiết đưa Úc Dĩ và Tiết Nghiệt chạy trốn, còn chưa kịp mang chiếc phi thuyền này đi, bây giờ chiếc phi thuyền này đã biến thành đồ của Lam Tiểu Bố.

Cho dù có biết Lam Tiểu Bố hay không, chỉ cần có chiếc phi thuyền này, không có ai ở Cổ Tinh sơn dám làm lơ. Một tên chấp sự Kim Đan nhanh chóng tiến lên đón, kính cẩn thi lễ sau đó hỏi, “Xin hỏi đạo hữu tìm ai?”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không bước xuống thuyền, đứng ở đầu thuyền nói, “Ta là thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành, đến tìm Cổ Tinh sơn hỏi một vài chuyện, thuận tiện tính một vài nợ cũ.”

“Tiền bối xin chờ một lát, vãn bối lập tức đi bẩm báo.” Mặt tu sĩ Kim Đan này lập tức tái nhợt.

Gần đây, danh tiếng của ai ở Nguyên Châu vang dội nhất? Đó chính là người ngay trước mắt này. Ngay cả Cửu Châu Sơn liên thủ với năm đại tông môn cấp năm đi tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, kết quả thua còn không nói, nghe đồn còn bị chết mất mấy vị Nhân Tiên. Bây giờ người ta đã đến tận Cổ Tinh sơn, vậy nhất định không có chuyện gì tốt rồi, bởi vì lúc đó Cổ Tinh sơn cũng đến Mưu Bắc tiên thành.

“Nhanh lên đi, kiên nhẫn của ta có hạn.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Vâng, vâng.” Thấy Lam Tiểu Bố biết phân rõ phải trái, không trực tiếp đánh vào, tên tu sĩ Kim Đan này quả thật mừng rỡ vô cùng, nhanh chóng thi lễ lần nữa, rồi vội vã chạy vào.

Nếu như là trước đây, nếu như có ai dám công kích hộ trận của Cổ Tinh sơn, tất cả mọi người sẽ cho rằng kẻ đó điên rồi. Nhưng hôm nay chấp sự thủ hộ trận của Cổ Tinh sơn, chỉ cảm thấy vô cùng may mắn khi Lam Tiểu Bố biết phân rõ phải trái mà không đánh thẳng vào.

…

Chương 308: Đến Cổ Tinh sơn (2)

Đại điện nghị sự của Cổ Tinh sơn, giờ phút này hầu như tất cả phong chủ, trưởng lão và cường giả Hư Thần cảnh của Cổ Tinh sơn đều tập trung tại đây. Chuyện cần bàn bạc, chính là chuyện về Lam Tiểu Bố và Mưu Bắc tiên thành.

Lúc trước Cổ Tinh sơn đi cùng Cửu Châu Sơn đến Mưu Bắc tiên thành, mặc dù không ra tay, nhưng rõ ràng đã đắc tội với kẻ sát thần Lam Tiểu Bố này rồi.

Lam Tiểu Bố không phải là một người dễ nói chuyện, nhìn Quy Hải gia tộc người ta là biết. Người ta ngày cả Cửu Châu Sơn cũng không sợ, nhất định sẽ không thèm coi trọng Cổ Tinh sơn. Hơn nữa tính kỹ ra thì Cổ Tinh sơn và Lam Tiểu Bố còn có thù, dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng từng là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, Cổ Tinh sơn đã từng lấy đi linh mạch trung phẩm của Thiên Vân Tiên Môn.

“Tông chủ, Nghiêm trưởng lão, ta cảm thấy chắc hẳn Lam Tiểu Bố sẽ không đến Cổ Tinh sơn gây chuyện đâu.” Một vị trưởng lão râu đen đứng lên nói.

“Lư trưởng lão nói nghe một chút.” Nghe nói như vậy, tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn lập tức hỏi lại.

Người nói chuyện chính là trưởng lão ngoại sự của Cổ Tinh sơn, Lư Dực. Cảnh giới hậu kỳ Hư Thần, phụ trách những việc bên ngoài của Cổ Tinh sơn. Lần này người đi Mưu Bắc tiên thành chính là Lư Dực.

Lư Dực thi lễ một cái, sau đó nói, “Lam Tiểu Bố quả thật đã từng là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, nhưng hắn đã bị Thiên Vân Tiên Môn đuổi đi, không còn quan hệ gì với Thiên Vân Tiên Môn nữa, thậm chí còn có thù, đây là lý do thứ nhất. Thứ hai là Lam Tiểu Bố có lợi hại như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có một người, lúc trước nếu như không có Lý Mạc Tử và Diên Trạch Thao ra tay, Mưu Bắc tiên thành của hắn vẫn sẽ đứng trước nguy cơ bị tiêu diệt. Ta tin tưởng Lam Tiểu Bố có thể đi đến được ngày hôm nay, chắc chắn sẽ hiểu được điều đó.”

Rất nhiều trưởng lão đều gật đầu, cảm thấy Lư Dực nói không sai.

Vào giờ phút này, một tên chấp sự Kim Đan vội vã chạy vào, người trong đại điện đều khó hiểu nhìn tên chấp sự Kim Đan này. Đại điện hội nghị của tông môn, trừ khi có chuyện khẩn cấp, bình thường không cho phép ai tiến vào. Chấp sự Kim Đan tiến đến, vậy cho thấy có chuyện khẩn cấp.

“Tông chủ, các vị trưởng lão, phong chủ, thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành đang ở bên ngoài nói muốn gặp tông chủ…”

Tu sĩ Kim Đan nhanh chóng nói xong, lúc này mới thả lỏng một chút. Cho dù thế nào đi nữa, tin tức đã được truyền đến.

Tất cả mọi người trong đại điện hai mặt nhìn nhau, vừa rồi Lư Dực trưởng lão còn phân tích Lam Tiểu Bố sẽ không đến, chỉ chớp mắt một cái đã bị vả vào mặt, người ta đã đến tận cửa luôn rồi.

Lư Dực lập tức nói, “Tông chủ, các vị trưởng lão. Mặc dù Lam Tiểu Bố đến đây, nhưng lại cầu kiến ở bên ngoài, rất có thể không phải đến gây chuyện.”

Phong chủ Cổ Tinh sơn hừ lạnh một tiếng, “Đi thôi, đi gặp hắn một chút, cho dù có xảy ra chuyện gì, Cổ Tinh sơn ta cũng không sợ.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng thì vẫn có chút lo lắng. Hình ảnh Lam Tiểu Bố chiến đấu với Tiết Nghiệt và Mộc Dương Chiết hắn đã nhìn qua, thực lực rõ ràng mạnh hơn hắn một chút. Cho dù hắn không thừa nhận, nhưng đây là sự thật.

Mặc dù Cổ Tinh sơn có ba đại Nhân Tiên, trên thực tế người mạnh nhất là Nhân Tiên Ô Hạo Kim đã ra ngoài tìm kiếm tường đại đạo, từ đó đến nay vẫn chưa thấy trở về. Bây giờ cường giả Nhân Tiên ở Cổ Tinh sơn, chỉ còn hắn và Nghiêm Hoành Ảnh. Thực lực của Nghiêm Hoành Ảnh còn không bằng cả Tiết Nghiệt, chỉ sợ sẽ bị miểu sát trong tay Lam Tiểu Bố. Còn cường giả Hư Thần cảnh, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

…

“Ha ha, Lam thành chủ từ xa đến đây, khách quý khách quý, Thạch Hải Luật tiếp đón chậm trễ, xin mời vào trong.” Tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn dẫn theo một đám trưởng lão phong chủ tự mình ra đón.

Nếu như bây giờ Lam Tiểu Bố là tông chủ Thiên Vân Tiên Môn, nói không chừng hắn sẽ trực tiếp đánh thẳng vào trong, làm sao có thể khách sáo như thế này. Nhưng bây giờ hắn không phải là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, chuyện của Thiên Vân Tiên Môn cũng không liên quan gì đến hắn. Đương nhiên, cái đầu linh mạch kia thì vẫn có chút liên quan.

Lam Tiểu Bố khách sáo vài câu, để Cổ Đạo ở lại trên phi thuyền chờ hắn, còn hắn thì đi theo tông chủ Cổ Tinh sơn đi vào trong Cổ Tinh sơn.

Tiến vào hộ trận tông môn, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, Cổ Tinh sơn có ít nhất một đầu linh mạch thượng phẩm dưới đất, bằng không thì không thể nào có loại linh khí nồng nặc như thế này. Hắn dùng linh mạch thượng phẩm tu luyện đã quen rồi, đương nhiên biết chất lượng linh khí từ linh mạch thượng phẩm như thế nào.

Nhìn dãy núi được bao phủ trong sương mù linh khí, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, thật sự là một nơi rất tốt. So với Mưu Bắc tiên thành, Cổ Tinh sơn mới được xem là thánh địa tu tiên chân chính.

Đợi lát nữa tốt nhất khi hắn đưa ra yêu cầu, Cổ Tinh sơn đừng nên đồng ý, nếu như vậy thì hắn có thể ra tay rồi. Vừa rồi hắn đã nhìn rõ, Cổ Tinh sơn chỉ có hai Nhân Tiên. Khi hắn ra tay sẽ xử lý tông chủ Thạch Hải Luật trước, người còn lại thì không có chút uy hiếp gì đối với hắn.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã được dẫn đến đại điện tiếp khách, ngoài tông chủ và một trưởng lão Nhân Tiên khác, còn có trưởng lão ngoại sự Lư Dực và ba tên phong chủ Hư Thần hậu kỳ.

Vô số linh quả cao cấp liên tiếp được dâng lên, linh tửu đỉnh cấp cũng được dọn ra. Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, từ sau khi mình tiến vào Nguyên Châu vẫn luôn hối hả ngược xuôi, cả ngày giãy dụa để sinh tồn, thật sự vẫn chưa thưởng thức qua vị của linh tửu đỉnh cấp này.

“Linh tửu này không tệ.” Lam Tiểu Bố uống một ngụm linh tửu, lập tức cảm nhận được tửu ý như sao băng, xẹt qua cổ họng khiến người ta cảm thấy lướt qua cực nhanh trong không gian, hắn hài lòng khen một câu.

Lát nữa đánh thì vẫn đánh, nhưng đồ tốt của người ta Lam Tiểu Bố vẫn không tiếc lời tán dương.

Chương 309: Thượng Quan Tiểu Y (1)

“Nếu như Lam thành chủ thích Lưu Tinh Sương Lộ của Cổ Tinh sơn ta, vậy lát nữa đưa một ít cho Lam thành chủ.” Thạch Hải Luật cười ha ha nói.

Sau khi nói mấy lời nhàm chán, Lam Tiểu Bố không kiên nhẫn nổi nữa, dứt khoát nói thẳng, “Hôm nay ta đến Cổ Tinh sơn, một là muốn giao lưu một chút, còn một nguyên nhân khác là muốn lấy lại một vài thứ và tìm một người bạn.”

Thạch Hải Luật nghe thấy Lam Tiểu Bố nói xong thì trong lòng thầm than, đây không phải là muốn đòi lại đầu linh mạch kia sao? Hắn không cho thì được sao? Chỉ sợ Lam thành chủ trước mặt này đang đợi hắn nói lời từ chối đi.

“Lam thành chủ, không biết có chuyện gì cần Cổ Tinh sơn ta làm, chỉ cần Cổ Tinh sơn ta có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối.” Trong giọng nói của Thạch Hải Luật có chút ấm ức.

Lam Tiểu Bố đương nhiên biết Thạch Hải Luật bây giờ nhất định không thoải mái, hắn chỉ hy vọng Thạch Hải Luật nổi giận.

Tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn có lẽ là Nhân Tiên trung kỳ, mũi ưng, trong xương cốt toát ra một loại lệ khí, nhìn có vẻ là một người không dễ nói chuyện. CHỉ cần hắn cho thêm một chút lửa, nhất định sẽ nổi giận.

Ngón tay Lam Tiểu Bố khi có khi không gõ trên bàn, “Khoảng thời gian trước, ta có đánh rơi một đầu linh mạch trung phẩm, nghe nói Cổ Tinh sơn đã nhặt được, hôm nay ta cố ý đến đây hỏi một chút.”

Thạch Hải Luật khẽ giật mình, hắn đang chờ Lam Tiểu Bố nói đến linh mạch củaThiên Vân Tiên Môn, sau đó hắn trả lại là được. Bây giờ Lam Tiểu Bố lại không nói đến Thiên Vân Tiên Môn, hắn trả lại như thế nào?

Nhân Tiên trưởng lão Nghiêm Hoành Ảnh ở bên cạnh vội vàng hỏi, “Lam thành chủ đang nói đến đầu linh mạch trung phẩm của Thiên Vân Tiên Môn kia sao? Lúc ấy đầu linh mạch đó không có ai trông giữ, Cổ Tinh sơn ta vẫn luôn trông coi.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày. “Bây giờ ta cũng không phải là tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, Thiên Vân Tiên Môn cũng đánh rơi linh mạch sao? Ai, Cổ Tinh sơn quả thật may mắn, thường xuyên nhặt được linh mạch.”

Nghiêm Hoành Ảnh biết ý Lam Tiểu Bố, sau khi hắn lấy linh mạch đi rồi, nếu như trong tương lai Thiên Vân Tiên Môn lại đến đòi linh mạch, vậy chì chuyện đó không hề liên quan gì đến Lam Tiểu Bố hắn. Lời vô sỉ như vậy mà cũng có thể nói ra được, Nghiêm Hoành Ảnh hận không thể ra tay ngay lập tức.

Nhưng mà hắn nhìn thoáng qua tông chủ Thạch Hải Luật, tông chủ rõ ràng không định ra tay, hắn cũng chỉ có thể đè lửa giận trong lòng lại. Cũng may Thiên Vân Tiên Môn kia vĩnh viễn cũng không dám đến đòi linh mạch, đầu linh mạch kia có đưa cho Lam Tiểu Bố cũng không có vấn đề gì.

Thạch Hải Luật đương nhiên cũng hiểu, hắn vẫn cười rạng rỡ, “Không biết Lam thành chủ muốn tìm người nào vậy?”

Lam Tiểu Bố biết, nếu như Cổ Tinh sơn không đồng ý giao người ra, linh mạch kia chắc chắn cũng sẽ không cho. Bây giờ Thạch Hải Luật muốn biết, Cổ Tinh sơn có phải nhất định phải đánh nhau với Lam Tiểu Bố hay không.

Mặc dù muốn đánh nhau, Lam Tiểu Bố có thể lấy ra nhiều cái cớ. Nhưng mà hắn lười dùng mấy cái cớ này. Hắn khác với Cửu Châu Sơn, đó chính là hắn tuy lấy cớ nhưng trong lòng hắn có một tiêu chuẩn, tuyệt đối sẽ không nói hươu nói vượn.

Hắn hỏi Cổ Tinh sơn muốn lấy linh mạch trung phẩm này, trong giọng nói có chút khinh người, trên thực tế thì Lam Tiểu Bố không hề nghĩ như vậy, hắn chỉ không muốn khiến Phiến Thiên Nguyệt khó xử mà thôi. Một khi Thiên Vân Tiên Môn biết linh mạch trung phẩm của Thiên Vân Tiên Môn bị hắn lấy đi, lão già Vọng Nghênh Sơn kia bảo Phiến Thiên Nguyệt đi xin lại đầu linh mạch này, hắn nên đưa hay là không đưa?

Nếu cho thì trong lòng hắn quả thật không thoải mái, theo Lam Tiểu Bố, đầu linh mạch này phải là của hắn mới đúng. Nguyên nhân không phải là hắn đã từng làm tông chủ của Thiên Vân Tiên Môn, mà là hắn đãvđể lại bản Kim Ô Quyết hoàn thiện cho Thiên Vân Tiên Môn, Cái Kim Ô Quyết này, cho dù có lấy ra một đầu linh mạch thượng phẩm cũng chưa chắc có thể mua được.

Vọng Nghênh Sơn không những không cảm kích, ngược lại còn đuổi hắn ra khỏi Thiên Vân Tiên Môn. Ở Thiên Vân Tiên Môn có người quen của hắn, nếu đi tìm Vọng Nghênh Sơn gây chuyện thì cũng không được, hắn cũng không biết phải đối mặt với Phiến Thiên Nguyệt như thế nào.

Nhưng lấy đi linh mạch trung phẩm của Thiên Vân Tiên Môn ở Cổ Tinh sơn để bồi thường, đó là chuyện hết sức bình thường.

Bây giờ hắn cũng không nói đầu linh mạch này là của Thiên Vân Tiên Môn, cho dù Thiên Vân Tiên Môn có đoán ra được đầu linh mạch này chính là đầu linh mạch kia, cũng không có mặt mũi nào đến đòi. Huống hồ chỉ sợ Cổ Tinh sơn cũng sẽ không nói chuyện mất mặt này ra ngoài.

Thấy Thạch Hải Luật hỏi mình đang tìm ai, Lam Tiểu Bố biết Cổ Tinh Sơn cũng không muốn đánh nhau với mình. Hắn cũng lười đi trêu chọc đối phương, “Ta có một người bạn, tên là Thượng Quan Tiểu Y, bây giờ đang ở Cổ Tinh Sơn, xin hãy mang nàng đến đây.”

Nếu như đối phương không đồng ý điều kiện này, linh mach trung phẩm Lam Tiểu Bố cũng không cần, hắn trực tiếp đánh chủ ý lên linh mạch thượng phẩm.

“Ha ha, ta biết, Thượng Quan Tiểu Y là đệ tử của Thượng Quan gia, nhiều năm trước có chút hiểu lầm với Cổ Tinh Sơn ta, vẫn luôn ở Cổ Tinh Sơn làm khách. Lư trưởng lão, nhanh chóng mời Thượng Quan đạo hữu đến đây đi.” Thạch Hải Luật cười ha ha, vô cùng thoải mái nói.

Hắn lo lắng Lam Tiểu Bố đưa ra yêu cầu mà mình không thể nào làm được, cũng may Thượng Quan Tiểu Y đối với Cổ Tinh Sơn mà nói không quan trọng lắm.

Nhiều năm trước, nghe đồn Thượng Quan Tiểu Y biết vị trí của tường đại đạo, thậm chí còn biết cách là thế nào để rời khỏi Nguyên Châu, tiến đến vũ trụ Đại Hoang Nhưng mà sau nhiều năm ép hỏi, Thượng Quan Tiểu Y rõ ràng cũng không biết rõ. Nếu như không phải vì Cổ Tinh Sơn không có người nào bước vào Địa Tiên cảnh có thể sưu hồn Thượng Quan Tiểu Y, thì Thượng Quan Tiểu Y đã sớm bị giết chết rồi.

Thượng Quan Tiểu Y đã bước nửa chân vào Nhân Tiên cảnh, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể bước vào Nhân Tiên cảnh giới, cho dù là cường giả Nhân Tiên như Mộc Dương Chiết cũng không thể sưu hồn Thượng Quan Tiểu Y.

Thượng Quan Tiểu Y đã bị cầm tù quá lâu, nếu như Lam Tiểu Bố không hỏi đến, chính hắn cũng đã quên mất rồi.

…

Chương 310: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Sâu trong địa lao của Cổ Tinh Sơn, có một phạm nhân tóc tai bù xù, toàn thân toát ra mùi khó ngửi đang ngồi trong một góc nhà tù. Cũng không biết đã ngồi bao lâu, tên phạm nhân này vẫn không hề cử động một chút nào.

“Loảng xoảng!” Tiếng cửa sắt nhà tù mở ra, tên phạm nhân vốn không động đậy chút nào lại kinh ngạc ngẩng đầu.

Nhà tù này không phải nơi mà người bình thường có thể đi vào. Bời vì bên ngoài có một khốn trận cấp sáu, muốn tiến vào nhất định phải được sự đồng ý của tông chủ. Cho nên mấy trăm năm qua, nhà tù này rất hiếm khi được mở ra, lần trước nó được mở ra là lúc nào? Đúng rồi, lần trước khi cửa phòng giam mở ra, cách bây giờ hình như đã hơn ngàn năm rồi…

Đi vào là một nữ tu, nàng kính cẩn khom người với phạm nhân, sau đó hai tay nâng một bộ quần áo sạch sẽ nói, “Thượng Quan tiền bối, tự ngài niệm quyết thanh tẩy một chút, sau đó thay đổi quần áo rồi ra ngoài với ta.”

Nữ tu này nói xong, còn chủ động lấy ra trận kỳ phá giải khốn trận giam cầm phạm nhân và cấm chế trên người.

Thượng Quan Tiểu Y vô cùng kinh ngạc nhìn nữ tu trước mặt, nàng đứng lên. Không biết đã bao lâu rồi nàng chưa đứng lên, nàng thậm chí còn đứng không vững.

Qua một lúc lâu sâu mới thở dài một hơi, chậm rãi nói, “Là ai muốn ta ra ngoài?”

Đã qua một khoảng thời gian dài không nói chuyện, giọng nói của nàng vô cùng khàn, không rõ chữ.

Từ khi bị cầm tù ở Cổ Tinh Sơn, cấm chế trên người nàng chưa từng mở ra. Nhà tù này thì được mở ra vô số lần, mỗi lần cách nhau bao nhiêu lần, nàng đã quên rồi.

Lần này có ý gì, vậy mà lại mở cấm chế trên người nàng ra? Thượng Quan Tiểu Y sẽ không cho rằng Cổ Tinh Sơn đang định nhử nàng, sau đó giết chết nàng. Với cách làm việc của Cổ Tinh Sơn, muốn giết nàng hoàn toàn không cần phải vẽ thêm chuyện như vậy.

Nữ tu nhanh chóng thi lễ, "Thượng Quan tiền bối, vãn bối không biết vãn bối chỉ nghe lệnh làm việc."

Thượng Quan Tiểu Y gật đầu, niệm Thanh Thủy Quyết và Khứ Trần Quyết tẩy rửa cho bản thân mấy lần. Sau đó đổi bộ quần áo sạch sẽ kia.

Không biết đã bị nhốt bao nhiêu năm, cho dù đã tẩy rửa rồi, màu da của Thượng Quan Tiểu Y vẫn sạm đen, cả người giống như da bọc xương, không có chút sức sống nào. Hốc mắt lõm sâu xuống, ánh mắt ảm đạm.

Nữ tu nhanh chóng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Thượng Quan Tiểu Y, "Tiền bối, đây là nhẫn của ngài."

Có ý gì đây? Ngay cả nhẫn trữ vật cũng trả lại cho mình? Nhưng mà Thượng Quan Tiểu Y biết đối phương nhất định sẽ không nói cho nàng biết. Nàng không do dự, đeo nhẫn lên, chiếc nhẫn này không phải là của nàng, mà đồ vật bên trong cũng không phải của nàng.

"Thượng Quan tiền bối, nếu như ngài đã chuẩn bị xong, vậy mời đi cùng ta ra ngoài." Nữ tu kính cẩn nói.

“Dẫn đường.” Thượng Quan Tiểu Y nói ngắn gọn, cho dù đã bị nhốt vô số năm, trong xương cốt của nàng vẫn là Thượng Quan Tiểu Y lúc trước.

…

Lam Tiểu Bố còn đang thưởng thức linh tửu, một nữ tu đã dẫn theo một nữ tử gầy trơ cả xương, mái tóc khô cứng đến.

“Thượng Quan đạo hữu, trước đó Cổ Tinh Sơn ta đã đối đãi khá lơ là, mời ngồi.” Thạch Hải Luật nhìn thấy người tới, lập tức đứng lên nói. Vừa nói xong đã lấy hai chiếc nhẫn ra, một cái đưa cho Lam Tiểu Bố, một cái đưa cho Thượng Quan Tiểu Y.

Thượng Quan Tiểu Y không nói gì, chỉ nhìn chén linh tửu được đưa tới trước mặt nàng, nàng cũng không do dự gì cả, trực tiếp bưng chén lên uống một hơi, sau đó lạnh lùng nói, “Thạch tông chủ gọi ta đến đây là có chuyện gì? Không cần nói vòng vo chi nữa, cứ nói thẳng đi.”

Không hề nhận lấy chiếc nhẫn kia.

Lam Tiểu Bố lại nhẫn lấy chiếc nhẫn thuộc về hắn, bên trong nhẫn có một đầu linh mạch trung phẩm, còn có mười bình linh tửu, đúng là Lưu Tinh Sương Lộ mà trước đó hắn đã khen trước đó.

“Vậy thì đa tạ.” Lam Tiểu Bố cất chiếc nhẫn đi, sau đó nói với Thượng Quan Tiểu Y, “Thượng Quan đạo hữu, ngươi cứ cất chiếc nhẫn này đi, ta làm phiền Thạch tông chủ thời gian dài như vậy, cũng nên cáo từ rồi.”

“Ngươi là người nào?” Thượng Quan Tiểu Y nhìn Lam Tiểu Bố, giọng điệu vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Bị Cổ Tinh Sơn giam cầm không biết đã bao nhiêu năm, khi Cổ Tinh Sơn còn chưa ép hỏi ra bí mật từ nàng, nàng không tin Cổ Tinh Sơn sẽ thả nàng đi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta là thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành, được Thượng Quan Bất Minh đạo hữu nhờ vả, dẫn người rời khỏi Cổ Tinh Sơn.”

“Bất Minh tổ thúc?” Thượng Quan Tiểu Y giật mình, nhanh chóng nắm lấy chiếc nhẫn mà Thạch Hải Luật đưa đến nói với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam thành chủ.”

Nàng có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nhưng lời kia không nên nói ở nơi này.

…

Thượng Quan Tiểu Y đi theo Lam Tiểu Bố rời khỏi Cổ Tinh Sơn, tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh Sơn đưa tiễn đến tận cửa lớn, miệng còn cười tủm tỉm nói, “Hoan nghênh Lam tông chủ thường xuyên ghé chơi.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Lời Thạch tông chủ nói là thật lòng sao?”

Thạch Hải Luật bị Lam Tiểu Bố hỏi lại mà nghẹn lời, không đợi hắn nói tiếp, Lam Tiểu Bố đã cười ha ha nói, “Cáo từ.”

Thượng Quan Tiểu Y lúc này cũng nghe ra được, Thạch Hải Luật không hề chào đón Lam Tiểu Bố, nhưng mà không dám có bất kỳ hành động vô lễ nào với Lam Tiểu Bố.

Khi Thượng Quan Tiểu Y đi theo Lam Tiểu Bố đến cửa lớn Cổ Tinh Sơn, đi lên chiếc phi thuyền linh khí cực phẩm kia, nàng có chút khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, phi thuyền này hình như là pháp bảo của Cửu Châu Sơn. Ngươi và Cửu Châu Sơn…”

Cửu Châu Sơn cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, năm đó còn cùng Cổ Tinh Sơn chèn ép Tiểu Vạn Thọ sơn.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Trước đó không lâu Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn dẫn người đến Mưu Bắc tiên thành ta kiếm chuyện, bị ta giết một tên, sau đó thì hắn hốt hoảng chạy trốn. Chiếc phi thuyền này Mộc Dương Chiết không kịp lấy đi, ta bèn sử dụng nó thay cho đi bộ.”

Chương 311: Lạc Kích Cốc (1)

Thượng Quan Tiểu Y cảm thấy đầu mình choáng váng, tại sao những lời Lam thành chủ nói nàng nghe không hiểu gì cả vậy? Chẳng lẽ vì mình đã bị nhốt nhiều năm, Nguyên Châu thay đổi quá nhiều, nàng đã không theo kịp rồi? Cửu Châu Sơn đã sa sút đến mức độ này rồi sao? Một vị thành chủ đã có thể dạy dỗ Cửu Châu Sơn một trận?

Nhưng mà Thượng Quan Tiểu Y nhanh chóng gạt hết những ý nghĩ đó qua một bên, nàng thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái, sau đó nói “Đa tạ lam thành chủ đã cứu ta ra khỏi Cổ Tinh Sơn, bởi vì ta đã bị giam giữ quá lâu, có rất nhiều chuyện không rõ lắm. Mong răng Lam thành chủ có thể nói cho ta biết, ngươi quen biết tổ thúc Thượng Quan Bất Minh của ta như thế nào?”

Cho dù Thượng Quan Bất Minh có tu luyện đến Nhân Tiên cảnh, sợ rằng tuổi thọ cũng đã hết, huống chi nàng biết Thượng Quan Bất Minh không thể bước và Nhân Tiên cảnh được.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Ta từng đi ngang qua Tiểu Vạn Thọ sơn, có được một đầu linh mạch, còn có một khối ngọc giản, ngươi nhìn chút là biết được.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy thứ Thượng Quan Bất Minh để lại cho Thượng Quan Tiểu Y xem.

Thần niệm của Thượng Quan Tiểu Y tập trung vào ngọc giản, trong mắt nhanh chóng phủ đầy bi thương. Thượng Quan gia không còn, Uẩn Thần Quả ở Tiểu Vạn Thọ sơn cũng không còn.

Thật lâu sau nàng mới cất ngọc giản đi, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam thành chủ đã tuân thủ lời hứa hẹn, cứu ta ra khỏi Cổ Tinh Sơn.”

Nàng khẳng định thực lực của Lam Tiểu Bố vô cùng mạnh, nếu không thì Cổ Tinh Sơn cũng sẽ không chịu thả nàng ra. Giờ phút này, nàng cũng đoán được những lời Lam Tiểu Bố nói trước đó là thật, không chỉ dạy dỗ Cửu Châu Sơn, mà còn lấy được phi thuyền linh khí của Cửu Châu Sơn.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Thượng Quan Tiểu Y. “Cầm lấy đầu linh mạch thượng phẩm của Thượng Quan gia ngươi đi, ta cũng không có gì tốt để đưa cho ngươi, đây là thứ ta ngẫu nhiên lấy được, bây giờ tặng lại cho ngươi.”

Thượng Quan Tiểu Y vội vã từ chối, “Lam thành chủ đã cứu ta ra khỏi Cổ Tinh Sơn, đã là ân huệ cực lớn. Huống chi linh mạch ở Tiểu Vạn Thọ sơn, cho dù Lam thành chủ không lấy đi, trong tương lai cũng chỉ sợ sẽ thuộc về người khác.”

Lam Tiểu Bố nhét hộp ngọc vào tay Thượng Quan Tiểu Y, “Thượng Quan đạo hữu, cái này đưa cho ngươi, bởi vì trước đó ta lấy được một lưỡi búa của ngươi, lưỡi búa này đã cứu mạng ta mấy lần, đáng tiếc bây giờ đã bị vỡ mất rồi.”

Lúc đang nói chuyện, Lam Tiểu Bố lại lấy ra một túi trữ vật cho

Thượng Quan Tiểu Y.

Thượng Quan Tiểu Y nhận lấy túi trữ vật, thần niệm quét thấy những mảnh vỡ từ lưỡi búa bên trong đó, hai mắt đỏ lên. Nàng không ngờ, lúc còn sống mình còn có thể nhìn thấy được lưỡi búa này.

“Thật xin lỗi, cái búa này đã bị ta làm hỏng ròi.” Lam Tiểu Bố cảm thấy khá áy náy.

“Không, không, là ta phải cảm ơn ngươi mới đúng, Thượng Quan Tiểu Y nhanh chóng thi lễ, đây là lần đầu tiên nàng và Lam Tiểu Bố gặp nhau, nhưng lại cảm thấy Lam Tiểu Bố là người quang minh lỗi lạc.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta định quay về Mưu Bắc tiên thành một chuyến, nếu Thượng Quan đạo hữu không có nơi nào để đi, không bằng đến Mưu Bắc tiên thành ta định cư đi.”

Thượng Quan Tiểu Y nói, “Đa tạ Lam thành chủ, ta đã gây nhiều phiền phức cho Lam thành chủ rồi, ta định quay về Tiểu Vạn Thọ sơn nhìn một chút, tương lai nếu như không có nơi nào để đi, ta sẽ đến tìm Lam thành chủ.”

Lam Tiểu Bố dừng phi thuyền lại, “Mưu Bắc tiên thành ta luôn luôn chào đón Thượng Quan đạo hữu.”

Nói xong, hắn còn trao đổi Thông Tấn châu với Thượng Quan Tiểu Y, Thượng Quan Tiểu Y không chủ động nhắc đến chuyện hỏa diễm, Lam Tiểu Bố cũng không tiện hỏi thăm.

Nhìn phi thuyền Lam Tiểu Bố đi xa, lúc này Thượng Quan Tiểu Y mới tự lẩm bẩm, “Đa tạ, không ngờ Thượng Quan Tiểu Y ta còn có thể sống mà rời khỏi Cổ Tinh Sơn.”

Thật lâu sau, Thượng Quan Tiểu Y mở hộp ngọc trong tay ra, nhưng nàng lập tức đóng hộp ngọc lại, cả người kích động.

Ngũ Thải Tiên Chi, Lam Tiểu Bố cho nàng một gốc Ngũ Thải Tiên Chi. Đây là người nào thế, một gốc Ngũ Thải Tiên Chi mà cũng có thể tùy tiện cho người khác.

Vành mắt nàng lập tức đỏ lên, nếu như năm đó nàng có Ngũ Thải Tiên Chi, Thượng Quan gia của nàng còn sợ gì Cổ Tinh Sơn? Có Ngũ Thải Tiên Chi này, nàng hoàn toàn chắc chắn mình sẽ đột phá lên Nhân Tiên cảnh, chỉ cần đến Nhân Tiên cảnh, Cổ Tinh Sơn cũng không dám có hành động gì. Thượng Quan gia xảy ra chuyện, là do không có cường giả Nhân Tiên, mà Uẩn Thần Quả lại khiến người ta hết sức đỏ mắt.

Thượng Quan Tiểu Y lại khom người về phía Lam Tiểu Bố đã rời đi, sau đó quay người bỏ đi. Việc nàng cần làm còn rất nhiều.

Mưu Bắc tiên thành lại trở lại dáng vẻ phồn hoa như trước, nói chính xác hơn thì so với Mưu Bắc tiên thành ngày trước, Mưu Bắc tiên thành bây giờ đã không thể dùng từ phồn hoa để hình dung nữa. Có thể nói trên toàn bộ Nguyên Châu không có nơi nào đông đúc hơn Mưu Bắc tiên thành, nơi này có thể xem là thiên đường của tu sĩ.

Trước kia mặc dù chế độ ở Mưu Bắc tiên thành rất tốt, hơn nữa lại không cho phép có hành vi bắt nạt kẻ yếu, lũng đoạn thị trường, theo lý mà nói phải hấp dẫn rất nhiều thương gia lớn và tu sĩ cao cấp. Nhưng trên thực tế, vì Lam Tiểu Bố không hiểu quy củ, có một vài thương gia lớn hoàn toàn không dám đến Mưu Bắc tiên thành. Không có thương gia lớn, người đến Mưu Bắc tiên thành cũng chỉ có một vài tán tu, ngay cả tu sĩ có tu vi cao một chút cũng sẽ không đến đây.

Lam Tiểu Bố không hiểu quy củ, những thương gia này lại càng lo lắng. Bọn họ hiểu rõ, Mưu Bắc tiên thành mà càng náo nhiệt, ảnh hưởng của Mưu Bắc tiên học viện càng lớn, vậy thì chết càng nhanh. Cửu Châu Sơn và những tông môn cấp năm kia, bọn hắn biết rất rõ. Tuyệt đối sẽ không cho phép có một thế lực mới phát triển nhanh chóng như vậy, càng không cho phép một nơi như Mưu Bắc tiên thành trở nên đông đúc.

Chương 312: Lạc Kích Cốc (2)

Nghe đồn Nguyên Châu là phần bị vứt bỏ của vũ trụ Đại Hoang, cũng bởi vì tu sĩ cấp thấp ở Nguyên Châu quá nhiều, tiêu hao tài nguyên quá lớn. Những gia hỏa bị vứt bỏ ở Nguyên Châu này những cái khác thì không học được, ngược lại thì học được rất rõ chuyện đi ghét bỏ những tu sĩ cấp thấp, lo lắng người khác tiêu hao tài nguyên tu luyện của mình.

Những thương gia lớn kia đoán không sai, Cửu Châu Sơn và năm đại tông môn cấp năm quả nhiên đã khí thế hung hăng muốn đến san bằng Mưu Bắc tiên thành. Trước đó là vì chuyện bảo vật trong Côn Khư làm chậm trễ chút thời gian, nếu không thì Mưu Bắc tiên thành đã chết từ sớm rồi.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Mưu Bắc tiên thành sắp trở thành quá khứ, không còn tồn tại nữa, thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành lại xuất hiện một cách chói mắt, lấy sức một mình chém giết ba cường giả Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, đuổi minh chủ của Cửu Châu Sơn đi. Không chỉ như vậy, mấy tông môn cấp năm còn lại đều chỉ có thể xám mặt rời đi.

COn nghe đồn, hai tông môn cấp năm Sí Tiên Đao Môn và Thiên Uyên Kiếm Tông thấy thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành quá cường đại, bây giờ đã kết đồng mình với Mưu Bắc tiên thành.

Tin tức này truyền ra ngoài, Mưu Bắc tiên thành vốn đã phồn hoa, bây giờ lại càng nổi tiếng hơn. Một vài thương gia lớn lần lượt kéo đến Mưu Bắc tiên thành, khiến Mưu Bắc tiên thành trở thành nơi đắt giá.

Khi Lam Tiểu Bố thành lập Mưu Bắc tiên thành, vốn dĩ có rất nhiều đất trống, nhưng bây giờ cũng không thể đáp ứng nổi số lượng người kéo về càng lúc càng nhiều.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố đã lập ra quy định cụ thể ở Mưu Bắc tiên thành, chỉ có tán tu sinh sống ở Mưu Bắc tiên thành từ đủ ba đến năm năm mới có tư cách ở khu phường thị cũ, hơn nữa ở khu phường thị cũ cũng không cho phép mua bán, nếu không nơi này đã sớm không còn chỗ cho tán tu sinh sống nữa.

Khi thương gia lớn kéo vào ở, Mưu Bắc tiên thành ngày càng phồn hoa hơn. Mưu Bắc tiên học viện cũng liên tục nổi tiếng hơn. Thậm chí còn có một vài gia tộc lớn, vài tông môn tu tiên còn muốn đưa đệ tử ưu tú vào đây. Nhưng mà chuyện này cũng không phải chuyện mà bọn họ có thể quyết định được, cho dù có là tông môn cấp năm cũng đừng mong có cửa sau mà đi.

Có thể nói người bận rộn nhất ở Mưu Bắc tiên thành chính là Lưu Mân, nhưng hắn dù có mệt mỏi như thế nào cũng vô cùng vui vẻ. Hắn chưa bao giờ nghĩ được mình chỉ là một tu sĩ Uẩn Đan nho nhỏ, lại có thể có uy danh lớn như vậy ở Mưu Bắc tiên thành. Thậm chí còn có tu sĩ Luyện Thần cảnh kính cẩn đến tìm hắn, chỉ hy vọng có thể có tên trong danh sách học viên của Mưu Bắc tiên học viện.

Cho dù hắn không đồng ý, cũng không có một ai dám dùng sức mạnh đe dọa, nghĩ đến Cửu Châu Sơn là thấy, ngươi có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng chẳng thể nào lợi hại hơn Cửu Châu Sơn, đúng không?

Lam Tiểu Bố không nhúng tay vào chuyện của Mưu Bắc tiên thành, sau khi hắn quay về đã lấy nhẫn trữ vật của Trâu Tránh ra. Sau khi hắn lấy được chiếc nhẫn này thì lập tức đến Cổ Tinh sơn, cho đến bây giờ vẫn chưa mở ra xem xét đồ vật bên trong này.

Trâu Tránh đã bị giết, cấm chế trong nhẫn đối với Lam Tiểu Bố mà nói không quá phức tạp. Sau khi phá giải cấm chế thành công, thần niệm Lam Tiểu Bố quét vào bên trong nhẫn trữ vật, trong lòng không ngừng cảm thán, so với Trâu Tránh, Phong Hàn đúng là quá nghèo.

Linh thạch thượng phẩm có ít nhất mấy triệu trở lên, linh đan linh thảo chồng chất như núi, linh thảo thấp nhất cũng là từ cấp sáu trở lên. Gia hỏa này vừa đi chèn ép người khác, vừa nói tu sĩ cấp thấp ở Mưu Bắc tiên thành tiêu hao một lượng lớn tài nguyên tu luyện. Chính hắn thì cất giấu nhiều tài nguyên tu luyện trong nhẫn trữ vật của mình như thế, còn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Nhiều nhất là đủ loại công pháp thần thông, mỗi một loại công pháp và thần thông đều có đặc tính riêng của mình.

Về phần những linh khí pháp bảo kia, trừ Tứ Hải Càn Khôn Đại ra, những thứ khác hắn chẳng thèm quan tâm.

Trong nhẫn trữ vật của Trâu Tránh, Lam Tiểu Bố nhìn thấy thần thông Chân Nguyên Văn Hộ Tráo của Tả Tô Bác. Đối với loại thần thông này, Lam Tiểu Bố chẳng có chút hứng thú nào, trực tiếp vứt sang một bên.

Từng môn thần thông đều bị Lam Tiểu Bố bỏ qua, mãi đến khi hắn nhìn thấy Tung Địa Kim Quang thần thông, lập tức biết được mình đã tìm được bảo vật rồi.

Nghe đồn sau khi Tung Địa Kim Quang bị Nguyên Thủy Thanh Nhân xé bỏ không còn hoàn thiện nữa đã truyền cho Ngọc Hư Thập Nhị Tiên, nghe nói môn thần thông này có thể di chuyển mấy ngàn dặm trong một hơi thở.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, vì sao Trâu Tránh có môn thần thông này lại không nhanh chóng trốn đi. Mộc Dương Chiết kia rõ ràng là đang muốn mượn đao của mình giết hắn, người khác đều có thể nhìn ra, hắn không tin Trâu Tránh không nhìn ra được.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn kỹ môn thần thông này, lập tức hiểu ra mọi chuyện. Bản Tung Địa Kim Quang này chẳng những bị xé bỏ, mà còn không hoàn chỉnh. Trâu Tránh không biết đã hại ai mới lấy được môn thần thông này, đáng tiếc lại chẳng hề có tác dụng gì.

Trâu Tránh không dùng được không có nghĩa là Lam Tiểu Bố không dùng được, hắn lập tức khắc môn thần thông này vào Vũ Trụ Duy Mô, để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra môn thần thông Tung Địa Kim Quang hoàn chỉnh.

Môn thần thông này có tác dụng rất lớn đối với hắn, nhất định phải tạo dựng ra trước.

Trong đống linh thảo kia, Lam Tiểu Bố tìm ra được một gốc Song Hoa Già Lam, đây là linh thảo quan trọng để luyện chế ra Già Lam Đan. Lúc trước Liễu Ly bị trúng độc, Vũ Trụ Duy Mô có xây dựng ra phương thuốc giải độc cho Liễu Ly, chỉ là Lam Tiểu Bố thiếu đi một loại dược liệu, thứ bị thiếu chính là Song Hoa Già Lam.

Chương 313: Họa kích đáng sợ (1)

Bây giờ đã tìm được Song Hoa Già Lam, Lam Tiểu Bố lập tức mở lò luyện đan, luyện chế ra Già Lam Đan. Một lò đan dược, Lam Tiểu Bố luyện ra được mười hai viên. Dùng một bình ngọc đựng riêng hai viên, hai viên này là chuẩn bị riêng cho Liễu Ly. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” và bình ngọc này bỏ vào trong nhẫn trữ vật của Trâu Tránh, những thứ này hắn định đưa cho Liễu Ly.

Liễu Ly từng xuất hiện ở Ám Loan chiểu, Lam Tiểu Bố cũng định đi đến Ám Loan chiểu, nhìn thử một chút. Cho dù thế nào đi nữa, Liễu Ly đã giúp hắn rất nhiều. Không nói đến chuyện trước đó Liễu Ly đã đuổi Quế Vô Thủ đi, vào lúc Côn Khư đóng lại, nếu như không có Liễu Ly ra mặt nói chuyện giúp hắn, thì bây giờ chỉ sợ hắn đã là vong hồn trong tay Trâu Tránh rồi, chứ đừng nói đến chuyện giết chết Trâu Tránh.

Cho dù là vì nguyên nhân gì mà Liễu Ly rời khỏi Tây Côn Lôn phái thì đều đã bỏ qua cơ hội giải độc cho bản thân. Nếu như hắn không giúp nàng, vậy thì Liễu Ly chỉ có thể chờ đợi cái chết mà thôi.

Mạnh Ngạo và Ôn Tín Nhiên đều đang bế quan đột phá cảnh giới mới, Lam Tiểu Bố không định quấy rầy bọn họ, chỉ có thể chào hỏi Lưu Mân một tiếng, sau đó rời khỏi Mưu Bắc tiên thành.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố bước vào Ám Loan chiểu, lập tức nhận ra linh khí ở đây còn không bằng Mưu Bắc tiên thành.

Tu sĩ ở đây cũng không ít, chủ yếu là vì ở đây ít nguy hiểm, còn có Tinh Nguyệt Duẩn và Tố Đan Thảo.

Ám Loan chiểu và Lạc Kích Cốc đều ở phía tây Nguyên Châu, nhưng mà Lạc Kích Cốc ở gần cực tây Nguyên Châu, tựa như ở rìa của Nguyên Châu

Ám Loan chiểu không nhỏ, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể bao phủ hơn vạn dặm, ở nơi lớn hơn thì hắn chỉ cần dùng nhiều thời gian một chút, vẫn có thể tìm được.

Nhưng Lam Tiểu Bố tìm kiếm ở Ám Loan chiểu mấy ngày, cũng không tìm được Liễu Ly. Chẳng những là Liễu Ly, ngay cả Hàn Duyệt mà hắn đã cứu trước đó cũng không tìm được. Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn định đưa Già Lam Đan cho Hàn Duyệt, để khi nào Hàn Duyệt gặp được Liễu Ly thì đưa cho Liễu Ly luôn, bây giờ không tìm được Hàn Duyệt, hắn chỉ có thể rời khỏi Ám Loan chiểu, sau đó tiếp tục đi về phía tây.

…

Nếu như tìm một nơi thiếu thốn linh khí nhất ở Nguyên Châu, vậy thì đó nhất định là Nguyên Châu Tây Vực. Càng đến gần pahis tây, linh khí lại càng ít.

Cho nên nơi này có cực kỳ ít tu sĩ đến, cho dù là yêu thú cũng không muốn đến nơi thiếu thốn linh khí như thế này.

Khi thời gian trôi qua, linh khí ở đây sẽ càng ngày càng ít đi, ở nơi này chẳng những không có linh thảo, cho dù là cỏ dại bình thường cũng không có một cây, Càng đi về phía tây thì lại càng hoang vu.

Lam Tiểu Bố cất phi thuyền đi, hắn phát hiện phi thuyền không thể nào phi hành ở đây được, loại cấm chế cấm bay này đến hắn cũng không thể hiểu được.

Chuyến đi lần này của Lam Tiểu Bố chủ yếu là hướng về Lạc Kích Cốc, hắn phát hiện cho dù là trường thương linh khí cực phẩm, khi thi triển Thất âm Sát cũng không hài lòng lắm. Chỉ có trường kích, trường kích mới là thứ phù hợp nhất.

Vị trí mà Liễu Ly nói là một sơn cốc, hướng chính tây. Lam Tiểu Bố chỉ cần một ngày, trong phạm vi thần niệm đã xuất hiện một hẻm núi.

Đây nhất định là Lạc Kích Cốc, Lam Tiểu Bố bước nhanh, rất nhanh đã đến bên ngoài Lạc Kích Cốc. Xa xa, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Lạc Kích Cốc phủ đầy chướng khí, với thần niệm của Lam Tiểu Bố, vậy mà lại không thể nào nhìn xuyên ùng sương mỳ này để nhìn ra vị trí cụ thể của họa kích.

Lam Tiểu Bố cẩn thận đi vào Lạc Kích Cốc, chỉ trong nháy mắt chướng khí đã thẩm thấu trong trong da thịt, cho dù Lam Tiểu Bố đã luyện thể xong, vẫn cảm thấy cả người không thoải mái. Hắn lấy một viên Gài Lam Đan nuốt vào, cái cảm giác không thoải mái kia mới biến mất.

Già Làm Đam là thứ tốt, đáng tiếc hắn chỉ có được một gốc Song Hoa Già Lam, muốn luyện chế ra nhiều hơn nữa cũng không được.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức vứt ý nghĩ này sang một bên, trước mắt hắn đã xuất hiện bóng dáng một cây họa kích to lớn.

Cái kích này dài hơn mười trượng, một nửa cắm dưới mặt đất, phần bên ngoài không biết đã trải qua thời gian bao lâu, xung quanh còn bao phủ hơi thở sát phạt.

Ngay khi nhìn thấy kích này, trong lòng Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy xúc động, muốn cầm lấy họa kích kia tung hoành thiên hạ.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện làm sao lấy được họa kích kia, từng đạo sát ý đáng sợ đã trực tiếp tấn công thức hải của hắn. Cho dù Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng thi triển Thần Hồn Thuẫn vẫn không nén được mà phun mấy ngụm máu.

Sát ý càng lúc càng mãnh liệt, tựa như muốn xé rách thức hải của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không còn dám bước từ từ đến phía trước nữa, chân nguyên tụ lại một chỗ, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tăng nhanh tốc độ, đồng thời hắn vừa nhanh chóng vận chuyển Đoán Thần Thuật, vừa không ngừng tạo ra Thần Hồn Thuẫn.

Thần Hồn Thuẫn này có thể ngăn cản sát ý liên tục tấn công vào thức hải, Đoán Thần Thuật có thể chuyển hóa những thứ công kích thức hải này thành nguồn tu luyện. Lúc trước hắn tu luyện Đoán Thần Thuật chính là từ việc xé rách thần hồn của mình, bây giờ đang có thứ khác công kích thần hồn của hắn, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Quả nhiên sau khi vận chuyển Đoán Thần Thuật, áp lực của Lam Tiểu Bố đã giảm đi rất nhiều. Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ của mình, trong lòng hắn thì vẫn đang suy nghĩ, ở nơi này, đừng nói là Nhân Tiên, cho dù là Địa Tiên, nếu như không có Đoán Thần Thuật hoặc chưa luyện thể thì cũng đừng mong đến gần.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cảm thấy mình phải cảm ơn Liễu Ly, nếu như không phải Liễu Ly, hắn sẽ không có Già Lam Đan. Không có Già Lam Đan, vậy thì cho dù hắn có đến được đây, cùng không thể dồn hết tinh thần vào Đoán Thần Thuật.

Khi Lam Tiểu Bố đến càng gần cự kích, công kích hắn nhận được lại càng mãnh liệt, mà Lam Tiểu Bố đã có thể nhìn thấy xung quanh hắn tràn đầy xương cốt. Có thể tưởng tượng được, những năm gần đây đã có biết bao nhiêu người chết vì cự kích này.

Chương 314: Họa kích đáng sợ (2)

Phốc phốc! Hai đạo nhận mang xẹt qua thân thể Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố mới biết càng đến gần cự kích, không những bị công kích thần hồn, mà còn bị sát khí ngưng thực công kích. Những nhận mang này được hình thành từ lệ khí sát phạt xung quanh cự kích, cuối cùng biến thành sát ý ngưng thực.

Khi đến gần phạm vị mấy trượng xung quanh cự kích, nhận mang lại càng thêm dày đặc, có mấy đạo nhận mang xạt qua thân thể Lam Tiểu Bố, máu bắn ra thấm đẫm quần áo, hai đạo công kích thần hồn đánh vào Nguyên Thần của Lam Tiểu Bố. Thân thể Lam Tiểu Bố run rên, suýt chút nữa thì thức hải bị thất thủ.

Phun ra một ngụm máu, Lam Tiểu Bố miễn cưỡng giữ vững thức hải, đồng thời tụ tập chân nguyên, cả người liên tiếp tiến về phía trước mấy bước, sau đó không chút do dự cầm lấy thanh họa kích kia.

Một luồng hơi thở lạnh lẽo ập tới, Lam Tiểu Bố còn chưa kịp rút thanh họa kích này ra, đã cảm thấy thân thể mình như bị một dòng điện mạnh đánh trúng. Hỏi thở sát phạt hóa thành một con cự thú hung hãn, cự thú kia gầm thét há to miệng xông về phía Nguyên Thần của Lam Tiểu Bố. âm thanh sát phạt đáng sợ tựa như muốn hủy diệt toàn bộ vũ trụ kia nổ tung trong thức hải của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không hề suy nghĩ gì cả, liên tục phóng từng đạo Thần Hồn Thứ đánh về phía cự thú này, Thần Hồn Thuẫn cũng liên tục được tạo dựng nên, giờ khắc này hắn cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Sự sống bị cự kích hút đi nhanh chóng, lực lượng công kích thức hải cũng mạnh thêm mấy lần. Không chỉ như vậy, sát ý trên họa kích còn điên cuồng xé rách thân thể Lam Tiểu Bố, trong khoảng thời gian ngắn, cả người Lam Tiểu Bố đều là máu.

Lam Tiểu Bố vẫn không buông tay ra, hắn biết rõ nếu như mình buông tay ra thì sẽ mất đi cơ hội lần này, mà càng quan trọng hơn là hắn không thể thả lỏng tay ra. Một khi hắn muốn buông tay mà tay không thể thả ra được, hắn sẽ mất đi tiên cơ, muốn dùng thần niệm xâm nhập vào trong kích này để luyện hóa nó, khả năng này không lớn lắm. Không thể luyện hóa được họa kích là chuyện nhỏ, hắn mơ hồ cảm nhận được mình không thể trốn thoát khỏi phạm vi công kích từ sát khí của họa kích. Đến lúc đó thì chỉ còn một con đường chết, nếu đã như vậy, còn không bằng liều mạng một lần.

Thả tay ra thì khỏi cần phải nói, sát ý đáng sợ xung quanh kích khiến hắn không thể nào dùng thần niệm xâm nhập vào được. Mà bây giờ vì hắn mượn nhờ vào khí thế vừa rồi, cho dù bị sát ý của họa kích làm bị thương, nhưng vẫn có một tia thần niệm xâm nhập vào trong họa kích.

Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật rèn luyện Nguyên Thần của mình, đồng thời điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện cơ thể, sau đó dồn tất cả tinh lực để luyện hóa thanh họa kích này.

Cho dù không ngừng rèn luyện Nguyên Thần và cơ thể, nhưng sát khí xung quanh thanh họa kích này quá mãnh liệt và hùng hậu, không ngừng xé rách Nguyên Thần và cơ thể của Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ tình hình của mình hiện giờ như thế nào, hắn nhất định phải hấp thu tất cả sát khí trên thanh họa kích này để rèn luyện Nguyên Thần và cơ thể của mình, một khi hắn hấp thu ít đi, Nguyên Thần và cơ thể của hắn sẽ vẫn bị thương.

Nhưng tu vi của Lam Tiểu Bố thật sự quá yếu, cho dù hắn đã dốc hết toàn lực, Nguyên Thần và cơ thể vẫn không ngừng bị xé rách. Lam Tiểu Bố biết, một khi bị thương đến mức cực hạn, hắn cũng không thể nào chịu đựng được, thân thể hắn sẽ sụp đổ, sau đó hắn cũng sẽ giống như những người trước đó, háo thành một bộ xương trắng xung quanh thanh họa kích này.

Chuyện này vẫn còn chưa đáng sợ, đáng sợ nhất là nếu như lúc này có người đến, vậy thì có thể dễ dàng đến gần cự kích, sau đó xử lý Lam Tiểu Bố hắn. Bởi vì giờ phút này tất cả sát khí trên họa kích đều đã bị hắn hút đi, sẽ không trở thành uy hiếp đối với người khác.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố đang nắm chặt cự kích cũng đã hoàn toàn trở nên đẫm máu, giống như một pho tượng không nhúc nhíc.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng lo lắng, cán cân đang không ngừng nghiêng về phía họa kích, mà hắn ngay cả việc sử dụng Vũ Trụ Duy Mô hay gọi Cổ Đạo giúp đỡ cũng không làm được.

…

Trên vùng đất rộng rãi ở Nguyên Châu Tây Vực, khắp nơi đều là mảnh hoang vắng. Chỉ có một chiếc phi thuyền pháp khí hạ phẩm đang lướt nhanh trên vùng đất hoang vu này, tốc độ không nhanh không chậm đi về phía tây hoang xuyên.

Đứng trên phi thuyền là một nữ tử có dáng người khá tiều tụy, hoặc là bởi vì quá tiều tụy, hoặc là đã nhìn thấu mọi việc. Cho nên khiến đôi mắt trên gương mặt nàng vô cùng nổi bật, mang vẻ đẹp an tĩnh như nước, không có chút hương vị bụi trần.

Người đứng trên phi thuyền chính là Liễu Ly đã rời khỏi Ám Loan chiểu, giờ phút này Liễu Ly đã lấy mặt nạ dịch dung xuống, nơi này là cực tây của Nguyên Châu, sẽ không có tu sĩ nào đến nơi này. Đi cả trăm vạn dặm ở cực tây Nguyên Châu, có đôi khi cũng chẳng thấy người sống nào.

Nơi Liễu Ly muốn đi chính là Lạc Kích cốc, cực tây của Nguyên Châu, nàng muốn đi gặp Lam Tiểu Bố một lần, có lẽ từ sâu trong lòng nàng còn không muốn bản thân chết nhanh như vậy, có lẽ nàng đã xem Lam Tiểu Bố là người bạn duy nhất rồi.

Theo lý mà nói, nàng muốn gặp Lam Tiểu Bố thì nên đến Mưu Bắc tiên thành mới đúng, chứ không phải là Lạc Kích cốc. Lam Tiểu Bố là thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, chỉ có ở Mưu Bắc tiên thành mới thấy Lam Tiểu Bố.

Hoặc là khoảng cách giữa Mưu Bắc và Ám Loan chiểu thật sự quá xa, nếu như dùng pháp khí phi hành hạ phẩm này đi Mưu Bắc, có lẽ còn chưa đến nơi nàng đã chết ở trên đường rồi. Tu vi của nàng bây giờ đã tụt xuống đến Uẩn Đan cảnh, đối với nàng mà nói, sinh mạng của nàng đang đếm ngược từng ngày.

Chương 315: Chúng ta là bạn phải không? (1)

Cũng có lẽ là do trong lòng nàng không muốn nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở Mưu Bắc tiên thành, mà muốn gặp Lam Tiểu Bố tại Lạc Kích cốc.

Đường xá có xa xôi đến đâu cũng có lúc kết thúc, Liễu Ly cất pháp khí phi hành của mình, lần này bôn ba khoảng nửa tháng, cuối cùng cũng đến Lạc Kích cốc. Nhìn Lạc Kích cốc phủ đầy sương mù, sắc mặt Liễu Ly có chút hoảng hốt.

Nàng đã từng đến nơi này một lần, lúc trước là sư phụ dẫn nàng đến đây, lúc đó hình như nàng cũng vừa mới Uẩn Đan thành công.

Lúc đó, nàng vô cùng hăng hái, không chỉ là toàn bộ Tây Côn Lôn phái, cho dù là toàn bộ Nguyên Châu, Liễu Ly nàng cũng là người khiến phần lớn tu sĩ hâm mộ.

Giống như trải qua một vòng luân hồi, bây giờ khi nàng đến đây một lần nữa, vẫn là Uẩn Đan cảnh. Điều khác biệt là, lúc trước nàng là con cưng của Tây Côn Lôn phái, mang theo ánh sáng thánh nữ truyền thừa tương lai đến đây. Mà hôm nay, nàng chỉ là một tu sĩ đã đi đến cùng đường, sắp phải bỏ mạng nơi hoang dã, một mình đến đây.

Lúc trước nàng đến đây, là vì sư phụ muốn dẫn nàng đi thăm thú khắp Nguyên Châu, tăng vốn hiểu biết của nàng. Hôm nay nàng đến đây, là bởi vì trước khi chết nàng muốn gặp lại người bạn duy nhất của mình. Không, là người bạn duy nhất mà trong lòng nàng tự nghĩ.

Sương mù lượn lờ trước mặt là cái gì, Liễu Ly hiểu rất rõ, đó là độc chướng. Đừng nói là nàng bây giờ, cho dù có sự phụ của nàng ở đây, chỉ sợ cũng không thể nào đi xuyên qua màn độc chướng này mà vẫn bình yên vô sự.

Liễu Ly kinh ngạc nhìn độc chướng kia, nàng nên ở chỗ này chờ Lam Tiểu Bố. CHỉ cần Lam Tiểu Bố đến Lạc Kích cốc thì tất nhiên sẽ đi qua nơi này.

Liễu Ly ngồi xuống, nhìn độc chướng đến ngẩn người. Thời gian từ từ trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, Liễu Ly lại đứng lên lần nữa. Nàng cảm thấy bản thân mình thật buồn cười, Lam Tiểu Bố mà không tu luyện đến Nhân Tiên, hoặc thậm chí là hậu kỳ Hư Thần cảnh, cũng sẽ không đến nơi này, còn nàng thì sắp chết rồi.

Chết ở bên ngoài màn độc chướng này, còn không bằng chết ở trong đó. Lam Tiểu Bố nói có thể trị độc cho nàng, đây chẳng qua chỉ là một câu an ủi ngoài miệng mà thôi. Trong tương lai có lẽ Lam Tiểu Bố sẽ nhận ra xương cốt của nàng, nhặt xác giúp nàng. Thế thì xem như mình nợ hắn một lần đi.

Khi đã thả xuống hết tất cả chấp niệm trong lòng, Liễu Ly dứt khoát bước vào trong độc chướng.

Cảm giác đau đớn khi da thịt bị xé rách truyền đến, Liễu Ly lại càng ngày càng lạnh nhạt, nàng thậm chí còn bước đi nhanh hơn. Nàng rất rõ, nếu như không nhanh chân hơn, nàng sẽ chết trong màn độc chướng này. Trong tương lai cho dù Lam Tiểu Bố có đến, thậm chí sẽ không biết nàng đã tới nơi này, bởi vì xương cốt của nàng sẽ bị độc chướng che khuất.

Khi Liễu Ly xuyên qua độc chướng, không có sát khí công kích đến, trong lòng thầm than, nàng đoán có lẽ Lam Tiểu Bố đã đến lấy họa kích đi rồi. Nếu không thì chỉ cần nàng vừa đi xuyên qua màn độc chướng kia, lập tức sẽ bị sát khí đáng sợ công kích.

Liễu Ly không quay đầu lại, nàng tiếp tục đi về phía họa kích.

Rất nhanh, Liễu Ly dại ra, nàng nhìn thấy họa kích và một người đầy máu. Người kia đang ngồi bên dưới họa kích, tựa như chết đã lâu. Nhưng Liễu Ly biết rõ, người kia không chết, bởi vì ngẫu nhiên sẽ có một tia máu bắn ra.

Lam Tiểu Bố? Liễu Ly lập tức phản ứng lại, đây tuyệt đối là Lam Tiểu Bố, nàng sẽ không nhìn lầm.

Liễu Ly dốc hết toàn bộ chân nguyên xông về phía Lam Tiểu Bố sau đó không chút do dự nắm lấy họa kích.

Đối với họa kích này, Liễu Ly hiểu nhiều hơn Lam Tiểu Bố một chút, rất biết rõ thanh họa kích này ẩn chứa sát khí, lệ khí cực nặng, lúc này Lam Tiểu Bố lại nắm chặt họa kích không đi, nhất định là đang liều mạng chống cự lại sát khí và lệ khí trong họa kích. Nếu như lúc này mà nàng lại lôi Lam Tiểu Bố đi, không phải giúp Lam Tiểu Bố mà là hại Lam Tiểu Bố.

Cho nên nàng điên cuồng muốn giúp Lam Tiểu Bố rút họa kích ra, chỉ có như vậy mới không khiến Lam Tiểu Bố bị thương.

Phốc! Một tia máu bắn ra từ trên người Liễu Ly. Cho dù sát khí trên họa kích đã bị Lam Tiểu Bố hấp thu và ngăn cản đến 99%, nhưng 1% còn lại, Liễu Ly vẫn không thể nào chịu đựng được.

Cả người Liễu Ly nhanh chóng nhuộm đầy máu, nhưng Liễu Ly vẫn không hề buông tay ra, ngược lại càng điên cuồng vận dụng chân nguyên của mình, rút họa kích lên.

Cho dù Liễu Ly có liều mạng giúp đỡ Lam Tiểu Bố, trên thực tế thì đối với hơi thở sát phạt đáng sợ trên thân họa kích, sự hỗ trợ của Liễu Ly chỉ như một hạt cát trên sa mạc mà thôi.

Có đôi khi chuyện thắng bại chỉ cách nhau một lằn ranh. Lam Tiểu Bố đang giằng co với họa kích, sự giúp đỡ không có ý nghĩa gì này của Liễu Ly, lại trở thành nhân tố giúp Lam Tiểu Bố phân thắng bại với sát khí và lệ khí của họa kích.

Sau khi cảm nhận được chân nguyên của mình có thể ngăn chặn được sát khí kia, Lam Tiểu Bố lập tức điên cuồng luyện hóa họa kích.

Răng rắc! Đạo cấm chế thứ nhất bị luyện hóa. Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được Nguyên Thần của mình nhẹ hơn, sau đó thần niệm tăng vọt, đây là do Đoán Thần Thuật đã bước vào cấp năm. Chân nguyên và thần niệm của Lam Tiểu Bố lập tức tăng cường. Họa kích đang cắm dưới mặt đất hơi nhúc nhích một chút. Lúc này Lam Tiểu Bố làm sao có thể bỏ qua cơ hội này? Hắn lập tức thiêu đốt chân nguyên và thần niệm, vận chuyển lực lượng đến mức cao nhất, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng cao.

Họa kích cắm trên mặt đất cứng rắn, nhưng dưới sự điên cuồng thiêu đốt chân nguyên và thần niệm đã bị rút lên.

Oanh! Thật giống như có gì đó bị xé nứt, một đạo vòng xoáy đáng sợ xuất hiện, trong đó xen lẫn hơi thở hư không mênh mông.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi lại phía sau, mà Liễu Ly không có thực lực như Lam Tiểu Bố, lập tức bị lỗ đen hút đi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới biết được nguyên nhân gì, hắn nhanh chóng giơ họa kích lên, gọi lớn, “Ngươi mau bắt lấy…”

Chương 316: Chúng ta là bạn phải không? (2)

Liễu Ly vừa nắm lấy họa kích, vừa ném một vòng tay trữ vật ra.” Đây là đồ của ta.”

Chân nguyên Lam Tiểu Bố lại vận chuyển, muốn kéo Liễu Ly lại. Nhưng còn chưa đợi hắn cứu Liễu Ly ra, lực lượng cuồng bạo của lỗ đen đã quét đến, lại muốn kéo hắn vào trong lỗ đen.

Đây tuyệt đối là vòng xoáy truyền tống hư không cao cấp nhất, hơn nữa lực lượng truyền tống càng lúc càng mạnh. Nguyên nhân có lẽ là do khi hắn rút họa kích ra đã đồng thời kích phát truyền tống trận này, e rằng Liễu Ly sẽ nhanh chóng bị truyền tống đi, hoàn toàn không thể ngăn được. Lam Tiểu Bố biết rõ mình không thể kéo Liễu Ly về được, cho nên hắn không chút do dự nhảy về phía Liễu Ly.

“Bành!” Lực lượng cực hạn ập tới, trong lúc vội vã, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy cả người bị cuốn bay lên, cũng may trong tay hắn còn có trường kích, không bị đánh bay, thậm chí còn có thể lại gần Liễu Ly hơn một chút xíu. Dù sao Lam Tiểu Bố cũng là một đại sư trận pháp cấp sáu, giờ phút này làm sao không biết đây là một Hư Không Truyền Tống Trận? Hắn không chút do dự lấy ra một chiếc nhẫn, nhanh chóng ném về phía Liễu Ly, đồng thời nói to, “Liễu Ly, trong nhẫn có thuốc giải độc, ngươi nhanh bắt lấy.”

Tay Liễu Ly đã rời khỏi trường kích, nàng lại nghe thấy lời Lam Tiểu

Bố nói, tay vô thức bắt lấy, một chiếc nhẫn vừa hay bị nàng bắt được. Nàng dốc hết sức lực toàn thân gọi lớn, “Lam Tiểu Bố, chúng ta là bạn sao?”

Lam Tiểu Bố không hề nghĩ ngợi gì đáp lại, “Đương nhiên rồi.”

Câu nói tiếp theo của Liễu Ly còn chưa truyền đến, lực lượng kinh khủng hơn đã quấn lấy Liễu Ly, cuốn nàng vào sâu trong lỗ đen. Cũng không biết nàng có nghe được câu trả lòi của Lam Tiểu Bố hay không.

Lam Tiểu Bố đờ đẫn nhìn lỗ đen đã biến mất, đầu óc của hắn còn có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời không hiểu được chuyện gì đang xảy ra..

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã lấy lại tinh thần, mặc dù không biết tại sao Liễu Ly lại đến đây, nhưng có thể khẳng định một chuyện, Liễu Ly đã cứu hắn.

Hắn và sát khí trong họa kích đang đối đầu với nhau, thật ra là hắn đang ở thế hạ phong. Nếu như tình hình này không thay đổi, đối với hắn sẽ càng bất lợi. Trên thực tế hắn thật sự cảm thấy rất gian nan, thậm chí còn nghĩ nếu như mình trốn vào Vũ Trụ Duy Mô thì có thể bảo vệ được tính mạng hay không. Lúc này Liễu Ly xuất hiện, cung cấp thêm chút lực lượng, cũng thay đổi tình thế. Hắn mượn sự trợ giúp của Liễu Ly, thiêu đôt chân nguyên đè xuống luồng sát khí kia, sau đó rút họa kích ra.

Lỗ đen to lớn kia, rõ ràng là một truyền tống trận đỉnh cấp, truyền tống trận này vượt qua tất cả truyền tống trận mà hắn từng dùng, truyền tống người rời khỏi quy tắc không gian.

Lam Tiểu Bố cho dù có ngớ ngẩn đến đâu cũng hiểu được tại sao ở đây lại có truyền tống trận, họa kích trong tay hắn rõ ràng không phải bị vứt bỏ ở đây, mà là có người cố ý cắm nó ở đây. Họa kích này được cắm ở đây có hai mục đích, một là hút lấy sinh mệnh của tu sĩ, giúp luồng hơi thở sát phạt của nó mạnh hơn. Thứ hai là hấp thu linh khí ở đây, Nguyên Châu Tây Bộ, linh khí trong phạm vi mấy trăm vạn dặm quanh đây đều bị hấp thu hết, rõ ràng là do thanh họa kích này gây ra.

Nếu như họa kích này đang phát triển đến một tình trạng nhất định, vậy nhất định sẽ không có bất cứ ai có thể lấy đi, tất cả tu sĩ muốn lấy họa kích, đều sẽ bị mất mạng ở nơi này. Thần hồn hoặc Nguyên Thần của những tu sĩ này, sẽ là nguồn tẩm bổ giúp sát khí và lệ khí của họa kích lớn mạnh hơn.

CHờ đến khi nó phát triển đến cực hạn, nhất định sẽ hấp thu toàn bộ linh khí ở Nguyên Châu, đến lúc đó thì có thể rút ra được. Khi họa kích này bị rút ra, truyền tống trận được kích hoạt, sau đó người đã rút họa kích sẽ cầm theo họa kích bị cuốn vào truyền tống trận, tự tay cầm họa kích đến chỗ gia hỏa đã cắm họa kích ở đây.

Chỉ là người này có cẩn thận thế nào cũng có sơ sót, họa kích chỉ mới rơi một nửa vào truyền tống trận, mà Liễu Ly nắm lấy họa kích cũng rơi vào trong trận pháp kia, cho nên trận pháp cảm ứng cho rằng Liễu Ly là người có được họa kích, sau đó truyền tống Liễu Ly đi, để lại hắn và họa kích. Cái này cũng không thể nói là cẩn thận mấy cũng có sai sót, mà là do đối phương lo rằng truyền tống trận sẽ truyền tống quá nhiều người, dễ xảy ra sai lầm, cho nên mới thiết kế như vậy, chỉ cần có người tiến vào truyền tống trận, sẽ lập tức ngăn cản tu sĩ khác truyền tống cũng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố không dễ chịu lắm, hắn thà rằng người bị truyền tống đi chính là mình. Nếu như hắn bị truyền tống đi,hắn có thể trốn vào Vũ Trụ Duy Mô.

Hình thái của Vũ Trụ Duy Mô là gì, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không biết. Trong thức hải là một hình chóp bảy cảnh, nhưng đây chỉ là mô hình mà thôi.

Đứng ở đó mấy canh giờ, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn về phía vòng tay ở trong tay. Trong lòng hắn vô cùng khó hiểu. Vì sao Liễu Ly lại đến đây? Chẳng lẽ Liễu Ly cũng muốn lấy thanh họa kích kia? Khả năng này không lớn lắm, thực lực của Liễu Ly cách khá xa họa kích này. Nhưng nếu nói Liễu Ly biết hắn đến đây nên đến, dường như cũng không thể giải thích được, bởi vì không có lý do gì cả. Liễu Ly đến tìm kiếm thuốc giải? Cái này thì hình như có thể nói thông được, nhưng tại sao Liễu Ly lại không đến Mưu Bắc tiên thành tìm hắn?

Cấm chế trong vòng tay rất đơn giản, Lam Tiểu Bố có thể dễ dảng mở ra cấm chế. Trong vòng tay hầu hết là đồ dùng hàng ngày của Liễu Ly, trừ quần áo cùng có một ít linh thạch và linh thảo cấp thấp. Hai gốc Tinh Nguyệt Duẩn được dùng cấm chế bảo quản thật tốt trong đây cũng là thứ tốt mà Liễu Ly có được ở Ám Loan chiểu.

Tất cả những thứ này đều được cấm chế bao phủ, đồng thời đặt ở một góc trong vòng tay trữ vật. Lam Tiểu Bố đoán, có lẽ là Liễu Ly biết mình không còn sống được bao lâu nữa, cho nên đã sắp xếp hết lại đồ vật trong này thật gọn gàng.

Chương 317: Chúng ta là bạn phải không? (3)

Trong một góc khác của vòng tay có một phong thư, nếu như không phải trên phong thư có viết tên của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng không động đến, chỉ cho rằng đó là đồ mà Liễu Ly để lại, cất ở một bên.

Lam Tiểu Bố lấy phong thư ra ngoài, sau đó mở ra, lấy một tờ giấy viết thư vô cùng tinh xảo ra đọc. Nội dung trên tờ giấy cũng không có gì nhiều.

“Tiểu Bố đại ca, sau khi ngươi lấy được phong thư này, chắc ta cũng đã chết rồi.

Không nên cảm thấy kỳ lạ vì sao ta lại gọi ngươi như vậy, sau khi ta rời khỏi Tây Côn Lôn phái rồi, ta mới biết ngay cả một người bạn ta cũng không có.

Ta cưỡng ép tìm cho mình một người bạn, đó chính là ngươi. Nếu như đã là bạn, ta gọi ngươi là Tiểu Bố đại ca cũng là chuyện đương nhiên. Ta nghĩ, có lẽ ngươi sẽ không xem ta là bạn của ngươi, nhưng trong khoảng thời gian ta rời khỏi Tây Côn Lôn phái này, ta nghĩ lại, nếu như có người nào có thể là bạn của ta, vậy thì cũng chỉ có một mình ngươi…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, nhìn bề ngoài Liễu Ly là một người kiêu ngạo, nhưng thực tế có lẽ nàng sống rất mệt mỏi. Người ta chỉ nhìn thấy sự kiêu ngạo của nàng mà lại không nhìn thấy được sự yếu đuối của nàng.

Nàng cao cao tại thượng, nhưng ngay cả một người bạn có thể nói chuyện cũng không có. Có lẽ đến lúc nàng rời khỏi Tây Côn Lôn phái, nàng mới nhận thức được sự bi ai của mình.

“Tiểu Bố đại ca, ban đầu khi ở phường thị Mưu Bắc, ngươi nói ta là một nữ nhân không biết xấu hổ, lúc đó ta còn không để bụng chuyện đó. Sau khi ta rời khỏi Tây Côn Lôn phái rồi, ta mới phát hiện ta đúng thật là không biết xấu hổ. Nhưng ta chưa bao giờ muốn làm một nữ nhân không biết xấu hổ, ta là một nữ nhân, ta cũng cần mặt mũi.

Đồ của ta đều để lại cho tông môn, lúc ta rời khỏi tông môn, lại bị tông môn truy sáy, sư tỷ đã thả ta đi… Một mình ta đến Ám Loan chiểu, ở chỗ này ta cũng giống như vô số tu sĩ ở tầng dưới chót, vì sinh tồn mà giãy dụa. Ở Ám Loan chiểu, cuối cùng ta cũng hiểu những gì ngươi nói là đúng, ta quả thật là một nữ nhân không biết xấu hổ. Ta cứ nghĩ nhưng chuyện không công bằng, là những chuyện vô cùng bình thường, chỉ bởi vì ta là đệ tử truyền thừa của Tây Côn Lôn phái, ta không nhìn thấy bọn họ đang giãy dụa sinh tồn trong gian khổ, chỉ luôn cảm thấy chuyện mình làm là đúng.

Nhìn lại những lúc ta không ngừng bị người khác tát tai, bị người ta dùng chân dẫm đạp khi đi nhặt mấy viên linh thạch, khi ta ăn nói khép nép cầu xin người khác giơ cao đánh khẽ, người ta hận nhất chính là bản thân ta. Không phải ta sợ cái chết, ta chỉ đang làm những chuyện này để chuộc lại lỗi lầm của mình trước kia.

Sau khi tu vi của ta bị tụt xuống Uẩn Đan cảnh, ta biết cái chết đang đến rất gần rồi. Người ta muốn gặp nhất chính là ngươi, người bạn duy nhất trong lòng ta. Ngươi đã cứu ta hai lần, mà ta không có cách nào trả lại được. Trừ sư phụ ta ra, ngươi là người nói chuyện với ta nhiều nhất, thời gian ở cùng nhau dài nhất, nói thật với ta nhiều điều nhất.

Tiểu Bố đại ca, trước khi chết ta muốn gặp mặt ngươi một lần, là muốn nói cho ngươi biết, ta đã không còn là nữ nhân không biết xấu hổ kia nữa. Còn một chuyện nữa chính là, ngươi chính là người bạn duy nhất của ta. Có lẽ, có lẽ ta vẫn có chút tiếc nuối không muốn chết… Bởi vì ngươi đã từng nói cho ta biết, ngươi có cách giúp ta giải độc. Thật xin lỗi, ta quá ham sống. Trước đó ta không có can đảm đi tìm ngươi, bây giờ cũng không thể đến Mưu Bắc tiên thành được nữa.

Nếu như xương cốt của ta vẫn còn, xin hãy nhặt lại giúp ta. Nếu như một ngày nào đó ngươi có thể tiến vào Côn Khư, hoặc đời sau của ngươi có thể đi vào Côn Khư, xin hãy mai táng ta dưới vách đá tại vùng Ngũ Thải Tiên Chi kia. Cả đời ngắn ngủi này của ta, những nơi khác đều khiến ta chán ghét, chỉ có nơi đó khiến ta nhung nhớ…”

Lam Tiểu Bố cất phong thư đi, cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Muốn sống không sai, cho dù bất cứ ai cũng không muốn chết.

Nhìn họa kích trong tay, trong lòng Lam Tiểu Bố bỗng nhiên cảm thấy khó chịu hơn. Nếu không vì họa kích này, Liễu Ly cũng sẽ không vì hắn mà bị truyền tống đi.

Cho dù khi Liễu Ly bị cuốn đi còn chưa chết, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, tỉ lệ sống sót của Liễu Ly cũng rất nhỏ.

Lam Tiểu Bố đột nhiên lấy trận kỳ ra bắt đầu bố trí khốn trận, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã bố trí xong Tỏa Thần Trận.

Hắn nghi ngờ họa kích trong tay là một khí linh. Lam Tiểu Bố dự định luyện hóa họa kích này, đồng thời xử lý khí linh.

Trong lòng hắn hiện giờ vô cùng khó chịu, cho dù có luyện hóa khí linh cho bản thân mình, hắn cũng cảm thấy khong thoải mái.

Đoán Thần Thuật đã bước vào cấp năm, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại tăng lên một cấp độ nữa, Nguyên Thần càng rõ ràng hơn. Giờ phút này không có đại trận Lệ Sát trợ giúp họa kích, thần niệm Lam Tiểu Bố trực tiếp khóa hơi thở sát phạt trong họa kích lại, đồng thời thần niệm cũng bắt đầu luyện hóa cấm chế trong họa kích.

Hơi thở sát phạt điên cuồng tránh thoát, muốn xông vào sâu trong thức hải của Lam Tiểu Bố, sau đó xoắn nát Nguyên Thần của Lam Tiểu Bố. Nhưng mà tất cả đều chỉ phí công, cho dù Đoán Thần Thuật không bước vào cấp năm, Lam Tiểu Bố cũng có thể ngăn chặn luồng hơi thở sát phạt này, nói chi đến việc bây giờ Đoán Thần Thuật đã bước vào cấp năm

Thần Hồn Thứ cũng bắt đầu xé rách hơi thở sát phạt, cấm chế trong họa kích lập tức bị Lam Tiểu Bố luyện hóa đến tầng thứ ba trong thời gian ngắn.

Hơi thở sát phạt trong họa kích bị Lam Tiểu Bố xé rách thành bã vụn, rõ ràng không thể nào ngăn chặn được việc luyện hóa của Lam Tiểu Bố.

Chương 318: Mầm họa (1)

Hơi thở sát phạt kia ngừng giãy dụa, ngược lại chuyển hóa thành một hình dạng trường kích mơ hồ. Kích ảnh này truyền lại hơi thở ôn hòa, tựa như chỉ cần Lam Tiểu Bố đồng ý, nó sẽ chủ động bị luyện hóa, sau đó trở thành lợi khí sát phạt trong tay Lam Tiểu Bố.

Đây là khí linh sao? Lam Tiểu Bố không luyện khí, nhưng cũng biết, pháp bảo có khí linh là pháp bảo đỉnh cấp trong đỉnh cấp. Một khi có trong tay, thực lực đối địch sẽ tăng lên mấy cấp.

Lam Tiểu Bố cũng truyền đến một luồng tin tức ôn hòa, quả nhiên hơi thở sát phạt xung quanh trường kích mơ hồ kia cũng trở nên ôn hòa hơn, thậm chí còn mở rộng ra để Lam Tiểu Bố có thể luyện hóa. Đầu tiên, thần niệm của Lam Tiểu Bố bao lấy kích ảnh sát phạt này, sau đó tập trung mấy chục đạo Thần Hồn Thứ mạnh nhất và thần niệm, còn dùng cả chân hỏa của mình dánh về phía kích ảnh.

Luyện hóa kích ảnh sát phạt này? Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói ngươi suy ghĩ nhiều rồi, cái kích ảnh sát phạt này suýt chút nữa đã xử lý hắn còn chưa nói, còn khiến Liễu Ly không rõ sống chết. Đừng nói là tương lai sau khi luyện hóa thanh trường kích này rồi có thể nâng năng lực công kích của họa kích lên gấp bội, cho dù sai khi luyện hóa nó xong, hắn có thể một kích xé mở tường vũ trụ, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không do dự xử lý luôn nó.

Pháp bảo của mình, lại có một khí linh khiến mình không thoải mái ở trong đó, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Từ sâu trong thức hải truyền đến âm thanh đau đớn tức giận, kích ảnh sát phạt rõ ràng không ngờ được Lam Tiểu Bố lại nham hiểm như vậy, mặt ngoài thì đồng ý luyện hóa nó trở thành khí linh, trên thực tế thì lại tập trung hết lực lượng muốn xử lý nó.

Đáng tiếc là giờ phút này kích ảnh sát phạt đã mất đi tiên cơ, bị Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố xé rách thành từng mảnh nhỏ, sau đó bị thần niệm quét sạch, không có năng lực trả đòn.

Kích ảnh sát phạt sau khi đã mất đi nhuệ khí, lại bị chân hỏa của Lam Tiểu Bố đốt cháy. Chỉ trong thời gian ngắn, kích ảnh sát phạt đã bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt không còn một mảnh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, cũng thoải mái hơn không ít. Muốn mạng của hắn, cho dù là khí linh do hơi thở sát phạt tạo thành này có lợi hại hơn nữa, hắn cũng sẽ không giữ lại. Huống chi hắn còn cảm thấy cái kích ảnh sát phạt này là một mầm họa, có giữ lại thì trong tương lai cũng sẽ khiến hắn phải hối hận.

Chẳng những trong lòng Lam Tiểu Bố thoải mái hơn, Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được họa kích cũng vui vẻ hơn, rõ ràng bản thân họa kích cũng chán ghét hơi thở sát phạt kia. Điều này nói rõ kích ảnh sát phạt kia cũng không phải là khí linh của họa kích, mà là do người ta bắt ép họa kích sinh ra khí linh.

Không có kích ảnh sát phạt Lam Tiểu Bố luyện hóa họa kích nhanh hơn rất nhiều, chỉ qua nửa tháng, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn luyện hóa tất cả cấm chế trong họa kích.

Sau khi luyện hóa họa kích xong, Lam Tiểu Bố lập tức biết suy đoán của hắn là chính xác. Họa kích này vốn không sinh ra khí linh, chỉ là do chủ nhân của họa kích quá mức tàn nhẫn, thậm chí cố ý bồi dưỡng hơi thở sát phạt thành khí linh.

Nhưng mà trong họa kích này còn tụ tập hơi thở sát phạt vừa mới hình thành, đã lập tức bị hắn tiêu diệt. Trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, tương lai có lẽ hắn vẫn còn một trận chiến nữa, chính là chiến đấu với chủ nhân cũ của họa kích này.

Thần niệm khẽ động, họa kích dài hơn mười trượng lập tức ngắn lại chỉ còn chừng hai mét. Lam Tiểu Bố tiến tới một bước, họa kích trong tay cuốn theo một đạo kích mang đánh xuống.

Một đạo sát thế cuồng bạo xé rách không gian, sau đó dễ dàng bổ mặt đất cứng rắn trước mặt hắn thành khe vực đen thăm thẳm.

Đây mới là pháp bảo mà hắn muốn.

Lam Tiểu Bố nắm chặt họa kích, nhìn về phía Liễu Ly đã biến mất, trong lòng có chút áy náy.

Vị trí của họa kích là do Liễu Ly nói cho hắn biết, hắn có thể lấy được họa kích cũng là nhờ Liễu Ly giúp một tay. Liễu Ly đến đây là muốn nhờ hắn giúp, cuối cùng lại bị cuốn đi đến một nơi không rõ.

Đáng tiếc là với năng lực của hắn bây giờ vẫn không thể nào mở truyền tống trận này ra, sau đó tìm đến nơi truyền tống, nếu không thì hắn nhất định sẽ đi đến đó, nhìn xem có thể cứu Liễu Ly một mạng hay không.

Lần đầu tiên gặp Liễu Ly, đó là ở phường thị Mưu Bắc, lần thứ hai gặp lại Liễu Ly, đó chính là ở quảng trường Côn Khư. Lần thứ ba gặp Liễu Ly, là trong Côn Khư.

Hắn ở trong Côn Khư, ở trước mặt Liễu Ly đổi Thất âm mô thành Vũ Trụ Duy Mô. Hôm nay là lần thứ tư gặp Liễu Ly, có lẽ cũng là lần cuối gặp Liễu Ly, hắn có được thanh họa kích này.

Lam Tiểu Bố giơ thanh họa kích trong tay lên, chậm rãi nói, "Từ hôm nay trở đi, ta sẽ gọi ngươi là Thất âm kích."

Lần thứ tư gặp Liễu Ly, hắn nhất định sẽ nói cho Liễu Ly biết hắn đặt tên cho thanh họa kích này là Thất âm Kích, Cuối cùng sẽ có một ngày hắn dùng Thất âm kích này thi triển Thất âm Sát, xử lý tên gia hỏa đã bố trí thanh họa kích này hấp thu hơi thở sát phạt và quét sạch linh khí của Nguyên Châu.

"Vũ Trụ Duy Mô, tạo dựng tin tức về truyền tống trận ở đây." Trong tay Lam Tiểu Bố cầm Thất âm kích, đứng ở vị trí mà Liễu Ly đã bị truyền tống đi, truyền tin tức cho Vũ Trụ Duy Mô.

Cho dù hắn là đại sư trận pháp cấp sáu, thậm chí có thể bước vào hàng ngũ đại sư trận pháp cấp bảy bất cứ lúc náo, nhưng vẫn không thể nhìn ra chút manh mối nào về truyền tống trận này.

Vũ Trụ Duy Mô lập tức tạo dựng một mô hình mới, rất rõ ràng truyền tống trận này có đẳng cấp cực kỳ cao, Vũ Trụ Duy Mô cũng chỉ có thể tạo ra một hình dáng mơ hồ, sau đó thì chậm lại.

Lam Tiểu Bố biết đây nhất định không phải chuyện ngày một ngày hai là xong, hắn lại không thể tiếp tục ở lại đây để canh chừng. Hắn còn phải đi tìm tường vũ trụ.

Chương 319: Mầm họa (2)

Giờ phút này mục tiêu của Lam Tiểu Bố vô cùng rõ ràng, tìm lại tường vũ trụ mà hắn đã đến lúc trước, quay về Địa Cầu làm cho xong chuyện mình vẫn luôn muốn làm mà vẫn chưa có cơ hội làm, sau đó thuận tiện đi nhìn xem Kerr và Hầu Dập như thế nào. Chỉ khi nào làm xong những chuyện này, hắn mới có thể an tâm đi tìm vũ trụ Đại Hoang.

Nhưng mà trước lúc đó, hắn muốn đến Khí Tiên Phủ một chuyến. Thật sự là hắn đã đạt được phi thuyền linh khí cực phẩm của Cửu Châu Sơn, vì vậy sẽ có thể trở lại Địa Cầu nhanh hơn, nhưng hắn vẫn quyết định đi Khí Tiên Phủ mượn tiên khí phi hành Tiên Không Chu của Khí Tiên Phủ một chút.

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút giận cá chém thớt, lúc trước chính là đệ tử của Khí Tiên Phủ truy sát Hàn Duyệt để tìm kiếm Liễu Ly. Bây giờ ta tới Khí Tiên Phủ ngươi mượn một kiện Tiên khí phi hành để sử dụng, cũng không quá đáng lắm chứ? Bố gia cũng không phải không trả lại cho ngươi mà.

…

Khí Tiên Phủ là tông môn cấp bốn, làm tông môn cấp bốn, thực lực của Khí Tiên Phủ cũng không mạnh bao nhiêu, mà là năng lực luyện khí độc nhất vô nhị trong toàn Nguyên Châu.

Khi Lam Tiểu Bố xuất hiện ở bên ngoài Khí Tiên Phủ, lại cảm thấy cô xùng kinh ngạc. Ở Nguyên Châu này trừ hắn ra, vậy mà còn có người dám công kích tông môn cấp bốn?

Khí Tiên Phủ quả thật đang bị công kích, chỉ là hộ trận kia rất mạnh, cường độ công kích vẫn còn chưa đủ.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy người đang công kích Khí Tiên

Phủ là ai, Thượng Quan Tiểu Y, ngay cả tu vi Thượng Quan Tiểu Y còn chưa khôi phục, vậy mà dám đến công kích Khí Tiên Phủ?

So với lúc hắn vừa mới cứu ra, Thượng Quan Tiểu Y rõ ràng đã hồi phục rất nhiều, ít nhất cũng giống với tu sĩ bình thường. Thực lực của bản thân Thượng Quan Tiểu Y nhất định không chỉ là Hư Thần sơ kỳ, mà bây giờ tu vi của Thượng Quan Tiểu Y chỉ mới đến Hư Thần sơ kỳ thôi.

Lam Tiểu Bố không biết tại sao Thượng Quan Tiểu Y lại muốn công kích Khí Tiên Phủ, hắn vẫn chưa lộ mặt. Khí Tiên Phủ có bị tiêu diệt hay không, Lam Tiểu Bố thật sự không quan tâm đến.

Nhưng cho dù Thượng Quan Tiểu Y có đang công kích hộ trận của Khí Tiên Phủ, bên trong Khí Tiên Phủ lại chẳng căng thẳng chút nào. Trong đại điện nghị sự của tông môn, tông chủ Khúc Mậu Du từ tốn nói, “Đã phát tin tức ra ngoài chưa?”

Một tên trưởng lão Hóa Đan cảnh đứng lên, khom người thi lễ rồi nói, “Đã phát ra ngoài, trừ Cổ Tinh Sơn không trả lời, các tông môn khác như Cửu Châu Sơn, Đông Vũ Tiên Tông, Vụ Hải Tiên Môn, Tây Côn Lôn, Tam Thánh Tiên Môn đều đã trả lời, rất nhanh sẽ có cường giả đến giúp đỡ, bắt tên cuồng đồ này lại.”

Bên trái Khúc Mậu Du có một nữ tử nói, “Đối phương cũng chỉ là Hư Thần cảnh mà thôi, Khí Tiên Phủ ta hoàn toàn có thể bắt đối phương lại.”

Khúc Mậu Du cười ha hả. “Thượng Quan Tiểu Y cũng không phải là Hư Thần cảnh bình thường, nghe đồn từ rất lâu rồi, nàng đã bước nửa chân vào Nhân Tiên cảnh. Những năm gần đây vẫn luôn mất tích, không biết là đã đi đâu. Hơn nữa, Khí Tiên Phủ ta quanh năm luôn lao tâm lao lực vì Nguyên Châu, bây giờ cần các tông môn khác trợ giúp, bọn họ đương nhiên phải ra tay giúp đỡ rồi. Nếu không thì, người khác sẽ cho rằng Khí Tiên Phủ ta dễ bắt nạt.”

Giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu ý của tông chủ Khúc Mậu Du, không phải là Khí Tiên Phủ không đối phó được với Thượng Quan Tiểu Y, mà là Khí Tiên Phủ muốn nói cho người khác biết, không nên tùy tiện chọc đến Khí Tiên Phủ, nếu không thì sẽ có một đống tông môn cấp năm và tông môn cấp bốn dạy dỗ ngươi.

Thượng Quan Tiểu Y hơi nhíu mày, nàng không ngờ hộ trận của Khí Tiên Phủ lại mạnh như vậy.

Năm đó mặc dù Khí Tiên Phủ có một Nhân Tiên, nhưng thực lực của tông môn cũng không mạnh, vẫn là một tông môn cấp ba. Bây giờ mặt dù đã tấn cấp lên thành tông môn cấp năm, người có tu vi cao nhất cũng chỉ có tông chủ Khúc Mậu Du mà thôi, còn không bằng năm đó. Khúc Mậu Du vẫn chưa bước vào Hư Thần cảnh, nàng hoàn toàn có thể nghiền ép Khúc Mậu Du. Khí Tiên Phủ có thể trở thành tông môn cấp bốn, không phải dựa vào thực lực mà dựa vào năng lực luyện khí. Một tông môn như thế này, lại có hộ trận cấp bảy, thật sự không thể ngờ được.

Lam Tiểu Bố đang ở đằng xa không biết tại sao Thượng Quan Tiểu Y lại muốn công kích Khí Tiên Phủ, hắn vốn không ưa Khí Tiên Phủ, bây giờ thấy Thượng Quan Tiểu Y đang cố hết sức công kích, dứt khoát dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh vào mắt trận của hộ trận Khí Tiên Phủ.

Lam Tiểu Bố khác với Thượng Quan Tiểu Y, Thượng Quan Tiểu Y không hiểu về Trận Đạo, chỉ dựa vào sức mạnh mà làm. Lam Tiểu Bố thì là môt cường giả Trận Đạo đã sắp trở thành tông sư trận pháp cấp bảy. Thời gian và cường độ công kích của Thần Hồn Thứ vô cùng phù hợp. Tựa như ngay khi công kích của Thượng Quan Tiểu Y đánh vào hộ trận cấp bảy, Thần Hồn Thứ lập tức đánh vào mắt trận, khiến hộ trận lung lay.

Thượng Quan Tiểu Y vô cùng vui mừng, nàng cảm thấy công kích vừa rồi của mình có hiệu quả lớn hơn rất nhiều.

Cự phủ vung lên, Thượng Quan Tiểu Y lại càng điên cuống công kích vị trí vừa rồi, Lam Tiểu Bố cũng tiếp tục giúp đỡ Thượng Quan Tiểu Y, lần này chỉ qua nửa nén hương, hộ trận Khí Tiên Phủ lập tức vang lên tiếng răng rắc, sau đó toàn hộ Khí Tiên Phủ lập tức xuất hiện trước mặt Thượng Quan Tiểu Y

“Cái gì? Hộ trận của tông môn bị phá rồi?” Khúc Mâu Du vô cùng kinh ngạc đứng lên, hộ trận tông môn của Khí Tiên Phủ là do tông sư trận pháp Phó Thanh Trì đã mất tích bố trí ra. Cho dù là tông môn cấp năm cũng khó có thể có được hộ trận có đẳng cấp cao như vậy, chính vì thế, Khúc Mâu Du mới không lo lắng hộ trận sẽ xảy ra chuyện.

“Thượng Quan Tiểu Y, dù sao thì ngươi cũng là tiền bối trong tu tiên giới ở Nguyên Châu, bây giờ lại ngang nhiên đánh nát hộ trận của Khí Tiên Phủ ta, ngươi không sợ sẽ khiến nhiều người tức giận sao?” Khúc Mâu Du vội vàng xông ra khỏi Đại điện nghị sự của tông môn, tức giận nói lớn.

Không có ai giúp đỡ, Khí Tiên Phủ hắn cũng không sợ Thượng Quan Tiểu Y, Khí Tiên Phủ hắn vẫn còn một trưởng lão Hư Thần sơ kỳ.

Chương 320: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (1)

Thượng Quan Tiểu Y thì không tiếp tục ra tay nữa, mà bước vào Khí Tiên Phủ, lạnh lùng nói, “Ta đến tìm Phương Ngang lấy lại một thứ thuộc về ta, Khí Tiên Phủ ngươi chẳng những không để ta tiến vào, mà còn dùng những lời lẽ quá đáng nói với ta, có phải cảm thấy Thượng Quan Tiểu Y ta rất dễ lừa hay không?”

Thấy Thượng Quan Tiểu Y không tiếp tục ra tay, cuối cùng Khúc Mâu Du cũng thả lỏng, sau đó ôm quyền nói, “Thượng Quan đạo hữu, sư tổ Phương Ngang đã vũ hóa nhiều năm rồi. Ngươi cứ khăng khăng rằng sư tổ Phương Ngang lấy đồ của ngươi, cho dù việc này là thật hay giả, chúng ta cũng không thể mời sư tổ Phương Ngang ra được.”

Thượng Quan Tiểu Y bình tĩnh nói, “Chỉ cần ngươi để ta đến động phủ mà Phương Ngang đã từng tu luyện nhìn một chút là được, vì sao chút chuyện đó cũng không cho phép?”

Khúc Mâu Du rõ ràng lươn lẹo hơn Thượng Quan Tiểu Y, hắn lớn tiếng nói, “Thượng Quan đạo hữu, nếu như Khúc Mâu Du ta muốn đến Thượng Quan gia ngươi xem động phủ của tổ sư Thượng Quan ngươi, ngươi có cho phép không?”

Thượng Quan Tiểu Y cứng lưỡi, rõ ràng là nàng có lý, nhưng hết lần này đến lần khác, khi nói chuyện với đối phương, lại bị đối phương phản kích mà nghẹn lời.

“Ha ha ha… Đây là lần đầu tiên Thốn Hà ta nghe được loại yêu cầu không biết xấu hỏ như vậy, Thượng Quan gia ngươi rất lợi hại, rất trâu bò phải không? Khí Tiên Phủ người ta không cho ngươi vào đấy thì sao? Ngươi có thể nhảy lên trời à?”

Khi hai bên đang nói chuyện, có một phi thuyền từ trên trời rơi xuống, đáp xuống quảng trường bên ngoài Khí Tiên Phủ.

Ngay khi phi thuyền này rơi xuống, lập tức có thêm mấy phi thuyền từ phương xa kéo đến.

Khúc Mâu Du vô cùng mừng rỡ, lập tức tiến lên ôm quyền thi lễ, “Khúc Mâu Du của Khí Tiên Phủ xin kính chào Thốn trưởng lão.”

Người đến chính là ngoại sự trưởng lão Thốn Hà của Tây Côn Lôn phái, thực lực Hư Thần cảnh hậu kỳ. Thốn Hà gật đầu, còn chưa kịp chất vấn Thượng Quan Tiểu Y một lần nữa, mấy phi thuyền từ đằng xa đã hạ xuống, bảy tám tên tu sĩ nối đuôi nhau đi xuống, người có tu vi thấp nhất cũng là Hư Thần sơ kỳ, những người khác đều là Hư Thần trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Sắc mặt Thượng Quan Tiểu Y vô cùng khó coi, nàng không ngờ mặt mũi của Khí Tiên Phủ lại lớn đến vậy, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể nhờ mấy tông môn cấp năm đến giúp đỡ, còn có vài tông môn cấp bốn.

Nàng biết, hôm nay nếu nàng muốn lấy lại thứ thuộc về mình, khả năng không lớn chút nào.

Thượng Quan Tiểu Y không nói thêm lời nào nữa, xoay người rời đi.

Một nữ tu Hư Thần trung kỳ vừa bước xuống từ trên phi thuyền ngăn Thượng Quan Tiểu Y lại, “Thế nào, phá vỡ hộ trận của Khí Tiên Phủ xong, cứ như vậy mà đi sao? Nếu như ai cũng giống như ngươi, vậy chẳng phải tu tiên giới Nguyên Châu ta sẽ trở nên hỗn loạn sao?”

Thốn Hà cũng cười ha ha nói, “ Mẫn Nguyệt trưởng lão của Cửu Châu Sơn nói rất đúng, nếu như ai cũng giống như người này, muốn công kích tông môn nào thì đi công kích tông môn đó, Nguyên Châu ta đã sớm loạn rồi. Thượng Quan Tiểu Y, ngươi đi theo ta đến Tây Côn Lôn phái đi. Mặc dù ngươi thuộc tu tiên giả thế hệ trước, nhưng cũng không thể không tuân theo quy củ tu tiên của Nguyên Châu ta.”

Thượng Quan Tiểu Y giơ cự phủ trong tay lên, lạnh lùng nói, “Ta không đi với ngươi.”

Chỉ là khi nàng vừa nói xong lời này, bảy tám tên tu sĩ Hư Thần cảnh đã ngăn đường đi của nàng lại, Thượng Quan Tiểu Y biến sắc.

Khúc Mâu Du cười ha ha một tiếng, ôm quyền nói, “Đa tạ các vị huynh đệ của các tông đã đến đây bên vực lẽ phải, kẻ này ỷ vào việc mình có chút thân phận, ngang nhiên không xem Khí Tiên Phủ và trật tự tu tiên ở Nguyên Châu ra gì. Không bằng chúng ta bắt kẻ này lại trước, sau đó mọi người tập trung tại Khí Tiên Phủ ta…”

“Ha ha, Khí Tiên Phủ ngươi rất lợi hại sao? Ta cũng không ưa Khí Tiên Phủ ngươi, còn giết một con kiến hôi của Khí Tiên Phủ ngươi nữa, có phải ngươi cũng muốn bắt ta luôn không?” Một giọng nói khinh thường truyền đến.

Thượng Quan Tiểu Y nghe được tiếng nói này thì vô cùng vui mừng, nàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Lam Tiểu Bố đang từ từ đi đến.

“Ngươi…” Khúc Mâu Du đang định hỏi đối phương là người phương nào, dám ở nơi này khoác lác. Nhưng mà sau khi nói một chữ ngươi xong, hắn lập tức nhận ra người này, chỉ có thể nuốt những lời còn lại xuống bụng.

Người trước mắt này hắn chưa từng gặp qua, thế nhưng chân dung của hắn thì đã nhìn thấy nhiều lần, thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành, hiện giờ là người độc ác nhất ở Nguyên Châu. Giết ba Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, đồng thời còn khiến Mộc Dương Chiết phải chạy trốn, nghe đồn còn giễu võ giương oai ở Cổ Tinh Sơn một lần, người ta phải kính cẩn dâng đồ lên. Khí Tiên Phủ hắn có thể không quan tâm đến Thượng Quan Tiểu Y, nhưng không dám bất kính với Lam Tiểu Bố.

“Khúc Mâu Du kính chào Lam thành chủ.” Khúc Mâu Du nhanh chóng khom người thi lễ, hắn biết rõ, Lam Tiểu Bố đến đây, vậy thì cho dù các tông môn khác có tới nhiều hơn nữa, nhưng cũng không có một tông môn nào có thể làm chủ cho Khí Tiên Phủ hắn.

Lấy thanh danh của tông môn cấp năm ra dọa Lam Tiểu Bố? Ha ha, đó chính là một chuyện cười.

“Kính chào Lam Thành chủ.” Những tu sĩ Hư Thần cảnh khác nhìn thấy Lam Tiểu Bố, cũng nhanh chóng hành lễ, đồng thời cũng mở ra lối đi cho Thượng Quan Tiểu Y.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mẫn Nguyệt, từ tốn nói, “Cửu Châu Sơn ngươi là người quản lý cả Nguyên Châu sao? Quản rộng đến vậy à?”

“Xin chào Lam thành chủ, Thượng Quan Tiểu Y ngang nhiên đánh tan hộ trận của Khí Tiên Phủ, Cửu Châu Sơn ta…”

Mẫn Nguyệt trưởng lão còn chưa nói hết lời, Lam Tiểu Bố đã đánh một bàn tay ra. Rõ ràng đã nhìn thấy bàn tay Lam Tiểu Bố đang đánh tới, nhưng Mẫn Nguyệt đã là Hư Thần cảnh trung kỳ vẫn không thể nào né tránh được.

“Đùng!” Một cái tát trực tiếp đánh bay Mẫn Nguyệt, người còn bay trên không trung mà đã có mười mấy cái răng bay ra.

Bành! Mẫn Nguyệt ngã ngồi trên mặt đất hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, đây thực sự là dùng một bàn tay nghiền ép tất cả.

Chương 321: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (2)

“Cửu Châu Sơn ngươi là cái thá gì cứ, qua mấy ngày nữa ta nhất định sẽ đánh nát hộ trận của Cửu Châu Sơn ngươi, ngươi có thể làm gì được ta hả?” Lam Tiểu Bố khinh thường nói.

Mẫn Nguyệt cũng không dám nói lại nửa chữ, chỉ có thể ngồi dưới đất hoảng sợ không nguôi. Bây giờ điều nàng lo lắng nhất chính là Lam Tiểu Bố ra tay giết nàng luôn. Người khác không dám giết nàng, nhưng Lam Tiểu Bố muốn giết nàng thì chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến. Người ta còn giết được mấy Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, làm sao lại không dám giết một Hư Thần cảnh trung kỳ như nàng chứ? CHính nàng cũng không tin.

Thốn Hà lúc này rất muốn phát tin tức về tông môn, nhưng hắn không dám. Nếu như hắn biết Lam Tiểu Bố sẽ đến đây, cho dù có cho hắn thêm 10.000 lá gan hắn cũng không muốn đến giúp Khí Tiên Phủ.

Thốn Hà hi vọng Lam Tiểu Bố không để ý đến hắn, nhưng Lam Tiểu Bố lại cứ nhìn chăm chằm về phía hắn, “Vừa rồi ngươi muốn bắt bạn của ta đi?’

“Xin chào Lam thành chủ, vãn bối là ngoại sự trưởng lão của Tây Côn Lôn phái, chuyện này chỉ sợ có chút hiểu lầm.” Thốn Hà nhanh chóng khom người thi lễ, hạ mình xuống vị trí cực thấp.

“Đùng!” Lại một cái tát đánh đến, Thốn Hà cảm thấy mình có thể né tránh, nhưng hắn lại buộc mình đứng im, không dám tránh né. Vừa rồi sau khi Mẫn Nguyệt bị tát một cái, Lam Tiểu Bố hình như không tìm nàng gây chuyện nữa. Nếu như mình né, chỉ sợ chuyện này sẽ không kết thúc.

Ong! Thốn Hà cũng cảm thấy đầu có choáng váng, trước mắt xuất hiện vô số ánh sao, hắn cũng bị một tát này đánh bay ra ngoài.

“Tây Côn Lôn phái của ngươi đáng sợ lắm à? Chớ để Bố gia ngươi tìm được cái cớ. Lần sau mà còn dám gây chuyện với bạn của ta, Bố gia nhà ngươi sẽ đến Tây Côn Lôn phái đi dạo một vòng, cút.”

“Vâng…” Trong lòng Thốn Hà lại cảm thấy nhẹ nhõm, hắn khẳng định một khi chuyện này mà làm lớn lên, cho dù Tây Côn Lôn phái đối phó với Lam Tiểu Bố như thế nào, hắn vẫn sẽ là vật hi sinh đầu tiên.

Lam thành chủ người ta còn dám giết cả ba Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, cũng chưa thấy Cửu Châu Sơn có thể làm gì được hắn sao? Tây Côn Lôn phái mặc dù mạnh, nhưng so với Cửu Châu Sơn, còn kém rất nhiều.

Lam Tiểu Bố vừa đến đã dạy dỗ cường giả của Cửu Châu Sơn và Tây Côn Lôn phái, mấy tông môn còn lại, đều im lặng không nói gì. Trưởng lão của Đông Vũ Kiếm Tông cũng không dám thở mạnh, hắn lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ nhìn thấy hắn. Giờ phút này hắn có chút hối hận, bây giờ Nguyên Châu có nhiều chuyện như vậy, hắn là một tông môn cấp bốn đến giúp Khí Tiên Phủ được gì chứ. Ngay cả bản thân còn khó bảo đảm, còn dám giúp người khác, đầu óc bị úng nước à?

Cho dù là Cửu Châu Sơn hay Tây Côn Lôn phái đều xám xịt rời đi, còn mấy tông môn khác đến tiếp viện cũng lặng yên không tiếng động mà rút đi.

Khiến bọn họ cảm thấy may mắn là, Lam Tiểu Bố không tìm bọn hắn gây chuyện.

“Lam thành chủ, đa tạ. Lúc đầu không muốn làm phiền đến ngươi, nhưng không ngờ lại khiến ngươi gặp phiền phức rồi.” Thượng Quan Tiểu Y cảm thán nói.

Giờ phút này trong lòng nàng đã hiểu uy thế của Lam Tiểu Bố như thế nào, chỉ sợ Lam thành chủ trước mặt này là một trong những nhân vật cường đại nhất ở Nguyên Châu.

Lam Tiểu Bố xua xua tay nói, “Ta cũng vừa hay muốn đến tìm Khí Tiên Phủ có chút việc, chỉ là không biết ngươi tới nơi này có chuyện gì?”

Thượng Quan Tiểu Y vội vàng nói, “Lúc trước khi ta bị đuổi giết, có một thứ để lại cho Phương Ngang bảo quản giúp, bây giờ ta muốn lấy thứ đó về.”

Sau khi nói xong, Thượng Quan Tiểu Y có chút áy này truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Lúc trước tổ thúc ta có nói để ta nói cho ngươi biết tin tức về một đóa hỏa diễm đang thai nghén, bởi vì lúc đó ta đang bị người của Cổ Tinh Sơn truy sát, cho nên đã giao hỏa diễm ấy cho Phương Ngang, nhờ Phương Ngang bảo quản giúp.”

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố lập tức hiểu được, không phải là Thượng Quan Tiểu Y quên chuyện về hỏa diễm, mà là đối phương muốn tự lấy lại hỏa diễm, sau đó đưa cho hắn.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu với Thượng Quan Tiểu Y, sau đó lạnh lùng nhìn Khúc Mâu Du, “Phương Ngang đang ở đâu?”

Giờ phút này Khúc Mâu Du nào dám lớn tiếng cãi lại, nhanh chóng kính cẩn nói, “Năm đó Phương Ngang sư tổ vũ hóa xong thì phong bế động phủ lại, đồng thời nhắc nhở chỉ có tu sĩ Kim Đan từ hai mươi lăm tuổi trở xuống mới có thể mở động phủ ra, đi vào tiếp nhận truyền thừa của hắn, xây dựng Khí Tiên Phủ lớn mạnh.”

Thượng Quan Tiểu Y hừ lạnh nói, “Chẳng lẽ Phương Ngang không nói cho các ngươi biết, hắn còn giữ đồ của ta sao?”

Khúc Mâu Du vội vàng nói, “Chuyện này thì tổ sư không nói, tổ sư chỉ nói nếu như Thượng Quan tiền bối đến, lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu. Những năm này Khí Tiên Phủ vẫn luôn tận tâm tận lực vì các đại tông môn, cũng tích lũy rất nhiều ân tình.”

Chuyện sau đó Khúc Mâu Du không nói Lam Tiểu Bố cũng đoán được một chút, sau khi Phương Ngang có được hóa diễm của Thượng Quan Tiểu Y, thì nảy lòng tham. Trước khi hắn thân tử đạo tiêu thì Thượng Quan Tiểu Y vẫn chưa quay về, hắn biết được Thượng Quan Tiểu Y không tìm tới. Cho nên mới định ra quy củ truyền thừa y bát của hắn cho hậu nhân, trong y bát của hắn nhất định có đóa hỏa diễm kia.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Dẫn đường đi, đến động phủ của Phương Ngang.”

Chương 322: Hỏa diễm đang thai nghén (1)

Khúc Mâu Du có to gan đến đâu, giờ phút này cũng không dám ngăn cản Lam Tiểu Bố.

Động phủ của Phương Ngang không nằm ở chủ phong của Khí Tiên Phủ, mà là ở một phong khá xa của Khí Tiên Phủ, bên ngoài là một hộ trận cấp năm.

Thấy Khúc Mâu Du muốn lấy trận kỳ ra khai trận, Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại: “Nơi này không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi đi đi.”

“Vâng.” Khúc Mâu Du nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó rời đi. Hắn không dám đi xa, mà là đứng ở bên ngoài phong chờ đợi.

Trưởng lão của Cửu Châu Sơn và Tây Côn Lôn phái đều bị Lam Tiểu Bố tát bay, Lam Tiểu Bố chỉ cần không phá hủy Khí Tiên Phủ của bọn hắn, hắn đã cảm thấy không ấm ức gì rồi.

Sau khi mở ra hộ trận cấp năm, bên trong là cấm chế khốn sát trận và giảo sát trận san sát nhau, từ hơi thở bên trong đó có thể cảm nhận được, đã lâu không có ai đến đây.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dễ dàng xé mở từng đạo cấm chế, mặc dù Thượng Quan Tiểu Y rất khâm phục trận đạo của Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng nàng cảm thấy rất nnghi ngờ về hoàn cảnh nơi này, “Lam thành chủ, nơi này hình như có chút kỳ quái.”

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Quả thật có chút kỳ quái, nhưng mà không sao cả.”

Đối với Lam Tiểu Bố tới nói, cấm chế cao nhất ở nơi này đều là Giảo Sát Trận cấp năm, hắn hoàn toàn không để tâm đến chuyện này. Cho dù Phương Ngang chưa chết, tối đa cũng chỉ là một Nhân Tiên thôi, vậy thì thế nào chứ?

Dù trình độ Trận Đạo của Lam Tiểu Bố có thể nhìn ra các loại hộ trận cấm chế ở đây, hai người vẫn phải tốn nửa nén nhang để đến được động phủ của Phương Ngang.

Cửa ra vào động phủ của Phương Ngang lại không có cấm chế, thần niệm của Lam Tiểu Bố trực tiếp xuyên thấu qua, trận pháp ngăn cản thần niệm đơn giản hoàn toàn không thể nào ngăn chặn được thần niệm của hắn.

Lam Tiểu Bố nhấc chân đạp cửa lớn động phủ của Phương Ngang, hai người lập tức nhìn thấy một bộ xương khô không biết đã chết từ khi nào.

Thượng Quan Tiểu Y nhìn Phương Ngang đã hóa thành xương khô, chỉ thở dài, thời gian có thể lấy đi tất cả. Năm đó nếu như không phải nàng may mắn ăn được Nhân Sâm Quả, nàng cũng đã bị thời gian mang đi rồi.

“Hắn thật sự đã chết rồi, ta lấy nhẫn trữ vật của hắn xem một chút.” Thượng Quan Tiểu Y đi về phía xương khô.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Hắn vẫn chưa chết.”

Thượng Quan Tiểu Y giật mình, lập tức dừng chân lại. Một khắc sau, một đạo quang mang mà thần niệm cũng không thể phát hiện ra bắn thẳng về phía Tử Phủ của Lam Tiểu Bố, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

“A…” Thượng Quan Tiểu Y làm sao lại không biết đó là Nguyên Thần của Phương Ngang? Vậy mà Phương Ngang lại đang chờ ở đây để đoạt xá. Lúc này cho dù Thượng Quan Tiểu Y có ngốc thế nào cũng hiểu rõ, vì sao Phương Ngang lại muốn tu sĩ Kim Đan từ 25 tuổi trở xuống đến đây gặp hắn, sau đó sẽ để truyền thừa của mình lại.

Người ta vốn dĩ chính là đối tượng chuẩn bị để đoạt xá, đáng tiếc là, điều kiện lúc trước của Phương Ngang quá cao, qua nhiều năm như vậy, Khí Tiên Phủ vẫn chưa xuất hiện bất kỳ tu sĩ Kim Đan nào dưới hai mươi lăm tuổi. Có lẽ Phương Ngang đã sớm hối hận vì đã đề ra điều kiện cao như vậy, chỉ là hắn không thể ra ngoài đặt lại điều kiện một lần nữa.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố và Thượng Quan Tiểu Y đến đây, có lẽ cả đời Phương Ngang cũng không có cơ hội đoạt xá.

Giờ phút này Thượng Quan Tiểu Y nắm chặt lưỡi búa trong ta, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì. Phương Ngang dùng Nguyên Thần xông và Tử Phủ của Lam Tiểu Bố để đoạt xá, chẳng lẽ nàng phải công kích Lam Tiểu Bố sao?

Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn Thượng Quan Tiểu Y đã nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn thảm thiết vang lên, một đạo

Nguyên Thần rất yếu ớt lại vọt ra, run run rẩy rẩy lơ lửng trên bộ xương của Phương Ngang.

Lam Tiểu Bố bước đến, đứng trước mặt Nguyên Thần gỡ nhẫn trữ vật của Phương Ngang xuống, sau đó nói, “Chỉ là một Nguyên Thần chết già, cũng dám đoạt xá ta à?”

“Thượng Quan đạo hữu, ta vẫn luốn giúp ngươi bảo quản đóa hỏa diễm kia, xin hãy giơ cao đánh khẽ…” Giọng nói của Nguyên Thần hơi mơ hồ, khàn khàn, nếu như không chú ý lắng nghe, hoàn toàn không thể nghe được.

Lam Tiểu Bố mở nhẫn ra, khi hắn nhìn thấy một thứ giống tổ ong, lập tức biết đây là đóa hỏa diễm dang thai nghén. Cái tổ ong này có luồng hơi thở cực nóng, loại hơi thở này tựa như được Hỗn Độn bao lấy, cho dù như vậy, vẫn không ngừng tràn ra ngoài, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố lấy thứ tổ ong này ra đưa cho Thượng Quan Tiểu Y, “Thượng Quan đạo hữu, ngươi xem đây có phải là thứ mà ngươi nói không.”

“Đúng, đúng, chính là cái này…” Thượng Quan Tiểu Y vội vàng nói, đồng thời đưa tổ ong kia cho Lam Tiểu Bố. Thứ này lúc đầu nàng đã định đưa cho Lam Tiểu Bố, bây giờ đã tìm được rồi, đương nhiên là phải đưa nó cho Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, hỏa diễm này đã thai nghén khá lâu rồi, có lẽ là do Nguyên Châu không có thể gì có thể khiến cho hỏa diễm này ra đời.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nhận lấy tổ ong này, “Đa tạ Thượng Quan đạo hữu.”

Thật sự là hắn đang cần một đóa hỏa diễm như thế này, thế nhưng ở

Nguyên Châu, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe nói đến hỏa diễm.

Nguyên Thần của Phương Ngang lập tức nói, “Ta có cách để hỏa diễm này ra đời, chỉ cần đạo hữu…”

Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng mấy chục đạo Thần Hồn Thứ đánh tới, sau đó lại đánh thêm một quyền.

Nguyên Thần Phương Ngang vốn đã vô cùng suy yếu, lúc này chẳng thế thốt lên một tiếng động nào, đã bị Lam Tiểu Bố hủy diệt hoàn toàn.

Hắn cần Phương Ngang giúp hắn tìm cách để hỏa diễm ra đời? Ha ha, chẳng lẽ Vũ Trụ Duy Mô của hắn là để trưng à?

…

Chương 323: Hỏa diễm đang thai nghén (2)

Lam Tiểu Bố và Thượng Quan Tiểu Y rời khỏi chỗ của Phương Ngang, Khúc Mâu Du bên ngoài vẫn còn đang kính cẩn chờ đợi. Thượng Quan Tiểu Y không để ý đến Khúc Mâu Du, Lam Tiểu Bố thì cười ha ha nói, “Khúc tông chủ, ta vẫn còn một chuyện làm phiền đến Khí Tiên Phủ một chút.”

Khúc Mâu Du nhanh chóng khom người đáp lại, “Lam thành chủ có chuyện gì cần Khí Tiên Phủ ta làm xin cứ nói, Khí Tiên Phủ ta nhất định sẽ dốc hết sức làm.”

Lam Tiểu Bố nói, “Gần đây ta định đi xa nhà một chuyến, cần một pháp bảo phi hành tương đối tốt…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Khúc Mâu Du thờ phào môt hơi, vội vàng nói, “Lam thành chủ yên tâm, Khí Tiên Phủ ta nhất định sẽ luyện chế cho Lam thành chủ một linh khí phi hành đỉnh cấp.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Khúc tông chủ, ngươi nghĩ sai rồi, ta không cần linh khí.. Ta nghie nói quý tông có một Tiên khí phi hành hạ phẩm là Tinh không Chu, ta muốn mượn dùng một chút. Khúc tông chủ yên tâm, sau khi ta trở về nhất định sẽ trả lại.”

“…” Khúc Mâu Du nghe nói như vậy, miệng há hốc, một hồi lâu mới lên tiếng, “Lam thành chủ, Khí Tiên Phủ ta quả thật đã từng có tiên khí phi hành như vậy, thậm chí còn là bảo vật trấn tông của Khí Tiên Phủ ta, chỉ là từ rất lâu trước đây, món pháp bảo này đã bị thất lạc rồi. Cho dù là ta cũng chưa từng nhìn thấy nó bao giờ. Bây giờ Khí Tiên Phủ chỉ có một bản hàng nhái mà thôi, mặc dù có tên là Tiên Khí Tinh Không Chu, nhưng thật ra là một món linh khí thượng phẩm mà thôi. Tính thực dụng của nó còn không bằng linh khí hạ phẩm tầm thường, chỉ có ý nghĩa tượng trưng mà thôi.”

Lam Tiểu Bố cau mày, đây là không muốn cho mượn à?

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang định nói gì đó, bên tai đã truyền đến tiếng Thượng Quan Tiểu Y truyền âm, “Lam thành chủ, Tinh Không Chu của Khí Tiên Phủ quả thật đã bị thất lạc rồi, ta còn biết món pháp bảo này bị mất ở đâu.”

Thượng Quan Tiểu Y không nói tiếp, nhưng Lam Tiểu Bố hiểu được. Lúc trước hắn chỉ nghĩ đến Khí Tiên Phủ có một món pháp bảo phi hành Tiên khí hạ phẩm, nhưng không cân nhắc đến thực lực của Khí Tiên Phủ.

Địa vị của Khí Tiên Phủ có cao như thế nào cũng chỉ là một tông môn cấp bốn mà thôi. Một tông môn cấp bốn có thể giữ được Tiên khí hạ phâm sao? Ngay cả hắn còn có thể đến mượn Tiên khí hạ phẩm, Cửu Châu Sơn và mấy tông môn cấp năm còn lại sao có thể bỏ qua chuyện này được? Cho nên Khúc Mâu Du chắc đang nói thật.

Trong lòng Khúc Mâu Du lo lắng vô cùng, hắn sợ nhất là Lam Tiểu Bố không tin lời hắn nói, nhất định bắt mình kiếm cho ra, thế thì xong đời thật rồi.

Khiến Khúc Mâu Du vô cùng mừng rỡ là, sau khi Lam Tiểu Bố nghe hắn nói xong thì cười ha ha một tiếng, sau đó nói, “Nếu đã như vậy thì đã quấy rầy rồi, xin cáo từ.”

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố và Thượng Quan Tiểu Y đã rời khỏi Khí Tiên Phủ, Khúc Mâu Du mới lau mồ hôi lạnh trên trán, tảng đá lớn trong lòng mới có thể dỡ xuống.

…

Vừa rời khỏi Khí Tiên Phủ, Thượng Quan Tiểu Y lập tức nói. “Tinh Không Chu của Khí Tiên Phủ là do sư phụ Trì Giang Nghiệt của Phương Ngang lấy đi mất, nơi đó ta biết.”

Không đợi Lam Tiểu Bố hỏi Thượng Quan Tiểu Y đã tiếp tục nói, “Trên thực tế Khí Tiên Phủ đã từng xuất hiện một Nhân Tiên, vị Nhân Tiên này cũng chính là sư phụ Trì Giang Nghiệt của Phương Ngang. CHỉ là sau khi hắn đạt được Nhân Tiên cảnh cũng không quay về tông môn mà vẫn ở tường đại đạo…”

“Tường đại đạo?” Lam Tiểu Bố lặp lại, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ tường đại đạo này chính là tường đại đạo thông đến vũ trụ Đại Hoang sao?

Thượng Quan Tiểu Y nói tiếp, “Ngươi ở Nguyên Châu tu luyện, chắc hẳn đã biết chuyện về tường đại đạo và vũ trụ Đại Hoang. Nhưng mà có thể biết được tường đại đạo ở đâu, chỉ sợ toàn bộ Nguyên Châu này, người biết được chỉ có ba người, ta là một trong số đó. Lúc trước Cổ Tinh Sơn bắt ta lại, cũng chính là vì muốn ta nói cho họ biết vị trí của tường đại đạo, nhưng ta chưa bao giờ nói qua. Chỉ cần một ngày Cổ Tinh Sơn không có người nào vượt qua Địa Tiên cảnh, thì bọn họ cũng không có cách nào sưu hồn ta."

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, "Xin Thượng Quan đạo hữu chỉ giáo."

Hắn biết Thượng Quan Tiểu Y nói những lời này, nhất định là vì muốn nói vị trí tường đại đạo cho hắn biết, nếu không thì sẽ không nhắc đến tường đại đạo.

Thượng Quan Tiểu Y gật đầu, "Tường đại đạo còn gọi là tường vũ trụ thứ hai, là bức tường ngăn cách vũ trụ Đại Hoang và Nguyên Châu. Tu tiên giả làm việc luôn chừa lại một con đường lui, dính đến chuyện của chúng sinh, lúc nào cũng phải chừa lại một con đường. Nếu không Tiên Đạo bị ngăn cản, đi lại khó khăn, cuối cùng thân tử đạo tiêu cũng là chuyện có thể xảy ra. Cho nên tường đại đạo cũng không phải con đường cụt, mà bất kỳ kẻ nào cũng có cơ hội tìm đến."

Bất kỳ kẻ nào cũng có cơ hội tìm đến? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Thượng Quan Tiểu Y, trong lòng tự nhủ nếu như bất kỳ kẻ nào cũng có cơ hội tìm đến, Cổ Tinh Sơn còn bắt ngươi làm gì?

Thượng Quan Tiểu Y hiểu được ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, nàng từ tốn nói, "Chỉ cần tu luyện đến Địa Tiên cảnh ở Nguyên Châu, là có thể cảm ứng được vị trí của tường đại đạo, đồng thời có thể đi xuyên qua tường đại dạo. Trước đó, phàm Nhân giới vẫn lưu truyền truyền thuyết phi thăng, thật ra tường đại đạo cũng tương đương với khái niệm tu tiên phi thăng ấy."

Lam Tiểu Bố không giải thích được nói, "Tài nguyên tu luyện ở Nguyên Châu thiếu thốn, quy tắc thiên địa không hoàn thiện, muốn tu luyện đến Địa Tiên, nói dễ hơn làm.”

Thượng Quan Tiểu Y gật đầu, “Đúng vậy, nhưng mà khi Nguyên Châu vừa bị tách ra, lúc đó ở Nguyên Châu vẫn có một ít Nhân Tiên viên mãn, cộng thêm việc tài nguyên ở Nguyên Châu còn phong phú, quy tắc vũ trụ Đại Hoang còn chưa tán loạn đến mức biến mất thì có một vài người bước vào Địa Tiên, sư phụ ta chính là một trong những người đó. Lúc đầu ta có thể ăn một Quả Nhân Sâm, cũng chính là từ sư phụ ta mà có.”

Chương 324: Kim Cô Tiên (1)

Nói đến đây, Thượng Quan Tiểu Y hình như nhớ ra chuyện gì đó, “Có lẽ ngươi cũng không biết đến sư phụ ta, nhưng sư tổ của ta thì có lẽ ngươi có biết đến một chút, hắn tên là Mã Toại, cho dù có ở vũ trụ Đại Hoang, thì cũng là một người có chút danh vọng.”

Lam Tiểu Bố có vẻ hơi xấu hổ, hắn quả thật không biết Mã Toại là ai.

Thượng Quan Tiểu Y đã nhìn ra được Lam Tiểu Bố xấu hổ, giải thích, “Ngươi đã từng nghe nói đến Kim Cô Tiên chưa? Sư tổ ta chính là Kim Cô Tiên.

Năm đó Hoàng Long chân nhân cũng không phải là đối thủ của sư tổ ta, đã bị sư tổ ta giết chết.”

Thượng Quan Tiểu Y nói đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ ra. Hoàng Long chân nhân chính là đệ tử Thánh Nhân mà, còn là một trong Ngọc Hư Thập Nhị Tiên, nhưng mà gia hỏa này cũng bị thua trong tay Kim Cô Tiên, nếu như không nhờ có Nguyên Thủy cứu giúp, gia hỏa này cũng đã ngỏm củ tỏi rồi. Có thể xử lý được Hoàng Long chân nhân, người sư tổ này của Thượng Quan Tiểu Y quả thật rất trâu bò.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, đệ tử của Tiệt giáo chết nhiều như vậy, cũng không thấy Thông Thiên Thánh Nhân đến cứu. Tam Tiêu, Triệu Công Minh là mấy nhân vật mà Lam Tiểu Bố ưa thích, cuối cùng cũng chết hết.

“Mặc dù sư phụ ta không có được toàn bộ chân truyền từ sư tổ ta, nhưng cũng là người nổi bật ở Nguyên Châu. Sau khi Nguyên Châu bị tách ra, hắn đã bước vào Địa Tiên cảnh, đồng thời muốn dẫn ta đi xuyên qua tường đại đạo. Chỉ là chúng ta vẫn còn thiếu một món pháp bảo phi hành đỉnh cấp, lúc đó sư phụ ta lập tức nghĩ đến Tinh Không Chu của Khí Tiên Phủ…”

Thượng Quan Tiểu Y thở dài, “Lúc đó Tinh Không Chu của Khí Tiên Phủ đang ở trong tay Trì Giang Nghiệt, sư phụ ta dẫn ta đi tìm Trì Giang Nghiệt. Lúc đó Trì Giang Nghiệt vừa bước vào Nhân Tiên cảnh, vẫn chưa quay về Khí Tiên Phủ. Sau khi nghe thấy lời mời của sư phụ ta, hắn lập tức đồng ý. Nhưng mà hắn có một yêu cầu, đó chính là hi vọng có thể dẫn theo đệ tử Phương Ngang của hắn.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, loại chuyện này nếu đổi lại là hắn cũng sẽ đồng ý. Chỉ có Địa Tiên mới có thể cảm ứng được vị trí của tường đại đạo, mà việc bước được vào Địa Tiên cảnh ở Nguyên Châu khó đến mức nào? Trì Giang Nghiệt có cơ hội như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Sau đó bốn người chúng ta đi đến tường đại đạo, ở gần tường đại đạo có một con lạch trời vũ trụ, con lạch này sâu không thấy đáy, vô biên vô hạn, sư phụ ta cảm ứng được phải đi xuyên qua con lạch này mới có thể đến được vũ trụ Đại Hoang. Lúc đó bốn người chúng ta vừa bước lên Tinh Không Chu, sư phụ ta lập tức biết được ta và Phương Ngang không thể nào vượt qua lạch trời. Cho nên ta và Phương Ngang ở lại bờ lạch trời, còn sư phụ ta và Trì Giang Nghiệt tiến vào lạch trời…”

Lam Tiểu Bố nói, “Nếu nói như vậy thì sư phụ người và Trì Giang Nghiệt đều đến vũ trụ Đại Hoang rồi?”

Nếu thế thì cũng không thể nói là Tinh Không Chu bị mất được, phải nói là Tinh Không Chu đã rời khỏi Nguyên Châu, đến vũ trụ Đại Hoang.

Thượng Quan Tiểu Y lắc đầu, “Ta nghĩ chắc là không, lúc đó ta và Phương Ngang ở đó tiễn hai người kia, định đợi thêm một khoảng thời gian nữa rồi mới rời đi. Nhưng chỉ ba ngày sau, từ sâu trong lạch trời truyền đến gió lốc kịch liệt, con lốc kia cuốn theo vô số xương cốt và bảo vật, lúc đó ta thấy rõ sư phụ Trì Giang Nghiệt của Phương Ngang, hắn bị con lốc ấy cuốn đi, sớm đã hấp hối. Còn sư phụ ta thì không có chút tung tích nào, ta nóng nảy, cho nên nhanh chóng lấy Hỗ Hải lăng cuốn Trì Giang Nghiệt ra ngoài…”

Lam Tiểu Bố không hỏi, hắn nghĩ chắc Trì Giang Nghiệt đã chết rồi.

Quả nhiên Thượng Quan Tiểu Y nói, “Sự sống trên người Trì Giang Nghiệt đã mất, kinh mạch đứt rời, thức hải cũng rách nát, Nguyên Thần sắp tiêu tán. Hắn nói với Phương Ngang, không tu luyện được đến Chân Tiên cảnh, tuyệt đối không được đến tường đại đạo. Không có cách nào bước vào Chân Tiên, thì phải tu luyện đến Địa Tiên viên mãn mới có thể đến nơi này, sau khi nói xong câu đó, Trì Giang Nghiệt vẫn lạc.”

“Lúc đó ta biết được sư phụ ta chắc cũng gặp nguy hiểm, lại đợi thêm một khoảng thời gian nữa vẫn không có tung tích của sư phụ ta, mặc dù trong lòng ta rất đau buồn, cũng chỉ đành rời khỏi tường đại đạo với Phương Ngang. Sau khi rời khỏi tường đại đạo, một mình ta chuẩn bị quay về Tiểu Vạn Thọ sơn, lúc đó lại bị người của

Cổ Tinh sơn vây giết. Cho đến bây giờ, ta vẫn không biết tại sao người của Cổ Tinh sơn lại biết ta biết vị trí của tường đại đạo.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Có phải là do Phương Ngang nói ra không?”

Thượng Quan Tiểu Y kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, thật lâu sau mới thở dài nói, “Khó trách Cửu Châu Sơn và Cổ Tinh sơn đều không dám đối phó với ngươi, ta thật sự không nghĩ đến chuyện này.”

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi không phải là không nghĩ đến, mà là ngươi không muốn dùng suy nghĩ ác ý để suy đoán người khác mà thôi.”

Thượng Quan Tiểu Y sống còn lâu hơn hắn, nhưng Thượng Quan Tiểu Y rõ ràng vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, sống trong sự che chở bảo bọc của sư phụ và gia tộc, hoàn toàn không biết lòng người hiểm ác. Sau khi bị Cổ Tinh sơn cầm tù nhiều năm, mới có chút thay đổi.

Lúc đó đi đến vũ trụ Đại Hoang có bốn người biết mà thôi, dùng phương pháp loại trừ thì rõ ràng chính là Phương Ngang làm ra.

“Vào lúc ta chạy trốn, trùng hợp có gặp Phương Ngang một lần nữa. Ta cảm thấy mình khó có thể tránh thoát khỏi sự truy sát của Cổ Tinh sơn, cho nên đưa đóa hỏa diễm còn đang thai nghén kia cho Phương Ngang bảo quản.” Thượng Quan Tiểu Y thở dài, “Bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn không thể nào trùng hợp như vậy được, rất có thể là Phương Ngang đã sớm ở đó chờ ta rồi. Chuyện sau đó, ngươi cũng biết rồi đấy, ta bị giam lại ở Cổ Tinh sơn.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ nói, “Nếu đã như vậy, vì sao ngươi không nói nơi đó cho Cổ Tinh sơn biết? Nơi đó nguy hiểm như vậy, người Cổ Tinh sơn đi chịu chết không phải tốt hơn sao?”

Chương 325: Kim Cô Tiên (2)

Thượng Quan Tiểu Y nói, "Nơi đó quá nguy hiểm, nhưng bên trong cũng có rất nhiều pháp bảo, đều là của những vị đại năng không thể vượt qua được lạch trời cuối cùng vẫn lạc bỏ lại. Ta lo người của Cổ Tinh sơn chủ yếu đến đó tìm pháp bảo, một khi như vậy, Cổ Tinh sơn sẽ càng lúc càng mạnh."

Nói xong, Thượng Quan Tiểu Y lấy ra một quả cầu phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố, "Lam thành chủ, đây là vị trí cụ thể của tường đại đạo mà ta ghi chép lại, ngươi cầm lấy xem một chút đi. Lạch trời ở tường đại đạo rất nguy hiểm, cho dù Địa Tiên có thể tiến vào, cũng không thể thoát thân."

Những lời cuối cùng này là để nói cho Lam Tiểu Bố biết, nếu như muốn đến tường đại đạo, tốt nhất cảnh giới phải vượt xa Địa Tiên mới có thể vượt qua lạch trời của tường đại đạo. Cho hắn quả cầu phương vị ý là không có việc gì cũng có thể đến bờ bên này của lạch trời nhìn tường đại đạo một chút, có thể có thu hoạch lớn.

"Đa tạ Thượng Quan đạo hữu, ta biết nên làm thế nào. Thượng Quan đạo hữu sắp đột phá lên Nhân Tiên, nếu như không có nơi nào để đi, có thể đến phủ thành chủ của Mưu Bắc tiên thành ta, nơi đó ta có bố trí một Tụ Linh Trận. Một nửa linh mạch ta lấy được từ Tiểu Vạn Thọ sơn cũng đã được ta cắm ở trong phủ thành chủ. Ta chỉ sợ không thể quay về trong thời gian dài, nơi đó có lẽ rất thích hợp để đột phá Nhân Tiên cảnh." Sau khi cất quả cầu phương vị đi, Lam Tiểu Bố cũng lấy trận kỳ đưa cho Thượng Quan Tiểu Y.

Thượng Quan Tiểu Y vội vàng nhận lấy, "Đa tạ Lam thành chủ, ta sẽ chuẩn bị đến Mưu Bắc tiên thành đột phá Nhân Tiên cảnh."

…

Sau khi Lam Tiểu Bố và Thượng Quan Tiểu Y tách ra, hắn dẫn theo

Cổ Đạo, khống chế phi thuyền bay đến vị trí tường đại đạo.

Lam Tiểu Bố không muốn vượt qua tường đại đạo lúc này, hắn chỉ muốn xem vị trí của tường đại đạo ở đâu, hơn nữa ở lạch trời vụ trũ của tường đại đạo có nhiều cường giả Địa Tiên vẫn lạc như vậy, có thể tìm được một món pháp bảo phi hành tốt hay không.

Dùng linh khí phi hành cực phẩm quay về Địa Cầu, đó là chuyện bất đắc dĩ mới phải làm. Nếu có một cơ hội nhỏ nhoi, Lam Tiểu Bố vẫn hi vọng mình có thể tìm được Tiên khí phi hành.

Nguyên nhân thứ hai đến tường đại đạo là Lam Tiểu Bố định để Vũ Trụ Duy Mô tìm kiếm vị trí tường vũ trụ mà hắn đến lúc trước. Tường vũ trụ thứ nhất ở đâu, không có ai biết. Lam Tiểu Bố xuyên qua tường vũ trụ thứ nhất để đến đây, nhưng hắn cũng không biết tường vũ trụ thứ nhất ở đây.

Cách duy nhất có thể tìm được tường vũ trụ thứ nhất, chỉ có thể nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô.

Trong khoang phi thuyền, Lam Tiểu Bố để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng thông tin của đóa hỏa diễm còn dang thai nghén kia. Chỉ trong khoảng thời gian, Vũ Trụ Duy Mô đã cho ra đáp án, đây là một đóa Thái Sơ Hằng Hỏa đang thái nghén.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái này có lẽ cũng không phải hỏa diễm quá nổi tiếng, bưởi vì hắng chưa từng nghe nói đến. Hắn đã từng nghe đế một vài loại, cái gì mà Thái Dương Chân Hỏa, U Minh Quỷ Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Tử Vi Thiên Hỏa, Cửu Thiên Huyền Hỏa, nhưng hình như không có Thái Sơ Hằng Hỏa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến, chỉ cần là hỏa diễm, với hắn mà nói đều được. Chân hỏa của hắn thật sự quá yếu, yếu đến mức ngay cả luyện đan cũng chỉ tạm được.

Muốn thai nghén Hằng Hỏa xong có bao nhiêu cách, Vũ Trụ Duy Mô đã cấp ra rất nhiều phương pháp, đáng tiếc là hắn chẳng thể làm được cái nào. Cái gì mà Hỗn Độn Hỏa Nguyên Tinh, Hỏa Bản Nguyên Thạch, Hỏa Nguyên Châu, Kim ô nguyên…

Những thứ này tùy tiện nghe một chút cũng đủ dọa người, lúc này thì Lam Tiểu Bố có chút hối hận vì đã giết Phương Ngang quá sớm, tên kia nói có cách để Thái Sơ Hằng Hỏa ra đời, không biết là thật hay giả. Chắc có lẽ là giả rồi, hắn cũng không tin gia hỏa kia có thể lấy ra được Hỗn Độn Nguyên Tinh hay Hỏa Bản Nguyên Thạch.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố tìm tòi trong nhẫn trữ vật của mình cả nửa ngày, các loại vật liệu trong này thì rất nhiều. Một phần trong đó là hắn kiếm được, phần nhiều là lấy được từ trong nhẫn trữ vật của hai Nhân Tiên kia.

Lam Tiểu Bố lấy hết những vật liệu mà hắn cho rằng có tác dụng với Thái Sơ Hằng Hỏa, sau đó đặt từng cái bên cạnh Thái Sơ Hằng Hỏa đang thai nghén.

Thử hơn một trăm loại vật liệu, không có bất kỳ vật nào có thể khiến Thái Sơ Hằng Hỏa phản ứng lại.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định từ bỏ, sau đó đi nghe ngóng xem mấy thứ Hóa Bản Nguyên Thạch tìm ở đâu, một tảng đá màu đỏ đang đặt bên cạnh Thái Sơ Hằng Hỏa đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt.

Trong lòng Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, chẳng lẽ tảng đá này cũng có thể thai nghén Thái Sơ Hằng Hỏa?

Tảng đá này là do hắn tìm được ở Ngọc Khải tinh, chỉ cảm thấy thứ này là đồ tốt, nhưng vẫn không biết dùng như thế nào. CHủ yếu vẫn là do hắn không biết luyện khí, đối với vật liệu luyện khí cũng không biết gì. Khiến hắn không ngờ được là, rất nhiều vật liệu cấp chín không khiến Thái Sơ Hằng Hỏa phản ứng, vậy mà tảng đá kia lại làm được.

Sau khi tỏa ra ánh sáng chói mắt, tổ ong Thái Sơ Hằng Hỏa đột nhiên bay lên, từng tia lửa tràn ra bao lấy toàn bộ tảng đá kia.

Lam Tiểu Bố cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng lúc càng nóng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cả phi thuyền của hắn cũng sẽ bị thiêu hủy. Lam Tiểu Bố không biết phải cất hỏa diễm này lại như thế nào, giờ phút này hắn chỉ có thể nhỏ ra một giọt máu, dẫn nó xâm nhập vào trong ngọn lửa, sau đó dùng thần niệm điên cuồng luyện hóa.

Hỏa diễm càng lúc càng cuồng bạo, nhưng Lam Tiểu Bố lại mừng rỡ vô cùng, hắn cảm thấy thần niệm của mình đang từ từ hòa làm một thể với hỏa diễm, hơn nữa còn có thể từ từ khống chế hỏa diễm.

Chương 326: Sư phụ của Liễu Ly. (1)

Ba ngày trôi qua, giờ phút này Thái Sơ Hằng Hỏa và tảng đá màu đỏ kia đã biến mất tăm, trên ngón tay của hắn là một ngọn lửa vô cùng bình thường màu cam.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, ngọn lửa này nhìn thì cực kỳ bình thường, nhưng so với chân hỏa của hắn thì mạnh gấp mấy trăm lần. Ngọn lửa này chỉ là hỏa diễm vừa mới ra đời, một khi tấn cấp, vậy thì chẳng những là trợ thủ cực kỳ lớn đối với luyện đan và luyện chế trận kỳ, mà còn là phương tiện để luyện thần thông Hỏa hệ. Có ngọn lửa này, phải tìm cơ hội có được một môn thần thông Hỏa hệ mới được.

Mặc dù lần đầu tiên có được hỏa diễm, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết phần lớn hỏa diễm đều thai nghén ở trong đan điền, còn thần niệm của hắn đứng ở giữa điều động. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, hỏa diễm này không ở trong đan điền, mà lại ở trong thức hải.

Khá lắm, thứ này tuyệt đối là đại sát khí. Trong tương lai nếu như lại có loại người như Phương Ngang dám đoạt xá hắn, vậy thì đóa hỏa diễm này có thể trực tiếp khiến đối phương hối hận cũng không kịp.

Gọi hỏa diễm ra một lần nữa, Lam Tiểu Bố tùy ý lấy đan lô ra luyện chế một lò Vũ Lâm Đan, cho dù là tốc độ luyện đan hay phẩm chất của đan dược, giờ phút này đầu nhanh chóng tăng cao. Có thể thấy có được một đóa hỏa diễm tốt quan trọng với một đan sư như thế nào.

Thần niệm quét ra, Cổ Đạo còn đang khống chế phi thuyền nhanh chóng phi hành, vị trí trên quả cầu phương vị mà Thượng Quan Tiểu Y đưa cho hắn vẫn còn rất xa. Tay Lam Tiểu Bố phất lên một cái, hỏa diễm biến mất, hắn quyết định nhân cơ hội này đột phá Hư Thần Cảnh hậu kỳ.

Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn đang xây dựng vị trí của tường vụ trụ thứ nhất, lúc này thực lực của hắn mà càng cao, tốc độ quay về Địa Cầu sẽ càng nhanh.

Linh mạch trung phẩm lấy từ Cổ Tinh sơn về được dùng để cung cấp linh nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô xây dựng vị trí tường vũ trụ, Lam Tiểu Bố lấy ra một đống linh thạch thượng phẩm và Linh Tủy Tinh rồi bắt đầu tu luyện.

Một khi đã bắt đầu bế quan, Lam Tiểu Bố lập tức che chắn hết mọi thứ xung quanh. Cho dù Lam Tiểu Bố có một đống linh thạch thượng phẩm và Linh Tủy Tinh, thế nhưng tiến độ tu luyện vẫn không thể nhanh như lúc trước.

Xem ra hắn vẫn thích hợp với việc dùng linh mạch để tu luyện hơn, chỉ là da mặt của hắn không có dày như Cửu Châu Sơn. Nếu không thì hắn có thể chọn một hai tông môn cấp năm nào đó, tìm đại ra một lý do đi lấy linh mạch của người ta.

Lam Tiểu Bố cũng không nôn nóng, hắn biết trước đó tiến độ tu luyện của mình nhanh như vậy, là do dùng nhiều Ngũ Thải Tiên Chi, hơn nữa còn tu luyện trên linh mạch thượng phẩm.

Mặc dù linh mạch thượng phẩm kia không bị tiêu hao bao nhiêu, nhưng với cảnh giới bây giờ của hắn, nếu như còn tiếp tục dùng nó để tu luyện, nhất định sẽ tiêu hao rất lớn. Một khi linh mạch thượng phẩm bị tiêu hao đi, hắn phải lấy gì để bố trí hộ trận cho Địa Cầu đây?

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang trong quá trình tu luyện bị Cổ Đạo đánh thức.

Lam Tiểu Bố đã nói với Cổ Đạo, nếu như chưa đến tường đại đạo thì đừng gọi hắn, bây giờ Cổ Đạo lại đánh thức hắn trong lúc đang bế quan, rõ ràng là đã đến tường đại đạo rồi.

Lam Tiểu Bố và Cổ Đạo rời khỏi phi thuyền, hắn còn chưa kịp cất phi thuyền đi, trong phạm vi bao phủ của thần niệm đã xuất hiện một cái bóng đang lao đến rất nhanh.

Phía sau cái bóng này còn có một người nữa, từ hơi thở dao động trên hai người này, Lam Tiểu Bố có thể thấy được, hai người này chắc hẳn đang đấu pháp, hơn nữa còn là một đuổi một chạy.

Lam Tiểu Bố không để ý đến hai người này mà cầm lấy quả cầu phương vị mà Thượng Quan Tiểu Y đưa cho mình. Nơi này không có lạch trời vũ trụ mà, thế nhưng vị trí mà quả cầu phương vị trong tay đang chỉ chính là nơi này.

Chẳng lẽ Thượng Quan Tiểu Y nhớ sai rồi?

Khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, từ xa đã có một tiếng nói truyền đến, “Đạo hữu, xin hãy ra tay giúp ta ngăn phản nghịch của Tây Côn Lôn phái lại, Tây Côn Lôn phái nhất định sẽ hậu tạ.”

Tây Côn Lôn phái?

Lam Tiểu Bố nhìn tu sĩ đã xuất hiện trước mặt, đây là một nữ tu, dáng người nữ tu vô cùng mỹ lệ, dung mạo cũng cực kỳ xinh đẹp.

Cho dù Lam Tiểu Bố không ra tay ngăn cản, nhưng vị nữ tu này cũng vì Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện nên nhất thời chậm lại một chút, chờ đến khi nàng muốn chạy tiếp, người phía sau cũng đã đứng trước mặt.

Lam Tiểu Bố thấy rõ, cho dù không có sự xuất hiện của hắn khiến nữ tu này bị chậm lại một chút, người phía sau cũng sẽ nhanh chóng đuổi kịp nàng. Bởi vì tu vi của nữ tu này nhiều nhất là Hư Thần hậu kỳ, mà gia hỏa đuổi theo sau nàng đã đến cảnh giới Nhân Tiên, hoàn toàn không cùng một cấp độ. Nàng có thể chạy trốn từ Tây Côn Lôn phái đến đây, khẳng định đã dùng thủ đoạn khác.

“Đa tạ đạo hữu đã giúp đỡ, ta là trưởng lão Ôn Ô Khanh của Tây Côn Lôn phái…” Vị trưởng lão Nhân Tiên đuổi theo phía sau chỉ mới nói một nửa đã dừng lại.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Xem ra Ôn trưởng lão đã nhận ra ta rồi, sao thế? Nhận ra ta rồi thì không muốn chào hỏi nữa à?”

Ôn Ô Khanh lúng túng nói, “Không dám không dám, không ngờ đến Lam thành chủ cũng ở đây, thật là hân hạnh, hân hạnh.”

Hắn chưa từng gặp Lam Tiểu Bố, nhưng bây giờ ở Nguyên Châu ai nổi tiếng nhất, đương nhiên chính là Lam Tiểu Bố rồi. Cho dù chưa từng gặp Lam Tiểu Bố, hắn đương nhiên cũng biết hình dáng Lam Tiểu Bố như thế nào.

Nói thật, gặp phải Lam Tiểu Bố ở đây, trong lòng hắn cũng có chút bồn chồn. Gia hỏa này là một tên hung hãn, giết chết ba Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn. Hắn không sợ Lam Tiểu Bố, nhưng cũng không muốn gặp phải Lam Tiểu Bố ở đây.

Chương 327: Sư phụ của Liễu Ly. (2)

Nữ tử kia cũng nhận ra Lam Tiểu Bố, nhanh chóng thi lễ, “Ngọc Tương Y xin chào Lam thành chủ, có lẽ Lam thành chủ không biết ta, nhưng nhất định có biết đệ tử Liễu Ly của ta.”

“Ngươi là sư phụ của Liễu Ly?” Lam Tiểu Bố nhìn Ngọc Tương Y từ trên xuống dưới, nói thật, ấn tượng của hắn về Ngọc Tương Y cũn không tốt lắm. Nghe nói lúc trước Liễu Ly bị Tây Côn Lôn phái diệt khẩu, nếu sư phụ Liễu Ly không biết chuyện này, hắn tuyệt đối không tin, nói không chừng mệnh lệnh truy sát Liễu Ly chính là do Ngọc Tương Y ban ra.

“Ôn trưởng lão, tại sao ngươi lại truy sát Ngọc Tương Y?” Lam Tiểu Bố đánh giá Ngọc Tương Y một chút, sau đó ánh mắt chuyển lên người Ôn Ô Khanh.

Ôn Ô Khanh cười cười xấu hổ nói, “Lam thành chủ, thật ra ta vẫn luôn vô cùng khâm phục ngươi, đơn thương độc mã mà có thể tạo ra được thành tựu to lớn như vậy ở Nguyên Châu. Mưu Bắc tiên thành bây giờ chính là nơi tu tiên phồn hoa nhất trên Nguyên Châu đấy, Mưu Bắc tiên học viện chính là nơi mà đa số tu tiên giả hướng đến. Lúc trước Cửu Châu Sơn muốn đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện, ta là người đầu tiên không đồng ý, nhưng sự tình bất đắc dĩ, chúng ta không thể không phái người đi đến đó. Lam thành chủ cũng biết, Tây Côn Lôn phái chúng ta có quan hệ rất tốt với Lam thành chủ, cho dù có đến đó, cũng sẽ không ra tay.”

Lam Tiểu Bố nhìn Ôn Ô Khanh từ tốn nói, “Ta hỏi ngươi tại sao lại truy sát Ngọc Tương Y? Nếu như ngươi không hiểu tiếng người, vậy thì đừng trách Bố gia ngươi dạy dỗ ngươi đấy.”

Trong lòng Ôn Ô Khanh giận dữ, nhưng cố nén lửa giận mà nói, “Đây là chuyện riêng của Tây Côn Lôn phái, cũng giống như chuyện chúng ta không ra tay với Mưu Bắc tiên thành, xin Lam thành chủ không cần xen vào chuyện riêng của Tây Côn Lôn phái chúng ta…”

Dù sao cũng là cường giả Nhân Tiên, Ôn Ô Khanh cũng có chút cao ngạo.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ôn Ô Khanh, trước đó Tây Côn Lôn phái cũng đã phái người đánh đến cửa Mưu Bắc tiên thành ta, bây giờ lại nói tình thế bất đắc dĩ, không thể không đi à? Ngươi có còn mặt mũi nữa hay không? Đã làm thì cứ trực tiếp thừa nhận đi, đừng khiến ta xem thường như vậy chứ?”

“Nói như vậy là Lam thành chủ nhất định phải xen vào chuyện riêng của Tây Côn Lôn phái sao?” Giọng nói của Ôn Ô Khanh đột nhiên lạnh lẽo, hắn biết Lam Tiểu Bố đã xử lý ba Nhân Tiên, nhưng mà nghe nói Hỗ Vưu bị chết là do bị đánh lén, Phong Hàn thì bị giam trong Khốn Sát đại trận của Lam Tiểu Bố, cuối cùng mới bị giết. Còn Trâu Tránh, đó là do khi đánh nhau với Lý Mạc Tử, Lam Tiểu Bố đánh lén mà thôi.

Hắn tự tin mình không hề yếu hơn Trâu Tránh, cho nên trong lòng có kiêng kị Lam Tiểu Bố, những cũng không đến mức sợ sệt phải chạy trốn.

Ngọc Tương Y đứng bên cạnh nói. “Ta ở Tây Côn Lôn phái tận tâm tận lực mấy trăm năm, nhưng chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà Chấp Pháp điện của Tây Côn Lôn phái lập tức hạ lệnh giam ta vào trong thủy lao, ta biết một khi đã bước vào thủy lao rồi thì sẽ không còn con đường sống nào nữa, ta không cam tâm chết đi như vậy, lúc đó mới trốn khỏi Tây Côn Lôn phái.”

Lam Tiểu Bố mỉa mai một tiếng, “Chỉ sợ ngươi cũng không phải thứ tốt gì, ta nghe nói ngươi muốn giết đệ tử Liễu Ly của ngươi để diệt khẩu vì tông môn mà.”

Ngọc Tương Y im lặng, nàng nhìn thoáng qua Ôn Ô Khanh vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng không dám ra tay, bỗng nhiên nói, “Lam thành chủ, ta biết ngươi và Liễu Ly là bạn. Ngươi tin rằng ta sẽ bán đứng đệ tử của mình, thậm chí giết đệ tử của mình để diệt khẩu sao?”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Những người khác thì ta không tin lắm, nhưng Tây Côn Lôn phái ngươi thì ta không chắc.”

Ngọc Tương Y chậm rãi nói, “Nếu như Liễu Ly không có thuốc giải độc, bây giờ chỉ sợ đã vẫn lạc ở bên ngoài. Đệ tử của ta, ngươi cảm thấy ta không hiểu tính tình của nàng sao? Liễu Ly là đệ tử của ta, Triêu Hạnh Nghi cũng là đệ tử của ta. Triệu Hạnh Nghi đi theo ta thời gian dài hơn, chẳng lẽ ta không biêt tính cách của Triệu Hạnh Nghi ra sao ư?”

Ôn Ô Khanh đứng bên kia cười lạnh nói, “Ngọc Tương Y, quả nhiên là ngươi đã vi phạm mệnh lệnh của tông môn, thả Liễu Ly đi.”

Ngọc Tương Y thì lại càng bình tĩnh hơn, nàng không nhìn Ôn Ô Khanh, nhìn Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ta bảo Triệu Hạnh Nghi đuổi theo giết Liễu Ly, đó là do ta biết tính tình của Hạnh Nghi, đồng thời cũng biết Hạnh Nghi có một mặt nạ linh khí đỉnh cấp. Nếu như Hạnh Nghi có thể độc ác ra tay với Liễu Ly, vậy thì nàng không phải là đệ tử của Ngọc Tương Y ta. Chỉ là do Liễu Ly không cẩn thận, đã bị lộ gương mặt thật của mình ở Ám Loan chiểu, ngược lại khiến mọi người đều biết đến, dẫn đến chuyện có rất nhiều tông môn tìm kiếm nàng. Khiến cho ta và Hạnh Nghi đều bị đuổi giết, ta đã để Hạnh Nghi đến Mưu Bắc tiên thành lánh nạn, tự mình dẫn Ôn Ô Khanh đến đây."

Trong lòng Lam Tiểu Bố có một phỏng đoán mơ hồ, rất có thể Ngọc Tương Y cũng biết vị trí của tường đại đạo, nàng muốn dẫn Ôn Ô Khanh đến đây đồng quy vu tận.

Ôn Ô Khanh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố vẫn không chịu tránh ra, hắn cũng không thể giết Ngọc Tương Y được.

Tay Lam Tiểu Bố nâng lên, Thất âm Kích xuất hiện trong tay, sau đó chẳng thèm nói lời nào, Thất âm Kích bộc phát ra kích âm sát phạt cuồng bạo, đánh về phía Ôn Ô Khanh.

Người của Tây Côn Lôn phái, hắn đã sớm chướng mắt, nếu như không phải hắn có thể sẽ rời khỏi Nguyên Châu, lúc ở Khí Tiên Phủ, hắn đã sớm xử lý luôn Thốn Hà trưởng lão gì kia rồi.

Bây giờ Ôn Ô Khanh dám ở chỗ này nói to nói nhỏ, hắn cứ tiêu diệt tên Nhân Tiên này trước rồi nói sau.

Hơi thở sát phạt cuồng bạo nghiền ép đến, trong lòng Ôn Ô Khanh giật mình, hắn biết thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành vô cùng tùy tiện. Nhưng không ngờ lại có thể tùy tiện đến mức này, chỉ mới nói mấy câu, đã ra tay với Nhân Tiên rồi. Chẳng lẽ người này không biết đã đắc tội với Cửu Châu Sơn rồi, còn muốn đắc tội với Tây Côn Lôn phái hẳn nữa sao?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, động tác cũng chẳng chậm chút nào, pháp bảo Đoạt Hồn Đăng cũng nhanh chóng lấy ra.

Chương 328: Lại giết Nhân Tiên. (1)

Đoạt Hồn Đăng bay lên cao rồi hóa thành một đám mây đen nhánh đánh về phía Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố, chân nguyên của hai người va chạm vào nhau, lập tức phát ra tiếng nổ tung.

Ngọc Tương Y nhanh chóng lùi ra xa, trong lòng vô cùng chấn động vì sự cường đại của Lam Tiểu Bố. Ôn Ô Khanh ở Tây Côn Lôn phái tuy không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Phùng Độ so với Ôn Ô Khanh hoàn toàn không thể sánh bằng. Nhưng vừa rồi đấu pháp, Lam Tiểu Bố rõ ràng không hề kém cạnh gì Ôn Ô Khanh.

Dường như trong nháy mắt khi Thất âm Kích bị Đoạt Hồn Đăng ngăn lại, Đoạt Hồn Đăng hóa thành mây đen kia bỗng nhiên duỗi ra mười mấy cái móng vuốt đen nhánh, những móng vuốt này chộp đến đầu Lam Tiểu Bố với tốc độ cực kỳ nhanh.

Trong đó có một cái phá vỡ chân nguyên hộ thân của Lam Tiểu Bố, xâm nhập vào thức hải của Lam Tiểu Bố.

Sắc mặt Ngọc Tương Y đại biến, nàng nghe nói đòn sát thủ của Ôn Ô Khanh chính là âm Minh Trảo, nhưng lại chưa bao giờ ngờ đến việc âm Minh Trảo của Ôn Ô Khanh được thi triển thông qua Đoạt Hồn Đăng.

Nhìn thấy âm Minh Trảo của mình xuyên qua chân nguyên phòng hộ của Lam Tiểu Bố, đánh vào thức hải Lam Tiểu Bố, khóe miệng Ôn Ô Khanh tràn ra tia trào phúng.

Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành tên tuổi cũng thật là lớn, giết được mấy tên Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Vừa rồi hắn đã thử chân nguyên một chút, có lẽ chân nguyên của Lam Tiểu Bố mạnh hơn chân nguyên của hắn một chút, nhưng cũng có hạn.

Không chỉ như vậy, kinh nghiệm đấu pháp của Lam Tiểu Bố còn quá kém, lại bị âm Minh Trảo của hắn xé mở lớp chân nguyên phòng hộ mà đánh vào thức hải.

Nhưng mà cho dù Lam Tiểu Bố có phòng bị cũng chẳng thể làm gì được, âm Minh Trảo của hắn vẫn có thể xé toạc chân nguyên phòng hộ của Lam Tiểu Bố.

Rất nhiều người đều cho rằng ở Tây Côn Lôn phái, trừ thái thượng trưởng lão không xuất hiện ra thì tông chủ Trác Thải Lâu là người mạnh nhất. Nhưng trên thực tế, Ôn Ô Khanh thầm khinh thường, hắn cảm thấy thực lực của Trác Thải Lâu yếu hơn hắn một chút, một khi thật sự đánh nhau, hắn chắc chắn có thể đánh bại Trác Thải Lâu. Đòn sát thủ của hắn chính là âm Minh Trảo.

Khi Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố bị mây đen ngăn cản, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được từng tia hơi thở lạnh lẽo bao trùm đến, sau đó có mười mấy móng vuốt xé mở chân nguyên phòng hộ của hắn. Trong đó có một cái đã đánh vào trong đầu của hắn trước khi hắn kịp phản ứng lại, tốc độ đó còn nhanh hơn điện.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ không ổn, đang định tạo Thần Hồn Thuẫn thì bỗng nghĩ đến Thái Sơ Hằng Hỏa của mình. Lam Tiểu Bố không sử dụng Thần Hồn Thuẫn nữa, Thái Sơ Hằng Hỏa trong nháy mắt đã biến thành một ngọn lửa màu cam bao lấy âm Minh Trảo màu đen kia.

Đây là do kinh nghiệm đấu pháp của hắn chưa đủ, nếu như kinh nghiệm đấu pháp của hắn nhiều hơn một chút, âm Minh Trảo tuyệt đối không thể nào xâm nhập được vào thức hải của hắn.

Thái Sơ Hằng Hỏa bao lấy âm Minh Trảo màu đen, oanh một tiếng, giống như dầu hỏa tưới lên lửa lớn, ngọn lửa đột ngột bùng lên, sau đó thiêu đốt âm Minh Trảo.

Đau đớn đáng sợ truyền đến, sắc mặt Ôn Ô Khanh tái nhợt. âm Minh Trảo cũng là do thần hồn biến thành, có liên kết với Nguyên Thần của hắn, bây giờ bị Thái Sơ Hằng Hỏa của Lam Tiểu Bố thiêu đốt, loại đau đớn kia không kém gì thần hồn bị xé rách.

Hỏa diễm? Ôn Ô Khanh lập tức hiểu ra, đây nhất định là hỏa diễm đỉnh cấp. Nhanh chóng rút đi rồi nói tiếp, Ôn Ô Khanh vừa nghĩ đến chuyện này, lập tức cảm nhận được mấy đạo sát cơ đáng sợ đánh về phía thức hải của hắn. Bản thân Ôn Ô Khanh có tuyệt chiêu âm Minh Trảo, đương nhiên cũng biết đây là thủ đoạn gì, tuyệt đối là thủ đoạn của thần hồn. Giờ phút này thần niệm của hắn điên cuồng tràn ra, muốn ngăn cản mấy tia sát cơ này.

Nhưng một khắc sau, Ôn Ô Khanh đã biết mình quá ngây thơ rồi, thần niệm của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn rất rất nhiều.

“A!” Cho dù năng lực chịu đựng của Ôn Ô Khanh cực kỳ mạnh, giờ phút này cũng không nhịn được kêu thảm, Nguyên Thần của hắn đã bị Thần Hồn Thứ đâm trúng.

“Lam thành chủ, xin giơ cao đánh khẽ…” Ôn Ô Khanh vừa cầu xin, vừa kích phát độn phù.

Không gian trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, không đợi Ôn Ô Khanh bị không gian cuồng bạo kia cuốn đi, Thất âm Kích của Lam

Tiểu Bố đã bổ vào không gian này.

Phốc! Một đóa hoa máu nổ tung giữa không gian, cả người Ôn Ô Khanh từ trên không trung rơi xuống, còn chưa chạm đến mặt đất, thân thể đã bị Lam Tiểu Bố dùng Thất âm Kích chém thành hai nửa.

Tay Lam Tiểu Bố mở ra, Đoạt Hồn Đăng và nhẫn trữ vật của Ôn Ô Khanh đã bị hắn lấy đi.

Ngọc Tương Y đờ đẫn nhìn Ôn Ô Khanh đã bị giết chết, nghe đồn Lam thành chủ của Mưu Bắc tiên thành rất hung hãn, cho đến bây giờ nàng mới biết Lam thành chủ này hung hãn đến mức nào. Một Nhân Tiên đứng ở trước mặt hắn chẳng thể nào chống cự được nửa nén nhang, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được.

Lúc trước nàng đã từng cảm thấy khó hiểu, vì sao Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn sau khi quay lại Cửu Châu Sơn không chỉnh đốn lại rồi gióng trống khua chiêng đến Mưu Bắc tiên thành tìm Lam Tiểu Bố tính sổ? Lam Tiểu Bố có mạnh thế nào đi nữa thì cũng chỉ có một người mà thôi, Cửu Châu Sơn Có thể kéo bè kết cánh mà. Bây giờ nàng đã hiểu rõ, cho dù Lam Tiểu Bố không có sự hỗ trợ của Lý Mạc Tử và Diên Trạch Thao, người này cũng không phải đối tượng mà Cửu Châu Sơn có thể chèn ép được. Còn tìm kiếm đồng minh, ai tình nguyện đắc tội với kẻ độc ác như Lam Tiểu Bố chứ? Giết chết thì còn tốt, thế nhưng một khi giết không chết thì sao?

“Đa tạ ơn cứu mạng của Lam thành chủ.” Ngọc Tương Y thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình, lúc này mới giật mình tỉnh lại.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Nể mặt Liễu Ly, ngươi đi đi.”

Chương 329: Lại giết Nhân Tiên. (2)

Lam Tiểu Bố không coi trọng Ngọc Tương Y lắm, mặc dù nàng không giết Liễu Ly, nhưng từ trên tâm lý vẫn hành động thiên về Tây Côn Lôn phái. Nếu không thì nàng hoàn toàn có thể làm nhiều chuyện hơn, chứ không phải để Liễu Ly tự sinh tự diệt như vậy.

Ngọc Tương Y tựa như hiểu được ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, nhưng nàng cũng không giải thích gì, chỉ nói, “Lam thành chủ tới đây, là muốn tìm tường đại đạo sao?”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Ngươi biết tường đại đạo ở đây?”

Trước đó hắn cũng hoài nghi Ngọc Tương Y chạy trốn đến nơi này là vì muốn liều chết xông vào lạch trời vũ trụ, xem ra suy đoán của hắn là chính xác.

Ngọc Tương Y nói, “Đúng vậy, ta quả thật có biết tường địa đạo nằm ở đây. Ta đến đây cũng không phải muốn chạy trốn vào tường đại đạo, bởi vì ta không thể vào tường đại đạo được. Cách nơi này mấy vạn dặm có một nơi là Lôi Vực cốc, nơi đó là một tuyệt cảnh, dù sao ta cũng không thể trốn thoát khỏi sự truy sát của Ôn Ô Khanh, vốn định chạy vào nơi tuyệt cảnh đó.”

“Vậy tại sao ta lại không thấy tường đại đạo kia?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Ngọc Tương Y nói, “Bời vì ở đây có một đại trận đỉnh cấp, chỉ cần tới gần nơi này, tu vi của ngươi sẽ bị phát hiện ra. CHỉ có tu sĩ có cảnh giới Địa Tiên, lạch trời ở trước tường đại đạo mới có thể xuất hiện.”

Lam Tiểu Bố lập tức trợn tròn mắt, Thượng Quan Tiểu Y có lẽ cũng không biết chuyện phải cần có Địa Tiên tới đây thì lạch trời vũ trụ mới xuất hiện. Không biết là ai đã bố trí ra đại trận này, thật là lợi hại.

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố khá thất vọng, không tìm được tường đại đạo, chuyện hắn muốn tìm một tiên khí phi hành cũng không có hi vọng, chỉ có thể chờ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng xong vị trí của tường vũ trụ thứ nhất, sau đó rời khỏi Nguyên Châu.

Nói xong, Lam Tiểu Bố hình như nhớ ra gì đó, lấy ra một miếng ngọc phù đưa cho Ngọc Tương Y nói, “Ta đoán có lẽ ngươi cũng không có nơi nào để đi, Tây Côn Lôn phái nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, vậy thì người đến Mưu Bắc tiên thành đi. Có thể tìm một chốn nương thân ở Mưu Bắc tiên thành.”

“Đa tạ Lam thành chủ.” Ngọc Tương Y không từ chối, nàng quả thật không còn đường nào có thể đi. Nói tới nói lui, cũng chỉ có Mưu Bắc tiên thành mới có thể thu nhận nàng.

Cho dù nàng đi Cửu Châu Sơn, chỉ sợ cũng sẽ bị bắt lại rồi giao cho Tây Côn Lôn phái. Ở Nguyên Châu, nơi mà tông môn cấp năm không dám trêu chọc đến, cũng chỉ có Mưu Bắc tiên thành. Chân trước vừa chọc đến Mưu Bắc tiên thành, Lam Tiểu Bố người ta sẽ lập tức đánh tới cửa tông môn của ngươi đấy.

Nếu như nàng đến Mưu Bắc tiên thành, Tây Côn Lôn phái chắc hẳn có thể đoán ra được Ôn Ô Khanh chết trong tay Lam Tiểu Bố. Ôn Ô Khanh truy sát nàng mà chết, mà nàng lại xuất hiện ở Mưu Bắc tiên thành, ngoại trừ Lam Tiểu Bố thì còn người nào giết Ôn Ô Khanh nữa chứ?

Hơn nữa ở Nguyên Châu, ai dám giết Nhân Tiên? Cũng chỉ có Lam Tiểu Bố mà thôi.

Biết Lam Tiểu Bố giết Ôn Ô Khanh, chỉ sợ Tây Côn Lôn phái cũng sẽ không tìm đến Mưu Bắc tiên thành ngay lập tức. Ít nhất thì chỉ có mình tông môn của mình thì sẽ không dám đi, bọn họ nhất định sẽ liên hợp với mấy tông môn cấp năm còn lại mới có thể đến Mưu Bắc tiên thành.

Sinh sống ở Nguyên Châu đã lâu, Ngọc Tương Y hiểu rất rõ những suy tính của mấy tông môn cấp năm này. Bình thường đối với quả hồng mềm, Tây Côn Lôn phái nhất định có thể nhất hô bách ứng, tất cả mọi người cùng nhau bóp. Nhưng đối với Mưu Bắc tiên thành, tuyệt đối không có người nào dám hưởng ứng với Tây Côn Lôn phái, cho nên nàng đến Mưu Bắc tiên thành là an toàn.

Lam Tiểu Bố biết, chỉ cần Ngọc Tương Y đến Mưu Bắc tiên thành, Tây Côn Lôn phái chắc chắn sẽ biết hắn đã giết Ôn Ô Khanh. Biết thì sao chứ? Hắn đang chờ đây, Tây Côn Lôn phái đến Mưu Bắc tiên thành, vậy là hợp ý hắn nhất.

Tây Côn Lôn phái có linh mạch thượng phẩm, hơn nữa không chỉ một đầu. Đến lúc đó hắn rút mấy cái, ha ha, cái gì cũng có. Hắn lại không thể chủ động đến Tây Côn Lôn phái kiếm chuyện, Tây Côn Lôn phái đến tìm hắn để gây sự, hắn ước gì được như vậy.

Cho dù không đến Địa Tiên cảnh, tường đại đạo cũng không thể xuất hiện, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không từ bỏ. Vũ Trụ Duy Mô còn lâu mới có thể tìm được tường vũ trụ thứ nhất, chắc hẳn là do tu vi của hắn vẫn còn quá thấp. Bây giờ phạm vi bao trùm của thần niệm cũng chỉ mười lăm ngàn dặm, phạm vi thần niệm này đối với toàn bộ Nguyên Châu thì quả thật không đáng kể gì.

Bởi vì thần niệm có hạn, Vũ Trụ Duy Mô trong thức hải của hắn muốn tìm kiếm được tường vũ trụ thứ nhất trên toàn bộ Nguyên Châu, quả thật khó khăn vô cùng. Vì có thể sớm ngày tìm được tường vũ trụ thứ nhất, hắn cần phải vừa tu luyện, vừa đi khắp Nguyên Châu.

Nhưng mà trước khi rời khỏi nơi này, hắn muốn dùng Vũ Trụ Duy

Mô xây dựng lạch trời vũ trụ, nếu như Vũ Trụ Duy Mô có thể tìm được lối vào lạch trời vũ trụ, vậy chẳng phải là niềm vui ngoài ý muốn ao?

…

Như những gì Lam Tiểu Bố suy đoán, sau khi hồn bài của Ôn Ô Khanh bị vỡ vụn, Tây Côn Lôn phái lập tức biết được.

Giờ phút này ở Tây Côn Lôn phái, tông chủ, mười mấy phong chủ và các trưởng lão tụ tập trong đại điện nghị sự. Tây Côn Lôn phái là một đại tông môn, đột nhiên lại có một trưởng lão Nhân Tiên vẫn lạc, đây không phải là chuyện nhỏ.

So với Cửu Châu Sơn, đối với Tây Côn Lôn phái, vinh nhục của tông môn là vấn đề rất quan trọng. Dù sao thì Cửu Châu Sơn cũng chỉ là một nhóm cường giả Nguyên Châu tạo lập nên mà thôi, chủ yếu là kết hợp lợi ích. Mà Tây Côn Lôn phái là tông môn truyền thừa, một khi Nhân Tiên bị giết mà không truy cứu, vậy thì sẽ gây ra đả kích lớn đối với truyền thừa.

Tông chủ Trác Thải Lâu vẻ mặt lạnh lẽo, không khí trong đại điện nghị sự vô cùng nghiêm túc.

Chương 330: Tiên thể (1)

Im lặng đến mức khiến người ta hít thở không thông, lúc này, Trác Thải Lâu mới chậm rãi nói, “Tây Côn Lôn phái ta ở Nguyên Châu sừng sững đến bây giờ, đây là lần đầu tiên có Nhân Tiên vẫn lạc ở bên ngoài, Mọi người nói xem, đây là do ai làm?”

Ngoại sự trưởng lão Thốn Hà đứng lên, thi lễ một cái,sau đó nói, “Ở Nguyên Châu, tất cả mọi người sẽ im lặng làm theo một quy tắc, đó chính là không cho phép đánh lén Nhân Tiên. Nhưng có một người xuất hiện, phá vỡ quy tắc này, liên tục xuống tay với Nhân Tiên. Ôn trưởng lão của Tây Côn Lôn phái ta truy nã phản nghịch Ngọc Tương Y, Ngọc Tương Y lại là sư phụ Liễu Ly, chuyện này đã rất rõ ràng. Nếu như ta đoán không sai, bây giờ Ngọc Tương Y chắc chắn đang ở Mưu Bắc tiên thành.”

Thốn Hà không nói tên ra, nhưng tất cả mọi người đều biết hắn đang nói đến Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành.

“Người này quả thật quá ngông cuồng, hắn nghĩ Tây Côn Lôn phái ta giống như Cửu Châu Sơn sao? Tông chủ, ta cho rằng lần này Tây Côn Lôn phái ta không thể lùi bước được. Mưu Bắc tiên thành thì sao chứ? Khi Tây Côn Lôn phái ta lập phái, ngay cả bóng dáng Mưu Bắc tiên thành còn chưa thấy đâu.” Một vị phong chủ đứng lên, giọng nói vang dội.

Đây là phong chủ Vũ Lôn phong của Tây Côn Lôn phái, Thái Hòa Liên Bân. Là người có tính tình nóng nảy nhất ở Tây Côn Lôn phái, ai chọc phải hắn, chỉ có thể tự cầu phúc cho bản thân mà thôi.

Lúc trước có lần đệ tử của hắn bị một nữ đệ tử của tiên cung nào đó từ chối, đệ tử của hắn đã giết nữ tử kia ngay tại chỗ. Theo lý mà nói, chuyện này nên kết thúc tại đó, nhưng đệ tử kia vẫn khăng khăng đòi muội muội nữ đệ tử của tông môn cấp ba kia phải đi theo hắn về Tây Côn Lôn phái. Sư phụ của vị muội muội của nữ đệ tử này cũng vô cùng cương liệt, dạy dỗ đệ tử của hắn một trận. Kết quả là Thái Hòa Liên Bân đã đến tận cửa tiêu diệt cả tông môn cấp ba này.

Đối với một người ngang ngược phách lối như vậy, một tên thành chủ nho nhỏ của Mưu Bắc tiên thành cũng dám đánh lén trưởng lão Nhân Tiên của Tây Côn Lôn phái, hắn làm sao có thể nhịn được? Không lập tức đuổi tới Mưu Bắc tiên thành đã xem như là kiên nhẫn rồi.

Ánh mắt Phùng Độ trưởng lão nhìn vị phong chủ này như đang nhìn một kẻ ngốc, mà cũng phải, những phong chủ ở Tây Côn Lôn phái bình thường phách lối đã quen rồi, cho đến bây giờ chỉ có bọn họ đi dạy dỗ người khác, khi nào đến lượt người khác đến dạy dỗ Tây Côn Lôn phái chứ?

Thốn Hà nói thêm lần nữa, “Mặc dù ta cũng hi vọng ngay bây giờ có thể xông đến tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, nhưng mà chuyện này dù sao cũng mới chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi…”

Thốn Hà vừa nói đến đây, Thông Tấn Châu trong tay hắn lóe lên, hắn nhìn lướt qua đó rồi thở dài nói, “Chắc chắc chuyện này là do Lam Tiểu Bố làm rồi, ta vừa nhận được tin, Ngọc Tương Y quả thật đã đến Mưu Bắc tiên thành, đồng thời được phép sinh sống ở Mưu Bắc tiên thành.”

Ánh mắt Trác Thải Lâu nhìn về phía Phùng Độ, người ngoài nói Tây Côn Lôn phái có bốn Nhân Tiên, nhưng thật ra cũng chỉ có ba người. Ôn Ô Khanh bị giết, bây giờ chỉ còn lại hắn và Phùng Độ.

Phùng Độ biết ý của tông chủ, hắn nhìn thoáng qua các phong chủ và trưởng lão, sau đó mới bình tĩnh nói. “Ta biết ý của mọi người như thế nào, đó chính là Tây Côn Lôn phái chúng ta lập tức đánh đến Mưu Bắc tiên thành. Nhưng mọi người có bao giờ nghĩ đến, một khi Tây Côn Lôn phái ta làm như vậy, hậu quả sẽ như thế nào không”

“Có thể có hậu quả gì chứ? Dù sao thì Tây Côn Lôn phái ta cũng là tông môn đứng đầu trong tông môn cấp năm. Hơn nữa chúng ta cũng có thể liên hợp với những tông môn cấp năm còn lại, Lam Tiểu Bố này quá ngang ngược, nếu như không thể khống chế được người này, Nguyên Châu ta mãi mãi sẽ không có một ngày yên tĩnh.” Thái Hòa Liên Bân lớn tiếng nói, giọng nói vô cùng bất mãn.

Phùng Độ từ tốn nói, “Trước đó không lâu, Lam Tiểu Bố đã đến Cổ Tinh sơn, Thượng Quan Tiểu Y chính là do hắn cứu từ Cổ Tinh sơn ra. Không chỉ như vậy, hắn còn lấy đi một đầu linh mạch trung phẩm từ Cổ Tinh sơn, cuối cùng, tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn còn đích thân tiễn hắn đi, ngươi cảm thấy có thể liên hợp tông môn cấp năm đối phó với Lam Tiểu Bố sao?”

Thái Hòa Liên Bân đứng lên đối mặt với Phùng Độ trưởng lão thi lễ một cái rồi nói, “Phùng Độ trưởng lão, ta cảm thấy có thể, Cổ Tinh sơn làm như vậy là vì thế đơn lực bạc, nhất định cũng không cam tâm tình nguyện khi đưa linh mạch trung phẩm cho Lam Tiểu Bố. Nếu như chúng ta liên hợp mọi người lại, nhất định có thể thành công.”

Thái Hòa Liên Bân đang là Hư Thần cảnh viên mãn, thậm chí đã bước nửa bước vào Nhân Tiên cảnh. Bời vì thưc lực cao, địa vị trong tông môn cũng không hề thấp hơn Phùng Độ bao nhiêu, cho nên hắn cực kỳ cao ngạo. Chọc phải hắn và Tây Côn Lôn phái, tuyệt đối không được.

Phùng ĐỘ có chú khó chịu, tốt xấu gì thì hắn cũng là trưởng lão

Nhân Tiên, Thái Hòa Liên Bân hoàn toàn không tôn trọng hắn gì cả. Hắn hừ một tiếng, “Nếu đã như vậy, thế thì Thái Hòa phong chủ tự đi liên lạc với các đại tông môn cấp năm đi, chờ đến khi Thái Hòa phong chủ liên hợp mọi người xong, chúng ta sẽ cùng nhau ra tay tiêu diệt Mưu Bắc tiên thành, được không?”

Dường như Thái Hòa Liên Bân không nhận ra ý mỉa mai của Phùng Độ, ngược lại thi lễ với tông chủ một cái. “Tông chủ, chuyện này ta có thể làm được, cứ để ta đi liên hợp các đại tông môn cấp năm khác. Lần này ta mời Cửu Châu Sơn, Cổ Tinh sơn, Tam Thánh Tiên Môn, Cửu Đạo quan, Vụ Hải Tiên Môn, Thiên Uyên Kiếm Tông cùng nhau ra tay.”

Thốn Hà nói, “Thiên Uyên Kiếm Tông và Cửu Châu Sơn có thù với nhau, chỉ sợ sẽ đứng về phía Mưu Bắc tiên thành.”

Thái Hòa Liên Bân tự tin nói, “Đó là vì không có đủ lợi ích, ta đảm bảo lần này có thể thành công liên hợp mọi người lại. Chỉ một Mưu Bắc tiên thành nho nhỏ vừa xuất hiện, cũng dám phách lối ở Nguyên Châu, nên sớm diệt trừ đi mới đúng.”

Trác Thải Lâu trầm tư một lúc rồi lên tiếng, “Như thế cũng tốt, Nhân Tiên của Tây Côn Lôn phái cũng không thể bị giết dễ dàng như vậy. Cửu Châu Sơn ta sẽ đích thân đi, Tam Thánh Tiên Môn do Phùng Độ trưởng lão đi thuyết phục, Thốn Hà trưởng lão đến Vụ Hải Tiên Môn, còn mấy tông môn còn lại làm phiền Thái Hòa phong chủ.”

“Tông chủ yên tâm, lần này ta nhất định sẽ tập hợp tất cả tông môn cấp năm ở Nguyên Châu lại.” Thái Hòa Liên Bân thề son sắt.

…

Chương 331: Tiên thể (2)

Lam Tiểu Bố cũng không biết chuyện hắn giết Ôn Ô Khanh đã khiến Tây Côn Lôn phái muốn tiêu diệt hắn, nhưng mà cho dù có biết, hắn cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Mưu Bắc tiên thành mà bị công kích, hắn sẽ là người biết đầu tiên.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang vô cùng vui mừng chú ý đến Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Duy Mô không tạo dựng ra được đại trận nhân diện Địa Tiên để làm xuất hiện tường đại đạo, nhưng lại tìm được lối vào lạch trời vũ trụ.

ĐỐi với Lam Tiểu Bố nói, chỉ cần cái này thôi là đủ rồi, dựa vào cách tiến vào lạch trời mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Khi từng đạo trận kỳ được Lam Tiểu Bố luyện chế ra, sau đó lại bố trí thêm một lát. Một lối vào từ mơ hồ đến dần rõ ràng hiện lên.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố trực tiếp bước vào, sau đó xuất hiện trước mắt hắn là một lạch trời vũ trụ vô cùng mênh mông. Thần niệm quét ra, lập tức bị cắn nuốt sạch sẽ.

Cho dù khi còn ở bên ngoài tường vũ trụ thứ nhất, Lam Tiểu Bố còn chưa thể sử dụng thần niệm để dò xét, nhưng dựa vào cảm giác, Lam Tiểu Bố cũng có thể biết được tường đại đạo này còn rộng lớn hơn mấy triệu lần tường vũ trụ thứ nhất.

Nhưng có chỗ khác biệt với tường vũ trụ thứ nhất, đó chính là đứng ở chỗ này, tựa như không có bao nhiêu lực hút.

Một tiếng nổ chấn động xé rách màng nhĩ truyền đến, Lam Tiểu Bố theo bản năng lùi lại. Trong thần niệm của hắn lập tức xuất hiện gió lốc cuồn cuộn. Gió lốc này giống hệt như thật, tạo thành phong ba vạn trượng. Vô số mảnh vỡ xen lẫn trong đó, giống như lá cây cỏ dại trong lốc xoáy.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy mấy mảnh vỡ pháp bảo, trong lòng thầm than lợi hại thật.

Đối với loại gió lốc kinh khủng này, cho dù sử dụng Tiên khí phi hành hạ phẩm, chỉ sợ cũng sẽ bị nghiền ép đến xương cũng không còn. Khó trách Trì Giang Nghiệt lại dặn dò Phương Ngang, tu vi mà không đến Địa Tiên viên mãn, thậm chí là Chân Tiên thì nhất định không được đến gần tường đại đạo.

Lam Tiểu Bố lại muốn đến gần lạch trời vũ trụ, hắn muốn cảm nhận xem uy lực của cơn gió lốc kia mạnh như thế nào.

Giờ phút này gió lốc vừa quét ngang qua, dư âm quét qua thân thể Lam Tiểu Bố, một lực lượng mạnh mẽ tựa như muốn cuốn đi Nguyên Thần ào đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy tê cả da đầu, đây là muốn kéo Nguyên Thần của hắn ra khỏi cơ thể sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi lại, nhưng có thể là do cảm giác bị tước đoạt này đã hoàn toàn khóa chặt thân thể Lam Tiểu Bố lại, tựa như một quy tắc nào đó trói chặt mọi động tác của Lam Tiểu Bố. Đồng thời gió lốc đáng sợ nhanh chóng xé rách tất cả quần áo trên người Lam Tiểu Bố, sau đó xé da thịt nứt toạc trào máu.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết. Dưới sự ảnh hưởng của gió lốc cuồng bạo này, cho dù Nguyên Thần không bị hút ra, cơ thể cũng sẽ bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

Sự cường đại của Bất tử Quyết đã được phát huy vô cùng tinh tế trong giờ phút này, tất cả lực lượng muốn xé rách da thịt và Nguyên Thần đều biến thành suối nguồn luyện thể, không ngừng rèn luyện lục phủ ngũ tạng của Lam Tiểu Bố.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn muốn liều mạng vận chuyển chân nguyên để chống cự lại, nhưng sau đó, Lam Tiểu Bố không tự chủ được mà tiền gần đến gió lốc, chỉ khi càng đến gần gió lốc, việc rèn luyện thân thể của hắn mới trở nên hữu hiệu.

CŨng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Lam Tiểu Bố cảm nhận thấy lục phủ ngũ tạng của mình như được lột xác, một luồng lực lượng vô hình tràn vào toàn thân.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, ở nơi này hắn có thể hoàn thành ba cảnh giới đầu tiên của rèn luyện Tiên Thể, thật sự là một nơi luyện thể cực kỳ tốt.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, một hơi thở tử vong lập tức bao trùm đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi lại phía sau, sau đó hắn mới phát hiện ra mình đã tiến vào trong lạch trời vũ trụ, chứ không phải đang đứng trên bờ.

Không có điểm nào để mượn lực, Lam Tiểu Bố cố gắng chếch thân thể của mình đi, một khắc sau, một đạo băng hàn sát mang xuyên qua ngũ tạng của hắn, máu tươi bắn ra.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, khiến hắn cảm thấy may mắn à, thần niệm của hắn vẫn có thể thấy được biên giới lạch trời vu trụ. Thật may, thời gian hắn tiến vào lạch trời vũ trụ cũng không lâu.

Lại thêm mấy luồn gió lốc cuốn đến, Lam Tiểu Bố biết những thứ này có thể giúp hắn luyện thể, nhưng hắn không dám tiếp tục luyện thể ở đây. Đạo băng hàn sát mang vừa rồi suýt chút nữa đã xử lý hắn, nếu như hắn vẫn chưa hoàn thành rèn luyện ngũ tạng Tiên Thể, giờ phút này hắn đã bị xử lý rồi.

Nuốt mấy viên đan dược, Lam Tiểu Bố lập tức nhào về biên giới lạch trời, thần niệm lại nhìn thấy một bộ xương khô. Nói đúng ra thì, bộ xương khô kia chỉ còn lại nửa người, trên tay của cương khô có nắm một vật. Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lên, định kéo cái xương khô kia về phía mình.

Nhưng uy lực của gió lốc quá mạnh, trực tiếp triệt tiêu thần niệm của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố dứt khoát vọt đến, vươn tay ra nắm lấy bộ xương khô kia, không đợi hắn xoay người một lần nữa, một đạo sát ý đáng sợ hơn đã khóa chặt hắn lại.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một chiếc nhẫn bị gió lốc cuốn qua, hắn không dám bắt lấy chiếc nhẫn kia mà liều mạng xông ra khỏi lạch trời vũ trụ này.

“Phốc!” Lại một đạo nhận mang xuyên qua nách Lam Tiểu Bố, suýt chút nửa đã cắt đôi Lam Tiểu Bố ra. Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, tại sao xương khô trong tay hắn chỉ còn nửa bên, nhất định là đã bị sát mang kia cắt đứt.

Loại sát mang đáng sợ này ẩn chứa lực lượng không gian đáng sợ, khiến hắn không thể nào tránh né.

Chương 332: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (1)

“Bành!” Khi đạo sát mang thứ ba quét đến, Lam Tiểu Bố thừa dịp đạo sát mang kia còn chưa khóa chặt hắn, nhanh chóng xông ra khỏi lạch trời vũ trụ, ngã nhào trên mặt đất.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố giãy dụa lấy một viên Vũ Lâm Đan ra nuốt vào, trong lòng cảm thán không ngừng. Hắn nghi ngờ sư phụ của Thượng Quan Tiểu Y đã bị xử lý rồi, sư phụ của Thượng Quan Tiểu Y cũng chỉ là Địa Tiên mà thôi, một Địa Tiên mà ở trong một nơi như thế này, chỉ sợ ngay cả luyện thể giả cũng khó có thể thoát khỏ. Huống hồ hắn đoán sư phụ của Thượng Quan Tiểu Y chắc hẳn không phải luyện thể giả.

Nằm rạp trên mặt đất, Lam Tiểu Bố nhìn lạch trời một chút, tu vi của hắn đã đủ để đi qua nơi này rồi, nhưng mà cơ thể của hắn vẫn quá yếu ớt, nhất định phải rèn luyện thân thể đến cảnh giới kinh mạch, hoàn thành việc rèn luyện tam cảnh Tiên Thể mới có thể đi được.

"Xin mời Thái Hòa đạo hữu nếm thử Lưu Tinh Sương Lộ của Cổ Tinh sơn ta." Tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn vô cùng khách khí với trưởng lão Thái Hòa Liên Bân của Tây Côn Lôn phái, chẳng những tự mình tiếp đãi, mà còn dùng Lưu Sương Tinh Lộ tốt nhất để đãi khách.

Thái Hòa Liên Bân vô cùng hài lòng với sự nhiệt tình của Thạch Hải Luật, sau khi uống xong vài chén, đi thẳng vào vấn đề, "Thạch tông chủ, thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành quá mức phách lối, Tây Côn Lôn phái ta quyết định dẫn đầu. Lần này chẳng những phải tiêu diệt khối u ác tính Mưu Bắc tiên thành này, mà còn muốn bắt dị loại của Nguyên Châu là Lam Tiểu Bố lại để xét xử, sau đó rút gân đốt hồn, để bình ổn lại tu tiên giới."

Thái Hòa Liên Bân vừa mở miệng, Thạch Hải Luật đã biết Thái Hòa Liên Bân đến đây để làm gì, rõ ràng là muốn lôi kéo đồng minh, sau đó cùng nhau đến Mưu Bắc tiên thành mà.

Cổ Tinh sơn hắn đã từng đến Mưu Bắc tiên thành một lần, lần đó là vì hưởng ứng Cửu Châu Sơn, kết quả đã chọc Lam Tiểu Bố người ta chủ động tìm đến tận cửa. Nếu không phải thái độ của hắn tốt, Cổ Tinh sơn chỉ sợ là đã đại thương nguyên khí rồi. Cửu Châu Sơn bị giết mất ba Nhân Tiên, đến rắm cũng không dám thả. Bây giờ Tây Côn Lôn phái lại đến, đúng là xui xẻo mà.

Thái Hòa Liên Bân vô cùng tự tin nói, "Lần này Tây Côn Lôn phái ta chuẩn bị liên thủ với Cửu Châu Sơn, Tam Thánh Tiên Môn, Cửu Đạo quan, Vụ Hải Tiên Môn và Thiên Uyên Kiếm Tông cùng nhau ra tay, chỉ cần Cổ Tinh sơn gia nhập, thực lực nhất định sẽ tăng cao.”

Lúc đầu Thạch Hải Luật không có chút hứng thú nào, nhưng khi nghe đến đây thì có chút giật mình. Nếu có Cửu Châu sơn, Cửu Đạo quan, Vụ Hải Tiên Môn, Tam Thánh Tiên Môn thậm chí cả Thiên Uyên Kiếm Tông cùng nhau ra tay, Cổ Tinh sơn hắn gia nhập cùng cũng không phải là chuyện không thể. Chỉ là tại sao Tây Côn Lôn phái lại đột nhiên muốn ra tay với Lam Tiểu Bố?

Giết Lam Tiểu Bố, chuyện này hắn đương nhiên đồng ý, nhưng quan trọng là có thực lực đó hay không.

“Thái Hòa trưởng lão, Tam Thánh Tiên Môn vẫn luôn đứng ngoài xem náo nhiêt, chỉ sợ không dễ thuyết phục đâu.” Thạch Hải Luật không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Thái Hòa Liên Bân cười ha ha, “Thạch tông chủ yên tâm, lần này Phùng Độ trưởng lão của Tây Côn Lôn phái ta đã đến đó bàn chuyện hợp tác, tất nhiên sẽ thành công, Tam Thánh Tiên Môn có ba vị Nhân Tiên, chỉ cần bọn hắn có thể phái ra hai cường giả là đủ.”

Thạch Hải Luật gật gật đầu, “ĐÚng vậy, quý tông có ba vị Nhân Tiên, lần này chắc hẳn sẽ ra tay cả. Cộng thêm những vị Nhân Tiên của các tông môn còn lại, lần này nói không chừng còn có hơn mười vị Nhân Tiên cùng nhau ra tay, Lam Tiểu Bố kia có mọc cánh cũng không thoát được.”

Nói thì nói vậy, nhưng Thạch Hải Luật lại không tỏ thái độ gì. Hóaa ra cho đến bây giờ, Tây Côn Lôn phái ngươi ngay cả một tông môn còn chưa thuyết phục được. Chờ sau khi Tây Côn Lôn phái ngươi thuyết phục hết mấy tông môn cấp năm kia xong, lại nói tiếp với ta đi. Cổ Tinh sơn ta lần trước không cẩn thận có môt trưởng lão Hư Thần cảnh đến đó, kết quả bị tổn thất mất một đầu linh mạch trung phẩm. Nếu như lần này lại để Lam Tiểu Bố chạy thoát, ha ha, sợ là tương lai khi Cổ Tinh sơn ta cầu cứu, sẽ chẳng có một ai đến đâu.

Thái Hòa Liên Bân càng nói càng hăng, “Đương nhiên rồi, Lam Tiểu Bố lần này tuyệt đối không thể trốn thoát được. Người này tự tiện giết cường giả Nhân Tiên ở Nguyên Châu, sớm đã vi phạm quy tắc được ngầm thừa nhận ở Nguyên Châu ta. Không giết người này, Nguyên Châu nhất định sẽ đại loạn.”

Nghe nói như thế, trong lòng Thạch Hải Luật lại càng khó hiểu hơn. Chưa từng nghe nói đến việc Tây Côn Lôn phái và Cửu Châu Sơn có quan hệ tốt như vậy mà? Lúc trước “Đệ Nhị Đạo Điển” của Tây Côn Lôn phái còn bị Cửu Châu Sơn bắt ép giao ra, trong lòng nhất định có vướng mắc. Bây giờ ba vị Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn bị giết, đến bản thân Cửu Châu Sơn còn chưa đứng ra, sao Tây Côn Lôn phái lại nhiệt tình đứng ra làm chủ như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Thạch Hải Luật hỏi lại, “Ôn Ô Khanh trưởng lão có thể ra tay không?”

Tây Côn Lôn phái có ba vị Nhân Tiên, trừ tông chủ Trác Thải Lâu ra, người mạnh nhất chính là Ôn Ô Khanh. Nếu như Tây Côn Lôn phái có Nhân Tiên bị giết, vậy thì nhất định chính là Ôn Ô Khanh. Bời vì vừa rồi Thái Hòa Liên Bân đã nói Phùng Độ đến Tam Thánh Tiên Môn.

Thái Hòa Liên Bân biết mình đã lỡ miệng, không nên nói đến chuyện Lam Tiểu Bố giết Nhân Tiên của Nguyên Châu. Nhưng mà cũng không sao cả, chỉ cần Cổ Tinh sơn đồng ý, bây giờ số Nhân Tiên vây giết Lam Tiểu Bố có thể đạt đến mười người, mười vị Nhân Tiên, Lam Tiểu Bố có phép thông thiên đi nữa thì cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

“Lam Tiểu Bố hèn hạ vô sỉ, đánh lén Ôn trưởng lão của Tây Côn Lôn phái ta, loại người này mà còn tồn tại thêm một ngày, Nguyên Châu sẽ không an ổn một ngày. Nghe nói kẻ này đã từng đến Cổ Tinh sơn, ai dám khẳng định tương lai hắn sẽ không đến đây lần nữa?” Thái Hòa Liên Bân nói.

Thạch Hải Luật đã hoàn toàn thông suốt, trong lòng hắn cười lạnh, lại thở dài nói, “Trưởng lão Nghiêm Hoành Ảnh của Cổ Tinh sơn ta đang bế quan, lần tước Lam Tiểu Bố đến Cổ Tinh sơn ta, ta đã đấu pháp với hắn, hiện giờ vết thương chưa lành. Ai, việc này…”

…

Chương 333: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (2)

Lúc Thái Hòa Liên Bân rời khỏi Cổ Tinh sơn, trong lòng vô cùng khó chịu. Cổ Tinh sơn quả thật đã làm mất mặt tông môn cấp năm, trình độ thấp kém như vậy không xứng ở trong hàng ngũ tông môn cấp năm.

Trong lòng khó chịu về Cổ Tinh sơn, hắn chỉ có thể tiếp tục đi đến Cửu Đạo quan.

“Cửu Đạo quan ta là người ngoài, thực sự không thích hợp tham gia chuyện này…”

Cửu Đạo quan thậm chí còn không mời Thái Hòa Liên Bân vào trong nội điện, ở ngay tại ngoại điện đã trực tiếp từ chối đề nghị của Thái Hòa Liên Bân.

“Thật xin lỗi, Thiên Uyên Kiếm Tông sẽ không liên thủ với Cửu Châu Sơn…” Thiên Uyên Kiếm Tông thì từ chối càng gọn gàng linh hoạt

hơn.

Nửa tháng sau, Thái Hòa Liên Bân vô cùng mệt mỏi quay về Tây Côn Lôn phái. Lúc đi thì tự tin mười phần, hắn cảm thấy, chỉ cần Tây Côn Lôn phái phát động liên hợp, mọi người nhất định sẽ hưởng ứng. Nhưng bây giờ hắn mới biết được, mình đã quá ngây thơ rồi.

“Phùng Độ trưởng lão, ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Tam ThánhTiên Môn có đồng ý cùng chúng ta đối phó với Mưu Bắc tiên thành không?” Vừa về đến tông môn, Thái Hòa Liên Bân đã nhìn thấy sắc mặt Phùng Độ trưởng lão vô cùng tiều tụy, hơn nữa hơi thở cũng có chút bất ổn.

Phùng Độ lạnh lùng nhìn lướt qua Thái Hòa Liên Bân, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Thái Hòa Liên Bân giận dữ, nếu như Phùng ĐỘ không phải là Nhân Tiên trưởng lão, hắn đã ra tay rồi. Ngươi là trưởng lão, ta là phong chủ, ngươi có tư cách gì mà bày sắc mặt ra cho ta nhìn?

Chờ Phùng Độ trưởng lão rời đi rồi, phong chủ Côn Ngọc phong mới lên tiếng, “Thái Hòa phong chủ, lần này tông chủ đến Cửu Châu Sơn, ngược lại đã bị Mộc Dương Chiết của Cửu Châu Sơn đánh lén. Mặc dù giữ được một mạng, nhưng đã bị thương rất nặng, thậm chí còn bị phế mất một bàn tay.”

“Cái gì?” Thái Hòa Liên Bân kinh hãi, Cửu Châu Sơn điên rồi à? Còn dám ra tay với tông chủ của Tây Côn Lôn phái?

…

Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng chữa trị xong vết thương của mình, cho dù luyện thể có bước đột phá, nhưng khi ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía lạch trời vũ trụ, trong lòng vẫn có chút run rẩy.

Lần tiếp theo hắn đến đây, mặc kệ có tu luyện được đến Địa Tiên hay không, cơ thể nhất định phải hoàn thành rèn luyện tam cảnh Tiên Thể mới được.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới có thời gian rảnh nhìn bộ xương khô mà mình kéo ra, bộ xương này chỉ còn lại nửa bên, trên tay có nắm một cái Phương Ấn Giám.

Đây là Phiên Thiên Ấn? Lam Tiểu Bố nghĩ đến Phiên Thiên Ấn, trong lòng lập tức kích động. Nếu như hắn thật sự lấy được Phiên Thiên Ấn, vậy thì xem như là lời to rồi.

Phiên Thiên Ấn là pháp bảo của Quảng Thành Tử, Kim Quang Thánh Mẫu và Hỏa Linh Sinh Mẫu cũng vẫn lạc vì Phiên Thiên Ấn này.

Có phải là Phiên Thiên Ấn hay không, Lam Tiểu Bố cũng không rõ lắm, thần niệm của Lam Tiểu Bố rót vào trong, sau khi hắn luyện hóa xong tầng cấm chế đầu tiên, đã biết được đây là ấn gì.

Không phải Phiên Thiên Ấn, mà là Chiếu Thiên Ấn.

Chiếu Thiên Ấn này của ai, Lam Tiểu Bố không nhớ rõ, hắn chỉ nhớ mang máng là một người trong Tiệt giáo, cuối cùng cũng bị vẫn lạc. Là ai không quan trọng, điều quan trọng là bây giờ Chiếu Thiên Ấn đã là pháp bảo của hắn.

Lam Tiểu Bố lấy ra một đống linh thạch, bố trí một Tụ Linh Trận ở trên bờ lạch trời vũ trụ, sau đó gọi Cổ Đạo ra tu luyện.

Lúc trước khi hắn tu luyện tại lạch trời tường vũ trụ đầu tiên, tu vi tiến triển cực kỳ nhanh. Bây giờ hắn muốn luyện hóa Chiếu Thiên Ấn, dứt khoát ngồi đó vừa tu luyện vừa luyện hóa. Chỉ hy vọng lạch trời vũ trụ này có thể giống như lạch trời ở tường vũ trụ đầu tiên, có thể hấp thu một lượng lớn linh khí để hắn tu luyện.

Tụ Linh Trận được bố trí xong, nhưng linh khí bị hút đến cũng không nhiều lắm, Lam Tiểu Bố có chút thất vọng, khi hắn vừa luyện hóa Chiếu Thiên Ấn, vừa vận chuyển Thái Xuyên Quyết, linh khí trong lạch trời trong nháy mắt tuôn trào ra. Trong khoảng thời gian ngắn đã bao phủ khắp người Lam Tiểu Bố. Trong lòng Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, Thái Xuyên Quyết quả nhiên lợi hại, hắn lại càng tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố thành công bước vào Hư Thần hậu kỳ, đồng thời luyện hóa xong Chiếu Thiên Ấn.

Một khi kích phát Chiếu Thiên Ấn, nó sẽ hóa thành một tòa cự phong, Lam Tiểu Bố hoài nghi mình mà đập ấn này xuống, đến hộ trận cấp bảy cũng sẽ bị đập tan tành.

Đồ tốt, loại pháp bảo này, yêu cầu rất lớn đến thần niệm và chân nguyên của người sử dụng, lực lớn thì tạo ra kỳ tích.

Cất Chiếu Thiên Ấn đi, Lam Tiểu Bố chôn nửa bộ xương kia ở một bên, sau đó tiếp tục tu luyện. Vũ Trụ Duy Mô vẫn chưa thể tạo dựng ra vị trí của tường vũ trụ thứ nhất, Lam Tiểu Bố cũng không có cách nào rời khỏi Nguyên Châu, nơi này linh khí cuồn cuộn kéo đến, là nơi thích hợp nhất để hắn tu luyện.

Lại hai tháng nữa trôi qua, khi Lam Tiểu Bố sắp đạt đến Hư Thần cảnh đỉnh phong, một tiếng sấm rền truyền đến, tiếp theo đó là một đạo lôi thương từ sâu trong lạch trời vũ trụ nhanh chóng đánh tới.

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được nguy hiểm, hắn nhanh chóng tránh ra, nhưng cho dù hắn nhanh như thế nào, lôi thương kia vẫn có thể dễ dàng đánh tan Phòng Ngự Trận của hắn, đánh thủng bụng của hắn. Đạo lôi quang này nổ tung tại vùng bụng của hắn, khiến sinh cơ trên cơ thể nhanh chóng tiêu tán.

Lam Tiểu Bố bắt lấy Cổ Đạo điên cuồng lùi lại, chỉ mấy giây sau, hắn đã xông ra khỏi bờ lạch trời, đứng ở nơi tiến vào lạch trời.

BỤng bị cháy đen, vẫn còn lôi vận nhàn nhạt quấn quanh, cũng may sau khi hắn rời khỏi lạch trời rồi, sinh cơ không tiếp tục tiên tán nữa, rõ ràng đây là một đạo mang công kích ẩn chứa quy tắc Lôi hệ.

Chương 334: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (1)

Lam Tiểu Bố hận không thể chửi ầm lên, hắn chỉ ở trên bờ lạch trời tu luyện một chút thôi mà, thế mà cũng bị đánh lén.

Hắn cũng không dám đi vào nữa, hắn nghi ngờ ở đây có Giảo Sát đại trận đỉnh cấp, chỉ cần ở bên trong đủ khoảng thời gian nhất định, đại trận sẽ kích phát hơi thở sát phạt trong lạch trời tiến hành công kích.

Bị trọng thương mấy lần, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không hối hận khi đến đây, hắn cũng chẳng bị thiệt thòi gì. Thứ nhất là luyện thể đã bước vào cấp độ thứ hai của Tiên Thể, thứ hai là tu vi đã sắp đột phá lên Hư Thần đỉnh phong, thứ ba là lấy được Chiếu Thiên Ấn.

Quên đi, dù sao thì để Vũ Trụ Duy Mô tìm được vị trí của tường vũ trụ thứ nhất, hắn vẫn còn phải đi dạo khắp Nguyên Châu, nói không chừng đi đến một góc nào đó, Vũ Trụ Duy Mô sẽ đưa ra được đáp án.

“Vũ Trụ Duy Mô, xây dựng tin tức của đạo lôi thương vừa rồi… Đúng rồi, còn có băng hàn thương ý đã khiến ta trọng thương trước đó nữa…” Lam Tiểu Bố ở trong lạch trời bị đâm hai phát, còn bị hư không nhận mang bổ mấy lần. Hư không nhận mang thì thôi đi, băng hàn thương ý và lôi thương kia nếu như có thể học được, tuyệt đối chính là đại thần thông giết địch rồi.

Để Cổ Đạo khống chế linh khí phi hành, Lam Tiểu Bố vừa định chuẩn bị tùy tiện đi dạo một vòng ở Nguyên Châu,Thông Tấn Châu đã sáng lên, là tin tức Ôn Tín Nhiên đưa đến.

Tin tức Ôn Tín Nhiên gửi đến có vài chuyện, đầu tiên là hắn đã bước vào Hóa Đan cảnh, chuyện thứ hai là Thượng Quan Tiểu Y đã độ kiếp thành cường giả Nhân Tiên thành công.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy mừng thay cho Thượng Quan Tiểu Y, vốn dĩ Thượng Quan Tiểu Y đã bước nửa bước vào cảnh giới Nhân Tiên rồi. Có hoàn cảnh tu luyện tốt như ở phủ thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, trong thời gian ngắn có thể hồi phục thực lực cũng là chuyện bình thường. Lại có thêm Ngũ Thải Tiên Chi, mọi chuyện tựa như nước chảy thành sông. Hơn nữa khi Thượng Quan Tiểu Y thành công bước vào Nhân Tiên cảnh, lại càng không có ai dám đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện.

Chuyện thứ ba chính là sau khi Ngọc Tương Y đến Mưu Bắc tiên thành, dưới sự sắp xếp của hắn, đã có một động phủ tu luyện cực kỳ tốt.

Bây giờ chắc hẳn Ngọc Tương Y cũng đang đột phá Nhân Tiên cảnh, Lam Tiểu Bố để Ngọc Tương Y đến Mưu Bắc tiên thành tu luyện, nhưng hắn cũng không đưa Ngũ Thải Tiên Chi cho Ngọc Tương Y.

Chuyện thứ tư lại khiến Lam Tiểu Bố có chút khó chịu, vậy mà Tây Côn Lôn phái lại định liên thủ với Cửu Châu sơn và các tông môn cấp năm như Tam Thánh Tiên Môn, Cổ Tinh sơn, Vụ Hải Tiên Môn, Thiên Uyên Kiếm Tông tiến hành vây quét Mưu Bắc tiên thành. CHỉ là vì một vài nguyên nhân nào đó, cuối cùng không thành công.

Phản ứng đầu tiên khi Lam Tiểu Bố đọc được tin này là, Tây Côn Lôn phái thật là vô sỉ, hắn phải ghi nợ một đầu linh mạch. Phản ứng thứ hai là có người muốn mượn dao giết người, dao chính là Lam Tiểu Bố hắn, mà người cần giết chính là Tây Côn Lôn phái.

Ôn Tín Nhiên cũng không phải là một cao thủ tình báo, có thể tìm hiểu rõ những môn phái mà Tây Côn Lôn phái đi mời, rõ ràng là có người cố ý thả tin tức ra, nếu không thì không thể lợi hại như vậy được.

CHo dù ai muốn mượn dao của hắn để dạy dỗ Tây Côn Lôn phái, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định đi đến Tây Côn Lôn phái một chuyến.

Trước khi đến Tây Côn Lôn phái, vẫn còn một cái nhẫn trữ vật của Nhân Tiên hắn vẫn chưa mở ra.

Lam Tiểu Bố lấy nhẫn trữ vật của Ôn Ô Khanh ra, chỉ mười mấy giây sau, cấm chế trong nhẫn của Ôn Ô Khanh đã bị hắn phá vỡ, sau đó mọi thứ trong nhẫn lập tức phơi bày dưới thần niệm của hắn,

Tiên tinh thượng phẩm thì có hơn trăm vạn. Trừ những tiên tinh thượng phẩm này ra, còn có đủ loại vật liệu.

Những vật liệu này đối với Lam Tiểu Bố mà nói là đồ tốt nhất, chờ đến khi hắn tìm được tường vũ trụ thứ nhất rồi, trước khi trở về Địa Cầu, hắn cũng muốn thu thập một chút vật liệu, nếu không thì ở Địa Cầu cũng không có vật liệu để bố trí hộ trận.

Có một ít pháp bảo và công pháp, đều bị Lam Tiểu Bố gói hết ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Bây giờ Vũ Trụ Duy Mô đang ngưng thực, hắn hoàn toàn không cần phải dùng thần niệm để khắc họa những công pháp này vào đó, chỉ cần ném vào Vũ Trụ Duy Mô, nó sẽ tự động rà quét tin tức trong đó.

KHi Lam Tiểu Bố cầm lấy bản “THập Nhị Chân Ngôn Thư”, hắn đã biết vị Chân TIên đã chết này là ai.

“THập Nhị Chân Ngôn Thư” và “Thất m”, “Đệ Nhị Đạo Điển” có cùng nguồn gốc, đều được lấy từ đạo tràng Mộ THiên. CHỉ là “THập Nhị

Chân Ngôn Thư” đã được đệ tử CHân Tiên lâu lấy được từ lâu, sau đó Chân Tiên lâu bị người ta tiêu diệt, cũng không biết người diệt là ai.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã biết, là Ôn Ô Khanh của Tây Côn Lôn phái tiêu diệt. Những đại tông môn này đúng thật là cái này càng không biết xấu hổ hơn cái trước, ngoài mặt thì tỏ vẻ mình là tiền bối Nhân Tiên, nhưng sau lưng thì làm biết bao nhiêu chuyện dơ bẩn.

…

Tây Côn Lôn phái đang tổ chức đại hộ tông môn, tông chủ Trác Thải Lâu sắc mặt vô cùng khó coi, hắn bi phế đi một bàn tay. Điều hắn hối hận nhất chính là đã tin Thái Hòa Liên Bân, Thái Hòa Liên Bân này trừ tính tình táo bạo, lòng dạ cao ngạo ra thì chẳng được gì cả.

Còn thề son sắt chắc chắn là kết minh thành công, kết quả là cho dù là Cổ Tinh sơn, Cửu Đạo quan hay là Thiên Uyên Kiếm Tông đều không có mọt tông môn nào đồng ý thỉnh cầu kết minh của Thái Hòa Liên Bân, quả thật là mất hết mặt mũi, hơn nữa còn khiến hắn bị phế mất một tay, đây quả thực là sỉ nhục của Tây Côn Lôn phái.

“Tông chủ, quan hệ của Tây Côn Lôn phái ta và Cửu Châu sơn trước nay luôn rất tốt, hơn nữa trước đó Tây Côn Lôn phái còn đưa “Đệ Nhị Đạo Điển” giao cho Cửu Châu sơn, cho dù Cửu Châu sơn không đồng ý kết minh đối phó với Mưu Bắc tiên thành thì cũng không đến mức phải ra tay với tông chủ chứ, lần này thật sự quá đáng rồi.” Lần này đến Phùng Độ cũng nổi giận.

Chương 335: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (2)

Cửu Châu sơn ngươi không đồng ý kết minh thì thôi đi, nhưng tông chủ Tây Côn Lôn phái ta đến Cửu Châu sơn ngươi thì đó cũng là một vị khách quý, ngươi không đồng ý thì cũng không thể ra tay với khách như vậy chứ.

“Cửu Châu sơn thì sao chứ, Tây Côn Lôn phái ta…”

“Im ngay.” Thái Hòa Liên Bân còn chưa nói xong, Trác Thải Lâu đã tức giận quát lên, tại sao lúc trước hắn lại nghe lời tên gia hỏa này chứ.

Trong lòng Thái Hòa Liên Bân vô cùng khó chịu, nhưng mà tông chủ đã bảo hắn im lặng, hắn cũng không dám nói gì nữa. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ đang nghĩ, chờ đến khi hắn bước vào Nhân Tiên cảnh rồi, ai nên giết sẽ giết, thứ gì nên diệt sẽ diệt. Trác Thải Lâu này mặc dù là tông chủ của Tây Côn Lôn phái, nhưng phong cách làm việc quá nhút nhát rồi.

Càng khiến Thái Hòa Liên Bân khó chịu hơn là, Phùng Độ trưởng lão cũng quát lớn theo, “THái Hòa phong chủ, nếu như lần này không phải vì ý kiến của ngươi, tông chủ làm sao có thể bị phế đi một tay như vậy, ngươi nên tự kiểm điểm lại bản thân đi.”

“Tông chủ, vì sao Cửu Châu sơn lại muốn ra tay?” Lần này người nói chuyện chính là ngoại sự trưởng lão Thốn Hà, hắn cũng không hiểu được, Cửu Châu sơn không đồng ý thì thôi, vì sao lại phải ra tay?

Trác Thải Lâu trầm giọng nói, “Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy, sau khi ta đến Cửu Châu sơn, còn chưa nói đến chuyện kết minh san bằng Mưu Bắc tiên thành, Mộc Dương Chiết đã chất vấn ta tại sao lại đưa cho Cửu Châu sơn hắn bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” giả?”

“Cái gì?” Phùng Độ khiếp sợ nhìn Trác Thải Lâu.

Nếu như chuyện này là do Cửu Châu sơn bịa ra, vậy thì hậu quả sẽ gây ra đại chiến hai đại tông môn. Theo lý mà nói, Mộc Dương Chiết cũng không phải người ngu ngốc, sao có thể nói dối như vậy được?

Nhưng “Đệ Nhị Đạo Điển” mà Tây Côn Lôn phái đã đưa cho Cửu Châu sơn cũng không phải là giả, mà là “Đệ Nhị Đạo Điển” hàng thật giá thật. nếu đã như vậy, tại sao Cửu Châu sơn còn kiếm cớ gây chuyện với Tây Côn Lôn phái? Hoàn toàn không có lý do nào cả.

Trác Thải Lâu siết chặt tay thành nắm đấm, “Lúc đó ta cũng rất kinh ngạc, cũng đã nói “Đệ Nhị Đạo Điển” mà Tây Côn Lôn phái ta đã giao ra là thật, dưới sự chứng kiến của mấy tông môn cấp năm, Tây Côn Lôn phái ta không thể nào đưa “Đệ Nhị Đạo Điển” giả cho Cửu Châu sơn được.

Nhưng ta không ngờ là, Mộc Dương Chiết thật sự lấy ra được “Đệ Nhị Đạo Điển” giả nhét vào tay ta. Ta cảm thấy quyển đạo điển kia quả thật là quyển mà Tây Côn Lôn phái ta đã đưa ra, chỉ là ta còn chưa kịp xác định lại, Mộc Dương Chiết đã đột nhiên ra tay. Nếu như ta không có chút thủ đoạn, sợ là bây giờ đã bị nhốt ở Cửu Châu sơn rồi.”

Đại điện nghị sự chìm vào yên tĩnh, Trác Thải Lâu không thể nào nói dối, Mộc Dương Chiết hình như cũng không hề diễn trò. Đã như vậy, “Đệ Nhị Đạo Điển” của Tây Côn Lôn phái tại sao biến thành giấy trắng như vậy?

“CHẳng lẽ có đại năng viết ra hai bộ “Đệ Nhị Đạo Điển”?” Phùng Độ lẩm bẩm.

Loại điển tịch như “Đệ Nhị Đạo Điển”, một giới chỉ có thể xuất hiện một bản, chỉ có khi xuất hiện bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” thứ hai hoàn chỉnh hơn hiện ra, bản trước đó mới biến thành giấy trắng.

Không có ai trả lời Phùng Độ, bởi vì mọi người điều biết chuyện này khó có thể xảy ra. Nếu như ở Nguyên Châu có người có thể viết ra được “Đệ Nhị Đạo Điển” có cấp độ cao hơn bộ lấy từ Côn Khư, vậy thì người đó đã sớm rời khỏi Nguyên Châu rồi.

…

Phía bên ngoài hộ trận của Tây Côn Lôn phái, Lam Tiểu Bố đang đánh giá hộ trận này, đây là một hộ trận cấp tám.

Nói thật, ở Nguyên Châu, những đại trận mà Lam Tiểu Bố từng nhìn thấy còn chưa có đại trận nào là cấp tám. Tây Côn Lôn phái có hộ trận cấp tám, đây chẳng những là biểu hiện về nội tình của tông môn, mà còn thể hiện thực lực của Tây Côn Lôn phái.

Lam Tiểu Bố đang định lấy Thất âm Kích ra trực tiếp đánh vỡ hộ trận này, thần niệm lập tức phát hiện ra một nữ tử trẻ tuổi đang nhanh chóng chạy đến.

Nữ tử này nhanh chóng đến trước mặt Lam Tiểu Bố, đầu tiên là cúi người hành lễ, sau đó rụt rè hỏi, “Tiền bối có phải là Lam thành chủ của Mưu Bắc tiên thành?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố.”

Nữ tử kia lập tức quỳ xuống, bi thương nói, “Xin tiền bối hãy làm chủ giúp ta.”

Lam Tiểu Bố vươn tay ra kéo một cái, nữ tử này lập tức đứng lên, hắn từ tốn nói: “Ta là Lam Tiểu Bố, cũng không phải tiền bối gì cả, thậm chí tuổi còn không lớn bằng ngươi. Ngươi có việc gì thì cứ nói thẳng đi, không cần thiết phải quỳ.”

“Vâng.” Nữ tử nhanh chóng đáp lại, “Ta là đệ tử Tần Thải Tích của Nhất Tiên cung, sáu năm trước tỷ tỷ của ta là Tần Thải Hà bị Hạ Kim Dật của Vũ Lôn phong Tây Côn Lôn phái nhìn trúng, tỷ tỷ ta thề sống chết không theo, cuối cùng đã bị Hạ Kim Dật chém chết tại chỗ…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Tây Côn Lôn phái quả nhiên là uy phong, đã coi trọng ai thì người đó nhất định phải đồng ý. Cũng may Liễu Ly không phải đệ tử của môn phái nhỏ, nếu không thì còn chưa đợi đến khi Liễu Ly tỏ ra kiêu ngạo, đã sớm bị người ta bắt đi rồi.

Tần Thải Tích đau khổ nói tiếp: “Tỷ tỷ ta bị giết, ta cũng không dám oán hận nửa lời, Nhất Tiên cung cũng không có người nào dám đứng ra nói chuyện, ta ôm thi thể của tỷ tỷ định quay về Nhất Tiên cung. Thế nhưng Hạ Kim Dật lại muốn ta phải theo hắn về Vũ Lôn phong, ta làm sao có thể đi theo kẻ thù đã giết tỷ tỷ được chứ. Ngay khi Hà Kim Dật định giết ta, sư phụ ta đã đến kịp, dạy dỗ Hà Kim Dật một trận…” Lam Tiểu Bố cảm thán, nếu như là hắn, hắn sẽ trực tiếp xử lý luôn Hà Kim Dật, chứ không chỉ dạy dỗ một lần. Nhưng mà hắn cũng có thể hiểu được vì sao sư phụ Tần Thải Tích lại làm như vậy, người của một tông môn cấp ba mà dám giết đệ tử của tông môn cấp năm Tây Côn Lôn phái, chẳng khác nào đi tìm đường chết.

Chương 336: Là ta chủ động đến. (1)

Ánh mắt Tần Thải Tích lóe lên tia tức giận, “Hạ Kim Dật đã giết tỷ tỷ ta, sư phụ ta cũng chỉ dạy dỗ hắn một chút thôi. Thế nhưng sư phụ của Hạ Kim Dật, cũng chính là Thái Hòa Liên Bân, phong chủ Vũ Lôn phong của Tây Côn Lôn phái đã chạy đến Nhất Tiên cung ngay trong đêm, đồ sát tất cả mọi người trong Nhất Tiên cung, bao gồm cả sư phụ Yến Tiêu của ta và tông chủ Phùng Tinh của Nhất Tiên cung.”

Thật là hung ác, Lam Tiểu Bố vô cùng khinh bỉ phong cách làm việc của Tây Côn Lôn phái, nhưng hắn biết loại chuyện như thế này xảy ra rất nhiều ở Nguyên Châu, năm đó Thiên Vân Tiên Môn không phải cũng bị người ta tiêu diệt như vậy sao? Còn cả Chân Tiên lâu đã lấy được “THập Nhị Chân Ngôn Thư” nữa.

“Sư phụ đã đưa cho ta một tấm độn phù duy nhất, ta mới có thể giữ lại được một mạng. Những năm qua, ta luôn hối hả ngược xuôi, muốn tìm lại lý lẽ cho tông môn của ta, thế nhưng ta đã quá ngây thơ rồi. Sau đó ta nghe được chuyện về tiền bối, vẫn luôn muốn gặp được tiền bối, nhờ tiền bối ra tay lấy lại công bằng cho Nhất Tiên cung ta.” Tần Thải Tích vừa nói vừa quỳ xuống.

Lam Tiểu Bố ngăn Tần Thải Tích đang định quỳ xuống hỏi, “Làm sao ngươi biết ta ở đây?”

Vành mắt Tần Thải Tích đỏ bừng nói, “Là một thầy tướng, hắn tính cho ta một quẻ, nói rằng nếu muốn báo thù, thì cứ ở đây chờ Lam thành chủ.”

Lại là thầy tướng? Lam Tiểu Bố ngẫm lại lúc trước khi Quế Vô Thủ tiêu diệt phường thị Mưu bắc, thiên hạ thật sự có tiên sư lợi hại như vậy sao?

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến việc, nếu như thầy tướng kia có thể tính toán ra được mọi chuyện, vậy thì nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự giám sát của người này sao?

Cho dù đối phương có ý tốt hay ý xấu, trong lòng Lam Tiểu Bố đều dâng lên cảnh giác, đồng thời cũng cảm thấy nguy hiểm.

Đây là ở Nguyên Châu, nếu như đến vũ trụ Đại Hoang, dưới sự tính toán của những vị Thánh Nhân kia, chỉ sợ ngay cả việc ban đêm hắn ngủ mấy canh giờ, tu luyện mấy canh giờ, đều sẽ bị người khác nắm rõ như lòng bàn tay.

Trừ khi hắn có thể che giấu thiên cơ, nhưng cho dù có làm như vậy, Thánh Nhân cũng vẫn sẽ biết được có người đang che giấu thiên cơ. Nếu như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đường đến chỗ hắn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hạ quyết tâm, chờ đến lúc thích hợp, hắn sẽ che giấu hết tất cả hơi thở và thực lực của mình. Hắn sẽ khiến người khác không thể tính toán ra được hơi thở của mình, cho dù Thánh Nhân cũng đừng hòng xem được thực lực của hắn. Người khác không làm được, nhưng hắn lại có cơ hội làm được, chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô có đủ cấp bậc là được.

Vũ Trụ Duy Mô nhất định đã được tạo ra trước khi Thánh Nhân sinh ra, có thể che đậy mắt nhìn của Thánh Nhân hay không, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng không rõ lắm.

Nếu như người khác biết hắn có Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố cũng không chắc mấy vị Thánh Nhân kia có làm gì hắn hay không.

Tam Tiêu chết như thế nào? Đó chính là do Nguyên Thủy Thánh Nhân đích thân ra tay giết chết. Nếu như Thánh Nhân không đối phó với một người có được chí bảo Vũ Trụ Duy Mô như hắn, đến bản thân Lam Tiểu Bố cũng không tin.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, trong lòng Tần Thải Tích như rơi vào hầm băng, nàng biết lần này chỉ sợ cũng giống như những lần trước, không thể nào cầu xin được người khác làm chủ giúp nàng. Nàng cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó chậm rãi quay người.

Theo kinh nghiệm nhiều năm sinh tồn của nàng, nếu như đối phương đã không muốn ra mặt vì nàng, vậy thì không cần phải cầu xin tiếp nữa, nếu không chỉ có thể khiến người ta chán ghét mà thôi.

“Thù này ta báo giúp ngươi, cứ bảo ngươi là đệ tử của Mưu Bắc tiên thành ta đi…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu, Tần Thải Tích đã quỳ rạp xuống đất, “Đa tạ sư phụ đã thu nhận đệ tử, đệ tử nhất định sẽ không bôi nhọ uy danh của sư phụ.”

Lam Tiểu Bố trợn mắt há mồm, hắn không định thu đệ tử. Chính hắn cũng thuộc dạng nửa vời, sao có thể thu đệ tử được? Hắn nói đệ tử, chỉ là đang lấy cớ báo thù thôi.

Nhưng hắn không đồng ý thì rõ ràng Tần Thải Tích cũng không chịu đứng lên, Lam Tiểu Bố thầm than một tiếng, hắn cũng biết Tần Thải Tích đã không còn đường nào để đi nữa. Nếu đổi lại là hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ nắm chặt không buông cơ hội nhỏ nhoi này.

“Ngươi đứng lên đi, nếu đã nói ra miệng rồi, vậy thì ngươi cứ làm đệ tử ký danh của ta đi, chờ đến khi chuyện ở Tây Côn Lôn phái kết thúc thì nói tiếp.” Lam Tiểu Bố nói.

Tần Thải Tích kích động, mặt đỏ lên, nàng run rẩy đứng dây, “Vâng ,đa tạ sư phụ.”

Cơ duyên có đôi khi sẽ xuất hiện ngay tại lằn ranh, chỉ là ngươi có thể nắm chặt hay không. Nàng nắm chặt, cho dù chỉ là một đệ tử ký danh, tương lai nàng cũng sẽ không còn là người không có nhà để về nữa rồi.

…

Trong đại điện nghị sự của Tây Côn Lôn phái vô cùng yên tĩnh, bởi vì vấn đề thật giả của “Đệ Nhị Đạo Điển” quá mức quỷ dị. Cho dù có phải là Cửu Châu Sơn cố ý gây chuyện hay là sau khi “Đệ Nhị Đạo Điển” đến Cửu Châu Sơn đã biến từ thật thành giấy trắng, chuyện này rõ ràng không có hồi kết.

Mộc Dương Chiết đánh lén tông chủ của Tây Côn Lôn phái, đây là tát vào mặt của Tây Côn Lôn phái, nhất định còn có chuẩn bị ở phía sau. Giờ phút này tất cả mọi người trong đại điện đều đang thầm khinh bỉ, Cửu Châu Sơn ngươi lợi hại như vậy, tại sao không đến Mưu Bắc tiên thành tìm Lam Tiểu Bố đi? Người ta đã giết mấy vị Nhân Tiên của ngươi đấy. Tây Côn Lôn phái ta cho dù có đưa bản “Đệ Nhị Đạo Điển” giả cho Cửu Châu Sơn ngươi thì cũng nên đi Mưu Bắc tiên thành liều mạng trước rồi nói tiếp.

Ngay khi mọi người còn chưa nghĩ ra nguyên nhân tại sao, hộ trận của tông môn đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Có người công kích đại trận tông môn? Trác Thải Lâu biến sắc, lập tức đứng lên, sau đó nhanh chóng xông đến hộ trận tông môn.

Chương 337: Là ta chủ động đến. (2)

Những phong chủ và trưởng lão còn lại đều nhanh chóng vọt ra ngoài, ý nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là cường giả Cửu Châu Sơn đến, bọn họ dám tiến đến đánh Tây Côn Lôn phái.

Lam Tiểu Bố chỉ dùng hai kích, đại trận hộ sơn của Tây Côn Lôn phái đã kịch liệt chấn động. So với lúc trước khi Thượng Quan Tiểu Y đánh KHí Tiên phủ, uy thế mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Lam Tiểu Bố còn chưa dốc hết toàn lực, nếu như dốc toàn lực, vậy thì hắn sẽ trực tiếp lấy Chiếu Thiên Ấn ra.

Trác Thải Lâu vừa đến hộ trận tông môn thì nhìn thấy Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Hóa ra là Lam thành chủ của Mưu Bắc tiên thành.”

Mặc dù trong miệng đang chào hỏi, nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, đồng thời còn hận không thể lập tức giết chết Thái Hòa Liên Bân. Nếu như không phải ý kiến ngu ngốc của Thái Hòa Liên Bân, Lam Tiểu Bố sẽ đánh đến Tây Côn Lôn phái sao?

Thái Hòa Liên Bân ngươi mà thật sự tìm được giúp đỡ thì thôi, quan trọng là bây giờ chẳng có ai đến giúp đỡ, còn khiến tông chủ như hắn bị trọng thương, quả thậtlà đồ đáng chết. Nếu như hắn không bị trọng thương, vậy thì còn có cơ hội đấu với Lam Tiểu Bố một trận.

Lam Tiểu Bố xuất hiện ở đây, còn ngang nhiên công kích hộ trận tông môn của Tây Côn Lôn phái, tất cả mọi người đều hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Đó là do tin tức bọn họ muốn liên thủ với các tông môn cấp năm công kích Mưu Bắc tiên thành bị lộ ra, người ta đương nhiên là chủ động tìm tới tận cửa rồi. Cái này rõ ràng là Tây Côn Lôn phái trộm gà không được còn mất nắm gạo mà.

Sau khi Trác Thải Lâu chào hỏi xong, lập tức mở hộ trận tông môn ra.

Hắn thấy, cho dù hắn không mở hộ trận ra, Lam Tiểu Bố cũng có thể đánh vỡ hộ trận này. Đến lúc đó chẳng những mặt mũi của Tây Côn Lôn phái bị vứt sạch, ngay cả hộ trận cấp tám cũng không còn.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không sao, nghe nói Tây Côn Lôn phái định tìm người đến dạy dỗ Mưu Bắc tiên thành ta, sau đó bắt ta về đây. Ta lo các ngươi tuổi tác đã cao đi đường không tiện, cho nên chủ động tìm tới.”

Phùng Độ biết Lam Tiểu Bố ra tay độc ác, hơn nữa hơi thở trên người Lam Tiểu Bố rõ ràng còn mạnh hơn lúc trước rất nhiều. Giờ phút này Tây Côn Lôn phái chỉ còn hai Nhân Tiên, tông chủ còn bị trọng thương chưa lành, lúc này mà đối kháng với Lam Tiểu Bố thì có khác gì tìm đường chết.

Phùng Độ vội vàng thi lễ một cái, sau đó vô cùng khách sáo nói, “Lam tông chủ, chỉ sợ chuyện này có hiểu lầm rồi. Có người âm thầm châm ngòi ly gián quan hệ giữa Tây Côn Lôn phái và Lam thành chủ, Phùng Độ ta đảm bảo Tây Côn Lôn phái sẽ không có bất kỳ ý nghĩ không tốt nào đối với Mưu Bắc tiên thành.”

Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố đột nhiên cắm xuống đất, cười nói, “Tây Côn Lôn phái ngươi đảm bảo, ha ha…”

Giờ phút này Trác Thải Lâu mới nhìn rõ họa kích trong tay Lam Tiểu Bố, ánh mắt hắn run lên, bởi vì hắn nhận ra thanh họa kích này, đây tuyệt đối là thanh họa kích ở Lạc Kích cốc. Thanh họa kích này không biết đã ở Lạc Kích cốc bao nhiêu năm, chưa có ai có thể lấy được, mỗi một người đến Lạc Kích cốc lấy họa kích này, cuối cùng đều bị vẫn lạc trong Lạc Kích cốc. Bây giờ thanh họa kích này lại xuất hiện trong tay Lam Tiểu Bố, điều này cho thấy điều gì? Cho thấy Lam Tiểu Bố đã lấy được thanh họa kích này, cũng gián tiếp nói rõ thực lực của Lam Tiểu Bố đã vượt xa cả Nhân Tiên.

Trác Thải Lâu vốn vẫn còn ý định liều mạng, lúc này bèn nói, “Lam thành chủ, chuyện này quả thật là do Tây Côn Lôn phái không đúng. Nhưng Tây Côn Lôn phái ta tuyệt đối không muốn đối kháng với Lam thành chủ, Lam thành chủ có thể nêu ra một vài điều kiện, nếu như Tây Côn Lôn phái ta thật sự không làm được,vậy thì chì có thể liều mạng một lần thôi.”

Giờ phút này Trác Thải Lâu mới cảm thán tông môn ở Nguyên Châu đúng là không đồng lòng chút nào, lúc đầu còn có một Cửu Châu Sơn đứng ở giữa cân bằng khiến mọi người đồng lòng, bây giờ Cửu Châu Sơn đã bị Lam Tiểu Bố đánh đến mức không dám ra mặt. Nếu như các tông môn ở Nguyên Châu đồng lòng, Lam Tiểu Bố có còn dám đến Tây Côn Lôn phái giễu võ dương oai hay không? Chỉ cần tin cầu cứu được phát ra, tất cả tông môn cấp năm xông đến, Lam Tiểu Bố có mạnh hơn nữa cũng chỉ có một người mà thôi.

Nghe thấy lời Trác Thải Lâu nói, Lam Tiểu Bố lại vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua Trác Thải Lâu. Hắn rất thích cách nói chuyện này, dứt khoát quả quyết mới là người thức thời.

“Tốt, nếu Trác tông chủ đã thức thời như vậy, thế thì ta đây nói thẳng. Ta đây, thiếu hai thứ, một là ta cần một đầu linh mạch thượng phẩm, hai là ta cần một món Tiên khí phi hành.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều kinh hoảng.

Rõ ràng là vẫn phải đánh rồi mà, muốn một đầu linh mạch thượng phẩm? Ha ha, linh mạch thượng phẩm thì tông môn cấp năm có được mấy cái?

Tất cả người của Tây Côn Lôn phái đã chuẩn bị ra tay rồi, Lam Tiểu Bố cũng đã sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Chỉ cần bên kia vừa ra tay, hắn sẽ xử lý Trác Thải Lâu trước, sau đó xử lý Phùng Độ. Những người còn lại đối với hắn mà nói, đều là binh lính tôm tép mà thôi.

Khiến cho tất cả mọi người không ngờ được là, Trác Thải Lâu chẳng những không ra tay, ngược lại còn nói, “Lam thành chủ, linh mạch thượng phẩm thì ta có thể giúp ngươi tìm một cái, nhưng Tiên khí phi hành thì ta thật sự không có cách nào cả, Tây Côn Lôn phái ta cũng không có. Nhưng ta biết có một nơi có, chỉ cần Lam thành chủ đồng ý biến chiến tranh thành tơ lụa, ta sẽ nói cho Lam thành chủ biết ở đâu có Tiên khí phi hành.”

“Ha ha, ta rất thưởng thức tính cách này của Trác tông chủ, cứ làm như vậy đi, ta đồng ý. Nhưng mà ta còn một chuyện nữa, nếu như chuyện này cũng có thể làm được, vậy thì Trác tông chủ giúp ta tìm đầu linh mạch thượng phẩm kia sau cũng được.” Lam Tiểu Bố cười ha ha nói.

Chương 338: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (1)

Trác Thải Lâu nhje nhàng thở phào một hơi, nếu như Lam Tiểu Bố khăng khăng lấy đi linh mạch thượng phẩm, sau đó vẫn ra tay, vậy thì hắn cũng chẳng có cách nào khác. Lam Tiểu Bố nói như vậy, cho thấy Lam Tiểu Bố cũng không thèm dùng thủ đoạn cấp thấp để lừa gạt linh mạch. Hoặc là người ta có đủ thực lực.

Cũng đúng thôi, nếu như Lam Tiểu Bố tiêu diệt cả Tây Côn Lôn phái, vậy thì hoàn toàn có thể lấy đi tất cả linh mạch thượng phẩm của Tây Côn Lôn phái.

“Lam thành chủ, xin mời nói.” Trác Thải Lâu ôm quyền nói.

“Tần Thải Tích, ngươi đến đây.” Lam Tiểu Bố vẫy tay một cái.

Hai tay Tần Thải Tích nắm chặt, trong lòng vô cùng kích động vì mình đã bái được một vị sư phụ tốt. Qua nhiều năm như vậy, khi nàng cầu xin những người kia, thậm chí còn không dám nói xấu một câu sau lưng Tây Côn Lôn phái, vậy mà nhiều lần suýt chút nữa đã bị bắt đi để giao nộp cho Tây Côn Lôn phái. Mà sư phụ còn dám chỉ vào mặt tông chủ và nhiều trưởng lão như vậy dạy dỗ bọn họ, thậm chí còn yêu cầu bồi thường, đã thế mà Tây Côn Lôn phái còn phải kính cẩn đồng ý.

Làm người nên hào sảng như sư phụ vậy, đây mới là người tu tiên.

“Sư phụ.” Sau khi Tần Thải Tích gọi một tiếng sư phụ thì mắt nhìn chằm chằm Thái Hòa Liên Bân.

Lam Tiểu Bố nói, “Đây là đệ tử Tần Thải Tích của ta, chỉ là sư môn của nàng đã bị người ta đồ sát trong một đêm, tỷ tỷ và sư phụ của nàng đều bị giết chết. Trác tông chủ, ngươi nói xem ta báo thù giúp đệ tử của mình, là nên hay không nên?”

Trong lòng Trác Thải Lâu thầm than không tốt, nhưng hắn chỉ có thể nói, “Điều này đương nhiên nên làm.”

“Rất tốt,” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì nói với Tần Thải Tích, “Thải Tích, ngươi nói một chút về thảm cảnh của ngươi đi, ở đây đều là người tốt, bọn họ nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.”

“Vâng sư phụ.” Sau khi Tần Thải Tích đáp lời, lập tức chỉ thẳng vào Thái Hòa Liên Bân nói, “Năm đó đệ tử của người này nhìn trúng tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta không đi theo, hắn đã giết chết tỷ tỷ của ta ngay tại chỗ…”

Tần Thải Tích vừa nói, phần lớn những người ở đây đều biết đó là chuyện gì. Năm đó Nhất Tiên cung bị Thái Hòa Liên Bân san bằng, tất cả người trong Nhất Tiên cũng đều bị giết, rất nhiều người biết đến chuyện này.

Đừng nói là Tây Côn Lôn phái, ngay cả những tông môn còn lại đều biết rõ.

Chỉ là do lai lịch của Tây Côn Lôn phái quá lớn, Nhất Tiên cung chỉ là một tông môn cấp ba nho nhỏ, bị diệt thì diệt thôi. Ai dám ra mặt vì Nhất Tiên cung chứ?

Trong lòng Trác Thải Lâu vô cùng tức giận, nhưng cũng chỉ có thể thầm than trong lòng, hắn cũng chẳng thể nào phản bác, đây là sự thật. Giờ phút này, hắn chỉ có chút nghi ngờ cách làm của mình, có phải nếu như tu vi của một người đủ cao, thì cũng có thể trở thành phong chủ của một phong hoặc một trưởng lão hay không? Một người không có đầu óc còn ngang ngược đệ nhất thiên hạ như thế này, trừ chuyện gây phiền phức cho tông môn ra thì làm được gì chứ?

“Tông chủ, chuyện này đã qua rất nhiều năm rồi, hơn nữa đệ tử Hạ Kim Dật của ta năm đó cũng bị Yến Tiêu của Nhất Tiên cung đả thương. Dựa theo tôn ti trật tự ở Nguyên Châu mà nói, dù sao thì Tây Côn Lôn phái ta cũng là tông môn cấp năm, chỉ một tông môn cấp ba…”

Thái Hòa Liên Bân còn chưa nói xong, mọi người xung quanh đã lập tức tránh ra. Sao lại có người ngớ ngẩn như thế này chứ? Lời này nói trước mặt người khác thì được, bây giờ người trước mắt là ai, chẳng lẽ người này bị mù rồi sao? Nếu như không phải là ngang ngược đã quen, tuyệt đối không thể nói ra được lời này. Cũng phải, thân là phong chủ của Tây Côn Lôn phái, cho dù không ngang ngược thì đối mặt với sự kính cẩn, sợ sệt của người khác cũng sẽ không tự chủ được mà ngang ngược,

Không đợi Trác Thải Lâu và trưởng lão Nhân Tiên Phùng Độ lên tiếng. Lư Dực đã nói chuyện, chủ động ngắt lời Thái Hòa Liên Bân: “Lam thành chủ, Tây Côn Lôn phái ta thật sự không biết có chuyện này xảy ra. Nếu như biết sớm, đừng nói là Lam thành chủ, ngay chính Tây Côn Lôn phái ta cũng sẽ không tha cho kẻ này. Dám ngang nhiên đi tiêu diệt tông môn cấp ba, quả là độc ác, Lam thành chủ có thể tùy tiện xử lý. Tây Côn Lôn phái ta tuyệt đối không cho phép loại người ngang ngược như vậy còn tồn tại ở tông môn, chuyện này chỉ bôi nhọ thanh danh của Tây Côn Lôn phái ta mà thôi.”

Trác Thải Lâu âm thầm tán dương, vấn đề này để Lư Dực nói ra mới là tốt nhất, nếu như hắn nói, vậy thì sẽ khiến thanh danh của Tây Côn Lôn phái bị tổn hại lớn.

“Rất tốt.” Lam Tiểu Bố đột nhiên chộp lấy Thái Hòa Liên Bân.

Thái Hòa Liên Bân tức giận vô cùng, hắn không ngờ mình lại bị tông môn từ bỏ, một tông môn cấp năm mà ngay cả chút cốt khí cũng không có. Nhưng thế này thì sao chứ? Trong tay Thái Hòa Liên Bân hắn không biết đã có bao nhiêu vong hồn rồi, Lam Tiểu Bố thì là cái thá gì chứ?

Thái Hòa Liên Bân cầm Lang Nha đâm về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời, trong tay còn xuất hiện một lá độn phù.

Nhưng chỉ một khắc sau hắn đã cảm thấy không ổn, một luồng lực lượng không gian vô cùng kinh khủng đè chân nguyên của hắn lại, sau đó hắn trơ mắt nhìn một tòa cự phong từ trên trời đè xuống.

Hơi thở chết chóc bao trùm cả người hắn, giờ phút này Thái Hòa Liên Bân mới biết thực lực của hắn và Lam Tiểu Bố chênh lệch nhau nhiều đến mức nào.

“Lam thành chủ, xin tha mạng…” Cho dù có ngang ngược, nhưng đó là đối với người khác, Thái Hòa Liên Bân cũng không muốn chết, hắn hi vọng mình cầu xin tha thứ có thể khiến Lam Tiểu Bố nương tay một chút, sau đó hắn sẽ sử dụng độn phù.

Đáng tiếc là, lời hắn nói chẳng khác nào đang đánh rắm bên tai Lam Tiểu Bố, Chiếu Thiên Ấn như một tòa cự phong vẫn ầm ầm đè xuống.

“Bành!” Tất cả mọi người có thể nhìn thấy ngoài rìa tòa cự phong có máu thẩm ra, đợi đến khi bọn họ kịp phản ứng lại, Chiếu Thiên Ấn đã bị Lam Tiểu Bố cất đi.

Xuất hiện ở trước mắt mọi người là một cái hố cỡ lớn, trong hố là một thi thể, hay nói chính xác hơn là một bộ da người nằm sấp.

Chương 339: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (2)

HIện trường vô cùng yên tĩnh, Lam Tiểu Bố chỉ ra tay một lần, đã biến Thái Hòa Liên Bân thành một tấm da người, máu thịt xương cốt đều hóa thành hư vô.

Phùng Độ cũng cảm thấy da đầu tê dại, hắn biết so với lúc ở Mưu Bắc tiên thành, thực lực của Lam Tiểu Bố đã tăng lên gấp đôi. Nếu như so với Lam Tiểu Bố bây giờ, Mộc Dương Chiết năm đó hoàn toàn không thể sánh nổi.

THật là lợi hại, sau khi Trác Thải Lâu cảm thán xong, lập tức tỉnh ngộ, hừ lạnh nói, “Loại ác ôn này có chết cũng không hết tội, người đâu, dẫn Hạ Kim Dật đến đây.”

Thậm chí còn không cần Trác Thải Lâu ra lệnh, đã có người bắt Hạ Kim Dật đến. NGay khi nhìn thấy Tần Thải Tích, cả người Hạ Kim Dật run lên.

Hắn chẳng những nhìn thấy Tần Thải Tích, mà còn nhìn thấy sư phụ Thái Hòa Liên Bân đã biến thành tấm da người kia.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Tần Thải Tích đang vô cùng tức giận, đỏ bừng vành mắt mà nói, “Tự ngươi đi báo thù đi, ta sẽ áp trận giúp ngươi.”

“Vâng.” Tần Thải Tích tựa như điên xông về phía Hạ Kim Dật, Hạ Kim Dật nhanh chóng lấy pháp bảo ra định ra tay, chỉ là khi hắn vừa lấy pháp bảo ra đã cảm thấy cả người mình bị trói lại, không thể động đậy.

“Tông chủ, cứu ta…” Hạ Kim Dật muốn cầu cứu, nhưng chỉ có thể hét lên ở trong lòng, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Lam Tiểu Bố thì hơi kinh ngạc, không phải hắn trói Hạ Kim Dật, chắc hẳn là do Lư Dực làm. Xem ra là tên gia hỏa này lo lắng Hạ Kim Dật sẽ khiến Tần Thải Tích bị thương. Một khi Tần Thải Tích bị thương vậy thì hắn lại có cớ.

“Phốc!” Trường kiếm của Tần Thải Tích đâm vào mi tâm của Hạ Kim Dật, sau đó rút ra, lại cuốn theo một đạo kiếm mang, sau đó chém đầu Hạ Kim Dật xuống.

Tần Thải Tích gói đầu Hạ Kim Dật và tấm da người Thái Hòa Liên Bân lại, Lam Tiểu Bố cũng không ngăn cản, hắn biết Tần Thải Tích muốn đem những thứ này về tế bái người nhà, sư phụ và tông môn của nàng.

Sư phụ, mối thù của ta đã báo.” Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Tần Thải Tích bước đến bên người Lam Tiểu Bố, vành mắt vẫn còn ửng đỏ. Nàng cảm thấy cuối cùng linh hồn của mình cũng an ổn lại, tỷ tỷ, sư phụ, còn cả những đồng môn của tông môn, cuối cùng cũng có thể yên nghỉ rồi.

Trác Thải Lâu chủ động lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, ngươi nhìn xem đây có phải là thứ ngươi cần không?”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, quả thật là một đầu linh mạch thượng phẩm, trong lòng hắn thầm nghĩ, tông chủ Tây Côn Lôn phái quả là giàu có. Nếu như vậy chắc hẳn Mộc Dương Chiết cũng rất giàu có. Trừ đầu linh mạch thượng phẩm này, bên trong còn có một mảnh ngọc giản, trên đó ghi Vụ Hải Tiên Môn có một món Tiên khí phi hành trung phẩm.

“Đúng vậy.” Lam Tiểu Bố vui vẻ cất nhẫn trữ vật đi. Tiên khí phi hành trung phẩm, cái này so với Tinh Không Chu còn lợi hại hơn nữa. Vừa hay hắn cũng định đi một vòng khắp Nguyên Châu, đi đến Vụ Hải Tiên Môn dạo một lát đã.

“Lam thành chủ vất vả đến đây một chuyến, chi bằng vào trong ngồi một lát đã.” Trác Thải Lâu tươi cười rạng rỡ, thật giống như người vừa rồi mà Lam Tiểu Bố giết không phải là phong chủ của Tây Côn Lôn phái.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Hôm nay không được rồi, xin cáo từ.”

Nói xong thì dẫn theo Tần Thải Tích rời đi, sau đó nhanh chóng biến mất.

Nụ cười trên mặt Trác Thải Lâu lập tức tắt đi, hắn nhìn hướng mà Lam Tiểu Bố đã rời đi, trong lòng thề, sẽ có một ngày, hắn nhất định phải đòi hết những thứ này về.

Tây Côn Lôn phái hắn không phải hạng dễ bắt nạt như vậy.

…

“Sư phụ, ta muốn đi tế bái đồng môn của ta.” Sau khi rời khỏi Tây Côn Lôn phái, Tần Thải Tích mới dần dần tỉnh táo lại.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, “Ngươi đi đi, ta cũng sắp rời khỏi Nguyên CHâu rồi, sợ cũng không thể dạy ngươi được gì.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Tần Thải Tích, “Ngươi làm xong việc thì quay lại Mưu Bắc tiên thành tu luyện, có thể đi tìm Thượng Quan Tiểu Y tiền bối. Trong này có công pháp tu luyện của ta, sau khi ngươi nhớ kỹ thì hủy nó đi. Ngoài ra còn có một món linh khí cực phẩm đỉnh cấp Đoạt Hồn Đăng, đưa cho ngươi luôn. Đan dược để tu luyện thì cũng có một chút, nhưng ta nói cho ngươi trước, khi nào không cần dùng đan dược thì cố gắng đừng dùng.”

“Đoạt Hồn Đăng?” Tần Thải Tích giật mình, lập tức nói, “Sư phụ, đây là pháp bảo của trưởng lão Nhân Tiên Ôn Ô Khanh của Tây Côn Lôn phái phải không?”

Tần Thải Tích suốt ngày nghĩ đến chuyện đối phó với Tây Côn Lôn phái, mặc dù năng lực của nàng có hạn, nhưng mà chuyện bên trong Tây Côn Lôn phái như thế nào, nàng lại biết rất rõ.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Không sai, chính là hắn, hắn đã bị ta giết rồi. Sau này khi ngươi dùng pháp bảo này, nhất định phải cẩn thận, nó ở trong tay ta thì không sao, nhưng một khi bị người khác phát hiện nó ở trong tay ngươi, thì ngươi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vâng, sư phụ, ta biết rồi.” Tần Thải Tích nhanh chóng đáp lời.

Những năm gần đây, nếu như nàng không cẩn thận, đã sớm bị giết rất nhiều lần, còn sống được tới ngày hôm nay, cũng là vì nàng cẩn thận.

Sau khi tiễn Tần Thải Tích đi, Lam Tiểu Bố để Cổ Đạo khống chế pháp bảo phi hành, mục tiêu lần này chính là Vụ Hải Tiên Môn.

Vụ Hải Tiên Môn đã từng cướp đồ của hắn, hắn đi mượn một món pháp bảo phi hành, cũng không quá đáng chứ?

…

Lam Tiểu Bố đến Tây Côn Lôn phái cũng không kiêu ngạo lắm, nhưng thành chủ Mưu Bắc tiên thành đến Tây Côn Lôn phái đi dạo một chút, sau đó thấy Thái Hòa Liên Bân không vừa mắt, thuận tay xử lý Thái Hòa Liên Bân, chuyện này đã truyền đi khắp Nguyên CHâu.

Tông chủ Thạch Hải Luật của Cổ Tinh sơn thầm sợ trong lòng, may mà hắn không đồng ý với Thái Hòa Liên Bân, nếu như đồng ý với hắn ta, Cổ Tinh sơn hắn chỉ sợ bây giờ đã bị hủy trong tay hắn rồi. Nhìn thấy chưa, trước đó Thái Hòa Liên Bân đòi liên hợp với mấy tông môn cấp năm, sau đó đã bị Lam Tiểu Bố người ta đánh giết ở ngay trong Tây Côn Lôn phái. Nguyên Châu có người như vậy, ai còn dám đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện chứ?

Chương 340: Ta đến mượn đồ. (1)

Giờ phút này, chi dù là tông môn cấp năm hay những tông môn dưới cấp năm đều ra một quy định thép cho môn nhân của mình, đó là không được phép đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện. KHông đi Mưu Bắc tiên thành thì khẳng định không thể, bởi vì bây giờ Mưu Bắc tiên thành đã là tiên thành đệ nhất ở Nguyên Châu, thứ gì cũng có. Cho nên bọn họ chỉ có thể yêu cầu môn nhân không được gây chuyện ở Mưu Bắc tiên thành.

Cũng giống như những tông môn khác, Vụ Hải Tiên Môn cũng ban bố quy định thép như vậy, không cho phép môn nhân của Vụ Hải Tiên Môn được gây chuyện ở Mưu Bắc tiên thành.

Nhận được thông tin này, môn nhân của mấy tông môn này đều không quan tâm lắm, cho dù tông môn không nói gì, bọn họ cũng sẽ không não tàn đến mức đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện.

Trừ một người, người này chính là đệ tử Trạc Minh Khâu của Vụ Hải Tiên Môn. Lúc trước Trạc Minh Khâu đã từng cướp đồ của Lam Tiểu Bố, mặc dù bị Lam Tiểu Bố đánh cướp lại một lần, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng bất an. Hôm nay Lam Tiểu Bố còn giết cả Nhân Tiên, một khi đến Vụ Hải Tiên Môn, hắn xem như xong đời rồi.

Có lúc sợ cái gì thì có cái đó, Trạc Minh Khâu còn đang lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ ghi thù chuyện mình ăn cướp của hắn, sau đó lại có tin truyền đến, nói thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành đến Vụ Hải Tiên Môn.

Vụ Hải Tiên Môn vốn đang đứng ngoài xem trò vui của Tây Côn Lôn phái, khi nghe thấy tin Lam Tiểu Bố đến đây, lập tức sợ hãi vô cùng.

Tông chủ Chiêm Viêm Kỳ nhanh chóng tụ tập các trưởng lão, đảo chủ của tông môn lại, ra ngoài nghênh đón Lam Tiểu Bố.

Vụ Hải Tiên Môn khác với những tông môn khác, tiên môn hay sơn môn khác đều xây dựng tông ở giữa dãy núi, mà Vụ Hải Tiên Môn thì xây dựng trên bờ biển. Xung quanh Vụ Hải Tiên Môn có mười ba hòn đảo, những hòn đảo này tạo thành Vụ Hải Tiên Môn. CHo nên Vụ Hải Tiên Môn không có phong chủ, chỉ có đảo chủ mà thôi.

Vụ Hải Tiên Môn tuy là tông môn cấp năm, nhưng thực lực thì tương đối yếu, còn lâu mới có thể sánh với mấy tông môn cấp năm như Tây Côn Lôn phái, Cổ Tinh sơn. Trên dưới tông môn cũng chỉ có một cường giả Nhân Tiên, đó chính là tông chủ của Vụ Hải Tiên Môn, Chiêm Viêm Kỳ.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài Vụ Hải Tiên Môn dò xét tông môn trên biển này. Hộ trận tông môn của Vụ Hải Tiên Môn, cũng chỉ có cấp sáu, hơn một nửa tông môn nằm trên biển. Nhưng mà linh khí tông môn cũng không hề yếu, có thể thấy được phía dưới có cắm ít nhất một đầu linh mạch thượng phẩm.

Bởi vì trận pháp này có liên hệ với linh mạch thượng phẩm, cho nên linh khí đều vờn quanh tất cả hòn đảo trong Vụ Hải Tiên Môn, tạo thành sương mù nhàn nhạt phủ kín tông môn.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân có cái tên Vụ Hải Tiên Môn.

“Ha ha, Lam thành chủ có thể đại giá quang lâm đến Vụ Hải Tiên Môn ta, thật sự đã khiến Vụ Hải Tiên Môn ta bừng sáng.” Chiêm Viêm Kỳ cười ha ha, vô cùng nhiệt tình nói.

“Vậy thì quấy rầy Chiêm tông chủ rồi.” Lam Tiểu Bố không hề khách sáo chút nào.

Trong lòng Chiêm Viêm Kỳ có chút bất an, giờ phút này cũng chỉ có thể mời Lam Tiểu Bố vào trong tông môn.

Tại phòng khách tốt nhất của Vụ Hải Tiên Môn, tông chủ Chiêm Viêm Kỳ dẫn theo mấy vị đảo chủ của tông môn tự mình tiếp khách, từng thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ, bưng từng đĩa linh quả, từng bình linh tửu dâng lên, thậm chí còn ca múa trợ hứng.

Có thể nói từ trước đến nay, Vụ Hải Tiên Môn chưa từng coi trọng một người khách nào như vậy.

Chiêm Viêm Kỳ và các đảo chủ của Vụ Hải Tiên Môn đang nói về những chuyện lạ xảy ra trên biển rộng, dưới sự cố gắng nỗ lực như vậy, toàn bộ quá trình tiếp đãi cũng tương đối thoải mái.

“Chiêm Viêm Kỳ ta rất ít khi bội phục người khác, nhưng đối với Lam thành chủ thì thực sự vô cùng bội phục, có thể nói với tuổi tác của Lam Tiểu Bố mà đã có thể trở thành cường giả như vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Nhớ lại lúc trước khi Côn Khư vừa mới mở ra, Lam thành chủ chỉ mới là một tu sĩ Kim Đan, chỉ mới đảo mắt một cái mà đã trở thành cường giả đứng đầu Nguyên Châu ta rồi.” Chiêm Viêm Kỳ chủ động kính Lam Tiểu Bố một chén rượu, giọng điệu có vẻ hơi khoa trương.

Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha nói, “Chiêm tông chủ đã quá khen rồi, nhớ ngày đó khi ta vừa mới đến Côn Khư, còn bị đệ tử của quý tông ngăn lại đòi lấy đồ của ta, lúc đó ta còn bị hù không nhẹ đó.”

Lam Tiểu Bố vừa nói lời này ra, sau lưng Chiêm Viêm Kỳ lập tức túa mồ hôi lạnh. Hắn không ngờ đệ tử tông môn lại làm ra chuyện này, không phải là đang rước họa cho tông môn sao?

“Lam thành chủ, ngươi nói cho ta biết đó là ai đi, Vụ Hải Tiên Môn ta từ trước đến nay vẫn luôn có quan hệ tốt với Mưu Bắc tiên thành, sao lại có con sâu làm rầu nồi canh như vậy được, ta lập tức bắt hắn đến.” Chiêm Viêm Kỳ không chút do dự đứng lên nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, không để tâm nói, “Đây là chuyện của quá khứ rồi, hôm nay ta đến đây không phải là vì chuyện này, Chiêm tông chủ không cần để trong lòng.”

Chiêm Viêm Kỳ thầm nghĩ, tin ngươi mới có chuyện đấy, Thái Hòa Liên Bân của Tây Côn Lôn phái chết như thế nào, ngươi cho rằng ta không biết à? Chính là bị ngươi dùng một quả cân nện thành da người đấy.

Không đợi Chiêm Viêm Kỳ nói tiếp, Lam Tiểu Bố đã nói ra, “Chiêm tông chủ, sắp tới ta có chuyện phải xa nhà một chuyến, nhưng mà lộ trình quá xa, cho nên muốn mượn quý tông một thứ…”

Nghe nói như vậy, trong lòng Chiêm Viêm Kỳ có chút hồi hộp, hắn biết quả nhiên không có chuyện gì tốt mà. Đi xa nhà, đến Vụ Hải Tiên Môn mượn đồ, trừ Tiên khí phi hành trung phẩm Cực Hải Vân Chu của Vụ Hải Tiên Môn, còn có thể là thứ gì nữa chứ? Nhưng hắn có thể không đồng ý được sao?

Chương 341: Ta đến mượn đồ. (2)

Nếu như không đồng ý, chỉ sợ lời mà Lam Tiểu Bố vừa nói lúc nãy sẽ là cái cớ xử lý Vụ Hải Tiên Môn. Ha ha, Vụ Hải Tiên Môn ngươi đoạt đồ của ta trước, bây giờ ta cướp lại cũng không quá đáng chứ. Hăn tin Lam Tiểu Bố tuyệt đối làm được, nhìn những việc xấu mà Lam Tiểu Bố đã làm trước đó là biết ngay.

Một khi đồ đã bị cướp đi, vậy thì chuyện trả lại là không thể nào rồi.

Mặc dù biết Lam Tiểu Bố muốn mượn thứ gì, Chiêm Viêm Kỳ vẫn khô khan nói, “Không biết Lam thành chủ muốn mượn thứ gì?”

Nếu có tâm thì phải thêm một câu, chỉ cần Vụ Hải Tiên Môn ta có thể lấy ra được, Lam Tiểu Bố cứ việc mượn, nhưng mà lời này hắn không thể nào nói ra miệng được.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Ta nghe nói quý tông có một món Tiên khí phi hành trung phẩm, không biết có thể lấy ra cho ta mượn một thời gian, khi ta quay về nhất định sẽ trả lại. Đương nhiên, nếu đã là mượn, nhất định sẽ có đồ để đảm bảo, trên người của ta không có đồ gì tốt để lại đây đảm bảo, chỉ có thể để gốc linh dược này ở đây, trong tương lai đến khi trả lại đồ, thì Chiêm tông chủ hãy trả lại nó cho ta.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố lấy ra một hộp ngọc đưa cho Chiêm Viêm Kỳ.

“y…” Chiêm Viêm Kỳ do dự một chút, cuối cùng vẫn bất dắc dĩ nói, “Vật đảm bảo thì không cần, Lam thành chủ cứ lấy dùng đi.”

Nói xong, hắn lấy ra một cái thuyền nhỏ tinh xảo dài khoảng một thước, có chút không nỡ đưa cho Lam Tiểu Bố.

Không cho không được mà, Chiêm Viêm Kỳ khẳng định, chỉ cần hắn từ chối, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ trở mặt. Người này đã giết ba vị Nhân Tiên của Cửu Châu Sơn, còn giết Ôn Ô Khanh của Tây Côn Lôn phái, muốn giết Chiêm Viêm Kỳ hắn có gì khó khăn chứ?

“Vậy thì đa tạ Chiêm tông chủ, ta cũng không muốn quấy rầy thêm nữa. Đồ đảm bảo này, Chiêm tông chủ cứ nhận lấy đi. Lam Tiểu Bố ta làm việc một là một, hai là hai. Có vay có trả không phải chuyện gì khó, không có vật đảm bảo thì không có gì tin tưởng cả. “ Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng kích động, không ngờ cuối cùng có thể mượn được một món tiên khi phi hành trung phẩm, cái này là tiên khí phi hành trung phẩm đấy, muốn quay về Địa Cầu chắc hẳn rất đơn giản.

“Lam thành chủ đi thong thả.” Chiêm Viêm Kỳ hận không thể giết chết Lam Tiểu Bố, nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười, tiễn Lam Tiểu Bố đi.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đã đi xa, các đại đảo chủ đều vô cùng tức giận, trong đó có một vị đảo chủ râu dài tức giận nói, “Người này đúng là khinh người quá đáng, Vụ Hải Tiên Môn ta…”

Không đợi người này nói xong, Chiêm Viêm Kỳ đã nhanh chóng cản lại, “Hoàng đảo chủ nói cẩn thận.”

“Xem hắn để lại thứ gì làm vật đảm bảo.” Một vị đảo chủ khác nói.

Chiêm Viêm Kỳ thở dài, “Lam thành chủ làm việc vô cùng bá đạo, hắn có thể để lại thứ gì làm vật đảm bảo chứ? Chỉ là hình thức mà thôi.”

Lúc đang nói chuyện Chiêm Viêm Kỳ mở hộp ngọc ra.

Hộp ngọc vừa mở ra, một mùi hương thơm mát nồng đậm tản ra, tất cả mọi người đều ngây dại. Mấy tên đảo chủ thì trợn tròn hai mắt, không ai có thể dời ánh mắt của mình đi.

Thậm chí có người còn hoài nghi mình đã nhìn lầm, dụi dụi hai mắt.

“Đây là Ngũ Thải Tiên Chi?” tên Hoàng đảo chủ kia cuối cùng cũng tỉnh ngộ, nuốt nước miếng một cái rồi nói.

Chiêm Viêm Kỳ cũng vô cùng khiếp sợ, mãi đến khi Hoàng đảo chủ hỏi đây có phải là Ngũ Thải Tiên Chi hay không, hắn mới lên tiếng, “Không sai, đây quả thật chính là Ngũ Thải Tiên Chi, hơn nữa còn là Ngũ Thải Tiên Chi cao cấp nhất.”

Nếu như nói ở Nguyên Châu thứ gì quý giá nhất? Không thể nghi ngờ đó chính là Ngũ Thải Tiên Chi. Lúc trước Liễu Ly lấy vài gốc Ngũ Thải Tiên Chi còn chưa chín về, cũng đã bị tông môn lấy hết, chờ đến khi có tu sĩ Hư Thần viên mãn xuất hiện, sau đó dùng nó để bước vào Nhân Tiên cảnh.

Bây giờ ở trước mắt những đảo chủ của Vụ Hải Tiên Môn là Ngũ Thải Tiên Chi cao cấp nhất, hoàn mỹ nhất. Có thể nói, chỉ cần là Hư Thần viên mãn, có cây Ngũ Thải Tiên Chi này, tỷ lệ bước vào Nhân Tiên cảnh thành công là hơn tám phần.

Tất cả đảo chủ ở đây, người có tu vi thấp nhất cũng là Hư Thần cảnh hậu kỳ, mỗi người đều gặp phải khó khăn khi đột phá lên Nhân Tiên. Nếu như có được gốc Ngũ Thải Tiên Chi này, có thể nói chẳng mấy chốc mà Vụ Hải Tiên Môn sẽ xuất hiện thêm một vị cường giả Nhân Tiên nữa.

Nếu bàn về giá trị, khó có thể nói Ngũ Thải Tiên Chi và phi thuyền tiên khí trung phẩm, cái nào quý giá hơn. Nếu ngươi cần bước vào Nhân Tiên cảnh, Ngũ Thải Tiên Chi đương nhiên là quý giá hơn. Nhưng nếu ngươi đã là Nhân Tiên cảnh, vậy thì tiên khí phi hành trung phẩm đương nhiên có giá trị cao hơn.

“Tông chủ, ta đã là Hư Thần cảnh viên mãn, nếu như có được gốc Ngũ Thải Tiên Chi này, ta tin ta chắc chắn có thể bước vào Nhân Tiên cảnh thành công.” Hoàng đảo chủ không chịu đựng được sự dụ dỗ này.

Những đảo chủ còn lại mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng nghĩ giống như Hoàng đảo chủ.

Chiêm Viêm Kỳ khép hộp ngọc lại, thở dài nói, “Thứ này quả thật không thể dùng, đây không phải là thứ Lam thành chủ cho chúng ta, mà là vật đảm bảo đặt ở đây.”

“Ta nghĩ người kia sẽ không trả lại tiên khí phi hành trung phẩm cho chúng ta đâu.” Một đảo chủ không nhịn được nói.

Chiêm Viêm Kỳ lắc đầu. “Điều này rất khó nói, nếu như hắn trả lại, mà chúng ta lại không thể lấy ra được Ngũ Thải Tiên Chi trả cho hắn, vậy thì đối với Vụ Hải Tiên Môn ta mà nói, đó chính là sự đả kích trí mạng.”

Tất cả mọi người đều im lặng, một lúc lâu sau có một vị đảo chủ làn da phiếm hồng nói, “Tông chủ, hay là chúng ta yêu cầu vị Lam thành chủ kia lấy thêm một gốc Ngũ Thải Tiên Chi nữa, sau đó dứt khoát bán phi thuyền của chúng ta cho hắn đi?”

Lần này không có ai trả lời, một gốc Ngũ Thải Tiên Chi đã quá quý giá rồi, lấy ra hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi?

Chương 342: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (1)

Chiêm Viêm Kỳ do dự một chút rồi nói, “Người khác thì có thể không thể nào lấy ra được hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng Lam thành chủ thì có lẽ làm được. Các ngươi có biết Thượng Quan Tiểu Y mới bước vào Nhân Tiên cảnh các đây không lâu ở Mưu Bắc tiên thành không? Ở Nguyên Châu này, không có Ngũ Thải Tiên Chi mà muốn bước vào Nhân Tiên cảnh, dường như là chuyện không thể. Mà Thượng Quan Tiểu Y có thể bước vào Nhân Tiên cảnh, vậy đã cho thấy Lam thành chủ không chủ có một gốc Ngũ Thải Tiên Chi. Nếu như có hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi, Vụ Hải Tiên Môn ta có bán cũng không sao.”

Nguyên Châu chỉ lớn bấy nhiêu thôi, nói thật thì một khi bi truy nã, sẽ chẳng có nơi nào để chạy trốn.

Tốc độ của tiên khí trung phẩm mặc dù nhanh, nhưng ở Nguyên Châu này thật sự đã bị hạn chế, giá trị còn kém xa Ngũ Thải Tiên Chi.

“Mọi người nghĩ sao, nếu như tất cả đều đồng ý, ta sẽ gửi tin cho

Lam thành chủ, bàn chuyện này.” Chiêm Viêm Kỳ thấy tất cả đảo chủ đã đỏ cả mắt, trong lòng cũng biết ý nghĩ của mọi người.

Hoàn toàn không cần Chiêm Viêm Kỳ phải nói lần thứ hai, tất cả đảo chủ đã đồng ý trao đổi hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi.

Một khi Vụ Hải Tiên Môn có ba Nhân Tiên, lúc đó sẽ cùng cấp với Tây Côn Lôn phái, Tam Thánh Tiên Môn. Tiên khí trung phẩm tuy tốt, nhưng ở Nguyên Châu không có tác dụng gì lớn, hơn nữa cũng không chỉ có một tông môn nhòm ngó đến Cực Hải Vân Chu.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui vẻ, hắn định luyện hóa Cực Hải Vân Chu của Vân Hải Tiên Môn trước, sau đó sẽ quay về Mưu Bắc tiên thành một chuyến. Nhưng ngay lúc này, Thông Tấn Châu của hắn nhận được tin của Chiêm Viêm Kỳ Vân Hải Tiên Môn.

Vân Hải Tiên Môn định bán Tiên khí trung phẩm Cực Hải Vân Chu cho hắn? Chỉ cần hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi là được? Còn hỏi hắn có đồng ý trao đổi hay không.

Ha ha, có kẻ ngốc mới không đồng ý trao đổi. Người khác trân quý Ngũ Thải Tiên Chi, chứ hắn thì cảm thấy bình thường, trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn còn đến mấy chục gốc Ngũ Thải Tiên Chi đấy.

Lam Tiểu Bố cũng biết, sở dĩ Vân Hải Tiên Môn đưa ra yêu cầu như vậy, đầu tiên là lo lắng hắn mượn Cực Hải Vân Chu rồi sẽ không trả lại nữa, thứ hai là Ngũ Thải Tiên Chi thật sự quá hữu dụng đối với Vân Hải Tiên Môn. Hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi đồng nghĩa với việc có hai Nhân Tiên sinh ra, thêm hai vị Nhân Tiên, Vân Hải Tiên Môn sẽ từ một tông môn rác rưởi nhất trong các tông môn cấp năm trở thành tông môn cấp năm cao cấp nhất.

…

“Thế nào rồi?” Sau khi Chiêm Viêm Kỳ phát tin tức xong, tất cả đảo chủ đều nhìn chằm chằm vào Thông Tấn Châu của Chiêm Viêm Kỳ, bọn họ có chút lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ không đồng ý.

Nếu như Lam Tiểu Bố từ chối, vậy thì gốc Ngũ Thải Tiên Chi này để ở Vân Hải Tiên Môn chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng. Cực Hải Vân Chu lại bị người ta lấy dùng, đây quả thực là chuyện ăn không ngon ngủ không yên mà.

Chiêm Viêm Kỳ ra hiệu cho mọi người đừng lên tiếng, qua mười mấy giây sau, Thông Tấn Châu của Chiêm Viêm Kỳ đột nhiên sáng lên.

“Hắn nói thế nào?” Các đảo chủ không nhịn được hỏi.

Thần niệm Chiêm Viêm Kỳ đảo qua Thông Tấn Châu, sau đó lập tức kích động nói, “Lam thành chủ đồng ý, lát nữa hắn chẳng những sẽ đưa thêm một gốc Ngũ Thải Tiên Chi tới, mà còn tặng một bình Ngũ Chi Dịch…”

“Tốt, Lam thành chủ quả nhiên là người hào phóng.” Hoàng đảo chủ giơ ngón tay cái lên, không nhịn được khen ngợi. Hắn đã quên vừa rồi chính hắn đã nói Lam Tiểu Bố khinh người quá đáng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã quay lại Vân Hải Tiên Môn một lần nữa trao đổi Cực Hải Vân Chu. Thứ mà hắn lấy ra đối với Vân Hải Tiên Môn mà nói là chí bảo, nhưng với hắn thì đó chỉ là linh vật bình thường mà thôi.

Chuyện Lam Tiểu Bố và Vân Hải Tiên Môn giao dịch Cực Hải Vân Chu, trong thời gian ngắn đã truyền ra ngoài, nhưng mà lần này là do Vân Hải Tiên Môn tự mình truyền ra.

Mục đích Vân Hải Tiên Môn truyền tin tức này ra vô cùng rõ ràng, đó chính là muốn nói cho mọi người biết, Cực Hải Vân Chu đã không còn ở Vân Hải Tiên Môn nữa, mà nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Người nhòm ngó đến Cực Hải Vân Chu cũng không phải chỉ có mình Lam Tiểu Bố, Cửu Châu Sơn và Tây Côn Lôn phái ai mà không muốn có? Còn có Tam Thánh Tiên Môn nữa. Đối với Vân Hải Tiên Môn mà nói, có thể bán Cực Hải Vân Chu ra ngoài, còn có được hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi, đó là món lời lớn.

Sau khi chuyện này truyền đi, tất cả các tông môn ở Nguyên Châu đều cảm thán, Nguyên Châu xuất hiện một Lam Tiểu Bố, chỉ sợ sau này có đại bí cảnh cũng không đến lượt Cửu Châu Sơn ra mặt rồi.

Trong mắt người khác, sở dĩ Vân Hải Tiên Môn bán Cực Hải Vân Chu ra ngoài, không phải là do trao đổi đồng giá, mà nhất định là do sợ Lam Tiểu Bố mà thôi. Lam Tiểu Bố chỉ không muốn mình mang tiếng xấu đi cướp đồ của người khác thôi.

Từ Cổ Tinh sơn đến Tây Côn Lôn phái, lại đến Vân Hải Tiên Môn, mỗi nơi Lam Tiểu Bố đi qua, mấy tông môn kia đều phải chảy máu.

Giờ phút này Tam Thánh Tiên Môn đang chờ Lam Tiểu Bố, trước kia đi Mưu Bắc tiên thành, trừ mấy tông môn kia, còn có Tam Thánh Tiên Môn bọn họ.

Mặc dù Thiên Uyên Kiếm Tông và Sí Tiên Đao Môn cũng đến Mưu Bắc tiên thành, nhưng cuối cùng hai tông môn này trở mặt. Cho nên trong mắt những người khác, nơi tiếp theo Lam Tiểu Bố đến chính là khácTam Thánh Tiên Môn.

…

Tất cả mọi người đều cho rằng Lam Tiểu Bố sẽ đến Tam Thánh Tiên Môn, nhưng trên thực tế, Lam Tiểu Bố không hề đến Tam Thánh Tiên Môn, hắn quay lại Mưu Bắc tiên thành. Nguyên nhân chủ yếu quay về Mưu Bắc tiên thành là vì thu thập vật liệu, sau đó hắn còn muốn đi dạo khắp Nguyên Châu một thời gian, chờ đợi Vũ Trụ Duy Mô xây dựng xong vị trí của tường vũ trụ thứ nhất.

Chương 343: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (2)

Vài ngày sau, Lam Tiểu Bố luyện hóa Cực Hải Vân Chu xong, hắn lập tức đổi pháp bảo phi hành thành Cực Hải Vân Chu.

Cực Hải Vân Chu cũng không lớn, chỉ dài có mười mét, rộng hơn năm mét, không gian này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì cũng đủ dùng.

Lúc không so sánh, Lam Tiểu Bố còn cảm thấy linh khí phi hành cực phẩm cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ đổi thành Tiên khí trung phẩm Cực Hải Vân Chu, Lam Tiểu Bố mới biết được, sự chênh lệch này rất lớn. Cho dù là tốc độ, trình độ thoải mái dễ chịu hay hiệu quả phòng ngự, hiệu quả tu luyện tụ linh, Cực Hải Vân Chu đều có thể nghiền ép linh khí phi hành cực phẩm.

Chỉ vẻn vẹn nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã quay về Mưu Bắc tiên thành.

Lam Tiểu Bố vừa về đến nơi, đã gọi Ôn Tín Nhiên và Lưu Mân đến, hắn lấy ra hai triệu linh thạch thượng phẩm, còn có năm triệu linh thạch hạ phẩm. Giao cho hai người họ giúp hắn thu thập tất cả vật liệu, đặc biệt là vật liệu bố trí trận pháp, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố lại để Cổ Đạo khống chế Cực Hải Vân Chu đi vòng quanh Nguyên Châu, chủ yếu là vì Vũ Trụ Duy Mô có thể nhanh chóng tìm ra vị trí của tường vũ trụ thứ nhất.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng để Vũ Trụ Duy Mô che chắn hết mọi tin tức về hắn, mặc kệ hắn đến vũ trụ Đại Hoang vào lúc nào, tin tức của bản thân nhất định phải che chắn lại.

Cổ Đạo khống chế Cực Hải Vân Chu, Lam Tiểu Bố tiến vào phòng tu luyện đột phá Nhân Tiên cảnh. Bấy giờ hắn đã có một đầu linh mạch thượng phẩm để tu luyện, tốc độ tu luyện tuyệt đối còn nhanh hơn trước đó gấp mấy lần. Linh mạch thượng phẩm không thể nào dặt trong Cực Hải Vân Chu, cho nên Lam Tiểu Bố đặt linh mạch thượng phẩm vào trong Vũ Trụ Duy Mô, như vậy hắn cũng có thể hấp thu linh khí tu luyện. Trừ cái đó ra, hắn còn bố trí một Tụ Linh Trận, đặt một đống lớn linh thạch và Linh Tủy Tinh ở bên người.

Như Lam Tiểu Bố suy nghĩ, linh mạch thượng phẩm cộng thêm hiệu quả của Tụ Linh Trận, sau khi hắn bắt đầu tu luyện, sương mù linh khí nồng đậm trong nháy mắt đã hình thành một vòng xoáy xoay xung quanh người hắn.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố đã sắp bước vào Hư Thần cảnh đỉnh phong, lúc này linh khí bao trùm, Lam Tiểu Bố chỉ cần năm ngày, đã có thể đột phá Hư Thần cảnh đỉnh phong, một tháng sau đã là Hư Thần cảnh viên mãn.

Lúc này Lam Tiểu Bố không hề có ý nghĩ nghỉ ngơi, hắn tin chắc mình đã đến Hư Thần cảnh viên mãn rồi, bây giờ phải đi tìm một nơi nào đó độ kiếp để bước vào Nhân Tiên cảnh.

Sương mù linh khí đã sớm bao trùm khắp Cực Hải Vân Chu, bởi vì tốc độ của Cực Hải Vân Chu quá nhanh, cho dù thần niệm có quét đến, cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Hoặc là vì trong quá trình Lam Tiểu Bố tu luyện, linh mạch thượng phẩm được phát động liên tục, linh khí quá nồng đậm. Trong Vũ Trụ Duy Mô đã xuất hiện hình bóng tường vũ tụ nhàn nhạt.

Lam Tiểu Bố ngừng việc củng cố tu vi lại, hắn cảm nhận được lôi kiếp. Điều này khiến hắn vô cùng khó hiểu, hắn không dùng Ngũ

Thải Tiên Chi, còn chưa bắt đầu đột phá lên Nhân Tiên cảnh, sao đã có thể cảm nhận được lôi kiếp của Nhân Tiên cảnh rồi?

“Cổ Đạo, nhanh chóng dừng lại, ta muốn độ kiếp.” Lam Tiểu Bố vội vàng kêu lên, nếu như không nhanh chóng dừng lại, nói không chừng lôi kiếp sẽ đánh hỏng Cực Hải Vân Chu mất.

Cũng may Cổ Đạo cũng được xem là một vị tài xế kỳ cựu, một khắc ngay sau khi Lam Tiểu Bố gọi nó, Cực Hải Vân Chu lập tức dừng lại tại một nơi hoang dã.

Lam Tiểu Bố xông ra khỏi Cực Hải Vân Chu xuống mặt đất, trong thời gian ngắn đã vứt xuống một đống linh thạch, đồng thời bố trí đầu linh mạch trung phẩm đã dùng gần một nửa kia.

Không đợi Lam Tiểu Bố bố trí Tụ Linh Trận xong, mười tám đạo sấm sét đã ầm ầm đánh xuống. Lam Tiểu Bố cảm thán, lần đầy tiên độ kiếp vội vàng là do hắn không chuẩn bj kỹ càng, lần thứ hai đội kiếp vội vàng thật sự là không ngờ đến.

Nếu như bước vào Nhân Tiên cảnh dễ dàng như vậy, ở Nguyên Châu đã có đầy Nhân Tiên rồi. Vân Hải Tiên Môn cũng sẽ không vì thế mà dùng Tiên khí phi hành trung phẩm Cực Hải Vân Chu trao dổi hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi với hắn.

Trên thực tế hắn bước vào Nhân Tiên vô cùng đơn giản, hắn thậm chí còn không cần dùng đến Ngũ Thải Tiên Chi, còn chưa bắt đầu đột phá lên Nhân Tiên cảnh, lôi kiếp Nhân Tiên cảnh đã đánh xuống.

Lam Tiểu Bố vừa lấy Thất âm Kích ra, mười tám đạo sấm sét đã liên tiếp đánh xuống. Lam Tiểu Bố do dự một chút, cuối cùng không dùng Thất âm Kích ngăn cản, hắn cảm thấy uy lực của mấy đạo sấm sét này vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của hắn, chuyện này có liên quan rất lớn đến sự cường đại của cơ thể hắn.

Rầm rầm rầm! Mười tám đạo sấm sét vạch ra một vài vết thương trên thân thể Lam Tiểu Bố, đập gãy mấy khúc xương, cuối cùng không còn tổn thương nào nữa.

Lam Tiểu Bố làm sao lại không biết đây là tác dụng của việc luyện thế? Hắn nhanh chóng vận chuyển Thái Xuyên Quyết đột phá Nhân Tiên cảnh. Ngũ Thải Tiên Chi còn rất nhiều, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn hoàn toàn không cần dùng đến Ngũ Thải Tiên Chi.

Lôi kiếp đánh vào người Lam Tiểu Bố nhanh chóng hóa thành lôi nguyên rồi bị Lam Tiểu Bố hấp thu, Lam Tiểu Bố bắt đầu đột phá lên Nhân Tiên cảnh.

Chỉ một lát sau, vách ngăn tu vi bị Lam Tiểu Bố bắt được, vận chuyển theo chu thiên dẫn dắt linh lực công kích vào đó.

Răng rắc! Vách ngăn tu vi xuất hiện vết nứt, linh khí cuồng bạo đang nhanh chóng bao trùm đến, lại bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Lại mười tám đạo sấm sét đánh xuống, lần này mười tám đạo sấm sét trước và mười tám đạo sấm sét sau dường như nối tiếp nhau. Đợt thứ hai và đợt thứ ba cùng nhau đánh xuống.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, hắn cảm thấy cảnh giới mà mình đang đột phá hình như không phải là Nhân Tiên cảnh.

Chương 344: Rời khỏi Nguyên Châu. (1)

Rầm rầm rầm! Sấm sét liên tục đánh lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố càng hiểu rõ sau khi mình bước vào tam cảnh Tiên Thể, cơ thể mình mạnh lên bao nhiêu.

Sấm sét liên tục dội xuống, nhưng trừ tổn thương đến da thịt và xương cốt, không hề gây tổn thương đến kinh mạch và nội tạng.

Đợt lôi kiếp thứ ba vừa kết thúc, Thái Xuyên Quyết vừa vận chuyển xong một chu thiên đã hoàn toàn đánh nát vách ngăn tu vi. Linh khí xung quanh tựa như tìm được lối thoát, giờ khắc này toàn bị bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Thần niệm, chân nguyên của Lam Tiểu Bố bắt đầu tăng vọt, mà giờ phút này, đạo lôi kiếp thứ tư, thứ năm, thứ sáu cũng đánh xuống. Ba đợt này đều có chín đạo sấm sét đánh xuống, so với ba đợt trước đó, chín đợt sấm sét này thô to hơn gấp hai lần. Chỉ là lúc này Lam Tiểu Bố đã đột phá Hư Thần cảnh, chân nguyên và thần niệm tăng vọt, lôi nguyên đánh xuống đều bị Lam Tiểu Bố hấp thu hết, chuyển hóa thành tu vi.

Chín làn sóng kiếp lôi nhanh đến cũng nhanh đi, đến khi linh vân hạ xuống rồi, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang mờ mịt. Cũng mau hắn đã nhanh chóng phản ứng lại. Tranh thủ thời gian hấp thu linh vân củng cố tu vi.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng lên, vừa độ kiếp bước vào cảnh giới mới, tu vi của hắn đã hoàn toàn vững chắc.

Độ kiếp nhẹ nhàng còn không nói, càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu hơn là, hắn không phải đột phá lên Nhân Tiên cảnh, mà là bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, Chân Thần cảnh.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua Vũ Trụ Duy Mô, hắn nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của tường vũ trụ thứ nhất. Nhưng giờ phút này Lam Tiểu Bố không có tâm tư quan tâm đến cái này, mà đi lục lại Thái Xuyên Quyết.

Trên Vũ Trụ Duy Mô, Thái Xuyên Quyết có thêm một cảnh giới là

Chân Thần cảnh. Sau Chân Thần cảnh, mới là Nhân Tiên cảnh.

Lam Tiểu Bố ngây người, có nghĩa là thật ra Nguyên Châu không có Nhân Tiên? Tất cả Nhân Tiên ở đây trên thực tế là Chân Thần cảnh? Còn có lúc trước hắn không trải qua Hóa Đan cảnh đã trực tiếp bước vào Luyện Thần cảnh, đây có phải là bằng chứng cho thấy cấp độ tu tiên của Nguyên Châu không hoàn chỉnh không?

Cấp độ tu luyện ở Nguyên Châu có hoàn chỉnh hay không, Lam Tiểu Bố biết đây không phải là chuyện mà hắn có thể thay đổi. Giờ phút này, hắn đang quan sát Vũ Trụ Duy Mô, vị trí tường vũ trụ thứ nhất trong Vũ Trụ Duy Mô càng ngày càng rõ hơn, Lam Tiểu Bố biết nhiều nhất là hai ba ngày nữa, hắn có thể rời khỏi Nguyên Châu rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng quay về Mưu Bắc tiên thành, Mưu Bắc tiên thành bây giờ càng ngày càng phồn hoa, giá cả thuê động phủ cũng không phải là cái giá mà tu sĩ bình thường có thể chi trả được.

“Lam thành chủ.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố trở về Ôn Tín Nhiên và Lưu Mân lập tức chạy đến.

“Chuyện thu thập vật liệu thế nào rồi?” Lam Tiểu Bố biết hắn sắp rời khỏi Nguyên Châu quay về Địa Cầu rồi, nếu như vật liệu không đủ thì chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Ôn Tín Nhiên lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Thành chủ, đây là vật liệu đã thu thập được.”

“Nhiều như vậy à?” Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua nhẫn, kinh ngạc hỏi một câu. Trong nhẫn chất đầy các loại vật liệu, vật liệu cấp thấp thì còn thiếu. Hơn nữa những vật liệu này chủ yếu là vật liệu dùng để bố trí trận pháp.

Ôn Tín Nhiên cười nói, “Lưu chấp sự giao thiệp rộng rãi, rất nhiều thương nhân nghe thấy thành chủ mốn thu mua vật liệu thì đều nửa bán nửa tặng.”

Lưu Mân vội vàng nói, “Là do ta dính chút ánh hào quang của Mưu Bắc tiên thành, nếu không ai lại biết đến một chấp sự nho nhỏ như ta chứ. Thành chủ, linh thạch vẫn còn chưa sử dụng hết, có tiếp tục thu mua vật liệu nữa không ạ?”

Bản thân Lưu Mân cũng không ngờ, lúc trước bỏ ra một chút thiện duyên nho nhỏ, bây giờ địa vị của hắn ở Nguyên Châu đã lên đến trình độ này.

Vật liệu thu mua trong nhẫn nhiều như vậy, mà Lưu mân còn nói linh thạch vẫn còn chưa sử dụng hết, xem ra Ôn Tín Nhiên nói rất đúng, có rất nhiều người nửa bán nửa tặng.

“Tạm thời giữ lại đi, nếu như vô tình gặp được vật liệu có thể thăng cấp hỏa diễm, còn cả vật liệu có thể bố trí truyền tống trận đỉnh cấp thì dùng đến. Đúng rồi Thượng Quan Tiểu Y đạo hữu vẫn còn đang bế quan sao?”

Lam Tiểu Bố vừa mới nói đến Thượng Quan Tiểu Y, trong phạm vi thần niệm đã xuất hiện Thượng Quan Tiểu Y, đi theo sau Thượng Quan Tiểu Y còn có Ngọc Tương Y, sư phụ của Liễu Ly.

“Lam thành chủ, đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi, không biết đến lúc nào ta mới có thể bước vào Nhân Tiên cảnh.” Thượng Quan Tiểu Y vừa đến đã kích động vô cùng.

Nàng là một người thẳng tính, không thích vòng vo.

Lam Tiểu Bố cười nói, “Nói đến cùng, phải là ta cảm ơn ngươi mới đúng.”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thật sự hắn phải cảm ơn Thượng Quan Tiểu Y, Thái Sơ Hằng Hỏa đối với hắn có tác dụng rất lớn. Không có Thượng Quan Tiểu Y, hắn cũng không thể nào lấy được Chiếu Thiên Ấn.

“Ngọc Tương Y xin chào Lam thành chủ, nếu như không có Lam thành chủ, chỉ sợ bây giờ ta đã bị giết rồi.” Ngọc Tương Y nghe nói Lam Tiểu Bố quay về, cố ý nhờ Thượng Quan Tiểu Y dẫn nàng đến.

“Ngọc đạo hữu không cần lo lắng, Tây Côn Lôn phái đã bị ta dạy dỗ một trận, bây giờ nhất định không dám đến đây tìm ngươi gây chuyện đâu.” Trong lời nói của Lam Tiểu Bố không hề có chút quan tâm nào đến Tây Côn Lôn phái.

Thượng Quan Tiểu Y cười nói, “Tương Y muội muội đến tìm ngươi, còn muốn trao đổi với ngươi một thứ.”

“Trao đổi cái gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, trong lòng hắn đã đoán được Ngọc Tương Y có ý gì, Ngọc Tương Y rõ ràng đã là Hư Thần cảnh viên mãn, chắc hẳn đang cần Ngũ Thải Tiên Chi để bước vào Nhân Tiên cảnh. Nếu như hắn muốn đưa Ngũ Thải Tiên Chi cho Ngọc Tương Y, hắn đã sớm đưa rồi.

Ngọc Tương Y lấy ra một chiếc hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, đây là của sư phụ ta để lại cho ta, ngươi xem một chút nó có hữu dụng không.”

Chương 345: Rời khỏi Nguyên Châu. (2)

Mở hộp ngọc ra, bên trong là một viên tinh thể màu đỏ cực kỳ bình thường. Lam Tiểu Bố không hiểu biết gì nhiều về vật liệu, hắn không nghiên cứu về luyện khí, nhiều nhất thì chỉ quan tâm đến vật liệu luyện chế trận kỳ mà thôi.

Thượng Quan Tiểu Y chủ động nói, “Đây là một khối vật liêu thuộc tính Hỏa đỉnh cấp, tên là Thiên Hỏa Thịnh Kim, Thiên Hỏa Thịnh Kim không phải dùng để luyện chế pháp bảo thuộc tính Hỏa, nó chỉ có một chức năng, đó chính là giúp hỏa diễm tấn cấp.”

Thượng Quan Tiểu Y không nói tiếp, nhưng Lam Tiểu Bố đã hiểu được. Thứ này tuyệt đối là một trong những thứ hắn cần đến, hỏa diễm của hắn cho đến bây giờ cũng chỉ vừa mới ra đời mà thôi.

Nếu như Thái Sơ Hằng Hỏa có thể thăng một cấp, vậy thì trong tương lai khi hắn bố trí hộ trận sẽ tốn ít sức lực hơn.

Ngọc Tương Y có thể lấy ra được vật liệu này, rõ ràng là có sự chỉ dẫn của Thượng Quan Tiểu Y. Chắc hẳn Thượng Quan Tiểu Y đoán rằng hắn vẫn còn chưa giúp hỏa diễm ra đời được, những mà hỏa diễm cuối cùng cũng sẽ phát triển, cho nên vật liệu này là thứ hắn cần dùng đến. Xem ra quan hệ giữa Thượng Quan Tiểu Y và Ngọc Tương Y không tệ lắm.

Ngọc Tương Y tiếp tục nói, “Ta rất thích Mưu Bắc tiên thành, ta và đệ tử Hạnh Nghi đã quen thuộc với nơi này rồi. Ở đây ta không nhìn thấy chuyện ép mua ép bán, cũng không thấy hách dịch phách lối. Ta chưa bao giờ nghĩ đến, ở Nguyên Châu còn có một nơi thanh tịnh như vậy. Tương lai nếu như ta bước vào Nhân Tiên cảnh, ta nhất định sẽ ở lại Mưu Bắc tiên thành, dốc một phần sức lực vì Mưu Bắc tiên thành.”

Lam Tiểu Bố cất hộp ngọc này đi, cũng lấy ra một chiếc hộp ngọc khác đưa cho Ngọc Tương Y, “Ngọc đạo hữu, ở đây có một gốc Ngũ Thải Tiên Chi, bên trong còn có một bình Ngũ Chi Dịch, ta tin ngươi có thể tấn cấp thành công.”

“Đa tạ Lam thành chủ.” Ngọc Tương Y nhận lấy hộp ngọc, tay hơi run rẩy.

Lúc trước đệ tử Liễu Ly của nàng lấy được năm gốc Ngũ Thải Tiên Chi chưa chín ở trong Côn Khư ra, tông chủ Trác Thải Lâu đã đồng ý với nàng chờ đến khi nàng đạt đến Hư Thần cảnh viên mãn rồi, nhất định sẽ đưa cho nàng một gốc Ngũ Thải Tiên Chi.

Nhưng còn chưa chờ đến khi nàng Hư Thần viên mãn, đã bị Tây Côn Lôn phái truy sát.

Bây giờ cuối cũng nàng vẫn có được một gốc Ngũ Thải Tiên Chi, có gốc Ngũ Thải Tiên Chi này rồi, nàng chắc chắn có thể bước vào Nhân Tiên cảnh.

“Tương Y Muội muội, chúc mừng ngươi. Chờ ngươi bước vào Nhân Tiên cảnh rồi, Mưu Bắc tiên thành sẽ có ba vị Nhân Tiên cảnh, cũng là tông môn cấp năm đỉnh cấp.” Thượng Quan Tiểu Y cười ha ha nói.

Thấy Ngọc Tương Y đã cất Ngũ Thải Tiên Chi đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Chỉ sợ ta phải rời khỏi Nguyên Châu một thời gian rất dài, Ôn thành chủ, chuyện ở Mưu Bắc tiên thành, ngươi hãy thỉnh giáo Thượng Quan tiền bối và Ngọc tiền bối nhiều hơn.”

Mưu Bắc tiên thành có thêm hai vị Nhân Tiên, đó là chuyện tốt. Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, cho dù không có Nhân Tiên, chỉ cần Lam Tiểu Bố hắn còn sống, sẽ không có ai dám đến Mưu Bắc tiên thành gây chuyện.

“Vâng.” Ôn Tín Nhiên vội vàng trả lời, sau đó quay người lại thi lễ với Thượng Quan Tiểu Y và Ngọc Tương Y một cái.

Lúc đầu hắn là trưởng lão của Thiên Vân Tiên Môn, trước mặt Thượng Quan Tiểu Y và Ngọc Tương Y, bối phận của hắn quả thật không đáng chú ý.

Ngọc Tương Y và Thượng Quan Tiểu Y không cảm thấy kỳ lạ khi Lam Tiểu Bố muốn rời khỏi đây, chuyện này Lam Tiểu Bố đã sớm nói đến.

“Lam thành chủ, ngươi thật sự trao đổi được Cực Hải Vân Chu rồi à?” Thượng Quan Tiểu Y vẫn còn chút mong đợi, Cực Hải Vân Chu chính là tiên khí phi thành trung phẩm đấy.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, là tông chủ Chiêm Viêm Kỳ của Vân Hải Tiên Môn chủ động trao đổi với ta.”

Lúc trước hắn đã định mượn xong sẽ trả lại, nhưng người ta lại chủ động trao đổi, vậy hắn đương nhiên cũng không từ chối.

Ôn Tín Nhiên cảm thán không thôi, so với những tháng ngày chịu ấm ức ở Thiên Vân Tiên Môn, thành chủ Mưu Bắc tiên thành đi đến tông môn cấp năm nào, có nơi nào không dám nghênh đón? Thành chủ muốn cái gì, thậm chí còn không cần phải tự mình mở miệng.

Lam Tiểu Bố không biết trong lòng Ôn Tín Nhiên đang nghĩ gì, giọng điệu thận trọng dặn dò, “Thượng Quan đạo hữu, Ngọc đạo hữu. Ta nghi ngờ quy tắc thiên địa ở Nguyên Châu không được đầy đủ, khiến cho cảnh giới tu luyện cũng không đầy đủ. Hóa Đan cảnh chắc hẳn là một cảnh giới không tồn tại, Luyện Thần cảnh có thể thay thế Hóa Đan cảnh. Tất cả Nhân Tiên ở Nguyên Châu, chỉ sợ cũng chưa đến Nhân Tiên cảnh…”

“A…” Thượng Quan Tiểu Y và Ngọc Tương Y đều vô cùng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, tin tức mà Lam Tiểu Bố nói ra thật sự khiến người khác kinh sợ.

Nhân Tiên cảnh mà người người đều khát vọng đạt được, bây giờ Lam Tiểu Bố lại nói rằng đó là Chân Thần cảnh. Một khi tin tức này truyền ra ngoài Nguyên Châu nhất định sẽ chấn động.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Sau khi Hư thần cảnh viên mãn sẽ đến Chân Thần cảnh, sau Chân Thần cảnh mới là Nhân Tiên cảnh, Ngọc đạo hữu, ngươi có thể xem Nhân Tiên cảnh như Chân Thần cảnh, sau khi đến Chân Thần cảnh viên mãn rồi, hãy thử đột phá Nhân Tiên cảnh, sẽ có hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Cho dù là Thượng Quan Tiểu Y hay Ngọc Tương Y, Ôn Tín Nhiên đều kinh ngạc vì lời Lam Tiểu Bố nói, lúc Lam Tiểu Bố rời khỏi Mưu Bắc tiên thành rồi, bọn họ vẫn còn chưa kịp hồi hồn.

…

Một ngày sau khi rời khỏi Mưu Bắc tiên thành, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong vị trí của tường vũ trũ thứ nhất.

Vị trí tường vũ trụ thứ nhất mà Lam Tiểu Bố tiến vào Nguyên Châu rõ ràng là ở gần Muu Bắc, cũng chính là Nguyên Châu Bắc Vực. Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra vị trí của tường vũ trụ thứ nhất nằm ở cực nam của Nguyên Châu, vậy là phải đi ngang qua cả Nguyên Châu.

Chương 346: Quá trình truyền tống đáng sợ. (1)

Cực tây của Nguyên Châu là Lạc Kích cốc, bởi vì Thất âm Kích hấp thu linh khí đã lâu, khiến linh khí nơi cực tây Nguyên Châu cực kỳ thiếu thốn, thậm chí cả một ngọn cỏ dại cũng không thể mọc được.

Cực nam của Nguyên Châu mặc dù cũng thiếu thốn nguyên khí, những cũng không đến mức như ở cực tây, đó là một nơi đất cằn sỏi đá. Nơi này không có nguy hiểm, nhưng cũng không có linh vật.

Cho dù sử dụng Cực Hải Vân Chu, Lam Tiểu Bố vẫn mất hơn mười ngày mới đến được cực nam Nguyên Châu.

Nơi này trừ đá vụn ra, không có bất cứ thứ gì khác. Lam Tiểu Bố đã có kinh nghiệm, hắn biết chắc tường vũ trụ sẽ không xuất hiện trần trụi trước mắt mình. Cũng giống như tường đại đạo, lúc trước khi hắn đế tường đại đạo, cũng phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô mới có thể tìm được lối vào.

Bây giờ muốn đến được vị trí của từng vũ trụ thứ nhất, đương nhiên cũng phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

Tu vi của Lam Tiểu Bố càng cao, chỉ cần có đủ linh khí cung cấp, tốc độ vận chuyển của Vũ Trụ Duy Mô càng lúc càng nhanh, chỉ sau nửa canh giờ, trong Vũ Trụ Duy Mô đã xuất hiện cách để đi vào tường vũ trụ thứ nhất.

Lam Tiểu Bố lấy ra trận kỳ đã luyện chế trước đó, dựa theo cách Vũ Trụ Duy Mô đưa ra mà bố trí. Chỉ mấy phút sau, ở trước mặt Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một trận môn.

Sau khi bước vào trận môn, Lam Tiểu Bố thu lại trận kỳ, trận môn biến mất.

Dựa theo kinh nghiệm của Lam Tiểu Bố, xuất hiện trước mặt hắn chức hẳn là lạch trời, bởi vì khi hắn đến cũng là xuyên qua cái hố bên ngoài tường vũ trũ thứ nhất, sau đó mới đến Nguyên Châu.

Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, trước mắt hắn chỉ có một vòng xoáy không lớn lắm.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố xâm nhập vào trong vòng xoáy, thần niệm lập tức bị cuốn mất.

Đây là ý gì? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên, phía trên đó rõ ràng có đường ra mà. Dựa theo tin tức mà Vũ Trụ Duy Mô đưa ra, đó chính là tường vũ trụ thứ nhất mà hắn từng xuyên qua, sau đó hắn có thể quay về lại.

Tất cả tin tức về tường vũ trụ hắn từng đi qua, Vũ Trụ Duy Mô đều có, Lam Tiểu Bố không tin Vũ Trụ Duy Mô sẽ tính sai.

Nếu như Vũ Trụ Duy Mô không tính sai, vậy thì vòng xoáy phía trước chính là con đường xuyên qua tường vũ trụ thứ nhất?

Cái này cũng có khả năng đó, ai mà biết tường vũ trụ thứ nhất là cái gì chứ? Người bố trí tường vũ trụ thứ nhất có lẽ muốn làm hai hình dạng khác biệt thôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không do dự nữa, hắn bỏ hết mọi thứ vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Sau đó vừa vận chuyển Bất Tử Quyết, vừa vọt vào trong vòng xoáy kia.

Một khi có bất kỳ nguy hiểm gì, hắn sẽ lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Oanh! Lam Tiểu Bố vừa tiến vào vòng xoáy, cả người như bị kéo vào trong máy xoáy, hơi thở xé rách kinh khủng cuốn lấy người hắn, chỉ mấy giây đã xé rách toàn bộ da thịt và quần áo của hắn. Không chỉ như vậy, thần niệm cũng bị xé tan. Không gian trở nên vô cùng bất ổn, hơi thở chết chóc bao trùm, trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, nhanh chóng muốn xông vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

CHỉ là giờ phút này Lam Tiểu Bố phát hiện, hắn không thể vào bên trong Vũ Trụ Duy Mô được. Cho dù là thần niệm hay chân nguyên, giờ phút này đều bị đánh tan.

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như hắn không phải là Tiên Thể, giờ phút này hắn đã bị nghiền nát ra cám rồi. Thế này sao có thể gọi là đường xuyên qua tường vũ trụ, rõ ràng là đường giết người mà.

Lúc này Lam Tiểu Bố chỉ có thể vừa điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết, vừa thử xem mình có thể tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô được hay không.

Từng tia máu liên tục bắn ra trên người Lam Tiểu Bố, ngay khi Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không còn hi vọng nào nữa, thân thể hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng lực lượng thanh mát đổ vào, thất khiếu lập tức trở nên nhạy bén hơn gấp mấy lần.

Đây là do Bất Tử Quyết đã hoàn thành cảnh giới rèn luyện thứ hai của Tiên Thể, thất khiếu đã được rèn luyện xong? Lam Tiểu Bố lập tức khẳng định, cơ thể của hắn quả thật đã đột phá lên cảnh giới thứ hai là rèn luyện thất khiếu Tiên Thể, bởi vì những tổn thương trí mạng kia đã giảm đi rất nhiều.

Hoặc không phải là vết thương trí mạng đã giảm bớt, mà là do năng lực chống cự của hắn đã tăng lên rất nhiều. Lam Tiểu Bố còn chưa kịp cảm thấy may mắn đã cảm nhận được lực lượng giảo sát xung quanh đang tiếp tục tăng lên. Đây là vì năng lực chống cự của hắn tăng lên nên cường độ giảo sát cũng tăng lên sao?

Lam Tiểu Bố lại càng điên cồng vận chuyển Bất Tử Quyết tiếp tục rèn luyện thân thể, trong giờ phút sống chết này, Lam Tiểu Bố nào dám chần chừ.

Một đạo nhận mang từ trong vòng xoáy xoáy bổ về phía bả vai của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cố gắng muốn tránh thoát khỏi đạo nhận mang này, trên thực tế thì hắn cũng làm được chuyện này. Dựa theo suy đoán của hắn, đạo nhận mang này nhiều nhất chỉ có thể gây tổn thương đến da thịt hắn mà thôi.

“Phốc!” máu bắn tung tóe, một cánh tay của Lam Tiểu Bố bị chém đứt từ bả vai. Lam Tiểu Bố vô cùng kinh hãi, nhanh chóng nắm lấy cánh tay đang bị rơi xuống, sau đó gắn lại vị trí cũ, chỉ là những luồng hơi thở xé rách kia khiến cánh tay Lam Tiểu Bố không thể liền

lại.

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhìn thấy một cây cột khổng lồ, cây cột này dường như xuyên qua toàn bộ hư không, xuất hiện ở trước mặt hắn

Lam Tiểu Bố không để ý đến chuyện gì nữa, vọt thẳng về phía đó, dùng cánh tay kia ôm chặt lấy cây cột. Lực lượng giảo sát cường đại từ vòng xoáy kia bao trùm đến, không ngừng công kích Lam Tiểu Bố, khiến hắn không ngừng xoay vòng xung quanh cây cột.

Chương 347: Quá trình truyền tống đáng sợ. (2)

Lam Tiểu Bố vốn đã thương tích đầy mình, bởi vì dùng một tay ôm cột, bị lực lượng cuồng bạo cuốn lên quay tròn, da thịt bị xé rách không ngừng, ngay cả xương cốt cũng gãy nát.

Nhưng Lam Tiểu Bố rất kiên trì, cho dù lực lượng có mạnh hơn nữa, hắn vẫn không buông tay. Trải qua tròn một nén nhang, bởi vi có cây cột cố định, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng chậm lại. Hắn thở dốc một chút, sau đó lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào.

Tựa như có cây cột bảo vệ, lực lượng xé rách xung quanh trở nên yếu hơn một chút, Lam Tiểu Bố nhanh chóng thử đi vào Vũ Trụ Duy Mô, chỉ là hắn chỉ có thể lấy đan dược từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra, nhưng khi muốn đi vào Vũ Trụ Duy Mô, thần niệm vẫn bị cản lại. Không chỉ như vậy, thân thể của hắn cũng bị lực lượng trong vòng xoáy trói lại, không thể nào rời khỏi.

Lam Tiểu Bố tức giận mắng to, thần niệm của hắn có thể lấy đồ từ trong Vũ Trụ Duy Mô, nhưng bản thân hắn lại không thể tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Lấy thêm một bình Ngũ Chi Dịch ra uống, Bất Tử Quyết đang trong quá trình vận chuyển, cánh tay bị đứt của Lam Tiểu Bố cuối cũng cũng có thể gắn lại.

Lực lượng cuồng bạo từ vòng xoáy vẫn không ngừng công kích đến, Lam Tiểu Bố dứt khoát nhắm mắt lại, vận chuyển Bất Tử Quyết tiếp tục rèn luyện cơ thể của mình.

Ngay khi kinh mạch thứ nhất được rèn luyện xong, Lam Tiểu Bố cảm thấy chân nguyên mình có thể thi triển được mạnh hơn gấp đôi, hắn lại càng đẩy nhanh tốc độ vận chuyển Bất Tử Quyết để rèn luyện kinh mạch thứ hai.

Sau đó là thứ ba, thứ tư…

Cũng không biết đã qua bao lâu, một loại lực lượng trước nay chưa từng có như nước tràn bờ đê vọt khắp toàn thân.

Toàn thân thể Lam Tiểu Bố tựa như được lột xác, xương cốt đã bị đứt gãy cũng nhanh chóng lành lại. Lực lượng giảo sát xung quanh cây cột tựa như cũng yếu hơn rất nhiều, ít nhất thì không gây ra tổn thương lớn cho hắn, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố rất rõ, đó chỉ là ảo giác. Trước đó khi hắn hoàn thành việc rèn luyện thất khiếu, cũng khiến bản thân bớt tổn thương. Nhưng khi hắn xâm nhập càng sâu vào trong vòng xoáy, lực lượng giảo sát xung quanh sẽ tăng lên gấp bội.

Cho nên bây giờ hắn không thể đi, nếu như đi, lực lượng trong vòng xoáy đối với hắn sẽ tăng lên gấp đôi.

Lam Tiểu Bố cố gắng khôi phục sức lực, hồi phục vết thương, hắn biết rõ mình phải hoàn thành cảnh giới thứ ba trong rèn luyện Tiên thể. Hắn phải đạt được Bất Tử cảnh, cũng chỉ đến khi hoàn thành cảnh giới thứ ba rèn luyện Tiên Thể, quá trình này mới kết thúc.

Công pháp tiếp theo Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa tạo dựng ra.

Lực lượng giảo sát xung quanh đang điên cuồng xoay ròn, Lam Tiểu Bố đang ôm cây cột lại yêu cầu Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra đạo nhận mang hư không đã chém đứt cánh tay của hắn kia.

Vừa rồi rõ ràng hắn đã né tránh đạo nhận mang kia, nhưng đạo nhận mang đó vẫn có thể chém đứt cánh tay của hắn. Có thể thấy được đạo nhận mang kia đã là thủ đoạn bí mật của không gian này, đây là một đạo nhận mang ẩn chứa quy tắc sát phạt Không Gian.

Mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ đến Chân Thần cảnh, nhưng những năm qua hắn đã không ngừng khắc họa các loại công pháp trong Vũ Trụ Duy Mô, đối với quy tắc không hề lạ lẫm gì. Thủ đoạn của quy tắc Không Gian, đừng nói là Nguyên Châu, cho dù là vũ trụ Đại Hoang chỉ sợ không có mấy người có thể khống chế.

Chỉ cần lần này hắn có thể sống sót, nhất định phải học được chiêu này.

Cho đến giờ phút này, Lam Tiểu Bố mới có cơ hội quan sát cây cột mà hắn đang ôm, trên dưới cây cột này không biết thông đến chỗ nào, vậy mà lại xuất hiện trong hư không. Hơn nữa thoạt nhìn cũng không to lắm, ít nhất thì một mình hắn có thể ôm đủ.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy cây cột mình đang ôm không ngừng to ra, Lam Tiểu Bố thầm mắng mình miệng quạ đen. Nếu như hắn không ôm được cây cột này, chỉ có thể tiếp tục đi sâu vào trong vòng xoáy kia, rồi tiếp tục bị công kích, cứ như vậy không biết tương lai sẽ như thế nào.

Không đúng, Lam Tiểu Bố phát hiện trên cây cột này hình như có cấm chế.

Cấm chế này hắn xem không hiểu, lại mơ hồ nhìn thấy bên trong cấm chế có bóng người lắc lư, chẳng lẽ có người bị giam trong cây cột này?

Lam Tiểu Bố rùng mình, hắm thậm chí còn muốn buông tay ra, tương lai có khi nào mình cũng giống như người này, bị giam trong một cây trụ?

Sau cơn kinh hoảng, Lam Tiểu Bố bắt đầu suy nghĩ không biết Vũ Trụ Duy Mô của hắn có thể phá vỡ loại cấm chế này hay không, nếu như Vũ Trụ Duy Mô có thể phá vỡ loại cấm chế này, vậy hắn cũng không sợ bị giam bên trong đó.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức sử dụng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng cấm chế này, không được, trừ việc tạo dựng nên cấm chế, Vũ Trụ Duy Mô còn phải tạo dựng ra thông tin của cây cột này, đây rốt cuộc là cái gì.

Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng xoay tròn tạo dựng thông tin, Lam Tiểu Bố thì tiếp tục vận chuyển Thái Xuyên Quyết để tu luyện.

Bất Tử Quyết đã không thể nào tu luyện đực nữa, Vũ Trụ Duy Mô còn dang xây dựng công pháp tiếp nối Bất Tử Quyết, bây giờ còn chưa có kết qủa. Linh khí xung quanh cây cột này lại nồng đậm vô cùng, không tu luyện thì quả thật quá lãng phí.

Sau nửa nén nhang, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình phải đi rồi, nếu không thì hắn cũng chẳng thể ôm nổi cây cột này. Giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong cấm chế giam cầm trên cây cột kia, Lam Tiểu Bố nhìn phương pháp phá giải cấm chế một chút, có chút chần chừ.

Chỉ cần hắn ra tay, giam cầm này sẽ bị phá, người bị giam bên trong cũng có thể đi ra, chỉ là bây giờ hắn không biết ai đang bị giam trong đó.

Nhưng chỉ do dự một lát, Lam Tiểu Bố đã quyết định phá vỡ cấm chế này.

Chương 348: Quá trình truyền tống đáng sợ. (3)

Mặc kệ người đó là ai, người bố trí cây cột này chưa chắc đã là hạng người lương thiện gì. Nếu như hắn không tu luyện Bất Tử Quyết, bây giờ Lam Tiểu Bố hắn có còn sống không? Có thể khẳng định, hắn chết đến xương cũng không còn.

Nơi này rõ ràng là nơi giết người không phân biệt phải trái.

Lam Tiểu Bố không ngừng khắc họa trận văn, trong khoảng thời gian ngắn, cấm chế trên cây cột đã bị phá vỡ. Thần niệm Lam Tiểu Bố rà quét người đang bị giam cầm bên trong, lập tức biết được thứ bị giam cầm trong đó là một Nguyên Thần đã suy yếu, thậm chí không còn hoàn chỉnh nữa.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã phá vỡ giam cầm, Nguyên Thần này vẫn có chút mờ mịt, lắc lư trong phạm vi cấm chế.

“Đạo hữu, ta đã giúp ngươi phá vỡ cấm chế rồi, ngươi có thể đi.” Lam Tiểu Bố không nhịn được lên tiếng.

“Ta là ai? Ta đang ở đâu?” Nguyên Thần trong cấm chế còn đang lẩm bẩm.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời. “Ngươi không đi thì thôi, ta phải đi, nếu không đi thì ta cũng chẳng ôm nổi cây cột này.”

Nguyên Thần kia tựa như tỉnh táo lại, lập tức nói, “Đa tạ đạo hữu đã cứu giúp, nếu sau này còn gặp lại, ân tình ngày hôm nay, chờ đến khi ta tìm được thân thể của mình, nhất định sẽ báo đáp.”

Lam Tiểu Bố lấy ra một gốc Ngũ Thải Tiên Chi nói, “Đây là đồ tốt nhất trên người của ta, ngươi nhìn xem có thể dùng được không.”

“Ngũ Thải Tiên Chi? Có chút tác dụng.” Nguyên Thần cuốn lấy Ngũ Thải Tiên Chi, Ngũ Thải Tiên Chi kia trong nháy mắt đã biết thành một luồng ánh sáng ngũ sắc rót vào trên thân Nguyên Thần. Từ mắt thường có thể nhìn thấy Nguyên Thần kia được ngưng thực rõ hơn nhiều.

Ngũ Thải Tiên Chi còn có thể sử dụng như vậy? Lam Tiểu Bố cảm thấy mình thật thiếu hiểu biết, có đồ tốt mà không biết dùng.

“Nên xưng hô với đạo hữu như thế nào?” Nguyên Thần cảm kích nói.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn buông lỏng tay ra, nói một câu, “Lam Tiểu Bố ở Mưu Bắc tiên thành.”, đã lập tức bị hơi thở cuồng bạo kia cuốn đi.

“Lam Tiểu Bố ở Mưu Bắc tiên thành? Đó là ai? Mưu Bắc tiên thành là nơi nào?” Nguyên Thần kia vẫn đứng sững tại chổ lẩm bẩm một câu, vòng xoáy kia không gây ảnh hưởng gì lớn đối với hắn.

Nhưng mà hắn ta đã nhanh chóng phản ứng lại, “Tên thất phu Lục Áp kia, ngươi đợi đấy, ta phải tìm người trả thù.” Nói xong, thân hình tản ra, hóa thành một luồng khói đen, biến mất ở bên ngoài hư không mênh mông. Lam Tiểu Bố cố gắng cũng không thể tránh thoát được vòng xoáy, nhưng đối với hắn ta thì chẳng có chút ảnh hưởng nào.

…

Lam Tiểu Bố không thể nào tu luyện, hắn chỉ có thể cố gắng bảo vệ thân thể của mình, cố gắng giảm bớt tổn thương mà vòng xoáy gây ra cho hắn.

Đúng như hắn suy đoán, một khi hắn rời khỏi cây cột, lực lượng giảo sát kia lại tăng thêm. Cũng may hắn đã hoàn thành rèn luyện Tiên Thể, bây giờ cơ thể đã cường đại, những lực lượng giảo sát kia mặcc dù không ngừng khiến cơ thể hắn tổn thương, nhưng không để lại tổn thương nào trí mạng. Nhưng cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn cố gắng bảo vệ mình.

Con đường thông đạo này tựa như xa đến vô hạn, Lam Tiểu Bố cảm thấy Nguyên Thần mình sắp bay ra rồi, thế nhưng vẫn chưa thấy điểm cuối, hơn nữa tốc độ lại càng lúc càng nhanh.

“Bành!” Đến khi cả người Lam Tiểu Bố rơi xuống mặt đất, hắn nghe thấy tiếng xương cốt cả người bình như gãy thành từng đoạn, thức hải cũng xuất hiện một vết nứt. Nhưng lúc này Lam Tiểu Bố không hề cảm thấy khủng hoảng chút nào, chỉ cảm thấy vô cùng kích động. Cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ có thể nằm cứng đờ trên mặt đất, ngay cả di chuyển cũng gian nan, nhưng ít nhất hắn biết rằng mình đã đến một lục địa nào đó rồi. Mà vòng xoáy vô cùng vô tận kia rõ ràng là một truyền tống tận.

Cái truyền tống trận chết tiệt kia, cuối cùng cũng chấm dứt.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu kiểm tra thân thể mình.

Đan điền bị vỡ, kinh mạch xuất hiện vết rạn, có mấy đường suýt chút nữa đã đứt gãy. Tử Phủ xuất hiện mất vết rách. So sánh ra, việc xương cốt toàn thân bị dứt gãy, máu thịt be nét, còn có mấy vết thương không biết đã bị cắt bao nhiêu đao kia không đáng nhắc đến chút nào.

Lam Tiểu Bố biết rõ, xương cốt đứt gãy, máu thịt be bét, thậm chí da thịt còn bị bong tróc rơi ra ngoài hoàn toàn không là gì cả. Vết thương chân chính đáng lo là trên kinh mạch, đan điền và tử Phủ.

Xương cốt có đứt gãy nghiêm trọng hơn nữa, da thịt bị cắt nát đáng sợ như thế nào, với những thứ trên người hắn bây giờ, có thể dễ dàng khôi phục lại.

Cái khó là đan điền, kinh mạch và tử Phủ.

Hai mắt Lam Tiểu Bố phủ đầy máu liếc nhìn xung quanh một chút, nơi mà hắn đang nằm hình như là bên ngoài một cái thôn nào đó. Hắn còn nhìn thấy một vùng ruộng lúa bỏ hoang lớn, trong đó lúa và cỏ cùng sinh trưởng, không biết là do chủ nhân không ở đây hay là quá lười nhác.

Cũng may bây giờ ở đây không có người, Lam Tiểu Bố cố gắng muốn lấy đan dược ra, chỉ là thần niệm vừa động, loại đau đớn khi thức hải bị xé rách lập tức truyền đến, Lam Tiểu Bố không nhịn được rên khẽ một tiếng.

Không thể nào gọi Cổ Đạo ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhắm mặt lại nghỉ ngơi một lát, sau đó lại khống chế thần niệm, khi thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lấy Vũ Lâm Đan, trước mắt hắn tối sầm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Khi Lam Tiểu Bố tỉnh lại lần nữa, là do tiếng thú gào đánh thức, trong lòng hắn thầm sợ hãi. Linh khí nơi này cũng khá ổn, nếu có dã thú, thậm chí là yêu thú xông đến, hắn chết chắc rồi. Kinh mạch xuất hiện vết rạn, Tử Phủ và đan điền đều bị thương, bây giờ ngay cả tu luyện cũng không được. Cũng may trước khi hắn ngất đi đã lấy được một bình Vũ Lâm Đan ra.

Vũ Lâm Đan đang ở ngay bên cạnh hắn, hắn không dám dùng thần niệm nữa, một khi ngất đi lần nữa, hắn sẽ xong đời luôn.

Chương 349: Biến cố. (1)

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng con dã thú kia không tìm đến đây, nhưng mà trên người hắn tỏa ra mùi máu, dã thú mà không tìm đến đây chỉ có thể là may mắn mà thôi.

Lam Tiểu Bố cố gắng cử động ngón tay mình, hắn muốn mở bình Vũ Lâm Đan ra. Chỉ là xương cốt đều đã bị gãy, trong thời gian ngắn không thể nào di chuyển được.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn tu luyện Bất Tử Quyết, chỉ hy vọng năng lực lành vết thương của Bất Tử Quyết có thể giúp hắn nhanh chóng khôi phục năng lực hành động.

“Rống!” Tiếng dã thú gào thét càng lúc càng gần, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng lo lắng. Giờ phút này hắn đang nằm trong một vùng trũng, đã nhìn thấy một con hổ…

Không đúng, đây không phải là hổ? Trên đầu hổ có sừng sao?

Chẳng những trên đầu con hổ này có sừng, mà là một cái sừng nằm ngay giữa đỉnh đầu.

Con hổ kia càng lúc càng tiến lại gần, rõ ràng đã ngửi thấy mùi máu trên người hắn. Hắn tu luyện đến Chân Thần cảnh, mùi máu trên người có xen lẫn hơi thở linh vận, càng khiến dã thú hứng thú.

Lam Tiểu Bố cưỡng ép bản thân vận chuyển Thái Xuyên Quyết, trong lúc chân nguyên lưu chuyển, đan điền liên tục phát ra tiếng nứt rắc rắc, không đợi đan điền vỡ ra, Lam Tiểu Bố đã nhân cơ hội này bắt được bình ngọc, sau đó bóp nát bình.

Sáu viên đan dược trong bình ngọc bị Lam Tiểu Bố nhét hết vào trong miệng, hắn thở dốc một chút, tay lại rơi xuống đất.

Sáu viên Vũ Lâm Đan sau khi vào trong miệng, trong nháy mắt đã hóa thành linh dịch ào ạt, bắt đầu đổ vào tất cả vết thương trên người Lam Tiểu Bố. Mùi máu tươi trên người Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhạt đi, xương cốt cũng bắt đầu khôi phục nhanh hơn.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng thở ra, hắn nhìn con Độc Giác Hổ đang đứng đối diện mình mười mấy mét, chỉ cần gia hỏa kia dám tiến đến, hắn sẽ bóp chết con súc sinh này. Chẳng lẽ không vận chuyển được chân nguyên thì hắn không thể giết được một con dã thú còn chưa tiến hóa thành yêu thú này sao? Dù sao thì hắn cũng là một Chân Thần cảnh. Ở Nguyên Châu, tương đương với một vị Nhân Tiên rồi.

Độc Giác Hổ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, lại gào rống lên vài tiếng, trong mắt ẩn chứa sát khí cực lớn.

Chỉ là bản năng khiến nó cảm thấy người này có chút nguy hiểm, trong lúc nhất thời nó không dám bước lên cắn chết Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị tốt để giết chết con hổ này rồi, nhưng hết lần này đến lần khác, từ xa lại truyền đến tiếng linh cẩu kêu, rõ ràng không phải chỉ một con.

Lam Tiểu Bố cau mày, một con Độc Giác Hổ thì hắn không sợ, bởi vì hắn có thể xử lý được. Nhưng nếu như kéo một đám linh cẩu đến, chỉ sợ hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Không thể ở lại nơi này lâu, nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện này, con Độc Giác Hổ kia đột nhiên nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Vào giờ phút này, một mũi tên mang theo tiếng rít gió bén nhọn bắn về phía Độc Giác Hổ. Độc Giác Hổ nhanh chóng ngừng tư thế đang nhào lên của mình, ngẩng đầu nhìn về hướng mũi tên bay ra, sau đó cái ót hơi nghiêng.

Ngay khi đầu Độc Giác Hổ nghiêng qua, ba mũi tên lặng yên không tiếng động xuyên qua không gian bắn đến, ghim vào cổ họng Độc Giác Hổ.

Độc Giác Hổ ngã bịch xuống đất, co quắp mấy cái rồi bất động.

Lam Tiểu Bố thầm khen ngợi, thật lợi hại. Đầu tiên dùng tên lệnh hấp dẫn sự chú ý của Độc Giác Hổ, sau đó dùng ba mũi tên khác xuyên qua yết hầu, thời gian vô cùng chuẩn xác.

Một vị nam tử có gương mặt tang thương nắm trường cung đi tới, hắn nhìn người đang máu me khắp người nằm dưới đất, có thể thấy rõ xương ngực và xương tay đã bị gãy, thậm chí có thể nhìn thấy cả nội tạng của Lam Tiểu Bố, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy người nào bị thương nặng như vậy, ánh mắt lại cực kỳ có thần, không có chút dấu hiệu suy yếu nào cả. Nội tạng còn có thể nhìn thấy được, vậy mà còn chưa chết?

“Anh bạn bị hung thú cắn bị thương sao?” Nam tử hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, hắn quay lại Địa Cầu rồi sao? Truyền tống trận bên tường đại đạo Nguyên Châu kia, lại trực tiếp thông đến Địa Cầu à? Bởi vì người trước mắt này thực sự đang nói tiếng Hoa.

Đây là chuyện gì thế? Trùng hợp đến vậy sao? Hay là nói cái vòng xoáy truyền tống kia vốn dĩ thông đến Địa Cầu?

Chờ chút, hắn muốn bình tĩnh lại một chút, cường giả ở vũ trụ Đại

Hoang tách Địa Cầu và rất nhiều tinh cầu phàm nhân khác, sau đó lại tách Nguyên Châu ra khỏi vũ trụ Đại Hoang. Lúc này có người lén lút tạo dựng một truyền tống trận từ Nguyên Châu thông đến Địa Cầu…

Nếu là như vậy, vậy thì tường vũ trụ chính là lối đi một chiều, có thể từ vũ trụ phàm nhân tiến vào tường vũ trụ, nhưng lại không thể nào xuyên qua tường vũ trụ để trở về lần nữa.

Muốn trở về, chỉ có thể đi vào truyền tống trận ở cực nam Nguyên Châu quay về Địa Cầu. Truyền tống trận kia, hình như không phải người bình thường có thể tiến vào. Lam Tiểu Bố khẳng định, trừ hắn ra, chắc hẳn ở Nguyên Châu không có người thứ hai còn sống mà thông qua truyền tống trận này.

Không ngờ mình tìm đủ biện pháp mua Tiên khí phi hành trung phẩm Cực Hải Vân Chu về, cuối cùng lại thông qua truyền tống trận để quay về Địa Cầu, quả thật là…

“Anh bạn?” Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, nam tử trung niên kia hỏi lại lần nữa.

Nơi xa có một đám linh cẩu đang cẩn thận đến gần, nam tử quay người lại bắn mấy mũi tên ra ngoài. Mấy con linh cẩu đi đầu lập tức bị bắn chết. Mấy con linh cẩu phía sau biết người này không dễ chọc đến, đều quay người rút lui.

“Ta không sao, cảm ơn ngươi đã cứu ta một mạng.” Lam Tiểu Bố nói xong, ánh mắt nhìn về phía Độc Giác Hổ, hắn chưa từng nghe nói đến chuyện Địa Cầu có Độc Giác Hổ.

Chương 350: Biến cố. (2)

“Có cần ta giúp gì không?” Nam tử hỏi một câu, tuy miệng hỏi như vậy, nhưng thực tế hắn đã đeo cung tiễn ra sau lưng, sau đó chuẩn bị nâng Lam Tiểu Bố lên.

Vết thương của Lam Tiểu Bố cực nặng, ở lại nơi này cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi. Hắn hỏi cần giúp đỡ không, cũng không phải là hỏi, mà là muốn chủ động giúp.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần, ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi, đúng rồi, đây là đâu vậy?”

“A…” Động tác của nam tử khựng lại, ngừng động tác đang làm. Trên thực tế hắn đột nhiên nhớ đến, cho dù hắn có mang Lam Tiểu Bố về, chỉ sợ cũng không thể cứu được Lam Tiểu Bố.

Với vết thương của Lam Tiểu Bố, chỉ sợ phải đến bệnh viện ngoại khoa tốt nhất ở Hoa Hạ. Không nói đến chuyện hắn có tư cách đưa người này đến bệnh viện hay không, cho dù có tư cách, hắn có tiền à?

“Đây là bên ngoài Thục Giang thị, gần chỗ này đã bị hung thú xâm chiếm, có rất ít người lui tới.” Nam tử nói.

Giờ phút này từ nơi xa lại truyền đến tiếng trâu kêu, nam tử biến sắc, nhanh chóng gỡ túi nước bên hông xuống đưa cho Lam Tiểu Bố, “Nước này cho người ta đi trước, lát nữa sẽ quay lại…”

Nói xong, nam tử nâng Độc Giác Hổ lên, nhanh chóng rời khỏi. Con Độc Giác Hổ này ít nhất phải mấy trăm cân, vậy mà nam tử kia nâng lên rất dễ dàng.

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như thật sự hắn đã trở về Địa Cầu, vậy thì Địa Cầu nhất định đã xảy ra biến cố. Nhưng mà cho dù như thế nào, so với kiếp trước thì tốt hơn nhiều. Ở kiếp trước, lúc này Địa Cầu đã bị chiến hạm ngoài hành tinh xâm lấn, khắp nơi đều bị ô nhiễm hạt nhân.

Kiếp này không có ô nhiễm hạt nhân, lại xuất hiện rất nhiều hung thú, ngay cả hổ cũng biến thành Độc Giác Hổ.

Vũ Lâm Đan tiếp tục phát huy tác dụng, lại qua một nén nhanh nữa, Lam Tiểu Bố đứng lên. Mặc dù Vũ Lâm Đan không thể nào chữa trị được thần hồn, nhưng cũng giúp hắn vận dụng được một chút thần niệm. Lam Tiểu Bố lấy quần áo ra, sau đó kêu Cổ Đạo ra ngoài.

Đổi quần áo, Lam Tiểu Bố ngồi trên lưng Cổ Đạo, “Đi thôi, tìm một nơi ở lại, nghỉ ngơi mấy ngày rồi nói tiếp.”

Thức hải, kinh mạch và đan điền đều bị thương. Cho dù trên người Lam Tiểu Bố có một đống đồ tốt, cũng không thể chủ quan.

Không đúng lắm, Lam Tiểu Bố ngồi trên lưng Cổ Đạo nhanh chóng phát hiện ra không ổn. Trước đó hắn chỉ nhìn thấy đồng ruộng hoang vu, bây giờ hắn đã đến một cái thôn nhỏ. Khắp thôn mọc đầy dây đằng, cỏ dại, cho dù là nhà ngói gạch xanh hay cửa hàng xinh đẹp, đều vì không có người ở, cho nên lộ ra vẻ hoang vắng tàn tích, bị cây xanh bao phủ.

“Vào xem.” Lam Tiểu Bố ra hiểu Lam Tiểu Bố tiến vào cái thôn hoang vắn này. Đồng thời trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ người trong thôn này dọn đi hết rồi sao? Nhưng mà hắn có thể tìm được một nơi ở lại trước.

“Chờ một chút, đừng đi vào…” Một tiếng kêu kinh ngạc gọi Lam Tiểu Bố lại, một thiếu niên đeo cung sau lưng chạy nhanh đến.

Rất nhanh, ánh mắt của thiếu niên đã bị Cổ Đạo hấp dẫn, trong mắt của hắn lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn nghe nói có người có thể nuôi dưỡng thú nuôi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thú nuôi như trước mắt, con thú nuôi này đẹp trai quá.

“Vì sao không thể vào trong?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, hắn không dám tùy ý sử dụng thần niệm, nếu không thì thần niệm đã sớm xem xét hết ngõ ngách trong cái thôn này rồi.

Thiếu niên còn chưa trả lời, Lam Tiểu Bố đã nhin thấy nam tử trung niên tang thương kia một lần nữa, nam tử trung niên này cả người đầy máu, vô cùng vội vã chạy về phía này.

“Tiểu Vũ, đi nhanh lên, người của Trưng Hồ đến…” Nam tử trung niên kia còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố, còn cả thú cưỡi Cổ Đạo của Lam Tiểu Bố.

“Ngươi đã khỏe rồi à? Đây là…” Nam tử trung niên nghi ngờ đôi mắt của mình, vết thương của Lam Tiểu Bố đến kẻ ngốc cũng biết không thể nào trị được, thế nhưng chỉ chớp mắt một cái đã có thể đi đến đây rồi, lúc trước hắn bị hoa mắt rồi sao?

Chương 192: Tin tức của Lạc Thải Tư.

Nhưng mà nam tử trung niên kia đã nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng nói, “Đi nhanh lên, người Trưng Hồ đến…”

Nam tử trung niên còn chưa nói hết câu, từ nơi xa đã truyền đến giọng nói khác, “Tiêu Vũ, hôm nay nếu như Thân Ngọc Đào ta lại để ngươi trốn thoát một lần nữa, Thân Ngọc Đào ta sẽ tự sát ở nơi này.”

Bên ngoài chính là hai nam tử mặc võ phục màu xám, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía hai người này, lập tức cảm nhận được hai người này đều đến Thông Mạch hậu kỳ. Có thể thấy được sau khi linh khí trên Địa Cầu bộc phát, nơi này chính là thiên đường của võ giả.

“Trưng Hồ là nơi nào vậy?” Lúc Lam Tiểu Bố hỏi thăm, ánh mắt nhìn về hoa văn trên ống tay áo hai người kia, là đồ án khuông nhạc màu vàng.

Nam tử trung niên tên là Tiêu Vũ kia còn chưa kịp trả lời, thiếu niên đã tức giận nói, “Những tên súc sinh kia đều là con chó do Đại Trụ AI và Thiên âm nuôi, nghe nói đều là tay chân của Thất âm môn…”

Lam Tiểu Bố hiểu được, lập tức từ trên lưng Cổ Đạo bước xuống, vỗ lên người Cổ Đạo nói, “Cổ Đạo, ăn một tên, bắt một tên về đây.”

Cổ Đạo uể oải bước ra, hai tên nam tử Trưng Hồ nhìn thấy Cổ Đạo, lập tức kinh ngạc, “Đây là yêu thú à?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, một trái một phải nhào về phía Cổ Đạo. Yêu thú thì bọn họ đã nhìn thấy nhiều rồi, nhưng yêu thú bị thuần phục thì bọn họ vẫn chưa từng nhìn thấy. Sư tổ có nói, yêu thú có thể thuần phục, thường có trí thông minh rất cao. Nếu như bọn họ có thể bắt được, vậy thì bản thân sẽ có một con thú cưng là yêu thú.

Cổ Đạo không hề di chuyển, mở miệng phun ra mấy đạo nhận mang, hai tên nam tử đang nhào về phía Cổ Đạo từ trên không trung ngã bịch xuống. Một người trong đó đã bị chém đứt đầu, người kia thì bị đứt chân.

Cổ Đạo kéo tên nam tử bị đứt chân kia đến bên người Lam Tiểu Bố, trong lòng vẫn không vui. Lão đại có ý gì chứ? Bảo ta ăn loại rác rưởi khó nuốt này sao? Cổ Đạo ta tốt xấu gì cũng là yêu thú có chút danh vọng ở Nguyên Châu, lão đại thật sự đã xem thường chó…

Chương 351: Tin tức của Lạc Thải Tư. (1)

KHông, ta mới không phải là chó.

Tiêu Vũ và thiếu niên kia đều sợ ngây người, đây thật sự là thú nuôi sao? Lợi hại đến mức này? Hai người Trưng Hồ kia chính là nhân vật hung danh hiển hách, trước mặt thú nuôi có tên là Cổ Đạo này, thậm chí cả năng lực phản kháng cũng không có?

“Ngươi tên là gì?” Lam Tiểu Bố nhìn nam tử bị Cổ Đạo nhét bên chân mình hỏi một câu.

“Tiền bối, vãn bối là Thân Ngọc Đào, là thập nhị đệ tử của Trưng Tam gia của Thất âm môn.” Nam tử sợ hãi đáp, hắn chưa bao giờ nhìn thấy yêu thú nào lợi hại như Cổ Đạo.

Trưng? Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Có phải có một người tên là Cung, còn có đệ tử của hắn là Thương, hai người đó đã chết rồi phải không?”

Thân Ngọc Đào nghe thấy Lam Tiểu Bố trực tiếp hỏi đến chuyện sư tổ và sư bá của mình có chết chưa, trong lòng lại càng sợ hãi, rõ ràng quan hệ giữa người này và Thât âm môn không tốt lắm. KHông những vậy theo giọng điệu này thì chắc là có thù.

“Không, không chết…” Giọng nói của Thân Ngọc Đào có chút run rẩy.

“Bây giờ bọn họ đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố cảm thấy, lần này trước khi rời khỏi Địa Cầu, hắn nhất định phải xử lý Cung, đúng rồi, còn phải xử lý Thương nữa. Được rồi, hay là san bằng Thất âm môn luôn đi.

“Ở Thất âm sơn…”

Hắn vừa nói Thất âm sơn xong, Lam Tiểu Bố đã nói với Cổ Đạo, “Giết đi.”

Lần này Cổ Đạo chẳng thèm cắn nữa giơ móng vuốt lên bẻ gãy cổ Thân Ngọc Đào.

Tiêu Vũ và thiếu niên kia đờ đẫn nhìn Cổ Đạo, mãi đến khi Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Tiêu Vũ, hắn mới kinh hoảng nhìn lại sau đó kính cẩn nói, “Tiền bối…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Ta bế quan tu luyện ở thâm sơn đã hơn mười năm, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy? Còn cả cái thôn này nữa, sao không còn ai nữa rồi?”

Cho dù lời Lam Tiểu Bố nói có trăm ngàn chỗ hở, nhưng Tiêu Vũ vẫn kính cẩn đáp lại, “Hơn mười năm trước, Côn Lôn sơn đột nhiên xảy ra nổ lớn, sau đó vô sổ mảnh vỡ linh thạch bị phát tán ra ngoài…”

“Ngươi biết mảnh vỡ linh thạch sao?” Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, đến khi tiếp xúc với Hầu Dập, hắn mới biết được linh thạch, trước đó hắn vẫn cho rằng đó là Tiệt Thạch.

Giọng điệu của Tiêu Vũ càng sợ hãi hơn, “Cái tên linh thạch này là do môn chủ Cung của Thất âm môn nói.”

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh lúc hắn khống chế Côn Lôn rời khỏi Côn Lôn sơn, lúc đó Cung dẫn theo mấy người tìm đến Côn Lôn. CHỉ là bọn họ bị Côn Lôn chặn ngoài cửa mà thôi.

Chắc là sau khi hắn rời khỏi Địa Cầu rồi, trận nổ ở Côn Lôn sơn đó có liên quan đến Cung nhỉ? Xem ra mình phải nhanh chóng đi tìm Cung, làm rõ chuyện này. Hơn nữa với linh khí bây giờ của Địa Cầu, còn nồng đậm hơn lúc hắn rời đi rất nhiều. Cho dù kiếp trước không tu luyện, Lam Tiểu Bố cũng có thể đánh giá được, bây giờ linh khí còn tốt hơn kiếp trước rất nhiều.

“Ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố gật gật đầu với Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ bình tĩnh hơn rất nhiều, “Sau đó, có rất nhiều dã thú bắt đầu biến dị, chẳng những là dã thú biến dị, trên thế giới cũng xuất hiện rất nhiều người tài, chuyện lạ. Rất nhiều người phát hiện ra, có một vài linh quả kỳ dị có thể khiến con người trường sinh, thậm chí trẻ ra, thân thể cũng cường tráng hơn…”

Lam Tiểu Bố không cảm thấy có gì kỳ lạ, linh khí đột nhiên tăng vọt nhất định sẽ một vài linh quả xuất hiện. Những người vẫn luôn sinh tồn trong hoàn cảnh tầm thường đã quen, đột nhiên lại xuất hiện linh quả giúp bọn họ tăng cường năng lực miễn dịch cũng là chuyện rất bình thường.

“Thế giới nhanh chóng trở nên lộn xộn, rát nhiều dã thú biến dị trở thành hung thú cường đại hơn, thậm chí còn biến dị thành yêu thú. Đám hung thú này và yêu thú xong vào thành thị của nhân loại, bọn chúng cắn nuốt cư dân, giết chóc không chút kiêng kị…”

Nói đến đây, nam tử chỉ về cái thôn đã hoang tàn bên ngoài, “Tất cả những người ở đây đã bị hung thú ăn thịt.”

“KHông có quân đội sao?” Lam Tiểu Bố cảm thấy khó hiểu.

Nam tử thở dài, “Nếu như không có quân đội, chỉ sợ trên Địa Cầu đã không còn nhân loại nữa rồi. Quân đội từ các quốc gia khác cũng bắt đầu vây giết hung thú, lúc mới bắt đầu thì còn có chút hiệu quả, thậm chí còn có thể đánh đuổi hung thú về núi sâu. Nhưng về sau, hung thú lại càng ngày càng mạnh hơn, thậm chí còn có yêu thú xuất hiện. Những con yêu thú này cường đại đến mức ngay cả đạn cũng không thể làm chúng bị thương, khi xả đạn liên tục cũng không khiến chúng bị tổn thương nhiều.”

Lam Tiểu Bố thầm than, chuyện này rất bình thường, có một vài yêu thú có năng lực phòng ngự cực mạnh, thậm chí bẩm sinh đã biết luyện thể.

“Hơn nữa yêu thú còn phân tán ra, còn có trí tuệ. Quốc gia hoàn toàn không thể dùng vũ khí nóng cỡ lớn để công kích, cho dù công kích như vậy, cuối cùng cũng không thể tiêu diệt hết yêu thú, còn khiến quê hương chúng ta trở thành nơi hoang tàn. CŨng may lúc này có người của các đại tông môn xuất hiện, bọn họ cũng có cường giả xuất hiện, có vài người thậm chí còn bước vào Tiên Thiên, nghe nói còn có cường giả ngưng kết được Kim Đan…”

“Ngưng kết Kim Đan?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc lặp lại.

Tiêu Vũ nói, “Đúng vậy, nghe nói tu võ giả ngưng kết Kim Đan đều vô cùng cường đại, ngay cả yêu thú đỉnh cấp cũng có thể đối phó được. CHẳng những là Hoa Hạ chúng ta, những quốc gia khác đều lần lượt tập trung võ giả lập thành đội ngũ. Hoa Hạ chúng ta gọi là Thiên Thủ bộ, muốn gia nhập Thiên Thủ bộ, tu vi ít nhất cũng phải là Đoán Cốt cảnh trở lên.”

Lam Tiểu Bố không thể nào hiểu được tại sao người trên Địa Cầu có thể ngưng kết Kim Đan. KHông phải là vì linh khí ở đây không đủ, linh khí thì đủ rồi, nhưng muốn ngưng kết Kim Đan, chỉ linh khí thôi thì không đủ, còn phải có công pháp tu luyện.

Chương 352: Tin tức của Lạc Thải Tư. (2)

“Sau khi Côn Lôn sơn bị nổ, có thứ gì đặc biệt hay tình huống gì khác lạ xảy ra không?” Lam Tiểu Bố hoài nghi có phải vì Côn Lôn sơn nổ tung mà xuất hiện bí cảnh nào đó trên Địa Cầu hay không. Nếu là trước đó, Lam Tiểu Bố sẽ cảm thấy chuyện này là vô căn cứ. Nhưng bây giờ hắn lại nghĩ khác. Địa Cầu cũng là một phần từ vũ trụ Đại

Hoang tách ra, thậm chí đã từng là trung tâm của vũ trụ Đại Hoang. Một nơi như vậy, có ẩn chứa bí cảnh hoặc động phủ cũng là chuyện rất bình thường.

Tiêu Vũ lắc đầu, “Chưa từng nghe nói đến, hoặc có thể là do ta không biết. Những chuyện ta biết thì mọi người đều biết.”

Ý của hắn là, vì địa vị của hắn quá thấp, có rất nhiều chuyện không thể biết được.

“Vậy ngươi có biết cường giả Kim Đan nào không? Hoặc là cường giả đã vượt qua Kim Đan?” Lam Tiểu Bố hỏi thăm.

Tiêu Vũ lập tức nói, “Môn chủ Cung và đệ tử Giác của hắn ở Thất âm môn đều là cường giả Kim Đan, nghe đồn tiểu đệ tử Vũ của Cung lại còn trò giỏi hơn thầy, đã vượt qua Kim Đan cảnh. Trừ những người đó ra, nghe nói tổ trưởng Cúc Liệt của Thiên Thủ bộ, đệ tử tục gia Lư Thủ Bằng của Võ Đang đều là cường giả Kim Đan cảnh. Đúng rồi, nghe nói còn có một cô gái tên là Lạc Thải Tư, cũng là Kim Đan cảnh.”

“Lạc Thải Tư?”Trong đầu Lam Tiểu Bố hiện lên hình ảnh một cô gái điềm tĩnh xinh đẹp như hoa cúc. Năm đó nếu như không có nàng cứu giúp, xương cốt Lam Tiểu Bố hắn cũng đã lạnh rồi.

Lại nhìn Cổ Đạo đang đứng bên cạnh, đây là Lạc Thải Tư đưa cho hắn, không ngờ Lạc Thải Tư ở Địa Cầu đã bước vào Kim Đan cảnh, tư chất quả thật là nghịch thiên. Cũng không biết nàng lấy được công pháp ở đâu, Dịch Cân Kinh mà mình chỉ dạy cho nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến Trúc Cơ mà thôi.

Sau khi nghe mình nhắc đến tên Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố như chìm trong hồi ức, Tiêu Vũ thấy vậy thì không dám nói tiếp. Trong lòng hắn cũng có chút thông suốt, nói không chừng vị cường giả trước mắt này quả thật đã bế quan mấy chục năm, nếu không thì chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không biết? Hơn nữa, nhất định là vị cường giả này biết Lạc Thải Tư, hơn nữa quan hệ còn không tệ.

Lạc Thải Tư chính là đệ nhất mỹ nữ, nếu không phải thực lực của nàng hơn người, sợ đã sớm bị người khác bắt đi.

“Bây giờ Lạc Thải Tư đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Tiêu Vũ kính cẩn nói, “Năm năm trước nàng đã mất tích, lúc đó nghe nói có một đám Hải Ngạc Yêu tấn công một thôn nào đó. Thiên Thủ bộ cùng phái rất nhiều người đi đối phó với đám Hải Ngạc Yêu kia, nghe nói Lạc Thải Tư cũng đi. Sau trận chiến ấy, không còn tin tức nào của nàng nữa.”

“Ở đâu?” Lam Tiểu Bố lo lắng đứng bật dậy.

“Bắc Hải, gần vùng biển Ô Vũ lĩnh.” Tiêu Vũ đáp.

Lam Tiểu Bố im lặng, thời gian đã qua năm năm, cho dù bây giờ hắn có xông đến đó cũng không kịp. Chỉ hy vọng Lạc Thải Tư vẫn khỏe mạnh, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Lời Tiêu Vũ nói cũng đã giúp Lam Tiểu Bố hiểu được tình hình đại khái, linh khí trên Địa Cầu bộc phát. Linh khí bộc phát chắc hẳn có hai nguyên nhân, một là do Côn Lôn đáp xuống Côn Lôn sơn, đã kích phát Thúc Linh Trận trên Địa Cầu. Nguyên nhân thứ hai là Cung dẫn theo đệ tử không tìm được hắn và Côn Lôn, nhưng lại phát hiện ta linh mạch dưới Thúc Linh Trận.

Cung không có bản lĩnh khởi động Thúc Linh Trận, chứ là dựa vào sức mạnh, nói không chừng còn cần đến thuốc nổ. Điều này khiến Thúc Linh Trận hoàn toàn bộc phát, văng ra rất nhiều linh thạch.

Cung và đệ tử của mình không những không bị nổ chết, lại có được phúc lớn, có được một lượng lớn bảo vật, sau đó hắn tấn cấp lên Kim Đan cảnh, đệ tử Vũ của hắn thậm chí còn vượt qua Kim Đan.

Bởi vì linh khí trên Địa Cầu bộc phát quá lớn, khiến yêu thú tăng vọt. Khi vũ khí nóng không thể nào đối phó được với yêu thú nữa, địa vị của võ giả cũng tự nhiên tăng lên.

“Đa tạ Tiêu huynh, ta không quấy rầy Tiêu huynh nữa.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, có hỏi nữa cũng không có tác dụng gì, những gì Tiêu Vũ biết cũng có hạn, những gì nên hiểu hắn cũng đã hiểu rồi.

“Tiền bối, hay là đến chỗ chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, mặc dù đơn sơ nhưng vô cùng yên tĩnh.” Tiêu Vũ sốt ruột nói, hắn đoán được Lam Tiểu Bố ít nhất phải là cường giả Kim Đan trở lên. Thế giới ngày hôm nay, cường giả Kim Đan toàn là những nhân vật đứng đầu.

Hắn thì không sao, hắn chỉ hy vọng con của mình có thể được Lam Tiểu Bố chỉ dạy một chút.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ cái thôn đã bị tàn phá cách đó không xa nói, “Ta ở lại đó nghỉ ngơi mấy ngày.”

“Trong đó có quỷ.” Thiếu niên vội vàng nói, mặc dù hắn nhìn thấy Cổ Đạo rất lợi hại, nhưng có lợi hại hơn nữa thì có thể đánh nhau với quỷ được sao?

“Không sao cả, hẹn gặp lại.” Lam Tiểu Bố không thèm để tâm đến, dẫn theo Cổ Đạo đi vào trong cái thôn bị bỏ hoang kia. Hắn phải nhanh chóng khôi phục thực lực của mình, đi đến Bắc Hải Ô Vũ lĩnh điều tra tình hình của Lạc Thải Tư trước, sau đó đến Thất âm sơn.

NHìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào thôn, thiếu niên còn định nói gì đó, lại bị Tiêu Vũ kéo lại, “Tiền bối kia là người thế nào? COn có thể sợ quỷ sao? Chúng ta đi thôi, không nên quấy rầy tiền bối nghỉ ngơi.”

…

Lam Tiểu Bố tìm một ngôi nhà hai tầng nhỏ, hắn vừa dẫn theo Cổ Đạo bước vào đã cảm nhận được một luồng hơi thở lạnh lẽo ập đến. Lam Tiểu Bố không có hành động gì, Cổ Đạo thì há miệng ra, phun ra một quả cầu lửa.

Một tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, sau đó có một cái bóng lao ra khỏi ngôi nhà. Đẳng cấp hỏa cầu của Cổ Đạo có chút thấp, cái âm hồn kia có thể chạy thoát được.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến, chỉ lấy ra mấy lá trận kỳ bố trí một Giảo Sát trận cấp ba bên ngoài ngôi nhà.

Chương 353: Thương hải tang điền. (1)

Linh khí Địa Cầu nồng đậm, đương nhiên sẽ sản sinh ra một ít âm hồn. Cộng thêm việc tu sĩ trên Địa Cầu cực ít, những âm hồn này sẽ có nơi để sinh sống. Nếu như ở Nguyên Châu, tùy tiện gặp phải một tu sĩ cấp thấp, chỉ một quả cầu lửa là có thể xử lý được.

Đồ dùng trong nhà trên lầu hai đã bị hư hỏng hết. Lam Tiểu Bố để Cổ Đạo vứt hết đồ ở lầu hai đi, sau đó quét dọn một chút.

Chuyện đầu tiên đương nhiên là dùng Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi để chữa trị vết thương, ngoại thương không quan trọng, hắn có Vũ Lâm Đan. Nhưng vết thương trên đan điền, kinh mạch và Tử Phủ, Vũ Lâm Đan không thể xử lý được.

Ngũ Thải Tiên Chi và Ngũ Chi Dịch là chí bảo của Nguyên Châu, cho dù là thứ nào cũng có tác dụng tiêng của nó. Mặc dù Ngũ Chi Dịch có một chút tác dụng khôi phục thần hồn, nhưng rõ ràng không phải là thứ chuyện dùng để chữa trị thần hồn.

Cũng may Lam Tiểu Bố có Đoán Thần Thuật, Đoán Thần Thuật của hắn bây giờ đã là cấp năm, sau khi dùng Ngũ Thải Tiên Chi và Ngũ Chi Dịch, cộng thêm việc vận chuyển Đoán Thần Thuật, thức hải nhanh chóng khôi phục. Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi chữa trị thần hồn thì còn kém một chút, nhưng chữa trị vết thương trên đan điền và kinh mạch thì hiệu quả rất tốt.

Trước đó mỗi lần Lam Tiểu Bố tu luyện Đoán Thần Thuật vẫn luôn xé rách thần hồn của mình, thức hải là nơi chứa đựng thần hồn, bây giờ thức hải bị xé rách, dưới tác dụng của Đoán Thần Thuật, thức hải cũng bắt đầu khôi phục lại.

Bởi vì Lam Tiểu Bố không bố trí Thúc Linh Trận, lúc hắn đang chữa trị thức hải, mùi hương của Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi bị lộ ra ngoài, một đám âm hồn điên cuồng nhào về ngôi nhà này. CHỉ là những âm hồn này còn chưa kịp đến gần, đã bị Giảo Sát Trận tiêu diệt hết.

Nửa tháng trôi qua, vết thương của Lam Tiểu Bố đã khôi phục, cái thôn bị tàn phá này cũng không còn một âm hồn nào nữa.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố tràn ra ngoài, sau khi bước vào Chân Thần cảnh, thần niệm của hắn lại tăng vọt, bây giờ phạm vi bao trùm của thần niệm đã gần năm vạn dặm.

Toàn bộ Địa Cầu đều nằm trong phạm vi thần niệm bao trùm, mỗi một tòa thành thị đều có tường phòng ngự, rõ ràng là để phòng ngừa hung thú và yêu thú. Trong lúc nhất thời không thể giết chết hết hung thú và yêu thú, chỉ có thể dùng tường phòng ngự để ngăn cản. Một số thành thị còn có tường kích quang, nó được dùng để phòng ngừa thú triều.

Số lượng yêu thú đang gia tăng, võ giả cường đại cũng tăng lên, đây chính là lý thuyết cân bằng của thiên nhiên.

Thần niệm rời khỏi những thành thị này, thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào Côn Lôn sơn, hắn nhanh chóng phát hiện ra vết tích trận pháp ở Côn Lôn sơn. Nơi này có một truyền tống trận, hơn nữa đã từng sử dụng.

Sau đó Lam Tiểu Bố còn phát hiện ra vài người quen, Trương Mỹ Huân hình như đã trở thành viện trưởng một bệnh viện, cuộc sống của người bạn tốt nhất là Khâu Triển cũng không tệ, vậy mà có thể mở một cửa hàng trang bị dã ngoại ở Hồ Châu, cũng không biết có phải là do Hồ Châu gần Côn Lôn sơn hay không. Cho dù như thế nào đi nữa, lúc Lam Tiểu Bố đi Côn Lôn sơn, nhất định sẽ đi thăm anh bạn này một chút.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể bao trùm khắp Địa Cầu, nhưng cũng không phải nơi nào cũng có thể nhìn thấy được, Hắn phát hiện trên Địa Cầu cũng có những nơi có cấm chế che chắn thần niệm, có nơi là do tự nhiên, có nơi là do còn người bố trí. Phần lớn cấm chế Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng phá bỏ, nhưng hắn không làm như vậy mà thôi. Trong số đó, có một nơi có cấm chế che chắn thần niệm, hắn cảm nhận được một tia hơi thở quen thuộc rất nhạt. Cấm chế này còn rất mạnh, vì hắn cách đó quá xa nên không thể nào xé bỏ được.

Nơi đó cũng không phải Hoa Hạ, mà là biên giới Việt quốc. CHo dù Lam Tiểu Bố không biết người trong cấm chế này là ai, nhưng hắn mơ hồ đoán được có lẽ chính là Cung.

Trừ chuyện đó ra, tu sĩ Kim Đan trên Địa Cầu ít nhất cũng hơn năm mươi người, ở Hoa Hạ là nhiều nhất, hơn ba mươi người.

Nhưng người có tu vi mạnh nhất không ở Hoa Hạ, gia hỏa có tu vi mạnh nhất này đã bước vào Luyện Thần cảnh, ở trên một hòn đảo hoang trên Thái Bình Dương. Dựa vào màu da, có lẽ là con lai.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố không tìm được Lạc Thải Tư, nhưng lại nhìn thấy một cô gái khiến hắn không thể dời thần niệm đi được, Tô Sầm.

Lam Tiểu Bố không ngờ, Tô Sầm cũng là Kim Đan cảnh, hơn nữa đã là Kim Đan cảnh trung kỳ. Giờ phút này nàng đang ngồi trong một tiệm trà trong Hồ Di thị, nói chuyện phiếm với một nhóm người khác. Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, so với kiếp trước thì tốt hơn rất nhiều.

Trong những người kia, người có tu vi yếu nhất cũng là Trúc Cơ, trên người bọn họ có hơi thở dao động, Lam Tiểu Bố đoán, có lẽ Tô Sầm và bọn họ là sư huynh muội đồng môn.

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố vì Tô Sầm mà bay đi rất xa, hắn dường như có thể nhìn thấy hình ảnh cô gái đó xông qua tường phòng hộ, nhìn thấy nàng ở trước mắt, nhìn hắn với ánh mắt bất lực.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mới thu hồi thần niệm lại, dụi mắt một chút, sau đó bình thản nói, “Ngươi tìm ai?’

Đứng ở cửa là một nữ tử trung niên, trên mặt có một vết sẹo dài, trên người nữ tử có lệ khí bao quanh, đó là do quanh năm giết chóc tạo thành.

“Có phải ngươi có một gốc linh vật đỉnh cấp?” Nữ tử nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng iệu lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố hiểu ra, có lẽ là do nữ nhân này ngửi được mùi của Ngũ Thải Tiên Chi, đến đây tìm Ngũ Thải Tiên Chi. Hắn đánh giá nữ nhân trước mắt một chút, vẫn chưa kết thành Kim Đan. Nhưng mà Ngưng Đan cảnh cũng được xem là một trong những cường giả ở ĐỊa Cầu, khó tránh một mình mà dám chạy tới chạy lui tại nơi hoang tàn này.

Chương 354: Thương hải tang điền. (2)

Nàng không giống với Tiêu Vũ, Tiêu Vũ là bị người đuổi giết, không thể không trốn ra ngoài, còn nàng là đi giết hung thú và yêu thú ở đây để sinh tồn. Nữ nhân này có trực giác rất nhạy bén, nếu như nàng cứ trực tiếp xông vào đây, sợ là đã bị Giáo Sát Trận cấp ba xử lý rồi.

“Không sai, đáng tiếc là ta đã dùng hết rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đứng dậy, hai tay mở ra, toàn bộ trận kỳ đều bị hắn lấy đi.

Nữ tử này cũng không nhìn ra được Giảo SátTrận của Lam Tiểu Bố, chỉ là nàng cảm thấy không nên tiến vào trong đó, bây giờ nhìn thấy Lam Tiểu Bố giơ tay lên, lập tức có mấy cây trận kỳ từ trong hư không bay lên, ánh mắt nàng lập tức co lại, đây tuyệt đối là một cường giả đỉnh cấp. Nàng lập tức lùi lại mấy bước.

Lam Tiểu Bố không để ý dến nàng, dẫn theo Cổ Đạo bước ra ban công lầu hai. hắn nhìn thấy hai tên tay chân Trưng Hồ mặc quần áo có hình khuông nhạc trên ống tay áo, hai người này đang chặn đường Tiêu Vũ và một nam tử gầy yếu. Hình như đang hỏi gì đó.

Trong mắt Tiêu Vũ có chút hoảng sợ, rõ ràng không biết phải ứng đối ra sao.

“Anh bạn, ta có một mối làm ăn, không biết…” Nữ tử kia còn chưa nói xong, đã phát hiện Lam Tiểu Bố và thú nuôi cổ quái kia của hắn đã đột ngột biến mất.

Trán nữ tử kia lập tức đổ mồ hôi lạnh, nàng biết nơi này có âm hồn, chẳng lẽ vừa rồi nàng nhìn nhầm, đó không phải là người, mà là một âm hồn?

Không thể nào, âm hồn sao có thể ngưng thực cơ thể được chứ?

Sau đó nữ tử lập tức kích động, nàng nhất định phải tìm được người này.

…

Sau khi bước vào Thục Giang thị, trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng. Kiếp trước hắn khát vọng bầu trời trở nên xanh trong, kiếp này hắn thậm chí còn có khát vọng được tiến vào vũ trụ mênh mông, chỉ hy vọng một ngày có thể quay lại Địa Cầu, để bầu trời Địa Cầu càng trong xanh hơn.

Nhiều năm sau, hắn trở về. Nhưng bầu trời tối tăm mờ mịt của Địa Cầu đã sớm biến mất rồi, thay vào đó là bầu trời đang dần trở nên trong xanh thăm thẳm.

Đây là do linh khí trên Địa Cầu bộc phát, thực vật sinh trưởng tốt. Yêu thú và hung thú tăng lên, những ngành công nghiệp gây ô nhiễm môi trường thì giảm đi. Có lẽ đây chính là năng lực tự điều tiết của thiên nhiên.

“Các ngươi đang tìm ta à?” Lam Tiểu Bố đáp xuống bên người Tiêu Vũ, nhìn hai tên nam tử kia nói, hai người này có một người vừa Trúc Cơ, người còn lại mới đến Tôi Kình.

“A…” Sau khi Tiêu Vũ nhìn thấy Lam Tiểu Bố, kinh hô một tiếng, sau đó gọi, “Tiền bối.”

Lam Tiểu Bố lấy ra một bản công pháp đưa cho Tiêu Vũ rồi nói, “Cái này ngươi cầm lấy cho con ngươi tu luyện đi, cảm ơn nước của ngươi.”

“Vâng, đa tạ tiền bối.” Tiêu Vũ nhanh chóng khom người thi lễ. Nắm chặt công pháp trong tay, lôi theo người nam tử gầy nhỏ bên cạnh nhanh chóng rời khỏi

Hai tên tay chân Trưng Hồ kia định bắt Tiêu Vũ lại, nhưng nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, “Tên Thân Ngọc Đào kia là do ta giết, các ngươi lập tức quay về nói cho người đứng đầu Trưng Hồ biết, buổi tối hôm nay ta sẽ đến cao ốc Hải Dương Thất âm thăm nhà…”

Hải Dương, Lam Tiểu Bố nhớ đến lúc hắn còn đang đọc sách ở đại học y khoa Hải Dương, lần này trở lại đã là cảnh còn người mất. Nếu như không phải hắn nhìn thấy ở Hải Dương có một tòa cao ốc Thất âm, bên ngoài cao ốc Thất âm còn có công ty trách nhiệm hữu hạn Trưng Hồ, hắn cũng thật sự không biết Trưng Hồ đang ở Hải Dương.

“Ngươi…” Tên võ giả Tôi Kình kia chỉ mới nói một chữ, Lam Tiểu Bố đã đánh một cái bạt tai vào mặt hắn.

Mấy cái răng mà máu rơi ra, sau đó hắn nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, “Cút đi, nhớ truyền đạt những lời ta đã nói.”

Hai người này cho dù có ngốc đi nữa, cũng biết không thể làm gì trước mặt Lam Tiểu Bố. Hai người nhanh chóng dìu nhau lập tức rời khỏi.

Cho dù là lần đầu đến Thục Giang thị, Lam Tiểu Bố cũng không có hứng thú đi dạo, sau khi thả hai tên võ giả Trưng Hồ kia về truyền lời, hắn lập tức đến tiệm trà Đại Tiết ở Hổ Di thị.

Có lẽ là do nơi này gần với Vũ Di sơn, hung thú rất nhiều, Hổ Dị thị càng mang nhiều sắc thái thành thị võ giả hơn, ngược lại sắc thái hiện đại đã yếu đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố lại để Cổ Đạo vào trong Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa, bản thân mình thì đi lên phòng bao Thính Vũ hiên trên lầu ba của tiệm trà Đại Tiết. Đứng ở bên ngoài cửa Thính Vũ lâu một lúc lâu, hắn bỗng nhiên có chút mê mang. Tô Sầm bây giờ đã có cuộc sống của riêng mình, lúc này hắn đi vào quấy rầy nàng làm gì?

Nhìn thấy nàng mình nên nói gì? Chẳng lẽ nói kiếp trước chúng ta là vợ chồng?

Lúc rời khỏi Địa Cầu, hắn đã nghĩ rằng cả đời này sẽ chẳng thể gặp lại Tô Sầm nữa, cho dù kiếp này mình và Tô Sầm không có liên quan gì đến nhau. Không ngờ bây giờ hắn chỉ đứng cách Tô Sầm mấy mét thôi.

“Tiên sinh, ngài tìm ai?” Lam Tiểu Bố còn đang đứng ngẩn ngơ ngoài cửa, một người phục vụ đã đi đến gần Lam Tiểu Bố, khách sáo hỏi.

“À, ở trong đó có một người bạn của ta, ta đang định gõ cửa vào trong.” Lam Tiểu Bố giải thích một chút, trong lòng cũng bình tĩnh lại.

“Tiên sinh, cuyện này…” Người phục vụ vô cùng khó xử, nàng đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, Lam Tiểu Bố râu ria xồm xoàm, tóc cũng có chút lộn xộn, giống như vừa đi đường xa đến đây.

Cửa lúc này lại đột nhiên mở ra, Tô Sầm đứng ở cửa kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, một lúc sau mới lên tiếng, “Lam Tiểu Bố, là ngươi thật à?”

Lam Tiểu Bố nhìn viên kim cương mà Tô Sầm đang đeo trên cổ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm xúc khó tả, miệng hắn hơi khô khốc, đắng chát, hắn biết có lẽ Tô Sầm đã kết hôn rồi, nếu không thì cũng sẽ không có viên kim cương này.

Viên kim cương này là hắn dưa cho Lạc Thải Tư. Lúc đó hắn có nói với Lạc Thải Tư rằng, nếu như Tô Sầm kết hôn, thì hãy tặng viên kim cương đó cho Tô Sầm. Nhưng mà sau đó hắn còn nói thôi, nhưng không ngờ viên Lam Sí Chi Tinh này vẫn được Lạc Thải Tư đưa cho Tô Sầm.

“Là ta, ta vừa hay đi ngang qua Hổ Di thị, không ngờ lại trùng hợp như vậy,,,” Lam Tiểu Bố cười cười.

Chương 355: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (1)

Tô Sầm không nói gì cả, nàng biết chuyện này không phải là trùng hợp.

“Tô sư tỷ, hay là các người trò chuyện trước đi, ta và các sư huynh đi đạo trước, xem có thứ gì cần mua không.” Một nữ tử có vẻ khéo hiểu lòng người cười tủm tỉm nói.

Tô Sầm vẫn không nói gì, một vị nam tử trong số đó lập tức nói, “Chúng ta vẫn nên đi cùng với Sầm sư muội đi, tránh lúc đó lại đi sai.”

“Cát sư huynh, Phòng sư muội, Tuyền sư muội, Đinh sư đệ, các ngươi cứ đi trước đi, Lam Tiểu Bố là bạn của ta, đã lâu không gặp. Ta nói chuyện phiếm với hắn chút rồi đi.” Tô Sầm nói.

Những người kia nghe Tô Sầm nói như vậy, đều lên tiếng chào rồi quay người xuống lầu. Vị Cát sư huynh thì còn liếc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, sau đó mới quay đi.

Tô Sầm dẫn Lam Tiểu Bố tiến vào phòng trà, đóng cửa lại lần nữa.

Lam Tiểu Bố cũng không biết mình nên bắt đầu nói từ đâu, nếu như bỏ qua tình cảm vợ chồng ở kiếp trước, hắn và Tô Sầm chỉ là bạn học của nhau mà thôi, hơn nữa còn là bạn học đã nhiều năm không gặp.

“Lam Tiểu Bố, cảm ơn ngươi đã cứu mạng ta.” Câu đầu tiên Tô Sầm nói chính là cảm ơn ân cứu mạng của Lam Tiểu Bố đối với nàng.

Sau khi nói xong, nàng lập tức cảm thán, “THật không ngờ được, lúc đó ngươi đã bắt đầu học võ rồi, mà ta thì vẫn còn sống mơ mơ màng màng.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết Tô Sầm đang nói đến chuyện mình cứu nàng ở Sinh Ngạc bang.

Tô Sầm chìm vào trong hồi ức, “Sau khi ta trở về thì có xảy ra một chút chuyện, sau đó ta luôn đi tìm ngươi, nhưng lại không tìm ra. Sau đó nữa, trong nhà định ra một mối hôn sự cho ta…”

Trong mắt Lam Tiểu Bố có chút cô đơn, có lẽ kiếp trước hắn và Tô Sầm nhất định là vợ chồng, còn kiếp này hai người nhất định không thể gặp nhau sao?

Tô Sầm dừng lại một chút, rõ ràng nhìn thấy nỗi cô đơn trong mắt Lam Tiểu Bố, nàng thở dài nói, “Ta không đồng ý, bởi vì ta luôn nằm mơ, giấc mơ của ta rất kỳ lạ, trong mơ từ đầu đén cuối luôn có ngươi, tựa như là… Thật giống như chúng ta sống cùng với nhau rất lâu, Lam Tiểu Bố, ngươi có cảm thấy như thế không?”

Nói đến đây, Tô Sầm cố ý nhìn mặt Lam Tiểu Bố, nàng tin Lam Tiểu Bố nhất định biết chút gì đó, nếu không thì cũng sẽ không nói tin tức kia cho nàng.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, Tô Sầm chủ động hỏi, “Lam Tiểu Bố, là do chúng ta có chuyện gì không thể gặp nhau sao? Hay là có chuyện gì đó ta không biết? Còn cả cái này nữa, có phải là do ngươi tặng hay không?”

Tô Sầm cầm viên Lam Sí Chi Tinh đang đeo trên cổ, “Mặc dù ta không đồng ý chuyện hôn sự này, nhưng ta hoàn toàn không thể nào phản kháng lại được, trong nhà bắt ép ta cử hành lễ đính hôn, ngày đó ta nhận được cái này.”

Nói đến đây, Tô Sầm tự giễu cười cười, “Ngày thứ hai sau khi đính hôn thì xảy ra thú triều. Người đính hôn với ta đã chết trong trận thú triều đó, ta thậm chí còn không biết hắn là người như thế nào. Ta không đợi người trong nhà tìm thêm mối hôn sự khác cho ta, đã lập tức trốn khỏi nhà. Ta định đi giải sầu một chút, cũng có ý định đi tìm ngươi. Về sau ta gặp được sư phụ ta, gia nhập vào Tân Nguyên tông.

Lúc đó Võ Đạo vô cùng hưng thịnh, người khắp thế giới đều đi học võ. Bởi vì dã thú đã biến dị, càng lúc càng mạnh, trong thành thị có đôi khi cũng không an toàn, tập võ cũng thành tập tục. SAu khi ta học võ rồi, cuối cùng cũng không còn mơ thấy giấc mơ kia nữa.”

Tô Sầm tựa như nhớ ra chuyện gì đó, không nói về mình nữa mà nhìn Lam Tiểu Bố, “Những năm qua ta chưa từng nghe tin tức gì về ngươi, ngươi đã đi đâu vậy? Theo lý mà nói, ngươi gia nhập Võ Đạo còn sớm hơn ta, có tiềm lực phát triển tốt hơn mới đúng. Nhưng vì sao sau này không nghe thấy tin nào của ngươi nữa? Hon nữa nhìn ngươi hình như cũng không tốt lắm, có chuyện gì xảy ra à…”

Vết thương trên người Lam Tiểu Bố vừa mới lành, râu ria xồm xoàm, tóc có chút lộn xộn. Vết thương trên người mặc dù đã tốt hơn, nhưng vẫn còn vết tích trên tay và mặt. Sau khi Lam Tiểu Bố từ từ tu luyện, những vết tích này cũng sẽ dần dần biến mất. Nhưng mà Lam Tiểu Bố còn chưa tu luyện đã đến tìm Tô Sầm.

Cho nên theo Tô Sầm thấy, chắc hẳn Lam Tiểu Bố đã xảy ra chuyện gì đó, cuộc sống không tốt lắm.

“TRước đó ta bị thương ở đan điền, cho nên phải tu dưỡng một khoảng thời gian…” Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố có chút rời rạc.

“A… Có nghiêm trọng không?” Tô Sầm khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, nàng hiểu rất rõ đan điền bị thương đối với võ giả là chuyện đáng sợ đến mức nào.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không có gì, đan điền chỉ bị rách một chút thôi…”

Đan điền bị rách mà còn chỉ là? Tô Sầm đồng tình nhìn Lam Tiểu Bố, nàng biết Lam Tiểu Bố đã không còn hy vọng gì rồi. Lúc đầu nàng còn muốn nói cho Lam Tiểu Bố biết, sau khi tu võ rồi còn có thể tu đạo, tu đạo thậm chí còn thể thể làm tăng tuổi thọ. Bây giờ nàng đã là Kim Đan kỳ, tuổi thọ đã dài hơn gấp mấy lần người bình thường.

Nhưng lời này có thể nói ra được sao?

Do dự một chút, Tô Sầm cẩn thận từng ly từng tý hỏi, “Lam Tiểu Bố, thật ra bây giờ ngoài võ giả ra, chuyện luyện khí cũng cực kỳ phát đạt, còn có cả Đoán Tạo sư còn nổi tiếng hơn cả võ giả…”

Nói đến đây, Tô Sầm không còn nói nổi nữa. Nàng tu đạo mười mấy năm, hiểu rõ chuyện đan điền bị rách là chuyện vô phương cứu chữa. Chẳng những con đường võ giả bị chặt đứt, tuổi thọ cũng sẽ bị hạn chế, tối đa cũng sẽ không vượt qua một giáp.

Hai người im lặng một lúc lấu, thật lâu sau Lam Tiểu Bố và Tô Sầm cùng ngẩng đầu, tựa như muốn nói gì đó, Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi nói trước đi.”

“Chuyện đó, Lam Tiểu Bố, ngươi có thích ta không? Ngươi gửi cho ta một tin, nói xin lỗi đã nuốt lời, kiếp này không thể nào đi cùng ta được, mang lại cuộc sống tốt đẹp cho ta, đây là ý gì?”

Chương 356: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (2)

Cuối cùng Tô Sầm cũng hỏi ra được câu hỏi mà mình đã chôn trong lòng bao nhiêu năm qua, nàng đi tìm Lam Tiểu Bố, chính là vì muốn xác nhận chuyện này. Có phải nàng thật sự có kiếp trước, có phải kiếp trước, nàng và Lam Tiểu Bố còn thực sự ở cùng nhau?

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, nhìn thẳng vào mắt Tô Sầm nói, “ Đúng vậy, ta thích ngươi. Ta cho rằng ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người được nữa, không ngờ kiếp này ta còn có thể gặp được ngươi. Trước đó ta quả thật có chút bàng hoàng, ta không biết phải làm như thế nào, bây giờ ta đã hiểu được, có một số việc và một số người không phải muốn quên là có thể quên được. Còn nữa, viên Lam Sí Chi Tinh trên người ngươi đúng là do ta tặng. Lần này ta trở về, nếu như ngươi đồng ý, ta hy vọng chúng ta có thể…”

“Lam Tiểu Bố…” Tựa như biết Lam Tiểu Bố muốn nói gì, Tô Sầm ngắt lời Lam Tiểu Bố nói.

Tô Sầm im lặng đứng lên, cúi đầu hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Cảm ơn ngươi.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Tô Sầm, Tô Sầm lại ngồi xuống một lần nữa, giọng điệu cũng hạ thấp, “Ta không biết giấc mơ của ta là thật hay giả, nhưng ta không thể kết hôn với ngươi…”

Nói xong, Tô Sầm gỡ Lam Sí Chi Tinh xuống đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam Tiểu Bố, nếu như là mười mấy năm trước, ta sẽ mặc kệ đó là thật hay giả, ta sẽ xem giấc mơ đó là thật. Nhưng ngày hôm nay, ta đã qua độ tuổi ấy rồi, ta…”

Tô Sầm không nói tiếp, nàng không biết phải nói như thế nào. Bởi vì nàng biết tuổi thọ của mình bây giờ khoảng chừng mấy trăm năm, chuyện này nói ra nghe có chút rợn người. Nhưng đan điền của Lam Tiểu Bố đã bị vỡ, có lẽ sẽ không thể sống quá 60 tuổi. Nói ra chẳng phải càng thêm đau lòng sao?

Còn giấc mơ kia, nếu như quả thật có kiếp trước, nàng hi vọng mọi cực khổ mà hai người từng trải qua hoàn toàn chấm dứt ở kiếp trước, vì sao phải kéo dài cực khổ đến kiếp này? Huống chi bây giờ trong lòng nàng vô cùng nghi ngờ, cho đến bây giờ nàng cũng không yêu Lam Tiểu Bố, vậy tại sao lại kết hôn với Lam Tiểu Bố?

“Còn nữa, ta tu đạo.” Tô Sầm chuyển chủ đề, không đợi Lam Tiểu Bố nói tiếp, nàng đã tiếp tục nói, “Hơn mười năm trước, có một trận pháp trong Côn Lôn sơn nổ tung, bên trong xuất hiện rất nhiều công pháp truyền thừa, lúc đó vô số võ giả tranh nhau cướp đoạt, sư phụ ta cũng may mắn lấy được một bản công pháp…”

Lam Tiểu Bố nhìn gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ ngay trước mắt, hắn đột nhiên cảm thấy, có lẽ Tô Sầm nói đúng.

Kiếp trước hắn yêu, bỏ ra tất cả, cứu giúp nhau lúc hoạn nạn, kiếp này tựa như cá quay về với nước, quên đi chuyện trên bờ. Mặc dù hắn tin rằng, nếu kiếp này hai người ở cùng một chỗ, sẽ không còn cực khổ nữa, nhưng đây không phải là suy nghĩ của Tô Sầm, mà là suy nghĩ của một mình hắn.

Về chuyện Tô Sầm tại sao có thể mơ thấy những chuyện xảy ra ở kiếp trước, Lam Tiểu Bố không tìm hiểu sâu hơn. Tô Sầm đã bắt đầu tu đạo, có thể ngẫu nhiên mơ thấy một vài chuyện kiếp trước cũng không có vấn đề gì. Nhưng hắn không ngờ đến, lúc Tô Sầm mơ thấy, nàng còn chưa bắt đầu tu đạo.

Lam Tiểu Bố cầm Lam Sí Chi Tinh đưa lại cho Tô Sầm, giọng nói lại cởi mở như trước, “Tô Sầm, cứ xem như vì kiếp trước chúng ta là vợ chồng đi. Ở kiếp trước, ngươi đi theo ta cực khổ cả đời, viên Lam Sí Chi Tinh này xem như ta bồi thường cho người. Ta phải đi rồi, ngươi nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố quay người rời khỏi phòng, hắn không để lại thứ gì khác cho Tô Sầm. Tô Sầm lựa chọn con đường cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ, nếu như hắn để lại quá nhiều thứ, vậy thì làm sao mà quên được?

Tô Sầm đờ đẫn nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố rời đi, bóng lưng kia có chút tiêu điều và cô độc, nàng bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình hơi nhói lên.

Cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ xuất xứ từ “Trang tử-Đại tông sư”, câu này chỉ nước suối khô cạn, cá dưới suối không còn nơi nào trốn thoát, ôm lấy nhau hà hơi nước xoa bọt mép cho nhau để cơ thể được ẩm ướt. Nhưng thay vì như vậy, chúng nó thà quên nhau đi, trở lại ngày tháng vui sướng trong suối như trước.

Ý chỉ thay vì giúp đỡ nhau ttrongsinh tử và đau khổ, thàn eawngf mọi người đừng quen biết nhau và được sống tự do

Cao ốc Hải Dương Tất âm.

Nơi này là sản nghiệp dưới trướng tập đoàn Đại Trụ AI, vốn dĩ công ty trách nhiệm hữu hạn mậu dịch Trưng Hồ chỉ là một công ty nhỏ dưới trướng của Đại Trụ AI mà thôi. Sau khi linh khí Địa Cầu bộc phát, yêu thú xuất hiện, võ giả cũng càng ngày càng nhiều. Địa vị của Trưng Hồ tăng cao, rất nhanh đã trở thành sản nghiệp đứng đầu của AI, thuộc về loại sản nghiệp mang lại lợi nhuận cao nhất.

Cho dù là ở Trưng Hồ, Thông Mạch cảnh cũng là lực lượng nòng cốt. Người dưới Thông mạch cảnh ở Trưng Hồ cũng không nhiều, nhưng hơn nửa tháng trước đã mất tích hai người. Trong đó còn có một người Thông Mạch cảnh là Thân Ngọc Đào, là đệ tử của Thương.

Chuyện này khiến Trưng Hồ dậy sóng, phát ra lệnh truy nã đỉnh cấp trong giới Võ Đạo, phải giết cho được hung thủ đã giết Thân Ngọc Đào. Nhưng đã hơn nửa tháng trôi qua mà vẫn không có tin tức gì.

Ngày hôm nay, một tin tức kinh thiên động địa khiến Trưng Hồ nổ tung.

Lại có người dám đứng ra nói Thân Ngọc Đào là do hắn giết, chuyện này thì cũng thôi đi, người này còn dám nói tối nay sẽ đến hang hổ của Trưng Hồ ở Hải Dương.

Giờ phút này, trên lầu bảy của cao ốc Thất âm, hầu như tất cả các cường giả của Trưng Hồ đều tập trung ở đây, không chỉ như vậy, bên ngoài đại sảnh của lầu bảy cũng có đầy tay súng bắn tỉa.

Người sáng lập Đại Trụ AI, Trưng đang ngồi ở ghế trên cùng. Hắn cũng không tin, có người dám đến Thất âm dâng mạng.

Chương 357: ân oán. (1)

Dưới Thất âm có vô số sản nghiệp, chưa bao giờ có người dám nói nửa chữ không với Thất âm.

Không khí ở đại sảnh khá nghiêm túc, tất cả mọi người đều đang chờ Lam Tiểu Bố. Đều muốn biết, cái tên phách lối dám cả gan khiêu khích người của Thất âm môn là thần thánh phương nào.

“Các ngươi đang chờ ta à?” Tiếng nói của Lam Tiểu Bố đánh gãy bầu không khí nghiêm túc kia.

Trưng đột nhiên đứng lên, hắn chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, ý niệm của hắn vẫn luôn bao phủ khắp cao ốc Thất âm, nhưng hắn lại không biết Lam Tiểu Bố đã đến lúc nào, đến như thế nào. Một luồng ý lạnh chạy dọc sống lưng, hắn không cảm nhận được sự xuất hiện của đối phương, như vậy chỉ có một khả năng, đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều. Trên Địa Cầu, trừ sư đệ Vũ ra, cho dù là sư phụ hắn cũng chẳng mạnh hơn hắn bao nhiêu, tại sao đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy?

“Ngươi là ai?” Trong lúc nhất thời, Trưng không nhận ra Lam Tiểu Bố.

“Lam Tiểu Bố, mười mấy năm trước hình như các ngươi cũng từng truy nã ta rồi.” Lam Tiểu Bố không nhanh không chậm bước về phía Trưng.

“Là ngươi?” Trưng lập tức tỉnh ngộ, vươn tay ra bắt Lam Tiểu Bố, nhưng mà tay của hắn vừa vươn ra, ngay lập tức khựng lại trong không trung. Trong mắt hắn hiện lên tia hoảng sợ, người khác không biết, nhưng hắn lại biết rõ. Điều hắn đoán là chính xác, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là người tu đạo, hơn nữa thực lực còn vượt xa người tu đạo như hắn.

Lam Tiểu Bố ngưng tụ ra một bàn tay từ chân nguyên, bóp cổ Trưng nâng lên, sau đó ném vào giữa dại sảnh.

“Lam Tiểu Bố, sư phụ ta cũng là người tu đạo đã vượt qua Kim Đan cảnh, đều là người cùng một đường…” Trưng ngã xuống giữa đại sảnh, không để mọi người ra tay, mà chọn con đường hòa giải với Lam Tiểu Bố. Là một tu sĩ Kim Đan, hắn hiểu được khi đối mặt với cường giả có thể ngưng đọng chân nguyên, người có nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

“Cha của ta là do ngươi giết?” Lam Tiểu Bố ngồi trên chiếc ghế mà Trưng đã ngồi lúc trước, giọng điệu lạnh lẽo.

Trưng sợ run cả người, vội vàng nói, “Không liên quan gì đến ta, ta không có giết cha ngươi, là do hắn mất tích…”

“Phanh phanh!” Hai tiếng súng vang lên, Trưng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nếu như súng bắn tỉa có thể xử lý được một tu sĩ Kim Đan, vậy thì tu đạo có tác dụng gì chứ.

Hai phát súng kia đều bắn về phía chiếc ghế kia, tất cả mọi người khiếp sợ phát hiện, Lam Tiểu Bố đã biến mất.

Trưng nghi ngờ đứng lên, sau đó hắn phát hiện Lam Tiểu Bố đi thật rồi.

Không giết hắn sao? Phải chạy thôi, đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Trưng, hắn nhất định phải nhanh chóng quay về Thất âm sơn, nói chuyện này cho sư phụ Cung biết, thực lực của Lam Tiểu Bố, chỉ sợ so với sư đệ Vũ năm đó còn mạnh hơn.

Trưng vừa nghĩ đến đây, nhiệt độ xung quanh đột nhiên cao đến khủng bố, hắn lập tức hoảng sợ phát hiện ra, toàn hộ cao ốc Thất âm đang bị hòa tan.

Không thể kêu cứu, cũng không thể chạy trốn, cao ốc Thất âm bị bao trùm bởi một ngọn lửa hắn chưa từng nhìn thấy, lập tức tan thành tro bụi. Giờ khắc này trong cao ốc Thất âm, đừng nói là người, ngay cả một con kiến cũng chỉ có một con đường chết.

Thật mạnh, thật độc ác… Đây là ý nghĩ cuối cùng của Trưng.

Cao ốc Thất âm dưới trướng tập đoàn AI được xem là một hiện tượng mà không nhà khoa học nào có thể giải thích được, toàn bộ cao ốc đều biến thành tro, tựa như là do nhiệt độ cao tạo thành. Nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ quái là, mọi thứ xung quanh cao ốc, thậm chí ngay cả đường cũng đều bình yên vô sự.

…

Thất âm sơn.

Cung lại thất bại trong việc đột phá lên Luyện Thần cảnh, hắn thở dài đi ra khỏi phòng tu luyện.

“Sư phụ.” Nhìn thấy Cung đi tới, hai tên nam tử trung niên lập tức tiến lên đón. Đây là đại đệ tử Thương và nhị đệ tử Giác.

“Trưng chưa quay về sao?” Tâm trạng của Cung có chút sa sút, đệ tử của hắn đã bước vào Luyện Thần cảnh cả rồi, mà hắn thì không thể nào bước vào Luyện Thần cảnh. Hắn không thể bước vào Luyện Thần cảnh, rất có thể là do năm đó bị thương ở Côn Lôn sơn. Năm đó tên súc sinh Lam Tiểu Bố kia đánh lén khiến hắn gãy mất một bán tay, mặc dù đã nối lại được, nhưng sau này mỗi khi tu luyện lại có cảm giác không thông thuận.

Giác lập tức nói, “Trưng Hồ của sư đệ Trưng hình như xảy ra chút chuyện gì đó, có người giết đệ tử Thông Mạch cảnh Thân Ngọc Đào của ta, đồng thời nói tối nay sẽ đến cao ốc Thất âm tìm Trưng tính sổ. Sư đệ Trưng đã dẫn theo đông đảo cường giả Trưng Hồ đến đó, lúc đầu ta cũng định đi cùng, nhưng trùng hợp là hôm nay sư phụ xuất quan, cho nên ta và Thương sư huynh đã ở lại.”

Nghe những lời phía trước, Cung còn không thèm để ý, nhưng khi hắn nghe thấy người giết Thân Ngọc Đào chủ động tìm đến Trưng Hồ, lập tức biến sắc, sau đó kêu lên, “Gọi Trưng về ngay lập tức, không cho phép hắn đi gặp người kia.”

Lúc Cung còn định nói gì đó, bên ngoài đã truyền đến một tiếng oanh, đây là trận pháp bị phá? Trên Địa Cầu, trừ hắn nghiên cứu trận pháp, còn có ai có thể phá hộ trận của hắn?

“Đệ tử Trưng kia của ngươi đã bị ta giết rồi, ta đến đây gặp ngươi một chút, đã lâu không gặp, Cung.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm đi đến.

“Lam Tiểu Bố?” Cung nhận ra Lam Tiểu Bố đầu tiên, những năm gần đây, đã vô số lần hắn hận không thể xé Lam Tiểu Bố thành ngàn mảnh, không ngờ hôm nay Lam Tiểu Bố lại dám xuất hiện trước mặt hắn.

“Không tệ nha, những năm này ngươi cũng có chút tiến bộ.”

Lam Tiểu Bố vừa nói xong câu đó, Giác và Thương từ hai bên trái phải xông về phía Lam Tiểu Bố, chân nguyên tụ hết trên nắm đấm đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Cung cùng đồng thời bay lên, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm. Trường kiếm xé mở không khí mang theo âm thanh rít gió, muốn khóa cổ Lam Tiểu Bố lại.

Chương 358: ân oán. (2)

Bảnh bành! Lam Tiểu Bố chỉ nhấc chân lên đạp hai cái, Thương và Giác đã bay ra ngoài, từ trong không trung bắn ra hai đóa hoa máu. Sau đó hai tên kia đụng vào vách tường trượt xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Cung trơ mắt nhìn Thương và Giác bay ra ngoài, hắn nhìn thấy rõ ràng trên ngực Thương và Giác có thêm hai lỗ máu, mà hắn lại bất lực Bởi vì giờ phút này, hắn bị một bàn tay chân nguyên từ trên không trung đập xuống, cũng ngã ngồi trên mặt đất, không thể nào động đậy.

Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố không muốn giết hắn, nếu như muốn giết hắn, vậy thì hắn đã mất mạng rồi.

“Cảnh giới của ngươi là gì?” Trong mắt Cung lộ ra tia hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không chỉ là Luyện Thần cảnh.

Lam Tiểu Bố ngồi xuống, “Cảnh giới của ta là gì không liên quan gì đến ngươi, ta hỏi ngươi vài vấn đề, ngươi trả lời dứt khoát một chút cho ta, ta sẽ cho ngươi được chết thoải mái một chút, nếu ngươi trả lời không dứt khoát vậy cũng đừng trách ta hung ác.”

Cung chẳng có chút hứng thú trả lời, từ khi Thất âm được thành lập cho đến nay, đều là hắn ra lệnh cho người khác làm việc, không có ai có thể ra lệnh cho hắn.

Trong mắt hắn, tất cả đồ vật, chỉ cần hắn muốn, vậy thì đều là đồ của Thất âm môn hắn.

Lam Tiểu Bố lười nói đến lần thứ hai, một đạo Thần Hồn Thứ đã đánh vào Tử Phủ của Cung, Cung hét thảm đau đớn, không đợi Lam Tiểu Bố sử dụng đạo Thần Hồn Thứ đánh đến, hắn đã run rẩy nói, “Lam Tiểu Bố, nể tình chúng ta cùng tu đạo, cho ta chết thoải mái một chút đi, ngươi hỏi gì, ta sẽ trả lời ngươi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Muộn rồi, ta đã cho ngươi cơ hội, chính ngươi không cần, vậy thì có thể trách ai?”

“Đệ tử Thất âm môn ta nhiều vô số, cho dù ngươi có giết ta, cũng sẽ có vô số đệ tử báo thù cho ta…” Nỗi đau đớn đáng sợ do thần hồn bị xé rách khiến Cung mất đi dũng khí tìm chết.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi nói cũng đúng…”

Thần niệm Lam Tiểu Bố trà ra ngoài, trong phạm vi thần niệm, chỉ cần người nào mặt quần áo theo tiêu chí năm tuyến, hắn đều dùng một đạo Thần Hồn Thứ.

Nhưng chỉ mười mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã thu hồi thần niệm, sắc mặt có chút tái nhợt. Thất âm môn có quá nhiều người, hắn giết không hết. Hơn nữa khi hắn tiêu diệt Cung và mấy đệ tử của Cung rồi, Thất âm môn còn có thể làm được gì nữa chứ?

Sau khi nuốt mấy viên đan dược, Lam Tiểu Bố bước đến bên người Cung, đặt một ngón tay lên mi tâm Cung, bắt đầu sưu hồn.

Cung kên rên thê thảm hơn, lúc này trong lòng hắn vô cùng hối hận, hối hận vì đã đi tìm phương thuốc kia, cũng hối hận mình đã từ chối trả lời Lam Tiểu Bố.

Chỉ là bây giờ đã không kịp rồi, chờ hắn chỉ có sự tra tấn sống không bằng chết này.

Một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố thả lỏng tay ra. Cung như một đống bùn nhão ngã xuống đất, sớm đã mất đi sự dống.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hận không thể trở về sớm hơn một chút, xử lý tên khốn khiếp này. Tên khốn khiếp này dám truy sát Lạc Thải Tư, mãi đến khi Lam Tiểu Bố bước vào Kim Đan cảnh rồi, tên khốn khiếp này mới dừng tay lại.

Trừ chuyện đó ra, thứ bị nổ ở Côn Lôn sơn chính là Ẩn Nặc Hộ Trận bên ngoài truyền tống trận. Cái Ẩn Nắc Hộ Trận này là do Cung dẫn người phá nát. Nói chính xác hơn thì lúc chiến điệp Côn Lôn rơi xuống, vừa lúc hủy đi mắt trận, khiến Ẩn Nặc Trận này bị bại lộ.

Thứ Ẩn Nặc trận bảo vệ chính là một truyền tống trận, truyền tống trận này là truyền tống một chiều. Nhất định phải luyện đến Luyện Thần cảnh rồi, truyền tống trận mới có thể khởi động.

Đệ tử Vũ của Cung cũng vì đã tu luyện đến Luyện Thần cảnh, lúc đó mới thông qua truyền tống trận rời đi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lại tập trung về Côn Lôn sơn một lần nữa, hắn biết truyền tống trận này đã được sử dụng, không ngờ lại là đệ tử Vũ của Cung sử dụng. Ở Địa Cầu tu luyện đến Luyện Thần cảnh, tư chất như thế này nghịch thiên đến mức nào?

Yêu thú ở Côn Lôn sơn đông đúc, nhưng bên ngoài truyền tống trận đã bị dọn dẹp sạch sẽ, bây giờ nơi này có lẽ là do quốc gia quản lý.

Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, hắn không dịnh rời đi bằng truyền tống trận này. Nếu như không tìm thấy Lạc Thải Tư, hắn sẽ sử dụng Cực Hải Vân Chu rời khỏi Địa Cầu. Linh khí trên Địa Cầu nồng đậm, thời đại tu đạo mở ra, bây giờ hắn hoàn toàn không cần phải bố trí trận pháp tịnh hóa không khí, thậm chí cả hộ trận tinh cầu cũng không cần.

Địa Cầu tiến vào thời đại tu đạo, văn minh khoa học kỹ thuật có mạnh hơn nữa, cũng không thể làm gì cường giả tu tiên.

Bắc Hải Ô Vũ lĩnh.

Nơi này đã từng là điểm nóng du lịch, bởi vì là ven biển, rất nhiều người rất thích đến đây.

Lam Tiểu Bố đứng ở nơi này, lờ mờ có thể nhìn thấy được sự phồn hoa năm đó. Chỉ mười năm ngắn ngủi, mấy sân chơi, khách sạn, khu dân cư đã trở thành phế tích phủ đầy dây leo.

Mấy hung thú còn chưa tiến hóa thành yêu thú từ trong mảnh phế tích kia xông về phía Lam Tiểu Bố, chỉ là còn chưa kịp đến gần Lam Tiểu Bố đã ngã xuống, mất hết sự sống.

“Ngươi đến đây làm gì?” Một nam tử tóc vàng mắt xanh từ trên biển tiến đến, đứng trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này, là tu sĩ Luyện Thần cảnh duy nhất ở ĐỊa Cầu. Hắn cảm thấy khó hiểu là, vì sao truyền tống trân ở Côn Lôn sơn có thể truyền tống tu sĩ Luyện Thần cảnh mà gia hỏa này lại không đi.

“Ta đến tìm một người bạn của ta, nhiều năm trước nàng đã mất tích ở đây.” Lam Tiểu Bố nghĩ đến Lạc Thải Tư, trong lòng lại càng lo lắng hơn.

Thần niệm của hắn không thể tìm được Lạc Thải Tư trên Địa Cầu, khả năng Lạc Thải Tư xảy ra chuyện là rất lớn.

“Ngươi không sợ ta à?” Nam tử tóc vàng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, vừa rồi hắn đi từ trên biển đến, rõ ràng là tu vi đã vượt xa Kim Đan cảnh rồi.

Lam Tiểu Bố cười cười: “Ngươi chỉ mới là Luyện Thần cảnh mà thôi, còn cách ta xa lắm.”

“Ngươi nhìn ra được tu vi của ta?” Nam tử khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, bỗng nhiên vươn tay ra đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Chỉ là không gian đột nhiên đông cứng lại, tay của hắn cũng trở nên chậm chạp hơn.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra vỗ vỗ bả vai hắn, cảm thấy mình hoàn toàn không thể nào ngăn cản được hành động của Lam Tiểu Bố, lúc này trong mắt nam tử tóc vàng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 359: Chân Tiên trên Địa Cầu. (1)

Đây là cảnh giới gì?

“Ngươi đã đến Luyện Thần cảnh, tại sao không rời khỏi Địa Cầu? KHông phải ở Côn Lôn sơn có một truyền tống trận hay sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố suy đoán có lẽ công pháp tu luyện của gia hỏa này là từ Côn Lôn sơn, cũng bởi vì hắn nói tiếng Hoa rất lưu loát. Côn Lôn sơn là dãy núi ở Hoa Hạ, kết quả sau khi công pháp xuất hiện, gia hỏa mạnh nhất lại là người nước ngoài. Không biết đệ tử Vũ của Cung so với người nước ngoài trước mắt này, ai mạnh hơn nhỉ.

Nam tử tóc vàng kia đột nhiên phát hiện mình có thể cử động, giọng điệu của hắn trở nên kính cẩn, “Tiền bối, ta muốn đi, nhưng ta không dám đi.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Thực lực của người này có thể xem là người đứng đầu ở Địa Cầu, muốn đến truyền tống trận ở Côn Lôn sơn, chắc hẳn không có ai có thể ngăn hắn được. Gia hỏa này mặc dù là người nước ngoài, nhưng lại rất tinh thông văn hóa Hoa Hạ.

Nam tử tóc vàng lại càng kính cẩn hơn; “Bởi vì trên Địa Cầu có một tên vô cùng đáng sợ, gia hỏa này đã bị ta nhốt lại trên một hòn đảo, ta vẫn luôn thời thời khắc khắc trông giữ hòn đảo này, ta lo một khi ta rời khỏi đây rồi, người này sẽ thoát ra ngoài.”

“Còn lợi hại hơn người sao?” Lam Tiểu Bố lại càng nghi ngờ hơn, trên Địa Cầu còn có người lợi hại hơn Luyện Thần cảnh sao? Nam tử tóc vàng này hình như sắp bước vào Luyện Thần cảnh trung kỳ rồi.

Trong mắt nam tử tóc vàng lóe lên tia hoảng sợ rồi biến mất, “Người này lợi hại hơn ta rất nhiều, lúc trước khi ta mới bước vào Kim Đan, đang tu luyện trên một hòn đảo. hắn lái một chiếc phi thuyền từ trên trời đáp xuống. Ta còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, người kia đã đi từ trên trên phi thuyền xuống, đột nhiên cười ha ha, sau đó giơ tay ra bắt ta lại.

Hắn nói rất nhiều, nhưng ta nghe chẳng hiểu câu nào cả, sau đó hắn đập vào mi tâm ta một cái, ta lập tức cảm nhận được đó là một loại ngôn ngữ. Sau đó hắn hỏi ta rất nhiều vấn đề, khi nghe nói ĐỊa Cầu chính là một tinh cầu phàm nhân, hắn lại càng hứng thú hơn, nói muốn luyện hóa ĐỊa Cầu thành tiểu thế giới.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố kinh hoảng, luyện hóa Địa Cầu thành tiểu thế giới? Cái này càng độc ác hơn việc tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật muốn nô dịch Đại Cầu nữa.

“Làm sao mà ngươi sống được?” Lam Tiểu Bố nhìn gia hỏa trước mắt này, không phải hắn nghi ngờ lời gia hỏa này nói, đối mặt với một nhân vật có thể luyện hóa Địa Cầu thành tiểu thế giới, thực sự không thể nào nghĩ ra được tại sao nam tử tóc vàng này vẫn có thể sống sót được?

Bởi vì hắn khẳng định thực lực của người này mạnh hơn hắn, ít nhất thì hắn cũng không thể luyện hóa Địa Cầu thành tiểu thế giới. Luyện hóa một tinh cầu thành tiểu thế giới, không phải chỉ cần tu vi là đủ, trừ tu vi ra, còn phải có vật liệu tiểu thế giới đỉnh cấp, sau đó còn phải là một tông sư Luyện Khí.

“Ta cũng cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng người này lại vứt ta xuống, sau đó hắn bóp lấy cổ mình, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi không ngừng rơi, vô cùng suy yếu. Lúc đó ta đã là Kim Đan cảnh, ta đoán rằng chắc hẳn bản thân người này có chuyện gì đó, nên ta liều mạng công kích Tử Phủ của hắn, hắn lại chẳng có chút phản kháng nào."

Nam tử tóc vàng nói đến đây, trên trán đầy mồ hôi, hắn lo lắng Lam Tiểu Bố không phải là người trên Địa Cầu.

"Nói tiếp đi." Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

"Ta đánh nát thức hải của hắn, sau đó chặt đầu hắn xuống, cuối cùng còn đốt cháy thân thể của hắn, nhưng hắn vẫn chưa chết…"

Lam Tiểu Bố biết đó là do đối phương có Nguyên Thần, chắc Nguyên Thần kia còn sống. CHỉ là không biết tại sao Nguyên Thần kia lại không đoạt xá người nam tử tóc vàng này.

"TRong tay ngươi là chiếc nhẫn của người kia sao?" Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trên tay nam tử tóc vàng.

Nam tử tóc vàng nhanh chóng lắc đầu, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn khác đưa cho Lam Tiểu Bố, "Chiếc nhẫn này mới là của người kia, trong tay ta là chiếc nhẫn trên phi thuyền. Lúc đầu sau khi ta hủy đi thân xác của người kia mới có được chiếc nhẫn không gian này, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng ta lại không thể nào phá vỡ cấm chế trong chiếc nhẫn này.

Sau đó ta lên phi thuyền thì tìm được mấy miếng ngọc giản, sau đó ta mới biết được sự tồn tại của Nguyên Thần, Nguyên Thần kia nhất định có vấn đề, cho dù ta đã hủy hết cơ thể của hắn, Nguyên Thần kia vẫn chẳng làm gì cả, chỉ đờ đẫn lơ lửng cách ta không xa."

"Ngươi làm thế nào mà giam nó lại được vậy?" Lúc Lam Tiểu Bố hỏi, thần niệm đã quét đến hòn đảo mà nam tử tóc vàng nói đến. Một góc của hòn đảo có trận bàn giam cầm, thứ mà nam tử tóc vàng này nói chắc là trận bàn này.

Nam tử tóc vàng nói, “Ta còn tìm được hai chiếc nhẫn khác đã bị phá đi cấm chế trên phi thuyền, sử dụng thần niệm là có thể lấy được đồ trong đó ra. Ta tìm thấy trận bàn giam cầm cấp bốn trong một chiếc nhẫn, ta nhanh chóng luyện hóa tầng cấm chế đầu tiên của trận bàn này, sau đó giam Nguyên Thần kia vào trong trận bàn đó, sau đó lại không ngừng luyện hóa cấm chế, tăng cường giam cầm.

Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, trận bàn đột nhiên lắc lư liên tục, bây giờ lại càng rung chuyển kịch liệt hơn. Cũng may ta dựa vào linh thạch và công pháp trong hai chiếc nhẫn kia, tu luyện đến Hư Thần cảnh. Tu vi của ta tăng lên, lúc đó mới có thể miễn cưỡng ổn định lại trận bàn.”

Thần niệm của Lam Tiểu Bố rà quét chiếc nhẫn trong tay, cấm chế trong chiếc nhẫn này là cấm chế cấp chín, khó trách nam tử tóc vàng mở không ra. Nếu như cơ thể của người kia vẫn còn, hắn muốn mở chiếc nhẫn này ra cũng phải tốn một chút thời gian. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ cần nửa nén hương đã phá vỡ cấm chế trong nhẫn, khi hắn thấy rõ đồ vật trong nhẫn, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Chương 360: Chân Tiên trên Địa Cầu. (2)

Trong chiếc nhẫn kia có một loại linh thạch có đẳng cấp còn cao hơn linh thạch thượng phẩm bình thường đến mấy lần, hắn đoán đây mới là tiên tinh thật sự, số tiên tinh này đến mấy trăm. Có vài tiên tinh, ít nhất cũng từ Địa Tiên trở lên, rất có thể là Chân Tiên.

Lam Tiểu Bố lấy một phần tiên tinh, lại bỏ vào một đống linh thạch thượng phẩm, đưa chiếc nhẫn cho nam tử tóc vàng, “Cấm chế trong chiếc nhẫn này đã bị phá vỡ rồi, bên trong có một ít tiên tinh, ta lấy một ít, cũng bỏ vào một ít linh thạch và đan dược, những thứ này ngươi có thể dùng được.”

“Không, không, ta không cần, ngươi mở ra được cấm chế thì đây cũng là đồ của ngươi.” Nam tử tóc vàng xua tay.

Lam Tiểu Bố vỗ nam tử tóc vàng một cái, nhét chiếc nhẫn vào trong tay nam tử, “Ngươi không cần lo lắng, ta tên là Lam Tiểu Bố, là người Hoa, đến đây tìm một người bạn. Trong chiếc nhẫn kia có một gốc Ngũ Thải Tiên Chi, trong tương lai nó có thể giúp ngươi bước vào Nhân Tiên cảnh.”

Thấy Lam Tiểu Bố thật tâm không cần chiếc nhẫn này, lúc này nam tử tóc vàng mới nhận lấy chiếc nhẫn, vô cùng cảm kích nói, “Cảm ơn, ta tên là Eddy, đến từ Hy Lạp.”

Lam Tiểu Bố đi cùng với Eddy đến hòn đảo Eddy đang ở, hòn đảo này có hình dạng khá giống một thanh loan đao.

Trong động phủ tu luyện của Eddy, một trận bàn cấp bốn đang khóa chặt một hình bóng mơ hồ. Lam Tiểu Bố biết rõ, Nguyên Thần trước mắt thật sự là Chân Tiên, vậy thì nhất định đối phương đã xảy ra vấn đề lớn. Nếu không thì đừng nói là trận bàn cấp bốn, cho dù là trận bàn cấp tám, cũng không thể giam cầm được đối phương.

Nhưng mà điều Eddy lo lắng là chính xác, trận bàn cấp bốn lung la lung lay, xem ra chỉ có thể duy trì được máy tháng mà thôi.

Eddy biết rõ Nguyên Thần này muốn thoát khỏi đây, còn dám một thân một mình ở lại nơi này canh giữ, đồng thời còn thỉnh thoảng dùng thần niệm và chân nguyên kết hợp với trận bàn để áp chế Nguyên Thần có thể lao ra bất cứ lúc nào này, nhân phẩm vô cùng ngay thẳng. Cách làm hoàn toàn khác biệt với Thất âm môn, Thất âm môn mới có mấy cường giả, đã bắt đầu làm mưa làm gió.

Lam Tiểu Bố lấy một lá trận kỳ ra, bố trí một KHốn Thần Trận cấp sáu ở bên ngoài. Eddy là tu sĩ ở Địa Cầu, chưa từng nhìn thấy Trận Pháp sư và Luyện Đan sư, nhìn thấy Lam Tiểu Bố dễ dàng bố trí một đại trận mà hắn nhìn không thấu, lại càng tôn kính Lam Tiểu Bố hơn.

Bố trí xong Khốn Thần Trận, lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy trận bàn giam cầm đi. Nguyên Thần có chút đờ đẫn kia lập tức vọt ra, tiện tay ngưng ra một ấn thần niệm đánh về phía Eddy. Nguyên Thần cũng chưa khôi phục hoàn toàn, đây chỉ là công kích theo bản năng.

Sắc mặt Eddy tái nhợt, hắn cảm nhân cái chết đang tiến đến. Thần niệm rõ ràng có thể cảm nhận được một đại ấn đang đánh đến, nhưng hết lần này đến lần khác hắn không thể nào tránh được.

Lam Tiểu Bố đấm một quyền, hơi thở chết chóc đang kiềm hãm Eddy lập tức tản đi, cái ấn thần niệm kia đã bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh tan.

Không đợi Nguyên Thần công kích lần nữa, Lam Tiểu Bố đã dùng một đạo Thần Hồn Thứ công kích.

Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến, Nguyên Thần kia lại càng mơ hồ hơn. Lúc này Nguyên Thần kia không tiếp tục công kích nữa, mà biến thành một luồng sáng xông ra ngoài.

Bành! Nguyên Thần kia bị Khón Thần trận của Lam Tiểu Bố ngăn lại, dáng vẻ lúc này của Nguyên Thần tựa như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Dừng tay, ta là người của Bách Uyên sơn, một khi ngươi tiêu diệt Nguyên Thần của ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị điều tra ra.” Nguyên

Thần kia đã khôi phục lại thần trí, xem ra đạo Thần Hồn Thứ kia của Lam Tiểu Bố đã có tác dụng.

Lam Tiểu Bố im lặng, Bách Uyên sơn là cái gì? hắn chưa từng nghe nói qua. Lam Tiểu Bố cứ như không nghe thấy gì cả, lại dùng một đạo Thần Hồn Thứ công kích.

Tiếng kêu rên đau đớn thê thảm hơn vang lên, “Đừng đâm nữa, ngươi muốn biết chuyện gì ta sẽ nói cho người hết.”

Lam Tiểu Bố lại ném thêm mười mấy lá trận kỳ ra cầm giữ Nguyên Thần này lại, lúc này mới hỏi, “Người từ đâu đến đây?Tới bằng cách nào?”

Thấy Lam Tiểu Bố tiện tay đã có thể bố trí ra Cầm Cố trận cấp năm cầm giữ mình lại, Nguyên Thần bắt đầu tuyệt vọng, nghĩ đến thủ đoạn xé rách thần hồn của Lam Tiểu Bố, Nguyên Thần này không dám không trả lời vấn đề của Lam Tiểu Bố, “Ta tên là Loan Già, đến từ Tứ Trọng Thiên Canh Thiên Bách Uyên sơn. Dòng khí lưu Hồng Hoang mỗi lần công kích vũ trụ Đại Hoang, đều sẽ khiến không gian cửu trọng thiên của vũ trụ Đại Hoang xuất hiện rất nhiều vết nứt. Lúc ấy ta đang ở gần đó cướp một thứ, không cẩn thận bị vết nứt không gian của cửu trọng thiên cuống đi, sau đó xuất hiện ở đây.”

Lam Tiểu Bố ngẩn người, lời người này nói hắn nghe không hiểu gì cả. Cái gì Cửu trọng thiên? Cái gì là dòng khí lưu Hồng Hoang? Điều duy nhất hắn biết chính là vũ trụ Đại Hoang, Địa Cầu cũng giống như các hành tinh và tinh cầu khoa học kỹ thuật khác, đều từ vũ trụ Đại Hoang tách ra.

“Ngươi nói tỉ mỉ cho ta một chút, cái gì là cửu trọng thiên? Dòng khí lưu Hồng Hoang là thứ gì?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Loan Già cũng không ngờ với thực lực ủa Lam Tiểu Bố, vậy mà đến cửu trọng thiên cũng không biết. Chuyện không biết dòng khí lưu Hồng Hoang thì có thể hiểu được, nhưng cửu trọng thiên mà cũng không biết thì không bình thường, chẳng lẽ đối phương không phải là người vũ trụ Đại Hoang, mà để từ vũ trụ Hồng Hoang khác?

“Nói nhanh lên.” Thấy Loan Già ấp a ấp úng, Lam Tiểu Bố có chút khó chịu.

Loan Già vội vàng nói, “Đạo hữu, ta nói, nếu ta nói ngươi có thể tha cho ta một mạng không?”

“Xem ra thần hồn của ngươi còn chưa bị dạy dỗ thật tốt rồi, nếu đã như vậy, ta cũng không ngại ra tay thêm mấy lần.” Lam Tiểu Bố uy hiếp, thế nhưng hắn cũng không ra tay, hắn lo lắng mình mà sử dụng thêm mấy đạo Thần Hồn Thứ nữa thì tên trước mắt này sẽ trực tiếp bị xử lý mất.

Chương 361: Cửu trọng thiên. (1)

Loan Già lập tức trở nên thức thời, “Ngươi phải đồng ý để ta đi vào luân hồi, nếu không thì ta thà bị ngươi giết chết cũng không nói thêm câu nào nữa.”

“Được, ta cho phép ngươi luân hồi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, sau khi nói xong, hắn thấy Loan Già còn định đưa thêm yêu cầu khác thì hừ lạnh một tiếng, “Nếu như ngươi đã không muốn luân hồi thì thôi đi.” Nói xong sát khí tăng vọt, lại một đạo Thần Hồn Thứ nữa ngưng tụ ra.

Cho dù Thần Hồn Thứ không đánh vào Loan Già, nhưng Loan Già tựa như nhớ lại nỗi đau đớn khiến hắn sợ hãi kia. Hắn vội vàng nói, “Được rồi, ta nói, nhớ kỹ ngươi đã đồng ý để ta luân hồi. Cửu trọng thiên chính là Nhất Trọng Trung Thiên, Nhị Trọng Tiện Thiên, Tam

Trọng Tòng Thiên, Tứ Trọng Canh Thiên, Ngũ Trọng Túy Thiên, Lục Trọng Khuếch Thiên, Thất Trọng Hàm Thiên, Bát Trọng Thẩm Thiên, Cửu Trọng Thành Thiên, chín tầng này chính là bộ phận tạo thành vũ trụ Đại Hoang. Lúc trước vũ trụ Đại Hoang đã tách Nhất Trọng Trung Thiên và Nhị Trọng Tiện Thiên ra…”

Lam Tiểu Bố ngắt lời Loan Già, “Ngươi nói Tiện Thiên có phải là Nguyên Châu hay không? Theo lời ngươi nói, có phải trong cửu trọng thiên, mỗi một tầng trời đều đại biểu cho một châu.”

Loan Già sửng sốt, hắn thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng mà giờ phút này khi Lam Tiểu Bố hỏi, hắn mới tỉnh ngộ ra, “HÌnh như là như vậy, nhưng mà cũng không đúng. Ví dụ như Tổ Châu, bị tách ra khỏi Trung Thiên chính là một phần của Tổ Châu. Nhưng bây giờ ở trong vũ trụ Đại Hoang, vẫn có Tổ Châu. Ngược là là Nguyên Châu, đã bị tách ra hoàn toàn. Nếu như ta đoán không sai, nơi ta sinh sống chắc hẳn là phần Trung Thiên đã bị tách ra khỏi vũ trụ Đại Hoang.”

“Vậy cửu trọng thiên có phải phân theo thứ tự từ thấp đến cao hay không? Ví dụ như tam trọng thiên muốn lên tứ trọng thiên, có phải tu vi phải đạt đến trình độ nhất định, thậm chí còn phải chờ sau khi chịu lôi kiếp tấn cấp phi thẳng hay không?”

Lam Tiểu Bố nghĩ nếu như tồn tại chuyện phi thẳng, vậy thì cửu trọng thiên chắc là như vậy.

Cửu trọng thiên trong lịch sử của Hoa Hạ cũng có ghi lại rất nhiều. Trong Phong Thần Diễn Nghĩa có “Mây đen thẳng lên cửu trọng thiên, một nhánh bại binh tùy thời nắm giữ.” Còn về thơ ca về cửu trọng thien, vậy thì càng nhiều, như “Mặt trăng lặn ba sào, trời sáng cửu trọng thiên.” Thành ngữ lên chín tầng mây cũng nói đến cửu trọng thiên.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nghi ngờ khái niệm của mình về cửu trọng thiên không giống với cửu trọng thiên trong miệng Loan Già nói.

Loan Già nói tiếp, “Lúc trước Thánh Nhân cũng có ý nghĩ này, nhưng sau khi vũ trụ Đại Hoang tách một phần Tổ Châu và Nguyên Châu ra, cửu trọng thiên đã xảy ra thay đổi lớn. Tu vi vốn phải tu đến trình độ nhất định, mới có thể thông qua phi thăng để tiến vào Tầng cao hơn. Nhưng bây giờ cơ bản là cửu trọng thiên đã nằm cùng một chỗ, trừ bát trọng thiên và cửu trọng thiên ra, mấy tầng còn lại đều có thể tùy tiện ra vào.”

“Tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút chờ mong, những tin tức này đối với hắn vô cùng quan trọng, bởi vì hắn nhất định sẽ đến vũ trụ Đại Hoang.

Loan Già nói, “Nghe đồn vũ trụ Đại Hoang không nên tách Tổ Châu và Nguyên Châu ra, tách nhất tầng thứ nhất và tầng thứ hai ra. Bây giờ cửu trọng thiên không còn hoàn thiện, chẳng những tầng luân hồi bất ổn, mà cả tầng đạo cơ cũng bất ổn theo. KHí lưu của vũ trụ Đại Hoang tràn ra ngoài, khiến áp lực từ khí lưu của Hồng Hoang thẩm thấu vào, vũ trụ Đại Hoang đang từ từ vỡ ra.

“Vậy vũ trụ Đại Hoang chẳng phải sắp bị hủy diệt rồi sao? Tách Tổ Châu và Nguyên Châu ra, đây là ý kiến ngu xuẩn của tên ngốc nào vậy?” Eddy đang đứng bên cạnh nghe thấy vậy không nhịn được hỏi một câu, những chuyện này đối với hắn cũng rất quan trọng. Tương lai hắn còn định rời khỏi Địa Cầu, ai biết được truyền tống trận của Côn Lôn sơn sẽ truyền tống hắn đến nơi nào chứ?

Loan Già nói, “Tách Tổ Châu và Nguyên Châu ra, thật ra không phải là chuyện xấu. Mặc dù cấp độ của cửu trọng thiên không rõ ràng, nhưng để Hồng Hoang xâm nhập, sẽ mang lại càng nhiều tài nguyên tu luyện. Điều các cường giả lo lắng chính là, đột nhiên có một ngày vũ trụ Đại Hoang không thể dung nạp được khí lưu của Hồng Hoang không ngừng tràn vào, sẽ khiến cho vũ trụ Đại Hoang chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số hành tinh cũng là chuyện có thể xảy ra.”

Lam Tiểu Bố không hỏi tiếp nữa, Thiên Đạo luân hồi, không phải vũ trụ Đại Hoang ngươi muốn tách mấy châu cấp thấp và những phàm nhân lãng phí tài nguyên tu luyện hay sao? Rồi đến khi ngươi tách ra rồi, Hồng Hoang tràn vào, tương lai lại khiến vũ trụ Đại Hoang hóa thành vô số tinh cầu. Tách người khác ra, cuối cùng lại bị Thiên Đạo tách rời. Vũ trụ luân hồi, buông tha được ai?

“Bây giờ có phải Tam Trọng Tòng Thiên có cấp độ thấp nhất trong vũ trụ Đại Hoang không?” Bây giờ Lam Tiểu Bố đã hiểu đại khái về vũ trụ Đại Hoang. Sau khi vũ trụ Đại Hoang tách Tổ Châu và Nguyên Châu ra, cũng không vui vẻ được bao lâu đã gặp phải vấn đề to lớn khác.

Tách ra đã là chuyện không dễ dàng gì, bây giờ muốn dung hợp lại hai châu đã tách ra trước đí, vậy thì lại càng không thể làm được.

Loan Già nhanh chóng đáp lại, “Đúng vậy, Tòng Thiên là tầng thứ ba của vũ trụ Đại Hoang, hơi thở Tiên Linh yếu kém nhất. Trước đó muốn tu luyện đến tầng cao hơn, nhất định phải tiến vào tầng thứ tư, chuyện này rất khó. Nhưng từ khi khí lưu Hồng Hoang thẩm thấu vào vũ trụ Đại Hoang, tiên linh khí trong cửu trọng thiên chênh lệch nhau ngày càng ít. Bây giờ cho dù là tam trọng thiên, cũng có người có thể bước vào Kim Tiên. Cũng không nhất định phải giống như trước đó, người ở tam trọng thiên muốn tấn cấp, nhất định phải đến nơi đặc biệt mới được.”

“Câu sau cùng ngươi nói có nghĩa là gì? Nói vậy có nghĩa là tam trọng thiên cũng có một vài nơi có tiên linh khí rất mạnh, có thể giúp người ta tấn cấp phải không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chương 362: Cửu trọng thiên. (2)

Loan Già đáp, “Đúng vậy, bất kỳ ở tầng nào, đều có một vài bảo địa tiên phủ đỉnh cấp. Những nơi này đều là chỗ của đại tông môn hoặc một vài vị Địa Tiên. Ví dụ như Tòng Thiên mặc dù là tam trọng thiên, nhưng có vài tiên sơn có tiên linh khí còn cao hơn cả động phủ đỉnh cấp ở lục trọng thiên.”

Lam Tiểu Bố hiểu được, cái gì là tiên linh khí trong cửu trọng thiên từ thấp đến cao? Nhất định là do những cường giả kia bố trí Tụ Tiên đại trận đỉnh cấp, khiến phần lớn tiên linh khí tụ tập trong từng tầng. Thời gian càng dài, đương nhiên sẽ hình thành nên bảo địa tiên linh. Mà những nơi khác, tiên linh khí đã bị người khác hấp thu rồi, đương nhiên tiên linh khí sẽ trở nên yếu đi. Chuyện này rất giống vị trí Thất âm Kích ở Nguyên Châu Tây vực, là đất cằn sỏi đá.

Đều là vì tư lợi cả thôi. Cũng như ở Nguyên Châu, mọi người bố trí Tụ Linh Trận, cũng không dám hấp thu toàn bộ linh khí Nguyên Châu, mà là mượn nhờ linh mạch.

Không nói đến chuyện quay trở về, Nguyên Châu có người nào có thể bố trí được Tụ Linh Trận có thể hấp thu toàn bộ linh khí của một châu sao? Chắc hẳn không có tông sư trận pháp đỉnh cấp như vậy. Nếu như có, chỉ sợ đã sớm bố trí Tụ Linh đại trận đỉnh cấp rồi.

“Có nghĩa là sau khi khí lưu Hồng Hoang tràn vào vũ trụ Đại Hoang, thật ra cửu trọng thiên không còn chênh lệch như trước nữa, là như thế phải không?

Loan Già trả lời, “Xét về tiên linh khí thì như vậy, nhưng trên thực tế thì không thể nào không có sự chênh lệch, người từ cao tầng trọng thiên đi ra, cho dù là địa vị hay những thứ khác đều cao hơn người khác một bậc, đây là một kiểu tượng trưng cho thân phận.”

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần tiên nguyên khí thiên địa không bị chênh lệch là được. Có thân phận hay không, theo Lam Tiểu Bố thấy chuyện này không phụ thuộc ngươi đi ra từ tầng thứ mấy, mà nắm đấm của ngươi cứng đến mức nào.

Cũng giống như ngươi nói ngươi đi ra từ nhất trọng thiên, Loan Già trước mắt này là người đi ra từ tứ trọng thiên, không phải vẫn phải hỏi gì đáp nấy dưới nắm đấm của ngươi hay sao.

“Vấn đề cuối cùng, làm sao để đến vũ trụ Đại Hoang?”

“Không có cách nào cả, ta đây là do khí lưu Hồng Hoang tràn vào vũ trụ Đại Hoang, xuất hiện vết nứt mới đến được nơi này. Còn làm sao trở về thì ta không biết.” Loan Già biết mình không thể nào sống tiếp được, lúc nói chuyện vô cùng thẳng thắn. Bây giờ hắn chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố sẽ giữ lời hứa, để hắn đi luân hồi.

Lam Tiểu Bố đột nhiên vươn tay ra đập vào Nguyên Thần của Loan Già, Loan Già lập tức cảm nhận được ý thức của mình nhanh chóng mơ mơ hồ hồ, trong lòng hắn mắng to. Tên khốn khiếp này, để cho hắn luân hồi, nhưng lại xóa đi trí nhớ của hắn, thế này thì luân hồi và không luân hồi có khác gì nhau đâu chứ?

Eddy nhìn động tác của Lam Tiểu Bố, trong lòng vô cùng hâm mộ, so với Lam Tiểu Bố, người đứng đầu Địa Cầu như hắn kém quá xa.

“Eddy, ngươi vẫn luôn sinh sống trên biển, có nhìn thấy một nử tữ nào đến biển hay không?” Lam Tiểu Bố cảm thấy mình phải nhanh chóng đi tìm Lạc Thải Tư, sau đó đến vũ trụ Đại Hoang. Đừng đợi đến khi hắn đến vũ trụ Đại Hoang, vũ trụ Đại Hoang đã bị khí lưu từ Hồng Hoang căng tràn mà nổ thành vô số tinh cầu.

Eddy gật đầu nói, “Năm năm hay sáu năm trước gì đó, ta quả thật có nhìn thấy một nữ tử một mình ra biển. Lúc đó tu vi của nàng hình như còn cao hơn ta, nàng đi hướng nào thì ta lại không biết.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức tràn ra, tất cả những nói có cấm chế che đậy đều bị thần niệm của hắn trực tiếp xé mở. Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy một hòn đảo hoang trên Đại Tây Dương, trên đảo hoang kia cũng có cấm chế che chắn, Lam Tiểu Bố xé bỏ cấm chế ra, sau đó phát hiện nơi này là một hòn đảo sản sinh hoa quả, chắc là đảo tư nhân.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định chuyển thần niệm sang nơi khác, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, thần niệm của hắn lập tức phát hiện dưới vùng hoa quả kia có một sảnh hàng không rất lớn.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Eddy, “Eddy, ta phải đi rồi, tương lai lúc ngươi đến Côn Lôn sơn, thuận tiện đến Hồ Châu gặp ông chủ Khâu Triển của cửa hàng binh khí Tù Trưởng một chút, hắn là bạn của ta.”

Để Eddy đi gặp Khâu Triển là giả, trên thực tế Lam Tiểu Bố hy vọng lúc Eddy còn ở lại Địa Cầu, có thể quan tâm đến Khâu Triển nhiều hơn một chút. CHo dù đến lúc Eddy phải rời khỏi Địa Cầu, chắc hắn còn có đệ tử, sẽ tiếp tục quan tâm đến người kia.

“Lam đạo hữu yên tâm, ta biết rồi.” Eddy thẳng thắn nói. Hắn quyết định, nhất định phải leo lên đỉnh cao nhất của đại đạo.

Sau khi chào từ biệt Eddy, Lam Tiểu Bố đi đến hòn đảo nhỏ tư nhân ở Đại Tây Dương.

Bởi vì đã lâu không có người đến đây, hòn đảo có vẻ rất hoang vu. Lam Tiểu Bố vừa đến hòn đảo này, đã tìm được lối vào sảnh hàng không ở dưới mặt đất.

Sau khi bước đến sảnh hàng không dưới mặt đất này, Lam Tiểu Bố cũng phải kinh ngạc vì mức độ xa hoa của nơi này, có thể xây dựng được một cái sảnh hàng không dưới mặt đất lớn như thế này, cần bao nhiêu tiền đây?

Sảnh hàng không chia làm hai phần, một phần là sảnh chính, khắp nơi đều là mô hình máy báy. Nói là mô hình, thật ra có rất nhiều thứ là tài học chân thực, chỉ là kích thước nhỏ hơn một chút mà thôi. Lam Tiểu Bố càng nhìn càng kinh hãi, nơi này có rất nhiều phương tiện hàng không có tiêu chuẩn vượt xa tiêu chuẩn Địa Cầu. Hơn nữa càng về sau, trình độ khoa học kỹ thuật càng cao.

Khi Lam Tiểu Bố đứng trước mặt một chiếc phi thuyền hình mũi khoan ở cuối đại sảnh triển lãm, hắn khẳng định trình độ khoa học kỹ thuât của chiếc phi thuyền này chỉ sợ đã đạt đến tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp sáu, thậm chí đã đạt đến trình độ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy.

Từ khi nào mà khoa học kỹ thuật trên Địa Cầu đã phát triển đến mức này? Hay là do tư nhân nghiên cứu?

Chương 363: Bí mật của Lam gia. (1)

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, Lam Tiểu Bố biết ngay cả trình độ tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp một ĐỊa Cầu còn chưa đạt được, đừng nói đến chuyện có thể nghiên cứu ra được phi thuyền của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy, quả thật là chuyện buồn cười.

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nhớ đến chuyện kiếp trước, Địa Cầu bị khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh nô dịch, chắc hẳn đã có người từ tinh cầu khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh đến Địa Cầu từ trước, đồng thời lén lút ở đây nghiên cứu phi thuyền liên hành tinh?

Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, nếu như đúng là như vậy thật, hắn nhất định phải tra ra kết quả. Nếu không đến khi hắn rời khỏi Địa Cầu, hắn cũng sẽ không yên tâm.

Bước ra khỏi sảnh triển lãm mô hình, Lam Tiểu Bố đi vào sảnh phát xạ.

Sảnh phát xạ có một bệ bắn, phía trên đều là điều khiển tự động hóa. Lam Tiểu Bố dùng thần niệm rà quét một chút là biết, chỉ cần ấn chốt mở, toàn bộ nơi này sẽ mở ra, biến thành một tháp phát xạ lộ thiên.

Lam Tiểu Bố đi đến bên cạnh tháp phát xạ, mở một quyển bút ký màu đen ra.

Lam Hướng Thần? Lam Tiểu Bố nhìn thấy tên chủ nhân của quyển bút kí này, mới biết được, hóa ra là căn cứ phi hành vũ trụ của cha hắn ở đây.

Chẳng trách lại giàu có như thế, phần lớn tiền của tập đoàn Lam Tung chỉ sợ đã đổ hết vào nơi này, cái cơ cấu khổng lồ này, tuyệt đối không phải một người là có thể làm được. Nhưng căn cứ nghiên cứu của cha hắn cũng không phải là ở đây, nơi này chỉ có phòng phát xạ và phòng mô hình. Nhưng mà chuyện này cũng bình thường, đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không tùy tiện nói ra nơi này cho người ta biết.

Bản bút ký này ghi chi tiết lại những lần phát xạ thành công và thất bại, có ghi lại những tiến bộ, từ đầu đến cuối là hơn 30 năm.

Chuyện này không đúng? Nếu như đây là chỗ cả cha hắn Lam Hướng Thần, đầu tiên là vì sao cha hắn có thể tạo ra phi thuyền có trình độ văn minh khoa học kỹ thuật cấp bảy? Chuyện thứ hai là vào thời điểm cha hắn thử nghiệm phi thuyền rồi mất tích còn chưa đến 40 tuổi. 30 năm này làm sao mà có được?

Lam Tiểu Bố đọc kỹ từng tranh của quyển bút ký, hắn đọc được một đoạn như thế này, “Đã mấy chục năm qua ta không ngừng thử nghiệm, cuối cùng đã có thể phục chế lại Tinh Không Phi Thuyền trong trí nhớ ở kiếp trước. Chiếc phi thuyền này chắc đã miễn cưỡng đạt được tiêu chuẩn của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm nhỉ, đáng tiếc ta không có thời gian tiếp tục nghiên cứu nhiên liệu nữa, ta chỉ có thể dựa vào tháp phát xạ để khởi động, sau đó dựa vào sự đối lưu trong không gian vũ trụ chồng chất.

Ta tin dựa vào chiếc phi thuyền này, ta nhất định có thể rời khỏi Địa Cầu, quay về nơi thân thuộc của ta…”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn không ngờ người cha Lam Hướng Thần của hắn cũng có trí nhớ kiếp trước, hơn nữa kiếp trước còn không ở Địa Cầu. Vậy thì xem ra, ông nội Lam Hành cũng biết một ít chuyện về cha Lam Hướng Thần của hắn, nếu không thì sẽ không dốc hết tài lực ủng hộ cha hắn, cũng sẽ không kiên quyết giao tập đoàn Lam Tung lại cho hắn thừa kế. Đây là vì lo lắng cha hắn thất bại, sau đó hắn có thể tiếp tục duy trì.

Muốn tiếp tục công việc chế tạo phi thuyền vũ trụ như thế này, thậm chí còn nghĩ đến việc rời khỏi Địa Cầu, không có tài lực khổng lồ là không thể làm được.

Hắn nghĩ rằng tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy trong mắt cha hắn nhiều nhất chỉ là cấp năm mà thôi. Có thể thấy được đẳng cấp của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật đang lùi lại, đây là sự thật.

Đối với cha Lam Hướng Thần, Lam Tiểu Bố cũng không có ấn tượng gì nhiều, thậm chí còn không có bao nhiêu tình cảm. Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh hắn luôn chỉ có mẹ. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tất cả những thứ này đều nói rõ một chuyện, mẹ của hắn quá đáng thương, đi theo bên cạnh cha hắn, chỉ có thể khổ cực một đời. Cha hắn đối với mẹ hắn, vẫn thiếu sự tôn trọng.

Lam Tiểu Bố thở dài, tiếp tục xem phần ghi chép phía sau.

“Ta làm ra hai chiếc Phá Hà Hào, lần lượt là Phá Hà 01 và Phá Hà 02. Tương lai sau khi ta rời khỏi ĐỊa Cầu, con ta có thể dùng Phá Hà 02 đi tìm ta. Phá Hà Hào là phi thuyền có trí tuệ nhân tạo cao cấp nhất, có thể nhận chủ, sau đó tự động dựa vào đối lưu không gian vũ trụ chồng chất, vật liệu cực kỳ khó có được…”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chỉ sợ những chuyện này ông nội Lam Hành đều biết.

Sảnh phát xạ không có Phá Hà 01, cũng không có Phá Hà 02, rõ ràng hai chiếc phi thuyền kia đều đã được phát xạ.

Lam Tiểu Bố lật trang kế tiếp, hắn nhìn thấy có chữ của người khác.

“Nếu như ngươi là một tu chân giả, xin đừng nên động đến những thứ kia, bởi vì những thứ này không có tác dụng gì với ngươi cả. Nếu như ngươi là đời sau của Lam gia, vậy thì ta cực kỳ xin lỗi. Ta tên là Lạc Thải Tư, ta đã sử dụng Phá Hà 02 rời khỏi Địa Cầu. Ngươi cũng đừng mắng ta, ta sử dụng Phá Hà 02 để đi tìm người đàn ông của ta, người đàn ông của ta cũng là người Lam gia, những thứ này là do cha chồng ta để lại, ta đương nhiên có thể dùng.”

Lam Tiểu Bố câm lặng cất bản bút ký đi, từ lúc nào mà hắn biến thành người đàn ông của Lạc Thải Tư rồi?

Nhưng mà hắn nhanh chóng nhớ ra chuyện gì đó, lấy ra một chiếc dây chuyền nắm trong tay. Đây là lúc hắn và Lạc Thải Tư tách ra, nàng đã gỡ từ trên cổ xuống cho hắn, lúc đó còn lưu lại mùi hương và nhiệt độ của Lạc Thải Tư.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, cất sợi dây chuyền đi. Hắn và Lạc Thải Tư cũng nhau trải qua hoạn nạn, ở cùng với nhau rất nhiều ngày, muốn nói là thích thì hình như vẫn chưa đến mức đó.

Nhưng nếu như không thích, vì sao Lạc Thải Tư lại đưa sợi dây chuyền này cho hắn? Còn giao Cổ Đạo cho hắn nuôi?

Chương 364: Bí mật của Lam gia. (2)

Lam Tiểu Bố không nghĩ ra, hắn vỗ vỗ đầu mình, hay là đừng suy nghĩ nữa. Nhưng muốn nói hắn chẳng có chút ý nghĩ gì khác với Lạc Thải Tư thì cũng không đúng. Lạc Thải Tư đã cứu hắn, động thời cùng nhau sinh sống rất nhiều ngày, hai người cũng được xem là sinh tử tương giao.

Khác với Tô Sầm, ở kiếp trước khi hắn ở cùng với Tô Sầm, mãi cho đến khi hắn chết, hắn vẫn luôn là người bỏ ra trong mối quan hệ này. Kiếp này hắn với Lạc Thải Tư, mới là hai người cùng nhau bỏ ra chăm sóc lẫn nhau.

Có lẽ khi ở cùng với nhau thì không để ý đến, nhưng đến lúc xa nhau rồi, mới có thể nhớ lại đoạn thời gian tươi đẹp kia. Có so sánh mới có thể nhớ đến, người đã từng lơ đãng kia mới là người thích hợp với mình nhất.

Lam Tiểu Bố rời khỏi sảnh hàng không dưới đất này, đồng thời dùng trận kỳ bố trí đại trận che giấu hòn đảo này đi. Trước kia người Lam gia có thể tìm đến nơi này, tu chân giả cũng có thể dựa vào thần niệm của mình để tìm ra được. Bây giờ Lam Tiểu Bố dùng đại trận cấp sáu che hòn đảo này đi, chỉ sợ không còn ai có thể tìm được nơi này nữa

Địa Cầu có tu sĩ, đồng thời tu sĩ Kim Đan cũng ngày càng nhiều, còn có cả tu sĩ Luyện Thần cảnh, không cần đến hắn nữa. Lam Tiểu Bố lấy Cực Hải Vân Chu ra, dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài tầng khí quyển, tiến vào tinh không mênh mông.

Mặc dù Lạc Thải Tư dùng phi thuyền tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp sáu, nhưng vì thiếu đi nhiên liệu đỉnh cấp, lúc rời khỏi Địa Cầu phải dựa vào tháp phát xạ.

Không đúng, cha Lam Hướng Thần của hắn phải mượn tháp phát xạ để khởi hành Phá Hà 01, nhưng Lạc Thải Tư rất có thể không cần dùng đến. Bởi vì Lạc Thải Tư nhất định có linh thạch, nếu không thì cũng không thể tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ. Nếu Lạc Thải Tư có linh thạch, vậy thể có thể dựa vào linh thạch để khởi động phi thuyền rời khỏi Địa Cầu.

Nếu như cha Lam Hướng Thần của hắn bảo lưu lại kiến thức khoa học kỹ thuật của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật, vậy thì Phá Hà Hào nhất định có chỗ khảm để thiêu đốt linh thạch. Phá Hà Hào là phi thuyền trí năng, nhất định có thể cho Lạc Thải Tư biết linh thạch có thể khởi động phi thuyền.

So với phi thuyền văn minh khoa học kỹ thuật, tốc độ của Cực Hải Vân Chu có thể dễ dàng vượt qua cả tốc độ ánh sáng, sau đó di chuyển trong không gian chồng chất.

Cực Hải Vân Chu là Tiên khí trung phẩm, phi hành trong không gian chồng chất, mức độ nguy hiểm còn nhỏ hơn xa so với phi thuyền văn minh khoa học kỹ thuật.

Chỉ ngắn ngủi mấy tháng, Cực Hải Vân Chu đã chở Lam Tiểu Bố đến tinh hệ Bách Ma. Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp hai Chân Nặc tinh chính là điểm dừng chân đầu tiên trong tinh hệ Bách Ma mà lần đầu tiên hắn ra ngoài vũ trụ, nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không định quay về đó. Đinh Hòa và Kerr đều không có ở đấy, hắn không cần phải tốn thời gian đến đó làm gì.

Lam Tiểu Bố tiến về tinh cầu đứng đầu Thiên La tinh trong tinh hệ Bách Ma, hắn muốn tìm Mộc Trạch Cực.

…

Mộc Trạch Cực là quốc chủ của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, càng là người đứng đầu trong tinh hệ Bách Ma, theo lý mà nói phải vô cùng vinh quang mới đúng. Mà những năm gần đây, hắn lại không được như vậy.

Chủ yếu là vì tinh hệ Bách Ma đắc tội với tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy Kim Tuyền Tinh, Đại Đế Hầu Dập của Kim Tuyền Tinh không phải là người dễ nói chuyện, không có việc gì cũng phải cho vài đòn. Nói cái gì mà Mộc Trạch Cực đã từng đắc tội với huynh đệ của hắn là Lam Tiểu Bố, điều này khiến hắn rất khó chịu gì đó.

Giờ phút này Mộc Trạch Cực đang ngồi trong đại điện đế vương Thiên La tinh, bầu không khí trong đại điện có chút nghiêm túc, còn có chút kích động và sốt ruột. Ngồi hai bên là hơn 20 vị đại thần, trừ kích động ra, trong mắt đều ẩn chứa sự chờ mong.

“Tử Kiều, ngươi nói một chút đi.” Mộc Trạch Cực nói với vị nam tử trung niên đứng bên trái mình.

Đây là đứa con trai thứ hai Mộc Tử Kiều của hắn, sau khi đứa con trai thứ ba Mộc Nguyên Tang chết ở Ngọc Khải tinh, bây giờ rất nhiều chuyện Mộc Trạch Cực chỉ có thể giao cho đứa con trai thứ hai Mộc Tử Kiều này làm.

Con trai thứ ba rất có thể đã bị Lam Tiểu Bố giết chết, mà hắn vẫn còn vì Lam Tiểu Bố mà bị chèn ép, trong lòng thực sự không cam lòng. Cũng may thời cơ chuyển mình sắp đến, tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy thì sao chứ? Hắn cũng có thể xử lý được.

Người bước ra là một nam tử có dáng người không cao, nam tử này vừa đứng ra đã kích động nói, “Phụ vương, ta đã xem xét kỹ rồi, vết nứt đối diện đó rất có thể chính là Hồng Hoang. Ta tu luyện ở gần đó một năm, bây giờ đã Uẩn Đan thành công. Còn có một tin tức tốt nữa, người bị thương mà chúng ta mang về kia đã tỉnh lại, khi ta hỏi hắn đến từ nơi nào, hắn cũng nói là hắn đến từ vũ trụ Đại Hoang.”

“Nhanh, nhanh mang người kia đến đây.” Mộc Trạch Cực kích động kêu lên.

“Tiểu Mộc à, đã lâu không gặp, ngươi già đi nhiều rồi.” Giọng điệu đáng ăn đòn của Lam Tiểu Bố truyền đến, khiến Mộc Trạch Cực phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên.

“Là ngươi, Lam Tiểu Bố?” Mộc Trạch Cực như nhìn thấy quỷ khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đây chính là Lam Tiểu Bố khiến hắn quanh năm mất ăn mất ngủ. Hơn nữa đây là đại điện vương cung của hắn, làm sao Lam Tiểu Bố lại có thể đến đây mà hắn không phát hiện ra như vậy?

Lam Tiểu Bố đi đến bên cạnh Mộc Trạch Cực, kéo Mộc Trạch Cực ra khỏi chỗ ngồi, sau đó ngồi vào ghế Đại Đế nói, “Đã lâu không gặp, ngươi nhìn thấy ta hình như không vui lắm nhỉ? Ta nhớ năm đó ngươi ở bên ngoài Ngọc Khải tinh chờ ta, nhìn thấy ta đi ra thì vô cùng cao hứng mà.”

“Lam Tiểu Bố, ngươi, ngươi,...” Mộc Trạch Cực chỉ chỉ vào Lam Tiểu Bố, trong lòng vừa sợ lại vừa giận. Hắn sợ không phải là Lam Tiểu Bố, mà là Hầu Dập kìa. Hầu Dập là Đại Đế của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy, nghe nói ngay cả Đại Đế Hắc Tu Trần của tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp bảy Linh Lạc tinh còn chết trong tay Hầu Dập. Hắc Tu Thần là ngươi như thế nào chứ? Dám tùy ý diệt đi tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm, người độc ác như vậy mà còn mất mạng rồi, Mộc Trạch Cực hắn ở trước mặt Hầu Dập có khác gì con kiến đâu chứ?

Chương 365: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (1)

“Lam Tiểu Bố, năm đó ngươi cũng là người Chân Nặc tinh, xem như là một thần dân của tinh hệ chúng ta, sao ngươi lại dám đại nghịch bất đạo, ngồi trên vị trí Đại Đế như vậy.” Một lão thần râu tóc bạc trắng đứng ra, chỉ vào Lam Tiểu Bố, tức đến run rẩy.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, ngưng thực một bàn tay bằng chân nguyên, trực tiếp bắt lấy lão thần này ném ra ngoài.

Mấy tên thần tử định đứng ra chỉ trích nhìn thấy một màn này, lập tức yên tĩnh như gà. Đây là thủ đoạn của tu tiên giả, hơn nữa còn là tu tiên giả có đẳng cấp cực cao.

Lam Tiểu Bố nói tiếp. “Các ngươi nên cảm thấy may mắn khi gặp phải người hiền lành như ta, nếu không thì các ngươi đã hối hận rồi.”

Tu tiên giả giết chóc như cỏ rác, hoàn toàn không để ý đến chuyện sống chết của phàm nhân, giờ phút này ai không muốn sống, thì cứ đứng ra. Mộc Tử Kiều vốn đã bước một chân ra, lúc này im lặng thu chân về. Hắn đã là Uẩn Đan cảnh, trừ Lam Tiểu Bố thì là người có tu vi mạnh nhất. Nhưng hắn biết rõ, người có thể cô đọng chân nguyên thành bàn tay như vậy lợi hại đến mức nào, đó là đại năng có thể dễ dàng hủy diệt một tinh cầu.

Trước khi tường vũ trụ thứ nhất được dựng lên, có một tu tiên giả cường đại có thể dễ dàng hủy diệt một tinh cầu, bất kỳ vũ khí văn minh khoa học kỹ thuật nào cũng chỉ là mây bay đối với tu tiên giả cường đại.

Lam Tiểu Bố trước mắt này có thể dễ dàng cô dọng chân nguyên lại, chắc hẳn là loại tu tiên giả này. Hắn cũng có chân nguyên, nhưng chân nguyên chỉ vừa mới tu luyện được mà thôi. Năm đó rất có thể Mộc Nguyên Tang đã chết trong tay Lam Tiểu Bố, hắn cũng không muốn bước vào vết xe đổ của Mộc Nguyên Tang. Từ một góc độ nào đó mà nói, từ sâu trong lòng hắn thật sự cảm ơn Lam Tiểu Bố đã giết Mộc Nguyên Tang.

“Ngươi đã là tu tiên giả?” Mộc Trạch Cực chấn động nhìn Lam Tiểu Bố. Những tức giận trước đó đã sớm biến mất, hắn cũng không muốn chết.

“Ngươi nói thử xem?” Lam Tiểu Bố nhìn Mộc Trạch Cực.

“Tiên sư đại nhân, chúng ta đều từng là con dân của một tinh cầu, ngươi có bất cứ chuyện gì cần Mộc Trạch Cực ta làm, Mộc Trạch Cực ta nhất định sẽ dốc hết sức lực mà làm.” Mộc Trạch Cực cơ hồ còn định vỗ ngực hứa hẹn.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Mộc Trạch Cực, “Tiểu Mộc à, sớm nói như vậy chẳng phải được rồi sao. Ngươi nhìn xem, làm hại lão đầu kia bị ngã một cái.”

“Đại Đế, người tới rồi, nhưng mà hắn còn đang hôn mê.” Một giọng nói khác truyền đến, hai tên binh sĩ nâng môt cái ván giường nhỏ tiến đến, trên ván giường kia là một nam tử sắc mặt vàng như nến. Hai tay hai chân của nam tử kia đều bị khóa chặt trên ván giường, rõ ràng là do Mộc Trạch Cực làm.

Trong lòng Mộc Trạch Cực thầm hận Lam Tiểu Bố đến quá đúng lúc, nếu như Lam Tiểu Bố đến sớm một chút, hắn chắc chắn sẽ không ra lệnh cho người hầu mang nhân vật quan trọng kia đến đây. Giờ phút này hắn chỉ có thể nghiêm mặt nịnh nọt, “Tiên sư đại nhân, đây là người mà ta tìm được ở phế tinh trên Dị Thập Nhất Hào.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử đang nằm trên ván giường, hơi thở của người này vô cùng bất ổn, lúc trước có lẽ đã bị trọng thương trí mạng, Mộc Tử Kiều nhất định đã cho hắn dùng dược liệu đỉnh cấp, cuối cùng mới có thể cứu được một mạng của người này.

Tu vi của người này chắc hẳn cao hơn hắn, thậm chí còn không kém gì Loan Già. Chỉ là hắn ta khác Loan Già ở chỗ, gia hỏa này chẳng những vết thương trên cơ thể rất nặng, mà Nguyên Thần cũng bị thương đến mức mất đi ý thức. Mộc Trạch Cực không biết đã dùng bảo vật gì mà Nguyên Thần của gia hỏa này đang dần dần hồi phục lại, hơn nữa tốc độ hồi phục còn rất nhanh. Thậm chí không đến một canh giờ nữa, gia hỏa này có thể tỉnh lại, sau đó khôi phục ý thức.

Lam Tiểu Bố cười lạnh trong lòng, Mộc Trạch Cực lại đang tự tìm phiền phức đây mà. CHỉ sợ Mộc Trạch Cực thấy đây là một tu tiên giả bị thương, nghĩ rằng chỉ cần khóa chặt đối phương lại là có thể muốn làm gì thì làm, đúng là quá ngây thơ mà.

Mặc dù hắn là Chân Thần cảnh, nhưng mà hắn sẽ không trắng trợn giết chóc ở đây. Trước đó cho dù có một đại thần Thiên La tinh đứng ra kêu gào, hắn cũng chỉ ném người đó ra ngoài mà thôi. Nếu như đổi thành một vị tu tiên giả khác đứng đây, sợ đã giết hết những người ở đây, chỉ giữ lại Mộc Trạch Cực để tra hỏi, sau khi hỏi xong vẫn sẽ giết chết.

Tu tiên giả khác không dễ nói chuyện như hắn đâu, đại đa số đều giết hết trước rồi nói tiếp.

“Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố không để ý đến tu tiên giả bị thương này, tu vi của gia hỏa này có lẽ mạnh hơn hắn. Nhưng với loại vết thương này cho dù Nguyên Thần có thức tỉnh thì hắn cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Mộc Trạch Cực nhanh chóng đáp lại, “Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào là một tinh cầu bị vứt bỏ nằm ở biên giới tinh hệ Bách Ma, bởi vì tinh cầu này bị ô nhiễm, sau đó bị khai thác trắng trợn, bây giờ đã mất đi sức sống, trở thành phế tinh. Không được bao lâu, loại phế tinh này sẽ bị phân tách thành vô số thiên thạch trôi vào trong tinh không.

Mấy năm trước, tinh hệ Bách Ma ta dò xét tinh không đã phát hiện ra phế tinh này. Ở biên giới của phế tinh này có một vết nứt dài mấy trăm vạn dặm, rộng một dặm. Cái khe này vô cùng kì quái, có một loại dòng chảy không khí. Có lúc vết nứt không ngừng tản ra khí lưu cuồng bạo, có lúc, cho dù là người hay vật đến gần vết nứt đều sẽ bị cuốn đi.”

“Người này là do vết nứt đẩy ra?” Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua tu tiên giả đang bị trói trên ván giường nhỏ.

Chương 366: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (2)

Mộc Trạch Cực gật đầu, “ĐÚng vậy, lúc đó khi chúng ta phát hiện ra vết nứt, người này không có ở đó. Sau đó Thiên La tinh kết nối được với máy móc giám sát công trình ở Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, ngày đêm giám sát vết nứt này. Con trai thứ hai Mộc Tử Kiêu của ta cũng tự mình canh giữ bên ngoài vết nứt đó. Mãi đến nửa năm trước, người này đột nhiên từ trong khe nứt lao ra, sau đó ngã trên Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào. CHúng ta cứu hắn về, đồng thời dùng rất nhiều bảo vật chữa trị cho hắn, chỉ là bây giờ hắn còn đang hôn mê.”

“Mộc Tử Kiều, ngươi nói tình hình vết nứt kia một chút đi.” Lam Tiểu Bố chỉ về Mộc Tử Kiều đang rụt lại.

Mộc Tử Kiều chỉ có thể gượng ép đứng ra nói, “Ta vẫn luôn canh giữ bên cạnh vết nứt kia, khí lưu tràn ra từ nói đó hình như rất tốt đối với võ giả, ta tập võ một khoảng thời gian, cảm thấy cơ thể mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Cơ thể mạnh mẽ hơn rất nhiều? Ngươi cũng đã Uẩn Đan cảnh rồi, chỉ tăng cường thân thể thối ao?”

Trong lòng Mộc Tử Kiều vô cùng sợ hãi, nhanh chóng bổ sung. “Không khí nơi đó quả thật vô cùng thích hợp để tu luyện, nhưng mà cũng rất nguy hiểm, Trước đó có một nữ tử tu luyện ở đó, cuối cùng thì bị hút vào trong khe nứt kia.”

“Có một nữ tử tu luyện ở đó? Chuyện xảy ra lúc nào?” Lam Tiểu Bố không biết vì sao vẫn luôn nhớ đến Lạc Thải Tư, mặc dù hắn biết khả năng người đó là Lạc Thải Tư không lớn, nhưng vẫn không nhịn được nghi ngờ.

“Là ba năm trước.” Mộc Tử Kiều kính cẩn đáp.

“Có chân dung cả nàng không?”Lam Tiểu Bố hỏi lại.

Mộc Tử Kiều lắc đầu, “Không có, lúc đó ta cũng vừa mới đến, nàng đeo khăn che mặt, bởi vì thực lực quá mạnh, không có ai trong chúng ta dám đến gần, cho nên chỉ có ấn tượng mơ hồ. Nàng cũng không bao giờ tiếp xúc với chúng a, chỉ biết là đang tu luyện. Có một lần lúc nàng đang tu luyện, bỗng nhiên sấm sét vang lên, từng đạo sấm sét đánh về phía nàng…”

Lôi kiếp? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, nếu như là lôi kiếp, vậy thì không phải là Lạc Thải Tư rồi. Lạc Thải Tư đến Kim Đan viên mãn, chắc hẳn sẽ đột phá lên Hóa Đan cảnh, vậy thì không có lôi kiếp.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố rất nhanh nghĩ đến chuyện Hóa Đan cảnh là một cảnh giới giả, lúc đầu không hề tồn tại. Hoặc nói cách khác chính là sau Kim Đan cảnh sẽ trực tiếp lên Luyện Thần cảnh.

Nhưng đột phá đến Luyện Thần cảnh cũng không có lôi kiếp mà, hắn phải đến Hư Thần cảnh mới xuất hiện lôi kiếp. Chỉ là sau khi vũ trụ Đại Hoang tách tầng thứ nhất và tầng thứ hai ra, hệ thống tu luyện đã xuất hiện chút hỗn loạn. Lam Tiểu Bố cũng không biết người khác bước vào Luyện Thần cảnh có lôi kiếp hay không.

“Ta thấy, cái đó chỉ sợ là lôi kiếp của Tiên Nhân. Tiên Nhân có thể độ kiếp bình thường đều rất mạnh, trong lòng ta có chút sợ hãi. Nữ tử kia rất mạnh, nàng vượt qua lôi kiếp, chỉ là khi nàng vừa mới độ kiếp xong, vết nứt kia đã hình thành nên lực hút vô cùng mãnh liệt, lực hút đó hút nàng đi, sau đó thì không còn tin tức nào nữa.” Sau khi Mộc Tử Kiều nói xong, còn vô cùng cung kính thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái.

Lam Tiểu Bố quyết định đến xem vết nứt kia một chút, hắn còn định lấy ra một bức chân dung của Lạc Thải Tư, để Mộc Trạch Cực tìm kiếm ở tinh hệ Bách Ma xem có Lạc Thải Tư hay không, đã nhìn thấy nam tử nằm trên ván giường kia mở mắt ra.

Ngay lập tức, Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm nhận được linh khí xung quanh đều bị cuốn hết về phía nam tử kia, nam tử có chút mê man nhìn quanh một chút, sau đó lạnh lẽo hỏi, “Đây là đâu? Là ai đã khóa ra lại?”

Những người xung quanh còn chưa kịp trả lời, đã thấy nam tử nâng hai tay lên, xiềng xích đặc chế đang khóa hai tay của hắn kia lập tức vỡ vụn như bã đậu. Nam tử ngồi dậy, giơ hai chân lên một chút, xiềng xích đang khóa hai chân cũng bị vỡ vụn.

Trong mắt Mộc Trạch Cực lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn không ngờ vị tiên sư bị bắt đến này cũng mạnh như vậy, người này lúc trước trọng thương sắp chết, bây giờ vừa mở mắt đã có thể kéo đứt xiềng xích, hắn mạnh đến mức nào đây?

Hai binh sĩ xông lên, định bắt nam tử này lại. Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, hai đạo phong nhận tùy ý bay ra, hai tên binh sĩ kia lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

“Hóa ra là vương quốc phàm nhân rác rưởi.” Ánh mắt nam tử quét một vòng, có chút khinh thường nói một câu, sau đó lập tức xuất hiện mười mấy đạo phong nhận bay ra, mười mấy vị đại thần trong nháy mắt đã bị giết chết.

Mộc Trạch Cực run lẩy bẩy, giờ phút này hắn mới hiểu được lời Lam Tiểu Bố nói lúc trước là gì, hắn thật sự là một tiên sư hiền lành.

“Ngươi là quốc chủ?” Ánh mắt nam tử nhìn về phía Lam Tiểu Bố đang ngồi trên vị trí Đại Đế.

Sau khi nói xong câu đó, nam tử này lại phóng ra bảy tám đạo phong nhận một lần nữa. Những đạo phong nhận này bay về phía Mộc Trạch Cực, Mộc Tử Kiều và bảy tám tên đại thần còn sót lại.

Mộc Trạch Cực cảm nhận được hơi thở chết chóc đang ập đến, hắn hoàn toàn không có khả năng tránh né, chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại. Mộc Tử Kiều thì có thể nhìn thấy phong nhận kia, nhưng hắn cũng không có cách nào tránh né, tựa như cho dù hắn trốn đến đâu, đều sẽ bị phong nhận này giết chết.

Đinh Đinh đang đang! Từng tiếng vang lanh lảnh nổ tung trong đại điện, tất cả mọi người chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo lướt qua cổ mình, sau đó biến mất.

Mộc Trạch Cực mở to hai mắt, phát hiện hắn và Mộc Tử Kiều đều ổn, còn sáu tên đại thần cũng bình yên vô sự, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mộc Tử Kiều nhanh chóng cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam tiền bối đã cứu mạng.”

Chỉ có một mình hắn biết, là Lam Tiểu Bố đã vung ra tám đạo phong nhận cứu tất cả mọi người. Phong nhận này hầu như đã biến thành thực chất, lại còn có âm thanh va chạm lanh lảnh.

“Ngươi là tu tiên giả?” Nam tử kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, nơi này là vũ trụ Phàm Nhân mà.

Chương 367: Rước lấy phiền phức. (1)

Dù thực lực của hắn không bằng một phần mười lúc bình thường, nhưng có thể ngăn cản phong nhận của hắn thì không phải chuyện đơn giản như vậy. Điều này nói rõ người trước mắt này chẳng những là một tu tiên giả, mà còn là tu tiên giả có thực lực rất mạnh.

“Có vấn đề gì à? Chẳng lẽ toàn bộ vũ trụ này chỉ có một mình ngươi mới có thể tu luyện à?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố có chút khó chịu. Cho dù lần đầu tiên hắn không ra tay cứu giúp, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu khi người trước mắt ra tay giết chóc mà không có lý do gì.

“Đã như vậy, Phó mỗ xin cáo từ.” Nam tử này nói xong thì xoay người rời đi.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Giết người rồi đi như vậy sao?”

Nam tử này tựa như không nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, thân hình lóe lên, biến thành một cái bóng phóng về cửa lớn đại điện.

Chỉ là hắn chỉ vừa mới vọt đến cửa ra vào, một đạo sát ý đáng sợ đã đánh vào trong thức hải của hắn, Nguyên Thần của hắn còn đang trọng thương chưa lành, hoàn toàn không thể nào ngăn cản Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố. Thần hồn bị xé rách, lúc này hắn chỉ có thể hét lên đau đớn, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

“Cho ngươi ba giây, nếu như ngươi vẫn không chịu quay lại, chỉ sợ ngươi sẽ không có cơ hội được luân hồi đấy.” Lam Tiểu Bố nói.

Nam tử lau đi máu chảy ra nơi khóe miệng, bò lên, quay lại đại điện.

Mộc Trạch Cực cũng lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, giờ phút này hắn mới hiểu được Lam Tiểu Bố mạnh đến mức nào. Tiên sư này tiện tay là phóng ra sát mang, ở trước mặt Lam Tiểu Bố hình như cũng không có năng lực chống cự.

“Đạo hữu, ta không biết ngươi cũng là người đồng đạo, chuyện hôm nay là do Phó Cảnh ta sai, ta đồng ý xin lỗi. Sư môn của chúng ta nói không chừng còn có cùng nguồn gốc.” Nam tử tên là Phó Cảnh kia vô cùng thành khẩn nói, khi nói xong còn hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đồng đạo với loại sói mắt trắng như ngươi, ngươi đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa. Dù sao thì người ta cũng đã cứu ngươi về, nhân phẩm của tiểu Mộc mặc dù chẳng ra làm sao, nhưng cũng đã cứu được ngươi, còn chữa thương cho ngươi, ngươi vừa mới tỉnh dậy, đã giết hết mười mấy người của người ta rồi.”

“Đa tạ ân cứu mạng của Lam tiên sư.” Mộc Trạch Cực lúc này mới nhớ đến chuyện cảm tạ ơn cứu mạng. Trước đó hắn hối hận vì không nên mang tiên sư đang bị thương này đến, trong lòng còn đang oán trách Lam Tiểu Bố đến quá đúng lúc. Nhưng bây giờ trong lòng hắn chỉ cảm thấy sợ hãi, nếu như hôm nay không có Lam Tiểu Bố đến, chỉ sợ hắn đã xong đời rồi.

Lam Tiểu Bố lấy ra bức chân dung của Lạc Thải Tư đưa cho Mộc Trạch Cực, “Đây là bạn ta, Lạc Thải Tư, nàng bây giờ có khả năng đang ở tinh hệ Bách Ma. Một khi ngươi tìm được nàng, lập tức nói cho Hầu Dập đại đế của Kim Tuyền tinh biết, ngươi sẽ có chỗ tốt.”

“Vâng, Lam tiên sư yên tâm, Mộc Trạch Cực ta đảm bảo nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này. CHỉ cần bạn của ngươi xuất hiện ở tinh hệ Bách Ma, ta nhất định có thể tìm được nàng.” Mộc Trạch Cực vỗ ngực đùng đùng.

“Nói vị trí vết nứt hư không kia cho ta.” Lam Tiểu Bố nôn nóng muốn đến xem rốt cuộc vết nứt kia là như thế nào. Dựa theo suy đoán của hắn, dòng khí tràn ra từ vết nứt kia rất có thể là khí lưu Hồng Hoang như lời Loan Già nói. CHỉ là nơi Loan Già nói là vũ trụ Đại Hoang, mà nơi này chính là một tầng trời đã bị vũ trụ Đại Hoang tách ra.

Mộc Tử Kiều đứng bên cạnh đã sớm lấy ra một quả cầu phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố, hắn nhìn một chút, trong quả cầu thủy tinh này đã định vị vị trí Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào.

“Vị trí này tặng lại cho ngươi, nhớ giúp ta làm cho tốt chuyện ta đã nói, còn nữa, đừng có tham quá, đừng nghĩ đến chuyện biến đồ của người khác thành đồ của mình.” Lam Tiểu Bố đứng lên, vỗ vỗ Mộc

Trạch Cực, lúc này mới giơ tay lên bắt lấy Phó Cảnh, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Lam tiên sư yên tâm, Mộc Trạch Cực nhất định sẽ làm thật tốt chuyện ngài đã dặn dò.” Mồ hôi lạnh trên trán Mộc Trạch Cực vừa mới lau đi lại xuất hiện lần nữa, hắn khom người mãi đến khi Lam Tiểu Bố rời đi mới thở ra một hơi, ngã ngồi xuống ghế.

“Phụ vương…” Mộc Tử Kiều gọi một tiếng

Mộc Trạch Cực lấy lại tinh thần, “Nhanh, nhanh sai người tìm kiếm người bạn Lạc Thải Tư này của Lam Tiểu Bố, nhất định phải nhớ kỹ, cho dù ai nhìn thấy nàng, cũng phải xem nàng là vị khách tôn quý nhất của toàn bộ tinh hệ Bách Ma.”

“Vâng, phụ vương.” Mộc Tử Kiều lên tiếng, vội vàng chạy ra ngoài. Chuyện của Lam tiên sư, hắn nhất định phải xem là chuyện lớn quan trọng nhất để làm.

…

“Đạo hữu, ta đến từ Ngũ Trọng Túy Thiên, là môn hạ của Thái Ất.” Phó Cảnh ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút tự phụ.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đã là tù nhân rồi, sao còn có cảm giác ưu việt như vậy?

Không đúng, gia hỏa này vừa nói cái gì mà môn hạ của Tháu Ất? Thát Ất đó là Thái Ất chân nhân sao? Nhìn thái độ của gia hỏa này, hắn hình như không đoán sai đâu.

“Ngươi nói ngươi là môn hạ của Thái Ất chân nhân?” Lam Tiểu Bố có chút không tin nhìn Phó Cảnh từ trên xuống dưới hỏi một câu, sau đó còn chưa đợi Phó Cảnh trả lời, còn nói thêm, “Thái Ất chân nhân mà lại có môn hạ như đồ ăn hại ngươi sao? Người là do môn phái đối đầu với Thái Ất chân nhân phái đến à? Chuyên đi bôi đen Thái Ất?”

Phó Cảnh lúc đầu còn có chút tự phụ, sau khi nghe lời Lam Tiểu Bố nói, mặt hơi đỏ, có chút lúng túng nói, “Ta là đệ tử tùy truyền của sư phụ…”

Đệ tử tùy truyền là người nào đó đi đến chỗ nào, tùy tiện truyền một vài chiêu thức nào đó, loại đệ tử này nhiều nhất chỉ học được mấy ngày, thậm chỉ chỉ có thể gặp sư phụ được một lần mà thôi.

Chương 368: Rước lấy phiền phức. (2)

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không nể tình ngắt lời Phó Cảnh nói, “Thôi ngươi dẹp đi, đệ tử tùy truyền của Thái Ất chân nhân cũng sẽ không có loại ăn hại như ngươi đâu, đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa.”

Phó Cảnh vội vàng nói, “Sư phụ ta không phải là Thái Ất chân nhân, mà là Kim Hà đồng tử…”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Phó Cảnh, “Kim Hà đồng tử là ai? Sao ta lại không biết?”

Phó Cảnh nói, “Sư phụ ta là một trong bốn đồng tử của Thái Ất chân nhân, vẫn luôn đi theo phía sau Thái Ất chân nhân, sau đó được sư phụ chân truyền. Sau này còn sáng lập ra Thái Ất môn.”

Lam Tiểu Bố nhìn Phó Cảnh như đang nhìn một thằng ngốc, trong lòng tự nhủ tên này đúng là đang tự dát vàng lên mặt mà, một vị đồng tử đi theo Thái Ất chân nhân chỉ truyền cho hắn một hai chiêu thức, vậy mà trong miệng gia hỏa này, lại biến thành môn hạ của Thái Ất. Cọ nhiệt trong truyền thuyết nhất định là như thế này rồi.

“Đừng nói nhảm nữa, làm sao ngươi đến được đây?” Lam Tiểu Bố không kiên nhẫn nói.

Trong lòng Phó Cảnh thầm hận, trong lòng tự nhủ còn không phải do trước đó ngươi cứ hỏi không ngừng, bây giờ lại bảo ông đây đừng nói nhảm nữa. Hận xong thì còn phải cung kính mà đáp lại, “Ta không cẩn thận bị dòng khí lưu Hỗ Độn cuốn vào trong vết nứt, sau đó thì đến nơi này.”

Miệng thì đang trả lời, nhưng trong lòng Phó Cảnh đang suy nghĩ, chờ đến khi vết thương của hắn hồi phục rồi, hắn không rút hồn lột da đốt hồn của Lam Tiểu Bố, Phó Cảnh hắn đã uổng công lăn lộn trong những năm qua rồi.

Về phần Lam Tiểu Bố có thể giết hắn hay không, hắn tin Lam Tiểu Bố không dám. Lam Tiểu Bố tu luyện đến tình trạng này, không thể nào không biết mức độ ảnh hưởng của sư tổ. Dám giết hắn, vậy thì cũng có nghĩa là trong tương lai sẽ khó sinh tồn ở vũ trụ Đại Hoang, cuối cùng tất nhiên sẽ chết không có chỗ chôn.

Xem ra Loan Già không hề nói sai, Ngũ Trọng Túy Thiên cũng có vết nứt hư không do khí lưu Hỗn Độn xé rách, nói như vậy. Không chừng vũ trụ Đại Hoang không thể nào chạy thoát khỏi vận mệnh bị giải thể rồi, cuối cùng sẽ hóa thành vô số tinh cầu phân tán trong vũ trụ mênh mông.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Phó Cảnh nói, “Sư tổ ta chính là Côn Lôn Thập Nhị Thường Tiên, tuy ta là để tử tùy truyền của đồng tử của sư tổ ta, nhưng cũng có mệnh bài thần hồn…”

“Ngươi không khoác lác thì sẽ chết à?” Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức đánh ra một quyền.

Hởi thở chết chóc nghiền ép đến, trong mắt PHó Cảnh lộ ra vẻ hoảng sợ tột cùng, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố thật sự dám giết hắn. Hắn rất muốn nói mình không hề khoác lác, thế nhưng hắn không thể nào mở miệng nói chuyện được. Một quyền kia của Lam Tiểu Bố trực tiếp đánh nát cơ thể hắn. Nguyên Thần vừa mới thoát ra, đã bị Thái Sơ Hằng Hỏa đốt thành hư vô.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra lấy nhẫn trữ vật của Phó Cảnh, dùng một ngọn lửa đốt sạch Phó Cảnh.

Phó Cảnh bị giết, cấm chế trong nhẫn của hắn cũng bị Lam Tiểu Bố nhanh chóng phá vỡ. Bên trong có gần vạn tiên tinh khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, trong đó có mấy chục viên tiên tinh có chất lượng khá tốt, có lẽ đẳng cấp của chúng cao hơn một chút.

Cất hết những tiên tinh này vào trong nhẫn của mình, Lam Tiểu Bố còn tìm ra được một đống tiên linh thỏa cấp thấp và một ít vật liệu luyện khí.

Công pháp, đan dược gì đó, đều bị Lam Tiểu Bố ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Cổ Đạo đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô, có thứ mà nó ưa thích nhất, tự nó có thể lấy đi.

Mấy món Tiên khí hạ phẩm Lam Tiểu Bố còn chướng mắt, mãi đến khi hắn lấy ra được một chiếc khăn tay có đồ án Bát Quái trận, trong lòng mới cảm thấy hứng thú, chiếc khăn tay này hình như có chút đặc biết.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng luyện hóa tầng cấm chế thứ nhất của chiếc khăn tay này, hắn thở dài, biết suy đoán của mình là đúng.

Khăn tay này hắn biết, tên là Bát Quái Long Tu Mạt. Chiếc khăn tay này là đồ của Thạch Cơ nương nương. Thạch Cơ nương nương trong ghi chép là một Ác Ma. Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố đến Nguyên Châu mới biết được rất nhiều bí văn. Biết trên thực tế Thạch Cơ nương nương là một người hiền lành, thậm chí là rất hiền lành. Cuối cùng bị sư đồ Thái Ất bắt nạt đến chết, Bát Quái Long Tu Mạt đương nhiên cũng bị Thái ẤT lấy đi.

Thật ra tất cả những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là Bát Quái Long Tu Mạt này cũng được xem là pháp bảo không tệ. Thái Ất có thể ban pháp bảo này cho Phó Cảnh, có thể thấy Phó Cảnh đã lọt vào mắt Thái Ất, chuyện Phó Cảnh có mệnh bài có thể là thật. Mình giết Phó Cảnh, tương lai chỉ sợ sẽ có nhân quả tìm đến. Sư đồ Thái Ất, cũng không phải dạng dễ trêu vào, cũng không phải người dễ nói chuyện.

Nghĩ đến đâu, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô phục hồi lại toàn bộ tình cảnh Phó Cảnh đã giết người trước đó vào trong thủy tinh cầu, thứ này nói không chừng có lẽ sẽ có lúc dùng đến. Cho dù tương lai như thế nào, hắn nhất định phải có lý.

Sau khi dùng ngọn lửa đốt sạch Phó Cảnh, Lam Tiểu Bố gói hết những thứ của Phó Cảnh bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Phiền phức cũng đã gây ra rồi, không có gì phải sợ cả. Chuyện quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên rồi nói tiếp. Có thực lực có thể không cần nói đến đạo lý, khi không có thực lực mới có thể xin ngươi khác nói đạo lý. Cũng giống như thủy tinh cầu mà hắn đang làm đây, cũng không phải là vì hắn không có thực lực sao?

Tốc độ của Cực Hải Vân Chu cực nhanh, một lúc sau, Lam Tiểu Bố đã đứng trên Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào. Đứng ở đây, Lam Tiểu Bố không cần mở rộng thần niệm đã có thể nhìn thấy rõ ở biên giới của Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào có một cái khe nứt to lớn dài đến mấy trăm dặm, Lam Tiểu Bố hoài nghi có phải là do Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào quá lớn, nếu không thì có lẽ nó đã bị hút vào trong khe nứt này rồi.

Chương 369: Vô giới. (1)

Nhưng mà dựa theo dòng khí lưu từ trong vết nứt này mà nói, Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào này sớm muộn gì cũng bị xé nát rồi bị khe nứt này hút đi.

Vết nứt hư không này ở gần sát biên giới Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, Lam Tiểu Bố kiểm tra tỉ mỉ tất cả vị trí nằm gần vết nứt hư không này một lần, trừ việc tìm ra được dấu vết của tụ linh trận ở một nơi ra thì không phát hiện ra chuyện gì khác.

Tụ Linh trận bố trí ở nơi này, Lam Tiểu Bố tìm ra được mấy lá trận kỳ. Những trận kỳ này được luyện chế khá thô sơ, với loại trận kỳ này mà bố trí Tụ Linh Trận thì tối đa cũng là trận pháp cấp một.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn không thể xác định được người bị hút vào vết nứt hư không ở đây có phải là Lạc Thải Tư hay không.

Đứng gần sát vết nứt kia, hắn có thể cảm nhận không khí đang chảy ra ngoài, Lam Tiểu Bố cũng thử vận chuyển Thái Xuyên Quyết tu luyện, một luồng hơi thở còn thuần khiết hơn so với Tẩy Thai Trì chảy khắp kinh mạch Lam Tiểu Bố.

Chỉ một chu thiên, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được chân nguyên của mình tăng lên một chút.

Nơi tốt, đây chính là dòng khí lưu Hồng Hoang. Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, khó trách nữ tử kia lại tu luyện ở đây, bất kỳ một người đến đây tu luyện, nhất định sẽ chọn chỗ này. Tu luyện trong loại không khí Hồng Hoang này, hiệu quả còn mạnh hơn cả linh thạch và linh mạch bình thường.

Lam Tiểu Bố lấy ra một đống linh thạch, sau đó cầm ra mười mấy viên tiên tinh, bắt đầu vận chuyển Thái Xuyên Quyết.

Dòng khí Hồng Hoang hòa lẫn với tiên linh khí tinh khiết bắt đầu vận chuyển khắp kinh mạch Lam Tiểu Bố theo từng chu thiên, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của mình đang từ từ tăng lên.

Còn chưa đến một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã từ Chân Thần cảnh sơ kỳ đỉnh phong bước vào Chân Thần cảnh trung kỳ.

Lam Tiểu Bố dứt khoát bố trí một tụ linh trận cấp sáu, sau đó tiếp tục tu luyện.

…

Mộc Trạch Cực vô cùng mệt mỏi, chuyện Lam Tiểu Bố giao hắn chẳng hề lơ là chút nào, bất cứ tinh cầu nào nằm trong tinh hệ Bách Ma, hắn đều sẽ phái người đến đốc thúc làm việc, ngay cả bản thân hắn cũng đang tìm kiếm Lạc Thải Tư ở Thiên La tinh.

Đáng tiếc là, đã gần một năm trôi qua rồi, hắn hoàn toàn không có chút tin tức nào của Lạc Thải Tư. Điều này khiến Mộc Trạch Cực vô cùng lo lắng, hắn lo Lam Tiểu Bố nghi hắn không dốc toàn lực làm việc, cũng lo lắng Hầu Dập đại đế sẽ giận cá chém thớt, sau đó diệt đi Thiên La tinh của hắn.

Cũng may Mộc Tử Kiều đến Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào đã truyền tin tức về, nói rằng rất có thể Lam Tiểu Bố cũng đang tu luyện ở trên Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào này, chỉ là do có trận pháp che chắn, cho nên hắn không thể nào xác định được mà thôi.

Mộc Trạch Cực nhanh chóng dặn dò con trai, nhất định phải thời

thời khắc khắc, canh giữ bên ngoài trận pháp mà Lam Tiểu Bố đang bế quan, một khi Lam Tiểu Bố xuất quan, lập tức nói cho Lam Tiểu Bố, bọn họ đã cố gắng hết sức, chỉ là thật sự không tìm được Lạc Thải Tư.

Lam Tiểu Bố đương nhiên là đang tu luyện trên Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, nửa năm trước hắn đã bước vào Chân Thần cảnh đỉnh phong, nhưng ba tháng sau đó, hắn không thể tiến triển thêm một chút nào.

Nói cách khác là sau khi đến Chân Thần cảnh đỉnh phong, hắn không thể nào đột phá lên Nhân Tiên cảnh, cứ bị kẹt ở đây.

Đây nhất định không phải vấn đề của linh khí, hắn bây giờ muốn linh khí có linh khí, muốn tiên nguyên có tiên nguyên, thậm chí còn có khí lưu Hỗn Độn, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn không thể tiến thêm được một bước, nhất định là có vấn đề khác.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn quyết định ngừng việc tu luyện lại. Thần niệm của hắn quét ra ngoài đã thấy Mộc Tử Kiều đang chờ bên ngoài, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Mộc Tử Kiều, Lam Tiểu Bố đã biết nhất định là họ không tìm được Lạc Thải Tư. Điều này khiến Lam Tiểu Bố rất thất vọng, nếu như Lạc Thải Tư đi về phía này, nơi đến đầu tiên nhất định là tinh hệ Bách Ma, nhưng hết lần này đến lần khác Mộc Trạch Cực đều không tìm được Lạc Thải Tư.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị rời khỏi Tụ Linh Trận, trong Vũ Trụ Duy Mô đột nhiên có thêm mô hình của một đạo thần thông mới.

Đây là…

Ý thức Lam Tiểu Bố tập trung vào đạo thần thông này, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã vô cùng vui mừng đứng lên, lúc trước khi hắn rời khỏi Nguyên Châu, đã bị phong nhận không gian trong vòng xoáy truyền tống chặt đứt một cánh tay. Đạo phong nhận không gian kia quả thất quá đáng sợ, hắn rõ ràng nhìn thấy được đạo phong nhận kia, cũng đã tránh né nó. Nhưng đối với đạo phong nhận kia mà nói, hắn tựa như chẳng làm gì cả. Đạo phong nhận không gian kia vẫn có thể dễ dàng chém đứt tay hắn.

Lúc trước hắn để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên thần thông phong nhận này, không ngờ Vũ Trụ Duy Mô thật sự có thể làm được.

Lam Tiểu Bố biết thủ đoạn đối địch của mình có hạn, giờ phút này có thêm môn thần thông này, sự chú ý của hắn được nhiên sẽ tập trung toàn bộ vào thần thông phong nhận không gian này.

Nhưng Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng thất vọng, hắn phát hiện Vũ Trụ Duy Mô mặc dù làm theo yêu cầu của hắn, nhưng trên thực tế cũng chẳng khác gì không làm.

Nói đúng ra thì, Vũ Trụ Duy Mô chỉ tái hiện lại cảnh cánh tay hắn bị nhận mang không gian vô hình kia chặt đứt, chưa nói cho hắn biết lĩnh ngộ đạo nhận mang này như thế nào.

NHìn tình cảnh kia lặp đi lặp lại mấy lần, thần niệm Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Trong lòng hắn thầm nghĩ có phải mình đã quá ỷ lại vào Vũ Trụ Duy Mô hay không? Chẳng lẽ không có Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố hắn không thể lĩnh ngộ được đạo phong nhận không gian này sao?

Chương 370: Vô giới. (2)

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía vết nứt không gian cách đó không xa, nơi đó có dòng khí lưu Hỗn Độn, có lúc như gió mạnh thổi ra, có lúc lại là lực hút mạnh mẽ. Thay đổi hai chiều vô cùng suôn sẻ, thật giống như chỉ có một loại trạng thái đó.

Lam Tiểu Bố cầm lấy Thất âm Kích, vừa sải bước rời khỏi Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, sau đó đánh một kích ra.

Một kích này vừa đánh ra, không gian này hay là không gian kia, quỹ tích của Thất âm Kích hay là quỹ tích kia.

Không đúng, vừa rồi hắn vẫn còn chưa xét đến chuyện không gian biến mất, Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, lúc này hắn không xem xét đến mô hình phong nhận mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên. Toàn bộ tâm trí của hắn đều tập trung vào trong vết nứt hư không này, khí lưu trong vết nứt hư không này thay đổi, chính là không gian chuyển đổi. Nếu không thì trong chuyển đổi này nhất định có vết tích khác. Hắn nắm chặt Thất âm Kích, xet qua khoảng cách không gian đến một phía khác, đây chính là một kiểu chuyển đổi không gian.

Thất âm Kích lại vung lên lần nữa, đánh ra ngoài hơn vạn trượng.

Kích âm xé rách khoảng cách không gian hơn mười trượng, tựa như chỉ trong nháy mắt đã đánh ra xa hơn mười trượng, sát khí lăng lệ cuốn theo chân nguyên của Lam Tiểu Bố tạo ra vết tích loáng thoáng trong hư không.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, vẫn không đúng, một kích vừa rồi của hắn vẫn có dấu vết theo sau, mặc dù hắn vừa đánh ra, đã đến hơn mười trượng, nhưng đây không phải là thủ đoạn không gian, mà là chân nguyên và thần niệm tạo ra. Tu vi của hắn chỉ mới là Chân Thần cảnh đỉnh phong, nhưng chân nguyên và thần niệm của hắn đã được rèn luyện vô số lần, không có gì sánh được. Loại thực lực hùng hậu này, khoảng cách hơn mười trượng đương nhiên chỉ thoáng qua là đến.

Tiếp tục, Thất âm Kích lại vạch ra một đạo trận văn không gian, sau đó kích âm xé rách xông ra, khong gian vẫn có dấu vết.

Một lần, hai lần, ba lần…

Lúc ban đầu, mỗi lần Lam Tiểu Bố đều suy nghĩ xem rốt cuộc là chỗ nào không đúng, tạo thành không gian không cách nào vượt qua. Sau đó thì Lam Tiểu Bố không còn nghĩ đến chuyện mình không đúng chỗ nào nữa, hắn chỉ biết một kích này của mình chỉ thiếu một chút nữa. Cho nên hắn không thể nào dừng lại được, chỉ có khi lặp đi lặp lại, không ngừng thử nghiệm, mới có thể tìm ra được cái một chút xíu kia là gì. Lúc này một khi dừng lại, nói không chừng hắn sẽ mất đi một chút xíu cảm ngộ này.

Một lần rồi lại một lần, Lam Tiểu Bố cứ thử như vậy ở vết nứt không gian rõng rã nửa năm, một kích này từ đầu đến cuối vẫn luôn thiếu một chút gì đó.

Lam Tiểu Bố thậm chí có chút điên dại, một kích của hắn đánh ra tại sao không thể nào không có vết tích trong không gian, trực tiếp từ chỗ của hắn đánh đến một vị trí khác cách xa hắn?

Là do tu vi của hẳn không đủ sao? Hay là hắn hoàn toàn không thể lý giải được quy tắc không gian?

Cái gọi là không gian không phải là từ một điểm này đến một điểm khác, giữa nó có chiều dài, độ rộng và độ cao tạo thành hay sao? Một kích này của hắn đã đạt đến uy lực của đạo phong nhận đã chém đứt cánh tay hắn, nhất định không thể xác định được chiều dài không gian, độ rộng và độ cao…

Khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện này, một tia sáng chợt lóe lên từ sâu trong ý thức của hắn.

Hắn từ đầu đã lâm vào ngõ cụt, ai nói không gian nhất định phải có chiều dài, độ rộng và độ cao chứ? Hắn quá để ý đến sự tồn tại cụ thể, mà không quan tâm đến khái niệm trừu tượng. Hặc là nói lối tư duy sáo mòn đã hạn chế thành tựu của hắn.

Như thế nào là thần thông? Một kích này của hắn đánh ra nếu như quả thật có chiều dài, độ cao và động rộng, vậy thì sẽ có dấu vết để lại, mà có dấu vết thì không phải là khoảng trống không gian?

Không gian là sự tồn tại không có giới hạn, cũng giống như thần niệm của hắn vậy, đó là sự tồn tại của ý thức. Thực lực của hắn bây giờ quả thật có chút thấp, nhưng mà sau khi hắn hiểu ra đạo lý này rồi, hắn tin tưởng mình có thể làm được.

Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố một lần nữa vung lên, trong hư không vạch ra một đạo kích mang, một khắc sau, đạo kích mang này đã xuất hiện cách đó mấy trượng.

Mà không gian giữa hắn và vị trí kia, không có bất cứ dấu vết kích mang nào tồn tại.

Thành công, đây mới thật sự là thần thông không gian. Không nhìn thấy giới hạn của không gian, chỉ cần có không gian, thần thông của một kích này vĩnh viễn tồn tại.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, hắn biết mình có thể lĩnh ngộ được một chiêu này, thật ra vẫn là nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra quỹ tích của đạo phong nhận kia, hình thái tồn tại và dao động đạo vận. Trong lúc vô tình hắn đã hình thành nên bước đi ban đầu, sau đó lại không ngừng thử nghiệm trong nửa năm qua mới có thể thông suốt được một chiêu này.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng kích động, Vũ Trụ Duy Mô quả thật có tác dụng, nhưng cuối cùng vẫn là do chính hắn tự lĩnh ngộ ra. Lần này tiêu tốn khá nhiều thời gian, với hắn mà nói là một bước tiến bộ cực kỳ lớn. Tương lai sẽ không có chuyện muốn lĩnh ngộ môn thần thông nào cũng phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô rất mạnh, nhưng trong mắt Lam Tiểu Bố thì nó cũng chỉ là một công cụ mà thôi, không phải là tất cả. Hắn không cần Vũ Trụ Duy Mô mà có thể lĩnh ngộ ra được môn thần thông này, đây mới thật sự là thành tựu.

Sau này, tên của một kích thần thông này chính là “Vô giới.”

Lam Tiểu Bố hài lòng cất Thất âm Kích đi, bước ra khỏi Tụ Linh Trận.

Mộc Tử Kiều sớm đã đứng ở một bên chờ đợi nhiều người nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra, vội vàng tiến lên đón, “Tiên sư đại nhân, ngài bảo chúng ta đi tìm Lạc Thải Tư, bây giờ đã có manh mối.”

Lam Tiểu Bố mừng rỡ, lập tức hỏi, “Nàng ở đâu?”

Mộc Tử Kiều kính cẩn nói, “Trước đó chúng ta đã tra tất cả các tinh cầu ở tinh hệ Bách Ma gần một năm, nhưng không tìm ra được Lạc Thải Tư. Sau đó ta ở đây chờ tiền bối, đang chuẩn bị nói cho tiền bối biết chuyện này…”

Chương 371: Dưới đáy lồng giam. (1)

Lam Tiểu Bố thật sự muốn tát cho hắn một cái, ngươi có thể nói chuyện dứt khoát một chút được không hả? Hắn cũng biết người ta đang giúp mình, nên chỉ có thể kiên nhẫn mà tiếp tục lắng nghe.

“Chuyện này đến hai tháng trước thì có thay đổi, ở một thôn nhỏ xa xôi ở Hải Thần Tinh trong tinh hệ Bách Ma đã tìm được tin tức của Lạc Thải Tư.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu, xem ra trước đó hắn không nhìn lầm, Mộc Trạch Cực quả thật không tìm được tin tức của Lạc Thải Tư, chỉ là trong khoảng thời gian hắn bế quan lĩnh ngộ thần thông Vô giới, lúc này mới có tin tức của Lạc Thải Tư.

Mộc Tử Kiều tiếp tục nói, “Sau khi Lạc Thải Tư đến sơn thôn nhỏ kia, mua một căn phòng bỏ hoang, đồng thời đổi tên căn phòng mà nàng mua thành Tần Lĩnh cư…”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố khẳng định tin tức này không sai, Lạc Thải Tư quả thật đã đến tinh hệ Bách Ma, cũng giống như hắn lúc trước, lựa chọn một tinh cầu trú ngụ một khoảng thời gian.

“Lạc Thải Tư ở Hải Thần tinh cũng không lâu, sau đó rời khỏi Hải Thần tinh, trạm tiếp theo của nàng đi đến đâu, bây giờ chúng ta vẫn chưa điều tra ra. Nhưng mà tiền bối yên tâm, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm ra được tin tức của nàng.” Mộc Tử Kiều vô cùng tự tin nói

Chỉ cần người còn ở tinh hệ Bách Ma, bay giờ đã có manh mối thì nhất định có thể tìm được.

“Đưa vị trí cụ thể nói mà Lạc Thải Tư đã ở Hải Thần tinh cho ta.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Mộc Tử Kiều lấy ra một lá trận kỳ vô cùng thô sơ và một quả cầu phương vị cho Lam Tiểu Bố, nói, “Tiên sư đại nhân, chỗ đó không để lại bất cứ thứ gì, chúng ta đã tìm kiếm rất nhiều lần, chỉ tìm được thứ này, giống như một lá trận kỳ. Quả cầu phương vị này là nơi Lạc Thải Tư đã ở.”

Lam Tiểu Bố nắm lấy trận kỳ này, cảm thấy đầu óc mình ông lên một chút. Trận kỳ này với số trận kỳ hắn tìm được ở đây rõ ràng là do cùng một người làm ra, hơn nữa trận kỳ này còn thô sơ hơn trước, có thể thấy được trận kỳ này được luyện chế trước.

Tay Lam Tiểu Bố có chút run rẩy, Lạc Thải Tư có thể đã độ kiếp ở nơi này, rất có thể đã bước vào Hư Thần cảnh. Bởi vậy có thể thấy được tư chất của Lạc Thải Tư vô cùng nghịch thiên, trong khoảng thời gian ngắn đã có thể tu luyện đến Hư Thần cảnh, còn chưa đến Nguyên Châu. Tư chất của hắn đã được xem là rất tốt rồi, nhưng tu luyện trong hoàn cảnh linh mạch đầy đủ và vô số thiên tài địa bảo, bây giờ cũng chỉ mới là Chân Thần cảnh đỉnh phong mà thôi.

Nhưng tư chất cho dù tốt như thế nào, bị cuốn vào vết nứt kia cũng là cửu tử nhất sinh. Nghĩ đến bọn gia hỏa Loan Già, Phó Cảnh, đều là Chân Tiên cảnh, cho dù từ trong vết nứt ấy đi ra, đều bị trọng thương. Còn không biết đã có bao nhiêu người sau khi tiến vào trong vết nứt không gian này, không còn cơ hội đi ra nữa.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, trong lòng hắn dần bình tĩnh trở lại. Cho dù như thế nào, hắn cũng muốn vào xem. Hắn là tu sĩ luyện thế, còn có Vũ Trụ Duy Mô. Vết nứt không gian này rất đáng sợ, nhưng cũng không thể lấy được mạng hắn.

Lỡ như Lạc Thải Tư bị giam cầm trong vết nứt không gian kia, mà hắn lại không đi tìm kiếm, vậy thì sẽ không có người nào có thể cứu nàng. Hắn phải nhanh chóng lên, nhanh được giây phút nào thì thêm được một chút cơ hội.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy lá trận kỳ đi, sau đó nói với Mộc Tử

Kiều, “Cám ơn ngươi, các ngươi đi trước đi, ta muốn ở lại đây bế quan một thời gian.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Mộc Tử Kiều. “Trong này có một bộ công pháp và một ít đan dược, ngươi lấy đi tu luyện đi.”

Lam Tiểu Bố đã giết chết quá nhiều Nhân Tiên, tùy tiện lấy ra một bộ công pháp tu luyện Nhân Tiên cũng đều là đồ tốt mà đông đảo tu sĩ Nguyên Châu mơ ước có được.

“Đa tạ tiên sư đại nhân.” Mộc Tử Kiều kích động quỳ trên mặt đất, hai tay hắn có chút run rẩy. Đừng nhìn tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật luôn chèn ép tu tiên, trên thực tế ai cũng muốn tu tiên, chỉ là không có công pháp tu tiên mà thôi.

Lam Tiểu Bố xua tay, không nói gì.

Mộc Tử Kiều biết mình không thể ở lại đây quấy rầy tiên sư thêm nữa, nhanh chóng cúi người hành lễ, sau đó lùi về sau, hắn kích động đến mức bước đi cũng thấy lâng lâng như đang bay. Sau khi quay về doanh địa, Mộc Tử Kiều lập tức điều khiển chiến điệp rời khỏi Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào.

NHìn Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, lúc đầu Lam Tiểu Bố định che hết toàn bộ ngôi sao này đi, nhưng mà nghĩ lại nếu hắn làm vậy thì quá ích kỷ rồi. Nơi này hắn có thể tu luyện, người khác cũng có thể đến tu luyện. Không có viên phế tinh này, cho dù vết nứt không gian có ở đây, cũng không thể ở lại đây tu luyện.

Từ bỏ ý nghĩ này, Lam Tiểu Bố quay về vị trí Lạc Thải Tư đã tu luyện, nhìn vết nứt không gian ở bên ngoài phế tinh, hắn gom hết mọi thứ bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, hít một hơi, sau đó không chút do dự tiến vào trong vết nứt không gian.

Sau khi tiến vào trong rồi, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị đối mặt với việc dòng khí lưu trong vết nứt không gian sẽ xé rách thân thể mình. Nhưng hắn không ngờ là, vết nứt này lại tựa như vực sâu vô hạn, hắn cũng không cảm nhận được bất cứ ảnh hưởng gì từ dòng khí lưu cường đại kia.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng thở phào một hơi, thần niệm mở rộng ra.

Đối khi chính là như vậy, lúc ngươi cho rằng nguy hiểm, mọi thứ đều gió êm sóng lặng. Nhưng khi ngươi cho rằng mình đã an toàn rồi, mọi thứ lại lập tức thay đổi.

Từng luồng khí lưu cuồng bạo bao trùm đến, thần niệm của Lam Tiểu Bố trong nháy mắt bị luồng khí lưu này cắt nát hết, biến mất không còn chút dấu vết nào, thân thể Lam Tiểu Bố tựa như bị vô số sợi dây thép cực nhỏ quấn chặt, sau đó kéo ra.

Hoàn toàn không để Lam Tiểu Bố có thời gian phản ứng, lực hút càng mạnh hơn xoắn đến, cho dù Lam Tiểu Bố có là Chân Thần cảnh đỉnh phong, trong lực hút cực mạnh này, hắn cũng chẳng thể nào phản kháng lại được.

Chương 372: Dưới đáy lồng giam (2)

Thần niệm còn chưa tràn ra đã lập tức bị cuốn đi, Lam Tiểu Bố không tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, hắn biết có tiến vào cũng không được. Cũng giống như lúc trước hắn bị truyền tống từ Nguyên Châu đến Địa Cầu, thần niệm của hắn không thể sử dụng được, nói gì đến chuyện tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lực hút trong vết nứt càng lúc càng mạnh, Lam Tiểu Bố cố gắng duy trì sự tỉnh táo của mình, nhưng hắn vẫn không thể nào làm được, lực hút này chẳng những càng ngày càng mạnh, thân thể hắn cũng không ngừng xoay tròn theo lực lượng đối lưu này, giờ phút này Lam Tiểu Bố tựa như bị lọt vào một máy ly tâm cực lớn, ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ.

…

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc Lam Tiểu Bố mở mắt ra, đã biết bản thân mình không còn ở trong vết nứt không gian kia nữa, hắn tựa như đang nằm ở trong một vùng đầm lầy, thân thể còn đang ngâm trong nước. CHỉ là giờ phút này cả người hắn vô cùng đau đớn, hoàn toàn không thể nào nhúc nhích được. Bên ngoài tối tăm mờ mịt, nếu không phải thị lực Lam Tiểu Bố tốt, hắn thật sự sẽ không thấy rõ được gì.

Một con kền kền từ trên không trung lao xuống, sau đó mổ lên người hắn một cái. Đau đớn truyền đến, Lam Tiểu Bố định vươn tay ra bắt lấy con kền kền này, nhưng mà tay tựa như nặng ngàn cân, hòan toàn không thể nhấc lên được.

Lam Tiểu Bố hiểu, sở dĩ hắn tỉnh lại là vì kền kền đang không ngừng rỉa thịt trên người hắn. Nếu mà hắn còn không tỉnh lại, thịt trên người hắn sẽ nhanh chóng bị kền kền rỉa sạch.

Có lẽ cảm nhận được Lam Tiểu Bố không thể làm gì được mình, còn kền kền kia lại đáp xuống lần nữa, mổ một cái lên người Lam Tiểu Bố, kéo theo một ít máu thịt. Mấy con kền kền khác dần dân cũng biết nơi này có thịt tươi mới, lập tức bay đến.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, điên cuồng vận chuyển Thái Xuyên Quyết. Rất nhanh đã vận chuyển Thái Xuyên Quyết được một chu thiên.

Sau khi chu thiên thứ nhất qua đi, một đạo chân nguyên hoàn toàn mới ngưng tụ trong cơ thể Lam Tiểu Bố. Giờ phút này vừa hay lại có con kền kền khác lao xuống, Lam Tiểu Bố chớp đúng thời cơ, trực tiếp đánh vào cổ con kền kền này.

Kền kền kêu lên một tiếng thảm thiết đau đớn, sau đó lung la lung lay bay đi, nó không bay được bao xa đã rơi xuống đầm lầy. Mấy con kền kền khác nhìn thấy Lam Tiểu Bố còn chưa chết, cũng chỉ kêu lên một tiếng rồi tránh xa.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được vũng nước đầm lầy dưới người đang bốc mùi, bên trong còn có đủ loại côn trùng bò sát đang bò tới bò lui trên cơ thể, trong lòng hắn có chút run rẩy.

Thái Xuyên Quyết tiếp tục vận chuyển, sau nửa nén hương, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đứng lên, chuyện đầu tiên hắn làm là dùng Thái Sơ Hằng Hỏa thiêu đốt khắp cơ thể mình một lần.

Nhưng côn trùng bám bên ngoài cơ thể đều bị thiêu chết. Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi triển Thanh Thủy Quyết và Khử Trần Quyết, tẩy rửa cơ thể mấy lần, lúc nầy mới đổi quần áo sạch sẽ khác.

Thần niệm tràn ra ngoài, khắp nơi đều là xương trắng. Một vài con kền kền đang liên tục bay lên bay xuống quanh những đám xương trắng này, bọn chúng đang tìm chút thịt hôi nát trên xương trắng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, nếu như Lạc Thải Tư đến đây, cho dù không chết thì chỉ sợ cũng khó mà sống sót.

Thần niệm của hắn lại mở rộng ra thêm, cách hắn mấy chục dặm có một vết nứt hư không, vết nứt hư không này chỉ cao vài trượng, rộng một trượng, xem ra mình từ vết nứt hư không đó đẩy ra đây.

Lam Tiểu Bố lập tức tìm xem vết nứt này kéo dài đến đâu, nếu như

Lạc Thải Tư bị kéo đến nơi này, chỉ cần hắn đi dọc theo vết nứt này mà tìm kiếm, sớm muộn cũng có thể tìm được.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa mới đi vài bước đã ngừng lại, hắn nhìn thấy rõ ràng vết nứt đang dần giảm nhỏ. Chỉ qua một nén hương, vết nứt kia đã biến mất không còn tung tích.

Lam Tiểu Bố hiểu được, vết nứt hư không chỉ tạm thời xuất hiện, cũng có thể biến mất bất cứ lúc nào. Có thể thấy được Lạc Thải Tư không nhất định sẽ giống hắn, xuất hiện ở đây.

Một đám rắn độc nghênh ngang đi qua trước mắt Lam Tiểu Bố, thần niệm Lam Tiểu Bố không nhịn được mở rộng ra, hắn muốn tìm hiểu xem rốt cuộc đây là nơi nào.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không đúng, nơi này tựa như một cái thau cực lớn, phía trên cái thau này đều là trận pháp cấm chế khóa lại, hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy bầu trời. Hay nói cách khác nơi này giống như là đáy nồi, còn phía trên đã bị nắp nồi che lại.

Từng bầy kền kền đang ở trên mép của nắp nồi, tạo mép nắm nồi có một ít hang động, có lẽ là hang ổ của kền kền.

Lam Tiểu Bố đi thêm một chút nữa, trái tim hắn trầm xuống. Hắn hoài nghi mình đã bước vào một lồng giam, cái lồng giam này chính là một cái nồi. Diện tích đấy nồi chỉ khoảng mấy trăm dặm, bên trong ngoài mấy đầm nước đang bốc mùi khiến người khác buồn nôn ra thì chính là vô số xương trắng. Có nơi thậm chí còn thấy xương trắng chồng chất một chỗ.

Hắn tiến đến nơi vết nứt Hỗn ĐỘn kia, cái vết nứt này vừa hay xuất hiện ở lồng giam này, sau đó đẩy hắn ra đây.

Sau khi vết nứt biến mất, bây giờ hắn có muốn đi cũng không thể đi được.

Lam Tiểu Bố bắt đầu tìm kiếm dưới đáy nồi, mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố xác định Lạc Thải Tư không có ở đây. Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết bây giờ điều mình cần lo lắng không phải là Lạc Thải Tư mà là chính bản thân hắn.

Dưới đáy của cái nồi này không biết đã có bao nhiêu người chết, có nơi xương cốt đã chất thành núi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố khẳng định, ở đây có một số người có thực lực vô cùng mạnh, thậm chí còn vượt xa Chân Tiên cảnh, từ trên xương cốt có thể nhìn ra được điều này.

Chương 373: Luyện Hồn Oa. (1)

Mùi hôi thối khiến Lam Tiểu Bố không thể nào chịu đựng được, hắn chỉ có thể bố trí một Bình Tế Trận, sau đó bắt đầu ở trong đó tu luyện. Thậm chí không cần Lam Tiểu Bố tự mình lấy ra linh thạch và tiên tinh, khi vận chuyển Thái Xuyên Quyết một chu thiên đã có thể dễ dàng hấp thu linh khí, sau đó hóa thành chân nguyên.

Ở trên Phế Tinh Dị Thập Nhất Hào, Lam Tiểu Bố không thể nào đột phá lên được Chân Thần cảnh viên mãn, nhưng ở dây hắn có thể dễ dàng vượt qua Chân Thần cảnh đỉnh phong, đi đến cảnh giưió Chan Thần cảnh viên mãn.

Đến Chân Thần cảnh viên mãn rồi, Lam Tiểu Bố không dám tiếp tục tu luyện nữa, hắn lo mình mà tu luyện tiếp sẽ dẫn đến lôi kiếp.

Nếu như nơi hắn đang ở này là một ngục giam, hoặc là nơi người khác vứt xác, vậy hắn dẫn lôi kiếp đến chẳng khác nào đang tìm đường chết. Cho dù hắn có thể vượt qua lôi kiếp hay không cũng đều phải chết.

Khoảng thời gian sau đó, hắn chỉ có thể đi tới đi lui ở dưới đáy nồi này. Thỉnh thoảng sẽ tu luyện Đoán Thần Thuật một chút, phần lớn thời gian thì dùng để nghiên cứu trận pháp, tìm kiếm cách để đi ra ngoài.

Nửa tháng sau, Trận Đạo của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đã thành công đột phá đến tông sư trận pháp cấp bảy. Nhưng mà trình độ trận pháp so với cấm chế ở nơi này, hắn vẫn còn kém rất xa.

Hôm nay Lam Tiểu Bố đang ngồi sát vách tường nghiên cứu cấm chế, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng không khí mát mẻ thổi qua, sau đó có một luồng sáng nhàn nhạt xuất hiện trên đỉnh nồi.

Cái nồi này được mở ra? Lam Tiểu Bố lập tức trốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Mặc dù Vũ Trụ Duy Mô là một khối bảy cạnh nhưng cũng giống như ảo ảnh. Lam Tiểu Bố khẳng định thần niệm bình thường không thể nào phát hiện ra nó.

Quả nhiên một đạo thần niệm đảo qua Vũ Trụ Duy Mô, khiến người sử hữu Vũ Trụ Duy Mô là Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được. Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn vì bản thân mình đã ở trong Vũ Trụ Duy Mô rồi, nếu không thì hắn chắc chắn sẽ bị phát hiện ra.

Một lúc lâu sau, thần niệm Lam Tiểu Bố mới từ từ từ trong Vũ Trụ Duy Mô thẩm thấu ra ngoài, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh. Ánh sáng nhàn nhạt trên đáy nồi vẫn còn nguyên cho thấy nắp của cái nồi này vẫn chưa được đậy lại.

Lam Tiểu Bố nghĩ, nếu như hắn muốn rời khỏi nơi này, vậy thì trận đạo nhất định phải là trận pháp sư tiên cấp mới được, bây giờ Trận Đạo của hắn còn quá yếu. Lam Tiểu Bố rất muốn phóng thần niệm của mình ra ngoài, nhìn tình huống bên ngoài thế nào, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được. Thàn niệm vừa ra ngaoài, khả năng bị phát hiện sẽ trên tám phần.

Chỉ cần không có người tiến vào đây, hắn ở lại nơi này tạm thời vẫn an toàn. Trong này hôi thối như vậy, chắc người xây dựng nên nhà tù này sẽ không vào đâu.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đó, đã nhìn thấy vô sô bóng người rơi xuống.

Có người đến sao? Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, nhanh chóng thu hồi thần niệm lại. Rất nhanh Lam Tiểu Bố phát hiện ra không đúng, không phải có người vào trong này, mà là có vô số thi thể bị ném xuống. Những thi thể này giống như rác rưởi, bị người ta ném vào đây.

.

Sau khi một đống thi thể bị ném xuống, nắp nồi kia lại được đóng lại một lần nữa. Một đám kền kền như được ăn tết, chen chúc nhau ra, nhào về phía đống thi thể này.

Lam Tiểu Bố nổi lên một đống da gà, lúc trước hắn chỉ bị một con kền kền mổ bị thương. Nếu như lúc đó lao xuống nhiều như bây giờ, chỉ sợ hắn đã sớm mất mạng. Đừng nói đến chuyện khác, chỉ cần mổ mắt hắn mấy lần thôi, hắn sẽ xong đời.

Những con kền kền này, con yếu nhất cũng phải là yêu thú cấp ba trở lên, con mạnh nhất cũng tương đương với Luyện Hư cảnh.

Lam Tiểu Bố đi từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra, hắn đi đến bên cạnh đống thi thể kia, thần niệm quét ra. Rất nhanh Lam Tiểu Bố cảm thấy tê cả da đầu, trong một đống thi thể này còn có người sống. Những người còn lại hình như Nguên Thần còn chưa thoát ra đã bị giết chết. Xem ra những Nguyên Thần này là do có người cố ý giam lại trong cơ thể, nếu không sẽ không xuất hiện tình huống Nguyên Thần không rời khỏi thân thể như vậy.

Chân nguyên Lam Tiểu Bố ngưng lại thành một thủ ấn, gạt hết mấy trăm thi thể này ra, sau đó kéo một nam tử trên người không còn một nơi lành lặn nào ra.

Tuổi tác của nam tử này hình như không lớn lắm, hơi thở quanh người hỗn loạn, xương cốt đứt từng đoạn một, kinh mạch cũng bị vỡ vụn, thức hải cũng bị rách.

Điều duy nhất khác với những thi thể còn lại là, người này còn có hơi thở, nói đúng là vẫn chưa chết hẳn. KHông chỉ như vậy, NguyênThần của hắn vẫn còn chút sự sống.

Lam Tiểu Bố lấy ra mấy viên đan dược chữa thương nhét vào miệng nam tử này, lại lấy một lọ Ngũ Chi Dịch cho hắn dùng.

Qua một nén nhang, nam tử này mới mở mắt ra, hắn hừ một tiếng, “Ngôn gia ngươi là nhiều việc ác, hôm nay giết Tịch gia đây, cuối cùng Ngôn gia ngươi cũng sẽ có ngày tận diệt…”

Nam tử nói đến đây thì đột nhiên cảm thấy không đúng, vết thương trên người hắn hình như đang khôi phục, tốc độ khôi phục còn không hề chậm, điều này cho thấy phải có đan dược chữa thương và thiên tài địa bảo cho hắn dùng. CHuyện này không đúng, Ngôn gia từ khi nào có lòng tốt như vậy rồi? Đã muốn luyện hồn phách của hắn, sao có thể lãng phí bảo vật như vậy chứ?

Hắn nghi ngờ tự lẩm bẩm, “Chẳng lẽ ta không bị ném vào trong Luyện Hồn Oa sao?”

Mùi hôi thôi lập tức bao trùm đến, giờ phút này hắn đã xác định, mình quả thật đã bị ném vào trong Luyện Hồn Oa. Đã ném vào Luyện

Hồn Oa rồi, rõ ràng sẽ không chữa thương cho hắn. CŨng may lúc này, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

“Là ngươi đã cứu ta?” Nam tử hỏi xong đã tự hiểu, nhất định là Lam Tiểu Bố đã cứu hắn.

Lam Tiểu Bố gật đầu,” KHông sai, là ta cứu ngươi.”

Hắn có rất nhiều vấn đề còn muốn hỏi nam tử này, chỉ là đối phương vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi.

Chương 374: Luyện Hồn Oa. (2)

“Ngươi làm sao có được đan dược chữa thương? A, không đúng, ngươi vào trong Luyện Hồn Oa mà không có việc gì sao?” Nam tử tỉnh ngộ ra, Ngôn gia tuyệt đối sẽ không bỏ người bình yên vô sự vào trong Luyện Hồn Oa.

“Ngươi cảm thấy như thế nào? Nếu như không có chuyện gì, ta muốn thỉnh giáo ngươi một vài vấn đề.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Nam tử cười ha ha một tiếng, “Ngươi hỏi đi, nhưng mà có hỏi hay không cũng giống nhau thôi, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị luyện thành Hồn Dịch trong Luyện Hồn Oa này. Hừ, giết Thư Thiếu Tịch ta, tương lai nhất định sẽ có người báo thù cho ta, nhổ tận gốc của Ngôn gia.”

Nửa câu sau, chỉ đơn thuần là phát tiết sự không cam tâm ở trong lòng mà thôi.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Có ý gì? Ngươi vẫn luôn nói là Luyện Hồn Oa, đây là Luyện Hồn Oa?”

Thư Thiếu Tịch đang định nói gì đó, bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên, “Ngươi cho ta dùng thứ gì vậy? Thế mà lại có tác dụng với kinh mạch của ta vậy?”

“Ngũ Chi Dịch.” Lam Tiểu Bố nói ra, Ngũ Chi Dịch là bảo bối vô giá ở Nguyên Châu, cũng chỉ có hắn và Liễu Ly có thôi.

“Vạy ngươi có Ngũ Thải Tiên Chi không?” Thư Thiếu Tịch vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngũ Thải Tiên Chi thì ta có, vừa rồi ngươi nói chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị luyện thành Hồn Dịch trong Luyện Hồn Oa, nếu đã như vậy, ngươi còn cần Ngũ Thải Tiên Chi làm gì?”

Thư Thiếu Tịch vội vàng nói, “Ngươi không biết, Ngũ Thải Tiên Chi có thể luyện chế ra Ngũ Thải Hồn Phách đan, công pháp mà ta tu luyện cũng không bình thường. Có đan dược này, ta sẽ có cơ hội chữa trị thức hải, chỉ cần thức hải của ta được hồi phục một phần, ta có thể truyền tin tức đi. Ít nhất trong tương lai sẽ có người báo thù cho ta.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta quả thật có Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng ta sẽ không đưa nó cho ngươi.”

“Vì sao chứ? Ngươi sớm muộn gì cũng chết mà, sau khi cho ta rồi, còn có một tia hy vọng báo thù. Ngươi giữ lại trong người, cuối cùng cũng không dùng được, hoặc là bị người khác lấy đi.” Thư Thiếu Tịch hoàn toàn không hiểu Lam Tiểu Bố suy nghĩ như thế nào.

Lam Tiểu Bố nói, “Thứ nhất, ta còn muốn sống sót, ta khẳng định chỉ cần ngươi vừa phát tin tức ra, người của Ngôn gia nhất định sẽ biết. Nói như vậy, 100% ta sẽ chết. Thứ hai, đưa Ngũ Thải Tiên Chi cho ngươi rồi, ngươi có thể luyện ra đan dược sao?”

Thư Thiếu Tịch trừng mắt nhìn Lam Tiểu Bố, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Ngươi dã tiến vào trong Luyện Hồn Oa rồi mà còn cho rằng mình có cơ hội sống sót sao?”

“Có cơ hội sống sót hay không là một chuyện, có muốn sống hay không là một chuyện khác. Dù cho có một phần vạn cơ hội, ta cũng sẽ không bỏ qua.” Lam Tiểu Bố chẳng chút do dự nói.

Thư Thiếu Tịch im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng, “ĐƯợc, so với Thư Thiếu Tịch ta còn khảng khái hơn. Đã như vậy, ta cũng muốn sống sót, ngươi đưa cho ta một gốc Ngũ Thải Tiên Chi… Chờ một chút, vậy sao ngươi lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa đồ của ngươi vẫn còn nguyên?”

Lam Tiểu Bố cũng không giấu diếm, “Bởi vì ta không cẩn thận đi vào trong vết nứt hư không, sau đó bị vết nứt hư không kia cuốn đến đây. Sau đó vết nứt hư không kia biến mất, ta vẫn luôn ở trong này tìm kếm đường ra, sau đó thì gặp ngươi.”

Thư Thiếu Tịch hít một hơi thật sâu, một lát sau mới lên tiếng, “Thật không biết là nên nói ngươi may mắn hay là xui xẻo đây, nói ngươi xui xẻo, ngươi bị vết nứt Hỗn Độn cuốn đi mà vẫn có thể sống sót, nói ngươi may mắn, thì nơi ngươi bị cuốn đến lại là Luyện Hồn Oa.”

Nói xong câu đó, Thư Thiếu Tịch lại cố gắng đứng lên, hắn giơ ngón tay cái ra, “Vị đạo hữu này, thứ ngươi cho ta dùng thật sự quá tốt.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tư duy của người này chuyển biến cũng quá nhanh rồi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà chủ đề đã bị hắn thay đổi nhiều lần.

“Ta còn muốn nói cho ngươi một câu, chúng ta chắc chắn phải chết rồi.” Thư Thiếu Tịch chỉ vào cái nồi lớn, sau đó lại chỉ vào đống kền kền đang ăn thi thể nói, “Ngươi nhìn đi, mấy con yêu thú đang ăn thi thể này tên là Khu Hồn Thứu, bọn chúng sẽ ăn sạch cơ thể của những thi thể này, sau đó những Nguyên Thần bị giam cầm trong cơ thể sẽ tự nhiên thoát ra ngoài, sau đó bị hòa tan thành Thần Hồn Dịch trong cái nồi lớn này.

Ngươi nhìn tình hình bây giờ có vẻ bình yên vô sự, nhưng nhiều nhất chỉ được mười ngày mà thôi, đến lúc đó cái nồi này sẽ bắt đầu luyện hồn, đến lúc đó chúng ta ở trong này sẽ sống không bằng chết, phải gánh chịu dày vò khi hồn phách không ngừng bị cắt nát, cuối cùng chết đi trong đau đớn."

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, thầm nghĩ quả nhiên Nguyên Thần của những người này bị người ta cố ý giam ở trong thân thể.

Sau đó hắn nhìn Thư Thiếu Tịch một chút, vì sao Nguyên Thần của Thư Thiếu Tịch không đờ đẫn?

Thư Thiếu Tịch nói, "Nếu như Nguyên Thần không có ở đây, làm sao có thể luyện chế ra Hồn Dịch? Hơn nữa Nguyên THần không rời khỏi thân thể, luyện ra Hồn Dịch sẽ càng thuần túy hơn. Sở dĩ ta không có chuyện gì, là do ta tu luyện môt môn công pháp tên là Phân Hồn Thuật. Ngay trước khi bọn họ giam cầm Nguyên Thần của ta, ta đã thi triển Phân Hồn Thuật, tách Nguyên Thần chân chính của ta giấu đi. Nhưng mà ta không thể kiên trì được bao lâu, chỉ cần bọn họ ném ta vào trong này muộn thêm một chút, ta nhất định sẽ bị phát hiện. Ngươi có thể tìm được ta trong đống thi thể này, đó là do chỉ có Nguyên Thần của ta không thể nào che giấu được."

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, cuộc nói chuyện vừa rồi với Thư Thiếu Tịch đã giúp hắn hiểu được, nơi này là Ngũ Trọng Túy Thiên. Hậu trường của Ngôn gia vô cùng lớn cho nên ở Ngũ Trọng Túy Thiên, không có ai dám chọc đến Ngôn gia. Lôi Đình sơn của Ngôn gia lại là một trong số ít thánh địa Tiên gia ở Túy Thiên, cộng thêm thanh danh bên ngoài của Ngôn gia vô cùng tốt, không có ai tin Ngôn gia sẽ dùng Luyện Hồn Oa để luyện chế Tiên Nhân Hồn Dịch.

Chương 375: Luân hồi Hải Đường. (1)

Trước đó Thư Thiếu Tịch hùng hùng hổ hổ, cũng chỉ vì trong lòng không cam tâm mà thôi, nếu thật sự có thể ra ngoài, với bản lĩnh của hắn, muốn đến Ngôn gia gây chuyện thì vẫn còn chưa được.

“Thế nào? Có thể cho ta một gốc Ngũ Thải Tiên Chi không?” Thư Thiếu Tịch thấy Lam Tiểu Bố không nói lời nào, lên tiếng trước.

Lam Tiểu Bố lấy ra một gốc Ngũ Thải Tiên Chi đưa cho Thư Thiếu Tịch, sau đó nói, “Ngươi cứ từ từ mà làm, ta chuẩn bị đi ra ngoài đây.”

Cho dù như thế nào, cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa.

“Đã tạ, ta đề nghị ngươi vẫn nên tiết kiệm chút sức lực đi, ngươi không thể nào đi ra ngoài được đâu. Thư Thiếu Tịch ta xưa nay chưa từng gạt người, không tin…” Thư Thiếu Tịch nói đến đây, tựa như nhớ đến chuyện gì đó, nhanh chóng kêu lên. “Ta quên mất ta không thể luyện chế ra Ngũ Thải Hồn Phách Đan.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Ngươi chẳng những không biết luyện chế Ngũ Thải Hồn Phách Đan, mà ngay cả đan lô ngươi cũng không có. Đúng rồi, ngươi còn không có đan hỏa, cũng không có dược liệu phụ trợ…”

“Đứng nhỉ.” Thư Thiếu Tịch ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ đến những lời Lam Tiểu Bố nói đều là thật.

Hắn buồn bực đưa gốc Ngũ Thải Tiên Chi trong tay cho Lam Tiểu Bố, “Ngay cả việc sử dụng gốc Ngũ Thải Tiên Chi này ta cũng không được. Ai, ngươi cũng vậy thôi, sao không nói sớm cho ta biết chứ. Còn nữa, làm sao mà ngươi biết?”

“Ta dùng mắt nhìn thấy, hơn nữa ta đã sớm nói cho ngươi biết, chỉ là do ngươi không chịu tin thôi.” Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn thoáng qua Thư Thiếu Tịch, thật không ngờ tên gia hỏa này còn có thuộc tính ngốc nghếch.

“Được rồi, ta vẫn nên tìm một nơi sạch sẽ một chút, đợi lát nữa Nguyên Thần của ta bị luyện hóa, tốt xấu gì ta cũng có thể chết có thể diện một chút.” Thư Thiếu Tịch nói xong, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh đáy nồi, chỉ là khắp nơi đều là mùi hôi và nước xác thối, làm gì có nơi nào sạch sẽ?

Lam Tiểu Bố không để ý đến Thư Thiếu Tịch nữa, hắn vẫn tiếp tục di chuyển lên trên vách nồi quan sát. Nếu đúng như những gì Thư Thiếu Tịch nói, hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“HUynh đệ chờ ta một chút, đúng rồi, ngươi tên là gì?” Thư Thiếu Tịch nói xong cũng nhanh chóng chạy đến vách nồi, định trèo lên trên.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn phát hiện mọi cố gắng của hắn chỉ là phí công mà thôi, tu vi của hắn đã hoàn toàn biến mất, thức hải cũng bị rách, làm sao mà bò lên?

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố đi đến một bên khác, vừa đi vừa cảm nhận tiến độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên trận pháp cấm chế trong Luyện Hồn Oa.

“Tiểu Bố huynh đệ, dẫn theo ta đi, mặc kệ có thể đi ra ngoài hay không, ngươi đã bò cao đến thế rồi, lại bỏ một mình ta ở lại đây…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã sắp bò đến đỉnh nồi, biết rõ Lam Tiểu Bố đi không nổi, nhưng Thư Thiếu Tịch vẫn không nhịn được la lên.

Không đợi hắn tiếp tục nói, giọng nói của Lam Tiểu Bố đã vang lên bên tai hắn. “Ngươi muốn chết à, lớn tiếng như vậy làm gì? Ta đang tìm đường ra, chờ sau khi ta tìm được đường ra rồi, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài cùng.”

“Vậy ta chờ ngươi, Tiểu Bố huynh đệ, tuyệt đối đừng quên ta đấy.”

Nghe Thư Thiếu Tịch nói vậy, Lam Tiểu Bố đã chẳng còn sức lực nào mà đậu đen rau muống nữa rồi, gia hỏa này thật sự có chút ngốc.

Sau khi biết cửa ra vào của Luyện Hồn Oa rồi, tốc độ của Vũ Trụ Duy Mô rõ ràng tăng nhanh hơn rất nhiều. Khi Lam Tiểu Bố đến gần lối ra, thần niệm từ từ cảm ứng trận văn xung quanh, lúc này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình trận pháp của Luyện Hồn Oa.

Đây là một tiên trận cấp ba trở lên, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ tiếp xúc với loại đại trận này. Nói cách khác, cho dù Trận Đạo của hắn có đột phá lên Tiên trận cấp một, cũng đừng mong có thể nhanh chóng mở được cửa ra Luyện Hồn Oa. Dán người lên chóp nồi Luyện Hồn Oa, Lam Tiểu Bố từ từ tìm kiếm vị trí mở ra tiên trận này nằm ở chỗ nào.

Tuy Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình của trận pháp này, nhưng điều đó không có nghĩa Lam Tiểu Bố có thể mở nó ra. Đó là do chênh lệch giữa trình độ trận pháp của Lam Tiểu Bố với đẳng cấp trận pháp này quá lớn, thậm chí hắn còn không thể nhìn ra vị trí chính xác của một trận cơ trên mô hình trận pháp mà Vũ Trụ Duy Mô tạo ra.

Quan sát tròn hai ngày, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng xác định được vị trí trận môn khởi động. Hắn lấy ra một lá trận kỳ, nhưng mà nhanh chóng trợn tròn mắt. Trận kỳ trên người hắn đẳng cấp quá thấp, cho dù biết vị trí khởi động, trận kỳ của hắn cũng không thể mở ra được.

Giờ khắc này Lam Tiểu Bố mới cảm thấy những thứ mình học được quá ít, mặc dù là một tông sư trận pháp cấp bảy, còn là một đại sư linh đan cấp sáu, nhưng trận kỳ mà hắn luyện chế ra đến cấp năm còn chưa đạt được.

Không có trận kỳ Tiên phẩm, làm sao hắn có thể rời khỏi nơi này được?

“Thế nào, ta đã nói ngươi không thể ra ngoài được mà, nếu như ngươi có thể rời khỏi nơi này…” Còn chưa đợi Thư Thiếu Tịch ngốc ngếch kia nói xong, Lam Tiểu Bố đã dùng một đạo thần niệm ngưng lại thành nắm đấm đánh vào người gia hỏa kia.

BỊ quyền ấn thần niệm của Lam Tiểu Bố đánh bay, cuối cùng Thư Thiếu Tịch cũng ngậm miệng lại.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, sớm biết thế này, hắn tuyệt đối hắn sẽ không cứu tên ngốc này.

Thần niệm lại tập trung vào Vũ Trụ Duy Mô, tiên tinh bên trong này còn một ít, ngoài ra còn có hai pháp bảo Tiên khí hạ phẩm, đây là thứ lấy được từ trong nhẫn của Phó Cảnh.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy một thanh trường thương Tiên khí hạ phẩm, hắn giật mình, trường thương này có thể dùng làm trận kỳ.

Chương 376: Luân hồi Hải Đường. (2)

Lam Tiểu Bố lấy trường thương ra, bắt đầu khắc họa trận văn trên đó. Cũng may hắn có Thái Sơ Hằng Hỏa. Cho dù Thái Sơ Hằng Hỏa chỉ mới thăng lên một cấp, nhưng miễn cưỡng cũng có thể khắc họa trận văn.

Trận văn Lam Tiểu Bố khắc lên có cấp rất thấp, chỉ là trận văn cấp bảy, cũng may là khắc lên một thanh trường thương Tiên khí hạ phẩm, cũng miễn cưỡng có thể sử dụng được.

Dựa theo mô hình trận pháp mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo ra, vì tiên trận cấp ba này dựa vào tiên linh khí để vận chuyển, cho nên sẽ có thời điểm yếu nhất.

Lam Tiểu Bố dán người tại nắp nồi đợi tròn hai canh giờ, trường thương trong tay lúc này mới đột nhiên đâm vào một nơi trên nắp nồi, một tiếng vang rất nhỏ, một khắc sâu, một đạo ánh sáng mờ mịt lập tức xuất hiện. Trận môn mở ra, chỉ là do trận kỳ có cấp bậc không đủ, nên mở ra rất nhỏ, hơn nữa dựa theo tiên linh khí lưu chuyển, trận môn sẽ càng ngày càng nhỏ.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng không lo đến chuyện mình có bị phát hiện hay không, thần niệm tràn ra ngoài trước. Khi hắn phát hiện bên ngoài không có người, thần niệm lập tức cuốn lấy Thư Thiếu Tịch, sau đó từ trận môn bước ra ngoài.

“Đùng!” Trận môn đóng lại, Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, thanh trường thương Tiên khí hạ phẩm kia vẫn chưa lấy ra được.

Một cây trường thương Tiên khí hạ phẩm thì không có gì cả, chỉ là thanh trường thương kia là của Phó Cảnh, Phó Cảnh lại là môn hạ của Thái Ất, Lam Tiểu Bố có chút bận tâm chuyện này sẽ chọc đến đại lão nào đó.

Thư Thiếu Tịch há to mồm, hoàn toàn không dám tin nhìn Lam Tiểu Bố, cho dù bây giờ vẫn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng bây giờ bọn họ thật sự đã đi ra khỏi Luyện Hồn Oa. Lam Tiểu Bố không đợi đối phương nói chuyện, đã hừ lạnh một tiếng nói, “Nếu như ngươi dám nói nửa chữ, ta sẽ bỏ ngươi lại ở đây, một mình ta chạy.”

Thư Thiếu Tịch nhanh chóng gật đầu thật mạnh, bây giờ hắn mới bỏ ý định hỏi Lam Tiểu Bố ra ngoài bằng cách nào.

Thần niệm Lam Tiểu Bố xem xét xung quanh, đây là một hậu hoa viên, diện tích mười mấy mẫu. Trong hoa viên có đủ các loại tiên hoa dị thảo tỏa ra hương thơm, cho người ta cảm thấy tâm thần thanh thản.

Ở đằng xa còn có một hồ sen, đối diện hồ sen là một rừng trúc xanh tươi mơn mởn, bức tranh xinh đẹp an tĩnh không màng danh lợi hiện ra trước mắt Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, nếu như không phải hắn đã biết dưới này có Luyện Hồn Oa, trong Luyện Hồn Oa còn có rất nhiều thi thể, hắn thật sự sẽ nghĩ nơi này là động phủ của một Tiên Nhân có tu dưỡng cực cao.

“Tiểu Bố huynh đệ, nơi này ta biết, con đường ở phía trước vườn hoa thông đến chính sảnh. Bên trái là động phủ tu luyện của lão thất phu Ngôn Thừa Kiếm, phía bên phải là phủ của những nô bộc.” Thư Thiếu Tịch thấp giọng nói.

“Ngươi biết đi phía nào thì ra ngoài không?” Lam Tiểu Bố truyền âm hỏi, hắn khẳng định đại sảnh là không thể đi được. Bên ngoài vườn hoa là tiên trận, hắn lại càng không thể đi được.

Thư Thiếu Tịch lắc đầu, “Ta không biết. Lúc trước khi ta đến đây cũng là đi theo cùng người khác, xem như là khách. Không ngờ lần tiếp theo đến đây, lại bị ném đến đây.”

Lam Tiểu Bố đoán có lẽ Thư Thiếu Tịch không đi vào từ chính sảnh, cũng không phải hai bên trái phải, khả năng duy nhất là ở đây có cửa ra vào. Chỉ là trình độ Trận Đạo của hắn quá thấp, hoàn toàn không tìm ra được cửa ra vào ở nơi nào. Dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình để đi ra, mọi thứ cũng đã muộn rồi. Cho dù có tạo dựng xong, hắn cũng không có trận kỳ để mở ra.

Ngay khi Lam Tiểu Bố vội vàng không biết nên đi bên ngoài, một tiếng cười sang sảng truyền đến, “Ha ha, nơi này chính là Tiên Hương uyển của ta, vào tháng trước ta mới lấy được một đóa Luân Hồi Hải Đường, ta dẫn mọi người đến đây thưởng thức một chút.”

Tiếng cười từ xa đến gần, Lam Tiểu Bố không suy nghĩ nhiều, đánh ngất Thư Thiếu Tịch, sau đó hạ cấm chế hôn mê cho gia hỏa này, lúc này mới kéo theo Thư Thiếu Tịch đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Hắn đoán gia hỏa kia chính là Ngôn Thừa Kiếm trong miệng Thư Thiếu Tịch.

Có người tiến vào hậu hoa viên này, Lam Tiểu Bố cũng không dám dùng thần niệm, chỉ có thể tránh trong Vũ Trụ Duy Mô cố gắng lắng nghe

“Luân Hồi Hải Đường thật xinh đẹp, 300 năm trước, xuất hiện một gốc Luân Hồi Hải Đường, nghe nói tốn mất mấy triệu tiên tinh thượng phẩm. Không ngờ hôm nay Ngôn trang chủ lại giúp chúng ta mở mang thêm kiến thức, có thể đứng đây thưởng thức vẻ đẹp của Luân Hồi Hải ĐƯờng.” Một giọng nói sợ hãi cảm thán vang lên.

Giọng nói của Ngôn Thừa Kiếm vang lên, “Hàn huynh quá khen rồi.”

Giọng nói của một nữ tử vang lên, “Bây giờ Luân Hồi Hải ĐƯờng cũng không dễ có được, bây giờ quy tắc của vũ trụ Đại Hoang không được hoàn thiện, không có Luân Hồi Hải Đường thì muốn bước vào Kim Tiên đã khó càng thêm khó. Cây Luân Hồi Hải ĐƯờng này của

Ngôn trang chủ, chỉ sợ mấy trăm triệu tiên tinh thượng phẩm cũng chưa nhất định có thể mua được.”

Tiếp theo là mấy câu nói khách sáo tâng bốc nhau, Lam Tiểu Bố chỉ biết được một tin tức. Đó là Luân Hồi Hải ĐƯờng có thể giúp người ta bước vào Kim Tiên.

Lam Tiểu Bố hạ quyết tâm, lúc đi ra nhất định phải mang luôn cây Luân Hồi Hải ĐƯờng này theo.

Nhóm người này chỉ trỏ, đi đi lại lại trong hoa viên hơn một canh giờ, lúc này mới rời đi. Chờ đám người kia đi rồi, Lam Tiểu Bố lập tức đi ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, mãi đến khi đến vị trí của Luân Hồi Hải Đường. Hắn lập tức đào toàn bộ rễ và đất của Luân Hồi Hải ĐƯờng lên, đưa vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Một luồng tiên linh khí nồng đậm trào ra, Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện, bên dưới cây Luân Hồi Hải Đường này còn cắm một đầu Tiên Linh mạch.

Một món hời to như thế này, hắn có nên lấy đi luôn không?

Chương 377; Đấu với Chân Tiên. (1)

Chỉ do dự một chút, Lam Tiểu Bố đã quyết định từ bỏ chuyện rút đi đầu tiên linh mạch này,

Bây giờ hắn còn phải nghĩ cách rời khỏi đây, nếu như hắn rút đầu tiên linh mạch này đi, nhất định sẽ gây ra động tĩnh lớn, vậy thì hắn chắc chắn không thể đi được nữa.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía bên phải vườn hoa, nơi này là chỗ ở của những người còn lại ở Ngôn gia, thần niệm hắn quét qua, rất nhanh đã nhìn thấy khu vực dành cho nô bộc của Ngôn gia. Nô bộc đi ra đi vào, chắc hẳn sẽ không đi từ cửa chính nhỉ?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi về phía bên phải vườn hoa. Chỉ cần bên này có đường đi ra ngoài, hắn nhất định có thể tìm được.

“Ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố vừa bước đến đình viện bên phải, một tên nô bộc có thân hình cao lớn từ phía đối diện đi đến, theo bản năng hỏi Lam Tiểu Bố một câu.

“Tam thiếu gia của Nhị bá nhà tiểu thúc của ngươi…Đùng.” Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời đã nhanh chóng đánh ngất tên này.

Mặc dù thực lực của hắn mới là Chân Thần cảnh, nhưng thực lực của nô bộc này kém hơn, phần lớn là Luyện Thần cảnh, thậm chí còn có Kim Đan cảnh.

Tu vi của tên nô bộc bị Lam Tiểu Bố đánh ngất này hơi cao, thực lực là Luyện Thần cảnh. Lam Tiểu Bố không hề nhẹ tay chút nào, trực tiếp bắt đầu sưu hồn. Nếu đang ở trong lồng giam này, vậy đương nhiên sẽ là chết đạo hữu không chết bần đạo rồi.

Kết quả sưu hồn khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, hắn cho rằng từ chỗ ở của nô bộc mà rời khỏi Ngôn phủ phải đi qua một cửa bên. Bây giờ hắn mới biết, tất cả mọi người muốn rời khỏi Ngôn gia nhất định phải đi qua sảnh trước. Cửa bên là cửa bên, nhưng cửa bên này là một thông đạo chuyên dùng, trước cửa thông đạo còn có hộ vệ trông coi.

Mặc dù biết rời đi như vậy tương đối nguy hiểm, nhưng Lam Tiểu Bố biết hắn hoàn toàn không có thời gian. Hắn lấy một bộ đồ sạch sẽ dành cho nô bộc trong nhẫn của tên kia để thay đổi, sau đó lại lấy trong đống chiến lợi phẩm của mình một chiếc mặt nạ Linh khí thượng phẩm mang lên, biến bản thân mình thành một người nam tử có sắc mặt hơi tái nhợt, sau đó không ngẩng đầu đi đến thông đạo trong tiền sảnh nô bộc.

Chỉ tiếc là trên người hắn không có pháp bảo cải trang nào tốt, nếu có một món pháp bảo cải trang Tiên khí, vậy thì hắn sẽ tự tin hơn, linh khí cải trang thượng phẩm rất dễ bị phát hiện. CHỉ là Lam Tiểu Bố không còn cách nào khác, hắn nhất định phải thay đổi gương mặt của mình.

Còn về lý do ra ngoài hắn đã tìm được rồi, đó là đến Ngân Loan tiên thành mua Tĩnh Mộc

Hương. Tên nô bộc bị hắn giết kia không phải là quản sự, muốn đi mua MỘc Tĩnh Hương phải được sự đồng ý của quản sự mới được ra ngoài. Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm đến những chuyện này, hắn chỉ cần một lý do mà thôi.

KHi đứng trước hành lang kia, có mấy nữ tỳ bưng linh quả và linh tửu lướt qua người Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố phát hiện không có người nào hoài nghi hắn. Lam Tiểu Bố không nhanh không chậm đi đến thông đạo, cho dù Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm để quan sát, nhưng hắn là một tông sư trận pháp cấp bảy, có thể dễ dàng phát hiện hai bên đều là cấm chế san sát nhau. Một khi thân phận của hắn bị bại lộ, hắn chắc chắn sẽ bị giết chết.

Hai tên hộ vệ đứng canh giữ bên ngoài cửa thông đạo, một trái một phải. Mặc dù quanh năm đều đứng canh giữ ở đây, cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng hai tên hộ vệ này nhìn qua có vẻ rất tận tụy. Khiến Lam Tiểu Bố thả lỏng chính là, hai tên hộ vệ này chắc đều là Nhân Tiên cảnh, nếu như Nhân Tiên cảnh không tập trung, chắc hẳn sẽ không nhìn ra hắn đang dùng pháp bảo cải trang.

Lam Tiểu Bố chắp tay sau lưng đi đến gần lối ra, hắn thấy rõ tên hộ vệ bên phải hình như định tiến lên. Lam Tiểu Bố biết đó là vì thấy hắn lạ mặt nên mới như vậy, chỉ là hắn không biết Dịch Dung Thuật, nếu không thì hắn đã cải trang thành gương mặt của một tên nô bộc nào đó rồi.

Còn chưa để tên hộ vệ bên phải kia nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã chủ động đi đến trước mặt tên hộ vệ bên trái, lạnh lùng nói, “Lư Bách Dung, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ?”

Hộ vệ bên trái vô cùng hoang mang nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Chuyện ngày hôm qua ngươi làm, ngươi cho rằng không có ai biết sao? Ha ha, ta nói cho ngươi biết, quản sự đại nhân rất tức giận đấy. Chờ sau khi ta đi Ngân Loan tiên thành mua Tĩnh Mộc Hương về, ngươi đi với ta đến gặp quản sự một chút. Bây giờ đừng giải thích với ta, ta không làm chủ được, ta chỉ là một người truyền lời mà thôi.”

Nói xong Lam Tiểu Bố còn hừ một tiếng, sau đó khinh thường nhìn tên hộ vệ kia rồi không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, tên bên phải kia cũng không ngăn hắn lại. Cũng may, khi hắn sưu hồn đã biết được tên gia hỏa kia tên là Lư Bách Dung.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đã đi xa, hộ vệ bên phải mới nhỏ giọng nói, “Bách Dung, hôm qua có chuyện gì thế? KHiến Dư quản sự tức giận?”

Bởi vì chuyện mà Lam Tiểu Bố nói có vẻ rất nghiêm trọng, cho nên nhất thời hai người không để tâm đến chuyện Lam Tiểu Bố là người lạ mặt, trong tiềm thức đều cho rằng Lam Tiểu Bố là người mới đến.

Sắc mặt Lư Bách Dung có chút tối tăm, hôm qua hắn thật sự đã làm ra một chuyện, hắn xin đan phòng Thi Thiến làm giúp mình hai viên bán phế đan, thế nhưng sao Dư quản sự lại biết chuyện này? TRong phủ mỗi tháng sẽ có một ít bán phế đan xuất hiện, những đan dược này cũng không được tính là phế đan, có thể dùng để tu luyện, chỉ là lượng đan độc quá nhiều, cho nên bình thường đều đem ra ngoài để bán.

Rất nhiều nô bộc trong phủ đều lén lút dùng bán phế đan, đây là một bí mật công khai. Nhưng điều kiện tiên quyết là không có ai vì chuyện này mà tìm ngươi gây chuyện, nếu có người tra xét đến ngươi vì chuyện này, vậy thì vấn đề này có thể nặng cũng có thể nhẹ.

Tội danh trộm cắp tài nguyên tu luyện trong phủ, đó không phải tội mà người bình thường

có thể gánh được.

Chương 378; Đấu với Chân Tiên. (2)

Lư Bách Dung lắc đầu, không trả lời hộ vệ kia, hắn đang nghĩ đến chuyện mình đã làm gì đắc tội đến Dư quản sự, vì sao Dư quản sự cứ nhắm vào hắn hết lần này đến lần khác?

…

Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi Ngôn Phủ, trái tim đang treo cao cuối cùng cũng có thể đặt xuống, hắn lập tức lấy Cực Hải Vân CHu ra, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đó.

Nửa canh giờ sau, Lam Tiểu Bố mới kéo Thư Thiếu Tịch ra, phá bỏ cấm chế.

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi…” Thư Thiếu Tịch vừa nói được mấy chữ, sau đó kinh ngạc hét lớn, “Tiểu Bố huynh đệ, chẳng lẽ chúng ta trốn ra ngoài được rồi sao?”

Lam Tiểu Bố nói, “Không sai, chúng ra đã trốn ra ngoài rồi, ngươi nhanh nói cho ta biết, chúng ta nên đi đâu? Đây là nơi nào?”

Tuy Thư Thiếu Tịch có vẻ không đáng tin lắm, nhưng mà so với hắn, Thư Thiếu Tịch nhất định quen thuộc với nơi này hơn hắn.

“LỢi hại, thật là lợi hại…” Thư Thiếu Tịch liên tục nói lợi hại, sau đó nói lớn, “Tiểu Bố huynh đệ, từ giờ trở đi ngươi chính là đại ca của ta. Ngươi quá lợi hại, vậy mà có thể thoát khỏi tên nham hiểm Ngôn Thừa Kiếm kia.”

Trên thực tế Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy mình lợi hại gì, chỉ là do canh giữ trong Ngôn phủ lỏng lẻo mà thôi. Chuyện này cũng không có gì kỳ lại, bí mật của Ngôn gia là Luyện Hồn Oa. Mặc dù Luyện Hồn Oa nằm phía dưới hậu hoa viên, nhưng hoàn toàn không có cách ra vào. Hơn nữa bị ném vào Luyện Hồn Oa đều là người chết, ai có thể lén lút chạy trốn khỏi Ngôn gia chứ?

Ngay cả cây Luân Hồi Hải ĐƯờng kia, Lam Tiểu Bố cũng nghi ngờ là do Ngôn Thừa Kiếm cố tình đặt ở đó. Mục đích có thể là cho người khác thấy hắn rất hào phóng, nếu không tại sao lại dẫn người khác đến tham quan? Chờ sau khi Ngôn Thừa Kiém phát hiện ra Luân Hồi Hải ĐƯờng bị đào đi mất rồi, không biết có nổi trận lôi đình hay không.

“Ngôn gia là bá chủ một vùng ở Ngũ Trọng Túy Thiên, có cường giả Kim Tiên, chúng ta nên

nhanh chân đến Tứ Trọng Canh THiên…”

Thư Thiếu Tịch còn chưa nói xong, đã bị Lam Tiểu Bố ngắt lời. “Đi Tứ Trọng Thiên mất bao lâu? Thứ hai nữa là đi tứ Trọng Thiên có bao nhiêu cách, hoặc là nói có bao nhiêu con đường có thể đi?”

“Với pháp bảo phi hành của ngươi, ít nhất phải mấy năm. Ngồi truyền tống trận cũng không

được, chúng ta không có tư cách…”

Nghe thấy Thư Thiếu Tịch lầm bầm nói nhảm, Lam Tiểu Bố biết không thể dựa vào gia hỏa này rồi.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị tự tìm đường chạy, Thư Thiếu Tịch vỗ đùi hét lên, “Ta có cách rồi, chúng ta đi…”

Thư Thiếu Tịch còn chưa nói xong, một giọng nói lạnh lẽo đã truyền đến, “Các ngươi không cần đi nơi nào cả, đi với ta quay về Ngôn phủ.”

Nghe thấy giọng nói này, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết mình đã làm sai một chuyện, đó là không nên kéo Thư Thiếu Tịch từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra ngoài.

Thư Thiếu Tịch đã bị Ngôn gia bắt lại ném đi luyện Hồn Dịch, đương nhiên sẽ có ấn ký trên người, thế mà hắn lại không nghĩ đến chuyện này.

Thư Thiếu Tịch có chút ngốc, nhưng cũng không phải kẻ ngớ ngẩn. hắn lập tức hiểu ra, là mình đã làm liên lụy đến Lam Tiểu Bố, trên người hắn có ấn ký, người ra đuổi theo ấn ký trên người hắn mới tìm được đến đây.

Một người nam tử trung niên xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Thư Thiếu Tịch, hai tay trống không, rõ ràng không coi trọng Lam Tiểu Bố và Thư Thiếu Tịch. KHiến hắn khó hiểu là, trong Luyện Hồn Oa đều là người chết, thế tại sao lại có người có thể xuất hiện ở đây?

Lam Tiểu Bố biết mình không thể trốn thoát được, lấy Thất âm Kích ra, cuốn theo kích mang cuồng bạo đánh về phía nam tử trung niên này.

Nam tử trung niên kia không tránh đi, chỉ đánh một quyền ra, lúc này Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được tất cả hành động của mình đều bị đông cứng lại, đối mặt với một quyền này, hắn thậm chí không thể động đậy được chút nào. Đây tuyệt đối là Chân Tiên, còn là CHân Tiên có thực lực rất mạnh, mà hắn cách Chân Tiên xa tít tắp.

Khi chênh lệch thực lực đến trình độ nhất định, tất cả mọi cố gắng đều chi phí công mà

thôi. Mặc dù biết mình chắc chắn sẽ chết, Lam Tiểu Bố vẫn liều mạng thiêu đốt tinh huyết, đồng thời liên tục dùng Thần Hồn Thứ công kích.

Mấy chục đạo Thần Hồn Thứ liên tục phóng ra, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng cảm thái giam cầm xung quanh buông lỏng ra.

Oanh! Một quyền của nam tử trung niên đánh tan không gian bên người Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố đã tránh qua bên cạnh một chút, mặt của hắn vẫn bị một quyền này đánh trơ xương. Đó là do Lam Tiểu Bố đã luyện thể, nếu không thì đầu hắn đã nát rồi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lạnh buốt, cho dù có trốn được hay không cũng phải nhanh chóng trốn đi.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đó, một vết nứt hư không đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, vết nứt hư không này tựa như là do một quyền của nam tử kia tạo ra.

Đây là vết nứt khí lưu Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố biết rất rõ. Hắn nhất định phải nhân lúc trước khi đối phương giam cầm mình lại, nhanh chóng tiến vào trong vết nứt HỖn Độn kia.

“A? Ngươi thật sự là Chân Thần cảnh?” Nam tử trung niên kia kinh ngạc nói một câu, sau đó tiến lên, lần này trực tiếp vươn tay chộp lấy đầu Lam Tiểu Bố.

Một trảo này khiến Lam Tiểu Bố hiểu được, ý nghĩ trước đó của mình đã quá ngây thơ rồi, không gian quanh người hắn lại bị giam cầm một lần nữa.

Thư Thiếu Tịch biết mình không thể nào giúp được Lam Tiểu Bố, hắn điên cuồng xông về phía vết nứt hư không kia, sau đó la lớn, “Chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi.” Lam Tiểu Bố biết Thư Thiếu Tịch tuyệt đối không thể sống sót được, tu vi của hắn đã mất hết, bây giờ lại xông vào trong vết nứt hư không thì sống thế nào được?

Hơi thở tử vong bao trùm đến, Lam Tiểu Bố có giãy dụa như thế nào đi nữa cũng chỉ phí công. Mắt thấy đầu Lam Tiểu Bố sắp bị xé tan, một đạo bạch mang vượt qua không gian đánh đến, lao thẳng về phía nam tử trung niên kia.

Lam Tiểu Bố cảm thấy không gian quanh người mình chợt nhẹ đi, hơi thở tử vong cũng biến mất. Hắn không chút do dự lấy Thất âm Kích ra, thần thông Vô Giới cuốn lên một đoạn kích mang như có như không.

Chương 379: Nhân gia đại thiện. (1)

Ánh mắt của nam tử trung niên kia co rụt lại, hắn không để ý đến thần thông Vô giới của Lam Tiểu Bố, mà là đạo bạch mang đã khóa chặt hắn kia. Còn Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố, hắn hoàn toàn không để ý đến, chỉ là một Chân Thần cảnh mà thôi, trong mắt hắn còn chẳng bằng sâu kiến. Hắn lấy pháp bảo của mình ra, muốn xé rách đạo bạch mang kia. Đối với kích mang của Lam Tiểu Bố, hắn chỉ hơi nghiêng người đi một chút mà thôi.

Một khắc sau, hắn lập tức cảm thấy hối hận, hắn nhìn thấy Thất âm Kích vượt qua khoảng trống không gian rồi xuất hiện trước mặt hắn. Hành động nghiêng người tránh đi một chút của hắn không có tác dụng gì đối với kích mang này, giờ phút này hắn có muốn tránh đi cũng không được, đây là thần thông không gian? Bạch mang đang khóa hắn kia lại đột nhiên trở nên đơn giản, hắn thậm chí có thể dễ dàng ngăn lại.

Hối hận ngập đầu, đồng thời Thất âm Kích cũng xé rách mi tâm của nam tử kia, chém đầu hắn thành hai nửa.

Không đợi Nguyên Thần của nam tử trung niên này thoát ra, Lam Tiểu Bố đã dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh tới, sau đó Thất âm Kích lại đâm thêm một phát.

“Ngươi giết hắn?” Một giọng nói thanh lãnh truyền đến, tựa như vô cùng không vui.

Người nói chuyện là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp mặc váy xanh, phi thuyền của nàng dừng cách đó không xa, giờ phút này nàng đang đứng trước phi thuyền, cau mày nhin Lam Tiểu Bố. Vừa rồi nàng nhìn thấy cường giả Chân Tiên kia định giết một tu sĩ Chân Thần cảnh nho nhỏ, tiện tay đánh một đạo bạch mang ra. Bạch mang này nhìn thì có vẻ đã khóa chặt sinh cơ, nhưng thật ra hoàn toàn không muốn giết nam tử trung niên này, mà chỉ muốn giúp Lam Tiểu Bố giải vây mà thôi.

Khiến nàng không ngờ được là, chỉ một chiêu giải vây như thế. Đã để tu sĩ Chân Thần cảnh kia có cơ hội phản sát lại Chân Tiên, đây không phải là kết quả mà nàng muốn.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, cho dù như thế nào đi nữa, nữ tử trước mặt này dễ nói chuyện hơn nam tử trung niên Ngôn gia kia nhiều.

Hơn nữa hắn khẳng định sở dĩ nam tử trung niên kia ngăn cản bọn hắn ở đây, tuyệt đối không phải là vì Ngôn phủ xảy ra chuyện, mà là do Thư Thiếu Tịch. Nam tử trung niên kia chắc chắn rất kinh ngạc, vì sao một người chắc chắn đã chết lại xuất hiện bên ngoài Ngôn gia, cho nên mới nhanh chóng chạy đến đây ngăn lại. Bởi vì Ngôn gia mà muốn đuổi giết hắn, không thể nào nhanh như vậy được, hắn vừa mới dừng lại mà người ta đã đuổi đến nơi?

“Đa tạ ân cứu mạng của tiên tử, vừa rồi trong tình thế cấp bách, ta đã dốc hết toàn lực ra tay, không ngờ lại khiến đối phương mất mạng. Sau đó ta mới tỉnh ngộ ra, là tiên tử đã ra tay cứu ta một mạng.” Lam Tiểu Bố thấp thỏm lo âu nói.

Dốc hết sức thì đúng là dốc hết sức rồi, nhưng việc không ngờ lỡ tay giết chết đối phương là giả.

CÓ người ra tay giúp đỡ, nếu như Lam Tiểu Bố không nhân cơ hội này giết chết nam tử trung niên kia, chẳng lẽ chờ người giúp hắn đi ôn chuyện với nam tử trung niên kia sao?

Lam Tiểu Bố hắn ở nơi này nhất định là tứ cố vô thân, một khi nữ tử cứu hắn quen biết với nam tử trung niên này thậm chí còn có chút quan hệ, vậy thì hắn xong đời rồi. Nam tử trung niên này giết người còn không cần lấy cái cớ nào khác, chỉ cần nói Lam Tiểu Bố hắn là nô lệ của Ngôn gia hắn chạy trốn là có thể giải quyết mọi chuyện.

Bây giờ thì tốt rồi, hắn giết người, nữ tử kia là đồng lõa, dối phương cũng không thể bắt hắn đi Ngôn phủ được.

Trong tình thế cấp bách nên dốc hết toàn lực ra? Nữ tử cau mày nhớ lại tình cản vừa rồi. Lam Tiểu Bố đã bị sát thế của đối phương khóa lại, hoàn toàn không thể nào tránh thoát được. Có lẽ lúc đó Lam Tiểu Bố đang điên cuồng vận chuyển chân nguyên, muốn thi triển đòn sát thủ mạnh nhất, chẳng qua là có lòng mà vô lực mà thôi. Nàng đột nhiên ra tay, phá vỡ sát thế khóa chặt của nam tử trung niên kia, sau đó còn dùng sát thể giả khóa chặt sinh cơ của đối phương, nam tử trung niên kia cho rằng mình mới là mối uy hiếp thật sự. Lúc này Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã an toàn, cho nên trong nháy mắt khi bản thân có thể cử động được, tranh thủ thời gian dốc hết toàn lực, đó là vì lo lắng sẽ bị đối phương khóa lại một lần nữa.

Vừa nghĩ như vậy, cũng có thể thông cảm được.

“Thôi được rồi, về sau chuyện gì có thể tha được thì tha, không cần phải đặt nặng việc giết chóc, đối với đại đạo của mình sẽ có bất lợi.” Trong lòng nữ tử vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

“KHuynh Sương tỷ tỷ, người ta là một tên nô bộc.” Một thiếu nữ váy xanh đứng bên cạnh nữ tử kia nói ra.

Lúc này nữ tử kia mới tỉnh ngộ ra, Lam Tiểu Bố chỉ là một tên nô bộc, vậy mà nói chuyện đại đạo bất lợi với một tên nô bộc, quả thật là đàn gảy tai trâu.

Ngay khi nữ tử kia định nói gì đó, thiếu nữ váy xanh kia bỗng nhiên nhíu mày nói, “Khuynh Sương tỷ tỷ, người vừa bị giết lúc nãy hình như là người nhà thiện nhân.”

Nữ tử váy xanh khẽ giật mình, ánh mắt lập tức nhìn về phía nam tử trung niên đã bị Lam Tiểu Bố giết chết kia, sắc mặt nàng hơi đổi, trên góc áo của nam tử trung niên kia có thêu kí hiệu của Ngôn gia.

“Người ngươi giết chính là người của Ngôn gia đại thiện nhân?” Sắc mặt nữ tử váy xanh thay đổi, nàng có chút hối hận khi đã ra tay giúp Lam Tiểu Bố, giờ phút này nàng cũng thấy rõ trang phục mà Lam Tiểu Bố đang mặc trên người chính là trang phục nô bộc của Ngôn gia. CÓ thể thấy được Lam Tiểu Bố chính là một tên nô bộc đang chạy trốn, người ta truy sát hắn, kết quả nàng lại đi giúp kẻ tẩu thoát kia.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi, đúng là chuyện ngang trái mà, trong nhà giấu Luyện Hồn Oa, bắt biết bao nhiêu tu sĩ Tiên giới nấu canh luyện hồn, vậy mà còn đeo tên tuổi đại thiện nhân trên người nữa.

Chương 380: Nhân gia đại thiện. (2)

Nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, nếu như mình nói chuyện Luyện Hồn Oa ra, chỉ sợ cũng sẽ xong đời. Nữ nhân này tôn sùng gọi là đại thiện nhân, nhất định không có phép hắn rải lời đồn bậy bạ, nói không chừng còn bắt hắn về Ngôn gia.

“Bẩm tiên tử, ta quả thật là người của Ngôn gia. Hắn là quản gia Đặc Bách, vợ của quản gia Đặc Bách vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng tốt bụng, thường xuyên giúp đỡ chúng ta. Chúng ta đều vô cùng kính trọng vợ của quản gia Đặc Bách, hôm qua, nhiệm vụ tỉa hoa của ta tương đối nặng, đã làm đến đêm rồi mà vẫn còn chưa làm xong, tâm của vợ quản gia Đặc Bách quá tốt, chủ động tỉa hoa giúp ta. Không ngờ bị Đặc Bách nhìn thấy, hắn cứ khăng khăng nói rằng ta và vợ hắn có quan hệ với nhau…”

Nữ tử váy xanh ngắt lời Lam Tiểu Bố, “Sau đó hắn truy sát ngươi sao?”

Lam Tiểu Bố dụi mắt một cái rồi nói, “Ta là một tên nô bộc, giết ta thì cũng thôi đi, nhưng hắn không nên không tin vợ của mình, hắn giết luôn cả vợ của mình. Ngay khi hắn định giết ta, gia chủ tìm hắn có việc. Sau khi hắn rời đi, ta mới nhanh chóng chạy trốn.”

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, hai nữ nhân này có chút ngốc bạch ngọt. Có lẽ là tu luyện trong nhà quá lâu, không đi ra ngoài lịch luyện. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy may mắn, may mắn là mình đã kịp thời xử lý nam tử trung niên kia, nếu không thì hắn có khả năng sẽ bị hai nữ tử này vứt bỏ.

Ánh mắt nữ tử váy xanh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một lúc lâu, Lam Tiểu Bố bị nhìn chằm chằm như vậy cũng có chút sợ hãi, lúc này nàng mới bình bĩnh nói, “Thu dọn thi thể một chút, đi cùng với chúng ta đi.”

Từ trong giọng nói của nàng, hoàn toàn không nghe ra được là nàng có tin lời Lam Tiểu Bố nói hay không.

“A…” Lam Tiểu Bố kinh ngạc a lên một tiếng, trong lòng tự nhủ ông đây biểu diễn cả nửa ngày rồi mà vẫn còn chưa tin sao?

ÁNh mắt hắn nhìn về phía vết nứt Hỗn Độn sắp biến mất kia, trong lòng tự nhủ cho dù bây giờ hắn có nhảy vào trong vết nứt kia, cũng không thể đi cùng nữ nhân này.

Nữ tử váy xanh hừ lạnh một tiếng, “ĐÚng là không hiểu lòng tốt của người khác, ta nói cho ngươi biết, từ nơi này ra ngoài có một đại trận, tên là Túy Bình Giác Trận. Là do Ngôn phủ đề nghị, sau đó liên hợp với mười tiên thành, gia tộc tu tiên, tông môn tạo dựng nên. Muốn hoàn toàn rời khỏi nơi này, nhất định phải có lệnh bài thân phận. Ngươi chỉ là một tên nô bộc, tuyệt đối sẽ bị ngăn lại, không thể nào rời khỏi phạm vi của Túy Bình Giác Trận này.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố lạnh đi, trong lòng tự nhủ thật là lợi hại. CHỉ sợ là Ngôn phủ đã sớm tính đến chuyện Luyện Hồn Oa xảy ra vấn đề, sau đó đề nghị xây dựng nên đại trận này. Nhìn bề ngoài thì không có chuyện gì, trên thực tế chỉ cần phạm tội, hoàn toàn không thể thoát khỏi ánh mắt của Ngôn phủ.

Trên thực tế nếu như không có hai nữ tử này, hắn và Thư Thiếu Tịch đều xong đời rồi.

“Đa tạ tiên tử đã cứu giúp, Lam Tiểu Bố vĩnh viễn ghi khắc trong lòng.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng cúi người hành lễ, sau đó lập tức cuốn thi thể nam tử trung niên kia ném vào trong vết nứt kia. Cái vết nứt này chỉ qua một nén nhang nữa sẽ biến mất.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố lại cảm kích thêm một câu, sau đó nhảy lên phi thuyền của hai nữ tử kia. Thực lực của hai nữ tử này vượt xa hắn, cho dù hắn có trốn cũng trốn không thoát. Hơn nữa còn có Túy Bình Giác Trận, hắn muốn chạy trốn chẳng khác nào chuyện cười.

“Nhìn động tác vứt xác của ngươi, hình như rất nhuần nhuyễn nhỉ?” Chờ sau khi Lam Tiểu Bố lên phi thuyền rồi, nữ tử váy xanh mới cười như không cười nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười xấu hổ, “Ta làm chuyện tay chân đã quen rồi.”

Trong lòng lại thầm nói, “Động tác vứt xác của Lam Tiểu Bố ta cũng chỉ mới nhập môn mà thôi, đại thiện nhân trong miệng các ngươi mới là tay lão làng.”

“Đổi bộ quần áo khác đi, sau đó ở lại trong đó đừng đi ra.” Nữ tử váy xanh sau khi nói xong thì không để ý đến Lam Tiểu Bố nữa.

Nhìn thấy phi thuyền nhanh chóng rời đi, Lam Tiểu Bố xác nhận không phải là đường trở về Ngôn gia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhanh chong cởi quần áo nô bộc ra, sau đó đổi lại quần áo của mình.

Phi thuyền lại phi hành hơn nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố đang trốn bên trong khoang thuyền phát hiện phi thuyền dừng lại, thần niệm của hắn cẩn thận quét ra ngoài, lập tức phát hiện phía trước là một trận môn cực lớn. Phi thuyền của nữ tử váy xanh đang dừng bên ngoài trận môn này, có ít nhất bảy tám người đang đứng canh giữ ngay trận môn, rõ ràng là muốn kiểm tra.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố không dám quét đến những người này, hắn khẳng định trong những người này có vài người còn cường đại hơn cả Chân Tiên mà hắn vừa xử lý. Mạnh hơn Chân Tiên, đó là cường giả Kim Tiên.

“Các vị tiền bối, vãn bối là Thường Khuynh Sương, đệ tử của Dược Hương cốc, đây là sư muội Thích Hàm Phù, chúng ta đến Túy Bình tiên giác, là bởi vì muốn tham gia hội đấu giá ở Ngân Loan tiên thành, mua sắm một ít thứ.” Nữ tử váy xanh hành lễ, giọng điệu vô cùng khách sáo.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hóa ra hai nữ nhân này đến từ Dược Hương cốc, hắn chưa nghe nói đến tông môn này.

Tên nam tử cầm đầu kia gật gật đầu, sau đó nói, “Ta biết Dược Hương cốc, Túy Bình tiên giác có quy củ chúng ta không thể phá được, cho nên xin ngươi mở cẩm chế của pháp bảo phi thuyền ra, chúng ta phải kiểm tra một chút.”

Thường KHuynh Sương khẽ nhíu mày, sắc mặt Thích Hàm Phù đã có chút khó coi. Chỉ cần mở cấm chế trong khoang thuyền ra, vậy thì Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bị bắt đi. Lúc các nàng đến cũng đâu có chuyện yêu cầu mở cấm chế trên phi thuyền, tại sao lúc này rời đi lại muốn kiểm tra.

Nhưng mà hai người đều biết, nếu như không mở ra, hoàn toàn không thể được. Thường Khuynh Sương thở dài nói, “Hàm Phù, mở cấm chế ra đi.”

Không phải nàng không muốn cứu Lam Tiểu Bố, mà là nàng thật sự không có năng lực này. Còn bản thân nàng, nàng lại không quan tâm lắm. Ngôn phủ nổi danh hiền lành, sẽ không làm khó nàng và sư muội.

Chương 381: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (1)

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm mắng, hai nữ nhân này đúng là không có đầu óc, đi ra khỏi trận môn có phải kiểm tra hay không cũng không biết đã đưa hắn đến đây. Nếu như hắn không có Vũ Trụ Duy Mô, hôm nay hắn chết chắc rồi.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ cực nhanh xông ra khỏi khoang thuyền có cấm chế rồi tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Đồng thời lúc Thích Hàm Phù mở cấm chế phi thuyền ra, mấy đạo thần niệm lập tức dò xét vào trong khoang thuyền có cấm chế trước đó. Không phát hiện ra trong khoang thuyền có thứ gì, mấy đạo thần niệm lần lượt rời đi.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ lo lắng thần niệm có thể phát hiện ra Vũ Trụ Duy Mô của hắn. Cho nên mới xông ra khỏi khoang thuyền có cấm chế, làm như vậy rất nguy hiểm. Một khi thần niệm của mấy tên kia vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài, ngay lúc hắn xông ra sẽ bị phát hiện ra. Không chỉ như vậy, thần niệm của người ta quét đến, bên ngoài khoang thuyền nhất định cũng sẽ bị kiểm tra. Nhưng mà trước đó đã kiểm tra một lần, lần thứ hai kiểm tra lại, chắc hẳn chỉ lướt qua mà thôi.

Lam Tiểu Bố cũng không có cách nào tốt hơn cả, hắn chỉ có thể dựa vào lý luận khoảng tối dưới chân đèn (nơi tưởng nhiều ánh sáng nhất hóa ra lại tối nhất), sau đó để Vũ Trụ Duy Mô ở bên ngoài vùng không có cấm chế.

Cũng may mấy tên kia cũng bận tâm đến da mặt của mình, trước khi Thích Hàm Phù mở cấm chế ra, không có một ai lưu lại thần niệm trong phi thuyền.

“Được rồi, hoan nghênh các ngươi lần sau đến Túy Bình giác.” Sau khi mấy đạo thần niệm rút đi, tên nam tử cầm đầu cười tủm tỉm nói với Thường Khuynh Sương.

Thường Khuynh Sương sửng sốt, trong lòng tự nhủ tại sao lại không bắt Lam Tiểu Bố ra? Nhưng nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, vội vàng nói, “Đa tạ các vị tiền bối, vậy vãn bối xin cáo từ.”

Phi thuyền xông ra khỏi trận môn Túy Bình Giác trận, trong nháy mắt đã đi xa.

“Khuynh SƯơng tỷ tỷ, tại sao bọn họ không bắt Lam Tiểu Bố ra ngoài?” Sau khi phi thuyền đã bay thật xa, Thích Hàm Phù mới phản ứng lại.

Thường Khuynh Sương lập tức vọt vào trong khoang thuyền, nàng cũng đang nghi ngờ vấn đề này, vì sao không bắt Lam Tiểu Bố ra, cũng không hỏi lai lịch của Lam Tiểu Bố? Chuyện này không bình thường.

Lam Tiểu Bố đang ngồi ở trong một góc tối ngoài khoang thuyền, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Thật sự là hắn đang suy nghĩ đến chuyện vừa rồi, sau khi hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô rồi, rốt cuộc người khác có thể phát hiện ra hay không?

Tình cảnh vừa rồi khác với tình huống hắn ở vườn hoa của Ngôn gia, lúc ở vườn hoa của Ngôn gia, hắn trốn ở một bên, người khác đều là khách của Ngôn gia, không thể có chuyện dùng thần niệm rà quét khắp nơi. Mà vừa rồi những người kia đã dùng thần niệm rà quét khắp khoang thuyền.

Lam Tiểu Bố đặt ra một giả thiết, nếu như đối phương phát hiện ra Vũ Trụ Duy Mô, chỉ là hình thái của Vũ Trụ Duy Mô khá mơ hồ, cũng có khả năng đã bỏ qua nó.

Đáng tiếc là, sau khi hắn tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ còn chưa thể khống chế Vũ Trụ Duy Mô di chuyển được. Có lẽ là do tu vi của hắn quá thấp, hắn nhất định phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Nhân Tiên.

“Lam Tiểu Bố, vừa rồi ngươi vẫn luôn ngồi ở đây sao?” Thường Khuynh Sương thấy Lam Tiểu Bố đang ngồi ở ngoài khoang thuyền thì vô cùng kinh ngạc hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng vậy, ta nghe nói có người bảo kiểm tra khoang thuyền, cho nên đã dùng một tấm Ẩn Nặc phù. Đáng tiếc, tấm Ẩn Nặc phù này là thứ mà ta đã tích cóp nhiều năm mới có được.”

“Ngươi còn tiếc gì nữa chứ, nếu như ngươi không dùng Ẩn Nặc phù, ngươi đã sớm bị bắt đi rồi.” Thích Hàm Phù lập tức nói.

Lam Tiểu Bố đứng lên, hành tiên thủ lễ rồi nói, “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị tỷ tỷ, ta phải đi rồi. Tương lai sau này nếu như ta phát đạt, ta sẽ báo đáp hai vị tỷ tỷt.”

Thích Hàm Phù hừ một tiếng, rõ ràng không thèm để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố báo đáp thứ gì.

Thường Khuynh Sương đột nhiên hỏi, “Ngươi ở Ngôn phủ luôn tỉa cỏ chăm hoa sao? Có từng học qua cái khác không?”

Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện đối phương là người của Dược Hương cốc, nếu là Dược Hương cốc, vậy nhất định là có rất nhiều tiên dược. Thường KHuynh Sương hỏi hắn như vậy, nói không chừng là muốn hắn đến Dược Hương cốc làm vườn. Có thể đến Dược Hương cốc cũng không tệ, bây giờ hắn hoàn toàn không có nơi nào để đi. Trước đó cứu được Thư Thiếu Tịch, vốn muốn tiện đường đi theo hắn ta, không ngờ tên Thư Thiếu Tịch kia lại là một tên ngốc, còn ném luôn bản thân mình vào.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta còn biết luyện dược, có thể luyện chế được linh dược cấp chín.”

“Ngươi có thể luyện chế ra được linh dược cấp chín sao?” Thường Khuynh Sương kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, nàng có chút nghi ngờ Lam Tiểu Bố.

Một thợ tỉa hoa CHân Thần cảnh, làm sao có thể luyện ra được linh dược cấp chín cơ chứ? cái phần hao phí kia chỉ sợ không phải một thợ tỉa hoa nho nhỏ có thể gánh vác được.

Lam Tiểu Bố quả thật có thể luyện chế ra linh dược cấp chín, mặc dù hắn chỉ là một đại sư linh đan cấp sáu, nhưng hắn hoàn toàn không tốn nhiều thời gian để luyện đan. Trừ lúc ban đầu có nghiên cứu một đoạn thời gian, phần lớn thời gian hắn đều tập trung vào chuyện tu luyện và nghiên cứu Trận Đạo.

Còn về luyện đan, cũng chỉ thuận tay mà thôi. Cộng thêm tư chất của hắn rất tốt, tu luyện không gặp phải bình cảnh, thậm chí còn có mấy loại bảo vật như Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi, hắn cũng không cần thiết phải đi luyện đan. Sở dĩ biết luyện chế linh dược cấp chín, đó là do trên người hắn có một đống linh dược cấp bảy, cấp tám và cấp chín.

Nhưng linh dược này, một phần là lấy được từ trong Côn Khư, một phần lấy được từ trong nhẫn của Trâu Tránh.

Hắn nghĩ đến chuyện sau này mình phải luyện đan, sau khi lấy được Thái Sơ Hằng Hỏa, dứt khoát lấy hết đống linh dược cao cấp kia ra tinh luyện, cũng chính là để luyện tay một chút mà thôi.

Chương 382: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (2)

“Chất lượng linh dược cấp chín ngươi luyện ra được là bao nhiêu?” Mặc dù Thường Khuynh Sương hoài nghi Lam Tiểu Bố đang nói đối. nhưng nàng vẫn quyết định thử một chút.

Lam Tiểu Bố nhìn vẻ mặt của Thường Khuynh Sương, lập tức hiểu ra, mình là một tu sĩ CHân Thần cảnh, hơn nữa còn là một thợ tỉa hoa, nói đến chuyện mình có thể luyện chế ra được linh dược cấp chín thì hình như có chút quá. Nghĩ đến đây, hắn trả lời. “Chất lượng của linh dược cấp chín có thể đạt đến bảy phần, nhưng linh dược cấp bảy và cấp tám, ta có thể luyện chế được độ tinh khiết đến tám phần.”

Lam Tiểu Bố còn chưa từng luyện linh đan cấp bảy trở lên. Còn linh dược cấp chín thì hắn tinh luyện ra có độ tinh khiết tuyệt đối hơn chín phần.

Chuyện này không chỉ vì hắn tu luyện Thái Xuyên Quyết, chân nguyên cô đọng, thần niệm cường đại. Mà càng quan trọng hơn là hắn có Vũ Trụ Duy Mô, một khi luyện ra linh dược có độ tinh khiết thấp, hắn sẽ để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình luyện dược, kiểm tra xem vấn đề của mình xuất hiện ở chỗ nào. Không ngừng sửa chữa sai lầm, có không muốn luyện ra linh dược có độ tinh khiết cao cũng khó.

Thường Khuynh Sương khẽ nhíu mày, linh dược cấp chín mà có thể luyện ra được độ tinh khiết đến bảy phần, đối với một tu sĩ Chân Thần cảnh mà nói, không phải quá thấp mà là vô cùng tốt.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần có thể chiết xuất ra được sáu phần dược dịch, đã có thể bắt đầu luyện đan rồi, đương nhiên với độ tinh khiết sáu phần, thành đan là chuyện rất khó. Cho dù có luyện chế ra được đan dược, chất lượng cũng rất thấp. Nhưng độ tinh khiết bảy phần, đã là trình độ của phần lớn Linh Đan sư cấp chín.

“Ngươi luyện chế cây Liệt Quang Đằng này cho ta xem.” Thường Khuynh Sương tiện tay lấy ra một gốc linh thảo đưa cho Lam Tiểu Bố.

Trừ cây linh thảo này ra, nàng không đưa cho Lam Tiểu Bố bất kỳ vật gì khác. Nếu như Lam Tiểu Bố là một Luyện Dược sư, không thể nào không có đan lô.

“Được.” Lam Tiểu Bố tiện tay nhận lấy Liệt Quang Đằng, sau đó lấy Ngũ Hành Bình Nguyên Lô từ trong nhẫn ra.

Liệt Quang Đằng là linh thảo cấp chín, độ khó tinh luyện là trung đẳng.

“A…” Thường Khuynh Sương nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy ra Ngũ Hành Bình Nguyên Lô thì kinh ngạc thốt lên, lập tức hỏi, “Lam Tiểu Bố, có thể đưa đan lô của ngươi cho ta xem một chút được không?”

“Đương nhiên là được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đưa Ngũ Hành Bình Nguyên Đan trong tay cho Thường Khuynh Sương. Thật ra trên người hắn còn một chiếc đan lô nữa, là lấy được từ trong tay Quế Vô Thủ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố thích sử dụng cái Ngũ Hành Bình Nguyên Lô này hơn, đan lô này thích hợp cho hắn luyện đan.

“Quả nhiên là rất giống với pháp bảo đan lô Ngũ Hành Bình Nguyên Lô.” Sau khi Thường Khuynh Sương xem xét kỹ thì trả đan lô lại cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Thường tỷ tỷ, đan lô của ta là hàng nhái hả?”

Thích Hàm Phù đứng bên cạnh cười khúc khích: “Ngũ Hành Bình Nguyên Lô chân chính là Hậu Thiên Pháp Bảo, là tiên khí cực phẩm đỉnh cao, ngươi cảm thấy sao?”

Thấy Lam Tiểu Bố xấu hổ, Thường Khuynh Sương cười một cái “Ngươi bắt đầu luyện đi.”

“Được.” Lam Tiểu Bố tiện tay lấy chân hỏa của mình ra, sau đó kết pháp rửa sạch đan lô, bỏ Liệt Quang Đằng vào. Hòa tan linh thảo, ném cặn bã ra ngoài, quay cuồng chiết xuất, bấm thủ quyết thu hồi linh dịch…

Cho dù là dùng chân hỏa, Lam Tiểu Bố cũng thả chậm tốc độ lại, hắn luyện chế cây Liệt Quang Đằng này cũng chỉ cần một nén hương mà thôi.

“Tốc độ thật là nhanh.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rót được dịch ra, Thường Khuynh Sương không nhịn được khen một câu.

“Thường tỷ tỷ, ngươi xem dược dịch này một chút.” Lam Tiểu Bố đưa bình dược dịch cho Thường Khuynh Sương.

“Đừng gọi ta là Thường tỷ tỷ, ta tên là Thường Khuynh Sương, ngươi có thể gọi ta là Thường sư tỷ.” Thường Khuynh Sương thấy Lam Tiểu Bố gọi mình là Thường tỷ tỷ, nàng không nhịn được nói một câu.

Thích Hàm Phù cười nói, “Ngươi mà gọi là Thường tỷ tỷ nữa, người ta còn tưởng rằng ngươi đang gọi Thường Nga tỷ tỷ đấy.”

Lam Tiểu Bố ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ, thật sự có Thường Nga sao? Mặc dù bây giờ hắn đã tin, có rất nhiều Tiên Nhân tồn tại trong truyền thuyết của Hoa Hạ đều có thật, nhưng trong đó nhất định có vài thứ là giả. Ví dụ như Thường Nga, Lam Tiểu Bố cho rằng đó chỉ là truyền thuyết. Không ngờ hôm nay hắn lại thật sự nghe thấy cái tên này.

“Khuynh Sương tỷ tỷ, ngươi xem một chút thử tên Lam Tiểu Bố này có khoác lác hay không?” Thích Hàm Phù nói.

Thường Khuynh Sương cất bình dược dịch đi, “Không cần nhìn, dược dịch mà hắn tinh luyện được quả thật độ tinh khiết đã đạt được hơn tám phần.”

Nói xong Thường Khuynh Sương lại nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Lam Tiểu Bố, với bản lĩnh của ngươi mà chỉ làm một thợ tỉa hoa thì thật là đáng tiếc, ta đang định tham gia một giải thi đấu đan dược ở Ngũ Trọng Túy Thiên Cửu Châu, ngươi có muốn đi cùng ta hay không?”

“Ta tham gia thi đấu đan dược?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Thường Khuynh Sương, hắn chỉ mới là một đại sư linh đan cấp sáu mà thôi, đến Tiên giới tham gia giải thi đấu đan dược, định đi dành vị trí hạng chót của giải thi đấu sao?

Thường Khuynh Sương mỉm cười, “Chủ yếu là ta tham gia trận đấu, mỗi một đan sư dự thi đều có thể tìm một người dược đồng làm phụ tá, ngươi làm trợ thủ của ta đi, thế nào?”

”Tỷ tỷ, vậy ta thì sao?” Nghe thấy Thường Khuynh Sương bảo Lam Tiểu Bố làm dược đồng của mình, Thích Hàm Phù vội vàng hỏi.

“Ngươi không rành về nguyên liệu luyện đan, bây giờ chiết xuất linh thảo cấp chín chỉ miễn cưỡng đạt được sáu phần, nếu để Lam Tiểu Bố đi, phần thắng của chúng ta sẽ tăng lên.” Thường Khuynh Sương nói.

Thích Hàm Phù bĩu môi, “ĐƯợc rồi, ta đi theo ngươi trợ uy là được rồi.”

“Ý của ngươi như thế nào?” Thường Khuynh Sương nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Đa tạ Khuynh SƯơng sư tỷ, ta đồng ý tham gia. CHỉ là ngươi có thể cho ta một ít tiên linh thảo không? Ta muốn luyện tập chiết xuất linh thảo một chút.”

“Ngươi không nói thì ta cũng sẽ cho ngươi.” Thường Khuynh Sương lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Trong này có tiên linh thảo từ cấp một đến cấp ba, còn có một vài đan phương, ngươi có thể thử một chút. Dược Hương cốc ta không có gì khác, nhưng tiên linh thảo cần bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, vội vàng cảm ơn nhận lấy.

Chương 303: Không thể luyện tiên đan. (1)

Tiên trang Ngôn thị.

Trên mặt Ngôn Thừa Kiếm treo nụ cười nhìn mấy người khách đến tham quan Luân Hồi Hải Đường đi ra ngoài, sau đó mới chắp tay sau lưng đi vào sơn trang. Chỉ cần kế hoạch thành công, chuyện hắn có thể trở thành Tiên vương cũng không phải là chuyện không thể. Vừa nghĩ đến tương lai mình có thể trở thành Tiên vương một phương, Ngôn Thừa Kiếm có chút kích động trong lòng.

Nhưng lúc này có một tên nô bộc lại vội vã đi đến trước mặt Ngôn Thừa Kiếm, quỳ rạp xuống đất, sắc mặt hắn tái nhợt, nói lắp ba lắp bắp, “Trang chủ, Luân Hồi Hải Đường, Hải Đường…”

Một câu này thật sự không thể nói được hoàn chỉnh, có thể thấy trong lòng hắn đang vô cùng sợ hãi.

Ngôn Thừa Kiếm biến sắc, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất, thuấn di đến hậu hoa viên, giờ phút này hắn đã quên mất chuyện mình còn có thể dùng thần niệm.

Vị trí trồng Luân Hồi Hải Đường là một đống bùn đất mới bị xới lên, rất rõ ràng là tên đào trộm Luân Hồi Hải Đường chưa chạy được bao lâu.

“Là ai?” Ngôn Thừa Kiếm gào lên tức giận, trong mắt hắn bừng lửa giận, chuyện này chẳng khác nào đang chặt đứt đường sống của hắn mà.

Hắn chỉ tạm thời trồng Luân Hồi Hải Đường ở hậu hoa viên mà thôi, để người khác có thể thưởng thức một chút. Hoa này đối với hắn còn có công dụng quan trọng hơn, bây giờ chỉ mới thực hiện bước đầu tiên, để cho người khác biết tiên trang Ngôn gia có một cây Luân Hồi Hải Đường. Nhưng hắn không ngờ được là, bước thứ hai còn chưa tiến hành đã phải kết thúc.

Mặt ngoài nhìn có vẻ là phải kết thúc, nhưng trên thực tế thì hậu quả của chuyện này vẫn còn quá lớn. Trong tương lai một khi hắn không thể lấy ra được một cây Luân Hồi Hải Đường, vậy thì hậu quả này đến Ngôn đại thiện nhân hắn cũng chẳng thể giải quyết được.

Tác dụng chân chính của Luân Hồi Hải Đường là để tu sĩ Nhân Tiên bước vào Kim Tiên thôi sao? Chí có những tên thiếu hiểu biết kia mới nghĩ như vậy thôi. Hoặc là người lãng phí Luân Hồi Hải Đường mới nghĩ như vậy. Luân Hồi Hải Đường chính là một trong những bảo bối cao cấp nhất ở vũ trụ Đại Hoang, giá trị không hề kém Nhân Sâm quả. Từ một góc độ khác mà nói, cho dù là Nhân Sâm Quả cũng không có giá trị bằng Luân Hồi Hải Đường. Dùng Luân Hồi Hải Đường để đột phá lên Kim Tiên, đó mới là ngớ ngẩn.

Nhưng bây giờ chỉ mới nửa ngày thôi mà cây Luân Hồi Hải Đường của hắn đã mất rồi.

Ngôn Thừa Kiếm siết chặt tay thành nắm đấm, hắn vẫn cho rằng tất cả mọi chuyện trong tiên trang Ngôn thị đều nằm trong lòng bàn tay hắn, bây giờ xem ra, chỉ sợ không phải là như vậy.

“Phong tỏa tiên trang Ngôn thị lại, phong tỏa Túy Bình Giác Trận, từ giờ trở đi, không cho phép bất cứ ai rời khỏi. Dư Tân, ngươi nói cho ta biết, ngươi làm quản sự như thế nào vậy hả? Lập tức tra cho ta, cho dù có lật tung Túy Bình tiên giác trăm ngàn lần, cũng phải tìm cho được người trộm Luân Hồi Hải Đường cho ra.” Trong mắt Ngôn Thừa Kiếm bùng lên sát khí..

Nam tử mặc trang phục quản sự vừa đến kia run run rẩy rẩy quỳ xuống, “Vâng, vâng… Trang chủ… Còn một việc nữa, trước đây không lâu, Ngôn Cập Giản cũng mất tích, sợ là sợ là…”

Ngôn Thừa Kiếm chợt nhớ đến chuyện gì đó, thân ảnh hắn lóe lên, lập tức biến mất, mấy giây sau, hắn đã đi đến bên cạnh Luyện Hồn

Oa nơi Lam Tiểu Bố đã trốn ra.

Luyện Hồn Oa bị mở ra, Ngôn Thừa Kiếm lấy được một cây trường thương từ trận tâm của cấm trận, sắc mặt hắn tái đi.

Chuyện đã rõ ràng, có người không bị chết đã bị ném vào trong Luyện Hồn Oa, mà người chưa chết này còn là một đại sư Tiên Trận, hắn mở cấm chế của Luyện Hồn Oa ra chạy trốn. Trước khi chạy trốn, thuận tiện trộm luôn cây Luân Hồi Hải Đường của hắn.

“Nhanh, nhanh, tìm khắp ngóc ngách của Túy Bình tiên giác, nhất định phải tra ra được ai đã trốn khỏi Luyện Hồn Oa.” Gọng nói của Ngôn Thừa Kiếm run lên, sắc mặt tái nhợt.

Hậu trường của Ngôn gia hắn quả thật rất lớn, nhưng một khi loại chuyện này bị truyền ra ngoài, hậu trường có lớn đến đâu cũng xong đời, trước mắt không chỉ là chuyện của Luân Hồi Hải Đường mà thôi.

“Vâng.” Từ sâu trong bối tối có một giọng nói đáp lại, sau đó nhanh chóng đi xa.

Ngôn Thừa Kiếm nắm chặt trường thương trong tay, hắn nhất định phải tự mình điều tra xem cây trường thương này ở đâu ra, sau đó san bằng nơi đó.

Điều duy nhất hắn không hiểu là, làm sao cây thương này lại có thể được mang vào trong Luyện Hồn Oa?

…

“Khuynh Sương tỷ tỷ, ta cảm thấy tên Lam Tiểu Bố kia không giống thợ tỉa hoa của Ngôn gia lắm, hắn…”

Thích Hàm Phù còn chưa dứt lời đã bị Thường Khuynh Sương chặn lại, “Từ hôm nay trở đi, đừng nhắc đến Ngôn gia nữa.”

“Ừm, cũng đã bốn tháng rồi, ngay cả mặt tên gia hỏa này còn chẳng lộ ra.” Thích Hàm Phù vẫn không cam lòng nói.

Nàng và sư tỷ tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, bình thường cho dù đi đến đâu cũng có người đến bắt chuyện. Bây giờ Lam Tiểu Bố đang ở cùng một phi thuyền với các nàng, thế nhưng lại không tìm cơ hội bắt chuyện.

Thường Khuynh Sương không trả lời Thích Hàm Phù, nàng cau mày nghĩ đến Lam Tiểu Bố. Giờ ngẫm lại, lời Lam Tiểu Bố nói lúc trước có rất nhiều sơ hở, Thích Hàm Phù nói rất đúng, Lam Tiểu Bố rất có thể không phải là thợ tỉa hoa. Điều khả nghi nhất ở trên người Lam Tiểu Bố không phải là Lam Tiểu Bố biết luyện đan, cũng không phải thái độ nói chuyện trước mặt các nàng của Lam Tiểu Bố. Đừng nhìn ngoài mặt Lam Tiểu Bố luôn khúm núm, trên thực tế Thường Khuynh Sương có thể cảm nhận được, tâm tính của Lam Tiểu Bố vẫn luôn bình thản, cũng không phải thực sự khúm núm với họ. Theo Thường Khuynh Sương thấy, điều khả nghi nhất chính là thủ đoạn dùng một kích giết chết cường giả Chân Tiên của Ngôn gia kia.

Cho dù cường giả Nhân Tiên kia có bị nàng khóa lại sinh cơ giả kia, Lam Tiểu Bố có muốn giết đối phương cũng không có khả năng.

BỞi vì người kia có đủ thời gian phản ứng lại, sau đó dễ dàng ngăn cản sát chiêu của Lam Tiểu Bố. Nhưng sự thật không phải như vậy, thậm chí là Chân Tiên kia chỉ vừa mới phản ứng lại đã bị Lam Tiểu Bố xử lý.

Chương 384: Không thể luyện tiên đan. (2)

Tu vi của Lam Tiểu Bố xác thật là Chân Thần cảnh, chỉ một Chân Thần cảnh thật sự có thể giết chết được một Chân Tiên trong nháy mắt? Chân Tiên còn có thể gọi là Thiên Tiên, là cảnh giới duy nhất trong Tam Tiên Thiên Địa Nhân có thể chuyển hóa tiên nguyên Tiên Nhân.

Mà một tu sĩ Chân Thần cảnh ngay cả tiên nguyên còn chưa từng biết đến làm sao có thể đối kháng với Chân Tiên?

Thường Khuynh Sương nghi ngờ Lam Tiểu Bố nhưng Lam Tiểu Bố không thèm để ý. Hắn biết Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù tương đối lương thiện, cho dù có ý kiến gì với hắn, tối đa cũng chỉ đuổi hắn đi mà thôi, không thể nào hạ sát thủ với hắn.

Cho nên ở trên phi thuyền này, hắn điên cuồng luyện đan và tinh luyện dược dịch.

Bây giờ tu vi của hắn quá thấp, có cơ hội ngay trước mắt, cứ học một môn bản lĩnh trước đã, cho dù Dược Hương cốc không cần hắn, hắn vẫn có thể đi nơi khác kiếm miếng cơm ăn.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố có thể luyện chế ra linh đan cấp bảy, hai tháng sau, Lam Tiểu Bố dễ dàng luyện chế ra linh đang cấp tám. Ba tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn trở thành một linh đan sư cấp chín.

Tháng thứ tư qua đi, mặc dù Lam Tiểu Bố có thể miễn cưỡng chiết xuất đươc linh thảo tiên cấp từ cấp một đến cấp ba, nhưng muốn trở thành Tiên Đan sư cấp một, rõ ràng vẫn còn xa vời. Cho dù hắn có dựa theo mô hình luyện chế tiên đan mà Vũ Trụ Duy Mô đưa ra, cuối cùng luyện chế ra vẫn là phế đan.

Lam Tiểu Bố quyết định dừng việc tu luyện tiên linh thảo lại, Vũ Trụ Duy Mô mặc dù không thể chỉ ra chính xác hắn sai ở đâu, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng có thể đoán được hắn gặp vấn đề ở chỗ nào. Là do tu vi của hắn quá thấp, bây giờ còn chưa phải là Nhân Tiên.

Muốn luyện chế tiên đan, hắn nhất định phải sử dụng tiên nguyên. Một tu sĩ muốn chuyển hóa tiên nguyên, theo lý luận thì thấy nhất cũng phải đến Nhân Tiên cảnh. Trên thực tế, phần lớn tu sĩ có thể hoàn toàn chuyển đổi tiên nguyên, đều là Thiên Tiên cảnh, cũng chính là cảnh giới Chân Tiên mới được.

Lam Tiểu Bố tin tưởng công pháp mình tu luyện hơn xa công pháp bình thường, nhưng mà công pháp này cho dù có nghịch thiên thế nào đi nữa, cũng không thể chuyển hóa Tiên nguyên ở cảnh giới Chân Thần được.

Nhất định phải tìm một chỗ nào đó độ kiếp lên Nhân Tiên trước.

Lam Tiểu Bố còn đang ngồi luyện đan trong khoang thuyền nghĩ đến chuyện đi nơi nào độ kiếp, bên ngoài đã truyền đến tiếng của Thích Hàm Phù, “Lam Tiểu Bố, đến Đan Đô rồi, mau ra đây.”

Lam Tiểu Bố vội vàng thanh tẩy bản thân mình một chút, sau đó đi ra ngoài.

Thích Hàm Phù có chút khó chịu nói, “Lam Tiểu Bố, mấy tháng này ta cảm thấy ta và sư tỷ mới là người hầu, còn ngươi mới là chủ nhân đấy.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Đã làm phiền Thích sư tỷ rồi, thật sự là do tu vi của ta quá thấp, không thể giúp đỡ được gì cả.”

Thường Khuynh Sương vội vàng nói, “Lam sư đệ, giải thi đấu đan dược diễn ra ở Đan Đô tiên thành, nhưng mà còn hơn một năm nữa mới diễn ra. Ta dự định dẫn theo Hàm Phù đi tham gia đại hội luận đan trước, mặc dù ngươi chỉ luyện dược, nhưng đi theo nghe một chút cũng có chỗ tốt.”

“Thường sư tỷ, Thích sư tỷ, ta chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng như vậy, nghe nói Đan Đô tiên thành là một tiên thành vô cùng phồn hoa, ta muốn đi dạo xung quanh một chút. Ta không đến đại hội luận đan đâu, sư tỷ ở đâu, đến lúc đó ta đến tìm sư tỷ là được.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói.

Hắn không phải không muốn tham gia đại hội luận đan, hắn muốn nhanh chóng tìm một nơi để đột phá lên cảnh giới Nhân Tiên. Thực lực quá thấp, trong lòng hắn không yên tâm.

“A…” Thường Khuynh Sương cũng bất ngờ, Lam Tiểu Bố lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhưng khi nghĩ đến xuất thân của Lam Tiểu Bố chỉ là một thợ tỉa hoa thì lại cảm thấy bình thường. Rất có thể chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng không biết loại đại hội luận đan này có lợi cho hắn như thế nào. Không đi, cũng tương đương với việc đã bỏ qua một cơ duyên lớn.

“Vậy cũng được, chúng ta ở Ngũ Thải tiên tức lâu.” Thường Khuynh Sương nói ra, nàng không hỏi Lam Tiểu Bố có muốn đến Ngũ Thải tiên tức lâu ở hay không. Người ở lại Ngũ Thải tiên tức lâu đều là Đan tiên, Lam Tiểu Bố có đến cũng không có chỗ ở, nàng sẽ không để Lam Tiểu Bố ở chung một phòng với các nàng.

“Tên rất hay.” Lam Tiểu Bố thốt lên, thứ đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Ngũ Thải Tiên Chi.

Thích Hàm Phù xen vào nói, “ Nghe nói tiên tức lâu này là do một cường giả ở Nguyên Châu tạo ra, lấy cái tên này là từ Ngũ Thải Tiên Chi, chỉ là sau khi Nguyên Châu bị tách ra rồi, Ngũ Thải Tiên Chi cũng sớm biến mất.”

Quả nhiên có liên quan đến Nguyên Châu, lúc Lam Tiểu Bố định hỏi xem ai là người đã xây dựng nên tức lâu này, phi thuyền đã ngừng lại.

Thường Khuynh Sương cất phi thuyền đi, chỉ chỉ vào tiên thành nguy nga phía trước, nói, “Phía trước chính là Đan Đô tiên thành, Đan Đô tiên thành có rất nhiều tiền bối Đan Đao, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ở trong tiên thành không được phép có hành vi, lời nói lỗ mãng. ĐƯợc rồi, chúng ta vào thành thôi.”

Lam Tiểu Bố chính là thành chủ của Mưu Bắc tiên thành, sau khi hắn đi theo Thường Khuynh Sương tiến vào trong Đan Đô tiên thành, cảm thấy Đan Đô tiên thành cũng chỉ đến thế mà thôi. Cùng lắm là tiên linh khí nơi này nồng đậm hơn một chút. Khí thế Tiên Đạo mạnh hơn Mưu Bắc tiên thành, ngoài ra thì chẳng có gì khác biệt cả.

ĐƯờng đi ở Mưu Bắc tiên thành rộng rãi, cửa hàng san sát, khí thế cũng không hề kém, người còn nhiều hơn ở nơi này.

“Lam sư đệ, đây là Thông Tin Châu của ta, có chuyện gì thì chúng ta liên hệ qua Thông Tin Châu. Ngươi tự đi dạo đi, thuận tiện tìm luôn một nơi để ở lại.” Sau khi tiến vào Đan Đô tiên thành, Thường Khuynh Sương lấy ra một cái Thông Tin Châu đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã sớm muốn đi độ kiếp rồi, thấy thế thì nhanh chóng nhận lấy rồi cảm tạ.CHờ Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù vừa đi, Lam Tiểu Bố không chút do dự xoay người rời khỏi Đan Đô tiên thành, sau đó lấy Cực Hải Vân Chu của mình ra rời đi.

Chương 385: Nhân Tiên (1)

Vừa rời khỏi Đan Đô tiên thành, Lam Tiểu Bố phát một tin cho Thường Khuynh Sương trước. Ở trước mặt Thường Khuynh Sương, hắn lo lắng mình sẽ không đi được. Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù quá đơn thuần, cũng quá tin tưởng vào chuyện Ngôn gia đại thiện. Nếu như hắn nói xấu Ngôn gia, ai biết Thường Khuynh Sương sẽ làm ra chuyện gì?

Giờ phút này Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù vừa mới đến cửa lớn Ngũ Thải tiên tức lâu, đã nhìn thấy Thông Tin Châu sáng lên, Thường Khuynh Sương khó hiểu cầm lấy Thông Tin Châu, theo bản năng nói, “Lam Tiểu Bố mới vừa tách khỏi chúng ra, sao đã truyền tin đến rồi?”

Nàng vừa nói chuyện vừa nhìn tin tức trên Thông Tin Châu, sau đó sắc mặt lập tức không vui.

“Khuynh Sương tỷ tỷ, tên kia nói gì thể? Có phải có vài lời không thể nói trước mặt chúng ta cho nên mới truyền tin hay không?” Thích Hàm Phù hỏi.

“Tự ngươi xem đi.” Thường Khuynh Sương đưa Thông Tin Châu cho Thích Hàm Phù.

“Thường sư tỷ, lúc trước ta không dám nói, bây giờ ta phải nói chuyện này cho ngươi biết. Ngôn gia cũng không phải là người lương thiện gì, mà là hạng người đại gian đại ác. Nhà hắn có một nồi Luyện Hồn Oa, bắt vô số tu sĩ vô tội ném vào trong đó rút hồn nấu dịch. Ngươi nhất định phải cẩn thận, nếu như ngươi cảm thấy mấy lời ta nói quá khó nghe, vậy thì cứ gửi tin cho ta, nếu vậy, ta sẽ không quay về Đan Đô tiên thành nữa.”

Thích Hàm Phù hừ một tiếng, “Người này thật là xấu, vốn là thợ tỉa hoa của Ngôn gia, vừa quay người đã nói xấu Ngôn gia, tỷ tỷ, chúng ta đừng để loại người này giúp chúng ta luyện dược.”

Thường Khuynh Sương cất Thông Tin Châu đi, “Mặc kệ hắn đi, chúng ta vào trong trước đã.”

…

Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm Thường Khuynh Sương nghĩ như thế nào, muốn hắn giúp, hắn sẽ quay về, còn nếu không muốn hắn giúp, vậy hắn sẽ trực tiếp rời đi. Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố tìm được một hẻm núi cách xa Đan Đô tiên thành thì dừng phi thuyền lại.

Thần niệm của hắn quét ra, nơi này không có tung tích của con người, tiên linh khí chỉ có thể coi là tàm tạm. Ngẫu nhiên có một vài Tiên Thú tới lui, chắc hẳn là nơi tốt để hắn độ kiếp.

Lam Tiểu Bố bố trí từng lá trận kỳ, đầu tiên hắn bố trí một tụ linh Trận. Bên ngoài Tụ Linh Trận là Phòng Ngự Trận, đây là do hắn lo lắng có người bước vào nơi hắn độ kiếp, ảnh hưởng đến việc hắn độ kiếp.

Cho dù tiên linh khí hơi kém, nhưng cũng là tiên linh khí, hắn cũng không cần phải lấy linh mạch ra, thậm chí Lam Tiểu Bố còn chẳng lấy tiên tinh hạ phẩm ra. Hắn lo mình đã quen với việc tu luyện tiên tinh hạ phẩm rồi, thế thì trong tương lai, linh nguyên cần dùng để tu luyện sẽ càng ngày càng biến thái hơn.

Vận chuyển Thái Xuyên Quyết một chu thiên, quả quyết đột phá lên cảnh giới Nhân Tiên. Chỉ một chu thiên thôi, trên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố đã xuất hiện từng tiếng vang ầm ầm.

Lôi kiếp sắp đến, quả nhiên tốc độ tu luyện ở đây rất nhanh.

Lam Tiểu Bố lấy Chiếu Thiên Ấn ra, mấy chục đạo sấm sét liên tiếp đánh xuống, Lam Tiểu Bố không dùng Chiếu Thiên Ấn ngay, hắn muốn thử cường độ của lôi kiếp một chút. Lôi kiếp của hắn đều là cửu cửu lôi kiếp, bình thường sẽ có năm đến sáu đợt, nhưng lúc này vừa đánh xuống đã là 36 đạo, chẳng lẽ lôi kiếp lần này của hắn chỉ có ba đợt?

Rầm rầm rầm! Sấm sét liên tục đánh xuống, đánh vào trên người

Lam Tiểu Bố, xé rách da thịt Lam Tiểu Bố, nổ ra từng đóa hoa máu.

Răng rắc! Một khúc xương bị gãy, trong lòng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn cảm thấy may mắn vì mình đã hoàn thành việc rèn luyện Tiên thể, nếu không thì chỉ một đợt lôi kiếp này thôi hắn sẽ xong đời.

Cơ thể mạnh mẽ khiến Lam Tiểu Bố không cần phải sử dụng đến Chiếu Thiên Ấn, hắn điên cuồng vận chuyển Thái Xuyên Quyết, hấp thu lôi nguyên và tiên linh nguyên, tiếp tục đột phá vách chắn Nhân Tiên.

Đồng thời Lam Tiểu Bố thầm hạ quyết tâm, sau khi bước vào Nhân Tiên rồi, hắn nhất định phải để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cảnh giới rèn luyện thân thể tiếp theo.

Lôi kiếp của hắn rõ ràng còn mạnh hơn lôi kiếp bình thường, nếu như không rèn luyện thân thể, tu vi có mạnh hơn nữa chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ vẫn lạc trong lôi kiếp. Mà bây giờ, hắn thậm chí không cần dùng pháp bảo để độ kiếp.

Đợt lôi kiếp thứ nhất vừa qua, 36 tia sấm sét của đợt thứ hai đã nhanh chóng nối gót đến. Bởi vì Lam Tiểu Bố không ngăn cản, cho nên những đạo sấm sét kia đều đánh hết lên người Lam Tiểu Bố.

Thái Xuyên Quyết cuốn theo lôi nguyên và tiên linh khí công kích vào vách chắn Nhân Tiên cảnh, tấm chắn Nhân Tiên cảnh vốn đã yếu đi, dưới sự công kích liên tục như vậy đã hoàn toàn vỡ tan.

Tiên linh khí trong Tụ Linh tiên trận cấp bảy giờ phút này tạo thành một vòng xoáy, bị Thái Xuyên Quyết cuốn lấy, đổ vào trong kinh mạch của Lam Tiểu Bố.

Rầm rầm rầm! Đợt lôi kiếp thứ ba đánh xuống, đợt lôi kiếp này có chín tia sấm sét, sau chín tia sấm sét này là chín tia sấm sét khác.

Cảnh giới tu vi của Lam Tiểu Bố điên cuồng tăng lên, Nhân Tiên tầng một, Nhân Tiên tầng hai…

So với lôi kiếp ở Nguyên Châu, lôi nguyên trong lôi kiếp ở nơi này còn tốt hơn gấp mười lần so với việc hấp thu linh khí tu luyện.

Mãi cho đến đỉnh phong Nhân Tiên tầng hai, cảnh giới của hắn mặc dù tạm hoãn lại nhưng thực lực của hắn vẫn tăng cao. Thái Xuyên Quyết vượt xa công pháp tu luyện cùng dạng, lúc đột phá vào Nhân Tiên, đã có thể nhanh chóng chuyển hóa tiên nguyên. Có thêm một tia tiên nguyên, thực lực của hắn lại tăng thêm một tầng.

Từng luồng mưa phùn rơi xuống, trong mưa phùn ẩn chứa nguyên khí tiên linh nồng đậm. Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn biết đây là mưa đạo vận của lôi kiếp, rất thích hợp cho việc tu luyện và khôi phục vết thương thân thể. Thực lực của Lam Tiểu Bố vốn đang ở đỉnh phong Nhân Tiên tầng hai, lúc này lại tiếp tục tăng thêm một cấp độ, bước vào Nhân Tiên tầng ba.

Chương 386: Nhân Tiên (2)

Hai ngày sau, sau khi đã tạm thời củng cố vững chắc tu vi của mình, hắn dừng việc tu luyện lại. Hắn nhất định phải tìm nơi an toàn hơn để bế quan, tranh thủ thời gian bước vào Nhân Tiên hậu kỳ, tốt nhất là có thể tu luyện đến Nhân Tiên đỉnh phong.

Ở Nguyên Châu, Lam Tiểu Bố đã biết Nhân Tiên chỉ là giả, hoặc nói cách khác, cảnh giới Nhân Tiên ở Nguyên Châu thật ra chính là Chân Thần cảnh. Sau khi đến đây, Lam Tiểu Bố mới biết cảnh giới Nhân Tiên chân chính không phải sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ, Nhân Tiên không hề phân chia như vậy. Mỗi một tiến bộ rất nhỏ của Nhân Tiên cảnh đều có thể cảm nhận được, cho nên Nhân Tiên cảnh được chia từ tầng một đến tầng chín.

Trừ chuyện này ra, Lam Tiểu Bố còn biết được lôi kiếp của mình hình như khác với lôi kiếp của người khác. Hắn chưa từng nghe nói đến còn có Thập Cửu lôi kiếp, hôm nay hắn đã độ Thập Cửu lôi kiếp.

Nếu như chuyện này không liên quan đến Thái Xuyên Quyết, vậy thì chắc hẳn có liên quan đến Vũ Trụ Duy Mô. Chuyện này khiến Lam Tiểu Bố đề cao cảnh giác, chuyện độ kiếp tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy.

Nếu như người có tâm cảm thấy Thập Cửu lôi kiếp của hắn có vấn đề, xem hắn là chuột bạch mà nghiên cứu, chút thực lực này của hắn không thể nào chống cự lại được.

…

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố đi đến chỗ sâu nhất của dãy núi này, hắn tìm được một động phủ bỏ hoang. Nơi này đã từng có người tu luyện, sau đó bị vứt bỏ.

Đối với Lam Tiểu Bố, đây là nơi thích hợp nhất, hắn bố trí mấy hộ trận ở bên ngoài động phủ bị bỏ hoang này, sau đó lại bố trí Giảo Sát Trận, Ẩn Linh Trận và Ẩn Nặc trận, lúc này mới tiến vào động phủ.

Chuyện đầu tiên sau khi tiến vào trong động phủ, chính là lấy chiếc nhẫn mà hắn lấy được từ tên Chân Tiên Ngôn phủ kia từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra.

Chân Tiên đã bị hắn xử lý đúng là người của Ngôn phủ, trước đó hắn chỉ là Chân Thần cảnh, cộng thêm việc bản thân đang ở trên phi thuyền của Thường Khuynh Sương, cho nên hắn không dám tùy tiện phá bỏ cấm chế của chiếc nhẫn này.

Lỡ như sau khi mở cấm chế của chiếc nhẫn này ra, bên trong nó có ký hiệu thần niệm gì đó, vậy thì sẽ bị người của Ngôn gia cảm ứng được ngay tức khắc. Bây giờ hắn đã bước vào Nhân Tiên cảnh, tuy rằng chân nguyên vân chưa chuyển hóa hoàn toàn thành tiên nguyên, nhưng ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố không tin người của Ngôn gia có thể cảm ứng được.

Chiếc nhẫn nhanh chóng được mở ra, Lam Tiểu Bố nhìn thấy đồ vật bên trong, lập tức cảm thán, quả thật nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của hắn.

Trước đó trong nhẫn của Loan Già, có một ít tiên linh thảo và tiên tinh hạ phẩm, Lam Tiểu Bố cho rằng phần lớn Chân Tiên cũng không khác gì Loan Già. Mãi đến khi hắn lấy được nhẫn của Phó Cảnh, trong nhẫn có gần vạn tiên tinh hạ phẩm, còn có mấy chục viên tiên tinh trung phẩm. Điều này khiến Lam Tiểu Bố hiểu được, cũng không phải Chân Tiên nào cũng nghèo như Loan Già.

Xuất thân của Loan Già là từ Bách Uyên sơn tông, hắn chưa từng nghe nói đến, nhưng lai lịch của Phó Cảnh thì không hề bình thường, là môn hạ của Thái Ất. Bởi vậy có thể thấy được, lai lịch lớn, thế thì của cải trên người sẽ càng nhiều.

Sau khi nhìn thấy nhẫn của Chân Tiên Ngôn phủ, Lam Tiểu Bố mới biết được nhẫn của Phó Cảnh chẳng khác nào của người nghèo rớt mùng tơi. Trong chiếc nhẫn kia có ít nhất 500.000 tiên tinh hạ phẩm, tiên tinh trung phẩm thì có hơn một vạn, tiên tinh thượng phẩm có hơn ngàn.

Có không ít tiên linh thảo cấp bốn và cấp năm, những tiên linh thảo này hoàn toàn khác biệt với những tiên linh thảo mà Thường Khuynh Sương đã cho hắn. Đạo vận trên tiên linh thảo này mạnh hơn nhiều.

Rất rõ ràng, tiên linh thảo mà Thường Khuynh Sương đưa cho hắn là do con người trồng ra, mà tiên linh thảo trong nhẫn của tên gia hỏa này là mọc từ tự nhiên.

Pháp bảo phi hành cũng không giống Cực Hải Vân Chu của hắn, có một món tiên khí phi hành hạ phẩm. Pháp bảo công kích không có, có lẽ chính là thanh đao mà hắn vứt đi.

Trước đó ở trước mặt Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù, Lam Tiểu Bố không thể lấy pháp bảo công kích của đối phương được, dứt khoát ném hết vào trong vết nứt hư không.

Đan dược và vật liệu trong nhẫn bị Lam Tiểu Bố ném sang một bên hắn lấy ra một chiếc lệnh bài có phong cách cổ xưa, trên lệnh bài có khắc mấy chữ, Ngôn Cập Giản.

Ngay khi Lam Tiểu Bố lấy chiếc lệnh bài này ra, có một tia lam quang lập tức bắn thẳng về phía mi tâm của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, Thái Sơ Hằng Hỏa đã nhanh chóng ngăn trước mi tâm.

“Chít chít”. Sau một tiếng kêu chói tai, lam quang kia đã biến thành tro bụi trước Thái Sơ Hằng Hỏa, còn có một mùi thối quanh quẩn.

Lam Tiểu Bố thầm than, may mà hắn cẩn thận, sau khi đột phá lên Nhân Tiên mới mở chiếc nhẫn của Ngôn Cập Giản ra, nếu không thì cho dù hắn có thể thiêu hủy ấn ký này, nhất định cũng sẽ để lại dấu vết. Thứ nhất là vị trí hắn thiêu hủy ấn ký sẽ bị tìm ra, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù sẽ là con dê thế tội. Thứ hai hắn sẽ bại lộ Thái Sơ Hằng Hỏa của mình.

Thái Sơ Hằng Hỏa quả nhiên là đồ tốt, lúc trước Ngọc Tương Y trao đổi Thiên Hỏa Thịnh Kim, chỉ giúp Thái Sơ Hằng Hỏa trở thành một đóa linh diễm chân chính mà thôi. Bây giờ hắn đến vũ trụ Đại Hoang, cũng xem như là đến Tiên giới chân chính, linh diễm đã không thể nào đáp ứng được yêu cầu của hắn, hắn nhất định phải thăng cấp Thái Sơ Hằng Hỏa lên tiên diễm.

Loại hỏa diễm có thể thăng cấp như thế này, một khi bị lộ ra ngoài Lam Tiểu Bố hắn sẽ bị vô số cường giả truy sát.

Nhìn xem những cường giả có được hỏa diễm ở vũ trụ Đại Hoang xem, người sở hữu Tam Muội Chân Hỏa là ba huynh đệ Na Tra, Dương Tiễn, Lôi CHấn Tử, người sở hữu Lục Đinh Thần Hỏa là Thái Thượng Lão Quân. Tẩy Nghiệp Kim Hỏa là của Nguyên Thủy Thánh Nhân, U Minh Quỷ Hỏa là của Nhiên Đăng đại lão, Nam Minh Lý Hỏa là của Bồ Đề…

Chỉ cần ngươi có hỏa diễm đỉnh cấp, hỏa diễm có thể thăng cấp, không có một ai là kẻ yếu.

CHẳng lẽ là do những người yếu không có may mắn tìm được? Hỏa diễm tốt đều do cường giả tìm được? Ha ha, nghĩ như thế thì ngây thơ quá tồi. Nguyên nhân thực sự chính là, cho dù ai có được hỏa diễm đỉnh cấp, cuối cùng cũng về trong tay cường giả. Còn tu sĩ tầm thường lấy được hỏa diễm, chỉ sợ không ai biết đến.

Chương 387: NGôn gia tìm đến. (1)

Cất tiên tinh trung phẩm và tiên tinh thượng phẩm đi, Lam Tiểu Bố lấy ra một đống tiên tinh hạ phẩm để ở xung quanh. Không phải Thường Khuynh Sương nói vẫn còn một năm nữa hay sao? Hắn dự định tranh thủ thời gian một năm này để tăng tu vi lên Nhân Tiên đỉnh phong.

Ngay từ khi bắt đầu tu luyện, tiên tinh lập tức biến thành tiên nguyên khí bị Lam Tiểu Bố hấp thu hết. CHo đến giờ khắc này, Lam

Tiểu Bố mới biết được dùng tiên tinh tu luyện khác với dùng linh thạch tu luyện như thế nào. Khó trách trước đó khi hắn độ kiếp xong, đã trực tiếp vượt lên ba cấp độ. Tiên linh khí và linh khí là hai chất khác nhau, cộng thêm quy tắc thiên địa ở đâu còn mạnh hơn ở Nguyên Châu, với tư chất của hắn mà tu luyện trong môi trường này, tu vi tiến giai hoàn toàn không gặp chút trở ngại nào.

Hai tháng sau, Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng vượt qua Nhân Tiên tầng ba đến Nhân Tiên tầng bốn. Nhân Tiên tầng bốn cũng xem như là Nhân Tiên trung kỳ, chẳng những thực lực tăng vọt, cho dù là chân nguyên cũng đã được chuyển hóa thành tiên nguyên năm phần.

Lam Tiểu Bố không phải không biết chuyện này, hắn biết muốn hoàn toàn chuyển hóa tiên nguyên, bình thường đều phải đến Thiên Tiên cảnh. Hơn nữa với tiến độ bây giờ của hắn, một năm sau chắc hẳn có thể hoàn toàn chuyển hóa tiên nguyên. Bởi vậy có thể thấy được, Thái Xuyên Quyết lợi hại như thế nào. vấn đề duy nhất là vận chuyển Thái Xuyên Quyết cũng tiêu hao tiên tinh nhiều như vậy.

…

Vấn Đan điện, đây là nơi tụ hội đan sư lớn nhất ở Đan Đô tiên thành. Bởi vì trận thi đấu đan dược Cửu Châu sắp diễn ra, cho nên mỗi ngày Vấn Đan điện đều có rất nhiều đan sư lui tới, vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều đan sư đều tu tập ở đây, nghiên cứu thảo luận Đan Đạo, tăng thêm trình độ Đan Đạo của mình.

Thường Khuynh Sương là một Tiên Đan sư cấp ba, lại xuất thân từ Dược Hương cốc, địa vị cũng xem như không tệ. Mấy tháng qua, Thường Khuynh Sương cảm thấy những thứ mình cần học còn rất nhiều. Dược Hương cốc quả thật là nổi tiếng ở Ngũ Trọng Túy THiên, nhưng về Đan Đạo cũng không mạnh, Dược Hương cốc mạnh về Dược Đạo.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Thường Khuynh Sương đang chuẩn bị dẫn Thích Hàm Phù rời khỏi Ngũ Thải tiên tức lâu, đến Vấn Đan điện, đột nhiên có một nam tử gương mặt hiền lành xuất hiện trước cửa phòng các nàng, vô cùng khách sáo hỏi, "Xin hỏi có phải là Thường tiên tử và Thích tiên tử của DƯợc Hương cốc?"

Thường Khuynh Sương khó hiểu nhìn nam tử lạ mặt này, "Không sai, chúng ta đến từ Dược Hương cốc, xin hỏi ngài là?"

Nam tử hành tiên thủ lễ, "Ta là Ngôn Do Di của Ngôn gia, trang chủ nhà ta cũng muốn đến đây xem trận thi đấu đan dược Cửu Châu. Bởi vì trang chủ nhà ta vô cùng yêu thích đan dược, cho nên muốn mời một vài đan sư đến luận đạo. Hôm nay ta vâng theo lời của trang chủ, đến mời hai vị tiên tử cùng đi luận Đan Đạo."

"Vậy được, chúng ta đi thôi." Thích Hàm Phù lập tức nói.

Tiên trang Ngôn gia là nơi vô cùng nổi tiếng ở Túy Bình tiên giác, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù là hai đệ tử của DƯợc Hương cốc, tuy nói đến Ngân Loan tiên thành ở Túy Bình tiên giác tham gia hội đấu giá, nhưng thật sự không có tư cách đến Tiên trang Ngôn gia thăm.

Thường Khuynh Sương chợt nhớ đến tin tức mà Lam Tiểu Bố đã gửi cho nàng, nàng do dự một lát rồi nói, "Xin hỏi luận đan ở Đan Đô tiên thành sao?"

Nam tử mỉm cười nói, "Không phải, nhưng mà nói đó cách Đan Đô tiên thành cũng không xa, nơi đó tên là Khiết Phong tiên trì, ta khẳng định hai vị tiên tử đã từng nghe nhắc đến nơi này."

Thường Khuynh Sương quả thật biết Khiết Phong tiên trì, nơi này cách Đan Đô tiên thành cũng chỉ mấy ngàn dặm mà thôi.

“Oa, ta nghe nói trà Khiết Phong của Khiết Phong tiên trì là một trong mười đại tiên trà của Ngũ Trọng Túy Thiên, không biết có cơ hội được uống một lần hay không.” Thích Hàm Phù vui vẻ la lên.

“Đương nhiên là có thể, lúc hai vị tiên tử về, có thể mang theo một chút.” Giọng nói của nam tử kia vô cùng cuốn hút, âm điệu đều vô cùng lương thiện.

Thường Khuynh Sương vội vàng khom người, “Đa tạ tiền bối đã có lời mời, nhưng vừa rồi đại sư huynh đã phát tin tức cho ta nói rằng bọn họ sắp đến đây rồi, ta và sư muội muốn chờ đại sư huynh đến đã.”

Thích Hàm Phù vô cùng vui vẻ, đang muốn hỏi sư tỷ có phải là Thiên NGấn sư huynh tới hay không. Nhưng lời đã đến ngay bên khóe miệng đã vội vàng nuốt xuống, hình như không đúng. Đại sư huynh mà đến, Khuynh Sương tỷ tỷ nhất định đã sớm nói cho nàng biết rồi, không thể nào khi nói cho người khác biết mình mới biết được.

Nam tử lẩy một miếng lệnh bài đưa cho Thường Khuynh Sương, cười tủm tỉm nói, “Đây là ngọc bài để tiến vào Khiết Phong tiên trì, hoan nghênh hai vị đến bất cứ lúc nào.”

Chờ nam tử này đi rồi, Thường Khuynh Sương không đi đến Vấn Đan điện nữa, mà đóng cửa lại, thậm chí còn bố trí mấy cấm chế.

Thích Hàm Phù khó hiểu hói, “Khuynh Sương tỷ tỷ, Thiến Ngấn đại sư huynh không phải đã nói gần đến lúc tranh tài mới đến đây sao? Bây giờ còn hơn mấy tháng nữa mới tranh tài, sao Thiên Ngấn đại sư huynh đã đến rồi?”

Thường Khuynh Sương cau mày, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó, một lúc sau mới lên tiếng, :Đại sư huynh tạm thời sẽ không đến, chỉ là ta cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ? Khiết Phong tiên trì là nơi rất nổi tiếng mà? Ta còn đang mong có thể uống được Trà Khiết Phong đây.” Thích Hàm Phù nói.

Thường Khuynh Sương nói, “Nếu như bàn về đan, Ngôn trang chủ có thể trực tiếp đến Vấn Đan Điện mà, vì sao lại phải đến Khiết Phong tiên trì?”

“Có lẽ là do Trà Khiết Phong chỉ có thể dùng Khiết Phong tiên trì để pha chăng?” Thích Hàm Phù tiếp tục nói.

Thường Khuynh Sương lắc đầu, “Ngươi còn nhớ tin tức mà Lam Tiểu Bố đã gửi cho ta mấy tháng trước?”

Thích Hàm Phù lập tức xù lông, hừ một tiếng nói, “Lam Tiểu Bố kia quá xấu xa rồi, không thể ở lại Ngôn gia làm thợ tỉa hoa, lại đi nói xấu sau lưng Ngôn gia, thậm chí còn giết quản sự Ngôn gia nữa.”

Chương 388: NGôn gia tìm đến. (2)

Thường Khuynh Sương từ tốn nói, “Địa vị của Tiên trang Ngôn gia ở Ngũ Trọng Túy Thiên rất cao, nhưng đến một quản sự cũng là cường giả Chân Tiên thì ta cảm thấy không thích hợp lắm. Còn nữa, mặc dù Dược Hương cốc của chúng ta cũng nổi danh, nhưng chúng ta chủ yếu là luyện dược và trồng trọt tiên dược. Ngôn trang chủ cố ý sai một Kim Tiên đến mời chúng ta, chỉ sợ không để Dược Hương cốc chúng ta vào mắt rồi?”

“Người kia là Kim Tiên?” Thích Hàm Phù kinh ngạc hỏi.

Thường Khuynh Sương nói: “Có phải là Kim Tiên hay không ta không biết, ta chỉ biết là ta không thể nào cảm nhận được thực lực của hắn, thực lực của hắn nhất định mạnh hơn ta rất nhiều.”

Thích Hàm Phù không nói, Khuynh Sương tỷ tỷ là Chân Tiên hậu kỳ, người kia còn mạnh hơn cả Khuynh Sương tỷ tỷ, vậy thì chắc hẳn là Kim Tiên.

“Ta nghi ngờ người kia đến mời chúng ta, còn cố ý nói là Ngôn trang chủ mời, là đang thăm dò chúng ta. Nếu như chúng ta không đi, vậy thì rõ ràng chúng ta có gì đó kiêng kị Tiên trang Ngôn gia. Mà Ngôn gia là nhà đại thiện nhân, chúng ta có gì mà phải kiêng kị? Khả năng duy nhất chính là…”

Thường Khuynh Sương không nói tiếp, Thích Hàm Phù lại thốt ra, “Có phải chuyện mà Lam Tiểu Bố nói là sự thật không? Tiên trang Ngôn gia giả nhân giả nghĩa? Thật ra đã làm rất nhiều chuyện ác?”

Thường Khuynh Sương nói, “Lúc đầu ta vốn dĩ không tin, hôm nay người của Ngôn gia chủ động đến cửa mời, còn là một cường giả Kim Tiên, ta cảm thấy chuyện này không hợp lẽ thường. Nếu như chúng ta thật sự biết Ngôn gia đại gian đại ác, có thể sẽ không đi.”

“Ai, sớm biết vậy chúng ta cứ đi là được rồi, nếu như vậy, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ gì.” Thích Hàm Phù than thở.

Thường Khuynh Sương nói, “Nếu như chúng ta đến đó, mà lời Lam Tiểu Bố nói đúng là sự thật, sợ là đến chết chúng ta cũng không biết mình chết như thế nào. Ngươi nghĩ rằng sau khi chúng ta đến đó rồi, còn có thể giấu diếm được gì sao? Người ta không cần tra khảo chúng ta, chúng ta cũng sẽ tự khai ra.”

“Gia hỏa Lam Tiểu Bố này, nếu như không phải tại hắn, chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Thích Hàm Phù có chút lo lắng nói.

Thường Khuynh Sương lấy Thông Tin Châu ra, “Ta gửi một tin cho Lam Tiểu Bố trước đã.”

Tin tức gửi đi xong, nhưng không có bất cứ hồi âm nào. Thường Khuynh Sương thở dài nói, “Chúng ta cứ đi Vấn Đan điện trước đi, chỉ cần chúng ta không rời khỏi Đan Đô tiên phong, có lẽ còn an toàn. Cuộc thi đấu đan dược Cửu Châu còn mấy tháng nữa là diễn ra, đợi đến khi đại sư huynh và sư phụ đến đây, chúng ta sẽ không cần sợ ai nữa.”

…

Oanh! Lam Tiểu Bố cảm thấy tiên nguyên nổ tung toàn thân, ngay khi hắn đột phá lên Nhân Tiên tầng bảy, tiên nguyên trong nháy mắt bộc phát tràn vào kinh mạch toàn thân, khiến thực lực của hắn tăng vọt.

Nhân Tiên hậu kỳ, lúc này hắn mà đối mặt với Ngôn Cập Giản kia, ít nhất hắn có thể thoát khỏi giam cầm mà chạy trốn. Đáng tiếc là thực lực vẫn còn quá thấp, nếu như là ĐỊa Tiên, hắn sẽ không sợ đối phương.

Nhìn tiên tinh trên người một chút, chỉ còn khoảng chừng một ngàn tiên tinh thượng phẩm, tiên tinh trung phẩm và hạ phẩm đã bị hắn tu luyện hết.

Xem ra muốn tu luyện đến Nhân Tiên đỉnh phong rồi trở về là chuyện khó làm được, bây giờ thứ hắn thiếu là tiên tinh. Lam Tiểu Bố có chút cảm thán, đây là Nhân Tiên cảnh, nếu như là cảnh giới Địa Tinh, còn cả Chân Tiên cảnh nữa, lượng tiên tinh mà hắn cần phải nhiều đến mức nào đây?

Phải đi kiếm tiền thôi, nếu không thì ngay cả cơm cũng không có mà ăn đâu.

Không biết lần này thi đấu đan dược Cửu Châu, phần thưởng có phong phú không nhỉ? Lam Tiểu Bố nghĩ đến phần thưởng thì lắc đầu, bây giờ ngay cả tiên đan cấp một mà hắn còn chưa luyện chế ra được, phần thưởng kia có liên quan gì đến hắn chứ? Đúng rồi, không biết Thường Khuynh Sương có còn muốn để hắn tham gia thi đấu đan dược hay không.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra, nếu như Thường Khuynh Sương không từ chối việc hắn tham gia thi đầu đan dược, hắn định hỏi thăm Thường Khuynh Sương một chút, phần thưởng của cuộc thi đấu đan dược Cửu Châu lần này là gì. Nếu như phần thưởng phong phú, vậy hắn sẽ tranh thủ thời gian học tập luyện chế tiên đan, nếu như phần thưởng tàm tạm thì thôi đi, hắn đi tìm cách kiếm tiên tinh một chút rồi nói.

Vừa lấy Thông Tinh Châu ra, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy hai tin tức trong đó.

Chắc là tin tức truyền đến lúc hắn đang chuyên tâm tu luyện, quá mức tập trung, hoàn toàn không để ý đến tin tức trong Thông Tin Châu.

Tin tức thứ nhất đến vào mấy tháng trước, “Lam Tiểu Bố, hôm nay Tiên trang Ngôn gia có người đến Ngũ Thải tiên tức lâu mời ta và Hàm Phù sư muội đến Khiết Phong tiên trì, ta nghĩ nên phát thông tin cho ngươi trước, cho nên lấy cớ chưa đi.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy vậy thì đột nhiên đứng lên, thầm nghĩ không hay rồi.

Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù quá lương thiện, người của Ngôn gia bỗng nhiên đến tiên tức lâu mới nàng, rõ ràng là đang thăm dò mà.

Lúc này cho dù có đi hay không cũng sẽ bị nghi ngờ. Đơn giản là nếu đi thì thời gian lộ chuyện ra trễ một chút, còn nếu không đi, vậy thì đã lộ ngay lúc đó rồi.

Sau khi thăm dò sẽ làm gì? Trực tiếp bắt người thôi. Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù rất đơn thuần, Ngôn gia muốn tránh đi tai mắt người khác bắt các nàng đi là chuyện rất đơn giản.

Nếu là hắn, hắn sẽ báo chuyện này cho sư môn trước, sau đó tìm kiếm che chở ở Đan Đô tiền thành, chờ người của sư môn đến.

Dược Hương cốc dù sao cũng là một tông môn không nhỏ, muốn tìm kiếm che chở ở Đan Đô tiên thành, so với Lam Tiểu Bố hắn thì đơn giản hơn nhiều.

Tin tức thứ hai được gửi ba ngày sau đó, tin tức này chỉ là một tiếng vang rất nhỏ.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, đây là lúc đang truyền tống tin tức qua Thông Tin Châu, đã bị người khác cướp mất. Hắn đoán quả nhiên không sai, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đã bị bắt đi.

Chương 389: Một hắc điếm. (1)

Cất Thông Tin Châu đi, Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, người thì nhất định phải cứu, bởi vì họ là do hắn mà bị liên lụy. Vấn đề là bây giờ hắn chỉ là Nhân Tiên tầng bảy, làm thế nào có thể cứu được Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù trong tay con quái vật khổng lồ Ngôn gia đây?

Mặc kệ có cứu ra được hay không, Lam Tiểu Bố cũng đã phục chế xong thủy tinh cầu rồi. Những thủy tinh cầu chủ yếu ghi lại tình cảnh bên trong Luyện Hồn Oa, ngoài ra còn có một phần là lời tự thuật của Thư Thiếu Tịch.

Hiện tại không thể lấy những thủy tinh cầu này ra, hắn nhất định phải cứu được Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù ra trước đã, nếu không thì Ngôn gia sẽ giết Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù.

Chỉ cần hắn chưa xuất hiện, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù sẽ không có chuyện gì. Đối phương đoạt lấy Thông Tin Châu của Thường Khuynh Sương, chính là đang chờ hắn xuất hiện.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không xuất hiện, hắn cất Thông Tin châu đi, sau đó bố trí Giám Sát Trận ở xung quanh. Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi bước vào cảnh giới Nhân Tiên, Vũ Trụ Duy Mô trở nên bằng phẳng hơn nhiều. Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang thử khống chế Vũ Trụ Duy Mô di chuyển, hắn muốn biết Giám Sát Trận bên ngoài có thể ghi lại hình thái của Vũ Trụ Duy Mô hay không.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy hình ảnh trong Giám Sát Trận, Giám Sát Trận không thể phát hiện ra hình thái của Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời hắn cũng không thể khống chế Vũ Trụ Duy Mô di động, nói đến nói lui, tu vi của hắn quá thấp. Muốn sử dụng Vũ Trụ Duy Mô để lén lút tiến vào Khiết Phong tiên trì là chuyện không thể.

Phải làm sao bây giờ?

Lam Tiểu Bố đi qua đi lại mấy vòng, quả thật không tìm ra được biện pháp nào tốt. Chỉ hận thực lực của hắn quá thấp, nếu không thì đã trực tiếp đánh đến cửa rồi.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố quyết định đến Đan Đô tiên thành trước, sau khi tìm hiểu rõ tình hình rồi tính tiếp.

…

Đan Đô tiên thành, đây là lần thứ hai Lam Tiểu Bố đến đây. Lần này hắn mang theo một chiếc mũ che mặt tiên nhân, mũ tiên nhân này có cấm chế, trừ khi dùng thần niệm để xé mở cấm chế, nếu không sẽ không thể nhìn thấy rõ gương mặt của hắn.

Ở nơi như Đan Đô tiên thành, người đội mũ che mặt tiên nhân cũng có, nhưng lại không nhiều. Nhiều người thích sử dụng pháp bảo cải trang hơn. Trên người Lam Tiểu Bố không có pháp bảo cải trang cao cấp, chỉ có một pháp bảo cải trang cấp thấp đã từng dùng một lần.

Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Đan Đô tiên thành, chuyện đầu tiên là tìm một cửa hàng Tiên khí, hắn định mua một món pháp bảo mặt nạ trước.

“Tiền bối cần gì ạ?” Lam Tiểu Bố vừa đi đến, một tên sai vặt đã vội vàng chạy ra đón.

Lam Tiểu Bố dùng giọng nói khàn khàn nói, “Dẫn ta đi tham quan một chút, ta đang định mua mấy món Tiên khí tốt. ĐÚng rồi, chỗ ngươi có Tiên khí cực phẩm không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi Tiên khí cực phẩm, gã sai vặt kia kích động vô cùng, trái tim nhảy bang bang, chẳng lẽ hắn sắp phát tài rồi sao? Nếu như người này có thể mua được một món Tiên khí cực phẩm từ trong tay hắn, vậy thì hắn sẽ được bao nhiêu lợi nhuận?

“Có, có, tiền bối, trong tiệm chúng ta có ba món Tiên khí cực phẩm. Một thanh Tiên Kiếm và một Tấm khiến, thứ đáng giá nhất chính là, trong tiệm của chúng ta có một tấm hộ giáp Tiên khí bán cực phẩm, nếu như tiền bôi muốn xem, ta lập tức dẫn ngài đi xem…” Gã sai vặt kích động nói.

Lam Tiểu Bố chỉ muốn biểu đạt mình là một khách hàng lớn, để gã sai văt này dẫn mình đi xem đồ tốt mà thôi. CHo nên mới hỏi có Tiên khí cực phẩm hay không, nếu như đối phương nói không có, hắn sẽ thở dài nói, :”Vậy thì tùy tiện dẫn ta xem một chút.”

Nếu như vậy, gã sai vặt nhất định sẽ dẫn mình đi xem những thứ tốt.

KHiến hắn không ngờ được là, nơi này quả thật có Tiên khí cực phẩm, còn không phải chỉ có một món. Lam Tiểu Bố đành phải dựa theo kế hoạch thở dài, “Ai, thôi đi, mấy thứ đó đều không phải thứ ta muốn. Nếu đã tới rồi, ngươi cứ dẫn ta đi xem một chút, nhìn xem có cái nào thật sự tốt hay không, có món Tiên khí nào có thể lọt vào mắt ta.”

Thấy Lam Tiểu Bố không muốn mua những món Tiên khí cực phẩm kia, gã sai vặt có chút hụt hẫng, nhưng mà rất nhanh đã chấn chỉnh tinh thần lại. Thật vất vả mới gặp được một khách hàng lớn, hắn nhất định hải chăm sóc thật tốt.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, gã sai vặt kia dẫn Lam Tiểu Bố đến quầy hàng Tiên khí tốt nhất ở trên lầu, sau đó miệng lưỡi lưu loát giới thiệu mỗi một món Tiên khí.

Lam Tiểu Bố đến đây tìm Tiên khí cải trang, những vật khác cho dù tốt thế nào hắn cũng sẽ không mua.

“Nghe đồn Tiên Xoa này năm đó chính là của Đông Hải đại tướng…”

Gã sai vặt còn đang khoác lác, Lam Tiểu Bố đã ngắt lời hắn, chỉ vào một món pháp bảo mặt nạ nói, “Mặt nạ này bán như thế nào?”

“Ánh mắt của tiền bối thật tốt, đây là một món Tiên khí cải trang thượng phẩm, có thể tùy ý thay đổi gương mặt, cho dù tu vi có mạnh hơn, cũng khó có thể phát hiện ra được. Món tiên khí cải trang này có giá 110.000 tiên tinh thượng phẩm, nếu như tiền bối lấy nó, ta có thể đi hỏi giúp tiền bối, xem có thể giảm giá một chút nào không.” Gã sai vặt thấy Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng ưng ý một món, mừng rỡ, nói chuyện cũng vang dội hơn.

Đắt thế à? Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy luyện khí còn có thể kiếm nhiều tiền hơn luyện đan nữa. Trên người hắn cũng chỉ có khoảng 1100 tiên tinh thượng phẩm, còn không đủ mua được một góc của cái Tiên khí cải trang này.

Lam Tiểu Bố xua xua tay, hắn phát hiện sách lược của mình sai rồi. Người khác đúng là đã dẫn hắn đi xem đồ tốt, nhưng mà trên người hắn không có tiên tinh.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không định mua gì, gã sai vặt có chút nghi ngờ Lam Tiểu Bố chỉ biết mạnh miệng. Lúc này hắn không còn giới thiệu nhiệt tình như trước nữa.

Chương 390: Một hắc điếm. (2)

Mấy món mặt nạ cải trang sau đó, Lam Tiểu Bố cũng không dám hỏi giá nữa, hắn đoán có lẽ mình mua không nổi. Từ lầu ba xuống lầu hai, rồi từ lầu hai xuống lầu một, cuối cùng Lam Tiểu Bố chỉ vào một cái mặt nạ cải trang nói, “Cái này bao nhiêu tiên tinh?”

Gã sai vặt đã sớm xác định Lam Tiểu Bố không có tiên tinh, lại đến giả làm đại lão. Nhưng Lam Tiểu Bố đã hỏi, hắn cũng không thể không trả lời, đành phải uể oải nói, “Đây là một món Tiên khí hạ phẩm, 1070 tiên tinh thượng phẩm.”

Lam Tiểu Bố thở phào, cuối cùng cũng mua nổi.

“Đưa cho ta, ta lấy cái này, kiểu dáng này đẹp mắt.” Lam Tiểu Bố hào phóng nói.

Trong lòng gã sai vặt khinh bỉ, mặt nạ cải trang mà còn có kiểu dáng à? Cũng may Lam Tiểu Bố vắt cổ chày ra nước cuối cùng cũng mua hàng, mặc dù trích phần trăm hơi ít, nhưng mà cũng có.

…

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố cải tranh thành một nhà hành giả đi vào trong Ngũ Thải tiên tức lâu.

Lam Tiểu Bố định hỏi thăm tin tức của Thường Khuynh Sương một chút, khi thần niệm của hắn quét đến một góc khuất ở tức lâu, có hai người hình như đang bàn luận chuyện gì đó, hắn lập tức thay đổi chủ ý. Hai người này tám chín phần là người của Ngôn gia, đến đây để chờ bắt hắn.

“Xin hỏi ngài là đan sư đến dự thi sao? Muốn ở lại tức lâu ạ?” Một nữ tử xinh đẹp cực kỳ khách sáo hỏi.

“A, không phải, ta nghe nói sắp tới Đan Đô tiên thành có một hội đấu giá, ta muốn hỏi thăm nó diễn ra vào lúc nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hội đấu giá ở Đại Tiên thành nhiều vô số kể, hắn thuận miệng hỏi một chút tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Ha ha, huynh đệ muốn đi hội đấu giá à, ta cũng muốn đi, hai ta cùng đi đi. Lần đấu giá này có đồ tốt đấy…” Trong tức lâu không có người nào trả lời, ngược lại bên cạnh có người chủ động trả lời Lam Tiểu Bố câu hỏi này.

Người nói chuyện là một tên nam tử tay cầm trường thương, da đen mày rậm, nói chuyện tùy tiện.

“Vậy thì đa tạ bằng hữu.” Lam Tiểu Bố vội vàng cảm tạ, sau đó thuận tiện đi cùng tên nam tử này ra khỏi tiên tức lâu.

“Có gì mà phải cảm ơn chứ, đi thôi. Lần này ta nghe nói trong hội đấu giá này có Địa Sát Biến, cho nên cố ý chạy đến đây…” Nam tử da đen nói chuyện chẳng có chút kiêng kị nào, cũng không hề có ý giấu diếm.

Địa Sát Biến? Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì vô cùng kích động, nếu như hắn có Địa Sát Biến, làm gì phải cần đến mặt nạ cải trang nữa? Nhưng sau đó Lam Tiểu Bố lại nghĩ đến chuyện trên người mình chỉ còn lại mấy chục viên tiên tinh thượng phẩm, lại cảm thán không thôi, quá nghèo rồi.

“Là Thất Thập Nhị Biến Hóa?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

“Ha ha, cài gì mà Thất Thập Nhị Biến Hóa chứ, ở đây chỉ có ba loại mà thôi.” Nam tử cười ha ha.

Lam Tiểu Bố còn định hỏi tiếp, lại thấy một vị chấp sự tiên thành đi tới, khom người hành tiên thủ lễ, “Tiểu tiên Tưởng Phi xin chào Trực Kiện tướng quân, Vô thành chủ nhà ta cho mời tướng quân.”

Nam tử được gọi là Trực Kiện tướng quân kia cười ha ha, xua tay nói, “Được rồi, ta đi uống vài chén rượu, quấy rầy một phen rồi, dẫn đường đi.”

Nói xong, hắn chợt nhớ đến Lam Tiểu Bố, nói với Lam Tiểu Bố, “Ngươi cứ đi theo hướng này về phía trước, sau đó có một lối rẽ, đi vào đó là hội đấu giá. Bây giờ hội đấu giá còn chưa bắt đầu, ít nhất phải đợi đến tối.”

Nói xong câu đó, Trực Kiện tướng quân vỗ vai chấp sự tiên thành, “Đi thôi.”

Nói chuyện làm việc, đều vô cùng dứt khoát, không hề kéo dài.

Chờ hai người đi xa, Lam Tiểu Bố mới nhớ đến, Trực Kiện tướng quân không phải chính là sáu huynh đệ Ma Sơn sao? KHó trách lại tùy tiện như vậy, hậu trường của người ta là Dương Tiễn, ai dám đắc tội với hắn?

Cũng không đúng a, có Dương Tiễn là đại ca, còn cần mua Địa Sát Biến tàn thiên sao?

Thôi không nghĩ đến người ta nữa, nếu như hắn có được Địa Sát Biến…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng kích động, trong lòng đã hình thành kế hoạch sơ bộ.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố không tiến về hội đấu giá, mà chuyển hướng đến một Đan DƯợc các ở không xa, Đan Việt.

Tại Đan ĐÔ tiên thành, Đan Dược các là nhiều nhất, tùy tiện đi một vòng là có thể nhìn thấy bảy tám nhà bán đan dược. Lam Tiểu Bố tiến vào Đan Việt, cũng chỉ vì Đan Việt gần chỗ hắn đang đứng mà thôi.

Cho dù Đan Dược các ở Đan Đô tiên thành rất nhiều, nhưng sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào trong Đan Việt rồi, vẫn nhìn thấy có rất nhiều người lui tới.

Tiểu nhị rõ ràng không đủ, Lam Tiểu Bố chủ động kéo một tiểu nhị đến, lấy một bình nhỏ Ngũ Chi Dịch nói, “Chỗ ngươi có mua Ngũ Chi Dịch không?”

“Không mua…” Tiểu nhị theo quán tính nói ra hai chữ, sau đó chợt nhớ đến gì đó, vội vàng hỏi, “Tiền bối muốn bán Ngũ Chi Dịch?”

Lam Tiểu Bố giơ bình ngọc trong tay, “Không sai, ta muốn bán một bình Ngũ Chi Dịch này.”

“Tiền bối chờ một lát,” Tiểu nhị lập tức phát một đạo tin tức, chỉ mấy giây sau, một tên nam tử gầy trơ xương tươi cười rạng rỡ đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Đạo hữu, xin mời đi theo ta.”

Lam Tiểu Bố đi theo người nam tử này đến lầu hai, hắn vẫn không nói gì, nhưng lại cảm nhận được một đạo thần niệm quét đến nhẫn của hắn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố mắng to, hóa ra đây là một hắc điếm, may mắn trong nhẫn của hắn chỉ có mấy món Linh khí và mấy chục viên tiên tinh thượng phẩm.

“Đạo hữu, mời vào trong.” Nam tử gầy yếu khẽ vươn tay.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, chiếc nhẫn của mình bị người ta rà quét, đồng thời cưỡng ép phá vỡ cấm chế trên nhẫn, sắc mặt hắn mà còn tốt mới là chuyện lạ đấy.

“Không cần, không ngờ khách đến nơi của ngươi, còn có thể sử dụng thần niệm phá bỏ cấm chế trong nhẫn của người khác.” Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu nói.

Hắn nhất định phải nói lời này ra, người khác dò xét nhẫn của hắn, nếu như hắn giả vờ không biết, đó mới là có vấn đề. Không phải là người nhát gan có thể tùy tiện bắt nạt thì đó chính là do trong lòng có quỷ không dám nói lời nào.

Chương 391: Địa Sát Biến (1)

Nam tử gầy yếu tựa như đã biết được trong nhẫn của Lam Tiểu Bố không có gì đáng giá, cười nói, “Ai, cửa hàng của chúng ta có biết bao nhiêu loại người lui tới, những người này có khi không tuân theo quy củ, chúng ta cũng không thể quản được họ.”

Lam Tiểu Bố giả vờ giận dữ, “Vậy ta tự đi hỏi một chút.”

Nói xong hắn bước đến lầu một, không đợi hắn nói chuyện, nam tử gầy yếu kia đã nhanh chóng vọt đến nói, “Đạo hữu khoan đã, chuyện này cũng là do sai lần của đan các ta, phải do đan các ta điều tra mới đúng.”

“Được, nếu đã như vậy, bình Ngũ Chi Dịch này của ta, ngươi ra một cái giá đi. Nếu như giá cả không vừa ý, ta sẽ đấu giá nó ở chỗ này.” Lam Tiểu Bố ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Trong lòng hắn thật sự bất đắc dĩ, nếu như hắn có thực lực, hắn sẽ lập tức mở cấm chế trong nhẫn mình ra, sau đó nói cấm chế trong nhẫn của mình bị người khác phá, bây giờ hắn công khai đấu giá bình Ngũ Chi Dịch này.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, nếu như hắn làm như vậy, hôm nay hắn đừng hòng rời khỏi Đan Việt.

“!0.000 tiên tinh, thế nào?” Nam tử gầy yếu giơ một ngón tay ên.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, muốn chơi với hắn sao, hắn không chút do dự nói, “10.000 tiên tinh thượng phẩm chỉ sợ còn mua không được một phần mười bình Ngũ Chi Dịch này của ta đâu.”

Vốn dĩ hắn còn chưa biết giá cụ thể của Ngũ Chi Dịch, nhưng mà Đan Việt buôn bán lâu như vậy cũng không ngại đập chiêu bài của mình, dùng thần niệm cưỡng ép phá vỡ cấm chế trong nhẫn của hắn. Điều này cho thấy giá trị của Ngũ Chi Dịch chỉ sợ còn cao hơn tưởng tượng của hắn.

Nam tử gầy yếu ngẩn người, ý của hắn là 10.000 tiên tinh hạ phẩm, không ngờ Lam Tiểu Bố lại nói thẳng ra là 10.000 tiên tinh thượng phẩm, thậm chí còn nói một phần mười bình cũng không mua được.

Ánh mắt hắn lóe lên mấy lần, trong lòng lại không ngờ Lam Tiểu Bố có thể quả quyết chạy đến lầu một như vậy.

Một lát sau, nam tử gầy yếu kia hình như nhận được tin tức nào đó, lại nói “50.000 tiên tinh thượng phẩm, nếu như nhiều hơn nữa, cửa hàng của ta không thể mua được.”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Căn cứ chuyện vừa rồi để phán đoán, hắn biết bình Ngũ Chi Dịch tuyệt đối không chỉ đáng giá 50.000 tiên tinh thượng phẩm. Nhưng bây giờ hắn cũng không thể làm được gì khác, từ khi Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù bị bí mật bắt đi hắn đã biết Đan Đô tiên thành này thật ra không an toàn một chút nào.

Chút thực lực của hắn mà ở đây đắc tội với cửa hàng Đan Việt, chẳng khác nào tìm chết. Mặc dù Lam Tiểu Bố biết, mình chỉ sợ đã đắc tội rồi.

“Được.”

Nam tử gầy yếu hình như hiểu Lam Tiểu Bố là loại người không thấy thứ mình muốn thì sẽ không giao đồ ra, dứt khoát lấy ra một túi trữ vật đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, quả thật là 50.000 tiên tinh thượng phẩm. Hắn không do dự chút nào, nắm lấy túi trữ vật, kín đáo đưa chiếc bình ngọc trong tay cho đối phương, sau đó xoay người rời đi.

“Đi điều tra một chút, lai lịch của người này như thế nào.” Một giọng nói vang lên bên tai nam tử gầy yếu.

…

Lam Tiểu Bố không chần chừ gì nữa, đi thẳng đến sàn bán đấu giá mua chỗ ngồi.

Bên ngoài nơi mua phiếu ngồi có dựng một trận pháp màn hình, trên đó viết, “Phiếu hạng bốn 100 tiên tinh hạ phẩm, phiếu hạng ba 500 tiên tinh hạ phẩm, phiếu hạng hai 1000 tiên tinh hạ phẩm, phiếu hạng một 100 tiên tinh thượng phẩm, phòng bao cấp thấp 1000 tiên tinh thượng phẩm…”

Sau khi nhìn một lượt, Lam Tiểu Bố quyết định tiêu tốn 1000 tiên tinh thượng phẩm mua một phòng bao cấp thấp. Mặc dù phía trên có viết, phiếu hạng một cũng có cấm chế không gian, nhưng Lam Tiểu Bố không có ý định tiết kiệm chút tiên tinh đó.

Giờ phút này cách lúc hội đấu giá bắt đầu còn một khoảng thời gian dài. Đã có một vài khách tiến vào sàn bán đấu giá. Lam Tiểu Bố cũng tự nhiên bước vào phòng bao.

Phòng bao không lớn, chỉ có mấy mét xuông, cấm chế và trận pháp bên ngoài đều rất bình thường, mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ là một tông sư trận pháp cấp bảy, hắn vẫn lập một trận pháp cấm chế của mình trong phòng bao.

Trận pháp cấm chế của hắn không thể nào ngăn cản thần niệm của cường giả xé mở, nhưng mà chỉ cần có thần niệm công kích đến phòng của hắn, hắn sẽ phát hiện ra đầu tiên. Huống hồ buổi đấu giá này lớn như vậy chắc hẳn sẽ không xuất hiện tình huống đó.

Một bên phòng bao rộng mở, hướng về phía bàn đấu giá. Nếu như muốn đóng nó lại cũng được, chỉ cần mở bình phong giám sát lớn bên trong. Không muốn ở bình phong giám sát lớn, còn có thể dùng thần niệm để quan sát bàn đấu giá.

Lam Tiểu Bố ngồi trong phòng hoàn thiện kế hoạch của mình, đợi khoảng hai ba canh giờ. Bàn đấu giá mới chậm rãi dâng lên, ánh đèn Minh Quang Trận chiếu lên đài đấu giá, vô cùng phong cách.

Phòng bán đấu giá không quá đông đúc, tỷ lệ người đến chiếm hơn bảy phần, có thể thấy được hội đấu giá lần này chắc hẳn có đồ tốt, nếu không sẽ không hấp dẫn được nhiều người như vậy.

Một nữ tử xinh đẹp đi đến bàn đấu giá, nàng cười tủm tỉm hành tiên thủ lễ với tất cả mọi người, sau đó mới nói, “Ta tên là Tần Tầm Song, xin thay mặt cho Đan Đô tiên thành chào hỏi mọi người, lần đấu giá này cũng là do ta chủ trì. Đây là lần đấu giá thứ sáu ở Đan Đô tiên thành trước khi cuộc thi đấu đan dược Cửu Châu diễn ra, tuy nói không phải là lần lớn nhất, nhưng lần này có rất nhiều đồ tốt được đưa ra, tin rằng sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Trước khi bắt đầu đấu giá, ta vẫn phải nói một chút về quy củ của hội đấu giá, thứ nhất có thể dùng thần niệm quan sát vật phẩm, không cho phép dùng thần niệm động vào cấm chế của bất kỳ vật phẩm đấu giá nào. Thứ hai không cho phép can thiệp vào chuyện ra giá của người khác. Thứ ba không cho phép báo giá giả. Làm trái bất cứ điều nào, dựa theo quy định của Đan Đô tiên thành, giết không tha. Bây giờ bắt đầu đấu giá, vật phẩm thứ nhất là một món Tiên khí phòng ngự thượng phẩm Uyên Ương Tán, giá khởi điểm là 50.000 tiên tinh thượng phẩm, mối lần tăng giá không thấp hơn 1000, bây giờ bắt đầu đấu giá…”

Chương 392: Địa Sát Biến (2)

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn đúng là đến xem náo nhiệt thôi.

Trên bình phong báo giá to lớn kia, giá cả không ngừng thay đổi, rất nhanh đã vượt qua 80.000 tiên tinh thượng phẩm. Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn cho rằng Phó Cảnh là người có tiền, bây giờ hắn mới biết được, Phó Cảnh cũng là một kẻ nghèo mà thôi. Có thể đến được nơi này mới thật sự là người có tiền.

Cái Uyên Ương Tán kia cuối cùng bán đi với giá 87.000 tiên tinh thượng phẩm.

“Vật phẩm đấu giá thứ hai là một viên tiên đan, Phá Chân Tiên Đan. Ta tin rằng rất nhiều người đều biết, viên tiên đan này được làm luyện chế ra từ Chân Già Tiên Duẩn, loại tiên đan này có thể giúp tu sĩ Địa Tiên viên mãn có năm phần cơ hội đột phá lên Chân Tiên, vô cùng hiếm có. Viên tiên đan này có giá khởi điểm là 120.000 tiên tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 2000 tiên tinh thượng phẩm, bây giờ bắt đầu đấu giá…”

Khi Tần Tầm Song nói xong, trên bình phong báo giá, giá cả lại lần nữa thay đổi nhanh như chớp.

Lam Tiểu Bố dứt khoát không chú ý đến, đồ nào hắn cũng muốn cả, nhưng mà sao hắn lại nghèo rớt mùng tơi thế này. Giờ phút này Lam Tiểu Bố khẳng định, bình Ngũ Chi Dịch kia của hắn ít nhất cũng có thể bán được 200.000 tiên tinh thượng phẩm trở lên, thậm chí còn hơn nhiều. Bây giờ hắn không có thực lực, tương lai hắn mà không đòi được món nợ này về, trong lòng hắn sẽ không thoải mái.

Sau đó, mỗi một vật phẩm đều có giá vượt qúa 100.000, thậm chí còn có một món pháp bảo công kích, có giá gần mấy triệu tiên tinh thượng phẩm.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn chờ đến khi Địa Sát Biến tàn thiên xuất hiện, nhưng khi Tần Tầm Song lấy ra một thứ, Lam Tiểu Bố cũng cảm giác được đó là thứ hắn muốn.

Tần Tầm Song giơ một cái hộp ngọc trong tay lên nói, “Đây là một viên Hỏa Bản Nguyên Thạch, loại Hỏa Bản Nguyên Thạch này cực kỳ quý hiếm, hầu như đã tuyệt tích ở vũ trụ Đại Hoang. Tảng đá này cũng không phải ở trong vũ trụ Đại Hoang, mà là từ trong vết nứt Hỗn Độn ở biên giới vũ trụ Đại Hoang đẩy ra, phẩm chất của nó thậm chí có thể sánh ngang với Hỏa Bản Nguyên Thạch xuất hiện ở vũ trụ Đại Hoang.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, đây quả nhiên là thứ hắn cần. Chỉ cần có viên Hỏa Bản Nguyên Thạch này, hỏa diễm của hắn sẽ có thể thăng cấp trở thành tiên diễm cấp một.

Tiên diễm cũng chia làm chín cấp, mà Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn hiện tại rất tội nghiệp, ngay cả tiên diễm cấp một cũng không phải.

“Hỏa Bản Nguyên Thạch có tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc lĩnh ngộ lực lượng bản nguyên của tu sĩ Hỏa hệ, trừ chuyện đó ra, nó còn có thể giúp hỏa diễm tấn cấp. Nếu như dùng để luyện khí, vậy thì ít nhất cũng sẽ là vật liệu Tiên khí cực phẩm. Viên Hỏa Bản Nguyên Thạch này có giá khởi điểm là một triệu tiên tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10.000 tiên tinh thượng phẩm, bây giờ bắt đầu đấu giá.”

Lam Tiểu Bố nhìn con số trên bình phong đang nhanh chóng thay đổi, đảo mắt đã đến 1,3 triệu. Ai, hắn ngay cả tư cách đấu giá một lần cũng không có.

Lam Tiểu Bố rất muốn lấy Ngũ Thải Tiên Chi hoặc Ngũ Chi Dịch ra để trao đổi viên Hỏa Bản Nguyên Thạch này, nhưng mà hắn biết, nếu như hắn thật sự làm như vậy, đúng là có thể lấy được Hỏa Bản Nguyên Thạch, nhưng lúc đó hắn cũng sẽ mất luôn mạng nhỏ của mình.

Hỏa Bản Nguyên Thạch cuối cùng được bán đi với giá 2 triệu tiên tinh, do một tu sĩ không biết tên nào đó mua.

Cho dù không mua được Hỏa Bản Nguyên Thạch, Lam Tiểu Bố đã xác định được nơi mà hắn muốn đi, biên giới vũ trụ Đại Hoang. Nơi đó đã có một viên Hỏa Bản Nguyên Thạch, vậy thì sẽ có viên thứ hai.

Một đêm trôi qua, Lam Tiểu Bố có chút nóng lòng, cuối cùng cũng đến lúc Tần Tầm Song lấy ra một quyển sách mỏng vô cùng cổ xưa, đồng thời giơ nó lên, “Ta tin có rất nhiều người đến đây là vì món bảo vật này, đây là Địa Sát Biến tàn thiên, bên trong có tất cả ba đạo biến hóa. Nhưng bản tàn thiên này sỡ dĩ có giá trị, đó là do trong ba đạo biến hóa này có bao gồm cả Giả Hình Chi Biến…”

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, cái Giả Hình kia chính là thứ hắn cần. Trên thực tế hắn thấy, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến chính là 72 loại thần thông. CHỉ có Giả HÌnh mới thât sự được xem là biến hóa. Giá HÌnh có thể biến hóa thân thể, thay đổi diện mạo hình thái, biến hoa cỏ đất đá, Thần Cầm dị thú các loại, tu luyện đến cực hạn, có thể thiên biến vạn hóa.

“Tàn thiên này có giá khởi điểm là 5 triệu tiên tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không dược thấp hơn 100.000 tiên tinh thượng phẩm, có thể dùng Tiên Linh mạch để đấu giá…”

Tần Tầm Song còn đang thao thao bất tuyệt, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên mô hình Địa Sát Biến tàn thiên này.

Cho dù là Thiên Cương hay Địa Sát Biến Hóa Thuật, đều nằm trong tay một số ít cường giả. Loại thần thông này chỉ truyền thụ cho đệ tử dòng chính, hoàn toàn không truyền ra ngoài. Nói thật, Đan Đô tiên thành có thể lấy được một quyển Địa Sát Biến tàn thiên, đã là vô cùng nghịch thiên rồi.

Tần Tầm Song báo ra cái giá 5 triệu tiên tinh thượng phẩm đã là rất cao, nhưng mà Lam Tiểu Bố cho rằng đối với Địa Sát Biến mà nói, giá tiền này cũng không có gì quá mức. Điều khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là lại không có người nào ra giá. Nếu như nói không có ai ở đây bỏ ra được 5 triệu tiên tinh thượng phẩm, Lam Tiểu Bố đương nhiên không tin.

Tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô không nhanh, Lam Tiểu Bố đã đặt hết toàn bộ tiên tinh thượng phẩm ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mấy đầu linh mạch cũng bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố biết thứ này không thể vội được, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng chậm, chủ yếu là do bản Địa Sát Biến tàn phiến này có cấm chế. Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm thăm dò, cũng biết cấm chế nào cực kỳ cường đại. Ngay cả tường vũ trụ Vũ Trụ Duy Mô còn có thể tạo dựng ra được, chút cấm chế ấy hẳn không làm khó được nó, điều Lam Tiểu Bố lo lắng chính là vấn đề thời gian.

Chương 393: Thành chủ mời. (1)

Tần Tầm Song đợi một hồi lâu cũng không có người báo giá, nàng đành phải nói, “Nếu như không có ai báo giá, vậy xem như vật phẩm này được giữ lại.”

Lam Tiểu Bố nhìn Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa tạo dựng xong Địa Sát Biến, trong lòng có chút lo lắng, trong lòng kêu gào mọi người mau đấu giá đi, đấu giá sẽ có thêm thời gian. Còn cả cái vị Trực Kiện tướng quân của Mai sơn nữa, không phải đến đấu giá ĐỊa Sát Biến sao? Ngươi ra giá đi chứ.

“5,1 triệu tiên tinh thượng phẩm.” Ngay khi Lam Tiểu Bố sốt ruột đến mức muốn tự mình ra giá, trên bình phong đấu giá cuối cùng cũng xuất hiện một cái giá mới.

Nhưng cũng chỉ có một người này đấu giá, Lam Tiểu Bố hi vọng lại có thêm một người đấu giá nữa, kéo dài thêm một chút xíu thời gian, vậy thì Vũ Trụ Duy Mô của hắn có thể tạo dựng xong Địa Sát Biến này. Địa Sát Biến trong Vũ Trụ Duy Mô đang càng ngày càng rõ.

“5,1 triệu tiên tinh thượng phẩm lần một… 5,1 triệu tiên tinh thượng phẩm lần hai…” Tần Tầm Song bắt đầu báo lần.

“5,2 triệu tiên tinh thượng phẩm.” Lại một giọng nói khác vang lên, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, lần này thì xong rồi.

Cái báo giá thứ hai tiếp tục kéo dài thêm chút thời gian, giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn thành việc xây dựng Địa Sát Biến. Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, bây giờ mặc kệ các ngươi, đồ của ta đã tới tay rồi.

Chỉ là trong lòng của hắn vẫn hơi khó hiểu một chút, vì sao loại bảo vật như Địa Sát Biến lại không được đấu giá nhiệt liệt như vậy. Tuy rằng 5 triệu tiên tinh thượng phẩm quả thật là một con số khổng lồ, nhưng nếu đặt nó lên ĐỊa Sát Biến, vậy thì không cao.

Không có người thứ ba ra giá, cuối cùng Địa Sát Biến này được bán với giá 5,2 triệu tiên tinh.

Hội đấu giá vẫn còn tiếp tục, nhưng Lam Tiểu Bố đã bắt đầu nghiên cứu Địa Sát Biến. Hắn có được ba loại Địa Sát Biến, Vũ Trụ Duy Mô hoàn toàn có thể biến Địa Sát Biến này thành bản 72 loại như cũ. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không có thời gian chờ Địa Sát Biến trở lại như cũ, hắn cần nhanh chóng học được Giả HÌnh.

Giả Hình thật ra chính là thuật biến ảo,Lam Tiểu Bố thông qua Địa Sát Biến mà Vũ Trụ Duy Mô tạo ra khắc vào ngọc giản.

Hội đấu giá bên ngoài vẫn còn đang tiếp tục, Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện Giả Hình. Thật ra Giả Hình không phải là thứ khó tu luyện nhất trong Địa Sát Biến, nhưng là môn thần thông có yêu cầu cao nhất. Đầu tiên, thần niệm nhất định phải đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, nói cách khác nếu như thần niệm không đạt được Thiên Tiên cảnh, vậy thì cho dù ngươi có được món pháp bảo này, ngươi cũng không thể tu luyện được. Thứ hai là nhất định phải có tiên nguyên, nếu như là chân nguyên, khi huyễn hóa ra hình thể sẽ dễ dàng bị người khác phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố lập tức biết, hắn không có khả năng ở lại hội đấu giá được nữa. Lúc đầu hắn còn định chờ sau khi hội đấu giá kết thúc sẽ huyễn hóa thành một gương mặt khác ra ngoài, bây giờ hắn chỉ có thể sử dụng mặt nạ cải trang đổi một gương mặt khác ra ngoài.

Mặc dù Lam Tiểu Bố là Nhân Tiên tầng bảy, nhưng thần niệm của hắn tuyệt đối không hề kém hơn Thiên Tiên, thậm chí còn mạnh hơn phần lớn cường giả Thiên Tiên, chủ yếu là do hắn luôn tu luyện Đoán Thần Thuật.

Vấn đề duy nhất chính là chân nguyên của hắn vẫn còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành tiên nguyên. Bây giờ trên người hắn còn gần 50.000 tiên tinh thượng phẩm, hắn tin rằng mình có thể nhanh chóng chuyển hóa chân nguyên thành tiên nguyên.

Không đợi hội đấu giá kết thúc, Lam Tiểu Bố đã đổi quần áo khác, sau đó cải trang thành một đại hán đi ra sàn bán đấu giá.

Có mấy đạo thần niệm rơi vào người hắn, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến. Hắn đoán có lẽ là người của hắc điếm kia canh chừng ở đây, đây chắc hẳn là quyết định tạm thừi của hắc điếm kia, không có thể nào phái cường giả đến canh chừng hắn. CHỉ cần không tìm được hắn, vậy sẽ không tiếp tục tìm nữa.

Nừa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã đứng trên một cách đồng hoang cách xa Đan Đô tiên thành.

Chuyện đầu tiên là hắn phát một tin tức cho Thường Khuynh Sương, tin tức nói hắn vừa mới xuất quan, bởi vì cách Đan Đô tiên thành hơi xa, nên khoảng mười ngày sau mới đến được.

Quả nhiên, sau khi Lam Tiểu Bố phát tin tức không lâu đã nhận được hồi âm của Thường Khuynh Sương. Hồi âm kia nói cho Lam Tiểu Bố biết không cần phải sốt ruột, bây giờ nàng đang ở Khiết Phong tiên trì luận đan. Nếu Lam Tiểu Bố có tới, vậy có thể trực tiếp đến Khiết Phong tiên trì tìm nàng.

Lam Tiểu Bố phát đạo tin tức này, chính là muốn nói cho Ngôn gia biết, không cần ra tay với Thường Khuynh Sương vội, hắn sẽ đến.

Sau khi đào một toà động phủ, Lam Tiểu Bố lấy hết tiên tinh thượng phẩm ra, sau đó điên cuồng chuyển hóa tiên nguyên.

Sau khi đến Nhân Tiên tầng bảy, tiên nguyên của Lam Tiểu Bố chỉ còn lại một phần chưa chuyển hóa. Theo kế hoạch của Lam Tiểu Bố, khi hắn bước vào Nhân Tiên tầng chín, vừa hay chân nguyên cũng được chuyến hóa xong. Nhưng hắn không ngờ được nửa đường tiên tinh lại không đủ.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố cho rằng để chuyển hóa xong một phần chân nguyên này thành tiên nguyên, với đống tiên tinh thượng phẩm này, chắc sẽ mất khoảng bảy tám ngày. Nhưng Lam Tiểu Bố không ngờ, tốc độ tu luyện với tiên tinh thượng phẩm hoàn toàn không hề giống khi tu luyện với tiên tinh hạ phẩm, đó là một sự thay đổi về chất.

Chỉ vẻn vẹn một ngày, chân nguyên của hắn đã hoàn toàn chuyển hóa thành tiên nguyên, Lam Tiểu Bố hoài nghi nếu mà hắn tiếp tục tu luyện thêm bảy tám ngày nữa, hắn sẽ bước vòa Nhân Tiên tầng tám.

Lam Tiểu Bố không dám tu luyện tiếp, thời gian của hắn rất quý giá, bây giờ không phải là lúc bế quan tu luyện.

Sau khi tiên nguyên chuyển hóa hoàn toàn, thần niệm cũng sẽ không kém tu sĩ Chân Tiên, Lam Tiểu Bố bắt đầu thử huyễn hóa bản thân đựa theo Địa Sát Biến.

Địa Sát Biến, theo như Lam Tiểu Bố hiểu, đó mà một môn huyễn thuật. Tương đương với cấm chế cao cấp nhất, loại cấm chế này dùng thủ đoạn bình thường không thể nào phát hiện ra được.

Chương 394: Thành chủ mời. (2)

Nhưng đến lúc thật sự tu luyện, Lam Tiểu Bố mới biết mình đã quá ngây thơ rồi. Nếu như Địa Sát Biến quả thật là một môn huyễn thuật, chỉ sợ cũng không lợi hại đến vậy, khiến đông đảo tu tiên giả thèm muốn.

Giả Hình trong Địa Sát Biến là một loại thuật biến hóa chân chính, xương c.ốt hơi thở toàn bộ sẽ thay đổi khi thi triển thần thông này. Loại biến hóa này, trừ khi ngươi có con mắt đặc biêt, hoặc là tu vi của người vượt xa người biến hóa, còn phải chú ý nhìn đến, nếu không sẽ khó phát hiện ra.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cường đại, lại có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, chỉ sau hai ngày, hắn có có thể dễ dàng biến hóa ra đủ loại hình thái.

…

Khiết Phong tiên trì

Từ khi bắt Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đến đây, Ngôn Thừa Kiếm không hề đi đâu. Hắn đang đợi người đến tìm Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù, cũng chính là Lam Tiểu Bố.

Không đợi được Lam Tiểu Bố, hắn hoàn toàn không dám có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào. Chuyện mà Ngôn gia đã làm, một khi lộ ra, vậy thì xong thật rồi.

Giờ phút này một tên gia đinh vội vàng chạy đến. “Trang chủ, đã tra ra được lai lịch của cây thương kia rồi.”

“Là của ai?” Ngôn Thừa Kiếm kích động siết chặt tay thành nắm đấm, chỉ cần biết là ai, Ngôn gia hắn nhất định phải tiêu diệt mối tai họa này từ trong trứng nước.

“Là Phó Cảnh, Phó Cảnh là đệ tử ngoại môn của Thái Ất môn. Xem như là đệ tử ngoại truyền của Kim Hà đồng tử, nghe nói hắn từng được Thái Ất chân nhân ban thưởng.” Tên gia đinh này sau khi nói xong thì kính cẩn dựng nghiêm một bân. Chân hắn có chút run rẩy, Thái Ất chân nhân là nhân vật như thế nào? Ngôn gia cũng có chút đia vị ở Túy Bình Tiên giác, nhưng trước mặt Thái Ất chân nhân, đó chính là một thứ cặn bã. Một bàn tay của người ta cũng có thể đập chết vô số Ngôn gia.

Bây giờ Ngôn gia lại còn đắc tội với môn hạ của Thái Ất, bại lộ chuyện Luyện Hồn Oa. Một khi chuyện này bị truyền đi, vậy thì xong đời rồi.

Ngôn Thừa Kiếm cũng không thể nào ngăn chặn được sự hoảng sợ trong lòng, hắn bắt đầu đi qua đi lại trong phòng.

“Trang chủ, chấp sự Tưởng Phi của phủ thành chủ Đan Đô tiên thành cầu kiến.” Ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của gia đinh khác.

“Mau mau mời vào.” Ngôn Thừa Kiếm vội vàng nói.

So với Đan Đô tiên thành, Ngôn Thừa Kiếm hắn còn kém xa. Nghe nói thành chủ của Đan Đô tiên thành là Đại La Kim Tiên chân chính, chỉ cách Tiên Vương một bước chân. Hắn không biết vì sao Vô thành chủ lại mời một trang chủ nho nhỏ như hắn, nhưng nếu mời, đó chính là cơ hội.

Thậm chí đây được xem là tin tức tốt nhất mà hắn nghe được một năm qua.

Rất nhanh, có một người nam tử mặc trang phục chấp sự phủ thành chủ của Đan Đô tiên thành đến, ôm quyền với Ngôn Thừa Kiếm, “Chấp sự Tưởng Phi của phủ thành chủ Đan Đô tiên thành xin chào Ngôn trang chủ.”

“Mời mời mời, nhanh ngồi xuống nào, dâng Khiết Phong trà lên.” Ngôn Thừa Kiếm biết Tưởng Phi, lúc trước hắn chỉ mới gặp Tưởng Phi một lần, là quản gia ngoại sự phủ thành chủ Đan Đô tiên thành, bình thường có khách quan trọng nào, đều là do Tưởng Phi đi mời, bây giờ Tưởng Phi đến mời hắn, rõ ràng là rất coi trọng hắn.

Tưởng Phi cười cười, “Ta không ngồi đâu, ta còn phải đi mời những người khác nữa. Thành chủ nhà ta vô cùng thưởng thức trang chủ, hi vọng trang chủ hôm này có thể đến phủ thanh chủ tham gia đại hội tiên quả. Đương nhiên, nếu trang chủ không rảnh thì thôi vậy.”

“Ta rảnh, ta rảnh.” Ngôn Thừa Kiếm vội vàng nói, sau khi nói xong lại cẩn thận hỏi, “Tưởng chấp sự, xin hỏi lần này còn mời những người nào nữa vậy?”

Tưởng Phi nói, “Trực Kiện tướng quân đang ở phủ thành chủ, đúng rồi, Thường Nga tiên tử cũng vừa hay tham gia hội đấu giá lần này, cũng thuận tiện đến tham gia đại hội tiên quả ở phủ thành chủ. Thành chủ nhà ta nghe nói Ngôn trang chủ có một cây Luân Hồi Hải Đường, còn muốn mời trang chủ đến đại hội tiên qủa giới thiệu một chút.

Ngôn Thừa Kiếm lập tức dại ra, lời Tưởng Phi nói khiến nghi ngờ của hắn biến mất, Luân Hồi Hải Đường quả thật đáng giá để Vô thành chủ mời hắn tham gia đại hội tiên quả. Nhưng vấn đề là, Luân Hồi Hải Đường bây giờ đã mất rồi.

Luân Hồi Hải Đường là mồi câu hắn lấy ra câu cá, bây giờ cá đã xuất hiện, nhưng mồi câu lại biến mất

Ngôn Thừa Kiếm nhanh chóng phản ứng lại, chuyện này hắn nhất định phải tự mình đi giải thích, nghĩ đến đây, hắn vội vàng nói, “Cảm ơn Vô thành chủ đã mời, ta lập tức sẽ đến. Tưởng chấp sự đi cùng ta luôn sao?

Tưởng Phi lắc đầu, “Ta còn phải đi mời một người bạn, xin phép cáo từ trước.”

Nhìn Tưởng Phi rời đi, Ngôn Thừa Kiếm sửa sang lại một chút, sau đó rời khỏi Khiết Phong tiên trì, lấy ra pháp bảo phi thuyền nhanh chóng chạy đến Đan Đô tiên thành.

Địa vị của hắn thấp nhất, nếu lúc này không đến sớm một chút, sợ là sẽ khiến thành chủ không vui. Huống chi lần này còn có Trực Kiện tướng quân và Thường Nga tiên tử, đều là nhân vật lớn cả.

Sau khi Ngôn Thừa Kiếm rời đi, ở ven đường có một viên đá lăn ra, trong nháy mắt biến thành dáng vẻ Ngôn Thừa Kiếm quay về Khiết Phong tiên trì.

“Trang chủ…” Nhìn thấy trang chủ lại trở về, hộ vệ đang canh giữ ngoài Khiết Phong tiên trì nhanh chóng kêu lên một tiếng.

Ngôn Thừa Kiếm nói, “Mau lên, dẫn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đến đây, ta muốn dẫn họ đến Đan Đô tiên thành. Còn nữa, gói nhiều nhiều Khiết Phong Trà đỉnh cấp lại, ta phải tặng cho người khác.”

Ngôn Thừa Kiếm này rõ ràng chính là do Lam Tiểu Bố sử dụng Địa Sát Biến biến thành, giờ phút này Lam Tiểu Bố thật sự rất ưa thích môn thần thông này. Vừa rồi hắn biến thành Tưởng Phi lừa Ngôn Thừa Kiếm đi, Ngôn Thừa Kiếm quả thật không hề có chút nghi ngờ nào. Bây giờ Ngôn Thừa Kiếm đi, hắn lại biến thành Ngôn Thừa Kiếm, khả năng bị phát hiện lại càng thấp.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố biến thành Ngôn Thừa Kiếm giống y như người thật, cho dù có một chút khác biệt cũng không có tên nô bộc nào dám đứng ra nói chuyện. Bây giờ cho dù là nô bộc hay hộ vệ của tiên trang Ngôn thị hay là Khiết Phong tiên trì đều biết, gần đây tính tình của trang chủ vô cùng không tốt. Đã giết bảy tám thợ tỉa hoa và quản lý vườn hoa, hộ vệ cũng giết cả một đám, ngay cả quản sự tiên trang Ngôn thị cũng đã bị giết.

Chương 395: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (1)

Cho nên bây giờ chuyện trang chủ giao cho, không có ai dám thờ ơ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã dẫn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đến. Không chỉ như vậy, còn mang đến một hộp ngọc tinh sảo, trong hộp ngọc đựng toàn bộ Khiết Phong Trà thượng đẳng.

Lam Tiểu Bố nhìn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù cả người chồng chất vết thương, thậm chí còn có chút mờ mịt, trong lòng giận dữ. Đây rõ ràng là đốt hồn mà, người còn chưa chết mà đã đốt hồn, quả nhiên là Ngôn đại thiện nhân. Chuyện này không được, lúc trước hắn chỉ mới là Kim Đan cảnh đã có thể xử lý Quế Vô Thủ, bây giờ hắn cũng có thể xử lý tiên trang Ngôn thị.

“Trang chủ, người đã dẫn đến rồi.” Quản sự Khiết Phong tiên trì nơm nớp lo sợ nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vậy là được rồi, nhớ kỹ, nếu Lam Tiểu Bố đến đây, lập tức phải truyền tin tức cho ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố dẫn theo Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù nhanh chóng rời đi, chỉ một thoáng đã biến mất.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã đi xa, lúc này quản sự mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hắn còn chưa kịp quay về, một nam tử thanh tú có dáng người không cao lắm đột nhiên xuất hiện ở cửa ra vào.

“Ai là quản sự của nơi này?” Giọng điệu của nam tử thanh tú này nghe có vẻ rất bình thản, nhưng phong thái tản ra từ trong xương cốt khiến quản sự biết, đây tuyệt đối không phải là người bình thường.

Quản sự nhanh chóng tiến lên hành tiên thủ lễ. “Xin hỏi ngài tìm ai?”

“Đi gọi quản sự nhà các ngươi ra đây, cứ nói là Hành Trầm Tướng của Thái Ất môn đến tìm hắn.” Nam tử thanh tú kia lạnh giọng nói.

Quản sự nghe đến cái tên Hành Trầm Tướng, trong lòng căng thẳng. Cái tên này hắn từng nghe qua, năm đó khi Thái Ất chân nhân thu Hành Trầm Tướng làm đồ đệ, còn mời rất nhiều đồng đạo Tiên giới, đại hội tiên quả mở suốt mười ngày chín đêm. Đây là đệ tử nhỏ tuổi nhất của Thái Ất chân nhân, tiểu sư đệ của Na Tra đó. Hắn lập tức nghĩ đến cây trường thương của Phó Cảnh, lúc này mới bao lâu chứ, người ta đã đuổi đến tận cửa rồi.

“Trang chủ nhà ta nhận lời mời của phủ thành chủ Đan Đô tiên thành, đã đến phủ thành chủ rồi.” Đối mặt với Hành Trầm Tướng, quản sự chẳng dám giấu diếm điều gì.

Hành Trầm Tướng từ tốn nói, “Trước đó cây trường thương của đệ tử Phó Cảnh của Thái Ất môn ta có xuất hiện ở đây, bây giờ thanh trường thương đó đang ở đâu?”

Quản giản thầm than không hay rồi, trang chủ vì cây trường thương đó mà vô cùng lo lắng, không ngờ còn chưa tìm ra được cách gì, chủ nhân đã đuổi đến tận cửa. Khẳng định là trên cây trường thương có ấn ký đỉnh cấp, bị người ta xác định được vị trí.

Quản gia biết rõ, nếu như hắn không dám trả lời, vậy thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn. Người khác không dám giết hắn, nhưng truyền nhân dòng chính của Thái Ất môn mà giết hắn thì đơn giản như giết một con gà mà thôi.

“Bẩm Hành tiền bối, thanh trường thương kia đang ở trong tay trang chủ chúng ta.” Quản gia nhanh chóng trả lời.

Ngay khi quản gia nói ra thanh trường thương nằm trong tay trang chủ xong, Hành Trầm Tướng lập tức biến mất,

Quản gia lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng lấy phi kiếm ra phát một đạo tin tức cho trang chủ. Chỉ là phi kiếm của hắn vừa mới bay ra ngoài đã bị nổ tung trên không.

Giọng nói đầy sát khí của Hành Trầm Tướng truyền đến, “Nếu ngươi còn dám gửi tin tức lần nữa, ta sẽ diệt cái tiên trì nát này của ngươi trước đấy.”

…

Phủ thành chủ Đan Đô tiên thành.

Tâm trạng của Vô Phù Vũ không tốt lắm, hắn bị kẹt ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ đã rất nhiều năm, lần này nghe nói Trực Kiện tướng quân đến Đan Đô tiên thành, đã nhanh chóng mời Trực Kiện tướng quân đến phủ, dâng rượu ngon trà ngon tiếp đãi một trận. Thật ra chính là đang muốn xin một ít La Ngọc Đan

Trực Kiện tướng quân là huynh đệ của Dương Tiễn, mà sư phụ Ngọc Đỉnh của Dương Tiễn lại là một nhân vật lợi hại, thời điểm vừa mới xuất đạo đã được ca tụng là người có tu vi mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, bây giờ đã trở thành Thập Nhị Thượng Tiên rồi vẫn là người mạnh nhất. Ngọc Đỉnh chân nhân không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà Đan Đạo cũng vô cùng tinh thông.

Suy nghĩ của Vô Phù Vũ là, thông qua Trực Kiện tướng quân xin một bình La Ngọc Đan.

Nhưng khiến Vô Phù Vũ thất vọng là, đối với thỉnh cầu của hắn, Trực Kiện tướng quân chỉ khịt mũi coi thường, thậm chí còn nói, “Đến ta còn không có La Ngọc Đan, làm sao mà xin giúp ngươi được chứ? Cáo từ.”

Nếu như gia hỏa bình thường nào đó dám nói chuyện như vậy với hắn, Vô Phù Vũ đã sớm đập chết. Nhưng đối mặt với Trực Kiện tướng quân, hắn thật sự không dám làm gì. Nếu nói chính xác thì hậu trường của hắn cũng được xem như có liên quan đến Côn Lôn. Nhưng mà bây giờ người Côn Lôn chỉ sợ không biết Vô Phù Vũ hắn là ai.

Khi Vô Phù Vũ còn đang bực mình, đồng tử môn hạ bỗng nhiên đến báo, “Trang chủ Ngôn Thừa Kiếm của tiên trang Ngôn thị đến đây tham gia đại hội tiên quả.”

Đại hội tiên quả? Cái thứ quỷ gì vậy? Ngôn Thừa Kiếm thì tính là thứ gì chứ? Chỉ là một Kim Tiên, cũng dám đến phủ thành chủ Đan Đô tiên thành đòi tiên quả?

“Cút, bảo hắn cút đi.” Vô Phù Vũ giận dữ, nhưng mà sau khi gầm thét xong, hắn cảm thấy trong lòng khó chịu, vừa sải bước đến bên ngoài phủ thành chủ, nhìn chằm chằm Ngôn Thừa Kiếm đang đứng bên ngoài, giọng nói lạnh lẽo, “Ngôn Thừa Kiếm, còn dám tìm đến phủ thành chủ Đan Đô tiên thành ta, lá gan của ngươi lớn thật đấy.

Lúc nói chuyện, khí thế mạnh mẽ của Đại La Kim Tiên nghiền ép đến, Ngôn Thừa Kiếm cảm thấy mình hít thở cũng có chút khó khăn, hơi thở tử vong bao trùm cả người hắn. Sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân run rẩy. Một là vì sợ, hai là vì bị khí thế của Vô Phù Vũ đè ép.

Làm một vị đại thiện nhân giả ở Túy Bình tiên giác, Ngôn Thừa Kiếm đã âm thầm hãm hại không biết bao nhiêu người, tâm cơ thâm trầm, tâm kế cũng một đống.

Chương 396: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (2)

Giớ phút này nếu như hắn còn không biết mình đã bị lừa, vậy thì tiên trang Ngôn thị của hắn cũng chẳng thể kéo dài đến ngày hôm này.

“Vô thành chủ, khoan hãy ra tay, hôm nay ta đến đây là để bẩm báo một chuyện động trời…” Ngôn Thừa Kiếm vội vàng kêu lên, hắn biết mình chỉ cần chậm một chút thôi, rất có thể sẽ bị thành chủ đánh trọng thương, thậm chí còn bị giết chết.

“Tin tức động trời gì đó từ từ rồi nói, ngươi nói cho ta biết trước, cây trường thương của Phó Cảnh tại sao lại ở trên người ngươi?” Một giọng nói tràn đầy sát khí truyền đến, sau đó một nam tử có gương mặt thanh tú xuất hiện bên ngoài phủ thành chủ.

Vô Phù Vũ nhìn thấy người đến, trong lòng run lên, lại là một người mà hắn không chọc đến được. Năm đó Na Tra đã là người vô pháp vô thiên, mà người trước mắt này còn vô pháp vô thiên hơn cả Na Tra. Đây chính là đệ tử nhỏ nhất của Thái Ất môn, tên là Hành Trầm Tướng. Đắc tội với Hành Trầm Tướng, chẳng khác nào đi tìm chết

Tên Hành Trầm Tướng này tùy tiện đến mức nào, hắn đã từng nghe nói sư huynh từng rút gân rồng, cho nên nhất định phải rút gân một con rồng để đuổi theo bước chân sư huynh. Cho nên hắn tìm bắt một con rồng, sau đó im lặng rút gân nó.

Long tộc cũng không phải nơi mặc ngươi bắt nạt. Lúc đó chuyện này gây ra ồn ào rất lớn. Cuối cùng vẫn là vì hắn có một sư phụ tốt, cho nên chuyện này không giải quyết được gì.

“Vô Phù Vũ kính chào thiếu chân nhân, thiếu chân nhân đại giá quang lâm, khiến cho Đan Đô tiên thành chúng ta thêm rạng rỡ.” Vô Phù Vũ vội vàng hành tiên thủ lễ, giọng nói vô cùng khách sáo.

Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Hành Trầm Tướng, nhưng hắn vẫn không dám tỏ ra chút thái độ nào với Hành Trầm Tướng. Hắn biết Hành Trầm Tướng thích nhất là được người khác gọi hắn là thiếu chân nhân, cho nên vội vàng nói.

Quả nhiên sau khi nghe Vô Phù Vũ gọi mình là thiếu chân nhân, sắc mặt của Hành Trầm Tướng tốt hơn rất nhiều, gật đầu với Vô Phù Vũ một cái, tiện tay ôm quyền, “Vô thành chủ khách sáo rồi.”

Sau khi nói xong, ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngôn Thừa Kiếm.

Xong đời, đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Ngôn Thừa Kiếm

Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn Ngôn Thừa Kiếm đã khom người thi lễ, “Ngôn Thừa Kiếm kính chào thiếu chân nhân, thật ra lần này ta đến phủ thành chủ, cũng đang muốn nói đến chuyện này, lúc đầu định nhờ Vô thành chủ ra tay giúp đỡ, giải quyết chuyện này, sau đó sẽ đến Thái Ất môn một chuyến, không ngờ lại gặp được thiếu chân nhân ở đây.”

Hành Trầm Tướng không nói gì, hắn đang đợi Ngôn Thừa Kiếm giải thích.

Ngôn Thừa Kiếm lấy lại tinh thần.”Hơn nửa năm trước, ta có được một đôi Luân Hồi Hải Đường…”

Luân Hồi Hải Đường? Cho dù là Vô Phù Vũ hay Hành Trầm Tướng, khi nghe được bốn chữ này, hai mắt đều lóe sáng. Luân Hồi Hải Đường có tác dụng quá lớn, tác dụng thấp nhất chính là dùng để đột phá Kim Tiên. Trên thực tế, cây Luân Hồi Hải Đường này còn có tác dụng cải tử hoàn sinh, có thể gọi dậy hồn phách đã ngủ say, khiến người chết đi sống lại không rơi vào luân hồi.

Những tác dụng này đối với cường giả có rất nhiều tác dụng, nhưng mà đối với Hành Trầm Tướng mà nói, Luân Hồi Hải Đường còn có thể giúp hắn lĩnh ngộ Đại La Kim Tiên, khiến hắn đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Luân Hồi Hải Đường là thứ cực quý, có được một gốc đã vô cùng nghịch thiên rồi, huống chi là có một đôi?

“Luân Hồi Hải Đường ở đâu?” Hành Trầm Tướng đã sớm quên mình đến đây vì chuyện của Phó Cảnh, về phần Ngôn Thừa Kiếm lấy được Luân Hồi Hải Đường ở đâu, hắn lại càng không quan tâm đến.

Ngôn Thừa Kiếm kính cẩn nói, “Sau khi ta có được Luân Hồi Hải Đường, còn cố ý lấy ra một cây đặt trong hậu hoa viên, mời vài người bạn đến ngắm. Phó Cảnh đạo hữu sau khi nghe đến chuyện này, cũng đến tiên trang Ngôn thị ta. Ta và Phó Cảnh đạo hữu trò chuyện với nhau rất vui, cho nên ta dứt khoát đưa một cây Luân Hồi Hải Đường cho Phó Cảnh đạo hữu.

“Vậy trường thương của Phó Cảnh tại sao lại ở trên người ngươi?” Hành Trầm Tướng cuối cùng cũng nhớ mình đến đây để làm gì.

Ngôn Thừa Kiếm lấy thanh trường thương ra kính cẩn đưa cho Hành Trầm Tướng, lúc trước khi hắn biết trường thương này của Phó Cảnh thì vô cùng lo lắng, mới không suy nghĩ gì thêm. Bây giờ sau khi nghĩ lại hắn đã có thể khẳng định, Phó Cảnh nhất định đã bị giết. Trường thương cũng không nhất định là do Phó Cảnh để lại trong Luyện Hồn Oa.

Nếu như Phó Cảnh liên thủ với Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù, người ta còn cần tránh né tiên trang Ngôn thị hắn sao? Người ta trực tiếp đánh đến cửa tiên trang Ngôn thị rồi.

Khả năng duy nhất là có người đánh lén giết chết Phó Cảnh, cướp lấy tường thương của Phó Cảnh. Kết quả tu sĩ kia sau khi giết Phá Cảnh bị tiên trang Ngôn thị ném vào trong Luyện Hồn Oa. Còn nhờ vào thủ đoạn nào đó mà không chết đi, cuối cùng trốn thoát ra rồi được Thường Khuynh Sương cứu.

Đáng tiếc là, thời gian hắn đến xem xét Luyện Hồn Oa quá muộn, rất nhiều thi thể đều bị Khu Hồn Thứu ăn sạch, hắn cũng không biết cuối cùng thiếu mất thi thể nào.

Ngôn Thừa Kiếm vuốt vuốt con mắt hơi đỏ, tựa như trong lòng còn đang bi thương, “Phó Cảnh đạo hữu và ta nói chuyện rất hợp ý, lúc hắn đi, ta có bảo Ngôn Cập Giản của Ngôn phủ ta tiễn hắn rời đi. Nhưng không ngờ đến, chuyện này bị người ta phát hiện. Bọn họ phục kích Phó Cảnh đạo hữu và Ngôn Cập Giản…”

“Là ai làm?” Sắc mặt Hành Trầm Tướng lạnh đi.

Ngôn Thừa Kiếm cũng siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng căm hận nói, “Lúc đó ta gần như điên rồi, ta biết chuyện này tiên trang Ngôn thị ta nhất định không thể thoát khỏi liên quan. Cho nên ta nhất định phải bắt cho được hung thủ, sau đó tự mình mang hắn đến Thái Ất môn. Cũng may cuối cùng ta cũng có được chút manh mối, là do Dược Hương cốc làm, ta lập tức bắt được Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù của Dược Hương cốc. Sau khi bắt được các nàng ta mới biết được Luân Hồi Hải Đường không có ở trên người hai người này…”

Chương 397: Dược Hương cốc gặp nạn. (1)

Hành Trầm Tướng lạnh gọng nói, “Lập tức dẫn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đến đây.”

“Vâng.” Ngôn Thừa Kiếm nhanh chóng lấy phi kiếm phát một tin tức về, yêu cầu quản sự Khiết Phong tiên trì lập tức dẫn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đến phủ thành chủ Đan Đô tiên thành.

Thấy Ngôn Thừa Kiếm lấy phi kiếm ra, Vô Phù Vũ tủm tỉm cười hỏi, “Vậy ngươi đã hỏi Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù xem rốt cuộc Luân Hồi Hải Đường đang nằm trong tay ai không?”

Hắng khẳng định lời vừa rồi Ngôn Thừa Kiếm nói có chỗ giả, trong đó có không ít lời nói dối. Nhưng mà chuyện này không liên quan gì đến hắn, chỉ cần Luân Hồi Hải Đường là thật là được rồi. Hai cây Luân Hồi Hải Đường, Hành Trầm Tướng một cây, hắn hẳn có được một cây.

Ngôn Thừa Kiếm vội vàng nói, “Miệng của hai người này rất cứng, trừ việc hỏi ra người kia tên là Lam Tiểu Bố ra, những cái khác hoàn toàn không hỏi ra được. Ta đã treo ngược các nàng lên đốt hồn, nhưng vẫn không hỏi ra được Luân Hồi Hải Đường đang ở trên người ai. Cộng thêm việc tu vi của ta có hạn, không thể nào sưu hồn các nàng. Ta đoán, chắc là trên người Lam Tiểu Bố.”

“Ngươi không thể sưu hồn, vậy thì cứ để ta.” Hành Trầm Tướng từ tốn nói.

Ngôn Thừa Kiếm vội vàng nói, “Vâng, thiếu chân nhân sưu hồn nhất định dễ như trở bàn tay.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại có chút khinh bỉ. Tu vi của cái tên Hành Trầm Tướng này cũng chỉ giống hắn mà thôi, đều là Kim Tiên hậu kỳ, hắn không thể sưu hồn, Hành Trầm Tướng có thể sưu hồn sao? Để Vô Phù Vũ sưu hồn còn tạm được.

Ngôn Thừa Kiếm vừa nghĩ đến đây, một đạo phi kiếm đã xuất hiện trong tay của hắn, thần niệm đảo qua phi kiếm, sắc mặt Ngôn Thừa Kiếm lập tức thay đổi.

“Ngôn trang chủ, chắc là xảy ra điều gì ngoài ý muốn rồi nhỉ?” Vô Phù Vũ mỉa mai nói.

Ngôn Thừa Kiếm khom người thi lễ với Hành Trầm Tướng và Vô Phù Vũ, sau đó sợ hãi nói, “Trước đó ta đến phủ thành chủ Đan Đô tiên thành tham gia đại hội tiên quả, là do chấp sự Tưởng Phi của phủ thành chủ đến Khiết Phong tiên trì mời ta, ta sợ chậm trễ, cho nên đã nhanh chóng đến đây.”

“Nói bậy nói bạ.” Vô Phù Vũ tức giận quát lớn.

Ngôn Thừa Kiếm thở dài, “Bây giờ ta đã biết, ta bị lừa. Chấp sự Tưởng Phi đã đến Khiết Phong tiên trì chắc hẳn là do người khác biến thành, hắn giả mạo chấp sự phủ thành chủ lừa ta đi, sau đó lại biến thành ta quay lại Khiết Phong tiên trì, dẫn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đi rồi.”

Nghe như vậy, Vô Phù Vũ không nói chuyện nữa. Hắn biết vài ngày trước ở trên hội đấu giá của Đan Đô tiên thành xuất hiện Địa Sát biến tàn thiên. Nhưng mới có được Địa Sát Biến tàn thiên, sao có thể trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thể tu luyện ra được thần thông huyễn hình rồi?

Cho dù là ai, dám giả mạo tên tuổi của Đan Đô tiên thành hắn, đều phải chết.

Hành Trầm Tướng cũng không nói chuyện, hắn cau mày suy nghĩ chuyện gì đó.

Cho dù là Thiên Cương Biến hay Địa Sát Biến, người bình thường đều không thể tu luyện được. Cho dù ngươi có được nó, cũng sẽ bị một vài cường giả bí ẩn lấy đi. Bởi vì hai loại thần thông này, chỉ có cường giả và thượng vị giả mới có thể học được.

Vô Phù Vũ cũng không nói gì, nếu Địa Sát Biến có thể dễ học như vậy, hắn đã sớm lấy từ hội đấu giá rồi. Lai lịch của người gửi ĐỊa Sát Biến tàn thiên đến hội đấu giá cũng không hề tầm thường, nếu không ngay cả tư cách gửi đấu giá loại thần thông này cũng không có.

Đệ tử môn hạ Thánh Nhân cho rằng, Thiên Cương Biến và Địa Sát Biến là môn thần thông trấn môn của bọn họ, không phải đệ tử dòng chính của Thánh Nhân, không được truyền thụ Thiên Cương ĐỊa Sát Biến.

Bây giờ có người học được Địa Sát Biến, vậy nó có nghĩ là gì?

“Ngôn trang chủ, ngươi lập tức dẫn đường, chúng ta đến Dược Hương cốc. Đệ tử của Thái Ất môn ta cũng không thể bị giết dễ dàng như vậy, muốn giết chết đệ tử Thái Ất môn ta, chỉ có thể lấy mạng của cả tông môn mà đền lại.” Hành Trầm Tướng lạnh lùng nói.

Trong lòng Ngôn Thừa Kiếm mừng rỡ, xong rồi.

Đây chính là hiệu qủa mà hắn muốn, cây Luân Hồi Hải Đường kia của hắn có ở Dược Hương cốc hay không không quan trọng, quan trọng là ở Dược Hương cốc vốn có một cây Luân Hồi Hải Đường. Chuyện này người khác không biết nhưng làm sao có thể tránh được tai mắt của Ngôn Thừa Kiếm hắn.

Nếu như cây Luân Hồi Hải Đường kia của hắn cũng ở Dược Hương cốc, vậy thì càng tốt. Nếu như không ở đó, vậy thì cũng không sao cả.

Chỉ cần tìm được một cây Luân Hồi Hải Đường là thành công rồi, cây Luân Hồi Hải Đường này nhất định là của Hành Trầm Tướng. Còn Vô Phù Vũ, ha ha, chờ hắn bợ đợ được Hành Trầm Tướng, ngươi có thể làm gì tiên trang Ngôn thị ta nữa chứ?

“Vâng.” Ngôn Thừa Kiếm nhanh chóng đáp.

…

Lam Tiểu Bố khống chế Cực Hải Vân Chu tăng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Đan Đô tiên thành, chuyện tham gia thi đấu đan dược Cửu Châu là chuyện không thể rồi, lúc này bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Khi dùng Ngũ Chi Dịch và đan dược chữa thương, ba ngày sau, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đều lần lượt tỉnh táo lại.

“Lam Tiểu Bố? Quả nhiên ngươi cũng bị bắt rồi.” Thích Hàm Phù nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đầu tiên là cho rằng Lam Tiểu Bố cũng bị Ngôn gia bắt được.

Lam Tiểu Bố nói, “Không phải, ta lén đến Khiết Phong tiên trì cứu hai ngươi đi.”

Thường Khuynh Sương nghi ngờ nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể lén lút đến Khiết Phong tiên trì cứu các nàng đi? Chuyện này không thể nào.

“Ngươi cứu chúng ta như thế nào?” Thường Khuynh Sương hỏi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đây không phải là chuyện quan trọng, chuyện quan trọng nhất là các ngươi phải làm sao bây giờ? Ta không thể đi cùng các ngươi tham gia cuộc thi đấu đan dược Cửu Châu, ta có nơi cần phải đi.”

“Vậy làm phiền nguoi đưa chúng ta quay về tông môn đi, ta muốn nói chuyện này cho sư phụ và tông chủ biết, bây giờ Thông Tin Châu của ta đã mất rồi.” Thường Khuynh Sương nói.

Chương 398: Dược Hương cốc gặp nạn. (2)

“Được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đồng ý yêu cầu của Thường Khuynh Sương.

Tốc độ của Cực Hải Vân Chu lên đến cực hạn, còn chưa đến nửa tháng, đã nhanh chóng đến gần Dược Hương cốc.

Thích Hàm Phù nói, “Khuynh Sương tỷ tỷ, ta luôn luôn có cảm giác bất an, thật giống như, giống như…”

Trong mắt Thường Khuynh Sương bỗng nhiên tràn đầy sợ hãi, nàng cũng có dự cảm không tốt.

Giờ phút này Cực Hải Vân Chu đã dừng lại, xuất hiện trước mặt ba người Lam Tiểu Bố là một mảnh hoang tàn. Có một vài thi thể nằm ngổn ngang, có một vài người chết không nhắm mắt, vẫn trừng lớn hai mắt.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy toàn thân rét run, Ngôn gia có năng lực lớn đến vậy sao?

Thần niệm quét xuống, linh dược trong Dược Hương cốc không còn một cây nào cả, vài tòa Dược Phong cũng bị tàn phá tồi tệ.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố còn đang tìm kiếm trong Dược Hương cốc, toàn thân Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đã run rẩy liên tục, môi run run. Các nàng không nói được một chữ nào, trong lòng các nàng hiểu, Dược Hương cốc không còn, sư môn không còn, các huynh đệ tỷ muội trong sư môn cũng không còn rồi.

Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến người một nam tử áo gai tại một nơi hẻo lánh, lập tức cảm nhận được sinh cơ dao động. Hắn nhanh chóng nhảy đến, lấy Ngũ Chi Dịch ra đổ vào trong miệng nam tử này.

"Thiên Ngấn sư huynh…" Thường Khuynh Sương xông đến, cuối cùng không nhịn được khóc lớn.

Qua nửa nén hương, nam tử này tỉnh lại, hắn mờ mit nhìn Lam Tiểu Bố một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù, thê thảm nói, "Khuynh Sương sư muội, Hàm Phù sư muội, Dược Hương cốc không còn, tông chủ không còn, các sư đệ sư muội, người thì trốn, người thì chết…"

"Là ta, đều là do ta, là ta có lỗi với sư môn, là ta đã hại Dược Hương cốc…" Thường Khuynh Sương rơi lệ đầy mặt. Nàng cuối cùng cũng không thể chịu đựng được sự tra tấn và giày vò trong nội tâm, nắm lấy một thanh kiếm gãy cách đó không xa đặt lên cổ mình.

Ánh mắt của vị Thiên Ngấn sư huynh kia lóe lên tia nôn nóng, nhưng hắn không thể nào ngăn lại.

Lam Tiểu Bố giơ tay ra ngăn thanh kiếm gãy của Thường Khuynh Sương lại, thở dài nói, "Chuyện này chắc hẳn là do ta gây nên, không liên quan gì đến các ngươi, ai…"

Chuyện này hắn nhất định phải cho Dược Hương cốc một lời giải thích, Lam Tiểu Bố hắn chưa bao giờ nợ nhân tình lớn đến vậy. Vì cứu mình mà toàn bộ Dược Hương cốc đều bị liên lụy.

"Không, không phải…" Thiên Ngấn sư huynh giãy dụa nói mấy chữ.

Lam Tiểu Bố lại lấy Ngũ Chi Dịch ra cho Thiên Ngấn sư huynh uống, lần đầu tiên Thiên Ngấn sư huynh còn đang hôn mê không cảm giác được, lần này lập tức biết đây là Ngũ Chi Dịch, hắn kinh ngạc nhìn

Lam Tiểu Bố. Hắn không biết lai lịch của Lam Tiểu Bố, nhưng lại biết lai lịch của Ngũ Chi Dịch.

Từ sau khi Nguyên Châu bị tách ra, Ngũ Chi Dịch và Ngũ Thải Tiên Chi chính là vật trong truyền thuyết.

Hắn nhanh chóng vận công để Ngũ Chi Dịch tan ra, vết thương nhanh chóng hồi phục.

Nghỉ ngơi một lát lúc này Thiên Ngấn sư huynh mới hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố rồi nói, “Đa tạ bằng hữu đã cứu giúp, ta tên là Phục Thiên Ngấn, trước đó là đại sư huynh của Dược Hương cốc.”

Lam Tiểu Bố xấu hổi nói, “Thiên NGấn sư huynh, chuyện này thật ra là do ta có lỗi, chắc là KHuynh Sương sư tỷ và Hàm Phù sư tỷ vì cứu ta cho nên đắc tội với người khác.”

Phục Thiên Ngấn lắc đầu, “Không phải, là Lăng Viễn Sa của Côn Lôn phái, không biết từ đâu mà hắn biết được Dược Hương cốc ta có một cây Luân Hồi Hải Đường. Cho nên cố ý đến Dược Hương cốc, muốn đòi tông chủ giao Luân Hồi Hải Đường ra. Luân Hồi Hải Đường là bảo vật trấn tông của Dược Hương cốc ta, hơn nữa tương lai còn cần dùng, đương nhiên không thể giao cho Lăng Viễn Sa được.”

Tay Phục Thiên Ngấn siết chặt thành nắm đấm, nổi đầy gân xanh, “Lúc đó đệ tử Đàm Giác của tông chủ đã nói một câu, đồ của tông môn chúng ta, dựa vào đâu mà phải đưa cho ngươi? Lúc này Lăng Viễn Sa lập tức ra tay giết chết Đàm Giác.

Tông chủ và sư phụ tức đến run người, cũng không dám ra tay. Vào đúng lúc này, Ngôn Thừa Kiếm của tiên trang Ngôn thị, Vô Phù Vũ của Đan Đô tiên thành, còn có Hành Trầm Tướng của Thái Ất môn đến Dược Hương cốc, bọn hắn cũng yêu cầu chúng ta giao Luân Hồi

Hải Đường ra, thậm chí còn bắt chúng ta phải lấy ra hai cây Luân Hồi Hải Đường."

Lam Tiểu Bố không ngờ, chuyện này còn liên quan đến Côn Lôn phái.

Phục Thiên Ngấn đừng lại một chút, một hồi lâu sau mới đè nén kích động vào tức giận trong lòng xuống, "Tông chủ và sư phụ ta đương nhiên từ chối, không ngờ là, bọn họ lại đột nhiên ra tay đánh lén tông chủ và sư phụ... Chuyện sau đó, các ngươi cũng thấy cả rồi. Nếu như không phải vì ta có song hồn, ta cũng đã bị giết rồi."

Phục Thiên Ngấn không thể cầm được nước mắt, hắn biết đối mặt với mấy tôn đại phật kia, sư môn bị diệt, ngay cả thù này hắn cũng không thể nào báo được.

"Tất cả thảm trạng ở nơi này chính là chứng cứ, tương lai Lam Tiểu Bố ta nhất định sẽ báo thù này cho Dược Hương cốc." Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu ra ghi chép lại thảm trạng bên ngoài.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Phục Thiên Ngấn sửng sốt một chút, lập tức nói, "Bởi vì Dược Hương cốc ta muốn phòng ngừa yêu thú ăn vụng linh dược, cho nên đã có một trận pháp Giám Sát, trận pháp này có thể ghi chép lại..."

"Lam huynh, ngươi có chỉnh lý lại những thủy tinh cầu này thì chỉ sợ cũng không có tác dụng gì đâu." Phục Thiên Ngấn thấy Lam Tiểu Bố đang sửa sang lại thủy tinh cầu của mình, không nhịn được thở dài nói

"Tại sao ngươi biết không dùng được chứ?" Lam Tiểu Bố hỏi

Phục Thiên Ngấn nhìn phía xa, giọng điệu sa sút nói, "Bây giờ không có ai dám ra tay với Thái Ất môn, còn về Côn Lôn, lại càng không có người nào dám chọc đến. Từ giờ trở đi, điều chúng ta cần suy nghĩ không phải là đi báo thù, mà là phải sống sót…”

Chương 399: Có nhân thì có quả. (1)

Vào giờ phút này, giữa thiên địa đột nhiên rung động kịch liệt.

Từng vết nứt Hỗn Độn xuất hiện, nhưng những vết nứt này lại nhanh chóng biến mất. Sau đó bọn người Lam Tiểu Bố cảm nhận được dưới chân cũng đang rung không ngừng, thật giống như có người đang lay động toàn bộ thiên địa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bọn người Lam Tiểu Bố hai mặt nhìn nhau.

Giờ phút này có một đạo phi kiếm màu đỏ nhanh chóng phá vỡ không gian rơi xuống tay Phục Thiên Ngấn, Phục Thiên Ngấn nắm phi kiếm lên, thần niệm quét qua, khi hắn nhìn thấy rõ nội dung bên trong, lập tức dại ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy không tốt.

Phục Thiên Ngấn cầm phi kiếm nói, “Khí lưu Hỗn Độn ở bên ngoài Hỗn Độn đang chảy ngược vào trong vũ trụ Đại Hoang, bởi vì vũ trụ Đại Hoang không hoàn chỉnh, cho nên đã không thể chịu nổi nữa, gần đây khắp nơi đều xuất hiện vết nứt Hỗn Độn. Thánh Nhân cảm thấy trước đó tách Nhất Trọng Trung Thiên và Nhị Trọng Tiện Thiên ra là một hành động sai lầm. Chuyện này đã khiến vũ trụ Đại Hoang không thể nào tiếp tục tồn tại hoàn chỉnh trong vũ trụ Hạo Hãn này, Thánh Nhân muốn tái hiện cửu trọng thiên một lần nữa, phá vỡ tường đại đạo và tường vũ trụ…”

Lam Tiểu Bố cũng dại ra, tái hiện lại cửu trọng thiên? Chính là muốn nhập lại hai tầng trời đã bị tách ra trước đó? Chia ra đã là chuyện không dễ, nhập vào dường như là chuyện không thể nào? Cho dù có Hồng Quân Thánh Nhân ra tay, cũng không nhất định có thể nhập lại cửu trọng thiên. Trừ khi Bàn Cổ trùng sinh, nếu không quy tắc cửu trọng thiên sẽ bị phá vỡ.

Ngay cả Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đang thương tâm quá độ cũng ngây ngẩn cả người, cửu trọng thiên có thể tái hiện lại sao?

“Sau đó thì sao?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi. Trong lòng hắn thật ra có chút lo lắng, cho dù cửu trọng thiên có thể nhập lại được hay không. Chỉ cần thông đạo Nguyên Châu mở ra, Mưu Bắc tiên thành sẽ xong đời.

Hắn đã dạy dỗ Tây Côn Lôn phái một trận, thực lực của Tây Côn Lôn phái không bằng hắn, không thể nào bắt được Lam Tiểu Bố hắn, nhưng một khi cửu trọng thiên được nhập lại, vậy thì Tây Côn Lôn phái sẽ đi tìm người trước, sau đó hủy đi Mưu Bắc tiên thành của hắn.

Phục Thiên Ngấn lắc đầu, “Là do một vị sư đệ đã chạy thoát khỏi Dược Hương cốc truyền tin cho ta, hắn bảo ta trốn đến Nguyên Châu trước.”

“Tường đại đạo đến Nguyên Châu đã bị xóa bỏ rồi sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không biết, sư đệ ta không nói đến chuyện này, nhưng mà chắc bây giờ các đại tiên thành đều đã biết chuyện này rồi.” Phục Thiên Ngấn nói.

Nếu như Thánh Nhân ra tay, vậy thì có khả năng sẽ thành công.

“Ta muốn đến tiên thành gần đây tìm hiểu tin tức một chút, tìm hiểu tình hình cụ thể như thế nào.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

“Chúng ta cùng đi đi, nhìn xem có thể đi Nguyên Châu được hay không.” Phục Thiên Ngấn nói.

Lam Tiểu Bố không ngăn cản, dựa theo lời Phục Thiên Ngấn nói, diệt Dược Hương cốc chắc không phải là ý của mấy đại tông môn kia, mà là mấy đệ tử vô pháp vô thiên trong mấy tông môn này làm ra. Nếu là đệ tử, sau khi tiêu diệt Dược Hương cốc sẽ không ở đây phát lệnh truy nã.

…

Một ngày sau, bốn người Lam Tiểu Bố đã đến Hoành Tinh tiên thành.

Bên ngoài Hoành Tinh tiên thành, trên trận pháp màn hình to lớn có bố cáo vô cùng rõ ràng.

“Bởi vì tài nguyên ở vũ trụ Đại Hoang không đủ, cho nên đã tách Nhất Trọng Trung Thiên và NHị Trọng Tiện Thiên ra. Sự thật đã chứng minh, đó là sai lầm. Thứ nhất đã khiến quy tắc thiên địa của vũ trụ Đại Hoang thiếu thốn, không thể nào bù dắp được, đồng thời khiến đạo cơ thiếu thốn.”

“Ngươi biết cái gì là đạo cơ thiếu thốn không?” Lam Tiểu Bố thấp giọng hỏi.

Phục Thiên Ngấn đáp, “Nghe đồn là ở vũ trụ Đại Hoang, cho dù là ở tầng thứ bảy hay tầng thứ tám, muốn bước vào Đại La Kim Tiên là chuyện không hề dễ dàng. Còn Tiên Vương thì đừng nghĩ đến nữa. Chỉ có một số hiếm tu tiên giả, gặp phải cơ duyên lớn, có được bảo vật đỉnh cấp, mới có được một chút cơ hội bước vào Đại La Kim Tiên. Loại Đại La Kim Tiên như vậy, thực lực thua xa Đại La Kim Tiên thời viễn cổ.”

“Có nghĩa là Đại La Kim Tiên đến Tiên Nhân, đều có số lượng cố định? Đây là quy tắc thiên địa, sẽ không tăng thêm?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Phục Thiên Ngấn nhỏ giọng trả lời, “Không phải, sư phụ ta nói cho ta biết, đây là do phía trên động tay động chân. Trừ những người đã tấn cấp, còn lại không cho phép Kim Tiên bình thường tấn cấp, nếu không sẽ tiếp tục hao tổn tài nguyên.

Lam Tiểu Bố gật đầu, như thế này mới bình thường. Hắn tiếp tục xem trận pháp màn hình.

“Nhưng mà ánh mắt chúng ta thiển cận, lại không biết trong vũ trụ này có vô số tài nguyên tồn tại. Bây giờ quy tắc của vũ trụ Đại Hoang không được hoàn thiện, bị khí lưu Hỗn Độn đè ép, tất cả Thiên Vực đều xuất hiện vết nứt Hỗn Độn, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ khiến toàn bộ vũ trụ Đại Hoang chia năm xẻ bảy, hóa thành hư vô. Thánh Nhân ở vũ trụ Đại Hoang biết chuyện này đã quyết định, liên thủ với nhau lấp đầy cửu trọng thiên. Bây giờ đã lấp đầy Nhị Trọng Tiện Thiên, chỉ chờ đến khi khí lưu Hỗn Độn thẩm thấu, sau đó vũ trụ Đại Hoang sẽ hoàn thiện quy tắc thiên địa…

Bởi vì dung hợp vào vũ trụ Đại Hoang, quy tắc thiên địa hoàn thiện, cho nên cảnh giới tu vi ở Nguyên Châu cũng sẽ hoàn thiện. Sau tu sĩ Trúc Cơ sẽ là Kim Đan Cảnh, trên Kim Đan là ba cảnh Nguyên Thần, Luyện Thần, Hư Thần, Chân Thần cảnh. Trên nữa là ba cảnh nhập tiên Nhân Địa Thiên. Tu sĩ Nguyên Châu, chỉ cần đạt đến Thiên Tiên cảnh, đều có thể tiến vào nơi tương giao giữa vũ trụ Đại Hoang và Hỗn Độn để tìm kiếm cơ duyên.”

Lam Tiểu Bố nhìn đến đây, lập tức nghe thấy có người bên cạnh mình đang nhỏ giọng bàn luận.

“Tuyền sư huynh, chúng ta cũng đi biên giới Đại Hoang đi? Chỉ có ở đó mới có cơ hội tấn cấp Kim Tiên thôi. Ta nghe nói Thập Nhị Thượng Tiên, còn có một vài cường giả không ra mặt đều đã đến biên giới Đại Hoang rồi.”

“Thập Nhị Thượng Tiên không phải là Tiên Vương đấy sao?

“ĐÚng vậy, nghe nói ở đó còn có cơ hội chứng đạo trở thành Hỗn Nguyên Thượng Tiên. Còn những người đã đạt được Hỗn Nguyên Thượng Tiên rồi, bọn họ còn muốn tìm kiếm cơ hội bước vào Chuẩn Thánh trong Hạo Hãn Hỗn Độn.”

…

Chương 400: Có nhân thì có quả. (2)

“Răng rắc!” Một tiếng nứt kinh thiên vang lên khiến tất cả mọi người giật mình. Một vết nứt hư không lập tức xuất hiện. KHí lưu Hỗn Độn cuồng bạo tràn ra, tất cả mọi người đều nhanh chóng lùi lại phía sau.

Có rất nhiều vết nứt Hỗn Độn xuất hiện, nhưng không ai quan tâm đến, loại vết nứt Hỗn Độn này sau khi xuất hiện sẽ nhanh chóng biến mất.

Nhưng mọi người nhanh chóng cảm thấy không bình thường, vết nứt Hỗn Độn này sau khi xuất hiện chẳng những không biến mất mà còn càng lúc càng lớn, cuối cùng dường như đã tạo thành lạch trời. Mà chuyện này không chỉ có thế, khí lưu Hỗn Độn cuồn cuộn tuôn ra, một vài địa vực không thuộc về Ngũ Trọng Túy Thiên đột nhiên xuất hiện, thật giống như chúng từ trong vết nứt Hỗn Độn đẩy ra, sau đó dần dần dung hợp vào mảnh đại địa này.

“Vũ Trụ Duy Mô, nhanh chóng tạo dựng mô hình, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lam Tiểu Bố vội vàng truyền ý niệm vào Vũ Trụ Duy Mô.

Trong vết nứt Hỗn Độn này có ẩn chứa khí lưu Thiên Đạo, cũng ẩn chứa quy tắc vũ trụ. Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần bắt được một tia khí lưu Thiên Đạo, đã có thể xây dựng hoàn chỉnh ngọn nguồn câu chuyện, cũng sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Rầm rầm rầm! Hoành Tinh tiên thành cách đó không xa trong nháy mắt đã bị vết nứt kia đè ép mà đổ sụp, vô số động phủ hóa thành hư vô, một lượng lớn thương lâu, đan các, trụ sở tông môn đều sụp đổ và biến mất trong vết nứt Hỗn Độn này…

Có thể tưởng tượng được, trong ngũ trọng thiên này, nhất định không chỉ một Hoành Tinh tiên thành biến mất.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm mắng, chuyện này không phải hoàn toàn là do vết nứt Hỗn Độn gây ra. Còn có liên quan đến chuyện dung hợp cửu trọng thiên nữa. Nếu như cửu trọng thiên muốn tách ra thì tách, muốn dung hợp thì dung hợp, vậy cửu trọng thiên cũng không phải là thế giới vũ trụ Hạo Hãn nữa rồi, mà là hậu hoa viên của tư nhân rồi.

Rõ ràng là bây giờ chuyện dung hợp đã thất bại, gây ra chuyện Hỗn Độn bị phân liệt, sau đó sẽ tạo ra hậu quả đáng sợ hơn. Loại hậu quả này bây giờ hắn còn chưa biết, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng Vũ Trụ Duy Mô nhất định có thể dựa vào tin tức từ vết nứt Hỗn Độn và quy tắc Thiên Đạo mà đoán ra được rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Tất cả các tu sĩ đều liên tục lùi về phía sau ;lúc này không còn ai dám đứng nguyên tại chỗ. Một khi bị vết nứt Hỗn Độn cuốn đi, chỉ sợ chỉ có một con đường chết.

“Lam huynh, làm sao bây giờ?” Mặc dù Phục Thiên Ngấn là đại sư huynh, nhưng tông môn vừa bị hủy, cộng thêm bây giờ thiên địa thay đổi vô cùng lớn, trong lòng bàng hoàng mờ mịt.

Lam Tiểu Bố nhỏ giọng nói, “Ta có một suy đoán mơ hồ, còn chưa dám khẳng định. Chờ trận đại biến này kết thúc, ta sẽ cho ngươi đáp án. Phục huynh, bay giờ tu vi của ngươi là gì?”

“Cảnh giới của ta là Chân Tiên viên mãn.” Phục Thiên Ngấn vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ta nghi ngờ sau trận biến đổi này, bố cục của toàn Tiên giới sẽ hoàn toàn thay đổi. Thậm chí hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Thánh Nhân, đó chính là lúc chúng ta có thể ra tay. Phục huynh, nơi này có rất nhiều khí lưu Hỗn Độn, chúng ta lui ra phía sau tu luyện đi. Mọi người nhanh chóng đột phá lên một cấp, đến lúc đó nói không chừng chúng ta có thể trút cơn giận này.”

Vũ trụ Đại Hoang vô cùng mênh mông, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn luôn hoài nghi vũ trụ Đại Hoang đang nằm trong sự khống chế của Thánh Nhân. Mặc dù hắn đã nhờ đến Vũ Trụ Duy Mô để che chắn bản thân, nhưng dù sao cũng đang ở dưới mắt Thánh Nhân. Bây giờ thì hay rồi, Hỗn Độn tách ra, vũ trụ Đại Hoang đã hoàn toàn biến thành một thế giới vũ trụ xa lạ. Nếu như Thánh Nhân muốn khống chế vùng vũ trụ này thì cùng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Phục Thiên Ngấn lắc đầu, “Không được, mặc dù ở đây có đầy đủ khí lưu Hỗn Độn, nhưng vẫn không thể nào khiến tu vi của ta đột phá được.”

“Nếu có thêm cái này thì sao?” Lam Tiểu Bố lấy ra một hộp ngọc đưa cho Phục Thiên Ngấn.

Phục Thiên Ngấn nghi ngờ nhận lấy hộp ngọc mở ra, lập tức vui mừng thốt lên, “Ngũ Thải Tiên Chi?”

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng, chính là Ngũ Thải Tiên Chi, cây Ngũ Thải

Tiên Chi này có thể giúp ngươi tấn cấp không?”

Phục Thiên Ngấn kích động nói, “Ngũ Chi Dịch đã giúp vết thương của ta tốt hơn bảy tám phần, cộng thêm Ngũ Thải Tiên Chi này, ta có thể nắm chắc bước vào cảnh giới Kim Tiên.”

“Khuynh Sương sư tỷ và Hàm Phủ sư tỷ, tu vi của các ngươi như thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù.

Đã trải qua quá nhiều biến cố, giờ phút này Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đều mờ mịt vô định. Bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi, Thường Khuynh Sương mới lên tiếng, “Ta là Chân Tiên trung kỳ, Hàm Phù là Chân Tiên sơ kỳ.”

Lam Tiểu Bố lại lấy ra thêm hai cây Ngũ Thải Tiên Chi đưa cho Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù. “Mọi người tranh thủ thời gian tu luyện, đến lúc đó chúng ta sẽ đi báo thù.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy Cực Hải Vân Chu, sau đó gọi Cổ Đạo ra nói, “Bây giờ chúng ta cần tu luyện trong khí lưu Hỗn Độn, Cổ Đạo, ngươi đi khống chế phi thuyền, nhất định không được để phi thuyền bị cuốn vào trong vết nứt Hỗn Độn, nếu không sẽ cho mọi người ăn thịt chó đấy.”

“Thần thú Nhai Tí?” Phục Thiên Ngấn nhìn thấy Cổ Đạo, hai mắt trợn tròn, không ngờ hắn lại có thể nhìn thấy thần thú.

“Đây là Nhai Tí?” Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố biết lai lịch thật sự của Cổ Đạo, trước đó hắn quả thật không biết rõ, chỉ biết đây là một con sói biến dị mà thôi.

Phục Thiên Ngấn nghiêm mặt nói, “Đúng vậy, đây là thần thú Nhai Tí, trước khi nó trưởng thành, ngươi tuyệt đối không thể để nó xuất hiện trước mặt người khác, nếu không thì hậu họa khó lường.”

Ở vũ trụ Đại Hoang xuất hiện thần thú, vậy đương nhiên sẽ khiến vô số cường giả tranh đoạt.

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “ Lần này thiên địa thay đổi lớn, đối với chúng ta mà nói không nhất định là chuyện xấu. CHỉ có thể nói là có nhân ắt có quả, lý lẽ thiên địa cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Chương 401: Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Ngay khi tách vũ trụ Đại Hoang ra, quả cũng đã gieo xuống.

Hoặc là vì tu luyện Thái Xuyên Quyết, hoặc là do có được Vũ Trụ Duy Mô. Mặc dù bây giờ Lam Tiểu Bố còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, sau biến cố lần này, hắn phải làm một ít chuyện, như vậy có lẽ hắn có thể đặt chân sinh sống ở đây, thậm chí không cần phải nơm nớp lo sợ như trước đó, lo lắng sẽ bị một bàn tay của Thánh Nhân đập chết.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố chỉ cho rằng mình có được Vũ Trụ Duy Mô, mới có thể biết được rốt cuộc thiên địa đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi vết nứt hư không càng lúc càng lớn, khí lưu Hỗn Độn tràn vào càng lúc càng nhiều, địa vực dần dần khuếch trương, quy tắc Thiên Đạo cũng dần dần rõ ràng hơn.

Lúc này chẳng những Lam Tiểu Bố, mà trong đầu tất cả những người tu luyện đều dần dần hiện lên tin tức Thiên Đạo, khiến bọn hắn hiểu rõ vì sao có sự thay đổi này.

Không chỉ là chuyện những vị cường giả Tiên Nhân ở tầng cao nhất ở vũ trụ Đại Hoang vì sinh tồn, đột nhiên tước đoạt cơ duyên của tu sĩ cấp thấp và phàm nhân. Trong Hạo Hãn còn có vũ trụ Thiên Hồng, vũ trụ Địa Huyền, vũ trụ Thái Hàn, vũ trụ Cổ Hoàng và mấy đại vũ trụ khác cũng bởi vì Thánh Nhân cường thế, không coi trọng Thiên Đạo, tự tiện tước đoạt quy tắc vũ trụ, tách Vũ Trụ Thiên Vực hoàn chỉnh ra, không chế tất cả sinh linh trong một vũ trụ.

Một khi tất cả mọi thứ đều có thể bị khống chế, bị áp chế, vậy thì người tu luyện sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội bước vào tầng cao hơn. Tất cả mọi bảo vật xuất hiện, đều sẽ bị Thánh Nhân biết hết, thậm chí còn sớm để đệ tử môn nhân của mình đi trước đón đầu. Cho dù ngẫu nhiên có người nào đó không phải là đệ tử môn hạ của Thánh Nhân lấy được bảo vật, cũng sẽ bị Thánh Nhân nhìn thấy.

Hành vi độc đoán của những Thánh Nhân này đã khiến quy tắc của vũ trụ trở nên mơ hồ, đạo cơ đại đạo thiếu thốn, cảnh giới tu luyện Thiên Đạo bị đứt gãy, không có luồng máu mới bổ sung vào.

Bởi vì thủ đoạn của những Thánh Nhân và cường giả này, đã khiến quy tắc vũ trụ bất ổn, khiến Hạo Hãn Hỗn Độn xé rách giới vực vũ trụ.

Năm vũ trụ lớn dưới sự công kích của khí lưu Hỗn Độn, sẽ khuếch tán rồi vỡ ra. Khuếch tán rồi vỡ tan không có nghĩa là biến mất, năm vũ trụ lớn khuếch tán rồi vỡ ra, dưới sự tác động của khí lưu Hạo Hãn Hỗn Độn sẽ dần dần dung hợp lại với nhau. Khí lưu Hỗn Độn vô cùng vô tận này chẳng những dung hợp giới vực của năm đại vũ trụ lại, mà còn dung hợp cả giới vực Hỗn Độn mới, cuối cùng sẽ tạo nên một Tiên giới hoàn toàn mới.

Lam Tiểu Bố thậm chí quên đi việc tiếp tục tu luyện, đây quả thực là đang phá vỡ cửu trọng thiên mà, từ hôm nay trở đi không còn cửu trọng thiên nữa. Tiên giới vốn đã rất lớn, bây giờ dung hợp năm đại vũ trụ lại, còn có khí lưu Hạo Hãn Hỗn Độn vô cùng vô tận khuếch trương khiến giới vực Hỗn Độn dung hợp lại, vậy chẳng phải Tiên giới trong tương lai sẽ vô biên vô hạn sao?

Vũ trụ gây dựng nên còn chưa kết thúc, tin tức quy tắc Thiên Đạo vẫn không ngừng tràn vào trong ý thức của từng người.

Sau khi năm đại vũ trụ dung hợp lại, sẽ hoàn toàn tách rời Phàm Nhân giới và Tu Chân giới, Tiên giới và Tu Chân giới cũng sẽ bị tách ra.

Cảnh giới cao nhất ở tu chân giới là Địa Tiên viên mãn, sau khi đến Địa Tiên viên mãn có thể cảm ứng lôi kiếp để bước vào cảnh giới Thiên Tiên, phi thăng Tiên giới. Sau khi năm đại vũ trụ xây dựng lại Tiên giới sẽ xuất hiện Phi Thăng Trì, Phi Thăng Trì này sẽ nghênh đón những tu sĩ từ tu chân giới phi thăng lên.

Cảnh giới Tiên giới cũng sẽ được xây dựng lại, cảnh giới Tiên Đạo của năm đại vũ trụ trước đó cũng mơ hồ không rõ, cấp độ không phân. Sau khi xây dựng lại Tiên giới, sẽ chia rõ ra làm ba cấp độ, cấp độ thứ nhất là cấp Thiên Tiên, lần lượt là Chân Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên. Cấp độ thứ hai là cấp Địa Tiên, lần lượt là Đại Ất Tiên, Đại CHí Tiên, Đại La Kim Tiên. Cấp độ thứ ba là cấp Vị Tiên, lần lượt là Tiên Vương, Tiên Tôn, Tiên Đế.

Năm đại vũ trụ vốn có cảnh giới, Chân Tiên và Kim Tiên ở vũ trụ Đại Hoang có thực lực tu vi bằng với quy tắc Tiên Vự Thiên Đạo, giữ nguyên không thay đổi. Thực lực của Đại la Kim Tiên không đủ xứng đôi với quy tắc Thiên Đạo trong Tiên Vwxh mới, rơi xuống Địa Ất Tiên.

Thực lực cấp Tiên Vương ngang bằng, giữ nguyên không thay đổi. Thực lực Hỗn Nguyên Tiên ngang bằng, đổi tên thành Tiên Tôn. Bởi vì quy tắc của vũ trụ Đại Hoang mơ hồ, cảnh giới sau Hỗn Nguyên Tiên mơ hồ không rõ, sau khi hình thành nên Tiên giới mới, sau Tiên Tôn sẽ là cảnh giới Tiên Đế, không còn Hỗn Nguyên Tiên.

Thực lực Chuẩn Thánh ở vũ trụ Đại Hoang vượt xa Tiên giới mới, phi thăng lên giới vực có tầng cao hơn, cảnh giới Thánh Nhân vượt xa cảnh giới Tiên giới mới, phi thăng đến giới vực có tầng cao hơn.

Vũ trụ Thiên Hồn và vũ trụ Địa Huyền, Thiên Tiên đổi thành Chân Tiên, Kim Tiên giữ nguyên không thay đổi. La Thiên Thượng Tiên ngang bằng với Đại Ất Tiên của Tiên giới mới…

Từng đạo tin tức của quy tắc Thiên Đạo liên tục làm mới ý thức của mỗi người, Lam Tiểu Bố cảm nhận được tin tức quy tắc Thiên Đạo xậm nhập vào trong ý thức mình, trong lòng âm thầm sợ hãi. Hắn biết rõ, cho dù Vũ Trụ Duy Mô có che giấu đi thiên cơ của cửu trọng thiên. Nhưng dưới mắt Thánh Nhân, chỉ cần hắn dám đứng ra, hắn vẫn không có chỗ nào có thể trốn được.

Mà chuyện Luyện Hồn Oa và chuyện xử lý Phó Cảnh của Thái Ất môn, đã khiến hắn từ từ trồi lên mặt nước. Có thể nói nếu như không có lần thay đổi vũ trụ này, chẳng mấy chốc hắn sẽ bị Thánh Nhân bắt đi, cho dù hắn có trốn ở đâu cũng không thể thoát được.

Chương 402: Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Lần này năm đại vũ trụ của Tiên giới phá đi xây lại, đối với rất nhiều cường giả ở cửu trọng thiên mà nói là chuyện xấu. Nhưng đối với Lam Tiểu Bố hắn mà nói, đây là cơ hội lớn.

Có thể tưởng tượng, một khi Tiên giới mới hoàn toàn hình thành, vô số danh sơn địa xuyên, còn có vô số nơi có tiên linh khí nồng đậm đang chờ bọn họ đi tìm.

Đây cũng không phải cửu trọng thiên, tất cả tài nguyên tu luyện tốt, tất cả nơi tu luyện tốt đều bị đệ tử Thánh Nhân chiếm cứ. Tuy nói đây không phải là do Hỗn Độn mở lại, nhưng trên thực tế cũng chẳng khác gì nhau.

Lần này sau khi Tiên giới mới hình thành nên, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm một đạo tràng hoàn mỹ nhất để tu luyện, thành lập thế lực thuộc về mình ở Tiên giới mới.

Bây giờ Nguyên Châu đã biến thành tu tiên giới, chắc hẳn đã không thể nào trở về được.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, tin tức Thiên Đạo lại truyền đến lần nữa. Năm đại vũ trụ dung hợp với khí lưu Hỗn Độn, xây dựng nên Tiên giới. Sau khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, cho dù là cường giả nào của Tiên giới cũng không thể đến tu chân giới, nếu không sẽ bị quy tắc Thiên Đạo xé rách. Cho dù là cường giả Tiên giới lợi hại đến đâu, cũng không thể đến Tiên giới mới, nếu không cũng sẽ bị thiên địa xé rách.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, như vậy là được rồi. Mặc dù hắn không thể nào quay lại Nguyên Châu, cũng không thể quay lại Địa Cầu, nhưng đây tuyệt đối là chuyện tốt. Trước đó ở vũ trụ Đại Hoang, cường giả muốn giết ai thì lập tức đến đó giết, bây giờ cái thời đại đó đã không còn nữa.

Địa Cầu bây giờ đã có cường giả tu đạo, cho dù tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật có mạnh hơn nữa cũng không thể nghiền ép Địa Cầu.

Mưu Bắc tiên thành ở Nguyên Châu bây giờ chắc hẳn đã có hai cường giả Nhân Tiên rồi, cộng thêm hộ trận là lực uy hiếp của Lam Tiểu Bố hắn, có lẽ cũng chẳng có ai dám động đến.

Trong vết nứt Hỗn Độn không ngừng trào ra mảnh vụ tiên tinh xen lẫn khí lưu Hỗn Độn, tất cả mọi người đều đang điên cuồng tu luyện. COn có rất nhiều người nghĩ giống như Lam Tiểu Bố, bọn họ đều đang chờ sau khi Tiên giới mới hoàn toàn hình thành, nhất định sẽ có rất nhiều nơi tốt có Tiên Linh mạch. Bọn họ cần phải làm là, một khi Tiên giới mới hoàn thiện, nhanh chóng cướp đoạt những bảo địa đó.

Cho dù vừa cảm nhận tin tức Thiên Đạo vừa tu luyện, Lam Tiểu Bố vẫn dễ dàng bước vào Nhân Tiên tầng tám, đột phá lên Nhân Tiên tầng chín.

Ngay lúc này, có một luồng cảm xúc bi thương bị Lam Tiểu Bố bắt được. Chẳng những là Lam Tiểu Bố, tất cả những tu sĩ ở Tiên giới mới đều cảm nhận được tia bi thương này.

Lam Tiểu Bố dừng việc tu luyện lại, Thiên Đạo đang dần hoàn thiện việc xây dựng lại Tiên giới mới, đây tuyệt đối là chuyện tốt cực lớn, vì sao lại có cảm xúc bi thương này.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố nhìn thấy vô số vết nứt hư không đang nhanh chóng khép lại, tốc độ dung hợp Tiên giới mới cũng nhanh hơn rất nhiều.

Chuyện này không thích hợp lắm, Tiên giới mới muốn hoàn thiện triệt để khẳng định là một quá trình rất dài, tốc độ này không thể nhanh như vậy được.

“Thiên Đạo trong năm đại vũ trụ thiếu thốn, quy tắc không được đầy đủ, ta muốn hoàn thiện Tiên giới mới, lại bị thất phu đánh lén. Từ hôm nay trở đi, Tiên giới mới sẽ có tên là Ngũ Vũ Tiên Giới…”

Đạo tin tức này đột ngột truyền đến, Lam Tiểu Bố giật cả mình. Hắn nhìn vết nứt hư không đang nhanh chóng khép lại kia, tựa như nhìn thấy được một âm mưu cực kỳ lớn.

Trước đó hắn đã cảm thấy kỳ lạ, quy tắc Thiên Đạo của năm đại vũ trụ thiếu thốn, dưới sự công kích của khí lưu Hỗn Độn và vết nứt Hỗn Độn, năm đại vũ trụ thiếu thốn quy tắc đại đạo và đạo cơ đại đạo này phải giống như mọi người suy đoán, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vụn rồi biến mất trong Hạo Hãn mới đúng.

Mà trên thực tế, năm đại vũ trụ chẳng những không biến mất, lại dung hợp với vết nứt Hỗn Độn và khí lưu Hỗn Độn, bắt đầu hình thành Tiên giới mới. Chẳng những dung hợp tạo thành Tiên giới mới mà còn bắt đầu chấn chỉnh lại trật tự tu đạo và quy tắc ở Tiên giới mới.

Cho dù suy nghĩ như thế nào, điều này cũng không phải là chuyện năm đại vũ trụ và khí lưu Hỗn Độn tự hoàn thiện. Cho dù là tự hoàn thiện, cũng sẽ không cân nhắc chu toàn vì tu sĩ như vậy.

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới biết được, hẳn là có một tuyệt thế đại năng sử dụng tu vi tuyệt thế và nghị lực to lớn của mình, vô cùng khí phách chữa trị cho năm đại vũ trụ tạo ra Tiên giới mới. Hắn dựa vào khí lưu Hạo Hãn Hỗn Độn và quy tắc Thiên Đạo Hỗn Độn, hoàn thiện Tiên giới mới. Chẳng những để tu sĩ cấp thấp có cơ hội sinh tồn, mà còn khiến Thánh Nhân không thể nào khống chế được Tiên giới mới.

Người có thực lực cường đại nên đi đến nơi có thực lực cường đại, chứ không phải nắm trong tay cả một giới, ngồi nhìn nhất cử nhất động của chúng sinh dưới mí mắt của mình.

Nhưng hành vi của vị đại năng tuyệt thế này dường như đã động chạm đến lợi ích của một số người, hắn vẫn chưa hoàn thiện Tiên giới mới xong đã bị đánh lén, nên lúc này mới có cảm xúc bi thương.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, cho dù ở nơi nào, muốn làm chuyện gì cũng gian nan như vậy, chỉ hy vọng vị đại năng đang dung hợp năm đại vụ trụ tạo ra Tiên giới mới này không có chuyện gì.

Tiên giới mới mặc dù còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, nhưng cũng đã được tám chín phần. Tương lai nếu Lam Tiểu Bố hắn có cơ hội đứng ở độ cao đó, nhất định phải hoàn thành việc mà vị tiền bối này chưa làm xong.

Vô số tu sĩ đều đang điên cuồng tu luyện, Lam Tiểu Bố cũng biết đây là cơ hội của tất cả tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới.

“Cổ Đạo, vết nứt Hỗn Độn sắp biến mất rồi, ngươi cũng nhanh chóng tu luyện đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Giờ phút, Tiên giới mới vừa mới hoàn thành, cho dù là vội vàng. Nhưng quy tắc thiên địa vẫn rất rõ ràng. Tất cả mọi nơi trên Tiên giới đều được bao phủ bởi khí lưu Hỗn Độn và tiên linh khí Hỗn Độn tinh khiết. Lúc này tu luyện, tốc độ còn tốt hơn bình thường gấp mấy chục lần.

Chương 403: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (1)

Chờ đến tương lai khi khí lưu Hỗn Độn và tiên linh khí Hỗn Độn hoàn toàn dung nhập vào Ngũ Vũ Tiên Giới, lúc đó tu luyện sẽ chậm lại, nhưng tất cả mọi sinh linh ở Ngũ Vũ Tiên giới sẽ nghênh đón một thời kỳ phát triển mới. Lúc đó, vô sô thiên tài địa bảo sẽ xuất hiện, thực lực của Ngũ Vũ Tiên giới sẽ tăng lên một lần nữa.

Từng tiếng sấm sét vang lên, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Phục Thiên Ngấn xông ra khỏi Cực Hải Vân Chu bắt đầu độ kiếp.

Chẳng những Phục Thiên Ngấn, vô số tu sĩ đang bị kẹt ở Chân Tiên, giờ phút này đều đang độ kiếp. Thậm chí còn có một tài tu sĩ đã bị kẹt ở Kim Tiên viên mãn đã nhiều năm, cũng đã bắt đầu độ lôi kiếp Đại Ất Tiên.

Lúc này Ngũ Vũ Tiên Giới vừa mới hình thành, trong thiên địa ẩn chứa tiên linh khí Hỗn Độn, tu sĩ hoàn toàn không cần bất cứ đan dược nào, cũng có thể cảm nhận được lôi kiếp, độ kiếp xông phá cảnh giới mới.

Thái Xuyên Quyết vốn là công pháp tu luyện vượt xa bình thường, giờ phút này còn có thêm tiên linh khí Hỗn Độn. Tốc độ tu luyện của người khác đều rất nhanh, tốc độ tu luyện của Lam Tiểu Bố đương nhiên lại càng nhanh. CHỉ mấy ngày ngắn ngủi hắn đã bước vào Nhân Tiên tầng chín.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đạt đến Nhân Tiên tầng chín viên mãn, đón nhận lôi kiếp đột phá lên Địa Tiên, Cổ Đạo cũng bắt đầu độ kiếp.

Lúc này mọi người đều đang điên cuồng tu luyện, cho dù Lam Tiểu Bố độ kiếp hay Cổ Đạo độ kiếp, đều không có mấy người chú ý đến. Bởi vì chỉ cần chú ý một chút sẽ thấy, khắp nơi đều là TIên Nhân đang độ kiếp.

Lam Tiểu Bố không quản được Cổ Đạo, lôi kiếp của hắn đã đánh xuống.

Mười tám tia sấm sét liên tục ầm ầm đánh lên người Lam Tiểu Bố, không có người nào giống Lam Tiểu Bố, đến lúc độ kiếp mà không lấy ra một món pháp bảo phòng ngự nào.

Lam Tiểu Bố còn chưa luyện thể đến tầng cao hơn, nhưng mà trong lòng hắn biết rõ, dùng lôi kiếp để rèn luyện bản thân còn tốt hơn tu luyện bình thường.

Lôi kiếp lúc này đã tương đương với lôi kiếp lúc Hỗn Độn sơ khai. Lôi nguyên vô cùng tinh khiết ẩn chứa khí lưu Hỗn Độn, càng thích hợp cho hắn tu luyện. Còn chuyện không sử dụng pháp bảo phòng ngự sẽ bị lôi kiếp đánh trọng thương, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang tu luyện, không có ai để ý đến Lam Tiểu Bố hắn. Hơn nữa hắn luyện thể, khác với người bình thường, chỉ cần còn một hơi thở, hắn sẽ không bị đánh chết.

Mười tám tia sấm sét của đạo lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, đập gãy từng khúc xương trên người Lam Tiểu Bố, da thịt thì lập tức bị đánh nổ tung, vết thương loang lổ, máu chảy đầm đìa. Phục Thiên Ngấn đứng xa xa nhìn thấy hoảng sợ vô cùng, đây là kiểu độ kiếp gì vậy?

Lam Tiểu Bố đã sớm tập thành thói quen, loại đau đớn này đối với hắn mà nói cũng chẳng là gì cả; Chỉ mới đạo lôi kiếp thứ nhất, hắn đã chạm vào vách chắn cảnh giới Địa Tiên.

Đợt lôi kiếp thứ hai vẫn là mười tám tia sấm sét, dưới sự dẫn dắt của Thái Xuyên Quyết, mười tám tia sấm sét này tiếp tục xé rách xương cốt và da thịt của Lam Tiểu Bố, còn mang đến lôi nguyên Hỗn Độn vô tận cho Lam Tiểu Bố.

Oanh! Chỉ với đợt lôi kiếp thứ hai, Lam Tiểu Bố đã phá vỡ vách chắn, đột phá lên Địa Tiên.

Đợt lôi kiếp thứ ba và thứ tư đồng thời đánh xuống, dưới sự vận chuyển của Thái Xuyên Quyết, tiên linh khí Hỗn Độn xung quanh Lam Tiểu Bố đã hình thành nên vòng xoáy.

Giờ khắc này hỗn hợp tiên linh khí và lôi nguyên cuồng bạo đang điên cuồng nâng cao thực lực của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được thần niệm của mình đang nhanh chóng tăng mạnh.

Đợt lôi kiếp thứ năm đánh xuống, vết thương trên người Lam Tiểu Bố đang nhanh chóng lành lại, mà tu vi của hắn vẫn liên tục tăng lên.

Đợt lôi kiếp thứ sáu vừa đánh xuống xong, Lam Tiểu Bố đã dứt khoát đột phá một tầng Địa Tiên, bước vào cảnh giới ĐỊa Tiên tầng hai.

Lam Tiểu Bố còn đang chờ đợi đạo lôi kiếp tiếp theo, lôi vân đã phủ xuống người hắn.

Phục Thiên Ngấn lại càng dại ra, hắn không phải chưa từng thấy người khác độ kiếp, trước đó không lâu bản thân hắn cũng vừa mới vượt qua lôi kiếp Kim Tiên. Nhưng hắn chưa bao giờ thấy ai độ kiếp như Lam Tiểu Bố, dứt khoát quả quyết, hơn nữa lôi kiếp đến nhanh, đi cũng nhanh. Nhưng mà hắn lập tức nghĩ đến chuyện đây là Tiên giới, Lam Tiểu Bố đang độ chính là lôi kiếp Địa Tiên, đương nhiên sẽ không giống với lôi kiếp Kim Tiên, dài dằng dặc mà dày vò.

Khôi phục lại Cửu Cửu lôi kiếp, Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, Cửu Cửu lôi kiếp mới là bình thường, trước đó hắn độ Thập Cửu lôi kiếp mới là không bình thường.

Không đúng, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến Thập Cửu lôi kiếp mà lúc trước hắn vượt qua, sau lưng đột nhiên chảy mồ hôi lạnh.

Hắn vẫn cho rằng một khi chuyện hắn giết Phó Cảnh bị bại lộ, hắn mới bị lộ ra trước mắt Thánh Nhân. Bây giờ xem ra, hắn đã quá lạc quan rồi. Trên thực tế cho dù chuyện hắn giết Phó Cảnh không xảy ra, hắn đã sớm bại lộ trong mắt Thánh Nhân rồi.

Nguyên nhân chính là Thập Cửu lôi kiếp.

Có thể suy đoán ra được, ở vũ trụ Đại Hoang chỗ nào có Thập Cửu lôi kiếp? Lam Tiểu Bố hắn dựa vào đâu mà chỉ mới bước vào Nhân Tiên đã độ Thập Cửu lôi kiếp? Nếu như nói trên người hắn không có bí mật nào thì ai sẽ tin?

Sở dĩ Thánh Nhân không tìm hắn, chỉ sợ là vì không có thời gian.

Nguyên nhân chủ yếu là những vị đại lão kia đang vội vàng dung hợp tầng thứ nhất và thứ hai vào vũ trụ Đại Hoang.

Cũng may còn chưa đợi những đại lão này dung hợp hai tầng kia xong, năm đại vũ trụ vì khí lưu Hỗn Độn tràn ra từ vết nứt Hỗn Độn quá nhiều mà bị vỡ ra, năm đại vũ trụ bị vỡ ra này được một vị đại năng tiền bối chỉnh hợp lại, sau đó lại dung hợp với giới vực Hỗn Độn, tạo thành một Tiên giới mới, Ngũ Vũ Tiên giới.

“Bố gia, ta vượt qua lôi kiếp Tiên Thú rồi.” Từ đằng xa có một giọng nói non nớt truyền đến.

“Cổ Đạo?” Lam Tiểu Bố ngơ ngác nhìn Cổ Đạo, sau khi Cổ Đạo độ kiếp xong cũng không có biến hóa gì lớn, phía sau đầu có một vệt màu vàng…

Chương 404: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (2)

Không đúng, móng vuốt của Cổ Đạo có sự thay đổi. Móng vuốt sắc bén trước kia đã mất đi, thay vào đó là đệm thịt thật dày, giống như một con mèo…

“Cổ Đạo, ngươi biết nói chuyện rồi sao?” Lúc này Lam Tiểu Bố mới tỉnh ngộ lại.

Cổ Đạo đắc ý nói, “Đúng vậy, thời điểm ta độ kiếp đã hấp thu một lượng lớn nguyên khí Hỗn Độn, cho nên đã có thể nói chuyện được.”

“Tại sao ngươi lại gọi ta là Bố gia?”

Cổ Đạo thật thà duỗi móng vuốt gãi gãi đầu: “Ta thấy những lúc người không vui, thường sẽ tự xưng là Tiểu Bố gia gia để cân bằng cảm xúc, cho nên ta gọi ngươi là Bố gia.”

Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hóa ra gia hỏa này sợ mình không vui sẽ bắt nó nấu lên, cho nên gọi mình là Bố gia trước để hắn vui vẻ một chút.

“Lam huynh, đa tạ.” Giờ phút này Phục Thiên Ngấn mới có cơ hội nói lời cảm ơn với Lam Tiểu Bố, nếu như không có Lam Tiểu Bố, cho dù hắn có thể bước vào Kim Tiên cảnh cũng không phải là bây giờ. CHo dù có khí lưu Hỗn Độn, hắn cũng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Giờ phút này Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù cũng dừng việc tu luyện lại, Thường Khuynh Sương dựa vào tiên linh khí Hỗn Độn, trong một khoảng thời gian ngắn đã tu luyện đến Chân Tiên đỉnh phong, còn Thích Hàm Phù cũng đã đến Chân Tiên hậu kỳ.

Bây giờ tiên linh khí Hỗn Độn càng ngày càng nhạt, có tiếp tục ở đây tu luyện cũng chẳng có ích lợi gì, dù sao thì nơi này cũng là vùng dã ngoại hoang vu.

“Bây giờ thiên địa thay đổi lớn, ta tin rằng mọi người đều biết nguyên nhân tại sao. Thiên Ngấn sư huynh, ngươi có tính toán gì không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phục Thiên Ngấn cũng nhận được tin tức Thiên Đạo, hắn im lặng một lúc rồi nói, “Bây giờ khắp nơi đều có động phủ tu luyện cực tốt, tiên linh khí Hỗn Độn bao phủ khắp núi sông nhiều không kể xiết. Rất nhiều người đang chiếm lấy thánh địa Tiên Linh ở khắp nơi, ta muốn xây dựng lại Dược Hương cốc. Lam huynh, ta vẫn luôn ở trong cốc tu luyện, bàn về chuyện thành tông lập phái, ta không hề có chút kinh nghiệm nào. Còn không bằng để Lam huynh gia nhập vào Dược Hương cốc ta, chúng ta cùng nhau xây dựng Dược Hương cốc được không? Ta không làm tông chủ, Lam huynh thì có thể làm.”

Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù mặc dù không nói chuyện, nhưng đều nhìn Lam Tiểu Bố. Giờ phút này các nàng đã hiểu được, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là người bình thường. Nếu không thì cũng không có khả năng cứu các nàng từ tay Ngôn Thừa Kiếm.

Lam Tiểu Bố trầm ngâm nói, “Dựa theo ý nghĩ lúc đầu của ta, sau khi Thiên Ngấn huynh độ kiếp tấn cấp lên Kim Tiên, chúng ta sẽ tìm cách đi diệt tiên trang Ngôn thị trước, phải diệt đi tiên trang Ngôn thị giả nhân giả nghĩa này để báo thù. Nhưng bây giờ thiên địa thay đổi, tiên trang Ngôn thị không biến đã biến mất đến nơi nào rồi, thậm chí có còn tồn tại nữa hay không cũng không biết. Hơn nữa ở Ngũ Vũ tiên giới cũng có thêm nhiều tu tiên giả lạ mặt, cũng có thêm nhiều Tiên Linh chi địa. Giờ phút này tất cả mọi người đều đang tranh cướp nơi tốt, để thành chỗ trú thân sau này.

Ta đoán qua đoạn thời gian bình ổn ngắn ngủi này rồi, trong một khoảng thời gian dài trong tương lai, toàn bộ NGũ vũ Tiên giới sẽ chìm trong giết chóc. Nếu như chúng ta không nhanh chóng tìm nơi trú thân, nhanh chóng tăng thực lực của mình, nếu không sợ rằng chúng ta sẽ bị đào thải khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, nhìn người khác bước vào cảnh giới cao hơn.”

“Đúng.” Ba người Phục Thiên Ngấn vẫn không nói gì, Cổ Đạo đứng bên cảnh đã gấp gáp kêu lên.

Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù vừa dừng chuyện tu luyện lại, khi biết Cổ Đạo có thể nói chuyện đều vô cùng kinh ngạc.

Phục Thiên Ngấn cũng nói, “ Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên mới có ý nghĩ muốn xây dựng tông môn.”

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Tông môn thì nhất định phải xây dựng, ta tin tưởng lúc trước khi Dược Hương cốc thành lập nên, lấy cái tên này cũng là vì bất đắc dĩ. Tên của tông môn có ý nghĩa quyết định rất lớn đối với tương lai của tông môn, ta muốn thành lập một tông môn, nếu như ba vị đồng ý cùng làm với ta, vậy hãy biến Dược Hương cốc thành một nhánh của tông môn. Nếu như ba vị không đồng ý, tương lai ta vẫn sẽ tiêu diệt tiên trang Ngôn thị, giết chết Hàn Trầm Tướng và Lăng Viễn Sa, đòi lại công đạo cho Dược Hương cốc.”

Ba người Phục Thiên Ngấn đều hiểu ý của Lam Tiểu Bố, sau khi Tiên giới mới mở ra, vô số tông môn sẽ mọc lên. Sáng tạo ra tông môn, hoặc nắm giữ một tông môn tốt, đều có ưu thế quyết định đối với đại đạo tương lai. Lam Tiểu Bố rõ ràng không muốn tiếp tục lấy cái tên Dược Hương cốc làm tên của tông môn, nguyên nhân rất đơn giản. Cái tên Dược Hương cốc này không đủ vang dội uy phong, không phù hợp với xu thế của đại đạo.

“Lam huynh muốn lấy tên tông môn là gì?” Phục Thiên Ngấn hỏi.

“Đại Hoang Tiên Môn.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“A…” Phục Thiên Ngấn giật mình, lập tức nói, “Không được, cái tên này tuyệt đối không thể dùng được.”

Thường Khuynh Sương vẫn luôn im lặng cũng nói, “Lam sư huynh, đại sư huynh nói rất đúng, cái tên Đại Hoang Tiên Môn này một khi đặt ra sẽ gây ra hậu quả khó lường. Thứ nhất là Thánh Nhân sẽ không cho phép tông môn này tồn tại, thứ hai những cường giả của vũ trụ Đại Hoang trước kia của Ngũ Vũ Tiên giới sẽ không cho phép tiên môn tồn tại. Thứ ba là những tu sĩ còn lại của Ngũ Vũ Tiên giới, sau khi biết đến Đại Hoang Tiên Môn, nhất định sẽ tiêu diệt Đại Hoang Tiên Môn.”

Thích Hàm Phù nói theo, “Nói không chừng còn có cường giả Đại Hoang khác, muốn lấy cái tên này, đến lúc đó không phải sẽ có hai Đại Hoang Tiên Môn sao?”

Lam Tiểu Bố tán dương nhìn Thường Khuynh Sương, “Khuynh Sương sư tỷ nói đúng, cái tên này một khi đặt ra sẽ dẫn đến hậu quả khó lường. Con người của ta lại rất thích xen vào chuyện của người khác. lúc trước khi ta bị giam trong Luyện Hồn Oa của tiên trang Ngôn thị, đã nhìn thấy vô số người vô tội bị chết oan. Mà lúc đó năng lực của ta chỉ có thể cứu được một người, mà người đó cuối cùng còn phải nhảy vào trong vết nứt hỗn Độn, không rõ sống chết.”

Chương 405: Giết Kim Tiên. (1)

“Đúng, chúng ta nhìn thấy.” Thích Hàm Phù vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Tiên trang Ngôn thị làm xằng làm bậy như thế, làm đủ điều ác, nhưng vẫn khoác cái danh đại thiện nhân bên ngoài. Ha ha, cửu trọng thiên đã nằm trong khống chế của Thánh Nhân, ta tuyệt đối không tin những chuyện mà tiên trang Ngôn thị làm mà không có ai biết đến. Nhưng mà, tiên trang Ngôn thị vẫn tồn tại. Mọi người chỉ biết nhà mình sạch, không quản người khác như thế nào, đây chính là quy tắc ngầm thừa nhận ở cửu trọng thiên tu tiên giới. Chỉ cần không xâm phạm đến lợi ích của mình, có ai quản người khác sống hay chết? Nếu như xâm phạm đến lợi ích cả mình, vậy cho dù là một phần của cửu trọng thiên cũng phải cắt ra.”

Lam Tiểu Bố nói đến đây thì tự giễu nói, “Ha ha, không nói đâu xa, chính là Dược Hương cốc đấy, một vài đệ tử có chút lai lịch đến Dược Hương cốc, cũng dám nói diệt là diệt, diệt đi tông môn có truyền thừa đã lâu. Nếu như không phải thiên địa đột nhiên thay đổi, chuyện của Dược Hương cốc nhất định sẽ không có bất cứ ai quan tâm đến. Trong cửu trọng thiên của Tiên giới này, những tông môn vô tội giống như Dược Hương cốc có biết bao nhiêu? Những tiên môn ác độc như tiên trang Ngôn thị có bao nhiêu chứ?

Không sai, ta sáng lập ra Đại Hoang Tiên Môn, tất nhiên sẽ gặp vô số phiền phức. Nhưng ta vẫn muốn lập ra, trên con đường này có người nào gặp bất bình, bức xúc, nếu như Lam Tiểu Bố ta đã bước lên con đường này, nhất định sẽ đứng ra đòi lại công bằng. Bất kỳ một tông môn nào cũng có khát vọng lớn, lúc ban đầu luôn gặp phải trắc trở khó khăn. Ta hy vọng trong tương lai khi Ngũ Vũ Tiên giới gặp trắc trở, sẽ vẫn vì Đại Hoang Tiên Môn vững vàng mà vượt qua."

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố nhìn vào hư không mênh mông, "Vị tiền bối đã lấy năng lực của mình dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới kia, cuối cùng bị người khác đánh lén. Tại sao hắn phải là như vậy? Trên thực tế hắn có làm hay không, những chuyện này đều không liên quan gì đến hắn, hắn vẫn là cường giả đứng đầu trong vũ trụ Hạo Hãn, nhưng hắn vẫn làm.

Có một số việc, cần phải có người làm. Nếu như ngươi không làm, ta không làm, vậy tương lai của Ngũ Vũ Tiên giới này có khác gì cửu trọng thiên? Tâm huyết của vị tiền bối kia, cuối cùng sẽ bị đám người vì tư lợi tiêu hao hết thôi. Đáng tiếc ta không thể chờ đến khi thực lực mạnh hơn mới xây dựng Đại Hoang Tiên Môn, bởi vì lúc đó Đại Hoang Tiên Môn đã không còn thuộc về chúng ta nữa, ta cũng không có cách nào hoàn thành ý định trong lòng mình."

Lam Tiểu Bố nghĩ đến trước khi mình rời khỏi Địa Cầu, hắn vì không muốn cường giả ngoài hành tinh xâm lấn Địa Cầu, vì muốn Địa Cầu khôi phục bầu trời trong xanh, đã dứt khoát rời khỏi Địa Cầu. Cuối cùng bản thân Địa Cầu đã tự tịnh hóa, chuyện cường giả ngoài hành tinh xâm lấn cũng vì có sự tham gia của hắn mà không xảy ra.

Trong lòng hắn luôn giữ lại một vùng đất, trong lòng có một phần khát vọng, một phần chấp niệm, cho nên mới làm những chuyện này. Nếu không thì, hắn có khác gì những cường giả của cửu trọng thiên đâu? Vì sao Vũ Trụ Duy Mô lại ở trên người hắn? Có lẽ chính vì vùng đất bình yên kia trong lòng hắn, hắn mới có thể đi đến được ngày hôm nay, mới có được Vũ Trụ Duy Mô.

Người thì đều ích kỷ, Lam Tiểu Bố hắn cũng ích kỷ. Nhưng người ích kỷ không nên để lợi ích của mình ở trên một giới, không nên xây dựng lợi ích của mình trên sự sống chết của vô số người.

“Vì sao không thể chờ đến khi thực lực cường đị rồi đi thành lập Đại Hoang Tiên Môn chứ?” Thích Hàm Phù không hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố giải thích: “Bây giờ quy tắc của Ngũ Vũ Tiên Giới chỉ vừa mới thành lập, vô số tông môn sẽ mọc lên nhiều như nấm sau mưa. Dưới quy tắc Thiên Đạo, cho dù là tông môn nào cũng sẽ được thành lập một lần. Nói cách khác, nếu như chờ người khách thành lập Đại Hoang Tiên Môn rồi, được Thiên Đạo tán thành, vậy thì chúng ta không thể thành lập Đại Hoang Tiên Môn được nữa. CHo nên chúng ta nhất định phải thành lập Đại Hoang Tiên Môn ngay bây giờ.”

Phục Thiên Ngấn không chút do dự nói, “Tông chủ, Phục Thiên Ngấn ta nguyện ý gia nhập vào Đại Hoang Tiên Môn. Vì vùng đất Tiên giới an bình này, Phục Thiên Ngấn ta nguyện ý đi theo bước chân tông chủ, vì Đại Hoang Tiên Môn cống hiến một phần sức lực của mình.”

Thường Khuynh Sương cúi người hành lễ, “Thường Khuynh Sương ta từ giờ trở đi, nguyện đi theo bước chân của tông chủ và đại sư huynh, cống hiến sức lực của mình vì Đại Hoang Tiên Môn.”

Thích Hàm Phù cũng cúi người hành lễ theo: “Thích Hàm Phù ta nguyện ý gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, mong rằng bi kịch của Dược Hương cốc sẽ không bao giờ diễn ra nữa.”

Ánh mắt Cổ Đạo vòng tới vòng lui, cuối cùng nói, “Bố gia bảo ta đi hướng đông, ta sẽ đi hướng đông, Bố gia bảo ta đi hướng tây, ta sẽ đi hướng tây.”

“Đa tạ Thiên Ngấn sư huynh và hai vị sư tỷ đã giúp đỡ, bây giờ chúng ta lập tức đi tìm nơi làm trụ sở của tông môn, thành lập Đại Hoang Tiên Môn.” Lam Tiểu Bố khẽ khom người, cảm tạ ba người Phục Thiên Ngấn đã giúp đỡ. Cho dù có ý nghĩ tốt, nhưng không có ai giúp đỡ, có một người cũng không thể thành lập được.

Phục Thiên Ngấn nghiêm mặt nói, “Tông chủ, sau này không thể gọi chúng ta là sư huynh và sư tỷ nữa, không có quy củ thì sao quản lý được trên dưới.”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Xưng hô không quan trọng, quan trọng là chuyện mà chúng ta làm. Đi thôi, chúng ta đi tìm trụ sở cho tông môn.”

Mọi người có mục tiêu mới, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đều gạt nỗi bi thương trong lòng qua một bên. Trước đó Thường Khuynh Sương vẫn luôn áy náy bất an, nàng cảm thấy chuyện sư môn bị diệt, trách nhiệm chủ yếu là do nàng. Bây giờ sau khi có mục tiêu mới rồi, cảm giác áy náy bất an này bị che đi, tất cả tâm sức đều dồn vào việc thực hiện mục tiêu mới này.

Quy tắc của Ngũ Vũ Tiên Giới vừa mới hoàn thiện, trên đường đi, mấy người Lam Tiểu Bố đều có thể nhặt được vật liệu luyện khí ở khắp nơi. Đây đều là thứ từ trong vết nứt Hỗn Độn rơi ra.

Chương 406: Giết Kim Tiên. (2)

Chẳng những bọn người Lam Tiểu Bố điên cuồng nhặt các loại vật liệu, những tu sĩ khác, chỉ cần dừng việc tu luyện lại, đều đang thu thập vật liệu.

Trên đường đi, thỉnh thoảng bọn người Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy một vài trận pháp đơn giản bao phủ một vùng đất rộng lớn, đồng thời bên trên còn có lệnh bài trụ sở tông môn.

“Tông chủ, chúng ta có phải đã chậm chân rồi không?” Thích Hàm Phù không nhịn được hỏi một câu.”

“Không đâu.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

Ngũ Vũ Tiên Giới vô cùng mênh mông, nhất định sẽ có rất nhiều nơi tốt, huống hồ bọn hắn cũng xem như sớm rồi.

“Thật ra ngươi đừng chỉ nhìn mấy vòng sáng kia đã nghĩ đó là trụ sở tông môn. Trên thực tế bọn họ vẫn còn đang đi tìm kiếm ở nơi khác, một khi tim được nơi tốt hơn, bọn họ sẽ lập tức bỏ nơi này.” Lam Tiểu Bố nói thêm.

“Vậy chúng ta cũng tìm vài nơi trước, đến lúc đó chọn một cái tốt nhất.” Thích Hàm Phù cảm thấy cách này không tệ.

“Chúng ta không làm như vậy được.” Lam Tiểu Bố nói, “Khai tông lập phái là một chuyện thuận theo Thiên Đạo, sau khi ngươi đã chọn một nơi làm trụ ở tông môn, nơi đó sẽ tập trung vận may của tông môn. Nếu như không duyên không cớ vứt bỏ nó, vận may tán loạn, thành tựu của tông môn trong tương lai sẽ không tốt.”

Trước đó Phục Thiên Ngấn vẫn còn chưa biết nhiều về Lam Tiểu Bố, khi hắn biết Lam Tiểu Bố đã cứu Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù từ trong Khiết Phong tiên trì của Ngôn Thừa Kiếm ra, đã cảm thấy Lam Tiểu Bố không phải là người bình thường. Sau này khi Lam Tiểu Bố lấy ra Ngũ Thải Tiên Chi, hơn nữa còn không chỉ một cây, càng khiến hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không hề tầm thường.

Loại bảo vật như Ngũ Thải Tiên Chi, quả thật nếu may mắn thì có thể lấy được. Nhưng trong Thiên Đạo này, ngươi cho rằng mấy chữ vận may tốt có được dễ dàng lắm sao?

Càng về sau, khi Lam Tiểu Bố nói đến con đường đòi lại công bằng, trong lòng Phục Thiên Ngấn đã nhận định tương lai của Lam Tiểu Bố nhất định không thể định lượng được. Là đại sư huynh của Dược Hương cốc, mặc dù hắn kém hơn những đệ tử tông môn đỉnh cấp kia, nhưng cũng có cái nhìn của mình.

Hai tháng sau, tuyên chỉ của tông môn còn chưa định ra, nhưng vật liệu thu nhặt được đã càng ngày càng nhiều, thậm chí còn lấy được rất nhiều tiên tài cấp chín.

Hôm nay Cực Hải Vân Chu bay qua một vùng núi, rõ ràng là một dãy núi hoang vu, loại dãy núi hoang vu này, trên đường bọn họ đã gặp rất nhiều. Phần lớn là bị dung hợp lại, không thích hợp làm trụ sở tông môn.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại ngừng lại, từ sâu trong lòng hắn mơ hồ cảm nhận được nơi này rất thích hợp làm sơn môn của Đại Hoang Tiên Môn.

“Tạo dựng mô hình của nơi này.” Có ý nghĩ kia, lúc này Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng mô hình, đồng thời để mọi người bước xuống Cực Hải Vân Chu.

“Tông chủ, nơi này bình thường không có gì lạ cả, tiên linh khí cũng không nồng đậm, thua xa những nơi chúng ta đã nhìn qua trước đó.” Thích Hàm Phù nghi ngờ nói.

Trước đó bọn họ đã gặp qua rất nhiều nơi thích hợp để làm sơn môn, chẳng những có núi có nước, mà còn nồng đậm tiên linh khí. Nơi này trừ một vùng hoang vu ra, chỉ có mấy dãy núi thấp bé. CHẳng những không có núi, còn không có nước, tiên linh khí cũng không nồng đậm.

Bây giờ khắp nơi trên Ngũ Vũ Tiên Giới đều nồng đậm tiên linh khí, nơi hoang dã như thế này, thật sự không gặp được nhiều.

“Chờ một lát, ta nhìn xung quanh một chút…” Lam Tiểu Bố kiểm tra khắp nơi, Cổ Đạo bỗng nhiên kêu lên, “Bố gia, ta cảm nhận được phía trước có thứ tốt.”

“Dẫn đường, đi đến đó xem một chút.” Lam Tiểu Bố lập tức nói, Cổ Đạo khá nhạy cảm với linh vật thiên địa, đây là bản năng của phần lớn Thần thú.

Cổ Đạo nhanh chóng chạy lên phía trước, chỉ một nén nhang sau, Cổ Đạo đã ngừng lại. Trước mặt mấy người Lam Tiểu Bố là một khối tinh thiết đen nhánh nghiêng nghiêng cắm trên mặt đất, khối tinh thiết này có chu vi khoảng mười trượng.

“Đây tuyệt đối là đồ tốt.” Cảm nhận được khí lưu Hỗn Độn tản ra từ tinh thiết kia, Phục Thiên Ngấn thốt lên.

“Đây là Hỗn Độn Thiết Mẫu.” Lam Tiểu Bố âm thầm than, Hỗn Độn Thiết Mẫu chỉ xuất hiện khi hình thành nên thế giới Hỗn Độn, bây giờ lại xuất hiện ở Ngũ Vũ Tiên Giới.

“Ha ha ha…” Một giọng cười vang dội truyền đến, sau đó là một người nam tử có vóc người trung đẳng xuất hiện cách bọn người Lam Tiểu Bố không xa. ÁNh mắt hắn quét qua Hỗn Độn Thiết Mẫu, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Phục Thiên Ngấn, “Thấy ngươi là một Kim Tiên, ta tha cho bọn ngươi một mạng, mau dẫn người của ngươi đi đi.”

Ánh mắt Phục Thiên Ngấn nhìn về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đây chính là nguyên nhân Dược Hương cốc không bằng những tông môn khác. Dược Hương cốc là nơi trồng trọt tiên linh dược, đặc tính tiên linh dược Tiên giới như thế nào, bọn họ đều hiểu rõ hơn những người khác. Nhưng những cái khác thì rõ ràng kém hơn một chút.

Nếu như hắn là Kim Tiên, chỉ với câu này của đối phương, hắn đã ra tay rồi.

Lam Tiểu Bố không nói gì, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong tay. Người này cũng chỉ là một Kim Tiên hậu kỳ mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ là Kim Tiên viên mãn, bên phía bọn hắn trừ Phục Thiên Ngấn là Kim Tiên thì còn có hai Chân Tiên, cộng thêm hắn là Địa Tiên tầng hai.

Lam Tiểu Bố khẳng định, đối phương nhất định không thèm để mắt đến hắn. Một Địa Tiên tầng hai có mạnh thế nào thì cũng sẽ không lọt vào mắt một Kim Tiên.

Tên Kim Tiên này quả thật không hề quan tâm gì đến Lam Tiểu Bố, nhưng khi hắn thấy Thất âm Kích xuất hiện trong tay Lam Tiểu Bố, hai mắt lập tức sáng lên.

Thanh trường kích tốt, đây là suy nghĩ duy nhất của hắn.

“Ra tay.” Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, trường kích đã cuốn theo một đạo kích mang đánh ra.

Phục Thiên Ngấn giơ cây trường thương trong tay lên, trường thương huyễn hóa thành một vùng thương ảnh, khóa chặt khoảng không gian này lại.

Chương 407: Giết Kim Tiên. (3)

“Để Lao Tái Vũ ta nhìn xem, mấy con châu chấu nhỏ các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.” Nam tử Kim Tiên kia cũng lấy pháp bảo của mình ra, pháp bảo của hắn là một thanh chùy to.

Khó trách khi nhìn thấy Hỗn Độn Thiết Mẫu lại hưng phấn như vậy, nếu như hắn có được Hỗn Độn Thiết Mẫu, dùng Hỗn Độn Thiết Mẫu này chế tạo ra một cái chùy sắt, vậy thì thực lực của hắn đâu chỉ tăng lên một bậc.

Cây chùy kia đánh ra, tiên nguyên cuồng bạo lập tức xé rách không gian thương thế của Phục Thiên Ngấn.

Lam Tiểu Bố tựa như một lá cây, bị loại khí thế tiên nguyên cuồng bạo kia đánh bay ra ngoài.

Phục Thiên Ngấn thầm than, thực lực của Lam Tiểu Bố quá thấp, Địa Tiên và Kim Tiên chênh lệch nhau rất nhiều. Nếu như hôm nay hắn chạy trốn, những người còn lại nhất định sẽ chết.

Nghĩ đến đây, Phục Thiên Ngấn vung thương lên, không tiếp tục khóa chặt không gian nữa, mà hóa thành một đạo kinh thiên thương đánh về phía Lao Tái Vũ, đồng thời lớn tiếng kêu lên, “Tông chủ, ta ngăn cản hắn, các ngươi nhanh chóng đi trước đi. Thực lực của người này quá mạnh, ta không phải là đối thủ của hắn.”

Phục Thiên Ngấn thật sự không phải là đối thủ của đối phương, người này là Kim Tiên hậu kỳ, sức chiến đấu đã trải qua sự rèn luyện cả trăm lần. Mà Phục Thiên Ngấn chỉ mới bước vào Kim Tiên, khi hắn còn ở Chân Tiên cảnh, lực chiến đấu của hắn cũng chẳng khá bao nhiêu, nhiều nhất chỉ được xem là trung đẳng mà thôi. Bây giờ là Kim Tiên, đấu với người cùng cấp, sức chiến đấu rõ ràng yếu hơn rất nhiều.

TRốn ư? Trong từ điển của Lam Tiểu Bố chưa từng có từ trốn và vứt bỏ đồng đội.

Thất âm Kích lại cuốn theo một đạo kích mang đánh tới, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại bị khí thế từ thiết chùy của Lao Tái Vũ nghiền ép, phun ra một ngụm máu tươi, lại bay ngược ra ngoài.

“Phốc!” Một đóa hoa máu nổ tung, trong thiết chùy của Lao Tái Vũ bắn ra một đạo nhận mang đâm vào ngực của Phục Thiên Ngấn. Cùng lúc đó, pháp bảo của Thích Hàm Phù bị thiết chùy đánh trúng, tiên nguyên lực bị phản phệ, cả người bay ngược ra ngoài.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố lại nhào về phía Lao Tái Vũ lần thứ ba.

“Sâu kiến nho nhỏ này cũng không sợ chết nhỉ.” Lao Tái Vũ mỉa mai cười lạnh, tiên nguyên ngưng tụ, đồng thời có một đạo nhận mang bay ra khỏi thiết chùy, đánh về phía Lam Tiểu Bố. Hắn lười tiếp tục dùng khí thế nghiền ép Lam Tiểu Bố, lần này chuẩn bị trực tiếp xử lý Lam Tiểu Bố.

Trong mắt Lao Tái Vũ, lần này Lam Tiểu Bố sẽ bị đánh bay ra hơn mười dặm, sau đó vẫn lạc dưới nhận mang của hắn.

Cảm nhận được Lam Tiểu Bố gặp nguy hiểm, Phục Thiên Ngấn không quan tâm đến vết thương của mình, điên cuồng vung trường thương lên đánh về phía Lao Tái Vũ.

Thường Khuynh Sương cũng liều mạng lấy pháp bảo của mình ra, lao về phía Lao Tái Vũ. Lý tưởng to lớn của bọn họ còn chưa thực hiện được, sao có thể chết ở nơi này được chứ?

Khiến Lao Tái Vũ kinh hãi là, rõ ràng lần này hắn dùng tiên nguyên công kích và khí thế nghiền ép lớn hơn đánh về phía Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố không hề bị đánh bay, chuyện gì đang xảy ra?

“Phốc!” Nhận mang lại có thể xuyên qua ngực Lam Tiểu Bố.

Lao Tái Vũ cảm nhận được nguy hiểm đang lao đến, mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh vào trong đầu của hắn. Lao Tái Vũ kinh hãi, thần niệm điên cuồng quét ra, những đạo Thần Hồn Thứ này chỉ khiến hắn phân tâm chứ không thể khiến hắn bị thương.

“Oanh!” Uy thế thiết chùy của Lao Tái Vũ yếu đi, khi đập vào trường thương của Phục Thiên Ngấn, trường thương phát ra một tiếng răng rắc rồi gãy đi. Phục Thiên Ngấn lại phun một ngụm máu, đã bị trọng thương.

Lao Tái Vũ chẳng hề vui vẻ chút nào, không ngờ hắn lại cảm nhận được hơi thở chết chóc ập đến, ngay lập tức hắn nhìn thấy một đạo kích ảnh đột nhiên xuất hiện từ trong hư không, một khắc sau khi kích ảnh xuất hiện đã bổ đầu của hắn ra.

Thần thông không gian? Đây là ý nghĩ cuối cùng của Lao Tái Vũ.

Phục Thiên Ngấn đã bị thương nặng, hắn biết cho dù mấy người bọn họ có liều mạng cũng không thể nào ngăn cản được Lao Tái Vũ giết chết bọn họ, nhưng mà cho dù không thể ngăn cản được, hắn cũng muốn xông lên. Lúc trước khi Dược Hương cốc bị diệt, hắn chỉ có thể nằm trên mặt đất trơ mắt nhìn, bởi vì thực lực của hắn hoàn toàn không thể tham gia vào đó. Bây giờ ít nhất hắn có thể dốc ra một ít sức lực, nói cách khác là dốc hết toàn lực mà hắn có.

Phục Thiên Ngấn chỉ mới xông lên một bước đã ngừng lại, hắn đờ đẫn nhìn Lao Tái Vũ, thân thể Lao Tái Vũ đã bị Lam Tiểu Bố chém từ mi tẩm bổ ra làm hai, Nguyên Thần bên trong sương máu kia không kịp rên một tiếng nào đã bị trường kích của Lam Tiểu Bố tiêu diệt.

Có ngốc thế nào đi nữa thì Phục Thiên Ngấn cũng hiểu ra vì sao trước đó Lam Tiểu Bố lại không chịu nổi một kích kia, Lam Tiểu Bố rõ ràng là đang cố ý, mục đích là khiến Lao Tái Vũ thả lỏng cảnh giác với hắn, sau đó ra sát chiêu với Lao Tái Vũ.

“Tông chủ, ngươi giết người này rồi?” Phục Thiên Ngấn cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, chuyển thành kích động.

Lam Tiểu Bố nuốt mấy viên đan dược, sau đó lấy đan dược ra đưa cho Phục Thiên Ngấn và Thích Hàm Phù, “Không sai, ta đã xử lý gia hỏa này.”

Giờ phút này Thường Khuynh Sương cũng đã hoàn toàn hiểu ra, lúc trước Lam Tiểu Bố nói cái gì mà lỡ tay giết chết Chân Tiên Ngôn gia kia chứ, trên thực tế rõ ràng là hắn cố ý. Với khả năng khống chế tình hình chiến đấu như Lam Tiểu Bố, làm sao có chuyện lỡ tay giết chết Chân Tiên được chứ? Lúc đó nàng chỉ giúp Lam Tiểu Bố kìm hãm Chân Tiên kia một chút, Lam Tiểu Bố đã giết chết đối phương. Hôm nay ba người bọn họ cầm chân cường giả này, Lam Tiểu Bố giết chết đối phương hình như cũng không kỳ quái lắm.

Nàng nhanh chóng thông suốt, nếu như Lam Tiểu Bố không có bản lĩnh như vậy, khai tông lập phái chỉ sợ là chuyện buồn cười. Đằng trước vừa mới tạo dựng tông môn lên, đằng sau đã bị người ta tiêu diệt rồi.

“Tông chủ, nếu như ngươi bước vào Kim Tiên, e rằng ngay cả Huyền Tiên cũng có thể đánh bại.” Phục Thiên Ngấn kích động nói.

Chương 408: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (1)

“Tông chủ, nếu như ngươi bước vào Kim Tiên, e rằng ngay cả Huyền Tiên cũng có thể đánh bại.” Phục Thiên Ngấn kích động nói.

Lam Tiểu Bố cũng gật đầu, “Tu vi của ta quá thấp, lần này sau khi xây dựng tông môn xong, ta phải đi bế quan trước, nâng tu vi của ta lên cảnh giới Kim Tiên.”

“Mau cất khối tinh thiết này đi, nếu không thì sẽ hấp dẫn cường giả khác đến đó.” Thường Khuynh Sương nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, vươn tay ra vung một cái, thần niệm cuốn lên, nhưng Hỗn Độn Thiết Mẫu kia vẫn không nhúc nhích, Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu một chút, sau đó lập tức lấy mười mấy lá trận kỳ vứt xuống, lần này dưới sự khống chế của trận pháp, Lam Tiểu Bố lại cuốn lấy Hỗn Độn Thiết Mẫu một lần nữa. Nhưng mà không bỏ vào trong nhẫn của mình mà đặt nó vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Hỗn Độn Thiết Mẫu bay theo đường vòng cung, sau đó biến mất, rơi vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố lập tức biết được, Hỗn Độn Thiết Mẫu này có đẳng cấp quá cao, hoàn toàn không thể nào bỏ nó vào trong nhẫn được. Sớm biết vậy lúc này để tên gia hỏa kia cất Hỗn Độn Thiết Mẫu đi, sau đó hắn ra tay lấy đi mới đúng.

“Tông chủ, đây là nhẫn của người kia.” Thường Khuynh Sương nhặt chiếc nhẫn của Lao Tái Vũ lên đưa cho Lam Tiểu Bố.

“Đa tạ Khuynh Sương sư tỷ.” Lam Tiểu Bố nhận lấy, tông môn phải xây thật lớn, đồ đương nhiên là đưa cho hắn trước.

“Tông chủ, ta cảm thấy hay là nên đổi xưng hô một chút…” Phục Thiên Ngấn lại nhắc đến chuyện này.

Lam Tiểu Bố cũng thấy thế, hắn dứt khoát nói, “Nếu đã như vậy thì ta đây sẽ làm sư huynh khai phái của Đại Hoang Tiên Môn. Trước đó khi còn ở Nguyên Châu, ta cũng đã làm tông chủ mấy ngày, tất cả mọi người đều gọi ta là sư huynh.”

“Tiểu Bố sư huynh, ta cảm thấy xưng hô như vậy rất tốt.” Sau khi Thích Hàm Phù sử dụng đan dược chữa thương xong, vết thương đã tốt lên rất nhiều.

Dược Hương cốc coi trọng việc bồi dưỡng tiên dược, phẩm chất đan dược đương nhiên cũng không kém Chỉ là nhẫn của Phục Thiên Ngấn, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù đều đã bị mất đi, chỉ có thể dùng đan dược của Lam Tiểu Bố.

“Ta vẫn gọi là tông chủ thì hơn, ta quen gọi như vậy rồi.” Phục Thiên Ngấn nói.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, tiếp tục nói, “Nếu làm chủ một tông môn, ta hi vọng trong tương lai mọi người sẽ tu luyện công pháp mới.”

“A…” Mấy người Phục Thiên Ngấn đều kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Dù sao bọn họ cũng xuất thân từ Dược Hương cốc, công pháp đương nhiên cũng không kém gì so với công pháp của Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố lại bảo bọn họ tu luyện công pháp mới, cái này…

Lam Tiểu Bố lấy ra ba miếng ngọc giản nói, “Đây là công pháp mới của Đại Hoang Tiên Môn ta, môn công pháp này có thể tấn cấp đến Đại Ất Tiên. Trước đó môn công pháp này có tên là Thái Xuyên Quyết, bây giờ đổi thành Đại Hoang Quyết, là công pháp khai phái của Đại Hoang Tiên Môn chúng ta..”

“Nó cũng cùng một đẳng cấp với công pháp của Dược Hương cốc chúng ta.” Thích Hàm Phù là người đầu tiên nhận lấy công pháp.

Công pháp của Dược Hương cốc có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đương nhiên đó chỉ lằ mặt lý luận. Đại La Kim Tiên của cửu trọng thiên, bây giờ tương đương với Đại Ất Tiên.

“Đa tạ tông chủ.” Thường Khuynh Sương và Phục Thiên Ngấn cũng nhận lấy công pháp, bọn họ vẫn còn chút do dự.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Dược Hương cốc lấy chuyện trồng trọt tiên linh dược làm chủ, trước đó ta cũng đã nhìn thấy đấu pháp của các ngươi, công pháp cũng không lấy đấu pháp làm chủ, tính hạn chế rất lớn, tiềm lực cũng không cao. Sau khi Đại Hoang Tiên Môn chúng ta xuất hiện, sau này con đường đi sẽ rất gian nan, chúng ta cần tăng cao thực lực lên, cho nên chúng ta nhất định phải tu luyện Đại Hoang Quyết.”

“Vâng, tông chủ, chúng ta thay đổi công pháp.” Phục Thiên Ngấn và Thường Khuynh Sương đều hiểu ý của Lam Tiểu Bố.

“Bố gia, phía dưới này còn có tiên linh khí tràn ra.” Cổ Đạo chỉ vào nơi mà Lam Tiểu Bố đã lấy đi Hỗn Độn Thiết Mẫu.

Thần niệm Lam Tiểu Bố dò xét, lập tức cảm nhận được một tầng cấm chế. Thần niệm xé mở cấm chế, hắn ngây ngẩn cả người, bên trong này có ít nhất ba đầu Tiên Linh mạch xếp thành một hàng chôn ở dưới đất.

Cả ba người Phục Thiên Ngấn cũng thấy rõ, đều khiếp sợ nói, “Tiên Linh mạch? Không ngờ lại có Tiên Linh mạch?”

Dược Hương cốc cũng là đại tông truyền thừa, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng có một đầu Tiên Linh mạch, cho dù là hạ phẩm cũng không có. Đừng nói là Dược Hương cốc, cho dù là đại tiên môn bình thường cũng không có Tiên Linh mạch. Mà nơi này có ba đầu Tiên Linh mạch, hơn nữa hình như không phải là hạ phẩm.

“Tông chủ, ngươi quả nhiên nhìn rất chuẩn, nơi này chính là trụ sở tông môn.” Phục Thiên Ngấn kích động nói.

Điều quan trọng nhất của một tiên môn không phải là phong cảnh hữu tình, mà là tiên linh khí nồng đậm CHờ sau khi tiên linh khí nồng đậm rồi, có muốn phong cảnh tươi đẹp như thế nào cũng có thể dùng thần thông pháp thuật để thực hiện.

Lam Tiểu Bố lại kích động cảm nhận mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô vừa tạo ra, hình dạng mặt đất ở nơi này vẫn còn chưa hình thành xong. Có thể thấy hắn cảm ứng không sai, nơi này quả thật rất thích hợp để thành lập tông môn.

“Ta cất Tiên Linh mạch này đi đã, Thiên Ngấn, Khuynh Sương, Hàm Phù, bây giờ các ngươi lấy chỗ chúng ta đang đứng làm tâm, vây toàn bộ 10 vạn dặm xung quanh đây lại, nơi này chính là tông môn của chúng ta. Cổ Đạo, ngươi tìm kiếm trong phạm vi này một chút, xem có còn Tiên Linh mạch nào nữa không.” Lam Tiểu Bố nói.

“Được.” Mọi người đều vô cùng kích động.

Có tông môn, có công pháp, có Tiên Linh mạch, ở Ngũ Vũ Tiên Giới vừa mới hình thành này, thực lực nhất định sẽ điên cuồng tăng lên. Có lẽ một ngày nào đó, bọn họ thật sự có thể đứng trên đỉnh của Ngũ Vũ Tiên Giới, làm một ít chuyện vì Ngũ Vũ Tiên Giới.

…

Mấy người chia nhau ra làm việc, Lam Tiểu Bố bố trí một Ẩn Linh Trận ở trên Tiên Linh mạch trước, sau đó mới bắt đầu rút Tiên Linh mạch.

Những Tiên Linh mạch này cuối cùng cũng sẽ đặt ở dưới tông môn, nhưng không thể tùy tiện chôn cùng một chỗ được.

Chương 409: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (2)

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố cực kỳ cẩn thận rút toàn bộ Tiên Linh mạch ra, có một tảng đá to vuông vức có chu vi trăm trượng xuất hiện ở dưới cùng. Tảng đá này bằng phẳng tựa như một chiếc gương, phản chiếu ra màu xám nhàn nhạt.

Lam Tiểu Bố nhấc tảng đá này lên, vươn tay vung ra mấy chục lá trận kỳ, tảng đá này lập tức lơ lửng trên không trung ở trước mặt hắn.

Hơi thở đạo vận nhàn nhạt vờn quanh tảng đá, tâm tình Lam Tiểu Bố kích động, phi thân lên, ngưng tụ tiên nguyên, dùng ngón tay viết bốn chữ to lên tảng đá, Đại Hoang Tiên Môn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa viết xong bốn chữ này, mười vạn dặm xung quanh lập tức truyền ra từng tiếng vang. Núi non nhô lên, dòng sông xuất hiện.

Mấy người Phục Thiên Ngấn còn đang đứng ở nơi xa đều trợn mắt há mồm, bọn họ tận mắt nhìn thấy từng ngọn núi dâng lên, trông thấy từng dòng sống xuất hiện, sau đó hòa thành một thể.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã cất Tiên Linh mạch đi, tiên linh khí xung quanh vẫn không ngừng tụ lại, rất nhanh đã tạo thành từng mảng sương mù Tiên Linh bao phủ toàn bộ tông môn lại, trong khoảng thời gian ngắn đã biến hóa thành tiên cảnh chân chính.

Một đạo tin tức xuất hiện trong đầu của mọi người. “Ngũ Vũ Tiên Giới ngày mười một tháng năm, Đại Hoang Tiên Môn lập tông. Tông chủ Lam Tiểu Bố, người phụ tá Phục Thiên Ngấn, người phụ tá Thường Khuynh Sương, người phụ tá Thích Hàm Phù, người phụ tá Cổ Đạo.”

Bọn người Phục Thiên Ngấn còn đang bố trí trận kỳ vô cùng kích động nhìn về phía tông môn của bọn họ, Đại Hoang Tiên Môn đã được Thiên Đạo của Tiên giới mới công nhận. Từ hôm nay trở đi, chỉ cần Đại Hoang Tiên Môn còn tồn tại, bọn họ sẽ luôn luôn đi theo Đại Hoang Tiên Môn.

Lam Tiểu Bố cũng kích động vô cùng, cuối cùng hắn cũng đã đi được bước đầu tiên. Chờ đợi đến khi Đại Hoang Tiên Môn của hắn vững bước chân, trong tương lai cho dù Thánh Nhân có đến Ngũ Vũ Tiên Giới, hắn cũng có tư cách nói chuyện.

Đối với chuyện Thánh Nhân có thể đến Ngũ Vũ Tiên Giới được không, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định. Quy tắc Thiên Đạo của Ngũ Vũ Tiên Giới còn chưa hoàn toàn hình thành, vị tiền bối đã dung hợp Ngũ Vũ Tiên Giới kia đã bị đánh lén, đây là một vấn đề lớn.

Thánh Nhân là nhân vật như thế nào? Cửu trọng thiên trước kia đã từng nằm trong khống chế của Thánh Nhân, bây giờ đã biến thành Ngũ Vũ Tiên Giới, Thánh Nhân đến giới vực có tầng cao hơn, ai có thể khẳng định họ không có khả năng quay lại?

Lúc trước bảo vật Tiên thiên của vũ trụ Đại Hoang, thậm chí là bảo vật Hỗn Độn, đều nằm trong tay của Thánh Nhân. Lỡ như những bảo vật này có thể mở đường dẫn đến giới vực cấp thấp hơn thì sao?

Lam Tiểu Bố biết mình nhất định phải đẩy nhanh việc nghiên cứu trận pháp, bây giờ hắn chỉ là tông sư linh trận cấp bảy, hoàn toàn không đủ dùng.

…

Mười ngày sau, trong khu vực rộng mười vạn dặm đều đã được trận pháp bảo vệ, ngay cả bia đá tông môn cũng được bảo vệ trong trận pháp, bây giờ còn chưa phải là lúc Đại Hoang Tiên Môn xuất thế.

Mọi người tụ tập lại một chỗ, nhìn bia đá đang lơ lửng trước mặt, vô cùng xúc động.

“Tông chủ, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Gọng điệu của Thích Hàm Phù vẫn còn đang kích động, từ sau khi nhận được tin tức của Thiên Đạo, nói nàng là người phụ tá thành lập ra Đại Hoang Tiên Môn, nàng vẫn còn đang chìm trong kích động.

Lam Tiểu Bố chỉ vào hộ trận bên ngoài nói, “ Hộ trận của tông môn chỉ mới là linh trận cấp bảy, thật sự quá thấp, ta muốn thăng cấp hộ trận này lên. Nhiệm vụ quan trọng của các ngươi bây giờ là phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, đổi công pháp thành Đại Hoang Quyết.”

Lam Tiểu Bố lấy ra ba chiếc nhẫn đưa cho ba người, “Ta đang đào chỗ của Hỗn Độn Thiết Mẫu để chôn một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, các ngươi cứ ở chỗ này tu luyện trước đi, ba chiếc nhẫn này để ba người các ngươi giữ lại dùng. Còn Lao Tái Vũ đã bị chúng ta giết chết trước đó, người này đến từ Đại ân Tiên tông của vũ trụ Đại Huyền, lai lịch không nhỏ, tương lai mọi người cần phải cẩn thận một chút.”

Đây là tin tức hắn lấy được từ trong nhẫn của Lao Tái Vũ, trong nhẫn hắn còn có khoảng mấy triệu tiên tinh thượng phẩm, còn có mấy gốc tiên linh thảo đỉnh cấp, các loại vật liệu luyện khí. Trong nhẫn còn có một lệnh bài thân phận trưởng lão của Đại Ân Tiên Tông, loại người này là có địa vị thấp mới là chuyện lạ.

“Vâng, tông chủ.” Phục Thiên Ngấn là người đầu tiên nhận lấy nhẫn trong tay Lam Tiểu Bố. Cho dù Lam Tiểu Bố không nói, hắn cũng có thể đoán được địa vị của Lao Tái Vũ không thấp.

Cũng như tông chủ nói, chuyện quan trọng trước mắt đó chính là phải tăng thực lực của mình lên. Nơi này có nhiều tiên linh khí, cho dù Lam Tiểu Bố không lấy một đầu Tiên Linh Mạch ra, bọn họ cũng không thiếu tiên linh khí để tu luyện. Bây giờ lấy một đầu Tiên Linh mạch ra sử dụng, có thể tưởng tượng được tốc độ tu luyện nhất định sẽ nhanh hơn.

Mấy người Phục Thiên Ngấn đi tu luyện, Lam Tiểu Bố thì lấy một đống vật liệu ra đặt chồng chất xung quanh người, mượn nhờ Vũ Trụ Duy Mô điên cuồng nghiên cứu Trận Đạo và Khí Đạo.

Lúc trước hắn không cảm thấy hứng thú với chuyện luyện khí lắm, chỉ là bố trí trận pháp và luyện khí có quan hệ bổ trợ với nhau. Hắn muốn trở thành một Vương giả trận pháp đỉnh cấp, nhất định phải trở thành cao thủ KHí Đạo. Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể tập trung nghiên cứu Khí Đạo thôi.

…

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, cho dù có người đi ngang qua nơi này, cũng nhìn thấy tông môn mà bọn người Lam Tiểu Bố lập nên, nhưng cũng không có ai cưỡng ép phá vỡ.

Trước mắt Ngũ Vũ Tiên Giới có rất nhiều nơi tốt, chỉ cần không gây chuyện vô cớ, sẽ không tùy tiện đi phá nơi xây dựng tông môn của người khác.

Bọn người Phục Thiên Ngấn đều vô cùng kinh ngạc về Đại Hoang Quyết của Lam Tiểu Bố, đây là công pháp tu luyện gì vậy? KHi bọn họ thay đổi công pháp, dường như không hề có bất cứ trở ngại nào. Đây không phải là chuyện khiến bọn họ khiếp sợ nhất, điều khiến bọn họ chấn động nhất là, tốc độ tu luyện Đại Hoang Quyết quá nhanh khiến bọn hắn nghi ngờ mọi chuyện là giả.

Chương 410: Không có thời gian. (1)

Nhưng tiên linh khí đang hình thành vòng xoáy quang người kia, còn có tiên nguyên và thần niệm mạnh mẽ của bản thân, khiến bọn họ biết rằng đây không phải là giả, mà là chân thực, công pháp tu luyện này còn chân thực hơn. So với Đại Hoang Quyết, công pháp tu luyện mà bọn họ dùng trước đó ở Dược Hương cốc chính là rác rưởi trong rác rưởi.

Giờ phút này, cho dù là Thường Khuynh Sương bảo thủ nhất cũng biết, chỉ cần Đại Hoang Tiên Môn có thể vượt qua thời khắc gian nan lúc đầu, vậy thì nhất định sẽ trở thành tông môn cường đại trong Ngũ Vũ Tiên Giới.

Khó trách Lam Tiểu Bố chỉ mới là Địa Tiên đã có thể giết chết được Kim Tiên, loại công pháp tu luyện này, đâu chỉ nghịch thiên đến thế?

Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi, Phục Thiên Ngấn đã bước vào Kim Tiên tầng ba, trong thời gian này đã cộng thêm thời gian thay đổi công pháp. Đồng thời, Thường Khuynh Sương cũng đã độ kiếp tấn cấp lên Kim Tiên tầng một. Thích Hàm Phù là Chân Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào hàng ngũ Kim Tiên.

Cổ Đạo thì không tu luyện, cả ngày chạy sang đông rồi chạy sang tây, cứ như vậy mà nó cũng từ Tiên Yêu thú cấp một tấn cấp lên thành Tiên Yêu Thú cấp hai.

Người có tiến bộ nhỏ nhất chỉ sợ chính là Lam Tiểu Bố, mấy tháng qua, Lam Tiểu Bố vẫn là Địa Tiên tầng hai.

Nhưng mà giờ phút này Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng bố trí ra tiên trận cấp một, trở thành một Tiên Trận sư chân chính. Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ có thể luyện chế trận kỳ, nhưng Khí Đạo của hắn cũng tấn cấp trở thành tông sư Linh khí cấp bảy.

Lam Tiểu Bố ngừng việc nghiên cứu Trận Đạo lại, sau khi trở thành Tiên Trận sư cấp một, Trận Đạo của hắn đã gặp vách chắn. Cho dù có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, muốn tấn cấp Trận Đạo trong một thời gian ngắn là chuyện vô cùng khó khăn.

Chỉ trong vòng bốn tháng mà hắn có thể tấn cấp từ tông sư linh trận cấp bảy đến Tiên Trận sư cấp một, trừ nguyên do tu vi bây giờ của hắn là Địa Tiên ra, điều quan trọng hơn là nơi hắn đang ở là Tiên giới. Quy tắc của Tiên giới còn cao hơn tu chân giới biết bao nhiêu lần, cho nên hắn có thể dễ dàng vượt qua giai đoạn tông sư Linh trận. Cũng giống như luyện khí, hắn cũng có thể dễ dàng vượt qua giai đoạn luyện chế Linh khí, nhưng muốn luyện chế Tiên khí, vô cùng khó khăn.

Hắn nhất định phải dành nhiều thời gian hơn để nghiên cứu tiên trận, đáng tiếc là, bây giờ thứ hắn thiếu nhất chính là thời gian. Nếu tốn thêm nhiều năm nghiên cứu Trận Đạo nữa, có lẽ hắn có thể bước vào tầng cao hơn, trở thành một Tiên trận sư cao cấp. Nhưng như vậy thì sao chứ? Dựa vào một tiên trận có thể bảo vệ được Đại Hoang Tiên Môn sao? Hắn nhất định phải có thực lực mới được. Thực lực làm sao mà có? Cần phải có một lượng lớn thời gian mới được.

Thời gian, từ trước đến bây giờ Lam Tiểu Bố chưa từng cảm thấy thời gian quý giá đến vậy.

Lam Tiểu Bố đổi hộ trận bên ngoài trụ sở tông môn thành tiên trận Phòng Ngự cấp một trước, so với linh trận phòng ngự cấp bảy trước đó, tiên trận phòng ngự cao cấp hơn nhiều. Nhưng mà ở Tiên giới, tiên trận cấp một vẫn là trận pháp yếu nhất, thậm chí chỉ mới là bước ban đầu mà thôi.

Bỏ ra hơn nửa tháng, sau khi Lam Tiểu Bố thăng cấp trận pháp xong, vừa hay cũng là lúc Thích Hàm Phù độ kiếp trở thành Kim Tiên.

“Tiểu Bố sư huynh, đa tạ ngươi đã hộ pháp cho ta.” Vượt qua lôi kiếp trở thành Kim Tiên, Thích Hàm Phù vô cùng kích động, nàng không ngờ rằng có một ngày nàng cũng có thể bước vào Kim Tiên, hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy.

“Chúc mừng ngươi, Hàm Phù sư muội. Ta định sắp tới sẽ ra ngoài một chuyến, Thiên Ngấn và Khuynh Sương sư muội đều đang bế quan, ta không nói cho bọn họ được. Một khi có chuyện gì xảy ra, lập tức truyền tin cho ta biết. Ta có bố trí một cái Định Vị Truyền Tống Trận ở trong tông môn, chỉ cần phát tin tức cho ta, ta sẽ quay về tông môn ngay lập tức.” Lam Tiểu Bố cảm nhận được Phục Thiên Ngấn và Thường Khuynh Sương còn đang điên cuồng tu luyện, hắn quyết định rời khỏi tông môn một chuyến.

“A, tông chủ, ngươi có thể bố trí truyền tống trận sao?” Thích Hàm Phù mừng rỡ vô cùng.

Lam Tiểu Bố nói ra, “Trình độ trận pháp của ta rất kém cỏi, truyền tống này cần phải có trận bàn chuyên dụng mới có thể trở về, khoảng cách còn không thể quá xa. Lần này ta ra ngoài để tìm kiếm cơ duyên, nhìn xem trong khoảng thời gian ngắn có thể tăng trình độ trận pháp của mình lên hay không.”

“Tông chủ, thật ra có một chỗ có thể thử.” Giọng nói của Phục Thiên Ngấn truyền đến, hắn vừa mới bế quan xong, hẳn là thấy được Lam Tiểu Bố đang nói chuyện với Thích Hàm Phù.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được thực lực bây giờ của Phục Thiên Ngấn là Kim Tiên trung kỳ, tiên nguyên và thần niệm mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Hắn vô cùng vui mừng nói, “Thiến Ngấn, chúc mừng ngươi bước vào Kim Tiên tầng bốn.”

Phục Thiên Ngấn cảm thán nói, “Trước đó vẫn luôn tu luyện công pháp của Dược Hương cốc, cũng không cảm thấy gì. Nhưng bây giờ ta tu luyện Đại Hoang Quyết, mới biết được lúc trước ta thật giống ếch ngồi đáy giếng. KHó trách lại có Kim Tiên cường đại như vậy, hóa ra ngoài tư chất ra, công pháp mới là quan trọng nhất. Hàm Phù sư muội, cũng chúc mừng ngươi, bước vào cảnh giới Kim Tiên.”

Nếu như bây giờ lại đối mặt với Lao Tái Vũ, Phục Thiên Ngấn khẳng định mình sẽ có thực lực để đánh trả.

“Tông chủ, Thiên Ngấn sư huynh. Còn cả Hàm Phù sư muội, chúc mừng ngươi bước vào Kim Tiên, “ Giọng nói của Thường Khuynh Sương cũng truyền đến, nàng cũng đã ngừng bế quan.

“Khuynh Sương sư muội cũng không tệ đâu, đã đến Kim Tiên tầng hai rồi.” Phục Thiên Ngấn tán thưởng.

Thường Khuynh Sương cảm thán vô cùng, “Đại Hoang Quyết quả thật rất mạnh, ta cũng giống như Thiên Ngấn sư huynh, chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

Chương 411: Không có thời gian. (2)

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng cao hứng, tông môn mới bắt đầu đã có ba Kim Tiên rồi.

“Tông chủ, ngươi có biết đến trận bàn Thời Gian chưa?” Phục Thiên Ngấn nói.

Trận bàn Thời Gian? Lam Tiểu Bố hỏi, “Là thứ có thể khống chế thời gian sao?”

Phục Thiên Ngấn lắc đầu, “Không phải, nghe đồn Hồng Quân Thánh Nhân đạt được một mảnh Luân Hồi Thụ tàn phiến, sau đó dùng Luân Hồi Thụ tàn phiến này luyện chế ra trận bàn Thời Gian. Suy nghĩ của Thánh Nhân là việc tu đạo tiêu hao quá nhiều thời gian, nếu như có trận bàn Thời Gian, tu luyện bên trong trận bàn, chẳng phải là có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian hay sao?

“Biện pháp rất hay.” Lam Tiểu Bố nhịn không được khen, trong lòng của hắn thì đang suy nghĩ Luân Hồi Thụ là gì?

Phục Thiên Ngấn nói, “Chỉ là sau khi luyện chế ra trận bàn Thời Gian rồi, Thánh Nhân phát hiện ra hiệu quả khống chế thời gian của trận bàn Thời Gian quả thật đã đạt đến yêu cầu của hắn, ở bên ngoài một năm thì thời gian bên trong trận bàn Thời Gian đã trôi qua gấp mấy chục lần. Nhưng vấn đề là, trong trận bàn Thời Gian không thể tu luyện được. Cho dù ngươi tu luyện ở trong trận bàn Thời Gian vài vạn năm, cũng không bằng tu luyện ở bên ngoài một tháng. Bởi vì trận bàn Thời Gian không thể nào giúp tu sĩ cảm ngộ quy tắc Thiên Đạo, không cách nào cảm ngộ được quy tắc Thiên Đạo thì tu luyện còn ý nghĩa gì nữa.”

Lam Tiểu Bố giật mình, thứ này không thể tu luyện, nhưng hắn có thể dùng để nghiên cứu Trận Đạo và Khí Đạo mà.

Phục Thiên Ngấn tiếp tục nói, “Cái trận bàn Thời Gian này trở thành một thứ giống như gân gà, sau này đã nằm trong tay Nguyên Thủy Thánh nhân. Nguyên Thủy Thánh Nhân lại giao trận bàn Thời Gian này lại cho Hoàng Long chân nhân, tính tình của Hoàng Long chân nhân hiền hòa, trong một lần tụ hội đã tiện tay tặng trận bàn Thời Gian cho một người không nổi tiếng lắm, tên là Tả Văn Hi.”

“Hoàng Long chân nhân này cũng hào phóng thật, khó trách lại là Thượng Tiên.” Lam Tiểu Bố cảm thán, những Thượng Tiên này thật là rộng lượng, trận bàn Thời Gian mà nói đưa là đưa.

“Trận bàn Thời Gian vốn là thứ gân gà, trừ việc chênh lệch thời gian ra thì không dùng được gì cả. Cho dù dùng nó để cảm ngộ Đan Đạo, Khí Đạo đều không được.” Thường Khuynh Sương cũng đã nghe nói đến chuyện này, thuận miệng nói ra.

Phục Thiên Ngấn lắc đầu, “Không chắc, trận bàn Thời Gian trừ việc không thể dùng để tu luyện ra, vẫn có thể cảm ngộ những đạo khác, chỉ là rất phiền phức mà thôi. Ví dụ như nếu tông chủ muốn cảm ngộ Trần Đạo, có thể liên tục thử nghiệm bên trong trận bàn Thời Gian, gặp phải nơi mà mình không thể cảm ngộ được, có thể rời khỏi trận bàn Thời Gian ra ngoài, sau khi cảm ngộ xong đạo lý đó rồi, lại tiến vào trong trận bàn Thời Gian thử nghiệm.”

Nói cách khác, dùng trận bàn Thời Gian cảm ngộ Trận Đạo, cần ra ra vào vào. Lam Tiểu Bố không thèm để ý chút nào, nếu hắn có trận bàn Thời Gian. Có lẽ hắn không thể tu luyện trong trận bàn Thời Gian, nhưng có thể ở bên trong đó cảm ngộ Trận Đạo và Khí Đạo.

“Vậy Tả Văn Hi kia ở đâu?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, hắn muốn đi tìm Tả Văn Hi. Trận bàn Thời Gian này đối với người khác là gân gà, nhưng đối với hắn lại có tác dụng rất lớn.

Phục Thiên Ngấn nói, “ Vì Tả Văn Hi cực kỳ yêu thích Khí Đạo, sau này đã sáng lập nên Bồng Nhạc Tiên Khí Tông, hắn cũng là tông chủ đời thứ nhất. sau khi vũ trụ Đại Hoang thay đổi, năm đại vũ trụ dung hợp lại tạo thành Ngũ Vũ Tiên Giới, Bồng Nhạc Tiên Khí tông như thế nào ta cũng không biết nữa.”

Lam Tiểu Bố lấy ra một vài lá trận kỳ đưa cho đám người Phục Thiên

Ngấn, “Ta lập tức đi tìm Tả Văn Hi, các ngươi có chuyện gì thì lập tức thông báo cho ta biết, những trận kỳ này là trận kỳ hộ tông của chúng ta. Hộ trận của tông môn mặc dù chỉ mới là tiên trận cấp một nhưng chỉ cần bảo vệ tốt, vẫn sẽ có tác dụng rất lớn.”

Nghe thấy hộ trận tông môn đã được thăng cấp lên thành tiên trận cấp một, bọn người Phục Thiên Ngấn mừng rỡ vô cùng. Trên thực tế ở cửu trọng thiên, có thể bố trí ra tiên trận phần lớn là môn hạ của Thánh Nhân, mời họ ra tay một lần cũng không dễ dàng gì. Lúc trước hộ trận tông môn của Dược Hương cốc cũng chỉ là một tiên trận cấp ba mà thôi, đây là đã bỏ ra cái giá rất lớn mới có thể mời người bố trí.

Rời khỏi Đại Hoang Tiên Môn, Lam Tiểu Bố lập tức biết bản thân mình chắc chẳn phải làm như vậy. Lúc Ngũ Vũ Tiên Giới dung hợp lại, nơi hắn đang ở chính là Ngũ Trọng Túy Thiên. Trên người hắn có một phương vị cầu đại khái về Tiên giới lấy được từ trong tay Ngôn Cập Giản, nhưng bây giờ phương vị cầu này đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

Toàn bộ ngũ trọng thiên đã biến mất, hắn sửng sốt không thể tìm được nơi mà phương vị cầu đã chỉ ra. Trên đường đi gặp phải rất nhiều phường thị tạm thời, còn có một số tiên thành đang xây dựng lên, đương nhiên cũng có một vài tiên thành được xây dựng rất tốt. Ngoài ra còn có không ít nơi đang chuẩn bị khai tông lập phái như Đại Hoang Tiên Môn.

Người có cùng suy nghĩ với Lam Tiểu Bố rõ ràng không hề ít, những người này đều hi vọng có thể mượn chuyện khai tông lập phái để lấy được vận may đại đạo của Tiên giới mới.

Lam Tiểu Bố không sử dụng Cực Hải Vân Chu nữa, mà là đi bộ tìm kiếm Tả Văn Hi khắp nơi. Chỉ cần gặp được người, hắn sẽ hỏi thăm về Bồng Nhạc Tiên Khí Tông. Hơn một tháng qua, hắn vẫn chưa có được một đầu mối hữu dụng nào.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới cảm nhận được Đại Hoang Quyết của mình cũng có điểm hạn chế, Đại Hoang Quyết không thể vừa đi vừa tu luyện được.

Hắn sợ có lẽ phải tiêu tốn rất nhiều thời gian trên đường đi, nếu như có một công pháp có thể vừa đi vừa tu luyện, vậy thì sẽ tiết kiệm biết bao nhiêu thời gian chứ?

Lần này Lam Tiểu Bố không dùng Vũ Trụ Duy Mô để xây dựng mô hình sửa đổi nữa. Khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra loại bảo vật như Đại Hoang Quyết, đã tốn hao một khoảng thời gian quá dài. Bản thân hắn tự thử nghiệm vừa đi vừa tiến hành vận chuyển chu thiên, sau đó hấp thu Tiên Linh mạch trong Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 412: Suy nghĩ hão huyền. (1)

Suy nghĩ thì rất tốt, nhưng rõ ràng không phù hợp với thực tế. Vận chuyển xong chu thiên đầu tiên, tiên linh khí của Lam Tiểu Bố suýt chút nữa bị mất đi, khiến kinh mạch của hắn bị phá hủy.

Nhưng Lam Tiểu Bố là loại người ngay cả thần hồn cũng dám xé, sao có thể có chuyện hắn e ngại chuyện mất đi tiên linh khí, kinh mạch bị xé rách? Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần…

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là do hắn có Ngũ Chi Dịch, tác dụng chữa trị Nguyên Thần của Ngũ Chi Dịch tuy không lớn, nhưng tác dụng chữa trị đan điền kinh mạch thì vô cùng nhanh.

Một khi thử nghiệm có chút tiến bộ, hắn sẽ không có ý định từ bỏ.

Mỗi lần hắn đều sẽ tiến bộ một chút xíu, đều này có nghĩa là cuối cùng rồi cũng có ngày hắn sẽ thành công.

Lần thứ 1068, sau khi Lam Tiểu Bố lặp đi lặp lại quá trình sửa chữa Đại Hoang Quyết, thành công vận chuyển được chu thiên đầu tiên. Lam Tiểu Bố xác nhận bản thân mình vẫn bình yên vô sự, trong lòng vô cùng vui mừng, Đại Hoang Quyết lại tiếp tục vận chuyển chu thiên thứ hai.

“Răng rắc!” Lam Tiểu Bố nghe thấy rõ tiếng kinh mạch bị đứt, đau đớn cuồng bạo khiến Lam Tiểu Bố trực tiếp ngồi liệt trên mặt đât. Loại tình cảnh này không phải là lần đầu tiên xảy ra, nhưng lần này lại là lần nghiêm trọng nhất

Nuốt mấy viên đan dược vào, trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hắn biết vấn đề quan trọng nhất của công pháp mới này là gì.

Vừa làm chuyện khác, vừa tu luyện công pháp không phải là không thực hiện được, nhưng chuyện này thật sự quá khó khăn. Chu thiên thứ nhất thành công, không có nghĩa chu thiên thứ hai ngươi sẽ thành công.

Bởi vì chu thiên thứ nhất ngươi thành công, là vì vị trí người đặt chân, không gian thay đổi, hơi thở lưu động, thậm chí ngay cả tư thế cả người, cảnh vật xung quanh đều hoàn toàn khác với lúc vận chuyển chu thiên thứ hai, cho nên những thứ đó thích hợp khi vận chuyển chu thiên thứ nhất, nhưng không nhất định nó thích hợp khi vận chuyển chu thiên thứ hai.

Lam Tiểu Bố uống nửa bình Ngũ Chi Dịch, ngồi tại chỗ vận chuyên Thái Xuyên Quyết lúc đầu trọn mấy ngày, lúc này mới thở ra mấy hơi. Trong lòng của hắn lại càng nông nóng hơn, nếu như hắn thật sự sáng tạo ra được loại công pháp này, vậy thì sẽ mạnh đến mức nào chứ? Đây không chỉ vì một môn công pháp tu luyện, mà nó cũng thích hợp với Đan Đạo, Khí Đạo, Trận Đạo.

CÓ thể nghĩ đến, luyện chế đan dược giống nhau, vật liệu đan dược tuyệt đối không thể cùng một dạng. Những dược liệu này chỉ có thể có tên giống nhau thôi, nhưng cách sinh tồn, tuổi thọ, dược tính đều khác nhau. Một khi hắn có thể khống chế những biến hóa rất nhỏ này trong khi luyện đan, hắn có không muốn trở thành tông sư Đan Đạo đỉnh cấp cũng khó.

Hắn nhất định phải sáng tạo ra môn công pháp tu luyện cao cấp nhất, nếu không hắn dựa vào cái gì mà đứng trên đỉnh cao của Ngũ Vũ Tiên Giới? Nếu như mọi chuyện đều phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì người khác cũng có thể.

“Đạo hữu có cần ta giúp đỡ gì không?” Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố.

Một nam tử vô cùng xinh đẹp, Lam Tiểu Bố cảm thấy trong lòng mình hình dung như vậy có chút kỳ quái. Nhưng người đang nói chuyện ngay trước mắt này rõ ràng là một nam tử. Nhưng tướng mạo lại khá nữ tinh, xinh đẹp đến mức quá đáng.

Nếu như dùng từ ngữ của Địa Cầu thì chính là một tiểu thịt tươi. Nhưng thật lòng, Lam Tiểu Bố không quan tâm đến loại người này. Rõ ràng là nam, nhưng hết lần này đến lần khác lại thiếu đi một thứ của nam tử, đó chính là khí phách nam tử.

“Kinh mạch của ta bị đứt, còn chưa hoàn toàn khôi phục.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đứng lên.

Tu vi của nam tử trước mắt này có lẽ là Kim Tiên sơ kỳ, cho dù kinh mạch của hắn không bị gãy, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của người này. Nhưng mà bây giờ kinh mạch của hắn vừa mới khôi phục lại, nếu như đối phương ra tay, hắn cũng có thể dễ dàng trốn thoát. Huống hồ hắn cũng không hề cảm nhận được chút sát khí nào từ trên người người này.

Hắn vừa hay mới nhập môn Tung Địa Kim Quang, muôn trốn thoát trước mặt một Kim Tiên sơ kỳ có lẽ còn có thể làm được.

Nghĩ đến Tung ĐỊa Kim Quang, lại nghĩ đến chuyện còn chưa tạo dựng xong Địa Sát Biến, Thất Phách Trảm, Thập Nhị Chân Ngôn…

Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán, không phải hắn không có đồ tốt, mà thật sự là do hắn không có thời gian tu luyện. Thời gian, đây cũng chính là mục đích chuyến đi lần này của hắn.

Nam tử này sửng sốt, lập tức nói, “Kinh mạch bị thương thì đúng là không có cách nào, nếu như thần hồn bị thương, vậy thì có thể đến hẻm núi Uẩn Thần tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa…”

Cửu Diệp Độ Thần Hoa? Lam Tiểu Bố nghi ngờ, hắn chưa từng nghe đến loài hoa này bao giờ.

Nam tử thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố, đoán rằng Lam Tiểu Bố không biết, cho nên thuận miệng nói, “Cửu Diệp Độ Thần Hoa là tiên linh thảo dùng để luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, có giá trị cực cao, chỉ là bây giờ đi thì hơi trễ. Cửu Diệp Độ Thần Hoa ở biên giới hẻm núi Uẩn Thần đã bị lấy đi hết rồi, mà bên trong lại không thể vào được. Muốn tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa, chỉ có thể tìm vận may ở vùng biên giới thôi.”

“Trước kia ta chưa từng nghe nói đến hoa này, cũng chưa từng nghe nói có loại đan dược này.” Lam Tiểu Bố lúng túng nói, nam tử này vô cùng nhiệt tình.

Nam tử cười một cái. “Chưa từng nghe nói đến là chuyện rất bình thường, đây là từ bên ngoài Hỗn Độn dung hợp vào Ngũ Vũ Tiên Giới. Nhưng mà loại hoa này đã tồn tại từ rất sớm rồi, vũ trụ Cổ Hoàng có một Tiên Đan sư nói ra, hắn còn bản đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan tàn phiến. ĐÁng tiếc đan phương kia thiếu rất nghiêm trọng, không ai có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan. Cũng may Cửu Diệp Độ Thần Hoa không cần luyện đan, có thể dùng trực tiếp, đối với thần hồn cũng có chỗ tốt, thật giống như Ngũ Thải Tiên Chi trong truyền thuyết vậy.”

Chương 413: Suy nghĩ hão huyền. (2)

“Còn chưa thỉnh giáo danh tính của đạo hữu là gì? Ta tên là Lam Tiểu Bố, đa tạ đạo hữu đã nói chuyện này cho ta biết, không biết đạo hữu có vị trí cụ thể của hẻm núi Uẩn Thần không?” Lam Tiểu Bố hành tiên thủ lễ.

Hắn thật sự thiếu linh dược chữa trị thần hồn, hẻm núi Uẩn Thần này hắn nhất định phải đến một lần. Dù sao thì bây gờ hắn cũng không có phương hướng, nếu tìm một khoảng thời gian mà không thấy gì cả, hắn sẽ trở lại Đại Hoang Tiên Môn, tập trung nghiên cứu Trận Đạo.

Nam tử vội vàng nói, “Ta tên là Du Ngạn, chuyện này có rất nhiều người biết, Lam đạo hữu không cần khách sáo.”

Khi nói chuyện, Du Ngạn còn lấy một quả cầu thủy tinh ra, khắc họa một vài thứ trong đó, sau đó đưa quả cầu thủy tinh này cho Lam Tiểu Bố, “Đây là vị trí của hẻm núi Uẩn Thần, nhưng mà ngươi nhất định phải cẩn thận, chỗ đó có rất nhiều cường giả, đặc biệt là…”

Nói đến đây Du Ngạn dường như nhớ ra chuyện gì đó, nhìn Lam Tiểu

Bố hỏi, “Lam đạo hữu, ngươi là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta chính là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang.”

Du Ngạn vỗ tay một cái, “Ta nói mà, ta nhìn ngươi không giống từ vũ trụ khác đến, ta cũng là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang. Sau khi ngươi đến hẻm núi Uẩn Thần rồi, nhớ phải cẩn thận tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, cả đám người đó đều giống như Ác Ma vậy, chỉ biết cướp bóc. Một lời không hợp lập tức giết chóc, sát khí quá nặng.”

“Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.” Lam Tiểu Bố cảm tạ.

“Không có việc gì, sau này còn gặp lại,” Du Ngạn quay người định đi.

Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, “Xin hỏi Du đạo hữu có từng nghe nói đến Bồng Nhạc Tiên Khí Tông chưa?”

Du Ngạn khó hiểu đáp, “Đương nhiên là đã từng nghe nói đến, lúc Bồng Nhạc Tiên Khí tông thành lập, còn có một vị Thượng Tiên đến, cũng không phải tông môn tầm thường có thể so sánh được. Bây giờ Bồng Nhạc Tiên Khí Tông đã không còn, năm đại vũ trụ dung hợp lại thành Ngũ Vũ Tiên Giới, Bồng Nhạc Tiên KHí Tông cũng đã biến mất trong lúc đó rồi.”

Trên mặt Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ thất vọng, sau đó hắn nghĩ đến, Bồng Nhạc Tiên Khí Tông mất tích, thế sao Du Ngạn lại biết? Bây giờ Ngũ Vũ Tiên Giới vô cùng rộng lớn. Đừng nói là chuyện này, cho dù là một tu sĩ đi thí luyện bên ngoài, muốn quay về tông môn của mình là chuyện cực kỳ khó khăn.

“Ta ở hẻm núi Uẩn Thần một khoảng thời gian, ở đó gặp được một đệ tử của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông. Nàng cũng ở đó tìm kiếm vận may, muốn tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa.” Du Ngạn giải thích.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, vội vàng nói, “Đạo hữu có thể giới thiệu vị đệ tử kia cho ta biết một chút được không, ta có một người bạn ở Bồng Nhạc Tiên Khí Tông, sau khi vũ trụ Đại Hoang thay đổi, ta cũng mất đi tin tức của người bạn đó, trong lòng đang vô cùng lo lắng.”

Du Ngạn phác họa ra chân dung của một nữ tu trong hư không, nói, “Đây là đạo hữu Liên Ngân Bình của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông, thần hồn của đạo lữ nàng bị thương, vẫn luôn ở lại hẻm núi Uẩn Thần tìm kiếm Cửu Diệp Độ Thần Hoa.”

Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một lần nữa, lúc này mới chào từ biết Du Ngạn.

Lúc đầu dựa theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn sẽ vừa tu luyện vừa đến hẻm núi Uẩn Thần. Nhưng sau khi nghe thấy Liên Ngân Bình của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông đang ở đó, hắn lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Từ chỗ Lam Tiểu Bố đến hẻm núi Uẩn Thần không tính là xa, dùng Cực Hải Vân Chu thì chỉ cần năm ngày là đến.

Từ xa Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một phường thị có quy mô khá lớn, Ngũ Vũ Tiên Giới vừa mới hình thành, Lam Tiểu Bố đi khắp nơi đều có thể nhìn thấy phương thị đơn sơ. Nhưng loại phường thị có quy mô lớn như loại trước mắt này, đây quả thật là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy.

Bên ngoài phường thị có mấy chữ lớn, phường thị hẻm núi Uẩn Thần.

Trong phường thị có rất nhiều tu sĩ tới lui, từ hơi thở dao động trên người, Lam Tiểu Bố xác nhận phần lớn người ở đây đều có tu vi Chân Tiên, cũng có một ít Kim Tiên. Còn có tu sĩ phía trên Kim Tiên, ngẫu nhiên có thể gặp được một hai người.

“Bán ngọc giản vị trí xuất hiện Cửu Diệp Độ Thần Hoa nhiều nhất ở hẻm núi Uẩn Thần, nơi này chẳng những an toàn đáng tin, mà cơ hội có được Cửu Diệp Độ Thần Hoa là nhiều nhất…” Một vị tu sĩ giơ một cái ngọc giản đứng ngay tại cửa ra vào phường thị hét lớn, tu vi của hắn, nhiều nhất chỉ là Chân Tiên sơ kỳ.

Lam Tiểu Bố bước đến, chưa đợi Lam Tiểu Bố mở miệng, tên tu sĩ này đã tiến đến đón, “Đạo hữu chắc hẳn vừa mới đến hẻm núi Uẩn Thần? Ta nói cho ngươi biết, muốn thu hoạch được Cửu Diệp Độ Thần Hoa ở trong hẻm núi Uẩn Thần, mua ngọc giản của ta đảm bảo không sai đâu. Trừ nơi xuất hiện Cửu Diệp Độ Thần Hoa, ta còn bán đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan.”

Là một người đã ngây người ở biên giới hẻm núi Uẩn Thần gần một năm mà nói, hắn vô cùng rõ ràng những tu sĩ đến nơi này cần thứ gì, đó chính là Cửu Diệp Độ Thần Hoa. Một khi ngươi đến nơi này quá một tháng, vậy thì sẽ không tin một chữ hắn nói.

“Mua luôn cả hai loại đó thì bán như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“100 tiên tinh thượng phẩm.” Tu sĩ này mừng rỡ, lập tức báo giá.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Quá đắt, mười tiên tinh thượng phẩm, không bán thì ta đi.”

“Bán, đương nhiên bán chứ. Ta vừa gặp đạo hữu là đã thấy rất có duyên, thứ này đương nhiên là phải bán cho người có duyên rồi.” Tu sĩ này không đợi Lam Tiểu Bố lấy tiên tinh ra đã chủ động nhét hai miếng ngọc giản vào trong tay Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn không rà quét trong hẻm núi Uẩn Thần tìm kiếm xem vị trí an toàn đáng tin tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa như chỉ dẫn trong ngọc giản. Nếu như loại ngọc giản này là thật, vậy thì cũng chẳng đến lượt hắn đến mua. Thứ thần niệm hắn quét đến, là miếng ngọc giản chứa đan phương khiếm khuyết luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan.

Cho dù đối phương nói là ngọc giản đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, đan phương trong ngọc giản chính là bản tàn thiên mà Du Ngạn đã nói.

Chương 414: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (1)

Loại đan phương này không phải không đáng tiền, có rất nhiều người mua về, sau đó tự mình từ từ nghiên cứu, có thể thật sự tu bổ ra được một đan phương mới.

Lấy loại đan phương tàn này ra, đồng thời cho phép loại đan phương tàn thiên này được rao bán khắp nơi, khẳng định là có mục đích của mình, mục đích này đương nhiên là cổ vũ toàn bộ mọi người đi tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa. Nếu như hắn đoán không sai, trong phường thị này nhất định có một cửa hàng cực lớn chuyên thu mua Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Bản đan phương trong ngọc giản này quả thật đã bị khiếm khuyết rất nhiều, cộng thêm cả Cửu Diệp Độ Thần Hoa, chỉ có năm loại dược liệu trong đó, cũng may trong này còn giới thiệu tác dụng của Cửu Chuyển Độ Thần Đan.

Lam Tiểu Bố cất ngọc giản chứa đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan vào trong Vũ Trụ Duy Mô, để Vũ Trụ Duy Mô tạo ra đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan hoàn chỉnh, lúc này mới bước vào trong phường thị.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, vừa tiến vào trong phường thị, cửa hàng đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Uẩn Thần đan các. Bên ngoài

Uẩn Thần đan các có một bình phong trận pháp rất lớn, trên bình phong viết thu mua Cửu Diệp Độ Thần Hoa với giá cao. Trừ cái này ra, còn bán ra các loại tiên đan, phần lớn tiên đan được bán ra đều là đan dược chữa thương, còn có một số đan dược có tác dụng khôi phục thần hồn.

Đan dược khôi phục thần hồn đều có giá rất cao, có lẽ sau khi tiến vào hẻm núi Uẩn Thần thì hai loại đan dược này là thứ cần dùng đến

Sau khi Lam Tiểu Bố vào trong cửa hàng, lập tức cảm nhận được sinh ý của cửa hàng này vô cùng tốt, không ngừng có tu sĩ tiến đến, thỉnh thoảng cũng có tu sĩ đi ra ngoài. Tu sĩ vào trong, đa phần đều là mua sắm đan dược chữa thương, hơn nữa còn là đan dược khôi phục thần hồn

Vì nhìn thấy Cửu Diệp Độ Thần Hoa, Lam Tiểu Bố đợi trong cửa hàng khoảng chừng hai canh giờ, cuối cùng cũng có một người nam tử vội vàng bước đến, lấy ra một hộp ngọc nói, “Ta cần một viên Phá Huyền Đan.”

Không đợi chưởng quỹ của cửa hàng kia lấy được hộp ngọc, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã quét đến, bên trong là một bông hoa màu tím có chín lá.

Chỉ dùng thần niệm quét qua một chút, Lam Tiểu Bố đã lập tức cảm nhận được thức hải của mình trở nên rõ ràng hơn, hắn biết, đây tuyệt đối là đồ tốt. Tiên linh thảo vô cùng tốt với thức hải và Nguyên Thần như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy

Dùng thứ tốt như vậy chỉ để đổi một viên Phá Huyền Đan? Nhưng sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng tỉnh ngộ, Phá Huyền Đan nhất định là đan dược giúp tu sĩ bước vào Huyền Tiên cảnh. Đối với tu sĩ cần Phá Huyền Đan mà nói, đừng nói là một cây Cửu Diệp Độ Thần Hoa, cho dù là vài cây, chỉ sợ cũng sẽ đổi. Một cái mang đến sự đột phá về thực lực, một cái cất ở trong người thì tạm thời cũng chưa dùng được.

“Không thành vấn đề.” Chưởng quỹ kiểm tra Cửu Diệp Độ Thần Hoa trong hộp ngọc một chút, sau đó khép hộp lại cất đi, đồng thời lấy ra một bình ngọc đưa cho nam tử này.

Cùng lúc đó Lam Tiểu Bố truyền ý niệm vào trong Vũ Trụ Duy Mô, xây dựng nên đan phương luyện chế Phá Huyền Đan.

Nam tử cầm bình ngọc lên, dùng thần niệm quét qua, khi hắn phát hiện bên trong thật sự là Phá Huyền Đan thì lập tức rời khỏi cửa hàng. Lúc này, Lam Tiểu Bố đã tạo dựng xong đan phương luyện chế Phá Huyền Đan.

Ngũ Vũ Tiên Giới vừa mới hình thành, Lam Tiểu Bố không biết những người này lấy đan phương Phá Huyền Đan từ đâu ra, nhưng mà không quan trọng, bây giờ hắn cũng có rồi.

“Xin hỏi chỗ các ngươi có đan dược tấn cấp Đại Ất Tiên không?” Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt chưởng quỹ kia ôm quyền hỏi.

Chưởng quỹ thì vô cùng kinh ngạc đánh giá Lam Tiểu Bố, nhìn thế nào cũng thấy Lam Tiểu Bố không giống như Huyền Tiên viên mãn.

“Còn một viên Tịch Ất Tiên Đan hạ đẳng, nhưng mà giá cả không hề thấp.” Chưởng quỹ nói.

“Có thể cho ta xem một chút không?” Lam Tiểu Bố lập tức nôn nóng hỏi.

Chưởng quỷ từ tốn nói, “Nhìn cũng được, nhưng mà phải đặt cọc 1000 tiên tinh thượng phẩm. Nếu như không cần, 1000 tiên tinh thượng phẩm này cũng không thể lấy về.”

“Được.” Lam Tiểu Bố lập tức đồng ý, sau đó lấy 1000 tiên tinh thượng phẩm ra. Chuyện này hắn có thể hiểu được, nếu như ai cũng yêu cầu mở bình xem đan dược, vậy thì dược hiệu sẽ bị mất đi một chút xíu

Chưởng quỹ kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, cất 1000 tiên tinh thượng phẩm đi, sau đó lấy ra một bình ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố. “Thời gian là năm giây.”

Ở trong cửa hàng này, hắn không lo Lam Tiểu Bố sẽ cầm đồ đi mất.

Lam Tiểu Bố vừa mở bình ngọc ra đã để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra đan phương luyện chế Tịch Ất Tiên Đan, tạo dựng ra thứ không có cấm chế như thế này rất nhanh.

Đan dược này rõ ràng không tinh khiết lắm, lại ẩn chứa hơi thở đại đạo. Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn hết năm giây, trả bình ngọc lại cho chưởng quỹ, thở dài nói, “Đan dược này không có tác dụng gì lớn đối với ta.”

Chưởng quỹ không thèm để ý, cất đan dược đi. Lam Tiểu Bố vừa mới giao 1000 tiên tinh thượng phẩm, đan dược lại không cần, tiên tinh hắn cũng không trả. Đan dược luôn luôn có thể bán được, nhiều thêm một chút tiên tinh tại sao lại không làm chứ.

“Vị đạo hữu này, nếu như ngươi thật sự muốn mua Tịch Ất Tiên Đan loại tốt, vậy thì đầu tháng sau rồi tới. Ta có thể nói cho ngươi biết, bây giờ trên Ngũ Vũ Tiên Giới này, cửa hàng có thể bán ra Tịch Ất Tiên Đan, tuyệt đối không vượt quá mười nhà. Bởi vì đan phương luyện chế ra Tịch Ất Tiên Đan không phải ai cũng có được” Chưởng quỹ thấy Lam Tiểu Bố xoay người đi, nhàn nhạt nói một câu.

“Đa tạ, vậy tháng sau ta lại đến xem.” Lam Tiểu Bố ôm quyền cảm tạ, sau đó quay người định rời khỏi.

“Xin hỏi có Phục Thần Tiên Đan không?” Một giọng nói mệt mỏi truyền đến, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một nữ tử đang từ bên ngoài cửa hàng bước vào.

Chương 415: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (2)

Đây chính là Liên Ngân Bình của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông? Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, đây quả thật chính là người mà hắn muốn tìm. Hắn vừa đến đây còn chưa kịp đi tim, Liên Ngân Bình đã xuất hiện ngay trước mặt.

“Không có hạ đẳng, chỉ có loại trung đẳng và thượng đẳng.” Lần này không phải chưởng quỹ mà là một tiểu nhị ra tiếp đãi.

Xem ra vừa rồi Lam Tiểu Bố có thể gặp được chưởng quỹ là nhờ vào ánh sáng của vị tu sĩ đã bán Cửu Diệp Độ Thần Hoa kia.

“A…” Liên Ngân Bình a một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ mất mát, còn có chút tuyệt vọng. nàng dứng ở đó ngây ngốc một lúc lâu, sau đó mới cúi đầu chậm rãi quay người đi.

Lam Tiểu Bố chủ động nói, “Vì sao không mua trung đẳng và thượng đẳng? Dược hiệu rõ ràng tốt hơn nhiều mà.”

Người xung quanh đều nhìn Lam Tiểu Bố với ánh mắt khinh bỉ, nếu như người ta có thể mua được đan dược tốt, ai lại muốn đan dược hạ đẳng chứ? Thế mà lại có thể hỏi ra một câu ngốc nghếch như vậy.

Liên Ngân Bình mờ mịt lắc đầu, “Ta không có tiên tinh.”

“Ta giúp ngươi mua.” Nói xong, Lam Tiểu Bố trực tiếp hỏi, “Phục Thần Tiên Đan thượng đẳng bao nhiêu tiên tinh một bình?”

“200 tiên tinh thượng phẩm một bình.” Tiểu nhị đáp.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, cái Tiên giới này quả nhiên nghèo cũng thật nghèo, cũng giống như lúc trước khi hắn nhìn thấy Loan Già, tiên tinh thượng phẩm trong nhẫn đều không có, tiên tinh trung phẩm cũng chỉ có mấy chục viên. Giàu cũng thật sự giàu, ví dụ như ban đầu trong hội đấu giá ở Đan Đô tiên thành, 5 triệu tiên tinh thượng phẩm, có người không nháy mắt đã vứt ra rồi.

Phục Thần Tiên Đan chỉ là tiên dan cấp hai mà thôi, Liên Ngân Bình rõ ràng đang cần gấp loại đan dược này, nhưng hết lần này đến lần khác nàng cũng không thể bỏ ra nổi một hai trăm tiên tinh thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy thêm ra 200 tiên tinh thượng phẩm ra, tiểu nhị này chỉ khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố một chút, sau đó lập tức cầm Phục Thần Tiên Đan thượng phẩm đưa cho Lam Tiểu Bố.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đưa bình Phục Thần Tiên Đan đưa cho mình, Liên Ngân Bình vẫn còn đang ngây người, nàng theo bản năng nắm chặt bình đan dược, khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Vị tiền bối này, cho đến bây giờ ta vẫn chưa nhận ra ngươi.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Ta và Du Ngạn là bạn tốt, ngươi biết Du Ngạn chính là biết ra. Đi thôi, ta vừa hay có một số việc muốn thỉnh giáo một chút.”

Nghe nói Du Ngạn, Liên Ngân Bình gật đầu. Nhưng mà nàng vẫn có chút nghi ngờ, nói thật, nàng và Du Ngạn chỉ quen biết chút mà thôi, còn xa mới nói đến có giao tình.

Nếu như không phải nàng cần gấp bình Phục Thần Tiên Đan này, nàng hoàn toàn không dám lấy đồ từ tay một tu sĩ lạ lẫm như Lam Tiểu Bố.

Lấy đồ của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố muốn đi theo nàng, nàng cũng không thể từ chối người khác.

Nơi Liên Ngân Bình ở là một nơi rất vắng vẻ, là do bản thân xây lên. Thời gian phường thị này hình thành cũng không lâu, bất kỳ người nào đến cũng có thể tùy ý xây dựng chỗ ở của mình, không cần giao tiên tinh. Có thể tưởng tượng, trong tương lai quy mô của phường thị này còn phát triển nữa, loại tu sĩ như Liên Ngân Bình sẽ rất khó sinh tồn. Bởi vì lúc đó, muốn ở phường thị nhất định phải giao nộp tiên tinh.

Sau khi tiến vào cấm chế giản dị, Lam Tiểu Bố nhìn thấy bên trong có một cái giường, nằm trên giường là một tu sĩ bình thường mặt vàng như nến.

Thậm chí Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm thăm dò, cũng biết người này bị thương thần hồn.

Sau khi Liên Ngân Bình bước vào trong, không để ý đến chuyện chào hỏi Lam Tiểu Bố, vội vàng vọt đến bên người nam tử kia, sau đó lấy một viên Phục Thần Tiên Đan bỏ vào miệng nam tử.

Chỉ trong chốc lát, hô hấp của nam tử trở nên bình thường, đồng thời mở mắt, “Ngân Bình, thật xin lỗi, đã liên lụy đến ngươi…”

“Đại ca, giữa chúng ta còn cần gì phải nói đến liên lụy hay không liên lụy.” Liên Ngân Bình lắc đầu, nói xong nàng mới nhớ đến Lam Tiểu Bố ở phía sau, vội vàng nói, “Lần này là vị tiền bối này đã giúp ta, nếu không ta cũng không có tiên tinh mua được Phục Thần Tiên Đan. Tiền bối, đây là đạo lữ của ta, Vu Thần.”

Ánh mắt Vu Thần nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trong mắt có chút nghi ngờ.

Lam Tiểu Bố vội vàng ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, cũng là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố cũng là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, Liên Ngân Bình và Vu Thần đều thả lỏng hơn một chút.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Thật ra ta muốn đến đây mua một thứ, cho nên có chút mạo muội. Tu vi của ta còn không cao bằng hai vị, đừng gọi ta là tiền bối, gọi tên ta thôi là được.”

Liên Ngân Bình hỏi, “Lam đại ca muốn mua thứ gì?”

Liên Ngân Bình cũng đã nhìn ra, tu vi của Lam Tiểu Bố quả thật không cao, tuổi tác hình như cũng rất nhỏ.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Ta nghe nói quý tông có một trận bàn Thời Gian, ta chính là muốn mua cái trận bàn Thời Gian này. Vừa hay ở đây gặp được vợ chồng hai người, cho nên cố ý đến đây hỏi thăm một chút nơi mà trận bàn Thời Gian đã mất tích.”

Trên thực tế, cái Lam Tiểu Bố muốn hỏi chính là tung tích của Tả Văn Hi, chỉ là nếu hỏi trực tiếp ra vậy thì có chút đột ngột.

“Trận bàn Thời Gian?” Liên Ngân Bình trầm ngâm.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng, hắn biết thỉnh cầu của mình có chút quá đáng. Loại đồ vật như trận bàn Thời Gian, cho dù Liên Ngân Bình cũng không thể nào nói đến, đủ biết được thứ này đối với tông môn rất quý.

Ngay khi Lam Tiểu Bố muốn nói chuyện tiếp, Liên Ngân Bình nói, “Lam đại ca, nếu như trận bàn Thời Gian có ở trong tay chúng ta, hoặc là chúng ta có thể lấy được trận bàn Thời Gian, ta chắc chắn sẽ không keo kiệt, trực tiếp đưa cho Lam đại ca. Trên thực tế cái trận bàn Thời Gian này cũng không có tác dụng gì, thứ này chỉ có thể giảm tiêu hao thời gian, nhưng không có cách nào tu luyện, cũng không thể giảm bớt thời gian nghiên cứu đại đạo.”

Chương 416: Không sợ chết. (1)

Nói đến đây, Liên Ngân Bình nhìn đạo lữ của mình đang nằm trên giường bệnh, “Trước đó Vu Thần là đệ tử thân truyền của tông chủ, nếu như trận bàn Thời Gian vẫn còn, Thần ca nhất định sẽ có được. Lần này Ngũ Vũ Tiên Giới thay đổi, vị trí của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông ta cũng bị tan biến thành hư vô. Lúc đó có rất ít đệ tử của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông còn sống, cũng chính vì lần đó mà Nguyên Thần của Vu Thần mới bị thương.”

Liên Ngân Bình có chút áy náy nói với Lam Tiểu Bố, “Ta nói những thứ này, là do trận bàn Thời Gian ở Bồng Nhạc Tiên Khí Tông ta cũng không được coi trọng lắm, tông chủ chỉ dùng trận bàn Thời Gian tạo ra một Khí Đạo Cảm Ngộ Thất, chủ yếu để dùng cho đệ tử tông môn cảm ngộ Khí Đạo. Bình thường hoàn toàn không có đệ tử nào đến, lần này xảy ra đại biến, tông môn biến mất, trận bàn Thời Gian kia cũng biến mất theo tông môn rồi.”

Lam Tiểu Bố có chút ngây ngốc, một cái trận bàn Thời Gian vậy mà bị lãng phí mất rồi?

Một lúc lâu sau hắn mới hỏi, “Liên đạo hữu, không biết ngươi có thể cho ta biết vị trí của quý tông không?”

Liên Ngân Bình gật đầu, lấy ra một thủy tinh cầu đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là vị trí trước kia của tông môn ta, chắc chắn không sai, bởi vì trên không tông môn ta có Đạo Vận Tông Bia do Thánh Nhân ban thưởng. Lúc đầu ta cũng dựa vào cái này để tìm đến tông môn, chỉ là trong tông môn không còn bất cứ ai hay đồ vật nào nữa, tất cả đã biến mất cả rồi.”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận lấy, cảm tạ vài câu, cho dù như thế nào, hắn cũng muốn đi xem thử.

“Lam đại ca, bây giờ ngươi muốn đến Bồng Nhạc Tiên Khí Tông sao?” Liên Ngân Bình đã nhìn ra tâm tư của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói, “Nghe nói ở đây có Cửu Diệp Độ Thần Hoa, ta muốn đi xem một chút.”

Liên Ngân Bình thở dài, “Mấy tháng trước ta cũng nghe nói nơi này có Cửu Diệp Độ Thần Hoa, sau đó ta đến đây ở mấy tháng, nhưng một đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa cũng chưa tìm được.”

Nàng muốn lấy Cửu Diệp Độ Thần Hoa để cứu đạo lữ Vu Thần, chỉ là thực lực của nàng quá thấp.

“Cửu Diệp Độ Thần Hoa rất khó lấy sao?” Lam Tiểu Bố biết Liên Ngân Bình ở đây đã mấy tháng, nhất định có kinh nghiệm.

“Vô cùng khó lấy, nghe nói lúc vừa mới bắt đầu, đứng ở biên giới hẻm núi Uẩn Thần là có thể lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, bây giờ đã rất khó, muốn lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, phải tiến vào trong hẻm núi Uẩn Thần. Mà bên trong hẻm núi Uẩn Thần, khắp nơi đều là cuồng phong xé rách thần hồn, không cẩn thận một chút thì thức hải sẽ bị sụp đổ…”

Liên Ngân Bình nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa, Lam Tiểu Bố hiểu rõ ý của nàng, một khi thức hải bị sụp đổ, vậy thì chắc chắn sẽ chết.

“Đa tạ, ta vẫn muốn đến đó xem một chút, hẹn sau này gặp lại.” Lam Tiểu Bố cảm tạ, sau đó định rời đi.

Liên Ngân Bình vội vàng nói, “Lam đại ca, đây là lần đầu tiên ngươi đến nơi này, hoàn toàn không quen đường, để ta dẫn ngươi đi.”

Lam Tiểu Bố thấy cũng đúng, bản thân mình là lần đầu đến dây, đúng là không quen đường đến hẻm núi Uẩn Thần.

…

Hẻm núi Uẩn Thần cách phường thị Uẩn Thần không xa lắm, còn chưa đến trăm dặm, đối với một tu sĩ mà nói, chỉ cần một lát là tới nơi.

Ở bên ngoài hẻm núi Uẩn Thần, có một cấm chế tự nhiên, cấm chế này ngăn chặn thần niệm của bất cứ kẻ nào tiến vào hẻm núi Uẩn Thần.

Sau khi Lam Tiểu Bố đi theo Liên Ngân Bình đi vào trong cấm chế tự nhiên này, xuất hiện trước mắt hắn là một vùng sương mù mông lung, thần niệm hoàn toàn không thể nhìn xuyên qua được. Nhìn bằng mắt thường cũng không thể thấy rõ thứ gì.

Tại biên giới vùng hẻm núi này, có rất nhiều hòn đá lồi ra, dường như trên mỗi một hòn đá đều đang có người đứng quan sát. Bên dưới hòn đá là một khe rãnh sâu không thấy đáy đầy sương mù xám xịt.

Liên Ngân Bình giải thích, “Những hòn đá này đều là nơi rất tốt, chỉ là không phải người nào cũng có thể dùng được, chỉ sau khi nộp tiên tinh xong, mới có cơ hội bước lên đó. Thời gian ngươi đứng trên đó, căn cứ theo số lượng tiên tinh mà ngươi giao nộp.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi. “Vậy nếu như sau khi lên đó rồi mà không lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, số tiên tinh đó sẽ được trả lại sao?”

Liên Ngân Bình lắc đầu, “Sẽ không trả lại, hơn nữa sau khi ngươi lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, còn phải nộp một phần phí may mắn. Nghe nói lúc trước, người đứng trên những hòn đá này thường xuyên có thể lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, bây giờ lại rất khó. Ta không có tiên tinh, chỉ có thể đi tìm vận may ở bên ngoài thôi. Qua mấy ngày nữa, ta đang định dẫn Thần ca rời khỏi đây, đây không phải nơi mà chúng ta nên tới.”

Giọng nói của Liên Ngân Bình có chút ảm đạm, người muốn đến đây tìm vận may có rất nhiều, còn chuyện vận may bạo phát tìm được Cửu Diệp Độ Thần Hoa thì nói dễ hơn làm.

“Có người nào tiến vào sâu trong hẻm núi không?” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào khoảng không tối tăm mờ mịt trước mắt.

Liên Ngân Bình nói, “Trước đó có rất nhiều tu sĩ đi sâu vào trong hẻm núi, nhưng bình thường đều chỉ có đi chứ không có về. Trong mười người thì may mắn lắm mới có hai người quay về, đa phần đều không có ai trở lại. Bây giờ tu sĩ tiến vào trong đó cũng ít đi.”

“Đa tạ Liên đạo hữu, ta tự đi tìm vận may của mình đây.” Lam Tiểu Bố đa tạ một câu, sau đó đi về phía mấy hòn đá.

“Lam đại ca, ngươi đi đi, ngươi có thể nộp một ít tiên tinh, đến chỗ mấy hòn đá thử vận may xem thế nào.” Liên Ngân Bình dặn dò một câu.

DƯới cái nhìn của nàng, Lam Tiểu Bố chắc hẳn có tiên tinh, chỉ cần giao nộp một lượng tiên tinh nhất định, đứng trên hòn đá chờ đợi, sớm muộn gì cũng sẽ lấy được một đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Chương 417: Không sợ chết. (2)

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ hòn đá nằm ở biên giới hẻm núi, trên hòn đá này đầy ắp người, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào sương mù trong hẻm núi, hi vọng đột nhiên có một đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa xuất hiện trước mắt mình.

“Chỗ này có người.” Thấy Lam Tiểu Bố còn đang định chen về phía trước, một tu sĩ không nhịn được nói.

Lam Tiểu Bố đáp, “Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút.”

Tu sĩ kia khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi định đi vào trong hẻm núi?”

Lam Tiểu Bố không để ý đến người này, trực tiếp đi về phía hẻm núi. Thời gian của hắn vốn không nhiều, nếu như ở nơi này ôm cây đợi thỏ, còn không bằng trực tiếp đi vào.

“Lại thêm một kẻ không sợ chết.” Tu sĩ bên cạnh nhìn thấy Lam Tiểu Bố cứ như vậy bước vào trong hẻm núi, nhịn không được nói.

“Cái này thì có gì lạ đâu, không phải mỗi ngày đều có loại người như vậy sao?” Có người nói.

Không có ai nói gì nữa, hoàn toàn chính xác, loại người đi tìm chết như Lam Tiểu Bố, mỗi ngày đều có. Có lúc còn không chỉ có một người, những người này đều cho rằng mình có thể sống sót rời khỏi hẻm núi Uẩn Thần, trên thực tế tu sĩ tiến vào trong đó không ít, nhưng khó thể đi ra.

Hơn nữa những người đi ra được, đều đã bị thương thần hồn. Trong tình huống đó, cho dù có thể lấy được một ít đồ tốt, cũng sợ chỉ là đang may áo cưới cho người khác mà thôi.

Lam Tiểu Bố bước một chân vào trong hẻm núi, một nguồn lực lượng lập tức bao trùm đến, cuốn hắn đi vào sâu trong hẻm núi.

Lam Tiểu Bố vận chuyên tiên nguyên, nhanh chóng ngừng bản thân lại, nhưng một khắc sau, mười mấy đạo nhận mang từ bốn phương tám hướng lao đến, xẹt qua người hắn.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã luyện thể, nhưng vẫn bị đám nhận mang này xé rách da thịt, truyền đến từng trận đau đớn.

KHó trách tu sĩ tiến vào đây đều cửu tử nhất sinh, nếu như không luyện thể, ở bên trong không gian tối tăm mờ mịt tràn đầy nhận mang này, có thể kiên trì được một canh giờ đã xem như là lợi hại rồi.

Ngay khi thần niệm của Lam Tiểu Bố định quét ra, từng đạo thần niệm và sát mang mà mắt thường không thể nhìn thấy được đánh vào đầu hắn. Một phần bắt đầu xé rách thức hải, một phần thì trực tiếp công kích thần hồn.

Cho dù Lam Tiểu Bố thường xuyên chơi trò xé rách thần hồn, cũng bị loại công kích thần hồn kinh khủng này đánh đến mức trở tay không kịp, thần hồn truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt.

Lực hút cuồng bạo hơn xoắn đến, lúc này nếu như không thể ổn định được thần hồn của mình, kết quả cuối cùng chỉ sợ rằng chỉ có thể bị cuốn vào sâu trong hẻm núi mà thôi.

Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật, đồng thời dùng thần niệm liên tục tạo ra Thần Hồn Thuẫn.

Một phần công kích thần hồn bị ngăn lại, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được chỗ tốt của việc thực lực mạnh. Nguyên thần của hắn ngày càng mạnh hơn, sau đó thần hồn cũng ngưng thực nhiều hơn. Điều này khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, nơi này là một nơi vô cùng tốt để tu luyện Đoán Thần Thuật.

Lúc này, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, hắn vận chuyển Đoán Thần Thuật đến mức cực hạn, sau đó bắt đầu giảm bớt Thần Hồn Thuẫn.

Sau đó hắn hoàn toàn từ bỏ việc tạo ra Thần Hồn Thuẫn, mặc cho Đoán Thần Thuật rèn luyện thần hồn của mình, củng cố Nguyên Thần.

Đoán Thần Thuật vốn dĩ đã đến tầng năm đỉnh phong, ngay giờ phút này không hề gặp chút trở ngại đột phá lên tầng sáu. Đoán Thần Thuật vừa bước vào tầng sáu, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại một lần nữa tăng vọt.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không biết Nguyên Thần và thần niệm của Kim Tiên mạnh đến mức nào, nhưng hắn đoán thần hồn và thần niệm của mình chắc chắn sẽ không yếu hơn tu sĩ Kim Tiên bình thường.

Cho dù không lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, lần này đến đây cũng đáng giá. Nơi rèn luyện thần hồn và Nguyên Thần tốt thế này, Lam Tiểu Bố làm sao có thể bỏ lỡ được, hắn bắt đầu đột phá lên Đoán Thần Thuật tầng bảy.

Đến lúc này, Lam Tiểu Bố mới có cơ hội từ từ mở rộng thần niệm của mình ra. Trước đó thần niệm hoàn toàn không thể nào xuyên qua mảng sương mù trắng kia, sau khi Đoán Thần Thuật của hắn bước vào tầng sáu, thần niệm đã có thể mở rộng ra phạm vi trăm mét.

Một khi thần niệm có thể quét ra, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, phạm vi thần niệm mở rộng càng xa, công kích thần hồn và thức hải mà hắn phải gánh chịu cũng càng mạnh.

Nhưng mà không sao cả, bây giờ Đoán Thần Thuật của hắn đã đến tầng sáu, chỉ cần trình độ công kích thần hồn không vượt quá mức độ nhất định, hắn đều có thể kiên trì được. Một khi không thể kiên trì nổi, hắn sẽ lập tức thu hồi thần niệm.

Chỉ tròn một canh giờ, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã mở rộng từ 100 mét lên 500 mét. Khi thần hồn Lam Tiểu Bố càng lúc càng ngưng thực, thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng không ngừng mạnh lên.

Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố mở rộng đến phạm vi 1000 mét, hắn đột nhiên phát hiện ra hai đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Cửu Diệp Độ Thần Hoa là một cây hoa có chín lá, cánh hoa màu tím, lá xanh biếc, nhìn cực kỳ xinh đẹp. Những bông hoa này tựa như mọc lên từ trong hư không, không có rễ cây, chín chiếc lá tụ lại một chỗ nâng một đóa hoa.

Hoa này di chuyển trong sương mù màu trắng, tốc độ không nhanh không chậm, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố tiếp xúc với đóa hoa, tốc độ đóa hoa từ từ tăng tốc. Lam Tiểu Bố nhanh chóng bước đến, lấy hộp ngọc ra bắt một đóa hoa Cửu Diệp Độ Thần Hoa đựng vào.

Chờ đến khi Lam Tiểu Bố tìm đóa hoa thứ hai, đóa hoa kia đã biến mất.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, nơi này đối với hắn là một nơi vô cùng tốt để tu luyện. Hắn vừa rèn luyện thần hồn thức hải, vừa tìm kiếm Cửu Diệp Độ Thần Hoa. Trừ chuyện đó ra, hắn còn phải tiếp tục sửa chữa công pháp mới của mình. Xung quanh nơi này đều là sương mù, nhưng tiên linh khí thì vô cùng nồng đậm. Có thể tưởng tượng, không có tiên linh khí nồng đậm như vậy, cũng sẽ không có loại bảo vật như Cửu Diệp Độ Thần Hoa xuất hiện ở đây.

Chương 418: Trường Sinh Quyết. (1)

Công pháp mới nhất định phải tu luyện được trong bất cứ hoàn cảnh nào, Lam Tiểu Bố biết đây không phải là chuyện dễ dàng, nhưng hắn vẫn kiên trì muốn làm chuyện này. Hắn tin chắc rằng cách nhìn trước kia của mình là đúng, nếu như chỉ dựa vào Vũ Trụ Duy Mô là có thể đứng trên đỉnh vũ trụ, vậy thì cần gì đến hắn? Năm đó Trúc Duẫn đã có thể đứng trên đỉnh cao vũ trụ rồi, người ta chính là người đầu tiên có được Vũ Trụ Duy Mô.

Cho nên bây giờ Lam Tiểu Bố kiên định xem Vũ Trụ Duy Mô chỉ là một công cụ hỗ trợ mà thôi, công pháp tu luyện có liên quan trực tiếp đến trình độ trưởng thành trong tương lai của hắn, tuyệt đối không thể hoàn toàn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô được.

Công pháp mới tiếp tục vận chuyển theo từng chu thiên, một lần lại một lần. Sau khi thất bại lại uống Ngũ Chi Dịch, sau đó lại tiếp tục.

Đây cũng là hắn, nếu đổi thành người khác sợ là rất khó làm được chuyện này. Hắn là luyện thể giả đã luyện qua tam cảnh Tiên Thể, đã rèn luyện đến kinh mạch. Công pháp mới này mỗi lần xé rách kinh mạch, sau khi vận chuyển Bất Tử Quyết và dùng Ngũ Chi Dịch để khôi phục lại, kinh mạch của hắn lại càng cứng cỏi hơn.

Lúc mới bắt đầu, công pháp mới thoát xác từ Đại Hoang Quyết chỉ có thể vận chuyển được một chu thiên, chu thiên thứ hai sẽ xuất hiện vấn đề. Không phải tiên linh khí vận chuyển sai, thì chính là kinh mạch bị xé.

Sau đó thì có thể vận chuyển hai chu thiên, sau đó lại thêm được chu thiên thứ ba…

Khi Lam Tiểu Bố đắm chìm trong việc thử nghiệm công pháp mới, thậm chí hắn quên mất chuyện tìm kiếm Cửu Diệp Độ Thần Hoa, đến mức có vài lần Cửu Diệp Độ Thần Hoa sượt qua người hắn, hắn cũng không lấy.

Khi công pháp mới có thể vận chuyển được chín chu thiên, Lam Tiểu Bố ngừng lại, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa lơ lửng trước mặt.

Lam Tiểu Bố lấy hộp ngọc ra bắt lấy Cửu Diệp Độ Thần Hoa cất đi, trong lòng hắn bỗng nhiên nghĩ đến, vì sao trước đó hắn dùng thần niệm khóa chặt Cửu Diệp Độ Thần Hoa, Cửu Diệp Độ Thần Hoa sẽ chạy trốn. Mà bây giờ hắn không muốn đi tìm Cửu Diệp Độ Thần Hoa, Cửu Diệp Độ Thần Hoa lại xuất hiện trước mặt hắn?

Có nhiều thứ, nếu như cứ cố gắng đuổi theo, ngược lại sẽ không có được.

Cửu Diệp Độ Thần Hoa cũng như vậy, công pháp mới của hắn không phải cũng như vậy sao? Hắn đã từng cho rằng đạo pháp là thuận theo tự nhiên, sau khi đến nơi này, sao đã trở thành bản thân cố gắng theo đuổi rồi?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không tiếp tục cân nhắc hoàn cảnh xung quanh nữa, hắn thử để mình vận chuyển hấp thu tiên linh khí, tự nhiên hòa mình vào tất cả mọi thứ xung quanh, thậm chí không nghĩ đến chuyện kinh mạch của mình có vì công pháp mới vận chuyển mà xảy ra vấn đề gì hay không.

TRước đó khi Lam Tiểu Bố sửa chữa công pháp mới, vẫn luôn lấy Đại Hoang Quyết làm chủ, “Vũ trụ vô tướng, hạt thử là ngàn; đại đạo vô ngoại vô nội, thiên nhất phân tạo hóa, tâm lên kinh luân…” làm căn cứ.

Giờ phút này hắn dứt khoát bỏ cái cương lĩnh này đi, nếu như công pháp tu luyện phù hợp với bản thân, vì sao lại lấy vũ trụ vô tướng?

Thậm chí có thể không cần tham khảo vào Đại Hoang Quyết.

Mỗi người đều là một bảo tàng, hắn không cần phải đi nghiên cứu công pháp thích hợp cho tất cả mọi người, hắn chỉ cần tìm được công pháp tu luyện thích hợp với chính hắn là được.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, Vũ Trụ Duy Mô bỗng nhiên chuyển động, từng tia hơi thở cực kỳ thuần túy khai thiên tích địa hòa cùng Hỗn Độn tràn ra.

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức hiểu được, đây là Vũ Trụ Duy Mô đang giúp hắn hoàn thiện công pháp của mình. Vũ Trụ Duy Mô vốn là thứ xen lẫn với vũ trụ, thậm chí còn xuất hiện trước khi có thiên địa. Trong đó tất nhiên có hơi thở Hỗn ĐỘn cao cấp nhất, chỉ là do tu vi của hắn quá thấp, không thể tiếp cận được mà thôi, Loại hơi thở thuần túy KHai Thiên Hỗn Độn này, còn mạnh hơn khí lưu Hỗn Độn có ẩn chứa một lượng lớn tạp chất tràn ra từ vết nứt hỗn Độn trên vũ trụ Đại Hoang lúc trước.

Chỉ vẻn vẹn mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được tu vi của mình nhanh chóng tăng lên, bởi vì công pháp tu luyện bị vướng mắc, tu vi của hắn vẫn luôn dừng lại không thay đổi, không thể nào bước ra một bước.

Dưới sự xúc tác của hơi thở Khai Thiên Hỗn Độn, ý thức của Lam Tiểu Bố rõ ràng hơn trước rất nhiều. Một vài điều trước đó chưa nghĩ ra bây giờ đã thông suốt, hoặc có một vài thứ mơ mơ hồ hồ, giờ này đã sáng tỏ.

Công pháp của hắn không quan tâm đến các nhân tố xung quanh, lại không thể không tuân theo quy tắc thiên địa. Nếu như tiến hành vận chuyển công pháp theo từng chu thiên, phù hợp với quy tắc thiên địa, đừng cố gắng thay đổi quy tắc bên ngoài, vậy thì sao?

Lam Tiểu Bố phúc chí tâm linh (Vận may đến thì đầu óc cũng lanh lợi hơn), công pháp mới vận chuyển thông thuận như nước chảy thành sông, giờ phút này hắn không cần cân nhắc đến hoàn cảnh tu luyện, không cần cân nhắc đến nhân tố bản thân. Khi hắn tiến hành vận chuyển chu thiên thứ nhất, công pháp mới tự nhiên hòa nhập vào tất cả hoàn cảnh thiên địa bên ngoài.

Vạn vật vô thanh, vô hình vô tướng.

Chu thiên thứ hai, chu thiên thứ ba.

Tiên linh khí nồng đậm giờ phút này bao phủ khắp người Lam Tiểu Bố, sau đó bị Lam Tiểu Bố điên cuồng cuốn đi, chuyển hóa thành tu vi.

Địa Tiên tầng ba, Đia Tiên tầng bốn…

Trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã bước vào Địa Tiên tầng bảy.

Di chuyển trong sương mù, nhưng vẫn có thể vận chuyển công pháp đại đạo, Lam Tiểu Bố kích động siết chặt tay thành nắm đấm. Cho dù không tìm được trận bàn Thời Gian, trong tương lai hắn vẫn có thể vừa tu luyện vừa nghiên cứu Trận Đạo.

Loại công pháp đại đạo dung hợp với thiên địa tự nhiên này, chính là thứ hắn cần.

Công pháp bây giờ của hắn là bắt đầu từ Đại Hoang Quyết mà phát triển lên, bây giờ đã hoàn toàn khác biệt với Đại Hoang Quyết, không nên gọi là Đại Hoang Quyết nữa. Chỉ là nên lấy tên gì, Lam Tiểu Bố có chút buồn rầu.

Chương 419: Trường Sinh Quyết. (2)

Vô Tướng Quyết? Không được, Tân Đại Hoang Quyết, thật quê mùa.

Lam Tiểu Bố thở dài, bản thân vất vả lắm mới có thể sáng tạo ra được bộ công pháp thuộc về mình, bây giờ lại bị một cái tên làm khó.

Công pháp mới hẳn nên lấy mục đích sinh tồn của hắn mà đặt tên, không thể tùy tiện đặt một cái là được. Hắn liều mạng tăng thực lực của mình lên, thậm chí còn sáng lập ra Đại Hoang Tiên Môn, đó là vì cái gì?

Lam Tiểu Bố đứng trong hẻm núi Uẩn Thần tràn đầy sương mù trầm tư suy nghĩ, hắn đã từng vì một mơ ước, mơ ước không để cho Địa Cầu bị nô dịch, sau khi hoàn thành xong chuyện này, hắn vì mình mà phấn đấu. Nói thẳng ra thì chính là vì có thể sống lâu hơn một chút, sống thoải mái hơn một chút.

Nhưng cho dù là vũ trụ Khoa Kỹ, hay Nguyên Châu, hay là cửu trọng thiên.

Tất cả cường giả, thượng vị giả đều không coi trọng sinh mạng. Cho dù là Thánh Nhân, cũng không hề ngoại lệ. Mặc dù Ngũ Vũ Tiên Giới đã dung hợp lại, nhưng trong quá trình dung hợp này đã chết đi bao nhiêu người vô tội? Nói đơn giản như Bồng Nhạc Tiên Khí Tông đi, người còn sống chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trong năm đại vũ trụ này có bao nhiêu tông môn giống như Bồng Nhạc Tiên Khí Tông? Đây chính là uy thế của thiên địa.

“Thiên địa bất nhân, xem vạn vật như cỏ rác; Thánh Nhân bất nhân, xem bách tính như cỏ rác.”

Lam Tiểu Bố hắn chỉ muốn vui vẻ sống sót, không hy vọng nhìn thấy nơi mình sinh sống trở nên lạnh lẽo, nằm trong tầm khống chế của người khác mà thôi. Đương nhiên, sống càng lâu, vậy thì càng tốt

hơn.

Bây giờ công pháp mới của hắn sẽ không vì thiên địa thay đổi mà thay đổi, cũng sẽ không vì quy tắc can thiệp mà thay đổi.

“Thiên địa có thể dài lâu hơn người, là vì lấy không tự sinh. Có thể trường sinh.”

Công pháp mới sẽ không vì sự thay đổi bên ngoài mà không thể vận hành, bởi vì Lam Tiểu Bố hắn vẫn tồn tai. CHỉ cần Lam Tiểu Bố hắn vẫn còn, công pháp mới này vẫn có thể vận hành. Nói cách khác, trừ Lam Tiểu Bố hắn ra, bất cứ người nào cũng không thể tu luyện môn công pháp mới này của hắn. Nếu có một ngày Lam Tiểu Bố hắn vẫn lạc, công pháp này mới biến mất.

Như vậy, công pháp mới có thể gọi là Trường Sinh Quyết.

Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, hắn biết rõ, công pháp có tên Trường Sinh Quyết ở tu tiên giới nhiều không kể xiết, hầu như mỗi một tông môn đều có một công pháp Trường Sinh Quyết. Có thể nói cho dù là tu chân giới hay là Tiên giới, Trường Sinh Quyết đều là cái tên phổ biến nhất, không có cái thứ hai.

Trường Sinh Quyết của hắn khác với những Trường Sinh Quyết khác, những Trường Sinh Quyết khác có nghĩa là chỉ cần tu luyện môn công pháp này, tu sĩ có thể trường sinh, gia tăng tuổi thọ. Còn Trường Sinh Quyết của hắn có nghĩa là, chỉ cần Lam Tiểu Bố hắn còn tôn tại, một công pháp này mãi trường sinh.

Sau khi đổi qua tu luyện Trường Sinh Quyết, tâm trạng Lam Tiểu Bố lập tức trở nên thư thái hơn.

Chỉ là vừa có được Trường Sinh Quyết, trên không hẻm núi Uẩn Thần tối tăm mờ mịt đột nhiên truyền đến từng tiếng sấm sét đùng

đùng. Sau đó xuất hiện từng đạo sấm sét đánh xuống, liên miên không ngừng đánh lên người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, bây giờ hắn chỉ mới là Địa Tiên tầng bảy, đây là lôi kiếp gì? Muốn tấn cấp lên Chân Tiên, ít nhất cũng phải chờ đến Địa Tiên tầng chín chứ?

Từng luồng lực lượng từ trong sấm sét tràn ra, đánh Lam Tiểu Bố tróc da tróc thịt, xương cốt đứt gãy. Cho dù đã rèn luyện ba cảnh giới Tiên thể, cũng không thể ngăn cản sự công kích của sấm sét ẩn chứa đạo vận đại đạo này.

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố hiểu được, đây không phải là lôi kiếp của bản thân mình, là là lôi kiếp sau khi Trường Sinh Quyết xuất hiện. Nói thật thì Lam Tiểu Bố chưa từng thấy qua có bộ công pháp nào xuất hiện mà còn có lôi kiếp.

Lúc trước khi Thái Xuyên Quyết xuất hiện, cũng đâu thấy lôi kiếp xuất hiện đâu.

Cũng may đây chỉ là Nhất Cửu lôi kiếp, sau khi đập Lam Tiểu Bố thương tích đẩy mình, hơi thở nồng đậm đại đạo kia hòa với tiên linh khí có trong hẻm núi Uẩn Thần, giúp Lam Tiểu Bố trực tiếp từ Địa Tiên cấp bảy bước vào Địa Tiên cấp chín. Sau đó hắn vừa mới vượt qua Nhất Cửu lôi kiếp của Trường Sinh Quyết, đã tiếp tục nghênh đón lôi kiếp Chân Tiên.

Lôi kiếp của Chân Tiên cảnh cũng là Nhất Cửu lôi kiếp, nhưng mà Lam Tiểu Bố hiểu rõ, cho dù hắn tu luyện Đại Hoang Quyết hay là Trường Sinh Quyết, đều không có Nhất Cửu lôi kiếp.

Ầm ầm! Khi tiếng ầm ầm vang lên, hai tia sấm sét thô to như cánh tay người trưởng thành đã đánh xuống.

Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được nguy hiểm, hắn không chút do dự lấy Chiếu Thiên Ấn ra ngăn một tia sấm sét, tia sấm sét thứ hai thì đánh lên người Lam Tiểu Bố.

Cho dù cơ thể Lam Tiểu Bố đã được rèn luyện vượt xa tu sĩ cùng cấp, hắn cũng bị đạo sấm sét này bổ gãy xương sống lưng. Đây chỉ mới là tia sét thứ nhất, nếu như cả hai tia sét kia cùng lúc đánh lên người hắn, nói không chừng hắn hoàn toàn không còn cơ hội vận chuyển Trường Sinh Quyết nữa rồi.

Loại sấm sét thô to quá mức đáng sợ này, sau khi vận chuyển Trường Sinh Quyết, lôi nguyên thuần túy cực hạn kia cũng là thứ Lam Tiểu Bố chưa từng gặp qua. Chỉ qua ba chu thiên, thực lực của Lam Tiểu Bố đã tăng hơn trước một đoạn.

Tia sấm sét thứ ba và thứ tư cùng rơi xuống, Lam Tiểu Bố đã có kinh nghiệm trước đó, hắn biết sấm sét mặc dù ít, nhưng lại mạnh mẽ hơn những lần độ kiếp trước đó rất nhiều.

Giờ phút này Bất Tử Quyết và Trường Sinh Quyết cũng vận chuyển, sau khi tia sét thứ tư qua đi, Lam Tiểu Bố đã chạm đến vách chắn Chân Tiên. Bởi vì đã có chuẩn bị, hai tia sấn sét này không khiến Lam Tiểu Bố bị thương nặng hơn, ngược lại là nâng tu vi lên thêm một bước.

Chương 420: Rời đi. (1)

Tia sét thứ năm đánh xuống, Lam Tiểu Bố không hề có chút do dự mượn nhờ tia sét này xé mở vách chắn Chân Tiên cảnh. Vách chắn Chân Tiên bị xé nứt, tiên linh khí vô cùng vô tận lập tức điên cuồng tràn vào. Trường Sinh Quyết tựa như một cối xay khổng lồ, cho dù có bao nhiêu tiên linh khí tràn vào, dưới sự vận chuyển của Trường Sinh Quyết, đều sẽ hóa thành tiên nguyên chân chính, trở thành thực lực của Lam Tiểu Bố.

Tia sấm sét thứ sáu, thứ bảy thứ tám cùng lúc đánh xuống, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần dùng đến Chiếu Thiên Ấn, Trường Sinh Quyết vận chuyển đến cực hạn, lôi nguyên từ ba tia sấm sét kia dung hợp với tiên linh khí trong sương mù ở hẻm núi Uẩn Thần, trực tiếp củng cố vững chắc tu vi của Lam Tiểu Bố, đồng thời tăng lên đỉnh Chân Tiên tầng một đỉnh phong.

Tia sấm sét thứ chín đánh xuống, Lam Tiểu Bố không chút trở ngại bước vào Chân Tiên tầng hai. Giờ phút này vết thương trên người hắn do tia sấm sét đầu tiên bổ ra đã sớm khôi phục.

Cảm nhận được linh vận sau lôi kiếp ập đến vô cùng thoải mái, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng âm thầm cảm thán. Bước vào Chân Tiên, không ngờ hắn thật sự độ Nhất Cửu lôi kiếp.

Cho dù như thế nào đi nữa, hôm nay cuối cùng hắn cũng đã trở thành tu sĩ Thiên Tiên. Cho dù vẫn là tu tiên giả cấp thấp ở Ngũ Vũ Tiên Giới, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là một Tiên Nhân.

Tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên Giới chia làm ba cấp độ, Thiên Tiên, Đại Tiên và Vị Tiên.

Tất cả tu sĩ Chân Tiên cảnh, Kim Tiên và Huyền Tiên đều thuộc cấp độ Thiên Tiên. Bây giờ hắn chính là tu tiên giả cấp độ thấp nhất trong Thiên Tiên, Chân Tiên tầng hai.

Chỉ cần không gặp phải cường giả có tu vi Đại Ất tiên trở lên, cho dù hắn có đánh không lại cũng có cơ hội chạy trốn.

Giờ phút này thần niệm của hắn đã tăng phạm vi bao phủ hơn 5 vạn dặm, Lam Tiểu Bố hiểu rõ, đây là Tiên giới, chịu ảnh hưởng của quy tắc thiên địa. Nếu như là ở tu chân giới, phạm vi thần niệm của hắn chỉ sợ phải hơn trăm vạn dặm.

Bước vào Chân Tiên tầng hai, cộng với cơ thể đã luyện thành Tiên thể vô cùng mạnh mẽ, nhận mang trong hẻm núi Uẩn Thần có ảnh hưởng rất nhỏ đối với Lam Tiểu Bố. Ngược lại là tổn thương thần hồn lại càng ngày càng mạnh, bây giờ Đoán Thần Thuật của Lam Tiểu Bố đã đến tầng sáu, còn có Thần Hồn Thuẫn, nhưng vẫn không thể ngăn cản được công kích thần hồn càng ngày càng mạnh. Rất rõ ràng, loại công kích này dựa theo tu vi của tu sĩ mà tăng lên. Hắn vừa hay bước vào Chân Tiên, nếu là Đại Ất Tiên hoặc Tiên Vương đến đây, chỉ sợ hoàn toàn không có cách nào lẩn trốn.

Cũng may qua mấy tháng, hắn đã có được gần trăm đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa. Cho dù có ở lại trong này, Cửu Diệp Độ Thần Hoa cũng càng ngày càng ít, còn không bằng rời khỏi đây đi tìm trận bàn Thời Gian.

Lam Tiểu Bố vết thương chằng chịt xông ra khỏi hẻm núi Uẩn Thần, hắn phát hiện người ở biên giới hẻm núi Uẩn Thần còn khá nhiều.

Có một vài tu sĩ ngây người ở biên giới hẻm núi Uẩn Thần thấy đột nhiên có người xông ra từ trong hẻm núi Uẩn Thần đều vô cùng kinh ngạc. Đã rất lâu rồi không có người nào dám tiến vào hẻm núi Uẩn Thần, nguyên nhân chủ yếu là Cửu Diệp Độ Thần Hoa bên trong đó càng ngày càng ít. Ngay ở tại biên giới, cho dù là ở tận bên trong cùng của tảng đá lớn, bây giờ cũng rất khó có được Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

“Ta nhớ ra rồi, người kia có tiến vào hẻm núi Uẩn Thần năm tháng trước, không ngờ còn có thể ra ngoài.” Có người kêu lên.

Nhìn thấy bóng lưng Lam Tiểu Bố đã đi xa, có vài tu sĩ Kim Tiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó yên lặng đi theo.

Lam Tiểu Bố vốn định chào hỏi với Liên Ngân Bình trước rồi rời khỏi phường thị hẻm núi Uẩn Thần, nhưng mà thần niệm của hắn đã sớm phát hiện ra Liên Ngân Bình đã rời đi. Đã như vậy thì hắn không còn do dự gì nữa, trực tiếp dùng Tung Địa Kim Quang biến mất khỏi phường thị hẻm núi Uẩn Thần.

Mấy tên tu sĩ Kim Tiên theo dõi Lam Tiểu Bố đều trợn mắt há mồm, cứ như vậy mà bỏ chạy mất rồi? Bọn họ còn chẳng bắt được chút bóng dáng nào,

Rất nhanh sau đó, phường thị hẻm núi Uẩn Thần lập tức truyền ra lời đồn, có một người từ bên ngoài đến lấy được hơn mười đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa trong hẻm núi Uẩn Thần, hơn nữa còn không bán những đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa này cho cửa hàng của hẻm núi Uẩn Thần.

Cho dù lời đồn này là thật hay giả, Uẩn Thần đan các trong hẻm núi Uẩn Thần đều phái người đi tìm Lam Tiểu Bố. Uẩn Thần đan các tung ra đan phương luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, còn dùng giá cao thu mua Cửu Diệp Độ Thần Hoa, thu hút toàn bộ mọi người đến hẻm núi Uẩn Thần, mục đích là gì? COn không phải vì Cửu Diệp Độ Thần Hoa hay sao? Bây giờ có người lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, ngay cả phường thị còn không đi, ngược lại trực tiếp rời đi, như vậy sao được?

…

Lam Tiểu Bố cũng mặc kệ có người nào đang tìm hắn hay không, hắn lấy Cực Hải Vân Chu ra, đẩy nhanh tốc độ tiến về phía Bồng Nhạc Tiên Khí Tông.

Dựa theo vị trí trên phương vị cầu mà Liên Ngân Bình đưa cho hắn, Lam Tiểu Bố chỉ tốn hơn nửa tháng đã dừng lại. Nơi này chính là vị trí của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông, nhưng hắn không nhìn thấy bia đá đạo vận của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, hắn cảm thấy Liên Ngân Bình không hề lừa hắn, những gì nàng nói là thật, hơn nữa Liên Ngân Bình quả thật cũng không cần phải lừa hắn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố bắt đầu mở rộng ra, cẩn thận tìm kiếm trong khu vực rộng năm vạn dặm, qua khoảng nửa ngày, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng tìm được mấy chữ Bồng Nhạc Tiên Khí Tông.

Nói là chữ lớn đạo vận, Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như không phải hắn đã bước vào Chân Tiên cảnh, thần hồn thức hải vô cùng mạnh mẽ, thần niệm cũng vượt xa những tu sĩ bình thường, vậy thì hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy mấy chữ này. Mấy chữ này trôi nổi trên hư không, tựa như đã sắp tiêu tán, mờ nhạt đến mức không thể nhạt hơn.

Chương 421: Rời đi. (2)

Sau đó Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng hiểu được, cho dù Thánh Nhân để lại những chữ lớn đạo vận này. Nhưng quy tắc của Ngũ Vũ Tiên Giới hoàn toàn khác với cửu trọng thiên trước đó, mấy chữ mà Thánh Nhân viết ra này, sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn tan biến. Lúc hắn đến đây thì vẫn còn sớm, nếu đến muộn thêm chút nữa, chỉ sợ mấy chữ này đã hoàn toàn tan biến rồi. Cho dù như vậy, thần niệm của hắn cũng không thể phát hiện được những chữ này.

Lam Tiểu Bố đứng dưới mấy chữ viết kia, thần niệm cẩn thận khuếch tán ra.

Vị trí của hắn là một vùng hoang nguyên, bởi vì có tiên linh khí nồng đậm, trên hoang nguyên này có cỏ dại bắt đầu mọc lên, thời gian hơi ngắn, cỏ dại không tính là quá cao. Bên trong những đám cỏ dại này có xen lẫn một ít tiên linh thảo cấp thấp.

Lam Tiểu Bố đứng tại đó tròn ba ngày, ngay cả một chút đầu mối cũng không có, hắn biết trận bàn Thời Gian không liên quan gì đến hắn. Ở nơi này, hắn phải làm thế nào để tìm được trận bàn Thời Gian?

“Lam đại ca!” Ngay khi Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng chuẩn bị rời đi, không ngờ lại nghe được một giọng nói vui mừng truyền đến.

“Ngân Bình đạo hữu!” Lam Tiểu Bố cũng vô cùng vui mừng, hắn không ngờ có thể gặp lại Liên Ngân Bình ở chỗ này. Nhưng mà hắn nhanh chóng hiểu rõ mục đích Liên Ngân Bình đến đây, ở trong phi thuyền của Liên Ngân Bình là đạo lữ Vu Thần của nàng, lúc này sắc mặt Vu Thần tái nhợt như một tờ giấy trắng, hơi thở yếu ớt, có lẽ không bao lâu nữa sẽ vẫn lạc.

CHắc hẳn Liên Ngân Bình muốn mai táng đạo lữ ở Bồng Nhạc Tiên Khí Tông, cho nên mới đến đây.

“Đúng là Lam đại ca, ta ở trong hẻm núi Uẩn Thần đợi mấy ngày, sau đó nghe nói Lam đại ca đã tiến vào trong hẻm núi Uẩn Thần, lúc đó mới rời khỏi hẻm núi Uẩn Thần.” Liên Ngân Bình nói, rõ ràng nàng cho rằng Lam Tiểu Bố đã vẫn lạc rồi. Trong giọng nói của nàng không biết bao nhiêu bi thương.

“Vu đạo hữu…” Lam Tiểu Bố nhìn Vu Thần, có chút do dự nói.

Liên Ngân Bình mỉm cười, “Thần ca sắp đi rồi, ta đưa Thần ca quay về tông môn, chuẩn bị ở lại đây cùng Thần ca, không rời đi nữa.”

Lam Tiểu Bố hiểu được, hắn đã gặp ua rất nhiều tình yêu, có rất ít nữ tử giống như Liên Ngân Bình. Rõ ràng là sau khi mai táng Vu Thần rồi, nàng sẽ tự vẫn bên cạnh nơi Vu Thần mai táng. CHính vì vậy, nàng mới không bi thương. Hai người cùng rời đi, hoàn toàn biểu lộ tình cảm trong lòng nàng giờ phút này.

Tu tiên giới quá nhiều sự phản bội, tình yêu của Liên Ngân Bình khiến hắn vô cùng cảm động. Hắn nhớ đến Tô Sầm, có lẽ tình yêu của Tô Sầm đối với hắn hoàn toàn chuyển thành tình thân. Nhưng vì không làm liên lụy đến hắn, đã chủ động lao ra khỏi tường phòng hộ, đó cũng là một loại giải thoát, không muốn trở thành gánh nặng cho hắn.

“Lam Tiểu Bố, ngươi nói xem, bầu trời sẽ biến thành màu xanh không?”

Lúc trước hắn một lòng muốn biến bầu trời Địa Cầu thành màu xanh, thậm chí còn dự trữ trong Vũ Trụ Duy Mô khoa học kỹ thuật tịnh hóa tinh cầu. Tất cả những thứ này có lẽ là do chấp nhất ở trong lòng của mình, nhưng nguyên nhân lớn hơn chẳng lẽ không phải vì câu nói kia của Tô Sầm hay sao?

“Lam đại ca, ngươi không cần buồn vì ta, ta cảm thấy rất vui vẻ. Cuối cùng không phải chịu dày vò trên thế gian này nữa, với ta mà nói cũng là một loại giải thoát.” Liên Ngân Bình thấy Lam Tiểu Bố có chút đau buồn, chủ động an tủi một câu.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía xa xôi, kiếp này hắn không còn bất cứ quan hệ gì với Tô Sầm, chỉ hy vọng nàng có thể tốt hơn một chút. Ít nhất thì không cần giống như kiếp trước, đi theo hắn sống gian nan như vậy, hèn mọn như vậy. Hoặc là vì ý nghĩ này, hắn mới không đi quấy rầy đến cuộc sống của nàng.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Liên Ngân Bình, “Ngân Bình đạo hữu, cầm lấy thứ này cứu đạo hữu của ngươi đi, cái này chắc dùng được.”

Liên Ngân Bình khó hiểu mở hộp ngọc ra, sau đó lập tức lấy tay che miệng, nước mắt không thể kìm được lăn xuống. Trong tay nàng là một gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa, là thứ cứu Thần ca, mà nàng cũng vì Cửu Diệp Độ Thần Hoa này canh chừng ở hẻm núi Uẩn Thần gần một năm, lúc đó không biết đã bao nhiêu lần kề cận với cái chết, nhưng thứ đó bây giờ lại xuất hiện trong tay nàng.

“Lam đại ca, ta…” Liên Ngân Bình không thể nào nói được cảm xúc trong lòng mình lúc này ra.

Lam Tiểu Bố xua tay, trong lòng hắn cũng không dễ chịu lắm. Ngay giờ phút Trường Sinh Quyết xuất hiện, hắn mừng rỡ như điên. Thế nhưng từ sâu trong lòng hắn, những điều này không phải đều đang truy cầu đại đạo hay sao? Hắn đang nghĩ, chính mình đi trên con dường này đã bỏ qua bao nhiêu người, bao nhiêu việc.

Trên Địa Cầu, chỉ cần bước vào Luyện Thần cảnh, thì đó chính là cường giả trên đỉnh cao.

Linh khí Địa Cầu bộc phát mấy chục năm nay, người có thể bước vào Luyện Thần Cảnh đã ít càng thêm ít. Cộng thêm mấy người trong truyền thuyết, cũng không vượt quá một bàn tay.

Giờ phút này, trên chủ phong của Tân Nguyên tông, vô số tia sét liên tục đánh xuống, trong loạt sấm sét liên miên ấy là một nữ tử mảnh mai đang đứng.

Tất cả người ở Tân Nguyên tông, bao gồm cả tông chủ đều đang đứng bên ngoài căng thẳng nhìn lôi kiếp này. Bởi vì đây là người có tư chất tốt nhất ở Tân Nguyên tông, Tô Sầm đang độ lôi kiếp Nguyên Thần. Một khi Tô Sầm vượt qua lôi kiếp, sẽ trở thành Luyện Thần cảnh cường đại.

…

Mặc dù đây là lần đầu tiên độ kiếp, nhưng Tô Sầm không hề căng thẳng chút nào. Ngay khi nàng bắt đầu tu luyện, tất cả mọi sợ hãi đã sớm qua đi.

Đến lúc cuối cùng khi tia sấm sét cuối cùng đánh xuống, Tô Sầm hoàn toàn bước vào Luyện Thần cảnh, cảm nhận được chân nguyên mênh mông lưu động, trong lòng Tô Sầm vô cùng kích động, nàng thành công rồi.

Chương 422: Tô Sầm luyện thần. (1)

Trên Địa Cầu, người có thể bươc vào Luyện Thần cảnh, ít càng thêm ít. Trước đó nghe đồn Thất âm sơn có người bước vào Luyện Thần cảnh, nhưng đó chỉ là nghe nói mà thôi.

Bây giờ toàn bộ Tân Nguyên Tông, nàng là sóng sau xô sóng trước, thành người có tu vi cao nhất. Chỉ cần bước vào Luyện Thần cảnh, nàng sẽ có tư cách bước vào truyền tống trận ở Côn Lôn sớn, tiến đến tầng thiên địa cao hơn trong lời đồn, có lẽ đó chính là Thiên Đường Tiên giới người người hiền lành?

Một đạo linh vân chiếu xuống, Tô Sầm nhanh chóng ngồi xuống vận chuyển công pháp củng cố tu vi của mình.

Tông chủ Đoàn Lao và đông đảo đệ tử sư môn của Tân Nguyên Tông đứng đằng xa nhìn thấy Tô Sầm vượt qua lôi kiếp Luyện Thần xong, ai ai cũng kích động. Đoàn Lao thì càng cảm thấy may mắn, lúc trước hắn đã nhận Tô Sầm làm đệ tử.

Những năm gần đây, đệ tử Tô Sầm này cũng không hề thua kém ai. Cho dù là giao đấu phân phối tài nguyên giữa các tông môn, hay là ra tay vì quốc gia, vị đệ tử này cũng đều đi đầu làm rạng danh tông môn. Lần này thì trực tiếp độ kiếp vượt qua Luyện Thần cảnh, nghe nói Luyện Thần cảnh là có thể ngưng luyện Nguyên Thần. Người sư phụ như hắn còn chưa ngưng luyện Nguyên Thần, đệ tử đã đi trước một bước.

Nửa canh giờ sau, Tô Sầm đứng lên, nàng đang định nói cho tông chủ biết mình đã Luyện Thần cảnh rồi, đột nhiên một luồng ký ức vô cùng vô tận tràn vào trong đầu nàng. Giờ phút này Nguyên Thần của nàng vừa mới ngưng luyện ra, còn tương đối mơ hồ, nhiều ký ức như vậy suýt chút nữa khiến Nguyên Thần của nàng bất ổn.

“Lam Tiểu Bố, ngươi nói xem, trời còn biến thành màu lam không?”

“Lam Tiểu Bố, lúc trước ngươi nói ngươi cưới ta, câu đó còn tính không?”

“Tiểu Bố, ta thở mệt mỏi quá…”

Tiểu Bố, thật xin lỗi, ta phải đi trước rồi…”

“Tiểu Bố…”

…

Tô Sầm giống như tượng đá cứng đờ đứng một chỗ, nàng cuối cùng cũng hiểu cái tên Lam Tiểu Bố này có ý nghĩa như thế nào với nàng.

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, vf sao nàng không yêu Lam Tiểu Bố, nhưng trong giác mơ đó là gả cho Lam Tiểu Bố.

Nàng cuối cùng cũng hiểu, tin cuối cùng Lam Tiểu Bố gửi cho nàng, “Một kiếp này ta không thể nào bên cạnh ngươi, ngươi phải sống thật tốt…” là có ý gì.

Ngay giây phút nàng xông ra khỏi tường phòng hộ, nàng nhìn thấy

Lam Tiểu Bố dường như phát điên, ánh mắt tuyệt vọng khiến nàng tan nát cõi lòng kia.

Nếu như có kiếp sau, nàng nhất định sẽ nói, “Thật xin lỗi, ta phải đi trước…” Bởi vì nàng đã làm liên lụy đến Lam Tiểu Bố rất nhiều.

Trong tận thế, Lam Tiểu Bố dẫn theo nàng sinh tồn quá mức khó khăn. Có lẽ Lam Tiểu Bố không học y, các nàng cũng không cần sống gian nan như vậy, bởi vì bọn họ hoàn toàn không thể sinh tồn nổi nơi tận thế.

“Ừm, Sầm Sầm. Hôm nay ta làm mười ca giải phẫu, xem ra tiền thưởng cuối tháng sẽ không thấp đâu. Chờ một chút, ta lấy thuốc về cho ngươi…”

“Sầm Sầm, hôm nay bác sĩ Tần bị đưa đi rồi, bởi vì hắn làm giải phẫu quá nhiều, lại có thêm ca bệnh, kết quả hai tay hắn bị co giật, hoàn toàn bị phế rồi.”

“Không, nếu có kiếp sau, ta càng phải cưới ngươi.”

“Sầm Sầm, ta lo lắng ngươi sẽ không có người chăm sóc. Ta lo lắng ngươi ngủ không được ngon, ta lại càng lo lắng vào ban đêm, khi ngươi một mình khóc, không có ngươi lau mặt cho ngươi…”

“Sầm Sầm, ngươi cảm thấy ngươi không có ở đây, một mình ta còn có thể tiếp tục sống được sao? Không có ngươi, ta tiếp tục sống còn ý nghĩa gì chứ?”

…

Những điều này đều là những gì Lam Tiểu Bố nói với nàng.

“Tiểu Bố, thuốc này quá đắt, bệnh của ta vốn trị không hết, chúng ta từ bỏ đi…”

“Tóc của ngươi trắng cả rồi, ngươi còn chưa đến bốn mươi, mà đã già rồi…”

“Tiểu Bố, nhớ kỹ, nếu có kiếp sau, đừng cưới ta nữa. Ích kỷ giống như ta một chút, đi tìm một người yêu ngươi… Thật xin lỗi, Tiểu Bố, ta thở quá mệt mỏi…”

“Tiểu Bố, ngươi tuyệt đối không được ra đây, không được…”

“Tiểu Bố, thật xin lỗi, ta phải đi trước rồi…”

Đây đều là những gì nàng nói với Lam Tiểu Bố.

Tô Sầm đứng nguyên tại chỗ, trên mặt đã sớm ướt đẫm nước mắt, nàng không phải là người tuyệt tình. Nhưng ở trước mặt chồng của mình, nàng thật sự là một người tuyệt tình.

Kiếp trước, nàng có bệnh quấn thân, Lam Tiểu Bố điên cuồng phẫu thuật, vì có thể mua được số thuốc đắt đỏ kia cho nàng, kéo dài sinh mạng của nàng.

Một kiếp này, khi nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố râu ria xồm xoàm, đan điền bị vỡ. Nhưng nàng đã làm gì? Nàng xoay người cảm tạ ơn cứu mạng của Lam Tiểu Bố, sau đó nói một câu thật xin lỗi, bởi vì kiếp này nàng và Lam Tiểu Bố là người của hai thế giới.

Thậm chí khi nàng nói những lời này, còn đang cảm thấy kiêu ngạo vì bản thân mình, nàng là một tu tiên giả, vậy mà lại khom người cảm tạ một người bình thường. Nàng cho rằng bản thân mình không quên bản tâm, nhưng thật sự bản tâm nàng đang ở đâu?

Ngay khi nàng nói rằng mình không thể gả cho Lam Tiểu Bố, thậm chí còn ám chỉ Lam Tiểu Bố tìm một nơi nào đó thật tốt vượt qua quãng thời gian còn lại của mình, tim của hắn chỉ sợ đã bị nàng xé vụn.

Cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn giao Lam Sí Chi Tinh cho nàng, “Tô Sầm, coi như kiếp trước chúng ta là vợ chống. Ở kiếp trước, ngươi đi theo ta sống một đời khổ sở, viên Lam Sí Chi Tinh này xem như ta bồi thường cho ngươi.Ta phải đi rồi, ngươi hãy bảo trọng.”

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao nhìn thấy bóng lưng cô độc của Lam Tiểu Bố, trong lòng nàng lại đau đớn.

Hóa ra nàng chính là một người tuyệt tình…

“Lam Tiểu Bố…” Tô Sầm nhìn về phía xa, bây giờ nàng đã là Luyện Thần cảnh, cho dù như thế nào, nàng nhất định cũng phải tìm được Lam Tiểu Bố. Cho dù đan điền đã bị vỡ, nàng cũng muốn tìm tất cả biện pháp cứu Lam Tiểu Bố. Nàng muốn nói cho Lam Tiểu Bố biết, lúc nàng xông ra khỏi tường phòng hộ nằm bên ngoài chờ đợi cái chết, nàng đã yêu Lam Tiểu Bố, không liên quan đến chuyện cứu nhau lúc hoạn nạn, chỉ là yêu thôi.

Chương 423: Tô Sầm luyện thần. (2)

Tô Sầm cẩn thận nắm lấy viên Lam Sí Chi Tinh đang đeo trên cổ, từ hôm nay trở đi, nàng mãi mãi sẽ không bao giờ gỡ viên Lam Sí Chi Tinh này xuống.

…

Tông chủ Đoàn Lao của Tân Nguyên tông khó hiểu nhìn Tô Sầm đang đứng ở đằng xa, “Tô Sầm sao thế?”

Đại đệ tử của Đoàn Lao, Cát Tân vội vàng nói, “Để ta đi xem Tô sư muội một chút.”

Đoàn Lao lại nói, “Tô Sầm đã là Luyện Thần cảnh, ngươi không thể gọi nàng là sư muội được nữa. Nàng là tương lai của Tân Nguyên tông ta, tương lai Tân Nguyên tông ta phát triển như thế nào còn phải dựa vào Tô Sầm.”

“Vâng.” Bước chân Cát Tân ngừng lại, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân mình chẳng khác nào một tên hề.

Trong Tân Nguyên tông không ai không biết hắn thầm mến Tô Sầm, nhưng bây giờ Tô Sầm đã bước vào tầng cao mới, có khả năng sẽ rời khỏi Địa Cầu, mà Cát Tân hắn bây giờ vẫn còn chưa bước vào Kim Đan cảnh.

Cũng may giờ phút này Tô Sầm cuối cùng cũng di chuyển, nàng đến trước mặt tông chủ cúi người hành lễ rồi nói, “Tông chủ, vừa rồi ta đã khôi phục một số ký ức, ta phải đi hoàn thành một vài chuyện riêng của ta, xin tông chủ cho phép.”

Đoàn Lao cười ha ha nói, “Tô Sầm, sau này ngươi chính là trưởng lão đầu tiên của Tân Nguyên tông ta, những chuyện này tự ngươi làm chủ là được rồi. Ngươi cứ đi làm cuyện của ngươi đi, chúc mừng ngươi bước vào Luyện Thần cảnh. Một tháng sau, Tân Nguyên tông ta tổ chức đại điển, mời đồng đạo các giới, chúc mừng ngươi bước vào Luyện Thần cảnh, trở thành một trong những cường giả trên Địa Cầu.”

“Đa tạ tông chủ.” Tô Sầm biết đại điển này là lời tuyên bố của Tân Nguyên tông đối với bên ngoài, từ hôm nay trở đi, Tân Nguyên tông có cường giả Luyện Thần.

…

Nơi đầu tiên Tô Sầm đến chính là Đông Khánh Thị của Lâu gia. Đời trước cũng vì đứa con trai thứ hai của Lâu gia, Lâu Như Ngọc muốn cưới nàng, nàng mới trốn ra ngoài tìm đến Lam Tiểu Bố, hỏi Lam Tiểu Bố một câu, “Lam Tiểu Bố, lúc trước ngươi nói ngươi cưới ta, câu này còn tính không?”

Cũng bởi vì câu nói này, Lam Tiểu Bố chăm sóc nàng tận hai mươi năm, không biết ngày đêm đứng bên bàn giải phẫu kiếm tiền, chỉ vì để nàng sống sót.

Kiếp này nàng cũng đã nhận được tin tức Lâu Như NGọc muốn cưới nàng. Ngay khi nàng đang lo lắng, Lâu gia lại chủ động lui thân.

Bởi vì có ký ức của đời trước, Tô Sầm không tin Lâu gia sẽ chủ động từ hôn, cho nên nàng tìm đến Lâu gia trước.

Thôn Lâu gia mặc dù vẫn còn, nhưng so với năm đó đã kém đi rất nhiều. Bây giờ Võ Đạo hưng thịnh, thậm chí Tiên Đạo đã bắt đầu truyền thừa. Lâu gia không có nhân tài kiệt xuất nào xuất hiện, xuống dốc là chuyện đương nhiên. Vị trí gia chủ Lâu gia cũng bị Lâu Học Mậu truyền xuống cho đời sau, cũng may Lâu Học Mậu còn chưa chết, chỉ là nhìn qua có chút già nua.

Nhìn Lâu Học Mậu đang thấp thỏm lo âu ở trước mặt mình, Tô Sầm có chút hoảng hốt. ở kiếp trước, Tô gia ở trước mặt Lâu Học Mậu cũng lo âu thấp thỏm như vậy.

“Tô tiên tử đến hàn xá, Lâu gia nghênh đón chậm trễ, xin thứ tội.” Lâu Học Mậu đã cao tuổi rồi, vẫn còn định khom người hành lễ.

Cho dù là người luôn luôn ở trong nhà, Lâu Học Mậu cũng đã nghe nói đến thiên tài Tô Sầm. Lực lượng mới xuất hiện ở Hoa Hạ, là một trong những thiên tài.

Tô Sầm không ngồi xuống, chỉ hỏi, “Ta chỉ hỏi một chuyện, hỏi xong sẽ đi ngay. Năm đó Lâu gia vì sao đột nhiên hủy bỏ chuyện hôn nhân với Tô gia ta?”

Ký ức xa xưa của Lâu Học Mậu bị lật ra, hắn vội vàng nói, “Năm đó Lam Tiểu Bố đến đây, nói cho ta biết, tiên tử là nữ nhân mà hắn thích. Có cho Lâu gia ta mười lá gan cũng không dám mạo phạm.”

Tô Sầm khẽ giật mình, vành mắt lập tức đỏ lên, nàng quay người đi, trong nháy mắt đã rời khỏi Lâu gia thôn, cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi nước mắt.

Khó trách nàng có thể bình an tìm kiếm việc làm, có thể an tĩnh tự lo cuộc đời của mình, cũng không phải ra ngoài bôn ba vì ô nhiễm hạt nhân. gia cảnh của Tô gia khiến bệnh của nàng đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Nàng có thể như vậy, là bởi vì có người ở phía sau nàng lặng lẽ gánh vác. Không cần cho nàng biết, chỉ mong nàng có thể sống bình an.

Trừ một nửa kia, còn có ai có thể nhớ kỹ những chuyện này, còn ai có thể xông vào Lâu gia lúc đó như mặt trời ban trưa diệt trừ hậu họa cho nàng?

Trong cuộc sống của mỗi người không thể không có gánh nặng nào, mà nàng không phải gánh chịu gánh nặng nào, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, đều có người thay nàng gánh lấy.

Tô Sầm không lau nước mắt trên mặt, cho dù phải tìm khắp nơi trên Địa Cầu, nàng cũng phải tìm cho được Lam Tiểu Bố, nghĩ hết mọi cách giúp Lam Tiểu Bố khôi phục đan điền. Sau đó nói cho Lam Tiểu Bố biết, kiếp trước nợ hắn, kiếp này nàng sẽ bù đắp lại cho hắn. Không, không phải câu này, là nàng muốn nói cho Lam Tiểu Bố biết, khi nàng xông ra khỏi tường phòng hộ, nàng đã yêu hắn rồi.

Cửu Độ Diệp Thần Hoa quả thật chính là tiên linh thảo trị liệu thần hồn cao cấp nhất, chỉ sau một canh giờ, sắc mặt đạo lữ Vu Thần của Liên Ngân Bình đã khôi phục lại vẻ hồng hào, sau đó lông mày luôn nhíu chặt cũng giãn ra. Sau hai canh giờ, Vu Thần mở mắt ra, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

“Thần ca…” Liên Ngân Bình vô cùng kích động kêu một tiếng, nếu như có thể vĩnh viễn ở cùng người mình yêu, ai lại muốn đi tìm cái chết chứ?

“Vất vả cho ngươi rồi, Ngân Bình.” Vu Thần đầy yêu thương nhìn Liên Ngân Bình nói.

Lam Tiểu Bố đang định cáo từ, Vu Thần lập tức hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ ơn cứu mạng của Lam huynh, nếu như không có Lam huynh, e rằng cái mạng nhỏ này của ta đã không còn nữa.”

Tâm tình của Lam Tiểu Bố có chút không tốt, hắn xua tay, đang định nói gì đó thì Vu Thần đột nhiên lấy ra một cái trận kỳ nói, “Lam huynh, đây là trận kỳ mà sư phụ đưa cho ta, trận kỳ này chính là thứ để mở ra KHí Đạo Cảm Ngộ Thất. Lần trước ta định đưa nó cho ngươi, chỉ là không thể nào biểu đạt ra ý của ta. Lần này giao nó cho Lam huynh, mặc dù ta không biết có thể dựa vào trận kỳ này để đi vào Khí Đạo Cảm Ngộ Thất của tông môn lúc trước được hay không.”

Chương 424: Tiên trận sư cấp ba. (1)

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận lấy trận kỳ, chân thành nói cảm ơn.

Không có trận kỳ này, hắn hoàn toàn không biết làm sao, nhưng có trận kỳ rồi, ít nhất hắn có thể dựa vào trận kỳ này để cảm ứng một chút.

Nói xong, Lam Tiểu Bố mới nhớ đến có lẽ hai người trước mắt này không có nơi nào tốt để đi, dứt khoát nói, “Ta có sáng lập một tông môn, tên là Đại Hoang Tiên Môn, nếu như hai vị không có nơi nào để đi, vậy có thể đến Đại Hoang Tiên Môn ở tạm.”

“Đại Hoang Tiên Môn?” Cho dù là Liên Ngân Bình hay Vu Thần đều ngây ngẩn cả người, Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới hình thành, vậy mà có người dám thành lập tông môn như vậy?

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Liên Ngân Bình dứt khoát nói, “Lam đại ca, từ nay về sau chúng ta chính là người của Đại Hoang Tiên Môn.”

Đừng nói là bọn họ không có nhà để về, trên thực tế, nếu như không có Lam Tiểu Bố, bọn họ đã trở thành người chết cả rồi. Ngay cả chết mà còn không sợ, vậy thì còn sợ gì nữa chứ?

…

Liên Ngân Bình và Vu Thần cầm lấy phương vị cầu mà Lam Tiểu Bố đưa, sau đó rời khỏi nơi đó. Chỉ còn lại Lam Tiểu Bố, chuyện đầu tiên hắn làm chính là luyện hóa trận kỳ mà Vu Thần đã đưa cho hắn, sau đó bắt đầu cảm ứng nơi liên kết với trận kỳ này.

Một ngày, hai ngày,…

Thời gian từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố đã sớm đi ra khỏi phạm vi 5 vạn dặm của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông trước kia.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy mình loáng thoáng cảm nhận được một tia liên kết, nhưng mà hắn không dám xác định. Chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào tia liên kết mơ hồ này. Cho dù có thể tùy ý tu luyện Trường Sinh Quyết bất cứ lúc nào, nhưng lúc này Lam Tiểu Bố không hề tu luyện.

Sau khi cảm ứng càng lúc càng rõ ràng,Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ di chuyển. Hôm nay khi Lam Tiểu Bố vẫn còn đang tìm kiếm, bên dưới thần niệm của hắn đột nhiên trống không.

Bên dưới vùng đất này lại có một không gian cực lớn? Lam Tiểu Bố trực tiếp xâm nhập vào trong không gian này. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố không cần phải tìm kiếm gì nữa, thần niệm của hắn đã quét đến hàng chữ, “KHí Đạo Cảm Ngộ Thất”.

Lam Tiểu Bố kích động lấy trận kỳ mà mình đã luyện hóa ra, đã trải qua sự thay đổi khi dung hợp năm đại vũ trụ, cái KHí Đạo Cảm Ngộ Thất này vẫn còn có thể dùng trận kỳ để mở ra, hắn dễ dàng bước vào trong.

Một trận bàn màu xám xuất hiện trước mặt hắn, trận bàn này bị giam cầm trong hư không. Trừ trận bàn này ra, trong phòng còn có một loạt ngọc giản, trên mỗi ngọc giản đều là phương thức luyện khí, tâm đắc về luyện khí và các phương pháp luyện khí khác nhau.

Trận bàn Thời Gian? Lam Tiểu Bố kích động bắt lấy trận bàn.

Tuy nói rằng một phần cấm chế trong này còn có thể dùng, nhưng vì thiếu đi đại trận tông môn vững chắc, cấm chế giam cầm trận bàn Thời Gian đã bị Lam Tiểu Bố phá vỡ, lập tức tán loạn, Lam Tiểu Bố nhanh chóng nắm chặt trận bàn Thời Gian vào trong tay.

Không dễ dàng gì, nhìn trận bàn Thời Gian trong tay, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, từ hôm nay trở đi, hắn nhất định phải nhanh chóng tăng trình độ Trận Đạo của mình lên, sau đó bố trí một tiên trận phòng ngự có đẳng cấp cao hơn ở Đại Hoang Tiên Môn.

Đại Hoang Tiên Môn không có cường giả, chỉ có thể mượn hộ trận để giữ vững tông môn.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới cất sạch những ngọc giản luyện khí trong này đi. Hắn không vội vàng rời khỏi không gian này, mà dứt khoát ở trong này luyện hóa trận bàn Thời Gian.

Thần niệm vừa chạm đến trận bàn Thời Gian, Lam Tiểu Bố lập tức biết mình tính sai rồi. Trận bàn Thời Gian này không thể nào luyện hóa được, chỉ có thể mượn nhờ mà thôi.

Lam Tiểu Bố dứt khoát kích hoạt trận bàn Thời Gian, xung quanh trận bàn Thời Gian lập tức cuốn lên hơi thở đạo vận Thời Gian, giờ phút này mọi thứ xung quanh dường như bị lu mờ đi. Lam Tiểu Bố nhanh chóng để Vũ Trụ Duy Mô bao phủ lấy hắn, đồng thời câu thông với quy tắc thiên địa bên ngoài.

Đây chính là phương pháp của Lam Tiểu Bố, người khác dùng trận bàn Thời Gian không cảm ứng được quy tắc thiên địa ở bên ngoài, cho nên không thể nào lợi dụng được thời gian bên trong trận bàn Thời Gian. Hắn thì khác, hắn có thể nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô câu thông với quy tắc thiên địa bên ngoài. Nói cách khác, cho dù ở trong trận bàn Thời Gian tiêu hao bao nhiêu thời gian, hắn vẫn có thể chạm đến quy tắc thiên địa bên ngoài.

Sau khi trận bàn Thời Gian bắt đầu vận chuyển, tiên linh khí xung quanh lập tức bao trùm đến. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy chậm, hắn dứt khoát để Vũ Trụ Duy Mô cung cấp một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm cho trận bàn Thời Gian.

Sau năm ngày, Lam Tiểu Bố kiểm tra ra, khi để trận bàn Thời Gian sử dụng toàn bộ tiên linh khí của chính nó làm linh nguyên, thời gian bên ngoài trôi qua so với thời gian bên trong trận bàn Thời Gian là 1:10.

Khi dùng Tiên Linh mạch thượng phẩm cung cấp linh nguyên cho trận bàn Thời Gian, thời gian trôi qua bên ngoài và thời gian trong trận bàn Thời Gian là 1: 30.

Nếu có một ngày nào đó hắn có thể tìm được Tiên Linh mạch cực phẩm, thậm chí là linh nguyên cao cấp hơn, vậy tỉ lệ chênh lệch thời gian giữa trận bàn Thời Gian và bên ngoài sẽ cao hơn.

Lam Tiểu Bố ở bên trong trận bàn Thời Gian điên cuồng nghiên cứu Trận Đạo, phương pháp luyện khí của Bồng Nhạc Tiên Khí Tông cũng dẫn dắt cho hắn, khiến đẳng cấp trận kỳ mà hắn luyện chế ra càng ngày càng cao.

Một năm sau, Lam Tiểu Bố thành công trở thành một Tiên Khí sư cấp một, Trận Đạo của hắn đã đến trình độ Tiên Trận sư cấp hai. Năm năm sau, Lam Tiểu Bố luyện chế ra trận kỳ Tiên Khí cấp hai, Trận Đạo của hắn vẫn là Tiên Trận sư cấp hai. Mười lăm năm sau, Lam Tiểu Bố luyện chế ra trận kỳ Tiên khí cấp ba, đồng thời có thể bố trí ra Tiên trận cấp ba. Trở thành một Tiên Trận sư cấp ba.

Chương 425: Tiên trận sư cấp ba. (2)

Đây là sự khác nhau giữa việc có Vũ Trụ Duy Mô và không có Vũ Trụ Duy Mô, không có Vũ Trụ Duy Mô, một khi nghiên cứu Trận Đạo gặp phải vấn đề, gì, có khi một vấn đề đó sẽ khiến hắn bị trì trệ mấy trăm năm, mà khi có Vũ Trụ Duy Mô thì sẽ không xảy ra tình uống này. Có vấn đề gì, chỉ cần một mô hình là có thể giải quyết được. Một cái không thể thì hai cái.

Sau khi trở thành Tiên trận sư cấp ba, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục ở trong trận bàn Thời Gian nữa, hắn phải nhanh chóng trở về tông môn. Từ khi rời khỏi tông môn, đã hai năm rồi.

Ngũ Vũ Tiên giới thay đổi rất nhanh, hai năm qua đi có thể thay đổi được rất nhiều chuyện, mà hắn lại vì trận bàn Thời Gian, ở bên ngoài mất mấy năm.

…

Đại Hoang Tiên Môn.

Bây giờ Đại Hoang Tiên Môn trừ bia đá tông môn ra, cũng chỉ có một chủ điện. Chủ điện này là do Phục Thiên Ngấn, Thường Khuynh Sương và Thích Hàm Phù, còn cả Cổ Đạo cũng nhau tạo dựng nên, chủ yếu là kiến tạo ra một cái động phủ tạm thời để tu luyện.

“Thiên Ngấn sư huynh, vừa rồi có người đến bái tông.” Liên Ngân Bình tiến vào, giọng điệu có chút lo lắng.

Liên Ngân Bình đến Đại Hoang Tiên Môn còn chưa đầy hai tháng, bởi vì nàng luôn ở bên ngoài nỗ lực sinh tồn, cho nên kinh nghiệm sống mạnh hơn ba người Dược Hương cốc. Cho nên toàn bộ việc bên ngoài của tông môn đều giao cho Liên Ngân Bình.

Nhưng mà Đại Hoang Tiên Môn bây giờ chỉ có một hộ trận và một đại điện tông môn có vẻ khá đơn sơ, cho nên nói là sự vụ bên ngoài, thật ra chính là trông giữ cửa ra vào trận môn mà thôi.

Cũng may nơi này cũng có thể tu luyện, Liên Ngân Bình vừa qua Kim Tiên cảnh, bây giờ đã là Kim Tiên tầng một.

Phục Thiên Ngấn đã là Kim Tiên tầng năm, nghe thấy lời Liên Ngân Bình nói, hắn lập tức đứng lên, “CHúng ta ra ngoài xem một chút.”

Đại Hoang Tiên Môn không có gì đặc biệt cường đại, nhưng cũng không quá nhỏ yếu. Phục Thiên Ngấn là Kim Tiêng tầng năm, Thường Khuynh Sương là Kim Tiên tầng ba, Thích Hàm Phù là kim Tiên tầng hai, Liên Ngân Bình là Kim Tiên tầng một.

Trừ Cổ Đạo và Lam Tiểu Bố ra, toàn bộ đều là Kim Tiên.

Trận môn mở ra, bên ngoài là một nam tử mặt trắng không râu. Thần niệm Phục Thiên Ngấn quét qua, trong lòng lập tức biết được, thực lực của người này còn mạnh hơn tất cả bọn họ, rất có thể là một tu sĩ Huyền Tiên.

Nam tử mặt trắng không râu này quả thật là một Huyền Tiên, chính xác hơn là Huyền Tiên trung kỳ.

Hắn nhìn thấy mấy người đi ra đều là Kim Tiên, thực lực của người mạnh nhất, hắn còn có thể giết chết được, trong lòng nhất thời hiểu rõ tình hình.

“Vị đạo hữu này, xin hỏi ngươi tìm ai?”Phục Thiên Ngấn ôm quyền hỏi.

Nam tử không râu cười nhạt, “Các ngươi không làm chủ được, chuyện ta cần làm là chuyện lớn.”

Thích Hàm Phù lập tức nói, “Tông chủ của chúng ta không có ở đây, có việc gì thì cứ nói thẳng.”

Lời Thích Hàm Phù nói càng khiến tên Huyền Tiên này vững tin hơn, nơi này chính là do một bầy kiến hôi chiếm lấy. Cũng đúng, từ khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp đến nay, không biết bao nhiêu ngươi đều muốn thành lập tông môn ngưng tụ vận may thuộc về mình.

Nam tử không râu nói, “Tông môn của chúng ta dự định xây dựng một tòa tiên thành ở nơi này, cho nên không cho phép ai ở đây, các ngươi mau tránh ra đi, nếu không đừng trách chúng ta không nể tình.”

Phục Thiên Ngấn sửng sốt, lập tức nói, “Ngũ Vũ Tiên giới vô cùng mênh mông, nơi này là do chúng ta đến trước, vì sao ngươi lại muốn chiếm lấy? Có còn đạo lý nữa hay không?”

Nam tử không râu giương tay cầm Lưu Ly Tiên nói, “Ta không nói đạo lý đấy thì sao, các ngươi làm gì được nào?”

Trong lòng Phục Thiên Ngấn trầm xuống, mặc dù bọn họ đông người, nhưng cộng lại cũng không phải là đối thủ của tên Huyền Tiên này.”

Chỉ là còn chưa đợi Phục Thiên Ngấn quyết định, một giọng nói đột ngột xuất hiện bên tai hắn, “Toàn lực ra tay.”

Đây là tiếng của tông chủ? Phục Thiên Ngấn lập tức vui mừng, hắn khẳng định đây là tiếng của tông chủ, tông chủ Lam Tiểu Bố đã quay về.

Lam Tiểu Bố quả thật đã quay về, hơn nữa không phải vừa về một hai ngày. Sở dĩ hắn không tiến vào tông môn, là vì hắn vừa phát hiện bên ngoài tông môn có một nơi khá kỳ quái. Nơi này xuất hiện linh vụ lượn lờ, không chỉ như vậy, linh vụ này còn đang từ từ biến hóa thành một Linh Vụ Tiên Trì cực lớn.

Bởi vì nơi này cách Đại Hoang Tiên Môn không đến ngàn dặm, cho nên hắn mới cảnh giác ở lại nơi này. Vị trí của Đại Hoang Tiên Môn khá hoang vắng, trong tình hình bình thường sẽ không có người nào nhòm ngó đến, nhưng một khí Linh Vụ Tiên Trì xuất hiện, vậy thì sẽ có chuyện lớn, nhất định sẽ có rất nhiều cường giả đến cướp đoạt.

Cho dù không biết chuyện gì đang xảy ra, Lam Tiểu Bố vẫn nhanh chóng bố trì ẩn nặc trận, che giấu linh trì này đi. Chỉ là hắn còn chưa hoàn thành xong, đã nhìn thấy một tên cường giả Huyền Tiên đến nơi này, sau đó ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Phi Thăng Trì?”

Sau khi tên Huyền Tiên kia biết ở đây có một Phi Thăng Trì, cũng lập tức hành động giống như Lam Tiểu Bố, bắt đầu bố trí một Ẩn Nặc Trận, định che giấu Phi Thăng Trì này đi. CHỉ là Trận Đạo của hắn còn thấp, chỉ bố trí ra một linh trận cấp tám mà thôi.

Dùng một linh trận cấp tám che giấu Phi Thăng Trì xong, gia hỏa này đi điều tra thực lực của người trong Đại Hoang Tiên Môn như thế nào trước.

Lúc đầu hắn chỉ định điều tra một chút rồi rời đi, sau đó tìm giúp đỡ. Không ngờ năm người đi ra đều là Kim Tiên, khiến tên Huyền Tiên này tự tin hơn nhiều.

Bởi vì khẳng định năm tên Kim Tiên này nhất định sẽ không dám ra tay với Huyền Tiên như hắn, trong lòng hắn còn đang suy nghĩ có nên xử lý hết năm tên Kim Tiên này hay không. Nhưng mà nghĩ đến chuyện dù thực lực của mình có thể nghiền ép năm tên Kim Tiên này, nhưng muốn xử lý hết năm người này cùng một lúc, không để bất cứ ai chạy thoát thì hình như không thể được.

Giờ phút này hắn chỉ hy vọng, chờ đến khi hắn ra tay, bọn người Phục Thiên Ngấn sẽ không dám làm gì, như vậy thì hắn có thể tùy tiện giết chết hai người, ba người còn lại cũng sẽ không có cách nào rời khỏi.

Chương 426: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Giờ phút này hắn chỉ hy vọng, chờ đến khi hắn ra tay, bọn người Phục Thiên Ngấn sẽ không dám làm gì, như vậy thì hắn có thể tùy tiện giết chết hai người, ba người còn lại cũng sẽ không có cách nào rời khỏi.

Nhưng hắn không thể ngờ được là, hắn vừa mới lấy Lưu Ly Tiên ra, Phục Thiên Ngấn đã chủ động ra tay. Phục Thiên Ngấn vừa ra tay, bốn người còn lại cũng không chút do dự lấy pháp bảo ra đánh về phía tên Huyền Tiên này.

“Đáng chết!” Tên Huyền Tiên này vô cùng giận dữ, từ lúc nào mà mấy tên Kim Tiên cũng dám chủ động khiêu khích một Huyền Tiên thế này? Lưu Ly Tiên cuốn lấy một đạo không gian lưu ly, chỉ là sát thế không gian của hắn còn chưa ngưng tụ, đã cảm nhận được thức hải vô cùng đau đớn, sau đó không nhịn được hét thảm một tiếng.

Thực lực của Lam Tiểu Bố quả thật chỉ mới là Chân Tiên tầng hai, nhưng thần niệm của Lam Tiểu Bố vô cùng cường đại, Thần Hồn Thứ của hắn tương đương với Huyền Tiên. Dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh lén, tên Huyền Tiên này cũng không chịu nỗi cảm giác đau đớn khi thần hồn đột ngột bị xé rách, thế đi của Lưu Ly Tiên cũng nhanh chóng tan rã.

Phục Thiên Ngấn sao có thể không năm lấy cơ hội lần này, trường thương của hắn lập tức xé mở thế đánh của Lưu Ly Tiên còn chưa tụ lại kia, đánh về phía mi tâm của Huyền Tiên này.

Mặc dù thức hải của tên Huyền Tiên này bị công kích, nhưng trong lúc vội vàng cũng kịp thời đánh ra một quyền về phía trường thương của Phục Thiên Ngấn.

Lực lượng tiên nguyên cuồng bạo ập đến, Phục Thiên Ngấn bị đánh bay ra ngoài, suýt thì phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng Phục Thiên Ngấn chẳng hề kinh sợ, ngược lại còn vui mừng, nếu như tu luyện công pháp trước đó, đối mặt với một quyền của Huyền Tiên này, chỉ sợ hắn đã bị thương nặng rồi. Sau khi tu luyện Đại Hoang Quyết, trong cùng một cấp mà tiên nguyên của hắn dồi dào hơn gấp mấy slần, thực lực còn tăng vọt, một quyền của Huyền Tiên cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ mà thôi.

Giờ phút này Phục Thiên Ngấn không chút do dự nào nữa, trường thương cuốn lên một mảnh sát thế, nhào đến một lần nữa.

Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để tên Huyền Tiên này được thả lỏng, ngay khi tên Huyền Tiên kia ngăn cản đợt Thần Hồn Thứ thứ nhất của hắn, đợt Thần Hồn Thứ thứ hai đã lập tức đánh đến, hầu như không có chút khoảng cách nào.

Cùng lúc đó, thất thải lăng của Thường Khuynh Sương cũng đâm xuyên qua ngực của tên Huyền Tiên này.

“Dừng tay, ta đi…” Tên Huyền Tiên này vô cùng hoảng hối, điên cuồng hét lên rồi lập tức lùi lại.

Giờ phút này, công kích của Thích Hàm Phù, Vu Thần và Liên Ngân Bình vừa xé mở tiên nguyên phòng hộ của tên Huyền Tiên này, đối phương đã lập tức tránh ra.

Phục Thiên Ngấn lo lắng, đối phương muốn chạy, trường thương của hắn hào toàn không thể nào khóa chặt không gian của đối phương lại.

ĐÚng lúc này, một đạo kích mang tựa như phá vỡ không gian xuất hiện sau lưng Huyền Tiên này, hơi thở tử vong lập tức truyền đến từ sau lưng, tên Huyền Tiên này căng thẳng, nhưng hắn có vội vàng thế nào cũng không thể nào nhanh hơn sát thế của đạo trường kích này, chỉ có thể miễn cưỡng bóp méo thân thể một chút.

Phốc! Máu đỏ nổ tung, cho dù Huyền Tiên này đã bóp méo thân thể đi, nhưng vẫn bị Thất âm Kích xé thành hai nửa.

“Các ngươi chết chắc rồi…” Nguyên Thần của tên Huyền Tiên kia thoát ra, hóa thành một đạo quang mang định chạy trốn.

Chỉ là đạo quang mang này vừa mới lao ra, đã bị không gian vô hình ngăn lại, chỉ có thể dừng lại. Nơi này có khốn trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí từ trước.

“Các ngươi không thể giết ta được…” Nguyên Thần của tên Huyền Tiên này luống cuống, chỉ nói được mấy chữ, kích mang của Thất âm Kích đã đánh tới, xé nát Nguyên Thần này. Một chiếc nhẫn rơi xuống bị Lam Tiểu Bố lấy đi.

“Tông chủ…” Bọn người Phục Thiên Ngấn vô cùng vui mừng, tiến lên chào.

“Còn tưởng rằng lợi hại lắm, không ngờ đánh được hai ba chiêu đã bị tông chủ giết chết.” Mặc dù Thích Hàm Phù cũng tham dự vào trận đánh, nhưng mà tốc độ của nàng quá chậm, có cứng đối cứng với tên Huyền Tiên kia thì cũng chỉ làm liên lụy thêm mà thôi.

Lam Tiểu Bố nói, “Lần này là do hắn bất cẩn, nếu như không phải ta có chuẩn bị phía sau, sợ là cho dù hcúng ta có hủy đi thân thể của hắn, cũng sẽ để Nguyên Thần của hắn chạy thoát.”

“Sao lại có một Huyền Tiên đến đây? Tiên linh khí thiên địa ở nơi này rất yếu mà?” Phục Thiên Ngấn không rõ.

Đại Hoang Tiên Môn ở đây đã lâu, trong lúc đó cũng có rất nhiều người đi qua, nhưng không có ai cảm thấy hứng thú với nơi này, cũng là vì tiên linh khí ở đây thật sự rất yếu.

Lam Tiểu Bố nói, “Ở bên ngoài Đại Hoang Tiên Môn của chúng ta có một Phi Thăng Trì, một khi Phi Thăng Trì này bị lộ ra, chúng ta nhất định phải đổi chỗ. Cho nên ta dự định tạm thời dời cái Phi Thăng Trì này vào trong tông môn.”

“Phi Thăng Trì?” Tất cả mọi người kinh ngạc.

Nghe đồn từ rất lâu trước kia, đã có Phi Thăng Trì. Sau khi cửu trọng thiên mới hình thành, Phi Thăng Trì lập tức biến mất. Tiên nhân và phàm nhân đều có quan hệ thân thích, không có ngăn cách tiên phàm.

Phàm nhân chỉ cần quen biết Tiên Nhân ở cửu trọng thiên là có thể tiến vào Tiên giới.

Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới lại dung hợp một lần nữa, quy tắc thiên địa hoàn thiện, không ngờ lại thật sự có Phi Thăng Trì. Một khi thành lập tiên môn hoặc tiên thành ở nơi có Phi Thăng Trì, vậy thì nhất định sẽ càng ngày càng cường đại.

Cho dù không thành lập tiên môn, có một Phi Thăng Trì cũng có thể để Huyền Tiên tu luyện.

“Thế nhưng hộ trận của chúng ta chỉ là tiên trận cấp một…” Phục Thiên Ngấn hiểu rất tõ tiên trận cấp một mặc dù không tệ lắm, nhưng không thể nào ngăn cản được thần niệm của cường giả.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Bây giờ ta đã là Tiên trận sư cấp ba, các ngươi đi tu luyện trước đi, ta chỉnh lý lại hộ trận tông môn một lần nữa. Ta có dự cảm, Ngũ Vũ Tiên giới sẽ đại loạn.”

Chương 427: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Nghe được lời Lam Tiểu Bố nói, Liên Ngân Bình và Vu Thần đều vô cùng vui mừng, bọn họ khẳng định Lam Tiểu Bố đã tìm được trận bàn Thời Gian, nếu không thì không có khả năng trở thành một tiên trận sư cấp ba.

Bố trí tiên trận cấp ba, những người còn lại đều không thể giúp được gì, Lam Tiểu Bố chỉ có thể để những người còn lại đi tu luyện. Bản thân hắn vừa luyện chế trận kỳ, vừa bố trí tiên trận cấp ba, đồng thời còn có thể vừa tu luyện.

Từng lá trận kỳ được Lam Tiểu Bố bố trí ra, toàn bộ Đại Hoang Tiên Môn, bao gồm cả Phi Thăng Trì đều được năm trong phạm vi trận kỳ của Lam Tiểu Bố, dần dần bị sương mù che lại, xuối cùng biến mất.

Lần này Lam Tiểu Bố chẳng những bố trí một Tiên Hộ Trận cấp ba, mà cón bố trí Giảo Sát Tiên trận cấp ba, Ẩn Nặc tiên trận cấp ba, Tụ Linh Tiên trận cấp ba…

Khiến Lam Tiểu Bố càng vui mừng hơn là, hắn bỏ ra hơn nửa năm để bố trí đủ loại hộ trận bảo vệ tông môn xong, Trận Đạo của hắn lại đột phá, từ tiên trận sư cấp ba đột phá lên tiên trận sư cấp bốn.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, trận bàn Thời Gian mặc dù có Vũ Trụ Duy Mô hỗ tợ, nhưng vấn đề cảm ngộ vẫn khác với khi ở bên ngoài. Nói cách khác chính là, hắn vừa bày trận vừa lĩnh ngộ như thế này, mới là cách tu luyện trận đạo tốt nhất.

Sau khi đột phá đến Đại sư tiên trận cấp bốn, Lam Tiểu Bố chỉ có thể tăng cấp tất cả trận pháp của Đại Hoang Tiên Môn lên một cấp, từ tiên trận cấp ba thành tiên trận cấp bốn.

Phi Thăng Trì đã được Lam Tiểu Bố dùng trận kỳ ẩn nặc che giấu, đồng thời cũng bố trí một Ẩn Linh Trận.

Dùng hơn nửa năm để bố trí trận pháp, Lam Tiểu Bố cũng từ Chân Tiên tầng hai tu luyện đến Chân Tiên tầng bốn. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tu vi này vẫn còn quá thấp.

Cũng may vấn đề về hộ trận tông môn đã được giải quyết, cuối cùng hắn cũng có thể an tâm tu luyện một khoảng thời gian.

Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu tu luyện, thần niệm đã phát hiện ra một tu sĩ cả người đầy máu tươi từ trên không trung ngã xuống, vị trí người kia ngã xuống chỉ cách hộ trận Đại Hoang Tiên Môn mấy chục dặm mà thôi. Lam Tiểu Bố lập tức độn thổ đến đó, đứng bên cạnh vị tu sĩ này.

Đây là một tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ, thực lực còn mạnh hơn người có tu vi cao nhất Phục Thiên Ngấn của Đại Hoang Tiên Môn hắn một chút.

Bởi vì bị thương quá nặng, sau khi tu sĩ Kim Tiên này ngã xuống, hầu như không còn động tác nào nữa, Lam Tiểu Bố lấy một viên đan dược chữa thương bỏ vào trong miệng tên tu sĩ này.

Sau nửa nén hương sau, tên Kim Tiên này mở mắt ra, trong nháy mắt khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hắn theo bản năng muốn lùi lại phía sau. Chỉ là hắn bị thương chưa lành, chỉ khẽ động một chút, đã khiến vết thương của hắn nặng hơn một chút.

“Là đạo hữu đã cứu ta sao?” Tu sĩ Kim Tiên kia nhanh chóng hiểu ra, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta thấy đạo hữu bị thương rất nặng, cho nên mới cho ngươi uống một viên đan dược.”

Tu sĩ Kim Tiên này tranh thủ vận chuyển một chu thiên, sau khi khôi phục được chút sức lực, hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ đạo hữu đã cứu giúp, tu sĩ của vũ trụ Thiên Hồng và vũ trụ Đại Huyền đại chiến, bị liên lụy rất nhiều người vô tội, ta cũng bị liên lụy.”

Tu sĩ của vũ trụ Thiên Hồng và tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đại chiến? Trong lòng Lam Tiểu Bố nghi ngờ không thôi, hắn không hiểu hỏi, “Vị đạo hữu này, vũ trụ Thiên Hồng và vũ trụ Đại Huyền không phải đều bị dung hợp vào Ngũ Vũ Tiên giới rồi sao? Tất cả mọi người đều là người của Ngũ Vũ Tiên giới, sao lại trở thành đại chiến hai vũ trụ rồi?”

Tu sĩ Kim Tiên kia nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, ngược lại thả lỏng cả người, điều này cho thấy Lam Tiểu Bố không biết chuyện này, không biết chuyện này, vậy thì sẽ không ra tay với hắn.

“Đạo hữu có lẽ đã không ra ngoài một thời gian dài rồi, cho nên không rõ chuyện gì xảy ra. Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới là do năm đại vũ trụ dung hợp lại mà nên, sau khi những nơi tu luyện tốt đều bị chiếm hết, mọi người đã bắt đầu cướp đoạt của nhau. Thời điểm ban đầu, cướp đoạt loạn lên. Về sau có rất nhiều người phát hiện thực lực như vậy rất yếu, dễ bị tiêu diệt từng phần. Cho nên đều tạo ra liên minh vũ trụ của riêng mình, công kích lẫn nhau.”

Nghe Kim Tiên này nói đến đây, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống. Hắn biết dự cảm của mình là chính xác, Ngũ Vũ Tiên giới muốn an bình, đó là chuyện không thể nào, rất nhanh thôi Ngũ Vũ Tiên giới sẽ loạn thành một bầy. Loại xung đột này một khi nổi lên, nhất định sẽ càng ngày càng ác liệt. Ban đầu là vì tài nguyên, sau đó là vì thù oán, cuối cùng là vì tín ngưỡng…

Năng lực phá hoại của Tiên Nhân và chiến tranh của phám nhân là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, loại phá hủy này chỉ sợ cuối cùng sẽ khiến Ngũ Vũ Tiên giới bị phá vỡ. Ý tốt của vị tiền bối đã dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới kia, cuối cùng sẽ bị một đám người tham lam kia hủy đi.

Lam Tiểu Bố lo lắng nhìn Đại Hoang Tiên Môn một chút, bây giờ trụ sở của Đại Hoang Tiên Môn còn hoàn vắng, không có ai để ý. Nhưng mà qua một thời gian nửa, chiến hỏa nhất định sẽ cháy đến đây.

Vết thương của tên tu sĩ Kim Tiên này hơi bình phục một chút, sau đó nhanh chóng cáo từ với Lam Tiểu Bố rồi rời đi.

Lam Tiểu Bố quyết định đến Phi Thăng Trì tu luyện trước, bây giờ hắn là Chân Tiên cảnh, đi Phi Thăng Trì tu luyện là thích hợp nhất. Trước mắt chỉ có thể tăng tu vi lên mới là chuyện đúng đắn.

Phi Thăng Trì đã được Lam Tiểu Bố dùng Ẩn Linh Trận che khuất, Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Phi Thăng Trì, lập tức cảm nhận được hơi thở tiên linh vận đại đạo thuần túy. Loại tiên linh khí và tiên tinh này, khác biệt hoàn toàn với khi dùng tiên linh khí từ Tiên Linh mạch tu luyện, có cảm giác khiến người ta cảm thấy có thể thời thời khắc khắc cảm ngộ được đại đạo thiên địa.

Chương 428: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (1)

Sau khi vận chuyển Trường Sinh Quyết, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được cảnh giới Chân Tiên tầng năm. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại dừng việc tu luyện lại, tốc độ này quá nhanh, nhưng hắn vẫn không hài lòng.

Nếu như không có vấn đề chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới, hắn sẽ không để ý lắm. Nhưng chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới sắp nổi lên, hắn mà còn chậm rãi tăng thực lực như thế này, chỉ sợ không được.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy trận bàn Thời Gian ra, sau đó để Vũ Trụ Duy Mô bao phủ hắn lại.

Người khác không thể dùng trận bàn Thời Gian để tu luyện, hắn thì có thể tu luyện, hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Chỉ chớp mắt mà mười năm đã trôi qua, mãi đến khi Lam Tiểu Bố đến Chân Tiên viên mãn, đồng thời nghênh đón lôi kiếp Kim Tiên.

Trước khi độ kiếp, Lam Tiểu Bố che Phi Thăng Trì này lại một lần nữa. Khi hắn còn ở cảnh giới Chân Tiên thì còn có thể ở đây tu luyện, một khi vượt qua Chân Tiên, bước vào Kim Tiên rồi, dùng Phi Thăng Trì để tu luyện cũng không có tác dụng gì nhiều, còn khiến linh vận trong Phi Thăng Trì bị hao tổn.

Sau khi bước vào Thiên Tiên cảnh, lần đầu tiên độ lôi kiếp Chân Tiên là Nhất Cửu lôi kiếp, Lam Tiểu Bố suy đoán, lôi kiếp Kim Tiên của hắn chắc hẳn là NHị Cửu lôi kiếp.

Từ trước đến này khi Lam Tiểu Bố độ kiếp, lúc nào cũng là mấy đợt lôi kiếp cùng lúc đánh xuống, cho dù là Nhất Cửu lôi kiến, thì mấy tia sét cũng cùng lúc đánh xuống.

Khi Lam Tiểu Bố bắt đầu phá vỡ vách chắn Kim Tiên, dẫn động lôi kiếp đánh xuống, đợt đầu tiên chỉ có một tia sét đánh xuống. Tia sét này lớn khoảng chừng bắp đùi, khi đánh xuống kéo theo khí thế hủy diệt.

Lam Tiểu Bố nhìn mà tê cả da đầu, cũng may chỉ đánh xuống một đạo, nếu như cùng lúc đánh xuống mấy đạo, chỉ sợ hắn sẽ bị đánh thành bã vụn luôn rồi. Cho dù cơ thể đã rèn luyện tam cảnh Tiên thể cũng không thể chịu đựng được, đối mặt với loại sấm sét liên miên vậy cũng phải quỳ lạy.

Cho dù Vũ Trụ Duy Mô không tạo dựng ra công pháp nối tiếp của Bất Tử Quyết, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết xông phá cảnh giới mới, vừa vận chuyển Trường Sinh Quyết để phá vỡ vách chắn Kim Tiên. Loại sấm sét đáng sợ này, không vận chuyển công pháp luyện thể thì trong lòng hắn sẽ tiếc nuối..

“Oanh!” Sấm sét thô to đánh lên người Lam Tiểu Bố, xương trên người Lam Tiểu Bố đứt thành từng khúc, nội tạng bị trọng thương. Cũng may dưới sự vận chuyển của Bất Tử Quyết, vết thương trên người Lam Tiểu Bố nhanh chóng khôi phục lại. Lôi nguyên cuồng bạo và tiên linh khí từ Tiên Linh mạch thượng phẩm dung hợp lại cũng nhau rót vào cơ thể, đụng đến vách ngăn tu vi Kim Tiên.

Động tĩnh lớn như vậy, bọn người Phục Thiên Ngấn đang bế quan ở nơi xa cũng bị kinh động, đi ra hộ pháp giúp Lam Tiểu Bố. Nói là hộ pháp, nhưng cũng chỉ có thể đứng một bên nhìn mà thôi.

Cùng lúc đó, tia sấm sét thô to thứ hai từ hư không đánh xuống. bọn người Phục Thiên Ngấn không nhìn thấy tia sấm sét thứ nhất, nhưng khi bọn họ nhìn thấy tia sét thứ hai đều vô cùng khiếp sợ. Loại sấm sét này là lôi kiếp của Địa Ất Tiên sao?

Trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng vô cùng, tia sét thứ nhất đánh xuống đã khiến hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn chưa chạm đến vách chắn Kim Tiên, mà tia sấm sét thứ hai đã đánh xuống, vết thương của hắn còn chưa hồi phục. Cứ tiếp tục như thế này, thêm mấy lần nữa chắc hắn sẽ tiêu đời mất.

Oanh! Răng rắc! Tia sấm sét thứ hai không chút nương tay đánh thẳng lên người Lam Tiểu Bố, cả người Lam Tiểu Bố đẫm máu, lại mượn nhờ lôi nguyên trong tia sét này đụng đến vách chắn Kim Tiên.

Trừ tiên linh vận từ lôi nguyên ra, lực lượng lôi nguyên thuần túy cũng chảy khắp toàn thân Lam Tiểu Bố, khi Lam Tiểu Bố vận chuyển Bất Tử Quyết, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được trong cơ thể có thứ gì đánh phá, một luồng lực lượng hoàn toàn mới trong nháy mắt chạy khắp toàn thân Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này vết thương trên người Lam Tiểu Bố nhanh chóng biến mất, những khúc xương cốt đã bị gãy lúc trước cũng nhanh chóng liền lại, cơ bắp cũng trở lại bình thường.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng, mặc dù hắn không có công pháp tiếp nối Bất Tử Quyết, nhưng vì luyện thể đã đến cực hạn, xông pháp đến tam cảnh Tiên Thể, giờ phút này cơ thể của hắn đã đi tới một cấp độ hoàn toàn mới.

Vũ Trụ Duy Mô không tạo dựng công pháp mới , chính hắn tự tìm ra. Cho dù xét ra thì công lao của Vũ Trụ Duy Mô rất lớn, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chuyện này còn khiến hắn phấn chấn hơn chuyện Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra công pháp mới cho hắn.

CHính hắn tự tìm ra công pháp tu luyện thích hợp cho bản thân mình, giống như Trường Sinh Quyết, hầu như đã phát huy tiềm lực của bản thân mình đến cực hạn, hơn nữa còn đang không ngừng khai phá ra tiềm năng của mình.

Nếu như công pháp sau Tiên thể do chính hắn tìm ra, hơn nữa sau khi đột phá cảnh giới mới, cơ thể và xương cốt của hắn đều bước vào một tầng cao mới, thật giống như vừa được niết bàn, vậy cảnh giới thứ nhất cứ gọi là Tiên Niết Thể đi…

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến cái tên Tiên Niết Thể này, cũng cảm thấy cơ thể mình lại bắt đầu sụp đổ, không chỉ như thế, xương cốt hắn cũng bắt đầu vỡ vụn.

Đây là do công pháp có vấn đề sao? Lam Tiểu Bố lo lắng, còn chưa chờ đến tia sét thứ ba, chính hắn đã lấy bản thân mình ra chơi đến chết rồi.

Nhanh chóng uống một bình Ngũ Chi Dịch, đáng tiếc là Ngũ Chi Dịch chỉ có thể khiến tốc độ sụp đổ của cơ thể hắn chậm lại một chút thôi, hoàn toàn không có chút tác dụng nào khác.

Lam Tiểu Bố nóng nảy, lúc này có dùng Ngũ Thải Tiên Chi cũng không được. Thần niệm của Lam Tiểu Bố tập trung vào Vũ Trụ Duy Mô, từ sâu trong lòng vô cùng lo lắng. Nếu như không thể giải quyết được vấn đề này trước khi tia sét thứ ba đánh xuống, vậy thì hắn chết chắc rồi.

Chương 429: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (2)

Cửu Độ Diệp Thần Hoa? Không được, đây là thứ trị liệu Nguyên Thần và thần hồn.

Luân Hồi Hải Đường? Ngay khi nhìn thấy Luân Hồi Hải Đường, Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn lấy Luân Hồi Hải Đường, đồng thời điên cuồng hấp thu lực lượng đạo vận bên trong Luân Hồi Hải Đường.

Cho dù có được hay không, bây giờ hắn cũng không còn tiên linh thảo cao cấp hơn. Lúc này hắn mới hiểu được, vì sao Vũ Trụ Duy Mô không tạo dựng ra công pháp luyện thể kế tiếp. Sau tam cảnh Tiên thể là cơ thể niết bàn, chuyện này không phải chỉ dựa vào công pháp là được, còn cần tiên linh vật để niết bàn. Hắn không chuẩn bị tiên linh vật niết bàn nào, đã trực tiếp bắt đầu niết bàn, đây không phải muốn chỉnh chết mình thì là gì chứ?

Ầm ầm! Từng tiếng đùng đùng truyền đến, Lam Tiểu Bố biết tia sét thứ ba sắp đánh xuống, hơn nữa khẳng định không phải chỉ một tia, nghe âm thanh này, ít nhất cũng phải ba tia trở lên.

Từng luồng lực lượng luân hồi dung nhập vào trong cơ thể Lam Tiểu Bố, dường như ngay lúc này, cơ thể Lam Tiểu Bố từ từ ổn định lại, xương cốt cũng được tái tạo lại, từng đạo tiên vận màu vàng sáng lấp lánh thẩm thấu toàn thân.

Tạch tạch tạch! Đợt sét thứ ba đánh xuống, lần này quả thật là ba tia sét, ba tia sét thô to như bắp đùi gần như cùng lúc đánh lên người Lam Tiểu Bố.

Răng rắc! Răng rắc! Sấm sét thô to mạnh mẽ đánh Lam Tiểu Bố nằm xuống mặt đất, hắn vừa mới xây dựng lại xương cốt lần này lại bị đánh gãy một lần nữa, hơn nữa bị thương càng nặng hơn, da thịt tựa như bị đánh thành hư vô.

Bọn người Phục Thiên Ngấn ở đằng xa nhìn thấy mà hoảng sợ vô cùng, cái này mà độ kiếp gì? Rõ ràng là muốn mạng mà.

Lam Tiểu Bố biết rõ cái mạng nhỏ của mình đang nguy hiểm, hắn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lôi kiếp lần này của mình đáng sợ như thế nào, cũng không nghĩ đến mình luyện thể bước vào cấp cao hơn ra sao, máu thịt và xương cốt sẽ tan thành tro bụi. Cũng may Luân Hồi Hải Đường có tác dụng, lại là một tiên linh vật niết bàn, đây quả thật là may mắn. Nếu như không có Luân Hồi Hải Đường, bây giờ hắn đã chẳng thể giãy dụa được chút nào.

Lúc này Lam Tiểu Bố biết rõ mình phải làm gì, hắn nhất định phải khiến bản thân mình khôi phục lại một chút trước kia đợt thứ tư đánh xuống, nếu không sẽ không có đợt thứ năm nữa.

Trường Sinh Quyết điên cuồng vận chuyển, Bất Tử Quyết cũng không ngừng rèn luyện thân thể. Cho dù hắn có tìm ra được công pháp luyện thể tiếp nối được hay không, hắn cũng không còn đường lui nữa rồi.

Răng rắc! Vách chắn tu vi Kim Tiên bị Trường Sinh Quyết phá vỡ, tiên linh khí và lôi nguyên xung quanh đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi hết. Lực lượng trên người Lam Tiểu Bố liên tục tăng lên, cùng lúc đó, lực lượng trong Luân Hồi Hải Đường và Bất Tử Quyết dung hợp lại với nhau, khiến cơ thể Lam Tiểu Bố nhanh chóng khôi phục lại, xương cốt lại lành lại.

Oanh! Đợt sấm sét thứ tư là năm tia sét cùng đánh xuống, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Bất Tử Quyết rất mạnh mẽ, mặc dù vẫn chưa khiến cơ thể hắn hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng có thể chịu dựng được đợt sét này đánh xuống. Càng quan trọng hơn là, nhờ có sự giúp đỡ của Luân Hồi Hải Đường, vách chắn tu vi Kim Tiên đã bị xé rách, chính thức bước vào Kim Tiên cảnh. Bây giờ tu vi đang điên cuồng tăng lên, những tia sét phía sau tuyệt đối sẽ không thể đe dọa đến tính mạng của hắn.

Rầm rầm rầm! Năm tia sét thô to đều đánh lên người Lam Tiểu Bố, xương cốt Lam Tiểu Bố đang liền lại lúc này không bị đánh gãy nữa, ngược lại tựa như nhận được lực lượng linh vận vô tận bổ sung, nhanh chóng khôi phục lại.

Lam Tiểu Bố chỉ cảm thấy cơ thể mình đã trải qua niết bàn, được gột rửa sạch sẽ, bước vào một cấp độ mới, cái cảnh giới này đột ngột xuất hiện trong ý thức của hắn, cấp độ mới của luyện thể này tên là Tiên Linh Thể.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hoàn toàn thông suốt, vì sao mọi người nói Luân Hồi Hải Đường có thể giúp người ta tấn cấp Kim Tiên. Thật sự là hắn nhờ có Luân Hồi Hải Đường mới có thể nhanh chóng bước vào Kim Tiên dưới lôi kiếp. Nhưng tác dụng quan trọng hơn của Luân Hồi Hải Đường là giúp cơ thể hắn hoàn thành việc luyện thể niết bàn. Dùng Luân Hồi Hải Đường vào bất cứ chuyện gì cũng là phung phí của trời, chỉ có niết bàn cơ thể mới là cách dùng chính xác của Luân Hồi Hải Đường.

Tiên Niết Thể và Tiên Linh Thể cũng không phải là cái tên mà hắn đặt, đây là tên cấp độ luyện thể trong đại đạo tại Ngũ Vũ Tiên giới. Khi cơ thể của hắn bước vào cấp độ này, cảnh giới luyện thể tương ứng sẽ tự động xuất hiện.

Ầm ầm! Đợt sấm sét thứ năm đánh xuống, Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn. Hắn chẳng những đã bước vào Kim Tiên cảnh, ngay cả luyện thể cũng đã bước vào một tầng cao mới. Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ không cần quá lo lắng về lôi kiếp nữa, hoặc nói cách khác, thứ hắn cần lo lắng là lôi kiếp sau này đừng nên quá yếu. Một khi lôi kiếp yếu đi, thực lực của hắn cũng sẽ yếu đi, tiến bộ về luyện thể cũng nhỏ lại.

Sau khi hai tia sét của đợt thứ năm đánh xuống,Lam Tiểu Bố vận chuyển Trường Sinh Quyết hấp thu lôi nguyên tăng cao thực lực của mình lên. Sau hai tia sét này, tu vi của Lam Tiểu Bố đã đạt đến Kim Tiên tầng một đỉnh phong.

Khi tia sét thứ mười ba của đợt thứ sáu đánh xuống, Lam Tiểu Bố chính thức bước vào Kim Tiên tầng hai.

Tia sét thứ mười bốn, mười lăm và mười sáu cùng lúc đánh xuống, Lam Tiểu Bố nhanh chóng cuốn lấy lực lượng từ Tiên Linh mạch thượng phẩm trong Vũ Trụ Duy Mô, dung hợp với lôi nguyên, mượn nhờ vào ba tia sét này bước vào Kim Tiên tầng ba.

Sau khi tia sét thứ mười bảy và mười tám đánh xuống, mây đen tiêu tán, từng đạo tiên linh vận chiếu xuống người Lam Tiểu Bố. Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy tiếc nuối, nếu như có thêm mấy đợt nữa, hắn có thể dựa vào lôi kiếp để bước vào Kim Tiên trung kỳ.

Chương 430: Vận may của tông môn. (1)

Nhưng mà không sao cả, sau khi hắn bước vào Kim Tiên, sẽ lập tức tiến vào trận bàn Thời Gian, tranh thủ thời gian ngắn nhất bước vào HUyền Tiên. Chỉ đến khi vào HUyền Tiên rồi, lại dựa vào hộ trận tông môn, Đại Hoang Tiên Môn của hắn mới có tư cách xuất hiện.

“Tông chủ, chúc mừng ngươi thành công tấn cấp Kim Tiên.” Bọn người Phục Thiên Ngấn nhanh chóng đến chúc mừng.

Tu vi Lam Tiểu Bố càng cao thì đương nhiên là càng tốt, chỉ là trước đó tu vi của tông chủ bọn họ quá kém, khi chuẩn bị thành lập tông môn mà chỉ mới là một tu sĩ Nhân Tiên. Trước đó tông chủ chỉ là một CHân Tiên mà đã có thể giết chết Huyền Tiên cảnh, bây giờ đã tấn cấp đến Kim Tiên, thực lực mạnh hơn biết bao nhiêu?

Lam Tiểu Bố nói, "Ta chuẩn bị chôn hết mấy đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm bên dưới chủ điện, Ngũ Vũ Tiên giới sắp đại loạn, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên."

Ngũ Vũ Tiên giới có loạn hay không, đám người Liên Ngân Bình cũng không để ý. Đối với bọn họ mà nói, những chuyện đó quá xa vời. Nhưng nếu chôn mấy đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm xuống đất, đối với bọn họ mà nói, thật sự có ý nghĩa quá lớn. Đừng thấy xuất thân của Liên Ngân Bình và Vu Thần là môn hạ từ tông môn do đệ tử của Thánh Nhân lập ra, cũng không thể nào tu luyện trên Tiên Linh mạch thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố bây giờ là một Tiên Khí sư cấp ba, cộng thêm sự giúp đỡ của máy người còn lại, hai tháng sau, chính điện của Đại Hoang Tiên Môn đã được xây dựng lên.

Chính điện này có diện tích mấy vạn mét vuông, so với đại điện thô sơ mà bọn người Phục Thiên Ngấn xây tạm trước đó, còn to lớn khí phách hơn nhiều.

Sở dĩ phải thành lập chính điện nay, là vị mọi người đều tạm thời ở lại trong chính điện để tu luyện.

Cho dù là tài lực hay nhân lực hay là những thứ khác, Đại Hoang Tiên Môn cũng không thể nào lập tức xây dựng hoàn chỉnh cả tông môn ngay được.

Sau khi xây dựng xong chính điện Đại Hoang Tiên Môn, Lam Tiểu Bố chôn hết ba đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm bên dưới chính điện, sau đó lại bố trí một Tụ Linh Trận.

Sáu người cộng thêm cả Cổ Đạo, đều có một phòng tu luyện riêng. Bởi vì sư phụ của Vu Thần là Tả Văn Hi, công pháp tu luyện cũng được xem như là đạo pháp Thánh Nhân, không chuyển sang tu luyện Đại Hoang quyết. Liên Ngân Bình thì không chút do dự chọn tu luyện Đại Hoang quyết, nàng nhìn thấy thực lực của Phục Thiên Ngấn và Thường Khuynh Sương đều rất mạnh, tông chủ Lam Tiểu Bố cũng chỉ cần dùng một kích đã có thể tiêu diệt một tên Huyền Tiên, có thể thấy được Đại Hoang quyết mạnh đến mức nào. Nàng ở bên ngoài lang thang đã lâu, sớm đã thấy được sự tàn khốc của đạo lý mạnh được yếu thua. Chỉ khi nào có thực lực mạnh mẽ, mới có thể sống.

Ba đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, cộng với Tụ Linh tiên trận cấp bốn, những người đang tu luyện trong Đại Hoang Tiên Môn đều cảm thấy mình như đang ngâm trong sương mù Tiên Linh, còn là loại tiên linh khí cực kỳ thuần túy.

Tất cả mọi người đều vô cùng mừng rỡ, Liên Ngân Bình và Vu Thần vẫn luôn tu luyện trong tiên linh khí bình thường, lúc này tu vi lại từ từ tăng lên. Bởi vì tích lũy đã đủ nhiều, chỉ ba tháng ngắn ngủi, Liên Ngân Bình đã vượt xa vu Thần, bước vào Kim Tiên tầng ba trước một bước. Phục Thiên Ngấn thì đang đột phá lên Kim Tiên hậu kỳ, ngay cả Cổ Đạo cũng đang bước vào hàng ngũ Tiên Yêu thú cấp hai.

Người duy nhất không có tiến bộ là Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vốn định dựa vào trận bàn Thời Gian và Vũ Trụ Duy Mô, nhảy vọt đến Kim Tiên viên mãn trong thời gian ngắn nhất, nhưng sự thật đã tạt cho hắn một chậu nước lạnh.

KHi còn ở Chân Tiên cảnh, dùng trận bàn Thời Gian cộng thêm Vũ Trụ Duy Mô còn có thể cảm nhận được sự tiến bộ, nhưng sau khi đến Kim Tiên tầng ba, hắn dùng trận bàn Thời Gian tu luyện sáu, bảy năm, nhưng một chút tiến bộ cũng không có. Ngay cả việc lĩnh ngộ đại đạo cũng mơ mơ hồ hồ, không thể nào tiến được thêm một bước.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, xem ra trận bàn Thời Gian quả thật có hạn chế. Sau này chỉ có thể dùng trận bàn Thời Gian để lĩnh ngộ ba đạo đan, khí, trận mà thôi.

Sau khi cất trận bàn Thời Gian xong, Lam Tiểu Bố nhìn đại điện tông môn tràn ngập sương mù tiên khí lượn lờ, hắn biết vị trí của Đại Hoang Tiên Môn chẳng mấy chốc nữa sẽ không thể che được nữa.

Nhiều nhất là nửa năm, tiên linh khí ở Đại Hoang Tiên Môn không phải chỉ dùng Ẩn Linh Trận cấp bốn là có thể che lại được. tiên linh khí ngưng tụ ở Đại Hoang Tiên Môn càng lúc càng đậm, cộng thêm Tụ Linh Trận trong tông môn, muốn che mắt được người ngoài là chuyện rất khó khăn.

Nếu không thể che được, vậy thì không cần che nữa. Lam Tiểu Bố dứt khoát bỏ đi cấm chế che giấu trên bia đá tông môn của Đại Hoang Tiên Môn, viết bốn chữ Đại Hoang Tiên Môn thật to trên bia đá rồi đặt nó lơ lửng ngay lối ra vào tông môn.

Sau khi bia đá tông môn dựng lên, khí thế tiên môn mênh mông bàng bạc lập tức khuếch tán ra, loại khí thế mênh mông này, tựa như một viên dạ minh châu tỏa sáng trong đêm khuya ở Ngũ Vũ Tiên giới, không thể nào che đậy lại.

Vô sô âm thanh ầm ầm vang lên, tất cả mọi người đang tu luyện đột nhiên cảm nhận được vận may Tiên giới đã được ngưng thực lại lần lượt rơi xuống, sau đó toàn bộ Đại Hoang Tiên Môn đều bị sương mù tiên linh nồng đậm đến cực hạn bao phủ lại. Những ngọn núi trước đó mọc lên lúc này đã hóa thành từng tòa cự phong đột ngột dâng lên, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi Đại Hoang Tiên Môn đã có 108 ngọn núi, phù hợp với số lượng Thiên Cương Địa Sát.

Từng dòng sông quanh co uốn lượn chảy xuôi quanh 108 ngọn núi, hơi nước và sương mù Tiên Linh hòa quyện vào nhau, tạo thành thịnh cảnh nơi Tiên giới, động phủ cực tốt.

Đại điện tông môn rõ ràng đã được xây dựng trên đất bằng, cũng đột ngột dâng lên, thật giống như đang trôi nổi trong hư không.

Chương 431: Vận may của tông môn. (2)

Lam Tiểu Bố dại ra, khi hắn quyết định dựng bia đá tông môn lên, hắn đã biết tiên linh khí nơi này cuối cùng cũng không thể che giấu được nữa, nhưng vẫn dứt khoát làm như vậy để ngưng tụ vận may Tiên giới cho tông môn.

Nhưng hắn không ngờ là, sau khi bia đá tông môn được dựng lên, lại xảy ra thay đổi to lớn như vậy.

Lam Tiểu Bố cảm thấy tê cả da đầu, hắn biết, thời điểm gian nan nhất của Đại Hoang Tiên Môn đã đến rồi. Trước đó tiên linh khí của Đại Hoang Tiên Môn bị hắn che đi, không có ai để ý đến, loại tiên linh khí nồng đậm tựa như tiên linh khí của toàn Tiên giới đều tụ lại đây như thế này, chỉ sợ rất nhanh sẽ có vô số cường giả đến đây cướp đoạt.

Làm sao bây giờ?

Lam Tiểu Bố dựng thẳng bia đá tông môn lên, khí thế tông môn đại biến, số lượng ngọn núi trong tông môn còn nhiều hơn số lượng trong Thiên Cương Địa Sát, bọn người Phục Thiên Ngấn đều biết. Nhưng bọn họ không thể nào ra ngoài được, lúc vận may ngưng thực rơi xuống, Phục Thiên Ngấn trực tiếp vọt đến Kim Tiên tầng chín, sắp nghênh đón lôi kiếp Huyền Tiên. Đồng thời Thường Khuynh Sương bước vào Kim Tiền tầng bảy, Liên Ngân Bình bước vào Kim Tiên tầng năm…

Dưới tình huống này, không tranh thủ thời gian tu luyện, sao có thể để lãng phí thời gian?

Lam Tiểu Bố không tu luyện, nhưng tu vi cũng đã đến Kim Tiên tầng năm. Bởi vì hắn là tông chủ vận may ở trên người hắn lại càng nhiều, nếu như tu luyện trong tình huống như vậy, có khả năng sẽ một bước đột phá đến Huyền Tiên. Giờ phút này vận may của tông môn không những đẩy tu vi của bọn họ lên cao, đồng thời cũng khiến toàn bộ tông môn trở nên nặng nề, mênh mông.

“Tông chủ, ta phải độ kiếp rồi.” Phục Thiên Ngấn xông ra ngoài, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi nhanh chóng độ kiếp đi, mọi người cũng tranh thủ thời gian tăng thực lực của mình lên, Đại Hoang Tiên Môn sắp thu hút sự nhòm ngó của các cường giả khác rồi, tiếp đến sẽ là khoảng thời gian gian nan nhất của Đại Hoang Tiên Môn ta.”

Lam Tiểu Bố không đi hộ pháp cho Phục Thiên Ngấn, hắn nhanh chóng quay lại phòng tu luyện, sau đó lấy trận bàn Thời Gian ra. Hắn muốn tăng trình độ Trận Đạo của mình lên trong thời gian ngắn nhất.

Theo Lam Tiểu Bố, hắn dùng mấy năm tăng tu vi từ Nhân Tiên đến KIm Tiên đã là cực hạn rồi, nhưng không ngờ lúc này có thể dựa vào vận may nâng lên một cấp độ mới.

Bởi vì cảm thấy cảnh giới tu vi Kim Tiên của mình quá yếu, muốn bảo vệ Đại Hoang Tiên Môn, chỉ có thể dựa vào hộ trận.

Lam Tiểu Bố điên cuồng luyện chế trận kỳ trong trận bàn Thời Gian, thử nghiệm các loại trận pháp. Bảy năm sau, hắn trở thành một đại sư Tiên Trận cấp bốn, nhưng mà cũng chỉ có thể luyện chế trận kỳ tiên trận. Mười năm sau, Lam Tiểu Bố vẫn không thể nào bước vào đại sư trận pháp cấp năm.

Lúc này, Lam Tiểu Bố dừng việc thử nghiệm trong trận bàn Thời Gian lại, theo kinh nghiệm của hắn, thời gian tiếp theo, hắn cần phải vừa luyện chế trận kỳ, vừa thăng cấp hộ trận, vừa lĩnh ngộ Trận Đạo. Trận bàn Thời Gian quả thật có hạn chế, khi tu vi của hắn càng cao, trình độ trận pháp càng cao thì loại hạn chế này lại càng lớn.

Tựa như biết Đại Hoang Tiên Môn sắp gặp phải nguy cơ, giờ phút này tất cả mọi người đều đang điên cuồng tu luyện. CHo dù Cổ Đạo ngày thường vẫn lười biếng, cũng liều mạng tăng thực lực tu vi của mình lên.

…

Trong đồng hoang cách Đại Hoang Tiên Môn hơn hàng vạn dặm, vô số thi thể tu sĩ nằm ngổn ngang, từ vô số pháp bảo đã bị tàn phá trên thi thể không hoàn chỉnh kia có thể thấy được nơi này vừa diễn ra một trận đại chiến giữa các tu sĩ.

Cách chiến trường hơn vạn dặm là một bình nguyên, khắp nơi đều là doanh địa tạm thời, nhưng mà những doanh địa này đều là pháp bảo ĐỘng Thiên của tu sĩ. Ở trong những pháp bảo ĐỘng Thiên này, có một đại điện màu vàng đứng sừng sững. Bên ngoài đại điện này, có dựng thẳng một lá cờ to lớn, trên lá cờ có viết bốn chữ lớn ”Đại Hoang Thiên Binh”.

Ngồi chính giữa đại điện là một nam tử có gương mặt tuấn tú, xung quanh nam tử này có đạo vận lưu chuyển. Hai bên đại điện là mười mấy tu sĩ đang ngồi, mọi người đều vô cùng nghiêm túc.

“Hình minh chủ, người bên Đại HUyền kia lại nhiều hơn một chút, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không còn là đối thủ của họ nữa. Bí cảnh này cũng sẽ bị bọn họ cướp đi.” Một người nam tử có dáng vẻ hơi gầy yếu đứng lên phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Hình minh chủ cũng gật đầu, “Tu sĩ của Đại Hoang ta cũng không ít, cường giả lại càng nhiều. Nhưng rõ ràng không có sức tập trung bằng vũ trụ Đại Huyền, tốt nhất là có một biện pháp nào đó có thể khiến tu sĩ vũ trụ Đại Hoang ta nhanh chóng tập trung lại.”

Một lão giả tóc dài đứng lên, “Hình minh chủ, ta vừ hay có một biện pháp nhanh hơn. CHúng ta lấy Đại Hoang làm danh nghĩa thành lập một tiên môn, nếu như vậy, sẽ thu nhận càng nhiều đệ tử tông môn từ vũ trụ Đại Hoang đến. Những đệ tử này, chính là luồng máu mới bổ sung cho Đại Hoang Thiên Binh ta.”

“Cách hay.” Hình minh chủ vỗ lên bàn trà, kích động kêu lên.

Biện pháp này không chỉ bổ sung luồng máu mới cho Đại Hoang Thiên Binh, mà còn có thể ngưng tụ vận may Tiên giới, khiến hắn có thể bước vào tầng cao hơn trong một thời gian ngắn.

“Ta cũng đồng ý, gần đây chúng ta đã mất ba bí cảnh liên tiếp, cũng vì không đủ nhân thủ. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, Ngũ Vũ Tiên giới làm gì còn nơi cho chúng ta đặt chân?” Lại một người khác chủ động nói.

Ánh mắt HÌnh minh chủ quét qua mọi người, sau đó đưa tay cầm một khối thạch bia bằng bạch ngọc nói, “Vậy đặt tên là Đại Hoang

Tiên Môn đi. Hôm nay ta sẽ lập bia vì tiên môn, chúc mừng Đại Hoang Tiên Môn ra mắt.”

Nói xong hắn sải bước ra ngoài, đưa tay ra viết xuống bố chữ Đại Hoang Tiên Môn lên thạch bia bằng bạch ngọc kia.

Mọi người còn chưa kịp hoan hô, đã nhìn thấy bia đã có viết bốn chữ Đại Hoang Tiên Môn kia lập tức vỡ vụn, biến thành bột mịn.

Chương 432: Một người một tiên thành. (1)

Trong đại điện bỗng nhiên lặng đi, trong lòng Hình minh chủ căng thẳng, sau đó lập tức thở dài, hắn biết Đại Hoang Thiên Binh sẽ trở thành quá khứ. Từ hôm nay trở đi, liên minh này của hắn sẽ dần dần tan rã.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ vì sao khi hắn viết bốn chữ Đại Hoang Tiên Môn lại bị vỡ mất như vậy. Đó là vì ở Ngũ Vũ Tiên giới đã sớm có người thành lập ra tông môn có tên là Đại Hoang Tiên Môn, đồng thời được sự tán thành của Thiên Đạo. Đã có tông môn rồi, đương nhiên hắn không thể tạo ra một tông môn có tên như vậy được nữa.

Ở Ngũ Vũ Tiên giới, còn có người dám thành lập Đại Hoang Tiên Môn, vậy nhất định là chí tôn. Tùy tiện nghĩ một chút xem, một người có tu vi thấp mà dám thành lập một tông môn như vậy sao?

…

Ngay khoảnh khắc Lam Tiểu Bố bố trí xong một tiên trận cấp năm, Lam Tiểu Bố dừng lại không tiếp tục bố trí trận kỳ nữa, trong lòng hắn không vì chuyện mình vừa trở thành đại tiên trận sư cấp năm mà vui mừng, mà lại vỗ đầu mình một cái.

Hắn biết mình đã đi vào ngõ cụt, đó chính là Đại Hoang Tiên Môn sẽ khiến mọi người nhòm ngó, sau đó hắn sẽ liều mạng bảo vệ Đại Hoang Tiên Môn. Tu vi không thể tăng lên được, vậy thì điên cuồng tăng trình độ trận đạo lên.

Suy nghĩ này đã lẫn lộn đầu đuôi rồi, dù sao thì hắn cũng là người đến từ Địa Cầu, phòng ngự có mạnh hơn đi nữa cuối cùng cũng sẽ bị công phá. Có lúc, càng phòng lại càng không phòng được.

Huống hồ với số người bây giờ ở Đại Hoang Tiên Môn, có thể ngăn cản được bao nhiêu công kích? Đừng nói là người khác, cho dù là chính bản thân hắn. Trong một khoảng thời gian ngắn bước vào Kim Tiên tầng năm, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là hắn đang nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô, trận bàn Thời Gian, thiên tài địa bảo, vận may của tông môn tiêu tốn đi căn cơ của mình. Tu đạo cũng là tu tâm, hắn chẳng những không hề tu tâm, ngược lại điên cuồng tăng tu vi thực lực của mình, còn khiến tình hình trầm trọng thêm. Xây dựng nhà cao tầng đều như vậy, một khi căn cơ không vững chắc, cuối cùng cũng sẽ sụp đổ từ gốc.

Lam Tiểu Bố thở dài, bây giờ còn kịp.

Lam Tiểu Bố lập tức chia cắt hộ trận của tông môn và Phi Thăng Trì ra, đồng thời thăng cấp hộ trận tông môn thành tiên trận cấp năm, bỏ cấm chế che giấu của Phi Thăng Trì đi, ở bên ngoài thành lập một đại điện Phi Thăng, ở ngoài đại điện Phi Thăng xây dựng một Mưu Bắc đại tiên thành. Nếu che giấu không được, vậy thì rêu rao một chút để tất cả mọi người biết nơi này có một đại tiên thành.

Lấy cái tên Mưu Bắc đại tiên thành, chính là để các tu sĩ phi thăng từ Nguyên Châu biết được, đây chính là nơi bọn họ có thể ở lại.

Lam Tiểu Bố là một đại sư Tiên khí sắp bước vào cấp năm, cho dù chỉ có thể luyện chế trận kỳ, nhưng mà xây dựng tiên thành cũng không yêu cầu cao về chuyện luyện khí.

Từng bức tường thành được Lam Tiểu Bố xây dựng lên, từng con đường được Lam Tiểu Bố thiết kế ra. Mưu Bắc đại tiên thành từ không thành có, từng chút một hình thành.

Năm tháng qua đi, Lam Tiểu Bố dựa vào sức lực của chính mình tạo nên một tòa tiên thành.

Đứng ngay cửa ra vào Mưu Bắc đại tiên thành, trong lòng Lam Tiểu Bố có chút cảm ngộ, gần nửa năm qua, hắn không tu luyện một giây phút nào, lại cảm thấy tiên nguyên của mình ngưng đọng lại rất nhiều. Không chỉ như vậy, trong lòng hắn cái cảm giác nôn nóng kia cũng không còn nữa.

Một tòa tiên thành, một cái tông môn, thậm chí là một vũ trụ, có thể từ một người xây dựng nên, cũng không phải chỉ có một người dừng chân, cũng không có khả năng chỉ có một người dừng chân.

“Tông chủ…” Giọng nói của Phục Thiên Ngấn vang lên, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ hắn lại nhìn thấy một toàn tiên thành thật lớn, mà vị trí của tòa tiên thành này chính là ở Phi Thăng Trì.

“Thiên Ngấn, chúc mừng ngươi đã bước vào Huyền Tiên cảnh. Ngươi cũng tạm dừng bế quan đi, củng cố tu vi của mình một khoảng thời gian, giúp ta làm chút việc ở tiên thành này, sau đó lại tiếp tục tu luyện.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, trong lòng đã sớm định ra hướng phát triển của Đại Hoang Tiên Môn là như thế nào.

“Tông chủ, trong lúc chúng ta bế quan, một mình ngươi đã xây dựng lên tiên thành rồi sao?” Phục Thiên Ngấn còn đang chấn động. Sau khi hắn độ kiếp thành Huyền Tiên, vì củng cố tu vi của mình, lựa chọn bế quan năm tháng. Kết quả sau khi hắn xuất quan, Mưu Bắc đại tiên thành đã xuất hiện.

Đây là một người một tiên thành mà.

“Đúng, ta cảm thấy một người tu đạo, không nên lúc nào cũng chìm đắm vào việc bế quan. Có lúc, hắn cần phải đi làm một chút chuyện gì đó cần phải làm.” Lam Tiểu Bố nói.

Phục Thiên Ngấn gật gật đầu, “Tông chủ, thật ra ngươi không nói, ta cũng định làm như vậy. Tốc độ ta tu luyện Đại Hoang Quyết vẫn rất nhanh, nhưng lần này sau khi độ kiếp trở thành Huyền Tiên, củng cố tu vi của rmình phải mất hơn nửa năm. Căn cơ của ta quá yếu, trước đó chỉ mới lắng đọng trong một khoảng thời gian ngắn đã bị tiêu hao hết sạch.”

Lam Tiểu Bố biết, cái này không chỉ là hắn, bất kỳ một người tu đạo nào, chỉ cần đến một cảnh giới nhất định sẽ cảm nhận được chuyện này.

“Thiên Ngấn, từ hôm nay trở đi, Mưu Bắc đại tiên thành bắt đầu tiếp nhận toàn bộ tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới, không chỉ như vậy chúng ta cũng bắt đầu chiêu mộ đệ tử gia nhập Đại Hoang Tiên Môn. Những chuyện này nhất định sẽ khiến hai người chúng ta bận không thở nổi, chờ đến…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói dứt lời, thần niệm đã nhìn thấy Thường Khuynh Sương và Vu Thần đến.

Thường Khuynh Sương là Kim Tiên tầng chín, chắc hẳn vừa đột phá. Đã đến Kim Tiên tầng chín rồi mà lại không chọn tiếp tục bế quan đột phá lên Huyền Tiên, chắc hẳn cũng cảm thấy căn cơ bất ổn. Vu

Thần là Kim Tiên tầng bốn, tiến bộ cũng không tính là chậm.

“Tông chủ, chúng ta có thể giúp một tay.” Vu THần từ xa nghe được lời Lam Tiểu Bố nói, vội vàng lên tiếng.

…

Chương 433: Một người một tiên thành. (2)

Thậm chí không cần bọn người Lam Tiểu Bố tuyên truyền, tên tuổi của Mưu Bắc đại tiên thành đã nhanh chóng lan truyền gắp một góc của Ngũ Vũ Tiên giới.

Tiên thành này có tiên linh khí nồng đậm đến kinh người, còn có một Phi Thăng Trì. CHuyện này không tính là gì, Mưu Bắc đại tiên thành còn là một tiên thành mới.

Ở Ngũ Vũ Tiên giới, tiên thành mới có rất nhiều, nhưng Mưu Bắc đại tiên thành lại rất khác biệt, trong tiên thành này trừ Phi Thăng Trì ra, còn có rất nhiều cửa hàng đan các và khí các cao cấp.

Thời gian Ngũ Vũ Tiên giới hình thành không dài, thời điểm ban đầu bởi vì khí lưu Hỗn Độn còn sót lại, vận may Tiên giới vẫn chưa hoàn toàn dung hợp lại, cộng thêm chiến hỏa xảy ra khắp nơi, muốn tấn cấp là chuyện khó càng thêm khó..

Chân Tiên muốn tấn cấp lên Kim Tiên cần Kim Ý Đan, không có đan phương, cũng không có nơi để mua. Kim Tiến tấn cấp lên Huyền Tiên, cần có Phá Huyền Đan, chỉ có một ít nơi có bán, giá cả còn cao kinh người. Huyền Tiên muốn tấn cấp lên Đại Ất Tiên, lại càng phải có Tịch Ất Tiên Đan, đây chẳng qua chỉ là nghe đồn. Nghe nói từ sớm đã có phường thị hẻm núi Uẩn Thần có bán, về sau bởi vì Cửu Diệp Độ Thần Hoa bị cường giả để mắt đến mà phường thị hẻm núi Uẩn Thần bị hủy diệt, Tịch Ất Tiên Đan cũng không còn tin tức nữa.

Bởi vì Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới dung hợp lại, bí cảnh, bảo tàng nhiều không kể xiết. Những thứ này có gì tốt? Tiên linh thảo nhiều, còn có thể dùng để tấn cấp.

Cho nên ở Ngũ Vũ Tiên giới, vô số tu sĩ mắc kẹt ở Chân Tiên viên mãn, Kim Tiên viên mãn, HUyền Tiên viên mãn đều đang tìm kiếm cơ duyên tấn cấp ở khắp nơi.

Mà những thứ này nghe nói có thể mua được ở Mưu Bắc đại tiên thành, bây giờ ở Mưu Bắc đại tiên thành đã có Kim Ý Đan và Phá Huyền Đan, nghe đồn không lâu nữa sẽ bán ra Tịch Ất Tiên Đan.

Mưu Bắc đại tiên thành xuất hiện, còn có tin tức về các loại tiên đan đỉnh cấp, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã vang danh khắp một góc của Ngũ Vũ Tiên giới. Cái này là do Ngũ Vũ Tiên giới thật sự quá khổng lồ, lớn đến mức có những nơi còn chưa có dấu chân.

Cho dù chỉ là một góc của Ngũ Vũ Tiên giới, giờ phút này Mưu Bắc đại tiên thành cũng đã tấp nập tu sĩ chen đến.

Cũng may Mưu Bắc đại tiên thành đủ lớn, nếu không sau này những tu sĩ đến đây sẽ không có chỗ ở.

Rất nhiều tu sĩ ban đầu vì đan dược mà đến, sau khi vào Mưu Bắc đại tiên thành rồi mới biết, ở đây ngoài đan dược ra, còn có tiên linh khí nồng đậm.

Những điều này còn chưa tính, quan trọng hơn là, phía sau Mưu Bắc đại tiên thành còn có một tông môn, Đại Hoang Tiên Môn.

Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới đã loạn thành một nùi, vô số liên minh được lập ra, nhưng mục đích cuối cùng của những liên mình này chính là chiếm lấy bí cảnh, cướp đoạt tài nguyên tu luyện.

Bọn họ thu hút đông đảo tu sĩ gia nhập, chỉ vì muốn tặng đầu người mà thôi.

Đại Hoang Tiên Môn thì khác, nơi này hình như là một tiên môn vô cùng bình thường so với các tông môn khác. Tông môn này chiêu mộ đệ tử, lại không gia nhập các cuộc cướp đoạt hoặc chinh chiến. Chỉ cần có cống hiến trong việc xây dựng tông môn, đều sẽ được ban thưởng, thậm chí còn có thể được ban thưởng Tịch Ất Tiên Đan. Không chỉ như vậy, bất cứ đệ tử nội môn trở lên của Đại Hoang Tiên Môn, khi mua sắm ở Mưu Bắc đại tiên thành đều có ưu đãi giảm giá 10%.

Loại tông môn này chính là nơi mà tất cả tán tu muốn đến, đối với những tu sĩ đến từ vũ trụ Đại Hoang mà nói, đây lại càng là tông môn mà họ tha thiết mơ ước.

Khi Thích Hàm Phù và Liên Ngân Bình xuất quan, hầu như mỗi người đều bận rộn chìm trong sự vụ của tông môn.

Đại Hoang Tiên Môn là tông môn đầu tiên muốn chiêu mộ đông đảo đệ tử, bước đầu tiên trong việc khảo thí đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn cũng khác với các tông môn khác. KHông phải khảo thí về Tiên Linh căn, mà là vấn tâm.

Ở Đại Hoang Tiên Môn có một đại trận Vấn Tâm, chỉ khi nào vượt qua khảo thí vấn tâm, mới có thể tiếp tục khảo thí linh căn.

Nói cách khác, cho dù linh căn của ngươi có tốt, nếu như không thông qua khảo thí vấn tâm, cũng không thể tiến vào Đại Hoang Tiên Môn.

Khi Đại Hoang Tiên Môn chiêu mộ đệ tử, việc xây dựng Đại Hoang Tiên Môn cũng từ từ triển khai.

Mưu Bắc đại tiên thành kín hết người, muốn mua được đất và cửa hàng thông qua con đường tắt cũng không nhiều. Cách tốt nhất chính là đầu tư xây dựng Đại Hoang Tiên Môn, như vậy thì có thể có được một nơi trong Đại Hoang Tiên Môn. Chỉ như vậy thôi cũng khiến đông đảo tu sĩ theo đuổi.

Cơ hội buôn bán ở Mưu Bắc đại tiên thành ai cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa Mưu Bắc đại tiên thành trở nên nhộn nhịp như vậy, cho dù đầu tư bao nhiêu cũng sẽ nhanh chóng thu hồi lại.

…

Đại Ân Tiên Môn.

Trước kia khi vũ trụ Đại Huyền chưa dung hợp vào Ngũ Vũ Tiên giới, Đại ân Tiên Môn cũng được xem là một trong mười đại tiên môn ở vũ trụ Đại Huyền. Bởi vì đây là một tiên môn có Thánh Nhân. Thánh Nhân ân Hồng của Đại ân Tiên Môn tuy rằng là người xếp hàng cuối cùng trong tất cả các Thánh Nhân, nhưng đó cũng là một Thánh Nhân.

Sau khi vũ trụ Đại Huyền dung hợp vào Ngũ Vũ Tiên giới, lại giống như phần lớn những tông môn khác, tông môn tán loạn, môn nhân tản mát khắp Ngũ Vũ Tiên giới.

Nhưng mà khác với những tông môn khác chính là, sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp xong, Đại ân Tiên Môn lập tức xây dựng lại tông môn, đồng thời triệu hồi được rất nhiều đệ tử.

Giờ phút này trong đại điện Sự Vụ của Đại ân Tiên Môn, sắc mặt tông chủ Lư Hân có chút khó coi. Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Đại ân tiên thành phụ thuộc của Đại ân Tiên Môn vừa tụ tập được một chút nhân khí đã bị tan mất.

Còn nguyên nhân đó chính là những người đến Đại ân tiên thành, vì Mưu Bắc đại tiên thành xuất hiện mà đã bị thu hút đi hết. Bởi vì Mưu Bắc đại tiên thành có tiên linh khí nồng đậm hơn xa Đại ân tiên thành, còn bán ra đan dược có tính chiến lược, đã thu hút hết chín phần tu sĩ tiến về đó.

Nếu không phải Đại ân tiên thành nằm gần Vô Tận Hải, chỉ sợ Đại ân tiên thành sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một tòa thành hoang. Nhưng cứ tiếp tục như vậy thì cũng không thể được.

Chương 434: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (1)

“Cận chấp sự, ai là người chịu trách nhiệm điều tra vị trí của Mưu Bắc đại tiên thành kia?” Ánh mắt Lư Hân nhìn về phía một tu sĩ da nhăn nheo. Đây là chấp sự ngoại môn của Đại ân Tiên Môn, Cận Đại, cảnh giới Đại Ất tiên.

Cận Đại đứng dậy, kính cẩn nói, “Tông chủ, người phụ trách khu vực này lúc trước là Lao Tái Vũ. Nhưng mà nhiều năm trước Lao Tái Vũ đã mất tích, bây giờ không có bất cứ tin tức nào. Ta đoán chắc hẳn hắn đã xảy ra chuyện rồi, bởi vì chuyện trong tông môn quá nhiều, cho nên vẫn chưa điều tra xem nguyên nhân hắn mất tích là vì sao.”

Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới hình thành, khắp nơi đều sát phạt, Lao Tái Vũ có bị giết cũng không có gì lạ.

Lư Hân thì nhíu mày, nhiều năm trước khi Đại ân Tiên Môn đang lựa chọn vị trí thành lập tông môn, chính vì vậy đệ tử tông môn đi khắp nơi tiếp kiếm chỗ tốt. Lao Tái Vũ bị giết, mà vị trí hắn phụ trách chỉ mới qua mấy năm đã trở thành một đại tiên thành có linh khí nồng đậm, điều này hình như có chút kỳ lạ.

“Tông chủ, ta đã đến Mưu Bắc đại tiên thành. Đứng sau Mưu Bắc đại tiên thành là một tông môn, tên là Đại Hoang Tiên Môn. Tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn tên là Lam Tiểu Bố, thực lực không rõ. Nhưng mà người này hẳn là một tiên trận sư vô cùng lợi hại, hộ trận của Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành đều là tiên trận cấp bốn." Một tên trưởng lão đứng dậy nói.

Đại Hoang Tiên Môn? Cái tên này rõ ràng chính là do cường giả đến từ vũ trụ Đại Hoang thành lập nên.

"Tông chủ, chỉ một tiên trận cấp bốn kia không là gì cả, ta chỉ lo lắng Lam Tiểu Bố kia là một tiên vương." Cận Đại cẩn thận nói.

Ý của hắn tất cả mọi người đều hiểu, Đại ân tiên thành vì chuyện cướp đoạt bí cảnh, đã trải qua mấy lần đại chiến. Sau khi mấy trận đại chiến này kết thúc, tông môn lại có thêm tài nguyên, nhưng cũng tổn thất rất nhiều đệ tử quan trọng. Nếu như lại gây chuyện ầm ĩ với loại tông môn như Đại Hoang Tiên Môn, sợ rằng đã nhà dột còn gặp mưa rào. Điều quan trọng nhất chính là, hắn vẫn chưa biết thực lực cụ thể của Đại Hoang Tiên Môn là như thế nào.

Tùy tiện nghĩ một chút là biết, người có thể dùng hai chữ Đại Hoang đặt tên cho tông môn, sao có thể kém chứ?

Lư Hân trầm giọng nói, "Nghe nói tiên linh khí ở Mưu Bắc đại tiên thành nồng đậm đến mức không tan, đã như vậy, tại sao lúc trước Lao Tái Vũ không điều tra ra, thậm chí còn mất tích? Ta nghi ngờ Lao Tái Vũ mất tích, rất có thể có liên quan đến Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn."

Trong đại điện Sự Vụ vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều hiểu tông chủ có ý gì, đây là một cái cớ để chiếm đoạt Mưu Bắc đại tiên thành.

"Tông chủ, chuyện này không nên..." Giọng điệu Cận Đại vô cùng cẩn thận.

Hắn thấy Đại ân Tiên Môn đã vững chắc rồi, trước mắt là thời điểm phát triển nó lớn mạnh, chữ không phải tiếp tục khai chiến với một đại tiên môn khác.

Lư Hân xua tay ngắt lời, ngăn Cận Dại nói tiếp, “Cận chấp sự nghĩ cũng đúng, nhưng mà Đại ân Tiên Môn ta thiếu thứ gì nhất? Nếu như lần này không phải do Mưu Bắc đại tiên thành giết đệ tử Lao Tái Vũ của tông môn ta, ta cũng sẽ không bắt Mưu Bắc đại tiên thành bồi thường.”

Đám người nghe xong lập tức hiểu được, hóa ra là tông chủ nhìn trúng đan phương Kim Ý Đan, Phá Huyền Đan và Tịch Ất Tiên Đan của Mưu Bắc đại tiên thành.

Những đan phương này đều là đan phương có tính chiến lược, chỉ khi có được những đan phương này, một tông môn mới có thể phát triển nhanh chóng. Mưu Bắc đại tiên thành sở dĩ có thể thu hút được chín phần tu sĩ, không phải là vì có được những tiên đan này sao?

“Ta đồng ý với cách nhìn của tông chủ, vô duyên vô cớ giết hại đệ tử của tông môn chúng ta, chuyện này nhất định phải bắt Mưu Bắc đại tiên thành cho chúng ta một lời giải thích.”

“Ta cũng đồng ý…”

Các đại trưởng lão, phong chủ trong đại điện đều lần lượt đứng lên phụ họa.

Lư Hân vỗ bàn một cái, “Được, nếu đã như vậy, Lệnh hộ pháp, Hợi trưởng lão, các ngươi triệu tập người một chút, lần này tất cả những tu sĩ từ HUyền Tiên trở lên của tông môn ta, toàn bộ điều động đi hết. Cận Đại chấp sự, ngươi ở lại bảo vệ tông môn đi.”

Thực lực của Đại ân Tiên Môn ,mặc dù được xem là mạnh, nhưng mà theo Lư Hân, muốn đối phó với một tiên môn lấy cái tên thế lực như Đại Hoang, nhất định phải làm được hai chuyện, thứ nhất là xuất kỳ bất ý (đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị). Bây giờ hắn đột nhiên dẫn nhiều người tới, chính là xuất kỳ bất ý. Thứ hai là tập trung lực lượng, một kích tất thắng. Ở trong tình huống xuất kỳ bất ý, tập trung lực lượng, nhất định có thể đoạt được Mưu Bắc đại tiên thành.

Chỉ cần đoạt được Mưu Bắc đại tiên thành, sau đó lấy Mưu Bắc đại tiên thành làm căn cứ, cùng sống chết với Đại Hoang Tiên Môn.

…

Trong phủ thành chủ của Mưu Bắc đại tiên thành, Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, hắn vừa mới luyện chế ra Tịch Ất Tiên Đan. Điều này không chỉ có nghĩa là hắn đã bước vào Đại Tiên Đan sư, đồng thời cũng có nghĩa là Đại Hoang Tiên Môn sẽ liên tục có Đại Ất Tiên xuất hiện.

Chỉ cần cho hắn thêm 100 năm nữa, không, chỉ cần năm mươi năm, Đại Hoang Tiên Môn hắn sẽ không cần lo lắng bị người khác nhòm ngó nữa.

Lam Tiểu Bố chuẩn bị tiếp tục luyện chế vài lô Tịch Ất Tiên Đan, nhưng lúc này cấm chế trong phòng đột nhiên dao động.

Nếu như không có chuyện quan trọng, trong tình huống bình thường, lúc hắn đang bế quan, sẽ không có ai động đến cấm chế của hắn.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, Cổ Đạo vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đã kêu lên: “Bố gia, có một người đến đây nói có tin khẩn muốn nói cho ngươi, chuyện này có liên quan đến sự tồn vong của Mưu Bắc đại tiên thành.”

Liên quan đến sự tồn vong của Mưu Bắc đại tiên thành? Lam Tiểu Bố cau mày, sau đó nghĩ đến chuyện gì đó, nhanh chóng bước ra khỏi Luyện Đan sư.

Chương 435: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (2)

Trong phòng khách có một nam tử áo vải đang đứng, nam tử này mặc quần áo vải, lưng đeo một thanh trường kiếm, nhìn có vài phần khí chất Tiên Đạo. Với ánh mắt của Lam Tiểu Bố, thực lực của người này vượt xa hắn, sợ là đã tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Ngươi là thành chủ?” Nam tử áo vải kia nhìn về phía Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút thất vọng.

“Không sai, ta chính là thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc đại tiên thành, ngươi là người phương nào?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi. Người này quả thật là Đại La Kim Tiên, nhưng mà đây là địa bàn của ắn, chỉ cần đối phương dám ra tay, hắn có thể khóa chặt vùng không gian này lại.

CHo dù nói thế nào đi nữa, hắn cũng là một Đại Tiên trận sư cấp năm.

“Lam thành chủ, nghe nói có người định đối phó với Mưu Bắc đại tiên thành, ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Sau khi nam tử áo vải nói xong, xoay người rời đi, thậm chí còn không muốn nói thêm nửa câu.

“Khoan đã.” Lam Tiểu Bố gọi nam tử áo vải. “Ta đoán mục đích ban đầu ngươi đến đây không phải chỉ để nói câu này nhỉ? Chắc hẳn ngươi còn định nói những thứ khác, nhưng mà khi nhìn thấy thực lực của ta, ngươi lại không muốn nói nữa.”

Nam tử áo vải kia ngừng lại, hắn đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, từ tốn nói, “Ngươi thật sự rất thông minh, chỉ là thực lực của ngươi không thích hợp làm thành chủ của nơi này.”

Lam Tiểu Bố nói, “Quả thật thực lực của ta rất thấp, nhưng mà Mưu Bắc đại tiên thành vẫn phát triển rất tốt, hơn nữa phía sau Mưu Bắc đại tiên thành là Đại Hoang Tiên Môn đã có gần ngàn đệ tử.”

Nam tử áo vải từ tốn nói, “Đó là do ngươi không biết Đại ân Tiên Môn, tông chủ Lư Hân của Đại ân Tiên Môn đã đến cảnh giới Tiên vương, Đại ân Tiên Môn có ít nhất hai tên Đại La Kim Tiên. Tu sĩ có cảnh giới Địa Tiên, có ít nhất gần hai mươi người. Kim Tiên và Huyền Tiên thì nhiều không kể xiết. Lam thành chủ, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn ngươi còn chưa bước vào Đại Ất Tiên cảnh nhỉ?”

Đại ân Tiên Môn? Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, nếu như một tông môn có Tiên Vương đến tìm hắn, vậy Mưu Bắc đại tiên thành còn có thể bảo vệ được sao?

Thây Lam Tiểu Bố im lặng, nam tử áo vải tiếp tục nói, “Lần này Lư Hân của Đại ân Tiên Môn dẫn dắt tất cả các tu sĩ từ HUyền Tiên trở lên đến đây, chỉ sợ còn chưa đến nửa ngày sẽ đến Mưu Bắc đại tiên thành. Bọn họ lấy cớ là thành chủ của Mưu Bắc đại tiên thành đã giết đệ tử Lao Tái Vũ của Đại ân Tiên Môn, đến lúc đó Lam thành chủ còn cảm thấy mình có thể giữ được Mưu Bắc đại tiên thành không?”

Lam Tiểu Bố đã không còn tâm tư bội phục chuyện Lư Hân có thể biết được hắn giết Lao Tái Vũ, hắn nghĩ đến KHốn Sát Trận cấp năm của mình, cộng với người trong tông môn, có thể giữ vững được Mưu Bắc đại tiên thành được không.

Lam Tiểu Bố lập tức lắc đầu, chỉ sợ rất khó, chủ yếu không phải là trận pháp không được, mà là do Mưu Bắc đại tiên thành của bọn họ không có cường giả. Trong số những người mới chiêu mộ, người mạnh nhất cũng chỉ là một Đại Ất Tien.

“Nên xưng hô với đạo hữu như thế nào?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử áo vải này, người này có thực lực rất mạnh, nếu như hắn đồng ý hợp tác với mình, vậy phần thắng sẽ nhiều hơn.

Nam tử áo vải từ tốn nói, “KHổng Trang Hành, bạn của ta đều đã bị Đại ân Tiên Môn giết, người trốn được thì trốn, người chết không toàn thây, tâm ta không cam lòng, muốn tìm cơ hội xử lý tông chủ Lư Hân của Đại ân Tiên Môn, đáng tiếc là Lư Hân quá cảnh giác, thực lực cũng mạnh hơn ra. Lần này sau khi nghe được tin tức, sau khi nói cho ngươi biết, ta sẽ lập tức rời khỏi.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, “Khổng huynh, nếu như ta đoán không sai, lúc đầu người đến đây nói cho ta biết tin tức này, sau đó thuận tiện hợp tác với ta xử lý Lư Hân đúng không? Chỉ là sau khi ngươi đến đây, phát hiện thực lực của ta chẳng ra làm sao, cho nên cảm thấy không cần thiết phải liên thủ với ta, đúng không?”

Khổng Trang Hành gật đầu, “Đúng vậy, nếu như đã không thể giết Lư Hân, ta định rời khỏi đây, tìm cách khác.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Khổng huynh, ngươi nghĩ vậy là sai rồi. Nếu như không có ngươi, ta muốn giết Lư Hân quả thật có chút khó khăn. Nhưng mà sau khi có ngươi, ta cảm thấy ta nắm chắc 90% khả năng xử lý được Lư Hân.”

Khổng Trang Hành vô cùng bình tĩnh, đối với lời Lam Tiểu Bố nói, hắn không tin nửa chữ. Lam Tiểu Bố khẳng định còn chưa tấn cấp lên Đại tiên, một tu sĩ còn chưa đến Đại Tiên cảnh, muốn giết Lư Hân, đang định lừa Khổng Trang Hành hắn đi làm tấm chắn sao?

Lam Tiểu Bố nói, “Không tin thì ngươi thử rời khỏi nơi này xem.”

Sau khi nói xong câu đó, Khổng Trang Hành lập tức cảm nhận được cảnh vật xung quanh thay đổi, từng đạo hơi thở sát phạt bao trùm đến, Khổng Trang Hành kinh hãi, lấy côn sắt ra đánh về phía Lam Tiểu Bố.

“Răng rắc!” Thân ảnh Lam Tiểu Bố tựa như bọt khí vỡ vụn, biến mất tăm. Trường côn trong tay Khổng Trang Hành lại vung lên đánh về phái khốn trận đang khóa hắn lại.

Oanh! Phản lực cường đại ập đến, Khổng Trang Hành phát hiện lần này mình dốc hết sức ra tay, nhưng cái khốn trận này không hề suy chuyển chút nào.

Không đợi Khổng Trang Hành tiếp tục ra tay, Lam Tiểu Bố đã thu Khốn trận lại, xuất hiện trước mặt Khổng Trang Hành, “KHổng huynh, ngươi cảm thấy khốn trận này của ta có dùng được không? Trừ khốn trận này ra, ta còn có sát trận và giảo trận. Nếu như ngươi và ta hợp tác, cộng thêm những Giảo Sát Trận này, người cảm thấy không thể giết chết được Lư Hân ư? Đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, ta còn một đại trận nữa tên là Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận, một khi bước vào đại trận này, cho dù ngươi mạnh hơn nữa, thần niệm và tiên nguyên cũng sẽ bị chặn lại.”

Khổng Trang Hành lập tức hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, trước đó là ta đã xem thường ngươi. Nếu như có thể khóa cường giả của Đại ân Tiên Môn vào trong một Khốn Sát Trận, ta thật sự có thể xử lý được Lư Hân.”

Chương 436: Bắt đầu đại chiến. (1)

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Khổng huynh, với tu vi của ngươi, muốn điều tra ra được tình báo của Đại ân Tiên Môn, ta đoán chắc hẳn phải có thần thông Thiên Cương hoặc Địa Sát Biến đúng không?”

“Đây là bí mật của ta, không liên quan đến việc hợp tác với ngươi đối phó với Lư Hân.” Khổng Trang Hành không chút kinh ngạc nói, trừ thần thông Thiên Cương Biến hoặc Địa Sát Biến ra, quả thật không có thần thông nào có thể thám thính ra được chuyện người ta muốn xuất động toàn tông đi tiêu diệt Mưu Bắc đại tiên thành.

Lam Tiểu Bố cũng không tiếp tục hỏi thăm về chuyện Thiên Cương Địa Sát Biến nữa, vòng sang chủ đề khác hỏi, “Vừa rồi ta nghe ngươi nói Đại ân Tiên Môn cũng được xem là một tiên môn đỉnh cấp, chẳng lẽ người mạnh nhất của tiên môn đỉnh cấp là Tiên vương sao?”

Khổng Trang Hành lắc đầu, “ Ngũ Vũ Tiên giới do một đại năng cưỡng ép dung hợp năm đại vũ trụ và khí lưu Hỗn Độn mà nên, cách làm này đã động đến lợi ích của một số người. Cho nên vị đại năng kia vẫn chưa hoàn thành xong việc dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới, đã bị đánh lén.”

Chuyện này Lam Tiểu Bố biết, hầu như tất cả mọi người ở Ngũ Vũ Tiên giới đều biết.

Khổng Trang Hành tiếp tục nói, “Cho nên Ngũ Vũ Tiên giới hoàn chỉnh lúc đầu cuối cùng vẫn biến thành năm vùng, nơi của chúng ta có quy tắc Tiên giới không tính là mạnh nhất, nhưng cũng không phải là kém nhất.”

“Ngươi nói là chỗ chúng ta người mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Vương?” Lam Tiểu Bố nghe ra.

Khổng Trang Hành gật đầu. “Đúng vậy, nhưng mà ta cảm thấy bây giờ điều mà Lam thành chủ quan tâm không phải là chuyện này, mà là chuyện của Đại ân Tiên Môn.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Lúc trước ta cũng dựa vào một vái trận pháp được bố trí vội vàng mà xử lý được một tu sĩ mạnh hơn ta mấy cấp, lúc đó ta cũng chỉ có một người giúp đỡ. Hôm nay ta có một tòa tiên thành, còn có mấy năm bố trí Liên Hoàn KHốn Sát tiên trận, còn có KHổng huynh giúp đỡ, ta không tin tình cảnh hôm nay sẽ kém hơn so với năm đó.”

Khổng Trang Hành hơi chau mày, mặc dù trong lòng hắn cảm thấy một Giảo Sát Tiên trận cấp bốn có lẽ không có ảnh hưởng gì trí mạng đối với một Tiên Vương, nhưng mà lúc này hắn không muốn đả kích lòng tin của Lam Tiểu Bố. So với Lam Tiểu Bố, hắn càng hận không thể xử lý Lư Hân.

“Lam thành chủ cần ta làm những gì?” Khổng Trang Hành tin tưởng, với thần thông Thiên Cương Biến của hắn, cho dù Lam Tiểu Bố có thua trận, hắn cũng có cơ hội trốn thoát.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái ngọc giản đựa cho Khổng Trang Hành, “Khổng huynh, ngươi xem miếng ngọc giản này một chút, đến lúc đó ta định giam cầm Lư Hân lại, sau đó chúng ta sẽ hợp tác xử lý Lư Hân. Bây giờ ngươi ở Mưu Bắc đại tiên thành chờ một lát, ta phải sắp xếp một ít chuyện trong tông môn của ta.”

“Được.” Khổng Trang Hành nhận lấy ngọc giản rồi ôm quyền, xoay người rời khỏi.

…

Gần đây Đại Hoang Tiên Môn tuyển tương đối nhiều đệ tử, có tất cả 1021 người. Lam Tiểu Bố không giữ một người nào lại, bao gồm cả Cổ Đạo, đều gọi đến Mưu Bắc đại tiên thành.

Lần này liên quan đến cuộc chiến tồn vong của Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn, không có người nào có thể không quan tâm đến. CHo dù có vài khốn trận, Giảo Sát Trận cấp năm dung hợp với nhau, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn hiểu rõ, lần này Mưu Bắc đại tiên thành sẽ chết đi một phần người.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi, thời điểm sáng lập nên Đại Hoang Tiên Môn, Lam Tiểu Bố đã lường trước được ngày này.

Mưu Bắc đại tiên thành vẫn như ngày thường, vô cùng náo nhiệt, có một vài tiên thương lui tới vội vàng. Thời gian Mưu Bắc đại tiên thành lập nên không dài, nhưng bọn họ ở đây đã kiếm được bộn tiền rồi.

Cho dù mấy loại đan dược như Kim Ý Đan, Phá HUyền Đan, bọn họ khó có thể lấy được, nhưng mà những đan dược khác, trận bàn, tiên linh thảo và các loại tiên tài, chỉ cần xuất hiện ở Mưu Bắc đại tiên thành, đều có thể kiếm được một khoảng tiền lời lớn.

Gần Mưu Bắc đại tiên thành cũng không có bí cảnh gì, cũng không có di tích. Nhưng có một thứ mà tất cả những tiên thành đều không có thể so sánh được, đó chính là ở Mưu Bắc đại tiên thành làm ăn, cho tới bây giờ đều không cần cân nhắc đến chuyện bị hố hoặc ép mua ép bán.

Theo lý thuyết thì ở các tiên thành khác, có thể ngăn cản ép mua ép bán đã xem là tốt lắm rồi. Nhưng Mưu Bắc đại tiên thành thì khác, Mưu Bắc đại tiên thành có một tòa Chấp Pháp điện trong tiên thành, ở nơi này, chỉ cần ngươi dám lấy hàng nhái ra lừa gạt người khác, nhẹ thì bị tịch thu mọi thứ, nặng thì phế bỏ tu vi, thậm chí còn bị giết chết.

Tông chủ Lư Hân của Đại ân Tiên Môn chỉ nhìn thấy đan dược có tính chiến lược thu hút đông đảo tu sĩ đến đây, nhưng không nhận ra những chế độ này mới là nguyên nhân chủ yếu khiến tu sĩ tình nguyện ở lại Mưu Bắc đại tiên thành. Bởi vì có chế độ này, rất nhiều tu sĩ từ khắp nơi có được thiên tài địa bảo, cũng tình nguyện chạy đường xa một chút đến Mưu Bắc đại tiên thành giao dịch.

…

Đến buổi trưa, có một thương đội lạ mặt đến Mưu Bắc đại tiên thành, bất kỳ kẻ nào cũng có thể đến Mưu Bắc đại tiên thành, chỉ cần ngươi tuân theo quy củ của Mưu Bắc đại tiên thành là được. CHo nên mặc dù là một thương đội lạ, hộ vệ của Mưu Bắc đại tiên thành cũng không hề ngăn cản.

“Thành chủ có ở đây không?” Tên dẫn đầu thương đội cười tủm tỉm hỏi một gã hộ vệ.

“”Có chuyện gì có thể tìm đến thương hội Mưu Bắc…” Tên hộ vệ ngoài cửa thành này vừa nói được nửa câu, tên kia đã phóng ra một đạo nhận mang, tên hộ vệ này chỉ mới là Chân Tiên cảnh, không kịp phản ứng lại đã bị giết chết.

“Ngươi có biết thành chủ ở đâu không?” Tên kia chùi tay, tỏ vẻ như không có việc gì xảy ra, hỏi tên hộ vệ còn lại.

Giờ phút này tên hộ vệ còn lại đã bị dọa đến ngây người, từ trước đến nay Mưu Bắc đại tiên thành luôn bình yên, cho dù là tu sĩ hay là thương đội đến đây vẫn luôn tuân theo quy củ, giết hộ vệ trông giữ cửa thành, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Tên kia lạnh giọng hỏi một lần nữa. “Ta hỏi ngươi một lần cuối, thành chủ ở đâu?”

Chương 437: Bắt đầu đại chiến. (2)

“Ở phủ thành chủ…” Tên hộ vệ sợ hãi nói.

“Phốc!” Ngay khi tên hộ vệ này vừa nói xong mấy chữ này, tên kia lại phóng ra một đạo nhận mang khác.

“Để hai người ở lại giữ cửa thành, bất kỳ người nào cũng không cho phép ra vào, nếu không giết chết không tha. Những người còn lại đi theo ta đến phủ thành chủ.” Sau khi tên thủ lĩnh này nói xong, lập tức ném ra ngoài một cái trận bàn, cửa thành lập tức khóa lại.

“Người này chính là tông chủ Lư Hân của Đại ân Tiên Môn, bên cạnh hắn là hai Đại La Kim Tiên, hai người này ta có thể xử lý một tên.” Khổng Trang Hành nhìn chằm chằm vào trận pháp giám sát từ tốn nói.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, hắn nghĩ rằng Lư Hân sẽ trực tiếp bao vây phủ thành chủ, không ngờ gia hỏa này lại giết chết hộ vệ giữ cổng thành trước.

“Ngươi và ta cùng ra tay, xử lý Lư Hân trước rồi nói tiếp.” Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chờ đến khi người của Đại ân Tiên Môn bao vây phủ thành chủ, trận kỳ trong tay đã ném xuống.

“Không được, chúng ta nhất định phải ra tay ở phủ thành chủ…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, Khổng Trang Hành vô cùng lo lắng. Đây là Khốn Sát Trận cấp bốn, nếu như ra tay ở trong Mưu Bắc đại tiên thành, vậy thì cơ hội có được kém xa khi ra tay ở phủ thành chủ.

Nhưng Lam Tiểu Bố đã xông ra ngoài, cho dù hôm nay Khổng Trang Hành có khoanh tay đứng nhìn, hắn cũng sẽ không để Lư Hân rời khỏi. Người của Đại Hoang Tiên Môn không phải là đối thủ, hắn còn có thể tự bạo Liên Hoàn sát trận.

Trước đó tìm Khổng Trang Hành ra tay giúp đỡ, là vì Lam Tiểu Bố lo lắng người của Đại ân Tiên Môn không tiến vào Mưu Bắc đại tiên thành. Mặc dù hắn có bố trí Khốn Sát trận ở bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành, nhưng chỉ khi dẫn toàn bộ những người này vào trong Mưu Bắc đại tiên thành rồi, Liên Hoàn KHốn Sát đại trận của hắn mới thực sự có tác dụng.

KHi trận kì của Lam Tiểu Bố rơi xuống đất, toàn bộ Mưu Bắc đại tiên thành phát ra từng tiếng vang ầm ầm, sau đó, một loại sát khí khiến tinh thần người ta khó có thể bình an được bao trùm toàn tiên thành. Thần niệm của mỗi một người đều bị hạn chế trong phạm vi mấy bước chân, xung quanh đều tối tăm mờ mịt, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ phía trước là gì. Nếu như đi một bước, sẽ cảm nhận được hơi thở chết chóc ập đến.

Tất cả tu sĩ ở trong Mưu Bắc đại tiên thành đều sợ hãi, có chuyện gì xảy ra vậy?

Cũng may lúc này trên không Mưu Bắc đại tiên thành truyền đến giọng nói của Lam Tiểu Bố, “Tất cả mọi người ở Mưu Bắc đại tiên thành, xin đứng yên tại chỗ đừng di chuyển. Đại ân Tiên Môn xâm lấn Mưu Bắc đại tiên thành ta, bây giờ toàn bộ Mưu Bắc đại tiên thành đã bị Khốn Sát Trận khoá lại. Chờ sau khi Đại Hoang Tiên Môn ta dọn dẹp xong đám người xâm nhập của Đại ân Tiên Môn, lập tức mở rộng tiên thành. Đồng thời nếu như có dư đảng của Đại ân Tiên Môn chạy thoát ra khỏi Khốn Sát Trận, mọi người có thể cùng nhau ra tay. Cho dù giết bất cứ một tu sĩ của Đại ân Tiên Môn nào, đều sẽ có tư cách xây dựng cửa hàng ở Mưu Bắc đại tiên thành.”

Sau khi nghe thấy vậy, tất cả mọi người lập tức bình tĩnh lại. Sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, loại chuyện này không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

Khi Lam Tiểu Bố khởi động KHốn Sát Trận, Lư Hân lập tức biết được tin tức của bọn họ đã bị lộ ra, hắn vội vàng kêu lên.” Tất cả đệ tử của Đại ân Tiên Môn tụ lại…”

Lư Hân còn chưa nói hết câu, hắn đã cảm thấy một luồng sát ý lạnh lẽo khóa chặt lấy hắn. Sau đó vô số đạo giảo sát nhận mang xuất hiện trong không gian của hắn. Lư Hân nắm lấy pháp bảo của mình đánh ra, hắn phát hiện thần niệm và tiên nguyên của mình đều bị chặn lại một chút.

“Mọi người lập tức rút lui, đâu không phải là Khốn Sát tiên trận cấp bốn, là cấp năm, không đúng, là KHốn Sát tiên trận cấp sáu…” Lư Hân luống cuống, sau khi dùng cự phiên ngăn cản sát thế không gian, cả người hắn liều mạng lùi về phía sau.

Một đạo sát cơ đáng sợ từ trong đông đảo không gian nhận mang đánh tới, Lư Hân lập tức đấm một quyền.

Phốc! Sát thế từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố còn chưa tụ lại đã bị một quyền này của Lư Hân đánh tan, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài.

Thật là lợi hại, chỉ một quyền này đã khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, cho dù hắn dùng KHốn Sát Trận cao cấp nhất giam Lư Hân lại, hắn cũng đừng mơ có thể giết được Lư Hân.

Khổng Trang Hành cũng dại ra, thế này sao có thể là Khốn Sát tiên trận cấp bốn được? Đây tuyệt đối là cấp sáu… Không đúng, Khổng Trang Hành hiểu được, đây không phải là KHốn Sát tiên trận cấp sáu, quả thật đây là KHốn Sát tiên trận cấp năm. Lam Tiểu Bố nói không sai, là vì Cái KHốn Sát tiên trận này do vô số KHốn Sát tiên trận cấp năm được đặt cùng với nhau, cho nên uy lực có thể sánh với Khốn Sát Tiên trận cấp sáu.

Một cái KHốn Sát tiên trận có đẳng cấp như vậy, có thể dễ dàng giết chết Khổng Trang Hành hắn như giết một con kiến. Trong lòng Khổng Trang Hành lạnh lẽo, cảm nhận được không gian xung quanh tràn ngập sát thế băng hàn, hắn nhanh chóng đi theo cách chỉ dẫn mà Lam Tiểu Bố đã ghi trong ngọc giản đưa cho hắn, sau đó trước mắt lập tức sáng rõ.

Hai tên Đại Ất tiên của Đại ân Tiên Môn đang điên cuồng công kích xung quanh hộ trận, Khổng Trang Hành không chút do dự vung trường côn lên. Hai tên này vốn đang bị vây khốn trong sát trận Đại Ất Tiên, ngay cả phản kháng cũng chưa kịp phản kháng, đã bị Khổng Trang Hành giết chết.

Thật là lợi hại, Khổng Trang Hành thầm nghĩ, nếu như lúc trước trong số huynh đệ của hắn có một cao thủ Trận Đạo như Lam Tiểu Bố, thế thì hắn sao phải e ngại Đại ân Tiên Môn?

Đúng vào lúc này, giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến, “KHổng huynh, lui lại bảy bước, sau đó dịch qua phía nam bốn bước, cùng ta xử lý Lư Hân, thực lực của người này quá mạnh, cho dù đã dùng khốn trận giam lại, ta vẫn không thể xử lý được hắn.”

Chương 438: Một trận chiến gian nan. (1)

Khổng Trang Hành không suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp làm theo những gì Lam Tiểu Bố nói, lui ra sau bảy trước rồi di chuyển sang bên trái bốn bước, một khắc sau hắn nhìn thấy cự phiên trong tay Lư Hân đang liên tục đập lên Khốn Sát trận.

Chỉ nhìn một chút, Khổng Trang Hành đã nhìn ra, xung quanh Lư Hân lại có một KHốn Sát trận đang vây hắn lại, hắn là do Lam Tiểu Bố bố trí ra. Hơn nữa mỗi lần Lư Hân đập ra một vài vết nứt, vết nứt này sẽ nhanh chóng lành lại. Có thể thấy được trước đó hắn nghĩ rằng một cái KHốn Sát trận cấp bốn có thể đối phó được một Tiên vương là chuyện buồn cười đến mức nào.

“Ra tay như thế nào?” Khổng Trang Hành vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố còn nôn nóng hơn cả Khổng Trang Hành, mặc dù Liên Hoàn Khốn Sát trận của hắn đã giam chặt mỗi một tu sĩ của Đại ân Tiên Môn, thế nhưng tu vi đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn thật sự vẫn quá thấp. Cho dù đang ở trong khốn trận, hơn nữa còn là bảy tám người đối phó với một người, nhưng vẫn có không ngừng có đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn bị giết chết.

Nếu không phải Giảo Sát trận của hắn quá lợi hại, Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận lại có thể kiềm chế thực lực của đối phương, chỉ sợ Đại Hoang Tiên Môn đã toàn quân bị diệt trong một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng hắn không thể rời đi, Liên Tỏa Khốn Sát tiên trận của hắn có uy hiếp trí mạng đối với Đại La KIm Tiên, nhưng đối với một Tiên Vương như Lư Hân, uy hiếp này có thể giải trừ bất cứ lúc nào. Chỉ cần Lư Hân làm KHốn Sát Trận nổ tung, vậy Đại Hoang Tiên Môn sợ rằng sợ bị thất bại thảm hại. Hắn hoàn toàn không thể rời đi được, liên tục ở đây tu bổ lại sát trận này.

Cho nên cho dù bất cứ giá nào, hắn cũng phải xử lý Lư Hân trước.

“Trực tiếp ra tay.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, lại lấy một lá trận kỳ khác ném ra, giờ phút này hắn cần phải có cường giả Khổng Trang Hành này kiềm chế Lư Hân lại. Hắn một mình đối mặt với Lư Hân, cho dù có Khốn Sát trận, một khi Lư Hân bị trọng thương nổi điên lên giết chết hắn, dưới uy áp của Tiên Vương, chỉ sợ hắn còn chưa kịp lấy pháp bảo ra đã bị giết chết rồi.

Khổng Trang Hành cũng không biết tình hình như thế nào, nhưng mà lúc này trong Khốn Sát đại trận của Mưu Bắc đại tiên thành không ngừng có máu nổ tung, cái này nói rõ tình hình của Đại Hoang Tiên Môn cũng không tốt.

Lần này Đại ân Tiên Môn đến gần hai trăm người, nếu như người chết đều là Đại ân Tiên Môn, cuộc chiến đã sớm kết thúc, trên thực tế cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, thậm chí lại càng ngày càng kịch liệt. Lam Tiểu Bố muốn xử lý Lư Hân trước là đúng, chỉ cần xử lý Lư Hân, hắn và Lam Tiểu Bố đều rảnh tay, lúc đó Đại ân Tiên Môn sẽ không còn uy hiếp nào nữa.

Trường côn trong tay Khổng Trang Hành vung lên, mang theo khí thế vạn quân đánh về phía Lư Hân, trong lòng của hắn vô cùng bội phục Lam Tiểu Bố, vậy mà có thể giam cầm được cường giả của Đại ân Tiên Môn, thậm chí bây giờ còn chưa biết thắng bại ra sao.

“Đáng chết!” Lư Hân đỏ ngầu cả mắt, Lam Tiểu Bố rõ ràng đang ở trong này, sao hắn có thể không biết? Hắn muốn xử lý Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố vô cùng gian xảo không gì sánh được, hoàn toàn không lộ diện ra. Hắn muốn tìm Lam Tiểu Bố trong Liên Hoàn KHốn Sát TRận này là chuyện không thể nào. Hắn không tìm thấy Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố lại luôn biết hắn đang ở đâu.

Nếu như hắn bị xử lý, vậy thì Đại ân Tiên Môn xong đời rồi. Chỉ cần hắn không bị giết, bọn họ có thể chuyển bại thành thắng.

Lúc này hắn thậm chí có chút hối hận, không phải hối hận vì đã công kích Mưu Bắc đại tiên thành, mà là hối hận không nên đánh lén vào thành.

Dựa theo từ lúc bắt đầu cuộc chiến đến bây giờ, rõ ràng Mưu Bắc đại tiên thành không có cường giả nào cả, người có cấp độ Đại Tiên không quá hai ba người, Tiên Vương lại càng không có. Loại thực lực này, hắn chỉ cần trực tiếp đánh vào trong tiên thành là được. Bây giờ tiến vào lại bị người ta dùng trận pháp vây khốn, từ cái KHốn Sát trận không ngừng được tu bổ này, Lư Hân biết được, đối phương có một cường giả trận đạo đỉnh cấp, hắn xem như là lấy sở đoản của mình tấn công vào sở trường của kẻ địch.

Môt đạo công kích mạnh hơn xa trước đó ập đến, hơn nữa không gian xung quanh cũng vì một côn này mà trở nên đậm đặc hơn.

Lư Hân biết rõ đây là cường giả đầu tiên hắn gặp phải sau khi bị giam lại, đây cũng có thể là cường giả duy nhất của Đại Hoang Tiên Môn. Chỉ cần xử lý được cường giả này, hắn nhất định sẽ có cơ hội thắng.

Nghĩ đến đây, Lư Hân điên cuồng vận chuyển tiên nguyên trong người, dẫn động thần niệm, cự phiên nhanh chóng biến thành một cái lạch trời đánh về phía Khổng Trang Hành. Đồng thời, một phi kiếm truyền tin cũng bị hắn phóng ra ngoài.

Một khí thế chết chóc kìm nén truyền đến, trong lòng Khổng Trang Hành lạnh buốt. Giờ phút này hắn mới hiểu được, trước đó mình có thể trốn thoát khỏi bàn tay của Lư Hân là chuyện may mắn đến mức nào. Cho dù hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đối mặt với một Tiên Vương sơ kỳ, hắn vẫn hoàn toàn bị kìm hãm.

TRốn?

Lúc này mà trốn, hắn vẫn còn một cơ hội, hắn biết cửa sinh nằm ở đâu.

Đồng thời Khổng Trang Hành cũng hiểu rõ, chỉ cần bây giờ hắn chạy trốn, vậy thì Lam Tiểu Bố nhất định sẽ thua.

Nghĩ đến vô số huynh đệ bạn bè của mình đã bị giết chết, thậm chí huynh đệ đã vào sinh ra tử cùng mình cũng bị Đại ân Tiên Môn giết chết, lần này là cơ hội duy nhất của hắn, vậy mà hắn là định chạy trốn? Khổng Trang Hành cắn chặt răng, không chút do dự thiêu đốt tinh huyết của mình, trường côn tựa như muốn siết chặt khoảng không gian này.

Lam Tiểu Bố làm sao có thể không biết đây là cơ hội duy nhất của hắn? Hắn lao ra, đồng thời tạo ra mấy chục đạo Thần Hồn Thứ đánh về phía Lư Hân, Thất âm Kích cuốn theo âm thanh kim loại va chạm liên miên, cuốn lên kích mang vạn trượng bổ về phía Lư Hân.

Chương 439: Một trận chiến gian nan. (2)

Cảm nhận được khí thế quyết tuyệt liều chết trên trường côn của Khổng Trang Hành, giờ phút này Lam Tiểu Bố bùng lên khí huyết, nhiệt huyết khắp cơ thể hầu như sắp ngưng thực sát khí hóa thành thực chất.

Trường kích mênh mông, âm thanh vang dội, giống như xé rách vùng không gian này, tập trung toàn bộ sát thế lại đây.

Thức hải lập tức cảm nhận được nguy hiểm, thần niệm Lư Hân tăng vọt, mười mấy đạo Thần Hồn Thứ bị Lư Hân chặn bên ngoài thức hải. Có thể bởi vì chuyện này, sát thế từ cự phiên của hắn cũng yếu đi, giảo sát không gian của Liên Hoàn Giảo Sát trận lập tức mạnh hơn, uy thế Tiên vuong trong nháy mắt yếu đi. Từng đạo nhận mang không gian xẹt qua người Lư Hân, vùng không gian này càng ngày càng đặc lại khiến Lư Hân vô cùng chật vật.

Khổng Trang Hành vốn đang bị sát thế khóa chặt vô cùng vui mừng, giờ phút này làm sao hắn lại không biết Lam Tiểu Bố đã ra tay. Lúc đầu nghĩ rằng ôm quyết tâm liều chết, lúc bây giờ hắn lại càng không kiêng kị gì nữa.

Kích âm từ Thất âm Kích đã lên đến cực hạn, sát thế cũng càng ngày càng cuồng bạo, loại sát ý cuồng bạo này xuyên qua Liên Hoàn Khốn Sát trận.

Cảm nhận được sát thế càng ngày càng mạnh, trong lòng Lư Hân lạnh đi. Liên Hoàn Khốn Sát Trận cấp năm đã giúp Lam Tiểu Bố rất nhiều, nếu không chỉ với khí thế Tiên Vương cũng đủ nghiền ép Lam Tiểu Bố.

Hắn biết mình không còn đường lui nào nữa, giờ khắc này không những Lam Tiểu Bố và Khổng Trang Hành, ngay cả Lư Hân cũng biết chuyện thắng bại quyết định ngay tại giây phút này.

Điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, cự phiên lúc đầu đã yếu bớt, lại một lần nữa tràn đầy sát thế. Sát thế đầy trời này từ một chia thành hai, hơn phân nửa khóa lấy Khổng Trang Hành, nửa còn lại đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Oanh! Cự phiên đánh bay trường côn của Khổng Trang Hành, sát thế còn sót lại trực tiếp cắt đứt nửa bên người Khổng Trang Hành. Mà sát thế đánh về phía Lam Tiểu Bố đã bị hộ trận cuốn đi, mất đi thế đánh. Nhưng cho dù như vậy, sát thế của cự phiên vẫn đâm vào người Lam Tiểu Bố. Chỉ là cơ thể Lam Tiểu Bố quá mạnh, vừa mới xé rách da thịt đã bị Lam Tiểu Bố gạt đi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trên người mình, sát thế của Thất âm Kích khóa chặt mục tiêu, cuốn theo đạo âm mênh mông đánh xuống, “Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!”

Giống nhé xé rách một giới vực, Thất âm Kích cuốn theo đạo âm bổ vào đỉnh đầu Lư Hân.

Phốc! Lại một đóa hoa máu nổ tung, thân thể Lư Hân bị Thất âm Kích chém thành hai nửa. Nguyên Thần của Lư Hân tràn ra, nhưng mà một khắc sau đã bị Giảo Sát Trận tiêu diệt sạch sẽ.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, hắn uống mấy viên đan dược, nhanh chóng chạy đến bên người Khổng Trang Hành, lấy một gốc Ngũ Thải Tiên Chi và một bình Ngũ Chi Dịch, dung hợp thành chất lỏng rót vào trong miệng Khổng Trang Hành.

Chỉ qua mấy giây sau, cơ thể bị chém đứt của Khổng Trang Hành đã lành lại.

“Ngươi chữa thương trước đi, ta ra ngoài.” Lam Tiểu Bố cuốn lấy chiếc nhẫn của Lư Hân, xông ra khỏi KHốn Sát trận.

Thực lực của Đại Hoang Tiên Môn quá thấp, thời thời khắc khắc đều có người bị giết chết, Lam Tiểu Bố nhất định phải nhanh chóng thay đổi cục diện này.

Khổng Trang Hành chấn động nhìn Lư Hân đã chết đi, sắc mặt hắn có chút tái nhợt. Lúc đầu người chết hẳn là hắn, bây giờ người chết là Lư Hân.

Bởi vì nơi này là Khốn Sát Trận của Lam Tiểu Bố, cho nên Nguyên Thần của hắn không bị thoát ra. Mà Nguyên Thần của Lư Hân vừa tràn ra đã bị tiêu diệt.

Giờ khắc này hắn biết, tương lai Lam Tiểu Bố sẽ không đơn giản. Hắn khẳng định Lam Tiểu Bố còn chưa bước vào Đại Ất Tiên, thậm chí ngay cả HUyền Tiên chỉ sợ còn chưa bước vào. Một người tu sĩ như vậy, thế mà chỉ cần có sự trợ giúp của hắn và Liên Hoàn Khốn Sát tiên trận cấp năm đã có thể giết chết được Lư Hân, chuyện này nói ra thấy rợn cả người.

Còn cả đạo trường kích thần thông cuối cùng kia nữa, nếu như là hắn thì chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi. ĐƯơng nhiên, nếu không có Khốn Sát Trận, thần thông kia cũng không thể thi triển được.

Khổng Trang Hành vừa nghĩ đến chuyện này, đã cảm nhận được vết thương trên người mình đang nhanh chóng lành lại. Hắn lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa rồi thứ Lam Tiểu Bố cho hắn dùng là Ngũ Thải Tiên Chi.

Từ sau khi vũ trụ Đại Hoang tách Nguyên Châu ra thì không còn Ngũ Thải Tiên Chi nữa, vậy mà hắn lại được dùng Ngũ Thải Tiên Chi.

Vết thương bình phục gần một nửa, Khổng Trang Hành lập tức nắm trường thương lên không chút do dự gia nhập vào cuộc chiến. Hắn cảm thấy tu sĩ có thực lực ở Đại Hoang Tiên Môn quá ít, thậm chí còn không có một Đại La Kim Tiên nào như hắn.

Phục Thiên Ngấn phun một ngụm máu, cả người bị lực lượng đánh bay. Hắn lấy một viên đan dược uống vào, sau đó lập tức muốn trốn vào trong hộ trận. Chỉ là vết thương vừa rồi quá nặng, trong lúc nhất thời hắn không thể vào trong hộ trận được.

Một khắc sau, một thanh trường đao chém tới, Phục Thiên Ngấn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Thật sự là tu vi của hắn quá thấp, nếu như không phải đang ở trong Liên Hoàn Khốn Sát trận cấp năm, cho dù có mười mấy Phục Thiên Ngấn cũng đã sớm chết rồi. Có thể đối mặt với một cường giả bị KHốn Sát tiên trận kiềm chế, vậy mà hắn còn không giết được một Đại La Kim Tiên, không chỉ như vậy, mười mấy vị sư đệ Huyền Tiên bên cạnh đã chết trận hết rồi.

Nếu như không phải có Liên Hoàn KHốn Sát Trận cộng thêm bộ trận của bọn họ, khi hắn đối mặt với Đại La Kim Tiên, ngay cả tư cách lấy pháp bảo của mình ra cũng không có.

CHỉ sợ Đại Hoang Tiên Môn sẽ giống như những gì đã lo sợ trước đó, khó có thể vượt qua được tai nạn lần này. Hắn nghe nói Đại ân Tiên Môn còn có một Tiên Vương. Đến Đại La Kim Tiên đã lợi hại như vậy rồi, Tiên Vương kia sẽ lợi hại đến mức nào chứ?

Oanh! Một tiếng vang va chạm truyền đến, Phục Thiên Ngấn mở to hai mắt, hắn nhìn thấy một cự ấn to lớn ngăn trở thanh trường đao này, sau đó có một đạo trường kích xé rách không gian lao đến.

Chương 440: Tình cảnh tồn vong. (1)

Tông chủ? Trong lòng Phục Thiên Ngấn vô cùng mừng rỡ, tông chủ đến, vậy có nghĩa là đã xử lý xong tên Tiên Vương kia của Đại ân Tiên Môn rồi. Nếu không thì tông chủ cũng không thể xuất hiện ở đây được, hắn nhảy lên, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người mình, vung trường thương lên điên cuồng đánh ra.

Đại La Kim Tiên của Đại ân Tiên Môn cũng vô cùng lo lắng, hắn không phải là Tiên Vương như Lư Hân, trong Liên Hoàn KHốn Sát trận này, thực lực phát huy được không bằng một phần mười lúc bình thường. Còn phải thời thời khắc khắc đề phòng nhận mang giảo sát trong không gian này, chuyện này cũng thôi đi, ở trong đại trận này thần niệm và tiên nguyên của hắn cũng bị hạn chế.

Mắt thấy hắn sắp xử lý được tên sâu kiến trước mắt này, lại đột nhiên xuất hiện một thanh trường kích.

“Chết đi cho ta…” Đại La Kim Tiên này giận điên lên, hắn thậm chí không thể để ý đến nhận mang giảo sát trong Giảo Sát Trận, trường đao trong tay đâm về phía Lam Tiểu Bố.

“Phốc!” Mấy đạo nhận mang ghim vào ngực tên Đại La Kim Tiên này, không đợi tên Đại La Kim Tiên này có bước tiếp theo, mấy đạo Thần Hồn Thứ đã đâm vào trong thức hải của hắn.

Tên Đại La Kim Tiên này đã sớm sức cùng lực kiệt, hoàn toàn không thể nào ngăn cản mấy đạo Thần Hồn Thứ này giống như Lư Hân, chỉ có thể kêu lên thảm thiết, sau đó không chút do dự muốn chạy trốn. Nhưng hết lần này đến lần khác, một đạo kích mang không giấu vết đột nhiên xuất hiện ở vị trí mà hắn lùi lại.

Lại một đóa hoa máu nổ tung, tên Đại La Kim Tiên này không cam lòng ngã xuống. Ngay cả Nguyên Thần hắn cũng không trốn ra ngoài, hoặc là hắn đã biết Nguyên Thần ở bên trong loại Giảo Sát đại trận này, có đi ra cũng không khác gì đi chịu chết.

…

Những người bên ngoài KHốn Sát trận nhìn thấy tình cảnh này đều hoảng sợ vô cùng, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy mơ mơ hồ hồ trong Giảo Sát tiên trận liên tục có máu tươi bắn ra, lại không thấy rõ rốt cuộc bên trong có chuyện gì xảy ra.

Có một vài tiên thương từ bên ngoài đến cũng vô cùng kinh hoảng, cho đến bây giờ bọn họ cũng không biết rốt cuộc thực lực của Mưu Bắc đại tiên thành là như thế nào. Bây giờ bọn hắn đã biết, ngay cả Đại ân Tiên Môn cũng có thể đối phó.

Ở vùng đất này của Ngũ Vũ Tiên giới, Đại ân Tiên Môn không thể nghi ngờ là tông môn cường đại nhất, mười mấy bí cảnh và di tích xung quanh đều bị Đại ân Tiên Môn chiếm hơn một nửa.

Mà bây giờ cường giả của Đại ân Tiên Môn lại bị Mưu Bắc đại tiên thành khóa lại, đồng thời có khả năng bị tiêu diệt.

Thời gian trận đại chiến này diễn ra không tính là quá dài, sau khi Tiên Vương Lư Hân và một số Đại Tiên của Đại ân Tiên Môn bị Lam Tiểu Bố và Khổng Trang Hành chém chết, cuộc chiến cuối cùng cũng trở nên an tĩnh hơn.

Liên Hoàn Khốn Sát trận cấp năm, chủ yếu dùng để đối phó với Tiên Vương và tu sĩ từ Đạt Ất Tiên trở lên. Một khi những người này bị xử lý, những Huyền Tiên kia hầu như không còn năng lực phản khảng nào cả.

“Tông chủ, lần này chúng ta bị tổn thất rất nghiêm trọng…” Phục Thiên Ngấn máu me đầy người, trong giọng nói mang theo chút mệt mỏi và nặng nề. Những tu sĩ đi cùng với hắn vây công tên Đại La Kim Tiên kia có ít nhất chín người, trong đó bao gồm một người Đại Ất Tiên, nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng đã chết hết chỉ còn lại một mình hắn. Nếu như không phải tông chủ đến hỗ trợ kịp thời, hắn cũng sẽ bị giết chết.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng nặng nề hơn, hắn còn hiểu tổn thất lần này hơn Phục Thiên Ngấn.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra thu hồi trận kỳ, cảnh vật xung quanh tất cả mọi người đều rõ ràng hơn. Trên mặt đất đều là thi thể, phần lớn thi thể đều không hoàn chỉnh.

Nhìn thấy trường côn của Khổng Trang Hành còn đang ghim một tên Đại La Kim Tiên khác, Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng thở ra.

Những tu sĩ còn có thể đứng ở đây còn không đến 600 người, tất cả đều là đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn, tất cả người của Đại ân Tiên Môn đều bị giết hết. Trận chiến này đã tổn thất hơn một nửa đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn, đây là khi có Khổng Trang Hành giúp đỡ. Nếu như không có Khổng Trang Hành, trận chiến này còn tổn thất nhiều hơn nữa.

600 người đứng đây, trên người ai cũng đầy vết thương, có rất nhiều người còn bị chém đứt tay hoặc một chân.

Thường Khuynh Sương đi tới, khóc nói, “Hàm Phù đi rồi.”

Chính nàng cũng thiếu mấy một cánh tay.

Trong khoảnh khắc ấy, thậm chí Lam Tiểu Bố hoài nghi có phải mình đã làm sai hay không, nếu như không thành lập Đại Hoang Tiên Môn thì sẽ không có nhiều người chết đi như vậy.

“Lam thành chủ…” Khổng Trang Hành đi đến định nói chuyện, chỉ là mới gọi tên Lam Tiểu Bố thì đờ đẫn nhìn ra bên ngoài.

Không chỉ Khổng Trang Hành, chỉ cần có thần niệm, giờ phút này đều có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài như thế nào. Có ít nhất hơn mấy vạn người đang xông về phía Mưu Bắc đại tiên thành, những người này đầy sát khí, rõ ràng là đã giết chóc nhiều năm.

“Đây là quân liên minh tu sĩ Đại Huyền…” Khổng Trang Hành đờ đẫn nói, hắn biết rõ về liên minh tu sĩ Đại Huyền.

Xong rồi, Mưu Bắc đại tiên thành xong rồi, tất cả mọi người ở đây xong rồi.

“Quân liên minh tu sĩ là gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Cuối cùng Khổng Trang Hành cũng lấy lại tinh thần, thì thào nói, “Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền là quân liên minh mạnh thứ hai ở nơi này, nhưng lại là một nhánh quân khiến mọi người sợ hãi nhất. Bởi vì bọn họ xưa nay không để lại bất cứ người sống nào, bất kỳ tiên thành, tông môn, phường thị nào… CHỉ cần bị quân liên minh tu sĩ Đại Huyền để mắt đến, đều chỉ có một con đường, chết.”

Liên Ngân Bình máu me khắp người đi tới, “ĐÚng vậy, tông chủ, những người này việc ác bất tận. Nơi bọn họ đi qua, không có người nào có thể sống. Trên thực tế trừ tu sĩ từ vũ trụ Đại Huyền tụ hợp thành quân liên minh tu sĩ ra, còn có mấy tu sĩ của mấy vũ trụ khác cũng hợp thành loại quân liên minh này, chỉ là liên minh của vũ trụ Đại Hoang chúng ta yếu, nghe nói đều bị giải tán rồi. Có một vài bí cảnh và danh sơn đại xuyên, cướp được lại càng ít.”

Chương 441: Tình cảnh tồn vong. (2)

Người biết sự đáng sợ của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền không chỉ có Khổng Trang Hành và Liên Ngân Bình. Hầu như chín phần người ở Mưu Bắc đại tiên thành đều biết chuyện này. Lam Tiểu Bố không biết, chỉ là vì Lam Tiểu Bố vẫn luôn bế quan mà thôi.

Giờ phút này toàn bộ tu sĩ ở Mưu Bắc đại tiên thành đều chìm trong hoảng sợ, bọn họ biết một khi Mưu Bắc đại tiên thành bị công phá, thứ bọn họ gặp phải là cái gì.

“Tông chủ…”

Phục Thiên Ngấn định nói gì đã đã bị Lam Tiểu Bố ngăn lại.

Nhìn đông đảo tu sĩ trong tiên thành đang khiếp sợ, Lam Tiểu Bố cao giọng noi. “Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền làm đủ điều ác, chúng ta có chọc gì đến bọn họ sao? Không có, nhưng cho dù chúng ta không chọc đến bọn họ, bọn họ cũng muốn tước đoạt quyền được sinh tồn của chúng ta. Nếu như không chống cự, chúng ta nhất định sẽ chết như những con cừu non đang đợi làm thịt mà thôi, nhưng nếu chống cự, chúng ta mới có cơ hội sống sót.

Bây giờ ta tuyên bố, Mưu Bắc đại tiên thành thành lập quân tu sĩ Mưu Bắc, ai nguyện ý tham gia quân tu sĩ Mưu Bắc, lập tức báo danh ở quảng trường. Trong tương lai ở Mưu Bắc đại tiên thành ta, bất kỳ ai trong quân tu sĩ Mưu Bắc đều có thể miễn phí vào ở, chỉ có quân tu sĩ Mưu Bắc và đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn mới có tư cách tiến vào bí cảnh, di tích của Đại Hoang Tiên Môn…

Mưu Bắc đại tiên thành sẽ tiến hành cải cách, ta muốn nói cho mọi người biết rằng, cho dù thay đổi như thế nào, chỉ cần ngươi là một thành viên trong quân tu sĩ Mưu Bắc, sẽ không cần phải lo lắng gì cả. Thiên Ngấn, Ngân Bình, hai người các ngươi lập tức đến quảng trường của Mưu Bắc đại tiên thành bắt đầu tuyển nhận quân tu sĩ Mưu Bắc.”

“Tông chủ…” Phục Thiên Ngấn khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, Đại Hoang Tiên Môn làm gì có bí cảnh nào?

Gần 30.000 người của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đang đứng bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành, một tên tu sĩ Đại La Kim Tiên có thân hình cao lớn đi ra, “Ai là thành chủ của Mưu Bắc đại tiên thành? Lập tức mở hộ trận ra, sau đó nghênh đón quân liên minh tu sĩ Đại Huyền chúng ta tiến vào, nếu không giết chết không tha. Cho các ngươi thời gian nửa nén nhang để cân nhắc, sau nửa nén nhang, hộ trận tiên thành mà còn không mở ra, chúng ta sẽ trực tiếp dánh nát.”

Lam Tiểu Bố không nhìn tên gia hỏa kia mà quay đầu hỏi, “Khổng huynh, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền này có Tiên Vương không?”

Khổng Trang Hành thở dài: “Bọn họ chẳng những có Tiên vương mà còn có hai tên Tiên Vương. Một người là Tiên Vương trung kỳ, thực lực vô cùng mạnh mẽ, Lư Hân hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Còn một người khác, thực lực yếu hơn Lư Hân một chút, nhưng cũng có hạn.”

“Xem ra lần này Tiên Vương của bọn họ không đến.” Thần niệm Lam Tiểu Bố đã sớm rà quét qua 30.000 quân tu sĩ Đại Huyền này, không thấy cường giả Tiên Vương.

“Chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ, ta cảm thấy bây giờ nên chia nhau ra trốn đi, như vậy còn có thể trốn khỏi đây.” Khổng Trang Hành nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngay cả Tiên Vương như Lư Hân ta còn có thể giết được, ngươi nói xem ta sẽ sợ những người này sao? Đại chiến tu sĩ, cũng không phải nhiều người là có thể làm được.”

Khổng Trang Hành thở dài, “Đại chiến tu sĩ quả thật không phải nhiều người là được, nhưng thực lực của bọn hắn còn mạnh hơn chúng ta rất rất nhiều lần. Trước đó chúng ta dẫn gần 200 người của Đại ân Tiên Môn vào Mưu Bắc đại tiên thành, tổn thất đã nhiều như vậy, bây giờ gần ba vạn người đến, người có tu vi thấp nhất là Chân Tiên cảnh…”

Khổng Trang Hành không nói tiếp, Lam Tiểu Bố và những người còn lại đều hiểu ý của Khổng Trang Hành.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý nói, “Đó là vì ngươi cũng không biết cái gì mới thật sự là Liên Hoàn Giảo Sát Trận, trừ Tiên Vương ra, cho dù là Đại La Kim Tiên, một khi tiến vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp năm của ta, cũng đừng mong có thể dễ dàng trốn thoát.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, điều hắn lo lắng nhất không phải à đại quân tu sĩ Đại Huyền này vây công Mưu Bắc đại tiên thành, mà là lo lắng bọn họ đến vây công Đại Hoang Tiên Môn. Một khi bọn họ chia binh làm hai đường, vậy thì thật sự là vấn đề lớn.

Khổng Trang Hành khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, trong lòng tự nhủ, Liên Hoàn sát trận của ngươi lợi hại như vậy, thế vì sao vừa rồi lại chết đi nhiều đệ tử tông môn như vậy?

“Đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn ta nghe đây, Đại Hoang Tiên Môn ta dám lập tông ở Ngũ Vũ Tiên giới, sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào xâm lấn đến Đại Hoang Tiên Môn ta. Muốn xâm lấn Đại Hoang Tiên Môn ta, thậm chí muốn giết chết chúng ta, vậy chúng ta phải làm gì?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố không lớn, nhưng lại có thể truyền đến tai mọi người một cách rõ ràng.

“Giết!” Vừa rồi trải qua trận chiến đẫm máu kia, mỗi một đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn đều kím nén trong lòng một nỗi uất ức, cho dù mới gia nhập Đại Hoang Tiên Môn không lâu, nhưng người bên cạnh nói chết là chết. Dưới sự nghiền ép của mấy vạn người của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, cơ hội sống của bọn họ rõ ràng rất mong manh, đã như vậy, còn không bằng giết một trận thật thoải mái. Một người là đủ vốn, hai người là kiếm lời. Còn chuyện có hối hận khi gia nhập Đại Hoang Tiên Môn hay không, bây giờ nghĩ đến chuyện này chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

“Được, vậy thì hãy để tất cả mọi người nhìn xem, Đại Hoang Tiên Môn ta chém giết những kẻ cướp đoạt này như thế nào.” Vừa dứt lời, Lam Tiểu Bố ném trận kỳ trong tay ra, hộ trận của Mưu Bắc đại tiên thành lập tức mở ra.

Tất cả mọi người đều dại ra, cho dù cuối cùng Mưu Bắc đại tiên thành có bị diệt, nhưng mọi người dựa vào hộ trận, cũng có thể thu hồi được chút tiền vốn, nhưng bây giờ lại mở hộ trận ra để quân liên minh tu sĩ Đại Huyền vọt thẳng vào, đây là ý gì vậy?

Chương 442: Tình cảnh thảm khốc (1)

“Ha ha…”Từng tiếng cười vang dội truyền đến, đại quân mấy vạn tu sĩ lập tức vọt thẳng vào trong, trong đó có hai tên tu sĩ vừa tiến vào đã bắt đầu bố trí các loại trận kỳ.

Lam Tiểu Bố giật nảy mình, nhưng mà nhìn thấy trận kỳ mà hai tên này bố trí xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hai tên này nhiều nhất cũng chỉ là Tiên trận sư cấp ba…

Không đúng, tên tuổi của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền rất lớn, chẳng lẽ chỉ có thể mời được hai tên Tiên trận sư cấp ba thôi sao? Ít nhất cũng phải là Tiên trận sư cấp bốn chứ?

Lam Tiểu Bố biết đây không phải là lúc mà hắn có thể hỏi, hắn lập tức nói, “Thiên Ngấn, chuyện chiêu mộ người cho quân tu sĩ Mưu Bắc giao lại cho Liên Ngân Bình, ngươi dẫn người cùng Thường Khuynh Sương giữ vững cửa hộ trận của Mưu Bắc đại tiên thành. Khổng huynh, có dám xuống dưới đó cuồng sát với ta một trận không?”

Khổng Trang Hành bị lời nói của Lam Tiểu Bố làm giật nảy mình, sau đó hắn lập tức hiểu được, Lam Tiểu Bố đang định kích phát Khốn Sát Trận, sau đó Lam Tiểu Bố sẽ tự mình chủ trì trận pháp, nhiệm vụ của hắn là giúp Lam Tiểu Bố hộ pháp.

“Ha ha…” Khổng Trang Hành cũng cười ha ha một tiếng, “Có gì mà không dám! Đi, cho dù hôm này Khổng Trang Hành ta chết ở chỗ này cũng đáng.”

Theo Khổng Trang Hành thấy KHốn Sát trận của Lam Tiểu Bố có lợi hại hơn nữa, nhiều người như vậy cũng có thể đè nát cái KHốn Sát trận này.

Khổng Trang Hành nghĩ như vậy, tên Chưởng Tiên Kỳ kia của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền cũng nghĩ như vậy, Sau khi hắn cười ha ha tiến qua hộ trận Mưu Bắc đại tiên thành, lập tức ra lệnh cho hai tên Tiên trận sư cấp ba không ngừng bố trí trận kỳ, khóa chặt lối vào hộ trận này, không cho phép hộ trận đóng lại một lần nữa.

Nhưng có như vậy cũng không thể xem như là an toàn, mặc dù hắn biết bọn họ có mấy vạn người, cho dù dùng mạng cũng có thể chèn nát cái Khốn Sát trận này, nhưng hắn vẫn ra lệnh, “Hắc hộ pháp, ngươi lập tức triệu tập đội ngũ 2000 tu sĩ, phá vỡ tất cả những nơi có thể là trận cơ. Cho dù như thế nào thì cũng phải đảm bảo rằng bọn hắn có khóa KHốn Sát trận này lại, cũng không thể phát huy được lực lượng lớn nhất. Những người còn lại, đi theo ta công kích Mưu Bắc đại tiên thành, chém tận giết tuyệt. Ai giết thì chiến lợi phẩm thuộc về người đó.

“Giết…”

Tiếng gào thét chấn động trời cao, ít nhất mấy vạn tu sĩ Chân Tiên cảnh cùng hô lên, cả mảnh trời đất này tựa như phải thay đổi màu sắc, đại địa dưới chân cũng run rẩy.

Thường Khuynh Sương cảm thấy tay mình hơi run lên, nàng đờ đẫn nhìn tu sĩ đen nghịt đang xông về phía Mưu Bắc đại tiên thành, hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

“Lam thành chủ, hôm nay có thể ở đây tử chiến cùng với loại người như ngươi, cũng xem như là một cái kết tốt. Nếu như cho ngươi thêm trăm năm nữa, ta tin rằng, cho dù mười mấy vạn tu sĩ như thế này vọt đến, ngươi cũng sẽ không sợ gì cả. Đáng tiếc…” Khổng Trang Hành và Lam Tiểu Bố đứng trên cửa thành Mưu Bắc đại tiên thành, cảm thán nói.

Năng lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, đáng tiếc tu vi lại quá thấp, thời gian Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành xây dựng nên cũng quá ngắn.

Lam Tiểu Bố cười nhạt một tiếng, “Cho dù là hiện tại, ta cũng không sợ.”

Vừa dứt lời, Lam Tiểu Bố ném mấy trăm lá trận kỳ ra ngoài, đồng thời nói, “Khổng huynh, ngươi đi theo ta đi.”

Vừa nói, Lam Tiểu Bố còn không ngừng ném trận kỳ ra.

Rầm rầm rầm! Từng tiếng ầm vang dưới chân truyền đến, sau đó không gian xung quanh lập tức trở nên mơ hồ, biến thành từng mảng sương mù màu xám, những sương mù màu xám này không ngừng lan rộng ra, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ Mưu Bắc đại tiên thành lại.

Tiên linh khí nồng đậm bị cuốn ngược ra, Khổng Trang Hành đờ đẫn nhìn sương mù màu xám này. Trong này không ngừng có tiếng kêu thảm truyền ra, máu tươi liên tục bắn ra, sau đó tựa như trời đổ mưa máu. Khiến toàn bộ Mưu Bắc đại tiên thành nhuộm thành một màu đỏ. Tiếng kêu thảm tựa như bị truyền nhiễm, trong nháy mắt đã lan ra xung quanh.

“Đây là…” Khổng Trang Hành đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin.

Lam Tiểu Bố vừa di chuyển vừa lấy trận kỳ ra, vừa giải thích, “Đây là Liên Hoàn Giảo Sát trận cấp năm của ta, dưới Đại La Kim Tiên, trực tiếp bị giết chết. Là Đại La Kim Tiên thì chúng ta ra chút lực là được.”

Khổng Trang Hành lúc này mới kịp phản ứng lại, nhìn Lam Tiểu Bố thì thào nói, “Vậy sao trước đó…”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ngươi cho rằng ta muốn sao? Đáng tiếc ta không có lựa chọn.”

Điều Khổng Trang Hành muốn hỏi là, vì sao trước đó khi hai trăm người mạnh nhất của Đại ân Tiên Môn tiến vào Mưu Bắc đại tiên thành, Lam Tiểu Bố lại không phát động loại Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này. Nếu như lúc đó phát động loại Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này, vậy thì sẽ rất ít người phải chết.

“Lam thành chủ, ta vẫn không hiểu lắm.” Khổng Trang Hành nhìn không gian hầu như đã bị nhuộm đỏ, mùi máu tanh càng lúc càng đậm.

Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục ném trận kỳ ra, vừa trầm giọng nói, “Hai trăm người trước đó, quả thật ta có thể phát động loại Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này, nhưng ta chỉ có thể để bọn họ tiến vào phủ thành chủ, ta mới có thể phát động được. Phát động Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này hoặc là phát động Giảo Sát trận ở phủ thành chủ. Nếu không thì loại giảo sát này không có gì khác biệt, tất cả mọi người bên trong Mưu Bắc đại tiên thành đều sẽ bị giết hết. Ngươi biết trước đó vì sao Đại Hoang Tiên Môn ta lại chết nhiều đệ tử như thế không? Một phần quả thật là do cường giả của Đại ân Tiên Môn giết chết, còn một phần là do trong lúc bối rối đã bước vào cửa tử của Khốn Sát tiên trận.”

Trước đó chỉ là Liên Hoàn Khốn Sát Trận, đã giết lầm rất nhiều người của mình như vậy. Mà tu vi của Lam Tiểu Bố lại quá thấp, hắn vì giết chết Tiên Vương của Đại ân Tiên Môn, hoàn toàn không thể nào bận tâm đến những đệ tử khác trong KHốn Sát Trận.

Chương 443: Tình cảnh thảm khốc (2)

“Có phải còn có nguyên nhân khác nữa hay không?” Khổng Trang Hành cảm thấy đây không phải là nguyên nhân duy nhất.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng thế. Thứ nhất là Giảo Sát trận ở phủ thành chủ ta không thể nào giam cầm hết tất cả mọi người trong một lần, khẳng định sẽ có một số người không tiến vào trong tiên trận. Chỉ có thể giam được một phần người, chỉ sợ hai người chúng ta cũng không thể nào xử lý được tên Tiên Vương kia. Giảo Sát Trận và KHốn Sát trận khác nhau, đối với Tiên Vương mà nói, Khốn Sát Trận mới có hiệu quả hơn.”

Nguyên nhân chân chính Lam Tiểu Bố không giải thích, nguyên nhân chân chính là ngay khi hắn có được tin tức từ Khổng Trang Hành đã biết được, sau khi những cường giả của Đại ân Tiên Môn bị hắn giết chết, nhất định còn có đối thủ mạnh hơn nữa đến.

Nếu như chỉ vì giết một hai trăm tên cường giả của Đại ân Tiên Môn mà bại lộ Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận hắn đã bố trí bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành này, vậy tuyệt đối không phải là điều mà Lam Tiểu Bố muốn. Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận bên ngoài Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành là do Lam Tiểu Bố hao tốn tâm huyết và thời gian bố trí ra. Đương nhiên là phải phát huy tối đa tác dụng của nó mới được. Đừng nói đến chuyện còn không có tác dụng đã bị lộ ra ngoài.

Cho nên dù không giết được Tiên Vương Lư Hân của Đại ân Tiên Môn, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không tùy tiện để lộ Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành.

Vì đạt được mục đích, ngay khi Lư Hân phát phi kiếm đi, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cản lại. Nếu không thì với trình độ Trận Đạo của hắn, phì kiếm này phóng ra ngoài từ trong Khốn Sát Trận của hắn, sao hắn có thể không ngăn lại được?

Lam Tiểu Bố muốn để Lư Hân truyền đạt hai tin tức ra ngoài, đầu tiên chính là Mưu Bắc đại tiên thành không có cường giả, thứ hai là KHốn Sát trận của Mưu Bắc đại tiên thành có thể bị nhiều người phá nát.

Trước khi chết Lư Hân đã bị Lam Tiểu Bố lợi dụng một lần, đó là vì trình độ Trận Đạo của hắn và Lam Tiểu Bố chênh lệch quá xa, thậm chí so với chênh lệch thực lực giữa hắn và Lam Tiểu Bố còn xa hơn nhiều.

Lấy sở đoản của mình tấn công sở tường của địch, Lư Hân đã thuyết minh câu nói này đến tường tận.

Giờ phút này quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đến, đồng thời đi vào trong Giáo Sát Trận bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành, vô cùng hợp ý của Lam Tiểu Bố.

Đừng nói là 30.000, cho dù có là 300.000, chỉ cần đối phương không có Tiên Vương, chỉ cần Lam Tiểu Bố ở chỗ này, chỉ cần nơi này có đủ Tiên Linh Mạch duy trì Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, hắn cũng có thể giết sạch.

Thời khắc này bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành đã hoàn toàn biến thành một lò sát sinh, khác với trước kia chính là, lần này bị tàn sát không phải tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, mà là đại quân tu sĩ vũ trụ Đại Huyền.

Phía trên hộ trận của Mưu Bắc đại tiên thành, tất cả đệ tử Đại Hoang Tiên Môn đều sợ ngây người. Thế này thì sao lại cần bọn họ liều mạng. Chỉ cần bọn họ nhìn kết quả là được rồi. Có một vài con cá lọt lưới thoát khỏi Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, bọn họ chỉ cần ở cửa thành bổ một đao là được.

Mà trên thức tế, có Lam Tiểu Bố chủ trì Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, căn bản không có một con cá lọt lưới nào đi ra.

Sương máu hóa thành mưa máu rồi biến thành sông máu, cho dù biết quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đã đốt sạch phá tan những nơi bọn họ từng đi qua, nhưng phần lớn mọi người nhìn thấy cảnh này cũng không đành lòng.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, nếu có chút nương tay, vậy thì thứ hóa thành sương máu đó chính là bọn họ. Phấn lớn đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn giờ phút này vô cùng cảm kích tông chủ, nếu như trước đó ở trong Mưu Bắc đại tiên thành, tông chủ cũng phát động loại Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này, bọn họ sẽ không có một ai sống sót.

Khổng Trang Hành hoàn toàn chết lặng, nếu như trong liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Hoang có người như Lam Tiểu Bố, vậy thì vũ trụ Đại Hoang đã sớm xưng bá một phương ở Tiên vực này rồi. Làm gì có chuyện gì buộc phải giải tán? Thậm chí ngay cả một bí cảnh tốt cũng không thể giành được?

“Khổng huynh, ra tay.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố đột ngột truyền đến đánh thức Khổng Trang Hành đang đứng sau lưng Lam Tiểu Bố, hắn nhìn thấy một tên Đại La Kim Tiên bị Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận vây khốn, khi trận kỳ của Lam Tiểu Bố không ngừng rơi xuống, tên Đại La Kim Tiên này cũng càng lúc càng gian nan.

Cho dù vết thương trên người Khổng Trang Hành chưa lành, nhưng dù sao cũng là một Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trường côn của hắn không chút do dự đánh tới. Tên Đại La Kim Tiên này vẫn còn đang giãy dụa trong trận pháp, hầu như không có chút sức phản kháng nào, đã bị một côn của Khổng Trang Hành giết chết.

Sau đó là Đại La Tiên, Đại Chí Tiên cũng bị giết chết, trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, tiếng kêu thảm càng lúc càng yếu, mà mùi máu tanh trong không trung càng lúc càng đậm.

Chỉ hơn nửa ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới ngừng ném trận kỳ ra.

Trong ngoài Mưu Bắc đại tiên thành đều vô cùng yên tĩnh, không có chút âm thanh nào.

Lam Tiểu Bố cứ đứng yên lặng như vậy, ngắm nhìn Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận đã trở nên yên tĩnh, im lặng.

“Lam thành chủ, nếu như ngươi không làm như vậy, thế thì người nằm trong này chính là chúng ta. Cảnh tượng như thế này ta đã gặp quá nhiều rồi, nhưng mà điểm khác biệt chính là, bị giết đều là liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Hoang chúng ta mà thôi. Ta không biết đã nhìn thấy huynh đệ tỷ muội của ta không còn chút sinh cơ nằm trên mặt đất đã bao nhiêu lần, giết bọn họ chính là những người này.” Khổng Trang Hành cảm thấy tâm trạng Lam Tiểu Bố có chút tồi tệ, chủ động an ủi một câu.

“Ta biết.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng hắn nhất định phải làm như vậy. Có lựa chọn một lần nữa, hắn cũng sẽ làm như vậy.

So với chuyện bị người khác giết, còn không bằng đi giết người khác.

Chương 444: Chiến quả to lớn. (1)

Lam Tiểu Bố vung tay lên, từng lá trận kỳ bị hắn cuốn đi, bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành hoàn toàn lộ ra.

Mỗi một tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng như thế này, đều hít một luồng khí lạnh.

Tình cảnh chém giết trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, so với tình cảnh chém giết khi tu sĩ đánh nhau còn đáng sợ hơn rất nhiều. Nếu như nói trước đó tình cảnh vây giết trong KHốn Sát trận bên trong Mưu Bắc đại tiên thành đã đủ máu tanh, vậy thì tình cảnh bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành chính là Địa Ngục Nhân Gian.

Cả bên trong, bên ngoài thành đều vô cùng yên tĩnh, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người kêu lớn, “Đại Hoang Tiên Môn vĩnh hằng!”

Âm thành đầu tiên vang lên, sau đó đến âm thanh thứ hai, cuối cùng toàn bộ Mưu Bắc đại tiên thành đều tràn ngập tiếng hô kích động này.

Không ai muốn chết, ngay khi bọn hắn chắc chắn phải chết, thành chủ Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc đại tiên thành đã cứu bọn họ.

“Thiên Ngấn, ngươi lập tức dẫn người đi quét dọn chiến trường, thiêu hủy toàn bộ thi thể, những thứ có thể sử dụng được thì thu lại, sau đó sắp xếp một chút, làm chi phí xây dựng Đại Hoang Tiên Môn ta.” Lam Tiểu Bố nói.

“Vâng.” Phục Thiên Ngấn lập tức tỉnh táo lại, vung tay lên, dẫn theo mấy trăm tu sĩ Đại Hoang Tiên Môn xông ra ngoài Mưu Bắc đại tiên thành, bắt đầu quét dọn chiến trường.

Lam Tiểu Bố thì không hề vui vẻ gì nhiều, hắn biết cuộc đại chiến còn tàn khốc hơn có lẽ còn đang đợi hắn. Vào lúc hắn quyết định thành lập Đại Hoang Tiên Môn, hắn đã có sự chuẩn bị này.

“Tông chủ, bây giờ có hơn bảy vạn người gia nhập quân tu sĩ Mưu Bắc chúng ta. Hơn nữa còn có rất nhiều người còn muốn gia nhập, ta lo lắng…” Liên Ngân Bình đi tới, điều nàng lo lắng là một lần tuyển quá nhiều người tham gia quân tu sĩ Mưu Bắc không phải là chuyện gì tốt. Còn vì sao lại không tốt thì nàng không thể nói được.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được rồi, vậy tạm thời tuyển nhận hơn bảy vạn người, chúng ta không phải muốn chiếm lĩnh toàn bộ Tiên giới, chúng ta chỉ muốn tự vệ mà thôi. Từ giờ trở đi, đệ tử mà Đại Hoang

Tiên Môn thu nhận nhất định phải được tuyển chọn từ trong quân tu sĩ Mưu Bắc mà ra. Thiên Ngấn, ngươi và Ngân Bình phụ trách điều kiện tuyển đệ tử Đại Hoang Tiên Môn từ quân tu sĩ Mưu Bắc, tốt nhất là thông qua điểm cống hiến. Vu Thần, đợi lát nữa ta đề ra tông quy của Đại Hoang Tiên Môn, ngươi và Khuynh Sương đi sắp xếp lại một chút. Đệ tử gia nhập Đại Hoang Tiên Môn ta, sẽ có một hệ thống cấp độ tu luyện."

"Vâng." Vu Thần kích động đứng ra, hắn không biết giải quyết công việc như đạo lữ Liên Ngân Bình của mình, cũng vô cùng trung tâm, trong trận đại chiến lần này, hắn cũng có cống hiến lực lượng của mình. Nghĩ đến chuyện đã từng suýt chết trước kia, bây giờ lại trở thành một trong những chấp sự ở Đại Hoang Tiên Môn, trong lòng hắn vẫn luôn bùi ngùi.

"Tông chủ, người này tên là Túc u, hắn muốn gia nhập Đại Hoang Tiên Môn chúng ta. Bởi vì thực lực của hắn rất cao, cho nên ta không dám làm chủ…" Liên Ngân Bình vừa nói vừa chỉ tên nam tử vẫn luôn đi theo sau lưng mình.

"Ngươi là Đại La Kim Tiên sơ kỳ?" Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ lại có thể tuyển chọn ra được một cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Túc u vội vàng nói, "Vâng, bây giờ ta là một thành viên trong quân tu sĩ Mưu Bắc, ta càng hy vọng cố thể gia nhập vào Đại Hoang Tiên Môn."

"Đương nhiên có thể, nhưng mà ta phải nói cho ngươi biết trước, cho dù là ở Mưu Bắc đại tiên thành hay Đại Hoang Tiên Môn, nguy hiểm chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi. Nghe đồn quân liên minh tu sĩ Đại Huyền còn có hai tên Tiên Vương, vị trí của chúng ta cũng không an toàn.” Lam Tiểu Bố nói.

Túc u không hề do dự nói, “Thực tế thì từ khi Mưu Bắc đại tiên thành bị quân liên minh tu sĩ Đại Huyền bao vây, ta đã không nghĩ mình có thể sống được nữa, bây giờ vẫn còn sống xem như đã kiếm lời rồi.”

Túc u không hề nói dối, bây giờ ở vùng Tiên vực này, cuộc sống của tu sĩ vũ trụ Đại Hoang vô cùng gian nan. Hắn đã đi qua rất nhiều tiên thành, đặc biệt là một vài tiên thành lớn, thân phận của tu sĩ vũ trụ Đại Hoang là thấp nhất.

Nguyên nhân chủ yếu là ở vùng Tiên Vực này, khắp nơi đều chìm trong cuộc chiến cướp đoạt. Liên minh của các tu sĩ đến từ các đại vũ trụ mọc lên như nấm, cùng nhau đối ngoại. CHính vì vậy, trong các đại tiên thành, cũng vô thức chia thành từng khu vực. Thực lực của tu sĩ đến từ vũ trụ Đại Hoang là thấp nhất, cho nên vị trí cũng là thấp nhất.

Những điều này, một tu sĩ đã lang thang khắp nơi ở Tiên vực này như Túc u thấy được, hắn cũng từng tham gia vào quân liên minh tu sĩ Đại Hoang. Nhưng trong cuốc chiến tranh đoạt tài nguyên, liên minh tu sĩ Đại Hoang ít khi có thể thắng được. Hơn nữa có được thứ gì cũng bị minh chủ và thượng vị giả lấy đi, khiến hắn nản lòng thoái chí bỏ đi.

Mãi đến khi Túc u đến Mưu Bắc đại tiên thành, nơi này hoàn toàn không quan tâm đến việc tu sĩ đến từ nơi nào, đồng thời trật tự trong tiên thành rành mạch có thứ tự. Cộng thêm tiên linh khí nồng đậm không gì sánh được, cuối cùng hắn cũng có thể yên ổn tu luyện mấy ngày. Cũng chính bởi vì khoảng thời gian an ổn này, đã giúp hắn bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Được, ngươi đã là Đại La Kim Tiên rồi, sau này làm một trưởng lão ngoại sự ở Đại Hoang Tiên Môn ta đi.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, Đại Hoang Tiên Môn cuối cùng cũng nghênh đón trưởng lão Đại La Kim Tiên đầu tiên.

“Tông chủ, ta cũng muốn gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, không biết có được không?” Khổng Trang Hành lập tức nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Khổng huynh gia nhập Đại Hoang Tiên Môn ta, ta đương nhiên rất vui mừng. KHổng huynh, thực lực của ngươi là Đại La Kim Tiên, vậy thì làm phó tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn ta đi. Đến lúc đó ta giúp ngươi thay đổi công pháp tu luyện của Đại Hoang Tiên Môn ta.”

Khổng Trang Hành vội vàng nói, “Công pháp ta tu luyện là của Thánh Nhân, mặc dù ta chỉ là một đệ tử kí danh, sư phụ cũng được xem như là môn hạ của Thánh Nhân, cho nên ta không muốn thay đổi công pháp.”

Chương 445: Chiến quả to lớn. (2)

Thấy Khổng Trang Hành không muốn thay đổi công pháp tu luyện, Lam Tiểu Bố cũng không khuyên bảo gì thêm. Mỗi người đều cảm thấy công pháp của mình mới là tốt nhất, Khổng Trang Hành đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Tông chủ, trước đó ngươi hỏi ta có thể thám thính được tình báo cơ mật của Đại ân Tiên Môn, có phải là vì tu luyện Địa Sát Biến hay không. Thật ra tông chủ đoán không sai, ta tu luyện không phải Địa Sát Biên, nhưng cũng có chung nguồn gốc, cái ta tu luyện là thần thông Thai Hóa Dịch Hình trong Thiên Cương Biến…”

Khổng Trang Hành nói xong thì lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Thiên Cương Biến và Địa Sát Biến đều là thần thông đỉnh cấp ở cửu trọng thiên, những đệ tử môn nhân bình thường không có tư cách tu luyện. Thậm chí khi tu luyện sẽ bị đuổi đi, ta cũng chỉ có được một môn thần thông Thai Hóa Dịch Hình trong Thiên Cương Biến mà thôi. Cộng thêm việc sư phụ ta cũng được xem là đệ tử của Thánh Nhân, cho nên không có người vì môn thần thông này mà đuổi ta. Hôm nay ta gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, môn thần thông này xin giao cho tông chủ.”

Thai Hóa Dịch Hình? Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, cái này tuyệt đối còn cao cấp hơn thần thông Giả Hình của hắn đến mấy lần.

Hắn đã sớm mong muốn có thể có được thần thông Thiên Cương Biến, thật sự là hắn đã từng tiếp xúc với thần thông Thiên Cương Biến, Tung Địa Kim Quang lúc trước của hắn cũng được xem như là một trong các loại thần thông của Thiên Cương Biến. Đáng tiếc là Tung Địa Kim Quang mà hắn lấy được là do người khác mơ ước đến thần thông Tung Địa Kim Quang trong Thiên Cương Biến, cho nên bắt chước Tung Địa Kim Quang trong Thiên Cương Biến sáng tạo ra một môn độn thuật, mặc dù không tệ, nhưng so với Tung Địa Kim Quang chân chính còn kém xa.

Cái này Lam Tiểu Bố sẽ không khách sáo, cái này liên quan đến mạng nhỏ của hắn. Thiên Cương Biến không chỉ có Thai Hóa Dịch Hình, Tung Địa Kim Quang mà còn có thần thông độn thuật Ngũ Hành.

Khổng Trang Hành chỉ lấy ra một môn thần thông Thai Hóa Dịch Hình cũng không sao cả, hắn có thể thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra thần thông này, xây dựng ra môn thần thông hoàn chỉnh.

“Đa tạ Khổng huynh.” Lam Tiểu Bố nhận lấy Thiên Cương Biến, đồng thời lấy ra một miếng ngọc giản hoàn chỉnh đưa cho Khổng Trang Hành, “KHổng huynh, đây là Địa Sát Biến mà ta có được, trao đổi với ngươi đi.”

Địa Sát Biến cũng là môn thần thông đỉnh cấp, Khổng Trang Hành vui mừng, nhanh chóng nhận lấy, khi thần niệm quét qua, lập tức biên sắc nói: “Tông chủ, đây là bản Địa Sát Biến hoàn chỉnh?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, bản Địa Sát Biến hoàn chỉnh.”

“Chuyện này, chuyện này…” Khổng Trang Hành lắp bắp, tựa như bị dọa.

Khi Lam Tiểu Bố đang định hỏi thăm thì đột nhiên hiểu được, trong lòng giật mình thầm nói không tốt, hắn biết chuyện gì rồi.

Cho dù là Thiên Cương Biến hay Địa Sát Biến, đều là thần thông từ thuở khai thiên lập địa, loại đại thần thông này tuyệt đối sẽ không xuất hiện cùng lúc hai cái. Nói cách khác, trừ Địa Sát Biến hoàn chỉnh, những Địa Sát Biến khác chỉ có thể là bản tàn thiên, hơn nửa còn bị khuyết thiếu đến mức không chịu được mới đúng, tuyệt đối không thể vượt quá một phần mười.

Trên thực tế bản hắn lấy được cũng là bản Địa Sát Biến tàn thiên, cũng khuyết thiếu rất nhiều. Cái này là Địa Sát Biến hoàn chỉnh, là do Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra. Nói cách khác, từ hôm nay trở đi, Địa Sát Biến này vĩnh viễn sẽ ở trong tay của hắn, không có ai lấy đi. Trừ khi có người có thể tìm ra được bảo vật còn cao cấp hơn cả Vũ Trụ Duy Mô rồi tạo dựng ra Địa Sát Biến một lần nữa, trên thực tế chuyện này không có khả năng.

“Thế nhưng mà, cái này…”

Lam Tiểu Bố không đợi Khổng Trang Hành nói ra chuyện Địa Sát Biến đang ở trong tay Thánh Nhân, đã vỗ vỗ bả vai Khổng Trang Hành, “Khổng huynh, ngươi cứ việc tu luyện đi, một tháng sau ngọc giản này sẽ bị lấy đi. Chuyện sau đó ngươi không cần quản nữa.”

“Đa tạ tông chủ.” Khổng Trang Hành vui mừng.

Loại chuyện này biết càng ít càng tốt, nếu như tông chủ đã nói như vậy, hắn còn để ý làm gì nữa.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười he he, “Xem ra một khoảng thời gian nữa, Thiên Cương Biến sẽ bị Vũ Trụ Duy Mô lấy đi.”

Trước đó lấy được Tung Địa Kim Quang giả, cho nên Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng ra được Thiên Cương Biến hoàn chỉnh. Bây giờ Thai Hóa Dịch Hình chính là một loại thần thông trong Thiên Cương Biến, khẳng định Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra được thần thông Thiên Cương Biến hoàn chỉnh.

…

Sau một trận chiến ở Mưu Bắc đại tiên thành, nhà kho của Đại Hoang Tiên Môn đã chất đầy tiên linh thảo, tiên tinh và các loại linh thảo.

Đại Hoang Tiên Môn từ không có gì cả đã biến thành một tông môn tương đối giàu có, cộng thêm thu nhập của Mưu Bắc đại tiên thành, Đại Hoang Tiên Môn vừa bắt đầu huấn luyện quân tu sĩ Mưu Bắc, vừa bắt đầu xây dựng nên Đại Hoang Tiên Môn.

Lam Tiểu Bố giao hết mọi chuyện ở Mưu Bắc đại tiên thành cho Khổng Trang Hành và Phục Thiên Ngấn, còn hắn thì quay lại tông môn bế quan.

CHẳng những Lam Tiểu Bố, tất cả mọi người đều biết rõ, Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn sẽ nghênh đón những trận chiến lớn hơn. Chỉ cần những trận chiến sau đó mà chiến thắng, thậm chí giết được hai Tiên Vương của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, vậy thì Đại Hoang Tiên Môn sẽ hoàn toàn đứng vững, không còn ai dám nhòm ngó.

Sau khi quay về chủ phong tiên môn, Lam Tiểu Bố lấy ra nhẫn trữ vật của Tiên Vương Lư Hân. Lư Hân bị giết chết, cấm chế trong nhẫn cũng dễ dàng bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Nhìn thấy nhẫn của Lư Hân, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu rõ, hắn có được mấy đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm hoàn toàn không tính là giàu có gì. Chiếc nhẫn trước mắt này mới thật sự là giàu có. Nếu như nói trước đó Lam Tiểu Bố còn đang chờ hai tên Tiên Vương của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đến, thì bây giờ hắn hận không thể lập tức đi tìm hai tên Tiên Vương kia.

Nhưng mà nghĩ đến tu vi của mình, Lam Tiểu Bố biết hắn nghĩ nhiều rồi.

Trong nhẫn của Lư Hân, tiên tinh thượng phẩm đã sắp ngàn vạn rồi, Tiên Linh Mạch thượng phẩm có hơn mười đầu, Tiên Linh Mạch trung phẩm và hạ phẩm cộng lại cũng có gần hai mươi đầu.

Về phần công pháp, vật liệu và tiên linh thảo càng là nhiều vô số kể, chất từng đống ở một bên.

Chương 446: Giết ngươi trước rồi nói. (1)

Cho dù là Đại Hoang Tiên Môn hay quân tu sĩ Mưu Bắc, mỗi ngày đều có thay đổi mới, Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện mà tiếp tục nghiên cứu Trận Đạo.

Chỉ một ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng việc nghiên cứu Trận Đạo được, với tiến độ bây giờ của hắn, dựa vào việc đóng cửa nghiên cứu như thế này, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể nào bước vào hàng ngũ Đại Tiên trận sư cấp sáu được. Trong trận bàn Thời Gian, nghiên cứu tiên trận cấp thấp thì còn được, nghiên cứu tiên trận cấp sáu thì rõ ràng không được. Nếu không thể nào bước vào được hàng ngũ Đại Tiên trận sư cấp sáu, vậy thì hắn nhất định phải tìm biện pháp khác.

Đại Hoang Tiên Môn có hai Đại La Kim Tiên, còn có năm tên Đại Chí Tiên, trừ cái đó ra còn có một đại quân hơn 70.000 tu sĩ.

Nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, với chút thực lực ấy mà đối mặt với quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, hoàn toàn cũng không đủ nhìn. Còn quân liên minh tu sĩ Đại Huyền có tới hay không, cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ đến, hắn khẳng định sẽ tới, hơn nữa còn đến với thanh thế vô cùng to lớn.

Bây giờ không đến, hẳn là vì bị liên minh khác kiềm chế.

Hai tên Tiên Vương, lại cộng thêm mười mấy Đại La Kim Tiên, nếu như có một vài Đại CHí Tiên và Đại Ất tiên mà nói, vậy thì…

Lam Tiểu Bố đứng lên, hắn biết nếu thật sự như vậy, thế thì cho dù Đại Hoang Tiên Môn hay Mưu Bắc đại tiên thành, đều sẽ hóa thành bột mịn.

Hắn nhất định phải làm chút gì đó.

Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đã biết bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành hoặc Đại Hoang Tiên Môn có Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp năm, thậm chí còn biết có Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát tiên trận. Có thể khẳng định, cho dù bọn họ có là Tiên Vường có thể cưỡng ép xé trận, bọn họ cũng sẽ không làm như vậy.

Có khả năng nhất là bọn họ sẽ tìm một đại tiên trận sư đỉnh cấp đến giúp đỡ, nói không chừng sẽ từ từ phá vỡ Giảo Sát trận từ bên ngoài vào, từng bước một tiến hành trận địa chiến.

Nếu như tiến hành trận địa chiến, đối với hắn như vậy rất bất lợi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức gọi Khổng Trang Hành đến. Vết thương của Khổng Trang Hành đã dần dần khôi phục, bây giờ đang dẫn dắt một phần tu sĩ trong quân tu sĩ Mưu Bắc huấn luyện trận pháp công kích. Cho dù nhìn từ góc độ nào thì Đại Hoang Tiên Môn muốn thắng được quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, đều phải thông qua trận pháp.

Tiến hành huấn luyện trận pháp, chính là lo sau khi quân liên minh tu sĩ Đại Huyền phá vỡ hộ trận tiến vào Mưu Bắc đại tiên thành, hoặc là tiến vào trong Đại Hoang Tiên Môn. Nếu như thật sự đi đến một bước này, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ khởi động Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận. Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận vừa khởi động, vậy đại trận cũng mặc kệ ngươi có phải người một nhà hay không.

Lam Tiểu Bố gọi, Khổng Trang Hành lập tức thông qua truyền tống trận đến nơi của Lam Tiểu Bố.

“Tông chủ, ngươi tìm ta có việc gì?” Khổng Trang Hành biết rõ, cho dù mới đại thắng một trận, nguy cơ chân chính vẫn còn chưa đến. Ở trong Mưu Bắc đại tiên thành, một vài tu sĩ hoặc thương nhân có chút mắt nhìn đều thừa dịp Đại Hoang Tiên Môn đại thắng mà lén lút rời khỏi Đại Hoang Tiên Môn.

Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền là sự tồn tại như thế nào, những tiên thương này hiểu rõ hơn ai hết.

Lam Tiểu Bố gật đầu hỏi, “Trang Hành huynh, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề. Theo lý mà nói quân liên minh tu sĩ Đại Huyền có đủ thực lực và tài lực, vì sao bọn họ chỉ mời được Tiên Trận sư chỉ có cấp ba? Phải biết rằng nếu lúc trước bọn hắn mời được Đại Tiên trận sư cấp bốn, thậm chí là cấp năm, trận chiến kia chúng ta cho dù có thắng được cũng không thể thắng dễ dàng như vậy.

Khổng Trang Hành nói ra, “Tông chủ không thấy được nguyên nhân trong chuyện này, thật ra thì vô cùng đơn giản. Sau khi năm đại vũ trụ dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, bất kì một cảnh giới tu vi của một vũ trụ nào cũng đều bị vứt bỏ. Dưới quy tắc mới của Tiên giới, tất cả đều nghiêm ngặt hơn. Cho nên lúc đầu Đại La Kim Tiên cũng chỉ có cấp độ Đại Ất Tiên, cũng là do quy tắc thiên địa xảy ra biến hóa…”

“Ta hiểu rồi.” Lam Tiểu Bố vỗ lên tay vịn ghế.

Khổng Trang Hành tiếp tục nói, “Xem ra tông chủ đã nghĩ ra được nguyên nhân, thật ra so với cấp độ tu vi, các cấp độ của Trận Đạo, Đan Đạo, Khí Đạo, Phù Đạo lại càng ỷ lại vào quy tắc thiên địa hơn. Đã từng là Đại tiên trận sư cấp năm, theo quy tắc thiên địa của Ngũ Vũ Tiên giới, tối đa cũng chỉ là một Tiên trận sư cấp ba. Nếu như không thích ứng, chỉ sợ ngay cả tiên trận cấp ba cũng không thể bố trí ra được. Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền có thể tìm ra được hai tiên trận sư cấp ba đã là không tầm thường rồi. So với tông chủ, có thể bố trí ra được đại tiên trận cấp năm, nói không chừng chỉ có một mình tông chủ mà thôi.”

“Đa tạ Trang Hành huynh đã giải đáp thắc mắc trong lòng ta.” Lam Tiểu Bố hiểu đạo lý này, trong lòng đã có chút tự tin.

Muốn trở thành một Đại Tiên trận sư, nhất định phải nghiên cứu quy tắc trận pháp trong quy tắc thiên địa của Ngũ Vũ Tiên giới.

Ngũ Vũ Tiên giới mới dung hợp được mấy năm chứ? Vậy mà Trận Đạo, Đan Đạo, Khí Đạo, Phù Đạo, cho dù là đạo nào, cũng đều rất tốn thời gian.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, có thể xuất hiện một Đại Tiên trận sư cấp năm là chuyện không có khả năng. Cho nên Khổng Trang Hành mới nói, chắc hẳn Lam Tiểu Bố hắn chính là Đại Tiên trận sư cấp năm duy nhất ở vùng Tiên Vực của Ngũ Vũ Tiên giới này rồi.

Nếu quân liên minh tu sĩ Đại Huyền không thể tìm thấy được Đại Tiên trận sư tốt hơn, vậy thì hắn sẽ có cơ hội.

Khổng Trang Hành nói, “Tông chủ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đã từng nói qua. Bởi vì vị đại năng vẫn chưa hoàn thành việc dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới đã bị người ta đánh lén, khiến cho Ngũ Vũ Tiên giới xuất hiện mấy Tiên vực, thậm chí quy tắc cấp độ của những Tiên Vực này đều có sự khác nhau. Quy tắc của Tiên Vực chúng ta không phải rất hoàn thiện, tông chủ có thể bố trí được tiên trận cấp năm, chỉ sợ đã đến cực hạn rồi.

Chương 447: Giết ngươi trước rồi nói. (2)

Trước đó ta đang dự định rời khỏi vùng Tiên Vực này, tiến về nơi khác. Sau khi quen biết tông chủ rồi, mới quyết định ở lại đây. Chờ sau khi ta bước và Tiên vương rồi, ta vẫn muốn rời khỏi nơi này. Ở chỗ này rất khó có thể bước vào cấp cao hơn, hoặc là nói hoàn toàn không thể bước vào tầng cao hơn được.

“Cảm ơn Trang Hành huynh, nếu như không phải ngươi nói, ta cũng không thể giết được tên Tiên Vương của Đại ân Tiên Môn kia.” Lam Tiểu Bố cảm thán.

Nếu như trước kia chưa nhìn thấy Tiên Vương kia, hắn còn có chút tự tin. Ngay khi dùng Liên Hoàn Khốn Sát trận vây Tiên Vương lại, Lam Tiểu Bố đã biết cho dù hắn có dựa vào KHốn Sát tiên trận, chỉ sợ cũng sẽ không giết được một Tiên Vương. Nhiều nhất chỉ có thể khiến đối phương bị trọng thương rồi chạy thoát, cho dù như vậy, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị phản phệ.

Khổng Trang Hành cười ha ha nói, “Thật ra ta phải cảm ơn tông chủ mới đúng, bởi vì ta cảm thấy ở chỗ này, ta mới có cơ hội bước vào Tiên Vương. Nếu không thì ta rất khó bước vào cấp độ Tiên Vương. Không thể bước vào Tiên Vương, vậy thì rời khỏi đây cũng cửu tử nhất sinh.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố rất muốn biết sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, năm vùng Tiên Vực kia khác nhau như thế nào, nhưng mà hắn biết rõ lúc này không phải là lúc điều tra những chuyện này, đến cả Khổng Trang Hành cũng không biết năm vùng Tiên Vực này khác nhau như thế nào.

…

Khổng Trang Hành tiếp tục dẫn tu sĩ đi huấn luyện, Lam Tiểu Bố rời khỏi Đại Hoang Tiên Môn.

Nếu như Đại Tiên trận sư cấp năm là tài nguyên khan hiếm, vậy thì hắn phải tận dụng triệt để. Dưới cái nhìn của hắn, Đại Tiên trận sư cấp năm còn hữu dụng hơn Tiên Vương rất nhiều.

Lam Tiểu Bố vẫn lựa chọn bố trí KHốn Sát trận và Giảo Sát Trận, nhưng mà lần này hắn không bố trí bên ngoài tông môn và bên ngoài tiên thành, mà hắn chọn một nơi bố trí đại trận cách xa tiên thành và tông môn hơn.

Nhìn bề ngoài, Lam Tiểu Bố chọn nơi này bày trận không hề liên quan gì đến Đại Hoang Tiên Môn.

Thật ra Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nếu như quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đến đây, tuyệt đối sẽ không tiến vào trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của hắn như trước đó.

Bây giờ đều hắn cần làm là, để quân liên minh tu sĩ Đại Huyền nghĩ rằng mình đã đứng bên ngoài Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận trước đó, những thật ra đã bước vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận mới mà hắn bố trí ra.

Đây chính là ỷ vào việc đối phương không có Đại Tiên trận sư cấp năm.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có thể luyện chế ra tiên trận kỳ cấp năm, tuy nói hắn chưa từng luyện qua một món tiên khí nào, nhưng chỉ dựa vào việc hắn có thể luyện chế ra tiên trận kỳ cấp năm mà nói hắn là Đại sư tiên khí cấp năm cũng không sai.

Giết chết đại quân 30.000 người của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, Lam Tiểu Bố đã có được vô số vật liệu luyện khí.

Bây giờ Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần tiết kiệm, hắn dùng những vật liệu luyện khí tốt nhất để luyện chế trận kỳ. Một lá lại một lá trận kỳ ẩn nặc được Lam Tiểu Bố bố trí ra, không chỉ như vậy, hắn còn cắm vào nơi này năm đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm, mười đầu Tiên Linh Mạch trung phẩm và hạ phẩm.

Chỉ có trận pháp không thì không được, còn phải có tiền. Đối với tu tiên giới mà nói, chính là phải đầy đủ tiên linh khí.

Dưới Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát Trận, từng cái Khốn Sát tiên trận, Giảo Sát tiên trận, Không Gian Nhận Mang tiên trận, Huyễn Sát tiên trận cấp năm được Lam Tiểu Bố bố tri ra, sau đó khóa chặt những tiên trận này lại một chỗ.

Đảo mắt đã qua nửa tháng, Lam Tiểu Bố thậm chí cảm giác được mình sắp bước vào Đại Tiên trận sư cấp sáu, hắn đột nhiên nhận được tin tức khẩn cấp của Khổng Trang Hành.

Hai tên Tiên Vương của liên minh tu sĩ Đại Hoang dẫn theo mười mấy tên Đại La Kim Tiên, Đại CHí Tiên đến Đại Hoang Tiên Môn, muốn gặp hắn ngay lập tức.

Từ trong tin tức của Khổng Trang Hành, Lam Tiểu Bố cảm nhận được Khổng Trang Hành đang bị uy hiếp. Điều này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ, cái gì mà liên minh tu sĩ Đại Hoang? Ngươi ở nơi khác không phách lối được, ở Đại Hoang Tiên Môn ta thì có thể khoa trương sao? Không chỉ phách lối yêu cầu mình nhanh chóng trở về, còn dám uy hiếp đến phó tông chủ?

Trong lòng Lam Tiểu Bố cực kỳ khó chịu, nếu như không bị những người này cắt ngang, thêm mấy ngày nữa, hắn nhất định có thể thật sự trở thành Đại Tiên trận sư cấp sáu.

Đại Tiên trận sư cấp sáu có thể bố trí ra được Liên Hoàn Giảo Sát Trận cấp sáu, thế thì thật sự có thể xử lý được Tiên Vương.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn nhanh chóng quay về Đại Hoang Tiên Môn. Địa bàn của hắn sao có thể để cho người khác đến giễu võ giương oai.

…

“Các hạ là người nào?” Lam Tiểu Bố vừa bước đến lối ra vào hộ trận của Đại Hoang Tiên Môn, đã có hai tên tu sĩ Đại Ất Tiên cản đường của hắn. Bên cạnh cón có hai tên tu sĩ Kim Tiên đang nằm, một tên đã sớm bị giết chết, một người khác thì đã bị đứt mất một tay, rõ ràng hai tu sĩ đang nằm ở kia mới là đệ tử lúc đầu của Đại Hoang Tiên Môn.

“Các ngươi là người nào?” Lam Tiểu Bố cố nén tức giận trong lòng.

Hắn biết có chuyện gì rồi, khẳng định là người quen của Khổng Trang Hành đến, Khổng Trang Hành không đề phòng gì mà để bọn gia hỏa này tiến vào trong Đại Hoang Tiên Môn. Nếu không thì với hộ trận của Đại Hoang Tiên Môn hắn, cho dù Tiên Vương có đến, cũng không thể trực tiếp đi vào.

“Chúng ta là người của quân liên minh tu sĩ Đại Hoang, minh chủ của chúng ta đang ở bên trong bàn chuyện, người không có phận sự, không cho phép tiến vào. Nếu không thì sẽ giống như vậy.” Tu sĩ Đại Ất Tiên kia lạnh giọng nói, thậm chí còn chỉ chỉ vào đệ tử Đại Hoang Tiên Môn đã bị giết nằm một bên.

Rất rõ ràng, trừ bọn người trong liên minh tu sĩ Đại Hoang ra, những người khác, cho dù là tu sĩ đến từ Đại Hoang Tiên Môn, đều là người không có phận sự.

Lam Tiểu Bố sẽ không chiều theo ý đối phương, ở trong nhà mình mà còn dám lớn lối như vậy, hắn không chút do dự lấy mấy lá trận kỳ ra ném xuống.

“Ngươi định làm gì?” Một tên tu sĩ Đại Ất tiên cảm nhận được không gian xung quanh thay đổi, lập tức cảm thấy không đúng.

“Làm gì à? Giết ngươi trước rồi nói tiếp.” Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, đồng thời khởi động sát trận, Thất âm Kích cuốn theo kích mang vô tận đánh về phía hai tên Đại Ất Tiên này.

Chương 448: Đây là địa bàn của ta. (1)

Cho dù Lam Tiểu Bố không ra tay, hai tên tu sĩ Đại Ất tiên này cũng không thể tránh thoát Khốn Sát trận cấp năm, huống chi Lam Tiểu Bố còn lấy ra Thất âm Kích.

Sau khi hai luồng máu bắn ra, hai tên Đại Ất tiên của liên minh tu sĩ Đại Hoang đã bị Lam Tiểu Bố dễ dàng giết chết.

Lam Tiểu Bố lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng đệ tử Kim Tiên của Đại Hoang Tiên Môn kia, “Ngươi về nghỉ ngơi trước đi.”

“Đa tạ tông chủ đã báo thù cho chúng ta.” Tên tu sĩ Kim Tiên này cúi người hành lễ.

Đồng bạn của hắn không chết trong cuộc vây công của Đại ân Tiên Môn, lại chết trong tay liên minh tu sĩ Đại Hoang đến làm khách này. Nếu như tông chủ mà không báo thù cho bọn họ, hắn sẽ lập tức rời khỏi Đại Hoang Tiên Môn.

Lam Tiểu Bố trực tiếp khóa hộ trận tông môn lại, lúc này mới đến đại điện Tân Khách của Đại Hoang Tiên Môn.

“Tông chủ…” Lam Tiểu Bố vừa bước vào, Khổng Trang Hành và Túc u, còn có Phục Thiên Ngấn lập tức đứng lên. Trừ ba người Khổng Trang Hành, Túc u và Phục Thiên Ngấn ra, còn lại đều là những tu sĩ lạ mặt.

Thần niệm quét qua một chút,Lam Tiểu Bố lập tức nhìn ra, nơi này có hai Tiên Vương, mười một Đại La Kim Tiên, còn có mười hai tu sĩ Đại Chí Tiên.

Ngay khi ba người Khổng Trang Hành đứng lên chào hỏi với Lam Tiểu Bố, hai mươi lăm tu sĩ này có mười lăm người đứng lên. Trong những người đứng lên có một Tiên Vương, còn có sáu Đại La Kim Tiên và tám Đại Chí Tiên.

Những người còn lại lúc đầu cũng định đứng lên, nhưng mà nhìn thấy vị Tiên Vương ngồi trên ghế chủ vị kia không đứng lên, cho nên chỉ mới đứng lên một nửa đã ngồi xuống lại.

“Ngươi chính là tông chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn đấy sao? Tu vi có hơi thấp một chút, nhưng mà có thể dẫn dắt tu sĩ vũ trụ Đại Hoang chống lại quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, làm rất tốt. Lần này ta tới đây, trừ chuyện xây dựng lớn mạnh liên minh tu sĩ Đại Hoang ra, còn định thu ngươi làm đệ tử.” Tên Tiên Vương ngồi trên ghế chủ vị đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, lúc này mới gật đầu nói.

Người này mặt dài mũi tẹt, trong mắt mang theo sự tự tin của cường giả.

Một người đến làm khách mà dám ngồi lên vị trí chủ vị của Đại Hoang Tiên Môn còn chưa nói, còn dám khoa tay múa chân, trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh. Còn muốn thu mình làm đệ tử, con hàng này cho rằng hắn ta là ai vậy. Cho dù có là một Tiên Vương thì có thể muốn làm gì thì làm ở đây sao? Tiên Vương, hắn cũng đã từng giết rồi.

Mặc dù hắn còn chưa trở thành Đại Tiên Trận sư cấp sáu, nhưng mà trình độ sát trận của hắn bây giờ còn mạnh hơn tiên trận cấp năm đã bố trí trước đó gấp mấy lần.

Lúc trước hắn bố trí tiên trận cấp năm, là dùng trận kỳ Tiên khí cấp bốn. Bây giờ hắn có thể luyện chế ra tiên trận trận kỳ cấp năm cao cấp nhất, sự hiểu biết về sát trận cũng sắp vượt ra khỏi cấp độ tiên trận cấp năm. Lại cộng thêm sự giúp đỡ của Khổng Trang Hành và Túc u, hắn cũng không tin không xử lý được một tên Tiên Vương.

Cho dù có hai Tiên Vương đến đây, vị Tiên Vương đang đứng kia đạo vận lưu chuyển không thông thuận, tiên nguyên nhất thời chậm lại, cộng thêm mi tâm tối tăm, rõ ràng đã bị trọng thương, hoặc là thần hồn và thức hải bị thương. Loại người này thì không cần dùng đến KHốn Sát Tiên trận, Lam Tiểu Bố tin rằng mình cũng có thể xử lý.

“Xin chào Lam tông chủ, chuyện Lam tông chủ đã làm khiến Cổ Phi Hòa ta vô cùng khâm phục.” Người lần này nói chuyện là vị Tiên Vương đang bị thương kia, hơn nữa giọng điệu hắn nói chuyện với Lam Tiểu Bố cũng vô cùng tôn kính.

Lam Tiểu Bố không để ý đến tên Tiên Vương đang ngồi trên ghế chủ vị kia, mà hành tiên thủ lễ với vị Tiên Vương vừa nói chuyện này, “Chỉ là vì tự vệ mà thôi, không nhận nổi lời khen của Cổ huynh, mời các vị ngồi.”

Giờ phút này tên Tiên Vương đang ngồi trên ghế chủ vị lập tức thay đổi sắc mặt, hắn mới là người làm chủ ở đây, nhưng hết lần này đến lần khác Lam Tiểu Bố lại không thèm để ý đến hắn.

Còn chưa đợi hắn nói tiếp, Lam Tiểu Bố đã nhìn hắn hỏi: “Các hạ là ai?”

Tên Tiên Vương này có chút khó chịu, dù sao thì hắn cũng là một Tiên Vương, chỉ là một tu sĩ Kim Tiên mà dám một mình sáng lập nên Đại Hoang Tiên Môn thì cũng thôi đi, bây giờ còn dám nói chuyện với hắn như vậy. Nói thật thì nếu không phải vì Lam Tiểu Bố đã có cống hiến trong việc đối phó với quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, hắn hoàn toàn không thèm dong dài với một Kim Tiên nho nhỏ như vậy.

“Ta là minh chủ Hình Vĩnh Khải của liên minh tu sĩ Đại Hoang, Đại Hoang Thiên Binh chính là do ta khai sáng.” Sắc mặt Hình Vĩnh Khải có chút không vui.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vậy Hình minh chủ có biết đây là nơi nào không?”

“Chẳng lẽ đây không phải là Đại Hoang Tiên Môn?” Giọng điệu của Hình Vĩnh Khải có chút không tốt, nếu như Lam Tiểu Bố dám làm trái lời hắn nói, vậ thì đừng trách hắn phế bỏ Lam Tiểu Bố.

Hắn đã sớm nghe nói qua, Lam Tiểu Bố xử lý được 30.000 quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, là vì Lam Tiểu Bố đã bố trí một Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp năm ở bên ngoài.

Nơi này là đại điện Tân Khách, cũng không phải là ở bên ngoài. Càng quan trọng hơn là, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện. Bây giờ thần niệm của hắn lập tức khóa Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần Lam Tiểu Bố dám động đậy một chút, hắn sẽ lập tức nghiền ép Lam Tiểu Bố.

“A, vậy Hình minh chủ có biết ta là ai không?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

“Ngươi có ý gì hả?” Hình Vĩnh Khải đứng lên, từng đạo sát khí vờn quanh trên người hắn.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Ngươi cũng biết đây là Đại Hoang Tiên Môn, ta là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn. Ở tiên môn của ta, tông chủ như ta còn chưa ngồi xuống, ngươi lại ngồi trên vị trí tông chủ của ta, chẳng lẽ là muốn ta dâng vị trí tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn cho ngươi sao?”

Chương 449: Đây là địa bàn của ta. (2)

Hình Vĩnh Khải không nói gì, một tên lão giả tóc dài đã ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, gần đây tu sĩ vũ trụ Đại Hoang vẫn luôn bị đánh, bí cảnh cướp được cũng cực ít. Bây giờ Đại Hoang Thiên Binh đang đứng trước tình trạng bị giải thể, lúc đầu minh chủ hi vọng thành lập Đại Hoang Tiên Môn tụ tập nhân khí Đại Hoang lại. Chỉ là không ngờ Đại Hoang Tiên Môn đã bị Lam tông chủ thành lập.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Lam đạo hữu quả thật đã làm được. Dùng Đại Hoang làm tên của tiên môn, cũng không phải người nào cũng có thể dùng. CŨng may Lam đạo hữu làm thì còn được, còn đánh lui quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. Lần này chúng ta trở về, một là muốn trợ giúp Lam đạo hữu, bởi vì quân liên minh tu sĩ Đại Huyền sẽ phái ra lực lượng cường đại hơn đến đây, dựa vào những bố trí trước đó của Lam đạo hữu mà chống cự lại. Chuyện thứ hai là hi vọng Lam đạo hữu nhường vị trí tông chủ này lại, Lam đạo hữu có tu vi hơi yếu, không đủ để làm tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn."

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Đánh không lại quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, sau đó cảm thấy Đại Hoang Tiên Môn ta dễ bắt nạt đúng không? Muốn cướp Đại Hoang Tiên Môn của ta, ngươi là do con khỉ nào phái đến đây làm màu thế?"

"Lam tông chủ bớt giận." Cổ Phi Hòa nhanh chóng đứng lên, sau đó nói với Hình Vĩnh Khải, "Minh chủ, ta cảm thấy Đại Hoang Tiên Môn là do Lam tông chủ thành lập, Lam tông chủ làm tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn là thích hợp nhất, chúng ta bây giờ chỉ cần liên minh với Lam tông chủ là được rồi. Tùy tiện nói Lam tông chủ nhường vị trí tông chủ ra, hình như không thích hợp lắm."

Hình Vĩnh Khải cười lạnh nói, "Thế nào, Cổ Phi Hòa, có phải cảm thấy mình là Tiên Vương rồi, thì có thể khoa tay múa chân trước mặt Hình Vĩnh Khải ta rồi?"

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, đám người liên minh tu sĩ Đại Hoang này cũng không đoàn kết lắm.

Hắn hoàn toàn không đợi Hình Vĩnh Khải nói chuyện đã cao giọng nói, “Các vị đều là tu sĩ của vũ trụ Đại Hoang ta, nếu đã đến đây, thì đều là khách của Đại Hoang Tiên Môn ta. Nếu như muốn đảo khách thành chủ, đuổi chúng ta ra khỏi nhà, vậy thì cũng đừng trách Đại Hoang Tiên Môn ta không khách sáo. Nếu như nguyện ý gia nhập vào Đại Hoang Tiên Môn ta, vậy thì xin mời đứng lên, rời khỏi đại điện Tân Khách.”

“Lam Tiểu Bố, ngươi có ý gì?” Sát khí quanh người Hình Vĩnh Khải bao phủ Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần Lam Tiểu Bố dám cử động, hắn sẽ lập tức xử lý Lam Tiểu Bố. Trên thực tế, nếu như không phải vì trực tiếp giết chết Lam Tiểu Bố thì sẽ khiến lòng người tan rã, bây giờ hắn đã giết rồi.

Lam Tiểu Bố chẳng hề sợ hãi chút nào, hắn đứng ngay cửa ra vào của đại điện Tân Khách, tuyệt đối có thể phát động KHốn Sát trận trước khi Hình Vĩnh Khải nghiền ép hắn. Nếu như cho rằng ở trong địa bàn của hắn mà muốn phát động KHốn Sát trận còn cần phải lấy trận kỳ ra, vậy thì cũng chỉ có thể nói mắt đối phương bị mù rồi. Một khi phát động Khốn Sát tiên trận, hắn có thể không ngừng tăng cường sát ý trong sát trận.

Những Đại La Kim Tiên và Đại CHí Tiên kia hắn không cần để ý, chỉ cần có thể phối hợp với Khổng Trang Hành và Túc u xử lý được Hình Vĩnh Khải là được rồi.

Cổ Phi Hòa vội vàng nói, “Lam tông chủ, Cổ Phi Hòa ta không phải là kẻ hầu của ai, ta đến đây chính là vì gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, cống hiến một chút sức lực vì tu sĩ vũ trụ Đại Hoang ta.”

Nói xong hắn không chút do dự đi ra khỏi đại điện Tân Khách, có Cổ Phi Hòa dẫn đầu, mười mấy tên Đại La Kim Tiên và Đại CHí Tiên trước đó đã đứng lên lần lượt đi theo sau, đi theo Cổ Phi Hòa rời khỏi đại điện Tân Khách.

“Ngươi muốn chết…” Hình Vĩnh Khải thấy càng lúc càng có nhiều người rời đi, khí thế Tiên Vương không chút do dự nghiền ép về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời bước nhanh về phía Lam Tiểu Bố.

Mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố là Kim Tiên, nhưng thần niệm của hắn còn mạnh hơn cả Đại Ất Tiên. Hơn nữa cho dù trận pháp trong đại điện Tân Khách này còn chưa mở ra, nhưng xung quanh đây đều là đại trận mà Lam Tiểu Bố tự mình bố trí, thậm chí hắn chỉ cần động thần niệm một chút là có thể lập tức mở Liên Hoàn Khốn sát tiên trận cấp năm ra.

DƯờng như ngay lúc khí thể Tiên Vương của Hình Vĩnh Khải đánh tới, Tỏa Thấn Ất Nguyên Giảo Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố đã phát động, cùng một thời gian, KHốn Sát trận cấp năm, Giảo Sát Trận cấp năm cũng đồng thời phát động.

Sau đó hai tay Lam Tiểu Bố không ngừng ném trận kỳ ra, chỉ qua mấy giây, toàn bộ không gian trong đại điện Tân Khách lập tức thay đổi, biến thành một vùng tối tăm mờ mịt.

Bước chân Hình Vĩnh Khải dừng lại, hắn phát hiện mình bị Liên Hoàn Khốn Sát trận khóa lại. Mờ hôi lạnh phủ đầy trán Hình Vĩnh Khải, lúc này hắn mới phát hiện mình có chút sợ hãi. Thần niệm của hắn rõ ràng luôn khóa chặt Lam Tiểu Bố, nhưng lại không biết Lam Tiểu Bố đã phát động KHốn Sát trận vào lúc nào. Hơn nữa hắn còn mơ hồ cảm thấy, Khốn Sát trận này còn càng ngày càng mạnh.

Hình Vĩnh Khải không dám công kích cái KHốn Sát Trận này, hắn biết rất rõ, tông chủ Lư Hân của Đại ân Tiên Môn đã bị Lam Tiểu Bố giết chết trong KHốn Sát Trận. Người này quả nhiên không phải người lương thiện, ngay cả trong đại điện Tân Khách mà cũng bố trí nhiều đại trận như vậy.

“Lam Tiểu Bố, ngươi dám ra tay với ta?” Trong giọng Hình Vĩnh Khải tràn đầy sát khí, còn mang theo sự tức giận.

“Lam tông chủ, lần này chúng ta đến đây quả thật không định làm gì cả.” Giờ phút này Cổ Phi Hòa dẫn theo mười mấy người đứng bên ngoài đại điện Tân Khách, nhìn thấy không gian bên trong đại điện Tân Khách đã bị Liên Hoàn Khốn Sát trận khóa lại, hơn nữa ba người Khổng Trang Hành, Túc u và Phục Thiên Ngấn không biết từ lúc nào đã đi đến bên người Lam Tiểu Bố, làm sao hắn lại không biết Lam Tiểu Bố đang muốn ra tay.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đã như vậy, vì sao hai đệ tử trông coi cửa ra vào của Đại Hoang Tiên Môn ra một chết một bị thương? Đến địa bàn Đại Hoang Tiên Môn ta, giết đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn ta còn chưa nói, còn muốn đuổi người tông chủ là ta đi, ha ha, thật là lợi hại. Với trình độ lợi hại của các ngươi, ta tin rằng, những năm gần đây, liên minh tu sĩ Đại Hoang đã sớm chiếm vùng Tiên vực này thành địa bàn của mình rồi mới phải chứ?”

Chương 450: Thực lực tông môn tăng mạnh. (1)

Cổ Phi Hòa thở dài, hắn biết chuyện giết đệ tử Đại Hoang Tiên Môn kia nhất định là do Hình Vĩnh Khải sai người làm. Cái vị minh chủ Hình Vĩnh Khải của liên minh tu sĩ Đại Hoang này, trừ tu vi cao ra thì thật sự không làm được chuyện gì cả.

Trên thực tế trước khi tới đây, trong lòng Hình Vĩnh Khải đã dự định phụ giúp Đại Hoang Tiên Môn. Không còn cách nào cả, hắn lúc thắng lúc bại, mà trước đây không lâu Đại Hoang Tiên Môn đã trực tiếp tiêu diệt mấy vạn quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. Hơn nữa, một tông môn dám lấy Đại Hoang làm tên ở Ngũ Vũ Tiên giới, có thể thấy người thành lập tông môn nhất định là một Tiên Vương.

Cho nên lúc đầu Hình Vĩnh Khải đến đây vẫn luôn cho rằng mình là khách, cũng nghĩ đến chuyện hợp tác với Đại Hoang Tiên Môn.

Chỉ là sau khi Hình Vĩnh Khải đi vào Đại Hoang Tiên Môn rồi, mới phát hiện ra thực lực của Đại Hoang Tiên Môn thấp đến đáng thương, người mạnh nhất ở đây chính là Khổng Trang Hành và Túc u đã từng rời khỏi liên minh tu sĩ Đại Hoang trước đây. Hơn nữa với thực lực của hai người họ, trong mắt đám người này cũng không đáng chú ý đến.

Có thể nói trừ hai người kia ra, tu sĩ có thực lực mạnh nhất ở Đại Hoang Tiên Môn chính là Phục Thiên Ngấn. Một tu sĩ Huyền Tiên, khoảng cách đến Đại Ất Tiên còn xa vời vợi. Hắn còn nghe được tông chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn, hình như còn chưa đến Huyền Tiên. Nghe đồn rõ ràng không chính xác, nói cách khác, thực lực chân chính của Đại Hoang Tiên Môn mà hắn nghe được có phần là giả.

Những yếu tố này cộng lại khiến dã tâm của Hình Vĩnh Khải bạo phát, hắn chủ động ngồi trên ghế chủ vị. Thậm chí còn ra lệnh cho hai tên Đại Ất Tiên canh giữ cửa ra vào Đại Hoang Tiên Môn, bất kỳ ai phản kháng thì lập tức giết chết không tha. Trừ chuyện này ra, hắn còn định nhận Lam Tiểu Bố làm đệ tử.

Cái này chính là vừa đánh vừa xoa, để tất cả người trong Đại Hoang Tiên Môn biết được, đối nghịch với một Tiên Vương không có bất cứ ý nghĩa nào cả.

Đáng tiếc là, tông chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn mặc dù chỉ là một Kim Tiên, nhưng hoàn toàn không sợ một Tiên Vương uy hiếp. Hai ba câu không hợp đã trực tiếp phát động Khốn Sát Trận.

“Lam tông chủ, chuyện này có chút hiểu lầm. Chúng ta tuyệt đối không hề muốn đối địch với Đại Hoang Tiên Môn, chúng ta đều là tu sĩ của vũ trụ Đại Hoang, nếu như nội chiến ở đây, chẳng phải sẽ khiến liên minh tu sĩ của những vũ trụ còn lại chê cười hay sao? Chuyện này mà truyền ra ngoài, đối với Đại Hoang Tiên Môn cũng không tốt lắm.” Trong Khốn Sát trận truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Nghe giọng nói này, Lam Tiểu Bố lập tức biết được người này chính là lão giả tóc dài kia. Trước đó gia hỏa này hoàn toàn không hề thừa nhận địa vị tông chủ của Lam Tiểu Bố, mở miệng ngậm miệng đều gọi là Lam đạo hữu, thậm chí còn yêu cầu Lam Tiểu Bố nhường vị trí tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn ra. Bây giờ bị Khốn Sát trận của Lam Tiểu Bố khóa lại, hắn lại luống cuống.

Khốn Sát trận của Lam Tiểu Bố còn từng giết cả Tiên Vương, hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên hoàn toàn không là gì cả.

Hình Vĩnh Khải không nói gì thêm, chỉ lấy pháp bảo của mình ra chuẩn bị phá trận bất cứ lúc nào. Hắn khẳng định với tính cách dứt khoát của Lam Tiểu Bố, chỉ cần một lời không hợp, nhất định sẽ ra tay xử lý Tiên Vương như hắn.

Nếu như trước kia khi còn chưa bị Khốn Sát trận khóa lại, hắn còn không thèm để ý, bây giờ bị Khốn Sát trận khoá lại, hắn có vội vàng cũng không biết làm sao. Trước đó khi Lam Tiểu Bố còn chưa trở mặt, giờ phút này hắn thật sự cũng không dám làm chuyện gì khác người. Quan trọng nhất là, trong những người đến đây lần này, có hơn phân nửa đã rời khỏi Khốn Sát trận, đây rõ ràng là đang bất mãn với minh chủ là hắn.

“Lam tông chủ, chuyện này là do Hình đạo hữu không đúng, nhưng những năm gần đây, HÌnh đạo hữu luôn ra sức đổ máu vì vũ trụ Đại Hoang, xin Lam đạo hữu hay nể tình tất cả mọi người đều là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, không cần so đo chuyện lần này.” Cổ Phi Hòa chủ động đứng ra ôm quyền khuyên giải.

Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Cổ Phi Hòa nói, liền biết Cổ Phi Hòa muốn rời khỏi liên minh tu sĩ Đại Hoang. Trước đó hắn gọi là HÌnh minh chủ, bây giờ đã trực tiếp đổi xưng hô là HÌnh đạo hữu, đó là không muốn tiếp tục đi theo Hình Vĩnh Khải nữa.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu với Cổ Phi Hòa, sau đó nhìn vào bên trong khốn trận nói, “Nể mặt Cổ đạo hữu và đông đảo các tu sĩ đã bỏ ra sức lực vì vũ trụ Đại Hoang ta, lần này ta không so đo với Hình Vĩnh Khải ngươi. Nếu như còn có lần sau, đừng trách Lam Tiểu Bố ta không nói tình nghĩa.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy mấy lá trận kỳ ra bố trí một chút, tạo ra một thông đạo có một hướng dẫn đến đại điện Tân Khách. Đầu còn lại trực tiếp hướng đến bên ngoài Đại Hoang Tiên Môn.

“Ngay bây giờ các vị lập tức rời khỏi Đại Hoang Tiên Môn ta, sau nửa nén hương, ta sẽ phong tỏa trận pháp.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng Hình Vĩnh Khải giận dữ, nhưng mà hắn biết với trình độ Trận Đạo của Lam Tiểu Bố, hắn có tiếp tục ở đây nói nhảm chẳng khác nào đang tự rước lấy nhục.

Lam Tiểu Bố đã mở thông đạo, hắn chẳng quay đầu mà dẫn người nhanh chóng rời đi.

“Đa tạ Lam tông chủ.” Thấy Lam Tiểu Bố không đuổi tận giết tuyệt, Cổ Phi Hòa nhanh chóng ôm quyền cảm tạ.

Dựa theo tính cách của Lam Tiểu Bố, Hình Vĩnh Khải nhất định phải chết. Nhưng Lam Tiểu Bố biết bây giờ không thể giết Hình Vĩnh Khải được, thứ nhất ở đây có quá nhiều cường giả, giết Hình Vĩnh Khải rất có thể sẽ xảy ra tình huống không thể lường trước được.

Đương nhiên, chuyện quan trọng hơn là Lam Tiểu Bố muốn thu nạp Cổ Phi Hòa cùng mười một cường giả Đại La Kim Tiên, Đại Chí Tiên bên cạnh hắn.

Nếu như hắn giết Hình Vĩnh Khải, chuyện mời chào này tuyệt đối sẽ không thành công. Đối phó với quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, không phải nhiều người là có thể được, còn cần phải có cường giả Tiên Vương, bây giờ hắn thiếu nhất chính là cường giả Tiên Vương.

Chương 451: Thực lực tông môn tăng mạnh. (2)

Chờ Hình Vĩnh Khải dẫn theo mười mấy người kia rời đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới hành tiên thủ lễ với Cổ Phi Hòa, sau đó nói, “Cổ huynh, còn cả những vị đạo hữu ở đây, bây giờ Lam Tiểu Bố ta đại diện cho Đại Hoang Tiên Môn, mời các người gia nhập Đại Hoang Tiên Môn ta, không biết mọi người có bằng lòng không?”

Cổ Phi Hòa vô cùng vui mừng, nhanh chóng đáp lễ rồi nói, “Đa tạ Lam tông chủ đã rộng lượng, chúng ta ở đây đều vô cùng vui mừng, chỉ là vết thương của ta rất nặng, chỉ sợ lần đại chiến sắp tới không thể nào ra lực được.”

Những tu sĩ ở đây đều biết, trận đại chiến sắp tới mới là cuộc chiến tồn vong của Đại Hoang Tiên Môn. Sau trận chiến này, Đại Hoang Tiên Môn mới có thể hoàn toàn đứng vững ở vùng Tiên vực này.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Cổ huynh không cần lo lắng chuyện về vết thương, Cổ huynh là một Tiên Vương, không bằng làm trưởng lão của Đại Hoang Tiên Môn ta được chứ?”

“Đa tạ tông chủ, từ hôm nay trở đi Cổ Phi Hòa ta chính là người của Đại Hoang Tiên Môn CHỉ cần Đại Hoang Tiên Môn thực tình đối đãi, trừ khi thân tử đạo tiêu, Cổ Phi Hòa ta đời này quyết không phản bội Đại Hoang Tiên Môn.” Cổ Phi Hòa không chút do dự thề.

Sau khi Cổ Phi Hòa thề xong, những người còn lại cũng lần lượt thề theo Cổ Phi Hòa.

Mặc dù Cổ Phi Hòa chỉ là phó minh chủ của liên minh tu sĩ Đại Hoang, nhưng nhân duyên của hắn trong liên minh tu sĩ Đại Hoang tốt hơn Hình Vĩnh Khải rất nhiều.

Những người này ở lại, hầu như đều tin tưởng Cổ Phi Hòa mà ở lại.

Sau khi mọi người phát lời thề tông môn xong, Cổ Phi Hòa bắt đầu giới thiệu, Lam Tiểu Bố cũng biết tên và thực lực của mười một người còn lại.

Trừ Cổ Phi Hòa là Tiên Vương ra, Đại La Kim Tiên có khoảng năm người, Đại Chí Tiên có sáu người. Trong đó Văn Luân là Đại La Kim Tiên viên mãn, Vưu Dịch Hà là Đại La Kim Tiên hậu kỳ. Doãn Hạo là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Túc Kiếm Liệt và Khâu Bách Hiên đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Loại thực lực này khiến Lam Tiểu Bố biết được, sắp đến khi đối mặt với quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, người có nhiều hơn nữa cũng không sợ. Chiến đấu giữa tu tiên giả khác với phàm nhân, không phải nhiều người là có thể nghiền ép được. Chiến đấu giữa tu tiên giả, đó là cường giả quyết định thắng bại. Nếu như có một cường giả Tiên Tôn đến, vậy thì cho dù có mười vạn người cũng nhau xông đến, cũng chỉ đi lãnh cơm hộp mà thôi.

Lúc trước hắn còn lo lắng về hai tên Tiên Vương trong quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, bây giờ có thêm một Tiên Vương, bảy tám Đại La Kim Tiên, hắn hoàn toàn có thể xử lý hai tên Tiên Vương kia trước. Sau đó lại từ từ thu thập mấy Đại La Kim Tiên và Đại Tiên còn lại.

"Tông chủ, lần này là do ta làm không tốt…" Khổng Trang Hành đi tới, hắn vô cùng hổ thẹn. Nếu như không phải hắn chủ động mở trận môn ra, bọn người Hình Vĩnh Khải cũng chỉ có thể đứng bên ngoài chờ đợi, tuyệt đối không thể vào trong Đại Hoang Tiên Môn được.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Khổng Trang Hành, "Trang Hành huynh, loại chuyện này ai mà có thể đoán trước được, đều là người quen của ngươi cả. Chỉ cần về sau cẩn thận một chút là được."

Lam Tiểu Bố nói những lời này ra ở trước mặt tất cả mọi người, hắn tin rằng mọi người đều hiểu ý của hắn, về sau nhất định sẽ không dám để một lực lượng có thể hủy diệt Đại Hoang Tiên Môn nào được phép vào trong Đại Hoang Tiên Môn.

Hôm nay nếu như hắn không phải là Đại Tiên Trận sư, Đại Hoang Tiên Môn đã không còn rồi.

"Tông chủ, ta đoán mấy ngày nữa chắc hẳn quân liên minh tu sĩ Đại Huyền sẽ đến đây, lần này khác với lần trước, hơn nữa…"

Sắc mặt Cổ Phi Hòa nghiêm túc, hắn bị thương vẫn chưa lành, thật sự có lòng mà không có lực.

Lam Tiểu Bố cũng gật đầu nói, "Mọi người yên tâm, khoảng thời gian này ta đã nghiên cứu rất kĩ Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận rồi. Trước đó chúng ta không có Tiên Vương, chỉ với hai Đại La Kim

Tiên, ta cũng không sợ quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. Bây giờ có các vị trưởng lão giúp đỡ, lại cộng thêm việc ta đã hoàn thiện xong đại trận phòng ngự, đến lúc đó tuyệt đối có thể diệt được quân liên minh tu sĩ Đại Huyền.

Chỉ cần có thể diệt được quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, chúng ta sẽ lấy đi bí cảnh của bọn họ, sau đó bố trí hộ trận. Tương lai Đại Hoang Tiên Môn ta sẽ thông qua truyền tống trận, dựa vào cống hiến tông môn để tiến vào bí cảnh. Ta tin bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào trong tông môn cũng đều có thể bước vào Tiên Vương, bất kỳ một Đại Chí Tiên vào cũng có thể bước vào hàng ngũ Đại La Tiên.”

“Đa tạ tông chủ.” Đông đảo tu sĩ Đại La Kim Tiên và Đại Chí Tiên đều vô cùng vui mừng.

Bọn họ gia nhập liên minh tu sĩ để làm gì? COn không phải vì tài nguyên tu luyện sao? Bây giờ một người muốn cướp đoạt tài nguyên thì quá khó khăn, chỉ có thể dựa vào sức của nhiều người.

“Tông chủ, ta biết trong một bí cảnh của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền có Vương Đạo Tiên Quả, loại quả này có thể luyện chế ra Hành Vương Tiên đan. Giúp Đại La Kim Tiên có ba đến bốn phần cơ hội bước vào Tiên Vương.” Vưu Dịch Hà kích động đứng ra nói.

Hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, rất nhanh là có thể đến Đại La Kim Tiên viên mãn. Đến lúc đó thứ thiếu nhất chính là Hành Vương Tiên đan.

“ĐƯợc, sau khi chúng ta tiêu diệt quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, đầu tiên là phải lấy được bí cảnh này. Vưu trưởng lão, bây giờ ngươi là một trưởng lão của Đại Hoang Tiên Môn ra, tương lai sau khi tấn cấp đến Tiên Vương, chính là phong chủ một phong của Đại Hoang Tiên Môn ta.” Lam Tiểu Bố lập tức đưa ra lời hứa hẹn.

Những người này vừa mới gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, đương nhiên có mục đích mà tới. Không thể trông cậy vào chuyện người ta ra lực mà không có người ta một tương lai đầy hứa hẹn.

Chương 452: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (1)

“Tông chủ, ta vô cùng hổ thẹn, lần này quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đến nhất định sẽ có hai Tiên Vương, ta cảm thấy bọn họ sẽ không giống như lần trước, tiến vào đại trận của chúng ta. Biện pháp tốt nhất chính là dựa vào trận pháp giữ vững Đại Hoang Tiên Môn, chờ sau khi vết thương của ta bình phục thì lại bàn bạc đối sách tiếp.” Cổ Phi Hòa thấy Lam Tiểu Bố luôn miệng nói muốn tiêu diệt quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, trong lòng biết rõ, đây không phải là chuyện dễ dàng.

Đại Hoang Thiên Binh đã chiến đấu với quân liên minh tu sĩ Đại Huyền không biết bao nhiêu lần, bại nhiều thắng ít. Cho dù thắng được mấy lần, cũng chỉ là những trận chiến đấu râu ria. Trước mắt thực lực của Đại Hoang Tiên Môn vẫn còn quá thấp.

Lam Tiểu Bố lấy ra một hộp ngọc đưa cho Cổ Phi Hòa nói, “Cổ trưởng lão, ngươi chữa thương trước đi. Chờ sau khi vết thương lành rồi, ta còn muốn Cổ trưởng lão giúp đỡ một tay. Tiên Vương của đối phương cũng không dễ giết như vậy, chúng ta nhất định phải có Tiên Vương mới được.”

Cổ Phi Hòa theo bản năng nhận lấy hộp ngọc mở ra, lập tức ngạc nhiên kêu lên, “Cửu Diệp Độ Thần Hoa?”

Thứ hắn thiếu chính là loại vật này, không ngờ lúc này Cửu Diệp Độ Thần Hoa lại đang ở ngay trước mặt hắn.

Cửu Diệp Độ Thần Hoa chỉ có một nơi có, đó chính là hẻm núi Uẩn Thần. Nhưng gần đây hẻm núi Uẩn Thần cũng không còn xuất hiện

Cửu Diệp Độ Thần Hoa nữa, trước đó hầu hết Cửu Diệp Độ Thần Hoa đều bị liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng độc chiếm. Cho nên bây giờ cho dù là một Tiên Vương, cũng đừng hòng lấy được một gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Bây giờ một gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa đang ở trong tay mình, Cổ Phi Hòa không muốn kích động cũng khó.

“Thiên Ngấn, ngươi dẫn Cổ trưởng lão đi chữa thương đi, những người còn lại tạm thời đi theo ta làm quen với Liên Hoàn sát trận để đối địch.” Lam Tiểu Bố biết thời gian không còn nhiều, nói không chừng một khắc sau, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền sẽ đến.

…

Tinh Lũy bí cảnh.

Đây chỉ là một bí cảnh mới được phát hiện ra mấy năm gần đây, nhưng mà bí cảnh này đang là bí cảnh có giá trị cao nhất ở vùng Tiên Vực này. Bởi vì bí cảnh này có Vương Đạo Tiên Quả, mà Vương Đạo Tiên Quả là tiên linh quả chủ yếu để luyện chế ra Hành Vương Tiên đan, Hành Vương Tiên đan là đan dược đỉnh cấp để tấn cấp Tiên Vương.

Có thể tưởng tượng được, chỉ cần xuất hiện một Tiên Đan Vương cấp bảy. CHỉ cần có Vương Đạo Tiên Quả, muốn có bao nhiêu Tiên Vương thì có bấy nhiêu.

Ban đầu người phát hiện ra bí cảnh này chính là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, sau đó bí cảnh này đương nhiên bị liên minh tu sĩ Đại Hoang chiếm cứ. CHỉ là liên minh tu sĩ Đại Hoang còn chưa đứng vững gót chân, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đã đánh tới, hơn nữa còn đánh bại liên minh tu sĩ Đại Hoang, chiến lấy bí cảnh này.

Nếu như bí cảnh khác thì thôi đi, đây lại là bí cảnh xuất hiện Vương Đạo Tiên Quả, cho dù thực lực của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền có mạnh hơn nữa, cũng có người tới đoạt.

Huống hồ quân liên minh tu sĩ Đại Huyền không được xem là mạnh nhất.

Cho nên Đại Hoang Thiên Binh của vũ trụ Đại Hoang vừa mới bị quân liên minh tu sĩ Đại Huyền diệt đi, Tinh Lũy bí cảnh lại lần nữa thu hút hai quân liên minh tu sĩ khác, đó chính là quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng và quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng.

Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền vốn dĩ yếu hơn quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng, huống chi nơi này có có quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng kéo đến.

Sau một trận hỗn chiến ba bên, cuối cùng ba bên ngồi xuống thương nghị. Kết quả thương nghị chính là, sau này Tinh Lũy bí cảnh ngàn năm mở ra một lần, lần đầu tiên mở ra là mười năm sau. Tinh Lũy bí cảnh sẽ thuộc quyền sở hữu của ba nhà, mỗi lần mở ra, ba nhà đều thông qua giao đấu để chiếm lấy danh ngạch tiến vào bí cảnh.

Thật sự là do Vương Đạo Tiên Quả có giá trị quá cao, cho dù Tinh Lũy bí cảnh còn chưa mở ra, ở ngoài Tinh Lũy bí cảnh đã dựng lên một quảng trường khổng lồ. Trên quảng trường này có trụ sở của ba liên minh vụ trũ là Đại Huyền, Cổ Hoàng và Thiên Hồng.

Giờ phút này, trong đại điện trụ sở của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, một tên nam tử có thân hình cao lớn, sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế chủ vị.

Đây chính là minh chủ của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền, Tả Ngọc Nhung, ngồi bên cạnh hắn chính là phó minh chủ Ngụy Tây Ứng của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. Trừ hai người ra, trong đại điện hầu như là Đại La Kim Tiên đang ngồi.

Một tháng trước, Tả Ngọc Nhung nhận được tin Chưởng Kỳ Tiên Lý Lũng Nguyên của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền bị Mưu Bắc đại tiên thành giết chết. Không chỉ như vậy, lúc đó bị giết còn có mấy vạn tu sĩ của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. CÙng lúc đó, tông chủ của Đại ân Tiên Môn, tông môn đỉnh cấp của vũ trụ Đại Huyền, Tiên Vương Lư Hân cũng bị Mưu Bắc đại tiên thành giết chết.

Với tính tình táo bạo của Tả Ngọc Nhung, lúc ấy đã lập tức dẫn 100.000 tu sĩ đến diệt Mưu Bắc đại tiên thành rồi. Hắn không chỉ muốn tiêu diệt sạch sẽ Mưu Bắc đại tiên thành, mà ngay cả Đại Hoang Tiên Môn kia cũng cho vào luân hồi luôn.

Qua nhiều năm như vậy, không biết hắn đã giết bao nhiêu tu sĩ vũ trụ Đại Hoang rồi, còn chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Chỉ là không ngờ đúng lúc này quân liên minh của hai đại vũ trụ Cổ Hoàng và Thiên Hồng lại đến tranh đoạt Tinh Lũy bí cảnh, nếu là bí cảnh khác thì thôi đi, nhưng Tinh Lũy bí cảnh có liên quan đến vấn đề Tiên Vương. Tả Ngọc Nhung sao có thể chắp tay nhường Tinh Lũy bí cảnh cho người khác được chứ?

Hôm nay hắn đưa bí cảnh cho người khác, ngày mai quân liên minh tu sĩ Đại Huyền hắn sẽ trở thành kẻ đáng thương. Người ta liên tục có Tiên Vương xuất hiện, hắn lấy cái gì mà đấu với người khác?

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nén ý muốn đi tiêu diệt Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành lại, cho đến hôm nay, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền mới đạt thành hiệp nghị với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng và Cổ Hoàng.

Chương 453: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (2)

“Tây Ứng, để một tên Đại La Kim Tiên và mấy người ở lại đây trông coi bí cảnh, tùy thời truyền tin cho ta. Những người còn lại đi cùng ta đến diệt Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn kia, Tả Ngọc Nhung ta không tin, chỉ là một vũ trụ Đại Hoang mà còn có thể làm được gì.” Trải qua hơn một tháng quá độ, giọng nói của Tả Ngọc Nhung nghe thì có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng tất cả những người quen biết Tả minh chủ đều biết, đây là do minh chủ của bọn họ đã tức giận đến mức cực hạn.

“Phải làm như vậy, sau lần này, ta tin rằng tu sĩ vũ trụ Đại Hoang sẽ không dám khoa tay múa chân gì trước mắt tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta nữa.” Ngụy Tây Ứng lập tức đứng lên, ánh mắt hắn híp lại. Đây cũng là đặc trưng của hắn, chỉ có khi trắng trợn tàn sát, hai mắt hắn mới có thể nheo lại như vậy.

Tả Ngọc Nhung từ tốn nói, “Tây Ứng, sau này không chỉ có tu sĩ vũ trụ Đại Hoang. Sau trận chiến này, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền ta phải tuyên bố lệnh truy sát Tiên Vực. Bất kỳ kẻ nào, chỉ cần giết được tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, đều sẽ được thưởng lớn.”

Từ hôm nay trở đi, hắn tuyệt đối sẽ không cho tu sĩ vũ trụ Đại Hoang có một con đường sống nào.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người trong đại điện đều nắm chặt tay thành nắm đấm, trong mắt nồng đậm sát khí. Những năm gần đây, đối với mọi người trong quân liên minh tu sĩ Đại Huyền mà nói, chỉ có ba chuyện. Giết tu sĩ Đại Hoang, tìm kiếm bảo vật trong bí cảnh và tu luyện.

Giết tu sĩ vũ trụ Đại Hoang đã trở thành một loại thói quen, trong mắt bọn hắn, tu sĩ Đại Hoang chính là để bọn họ giết. Đồ trong tay tu sĩ Đại Hoang là để bọn họ cướp.

“Sư phụ, đệ tử có mấy lời muốn nói.” Một thanh niên mặc áo gai đi tới, cúi người hành lễ.

Ở trong đại điện này, trừ hai Tiên Vương kia ra, những người còn lại đều là Đại La Kim Tiên. Chỉ có thanh niên đứng ra này là có tu vi thấp nhất, chỉ mới là Kim Tiên trung kỳ.

Nhìn thấy thanh niên này đứng ra, sát khí trong mắt Tả Ngọc Nhung tan đi một chút, mỉm cười nói, “Ngao Mục, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, nơi này đều là tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta, không có người ngoài.”

Tất cả mọi người đều cười tủm tỉm nhìn người thanh niên này, tất cả mọi người biết rõ, thanh niên này chính là người đứng thứ hai trong quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. Hắn là đệ tử Tả Ngọc Nhung thích nhất, Kiều Ngao Mục.

Lúc Tả Ngọc Nhung thu Kiều Ngao Mục làm đệ tử, Kiều Ngao Mục chỉ mới là một tu sĩ Địa Tiên. Chỉ ngắn ngủi mấy năm, Kiều Ngao Mục đã từ một tu sĩ Địa Tiên tu luyện đến Kim Tiên tầng năm. Có thể nói tốc độ này xưa này chưa từng có, thậm chí sau này không có một ai.

Bất kỳ tu sĩ nào, cho dù tư chất có cao hơn nữa, tốc độ tu luyện có nhanh, cũng không thể chỉ trong thời gian chưa đến mười năm, đã từ Địa Tiên bước vào Kim Tiên. Có thể tưởng tượng được tương lai Kiều Ngao Mục sẽ tiền đồ vô lượng như thế nào, thậm chí có thể trở thành Thánh Nhân tiếp theo của Ngũ Vũ Tiên giới.

“Vâng.” Thanh niên này cúi người hành lễ, sau đó chậm rãi nói, “Cái Mưu Bắc đại tiên thành kia mặc dù ta chưa từng đến, nhưng sau khi bọn họ dám giết Tiên Vương của Đại ân Tiên Môn và mấy trăm Đại Tiên kia, còn có thể diệt được Chưởng Kỳ Tiên Lý Lũng Nguyên dẫn theo mấy vạn quân liên minh tu sĩ Đại Huyền của vũ trụ Đại Huyền ta, sau chuyện này, bọn họ vẫn…”

Ngụy Tây Ứng cười cười, “Ngao Mục, chỉ sợ ngươi còn chưa hiểu rõ. CHúng ta đã điều tra ra được tin tức chính xác, ở Mưu Bắc đại tiên thành có một Đại Tiên Trận sư đỉnh cấp. Người này có thể bố trí ra Khốn Sát tiên trận cấp năm, chính vì hắn dùng Liên Hoàn KHốn Sát trận và Giảo Sát tiên trận đánh lén mới thành công.”

Kiều Ngao Mục vội vàng nói, “Đúng là như vậy, ta mới cảm thấy kỳ quái. Theo lý mà nói, bọn họ chắc hẳn phải biết hai ba vạn người kia, ngay cả một phần mười lực lượng của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền ta còn chưa xuất hiện. Sau khi hắn tiêu diệt xong nhất định phải nhanh chóng rút lui khỏi Mưu Bắc đại tiên thành mới đúng, cho dù là Đại Hoang Tiên Môn cũng từ bỏ mới phải. Trên thực tê, kết quả mà chúng ta lấy được là, bọn họ hoàn toàn không có ý định rút lui, ngược lại còn đang huấn luyện quân tu sĩ Mưu Bắc.”

“Ngao Mục, ngươi nói tiếp đi.” Tả Ngọc Nhung gật gật đầu, những thứ này hắn cũng nghĩ đến. Chẳng những là hắn, tất cả người của quân liên minh tu sĩ Đại Huyền đều cảm thấy tông chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn kia chắc hẳn muốn tiếp tục dựa vào Liên Hoàn Khốn Sát trận cấp năm này, còn cả Giảo Sát tiên trận cấp năm để đối phó với hắn.

Sau khi trải qua một lần giáo huấn, cho dù có ngốc đi nữa, Tả Ngọc Nhung cũng sẽ không dẫn người vọt thẳng vào trong Khốn Sát tiên trận của Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn, trừ khi bọn họ có Đại Tiên Trận sư cao cấp hơn.

Kiều Ngao Mục tiếp tục nói, “Nếu như ta là Lam tông chủ kia, chẳng lẽ ta không tính đến chuyện này? Lam Tiểu Bố kia nhất định sẽ nghĩ đến, quân liên minh tu sĩ Đại Huyền chúng ta lần này sẽ không vô duyên vô cớ tiến vào trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, mà là tiến đánh từng bước, chỉ cần tiến đánh từng bước một. Đừng nói là Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp năm của hắn, cho dù là Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu, cũng không thể làm gì được quân liên minh tu sĩ Đại Huyền chúng ta.”

“Đúng.” Tả Ngọc Nhung gật đầu, quả thật là như vậy.

Hắn thậm chí hận không thể lập tức chém tu sĩ trong Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành thành muốn mảnh, nhưng hắn biết rõ, chuyện này không thể gấp được. Cho dù hắn có thể xông phá Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của đối phương, cũng không thể trực tiếp làm. Khi không có sự giúp đỡ của Đại Tiên Trận sư cấp năm ở đây, làm vậy chẳng khác nào lấy mạng của tu sĩ Đại Huyền ném vào Giảo Sát trận, loại chuyện này Tả Ngọc Nhung hắn sẽ không làm.

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (1)

Kiều Ngao Mục lấy ta một cái sa bàn đã luyện chế tốt để dưới đất, “Sư phụ, các vị tiền bối. Mời mọi người xem, nơi này là Mưu Bắc đại tiên thành, nơi này là Đại Hoang Tiên Môn. Có thể nói chúng ta mà muốn đến Đại Hoang Tiên Môn, nhất định phải đi qua Mưu Bắc đại tiên thành. Trừ khi chúng ta đi vòng ra phía sau Đại Hoang Tiên Môn để công kích. Dựa theo suy nghĩ bây giờ của chúng ta, chắc chắn sẽ không vọt thẳng vào Khốn Sát tiên trận của đối phương, cho nên chúng ta sẽ ở vị trí này, nói cách khác, chúng ta sẽ ở bên ngoài hộ trận của Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành cẩn thận bước từng bước.”

Kiều Ngao Mục nói đến đây thì dừng lại một chút, thật ra rất nhiều người đều hiểu được, một số người thì đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như Lam Tiểu Bố bố trí một Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận ở ngay chỗ bọn họ hạ trại, chờ đến khi bọn họ hạ trại xong thì lập tức phát động công kích, thế thì phải làm sao?

Tất cả mọi người không dám nghĩ đến, bởi vì lúc đó bọn họ đã đứng ở trung tâm Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của đối phương, còn mấy người có thể sống. Bọn hắn đều đã nghe nói đến việc Mưu Bắc đại tiên thành đã giết Tiên Vương Lư Hân của Đại ân Tiên Môn.

“Nguy hiểm thật…” Ngụy Tây Ứng hít một hơi thật sâu, dựa theo lời Kiều Ngao Mục nói, lần này quân liên minh tu sĩ Đại Huyền bọn họ chẳng khác nào đi chịu chết mà.

Giờ phút này, không chỉ riêng Tả Ngọc Nhung và Ngụy Tây Ứng, những Đại La Kim Tiên còn lại đều tỉnh táo lại.

“Ngao Mục có ý kiến nào tốt hay không?” Tả Ngọc Nhung hoàn toàn bình tĩnh lại, hắn phát hiện trước đó mình đã bị Hình Vĩnh Khải ảnh hưởng đến.

Hình Vĩnh Khải là một cái bao cỏ, một cái bao cỏ như vậy mà còn có thể ngồi vào vị trí minh chủ của liên minh tu sĩ Đại Hoang, mặc hắn xâm lược. Bây giờ Lam Tiểu Bố rõ ràng không phải là bao cỏ như Hình Vĩnh Khải, trước đó hắn đã diệt đi mấy vạn người quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền chính là minh chứng rõ nhất.

Kiều Ngao Mục kính cẩn nói, “Sư phụ, trước đó ta có tìm được một Đại Tiên Trận sư cấp bốn, trình độ Trận Đạo của người này vô cùng xuất sắc. Hắn vốn chính là một Đại Tiên Trận sư cấp năm, sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, bởi vì ảnh hưởng của quy tắc thiên địa, hắn chỉ có thể bố trí được tiên trận cấp ba. Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã bước vào hàng ngũ Đại Tiên Trận sư cấp bốn một lần nữa.”

“A, có người tài giỏi như vậy ư? Mau, mau mời hắn đến đây nghị sự.” Tả Ngọc Nhung vô cùng kích động nói.

Kiều Ngao Mục vội vàng nói. “Sư phụ, người này vô cùng si mê Trận Đạo, hắn cũng mới vừa trở thành Đại Tiên Trận sư cấp bốn không lâu, bây giờ vẫn đang chìm đắm trong việc nghiên cứu tiển trận cấp năm. Nếu như hắn có thể trở thành Đại Tiên Trận sư cấp năm, vậy chúng ta không cần phải lo lắng đến Khốn Sát tiên trận cấp năm của người khác rồi.”

Tả Ngọc Nhung gật đầu, “Đã như vậy thì tạm thời đừng quấy rầy đến hắn. Ngao Mục, ngươi nói tiếp đi.”

Kiều Ngao Mục tiếp tục nói, “Nếu như ta đoán không sai, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ mời vị Đại Tiên Trận sư kia bố trí một KHốn Sát đại trận ẩn tàng bên ngoài tông môn hoặc đại tiên thành của bọn họ, đợi chúng ta đến đóng quân ở đó.”

Ngụy Tây Ứng ở bên cạnh cũng nói, “Chắc là như vậy, nếu như không có Ngao Mục, có lẽ chúng ta đã bị mắc lừa rồi. Vận may của người này khá tốt, Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới dung hợp được mấy năm chứ? Vậy mà hắn có thể tìm được một Đại Tiên Trận sư cấp năm đến giúp đỡ.”

“Ngao Mục, ngươi cũng không tệ, suy nghĩ rất chu đáo. Nỗi hận càng lớn thì chúng ta cũng càng phải tỉnh táo hơn, trước đó ta có chút nóng lòng muốn báo thù.” Tả Ngọc Nhung thở dài.

Thân ở vị trí cao, cộng thêm chuyện đánh bại Hình Vĩnh Khải quá đơn giản, khiến hắn cảm thấy mình càng lúc càng không muốn suy nghĩ nhiều, mà thích dùng thực lực nghiền ép mọi thứ.

Kiều Ngao Mục mỉm cười, “Thật ra, đệ tử còn có một biện pháp khác.”

“Nhanh nói ra nghe một chút đi.” Ngụy Tây Ứng chà xát tay, kích động nói. Hắn cũng nghĩ ra được mấy cách, nhưng mà biểu hiện của Kiều Ngao Mục, khiến hắn rất muốn biết hắn và Kiều Ngao Mục có cùng ý nghĩ hay không.

…

“Tông chủ, lúc trước nếu chúng ta có loại Giảo Sát tiên trận này, sao còn e ngại quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền nữa chứ?” Sau khi đi theo Lam Tiểu Bố học làm quen với Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, Đại La Kim Tiên viên mãn Văn Luân cảm thán. Loại khốn trận, sát trận, giảo trận liên hoàn tạo thành Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này, thật sự có thể giết chết Tiên Vương mà.

“Ta thật sự muốn nhìn thấy cảnh tượng lão già Tả Ngọc Nhung bị chặt đầu xuống, sau đó treo lên bên ngoài Mưu Bắc đại tiên thành thị chúng.” Vưu Dịch Hà cũng căm giận nói.

“Tả Ngọc Nhung có phải là minh chủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền không? Người này có tu vi như thế nào?” Lam Tiểu Bố dừng lại hỏi một câu.

Hắn biết Tả Ngọc Nhung là Tiên Vương, nếu là Tiên Vương hậu kỳ, vậy thì sẽ có chút khó khăn. Dựa theo kế hoạch của Lam Tiểu Bố, thực lực của Tả Ngọc Nhung tốt nhất nên từ Tiên Vương tầng bảy trở xuống.

“Ha ha, tông chủ, cái này ta trả lời ngươi là thích hợp nhất.” Một tiếng cười cởi mở truyền đến.

“Chúc mừng Cổ trưởng lão đã lành vết thương, tu vi lại khôi phục như trước.” Lam Tiểu Bố vui mừng, vết thương của Cổ Phi Hòa đã lành, đây là chuyện cực kỳ quan trọng đối với Đại Hoang Tiên Môn. Đây là cường giả Tiên Vương duy nhất của Đại Hoang Tiên Môn.

Muốn giết minh chủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, chỉ có thể dựa vào cường giả Tiên Vương và Khốn Sát tiên trận.

“Đa tạ tông chủ, ta cũng thật sự không ngờ, trong một thời gian ngắn như vậy có thể khôi phục được tu vi.” Cổ Phi Hòa kích động vô cùng, thật sự hắn không ngờ đến việc có thể khôi phục thực lực trong thời gian ngắn như vậy.

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (2)

Sau khi thần hồn thức hải bị tổn thương, trong lòng hắn cực kỳ bi quan. Chớ nhìn thấy hắn luôn miệng nói muốn tu dưỡng một khoảng thời gian, trên thực tế bản thân Cổ Phi Hòa hiểu rất rõ, tu dưỡng một khoảng thời gian mà có thể chữa trị được thần hồn và thức hải, loại chuyện này chỉ có thể lừa gạt những người chưa từng tu luyện mà thôi.

“Cổ trưởng lão khách sáo rồi, chúng ta đều là người của Đại Hoang Tiên Môn, lại cùng một mạch của vũ trụ Đại Hoang, đương nhiên phải dìu dắt nhau tiến về phía trước. Còn phải nhờ Cổ trưởng lão nói về Tả Ngọc Nhung này một chút, ta chỉ muốn giết người này, có như vậy Đại Hoang Tiên Môn ta mới có thể an ổn được.” Lam Tiểu Bố nói.

GIọng điệu Cổ Phi Hòa trở nên nghiêm túc hơn, “Thực lực của Tả Ngọc Nhung hẳn là Tiên Vương tầng năm, người này có tiên nguyên hùng hậu, thức hải cường hãn, chỉ sợ thực lực so với Tiên Vương tầng năm bình thường còn mạnh hơn. Liên minh tu sĩ Đại Hoang “Đại Hoang Thiên Binh” ta và quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã chiến đấu không biết bao nhiêu lần, số lần thắng được vô cùng ít ỏi.

Lúc ban đầu, người này cực kỳ cẩn thận, lúc xuất binh đều cẩn thận từng li từng tí. Sau này có lẽ hắn phát hiện ra thực lực của liên minh tu sĩ Đại Hoang ta quá yếu, cho nên lúc nào cũng dùng cường thế đè ép, ai…”

Nói đến đây, trong lòng Cổ Phi Hòa cảm thấn Hình Vĩnh Khải thật là phế. Nếu như đổi một minh chủ thông minh một chút, cho dù liên minh tu sĩ Đại Hoang không phải là đối thủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, cũng không đến mức bị đánh đến không thể đánh trả như vậy.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn luôn cảm thấy có nhiều chỗ không rõ ràng, trong lòng vẫn luôn cảm thấy có chút bất an.

Lời Cổ Phi Hòa nói khiến hắn thông suốt hơn, có phải hắn đã quá bất cẩn rồi hay không. Nếu như đổi hắn thành Hình Vĩnh Khải, hắn bố trí một Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận ở bên ngoài hộ trận thì có thể sẽ thành công. Bởi vì Tả Ngọc Nhung không coi trọng Hình Vĩnh Khải, đây là thói quen đã hình thành mấy năm qua.

Nhưng hắn không phải Hình Vĩnh Khải, hơn nữa còn vừa tiêu diệt 30.000 đại quân của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền. Cho nên rất có thể Tả Ngọc Nhung sẽ cẩn thận hơn, chỉ cần suy nghĩ nhiều một chút, là có thể đoán được bố trí của hắn.

Nếu như đối phương không tiến vào Liên Hoàn Giảo Sát Tiên Trận mà hắn đã bố trí bên ngoài kia, thậm chí phát hiện ra cái Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này, thế thì sẽ như thế nào? Kết quả chỉ sợ sẽ là một trận giằng co lâu dài, cuối cùng kết thúc bằng sự diệt vong của Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành.

Đừng nói là thực lực của bọn hắn vốn không bằng quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, cho dù thực lực của bọn họ có thể chống lại được quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền. Chiến đấu trường kỳ như vậy, tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền.

Đối phương lúc nào cũng có các loại bí cảnh bổ sung, cường giả không ngừng xuất hiện, mà bọn hắn chỉ có thể cố thủ trong Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn, hoàn toàn không có đường ra.

Kế hoạch của hắn có vấn đề, hoặc là nói kế hoạch của hắn không hoàn thiện, quá đơn giản rồi.

“Cổ trưởng lão, nếu như người là Tả Ngọc Nhung, ngươi sẽ làm gì?” Lam Tiểu Bố nhìn về hía Cổ Phi Hòa.

Ta sẽ làm gì ư? Cổ Phi Hòa giật mình, lập tức nói, “Ta chắc chắn sẽ không tiến vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này…”

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu tất cả mọi người, Lam Tiểu Bố tin rằng Tả Ngọc Nhung không chỉ có mỗi suy nghĩ như vậy. Sau khi suy nghĩ đến điều này xong, sao sẽ không nghĩ ra chuyện mình sẽ từ bỏ Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận trước đó, bố trí một Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận khác ở nơi mà đối phương có thể đóng quân hạ trại?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nếu như hắn ôm tâm lý may mắn như vậy, thế thì Đại Hoang Tiên Môn chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Nếu như Lam Tiểu Bố không hỏi đến vấn đề này, mọi người cũng không cảm thấy gì cả, bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi ra, tất cả mọi người đều cảm thấy không ổn. Ai nói quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền nhất định phải đóng quân ngay tại nơi mà Lam Tiểu Bố bố trí Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận?

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Cổ Phi Hòa chủ động nói, “Tả Ngọc

Nhung dẫn đầu quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền chắc hẳn lúc này đang ở Tinh Lũy bí cảnh, trong bí cảnh có Vương Đạo Tiên Quả. Vương Đạo Tiên Quả có thể luyện chế ra Hành Vương Tiên đan, đây là thứ mà tất cả tu sĩ muốn có. Từ Tinh Lũy bí cảnh đến Đại Hoang Tiên Môn, nhiếu nhất chỉ tốn nửa tháng. Sở dĩ Tả Ngọc Nhung còn chưa đến, hẳn là vì bí cảnh này mà không có thời gian. Từ giờ trở đi, bọn hắn có thể xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Tiên Môn bất cứ lúc nào.”

Văn Luân vô cùng khó chịu nói, “Cái Tinh Lũy bí cảnh kia vốn là do liên minh tu sĩ Đại Hoang ta phát hiện ra, lại bị Tả Ngọc Nhung dẫn theo quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền cướp đi.”

“Các ngươi từ Tinh Lũy bí cảnh đến đây sao?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi, hắn chuẩn bị hỏi thăm địa hình trên đường đi.

“Đúng vậy, ta vẫn còn để lại một trận bàn truyền tống trận bên ngoài Tinh Lũy bí cảnh.” Văn Luân thở dài, hắn để lại trận bàn truyền tống trận, trong lòng hi vọng trong tương lai có một ngày nào đó thần không biết quỷ không hay quay về Tinh Lũy bí cảnh lấy một trái Vương Đại Tiên Quả.

“Ha ha, như vậy thì tốt quá, thật sự là trời không tuyệt đường sống của Đại Hoang Tiên Môn ta mà. Vân trưởng lão, trận bàn truyền tống của ngươi có thể truyền tống được mấy người một lần?” Lam Tiểu Bố cười ha ha, cuối cùng hắn cũng tìm được một chút đường sống rồi.

Văn Luân nghi ngờ nói, “Mười người.”

“Đủ.” Lam Tiểu Bố nói xong nhìn những người còn lại nói, “Các vị trưởng lão, lần này là lỗi của ta, ấn tượng ban đầu của ta giữ vai trò chủ đạo. Cũng may chuyện này còn có thể cứu vãn, Khâu ttưởng lão.”

Chương 456: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (1)

“Đến ngay đây.” Khâu Bách Hiên lập tức đứng dậy, tu vi của hắn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, vẫn luôn đi theo Lam Tiểu Bố diễn luyện trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này.

Lam Tiểu Bố nói, “Vất vả cho Khâu Trưởng lão một chút, ngươi dẫn theo một số người tiếp tục tập luyện ở đây. Chỉ cần khiến người ta biết ngươi ở đây làm gì là được rồi, nhớ kỹ phải tránh đi một chút.”

“Tông chủ yên tâm, ta nhất định sẽ làm được.” Khâu Bách Hiên không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Khổng Trang Hành, “Trang Hành huynh, ngươi dẫn theo 50.000 quân tu sĩ Mưu Bắc, bây giờ lập tức xuất phát, mục tiêu chính là Tinh Lũy bí cảnh. Túc u, ngươi ở lại Mưu Bắc đại tiên thành, chủ yếu là giữ gìn nơi này. Những người còn lại đi theo ta, tiến về Tinh Lũy bí cảnh.”

“Tông chủ, chúng ta chủ động tiến công sao?” Cổ Phi Hòa hiểu ý của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, không chủ động tiến công, chúng ta hoàn toàn không có đường sống. Chuyện mà chúng ta có thể nghĩ đến, vậy Tả Ngọc Nhung không thể nghĩ đến sao? Hắn nhất định có thể nghĩ đến. Nhưng mà ta tin rằng, cho dù hắn có thể nghĩ đến nhiều chuyện hơn nữa, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện ta sẽ chủ động tiến công.”

Trên thực lế, Lam Tiểu Bố thật sự không biết những chuyện này không phải Tả Ngọc Nhung nghĩ ra, mà là do đệ tử Kiều Ngao Mục của Tả Ngọc Nhung nghĩ ra.

…

Trận bàn truyền tống trận của Văn Luân để ở một nơi vô cùng bí mật. Sau khi mười người Lam Tiểu Bố truyền tống đến đây, không có bất cứ người nào biết.

Sau khi tất cả mọi người đến nơi, lập tức trốn trong một Ẩn Nặc Trận Lam Tiểu Bố bố trí tạm thời. Vị trí của bọn họ chính là bên ngoài Tinh Lũy bí cảnh, lỡ như bị thần niệm của người khác quét đến, kế hoạch của Lam Tiểu Bố sẽ hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Mọi người đến đây đều lần lượt tiến vào trong Ẩn Nặc Trận, tất cả mọi người đều hiểu ý nghĩ của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố nói là chủ động tiến công, thật ra vẫn là bố trí Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận. Điểm khác biệt chính là, trước đó là chờ quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đến, bây giờ là chủ động bố trí trước cửa quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, hoặc là con đường mà quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền cần đi qua.

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, cách của Lam Tiểu Bố quá nhiên hoàn toàn khác biệt với Hình Vĩnh Khải, Vưu Dịch Hà nói, “Tông chủ, nếu như muốn bố trí Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, ta biết có một nơi rất tốt, cách Tinh Lũy bí cảnh cũng chỉ mấy ngàn dặm thôi, nơi đó có một hẻm núi…”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Nếu nói như vậy, chúng ta đừng đi thì hơn. Bây giờ ta bày trận ở một nơi trống trải bên ngoài Tinh Lũy bí cảnh, cũng may quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền không rời khỏi nơi này. Mặc dù ta không biết vì sao bọn hắn lại không bỏ đi, nhưng ta biết đây cũng không phải là chuyện gì tốt. Bây giờ mọi người ở đây chờ tin tức của ta, không có tin tức của ta, không được phép ra ngoài, nếu không ta lo sẽ bị phát hiện.”

Bản thân Lam Tiểu Bố chính là một Đại Tiên Trận sư, lúc bố trí tiên trận, sẽ luôn đặt mình bên trong Ẩn Nặc Trận, cũng không lo bị người khác phát hiện.

Khi Lam Tiểu Bố bố trí từng lá trận kỳ ra, chỉ qua một ngày, Khốn Sát tiên trận cấp năm đầu tiên đã hình thành, Lam Tiểu Bố hiểu rõ, tiên trận cấp năm và tiên trận cấp sáu khác nhau chỗ nào. Trình độ của hắn đã đến cấp độ tiên trận cấp sáu, chỉ là trận thế còn chưa đạt đến mà thôi. Hiểu rõ chuyện này, Lam Tiểu Bố không chút do dự đột phá lên Đại Tiên Trận sư cấp sáu.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn vốn đang cảm thấy tiên trận cấp năm không đủ dùng, bây giờ đã bước vào Đại Tiên Trận sư cấp sáu, hắn không chút do dự thu hết trận kỳ lại, sau đó bố trí đại trận một lần nữa.

Cái đầu tiên phải bố trí đương nhiên là Ẩn Nặc tiên trận cấp sáu, sau đó là Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát tiên trận cấp sáu mà hắn coi trọng nhất. Ở trong Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát tiên trận là Huyễn Tiên Trận cấp sáu, Khốn Sát tiên trận cấp sáu,Giảo Sát tiên trận cấp sáu.

Bố trí nhiều nhất chính là Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận cấp sáu, ngay sau khi bố trí xong Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận đầu tiên, Lam Tiểu Bố bắt đầu liên tục bố trí Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận có không gian nhỏ hơn, sau đó dựa vào trận kỳ khóa những tiên trận này vào một chỗ.

Tạo thành một Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu chân chính, trên không của Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu chân chính là còn có một Cấm Không tiên trận.

Tiên trận cấp sáu và tiên trận cấp bảy khác nhau, nhiều tiên trận cấp năm đặt cùng một chỗ có thể phát huy ra được Liên hoàn tiên trận có uy lực không kém tiên trận cấp sáu. Nhưng có nhiều tiên trận cấp sáu thế nào đi nữa, cũng không thể phát huy ra uy lực như tiên trận cấp bảy. Đây là vấn đề về chất lượng, đã vượt khỏi phạm vi số lượng.

Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, hắn làm những chuyện này hết mười hai ngày, mười hai ngày đã trôi qua, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền lại không ra ngoài. Nếu như không phải hắn khẳng định quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền không hề rời khỏi nơi này, hắn đã cho rằng hơn mười ngày qua chỉ có một mình hắn ở đây mà thôi.

Sau khi bố trí xong hết các đại trận, Lam Tiểu Bố để bọn người Cổ Phi Hòa tiến vào trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này trước.

“Tông chủ, tiên trận này ta không thể nhìn ra chút dấu vết nào. Nếu như ta bị vây trong đại trận này, chỉ sợ không cần người khác ra tay, ta đã bị Giảo Sát đại trận tiêu diệt rồi.” Cổ Phi Hòa vừa tiến vào trong đại trận, lập tức cảm nhận được một luồng sát cơ đáng sợ bao phủ xung quanh. Mà khi hắn mở rộng thần niệm ra, xung quanh đều hoàn toàn mơ hồ.”

“Cổ trưởng lão, bây giờ ngươi phối hợp với ta cắm Tiên Linh mạch vào. Bâu giờ ta chỉ mới cắm một đầu Tiên Linh mạch trung phẩm, còn thiếu rất nhiều.” Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Cổ Phi Hòa.

Chương 457: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (2)

Nơi này cách Tinh Lũy bí cảnh quá gần, hắn muốn lặng yên không một tiếng động cắm nhiều Tiên Linh mạch thì cần phải có sự giúp đỡ của Tiên Vương Cổ Phi Hòa này.

…

“Sư phụ, Tần Thất đã trở thành Đại Tiên Trận sư cấp năm rồi, hắn vừa bố trí ra một Tụ Linh tiên trận cấp năm, chúng ta có thể đi rồi.” Ngay khi Tả Ngọc Nhung chờ đến nóng lòng, cuối cùng Kiều Ngao Mục cũng mang đến một tin tức khiến hắn vô cùng kích động.

Tả Ngọc Nhung nhảy lên một cái, mặc dù hắn đã ép mình phải tỉnh táo lại, nhưng ngồi chờ không ở đây cũng không phải chuyện gì hay. Cũng may hắn đợi mười mấy ngày cũng không uổng phí, sau khi cung cấp tài nguyên vô cùng vô tận, cuối cùng hắn cũng có được một Đại Tiên Trận sư cấp năm.

Đại Tiên Trận sư cấp năm, trừ Đại Hoang Tiên Môn ra, ở vùng Tiên vục này, chỉ sợ cũng chỉ có quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền hắn là có được.

Ngay lập tức, Tả Ngọc Nhung gọi tất cả Chưởng Tiên Kỳ, trưởng lão và hộ pháp của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền vào trong trướng của mình.

Chờ sau khi tất cả mọi người đã tập trung đông đủ, Tả Ngọc Nhung không đợi mọi người hỏi thăm, đã cười ha ha rồi nói, “Nói cho mọi người biết một tin cực kỳ tốt, chúng ta có thể lập tức xuất phát rồi, hơn nữa chúng ta còn có thêm một Đại Tiên Trận sư cấp năm.”

Những cường giả của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đang trong đại điện đều vô cùng kích động, bọn hắn cũng luôn ép mình phải bình tĩnh, trong lòng lại nghẹn tức mà không thể làm gì.

Lúc trước khi giáo huấn liên minh tu sĩ Đại Hoang chẳng khác nào đang dạy dỗ cháu trai mình. Bây giờ đối phó với một đại tiên thành nho nhỏ, lại phải đợi ở đây?

Có thể không nhẫn nại được sao, lỡ như xâm nhập vào trong Liên

Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp năm của người ta, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền có khả năng sẽ toàn quân bị diệt.

Tiên trận cấp năm có thể chém giết tu sĩ từ Đại Ất Tiên trở xuống mà không cần có sự tham gia của Trận Pháp Sư, mà giết chết Đại La Kim Tiên và Tiên Vương, chỉ cần có Trận Pháp sư và cường giả tham gia là có thể dễ dàng giết chết.

Ngụy Tây Ứng cũng cười nói, “Ha ha ha ha, ta khẳng định Đại Hoang Tiên Môn tuyệt đối sẽ không ngờ được, lần này chúng ta sẽ vòng ra phái sau tông môn bọn họ mà đánh. Khi bọn họ đang giằng có với người của chúng ta trong hộ trận ở đằng trước, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta đã sớm phá vỡ hộ trận Đại Hoang Tiên Môn rồi.”

Lời Ngụy Tây Ứng nói khiến tất cả mọi người vô cùng kích động, bọn hắn chà xát hai tay, khát vọng chém tận giết tuyệt Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành.

Kế hoạch này bọn họ đã định ra hơn mười ngày trước, 100.000 quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền sẽ chi là ba phần. Bộ phận chủ lực là Đại Tiên Trận sư Tần Thất và hai Tiên Vương dẫn theo đại quân 70.000 tu sĩ đánh thẳng vào phía sau Đại Hoang Tiên Môn.

Theo Kiều Ngao Mục, cho dù Lam Tiểu Bố có năng lực, cũng không thể nào bố trí thêm một đại trận đằng sau lưng Đại Hoang Tiên Môn.

Trừ bộ phận chủ lực ra, hai phần khác là một vạn người sẽ công kích Mưu Bắc đại tiên thành, còn hai vạn người dựa theo lối bình thường chính diện nhào về phía bên ngoài hộ trận của Đại Hoang Tiên Môn.

Đương nhiên, cho dù là phần nào, cũng khó có thể bước vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí trước đó.

Đối với phàm nhân mà nói, kế hoạch này không thực tế, đối với đại quân tu sĩ từ Chân Tiên cảnh trở lên mà nói, kế hoạch này không kể có vấn đề gì cả.

Từng chiếc đại tiên thuyền chiến hạm xếp thành một hàng trên quảng trường bên ngoài Tinh Lũy bí cảnh, 100.000 tu sĩ theo trật tự tiến lên tiên thuyền chiến hạm.

Quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền tụ tập chuẩn bị rời đi, liên minh vũ trụ Thiên Hồng và liên minh vũ trụ Cổ Hoàng lập tức biết. Nhưng mà bọn họ không can thiệp đến, bọn họ biết nguyên nhân tại sao. Trước đây không lâu, tiên thành mà tu sĩ Đại Hoang sinh tồn, Mưu Bắc đại tiên thành đã tiêu diệt mấy vạn tu sĩ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, lần này quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đi báo thù.

Chờ 100.000 tu sĩ tiến hết vào trong tiên thuyền chiến hạm, lúc này Tả Ngọc Nhung mới cao giọng nói, “Trước đâu không lâu, một nơi có tên là Mưu Bắc đại tiên thành, dựa vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận đã giết chết mười mấy vạn tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta. Hôm nay chúng ta đi báo thù, cho dù là ai, muốn giết tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta, là chuyện không thể chấp nhận được.”

“Giết…” Từng tiếng hô ngút trời vang lên.

Cho dù là phàm nhân, đến 100.000 người cũng sát khí ngút trời, huống chi tu sĩ có tu vi thấp nhất ở đây đều là Tiên Nhân Chân Tiên cảnh?

“Đúng, chúng ta trực tiếp giết đến đó.” Tả Ngọc Nhung vung tay lên, “Xuất phát.”

Mấy chục chiếc tiên thuyền chiến hạm như mấy chục vệt sáng cầu vồng xông ra khỏi Tinh Lũy bí cảnh.

Tả Ngọc Nhung hăng hái nhìn nam tử mệt mỏi sắp ngủ bên cạnh, “Tần Thất à, ngươi là Đại Tiên Trận sư cấp năm, sống chết lần này của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta giao cả cho người đây. Lần trước vì chúng ta không có Đại Tiên Trận sư cấp năm, cho nên mới bị Mưu Bắc đại tiên thành giết chết mấy vạn người.”

Nam tử này khẽ khom người, “Xin minh chủ yên tâm, Tần Thất ta mặc dù chỉ mới trở thành Đại Tiên Trận sư cấp năm. Những tiên trận bình thường cho dù ta không bố trí được, nhưng ta vẫn nhìn ra, a…”

“Sao thế?” Trong lòng Tả Ngọc Nhung giật mình, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ, chỉ là hắn còn chưa kịp nói ra, đã cảm thấy chiến hạm dưới chân hạ xuống, sau đó bị cuốn xuống dưới.

“Nơi này có đại trận…” Tiếng thét của Tần Thất vang lên.

Lúc này không cần Tần Thất nói, tất cả mọi người đều biết xảy ra chuyện gì. Giờ khắc này sắc mặt của mọi người đều hơi tái nhợt, bọn hắn phải chờ hơn mười ngày, chính là vì tránh không xâm nhập vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của đối phương. Nhưng bây giờ, bọn hắn chỉ vừa rời khỏi Tinh Lũy bí cảnh, đã tiến vào Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của đối phương.

Chương 458: Đừng chọc đến Trận vương. (1)

Tay Kiều Ngao Mục run lên, hắn nghĩ hết mọi khả năng, nhưng lại không nghĩ đến chuyện đối thủ có thể gan to bằng trời, dám bố trí Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận trước cửa nhà bọn họ như vậy.

“Tần Thất…”

Kiều Ngao Mục vừa kêu hai chữ, từng tiếng ầm ầm đã truyền đến, nhận mang không gian vô cùng vô tận xuất hiện, lúc này nhiều người chính là một chuyện cười. Chỉ có thực lực mạnh mới là thứ quyết định.

Tần Thất cầm lấy mấy lá trận kỳ ném ra, sau đó tay hắn lập tức run lên, bờ môi run rẩy, “Đây là Liên Hoàn tiên trận cấp sáu, ta, ta…”

Lam Tiểu Bố không ngừng ném trận kỳ ra, đồng thời nói, “Tất cả mọi người đi theo ta, giết chết lão thất phu Tả Ngọc Nhung trước đã.”

Trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận, muốn mở rộng thần niệm ra ngoài là chuyện không thể.

Bên trong đại tiên trận này, chỉ có một người có thể khống chế mọi thứ, đó chính là Lam Tiểu Bố.

Từng đạo nhận mang dài mấy trượng ở trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận xẹt qua, vô số Kim Tiên, Huyền Tiên đều bị giết chết ngay tức khắc, ngay cả năng lực phản kháng bọn họ cũng không có.

Tiên thuyền chiến hạm có lớn hơn nữa, bây giờ cũng là thứ bài trí, tất cả mọi người tán loạn như ruồi không đầu, hoặc là lấy pháp bảo của mình ra công kích lung tung.

Sắc mặt Tả Ngọc Nhung tái xanh, hắn lấy một tòa cự phong ra, lạnh giọng nói, “Tần Thất. Lập tức tìm đường ra cho ta.”

Tần Thất còn chưa kịp trả lời hắn, một giọng nói lạnh lẽo đã truyền đến, “Tả Ngọc Nhung, nếu đã tới rồi còn muốn đi sao? Ăn một kích của Bố gia ngươi trước đi.”

Giọng nói vừa dứt, một đạo kích mạng mấy trượng từ hư không bổ tới.

Tả Ngọc Nhung kêu lên một tiếng đau đớn, cự phong đang nằm ngay ở phía sau, hắn cảm nhận được nguy hiểm không phải từ một kích của Lam Tiểu Bố, mà là nhận mang giảo sát vô cùng vô tận trong này.

Mà ẩn giấu trong nhận mang giảo sát này lại như có như không một luồng hơi thở chết chóc tập trung vào hắn.

Tả Ngọc Nhung không lấy cự phong ra, chỉ đánh ra một quyền. Quyền thế cuốn theo từng đạo tiên nguyên đập vào kích mang, trong chớp mắt kích mang đã tán loạn.

Lực lượng cuồng bạo bị phản phệ, Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ra ngoài.

Cổ Phi Hòa nhanh chóng đỡ lấy Lam Tiểu Bố, “Tông chủ, ngươi này giao lại cho ta, ngươi chỉ cần giam hắn lại là được rồi.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, sau khi nuốt một viên đan dược lại ném ra mười mấy lá trận kỳ. So với Lư Hân của Đại ân Tiên Môn, Tả Ngọc Nhung quả thật rất mạnh. Nếu như lúc trước người mà hắn và Khổng Trang Hành giam lại ở Mưu Bắc đại tiên thành không phải Lư Hân mà là Tả Ngọc Nhung trước mặt này, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ mình không thể giết chết được đối phương.

Vừa rồi hắn cố ý đánh ra một kích, là vì muốn thử thực lực của Tả Ngọc Nhung một chút, nhưng không ngờ rằng Tả Ngọc Nhung chỉ tiện tay đánh ra một quyền đã khiến hắn bị thương, hơn nữa còn đang trong tiên trận cấp sáu của hắn.

“Ngao Mục, Tần Thất, nhanh tìm ra nơi có thể là cửa sinh, ta đến phá…” Trong phạm vi thần niệm của Tả Ngọc Nhung đều vô cùng mơ hồ, hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vị trí của Lam Tiểu Bố không dám tùy tiện động đậy. Trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu này, tiên nguyên và thần niệm của hắn hình như còn bị chặn lại một chút, trong tình huống này, nếu như hắn không muốn chết, tốt nhất là phải tìm ra được cửa sinh.

Tả Ngọc Nhung kêu lên một tiếng mà không có ai đáp lại, thần niệm lại bị che mất, hắn quay đầu lại nhìn một chút, vừa hay nhìn thấy một ánh sáng trắng cuốn lấy Kiều Ngao Mục rồi biến mất.

“Kiều Ngao Mục…” Phẫn nộ trong lòng Tả Ngọc Nhung bốc cháy đến cực hạn.

Đây là đệ tử mà hắn coi trọng nhất, hắn đã truyền thụ tất cả những gì của mình cho Kiều Ngao Mục, bất kỳ tài nguyên nào muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Nhưng hắn không ngờ là, vào lúc đệ tử của mình chạy trốn lại không để ý đến người sư phụ này chút nào.

Loại bùa có thể giúp tu sĩ trốn khỏi đại trận như thế này, nhất định là cấp bảy trở lên.

Một Phá Trận Tiên Phù cấp bảy trở lên, hoàn toàn có thể mang theo người sư phụ này đi. Nhưng Kiều Ngao Mục thậm chí còn không thèm chào hỏi một tiếng đã trốn mất. Điều này rõ ràng là sợ bị trì hoãn, còn một nguyên nhân khác là lo lắng mình ép hỏi bí mật của hắn. Một Kim Tiên, không đúng, lúc trước khi mình nhìn trúng, tu vi của hắn chỉ mới là Địa Tiên, Một tu sĩ Địa Tiên, trong tay lại có Phá Tiên Trận Phù cấp bảy, nhất định có bí mật lớn.

“Không tốt, có người dựa vào bùa chú mà chạy trốn, Cổ trưởng lão, dốc hết toàn lực đối phó với Tả Ngọc Nhung, trong thời gian ngắn nhát định phải xử lý được hắn.” Lúc Lam Tiểu Bố đang nói chuyện, lại ném thêm một lá trận kỳ ra. Một khắc sau, Tả Ngọc Nhung đã xuất hiện trước mặt Cổ Phi Hòa.

Cổ Phi Hòa lấy Song Tinh Nhận, không chút do dự nhào về phía Tả Ngọc Nhung.

Có bao nhiêu tu sĩ Đại Hoang đã chết trong tay Tả Ngọc Nhung? Cổ

Phi Hòa hắn hôm nay có được cơ hội này, sao có thể buông tha Tả Ngọc Nhung được?

Ngay khi Cổ Phi Hòa nhào về phía Tả Ngọc Nhung, lúc này Tả Ngọc Nhung mới nhìn thấy Cổ Phi Hòa, trong sự kinh hãi, cự phong trong tay lập tức đánh về phía Cổ Phi Hòa.

Cảm nhận cự phong tựa như một tinh cầu nghiền ép đến, trong lòng Cổ Phi Hòa đột nhiên sợ hãi, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy tòa cự phong này đập chết một Tiên Vương của liên minh tu sĩ Đại Hoang.

Lúc đó hắn và Tiên Vương Đàm Tư cùng nhau liên thủ đối phó với Tả Ngọc Nhung, nhưng dưới khí thế Tiên Vương đánh xuống từ tòa cự phong này, cùng là Tiên Vương nhưng tinh thần hắn bị đè nén xuống. Mà đồng bạn Đàm Tư của hắn lại điên cuồng thiêu đốt tinh huyết lấy ra pháp bảo của mình.

Sau đó hắn nhìn thấy pháp bảo của Đàm Tư bị đánh bay, cự phong kia thì chỉ dừng lại một chút sau đó đánh về phía Đàm Tư. Bên dưới cự phong, ngay của Nguyên Thần Đàm Tư cũng không thoát ra.

Chương 459: Đừng chọc đến Trận vương. (2)

Hắn điên xuồng lùi về phía sau, trong quá trình lùi lại đó lại bị phó minh chủ Ngụy Tây Ứng của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đánh lén, suýt chút nữa đã hủy đi thức hải và thần hồn của hắn.

Hôm nay hắn lại đối mặt với cự phong này một lần nữa, nhưng bên cạnh không có sự giúp đỡ của Đàm Tư.

Loại cảm giác sợ hãi này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Cổ Phi Hòa lập tức cắn răng điên cuồng cổ vũ chính mình. Hai đạo tinh mang của Song Tinh Nhận được kích phát đến cực hạn, gần như đã tạo thành thực chất

Tả Ngọc Nhung hừ lạnh một tiêngs, vốn dĩ hắn đã vô cùng tức giận, bây giờ không có chỗ phát tiết, lập tức cuốn theo tiên nguyên chuẩn bị xử lý Cổ Phi Hòa trước.

Tiên nguyên Tả Ngọc Nhung vừa cuốn lên, lập tức cảm thấy không gian không thích hợp, tốc độ ngưng tụ tiên nguyên của hắn trở nên chậm hơn. Hơn nữa không gian xung quanh hắn cũng trở nên chậm chạp và ngột ngạt hơn.

Thần niệm không thể nào phát hiện ra được nhận mang không gian từ bốn phương tám hướng ào đến, loại hơi thở chết chóc này khiến toàn thân Tả Ngọc Nhung cảm thấy vô cùng không tốt.

Oanh! Tiếng nổ cuồng bạo từ va chạm truyền ra, tiên nguyên khuếch tán thành gợn sóng trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận.

Cự phong trực tiếp bị Song Tinh Nhận đánh bay, mà Cổ Phi Hòa lại không có cảm giác không ổn nào. Cổ Phi Hòa vô cùng vui mừng, sau đó nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, “Cổ trưởng lão, không cần e sợ người này. Trong đại trận của ta, thực lực của người này tuyệt đối không bằng một phần mười lúc trước, hơn nữa hắn hoàn toàn không dám di chuyển, ngươi cứ trực tiếp giết chết là được.”

Cổ Phi Hòa xấu hổ, hắn biết mình mang tâm lý sợ hãi. Giờ phút này Tả Ngọc Nhung không còn uy hiếp gì đối với hắn, hắn còn lo lắng gì nữa?

Ý nghĩ sợ hãi qua đi, Song Tinh Nhận của Cổ Phi Hòa vung lên, khóa chặt thân thể Tả Ngọc Nhung. Sát ý cuồng bạo từ trong Song Tinh Nhận tràn ra.

Trong lòng Tả Ngọc Nhung trầm xuống, hắn biết mình nhất định phải đi, nếu không một khắc sau hắn sẽ chết. Trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu này, đừng nói là đối phó với một Tiên Vương, cho dù đối phó với một Đại La Tiên hắn cũng khó làm được.

Tâm tư chạy trốn vừa xuất hiện, Tả Ngọc Nhung cuối cùng cũng không quan tâm đến chuyện mình có tìm được đúng cửa sinh hay không, chỉ muốn nắm lấy cự phong của mình, sau đó dựa vào sức mạnh xé mở đại trận này.

Một khắc sau, Tả Ngọc Nhung biết mình đã là ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, trong không gian tiên trận cấp sáu này, ngay cả bản thân hắn cũng hành động chậm cháp, đừng nói đến chuyện cuốn lấy pháp bảo.

Không đợi hắn nắm được cự phong vào tay, hai đạo tinh nhận quang mang đã đập vỡ đầu hắn.

“Phốc!” Máu tươi bắn ra, giọng nói Cổ Phi Hòa vô cùng kích động, “Đàm Tư huynh đệ, Cổ Phi Hòa ta báo thù giúp ngươi.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy cũng cảm thán không ngừng, mặc dù đẳng cấp của Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này đã được đề cao, nhưng được Tiên Vương giúp đỡ so với được Đại La Kim Tiên giúp đỡ, hiệu quả hoàn toàn khác biệt. Nếu như đổi Cổ Phi Hòa thành Khổng Trang Hành, cho dù có thể giết chết Tả Ngọc Nhung, cũng không thể đơn giản như vậy.

“Tông chủ, thật là lợi hại.” Cổ Phi Hòa kích động, tay run rẩy.

Hắn giết Tả Ngọc Nhung, không ngờ hắn đã giết được Tả Ngọc Nhung. Một nhân vật đã từng khiến hắn ngủ cũng cảm thấy sợ hãi, hôm nay đã bị chính tay hắn xử lý. Sau khi giết Tả Ngọc Nhung xong, tâm mà của hắn đã bị loại bỏ, tu vi vốn trì trệ cũng tiến thêm một bậc.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ một nơi không xa, sau đó cầm trận kỳ vứt xuống, “Cổ trưởng lão, ở kia còn một tên Tiên Vương nữa, bây giờ đang tìm đường ra, ngươi chịu khó một chút.”

“Được, cứ giao cho ta.” Cổ Phi Hòa kích động lập tức tiến về phía Ngụy Tây Ứng, người còn chưa đến, Song Tinh Nhận đã lấy ra.

“Tông chủ, chúng ta cũng muốn ra tay.” Bọn người Văn Luân cũng kích động khó nén.

Lam Tiểu Bố không ngừng ném trận kỳ ra, từng Đại La Kim Tiên của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền lần lượt xuất hiện ở trước mắt mọi người. Trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này những Đại La Kim Tiên này chỉ như những con ruồi không đầu. Còn dưới Đại La Kim Tiên, hoàn toàn không có tư cách làm con ruồi không đầu.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố vừa để lộ bọn họ ra, bọn người Văn Luân, Vưu Dịch Hà lập tức xông đến. Nhưng Đại La Kim Tiên này đang ở trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận vốn đã vô cùng gian nan. Bây giờ lại xuất hiện mấy người có tu vi không khác gì bọn họ ra tay, hầu như chẳng khác nào đang giết gà.

Lam Tiểu Bố lấy nhẫn của Tả Ngọc Nhung đi, hắn biết, sau trận chiến này, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền không còn nữa.

Đánh nhau bên ngoài Tinh Lũy bí cảnh, liên minh vũ trụThiên Hồng và liên minh vũ trụ Cổ Hoàng đều đi ra ngoài quan sát, thời điểm ban đầu bọn họ chỉ cảm thấy mình đang đi xem trò vui, sau đó nhìn thấy quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền giết chết liên minh tu sĩ Đại Hoang như thế nào.

Nhưng sau khi bọn họ ra ngoài, trong mắt mọi người đều vô cùng sợ hãi, trong lòng lạnh buốt.

Thế này mà là chiến đấu sao? Đây là tàn sát, là đơn phương tàn sát.

Trước mắt bọn họ đều tối tăm mờ mịt, rất rõ ràng đã bị một tiên trận đỉnh cấp khóa lại. Mà trong không gian tối tăm mờ mịt này, không ngừng có máu tươi bắn ra, thật giống như từng đóa hoa máu nở rộ, sau khi nở rộ cũng nhanh chóng lụi tàn.

“Thật đáng sợ.” Một tên nam tử có vóc người trung đẳng, con mắt không lớn lắm đứng ngay cửa ra vào Tinh Lũy bí cảnh, tự lẩm bẩm.

Người này chính là minh chủ của liên minh vũ trụ Cổ Hoàng, Hoắc Lan. Cũng là Tiên Vương trung kỳ, bàn về thực lực thì hắn còn yếu hơn Tả Ngọc Nhung một chút.

“Tông chủ, Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của Đại Hoang Tiên Môn này quá đáng sợ, Khốn Sát tiên trận cấp năm có mạnh như vậy không?” Đứng bên cạnh Hoắc Lan là một cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hắn cũng bị tình cảnh trước mắt dọa sợ. Hắn đang suy nghĩ đến liên minh vũ trụ Cổ Hoàng, nếu như liên minh vũ trụ Cổ Hoàng bị nhốt vào trong đó, vậy kết quả sẽ như thế nào?

Chương 460: Linh Vi Tiên Vực. (1)

Hoắc Lan không trả lời, trong mắt tràn đầy lo lắng, mười mấy giây sau, hắn mới chậm rãi nói, “Đây không phải là tiên trận cấp năm, mà là Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu. Ngũ Vũ Tiên giới mới dung hợp được bao lâu chứ? Vậy mà đã xuất hiện Đại Tiên Trận sư cấp sáu, thiên phú Trận ĐẠo như thế này…”

“Tông chủ, nếu như bây giờ chúng ta liên thủ với liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng ra tay, ở bên ngoài này vây công, hẳn có thể đánh vỡ Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận này.” Lại có một tên Đại La Kim Tiên khác nói.

Sắc mặt Hoắc Lan lạnh lẽo, nhìn chằm chằm tên Đại La Kim Tiên vừa nói kia, lạnh lùng nói, “Sau đó thì sao?”

Tên Đại La Kim Tiên này rùng mình một cái, không dám nói lời nào. Sau đó chỉ sợ sẽ đến ngày tàn của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng.

Tiên giới có lưu truyền một câu nói, “Thà rằng bị thương trong tay Diêm Vương, chớ đắc tội với Trận Vương nửa nén hương.”

Đó chính là thà rằng chết trong tay Diêm Vương, cũng đừng đắc tội với Trận Vương một chút xíu nào, chỉ nửa nén hương lợi ích cũng đừng có chiếm.

Đại Tiên Trận sư cấp sáu, trong tình cảnh bây giờ, chính là Tiên Trận Vương. Trước đó đừng nói đến quan hệ giữa Đại Huyền và Cổ Hoàng là quan hệ cạnh tranh, trước đây không lâu còn khai chiến. Cho dù có là quan hệ bạn bè, bây giờ liên minh tu sĩ Cổ Hoàng mà ra tay, cũng sẽ đắc tội với Đại Hoang Tiên Môn.

Đắc tội với Đại Hoang Tiên Môn cũng không cái gì cả, thế nhưng trong tiên môn của người ta có một Đại Tiên Trận sư sắp bước vào cấp bảy như vậy, có thể đắc tội được sao?

“Lam tông chủ, tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ta nguyện giúp đỡ Đại Hoang…” Giọng nói lo lắng của Ngụy Tây Ứng từ trong Khốn Sát trận truyền đến, chỉ là hắn còn chưa kịp nói xong đã rên lên một tiếng, sau đó không còn bất cứ âm thanh nào nữa, rõ ràng là đã bị Cổ Phi Hòa giết chết.

Quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền có hai Tiên Vương đều đã bị giết, những người đến xem đều biết được quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền xong rồi. Tu sĩ vũ trụ Đại Huyền thì vẫn còn, nhưng không có hai Tiên Vương này, sau này chỉ sợ tu sĩ vũ trụ Đại Huyền còn không bằng cả tu sĩ vũ trụ Đại Hoang.

Cái này còn phải xem Đại Hoang Tiên Môn có chém tận giết tuyệt đối với tu sĩ vũ trụ Đại Huyền hay không, nếu như muốn chém tận giết tuyệt, vậy thì chỉ cần tuyên bố nhiệm vụ chém giết tu sĩ vũ trụ Đại Huyền là được.

Thời gian máu bắn lên trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận càng lúc càng ít, một lúc lâu sau, đại trận hoàn toàn yên tĩnh.

“Tông chủ, chúng ta không tổn hại bất cứ người nào, toàn bộ quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã tiêu diệt hết.” Cổ Phi Hòa dẫn theo mấy tên Đại La Kim Tiên đến, trong giọng nói tràn đầy kích động và mừng rỡ, còn có chút cảm thán.

Không biết đã chiến đấu với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền bao nhiêu lần, hầu như ngay khi Ngũ Vũ Tiên giới hình thành, bọn hắn đã chiến đấu với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, sau đó thì không ngừng nhượng bộ…

Hôm nay bọn họ chỉ có mười mấy người, đã chém tận giết tuyệt hết 100.000 tu sĩ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền.

Lam Tiểu Bố cũng thở phào nhẹ nhõm, đây là vì đối phương đã bước vào trong Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận của hắn. Nếu như đối phương không tiến vào trong đại trận, nếu như hắn còn chưa bước vào Đại Tiên Trận sư cấp sáu…

Lam Tiểu Bố thở dài, chỉ cần thiếu một điều nào, hắn cũng không thể giết được Tả Ngọc Nhung. Thực lực của Tả Ngọc Nhung quá cường hãn, chỉ cần không giết được hắn, tương lai còn phải tiếp tục chiến đấu với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền. CŨng may lần này cuối cùng cũng xong, trận chiến này có một chút may mắn, lại khiến cho những người khác không còn dám tùy ý bắt nạt Đại Hoang Tiên Môn.

“Bên ngoài có người đang quan sát, nhìn quần áo, hẳn là quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng và quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng, chúng ta đợi lát nữa rồi đi ra, ta đi thu thập một chút đã.”

Lam Tiểu Bố nói xong, vung tay ném một lá trận kỳ ra, một Tụ Hỏa tiên trận đơn giản đã được hắn bố trí xong.

Sau đó tay Lam Tiểu Bố vung một cái, mười mấy vạn chiếc nhẫn đều bị hắn cuốn đi hết, Tụ Hỏa tiên trận phát động, một luồng lửa lớn quét sạch toàn bộ tiên trận cấp sáu.

Khi Lam Tiểu Bố thu trận kỳ lại, Liên Hoàn Giảo Sát tiên trận cấp sáu đã biến mất, không gian mờ mờ mịt mịt cũng khôi phục bình thường, trên mặt đất có một ít tro tàn màu đen bị gió cuốn đi, sau đó lập tức tiêu tán trong không trung. Hơn 100.000 tu sĩ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền tiến vào trong tiên trận cấp sáu, lúc này giống như biến mất trong hư không, mất tăm mất tích.

“Ha ha, chúc mừng Lam tông chủ.” Một giọng nói vang dội truyền đến, một Tiên Vương có vóc người trung đẳng đi tới, hai tay ôm quyền, vô cùng nhiệt tình.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói tiếp, lại có một giọng nói khác truyền đến, “Trận chiến này của Lam tông chủ đã danh chấn toàn bộ Linh Vi Tiên Vực, Đại Hoang Tiên Môn cũng sẽ trở thành đại tông môn một phương.”

“Linh Vi Tiên Vực?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, gia hỏa vừa nói kia cũng là một Tiên Vương, ánh mắt vô cùng sắc bén, có râu dài đen nhánh.

Cổ Phi Hòa nhanh chóng tiến lên đón rồi nói, “Cổ Phi Hòa xin chào Hoắc huynh, xin chào Sa huynh… Tông chủ, để ta giới thiệu một chút, vị này là minh chủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng, Hoắc Lan đạo hữu. Vị này là minh chủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng, Sa Duẫn Thiệu đạo hữu, đều là cường giả một phương.”

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, người có vóc dáng trung đẳng kia là Hoắc Lan của vũ trụ Cổ Hoàng, râu đen chính là Sa Duẫn Thiệu của vũ trụ Thiên Hồng. Hắn vội vàng ôm quyền nói, “Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn, xin chào hai vị đạo hữu. Còn muốn hỏi thăm Sa đạo hữu một chút, Linh Vi Tiên Vực là có ý gì?”

Chương 461: Linh Vi Tiên Vực. (2)

Mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố kém xa tít tắp hai người này, nhưng mà dù sao thì hắn cũng là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn, cũng xem như là người có địa vị cao nhất của vũ trụ Đại Hoang, đương nhiên sẽ không gọi hai người này là tiền bối.

Sa Duẫn Thiệu cười ha ha rồi nói, “Không trách Lam tông chủ không biết, trước đây không lâu, trong bí cảnh lướn nhất của vùng Tiên vục này có xuất hiện một bia đá, trên tấm bia đá có khắc hai chữ, chính là Linh Vi. Bởi vì Ngũ Vũ Tiên giới chưa hoàn toàn dung hợp, cho nên biến thành năm đại Tiên vưc, cho nên chúng ta gọi vùng Tiên vực này là Linh Vi Tiên Vực.”

“Đúng, đúng.” Hoắc Lan đứng bên cạnh cũng phụ họa một câu, sau đó ôm quyền với Lam Tiểu Bố nói, “Lam tông chủ, Tinh Lũy bí cảnh sắp mở ra, trước đó do quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền chiếm cứ, bây giờ quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã bị hủy diệt, không bằng Lam đạo hữu thay thế quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đến đóng giữ bí cảnh, chờ mười năm sau bí cảnh mở ra?”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Đang có ý này, nghe nói trong Tinh Lũy bí cảnh có Vương Đạo Tiên Quả, không biết là ai đã phát hiện ra bí cảnh tốt này. Giúp tương lai của Linh Vi Tiên Vực ta không bị đứt gãy.”

Đây là biết rõ còn cố hỏi mà, Hoắc Lan và Sa Duẫn Thiệu đều cười cười xấu hổ. Không đợi hai người này nói chuyện, Cổ Phi Hòa đã nói trước “Để ta cho tông chủ biết, bí cảnh này vốn là do tu sĩ vũ trụ Đại Hoang ta phát hiện ra, sau đó bị tu sĩ Đại Huyền cướp đi.”

Lời này Hoắc Lan và Sa Duẫn Thiệu không thể nói tiếp, loại lời này không thể tiếp lời được. Trình độ Trận Đạo của Đại Hoang Tiên Môn mạnh hơn, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ Tinh Lũy bí cảnh.

Thấy Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Hoắc Lan biết hắn nhất định phải nói chút gì đó. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn chiếm lại Tinh Lũy bí cảnh, vậy thì chỉ có thể khai chiến thôi. Trận Đạo của Đại Hoang Tiên Môn có mạnh hơn, cũng không thể khiến tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng bọn họ từ bỏ bí cảnh này.

Sa Duẫn Thiệu và Hoắc Lan suy nghĩ giống nhau, nếu như Lam Tiểu Bố muốn ra tay, hắn cũng chỉ có thể ra tay. Nhường loại bí cảnh này lại, đó chính là muốn chết.

Hoắc Lan lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam tông chủ, đây là kết quả hiệp nghị lúc trước của chúng ta, mười năm sau khi Tinh Lũy bí cảnh mở ra. Sau đó cứ mỗi ngàn năm lại mở ra một lần, mỗi lần mở ra đều sẽ dựa vào tuyển chọn mà tiến vào…”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét ra một chút, lập tức nói, “Hoắc minh chủ, Sa minh chủ, ta có một ý nghĩ không chín chắn lắm, xin hai vị đạo hữu tham khảo một chút.”

Hoắc Lan nghiêm mặt nói, “Xin mời Lam tông chủ cứ nói, Tinh Lũy bí cảnh là của mọi người, chúng ta tất nhiên sẽ để tâm đến đề nghị của Lam tông chủ.”

Ý rất rõ, đó chính là Tinh Lũy bí cảnh là của mọi người, không có ai có thể một tay che trời.

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Hai vị minh chủ, ta cảm thấy Tinh Lũy bí cảnh phải là cửa toàn bộ Ngũ Vũ Tiên giới mới đúng. Mười năm sau khi nó mở ra, chúng ta định ra một tiêu chuẩn tuyển chọn, bất kỳ người nào chỉ cần thông qua tuyển chọn, đều có thể tiến vào Tinh Lũy bí cảnh, không biết hai vị minh chủ nghĩ như thế nào?”

Cho dù là Hoắc Lan hay Sa Duẫn Thiệu đều vô cùng giật mình, bọn hắn chỉ nghĩ tằng cho dù Lam Tiểu Bố không cướp Tinh Lũy bí cảnh về, cũng sẽ lấy cớ tăng thêm danh ngạch để tu sĩ vũ trụ Đại Hoang được tiến vào. Nhưng bọn hắn không ngờ là, Lam Tiểu Bố lại đưa ra một yêu cầu như thế này.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ngũ Vũ Tiên giới chưa dung hợp hoàn toàn, quy tắc cũng không hoàn thiện. Người có tu vi cao nhất ở Linh Vi Tiên Vực của chúng ta cũng chỉ là Tiên Vương mà thôi, còn ở mấy Tiên vực còn lại, chúng ta bây giờ chưa từng đi, nhưng mà ta đoán, nếu cùng là Ngũ Vũ Tiên giới, vậy quy tắc cũng sẽ không cao hơn chúng ta bao nhiêu. Điều này có nghĩa là, tương lai ở Ngũ Vũ Tiên giới này, cường giả nhất định không nhiều.

Hai vị đạo hữu cũng biết, lai lịch của Ngũ Vũ Tiên giới là từ năm đại vũ trụ dung hợp lại. Thử hỏi một chút, trước khi năm đại vũ trụ còn chưa dung hợp lại, ngoài vũ trụ mà hai vị đạo hữu sinh sống ra, hai vị còn biết vũ trụ nào khác không?”

Hoắc Lan và Sa Duẫn Thiệu đều không nói chuyện, bọn họ rõ ràng không biết. Trước lúc này, bọn họ chỉ biết đến vũ trụ mà mình sinh sống mà thôi.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Trong Hạo hãn, không biết có bao nhiêu Ngũ Vũ Tiên giới, không biết có bao nhiêu vũ trụ tu đạo như vũ trụ trước đó của của chúng ta. Các vị làm sao biết được trong tương lai những tu sĩ của những vũ trụ kia không tìm thấy Ngũ Vũ Tiên giới? Nếu như tìm đến Ngũ Vũ Tiên giới. Mà Ngũ Vũ Tiên giới ta ngay cả cường giả cũng không có mấy người, các vị thử nghĩ xem, Ngũ Vũ Tiên giới có còn tồn tại được nữa không?

Chuyện quá xa không nói, tu sĩ vũ trụ Đại Hoang ta chính là một thành viên của Ngũ Vũ Tiên giới, mà quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền lại cứ muốn chém tận giết tuyệt tu sĩ vũ trụ Đại Hoang ta. Nếu đổi tu sĩ vũ trụ Đại Huyền thành tu sĩ vũ trụ không có chút liên quan gì với Ngũ Vũ Tiên giới, kết quả có thể tưởng tượng được.”

Lam Tiểu Bố thành lập Đại Hoang Tiên Môn, vốn muốn tìm kiếm một chỗ an thân, sau đó ngưng tụ vận may Tiên giới. Bây giờ trình độ trận pháp của hắn càng lúc càng cao, bên người cũng tụ tập một đám cường giả. Đã như vậy, vì sao hắn còn có thể để Ngũ Vũ Tiên giới lâm vào tranh đấu.

Bây giờ tu vi của hắn là Kim Tiên, lời có thể nói cũng chỉ như vậy. Tương lai chờ sau khi hắn bước vào Tiên Vương, hắn tuyệt đối sẽ tự định ra một quy tắc Tiên Đạo cho Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 462: Cường giả không rõ lai lịch. (1)

Hoắc Lan và Sa Duẫn Thiệu đều cảm thán Lam Tiểu Bố suy nghĩ sâu xa, thật ra lời đề nghị mà Lam Tiểu Bố nói cũng không tổn hại nhiều đến lợi ích của bọn họ.

Năm đại vũ trụ đều dung hợp lại thành Ngũ Vũ Tiên giới, trừ quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã sụp đổ ra, chỉ còn một phần tu sĩ đến từ vũ trụ Thái Hàn. Tu sĩ vũ trụ Thái Hàn rất ít khi ra ngoài tranh đấu, cũng không thành lập quân liên minh tu sĩ vũ trụ gì.

Cho dù bọn họ có dựa theo yêu cầu của Lam Tiểu Bố mà làm, trên thực tế cũng không có thêm bao nhiêu người

Nghĩ đến đây, cho dù là Hoắc Lan hay Sa Duẫn Thiệu đều nói, “Vẫn là Lam tông chủ suy nghĩ sâu xa, đã như vậy thì mười năm sau khi tiến vào bí cảnh sẽ phát thông báo cho tất cả các tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới.”

…

Lam Tiểu Bố dẫn người đến tiêu diệt quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền xong, đại quân của Khổng Trang Hành vẫn còn chưa đến,

Lam Tiểu Bố để lại vài người đóng giữ ở Tinh Lũy bí cảnh, trực tiếp để Văn Luân và Vưu Dịch Hà và Khổng Trang Hành dẫn theo quân tu sĩ Mưu Bắc đi san bằng Đại ân Tiên Môn. Cổ Phi Hòa dẫn người đi lấy những bí cảnh, di tích đã từng bị quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền chiếm đóng.

Muốn phát triển Linh Vi Tiên Vực, cũng không thể giữ lại quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền và những thế lực đã từng xâm lấn Mưu Bắc đại tiên thành. Hắn sẽ không tuyên bố nhiệm vụ chém tận giết tuyệt tu sĩ Địa Huyền, nhưng thứ nên thuộc về Đại Hoang Tiên Môn, không thể thiếu một cái nào.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, toàn bộ Linh Vi Tiên Vực đều biết một chuyện, đó chính là Đại Hoang Tiên Môn đã tiêu diệt quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền. Quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền hoàn toàn biến mất khỏi Linh Vi Tiên Vực, hơn nữa Đại Hoang Tiên

Môn liên minh với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng cùng nhau canh giữ Tinh Lũy bí cảnh.

Dưới sự đề nghị của tông chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Tiên Môn, mười năm sau khi Tinh Lũy bí cảnh mở ra, cũng không chỉ có tu sĩ của ba vũ trụ Đại Hoang, Thiên Hồng, Cổ Hoàng được tiến vào, mà là cơ hội dành cho toàn bộ tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới. Nói cách khác, bất kỳ người nào cũng có có hội tiến vào Tinh Lũy bí cảnh.

Tin tức này khiến tất cả mọi người ở Ngũ Vũ Tiên giới vô cùng mừng rỡ, đồng thời khiến danh vọng của Lam Tiểu Bố tăng vọt.

Nếu như nói trước đó vì ở Mưu Bắc đại tiên thành có luật pháp công bằng, cho nên đông đỏa tu sĩ vũ trụ Đại Hoang hâm mộ mà đến. Vậy thì sau khi Đại Hoang Tiên Môn hoàn toàn tiêu diệt quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, uy danh của Đại Hoang Tiên Môn lại càng lúc càng dâng cao. Hầu như tất cả tu sĩ Đại Hoang ở Linh Vi Tiên Vực, giờ phút này đều kéo nhau tiến về Mưu Bắc đại tiên thành. Cho dù không thể gia nhập vào Đại Hoang Tiên Môn, nhưng có thể ở lại Mưu Bắc đại tiên thành là tốt rồi.

Mất đi một cây gậy dính phân heo là quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, lúc này Linh Vi Tiên Vực tạm thời bình yên lại. Mặc dù quy tắc ở Linh Vi Tiên Vực không được đầy đủ, nhưng có lượng lớn tài nguyên tu tiên, lúc này mọi người không cắm đầu tăng thực lực của mình, ai còn tình nguyện ở bên ngoài bôn ba tìm đánh chứ?

Sau khi Đại Hoang Tiên Môn tiêu diệt xong Đại ân Tiên Môn và quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, đã có được bảy bí cảnh và di tích, trong đó còn có hai bí cảnh đỉnh cấp.

Trừ một vài bí cảnh bị phong bế bởi đại trận tự nhiên ra, những bí cảnh còn lại có thể đi vào bất cứ lúc nào, nhưng cũng bị Lam Tiểu Bố dùng tiên trận khóa lại.

Đại Hoang Tiên Môn đang ngày càng phát triển, cần những bí cảnh này, nhưng không thể khai thác quá độ.

Tất cả mọi người đều cắm đầu khổ tu, Lam Tiểu Bố thì đang chỉnh lý lại những thứ mình lấy được.

Trong 100.000 chiếc nhẫn lấy được, Lam Tiểu Bố có được tất cả 106 đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, 1021 đầu Tiên Linh mạch trung phẩm, 2130 đầu Tiên Linh mạch hạ phẩm.

Tiên tinh thượng phẩm có hơn 20 tỷ, tiên tinh trung phẩm và hạ phẩm thì nhiều vô số kể.

NHiều nhất cũng không phải là những thứ này, mà là đủ loại vật liệu luyện khí và tiên linh thảo. Tiên linh thảo chồng chất như núi thế kia, khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi không biết có phải quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã móc sạch một phần mười tiên linh thảo ở Linh Vi Tiên Vực hay không.

Trong chiếc nhẫn của Tả Ngọc Nhung, hắn tìm được một món Tiên khí phi hành thượng phẩm và ba viên Hỏa Bản Nguyên Thạch. Tiên khí phi hành thượng phẩm thì để qua một bên. Bây giờ hắn vẫn chưa luyện chế ra được, trong tương lai sớm muộn gì cũng sẽ luyện chế ra. Bây giờ hắn có thể luyện chế ra tiên trận kỳ cấp năm đỉnh cấp, mặc dù còn chưa luyện khí bao giờ, nhưng mà hắn đều hiểu rõ những thứ này, chỉ cần tốn thêm một chút thời gian là có thể luyện chế ra tiên khí.

Điều làm Lam Tiểu Bố kích động nhất chính là ba viên Hỏa Bản Nguyên Thạch kia.

Thậm chí Lam Tiểu Bố còn chẳng thèm quan tâm đến việc chỉnh lý những thứ khác, hắn trực tiếp lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra. Hắn vừa lấy Hỏa Bản Nguyên Thạch ra, Thái Sơ Hằng Hỏa đã vui vẻ cuốn lấy, sau đó cuốn hết ba viên Hỏa Bản Nguyên Thạch đi.

CHo dù Thái Sơ Hằng Hỏa là đồ của Lam Tiểu Bố, nhưng sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa cuốn hết ba viên Hỏa Bản Nguyên Thạch đi, nhiệt độ bắt đầu tăng lên cao đến đáng sợ khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi ngọn lửa này có khi nào sẽ trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của hắn hay không.

Nhiệt độ của Thái Sơ Hằng Hỏa không ngừng tăng lên, sau đó một vòng sáng màu vàng kim nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài Thái Sơ Hằng Hỏa, hỏa diễm tấn cấp?

Khi vòng sáng màu vàng kim nhàn nhạt kia càng lúc càng rõ, vòng sáng màu vàng kim thứ hai lại xuất hiện.

“Răng rắc!” Một vài mảnh vụn từ Hỏa Bản Nguyên Thạch bị ném ra, bên ngoài Thái Sơ Hằng Hỏa đã xuất hiện hai vòng sáng màu vàng.

Chương 463: Cường giả không rõ lai lịch. (2)

Đây là tiên diễm cấp hai, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, tay vươn ra, Thái Sơ Hằng Hỏa hóa thành một đóa hỏa diễm xinh đẹp xuất hiện trong lòng bàn tay của Lam Tiểu Bố. Nhiệt độ bên trong hỏa diễm vô cùng cuồng bạo khiến Lam Tiểu Bố có cảm giác hỏa diễm này của hắn có thể trực tiếp thiêu hủy một tòa tiên thành.

Một khối vật liệu được Lam Tiểu Bố lấy ra, chỉ qua mấy giây, một lá trận kỳ mới đã được Lam Tiểu Bố luyện chế ra.

Quả nhiên là tiên trận kỳ cấp sáu, xem ra trước đó cấp độ hỏa diễm của hắn quá thấp rồi.

Từng đống tiên linh thảo được Lam Tiểu Bố đặt chồng chất ở bên người, một cái đan lô Tiên khí hạ phẩm cũng lấy ra, hắn chuẩn bị tăng trình độ Đan Đạo của mình lên.

Bây giờ hắn miễn cưỡng lắm mới có thể luyện chế ra được tiên đan nhất phẩm, bây giờ có được tiên diễm cấp hai, cộng thêm tiên linh thảo chồng chất như núi, hắn tin rằng trình độ Đan Đạo của mình nhất định sẽ nhanh chóng tăng lên.

Trước đó vì phải đối phó với quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, tu vi của hắn tăng lên quá nhanh, cho dù có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định lắng đọng một khoảng thời gian, chờ sau khi trình độ Đan Đạo của mình tăng lên rồi sẽ bắt đầu đột phá lên Huyền Tiên.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố bắt đầu bế quan, Linh Vi Tiên Vực hoàn toàn bình yên lại, nhanh chóng phát triển. Xung đột trong những năm này, tài nguyên đã sớm được phân phối hết.

Cho dù tất cả mọi người đang phát triển, phát triển nhanh nhất vẫn là Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành.

Đại Hoang Tiên Môn có mấy bí cảnh, lại còn có một đống tài nguyên tu luyện. Bất kỳ đệ tử nào, chỉ cần có cống hiến với tông môn, sẽ có đầy đủ tài nguyên tu luyện.

Chỉ ngắn ngủi chưa đến mười năm, Đại Hoang Tiên Môn đã xuất hiện gần trăm Đại La Kim Tiên, Đại La Kim Tiên viên mãn cũng có mười mấy người. Còn Đại Ất Tiên, Đại CHí Tiên thì càng nhiều.

Trước đó Đại Hoang Tiên Môn đã bao phủ mười vạn dặm, bây giờ không thể không mở rộng ra bên ngoài.

Lúc này Đại Hoang Tiên Môn được công nhận là đệ nhất tông môn ở Linh Vi Tiên Vực. Ở lại trong tiên thành này, tu luyện hoặc là làm ăn, tuyệt đối không có người nào dùng hàng nhái, cũng sẽ không có người ép mua ép bán.

Mưu Bắc đại tiên thành có luật pháp Tiên giới chí cao vô thượng, khiến tiên thành này nhanh chóng phát triển. Bởi vì chuyện gì cũng làm theo pháp luật, cho dù Lam Tiểu Bố có đang bế quan cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

…

Lam Tiểu Bố nhìn viên Tử Lâm Đan có phẩm chất trung đẳng trong tay, trong lòng thầm than. Đây là một viên tiên đan ngũ phẩm, thật ra ở Linh Vi Tiên Vực, tiên đan ngũ phẩm đã được xem như là đan dược cao cấp nhất. Không phải là không có tiên linh thảo, mà là cho dù có tiên linh thảo, cũng không có Đại Tiên Đan Sư cấp năm trở lên.

Lam Tiểu Bố luyện chế ra được Tử Lâm Đan phẩm chất trung đẳng như thế này, chứng tỏ Lam Tiểu Bố đã chính thức trở thành Đại Tiên Đan Sư cấp năm. Nhưng so với yêu cầu của Lam Tiểu Bố thì còn kém rất ca.

Hắn định tốn khoảng mười năm để trở thành Tiên Đan Vương cấp bảy, chỉ khi nào trở thành Tiên Đan Vương cấp bảy rồi, mới có thể luyện chế ra Hành Vương Tiên Đan. Đại Hoang Tiên Môn có một đống Đại La Kim Tiên, thứ thiếu nhất chính là Hành Vương Tiên Đan. CHính vì như vậy, Lam Tiểu Bố mới muốn luyện chế được Hành Vương Tiên Đan.

Sự thật chứng minh, cho dù có sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, thời gian mười năm, hắn cũng chỉ có thể luyện chế ra tiên đan ngũ phẩm, miễn cưỡng trở thành một Đại Tiên Đan Sư cấp năm.

Đại Tiên Đan Sư cấp năm, cách Tiên Đan Vương cấp bảy, đó là trên trời dưới đất.

Mười năm gần đây, không biết đã có bao nhiêu tiên linh thảo bị Lam Tiểu Bố lãng phí hết. Có thể nói, nếu như không phải vì Ngũ Vũ Tiên giới mới dung hợp, tiên linh thảo nhiều vô cùng, Lam Tiểu Bố có muốn có được cơ hội lãng phí như thế này cũng khó có thể.

Được rồi, không thể tiếp tục luyện đan nữa. Qua mười năm rồi, hắn chỉ có thể nhân khe hở thời gian này mà tu luyện một chút. Cho đến bây giờ tu vi của hắn vẫn còn đang ở Kim Tiên tầng bảy.

Lam Tiểu Bố tính toán thời gian một chút, Tinh Lũy bí cảnh sắp mở ra rồi.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị xuất quan, có người gõ lên cấm chế trên phòng tu luyện của hắn. Lam Tiểu Bố cảm thấy hơi khó hiểu, dựa theo lý mà nói, hắn là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn, không có tình huống khẩn cấp, tuyệt đối sẽ không có người đến quấy rầy hắn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, hắn nhìn thấy Phục Thiên Ngấn đang tràn đầy lo lắng ở bên ngoài.

Bên dưới Đại Hoang Tiên Môn là các loại Tiên Linh mạch, cộng thêm Tụ Linh tiên trận cấp sáu, có thể nói tài nguyên tu luyện ở Đại Hoang Tiên Môn là nhiều nhất. Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, Phục Thiên Ngấn đã là Đại Ất Tiên tầng hai rồi.

Mở cấm chế ra, Lam Tiểu Bố đi tới hỏi, “Thiên Ngấn, có chuyện gì thế?”

KHi đang nói chuyện, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm mở rộng ra ngoài. Cho dù là Mưu Bắc đại tiên thành hay Đại Hoang Tiên Môn, đều bình yên vô sự, cho thấy không phải là chuyện lớn.

“Tông chủ…” Phục Thiên Ngấn lo lắng nói, “Xảy ra chuyện lớn rồi…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần phải nôn nóng, từ từ mà nói, năm đó Đại Hoang Tiên Môn ta còn đứng trước nguy cơ bị diệt, không phải vẫn còn tồn tại đến bây giờ sao?”

Có lẽ vì thái độ bình tĩnh của Lam Tiểu Bố, khiến Phục Thiên Ngấn tỉnh táo lại.

“Linh Vi Tiên Vực đột nhiên xuất hiện một Tiên Tôn, người này không biết đến từ nơi nào, hắn vừa đến đã trực tiếp tiêu diệt mười vạn đại quân của liên minh tu sĩ Thiên Hồng, đồng thời giết chết bảy Tiên Vương. KHông chỉ như vậy, hắn còn tiêu diệt Liệt Đao Tiên Môn, Cổ Hà Tiên Tông, Bắc Tầm Tiên Khí Cốc, Thiên Hàn Tiên Điện, Tuyết Hồ tiên thành, Thanh Phàn tiên thành… KHoảng chừng hơn ba mươi tông môn và tiên thành, giết hơn mấy ngàn vạn tu sĩ vô tội, nếu như không nhờ vào Cổ Đạo, Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn đã bị người này tấn công…”

Chương 464: Cường giả không rõ lai lịch. (3)

Trong mắt Phục Thiên Ngấn toát lên vẻ hoảng sợ, Tiên Tôn đó, đổi thành cửu trọng thiên trước đó, cấp độ đó đã gần với cường giả CHuẩn Thánh rồi. Một cường giả như vậy, thậm chí còn có thể hủy diệt một giới, huống chi là một Mưu Bắc đại tiên thành nho nhỏ?

“Cổ Đạo đâu?” Lam Tiểu Bố cau mày, trong lòng có chút bất an.

Phục Thiên Ngấn vội vàng nói, “Cổ Đạo là thần thú Nhai Tí, sau khi tấn cấp thành Tiên thú cấp bốn, đã thức tỉnh thiên phú thần thông thuấn di. Lúc Tiên Tôn kia đến Mưu Bắc đại tiên thành, vừa hay nhìn thấy Cổ Đạo đang đi dạo bên ngoài. Hắn lập tức muốn bắt Cổ Đạo, lúc đó Cổ Đạo đã thuấn di chạy trốn, người kia đuổi theo. Nhưng thực lực của Cổ Đạo và Tiên Tôn chênh lệch quá lớn, ta lo sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy Cổ Đạo bị một Tiên Tôn Truy sát, vô cùng lo lắng. Lúc trước Tả Ngọc Nhung chỉ là một Tiên Vương trung kỳ, nếu như không có Liên Hoàn tiên trận cấp sáu, chưa chắc có thể xử lý được. Lam Tiểu Bố có thể khẳng định. Khốn Sát trận cấp sáu không làm gì được một Tiên Tôn.

“Đi, đi tìm Cổ trưởng lão…”

Lam Tiểu Bố vừa nói đến Cổ trưởng lão, bên ngoài đã truyền đến giọng nói của Cổ Phi Hòa, “Tông chủ, Tiên Vương Hoắc Lan của liên minh tu dĩ vũ trụ Cổ Hoàng, Tiên Vương Sa Duẫn Thiệu của liên minh tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng, còn có Tiên Vương Hầu Hiên Thành của vũ trụ Thái Hàn đến đây bái phỏng, chắc là muốn bàn bạc nên đối phó với cường giả không rõ lai lịch kia như thế nào.”

Cùng lúc đó, thần nệm của Lam Tiểu Bố đã quét đến đại điện Tân Khách có mấy vị Tiên Vương, hắn lập tức nói, “Cổ trưởng lão, chúng ta đến điện Tân Khách trước.”

Nhìn thấy Cổ trưởng lão quay về, Phục Thiên Ngấn thở phào nhẹ nhõm. Ở trong tông môn này, địa vị của hắn hình như chỉ yếu hơn Cổ trưởng lão một chút xíu, nhưng thực lực lại cách biệt với Cổ trưởng lão quá xa. Trước mắt Cổ trưởng lão là Tiên Vương trung kỳ, mà hắn chỉ mới là Đại Ất Tiên sơ kỳ.

“Lam Tiểu Bố xin chào mấy vị đạo hữu, nghênh đón chậm trễ, thứ lỗi thứ lỗi.” Lam Tiểu Bố bước vào đại điện Tân Khách, lập tức ôm quyền nói.

“Xin chào Lam tông chủ.” Một tên nam tử trung niên có dáng người thon dài đứng lên, vô cùng khách sáo hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố.

Cổ Phi Hòa vội vàng nói, “Tông chủ, vị này chính là Hầu Hiên Thành đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố vội vàng đáp lễ, hắn đã nhìn ra, Hầu Hiên Thành là Tiên Vương hậu kỳ, xem ra là người có thực lực mạnh nhất ở đây.

Hoắc Lan nói, “Lam tông chủ, ta tin rằng ngươi cũng biết một ít tình hình rồi, trên thực tế thì tình hình lại càng tệ hơn.”

“Cho dù là một Tiên Tôn, cũng không cần lo lắng quá, chúng ta có nhiều người như vậy…”

Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời, Hoắc Lan đã thở dài, “Lam tông chủ, ta hoài nghi tên Ác ma kia hoàn toàn không phải là Tiên Tôn nhân loại. Chuyện Linh Vi Tiên Vực băng hóa, rất có thể có liên quan đến người này.”

“Khoan đã, Hoắc minh chủ, Linh Vi Tiên Vực băng hóa là sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nói.

Hoắc Lan thở dài nói, “Bảy năm trước, ở tít ngoài rìa của Linh Vi Tiên Vực, nhiệt độ đột ngột hạ xuống. Lúc đầu mọi người chỉ cho rằng là do có bí cảnh mới sắp xuất hiện, không để ý gì nhiều. Sau đó có người tiến vào trong đó, mới phát hiện đó cũng không phải là bí cảnh. Tu vi mà hơi thấp một chút, sẽ trực tiếp bị đông đá, biến thành hư vô. Ta và Cổ trưởng lão, Sa minh chủ và các Tiên Vương nhìn qua một chút, sau đó phát hiện thần niệm không thể chạm đến được những vùng đang dần dần tan biến kia…”

Cổ Phi Hòa cũng nói, “Đúng vậy, khi băng hàn đạt đến trình độ nhất định, khu vực đó sẽ hoàn toàn biến mất. Sau đó băng hàn lại tiếp tục xâm lấn, nơi bị xâm nhập qua một khoảng thời gian ngắn biến mất tiếp….”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, ý này chẳng phải là đáng nói một thời gian nữa Linh Vi Tiên Vực sẽ bị hăng hóa hoàn toàn, sau đó biến mất không còn tồn tại nữa?

“Biến mất rồi thì không thể dùng thần niệm quét đến được sao? Có phải đã biến thành hư không rồi không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hoắc Lan lắc đầu, “Sau khi mở rộng thần niệm đến nơi đó, sẽ lập tức bị cắn nuốt sạch sẽ. Có thể tưởng tượng được, nếu như có người đi vào, khẳng định không thể nào sống sót được. Người không ngừng hủy diệt những tông môn và tiên thành của Linh Vi Tiên Vực kia, chính là sau khi hiện tượng băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực bắt đầu thì xuất hiện, ta hoài nghi hai chuyện này có liên quan đến nhau.”

“Hoắc minh chủ, vừa rồi ngươi nói Tiên Tôn kia không phải là Tiên Tôn nhân loại bình thường là có ý gì?” Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút lo lắng cho Cổ Đạo.

Chỉ là bây giờ hắn hoàn toàn không biết Cổ Đạo đang trốn ở đâu, trên danh nghĩa thì Cổ Đạo chính là thú nuôi của hắn, nhưng trên thực tế hắn và Cổ Đạo không hề kí kết bất cứ khế ước chủ tớ nào cả. Cho nên bây giờ Cổ Đạo trốn ở đâu, hắn cũng không biết.

Sắc mặt Hoắc Lan trở nên nặng nề hơn, “Ta hoài nghi đó là yểm tu, cũng chính là Yểm Ma, đến từ vực sâu Hắc Ám.”

Nghe thấy từ Yểm Ma, trừ Lam Tiểu Bố ra, sắc mặt của những người còn lại đều thay đổi.

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Cái gì là yểm tu, vì sao lại gọi là Yểm

Ma?”

Cổ Phi Hòa thở dài, “Yểm Ma chính là thứ được tạo thành thông qua một loại cảm xúc của tu sĩ, bất kể là sợ hãi, hưng phấn, thù hận, phẫn nộ, dày vò… Đều có thể biến thành yểm tu. Bình thường ở chiến trường Viễn Cổ, vực sâu Hắc Ám, còn có một số nơi không biết đến, trước khi sinh mệnh biến mất, bởi vì đạo vận xung quanh xâm nhiễm đến cảm xúc của mình, cuối cùng tạo thành một dạng tu luyện tự chủ, gọi là Yểm Ma.

Lúc ban đầu Yểm Ma không có thân thể, chỉ giống như Nguyên Thần của tu sĩ. Bọn họ hấp thu tinh huyết, hồn phách, thậm chí là cảm xúc và nguyện lực để tu luyện tăng thực lực của mình, đồng thời cũng hoàn thiện cơ thể của mình. Loại tu sĩ này không có chút lòng thương hại nào, trong mắt chỉ có chuyện giết chóc và tăng thực lực của mình, cho nên gọi là ma. Trên thực tế, chỉ sau khi Yểm Ma tu luyện đến cấp bảy rồi, mới có thể gọi là yểm tu. Vũ trụ Đại Hoang đã từng xuất hiện loại yểm tu này, cuối cùng đã bị Thánh Nhân trấn áp.”

Chương 465: Yểm Ma. (1)

Lam Tiểu Bố không nói gì, bây giờ hắn cảm thấy Ngũ Vũ Tiên giới chưa hoàn thiện thật sự khiến người khác cảm thấy đáng sợ. Yểm Ma đã xuất hiện rồi, lại còn có chuyện băng hóa khiến người người lo lắng. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Linh Vi Tiên Vực cũng sẽ biến mất.

Vào giờ phút này, trên cổ tay Hầu Hiên Thành đột nhiên lóe sáng một cái, Hầu Hiên Thành lập tức đứng lên nói, “Gia hỏa rất có thể là yểm tu kia đã đuổi theo Cổ Đạo tiến vào khu vực băng hóa.”

Cổ Đạo là thần thú Nhai Tí, vật nuôi của Lam Tiểu Bố, những Tiên Vương đang ngồi đây đều biết rõ.

Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng đứng lên, “Đi, bây giờ đến khu vực băng hóa nhìn xem.”

Đám người ngồi trên tiên khí phi hành thượng phẩm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố kích phát tiên khí phi hành thượng phẩm này đến mức cực hạn, tốn mười ngày đã đến bên ngoài khu băng hóa.

Trong lòng Lam Tiểu Bố càng lo lắng hơn, phải mất mười ngày tiên khí phi hành thượng phẩm mới đến khu băng hóa, có thể thấy được chuyện Linh Vi Tiên Vực băng hóa, nơi chịu mũi sào rất có thể chính là Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành.

Một tên Đại Chí Tiên đi tới, khẽ khom người với Hoắc Lan rồi nói, “Minh chủ, trận pháp của chúng ta có đẳng cấp quá thấp, chẳng mấy chốc sẽ không thể ngăn cản băng hàn xâm lấn nơi này. Trước đó Giám Sát trận của chúng ta có phát hiện tên Tiên Tôn kia đang truy sát một con sói yêu, tiến vào chỗ sâu trong khu băng hóa.”

Hoắc Lan gật gật đầu, quay sang nói với Lam Tiểu Bố, “Lam tông chủ, ý của ngươi thế nào?”

Thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét đến hộ trận, đây là một tiên trận phòng ngự cấp bốn. Mặc dù là tiên trận cấp bốn, nhưng vẫn không thể ngăn cản được băng hàn thẩm thấu ra ngoài. Giờ phút này nơi bọn họ đang đứng cách vị trí của tiên trận mấy trăm dặm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự lãnh lẽo kia.

Lam Tiểu Bố vừa định nói chuyện, thần niệm đã bắt được một loạt bóng dáng đang lao đến.

“Thật sự là Yểm Ma…” Sắc mặt của các Tiên Vương đều thay đổi, thần niệm của bọn họ cũng phát hiện vô số bóng đen đang xông về bên này.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch, nếu như có nhiều Yểm ma như vậy vọt vào trong Linh Vi Tiên Vực, có thể nghĩ được kết cục của Linh Vi Tiên Vực chỉ có thể là diệt vong mà thôi.

Hoắc Lan thì thào nói, “Ta chỉ cho rằng ở đây có một yểm tu cường đại, ở đây lại có hàng ngàn hàng vạn, ở chỗ kia ngay đến thần niệm của chúng ta cũng không dám dò xét, vậy mà Yểm ma lại có thể tồn tại.

Hắn không nói tiếp, hàng ngàn hàng vạn? Tuyệt đối không chỉ có hàng ngàn hàng vạn. Bởi vì phía sau là một mảng lớn đen nghịt, thần niệm không thể quét được điểm cuối cùng.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Nhanh chóng triệu tập tu sĩ của Linh Vi Tiên Vực đến đây, còn cả quân tu sĩ nữa đến đây ngăn cản những Yểm Ma này. Tất cả Đại Tiên Trận Sư cấp bốn trở lên đi theo ta bố trí tiên trận phòng ngự…”

Vội vàng nói mấy câu, Lam Tiểu Bố đã vọt lên. Hắn biết lúc này muốn cứu Cổ Đạo là chuyện không thể, đừng nói hắn chỉ là một Kim Tiên cấp bảy, cho dù hắn có là một Tiên Vương tầng bảy, chỉ sợ cũng không thể cứu được Cổ Đạo từ trong nhiều Yểm ma như vậy.

Từng lá trận kỳ bị Lam Tiểu Bố ném ra. Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng bố trí một tiên trận phòng ngự cấp sáu bằng tốc độ nhanh nhất thay thế cho tiên trận phòng ngự cấp bốn trước đó.

Lúc này, cho dù là Hoắc Lan hay Hầu Hiên Thành đều biết nên làm như thế nào. Bọn họ vừa phát lệnh triệu tập tu sĩ ở Linh Vi Tiên Vực, vừa ra tay giết chết vô số Yểm ma đang vọt tới. Lúc này, bọn họ chỉ hy vọng tên yểm tu tương đương với Tiên Tôn kia tạm thời không rảnh mà đến đây, nếu không thì Lam Tiểu Bố xong, bọn họ cũng xong luôn, đồng thời toàn bộ Linh Vi Tiên Vực đều tiêu.

…

Trong khoảng thời gian ngắn này, toàn bộ tu sĩ ở Linh Vi Tiên Vực đều biết vị trí Tiên vực này của bọn họ đang lâm vào tình trạng nguy hiểm cực độ. Vô cùng vô tận Yểm Ma, từ khu vực băng hóa của Linh Vi Tiên Vực tuôn ra. Nếu như không ngăn cản những Yểm Ma này lại, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Một vài tu sĩ ích kỷ đã vọt vào trong Vô Tận chiểu trạch, bọn họ muốn thông qua Vô Tận chiểu trạch rời khỏi Linh Vi Tiên Vực, tiến vào Tiên Vực khác. Mặc dù biết tiến vào Vô Tận chiểu trạch là cửu tử nhất sinh, nhưng so với chuyện bị vô cùng vô tận Yểm ma cắn nuốt vẫn tốt hơn nhiều. Trừ tiến vào Vô Tận chiểu trạch, còn có một đám tu sĩ vọt vào Ngũ Hành hải.

Nhưng càng nhiều tu sĩ đến khu vực băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực, chuẩn bị chiến đấu với Yểm Ma.

…

Lam Tiểu Bố đã bố trí xong đại trận phòng ngữ cấp sáu, nhưng mà hắn vẫn đang điên cuồng luyện chế trận kỳ. Tiên diễm cấp hai có thể giúp hắn luyện chế ra tiên trận kỳ cấp sáu, sau đó hắn lập tức bố trí Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận.

Bảy tám tên Đại Tiên Trận Sư cấp bốn đi theo sau Lam Tiểu Bố chờ lệnh, nhưng mà khi bọn họ thấy trận kỳ mà Lam Tiểu Bố luyện chế ra, lập tức biết chuyện mà bọn họ có thể giúp thật sự có hạn.

Lam Tiểu Bố khắc họa từng miếng ngọc giản đưa cho mấy Đại Tiên Trận Sư cấp bốn, sau đó lấy trận kỳ ra nói, “Các ngươi dựa theo vị trí trên ngọc giản bố trí trận kỳ là được, chuyện liên kết các trận pháp lại cứ giao cho ta.”

Cho dù Đại Tiên Trận Sư cấp bốn chỉ có thể giúp được một ít chuyện, nhưng có mấy Đại Tiên Trận Sư này giúp đỡ, tốc độ Lam Tiểu Bố bố trí đại trận vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Giảo Sát tiên trận đã bố trí xong.

Nhìn từng bầy Yểm ma bị Giảo Sát tiên trận giết chết, mấy vị Tiên Vương kia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hoắc Lan là người đầu tiên đến chỗ Lam Tiểu Bố, “Lam tông chủ, nếu như không có ngươi, lần này Linh Vi Tiên Vực gặp nguy rồi.”

Chương 466: Yểm Ma. (2)

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, Linh Vi Tiên Vực vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm, các ngươi có phát hiện ra không, lúc ban đầu những Yểm ma này chỉ biết xông về hướng Giảo Sát tiên trận, có bao nhiêu thì giết bấy nhiêu. Bây giờ Yểm Ma xông về phía Giảo Sát tiên trận càng ngày càng ít, phần lớn đều tụ tập ở phía xa, không chỉ như vậy, những Yểm Ma này còn quét sạch hết tiên linh khí thiên địa của Linh Vi Tiên Vực. Chuyện này còn chưa phải chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là chờ sau khi những Yểm ma này đột phá đến cấp bảy, cấp tám, hoặc là cấp tám giống như tên yểm tu đã truy sát Cổ Đạo trước đó, tiên trận cấp sáu này của ta hoàn toàn không có bao nhiêu tác dụng.”

Mấy Tiên Vương kia hai mặt nhìn nhau, Linh Vi Tiên Vực bị giới hạn bởi quy tắc thiên địa, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Vương mà thôi. Nếu như có yểm tu cấp tám đến đây, dùng tiên trận cấp sáu xử lý quả thật là chuyện cười.

“Lam tông chủ có cách nào tốt không?” Hầu Hiên Thành thở dài hỏi, bọn họ đều biết rõ lời Lam Tiểu Bố nói là thật. Bây giờ hắn là Tiên Vương hậu kỳ, nhưng mà muốn trở thành Tiên Tôn, trừ khi rời khỏi

Linh Vi Tiên Vực, nếu không thì không có cơ hội nào.

KHông chỉ như vậy, trong tương lai ở Linh Vi Tiên Vực cũng sẽ không có tiên linh thảo từ cấp bảy trở lên. Ban đầu có một số tiên linh thảo cấp bảy trở lên xuất hiện, đó là vì Ngũ Vũ Tiên giới vừa dung hợp, có khí lưu Hỗn Độn đổ vào, lúc này mới xuất hiện những tiên linh thảo vượt qua quy tắc Tiên vực xuất hiện ở đây. Khi thời gian từ từ trôi qua, tiên linh thảo vượt quá quy tắc thiên địa này đã bị tiêu hao hết, muốn có được tiên linh thảo cấp bảy, thật sự rất khó khăn.

Giờ phút này chẳng những Hầu Hiên Thành, những Tiên Vương còn lại cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố ở đây là yếu nhất, địa vị lại không hề kém hơn bất cứ ai. Hơn nữa Lam Tiểu Bố còn là một Đại Tiên Trận Sư cấp sáu, chỉ với thân phận này, cũng khiến người người tôn trọng. Huống chi bàn về thực lực tổng hợp, Đại Hoang Tiên Môn cũng là tông môn đứng đầu ở Linh Vi Tiên Vực. Lam Tiểu Bố lại là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn, ai cũng không dám làm gì trước mặt Lam Tiểu Bố.

Đám người nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trừ chuyện Lam Tiểu Bố là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn ra, còn hy vọng Lam Tiểu Bố thật sự có thể nghĩ ra biện pháp. Dù sao thì cho đến bây giờ, Lam Tiểu Bố là người ra lực nhiều nhất.

Không phải Lam Tiểu Bố có Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận cấp sáu, còn có tiên trận phòng ngự cấp sáu. Nơi này đã không thể chờ được đến khi quân tu sĩ và vô số tán tu đến giúp, đã sớm bị Yểm Ma quét sạch.

Còn một nguyên nhân nữa đó là, từ khi Lam Tiểu Bố xuất hiện đến này, Đại Hoang Tiên Môn đã trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm? Bây giờ vẫn tồn tại vững vàng, mà quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền gây uy hiếp đến Đại Hoang Tiên Môn bây giờ đang ở đâu?

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một lát rồi nói, “Ta quả thật có một cách.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói có cách, tất cả mọi người đều chấn động. Khó trách Đại Hoang Tiên Môn có thể trở thành tiên môn đệ nhất ở Linh Vi Tiên Vực, trong tình huống này mà Lam Tiểu Bố cũng có cách, có thể thấy được cái thanh danh vang dội kia không hề quá chút nào.

Thấy tất cả mọi người đều kích động nhìn mình, Lam Tiểu Bố nói ra. “Ý của ta là, để cho tu sĩ Linh Vi Tiên Vực rời khỏi tiên trận phòng ngự, chủ động đi giết chết Yểm ma.”

Tất cả mọi người lặng đi, những kích động trước đó đều tan biến hết.

Trừ khi không muốn sống nữa, lúc này mà đi ra khỏi tiên trận phòng ngự, chẳng phải là muốn chết sao?

“Lam tông chủ, cách này của ngươi chỉ sợ không làm được, mặc dù tu sĩ của Linh Vi Tiên Vực ta không sợ chết, nhưng chủ động ra ngoài chịu chết như vậy cũng không có ai muốn làm.” Hầu Hiên Thành thở dài nói.

Lam Tiểu Bố không giải thích, lấy ra một viên đá màu xám to tựa như mắt rồng nói, “Mọi người nhìn xem đây là cái gì?”

“Đây không phải là nội hạch của Yểm Ma sao? Thứ này bao gồm các loại tâm tình tiêu cực. Trừ việc khiến tu sĩ tẩu hỏa nhập ma ra, sớm đã được chứng minh là không dùng được.” Hoắc Lan nói.

“Không.” Lam Tiểu Bố vuốt nội hạch Yểm Ma trong tay rồi nói, “Cái này chỉ là một viên nội hạch của Yểm ma cấp hai mà thôi, nhìn mặt ngoài, nội hạch Yểm Ma này không dừng được, nhưng ta có cách, mọi người lại nhìn cái này đi.”

Nói xong hắn lấy ra một bình đan dược rồi nói, “Đan dược này chính là thứ ta dùng nội hạch của Yểm ma để luyện chế, ta gọi nó là Thanh Thần Đan. Bởi vì viên đan dược này được luyện chế từ nội hạch Yểm Ma cấp hai, cho nên là tiên đan nhị phẩm.”

“Đan dược này có tác dụng gì?” Hầu Hiên Thành khó hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố đổ dan dược trong bình ngọc ra, “Mọi người dùng một viên là biết.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều lấy một viên đan dược nuốt vào. Đan dược hóa thành dược dịch, trong nháy mắt lan ra toàn thân. Từng luồng khí thanh mát chẳng những khiến thức hải thoải mái mạnh hơn, mà hình như còn có thể chữa trị một chút vết thương thần hồn.

Một khắc sau, tất cả mọi người đều vui mừng. Hoắc Lan cũng kích động nói, “Đây là đan dược cho thức hải?”

Chẳng những Hoắc Lan mà những Tiên Vương khác cũng kích động nhìn Lam Tiểu Bố, bọn họ đã mơ hồ hiểu ra ý của Lam Tiểu Bố. Cho dù là Ngũ Vũ Tiên giới bây giờ hay là ở các đại vũ trụ trước kia, đan dược điều trị thần thức là thứ có giá trị nhất.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta gọi loại đan dược này là Thanh Thần Đan, phẩm cấp của Thanh Thần Đan cũng giống như Cửu Chuyển Độ Thần Đan, cũng là từ nhất phẩm đến cửu phẩm. Điểm khác nhau duy nhất chính là luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan dựa theo trình độ của Luyện Đan sư. Tiên Đan sư cấp một, thì cho dù có dùng Cửu Diệp Độ

Thần Hoa cũng chỉ có thể luyện chế ra nhất phẩm, mà Tiên Đan Đế cấp chín có thể dùng Cửu Diệp Độ Thần Hoa luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan cửu phẩm chân chính. Cho nên Tiên Đan sư cấp thấp luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, chính là đang lãng phí Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Chương 467: Lực lượng của một người. (1)

Mà Thanh Thần Đan thì khác, nội hạch Yểm ma cấp một có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan nhất phẩm, nội hạch Yểm Ma cấp hai có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan nhị phẩm. Thanh Thần Đan có phẩm cấp càng cao, hoàn toàn là dựa vào nội hạch Yểm Ma mà ngươi luyện chế là cấp mấy. Quan trọng nhất là công hiệu của Thanh Thần Đan, Thanh Thần Đan chẳng những có thể phối hợp với chuyện rèn luyện thần hồn và Nguyên Thần để thức hải trở nên mạnh mẽ, càng quan trọng hơn là có thể chữa trị Nguyên Thần, thức hải và thần hồn, loại đan dược này tuyệt đối là thứ mà người người khát vọng.”

“Lam tông chủ, ngưi có đan phương luyện chế Thanh Thần Đan?” Hầu Hiên Thành cũng kích động.

Lam Tiểu Bố đáp, “Đúng vậy, ta có đan phương luyện chế Thanh Thần Đan từ nhất phẩm đến Thanh Thần Đan tứ phẩm, đan phương cao cấp hơn ta vẫn còn chưa có được.”

Vũ Trụ Duy Mô chỉ mới tạo dựng ra đan phương luyện chế Thanh Thần Đan từ nhất phẩm đến tứ phẩm, còn về Thanh Thần Đan cấp cao hơn, Lam Tiểu Bố cũng không sốt ruột. Chỉ cần thêm chút thời gian mà thôi, sớm muộn gì cũng có thể tạo dựng ra.

Hoắc Lan kích động nói, “Lam tông chủ, ngươi nói làm thế nào thì chúng ta sẽ làm như thế đó.”

Năng lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối vượt xa những Tiên Vương như bọn hắn, mặc dù hắn cũng đoán được trên người Lam Tiểu Bố có bí mật lớn. Nhưng mà người ta là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn, cho dù có bí mật, cũng không ai dám đánh chủ ý gì lên người tông chủ Đại Hoang Tiên Môn.

100.000 tu sĩ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền và Tả Ngọc Nhung chính là chứng minh.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói, “Suy nghĩ của ta rất đơn giản, thứ nhất là truyền tin tức về Thanh Thần Đan ra ngoài. Thứ hai là cho phép tu sĩ tự mình đi ra ngoài tiên trận phòng ngự chém giết Yểm ma, nội hạch Yểm Ma lấy được sẽ thuộc về chính tu sĩ đó. Mỗi tu sĩ ra vào tiên trận phòng ngự đều có một trận bài, trận bài này chỉ cho phép bản thân mình ra vào tiên trận phòng ngự. Thứ ba là bất kỳ tu sĩ nào lấy được nội hạch Yểm ma đều có thể đổi lấy điểm cống hiến. Mà con đường tắt duy nhất để mua sắm Thanh Thần Đan, chính là điểm cống hiến của Linh Vi Tiên Vực…”

Kế hoạch này của Lam Tiểu Bố, đạt được phần lớn ủng hộ của mọi ngươi. Cho dù Linh Vi Tiên Vực có bị băng hóa hay không, lúc này tất cả mọi người đều điên cuồng xông ra ngoài giết Yểm Ma.

Thức hải và Nguyên Thần quan trọng như thế nào, bất cứ người nào cũng hiểu rõ. Chỉ cần Nguyên thần và thức hải mạnh lên, trong tương lai, cho dù Linh Vi Tiên Vực hoàn toàn bị băng hóa, bọn họ cũng có cơ hội xuyên qua Vô Tận chiểu trạch tiến về Tiên vực khác.

Sau khi càng ngày có càng nhiều tu sĩ đi vào trong khu vực băng hóa, nơi này đã sớm tạo thành một tòa tiên thành, trên quảng trường ngoài tiên thành, là một trận bia biểu thị bảng xếp hạng điểm cống hiến giết Yểm Ma.

…

Yểm tu cấp tám kia sau khi đuổi Cổ Đạo vào trong khu vực băng hóa thì không xuất hiện nữa, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Tốt nhất là tên yểm tu kia đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không bao giờ ngừng nghỉ, hắn vừa bố trí xong một truyền tống trận trong khu vực băng hóa, Hoắc Lan và Cổ Phi Hòa và mấy tên Tiên Vương cùng nhau đi tới.

“Lam tông chủ, nếu như không phải ngươi nói, ta cũng không dám tưởng tượng bây giờ Linh Vi Tiên Vực lại biến thành bộ dạng như thế nào.” Tâm tình Hoắc Lan vô cùng tốt, Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố đã khóa chặt bất cứ một Yểm ma tiến vào Linh Vi Tiên Vực.

Hơn nữa tu sĩ của Linh Vi Tiên Vực không ngừng chém giết Yểm Ma, chỉ cần không có Yểm Ma cấp tám, Linh Vi Tiên Vực cũng coi như là an toàn.

Cổ Phi Hòa cũng vừa cười vừa nói, “Lam tông chủ, Hoắc minh chủ và Sa minh chủ tới chủ yếu là bàn về chuyện Tinh Lũy bí cảnh. Tinh Lũy bí cảnh đã đến lúc mở ra rồi.”

“Đúng, Lam tông chủ, Tinh Lũy bí cảnh mở ra như thế nào, vẫn nên do ngươi là chủ.” Sa Duẫn Thiệu vội vàng nói.

Mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ là tông chủ của Đại Hoang Tiên Môn, trước mắt Tinh Lũy bí cảnh do cả ba nhà cùng khống chế, nhưng mà bây giờ toàn bộ Linh Vi Tiên Vực, danh vọng của Lam tông chủ không ai có thể sánh bằng.

Trước đó Lam Tiểu Bố đã đưa ra yêu cầu bất cứ ai cũng có tư cách tiến vào Tinh Lũy bí cảnh, sau đó Lam Tiểu Bố lại lấy lực lượng của mọi người dùng hộ trận ngăn cản tất cả Yểm Ma xâm lấn Linh Vi

Tiên Vực. Chuyện này cũng chưa là gì, trong mắt tất cả mọi người, Lam tông chủ đã nghiên cứu ra Thanh Thần Đan, đây mới là kỳ tích.

Thanh Thần Đan hầu như đã hoàn toàn triệt tiêu đi tính nguy hại của Yểm Ma.

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Cổ Phi Hòa nói, “Cổ trưởng lão, gần đây ta định ra ngoài một chuyến, khi ta không có ở trong tông môn, ngươi tạm thời thay thế vị trí tông chủ của ta.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Hoắc Lan và mấy vị Tiên Vương đều giật mình, Tinh Lũy bí cảnh sắp mở ra, Lam Tiểu Bố lại nói lập tức rời khỏi là có ý gì? Mấy người bọn hắn là Tiên Vương, không có chút chờ mong gì với Tinh Lũy bí cảnh là thật. Nhưng Lam Tiểu Bố chỉ mới là Kim Tiên, theo lý mà nói không thể nào chống cự được sự hấp dẫn của Vương Đạo Tiên Quả trong Tinh Lũy bí cảnh.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Hoắc minh chủ, Sa minh chủ, Hầu đạo hữu. Ta có một đề nghị, tạm thời đừng nên mở Tinh Lũy bí cảnh ra. Bây giờ Linh Vi Tiên Vực không có Tiên Đan vương cấp bảy, cho dù có mở Tinh Lũy bí cảnh ra, có được Vương Đạo Tiên Quả, cũng không thể luyện chế ra Hành Vương Tiên Đan được, như thế chẳng khác nào lãng phí tài nguyên.”

Sa Duẫn Thiệu khó hiểu hỏi , “Lam tông chủ, ý của ngươi là?”

Lam Tiểu Bố nghiêm túc và thành khẩn nói, “Ta đoán ở Linh Vi Tiên Vực rất khó có một Tiên Đan Vương cấp bảy chân chính, đừng nói là Tiên Đan Vương, cho dù là Tiên Trận Vương, Tiên Khí Vương cũng sẽ không có. Hơn nữa mọi người nghĩ lại xem, gần mười năm qua, có được mấy Tiên Vương?”

Chương 468: Lực lượng của một người. (2)

Tất cả mọi người đều im lặng, mười năm gần đây, không có một Tiên Vương nào xuất hiện. Tiên Vương đều là những lão già bọn họ, hặc là những Tiên Vương xuất hiện lúc Ngũ Vũ Tiên giới vừa dung hợp, sau đó thì Đại La Kim Tiên càng ngày càng nhiều, nhưng lại không có một Tiên Vương.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta tin mọi người đều hiểu là có chuyện gì xảy ra, bởi vì quy tắc thiên địa ở Linh Vi Tiên Vực thiếu thốn, sau khi băng hóa xuất hiện, quy tắc thiên địa lại càng khuyết thiếu nhiều hơn. Nơi này đã không thể xuất hiện Tiên Vương được nữa, Tiên Đan Vương cấp bảy cũng không thể xuất hiện.

Cho nên ta đề nghĩ giữ Tinh Lũy bí cảnh lại, tương lai khi có Tiên Đan Vương cấp bảy, lấy thứ tự trên bảng xếp hạng điểm cống hiến để định ra danh sách tiến vào Tinh Lũy bí cảnh. Nhưng có một chuyện nhất định phải tuân thủ, tất cả tu sĩ tiến vào Tinh Lũy bí cảnh, tu vi không được vượt quá Huyền Tiên. Cách tiến vào cụ thể như thế nào, mọi người có thể bàn bạc.”

“Lam tông chủ, chúng ta nghe lời ngươi. Không có ngươi, Linh Vi Tiên Vực sẽ không thể như ngày hôm này.” Lần này ngươi nói chuyện chính là Hầu Hiên Thành.

Lời Hầu Hiên Thành nói tất cả mọi người điều hiểu, Lam Tiểu Bố xuất hiện, cho nên Linh Vi Tiên Vực hòa bình. Nhìn Mưu Bắc đại tiên thành của Lam Tiểu Bố là biết, không có ép mua ép bán, ức hiếp đe dọa.

Nhìn lại khu băng hóa, là nhờ có Lam Tiểu Bố xuất hiện, nơi này mói có cục diện này, mặc dù tương lai khu băng hóa có tiêu tán hay không, nhưng ít ra bây giờ vẫn an toàn.

Tu vi của Hầu Hiên Thành xem như là mạnh nhất, hắn lập tức có được sự đồng ý của mọi người.

“Lam tông chủ muốn đi đâu?” Hoắc Lan hỏi.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ khu băng hóa, “Ta định vào trong đó xem, thú nuôi Cổ Đạo của ta từ sau khi tiến vào đó đã biến mất không còn tung tích, ta muốn đi tìm xem. Càng quan trọng hơn là, nơi này vẫn luôn bị băng hóa, cho dù không có Yểm Ma, Linh Vi Tiên Vực chúng ta cũng không thể kiên trì được bao lâu.”

“Tông chủ, chuyện này không thể được.” Cổ Phi Hòa vội vàng nói.

Mặc dù Trận Đạo của Lam Tiểu Bố rất mạnh, nhưng tu vi thật sự quá thấp, càng quan trọng hơn là, tu sĩ đi chém giết thường xuyên bị vẫn lạc. Hơn nữa những tu sĩ bị vẫn lạc kia phần lớn đều có tu vi từ Đại Ất Tiên trở lên.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta tự có chừng mực, Cổ huynh, lúc ta không có ở đây, Đại Hoang Tiên Môn giao lại cho ngươi.”

Cổ Phi Hòa nhìn thấy thái độ của Lam Tiểu Bố, trong lòng thầm than, hắn biết đã không thể nào thuyết phục được nữa.

“Lam tông chủ, sau khi ngươi đi rồi, chúng ta sẽ vẫn tiếp tục tiêu diệt Yểm Ma và giữ vững tiên trận phòng ngự ở khu băng hóa này sao?” Hoắc Lan biết rõ Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đi, tuy rằng hắn cũng không hy vọng Lam Tiểu Bố đi, nhưng mà cũng không thể làm gì.

TRình độ Trận Đạo của Lam Tiểu Bố chẳng những kinh người, mà có có thủ đoạn và biện pháp. Hắn hi vọng trước khi Lam Tiểu Bố đi, có thể chỉ dạy vài chiêu.

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một chút rồi nói, “Thật ra ta chỉ đi xem một chút khu vực băng hóa kia xảy ra chuyện gì, còn tìm kiếm thú nuôi của ta một chút. Ta chỉ cảm thấy, lần này chỉ sợ không đơn giản đâu, muốn quay về cũng không nhanh được."

Cổ Đạo không chỉ là thú nuôi của mình, mà còn là thứ liên kết giữa hắn và Lạc Thải Tư. Lam Tiểu Bố luôn có cảm giác một khi hắn đánh mất Cổ Đạo, liên kết giữa mình và Lạc Thải Tư cũng sẽ càng lúc càng nhạt.

Thấy mọi người im lặng nghe mình nói, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, "Lúc đầu ta dự định nếu như có thể quay trở lại sẽ thành lập nên Linh Vi Tiên Đình, từ nay về sau không còn chuyện phân chia tu sĩ năm đại vũ trụ, chỉ có tu sĩ của Linh Vi Tiên Vực."

Nghe được lời Lam Tiểu Bố nói, mắt Hoắc Lan và Hầu Hiên Thành đều sáng lên, tại sao bọn họ lại không nghĩ đến chuyện này chứ? Có thể khẳng định một khi Linh Vi Tiên Đình được lập ra, vậy Linh Vi Tiên Vực sẽ không còn bị phân tán như trước nữa, lực ngưng tụ cũng lập tức tăng mạnh.

Không chỉ như vậy, tương lai cũng sẽ không có chuyện tu sĩ của các đại vũ trụ vì bí cảnh mà tự tổn hại lẫn nhau.

Hoắc Lan lập tức nói, "Lam tông chủ, ngươi cứ nói đi, chúng ta sẽ thực hiện nó. Linh Vi Tiên Đình nhất định phải thành lập."

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, "Sau khi thành lập Linh Vi Tiên Đình rồi, sẽ không còn quân tu sĩ của các vũ trụ gì nữa, chỉ có quân tu sĩ Linh Vi Tiên Đình. Nếu như tất cả mọi người đều đồng ý, sau khi thành lập Linh Vi Tiên Đình, có thể cử quân tu sĩ Linh Vi Tiên Đình hàng năm đóng quân ở đây. Như vậy cho dù không thể nào ngăn cản việc Linh Vi Tiên Vực bị băng hóa, nhưng ít nhất cũng sẽ không để Yểm Ma đe dọa đến Linh Vi Tiên Vực."

Hầu Hiên Thành nói, “Lam tông chủ, sau khi thành lập Linh Vi Tiên Đình, tông chủ đời thứ nhất của Linh Vi Tiên Đình không phải ngươi thì không ai có thể được.”

“Đúng, ta cũng nghĩ như vậy.” Sa Duẫn Thiệu lập tức nói.

TRong năm đại vũ trụ, quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt, quân tu sĩ vũ trụ Thiên Hồng hầu như đã bị yểm tu giết sạch. Mà vũ trụ Thái Hàn thì chẳng hề thành lập quân tu sĩ. Bây giờ trong Linh Vi Tiên Vực này, quân tu sĩ có thực lực chỉ còn có quân tu sĩ Mưu Bắc của Đại Hoang và quân tu sĩ vũ trụ Cổ Hoàng.

“Ta đồng ý.” Hoắc Lan không chút do dự nói.

Trừ thực lực bản thân hắn mạnh hơn Lam Tiểu Bố ra, những thứ khác thì chẳng khác nào bị Lam Tiểu Bố treo lên mà đánh. Cho dù là quân tu sĩ, uy vọng, thực lực tổng hợp, Cổ Hoàng hắn đều không thể so với Lam Tiểu Bố. Hơn nữa Lam Tiểu Bố làm việc không hề ích kỷ, trở thành chủ nhân đời thứ nhất của Linh Vi Tiên Đình là sự lựa chọn tốt nhất.

Cổ Phi Hòa vốn là Tiên Vương dưới trướng Lam Tiểu Bố, đương nhiên cũng không có chút dị nghị nào.

…

Chương 469: Trận môn Hư Không (1)

Lúc đầu Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng tiến vào khu băng hóa xem một chút, nhưng mà vì Linh Vi Tiên Đình thành lập sớm, cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục ở lại đây hoàn thành nghi thức thành lập này.

Chủ nhân đời thứ nhất của Linh Vi Tiên Đình gọi là Linh Vi Tiên Đình vương, vị trí Linh Vi Tiên Đình vương này, Lam Tiểu Bố không muốn để người khác làm. Không phải là hắn muốn vị trí này, mà là hắn lo lắng có người vì lợi ích của bản thân, chiếm lấy toàn bộ tài nguyên tu luyện của Linh Vi Tiên Vực, thậm chí còn phá hỏng cục diện bây giờ của Linh Vi Tiên Vực.

Ngọc ấn thân phận Linh Vi Tiên Đình vương chính là khối bia đá khắc tên Linh Vi lúc trước luyện chế thành, lúc trước có cái tên Linh Vi Tiên Vực này, cũng là vì xuất hiện tấm bia đá này.

Mặc dù biết mình vừa trở thành chủ của Linh Vi Tiên Đình đã rời đi ngay thì không ổn lắm, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn giao chuyện của Linh Vi Tiên Đình lại cho những Tiên Vương còn lại, hắn vẫn muốn tiến vào khu vực băng hóa.

…

Bởi vì có các tiên trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí, mối nguy hiểm vẫn lạc của các tu sĩ khi đi ra khỏi trận pháp phòng ngự tiêu diệt Yểm Ma ở khu băng hóa cũng không còn lớn nữa.

Yểm Ma chỉ có từ cấp bốn trở lên mới có linh trí, mà phần lớn Yểm Ma ở đây đều từ cấp bốn trở xuống.

Tiên trận phòng ngừa Yểm Ma là do Lam Tiểu Bố bố trí, hắn đương nhiên biết rõ nơi này có bao nhiêu Yểm Ma. Nếu như săn giết Yểm Ma, hắn có thể cùng tổ đội với tu sĩ khác. Bây giờ hắn không muốn săn giết Yểm Ma, mà là một mình đi xuyên qua đám Yểm Ma, tiến vào khu vực băng hóa thực sự.

Trong tình huống này, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một Tiên Vương, cũng không dám nghênh ngang đi xuyên qua đàn Yểm Ma.

Lam Tiểu Bố rất dứt khoát, sau khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra hơi thở của Yểm Ma, trực tiếp dựa vào thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh huyễn hóa bản thân thành một Yểm Ma cấp hai.

Quả nhiên sau khi huyễn hóa thành Yểm Ma xong, Lam Tiểu Bố đi lại trong đám Yểm Ma không hề bị chút trở ngại nào.

Càng đi vào sâu bên trong thì lại càng lạnh lẽo, Lam Tiểu Bố thấy những Yểm Ma này chắc hẳn không sợ lạnh, là từ trong khu băng hàn ra ngoài. Nhưng sau mấy ngày tiến vào khu băng hóa, Lam Tiểu Bố lập tức biết hắn nghĩ sai rồi. Càng đi vào trong, Yểm Ma càng ngày càng ít.

Lam Tiểu Bố dừng lại dùng thần niệm quan sát thật cẩn thận, rất nhanh hắn đã phát hiện ra điểm khác biệt. Nơi Yểm ma xuất hiện hoàn toàn ngược lại với nơi băng hàn.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, vẫn chọn tiến về hướng Yểm ma xuất hiện. Hắn rất muốn biết, rốt cuộc những Yểm Ma này xuất hiện như thế nào.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Lam Tiểu Bố dừng lại. Hắn đứng ở trong đám Yểm Ma, nhìn thấy rõ vị trí mà Yểm Ma tràn ra, là một trận môn hư không.

Nói cách khác những Yểm ma này hoàn toàn không phải xuất hiện ở Linh Vi Tiên Vực, mà là thông qua trận môn hư không, từ nơi khác đến đây.

Lam Tiểu Bố lập tức vọt đến, đứng bên cạnh trận môn hư không, hắn có thể nhìn thấy từng bầy Yểm Ma từ trong trận môn hư không lao ra, sau đó chen chúc nhau xông về phía Linh Vi Tiên Vực.

Nhưng Yểm ma tràn ra từ trận môn hư không này phần lớn đều là cấp một và cấp hai, có một số ít cấp ba và cấp bốn, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một con cấp năm.

Cho dù bây giờ Yểm Ma không gây nguy hại gì nhiều đến Linh Vi Tiên Vực, thậm chí nội hạch của Yểm Ma còn có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn muốn hủy cái trận môn hư không này đi.

Hắn không biết trận môn hư không này thông đến đâu, nhưng có thể khẳng định, phía đối diện trừ Yểm Ma cấp thấp ra, còn có yểm tu cường đại. Bây giờ đến đây chỉ là Yểm ma cấp thấp, không gây ra được bao nhiêu nguy hiểm, nhưng một khi yểm tu cao cấp xuất hiện, vậy thì sẽ là đả kích trí mạng đối với Linh Vi Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố muốn ở lại đây nghiên cứu trận môn hư không này thật rõ ràng, sau đó sẽ hủy trận môn này đi.

Nhưng mà hai tháng sau, Lam Tiểu Bố đã phải vứt bỏ đi suy nghĩ không thiết thực này của mình. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô đã không tệ rồi, nhưng với trình độ Trận Đạo bây giờ của hắn, muốn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để hiểu tường tận về trận môn hư không này, chẳng khác nào người si nói mộng.

Hư Không Trận cũng là một loại trong Trận Đạo, nhưng Trận Đạo bình thường không thể so sánh với nó được. Bố trí Hư KHông Trận, đầu tiên phải khắc họa ra được trận văn hư không.

Hai tháng qua, mặc dù có sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không thể xem hiểu cái trận văn hư không này, đừng nói đến chuyện bố trí hay hủy diệt. Cho dù liên tục thử nghiệm hai tháng, trình độ Trận Đạo của hắn đã tăng thêm một cấp độ, thậm chí còn có một khoảng thời gian, hắn đã có thể tiếp cận đến Tiên Trận Vương cấp bảy. Nhưng muốn biết rõ được cái trận môn hư không này thì vẫn còn kém rất xa.

Nhìn Yểm ma vẫn liên tục tràn ra từ trận môn hư không này, Lam

Tiểu Bố chỉ biết thở dài, hắn biết cho dù bây giờ mình đã đến gần với Tiên Trận Vương cấp bảy, nhưng muốn nắm rõ trận môn này thì vẫn chưa được.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể tạm thời rời khỏi trận môn hư không này, tiếp tục tiến sâu vào khu băng hóa, trong không gian lạnh lẽo này càng lúc càng khiến người ta cảm thấy ngạt thở, xung quanh đã sớm không còn một con Yểm Ma nào. Trong cái lạnh lẽo này, Thai Dịch Hóa Hình của của Lam Tiểu Bố cũng không thể nào duy trì được, lại khôi phục lại bộ dạng cũ của mình.

“Răng rắc!” Lam Tiểu Bố nghe thấy tiếng xương cốt mình đứt gãy, đồng thời hắn còn cảm thấy máu trong người mình chảy chậm lại, tựa như một khắc sau sẽ bị đông lại.

Băng hàn thật lợi hại, Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, hắn là cường giả luyện thể, nếu đổi thành một tu sĩ bình thường khác, cho dù có là Tiên Vương, chỉ sợ cũng không thể đến được nơi này.

Chương 470: Trận môn Hư Không (2)

Thái Sơ Hằng Hỏa nhanh chóng bao trùm cả người Lam Tiểu Bố, một chút hơi ấm truyền đến, Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn không dám đi nữa. Cho dù có Thái Sơ Hằng Hỏa bảo vệ, thậm chí còn có cơ thể Tiên Linh Thể, cứ tiếp tục đi về phía trước thì hắn chỉ còn một con đường chết.

Giờ phút này thần niệm của hắn đã bị áp súc lại chỉ còn có thể bao phủ trong phạm vi một trượng, ánh mắt cũng bị hạn chế tầm nhìn còn hơn một trượng. Hắn không bố trí hộ trận, ở nơi này cho dù có bố trí trận pháp gì cũng sẽ nhanh chóng bị đông cứng lại, sau đó hóa thành hư vô.

Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện cơ thể trong cái lạnh lẽo này, vừa vận chuyển Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm của mình.

Khi vận chuyển Bất Tử Quyết, cơ thể đang sắp sụp đổ cuối cùng cũng ổn định lại. Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, càng ra sức điên cuồng rèn luyện thần niệm của mình.

Rèn luyện thần niệm trong hoàn cảnh băng hàn như thế này, rõ ràng có hiệu quả rất lớn. Thần niệm của Lam Tiểu Bố bắt đầu từ từ mở rộng, từ một trượng lên hai trượng, rồi đến ba trượng…

Cũng không biết đi bao lâu, Lam Tiểu Bố cảm thấy thức hải của mình tựa như có vách chắn nào đó bị phá tan, lập tức hắn cảm thấy mọi thứ xung quanh rõ ràng hơn, thần niệm cũng mở rộng ra vài dặm, thức hải cũng lớn mạnh hơn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng, đây là do Đoán Thần Thuật đột phá lên cấp bảy.

Nhưng Lam Tiểu Bố chỉ vui mừng được chốc lát đã thôi. không ngờ hắn nhìn thấy đằng trước vài mét có một người đang đứng, người có thể đến được nơi này, thực lực nhất định vượt xa hắn, thậm chí ngay cả Tiên Vương cũng không sánh bằng.

Đi nhanh lên, Lam Tiểu Bố đang định rút chân đi lại cảm thấy không đúng, người đang đứng ở chỗ kia hình như không có chút sinh cơ nào. Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã xác định xong, người này quả thật không có chút sinh cơ nào, hẳn là đã bị chết rét.

Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển Bất Tử Quyết vừa cẩn thận đến gần.

Tạch tạch tạch! KHoảng cách của Lam Tiểu Bố và người kia chỉ còn mười mấy thước, hắn lại nghe thấy tiếng xương cốt đứt gãy, lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước rất nhiều. Cơn lạnh thấu xương lập tức bao phủ khắp người, máu trong cơ thể trong chớp mắt ngừng lại, sau đó bắt đầu đông lại. Trong lòng Lam Tiểu Bố hốt hoảng, lúc này hắn đâu còn dám đến gần nữa? Thái Sơ Hằng Hỏa hầu như đã mất đi hiệu quả, Bất Tử Quyết cũng không còn tác dụng gì nữa.

Chỉ có một điểm tốt duy nhất là Đoán Thần Thuật vừa đột phá lên tầng bảy, thần niệm có thể thi triển thần thông chạy trốn.

Lam Tiểu Bố không chút do dự phát động độn thuật giả, Tung Địa Kim Quang. Hắn có được thần thông Thai Dịch Hóa Hình trong THiên Cương Tam thập Lục Biến, chỉ là vì một mực nghiên cứu Đan Đạo và Trận Đạo, cho đến bây giờ Vũ Trụ Duy Mô vẫn chưa tạo dựng xong bản Thiên Cương Biến hoàn chỉnh. Cho nên giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ có thể dựa vào thần thông giả học được trước đó mà bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố cho rằng, chỉ cần hắn chần chừ thêm một giây nữa thôi, máu trong người hắn sẽ lập tức bị đóng băng hết.

Đạo vận tiên nguyên cuốn lấy Lam Tiểu Bố, chỉ vừa mới cuốn Lam Tiểu Bố ra khỏi mấy trượng, một vòng xoáy lực lượng đáng sợ hơn đã bao trùm đến, chỉ trong chớp mắt đã cuốn Lam Tiểu Bố đi.

Khốn khiếp, Lam Tiểu Bố thầm mắng to một tiếng, hắn không ngờ ở đây cũng có một cái trận môn hư không, hắn bị cuốn đi đã không cẩn thận lọt vào trong trận môn hư không đó.

Tiếng hư không sụp đổ truyền đến, Lam Tiểu Bố thậm chí còn cảm thấy suy nghĩ của mình không theo kịp thân thể. Hơn nữa tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh, thật giống như từ trên trời cao chịu lực hút trái đất mà rơi xuống.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hốt hoảng, đây tuyệt đối không phải trận môn hư không bình thường, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cuối cùng hắn chỉ có một con đường chết.

Cho dù có Tiên Linh Thể, đến một mức nhất định, cơ thể cũng sẽ sụp đổ.

Lam Tiểu Bố muốn vận chuyển tiên nguyên, khống chế thân thể mình lại. Nhưng rất nhanh sau đó hắn nhận ra chỉ vô dụng mà thôi, tiên nguyên của hắn hình như đã bị kìm chế lại, vận chuyển một chu thiên cũng không thể được.

Khi tốc độ càng lúc càng nhanh, ý thức của Lam Tiểu Bố dần trở nên choáng váng hơn.

Phải nhanh chóng tìm cách tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, toàn bộ thân thể như bị một cái búa to đập trúng, hắn phun máu tươi, xương cốt, nội tạng đều bị vỡ vụn.

Vô số mảnh vỡ thiên thạch văng ra khắp nơi, tốc độ của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng chậm lại.

Lam Tiểu Bố rất muốn lấy ra mấy viên đan dược uống, nhưng bây giờ vết thương trên người hắn rất nặng, cũng may hắn là tu sĩ luyện thể, nếu không vừa rồi đã thành bã vụn rồi.

Chỉ là bây giờ hắn không thể sử dụng thần niệm được, không thể lấy được bất cứ thứ gì từ trong nhẫn ra. Cũng may Đoán Thần Thuật còn có thể vận chuyển, qua mấy chu thiên, Lam Tiểu Bố cũng có thể lấy được mấy viên đan dược chữa thương. Bây giờ hắn là Đại Tiên Đan Sư cấp năm, tiên đan chữa thương trên người đều là Dưỡng Lâm Tiên Đan ngũ phẩm.

Dưới tác dụng của Dưỡng Lâm Tiên Đan cộng với Bất Tử Quyết, cuối cùng vết thương của Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng khôi phục lại, xương cốt bị đứt gãy cũng liền lại. Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô tiếp tục chữa thương, một chiếc tiên thuyền đột nhiên xuất hiện trong phạm vi thần niệm của hắn. Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng hành động của mình lại, hắn khẳng định tiên thuyền kia đã phát hiện ra mình, nếu không sẽ không nhanh chóng bay về phía này. Nếu như lúc này hắn còn tiếp tục tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì nhất định sẽ có người phát hiện ra sự tồn tại của Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 471: Thăng Tinh Tiên Đình.

“Đạo hữu có cần giúp đỡ gì không?” Tiên thuyền dừng lại bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Đa tạ, vừa rồi ta ở trong hư không bị thiên thạch va chạm trúng…”

Thần niệm Lam Tiểu Bố phát hiện ra hai người này đều là tu sĩ Huyền Tiên, một người là Huyền Tiên hậu kỳ, một người là Huyền Tiên trung kỳ. Còn hắn chỉ là một Kim Tiên hậu kỳ mà thôi, nếu như hai người này muốn ra tay với hắn, hắn cũng chẳng còn cách nào khác.

Hai người này nhất định là cùng một tông môn, bởi vì quần áo mà bọn họ mặc có kiểu dáng giống nhau.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói tiếp, một tia tiên nguyên phóng đến, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã ở trên tiên thuyền.

“Viên đan dược này ngươi dùng trước đi, chúng ta đang chuẩn bị đi về, ngươi đi cùng chúng ta luôn đi.” Tên HUyền Tiên hậu kỳ kia lấy ra một viên tiên đan nhị phẩm Phục Nguyên Đan đưa vào trong miệng Lam Tiểu Bố, sau đó cùng một người khác đi vào trong khoang thuyền.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hắn không biết tại sao đối phương không đưa hắn vào trong khoang thuyền, mà đặt ở ngoài boong thuyền chữa thương, nhưng chuyện này đối với hắn cũng không quan trọng lắm.

Hiệu quả của Phục Nguyên Đan đối với Lam Tiểu Bố mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng chính Dưỡng Lâm Tiên Đan ngũ phẩm của hắn thật sự quá tốt, Lam Tiểu Bố lại là một tu sĩ luyện thể, cho dù vết thương có nghiêm trọng như thế nào, chỉ cần qua một canh giờ Lam Tiểu Bố đã khôi phục lại.

“NGươi đã tốt rồi?” Lúc Lam Tiểu Bố ngồi xuống, tên tu sĩ Huyền Tiên hậu kỳ kia cũng vừa hay đi ra. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Tiểu Bố cực kỳ kinh ngạc, với kinh nghiệm của hắn, vết thương của Lam Tiểu Bố không lành nhanh như vậy mới đúng.

“Không thể nào? Vết thương nặng đến thế mà đã tốt rồi sao?” Tên Huyền Tiên trung kỳ đang ở trong khoang thuyền nghe vậy cũng đi ra.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lúc này mới phát hiện ra bên trong khoang thuyền có một nữ tử, nữ tử kia có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng giờ phút này chẳng những nàng bị hạ cấm chế, mà còn bị khóa Linh Nguyên Cốt lại.

Dù là tu sĩ có mạnh thế nào, một khi bị khóa Linh Nguyên Cốt, cũng chỉ có thể mặc người xử lý.

Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình nhanh chóng thu hồi thần niệm, nhìn hai tên Huyền Tiên trước mặt, tên Huyền tiên hậu kỳ có thân hình cao lớn, đầu tóc ngắn, giọng nói cực kỳ vang dội. Tên Huyền Tiên trung kỳ kia thì mặt mọc đầy râu, nhìn cũng không phải là ác đồ gì.

Quan trọng hơn là Lam Tiểu Bố không cảm nhận được bất cứ ác ý nào từ hai người này, chẳng lẽ là do tu vi của hắn quá thấp, biết trên người hắn không có đồ tốt? Vậy cũng không đúng, cho dù biết trên người hắn không có đồ tốt gì, thì loại ăn cướp như vậy, chắc hẳn cũng sẽ không có lòng tốt mà cứu hắn đâu?

“A, thật sự tốt rồi? Vừa rồi ta chỉ đưa cho hắn một viên Phục Nguyên Đan nhị phẩm thôi mà.” Tên Huyền Tiên hậu kỳ kia vô cùng kinh ngạc.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đứng lên, sau đó ôm quyền nói “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đa tạ hai vị đạo hữu đã cứu giúp, bởi vì ta là một tu sĩ luyện thể, cho nên khôi phục cũng tương đối nhanh.”

“Hóa ra là tu sĩ luyện thể, khó trách có thể khôi phục nhanh như vậy. Để ta giới thiệu một chút, ta tên là Quảng Lễ, tiên tào cấp hai Cấm Tiên Ti của Giang Diễn Tiên Đạo. Vị này là Giản Quân Trung, cũng giống như ta, là tiên tào cấp hai.” Tu sĩ có dáng người cao kia giật mình hiểu ra, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ. Lúc giới thiệu bản thân mình, còn tiện thể giới thiệu Giản Quân Trung ở bên cạnh một chút.

Cái gì? Trong đầu Lam Tiểu Bố đều là dấu chấm hỏi. Giang Diễn Tiên Đạo là gì? Cấm Tiên ti lại là gì?

Có một điều Lam Tiểu Bố hiểu được, đó là hai người trước mắt này không phải người từ Linh Vi Tiên Vực, tiên tào cấp hai này nghe rất có thể là một chức quan.

Nếu như thật sự là chức quan, vậy thì hai người này cũng không phải là người của một tông môn, mà là cùng cấp. Hắn vừa mới xây dựng Linh Vi Tiên Đình, chính mình là Tiên Đinh Vương đời thứ nhất, cho nên rất dễ dàng nghĩ đến rất có thể đây là tiên quan.

Cho dù có nghi ngờ như thế nào, Lam Tiểu Bố vẫn ôm quyền nói, “Đa tạ ơn cứu mạng của Quảng tiên tào và Giản tiên tào.”

Giản Quân Trung cười một tiếng rồi nói, “Ngươi là tu sĩ luyện thể, cho dù chúng ta không cứu ngươi thì ngươi cũng sẽ từ từ khôi phục như cũ. Nhưng mà ngươi gặp may, vừa hay chúng ta đang bắt đào phạm quay về. Hơn nữa ái nữ của Quảng Lễ lại là đệ tử của Vĩnh Ngọc Đan môn, lúc này mới có tiên đan chữa thương cấp hai. Ngươi cũng không tệ, bây giờ không dễ gì kiếm được công pháp luyện thể, ngươi có thể luyện thể đã không tầm thường rồi.”

Khi đang nói chuyện, Giản Quân Trung còn giơ ngón cái với Lam Tiểu Bố.

Trong khoảng thời gian này, Lam Tiểu Bố đã đoán được một vài chuyện, thứ nhất tiên tào có nhiệm vụ đi bắt tội phạm, cũng giống như cảnh sát. Thứ hai là Cấm Tiên ti của Giang Diễn Tiên Đạo chắc hẳn cũng giống như cục cảnh sát, là nơi làm việc của Giản Quân Trung và Quảng Lễ. Còn nữ tử xinh đẹp đang ở trong khoang thuyền kia là một đào phạm.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm. Hắn nghe ra được, Giản Quân Trung rất hâm mộ chuyện mình là tu sĩ luyện thể, chẳng qua ngại nói ra mà thôi.

Lam Tiểu Bố cũng không phải là người hẹp hòi, cho dù hai người này không cứu hắn, hắn cũng sẽ không vẫn lạc. Nhưng mà dù sao đối phương cũng đã cứu hắn, hơn nữa sau này hắn còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của hai người này.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy ra hai miếng ngọc giản khắc họa công pháp trước Tiên Niết Thể của Bất Tử Quyết đưa cho hai người, “Hai vị đạo hữu, đây là công pháp tu luyện của ta. Lúc trước ta có được nó cũng chỉ là bản tàn thiên mà thôi, chỉ có một phần phía trước, còn phần phía sau đến bây giờ vẫn không có, dưa cho hai vị vậy.”

Chương 472: Cấm Tiên ti. (1)

Công pháp luyện thể rất quý giá, nếu như lấy ra công pháp luyện thể sau Tiên Niết Thể, vậy thì hai chữ trận quý cũng không thể miêu tả được. Cho dù là từ góc độ nào mà nói, với tu vi của Lam Tiểu Bố, đều rất khó có được công pháp luyện thể từ Tiên Niết Thể trở về sau.

Sở dĩ Giản Quân Trung không có ý mượn công pháp của Lam Tiểu Bố, là bởi vì hắn biết rõ, một công pháp luyện thể quý giá đến mức nào, có rất nhiều tông môn còn không có. Bọn họ lại không ngờ rằng Lam Tiểu Bố lại chủ động lấy công pháp luyện thể ra đưa cho bọn họ.

“Không được, cái này quá quý giá.” Quảng Lễ nhanh chóng từ chối.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta cũng chỉ có tàn quyển mà thôi, hai vị đạo hữu đã cứu ta, hơn nữa ta vẫn còn đang chạy trốn.”

Giản Quân Trung đang định nhận lấy công pháp luyện thể của Lam Tiểu Bố nhất thời khựng lại, hắn là tiên tào, chuyên bắt tội phạm. Vừa nghe đến chữ trốn này thì đặc biệt nhạy cảm.

Lam Tiểu Bố tựa như không nhìn thấy hành động của Giản Quân Trung, tiếp tục nói, “Nói đến cùng cũng là do công pháp luyện thể này, khi ta có được môn công pháp này rồi bắt đầu tu luyện, vừa hay bị trang chủ Ngôn Thừa Kiếm của tiên trang Ngôn thị biết, hắn phái người lén giết chết bằng hữu của ta là Thư Thiếu Tịch. Ta lâm vào đường cùng chỉ có thể dựa vào một lá độn phù đỉnh cấp trốn vào trong hư không, không ngờ lại đụng phải mấy thiên thạch, nếu như không phải gặp được hai vị tiên tào, mạng ta đã bỏ lại ở đây rồi.”

Tiên trang Ngôn thị? Giản Quân Trung và Quảng Lễ bắt đầu suy nghĩ xem cái tiên trang này rốt cuộc ở đâu. Một hồi lâu sau, Giản Quân Trung mới lên tiếng, “Lam đạo hữu, cái tiên trang Ngôn thị kia sợ là không ở Mậu Giang Tiên Hộ đốc phủ. Giang Diễn Tiên Đạo chúng ta thuộc về Mậu Giang Tiên Hộ đốc phủ, nếu như có ở đây, ta nhất định có ấn tượng. Năng lực của chúng ta có hạn, chỉ sợ không thể giúp gì cho ngươi rồi.”

Giản Quân Trung rõ ràng đã hiểu lầm ý của Lam Tiểu Bố rồi, hắn cho rằng Lam Tiểu Bố đang muốn nhờ bọn họ giúp đỡ.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta biết, thế lực của tiên trang Ngôn thị kia rất lớn, bây giờ ta chỉ muốn trốn khỏi bọn họ thôi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lại chủ động nhét hai miếng ngọc giản vào trong tay hai người.

Lần này hai người không khách sáo nữa, sau khi cất ngọc giản đi, Quảng Lễ nói, “Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi không còn nơi nào để đi, không bằng gia nhập vào Cấm Tiên ti của chúng ta đi. Chỉ cần ngươi có năng lực, tương lai nói không chừng sẽ trở thành Đại Tiên ti của Cấm Tiên ti ta đấy. Lúc đó, nếu có cơ hội lọt vào mắt của cường giả Thăng Tinh Tiên Đình. Lúc đó muốn báo thù thì đơn giản hơn rất nhiều.”

“Vậy đa tạ hai vị huynh trưởng.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm ơn.

Hóa ra là Thăng Tinh Tiên Đình, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng biết một chút tình hình, xem ra không chỉ một mình hắn muốn thành lập Tiên Đình, người khác còn thành lập Tiên Đình trước hắn

Một đường vừa đi vừa nói chuyện với nhau, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng biết Tiên Vực của Thăng Tinh Tiên Đình có tên là Ma Huyền

Tiên Vực, toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực có tất cả tứ đại Tiên Đình, Thăng Tinh Tiên Đình cũng chỉ là một Tiên Đình trong số đó mà thôi. Cái này thì Linh Vi Tiên Vực tốt hơn ở đây rất nhiều. Dù sao thì Linh Vi Tiên Vực cũng chỉ có một Linh Vi Tiên Đình, hoàn toàn không tồn tại loại chuyện nội đấu.

Thật giống như một công ty mới thành lập, ngay khi Linh Vi Tiên Vực vừa xuất hiện đã tạo dựng nên Đại Hoang Tiên Môn. Sau đó lại thành lập Linh Vi Tiên Đình, hắn đương nhiên trở thành Tiên Đình Vương. Nếu như để muộn thêm một chút, tuy rằng chính hắn cũng có thể thành lập Đại Hoang Tiên Môn, nhưng sẽ không dễ dàng như vậy. Còn trở thành Tiên Đình Vương, sợ là rất khó.

Lam Tiểu Bố cũng không phải nhất định phải làm Tiên Đinh Vương này, nhưng hắn biết, nếu như đổi một người khác làm Tiên Đình Vương, tuyệt đối sẽ không giống như hắn, khiến toàn Linh Vi Tiên Vực trở nên hòa bình.

…

Nửa tháng sau, phi thuyền dừng tại một quảng trường hư không to lớn.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đảo qua quảng trường hư không to lớn này, sau đó tập trung vào một nơi xa vô cùng mênh mông, ẩn bên trong sương khói mông lung, trong lòng âm thầm cảm thán.

So với cái Thăng Tinh Tiên Đình này, Linh Vi Tiên Vực quả thật quá nghèo.

Đầu tiên là cho đến bây giờ Linh Vi Tiên Vực vẫn không có hộ trận giới vực, chỉ có một tiên trận phòng ngự do hắn bố trí ở khu vực băng hóa, cái đó so với hộ trận Tiên vực còn kém rất xa. Thứ hai là

Linh Vi Tiên Vực hoàn toàn không có loại quảng tường hư không này, có thể tiếp xúc với hư không mênh mông.

Đừng nói là bố trí đại trận ở biên giới Linh Vi Tiên Vực, cho dù là ở biên giới Linh Vi Tiên Vực vẫn còn có rất nhiều nơi mà hắn chưa từng đặt chân đến. Nói cho cùng thì là do thực lực của hắn còn quá thấp.

Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng, quản lý vùng Tiên vực này nhất định phải mạnh hơn Tiên Nhân chỉ biết cắm đầu vào khổ tu một chút.

Nhưng mà sau khi rời khỏi quảng trường hư không của Ma Huyền Tiên Vực, Lam Tiểu Bố mới biết hắn chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Nơi này còn có chế độ thân phận cực kỳ nghiêm khắc, bất kỳ người nào ra vào Ma Huyền Tiên Vực, nhất định phải lấy ra được lệnh bài thân phận của mình. Nếu thật sự là tu sĩ Tiên Đình thì mới có thể tiến vào trong Ma Huyền Tiên Vực.

Nói một cách chính xác thì Lam Tiểu Bố thuộc kiểu người vượt biên, cũng may hắn gặp phải người của Cấm Tiên Ti. Cấm Tiên Ti là nơi chuyên quản lý các loại vượt biên này. Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố nói đồ trên người mình đã mất hết rồi, Quảng Lễ và Giản Quân Trung vẫn giúp Lam Tiểu Bố làm một lệnh bài thân phận tạm thời, đây cũng là một cái đảm bảo. Chỉ cần đi vào Ma Huyền Tiên Vực rồi. Lam Tiểu Bố sẽ nhanh chóng có được một khối lệnh bài thân phận chân chính.

Chương 473: Cấm Tiên ti. (2)

Sau khi kiểm nghiệm thân phận xong, Quảng Lễ và Giản Quân Trung khống chế ohi thuyền trực tiếp xuyên qua tầng khí quyển Ma Huyền Tiên Vực tiến vào Ma Huyền Tiên Vực.

Phi thuyền còn chưa đáp xuống đất, Lam Tiểu Bố đã biết, quy tắc thiên địa của Ma Huyền Tiên Vực còn cao hơn gấp hai lần so với Linh Vi Tiên Vực.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, chỉ khi nào ở Tiên vực có quy tắc thiên địa cao hơn, hắn mới có thể tu luyện lên được tầng cao hơn. Hắn nghi ngờ chuyện Linh Vi Tiên Vực không ngừng băng hóa, là vì có thể truyền tống hắn đến nơi này. Cái nơi kia chẳng những lạnh lẽo thấu xương, thậm chí còn có một trận môn hư không. Với quy tắc thiên địa của Linh Vi Tiên Vực, không có ai có thể tu luyện được đến thực lực có thể đến gần được trận môn hư không kia.

Chỉ cần không thể nào đến gần trận môn hư không kia, vậy thì sẽ không thể biết được chuyện băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực.

Phi thuyền đứng bên ngoài một tòa kiến trúc cổ đậm nét tang thương, kiến trúc này mặc dù tang thương, nhưng có vẻ có một bề dày lịch sử khá lớn. Cửa ra vào có hai tượng đá Tiên Thú nằm hai bên, cái này là Tiên Thú gì, Lam Tiểu Bố cũng nhìn không ra.

Ở trên cửa lớn có ba chữ to nghiêm trang, Cấm Tiên Ti. Trừ cái đó ra, còn có hai tên Tiên vệ đứng ở hai bên. Nhưng mà tu vi của hai tên tiên vệ này đều rất thấp, hình như chỉ vừa mới bước vào Kim Tiên mà thôi.

Sau khi phi thuyền dừng lại, Quảng Lễ và Giản Quân Trung áp giải nữ tử kia ra khỏi phi thuyền, Quảng Lễ cất phi thuyền đi, nói với Giản Quân Trung, “Quân Trung, ngươi áp giải tù phạm này đến nhà tù đi, ta dẫn Tiểu Bố làm thủ tục gia nhập Cấm Tiên Ti.”

“Được.” Giản Quân Trung vẫy vẫy tay với Lam Tiểu Bố, sau đó nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ngươi đi theo Lễ ca trước, mấy ngày nữa ta sẽ đến tìm các ngươi uống rượu.”

Đây là chuyện mà lúc trên đường đi ba người đã nói trước, bởi vì Quảng Lễ ở một mình, có thêm Lam Tiểu Bố cũng không ảnh hưởng gì.

Quảng Lễ có một đạo lữ, nhưng mà đạo lữ này xem thường hắn lăn lộn nhiều năm như vậy mà vẫn là một tiên tào cấp hai, tài nguyên tu luyện cũng chẳng thể cung cấp đủ cho nàng, cuối cùng đi với người khác. Hắn còn có một người con gái tên là Quảng Tiệp, Quảng Tiệp lại là đệ tử nội môn của Vĩnh Ngọc Đan Môn, là một Tiên Đan sư cấp hai. Chính vì vậy địa vị của Quảng Lễ ở Cấm Tiên Ti rất cao, nghe Giản Quân Trung nói, Quảng Lễ sẽ nhanh chóng thăng cấp lên thành tiên tào cấp ba.

Tâm tư của Giản Quân Trung, Lam Tiểu Bố và Quảng Lễ đều biết, gia hỏa này vừa mới có được công pháp luyện thể Bất Tử Quyết, đã sớm muốn quay về xem một chút. Chỉ là trên đường đi có Lam Tiểu Bố và Quảng Lễ, cộng thêm đang trên đường truy bắt tội phạm, hắn chỉ có thể cố nén ham muốn trong lòng xuống.

Sau khi đi theo Quảng Lễ tiến vào Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố vừa đi vừa đánh giá. Cấm Tiên Ti chia làm năm tầng, tầng hầm chủ yếu là nhà tù. Tầng một là một đại điện lớn, tương đương với nơi mà người ta hay cáo trạng, nơi này gọi là Cấm Tiên Chính Nghĩa Tiên Điện. Tầng hai và tầng ba là nơi làm việc của các tiên tào, mỗi một tiên tào đều có phòng làm việc riêng của mình. Đương nhiên phòng làm việc lớn hay nhỏ là dựa vào đẳng cấp của tiên tào mà phân chia.

Tầng bốn là nơi Tiểu Tiên Ti và Đại Tiên Ti làm việc, Cấm Tiên Ti cũng có một Đại Tiên Ti và bốn Tiểu Tiên Ti, năm người chiếm một tầng lớn, tầng năm là nơi cất giữ các loại hồ sơ của Cấm Tiên Ti.

“Tiểu Bố huynh đệ, bây giờ ta dẫn ngươi đi gặp Kim tiên ti, ta tin là không có vấn đề gì đâu.” Quảng Lễ giới thiệu tình hình cơ bản của Cấm Tiên Ti xong, lúc này mới dẫn Lam Tiểu Bố đến tầng bốn.

Kim Tiên ti tên là Kim Bất Kiều, là một trong các Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố muốn gia nhập vào Cấm Tiên Ti, nhất định phải có một Tiểu Tiên Ti phê chuẩn. Người Quảng Lễ tìm chính là Kim Bất Kiều.

Vừa bước vào tầng bốn, tiên linh khí càng nồng đậm hơn ập thẳng vào mặt Lam Tiểu Bố, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, cho dù là tiên hay phàm, người có địa vị cao hơn luôn luôn có thể lấy được nhiều lợi ích hơn.

Quảng Lễ cẩn thận gõ lên cấm chế của một tòa động phủ, sau đó đứng bên ngoài động phủ chờ đợi. ĐỢi khoảng một nén nhang sau, cấm chế trên động phủ mới mở ra, một gọng nói truyền đến, “Quảng tiên tào tới à, mau vào đi.”

“Quảng Lễ kính chào Kim tiên ti, đây là bằng hữu của ta Lam Tiểu Bố, hắn rất muốn dốc sức vì Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo ta, ta muốn tiến cử vị hiền tài này làm một tiên tào.” Lúc nói chuyện, Quảng Lễ cẩn thận lấy một bình ngọc đặt trước mặt Kim Bất Kiều.

“Lam Tiểu Bố kính chào Kim Tiên ti.” Lam Tiểu Bố cũng hành tiên thủ lễ, trong lòng hắn âm thầm tò mò. Chỉ là một tiên tào mà thôi, cái này là một phân vị cấp thấp, vậy mà cũng cần phải tặng lễ sao?

Nhìn Kim tiên ti có thân thể mập mạp trước mặt, tu vi của hắn chắc là Đại Ất Tiên hậu kỳ. Có lẽ đan dược mà Quảng Lễ đưa cũng không quá kém.

Thần niệm của Kim Bất Kiều quét qua bình ngọc mà Quảng Lễ dâng lên, sau đó cười ha ha một tiếng nói, “Chút chuyện nhỏ ấy đương nhiên là được, cầm lấy làm thủ tục nhập ti cho hắn đi.”

Nói xong, Kim Bất Kiều lấy một cái ngọc bài đưa cho Quảng Lễ.

“Đa tạ Kim tiên ti.” Quảng Lễ lại thi lễ một lần nữa.

Lam Tiểu Bố cũng chỉ có thể ở phía sau Quảng Lễ cảm tạ một lần.

Có ngọc bài của Kim Bất Kiều, Quảng Lễ rất dễ dàng làm thủ tục cho Lam Tiểu Bố, lấy được một túi trữ vật, trong túi trữ vậy có quần áo, lệnh bài tiên tào, lệnh bài thân phận bổ sung, cộng thêm một vài đồ linh tinh như Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.

Làm xong xuôi những chuyện này, Quảng Lễ lại dẫn Lam Tiểu Bố đến nhà tù dưới đất, vòng vo tầng một tầng hai, tầng ba một chút, đồng thời giới thiệu Lam Tiểu Bố cho rất nhiều tiên tào đang ở trong Cấm Tiên Ti.

Chương 474: Tuần tra nhà tù. (1)

Lúc rời khỏi Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố thật sự không nhịn được hỏi, “Lễ ca, thù lao Cấm Tiên Ti trả cũng không tính là rất cao, vì sao còn khó gia nhập như vậy?”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Quảng Lễ sửng sốt một chút, sau đó lập tức hiểu ra, hắn vỗ bả vai Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố huynh đệ, ta có thể khẳng định trước đó ngươi không tu luyện bằng tiên tinh, cho nên chỉ sợ ngươi chưa từng trải qua chuyện thiếu tiên tinh tu luyện là như thế nào. Những Tiên Đình khác thì ta không biết, nhưng ở Thăng Tinh Tiên Đình, tiên tinh cũng không dễ lấy được đâu…”

Hai người vừa đi vừa nói, đợi đến khi đến nơi ở của Quảng Lễ, Lam Tiểu Bố đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Tài nguyên tu luyện ở Ma Huyền Tiên Vực đã sớm bị phân chia hết, trừ một số ít cấm địa ra, cho dù là mỏ tiên tinh hay nơi sản sinh tiên thảo đều có chủ.

Có thể nói ở Ma Huyền Tiên Vực, tu sĩ giàu có sẽ cực kỳ giàu có, mà tu sĩ nghèo khó sẽ cực kỳ nghèo khó, một viên tiên tinh có thể khiến người tức chết.

Cách để thu hoạch tiên tinh thì không phải không có, đi ra ngoài tìm tài nguyên tạp tu luyện, sau đó cầm về trao đổi tiên tinh. Nhưng chuyện này vô cùng khó khăn, bởi vì nơi có tài nguyên phong phú đều là của người khác, những nơi tài nguyên không phong phú, ha ha, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm, mỗi ngày tìm kiếm, ngươi cho rằng ngươi có thể tìm được?

Con đường thứ hai là trở thành một Tiên Đan Sư, Tiên KHí sư hoặc Tiên Phù sư. Muốn trở thành những người như vậy, thì lại càng khó khăn. Không có một lượng lớn tài nguyên, muốn trở thành Tiên Đan sư? Vậy cứ nằm mơ đi.

Đây cũng là lí do tại sao con gái của Quảng Lễ chỉ là một Tiên Đan sư cấp hai, nhưng Quảng Lễ lại có chút địa vị ở Cấm Tiên Ti.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến trong nhẫn của mình có hơn mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, trung phẩm và hạ phẩm, còn có gần 5 tỷ tiên tinh các loại, trong lòng hắn hơi xúc động. Hắn là một tông chủ, cũng lập nghiệp từ khi Linh Vi Tiên Vực mới vừa bị khai phá, nếu không thì hắn cũng giống như người khác, làm lụng từ từ tích cóp. Cũng giống như bây giờ, hắn không có cái công ty Đại Hoang Tiên Môn, cũng chỉ có thể đi làm ở nơi nho nhỏ như Cấm Tiên Ti mà thôi.

Sau khi hiểu rõ những chuyện này, Lam Tiểu Bố cũng nhận ra nhân phẩm của Quảng Lễ cũng không tệ. Thật sự là vì hắn đưa cho Quảng Lễ một bộ công pháp luyện thể, nhưng mà trước khi hắn còn chưa đưa, Quảng Lễ đã cho hắn một viên tiên đan nhị phẩm.

Nói thật, trước đó Lam Tiểu Bố còn không để ý đến viên tiên đan nhị phẩm này. Với thân phận của hắn, một viên tiên đan nhị phẩm bị vứt trên đất hắn cũng chẳng thèm nhặt. Bây giờ xem ra, Quảng Lễ người ta thật là hào phóng. Không chỉ như vậy, vừa rồi Quảng Lễ còn đưa một viên tiên đan cho Kim Tiên ti, cũng là vì giúp hắn.

Lam Tiểu Bố không định lập tức lấy đồ ra đưa cho Quảng Lễ, Quảng Lễ là người tốt, nhưng còn người khác thì sao? Nếu như tu vi của Quảng Lễ đột nhiên tăng cao, chỉ sợ hắn sẽ nhanh chóng bị bại lộ.

Hắn chỉ là một tu sĩ Kim Tiên nho nhỏ mà bại lộ tài sản ở đây, vậy thì khác nào đi tìm đường chết.

Nơi ở của Quảng Lễ cách Cấm Tiên Ti cũng không xa, còn chưa đến trăm dặm, đối với một Huyền Tiên mà nói, chỉ cần mấy bước chân là đến.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố dò xét nơi này một chút, người ở đây cũng không ít. Kiểu dáng động phủ cũng không khác nhau nhiều, từng nhà đều có một cái sân. Ở phía ngoài xa nhất còn bố trí một tiên trận Phòng ngự và Tụ Linh tiên trận cấp ba.

Bởi vì tiên linh khí ở nơi này cũng ổn, cộng thêm một cái Tụ Linh tiên trận, cho nên cũng xem như không tệ.

Sân nhỏ của Quảng Lễ nằm ở biên giới của tiên trận Phòng Ngự, sau khi tiến vào viện, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một mảng tiên linh thảo cấp thấp, trên cơ bản đều là tiên linh thảo cấp một, giá trị không cao, có tác dụng thưởng thức là chính.

“Tiểu Bố huynh đệ, bên trái là nơi ta ở, bên phải là chỗ ở của con gái ta, nàng rất ít khi về đây. Gian phòng bên cạnh, ngươi cứ tùy ý chọn vào ở là được.” Sau khi bước vào sân nhỏ, Quảng Lễ giới thiệu sơ lược một chút về nơi ở của hắn, đồng thời đưa cho Lam Tiểu Bố một miếng ngọc bài mở trận pháp.

Đẳng cấp hộ trận ở nơi ở của Quảng Lễ so với hộ trận phòng ngự bên ngoài cũng không khác nhau lắm, đều là tiên trận cấp ba. Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua xung quanh sân nhỏ một chút, tiên trận phòng ngự cấp ba không nhiều, phần lớn trong sân đều là tiên trận cấp hai, thậm chí còn có tiên trận cấp một.

Lam Tiểu Bố chọn một căn phòng bên cạnh, sau đó nói, “Lễ ca ngươi đi nghiên cứu công pháp luyện thể đi, ta vẫn còn có chút tâm đắc về luyện thể, nếu như có chỗ nào không hiểu rõ, có thể đến hỏi ta.”

Giản Quân Trung sau khi áp giải đào phạm đến nhà tù xong thì lập tức trở về nghiên cứu công pháp luyện thể, mặc dù Quảng Lễ cũng nôn nóng, nhưng phải dẫn Lam Tiểu Bố làm xong hết mọi thủ tục rồi mới trở về. Làm một tiên tào, nếu như có thể rèn luyện cơ thể đến tầng cao hơn, tính mạng cũng sẽ được an toàn hơn một chút.

“Ha ha, vẫn là Tiểu Bố hiểu ta, ta đi vào nghiên cứu công pháp luyện thể trước đây, ngày mai ngươi tự đến Cấm Tiên Ti đi, ta và Quân Trạch vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, có thể nghỉ ngơi mấy ngày.” Quảng Lễ cũng không khách sáo với Lam Tiểu Bố nữa, sau khi chào một tiếng thì lập tức quay về phòng mình, chuẩn bị tu luyện Bất Tử Quyết.

Lam Tiểu Bố bố trí lại cấm chế phòng ngự trong phòng của mình lại một chút, hắn bố trí một tiên trận Phòng Ngự vô hình cấp năm. Với trình độ Trận Đạo bây giờ của hắn, trừ khi là Tiên Trận Vương cấp bảy đến, nếu không thì hoàn toàn không thể nhìn ra được hắn đã bố trí ra được tiên trận gì ở đây. Đáng tiếc hắn vẫn chưa học được trận văn hư không, nếu như học được trận văn hư không rồi, cho dù có là Tiên Trận Vương cấp bảy đến, cũng đừng hòng biết được hắn bố trí tiên trận gì.

Chương 475: Tuần tra nhà tù. (2)

Sau khi bố trí xong tiên trận Phòng Ngự, Lam Tiểu Bố rời khỏi nơi ở, bây giờ hắn còn chưa biết Ma Huyền Tiên Vực có phải là một phần của Ngũ Vũ Tiên giới hay không. Bởi vì không thể hỏi thăm được từ Quảng Lễ và Giản Quân Trung, Lam Tiểu Bố quyết định chờ sau khi quen với nơi này rồi, hắn sẽ dành thời gian đến phường thị tìm hiểu một chút.

Buổi chiều đầu tiên Lam Tiểu Bố không tu luyện, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong Thiên Cương Biến hoàn chỉnh, cho dù có ảnh hưởng đến bản Thiên Cương Biến gốc hay không, Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến, hắn đã khắc họa ra bản Thiên Cương Biến hoàn toàn mới trong Vũ Trụ Duy Mô rồi.

Sáng sớm hôm sau, Quảng Lễ vẫn còn đang bế quan. Lam Tiểu Bố biết Quảng Lễ có mấy ngày nghỉ, hắn một mình đi đến Cấm Tiên Ti.

Vừa đến Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy bầu không khí hôm nay không giống với hôm qua. Có rất nhiều tiên tào nghiêm túc đi tới, sau đó vội vàng lấy phi thuyền ra đi.

Lam Tiểu Bố biết mình cũng có nơi làm việc của mình, hắn đang chuẩn bị đến phòng làm việc của mình xem một chút, một tên tiên tào cấp ba đã gọi hắn lại, “Lam Tiểu Bố, mới tới à?”

Tên tiên tào cấp ba này đã nhìn thấy lệnh bài tiên tào Cấm Tiên Ti bên hông Lam Tiểu Bố.

“Đúng vậy, xin chào Công Lương tiên tào.” Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy lệnh bài Cấm Tiên Ti bên hông đối phương, tiên tào cấp ba Công Lương Dạ. Gia hỏa này hình như bị suy dinh dưỡng, dáng dấp rất cao, nhưng lại gầy như một cây gậy trúc.

“Ngươi đi tuần tra nhà tù một chút, sau đó đến chỗ ta nhận một nhiệm vụ ra ngoài.” Công Lương Dạ nói với Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Lam Tiểu Bố vừa mới tới, nhưng mà Quảng Lễ và Giản Quân Trung đã nói cho hắn biết một số quy tắc cơ bản, người vừa đến chưa được ba tháng thì không cần nhận nhiệm vụ ra ngoài.

CHỉ là còn chưa đợi Lam Tiểu Bố nói ra câu này, Công Lương Dạ đã nói một lần nữa, “Gần đây chuyện ở Cấm Tiên Ti quá nhiều, vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy rồi đây, nhân thủ của chúng ta không đủ, cho nên quy định ba tháng không ra ngoài chỉ có thể dành cho trường hợp đặc biệt. Chẳng những là ngươi, có rất nhiều tiên tào đang nghỉ ngơi cũng sẽ bị gọi về làm việc, nhận nhiệm vụ ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố do dự một chút, nhưng không nói gì thêm

Nếu không phải ở chỗ này một hai ngày, vậy thì không cần thiết phải khiến mối quan hệ với cấp trên trở nên tồi tệ.

…

Cửa ra vào nhà tù dưới mặt đất vẫn có hai tên tiên vệ trông coi, địa vị của tiên vệ còn thấp hơn tiên tào một chút, bình thường bọn họ đều canh giữ cửa ra vào hoặc là đi theo tiên tào ra ngoài chấp hành một vài nhiệm vụ cấp thấp.

Lam Tiểu Bố cầm lệnh bài tiên tào của mình, đi vào nhà tù dưới mặt đất.

Tuần tra nhà tù dưới mặt đất là công việc của tiên tào, một khi có bất kỳ tình huống khác thường nào, cũng cần phải nhanh chóng báo cáo lên cấp trên.

Nhà tù dưới mặt đất là một KHốn Tiên Trận cấp sáu, có thể nói ở nơi này, cho dù là Đại La KIm Tiên bị cầm tù, cũng khó có thể thoát ra được.

Bời vì là nhà tù, tiên linh khí đã sớm bị rút sạch, khắp nơi đều mà một mùi khó ngửi.

Phạm nhân bên trong gian nhà tù đầu tiên là một lão giả tinh thần hốt hoảng, nhìn dáng vẻ của lão đầu này, cũng không giống là một tù nhân. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, đây cũng không phải là chuyện hắn quản được.

Hắn chỉ dựa theo yêu cầu, đi từng gian nhà tù một xem xét.

Những gian phòng giam ở phía ngoài đều là những tội phạm không quan trọng, càng đi sâu vào trong mới là những tội phạm quan trọng hơn. Hơn nữa người ở bên trong đó, có rất nhiều người còn bị cấm chế riêng khóa lại.

“Rống…” Khi Lam Tiểu Bố đi đến giữa nhà tù, một tên nam tử mặt mũi vô cùng hung ác bỗng nhiên lao đến cửa phòng giam gầm lên với Lam Tiểu Bố một tiếng.

Khiến nam tử mặt mũi hung ác kia kinh ngạc là, hành động của hắn ở trước mặt Lam Tiểu Bố tựa như không khí, Lam Tiểu Bố chẳng hề tỏ vẻ kinh hoảng chút nào, vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước.

“A, tiểu tử mới tới, can đảm lắm.” Nam tử hung ác cảm thán một câu.

Lam Tiểu Bố vẫn không để y đến gia hỏa này, hắn cảm nhận được có một cái ấn ký thần niệm ở trên người hắn. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, hắn hiểu quy tắc chế độ ở Cấm Tiên Ti, trong tình huống bình thường khi một người tiến vào trong phòng giam, thần niệm và thức hải đều sẽ bị phong cấm lại. Gia hỏa này lại còn có thể sử dụng ấn ký thần niệm với hắn, hơn nữa sau khi làm xong ấn ký thì cứ như vừa làm xong một trò đùa quái đản vậy.

Nếu như không phải Đoán Thần Thuật của hắn đã lên cấp bảy, lại đã gần đột phá lên Tiên Trận Vương cấp bảy, cho dù có là Đại Ất Tiên hậu kỳ hay thậm chí là Đại Chí Tiên đến đây, cũng chưa chắc có thể phát hiện ra ấn ký thần niệm này.

Lam Tiểu Bố giả bộ như không có chuyện gì xảy ra đi đến nơi hẻo lánh của nhà tù, ở đây hắn nhìn thấy một người quen.

CHính là nữ tử mà Quảng Lễ và Giản Quân Trung đã bắt về, từ khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy nữ tử này cho đến khi nữ tử này bị giam lại, Lam Tiểu Bố vẫn chưa từng nghe nàng nói một câu nào. Sở dĩ Lam Tiểu Bố đến đây, cũng không phải muốn nói chuyện với nữ tử này, mà là hắn phát hiện nữ tử này có chút khác thường.

Mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ mới là một Kim Tiên hậu kỳ, nhưng thức hải của hắn vô cùng cường đại, sau khi Đoán Thần Thuật đột phá lên cấp bảy, thần niệm của hắn thậm chí có thể so với tu sĩ Đại Ất tiên.

Hắn cảm nhận được không gian xung quanh nữ nhân này có chút dao động, Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài gian phòng giam của nữ nhân này, thần niệm không hề che giấu tập trung trên người nữ nhân này. Một tù phạm bị khóa Linh Nguyên Cốt, lại còn có thể tạo nên dao động không gian, đúng là trong nhà tù này người tài ba xuất hiện lớp lớp mà.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, xiềng xích Linh Nguyên Cốt khóa nữ nhân này lại có vết tích bị thiêu đốt, hơn nữa vị trí thiêu đốt còn là ở trong da thịt.

Chương 476: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (1)

Nàng ta chắc hẳn có một đóa hỏa diễm, cho nên mới muốn dựa vào hỏa diễm đốt xiềng xích.

Chỉ là nàng lo lắng nếu đốt ở bên ngoài sẽ bị nhìn thấy, cho nên mới thiêu đốt đoạn xiềng xích nằm bên trong da thịt. Nếu đổi thành những tiên tào khác đến tuần tra nhà tù, chỉ sợ sẽ không phát hiện ra vấn đề này. Chỉ là nàng không gặp may, lại gặp đúng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vừa hay có một đóa Thái Sơ Hằng Hỏa, nếu không cho dù hắn phát hiện ra không gian dao động, cũng không chắc có thể biết được nữ nhân này đang dùng hỏa diễm thiêu đốt xiềng xích. Hỏa diễm thiêu đốt xiềng xích để lại dao động lực lượng, thần niệm của Lam Tiểu Bố vừa quét đến đã nhận ra ngay.

Lam Tiểu Bố cười cười, không đâm thủng nữ nhân này, cũng giống như vừa rồi hắn không vạch trần ấn ký trên người hắn của nam tử hung ác kia.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố cũng không định báo chuyện này lên trên. Thứ nhất mấy vụ án này không liên quan gì đến hắn, thứ hai hắn đến đây cũng không phải vì thăng quan phát tài.

Nữ nhân này bị bắt được giam vào ngục giam của Cấm Tiên Ti, Quảng Lễ và Giản Quân Trung có được công lao. Nếu như nữ nhân này lại trốn, người chịu tội cũng không phải là Quảng Lễ và Giản Quân Trung.

Lam Tiểu Bố quay người đi định tiếp tục xem xét ở phía trước, đã nghe thấy một tiếng nói cực nhỏ truyền đến bên tai, “Ta bị oan, hơn nữa ta biết ở đâu có thứ để tiên diễm niết bàn.”

Lam Tiểu Bố giật mình, nhưng mà hắn vẫn không dừng bước và vẫn tiến về phía trước.

Trong lòng hắn âm thầm sợ hãi thán phục nữ nhân này quan sát thật cẩn thận, đối phương nhất định đã biết mình đã phát hiện ra bí mật của nàng, đồng thời nghi ngờ hắn cũng có một đóa hỏa diễm, cho nên mới đánh cược một lần nói ra lời nói này.

Theo Lam Tiểu Bố thấy, nữ nhân này không thể không cược, nàng cũng không biết mình có báo chuyện này lên trên hay không, nếu như hắn báo chuyện này lên, nữ nhân này cũng xong đời luôn rồi.

Lúc thần niệm của hắn tập trung về vị trí bị đốt kia, nữ nhân kia nhất định cũng cảm nhận được. Chỉ có người có được tiên diễm, mới có thể cảm nhận được lực lượng thiêu đốt của tiên diễm trên xiềng xích.

Thứ để tiên diễm niết bàn, Lam Tiểu Bố đương nhiên là cần rồi, hỏa diễm của hắn là tiên diễm cấp hai, cũng chưa niết bàn. Hỏa Bản Nguyên Thạch còn chưa đủ để Thái Sơ Hằng Hỏa niết bàn.

Nhưng mà hỏa diễm còn chưa niết bàn vẫn có thể tấn cấp lên tiên diễm cấp chín, sau khi đến tiên diễm cấp chín rồi thì không thể nào tấn cấp lên được nữa. Đồng thời tiên diễm không niết bàn so với tiên diễm niết bàn, chênh lệch rất lớn.

Tiên diễm niết bàn không nhất định phải là lúc tiên diễm cấp một thì niết bàn, mà từ lúc tiên diễm ở cấp một đến cấp chín, đều có thể niết bàn.

Vừa rồi nữ nhân kia nói nàng biết thứ giúp tiên diễm niết bàn, đó chính là đang đánh cược mình có cảm thấy hứng thú với vật này hay không.

Lam Tiểu Bố quả thật có hứng thú với thứ này, hắn khẳng định ở đây có một lượng lớn trận pháp Giám Sát, cho nên mới không trả lời đối phương. Nhưng lời nói của nữ nhân này có chút tác dụng. Lam Tiểu Bố quyết định quay về tra bản án của nữ nhân này một chút.

“Lam Tiểu Bố, ngươi đến đây một chút.” Lam Tiểu Bố vừa kiểm tra nhà tù xong, Công Lương Dạ đã vẫy vẫy tay gọi Lam Tiểu Bố đến.

Lam Tiểu Bố vốn định đi xem bản án của nữ nhân kia một chút, Công Lương Dạ không tìm hắn, hắn cũng phải đến tìm Công Lương Dạ. Với cấp bậc bây giờ của hắn, khẳng định không thể lấy được tư liệu bản án của nữ nhân kia.

“Lam Tiểu Bố, bởi vì chuyện của phường thị Ô Mỗ, người ở Cấm Tiên Ti đều đã phái đi hết rồi, bây giờ những người đang ở nhà nghỉ ngơi cũng phải đến làm việc, bao gồm cả tiên tào Quảng Lễ và tiên tào Giản Quân Trung mà ngươi quen. Cho nên người không thể không ra ngoài làm việc, ở đây có một vụ án, là bản án Hi Đồ ở Bách Khê tiên giác bị giết tại nhà…”

Công Lương Dạ còn chưa nói hết lời, Lam Tiểu Bố đã ngây ngẩn cả người, thật sự còn quản đến chuyện sinh tử tồn vong của tu sĩ bình thường nữa à? Hắn cho rằng Cấm Tiên Ti ra quy định này chỉ mang ý nghĩa tượng trưng mà thôi. Nhiệm vụ chủ yếu của Cấm Tiên Ti là đả kích tu sĩ đối nghịch với nơi này và Tiên Đình, đồng thời đuổi bắt loại người này.

Sau khi nghe Công Lương Dạ nói một tu sĩ nho nhỏ bị giết tại nhà, Cấm Tiên Ti cũng sẽ phái tiên tào đến điều tra, trong lòng Lam Tiểu

Bố đột nhiên có thêm cảm giác tán đồng với Cấm Tiên Ti. Hắn nghĩ loại chuyện này chỉ có Mưu Bắc đại tiên thành mới có, xem ra không phải như vậy.

Chuyện này cũng có thể lý giải được, khi các loại vật liệu tu luyện ở một Tiên vực đã được phân chia hết, những cường giả kia hoặc là những tu sĩ có thu nhập ổn đinh, đều hi vọng có thể sinh hoạt bình yên. Cho nên Cấm Tiên Ti đã xuất hiện, chuyên ngăn chặn và trừng trị những nhân tố phá hư sự ổn định.

Cho dù hắn chỉ là một tiên tào mới nhậm chức chưa được một ngày, Cấm Tiên Ti có thể phái hắn đi, vậy đã cho thấy rõ thái độ của mình. Cho dù trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, phái hắn ra ngoài chỉ là đang làm dáng mà thôi. Nhưng có thể làm dáng so với không thể làm dáng, đó là hoàn toàn khác biệt.

“Nếu như một người không đủ, ngươi có thể dẫn theo một tiên vệ, thế nào?” Công Lương Dạ nói xong thì nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vội vàng ôm quyền nói, “Đương nhiên là có thể, bây giờ ta cũng là một thành viên của Cấm Tiên Ti, dốc sức vì Cấm Tiên Ti là chuyện đương nhiên. Chỉ là ta muốn đến tầng năm tra một chút tư liệu để hiểu rõ về vụ án này một chút.”

Công Lương Dạ nao nao, sau đó lập tức gật đầu đồng ý, hắn vô cùng hài lòng với Lam Tiểu Bố, hắn gật đầu, lấy ra một cái ngọc bài đưa cho Lam Tiểu Bố, “Bây giờ ngươi chỉ mới là tiên tào cấp một, không có tư cách đi lục tìm tư liệu, vậy cứ dùng ngọc bài của ta mà đi tìm. Sau khi tra xong, ngươi có thể chọn một tiên vệ đi cùng mình. Ta phải lập tức ra ngoài, ngọc bài này ngày mai ngươi trả lại cho ta cũng được.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nhận lấy ngọc bài, “Đa tạ Công Lương tiên tào, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Chương 477: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (2)

Công Lương Dạ cười cười, không nói gì thêm.

Lam Tiểu Bố chỉ mới là một tiên tào mới, hoàn toàn không cần hứa hẹn bất cứ chuyện gì. COn chuyện đi điều tra bản án Hi Đồ, cũng chỉ là để cho người khác nhìn thấy thái độ của Cấm Tiên Ti đối với chuyện này mà thôi, cũng không phải muốn giải quyết triệt để chuyện này. Nếu như chuyện nào Cấm Tiên Ti cũng có thể giải quyết được, vậy thì Cấm Tiên Ti không cần nghỉ ngơi nữa, ngày nào cũng phải điều tra các loại bản án.

Sau khi Công Lương Dạ rời đi, Lam Tiểu Bố lập tức đi lên tầng năm. Tài liệu mà hắn muốn tra cũng không phải là bản án Hi Đồ bị giết, mà là bản án của nữ nhân trong phòng giam kia, trừ cái đó ra, bản án của tên nam tử đã để ấn ký thần niệm trên người hắn cũng phải tra một chút

…

Ở ngay lối ra vào tầng năm có một nữ tử trung niên đang ngồi, Lam Tiểu Bố vừa đến tầng năm, ánh mắt của nữ tử trung niên này đã nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Đây tuyệt đối là một Tiên Vương, Lam Tiểu Bố đã từng hợp tác với rất nhiều Tiên Vương, nữ nhân trước mắt này chắc chắn là Tiên Vương, hơn nữa còn là Tiên Vương hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố cẩn thận lấy ngọc bài của Công Lương Dạ đưa cho nử tữ trung niên này, “Tiền bối, vãn bối muốn vào trong tra bản án một chút.”

“Ngươi mới tới hôm qua, hôm nay đã tra án rồi?” Nữ tử nhìn Lam Tiểu Bố, thần niệm tựa như phải xuyên qua thức hải của Lam Tiểu Bố, thấy rõ được suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, “Ta cũng không muốn đâu, chỉ là do chuyện ở phường thị Ô Mỗ, người của Cấm Tiên Ti hoàn toàn không đủ, Công Lương tiên tào đành phải gọi ta đến cho đủ số.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị tư thế đi về. Trong mắt nữ tử trung niên này, tư thế của Lam Tiểu Bố có nghĩa là chỉ cần mình hơi phản đối một chút là hắn có thể tìm được cớ mà đi.

“Đi vào đi, cho ngươi một canh giờ.” Nữ tử trung niên này vung tay lên một cái, một cái cửa đột ngột xuất hiện tại trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lập tức biết được, ở trên cảnh cửa này còn có mấy cái cửa nữa, đều bị cấm chế khóa lại. Xem ra cửa mà hắn được tiến vào là cánh cửa phái dưới cùng, cũng chính là những bản án đơn giản nhất

Cho dù Lam Tiểu Bố biết đến đây tìm tư liệu không hề bị hạn chế thời gian, nhưng hắn vẫn cảm tạ một câu, sau đó tiến vào trong phòng tài liệu.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố cho rằng chỉ cần hắn bước từng bước lật từng cái hồ sơ, mới có thể tìm được hồ sơ bản án của nữ nhân kia. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố bất ngờ là, khi hắn đi vào đã lập tức nhìn thấy trên từng hàng tư liệu đều có trận pháp bình phong nhỏ. Hơn nữa trên trận pháp bình phong này còn có hình ảnh và tên của người có liên quan đến vụ án, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, đã lập tức nhìn thấy bản án cũ của nữ nhân kia. Trừ bản án của nữ nhân kia, Lam Tiểu Bố còn phát hiện được bản án của tên nam tử hung ác đã để lại ấn ký thần niệm trên người hắn.

Bản án của hai người này hắn đều có thể nhìn thấy, xem ra còn chưa đến trình độ cơ mật. Lam Tiểu Bố làm bộ lật giở hơn mười bộ tài liệu mà hắn không muốn nhìn, tùy tiện xem một lát, sau đó mới đến chỗ bản án của nữ nhân kia.

Cúc Tú Nhược, ở Lạc Chân tiên thành của Giang Diễn Tiên Đạo, tu vi Huyền Tiên sơ kỳ. Ma Huyền tiên lịch kỷ nguyên 321 ngày 21 tháng 4 năm 561, vì một hỏa diễm mà giết chết đạo lữ Dương Phụ Thanh, diệt khẩu em chồng là Thạch Yến. Sau khi rời khỏi Lạc Chân tiên thành, lại giết chết ba hộ vệ tiên thành, trốn vào hư không bên ngoài Ma Huyền Tiên Vực.

Ma Huyền tiên lịch kỷ nguyên 321 ngày 30 tháng 5 năm 562, bị tiên tào cấp hai Quảng Lễ, tiên tào cấp hai Giản Quân Trung của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo bắt được từ hư không về, bị giam vào trong địa lao của Cấm Tiên Ti, chờ ngày xét xử.

Lam Tiểu Bố đặt hồ sơ xuống, trong lòng hắn vô cùng khó hiểu. Trên hồ sơ viết rõ Cúc Tú Nhược vì một đóa hỏa diễm, giết người bên cạnh mình, sau đó trốn vào trong hư không. Đã như vậy thì vì sao đóa hỏa diễm kia vẫn còn trên người Cúc Tú Nhược?

Sau khi bị bắt về, không phải nên lấy đóa hỏa diễm kia trước sao?

Cho dù Cúc Tú Nhược bị vu oan, nhưng chuyện nàng có một đóa hỏa diễm chỉ cần có người biết thì cũng sẽ bị lấy đi mà? Lam Tiểu Bố không tin toàn bộ tu sĩ ở Thăng Tinh Tiên Đình lại cao thượng như vậy, biết rõ trong địa lao, trên người một người không có bối cảnh gì có một đóa hỏa diễm mà vẫn không có ai đến cướp đoạt.

Phải biết là những thứ như hỏa diễm, cho dù là Tiên Đế cũng muốn cướp đoạt, đây là tài nguyên khan hiếm. Một tu tiên giả, nếu như có được một đóa hỏa diễm, cho dù là con đường Tiên Đạo hay bảo vệ sinh mạng đều sẽ khác biệt hoàn toàn. Nhìn xem những người có được hỏa diễm ở vũ trụ Đại Hoang trước đây, ai mà không phải là đại lão?

Khả năng duy nhất là, đóa hỏa diễm trên người Cúc Tú Nhược là do người khác bịa ra. Mọi người đều biết đây là chuyện bịa đặt, cho nên không ai để ý đến. Nhưng lại không ngờ rằng chuyện này lại là sự thật, trên người Cúc Tú Nhược vừa hay có một đóa hỏa diễm.

Cho dù nói như thế nào, vụ án này nhất định có vấn đề, vấn đề chính là đóa hỏa diễm trên người Cúc Tú Nhược.

Bởi vì hồ sơ này, Lam Tiểu Bố cũng đã hiểu rõ một chút, đó chính là Ma Huyền Tiên Vực chắc hẳn không phải là Ngũ Vũ Tiên giới. Ngũ Vũ Tiên giới mới dung hợp được bao nhiêu năm chứ? Không thể nào hoàn thiện được đến mức này. Thậm chí chuyện gì cũng có thể căn cứ vào luật pháp Tiên Đình để xử lý. Hơn nữa dựa vào ngày tháng trên này, cũng có thể biết được Ma Huyền Tiên Vực và Ngũ Vũ Tiên giới không có chút liên quan nào.

Lam Tiểu Bố lại đến bên cạnh hồ sơ của nam tử hung ác kia, bản án của Cúc Tú Nhược hắn quyết định tìm lúc nào đó đến hỏi nữ nhân kia, rốt cuộc là như thế nào.

Chương 478: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (1)

Lam Tiểu Bố cầm hồ sơ của nam tử hung ác kia lên, thần niệm quét qua một chút.

Biện Vu Phong, cướp đường, Ma Huyền tiên lịch 320 kỷ nguyên, ngày 12 tháng 3 năm 7600, tại Bắc Giang tiên hộ đốc phủ Giang Diễn Tiên Đạo, chặn giết 171 người của thương đội Hành Ngọc thương lâu ở bên ngoài phường thị Hòa Ninh. Ma Huyền tiên lịch 320 kỷ nguyên ngày 19 tháng 6 năm 7600, chặn giết Trị Phong An ở bên ngoài Thiên Uẩn tiên thành ở Bắc Giang tiên hộ đốc phủ Giang Diễn Tiên Đạo, cướp một đầu Mộc Tiên Linh mạch cực phẩm…”

Lam Tiểu Bố càng xem càng thấy kinh hãi, phía sau còn ghi chép hơn ngàn mục, đây là chỉ ở Bắc Giang tiên hộ đốc phủ Giang Diễn Tiên Đạo, có thể tưởng tượng gia hỏa này là làm biết bao nhiêu chuyện cản đường cướp bóc?

Chuyện khiến trong lòng Lam Tiểu Bố ngứa ngáy nhất chính là đầu Mộc Tiên Linh mạch cực phẩm kia, nếu như hắn có được thứ này, tu vi của hắn, Đan Đạo, Trận Đạo chỉ sợ sẽ thăng lên đến mấy cấp.

Hắn là Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên Đình, sau khi tiêu diệt xong Quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền đã thu được mấy ngàn Tiên Linh mạch các loại, thế nhưng Tiên Linh mạch cực phẩm hắn còn chưa từng thấy lần nào. Hơn nữa Lam Tiểu Bố hoài nghi hắn lấy được Tiên Linh mạch thượng phẩm còn chút thiếu hụt, chủ yếu là do quy tắc thiên địa ở Linh Vi Tiên Vực quá thấp. Chỉ tiếc là hắn không thể nào so sánh dược, bởi vì cho đến bây giờ hắn vẫn không nhìn thấy các loại Tiên Linh mạch ở Ma Huyền Tiên Vực như thế nào.

Đối với ghi chép cướp đường của Biện Vu Phong, có rất nhiều của cải không được ghi chép lại, thứ có giá trị nhất chính là đầu Mộc Tiên Linh mạch cực phẩm kia.

Lam Tiểu Bố quyết định đến lúc đó sẽ đi tra một chút, cái Mộc Tiên Linh mạch cực phẩm này có còn ở trong tay Biện Vu Phong hay không, bây giờ Biện Vu Phong đang bị giam tong địa lao, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin tên gia hỏa này không có đồng đảng, chỉ cần gia hỏa này có đồng đảng, vậy thì Mộc Tiên Linh mạch cực phẩm này có thể vẫn chưa bị tìm ra.

Tu vi của Biện Vu Phong khoảng chừng Đại Ất Tiên hậu kỳ hoặc Đại Chí Tiên sơ kỳ, nếu như hắn có đồng đảng, vậy tu vi cũng sẽ ngang với hắn ta, xem ra tu vi của hắn còn chưa đủ, ít nhất phải bước vào Đại Ất Tiên mới được.

Lúc Lam Tiểu Bố đi đến chỗ hồ sơ của Hi Đồ, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, cho dù như thế nào thì nhất định cũng phải tăng tu vi lên trước đã, ít nhất phải tăng lên đên cảnh giới Đại Ất tiên.

Lam Tiểu Bố chưa từng gặp Hi Đồ, nhưng mà ở đây có hình ảnh và tên của hắn, rất dễ dàng tìm ra được. Lấy hồ sơ bản án Hi Đồ ra, nội dung vô cùng đơn giản

Hi Đồ, tu sĩ Bách Khê tiên giác, Ma Huyền tiên lịch kỷ nguyên 321 ngày mùng 7 tháng 2 năm 562, bị hại trong nhà tại Bách Khê tiên giác, vợ hắn là Thượng Quan Thiên bị trọng thương…

Trừ những thứ này ra, không còn gì cả, cái gì mà thủy tinh cầu hiện trường, ghi chép của bị hại, nhân vật khả nghi, vì sao bị hại, toàn bộ đều không có.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đúng là hố người mà, cũng may hắn cũng không phải đi tra án. Công Lương Dạ gọi hắn đi, cũng chỉ là để nói cho người khác biết, cho dù là ai bị hại, Cấm Tiên Ti đều xem trọng, nhất định sẽ phái người đến tra án.

Khi Lam Tiểu Bố rời khỏi phòng hồ sơ tầng năm, luôn cảm thấy ánh mắt của Tiên Vương ở cửa ra vào nhìn hắn rất lạ, thật giống như mục đích hắn đến đây đã bị đối phương nhìn thấu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng cáo từ rồi xuống lầu, nếu như chuyện hắn chú ý đến bản án của Cúc Tú Nhược bị phát hiện, vậy thì không tốt lắm. Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng mình đã che giấu rất tốt, trước đó hắn đã nhìn qua mười mấy hồ sơ, hắn không tin đối phương có thể biết được bản án hắn cần tìm hiểu là của Cúc Tú Nhược.

“Ta đang định đến Bách Khê tiên giác phá án, có tiên vệ nào đồng ý đi cùng ta hay không?” Lam Tiểu Bố đi đến lầu một, nói một câu.

Lam Tiểu Bố biết tiên vệ khác với tiên tào, mặc dù tiên vệ không có nguy hiểm gì, thế nhưng không thể nào so được với tiên tào. Tiên tào mới có tư cách ra ngoài phát tài, hơn nữa chỉ có tiên tào mới có cơ hội thăng cấp. Cho nên bất kỳ một tiên vệ nào cũng đều khát vọng có thể trở thành tiên tào. Nói một cách khác, tiên vệ chính là dân quân, còn tiên tào chính là cảnh sát trong biên chế đường đường chính chính

Theo Lam Tiểu Bố, chỉ cần mình hét lên một câu, khẳng định sẽ lập tức có một đám người tự ứng cử đi theo mình, sau đó hắn sẽ tùy tiện chọn một người.

Nhưng tình huống thực tế lại khiến Lam Tiểu Bố vô cùng xấu hổ, hắn nói cả buổi chiều mà không có một ai đứng ra.

Lam Tiểu Bố chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu ra được, tiên tào quả thật có thể đề bạt tiên vệ, cũng giống như hắn chính là do Quảng Lễ cất nhắc lên. Nhưng không phải tất cả tiên tào đều có giá trị, hắn chỉ là tiên tào mới nhận chức được một ngày, trong Cấm Tiên Ti rõ ràng không có chút giá trị nào.

Vô số tiên vệ điều hiểu rõ, đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn chỉ sợ cũng không thể thoát khỏi vận mệnh tiên vệ. Hơn nữa tiên vệ đi theo tiên tào lăn lộn, cũng có quy tắc ngầm. Làm một tiên vệ, hôm nay ngươi đi theo tiên tào này, ngày mai lại đi theo tiên tào khác, cuối cùng sẽ trở thành tiên vệ không được coi trọng nhất. Đói với tiên vệ mà nói, nhắm ngay mục tiêu, lựa chọn một tiên tào lăn lộn cùng mới là quan trọng nhất.

Lam Tiểu Bố cảm thán, xem ra chỉ có thể đi Bách Khê tiên giác một mình mà thôi. Tiên giới và phàm tục thật ra cũng không khác nhau chút nào, mọi người đều nhìn vào lợi ích mà nói chuyện.

“Tiểu Bố đại ca, ta có thể đi cùng ngươi không?” Một giọng nói không tự tin lắm vang lên, Lam Tiểu Bố thấy người vừa nói là một tên tiên vệ canh cửa.

Nếu như tiên vệ cùng chia cấp bậc thì tiên vệ canh cửa nhất định là thấp nhất.

Chương 479: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (2)

“Đương nhiên có thể, đi thôi. Đúng rồi, ngươi tên là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Dáng người của tên tiên vệ này không cao, tướng mạo cũng cực kỳ bình thường, tiên nguyên trên người cũng vậy, tu vi là Chân Tiên hậu kỳ.

“Đa tạ Tiểu Bố đại ca, ta tên là Chủng Dịch.” Tiên vệ này kích động nói.

Tiên vệ bị Lam Tiểu Bố gọi đi, người phụ trách tiên vệ nơi này sẽ tự động sắp xếp người khác làm.

…

“Chủng Dịch, ngươi có biết gì về Bách Khê tiên giác không?” Sau khi rời khỏi Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố hỏi.

Sau khi rời khỏi Cấm Tiên Ti rồi, gan của Chủng Dịch hình như cũng lớn hơn nhiều, “Tiểu Bố đại ca, ta chính là người đến từ Bách Khê tiên giác, bây giờ cũng đang ở Bách Khê tiên giác.”

Nghe thấy Chủng Dịch nói đang ở Bách Khê tiên giác, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhanh chóng hỏi một chút tình huống về Bách Khê tiên giác.

Sau khi Chủng Dịch giới thiệu qua, Lam Tiểu Bố đã hiểu đại khái về Bách Khê tiên giác. Đây cũng được xem là nơi cư trú không tệ lắm, cách phường thị Ô Mỗ cũng không xa. Điều này khiến Lam Tiểu Bố nghĩ đến bản án ở phường thị Ô Mỗ mà Công Lương Dạ nói đến lúc trước.

Chỉ nửa ngày sau, hai người đã đến Bách Khê tiên giác.

Nơi này có bố trí một Tụ Linh tiên trận cấp ba, cũng không tệ lắm. Thỉnh thoảng có một ít phi thuyền ra vào, từ động tĩnh tu luyện ở Bách Khê tiên giác có thể thấy được, nơi này chắc không có cường giả nào.

“Đi thôi, đến nhà Hi Đồ xem xét hiện trường trước.” Lúc đầu Lam Tiểu Bố cũng không phải đến phá án, hắn chỉ là người đi ngang qua sân khấu mà thôi, hắn còn muốn xuống nhà tù dưới đất đi dạo một vòng, chủ yếu là tìm hiểu một chút tin tức về bản án của Cúc Tú Nhược.

Chỗ ở của Hi Đồ rất dễ tìm, ngay ở vị trí trung tâm của Bách Khê tiên giác.

Lam Tiểu Bố còn chưa đến chỗ ở của Hi Đồ, thần niệm đã phát hiện ra một cấm trận phòng ngự. Đây cũng là trận pháp bảo vệ hiện trường.

Cho dù nói như thế nào, nếu đã đến nơi này rồi, Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng muốn đi vào xem tình hình một chút.

Bởi vì Lam Tiểu Bố là đại biểu của Cấm Tiên Ti đến đây, cho nên trừ hắn và Chủng Dịch ra, tiên giáp quan Chung Chí An của Bách Khê tiên giác cũng đi cùng.

Sau khi tiến vào phòng ngự trận, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một vị nam tử trung niên đang nằm sấp trên mặt đất. Trên mi tâm của hắn có một lỗ máu. Xem ra là mi tâm bị thương, hủy Nguyên Thần trước rồi mới giết.

“Thượng Quan Thiên đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi.

Tiên giáp quan Chung Chí An vội vàng nói, “Sau khi Hi Đồ bị giết, vì Thượng Quan Thiên có một món pháp bảo phòng ngự tốt cho nên mới trốn thoát được một mạng. Bây giờ nàng không dám ở lại Bách Khê tiên giác nữa, mà quay về nơi ở của Thượng Quan tiên tộc.”

Không cần hỏi, Lam Tiểu Bố cũng biết Thượng Quan tiên tộc này nhất định là một gia tộc tu tiên không nhỏ. Điều này khiến Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu một chút, Thượng Quan Thiên xuất thân từ một gia tộc tu tiên không nhỏ, sao lại trở thành đạo lữ của Hi Đồ?

Hi Đồ rõ ràng là một nhân vật nhỏ không hề có bối cảnh gì cả, nhìn thái độ đối với bản án của hắn là biết.

Trên thực tế ở Tiên giới, quan niệm về đẳng cấp còn nặng hơn ở phàm tục rất nhiều, nếu như không có xuất thân tốt, tư chất cũng tầm thường, vậy thì rất khó có được đạo lữ từ đại gia tộc tu tiên.

Tướng mạo của Thượng Quan Thiên, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy trên bình phong trận pháp, tuyệt đối được xem là một mỹ nữ.

Cho dù đoán được Thượng Quan tiên tộc có uy danh không nhỏ, Lam

Tiểu Bố vẫn hỏi thăm một chút, “Chung tiên giáp, xin hỏi Thượng Quan tiên tộc là gia tộc như thế nào?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, trong mắt Chung Chí An lộ ra chút khó hiểu, nhưng mà vẫn nhanh chóng trả lời, “Thượng Quan gia tộc là một trong mười gia tộc tu tiên lớn ở Bắc Giang tiên hộ đốc phủ, thực lực hoàn toàn không phải nơi mà Bách Khê tiên giác nho nhỏ có thể so sánh được.”

Lam Tiểu Bố biết đối phương khó hiểu chuyện gì, nhất định là không hiểu tại sao mình ngay cả Thượng Quan gia tộc mà cũng không biết.

Một nữ tử xuất thân từ một trong mười đại gia tộc tu tiên của Bắc Giang tiên hộ đốc phủ lại sinh sống ở Bách Khê tiên giác, đạo lữ bị giết còn chưa tính, chính nàng còn bị thương nặng. Trong tình huống này, Thượng Quan gia tộc còn không đứng ra nói chuyện, nếu như nói chuyện này không liên quan gì đến Thượng Quan Thiên thì Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin.

Đây không phải là chuyện mà một tiên tào nho nhỏ như hắn có thể nhúng tay vào, Lam Tiểu Bố đang định rời đi, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng. Mặc dù Hi Đồ đã chết mấy tháng, nhưng đạo vận quanh người hắn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, đạo vận này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút quen thuộc.

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, tiên nguyên của hắn tràn ra, lật Hi Đồ lên. Lam Tiểu Bố đặt một ngón tay lên miệng vết thương ở mi tâm Hi Đồ, đạo vận kia càng lúc càng rõ ràng.

“Đệ Nhị Đạo Điển”?

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng khẳng định, công pháp mà Hi Đồ tu luyện chính là “Đệ Nhị Đạo Điển”. Hoặc nói cách khác thì gần đây Hi

Đồ tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”. Sau khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo vận của “Đệ Nhị Đạo Điển”, không chút do dự để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên mô hình đạo vận đang lưu chuyển xung quanh Hi Đồ.

“Đệ Nhị Đạo Điển” là hắn đưa cho Liễu Ly, bởi vì Liễu Ly đã từng học “Đệ Nhị Đạo Điển”, cho nên Lam Tiểu Bố mới cảm nhận được loạiđạo vận quen thuộc này.

Trừ Liễu Ly ra, học được Vũ Trụ Duy Mô còn có mấy cường giả của Tây Côn Lôn phái. Lam Tiểu Bố hoài nghi “Đệ Nhị Đạo Điển” ở đây có thể là do Liễu Ly đánh rơi, bởi vì Tây Côn Lôn phái đang ở Nguyên Châu.

Lúc đó khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp, cường giả kia quả thật sẽ dựa vào cấp độ mà phân chia giới vực lại một lần nữa. Sở dĩ hắn có thể xuất hiện ở Linh Vi Tiên Vực, là bởi vì hắn vốn đã đến cửu trọng thiên ở vũ trụ Đại Hoang. Nguyên Châu thì khác, Nguyên Châu nhất định sẽ bị chia thành thế giới tu chân cấp thấp. Cho nên người Nguyên Châu tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển” không nên xuất hiện ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 480: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (3)

Nhưng nếu nói ngược lại thì, cho dù người từng tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển” ở Nguyên Châu xuất hiện ở Ngũ Vũ Tiên giới, mà nơi này lại là Ma Huyền Tiên Vực, hoàn toàn không thuộc về Ngũ Vũ Tiên giới. Đã như vậy thế thì tu sĩ Nguyên Châu lại càng không có khả năng xuât hiện ở đây.

Lúc đó Liễu Ly giúp hắn lấy được Thất âm Kích, bị truyền tống hư không cuốn đi. Lúc đó Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng Liễu Ly bị truyền tống đến cửu trọng thiên, cũng chính là vũ trụ Đại Hoang giống như hắn. Bây giờ xem ra, Liễu Ly rất có thể không bị cuốn đến vũ trụ Đại Hoang mà là ở Ma Huyền Tiên Vực này.

Nếu như Liễu Ly xuất hiện ở Ma Huyền Tiên Vực, vậy thì mọi thứ đều thông suốt. “Đệ Nhị Đạo Điển” của Liễu Ly bị người ta cướp đi, Liễu Ly bây giờ tuyệt đối là lành ít dữ nhiều.

Đương nhiên cũng có một khả năng rất nhỏ là cái “Đệ Nhị Đạo Điển” này là từ một mạch khác truyền thừa lại.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, nhìn Chủng Dịch hỏi, “Chủng Dịch, ngươi có muốn ở lại bên cạnh ta, làm một tùy ban của tiên tào cấp một này?”

Tiên tào của Cấm Tiên Ti có thể có tiên vệ tùy ban, ý chính là tâm phúc. Một khi tiên vệ thành tâm phúc của tiên tào, vậy thì chỉ có thể vĩnh viễn đi theo tiên tào này. Tiên tào phát đạt, ngươi cũng phát đạt, tiên tào bị chèn ép, ngươi cũng không thể nào lăn lộn ngoài đời được nữa.

Ở Cấm Tiên Ti, tiên vệ trở thành tùy ban của tiên tào cũng không ít, nhưng mà cũng là những tiên tào có chút thân phận. Giống như loại tiên tào có bối cảnh như Quảng Lễ, có rất nhiều tiên vệ muốn trở thành tùy ban của hắn. Nhưng mà Quảng Lễ có thói quen thích hợp tác với Giản Quân Trung, không muốn có tiên vệ tùy ban thôi.

Chủng Dịch sửng sốt, lập tức lớn tiếng nói, “Tiểu Bố đại ca, ta đồng ý trở thành tiên vệ tùy ban của ngươi, đi theo đại ca dốc sức làm việc.”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Chủng Dịch, sau đó nói với Chung Chí An, “Chung tiên giáp, bản án của Hi Đồ có chút đặc biệt. Có người tìm ta, đồng thời nói cho ta biết, chỉ cần chuyện Hi Đồ bị giết có được chứng cứ rõ ràng, sẽ tặng một viên Phá Huyền Đan.”

Nếu như Chủng Dịch không muốn trở thành tùy ban của hắn, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ tránh mặt Chủng Dịch rồi nói những lời này. Bây giờ Chủng Dịch đã là tiên vệ tùy ban của hắn, vậy thì chính là người một nhà.

“Cái gì?” Chung Chí An giật mình, không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố.

Phá Huyền Đan đó, hắn nằm mơ cũng muốn có được thứ này. Hắn là Kim Tiên hậu kỳ không biết đã bao nhiêu năm rồi, nếu như có một viên Phá Huyền Đan, hắn sẽ có cơ hội bước ra khỏi Kim Tiên, tấn cấp lên cảnh giới Huyền Tiên. Một khi đến Huyền Tiên, nơi mà hắn có thể đi được ở Giang Diễn Tiên Đạo cũng nhiều hơn.

Nghe thấy Phá Huyền Đan, Chủng Dịch cũng lộ ra ánh mắt hâm mộ, mặc dù hắn mới là Chân Tiên hậu kỳ, nhưng có được Phá Huyền Đan, trong tương lai hắn cũng có thể dùng được.

Sắc mặt Chung Chí An thay đổi mấy lần, sau đó vươn tay ra hạ cấm chế cách âm, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam tiên tào, ta sẽ nói mọi chuyện mà ta biết được cho ngươi nghe, có giá trị hay không tự ngươi phán đoán là được. Mong rằng Lam tiên tào sẽ không tiết lộ những chuyện này là do ta nói.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, “Chung tiên giáp xin cứ yên tâm, giữ bí mật là yêu cầu đầu tiên của Cấm Tiên Ti ta. Ta là một tiên tào của Cấm Tiên Ti, chắc chắn sẽ không tiết lộ tin tức.”

Chung Chí An nói, “Trước khi Hi Đồ xảy ra chuyện, hắn đã từng đi đến Cảnh Vương tiên phủ một chuyến. Lúc trở về, hắn hình như rất vui vẻ, hơn nữa hắn cũng không tiếp tục làm việc nữa…”

“Hắn đi Cảnh Vương tiên phủ để làm gì? Công việc của hắn là gì?”

Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Chung Chí An giải thích, “Hi Đồ vốn là một tiên tượng, chuyên đi xây dựng đình các cao lầu. Cảnh Vương tiên phủ muốn xây dựng một đài xem múa, cho nên hắn đã đi làm mấy tháng.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, Hi Đồ là một công nhân xây dựng, nói trắng ra là làm công cho cường giả mà thôi.

“Dựa theo tình hình trước kia, sau khi Hi Đồ hoàn thành xong tòa tiên lâu này, sẽ quay về nhà nghỉ ngơi tối đa ba ngày, sau đó sẽ nhận công việc thứ hai. Cho dù có muốn tu luyện, hắn cũng sẽ không thể tu luyện quá một tháng. Mà lần này từ sau khi từ Cảnh Vương tiên phủ trở về, hắn nghỉ ngơi gần năm tháng, chưa bao giờ thấy hắn đi ra ngoài, chắc hẳn là ở nhà bế quan. Ta là tiên giáp trưởng ở Bách Khê tiên giác, cho nên mới biết rõ tình huống của hắn.” Chung Chí An nói.

Sở dĩ hắn không muốn nói chuyện này, bởi vì chuyện này có liên quan đến Cảnh Vương tiên phủ. Sau khi Hi Đồ từ Cảnh Vương tiên phủ trở về thì không đi ra ngoài, sau đó lại bị giết.

“Cảnh Vương tiên phủ ở đâu? Thân phận của Cảnh Vương là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ vấn đề mà mình đang hỏi này rất ngu ngốc, sẽ khiến Chung Chí An hoài nghi. Nhưng mà hắn khẳng định Chung Chí An kiêng kị Cảnh Vương, nếu không cũng sẽ không tiết lộ vấn đề râu ria này, còn có thể liên lụy đến Cảnh Vương.

Quả nhiên sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, Chung Chí An hơi kinh ngạc, tiên tào ở Cấm Tiên Ti mà còn không biết Cảnh Vương tiên phủ? Nghĩ đến trước đó Lam Tiểu Bố cũng không biết gia tộc tu tiên

Thượng Quan, Chung Chí An có chút hoài nghi Lam Tiểu Bố từ nơi khác tới, chỉ vì có quan hệ nên mới được vào Cấm Tiên Ti.

Hắn nhanh chóng đáp lại, “Cảnh Vương chính là con trai thứ bảy của Thăng Tinh Tiên Đình Vương, phủ của hắn ở ngay Giang Diễn Tiên Đạo. Cảnh Vương là một Tiên Vương, cộng thêm chuyện cha của hắn là Tiên Đình Vương, cho nên địa vị của hắn ở Giang Diễn Tiên Đạo vô cùng cao.”

Lam Tiểu Bố không tiếp tục hỏi thăm về Cảnh Vương nữa mà hỏi về Thượng Quan gia, “Người có tu vi cao nhất ở Thượng Quan gia là ai? Tu vi là gì?”

Chuyện của Cảnh Vương tiên phủ hỏi một chút là được rồi, Lam Tiểu Bố khẳng định Cảnh Vương không biết chuyện về “Đệ Nhị Đạo Điển”, nếu như Cảnh Vương biết, “Đệ Nhị Đạo Điển” sao có thể để Hi Đồ mang về tu luyện?

Chương 481: Thu hồi đạo điển. (1)

Còn về con đường tắt mà Hi Đồ có được “Đệ Nhị Đạo Điển”, đầu tiên là lấy được ở Cảnh Vương tiên phủ, nhưng chuyện này ở Cảnh Vương tiên phủ không có ai biết, thứ hai là Hi Đồ lấy được trên đường đi đến Cảnh Vương tiên phủ. Bởi vì Cảnh Vương tiên phủ không ai biết, cho nên Lam Tiểu Bố nghĩ khả năng thứ hai lớn hơn.

“Là Thượng Quan Tiểu Tiểu, hắn là đệ đệ của Thượng Quan Thiên, nhưng tư chất vô cùng nghịch thiên, đồng thời đã gia nhập Cửu Loan sơn. Bây giờ là Đại Chí Tiên hậu kỳ, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bước vào cảnh giới Đại la Tiên.” Chung Chí An trả lời.

“Vậy có thể nói cho ta biết, vì sao Thượng Quan Thiên lại gả cho Hi Đồ không?”

Chung Chí An nói, “Ta cũng không biết, nhưng Thượng Quan Thiên là người thiện lương ôn hòa, chưa bao giờ mượn gia tộc để chèn ép người ở Bách Khê tiên giác bao giờ.”

Lam Tiểu Bố lấy Phá Huyền Đan trong tay ra đưa cho Chung Chí An, “Đa tạ Chung tiên giáp, ta đã hỏi xong.”

Chung Chí An kích động nắm lấy bình ngọc, liên tiếp nói cảm ơn. Lam Tiểu Bố biết lúc này Chung Chí An chỉ muốn quay về bế quan, cho nên hắn dứt khoát cáo từ.

“Chúng ta quay về Cấm Tiên Ti luôn ạ?” Sau khi rời khỏi Bách Khê tiên giác rồi, Chủng Dịch hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Tạm thời không quay về, chúng ta đến Thượng Quan gia một chuyến.

Bởi vì thời gian quá lâu, Vũ Trụ Duy Mô chỉ có thể tạo dựng ra dao động của hai loại đạo vận trên người Hi Đồ, trong đó có một đạo vận là của “Đệ Nhị Đạo Điển”, còn một loại nữa Lam Tiểu Bố chưa từng tiếp xúc đến, nhưng mà đạo vận này có sát khí. Loại đạo vận ẩn chứa sát khí này, hẳn là công pháp mà người giết chết Hi Đồ tu luyện.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố loại bỏ nghi vấn từ Thượng Quan Thiên, theo lời Chung Chí An nói, Thượng Quan Thiên là một người thiện lương ôn hòa, rõ ràng sẽ không có khả năng ẩn chứa sát khí này. Chính bởi vì Hi Đồ không phải do Thượng Quan Thiên giết Lam Tiểu Bố mới muốn đến Thượng Quan gia tìm hiểu một chút.

…

Lam Tiểu Bố và Chủng Dịch vừa đến bên ngoài Thượng Quan gia tộc, ngoại sự trưởng lão Thượng Quan Hỉ của Thượng Quan gia tộc đã ra nghênh đón, “Hoan nghênh tiên tào của Cấm Tiên Ti đến Thượng

Quan gia ta.”

Chủng Dịch đứng bên cạnh nói, “Tiểu Bố đại ca, đây là trưởng lão ngoại sự của Thượng Quan gia, đạo hữu Thượng Quan Hỉ.”

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói “Lam Tiểu Bố Cấm Tiên Ti xin chào Thượng Quan Hỉ, vì muốn điều tra bản án Hi Đồ ở Bách Khê tiên giác, cho nên ta mới đến đây quấy rầy một lát.”

Thượng Quan Hi thở dài nói, “Nếu như Lam tiên tào đến tìm Thượng Quan Thiên, chỉ sợ đã đi một chuyến tay không rồi.”

Có ý gì? Thượng Quan Thiên không có ở nhà mẹ đẻ?

Thượng Quan Hỉ hành tiên thủ lễ rồi nói, “Thượng Quan Thiên đã bị Bách Đoan Phục dẫn đi rồi, hắn nói Hi Đồ bị hại, Thiên Thiên ở lại Thượng Quan gia cũng không an toàn, cho nên đã dẫn Thiên Thiên đi.”

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, đang lừa hắn đấy à? Thượng Quan Thiên ở lại Thượng Quan gia tộc không an toàn, sau đó bị Bách Đoan Phục dẫn đi?

Thượng Quan Hỉ biết Lam Tiểu Bố đang nghĩ gì, vội vàng nói, “Bách Đoan gia từng đến đây cầu hôn cho Bách Đoan Phục, chính là muốn cầu hôn Thiên Thiên cho Bách Đoan Phục, nhưng Thiên Thiên đã sớm được cha nàng hứa gả cho Hi Đồ, cho nên mới không đồng ý với Bách Đoan Phục. Sau này Bách Đoan Phục gia nhập Thất Tuyết Tiên Môn, cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Lần này đạo lữ của Thiên Thiên bị hại, đúng lúc Bách Đoan Phục trở về, cho nên đã dẫn Thiên Thiên đi.”

Chủng Dịch vội vàng truyền âm nói, “Bách Đoan Phục chính là thiên tài đứng đầu của gia tộc tu tiên Bách Đoan rất nổi danh ở Giang Diễn

Tiên Đạo, nghe đồn đã đến cảnh giới Đại La KIm Tiên, gia tộc tu tiên Bách Đoan này còn có hai Tiên Vương, thực lực mạnh mẽ. Nghe nói mẹ của Bách Đoan Phục còn là nữ nhân của Cảnh Vương, cho nên Thượng Quan gia không dám phản kháng cũng là chuyện bình thường.”

Thì ra là thế, nhưng mà chuyện này cũng quá trùng hợp rồi, Lam Tiểu Bố không tin Bách Đoan Phục thật sự vì Thượng Quan Thiên mà làm như vậy.

“Nếu đã như vậy, ta cũng không quấy rầy nữa.” Lam Tiểu Bố không chút do dự cáo từ.

Hắn có thể tra ra Thượng Quan gia tộc, nhưng không có tư cách đi thăm dò Bách Đoan Phục.

Chuyện này không thể lại lấy danh nghĩa của Cấm Tiên Ti ra làm, mà là phải lén lút đi tìm hiểu. Hắn nhất định phải nhanh chóng tấn cấp lên Đại Ất Tiên trong thời gian ngắn, nếu không mọi chuyện sẽ hỏng hết.

“Tiểu Bố đại ca, chuyện này chỉ sợ không thể điều tra được.” Chủng Dịch hiểu về Bách Đoan gia tộc và Cảnh Vương nhiều hơn Lam Tiểu Bố. Hắn biết rõ nếu như tiếp tục điều tra thì chính là đi tìm chết.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Chủng Dịch một cái, “Lúc quay về ngươi viết là đã từng đi điều tra hiện trường bản án ở Bách Khê tiên giác, tình huống cụ thể thì vẫn còn đang điều tra. Những chuyện khác thì không cần phải viết vào.”

Chủng Dịch cũng biết, tuyệt đối không thể viết đến Bách Đoan gia tộc và Cảnh Vương, nếu không chuyện này bọn họ cũng không thể khống chế được. Người đã bỏ ra viên Phá Huyền Đan kia, chỉ sợ cũng không muốn làm lớn chuyện.

“Xin hỏi có phải là tiên tào của Cấm Tiên Ti?” Một giọng nói thanh thúy gọi Lam Tiểu Bố lại.

Người vừa đến là một nữ tử trẻ tuổi, Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn đối phương nói, “Không sai, ta chính là tiên tào Lam Tiểu Bố của Cấm Tiên Ti, ngươi có chuyện gì không?”

Nữ tử trẻ tuổi này nhanh chóng đưa một thủy tinh cầu cho Lam Tiểu Bố, “Lam tiên tào, đây là của cô cô đưa cho ta, nàng nói nếu như có người của Cấm Tiên Ti đến tra án, vậy thì giao thủy tinh cầu này cho Cấm Tiên Ti. Còn nếu như không có thì thôi vậy. Cô cô của ta chính là Thượng Quan Thiên.”

Nói xong câu đó, nữ tử này vội vàng xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất.

Lam Tiểu Bố không mở thủy tinh cầu ra, mà cất đi, sau đó nói với Chủng Dịch, “Ngươi về Cấm Tiên Ti làm cho ta một cái án nghỉ, đại khái là một tháng đến nửa năm.”

“Được.” Mặc dù không biết Lam Tiểu Bố muốn làm gì, nhưng là một tiên vệ tùy ban, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được.

Chương 482: Thu hồi đạo điển. (2)

Tiên tào điều ra bản án, có thể xin nghỉ phép, chính vì vậy, Lam Tiểu Bố mới để Chủng Dịch quay về xử lý chuyện nghỉ phép của hắn.

…

Lam Tiểu Bố không hề quay về Cấm Tiên Ti, chuyện của Cúc Tú Nhược cũng bị hắn đặt ra sau. Đầu tiên là hắn quay lại chỗ mình ở, sau đó lập ra một đống cấm chế, lúc này mới lấy thủy tinh cầu ra.

Kích phát thủy tinh cầu, hình ảnh của Thượng Quan Thiên lập tức xuất hiện.

Trong tay Thượng Quan Thiên cầm một bản đạo điển, Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết, đó chính là "Đệ Nhị Đạo Điển" mà mình đưa cho Liễu Ly, tuyệt đối không sai.

"Phu quân ta lấy được một quyển đạo điển, phu quân ta lấy được nó từ đâu ta cũng không biết, hắn không muốn nói ra. Ta lại cảm thấy bộ đạo điển này sẽ khiến ta và phu quân chịu tai ương, đáng tiếc ta không thể nào thuyết phục được phu quân ra không tu luyện bộ đạo điển này. Nếu như có một ngày ta và phu quân ta xảy ra chuyện, thì nhất định là do bộ đạo điển này mà ra…"

HÌnh ảnh rất ngắn, chỉ mấy câu đơn giản đã kết thúc.

Liễu Ly nguy hiểm, Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, nói đến cùng vẫn là do hắn hại Liễu Ly. "Đệ Nhị Đạo Điển" là do hắn để lại cho Liễu Ly, cuối cùng Liễu Ly lại vì "Đệ Nhị Đạo Điển" mà xảy ra chuyện.

Muốn biết Liễu Ly xảy ra chuyện gì, hắn nhất định phải đến Cảnh Vương tiên phủ một chuyến.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu bố trí một Thúc Linh Trận, sau đó ném một đống tiên tinh ra. Người khác tu luyện thì bố trí Tụ Linh tiên trận, hắn tu luyện thì bố trí Thúc Linh trận.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố trực tiếp để Vũ Trụ Duy Mô khắc họa "Đệ Nhị Đạo Điển" ra. Loại bảo vật như "Đệ Nhị Đạo Điển", Lam Tiểu Bố có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

…

Vùng Bắc Giang của Giang Diễn Tiên Đạo có không ít gia tộc tu tiên, nhưng mà nổi danh nhất ở đây là mười đại gia tộc tu tiên.

Cũng là mười đại gia tộc tu tiên, nhưng gia tộc đứng thứ nhất và đứng thứ mười hoàn toàn không cùng cấp bậc. Gia tộc tu tiên đứng đầu ở Bắc Giang chính là gia tộc tu tiên Bách Đoan, mà gia tộc tu tiên đứng thứ mười ngay cả một Đại la Tiên cũng không có, nhưng gia tộc Bách Đoan lại có hai Tiên Vương.

Hôm nay là ngày lễ lớn của Bách Đoan gia tộc, nói là lễ lớn nhưng thật ra cũng chỉ có ba người tham gia, ba người này là Thái Thượng trưởng lão Bách Đoan Kỳ, gia chủ Bách Đoan Hoảng và đệ nhất thiên tài Bách Đoan Phục của Bách Đoan gia tộc.

Trong động phủ bí ẩn nhất của Bách Đoan gia tộc, gia chủ Bách Đoan Hoảng mở miệng đầu tiên, “Phục Nhi, vốn là phải cử hành nghi thức khai điển vào hai tháng trước, nhưng mà mãi cho đến hôm nay Thái Thượng trưởng lão mới trở về.”

Tướng mạo của Bách Đoan Phục hơi xấu, mắt to như bóng đèn, mặt như ngựa, nhưng mà quanh thân có đạo vận vờn quanh, tu vi cũng đã đến Đại La Tiên sơ kỳ, cũng coi như là cường giả ở Bách Đoan gia tộc.

Nghe thấy lời gia chủ nói, Bách Đoan Phục nhanh chóng đứng lên nói, ““Đệ Nhị Đạo Điển” là ma điển, chúng ta mở ma điển ra, đương nhiên cần phải cẩn thận. Hơn nữa thay đổi công pháp tu luyện, cũng là chuyện lớn của Bách Đoan gia tộc ra, chờ Thái Thượng trưởng lão trở về là chuyện đương nhiên.”

Bách Đoan gia chủ và Thái Thưởng trưởng lão vô cùng hài lòng với câu trả lời của Bách Đoan Phục, hắn gật đầu, “Ừm, vậy ngươi lấy cái “Đệ Nhị Đạo Điển” ra đi, chúng ta nhìn một chút.”

“Vâng.” Bách Đoan Phục lấy từ trong nhẫn ra một bản điển tịch đặt ở trên mặt bàn.

Bách Đoan Kỳ nhìn thấy đạo điển trước mặt, kích động đến mức tay cũng có chút run rẩy. Bản đạo điển này là một trong những bảo vật chí cao vô thượng của Tiên giới này, nghe đồn năm đó là đồ của Ma Tổ. Nếu như toàn bộ Bách Đoan gia tộc hắn đổi sang tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, trong tương lai Ma Huyền Tiên Vực chính là Tiên Vực của Bách Đoan gia tộc hắn.

Gia chủ Bách Đoan Hoảng cũng nói, “Kỳ trưởng lão là người có tu vi cao nhất ở Bách Đoan gia tộc ta, cũng là người hiểu biết nhiều nhất, Kỳ trưởng lão mở bộ đạo điển này đi. từ hôm nay trở đi, ba người chúng ta đều thay đổi công pháp tu luyện sang “Đệ Nhị Đạo Điển”, trăm năm sau, Bách Đoan gia tộc sẽ đổi sang tu “Đệ Nhị Đạo Điển”.”

Bách Đoan Kỳ xòe tay ra, từ trên không trung xuất hiện một thủy cầu, sau khi đổ đầy nước vào thủy cầu, Bách Đoan Kỳ mới rửa tay một chút.

Rửa tay trước khi mở đạo điển ra, đó chính là đang biểu thị sự tôn trọng với “Đệ Nhị Đạo Điển”, từ hôm nay trở đi, “Đệ Nhị Đạo Điển” chính là công pháp tu luyện của Bách Đoan.

Sau khi lau sạch tay của mình, lúc này Bách Đoan Kỳ mới mở trang thứ nhất ra, hắn kinh ngạc một chút, sau đó mở trang thứ hai. Đến trang thứ ba và trang thứ tư có thể nói là nhanh chóng lật qua, hơn nữa sau khi càng lật về sau, sắc mặt Bách Đoan Kỳ lại càng khó nhìn, cuối cùng hắn đặt quyển đạo điển trong tay ở trên mặt bàn.

“Thái thượng trưởng lão, đạo điển này không phải là thật sao?” Bách Đoan Phục khó hiểu nhìn Bách Đoan Kỳ, hắn đã từng lật ra nhìn thử vài trang trước, bởi vì chuyện thay đổi công pháp tu luyện không thể coi thường, cho nên loại chuyện này phải có sự đồng ý của cường giả Bách Đoan gia tộc.

Tu vi càng cao, việc thay đổi công pháp càng khó. Hắn đã là Đại La Kim Tiên, việc thay đổi công pháp đương nhiên là càng khó.

“Phục Nhi, ngươi không biết ngươi lấy phải đạo điển giả sao?” Bách Đoan Kỳ khẽ nhíu mày, nhìn Bách Đoan Phục.

Bách Đoan Phục khó hiểu nói, “Ta thấy không giống giả đâu, mặc dù ta không tu luyện, nhưng sau khi xem một vài trang đầu, đạo vận phức tạp, tuyệt đối là đạo điển tu luyện đỉnh cấp, sao có thể là giả được?”

“Ngươi đã từng nhìn qua?” Bách Đoan Kỳ kinh ngạc nhìn Bách Đoan Phục, hắn thật không ngờ Bách Đoan Phục lại từng nhìn qua đạo điển. Nếu như Bách Đoan Phục đã từng xem đạo điển, vậy đạo điển này bây giờ tại sao lại trống không?

Chương 483: Ta dạy ngươi luyện đan. (1)

Bách Đoan Hoảng hơi nghi ngờ cầm lấy đạo điển, sau đó hắn cũng giống như Bách Đoan Kỳ đặt đạo điển lại lên bàn, “Cái này cũng không thể nói là giả, mà là hoàn toàn không có.”

Bách Đoan Phục vội vàng tiến lên một bước, trực tiếp mở đạo điển trên bàn ra, trang thứ nhất, trang thứ hai…

Khi Bách Đoan Phục phát hiện bộ đạo điển này hoàn toàn trống không, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Phục Nhi, ngươi thật sự đã mở đạo điển ra rồi sao, bên trong có cái gì?” Bách Đoan Kỳ hỏi lại lần nữa.

Bách Đoan Phục khẳng định, “Đúng vậy, ta thật sự đã mở đạo điển ra, bên trong thật sự có công pháp, dòng đầu tiên là…”

Bách Đoan Phục há miệng, bỗng nhiên quên mất dòng đầu tiên trong “Đệ Nhị Đạo Điển” là gì.

Bách Đoan Kỳ thở dài, “Xem ra Phục Nhi thật sự đã lấy được bộ “Đệ Nhị Đạo Điển” thật, nếu không thì không có khả năng ngay cả một hàng chữ cũng không thể nhớ nổi như vậy. Chỉ khi nào bản gốc “Đệ Nhị Đạo Điển” xuất hiện, những bản khác mới có thể đột ngột biến mất nội dung…”

Nói đến đây, Bách Đoan Kỳ cũng cảm thấy không đúng. Nếu như là bản tàn thiên, vậy thì cũng sẽ không biến mất mới đúng. Mà bản Bách Đoan Phục lấy chính là bản “Đệ Nhị Đạo Điển” gốc, như thế thì sao có thể biến mất được? Đây chính là chỗ mâu thuẫn.

Bách Đoan Phục nói, “Thái Thượng trưởng lão, gia chủ, ta lấy được chính là bản “Đệ Nhị Đạo Điển” gốc. Bây giờ “Đệ Nhị Đạo Điển” biến mất, khả năng duy nhất là xuất hiện một bản “Đệ Nhị Đạo Điển” có cấp độ cao hơn bản đạo điển mà ta lấy được.”

Bách Đoan Hoảng thở dài, “Xem ra “Đệ Nhị Đạo Điển” vô duyên với Bách Đoan gia tộc ta rồi, được rồi, ta cho người giết Thượng Quan Thiên đi, miễn cho sau này sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc.”

Bách Đoan Phục do dự một chút rồi nói, “Gia chủ, chuyện này khoan hãy làm, Thượng Quan Thiên ở trong Bách Đoan gia tộc ta sẽ không thể rời khỏi đây được, ta sẽ tìm thời gian từ từ hỏi thăm nàng, nhất định có thể tìm ra được một ít tin tức khác.”

Nói thật lòng, “Đệ Nhị Đạo Điển” đã đến tay rồi lại đột nhiên biến mất, người không cam lòng nhất chính là Bách Đoan Phục. Hắn đã từng xem “Đệ Nhị Đạo Điển” rồi đó.

Nếu như hắn đổi sang tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, một khi bước vào cảnh giới Tiên Vương, vậy tuyệt đối sẽ là Tiên Vương tối cao.

Bách Đoan Hoảng do dự một chút, sau đó gật đầu nói, “Ngươi tự xem xét rồi làm, nhớ kỹ không được để Thượng Quan Thiên rời khỏi Bách Đoan gia tộc ta.”

…

Tiên nguyên xung quanh người Lam Tiểu Bố hầu như đã ngưng tụ thành thực chất, hắn không chỉ dùng tiên tinh để tu luyện, trừ tiên tinh ra, trong Vũ Trụ Duy Mô còn có mấy chục đầu Tiên Linh Mạch cũng là nguồn cung cấp tiên linh khí nồng đậm cho Lam Tiểu Bố.

Vốn đang ở Kim Tiên tầng bảy đỉnh phong, qua vài ngày, Lam Tiểu Bố đã bước vào Kim Tiên tầng tám. Một tháng sau, Lam Tiểu Bố đã bước vào Kim Tiên tầng chín.

Dưới sự vận chuyển của Trường Sinh Quyết, cả người Lam Tiểu Bố cơ hồ đã bị tiên linh khí bao phủ. Nếu không phải trình độ TRận Đạo của hắn mạnh, bố trí ra Thúc Linh tiên trận cấp sáu, giờ phút này đã sớm bị người khác phát hiện ra tiên linh khí ở đây nồng đậm khác thường.

Sau ba tháng, Lam Tiểu Bố đã đến Kim Tiên viên mãn.

Hắn phải ra ngoài tìm nơi độ kiếp lên Huyền Tiên, chỉ cần bước vào Huyền Tiên rồi, hắn sẽ len lén đến Bách Đoan gia tộc một chuyến.

Lam Tiểu Bố cất tiên tinh đi, mở hộ trận ra, lập tức cảm thấy không thích hợp, Quảng Lễ vẫn chưa về.

Quảng Lễ có lẽ đã ra ngoài cùng ngày mà hắn đến Cấm Tiên Ti. Bởi vì chuyện ở phường thị Ô Mỗ, Quảng Lễ bị mất đi ngày nghỉ. Lúc hắn trở lại thì không thấy Quảng Lễ đâu. Bây giờ hắn bế quan đã mấy tháng rồi, vẫn không nhìn thấy Quảng Lễ.

TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, hắn đang định đến Cấm Tiên Ti hỏi thăm tình hình của Quảng Lễ một chút, cấm chế trận pháp trên cửa ra vào đột nhiên bị mở ra, một nữ tử vô cùng trẻ tuổi bước vào.

Nhìn thấy nữ tử này giống Quảng Lễ mấy phần, mắt to mặt tròn, dáng vẻ thanh tú, Lam Tiểu Bố lập tức biết được đâu chính là con gái Quảng Tiệp của Quảng Lễ.

“Ngươi là ai?” Quảng Tiệp nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong mắt lộ ra vẻ đề phòng.

Lam Tiểu Bố vội vàng ôm quyền nói, “Chắc ngươi là Quảng Tiệp nhỉ, ta tên là Lam Tiểu Bố, là bằng hữu của Quảng Lễ. Tạm thời ở nhờ ở đây.”

Nữ tử cau mày, “Ta quả thật là Quảng Tiệp, nhưng vì sao ta chưa từng nghe thấy cha ta nói đến ngươi?”

Lam Tiểu Bố giải thích, “Ta là do cha ngươi cứu được, Quảng Lễ đại ca sắp xếp cho ta gia nhập vào Cấm Tiên Ti làm tiên tào cấp một. Chỉ là đến ngày thứ hai Quảng Lễ đại ca vì chuyện ở phường thị Ô Mỗ mà ra ngoài làm việc, đến bây giờ đã ba tháng rồi mà còn chưa trở về, ta đang chuẩn bị đến Cấm Tiên Ti hỏi thăm tình huống một chút. Ta nghĩ chắc là Quảng Lễ đại ca đang tra án, cho nên chưa kịp nói chuyện này cho ngươi.”

Vẻ đề phòng trong mắt Quảng Tiệp dần tan đi, cha nàng quả thật là người có lòng nhiệt tình, nghĩ đến đây, nàng lại đi an ủi Lam Tiểu Bố, “Ngươi không cần phải lo lắng, cha ta thường xuyên ra ngoài phá án hơn một năm, mấy tháng không quay về là chuyện rất bình thường.”

Lam Tiểu Bố không tiếp lời, hắn cảm hấy chuyện này không bình thường. Ra ngoài phá án hơn một năm thì còn phải xem đó là vụ án gì, ví dụ như bắt Cúc Tú Nhược, ra ngoài hơn một năm cũng không kỳ quái. Nhưng phường thị Ô Mỗ thì cách đây bao xa? Ở ngay Giang Diễn Tiên Đạo mà, chuyến đi này đi đến mấy tháng mà có thể bình thường sao?

“Lam thúc…” Quảng Tiệp đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, do dự một lát rồi nói, “Nhìn ngươi hình như không lớn hơn ta bao nhiêu nhỉ.”

Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, không phải là ta không lớn hơn ngươi bao nhiêu, mà ta khẳng định nhỏ hơn ngươi đó.

“Được rồi, ta gọi ngươi là Lam đại ca đi.” Quảng Tiệp lại hạ một bậc xưng hô xuống, nói xong nàng lấy ra một bình ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đại ca, ta là một Luyện Đan sư, ngươi ở Cấm Tiên Ti nhất định sẽ thường xuyên bị thương, bình đan dược này ta tặng ngươi.”

Chương 484: Ta dạy ngươi luyện đan. (2)

Có còn có thể nói chuyện được nữa không vậy?

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, đây là một bình Phục Nguyên Đan nhị phẩm, xem như là tiên đan chữa thương không tệ.

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố không từ chối, hắn nhận lấy bình ngọc cảm ơn một câu. Có thể thấy được tính cách của Quảng Tiệp cũng không khác gì Quảng Lễ. Nói chuyện làm việc đều không có chút tâm cơ gì.

“Lam đại ca, ta muốn ở nhà một khoảng thời gian ngắn. Nếu như cha ta về đến Cấm Tiên Ti, ngươi nói cho hắn biết ta chuẩn bị tham gia cuộc tranh tài đan dược ở tông môn.” Quảng Tiệp thấy Lam Tiểu Bố cất đan dược đi, vô cùng vui vẻ.

Thi đấu đan dược trong tông môn? Lam Tiểu Bố nghĩ đến chính mình lần này sau khi đến Cấm Tiên Ti, rất có thể sẽ trực tiếp đi Bách Đoan gia tộc luôn, tạm thời không thể trở lại, nghĩ đến đây, hắn chủ động nói, “Quảng Tiệp, trước đây ta cũng từng học luyện đan, hơn nữa trình độ Đan Đạo cũng không tệ lắm. Không bằng ngươi luyện chế một lò đan dược cho ta xem một chút, xem ta có thể chỉ điểm cho ngươi một chút hay không?”

“Ngươi chỉ cho ta?” Quảng Tiệp trừng to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, nàng là một Tiên Đan sư cấp hai đấy nhé. Lam Tiểu Bố trước mắt này có biết như thế nào là Tiên Đan sư cấp hai hay không? Cho dù đây là Giang Diễn Tiên Đạo, nhưng Tiên Đan sư cấp hai có nhiều lắm sao?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta chỉ cho ngươi, nếu như ngươi không cần ta chỉ điểm cho, vậy thì ta đi trước, mấy ngày sắp tới sợ rằng ta sẽ tăng ca, không biết lúc nào mới có thể quay về.”

Quảng Tiệp nhịn cười, sau đó lấy đan lô ra, “Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ luyện chế một lò Phục Nguyên Đan, ngươi chỉ điểm cho ta một chút xem lò Phục Nguyên Đan này nên luyện chế thế nào đi.”

Đây là một cái đan lô Tiên khí hạ phẩm, luyên chế rất bình thường, Lam Tiểu Bố đoán mặc dù ở đây Quảng Tiệp cũng có chút danh tiếng, nhưng khi nàng ở trong tông môn nhất định cũng không tốt lắm.

Lấy đan lô ra, Quảng Tiệp lập tức trở nên nghiêm túc, nàng lại lấy ra một tấm Tiên Diễm Phù cấp hai.

Loại đan sư như Quảng Tiệp, tu vi không phải đặc biệt cao, chân hỏa trong người không đủ để luyện đan, lúc này cũng chỉ có thể mượn vào địa hỏa và Tiên Diễm Phù. Nơi này khẳng định không có địa hỏa, vậy thì chỉ có thể sử dụng Tiên Diễm Phù. Còn hỏa diễm, đó cũng không phải thứ người bình thường có thể có.

Giá cả của Tiên Diễm Phù cấp hai cũng không rẻ, nhưng mà dù sao Quảng Tiệp cũng là một Tiên Đan sư cấp hai, cho dù ở trong tông môn có địa vị không cao, nhưng một chút tiên tinh để mua sắm Tiên Diễm Phù vẫn phải có.

Tiên Diễm Phù bắt đầu cháy lên, Quảng Tiệp xử lý đan lô một cách nhuần nhuyễn, sau đó lấy Chính Nguyên Đằng, Phục Linh Quả và hơn mười loại tiên linh thảo khác, theo trình tự bỏ vào trong lò đan.

Lam Tiểu Bố thấy Quảng Tiệp chiết xuất dược liệu, đã biết đan quyết của Quảng Tiệp cũng giống mình, tiên nguyên cũng giống, hơn nữa thời cơ khống chế cũng không tính là rất tốt. Nếu làm như vậy, nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra được một lò Phục Nguyên Đan trung đẳng mà thôi, thậm chí trong đó còn có mấy viên hạ đẳng.

Đúng như Lam Tiểu Bố dự đoán, sau gần hai canh giờ, Quảng Tiệp mới luyện chế ra một lò Phục Nguyên Đan từ trung đẳng trở xuống, trong đó có bảy viên tiên đan trung đẳng, ba viên tiên đan hạ đẳng, hai viên phế đan.

Sau khi lấy đan dược trong lò đan ra, Quảng Tiệp còn cảm thấy hài lòng, nếu như không phải vì đan hỏa không dùng được, lò đan này của nàng chắc chắn sẽ không có phế đan.

“Lam đại ca xin mời nói cho ta biết trong quá trình luyện đan có những vấn đề gì, để ta sửa lại.” Quảng Tiệp cười như không cười nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ đan lô, “Trong quá trình ngươi luyện đan xuất hiện quá nhiều vấn đề, như thế này đi, ta nói với ngươi một lần trước đó là những vấn đề nào, sau đó trong quá trình ngươi luyện chế, ta sẽ điều chỉnh từng chỗ cho ngươi.”

Trước đó Quảng Tiệp chỉ muốn trêu đùa Lam Tiểu Bố một chút mà thôi, tính cách của nàng vẫn luôn rất tốt. Bây giờ nghe thấy Lam Tiểu Bố nói trong quá trình nàng luyện đan có rất nhiều vấn đề, lập tức hỏi lại, “Lam đại ca, ngươi thật sự hiểu về Đan Đạo sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Hiểu một chút, vấn đề đầu tiên khi ngươi luyện đan là cách chiết xuất tiên linh thảo không đúng, thời điểm ngươi chiết xuất tiên linh thảo sử dụng đan quyết có chút lộn xộn. Khi tách dược dịch và cặn bã ra, đan quyết qua gấp, hơn nữa có xen lẫn một vài đan quyết vô dụng. Nhớ kỹ khi chiết xuất tiên linh thảo cần hư hành văn, nhẹ nhàng gạt bỏ cặn bã đi, nhanh chóng hạ lửa, đan quyết như sau…”

Thiên phú Đan Đạo của Quảng Tiệp vốn mạnh, sau khi nghe lời Lam Tiểu Bố nói xong, rất nhiều vấn đề đột nhiên thông suốt. Sư phụ nàng chưa bao giờ nói kỹ càng cho nàng nghe như vậy, rất nhiều thứ sư phụ nàng hình như còn không hiểu.

Khi Lam Tiểu Bố nói xong, Quảng Tiệp không tự chủ được mà hỏi thăm một vài vấn đề mà nàng vẫn không hiểu, Lam Tiểu Bố đều có thể dễ dàng giải đáp,

“Lam đại ca, ngươi là một Đại Tiên Đan Sư cấp bốn phải không?” Quảng Tiệp khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, sư phụ nàng chính là Tiên Đan sư cấp ba, nhưng sư phụ nàng tuyệt đối không hề lợi hại như Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không phải.”

Quảng Tiệp nhẹ nhàng thở ra, vậy thì không khác gì lắm. Nàng lại lấy đan lô ra bắt đầu luyện chế một lò Phục Nguyên Đan, quả nhiên lần này so với lần trước thì nhẹ nhàng hơn nhiều, nửa đường Lam Tiểu Bố có chỉ điểm mấy lần, khi mười hai viên đan dược được Quảng Tiệp lấy ra khỏi đan lô, nàng lập tức ngây ngẩn cả người.

Phục Nguyên Đan cao cấp? Từ khi nào nàng có thể luyện chế ra được tiên đan cấp cao thế này. Lò đan dược này chẳng những có năm viên cao cấp, còn lại toàn bộ đều là thượng đẳng, không hề có tiên đan hạ đẳng và phế đan.

“Trời ạ, ta luyện chế ra được Phục Nguyên Đan cao cấp, chẳng lẽ ta đã là một Luyện Đan sư cấp ba rồi sao?” Bản thân Quảng Tiệp không kìm chế được mà kích động kêu lên.

Chương 485: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (1)

Lam Tiểu Bố nói, “Thiên phú Đan đạo của ngươi cũng không tệ lắm, lý giải về đan đạo cũng rất tốt, thật ra đã sớm có thể luyện chế ra được tiên đan tam phẩm. Nếu không thì bây giờ người bắt đầu luyện chế tiên đan tam phẩm đi, ta sẽ dạy ngươi luyện chế như thế nào.”

“Ta không có tiên linh thảo cấp ba.” Quảng Tiệp có chút hối hận nói, sớm biết ở trong nhà có một Tiên Đan sư lợi hại như vậy, nàng sẽ nghĩ hết tất cả các biện pháp để kiếm một ít tiên linh thảo cấp ba rồi.

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Quảng Tiệp, “Trong này có một chiếc đan lô, còn có một ít tiên linh thảo cấp ba, ngươi luyện hóa đan lô đi, sau đó luyện chế tiên đan tam phẩm.”

Quảng Tiệp theo bản năng nhận lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua, lập tức kích động không thôi nói, “Lam đại ca, đây là đan lô Tiên khí trung phẩm?”

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng vậy, đan lô này cho ngươi đấy.”

“Cảm ơn Lam đại ca, ta nhất định phải luyện chế ra tiên đan tam phẩm, nhanh chóng lọt vào top 10.” Lòng tin của Quảng Tiệp tăng lên một chút.

Đan lô tiên khí trung phẩm rất đắt, trong tông môn có rất nhiều đệ tử hạch tâm còn chưa chắc có được.

…

Lúc Lam Tiểu Bố trở lại Cấm Tiên Ti đã là ngày hôm sau, hắn bị Quảng Tiệp quấn lấy, lại lãng phí mất một ngày.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi trở về rồi.” Chủng Dịch nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, vô cùng kích động tiến lên đón. Lam Tiểu Bố không có ở đây, hắn chỉ có thể giúp Lam Tiểu Bố làm một vài chuyện đơn giản như ghi chép hồ sơ. Loại công việc này cho dù có làm cả vạn năm cũng khó có thể lên chức.

Ở Cấm Tiên Ti, muốn lên chức, con đường tắt duy nhất là có được nhiều công lao, công lao từ đâu tới? Đương nhiên là phá án rồi.

“Quảng Lễ tiên tào và Giản Quân Trung tiên tào còn chưa trở về sao?”Lam Tiểu Bố cảm thấy Cấm Tiên Ti vắng ngắt, chỉ có mấy tiên tào vội vã tới lui.

Chủng Dịch nhỏ giọng nói, “Tiểu Bố đại ca, bản án ở phường thị Ô Mỗ hình như không đơn giản. Chẳng những là Quảng tiên tào và Giản tiên tào còn chưa về, những tiên tào còn lại cũng chưa ai trở về, hơn nữa còn có mấy tiên tào vẫn lạc nữa.”

“Vậy Công Lương tiên tào đâu?” Lam Tiểu Bố muốn đến phường thị Ô Mỗ xem một chút, nhưng mà hắn muốn đi xem bản án phường thị

Ô Mỗ, nhất định phải có tiên tào cấp ba đồng ý.

“Công Lương tiên tào cũng đi phường thị Ô Mỗ, bây giờ cũng không có tin tức gì. Cấm Tiên Ti đang cầu viện lên phía trên, phường thị Ô Mỗ hình như có chút kỳ lạ.” Chủng Dịch nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta biết rồi, ta đi tuần tra nhà tù trước đã.”

Lam Tiểu Bố quyết định bàn chuyện với Cúc Tú Nhược một chút, sau đó đi độ kiếp đột phá lên Huyền Tiên, sau đó sẽ đến Bách Đoan gia tộc tìm Thượng Quan Thiên. Làm xong những chuyện này, hắn sẽ đến phường thị Ô Mỗ tìm hiểu tình hình một chút.

Trước khi tiến vào địa lao, hắn lại đặt ấn ký thần niệm mà Biện Vu Phong tạo ra đặt lên người mình một lần nữa. Trước đó vì tra án, hắn tách ấn ký này ra. Bây giờ tiến vào nhà tù, đương nhiên lại gắn lên một lần nữa, nếu không thì Biện Vu Phong nhất định sẽ biết mình đã phát hiện ra ấn ký này.

…

Khi Lam Tiểu Bố phát hiện ra mình có hỏa diễm, trái tim Cúc Tú Nhược dường như đã chìm xuống tận đáy cốc. Nhưng mấy tháng tiếp theo, đều không có ai đến tìm nàng, nàng biết Lam Tiểu Bố không báo chuyện của nàng lên trên, điều này khiến nàng có thể thở phào mấy hơi.

Trong khoảng thời gian này nàng vẫn luôn chờ Lam Tiểu Bố đến đây, chỉ là đã mấy tháng qua, nàng vẫn không nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến.

Ngay khi Cúc Tú Nhược nghĩ có phải mình nên chạy trốn hay không, nàng lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến.

Khiến nàng nghi ngờ là, mỗi một gian nhà tù, Lam Tiểu Bố đều dừng chân lại nhìn một lúc lâu, sau đó mới rời đi.

“Tiểu tử, lại đến à.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi đến bên ngoài gian phòng giam của mình, trong lòng Biện Vu Phong lại trầm xuống.

Hắn có để lại lời nhắn trong ấn ký của mình, chỉ cần đồng bọn của hắn phát hiện ra ấn ký trên người Lam Tiểu Bố, vậy thì nhất định có thể cùng hắn nội ứng ngoại hợp.

Thế nhưng ấn ký trên người Lam Tiểu Bố vẫn còn nguyên, đã mấy tháng qua rồi, đồng bạn của hắn chẳng truyền lại một chút tin tức nào, đây có phải là hắn đã bị vứt bỏ rồi không?

Lam Tiểu Bố giả bộ đứng ngoài gian phòng giam của Biện Vu Phong mở miệng vòng vo một lúc lâu, sau đó mới đi đến gian nhà tù tiếp theo. Chờ đến khi Lam Tiểu Bố đến gian nhà tù của Cúc Tú Nhược, thời gian đã qua nửa ngày.

“Lam tiên tào, đa tạ.” Lam Tiểu Bố vừa đến bên ngoài nhà giam của Cúc Tú Nhược, Cúc Tú Nhược đã truyền âm cho hắn.

Có thể truyền âm, cho thấy khóa Linh Nguyên Cốt kia đã bị gãy rồi. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến, quả nhiên nhìn thấy xiềng xích đã bị đứt gãy.

“Không cần cảm ơn, vụ án của ngươi lúc đầu cũng không phải do ta phụ trách. Ta muốn hỏi một chút, bản thân ngươi có một đóa hỏa diễm, vậy ngươi sẽ đưa vật giúp hỏa diễm niết bàn cho ta ư?” Lam Tiểu Bố đứng trước cửa phòng giam Cúc Tú Nhược truyền âm.

Cúc Tú Nhược truyền âm lại, “Hỏa diễm của ta đã sớm niết bàn rồi, chỉ cần ngươi hứa có thể giúp ta lật lại bản án này, giúp ta rời khỏi nơi này, ta sẽ nói chỗ của bảo vật niết bàn hỏa diễm kia cho ngươi biết.”

Lam Tiểu Bố lập tức biết được, Cúc Tú Nhược đốt đoạn xiềng xích kia, cũng không phải muốn lập tức chạy trốn, nàng chắc chắc biết Cấm Tiên Ti cường đại, trốn cũng khó mà chạy thoát. Nàng thiêu đốt đoạn xiềng xích kia, chỉ là để bản thân có thể tự vệ bất cứ lúc nào mà thôi.

“Ngươi nói bản án của ngươi cho ta nghe một chút.” Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, thời gian của hắn rất eo hẹp, nếu như có thể giải quyết thì sẽ giúp một tay, nếu như thật sự không thể giải quyết được, hắn chỉ có thể dành thời gian giải quyết chuyện của mình mà thôi.

Chương 486: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (2)

Cúc Tú Nhược cũng vô cùng dứt khoát, “Dương Phụ Thanh là do ta giết, hắn thông dâm với em dâu ta là Thạch Yến, hại chết đệ đệ Cúc Thừa Tang của ta. Lúc ta điều tra ra nguyên nhân cái chết của đệ đệ ta Cúc Thừa Tang, mới biết được cha mẹ ta cũng đã bị tên súc sinh này hại chết. Mục đích hắn tiếp cận ta, ta cũng không biết rõ, nhưng tuyệt đối không phải vì muốn trở thành đạo lữ với ta mà tiếp cận ta…”

Lam Tiểu Bố nghe Cúc Tú Nhược nói xong, mới biết được Cấm Tiên Ti quả thật đã ghi chép đúng. Tất cả sự việc ghi trog hồ sơ đều là sự thật, ít nhất là Dương Phụ Thanh và Thạch Yến đều do Cúc Tú Nhược giết chết.

“Nếu như chuyện ngươi giết ba hộ vệ tiên thành là thật, vậy thì ta không thể nào giúp ngươi được nữa. Bởi vì cho dù vụ án của ngươi được lật lại, ngươi cũng không thể rời khỏi nơi này.” Lam Tiểu Bố nói.

Cúc Tú Nhược khẽ giật mình, sau đó lập tức nói, “Ta chưa bao giờ giết tiên vệ nào cả, chút chuyện đó ta vẫn biết được. Nếu như ta giết tiên vệ, vậy thì ta sẽ không tìm ngươi hợp tác. Cấm Tiên Ti sao có thể ghi chép loạn loại chuyện này như thế?”

Nói xong câu đó, Cúc Tú Nhược ngẩn người một chút, sau đó nàng tự lẩm bẩm, “Ta hiểu rồi.”

Sau đó nàng lập tức truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Bản án của ta ngươi không cần lật lại, bởi vì lời mà Dương Phụ Thanh nói là thật. Lúc trước khi ta muốn giết hắn, hắn truyền âm cho ta, nói rằng hắn chính là con riêng của Cảnh Vương, ta còn châm chọc hắn một lúc. Bây giờ xem ra, hắn có thể thật sự là con riêng của Cảnh Vương, nếu không thì không có chuyện Cấm Tiên Ti động tay động chân lên hồ sơ như vậy. Ta nhất định phải thoát khỏi đây, Cảnh Vương bây giờ không tìm đến ta, nhất định có chuyện gì đó rồi, chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ đến đây.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến mấy chuyện rối loạn này, trực tiếp truyền âm nói, “Bây giờ phòng ngự ở Cấm Tiên Ti rất lỏng lẻo, cường giả đều đã ra ngoài làm việc rồi. Hôm nay ngươi không thể đi nhưng ngày mai nhất định phải đi. Bên ngoài có một đại tiên trận phòng ngự, ngươi muốn đi ra ngoài, đầu tiên bước vào Khảm vị, nói đó là nơi chuyển trận kỳ, sau đó bước về trước bảy bước, bước sang phải ba bước đến Chấn vị…”

Lam Tiểu Bố đã sớm nhìn rõ Phòng ngự trận của nhà tù này, trực tiếp nói cách ra khỏi trận cho Cúc Tú Nhược biết. Hắn lo Cúc Tú Nhược không biết bên phải là bên nào, còn dùng thần niệm giải thích một chút.

Cúc Tú Nhược sửng sốt nhìn Lam Tiểu Bố, tiên trận của Cấm Tiên Ti có thể đi ra ngoài như vậy sao? Nghe đồn tiên trận của Cấm Tiên Ti còn có thể dùng để vây khốn Tiên Vương.

Nhưng mà nàng hiểu mình không có bất cứ sự lựa chọn nào khác, nếu như Lam Tiểu Bố lừa nàng, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận. Hơn nữa Lam Tiểu Bố hình như cũng không cần phải lừa nàng, nếu như muốn nàng chết, chỉ cần báo cáo lên trên là được.

Nghĩ đến đây, Cúc Tú Nhược lập tức truyền âm cho Lam Tiểu Bố, "Trong phường thị Ô Mỗ có một đan phòng bị bỏ hoang, trong đó bị cấm trận khóa lại, bên trong đan phòng đó có một cấm chế ẩn nặc cấp bốn, phía dưới cấm chế có một truyền tống trận hư không, muốn tiến vào truyền tống trận này cần có trận bài truyền tống, trận bài ở trong ngực ta, ta tặng cho ngươi…"

"Khoan đã…" Lam Tiểu Bố nhanh chóng gọi Cúc Tú Nhược lại, nếu như Cúc Tú Nhược trắng trợn lấy lệnh bài ra đưa cho mình, vậy thì sau khi Cúc Tú Nhược rời khỏi đây hắn nhất định bị liên lụy.

Lúc này Lam Tiểu Bố cũng không để ý gì khác, thần niệm trực tiếp tập trung vào ngực Cúc Tú Nhược. Cảm nhận thần niệm của Lam Tiểu Bố nằm trên người mình, toàn thân Cúc Tú Nhược lập tức căng cứng, nàng thậm chí còn cảm nhận được có cái gì đó đang di chuyển trên ngực mình, mặt lập tức đỏ lên.

Nhưng nàng hiểu cách làm của Lam Tiểu Bố, chuyện này chẳng những là đang bảo vệ mình mà còn bảo vệ Lam Tiểu Bố. Trong nhà tù này không biết có bao nhiêu Giám Sát trận đấy.

Thật sự rất lớn, Lam Tiểu Bố cưỡng ép chính mình ném ý nghĩ này sang một bên, sau đó thử khắc họa một trận văn ẩn nặc trên trận bài này.

Mãi đến khi Cúc Tú Nhược cảm thấy trước ngực mình trống rỗng, lập tức kinh hãi phát hiện trận bài trước ngực đã không thấy đâu, hơn nữa nàng cũng không biết Lam Tiểu Bố lấy trận bài đi như thế nào.

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Cấm Tiên Ti, lập tức lấy phi thuyền đi xa, hắn muốn tìm một chỗ để đột phá lên Huyền Tiên.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng tại một vùng đất hoang vu, cho dù xung quanh khá thiếu thốn tiên linh khí, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm, trên người hắn có Tiên Linh Mạch và tiên tinh.

Từng đống tiên tinh được lấy ra, Trường Sinh Quyết vận chuyển, Lam Tiểu Bố trực tiếp nuốt vào ba viên Phá Huyền Đan. Là một Đại Tiên Đan Sư cấp năm, hắn không bao giờ thiếu các loại đan dược đỉnh cấp.

Sau một chu thiên, tiên linh khí hầu như đã ngưng tụ thành thực chất, cộng thêm ba viên Phá Huyền Đan, tiên linh lực cuồng bạo xông phá, chỉ vẻn vạn hai chu thiên, Lam Tiểu Bố đã chạm đến vách chắn cảnh giới Huyền Tiên.

Khi chu thiên thứ ba cuốn theo tiên nguyên lực cường đại đánh tới, chỉ một chút mà vách chắn cảnh giới Huyền Tiên đã hiện ra một vài vết nứt, sau đó, sấm sét cuồng bạo lập tức bổ xuống.

Khi đợt sấm sét đầu tiên đánh xuống người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết lôi kiếp lần này đối với cơ thể Tiên Linh Thể của hắn không hề có chút nguy hiểm nào. Lam Tiểu Bố thử dùng Thất âm Kích đánh về phía sấm sét, có lẽ nhận thấy Lam Tiểu Bố đang khiêu khích mình, sấm sét đánh xuống lại mạnh hơn chút, những vẫn có giới hạn.

Tam Cửu lôi kiếp lần này hoàn toàn vô kinh vô hiểm mà vượt qua, bởi vì cường độ của lôi kiếp không hề gây tổn thương gì lớn đối với

Lam Tiểu Bố, sau khi Tam Cửu lôi kiếp qua đi, Lam Tiểu Bố đột phá lên Huyền Tiên tầng một, nhưng không thể dựa vào lôi kiếp để tiến vào HUyền Tiên tầng hai.

Sau khi củng cố tu vi một chút, Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành một thư sinh mặt trắng đi về phía Bách Đoan tiên trang, đây là hang ổ của Bách Đoan gia tộc.

Chương 487: Bách Đoan tiên trang. (1)

Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng lại bên ngoài Bách Đoan tiên trang. Hộ trận phòng ngự của Bách Đoan tiên trang là một tiên trận cấp sáu, có thể thấy được Bách Đoan gia tộc có chút thực lực. Phải biết rằng hộ trận của Cấm Tiên Ti cũng chỉ là tiên trận cấp sáu mà thôi.

Sau khi biết tiên trận phòng ngự ở Bách Đoan tiên trang là tiên trận cấp sáu, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí trận bàn truyền tống.

Bách Đoan gia tộc có hai Tiên Vương, đừng nói là hai Tiên Vương, cho dù là mấy Đại La Kim Tiên cũng đủ khiến hắn ăn khổ. Một khi bị phát hiện, hắn mà không có con đường rút lui tốt, vậy thì chắc chắn phải chết rồi.

Sau khi bố trí xong mấy cái trận bàn truyền tống, lúc này Lam Tiểu Bố mới ẩn núp bên ngoài Bách Đoan tiên trang.

Lam Tiểu Bố ẩn nấp theo dõi bên ngoài Bách Đoan gia tộc cả ngày, sau khi nhìn thấy có rất nhiều nô bộc và một ít đệ tử Bách Đoan gia tộc đi ra đi vào, cuối cùng Lam Tiểu Bố quyết định xử lý một tên quản sự của Bách Đoan gia tộc, sau đó biến thành bộ dạng của người đó.

Người tu luyện được Thái Dịch Hóa Hình trong Thiên Cương Biến nhất định rất nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, không ai có thể tu luyện đến trình độ như hắn. Không phải là do thực lực và năng lực phân tích của hắn mạnh hơn người khác, mà là hắn chẳng những có thể biến ra bộ dáng của đối thủ mà còn có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô ngụy trang hơi thở của đối thủ, thậm chí còn có cả đạo vận công pháp.

Chỉ cần không gặp phải tình huống đặc biệt, chắc hẳn sẽ không có ai phát hiện ra hắn.

Lại một ngày qua đi, Lam Tiểu Bố vẫn chưa nhìn thấy tên quản sự kia đi ra. Mãi đến buổi chiều ngày thứ ba, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy tên quản sự kia đi ra khỏi Bách Đoan tiên trang.

Đi mãi đến khi cách Bách Đoan tiên trang hơn trăm dặm, lúc này Lam Tiểu Bố mới ngăn tên quản sự kia lại.

“Có chuyện gì?” Tên quản sự nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong mắt có chút ý lạnh.

Hắn cũng không sợ, thứ nhất là vì tu vi của Lam Tiểu Bố hình như không cao bằng hắn. Thứ hai, nơi này là Bách Đoan tiên trang đó, những người ở xung quanh Bách Đoan tiên trang, có ai dám động đến quản sự của Bách Đoan tiên trang chứ?

“Trả lời ta mấy vấn đề, thứ nhất ngươi tên là gì, làm gì ở Bách Đoan tiên trang? Thứ hai người đang định đi đâu, là ai sai ngươi đi?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Muốn chết.” Tên quản sự này thấy Lam Tiểu Bố thật sự quá phách lối, không chút do dự lấy trường đao ra, đao mang vung lên đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không lấy pháp bảo ra, chỉ đánh một quyền ra.

Oanh! Tiên nguyên nổ tung, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh bay trường đao của tên quản sự kia, quản sự kia phun một ngụm máu tươi, sau dó bị đánh bay ra ngoài.

Người còn chưa rơi xuống đất, tên quản sự kia đã lấy ra một tấm bùa chú. Tu sĩ trước mặt này tuyệt đối là một Đại Tiên, ở trước mặt người ta, hắn hoàn toàn không là gì cả.

“Nếu ngươi dám kích phát bùa chú, một khắc sau chính là giờ chết của ngươi.” Một cây trường kích chĩa vào ngay mi tâm của quản sự, hàn ý nhè nhẹ bao trùm khiến cả người hắn giật nảy mình, nhanh chóng cất bùa chú đi.

“Vị đạo hữu này, ta là quản sự của Bách Đoan tiên trang, có chuyện gì thì từ từ nói. Ngươi cũng biết đấy, nếu như ta có chuyện gì, Bách Đoan tiên trang sẽ lập tức tìm tới đây. Bách Đoan gia tộc lợi hại như thế nào, ngươi nhất định biết được.” Quản sự vội vàng nói, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, trả lời những vấn đề lúc trước của ta.” Lam Tiểu Bố lại nói một câu.

“Ta tên là Nguyên Chí Hà, phụ trách dược viên của Bách Đoan tiên trang, cũng là người đưa tiên linh thảo cho Hứa phu nhân. Bây giờ đang chuẩn bị đi đến dược viên của Bách Đoan tiên trang, chuẩn bị hái vài gốc Bách Dạ Lan tươi mới cho phu nhân.” Quản sự trả lời vô cùng dứt khoát.

Lam Tiểu Bố lại hỏi, “Nói cho ta biết người có từng nghe nói đến một người nữ tử tên là Thượng Quan Thiên không?”

Quản sự nhanh chóng xua tay, “Không có, không có…”

“Chưa nghe nói đến, vậy thì ngươi không còn giá trị gì nữa rồi…”

Lam Tiểu Bố nói xong, sát khí lập tức bao trùm Nguyên Chí Hà.

KHi hơi thở chết chóc bao trùm đến, Nguyên Chí Hà vội vàng nói, “Ta biết, chỉ xin ngươi có thể tha cho ta một mạng, ta đảm bảo ta sẽ nói hết những gì mà ta biết, hơn nữa ta sẽ không tiết lộ chuyện ngày hôm nay ra nửa chữ nào.”

Lam Tiểu Bố thì hơi khó hiểu một chút, loại chuyện này, theo lý mà nói Nguyên Chí Hà không biết mới đúng. Nếu như Nguyên Chí Hà biết chuyện này, chẳng lẽ Bách Đoan Phục thực sự muốn dẫn Thượng Quan Thiên về kết đạo lữ sao, không phải là vì “Đệ Nhị Đạo Điển” à?

“Nói, ngươi đừng có ở đây mà dây dưa thời gian nữa, còn nữa, có phải tất cả mọi nguòi đều biết chuyện này hay không?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố dịu đi một chút.

Nguyên Chí Hà vội vàng nói, “Không phải, là Hứa phu nhân nói cho ta biết. Hứa phu nhân biết được chuyện này từ chỗ Phục thiếu gia, quan hệ giữa Phục thiếu gia và Hứa phu nhân rất tốt. Cái người Thượng Quan Thiên kia bị Phục thiếu gia giam ở trong phòng của hắn, nghe nói là vì một món pháp bảo nào đó.”

Quản sự này làm ăn cũng không tệ đâu, loại chuyện này mà Hứa phu nhân kia cũng nói cho hắn biết.

“Khắc lại bố cục trong Bách Đoan tiên trang vào một miếng ngọc giản cho ra, bao gồm chỗ ở của tất cả mọi người.” Lam Tiểu Bố vẫn lạnh giọng nói.

“Hả…” Nguyên Chí Hà sửng sốt, trong lòng tự nhủ người này bị ngớ ngẩn à? Chẳng lẽ biết được bố cục bên trong Bách Đoan tiên trang rồi thì có thể vào trong Bách Đoan tiên trang được à? Cho dù có là

Tiên Tôn khi vào trong đó cũng sẽ bị phát hiện đấy?

Nhưng mà hắn lại nhanh chóng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình, nhanh chóng lấy ra một miếng ngọc giản, nhanh chóng khắc họa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản cất đi, Thất âm Kích cuốn theo một luồng tiên nguyên đánh ra, hắn hoàn toàn không có ý định để Nguyên Chí Hà còn sống.

Chương 488: Bách Đoan tiên trang. (2)

“Phốc…” Nguyên Chí Hà còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể trốn khỏi Lam Tiểu Bố, sau đó hắn cảm thấy mi tâm mát lạnh, Nguyên Thần lập tức cảm thấy đau đớn, sau đó tất cả mọi thứ đều chìm trong bóng tối.

Lam Tiểu Bố dùng một đám lửa đốt cháy Nguyên Chí Hà thành tro bụi, sau đó mới biến bản thân thành Nguyên Chí Hà, quay về Bách Đoan tiên trang.

…

“Nguyên quản sự, ngươi trở về thật đúng lúc, nhanh đến chỗ của phu nhân đi, phu nhân nói cần mấy loại tiên linh thảo khác nữa.” Lam Tiểu Bố vừa mới đi đến cửa ra vào của Bách Đoan tiên trang, có một nữ tỳ vội vã đi đến, nàng vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ta biết rồi, ngươi đi làm việc trước đi, ta đến đó ngay đây.” Lam Tiểu Bố đáp lời, sau đó lập tức đi về phía động phủ của Hứa phu nhân.

Từ trong miệng Nguyên Chí Hà, Lam Tiểu Bố biết được Hứa phu nhân này chắc hẳn là một Tiên Đan sư, đẳng cấp hình như cũng không tệ.

Hứa phu nhân này là phu nhân của ai, Lam Tiểu Bố cũng lười hỏi thăm, hắn đến đây là chuẩn bị dẫn Thượng Quan Thiên đi. Người biết được lai lịch của “Đệ Nhị Đạo Điển”, bây giờ chỉ có mỗi mình Thượng Quan Thiên là có manh mối.

Động phủ luyện đan của Hứa phu nhân nằm bên cạnh Trúc Viên, Lam Tiểu Bố đi đến bên ngoài trúc viên, gõ lên cấm chế một chút. Bên trong lập tức truyền ra một giọng nói lười biếng, “Nhanh vào rong đi.”

Sau khi dứt lời, cấm chế trước mặt Lam Tiểu Bố đột nhiên mở ra, Lam Tiểu Bố bước vào, sau đó cấm chế lại đóng lại một lần nữa.

Đi đến cửa ra vào của động phủ, không đợi Lam Tiểu Bố gõ cấm chế, cấm chế và cửa đều đồng loạt mở ra.

Đây là nơi luyện đan? Lam Tiểu Bố khó hiểu đi vào. Khi hắn bước vào cửa lớn, từng luồng hương ập tới, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, nhanh chóng vận chuyển công pháp, đồng thời lấy Giải Độc Đan ra.

Nhưng một khắc sau Lam Tiểu Bố đã biết mình suy nghĩ quá nhiều rồi, ở trước mặt hắn đâu phải là động phủ luyện đan? Một cái giường thật lớn chiếm gần một nửa gian phòng, nằm trên giường là một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp. Điểm mấu chốt là trên người thiếu phụ này không có gì che đậy, không hề mặc chút quần áo nào.

“Còn không nhanh đến đây đi, không biết là hôm nay gia chủ sẽ trở về sao?” Lúc Lam Tiểu Bố còn đang ngây người, thiếu phụ xinh đẹp kia đã duỗi chân ra, kiều mị nói.

“Ồ…” Lam Tiểu Bố lập tức ồ lên một tiếng, sau đó lập tức tiến lên, đồng thời điểm một ngón tay xuống.

“A!” Người thiếu phụ kia chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó mất đi ý thức.

Lam Tiểu Bố lại lập một cấm chế khác lên gian phòng này, lúc đi ra, trong lòng còn nghĩ đến không ngờ Nguyên Chí Hà còn có một chân ở đây. Chỉ là một quản sự, vậy mà còn có thể trèo lên được giường của chủ nhân, khó trách lại có thể biết được chuyện của Thượng Quan Thiên. Không biết Hứa phu nhân này là nữ nhân của người nào ở Bách Đoan tiên trang, đỉnh đầu của người đó chẳng hẳn đã là một thảo nguyên rồi.

Lam Tiểu Bố cũng nhận được một tin tức, đó là gia chủ vẫn chưa về.

Lam Tiểu Bố vừa mới rời khỏi động phủ của Hứa phu nhân, đã đối diện với một nam tử trẻ tuổi, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì lập tức nói, "Nguyên quản sự, phu nhân có đang ở trong phòng luyện đan hay không?"

Bách Đoan Phục? Lam Tiểu Bố lập tức xác định, người nam tử trước mắt này chính là Bách Đoan Phục, Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tướng mạo của người này không khác gì hình ảnh mà hắn đã nhìn thấy. Lam Tiểu Bố vội vàng nói, "Đúng vậy, ta mới hái vài cây Bách Dạ lan từ dược viên mang đến đó."

Bách Đoan Phục gật đầu, "Tốt, đợi lát nữa ngươi nói với phu nhân một chút, ta sẽ đến lấy đan trễ một chút."

"Vâng." Lam Tiểu Bố đáp lời, trong lòng cảm thán. Không cần phải hỏi, gia hỏa này nhất định cũng có một chân với Hứa phu nhân.

Sau khi Bách Đoan Phục rời khỏi Bách Đoan tiên trang, Lam Tiểu Bố thật sự rất muốn đi cùng hắn, sau đó tìm cơ hội bố trí một Khốn Sát tiên trận cấp sáu xử lý đối phương, sau đó lại biến thành bộ dạng của hắn. Cuối cùng thì hắn vẫn nhịn được, bây giờ Bách Đoan Phục rời đi, hắn phải dẫn Thượng Quan Thiên đi trước mới là quan trọng nhất. Ai biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Trong ngọc giản mà Nguyên Chí Hà đưa cho hắn, chỗ ở của Bách Đoan Phục vô cùng rõ ràng. Lam Tiểu Bố hầu như không phải phí chút công sức nào đã tìm được động phủ của Bách Đoan Phục. Nguyên Chí Hà nói Bách Đoan Phục là thiên tài đệ nhất ở Bách Đoan gia tộc, thậm chí là gia chủ đời tiếp theo, theo lý mà nói nơi ở của Bách Đoan Phục nhất định phải cao quý sang trọng mới đúng. Nhưng nơi mà Lam Tiểu Bố nhìn thấy rất đơn sơ, thậm chí ngay cả tiên linh khí cũng không thể cảm nhận được. Chỉ có một điểm đặc biệt duy nhất, chính là bên ngoài động phủ của Bách Đoan Phục có một Thanh Trúc Viên rất lớn.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua một chút, lập tức cảm thấy yên tâm, nơi này chỉ bố trí một tiên trận phòng ngự cấp ba, còn có một Xúc Phát tiên trận cấp ba. Đối với Lam Tiểu Bố là một người đã sắp đột phá lên Tiên Trận Vương cấp bảy, loại tiên trận cấp ba này chỉ dùng để trang trí mà thôi.

Loại tiên trận này, hắn thậm chí không cần đi phá, nhắm mắt cũng có thể đi vào.

Tiên trận phòng ngự và Xúc Phát Tiên trận được bố trí bên ngoài động phủ của Bách Đoan Phục chỉ là cấp ba. Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Tiên Trận sư cấp ba thật sự quá ít, đừng nói là Đại Tiên Trận Sư vượt quá cấp ba. Hắn có thể trở thành một nhân vật sắp trở thành Tiên Trận Vương, trừ việc hắn dùng thời gian dài đển nghiên cứu trận pháp ra, còn cố gắng tìm được trận bàn Thời Gian. Những thứ này còn chưa tính, hắn còn có Vũ Trụ Duy Mô trợ giúp. Nghĩ thử mà xem, có mấy Tiên Trận sư có thể có được điều kiện như hắn?

Hơn nữa, thiên phú của hắn còn mạnh hơn nhiều Tiên Trận sư khác.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định bước vào tiên trận phòng ngự, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiên trận sư cấp ba quả thật rất ít, thậm chí khó mà mời đến được, nhưng đó không bao gồm Bách Đoan gia tộc. Địa vị của Bách Đoan Phục ở Bách Đoan gia tộc khẳng định không thấp, đây là một gia hỏa có địa vị vô cùng cao, chỗ ở của mình thôi mà chỉ bố trí một tiên trận phòng ngự cấp ba? Cho dù không có Thượng Quan Thiên, Bách Đoan Phục cũng không bất cẩn như vậy.

Chương 489: Trận văn hư không. (1)

Người khác không thể mời được Đại Tiên Trận Sư có cấp bậc cao hơn, nhưng Bách Đoan gia tộc nhất định có thể mời được.

Lam Tiểu Bố lập tức biến thành một thanh trúc trốn bên cạnh Thanh Trúc viên, đồng thời để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng bên hộ trận phòng ngự bên ngoài động phủ, chính hắn cũng dùng thần niệm cẩn thận dò xét.

Một nén nhang qua đi, Lam Tiểu Bố cảm giác được có chút khác biệt, thật giống như…

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã nhớ đến, lúc trước khi hắn rời khỏi Linh Vi Tiên Vực, có nhìn thấy một trận môn hư không, nơi này lại có một ít vết tích giống trận môn hư không đó.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi mình đã nhìn lầm, Bách Đoan Phục thật sự không chỉ bố trí một tiên trận phòng ngự cấp ba, nhưng hắn cũng không thể bố trí nổi loại trận môn hư không đỉnh cấp như thế này được?

Giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình hộ trận bên ngoài động phủ của Bách Đoan Phục, Lam Tiểu Bố nhìn thấy trên Vũ Trụ Duy Mô, trừ tiên trận phòng ngự cấp ba ra, đột nhiên còn xuất hiện một trận văn hư không tạo thành hư Không Xúc Phát tiên trận cấp một. Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, thật sự có một cái Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận, thật là lợi hại mà. Hắn đã xem thường người tài ba trong tiên giới mênh mông này rồi, hắn có thể có được cơ duyên, đạt được Vũ Trụ Duy Mô, chẳng lẽ người khác lại không có cơ duyên học được trận văn hư không sao?

Nếu như vừa rồi hắn không để ý, trực tiếp tiến vào bên trọng, bây giờ hắn đã trúng chiêu rồi. Tiên trận hư không này không bị phát hiện ra nhất định sẽ bị hắn kích phát, sau đó hắn sẽ bị vây giết.

Sau khi âm thầm sợ hãi, Lam Tiểu Bố lâp tức cảm thấy vui mừng, cái Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận có quá nhiều vết tích, cái này rất thích hợp để hắn học trận văn hư không. Ban đầu lúc ở Linh Vi Tiên Vực, trận môn hư không kia có cấp bậc quá cao, hắn hoàn toàn xem không hiểu. Cho dù có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, cho đến bây giờ vẫn chưa hể tạo dựng hoàn chỉnh.

Cái này không liên quan đến Vũ Trụ Duy Mô, mà là liên quan đến hắn. Vũ Trụ Duy Mô cường đại tùy theo thực lực của hắn mà tăng lên, trừ cái đó ra, tốc độ tạo mô hình nhanh hay chậm phụ thuộc vào dễ hay khó.

Hắn chẳng có một chút cơ sở về trận văn hư không, cộng thêm bây giờ thực lực của hắn rất yếu, hoàn toàn không thể học được trận văn hư không, muốn dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng ra trận văn hư không đỉnh cấp, chỉ có thể sử dụng tiên linh khí vô cùng vô tận, còn phải mất rất nhiều thời gian.

Tuy rằng cuối cùng cũng có thể tạo dựng ra được, nhưng thời gian tốn biết bao nhiêu chứ?

Bây giờ trước mắt đã có một Hư Không Trận cấp một, hơn nữa cái tiên trận hư không này còn được bố trí rất thô sơ, đây chẳng phải là cơ hội của hắn hay sao? CHờ sau khi hắn học được cái trận văn hư không thô sơ này rồi, nắm giữ được cách tạo dựng trận văn hư không, vậy thì tốc độ tạo dựng trận môn hư không của Vũ Trụ Duy Mô sẽ nhanh hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố khẳng định Bách Đoan Phục có được cơ duyên không hề tầm thường, nếu không thì không thể nào bố trí ra được Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận.

Mặc kệ Bách Đoan Phục thu hoạch được cơ duyên này như thế nào, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu thử nghiệm khắc họa trận văn của Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận.

Mặc dù cơ duyên của Bách Đoan Phục không nhỏ, có được phương pháp làm thế nào để khắc họa trận văn hư không, có thể Bách Đoan Phục chỉ là một Tiên trận sư cấp ba, nhưng trước mắt Lam Tiểu Bố đã sắp trở thành Tiên trận vương, vết tích bày trận của hắn ta thật sự quá rõ ràng. Không phát hiện ra thì thôi đi, một khi đã phát hiện ra, chỉ trong một thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã nắm bắt được cách khắc họa trận văn hư không.

Đây là một kiểu kết hợp vô cùng kỳ diệu giữa thần niệm và tiên nguyên, tìm được điểm phù hợp để bày trận trong không gian, sau đó khắc họa ra hư không trận văn, từ đó bố trí ra một tiên trận hư không cường dại.

Sau khi hiểu rõ trận văn hư không của Bách Đoan Phục được tạo ra như thế nào, Lam Tiểu Bố lập tức vươn tay ra khắc họa một đạo trận văn. Quả nhiên là biết rồi thì không khó, cái khó thì người không biết mà.

Đáng tiếc, cái trận văn hư không này của hắn mặc dù mạnh hơn trận văn hư không mà Bách Đoan Phục khắc họa ra, nhưng vẫn có vết tích lộ ra. Bởi vì hắn dựa vào cách khắc họa trận văn hư không còn chưa hoàn toàn thấu triệt của Bách Đoan Phục, cho nên trận văn hư không khắc họa ra cũng là cấp thấp. Hư không trận đỉnh cấp chân chính, cũng giống như cái Hư Không truyền tống trận hắn thấy lúc đước, hoàn toàn không có chút vết tích nào.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, chỉ cần hắn học được cách khắc họa trận văn hư không là được rồi. Có Vũ Trụ Duy Mô giúp hắn không ngừng hoàn thiện, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn có thể khắc họa ra trận văn hư không hoàn mỹ, không có chút vết tích nào. Hơn nữa có mấy ai có thể hiểu được trận văn hư không? Đây cũng là nguyên nhân mà Bách Đoan Phục dám bố trí một cái Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận thô sơ ở đây.

Hôm nay tuyệt đối đã thu hoạch được môt món lời lớn, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui vẻ, hắn không ngờ rằng, trong lúc vô tình lại có thể học được cách khắc họa trận văn hư không ở chỗ của Bách Đoan Phục.

Biết rằng ở đây có một cái Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận cấp một, Lam Tiểu Bố không hề có chút nao núng nào bước vào trong trận.

Vượt qua Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận, khiến hắn kinh ngạc là hắn lại nhìn thấy một Khốn Sát tiên trận cấp năm, Có thể tưởng tượng được, nếu như hắn không phải là một Đại Tiên Trận Sư cấp sáu đỉnh cấp, cho dù hắn có là một Tiên Vương, đi đến nơi này cũng sẽ kinh động đến người khác, sau đó bị vây giết.

Chương 490: Trận văn hư không. (2)

Bách Đoan Phục thật sự rất cẩn thận, ở chính nơi mình tu luyện cũng bố trí nhiều cạm bẫy như vậy.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đợi cái Khốn Sát tiên trận cấp năm này phát động, đã trực tiếp lấy mấy lá trận kỳ ra vứt xuống. Một đầu thông đạo lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này không cần dùng thần niệm rà quét, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một phòng tu luyện, bên ngoài phòng tu luyện không hề có một hộ trận gì cả, chỉ có một cái bồ đoàn. Tại một góc hẻo lánh trong phòng tu luyện, có một nữ tử vô cùng xinh đẹp lại tiều tụy đang bị cấm trận khóa lại.

Đây nhất định là Thượng Quan Thiên, Lam Tiểu Bố bước mấy bước vào phòng tu luyện, lại ném mấy lá trận kỳ xuống, cấm trận đang giam Thượng Quan Thiên lập tức bị mở ra.

Thượng Quan Thiên kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, nàng không biết Lam Tiểu Bố là ai, vậy mà không đi vào cùng Bách Đoan Phục, điều này khiến nàng không thể hiểu được.

Không đợi Thượng Quan Thiên hỏi, Lam Tiểu Bố đã nói, “Ngươi chính là Thượng Quan Thiên đúng không, Bách Đoan Phục vừa mới ra ngoài, trong thời gian ngắn sẽ không đến đây.”

“Chờ một chút, ngươi là ai?” Thượng Quan Thiên khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy ra lệnh bài Cấm Tiên Ti, “Ta là tiên tào của Cấm Tiên Ti, ngươi lập tức ấn thân đi, sau đó ta dẫn ngươi rời khỏi đây, bởi vì với hộ trận ở đây, cho dù ngươi có đi theo phía sau ta cũng không thể chạy thoát được.”

Cấm Tiên Ti? Thượng Quan Thiên không rõ vì sao người của Cấm Tiên Ti lại có thể đến đây, nhưng mà nàng biết cho dù có phải là tiên tào của Cấm Tiên Ti hay không, kết quả cuối cùng sẽ không tệ hơn so với việc nàng còn bị giam ở đây.

“Được.” Thượng Quan Thiên cực kỳ dứt khoát nói, sau đó sử dụng Ẩn Thân Thuật lên người mình.

Lam Tiểu Bố cũng không khách sáo, bắt lấy Thượng Quan Thiên lách mình xông ra khỏi tầng tầng lớp lớp sát trận, hộ trận, cấm trận và Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận.

Ẩn Thân Thuận của Thượng Quan Thiên rõ ràng không thể nào tránh được ánh mắt của người khác, Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát khắc họa trận văn Ẩn Nặc lên người Thượng Quan Thiên. Loại trận văn hư không này hắn vừa mới học được, bây giờ đã dùng đến. Trừ khi Bách Đoan Phục đụng phải, nếu không tiên trận sư không hiểu trận văn hư không này hoàn toàn không thể nhìn ra được hắn đã khắc họa trận văn hư không.

Trận văn mà Lam Tiểu Bố khắc họa ra chính là trận văn hư không cấp một, bởi vì trình độ trận đạo của hắn mạnh hơn Bách Đoan Phục rất nhiều. Cho dù là vừa mới học được, nhưng trình độ trận vắn đã vượt xa Bách Đoan Phục chỉ có thể khắc họa được trận văn hư không cấp một.

Trình độ trận pháp của Bách Đoan Phục, Lam Tiểu Bố đoán chắc hẳn là tiên trận sư cấp ba. Những tiên trận cấp ba và Hư Không Vô Ngấn Xúc Phát trận cấp một ở chỗ của Bách Đoan Phục chắc là do chính hắn bố trí, còn về bên trong, Khốn Sát tiên trận cấp năm kia, nhất định là Bách Đoan Phục mời người bố trí.

Dẫn theo Thượng Quan Thiên, Lam Tiểu Bố vô kinh vô hiểm rời khỏi Bách Đoan tiên trang. Sau khi rời khỏi Bách Đoan tiên trang rồi, Lam Tiểu Bố lấy ra một món Tiên khí phi hành thượng phẩm, đi ngược hướng với Cấm Tiên Ti tẩu thoát.

Bán án của Thượng Quan Thiên liên quan đến quá nhiều, Lam Tiểu

Bố biết Cấm Tiên Ti nhất định không muốn nhận, hắn cũng không phải muốn tra án, chỉ là muốn biết “Đệ Nhị Đạo Điển” xuất hiện như thế nào.

Tại một nơi hoang dã cách Bách Đoan tiên trang mất trăm dặm, lúc này Lam Tiểu Bố mới ngừng phi thuyền lại.

“Nơi này không phải Cấm Tiên Ti?” Thần niệm của Thượng Quan Thiên quét qua xung quanh, lập tức biết nơi này không phải Cấm Tiên Ti.

Lam Tiểu Bố áy náy nói, “Nơi này quả thật không phải Cấm Tiên Ti, bởi vì vụ án của ngươi có liên quan đến quá nhiều vấn đề, chỉ sợ Cấm Tiên Ti cũng không muốn tra. Ta muốn tra chuyện này, là do người có “Đệ Nhị Đạo Điển” là bạn của ta, ta muốn biết Hi Đồ có được “Đệ Nhị Đạo Điển” như thế nào? Quan trọng nhất là bạn ta bây giờ đang ở đâu?”

Trong mắt Thượng Quan Thiên lộ ra vẻ khinh bỉ, rõ ràng là trong lòng nàng cho rằng Lam Tiểu Bố nói cái gì mà người giữ “Đệ Nhị Đạo Điển” là bạn hắn, hoàn toàn là nói bậy. Nói tới nói lui cũng chỉ là muốn có được “Đệ Nhị Đạo Điển” mà thôi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi nghĩ như thế nào ta không quan tâm, bây giờ thứ ta muốn không phải là “Đệ Nhị Đạo Điển”, mà là hi vọng ngươi nói cho ta biết, Hi Đồ lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển” từ trên người ai, người đó bây giờ đang ở đâu.”

“Ta sẽ không nói, “Đệ Nhị Đạo Điển” bây giờ đang ở Bách Đoan gia tộc, người muốn “Đệ Nhị Đạo Điển” thì cứ trực tiếp đến Bách Đoan gia tộc tìm là được. Đạo lữ của ta đã có lỗi với người khác, nếu như ta lại tiết lộ tin tức của người khác, vậy ta còn là người sao?” Thượng Quan Thiên từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi nói, “Nàng không sao ư?”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không phải đang giả vờ, Thượng Quan Thiên khó hiểu một chút, chẳng lẽ đối phương không phải vì “Đệ Nhị Đạo Điển” mà đến?

Lam Tiểu Bố thành khẩn nói, “Ngươi cũng biết, “Đệ Nhị Đạo Điển” là loại bảo vật không thể nào phỏng chế được. Cho nên ta cũng không thèm để ý đến “Đệ Nhị Đạo Điển”, ta thật sự lo lắng cho bạn của ta.”

Thượng Quan Thiên hiểu được, Lam Tiểu Bố nói không sai. “Đệ Nhị Đạo Điển” bây giờ đang ở Bách Đoan gia tộc, cho dù Lam Tiểu Bố tìm được người lấy ra “Đệ Nhị Đạo Điển”, cũng không thể lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Nghĩ đến đây Thượng Quan Thiên hỏi, “Ngươi có thể nói ra tên người bạn kia của ngươi cho ta biết được không, nếu như ngươi không biết, vậy ta sẽ không nói.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Bạn của ta tên là Liễu Ly, “Đệ Nhị Đạo Điển” là của nàng.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Thượng Quan Thiên thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái, “Thật xin lỗi, phu quân ta quả thật lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển” trên người của Liễu Ly…”

“Vậy Liễu Ly bây giờ đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố lo lắng vô cùng.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói được cái tên Liễu Ly ra, Thượng Quan Thiên khẳng định Lam Tiểu Bố không lừa nàng, bởi vì “Đệ Nhị Đạo Điển” là ở trên người Liễu Ly, chuyện này hẳn chỉ có mình nàng biết.

Chương 491: Liễu Ly còn sống. (1)

Sau khi Hi Đồ lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển” thì lập tức quay về tu luyện, chưa từng đi ra ngoài. Sở dĩ Hi Đồ nói cho nàng biết “Đệ Nhị Đạo Điển” lấy được từ trên người Liễu Ly, là bởi vì Hi Đồ hoàn toàn không thể nào giấu được nàng bất cứ chuyện gì.

Trong mắt Thượng Quan Thiên lộ ra vẻ áy náy, “Liễu Ly đi vào Cảnh Vương tiên phủ, là do Cảnh Vương tiên phủ tuyển chọn một vài tán tu trồng trọt một ít tiên linh thảo cấp ba. Trong những người này có Liễu Ly. Những tiên linh thảo này là do con trai thứ ba Đằng Ấp của Cảnh Vương Đằng Cập Lâu phụ trách. Khi Đằng Ấp đi thị sát thì phát hiện ra Liễu Ly, lúc đó tu vi của Liễu Ly mới là Nhân Tiên, mà Đằng Ấp đã là Đại Ất Tiên trung kỳ. Cho dù Liễu Ly đã cải trang, nhưng lần đầu tiên hắn đã nhìn ra hình dáng thật của Liễu Ly.”

Thượng Quan Thiên thở dài, “Nghe Hi Đồ nói, lúc đó Đằng Ấp ngây ngẩn cả người, thậm chí không nhịn được muốn ôm Liễu Ly, nhưng tính tình Liễu Ly cương liệt, không chút do dự muốn tự bạo, đồng thời còn nói, chỉ cần Đằng Ấp dám đụng đến nàng, nàng sẽ lập tức tự vẫn. Đẳng Ấp rõ ràng muốn giữ Liễu Ly ở lại bên cạnh mình lâu dài, cho nên cố kìm nén lại. Ngay lúc này, Đằng Ấp đột nhiên nhận được phi kiếm truyền thư cực kỳ khẩn cấp, hắn rơi vào đường cùng, chỉ có thể giam Liễu Ly lại, sau đó bắt Liễu Ly dùng Lạc Thần Đan…”

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, Lạc Thần Đan là tiên đan thất phẩm, đến hắn cũng không thể luyện chế ra được. Sau khi nuốt loại đan dược này rồi, sẽ từ từ mất đi ký ức.

Tâm tư của Đằng Ấp rõ ràng muốn Liễu Ly mất đi tất cả ký ức trước đây, sau đó ở cùng hắn từ từ bồi dưỡng tình cảm, cuối cùng trở thành người bên cạnh Đằng Ấp hắn.

Tên cặn bã này thật là độc ác.

“Lúc đó ở tiên dược viên, trừ Liễu Ly ra, chỉ có Hi Đồ ở đó. Đằng Ấp sai Hi Đồ đưa Liễu Ly đến động phủ của mình, sau đó hắn có việc gấp phải nhanh chóng rời đi.”

Thượng Quan Thiên có chút sầu não nói, “Hi Đồ làm theo những gì Đằng Ấp nói, mang Liễu Ly đến Cảnh Vương tiên phủ. Lúc này Liễu Ly bỗng nhiên nói với Hi Đồ, nếu như hắn thả nàng đi, nàng sẽ đưa “Đệ Nhị Đạo Điển” cho hắn. Cho dù Hi Đồ rất muốn có “Đệ Nhị Đạo Điển”, nhưng trong lòng hắn biết rõ, loại đồ vật như “Đệ Nhị Đạo Điển” này, không phải tùy tiện là có thể lấy được.

Biết rõ không thể tùy tiện lấy đi, nhưng Hi Đồ vẫn lừa Liễu Ly, nói chỉ cần Liễu Ly lấy “Đệ Nhị Đạo Điển” ra, hắn sẽ thả nàng đi. Nói thì nói như vậy, nhưng lúc đó tiên nguyên của Hi Đồ vẫn khóa chặt Liễu Ly.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố giận dữ, nếu như Hi Đồ còn sống, hắn nhất định sẽ giết hắn ta thêm một lần nữa.

Thượng Quan Thiên cảm nhận được lửa giận của Lam Tiểu Bố, áy náy nói, “”Hi Đồ thật sự không ngờ Liễu Ly có thể lấy ra được “Đệ Nhị Đạo Điển”, Hi Đồ lật một tờ đã biết đạo điển này là thật, tâm trạng hắn vô cùng kích động, nhưng không ngờ Liễu Ly nhân lúc hắn kích động lập tức sử dụng một lá Tiên Độn phù cấp sáu.”

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, xem ra Liễu Ly cũng có được cơ duyên, nếu không thì cũng không thể nào lấy ra được Tiên Độn phù cấp sáu. Khiến Lam Tiểu Bố lo lắng là viên Lạc Thần Đan kia, nếu như đã mất đi ký ức, vậy đến công pháp tu luyện nhất định cũng không nhớ rõ.

“Lúc đó Hi Đồ sợ đến choáng váng, hắn biết cho dù hắn có được “Đệ Nhị Đạo Điển”, Liễu Ly trốn thoát từ trong tay hắn, hắn vẫn chỉ có một con đường chết. Ngay lúc này, hắn nhìn thấy Đằng Ấp máu me đầy người đang chạy trốn, hắn còn nhìn thấy một tên nam tử trực tiếp đập Đằng Ấp thành bã vụn. Trong lòng Hi Đồ vô cùng vui mừng, nhanh chóng mang theo “Đệ Nhị Đạo Điển” trở về, sau đó vẫn luôn trốn trong nhà bế quan tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”. Chuyện sau đó, ta nghĩ tiên tào đại nhân có lẽ đã biết rồi.”

Sau khi Thượng Quan Thiên nói xong, bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Bố. Hi Đồ bị giết, nếu như Hi Đồ vẫn còn sống, nàng cũng sẽ không tiếp tục đi theo Hi Đồ nữa.

Lúc trước nàng kết đạo lữ với Hi Đồ, là do cha nàng nợ cha Hi Đồ một ân cứu mạng, sau đó từ nhỏ đã định ra hôn sự cho hai người. Trời sinh nàng tính tình bình thản, cho nên cũng không muốn chống đối. Sau này khi kết đạo lữ với Hi Đồ, thấy tính tình Hi Đồ cũng tốt, nàng cũng từ từ chấp nhận.

Thế nhưng sau khi Hi Đồ tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, tính tình thay đổi vô cùng rõ ràng. Thậm chí nàng còn hoài nghi có lẽ có một ngày nào đó Hi Đồ sẽ giết chết nàng, chính là vì không muốn cho bất kỳ ai biết “Đệ Nhị Đạo Điển” đang ở trên người hắn.

“Làm sao Bách Đoan Phục biết “Đệ Nhị Đạo Điển” đang ở trên người Hi Đồ?” Lam Tiểu Bố hỏi, bây giờ hắn lo lắng cho Liễu Ly cũng không biết làm sao cả. Khoảng cách mà Tiên Độn Phù cấp sáu có thể đạt được, hắn hoàn toàn không thể biết được.

Thượng Quan Thiên chậm rãi nói, “Lúc trước Bách Đoan gia tộc có người đến Thượng Quan gia cầu hôn, hi vọng ta có thể gả cho Bách Đoan Phục, nhưng mà lúc đó ta đã kết đạo lữ với Hi Đồ rồi. Ta chỉ cho rằng Bách Đoan Phục sẽ từ bỏ, không ngờ hắn không hề hết hi vọng. Trước khi tiến vào tiên môn, lại bố trí một Giám Sát tiên trận bí mật tại nơi ở của ta và Hi Đồ…”

Thượng Quan Thiên nói đến đây, sắc mặt đỏ lên. Rất rõ ràng, mọi chuyện giữa nàng và Hi Đồ, đều bị tên biến thái Bách Đoan Phục kia thấy rõ.

Lam Tiểu Bố đang định nói gì đó, chợt nhớ tới chuyện gì, lập tức nói, “Không hay rồi.”

Nói xong câu đó, hắn hoàn toàn không quan tâm Thượng Quan Thiên nghĩ như thế nào, trực tiếp ôm Thượng Quan Thiên, cả người biến thành một vệt kim quang biến mất ngay lập tức.

Thượng Quan Thiên ra sức giãy dụa, Lam Tiểu Bố hừ một tiếng nói, “Ta khẳng định Bách Đoan Phục đã sử dụng ấn ký thần niệm trên người ngươi, nếu như chúng ta còn ở yên một chỗ, chúng ta chỉ còn một con đường chết.”

Chương 492: Liễu Ly còn sống. (2)

Lúc nói chuyện thần niệm Lam Tiểu Bố không hề kiêng kị trực tiếp dò xét khắp người Thượng Quan Thiên. Cái gì mà phong độ quân tử, trong mắt Lam Tiểu Bố không hề có.

Cho dù Lam Tiểu Bố dùng thần niệm kiểm tra. Giờ phút này Thượng Quan Thiên vẫn cảm giác được tựa như có một bàn tay tìm kiếm trên người nàng, toàn thân nàng run rẩy. Trong lòng thầm nghĩ Lam Tiểu Bố thật thô lỗ, nhưng cũng biết, trên người nàng chắc chắn có ấn ký thần niệm.

Bách Đoan Phục là một người cẩn thận như vậy, thậm chí còn bố trí Giám Sát tiên trận ở động phủ của nàng, làm sao có thể không hạ ấn ký thần niệm trên người nàng? Nhưng nàng cảm thấy cách làm này của Lam Tiểu Bố không có chút ý nghĩa nào cả. Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một tiên tào mà thôi, tu vi nhiều nhất là Huyền Tiên. Mà Bách Đoan Phục là ai? Tiên trận sư cấp ba của Bách Đoan gia tộc, là một

Đại La Kim Tiên. Ấn ký thần niệm của một Đại La Kim Tiên, một tiên tào nho nhỏ có thể tìm ra sao?

Nhưng Thượng Quan Thiên không ngờ rằng, còn chưa đến một nén nhang. Nàng đã cảm thấy Lam Tiểu Bố bắt được gì đó trên người mình, sau đó cả người lập tức trở nên nhẹ nhõm.

“Ngươi thật sự có thể loại bỏ ấn ký thần niệm?” Thượng Quan Thiên chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, có chút không dám tin. Một Huyền tiên mà có thể bỏ đi ấn ký thần niệm của một Đại La Kim Tiên? Thậm chí còn chưa đến một nén nhang?

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng thở ra một hơi, lấy phi thuyền ra, lúc này mới đặt Thượng Quan Thiên lên phi thuyền. Sau khi khởi động phi thuyền, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Không sai, ta đã loại bỏ ấn ký thần niệm trên người ngươi rồi, đã mạo phạm. Ta lại hỏi ngươi mấy vấn đề khác, sau đó sẽ đưa ngươi về Thượng Quan gia.”

Thượng Quan Thiên thở ra một hơi, nàng khẳng định Lam Tiểu Bố không giống như những tiên tào khác, hoặc căn bản không phải là tiên tào.

“Ngươi biết tiên dược viên mà Đằng Ấp phụ trách kia nằm ở đâu không?” Lam Tiểu Bố hỏi, mặc dù Liễu Ly không có ở đây, nhưng hắn vẫn muốn đến đó xem một chút, thuận tiện hỏi thăm xem có ai gặp Liễu Ly hay không.

Thượng Quan Thiên gật đầu, “Ngươi cho ta một miếng ngọc giản đi, ta chẳng có chiếc nhẫn nào cả.”

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Thượng Quan Thiên, “Trong đó có một ít đồ vật, xem như thù lao ngươi đã trả lời mấy vấn đề của ta.”

“Đa tạ. “Thượng Quan Thiên nhận lấy chiếc nhẫn, sau đó lấy một miếng ngọc giản, dùng thần niệm khắc họa một chút, sau đo mới đưa ngọc giản cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút, gật đầu nói, “Được rồi, bây giờ ta sẽ đưa ngươi về Thượng Quan gia.”

Thượng Quan Thiên lắc đầu, “Không được, ta chuẩn bị rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình. Trước đó ta vẫn luôn sống vì người khác, từ hôm nay trở đi ta muốn sống vì chính bản thân mình. Đa tạ ơn cứu mạng của tiên tào, còn chưa thỉnh giáo tên của tiên tào là gì.”

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, bây giờ hắn muốn đến tiên dược viên kia.

“Lam tiên tào, cảm ơn ngươi. Nếu như trong tương lai có duyên gặp lại, ta hi vọng mình có thể trả ơn cứu mạng ngày hôm nay, ta đi đây.” Thượng Quan Thiên nói xong thì cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó quay người nhanh chóng rời khỏi.

Chờ sau khi Thượng Quan Thiên đã đi xa, Lam Tiểu Bố đang định tiến đến tiên dược viên. Thông tin châu đột nhiên sáng lên, là tin tức Chủng Dịch gửi đến, “Tiểu Bố đại ca, Cấm Tiên Ti xảy ra chuyện lớn rồi. Cúc Tú Nhược trốn rồi. Gần đây có rất nhiều tiên tào đang bận việc bên ngoài, ngươi vừa hay tuần tra nhà tù hai lần, ngươi phải cẩn thận cấp trên có người đội cái nồi này lên đầu ngươi đấy.”

Cái nồi Cúc Tú Nhược chạy thoát này có đội lên đầu mình hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến. Cúc Tú Nhược cũng không phải là nhân vật lớn ghê gớm gì, cho dù có bắt hắn đội nội, nhiều nhất cũng chỉ là trách phạt mà thôi.

Cứ đến tiên dược viên của Cảnh Vương trước rồi nói tiếp, lúc Lam

Tiểu Bố đang chuẩn bị khởi động phi thuyền, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Cúc Tú Nhược quả thật là một nhân vật nhỏ, nhưng có người có thể trốn thoát khỏi nhà tù của Cấm Tiên Ti thì chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ đâu.

Nếu như Cấm Tiên Ti để hắn đội nồi, nói Cúc Tú Nhược là do hắn thả ra, vậy thì mạng nhỏ của hắn chỉ sợ cũng không còn nữa. Còn chuyện với cấp bậc của hắn có thể thả người ra ngoài được không thì chỉ sợ sẽ không có người để ý đến.

Cứ trốn trước rồi nói, Cấm Tiên Ti không thể quay về được rồi.

Nhưng mà vừa nghĩ đến đó, Lam Tiểu Bố lập tức gạt đi. Hắn đi là chuyện nhỏ, nhưng Quảng Lễ, Quảng Tiệp và Giản Quân Trung chỉ sợ sẽ trở thành con dê thế tội.

Quả nhiên không có thực lực thì không có nhân quyền mà, Lam Tiểu Bố thở dài, trên đường đi về phía tiên dược viên của Cảnh Vương, còn suy nghĩ xem có cách nào có thể thoát thân khỏi chuyện lần này hay không.

Chuyện này hắn làm khá vội vàng, nếu như không thì hắn sẽ nói với Cúc Tú Nhược một tiếng, chờ hơn mười ngày nữa rồi chạy sau.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, cho dù hơn mười mấy ngày sau Cúc Tú Nhược mới chạy trốn thì sẽ vẫn làm liên lụy đến người khác. Ai là người tuần tra nhà tù cuối cùng trước khi Cúc Tú Nhược chạy thoát, người đó sẽ là con dê thế tội. Huống hồ đợi thêm mười mấy ngày nữa, chưa chắc Cúc Tú Nhược có thể trốn đi được. Sở dĩ Cúc Tú Nhược có thể trốn thoát được, ngoài chuyện hắn nói cho Cúc Tú Nhược biết cách ra ngoài như thế nào, còn liên quan đến chuyện Cấm Tiên Ti không có cao thủ.

Nữ nhân ở lầu năm kia, cho dù người trong phòng giam Cấm Tiên Ti có chạy đi hết, chỉ sợ nàng ta sẽ không quan tâm đến, thứ nàng ta quan tâm chỉ có hồ sơ tư liệu ở tầng năm mà thôi.

Tốc độ của phi thuyền Tiên khí thượng phẩm rất nhanh, qua hai ngày đã đến bên ngoài tiên dược viên của Cảnh Vương tiên phủ. Lam Tiểu Bố không dám đến quá gần, chỗ này cách tiên dược viên khá xa, ở đây có một tiên trận phòng ngự cấp ba bao trùm mấy trăm dặm lại. Trừ cái tiên trận phòng ngự này, còn có một Xúc Phát tiên trận.

Đẳng cấp của Xúc Phát tiên trận cao hơn tiên trận phòng ngự, là một Xúc Phát tiên trận cấp bốn. Nhưng mà bàn về hiệu quả, Lam Tiểu Bố khẳng định Xúc Phát tiên trận này còn không bằng cái Xúc Phát tiên trận hư không cấp một ở Bách Đoan gia tộc.

Chương 493: Lại diệt thêm một lần nữa. (1)

Chỉ với hai cái tiên trận này, đối với Lam Tiểu Bố mà nói không có chút trở ngại nào. Lam Tiểu Bố vẫn có thể dễ dàng tiến vào bên trong tiên trận.

Sau khi tiến vào trong tiên trận phòng ngự, lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện, bên trong lại có một cái tiên trận phòng ngự khác, còn là một tiên trận phòng ngự cấp năm. Bên trong tiên trận phòng ngự này là một bức tường lớn được xây bằng lưu ly.

Bức tường lưu ly này chắc hẳn là do đạo lữ của Thượng Quan Thiên xây nên, bên dưới mặt tường không có cửa, chỉ có một cái cửa hư không trên tường rào. Cánh cửa này cũng không phải là trận môn, mà là cửa thông trực tiếp vào tiên dược viên. Chỉ là bên ngoài cánh cửa này có bố trí một cấm chế phát động ẩn. Bất cứ kẻ nào một khi bước vào tiên dược viên sẽ bị phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố không vào trong dược viên, mà biến bản thân thành một tảng đá bên ngoài tường vây, cẩn thận quan sát tiên dược viên này.

Lam Tiểu Bố không có ý định đi vào tiên dược viên, mục đích của hắn là muốn tìm một thợ chăm sóc vườn tiến vào trong dược viện, sau đó hỏi thăm về Liễu Ly một chút mà thôi.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố vừa ẩn nấp xong, lập tức có hai người đi tới. Hai người này có một người còn rất trẻ, tu vi chỉ mới là Chân Tiên, một người khác là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

“Ấp thiếu chủ, ta ở bên ngoài chờ ngươi.” Người nói chuyện chính là tên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tu sĩ Chân Tiên được gọi là Ấp thiếu chủ gật đầu, “Nơi này rất an toàn, ta vào trong xem tình hình một chút, một lát nữa sẽ ra ngoài.”

Sau khi nói xong Ấp thiếu chủ đi đến chỗ bức tường lưu ly, nhấc chân bước vào trong cánh cửa có cấm chế phát động kia.

Tu sĩ Đại La Kim Tiên kia tựa như một cây cọc, đứng ở bên ngoài bức tường, điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút hối hận. Đáng lẽ hắn phải vào bên trong dược viên trước, cái cấm chế phát động cấp bốn này đối với hắn mà nói không là gì cả.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng nghĩ ra cách khác, thần niệm của tu sĩ Đại La Kim Tiên này hoàn toàn không dám quét vào trong tiên dược viên, thần niệm của hắn chỉ tập trung ở bên ngoài hộ trận để quan sát. Lam Tiểu Bố dứt khoát đứng lên thi triển Thai Dịch Hóa Hình, biến thành dáng vẻ của Ấp thiếu chủ.

“Ta có vài chuyện phải làm ở đây, ngươi đi ra tầng hộ trận bên ngoài chờ ta đi.” Lam Tiểu Bố hóa thành Ấp thiếu chủ, ra vẻ như vừa từ trong tường vây đi ra, thản nhiên nói với Đại La Kim Tiên kia.

Đại La Kim Tiên này cũng không suy nghĩ gì nhiều, Ấp thiếu chủ của Cảnh Vương tiên phủ bọn hắn trời sinh tính tình cực dâm, nhất định là lại có thợ tỉa hoa xinh đẹp trong dược viên bị hắn nhìn trúng, muốn mây mưa ở chỗ này một trận. Loại chuyện này không phải là lần đầu tiên, cũng bởi vì Ấp thiếu chủ đã chà đạp quá nhiều nữ tử, cuối cùng chọc phải kẻ khác, bị người ta đánh nát cơ thể. Bây giờ mặc dù đã phục hồi lại được thân thể, nhưng tu vi từ Đại Ất Tiên đã hạ xuống đến Chân Tiên cảnh.

Cho nên bây giờ người thiếu chủ này bảo hắn ra hộ trận bên ngoài chờ hắn, hắn cũng chẳng có chút do dự nào, sau khi cúi người hành lễ thì quay người rời đi.

Chỉ cần hắn không rời khỏi hộ trận, trong này tuyệt đối an toàn. Chỉ khoảng chừng trăm dặm mà thôi, tình hình bên trong tiên dược viên đã bị hộ trận ngăn trở, ở bên ngoài thì đều bị thần niệm của hắn bao trùm.

Lam Tiểu Bố bỏ lại tên Đại La Kim Tiên kia, trực tiếp vượt qua cánh cửa hư không có cấm chế phát động kia, bước vào trong một mảnh tiên dược viên xanh tươi.

Tiên linh thảo thật xinh đẹp, đây là ấn tượng đầu tiên của Lam Tiểu Bố, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nghi ngờ, tiên dược viên này chỉ có một loại tiên linh thảo, hơn nữa hắn còn biết loại tiên linh thảo này.

Thiên Sắc Đằng, quả thật là một tiên linh thảo cấp ba. Loại dây leo này sẽ thay đổi theo ánh sáng, biến thành đủ loại sắc thái, cộng thêm dây leo màu xanh biếc, nhìn qua quả thật vô cùng xinh đẹp.

Thiên Sắc Đằng là một tiên linh thảo cực độc, chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là luyện chế ra Phệ Sinh Hương. Phệ Sinh Hương vô sắc vô vị, tác dụng của nó còn hố hơn cả Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát trận của hắn. Nhưng Tỏa Thần Ất Nguyên Giảo Sát trận chỉ có tác dụng khi người đó ở trong trận, còn khi ra ngoài trận rồi thì sẽ không chịu ảnh hưởng gì cả.

Nhưng Phệ Sinh Hương thì khác, thứ này mãi mãi ăn mòn tiên nguyên và Nguyên Thần của tu sĩ, một khi nghe đến Phệ Sinh Hương, vậy thì đã mất một nửa cái mạng rồi.

Tiên dược viên này trồng nhiều Phệ Sinh Hương như vậy, cho thấy Cảnh Vương này tuyệt đối không phải người tốt lành gì. Trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố còn phát hiện ra một Hủy Diệt tiên trận bên dưới tiên dược viên. Tiên trận phòng ngự bên ngoài là một tiên trận cấp năm thôi, mà cái Hủy Diệt tiên trận dưới chân này cũng là một tiên trận đã đạt đến cấp năm.

Xem ra cho dù Liễu Ly không có chuyện gì, sau khi vào trong tiên dược viên này rồi cũng đừng mơ có thể rời khỏi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, hắn nhanh chóng nhìn thấy tên Ấp thiếu chủ kia, gia hỏa này đang mây mưa với một thợ tỉa hoa xinh đẹp.

Trong này cũng chỉ có một người thợ tỉa hoa mà thôi, xem ra nữ tu xinh đẹp này thay thế vị trí của Liễu Ly nên mới ở đây.

Lần này Lam Tiểu Bố biến mình thành Bách Đoan Phục, sau đó đi tới, dùng một đạo Thần Hồn Thứ khiến thợ tỉa hoa này hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Ấp thiếu chủ đang vui sướng đột nhiên giật mình, lập tức nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đứng sau mình, “Ngươi, ngươi là ai? Ta là Đằng Ấp của Cảnh Vương tiên phủ, ngươi mà dám động đến ta, nhất định sẽ không thể nào rời khỏi nơi này, bên ngoài là một tiên trận cấp năm…”

Bởi vì đã từng bị giết một lần, cộng thêm thực lực đã giảm sút, Ấp thiếu chủ vốn phách lối lại có chút sợ hãi. Nhưng hắn cũng không phải tên ngớ ngẩn, sau khi nói được một nửa thì không nói nổi nữa.

Bên ngoài quả thật có một tiên trận cấp năm, nhưng bây giờ người ta đang ở trong tiên dược viên, vậy mà tiên trận cũng không hề phát động, cho thấy tiên trận không hề hấn gì với người trước mắt này.

Chương 494: Lại diệt thêm một lần nữa. (2)

Đằng Ấp? Lam Tiểu Bố hiểu ra, tên trước mắt này chính là con trai thứ ba Đằng Ấp của Cảnh Vương đã từng bị người ta giết chết. Quả nhiên là đứng dưới đại thụ thì được hóng mát mà, thân thể đã bị đánh nát, chỉ mấy tháng sau đã có thể nhảy nhót tưng bừng. Nhiều nhất cũng chỉ có tu vi từ Đại Ất Tiên bị hạ xuống Chân Tiên mà thôi.

Kỳ Ngộ của hắn xem như cũng không tệ, sau khi đến Ngũ Vũ Tiên giới, còn xây dựng nên Đại Hoang Tiên Môn, trở thành chủ một tông môn. Trừ cái đó ra, hắn còn là Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên ĐÌnh, cho dù có như vậy, một khi cơ thể của một Đại ẤT Tiên bị vỡ vụn, hắn cũng không có cách nào khiến nó hồi phục lại, hơn nữa còn chỉ trong vòng mấy tháng.

“Ngươi tìm thấy Liễu Ly ở đâu?” Lúc Lam Tiểu Bố tra hỏi, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, nếu như một ngày nào đó hắn có thể xử lý Cảnh Vương, vậy thì trong nhẫn của Cảnh Vương có bao nhiêu đồ tốt chứ?

“Ta thật sự không biết, lúc trước là quản sự thuê nàng đến, là vì nàng ta có chút hiểu biết về chuyện chăm sóc tiên linh thảo, tu vi cũng không cao…” Giọng nói của Đằng Ấp có chút hoảng sợ, mắt hắn ngóng trông nhìn ra ngoài, mong hộ vệ có thể tiến vào, nhưng hắn cũng biết rõ, chuyện này là không có khả năng. KHông có mệnh lệnh của hắn, hộ vệ mà tiến vào tiên dược viên chỉ có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này thật sự không biết, cũng may bây giờ Liễu Ly đã chạy trốn, hắn chỉ một mảng lớn Thiên Sắc Đằng nói, “Những tiên linh thảo này để làm gì?”

“Ta cũng không biết, ta…”

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cái gì cũng không biết, vậy giữ ngươi lại làm gì nữa?”

Cảm nhận được sát khí bao trùm đến, Đằng Ấp vội vàng nói, “Chắc là do phụ vương ta muốn cướp đoạt vị trí Tiên Đình Vương, cho nên mới trồng đám Thiên Sắc Đằng này…”

Cướp đoạt vị trí Tiên Đình vương? Lam Tiểu Bố dừng việc thu thập thủy tinh cầu. Những chuyện này không liên quan đến hắn, không cần phải thu lại.

“Chỉ hy vọng cha ngươi còn có thể phục hồi thân thể ngươi lại một lần nữa.” Đập một quyền xuống, Đằng Ấp từng là một Đại ẤT Tiên lúc này không thể chịu nổi một quyền của Lam Tiểu Bố, lần thứ hai bị giết chết.

Chỗ tốt duy nhất là lần này Lam Tiểu Bố không đập nát thân thể của Đằng ẤP thành bã vụn.

Sau khi thu thi thể của Đằng Ấp vào nhẫn, Lam Tiểu Bố lại biến mình thành Đằng Ấp bước ra khỏi tiên dược viên. Chỉ hy vọng Đằng Ấp còn lưu lại một tia thần hôn ở Cảnh Vương tiên phủ, nếu không thì có bảo vật cũng không thể cứu sống được hắn. Trên thực tế Lam Tiểu Bố hi vọng Đằng Ấp có để lại một tia thần hồn, chỉ có như vậy, Cảnh Vương mới biết được là ai đã giết con trai hắn.

“Ấp thiếu chủ, bây giờ chúng ta quay về sao?” Tên Đại La Kim Tiên luôn đứng đợi bên ngoài kia nhìn thấy Đằng Ấp đi ra, nhanh chóng kính cẩn hỏi.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Vừa rồi ta nhận được truyền tin của Nhị huynh ta, hắn đang đứng cách đây không xa chờ ta, ngươi về Cảnh Vương tiên phủ trước đi, ta sẽ về cùng với Nhị huynh.”

Tên Đại La Kim Tiên này khẽ giật mình, lập tức lộ vẻ khó xử. Đằng Ấp làm việc tùy tiện trong tiên dược viên thì không sao cả, bây giờ đã rời khỏi tiên dược viên rồi, hắn thật sự không dám rời khỏi nửa bước, một khi xảy ra chuyện gì, hắn là người đầu tiên bị trách phạt.

“Cứ thế đi.” Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đợi tên Đại La Kim Tiên này nói chuyện, thân hình lóe lên, nhanh chóng đi xa.

Tên Đại La Kim Tiên này chỉ có thể thở dài, sau đó quay về Cảnh Vương tiên phủ.

Sau khi rời khỏi tiên dược viên, Lam Tiểu Bố lấy ấn ký thần niệm đã lấy xuống từ người Thượng Quan Thiên gắn lên thi thể của Đằng Ấp. Sau đó ném thi thể của Đằng Ấp xuống vách núi.

Chiếc nhẫn của Đằng Ấp khiến Lam Tiểu Bố vô cùng thất vọng, trừ mười mấy vạn tiên tinh thượng phẩm ra thì chỉ có một ít đồ vật linh tinh. Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố hài lòng chính là lấy được một đóa di hỏa trong đó, đóa di hỏa này còn là tiên diễm cấp ba.

Di hỏa không phải là thứ tự của một loại hỏa diễm, mà là hỏa diễm niết bàn bị thất bại.

Tất cả những hỏa diễm niết bàn thất bại đều được gọi là di hỏa. Nếu như một đóa tiên diễm cấp ba niết bàn, một khi niết bàn thất bại đó chính là tiên di hỏa cấp ba. Di hỏa sẽ không tấn cấp, tiên di hỏa cấp ba mãi mãi là tiên di hỏa cấp ba. Nếu như tiên diễm cấp bốn niết bàn thất bại, thì chính là tiên di hỏa cấp bốn.

Tiên di hỏa cấp ba đối với Lam Tiểu Bố không là gì cả, nhưng mà có thể đưa nó cho Quảng Tiệp dùng.

…

Phường thị Ô Mỗ.

Lam Tiểu Bố nghe nói ở Giang Diễn Tiên Đạo, phường thị này là phường thị rất nổi tiếng, cũng vô cùng náo nhiệt. Nhưng hôm nay khi Lam Tiểu Bố đến bên ngoài phường thị Ô Mỗ, lại không thấy một bóng người nào.

Theo lý mà nói, chắc hẳn phải có người của Cấm Tiên Ti canh giữ ở đây, nhưng khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi là, Cấm Tiên Ti cũng không có người ở đây. Nơi xảy ra vụ án quan trọng như thế này, bên ngoài không có hộ trận, cũng không có tiên tào ở đây trông coi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành Cúc Tú Nhược, hắn nhìn thấy có một cái Giám Sát Trận ở bên ngoài phường thị Ô Mỗ, nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm để ý. Vẫn đi vào trong phường thị Ô Mỗ.

Lam Tiểu Bố chỉ biết bản án ở phường thị Ô Mỗ rất lớn, nhưng tình huống cụ thể như thế nào, hắn không biết rõ lắm. Với cấp bạc của hắn, còn chưa thể tham gia vào bản án phường thị Ô Mỗ. Giờ phút này Lam Tiểu Bố vừa bước một bước vào phường thị Ô Mỗ đã dừng lại.

Thần niệm của hắn tràn ra, rất nhanh Lam Tiểu Bố đã vô cùng khiếp sợ phát hiện ra, ở bên trong phường thị Ô Mỗ có vô số trận văn hư không. Những trận văn hư không này tạo thành từng cái truyền tống trận hư không đơn giản, vị trí của những truyền tống trận hư không này đông một cái tây một cái, nhìn qua vô cùng lộn xộn.

Cho dù Lam Tiểu Bố không biết phường thị Ô Mỗ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn đã đoán được một chút.

Chương 495: Người là do ta thả. (1)

Nhiều truyền tống trận hư không như vậy, chỉ cần không cẩn thận bước vào trong đó, sẽ lập tức bị truyền tống đi. Còn truyền tống đến đâu thì Lam Tiểu Bố không rõ, nhưng hắn khẳng định phường thị Ô Mỗ này là một âm mưu rất lớn.

Có thể đoán được những tiên tào bị mất tích kia, có lẽ đều đã bị truyền tống đi.

Trong đầu Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện gương mặt Bách Đoan Phục, người có thể bố trí trận văn hư không, hắn chỉ mới thấy Bách Đoan Phục, hơn nữa trận văn hư không mà hắn học được cũng là từ Bách Đoan Phục. Trận văn hư không ở nơi này, trên cơ bản đều là tiên trận văn cấp một, cùng kiểu bút tích ở trong phòng Bách Đoan Phục.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Cúc Tú Nhược, chắc hẳn Cúc Tú Nhược cũng là người của Bách Đoan gia tộc? Vì sao nàng muốn dụ mình đến phường thị Ô Mỗ?

Nhưng sau đó Lam Tiểu Bố lập tức loại bỏ khả năng này, Cúc Tú Nhược bị đuổi giết vào hai năm trước, nói cách khác Cúc Tú Nhược đã gần hai năm rồi không đến nơi này. Mà hai năm trước, phường thị Ô Mỗ còn rất náo nhiệt, có thể là Cúc Tú Nhược cũng không biết. Huống hồ Cúc Tú Nhược cũng không biết hắn có thù với Bách Đoan gia tộc.

Còn may, hắn vừa mới học xong trận văn hư không, nếu không thì lỡ như bị truyền tống tới nhà giam của người khác mà hắn còn không biết chuyện gì xảy ra.

Có thêm nhiều truyền tống trận hư không cấp một đi nữa, ở trong mắt Lam Tiểu Bố cũng không thành vấn đề. Lam Tiểu Bố không chút do dự bước vào trong phường thị Ô Mỗ. Hắn cũng không lo lắng, giờ phút này trong tay hắn có một trận bài truyền tống. Một khi xảy ra chuyện gì, hắn lập tức sẽ truyền tống đi.

Trước khi tiến vào phường thị Ô Mỗ, hắn đã sớm chuẩn bị đường lui cho mình. Ở một nơi khá xa phường thị Ô Mỗ, có bố trí một truyền tống trận.

Lam Tiểu Bố tiến vào trong phường thị Ô Mỗ cũng không phải để tra án, hắn chỉ muốn đi tìm đồ vật giúp hỏa diễm niết bàn. Dựa theo lời Cúc Tú Nhược nói, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng tìm được đan phòng bị bỏ hoang kia.

Theo lý mà nói, ở một nơi phồn hoa như phường thị Ô Mỗ, không có đan phòng bỏ hoang thế này mới đúng. Sau khi đến đây, Lam Tiểu Bố mới hiểu có chuyện gì xảy ra.

Đan phòng bị bỏ hoang này là một vùng bị tán linh, ở nơi thế này chẳng những không thể tu luyện, còn không thể ở lại lâu dài. Ở lâu, tu vi sẽ hạ xuống. Còn luyện đan và luyện khí, thậm chí cất giữ đồ vật gì, cũng không phải là nơi tốt. Đồ tốt mà để ở chỗ này, qua một thời gian nữa cấp bậc sẽ giảm sút.

Lam Tiểu Bố bước vào đan phòng bị bỏ hoang, bên trong đan phòng toàn là tro bụi và nhiều chỗ bị phá hỏng, đi xuyên qua đan phòng này, còn có một viện tử nhỏ.

Người bình thường đến đây, chỉ sợ chỉ có thể nhìn thấy một viện tử nhỏ cũ nát, ngoài ra không còn gì cả. Nhưng Lam Tiểu Bố vừa bước đến đây, đã nhìn thấy ở một góc dưới gốc cây cổ thụ có một cấm chế che giấu. Lam Tiểu Bố không cưỡng ép phá vỡ cấm chế này ra, mà lấy một lá trận kỳ ra. Trận kỳ vừa đặt xuống, cấm chế bị mở ra, sau đó xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Cảnh cửa này rõ ràng là một truyền tống trận, Lam Tiểu Bố bước đến trước truyền tống trận, đặt trận bài truyền tống trên tay vào.

Một trận choáng váng truyền đến, Lam Tiểu Bố vừa chạm chân đến mặt đất đã biết mình đang ở trong lòng đất. Trước mặt hắn có một cái ao, nước trong ao chỉ dâng lên khoảng một nửa ao.

Trừ cái ao này ra, không còn gì nữa.

Cái ao này chính là thứ giúp hỏa diễm niết bàn sao? Lam Tiểu Bố hoàn toàn không biết nước trong ao này là thứ gì. Hắn do dự một chút rồi lấy tiên diễm của mình ra.

“Oanh!” Tựa như rót một thùng dầu vào củi khô. Thái Sơ Hằng Hỏa vừa gặp phải cái ao này đã lập tức bùng cháy mãnh liệt, loại khát vọng kia đến Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố trực tiếp đưa hỏa diễm lên phía trước, “Đi đi.”

Thái Sơ Hằng Hỏa xông vào ao, Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh ao cũng có thể cảm nhận được hỏa diễm của mình đang không ngừng tiến giai, Không chỉ như vậy, lực lượng ẩn chứa bên trong hỏa diễm cũng càng ngày càng mạnh. Thật giống như quá trình một Địa Tiên bước vào CHân Tiên, chân nguyên không ngừng chuyển đổi thành tiên nguyên.

Đây tuyệt đối là biến hóa về chất.

Nước trong ao dần dần biến mất, khi nước trong ao biến mất hết, Lam Tiểu Bố chỉ nhìn thấy một đóa hỏa diễm màu xanh nhạt đang lơ lửng ở dưới đáy ao.

Lam Tiểu Bố khẽ vẫy tay, ngọn lửa này lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Tiên diễm cấp bốn? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Lần giao dịch với Cúc Tú Nhược này, tuyệt đối đáng giá.

Có thể đi được rồi, Lam Tiểu Bố cất hỏa diễm đi, hắn đã nhìn thấy bên cạnh ao còn có truyền tống trận, truyền tống trận này chắc hẳn không cần đến trận bàn truyền tống.

Lam Tiểu Bố đi đến truyền tống trận, khi đang định đi ra ngoài, hắn bỗng nhiên đổi ý, lấy di hỏa cấp ba mà mình lấy được kia đặt giữ cái ao khô cạn, sau đó dùng một cấm chế khóa lại.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới bước vào truyền tống trận về đến đan phòng.

Lam Tiểu Bố không rời khỏi phường thị Ô Mỗ bằng lối ra vào, mà là sử dụng trận bàn truyền tống, từ phường thị Ô Mỗ truyền tống đi.

…

“Tiểu Bố đại ca.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay lại Cấm Tiên Ti, Chủng Dịch kinh hãi, hắn nhanh chóng tiến lên đón.

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Tiểu Tiên Ti Kim Bất Kiều của Cấm Tiên Ti đi tới, sắc mặt Kim Bất Kiều vô cùng âm trầm, hắn trợn mắt hung hăng trừng Lam Tiểu Bố một chút, sau đó mới lên tiếng, “Tiên Ti đại nhân tìm ngươi, nhanh lên, đừng ở đó lề mề nữa.”

Lúc đầu Chủng Dịch còn đang nói, chỉ có thể nuốt lời định nói lại.

Hắn thở dài, người đại ca này của mình xong đời rồi. Hắn đã truyền tin tức ra rồi mà Lam Tiểu Bố còn trở về, thật sự là…

Lam Tiểu Bố chẳng hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn chào Kim Bất Kiều một tiếng, lúc này mới lên lầu bốn.

Lầu bốn chia làm hai bên đông tây, phía đông là nơi làm việc của Đại Tiên Ti Cốc Dược của Cấm Tiên Ti. Phía tây là nơi làm việc của bốn vị Tiểu Tiên Ti.

Chương 496: Người là do ta thả. (2)

Lam Tiểu Bố vừa mới đi đến bên ngoài phòng của Cốc Dược, đã nghe một giọng nói trầm thấp truyền đến, “Vào đi.”

Lam Tiểu Bố tiến vào phòng của Cốc Dược, đã nhìn thấy một cái Giám Sát Trận tạm thời, xem ra Đại Tiên Ti này đang định tự tạo chứng cứ.

Cốc Dược mặt trắng không râu, ánh mắt cực kỳ sắc bén, nhìn chung mà nói cũng tính là hơi đẹp trai, nhưng mà tu vi của hắn khiến Lam Tiểu Bố có chút kinh ngạc.

Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng nữ nhân ở lầu năm Cấm Tiên Ti mới là người có tu vi cao nhất, Kim Bất Kiều cũng chỉ mới là Đại Ất Tiên, tu vi của Đại Tiên Ti nhiều nhất là Đại La Kim Tiên mà thôi. Nhưng bây giờ hắn nhìn thấy Đại Tiên Ti Cốc Dược, hắn biết mình đã nghĩ sai rồi, Đại Tiên Ti trước mắt này mới là gia hỏa có tu vi cao nhất, tu vi của người này ít nhất phải là Tiên Vương đỉnh phong.

“Tiên tào cấp một Lam Tiểu Bố kính chào Đại Tiên Ti.” Lam Tiểu Bố vô cùng câu nệ ôm quyền chào một câu.

“Ngươi tên là Lam Tiểu Bố, vừa mới đến Cấm Tiên Ti đúng không?”

Cốc Dược từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố đáp, “Đúng vậy, ta đến Cấm Tiên Ti mới được mấy tháng, là Quảng Lễ đại ca đề cử ta đến.”

Giọng điệu của Cốc Dược vẫn không có chút thay đổi nào, “Ngươi biết chuyện Cúc Tú Nhược chạy trốn không?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, chuyện này ta biết.”

Cốc Dược lại nói, “Ta nghe mấy vị tiên tào nói, Cúc Tú Nhược là do ngươi thả đi?”

Tốt lắm, Lam Tiểu Bố khẳng định cho dù mình nói như thế nào, cuối cùng Cúc Tú Nhược vẫn là do hắn thả đi, đây tuyệt đối là không thể nào giải thích được.

“Ngươi nói đi, cho dù là nguyên nhân gì, ta đều hy vọng có thể nghe được một lời giải thích.” Cốc Dược không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, nói tiếp.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Thưa Đại Tiên ti, tuyệt đối không có ai nhìn thấy ta thả Cúc Tú Nhược ra ngoài, những người này vu oan hãm hại ta.”

Câu trả lời của Lam Tiểu Bố có chút dở dở ương ương, Cốc Dược hơi cau mày, hắn lại nói lần nữa. “Thế nhưng ở chỗ của ta có ảnh tượng thủy tinh cầu cho thấy ngươi đã mở khốn trận địa lao ra, thả Cúc Tú Nhược ra ngoài.:”

“Điều đó là không thể nào.” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói, “Trên người Cúc Tú Nhược có một lá Phá Trận Kỳ cấp bảy, nàng dựa vào trận kỳ này mà rời khỏi đây.”

“Có ý gì?” Cốc Dược đứng lên, có chút kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Cấm Tiên Ti muốn bắt Lam Tiểu Bố làm con dê thế tội, mọi người đều biết. Hắn cũng biết Lam Tiểu Bố bị oan, cho nên mới có người cho người cải trang thành bộ dạng của Lam Tiểu Bố, sau đó thu lại hình ảnh hắn thả Cúc Tú Nhược đi, hắn đều biết rất rõ. ĐIều duy nhất khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, không ngờ Lam Tiểu Bố lại biết cụ thể cách Cúc Tú Nhược chạy thoát.

Lam Tiểu Bố không chút hoang mang nói, “Thưa Đại Tiên Ti, ta vừa đến Cấm Tiên Ti, vẫn chưa lập được công lao nào, cho nên muốn nhanh chóng tìm chút công lao. Sau khi ta xem xong bản án của Cúc Tú Nhược, hơn nữa còn biết một chút tình huống của Cúc Tú Nhược, quyết định thả dây câu dài bắt con cá lớn, dứt khoát thả nàng ra. Cho nên ta là người dò đường cho Cúc Tú Nhược, hơn nữa còn nói cho nàng biết lúc nào đi là thích hợp nhất.

Cốc Dược bị kinh sợ vì lời nói của Lam Tiểu Bố, trong lòng tự nhủ hóa ra lúc đầu chỉ muốn để ngươi vác cái nồi này thôi, không ngờ cái nồi này lại thật sự là do ngươi tạo ra. Đúng là gan lớn mà, chỉ là một tiên tào cấp một thôi mà dám làm việc như vậy, thật sự không biết làm sao mà hắn có thể sống được cho đến ngày hôm nay.

Trong lòng hắn đang cười lạnh, nhưng vẫn từ tốn nói, “A, nói như vậy thì chắc hẳn ngươi đã điều tra ra được một chút gì rồi phải không?”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Lúc trước tình hình có chút khẩn cấp, ngài và bốn vị Tiểu Tiên Ti đại nhân đều không có ở đây. Ta chỉ có thể làm việc tùy theo hoàn cảnh, làm chủ trước. Vốn phải nhanh chóng quay về bẩm báo cho Đại Tiên Ti biết, chỉ là do ta vẫn luôn theo dõi Cúc Tú Nhược kia. Lại không dám tùy tiện truyền tin cho bất cứ tiên tào bình thường nào, chỉ có thể đợi đến ngày hôm nay có một chút manh mối mới nhanh chóng quay về đây bẩm báo chuyện này.”

Đại Tiên Ti Cốc Dược thì nhất định là không có ở đây, nhưng bốn VỊ Tiểu Tiên Ti kia có ở đây hay không Lam Tiểu Bố hoàn toàn không biết, cho dù hắn nói sai, hắn cũng có thể biện hộ lại được.

“Ngươi đang theo dõi Cúc Tú Nhược?” Cốc Dược khẽ cau mày, cho dù có manh mối hay không, kết quả như thế nào, chút vụ án nhỏ như của Cúc Tú Nhược hắn sẽ không để ý đến. Hôm nay mặc kệ Lam Tiểu Bố ba hoa khoác lác như thế nào, cũng đều có tội.

Lam Tiểu Bố đáp, “Đúng vậy, bởi vì ta theo dõi Cúc Tú Nhược, cho nên mới biết hóa ra bản án ở phường thị Ô Mỗ cũng liên quan đến nàng.”

“Cái gì?” Cốc Dược kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi nói là ngươi tìm được manh mối của bản án phường thị Ô Mỗ?”

Lam Tiểu Bố vẫn không trả lời, giờ phút này có một đạo phi kiếm truyền thư rơi vào trong tay Cốc Dược. Thần niệm Cốc Dược quét đến phi kiếm truyền thư, phía trên viết rất đơn giản, “Đào phạm Cúc Tú Nhược của Cấm Tiên Ti tiến vào phường thị Ô Mỗ, sau đó biến mất không thấy tung tích.”

Thật sự có liên quan sao?Trong lòng Cốc Dược vô cùng vui mừng, thời gian qua vì bản án này mà Cấm Tiên Ti đã phải sứt đầu mẻ trán, nếu như không thể giải quyết được vụ án này trong thời gian ngắn, Đại Tiên Ti như hắn cũng sẽ chấm dứt tại đây, hơn nữa còn phải cõng cái nồi của phía trên. Lúc đầu hắn còn không tin tưởng lời Lam Tiểu Bố nói, nhưng Cúc Tú Nhược tiến vào phường thị Ô Mỗ khiến hắn cảm thấy lần này có lẽ Lam Tiểu Bố thật sự mèo mù vớ được cá rán.

“Nhanh, mau nói kĩ càng bản án của Cúc Tú Nhược cho ta nghe một chút.” Cốc Dược vội vàng kêu lên.

Trước đó bản án của Cúc Tú Nhược hắn hoàn toàn không quan tâm đến, Lam Tiểu Bố có phải thật sự thả dây dài câu cá lớn hay không, trong mắt hắn đều giống nhau cả thôi.

Bây giờ thì khác rồi, bản án của Cúc Tú Nhược có liên quan đến phường thị Ô Mỗ, vậy thì cũng có nghĩa có cái trước rồi có cái sau.

Chương 497: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (1)

Mười mấy tiên tào, hai Tiểu Tiên Ti bị mất tích ở phường thị Ô Mỗ, mà Đại Tiên Ti hắn lại chẳng có chút manh mối nào cả, phải nói là cực kỳ vô dụng. Còn chuyện Lam Tiểu Bố nói là thật hay giả, hắn tin mình có thể phán đoán được.

Lam Tiểu Bố nói, “Vâng, Cốc tiên ti. Lúc trước khi ta tuần tra nhà tù, cũng cảm thấy Cúc Tú Nhược có chút không thích hợp, trong mắt nàng hình như có che giấu điều gì đó. Cho nên ta không hề khách sáo, dùng thần niệm tra quét trên người nàng một lần. Khiến ta không ngờ đến là, nữ nhân này lại có thể tháo xiềng xích trên người mình ra…”

“Nàng mở ra như thế nào?” Cốc Dược cau mày, Cúc Tú Nhược đã bị Linh Nguyên Cốt khóa lại, hơn nữa còn có cấm chế, hoàn toàn không thể mở xiềng xích ra được.

Lam Tiểu Bố giải thích. “Mặc dù nhẫn của nữ nhân này đã bị tịch thu, nhưng nàng còn có một đóa hỏa diễm cực kỳ tốt, đóa hỏa diễm này được giấu trong thức hải của nàng.

“Nàng có một đóa hỏa diễm?” Trong mắt Cốc Dược lộ ra tia hối hận, nếu như hắn có được đóa hỏa diễm này, vậy hắn tuyệt đối sẽ lên được tầng cao hơn. Thật sự quá đáng tiếc mà, một con kiến hôi lại có được một đóa hỏa diễm. Trong lòng hắn lập tức cảm thấy vô cùng tức giận, tiên tào trước mắt này biết đối phương có hỏa diễm, vậy mà còn không báo cho hắn biết.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Lúc ta biết nữ nhân này có một đóa tiên diễm, lập tức muốn báo cho Đại Tiên Ti biết. Nữ nhân này cũng chỉ là một tù nhân mà thôi, dựa vào đâu mà có được hỏa diễm chứ? Loại bảo vật như tiên diễm, chỉ có thể là người của Cấm Tiên Ti ta mới có được.”

Mặc dù không chỉ đích danh là Đại Tiên Ti mới xứng có được, nhưng ý của Lam Tiểu Bố đã thể hiện rất rõ.

Cốc Dược âm thầm gật đầu, không sai, có suy nghĩ như vậy mới đúng.

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Đáng tiếc lúc đó ngài không có ở đây, chẳng những ngài không có ở đây mà mấy Tiểu Tiên Ti kia cũng không ở đây. Ta đang định nghĩ xem phải xử lý chuyện này như thế nào, nữ nhân kia lại nói, “Bây giờ đã ta đã khôi phục tiên nguyên và thần niệm, nếu như ngươi dám báo cáo, ta lập tức bắt người lại, sau đó giết chết ngươi.”.”

Nghe đến đó, Cốc Dược đã quyết định đưa ấn ký Thông Tin Châu của mình cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có chút hổ thẹn nói, “Nói thật vãn bối có chút sợ. Lúc đó vãn bối chỉ mới là Huyền Tiên sơ kỳ, nữ nhân kia hình như cũng là Huyền Tiên. Chỉ là vãn bối chỉ có tu vi, chút tu vi này cũng là nhờ vào đan dược mà có, thực lực vô cùng kém cỏi, thậm chí ngay cả Kim Tiên viên mãn còn chưa chắc đánh thắng được. Nếu như ra tay, nữ nhân kia nhất định có thể nhanh chóng giết chết vãn bối. Mặc dù vãn bối sợ chết, nhưng cũng biết là một tiên tào, có một số việc nhất định phải làm.”

“Lúc đó ngươi ra tay, nàng chắc chắc cũng không phải là đối thủ của ngươi. Bị Linh Nguyên Cốt khóa lại trong thời gian dài như vậy, không thể khôi phục thực lực lại nhanh như vậy được.” Cốc Dược nói. Trong lòng hắn vẫn rất hài lòng, khi Lam Tiểu Bố nói mình sợ chết đã tự xưng là vãn bối. Đừng nhìn thấy đây là chi tiết nhỏ, cái này đủ để chừng minh tiên tào cấp một này có lòng kinh sợ, còn hi vọng mình có thể đừng so đo với một tiên tào cấp một sợ chết như hắn.

Lam Tiểu Bố lúng túng nói, “Sớm biết như vậy, ta sẽ thử một chút. Ngay lúc đó, nữ nhân kia lấy ra một cái trận bài nói cho ta biết, chỉ cần ta thả nàng đi, nàng sẽ cho ta cái trận bài này. Trận bài này có thể kích phát một cái truyền tống trận trong phường thị Ô Mỗ, trong truyền tống trận kia còn có một đóa hỏa diễm…”

“Còn một đóa hỏa diễm khác?” Trong lòng Cốc Dược vô cùng kích động, thứ hắn thiếu nhất chính là hỏa diễm.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, nữ nhân kia nói đó là một đóa hỏa diễm, nhưng mà ta còn chưa đến đó. Chuyện ở phường thị Ô Mỗ ta cũng nghe được một chút, bây giờ còn không dám một mình đến đó, sau khi ta thăm dò tin tức xong, lúc này mới nhanh chóng quay về bẩm báo chuyện này.”

Cốc Dược bình tĩnh trở lại, “Ngươi nói tiếp đi.”

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Một đóa hỏa diễm như vậy cũng không đủ để ta thả nàng đi, hơn nữa ta cũng không có năng lực thả nàng đi. Lúc này, nàng lại nói, cho dù ta không thả nàng đi, nàng nhất định cũng sẽ không có chuyện gì cả. Nàng nói nàng là người của Cảnh Vương…”

Cốc Dược nhíu mày nhìn Lam Tiểu Bố, “Nàng là người của Cảnh

Vương?”

Hắn hơi nghi ngờ, nếu như Cúc Tú Nhược là người của Cảnh Vương, sẽ còn bị hai tiên tào Huyền Tiên của Cấm Tiên Ti bắt về sao?

Lam Tiểu Bố nói, “Ta cũng không tin lắm, sau đó nàng nói, nàng có liên quan đến Cảnh Vương, đó là vì nàng đang nuôi dưỡng một loại tiên linh thảo cho Cảnh Vương, cụ thể đó là tiên linh thảo gì thì nàng không nói. Chỉ nói cho ta biết, loại tiên linh thảo này trừ nàng và mấy người của Cảnh Vương ra, hoàn toàn không có ai biết đến. Sở dĩ Cảnh Vương tạm thời không đến Cấm Tiên Ti, nhất định là do có chuyện gì đó vướng bận.”

Cốc Dược lại gật đầu, “Đúng vậy, gần đây Cảnh Vương quả thật không thể đi đâu được. Chẳng những không thể đi được, thậm chí còn không thể nhận được tin tức nào, cũng không thể phát tin tức ra ngoài.”

Chuyện này Cốc Dược biết được. Bí cảnh lớn nhất ở Thăng Tinh Tiên Đình mở ra, Cảnh Vương đã vào trong đó, bí cảnh này không thể nhận hay phát tin tức ra bên ngoài.

Lam Tiểu Bố đang định nói Cảnh Vương đã phái một tên Đại La Kim Tiên và Đằng Ấp đến, sau khi nghe được lời Cốc Dược nói, vừa hay có thể giảm bớt đoạn này.

“Thì ra là như vậy.” Lam Tiểu Bố giật mình nói, “Mặc dù ta có chút hoài nghi, nhưng vì chuyện này liên quan đến Cảnh Vương, cho nên ta không dám hành xử tùy tiện. Nàng còn nói bản thân mình có một lá Phá Trận Tiên Kỳ cấp bảy, ta bèn dứt khoát đồng ý để nàng rời đi, sau đó lén ở bên ngoài Cấm Tiên Ti theo dõi nàng. Mặc dù thực lực của ta vô cùng kém, nhưng biện pháp sử dụng ấn ký thần niệm cũng không tệ, hơn nữa ấn ký thần niệm của ta còn có thể theo dõi cả tuyến đường đi…”

Chương 498: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (2)

“A, vậy ngươi cho ta xem một chút đi.” Cốc Dược cảm thấy hứng thú.

Lam Tiểu Bố lập tức hạ một ấn ký thần niệm trên người Cốc Dược, ấn ký thần niệm này còn không bằng một phần mười tiêu chuẩn của hắn. Ưu điểm duy nhất của nó là có thể cho Lam Tiểu Bố biết tuyến đường mà Cốc Dược đã đi trong thời gian ngắn.

“Không tệ, không tệ.” Cốc Dược vươn tay gạt ấn ký thần niệm trên người mình đi, trong lòng cực kỳ hài lòng. Lam Tiểu Bố này là một người mới, chỉ một chiêu ấn ký thần niệm này thôi cũng đã khiến hắn coi trọng rồi. Năng lực này ở Cấm Tiên Ti nhất định có tác dụng lớn.

Lam Tiểu Bố cũng mừng rỡ không thôi tiếp tục nói, “Cúc Tú Nhược kia quả nhiên không phát hiện ra ấn ký thần niệm của ta, cho nên ta vẫn luôn theo dõi Cúc Tú Nhược, cuối cùng phát hiện nàng vào trong phường thị Ô Mỗ. Mặc dù ta không dám đi theo nàng vào trong phường thị Ô Mỗ, nhưng ta có thể dựa vào ấn ký thần niệm ghi lại tuyến đường nàng đã đi trong phường thị Ô Mỗ.”

“Người có thể biết được nàng đã đi đâu trong phường thị Ô Mỗ ư?” Hôm nay tin tức tốt mà Cốc Dược nghe thấy được thật sự quá nhiều.

Hắn sở dĩ không có chuyện gì, là do hắn không dám tiến vào phường thị Ô Mỗ. Tiên Vương mất tích ở phường thị Ô Mỗ không phải chỉ có một hai người, cho dù hắn là Tiên Vương đỉnh phong, thì cũng chỉ là Tiên Vương mà thôi.

Lam Tiểu Bố khẳng định, “Đúng vậy, ta có thể nhớ kỹ.”

“Tốt, bây giờ theo ta đến phường thị Ô Mỗ.” Cốc Dược không muốn chờ thêm một phút giây nào nữa.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta vẫn chưa nói xong.”

“Không sao, ở trên đường đi rồi nói cho ta biết.” Cốc Dược kích động vô cùng dẫn Lam Tiểu Bố đi ra khỏi Cấm Tiên Ti.

Lam Tiểu Bố này linh hoạt tài giỏi, làm việc còn rất lão luyện, ngược lại có thể bồi dưỡng làm tâm phúc. Cấm Tiên Ti có rất nhiều bản án chưa giải quyết xong, nếu như lần này Lam Tiểu Bố có thể giải quyết được bản án khó phường thị Ô Mỗ này, hắn nhất định phải vượt cấp đề bạt Lam Tiểu Bố.

Kim Bất Kiều đang đứng bên ngoài Cấm Tiên Ti trợn to mắt nhìn Cốc Dược vui vẻ, thậm chí hắn còn muốn xoa xoa hai mắt của mình. KHông phải nên ném Lam Tiểu Bố vào địa lao, sau đó bảo mình ghi chép hồ sơ thả tù phạm của Lam Tiểu Bố sao?

Nhìn thế nào cũng thấy quan hệ của Đại Tiên Ti và Lam Tiểu Bố không hề tệ? CHẳng lẽ có chuyện gì mà hắn không biết sao?

Cốc Dược lấy ra một cái phi thuyền Tiên khí thượng phẩm, Lam Tiểu Bố lên thuyền rồi, trong lòng thầm nghĩ, Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti cũng như vậy thôi, không phải cũng dùng một món pháp bảo phi hành Tiên khí thượng phẩm như mình thôi sao? Cái pháp bảo phi hành này còn không bằng cái Tiên khí thượng phẩm của hắn nữa.

“Nói tiếp đi.” Khi phi thuyền dừng trước cửa ra vào phường thị Ô Mỗ, Cốc Dược nói với Lam Tiểu Bố, hắn vô cùng hài lòng với tin tức mà Lam Tiểu Bố lấy được khi thả dây câu dài bắt con cá lớn lần này. Mấy chục tiên tào ở Cấm Tiên Ti tra xét không biết bao lâu mà cũng chẳng có manh mối nào, ở chỗ Lam Tiểu Bố thì lại được giải quyết dễ như trở bàn tay.

“Vâng, ta đứng ở ngoài phường thị Ô Mỗ chờ thật lâu, cũng không đợi được Cúc Tú Nhược ra ngoài. Ngay khi ta tưởng rằng Cúc Tú Nhược đã mất tích rồi thì ta lại đột nhiên cảm nhận được ấn ký thần niệm của ta ở nơi khác.”

Giọng điệu của Lam Tiểu Bố trở nên kích động hơn.

“Là ở nơi nào?” Trong lòng Cốc Dược cũng kích động theo, hắn mơ hồ cảm thấy vụ án này sắp lộ ra ánh sáng rồi.

Lam Tiểu Bố cẩn thận nói, “Là ở Bách Đoan tiên trang, ta không dám tiến vào Bách Đoan tiên trang tra xét, cho nên ta chỉ có thể ngừng lại ở đây, sau đó nhanh chóng quay về Cấm Tiên Ti.”

“Được, như thế là được rồi. Nếu như những gì ngươi tra ra đều là sự thật, ta đảm bảo sẽ cho ngươi làm một Tiểu Tiên Ti.” Cốc Dược cười ha ha một tiếng, vỗ vai Lam Tiểu Bố, trong giọng nói vô cùng kích động.

…

Đến phường thị Ô Mỗ một lần nữa, lần này có hai tiên tào đến chào, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ Cấm Tiên Ti này chắc phái người tới theo đợt. Lúc trước hắn đến đây thì không có một ai, bây giờ lại đột nhiên có người đi ra.

“Các ngươi canh giữ bên ngoài, có chuyện gì lập tức báo cho ta.” Cốc Dược xua tay ra hiệu hai người vừa đến lui ra.

Lam Tiểu Bố không đợi Cốc Dược bảo hắn tiến vào trong phường thị Ô Mỗ, đã chủ động nói, “Đại Tiên Ti, ta đi ở phía trước, ngài cứ đi theo sau ta, ta nhớ kỹ đường đi.”

Hắn khẳng định Cốc Dược không hoàn toàn tin tưởng hắn, cho nên hắn nhất định phải đi trước dò đường.

“Đúng, ngươi cứ việc đi vào đi, ta đi theo phía sau ngươi.” Cốc Dược vô cùng hài lòng với lời nói của Lam Tiểu Bố, có mấy lời hắn nói ra so với chuyện Lam Tiểu Bố tự nói ra là hoàn toàn khác nhau.

Lam Tiểu Bố vô cùng nhẹ nhàng tránh qua từng truyền tống trận hư không, sau đó lại đi đến bên ngoài đan phòng kia.

“Quả nhiên là do Cảnh Vương làm.” Sau khi đến được bên ngoài đan phòng rồi mà còn chưa xảy ra chuyện gì, sắc mặt của Cốc Dược hơi tối xuống.

Nếu như là Cảnh Vương làm, chuyện này hắn cũng không làm chủ được. Chuyện này nhất định phải báo lên trên, chỉ có phía trên mới giải quyết được chuyện này.

Lam Tiểu Bố kịp thời châm thêm một mồi lửa nữa mà nói, “Cúc Tú Nhược kia quả thật có liên quan đến Cảnh Vương, nhưng mà ta lại cảm nhận được ấn ký thần niệm của ta ở Bách Đoan tiên trang.”

Cốc Dược cười lạnh nói, “Bách Đoan tiên trang cấu kết với Cảnh Vương cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, chuyện này ngươi chỉ cần tra được đến đây là được rồi, chuyện sau đó cứ giao cho ta là.”

Đến được tới nơi này rồi, Cốc Dược không tiếp tục để Lam Tiểu Bố vào trong dò đường nữa, hắn bước vào đan phòng trước. Hắn đã hoàn toàn tin tưởng lời Lam Tiểu Bố nói, trước đó tiến vào phường thị Ô Mỗ, hầu như ai cũng bị mất tích cả, hoàn toàn không thể đến được đan phòng bị bỏ hoang này.

Đi qua đan phòng này, Cốc Dược tra xét ở trong hậu viên một thời gian dài, lúc này mới nhìn thấy một cấm chế ở trong một góc hẻo lánh. Nhưng mà khác với Lam Tiểu Bố, Cốc Dược trực tiếp lấy pháp bảo của mình ra phá vỡ cấm chế này.

“Quả nhiên là một truyền tống trận cần phải có trận bài truyền tống.” Sau khi Cốc Dược mở cấm chế ra, thần niệm lập tức quét đến truyền tống trận sau cửa nhỏ.

Lam Tiểu Bố không đợi Cốc Dược nói chuyện đã chủ động lấy trận bài truyền tống kia đưa cho Cốc Dược, “Đại Tiên Ti, đây chính là trận bài truyền tống mà Cúc Tú Nhược kia đã đưa cho ta.”

Chương 499: Lam tiểu tiên ti.

“Được, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta vào xem xem.” Cốc Dược càng ngày càng cảm thấy hài lòng với Lam Tiểu Bố.

Cốc Dược nhận lấy trận bài gắn lên truyền tống trận, Lam Tiểu Bố đứng chờ ở bên ngoài. Đóa tiên di hỏa cấp ba kia chính là thứ mà hắn muốn đưa cho Cốc Dược, nếu đã muốn lăn lộn ở đây, vậy thì cũng nên tìm một cái hậu trường thôi. Nếu không thì chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà bị bắt đi cõng nồi, hắn cũng không thể chịu hết được.

Lam Tiểu Bố không phải chờ bao lâu, Cốc Dược đã hưng phấn đi ra.

“Tốt lắm, tốt lắm, bên trong thật sự có một đóa hỏa diễm, đáng tiếc đó chỉ là một đóa tiên di hỏa cấp ba. Chuyện lần này ngươi làm rất tốt, lấy lại mặt mũi cho Cấm Tiên Ti ta.” Cốc Dược có được một đóa tiên di hỏa cấp ba, trong lòng vô cùng vui mừng.

“Đại Tiên Ti, bây giờ chúng ta đến Bách Đoan tiên trang sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Sắc mặt Cốc Dược trở nên nghiêm túc, “Bách Đoan tiên trang nhất định phải đi, nhưng mà không phải là bây giờ, chuyện này không phải là chuyện mà ta có thể làm chủ. Ta nghi ngờ đông đảo tiên tào và cả những người trước đó bị mất tích ở phường thị Ô Mỗ đều đang ở Bách Đoan gia tộc. Đúng rồi, Cúc Tú Nhược còn đang ở Bách Đoan gia tộc không?"

Lam Tiểu Bố lắc đầu, "Không có ở đó, vị trí của nàng bây giờ đang ở chỗ khác."

"Đi, dẫn ta đến đó xem." Cốc Dược không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng không khách sáo nữa, trực tiếp dẫn Cốc Dược đến bên ngoài tiên dược viên kia. Cảnh Vương thì sao chứ? Ra tay với Liễu Ly, cho rằng hắn giết Đằng Ấp là xong rồi sao? Ha ha, không bôi đen chết ngươi, ta cũng không phải là Lam Tiểu Bố.

"Quả nhiên là một đại hộ trận bảo vệ, Lam Tiểu Bố, ngươi về Cấm Tiên Ti với ta trước, ta lập tức báo lên trên cầu viện trợ." Cốc Dược nói.

Có những kết quả điều tra này, hắn chắc chắn có thể cầu viện được, đồng thời còn có thể phóng đại chuyện này lên.

…

Vừa về đến Cấm Tiên Ti, Kim Bất Kiều đã tiến lên đón, "Xin chào Đại Tiên Ti."

Cốc Dược gật đầu, sau đó nói với Kim Bất Kiều, "Từ hôm nay trở đi, Lam Tiểu Bố chính là vị Tiểu Tiên Ti thứ năm của Cấm Tiên Ti ta, Kim Bất Kiều, ngươi lấy ấn ký của ta đi làm thủ tục và sắp xếp một vài công việc cho Lam Tiểu Bố."

Kim Bất Kiều nghe thấy lời nói của Cốc Dược tựa như bị sét đánh đến mức cháy đen, còn có chuyện như thế này sao? Lam Tiểu Bố chỉ mới là tiên tào cấp một mà thôi, tiến vào Cấm Tiên Ti mới được bao nhiêu tháng chứ. Cốc Dược nói rất rõ ràng, địa vị Tiểu Tiên Ti của Lam Tiểu Bố này còn cao hơn cả Kim Bất Kiều hắn, nếu không thì cái thủ tục này cũng không đến phiên hắn làm .

Thật sự là phiền phức mà, mấy hôm trước, Lam Tiểu Bố vẫn là một tiểu tiên tào, thủ hạ dưới trướng Tiểu Tiên Ti hắn, qua ngày hôm nay, hắn còn thấp hơn Lam Tiểu Bố một chút.

“Đi làm nhanh lên đi, ngươi cũng không tệ, đã mang về một nhân tài cho Cấm Tiên Ti ta.” Cốc Dược vỗ vai Kim Bất Kiều một cái.

Kim Bất Kiều lập tức tỉnh ngộ, chuyện này bản thân mình cũng có công lao mà, chức vị tiên tào của Lam Tiểu Bố chính là hắn ban cho.

Chờ Cốc Dược vừa đi, Kim Bất Kiều lập tức tươi cười rạng rỡ nói, “Lam tiên ti, về sau chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực, cống hiến cho Cấm Tiên Ti.”

“Vậy ta đây da tạ Kim tiên ti, ta còn có một số việc, đi về nghỉ ngơi một chút. Con dấu Tiểu tiên Ti của ta còn phải làm phiền Kim tiên ti rồi.” Lam Tiểu Bố không hề khách sáo nói.

Hắn cũng nghe ra, chờ sau khi hắn trở thành Tiểu Tiên Ti rồi, địa vị còn cao hơn Kim Bất Kiều.

“Lam tiên ti xin hãy yên tâm, ta đảm bảo trong thời gian ngắn sẽ làm xong chuyện này, chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của Kim Bất Kiều ta, chúng ta là người một nhà mà.” Kim Bất Kiều tự tin vỗ ngực mình.

“Đúng rồi, chờ sau khi Chủng Dịch quay về, còn nhờ người giúp Chủng Dịch thăng lên làm tiên tào cấp một, nếu không ta sẽ thành một tiên ti vô ơn đó.” Trước khi đi, Lam Tiểu Bố lại nhờ Kim Bất Kiều thăng cấp Chủng Dịch làm tiên tào.

KHông phải hắn không muốn chờ, mà là hắn muốn nhanh chóng quay về tăng tu vi lên. Ở nơi này mà có tu vi thấp thật sự quá bất đắc dĩ, có một đóa tiên di hỏa cấp ba cũng phải đưa cho người khác.

…

Quay lại chỗ ở, Lam Tiểu Bố phát hiện Quảng Tiệp đã đi rồi. Hắn vừa mới tới cửa động phủ của mình đã cảm thấy không đúng.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Thất âm Kích của mình ra, đồng thời đứng bên cạnh Giảo Sát tiên trận cấp sáu của mình. Cho dù có Tiên Vương đến đây, cũng đừng hòng làm gì được hắn ở đây.

“Lam tiên tào, là ta, Cúc Tú Nhược.” Vừa dứt lời, Cúc Tú Nhược đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Khi nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, mặt lại không nhịn được mà đỏ lên. Có một số việc nàng đã cố gắng quên đi thế nhưng vẫn không kìm được mà nhớ lại.

“Hóa ra là Cúc sư muội à, mời vào.” Lam Tiểu Bố không hề có chút ngượng ngùng khi tự ý thăng cấp mình thành sư huynh, xem Cúc Tú Nhược là sư muội. Đối mặt với Cúc Tú Nhược, hắn quả thật có một chút ý đồ xấu, chủ yếu là hắn lợi dụng Cúc Tú Nhược, bây giờ thấy Cúc Tú Nhược thì phải nói là có chút chột dạ.

Chờ sau khi Cúc Tú Nhược vào trong động phủ của mình rồi, Lam Tiểu Bố lập cấm chế lên, lúc đang định nói chuyện, Cúc Tú Nhược đã lên tiếng trước, “Lam tiên tào, cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi. Nếu như không nhờ có ngươi giúp, bây giờ có lẽ ta vẫn còn đang ở trong địa lao, vận mệnh của ta chỉ sợ là sẽ rất bi thảm.”

“Thật sự là do ngươi may mắn thôi, nếu không thì ta cũng không có cơ hội cứu ngươi. Lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu, bây giờ còn dám lộ mặt.” Lam Tiểu Bố nói.

Cúc Tú Nhược giết Dương Phụ Thanh, nếu như Dương Phụ Thanh thật sự là con riêng của Cảnh Vương, vậy Cúc Tú Nhược cũng không bị giam đơn giản như vậy, đến lúc đó Cúc Tú Nhược chỉ có thể sống không bằng chết.

Chương 500: Bách Đoan gia luống cuồng. (1)

Lam Tiểu Bố nói Cúc Tú Nhược may mắn, là vì Cảnh Vương đã vào trong bí cảnh, trong khoảng thời gian này không thể nào ra ngoài xuống tay với Cúc Tú Nhược được. Nếu là con riêng, vậy thì những người khác ở Cảnh Vương tiên phủ có thể cũng không biết.

Cúc Tú Nhược vội vàng nói, “Ta đến đây chủ yếu là muốn truyền cho ngươi bức thư, ngươi tuyệt đối không nên đến phường thị Ô Mỗ. Bây giờ ai đi vào phường thị Ô Mỗ cũng bị mất tích, đã có mười mấy tiên tào và ngàn tu sĩ mất tích rồi.”

Nghe như vậy Lam Tiểu Bố lại có chút lúng túng. Hắn không ngờ Cúc Tú Nhược lại dám mạo hiểm như vậy chỉ để đến đây truyền cho hắn tin tức này, nữ nhân này thật sự đáng cứu.

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói một câu cảm ơn.

Cúc Tú Nhược lại nói tiếp, “Lam tiên tào, ý của ta là không bằng ngươi đi cùng ta đi, ta có một lá độn phù đỉnh cấp, chúng ta rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình này đi, đến nơi khác của Ma Huyền Tiên vực sinh sống. Mặc dù ta hoài nghi sớm muộn gì Cấm Tiên Ti cũng sẽ tìm đến ngươi. Chủ yếu là ta đi quá vội, ta phải chờ một khoảng thời gian nữa rồi đi mới đúng.”

Bởi vì rời khỏi địa lao, sau khi Cúc Tú Nhược khôi phục lại tu vi cũng tỉnh táo hơn một chút, cảm thấy Lam Tiểu Bố thả nàng đi là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Trên người nàng có trận bài còn không nói đến, vậy mà còn có lá độn phù đỉnh cấp? Hơn nữa lá Ẩn Nặc Phù vừa rồi cũng không hề đơn giản. Rốt cuộc trên người nữ nhân này còn giấu bao nhiêu đồ? Ánh mắt của Lam Tiểu Bố vô thức nhìn về phía ngực của Cúc Tú Nhược.

Cúc Tú Nhược cảm nhận được ánh mắt của Lam Tiểu Bố, mặt lại đỏ lên một lần nữa, rõ ràng Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm chạm đến, nàng vẫn cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Lam Tiểu Bố cũng biết rằng mình vô lễ, nhanh chóng đổi chủ đề nói, “Ta đây cũng không có bản lĩnh gì khác, vất vả lắm mới tìm được một nơi tốt ăn no chờ chết, tạm thời không muốn chạy đi đâu cả, ngược lại là ngươi…”

Cúc Tú Nhược do dự một chút, tựa như đã hạ quyết tâm gì đó, “Lam tiên tào, ta cảm thấy ngươi là một người có thể tin được, ta thì đã quen cố gắng một mình, ta có thể tu luyện đến HUyền Tiên cũng là dựa vào năng lực của chính mình. Hai chúng ta ở cùng nhau cũng có thể chăm sóc cho nhau, có một số việc ta từ từ dạy ngươi, cuối cùng cũng sẽ vững bước chân thôi.”

Cúc Tú Nhược rõ ràng rất hiền lành, nàng không muốn sau khi mình đi rồi, Lam Tiểu Bố sẽ gặp nạn. Nếu không thì nàng cũng sẽ không bận tâm đến nguy hiểm như vậy mà đến đây nhắc nhở Lam Tiểu Bố. Nàng có thể tìm được nơi ở của Lam Tiểu Bố cũng không phải dễ dàng gì.

Lam Tiểu Bố thành khẩn thi lễ với Cúc Tú Nhược một cái, sau đó nói, “Cúc sư muội, thành thật xin lỗi. Ta muốn nói lời xin lỗi với ngươi trước, trước đó ta vì thoát thân, cho nên đã nói cho Đại Tiên Ti rằng ngươi là người của Cảnh Vương tiên phủ, làm việc cho Cảnh Vương. Hơn nữa ta còn bày một cái bẫy cho Cảnh Vương, bây giờ đã hoàn thành được một nửa. CHo nên ngươi nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu tiếp tục ở lại đây sẽ không phải là chuyện gì tốt.”

“A…” Cúc Tú Nhược giật mình sau đó lập tức nói, “Vậy ta đi ngay đây, ngươi bảo trọng nhé.”

Lam Tiểu Bố nói nàng đang làm việc cho Cảnh Vương, nàng cũng không để ý. CHo dù như thế nào, mạng của nàng là do Lam Tiểu Bố cứu. Nhưng bây giờ để Lam Tiểu Bố được an toàn, nàng nhất định phải đi càng nhanh càng tốt.

“Chờ một chút…” Lam Tiểu Bố gọi Cúc Tú Nhược lại, sau đó lấy một miếng ngọc giản đưa cho Cúc Tú Nhược, “Ngươi học môn thần thông này đi, sau đó rồi đi.”

Cúc Tú Nhược nghi ngờ nhận lấy ngọc giản, sau đó ngạc nhiên nói, “Đây là thuật Giả Hình trong 72 thuật Địa Sát Biến?”

“ĐÚng vậy, bây giờ ngươi học đi, nếu không hiểu ta sẽ dạy cho ngươi, ta đoán nhiều nhất là ba ngày sẽ xong.” Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói.

Lam Tiểu Bố có Thai Dịch Hóa Hình của Thiên Cương Biến, nhưng mà hắn vẫn chọn đưa thần thông Giả HÌnh của Địa Sát Biến cho Cúc Tú Nhược học. Thứ nhất là vì học Thai Dịch Hóa Hình khó hơn, Cúc Tú Nhược phải ở lại đây hơn mười ngày. Thứ hai là thần thông Giả HÌnh đã đủ để giúp Cúc Tú Nhược trốn thoát.

“Đa tạ Tiểu Bố sư huynh.” Cúc Tú Nhược kích động khẽ khom người.

Thật ra khi nàng đề nghị Lam Tiểu Bố đi cùng mình, trong lòng đã sớm quyết định, nếu như Lam Tiểu Bố không chê nàng, nàng cũng nguyện ý song tu cùng Lam Tiểu Bố. Theo nàng thấy, Lam Tiểu Bố cũng giống như nàng là nhân vật ở tầng chót xã hội. Hai người cùng nhau trốn đi, mỗi ngày ở cùng nhau, hai bên cùng chăm sóc nhau, sớm muộn cũng sẽ có một ngày song tu. Cúc Tú Nhược đã sớm nhìn thấu điểm này, dứt khoát không nhăn nhăn nhó nhó. Tìm đạo lữ tu hành, kết đạo lữ với một người thuận mắt, ngày ngày sống chung cũng không phải không thể chấp nhận được.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã sắp xếp xong, hơn nữa nghe giọng điệu Lam Tiểu Bố nói, Lam Tiểu Bố rõ ràng đã có được lợi ích từ chuyện này. Đã như vậy, Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ không đi cùng nàng trải qua cuộc sống trốn chạy này, cho nên nàng mới vội vã rời đi. KHiến nàng không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lại lấy thần thông đỉnh cấp Giả Hình cho nàng.

Đối với loại tán tu như Cúc Tú Nhược mà nói, thần thông Giả HÌnh này nàng chỉ nghe trong truyền thuyết mà thôi. Còn nhìn thấy rồi học được, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng.

“Không cần khách sao, con người ngươi không tệ, môn thần thông này cho ngươi là tốt nhất.” Lam Tiểu Bố vừa cười vừa nói.

“Ta đảm bảo sẽ không nói môn thần thông này cho người khác biết.” Cúc Tú Nhược khẳng định.

Lam Tiểu Bố không để ý đến lời Cúc Tú Nhược nói, Cúc Tú Nhược có dạy cho người khác hay không hắn không để ý đến. Loại vật như thần thông này, hữu duyên là có thể học được. còn có một ít thần thông chỉ có đệ tử môn hạ mới học được, Lam Tiểu Bố cho rằng điều đó rất vô nghĩa.

Chương 501: Bách Đoan gia luống cuồng. (2)

Thần thông do chính mình sáng tạo ra quả thật chỉ có đệ tử môn hạ hoặc người mà mình chấp nhận có thể học, Địa Sát Biến là thần thông thiên địa, cũng không phải do ai tự sáng tạo ra. Nói cách khác thì xem như nó do người tự sáng tạo ra, thì người sáng tạo đó từ lâu đã không còn ở đây rồi.

…

Thần thông Giả HÌnh cũng được xem là một môn thần thông khá khó trong Địa Sát Biến, nhưng mà khi tu vi của Lam Tiểu Bố còn thấp vẫn có thể học được Giả HÌnh trong Địa Sát Biến. TRước mắt Cúc Tú Nhược là HUyền Tiên sơ kỳ, cộng thêm có sự chỉ bảo của Lam Tiểu Bố, chỉ cần hai ngày là nàng đã học được thần thông Giả HÌnh.

Cho dù Cúc Tú Nhược không thể giống như Lam Tiểu Bố, sau khi huyễn hóa hình thể còn thay đổi được hơi thở trên người, nhưng khi Lam Tiểu Bố truyền thụ thần thông Giả HÌnh, có Vũ Trụ Duy Mô sửa chữa sai lầm, có thể nói thần thông Giả HÌnh của Cúc Tú Nhược đã vượt qua tám chín phần thần thông mà tu sĩ khác tu luyện.

“Tiểu Bố sư huynh, ta phải đi rồi.” Cúc Tú Nhược chưa hề nói đa tạ, nói đa tạ quá dư thừa, ghi nhớ ân tình này trong lòng là được rồi.

“Cái này tặng cho ngươi, trên đường nhớ cẩn thận, bên trong còn có một cái pháp bảo phi hành.” Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Cúc Tú Nhược.

Cúc Tú Nhược cũng không khách sáo, trên người nàng quả thật không có nhẫn, chiếc nhẫn này nàng cần dùng đến.

Sau khi tiễn Cúc Tú Nhược đi, Lam Tiểu Bố lại lấy ra một đống tiên tinh, hắn phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Đại Tiên.

Cúc Tú Nhược huyễn hóa thành một nữ tử trung niên bình thường, nhanh chóng rời khỏi, nàng định tìm một nơi luyện hóa pháp bảo phi hành trong chiếc nhẫn này.

KHi thần niệm của Cúc Tú Nhược nhìn vào bên trong chiếc nhẫn, suýt chút nữa dại ra. 100.000 tiên tinh thượng phẩm? Pháp bảo công kích, đan dược… KHoan đã, đây là Tịch Ất Tiên Đan? Đây là đan dược tấn cấp Đại Ất Tiên mà.

Giờ phút này Cúc Tú Nhược còn tưởng rằng Lam Tiểu Bố đưa nhầm chiếc nhẫn cho mình, lúc nàng đang định quay người lại bỗng nhiên nghĩ đến, Lam Tiểu Bố làm sao có thể đưa nhầm cho nàng được? Hơn nữa pháp bảo mà Lam Tiểu Bố dùng hình như là một cây trường kích, trong này cũng không có.

Cho dù Cúc Tú Nhược có ngốc như thế nào cũng biết Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là một tiên tào bình thường như vậy. Lai lịch của Lam Tiểu Bố nhất định không tầm thường, nếu không thì không thể lấy ra được nhiều đồ như vậy.

“Tiểu Bố sư huynh, đa tạ.” Cúc Tú Nhược cúi người hành lễ về phía Lam Tiểu Bố, sau đó mới tăng nhanh tốc độ rời khỏi nơi này.

…

Trên người có vài tỷ tiên tinh thượng phẩm, 100.000 tiên tinh mà hắn đưa cho Cúc Tú Nhược là lấy được từ trong nhẫn của Đằng Ấp. Còn Tịch Át Tiên Đan mà người khác cảm thấy vô cùng quý giá kia, đối với một Đại Tiên Đan sư cấp năm như Lam Tiểu Bố mà nói, muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu.

Thời khắc này, quanh người Lam Tiểu Bố lại bị sương mù tiên linh bao phủ, hắn đang điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết tăng tu vi của mình lên.

…

“Đùng!” Một tiếng nứt vang lên, một chiếc bàn bằng ngọc thượng hạng đã bị một thiếu phụ xinh đẹp đập vỡ, ấm ngọc và chén ngọc ở trên bàn cũng đều bị vỡ vụn.

“Phong Trạch Thành, Đằng Ấp là do ngươi bảo vệ, bây giờ ngươi lại nói với ta rằng ngươi không biết Đằng Ấp đi đâu. Chắc là do đao của Cảnh Vương tiên phủ ta không thể nào bổ đôi đầu ngươi ra nhỉ?” TRong mắt thiếu phụ xinh đẹp kia bừng bừng lửa giận.

Người này chính là vợ chính thức của Cảnh Vương, Cung Tùng Vân, khi Cảnh Vương Đằng Cập Lâu không có ở đây, địa vị của Cung Tùng Vân là cao nhất.

Chuyện nàng tức giận là, lần đầu tiên Đằng Ấp bị giết, nàng phải dựa vào một cây tiên linh thảo cấp chín Cửu THải Hư KHông Liên, và một tia thần hồn của Đằng Ấp, mới có thể khôi phục được cơ thể là Nguyên Thần của Đằng Ấp.

Vừa mới được bao lâu chứ? Con trai Đằng Ấp đã bị người ta giết chết một lần nữa. Cho dù vẫn còn giữ lại một tia thần hồn của Đằng Ấp ở đây, nhưng lại không có Cửu THải Hư KHông Liên. CHo dù có, nàng sợ cũng không thể phục hồi cơ thể lại như vũ.

Lần trước sở dĩ nàng có thể khôi phục thân thể cho con trai, đó là do Cảnh Vương Đằng Cập Lâu không có ở trong Cảnh Vương tiên phủ. Nếu như Cảnh Vương ở đây, Cảnh Vương chưa chắc đã đồng ý. Thật sự là do Cửu THải Hư KHông Liên quá quý giá, quý giá đến mức có bao nhiêu tiên tinh cũng không thể mua được.

Phong Trạch Thành chính là tên Đại La Kim Tiên đi theo bảo vệ Đằng Ấp, trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, hắn biết mình xong đời rồi. Lý do hắn đã nói vô số lần rồi, nhưng Cung phu nhân trước mắt này không nghe lọt tai một chút nào.

Vào giờ phút này, có một giọng nói trầm thấp vang lên, “Phu nhân, đã tìm được thân thể của Tam thiếu chủ, chỉ là…”

“Cái gì? Nhanh, nhanh mang Ấp nhi vào đây…” Cung Tùng Vân cuối cùng cũng không nghĩ đến chuyện giết Phong Trạch Thành nữa, vội vàng lao xuống.

Đi vào là một Tiên Vương, thi thể Đằng Ấp được đưa tới, nằm ngửa trên mặt đất. Chỉ cần là người tu luyện đã chuyển đổi tiên nguyên, đập vào mắt là có thể thấy rõ Đằng Ấp chẳng những bị giết, mà còn bị hủy đi thức hải, kinh mạch toàn thân đứt đoạn. Tình huống như thế này, còn không bằng tạo một cơ thể mới cho Đằng Ấp một lần nữa.

“Ai dám giết con ta, ta phải diệt ngươi.” Con mắt Cung Tùng Vân đỏ bừng, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Xung quanh không có ai dám nói chuyện, tất cả mọi người đều biết, người đầu tiên giết chết Đằng Ấp cho đến bây giờ vẫn còn chưa bắt được, đừng bảo là diệt người ta.

Qua một lúc lâu, Cung Tùng Vân mới tỉnh táo lại, “Thất Sa, ngươi nói xem ngươi tìm thấy Đằng Ấp ở đâu?”

Tiên Vương tên là Thát Sa kia cúi người hành lễ, sau đó mới lên tiếng, “KHi mà ta tìm thấy Đằng Ấp, phát hiện thấy có người đang kiểm tra thi thể của Đằng Ấp. Ta lập tức định bắt người kia lại, nhưng không ngờ, người kia nhìn thấy ta là một Tiên Vương, đã trực tiếp sử dụng bùa chú chạy thoát. Quan trọng là, ta biết người kia là ai.”

Chương 502: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (1)

“Là ai?” Sát khí trên người Cung Tùng Vân càng lúc càng dày.

“Là Bách Đoan Phục, sau khi Bách Đoan Phục đi rồi, ta đã tìm thấy một ấn ký thần niệm trên người Đằng Ấp, ấn ký thần niệm này chắc hẳn là của Bách Đoan Phục.” Thất Sa nói xong, lấy một quả cầu bằng ngọc ra, bên trong quả cầu là ấn ký thần niệm đã bị hắn dùng cấm chế khóa lại.

“Được, được lắm…” Cung Tùng Vân tức giận nói mấy chữ, “Một đứa con hoang do tiện nhân không biết liêm sỉ nuôi ở Bách Đoan gia tộc mà cũng dám ra tay với Ấp nhi.”

Thất Sa kính cẩn nói, “Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu, mặc dù Bách Đoan Phục có hạ ấn ký thần niệm lên người Đằng Ấp, nhưng chưa chắc là hắn đã giết Đằng Ấp. Ta nghĩ, chuyện này nên đợi…”

Còn chưa để Thất Sa nói xong, Cung Tùng Vân đã xua tay chặn lại, “Không cần nói nữa, gọi bốn tên Tiên Vương đến đây, sau đó mang theo thi thể của Đằng Ấp đến Bách Đoan tiên trang.”

…

Trong đại sảnh nghị sự của Bách Đoan tiên trang, hai Tiên Vương của Bách Đoan gia tộc là Thái Thượng trưởng lão Bách Đoan Kỳ và gia chủ Bách Đoan Hoảng đều vô cùng nghiêm túc, Bách Đoan Phục cũng giống vậy nhíu mày ngồi một bên. Mười bốn trưởng lão Đại La Kim Tiên, chín trưởng lão Đại Chí Tiên viên mãn đều ở đây.

KHông khí trầm mặc này bị Bách Đoan Kỳ phá vỡ, “Ấn ký thần niệm trên người Thượng Quan Thiên lại ở trên người Đằng Áp, hơn nữa Đằng Ấp còn bị người ta giết, có thể thấy là có người đang hãm hại Bách Đoan gia tộc ta. Người này có thể cứu được Thượng Quan Thiên từ trong trận văn hư không, tuyệt đối là một người tinh thông trận văn hư không. Bách Đoan gia tộc chúng ta từ khi nào lại đắc tội với cường giả như vậy chứ?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt Bách Đoan Kỳ lướt qua tất cả mọi người, mọi người ở đây vẫn im lặng. Những người khác bọn họ có thể không quan tâm, nhưng Cảnh Vương là ai chứ.

Mấy tên trưởng lão thậm chí còn nhìn về phía Bách Đoan Phục, tất cả mọi người biết trên đầu cha của Bách Đoan Phục đội một cái mũ xanh mơn mởn, cái mũ này chính là do Cảnh Vương cho. Bây giờ xảy ra loại chuyện này, chỉ có thể để mẹ của Bách Đoan Phục ra mặt mà thôi.

Nhưng mà loại chuyện này cũng không có ai dám nói. Bách Đoan Phục cũng không phải nhân vật có cũng được không có cũng không sao, mà là thiên tài đệ nhất của Bách Đoan gia tộc, lần này trận môn hư không ở phường thị Ô Mỗ là do hắn làm ra.

Trong lòng Bách Đoan Phục vô cùng giận dữ, hắn thề, ai mà dám nhắc đến chuyện này hắn sẽ lập tức giết chết người đó.

Bầu không khí trong đại điện nghị sự của Bách Đoan gia tộc có chút xấu hổ, Bách Đoan Hoảng đang định mở lời phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nổ lớn, sau đó là tiếng răng rắc đổ vỡ.

Có người phá vỡ hộ trận phòng ngự của Bách Đoan tiên trang? Bách Đoan Hoảng và Bách Đoan Kỳ đều kinh hoảng đứng lên, Bách Đoan gia tộc có hai Tiên Vương, địa vị ở Thăng Tinh Tiên Đình cực kỳ cao, lúc này ai lại dám to gan đến phá hộ trận của Bách Đoan tiên trang như vậy?

“Mọi người theo ta đi ra ngoài.” Bách Đoan Kỳ giận dữ, là người đầu tiên xông ra ngoài.

Nghe nói có người dám phá hộ trận của Bách Đoan tiên trang, lúc này không cần Bách Đoan Kỳ nói, tất cả cường giả trong Bách Đoan tiên trang đều không chút do dự xông ra ngoài theo Bách Đoan Kỳ.

Chỉ có Bách Đoan Phục đi ở cuối cùng, hắn chẳng những không tiến lên, mà chạy càng lúc càng chậm, cuối cùng chuyển hướng chạy đi hướng khác.

Hộ trận đã bị mở ra, Bách Đoan Kỳ xông ra trước tiên ngừng lại, lửa giận trên mặt đã không còn, ngược lại là hoảng sợ nhìn nam tử cao to trước mắt, đồng thời sợ hãi nói, “Khuê ti chủ…”

Giờ khắc này, hắn thậm chí còn không dám hỏi tại sao Cấm Tiên Ti lại dám phá vỡ hộ trận của Bách Đoan tiên trang. Cấm Tiên Ti ra tay với Bách Đoan tiên trang, còn cần lý do nữa sao?

Bắc Giang Tiên hộ đốc phủ có tất cả Tam Tiên Đạo, mỗi Tiên Đạo đều có một Cấm Tiên Ti. Nhưng ở Thăng Tinh Tiên Đình, Tiên hộ đốc phủ như Bắc Giang Tiên hộ đốc phủ có bốn cái, mỗi một tiên hộ đốc phủ đều có Tam Tiên Đạo. Như vậy thì tính ra, toàn bộ Thăng Tinh Tiên Đình có tất cả mười hai Cấm Tiên Ti.

Mà ti chủ chính là người quản lý tất cả Cấm Tiên Ti, ở Thăng Tinh Tiên Đình có tất cả ba ti chủ. Đại ti chủ vẫn chưa từng lộ diện, nghe nói tu vi đã đến mức cực hạn của vùng Tiên vực này. Mà Nhị ti chủ và Tam ti chủ đều có tu vi Tiên Tôn.

Cấm Tiên Ti có rất ít chuyện khiến một trong ba vị ti chủ ra mặt, có Đại ti chủ ra mặt thì đó là chuyện rất lớn. Người trước mắt chính là Tam ti chủ KHuê Hành Hàn của Cấm Tiên Ti, đây là một tôn cường giả Tiên Tôn chân chính đó.

Tam ti chủ xuất hiện ở bên ngoài Bách Đoan tiên trang, Bách Đoan Kỳ cho dù có lớn gan đến thế nào cũng không thể không sợ hãi.

“Tam ti chủ…” Bách Đoan gia chủ Bách Đoan Hoảng cũng nhìn thấy Khuê Hành Hàn, trong lòng lạnh buốt, hắn có chút hối hận khi xuất hiện ở đây. Nếu sớm biết ti chủ của Cấm Tiên Ti xuất hiện ở Bách Đoan tiên trang, hắn sẽ chạy trước tiên. Thần niệm của hắn rà quét một chút, không nhìn thấy Bách Đoan Phục, trong lòng thầm than, hắn còn không bằng cả một người hậu bối.

Không đợi Bách Đoan Kỳ và Bách Đoan Hoảng nói tiếp, Khuê Hành Hàn đã sải bước tới, uy thế Tiên Tôn càn quét, hai tên Tiên Vương muốn phản kháng cũng đã chậm, huống chi cho dù bọn họ có phản kháng, hai Tiên Vương ở trước mặt Tiên Tôn cũng không thể phản kháng lại được.

Khuê Hành Hàn phong bế tu vi của Bách Đoan Hoảng và Bách Đoan Kỳ, vứt hai người trên mặt đất, sau đó nói với Cốc Dược đang đứng bên cạnh, “Lập tức điều tra Bách Đoan tiên trang, hi vọng ngươi có thể tìm ra được gì đó.”

Chương 503: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (2)

Trong lòng Cốc Dược biết rõ, nếu như không tìm được gì ở Bách Đoan tiên trang, vậy thì hắn nhất định sẽ phải chịu tội.

Nhưng mà hắn rất tin tưởng vào lời Lam Tiểu Bố nói, Lam Tiểu Bố nói sau khi Cúc Tú Nhược vào trong phường thị Ô Mỗ thì không ra ngoài, sau đó trực tiếp xuất hiện ở Bách Đoan tiên trang. Điều này chó thấy phường thị Ô Mỗ có liên quan đến Bách Đoan tiên trang.

Sự thật là Cốc Dược cũng đã làm theo cách của Lam Tiểu Bố, trên người mấy tên tiên tào mất tích cũng có ấn ký thần niệm của hắn, khi tiên tào mất tích, ấn ký thần niệm kia cũng biến mất.

“Vâng, xin Tam ti chủ yên tâm, ta nhất định sẽ vạch trần tội ác của Bách Đoan tiên trang.” Sau khi Cốc Dược nói xong thì tự mình vọt vào Bách Đoan tiên trang, chuyện này nhất định phải có kết quả.

…

Bách Đoan tiên trang vô cùng lớn, cho dù phía trên Cấm Tiên Ti còn phái một tên Đại Tiên Trận Sư cấp sáu đến, nhưng khắp nơi ở đây đều có các loại cấm chế, Đại Tiên Trận Sư đi theo Cốc Dược tìm mấy canh giờ, nhưng cũng không thể tìm thấy bất cứ việc ác nào của Bách Đoan tiên trang.

Trong lòng Cốc Dược có chút bất an, nếu như không tìm thấy được chứng cứ phạm tội của Bách Đoan tiên trang, vậy thì hắn xong đời rồi. Hắn đột nhiên cảm thấy mình đã xúc động rồi, Lam Tiểu Bố chỉ là một tiên tào nhỏ mà thôi, lời hắn nói mà mình cũng tin tưởng không chút nghi ngờ nào?

Không đúng, chính vì Lam Tiểu Bố là một tiểu tiên tào, cho nên hắn mới tin lời Lam Tiểu Bố nói, Một tiểu tiên tào không thể nào tiếp xúc được với tiên diễm cấp ba, một tiểu tiên tào cũng không thể nào đi trong phường thị Ô Mỗ mà còn bình yên vô sự.

“Cốc tiên ti, chúng ta đã tìm hết Bách Đoan tiên trang rồi, quả thật không tìm được điểm đáng ngờ nào cả.” Tên Đại Tiên Trận Sư cấp sáu kia ngừng lại, mà nhìn Cốc Dược trầm giọng nói.

Cốc Dược ngây người, nếu như không tìm được, chẳng lẽ hắn phải cõng nồi?

KHông được, lập tức gửi tin cho Lam Tiểu Bố tới. Trước đó hắn chỉ nghĩ Lam Tiểu Bố chỉ là một Huyền Tien nho nhỏ, ở đây cũng không giúp ích được gì cho nên mới không để hắn đến đây. Bây giờ xem ra, là do mình nghĩ không chu đáo.

…

Lam Tiểu Bố vẫn còn đang tu luyện, cho dù chỉ mới mười mấy ngày thôi, nhưng tu vi của hắn đã lên đến Huyền Tiên tầng hai.

Nhưng đúng lúc này Thông Tin Châu lại vang lên.

“Lam Tiểu Bố, Cấm Tiên Ti bây giờ đang bao vây Bách Đoan tiên trang, đồng thời bắt tất cả mọi người của Bách Đoan tiên trang lại. Nhưng không tìm thấy bất cứ tin tức nào liên quan đến việc tu sĩ bị mất tích ở phường thị Ô Mỗ, ngươi lập tức đến đây đi.”

Nhìn tin tức trên Thông Tin Châu xong, đó là do Cốc Dược gửi tới.

Trong lòng Lam Tiểu Bố mắng to, con rùa này đúng là cái thùng cơm. Hắn có thể khẳng định 90% rằng chuyện ở phường thị Ô Mỗ có liên quan đến Bách Đoan tiên trang, hơn nữa người làm chuyện này chính là Bách Đoan Phục.

Nếu như là hắn, tìm không thấy cũng là chuyện bình thường thôi, cứ trực tiếp sưu hồn Bách Đoan Phục là được.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết, chuyện này hắn không thể nói rõ ràng được. Hơn nữa gia hỏa Bách Đoan này biết trận văn hư không, có bị bắt lại chưa vẫn chưa biết được. Quan trọng nhát là, một khi sưu hồn rồi, Cấm Tiên Ti sẽ không còn đường lui nữa, trên thực tế, bây giờ Cấm Tiên Ti đã không còn đường lui nữa rồi.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến tiên trang Ngôn thị, cái tiên trang Ngôn thị này hình như cũng cùng loại với Bách Đoan tiên trang này. Luyện Hồn oa của tiên trang Ngôn thị nằm ngay cửa ra vào hậu hoa viên của trang chủ, xem ra những nơi quan trọng phải để chính bản thân mình trông coi mới yên tâm, chẳng những thuận tiện ra vào mà còn có thể dễ dàng giám sát.

Nếu như Bách Đoan tiên trang thật sự giam giữ tu sĩ, vậy tất nhiên phải giam ở nơi an toàn đáng tin nhất, còn phải là nơi khiến mọi người xem nhẹ nhất.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố có chút hiểu được tại sao đến bây giờ Cấm Tiên Ti vẫn chưa thể tra ra chút dấu vết nào. Nhất định là Bách Đoan Phục đã dùng Hư Không Ẩn Nặc Cấm Trận khóa lối vào động phủ của hắn lại, cho dù là Tiên Trận vương cấp bảy có đến, nhưng chưa từng tiếp xúc với loại Hư Không Ẩn Nặc Cấm Trận này thì cũng chưa chắc có thể tìm được.

Nhưng mà hắn cũng không thể đến Bách Đoan tiên trang được, nếu như hắn đến Bách Đoan tiên trang đã có thể tìm được cửa ra vào ngay lập tức, chẳng phải nói rằng hắn cũng tinh thông Hư Không Ẩn Nặc Cấm chế và trận pháp sao?

Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát phát một đạo tin tức khác cho Cốc Dược, “Đại tiên ti, ta cảm thấy có thể tra xét tại động phủ của hai Tiên Vương và đệ nhất thiên tài của Bách Đoan gia tộc, nếu như không tìm được gì, vậy thì cứ dốc sức đập phá mấy nơi hẻo lánh trong tiên trang, nhất định sẽ có manh mối.”

Khi Cốc Dược nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố, suýt chút nữa phun một ngụm máu. Chỉ là một tiên tào nho nhỏ… Không đúng, bây giờ đã là Tiểu Tiên Ti, chính mình đã ra lệnh cho hắn, thế mà hắn còn không chủ động tới, chỉ phát tin tức đến đây chỉ dạy hắn làm việc, lá gan cũng lớn lắm rồi.

“COc tiên ti, nếu không thì chúng ta…” Tên Đại Tiên Trận Sư kia thấy sắc mặt Cốc Dược âm trầm đáng sợ, chỉ có thể chủ động nói muốn rút lui.

Cốc Dược là Đại Tiên Ti, cũng là Tiên Vương đỉnh phong, nhưng hắn là một Đại Tiên Trận Sư cấp sáu, hắn cũng chẳng sợ Cốc Dược.

Cốc Dược xua tay chặn lại, “Lập tức đến động phủ của Bách Đoan Kỳ và Bách Đoan Hoảng, dốc sức công kích, cho dù là động phủ hư không cũng phá.”

Lam Tiểu Bố dạy, hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo.

Cho dù trong lòng có chút khó chịu, nhưng tên Đại Tiên Trận Sư này cũng chỉ có thể đồng ý. Dù sao thì Cốc Dược cũng là một Đại Tiên Ti nắm trong tay an nguy của một Tiên Đọa.

Động phủ của Bách Đoan Kỳ rất bình thường, chỉ là tiên linh khí ở đây nồng nặc hơn một chút.

Chương 504: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (1)

“Đập cho ta.” Sau khi tiến vào động phủ của Bách Đoan Kỳ, Cốc Dược là người đầu tiên lấy pháp bảo ra đập, Cốc Dược không đánh vào vách tường xung quanh động phủ mà đánh vào không trung.

Mấy Đại La Kim Tiên đứng sau lưng Cốc Dược cũng không chút do dự lấy pháp bảo ra đập, chỉ một chút thôi, một cái trận môn hư không ẩn lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

“Thật sự có Ẩn Nặc Trận? Đây là Hư Không Ẩn Nặc Cấm Trận… Ta hiểu rồi.” Tên Đại Tiên Trận Sư kia lẩm bẩm nói.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao tu sĩ ở phường thị Ô Mỗ lại vô duyên vô cớ biến mất, hóa ra ở Bách Đoan gia tộc có người hiểu rõ trận văn hư không. Đây là Hư Không Trận đấy, nếu như hắn học được hư Không Trận…

Tên Đại Tiên Trận Sư này vô cùng kích động, cả người run rẩy.

“Ha ha…” Cốc Dược cười ha ha, trước đó còn đậu đen rau muống Lam Tiểu Bố, bây giờ trong lòng hắn chỉ có kích động và hưng phấn, còn khen ngợi Lam Tiểu Bố. Người này có bản lĩnh thật, đương nhiên có thể không nghe lời một chút.

“Cốc tiên ti…” Tên Đại Tiên Trận Sư cấp sáu này đột nhiên kêu lên.

Tâm trạng Cốc Dược không tệ, xua tay nói, “Phí trận sư mời nói.”

Tên Đại Tiên Trận Sư cấp sáu này khẽ khom người nói, “Nơi này có một Hư Không Ẩn Nặc Cấm Trận, cái này nhấy định phải là một tiên trận sư biết khắc họa trận văn hư không mới có thể bố trí được. Ta có một yêu cầu hơi quá đáng, hy vọng có thể tìm được tiên trận sư đã khắc họa ra trận văn hư không này ở Bách Đoan gia tộc rồi mang hắn đi. Chỉ cần Cốc tiên ti có thể giúp ta, Phí Hoằng Thâm ta nhất định sẽ cảm kích vô cùng, có bất cứ chuyện gì, Phí Hoằng Thâm ta cũng sẽ đáp ứng.”

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, chuyện này ta làm được.” Cốc Dược vội vã muốn đi vào trong trận môn hư không này. Huống hồ lời Phí Hoằng Thâm nói, với hắn mà nói không là gì cả. Chờ đến khi Phí Hoằng Thâm học, hắn cũng có thể ở bên cạnh học, có được lời hứa hẹn của Phí Hoằng Thâm, còn có thể thỉnh giáo trận văn hư không với Phí Hoằng Thâm, loại chuyện này có đồ ngốc mói không đồng ý.

“Đa tạ Cốc tiên ti. Phí Hoằng Thâm vô cùng vui mừng, thật giống như có thể lập tức học được trận văn hư không.

“Răng rắc!” Cấm trận che giấu bị phá bỏ, Cốc Dược là người đầu tiên tiến vào bên trong, thứ hắn nhìn thấy đầu tiên là một cái nồi cực lớn. Dưới đáy nồi có một đống xương cốt, trừ cái đó ra, còn có một số tiên tào mà hắn biết đang giãy dụa ở dưới đáy nồi.

Phí Hoẳng Thâm thì thào nói, “Đây là Luyện Hồn Oa…”

Một tên Đại La Kim Tiên khác nghi ngờ nói, “Luyện Hồn Oa?”

Sắc mặt Cốc Dược tái xanh, vậy mà dám bắt tiên tào của Cấm Tiên Ti đến đây luyện hồn.

Phí Hoẳng Thâm thở dài nói, “Luyện Hồn Oa là Linh bảo đỉnh cấp âm hiểm nhất, nghe đồn có âm Oa và Dương Oa. Cái này hẳn là âm Oa, nếu như hợp nhất âm Oa và Dương Oa, nghe nói sẽ hóa thành một món pháp bảo tiên thiên…”

Ngay cả Cốc Dược đang xanh mặt nghe thấy vậy cũng giật mình, pháp bảo tiên thiên đó, loại vật này…

Nhưng sau đó Cốc Dược nhanh chóng tỉnh táo lại, loại bảo vật này hắn không thể nào sờ tới được.

Khuê Hành Hàn vô cùng kích động, hắn không ngờ tới có thể tìm được Luyện Hồn âm Oa ở nơi này. Theo quy củ của Cấm Tiên Ti, cái nồi này chắc hẳn là của hắn.

“Cốc tiên ti, chuyện lần này ngươi đã lập công lớn. Sau khi ta trở về nhất định sẽ xin cho ngươi một viên Tôn Ý Đan, ta tin rằng Cấm Tiên Ti sẽ nhanh chóng có thêm một ti chủ nữa, ha ha.” Khuê Hành Hàn vô cùng mừng rỡ cất Luyện Hồn âm Oa đi, không hề keo kiệt cho Cốc Dược một lời đảm bảo.

“Đa tạ tam ti chủ, “ Cốc Dược cũng vô cùng vui mừng, mặc dù hắn không lấy được Luyện Hồn âm Oa, nhưng nếu có được một viên Tôn Ý Đan, vậy thì hắn sẽ có cơ hội bước vào Tiên Tôn, tương lai sẽ trở thành Tứ ti chủ của Cấm Tiên Ti.

Tiến vào Cấm Tiên Ti, cho dù trở thành một Đại Tiên ti, cũng chỉ vì tài nguyên tu luyện và địa vị để bảo vệ mình mà thôi. Đối với loại cường giả như Cốc Dược mà nói, quan trọng nhất vẫn là viên Tôn Ý Đan này.

Khuê Hành Hàn cười ha hả, hắn tin chuyện này hắn vẫn có thể xin một viên Tôn Ý Đan cho Cốc Dược được, ít nhất thì có ba phần chắc chắn.

Đúng lúc này, một phi kiếm rơi vào tay Cốc Dược, Cốc Dược nhìn phi kiếm một chút, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Có chuyện gì vậy, Cốc tiên ti?” Tâm trạng Khuê Hành Hàn rất tốt, bản án phường thị Ô Mỗ giải quyết được còn không nói, còn lấy được Luyện Hồn âm Oa.

Cốc Dược đưa phi kiếm cho Khuê Hành Hàn nói, “Tam ti chủ, chuyện này chỉ sợ không đơn giản. Vừa rồi người của chúng ta đến cái tiên dược viên của Cảnh Vương kia phát hiện bên trong có Thiên Sắc Đằng, hơn nữa còn có rất nhiều…”

“Thiên Sắc Đằng?” Khuê Hành Hàn lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, Cảnh Vương rõ ràng là đang muốn làm Tiên Đình Vương của Thăng Tinh Tiên Đình mà, nếu không thì trồng nhiều Thiên Sắc Đằng như vậy làm gì?

Chuyện này nhất định phải báo cáo lên Tiên Đình, chuyện này liên quan đến tồn vong của Tiên Đình.

Không đợi Khuê Hành Hàn phát tin, một giọng nói cực kỳ phách lối truyền đến, “Các ngươi là người nơi nào? Ở nơi này làm gì thế?”

“Ti chủ, là phu nhân Cung Tùng Vân của Cảnh Vương, còn có mấy tên Tiên Vương của Cảnh Vương tiên phủ.” Cốc Dược lập tức nhận ra người đến.

Khuê Hành Hàn cười lạnh, “Cốc tiên ti, chuyện phát hiện ra tiên dược viên đầy Thiên Sắc Đằng này chắc chắc có thể giúp người có được một tiên Tôn Ý Đan, việc này ngươi cứ yên tâm. Bây giờ ngươi lập tức dẫn người bao vậy cái tiên dược viên kia lại. Phí Hoằng Thâm, ngươi đi với ta đến Cảnh Vương tiên phủ.”

“Vâng.” Trong lòng Cốc Dược vô cùng kích động, Tôn Ý Đan cuối cùng cũng có thể vào tay. Đồng thời hắn cũng biết Cảnh Vương xong đời rồi.

“Ngươi dám…” Cung Tùng Vân nhận ra Khuê Hành Hàn, nhưng nàng không thể tin được rằng, Khuê Hành Hàn là một ti chủ mà cũng dám ra tay với vương phi của Cảnh Vương tiên phủ, đúng là quá to gan.

Chương 505: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (2)

Nhưng mà chỉ mới nói được hai chữ nàng đã dừng lại, nàng nhìn thấy Bách Đoan Kỳ và Bách Đoan Hoảng đang bị trói lại. Nàng đến đây chính là tìm Bách Đoan gia tộc, không ngờ nàng còn chưa ra tay, Cấm Tiên Ti đã giúp nàng một tay, bây giờ hai người này chẳng khác gì chó chết bị ném một bên.

Giờ phút này Cung Tùng Vân biết, Khuê Hành Hàn của Cấm Tiên Ti này không phải có dám hay không mà hắn nhất định dám.

Nhất định phải nhanh chóng báo tin cho Cảnh Vương, nhưng Cảnh Vương vẫn còn trong bí cảnh.

Khuê Hành Hàn không chờ nàng suy nghĩ tiếp, uy áp tràn ra, khóa chặt nàng và bốn tên Tiên Vương lại.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố phát tin tức cho Cốc Dược xong, lại bắt đầu điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết tu luyện. Cho dù cuối cùng Cốc Dược vẫn tìm không ra được bí mật của Bách Đoan tiên trang, hắn cũng không có ý định ra mặt. Bí mật của Bách Đoan tiên trang không thể tìm ra, cùng lắm thì hắn chỉ có thể trở lại như lúc ban đầu. Nhưng một khi hắn ra mặt, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Lam Tiểu Bố cũng không biết, thứ mà hắn đã chuẩn bị ở Bách Đoan tiên trang cuối cùng vẫn không dùng tới, khi Cung Tùng Vân của Cảnh Vương tiên phủ đến Bách Đoan tiên trang, cả Bách Đoan tiên trang đã bị Cấm Tiên Ti trói lại.

Khi hai tên tiên vệ dìu Quảng Lễ quay về nơi ở, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang bế quan.

“Quảng tiên tào, ngài còn chuyện gì dặn dò, xin cứ việc nói, “Trong đó có một tên tiên vệ cực kỳ nhiệt tình hỏi, vào lúc hỏi, ánh mắt hắn còn nhìn vào trong tiểu viện của Quảng Lễ. Hắn chỉ hy vọng Lam tiên ti có thể cảm nhận được chút động tĩnh, sau đó đi ra ngoài nhìn bọn họ một chút.

Bây giờ tất cả tiên vệ ở Cấm Tiên Ti hối hận nhât là chuyện gì? Chính là lúc trước khi Lam Tiểu Bố tìm tiên vệ đi theo mình, không có một tiên vệ nào muốn đi, cuối cùng để Chủng Dịch nho nhỏ chui vào chỗ trống. Bây giờ Chủng Dịch đã trở thành tiên tào đường đường chính chính, mà bọn hắn vẫn là một tiên vệ nho nhỏ, chỉ có thể nhìn Chủng Dịch dương dương đắc ý

“Không cần, đa tạ hai vị tiên vệ, ta bị thương có chút nghiêm trọng, cần phải về nghỉ ngơi,” Sau khi Quảng Lễ cảm tạ xong, cũng không mời hai tiên vệ này vào trong.

Lam Tiểu Bố vẫn chưa đi ra, hai tiên vệ này chỉ có thể thất vọng mà đi.

Quảng Lễ vừa tiến vào trong sân đã đánh thức Lam Tiểu Bố từ trong bế quan, Lam Tiểu Bố nhanh chóng chạy ra đây, thấy Quảng Lễ, hắn mừng rỡ nói, “Lễ ca, ta biết ngươi không có chuyện gì mà.”

Quảng Lễ cũng kích động nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ta thật sự không nhìn lầm ngươi, Ta nghe Cốc tiên ti nói, nếu như không nhờ có người, chúng ta cũng không thể sống được nữa. Bây giờ ngươi là Tiểu Tiên Ti rồi, cũng không thể gọi ta là Lễ ca được nữa.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Lễ ca, đừng khách sáo như vậy, ta có là Tiên Đình Vương, gọi ngươi là Lễ ca cũng chẳng sao cả…”

Quảng Lễ kinh hãi, vội vàng nói, “Tiểu Bố huynh đệ, có mấy lời không được nói lung tung. Đây là nói trước mặt ta thôi, một khi bị người khác nghe được, vây thì không phải là chuyện nhỏ đâu.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại,”Ta biết rồi, đúng rồi, Giản huynh vẫn còn tốt chứ?”

“Không có chuyện gì, hai chúng ta bị bắt vào đó khá trễ, cộng thêm Bất tử Quyết, cái Luyện Hồn Oa kia…”

Lam Tiểu Bố vội vàng ngắt lời Quảng Lễ, “Lễ ca, ngươi nói là Luyện Hồn Oa? Bách Đoan tiên trang thật sự có Luyện Hồn Oa?”

“Đúng vậy, nghe nói là âm Oa, Luyện Hồn Oa có âm oa và Dương Oa, nếu như âm Dương sáp nhập, có thể hóa thành bảo vật tiên thiên cao cấp nhất. Luyện Hồn Oa đã bị Tam ti chủ lấy đi, chuyện lần này rất lớn, nghe nói còn liên quan đến Cảnh Vương tiên phủ nữa.” Quảng Lễ đáp.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, xem ra cái nồi ở tiên trang Ngôn thị là Dương Oa.

Bản thân mình khổ sở sắp đặt mọi việc, cuối cùng cái nồi kia lại bị Cấm Tiên Ti mang đi. Nếu như hắn có được âm Oa, sau khi trở lại linh Vi Tiên vực, tìm được tiên trang Ngôn thị lấy được cái Dương oa, vậy thì không phải hắn sẽ có một món bảo vật tiên thiên rồi sao?

Ai, vẫn là do tu vi thấp thôi. Lam Tiểu Bố có chút bất đắc dĩ, nếu như tu vi cao, hắn cần gì phải mệt người như vậy? Tính tới tính lui, cuối cùng chỉ làm một Tiểu Tiên Ti.

“Tiểu Bố huynh đệ, thần hồn của ta bị thương, cần phải đi chữa thương.” Quảng Lễ thật sự bị thương rất nặng, rất nhiều chuyện phải đợi đến khi hắn lành thương rồi mới nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhớ ra gì đó, nhanh chóng lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Quảng Lễ, “Lễ ca, ta có hai viên tiên đan chữa trị thần hồn, ngươi lấy một viên, đưa cho Quân Trung một viên. Đan dược này là ta may mắn lấy được, có tất cả ba viên, ba người chúng ta mỗi người một viên.”

“Không cần Cấm Tiên Ti có đưa cho chúng ta đan dược chữa thương…” Quảng Lễ đẩy một chút thì cảm thấy không đúng, lập tức khiếp sợ nói, “Đây là Cửu Chuyển Độ Thần Đan ngũ phẩm? Không được giá trị của tiên đan này quá cao, ta không thể nhận được.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Lễ ca, vậy thì ngươi không đúng rồi. Lúc trước ta ở trong hư không, nếu không có ngươi là Quân Trung cứu giúp, làm sao Lam Tiểu Bố ta còn có thể đứng ở đây? Càng đừng nói đến việc trở thành Tiểu Tiên Ti.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lúc này Quảng Lễ mới thở dài nói, “Đã như vậy thì ta đành nhận thôi.”

Nói đến chuyện cứu giúp trước đó, lúc đó hắn và Giản Quân Trung chỉ tiện tay mà thôi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố còn đưa công pháp luyện thể Bất tử Quyết cho họ. Nếu như không nhờ vào Bất tử Quyết, bị nhốt trong Luyện Hồn Oa, bọn hắn còn thê thảm hơn nhiều. Lần này tiên tào của Cấm Tiên Ti chết hơn ba mươi, sống sót chỉ có mười mấy người. mà hắn và Giản Quân Trung chính là hai người may mắn sống sót.

Quảng Lễ đi tu luyện, Lam Tiểu Bố tiếp tục bế quan đột phá lên Huyền Tiên tầng ba.

…

Chương 506: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (1)

Lúc Lam Tiểu Bố bế quan, Thăng Tinh Tiên Đình xảy ra một viện lớn. Cảnh Vương Đằng Cập lâu của Thăng Tinh Tiên Đình vừa mới ra khỏi bí cảnh đã bị bắt đi. Không chỉ như vậy gia tộc tu tiên đứng đầu Bách Đoan tiên trang ở Giang Diễn Tiên đạo bị sụp đổ. Trừ Bách Đoan Phục đã chạy trốn ra, toàn bộ Bách Đoan tiên trang đã bị bắt vào Cấm Tiên Ti.

Đại Tiên Ti Cốc Dược của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo lập được đại công, được ban một viên Tôn Ý Đan, sau đó bế quan đột phá Tiên Tôn.

Bởi vì Bách Đoan gia tộc dùng Luyện Hồn âm Oa hãm hại vô số tu sĩ vô tội, dẫn đến việc Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo mất đi một tiểu tiên ti. Cũng may trước khi Cốc Dược bế quan đã đề bạt một Tiểu Tiên Ti mới, khiến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo lại có bốn Tiểu Tiên Ti.

Cốc Dược cũng không bỏ đi chức vị Đại Tiên Ti, trước khi hắn bế quan đã ra mệnh lệnh rõ ràng, đó là sau này chuyện trọng đại của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo, bốn tiểu tiên ti phải cùng nhau bàn bạc. Nhưng mà trong quá trình bàn bạc, phải để ý đến ý kiến của Lam Tiểu Bố nhiều hơn một chút.

Tất cả người ở Cấm Tiên Ti đều vô cùng hâm mộ Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố còn chưa đến Cấm Tiên Ti, nhưng hắn đã được ban thưởng một viên Tịch Ất Tiên Đan.

Một viên Tịch Ất Tiên Đan, thứ này ai mà không muốn?

Có lẽ người thật sự không muốn chính là Lam Tiểu Bố, hắn không biết ban thưởng của mình là gì, cho dù có biết, hắn cũng lười đi nhận. Tịch Ất Tiên Đan trên người hắn đều là cao cấp, ai rảnh mà đi lấy một viên Tịch Ất Tiên Đan bình thường chứ.

Lam Tiểu Bố đã là Huyền Tiên tầng ba, đang cố gắng tiến giai đến Huyền Tiên trung kỳ. Hắn đoán lần này mình ra sức lớn như vậy, cộng thêm sự bảo vệ của Cốc Dược, có ở nhà bế quan tu luyện cũng không có ai dám nói gì.

…

Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Mặc dù chỉ là một tiên môn cấp sáu bình thường, nhưng địa vị của Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không hề kém. ở Thăng Tinh Tiên Đình thậm chí có thể so sánh với tiên môn cấp bảy. Bởi vì trong Vĩnh Ngọc Đan Môn có một Đại Tiên Đan sư cấp năm, không chỉ như vậy, còn có hai Đại Tiên Đan sư cấp bốn.

Hôm nay là ngày lễ lớn của Vĩnh Ngọc Đan Môn, thi đấu đan dược diễn ra vào hôm này.

Nhưng lần tranh đấu này khác với lúc trước, mười người đứng đầu trong cuộc thi đấu đan dược tông môn sẽ tham gia vào cuộc thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình. Nếu như có thể thắng được ở trận thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình, còn có thể tham gia vào thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên vực.

Cho nên hôm này mỗi một đệ tử tông môn đều vô cùng háo hức, cuộc thi đấu Tiên Đình thì bọn họ không có cơ hội, nhưng chỉ cần có thể nằm trong top 50 trong cuộc thi đấu tông môn, vậy thì sẽ có một đống ban thưởng.

Là một đệ tử nội môn, Quảng Tiệp đứng ở trong đống người này cũng không qua thu hút, sư phụ nàng cũng chỉ là một tiên đan sư cấp ba mà thôi, hơn nữa trong đông đảo đệ tử của sư phụ, nàng cũng không phải là người xuất chúng. Nhiều khi, hỏi thăm vấn đề gì đó cũng không đến lượt nàng. Nàng chỉ có thể chờ đến lúc người khác hỏi thăm vấn đề, ở bên cạnh nghe một chút mà thôi.

“Quảng Tiệp sư muội, sao ngươi còn đứng ở đây, cũng đi nghe Tân sư huynh luận đan đi, Tân sư huynh, Tuyền Vũ sư huynh, còn cả Liễu sư tỷ đang ở bên kia thảo luận tình huống có thể xảy ra trong trận thi đấu lần này đấy.” Một nữ tử nhỏ gầy hơn Quảng Tiệp kéo Quảng Tiệp một cái, muốn chen người đi về phía trước.

Quảng Tiệp vội vàng nói, “Địch Di sư tỷ, ngươi đi qua đó nghe đi, ta nghe không hiểu lắm.”

Nàng biết ba người mà Địch Di sư tỷ vừa nói là ai. Thiên tài luyện đan ở Vĩnh Ngọc Đan Môn, Tân Vô Hà sư huynh, nghe nói tuổi tác còn chưa đến vạn năm, đã là một tiên đan sư cấp ba. Phải biết rằng lần này điều kiện đan sư tham gia thi đấu không được có tuổi vượt quá 100.000 năm, Tân Vô Hà sư huynh cho dù có học thêm 90.000

năm luyện đan nữa vẫn có thể đến tham gia lần thi đấu này.

Phó Tuyền Vũ sư huynh, cũng là một tiên đan sư cấp ba, tuổi tác không quá 50.000 năm, đặc điểm lúc luyện đan là tốc độ nhanh. Hắn là đệ tử thân truyền của Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch Y Minh, là đại tiên đan sư đầu tiên của Vĩnh Ngọc Đan Môn, còn cả Liễu Tuân Thương sư tỷ, cũng là một tiên đan sư cấp ba.

Trên cơ bản, ba vị trí đầu của cuộc thi đấu lần này đã định chắc là của ba người bọn họ, những người còn lại chỉ có thể cạnh tranh vị trí thứ tư.

Quảng Tiệp nói là nghe không hiểu, thật sự không phải nói dối. Từ khi Lam Tiểu Bố dạy nàng luyện đan như thế nào, sử dụng đan quyết ra sao, nàng phát hiện cách luyện đan của mình hoàn toàn khác biết với người khác. Không chỉ khác nhau, có nhiều thứ còn hoàn toàn trái ngược. Trước đó nàng vẫn luôn sử dụng cách mà sư phụ dạy để luyện đan, tiến bộ chậm chạp, rất khó luyện chế ra đan dược đỉnh cấp. Không chỉ như vậy, còn thường xuyên luyện ra phế đan.

Nhưng sau khi dùng cách luyện đan và đan quyết mà Lam Tiểu Bố dạy, nàng luyện đan chưa từng thất bại một lần, hơn nữa phẩm chất đan dược cũng cực cao. Cuối cùng nàng quyết định học theo cách mà Lam Tiểu Bố dạy, ngay cả lúc sư phụ luận Đan Đạo cũng rất ít khi đến nghe.

Cũng may bình thường nàng vốn không có gì nổi trội, các sư huynh sư tỷ lại nhiều, cho nên nàng có đi hay không cũng không có ai để ý.

“Ai, ngươi thật là, thật không biết ngươi chọn luyện đan là đúng hay sai nữa, vậy ta đi trước đây.” Địch Di chỉ có thể thở dài nói. Nàng biết Quảng Tiệp hướng nội, cũng không được sư phụ ưa thích, lúc bình thường, chuyện gì có thể giúp được nàng sẽ giúp. Bây giờ nàng chủ động kéo Quảng Tiệp đi nghe các sư huynh sư tỷ luận đan, Quảng Tiệp không muốn đi, nàng cũng không thể làm được gì.

Trên quảng trường, tiếng nghị luận và chờ mong kéo dài đến hơn một canh giờ, mãi đến khi có một nam tử trung niên dáng người thon dài, tướng mạo sáng sủa bước ra. Đây chính là tông chủ Tiêu Việt Thủy của Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Chương 507: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (2)

Vĩnh Ngọc Đan Môn có một Đại Tiên Đan sư cấp năm, còn có hai Đại Tiên Đan sư cấp bốn. Nhưng tông chủ Tiêu Việt Thủy lại không nằm trong ba người này. Trình độ Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy cao đến đâu, không có ai biết, bởi vì cho đến bây giờ hắn chưa từng luyện đan giúp ai.

“Tông chủ ra rồi.” Trong đám người có người nhỏ giọng nói, sau đó cả quảng trường lập tức an tĩnh. Rất nhiều đệ tử đang chen chúc nhau lần lượt tránh ra, đứng ở vị trí thuộc về mình.

Chính giữa quảng trường là khu vực thi đấu, rất nhanh đã trở nên trống trải.

Tiêu Việt Thủy gật đầu, vung tay ném mấy lá trận kỳ ra, khu vực thi đấu lập tức bị cấm chế khóa lại, giờ phút này cho dù có muốn vào cũng không thể vào.

Dưới chân Tiêu Việt Thủy đột nhiên dâng lên một đài giám khảo hình bán nguyệt, Tiêu Việt Thủy ngồi xuống vị trí ở giữa, sau đó mấy Đại Tiên Đan sư và trưởng lão của Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

“Ta nhìn thấy hai Đại Tiên Đan sư cấp bốn Quan Hòa trưởng lão và Lâu Tiền Vân trưởng lão của tông môn chúng ta, còn có điện chủ Bành Nhất Song…”

“Chuyện đó thì có là gì chứ, ngươi có nhìn thấy người vừa đi ra là ai không?”

“Đó chính là Đại Tiên Đan sư cấp năm duy nhất của tông môn chúng ta, Dịch Y Minh tiền bối, làm đệ tử của Dịch Y Minh tiền bối thật sự quá hạnh phúc, tu luyện đến Đại Chí Tiên rồi sẽ không cần phải sầu lo vì đan dược nữa.”

…

Đám người bàn tán ầm ĩ, trong lòng Quảng Tiệp lại lẩm nhẩm lại trình tự luyện đan của chính mình. Cho dù nàng đã rất quen thuộc, nhưng lần thi đấu này nàng không muốn bản thân phạm phải một chút xíu sai lầm nào.

Mặc dù trình độ luyện đan cũng giống với Tiểu Bố đại ca, nhưng nàng khẳng định truyền thừa Đan Đạo của Tiểu Bố đại ca không hề tầm thường.

Chờ sau khi tất cả mọi người đã vào vị trí của mình, lúc này Tiêu Việt Thủy mới cười tủm tỉm nói, “Hôm nay là ngày lễ lớn của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta, lần thi đấu đan dược hôm nay chính là lần kiểm tra và thu hoạch của mọi người sau khi tiến vào Vĩnh Ngọc Đan Môn. Bành phong chủ, ngươi giới thiệu trận thi đấu lần này một chút đi.”

Một tên nam tử mặt đầy râu đứng lên, ánh mắt hắn nhìn khắp toàn trường, quảng trường vừa rồi vẫn còn chút tiếng động trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Nam tử này hắng giọng rồi nói, “Xem ra mọi người còn sợ ta hơn cả tông chủ nữa, cho dù mọi người đều đã biết, nhưng ta vẫn giới thiệu chính mình một chút. Ta là điện chủ của Chấp Pháp điện Bành Nhất Song. Ở Vĩnh Ngọc Đan Môn làm cái gì cũng được, chỉ cần không phạm sai lầm thì ngươi sẽ không phải gặp ta.

Được rồi, hôm này là ngày vui lớn của tông môn, ta đến đây là để cổ vũ mọi người. lần thi đấu này không chỉ có mỗi Vĩnh Ngọc Đan Môn ta coi trọng, mà toàn bộ Ma Huyền Tiên vực đều rất coi trọng. Vĩnh

Ngọc Đan Môn chúng ta quyết định mười người đứng đầu sẽ đại diện cho tông môn tham gia thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình, nếu như tiếp tục thắng, sẽ đại diện cho Thăng Tinh Tiên Đình tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên vực. Điều kiện tham gia thi đấu của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta là, thứ nhất là đệ tử của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta, thứ hai là tuổi không được vượt quá 100.000 năm…”

1000 năm đối với một Tiên Nhân mà nói không phải là thời gian dài. Bất kỳ tu sĩ nào, chỉ cần bước vào cảnh giới Chân Tiên, sau khi chuyển hóa tiên nguyên, sẽ có tuổi thọ 100.000 đến 200.000 năm. Đến cảnh giới Kim Tiên, vậy thì có tuổi thọ là 500.000 năm. Đến cảnh giới Huyền Tiên, sẽ có tuổi thọ 800.000 năm.

Thoạt nhìn là một khoảng thời gian dài đằng đẵng, nhưng rất nhiều người có tu luyện đến hết tuổi thọ của mình, cũng không thể tấn cấp từ Chân Tiên lên Kim Tiên. Tiên Nhân chết già cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Ngay cả tu luyện cũng gian nan như vậy, thế thì bao nhiêu người sẽ tiêu tốn thời gian dài đi học luyện đan chứ? Luyện đan là một chuyện cần thiên phú, chẳng những cần thiên phú, mà còn liên quan đến công pháp tu luyện, thậm chí còn cả điều kiện bên ngoài nữa. Luyện đan cần một lượng tài nguyên rất lớn, rất nhiều người còn không có đủ tài nguyên để tu luyện, lấy cái gì mà học luyện đan?

Ngươi tu luyện công pháp kém, thiên phú luyện đan yếu, tìm không được hỏa diễm gì, thiếu đi tài nguyên tu luyện…

Nếu như vậy, ngươi có luyện đan cả trăm vạn năm cũng sợ khó có thể trở thành Tiên Đan sư cấp một.

Giọng nói của Bành Nhất Song lại nâng cao hơn “Muốn trở thành một Tiên Đan sư là chuyện vô cùng khó khăn, muốn trở thành Đại Tiên

Đan sư đã khó càng thêm khó. Nhưng nếu như ngươi thành một Tiên Đan sư rồi, chỗ tốt sẽ nhiều không kể xiết. Mọi người nói cho ta biết, đệ tử Vĩnh Ngọc Đan Môn ta, chỉ cần là Tiên Đan sư, cho dù chỉ là một Tiên Đan sư cấp một, ngươi cũng sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện. Còn ban thưởng của lần thi đấu này, đến chính điện chủ như ta cũng hâm mộ.

Lần này ban thưởng của cuộc thi đấu đan dược Vĩnh Ngọc Đan Môn có chút thay đổi, người từ hạng nhất đến hạng năm mươi đều sẽ được ban thưởng một viên tiên đan tấn cấp. Nếu như ngươi là Kim Tiên, phần thưởng chính là Phá Huyền Đan, nếu như người là Huyền Tiên, phần thưởng chính là Tịch Ất Tiên Đan, nếu như ngươi là Đại Ất Tiên, vậy thì phần thưởng chính là Chí Hà Đan…”

Tiếng bàn tán lại tiếp tục vang lên, cho dù những người ở đây đều là người luyện đan, nhưng mà phần lớn bọn họ chỉ là tiên đan sư cấp một và cấp hai. Những đan dược phần thưởng này, bọn họ cũng chẳng thể luyện chế ra được.

Bành Nhất Song xua tay, “Trừ cái đó ra còn có các loại tiên tinh, bí cảnh tu luyện của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta và các loại pháp bảo. Hạng nhất sẽ được thưởng một cái đan lô Tiên khí thượng phẩm, mấy triệu tiên tinh thượng phẩm, động phủ cao cấp ở Vĩnh Ngọc Đan Môn…”

Nghe được các loại ban thưởng này, tất cả đệ tử muốn tham gia thi đấu đều nắm chặt bàn tay, không mong đạt được hạng nhất, chỉ cần lọt vào top 50 là được rồi.

Chương 508: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (1)

Bành Nhất Song giới thiệu xong thì hết khoảng một nén nhang, lúc này mới ngồi xuống.

Tông chủ Tiêu Việt Thủy đứng lên, cao giọng nói, “Ta tuyên bố thi đấu đan dược Vĩnh Ngọc Đan Môn ta bây giờ bắt đầu, tất cả đệ tử tham gia thi đấu, dùng ngọc bài trong tay tiến vào khu thi đấu, dựa vào vị trí của mình mà vào chỗ ngồi.”

Khi giọng nói của Tiêu Việt Thủy vừa dứt, khu thi đấu lập tức xuất hiện từng dãy chỗ ngồi, những chỗ ngồi này cách nhau khoảng chừng mấy mét, đồng thời còn có cấm chế khóa lại.

Thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn không cần báo danh, bất kỳ đệ tử nào chỉ cần đáp ứng được yêu cầu, thì có thể dựa vào thân phận bài của mình mà tiến vào khu thi đấu.

Quảng Tiệp lấy thân phận bài đệ tử nội môn của mình treo bên hông, đi theo đông đảo đệ tử tiến vào trong khu thi đấu, tìm được vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Sau khi được Lam Tiểu Bố truyền thụ Đan Đạo, mặc dù nàng cũng có thể luyện chế ra tiên đan tam phẩm, nhưng phần lớn đều là tiên đan hạ đẳng, hiếm khi luyện chế ra được trung đẳng hoặc thượng đẳng.

Theo Quảng Tiệp thấy, bọn người Tân Vô Hà, Phó Vũ Tuyền ngồi phía trước mới là tiên đan sư cấp ba chân chính, tiên đan sư cấp ba như nàng thì vẫn còn quá miễn cưỡng.

Chờ sau khi tất cả các đan sư dự thi đều ngồi xuống, một nữ tử đứng lên. Tất cả đệ tử của Vĩnh Ngọc Đan Môn đều biết đây là ai, Đại Tiên Đan sư cấp bốn Lâu Tiền Vân của Vĩnh Ngọc Đan Môn, cũng là một trong mấy Đại Tiên Đan sư dễ nói chuyện nhất.

Lâu Tiền Vân cười tủm tỉm nói, “Lần thi đấu này chủ yếu là tìm ra mười người đứng đầu, đại diện cho Vĩnh Ngọc Đan Môn ta tham gia thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình. Vừa rồi ta có nhìn qua một chút, lần này số đệ tử tham gia thi đấu có tất cả 1071 người. Mọi người cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhưng mà có cạnh tranh thì mới có tiến bộ.

Lần này thi đấu có hai đề, trong đề thứ nhất sẽ lựa lấy 50 người đứng đầu để tham gia tranh tài lần thứ hai, những người còn lại sẽ bị đào thải. Bây giờ ta sẽ tuyên bố đề thi thứ nhất, chiết xuất tiên linh thảo. Có thể chọn lựa tiên linh thảo từ cấp một đến cấp bốn, tất cả có mười loại, tuyển thủ dự thi có thể lựa chọn một loại tiên linh thảo ở trước mặt mình, bây giờ bắt đầu tranh tài.”

Sau khi giọng nói của Lâu Tiền Vân vừa dứt, phía trước mỗi tuyển thủ dự thi đều xuất hiện một cái bình phong hư không. Trên bình phong hư không có mười loại tiên thảo, lựa chọn cái nào, có thể trực tiếp điểm lên đó là được.

Lúc đầu Quảng Tiệp định chọn một tiên linh thảo cấp hai, tiên đan tam phẩm nàng luyện chế ra có đẳng cấp thấp, nguyên nhân chủ yếu là quá trình chiết xuất tiên linh thảo không được tốt. Nhưng mà nàng lập tức nghĩ đến, nếu như chọn tiên linh thảo cấp hai, vậy thì muốn tiến vào được top 50 là chuyện vô cùng khó khăn. Làm sao cũng khó tiến vào top 50, còn không bằng chọn một tiên linh thảo cấp ba. Cho nên nàng trực tiếp chọn Xích Tiêu Tam Diệp Nha.

Xích Tiêu Tam Diệp Nha là một loại tiên linh thảo cấp ba tương đối khó chiết xuất, sở dĩ Quảng Tiệp chọn loại tiên linh thảo này, là vì trong số những tiên linh thảo mà Lam Tiểu Bố đã đưa cho nàng, có một hai chục gốc Xích Tiêu Tam Diệp Nha, nàng đã từng chiết xuất loại tiên linh thảo này. Cũng bởi vì khó mà chiết xuất, Lam Tiểu Bố còn cố ý dạy nàng cách chiết xuất và đan quyết chiết xuất.

Chương 270: Đệ tử không thể tiến vào top 10.

Thật sự có người chọn Xích Tiêu Tam Diệp Nha? Khi nhìn thấy có một gốc Xích Tiêu Tam Diệp Nha bị chọn đi, Lâu Tiền Vân vô cùng kinh ngạc. Lúc đầu lần thi đấu này không có Xích Tiêu Tam Diệp Nha, sau đó trưởng lão Dịch Y Minh nói, cuộc thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình chắc chắn không hề đơn giản, cho nên mới thêm Xích Tiêu Tam Diệp Nha vào.

Mặc dù tăng thêm Xích Tiêu Tam Diệp Nha, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, chắc hẳn sẽ không có ai chọn tiên linh thảo này. Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng được xem là một đan môn không tệ, nhưng cũng chỉ là một tiên môn cấp sáu mà thôi. Ở Thăng Tinh Tiên Đình, còn có một đan môn cấp tám về phương diện Đan Đạo. Khác với thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn, thi đấu đan dược trong tông môn của người ta đều có Đại Tiên Đan sư cấp bốn xuất hiện.

Xích Tiêu Tam Diệp Nha xuất hiện trước mặt Quảng Tiệp, cùng lúc đó, trước người Quảng Tiệp xuất hiện một địa hỏa. Lần thi đấu này, đan lô là do chính đan sư tự chuẩn bị, còn đan hỏa thì thống nhất sử dụng địa hỏa. Làm một đan môn, đan hỏa của Vĩnh Ngọc Đan Môn có đẳng cấp không thấp, tương đương với tiên diễm cấp ba.

Tất cả đan sư đều lấy đan lô của mình ra, Quảng Tiệp có thể nhìn thấy rất nhiều đan sư khác đều có đan lô là hạ phẩm tiên đan lô, thậm chí còn có một số người cá biệt còn dùng đan lô linh khí cực phẩm.

Giờ phút này, Quảng Tiệp vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố, đan lô mà nàng dùng là đan lô Tiên khí trung phẩm, thậm chí đan lô này còn sắp bằng đan lô tiên khí cấp sáu, mặc dù không thể nói là đan lô tốt nhất ở đây, nhưng tuyệt đối có thể nằm trong năm vị trí đầu.

Dùng đan quyết rửa sạch đan lô, Quảng Tiệp cẩn thận từng ly từng tí bỏ Xích Tiêu Tam Diệp Nha vào trong. Trong nháy mắt khi địa hỏa bùng lên, Quảng Tiệp lập tức vui mừng, nàng phát hiện mức độ khống chế dược liệu trong đan lô của mình còn dễ dàng hơn trước rất rất nhiều. Có rất nhiều bước trước đó nàng không thể làm được, bây giờ đã có thể dễ dàng hoàn thành. Nếu trong tình huống này mà nàng có thể luyện chế tiên đan tam phẩm, nàng thậm chí còn có thể luyện chế ra tiên đan tam phẩm cao cấp.

Trong lòng vô cùng vui mừng, Quảng Tiệp lại càng cẩn thận, từng bước một chiết xuất dược dịch, tách cặn bã ra, lại chiết xuất một lần nữa, sử dụng đan quyết chiết xuất, sau đó thu lấy dược dịch chiết xuất…

Mỗi một bước Quảng Tiệp đều làm rất cẩn thận tỉ mỉ, vốn phải tốn gần một canh giờ, bây giờ Quảng Tiệp phát hiện nàng chỉ cần dùng một nén nhang là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Lấy dược dịch ra khỏi đan lô, bỏ vào trong bình ngọc đã được chuẩn bị sẵn. Bên ngoài bình ngọc đã sớm khắc tên và thân phận của nàng.

Chương 509: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (2)

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, lúc này Quảng Tiệp mới phát hiện mình chính là người đầu tiên chiết xuất xong, chẳng lẽ thực lực của các sư huynh, sư tỷ đồng môn yếu đi sao?

Nhưng Quảng Tiệp lập tức lắc đầu, không phải bọn họ trở nên yếu đi, mà là chính mình mạnh lên. Sở dĩ nàng mạnh lên, là vì nàng vẫn luôn không biết trình độ Đan Đạo của mình là gì. Lam Tiểu Bố dạy cho nàng tuyệt đối là thủ pháp Đan Đạo cao cấp nhất, hơn nữa bất luận vấn đề chi tiết nào, Lam Tiểu Bố đều có thể đưa ra đáp án chuẩn xác nhất, thậm chí còn có thể từ một suy ra ba.

Trước đó nàng chiết xuất tiên linh thảo cấp ba không thể đạt được hiệu quả này, là vì nàng sử dụng đan hỏa quá kém. Lần này dùng địa hỏa tương đương với tiên diễm cấp ba để luyện đan, trình độ của nàng lập tức lộ rõ.

Đây quả thật là không so thì không biết được, so rồi mới hiểu ra ưu thế của mình nhiều đến đâu. Điều này khiến Quảng Tiệp có chút hoài nghi, Lam Tiểu Bố đại ca có thật sự là tiên đan sư cấp ba hay không?

“A, nhanh như vậy đã chiết xuất xong Xích Tiêu Tam Diệp Nha rồi sao?” Lâu Tiền Vân kinh ngạc nhìn Quảng Tiệp. Từ khi Quảng Tiệp lấy Xích Tiêu Tam Diệp Nha, nàng vẫn luôn chú ý đến Quảng Tiệp. Chỉ là Quảng Tiệp bình thường không có gì xuất sắc, hình như nàng chưa từng gặp đệ tử này bao giờ.

Lại qua thêm một canh giờ nữa, thời gian đã hết, địa hỏa trước mắt mọi người đột ngột biến mất. Lúc này nếu như còn chưa lấy dược dịch ra, trên cơ bản đều bỏ đi cả.

Tấ cả đệ tử tham gia thi đấu, đều chiết xuất dược dịch ra bình ngọc rồi đặt trên trận văn truyền tống ở trước mặt, trận văn khởi động, bình ngọc bị truyền tống đi.

Lâu Tiền Vân đứng lên nói, “Vòng tranh tài đầu tiên đã kết thúc, mọi người ngồi yên tại chỗ đừng di chuyển. Đợi lát nữa thứ tự và độ tinh khiết khi chiết xuất dược dịch sẽ xuất hiện trên bình phong lớn, những người nằm ngoài top 50 đều sẽ bị đào thải. 50 tiên đan sư đứng đầu mới có thể tham gia vòng tranh tài thứ hai.”

Tất cả đan sư dự thi lúc này mới biết được, hóa ra vòng thi thứ hai chỉ có 50 người tham gia. Cũng đúng, nếu như có quá nhiều người tham gia, vậy thì tiên linh thảo cần để luyện đan sẽ tốn kém rất nhiều.

Lúc này đừng nói là đệ tử dự thi, cho dù là những trưởng lão kia, chỉ cần có đệ tử dưới trướng tham gia thi đấu, đều căng thẳng nhìn thứ tự trên bình phong lớn.

Thứ tự đệ tử dưới trướng tham gia thi đấu, chẳng những là vinh dự của đệ tử, mà người làm sư phụ như họ cũng nở mặt nở mày, hơn nữa cũng có được ban thưởng.

Người đứng thứ 1071 trên bình phong lớn đã xuất hiện, Võ Khinh Khanh, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba Tinh Vận Tiên Quả, chiết xuất thất bại, độ tinh khiết 0…

“Khinh Khanh sư tỷ mà lại bị 0 điểm, đây tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn. Khinh Khanh sư tỷ đã sắp trở thành Tiên đan sư cấp ba rồi đó…”

“Chắc hẳn là chiết xuất thất bại mà ra, nếu không thì top 10 cũng có khả năng đó.”

Thứ tự vừa xuất hiện, một vài đệ tử biết Võ Khinh Khanh lập tức nhỏ giọng bàn tán.

Một nữ tử xinh đẹp ngồi trong khu thi đấu đứng lên, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, cúi đầu vội vã đi ra khỏi khu vực thi đấu.

Dưới nhiều ánh mắt soi mói như vậy, nàng lại 0 điểm, đúng là quá mất thể diện.

Cũng may người bị 0 điểm cũng không phải chỉ có một mình nàng, một trăm người tiếp theo toàn bộ đều 0 điểm. Mãi đến người thứ 921, mới có điểm, nhưng mà điểm số rất thấp, chỉ có vài điểm mà thôi.

Những người này đều không khiến mọi người chú ý, điều mọi người chú ý là 50 cái tên đầu tiên. Nếu như không lọt vào top 50, vậy thì cho dù điểm số của ngươi nằm thứ 51, cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lúc này, cho dù là đệ tử dự thi hay là những trưởng lão kia đều hi vọng tên của mình hoặc tên đệ tử dưới trướng mình đừng xuất hiện trên bình phong lớn ngay lúc này.

Trác Giản, chiết xuất tiên linh thảo cấp hai Ô Chương Thảo, độ tinh khiết 61,30, đứng thứ 62, đào thải.

Nghe thấy Trác Giản đứng thứ 62 bị đào thải, sắc mặt Đới Tĩnh Ninh có chút khó coi. Trước đó Lư Đồ Xúc đã bị đào thải rồi, đây là hai đệ tử có khả năng lọt vào top 50 nhất dưới trướng của nàng, bây giờ đều bị đào thải hết.

“Đới sư muội, lần này Trác Giản phát huy không được tốt lắm, nhưng mà hắn có tiềm lực trở thành tiên đan sư cấp ba đấy.” Một trưởng lão ngồi bên cạnh Đới Tĩnh Ninh tỏ vẻ đáng tiếc nói, đây là trưởng lão Hồ Điền của Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Đới Tĩnh Ninh biết Hồ Điền không phải thật sự cảm thấy đáng tiếc vì nàng, mà là đang khoe khoang. Đối phương biết rõ hai đệ tử có khả năng nhất dưới trướng của nàng là Trác Giản và Lư Đồ Xúc, bây giờ hai người đều không thể tiến vào top 50, cũng chỉ có thể chịu đựng hắn nói. Nàng biết tên của một người đệ tử của Hồ Điền cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện trên bình phong, cho thấy có cơ hội tiến vào top 50.

Đới Tĩnh Ninh thở dài, sau lần thi đấu này, địa vị của nàng trong tông môn nhất định lại hạ thấp xuống. Ai, lúc đầu tài nguyên để tấn cấp lên Đại Tiên Đan sư cấp bốn đã không đủ, nếu như địa vị lại hạ thấp xuống một chút, đến bao giờ nàng mới có thể trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn được chứ?

Nàng có chút hâm mộ nhìn thoáng qua Lâu Tiền Vân đang ngồi ở phía trên, lúc trước Lâu Tiền Vân cũng giống như nàng, cũng là một tiên đan sư cấp ba. Chỉ vì bước vào được hàng ngũ Đại Tiên Đan sư cấp bốn, bây giờ đã cao cao tại thượng. Cho dù là tài nguyên tu luyện hay là tài nguyên luyện đan, đều không phải là thứ mà Đới Tĩnh Ninh nàng có thể so sánh.

“Người thứ 50, Phỉ Lộc, chiết xuất tiên linh thảo cấp hai Ô Chương Thảo, độ tinh khiết 61,09, người thứ năm mươi, tiến vào vòng thứ hai.”

Hồ Điền bỗng nhiên đứng lên, kích động nói, “Thật là nguy hiểm, vừa đúng 50.”

Đới Tĩnh Ninh như vừa nuốt phải con ruồi, nhưng vẫn phải giả bộ cười nói, “Chúc mừng Hồ trưởng lão, đệ tử Phỉ Lộc lọt vào top 50.”

Chương 510: Hạng nhất. (1)

“Ha ha, may mắn, may mắn thôi…” Hồ Điền cười ha ha, vẻ mặt nào có cảm thấy may mắn?

Đới Tĩnh Ninh lười nhác nhìn Hồ Điền, ánh mắt màng nhìn về phía 50 người còn sót lại. Những người này phần lớn đều là đệ tử hạch tâm, ngoài ra còn có một số trưởng lão đan môn. Nàng cũng là trưởng lão, nhưng tuổi của nàng không phù hợp để tham gia thi đấu.

Khi ánh mắt Đới Tĩnh Ninh nhìn thấy Quảng Tiệp, nàng cả kinh suýt chút nữa đứng lên, sao Quảng Tiệp vẫn còn ở bên trong?

Trình độ Đan Đạo của Quảng Tiệp như thế nào nàng biết rất rõ, ngộ tính có thể nói là bình thường, mặc dù có thể luyện chế ra tiên đan nhị phẩm cấp thấp, miễn cưỡng cũng được coi là một tiên đan sư cấp hai, nhưng nàng cũng chỉ đến thế mà thôi. Chính vì như vậy, nàng mới không quan tâm nhiều đến Quảng Tiệp, mà dốc nhiều tinh lực và ánh mắt lên Trác Giản và Lư Đồ Xúc.

Chẳng lẽ Quảng Tiệp tiến vào được top 50? Điều đó không có khả năng. Nhưng nếu Quảng Tiệp không tiến vào top 50 sao có thể còn ở bên trong?

Đới Tĩnh Ninh kích động, ánh mắt nàng lập tức nhìn về bảng thứ tự trước mặt, quả nhiên không có tên Quảng Tiệp ở trong đó.

“Sư phụ, hình như Quảng Tiệp sư muội tiến vào top 50.” Địch Di kích động nói, tên của nàng nằm ở ngoài 200, cũng đã sớm bị đào thải.

Đới Tĩnh Ninh gật đầu, “Ừm, ta nhìn thấy, chỉ là…”

Không phải do Đới Tĩnh Ninh không lo lắng, bây giờ thứ tự đã đến ba mươi, tên của Quảng Tiệp vẫn chưa xuất hiện. Chẳng lẽ Quảng Tiệp nằm trong 30 người đứng đầu?

Khi tên thứ hai mươi… Hạng thứ mười đều xuất hiện nhưng không có tên của Quảng Tiệp, Đới Tĩnh Ninh thở dài, chắc hẳn là do đã bỏ sót Quảng Tiệp rồi, tình huống này rất ít khi gặp phải, nhưng cũng không phải là không có.

“A, Đới sư muội, Quảng Tiệp kia là đệ tử của ngươi à? Sao cũng lọt vào top 50 thế kia? Không đúng, bây giờ đã đến top 10 rồi.” Hồ Điền cuối cùng cũng nhìn thấy Quảng Tiệp, kinh ngạc kêu lên.

Đới Tĩnh Ninh rất muốn hỏi một câu, “Chẳng lẽ đệ tử của ta không thể lọt vào top 10 sao?”

Nhưng mà nàng biết rõ, đệ tử của mình quả thật không có tư cách tiến vào top 10. Đừng nói là đệ tử của nàng, cho dù chính nàng ra sân, chỉ sợ cũng khó mà tiến vào top 10.

Top 10 trừ bốn người là đệ tử, phần lớn đều là trưởng lão một phong.

Tân Vô Hà, là thiên tài ngàn năm khó gặp của Vĩnh Ngọc Đan Môn, có thể đi vào top 10 là chuyện đương nhiên. Phó Tuyền Vũ, đây cũng là một thiên tài Đan Đạo, còn là đệ tử của Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch Y Minh, tiến vào top 10 cũng là chuyện đương nhiên. Liễu Tuân Thương, cũng là một thiên tài Đan Đạo, Mộc linh căn tinh khiết, trời sinh thân cận với các loại tiên linh thảo, lại là đệ tử của Lâu Tiền Vân, tiến vào top 10 cũng là chuyện bình thường.

Liễu Tuân Thương, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba Tiên Vận Tiên Quả, độ tinh khiết 70,65, hạng năm, tiến vào vòng hai.

Liễu Tuân Thương đứng ở nơi xa mím môi, khẽ nhíu mày một cái. Nàng muốn đạt được hai vị trí đầu, không ngờ lại chỉ có thể đứng ở vị trí thứ năm, chuyện này vượt xa dự đoán của mình.

Phó Tuyền Vũ, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba Tuyết Đồng Hoa, độ tinh khiết, 71,23, đứng thứ tư, tiến vào vòng hai.

Ngồi ở hàng thứ nhất, Phó Tuyền Vũ cũng hơi ngây người, hắn không đứng thứ nhất thì cũng phải đứng thứ hai, sao bây giờ lại thành đứng thứ tư rồi? Là đệ tử của cường giả đan đạo đứng đầu Vĩnh Ngọc Đan Môn Dịch Y Minh, cuối cùng chỉ đứng thứ tư, ba vị trí đầu còn không lọt vào, hắn cũng rất khó chấp nhận được.

Hợi Thừa Giang, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba Tinh Vận Tiên Quả, độ tinh khiết 72,75, đứng thứ ba, tiến vào vòng hai.

Điều này thì không ai cảm thấy ngoài ý muốn, Hợi Thừa Giang mặc dù tham gia thi đấu, nhưng hắn cũng không phải đệ tử tông môn, mà là trưởng lão đan môn, chỉ là tuổi tác phù hợp với yêu cầu dự thi.

Tần Vô Hà, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba Tinh Vận Tiên Quả, độ tinh khiết 80,61, đứng thứ hai, tiến vào vòng thứ hai.

Nhìn thấy độ chiết xuất của Tân Vô Hà lên đến hơn tám mươi, nhưng lại là người thứ hai, điều này khiến toàn bộ quảng trường đều có chút ồn ào. Chính bản thân Tân Vô Hà cũng không hiểu, có phải tính sai rồi không? Hắn chiết xuất tiên linh thảo có độ tinh khiết hơn tám mươi rồi đó. Ở Vĩnh Ngọc Đan Môn, thật sự hắn không nghĩ ra trong các đan sư dự thi có ai chiết xuất Tinh Vận Tiên Quả tốt hơn hắn.

Chẳng những Tân Vô Hà, chính Dịch Y Minh và tông chủ Tiêu Việt Thủy cũng có chút kinh ngạc nhìn Lâu Tiền Vân. Vòng thứ nhất thi đấu này do Lâu Tiền Vân và Quan Hòa phụ trách, nhưng mà cho dù là Lâu Tiền Vân và Quan Hòa cũng không thể trực tiếp phán đoán độ tinh khiết của dược dịch, độ tinh khiết của dược dịch là do trận pháp phán định.

Chẳng lẽ ở Vĩnh Ngọc Đan Môn còn có đan sư lợi hại hơn cả Tân Vô Hà? Rất nhiều ánh mắt tập trung về phía Quảng Tiệp.

Năm mươi người còn ngồi lại ở khu thi đấu, hơn nữa năm mươi người này đều rất nổi danh ở tông môn, trừ Quảng Tiệp.

Đới Tĩnh Ninh cũng vô cùng hoang mang nhìn Quảng Tiệp, chẳng lẽ không tính sai? Bởi vì trên quảng trường chỉ có 50 người, top 50 đã có tên của 49 người, hạng nhất vẫn chưa xuất hiện.

Không cần mọi người hỏi, trên bình phong đã xuất hiện thông tin của người đứng thứ nhất, Quảng Tiệp, chiết xuất tiên linh thảo cấp ba

Xích Tiêu Tam Diệp Nha, độ tinh khiết 86,79, hạng nhất, tiến vào vòng hai.

Trên quảng trường lập tức vang lên tiếng hò hét ầm ĩ, đây là chuyện không thể nào, trên bình phong lớn kia lại đột nhiên xuất hiện một chuyện không đáng tin này.

Chưa nói đến chuyện Quảng Tiệp có thể chiết xuất được tiên linh thảo cấp ba có độ tinh khiết hơn 86 hay không, loại tiên linh thảo như Xích Tiêu Tam Diệp Nha này, cho dù có là Đại Tiên Đan sư cấp bốn, muốn chiết xuất được đến 86,79 cũng rất khó. Quảng Tiệp mới bao nhiêu tuổi chứ? Đã có thể chiết xuất được Xích Tiêu Tam Diệp Nha đến 86,79?

Chương 511: Hạng nhất. (2)

Hồ Điền cười he he, nhìn Đới Tĩnh Ninh bên cạnh nói, “Quảng Tiệp là đệ tử của ngươi à? Không tệ nha, vậy mà có thể đạt được hạng nhất, còn chiết xuất được Xích Tiêu Tam Diệp Nha đến 86,79, thật lợi hại.”

Trong lòng Đới Tĩnh Ninh thở dài, nàng không để ý đến Hồ Điền, loại hiểu lầm này đối với Quảng Tiệp mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

“Lâu trưởng lão, có chuyện gì thế?” Tiêu Việt Thủy nghi ngờ nhìn Lâu Tiền Vân hỏi.

Lâu Tiền Vân đứng lên nói, “Ta cũng không rõ lắm, trước đó ta vẫn luôn chú ý đến Quảng Tiệp, bởi vì chỉ có mình nàng chọn Xích Tiêu Tam Diệp Nha. Ta cảm thấy nàng có thể chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha đến khoảng 30 độ tinh khiết đã là rất giỏi rồi, không ngờ nàng lại có thể chiết xuất ra được đến 86,79, đến chính ta cũng khó có thể đạt được thành tựu này.”

Lúc nói chuyện Lâu Tiền Vân khẽ vẫy tay một cái, một bình ngọc rơi xuống trước mặt mọi người. Bình ngọc mở ra, Dịch Y Minh là người đầu tiên nói, “Không sai, quả thật đã chiết xuất được độ tinh khiết đến gần 87%, lợi hại, thật là lợi hại.”

Tiêu Việt Thủy cười ha ha một tiếng, “Không ngờ ở Vĩnh Ngọc Đan Môn ta lại ẩn giấu một đệ tử thiên tài như vậy.”

Không đợi Lâu Tiền Vân lên tiếng, Dịch Y Minh đã đứng ra cao giọng nói, “Vừa rồi chúng ta đã tra xét chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha của Quảng Tiệp, quả thật có độ tinh khiết gần đến 87%, thành tích này là chính xác.”

Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch Y Minh đã lên tiếng, đương nhiên không có ai dám dị nghị.

Đới Tĩnh Ninh lại càng ngây ngẩn, Quảng Tiệp là đệ tử của nàng, năng lực như thế nào sao nàng không biết rõ chứ? Nhưng có chuyện gì vậy, đến trưởng lão Dịch Y Minh cũng đứng ra nói thành tích của Quảng Tiệp là chính xác?

Hồ Điền cũng há to miệng, hắn cho rằng đã tính sai rồi, bây giờ Đại Tiên Đan sư cấp năm đứng ra nói, thành tích của Quảng Tiệp là đúng, vậy Quảng Tiệp quả thật đã chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha được 86,79.

Quảng Tiệp hoàn toàn không ngờ mình lại dễ dàng lấy được hạng nhất ở vòng đầu tiên như vậy, lúc trước Tiểu Bố đại ca cũng chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha cho nàng xem. Theo Tiểu Bố đại ca nói, rất khó có thể chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha được 100%. Cho nên có thể chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha được hơn 90% là có thể đột phá lên Đại Tiên Đan sư cấp bốn rồi.

Lúc trước khi Tiểu Bố đại ca nói câu này, nàng không để ý lắm, bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn Tiểu Bố đại ca đã có thể chiết xuất được Xích Tiêu Tam Diệp Nha đến gần 100% rồi nhỉ?

Sau khi Dịch Y Minh ngồi xuống, Lâu Tiền Vân lại đứng lên nói tiếp, “Vòng tranh tài thứ nhất đã kết thúc, có đệ tử mới đã mang lại cho chúng ta niềm bất ngờ lớn. Có thể chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha lên đến 86,79, điều này khiến chúng ta càng chờ mong vào vòng tranh tài luyện đan thứ hai. Vòng tranh tài luyện đan thứ hai có hai loại đan dược, đầu tiên là tiên đan nhị phẩm Uẩn Nguyên Tiên Đan, thứ hai là tiên đan tam phẩm Phá Huyền Đan. Nhưng mà Phá Huyền Đan chỉ có người chiết xuất tiên linh thảo cấp ba ở vòng thi thứ nhất mới có thể lựa chọn.”

Sau khi nghe thấy tên Phá Huyền Đan, tất cả tu sĩ đứng trên quảng trường đều vô cùng kích động. Tiên linh thảo luyện chế ra Phá Huyền Đan vô cùng quý hiếm, đây là tiên đan giúp Kim Tiên bước vào Huyền Tiên, một viên tiên đan có giá trị liên thành.

Quảng Tiệp không chút do dự chọn Phá Huyền Đan. Đan dược này nàng đã luyện chế qua. Tiểu Bố đại ca đúng là giàu có, trong những tiên linh thảo cho nàng, chẳng những có tiên linh thảo chủ yếu luyện chế Phá Huyền Đan, ngay cả tiên linh thảo để luyện chế Tịch Ất Tiên Đan cũng có.

Tiên linh thảo luyện chế Phá Huyền Đan nhanh chóng xuất hiện trước mặt Quảng Tiệp, Quảng Tiệp kiểm tra tiên linh thảo một chút. Tiên linh thảo luyện chế Phá Huyền Đan chủ yếu là Thiên Huyền Thảo, Thiên Huyền Thảo là tiên linh thảo dễ chiết xuất, nhưng lúc luyện chế Phá Huyền Đan, phải cho Thiên Huyền Thảo vào cuối cùng.

Quảng Tiệp mở địa hỏa ra, sau đó rửa sạch đan lô, bỏ từng cây tiên linh thảo vào đan lô chiết xuất…

Khác với vòng thi đầu tiên, vòng thứ nhất, ánh mắt mọi người đều tập trung lên bọn người Tân Vô Hà, Phó Tuyền Vũ, vòng thi đấu thứ hai này, hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Quảng Tiệp.

Đặc biệt là Đới Tĩnh Ninh, nàng càng không chớp mắt nhìn Quảng Tiệp, nếu như không phải không thể dùng thần niệm để nhìn trộm, nàng đã sử dụng thần niệm của mình rồi.

Xem xét Quảng Tiệp nhuần nhuyễn chiết xuất đan dược, Đới Tĩnh Ninh biết mình thật sự đã quá ít quan tâm đến người đệ tử này rồi, đây tuyệt đói không phải là Quảng Tiệp vẫn luôn đứng yên tại chỗ, Quảng Tiệp có tiến bộ quá lớn, hơn nữa cách luyện đan rõ ràng không phải là do nàng truyền thụ cho. Bởi vậy có thể thấy được, Quảng Tiệp có kỳ ngộ của chính mình.

Không đúng…

Chẳng những Đới Tĩnh Ninh, mà những người còn lại cũng cảm thấy không đúng. Sao Quảng Tiệp lại bỏ Thiên Huyền Thảo vào cuối cùng?

TRình tự luyện chế Phá Huyền Đan đã sớm được người khác dự đoán và thử nghiệm nhiều lần, Thiên Huyền Thảo nhất định phải bỏ vào trước tiên, có như vậy thì tỉ lệ thành đan và số lượng đan dược tạo thành mới càng lớn.

Thần niệm của Quảng Tiệp bao quanh toàn bộ đan lô của mình, bởi vì sử dụng địa hỏa tương đương với tiên diễm cấp ba, cho nên lúc này Quảng Tiệp luyện đan còn dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Phân giải chiết xuất, tách rời cặn thuốc, dung hòa dược dịch…

Mỗi một trình tự, Quảng Tiệp đều làm rất cẩn thận tỉ mỉ, không chút gián đoạn sử dụng đan quyết dung hòa dược dịch, sau hai canh giờ, Quảng Tiệp đánh đan quyết thu hồi, lấy ra mười hai viên Phá Huyền Đan.

Nhìn thấy mười hai viên Phá Huyền Đan trong bình ngọc, trong lòng Quảng Tiệp vô cùng kích động. Trước đó nàng vẫn chưa tự tin bản thân mình có phải là một tiên đan sư cấp ba hay không, bây giờ nàng có thể khẳng định mình quả thật là một tiên đan sư cấp ba.

Chương 512: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (1)

Nàng đã từng luyện chế năm lô Phá Huyền Đan, một lò tốt nhất có được một viên tiên đan trung đẳng. Trừ cái đó ra, những cái khác toàn bộ đều là hạ đẳng, thậm chí còn có cả phế đan.

Lò Phá Huyền Đan hôm nay, nàng luyện chế ra được ba viên Phá Huyền Đan thượng đẳng, bảy viên Phá Huyền Đan trung đẳng, và hai viên Phá Huyền Đan hạ đẳng. Có thể nói là đạt được thành công lớn, tỉ lệ thành đan và phẩm chất đan dược lần này đã chứng minh nàng tuyệt đối là một tiên đan sư cấp ba chân chính

Đới Tĩnh Ninh chấn động nhìn Quảng Tiệp, lần này nàng tận mắt nhìn thấy Quảng Tiệp luyện đan thành công. Cho dù chất lượng của đan dược này như thế nào, Quảng Tiệp có thể luyện chế thành công một lò Phá Huyền Đan, đã cho thấy thành tích ở vòng thứ nhất của Quảng Tiệp là thật. Đệ tử của mình thành một tiên đan sư cấp ba, vậy mà nàng lại không biết.

“Thời gian đã hết, mời mọi người dừng động tác trong tay, đặt đan dược mà mình luyện chế được vào trong trận văn truyền tống.” Lâu Tiền Vân đứng lên, cao giọng nói.

Cho dù là đan sư còn chưa luyện đan xong, giờ phút này chỉ có thể dừng tay. Địa hỏa đã biến mất, nếu như không dừng lại, thì sẽ thành phế đan.

Tất cả mọi người đều kích động chờ kết quả, một khi lọt vào top 10, chẳng khác nào tương lai rộng mở.

Kết quả chỉ mười mấy giây sau đã có, Lâu Tiền Vân thậm chí còn không ngồi xuống mà tiếp tục nói, “Kết quả trận thi đấu vòng thứ hai đã có, bây giờ ta báo danh. Hạng nhất Quảng Tiệp, luyện chế Phá Huyền Đan, thành đan mười hai viên, ba viên tiên đan thượng đẳng, chín viên tiên đan trung đẳng, hai viên tiên đan hạ đẳng…”

Cho dù đã có kết quả ở vòng thứ nhất, nhưng kết quả vòng thứ hai vẫn khiến tất cả mọi người rung động. Đới Tĩnh Ninh trầm mặc, cho dù để nàng luyện chế một lò Phá Huyền Đan này, chỉ sợ cũng không thể làm được tốt như Quảng Tiệp. Chẳng lẽ luyện chế Phá Huyền Đan, phải cho Thiên Huyền Thảo vào sau cùng sao?

Chẳng những Đới Tĩnh Ninh, tất cả những đan sư đã từng luyện chế Phá Huyền Đan khi nhìn quá trình Quảng Tiệp luyện chế Phá Huyền Đan đều lo lắng về vấn đề này, luyện chế Phá Huyền Đan có phải nên cho Thiên Huyền Thảo vào sau cùng hay không?

Nghe thấy thành tích của Quảng Tiệp, Tân Vô Hà chỉ thở dài, hắn biết mình thua rồi. Cho đến nay, hắn là đan sư thiên tài đệ nhất ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. Cho dù có người luyện đan tốt hơn hắn thì sao chứ? Hắn là người trẻ tuổi nhất. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ ném những tiên đan sư luyện đan tốt hơn hắn này ra đằng sau.

Đây là lần đầu tiên, hắn lại bại bởi một tiểu sư muội không chút tiếng tăm nào. Hắn luyện chế Phá Huyền Đan chỉ có một viên thượng đẳng, tám viên trung đẳng, ba viên hạ đẳng. Rõ ràng không tốt bằng

Phá Huyền Đan mà Quảng Tiệp luyện chế ra.

Lam Tiểu Bố có chút tức giận, hắn lại bị cưỡng ép xuất quan, hơn nữa lần này có người đến gõ cấm chế trước động phủ của hắn. Bây giờ hắn đã là Huyền tiên tầng sáu đỉnh phong, chỉ cần hơn một tháng nữa hắn sẽ có thể bước vào Huyền Tiên tầng bảy.

“Có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm tiên vệ trước mắt, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Tiên vệ này nhanh chóng đáp lời, “Lam tiên ti, là Giản tiên tào bảo ta đến, nói là nhờ ngươi giúp đỡ.”

Nghe thấy Giản Quân Trung tìm mình, lúc này cơn giận trong lòng Lam Tiểu Bố mới nguôi đi một chút. Sau đó hắn lại nói, “Quảng tiên tào đâu?”

“Bị Khúc tiên ti trách phạt, đang hối lỗi ở Cấm Tiên Ti.” Tiên vệ này đáp.

Có ý gì chứ? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn tiên vệ trước mắt, “Tại sao Quảng tiên tào lại phải đi hối lỗi? Lần này hắn đã lập đại công, phải ban thưởng mới đúng chứ.”

“Hơn nữa Khúc tiên ti là ai?” Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, hình như hắn chưa từng nghe nói đến Khúc tiên ti.

“Là Tiểu Tiên Ti vừa được điều tới đây, vừa hay bổ sung vào vị trí Tiểu Tiên Ti còn trống ở Cấm Tiên Ti ta.” Trên trán tiên vệ này lấm tấm mồ hôi.

Hắn chỉ là một tiên vệ nho nhỏ mà thôi, ngươi hỏi nhiều như vậy, nói nhiều thêm chút nữa nhất định sẽ đắc tội với người khác.

“Được, ta biết rồi.” Lam Tiểu Bố đoán chuyện không đơn giản như vậy, hắn nhanh chóng phóng đến Cấm Tiên Ti. Có một số việc, chỉ có mặt đối mặt với Giản Quân Trung mới có thể biết được.

“Tiểu Bố đại ca.” Chủng Dịch đã sớm đứng ngoài Cấm Tiên Ti chờ Lam Tiểu Bố.

“Không tệ nha, đã lên làm tiên tào rồi.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Chủng Dịch, trên người Chủng Dịch mặc trang phục tiên tào cấp một, mặt mày sáng láng.

Chủng Dịch vội vàng nói, “Đây là nhờ phúc của đại ca. Đại ca, chuyện lần này có chút khó giải quyết.”

“Đi, dẫn ta đi gặp Giản tiên tào trước đã.” Lam Tiểu Bố không lập tức hỏi xem chuyện gì xảy ra.

…

Giản Quân Trung đang nằm trong phòng bệnh của Cấm Tiên Ti, sắc mặt hơi tái nhợt, trước ngực còn thấm máu.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy một viên Dưỡng Lâm Tiên Đan ra bỏ vào trong miệng Giản Quân Trung, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Giản Quân Trung đã lập tức hồng hào trở lại, thậm chí hắn còn có thể ngồi dậy, khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Vừa rồi là…”

Không đợi Giản Quân Trung nói tên của tiên đan ngũ phẩm này ra, Lam Tiểu Bố đã nói, “GIản huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Giản Quân Trung nhớ lại chuyện của Quảng Lễ, bất đắc dĩ nói, “Là Khúc Vô Dạng, tên vương bát đản này lại đi hố người một nhà. Hắn nhốt Quảng Lễ vào trong cấm phòng nội bộ của Cấm Tiên Ti, không cho phép đi ra.”

“Nguyên nhân cụ thể là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Ở trong cấm phòng của Cấm Tiên Ti thì không sao cả, Lam Tiểu Bố cũng không lo lắng nhiều.

Giản Quân Trung thở dài, “Là vì con gái Quảng Tiệp của Quảng Lễ, không biết Quảng Tiệp có chuyện gì, trình độ Đan Đạo đột nhiên tăng vọt, lần này trong cuộc thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn, lại đạt được hạng nhất.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?” Lam Tiểu Bố nói.

Quảng Tiệp lấy được danh hiệu hạng nhất cũng rất bình thường, hắn đã truyền thụ hết những gì mình biết về luyện đan cho Quảng Tiệp, thậm chí còn dựa vào đặc điểm luyện đan của Quảng Tiệp, để Vũ Trụ Duy Mô phân tích ra cách luyện đan tốt nhất cho Quảng Tiệp.

Chương 513: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (2)

Giản Quân Trung thở dài, “Ai, vấn đề nằm ở chỗ này, cách luyện đan và chiết xuất tiên linh thảo của Quảng Tiệp, nghe nói đã đạt được truyền thừa của Viễn Cổ, cho nên Đại Tiên Đan sư cấp bốn Quan Hòa trưởng lão hi vọng Quảng Tiệp có thể truyền thụ Đan Đạo này ra, đề cao trình độ Đan Đạo của Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Quảng Tiệp nói Đan Đạo này là do người khác truyền cho nàng, nàng không thể truyền ra ngoài được. Lúc Quan Hòa còn định nói gì đó, bị chưởng môn Tiêu Việt Thủy của Vĩnh Ngọc Đan Môn ngăn lại. Tiêu Việt Thủy nói, bất kỳ kẻ nào ở Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không có quyền yêu cầu Quảng Tiệp truyền thụ Đan Đạo, Đan Đạo mà Quảng Tiệp học được chính là cơ duyên của Quảng Tiệp, người khác không được can thiệp.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, Tiêu Việt Thủy này cũng đáng tin đấy. Nếu như là hắn, sẽ trực tiếp đuổi Quan Hòa ra khỏi Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Trên thực tế cho dù Quảng Tiệp truyền thụ ra ngoài, người khác chỉ có thể học được kinh nghiệm chiết xuất tiên linh thảo và đan quyết mà thôi. Không thể nào học được cách luyện đan này, hắn dạy cách luyện đan cho Quảng Tiệp là dựa vào đặc điểm của Quảng Tiệp, là mô hình luyện đan do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên, người khác làm sao mà học được?

Giản Quân Trung tiếp tục nói, “Chuyện này còn chưa tính đến, Quảng Tiệp có được một lượng lớn ban thưởng, lại có được một phong của chính mình, nhưng ngay đúng lúc này, có người lại xin Quảng Tiệp luyện chế một lò Cửu Chuyển Độ Thần Đan.”

“Lấy Cửu Diệp Độ Thần Hoa ra để cho một tiên đan sư cấp ba luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan?” Lam Tiểu Bố có chút bất ngờ nói.

Hắn biết Quảng Tiệp cùng lắm chỉ là một tiên đan sư cấp ba mà thôi, muốn bước vào tiên đan sư cấp bốn còn cần một con đường rất dài, trừ khi hắn mỗi ngày ở bên cạnh dạy bảo. Trên thực tế ngay cả thời gian tu luyện hắn còn không có đủ, làm gì có thời gian mà đi dạy Quảng Tiệp?

“Chính là như vậy.” Giản Quân Trung biết Lam Tiểu Bố có Cửu Chuyển Độ Thần Đan, hơn nữa còn cho hắn một viên.

“Sau đó thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi,

Lam Tiểu Bố rõ ràng biết luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan rất đơn giản, cho dù là tiên đan sư cấp ba cũng có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan. Điều khác biệt duy nhất là, tiên đan sư cấp ba thì luyện chế ra được Cửu Chuyển Độ Thần Đan tam phẩm, còn Tiên Đan Đế cấp chín mới có thể luyện chế ra được Cửu Chuyển Độ Thần

Đan cửu phẩm.

Giản Quân Trung nói, “Quảng Tiệp đã từ chối ngay lúc đó, nàng nói trình độ Đan Đạo của mình không đủ, không thể nào luyện chế ra được loại đan dược này. Nhưng sau đó sư phụ Đới Tĩnh Ninh của Quảng Tiệp bước ra, nàng nói trình độ Đan Đạo của mình còn kém hơn Quảng Tiệp một chút, hi vọng Quảng Tiệp có thể giúp mình luyện chế ra lò Cửu Chuyển Độ Thần Đan này. Còn nói Quảng Tiệp chính là tiên đan sư cấp ba tốt nhất ở Vĩnh Ngọc Đan Môn, nếu như Quảng Tiệp không giúp nàng luyện đan, vậy thì chỉ có thể mời Đại Tiên Đan sư cấp bốn. Chỉ là Đại Tiên Đan sư cấp bốn khó mà mời được…”

“Cuối cùng Quảng Tiệp giúp một tay?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Giản Quân Trung gật đầu, “Đúng vậy, Đới Tĩnh Ninh có ơn dìu dắt đối với Quảng Tiệp, không có Đới Tĩnh Ninh, Quảng Tiệp cũng không thể vào được Vĩnh Ngọc Đan Môn. Cho nên Quảng Tiệp giúp nàng luyện lò đan dược kia, kết quả lại luyện hỏng.”

Lam Tiểu Bố cau mày, chuyện này không thích hợp. Với trình độ Đan Đạo của Quảng Tiệp, luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan không thể nào lại thất bại được.

Cửu Chuyển Độ Thần Đan không phải là tiên đan khó luyện chế, loại tiên đan này khó ở hai điểm, thứ nhất khó có được Cửu Diệp Độ Thần Hoa, thứ hai là khó có được Cửu Chuyển Độ Thần Đan có đẳng cấp cao.

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi cũng cảm thấy không thích hợp đúng không? Lúc đó Quảng Tiệp cũng ngây dại, nàng biết chuyện lần này không tốt rồi. Giá trị của Cửu Diệp Độ Thần Hoa lớn như thế nào nàng biết rất rõ, nàng không thể đền nổi. Cũng may Quảng Tiệp cũng nhanh chóng biết chuyện này không đơn giản, cho nên nói hết nguyên nhân mọi chuyện cho cha nàng là Quảng Lễ qua Thông Tin Châu."

Giản Quân Trung nói đến đây, không nhịn được hừ một tiếng, "Ta và Quảng Lễ dù sao cũng là tiên tào cấp ba của Cấm Tiên Ti, hai người chúng ta dẫn theo bốn tiên vệ đến Vĩnh Ngọc Đan Môn đón Quảng Tiệp, không ngờ còn chưa nhìn thấy Quảng Tiệp, đã bị người của Vĩnh Ngọc Đan Môn đánh bị thương."

Lam Tiểu Bố hừ lạnh, "Vĩnh Ngọc Đan Môn thật là lợi hại nhỉ, ngay cả tiên tào của Cấm Tiên Ti cũng dám đánh?"

Giản Quân Trung thở dài, "Chuyện này cũng chỉ có thể trách chính chúng ta, bởi vì Tiểu Tiên Ti Khúc Vô Dạng vừa được điều đến Cấm Tiên Ti chúng ta đang ở ngay Vĩnh Ngọc Đan Môn, hắn tự mình bắt lấy Quảng Lễ. Nói cái gì mà Quảng Lễ là tiên tào của Cấm Tiên Ti, lại dẫn đầu phạm pháp, vô duyên vô cớ đi công kích đệ nhất đan môn của Giang Diễn Tiên đạo."

"Ngươi cũng bị Khúc Vô Dạng đánh trọng thương?"Lam Tiểu Bố hỏi.

Giản Quân Trung lắc đầu, "Không phải, ta là do người Vĩnh Ngọc Đan Môn đánh bị thương."

"Vậy tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn đâu?" Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, tên Tiêu Việt Thủy đó lúc trước còn ngăn cản Quan Hòa ra tay với Quảng Tiệp, theo lý mà nói hắn sẽ không ngồi yên xem chuyện này đâu.

Chủng Dịch đứng bên cạnh nói, "Nghe nói tông chủ Tiêu Việt Thủy đã dẫn theo Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch Y Minh và Đại Tiên Đan sư cấp bốn Lâu Tiền Vân đi Thăng Tinh Tiên Đình, hình như là vì cuộc thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình lần này.”

“Thời gian cũng thật là trùng hợp, Khúc Vô Dạng kia đâu? Tu vi của hắn là gì?” Lam Tiểu Bố lo lắng mình chơi không lại tên Khúc Vô Dạng kia.

Nói lí lẽ? Tất cả mọi người đều là Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, có lý do gì để nói? Cuối cùng vẫn phải dùng nắm đấm mà thôi, nắm tay của người nào lớn thì người đó có lý.

“Bây giờ hắn đang ở Cấm Tiên Ti, ta đoán chuyện của ngươi hắn đã biết rồi. Nghe nói thực lực của hắn là Đại Chí Tiên, sợ là chúng ta không phải là đối thủ của hắn.” Giản Quân Trung có chút lo lắng nói. Hắn chỉ vừa mới bước vào Huyền Tiên tầng bảy, so với Đại Chí Tiên thì vẫn còn kém rất xa.

Chương 514: Lam Tiểu Bố điên rồi. (1)

“Cấm Tiên Ti chúng ta bây giờ có Tiểu Tiên Ti nào?” Lam Tiểu Bố hỏi,

Giản Quân Trung còn chưa trả lời, một tiếng cười to đã truyền đến, “Lam tiên ti, cái này để ta trả lời ngươi đi.”

Giản Quân Trung nhìn thấy người đến, vội vàng nói, “Xin chào Tề tiên ti, Tiểu Bố huynh đệ, đây là Tề Vân Thư tiên ti, cũng là một trong bốn vị Tiểu Tiên Ti trong Cấm Tiên Ti ta. Tề tiên ti là Tiểu Tiên Ti có tu vi mạnh nhất trong số Tiểu Tiên Ti ở Cấm Tiên Ti ta, cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.”

“Hóa ra là Tề tiên ti, nghe danh đã lâu.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, khách sáo nói. Nói thật lòng thì đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tề Vân Thư, nhưng cái tên này thì đã nghe được mấy lần.

Tề Vân Thư nhanh chóng trả lễ rồi nói, “Lam tiên ti, ta thật sự đã ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu, còn là lần đầu tiên nhìn thấy người. Đầu tiên ta muốn cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi với ta, nếu như không phải ngươi, ta vẫn còn đang ở Bách Đoan tiên trang. Một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti cũng bị vẫn lạc trong đó, nếu như không có chuyện này cũng sẽ không điều Khúc Vô Dạng đến đây.”

Tu vi của Lam Tiểu Bố được xem là thấp nhất trong bốn Tiểu Tiên Ti ở Giang Diễn Tiên đạo, nhưng mà Tề Vân Thư hiểu rất rõ. Đừng nói mạng của hắn là do Lam Tiểu Bố cứu, cho dù không có chuyện này, hắn cũng đứng về phía Lam Tiểu Bố.

Lúc trước khi Cốc Dược bế quan đã gọi một mình hắn vào, nói hắn nếu có chuyện gì thì giúp đỡ Lam Tiểu Bố một chút. Khi có chuyện gì không hiểu, cũng có thể tìm Lam Tiểu Bố thương lượng một chút. Bởi vậy có thể thấy được, Lam Tiểu Bố mới là một trong những tâm phúc thật sự của Cốc Dược.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Cấm Tiên Ti có bốn Tiểu Tiên Ti, từ Đại La Kim Tiên cho đến Đại Chí Tiên, lại từ Đại Ất Tiên đến một Huyền Tiên như hắn cũng có, thật đúng là hiếm thấy.

“Tề tiên ti, Khúc Vô Dạng ăn cây táo rào cây sung, ta đang chuẩn bị đi bắt hắn, sau đó đến Vĩnh Ngọc Đan Môn hỏi tội, ý của ngươi như thế nào?” Lam Tiểu Bố nghe giọng điệu của Tề Vân Thư biết được người này hình như đứng về phía hắn.

Tề Vân Thư không chút do dự nói, “Đang có ý này, chuyện này Lam tiên ti làm chủ, Tề Vân Thư ta nhất định đứng về phía ngươi.”

“Kim Bất Kiều ta cũng đứng về phía Lam tiên ti, Khúc Vô Dạng kia thật sự không ra gì mà.” Kim Bất Kiều vừa nghe được tin Lam Tiểu Bố trở về, đã vội vội vàng vàng chạy đến.

“Ha ha, vậy thì đa tạ Kim tiên ti. Đi thôi, bây giờ chúng ta lập tức đến Vĩnh Ngọc Đan Môn.” Thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét đến một nam tử đeo lệnh bài Tiểu Tiên Ti đang đứng ở đại sảnh tầng một, hình như là đang chờ hắn. Gia hỏa này nhất định chính là Khúc Vô Dạng, xem ra mình dạy dỗ tên gia hỏa này cũng không cần phải lên lầu.

Lam Tiểu Bố phát hiện ra Khúc Vô Dạng, những người còn lại cũng phát hiện ra Khúc Vô Dạng.

“Lam tiên ti, ngươi cuối cùng cũng tới rồi. Nghe nói ngươi vừa bế quan là nửa năm đến một năm, ta còn tưởng rằng cuối năm ngươi mới đến chứ.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi đến, Khúc Vô Dạng có chút âm dương quái khí nói.

Lam Tiểu Bố làm gì có thời gian nói nhảm với gia hỏa này, trực tiếp nói với Chủng Dịch, “Chủng Dịch, ngươi mang theo lệnh bài của ta mời Quảng Lễ đến đây. Ta xem tên gia hỏa ăn cây táo rào cây sung này có thể làm gì huynh đệ Cấm Tiên Ti ta.”

“Ngươi dám!” Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn thả Quảng Lễ trước mặt mình, Khúc Vô Dạng tức giận nói. Nếu như Lam Tiểu Bố dám làm như vậy, sau này hắn làm gì còn uy nghiêm ở Cấm Tiên Ti nữa?

“Vâng.” Chủng Dịch cũng không để ý đến Khúc Vô Dạng, xoay người rời đi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đợi Khúc Vô Dạng phát tác, lấy Thất âm Kích ra đánh tới. Hắn biết mình không phải là đối thủ của Khúc Vô Dạng, nhưng mà Tề Vân Thư và Kim Bất Kiều đang đứng bên cạnh nhất định sẽ ra tay. Nếu đã về phe mình, thì phải rõ ràng một chút.

Thấy Lam Tiểu Bố ra tay với mình, Khúc Vô Dạng vô cùng giận dữ, chỉ là không chờ hắn đánh trả, uy thế Đại La Kim Tiên của Tề Vân Thư đã ập đến, giờ khắc này không gian xung quanh hắn cũng trở nên đặc lại.

“Răng rắc!” Trong lúc vội vàng, Khúc Vô Dạng chỉ có thể dùng một quyền đánh về phía Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố. Cho dù Khúc Vô Dạng có là Đại Chí Tiên, cánh tay cũng không thể cứng đối cứng với Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố. Sau sự va chạm này, cánh tay của hắn lập tức gãy thành mười mấy đoạn.

Kim Bất Kiều biết mình nhất định phải đưa ra lựa chọn, cho dù không cần đến hắn ra tay, có sự giúp đỡ của Tề Vân Thư, Lam Tiểu Bố cũng có thể dễ dàng bắt Khúc Vô Dạng lại. Vì cho thấy mình cũng đứng về phía Lam Tiểu Bố, hắn cũng lấy pháp bảo của mình ra đánh về phía Khúc Vô Dạng.

Ngay cả đòn của Lam Tiểu Bố, Khúc Vô Dạng còn không đỡ nổi, lúc này Kim Bất Kiều lại lấy pháp bảo ra, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố hầu như không chút trở ngại đâm xuyên qua ngực Khúc Vô Dạng.

“Dừng tay, ta nhận thua.” Khúc Vô Dạng không tiếp tục ra tay nữa, hắn đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố là một kẻ hung ác, nếu tiếp tục ra tay, nói không chừng Lam Tiểu Bố thật sự sẽ giết chết hắn.

Thời gian mấy người này ra tay cực kỳ ngắn, hầu như những tiên vệ xung quanh còn chưa kịp phản ứng, Lam Tiểu Bố đã bắt được Khúc Vô Dạng. Tất cả tiên vệ và tiên tào đều kinh hồn táng đảm, Tiểu Tiên Ti mới tới này quá lợi hại. Sau khi gia nhập Cấm Tiên Ti rồi, ở Cấm Tiên Ti còn chưa đến một ngày, sau đó vẫn luôn trốn việc, lần này vừa về đã có thể bắt Khúc Vô Dạng lại.

Lúc Khúc Vô Dạng mới đến phách lối như thế nào? Trực tiếp bắt

Quảng Lễ đi, hoàn toàn không thương lượng gì với mấy Tiểu Tiên Ti còn lại.

Tề Vân Thư mặc dù là Tiểu Tiên Ti mạnh nhất, nhưng cho đến bây giờ Tề Vân Thư chưa bao giờ tham gia vào tranh đấu phe phái như thế này, Kim Bất Kiều thì chính là gió chiều nào xoay chiều ấy, ai mạnh thì giúp người đó. Cho nên Khúc Vô Dạng ở Cấm Tiên Ti vô cùng phách lối, cũng không có ai quản đến hắn.

Chương 515: Lam Tiểu Bố điên rồi. (2)

Bây giờ thì hay rồi, Lam tiên ti vừa đến, Khúc Vô Dạng đã bị bắt lại. Ha ha, so với mấy ngày phách lối trước đây, Khúc Vô Dạng càng giống như một chuyện cười.

“Lam tiên ti, ta thừa nhận thái độ của ta không tốt lắm. Nhưng mà ngươi làm như vậy, chẳng lẽ không sợ bên trên trách tội hay sao? Ngươi và ta đều là Tiểu Tiên Ti, ngươi lại dám nặng tay với ta như vậy.” Khúc Vô Dạng là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, Chủng Dịch đã dìu Quảng Lễ đến.

“Tiểu Bố, cảm ơn ngươi.” Giọng nói của Quảng Lễ yếu ớt, tiên nguyên quanh người tán loạn, tu vi hình như còn yếu hơn.

“Ngươi đánh thức hải của Quảng tiên tào bị thương?” Lam Tiểu Bố là một Đại Tiên Đan sư cấp năm, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra thức hải của Quảng Lễ bị trọng thương.

Một người tu sĩ, nếu như thức hải bị trọng thương, vậy thì chẳng khác nào xong đời.

Tất cả mọi người đều im lặng, giam Quảng Lễ lại thì còn có thể bỏ qua, nhưng xé rách thức hải của Quảng Lễ, đây chính là đại thù sinh tử.

“Lam tiên ti, Quảng Lễ ngang nhiên khiêu khích đệ nhất đan môn của Giang Diễn Tiên đạo ta, làm xấu thanh danh Cấm Tiên Ti, loại người này không giết đã là khai ân rồi. Ta vẫn luôn làm việc ở Tiên Đình, bây giờ…”

Khúc Vô Dạng cố gắng nói chậm rãi, hy vọng không chọc giận Lam Tiểu Bố, đồng thời hắn cũng muốn nói hậu trường của mình ra.

Chỉ là còn chưa đợi hắn nói xong, Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố đã xoắn một phát, Khúc Vô Dạng lập tức kêu thảm thiết đau đớn, sau đó không tin được nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi, ngươi xoắn nát kinh mạch và tử Phủ của ta…”

Nếu như nói thức hải của Quảng Lễ bị xé rách còn có cơ hội cứu được, vậy thì kinh mạch và tử Phủ đã bị xoắn nát, hoàn toàn đã bị phế đi.

Tiên linh thảo khôi phục kinh mạch và Tử Phủ quý đến mức nào? Khúc Vô Dạng chỉ là một Tiểu Tiên Ti mà thôi, hắn hoàn toàn không có tư cách sử dụng loại tiên linh thảo có đẳng cấp đó.

Tề Vân Thư im lặng, phong cách làm việc của Lam Tiểu Bố quá dứt khoát. Kim Bất Kiều thì lạnh toát sống lưng, trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không nên đắc tội với Lam Tiểu Bố, người này thật sự quá ác.

Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích đi, Khúc Vô Dạng tựa như chó chết nằm bệt xuống đất, sau đó hắn nói với Chủng Dịch, “Ném Khúc Vô Dạng vào trong phòng tạm giam, chờ Cốc tiên ti về xử lý tiếp.”

“Vâng.” Chủng Dịch vô cùng dứt khoát, từ giờ phút hắn lựa chọn đi theo Lam Tiểu Bố, hắn đã quyết định cùng tiến cùng lùi với Lam Tiểu Bố.

Chờ Chủng Dịch bắt Khúc Vô Dạng đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới nói với Giản Quân Trung, “Ngươi quay lại giường nằm đi, để hai tên tiên vệ chăm sóc, chúng ta đến Vĩnh Ngọc Đan Môn.”

Thấy thái độ xử lý Khúc Vô Dạng của Lam Tiểu Bố, mọi người đều biết chỉ sợ lần này Vĩnh Ngọc Đan Môn phải đổ máu rồi.

“Lam tiên ti, ta cảm thấy nên để Quảng Lễ tiên tào nằm trên giường thì tốt hơn.” Tề Vân Thư đột nhiên nói.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ. Giản Quân Trung đã dùng đan dược của hắn, bây giờ vết thương đã sắp khỏi hẳn, nằm ở trên giường thì cũng được, chỉ là người khác nhìn thấy là biết. Mà Quảng Lễ thì khác, Quảng Lễ bị thương thức hải, đây mới là bị thương nặng thật sự.

…

Chấp Pháp điện của Vĩnh Ngọc Đan Môn, Quảng Tiệp bị cấm chế khóa lại, hoàn toàn không thể nào động đậy được. Ngay sau khi nàng luyện đan thất bại không thể bồi thường được, đã bị giam lại trong Chấp Pháp điện.

Nếu như nói hối hận, vậy thì người hối hận nhất cũng không phải là Quảng Tiệp, mà là Đới Tĩnh Ninh. Ngay khi Quảng Tiệp luyện đan thất bại, Đới Tĩnh Ninh mới tỉnh ngộ ra, mình đã bị bằng hữu tốt nhất tính kế.

Quảng Tiệp phạm vào tối kỵ của đan môn, mà Đới Tĩnh Ninh nàng chỉ là một trưởng lão Luyện Đan nho nhỏ dựa vào xếp hạng, hoàn toàn bất lực. Bây giờ chỉ có thể chờ tông chủ quay lại rồi nói, nhưng mà trước khi tông chủ quay về, bí mật luyện đan của Quảng Tiệp chỉ sợ cũng sẽ không giữ được.

Đới Tĩnh Ninh thở dài, Quảng Tiệp không có hậu trường, chỉ là con gái của một tiên tào nho nhỏ, bị hãm hại cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh. Chuyện nàng có thể làm, chỉ có thể phát một đạo tin tức, nói cho tông chủ chuyện này.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ vang truyền đến, tất cả mọi người trong Vĩnh Ngọc Đan Môn đều ngây ngẩn cả người, đây là…

Sau đó tất cả đệ tử của Vĩnh Ngọc Đan Môn đều tỉnh ngộ ra, đây là có người công kích hộ trận tông môn. Mặc dù Vĩnh Ngọc Đan Môn chỉ là một tiên môn cấp sáu, nhưng là đệ nhất tiên môn ở Giang Diễn Tiên đạo, tông môn bị công kích là lần đầu tiên xảy ra.

Cho dù ai công kích tiên môn, tin tức này sẽ được truyền cho tông chủ Tiêu Việt Thủy trước tiên.

“Người nào dám công kích hộ trận của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta?” Một tên nam tử mọc đầy râu vọt ra đầu tiên, đứng trước mặt đám người Lam Tiểu Bố, phía sau nam tử này là mười mấy cường giả cấp bậc Đại Tiên.

Nếu so sánh, bên phía Lam Tiểu Bố chỉ lác đác vài người, trông có vẻ hơi khó coi.

“Ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi, hắn không tin Vĩnh Ngọc Đan Môn lại có lá gan lớn như vậy, dám đối phó với Cấm Tiên Ti hắn.

“Các ngươi là người của Cấm Tiên Ti?” Nam tử có râu kia tỉnh táo lại, sau đó lập tức kính cẩn ôm quyền nói, “Trưởng lão Chấp Pháp điện Bành Nhất Song xin chào các vị tiên ti, không biết vì sao Cấm

Tiên Ti lại đến công kích hộ trận của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Công kích hộ trận Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi? Hôm nay mà không nói một câu hợp lý, Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi còn tồn tại được không?”

Trong lòng Bành Nhất Song trầm xuống, không đợi hắn hỏi thăm, Lam Tiểu Bố đã vẫy tay một cái, hai tên tiên vệ lập tức dìu Quảng Lễ đến.

“Đây là Quảng Lễ tiên tào của Cấm Tiên Ti ta, hẳn chỉ muốn đến gặp con gái của mình là Quảng Tiệp một chút, đã bị Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi đánh thành ra thế này, Quảng Tiệp còn bị Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi nhốt lại. Ha ha, Vĩnh Ngọc Đan Môn thật là lợi hại đó, còn coi luật pháp Tiên Đình ra gì nữa không?” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng rồi lấy Thất âm Kích ra.

Chương 516: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (1)

Đánh thì không đánh, nhưng khí thế phải thật lớn.

Bành Nhất Song nhìn thấy Quảng Lễ, đầu óc hơi choáng váng, đây là bị xé rách thức hải. Còn cả Quảng Tiệp là người đạt hạng nhất thi đấu đan dược lần này, sao lại bị nhốt lại? Hắn là điện chủ của Chấp Pháp điện, sao lại không biết chuyện này?

Bành Nhất Song đang định hỏi thăm là ai đã giam Quảng Tiệp lại, đã nghe thấy một giọng nói vội vàng truyền đến, “Các vị đạo hữu của Cấm Tiên Ti, có chuyện gì từ từ nói, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó.”

Nghe thấy vậy, Bành Nhất Song thở phào một hơi, tông chủ về rồi.

Tông chủ Tiêu Việt Thủy quả thật đã trở về, chẳng những hắn trở về, đi sau hắn còn có năm người. Có hai người là Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch y Minh và Đại Tiên Đan sư cấp bốn Lâu Tiền Vân, ba người còn lại không ai biết đến.

Ngay khi cửa hộ trận của tiên môn bị phá vỡ, bọn người Tiêu Việt Thủy đã lập tức nhờ vào một là Phù Truyền tống một hướng vô cùng trân quý để trở về.

“Tiêu Việt Thủy của Vĩnh Ngọc Đan Môn xin chào Lam tiên ti, Tề Tiên ti, Kim tiên ti, chuyện này có phải có hiểu lầm gì rồi không?” Tiêu Việt Thủy nhanh chóng đứng trước mặt bọn người Lam Tiểu Bố, ôm quyền hỏi thăm. Hắn biết Tề Vân Thư và Kim Bất Kiều, nhưng không biết Lam Tiểu Bố, nhưng mà trên người Lam Tiểu Bố có lệnh bài Cấm Tiên Ti, trên lệnh bài còn có tên.

Tu vi của Lam Tiểu Bố là yếu nhất, nhưng Lam Tiểu Bố là người đứng trước, Tề Vân Thư và Kim Bất Kiều đều đứng phía sau, cho dù tu vi của Lam Tiểu Bố có thấp nhất, hắn vẫn cảm thấy Lam Tiểu Bố hình như mới là người làm chủ.

Kim Bất Kiều cảm thấy cơ hội biểu hiện của mình đã tới, hắn hừ lạnh rồi đứng ra nói, “Tiêu tông chủ, Quảng Lễ là tiên tào cấp ba của Cấm Tiên Ti ta, lại bị Vĩnh Ngọc Đan Môn đánh trọng thương thành thế này, thức hải đã bị xé rách. Nguyên nhân chỉ là vì muốn đến đây đón con gái Quảng Tiệp của mình về nhà ở mấy ngày mà thôi, Quảng Tiệp dù sao cũng là người đạt hạng nhất trong thi đấu đan dược của Vĩnh Ngọc Đan Môn các ngươi, bây giờ lại bị giam trong đại lao, Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi thật là lợi hại đấy.”

“Quảng Tiệp bị nhốt?” Tiêu Việt Thủy khiếp sợ nhìn chằm chằm Bành Nhất Song, Quảng Tiệp là người đứng đầu trong thi đấu đan dược của Vĩnh Ngọc Đan Môn, ai dám nhốt nàng lại?

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Câu đầu tiên Tiêu Việt Thủy còn đang hỏi thăm, đến câu thứ hai đã nghiêm khắc nhìn chằm chằm Bành Nhất Song. Đây là đang ghét bỏ Vĩnh Ngọc Đan Môn quật khởi quá nhanh à? Người đạt hạng nhất thi đấu trong thế hệ trẻ của Vĩnh Ngọc Đan Môn mà cũng có người dám giam lại, có phải qua một thời gian nữa, ngay cả người tông chủ này cũng dám nhốt hay không?

Trong lòng Bành Nhất Song cũng thấp thỏm lo âu, hắn cũng không biết là ai đã nhốt Quảng Tiệp lại. Nếu như hắn biết được chuyện này, chắc chắc sẽ không để nó xảy ra.

“Bây giờ lập tức đến Chấp Pháp điện.” Sắc mặt Tiêu Việt Thủy vô vùng âm trầm, lập tức nói với Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, chuyện này chắc hẳn là do trong nội bộ Vĩnh Ngọc Đan Môn ta xuất hiện vấn đề, ta nhất định phải hỏi rõ ai dám lớn gan nhốt Quảng Tiệp lại trước, sau đó sẽ cho Quảng Tiệp và Quảng Lễ tiên tào một lời giải thích.”

Lam Tiểu Bố thấy Tiêu Việt Thủy không phải như đang giả vờ, cũng gật đầu.

…

Chấp Pháp điện Vĩnh Ngọc Đan Môn, Quảng Tiệp cũng không chịu nhiều tra tấn, trước mặt nàng là trưởng lão Trúc Hành Vũ của Chấp Pháp điện.

Trúc Hành Vũ nhìn Quảng Tiệp, vô cùng bình tĩnh nói, “Ngươi chắc phải biết, ngươi đã phạm vào sai lầm lớn, Chấp Pháp điện chúng ta hoàn toàn có thể phế bỏ thức hải của ngươi. Nhưng mà ngươi là người đứng đầu trong cuộc thi đấu đan dược của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta, ta vẫn hy vọng có thể bảo vệ được ngươi. Nhốt ngươi ở đây, thật ra là một kiểu bảo vệ ngươi.

Lần này người mà ngươi luyện chế đan cho có lai lịch không hề tầm thường, nếu như không không thể lấy ra được thứ gì đáng giá để bồi thường gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa kia, vậy thì sợ rằng Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không thể bảo vệ được ngươi. Chẳng những là ngươi, mà cha ngươi cũng sẽ bị ngươi liên lụy."

Quảng Tiệp im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng, "Ta không có gì đáng giá để đền."

Trúc Hành Vũ cau mày, một hồi lâu sau rồi nói, "Sở dĩ người kia cho ngươi luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, cũng là vì nhìn trúng Đan Đạo của ngươi. Hoặc là ngươi có thể khắc Đan Đạo của mình vào ngọc giản giao cho người kia, ta đi giải thích một chút, xem thử có được không."

"Tuyệt đối không thể." Quảng Tiệp dứt khoát nói, "Đan Đạo kia cũng không phải là đồ của Quảng Tiệp ta, ta không có quyền truyền cho người khác."

Trúc Hành Vũ lạnh giọng nói, "Nếu như người cảm thấy không cần Vĩnh Ngọc Đan Môn ta giúp ngươi cũng có thể giải quyết được chuyện này, vậy thì chính người đi giải quyết đi. Ta nói cho ngươi một việc, cha ngươi chỉ sợ cũng đã bị Cấm Tiên Ti bắt lại rồi. Tiên Ti của Cấm Tiên Ti cũng là người của bọn họ."

"Cho dù như thế nào, ta cũng sẽ không truyền những thứ này cho người khác." Giọng điệu Quảng Tiệp nhẹ nhàng, nhưng lại kiên định.

"Chuyện này không phải do ngươi nói là được…"

Trúc Hành Vũ hừ lạnh một tiếng, đứng lên, kiên nhẫn của hắn đã hết. Chỉ là hắn còn chưa kịp nói tiếp, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, "Nói vậy thì Vĩnh Ngọc Đan Môn ta là do ngươi làm chủ sao?"

“Tông chủ?” Trúc Hành Vũ nhìn thấy Tiêu Việt Thủy đi tới, cấm chế bên ngoài tựa như không bố trí, đã bị phá mà hắn chẳng hề cảm nhận được chút nào. Phía sau Tiêu Việt Thủy còn có Đại Tiên Đan sư cấp năm Dịch Y Minh và Đại Tiên Đan sư cấp bốn Lâu Tiền Vân, ngay cả điện chủ Chấp Pháp điện cũng đến.

Chương 517: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (2)

Trong lòng Trúc Hành Vũ đang sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy mấy Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti đi theo đằng sau, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần người của Cấm Tiên Ti ở đây, hắn sẽ không sao.

Chỉ là sao tông chủ có thể quay về nhanh như vậy? Theo tính toán của hắn, phải bảy tám ngày nữa tông chủ mới có thể quay về, lúc đó thì hắn đã làm xong tất cả mọi chuyện rồi.

“Ngươi thật lớn gan, Chấp Pháp điện của Vĩnh Ngọc Đan Môn ta từ khi nào đã trở thành Hình Đường tư nhân của ngươi rồi?” Giọng nói của Tiêu Việt Thủy vô cùng lạnh lẽo.

Trúc Hành Vũ ôm quyền nói với Tiêu Việt Thủy, “Tông chủ, ta chỉ dựa theo quy củ của tông môn mà làm việc. Hơn nữa chuyện này Cấm Tiên Ti cũng biết, bây giờ có mấy vị tiên ti đại nhân của Cấm Tiên Ti ở đây, bọn hắn đều biết chuyện này.”

Đối với Trúc Hành Vũ mà nói, nhiều nhất chỉ là rời khỏi Vĩnh Ngọc Đan Môn mà thôi. Chỉ cần có được thủ pháp đan đạo của Quảng Tiệp, rời khỏi Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không lo không làm được gì.

“Ha ha, lần đầu tiên Cấm Tiên Ti ta biết đến chuyện người đạt hạng nhất thi đấu tông môn bì bắt giam, là do quy củ trong tông. Tiêu tông chủ, quy củ tông môn của Vĩnh Ngọc Đan Môn ngươi đúng là nghiêm khắc nhỉ, nghiêm khắc đến mức khiến đệ tử ưu tú cũng không dám ở lại nơi này rồi.” Kim Bất Kiều cười ha ha, có chút mỉa mai nói.

Trúc Hành Vũ nghe thấy như vậy, trong lòng giật mình, lập tức nói, “Ta là do Khúc tiên ti…”

Kim Bất Kiều trực tiếp ngắt lời Trúc Hành Vũ, “Khúc Vô Dạng không tuân theo luật pháp Tiên Đình, đã bị Cấm Tiên Ti nhốt vào đại lao, chờ xử phạt. Sao nào, có phải chỗ dựa của ngươi đổ rồi không?”

Nghe thấy như vậy, Trúc Hành Vũ dại ra, Bành Nhất Song lập tức tiến lên, dứt khoát bắt lấy Trúc Hành Vũ giam lại.

“Chuyện này không liên quan đến ta.” Trúc Hành Vũ vô cùng luống cuống.

“Ngươi nói đi, cụ thể là đã xảy ra chuyện gì. Nói tốt, ta cũng có thể tha cho ngươi một mạng.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Cảm nhận sát khí từ Lam Tiểu Bố bao trùm đến, Trúc Hành Vũ làm sao còn dám giấu diếm chuyện gì nữa, “Là Quan Hòa trưởng lão bảo ta làm, Quan Hòa trưởng lão là tiên đan sư khách khanh của Trúc gia ra, hắn hy vọng có thể lấy được đan đạo truyền thừa của Quảng Tiệp, cho nên dùng một gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa giả để Quảng Tiệp luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan, Quảng Tiệp luyện đan thất bại, ta lập tức lấy quy củ tông môn ra giam Quảng Tiệp lại…”

Nghe thấy chuyện này có liên quan đến Quan Hòa trưởng lão, Tiêu Việt Thủy có chút nhíu mày. Quan Hòa trưởng lão là một trong hai Đại Tiên Đan sư cấp bốn của Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng đứng một bên nhìn, chuyện này nếu như Tiêu Việt Thủy không chủ động xử lý Quan Hòa trưởng lão, vậy thì đừng trách hắn không khách sáo.

“Đi bắt Quan Hòa trưởng lão đến đây.” Tiêu Việt Thủy cảm nhận được sát ý lạnh lẽo từ Lam Tiểu Bố, biết chuyện này không thể cho qua nhẹ nhàng được.

“Quan Hòa trưởng lão đã rời khỏi tông môn, cụ thể đã đi đâu thì không rõ.” Bành Nhất Song vội vàng nói.

“Tiểu Bố đại ca, cha ta thế nào rồi…” Quảng Tiệp nhanh chóng chạy ra.

“Bị trưởng lão của Vĩnh Ngọc Đan Môn xé rách thức hải, bây giờ đang trọng thương.” Lam Tiểu Bố thở dài nói.

“A…” Vành mắt Quảng Tiệp đỏ lên, nước mắt không kìm dược rơi xuống. Nàng là một tiên đan sư cấp ba, đương nhiên biết thức hải bị xé rách là như thế nào.

Tiêu Việt Thủy áy náy nói, “Quảng Tiệp, chuyện này là do tông môn có lỗi với ngươi, ta quả thật không ngờ Quan Hòa trưởng lão lại quá đáng như vậy. Ngươi yên tâm, Vĩnh Ngọc Đan Môn ta sẽ tìm tất cả biện pháp giúp thức hải của cha ngươi khôi phục lại.”

“Loại người như Quan Hòa trưởng lão này, giết đi là xong việc, Tiêu tông chủ, không phải ta nói ngươi đâu, nhưng tông môn có loại người bại hoại như vậy, sau này tông môn sẽ khó mà phát triển được.” Lần này người nói chuyện chính là một nam tử trẻ tuổi, hắn và hai người khác đi theo Tiêu Việt Thủy vào trong Vĩnh Ngọc Đan Môn, vẫn luôn đứng ngoài quan sát, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện.

Lam Tiểu Bố thì vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua nam tử trẻ tuổi này, thái độ và giọng điệu nói chuyện của người này, chắc chắn không phải người của Vĩnh Ngọc Đan Môn, hơn nữa địa vị còn không thấp. Cộng thêm hai người đi theo phía sau người trẻ tuổi này, rất có thể là hai tên Tiên Vương.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình, nam tử trẻ tuổi này chủ động ôm quyền nói, “Đằng Mạc của Thăng Tinh Tiên Đình xin chào Lam tiên ti, thật ra lần này ta đến đây là cố ý muốn cảm tạ Lam tiên ti. Nếu như không nhờ có Lam tiên ti, một khi tên tặc tử Đằng Cập Lâu kia đạt được mục đích, Thăng Tinh Tiên Đình ta sẽ lâm vào vòng xoáy đại chiến.”

Đằng Mạc? Nhìn bộ dánh có lẽ chính là một mạch của Tiên Đình Vương Thăng Tinh Tiên Đình.

Tựa như biết ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Đằng Mạc đã chủ động nói, “Ta là con trai thứ mười một của Tiên Đinh Vương Thăng Tinh Tiên Đình, Giang Diễn Tiên đạo lần này có mấy chuyện lớn. Phụ vương phái ta đến làm Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo.”

Nghe thấy Đằng Mạc chính là Đại Tiên Ti tương lai, Tề Vân Thư và Kim Bất Kiều nhanh chóng khom người hành lễ. Chưa nói đến chuyện người ta có thật sự là Đại Tiên Ti hay không, chỉ với thân phận Thập nhất vương tử của người ta cũng khiến bọn hắn theo không kịp rồi.

Lam Tiểu Bố lại có chút khó hiểu, Đằng Mạc là Đại Tiên Ti, vậy Cốc Dược thì sao?

Đằng Mạc cười nói, “Thông báo cho Lam tiên ti biết, Cốc Dược đã tấn cấp lên Tiên Tôn, bây giờ là ti chủ thứ tư của Cấm Tiên Ti ta. Khi ta đến, Cốc ti chủ còn cố ý căn dặn, ta phải nghe nhiều ý kiến của Lam tiên ti một chút. Bây giờ xem ra, Cốc ti chủ quả thật có mắt nhìn người mà, Lam tiên ti làm việc quả quyết rõ ràng, khó trách dạo gần đây Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo luôn truyền ra tin chiến thắng.”

Chương 518: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (1)

Ngay cả Tiêu Việt Thủy cũng không biết Đằng Mạc là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, cho đến bây giờ bọn họ mới hiểu rõ Đằng Mạc đi theo bọn họ là vì cái gì. Đây là làm chỗ dựa cho Lam Tiểu Bố, chứ không phải là chỗ dựa cho Vĩnh Ngọc Đan Môn bọn họ.

Tề Vân Thư và Kim Bất Kiều thì thở phào một hơi, lần này không đứng sai rồi. Cốc Dược bước vào Tiên Tôn, bây giờ là ti chủ thứ tư của Cấm Tiên Ti, đối với bọn họ mà nói là chuyện rất tốt.

“Đa tạ Đại tiên ti.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, đồng thời cũng vui mừng vì Cốc Dược. Đây là cơ hội duy nhất tấn cấp lên Tiên Tôn, cuối cùng Cốc Dược đã bắt lấy được.

Lúc trước nếu như Cốc Dược nghi ngờ hắn, vậy thì sẽ không làm việc quả quyết được như vậy, chỉ cần có chút do dự, lần này chỉ sợ Cốc Dược sẽ không thể thành Tiên Tôn được.

Đằng Mạc chỉ vào hai người đằng sau nói, “Đây là hai hộ pháp ta dẫn đến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo, Giải Xuyên và Tư Ninh. Thực lực của hai người này đều là Tiên Vương, tương lai Cấm Tiên Ti có bất cứ chuyện gì, Lam tiên ti có thể bảo Giải hộ pháp và Tư hộ pháp ra tay.”

“Đa tạ Đại Tiên Ti.” Lam Tiểu Bố vội vàng cảm tạ. Hắn thấy, Đằng Mạc coi trọng hắn như vậy, nhất định có liên quan đến Cốc Dược.

Bành Nhất Song nhìn thấy ngay cả Đằng Mạc cũng đứng ra bảo vệ Lam Tiểu Bố, trong lòng thầm than. Tên Trúc Hành Vũ này thật sự là mắt mù rồi mà, cho rằng Quảng Tiệp không có hậu trường dễ ức hiếp sao. Ha ha, bây giờ ở Vĩnh Ngọc Đan Môn này, có ai có hậu trường lớn hơn Quảng Tiệp chứ?

Sau khi Lam Tiểu Bố cảm tạ Đằng Mạc xong, quay người nói với Giản Quân Trung, “Giản tiên tào, ngươi bắt Trúc Hành Vũ về Cấm Tiên Ti từ từ thẩm vấn.”

“Vâng.” Giản Quân Trung lập tức tiến lên.

Không đợi Giản Quân Trung nói chuyện, Bành Nhất Song đã chủ động giao Trúc Hành Vũ cho Giản Quân Trung.

“Tieur Bố đại ca, ta quay về cùng với ngươi, ta vô cùng lo lắng cha của ta.” Quảng Tiệp không muốn ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn nữa.

Tiêu Việt Thủy thở dài, chủ động lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, nhìn thấy hộp ngọc kia Đằng Mạc vô cùng chấn động. Cho dù hắn là vương tử Tiên Đình Vương, nhưng hắn cũng không thể bỏ ra Cửu THải Hư KHông Liên nổi.

Cửu THải Hư KHông Liên có thể nói là bảo vật cải tử hoàn sinh, chỉ cần còn một tia Nguyên Thần, loại bảo vật này có thể cứu ngươi quay về. Lúc trước Đằng Ấp bị giết, Cung Tùng Vân cũng dùng một gốc Cửu THải Hư KHông Liên để cứu hắn.

Cửu THải Hư KHông Liên? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đồ tốt, thứ này hắn thật sự không có.

Lam Tiểu Bố cũng không có chút do dự hay giả vờ từ chối gì cả, hắn lập tức nhận lấy Cửu THải Hư KHông Liên, vô cùng hài lòng nói: “Tiêu tông chủ làm việc rất quả quyết, vết thương trên người Quảng Lễ đại ca cứ để ta chữa trị là được rồi. Đúng rồi, sau này đừng hỏi Đan Đạo của Quảng Tiệp là từ đâu nữa, đó là do ta dạy nàng đấy, các ngươi có hỏi nàng cũng vô dụng thôi, thứ ta dạy nàng, người khác có hỏi cũng vô dụng. Bởi vì thủ pháp Đan Đạo của Quảng Tiệp chỉ thích hợp với Quảng Tiệp, không thích hợp với các ngươi."

Lam Tiểu Bố biết, cho dù chuyện lần này bị hắn đè xuống, Đan Đạo của Quảng Tiệp vẫn sẽ bị người khác nhòm ngó. Quảng Tiệp ở lại tông môn thì cũng không có vấn đề gì, những lỡ như Quảng Tiệp rời khỏi tông môn thì sao? Hơn nữa động một chút là Quảng Tiệp lại về nhà một chuyến, chuyện này rất khó nói.

Bây giờ hắn trực tiếp nói Đan Đạo của Quảng Tiệp là từ trên người hắn mà ra, đồng thời còn nói rõ Đan Đạo của Quảng Tiệp không thích hợp cho những người còn lại. Cứ như vậy, cho dù người khác có nhòm ngó đến Đan Đạo của Quảng Tiệp, cũng sẽ không đánh chủ ý lên người Quảng Tiệp, nhiều nhất chỉ có thể đánh chủ ý lên người Lam Tiểu Bố hắn.

Hắn đã gặp nhiều chuyện, bản thân mình còn là Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, cho dù là người có địa vị như Cảnh Vương, cũng đừng hòng có thể quang minh chính đại đánh chủ ý lên người hắn. Còn lén lút tìm đến, trừ khi là Tiên Tôn ra tay. Nếu như Tiên Tôn thật sự ra mặt, với trận pháp của hắn vẫn có thể cản người lại để hắn thong dong rời đi.

Đằng Mạc ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố, "Lam tiên ti, ngươi nói Đan Đạo của Quảng Tiệp là ngươi truyền thụ cho nàng sao?"

Tin tức này thật sự khiến hắn vô cùng chấn động, sở dĩ hắn đến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo làm một Đại Tiên Ti. Một là vì đấu tranh phe phái trong Tiên Đình quá kịch liệt, mấy huynh đệ của hắn ai cũng liều mạng muốn đoạt lấy tư cách người kế thừa vương vị.

Mặc dù hắn cũng là con trai của Tiên Đình Vương, nhưng xếp hạng dựa vào trước sau. Cho nên lần này hắn dứt khoát đến Giang Diễn Tiên đạo, làm một Đại Tiên Ti trong Cấm Tiên Ti.

Nếu không chiếm được, ở lại trong vòng nước xoáy đó lại càng nguy hiểm hơn.

Lựa chọn Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo, đó là vì Cốc Dược đã tấn cấp lên Tiên Tôn, trở thành một ti chủ cho nên vị trí Đại Tiên Ti bị trống đi, còn một nguyên nhân nữa là, hắn nghe được Tiêu Việt Thủy nói, Vĩnh Ngọc Đan Môn có một tiên đan sư thiên tài, có thể chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha đến gần 87%.

Biết rõ bản thân mình không có cơ hội, nhưng là một đứa con trai của Tiên ĐÌnh Vương, nếu như phải hoàn toàn từ bỏ quyền thừa kế vương vị, Đằng Mạc khó có thể làm được. Chính vì vậy, hắn mới muốn đến đây xem Quảng Tiệp một chút.

Không ngờ nơi này còn có chuyện khiến hắn ngạc nhiên hơn, sư phụ của người đã chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha lên đến gần 87% này lại là một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn mà.

Quảng Tiệp kính cẩn nói, “Đúng vậy, Đan Đạo của ta là do Tiểu Bố đại ca truyền thụ cho, Tiểu Bố đại ca cũng đã từng nói, Đan Đạo của ta chỉ thích hợp với ta, không thích hợp với người khác.”

Chương 519: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (2)

“Lam tiên ti, ngươi cũng là một Đại Tiên Đan sư sao?” Tiêu Việt Thủy kích động vô cùng, hắn kích động cũng không phải vì điều này.

Lam Tiểu Bố có thể dạy Quảng Tiệp chiết xuất Xích Tiêu Tam Diệp Nha được gần 87%, vậy thì tuyệt đối không phải là Đại Tiên Đan sư bình thường. Vấn đề của hắn có thể hỏi Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta chính là một Đại Tiên Đan sư. Tiêu tông chủ, cách làm người của ngươi rất tốt, không phải người gian xảo. Tương lai nếu có gì cần ta giúp đỡ luyện chế dược, cứ đến tìm ta.”

Nghe Lam Tiểu Bố nói giúp Tiêu Việt Thủy luyện chế đan dược, Đằng Mạc cũng kích động vô cùng. Thật sự là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công nào. Tiêu Việt Thủy là tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn, hắn cần Lam Tiểu Bố giúp luyện đan sao? Vĩnh Ngọc Đan Môn có Đại Tiên Đan sư cấp năm đó.

Lam Tiểu Bố dám nói lời này, rõ ràng không phải vì không biết Vĩnh Ngọc Đan Môn có Đại Tiên Đan sư cấp năm, mà là biết trình độ Đan Đạo của hắn mạnh hơn Đại Tiên Đan sư cấp năm. Điều quan trọng nhất là, Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết vẫn chưa đến 100.000 tuổi.

Tiêu Việt Thủy biết cây Cửu THải Hư KHông Liên kia của mình có tác dụng, nhanh chóng đáp lại, “Vậy thì đa tạ Lam tiên ti.”

“Lam tiên ti, ngươi có thể ở lại tông môn ta dùng hết linh quả và linh tửu rồi lại đi.” Dịch Y Minh cũng nhiệt tình chào hỏi.

Chuyện khác hắn hoàn toàn không quan tâm đến, nhưng nếu như Lam Tiểu Bố là một Đại Tiên Đan sư vượt trội hơn hắn, hắn nhất định phải thỉnh giáo một chút.

Chẳng những là Dịch Y Minh, Lâu Tiền Vân cũng kích động nhìn Lam Tiểu Bố. Bọn họ đều hi vọng Lam Tiểu Bố có thể ở lại, sau đó bọn họ có thể thỉnh giáo Lam Tiểu Bố một vài vấn đề luyện đan. Loại trình độ Đan Đạo như bọn họ, trên thực tế có rất nhiều chuyện không hiểu. Mấu chốt là bon họ không thể hỏi những vấn đề đó với ai.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn, hắn đang định từ chối, đã nghe Tiêu Việt Thủy nói, “Lam tiên ti, ở Vĩnh Ngọc Đan Môn ta có một Tiên Tủy Trì Mộc nguyên tố đỉnh cấp, quy tắc của Tiên Tủy Trì này rấy rõ ràng, tu luyện một tháng tương đương với tu luyện ở nơi khác mấy năm. Nếu như Lam tiên ti đồng ý, không bằng ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn ta tu luyện một thời gian, thế nào?”

Nghe Tiêu Việt Thủy nói đến Tiên Tủy Trì, tất cả mọi người ở Vĩnh Ngọc Đan Môn đều khiếp sợ nhìn Tiêu Việt Thủy. Tiên Tủy Trì này cho dù là ở Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không có người có tư cách tiến vào tu luyện, chỉ có thiên tài cao cấp nhất, mới có tư cách vào đó tu luyện mười ngày nửa tháng. Hơn nữa, một khi có người tu luyện Tiên Tủy Trì sẽ lập tức đóng lại ít nhất là trăm năm.

Bây giờ tông chủ lại chủ động nói để Lam Tiểu Bố tu luyện trong Tiên Tủy Trì của Vĩnh Ngọc Đan Môn, quả thật là không thể tin được.

Lam Tiểu Bố giật mình, nếu như có thể ở Tủy Tiên Trì tu luyện một khoảng thời gian, hắn sẽ có thể sớm ngày bước vào cảnh giới Đại Ất Tiên.

“Được, nếu đã như vậy thì ta đành quấy rầy Tiêu tông chủ một khoảng thời gian rồi.” Lúc này Lam Tiểu Bố mới đồng ý.

Trong lòng Đằng Mạc rất nôn nóng, nhưng mà hắn cũng biết, lúc này tuyệt đối không thể đưa ra bất cứ ý kiến phản đối nào. Chẳng những không thể phản đối, mà còn phải ra sức ủng hộ Lam Tiểu Bố. Hắn không thể để Lam Tiểu Bố có chút ấn tượng xấu nào về mình, nếu không niềm vui của hắn sẽ biến thành thất vọng.

Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố đồng ý, Đằng Mạc không chút do dự nói, “Giải Xuyên, Nếu Lam tiên ti ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn tu luyện một khoảng thời gian, ngươi cũng ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn giúp Lam tiên ti chạy vặt đi.”

“Vâng.” Tên Tiên Vương trung kỳ đứng sau Đằng Mạc lập tức dứt khoát đứng ra phía sau Lam Tiểu Bố.

Tất cả mọi người đều thấy rõ không phải Đằng Mạc để Giải Xuyên ở đây làm chân chạy vặt cho Lam Tiểu Bố, mà là để hắn ở đây bảo vệ Lam Tiểu Bố. Nhưng không có ai nói ra, rõ ràng Đằng Mạc muốn kết giao với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng biết ý của Đằng Mạc, trên thực tế hắn ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng không cần bảo vệ. Chỉ là Đằng Mạc muốn kết giao với hắn, hắn cũng không thể từ chối, đành phải cảm ơn một câu, sau đó nói với Giải Xuyên, “Vậy làm phiền Giải hộ pháp rồi.”

Đằng Mạc là con trai của Tiên Đình Vương, nếu như cần hắn hỗ trợ, chỉ cần bản thân mình vẫn nằm trong phạm vi an toàn, hắn có thể giúp một chút. Nhưng một khi vượt qua phạm vi an toàn của hắn, hắn thà rằng không cần vị trí Tiểu Tiên Ti này, cũng sẽ không tự đi tìm đường chết.

“Tiểu Bố đại ca, vậy ta quay về xem cha ta, hắn…” Thấy Lam Tiểu Bố ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn, trong lòng Quảng Tiệp vô cùng lo lắng vết thương của cha mình.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cha ngươi cũng ở lại nơi này, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Về sau ngươi cũng ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn đi, nơi này rất thích hợp với ngươi.”

Tông chủ Vĩnh Ngọc Đan Môn là người không tệ. Quảng Tiệp ở lại nơi này đối với nàng cũng là chuyện tốt.

“A, đa tạ Tiểu Bố đại ca.” Quảng Tiệp vô cùng mừng rỡ, bây giờ nàng đã hiểu rõ khi nàng hỏi Tiểu Bố đại ca có phải là tiên đan sư cấp ba không, Tiểu Bố đại ca lại nói không phải. Bởi vì Tiểu Bố đại ca nhất định đã vượt xa tiên đan sư cấp ba, là một Đại Tiên Đan sư thật sự.

“Đại tiên ti, ta muốn ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn tu luyện một khoảng thời gian. Bản án của Trúc gia, xin nhờ Đại Tiên Ti.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với Đằng Mạc.

“Lam tiên ti yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.” Đằng Mạc khẳng định.

Hắn biết đây là bài kiểm tra của Lam Tiểu Bố với hắn, nếu như chút chuyện đó cũng không làm xong, trong tương lai khi hắn nhờ Lam Tiểu Bố làm việc, cũng có chút khó khăn.

Chương 520: Tiên Linh Thể giả. (1)

Kim Bất Kiều thầm nghĩ, Lam tiên ti quả nhiên hung ác nha. Lần này không chỉ là Trúc Hành Vũ xong đời, chỉ sợ toàn bộ Trúc gia cũng xong đời theo. Khúc Vô Dạng kia cho rằng mình có hậu trường, cho nên ngang ngược đánh Quảng Lễ bị trọng thương, bây giờ thì hay rồi, người ta lấy được cả vốn lẫn lời còn chưa nói, còn khiến ngươi không bao giờ xoay người được nữa. Đằng Mạc muốn kết giao với Lam Tiểu Bố, nhẹ tay mới là chuyện lạ.

Sau đó Kim Bất Kiều lại vì mắt nhìn của mình mà tự đắc, nếu như không phải hắn kịp thời về phe Lam Tiểu Bố, không nói đến những chuyện khác, chức vị Tiểu Tiên Ti này của hắn nhất định không thể làm lâu được. Không cần phải hỏi, Tiểu Tiên Ti kế tiếp nhất định là Quảng Lễ kia.

…

Quảng Lễ nhìn thấy Quảng Tiệp, tất nhiên là vô cùng vui mừng. Hắn hoàn toàn không ngờ mình chỉ tùy tiện dẫn về một người mà lại là nhân vât nghịch thiên như vậy.

Mang về một Đại Tiên Đan sư, còn kết giao làm huynh đệ, vận may này thật sự quá vô địch. Không nhìn thấy bây giờ tông chủ Tiêu Việt Thủy của Vĩnh Ngọc Đan Môn và Đại Tiên Ti Đằng Mạc đều muốn kết giao với Lam Tiểu Bố hay sao?

“Đại ca, cha ta thật sự có cách cứu sao?” Sau khi nhìn thấy vết thương trên người Quảng Lễ, Quảng Tiệp lại lo lắng.

Lần này không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Quảng Lễ đã nói, “Tiểu Bố, ngươi chỉ có một viên đan dược kia, nếu như lại đưa cho ta nữa, vậy ngươi…”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Lễ ca, thật ra ta không chỉ có ba viên, ta sợ ngươi cảm thấy gánh nặng, cho nên mới nói chỉ có ba viên.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lấy một cái bình ngọc đưa cho Quảng Lễ, “Đan dược này dùng một viên cũng không thể giúp ngươi hoàn toàn khôi phục lại được, trong này có sáu viên, đủ cho ngươi dùng. Ta phải nắm chặt thời gian đi tu luyện, thực lực của ta quá thấp.”

Nhìn sáu viên Cửu Chuyển Độ Thần Đan trong bình ngọc, Quảng Lễ có chút ngây dại. Toàn bộ đều là Cửu Chuyển Độ Thần Đan ngũ phẩm cao cấp, trình độ Đan Đạo này quả thật là vô địch. Càng vô địch hơn là, có thể tiện tay lấy ra một bình Cửu Chuyển Độ Thần Đan, chuyện này…

“Cha, Tiểu Bố đại ca là một Đại Tiên Đan sư cấp năm sao?” Quảng Tiệp cũng nhìn thấy Cửu Chuyển Độ Thần Đan trong bình ngọc.

Trước đó nàng vì luyện chế Cửu Chuyển Độ Thần Đan thất bại cho nên mới bị người ta giam lại.

Quảng Lễ do dự một chút rồi nói, “Ta cũng không biết, theo lý mà nói, có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan ngũ phẩm cao cấp, không phải chỉ có Đại Tiên Đan sư cấp năm mới làm được.”

…

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang đi cùng Tiêu Việt Thủy, đến thánh địa của Vĩnh Ngọc Đan Môn, Tiên Tủy Trì Mộc nguyên tố.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã nói đi nói lại là không cần ở bên ngoài chờ mình, nhưng Giải Xuyên vẫn ở lại bên ngoài Tiên Tủy Trì chờ Lam Tiểu Bố tu luyện.

Thấy không thể nào khuyên được Giải Xuyên, Lam Tiểu Bố cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng tăng thực lực của mình lên mới là chuyện quan trọng.

Vừa tiến vào Tiên Tủy Trì, Lam Tiểu Bố lập tức bị chấn động. Nơi này không thể chỉ dùng một câu tiên linh khí thiên địa nồng đậm để miêu tả, ở nơi này, cho dù hắn không tu luyện, hình như cũng có thể chạm đến Huyền Tiên tầng bảy. Hắn có dùng thêm nhiều tiên tinh và Tiên Linh mạch hơn nữa, cũng không thể đạt được hiệu quả này.

Tiên tinh và Tiên Linh mạch có nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp hắn đắm chìm trong sương mù tiên linh, tuyệt đối không thể khiến hắn cảm nhận quy tắc thiên địa rõ ràng như thế này được.

Sau khi chấn động, Lam Tiểu Bố mới có cơ hội xem xét cái Tiên Tủy Trì thuộc tính Mộc này.

Đây là một cái ao có chu vi mấy trăm trượng, cái ao này không có nước, bên trong là sương mù tiên linh nồng đậm đến cực hạn màu trắng xóa. Sương mù tiên linh dâng cao hơn mặt ao mười mấy mét, nhưng lại không tản ra. Dưới đáy ao, có năm cái bồ đoàn, bốn góc và chính giữa đặt một cái.

Bốn phía ao đều bị cấm chế khóa lại, cho dù là một tia tiên linh khí cũng sẽ không bị tràn ra ngoài.

Nơi tốt, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than. Giờ phút này hắn mới hiểu được, vì sao đệ tử của đại tông môn luôn tốt hơn tán tu.

Vĩnh Ngọc Đan Môn chỉ là một tiên môn cấp sáu, đã có thánh địa tu luyện như thế này. Cho dù ở đây cứ mỗi trăm năm mới có một thiên tài vào trong tu luyện, nhưng đối với tu tiên giả, thời gian một trăm năm chỉ là một cái chớp mắt. Trăm vạn năm sẽ có 10.000 thiên tài tiến vào tu luyện, có thể tưởng tượng được, 10.000 thiên tài này sẽ mang đến cho Vĩnh Ngọc Đan Môn bao nhiêu cường giả?

Nếu như là tiên môn cấp bảy, tiên môn cấp tám, thậm chí là tiên môn cấp chín thì sao? Vĩnh Ngọc Đan Môn còn có một Tiên Tủy Trì thuộc tính Mộc, vậy những tiên môn cao cấp kia nhất định còn có thánh địa tu luyện tốt hơn. Nói như vậy, có phải hắn nên đi kết giao với mấy vị tông chủ của những tiên môn cấp cao kia không?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ này đi, hắn bước vào Tiên Tủy Trì, ngồi vào cái bồ đoàn ở chính giữa. Trường Sinh Quyết còn chưa vận chuyển chu thiên nào, đã có cảm giác lực lượng trong người hắn có chút bành trướng.

Trường Sinh Quyết vừa mới vận chuyển được chu thiên đầu tiên, tu vi đã trực tiếp đột phá lên Huyền Tiên tầng bảy. Ở nơi này, Lam Tiểu Bố làm sao có thể tiếp tục lãng phí một giây phút nào?

…

Lam Tiểu Bố tiến vào Vĩnh Ngọc Đan Môn tu luyện, Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo cũng xảy ra mấy chuyện. Chuyện lớn đầu tiên chính là Đại Tiên Ti tân nhiệm Đằng Mạc của Cấm Tiên Ti Giang

Diễn Tiên đạo ra tay xử lý Trúc gia, đồng thời đuổi Trúc gia ra khỏi Giang Diễn Tiên đạo, những người của Trúc gia trước đó đã phạm tội thì không tha một ai.

Thứ hai là Đại Tiên ti Đằng Mạc của Cấm Tiên Ti đã tuyên bố, nếu như hắn không ở Cấm Tiên Ti. Người có thể làm chủ duy nhất ở Cấm Tiên Ti chỉ có thể là Tiểu Tiên Ti Lam Tiểu Bố. Thứ ba, tiên tào cấp ba Quảng Lễ vừa trở về Cấm Tiên Ti, đã được thăng quan thần tốc như Lam Tiểu Bố, thành vị tiểu tiên ti thứ năm của Cấm Tiên Ti. Chuyện này đã phá vỡ lệ cũ từ trước đến nay chỉ có bốn Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti.

Chương 521: Tiên Linh Thể giả. (2)

Không chỉ như vậy, Cấm Tiên Ti còn thuê Quảng Tiệp của Vĩnh Ngọc Đan Môn thành tiên đan sư khách khanh của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo.

Sau khi trải qua mấy chuyện lớn này Giang Diễn Tiên đạo hoàn toàn yên tĩnh lại.

Giờ phút này ở Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo, Đại Tiên Ti Đằng Mạc chỉ có một việc, đó chính là mỗi ngày nghe ngóng xem Lam Tiểu Bố đã xuất quan hay chưa.

Khi Đằng Mạc hỏi thăm Lam Tiểu Bố xuất quan hay chưa, tông chủ Tiêu Việt Thủy của Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng vô cùng nôn nóng. Đã nửa tháng qua rồi, sao Lam Tiểu Bố còn chưa ra ngoài?

Hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố đã đến Huyền Tiên đỉnh phong rồi, thậm chí là Huyền Tiên viên mãn. Nói như vậy thì Lam Tiểu Bố chỉ tu luyện trong Tiên Tủy Trì nửa tháng đến một tháng đã có thể đột phá lên Đại Ất Tiên. Với thân phận Đại Tiên Đan sư của Lam Tiểu Bố, trên người hắn nhất định có rất nhiều Tịch Ất Tiên Đan. Cộng thêm ở trong Tiên Tủy Trì, vậy thì đột phá lên Đại Ất Tiên là chuyện nước chảy thành sông, bây giờ cũng đã hơn nửa tháng, Lam Tiểu Bố còn chưa đi ra, chuyện này đương nhiên khiến hắn nôn nóng rồi.

Tiên Tủy Trì chính là tiêu chí của Vĩnh Ngọc Đan Môn, bế quan ở trong đó trong thời gian dài, nhất định sẽ khiến tiên linh khí trong Tiên Tủy Trì yếu bớt.

Ngay khi Tiêu Việt Thủy đang lo lắng không thôi, từng tiếng sấm sét ầm vang truyền đến.

Tiêu Việt Thủy thở phào một hơi, cuối cùng lôi kiếp cũng đến.

…

Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, trước đó hắn là Huyền Tiên tầng sáu, bây giờ tu luyện hơn nửa tháng thôi, đã nghênh đón lôi kiếp Đại Ất Tiên. Đây là khoảng thời gian hắn tu luyện thoải mái nhất, mỗi giờ mỗi phút đều có tiến bộ cực lớn.

“Oanh!” Đợt lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, Lam Tiểu Bố đánh ra một quyền. Cơ thể của hắn bây giờ là Tiên Linh Thể, sao còn sợ lôi kiếp? Hắn chỉ sợ lôi kiếp không đủ mạnh thôi.

Ba đạo sấm sét đánh lên cánh tay Lam Tiểu Bố, lập tức đánh gãy cánh tay của Lam Tiểu Bố. Tiếng gãy xương ê răng truyền đến, bản thân Lam Tiểu Bố cũng nghe được rõ ràng.

Bởi vì Lam Tiểu Bố cưỡng ép công kích lôi kiếp, cho nên sáu tia sấm sét đánh xuống tiếp theo lập tức càng cuồng bạo, thô to hơn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, chuyện này hoàn toàn khác với những gì hắn dự đoán. Hắn là Tiên Linh Thể, đừng nói là lôi kiếp Đại Ất Tiên, cho dù là lôi kiếp Đại La Kim Tiên cũng không có uy hiếp gì đối với hắn mới đúng chứ?

Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích và Chiếu Thiên Ấn ra, nếu như vậy thì mấy đợt lôi kiếp tiếp theo chỉ sợ hắn không thể vượt qua được, đừng nói đến chuyện bước vào Đại Ất Tiên.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố trừ việc vận chuyển Trường Sinh Quyết nhanh chóng đột phá Đại Ất Tiên ra, Bất tử Quyết cũng vận chuyển đến cực hạn. Trong loại lôi kiếp này, nếu không vận chuyển Bất tử Quyết chữa trị cơ thể đã bị phá nát, vậy thì chẳng khác nào tìm chết. Giờ phút này Lam Tiểu Bố dành hết bảy phần sức lực để vận chuyển Bất tử Quyết tăng cường sức mạnh cơ thể, chỉ có ba phần sức lực là vận chuyển Trường Sinh Quyết để đột phá Đại Ất Tiên.

Khi Bất tử Quyết hoàn toàn vận chuyển, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được cơ thể của mình lại được xây dựng lại một lần nữa, xương cốt cũng từ từ xảy ra chút biến hóa, những biến hóa này hắn chưa bao giờ trải qua.

Theo lý mà nói, cơ thể của hắn đã là Tiên Linh Thể, những thay đổi khi hoàn thiện Tiên Linh Thể hắn đều đã từng trải qua. Trừ khi đột phá Tiên Linh Thể, bước vào tầng cao hơn.

Nhưng sự thật đã cho Lam Tiểu Bố thấy, đây là lần đầu tiên hắn trải qua trạng thái này.

Lam Tiểu Bố có ngu ngốc đến đâu cũng có thể biết được, Tiên Linh Thể trước đó của mình chỉ sợ có chút vấn đề. Nếu như không phải công pháp của hắn có vấn đề, thì chính là khi hắn bước vào Tiên Linh Thể, quy tắc thiên địa ở nơi đó có vấn đề.

Công pháp là do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, công pháp mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cũng dựa vào quy tắc thiên địa ở bên ngoài, có phải có vấn đề hay không cũng không thể loại trừ. Mà lúc trước khi hắn bước vào Tiên Linh thể là ở linh Vi Tiên vực, linh Vi Tiên vực còn không thể sinh ra Tiên Vương, nên rõ ràng là quy tắc thiên địa ở đó có vấn đề.

Nói thế thì, bản thân mình có thể chính là Tiên Linh Thể giả, hoặc là nói Tiên Linh Thể của hắn chỉ đúng khi ở linh Vi Tiên vực, nếu như đến tiên vực có quy tắc thiên đại hoàn chỉnh hơn, vậy thì không thành công.

Lam Tiểu Bố vừa cố gắng chịu đựng sấm sét đang không ngừng xé rách cơ thể và xương cốt mà vận chuyển Bất tử Quyết, vừa để Vũ Trụ Duy Mô tăng tốc tại dựng Bất tử Quyết mới và Trường Sinh Quyết.

Rầm rầm rầm! Răng rắc!

Sấm sét liên tục đánh xuống, da thịt Lam Tiểu Bố lần lượt bị xé toạc, xương cốt bị đánh gãy thành từng đoạn. Dưới sự vận chuyển của Bất tử Quyết, cơ thể, xương cốt bị dứt gãy lại nhanh chóng liền lại.

Lam Tiểu Bố biết rõ đây không phải là do mình không độ được lôi kiếp Đại Ất Tiên, cho dù là tu sĩ chưa từng luyện thể, cũng sẽ không độ lôi kiếp Đại Ất Tiên gian nan như vậy. Sở dĩ hắn phải chịu công kích đáng sợ như vậy, chủ yếu là do khi đợt lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, hắn lại chủ động đi công kích nó. Điều này đã chọc giận đến quy tắc thiên đạo, khiến đợt sấm sét tiếp theo càng lúc càng mạnh hơn.

Không ngờ hắn lại gây ra phiền phức lớn, lôi kiếp thật sư mạnh, mà Tiên Linh Thể của hắn lại có vấn đề.

Có lẽ bởi vì đang ở trong lôi kiếp, lại có Tiên Tủy Trì hỗ trợ, tốc độ

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Bất tử Quyết cũng nhanh hơn. Chỉ mấy phút đồng hồ, mô hình Bất tử Quyết mới đã hoàn thành. Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, Bất tử Quyết mới và Bất tử Quyết lúc đầu quả thật có sự thay đổi, sự thay đổi này nằm trong phạm vi mà hắn có thể chấp nhận được. Xem ra lúc đầu Tiên Linh Thể của hắn là giả, chủ yếu là do quy tắc thiên địa ở linh Vi Tiên vực không đầy đủ mà thành.

Sau khi vận chuyển Bất tử Quyết mới, tốc độ khôi phục cơ thể của Lam Tiểu Bố cũng tăng nhanh hơn.

Sau khi xương cốt của Lam Tiểu Bố hoàn toàn lành lại, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được rõ ràng công pháp luyện thể của mình chẳng những không có tiến bộ, mà còn lùi về Tiên Niết Thể.

Chương 522: Tiên Đan Vương cấp bảy. (1)

Lam Tiểu Bố lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng bình thường. Cho dù bây giờ cơ thể của hắn là Tiên Niết Thể, nhưng so với Tiên Linh Thể trước đó thì còn mạnh mẽ hơn nhiều. Do vậy có thể thấy được, Tiên Linh Thể trước đó quả thật là giả, chỉ có ở linh Vi Tiên vực mới được tính là Tiên Linh Thể.

Trường Sinh Quyết cũng được Vũ Trụ Duy Mô hoàn thiện lại, chỗ thay đổi lại cực kỳ quái lạ. Không phải Trường Sinh Quyết có vấn đề, mà là bây giờ hắn có thể thông qua Trường Sinh Quyết áp súc tiên nguyên, đè thấp tu vi của mình lại, sau đó tăng thực lực lên.

Nếu như dùng đơn vị đo để tính toán tiên nguyên, vậy thì Trường Sinh Quyết mới có thể áp súc ba đến năm đơn vị tiên nguyên thành một đơn vị tiên nguyên, một đơn vị tiên nguyên này có cường độ đột phá mạnh hơn xa ba đến năm đơn vị tiên nguyên lúc trước.

Lam Tiểu Bố không áp súc lại, bởi vì khi đợt lôi kiếp cuối cùng đánh xuống. Không có lo lắng vì cơ thể sụp đổ, một chu thiên của Trường Sinh Quyết cuốn theo tiên nguyên hùng hậu toàn lực đột phá vách chắn Đại Ất Tiên. Một đợt này có chín tia sét đánh xuống liên tục, cứ hai tia sét lại cách nhau chỉ mấy giây.

“Răng rắc!” Khi tia sét thứ tư đánh xuống, Trường Sinh Quyết cuốn lấy nguyên khí Tiên Tủy Trì hoàn toàn xé mở vách chắn Đại Ất Tiên.

Lam Tiểu Bố ngạc nhiên nhìn Tịch Ất Tiên Đan trong tay mình, hắn đang định ngay khi tia sét thứ năm đánh xuống thì nuốt ba viên Tịch Ất Tiên Đan vào, sau đó dựa vào sấm sét phá vỡ vách chắn Đại Ất Tiên.

Bây giờ hắn còn chưa dùng một viên Tịch Ất Tiên Đan nào, mà vách chắn Đại Ất Tiên đã bị phá vỡ. Thiên tài không cần Tịch Ất Tiên Đan mà có thể bước vào Đại Ất Tiên cũng không nhiều đâu.

Lúc này đan điền và thức hải của Lam Tiểu Bố tựa như một đại dương vừa mới được khai mở, cần vô cùng vô tận tiên nguyên bổ sung. Lam Tiểu Bố không chút kiêng kỵ, vận chuyển Trường Sinh Quyết đến cực hạn.

Ở giữa Tiên Tủy Trì đột nhiên hình thành nên một vòng xoáy hút lấy tiên linh khí, mấy tia sấm sét tiếp theo đánh xuống, toàn bộ đều tràn vào trong cơ thể Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bắt đầu áp súc tiên nguyên của mình lại, thậm chí hắn còn lấy mấy đầu Tiên Linh mạch ra ném trong trong Tiên Tủy Trì, lúc này tiên linh khí nhất định phải nồng đậm sung túc.

Ngày đầu tiên là Đại Ất Tiên tầng một, ngày thứ hai là Đại Ất Tiên tầng một…

Ngày thứ ba mươi, vẫn là Đại Ất Tiên tầng một.

CHỉ có trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, bây giờ hắn là Đại Ất Tiên tầng một, nhưng so với khi vừa bước vào Đại ẤT Tiên tầng một thì hoàn toàn khác biệt. Tiên nguyên của hắn đã áp súc đến mức cực hạn, độ tinh khiết có thể so sánh với một cường giả Đại La Kim Tiên.

Khi ở Đại Ất Tiên tầng một, Lam Tiểu Bố áp súc tiên nguyên của mình đến mức cực hạn, sau đó tu vi của hắn tựa như nước chảy thành sông bước vào Đại Ất Tiên tầng hai…

Lúc Lam Tiểu Bố tỉnh lại từ trong tu luyện, hắn đã là Đại Ất Tiên tầng bốn. Xem như đã chính thức bước vào Đại Ất Tiên trung kỳ.

Không phải hắn không tu luyện, mà là do cảm thấy tiên linh khí xung quanh đã không còn nồng đậm như trước nữa.

Cảm nhận Tiên Tủy Trì đã mỏng manh hơn trước, Lam Tiểu Bố không dám tiếp tục ở đây tu luyện nữa. Đây là khi hắn đã lấy Tiên Linh mạch ra rồi, nếu như không lấy mấy đầu Tiên Linh mạch ra, chỉ sợ Tiên Tủy Trì này đã bị hắn rút cạn.

Tiêu Việt Thủy nhìn về phía Tiên Tủy Trì của tông môn, trong lòng lo lắng vô cùng. Đã qua nửa năm rồi, sao Lam Tiểu Bố còn chưa đi ra. Hắn đau lòng vì Tiên Tủy Trì, không phải vì hắn hẹp hòi, mà là do Tiên Tủy Trì là truyền thừa của Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Cũng may đúng lúc này, chấp sự Tiên Tủy Trì vội vã chạy tới, “Tông chủ, Lam tiên ti xuất quan, đang ở bên ngoài cầu kiến tông chủ.”

Nghe thấy vậy, trái tim đang treo cao của Tiêu Việt Thủy cuối cùng cũng có thể đặt xuống. Hắn quyết định lần này nhất định phải đóng cửa Tiên Tủy Trì ngàn năm, trong ngàn năm này, cho dù có là thiên tài đi nữa cũng không cho phép tiến vào trong Tiên Tủy Trì tu luyện.

“Nhanh, nhanh mời vào đây.” Tiêu Việt Thủy vội vàng chạy đến cửa lớn, Lam Tiểu Bố đã đi từ đằng xa đến.

“Đa tạ Tiêu tông chủ đã hào phóng, cho ta mượn Tiên Tủy Trì dùng một thời gian, giúp ta có được thu hoạch không nhỏ.” Lam Tiểu Bố từ xa đã ôm quyền cảm tạ, hắn thật sự cảm kích Tiêu Việt Thủy. Nếu không có Tiên Tủy Trì của Vĩnh Ngọc Đan Môn, hắn đừng mong có thể thu hoạch được lớn như vậy trong vòng nửa năm. Đây là vì tiên nguyên của hắn đã được ngưng luyện áp súc lại, nếu không thì bây giờ hắn đã bước vào Đại Ất Tiên hậu kỳ rồi.

Trừ chuyện này ra, hắn còn xác định được bản thân mình không phải là Tiên Linh Thể, thậm chí Tiên Niết Thể vẫn còn chưa viên mãn.

Đây là kết quả xác định được ở trong Tiên Tủy Trì, nếu như không ở trong Tiên Tủy Trì, một khi hắn chọc giận đến lôi kiếp Đại Ất Tiên, lại không có đủ tiên linh khí nồng đậm để kiên trì, hắn có thể vượt qua được lôi kiếp Đại Ất Tiên hay không cũng là chuyện khó nói. Chứ đừng nói đến chuyện trong quá trình độ kiếp, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình luyện thể Bất tử Quyết mới.

“Ha ha, mời vào mời vào.” Tiêu Việt Thủy hoàn toàn không dám nói chỉ cần ngươi muốn, có thể đến Tiên Tủy Trì tu luyện bất cứ lúc nào. Lam tiên ti này mà tu luyện, cũng chẳng có chút để tâm hay khách sáo nào cả.

Lam Tiểu Bố có thể đoán được một chút tâm tư của Tiêu Việt Thủy, trong lòng hắn cực kỳ cảm kích, cũng không phải tông chủ nào cũng rộng lượng được như Tiêu Việt Thủy.

Động phủ của Tiêu Việt Thủy chẳng những đơn giản, thậm chí có thể nói là vô cùng đơn sơ. Động phủ tu luyện của một người đơn sơ hay xa hoa không thể đánh giá qua cách bài trí, mà phải dựa vào độ nồng đậm của tiên linh khí mà phán đoán.

Lam Tiểu Bố vừa đến nơi này, đã biết Tiêu Việt Thủy đã lâu không tu luyện. Động phủ của một người thường xuyên tu luyện sẽ không giống như thế này.

Chương 523: Tiên Đan Vương cấp bảy. (2)

Tiêu Việt Thủy pha tiên trà tốt nhất, rót một chén cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Lam tiên ti thật sự là kinh tài tuyệt diễm, ta thấy tuổi của Lam tiên ti cũng không lớn, vậy mà đã là một Đại Tiên Đan sư rồi.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Tiêu tông chủ không phải cũng là Đại Tiên Đan sư sao?”

Dù sao thì Tiêu Việt Thủy là tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn, Lam Tiểu Bố suy đoán chắc hẳn Tiêu Việt Thủy cũng là một Đại Tiên Đan sư.

Tiêu Việt Thủy thở dài, “Mười vạn năm trước ta quả thật là một Đại Tiên Đan sư, nhưng bây giờ đã không phải nữa rồi.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút ngạc nhiên, trình độ luyện đan mà còn có thể bị giảm xuống được sao? Mà cho dù có bị sụt lùi xuống, Tiêu Việt Thủy cũng không thể bị rơi ra ngoài hàng ngũ Đại Tiên Đan sư được. Người ta là tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn, tiên linh thảo cấp tám cấp chín thì Vĩnh Ngọc Đan Môn không có được, nhưng Vĩnh Ngọc Đan Môn vẫn có thể dễ dàng lấy được tiên linh thảo cấp bốn đến cấp sáu, bình thường tùy tiện luyện vài lô đan dược, vậy thì trình độ Đan Đạo không bị giảm sút mới đúng.

Thấy Lam Tiểu Bố không hiểu, Tiêu Việt Thủy chủ động nói, “Ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, trong một lần tham gia bàn luận về Đan Đạo, sau khi trở về ta không thể nào luyện chế ra được tiên đan tứ phẩm trở lên. Cho dù là tiên đan tứ phẩm trở xuống, khi luyện chế ra cũng sẽ bị khuyết thiếu một chút gì đó, ngay cả tiên đan sư cấp ba cũng không bằng. Sau này đừng nói là tam phẩm, ngay cả linh đan bình thường ta cũng không thể luyện chế được.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu tại sao Tiêu Việt Thủy lại muốn nhờ hắn giúp, chắc hẳn là Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy xuất hiện vấn đề, sau đó muốn tìm người khác để hỏi thăm.

Có thể khẳng định Tiêu Việt Thủy cũng đã từng nhờ Dịch Y Minh giúp đỡ, Dịch Y Minh chắc hẳn cũng không giải quyết được vấn đề này. Mà hắn có thể dạy được Quảng Tiệp, cho nên Tiêu Việt Thủy hy vọng mình có thể giúp đỡ hắn. Còn chuyện Tiêu Việt Thủy có thể tìm được cường giả Đan Đạo khác giúp đỡ hay không, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định, nhưng mà chắc rất khó. Thứ nhất là Tiêu Việt Thủy là tông chủ của một đan môn, không muốn để người khác biết được vấn đề của hắn, thứ hai là trình độ của Tiêu Việt Thủy đã đến mức này, tìm được người có trình độ Đan Đạo mạnh hơn hắn, lại thật lòng giúp đỡ thì có được mấy Đại Tiên Đan sư chứ?

Lam Tiểu Bố đoán không sai, nhưng điều quan trọng nhất thì Lam Tiểu Bố lại không đoán được. Sở dĩ Tiêu Việt Thủy tìm Lam Tiểu Bố giúp đỡ, trừ chuyện Lam Tiểu Bố có thể truyền thụ được trình độ Đan Đạo mạnh đến không hợp lẽ thường ra, còn là vì tuổi của Lam Tiểu Bố không lớn. Chỉ có người tuổi còn trẻ mới có thể cảm nhận được rõ vấn đề Đan Đạo của hắn.

“Rốt cuộc Tiêu tông chủ là Đại Tiên Đan sư cấp mấy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Cấp sáu.” Tiêu Việt Thủy trầm giọng nói.

Cấp sáu? Lam Tiểu Bố thất kinh, lúc trước hắn ở linh Vi Tiên vực không biết đã luyện chế được bao nhiêu tiên đan lục phẩm, kết quả một lò cũng không luyện được thành công, lãng phí biết bao nhiêu tiên linh thảo cấp sáu, không biết cụ thể là bao nhiêu, những có thể dùng thành đống để tính toán.

Tiển Linh Thể của hắn sở dĩ là giả, cũng là vì quy tắc thiên địa ở linh Vi Tiên vực không được đầy dủ. Vậy có phải trình độ Đan Đạo của hắn đã sớm đến Đại Tiên Đan sư cấp sáu rồi không, cũng bởi vì quy tắc thiên địa không cho phép, cho nên hắn mới không thể luyện chế ra được tiên đan lục phẩm?

Trừ tiên đan lục phẩm ra, còn có trận pháp. Có thể nói ở linh Vi Tiên vực, hắn không tập trung thời gian vào việc tu luyện mà tập trung vào Đan Đạo và Trận Đạo.

Đan Đạo thì hắn bị kẹt ở Đại Tiên Đan sư cấp năm, Trận Đạo bị kẹt ở Đại Tiên Trận sư cấp sáu. Nếu như hắn thật sự là một Đại Tiên Đan sư cấp sáu, vậy thì hắn chỉ cần hơi cố gắng một chút là có thể bước vào hàng ngũ Tiên Trận vương cấp bảy rồi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy đan lô ra, sau đó lấy ra một đống tiên linh thảo.

Khi Lam Tiểu Bố lấy hỏa diễm ra, con mắt Tiêu Việt Thủy lập tức trợn tròn, đây là Thái Sơ Hằng Hỏa? Lam tiên ti lại là một đan sư có tiên diễm, chuyện này thật sự khiến người khác kinh hãi. Chấn động nhất chính là Thái Sơ Hằng Hỏa của Lam Tiểu Bố đã được niết bàn rất hoàn mỹ, bây giờ đã là tiên diễm cấp ba.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố đang luyện chế…

Đây tuyệt đối là đang luyện chế La Thiên Tiên Đan đấy, La Thiên Tiên Đan có thành phần chính là tiên linh thảo Già Lam Bích Quả, Già Lam Bích Quả rất khó có được, một quả khó có thể định được giá trị. Bây giờ Lam Tiểu Bố tiện tay lấy một quả ra, còn dùng Thái Sơ Hằng Hỏa để luyện đan…

Tiêu Việt Thủy kích động siết chặt tay thành nắm đấm, cho dù hôm nay vấn đề Đan Đạo của hắn không thể giải quyết được, nhưng hắn đã nhìn thấy rõ được tiềm lực của Lam Tiểu Bố. Một Tiên Ti mà có thể tiện tay lấy ra được Già Lam Bích Quả và Thái Sơ Hằng Hỏa, người này mà tầm thường thì mới là chuyện lạ.

Tiêu Việt Thủy nhanh chóng bị hấp dẫn bởi thủ pháp Đan Đạo của Lam Tiểu Bố, hắn không biết rằng Lam Tiểu Bố chỉ đang xác nhận xem bản thân mình có phải là Đại Tiên Đan sư cấp sáu hay không, còn tưởng là Lam Tiểu Bố đang luyện lò đan dược này cho hắn xem, cho nên hắn lại càng không dám chớp mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố luyện đan.

Cái này là phải luyện chế ra bao nhiêu La Thiên Tiên Đan, mới có thể đạt được trình độ như Lam Tiểu Bố?

Nhìn người khác luyện đan cũng có một nỗi lo lắng, lo lắng lò đan dược này không cẩn thận một chút thì sẽ hỏng. Nhìn Lam Tiểu Bố luyện đan, đây tuyệt đối là một kiểu thưởng thức cái đẹp, say mê mà chìm đắm, hoàn toàn không biết đây là đang luyện chế một lò đan dược.

Mười hai viên đan dược ẩn chứa đạo vận viên mãn từ trong đan lô của Lam Tiểu Bố lăn ra ngoài, rơi vào trong bình ngọc, lúc này Tiêu Việt Thủy mới tỉnh táo lại.

Chương 524: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (1)

Lúc này Tiêu Việt Thủy mới phát hiện mình hoàn toàn không cẩn thận quan sát thủ pháp luyện đan của Lam Tiểu Bố, mà chỉ say mê quá trình hình thành La Thiên Tiên Đan.

“Haiz…” Tiêu Việt Thủy thở dài, trong mắt mang theo sự tôn kính ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, có thể cho ta quan sát bình La Thiên Tiên Đan này được không?”

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng mừng rỡ, mình quả nhiên là một Đại Tiên Đan sư cấp sáu, chỉ là do hắn vẫn luôn không cảm nhận được mà thôi.

“Đương nhiên là được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đưa bình đan dược trong tay cho Tiêu Việt Thủy.

“Thật là không ngờ, Lam tiên ti lại là Đại Tiên Đan sư cấp sáu…” Tiêu Việt Thủy tỉnh táo lại, đồng thời mở bình ngọc ra.

“Đây là mười hai viên La Thiên Tiên Đan cao cấp? Lam tiên ti, ngươi… Ngươi là một Tiên Đan Vương cấp bảy sao?” Tiêu Việt Thủy hoàn toàn bị Đan Đạo của Lam Tiểu Bố chấn kinh.

Tiên Đan Vương cấp bảy, cho dù là khắp Thăng Tinh Tiên Đình cũng chỉ có bốn người mà thôi. Trong bốn người này có một người tuổi đã lớn, hầu như không đồng ý luyện đan giúp ai, còn có một người mỗi lần luyện đan giúp người khác, thù lao đều khiến người đó phải tán gia bại sản. Hơn nữa đan dược mà người đó luyện ra hầu hết đều là tiên đan trung đẳng, thậm chí còn có cả tiên đan hạ đẳng.

Còn về hai người còn lại, đều là Thái Thượng trưởng lão của tông môn Đan Đạo. Hoàn toàn không thể mời nổi, đừng nói đến chuyện thù lao bao nhiêu. Người ta đều dành hết thời gian để tăng tu vi, ai lại kiên nhẫn vì một chút thù lao mà đi luyện đan chứ? Cũng giống như tỷ phú, ngươi nói cho hắn biết rằng có một mối làm ăn, một khi thành công có thể kiếm lời được năm tệ, đây không phải là chuyện cười sao?

Lam Tiểu Bố luyện chế ra được một lò La Thiên Tiên Đan có mười hai viên cao cấp, rõ ràng là một Tiên Đan Vương chính cống, hơn nữa còn là một tiên đan vương rất giỏi. Tiên Đan Vương bình thường chẳng thể nào có thể luyện chế được mười hai viên tiên đan cao cấp như thế này.

Lam Tiểu Bố cười cười, hắn tin mình muốn trở thành Tiên Đan Vương cấp bảy, chắc hẳn sẽ không bị hạn chế gì nhiều. Trên người hắn có đầy đủ tiên linh thảo cấp bảy, ở đây lại có quy tắc thiên địa đầy đủ rõ ràng, chỉ cần tốn một chút thời gian, hắn nhất định có thể trở thành Tiên Đan Vương cấp bảy.

Đã như vậy, hắn phải giải thích thế nào đây?

“Tiêu mỗ thật sự quá may mắn, có thể luận Đan Đạo trước mặt một Tiên Đan Vương, thật sự là cơ duyên.” Tiêu Việt Thủy đưa bình ngọc lại cho Lam Tiểu Bố, giọng điệu của hắn chẳng những tôn kính mà động tác cũng nghiêm cẩn hơn.

Lam Tiểu Bố lại đưa bình ngọc cho Tiêu Việt Thủy, “Tiêu tông chủ, bình La Thiên Tiên Đan này giao cho Tiêu tông chủ, xem như chút lòng thành vì ta đã quấy rầy trong thời gian dài.”

Tiêu Việt Thủy nghe thấy vậy, trong lòng cực kỳ vui mừng. Mười hai viên La Thiên Tiên Đan, đối với một tông môn mà nói, đây là một khối tài sản lớn. Loại đan dược có tính chiến lược này, ai cũng không ngại nhiều. Hơn nữa bây giờ ở Thăng Tinh Tiên Đình, có mấy người có thể tùy tiện luyện chế ra được mười hai viên La Thiên Tiên Đan cao cấp?

“Đa tạ Lam tiên ti, vậy ta đành mặt dày mà nhận vậy.” Lần này Tiêu Việt Thủy không khách sáo nữa.

Lam Tiểu Bố nói, “Tiêu tông chủ, ngươi luyện chế một lò tiên đan ngũ phẩm cho ta nhìn thử.”

“Được, ta luyện chế ngay lập tức.” Ngay khi biết Lam Tiểu Bố là một Tiên Đan Vương cấp bảy, lòng tin của Tiêu Việt Thủy lại càng lớn hơn. Nếu như Lam Tiểu Bố không thể giải quyết được vấn đề của hắn, vậy thì hắn chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Tiêu Việt Thủy chọn luyện chế tiên đan ngũ phẩm Dưỡng Lâm Tiên Đan, loại tiên đan này được sử dụng rộng rãi nhất, cũng được rất nhiều Tiên Nhân hoan nghênh. Tác dụng chủ yếu là chữa thương nhanh, sau đó khôi phục tiên nguyên. Giản Quân Trung bị đánh trọng thương, sở dĩ có thể nhanh chóng khôi phục như vậy, cũng là vì Lam Tiểu Bố đã đưa cho Giản Quân Trung dùng một viên Dưỡng Lâm Tiên Đan.

Lam Tiểu Bố nhìn Tiêu Việt Thủy luyện đan, hỏa diễm của Tiêu Việt Thủy là Thạch Canh Hỏa, đây là một loại hỏa diễm ở dưới mặt đất, hỏa diễm này không thể thăng cấp, lúc lấy ra là cấp mấy thì đã định sẵn nó là cấp đó. Tiêu Việt Thủy là một tông chủ, Thạch Canh Hỏa này đã gần đến tiên diễm cấp sáu, cũng là một hỏa diễm không tệ. Ít nhất thì so với tiên di hỏa cấp ba hắn thấy lúc trước thì tốt hơn nhiều.

Lấy hỏa diễm ra, rửa sạch đan lô, sắp xếp dược liệu, chiết xuất dược liêu…

Mỗi một trình tự Tiêu Việt Thủy đèu làm vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí không có gì có thể bắt bẻ. Đan quyết sử dụng trong quá trình luyện đan cũng không có vấn đề gì cả, mặc dù theo Lam Tiểu Bố thấy, đan quyết của Tiêu Việt Thủy có thể xem là bình thường, nhưng mà dùng luyện đan thì không có vấn đề gì cả. Loại đan quyết này có lẽ không khiến người khác kinh diễm, nhưng lại là kết quả do vô sô người đi trước đúc kết ra sau mỗi lần thất bại.

Tốc độ luyện đan của Tiêu Việt Thủy không thể so với Lam Tiểu Bố, hơn nửa ngày trôi qua, hắn mới bấm đan quyết thu hồi, lấy ra mười hai viên đan dược màu xám.

Cất đan dược vào trong bình ngọc, Tiêu Việt Thủy thở dài, sau đó đưa bình ngọc trong tay cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫn chưa nhận lấy bình ngọc, nhưng hắn đã biết đan dược này nhất định có vấn đề. Hắn không hề cảm nhận được một chút hương thơm đan dược nào, cũng không hề cảm nhận được chút đạo vận lưu chuyển.

Bình ngọc được Lam Tiểu Bố nhận lấy mở ra, trong đó có một viên Dưỡng Lâm Tiên Đan được Lam Tiểu Bố lấy ra đặt trong lòng bàn tay.

Viên đan dược này nhìn rất hoàn chỉnh, nhưng mà trong đó chẳng những không có chút mùi hương đan dược, mà còn khiến Lam Tiểu Bố có cảm giác kỳ quái.

Sau khi tra xét đan dược này hết nửa ngày, lúc đầu Lam Tiểu Bố còn cho rằng đan dược này có ẩn chứa tử khí, nhưng sau đó hắn nhanh chóng hiểu ra, cái này cũng không thể xem là tử khí, mà là đan dược bị thiếu đi một loại sinh cơ.

Chương 525: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (2)

Cho dù là đan dược nào, cho dù là độc dược hay tiên đan trường thọ, đều có một loại sinh cơ nhất định. Loại sinh cơ này hòa với đan nguyên, tạo thành một luồng đạo vận Đan Đạo đặc biệt, bởi vậy mới có thể xưng là đan.

Tiêu Việt Thủy luyện đan không có vấn đề gì, dược hiệu và đan hỏa, đan lô cũng không có vấn đề, cuối cùng thành đan cũng không có vấn đề, vậy vì sao khi đan dược ra lò lại xảy ra vấn đề?

Lam Tiểu Bố cau mày, cùng lúc đó, Vũ Trụ Duy Mô khóa chặt viên đan dược trong tay hắn, Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng thông tin liên quan đến viên đan dược này.

Thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố vô cùng nghiêm trọng, chỉ nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong lòng bàn tay, Tiêu Việt Thủy cùng chẳng dám nói một câu nào, hắn lo sợ lời mình nói ra sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Lam Tiểu Bố.

Bây giờ tu vi của Lam Tiểu Bố đã tăng lên, góc cạnh của Vũ Trụ Duy Mô càng ngày càng nhiều, tốc độ tạo dựng thông tin cũng càng lúc càng nhanh.

Chỉ nửa nén nhang sau, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong thông tin của viên Dưỡng Lâm Tiên Đan này.

Lam Tiểu Bố nhìn thông tin mà mình có được, im lặng không nói. Tiêu Việt Thủy là một Đại Tiên Đan sư cấp sáu, còn là một Tiên Vương hậu kỳ. Trong Đan Đạo lại bị Yểm Ma ăn mòn, vậy mà Tiêu Việt Thủy lại không hề biết có chuyện gì xảy ra. Trên thực tế nếu như không nhờ có Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Ít nhất thì trước khi trở thành Tiên Đan Vương cấp bảy, hắn sẽ không biết được nguyên nhân.

Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy quả thật đã bị một loại Đan Yểm ăn mòn, cho dù là Tiêu Việt Thủy luyện chế bất kỳ đan dươc nào, cuối cùng đan khí sẽ bị Đan Yểm hấp thu. Tiêu Việt Thủy gần đây không biết luyện đan như thế nào, hơn nữa Lam Tiểu Bố khẳng định Tiêu Việt Thủy rất ít khi sử dụng đan dược để tu luyện. Nếu không thì

Tiêu Việt Thủy mà sử dụng đan dược, đã sớm bị Đan Yểm cắn nuốt.

Đan Yểm thật ra cũng là một loại Yểm Ma, Yểm ma thông qua cảm xúc mà hình thành, cho dù là sợ hãi, hưng phấn, thù hận, tức giận, dày vò… Đều có thể hóa thành yểm tu.

Đan Yểm trên người Tiêu Việt Thủy không chỉ có một loại cảm xúc, thậm chí còn là một loại đạo. Loại Đan Đạo này ngưng luyện thành Yểm Ma, một khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ còn đáng sợ hơn Yểm ma bình thường rất nhiều.

Có thể tưởng tượng, một khi con Yểm ma này trưởng thành, rát có thể sẽ chiếm lấy cơ thể hiện tại của Tiêu Việt Thủy.

Lão Tiêu này cũng là người không tệ, có nên cứu một chút hay không đây? Chỉ là nếu cứu lão Tiêu, hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm, bây giờ hắn còn chưa rõ Yểm ma trên người lão Tiêu đang trốn ở đâu.

Có thể khẳng dịnh, con Đan Yểm này không ở trong thức hải, chỉ cần nó ở trong thức hải, Tiêu Việt Thủy là một Tiên Vương hậu kỳ nhất định có thể phát hiện ra.

Nếu là Đan Yểm, vậy thì rất có thể đang ẩn nấp trong Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy, chỉ cần là lúc Tiêu Việt Thủy luyện chế đan dược, con Yểm Ma này nhất định sẽ xuất hiện.

Lam Tiểu Bố quyết định hỏi thăm ý của Tiêu Việt Thủy một chút, nếu như đối phương cần hắn giúp đỡ, vậy thì hắn sẽ giúp. Nếu như đối phương do do dự dự, lo lắng mình sẽ nhân cơ hội ra tay, vậy thì hắn sẽ nhanh chóng rời khỏi. Chẳng những hắn đi, mà còn phải mang theo Quảng Tiệp đi theo. Nếu không thì, một khi Tiêu Việt Thủy trở thành Đan Yểm, đó cũng không phải là chuyện đùa nữa.

Thấy Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nhìn mình, Tiêu Việt Thủy vô cùng mong đợi nhìn Lam Tiểu Bố rồi nói, “Lam tiên ti, có biết được vấn đề của ta là gì không?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, sau đó nói, “Tiêu tông chủ, nếu như ngươi tin ta, chỉ cần trong lúc người tu luyện, luyện đan hoặc là luyện khí, luyện phù, ta sẽ xâm nhập vào trong thức hải của ngươi. Sau đó, ta sẽ có chút quá đáng, thậm chí còn muốn giết chết ngươi, ngươi cũng không thể có bất cứ động tác nào. Nếu đồng ý thì ta giúp ngươi kiểm tra một chút, còn nếu không đồng ý thì bây giờ ta cáo từ.”

Lam Tiểu Bố không dám nói hắn phát hiện ra Đan Yểm, bây giờ hắn còn chưa biết Đan Yểm này có linh trí hay không. Theo lý mà nói, cho dù Đan Yểm này có linh trí, cũng đang bị u mê. nếu không thì Tiêu Việt Thủy nhất định đã bị ảnh hưởng đến thần trí rồi.

Thử nghĩ một chút xem, Tiêu Việt Thủy có thể lấy Cửu Thải Hư Không Liên ra đưa cho hắn, cũng không hề suốt ngày luyện chế ra những tiên đan không có sinh cơ kia, vậy thì có nghĩa là không bị Đan Yểm ảnh hưởng nhiều. Biết rõ Đan Yểm không có trong cơ thể Tiêu Việt Thủy khống chế Tiêu Việt Thủy, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không dám nói rõ ra hai chữ Đan Yểm này.

“A…” Tiêu Việt Thủy bất ngờ nhìn Lam Tiểu Bố, yêu cầu như thế thật sự quá đáng. Nào có kiểu xem bệnh giúp người khác như vậy? Một khi mở rộng thức hải ra, vậy thì người khác có thể đoạt xá hắn bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể xử lý hắn.

Nhưng mà Tiêu Việt Thủy nhanh chóng hiểu rõ, Lam Tiểu Bố là ai chứ? Vẫn còn trẻ tuổi như vậy mà đã là Tiên Đan Vương cấp bảy, có tương lai tươi sáng ở Cấm Tiên Ti, tại sao lại phải đoạt xá Tiêu Việt Thủy hắn chứ?

Với thân phận Tiên Đan vương cấp bảy như Lam Tiểu Bố, tùy tiện nhận một chức vụ gì đó ở tông môn hay Tiên Đình, đều có thể dễ dàng hơn Tiêu Việt Thủy hắn.

“Có phải đã lâu rồi ngươi không tu luyện?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi.

Tiêu Việt Thủy gật đầu, “Đúng vậy, mỗi lần ta tu luyện đều chẳng có chút tiến bộ nào, cho dù có dùng tiên đan cũng vậy.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ tên Đan Yểm kia thật ngu xuẩn, nếu như Đan Yểm kia lòng tham không đáy, mỗi lần đều để lại một chút cặn bã đan dược cho Tiêu Việt Thủy, khiến Tiêu Việt Thủy cảm thấy sử dụng đan dược sẽ có chút tiến bộ, tốc độ phát triển của Đan Yểm sẽ nhanh hơn. Bởi vì như vậy Tiêu Việt Thủy sẽ nhanh chóng ăn đủ loại tiên đan, để tăng thực lực của mình.

Chương 526: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (3)

Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, cho nên hắn đã nói, không nên nói rõ lúc này thì hơn. Nếu như Tiêu Việt Thủy không đồng ý, hắn sẽ lập tức rời khỏi đây. Tuy nhiên trước khi đi sẽ nói chuyện Đan Yểm cho Tiêu Việt Thủy biết, nhưng hắn sẽ không ra tay nữa

Một khi Đan Yểm thật sự có linh trí, hơn nữa còn có sự đề phòng với hắn, hắn chỉ mới là Đại Ất Tiên tầng bốn, lấy cái gì ra mà xâm nhập vào cơ thể một Tiên Vương hậu kỳ, hơn nữa còn chuẩn bị đấu với Đan Yểm? Vĩnh Ngọc Đan Môn có cường giả, sau khi biết rõ nguyên nhân rồi, những cường giả này có thể ra tay giúp Tiêu Việt Thủy.

Tiêu Việt Thủy im lặng một chút, lúc này mới khẽ khom người với Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, ta đồng ý lời đề nghị của ngươi. Ngươi nói đi, bây giờ ta phải làm gì?”

Bây giờ hắn thật sự như một cái xác không hồn, tu luyện cũng không thể tiến thêm, Đan Đạo yêu thích nhất cũng bị phế bỏ. HI vọng duy nhất của hắn chính là, lần này có thể tìm được một chút cơ duyên từ cuộc thi đấu đan dược Vĩnh Ngọc Đan Môn, sau đó hắn sẽ truyền vị trí tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn cho người khác, đi khắp nơi tìm cách giải quyết vấn đề luyện đan của mình.

Còn nữa chính là hắn đã nghĩ đến nguyên nhân, cho dù nhìn từ góc độ nào thì Lam Tiểu Bố cũng không có lý do gì để hại hắn.

Trên người hắn chỉ có một gốc Cửu Thải Hư Không Liên quý giá cũng đã đưa cho Lam Tiểu Bố, Tiên Tủy Trì thuộc tính Mộc của tông môn cũng đã cho Lam Tiểu Bố tu luyện nửa năm. Tuy nói Vĩnh Ngọc Đan Môn đã từng đắc tội với Quảng Tiệp, nhưng những thứ này cũng đã đủ đền bù. Hơn nữa nhìn Lam Tiểu Bố cũng không phải là người gian xảo.

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố vô cùng tán thưởng sự dứt khoát của Tiêu Việt Thủy, hắn chỉ đan lô rồi nói, “Bây giờ Tiêu tông chủ tiếp tục luyện chế một lò Dưỡng Lâm Tiên Đan, sau đó thần niệm của ta sẽ xâm nhập vào trong thức hải của ngươi kiểm tra cẩn thận tình hình như thế nào.”

Tiêu Việt Thủy là một người cực kỳ dứt khoát, sau khi hắn đã đồng ý rồi thì không có chút do dự nào cả. Lại lấy ra tiên linh thảo luyện chế Dưỡng Lâm Tiên Đan ra, bắt đầu luyện chế.

Lúc này Tiêu Việt Thủy mở rộng thức hải của mình, tháo bỏ mọi phòng bị, cho dù Lam Tiểu Bố có hại hắn, hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh. Nhưng hắn tin Lam Tiểu Bố làm như vậy nhất định có lý do, đấy là một loại trực giác.

Rửa sạch đan lô, bắt đầu chiết xuất dược liệu, sau khi tách cặn bã ra, mọi tâm tư của Tiêu Việt Thủy đều chìm đắm trong việc luyện đan.

KHi bắt đầu ngưng luyện dược dịch, thậm chí đến lúc dung hòa đan dịch, lúc này Tiêu Việt Thủy mới phát hiện thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng không hề tiến vào trong thức hải của mình. KHông đợi hắn hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, hắn bỗng nhiên cảm nhận được trong đan quyết và đạo vận lưu chuyển của mình có thêm một tia thần hồn.

Tiêu Việt Thủy giật mình, Lam Tiểu Bố không tiến vào thức hải của hắn, ngược lại là xâm nhập vào đạo văn Đan Đạo của hắn.

Chẳng lẽ Lam Tiểu Bố muốn học Đan Đạo của hắn? Điều đó không có khả năng, Lam Tiểu Bố là một Tiên Đan vương cấp bảy, muốn học Đan Đạo của một tiên đan sư bỏ đi như hắn làm gì?

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã bắt được một luồng lực lượng khác biệt ở bên trong đạo vận lưu chuyển trong Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy, Vũ Trụ Duy Mô phán đoán không sai, trong Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy quả thật đã tạo thành Đan Yểm.

Đan Yểm kia không biết có phải là không có linh trí hay không, nó hoàn toàn không để ý đến chuyện thần niệm của Lam Tiểu Bố xâm nhập vào đạo vận Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy. Mà chỉ điên cuồng lao về phía Dưỡng Lâm Tiên Đan trong đan lô, có thể khẳng định, chỉ cần một lò Dưỡng Lâm Tiên Đan này thành hình, toàn bộ sinh cơ và đạo vận trong đó sẽ bị Đan Yểm cuốn đi hết.

Lam Tiểu Bố không ngừng khắc họa ra từng đạo trận văn Cầm Cố, khi trận văn được khắc họa càng lúc càng nhiều, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng vui mừng, hắn biết bây giờ cho dù Đan Yểm kia có phản ứng lại cũng đã chậm.

QUả nhiên khi Đan Yểm kia phản ứng lại, lực lượng ngang ngược ập về phía thần hồn của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không hề kinh hoảng, lại sử dụng mấy cấm chế giam cầm, đồng thời dùng một đạo thần hồn vạch ra Đan Yểm đang ẩn trong đạo vận Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy.

Giờ phút này Tiêu Việt Thủy đang luyện đan, đan vận Đan Đạo rõ ràng, Đan Yểm cũng lộ rõ ra từ trong đạo vận Đan Đạo.

Tiêu Việt Thủy cảm nhận được đạo vận Đan Đạo mình bị thần niệm vạch ra, đau đớn kinh khủng truyền đến, Tiêu Việt Thủy cưỡng ép chính mình chịu đựng không có bất cứ phản kháng nào, cũng không có hành động gì khác. Hắn tin Lam Tiểu Bố có mục đích của mình, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ vạch mở đạo vận Đan Đạo của hắn.

Lam Tiểu Bố mà muốn giết hắn, vừa rồi đã có thể đánh vào trong thức hải của hắn, thậm chí có thể hủy thức hải của hắn, chứ không phải ra tay với đạo vận Đan Đạo của hắn. Cho dù đạo vận Đan Đạo của hắn có bị hủy đi, cũng không ảnh hưởng đến thực lực và tu vi của mình, nhiều nhất là sau này không thể luyện đan được nữa thôi. Đừng nói là sau này, ngay lúc này hắn cũng không thể luyện đan được rồi.

“Phốc!” Đạo vận bị vạch mở, Tiêu Việt Thủy phun ra một ngụm máu, cả người đứng tại chỗ run rẩy. Lò đan dược này không thể luyện chế được nữa rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khóa chặt Đan Yểm lại, trong khoảng thời gian ngắn đã đánh lên mấy ngàn đạo cấm chế. Đan Yểm đáng sợ như vậy, Lam Tiểu Bố cũng không muốn Đan Yểm bám lên người mình.

Hắn vô cùng khâm phục Tiêu Việt Thủy, nếu đổi thành người khác, chỉ cần một chút phản kháng và hoài nghi, áp lực của mình sẽ tăng lên vô số lần. Hắn chỉ muốn dùng thần niệm xâm nhập vào đạo vận Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy, chứ không muốn vật lộn với Đan Yểm trong đó. Một khi Tiêu Việt Thủy phản kháng, hắn chỉ có thể rút lui, hắn không muốn phải bỏ lại mạng nhỏ trên người Tiêu Việt Thủy.

Chương 527: Chém Đan Yểm. (1)

Bởi vì Tiêu Việt Thủy tin tưởng, cộng thêm Đan Yểm kia lòng tham không đáy, tâm trí chưa hoàn thiện, nên Lam Tiểu Bố có thể một lần đắc thủ, giam Đan Yểm lại ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Sau khi Lam Tiểu Bố dùng thần niệm chém Đan Yểm xong thoát ra ngoài, Tiêu Việt Thủy cũng cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhõm, tựa như đã tháo xuống một tảng đá nặng ngàn cân ra khỏi người.

Lam Tiểu Bố lấy mấy viên đan dược đưa cho Tiêu Việt Thủy nói, “Tiêu tông chủ, không sao nữa rồi.”

Tiêu Việt Thủy không chút do dự nhận lấy đan dược Lam Tiểu Bố cho rồi nuốt xuống, vô cùng kích động nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, ta thật sự có thể luyện đan lại được rồi sao? Còn có thể tu luyện trở lại?”

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng trong lòng thì hiểu rất rõ, cảm giác nhẹ nhõm này mười vạn năm qua chưa từng có, đây quả thật như được tái sinh một lần nữa.

Đồng thời Tiêu Việt Thủy cũng thử vận chuyển một chu thiên, cảm giác đã lâu không cảm nhận được kia xông lên đầu, 100.000 năm chưa tu luyện, đột ngột vận chuyển một chu thiên này, hắn thậm chí có thể cảm nhận được thực lực của mình tăng lên một chút.

“Chắc là có thể, đợi lát nữa Tiêu tông chủ có thể tự mình thử một chút. Tiêu tông chủ lần này nhân họa đắc phúc, bởi vì thời gian dài không tu luyện, tâm tính cũng đã bằng phẳng hơn, chỉ cần có một viên Tôn Ý Đan, rất có thể sẽ dễ dàng đột phá lên cảnh giới Tiên Tôn.” Lam Tiểu Bố đáp.

Tiêu Việt Thủy khẽ khom người với Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, tin ngươi chính là chuyện chính xác nhất mà ta đã làm. Vừa rồi ta đã thử một chút, quả thật có thể tu luyện. Còn muốn thỉnh giáo Lam tiên ti một chút, cuối cùng ta đã bị gì vậy, tại sao không thể luyện đan cũng không thể tu luyện?”

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một chút rồi nói, “Tiêu tông chủ có biết Yểm ma không?”

“Yểm Ma? Trong cơ thể ta có Yểm Ma?” Tiêu Việt Thủy kinh hãi nhìn Lam Tiểu Bố, Yểm Ma thật sự quá kinh dị.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, trong cơ thể Tiêu tông chủ quả thật có một con Yểm Ma, nhưng mà đây không phải Yểm Ma bình thường, mà là Đan Yểm."

Tiêu Việt Thủy siết chặt tay đến mức trắng bệch, hắn hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì rồi. Một con Đan Yểm xâm nhập vào trong đạo vận Đan Đạo của hắn, chỉ cần hắn luyện đan, đan khí và đan vận đều sẽ bị Đan Yểm nuốt lấy. CHo nên hắn hoàn toàn không thể luyện ra được đan dược nào. CHo dù có tu luyện, chỉ cần hắn hấp thu nguyên khí thiên địa, những nguyên khí thiên địa này cũng sẽ bị Đan Yểm nuốt đi.

Cứ nhau vậy, con Đan Yểm ở trong cơ thể hắn sẽ càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng còn có thể chiếm lấy cơ thể hắn, Tiêu Việt Thủy hắn sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này. Nghĩ đến chuyện một khi mình bị Đan yểm chiếm đoạt cơ thể, tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn lại là một con Đan Yểm, cả người Tiêu Việt Thủy không nhịn được mà run rẩy, chuyện này thật sự quá đáng sợ.

Đến lúc đó, toàn bộ Vĩnh Ngọc Đan Môn đâu còn một viên đan dược nào nữa, làm gì còn một tiên đan sư nào tồn tại? Toàn bộ đều đã trở thành chất dinh dưỡng của Đan Yểm rồi.

Chính vì Lam Tiểu Bố biết đó là Đan Yểm, cho nên mới không dám nói rõ với mình. Hoàn toàn dựa vào sự tin tưởng của mình, ngay khi hắn luyện đan, xâm nhập vào đạo vận Đan Đạo của hắn, nhân cơ hội chém rơi Đan Yểm. Có thể nói, trong quá trình này Lam Tiểu Bố cũng đã bất chấp nguy hiểm.

Một khi hắn không tin, sẽ cùng với Đan Yểm đối phó với Lam Tiểu Bố, cho dù hắn có tin tưởng Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng có thể bị Đan Yểm cắn ngược, cuối cùng bị bám lên người.

Hiểu rõ ân tình của Lam Tiểu Bố lớn đến mức nào, Tiêu Việt Thủy lại khom người với Lam Tiểu Bố một lần nữa, “Lam tiên ti, ân tình của ngươi đối với ta, Tiêu Việt Thủy ta vĩnh viễn khắc ghi trong lòng, chỉ cần Lam tiên ti có bất cứ chuyện gì cần giúp, Tiêu Việt Thủy ta nhất định sẽ liều mình tương trợ.” Lam Tiểu Bố vội vàng đỡ Tiêu Việt Thủy dậy, “Tiêu tông chủ đã nói quá lời rồi, ta hoài nghi Tiêu tông chủ bị người khác hãm hại. Đan Đạo của Tiêu tông chủ ngay thẳng, bình thản, không có chút bàng môn tà đạo nào. Hơn nữa công pháp tu luyện của Tiêu tông chủ cũng cực kỳ công chính, không thể xuất hiện vấn đề, cũng không có khả năng xuất hiện Đan Yểm.”

Nếu nói thẳng thắn hơn là, Tiêu Việt Thủy à, thiên phú và Đan Đạo của ngươi thật ra đều bình thường, không có tư cách tạo ra Đan Yểm.

Sắc mặt Tiêu Việt Thủy càng lúc càng khó coi, một lúc lâu sau, hắn mới thở dài rồi nói, “Ta biết là ai đã ra tay rồi. người kia tên là Nguyên Cực. Cũng là Đại Tiên Đan Sư cấp sáu, hắn là trưởng lão Đan Đạo của tiên môn cấp bảy Luyện Dược cốc ở Giang Diễn Tiên đạo. Hắn hạ Đan Yểm lên người của ta, có thể không phải là để Đan Yểm trưởng thành rồi chiếm lấy cơ thể của ta, mà là muốn tước đoạt Nguyên Thần của ta, cuối cùng để Đan Yểm trở thành khí linh đan lô của hắn.”

Nói cách khác, chính là muốn Tiêu Việt Thủy hắn trở thành khí linh đan lô.

Chuyện này cũng không hiếm lạ gì, con Đan Yểm này mặc dù không trưởng thành, ngược lại có chút giá trị, Lam Tiểu Bố không định tiêu diệt luôn Đan Yểm vào lúc này.

Nếu như là Nguyên Cực hạ Đan Yểm, vậy thì nhất định nó có liên kết tinh thần với Nguyên Cực. Hắn giúp Tiêu Việt Thủy tách được con

Đan Yểm này ra, nhưng phải cẩn thận tên gia hỏa Nguyên Cực này.

Tiêu Việt Thủy không nói tiếp nữa, lại lấy một lò Dưỡng Lâm Tiên Đan ra bắt đầu luyện chế.

Lần này chỉ qua hai canh giờ, Tiêu Việt Thủy đã thành công luyện chế một lò Dưỡng Lâm Tiên Đan. Thành đan được mười hai viên, mười một viên thượng đẳng, một viên trung đẳng.

Những đan dược này mỗi một viên đều ẩn chứa đạo vận Đan Đạo nồng đậm, sinh cơ bừng bừng.

Tiêu Việt Thủy nắm chặt đan dược trong tay, khó kìm nén nổi. Cả đời hắn thích Đan Đạo, cuối cùng lại không thể luyện chế được một viên đan dược nào, loại dày vò này không có người nào có thể hiểu được. Cảm kích đối với Lam Tiểu Bố, không phải chỉ dùng hai chữ để hình dung.

Chương 528: Chém Đan Yểm. (2)

“Tiêu tông chủ, ta muốn quay về Cấm Tiên Ti, Quảng Tiệp ở lại Vĩnh Ngọc Đan Môn, xin Tieu tông chủ sẽ chăm sóc nàng nhiều hơn.” Lam Tiểu Bố ở bên ngoài đã nửa năm, không quay lại Cấm Tiên Ti thì không hay cho lắm.

“Lam tiên ti yên tâm, ta nhất định sẽ không để chuyện buồn nôn lúc trước xảy ra lần nữa.” Tiêu Việt Thủy trịnh trọng nói.

…

Lam Tiểu Bố vừa đến bên ngoài Cấm Tiên Ti, đã nhìn thấy Đằng Mạc đang chờ đón từ xa, người còn chưa tới mà tiếng cười đã truyền đến trước. “Lam tiên ti, ta đang định ra ngoài, không ngờ lại gặp đúng lúc ngươi trở về. Đi, đi cùng với ta đi xem Động Thiên mới của ngươi đi.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút khinh bỉ gia hỏa này, lừa gạt ai thế, hắn đã bảo Giải Xuyên về trước, nhất định là Giải Xuyên đã nói hắn trở về, lúc này mới có cuộc gặp gỡ này. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng muốn biết, rốt cuộc Đằng Mạc muốn nhờ hắn giúp chuyện gì. Nếu như là luyện đan, vậy thì đơn giản rồi, tùy tiện luyện chế mấy lô, chỉ cần có tiên linh thảo là được.

Đương nhiên, hắn luyện đan cũng cần phải lấy phí luyện đan nữa.

Nếu như yêu cầu hắn gia nhập trận doanh Đằng Mạc, giúp hắn tranh đoạt vị tri người thừa kế Tiên Đình Vương gì đó, quên đi, hắn không có ý nghĩ này.

Sau khi đi theo Đằng Mạc đến tầng bốn Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố mới phát hiện phòng làm việc của hắn đã chuyển từ bên phải sang bên trái. Vốn dĩ bên trái là phòng làm việc của Đại Tiên Ti, bên phải là phòng làm việc của bốn Tiểu Tiên Ti. Bây giờ bên trái đã thành phong làm việc của Lam Tiểu Bố và Đằng Mạc, mà bên phải là phòng làm việc của bốn Tiểu Tiên Ti.

Vừa tiến vào trong phòng làm việc Đằng Mạc đã sắp xếp cho mình, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu rõ, thập nhất vương tử của Tiên ĐÌnh Vưng này đã bỏ ra một cái vốn lớn. Toàn bộ động phủ đều được chế tạo từ Tụ Linh Tiên Mộc, động phủ xa hoa, rộng rãi mà không tục khí, tiên linh khí nồng đậm vờn quanh trong động phủ, vừa nhìn là biết phía dưới có cắm Tiên Linh mạch. KHông chỉ như vậy, trong động phủ còn có một phòng luyện đan chuyên dụng.

“ĐẠi Tiên Ti còn cắm một đầu Tiên Linh mạch dưới này sao?” Lam Tiểu Bố cảm nhận được cấp bậc của Tiên Linh mạch này còn cao hơn Tiên Linh mạch thượng phẩm của hắn, chẳng lẽ đây là Tiên Linh mạch cực phẩm sao?

Đằng Mạc gật đầu, “ĐÚng vậy, ta cũng không giàu có gì, chỉ có một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm khiếm khuyết, sau đó thì cắm xuống phía dưới Cấm Tiên Ti, đầu Tiên Linh mạch này chủ yếu là để ngươi dùng tu luyện, bây giờ tu vi của ta không thể tăng cao trong thời gian ngắn được, cũng không cần quá nhiều tiên linh khí.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn đem theo mười đầu Tiên Linh mạch trong nhẫn, bây giờ xem ra, hắn quả nhiên đoán không sai. Linh Vi Tiên Vực bị quy tắc thiên địa giới hạn, hắn lấy được Tiên Linh mạch thượng phẩm, nhưng so với ở đâu cũng chỉ tương đương với Tiên Linh mạch trung phẩm mà thôi. Còn Tiên Linh mạch trung phẩm, chắc hẳn chỉ tương đương với Tiên Linh mạch hạ phẩm.

Lam Tiểu Bố biết Đằng Mạc tìm mình nhất định có chuyện, dứt khoát nói, “Đằng tiên ti mời đến đây ngồi một chút, chỗ ta vừa hay có được một ít Tiên Linh Trà.”

Sau khi mời Đằng Mạc vào động phủ xong, Lam Tiểu Bố lấy Khiết Phong Trà ra, rót cho Đằng Mạc một chén.

“Trà ngon.” Đằng Mạc uống một ngụm Khiết Phong Trà thì khen một câu.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, Khiết Phong Trà chỉ có thể xem là tạm được mà thôi, ở Ma Huyền Tiên Vực không được tính là trà tốt gì.

“Đại Tiên Ti có chuyện gì cần ta giúp sao?” Lam Tiểu Bố không vòng vo nữa, nếu giúp được thì trực tiếp nói được, không thể giúp thì đường ai nấy đi vậy.

Đằng Mạc quả thật là Đại Tiên Ti, nhưng hắn cũng có một ti chủ làm hậu trường cho mình, Đằng Mạc cũng chẳng thể nào bắt được hắn. Còn chức vị Tiểu Tiên Ti này, hắn còn không coi trọng đâu. Chỗ tốt duy nhất ở đây là sống tự do tự tại , đương nhiên còn cả đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Mộc cực phẩm chưa đến tay kia cũng là trọng điểm.

Trước đó hắn vẫn luôn không đi tìm Biện Vu Phong, cũng là do thực lực không đủ, bây giờ hắn đã là Đại Ất Tiên tầng bốn, có thể đi tìm con hàng kia được rồi.

Đằng Mạc nghiêm mặt nói, “Chắc hẳn Lam tiên ti cũng biết, Thăng Tinh Tiên Đình ta muốn tham gia cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, cuộc thi đấu lần này rất quan trọng đối với ta. Trước đó ta không có hi vọng gì, chỉ có thể làm một con cá muối, bây giờ có một chút hy vọng, ta không muốn từ bỏ.”

Cuộc thi đấu đan dược có quan trọng hay không, vậy thì phải xem nó có ảnh hưởng lớn đến hắn hay không. Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn đang chờ Đằng Mạc giải thích.

Mặc dù khoảng thời gian đến Cấm Tiên Ti không dài, nhưng Đằng Mạc đã sớm nghe ngóng mọi chuyện về Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố tiến vào Cấm Tiên Ti là nhờ quan hệ tìm đến Kim Bất Kiều, sau đó trở thành tiên tào. Sau đó chỉ ngắn ngủi mấy tháng, Lam Tiểu Bố đã thả Cúc Tú Nhược làm mồi câu, phá bản án phường thị Ô Mỗ, tiện thể đánh đổ Cảnh Vương tiên phủ, sau đó thuận lý thành chương mà trở thành Tiểu Tiên Ti.

Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ là một Tiểu Tiên Ti, nhưng mà đến Tiểu Tiên Ti già nhất ở đây là Tề Vân Thư cũng nghe theo lời Lam Tiểu Bố nói. Bởi vậy có thể thấy được, Lam Tiểu Bố không phải là người tầm thường.

Chính vì đã điều tra Lam Tiểu Bố, Đằng Mạc quyết định thành khẩn nói rõ nhu cầu của chính mình, không nên giở thủ đoạn đối nghịch với Lam Tiểu Bố. Bản án phường thị Ô Mỗ nhìn thì có vẻ như trùng hợp được Lam Tiểu Bố phá giải, nhưng Đằng Mạc sẽ không cho là như vậy. Nào có nhiều chuyện trùng hợp như thế? Cho dù là trùng hợp hay là do cố tình thúc đẩy. Cho dù là mưu đồ hay gì khác, đều là một loại thực lực.

“Tiên Đình Vương của Thăng Tinh Tiên Đình đã đứng cảnh giới Tiên Đế, chẳng mấy chốc sẽ bế quan đột phá lên tầng cao hơn, cho nên Tiên ĐỊnh Vương hy vọng có thể truyền thừa đạo thống Tiên ĐÌnh xuống. HUynh đệ của ta có tất cả mười lăm người, sức cạnh tranh của ta vô cùng yếu ớt, thậm chí là không có sức cạnh tranh…”

Chương 529: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (1)

Nghe đến đó, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, Đằng Mạc này cũng xem như trung thực. Nếu như gia hỏa này nói hắn có đủ sức cạnh tranh, thậm chí có một đống hậu trường, cho dù có bất cứ chuyện gì hắn cũng sẽ không tham gia vào chuyện này. Hợp tác với một gia hỏa không thành thật, trong tương lai có ngày nào đó mình bị đối phương hại chết rồi mà còn không biết.

Đằng Mạc tiếp tục nói, “Tiên Đinh Vương sẽ tuyển chọn người thừa kế thông qua hai hạng, thứ nhất chính là thi đấu đan dược, thứ hai là quản lý thế giới của người phàm tục xem họ sinh sống như thế nào. Hạng giao đấu thứ hai, ta không thua bất cứ kẻ nào, chỉ có hạng mục thứ nhất là ta bất lực. Bởi vì Tiên Đan sư giỏi đã được bọn họ mời đi hết rồi, hoặc là nói những tiên đan sư kia không coi trọng ta, ta có tự mình mời cũng không thể mời được.”

“Đại Tiên Ti…”

Đằng Mạc ngăn không cho Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố, nếu như để mắt đến Đằng Mạc ta, vậy thì cứ gọi tên ta đi. Đại Tiên Ti gì chứ, nghe thật xa lạ.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến xưng hô thế nào, hỏi, “Đằng huynh, vừa rồi ngươi nói quản lý thế giới phàm tục là có ý gì?”

Đằng Mạc nghi ngờ nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, nhưng vẫn giải thích tỉ mỉ: “Giới vực của một Tiên Vực là vô biên vô hạn, không biết có bao nhiêu tinh cầu phàm nhân sinh sống. Chỉ khi nào những hành tinh phàm tục này mưa thuận gió hòa, mọi người sinh sống ấm no, mới có càng nhiều thiên tài tiến đến Tiên Vực…”

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, “Đằng huynh, ngươi nói là thế giới phàm nhân sinh sống mưa thuận gió hòa là cần đến Tiên ĐÌnh sao? Chẳng những phòng hạn phòng lụt, còn phải giúp bọn họ ăn uống no đủ sao?

Đằng Mạc trầm ngâm một chút rồi nói, “Nói đại khái như vậy thì cũng đúng, nhưng thật sự thì không chỉ có như vậy.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Những thứ này thì chỉ cần một tu sĩ hơi mạnh một chút là có thể làm được thôi, ví dụ như một tu sĩ Chân Thần cảnh, làm những chuyện này không phải rất đơn giản sao? Cần gì đến Tiên Nhân Tiên Đình đi làm chứ? Càng quan trọng hơn là, ta nghe nói thế giới phàm nhân cũng có Thiên Đạo, xuân hạ thu đông chuyển giao, sinh lão bệnh tử đều là do Thiên Đạo luân hồi, vậy thì cần gì có người can thiệp?”

Đằng Mạc thật sự không rõ vì sao Lam Tiểu Bố lại cảm thấy khó hiểu về vấn đề đơn giản này, còn nói đạo lý rõ ràng, hắn chỉ có thể giải thích, “ Chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Thứ nhất một tu sĩ Chân Thần cảnh quả thật có thể hô mưa gọi gió trong một phạm vi nhỏ mà thôi, nhưng một thế giới phàm tục rộng lớn đến mức nào chứ, cho dù có mấy vạn tu sĩ Chân Thần cảnh cũng không thể nào làm hết được.

Không nói đến chuyện không có tu sĩ nào đồng ý lãng phí thời gian đi làm loại chuyện này, cho dù có tu sĩ lãng phí thời gian làm loại chuyện này, mây mưa mà bọn họ tạo ra chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi, cho một thôn trang nhỏ có diện tích hơn mười dặm dùng vẫn còn miễn cưỡng. Chứ đừng nói là khống chế cả một thế giới phàm tục, hiểu rõ nhu cầu của cả một thế giới.

Hơn nữa pháp kỹ tạo mưa mà tu sĩ thi triển cũng không có hiệu quả rõ rệt và không thể giải quyết triệt để vấn đề, còn phá hư cân bằng trong quy tắc thiên địa, chôn xuống mầm tai họa ngầm. Ngươi ở đằng trước tạo mưa, đằng sau có thể tạo thành ngập lụt lớn hoặc đại hạn.

Về phần Thiên Đạo mà ngươi nói, quả tật có một ít thế giới phàm tục có quy tắc Thiên Đạo đầy đủ, đại đạo tuần hoàn đều có Thiên Đạo khống chế, loại thế giới phàm tục này có quá ít."

Lam Tiểu Bố nhíu mày, "Theo ta được biết, trời mưa ở thế giới phàm tục đều là do quy tắc thiên địa tự diễn biến mà thành, sao lại phải ban mưa?"

Mưa được hình thành như thế nào, Lam Tiểu Bố biết rất rõ. Trong tầng mây có một lượng lớn hơi nước, sau khi đạt đến mức độ nhất định thì trời sẽ mưa. COn có nước sẽ bốc thành hơi nước dưới ánh sáng mặt trời, hơi nước gặp lạnh ngưng tụ lại cũng sẽ hình thành mưa.

Đối với tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố này, Đằng Mạc chỉ có thể cười cười, "Tiên Đình khống chế rất nhiều chuyện của phàm tục, ta chỉ lấy chuyện ban mưa để nói cho đơn giản mà thôi, rất nhiều nơi trời mưa đều chính là diễn biến quy tắc thiên địa như ngươi nói, sẽ không cần can thiệp vào mỗi một trận mưa. Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như một nơi nào đó quanh năm không có trận mưa nào, lúc này sẽ cần có người can thiệp, nếu không sẽ tạo nên nạn đói.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vậy thì ta lại càng không hiểu, một tu chân giả không tình nguyện lãng phí thời gian đi quản lý những chuyện phàm tục bình thường này, ngươi nói xem Tiên Nhân sẽ đi quản chuyện này sao? Chỉ là vì giúp người phàm tục sinh sống tốt hơn?”

Nếu để Lam Tiểu Bố làm loại chuyện này, Lam Tiểu Bố cảm thấy không có vấn đề gì. Bản thân hắn vốn cũng là một phàm nhân, trong mắt đều cảm thấy tiên phàm bình đẳng. Cái gọi là Tiên Nhân cũng chỉ là người kích phát được tiềm năng thân thể, sống lâu hơn một chút mà thôi. Lam Tiểu Bố không tin tất cả tu tiên giả đều có ý nghĩa này, có rất nhiều Tiên Nhân vì tu luyện, thậm chí không tiếc hủy cả một tinh cầu.

Lần này Đằng Mạc do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói, “Tiểu Bố huynh đệ, có một số việc thật ra tất cả mọi người đều không biết, nhưng ta đồng ý nói cho ngươi. Ngươi biết một Tiên ĐÌnh dựa vào cái gì mà tồn tại không?”

Không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Đằng Mạc đã chủ động nói, “ Là vận may và nguyện lực. Vũ trụ Hạo Hãn, có vô cùng vô tận lực lượng thần bí. Vận may thì không thể chạm đến, nhưng lúc nào cũng xuất hiện. Vận may của Tiên Đình là do chính nó tự ngưng tụ, còn nguyện lực là do vô số người phàm tục cúng bái mà có được. Cũng có Tiên Đình gọi lực lượng này chính là lực lượng công đức. Là Tiên Nhân làm việc ở thế giới phàm tục, chẳng những có thể thu hoạch được một lượng lớn vận may và công đức cho mình, mà còn có thể củng cố vận may của Tiên Đình, tích góp nguyện lực. Trừ chuyện này ra, còn một thứ quan trọng hơn nữa…”

Chương 530: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (2)

“Là cái gì?” Lam Tiểu Bố bật thốt lên hỏi.

Cho dù không có ai nghe thấy, nhưng Đằng Mạc vẫn nhỏ giọng nói, “Một tu sĩ, khi muốn bước vào tầng cao hơn, thậm chí đạt được đến độ cao mà chưa từng có ai đạt được. Nhất định phải có được nơi ở ngưng tụ vận may đại đạo của chính mình, chỗ ở này có thể là một tông môn, có thể là một Tiên Đình, hoặc cũng có thể là cái khác. Cho dù là tồn tại dưới hình thức nào, ngươi nhất định phải có. Chắc hẳn ngươi biết, vì sao chúng ta đều muốn tranh đoạt vị trí người thừa kế Tiên Đình Vương rồi chứ?”

Lam Tiểu Bố đột nhiên hiểu rõ, khó trách sau khi hắn lấy được Vũ Trụ Duy Mô, luôn luôn muốn thành lập một tòa tiên thành, một cái tông môn, thậm chí là một cái Tiên Đình.

Hóa ra đây là vì xây dựng một nơi tập trung vận may đại đạo của chính mình, có được nơi này, tương lai hắn mới có thể bước vào tầng cao hơn.

“Nếu như bản thân không có nơi nào ngưng tụ vận may đại đạo của mình, thì cũng giống như một cái cây không có rễ, cuối cùng cũng sẽ bị sụp đổ. Người thừa kế Tiên Đình Vương, cũng có thể ngưng tụ vận may đại đạo của mình, đây là vì đại đạo tương lai của mình mà thôi. Tiểu Bố huynh đệ, nếu như tương lai của ngươi có thể thành lập một tiên môn đan đạo thuộc về mình, ta nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ.” Đằng Mạc nói những lời này, đã xem như là thành thật với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đa tạ đã chỉ bảo, ngươi nói cho ta nghe trận thi đấu đan dược này thi như thế nào đi.”

Đằng Mạc nghe thấy lời này cua Lam Tiểu Bố, mừng rỡ vô cùng, giải thích nhiều như vậy, cuối cùng cũng đã đến vấn đề chính.

“Lần này cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực vô cùng quan trọng, trước đó trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn cũng là vì cơ hội lần này. Chỉ cần Vĩnh Ngọc Đan Môn có thể lọt vào top 10, sẽ có cơ hội tấn cấp lên thành tiên môn cấp bảy, đồng thời có được một lượng lớn khen thưởng và bí cảnh. Những cái này còn chưa tính, còn có cơ hội đại diện cho Thăng Tinh Tiên Đình ta tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực. Nếu như lại lọt vào top đầu, vậy thì khen thưởng sẽ càng phong phú hơn.”

KHó trách Tiêu Việt Thủy lại coi trọng lần thi đấu đan dược này như vậy, hóa ra là muốn tấn cấp Vĩnh Ngọc Đan Môn thành tông môn cấp bảy.

Đằng Mạc tiếp tục nói, “Mười lăm đứa con trai Tiên Đình Vương chúng ta, bây giờ chỉ còn lại mười bốn. Chỉ cần đại diện cho Thăng Tinh Tiên Đình tham gia cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, đồng thời có được thành tích, sẽ có cơ hội trở thành người thừa kế Tiên Đình Vương.”

Lam Tiểu Bố hỏi, “Vậy ta có thể tham gia cuộc thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình trước hay không, sau khi tuyển chọn ra rồi mới có thể đại diện cho nguoi tham gia cuộc thi ở Ma Huyền Tiên Vực?”

“KHông phải, là con trai của Tiên Đình Vương, chúng ta đều có tư cách trực tiếp tham gia cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, nhưng mà mỗi người chỉ có thể chọn hai Tiên Đan sư. Bởi vì ta không được coi trọng, cho đến bây giờ vẫn chưa chọn được tiên đan sư có thể dự thi.” Đằng Mạc thở dài nói, chính vì không thể chọn được, hắn mới nghĩ đến Vĩnh Ngọc Đan Môn mà người khác không để tâm đến.

“Tiên đan sư tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực cần những yêu cầu nào?”

“Chỉ cần tuổi tác không quá 100.000 thì có thể tham gia.”

Đằng Mạc nói xong thì lại cảm thấy không đủ, lập tức bổ sung: “Hạng nhất cuộc thi đấu Ma Huyền Tiên Vực sẽ nhận được một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa. Trừ cái đó ra, nghe nói còn có thể nhận được một đan lô Hậu Thiên Linh Bảo. Nghe đồn khi đan lô này xuất hiện, ai cũng khao khát muốn có đan lô này, chỉ tiếc rằng đan lô chỉ có một cái nên dứt khoát dùng nó làm phần thưởng cho hạng nhất lần thi đấu này. Đúng rồi, còn có một tiểu thế giới.”

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Đằng huynh, trận thi đấu đan dược này ta tham gia, chừng nào bắt đầu thi đấu thì ngươi nói cho ta biết.”

Có nhiều thứ tốt như vậy mà không đi lấy, chẳng khác nào đồ ngốc mà.

Đằng Mạc vô cùng vui mừng, “Còn một năm rưỡi nữa, trong khoảng thời gian này là lúc diễn ra thi đấu đan dược trong nội bộ các đại Tiên Đình. Tiểu Bố huynh đệ có thể tận dụng khoảng thời gian này để nâng cao trình độ Đan Đạo của mình lên một chút, nếu như ngươi cần tiên linh thảo gì, cứ việc nói cho ta biết.”

“Vậy thì đa tạ, tiên linh thảo thì ta vẫn còn một ít. Nếu như Đằng huynh có thể lấy giúp ta một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh, vậy thì không còn gì tốt bằng.” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói. Trong lòng hắn đang lo lắng cho tiên diễm của mình, tiên diễm của hắn chỉ mới là cấp ba. Muốn luyện chế ra được tiên đan cấp bảy, tốt nhất thì tiên diễm phải là cấp năm hoặc cấp sáu.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Đằng Mạc có chút xấu hổ, “Cái này thì ta thật sự không lấy được.”

Trong lòng của hắn cũng chỉ có thể câm nín, Hỏa Bản Nguyên Tinh? Đừng nói là hắn, cho dù là cha của hắn chỉ sợ cũng không thể lấy ra được. Lam Tiểu Bố thật sự rất thông hiểu công phu sư tử ngoạm mà.

Lam Tiểu Bố cũng đoán được thứ này khó mà lấy được, hắn cũng không để ý, “Đã như vậy thì quên đi. Ta dự định ở đây bế quan một khoảng thời gian, đúng rồi, sao không nhìn thấy Giản tiên tào và Quảng tiên ti đâu vây?”

Đằng Mạc vội vàng nói, “Quảng tiên ti đi tra một vụ án, Giản tiên tào đi cùng với hắn rồi. Lam tiên ti, ngươi cứ bế quan đi, đến lúc đó ta báo cho ngươi biết là được.”

“Vậy đa tạ Đằng huynh.” Lam Tiểu Bố cảm tạ.

Đằng Mạc cũng đứng dậy cáo từ.

Có Đại Tiên Đan Sư như Lam Tiểu Bố, hắn sẽ có cơ hội. Chỉ cần thành tích của Lam Tiểu Bố không kém hơn mấy người của những huynh đệ của hắn, vậy thì hắn cũng có thể kéo điểm lên từ những mặt khác.

Tìm đến Lam Tiểu Bố còn vì một mục đích khác, hắn muốn nói cho cha hắn biết. Đằng Mạc hắn cho dù có hi vọng xa vời, cũng không từ bỏ quyền thừa kế. Không chỉ như vậy, còn có thể tìm được một Đại Tiên Đan Sư như Lam Tiểu Bố.

Sau khi Đằng Mạc rời đi, Lam Tiểu Bố kiểm tra cấm chế trong động phủ của mình một chút, những cấp chế này đều là cấp ba đến cấp bốn, có thể nói là bình thường. Mục đích hắn kiểm tra chủ yếu là muốn nhìn thử xem ở đây có cấm chế giám sát hay không.

Chương 531: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (1)

Kết quả kiểm tra khiến Lam Tiểu Bố yên tâm hơn, không có bất cứ cấm chế giám sát nào cả, chỉ là cấm chế và hộ trận ở đây quá kém. Hắn không chút do dự bỏ hết những cấm chế và hộ trận này đi, sau đó bố trí tiên trận Phòng Ngự, Giảo Sát tiên trận cấp sáu. Bên ngoài tiên trận Phòng Ngự cấp sáu này, Lam Tiểu Bố lại bố trí mấy tiên trận cấp ba.

Làm xong hết những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới lấy ấn ký mà Biện Vu Phong đã hạ trên người mình ra. Trước đó tu vi của hắn quá thấp, chỉ có thể tách ấn ký này từ trên người xuống, nhưng không thể kiểm tra nó. Bây giờ hắn đã là Đại Ất Tiên tầng bốn, hoàn toàn có thể kiểm tra ấn ký này.

Vì không để Biện Vu Phong phát hiện ra, thần niệm của Lam Tiểu Bố cẩn thận xâm nhập vào trong ấn ký. Tuy Lam Tiểu Bố chỉ mới là Đại Ất Tiên tầng bốn, nhưng thần niệm của hắn tuyệt đối mạnh hơn Biện Vu Phong rất nhiều. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã bắt được tin tức trong ấn ký thần niệm của Biện Vu Phong.

“Người này là tiên tào cấp một của Cấm Tiên Ti…”

Trong ấn ký thần niệm chỉ có một ít tin tức, ý này thì Lam Tiểu Bố hiểu được. Đây là nói hắn chỉ là một tiên tào cấp một mà thôi. Nhưng hạ ấn ký thần niệm này, để lại tin tức này có mục đích là gì? CHẳng lẽ chỉ để nói cho người khác biết, Lam Tiểu Bố hắn chỉ là một tiên tào cấp một thôi sao? Lý do này quá hoang đường.

Có lẽ còn có khả năng này, đồng bọn của Biện Vu Phong không biết chuyện Biện Vu Phong đã bị Cấm Tiên Ti bắt lại, Biện Vu Phong hạ ấn ký thần niệm trên người hắn là để báo cho đồng bọn của hắn ta biết, bây giờ hắn ta đang bị giam trong Cấm Tiên Ti, mà mình là tiên tào cấp một này có thể gặp được Biện Vu Phong. Nếu là như vậy thì chuyện này có thể giải thích được.

Chắc là vì lý do này.

Lam Tiểu Bố lại gắn ấn ký thần niệm này lên người mình, sau đó rời khỏi Cấm Tiên Ti. Hắn định đi rêu rao khắp chốn, tốt nhất là có thể để đồng bọn của Biện Vu Phong nhìn thấy mình. Vì không để Cấm Tiên Ti biết, Lam Tiểu Bố còn cố ý huyễn hóa thành Ngôn thừa Kiếm, trang chủ của tiên trang Ngôn thị.

Lam Tiểu Bố đi xung quanh mấy phường thị lớn nhỏ trước, hắn ở trong các phường thị lớn đi vòng vo một vòng, cũng chẳng thấy ai đến tìm hắn. Lâm vào đường cùng, Lam Tiểu Bố lại tiến về Thiên Giang tiên thành. Thiên Giang tiên thành là tiên thành lớn nhất ở Giang Diễn Tiên đạo, nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ các phương tụ tập, người tới lui vô cùng tấp nập.

Lam Tiểu Bố nhàm chán vòng vo vài vòng ở Thiên Giang tiên thành xong, cũng không có người nào chú ý đến ấn ký trên người hắn, điều này khiên Lam Tiểu Bố rất thất vọng. Bằng hữu của tên Biện Vu Phong kia chẳng đáng tin cậy chút nào, hắn đã đi ra khoe khoang như vậy rồi mà đến bây giờ vẫn không phát hiện ra hắn sao?

Đi sang hướng đông rồi vòng sang hướng tây, lãng phí hơn mời ngày, Lam Tiểu Bố quyết định quay về hỏi Biện Vu Phong một chút. Tiến vào Cấm Tiên Ti, hắn cũng không tin không thể hỏi ra đươc đầu Tiên Linh mạch thuộc tính mộc cực phẩm kia đang ở trên người ai.

Một tiếng nhạc êm tai truyền đến, Lam Tiểu Bố còn đang đi dạo trên đường phố cũng bị hấp dẫn. Sau đó hắn lập tức nhìn thấy tám tiên nữ xinh đẹp đứng xung quanh một cái tiên liễn, bên trên tiên liễn là một nữ tử đang ngồi.

Lam Tiểu Bố không phải là người chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, cho dù là Lạc Thải Tư hay là Liễu Ly, cũng là nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Bởi vì Lạc Thải Tư chưa từng tu luyện, vẻ đẹp còn chưa được hiện ra rõ nét như Tiên Nhân. Nhưng nữ nhân trước mắt này, Lam Tiểu Bố thừa nhận chính là người xinh đẹp nhất mà mình nhìn thấy.

Nhìn từ góc cạnh nào, gương mặt kia đều mang một loại thần thái khiến những nữ nhân khác chỉ có thể hâm mộ cả đời. Cho dù là ngồi, dáng người uyển chuyển kia đã tự động hình thành trong đầu của mỗi người, đây là một loại vẻ đẹp không thể nào bắt bẻ được.

Lam Tiểu Bố là một người đứng xem, rõ ràng còn đứng cách rất xa nữ tử kia, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được nữ tử xinh đẹp kia đang cười với hắn.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố khẳng định công pháp mà nữ nhân này tu luyện tuyệt đối không bình thường.

“Đây là con gái thứ tám của Tiên Đình Vương Thăng Tinh Tiên Đình, Đằng Mạn Nhi. Ngươi cũng đừng cho rằng nàng chỉ xinh đẹp, ưu điểm lớn nhất của nàng không phải là dung mạo. Đương nhiên, nàng quả thật rất xinh đẹp, nàng là đệ nhất mỹ nữ của Thăng Tinh Tiên Đình đấy.” Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy người vừa nói chuyện là một nam tử trung niên xấu xí, tu vi chắc hẳn là Đại Ất Tiên hậu kỳ.

“Ưu điểm lớn nhất của nàng là gì…” Lam Tiểu Bố theo bản năng hỏi thăm một câu, nhưng mà hắn đột ngột dừng lại, trong lòng thầm nghĩ, cái tên vương bát đản này cuối cùng cũng đến rồi.

Bởi vì lúc này hắn cảm nhận được ấn ký thần niệm mà Biện Vu Phong hạ trên người mình bỗng nhiên nhúc nhích, rất rõ ràng người nam tử trung niên đang nói chuyện với hắn này đã gỡ ấn ký thần niệm trên người hắn xuống. Không chỉ như vậy, đối phương lại hạ một ấn ký thần niệm mới trên người hắn.

Sau khi mang ấn ký thần niệm đi, nam tử trung niên kia tựa như càng vui vẻ hơn, cười he he nói, “Nàng là một Đại Tiên Đan Sư đỉnh cấp, có thể nói toàn bộ Thăng Tinh Tiên Đình này không có ai có thiên phú Đan Đạo vượt qua nàng. Nàng đã bước nửa bước vào hàng ngũ Tiên Đan Vương cấp bảy rồi, được Tiên Đình Vương vô cùng chiều chuộng. Cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực lần này, nàng nhất định sẽ tham gia.”

“Lợi hại, thật sự là lợi hại.” Lam Tiểu Bố vừa nói, vừa âm thầm hạ ấn ký thần niệm lên người đối phương.

Tiên liễn đi qua, bản thân Lam Tiểu Bố cảm thán một chút, sau đó mới xoay người rời đi. Lam Tiểu Bố khẳng định, đối phương sẽ đi theo hắn ra khỏi thành.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hắn chỉ vừa đi được một đoạn, một nữ tử xinh đẹp mặc váy xanh đã ngăn hắn lại.

Chương 532: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (2)

Nữ tử này hắn biết, làm một trong tám thị nữ bên cạnh cái tiên liễn kia.

“Tỷ tỷ có chuyện gì không?” Lam Tiểu Bố lập tức lộ vẻ tươi cười nói.

Nữ tử váy xanh mỉm cười, “Miệng thật là ngọt, tiểu thư nhà ta cảm thấy ngươi không tầm thường, mời ngươi đến tham gia buổi yến hội tiên quả tổ chức vào đêm nay ở Thiên Giang tiên thành.”

Nói xong, nữ tử váy xanh kia lấy một thiếp mời thoang thảng mùi hương đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thụ sủng nhược kinh nhận thiếp mời, luôn miệng nói, “Đa tạ tiên tử đã mời, ta nhất định sẽ đến.”

“Ha ha…” Nữ tử váy xanh cười một tiếng, sau đó quay người nhanh chóng rời đi.

Chờ nữ tử váy xanh đã đi xa, Lam Tiểu Bố mới tiện tay ném thiếp mời vào trong nhẫn của mình. Đi tham gia yến hội tiên quả của một nữ nhân, hắn được gì sao? Hơn nữa lúc này không phải là dáng vẻ vốn có của hắn, cũng không có cái gì phải lo lắng cả.

Rời khỏi Thiên Giang tiên thành, Lam Tiểu Bố vừa định lấy Tiên khí phi hành của mình ra, đã cảm nhận được ấn ký thần niệm của mình xuất hiện gần đó. Lam Tiểu Bố không chút do dự, khởi động tiên khí phi hành, rời xa Thiên Giang tiên thành.

Lam Tiểu Bố đi cũng không nhanh, hắn chọn đi về phía khá vắng vẻ. Một lúc lâu sau, tiên thuyền đi theo ở phía sau lập tức tăng tốc, rất nhanh đã cản đường đi của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng phit huyền lại, ra vẻ khó hiểu nhìn nam tử xấu xí đang đuổi theo mình. “Đạo hữu có ý gì vậy?”

Nam tử xấu xí cười ha ha, “Có ý gì à, chẳng lẽ không phải ngươi cố ý dẫn ta đến đây sao?”

Lam Tiểu Bố cất tiên thuyền đi, trong lòng thầm than, “Hắn quả thật đã làm quá mức lộ liễu rồi, mang theo thần niệm hối hả ngược xuôi, quả nhiên bị người ta phát hiện.”

“Ta tên là Phủ Huân, đây là bằng hữu của ta, Cửu Đình Toàn Mộc…”

Khi Phủ Huân vừa dứt lời, một người nam tử có vóc người trung đẳng, tướng mạo bình thường đột ngột xuất hiện cách Lam Tiểu Bố không xa.

Đây là truyền tống tạm thời mà đến? Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm khen, cách hay. Tên Cửu Đình Toàn Mộc này thoạt nhìn là một Đại CHí Tiên sơ kỳ, thực lực mạnh hơn hắn.

Cửu Đình Toàn Mộc vừa đến, đã lập tức đánh giá Lam Tiểu Bố, sau đó cười he he nói, “Ngươi dẫn Phủ Huân đến đây, chắc hẳn cho rằng mình có thể nghiền ép Phủ Huân nhỉ?”

Lam Tiểu Bố xua tay, “Ta không hiểu các ngươi nói vậy là ý gì cả.”

Đồng thời, thần niệm Lam Tiểu Bố bắt đầu tạo dựng trận văn hư không, hắn bố trí một vài trận văn Khốn Tiên. Hắn không hy vọng trận văn của mình có thể giúp hắn chiến đấu nhiều, mà chỉ hi vọng có hai cái KHốn Tiên trận văn này, đối phương sẽ không thể trốn thoát trong nháy mắt được.

Mặc dù hắn chỉ mới là Đại Ất Tiên trung kỳ, nhưng mà tiên nguyên của hắn đã được áp súc lại. Hai người trước mắt này lại khinh thường hắn, chỉ cần ra đòn bất ngờ xử lý một trong hai tên là được rồi.

Phủ Huân từ tốn nói, “Mọi người cũng đừng giả bộ nữa, Biện Vu Phong hạ ấn ký thần niệm trên người ngươi, nhưng ấn ký thần niệm này đã từng bị gỡ xuống. Không chỉ như vậy, ngươi còn mang theo ấn ký thần niệm này đi ra đi vào các đại tiên thành, phường thị, cho rằng chúng ta là bọn ngớ ngẩn à?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Các ngươi chính là đồ ngớ ngẩn, không phải sao. Các ngươi đã đến đây cả rồi. Nếu đã tới, vậy ăn một kích của ta trước đi.”

Trong lúc nói chuyện, trường kích của Lam Tiểu Bố đã đánh về phía Cửu Đình Toàn Mộc.

Cửu Đình Toàn Mộc cười lạnh một tiếng, “Đã biết là ngươi định đánh lén ta mà.”

Trong lúc nói chuyện, hắn đã lấy ra một cái phương ấn cực kỳ to lớn. Dưới sự tăng cường của tiên nguyên Đại Chí Tiên, phương ấn này tràn ra sát khí quét sạch hơn trăm dặm, bọc lấy khí thế bàng bạc đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Cửu Đình Toàn Mộc hoàn toàn không nói mò, thật sự là hắn đã đoán ra được thực lực Đại Ất Tiên của Lam Tiểu Bố, bọn hắn sớm ngăn Lam Tiểu Bố lại, trên thực tế là vì không để Lam Tiểu Bố bắt Phủ Huân đến một nơi bất lợi đối với bọn hắn. Bây giờ Lam Tiểu Bố bị bọn họ ngăn lại, nếu như đổi bọn họ thành Lam Tiểu Bố, nhất định sẽ đánh lén trước, để kẻ có thực lực mạnh mất đi sức chiến đấu, nếu có thể xử lý được thì càng tốt.

Cùng lúc đó, Phủ Huân cũng ra tay. Lam Tiểu Bố có ý định đánh lén Cửu Đình Toàn Mộc đã ra tay, vậy thì hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được chứ?

Khi bọn họ làm cướp đường, có trường hợp nào mà chưa từng gặp qua? Mấy người liên thủ lại thì ngay cả Đại La Tiên cũng đã từng đánh qua. Loại tiểu gia hỏa miệng còn hôi sữa như Lam Tiểu Bố, bất cứ ai trong bọn hắn cũng đều có thể xử lý dễ như trở bàn tay.

Nhưng trên mặt Phủ Huân nhanh chóng lộ ra vẻ kinh hoảng, vừa rồi rõ ràng hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh lén Cửu Đình Toàn Mộc, Cửu Đình Toàn Mộc cũng đoán rằng Lam Tiểu Bố sẽ đánh lén hắn, nhưng khi hắn lấy pháp bảo ra chuẩn bị ra tay, một kích này của Lam Tiểu Bố lại khóa chặt mọi sinh cơ trên người hắn.

Người mà Lam Tiểu Bố đánh lén không phải là Cửu Đình Toàn Mộc, mà là Phủ Huân hắn.

“Dừng lại…” Phủ Huân vừa la được vài chữ, Thất âm Kích đã xé rách đan điền của hắn, Phủ Huân tựa như một cái bao vải rách ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run.

Oanh! Cho đến giờ phút này cự ấn của Cửu Đình Toàn Mộc mới ầm vang rơi xuống, tạo ra một cái lỗ sâu hoắm tại nơi mà Lam Tiểu Bố đang đứng, chỉ là chẳng gây ra chút tổn thương nào cho Lam Tiểu Bố.

“Thần thông không gian, đây là thần thông không gian…” Phủ Huân tự lẩm bẩm, hắn biết mình xong đời rồi.

Một Đại Ất Tiên mà ngay cả thần thông không gian cũng biết, hơn nữa thao tác đối chiến cũng nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Cửu Đình Toàn Mộc ngừng động tác lại, hắn cũng đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố. Thần thông không gian? Đây không phải là loại thần thông mà phải Tiên Tôn, thậm chí là Tiên Đế mới có thể chạm đến hay sao?

Chương 533: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (1)

Lam Tiểu Bố lập ra mấy đạo cấm chế khóa Phủ Huân xong, không để ý đên Phủ Huân nữa, lần này thần niệm của hắn khóa chặt Cửu Đình Toàn Mộc.

Chính mình dùng đòn sát thủ thần thông Vô Giới đánh lén một Đại Ất Tiên hậu kỳ nho nhỏ, thật sự là dùng dao mổ trâu đi mổ gà. Hắn dùng môn thần thông mạnh nhất này, một là vì không muốn hai mặt gặp địch, còn lý do nữa là không muốn Cửu Đình Toàn Mộc chạy trốn.

“Ngươi cũng là Đại Chí Tiên?” Cửu Đình Toàn Mộc nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng một đạo thần thông đã có thể chế phục Phủ Huân, trong lòng đã sớm không muốn đấu với Lam Tiểu Bố nữa. Hoặc là nói hắn cảm thấy khiếp sợ.

Loại cướp đường như bọn hắn có kiến thức vô cùng rộng rãi, sao có thể không biết một Đại CHí Tiên biết thần thông không gian thì lợi hại đến mức nào? Cho dù Lam Tiểu Bố không phải là Đại Chí Tiên, hắn cũng không dám ra tay với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vừa khắc họa hư Không Khốn Tiên Trận vừa nói, “Tu vi của ta là gì không quan trọng, quan trọng là hôm nay ta tìm bọn ngươi đến đây là có chuyện.”

“Thật xin lỗi, thứ lỗi cho ta khó mà đáp ứng.” Cửu Đình Toàn Mộc vừa nói chuyện, thân hình của hắn lập tức nhạt đi.

Lam Tiểu Bố tựa như không nhìn thấy, Thất âm Kích trong tay lại vung lên, cuốn theo một đạo kích mang.

Rõ ràng là một đạo kích mang, nhưng lại như có thiên quân vạn mã giáp công, kích âm ngân lên, biến vùng không gian này thành một vùng đất chết chóc.

Cả người của Cửu Đình Toàn Mộc như bị một bức tường vô hình cản lại, lại trở nên rõ ràng, trên mặt Cửu Đình Toàn Mộc lộ ra vẻ sợ hãi, “Ẩn trận…”

Giờ phút này Cửu Đình Toàn Mộc làm gì còn nghĩ đến chuyện chạy thoát? Hắn lấy ra pháp bảo của mình định phá vòng vây ra ngoài. Cho dù có Ẩn nặc KHốn Tiên trận, hắn cứ mạnh mẽ phá vỡ là có thể mở ra, nhưng hắn biết hắn sẽ không có thời gian đi đập cái khốn trận này.

Đúng như những gì Cửu Đình Toàn Mộc đoán, khi mất đi tiên cơ, hắn đã cảm nhận được mình bị khí thế sát phạt vô cùng vô tận bao trùm, có thể bị xử lý bất cứ lúc nào.

Kích âm nổ tung tựa như tiếng kêu than khi đứt từng đoạn ruột, trong lòng Cửu Đình Toàn Mộc thoáng tuyệt vọng, chỉ có thể liều mạng lấy pháp bảo của mình ra.

Trường kích chém ngang chín vạn dặm! Đạo âm cuốn theo lực lượng như có thể chém đôi Tiên vực xé mở hết tất cả phòng ngự của Cửu Đình Toàn Mộc, thậm chí còn trực tiếp phá vỡ Hư KHông KHốn Tiên Trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí trước đó.

Oanh! Một cái đáy sâu vạn trượng bị Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố bổ ra, cự ấn của Cửu Đình Toàn Mộc bị đánh bay, Cửu Đình Toàn Mộc bị trường kích xé thành hai nửa. Đờ đẫn nằm trong hố sâu, trong mắt đều là tuyệt vọng.

Lam Tiểu Bố nhìn lại Thất âm Kích của mình một chút, lại nhìn Cửu Đình Toàn Mộc đang nằm trong hố sau và Phủ Huân nằm cách đó không xa, sau đó nói một câu khiến hai người kia suýt chút nữa hộc máu, “Chuyện này, có phải ta đã coi trọng các ngươi quá rồi không?”

Trời đất chứng giám, Lam Tiểu Bố thật sự không có ý mỉa mai đối phương.

Hắn nghĩ mình chỉ mới là Đại Ất Tiên trung kỳ, đối phương lại là một

Đại Ất Tiên hậu kỳ và một Đại Chí Tiên sơ kỳ, hắn nhất định phải dốc toàn lực ứng phó. Lỡ đâu một khi thất thủ, trộm gà không được còn mất nắm gạo, vậy thì sẽ thật buồn cười.

Cho nên vừa ra tay hắn đã dùng đòn sát thủ mạnh nhất của mình là thần thông không gian Vô Giới đánh Phủ Huân trọng thương, bởi vì thần thông không gian đã dọa Cửu Đình Toàn Mộc sợ hãi, cho nên Cửu Đình Toàn Mộc không có chút ý chí chiến đấu mà xoay người bỏ chạy. Kết quả bị Hư KHông KHốn Tiên Trận của Lam Tiểu Bố cản lại, sau khi mất đi tiên cơ, lại bị một đại thần thông Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố chém thành hai nửa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ được năng lực chiến đấu của mình, Đại Chí Tiên chắc hẳn không thể uy hiếp được mình. Cái Trường Sinh Quyết này thật quá tốt, hắn chỉ mới là Đại Ất Tiên tầng bốn, chỉ cần tiên nguyên đã ngưng luyện là có thể nhanh chóng hạ gục được Đại Chí Tiên sơ kỳ. CHo dù có mượn nhờ vào Hư không khốn sát tiên trận, nhưng đó cũng là chuyện trong giây lát.

“Ngươi là Đại La Kim Tiên…” Phủ Huân sợ hãi nhìn Lam Tiểu Bố, Cửu Đình Toàn Mộc ở bên kia thì hoàn toàn chẳng muốn cố gắng chữa thương cho mình, hắn đoán Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cho hắn, đã như vậy thì làm gì cũng vô dụng.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái ghế ngồi xuống, không nhanh không chậm nói, “Các ngươi cũng biết là các ngươi chết chắc rồi. Ta vốn định khiến các ngươi thần hồn tiêu tán, nhưng ta nghĩ làm người nên chừa một con đường lui, cho phép các ngươi luân hồi. Đương nhiên luân hồi cũng phải có điều kiện, nhất định phải trả lời ta một vấn đề, hơn nữa vấn đề này nhất định phải hữu dụng với ta mới được. Nếu không thì các ngươi cứ đợi thần hồn bị tiêu tán đi.”

Thật là tàn nhẫn mà, cho dù là Phủ Huân hay Cửu Đình Toàn Mộc đều âm thầm hối hận trong lòng. Nếu sớm biết Lam Tiểu Bố cố ý câu cá, bọn hắn cần gì phải tham thứ trên người Biện Vu Phong chứ?

Thấy hai người đều không nói chuyện, Lam Tiểu Bố hỏi, "Mấy người các ngươi ở bên ngoài Thiên Uẩn tiên thành giết Trị Phong An cướp lấy một đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Mộc cực phẩm, bây giờ ta muốn biết đầu Tiên Linh mạch ấy đang ở chỗ của ai?"

Phủ Huân nói, "Cái Tiên Linh mạch ấy quả thật là do chúng ta hợp sức với nhau cướp được, nhưng Tiên Linh mạch đã bị Biện Vu Phong lấy đi. Bởi vì Biện Vu Phong là người sòng phẳng, cho nên không lập tức chia đồ ra, đều tạm thời để ở chỗ hắn trước, sau đó mới phân chia sau. Sau đó thì chúng ta không có tin tức của Biện Vu Phong nữa, nhìn thấy ngươi, chúng ta mới biết được Biện Vu Phong đã bị Cấm Tiên Ti bắt được."

Lam Tiểu Bố sửng sốt, suy nghĩ cả nửa ngày cuối cùng lại có được tin tức vô dụng này. Khó trách Biện Vu Phong tin tưởng Phủ Huân và Cửu Đình Toàn Mộc sẽ cứu hắn, hóa ra đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Mộc cực phẩm kia đang ở trên người hắn.

Chương 534: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (2)

Xem ra đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Mộc này không có duyên với hắn rồi, nếu đầu Tiên Linh mạch cực phẩm kia ở trên người Biện Vu Phong, vậy nhất định sẽ bị Cấm Tiên Ti tìm được. Cấm Tiên Ti tịch thu, hắn làm gì còn cơ hội nữa?

"Các ngươi không còn giá trị gì nữa." Lam Tiểu Bố vươn tay ra, định lấy hỏa diễm đốt hai người này thành tro.

Phủ Huân đột nhiên la lên, "Vị đạo hữu này, vừa rồi ta đã trả lời vấn đề của ngươi, có thể cho phép ta được luân hồi hay không?”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi trả lời vấn đề này rồi có tác dụng gì đâu chứ? Ngươi là một tên cướp đường đã làm hại vô số tu sĩ vô tội, lại không có cống hiến gì cho Bố gia, còn muốn luân hồi? BỐ gia nói cho ngươi biết, đừng mong có thể đầu thai nữa. Đương nhiên, nếu như người có thể cho ta một viên Bản Nguyên Thạch thuộc tính Hỏa, nói không chừng ta sẽ tha cho mạng chó của ngươi đấy.”

Phủ HUân vội vàng nói, “Bố gia, mặc dù ta không có Hỏa Bản Nguyên Tinh, nhưng ta biết một nơi có thứ có thể giúp tiên diễm thăng cấp, đó là một viên Địa Tâm Viêm Tinh.”

Phủ Huân vô cùng khôn khéo, Lam Tiểu Bố cần Hỏa Bản Nguyên Tinh, vậy thì rất có thể là có hỏa diễm cần tấn cấp hoặc niết bàn.

Mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, Địa Tâm Viêm Tinh mặc dù không thể sánh bằng Hỏa Bản Nguyên Tinh, nhưng nhất định có thể tấn cấp tiên diễm lên cấp bốn.

“Nói ra ta có thể cho ngươi đi luân hồi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã dùng một đạo hỏa diễm bao trùm cả người Cửu Đình Toàn Mộc.

Phủ Huân ở một bên nhìn thấy mà hoảng sợ run lẩy bẩy, kiểu chết này rõ ràng là thần hồn tiêu tán mà.

“Địa Tâm Viêm Tinh ở trong Tịch Đình thương hội, Tịch Đình thương hội ở ngay trong Thiên Uẩn tiên thành. Người có được viên Địa Tâm Viêm Tinh này là một tán tu, hắn chỉ có tu vi Đại Ất Tiên, lại ngụy trang thành một Tiên Vương tiến vào trong Tịch Đình thương hội muốn bán đấu giá viên Địa Tâm Viêm Tinh này ra ngoài, nhưng không ngờ đã bị Tịch Đình thương hội nhìn thấu, cuối cùng bỏ lại mạng nhỏ trong thương hội.” Phủ Huân nhanh chóng nói xong.

“Làm sao ngươi biết được chuyện này?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phủ Huân nhanh chóng giải thích: “Chúng ta là cướp đường, phải biết trên người ai có đồ tốt. Cho nên chúng ta đã lén bố trí rất nhiều cấm chế giám sát bên trong các thương hội, đối với các loại ấn ký cũng rất tinh tường.”

Điều này thì Lam Tiểu Bố tin, nếu như đối phương không quen thuộc ấn ký thần niệm, vậy thì sẽ không biết chuyện hắn động tay động chân lên ấn ký thần niệm của Biện Vu Phong.

“Rất tốt, giữ ngươi lại đi luân hồi.” Lam Tiểu Bố lại ném một đóa hỏa diễm lên người Phủ Huân, nhưng khác với Cửu Đình Toàn Mộc, Lam Tiểu Bố thả cho một tia thần hồn của Phủ Huân tiến vào trong thông đạo Luân Hồi. Nhưng mà muốn giữ lại ký ức đi luân hồi thì đừng hòng.

…

Lam Tiểu Bố còn chưa quay về Cấm Tiên Ti, hắn đến Thiên Uẩn tiên thành.

Thiên Uẩn tiên thành so với Thiên Giang tiên thành thì nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng lưu lượng người thì tuyệt đối không ít hơn Thiên Giang tiên thành, bởi vì có rất nhiều Tiên Nhân cấp thấp đến nơi này, cho nên ngoài thành có thêm một cái quảng trường truyền tống.

Lam Tiểu Bố vẫn hóa thành bộ dạng của Ngôn Thừa Kiếm, xen lẫn trong đám người tiến vào trong Thiên Uẩn tiên thành.

Sau khi vào Thiên Uẩn tiên thành rồi, Lam Tiểu Bố thậm chí không cần đi nghe ngóng, đã nhìn thấy Tịch Đình thương hội. Địa vị của

Tịch Đình thương hội ở trong Thiên Uẩn tiên thành rõ ràng không thấp, chỉ cần đi vào tiên thành là đã có thể nhìn thấy một trận pháp màn hình to lớn, trên màn hình này có thông báo thời gian tổ chức đấu giá ở Tịch Đình thương hội.

Dựa theo tin tức trên đó, hầu như mỗi tháng Tịch Đình thương hội sẽ tổ chức đấu giá một lần.

Tịch Đình thương hội không chỉ tổ chức đấu giá làm nghề chính, mà còn có các loại cửa hàng đan các, khí các. Chỉ là đối với Tịch Đình thương hội mà nói, kiếm lời từ đấu giá vẫn là nhiều nhất.

Lam Tiểu Bố đi vòng vo từ sớm đến muộn, cuối cùng còn tìm một nhà trọ bình thường ở lại. Ngày thứ hai lại tiếp tục đi dạo Tịch Đình thương hội, nhưng hắn không hỏi thăm bất cứ tin tức nào liên quan đến Địa Tâm Viêm Tinh, còn về hội đấu giá, càng không thể tham gia vào được.

Mãi đến ngày thứ bảy, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng có một chút tin tức hữu dụng. Đó chính là Tịch Đình thương hội có một cái Triển Kỳ điện, bên trong Triển Kỳ Điện đều là bảo vật cao cấp nhất, tất cả có mười hai thứ. Những bảo vật này đều được khóa lại bằng cấm chế cấp bảy, thậm chí là cấp tám, còn có cường giả Tiên Vương canh giữ, người bình thường đừng nói là trộm, cho dù có tới gần cũng không thể.

Nếu đã tới, cho dù có được hay không, Lam Tiểu Bố cũng không muốn từ bỏ. Trận Đạo của hắn đã sắp đột phá lên Tiên Trận Vương cấp bảy, sau khi hỏi được tin tức này, hắn dứt khoát ở lại trong nhà trọ rồi thử nghiệm Trận Đạo. Vừa thử nghiệm, vừa dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để giải đáp vấn đề.

Lúc đầu trình độ trận pháp đã đến biên giới sắp đột phá, sau khi Lam

Tiểu Bố hao phí hơn một tháng phí ăn ở trong nhà trọ, cuối cùng đã bố trí ra được tiên trận cấp bảy đầu tiên. Cái tiên trận đầu tiên đã bố trí ra được, cái sau thì đơn giản hơn. Lam Tiểu Bố không ngừng bố trí đủ các loại tiên trận cấp bảy trong phòng của mình, sau đó lại nghiên cứu cách phá giải các loại tiên trận cấp bảy.

…

Đây đã là tháng thứ ba Lam Tiểu Bố tiến vào Thiên Uẩn tiên thành, hai tháng trước hắn đã nghe ngóng đủ loại tin tức, đồng thời nâng trình độ trận đạo của mình lên thành Tiên Trận vương cấp bảy, cố gắng nghiên cứu cách phá giải tiên trận cấp bảy.

Tháng thứ ba, hắn bố trí một đống truyền tống trận một hướng, chỉ cần dùng bùa chú kích hoạt, thuận tiện còn tham gia hội đấu giá ở Tịch Đình thương hội một lần.

Hội Đấu giá ở Tịch Đình thương hội một tháng sẽ diễn ra một lần, mỗi lần đều có đủ loại đồ tốt. Cho dù có rất nhiều thứ Lam Tiểu Bố vừa mắt, nhưng từ trước đến giờ hắn vẫn không ra tay.

Chương 535: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(1)

Tháng thứ tư, Lam Tiểu Bố vẫn tham gia vào hội đấu giá. Tham gia hội đấu giá liên tục hai tháng, Lam Tiểu Bố đã biết rõ Triển Kỳ Điện này ở ngay tầng thứ năm sàn bán đấu giá.

Tiên lâu đấu gia của Tịch Đình thương hội có tất cả bảy tầng, trong đó tầng một hai ba đều là sàn bán đấu giá. Tầng thứ tư là động phủ của cường giả canh giữ hội đấu giá.

Tầng thứ sáu và tầng thứ bảy là cái gì, Lam Tiểu Bố không hỏi thăm đến, những thứ này chắc hẳn là cơ mật của Tịch Đình thương hội. Bên ngoài hội đấu giá bố trí một tiên trận Phòng Ngự cấp bảy, trong tiên trận Phòng Ngự cấp bảy này còn có Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận cấp bảy, ngoài ra còn có Cấm KHông tiên trận và Tỏa Thần tiên trận.

Tất cả tiên trận này đều là cấp bảy, nói cách khác, cho dù là ai, chỉ cần đi vào trong hội đấu giá, sinh mạng sẽ nằm trong tay hội đấu giá. Nói cách khác thì có một ngày nào đó Tịch Đình thương hội muốn một mẻ hốt gọn, chỉ cần khóa đại trận này lại, vậy thì tất cả mọi người sẽ gặp nạn.

Không thể đi lên tầng thứ năm, Lam Tiểu Bố không thể tiến vào Triển Kỳ Điện được. KHông vào được Triển Kỳ Điện, còn nói gì đến chuyện lấy Địa Tâm Viêm Tinh?

Lúc này người khiến Lam Tiểu Bố cảm tạ nhất chính là Bách Đoan Phục của Bách Đoan gia tộc, hắn học được trận văn hư không ở chỗ Bách Đoan Phục, thật sự quá hữu dụng.

Bách Đoan Phục dùng trận văn hư không bố trí một tiên trận cấp một, trình độ trận pháp của Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn xa Bách Đoan Phục, cộng thêm có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, bây giờ hắn có thể dùng trận văn hư không bố trí ra tiên trận cấp ba cao cấp nhất.

Lam Tiểu Bố quả thật không thể đi lên tầng năm, nhưng mà không hề ảnh hưởng đến việc hắn bố trí Hư Không Giám Sát Trận, đầu tiên, Lam Tiểu Bố dựa vào cơ hội tham gia hội đấu giá, dùng trận văn hư không bố trí một hư không giám sát trận.

Cái hư không giám sát trận này khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, cửa vào tầng thứ tư và tầng thứ năm không nằm cùng một chỗ, hơn mười ngày qua, hắn quan sát hư không giám sát trận, nhưng chưa từng thấy người nào từ tầng thứ tư đến tầng thứ năm, cho nên hắn hoàn toàn không cần cân nhắc đến tình hình của tầng thư tư.

Không thể tiến vào tầng thứ năm từ tầng thứ tư, vậy thì chỉ có một khả năng, muốn vào tầng thứ năm chỉ có thể dựa vào trận môn truyền tống.

TRong lần thứ tư tham gia hội đấu giá, Lam Tiểu Bố cẩn thận nghiên cứu hộ trận và khốn trận của hội đấu giá, cuối cùng cho ra một kết luận. Trận môn vào tầng thứ năm được đặt tại tầng thứ nhất, hơn nữa ở ngay chỗ gửi đấu giá của tầng thứ nhất.

Theo lý mà nói, chỗ gửi đấu giá là nơi người đến người đi, chắc hẳn không nên đặt trận môn tiến vào tầng thứ năm ở chỗ này mới đúng. Lam Tiểu Bố lại không cho là như vậy, hắn cảm thấy chỗ gửi đấu giá ở Tịch Đình thương hội khác với chỗ gửi đấu giá ở những nơi khác. Nếu như chỗ gửi đấu giá ở Tịch Đình thương hội giống với những nơi khác, vậy thì cũng không dám xử lý người gửi đấu giá ở ngay chỗ gửi đấu giá rồi.

Bỏ ra mấy tháng để có được kết luận này, vòng vo qua nhiều đường lối, cuối cũng cũng biết được nơi mình muốn đi.

…

“Có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố vừa đến chỗ gửi đấu giá đã bị người cản lại.

Lam Tiểu Bố nhíu mày nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ đây không phải nơi gửi đấu giá sao?”

“Là chỗ gửi đấu giá, có đồ gì cứ trực tiếp đưa cho ta là được.” Tên tiểu nhị cản Lam Tiểu Bố kia không nhanh không chậm nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Thứ ta lấy ra chính là tiên linh thảo cấp chín quý hiếm, ngươi lại nói ta ở bên ngoài này đưa cho ngươi? Nếu không thể gửi đấu giá, vậy thì ta đến chỗ khác cho rồi.”

Giám Sát Trận ở chỗ gửi đấu giá này ít nhất là tiên trận cấp sáu, chỉ một điểm này thôi Lam Tiểu Bố đã biết Phủ Huân đã gạt hắn. Trận Đạo của Phủ Huân có cao đến đâu, cũng không có cơ hội bố trí Giám Sát Trận ở chỗ này. Đối với chuyện Tịch Đình thương hội có Địa Tâm Viêm Tinh hay không, trong lòng Lam Tiểu Bố không còn chắc chắn nữa.

Tiên linh thảo cấp chín? Ánh mắt tiểu nhị sáng lên, lập tức có người truyền âm cho hắn, sau đó hắn nhanh chóng nói với Lam Tiểu Bố: “Vậy ngươi vào đi.”

Lúc này Lam Tiểu Bố mới gật đầu, cẩn thận đi theo tiểu nhị vào trong chỗ gửi đấu giá.

Bên ngoài chỗ gửi đấu giá là một tiên trận Phòng Ngự cấp sáu, nhưng mà cái tiên trận Phòng Ngự cấp sáu này còn che đi một cái Xúc Phát tiên trận cấp bảy ở bên trong. Có thể thấy được tiên trận phòng ngự này chỉ để trang trí mà thôi, thứ có tác dụng chân chính là cái Xúc Phát tiên trận cấp bảy kia.

“HÌnh chấp sự, hắn nói có một gốc tiên linh thảo cấp chín muốn gửi đấu giá.” Tiểu nhị dẫn theo Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong phòng đã kính cẩn nói với một nam tử trung niên đang ngồi phía sau bàn ngọc.

HÌnh chấp sự này nhìn cực kỳ chất phác, mặt tròn tựa như mang theo ý cười tự nhiên, trên dưới đều lộ ra vẻ vô hại.

“Hình chấp sự, ta quả thật có một gốc tiên linh thảo cấp chín muốn gửi đấu giá.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã dùng thần niệm rà quét xung quanh nơi gửi dấu giá.

Chỗ này không lớn, chỉ khoảng ba bốn mươi mét vuông, phía sau còn có một cấm trận ẩn nấp. Cấm trận ẩn nấp này người bình thường không thể nhìn ra được, nhưng trước mặt Tiên Trận Vương cấp bảy như Lam Tiểu Bố, lại giống như bịt tai trộm chuông mà thôi.

Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, phía sau cấm chế này nhất định là cổng truyền tống dẫn lên tầng năm. Lúc này, hắn không do dự để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên mô hình truyền tống trận phía sau cấm chế.

Với trình độ trận đạo bây giờ của Lam Tiểu Bố là Tiên Trận vương cấp bảy, cộng thêm thực lực tăng cao, bây giờ tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra trận pháp cực kỳ nhanh. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tạo xong mô hình ban đầu của tiên trận cấp bảy.

“Lấy ra ta xem một chút.” HÌnh chấp sự từ tốn nói.

Chương 536: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(2)

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định lấy Cửu Diệp Độ Thần Hoa ra, bây giờ đã điều tra tình huống rõ ràng rồi. Hơn nữa dựa vào tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô, chờ sau khi hắn làm xong, việc, Vũ Trụ Duy Mô cũng đã hoàn thánh việc tạo dựng mô hình truyền tống trận này. Cho nên hắn lấy ra một viên Thiên Huyễn Lạc Vân Quả.

HÌnh chấp sự mở hộp ngọc ra, nhìn thấy bên trong chỉ có một viên Thiên Huyễn Lạc Vân Quả, sắc mặt lập tức khó coi.

Thiên Huyễn Lạc Vân Quả xác thật là tiên linh thảo cấp chín, nhưng mà đây là một trong những tiên linh thảo cấp chín rác rưởi nhất. Loại vật này có thể luyện chế tiên đan cửu phẩm Thiên Huyễn Tiên Đan. Tác dụng của Thiên Huyễn Tiên Đan vô cùng gân dà, loại đan dược này chỉ có một tác dụng, đó chính là trợ giúp cường giả cảnh giới Tiên Tôn tăng thêm một cấp. Theo lý mà nói có tác dụng như thế cũng không tệ, thế nhưng tỷ lệ thành công khi dùng cái này đến 1% cũng không có.

Ngươi nghĩ lại mà xem, nhờ một Tiên Đan Đế luyện giúp người một tiên đan có 1% cơ hội giúp Tiên Tôn tăng thêm một cấp độ, cần tốn biết bao nhiêu thù lao? Kết quả là ngươi đã tốn một đống thù lao lớn như vậy rồi, lại luyện chế ra một đan dược vô dụng, ai sẽ làm chuyện này chứ?

HÌnh chấp sự cất hộp ngọc đi, từ tốn nói, “Được rồi, đồ cứ để ở đây, đến lúc bán đấu giá sẽ giúp ngươi bán nó ra.”

“Đa tạ HÌnh chấp sự, cái Đế Đan Quả này của ta có thể bán được bao nhiêu tiên tinh vậy?” Lam Tiểu Bố kính cẩn hỏi.

Đế Đan Quả? HÌnh chấp sự nhìn Lam Tiểu Bố đứng trước mặt, bị chọc tức quá mà cười lên.

“Thứ này đâu chỉ là Đế Đan Quả? Đồ của ngươi còn tốt hơn Đế Đan Quả rất nhiều. Chỉ sợ 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm cũng không đủ, ngươi quay về chờ tin tức đi, sau khi lần đấu giá này kết thúc, ngươi lại đến đây.” HÌnh chấp sự tựa như đuổi ruồi xua tay đuổi Lam Tiểu Bố đi.

“À HÌnh chấp sự, không cần lấy thứ gì bảo đảm sao?” Lam Tiểu Bố lùi đến cửa, kinh sợ hỏi.

“Không cần, ngươi đi đi, không nên đứng ở cửa cản trở người khác làm việc.” HÌnh chấp sự hừ một tiếng, cuối cùng mặc kệ không hỏi gì đến Lam Tiểu Bố nữa.

“Đi đi đi đi, chờ hội đấu giá kết thúc rồi đến.” Tiểu nhị đẩy Lam Tiểu Bố, có chút không kiên nhẫn.

“Được rồi,” Lam Tiểu Bố vui vẻ đi xa, chỉ có tiểu nhị dứng ở sau lưng hắn cười lạnh, hắn chưa bao giờ thấy qua con hàng nào ngốc như Lam Tiểu Bố.

HÌnh chấp sự kia là một cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, chắc hẳn biết rằng Lam Tiểu Bố không thể thu thủy tinh cầu trước mặt hắn. Nhưng lại không biết Lam Tiểu Bố chẳng những là một tiên trận vương cấp bảy mà còn có Vũ Trụ Duy Mô.

Chờ đến khi hắn ra ngoài, Vũ Trụ Duy Mô đã sớm phục chế xong thủy tinh cầu, thủy tinh cầu này ghi chép cụ thể cuộc đối thoại giữa Lam Tiểu Bố và HÌnh chấp sự.

Một Thiên Huyễn Lạc Vân Quả, Lam Tiểu Bố không thèm để trong lòng, chỉ là hắn không vừa mắt của Tịch Đình thương hội này, cho nên thuận tiện hố một chút. TƯơng lai tùy theo tâm trạng của hắn, nếu như tâm trạng tốt, thực lực cũng đủ, vậy thì tiện đường đến đây kiếm chút tài nguyên tu luyện. Nếu tâm trạng không tốt, vậy cũng tiện đường đến đây kiếm tài nguyên tu luyện thôi.

Rời khỏi chỗ gửi đấu giá của Tịch Đình thương hội, Lam Tiểu Bố cũng không đi xa, mà biến thành một hòn đá nằm ngay bên ngoài. Đồng thời dựa theo trận môn truyền tống mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra, bắt đầu luyện chế trận kỳ mô phỏng lại.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, trận môn truyền tống trận ở chỗ gửi đấu giá chỉ là một tiên trận môn cấp sáu, chuyện này đối với Lam Tiểu Bố mà nói là chuyện vô cùng đơn giản. Chỉ vẻn vẹn hai ngày, hắn đã ở trong Vũ Trụ Duy Mô luyện chế ra một trận kỳ truyền tống mới.

Cho dù đang bận luyện chế trận kỳ truyền tống, Lam Tiểu Bố vẫn luôn giám sát chỗ gửi đấu giá. Mười mấy ngày qua, Lam Tiểu Bố nhìn thấy có rất nhiều tu sĩ đi ra đi vào, không có bất cứ điều gì khác thường. Đến ngày thứ mười bảy, hắn nhìn thấy một Tiên Vương bước ra từ chỗ gửi đấu giá. Tên Tiên Vương này có vóc người trung đẳng, tóc dài, mặc một áo bào màu nâu.

Mỗi một người đi vào chỗ Gửi đấu giá sau đó đi ra, Lam Tiểu Bố đều nhớ rõ, hắn khẳng định Tiên Vương này chưa bao giờ tiến vào chỗ gửi đấu giá. Khả năng duy nhất chính là Tiên Vương này vừa từ tầng năm đi xuống.

Xem lại ngày, hôm nay chính là ngày bán đấu giá của Tịch Đình thương hội. Trong thời gian đấu giá mà tên Tiên Vương này ra ngoài, nhất định có liên quan đến hội đấu giá.

Nhìn thấy Tiên Vương kia rời khỏi chỗ gửi đấu giá, Lam Tiểu Bố lập tức đi theo. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố thất vọng là, Tiên Vương này cũng không rời khỏi Thiên Uẩn tiên thành, mà tiến vào một đan các của Tịch Đình thương hội. Đây là cơ hội duy nhất mà hắn đã chờ hơn nửa tháng qua, cho dù Tiên Vương này không ra khỏi thành, hắn cũng không thể từ bỏ được.

Cầu phú quý trong hiểm nguy, Lam Tiểu Bố khẽ cắn môi, sau đó huyễn hóa thành tên Tiên Vương kia, sau đó nghênh ngang đi đến chỗ gửi đấu giá. Thần thông Thiên Cương Biến thật sự dùng quá tốt.

HÌnh chấp sự nhìn thấy tên Tiên Vương này vừa mới ra ngoài đã quay trở lại cũng không để ý gì nhiều. Cho dù Hình chấp sự là một Đại La Kim Tiên, nhưng mà hắn hoàn toàn không để ý đến Lam Tiểu Bố. Ngược lại tên tiểu nhị kia thì kính cẩn đứng một bên.

Lam Tiểu Bố trầm mặt bước vào Ẩn Nặc trận phía sau chỗ gửi đấu giá, đập vào mắt chính là trận môn truyền tống cấp sáu mà hắn đã sớm nhìn thấu.

Lam Tiểu Bố lấy trận kỳ ra đi vào trận môn truyền tống, trận kỳ kích phát, một khắc sau hắn đã bị truyền tống đi.

Vừa bước ta ngoài, thần niệm Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy khắp nơi đều là cấm chế phát động, toàn bộ đều là cấm chế Xúc Phát tiên trận cấp bảy. CHo dù trên này không có nugời, nhưng có là Tiên Đế đến đây, sau khi bước ra hai bước cũng sẽ bị phát hiện.

Chương 537: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Lam Tiểu Bố vừa để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên mô hình của những cấm chế phát động này, vừa tự mình nghiên cứu Xúc Phát tiên trận cấp bảy.

Vũ Trụ Duy Mô và Lam Tiểu Bố cùng ra tay, cũng chỉ tốn nửa canh giờ, lúc này mới có thể đi qua những Xúc Phát tiên trận này, đi đến trước một cửa lớn bị khóa bằng cấm chế tiên trận.

Trong cửa lớn này là thứ gì, Lam Tiểu Bố không biết rõ lắm. Nhưng khiến hắn thở phào chính là, bên ngoài cánh cửa này chỉ là một tiên trận cấp bảy.

Sau một nén nhang, Lam Tiểu Bố mở cửa lớn ra.

Ở trước mặt Lam Tiểu Bố là một cái sảnh lớn, ánh sáng dìu dịu từ bạch ngọc chiếu xuống đại sảnh, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Mười hai cấm chế dựa theo phương hướng hợp lý nhất được bày ra, trong mỗi một cấm chế trong suốt dều có một đồ vật. Những cấm chế này phát ra ánh sáng nhu hòa, khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Lam Tiểu Bố nhìn quanh, trong lòng âm thầm kích động, mấy tháng qua không hề uổng phí. Trong cấm chế thứ nhất là mười hai miếng tinh thạch, cho dù bị cấm chế khóa lại, Lam Tiểu Bố chỉ cần nhìn mười hai viên tinh thạch này môt chút thôi, trong lòng lập tức có xúc động muốn tu luyện, đây nhất định là đồ tốt.

Thứ bên trong cấm chế thứ hai là một đóa hỏa diễm, hỏa diễm này vẫn còn đang trong trạng thái hình thành, bởi vì có cấm chế khóa lại, cho nên Lam Tiểu Bố hoàn toàn không biết đó là hỏa diễm gì.

KHiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ là, bên trong cấm chế thứ ba rõ ràng là một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh. Bởi vì hắn không kiếm được Hỏa Bản Nguyên Tinh, cho nên mới đến đây tìm Địa Tâm Viêm Tinh. KHông ngờ Địa Tâm Viêm Tinh còn chưa thấy đâu, lại nhìn thấy một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh. Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, cho dù không có Địa Tâm Viêm Tinh, hôm nay cũng sẽ không phải tay không quay về rồi.

Trong cấm chế thứ tư là một bản công pháp, thứ công pháp này Lam Tiểu Bố không có hứng thú. Trong cấm chế thứ năm chính là Địa Tâm Viêm Tinh, so với Hỏa Bản Nguyên Tinh, Địa Tâm Viêm Tinh này rõ ràng có cấp bậc kém hơn Hỏa Bản Nguyên Tinh nhưng cũng được đặt ở chỗ này.

Tên Phủ HUân kia nói không sai, thật sự có một viên Địa Tâm Viêm Tinh ở đây, cũng không biết làm sao mà gia hỏa Phủ HUân kia biết được.

Trong cấm chế thứ sáu là một bình Hư Không Tiên Tủy, đây cũng là đồ tốt đấy, là bảo vật chân chính có thể giúp người chết sống lại. TRong cấm chế thứ bảy là một món pháp bảo, có hình dạng giống như tỳ bà. Lam Tiểu Bố đoán, đây chắc hẳn là một món Tiên khí cực phẩm, nói không chừng còn là Hậu Thiên Linh Bảo.

Trong cấm chế thứ tám là một tiểu thế giới, tiểu thế giới này thì Lam Tiểu Bố không để ý lắm, hắn có Vũ Trụ Duy Mô. Trong cấm chế thứ chín và thứ mười là gì, Lam Tiểu Bố cũng không nhận ra, chỉ biết đó là một nắm đất, một cái là một mảnh vật liệu luyện khí. Trong cấm chế thứ mười hai…

KHông đúng, Lam Tiểu Bố phát hiện hắn không thể nhìn rõ đồ vật nằm trong cấm chế thứ mười hai, bên ngoài đã bị một trận bàn bao phủ, cái trận bàn này ít nhất là một tiên trận bàn cấp tám.

Thứ này không thể lấy đi được, với trình độ trận pháp bây giờ của hắn, trong thời gian ngắn không thể lấy được đồ trong cấm chế. Bởi vì không thể lấy được, Lam Tiểu Bố thậm chí không lãng phí thời gian tìm hiểu xem bên trong đó là thứ gì.

Thứ đầu tiên Lam Tiểu Bố chọn chính là Hỏa Bản Nguyên Tinh, hắn không để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình mà bản thân tự nghiên cứu cấm chế này, có bất kì thắc mắc nào sẽ lập tức để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng ra vấn đề này. Cứ vậy tốc độ sẽ nhanh hơn.

Chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đã có thể dễ dàng mở ra cấm chế thứ nhất, sau đó không chút do dự lấy Hỏa Bản Nguyên Tinh đi.

Cái thứ hai Lam Tiểu Bố lấy đi chính là Hư Không Tiên Tủy, cái thứ ba Lam Tiểu Bố lấy đi chính là đóa hỏa diễm kia. Cái thứ tư là mười hai viên tinh thạch kia, sau đó Lam Tiểu Bố mở cấm chế thứ năm lấy Địa Tâm Viêm Tinh.

Hắn vì Địa Tâm Viêm Tinh mà đến, kết quả lại lấy được năm thứ này, có thể thấy được ở đây có biết bao nhiêu đồ tốt.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn định đi lấy cái tiểu thế giới kia, trong lòng hắn nhảy dựng lên, một cảm giác nguy hiểm bỗng nhiên ập đến.

Lam Tiểu Bố không chút do dự rút lui, thứ nên lấy hắn đều lấy được hết, còn ở lại đây làm gì chứ? Đạo lý biết đủ thì dừng lại này, Lam

Tiểu Bố hiểu rất rõ. Hắn tốn nửa năm ở nơi này, cũng không thể vì quá tham lam mà bỏ luôn mạng nhỏ ở đây.

Chỉ là lúc này Lam Tiểu Bố lui ra thì đã chậm, âm thanh báo động bén nhọn đã vang lên, Lam Tiểu Bố cũng lập tức cảm thấy Khốn Sát tiên trận cấp bảy xung quanh dã bị kích phát toàn bộ.

…

Cùng lúc đó, tên Tiên Vương lúc trước rời đi đã quay về chỗ gửi đấu giá một lần nữa.

HÌnh chấp sự nhìn chằm chằm tên Tiên Vương này, tựa như nhìn thấy quỷ.

“Hình chấp sự, vẻ mặt đó của ngươi là sao hả?” Tên Tiên Vương này hơi nhíu mày, không nhịn được hỏi một câu.

“Du Tiên Vương, không phải một canh giờ trước ngươi đã đi vào rồi sao? Thế nào lại…” Hình chấp sự còn chưa dứt lời đã cảm thấy không ổn, mặt hắn lập tức trở nên tái nhợt.

“Cái gì?” Tên Tiên Vương này nghe thấy lời Hình chấp sự nói cũng sửng sốt, vô thức nói ra, “Một canh giờ trước ta ra ngoài, bây giờ mới trở về…”

Du Tiên Vương cũng hiểu được, chỉ là không chờ hắn có động tác gì, âm thanh báo động đáng sợ đã vang lên.”Có người tiến vào Triển Kỳ Điện…” Du Tiên Vương rống to, điên cuồng xông về phía trận môn truyền tống.

Hoàn toàn không thể rút lui từ đường cũ, Lam Tiểu Bố cầm lấy một đống trận kỳ ném xuống, đồng thời nghiêm nghị la lớn, “Tịch Đình thương hội định một mẻ hốt gọn, mọi người mau chạy đi…”

Khi Lam Tiểu Bố ném trận kỳ xuống, Khốn Sát tiên trận cấp bảy của sàn bán đấu giá lập tức kích hoạt. Tất cả tu sĩ đang tham gia cạnh tranh đấu giá lần này lập tức bị nhốt lại, giờ phút này tất cả đều lấy pháp bảo của mình ra, điên cuồng công kích Khốn Sát tiên trận đã khóa bạn họ lại.

Chương 538: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Tham gia hội đấu giá lại bị nhốt vào khốn trận, hội đấu giá này định một mẻ hốt gọn bọn họ sao?

Sau khi kích phát Khốn Sát tiên trận cấp bảy của sàn bán đấu giá xong, lúc này Lam Tiểu Bố lại lấy ra một lá trận kỳ, sau đó vung Thất âm Kích lên, lực lượng tiên nguyên cuồng bạo lập tức đánh vào cửa sinh của Khốn Sát tiên trận.

Động tác của Lam Tiểu Bố rất nhanh, hơn nữa hắn còn thông hiểu Khốn Sát tiên trận cấp bảy, cho dù như vậy, khi hắn xé mở cái Khốn Sát tiên trận cấp bảy này, mấy đạo nhận mang vẫn kịp xé mở phòng ngự của hắn, bắn lên từng đóa hoa máu.

TRong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hắn chỉ còn nhiều nhất là ba giây, trong ba giây nhất định phải rời khỏi nơi này.

Oanh! Sau khi Thất âm Kích xé rách được một khe hở trên Khốn Sát tiên trận, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quản có bao nhiêu nhận mang đang đánh về phía hắn, hắn lại đánh một quyền xuống.

Răng rắc, Khốn Sát tiên trận ở tầng năm cuối cùng cũng bị Lam Tiểu Bố xé mở, Lam Tiểu Bố lập tức kích phát trận phù truyền tống trong tay.

Hắn tốn một lượng lớn thời gian bố trí rất nhiều truyền tống trận một hướng, cuối cùng bây giờ cũng có tác dụng.

Lá trận phù thứ nhất truyền tống hắn đến ngay cửa Thiên Uẩn tiên thành, bởi vì còn ở bên trong Thiên Uẩn tiên thành, cho nên truyền tống trận này của hắn là do trận văn hư không cấp ba tạo thành.

Động tác của Lam Tiểu Bố đủ nhanh, khi hắn đến cửa Thiên Uẩn tiên thành, Thiên Uẩn tiên thành còn chưa bị đóng lại. Lam Tiểu Bố trực tiếp dùng thần thông Tung Địa Kim Quang xông ra khỏi Thiên Uẩn tiên thành, thậm chí ngay cả hai tên tiên vệ đứng bên ngoài Thiên Uẩn tiên thành cũng không thể cảm nhận được.

Sau khi rời khỏi Thiên Uẩn tiên thành, Lam Tiểu Bố điên cuồng kích phát từng lá trận phù truyền tống trong tay.

..

Dường như ngay một khắc sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi tầng năm hội đấu giá, Du Tiên Vương đã lao đến, chân trước Lam Tiểu Bố vừa đi, chân sau hắn đã đến. Hắn nhìn thấy năm cái cấm chế trong đại sảnh đã bị phá, cả người run lên. Những thứ này hắn không thể đền nổi, hắn là một Tiên Vương canh giữ, xảy ra loại chuyện này, hắn xong đời rồi.

Hai tiên tôn theo sát phía sau tên Tiên Vương này, nhìn thấy cảnh tượng này cũng dại ra.

Nhưng lúc này không chỉ Triển Kỳ Điện tầng thứ năm bị trộm, toàn bộ sàn bán đấu giá đang loạn thành một bầy. Tất cả mọi người đang điên cuồng công kích Khốn Sát tiên trận của sàn bán đấu giá, bởi vì bọn họ đang bị Khốn Sát tiên trận khóa lại.

“Các vị yên lặng một chút, hội đấu giá đã khôi phục bình thường, trước đó có người cố ý phong tỏa sàn bán đấu giá, bây giờ khốn trận đã mở ra…”

Người phụ trách hội đấu giá lớn tiếng kêu lên, cửa lớn của sàn bán đấu giá cũng mở rộng. Lúc này ai quản được ngươi có phải hiểu lầm hay có người cố ý phong tỏa hay không chứ? Toàn bộ người trong sàn bán đấu giá đều vọt ra ngoài, lần sau tuyệt đối không đến cái hội đấu giá thế này nữa, vậy mà dám dùng Khốn Sát tiên trận nhốt người tham gia bán đấu giá lại.

Toàn bộ Thiên Uẩn tiên thành đều bị kinh động, một khắc sau Thiên Uẩn tiên thành lập tức phong tỏa cả thành.

Rất nhanh, chuyện mười hai món bảo vật trong sảnh triển lãm sắp mở của Tịch Đình thương hội bị đánh cắp mất năm món đã truyền khắp toàn bộ tiên thành, một vị Tiên Đế của Tịch Đình thương hội cũng xuất hiện. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả những nhân vật khả nghi đều bị liệt kê ra.

Ngôn Thừa Kiếm cũng là một cái tên trong đó, hơn nữa còn xếp hạng rất cao. Xếp hạng cao, vậy thì có nghĩa độ khả nghi càng cao.

KHi Tịch Đình thương hội công bố năm món bảo vật bị trộm ra ngoài, cả Thăng Tinh Tiên Đình đều bị kinh động.

Hư Không Tiên Tủy, loại vật này có thể gặp mà không thể cầu, một giọt Hư Không Tiên Tủy có thể cứu được một cái mạng. Mười hai viên tiên tinh cực phẩm, đấy là loại chí bảo khó gặp. Cho dù là một viên tiên tinh cực phẩm, đều có thể giúp người ta đột phá lên một cảnh giới mới. Tiên tinh cực phẩm khó có được, mà Tịch Đình thương hội có thể một lần lấy được mười hai viên, vậy có thực lực mạnh đến đâu chứ?

Hỏa diễm và Địa Tâm Viêm Tinh thì không có gì để nói, nhưng khiến người ta khó có thể tin được là, Tịch Đình thương hội lại có một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh bị trộm.

Nếu như có được hỏa diễm, lại dùng Hỏa Bản Nguyên Tinh niết bàn hỏa diễm…

Giờ phút này chuyện mà tất cả mọi người đều nghĩ đến không phải là Lam Tiểu Bố đã đánh cắp năm món bảo vật kia, mà bọn họ đang nghĩ, rốt cuộc Tịch Đình thương hội còn bảo vật gì.

Có thể để chung với năm món bỏ vật này, những bảo vật còn lại chắc hẳn không hề kếm cạnh gì.

ĐƯơng nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, Tịch Đình thương hội có Tiên Đế tọa trấn. Hơn nữa Tịch Đình thương hội không phải là thương hội của Thăng Tinh Tiên Đình, mà khắp Ma Huyền Tiên Vực, đâu đâu cũng có phân bộ của thương hội này. Không chỉ như vậy, nghe đồn ở những Vũ trụ tiên vực bên ngoài Ma Huyền Tiên Vực, cũng có phân bộ của Tịch Đình thương hội.

Trước đó có rất nhiều người không hề có khái niệm về Tịch Đình thương hội, chỉ biết Tịch Đình thương hội là một thương hội không hề nhỏ, còn biết nhà thương hội này sắp tổ chức một hoạt động biểu diễn bảo vật trước nay chưa từng có ở Ma Huyền Tiên Vực.

Bây giờ đồ đã bị trộm, Tiên Đế xuất hiện, mọi người mới biết hóa ra đây là một thương hội khổng lồ.

…

Giờ phút này, tại đại điện nghị sự trên tầng thứ sáu của Tịch Đình thương hội ở Thiên Uẩn tiên thành, một tên Tiên Đế ngồi ở vị trí cao nhất, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm.

Hai bên trái phải của hắn, có ít nhất bốn Tiên Tôn, hơn mười cường giả Tiên Vương. Hội chủ phân hội của Tịch Đình thương hội ở Thiên Uẩn tiên thành, giờ phút này đang run rẩy ngồi ở một góc, hắn không biết trừng phạt nào đang chờ hắn.

Chương 539: Thương hội có lai lịch rất lớn. (1)

Tiên Đế kia quết mắt nhìn tất cả mọi người đang có mặt, bình tĩnh nói, “Lần này có người tiến vào tầng năm hội bán đấu giá, người này ít nhất là một tiên trận vương cấp bảy. Toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực có tất cả sáu tên tiên trận vương cấp bảy, một tiên trận tôn cấp tám, không có tiên trận đế. Bảy người này chúng ta đều loại trừ hết, nói cách khác, người tiến vào Tịch Đình thương hội ta rất có thể là một tiên trân vương mới tấn cấp. Người này chẳng những thực lực trận đạo đáng sợ ra, còn tinh thông thuật cải trang.”

“Phù Thân Tiên Đế, ta nghe nói trước đây có một vũ trụ gọi là vũ trụ Đại Hoang, vũ trụ Đại Hoang có hai loại thần thông cực đỉnh, một là Thiên Cương Biến, hai là Địa Sát Biến. Trong hai loại thần thông đỉnh cấp này, đều có đạo thuật thần thông huyễn hóa dịch hình. Có thể người này tinh thông một trong hai loại thần thông đó, cho nên có thể huyễn hóa thành bộ dáng của Du hay không?” Một tên Tiên Tôn đứng lên, vô cùng kính cẩn nói.

Phù Thân Tiên Đế rõ ràng cũng nghe đến chuyện này, hắn nhíu mày nói, “Chẳng lẽ là người từ vũ trụ Đại Hoang đến?”

Tên Tiên Tôn vừa nói kia lại nói tiếp, “Cái này cũng có khả năng, nghe nói quy tắc thiên địa ở vũ trụ Đại Hoang thiếu thốn, sau khi có một đại năng can thiệp hơn nữa còn dung hợp năm đại vụ trụ lại thành Ngũ Vũ Tiên giới mới. Nhưng mà quy tắc của Ngũ Vũ Tiên giới cũng cũng không đầy đủ, hình như còn bị chia ra thành mấy Tiên Vực, có mấy Tiên Vực thậm chí còn không thể sinh ra được Tiên Vương. Ta đang nghĩ, có khi nào là người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới sau khi dung hợp hay không?”

“Chắc là không.” Lại có một Tiên Tôn nói ra, “Quy tắc ở Ngũ Vũ Tiên giới không được đầy đủ, đừng nói là tiên trận vương cấp bảy, cho dù là tiên trận vương cấp sáu cũng cực kỳ ít.”

Người Tiên Tôn thứ ba nói, “KHông nhất định, lúc trước vũ trụ Đại Hoang đại danh hiển hách, còn có nhân vật vượt xa cả Tiên Đế, thậm chí không hề yếu hơn tên cường giả đã dung hợp ra Ngũ Vũ Tiên giới kia. CHo nên cho dù quy tắc ở Ngũ Vũ Tiên giới không được đầy đủ, cường giả trận đạo cũng vẫn có.”

Phù Thân Tiên Tôn xua tay nói, “Chuyện ở Ngũ Vũ Tiên giới ta cũng đã từng nghe qua một chút, bởi vì có một vài Thánh Nhân có thực lực đã sớm vượt qua phạm vi chịu đựng của quy tắc thiên địa của tiên giới. Cho dù không có chuyện dung hợp năm đại vũ trụ lại, cuối cùng năm đại vũ trụ cũng sẽ vì thực lực của những thánh nhân này quá mạnh mà sụp đổ. Năm đại vũ trụ dung hợp lại xong, những cường giả kia chắc hẳn đã đi đến tiên vực tầng trên rồi, sẽ không đến nơi này đâu.

Mặc kệ người này đến từ nơi nào, nếu là một Tiên Trận vương cấp bảy, sớm muộn gì cũng sẽ lộ mặt ra. Trước mắt bắt toàn bộ những người khả nghi đến đây, Tịch Đình thương hội ta đã tồn tại không biết bao nhiêu năm trong vũ trụ Hạo Hãn này, gió to sóng lớn nào mà chưa từng gặp, sao có thể bị lật thuyền ở một Ma Huyền Tiên Vực nho nhỏ này chư?”

Còn có một câu Phù Thân Tiên Tôn không nói ra, tên tiên trận vương cấp bảy này mặc dù đã đánh cắp năm món bảo vật của Tịch Đình thương hội. Nhưng mà cho dù đối phương có dùng cấm chế khóa bảo vật lại, chỉ cần vừa lấy bảo vật này ra, hắn sẽ lập tức cảm ứng được. Nếu như dùng nó, ấn ký thần niệm sẽ bám lên thân người sử dụng.

Đồ của Tịch Đình thương hội mà dễ bị lấy đi như vậy, Tịch Đình thương hội đã không thể tồn tại nhiều năm trong vũ trụ Hạo Hãn như vậy. Cho nên chuyện này khiến hắn tức giận, nhưng cũng không lo lắng gì nhiều. Ấn ký trên những bảo vật kia, đến bản thân hắn cũng không thể loại bỏ được, chỉ một tiên trận vương cấp bảy nho nhỏ mà muốn gạt bỏ ấn ký thần niệm, đừng có nằm mơ nữa. Đừng nói là bỏ đi, cho dù có thể tìm được ấn ký thần niệm cũng xem như có bản lĩnh rồi.

…

Tịch Đình thương hội như thế nào, cũng chẳng liên quan gì đến Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố chưa quay về Cấm Tiên Ti, lúc này hắn đã về đến tiểu viện của Quảng Lễ.

Tiên diễm phải tấn cấp, hắn lo lắng nếu ở Cấm Tiên Ti thì sẽ gây ra động tĩnh quá lớn.

Vết thương trên người Lam Tiểu Bố không hề nhẹ, cũng may là thần hồn và Tử Phủ không bị thương, đối với một Đại Tiên Đan Sư cấp sáu như hắn mà nói, cũng xem như chút lòng thành. Cho dù thần hồn có bị thương, vì lấy được mấy đồ kia vào tay, hắn cũng cảm thấy có thể bồi thường đủ.

Sau khi vết thương khôi phục như cũ. Lam Tiểu Bố không lấy được những thứ mình đã lấy được ra. Trước đó hắn cũng không rõ Tịch Đình thương hội mạnh đến mức nào, nếu như biết có lẽ hắn còn không dám đến Tịch Đình thương hội. Cái gì gọi là nghé con mới đẻ không sợ cọp, chính là nói Lam Tiểu Bố hắn.

Bây giờ có được mấy món bảo vật của Tịch Đình thương hội, cho dù lấy ra một món nào, đều có thể khiến cả Tiên Đình chấn động. Lam Tiểu Bố có ngu ngốc thế nào cũng biết Tịch Đình thương hội này chỉ sợ không đơn giản như mặt ngoài.

Cho nên sau khi dùng các tiên trận khóa chặt các loại hơi thở bố trí đầy trong động phủ của mình xong, Lam Tiểu Bố đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Chỉ cần đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô, cho dù bên ngoài không có bất cứ tiên trận nào, cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng Lam Tiểu Bố rất cẩn thận, hắn biết một khi bản thân để lộ ra ngoài bất cứ một món bảo vật nào, Ma Huyền Tiên Vực này hắn không thể nào ở được nữa, đừng nói là Cấm Tiên Ti. Đồ vật tuy tốt, nhưng hắn có mạng dùng hay không là một chuyện khác.

Ở trong Vũ Trụ Duy Mô, thứ đầu tiên Lam Tiểu Bố lấy ra là viên Hỏa Bản Nguyên Tinh kia, hắn tìm bên trong Hỏa Bản Nguyên Tinh cả nửa ngày cũng không có bất cứ ấn ký thần niệm nào cả. Lam Tiểu Bố hiểu rõ, thực lực của hắn còn rất thấp, nhất định không thể vì mình tìm không thấy mà đã cảm thấy viên Hỏa Bản Nguyên Tinh này không có vấn đề.

Không tìm được vấn đề trên Hỏa Bản Nguyên Tinh, Lam Tiểu Bố lại lấy mười hai viên tinh thạch kia ra. Trước đó mười hai viên tinh thạch này bị cấm chế khóa lại, hắn không có thời gian xem xết đã ném hết vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Bây giờ lấy ra, mới biết được mười hai viên tinh thạch này là cái gì, đây là mười hai viên tiên tinh cực phẩm.

Chương 540: Thương hội có lai lịch rất lớn. (2)

Nghe đồn trong một mỏ tiên tinh chỉ có thể lấy được nhiều nhất là một viên tiên tinh cực phẩm, bây giờ ở chỗ hắn xuất hiện đến mười hai viên. Nói chính xác thì mười hai viên tiên tinh này được thu thập từ ít nhất mười hai mỏ tiên tinh. Loại vật này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì thật sự quá quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả Hỏa Bản Nguyên Tinh.

Nếu như hắn muốn, thậm chí hắn có thể dùng mười hai viên tiên tinh cực phẩm này để tăng thực lực bản thân mình lên mười hai cấp độ trong thời gian ngắn.

Sau đó, bên trong Hư Không Tiên Tủy và đóa phôi hỏa diễm kia, Lam Tiểu Bố cũng không tìm ta được vấn đề gì, những thứ này hắn đều phong ấn hết lại, để trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Thứ lấy ra sau cùng chính là Địa Tâm Viêm Tinh, khi hắn bỏ thứ này vào trong, đây là thứ có giá trị thấp nhất. Nếu không phải hắn phải dùng, hắn chắc chắn sẽ không lấy thứ này ra. Nhưng bây giờ hắn lập tức phải dùng thứ này, cho nên nhất định phải tìm được ấn ký trên nó. Nếu không thì hắn thật sự không dám dùng đến.

Khiến Lam Tiểu Bố thất vọng chính là, hắn tốn sáu ngày, rà quét viên Địa Tâm Viêm Tinh này hơn cả vạn lần, thế nhưng vẫn không phát hiện ra chút vấn đề gì.

Có lẽ những thứ này hoàn toàn không có ấn ký thần niệm, Lam Tiểu Bố an ủi mình một câu. Nhưng ngay sau đó, hắn lại cảm thấy câu an ủi này thật là nực cười.

Thử nghĩ một chút mà xem, nếu như Lam Tiểu Bố hắn có một ít bảo vật đỉnh cấp đặt trong sảnh triển lãm, hắn có thể không đặt ấn ký thần niệm của mình vào đó sao?

KHắc ấn ký thì nhất định sẽ làm, chẳng những phải khắc ấn ký, mà còn không chỉ một cái.

Lam Tiểu Bố đè ép tâm lý may mắn của mình xuống, đồng thời để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên thông tin của viên Địa Tâm Viêm Tinh này.

Trong đó có bất kỳ chỗ nào không ổn, đều thông qua Vũ Trụ Duy Mô mà tạo dựng ra.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng một tiên trận cấp bảy còn chưa đến một nén nhang, nhưng bây giờ tạo dựng một món bảo vật nho nhỏ, đã qua mấy canh giờ rồi mà vẫn còn rất mơ hồ. Điều duy nhất có thể giải thích chính là, bên trong thứ bảo vật này có thứ mà Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng được trong thời gian ngắn. Một viên Địa Tâm Viêm Tinh mà thôi, có cái gì mà không thể tạo dựng được, cái này chỉ có thể là ấn ký thần niệm.

Nếu có ấn ký thần niệm vượt quá cấp bảy, thậm chí là cấm tám ở trong đó, vậy thì trong thời gian ngắn, Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng ra được.

Vũ Trụ Duy Mô là đồ của Lam Tiểu Bố, chỉ cần phạm vi năng lực không cao hơn Lam Tiểu Bố quá nhiều, chỉ cần vài phút là Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra mô hình. Nhưng một khi vượt quá phạm vi năng lực của Lam Tiểu Bố, mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra sẽ chậm chạp hơn, không chỉ chậm chạp, mà còn phải có một lượng lớn tiên linh khí để vận chuyển.

Mắt thấy tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô tương đối chậm, Lam Tiểu Bố dứt khoát rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, bắt đầu luyện đan, hắn muốn đột phá thành tiên đan vương cấp bảy.

Từng đống tiên linh thảo cấp sáu cấp bảy bị Lam Tiểu Bố dùng xong, sau đó biến thành phế thải.

Lam Tiểu Bố cho rằng mình đã sớm là Đại Tiên Đan Sư cấp sáu, muốn trở thành tiên đan vương thì sẽ dễ dàng như nước chảy thành sông. Nhưng sự thật là hắn đã thử luyện tiên đan thất phẩm trong vòng một tháng, nhưng ngay cả một viên tiên đan Thất Phẩm hạ đẳng cũng không làm được.

Tiên linh thảo chồng chất thành núi trong Vũ Trụ Duy Mô đã sớm bị hắn tiêu tốn hết bảy tám phần, trừ một ít tiên linh thảo quý giá là hắn không thể lấy ra luyện được, tiên linh thảo cấp bảy trên người hắn chỉ còn khoảng chừng trăm gốc mà thôi.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, Lam Tiểu Bố cảm thán. Nếu như không phải mỗi một lô đan dược hắn đều cảm thấy một chút xíu tiến bộ, hắn đã sớm không tiếp tục nữa rồi.

Có thể là do hỏa diễm của mình còn quá thấp mà ra, nếu không những vấn đề nhỏ kia cũng không thể gây ra chuyện ngay cả một lò tiên đan thất phẩm của hắn cũng không thể luyện chế được.

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị cất đan lô đi, lại ngạc nhiên phát hiện ra Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình của viên Địa Tâm Viêm Tinh kia.

Theo Vũ Trụ Duy Mô biểu hiện ra, trong viên Địa Tâm Viêm Tinh này chẳng những có ấn ký thần niệm, hơn nữa còn không chỉ một cái. Khoảng chừng ba ấn ký thần niệm đặt ở những nơi khác nhau trong Địa Tâm Viêm Tinh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm mắng, chỉ là một viên Địa Tâm Viêm Tinh mà thôi, làm như là đồ vật vô cùng quý báu trong vũ trụ này vậy, còn khắc những ba ấn ký thần niệm.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chẳng thèm quan tâm đến đan lô của mình nữa, trực tiếp tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau khi biết vị trí của ấn ký thần niệm, hắn tin rằng mình có thể nhanh chóng loại bỏ những ấn ký này đi.

Nhưng sự thật khiến Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, hắn hoàn toàn không thể loại trừ ấn ký trên Địa Tâm Viêm Tinh.

Tu vi của hắn vẫn còn quá thấp, thực lực của người bố trí ấn ký này rõ ràng không cùng một cấp bậc với hắn.

Bây giờ hắn có hai biện pháp, một là để Thái Sơ Hằng Hỏa trực tiếp cắn nuốt Địa Tâm Viêm Tinh này rồi thăng cấp, sau đó dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình của Thái Sơ Hằng Hỏa, tìm ấn ký thần niệm trong đó. Biện pháp thứ hai là mượn nhờ Vũ Trụ Duy Mô tìm ra cách loại bỏ ấn ký này.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút, vẫn nên chọn biện pháp để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra biện pháp loại bỏ ấn ký thần niệm trên Địa Tâm Viêm Tinh này thôi, lỡ như không thể tìm được ấn ký trong Thái Sơ Hằng Hỏa thì không dược rồi, như thế chẳng phải tạm thời hắn không thể nào dùng được hỏa diễm của mình hay sao?

Chương 541: Tiên Đan vương cấp bảy. (1)

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình cách loại bỏ ấn ký thần niệm trên Địa Tâm Viêm Tinh, rõ ràng không phải chỉ trong thời gian ngắn là được. Đan Đạo của Lam Tiểu Bố bị đình trệ, chỉ có thể chuyển qua tu luyện.

CHỉ chớp mắt mà ba tháng đã trôi qua, Lam Tiểu Bố dựa vào một lượng lớn tài nguyên tu luyện mà bước vào Đại Ất Tiên tầng năm.

Đồng thời Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng xong biện pháp loại trừ ấn ký thần niệm, với năng lực bây giờ của hắn chỉ có thể dùng trận văn cấm chế để loại bỏ.

Ấn ký thần niệm này chỉ sợ là do cường giả cấp bậc Tiên Đế làm ra, hơn nữa thực lực trận đạo của tiên đến để lại ấn ký thần niệm này cũng rất mạnh, hắn muốn loại trừ được ấn ký thần niệm, chỉ có thể dựa vào trận văn. Nhưng có rất nhiều trận văn hắn hoàn toàn không thể khắc họa được, chỉ có thể dựa vào sự trợ giúp của Vũ Trụ Duy Mô, khắc họa từng chút một.

Một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố khắc họa vô số trận văn, cuối cùng cũng có thể loại bỏ được ấn ký thần niệm đầu tiên trên Địa Tâm Viêm Tinh.

Một tháng này không ngừng lặp đi lặp lại khắc họa các loại tiên trận văn, có rất nhiều tiên trận văn còn vượt xa thực lực trận đạo của Lam Tiểu Bố, không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn hoàn toàn không thể làm được, điều này khiến trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố tăng lên thẳng tắp.

Cái ấn ký thần niệm thứ hai, Lam Tiểu Bố chỉ cần nửa tháng đã có thể loại trừ, cái ấn ký thần niệm thứ ba, Lam Tiểu Bố chỉ cần mười ngày.

Lam Tiểu Bố khẳng định chỉ cần tiếp tục nữa, chẳng mấy chốc hắn sẽ tấn cấp thành tiên trận tôn cấp tám. Cách dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để loại bỏ ấn ký thần niệm có trình độ trận đạo vượt xa thực lực của mình, chính là món lợi khí để tăng trình độ trận đạo của mình lên.

Ba cái ấn ký thần niệm bị Lam Tiểu Bố loại bỏ, sau đó dùng cấm chế khóa lại đặt trong Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô tiếp tục tạo dựng mô hình của một viên tiên tinh cực phẩm, Lam Tiểu Bố thì lấy Địa Tâm Viêm Tinh ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra, khi Địa Tâm Viêm Tinh bị Lam Tiểu Bố ném vào trong Thái Sơ Hằng Hỏa, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được Thái Sơ Hằng Hỏa vui mừng cực độ, lửa lập tức bùng lên cao mời trượng.

Hỏa diễm này, Lam Tiểu Bố nghi ngờ cho dù có là một Tiên Vương, cũng có thể bị thiêu chết.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trên Thái Sơ Hằng Hỏa lại có thêm một đường vân nhàn nhạt. Hỏa diễm có năm đường vân màu vàng, cho thấy rõ đây là tiên diễm cấp năm. (Lời tác giả: Lúc trước có lỡ bút, sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa niết bàn chính là tiên diễm cấp bốn, không phải cấp ba. Xin lỗi!)

Lam Tiểu Bố khẽ vẫy tay, đóa hỏa diễm có năm đường vân màu vàng kia lập tức rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Tiên diễm Thái Sơ Hằng Hỏa cấp năm, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ khắp Ma Huyền Tiên Vực cũng không có được mấy đóa hỏa diễm mạnh hơn của hắn.

Lại lấy ra mấy chục gốc tiên linh thảo cấp sáu cấp bảy, đồng thời Lam Tiểu Bố còn lấy ra một gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa, lần này hắn cầng luyện chế là Cửu Chuyển Độ Thần Đan.

Cửu Diệp Độ Thần Hoa vô cùng quý giá, cũng không phải để lấy ra luyện tập. Lam Tiểu Bố có cảm giác, dựa vào tiên diễm Thái Sơ Hằng Hỏa cấp năm này, chắc chắn hắn có thể luyện chế ra được Cửu Chuyển Độ Thần Đan thất phẩm.

Rửa sạch đan lô, bỏ tiên linh thảo vào đan lô, chiết xuất dược dịch, tách cặn bã,…

Lò đan dược này Lam Tiểu Bố luyện vô cùng thuận lợi, chỉ nửa canh giờ sau, sau khi thu đan quyết, Lam Tiểu Bố đã luyện ra được mười hai viên đan dược màu tím nhạt. Mỗi viên đan dược đều có đạo vận vô cùng mượt mà, có mấy viên còn có bảy đường đan văn nhàn nhạt.

Cửu Chuyển Độ Thần Đan có nhiều nhất là chín đường đan văn, bây giờ Lam Tiểu Bố luyện chế ra Cửu Chuyển Độ Thần Đan có một số viên có bảy đường đan văn, cho thấy rõ đây là Cửu Chuyển Độ Thần Đan thất phẩm.

Mười hai viên Cửu Chuyển Độ Thần Đan này, bốn viên thượng đẳng, sáu viên trung đẳng, hai viên hạ đẳng. Những viên tiên đan có bảy đường đạo văn chính là bốn viên Cửu Chuyển Độ Thần Đan thượng đẳng. Đáng tiếc không có viên nào cao cấp, nếu có cao cấp, đan văn sẽ rõ ràng hơn.

Cất đan dược đi, Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng bình tĩnh, chuyện tấn cấp thành tiên đan vương là chuyện nằm trong dự đoán của hắn. Có nhiều khi chính là như vậy, sai một ly đi nghìn dặm. Tiên diễm cấp bốn và tiên diễm cấp năm chỉ chênh lệch một cấp bậc thôi, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không thể nào luyện chế ra được một lò tiên đan thất phẩm.

Lam Tiểu Bố suy đoán, nếu như hắn muốn luyện chế ra được mười hai viên Cửu Chuyển Độ Thần Đan cao cấp, ít nhất phải tấn cấp tiên diễm của mình lên thành tiên diễm cấp sáu, hơn nữa tu vi của hắn cũng cần phải tăng lên Đại La Kim Tiên mới được. Vừa rồi lò đan dược kia chỉ có bốn viên thượng đẳng, không có cao cấp, nguyên nhân rất lớn là vì tu vi của hắn còn kém hơn tiên diễm.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm đến chuyện này, hắn tin mình có thể làm được. Hắn còn một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh có thể nâng đẳng cấp hỏa diễm lên, còn có tiên tinh cực phẩm để tu luyện.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn định dùng Thái Sơ Hằng Hỏa để tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, nhưng sau chuyện ở Tịch Đình thương hội và sự cường đại sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa tấn cấp lên cấp năm đã khiến Lam Tiểu Bố bỏ đi suy nghĩ này.

Nếu như lần thi đấu này mà không cung cấp địa hỏa, hắn sẽ để Đằng Mạc nghĩ cách. Nghĩ không ra được cách nào tốt, hắn sẽ không tham gia nữa.

Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính hỏa tuy tốt, nhưng cũng phải an toàn mới được.

Lại một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố đã sớm củng cố vững chắc tu vi Đại Ất Tiên tầng năm, Vũ Trụ Duy Mô lại tìm ra được ba ấn ký thần niệm trong một viên tiên tinh cực phẩm. Lam Tiểu Bố lại tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, lần này hắn chỉ cần nửa tháng, đã có thể loại bỏ hết ba ấn ký thần niệm trên đó xuống.

Chương 542: Tiên Đan vương cấp bảy. (2)

Nhìn thấy trong tay là tiên tinh cực phẩm có ấn chứa quy tắc rõ ràng, tiên nguyên hầu như đã bị áp súc lại, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Nhiều ấn ký thần niệm như vậy chờ hắn loại bỏ đi, chỉ sợ hắn còn chưa loại bỏ toàn bộ ấn ký thần niệm trên mười hai viên tiên tinh cực phẩm này xong, trình độ trận đạo của hắn đã đột phá lên thành tiên trận tôn cấp tám.

Vũ Trụ Duy Mô tiếp tục tạo dựng ấn ký thần niệm trong Hư Không Tiên Tủy, Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, hắn chuẩn bị dùng tiên tinh cực phẩm để tu luyện.

Khi vận chuyển Trường Sinh Quyết chu thiên đầu tiên cuốn theo tiên linh khí trong tiên tinh cực phẩm rót vào trong kinh mạch, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa bị kinh sợ, đây là phương thức tu luyện gì vậy? Thậm chí hắn có thể cảm nhận được rõ ràng thực lực của mình đang điên cuồng tăng lên, chỉ nửa tháng ngắn ngủi, hắn đã bước vào Đại Ất Tiên tầng sáu. Mà viên tiên tinh cực phẩm kia tựa như chỉ vừa mới bắt đầu.

Có tiên tinh cực phẩm, hắn bố trí tất cả Tiên Linh Mạch và tiên tinh thượng phẩm ra, phục vụ cho viên tiên tinh cực phẩm này. Tiên tinh cực phẩm tựa như thuốc dẫn, lợi dụng hết nguyên khí tiên linh phát huy đến mức tối đa.

Nửa tháng trôi qua, tu vi của Lam Tiểu Bố đã đột phá lên Đại Ất Tiên tầng bảy, tiên tinh cực phẩm trong tay lại còn hơn phân nửa.

Thứ này thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, nhìn viên tiên tinh cực phẩm trong tay mà chấn động vô cùng.

Lam Tiểu Bố đoán có thể thứ này không phải dùng để tu luyện, dùng tiên tinh cực phẩm để tu luyện, chỉ sợ cũng chỉ có mình Lam Tiểu Bố hắn thôi nhỉ?

Lúc này cách lúc thi đấu đan dược ở Ma Huyền Tiên Vực cũng rất gần, Lam Tiểu Bố sắp xếp một chút, quyết định đến Cấm Tiên Ti một chuyến. Hắn đã ra ngoài hơn một năm mà không quay về, nói không chừng Đằng Mạc còn đang cho rằng hắn không muốn giúp.

…

“Lam tiên ti…” Lam Tiểu Bố vừa đến Cấm Tiên Ti, một đám tiên tào và tiên vệ đã nhanh chóng tiến đến chào hỏi.

Chủng Dịch là người đầu tiên chạy đến, “Tiểu Bố đại ca, khoảng thời gian này ta đoán ngươi chắc hẳn bận rộn nhiều chuyện. Nhưng mà Cấm Tiên Ti cũng không có chuyện gì, Quảng tiên ti và Giản tiên tào cũng vừa trở về.”

Người khác đều hâm mộ nhìn Chủng Dịch, lúc trước Lam Tiểu Bố tìm người giúp mình, không một tiên vệ nào tình nguyện đi theo. Chỉ có

Chủng Dịch nắm lấy cơ hội, bây giờ người ta đã là tiên tào cấp một rồi. Bây giờ tất cả mọi người đều kính cẩn gọi là Lam tiên ti, chỉ có Chủng Dịch tiên tào mới có thể gọi là Tiểu Bố đại ca.

“Ha ha, Tiểu Bố huynh đệ.” Giọng nói cởi mở của Quảng Lễ truyền đến.

Sau khi được thăng lên thành Tiểu Tiên Ti, dẫn theo huynh đệ đi làm việc, so với trước đó đâu chỉ thoải mái hơn gấp 10 lần? Đây đều là nhờ vào phúc của Lam Tiểu Bố.

Giản Quân Trung cũng tươi cười tiến lên đón, sau khi tu luyện Bất Tử Quyết xong mới biết, môn công pháp này thật sự không đơn giản. Lam Tiểu Bố đúng là bạn chí cốt mà, ngay cả loại công pháp này cũng dạy cho bọn hắn.

Lam Tiểu Bố hàn huyên với đám người một lúc, sau đó hỏi Chủng Dịch, “Đại Tiên Ti có ở đây không?”

Còn chưa đợi Chủng Dịch trả lời, Kim Bất Kiều nghênh đón từ xa đã cười rạng rỡ nói, “Đại Tiên Ti về Tiên ĐÌnh rồi, Đại Tiên Ti có nói, nếu như ngươi trở về có chuyện gì có thể trực tiếp gửi tin qua Thông Tin Châu cho hắn.”

“Kim tiên ti, gần đây không tồi nhỉ.” Lam Tiểu Bố phát hiện tu vi của Kim Bất Kiều không tiến bộ bao nhiêu, nhưng thịt trên người thì lại nhiều thêm mấy vòng.

“Ha ha, gần đây chuyện ở Cấm Tiên Ti bớt đi. Đúng rồi, chắcc hẳn ngươi biết chuyện của Tịch Đình thương hội ở Thiên Uẩn tiên thành mấy tháng trước nhỉ? Bọn hắn nghe nói Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo ta phá án không tệ, còn cố ý đến đây cầu viện trợ. Đại Tiên Ti nói, để ngươi làm chủ là được.” Con mắt Kim Bất Kiều híp lại thành một đường nhỏ.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Chuyện này ta biết, ta quả thật có một số việc cần tìm Kim tiên ti thương lượng một chút.”

“Đơn giản đơn giản, Lam tiên ti xin mời,” Kim Bất Kiều nghe thấy Lam Tiểu Bố có chuyện cần tìm hắn thương lượng, trong lòng càng vui mừng.

Lam Tiểu Bố lên tiếng chào với bọn người Quảng Lễ, sau đó đi cùng Kim Bất Kiều lên tầng bốn Cấm Tiên Ti.

“Lam tiên ti, Đại Tiên Ti thật sự rất coi trọng ngươi đó. Động phủ này còn tốt hơn cả của Đại Tiên Ti, thật sự hâm mộ.” Kim Bất Kiều tiến vào phòng làm việc của Lam Tiểu Bố xong, nhịn không được mà tán thưởng. Chỉ dựa vào tiên linh khí này thôi cũng đủ khiến Kim Bất Kiều hắn thấy thèm.

Lam Tiểu Bố mời Kim Bất Kiều ngồi xuống, sau đó rót cho Kim Bất Kiều một chén Tiên Linh trà, sau đó nói, “Lão Kim à, chắc hẳn ngươi biết lúc trước sở dĩ ta có thể phá được bản án phường thị Ô Mỗ, cũng là vì đã thả Cúc Tú Nhược ra, sau đó thả dây câu dài câu con cá lớn. Lần này thật ra ta có một ý tưởng, ta muốn thả Biện Vu Phong ra, vụ án này có lẽ còn có nội tình gì đó không kém gì bản án phường thị Ô Mỗ. Cho nên ta cần sự giúp đỡ của ngươi.”

Bản án Cúc Tú Nhược, Kim Bất Kiều đương nhiên có biết một chút, bây giờ nghe Lam Tiểu Bố nói muốn thả Biện Vu Phong ra, không chút do dự vỗ ngực nói, “Lam tiên ti cứ việc đi làm, cần ta đây giúp chuyện gì thì cứ nói cho ta biết một tiếng là được.”

Còn về chuyện Lam Tiểu Bố thả Biện Vu Phong ra có phải thật sự là vì thả dây câu dài câu con cá lớn hay không, Kim Bất Kiều hắn cũng lười quản. Dù sao thì Lam Tiểu Bố có cố ý thả Biện Vu Phong đi thì sao chứ?

“Kim tiên ti, ta còn một vấn đề nữa muốn thỉnh giáo một chút, lúc trước là ai đã bắt Biện Vu Phong thế?”Lam Tiểu Bố hỏi.

Kim Bất Kiều cười ha ha, hắn cũng hiểu được đại khái ý của Lam Tiểu Bố, “Lam tiên ti, nghe nói lúc trước tên Biện Vu Phong này có đánh cắp một đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính mộc trên người Trị Phong An. Nhưng mà khi bắt được hắn, trong nhẫn của hắn chỉ có một ít vật phẩm bình thường. Theo như lời Biện Vu Phong nói, đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính Mộc kia không có ở trên người hắn, đã bị đồng bọn hắn lấy đi rồi.

Chương 543: Cải trang thành hình dạng của mình. (1)

Lúc đó Cốc đại tiên ti cũng muốn tiếp tục tra xét, chỉ là sau đó xảy ra bản án phường thị Ô Mỗ, Cốc đại tiên ti vẫn luôn không có thời gian điều tra. Sau đó thì bản án phường thị Ô Mỗ được giải quyết, Đại Tiên Ti lại có được cơ duyên, được ban thưởng một viên Tôn Ý Đan rồi bế quan. Đại Tiên Ti tấn cấp lên Tiên Tôn, trở thành Tứ ti chủ thì chuyện này hoàn toàn bị gác lại. Vụ án này người khác không có tư cách điều tra, nhưng Lam tiên ti đương nhiên có thể tùy tiện điều tra.”

Ý của Kim Bất Kiều rất rõ, đó chính là trên người tên cướp đường Biện Vu Phong này có đồ tốt, nhưng Tiểu Tiên Ti khác không có tư cách hưởng được những thứ tốt này, nhưng địa vị của Lam Tiểu Bố ở Cấm Tiên Ti không tầm thường, địa vị hầu như sánh ngang với Đại Tiên Ti, đương nhiên có thể phát tài.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Bởi vì một vụ án liên quan đến bằng hữu của ta, cho nên muốn điều tra Biện Vu Phong.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố nói kế hoạch của mình cho Kim Bất Kiều nghe, Kim Bất Kiều đương nhiên không chút do dự phối hợp.

Sau khi bàn bạc xong với Kim Bất Kiều, Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành Phủ Huân, sau đó lại cải trang gương mặt của Phủ Huân thành gương mặt của chính mình.

…

Từ khi Cúc Tú Nhược chạy thoát, địa lao của Cấm Tiên Ti còn nghiêm ngặt hơn trước rất nhiều.

Điều này khiến Biện Vu Phong than thở, theo suy nghĩ của hắn, phải là hắn chạy trước mới đúng. Không ngờ lại để hạng nữ lưu như Cúc Tú Nhược chạy trốn, còn hắn thì đến bây giờ vẫn còn bị giam trong địa lao.

Tiểu Kim Tiên mà hắn gắn ấn ký thần niệm lúc trước tại sao lại không đến? Trong Cấm Tiên Ti này chỉ có một tiên tào có tu vi Kim Tiên cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Hắn cũng không biết ấn ký của mình bây giờ như thế nào rồi.

Trong tình huống bình thường, hắn thật sự không dám làm ấn ký thần niệm trên người tiên tào Huyền Tiên, cũng không có cơ hội. Vất vả lắm mới gặp được một Kim Tiên nho nhỏ, không ngờ Kim Tiên này chỉ mới tới đây được hai lần đã không thấy tung tích đâu nữa.

Ngay khi Biện Vu Phong đang thầm trách vận may của mình không tốt, hắn lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố một lần nữa.

Tiểu tử, cuối cùng cũng đã đến, không đúng, ấn ký thần niệm của hắn không còn nữa.

CHẳng lẽ ấn ký thần niệm của hắn bị người khác phát hiện? Trong lòng Biện Vu Phong trầm xuống, nhưng ngay lập tức hắn cảm thấy không đúng. Tu vi của tiên tào nho nhỏ này không còn là Kim Tiên, mà là…

Biện Vu Phong cuối cùng cũng phát hiện, hắn phát hiện gương mặt của Lam Tiểu Bố không quá tự nhiên, đây tuyệt đối là cải trang. Có người cải trang thành tiên tào hắn đã hạ ấn ký lúc trước, sau đó mượn thân phận tiểu tiên tào kia tiến vào trong địa lao Cấm Tiên Ti.

Ngay khi Biện Vu Phong biết Lam Tiểu Bố là do người khác cải trang, trong lòng vô cùng vui mừng, ánh mắt của hắn không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm gương mặt Lam Tiểu Bố. Chính vì không có thần niệm, nhưng Biện Vu Phong cũng có thể nhìn thấy rõ lớp cải trang trên mặt Lam Tiểu Bố vô cùng thô sơ.

Một gia hỏa cải trang thành tiên tào Cấm Tiên Ti, tuyệt đối không dám có bất cứ hàng động nào với sự vô lễ của hắn.

Phủ Huân? Bởi vì lớp cải trang của Lam Tiểu Bố vô cùng thô sơ, khiến Biện Vu Phong cảm nhận được người trước mắt này hình như có chút giống Phủ Huân. Rất nhanh sau đó Biện Vu Phong đã xác định, Lam Tiểu Bố trước mắt quả thật chính là Phủ Huân cải trang thành, trong lòng của hắn lại càng vui mừng hơn. Hắn không ngờ thật sự chờ được đồng bọn đến đây, hơn nữa đồng bọn còn quang minh chính đại đến Cấm Tiên Ti như vậy.

“Phủ Huân, được lắm, không ngờ ngươi có thể phát hiện ra được ấn ký của ta, còn mượn cơ hội này mà đến đây.” Biện Vu Phong kích động không thôi nhỏ giọng gọi Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, quát lớn, “Biện Vu Phong, vụ án của ngươi không bình thường, ta phải dẫn ngươi đi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một lá trận kỳ mở nhà giam của Biện Vu Phong ra, đồng thời truyền âm nói, “Đừng nói nhiều, ta vì chuyện ngày hôm nay mà đã phải chuẩn bị rất nhiều cho các tiên tào. Ngươi cho rằng chỉ một chút thuật cải trang ấy của ta mà có thể đến được đây chứ?”

Biện Vu Phong giật mình, khó trách hắn lại cảm thấy có chút kỳ lại, hóa ra lại là vì Phủ Huân cải trang thành Lam Tiểu Bố quá kém, chính hắn không có thần niệm cũng có thể thấy được, đừng nói là người khác. Cấm Tiên Ti này quả nhiên là nát đến tận xương tủy, với thuật cải trang thô sơ của Phủ Huân mà cũng có thể vào được trong địa lao.

Lam Tiểu Bố bắt lấy Biện Vu Phong, chậm rãi đi đến lối ra.

Khi hắn đến cửa nhà lao, chợt nghe một tiếng cười he he. Nhà giam mà hắn đang đứng cạnh chính là nơi nhốt lão nhân lúc nào cũng hốt hoảng kia, nghe thấy tiếng cười này, Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn thoáng qua, lại phát hiện lão nhân kia quét mắt nhìn hắn đầy thâm ý, sau đó mới khôi phục bộ dáng hốt hoảng thường ngày.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, trong Cấm Tiên Ti này đều là mấy gia hỏa kỳ quái, sau này không có chuyện gì đừng nên đến địa lao thẩm tra thì hơn.

Biện Vu Phong vẫn luôn chú ý đến tiên vệ xung quanh, hắn phát hiện một tên tiên vệ đang đứng tựa vào tường híp mắt không biết là đang suy nghĩ điều gì, lập tức biết Lam Tiểu Bố không lừa hắn, Cấm Tiên Ti này quả thật đã bị hắn mua chuộc.

Đi ra khỏi địa lao cũng không có ai cản lại, chỉ có vài tên tiên vệ vội vã đi tới đi lui, còn về chuyện tiên tào Lam Tiểu Bố dẫn một tù nhân đi, hoàn toàn không có ai chú ý đến.

Một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố dẫn Biện Vu Phong rời xa khỏi Cấm Tiên Ti.

Lam Tiểu Bố giải trừ cấm chế trên người Biện Vu Phong, sau đó vứt Biện Vu Phong lên mặt đất rồi hừ lạnh một tiếng, cũng loại bỏ đi lớp cải trang thô sơ kia, lộ ra gương mặt Phủ Huân.

Sau khi Biện Vu Phong lấy lại được tự cho, đầu tiên là vận công vận chuyển một chu thiên, sau đó cười ha hả nói, “Ta biết ngươi và Toàn Mộc lão ca có ý kiến với ta, nhưng mà chuyện này ta thật sự không ngờ được. Ta bị tên gia hỏa Tề Vân Thư kia bắt được, ngươi ngẫm lại mà xem, thực lực của Đại La Kim Tiên, ta chỉ mới là Đại Ất Tiên viên mãn, sao mà so sánh được với hắn chứ?”

Chương 544: Cải trang thành hình dạng của mình. (2)

“Nói đi, đồ ở đâu?” Lam Tiểu Bố tỏ vẻ hơi khó chịu.

Tựa như biết Lam Tiểu Bố khó chịu vì chuyện gì, bất cứ người nào vì đả thông Cấm Tiên Ti cứu hắn, đều tuyệt đối không phải việc dễ dàng, thứ bỏ ra tất nhiên sẽ rất nhiều. Cũng may hắn đã dự đoán trước, Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính Mộc đang ở trong tay hắn, nếu không thì hắn đừng mong đồng bọn sẽ đến cứu hắn.

“Toàn Mộc đại ca và Vọng Nghị huynh đệ đâu?” Biện Vu Phong hỏi.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Toàn Mộc đi với ta tìm kiếm tung tích của ngươi ở khắp nơi, bị Tề Vân Thư của Cấm Tiên Ti truy sát, chúng ta tách nhau ra trốn, bây giờ ta chỉ có thể nói chuyện với ngươi, những người còn lại ta đều không thể liên lạc được.”

“Vậy thì không được, đầu Tiên Linh Mạch này hai ta không thể phân chia nhau được, nhất định phải chờ Toàn Mộc đại ca và Vọng Nghị.” Biện Vu Phong không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Ngươi cũng biết ta đã ở Đại Ất Tiên hậu kỳ nhiều năm mà vẫn không thể nào tiến thêm được, ta chỉ hy vọng lấy được phần thuộc về mình, sau đó tìm một nơi bế quan đột phá lên Đại Chí Tiên. Những gì ta tích cóp được mấy năm nay đều đã nhét hết vào Cấm Tiên Ti rồi. nếu không ngươi cho rằng ngươi có thể ra ngoài dễ dàng được như vậy sao?

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, Biện Vu Phong thở dài nói, “Thôi được rồi, vậy ta sẽ dẫn ngươi đi, nơi đó ở…”

Lam Tiểu Bố vừa nghe đến đây, đã cảm nhận được một luồng sát ý khóa chặt hắn lại, một khắc sau, một đạo kiếm mang chứa đầy hơi thở chết chóc đánh vào trong đầu hắn.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn không coi trọng Biện Vu Phong, chỉ là một Đại Ất Tiên hậu kỳ mà thôi, bây giờ hắn cũng đã là Đại Ất Tiên hậu kỳ rồi. Lúc trước hắn giết chết Cửu Đình Toàn Mộc Đại Chí Tiên cũng dễ dàng như uống nước, một Đại Ất Tiên còn chưa khôi phục thực lực, hắn chẳng thềm để tâm.

Nhưng luồng sát ý này, khiến hắn cảm thấy thức hải của mình sẽ trực tiếp bị xé rách. Cho dù thức hải của hắn mạnh mẽ hơn Đại Ất Tiên, nhưng hắn cũng không thể ngăn được đạo kiếm mang này.

Oanh! Lam Tiểu Bố há mồm phun một ngụm máu, đạo kiếm khí màu xám kia đã bị Vũ Trụ Duy Mô ngăn cản, sau đó không ngừng vờn quanh Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, đạo kiếm khí màu xám kia bị hắn nắm trong tay, chỉ trong nháy mắt đã bị cấm chế đỉnh cấp phong ấn lại.

Làm xong những chuyện này, sắc mặt Lam Tiểu Bố đã tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Ngươi, ngươi có thể ngăn cản được Phá Thức Kiếm Phù…” Biện Vu Phong chấn động nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Hắn bị sát ý của Lam Tiểu Bố khóa chặt, biết trốn cũng không thể trốn thoát. Cơ hội của hắn chỉ có một lần, một lần đó đã bị hắn lãng phí rồi.

Sát ý của Lam Tiểu Bố khóa chặt Biện Vu Phong, lúc này mới nuốt mấy viên đan dược xuống. Sau lưng hắn đầy mồ hôi lạnh, nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn đã bị Biện Vu Phong xử lý.

“Ha ha, Biện Vô Phong, ta cứu ngươi ra ngoài, ngươi thì tốt rồi, trái lại còn muốn giết ta.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã đánh ra một quyền, thực lực của Biện Vu Phong còn chưa khôi phục, cộng thêm bị sát thế bao phủ, hoàn toàn không thể nào né tránh được một quyền này của Lam Tiểu Bố.

Bành! Sau một quyền, hai chân của Biện Vu Phong lập tức bị đập thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố thở phào, hắn nhìn Biện Vu Phong, trong lòng thầm nghĩ, nếu như không phải Biện Vu Phong muốn giết chết Phủ Huân độc chiếm Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính Mộc thì chính là hắn đã bị phát hiện ra. Khả năng nhìn ra có lẽ là do Vọng Nghị, người này có thật sự tồn tại hay không hắn cũng không biết.

“Ngươi không phải là Phủ Huân, bởi vì ngươi hoàn toàn không biết Vọng Nghị đã chết.” Sắc mặt Biện Vu Phong tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, hai chân đã bị đập thành bã vụn, hắn cũng không thèm để ý, mà chỉ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố chậm rãi nói.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta có phải Phủ Huân hay không không quan trọng, quan trọng là tu vi của ta không cao, hơn nữa chỉ mới vừa tìm hiểu một chút về sưu hồn, ta chuẩn bị sưu hồn ngươi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng trước đi.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Biện Vu Phong vốn đã tái bây giờ lại càng tái hơn. Nếu như có thể tự tử, hắn đã sớm chết rồi.

Bị người khác sưu hồn hoàn toàn không thể nào chịu đựng được, chứ đừng nói đến chuyện để một người không tinh thông sưu hồn đi sưu hồn. Đây là muốn xé nát thần hồn của hắn mà, tuyệt đối là sống không bằng chết.

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi đồng ý để ta đi luân hồi đi, không cần phải sưu hồn của ta.” Giọng điệu của Biện Vu Phong không còn lạnh nhạt như trước đó nữa, mà ẩn chứa một chút tuyệt vọng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vừa rồi suýt chút nữa đã bị ngươi giết chết, ngươi cảm thấy ta còn có thể tin lời ngươi nói được nữa sao?

Biện Vu Phong không suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp thề, “Biện Vu Phong ta thề, lát nữa ta sẽ nói ra nơi cất Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm, nếu như nói dối nửa chữ, Biện Vu Phong ta sẽ vĩnh viễn bị đọa đày.”

Đối với một kẻ hấp hối sắp chết, lời thề như vậy cũng xem như hung ác. Một Đại Ất Tiên thề, đương nhiên sẽ bị Thiên Đạo nhớ kỹ, Lam Tiểu Bố không hoài nghi gì nữa, lấy một miếng ngọc giản ra ném cho Biện Vu Phong.

Biện Vu Phong hiểu ý Lam Tiểu Bố là gì, rất thẳng thắn khắc họa vị trí của Tiên Linh Mạch kia vào trong ngọc giản.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản xong thì hơi ngây người, hắn thật sự không ngờ Biện Vu Phong lại đặt đồ ở trong một cái thôn nhỏ ở thế giới phàm tục, chuyện này thực sự quá bất ngờ.

Nhưng mà nếu đã có được ngọc giản, Lam Tiểu Bố không chút do dự đốt cháy Biện Vô Phong thành tro tán. Loại người này có chết một vạn lần cũng không oan, làm cướp đường, hai tay không biết đã dính máu của bao nhiêu người vô tội.

…

Chương 545: Đồng tình một giây. (1)

Sau khi đến Ma Huyền Tiên Vực, Lam Tiểu Bố vẫn luôn sống ở Giang Diễn Tiên đạo, hoàn toàn không biết rằng ở Ma Huyền Tiên Vực, nơi người phàm tục sinh sống có diện tích còn lớn hơn. Điều khác biệt duy nhất là, tất cả tiên linh khí đều tập trung tại nơi tu luyện của Tiên Nhân ở Ma Huyền Tiên Vực.

Cũng không biết chuyện Đằng Mạc nói làm việc ở thế giới phàm tục, có phải là làm ở nơi phàm tục của Ma Huyền Tiên Vực hay không.

Khiên Tà thôn chính là một nơi sinh sống của người phàm tục, sau khi Lam Tiểu Bố đến đây, mới phát hiện những người ở nơi này còn đang sống ở thời đại làm nông.

Đứng xa xa bên ngoài thôn, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy khói bếp lượn lờ bay cao, tiếng gà kêu chó sủa, khiến ngươi khác cảm thấy điền viên an tĩnh.

Nếu như không phải chính mình đến đây, Lam Tiểu Bố thật sự không thể tin được ở Ma Huyền Tiên Vực cũng có nơi như thế này.

Lam Tiểu Bố không muốn gây thêm nhiều chuyện, hắn ẩn thân đi vào nhà thứ sáu ở đầu thôn. Theo lời Biện Vu Phong nói, trước cửa nhà có một cây Ngô Đồng.

Lúc này là chạng vạng tối, những người đang làm việc ngoài ruộng lần lượt đi về, có một vài người có tâm trạng không tệ còn hát mấy câu ca dao.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đã sớm phát hiện trong nhà này chỉ có ba người ở, trong đó nữ chủ nhân nhìn còn rất trẻ trung xinh đẹp, một thiếu phụ nhìn có vẻ còn chưa đến ba mươi. Còn có một đôi nam nữ, đều gần mười tuổi.

Thật không biết thiếu phụ xinh đẹp này có quan hệ gì với Biện Vu Phong, trong lòng Lam Tiểu Bố suy nghĩ, sau đó tiến vào trong.

Theo lời Biện Vu Phong nói, đồ được đặt trong một hòm gỗ ở trong buồng. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét một chút, thậm chí hắn không cần đi tìm đã nhìn thấy. Trong góc đặt hòm gỗ kia còn có cấm chế, cấm chế đã bị thần niệm của Lam Tiểu Bố phá vỡ, rõ ràng là một chiếc nhẫn.

Giờ phút này hắn đã hiểu một chút, xem ra tên Biện Vu Phong này mặc dù là một tu tiên giả, thậm chí là cường giả Đại Chí Tiên đã sắp bước vào tầng sáu, lại có một ngôi nhà ở nơi phàm nhân sinh sống. Hơn nữa vợ của hắn cũng là một nữ từ phàm nhân, người này đúng là lạ đời.

Nếu đổi lại là hắn, hắn thật sự không thể nào nghĩ được đến đây. Cường giả Đại Ất Tiên nào lại lấy một người phàm làm vợ chứ? Còn giấu hết toàn bộ tài sản trong nhà của người vợ này.

Cho dù ở Tiên giới, phàm nhân cũng chỉ có thể sống khoảng một trăm tuổi thôi, mà tuổi thọ của Đại Ất Nguyên chính là trăm vạn năm.

“Tinh muội…” Một giọng nói thô trầm kích động truyền đến.

Thiếu phụ xinh đẹp đang mặc tạp dề, bận bịu ở trong bếp làm cơm tối nghe thấy giọng nói này, lập tức xoa xoa tay ra đón.

Nàng nhìn thấy nam tử bước vào nhà, có chút căng thẳng nói, “Sao bây giờ ngươi đã đến rồi? Trời còn chưa tối nữa.”

“Ta không chờ được nữa, ta nghĩ ngươi đã suy nghĩ mấy ngày…”

“Ô…” Lời của nữ tử kia rõ ràng không thể nào nói ra được, nàng đã bị nam tử kia ôm, dùng bờ môi chặn miệng của nàng lại, đôi tay lại càng không rảnh rỗi.

Thiếu phụ xinh đẹp kia cố gắng đẩy nam tử ra, vội vàng nói, “Nhanh đi đi, ban đêm rồi lại đến…”

“Có sao đâu chứ, Phong hán tử nhà ngươi lại không có ở nhà, ta đến đây bù đắp cho ngươi…”

Nghe lời nam tử này nói, Lam Tiểu Bố không khỏi đồng tình Biện Vu Phong một giây. Biện Vu Phong có một người vợ phàm nhân, hắn quanh năm ở bên ngoài cướp bóc, không ngờ người vợ xinh đẹp này đúng là đẹp thật, nhưng lại không chịu được trống vắng, hồng hạnh xuất tường.

Tiên Nhân có một người vợ là phàm nhân, còn bị một phàm nhân cho đội mũ xanh, lão Biện này cũng đủ cực khổ nhỉ. May mắn là mình đã giúp hắn giải thoát rồi, nếu không quay về trông thấy tình cảnh này, nói không chừng đạo tâm sẽ hỏng mất.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét đến bé trai kia, bé trai này mặc dù đang ở trong phòng, nhưng hai tay nắm chặt, mắt bừng bừng lửa giận.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, con trai của Biện Vu Phong cũng là một kẻ hung ác, sợ rằng tương lai sẽ là một Biện Vu Phong thứ hai, rồi cũng không có kết quả tốt gì.

Những chuyện này không liên quan gì đến Lam Tiểu Bố, hắn lấy đi chiếc nhẫn kia, sau đó nhanh chóng rời khỏi cái thôn nhỏ bình thuòng này.

Trước khi quay về Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố ngồi trên phi thuyền mở cấm chế trong nhẫn ra, bên trong chẳng những có một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm, mà còn có một cặp tiên tinh thượng phẩm. COn những công pháp, tiên linh thảo hay vật liệu cấp thấp khác, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm.

Trong mắt hắn, trong nhẫn của Biện Vu Phong, Phủ Huân hay Cửu Đình Toàn Mộc đều giống nhau, trừ đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm này ra, những cái khác đều không lọt vào mắt hắn.

Một viên tiên tinh cực phẩm quý giá như thế, có thể tưởng tượng được một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm phải quý đến cỡ nào, thậm chí không thể dùng từ quý để hình dùng. Chính vì vậy, Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra Ma Huyền Tiên Vực trâu vô cùng, còn dám lấy ra một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính hỏa cực phẩm làm giải thưởng cho hạng nhất cuộc thi đấu đan dược, hoặc là từ trâu không thể dùng đển hình dung Ma Huyền Tiên Vực nữa rồi.

…

Lam Tiểu Bố dẫn Biện Vu Phong đi, nhưng lúc về thì chỉ có một người về Cấm Tiên Ti, không có người nào cảm thấy không thích hợp. Thậm chí còn không có người nào hỏi đến, đương nhiên nếu có người hỏi, Lam Tiểu Bố sẽ trực tiếp nói đã chạy trốn rồi. Làm một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, trong quá trình phá án xuất hiện một chút sai lầm cũng có thể tha thứ được.

Quay lại phòng lớn trên lầu bốn, Lam Tiểu Bố bố trí một cái Thúc Linh tiên trận, sau đó bắt đầu đột phá lên Đại Ất Tiên tầng tám.

Đảo mắt mà đã qua mấy tháng, lúc Lam Tiểu Bố bước vào Đại Ất Tiên tầng chín, viên tiên tinh cực phẩm đầu tiên đã hoàn toàn tiêu hao hết. Ngay cả đầu Tiên Linh Mạch khiếm khuyết ở bên dưới cũng đã bị hắn tiêu hết gần một nửa.

Chương 546: Đồng tình một giây. (2)

Lúc Đằng Mạc đến tìm hắn, Lam Tiểu Bố chỉ nghĩ rằng Đằng Mạc tìm hắn là vì cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực sắp bắt đầu, mà thực tế thì cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực cũng sắp bắt đầu.

“Còn chưa đến một năm rưỡi, tu vi của Tiểu Bố huynh đệ hình như đã mạnh hơn rất nhiều, có thể thấy được tư chất của ngươi mạnh hơn ta.” Đằng Mạc nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì vô cùng vui mừng, trong giọng nói cũng ẩn chứa sự thưởng thức.

Lam Tiểu Bố cũng cười nói, “So với Đằng huynh, ta vẫn kém một chút. Ta vừa bế quan xong, không biết có phải cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực bắt đầu hay chưa?”

Đằng Mạc cười nói, “Quả thật là như vậy, lần này cuộc thi đấu sẽ diễn ra ở tiên thành lớn nhất ở Ma Huyền Tiên Vực, Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.”

“Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Đây là tiên thành của Tiên Đình nào?”

Đằng Mạc há miệng, một hồi lâu mới thở dài nói, “Tiểu Bố huynh đệ, sau ngay cả Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành mà ngươi cũng không biết?”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì đã biết mình vừa rồi nói bậy rồi, hắn đành phải thành thành thật thật nói, “Tư chất của ta không tệ, trước kia chỉ là một phàm nhân mà thôi, Sau đó mới đi theo sư phụ tu luyện, ở trong hư không một thời gian rất dài, cho nên có rất nhiều nơi không biết.”

Lam Tiểu Bố là do Quảng Lễ và Giản Quân Trung cứu được từ trong hư không về, Đằng Mạc cũng không hề hoài nghi chút nào, gật gật đầu, “Vậy cũng đúng. Ở Ma Huyền Tiên Vực có bốn Tiên ĐÌnh lớn, trừ Thăng Tinh Tiên Đình chúng ta ra còn có La Vân Tiên Đình, Ngọc Thiềm Tiên Đình và Nguyệt Kính Tiên Đình. Nhưng có một nơi không thuộc về bất cứ Tiên Đình nào, độc lập với bên ngoài, đồng thời có danh vọng nhất trong toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực, đó chính là Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành.

Ở Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành, Đan Đạo, Khí Đạo, Trận Đạo, Phù Đạo, thậm chí cả tả đạo đều phát triển rất nhanh chóng, mơ hồ trở thành bá chủ của toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực. Tiên thành này không tương quan gì đến bốn Tên Đình, nhưng lại có thiên ti vạn lũ quan hệ. Cộng thêm nơi đó phồn hoa không gì sánh được, cho nên là một sự tồn tại độc lập đặc biệt. Cũng chính vì vậy, lần thi đấu này mới diễn ra ở Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành.”

“Thì ra là vậy.” Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn định nói với Đằng Mạc vấn đề của mình. Tham gia thi đấu thì được, nhưng mà hắn còn thiếu hỏa diễm.

“Tiểu Bố huynh đệ, chắcc hẳn ngươi cũng biết chuyện Tịch Đình thương hội ở Thiên Uẩn tiên thành bị trộm rồi nhỉ? Trong đó còn có một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh trong truyền thuyết. Sau khi ta biết được tin tức này thì hối hận muốn chết. Sớm biết như vậy ta sẽ tìm mọi cách để lấy được viên Hỏa Bản Nguyên Tinh đó cho ngươi, đáng tiếc là, bây giờ nói gì cũng đã muộn. “ Đằng Mạc vô cũng ảo não nói.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm cười, nếu như Tịch Đình thương hội vẫn còn Hỏa Bản Nguyên Tinh, hơn nữa Đằng Mạc ngươi còn biết, ngươi có thể lấy được Hỏa Bản Nguyên Tinh cho ta, vậy sau này ta sẽ có tên là Bố Tiểu Lam cho người xem.

Đằng Mạc muốn giả vờ, Lam Tiểu Bố cũng đành phải phối hợp thở dài, “Chỉ trách tin tức của Tịch Đình thương hội quá bí mật, Đằng huynh không thể biết chuyện này sớm hơn một chút.

Đằng Mạc tỏ vẻ Lam Tiểu Bố nói rất đúng, “Đúng như vậy, nhưng mà hôm nay ở Ma Huyền Tiên Vực có một Tiên tộc vô cùng thần bí tìm đến Cấm Tiên Ti chúng ta.”

“Tiên tộc thần bí nào?” Lam Tiểu Bố theo bản năng hỏi.

Đằng Mạc nói, “Là Trị gia, gia tộc Tiên Nhân này ở Ma Huyền Tiên Vực vô cùng thần bí, là người thuộc Nguyệt Kính Tiên Đình. Ngươi cũng biết Trị Phong An rồi chứ? Chính là gia hỏa đã bị Biện Vu Phong cướp đi một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm đấy?”

Trong lòng Lam Tiểu Bố hơi lo lắng, quả nhiên hắn nghe Đằng Mạc nói tiếp, “Bọn họ đã tìm kiếm tên cướp đường đã cướp đi đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm của Trị Phong An kia, kết quả cho đến bây giờ vẫn chưa thể tìm được. Sau này bọn họ không biết nghe được từ đâu biết được tên cướp đường Biện Vu Phong kia đã bị Cấm Tiên Ti ta bắt được, sau đó bọn họ muốn đến Cấm Tiên Ti ta dẫn Biện Vu Phong đi.”

Lam Tiểu Bố biết đã đến lượt mình nói chuyện, hắn thở dài, “Biết sớm như vậy, ta đã không dẫn Biện Vu Phong đi. Ta nghe nói Biện Vu Phong có một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm, muốn dẫn gia hỏa này đi để hỏi về nó, kết quả chẳng những không hỏi được gì, gia hỏa này lại còn chạy mất.”

Biện Vu Phong có một đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm, chuyện này cả thiên hại đều biết, nếu như hắn giấu diếm thì chẳng khác nào đang bịt tai trộm chuông. Dứt khoát thừa nhận chuyện này cũng chẳng sao cả.

“Ha ha, ngươi không cần lo lắng, Biện Vu Phong kia chạy rồi thì mặc kệ đi…” Đằng Mạc cười ha ha, rõ ràng không để ý đến suy nghĩ của Lam Tiểu Bố. Nếu như Lam Tiểu Bố không phải vì Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm này mà dẫn Biện Vu Phong đi, hắn còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyện này không đơn giản như Đằng Mạc nói, hắn hỏi, “Trị gia kia thì phải làm sao?”

Đằng Mạc trầm ngâm một chút rồi nói, “Trị gia kia rất thần bí, mặc dù không phải là tiên tộc của Thăng Tinh Tiên Đình ta, nhưng cũng không thể xem thường được. Đây là một trong những tiên tộc thần bí nhất ở Ma Huyền Tiên Vực, nghe đồn cón có Tiên Đế, nhưng mà Tiên Đế của bọn họ cho đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện. Trước khi bọn họ đến đây, ta nói rằng ngươi đang bế quan, trực tiếp đuổi đi, ta sợ chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, bọn họ nhất định sẽ còn tìm đến ngươi để hỏi thăm…”

Đằng Mạc vừa nói đến đây, bên ngoài đã có một tiên tào đến nói, “Đại Tiên Ti, Trị Tiềm Sơn của Nguyệt Kính Tiên Đình đến đây.”

Chương 547: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (1)

Đằng Mạc bất đắc dĩ nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt như đang nói, “Ngươi xem đi, đến rồi đó.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, Đằng Mạc lập tứcnói, “Xin mời Trị đạo hữu vào đây gặp mặt.”

Sau khi Đằng Mạc dứt lời, một tên nam tử có dáng người gầy yếu, mặt trắng không râu đi tới.

Lam Tiểu Bố thấy người này, đã biết đây ít nhất là một Tiên Vương hậu kỳ. Hắn đã từng tiếp xúc với rất nhiều Tiên Vương, lúc trước bên cạnh vẫn luôn có mấy Tiên Vương. Cho nên thực lực tu vi đối phương như thế nào, chỉ cần nhìn thấy là đã nhìn ra.

“Trị Tiềm Sơn kính chào Đại Tiên Ti, đã mạo muội đến đây, xin thứ tội.” Trị Tiềm Sơn ôm quyền, giọng điệu vô cùng khách sáo.

Lam Tiểu Bố biết Đằng Mạc đang cố ý hạ thấp đại vị của TRị gia xuống, nếu như địa vị của Trị gia thấp xuống, hoàn toàn không có tư cách để tầng bốn Cấm Tiên Ti gặp Đại Tiên Ti.

Đằng Mạc cười cười, “Trị đạo hữu nhanh chóng ngồi xuống đi, nào nào nào, uống một chén La Tinh Trà của Thăng Tinh Tiên Đình ta đi.”

Nói xong còn rót một chén trà cho Trị Tiềm Sơn.

Sau khi Trị Tiềm Sơn cảm tạ xong thì mới ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Đây nhất định chính là nhân tài mới nổi của Cấm Tiên Ti, Lam tiên ti.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Không dám nhận, không dám nhận, thời gian ta đến Cấm Tiên Ti không lâu, tiến bộ cũng tạm được, bây giờ đã là Tiểu Tiên Ti. Chờ sau khi Đằng tiên ti đi rồi, ta có khả năng sẽ thành Đại Tiên Ti. Ở nơi này ta như cá gặp nước, có thể phát huy được tài năng và nhiệt huyết của mình. Trị đạo hữu, ngươi là bằng hữu của Đại Tiên Ti, tương lai nếu có gì cần Lam Tiểu Bố ta làm, cứ việc nói một tiếng, Lam Tiểu Bố ta cũng có chút thủ đoạn.”

Giọng điệu thế này có chỗ nào mà không dám nhận?

Trị Tiềm Sơn có chút bất ngờ, thời gian Lam Tiểu Bố đến Cấm Tiên Ti không dài, tính cách như thế nào, hắn không hỏi thăm, cũng không nghe được, bởi vì thời gian Lam Tiểu Bố ở chung với người khác đều rất ngắn.

Không ngờ Lam Tiểu Bố lại là người có tính cách như vậy, tính cách này không thể nói là cuồng vọng, nhưng bất kỳ một người cấp trên nào cũng sẽ không thích. Đại Tiên Ti vẫn còn chưa đi, vậy mà ngươi đã ở đó nhòm ngó chức vị Đại Tiên Ti, cái này thật là…. Hơn nữa ngươi lại nói ngươi có chút thủ đoạn, đây không phải là chuyện ngươi nói ra, mà là người khác đánh giá.

Đằng Mạc vừa cười cừa nói, “Năng lực của Tiểu Bố quả thật rất tốt, tương lai nếu như ta đi, vị trí Đại Tiên Ti này quả thật chính là của Tiểu Bố.”

Chuyện này thật khó nói.

Trị Tiềm Sơn lập tức cảm thấy tính cách Lam Tiểu Bố như vậy ngược lại càng thích hợp để hắn điều tra hơn, dứt khoát ôm quyền nói, “Trị Phong An của Trị gia ta trước kia bị mấy tên cướp đường Biện Vu Phong, Phủ Huân, Cửu Đình Toàn Mộc, Vọng Nghị liên thủ hãm hại, vẫn lạc ở bên ngoài Thiên Uẩn tiên thành. Ta nghe nói tên cướp đường Biện Vu Phong kia đã bị Cấm Tiên Ti bắt được, cho nên cố ý đến đây muốn dẫn Biện Vu Phong đi, đương nhiên nếu có chỗ nào đắc tội, Trị gia ta nhất định sẽ dốc hết sức bồi thường cho Cấm Tiên Ti.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Trị gia ngươi có trâu đến đâu cũng chỉ là một tiên tộc mà thôi. Cấm Tiên Ti lại chính là đơn vị chấp hành cao nhất trong cơ cấu quyền lực ở Thăng Tinh Tiên Đình, chỉ với một tiên tộc như ngươi mà muốn dẫn người đi là được, ngươi cho rằng ngươi là ai thế?

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến lời Đằng Mạc nói trước đó, gia hỏa này hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa Thăng Tinh Tiên Đình trực tiếp từ chối Trị Tiềm Sơn, nhưng mà gia hỏa này không làm vậy, ngược lại để Trị Tiềm Sơn đến đây gây áp lực cho hắn, hành vi này không tử tế chút nào đâu.

“Trị đạo hữu nói quá đúng, bọn cướp đường này làm biết bao nhiêu chuyện ác, khắp nơi chém giết tu sĩ vô tội. Cấm Tiên Ti ta có thể bắt được Biện Vu Phong, cũng xem như đã làm chuyện tốt cho các tu sĩ của Thăng Tinh Tiên Đình.” Lam Tiểu Bố lớn giọng nói.

Trị Tiềm Sơn khẽ nhíu mày, chỉ có thể chủ động nói, “Ta nghe nói Biện Vu Phong đã bị Lam tiên ti dẫn đi, không biết bây giờ hắn ở đâu?”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ai, nói đến chuyện này, ta cảm thấy ta vô cùng có lỗi với Thăng Tinh Tiên Đình và Cấm Tiên Ti. Ta dẫn Biện Vu Phong đi quả thật có chút tâm tư riêng, nhưng mục đích chính vẫn là vì muốn thả dây câu dài câu con cá lớn, ta hi vọng thông qua Biện Vu Phong có thể dẫn bọn người Phủ Huân và Cửu Đình Toàn Mộc ra, đáng tiếc, ta vẫn có chút sơ sót, không cáo già bằng bọn cướp đường này…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói đến đây, Trị Tiềm Sơn lập tức cảm thấy không bình thường. Quả nhiên Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ta cho rằng chỉ cần một mình ta là đủ đối phó với bọn họ rồi, nếu không thì ta cũng không thể nhanh chóng trở thành một Tiểu Tiên Ti như vậy được, có đúng không? Nhưng ta không ngờ được rằng, tên Biện Vu Phong kia lại càng xảo trá hơn, hắn lại thừa dịp ta không chủ ý, đánh lén ta sau đó chạy trốn. Chuyện này chỉ có thể trách ta đã nổi lòng tham, nếu như ta không muốn chiếm lấy đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm của Biện Vu Phong, chỉ sợ ta sẽ không bị đánh lén, Biện Vu Phong cũng không thể chạy thoát được.”

Trị Tiềm Sơn khẽ nhíu mày, “Đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm kia là của Trị gia chúng ta, lần này chúng ta đến tìm bốn tên cướp đường kia, một là vì báo thù cho người của Trị gia ta, hai là muốn lấy lại đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm kia.”

Lam Tiểu Bố tỏ vẻ kinh ngạc. “Thì ra là thế, thật sự quá đáng tiếc. Nếu như ta mà có được đầu Tiên Linh Mạch thuộc tính Mộc cực phẩm kia, vậy thì hôm nay có thể đưa cho Trị đạo hữu, còn có thể dựa vào đó mà trở thành bằng hữu với Trị đạo hữu rồi, ai…”

Tính cách gọn gàng dứt khoát này, được biểu lộ rõ ràng trong lời nói.

“Không biết Lam tiên ti đã để Biện Vu Phong chạy thoát ở đâu? Hắn còn nói gì không?” Trị Tiềm Sơn hỏi một lần nữa.

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn Trị Tiềm Sơn, sau đó nói, “Những chuyện này không nằm trong phạm vi ta có thể trả lời được, đây đều là hồ sơ ghi chép của Cấm Tiên Ti, không có Đại Tiên Ti làm chủ, ta cũng không dám tùy tiện nói.”

Chương 548: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (2)

Đằng Mạc ho khan một cái, hắn biết Lam Tiểu Bố có chút không hài lòng rồi, vội vàng nói, “Trị đạo hữu, những thứ này quả thật là ghi chép bản án của Cấm Tiên Ti, không tiện để lộ ra ngoài.”

Trị Tiềm Sơn từ tốn nói. “Vậy thì tên cướp đường Biện Vu Phong kia bị dẫn ra khỏi Cấm Tiên Ti, còn chạy thoát khỏi Cấm Tiên Ti là do Cấm Tiên Ti không có trách nhiệm rồi?”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, nói như vậy thì dễ làm hơn rồi. Trị gia ngươi trâu như thế, hẳn phải sớm nói như vậy mới đúng.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố cười lạnh, trong lòng Đằng Mạc cũng có chút khó chịu với Trị Tiềm Sơn, hắn hừ lạnh một tiếng nói, “Thăng Tinh Tiên Đình ta phá án còn chưa đến phiên người khác khoa chân múa tay, Trị gia cũng không thể quản được Cấm Tiên Ti Thăng Tinh Tiên Đình ta đâu. Người đâu, tiễn khách.”

Trị Tiềm Sơn đứng lên, nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố rồi nói, “Chuyện này Trị gia ta sẽ đến hỏi Thăng Tinh Tiên Đình, hi vọng đến lúc đó ngươi sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho ta.”

Trước đó Trị Tiềm Sơn còn dễ nói chuyện, Lam Tiểu Bố còn có thể che giấu một chút. Bây giờ Trị Tiềm Sơn có ý uy hiếp hắn, hắn không chút do dự đứng lên, “Trị gia ngươi là cái thá gì chứ, Bố gia ngươi là Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, không việc gì phải trả lời ngươi nhé, ngươi có thể làm gì được ta? Biện Vu Phong kia Bố gia ngươi thích thả thì thả đấy, ngươi cắn ta được à? Khách sáo với ngươi một chút, ngươi thật sự cho rằng ngươi to lắm sao, đến từ chỗ nào thì cút về chỗ đó cho ta.”

Kiểu nói chuyện âm dương quái khí kia, trong lòng Lam Tiểu Bố đã sớm cảm thấy khó chịu. Cùng lắm thì rời khỏi đây thôi, ở đây không chỗ chỗ giữ ta thì tự sẽ có chỗ khác để ta ở.

“Rất tốt.” Trị Tiềm Sơn bỏ lại hai chữ, sau đó xoay người rời đi. Đối với Lam Tiểu Bố chửi ầm lên, hắn cũngkhông cảm thấy chói tai. Lam Tiểu Bố vừa thấy đã khiến hắn cảm thấy đây là loại người không có chút EQ nào, nói chuyện cũng không biết chừa đường lui. CHỉ là một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti mà cũng muốn lên mặt với Trị gia hắn, suy nghĩ sai lầm rồi.

“Ha ha, Tiểu Bố huynh đệ, nói rất hay.” Sau khi Trị Tiềm Sơn đi rồi, Đằng Mạc cười ha ha lớn tiếng nói.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Đại Tiên Ti, những lời này vốn phải để ngươi nói mới đúng, lại để ta nói ra, ai, ta lo lắng sẽ bị người ta truy sát. Ta đây chẳng có chỗ dựa nào cả, bị người ta đuổi giết thì sẽ chết chắc đấy."

Nghe thấy Lam Tiểu Bố gọi mình là Đại Tiên Ti chứ không phải là Đằng huynh, sao Đằng Mạc lại không biết trong lòng Lam Tiểu Bố đang không vui, hắn vội vàng nói, "Tiểu Bố huynh đệ không cần phải lo lắng, Trị gia có mạnh đến đâu cũng không dám truy sát Tiểu Tiên Ti của Thăng Tinh Tiên Đình ta. Cho dù bọn họ có cáo trạng đến chỗ Tiên ĐÌnh Vương, ta cũng sẽ nói chuyện giúp ngươi.

Trong lòng lại có chút cười khổ, cho dù nói đến đó, trong nội bộ Thăng Tinh Tiên Đình, Lam Tiểu Bố ngươi cũng không có chút lý nào cả. Tù nhân trong nhà giam Cấm Tiên Ti mà ngươi nói dẫn đi là dẫn đi, dẫn đi rồi còn không dẫn về, ngươi nói xem ta phải nói chuyện giúp ngươi như thế nào đây?

Lam Tiểu Bố lập tức vui vẻ trở lại, "Vậy thì đa tạ Đằng huynh, Đằng huynh, lần thi đấu đan dược này ta đã chuẩn bị rất đầy đủ, chỉ thiếu một thứ duy nhất chính là hỏa diễm."

Đằng Mạc xua tay nói, "Tiểu Bố huynh đệ không cần lo lắng, chuyện hỏa diễm ta đã nghĩ ra cách rồi. Trong tình huống bình thường, thi đấu đan dược sẽ dùng địa hỏa, trong tình huống đặc biệt, ta có thể lấy được một đóa tiên di hỏa cấp năm."

Lam Tiểu Bố biết rằng tình huống đặc biệt mà Đằng Mạc nói là gì, đó chính là khi Lam Tiểu Bố hắn đột phá vòng vây, có tư cách tiến vào vòng chung kết mới có thể lấy tiên di hỏa cấp năm cho hắn dùng.

"Vậy khi nào chúng ta rời khỏi Cấm Tiên Ti đến Ma Huyền Hành Đạo Tiên thành?" Lam Tiểu Bố hỏi thăm.

Đằng Mạc nói, “Bây giờ chúng ta lập tức xuất phát, nhưng mà không phải chỉ có chúng ta, mà là toàn bộ tiên đan sư dự thi của Thăng Tinh Tiên Đình cùng đến đó. Chúng ta là ít người nhất, chỉ có bốn người. Có đan môn có đến mấy chục người đi, thậm chí còn hơn trăm người. Không chỉ như vậy, Tiên ĐÌnh Vương của Thăng Tinh Tiên Đình còn tự đến đó.”

Tiên Đình Vương cũng đến, xem ra rất coi trọng lần thi đấu đan dược Thăng Tinh Tiên Đình này. Bốn người bên phía bọn họ là ai, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, trừ hắn và Đằng Mạc ra, nhất định chính là hai hộ vệ Tiên Vương kia, Giải Xuyên và Tư Ninh.

Tiên thuyền của Thăng Tinh Tiên Đình tiến đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cực kỳ khổng lồ, đứng phía dưới tiên thuyền, Lam Tiểu Bố cảm thấy đó cho dù có ném một chiếc mẫu hạm hàng không lên đó, sợ phải tìm cả nửa ngày mới tìm được. Cái này không thể gọi là một tiên thuyền nữa, mà là một cái tiên thành di động mới đúng.

Theo lời Đằng Mạc giới thiệu, tiên thuyền này tổng cộng có năm tầng. Tầng dưới chót là tán tu, thương nhân đi theo thuyền. Tầng thứ hai là khu vực của các tông môn và đệ tử dự thi, tất cả đều được phân chia rõ ràng. Tầng thứ ba là chỗ ở của người trong tộc Tiên ĐÌnh Vương và những người cao tầng của tông môn, tầng bốn là các loại thương lâu, nhà nghỉ cao cấp, sàn bán đấu giá. Tầng năm là nơi ở của Tiên Đình Vương.

Bất kỳ kẻ nào, chỉ cần có tiên tinh đều có thể đi lên tầng bốn tiêu sài. ĐƯơng nhiên trừ khi ngươi có đủ tiên tinh, có thể ở trên tầng bốn lâu dài, nếu không thì tầng bốn không cho phép ngươi được ở lại.

Trước đó Đằng Mạc đã nói cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực còn một năm rưỡi mới bắt đầu, Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng phải sau một năm rưỡi mới bắt đầu thi đấu, bây giờ mới biết, ý Đằng Mạc muốn nói là một năm rưỡi sau sẽ bắt đầu khởi hành.

Mặc dù Đằng Mạc không được Tiên Đình Vương chào đón, nhưng cũng là một đứa con của Tiên Đình Vương, cho nên Lam Tiểu Bố cũng có thể đi theo hắn lên tầng ba ở.

Lam Tiểu Bố không nhìn thấy Tiên Đình Vương của Thăng Tinh Tiên Đình, lại nhìn thấy vị nữ nhân xinh đẹp nhất của Thăng Tinh Tiên Đình kia. Tên nữ nhân này là Đằng Mạn Nhi, chính Phủ Huân đã nói cho hắn biết, hắn không rõ tại sao lúc trước Đằng Mạn Nhi lại muốn mời hắn. Nhưng mặc kệ vì lí do gì, Lam Tiểu Bố đều không muốn gặp lại nữ nhân này.

Chương 549: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (1)

Ngay lúc nhìn thấy Đằng Mạn Nhi, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong phòng của mình, đồng thời nói cho Đằng Mạc, nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy hắn. Hắn đã nghe nói qua, từ Thăng Tinh Tiên Đình đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng phải mất gần một năm.

KHiến Lam Tiểu Bố cảm thấy đáng tiếc là, hắn không thể nào độ kiếp trên tiên thuyền được, nếu không thì có thể tranh thủ khoảng thời gian này nâng tu vi của mình lên đến cảnh giới Đại Chí Tiên. Nhưng chuyện này cũng không sao, hắn có thể nâng cao trình độ Trận Đạo của mình.

Từ sau khi lấy được đồ ở Tịch Đình thương hội, mỗi một thứ hắn đều cần phải loại bỏ ấn ký thần niệm, chỉ cần loại trừ những ấn ký thần niệm này thôi cũng đủ cho trận đạo của hắn tăng lên thành tiên trận tôn cấp tám.

Lam Tiểu Bố vừa bố trí xong cấm chế, Đằng Mạc đã vô cùng tức giận gõ cấm chế trên phòng của Lam Tiểu Bố.

“Đằng huynh, có chuyện gì mà khiến ngươi tức giận như vậy?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, tiên thuyền còn chưa xuất phát mà.

Sau khi Đằng Mạc ngồi xuống thì thở dài, “Vòng thứ nhất của cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực đã bắt đầu rồi, nhưng chúng ta lại không thể nào tấn cấp được. Vòng thứ nhất không thể tấn cấp, vậy thì đừng nói đến chuyện tham gia tranh tài nữa.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Đằng Mạc giải thích, “Vòng thứ nhất cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực vừa mới tuyên bố cách đây không lâu, địa điểm tranh tài cũng không phải là ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, mà là ở trên tiên thuyền tiến về Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đã lập tức bắt đầu. Đề mục tranh tài của vòng thứ nhất chính là, chiết xuất tiên linh thảo cấp bảy Kiếp Cương Tiên Quả, độ tinh khiết phải đạt sáu phần trở lên mới được thông qua…”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố cũng vô cùng hoang mang, “Đằng huynh, nếu như là chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả, vậy thì toàn bộ Thăng Tinh Tiên Đình cũng không có mấy tiên đan sư có thể tham dự đâu?”

Kiếp Cương Tiên Quả là gì Lam Tiểu Bố biết rất rõ, đây là tiên linh quả chủ yếu để luyện chế ra tiên đan thất phẩm Kiếp Ý Đan. Kiếp Ý Đan có thể giúp Tiên Vương độ kiếp, đan dược hóa giải kiếp lôi, giá trị không hề thấp.

Nhưng vấn đề không nằm ở đó, vấn đề chính là ở chỗ tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả. Kiếp Cương Tiên Quả là một loại tiên linh quả cấp bảy khó tinh luyện nhất, có phải là duy nhất hay không thì không biết, nhưng trước mắt còn chưa có tiên linh quả cấp bảy nào khó chiết xuất hơn Kiếp Cương Tiên Quả.

Một Đại Tiên Đan sư cấp sáu có thể chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả ra sáu phần tinh khiết, đã xem là không tệ rồi, hơn nữa cho dù được sáu phần độ tinh khiết, chỉ sợ cũng phải cần nửa năm đến một năm, trong khoảng thời gian đó không được lơi lỏng một chút nào, còn chuyện nửa đường thay người tinh luyện, sẽ lập tức hủy đi Kiếp Cương Tiên Quả. Có một vài tiên đan phải luyện rất nhiều năm cũng không phải là không có lý.

Nghĩ lại mà xem, ở Thăng Tinh Tiên Đình có biết bao nhiêu Đại Tiên Đan sư cấp sáu, bởi vì vậy nên Lam Tiểu Bố mới nói cái đề mục này không có được mấy tiên đan sư có thể dự thi. Đương nhiên, cái này không bao gồm Lam Tiểu Bố hắn. Nếu như hắn dùng Thái Sơ Hằng Hỏa của chính mình, hắn chắc chắn chỉ cần một ngày là có thể chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả, thậm chí độ tinh khiết còn đến chín phần.

Đằng Mạc thở dài nói, “Trước đó ta đã tính sai rồi, nói là một năm rưỡi đan bỉ mới bắt đầu, tưởng rằng là một năm rưỡi sau bắt đầu xuất phát. Bây giờ mới biết, ngay sau khi chúng ta bước lên tiên thuyền, cuộc thi đấu này đã bắt đầu. Mỗi người bọn họ đều dẫn theo một Đại Tiên Đan sư, chỉ cần một Đại Tiên Đan sư có thể chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả ra sáu phần độ tinh khiết, là sẽ có một tiên đan sư được phép tiến vào dự thi vòng hai…”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, kinh ngạc hỏi, “Đằng huynh, ý của ngươi là chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả không cần thiết là đan sư dự thi? Bất kỳ một tiên đan sư nào, cho dù là lão yêu quái sống hơn trăm vạn năm cũng có thể tham gia chiết xuất? Sau khi chiết xuất ra được có thể lấy thành tích đó mà để người khác trở thành tiên đan sư dự thi?”

Đằng Mạc gật đầu, “Đúng vậy, những đại đan môn tham gia kia, trên cơ bản đều có Đại Tiên Đan sư cấp sáu, hơn nữa còn không chỉ một người, bọn họ chỉ cần có thể chiết xuất ra được Kiếp Cương Tiên Quả, thì có thể để một đệ tử môn hạ tham gia cuộc thi. Một Kiếp Cương Tiên Quả chiết xuất thành công thì có một đệ tử dự thi. Những ca ca đệ đệ tốt của ta kia, có ai mà không có Đại Tiên Đan sư cấp năm cấp sáu ở bên cạnh, thậm chí còn có tiên đan vương đi theo, chỉ có chúng ta…”

Đằng Mạc không nói tiếp được nữa, chỉ có bọn họ là ngốc vô cùng, trừ tiên đan sư là Lam Tiểu Bố ra, chỉ có hai bảo tiêu tiên vương.

“Ta nghe nói Đằng Mạn Nhi là một người đã sắp đột phá lên tiên đan vương?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đằng Mạc ủ rũ nói, “Quan hệ giữa ta và Đằng Mạn Nhi vẫn luôn không tốt, hơn nữa chính nàng cũng muốn tham gia, cho nên sau khi nàng chiết xuất ra được Kiếp Cương Tiên Quả cũng sẽ không đưa cho danh ngach cho ta đâu. Bây giờ chúng ta có đi tìm Đại Tiên Đan sư cấp sáu cũng không kịp nữa, huống chi có tìm cũng không thấy.”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Đằng Mạc, “Không cần phải lo lắng, chuyện này cứ giao cho ta, ngươi chỉ cần lo chuyện tìm được tiên diễm từ cấp năm trở lên cho ta là được, ta đảm bảo có thể chiết xuất ra Kiếp Cương Tiên Quả.”

“Ngươi có thể chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả?” Đằng Mạc trừng to hai mắt nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Nếu không thì sao chứ? Ngươi cho rằng ra đến đây đi dạo à? Ta đến đây là vì đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Hỏa cực phẩm kia đấy.”

Nửa câu sau của Lam Tiểu Bố, Đằng Mạc không dám nhìn thẳng. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nói mình có thể chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả, đã khiến Đằng Mạc vô cùng vui mừng. CHo dù Lam Tiểu Bố nói thật hay giả, hắn cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội lần này. CHo nên không cần Lam Tiểu Bố nói đến lần thứ hai, hắn đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhất định phải lấy được tiên di hỏa cấp năm kia cho Lam Tiểu Bố, nếu không thì hắn sẽ không còn một tia hi vọng nào.

Chương 550: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (2)

Trên thực tế, bây giờ Thái Sơ Hằng Hỏa của Lam Tiểu Bố đã có thể chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả. Nhưng Lam Tiểu Bố không dám làm như vậy, với thực lực bây giờ của hắn mà dùng Thái Sơ Hằng Hỏa chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả, sau khi chiết xuất xong dược dịch sẽ lưu lại hơi thở của Thái Sơ Hằng Hỏa, đây chẳng khác nào đang nói cho người khác biết hắn đang có một đóa hỏa diễm đỉnh cấp.

Đằng Mạc không để Lam Tiểu Bố phải đợi lâu, chỉ một ngày sau, Đằng Mạc đã mang một đóa tiên di hỏa đến, đây quả thật là một đóa tiên di hỏa cấp năm, đẳng cấp của hỏa diễm này hình như còn cao hơn hỏa diễm của Tiêu Việt Thủy một chút.

“Tiểu Bố huynh đệ, tất cả mọi chuyện dựa vào ngươi cả đấy.” Lúc Đằng Mạc lấy ra hai viên Kiếp Cương Tiên Quả và tiên di hỏa cấp năm kia ra, giọng điệu vô cùng chân thành nói.

Lúc trước hắn không có hi vọng, sau đó mới biết Lam Tiểu Bố là một Đại Tiên Đan sư, hắn mới có chút hi vọng. Không ngờ ngay vòng đầu tiên của cuộc thi đấu đan dược đã khiến hi vọng của hắn bị đổ vỡ.

Không có gì tàn nhẫn so với việc có hi vọng rồi sau đó đập tan hi vọng đó.

Mặc dù hắn đoán Lam Tiểu Bố nhiều nhất chỉ là một Đại Tiên Đan sư cấp bốn thôi, nhưng hắn cũng không thể làm gì được. Trên thực tế người chưa đến 100.000 tuổi mà đã là Đại Tiên Đan sư cấp bốn đã hiếm có được, đáng tiếc kế hoạch không bằng vào biến hóa.

“Ngươi yên tâm đi, chuyện này cứ để cho ta.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

Chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả không cần phải vội, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cho dù không cần Thái Sơ Hằng Hỏa của mình, chiết xuất một tiên linh quả cấp bảy như thế này cũng chỉ cần mấy ngày thôi là được.

Chỉ cần chiết xuất được trong vòng một năm này thì đều hợp lệ.

Lam Tiểu Bố dùng trận văn hư không khắc họa ra cấm chế ngăn cách thần niệm, sau đó lại dùng trận văn hư không bố trí tiên trận cấp bảy ngăn cách cấm chế, sau đó mới tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Bất kì kẻ nào, chỉ cần thần niệm chạm đến trận văn hư không của hắn, hắn sẽ lập tức bừng tỉnh. sau đó ra ngoài.

Tiên trận hư không của hắn đã gần đạt đến tiên trận cấp bốn, nếu như không phải người hiểu rõ trận văn hư không, vậy thì cho dù là thần niệm của tiên trận đế cấp chín cũng đừng hòng trốn khỏi tia mắt của Lam Tiểu Bố.

Ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố bắt đầu loại trừ ấn ký thần niệm trên những bảo vật lấy được từ Tịch Đình thương hội.

Chỉ thoáng một cái đã qua nửa năm, trừ việc để lại một viên tiên tinh cực phẩm ra, Lam Tiểu Bố đã loại bỏ hết ấn ký thần niệm trên mười viên tiên tinh cực phẩm còn lại, Hư Không Tiên Tủy, Hỏa Bản Nguyên Tinh và một đóa phôi hỏa diễm.

Trong nửa năm này không ngừng lặp đi lặp lại hành động loại bỏ ấn ký thần niệm, Lam Tiểu Bố đã thành công bước vào hàng ngũ tiên trận tôn cấp tám.

Sau khi tấn cấp thành tiên trận tôn cấp tám, Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, hắn thu hồi tiên trận cấp bảy, sau đó bố trí một tiên trận phòng ngự cấp bốn.

Vì phòng ngừa thần niệm dò xét đến, nên Lam Tiểu Bố không thu hồi tiên trận hư không, hắn chuẩn bị tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả.

Tiên di hỏa cấp năm này cũng không phải là của mình. Lam Tiểu Bố cũng lười luyện hóa nó. Sau khi luyện hóa xong hiệu quả đạt được sẽ tốt hơn một chút, nhưng mà luyện hóa thứ không phải của mình, ngoài việc tốn thời gian luyện hóa thì chẳng có gì tốt cả.

Tiên di hỏa này có thể dùng thần niệm để không chế, cho nên hắn không cần luyện hóa cũng có thể sử dụng.

Một cái đan lô Tiên khí thượng phẩm được Lam Tiểu Bố lấy ra, sau khi dùng tiên di hỏa dọn dẹp đan lô xong, Lam Tiểu Bố bỏ Kiếp Cương Tiên Quả vào trong lò đan.

CHo dù viên Kiếp Cương Tiên Quả này tinh luyện thất bại thì vẫn còn một viên dự bị khác. Với trình độ Đan đạo của Lam Tiểu Bố, cộng với tiên di hỏa cấp năm và đan quyết của hắn, Kiếp Cương Tiên Quả đã nhanh chóng phân giải trong lò đan, sau đó được đan quyết dược dịch khóa lại tất cả dược tính trong Kiếp Cương Tiên Quả.

Người khác cần một hai tháng mới có thể hòa tan được Kiếp Cương

Tiên Quả, nhưng với đan quyết của Lam Tiểu Bố, Kiếp Cương Tiên Quả chỉ cần một hai ngày đã phân giải. Cho dù Lam Tiểu Bố đã kìm hãm tốc độ của mình lại, nhưng đến ngày thứ ba, Lam Tiểu Bố đã chiết xuất xong Kiếp Cương Tiên Quả.

Với kinh nghiệm của Lam Tiểu Bố, độ tinh khiết của viên Kiếp Cương Tiên Quả chiết xuất lần này ít nhất phải hơn 85.

Mặc dù tu vi không tiến thêm được chút nào, nhưng trình độ trận đạo đã tăng lên đến tiên trận tôn cấp tám, cộng thêm trừ một viên tiên tinh ra, tất cả bảo vật lấy được từ Tịch Đình thương hội đều đã được loại trừ ấn ký, xem như bây giờ đã là đồ của mình, tâm trạng Lam Tiểu Bố cũng xem như vui vẻ.

Nửa năm qua không ngừng loại bỏ ấn ký thần niệm, đồng thời thử nghiệm trận đạo, cái này so với việc tu luyện đơn thuần còn vất vả hơn nhiều. KHoảng cách tiên thuyền đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành chỉ còn khoảng năm tháng, Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị mở cấm chế đi ra ngoài hít thở không khí một chút. Còn tầng bốn của tiên thuyền, hắn không có ý định đến đó.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố bất ngờ là, hắn nhìn thấy bên ngoài động phủ của mình có hai người đang đứng, hơn nữa hai người này hắn đều biết.

Một người là con gái của Quảng Lễ, Quảng Tiệp, còn người kia là tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn, Tiêu Việt Thủy.

Lam Tiểu Bố vội vàng mở cấm chế ra, “Tiêu tông chủ, sao ngươi và Quảng Tiệp lại ở đây?”

“Tiểu Bố đại ca, chúng ta…” Quảng Tiệp vô cùng ấm ức nói.

Lam Tiểu Bố nhìn Quảng Tiệp và Tiêu Việt Thủy một chút, sau đó nói, “Đi vào trong rồi nói tiếp.”

Sau khi dẫn Quảng Tiệp và Tiêu Việt Thủy vào trong phòng của mình, Lam Tiểu Bố lập ra mấy cấm chế, lúc này mới hỏi, “Tiêu tôn chủ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiêu Việt Thủy thở dài nói, “Ta nghi ngờ có người hãm hại Vĩnh Ngọc Đan Môn ta, Vĩnh Ngọc Đan Môn ta là một tiên môn cấp sáu, có ba viên Kiếp Cương Tiên Quả.”

“Chẳng lẽ các ngươi không nhận được đủ ba viên?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi, còn về chuyện Tiêu Việt Thủy có thể luyện chế được Kiếp Cương Tiên Quả hay không, từ trước đến nay Lam Tiểu Bố không lo lắng.

Chương 551: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (1)

Trình độ Đan Đạo của Tiêu Việt Thủy, hắn đã từng nhìn thấy, hơn nữa còn có một đóa tiên di hỏa cấp năm, chiết xuất một viên Kiếp Cương Tiên Quả được sáu phần độ tinh khiết trở lên vẫn có thể làm được.

Thực lực của Tiêu Việt Thủy là Tiên Vương, nếu như thêm chút sức lực, trong vòng mười tháng chiết xuất ra được hai viên, thậm chí là ba viên Kiếp Cương Tiên Quả cũng có thể được.

“Kiếp Cương Tiên Quả chúng ta nhận được đúng là ba cái, nhưng ta tinh luyện liên tiếp hai cái đều bị hỏng, cái thứ ba ta không dám tinh luyện nữa, đành mang theo đến đây.” Lúc Tiêu Việt Thủy nói chuyện, lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hiểu ý Tiêu Việt Thủy, Tiêu Việt Thủy dẫn theo Quảng Tiệp đến đây, nếu như mình có thể giúp đỡ, vậy người được tiến vào cuộc thi đấu đan dược này sẽ là Quảng Tiệp, Quảng Tiệp chắc hẳn có thể có được chút thành tựu.

“Người hãm hại Vĩnh Ngọc Đan Môn ta chắc hẳn là Nguyên Cực của Luyện Dược cốc, ta đoán chắc hắn cảm nhận được Đan Yểm đã bị tiêu diệt, cho nên lúc này mới ra tay. Người này cũng xem như là người của Nhị vương tử Đằng Kinh Toại, bây giờ hắn muốn động tay động chân vào Kiếp Cương Tiên Quả của chúng ta thì vẫn có thể làm được.” Tiêu Việt Thủy đứng một bên giải thích.

Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp ngọc mở ra, thần niệm chỉ cần rà quét một chút đã biết có chuyện gì, hắn đã tranh đấu với ấn ký thần niệm một năm. Hơn nữa những ấn ký thần niệm mà hắn đối mặt, có cái nào không phải là ấn ký do Tiên đế tạo ra?

Trên Kiếp Cương Tiên Quả trước mắt này có một cái ấn ký hơi mờ nhạt, ấn ký này tuyệt đối là do tiên trận vương cấp bảy làm ra. Nhưng mà bây giờ trong mắt hắn, cái ấn ký này chẳng khác nào rác rưởi.

Lam Tiểu Bố cầm Kiếp Cương Tiên Quả lên nói, “Cái Kiếp Cương Tiên Quả này có ấn ký, một khi tinh luyện, sẽ phá hư dược dịch của Kiếp Cương Tiên Quả. Ta loại bỏ cái ấn ký này đi, ngươi ở đây tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả luôn đi.”

“Lam tiên ti, ngươi có thể tìm ra được ấn ký trên Kiếp Cương Tiên Quả này?” Tiêu Việt Thủy khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, hai cái Kiếp Cương Tiên Quả trước đó, hắn chỉ tinh luyện được hơn một tháng đã hỏng hết hai cái. Sau đó hắn tốn bốn năm tháng tìm kiếm ấn ký trên Kiếp Cương Tiên Quả này, nhưng kết quả không thể tìm ra được gì cả. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể dẫn theo Quảng Tiệp đến chỗ ở của Lam Tiểu Bố, chờ Lam Tiểu Bố xuất quan.

Nhưng khiến hắn không ngờ được là, Lam Tiểu Bố chỉ mới vừa mở hộp ngọc ra, dò xét một chút đã biết được Kiếp Cương Tiên Quả này có ấn ký, sự khác biệt này thật sự quá…

Giờ phút này Tiêu Việt Thủy khẳng định, bản thân mình vẫn xem thường Lam Tiểu Bố quá rồi. Sau khi biết Lam Tiểu Bố là một tiên đan vương, Tiêu Việt Thủy đã biết tương lai của Lam Tiểu Bố chỉ sợ sẽ không kém hơn tiên đế. Bây giờ hắn cảm thấy, không phải Lam Tiểu Bố sẽ không kém hơn tiên đế, mà tương lai có thể sẽ trở thành nhân vật còn vượt xa cả tiên đế.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lấy Kiếp Cương Tiên Quả, loại bỏ đi ấn ký thần niệm ở trên đó.

“Tiêu tông chủ, ngươi cứ ở đây tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả đi, có vấn đề gì ta cũng có thể xem xét một chút.” Lam Tiểu Bố đưa Kiếp Cương Tiên Quả cho Tiêu Việt Thủy.

“Được, mong rằng Lam tiên ti sẽ chỉ điểm.” Tiêu Việt Thủy không để ý chút nào, cho dù là một tông chủ của tiên môn Đan Đạo cấp sáu, ở trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn vẫn hạ thấp bản thân mình xuống.

TRước đó Quảng Tiệp nghe tông chủ nói, Đan Đạo của Lam đại ca mạnh hơn hắn rất nhiều, Quảng Tiệp còn tưởng rằng tông chủ khiêm tốn, bây giờ nàng mới biết, hóa ra điều tông chủ nói là thật.

Tiêu Việt Thủy lấy đan lô, sau đó lấy tiên di hỏa. Rất nhanh đan lô đã được dọn dẹp sạch sẽ, Kiếp Cương Tiên Quả được bỏ vào trong đan lô. Dưới đan quyết, Kiếp Cương Tiên Quả bắt đầu từ từ hòa tan, Lam Tiểu Bố nhìn một chút, với tốc độ này thì cần ít nhất là một tháng, chờ đến khi hoàn toàn chiết xuất xong Kiếp Cương Tiên Quả, không hơn bốn tháng thì không thành.

Lam Tiểu Bố đành phải nói với Quảng Tiệp, “Tông chủ các ngươi ở lại đây tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả, ngươi đi theo ta đến đây, ta sẽ giúp người nâng cao trình độ đan đạo lên Đại Tiên Đan sư cấp bốn, nếu không thì ngươi có tham gia vào thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực cũng rất khó đạt được thứ hạng cao.”

Tăng lên đến tiên đan sư cấp ba đã khiến Quảng Tiệp cảm thấy như mình đang nằm mơ. Bây giờ nàng ở trong tông môn, địa vị tựa như ngang hàng với trưởng lão. Những sư huynh sư tỷ hoặc sư đệ sư muội đồng môn trước kia, có ai nhìn thấy nàng mà không muốn gọi một tiếng Quảng sư tỷ.

Quảng Tiệp không ngờ rằng, Lam Tiểu Bố lại muốn mình tăng trình độ Đan Đạo lên nữa, loại cơ hội này, nếu đổi thành bất cứ ai cũng khó mà kìm nén được.

“Đa tạ đại ca, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của đại ca.” Quảng Tiệp đương nhiên cũng vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố đưa tiên di hỏa của mình cho Quảng Tiệp, “Ngươi dùng đóa tiên di hỏa này luyện đan trước đi, tiên linh thảo thì chỗ ta có.”

Quảng Tiệp vội vàng nói, “Ta có một đóa tiên di hỏa cấp ba, là tông chủ cho ta. Tiên linh thảo cấp bốn ta cũng có rất nhiều, cũng là tông chủ cho ta.”

Xem ra Tiêu Việt Thủy không hề bạc đãi Quảng Tiệp, Lam Tiểu Bố cất tiên di hỏa đi rồi nói. “Ngươi luyện đan trước đi, đợi lát nữa ta sẽ giúp ngươi tổng kết đan quyết của bản thân ngươi. Nếu như vậy, ngươi trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn sẽ không thành vấn đề gì.”

Lam Tiểu Bố tổng kết đan quyết cũng được, nhưng mà đan quyết mà hắn tổng kết ra vẫn kém xa đan quyết do Vũ Trụ Duy Mô tổng kết ra.

Quảng Tiệp dè nén tâm tình kích động xuống, nàng định luyện chế

Niết Hợp Tiên Đan. Niết Hợp Tiên Đan là tiên đan tứ phẩm, cũng là một loại đan dược chữa thương, nhưng hiệu quả còn kém hơn tiên đan ngũ phẩm Dưỡng Lâm Tiên Đan rất nhiều.

Tiên linh thảo để luyện chế ra Niết Hợp Tiên Đan là Thiên Hồ Tử, Niết Dưỡng Tiên Quả, Hợp Đăng Sa Đằng, tiên linh thảo phụ trợ cũng có hơn trăm loại.

Chương 552: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (2)

Quảng Tiệp cẩn thận từng li từng tí bắt đầu chiết xuất tiên linh thảo, từng bước đều làm vô cùng cẩn thận và chăm chú. Nàng tiếp thu sự chỉ dạy của Lam Tiểu Bố, biết rằng trong quá trình luyện đan, bất cứ sai lầm nào cũng sẽ được Lam đại ca nhớ kỹ, sau đó giúp nàng tổng kết, cuối cùng cho ra đan quyết.

Chính bởi sự chỉ dạy nghịch thiên này, nàng mới có thể một ngày một đêm từ tiên đan sư cấp hai trở thành tiên đan sư cấp ba.

Quảng Tiệp luyện đan, Tiêu Việt Thủy chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả, Lam Tiểu Bố có vẻ nhàm chán, hắn dứt khoát bắt đầu tu luyện.

Hắn vừa bước vào Đại Ất Tiên tầng chín, còn chưa đến viên mãn, vừa hay có thể tranh thủ khoảng thời gian này để tăng tu vi của mình lên đến Đại Ất Tiên viên mãn. CHờ sau khi đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rồi, tìm cơ hội ra ngoài độ kiếp trở thành Đại Chí Tiên rồi nói tiếp. Đan Đạo và Trận Đạo mạnh hơn, thực lực không mạnh hơn cũng chẳng thể an tâm được.

Về phần xem Quảng Tiệp luyện đan, chỉ ra sai lầm trong quá trình luyện đan của Quảng Tiệp, Lam Tiểu Bố mới không nhàn rỗi như vậy. Cho dù hắn thật sự nhàn rỗi, hắn cũng không lợi hại như Vũ Trụ Duy Mô.

Quảng Tiệp không ngừng luyện đan, Vũ Trụ Duy Mô lại không ngừng tạo dựng ra mô hình luyện đan của Quảng Tiệp, những chỗ thiếu sót trong quá trình luyện đan của Quảng Tiệp, chỉ cần nhìn lướt qua là thấy được.

…

Lò Niết Hợp Tiên Đan thứ nhất không ngoài ý muốn bị hỏng, nhưng mà Quảng Tiệp không hỏi vấn đề ở đâu mà tiếp tục bắt đầu luyện chế lò thứ hai. Lúc trước Lam đại ca cũng dạy nàng như vậy, chờ nàng luyện chế xong mười lô đan dược, Lam đại ca sẽ tự động chỉ ra vấn đề của mình nằm ở đâu.

Bởi vì Quảng Tiệp cũng được xem như truyền thừa từ Lam Tiểu Bố, cho nên tốc độ luyện đan của nàng cũng cực nhanh, một ngày sau đã luyện xong mười lò đan dược, kết quả đương nhiên là toàn bộ đều luyện hỏng.

“Lam đại ca, ta đã luyện chế xong, vấn đề của ta nằm ở đâu?” Giọng nói của Quảng Tiệp đánh thức Lam Tiểu Bố đang bế quan.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khắc họa mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra, bao gồm cả những sai lầm của Quảng Tiệp, đan quyết luyện đan đã sửa chữa, còn cả vấn đề về tiên linh thảo rồi đưa cho Quảng Tiệp.

“NHiều sai lầm như vậy sao?” Quảng Tiệp nhìn ngọc giản, có chút ngây người. Nàng luyện chế tiên đan tam phẩm đã xuất hiện một lò tiên đan cao cấp, theo lý mà nói, khoảng cách đến khi trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn chỉ là thời gian và độ thuần thục mà thôi. Bây giờ nàng mới biết mình vẫn còn kém xa lắm..

“Đúng, tự ngươi từ từ sửa lại đi, sau đó đừng gọi ta. Bây giờ ta đang bế quan, không thể cắt ngang ta.” Lam Tiểu Bố dặn dò.

Quảng Tiệp vội vàng nói, “Vâng, ta đã biết.”

Lam Tiểu Bố tiếp tục tu luyện, Quảng Tiệp lại bắt đầu luyện chế Niết Hợp Tiên Đan tứ phẩm một lần nữa. Tiên linh thảo luyện chế Niết Hợp Tiên Đan là do chính Vĩnh Ngọc Đan Môn trồng ra, đâu cũng là Tiêu Việt Thủy cố ý đưa tiên linh thảo cho Quảng Tiệp luyện tập, cho nên trên người Quảng Tiệp còn rất nhiều.

Dựa theo quá trình luyện đan và đan quyết mà Vũ Trụ Duy Mô đã chỉnh sửa qua, lò Niết Hợp Tiên Đan đầu tiên mà Quảng Tiệp luyện ra đã có hai viên tiên đan hạ đẳng, cho dù toàn bộ tiên đan còn lại đều là phế đan, những vẫn khiến Quảng Tiệp kích động đến mức tay chân run rẩy.

Nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố vẫn còn đang tu luyện, Quảng Tiệp quyết định, nhất định phải trở thành một Đại Tiên Đan sư cấp bốn chân chính.

Lò đan thứ hai luyện ra được năm viên tiên đan hạ đẳng, lò thứ ba xuất hiện sáu viên…

Đến lò Niết Hợp Tiên Đan thứ 47, Quảng Tiệp luyện chế ra dược năm viên hạ đẳng, sáu viên trung đẳng, một viên thượng đẳng, đến lúc này, nàng kích động nắm chặt tay. Nàng biết giờ phút này, nàng đã là Đại Tiên Đan sư cấp bốn chân chính.

Nhưng thế này vẫn còn chưa đủ, Lam đại ca đã từng nói, nếu như là những tiên đan sư khác, trong lò đan dược xuất hiện tiên đan hạ đẳng, vậu thì đồng nghĩa với việc thà rằng không luyện chế. Đan đạo của hắn, nếu như một lò đan dược xuất hiện tiên đan trung đẳng, có thể coi là bình thường, nếu có tiên đan hạ đẳng, vậy thì là luyện hỏng rồi.

Cho nên Quảng Tiệp nhất định phải khiến bản thân mình luyện chế ra được một lò Niết Hợp Tiên Đan không xuất hiện một viên hạ đẳng, thậm chí ngay cả trung đẳng cũng không được xuất hiện.

Tiêu Việt Thủy kích động sử dụng đan quyết thu hồi dược dịch, sau đó rót dược dịch trong đan lô vào trong bình ngọc.

Thành công, hơn bốn tháng, hắn đã luyện chế thành công được Kiếp Cương Tiên Quả. Độ tinh khiết này cho dù không đạt được bảy mươi thì cũng khoảng sáu bảy, sáu tám.

“Chúc mừng Tiêu tông chủ.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến.

CHo dù tốc độ tu luyện không hề chậm, nhưng dùng Tiên Linh mạch thượng phẩm so với dùng tiên tinh cực phẩm tu luyện, Lam Tiểu Bố cảm thấy tốc độ tu luyện của mình giống như ốc sên bò vậy.

Gần năm tháng, hắn cũng chỉ mới từ mức gần đến Đại Ất tiên tầng chín trung kỳ đến Đại Ất Tiên tầng chín đỉnh phong. Đã quen với tốc độ tu luyện như bão táp, bây giờ trải qua tốc độ tu luyện thế này, hắn thật sự không quen lắm.

“Ha ha, ta cũng không ngờ được, vậy mà có thể chiết xuất ra được một viên Kiếp Cương Tiên Quả chỉ hơn bốn tháng. Người quả nhiên phải có áp lực thì mới có động lực làm việc. Lam tiên ti, đa tạ ngươi.” Tiêu Việt Thủy nói, trong giọng nói tràn đầy kích động.

“Lam đại ca, tông chủ.” Giọng nói mệt mỏi của Quảng Tiệp truyền đến.

Nàng cuối cùng vẫn không thể nào luyện chế ra được một lò tiên đan tứ phẩm thượng đẳng, một lò Niết Hợp Tiên Đan tốt nhất thì nàng cũng chỉ có thể luyện được sáu viên trung đẳng, sáu viên thượng phẩm. CHo nên lúc này nàng vẫn còn có chút áy náy vì không thể đạt được yêu cầu của Lam đại ca.

“Ta đã thấy đan dược mà ngươi luyện chế, nói tóm lại là vẫn không tệ.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Tiêu Việt Thủy biết Lam Tiểu Bố đang truyền thụ đan đạo cho Quảng Tiệp, thật ra hắn dẫn Quảng Tiệp đến đây, cũng có ý nhờ Lam Tiểu Bố truyền thụ đan đạo cho Quảng Tiệp. Suy nghĩ của hắn là, để tiên đan tam phẩm mà Quảng Tiệp luyện chế ra càng hoàn mỹ hơn. Nếu như vậy, thành tích Quảng Tiệp đạt được sẽ tốt hơn một chút.

Chương 553: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (1)

Mặc dù hắn cũng là một Đại Tiên Đan sư cấp sáu, nhưng mà đối với việc truyền thụ đan đạo cho đệ tử, hắn biết mình có ra roi thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp Lam Tiểu Bố.

Nhưng vào lúc này, cấm chế ở ngoài cửa có người gõ.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, đã nhìn thấy Đằng Mạc tràn đầy mong đợi nhìn mình.

Tiêu Việt Thủy rất biết xem xét tình hình, lập tức chào Đằng Mạc một tiếng, sau đó dẫn theo Quảng Tiệp cáo từ Lam Tiểu Bố.

Đằng Mạc khó hiểu nhìn Tiêu Việt Thủy và Quảng Tiệp, “Tiểu Bố huynh đệ, sao Tiêu tông chủ và Quảng Tiệp đều ở đây vậy? Bọn họ không làm phiền ngươi tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả chứ? Ta lo lắng sẽ quấy rầy ngươi tinh luyện Kiếp Cương Tiên Quả cho nên mới không dám đến tìm ngươi.”

“KHông sao cả, ta đã tinh luyện tốt rồi. Ngươi yên tâm đi, độ tinh khiết nhất định vượt qua sáu phần.” Lam Tiểu Bố lấy bình ngọc đựng dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả ra.

“Được.” Đằng Mạc kích động vỗ tay một cái, giọng nói hơi run run.

“Bình dược dịch này ta có thể mang đi hay không?” Đằng Mạc nhận lấy bình ngọc hỏi.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu nhìn Đằng Mạc, “Ta mới là đan sư dự thi, ngươi cầm dược dịch đi làm gì?”

Đằng Mạc nói, “Phụ vương dự định kiểm tra thành quả luyện dược của mấy huynh đệ chúng ta, đây cũng là cạnh tranh nội bộ, dược dịch của đan sư chiết xuất có độ tinh khiết càng cao thì năng lực càng mạnh.”

“Hóa ra là như vậy, vậy ngươi mang đi đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Đằng Mạc vội vàng nói cảm ơn, sau đó cầm bình ngọc xông ra ngoài. Chỉ cần dược dịch mà Lam Tiểu Bố chiết xuất được có thể vượt quá sáu phần, phụ vương nhất định sẽ biết Đằng Mạc hắn cũng có năng lực. Phải biết rằng hạt giống luyện đan tốt đều đã bị mấy ca ca đệ đệ của hắn lấy đi cả rồi, Lam Tiểu Bố là tiên đan sư dự thi mà hắn đã tìm được từ trong nghịch cảnh.

Nhìn Đằng Mạc rời đi,Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày. Hắn do dự một chút, sau đó lập mấy cấm chế ra, sau đó bắt đầu chiết xuất viên Kiếp Cương Tiên Quả thứ hai.

KHông phải hắn không tin Đằng Mạc, mà hắn không tin mấy huynh đệ tỷ muội kia của Đằng Mạc.

…

Trên tầng năm tiên thuyền.

Trong cung điện Tiên ĐÌnh Vương to lớn, một nam tử vẻ mặt uy nghiêm, trên đầu đội Tiên Đế quan ngồi trên cao, bên cạnh nam tử này còn có mấy nữ tử xinh đẹp. Nam tử mặt mày uy nghiêm này chính là Tiên ĐÌnh Vương của Thăng Tinh Tiên Đình Đằng Cập Lâu, là người quyền lực nhất ở Thăng Tinh Tiên Đình.

Hai bên cung điện có hơn mười người đang ngồi, trông đó có mười bốn nam tử và một nữ tử.

Mười bốn người nam tử này chính là mười bốn đưa con trai của Đằng Cập Lâu, nữ tử kia chính là thiên tài Đan Đạo duy nhất của Thăng Tinh Tiên Đình, Đằng Mạn Nhi, cũng là đứa con gái thứ tám của Đằng Cập Lâu.

Đằng Mạc ngồi ở vị trí thứ sáu ở bên trái, trong lòng có chút kích động, cũng có một chút bất an. Hắn dốt đặc cán mai về Đan Đạo, Lam Tiểu Bố nói bình Kiếp Cương Tiên Quả trong tay hắn có độ tinh khiết vượt quá sáu phần, hắn cũng chẳng hề xem thử ra sao.

Tựa như cảm thấy Đằng Mạc bất an, nữ tử ngồi phía sau Đằng Cập Lâu gật nhẹ đầu với Đằng Mạc, ra hiệu hắn thả lỏng. Đó là mẹ của Đằng Mạc, Tiết Phi.

Ánh mắt Đằng Cập Lâu đảo qua những người con này, thản nhiên nói, “Lần này cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực đối với Thăng Tinh Tiên Đình ta vô cùng quan trọng, các ngươi đều rất tốt, có thể tham gia lần thi đấu này, đều không khiến ta thất vọng. Từ giờ đến lúc phi thuyền đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành chỉ còn hai ngày, cho nên hôm nay ta muốn xem trước thành tích chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả của các ngươi một chút. Những bình có khả năng dự thi không chỉ một, các ngươi chỉ cần lấy bình dược dịch được chiết xuất tốt nhất đưa lên là được rồi. Tiếp theo, thu hết bình ngọc của mọi người lên đây.”

Một thị nữ bưng mâm ngọc đi theo thứ tự từng vị trí của những người con trai Tiên ĐÌnh Vương, mỗi người đều lấy bình ngọc mình đã chuẩn bị ra để vào khay ngọc. Đến phiên Đằng Mạc, Đằng Mạc cũng cẩn thận viết tên của mình lên bình ngọc rồi đặt vào trong mâm.

Chiếc mâm ngọc kia nhanh chóng được dâng lên trước mặt Đằng Cập Lâu, Đằng Cập Lâu gật gật đầu, sau đó nói, “Uông đạo hữu, ngươi đến kiểm tra xem mấy bình chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả của mấy đứa con này của ta, xem thành tích như thế nào, có tận tâm hay không?”

Một nam tử có thân hình cao lớn đi ra, hắn khom người thi lễ với Đằng Cập Lâu một cái, sau đó nói, “Hôm nay may mắn để ta có thể học hỏi thêm trình độ chiết xuất dược dịch của những vị cường giả Đan Đạo của Thăng Tinh Tiên Đình ta, cũng là vinh hạnh của Uông Quang Tuyền ta.”

Uông Quang Tuyền biết, những dược dịch này mặc dù trên danh nghĩa là những tiên đan sư dự thi có tuổi từ 100.000 năm trở xuống dùng, nhưng trên thực tế người chiết xuất những dược dịch này đều là những Đại Tiên Đan sư uy tín lâu năm, thậm chí là Tiên Đan Vương.

Tất cả những người dưới đài đều vô cùng yên tĩnh, bao gồm cả Đằng Mạc, tất cả mọi người đều biết rõ Uông Quang Tuyền là ai. Đừng nhìn Uông Quang Tuyền chỉ có mấy cọng tóc thưa thớt, mí mắt còn bị sưng, thực tế gia hỏa này chính là tiên vương hậu kỳ, hơn nữa còn là luyện dược sư cấp bảy. Hắn không luyện đan, chỉ chuyên chiết xuất các loại dược dịch.

Lần thi đấu đan dược này, chẳng những mấy người con của Đằng Cập Lâu phái người tham gia, mà chính Đằng Cập Lâu cũng tự mình phái người tham gia. Người Đằng Cập Lâu chỉ định chính là người chuyên chiết xuất dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả, cũng chính là Uông Quang Tuyền này chiết xuất ra.

“Không tệ, bình dược dịch này có độ tinh khiết quá bảy phần.” Uông Quang Tuyền cầm lấy bình ngọc đầu tiên mở ra nhìn một chút, sau đó để ở một bên, mở miệng tán dương.

Đằng Cập Lâu cười ha ha một tiếng, “Đây là lão đại Tranh Phượng, quả thật không tệ.”

Người ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái Đằng Tranh Phượng nhanh chóng đứng lên cúi người hành lễ, sau đó ngồi xuống. Trong lòng hắn cũng vô cùng hài lòng, lần này ra tay sớm, đã mời được tán tu tiên đan sư đứng đầu của Thăng Tinh Tiên Đình Tả Ngọc về trướng của mình. Tả Ngọc chính là một nhân vật đã sắp đột phá lên tiên đan vương cấp bảy.

Chương 554: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (2)

Uông Quang Tuyền cầm bình ngọc thứ hai lên, đây là của lão nhị Đằng Kinh Toại. Ngay khi Đằng Kinh Toại cảm thấy cực kỳ căng thẳng, Uông Quang Tuyền lại nói tiếp, “Bình Kiếp Cương Tiên Quả này mặc dù độ tinh khiết chưa được bảy phần, nhưng ít nhất cũng được sáu phần bảy, chiết xuất rất tốt.”

Đằng Kinh Toại thở phào một hơi, hắn đã mời Đại Tiên Đan sư cấp sáu Nguyên Cực của Luyện DƯợc cốc đến làm đan sư chỉ đạo.

…

KHi Uông Quang Tuyền nêu ra độ tinh khiết của từng bình dược dịch, nụ cười trên mặt Đằng Cập Lâu cũng càng ngày càng tươi. Đặc biệt là khi đến lượt con gái thứ tám Đằng Mạn Nhi, Uông Quang Tuyền khen ngợi nói, “Bình Kiếp Cương Tiên Quả này có độ tinh khiết đã gần bảy phần sáu, cho dù có là ta, chiết xuất được đến trình độ này cũng phải cố gắng rất nhiều, lợi hại, lợi hại.”

Đằng Mạn Nhi cười tươi lộ lúm đồng tiền, những bình dược dịnh Kiếp Cương Tiên Quả kia đều là do Đại Tiên Đan sư mời được chiết xuất ra, chỉ có bình dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả của nàng là do chính mình tự chiết xuất.

Đằng Cập Lâu càng hài lòng hơn, hắn chủ động nói với Đằng Mạn Nhi, “Mạn Nhi thật sự rất tốt, so với mấy ca ca còn mạnh hơn. Tốt, không hổ là con gái của Đằng Cập Lâu ta.”

Độ tinh khiết Kiếp Cương Tiên Quả của hai vị vương tử thứ chín và thứ mười đều vượt quá sáu phần năm, đây là thành tích có thể tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực.

KHi Uông Quang Tuyền cầm lấy bình ngọc của Đằng Mạc, nụ cười trên mặt trong nháy mắt cứng đờ. Hắn chiết xuất được Kiếp Cương Tiên Quả được đến tám phần, hắn thấy, trong khắp Thăng Tinh Tiên Đình, cho dù là cả Ma Huyền Tiên Vực, chắc hẳn không ai có thể chiết xuất được độ tinh khiết cao bằng hắn.

KHông phải bởi vì Đan Đạo của hắn lợi hại, mà là do hắn đơn thuần là một Luyện Dược sư, chuyện chiết xuất dược dịch của các loại tiên linh thảo.

Nhưng bây giờ, hắn lại nhìn thấy một bình dược dịch được chiết xuất có độ tinh khiết cao hơn cả hắn.

Là một Luyện DƯợc sư, Uông Quang Tuyền hiểu rất rõ độ tinh khiết tám phần và tám phần một khác nhau như thế nào. Nhìn bề ngoài thì nó chỉ chênh lệch một chút xíu, nhưng trên thực tế có rất nhiều người có cả đời cũng không thể nào vượt qua được. Huống chi bình dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả trong tay hắn có độ tinh khiết ít nhất là tám phần năm, hắn tự tin mình sẽ không nhìn lầm. Chỉ do dự một chút, một tia linh lực trong tay Uông Quang Tuyền đã thẩm thấu vào trong bình ngọc. Lúc đầu nhị vương tử Đằng Kinh Toại đã nhờ hắn, đừng để Đằng Mạc được thông qua. Lúc đó hắn nghe như gió thoảng qua tai. Bởi vì hắn không định nghe lời Nhị vương tử nói, thành tích Đằng Mạc là như thế nào thì sẽ như thế đó.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, hắn không thể để bình dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả có độ tinh khiết vượt quá bình mà hắn đã chiết xuất ra xuất hiện ở Ma Huyền Tiên Vực.

Bây giờ hắn là Luyện Dược sư ngự dụng của Đằng Cập Lâu, nếu như Đằng Cập Lâu phát hiện ra người có thể chiết xuất được dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả có độ tinh khiết cao hơn hắn, vậy chẳng những hắn không lấy được Tôn Ý Đan, mà tất cả mưu đồ sau này cũng sẽ thành công dã tràng.

“Ai, bình dược dịch này mặc dù cũng đạt được sáu phần, nhưng mà ta lo lắng sẽ bị loại ra ngoài. Bởi vì đan sư này khi chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả, vì muốn tăng độ tinh khiết lên nên đã cho vào những thứ khác. Những thứ này vừa cho vào đã khiến duọc dịch của Kiếp Cương Tiên Quả không còn tinh khiết nữa, cho nên bình Kiếp Cương Tiên Quả này chiết xuất thất bại rồi…”

Uông Quang Tuyền thở dài một cái, bỏ bình ngọc trong tay xuống.

Đầu óc Đằng Mạc ong lên một cái, sao lại thất bại?

Đáng tiếc hắn không hiểu Đan Đạo, cũng không rõ chiết xuất Kiếp

Cương Tiên Quả của Lam Tiểu Bố có thật sự đã đạt đến sáu phần hay không.

Đằng Cập Lâu khẽ nhíu mày, tất cả mọi người đều cho rằng hắn nhíu mày vì Đằng Mạc đã thất bại, trên thực tế là hắn đang nhíu mày vì hành vi của Uông Quang Tuyền. Khi Uông Quang Tuyền kiểm tra dược dịch, chỉ cần dùng thần niệm quét qua một chút là được. Chỉ đến khi kiểm tra bình dược dịch của Đằng Mạc, lại rót một tia linh lực vào trong bình ngọc.

“Đằng Mạc, trận thi đấu đan dược lần này có ca ca đệ đệ ngươi đi là đủ rồi, ngươi không tìm được tiên đan sư tốt, chuyện này cũng không thể trách ngươi được. Dù sao thì Đại Tiên Đan sư ở Thăng Tinh Tiên Đình ta cũng có hạn, còn có một số người đều chỉ dốc sức vì tông môn.” Đằng Cập Lâu từ tốn nói, cũng không hề vì vậy mà trách cứ Đằng Mạc không tận tâm vì cuộc thi.

Đằng Mạc đột nhiên giật mình tỉnh táo lại, lập tức đứng lên thỉnh tội.

Đằng Cập Lâu đối với mấy đứa con trai đều vô cùng nghiêm khắc, loại chuyện này nhất định sẽ trách cứ một trận. Nhưng hắn lại không trách cứ Đằng Mạc, điều này khiến trong lòng Uông Quang Tuyền nhảy dựng một cái. Hành động vừa rồi của hắn tuy rất kín đáo, hắn cũng khẳng định thần niệm của Đằng Cập Lâu cũng không nằm trên người mình. Nhưng dù sao thì Đằng Cập Lâu cũng là một tiên đế, thủ đoạn của cường giả tiên đế hắn hoàn toàn không thể nào biết được.

CÓ nên thẳng thắn chuyện này với Đằng Cập Lâu hay không? Sau đó Uông Quang Tuyền lập tức bác bỏ suy nghĩ của mình. Nếu như Đằng Cập Lâu thật sự phát hiện ra hành động của hắn, vậy nhất định sẽ lấy bình chiết xuất dược dịch của Đằng Mạc đi, nhưng trên thực tế

Đằng Cập Lâu không hề đề cập gì đến bình dược dịch của Đằng Mạc, vậy thì chắc hẳn là không phát hiện ra.

“Thập Nhất đệ, ngươi không cần phải nản lòng, huynh đệ chúng ta đồng lòng, cho dù ngươi không phái người tham gia, đan sư dự thi mà chúng ta phái đi cũng giống như ngươi phái đi mà thôi.” Nhị vương tử Đằng Kinh Toại nói, trong giọng nói tràn đầy ý cổ vũ.

Lại có mấy vị vương tử khác an ủi Đằng Mạc, chỉ có trong lòng Đằng Mạc là biết rõ, những người này đều đang mỉa mai hắn. Nếu như bây giờ không phải đang ở trước mặt Tiên Đình Vương, chắc hẳn mấy người huynh đệ này đã cười ra tiếng rồi. Đằng Mạc ngươi vốn là người ngoài cuộc, đến tham gia cuộc thi đấu đan dược này làm gì?

Chương 555: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Bình dược dịch của mấy vương tử phía sau Đằng Mạc đều đạt hơn sáu phần, nói cách khác trong mười bốn đứa con của Đằng Cập Lâu, chỉ có mình Đằng Mạc thất bại.

Đằng Mạc nhìn ánh mắt thất vọng của mẹ mình, hắn cúi đầu xuống, mặc dù ở sâu trong lòng cảm thấy không cam lòng, nhưng hắn có thể làm gì được cứ?

…

Sau khi rời khỏi tầng năm tiên thuyền, Đằng Mạc không lập tức đi tìm Lam Tiểu Bố, hắn về động phủ của mình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ tại sao Lam Tiểu Bố lại muốn lừa gạt hắn. Chẳng lẽ Lam Tiểu Bố không biết rằng nếu bỏ thêm tiên linh thảo khác vào trong Kiếp Cương Tiên Quả thì hoàn toàn không thể qua được vòng thứ nhất hay sao?

KHông đúng, loại chuyện này ngay cả hắn là người không luyện đan mà còn biết, Lam Tiểu Bố là một Đại Tiên Đan sư, tại sao có thể không biết được?

Nghĩ đến đây, Đằng Mạc lập tức đứng dậy đi tìm Lam Tiểu Bố.

Lúc hắn đến động phủ của Lam Tiểu Bố, động phủ của Lam Tiểu Bố đã lập cấm chế, Đằng Mạc gõ lên cấm chế mà không thấy có chút phản ứng nào.

Đằng Mạc đợi trọn một canh giờ, cấm chế trên cửa Lam Tiểu Bố mới mở ra.

Nhìn thấy dáng vẻ mất mác của Đằng Mạc, Lam Tiểu Bố đã đoán được một chút.

“Vào đi, nói lại cụ thể mọi chuyện cho ta nghe xem.” Lam Tiểu Bố mời Đằng Mạc vào trong.

“Tiểu Bố huynh đệ, bình đan dược kia thất bại rồi. Uông Quang Tuyền nói ngươi vì muốn độ tinh khiết của Kiếp Cương Tiên Quả đạt được sáu phần mà bỏ thêm những thứ khác vào trong đó.” Đằng Mạc vừa nói chuyện vừa lấy bình dược dịch ra.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn lấy bình dược dịch kiểm tra một chút, sau đó nói, “Uông Quang Tuyền kia là cái gì?”

Đằng Mạc đã sớm quen kiểu nói chuyện này của Lam Tiểu Bố, hắn giải thích, “Uông Quang Tuyền là tiên dược sư cấp bảy, phụ vương ta muốn luyện dược cũng là nhờ Uông Quang Tuyền giúp đỡ. Người này mà nói trình độ luyện dược của mình ở Thăng Tinh Tiên Đình chỉ đứng thứ hai thì chẳng ai có thể đứng thứ nhất. Hơn nữa tu vi của hắn cũng rất mạnh, là Tiên Vương hậu kỳ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha rồi nói, “Bình Kiếp Cương Tiên Quả này vốn dĩ không có vấn đề gì cả, nhưng sau khi qua tay Uông Quang Tuyền, quả thật đã có thêm một chút gì đó.”

“Ngươi nói là Uông Quang Tuyền hại ta?” Đằng Mạc giật mình hiểu ra, Uông Quang Tuyền từng ở Luyện Dược cốc một thời gian. Hơn nữa Đại Tiên Đan sư Nguyên Cực của Luyện Dược cốc chính là người mà lão nhị Đằng Kinh Toại mời đến. Nếu như Đằng Kinh Toại thông qua Nguyên Cực liên lạc với Uông Quang Tuyền, để Uông Quang Tuyền hại hắn thì có thể giải thích được rồi.

“Ngươi nói thử xem?” Lam Tiểu Bố nói.

Đằng Mạc siết chặt tay thành nắm đấm, “Đây nhất định là do lão nhị Đằng Kinh Toại làm, Đằng Kinh Toại lo rằng ta có thể đứng lên được, cho nên bảo Uông Quang Tuyền lúc kiểm tra bình dược dịch của ta thì động tay động chân vào, không được, ta nhất định phải nói cho tiên đình vương biết.”

Lam Tiểu Bố cất dược dịch đi, từ tốn nói, “Uông Quang Tuyền chắc hẳn là kiểm tra nó ở trước mặt cha ngươi chứ? Cha ngươi là một Tiên ĐÌnh Vương, nếu không nhìn ra được Uông Quang Tuyền hại ngươi, vậy thì cái chức tiên đình vương này của hắn là hữu danh vô thực rồi.”

Đừng nói là tiên đình vương, cho dù Uông Quang Tuyền làm bộ trước mặt hắn, hắn vẫn có thể biết được. Hắn không có tu vi bằng Đằng Cập Lâu, nhưng mà trình độ Đan Đạo và chiết xuất dược dịch của hắn tuyệt đối mạnh hơn Uông Quang Tuyền.

Uông Quang Tuyền dựa vào một đống tuổi tác mới có được thành tựu như ngày hôm nay, còn hắn thì có Vũ Trụ Duy Mô trợ giúp. Uông Quang Tuyền hắn cho dù có tu luyện thêm ngàn vạn năm nữa, cũng không thể so với Vũ Trụ Duy Mô được.

Về chuyện Đằng Mạc nói Uông Quang Tuyền là do Đằng Kinh Toại yêu cầu mới hãm hại hắn, Lam Tiểu Bố chẳng tin. Uông Quang Tuyền là một luyện dược sư cấp bảy, còn là người của tiên đình vương Đằng Cập Lâu. Chỉ cần không phải là người ngớ ngẩn thì sẽ không giúp Đằng Kinh Toại hãm hại Đằng Mạc. Còn tại sao Uông Quang Tuyền lại muốn hủy đi thành tích của hắn, Lam Tiểu Bố không biết là nguyên nhân gì, nhưng xác suất lớn nhất là có liên quan đến bản thân Uông Quang Tuyền.

“Ngươi nói phụ vương ta biết chuyện này, vậy vì sao hắn lại…” Đằng Mạc không nói tiếp, bất kể là vì lý do gì, cũng không phải là chuyện hắn có thể hỏi.

“Lý do vì sao ta cũng không cần biết, cũng không muốn biết. Bây giờ chúng ta vẫn sẽ dựa theo kế hoạch lúc đầu tham gia thi đấu đan dược, cuộc thi đấu lần này là do Ma Huyền Tiên Vực tổ chức, không có liên quan gì đến Uông Quang Tuyền. Hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể ngăn chúng ta đi tham gia thi đấu.” Lam Tiểu Bố nói.

“Thế nhưng chiết xuất dược dịch của chúng ta…” Đằng Mạc vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Ngươi không cần lo lắng, ta tịnh hóa bình được dịch này một chút, loại bỏ tạp chất mà Uông Quang Tuyền đã bỏ vào ra.”

“Thật sự có thể làm được sao?” Đằng Mạc kích động hỏi, hắn không hiểu Đan Đạo, cũng không biết Lam Tiểu Bố có thật sự làm được không.

“Có thể làm được, nếu như ngươi có bằng hữu nào quan tâm đến vấn đề này, cứ nói thẳng không sao là được.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói.

“Đa tạ Tiểu Bố huynh đệ, ngươi cứ yên tâm làm đi, cho dù như thế nào, chỉ cần thành tích không kém với lão nhị Đằng Kinh Toại kia, ta sẽ có cách khác. Ta cáo từ trước đây, không quấy rầy ngươi chiết xuất dược dịch nữa.” Đằng Mạc khôi phục tinh thần lại một lần nữa.

Sau khi tiễn Đằng Mạc đi, Lam Tiểu Bố ném bình dược dịch mà Uông Quang Tuyền đã động tay động chân vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Còn chuyện chiết xuất lại bình dược dịch này, Lam Tiểu Bố không hề làm. Hắn chỉ thuận miệng để Đằng Mạc thả bom khói ra ngoài mà thôi, có hiệu quả hay không cũng không quan tâm.

Đừng nói là chiết xuất lại bình dược dịch đã bị người ta động tay động chân vào là chuyện rất khó, cho dù đó là chuyện đơn giản, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không làm. Viên Kiếp Cương Tiên Quả thứ hai kia hắn đã chiết xuất rất tốt, bình chiết xuất dược dịch này hắn sẽ không đưa cho Đằng Mạc, mà trực tiếp cầm đi tham gia thi đấu.

…

Chương 556: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Sau khi Đằng Mạc trở về, đầu tiên là truyền tin tức tốt này cho mẹ hắn là Tiết Phi biết. Lúc tiên thuyền của Thăng Tinh Tiên Đình dừng lại ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, ngay cả Uông Quang Tuyền cũng biết chuyện này.

Trong lòng Uông Quang Tuyền cười lạnh, hắn đã động tay động chân vào bình dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả đó, nếu như còn có thể phục hồi lại như cũ, vậy thì Uông Quang Tuyền hắn luyện dược nhiều năm như vậy xem như uổng phí rồi.

“Tiểu Bố huynh đệ, thế nào rồi?” Khi tiên thuyền dừng lại, Đằng Mạc vội vàng đến nơi ở của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Đằng Mạc, “Đằng huynh, không cần lo lắng, dã xong cả rồi.”

Đằng Mạc thở phào một hơi, “Tiểu Bố huynh đệ, lần này nhờ cả vào ngươi đấy. Toàn bộ Thăng Tinh Tiên Đình ta đều ở Ma Vân tiên tức lâu. Cuộc thi đấu đan dược còn mười ngày nữa mới bắt đầu, ta dẫn ngươi đi tìm một căn phòng tốt trước…”

Lam Tiểu Bố không đợi Đằng Mạc nói xong đã cắt ngang, “Đằng huynh, ta định tự mình tìm kiếm chỗ ở. Đến khi cuộc thi đấu diễn ra ta sẽ tự tham gia, khoảng thời gian này ta có chút chuyện riêng cần phải làm. Đúng rồi, tiên di hỏa kia cứ để ở chỗ ngươi trước, đến khi thi đấu lại đưa cho ta.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy tiên di hỏa cấp năm ra.

Đằng Mạc sửng sốt, lập tức nói, “Ngươi yên tâm làm chuyện của ngươi đi, đến lúc đó ta sẽ báo cho ngươi. ĐÓa tiên di hỏa này qua mấy ngày nữa ngươi vẫn còn phải dùng, cứ để ở chỗ ngươi đi. Tiểu Bố huynh đệ, bây giờ chúng ta cùng tiến cùng lùi, chẳng lẽ ta còn không tin ngươi sao?”

Mặc dù Lam Tiểu Bố biết lời Đằng Mạc nói quá giả, những hắn vẫn thưởng thức thái độ của Đằng Mạc. Nói thật, một đóa tiên di hỏa không thể nào tấn cấp được, hắn còn không để trong lòng.

…

Ma Huyền Hành Đạo tiên thành bây giờ đã kín hết người, Lam Tiểu Bố dựa vào tiên tinh mở đường, lúc này mới tìm được một chỗ ở tại Hào Thiên tiên tức lâu. Đây là một tiên tức lâu trung đẳng, ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành không tính là quá nổi tiếng, tiên linh khí cũng tương đối kém. CHính bởi vì như vậy, ở đây đều là tán tu và một số tu sĩ không có bối cảnh gì. Lam Tiểu Bố mới có thể dùng tiên tinh đặt được một căn phòng.

Sau khi tìm được chỗ ở rồi, Lam Tiểu Bố chỉ lập mấy cấm chế đơn giản, ra ngoài mua một vài miếng ngọc giản khắc họa địa đồ bên ngoài thành, sau đó rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu. Hắn nhất định phải tìm được nơi tấn cấp lên Đại Chí Tiên.

Vị trí của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành khá lệnh so với Ma Huyền Tiên Vực. Cách tiên thành này mấy trăm vạn dặm là Ô Đào Lâm mạch, Ô Đào Lâm Mạch kéo dài cả trăm triệu dặm, có cấm chế cấm bay tự nhiên. Nơi này có vô số tiên linh thảo đỉnh cấp, cũng có vô số tiên tài luyện khí đỉnh cấp.

Sở dĩ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành có thể có quy mô như vậy, thật ra có phần lớn nguyên nhân có liên quan đến Ô Đào Lâm Mạch.

Nhưng muốn có được lợi ích bên trong Ô Đào Lâm Mạch, cũng không phải chuyện dễ dàng. Nghe đồn ở sâu trong Ô Đào Lâm Mạch, có tiên yêu thú cấp mười.

Tiên yêu thú cấp mười là khái niệm như thế nào, theo lý thuyết thì thực lực đã vượt quá tiên đế.

Mặc dù có rất nhiều người đạt thành tựu uy danh hiển hách ở Ô Đào Lâm Mạch, nhưng cũng có rất nhiều tu sĩ vẫn lạc ở Ô Đào Lâm Mạch.

Lam Tiểu Bố không phải đến Ô Đào Lâm Mạch tìm đồ tốt, cho nên hắn chọn vị trí tận cùng ở phía bắc Ô Đào Lâm Mạch. Ở đây tiên linh khí thiếu thốn, ngay cả tán tu cũng sẽ không đến đây tìm kiếm đồ. Tiên linh khí thiếu thốn, có nghĩa là không có tiên yêu thú, nhưng cũng có nghĩa là không có các loại tiên linh thảo và vật liệu.

Lam Tiểu Bố đến đây chủ yếu là để tấn cấp lên Đại Chí Tiên, hắn cần đến nơi ít người lui tới, phía bắc Ô Đào Lâm Mạch chính là nơi thích hợp cho hắn độ kiếp nhất.

KHi Lam Tiểu Bố đang bế quan đột phá lên Đại Chí Tiên, Đằng Mạc lại được Đằng Cập Lâu gọi riêng đến. Điều này khiến Đằng Mạc vừa mừng vừa sợ, từ nhỏ đến bây giờ, hình như phụ vương chưa từng gặp riêng hắn bao giờ. Hắn không bết lần này phụ vương muốn gặp riêng hắn để làm gì.

“Con trai kính chào phụ vương, kính chào mẹ.” Đằng Mạc quỳ xuống đất hành lễ. Ngay khi nhìn thấy mẹ hắn cũng ở đây, trái tim hắn nhẹ nhàng đặt xuống. Nếu như trách phạt hắn, vậy thì mẹ hắn không thể ở đây được.

“Đứng lên rồi ngồi đi, những năm qua ngươi cũng không dễ dàng gì.” Đằng Cập Lâu gật đầu, giọng điệu còn tính là ấm áp.

Mẹ của Đằng Mạc xuất thân thấp kém, sau lưng cũng không có đại tông môn hay đại quân tu sĩ chống lưng, càng không có một gia tộc mạnh mẽ. Cũng chính vì vậy, Đằng Mạc mới không có bao nhiêu cơ hội cạnh tranh vị trí tiên đình vương.

“Tạ ơn phụ vương,” Sau khi Đằng Mạc tạ ơn xong, lúc này mới cẩn thận ngồi xuống một bên.

“Ngươi lấy bình dược dịch trước đó không thông qua sự kiểm tra của Uông Luyện dược sư đưa cho ta xem một chút.” Đằng Cập Lâu nói.

Đằng Mạc sửng sốt, trong lòng tự nhủ sao đến bây giờ mới muốn kiểm tra? Lúc ấy chẳng phải nên kiểm tra ngay sao? Đằng Cập Lâu rõ ràng liếc mắt một cái là biết ngay suy nghĩ của Đằng Mạc, mỉm cười nói, “Lúc ấy ta không lấy, bởi vì nếu ta lấy, sẽ có người sợ hãi. Không sao cả, ngươi lấy ra đi.”

Chiết xuất dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả, chỗ Đằng Cập Lâu còn có, nhưng hắn không tính đưa cho Đằng Mạc. Cho dù Uông Quang Tuyền vì lý do gì mà không để tiên đan sư Đằng Mạc đã mời tham gia cuộc thi, hắn đều sẽ làm theo ý của Uông Quang Tuyền. Hắn còn có rất nhiều chuyện cần Uông Quang Tuyền làm, bây giờ còn chưa thể để Uông Quang Tuyền phải suy nghĩ nhiều.

“Phụ vương, bình dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả kia đã đưa cho tiên đan sư kia, hắn nói phải chiết xuất lại lần nữa.” Đằng Mạc trả lời, hắn đã đồng ý với đề nghị của Lam Tiểu Bố, không trực tiếp nói ra Uông Quang Tuyền đã động tay động chân vào bình dược dịch của hắn.

Chương 557: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Đằng Cập Lâu cười ha ha, “Ta đã nghe nói đến chuyện này, chút thủ đoạn nhỏ ấy của ngươi đừng có mà chơi trước mặt ta. May lấy bình dược dịch kia ra đây để ta nhìn kỹ lại một chút.”

Đằng Mạc nhanh chóng lấy Thông Tin Châu ra nói, “Tên đan sư giúp ta luyện đan không có ở Ma Vân tiên tức lâu, hắn nói có chút chuyện riêng, không biết đã đi đâu. Bây giờ ta sẽ phát cho hắn một đạo tin tức, tìm kiếm hắn một chút.”

“Ngươi không biết hắn ở đâu? Ta nghe nói ngươi lấy một đóa tiên di hỏa cấp năm từ chỗ mẹ ngươi, là cho hắn dùng sao?” Đằng Cập Lâu khó hiểu nhìn Đằng Mạc hỏi.

Đằng Mạc vội vàng nói,

“Đúng vậy, hắn là Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, tên là Lam Tiểu Bố.”

Nói bóng gió chính là, Lam Tiểu Bố chính là người của Cấm Tiên Ti, sẽ không vì một đóa tiên di hỏa mà chạy.

Đằng Cập Lâu gật gật đầu không nói gì, tên thực tế thì một đóa tiên di hỏa cấp năm đã đủ cho một Tiểu Tiên Ti chạy trốn.

Đằng Mạc lập tức cảm thấy lo lắng, hắn đã phát tin tức cho Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố lại chẳng đáp lại chút nào. Gia hỏa này không phải thật sự trốn rồi đấy chứ?

Tiết Phi ở bên cạnh thở dài, “Đằng Mạc à, ngươi sơ ý chủ quan quá, cũng không có tâm cơ gì cả. Ngươi nói xem ta nên làm thế nào ngươi mới tốt lên được đây.”

Đằng Cập Lâu mỉm cười, “Thật ra ta cũng biết tên Lam Tiểu Bố này, cũng là một nhân tài đấy. Bản án phường thị Ô Mỗ của Cấm Tiên Ti là do hắn phá, Cốc Dược còn vì thế mà được ban thưởng bước vào Tiên Tôn cảnh, thành đại ti chủ thứ tư. Trước đó người nói ra câu có thể chiết xuất Kiếp Cương Tiên Quả lại một lần nữa, có lẽ không phải là do Đằng Mạc nói, mà là do Lam Tiểu Bố nghĩ ra.

Những người khác sẽ vì một đóa tiên di hỏa cấp năm mà chạy trốn, nhưng Lam Tiểu Bố thì không. Đây là một người rất thông minh, hắn sẽ không vì một đóa tiên di hỏa mà chạy. Ngược lại ta càng chờ mong đến lúc đó làm sao mà hắn có thể chiết xuất ra Kiếp Cương Tiên Quả một lần nữa?”

…

Tu luyện dựa vào tiên tinh cực phẩm và Tiên Linh mạch trung phẩm, Lam Tiểu Bố chỉ cần mấy ngày đã đến Đại Ất Tiên viên mãn.

Vì lần đột phá Đại Chí Tiên này, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị xong mười hai viên Chí Hà Đan cao cấp. Nhưng mà cho dù là đan dược tốt cũng có cặn bã bên trong. CHo nên Lam Tiểu Bố quyết định nếu như có thể dùng tiên tinh cực phẩm để đột phá lên Đại Chí Tiên thì hắn sẽ không dùng đến Chí Hà Đan.

Lần trước độ kiếp không chuẩn bị kỹ càng, suýt chút nữa đã bị lôi kiếp đánh trụi, lần này Lam Tiểu Bố chuẩn bị cực kỳ đầy đủ. Vận chuyển Trường Sinh Quyết, lần thứ nhất xông phá vách chắn Đại Chí Tiên, lần thứ hai đã nghênh đón lôi kiếp.

Chín tia sấm sét đầu tiên của đợt thứ nhất đồng thời đánh xuống, vận chuyển Trường Sinh Quyết, Lam Tiểu Bố hấp thu tiên linh nguyên khí tựa như một con cá lớn hút nước. Hắn bố trí Tiên Linh mạch trung phẩm cùng một đống tiên tinh, giờ phút này đã biến thành mưa bụi tiên linh bao trùm cả người Lam Tiểu Bố.

Tạch tạch tạch! CHín tia sét sau khi đánh lên người Lam Tiểu Bố, lôi nguyên lập tức bị Lam Tiểu Bố hấp thu hết. Cơ thể cùng xương cốt chỉ chịu vết thương rất nhỏ.

Đợt thứ hai cũng có chín tia sét đánh xuống, Lam Tiểu Bố dứt khoát không vận chuyển Bất Tử Quyết, Trường Sinh Quyết cuốn theo lôi nguyên cuồng bạo và vô tận tiên linh nguyên khí đánh lên vách chắn Đại CHí Tiên.

Két, vách chắn xuất hiện vết nứt, một loại lực lượng hoàn toàn mới tựa như mầm non mới mọc, sinh cơ bừng bừng nảy lên.

Rầm rầm rầm! Đợt lôi kiếp thứ ba cũng là chín tia sét, so với hai đợt lôi kiếp trước, đợt lôi kiếp này tựa như mạnh hơn rất nhiều lần.

Lam Tiểu Bố có thể nghe thấy tiếng xương cốt mình bị đánh nứt, cùng lúc đó, lôi nguyên cuồng bạo kia hoàn tàn phá tan vách chắn Đại CHí Tiên.

Cảnh giới Đại Chí Tiên rõ ràng, đợt lôi kiếp thứ tư cũng đánh xuống.

Lần trước suýt chút nữa bị lôi kiếp xử lý, cũng không thể xông vào tầng hai, lần này Lam Tiểu Bố liều mạng muốn dựa vào lôi kiếp để xông lên Đại Chí Tiên tầng hai.

Tiên tinh cực phẩm cũng được hắn lấy ra, sự cường đai của Trường Sinh Quyết cũng được thể hiện rõ vào lúc này. Không có một tia lôi nguyên nào bị rò rỉ, cũng không có một chút nguyên khí tiên linh nào tán đi.

Chín tia sấm sét của đợt thứ tư vừa kết thúc, Lam Tiểu Bố lập tức mượn cơ hội này đột phá lên Đại Chí Tiên tầng hai. Đợt lôi kiếp thứ năm đánh xuống, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn củng cố tu vi của mình ở Đại Chí Tiên tầng hai.

Một đám mây tiên linh biến thành mưa bụi liên miên rơi trên người Lam Tiểu Bố, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vết thương trên người Lam Tiểu Bố đã lập tức biến mất.

Đây mới gọi là lôi kiếp, Lam Tiểu Bố cảm thán. Không mạnh không yếu, còn có tiên linh vân chữa thương. Đáng tiếc Đại Chí Tiên là Ngũ Cửu lôi kiếp, nếu không nói không chừng hắn có thể bước vào Đại Chí Tiên hậu kỳ.

Từ sâu trong Ô Đào Lâm Mạch truyền đến tiếng thú gào rống, cho dù cách rất xa nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy kinh hãi. KHó trách hàng năm đều có vô số tu sĩ vẫn lạc bên trong Ô Đào Lâm Mạch. Nếu như không may gặp phải một con yêu thú mạnh mẽ, muốn sống cũng không sống nổi.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Cổ Đạo, Cổ Đạo cũng là yêu thú, hoặc là nói nó có một tia huyết mạch của thần thú Nhai Tí, nhưng mà huyết mạch này chắc hẳn vô cùng nhạt nhòa. tương lai nếu có cách nào đó, nhất định phải giúp Cổ Đạo tìm lại lai lịch Nhai Tí, sau đó hoàn thiện huyết mạch truyền thừa của Cổ Đạo.

Bây giờ Cổ Đạo đang ở đâu hắn cũng chẳng có một chút tin tức nào, đừng nói là tin tức, cho dù là chuyện phải bắt đầu tìm kiếm từ đâu, hắn cũng không có đầu mối. Cách duy nhất chỉ có thể nâng cao trình độ trận văn hư không của mình lên đến cảnh giới tiên trận tôn cấp tám, sau đó đến Linh Vi Tiên Vực xem trận môn hư không kia.

Chương 558: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Xóa hết tất cả dấu vết tu luyện của mình ở đây, Lam Tiểu Bố trở về Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Còn một hai ngày nữa thì cuộc thi đấu đan dược sẽ bắt đầu, hắn phải nhanh chóng trở về.

…

So với mấy ngày trước khi Lam Tiểu Bố đến, Ma Huyền Hành Đạo tiên thành bây giờ lại càng náo nhiệt hơn. Trên quảng trường to lớn bên ngoài tiên thành cũng đã kín người. Các loại phường thị, thị trường giao dịch, tức lâu tạm thời ở bên ngoài thành cũng tạo thành một tiên thành mới.

Thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, đây là cơ hội tập trung toàn bộ cường giả Đan Đạo ở Ma Huyền Tiên Vực. Nếu có cơ duyên gặp được một cường giả Đan Đạo, nói không chừng có thể có được một viên tiên đan để tấn cấp.

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị tiến vào tiên thành, lại phát hiện một người quen.

Cúc Tú Nhược? Sao Cúc Tú Nhược lại xuất hiện ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành? Nhìn thấy Cúc Tú Nhược, Lam Tiểu Bố theo bản năng nghĩ đến một ít gì đó, nhưng hắn nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ ấy đi.

Không đúng, thần thái của Cúc Tú Nhược có chút kỳ lạ.

Lam Tiểu Bố đang định đi lên, đã nhìn thấy một nữ tử khác chạy đến bên người Cúc Tú Nhược, hai người này hình như đã nói gì đó, sau đó vội vàng rời đi.

“Tú Nhược muội, đã lâu không gặp, không ngờ có thể nhìn thấy ngươi ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.” Lam Tiểu Bố chủ động tiến lên chào hỏi.

“A, Tiểu Bố sư huynh…” Cúc Tú Nhược nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vô cùng mừng rỡ.

Nàng thật sự vui mừng, những năm gần đây một thân một mình cố gắng dốc sức làm việc, gian nan như thế nào chỉ có chính nàng biết. Thời gian qua, nàng cũng gặp qua không ít tu sĩ không tệ, nhưng chưa có người nào khiến nàng thưởng thức như Lam Tiểu Bố.

“Chúc mừng ngươi đột phá lên Đại Ất Tiên.” Lam Tiểu Bố vừa cười vừa nói, Cúc Tú Nhược bây giờ là Đại Ất Tiên tầng hai, tu vi cũng rất vững chắc, xem ra tài nguyên tu luyện mà mình do nàng đã phát huy tác dụng rất lớn.

“Nếu như không nhờ có sự hào phóng của Tiểu Bố sư huynh, đừng nói là Đại ẤT Tiên tầng hai, bây giờ chắc ta vẫn còn đang giãy dụa tìm cách đột phá lên Đại Ất Tiên.” Cúc Tú Nhược nói lời cảm tạ, trong lòng nàng thật sự cảm ơn Lam Tiểu Bố, chỉ hận mình không thể gặp Lam Tiểu Bố sớm hơn.

“Tú Nhược tỷ tỷ, đây là Lam Tiểu Bố đại ca?” Một giọng nói thanh thúy truyền đến, chính là nữ tử đứng bên cạnh Cúc Tú Nhược.

Nữ tử này có gương mặt em bé thanh tú, ánh mắt cực kỳ sạch sẽ, loại ánh mắt này khiến Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã có ấn tượng tốt.

“ĐÚng, Dao Dao, đây chính là Lam Tiểu Bố đại ca mà ta đã nói với ngươi, Tiểu Bố sư huynh, đấy là Trình âm Dao, sau khi đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, chúng ta vẫn luôn làm bạn cùng nhau, ở Ô Đào Lâm Mạch tìm được một chút tài nguyên tu luyện.” Cúc Tú Nhược nói.

“M Dao xin chào Lam Tiểu Bố đại ca, nếu không phải Tú Nhược tỷ tỷ giúp ta, ta đã không thể sinh sống nổi ở đây rồi.” Trình âm Dao cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố.

Cúc Tú Nhược nói, “Dao Dao vô cùng có thiên phú về dược liệu, thậm chí nàng có thể cảm nhận được nơi nào có tiên linh thảo. KHông có người nào dạy nàng luyện đan, nàng dựa vào sự tìm tòi của mình, cũng có thể luyện chế ra được tiên đan nhất phẩm.”

Cúc Tú Nhược cũng không biết Lam Tiểu Bố biết luyện đan, nếu như biết, có lẽ nàng sẽ không nói những lời này.

Lam Tiểu Bố gật đầu, nếu như có thể cảm nhận được vị trí của tiên linh thảo, vậy thì quả thật là một loại thiên phú.

“Tú Nhược muội, vừa rồi ta thấy hình như các ngươi rất vội vã, là có chuyện gì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cúc Tú Nhược nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì tâm tình kích động, vậy mà quên mất chuyện lúc trước, giờ này Lam Tiểu Bố hỏi đến, nàng mới phản ứng lại, vội vàng kêu lên, “Lần này không hay rồi.”

“Có chuyện gì? Không cần lo lắng, cứ từ từ mà nói.” Lam Tiểu Bố cười nói, “Lúc trước ta còn có thể mở được nhà tù ở Cấm Tiên Ti ra, sau đó thả ngươi ra ngoài, có chuyện lớn gì được chứ.”

Tựa như được sự bình tĩnh của Lam Tiểu Bố trấn an, Cúc Tú Nhược cũng hơi trấn định lại một chút, “Tiểu Bố đại ca, ở đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta vào thành trước rồi nói sau.”

Lam Tiểu Bố cho rằng Cúc Tú Nhược sẽ đề nghị rời khỏi thành rồi nói, không ngờ Cúc Tú Nhược lại đề nghị vào trong thành rồi nói.

“Tức lâu bên trong thành đã kín chỗ hết rồi, trên quảng trường có rất nhiều tức lâu tạm thời, tùy tiện tìm một nơi ngồi một chút đi.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào một tức lâu tạm thời ở xa.

Cúc Tú Nhược biết chỉ cần không rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành thì sẽ không có vấn đề gì.

Ba người đến một tức lâu đặt một gian ghế lô, Lam Tiểu Bố lập ra mấy cấm chế, sau đó nói, “Bây giờ nói đi, không ai có thể nghe thấy được.”

Cúc Tú Nhược nói, “Lúc trước sau khi ta rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình cũng có đi vài nơi, sau đó dưới sự trợ giúp của Chung Lăng đại ca và La Ngu sư tỷ, cùng nhau đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Bởi vì Ma Huyền Hành Đạo tiên thành gần với Ô Đào Lâm Mạch, cho nên chúng ta cũng có thể sống sót. Chung Lăng đại ca và La Ngu tỷ rất hiền lành, bọn họ đã giúp ta rất nhiều. Nhưng mà ba tháng trước, có chuyện đã xảy ra…”

Cúc Tú Nhược từ từ chìm vào trong hồi ức của mình…

…

“Oanh!” Một tiếng nứt trầm vang truyền đến, sau đó là tiếng thú gầm rống ở đằng xa.

Cúc Tú Nhược là người đầu tiên ngừng lại, lập tức căng thẳng nói, “Chung Lăng đại ca, La Ngu tỷ, bên kia có người đang chiến đấu với yêu thú, hay là chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

Tính cách La Ngu hiền hòa, nghe thấy Cúc Tú Nhược nói vậy cũng cảm thấy đúng, Chung Lăng do dự một chút mới lên tiếng “Tú Nhược nói rất đúng, ở trong Ô Đào Lâm Mạch có rất nhiều yêu thú mạnh mẽ, một khi bị những yêu thú mạnh mẽ này chú ý đến, chúng ta cũng không thể kiếm được chút lợi nào.”

Chương 559: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (1)

Ba người không đi về phía đang đánh nhau mà vội vàng đi đường vòng, lại không ngờ đến vòng vo cả nửa ngày lại lạc đường, ba người hình như bị lạc vào trong một mê cung.

“Ta biết nơi này, đây là Ô Cốt chiểu trạch, chúng ta tiến vào Ô Cốt chiểu trạch rồi.” Sắc mặt La Ngu tái nhợt, Ô Cốt chiểu trạch ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành thật sự quá nổi tiếng, hầu như bất cứ ai tiến vào Ô Cốt chiểu trạch đều chỉ có một con đường chết. Chỉ cần có người không cẩn thận tiến vào, từ trước đến nay chưa thấy người nào có thể đi ra.

Đã từng có một tiên tôn là Đại Tiên Trận sư cấp sáu không tin tà, chủ động vào trong Ô Cốt chiểu trạch, cuối cùng cũng không còn bất cứ tin tức nào. Sau này chỉ cần Ô Cốt chiểu trạch xuất hiện, mọi người đều đi đường vòng. KHông ngờ hôm nay ba người bọn họ lại đi vào trong Ô Cốt chiểu trạch.

“Thật là nhiều xương cốt…” Giọng nói của La Ngu có chút run rẩy chỉ về phía trước, ở trước mặt bọn họ có từng đống xương cốt chồng chất, những xương cốt này đều có màu đen nhánh. Trừ xương cốt ra, còn có một số mảnh pháp bảo tàn tạ rơi vãi ở khắp nơi.

“Hóa ra đây chính là nguyên nhân có cái tên Ô Cốt chiểu trạch này.”

Chung Lăng nhìn đống xương cốt đen nhánh ở trước mặt thở dài nói.

Cúc Tú Nhược lại nói, “Chung Lăng đại ca, những đống xương cốt này nhất định chính là nguyên nhân có cái tên Ô Cốt chiểu trạch này. Nếu cái tên Ô Cốt chiểu trạch có thể truyền ra ngoài, vậy thì cho thấy rõ có người đã từng đến đây, cũng đã có thể ra ngoài.”

“Đúng.” Chung Lăng và La Ngu đều mừng rỡ, người khác có thể ra ngoài được thì bọn họ cũng có thể ra ngoài.

Chung Lăng vừa nói đúng xong, trong đầm lầy đột nhiên xuất hiện một luồng ngấn nước màu đen, ngấn nước này cuốn chặt lấy hai chân Chung Lăng, sau đó kéo hắn vào trong đầm lầy.

Chung Lăng là Đại Ất Tiên trung kỳ, vậy mà lại chẳng có chút năng lực phản kháng nào.

Cúc Tú Nhược vội vàng dùng hai đạo phong nhận chặt đứt hai chân Chung Lăng, sau đó dùng dây lụa cuốn Chung Lăng lại.

Sắc mặt Chung Lăng tái nhợt, ngã ngồi trên mặt đất, hắn nuốt mấy viên đan dược vào, run rẩy nói, “Tú Nhược sư muội, cảm ơn ngươi, nếu như không có ngươi, ta chết chắc rồi.”

Cúc Tú Nhược vô cùng hổ thẹn nói, “Chung Lăng đại ca, hai chân của ngươi…”

“Không sao cả, sớm muộn gì cũng sẽ tu luyện lại được, chỉ là tốn thêm nhiều thời gian chút thôi, dù sao thì cũng không bằng giữ lại được cái mạng này.” Chung Lăng xua tay nói, lại lấy ra một tiên quả nuốt vào, hai chân của hắn lại dài ra. Nhưng mà mọi người đều biết, hai chân bây giờ của Chung Lăng kém hơn trước rất nhiều.

Sau khi chuyện của Chung Lăng xảy ra, ba người đều cẩn thận hơn rất nhiều, bọn họ đi vòng vo trong Ô Cốt chiểu trạch năm sáu ngày, nhiều lần suýt chút nữa đã bị đầm lầy cắn nuốt. Nhưng sự thật đã khiến bọn họ tuyệt vọng, đừng bảo là đường ra, nguy hiểm mà bọn họ gặp phải càng ngày càng nhiều, có vài lần cả ba người đều suýt bị đầm lầy cắn nuốt.

Ngay khi cả ba người cảm thấy tuyệt vọng, bọn họ lại gặp một người, mà người này đang đứng ở giữa đầm lầy.

“Trong ao đầm rất nguy hiểm, ngươi mau ra đây.” La Ngu nhân hậu, vội vàng gọi người kia lên.

Ở giữa ao đầm là một nữ tử, nàng nghe thấy tiếng La Ngu gọi, thật sự đi lên.

“Ngươi có thể tiến vào đầm lấy, sau đó lại đi ra?” Chung Lăng kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt.

“Trình âm Dao xin chào vị ca ca này và hai vị tỷ tỷ.” Sau khi nữ tử kia đi lên thì khom người thi lễ với ba người, đồng thời nói tên mình cho họ biết.

Chung Lăng nghi ngờ nhìn Trình âm Dao, “Tại sao ngươi có thể tiến vào Ô Cốt chiểu trạch? Còn có thể đi lại.”

Trình âm Dao rất tự nhiên nói, “HÌnh như ta biết được ở bên trong này nên đi lại như thế nào, muốn rời khỏi đầm lầy này thì nhất định phải tiến vào trong đầm lầy, nhưng mà ta chỉ có một người nên khá nhát gan, cho nên mới đi được một nửa đã không dám đi tiếp.”

“Ngươi biết đường đi ra?” Cho dù là Chung Lăng, Cúc Tú Nhược hay La Ngu đều vô cùng vui mừng. Bọn họ lạc đường ở trong này một thời gian dài, bây giờ có người nói biết đường ra, quả thật giống như đang nằm mơ vậy.

“Ta biết.” Trình âm Dao thản nhiên nói.

“Vậy ngươi có thể dẫn bọn ta ra ngoài không?” La Ngu kích động hỏi, nàng không muốn ở lại Ô Cốt chiểu trạch này một giây phút nào nữa.

Trình âm Dao gật đầu, “Đương nhiên là có thể, ta cũng rất muốn ra ngoài, các ngươi đi cùng ta đi.”

Nói xong, Trình âm Dao lại bước vào trong đầm lầy một lần nữa.

Ba người Cúc Tú Nhược đều thấp thỏm lo âu đi theo phía sau Trình âm Dao, lần này khiến bọn họ vui mừng chính là, sau khi tiến vào trong đầm lầy thì chẳng có chút vấn đề nào.

Trình âm Dao tựa như rất rõ chuyện phải đi trong đầm lầy như thế nào, dưới chân càng lúc càng nhanh. Ba người kia cũng không dám chậm lại, đi theo bước chân Trình âm Dao. Chỉ chưa đến một canh giờ, ba người đã dừng lại. Quay đầu lại nhìn mới phát hiện ra làm gì còn ở trong Ô Cốt chiểu trạch nữa.

“Thật sự đã ra khỏi Ô Cốt chiểu trạch rồi, âm Dao muội, cảm ơn ngươi.” La Ngu kích động nói cảm ơn.

Trình âm Dao lắc đầu, “Không có gì cả, ta hình như tự nhiên biết được bên trong nên đi như thế nào. Đúng rồi, bên trong còn có một đầu Tiên Linh mạch thuộc tính thổ cực phẩm, chỉ là ta không có chỗ đựng, nên không cầm đi.”

“Cái gì?” Lời Trình âm Dao nói khiến cả ba người Chung Lăng chấn động, Tiên Linh mạch thuộc tính thổ Cực phẩm? Đây là thứ mà người người đều khao khát, cho dù là tiên đình vương cũng mong muốn có được thứ này.

“Nhẫn của ngươi đâu?” Cúc Tú Nhược cẩn thận, lúc này mới phát hiện Trình âm Dao không có nhẫn.

Trình âm Dao lắc đầu, “Khi ta bắt đầu nhớ được, thì ta đã ở trong Ô Cốt chiểu trạch rồi, cũng không có nhẫn hay thứ gì khác trên người.”

Cúc Tú Nhược đang định nói tiếp, một giọng cười to đã truyền đến, “Tốt, tốt, không tệ, Lộc Chân Mục ta quả thật may mắn, chẳng những có người biết Ô Cốt chiểu trạch đi như thế nò, mà còn biết bên trong có một đầu Tiên Linh mạch thuộc tính thổ cực phẩm, rất tốt…”

Chương 560: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (2)

Nghe thấy giọng nói này, cho dù là Chung Lăng hay Cúc Tú Nhược, sắc mặt đều lập tức trắng bệch. Bọn họ vừa mới từ Ô Cốt chiểu trạch trốn thoát ra ngoài, lòng cảnh giác đã giảm đi nhiều. Bọn họ không ngờ đến chuyện Trình âm Dao sẽ trực tiếp để lộ ra chuyện trong Ô Cốt chiểu trạch có một đầu Tiên Linh mạch thuộc tính thổ cực phẩm như vậy, càng không ngờ có người đang ở ngay bên cạnh, đã nghe được hết toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Ngươi là Lộc Chân Mục?” Chung Lăng nhận ra người tới, trái tim lại càng lạnh giá.

Lộc Chân Mục cười he he, “Không phải ta vừa mới nói, ta là Lộc Chân Mục à?”

Lộc Chân Mục là người của tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành, ra tay âm tàn độc ác. Người rơi vào tay hắn, hầu như đều chết chắc. Đừng nói thực lực của bản thân hắn là Đại La Kim Tiên, ở khắp Ô Đào Lâm Mạch, tên tuổi của tiểu đổi Ô Chùy Tiên Hành lại càng nổi.

Tiểu đội này có tất cả sáu người, đội trưởng Cát Thiên Sơn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ. Người này càng ngoan độc hơn, chỉ cần là đồ tốt, tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành đều muốn chiếm một phần.

…

Sau khi nói đến đây, vành mắt Cúc Tú Nhược đỏ bừng.

Trình âm Dao đứng bên cạnh tiếp tục nói, “Tên Lộc Chân Mục kia ra tay giết chết Chung Lăng đại ca và La Ngu tỷ tỷ, nói rằng đợi lần sau khi Ô Cốt chiểu trạch xuất hiện, muốn ta dẫn hắn đi tìm kiếm đầu Tiên Linh mạch thuộc tính thổ cực phẩm kia. Là ta đã hại Chung Lăng đại ca và La Ngu tỷ tỷ.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Không phải Ô Cốt chiểu trạch có thể đi vào bất cứ lúc nào sao?”

Cúc Tú Nhược nói, “Không phải vậy, thời gian Ô Cốt chiểu trạch xuất hiện không cố định, có khi mấy năm mới xuất hiện một lần, có lúc một tháng xuất hiện rất nhiều lần.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đã như vậy, vì sao hắn không ra tay với ngươi?”

Cúc Tú Nhược lắc đầu, “Ta cũng không biết, sau khi Lộc Chân Mục giết Chung Lăng đại ca và La Ngu tỷ tỷ, ta cho rằng hắn sẽ giết ta. Bởi vì muốn đi vào Ô Cốt chiểu trạch tìm kiếm Tiên Linh mạch, chỉ cần có Dao Dao là được. Nhưng không ngờ hắn lại tha cho ta.”

“Vậy vì sao bọn họ còn để các ngươi đi khắp nơi như vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cúc Tú Nhược giải thích, “Là Dao Dao nói, Dao Dao nói nếu như Lộc Chân Mục giam chúng ta lại, nàng hoàn toàn không thể cảm ứng được Ô Cốt chiểu trạch. Muốn cảm ứng được Ô Cốt chiểu trạch, nhất định phải đi dạo bên ngoài thời thời khắc khắc. Dao Dao nói cũng không thể giam ta lại, bởi vì một mình nàng sẽ sợ sệt. Lộc Chân Mục kia không biết vì sao lại tương đối rộng rãi với ta, vậy mà không giam chúng ta lại, chỉ hạ cấm chế và ấn ký trên người chúng ta. Cấm chế này chỉ cho phép chúng ta đi lại trong phạm vi nhất định trong tiên thành, một khi rời khỏi phạm vi này, cấm chế trên người chúng ta sẽ tự động phát tác, hắn cũng sẽ chạy đến đầu tiên."

Lam Tiểu Bố đã hiểu được một chút, hắn hỏi, "Vừa rồi có phải các ngươi đã phát hiện ra Ô Cốt chiểu trạch, sau đó muốn nhân cơ hội này đến Ô Cốt chiểu trạch? Bởi vì gặp ta nên đã làm trễ thời gian?"

Cúc Tú Nhược gật đầu, "Không chỉ như vậy, còn một nguyên nhân nữa, đó chính là mỗi ngày vào lúc này Lộc Chân Mục sẽ tu luyện một khoảng thời gian. Trong khoảng thời gian này cũng đủ cho chúng ta chạy đến Ô Cốt chiểu trạch."

Lam Tiểu Bố cười cười, "May mà các ngươi gặp được ta, nếu không chỉ sợ đã không còn mạng nữa rồi."

"Tiểu Bố đại ca..." Trình âm Dao khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, nàng không hiểu Lam Tiểu Bố nói như vậy là có ý gì.

Theo lý mà nói, các nàng chỉ cần trốn đến Ô Cốt chiểu trạch, chắc hẳn Lộc Chân Mục sẽ không thể bắt được các nàng mới đúng. Ở trong Ô Cốt chiểu trạch, Trình âm Dao biết đường đi. Ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đó mới là không có mạng.

Cúc Tú Nhược không đơn thuần như Trình âm Dao, nàng hiểu ra hỏi, "Tiểu Bố sư huynh, ngươi nói tên Lộc Chân Mục kia đang chờ ngày hôm nay sao?

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Không sai, ta dám khẳng định, bây giờ chúng ta ở yên chỗ này, hắn cũng đang ở trong bóng tối nhìn chằm chằm. Loại chuyện này, hắn sẽ không giao cho người khác, thậm chí có khi những người khác trong tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành cũng không biết.

Mà sở dĩ hắn đồng ý với yêu cầu của Dao Dao, để cho các ngươi tự do, không phải vì các ngươi muốn như vậy, mà là vì hắn muốn các ngươi phải như vậy.

Nếu như ta đoán không sai, Lộc Chân Mục cố ý để các ngươi tự do hành động. Chỉ có như vậy, các ngươi mới cảm thấy tiến vào trong Ô Cốt chiểu trạch mới là con đường sống duy nhất. Một khi các ngươi rời khỏi đây, Lộc Chân Mục kia nhất định sẽ âm thầm đi theo các ngươi. Còn chuyện vào lúc này mỗi ngày hắn bế quan tu luyện, cũng chỉ để lừa gạt các ngươi mà thôi. Bởi vì hắn nhất định phải tìm một khoảng thời gian để các ngươi có thể rời đi.”

“Tiểu Bố đại ca, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Trình âm Dao lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là chúng ta phải đi Ô Cốt chiểu trạch rồi, không phải Lộc Chân Mục kia muốn đến đó sao? Vậy thì để hắn đến.” Lam Tiểu Bố nói.

Cúc Tú Nhược đã từng chứng kiến sự to gan của Lam Tiểu Bố, ngay cả tù nhân trong nhà tù Cấm Tiên Ti mà hắn còn dám thả, có lẽ không có thứ gì mà hắn không dám làm. Lam Tiểu Bố nhất định muốn phục kích Lộc Chân Mục, chỉ là thật sự có thể đối phó với một Đại La Kim Tiên như Lộc Chân Mục sao?

“Nhưng đối phương là Đại La Kim Tiên đó.” Trong lòng Trình âm Dao lo lắng, biểu hiện rõ trong lời nói và nét mặt của nàng.

Cúc Tú Nhược cũng gật đầu, “Đúng vậy, sáu người của tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành đều là Đại La Kim Tiên, hơn nữa đội trưởng của bọn họ Cát Thiên Sơn còn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ. Từ khi bọn họ xuất đạo đến nay, chưa từng bị tổn thất người nào. Ở trong Ô Đào Lâm Mạch, những tiểu đội khác thường xuyên xuất hiện tình huống tổn thất đội viên, nhưng tiểu đội của bọn họ thì chưa từng xuất hiện chuyện này, ta lo rằng…”

Chương 561: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (1)

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi lo lắng là đúng, ở một nơi nguy hiểm như Ô Đào Lâm Mạch, một tiểu đội không có bất kỳ ai vẫn lạc. Đó chỉ có thể chứng minh được một việc, tiểu đội này có biện pháp có thể tụ tập lại một chỗ trong thời gian ngắn nhất. Nói cách khác, cho dù chúng ta có thể giam Lộc Chân Mục lại, Lộc Chân Mục cũng có thể nhờ đồng bọn của hắn đến đó trong thời gian ngắn nhất. Loại biện pháp cấp tốc này, trừ Định Vị Phù ra, còn có truyền tống bàn định vị. Có thể thấy được trong đám người bọn họ có ít nhất một Đại Tiên Phù Sư hoặc đại tiên trận sư. Đương nhiên, bọn họ có cách, thì chúng ta cũng có cách, ta cũng có thể tìm người giúp đỡ mà.”

“BỌn hắn là sáu Đại La Kim Tiên, chúng ta muốn tìm người giúp đỡ, ít nhất cũng phải sáu Đại La Kim Tiên trở lên. Hơn nữa…”

Cúc Tú Nhược không nói tiếp, tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành quanh năm cầu sinh trong Ô Đào Lâm Mạch, bất cứ người nào cũng có kinh nghiệm đấu pháp vô cùng phong phú, bình thường bọn họ thật sự không thể là đối thủ của sáu Đại La Kim Tiên này “Có lẽ ngươi đoán sai rồi, ta đoán trong đám bon họ có ít nhất một Tiên Vương.” Lam Tiểu Bố khẳng định. ”Nếu như chỉ có sáu Đại La Kim Tiên, ở Ô Đào Lâm Mạch này, bọn hắn không thể nào xưng vương xưng bá được. Cho dù có trận bàn truyền tống, cũng không thể không có bất cứ người nào vẫn lạc trong thời gian dài như vậy được.”

Quả thật là như vậy, Ô Đào Lâm Mạch có tài nguyên phong phú, sáu Đại La Kim Tiên dựa vào cái gì mà cái gì cũng muốn chiếm một phần ở đây chứ? Có thể làm được như vậy, đương nhiên phải có thực lực xứng tầm mới được.

Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy thông tin châu ra phát cho Đằng Mạc một tin tức, nói chuyện mình cần hỗ trợ cho Đằng Mạc.

Mắt thấy còn hai ngày nữa là đến cuộc thi đấu đan dược, mà Lam Tiểu Bố vẫn chẳng có chút tin tức nào,trong lòng Đằng Mạc vô cùng lo lắng. Nhưng mà lo lắng cũng không thể làm gì được, bởi vì hắn không biết Lam Tiểu Bố đang ở đâu.

Ngay khi Đằng Mạc đang vô cùng nôn nóng, hắn nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố.

“Ta ở chỗ này có một chút chuyện, cần một Tiên Tôn giúp đỡ. Nếu như ngươi có thể tìm được cường giả Tiên Tôn ra tay, cứ dựa theo lời ta nói mà làm. Nếu như không tìm thấy, vậy lập tức thông báo cho ta biết, để Giải Xuyên đến đây cũng được.”

Lam Tiểu Bố trực tiếp nhờ Đằng Mạc tìm một Tiên tôn giúp đỡ. Nếu như không có tiên tôn, vậy thì hắn chỉ có thể bố trí Khốn Sát tiên trận cấp tám.

Trên thực tế nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Lam Tiểu Bố cũng không muốn bộc lộ ra chuyện mình là tiên trận tôn cấp tám.

Đằng Mạc sửng sốt, rốt cuộc Lam Tiểu Bố đã gặp chuyện gì vậy? Cần đến tiên tôn trợ giúp? Ch dù là gặp bất cứ chuyện gì, bây giờ Lam Tiểu Bố đang làm việc cho hắn, chuyện này hắn cũng phải giúp. Trong những người ở Tiên Đình đi theo tiên đình vương có ít nhất là mười tên Tiên Tôn, Đằng Mạc tin rằng hắn tìm một tiên tôn ra tay một lần thì vẫn có thể làm được. Cho nên hắn không chút do dự phát tin tức cho Lam Tiểu Bố, nói có thể tìm được, cứ dựa theo kế hoạch mà làm việc.

“Đi thôi, chúng ta có thể xuất phát rồi.” Lam Tiểu Bố lấy được câu trả lời chắc chắn của Đằng Mạc, lập tức đứng lên nói.

Đây là Lam Tiểu Bố muốn tiên diệt triệt để tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành, nếu không thì một mình hắn cũng có thể xử lý Lộc Chân Mục. Tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành cho dù có tiên vương, vậy thì đó có lẽ là đội trưởng Cát Thiên Sơn, không thể nào là Lộc Chân Mục được. Lam Tiểu Bố đoán có thể tu vi của Lộc Chân Mục không phải là Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đại La Kim Tiên thì sao chứ? Lúc trước khi hắn mới là Chân Tiên đã có thể giết được Tên Vương, Đại La Kim Tiên thì không biết đã xử lý biết bao nhiêu. Bây giờ hắn là Đại Chí Tiên tầng hai, cho dù không có bất cứ KHốn Sát Trận nào trợ giúp, hắn tin mình vẫn có thể xử lý Lộc Chân Mục được.

Còn về chuyện Lộc Chân Mục phát tín hiệu cầu cứu, ha ha, có một tiên trận tôn cấp tám ở đây, còn có thể tạo dựng tiên trận văn hư không cấp ba, đừng có nằm mơ nữa.

Bây giờ hắn muốn Đằng Mạc tìm tiên tôn đến, là nếu như đã lựa chon ra tay, nhất định phải diệt cỏ tận gốc.

“Ừm.” Cho dù là Cúc Tú Nhược hay Trình âm Dao đều tin tưởng Lam Tiểu Bố vô điều kiện. Hoặc là nói các nàng cũng không còn con đường nào có thể đi.

DƯờng như khi hai ngươi vừa rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận dược một luồng thần niệm mơ hồ đuổi theo. Lam Tiểu Bố biết đây là ấn ký thần niệm trên người Trình âm Dao và Cúc Tú Nhược, trước khi chưa xử lý Lộc Chân Mục, hắn không tính loại bỏ đi ấn ký thần niệm này.

Mấy trăm vạn dặm đối với một tiên khí phi hành thượng phẩm mà nói không tính là xa. Ba người chỉ cần nửa ngày đã đến bên ngoài Ô Đào Lâm Mạch.

“Tiểu Bố đại ca, ở bên kia.” Dựa theo kế hoạch đã nói trước, Trình âm Dao chỉ về một hướng, nhưng mà cái hướng đó cũng không phải vị trí của Ô Cốt chiểu trạch.

Trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu, đã nghe thấy truyền âm, “DƯới chân ngươi có một lá bùa chú, ngươi nhặt lên, khi nào cần ta thì cứ trực tiếp bóp nát lá bùa đó là được.”

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, Tiên Tôn đến rồi. Trong lòng hắn tự nhủ khi hắn đến gần Ô Đào Lâm Mạch đột nhiên cảm nhận được có thêm một đạo ấn ký thần niệm nữa xuất hiện, một cái nhất định là của Lộc Chân Mục, còn cái khác chính là tiên tôn mà hắn đã mời. Bây giờ tiên tôn truyền âm đến, hắn mới hoàn toàn yên tâm.

THần niệm cuốn lấy lá bùa dưới chân, Lam Tiểu Bố ra hiệu cho Trình âm Dao tiếp tục đi.

Chương 262: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (2)

Trình âm Dao dẫn theo Lam Tiểu Bố và Cúc Tú Nhược chạy, một lúc lâu sau mới đứng ở một mảnh đất bằng phẳng.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Chờ một chút, ta bố trí một Khốn Sát tiên trận trước, phòng người kia tới.”

Lam Tiểu Bố ném trận kỳ ra, một cái Khốn Sát tiên trận cấp ba có vẻ hơi thô sơ xuất hiện.

“Tiểu Bố đại ca, đi thẳng về phía trước trăm bước, sau đó đi qua bên trái ba mươi bước là có thể nhìn thấy cửa vào.:

Tiếng Trình âm Dao vừa dứt, đã có một giọng nói bén nhọn vang lên.” Lá gan không nhỏ nhỉ.”

Khi giọng nói này vừa dứt, một nam tử đầy lệ khí xuât hiện, chỉ là giọng nói kia thật sự quá khó nghe.

“Ngươi chính là Lộc Chân Mục?” Lam Tiểu Bố nhìn Lộc Chân Mục.

Lộc Chân Mục cười ha ha, “Không sai, có phải ngươi ỷ vào ciệc mình là tiên trận sư cấp ba nên cho rằng mình có bản lĩnh rồi không?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cảm thấy ta có bản lĩnh chỉ dựa vào Khốn Sát tiên trận cấp ba này thôi sao? Nếu đã tới, vậy thì để ta nhìn xem tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành của ngươi có đồ tốt gì không.”

Vừa nói chuyện, Lam Tiểu Bố vừa lấy Thất âm Kích ra, kích mang bàng bạc đánh về phía Lộc Chân Mục, đánh ra một kích thần thông là Thất Phách Trảm chi Tiên Xung Trảm.

Thất Phách Trảm mà Lam Tiểu Bố học mới chỉ là Thiên Xung Trảm, hoặc là nói lúc trước hắn chỉ mới tập luyện, thậm chí còn chưa từng chính thức thi triển thần thông Thiên Xung Trảm, đây là lần đầu tiên hắn thật sự thi triển thần thông Thiên Xung Trảm.

Trong lòng Lộc Chân Mục khó chịu, hắn thấy Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một Đại Ất Tiên mà thôi. Một Đại ẤT Tiên mà cũng dám động kích trước mặt Đại La Kim Tiên như hắn.

Ngay khi Lộc Chân Mục muốn dùng khí thế của mình nghiền ép Lam Tiểu Bố, để Lam Tiểu Bố biết một Đại Ất Tiên và Đại La Kim Tiên chênh lệch như thế nào, hắn đã cảm giác được một phách của minh đã bị kích mang cuồng bạo này cuốn đi.

Một loại cảm giác lạnh lẽo khắp người truyền đến, toàn bộ thần hồn đều run rẩy. Lúc này đừng nói đến chuyện dùng khí thế nghiền ép

Lam Tiểu Bố, đó chính là chuyện cười. Tên nam tử trẻ tuổi sử dụng trường kích ở trước mắt này, tu vi tuyệt đối không yếu hơn hắn, loại thần thông công kích thần hồn này lại càng đáng sợ hơn.

Lộc Chân Mục điên cuồng lấy Nghịch Ngân Tác của mình ra, cả người đều đang níu lấy thần hồn của mình, còn cả Thiên Xung Phách sắp bị tách rời của mình nữa.

Tạch! Vội vàng lấy Nghịch Ngân Tác ngăn cản kích sát ý cuồng bạo đối với thần hồn của Thất âm Kích. Tiên nguyên tựa như nổ tung, không gian hoàn toàn phá vỡ.

Trong sự vội vàng, Lộc Chân Mục quả thật đã ngăn cản được một kích của Lam Tiểu Bố, ít nhất thì một kích này của Lam Tiểu Bố không xé rách được Thiên Xung Phách của hắn. Nhưng mà trước đó hắn đã xem thường Lam Tiểu Bố bề ngoài chỉ là Đại Ất Tiên này, đan điền bị thương, phun ra một ngụm máu.

Cho dù có thể ngăn cản Lam Tiểu Bố được hay không, Lộc Chân Mục cũng không chút do dự phát tín hiệu cầu cứu. Dựa vào kinh nghiệm của hắn, hắn có thể xác định Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn một chút.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, trong lòng tự nhủ ông đây chính là đang chờ ngươi gọi người đến đấy. Cho nên ngay sau khi Lộc Chân Mục phát tin tức cầu cứu xong, hắn thậm chí không tiếp tục công kích nữa mà bóp nát bùa chú.

Lam Tiểu Bố đoán không sai, sau khi Lộc Chân Mục phát tin cầu cứu đi, bốn thân ảnh đã đột ngột xuất hiện từ trong hư không, hoàn toàn chặn đứng đường lui của mấy người Lam Tiểu Bố, trước sau cũng chỉ có mười mấy giây mà thôi. Bốn người này gồm ba nam một nữ, nhìn qua đều không phải hạng người hiền lành gì.

“Sao thế? Lão Tứ, chỉ là một Đại Ất Tiên nho nhỏ mà ngươi cũng không giải quyết được sao? Càng ngày càng thụt lùi mà. Chúng ta còn tưởng rằng có gia hỏa nào mạnh lắm chứ, thật là, lãng phí mất một lần truyền tống.” Một tên nam tử mặc áo xám nhíu mày, giọng điệu có chút không vui.

Lộc Chân Mục thở dốc rồi nói, “Nhị ca, gia hỏa này không phải là Đại Ất Tiên bình thường, ta hoài nghi hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ là ẩn tu vi đi còn Đại Ất Tiên mà thôi.”

“Ngươi ra tay tiếp đi, chúng ta đứng bên cạnh nhìn, người này ta thấy tối đa cũng chỉ là Đại Chí Tiên sơ kỳ mà thôi, tuyệt đối không đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.” Người vừa nói chuyện chính là một nam tử có thân hình cao lớn, xung quanh người này tiên nguyên ngưng luyện, tu vi không hiện.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi chắc hẳn chính là đội trưởng Cát Thiên Sơn của tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành? Nói ra bên ngoài rằng mình là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng thật ra bản thân lại là một Tiên Vương hậu kỳ, chỉ sợ vì tin tức này mà đã có không biết bao nhêu Tiên Vương đã chết trong tayc ác ngươi rồi.”

“A, sâu kiến nho nhỏ mà cũng có thể nhìn ra tu vi của ta?” Nam tử cao lớn này kinh ngạc nói, sau đó lập tức nói tiếp, “Còn nữa, ngươi nói cho ta biết xem sao trong tình huống này mà ngươi còn có thể tự tin nói chuyện với ta như vây? Chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có thể thoát khỏi từ tay Cát Thiên Sơn ta sao, hoặc là ngươi có người nào lợi hại hơn giúp đỡ à?”

“Lão tứ, ngươi hẳn là đã làm chuyện tốt gì rồi, nhưng không nói cho mấy huynh đệ chúng ta biết, bây giờ xảy ra chuyện, mới nhớ đến mấy người chúng ta.” Nói chuyện chính là một nữ tử, sau khi nói xong còn hừ lạnh một tiếng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vì sao lại tự tin à? Đương nhiên là vì có giúp đỡ rồi. Ngươi không phát hiện ra ta có người giúp, đó là do tu vi ngươi không đủ mà thôi. Đừng luôn ỷ vào việc tu vi mình cao mà bắt nạt người khác, có một ngày nào đó ngươi sẽ phát hiện cũng có cường giả ỷ vào tu vi mà bắt nạt ngươi.”

Chương 563: Hắn nói không sai. (1)

“A, vậy thì để ta nhìn xem, là ai ỷ vào tu vi cao mà bắt nạt Cát Thiên Sơn ta nào?” Khóe miệng Cát Thiên Sơn cong lên, hắn là một tiên vương hậu ky, có thể ỷ vào tu vi mà bắt nạt hắn, cũng chỉ có thể là tiên tôn. Một tiên tôn không có chuyện gì làm hay sao mà đến nơi thế này?

Một giọng nói đột ngột vang lên, “Hắn nói không sai, quả thật có người ỷ vào tu vi cao bắt nạt các ngươi đấy, không phải sao, ta đã tới rồi.”

Khi tiếng nói vừa dứt, một tên nam tử gầy yếu mặc áo bào màu nâu từ hư không hạ xuống.

Người còn chưa chạm đến mặt đất, khí thế tiên tôn kinh khủng đã bao phủ hết không gian xung quanh lại, loại khí thế này khiến người ta cảm thấy, nếu như làm ra một chút xíu động tác nào, đều ra bị người ta nhìn thấy, sau đó bị đập thành bã vụn.

Cát Thiên Sơn là tiên vương hậu kỳ, hắn liếc mắt một cái là đã nhìn ra nam tử gầy yếu này chính là cường giả tiên tôn, ánh mắt hắn co rụt lại, “Cường giả tiên tôn! Lão Tứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giờ phút này Cát Thiên Sơn không còn sự bình tĩnh và mỉa mai lúc trước nữa, trong mắt chỉ có sợ hãi.

“Tiền bối, tên gia hỏa này bắt nạt đồng bạn của ta, ngươi áp chế hắn giúp ta một chút, ta muốn tự tay giải quyết hắn.” Lam Tiểu Bố chỉ vào Lộc Chân Mục, sau khi nói xong thì lập tức vung trường kích lên.

Chính hắn cũng có thể xử lý Lộc Chân Mục, nhưng mà như vậy thì tốn thời gian quá dài, chẳng những khiến thực lực chân chính của mình bị bại lộ, mà còn sẽ để Lộc Chân Mục có thời gian nói ra sự thật về Tiên Linh mạch cực phẩm.

Lam Tiểu Bố đoán, sau khi hắn nói xong câu đó, tiên tôn mà Đằng Mạc đã mời đến này nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên khi Thất âm Kích còn chưa đánh đến mi tâm của Lộc Chân Mục, Lộc Chân Mục đã bị kìm giữ lại. Khi Thất âm Kích xé rách mi tâm của Lộc Chân Mục, Lộc Chân Mục hét lớn, “Nơi này…”

Lam Tiểu Bố làm sao có thể để đối phương nói ra nơi này có Tiên Linh mạch thuộc tính thổ cực phẩm? Tiên nguyên trên trường kích nổ tung. Đầu Lộc Chân Mục đã bị Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố xoắn thành bã vụn.

Ngay khi Lộc Chân Mục bị Lam Tiểu Bố giết chết, có một cái bóng đột ngột xông ra ngoài, nhưng sau đó cái bóng kia lập tức bị ngăn lại.

“Ngươi còn bố trí Ẩn Nặc KHốn Tiên Trận ở đây…” Sắc mặt Cát Thiên Sơn tái nhợt, một cái Ẩn Nặc Khốn Tiên Trận đối với hắn mà nói không là gì cả, nhưng trước mặt một tiên tôn, hắn chỉ có một cơ hội chạy thoát. Mà cái KHốn Tiên trận cấp ba này mặc dù chỉ có thể chặn hắn lại một giây, nhưng hắn cũng không còn cơ hội thứ hai.

“Ha ha, lá gan không nhỏ, dám trốn thoát trước mặt của ta.” Tên tiên tôn này vô cùng mất mặt, vừa rồi nếu như không phải nhờ vào Ẩn

Nặc KHốn Tiên Trận thô sơ mà Lam Tiểu Bố đã bố trí, sẽ có một tiên vương mà hắn không coi trọng chạy trốn mất.

Khi tiên tôn này nói chuyện đã đánh ra một quyền, một tên tiên vương hậu kỳ ở trước mặt một cường giả tiên tôn trung kỳ, cũng chỉ có thể nhận phán quyết của vận mệnh đối với mình.

“Bành!” Cát Thiên Sơn bị một quyền này đánh thành bã vụn.

Mấy người còn lại không còn suy nghĩ chạy trốn nữa, đều hóa thành vong hồn dưới tay tên tiên tôn này.

Lam Tiểu Bố cuốn lấy mấy chiếc nhẫn đưa cho tiên tôn này, “Tiền bối, đây là đồ của ngài.”

Tiên Tôn này từ tốn nói, “Nhẫn của mấy con sâu kiến này còn chướng mắt ta, Đằng Mạc nhờ ta nói với người một câu, nhanh trở về chuẩn bị thi đấu đan dược.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Tiền bối yên tâm, ta nói chuyện với mấy người bằng hữu của ta một chút, sau đó sẽ nhanh chóng trở về. Lần này đa tạ ơn cứu giúp của tiền bối.”

“Ừm.” Tiên Tôn này gật đầu, thân hình lóe lên, sau đó biến mất.

…

¬“Tiểu Bố sư huynh, ngươi tiêu diệt hết toàn bộ người trong tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành rồi? Cúc Tú Nhược không dám tin nhìn vụn thịt bị nổ tung ở dưới mặt đất.

“Không phải là do ta diệt, mà là tiên tôn được bằng hữu ta mời đến tiêu diệt. Ta cũng không ngờ, Cát Thiên Sơn của tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành lại là tiên vương hậu kỳ, khó trách có thể hoành hành được cho đến bây giờ. Sợ là rất nhiều Tiên Vương đều tưởng rằng gia hỏa này là Đại La Kim Tiên, kết quả khi đi tìm hắn lại bị hắn cắn ngược lại.” Lam Tiểu Bố nói.

Cúc Tú Nhược im lặng nhìn Lam Tiểu Bố một chút, có phải là ngươi diệt hay không có gì khác nhau sao? Không phải ngươi, tiên tôn kia ăn no rửng mỡ không có gì làm mà chạy đến đây tiêu diệt tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành à?

“Tiểu Bố đại ca, ngươi còn tham gia thi đấu đan dược ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành sao?” Trình âm Dao tò mò hỏi.

Những người này nàng có thể đi dạo khắp Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cùng Cúc Tú Nhược, cũng biết về thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực đều đang nói về chuyện này.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đúng vậy, ta cũng là một người luyện đan, đến đây tìm vận may, nghe nói hạng nhất sẽ được thưởng một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm đó…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói đến Tiên Linh mạch cực phẩm, Cúc Tú Nhược lập tức nhớ đến Tiên Linh mạch cực phẩm trong Ô Cốt chiểu trạch, nhìn Trình âm Dao nói, “Dao Dao, ngươi nói bên trong có một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm, là thật sao?”

Trước đó mạng nhỏ còn khó giữ được, ai còn để ý đến Tiên Linh mạch cực phẩm chứ.

“Là thật, bây giờ ta dẫn các ngươi đi vào tìm, chắc khoảng ba bốn ngày là có thể tìm được.” Ta nói.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, “Không còn kịp rồi, các ngươi theo ta đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành trước đi, chờ sau khi ta tham gia thi đấu đan dược xong rồi lại đến đây.”

Cúc Tú Nhược lắc đầu, “Tiểu Bố sư huynh, bây giờ trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đã kín người, không còn chỗ ở nữa. Ta muốn cùng Dao Dao tu luyện ở Ô Cốt chiểu trạch, chờ sau khi ngươi kết thúc thi đấu, chúng ta ở đây chờ ngươi là được rồi.”

Chương 564: Hắn nói không sai. (2)

Cúc Tú Nhược có chút sợ sệt khi ở cùng Lam Tiểu Bố, ở cùng Lam Tiểu Bố, trong lòng nàng sẽ suy nghĩ càng nhiều.

“Vậy thì thế đi, ta loại bỏ ấn ký thần niệm giúp các ngươi.” Lam Tiểu Bố cũng không để ý.

Sắc mặt Cúc Tú Nhược lại đỏ lên, bỏ đi ấn ký thần niệm không phải lại giống như lần trước sao? Trình âm Dao thì không có chút suy nghĩ nào, “Tú Nhược tỷ, chúng ta đi theo Tiểu Bố đại ca đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành xem một chút đi, người ở đó thật nhiều, cũng thật là náo nhiệt.”

“Chuyện này… ĐƯợc rồi.” Cúc Tú Nhược thấy Trình âm Dao muốn đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, chỉ có thể đồng ý.

Khi mọi người về đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Lam Tiểu Bố đã loại bỏ ấn ký thần niệm trên người Cúc Tú Nhược và Trình âm Dao, tâm tư Trình âm Dao tựa như một tờ giấy trắng, hoàn toàn không để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố dùng thần niệm kiểm tra.

Ngược lại là Cúc Tú Nhược, khi thần niệm Lam Tiểu Bố tìm kiếm ấn ký trên người nàng, nàng không nhịn được mà run rẩy, khiến Trình âm Dao đứng một bên vội vàng hỏi thăm có phải Cúc Tú Nhược bị thương hay không.

Cũng may bây giờ thực lực của Lam Tiểu Bố đã mạnh hơn, cộng thêm Lộc Chân Mục cũng không phải nhân vật ghê gớm gì, loại bỏ đi ấn ký thần niệm cũng rất dễ dàng.

Bây giờ ở Hào Thiên tiên tức lâu, cho dù có dùng tiên tinh mở đường cũng khó có thể có được một gian phòng. Cũng may lúc trước Lam

Tiểu Bố đã đặt một gian phòng thượng đẳng, bên trong trừ phòng tu luyện chính và phụ ra, còn có một phòng luyện đan. Ba người vừa hay mỗi người một phòng.

Lam Tiểu Bố vừa ngồi xuống đã nhận được tin tức của Đằng Mạc, hắn chỉ có thể để Trình âm Dao và Cúc Tú Nhược ở lại phòng tu luyện, bản thân mình đi tìm Đằng Mạc.

“Tiểu Bố huynh đệ, chuyện của ngươi thế nào rồi?” Đằng Mạc nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vô cùng nhiệt tình nói.

:Đa tạ Đằng huynh, nếu như không ngờ có ngươi, chỉ sợ ta không quay về được rồi. Mấy bằng hữu của ta bị một tiệu đội chặn đường ở Ô Đào Lâm Mạch, suýt chút nữa ta đã bị bọn họ xử lý.” Lam Tiểu Bố sợ hãi nói.

Đằng Mạc xua tay, “Một đám ô hợp mà thôi, ta hoàn toàn không để trong lòng. Ngươi thì phải cẩn thận bòn người Trị gia kia, bọn họ đã đi tìm phụ vương ta.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói, “Mạc tiên ti, tiên đình vương mời người đến một chuyến, còn dẫn theo tiên đan sư Lam Tiểu Bố cùng đi.”

“Được, ta lập tức đến ngay.” Đằng Mạc lên tiếng, sau đó nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ngươi đi cùng ta đi. Chủ yếu là phụ vương muốn hỏi thăm chuyện ngươi chiết xuất dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả như thế nào một chút, không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu.”

“Được.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

…

Đằng Mạc dẫn Lam Tiểu Bố đến chỗ của Đằng Cập Lâu, mặc dù đang ở trong nhà trọ, nhưng nơi ở của Đằng Cập Lâu vẫn to tựa như một tòa cung điện. Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, hắn lại nhìn thấy Trị Tiềm Sơn ở đây, gia hỏa này thật sự là âm hồn bất tán mà. Nói là muốn cáo trạng, thật sự đã bẩm báo đến chỗ của tiên đình vương rồi này.

Không phải là chuyện dược dịch sao? Đằng Mạc cũng có chút ngây người, hắn cho rằng tiên đình vương gọi bọn họ đến, chủ yếu là chuyện Lam Tiểu Bố nói có thể chiết xuất lại Kiếp Cương Tiên Quả, không ngờ lại nhìn thấy Trị Tiềm Sơn ở đây.

“Xin chào phụ vương.” Đằng Mạc khom người hành lễ.

“Lam Tiểu Bố kính chào tiên đình vương.” Lam Tiểu Bố cũng hành tiên thủ lễ.

Đằng Cập Lâu đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, cười tủm tỉm nói, “Không tệ, tuổi còn nhỏ mà đã là một Đại Tiên Đan sư, không hề tầm thường chút nào.”

“Đa tạ Đại đế đã cổ vũ.” Lam Tiểu Bố khiêm tốn nói.

Đằng Cập Lâu lại nói tiếp, “Tiểu Bố, ngươi có biết người này là ai không?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt Đằng Cập Lâu chuyển về phía Trị Tiềm Sơn.

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố đầy nghi ngờ đánh giá Trị Tiềm Sơn, một hồi lâu sau mới nói với Đằng Cập Lâu, “Thưa Đại Đế, người này ta không biết, hắn là gì thế ạ?”

Đằng Cập Lâu cười ha ha, phát hiện ra Lam Tiểu Bố là một người rất thú vị.

“Đây là Trị Tiềm Sơn, đến từ đại tiên tộc Trị gia của Nguyệt Kính

Tiên Đình, rất nhiều người muốn kết giao với người của Trị gia những đều không được.” Đằng Cập Lâu biết rõ Lam Tiểu Bố đang nói dối, nhưng vẫn giải thích một chút.

Ngoài mặt Trị Tiềm Sơn vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi mẹ. Năm ngoái mới gặp mặt, ngươi là một tu sĩ đại tiên, lại còn nói không biết ta. Ta có một câu mụ nội ngươi, không biết có nên nói ra hay không.

“A, thật là lợi hại, hóa ra là người của đại tiên tộc.” Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ giật mình, trong mắt đều là sự kinh ngạc.

Trị Tiềm Sơn nhìn thấy biểu lộ của Lam Tiểu Bố, trong lòng lại mắng càng to. Tên khốn khiếp này quả thật rất biết diễn kịch, lần trước bảo ông đây cút không phải là ngươi à?

Trong lòng Đằng Mạc nơm nớp lo sợ, trong lòng tự nhủ, Lam Tiểu Bố này đúng là to gan không có giới hạn, đang ở trước mặt tiên đình vương đấy, chẳng lẽ hắn không biết chỉ cần một câu nói của tiên đình vương, mạng nhỏ của hắn sẽ không còn hay sao?

“Đại Đế, bởi vì lần này Lam Tiểu Bố đã dẫn kẻ thù Biện Vu Phong của Trị gia ta ở Cấm Tiên Ti đi, kết quả lại thả Biện Vu Phong chạy mất…”

Đằng Cập Lâu không đợi Trị Tiềm Sơn nói xong, đã nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, vô cùng nghiêm khắc nói, “Lam Tiểu Bố, dù gì thì ngươi cũng là một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, sao biết luật còn phạm pháp, còn dám thả phạm nhân trong địa lao của Cấm Tiên Ti ra ngoài?”

Lam Tiểu Bố kinh sợ nói, “Bẩm Đại Đế, bởi vì ta sốt ruột muốn lập công, định dẫn Biện Vu Phong đi, sau đó dụ mấy đồng đảng của Biện

Vu Phong ra. Chỉ là không ngờ ta đã đánh giá cao thực lực của mình, đã để tên Biện Vu Phong gian xảo kia chạy trốn, chuyện này đúng là ta không thể chối bỏ trách nhiệm được.”

Chương 565: Cường giả tụ hội. (1)

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Biện Vu Phong là do hắn thả đi, loại chuyện này không thể nào ngụy biện được. Trước mặt loại người cầm quyền như tiên đình vương, cách giải vây cho bản thân tốt nhất chính là thừa nhận sai lầm.

Hắn không cho rằng Đằng Cập Lâu đang thực sự nổi giận, hắn không cảm nhận bất cứ lửa giận nào, cho nên Đằng Cập Lâu chỉ đang để Trị gia nhìn mà thôi.

Một tiên vương nho nhỏ của Trị gia còn chưa khiến Đằng Cập Lâu có thái độ này, thái độ của hắn là để Trị Tiềm Sơn mang về Trị gia.

Đằng Cập Lâu hừ lạnh một tiếng, “Tên Biện Vu Phong này là cướp đường, còn ra tay với người của Trị gia, lúc đầu ta định để Cấm Tiên Ti giao Biện Vu Phong cho Trị gia, ngươi lại một mình hành động, kết quả đã để cho Biện Vu Phong chạy trốn, chuyện này ngươi định bàn giao với Trị Tiềm Sơn như thế nào hả?”

Lam Tiểu Bố vội vàng run run rẩy rẩy nói với Trị Tiềm Sơn: “Trị gia chủ…”

“Ta không phải gia chủ.” Trị Tiềm Sơn hừ một tiếng.

Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, sau đó lập tức trở lại bình thường, “A, Trị đạo hữu. Như thế này đi, ta sẽ cố gắng hết sức bắt Biện Vu Phong về rồi đưa đến cho Trị gia ngươi. Nếu như không bắt được, chỉ cần ta phát hện ra hắn ở chỗ nào, sẽ thông báo cho ngươi tự đến đó tìm hắn.”

“ĐƯợc, nếu ngươi đã hứa hẹn thì nhất định phải làm được, Cấm Tiên Ti của Thăng Tinh Tiên Đình sau này cũng không được xảy ra chuyện như vậy nữa. Lần này niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, cộng thêm trước đó không lâu đã lập được đại công, bây giờ ta cho ngươi một cơ hồi lập công chuộc tội.”

Giọng điệu của Đằng Cập Lâu lại càng nghiêm nghị hơn.

“Đại Đế yên tâm, ta đảm bảo chuyện này nhất định sẽ làm tốt.” Lam Tiểu Bố vỗ ngực đùng đùng.

Đằng Cập Lâu cười tủm tìm nói với Trị Tiềm Sơn, “Ngươi yên tâm đi, Lam Tiểu Bố là Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, ta nhất định sẽ khiến hắn làm theo những gì hắn nói. Nhanh chóng sớm ngày cho Trị gia một câu trả lời hài lòng.”

Trị Tiềm Sơn biết lần cáo trạng này chỉ có thể dừng lại ở đây rồi. Lam Tiểu Bố là Tiểur Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, Đằng Cập Lâu không giao Lam Tiểu Bố cho hắn, hắn cũng không thể quang minh chính đại bắt Lam Tiểu Bố đi, chỉ hi vọng có cơ hội lén bắt Lam Tiểu Bố đi thôi.

Còn về lời hứa hẹn của Lam Tiểu Bố, hắn thấy chẳng khác nào không khí. Bắt Biện Vu Phong về? Ha ha, thứ nhất không có kỳ hạn, thứ hai không có thề, loại lời này chỉ có thể lừa gạt trẻ nhỏ mà thôi.

Hắn cũng đã nhìn ra, mặc dù Đằng Cập Lâu cho Trị gia hắn mặt mũi, nhưng cũng không sợ Trị gia hắn.

“Đa tạ Đại Đế, vãn bối cáo từ.” Trị Tiềm Sơn cúi người hành lễ, chuyện này đến đây hắn chỉ có hai con đường, còn đường thứ nhất là lén bắt Lam Tiểu Bố về, còn đường thứ hai là báo cho gia chủ.

Sau khi Trị Tiềm Sơn rời đi, Đằng Cập Lâu cũng nói với Lam Tiểu Bố và Đằng Mạc, “Các ngươi cũng trở về đi, chuyện tham gia thi đấu đan dược hay không đều không quan trọng.”

“Vâng, phụ vương.” Đằng Mạc nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó lôi kéo Lam Tiểu Bố rời khỏi đó.

Sau khi Trị Tiềm Sơn rời đi, Đằng Cập Lâu cũng không hề đề cập đến chuyện của Biện Vu Phong và Trị gia, Lam Tiểu Bố biết, Trị gia mà Trị Tiềm Sơn vô cùng xem trọng kia cũng chỉ có chút địa vị trong mắt tiên đình vương mà thôi.

Còn về chuyện Đằng Cập Lâu có hoài nghi đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Mộc cực phẩm kia có phải đã bị mình cầm đi hay không, Lam Tiểu Bố cũng không lo lắng. Theo Đằng Cập Lâu, lúc trước ngay cả Cốc Dược cũng không thể hỏi ra được chuyện Tiên Linh mạch thuộc tính mộc cực phẩm, hắn chỉ là một Đại CHí Tiên nho nhỏ sao có thể tìm ra được chứ?

…

Sau khi tách khỏi Đằng Mạc, Lam Tiểu Bố lấy hết năm chiếc nhẫn kia ra. Nhẫn của tiểu đội Ô Chùy Tiên Hành, một tiên tôn không thèm để ý, nhưng Lam Tiểu Bố hắn thì lại để ý vô cùng.

Tiểu đội này hô mưa gọi gió ở Ô Đào Lâm Mạch, nếu nói trên người không có đồ gì tốt thì Lam Tiểu Bố không tin đâu.

Chiếc nhẫn mở ra đầu tiên chính là nhẫn của Cát Thiên Sơn, khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, hắn nhìn thấy một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm chân chính. Trừ đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm này ra, còn có mấy trăm vạn tiên tinh thượng phẩm. Còn những tiên linh thảo, vật liệu, công pháp, đan dược kia, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để vào mắt.

Nhẫn của mấy người còn lại đều bị Lam Tiểu Bố mở ra, trừ trong nhẫn của Lộc Chân Mục có một viên Vương Đạo Tiên Quả khiến Lam Tiểu Bố có chút hài lòng ra, những thứ khác đều là tiên tinh, vật liệu, dược liệu.

Lam Tiểu Bố gọi Cúc Tú Nhược và Trình âm Dao đến, đưa cho mỗi người một chiếc nhẫn. Trình âm Dao vô cùng vui mừng, nàng vốn không có nhẫn, bây giờ Lam Tiểu Bố cho nàng một chiếc, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Cúc Tú Nhược thật ra không muốn nhận, nhưng mà nhìn thấy Trình âm Dao, nàng không lấy cũng không được, cũng chỉ có thể nhận lấy. Nhưng mà khi nàng về đến phòng nhìn thấy trong nhẫn của mình ngay cả Chí Hà Đan cũng có, đã biết mình thiếu nợ Lam Tiểu Bố ngày càng nhiều.

Lam Tiểu Bố cũng không để ý, những thứ này vốn là nhờ Cúc Tú Nhược và Trình âm Dao mới lấy được, cho nên trừ các loại tiên đan ra, trong nhẫn mỗi người hắn đều bỏ thêm một triệu tiên tinh thượng phẩm. Những pháp bảo công kích, phòng ngự và phi hành kia hắn đều chướng mắt, chọn lựa mấy thứ rồi bỏ hết cho hai người.

…

Quảng trường Hành Đạo, đây là quảng trường lớn nhất trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Quảng trường có thể chứa được mấy triệu người, bây giờ đã kín hết chỗ. Từ mặt đất đến hư không, đều ngồi đầy người.

Tất cả mọi người đều muốn đến đây mở mang kiến thức một chút, tiên đan sư mạnh nhất trong tương lai là ai, nên kết giao với tiên đan sư nào sớm một chút. Kết bạn với một tiên đan sư, không chỉ tích lũy nhân mạch, mà còn là một loại đầu tư đối với tu vi của mình.

Chương 566: Cường giả tụ hội. (2)

Bây giờ có rất nhiều Đại La Kim Tiên kẹt ở cấp độ viên mãn nhiều năm rồi mà không thể tiến thêm, là vì sao chứ? Cũng là bởi vì không có Hành Vương Tiên Đan. Cho dù có Vương Đạo Tiên Quả, ngươi không tìm được một tiên đan vương, ngươi cũng không thể nào luyện chế ra được Hành Vương Tiên Đan.

Loại vật như Hành Vương tiên đan, cực kỳ hiếm xuất hiện ở hội đấu giá, cho dù có cũng chỉ có một hai viên, nhưng sẽ nhanh chóng bị các đại tiên môn lấy đi.

Trong tiếng huyên náo ồn ào, giữa quảng trường đột ngột dâng lên một cái đài cao dài hơn mười trượng. Trên đài cao có chín cái ghế bằng ngọc.

Trước đài cao là quảng trường thi đấu đan dược, quảng trường này cũng có thể chứa được mấy ngàn người cùng luyện đan.

Khi đài cao dâng lên, tiếng ồn ào biến mất, chín bóng người từ hư không hạ xuống, ngồi vào vị trí của mình.

Một người nam tử mặc áo gai, khoác tiên bào bước ra, Lam Tiểu Bố mơ hồ có cảm giác, thực lực của người này chỉ sợ còn mạnh hơn cả Đằng Cập Lâu.

“Đây là thành chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Liễu Minh Đại Đế đúng không?” Bên cạnh có người hỏi thăm.

“Không cần nói, trước mặt Đại Đế, ngươi thở nặng một chút cũng không được.” Lập tức có người nhẹ giọng quát.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, lại là thành chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đây quả nhiên là một Tiên Đế. Chỉ là tiên đế này có chút khác biệt, hắn chẳng những mặc áo gai, mà trên đầu cũng không đội đế quan, chỉ kết một búi tóc tiên nhân đơn giản mà thôi.

Búi tóc tiên nhân chỉ là loại búi tóc mà tu tiên giả cấp thấp dùng, tiên đế trước mắt này dùng tới, có thể thấy được không được coi trọng chuyện này lắm.

Nam tử áo gai này mỉm cười. “Vừa rồi có người nói đúng, ta chính là thành chủ Liễu Minh của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.”

Nghe thấy vậy, nam tử vừa nói tên Liễm Minh kia bị hù đến mặt mũi trắng bệch.

Cũng may Liễu Minh không để ý đến, mà tiếp tục nói, “Lần này cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực không thể coi thường, tứ đại Tiên Đình vương của Ma Huyền Tiên Vực chúng ta cũng có mặt tại đây. Bây giờ ta giới thiệu cho mọi người một chút, bọn họ theo thứ tự là La Vân Tiên Đình Tập Thịnh Doãn Đại Đế, Ngọc Thiềm Tiên Đình Mễ Ưu Lan Đại Đế, Thăng Tinh Tiên Đình Đằng Cập Lâu Đại Đế, Nguyệt Kính Tiên Đình Tang Bất Hạ Đại Đế.”

Liễu Minh giới thiệu bốn Đại Đế xong, bốn Đại Đến này cùng đứng lên, hướng về phía mọi người ra hiệu một chút rồi ngồi xuống.

Liễu Minh tiếp tục nói, “Trừ bốn vị Đại Đế này đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành chủ trì lần thi đấu dan dược Ma Huyền Tiên Vực, lần này còn có bốn vị cường giả nổi danh Đan Đạo của Ma Huyền Tiên Vực ta cũng đến đây làm giám khảo. Bọn họ theo thứ tự là Tiên Đan Đế cấp chín Mộc tử Phong của Ma Huyền đan minh…”

Có gần một nửa người ở đây đều kích động bàn tán, cho dù là tiên đế hay tiên đình vương, đều không bằng tiên đan đế. Ở đây tiên đan đế mới là người được nhiều tu sĩ tung hô.

“Nghe nói Mộc Tử Phong tiền bối là tiên đan đế cấp chín duy nhất ở Ma Huyền Tiên Vực ta, không ngờ hôm nay ta có thể nhìn thấy vị tiền bối này.” Một phần tử Đan Đạo vô cùng cuồng nhiệt nói.

Chờ sau khi quảng trường yên tĩnh một chút, Liễu Minh mới lên tiếng, “Tiên đan tôn cấp tám Mộ Dung Hạo Ba của Ma Huyền đan minh, Tiên đan tôn cấp tám Tăng Lạc Thiên của Ma Huyền đan minh, tiên đan vương cấp bảy đỉnh phong Tiên Vu Vi của Ma Huyền đan minh…”

Bốn người giám khảo đứng lên, trong đó Tăng Lạc Thiên là một nữ tử, Lam Tiểu Bố biết bốn người này đều là người của Ma Huyền đan minh, xem ra người có Đan Đạo mạnh nhất của Ma Huyền Tiên Vực đều ở trong Ma Huyền đan minh.

Liễu Minh giới thiệu xong tám nhân vật quan trọng này xong, giọng điệu đột nhiên trở nên nặng nề, “Cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực lần này đối với cả Ma Huyền Tiên Vực mà nói là một sự kiện vô cùng quan trọng. Chuyện này vốn là một chuyện vui, chúng ta có thể thưởng thức Đan Đạo của các vị đan sư thiên tài, cũng có thể thỉnh cầu các vị đan sư thiên tài ấy luyện đan cho chúng ta. Nhưng trên thực tế, phía sau đó là một loại gánh nặng…”

Nghe thấy giọng điệu của Liễu Minh nặng nề như vậy trên quảng trường yên lặng hơn, hơn một triệu người nhưng thậm chí còn không thể nghe được tiếng hít thở.

Ánh mắt Liễu Minh quét qua toàn bộ quảng trường, lúc này mới chậm rãi nói ra, “Ta thật ra cũng không phải là người của Ma Huyền Tiên Vực, ta đến từ một vũ trụ khác, vũ trụ này có tên là Vũ trụ Thái Hàn. Có lẽ có người biết nơi này, nhưng mà ta vẫn nói về vũ trụ này đơn giản một chút.”

Khi Lam Tiểu Bố nghe thấy vũ trụ Thái Hàn, trong lòng thầm nghĩ, thật không ngờ Liễu Minh còn được tính là 0,001 đồng hương của mình. Ngũ Vũ Tiên giới chính là năm đại vũ trụ khác nhau dung hợp với khí lưu Hỗn Độn mà thành Tiên Vực bây giờ, chỉ là tiên vực này không được dung hợp thành công, ngược lại còn không có đẳng cấp cao bằng vũ trụ trước đó.”

Liễu Minh tiếp tục nói, “Nếu như bàn về thực lực, vũ trụ Thái Hàn kia còn mạnh hơn Ma Huyền Tiên Vực cả trăm lần. Tiên Đế ở vũ trụ Thái Hàn cũng không thể tính là cường giả đỉnh cấp, nhiều nhất chỉ có thể là hào kiệt một phương mà thôi. Hoặc là nói Tiên Đế chỉ tương đương với Đại La Kim Tiên ở vũ trụ Thái Hàn, mà trên Đại La Kim Tiên còn có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, thậm chí còn có cả Thánh Nhân.

Nhưng mà khi vũ trụ Thái Hàn sụp đổ, những quy tắc này đã không còn tồn tại nữa. Vũ trụ Thái Hàn không có tu sĩ bị vẫn lạc, trừ một phần ở tại Ngũ Vũ Tiên giới, một phần khác đã tiến nhập vào giới vực có tầng cao hơn. Còn Ngũ Vũ Tiên giới như thế nào, cái này đợi lát nữa ta lại nói.”

Trên quảng trường có vô số tiếng nghị luận vang lên, rõ ràng chuyện về Ngũ Vũ Tiên giới không phải chỉ có mình Liễu Minh biết đến, có rất nhiều tu sĩ đều biết sự tồn tại của Ngũ Vũ Tiên giới, đồng thời biết quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới không được đầy đủ.

Chương 567: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (1)

“Ta thấy nói đúng hơn là ở vũ trụ Thái Hàn trước đó có Tiên Đạo tồn tại, vũ trụ Thái Hàn lại lớn, nhưng chung quy vẫn có giới hạn. Khi thời gian trôi qua, ngày tháng dần nhiều, tu tiên giả cũng càng lúc càng nhiều, mà tài nguyên tu luyện lại càng ngày càng ít. Mọi người thật ra cũng có thể tưởng tượng ra được. Tuổi thọ của một Đại Ất

Tiên, động một tí mà mấy triệu năm trở lên, cần tài nguyên tu luyện càng nhiều, vô số năm qua, Tiên Nhân có tu vi cao cũng càng ngày càng nhiều, cộng thêm tu tiên giả mới xuất hiện…”

Nói đến đây, Liễu Minh thậm chí không cần giải thích, tất cả mọi người đều biết là có chuyện gì.

Nhiều tu tiên giả như vậy, tài nguyên tu luyện sớm muộn gì cũng sẽ bị cạn kiệt.

Quả nhiên Liễu Minh nói tiếp, “Cuối cùng có một ngày, có hai vị Thánh Nhân của vũ trụ Thái Hàn vì cướp đoạt tài nguyên tu luyện cho đệ tử môn hạ của mình mà ra tay đánh nhau. Kết quả hai người ra tay đã khiến cho vũ trụ Thái Hàn mênh mông bị hỏng mất một phần ba. Bởi vì thực lực của họ quá cường đại, cường đại đến mức quy tắc thiên địa của vũ trụ Thái Hàn cũng không thể chứa đựng được sự tồn tại của bọn họ.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, vũ trụ Thái Hàn như vậy, thật ra vũ trụ Đại Hoang cũng như vậy không phải sao? Vũ trụ Đại Hoang vốn là cửu trọng thiên. Bởi vì không đủ tài nguyên tu luyện, cho nên mới xảy ra lần Phong Thần Bảng kia, nhưng cũng chỉ như một hạt cát trong sa mạc mà thôi. Cuối cùng chỉ có thể tách tầng thứ nhất ra ngoài. Cho nên tổng quát mà nói hệ Ngân Hà cũng được xem là một bộ phận của vũ trụ bị bỏ rơi.

Sau đó bọn họ phát hiện sau khi chia tầng thứ nhất ra còn chưa đủ, lại tách tiếp tầng thứ hai ra. Có thể đây chỉ là cách uống rượu độc giải khát mà thôi, chờ đến khi bọn họ phát hiện ra sau khi tách tầng thứ nhất và tầng thứ hai ra đã để lại tai họa ngầm cực lớn, đã không thể nào trở lại như trước được nữa. Cho dù có là thánh nhân cũng không thể dung hợp lại cửu trọng thiên một lần nữa.

Cho dù Lam Tiểu Bố không biết cường giả đã dung hợp năm đại vũ trụ kia mạnh đến mức nào, nhưng hắn vẫn vô cùng tôn kính vị cường giả kia. Mặc dù cường giả này vẫn chưa hoàn toàn dung hợp xong năm đại vũ trụ thành Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng đã bảo tồn được một phần nguyên khí của năm đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố có được Vũ Trụ Duy Mô, sự lý giải của hắn về quy tắc thiên địa và sự tồn tại của vũ trụ còn sâu sắc, thấu triệt hơn người khác. Hắn nghi ngờ nếu như không phải vị đại năng kia dung hợp năm đại vũ trụ lại, năm đại vũ trụ sẽ lần lượt bị sụp đổ. Đại năng kia chắc hẳn biết năm đại vũ trụ sẽ sụp đổ, cho nên mới xả thân dung hợp năm đại vũ trụ lại, chỉ là không biết trong lúc hắn dung hợp năm đại vũ trụ lại đã bị ai đánh lén.

“Vũ trụ Thái Hàn sụp đổ một phần ba, những cường giả thánh nhân kia cũng hiểu rõ tình cảnh của bọn họ. Cho nên bọn họ bắt đầu chia tách ra vài chỗ nhỏ, sau đó đẩy những người lãng phí tài nguyên tu luyện đến những nơi đó hoặc là những tinh cầu không có chút tiên linh khí nào. Những nơi bị vứt bỏ này, hoặc là tinh cầu không có tiên linh khí, đều gọi là KHí Vực, còn có người gọi là KHí vũ trụ…”

Giọng nói của Liễu Minh càng lúc càng đau thương, “Ta chính là người đi ra từ vũ trụ Thái Hàn, không chỉ vũ trụ Thái Hàn, mà còn có mấy đại vũ trụ nữa như vũ trụ Đại Hoang, vũ trụ Thiên Hồng, vũ trụ Đại Huyền, vũ trụ Cổ Hoàng, cũng tách rời những phàm nhân và tu tiên giả cấp thấp mà bọn họ cho rằng là đang lãng phí tài nguyên tu luyện, những người này đều bị vứt bỏ, toàn bộ là một phần của khí vũ trụ.

Những thánh nhân kia mặc dù cường đại, nhưng cũng không cường đại đến mức có thể chi phối được quy tắc thiên địa của một vũ trụ, hoặc là nói bọn họ cho rằng mình có thể tạo dựng ra quy tắc thiên địa của một vũ trụ. Cuối cùng mọi chuyện xảy ra, bọn họ mới biết thực lực của họ không hề đủ. Một cái vũ trụ vô duyên vô cứ bị bỏ đi một phần, chuyện này giống như có người tự chém đứt tay chân của mình vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề. Năm đại vũ trụ cũng bởi vì hành vi ích kỷ này mà cuối cùng xảy ra vấn đề.

Quy tắc thiên địa của vũ trụ trở nên cực kỳ bất ổn, sau đó, thậm chí còn có khả năng bị sụp đổ. Lúc này, có một đại năng có năng lực vượt xa thánh nhân lấy sức một mình mình dung hợp năm vũ trụ sắp sụp đổ này lại, tạo thành Ngũ Vũ Tiên giới. Nghe nói vào lúc hình thành Ngũ Vũ Tiên giới, vị đại năng đã dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới kia đã bị người ta đánh lén, kết quả Ngũ Vũ Tiên giới vẫn còn chưa hoàn toàn hoàn thành, trở thành một nơi có quy tắc không hoàn thiện.”

Đám người nghe đến đây, tâm trạng lập tức trở nên nặng nề hơn.

Liễu Minh cũng ngừng lại một hồi lâu, lúc này mới tiếp tục nói, “Thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng, ha ha, ai cũng không biết khi hắn vứt bỏ người khác, thật ra bản thân cũng đã bị người khác vứt bỏ. Có thể những người đi trước đó biết bọn họ đã bị vứt bỏ, cho nên học những cường giả đã vứt bỏ họ kia, tạo dựng lên các loại tường vũ trụ, cũng vứt bỏ những người mà bọn họ không coi trọng.”

Trên quảng trường có chút rối loạn, có thể tu luyện đến cảnh giới tiên nhân, nào có ai là người ngớ ngẩn? Mọi người đã đoán được một Liễu Minh Liễu Minh sẽ nói cái gì.

Giọng nói của Liễu Minh càng lúc càng chậm, “Tuổi thọ con người là có hạn, có thể có người nào đó muốn có được tuổi thọ vô hạn trong vũ trụ này, thì phải chịu sự trừng phạt của thiên đạo. Chúng ta tu luyện trong vũ trụ Hạo Hãn, cũng phải gánh chịu lôi kiếp và thiên kiếp. Những thứ này không tính là gì cả, đáng sợ hơn chính là chúng ta còn phải đối mặt với Vô Lượng chi kiếp.

Chương 568: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (2)

Vốn dĩ vũ trụ của chúng ta, cho dù có bao nhiêu người, cũng sẽ không khiến tài nguyên tu luyện bị cạn kiệt. Bởi vì khi thời gian trôi qua, Tiên Vực của chúng ta hoặc những giới vực còn cao cấp hơn chúng ta sẽ đều mở rộng về hướng Hạo Hãn, Hỗn Độn Hạo Hãn sẽ đền bù vào những nguyên khí đã bị mất đi kia. Vũ trụ thần kỳ như vậy đó, cho dù là ai, cho dù tu luyện mạnh đến mức nào, đều không thể phát hiện được rốt cuộc thì vũ trụ lớn đến mức nào.”

Liễu Minh thở dài rồi nói, “Rất nhiều cường giả vì muốn có được tuổi thọ vô tận nhưng lại không muốn nhận lấy Vô Lượng chi kiếp cho nên đã tách vũ trụ ra. Tất cả thiên kiếp, lượng kiếp đều sẽ bị bọn họ vứt bỏ cho vùng vũ trụ kia nhận lấy, mà bọn hắn lại yên tâm thoải mái nhìn vũ trụ đã bị bọn họ vứt bỏ kia gian nan sinh tồn. Bọn họ mới là Chúa Tể, vũ trụ bị vứt bỏ chính là sâu kiến. Sống chết của sâu kiến, đương nhiên sẽ không lọt vào mắt của Chúa Tể.

Ta nghĩ mọi người cũng đoán được, chúng ta cũng là phần bị vứt bỏ. Không chỉ Ma Huyền Tiên Vực, trong vũ trụ Hạo Hãn còn có vô số tiên vực giống như Ma Huyền Tiên Vực, đều là vũ trụ bị vứt bỏ. Bởi vì chúng ta có thể chạm được, chỉ có hoạn nạn và bất đắc dĩ. Còn những tu sĩ còn chưa đến cả Chân Tiên kia, bọn họ không biết vận mệnh của mình, hoặc là nói những người phàm tục kia chỉ cần sống được trăm năm đã cảm thấy hạnh phúc rồi. Có lẽ, đó quả thật là một niềm hạnh phúc, ít nhất thì không cần phải lo lắng cho tương lai của mình.”

Nói đến đây, Liễu Minh chỉ vào hư không mênh mông, “Nếu bọn họ muốn lượng kiếp rơi xuống nơi mà chúng ta sinh sống, nhưng lại không cho chúng ta quyền tiếp cận với Hạo Hãn Hỗn Độn, loại hành vi ích kỷ này ai có thể chịu đựng được chứ. Vị trí của chúng ta có lượng kiếp, cho thấy khi vùng tiên vực của chúng ta bị vứt bỏ, tất nhiên cũng có liên hệ với bọn họ.

Chỉ là chúng ta bị cưỡng ép tách ra, không thể nào tiếp cận được với Hạo Hãn Hỗn Độn, cho nên quy tắc thiên địa của chúng ta không thể nào tự mình bù đắp được. Quy tắc thiên địa không được đầy đủ thì không thể nào tu luyện được tới mức có thể rời khỏi vùng vũ trụ này. Nhiều năm trước, Thanh Phương Tiên Vực đã phát hiện ra một cái bí cảnh Hỗn Độn.

Loại bí cảnh Hỗn Độn này là do những cường giả đã vứt bỏ vùng vũ trụ này để lại, trong này nhất định có tiên linh thảo cao cấp nhất. Nếu như những tiên linh thảo này có thể biến thành đan dược, có thể giúp tiên đế tiến thêm một bước. Tiên Đế tiến thêm một bước thì sẽ có cơ hội rời khỏi vùng vũ trụ này, đi tìm cách giúp tiên vực này có tư cách tiếp xúc với Hỗn Độn, cũng có tư cách bước vào tầng cao hơn…”

Tất cả mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của lần thi đấu đan dược này là gì, đây là muốn bồi dưỡng tiên đan đế cấp chín, sau đó để tiên đan đế cấp chín trẻ tuổi này tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn kia, nghĩ cách tấn cấp thành cường giả đan đạo vượt xa cả tiên dan đế cấp chín. Chỉ khi có người vượt xa cả tiên đan đế cấp chín, mới có thể luyện chế ra được đan dược có thể giúp tiên đế tiến thêm một bước.

Lam Tiểu Bố lại nhíu mày, hắn có hai câu hỏi cực lớn, trước khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp, mỗi một vũ trụ đều có thánh nhân tồn tại, những thánh nhân này tuyệt đối vượt xa Tiên Đế. Nếu như bọn họ là vùng bị vứt bỏ, vậy những thánh nhân này đi đâu? Lúc trước vị đại năng kia không phải nói là có vùng giới vực cao hơn, những thánh nhân này đã bị ép đi đến đó hay sao?

Vấn đề thứ hai, hắn mới không tin Liễu Minh cao thượng như lời hắn nói như vậy. Là người thì đều có thói hư tật xấu, ha ha, Thanh Phương Tiên Vực tìm được bí cảnh Hỗn Độn, kết quả lại để cho tất cả tiên vực khác tham gia, bồi dưỡng toàn bộ thiên tài đan sư của các đại tiên vực sao?

Nếu như Liễu Minh nói là thật, vậy thì chỉ có thể là cường giả tiên đế của Thanh Phương Tiên Vực muốn tiến thêm một bước, nhưng sau đó lại phát hiện Thanh Phương Tiên Vực không có cường giả đan đạo nào có thể luyện chế ra được tiên đan cửu phẩm, cho nên phát động hoạt động thi đấu đan dược để tất cả các tiên vực cùng tham gia, tìm kiếm thiên tài đan đạo.

Chuyện này thật ra cũng không có gì, người không vì mình trời tru đất diệt. Hắn chỉ lo lắng, trừ cái này ra vẫn còn có những thứ hắn không biết ẩn giấu ở trong đó.

“Lần này thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, chính là muốn tìm ra thiên tài Đan Đạo của Ma Huyền Tiên Vực ta. Sau khi chọn ra được thiên tài Đan Đạo, Ma Huyền Tiên Vực ta sẽ bồi dưỡng trọng điểm. Đương nhiên, trước khi còn chưa trở thành tiên đan đế cấp chín, không thể nào đi vào bí cảnh Hỗn Độn kia được. Nói nhiều như vậy, bây giờ có thể bắt đầu thi đấu rồi. Bây giờ mới tiên đan đế đầu tiên của Ma Huyền Tiên Vực ta, Mộc Tử Phong đến chủ trì lần thi đấu này.”

Sau khi Liễu Minh nói xong, rất nhiều tu sĩ chưa từng luyện đan đều hối hận, sớm biết vậy đã học luyện đan rồi. Nếu có thể được chọn, trong tương lai đâu cần phải liều mình phấn đấu vì tài nguyên tu luyện nữa?

Lam Tiểu Bố cũng thở ra một hơi, lúc đầu hắn nghĩ, nếu như bây giờ đạt hạng nhất đã bị đưa đi, vậy thì hắn thà rằng không cần đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa kia. Nghe nói phải đến tiên đan đế mới có thể vào bí cảnh Hỗn Độn, hắn cũng không còn lo lắng nữa.

Lúc nào đến tiên đan đế, là do chính hắn khống chế, cũng không phải do người khác nói là được. Chờ đến khi hắn cảm thấy mình có năng lực, vậy thì có thể nói mình là tiên đan đế. CÒn chuyện tương lai có thể tấn cấp thành tiên đan đế hay không, vậy thì phải xem hắn có thể lấy được nhiều tiên linh thảo cấp tám cấp chín hay không. Còn chuyện gặp bình cảnh khi tấn cấp, ở trên người hắn không có chuyện này.

Chương 569: Ban thưởng đáng sợ. (1)

Sở dĩ nghĩ như vậy, là vì Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có thể đoạt giải quán quân. Hắn là một tiên đan vương, tiên đan vương có tuổi dưới 100.000 năm không có nhiều đâu.

Mộc Tử Phong nhìn vô cùng gầy yếu, nếu như gặp ở bên ngoài, rất khó có thể tin được đây là một tiên đan đế, xác suất lớn sẽ cho rằng hắn chỉ là một tu sĩ cấp thấp sinh sống vô cùng gian nan. Nếu là ở thế giới phàm tục thì lại càng giống một lão nông dân.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại cảm thấy gia hỏa này chẳng những là một tiên đan đế, mà còn là một cường giả tiên đế chân chính.

Mộc Tử Phong gật đầu với mọi người, sau đó nói, “Lần thi đấu đan dược này rất đơn giản, chỉ có một đề…”

Tất cả mọi người đều cảm thấy hơi khó hiểu, cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực được chuẩn bị rất nhiều năm, hơn nữa là cuộc thi đấu do tất cả các đại tiên vực tiến hành, tuyển ra được thiên tài mới có thể tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực. Làm sao bây giờ lại nói chỉ có một đề?

Mộc Tử Phong rõ ràng đã nghe được tiếng mọi người nghị luận, mỉm cười nói, “Đề thi lần này không hề đơn giản, chi phí bỏ ra cũng cực kỳ lớn. Nếu là Đan Đạo, vậy thì nhất định phải là luyện đan. Lần thi đấu này là để moi người luyện chế tiên đan tứ phẩm, còn về tên của tiên đan này là gì, ta tạm thời không nói cho mọi người, đan phương như thế nào, ta cũng không nói cho mọi người biết…”

“Đây chẳng phải là muốn bản thân tự xây dựng ra đan phương sao?” Rất nhiều tiên đan sư muốn tham gia thi đấu đều có chút tuyệt vong.

Tới đây tham gia thi đấu đan dược, nhiều nhất là tiên đan sư cấp ba, Đại Tiên Đan sư vốn rất ít, sao có thể để một tiên đan sư cấp ba luyện chế tiên đan tứ phẩm chứ? Chuyện này thì cũng thôi đi, ngay cả đan phương ngươi cũng không nói ra, vậy thì phải luyện chế như thế nào chứ

Xây dựng đan phương, ha ha, có mấy đan sư có thể tự xây dựng đan phương chứ?

Mộc Tử Phong tiếp tục nói, “Cũng không phải nhất định để mọi người xây dựng đan phương, đan phương này đã sớm có, tiên linh thảo cũng dựa theo đan phương này mà chuẩn bị, đương nhiên tiên linh thảo phải bỏ ra gấp đôi, trong đó có một nửa là vô dụng. Nhưng mà số tiên đan sư biết đến đan phương này cực kỳ ít. Mọi người phải đựa vào tiên linh thảo của mình, chọn ra một nửa số tiên linh thảo trong đó, sau đó dùng đan phương đã có tổ hợp ra, sau đó luyện chế ra đan dược. Cái này có thể gọi là hoàn thiện đan phương, có tiên linh thảo làm tham khảo, hoàn thiện đan phương cũng không tính là khó.

Cái đề mục này đối với tiên đan sư cấp ba không tốt lắm, nhưng những người đến tham gia lần thi đấu đan dược lần này đều là những thiên tài đan đạo được tuyển chọn ra, không phải cân đối thứ tự. So đan đạo với thiên tài, vậy thì phải chuẩn bị tốt tâm lý phải làm lá xanh. Đối với tiên đan sư cấp ba mà nói, cũng không phải không có bất cứ cơ hội nào. Cho dù là chiết xuất tiên linh thảo nào, xây dựng đan phương ra sao đều sẽ có điểm. Cho nên lỡ như ngươi có thể tạo ra được một đan phương luyện chế tiên đan tam phẩm, tiên đan sư cấp ba cũng có thể lấy được thứ hạng.

Đương nhiên, nếu như ngươi có thể tạo ra được tiên đan vượt qua tiên đan tứ phẩm, vậy chẳng những đạt được điểm cao, nói không chừng điểm còn có thể cao hơn cả điểm tối đa. Đương nhiên, ta vẫn muốn nhắc nhở các vị đan sư tham gia một chút, đề này có bẫy rập.”

Trên quảng trường lập tức truyền ra tiếng cười vang, loại đan phương cho lần thi đấu này tuyệt đối là cao rồi, làm sao có thể xây dựng ra được đan phương có cấp độ còn cao hơn bản gốc chứ? Ngươi dùng tiên linh thảo cấp bốn luyện chế tiên đan ngũ phẩm cho ta xem.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì có chút đăm chiêu, trong tình huống bình thường, sau khi tiên đan sư dự thi tiến vào khu thi đấu rồi mới có thể tuyên bố đề mục. Bây giờ tiên đan sư dự thi còn chưa vào trong sân, Mộc Tử Phong đã tuyên bố đề, chuyện này rất kỳ lạ.

Mộc Tử Phong cố ý dừng lại một chút, chờ sau khi đám người này tiêu hóa xong lời hắn nói mới nói tiếp, “Lần này người đạt hạng nhất thi đấu đan dược sẽ được ban thưởng vô cùng phong phú, ta cho rằng thứ cho giá trị cao nhất cũng không phải là đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa kia, mà là một bản dược điển. Mọi người đừng tưởng rằng dược điển này chỉ có tiên linh thảo của tiên giới, thật ra trong bản dược điển này bao gồm toàn bộ tiên linh thảo của cả phàm tục, tu chân và tiên giới cộng lại, nhưng dược điển phần này chỉ có 1% nội dung mà thôi. Nội dung khác chính là các loại dược liệu vượt xa tiên giới, cho dù có là ta, có rất nhiều thứ cũng chưa từng thấy.”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố đã biết, điều Mộc Tử Phong nói là sự thật. Nếu như có loại dược điển này tồn tại, vậy thì tuyệt đối còn quý giá hơn cả đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa kia, quý không phải một hai lần. Hoặc là nói, loại vật này có thể sánh ngang với “Đệ Nhị Đạo Điển”, thậm chí còn hiếm hơn cả “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Vật hiếm hoi như vậy, nhất định là bản độc nhất. Loại bản độc nhất này chắc chắn sẽ không thể phục chế, giống như “Đệ Nhị Đạo Điển”. Xem ra vị trí đệ nhất này, cho dù thế nào hắn cũng phải lấy được.

“Hạng nhất ngoài việc được ban thưởng dược điển ra, còn có một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa, một đan lô Hậu Thiên Linh Bảo, một Chân Linh thế giới…”

Những phần thưởng này, đừng nói là một tiên đan sư nho nhỏ, ngay cả tiên đế nghe thôi cũng thấy thèm.

Lam Tiểu Bố càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, lập tức hắn không chút do dự lấy thông tin châu ra, phát một đạo tin tức cho Cúc Tú Nhược, nói Cúc Tú Nhược đừng nên đến xem thi đấu đan dược, lập tức dẫn Trình âm Dao cách nơi này càng xa càng tốt. Sau khi cuộc thi đấu đan dược kết thúc, rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn. Hắn hình như đã có thể hiểu ra được tịa sao Mộc Tử Phong lại nói đề thi trước, nhưng mà đó chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Chương 570: Ban thưởng đáng sợ. (2)

Có lẽ từ bỏ lần thi đấu đan dược này mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng Lam Tiểu Bố hắn kể từ khi bước vào con đường tu tiên này, biết rõ trước mắt có nhiều bảo vật đỉnh cấp như vậy, hắn lại vì sự an toàn của mình mà từ bỏ, thế thì hắn làm sao có thể đi lên đến đỉnh cao được chứ?

Chỉ sợ lần này cuộc thi đấu đan dược không hoàn toàn là vì lời đề nghị của Thanh Phương Tiên vực, những bảo vật này là ai lấy ra, cũng có quyền đưa ra ý kiến.

Trước đó hắn không nghe nói đến dược điển, cũng không nghe nói đến Chân Linh thế giới, Đằng Mạc chỉ nói có một tiểu thế giới mà thôi. Tiểu thế giới và Chân Linh thế giới hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Nhiều bảo vật đỉnh cấp như vậy, đều tập trung trên người của người đạt hạng nhất. Chỉ có hai khả năng, một là hạng nhât đã được chỉ định sẵn. Thứ hai là cho dù ai có được hạng nhất, người ta đều có thể dễ dàng lấy được những phần thưởng này đi, miễn cho có tiên đan sư nào khác cầm được.

Đáng tiếc là hắn đến quá muộn, nếu như biết sớm, hắn nhất định sẽ lựa chọn đường lui kỹ càng cho mình, sau đó mới tham gia thi đấu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận được tin tức của Cúc Tú Nhược, Cúc Tú Nhược nói cho Lam Tiểu Bố, các nàng bây giờ đi ngay. Trình âm Dao đã để lại một miếng ngọc giản trong phòng của hắn, trong ngọc giản có nói cách đi vào trong Ô Cốt chiểu trạch.

Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, Cúc Tú Nhược thật sự quá khéo hiểu lòng người. Nhiều năm lang thang sinh sống bên ngoài như vậy, khiến Cúc Tú Nhược hiểu rõ tin tức mình gửi cho nàng có ý gì. Đó là sau khi thi đấu đan dược sẽ gặp nguy hiểm, bọn họ ở lại chỉ gây thêm phiền phức cho mình mà thôi. Mà để lại ngọc giản cách đến Ô Cốt chiểu trạch, vậy thì không chỉ đưa Tiên Linh mạch cực phẩm cho mình, mà còn để hắn có một con đường chạy trốn.

Thật không biết là ai có phúc, có thể kết đạo lữ với nữ nhân này.

Mộc Tử Phong tiếp tục nói, “Bây giờ mời mọi người tiến vào trong quảng trường thi đấu, cách tiến vào quảng trường, chính là chiết xuất dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả trên người mình.”

Sau khi Mộc Tử Phong ngồi xuống, xung quanh quảng trường thi đấu xuất hiện một vòng cấm chế, ở giữa cấm chế có một cái trận môn, bên cạnh trận môn có một lỗ khảm để rót dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả.

Một vài tu sĩ dự thi nhanh chóng xếp hàng tiến vào, chỉ cần đổ dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả vào trong lỗ khảm kia, trận môn sẽ mở ra, đan sư dự thi tiến vào cửa là được. Nếu như sau khi đổ dược dịch vào, trận môn không có phản ứng, vậy cho thấy độ tinh khiết chưa đạt, một khắc sau người dự thi sẽ bị truyền tống đi.

Đan sư dự thi bị loại đi cực ít, Lam Tiểu Bố cầm lấy bình dược dịch của mình đi theo đám người đến trận môn, sau đó đổ dược dịch Kiếp Cương Tiên Quả vào. Trận môn mở ra, Lam Tiểu Bố bước vào khu vực thi đấu.

Ở đằng xa Uông Quang Tuyền nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào khu thi đấu, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Hắn biết Lam Tiểu Bố đại biểu cho Đằng Mạc dự thi, theo lý mà nói dược dịch đã bị hắn hủy đi, Lam Tiểu Bố không thể nào tham gia thi đấu được mới đúng. Đã đến gần thời gian tranh tài, sẽ chẳng có ai lấy dược dịch của mình mà đưa cho Lam Tiểu Bố.

Đã như vậy, sao Lam Tiểu Bố còn có thể tham gia được? Lúc đầu hắn còn định vạch trần Lam Tiểu Bố, nhưng không ngờ cách tiến vào khu thi đấu không phải do người kiểm tra, mà là trận môn kiểm tra.

Nhưng hắn không biết, lúc trước Lam Tiểu Bố thả tiếng gió có thể chiết xuất được dịch Kiếp Cương Tiên Quả một lần nữa, chính là hi vọng thời điểm dự thi, Uông Quang Tuyền có thể nêu ý kiến. Không ngờ lại dùng cách này kiểm tra dược dịch, khiến hắn không thể trả đũa con hàng Uông Quang Tuyền này được.

…

Sau khi tiến vào khu thi đấu, Lam Tiểu Bố tìm một vị trí ngồi xuống. Loại vị trí ngồi luyện đan này, chỉ cần vừa tiến vào sẽ bị cấm chế khóa lại, trước khi thi đấu kết thúc, không thể nào ra ngoài.

Chờ tất cả mọi người đã ngồi xuống, Mộc Tử Phong lại đứng lên. “Khu vực thi đấu không cho tiến vào nữa, các vị đan sư dự thi chú ý nhắc nhở trước mặt mình. Lần này tổng điểm của thi đấu là 400 điểm, đan hỏa được thống nhất là địa hỏa cấp năm, đan lô có thể dùng của mình. Thời gian luyện đan là năm ngày, năm ngày sau cho dù thành công hay thất bại, đều không cho phép tiếp tục. Nếu vẫn tiếp tục luyện chế, sẽ bị 0 điểm.”

Mộc Tử Phong nói xong, Lam Tiểu Bố đã phát hiện trước mặt mình đột ngột xuất hiện một hàng chữ, xin mời khắc lên ngọc bài bên cạnh vị trí thi tên của mình, đại biểu cho tiên vực và tông môn nào.

Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ngọc bài bên cạnh, viết lên, “Lam Tiểu Bố, Thăng Tinh Tiên Đình, Thập Nhất vương tử Đằng Mạc.”

Ngọc bài biến mất, trước mặt Lam Tiểu Bố xuất hiện một trận bàn khống chế địa hỏa. Lam Tiểu Bố nhìn một chút nơi vừa xuất hiện chữ viết, bây giờ là một nút truyền tống nhỏ. Trên cái nút kia có một dòng chữ nhỏ nhắc nhở, “Chuẩn bị sẵn sàng, xin ấn nút truyền tống, bắt đầu truyền tống tiên linh thảo.”

Lam Tiểu Bố ấn nút xuống, hơn một trăm gốc tiên linh thảo lập tức xuất hiện trước mặt của hắn. Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, trong này lại có mười mấy gốc tiên linh thảo cấp năm.

Chương 571: Đoạt hạng nhất rất khó.

Hạng nhất thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực có ban thưởng phong phú như vậy tuyệt đối là chuyện không thể, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn quyết định giành lấy vị trí hạng nhất này.

NHững phần thưởng đó chắc chắn không thật sự đưa cho hạng nhất, nhưng cũng có một vài thứ không phải là giả, đó chính là hoạt động ban thưởng cho hạng nhất sau khi xuất hiện kết quả, tất nhiên chuyện này sẽ làm trước mắt tất cả mọi người.

Đây chỉ là cho giả mà thôi, nói cách khác, hắn sẽ cầm được những phần thưởng này. Còn sau khi cầm được những phần thưởng này rồi, những phần thưởng này sẽ bị người khác lấy đi như thế nào, người xem sẽ không để ý, nhiều nhất là nghe nói hạng nhất kia xui xẻo xảy ra chuyện, cảm khái một chút mà thôi.

Nếu muốn giành được hạng nhất, vậy thì dùng thủ đoạn bình thường chắc chắn không thể nào lấy được.

Lam Tiểu Bố đặt giả thiết trước, hạng nhất lần này đã được chỉ định, vậy những phần thưởng mà người đạt hạng nhất có được, sau đó sẽ được trả lại. Nếu như hắn đoán chính xác, hạng nhất kia nhất định biết được đan phương, hơn nữa còn có thể luyện chế ra được mười hai viên tiên đan tứ phẩm cao cấp.

Nếu như vậy, cho dù hắn có luyện chế ra được mười hai viên tiên đan tứ phẩm cao cấp, người đạt hạng nhất cũng chưa chắc là Lam

Tiểu Bố hắn. Bởi vì đan phương mà hắn tạo ra, chưa chắc là đan phương tiên đan tứ phẩm gốc.

Cho nên hắn muốn luyện chế ra tiên đan vượt qua cả tiên đan tứ phẩm, lúc này mới có thể lấy được hạng nhất. Hơn nữa cho dù hắn luyện chế ra được tiên đan vượt qua tiên đan tứ phẩm, cũng nhất định phải là cao cấp, không thể để đối phương có một cái cớ nào. Không chỉ như vậy, hắn còn phải xây dựng ra đan phương tiên đan ngũ phẩm, giá trị nhất định phải mạnh hơn tiên đan tứ phẩm của đáp án.

Sau khi xác định xong mục tiêu, Lam Tiểu Bố bắt đầu kiểm tra tiên linh thảo ở trước mặt. Chủ yếu là hắn xem xét tiên linh thảo cấp năm, tiên linh thảo cấp năm ở trước mặt cũng không nhiều, chỉ có mười bốn gốc.

Mười bốn gốc tiên linh thảo cấp năm, cộng thêm tám chín mươi gốc tiên linh thảo cấp bốn, cấp ba, đã đủ để xây dựng ra đan phương luyện chế tiên đan ngũ phẩm.

Muốn luyện chế ra tiên đan ngũ phẩm, nhất định phải xem xét cẩn thận mười bốn gốc tiên linh thảo cấp năm này, Lam Tiểu Bố nhìn từng gốc một, hắn hi vọng đừng nên xuất hiện gốc tiên linh thảo nào mà hắn không biết. Đan Đạo của hắn cũng không tệ, nhưng những tiên linh thảo mà hắn biết được chỉ là thông qua ngọc giản tiên linh thảo của các đại đan lâu và một vài bản chép tay của các đan sư đi trước bán ra.

Những vật này chỉ cần có tiên tinh là có thể mua được, tuy nói những thứ này hao tốn gần cả triệu tiên tinh thượng phẩm, nhưng hắn vẫn cảm thấy thứ mình học là những thứ bình thường phổ biến. ĐƯơng nhiên, đối với một số luyện đan sư mà nói, đồ vật bình thường nhất mới là thứ cơ sở nhất. Nhưng đối với một luyện đan sư muốn bước vào tầng cao hơn, nhất định phải có tri thức cao cấp hơn, mới có thể bước vào tầng cao hơn.

Lam Tiểu Bố không cho rằng bản thân đã biết hết tất cả tiên linh thảo trong hư không mênh mông này, trong Hạo Hãn có vô số dược liệu mà chưa có ai biết đến, nếu như có thể biết được những dược liệu này, mới có thể vượt qua được tiên đan sư bình thường.

Cũng chính vì vậy, Lam Tiểu Bố mới có thể cảm thấy hứng thú với quyển dược điển trong miệng Mộc Tử Phong.

Khiến Lam Tiểu Bố an lòng chính là, những dược liệu này hắn đều biết hết. Có thể thấy cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực cũng không có gây khó cho tiên đan sư dự thi, đều dùng những tiên linh thảo mà mọi người đều biết.

Gốc tiên linh thảo cấp năm đầu tiên là NGuyệt Tuyết Hoa, đây là loại tiên linh thảo có tác dụng làm giảm bớt đan độc, thậm chí còn có thể loại bỏ đan độc, hẳn là một trong những tiên linh thảo có giá trị cao nhất. CHỉ là không thể dung hợp thành dan dược được, một gốc Nguyệt Tuyết Hoa chân chính còn chưa thể hấp thu được một phần vạn.

Nhìn thấy cây Nguyệt Tuyết Hoa này, trong lòng Lam Tiểu Bố lại khẽ động, nếu như hắn có thể luyện chế ra một viên tiên đan ngũ phẩm loại trừ đan độc, giá trị nhất định sẽ rất cao.

Bất kỳ tu sĩ nào, cho dù thiên phú có cao thế nào, cũng cần đan dược giúp đỡ. Chỉ cần là đan dược, vậy thì sẽ có đan độc. Có rất nhiều tu sĩ sau này tu vi bị kẹt lại, cuối cùng khó có thể tiến thêm một bước, cũng bởi vì đan độc có quá nhiều, đến mức không thể nào điều hòa được.

Những dược liệu có thể loại trừ đan độc kia, có cái nào mà không phải là thiên tài địa bảo? Giá trị cực kỳ cao, đừng nói là tu sĩ tầm thường, cho dù là một vài thế lực đỉnh cấp, cũng không thể sử dụng thường xuyên.

Nhưng mà Nguyệt Tuyết Hoa có một khuyết điểm cực kỳ lớn, một khi nhiệt độ quá cao, dược tính của nó sẽ bị tản mất. Nói cách khác, không thể dung hợp vào trong đan dược.

Lam Tiểu Bố thở dài, nếu như có thể dung hợp thành đan dược, có thể đợi đến ngày hôm nay để hắn luyện chế ra tiên đan ngũ phẩm loại trừ đan độc hay sao? Đang mơ mộng đẹp gì vậy. Huống hồ, hắn chỉ có thời gian năm ngày mà thôi.

Gốc tiên linh thảo thứ hai là Từ Vũ Kim Phượng, cái tên này nghe có vẻ rất êm tai, nhưng thật ra đây là một gốc tiên linh thảo gân gà, chỉ dùng để luyện chế ra tiên đan có màu vàng tím mà thôi.

Thứ ba là gốc Song KHôn Dạ Lan, tiên linh thảo này có dược tính xung đột với Nguyệt Tuyết Hoa. Nói cách khác, cho dù Nguyệt Tuyết Hoa có thể dung hợp thành đan dược, Song Khôn Dạ Lan cũng không thể làm tiên linh thảo phụ trợ được.

Gốc tiên linh thảo thứ tư là Nhâm Huy Trúc… Gốc thứ năm là Thâm Nham Sâm… Gốc thứ sáu, gốc thứ bảy…

Chương 572: Đoạt hạng nhất rất khó. (2)

Lam Tiểu Bố một mực xem xét đến gốc tiên linh thảo thứ mười ba, hắn càng lúc càng thất vọng, những tiên linh thảo này chẳng có chút tác dụng nào, có một vài gốc có chút tác dụng, nhưng đều có dược tính xung đột với Nguyệt Tuyết Hoa. Không xung đột mới là lạ, luyện đan cũng coi trọng sự tương hợp của các thuộc tính. Nguyệt Tuyết Hoa là tiên linh thảo thuộc tính Thủy, mà phần lớn những tiên linh thảo này đều là thuộc tính Hỏa, nếu không thì cũng là thuộc tính Kim.

Rất rõ ràng, người lấy ra những tiên linh thảo này cũng biết, trong những tiên linh thảo này, thứ có giá trị nhất chính là Nguyệt Tuyết Hoa. Cho dù biết rõ Nguyệt Tuyết Hoa không thể dung hợp thành đan dược, cũng phải bày trò ác với người dự thi một phen, lấy ra mười mấy gốc tiên linh thảo có dược tính không tương thích với tiên linh thảo cấp năm này.

Những tiên linh thảo cấp năm này, không chỉ có dược tính không tương thích với Nguyệt Tuyết Hoa, mà dược tính của chúng nó cũng không tương thích với nhau. Có lẽ đối phương lo lắng sẽ xuất hiện loại người như mình, cho nên mới chuẩn bị sẵn như vậy.

Lam Tiểu Bố cau mày, nếu như không thể luyện chế ra được tiên đan ngũ phẩm mà luyện chế tiên đan tứ phẩm thì việc hắn lấy được hạng nhất là rất khó. Bởi vì cái đề mục này cũng không có tạo ra được ưu thế gì cho tiên đan vương, hắn là một tiên đan vương, những cũng không thể nào đột phá được đề mục này.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía gốc tiên linh thảo cuối cùng, Vô Căn Chân Lưu Quả.

Đây là một loại tiên linh thảo kỳ lạ, loại tiên linh thảo này trưởng thành có hình dạng như một cây gậy trúc, trên đỉnh cây gậy trúc này kết một quả tên là Vô Căn Chân Lưu Quả.

Cái cây kết ra Vô Căn Chân Lưu Quả không có rễ. Không có rễ nhưng lại có thể dựng đứng, chuyện này hoàn toàn là do cây Vô Căn Chân Lưu Quả là một loại vật liệu luyện khí. Chỉ cần trưởng thành, cây Vô Căn Chân Lưu Quả sẽ có một luồng quy tắc không gian nhàn nhạt bao quanh. Loại không gian này sẽ đảm bảo cây Vô Căn Chân Lưu

Quả này không bị ngã đổ.

Cho nên, cây Vô Căn Chân Lưu Quả còn có giá trị cao hơn quả.

Lam Tiểu Bố lại vuốt Vô Căn Chân Lưu Quả trong tay rồi ngây người, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Tục ngữ nói, cây không có rễ không dài, người không có chí không nên.

Nhưng Vô Căn Chân Lưu Quả đích thật không có rễ, chẳng những mọc tốt, mà còn kết ra một tiên quả cấp năm. Vô Căn Chân Lưu Quả đúng là không có rễ, nó tự mang theo vầng sáng của bản thân là quy tắc không gian vận chuyển, cái này đảm bảo cho nó có thể trưởng thành.

Nguyệt Tuyết Hoa không thể dung hợp với các đan dược khác, không phải vì dươc tính của Nguyệt Tuyết Hoa, mà là do Nguyệt Tuyết Hoa không thể chịu được nhiệt độ cao, chiết xuất như thế nào cũng sẽ khiến dược tính của Nguyệt Tuyết Hoa bị hao hụt. Cái này cũng giống như đặc tính không có rễ của Vô Căn Chân Lưu Quả, vô cùng đặc biệt.

Vô Căn Chân Lưu Quả không có rễ cũng có thể trưởng thành, là tiên linh thảo cấp năm, vì sao hắn không thể nào dung hợp được những đan dược này với Nguyệt Tuyết Hoa? Từ xưa đến nay, có rất nhiều đan dược dược liệu không thể nào dung hợp được, cuối cùng đều được các đan sư giải quyết. Cũng chính vì thế mà các đan sư này mới vượt xa những đan sư bình thường, trở thành ông tổ Đan Dạo.

Hơn nữa, nếu như suy nghĩ theo lối bình thường, vậy thì Lam Tiểu Bố hắn có khác gì tiên đan sư bình thường chứ? Hắn dựa vào gì mà lấy được hạng nhất?

Nếu như hắn có thể khiến Nguyệt Tuyết Hoa không bị hao hụt đi dược tính khi ở nhiệt độ cao, mà còn ở lại trong đan dược, vậy thì vấn đề dung hợp thành đan dược không phải có thể giải quyết rồi sao? Người khác thì không, nhưng hắn thì có thể mà, hắn có thể chạm đến quy tắc không gian.

Nhưng nếu làm như vậy, chuyện hắn có thể chạm đến quy tắc không gian cũng sẽ bị lộ ra ngoài, đây cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Lam Tiểu Bố thở dài, cho dù hắn tình nguyện bại lộ chuyện mình có thể chạm đến quy tắc không gian, hắn cũng không luyện chế ra viên đan dược này. Vô Căn Chân Lưu Quả không có rễ có thể trưởng thành, mà Lam Tiểu Bố hắn hình như còn không bằng cả Vô Căn Chân Lưu Quả nữa.

Hắn lại nhìn về phía những tiên linh thảo cấp bốn kia, từng gốc một đều được Lam Tiểu Bố xem xét qua, khi ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn đến Huyền Vụ Chân Ti, suýt chút nữa đã chửi ầm lên. Những người ra đề mục này chính là chó má, ngay cả Huyền Vụ Chân Ti mà cũng lấy ra. Huyền Vụ Chân Ti là một loại tiên linh thảo cấp bốn, ở đâu cũng có thể thấy được. Trên thực tế thì loại tiên linh thảo này còn không bằng cả gân gà, bởi vì tiên linh thảo này không có bất cứ giá trị nào cả. Luyện đan mà bỏ thêm tiên linh thảo này vào, chỉ khiến đan dược càng khó luyện chế hơn.

Nếu như nhất định phải nêu ra được ưu điểm của tiên linh thảo này, đó chính là tiên đan có thêm Huyền Vụ Chân Ti sẽ có tiên vận ở trong đó, hương vị cũng trở nên nhẹ nhàng dễ chịu hơn nhiều. Cái này phải là tiên đan sư nào đó quá nhàm chán mới có thể bỏ thêm Huyền Vụ Chân Ti vào trong đan dược của mình mà thôi?

Là một tiên đan vương cấp bảy, Lam Tiểu Bố cũng không thể dựa vào những tiên linh thảo ở trước mắt này để xây dựng ra một tiên đan ngũ phẩm có giá trị cực cao.

Hắt dứt khoát để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên mô hình giá trị của những tiên linh thảo này, sau đó nhíu mày tiếp tục suy nghĩ. Nếu như không thể lấy được hạng nhất, mấy thứ hạng khác đối với hắn mà nói không có chút ý nghĩa nào cả. Hắn nghĩ đến phần thưởng dành cho hạng nhất kia, chứ không phải thật sự muốn có một thứ hạng cao trong lần thi đấu đan dược này, rồi có cơ hội tiến vào bí cảnh Hỗn Độn kia.

…

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan.

Tất cả đan sư dự thi bên trong khi vực thi đấu đều vắt hết óc suy nghĩ xem nên luyện chế ra được tiên đan nào thích hợp nhất.

Bên ngoài quảng trường lớn, cũng chẳng có mấy ai rời đi, tất cả mọi người đều đang chờ kết quả.

Lần này tiên đan sư đến dự thi ít nhất hơn nghìn người, cho dù có rất nhiều người không thể lấy được thứ hạng cao, nhưng chỉ cần đến nơi này, trình độ Đan Đạo đã xem như không tệ. Bất kì tiên đan sư nào tiến vào trong khu dự thi đều đáng kết giao.

Tại một nơi khá hẻo lánh trên quảng trường, có ba người đang ngồi. Ở giữa là một người có màu da tái nhợt, tựa như sắp ngủ thiếp đi. Ở bên cạnh hắn là hai người, một người có màu da đen kịt, vóc người trung đẳng. Một người khác thì màu da trắng bệch, vóc người gầy yếu.

“Tiềm Sơn, tuổi tác của tên Lam Tiểu Bố kia không lớn, vì sao tu luyện đến Đại Ất Tiên, còn có thể trở thành một Đại Tiên Đan sư cấp bốn?” Người vừa hỏi chính là nam tử có màu da tái nhợt kia.

Rõ ràng ba người này chính là người của Trị gia, bọn hắn ở đây chỉ có một mục đích, chờ Lam Tiểu Bố, sau khi thi đấu đan dược kết thúc, sẽ lập tức bắt Lam Tiểu Bố đi.

Trị gia là tiên tộc thần bí nhất ở Nguyệt Kính Tiên Đình, nhưng mà cũng vì quá thần bí, cho nên tất cả mọi người đều đoán rằng có thể Trị gia không có Tiên Đế. Sự thật là bây giờ nam tử đang nói chuyện kia chính là một Tiên Đế của Trị gia, Trị Sát. Hắn chẳng những là tiên đế, mà còn là tiên đế trung kỳ. Ở bên cạnh hắn ngoài Trị Tiềm Sơn ra, còn có một cường giả trận đạo của Trị gia là Trị Hồ. Trị Hồ chính là tên nam tử da đen vóc người trung đẳng kia, hắn chẳng những là một Đại Tiên Trận sư cấp sáu mà còn là một cường giả tiên tôn.

Trị Tiềm Sơn do dự một chút rồi nói, “Lần này ta gặp Lam Tiểu Bố, ta hoài nghi tu vi của hắn chỉ sợ không chỉ là Đại Ất Tiên.”

“Không chỉ là Đại Ất Tiên? Có phải lần trước ngươi nhìn lầm rồi hay không?” Trị Hồ nghi ngờ hỏi.

Trị Tiềm Sơn không xác định lắm nói, “Ta cũng không biết có phải lần trước ta nhìn lầm hay không, nhưng ta luôn cảm thấy tu vi của hắn mỗi ngày lại khác.”

Trị Sát híp mắt lại, lập tức cười lạnh nói, “Cho dù tên Lam Tiểu Bố kia là Đại Ất Tiên hay Đại Chí Tiên, Tiềm Sơn là một tiên vương hậu kỳ, đều không thể nào nhìn lầm được. Khả năng duy nhất là một năm kia, Lam Tiểu Bố đã thật sự từ Đại Ất Tiên đột phá lên Đại Chí Tiên. Nếu như hắn vốn chính là Đại Ất Tiên viên mãn, cũng không sao cả. Một Đại Tiên Đan sư muốn từ Đại Ất Tiên viên mãn đột phá lên Đại Chí Tiên là chuyện vô cùng đơn giản. Nếu như thật sự hắn không phải là Đại Ất Tiên viên mãn, vậy thì vấn đề này lớn rồi. Cho dù thế nào, người này chúng ta càng cần phải dẫn đi.”

…

Lam Tiểu Bố là một tiên đan vương cấp bảy, Vũ Trụ Duy Mô là đồ vật của Lam Tiểu Bố, tốc độ tạo dựng mô hình tiên linh thảo cấp bốn và cấp năm cực kỳ nhanh.

Chỉ ngắn ngủi một ngày, Lam Tiểu Bố đã biết toàn bộ dược tính của trăm cây tiên linh thảo này.

Khiến Lam Tiểu Bố mắng to trong lòng là, dựa theo mô hình tiên linh thảo mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, không ngờ lại phát hiện trong gốc Nguyệt Tuyết Hoa này lại có một cái ấn ký thần niệm. Có thể tưởng tượng được, nếu như khi hắn luyện đan không chú ý đến, 100% sẽ bị cái ấn ký thần niệm này phá hư kết cấu đan dược, cuối cùng sẽ luyện ra một lò phế đan.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức cười lạnh, quả nhiên mà, những thứ này không phải cho hạng nhất. Động tay động chân lên dược liệu còn chưa đủ, còn dùng ấn ký thần niệm trong Nguyệt Tuyết Hoa, đúng là không biết xấu hổ mà.

Trừ Nguyệt Tuyết Hoa ra, những dược liệu còn lại đều không có bất cứ vấn đề gì. Rõ ràng là người ra đề mục cũng biết, trừ Nguyệt Tuyết Hoa ra, những dược liệu khác cho dù có dùng, cũng không thể luyện ra được tiên đan nào tốt hơn đáp án. Cái này cũng thể hiện sự cẩn thận của người ra đề, hắn lo lắng lỡ như có người thật sự dùng Nguyệt Tuyết Hoa luyện chế ra được tiên đan ngũ phẩm.

Nếu đã lo lắng như vậy, tại sao phải bỏ Nguyệt Tuyết Hoa vào làm gì? Trực tiếp đổi thành một gốc dược liệu bình thường không được à?

Nguyệt Tuyết Hoa khiến Lam Tiểu Bố buồn nôn một chút, còn những mô hình tiên linh thảo còn lại do Vũ Trụ Duy Mô xây dựng ra thì khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng. Đặc biệt là Huyền Vụ Chân Ti mà hắn luôn xem thường lại mang đến cho hắn một bất ngờ lớn. Huyền Vụ Chân Ti có thể giúp cho một phần tiên linh thảo thuộc tính Thủy và một phần tiên linh thảo thuộc tính Kim, Hỏa dung hợp hoàn mỹ.

Sở dĩ Nguyệt Tuyết Hoa có sự xung đột với Song Khôn Dạ Lan, Nhâm Huy Trúc, Thâm Nham Sâm, là bởi vì thuộc tính tương xung. Không phải nói tiên linh thảo có thuộc tính tương xung thì không thể luyện đan cùng nhau được, mà là cần đan quyết và một vài tiên linh thảo khác phụ trợ.

Huyền Vụ Chân Ti trước mắt này chính là tiên linh thảo phụ trợ tốt nhất, theo đặc tính và cách sử dụng mà Vũ Trụ Duy Mô đưa ra, thứ này xuất hiện, sẽ khiến Lam Tiểu Bố xây dựng tiên đan ngũ phẩm lấy Nguyệt Tuyết Hoa làm chủ đạo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cái này vẫn chưa phải là bất ngờ lớn nhất, bất ngờ lớn nhất chính là Vô Căn Chân Lưu Quả, Vô Căn Chân Lưu Quả có thể là tăng thêm dược tính. Nếu như khi hắn luyện tiên đan lấy Nguyệt Tuyết Hoa làm chủ, bỏ thêm Vô Căn Chân Lưu Quả vào, chỉ cần dựa theo đan quyết đặc biệt và phương thức tinh luyện, dược tính không đồng nhất kia có thể bộc lộ ra, sau đó hình thành một cái thang. Cái thanh này hình thanh rồi, sẽ khiến hắn luyện đan dễ dàng hơn.

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan. (2)

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố hoài nghi nếu dùng Vô Căn Chân Lưu Quả dung hợp với Nguyệt Tuyết Hoa, thậm chí hắn không cần dùng đến quy tắc không gian cũng có thể bảo vệ dược tính của Nguyệt Tuyết Hoa không bị hao hụt. Nhưng mà thời gian nhất định sẽ rất lâu, Lam Tiểu Bố cũng không thể tốn thời gian mà ở đây nghiên cứu.

Nói như thế, hắn lấy Nguyệt Tuyết Hoa làm tiên linh thảo chủ yếu là chuyện có thể làm được. Bây giờ hắn cần phải tìm kiếm tiên linh thảo phụ trợ, những tiên linh thảo phụ trợ này phải tăng cường dược tính, gắn chặt kết cấu của các đan dược.

Nơi này có tám mươi chín gốc tiên linh thảo cấp ba và cấp bốn, cũng đủ tiên linh thảo phụ trợ mà hắn cần.

Tìm được nhóm tiên linh thảo phụ trợ đầu tiên, Lam Tiểu Bố bắt đầu tự mình xây dựng đan phương, sau đó thử nghiệm khả năng thành công của tiên đan.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, Lam Tiểu Bố xây dựng hơn ngàn đan phương, cuối cùng cũng chọn ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan.

Vô Căn Tuyết Vụ Đan được làm từ tiên linh thảo chính là Nguyệt Tuyết Hoa, tiên linh thảo phụ trợ quan trọng nhất là tiên linh thảo cấp bốn Huyền Vụ Chân Ti và tiên linh thảo cấp năm Vô Căn Chân Lưu Quả.

Theo đan phương mà Vũ Trụ Duy Mô thử nghiệm, đan phương này có khả năng thành công hơn chín phần, hơn nữa còn là một loại tiên đan ngũ phẩm thực sự. Tác dụng chính của đan dược là loại trừ đan độc, tăng cao tiềm chất của người tu luyện.

Nếu như loại đan dược này thật sự luyện chế thành công, đây tuyệt đối chính là thứ khiến người khác điên cuồng tranh đoạt.

Ngày thứ năm, đây là ngày cuối cùng của cuộc thi đấu đan dược, Lam Tiểu Bố lấy hết tiên linh thảo ra chuẩn bị kỹ càng, sau đó lấy đan lô ra.

Kiểm tra cẩn thận tiên linh thảo Nguyệt Tuyết Hoa, bởi vì đây là tiên linh thảo chính, đầu tiên Lam Tiểu Bố cẩn thận loại trừ đi ấn ký thần niệm. Sau đó xem xét kỹ Nguyệt Tuyết Hoa rất nhiều lần, lò đan dược này có chất lượng như thế nào, chỉ cần nhìn vào chiết xuất Nguyệt Tuyết Hoa, cho nên hắn nhanh chóng chiết xuất Nguyệt Tuyết Hoa có độ tinh khiết lên đến gần 100%.

Hỏa diễm Đại Tiên bùng lên, dọn dẹp đan lô sạch sẽ, Lam Tiểu Bố bỏ từng cây tiên linh thảo vào trong đan lô chiết xuất. Dựa theo đan phương mà hắn xây dựng ra, Nguyệt Tuyết Hoa được bỏ vào sau cùng. Sau khi bỏ Nguyệt Tuyết Hoa vào trong đan lô, hắn sẽ dựa vào quy tắc không gian của mình ngưng luyện ra đan dược, sau đó từ từ áp súc không gian, khóa hết toàn bộ dược tính vào trong không gian đan dược.

Vô Căn Tuyết Vụ Đan được luyện chế từ 64 loại tiên linh thảo, tiên linh thảo từ cấp ba đến cấp năm đều có. Đổi thành tiên đan sư khác, cho dù chiết xuất những dược liệu này, chỉ sợ phải mất mấy ngày. Nhưng Lam Tiểu Bố thì chỉ dùng hơn hai canh giờ, đã chiết xuất xong tất cả dược liệu, sau đó bỏ vào trong chiết xuất Nguyệt Tuyết Hoa.

Đây là phần quan trọng nhất, cho dù Lam Tiểu Bố đã dùng quy tắc không gian khóa chặt mọi khí tức trong đan lô, nhưng hắn vẫn cố gắng hạ thấp nhiệt độ của Nguyệt Tuyết Hoa xuống.

“Banh!” Một tiếng nứt rất nhỏ truyền đến, Lam Tiểu Bố biết đó là do dược tính của Nguyệt Tuyết Hoa bị bay đi. Nhưng mà loại tình huống này hắn đã sớm chuẩn bị, hơn nữa không biết đã mô phỏng biết bao nhiêu lần, Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng rất nhiều trường hợp thành đan tương tự.

Cho nên ngay khi dược tính của Nguyệt Tuyết Hoa bị bay ra, lập tức dùng quy tắc không gian khóa chặt mười hai đám dược dịch, cùng lúc đó tách cặn bã ra vứt đi, đan dược bắt đầu nén lại trong đan quyết. Đây là điểm khác nhau của Vô Căn Tuyết Vụ Đan với những đan dược khác, những tiên đan khác sau khi loại bỏ đi tạp chất thì bắt đầu dung hòa dược dịch, đồng thời cũng có đan quyết tương ứng. mà mỗi một viên Vô Căn Tuyết Vụ Đan, đều được dung hòa đan dịch ở trong không gian đặc biệt.

Giờ phút này trong không gian của Lam Tiểu Bố, quy tắc không gian vô cùng rõ ràng. Nếu có thần niệm tập trung vào trong đan lô, có thể cám nhận được thần niệm của mình thâm nhập vào trong hư không mênh mông, không có giới hạn.

Trên thực tế, trong đan lô chỉ có mười hai viên đan dược. Mười hai viên đan dược này, mỗi một viên đều như một không gian, mà không gian này dưới các loại đan quyết và đạo vận đan đạo, không ngừng ngưng luyện áp súc lại. Từng đạo đan vận bắt đầu hình thành bên trong đan dược, đan văn từ từ hiện ra bên ngoài đan dược.

…

Năm ngày đã đến phút cuối, hầu như tất cả tiên đan sư dự thi lúc này đều đang luyện chế đan dược, về phần đã luyện tốt thì ít càng thêm ít. Có ít người luyện chế lò đầu tiên đã thất bại, sau đó dùng tiên linh thảo còn lại xây dựng lên lô thứ hai, bắt đầu luyện chế lô thứ hai.

Cho dù có cấm chế khóa lại, nhưng mà dựa vào ánh lửa hiện lên trong từng cấm chế, rất nhiều người biết đây là một phần tên đan sư bị nổ đan lô.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, dựa vào đan quyết mới nhất thu hồi mười hai viên đan dược.

Mười hai viên đan dược này, mỗi một viên đều có mùi hương thươm nhàn nhạt, đạo vận Đan Đạo lưu chuyển, nếu như không phải trên đó có năm đường đan văn màu vàng tím, cầm đan dược này trong tay, nói không chừng còn tưởng rằng đây là tiên đan cửu phẩm. Trên thực tế, đây là do Lam Tiểu Bố đã bỏ thêm Tử Vũ Kim Phượng mà thành.

Tử Vũ Kim Phượng là tiên linh thảo gân gà, những có một dược tính đặc biệt, đó là có thể củng cố dược tính của tiên linh thảo, nâng cao cấp độ đan dược, cũng được xem là một tiên linh thảo phụ trợ quan trọng của Vô Căn Tuyết Vụ Đan. Đây cũng là điều mà Lam Tiểu Bố biết được thông qua mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, nếu để hắn tự nghiên cứu, cho dù cũng có thể làm được, cũng không thể hoàn thành được trong mấy ngày ngắn ngủi như vậy.

Chương 575: Thứ tự xuất hiện.

Mười hai viên tiên đan này, viên nào cũng là tiên đan ngũ phẩm cao cấp, vẫn là tiên đan ngũ phẩm loại trừ đan độc, cộng thêm có Huyền Vụ Chân Ti và Vô Căn Chân Lưu Quả, đan dược này cho dù là vẻ bề ngoài hay là giá trị, đều không thẹn với danh xưng tiên đan ngũ phẩm đỉnh cấp. Nếu như loại tiên đan này mà không lấy được hạng nhất, Lam Tiểu Bố cũng không còn cách nào nữa, chỉ có nói là cuộc thi đấu đan dược này không cần mặt mũi nữa rồi.

Cho dù có lấy được hạng nhất hay không, Lam Tiểu Bố đều biết rõ, sau khi lộ đan dược này ra, hắn nhất định phải nhanh chân chạy trốn.

Tin rằng Đằng Cập Lâu sẽ bảo vệ hắn, ha ha, Lam Tiểu Bố chưa từng suy nghĩ đến chuyện này. Cho dù có bất cứ chuyện gì, cái mạng nhỏ của mình phải do tự mình làm chủ.

Sau khi thu thập hết tất cả mọi thứ, Lam Tiểu Bố ngồi tại chỗ cũng không được bao lâu, cấm chế quanh người hắn đã biến mất tăm, sau đó một tiếng chuông vang lên, Mộc Tử Phong đứng lên, cao giọng nói, “Thời gian thi đấu đã kết thúc, người nào không dừng tay lại, toàn bộ sẽ bị tính là 0 điểm.”

Trên thực tế, không cần Mộc Tử Phong nói lời này, những người vẫn còn hành động trong khu vực thi đấu đã tự động là 0 điểm. Thử nghĩ một chút mà xem, ngươi còn đang trong quá trình luyện đan căng thẳng, đan hỏa đột nhiên biến mất, cho dù Đan Đạo có mạnh hơn nữa, chỉ sợ lò đan dược này cũng hỏng rồi. Mà ngay khi Mộc Tử Phong đứng lên, hỏa diễm đại tiên kia đã biến mất.

“Mỗi người đặt đan dược mà mình đã luyện chế ra đặt vào trong rãnh bên góc trên bên phải bàn, đan dược sẽ được truyền tống đi, vị trí đan sư dự thi sẽ có trận pháp xem xét cấp bậc đan dược, đồng thời cho ra điểm số, sẽ không có ai nhúng tay vào tạo thành sai biệt về điểm số. Sau đó thứ tự sẽ xuất hiện trên màn hình, cho nên kết quả trong lần thi đấu đan dược này chính là công bằng công chính.” Giọng nói của Mộc Tử Phong truyền đến tai của mỗi người.

Trên quảng trường có rất nhiều người bắt đầu tán dương cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, đây quả thật là một trận đấu công bằng công chính. Bốn người giám khảo cũng chỉ là người giám sát ở hiện trường, hoàn toàn không thể nhúng tay vào quá trình chấm điểm đan dược được. Thứ hạng xuất hiện ra có thể tin được.

Chỉ có Lam Tiểu Bố là cười lạnh trong lòng, công bằng công chính? Bố gia nhà ngươi trả lại cho người hai chữ, ha ha.

Mộc Tử Phong cao giọng nói, “Lần này 50 người đứng đầu cuộc thi đấu đều có ban thưởng, 50 đan sư đứng đầu, đều có tư cách tiến vào bí cảnh sắp mở của Ma Huyền Tiên Vực, Ma Huyền Đan Cảnh. Hai mươi đan sư đứng đầu, tông môn của đan sư đó sẽ được thăng lên một cấp, mười tiên đan sư đứng đầu, mỗi người đều có cơ hội tu luyện một năm trong Tiên Tủy Trì của Ma Huyền Tiên Vực. Đương nhiên, người có ban thưởng nhiều nhất vẫn là người đạt hạng nhất…”

Tuy nói ai ai cũng muốn vào trong Ma HUyền Đan Cảnh, nhưng cái phần thưởng sau đó mới là mục đích chân chính là nhiều tông môn tham gia lần này hướng đến, một cái tiên môn cấp sáu và một tiên môn cấp bảy, sự chênh lệch ở đây rất lớn.

Mỗi một bí cảnh của Ma Huyền Tiên Vực đều có danh ngạch cố định, một phần bí cảnh, tiên môn từ cấp bảy trở xuống đều không thể vào được. Còn một số bí cảnh, danh ngạch của tiên môn cấp sáu cũng ít hơn danh ngạch của tiên môn cấp bảy rất nhiều.

Cái này chỉ đang nói về chuyện phân phối danh ngạch để vào bí cảnh, nói cách khác, tiên môn có cấp càng cao, thì sẽ lấy được càng nhiều. Không chỉ như vậy, cấp càng cao thì địa vị ở tiên vực cũng càng cao.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, theo bản năng nhìn về phía Quảng Tiệp một chút. Hắn biết Tiêu Việt Thủy có nằm mơ cũng muốn thăng cấp Vĩnh Ngọc Đan Môn lên thành tiên môn cấp bảy, chỉ là không biết thành tích lần này của Quảng Tiệp như thế nào. Theo lý mà nói, Quảng Tiệp là một Đại Tiên Đan sư cấp bốn, chỉ cần phát huy ra thực lực của mình, chắc hẳn có thể lọt vào hai mươi vị trí đầu. Thiên phú Đan Đạo của Quảng Tiệp không tính là xuất sắc, nhưng cũng không hề kém.

Giờ phút này trên màn hình lớn đã xuất hiện xếp hạng, trên quảng trường, đừng nói là tông môn có đệ tử tham gia thi đấu, ngay cả những tông môn không tham gia thi đấu, lúc này cũng vô cùng căng thẳng. Có vài tiên môn rõ ràng cùng cấp với bọn họ, nếu như sau trận thi đấu đan dược này lại cao hơn họ một cấp, cái cục nghẹn này không phải ai cũng có thể nuốt được. Thậm chí ngay cả mấy người giám khảo cũng có chút chờ mong nhìn màn hình, ngoài mặt là vì công bằng, cuối cùng mới có chuyện trận pháp cho điểm. Cho nên bọn họ cũng không biết hạng nhất là ai.

Nhìn thấy vô số ánh mắt mong chờ kia, Mộc Tử Phong thở dài, trong lòng có chút mất mác, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Trên bình phong lớn đã xuất hiện cái tên đầu tiên, cái tên này xuất hiện ở dưới góc phải, phía trên viết rất rõ ràng, “Hoàn Duyệt Thăng, đến từ Ngọc THiềm Tiên Đình, THiên Lạc Tiên Đan Tông. Tạo dựng ra tiên đan tam phẩm Nguyệt Linh Đan, thành đan sáu viên, đều là tiên đan hạ đẳng, có tác dụng tăng cường hấp thu tiên linh khí khi tu luyện dưới ánh trăng, có hiệu quả khá nhỏ. Đạt được 107 điểm, người thứ năm mươi.”

Mặc dù lấy được hạng năm mươi, nhưng trên thực tế trừ Hàn Duyệt Thăng ra, tông môn cũng không kích động lắm. Cái tên thứ năm mươi có thể tăng thanh danh của tông môn và đan sự dự thi một chút, cũng có được chút ban thưởng, nhưng những thứ này không có ích gì nhiều với tông môn. Điều có ích duy nhất là có một danh ngạch để tiến vào Ma HUyền Đan Cảnh.

Một vài dan sư dự thi, sau khi nhìn thấy Hàn Duyệt Thăng luyện chế ra được sau viên tiên đan tam phẩm hạ đẳng mà lấy được vị trí thứ năm mươi, trong lòng cảm thán, bọn họ ngay cả top 50 cũng không lọt vào.

“Tập Thanh Nịnh, đến từ vương thất La Vân Tiên Đình, Cửu vương tử La Vân Tiên Đình. Tạo dựng ra tiên đan tam phẩm Uẩn Cốt Đan, thành đan năm viên, bốn viên tiên đan hạ đẳng, một viên tiên đan trung đẳng. Có tác dụng chữa trị vết thương của tu sĩ dưới HUyền Tiên. Được 121 điểm, là người thứ bốn mươi chín.”

Chương 576: Thứ tự xuất hiện. (2)

Đây là một vị vương tử trong vương thất, điều này khiến Lam Tiểu Bố nghĩ đến mười mấy vương tử của Thăng Tinh Tiên Đình, không biết kết quả dự thi của bọn gia hỏa kia như thế nào?

Lam Tiểu Bố không có hứng thú với những người đứng từ vị trí 50 đến hai mươi mốt, hắn chỉ muốn biết Quảng Tiệp có lọt vào hai mươi vị trí đấu hay không, còn nữa là hắn có thể lấy được hạng nhất hay kông.

Lam Tiểu Bố không có hứng thú, nhưng có rất nhiều người xem lại cảm thấy rất hứng thú với những cái tên này. Mỗi một cái tên xuất hiện ở đây, trong tương lai đều sẽ là những cường giả đan đạo đỉnh cấp của Ma Huyền Tiên Vực. Nhưng mà có càng nhiều người để ý đến hai mươi vị trí đầu, hầu như tất cả mọi người đều để ý xem hạng nhất là ai.

Thứ tự xuất hiện trên bình phong đã lên đến tên thứ hai mươi sáu, trong đó Thăng Tinh Tiên Đình chỉ xuất hiện hai lần, cả hai lần này đều nằm ngoài bốn mươi. Có thể nói về mặt đan đạo, Thăng Tinh Tiên Đình hoàn toàn bị bỏ lại phía sau ba tiên dình còn lại.

“Trị Phỉ Lăng, đến từ Nguyệt Kính Tiên Đình, Tiên tộc Trị gia. Tạo dựng ra tiên đan tam phẩm Phúc Huyết Đan, thành đan chín viên, năm viên tiên đan hạ đẳng, bốn viên tiên đan trung đẳng. Có tác dụng thay máu cho tu sĩ dưới Huyền Tiên. Đạt được 176 điểm, người thứ hai mươi mốt.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Trị gia này quả nhiên là một gia tộc thần bí kỳ quái. Ngay cả tiên đan mà đan sư dự thi nghiên cứu ra cũng có chút quái lạ. Hoán Huyết Đan, chẳng lẽ Trị gia này thích rút hết máu tu sĩ ra, sau đó thay một lần?

Không đúng, trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên nhảy lên một cái. Trị gia này thần bí như vậy, chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho mình. Bọn hắn cáo trạng trước mặt Đẳng Cập Lâu thất bại, nói không chừng lúc này đang ở dưới đài theo dõi hắn đấy.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, may mắn người của Trị gia xuất hiện ở vị trí hai mươi mốt, nếu không thì hắn sẽ không để ý đến tên đại địch này. Mặc dù hắn nhất định sẽ chạy trốn, nhưng ngay cả kẻ địch có những ai cũng không biết, điều này khác biệt rất lớn.

Tại một nơi hẻo lánh trên quảng trường, Trị Sát nhíu mày, giọng điệu có chút không vui nói, “Vì sao Trị Phỉ Lăng chỉ lấy được hạng thứ hai mươi mốt?”

Trị Phỉ Lăng là Đại Tiên Đan sư mà Trị gia đưa đến tham gia, nếu như Trị Phỉ Lăng lấy được hai mươi vị trí đầu, vậy Trị gia có thể tiến thêm một bước, đông thời lần này bắt được tên râu ria Lam Tiểu Bố cũng sẽ không khiến Ma Huyền Tiên Vực chú ý nhiều.

Chuyện này là do Trị Hồ phụ trách, nghe thấy Trị Sát chất vấn, Trị Hồ nhanh chóng giải thích: “Đan Đạo của Trị Phỉ Lăng không có vấn đề, chỉ là không ngờ đề mục của cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực lần này lại gian xảo như vậy. Loại đề mục này chẳng những là Trị Phỉ Lăng, mà rất nhiều người chắc hẳn cũng không thể phát huy được tốt như Trị Phỉ Lăng. Nhìn Lam Tiểu Bố kìa, ngay cả top 50 cũng không thể lọt vào.”

Theo Trị Hồ, vị trí từ hai mươi mốt đến năm mươi đều không có tên của Lam Tiểu Bố, rõ ràng cho thấy Lam Tiểu Bố không thể lọt vào top 50.

Trong lòng Trị Sát thở dài, hắn vẫn thầm hi vọng một tia may mắn, Lỡ như Trị Phỉ Lăng đạt được hạng nhất, cho dù như thế nào, hắn cũng muốn lấy hết phần thưởng dành cho hạng nhất đi. Đáng tiếc là Trị Phỉ Lăng ngay cả hai mươi vị trí đầu cũng không thể lọt vào, nhiều nhất chỉ lấy được một danh ngạch tiến vào Ma Huyền Đan Cảnh mà thôi. Có thể thấy được, vận may không thể trông chờ, phải dựa vào thực lực.

“Quảng Tiệp, đến từ Thăng Tinh Tiên Đình, Vĩnh Ngọc Đan Môn, tạo dựng ra tiên đan tam phẩm Ngưng Tuất Đan, thành đan mười viên, sáu viên tiên đan hạ đẳng, ba viên tiên đan trung đẳng, một viên tiên đan thượng đẳng. Có tác dụng giúp tu sĩ dưới HUyền Tiên ngưng luyện tiên nguyên. Đạt được 200 điểm, thứ hai mươi.”

Cái hạng này vừa xuất hiện, Tiêu Việt Thủy đứng trên khán đài đã kích động nhảy lên một cái. Vĩnh Ngọc Đan Môn đã phấn đấu biết bao nhiêu năm chứ? Hôm nay cuối cùng cũng có thể thở thành tiên môn cấp bảy rồi.

Trên quảng trường vang lên vài tiếng vỗ tay, tông môn tấn cấp, đấy là chuyện đáng chúc mừng. Cùng lúc đó, Thông Tin Châu Của Tiêu Việt Thủy nhận được mấy trăm tin chúc mừng. Chúc mừng Vĩnh Ngọc Đan Môn trở thành tiên môn cấp bảy, thành một vương tông.

Sắc mặt Đằng Cập Lâu vốn âm trầm cuối cùng cũng thả lỏng hơn một chút, từ hai mươi mốt đến năm mươi, chỉ xuất hiện được tên của hai đan sư đến từ Thăng Tinh Tiên Đình, nhưng hai đan sư này đều nằm ngoài 40, trong đó có một người là con trai hắn, khiến mặt mũi hắn mất hết. Lần này Vĩnh Ngọc Đan Môn giành được một hạng, lại là vị trí thứ hai mươi, khiến mặt hắn có thêm được chút hào quang.

Đừng thấy rằng cái tên thứ hai mươi và hai mươi mốt chỉ là hai cái trước sau, trên thực tế lại chênh lệch vô cùng lớn.

Nguyên Cực của Luyện Dược cốc, giờ phút này sắc mặt tái xanh. Hắn không ngờ mình đã hãm hại Vĩnh Ngọc Đan Môn, nhưng Vĩnh Ngọc Đan Môn vẫn có người tham gia được, còn lấy được vị trí thứ hai mươi. cứ như vậy, Vĩnh Ngọc Đan Môn sẽ trở thành tiên môn cấp bảy. Luyện Dược cốc cũng chẳng thể lấy đẳng cấp tiên môn ra mà chèn ép Vĩnh Ngọc Đan Môn nữa rồi.

“Phí Khâu Ngôn, đến từ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành…”

Những thứ tự còn lại không ngừng xuất hiện trên bình phong lớn, nhưng mà lúc này, chẳng những là Vĩnh Ngọc Đan Môn mà Lam Tiểu Bố cũng không có tâm tư chú ý đến, hắn đang nghĩ nên chạy trốn như thế nào.

Bởi vì xác suất hắn lấy được hạng nhất không phải phải chuyện đùa, nếu không Quảng Tiệp cũng không lấy được cái tên thứ hai mươi.

Nói thật Quảng Tiệp lấy được vị trí thứ hai mươi, Lam Tiểu Bố có chút không hài lòng. Dựa theo đan quyết và thủ đoạn mà hắn dạy cho Quảng Tiệp, chỉ cần Quảng Tiệp có thiên phú cao thêm một chút, là có thể tạo dựng ra được tiên đan tứ phẩm cấp thấp. Trên thực tế. Quảng Tiệp chỉ tạo dựng ra một tiên đan tam phẩm, hơn nữa tiên đan tam phẩm này còn có tác dụng bình thường. CÒn về chuyện trong lò đan dược của Quảng Tiệp xuất hiện một viên tiên đan thượng đẳng, đó là do đan quyết hắn truyền thụ cho Quảng Tiệp khác với đan quyết bình thường. Đan quyết mà hắn lấy ra, sẽ có cơ hội thăng đan dược lên một cấp độ.

Nhưng mà đối với Quảng Tiệp mà nói, lấy được vị trí thứ hai mươi, cũng coi như đã giúp Vĩnh Ngọc Đan Môn hoàn thành tâm nguyện.

Chương 577: Vừa mừng vừa sợ.

Trước khi tên của Quảng Tiệp xuất hiện, Đằng Mạc vốn đã vô cùng thất vọng. Những huynh đệ kia của hắn, chỉ có đan sư dự thi do Đằng Tranh Phượng phái ra là đạt được thứ 43, những huynh đệ còn lại đều toàn quân bị diệt, hắn đoán có lẽ mình cũng chẳng còn hy vọng gì nữa.

Nhưng khi Quảng Tiệp xuất hiện ở vị trí thứ hai mươi, đã khiến Đằng Mạc đang vô cùng thất vọng trở nên kích động, hắn biết Quảng Tiệp là do Lam Tiểu Bố dạy dỗ, Quảng Tiệp đã lấy được vị trí thứ hai mươi, vậy Lam Tiểu Bố có khi nào vượt qua được vị trí thứ hai mươi?

Khác với Đằng Mạc, Quảng Tiệp và Tiêu Việt Thủy đều khẳng định Lam Tiểu Bố sẽ đạt được thứ hạng cao hơn. Thậm chí Tiêu Việt Thủy còn biết Lam Tiểu Bố là một tiên đan vương, môt tiên đan vương dự thi, ít nhất có thể tạo dựng ra tiên đan tứ phẩm, tạo dựng ra được tiên đan tứ phẩm, nếu như không nằm trong top 10 thì mới là chuyện lạ.

Có thể nói với đề mục lần này, đối với một tiên đan vương như Lam Tiểu Bố thì không tốt lắm. Nếu đổi thành đề về trình độ đan đạo, hắn khẳng định Lam Tiểu Bố có thể nằm trong ba vị trí đầu, thậm chí là thứ nhất. Nhưng mà với loại đề mục này, ưu thế của tiên đan vương không thể nào thể hiện được, Lam Tiểu Bố có thể lọt vào top 10 thì vẫn được.

Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình còn chưa vui vẻ được bao lâu, hắn phát hiện cái tên thứ hai mươi đến mười một chỉ có một mình Quảng Tiệp. COn mấy tiên đình còn lại, ít nhất đều có hai người. KHông so sánh thì thôi, một khi so sánh vẫn thấy được Thăng Tinh Tiên Đình là kém nhất.

“Thân Kim Vũ, đến từ Nguyệt Kính Tiên Đình, Càn Ngọc Tiên Tông, tạo dựng ra tiên đan tứ phẩm Vụ Hồng Đan, thành đan sáu viên, đều là tiên đan hạ đẳng, có tác dụng có thể mở rộng thần niệm trong điều kiện đặc biệt. Đạt được 223 điểm, hạng mười.”

Đã đến mười hạng đầu, mặc dù rất nhiều đan sư dự thi biết nó không liên quan gì đến mình, nhưng mà giờ phút này tất cả mọi người đều mong chờ.

“Đằng Mạn Nhi, đến từ vương thất Thăng Tinh Tiên Đình, con gái thứ tám của tiên đình vương. Tạo dựng ra tiên đan tứ phẩm Thiên Uẩn Đan, thành đan mười viên, tiên đan hạ đẳng một viên, tiên đan trung đẳng bảy viên, tiên đan thượng đẳng hai viên. Có tác dụng giúp tu sĩ Đại Ất Tiên tu luyện. Đạt được 301 điểm, hạng năm.”

Đằng Cập Lâu gật đầu, thứ hạng này khiến hắn rất hài lòng. Mấy đứa con trai thì không có ai chịu thua kém, nhưng con gái thì lại cho hắn một niềm vui lớn.

Ngược lại chính là, Đằng Mạn Nhi chỉ hơi hé miệng, tựa như không thể tin được. Sao nàng chỉ được hạng năm? TRong mắt nàng, lần thi đấu này nàng chính là người hạng nhất.

Mặc dù nàng chưa từng nói ý nghĩ này ra, nhưng quả thật trong lòng nàng nghĩ như vậy.

Mà người trên quảng trường đều nhiệt liệt vỗ tay, một nữ tử lấy được hạng năm thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, đây tuyệt đối là một loại vinh dự.

Cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực tập trung hết tất cả các tiên đan sư thiên tài, có lấy được hạng năm sao có thể đơn giản?

“Vạn Phác, đến từ La Vân Tiên Vực, Hư Tinh Tiên Đan Tông. Tạo ra tiên đan tứ phẩm Thanh Ách Đan, thành đan mười viên, tiên đan trung đẳng bảy viên, tiên đan thượng đẳng ba viên. Có tác dụng tăng hiệu quả giúp tinh thần tu sĩ ổn định lúc tu luyện, tăng thêm hiệu quả tu luyện, có tỷ lệ giúp tu sĩ Đại Ất Tiên tăng thêm một tiểu cảnh giới. Đạt được 317 điểm, đứng thứ tư.”

Đằng Mạn Nhi nhìn thấy Thanh Ách Đan của người khác, trong mắt không còn tia bất ngờ lúc trước nữa, Thanh Ách Đan, cho dù là hiệu quả hay giá trị đều hơn xa Thiên Uẩn Đan của nàng. Huống chi đan dược của người ta còn nhiều hơn nàng một viên tiên đan thượng đẳng, không có hạ đẳng.

Vạn Phác nhìn thấy mình được 317 điểm, trong lòng cũng chẳng có chút gợn sóng nào. Hắn có thể luyện chế ra Thanh Ách Đan, bởi vì hắn biết đan phương này. Mộc Tử Phong nói người biết đan phương này rất ít, nhưng không phải là không có ai biết. Người biết đan phương này, cũng chỉ có thể luyện chế ra ba viên Thanh Ách Đan thượng đẳng, đã đạt được hạng thứ tư rồi mà còn muốn gì nữa? Hắn còn biết Phó Nguyên An nhất định có điểm số cao hơn hẳn, bởi vì lúc trước hắn là Phó Nguyên An đã cũng nhau đạt được đan phương này trong một di tích viễn cổ.

Ngược lại là Mễ Ưu Lan của Ngọc THiềm Tiên Đình lại mừng rỡ vô cùng, hắn thật sự không ngờ trong tiên đình mình còn có người giành được năm vị trí đầu.

“Phó Nguyên An, đến từ La Vân Tiên Vực Đan minh. Tạo ra tiên đan tứ phẩm Thanh Ách Đan, thành đan mười hai viên, tiên đan thượng đẳng tám viên, tiên đan cao cấp bốn viên. Có tác dụng tăng hiệu quả giúp tinh thần tu sĩ ổn định lúc tu luyện, tăng thêm hiệu quả tu luyện, có tỷ lệ giúp tu sĩ Đại Ất Tiên tăng thêm một tiểu cảnh giới. Đạt được 365 điểm, đứng thứ ba.”

Phó Nguyên An khẽ nhíu mày, hắn cũng biết đan phương này, không ngờ đã luyện chế đến mức tối đa rồi, còn có bốn viên cao cấp, kết quả lại chỉ đứng thứ ba. mặc dù hắn biết Vạn Phác cũng biết đan phương này, nhưng mà đan đạo của Vạn Phác kém hơn hắn rất nhiều.

Giờ phút này trên cơ bản tất cả mọi người đều biết đáp án là gì, nếu như không sai, đáp án chính là Thanh Ách Đan.

Trước đó Mộc Tử Phong đã nói đan phương này có rất ít người biết, bây giờ đã có hai người luyện chế ra Thanh Ách Đan. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, người đứng thứ nhất và thứ hai nhất định cũng luyện chế ra Thanh Ách Đan.

Trên bình phong lớn đã xuất hiện tên người đứng thứ hai, “Trác Thịnh Doãn, đến từ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Tạo ra tiên đan tứ phẩm Thanh Ách Đan, thành đan mười hai viên, đều là tiên đan cao cấp. Có tác dụng tăng hiệu quả giúp tinh thần tu sĩ ổn định lúc tu luyện, tăng thêm hiệu quả tu luyện, có tỷ lệ giúp tu sĩ Đại Ất Tiên tăng thêm một tiểu cảnh giới. Đạt được 400 điểm, đứng thứ hai”

Chương 578: Vừa mừng vừa sợ. (2)

Thành tích này vừa xuất hiện, cho dù là trên đài hay dưới đài, hoặc những người đang ở trên quảng trường quan sát thi đấu, đều bị kinh sợ.

400 điểm đã là điểm tối đa, thế nhưng lại không đứng ở vị trí thứ nhất? Rất rõ ràng đáp án của trận thi đấu này là Thanh Ách Đan, chỉ

cần có thể luyện chế ra Thanh Ách Đan, đồng thời toàn là tiên đan cao cấp, vậy thì nhất định sẽ đạt điểm tối đa.

Tiêu Việt Thủy kích động siết chặt tay, hắn đoán không sai, giờ phút này hắn khẳng định hạng nhất chính là Lam Tiểu Bố.

Quảng Tiệp cũng trừng to hai mắt, nàng tin Lam Tiểu Bố có thể lọt vào top 10, mãi cho đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện tên của Lam Tiểu Bố, chỉ có một khả năng duy nhất đó chính là hạng nhất.

Liễu Minh của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành lại tái mặt đứng lên, hạng nhất đã được định trước, đó chính là Trác Thịnh Doãn. Bây giờ Trác Thịnh Doãn đạt được 400 điểm, mà lại ở vị trí thứ hai.

Nói cách khác mọi chuyện cho đến bây giờ đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn, chuyện này hắn không thể nào giải quyết được. Bây giờ chuyện hắn vẫn phải nghĩ đến là phải làm sao bây giờ?

Mộc Tử Phong cũng không thể tin được, hắn biết hạng nhất đã được định trước, chính vì vậy hắn mới thở dài đối với lần thi đấu đan dược này.

Bây giờ hạng nhất định trước đã thành người thứ hai, cái này hoàn toàn không có khả năng. Việc cho điểm thi đấu do trận pháp đưa ra, cho dù có người luyện chế ra được tiên đan ngũ phẩm, cho dù tiên đan ngũ phẩm có một nửa là cao cấp, chỉ cần giá trị của tiên đan này không cao thì sẽ không thể nào vượt quá 400 điểm.

Nói cách khác, 400 điểm này, là vì Trác Thịnh Doãn luyện chế ra được tiên đan đúng với đáp án, cho nên hạng nhất cũng là Trác Thịnh Doãn.

Trác Thịnh Doãn vẫn đang ngồi ở trong khi dự thi cũng vô cùng sửng sốt, hắn biết đáp án, cộng thêm bản thân là một Đại Tiên Đan sư cấp sáu, hầu như đã bước nửa bước vào tiên đan vương. Những chuyện này không là gì cả, quan trọng nhất là hắn là người được định trước sẽ đứng thứ nhất mà. Bây giờ lại nói cho hắn biết, hắn luyện chế ra được mười hai viên tiên đan cao cấp, nhưng lại chỉ là người đứng thứ hai?

Đừng nói là người khác, ngay cả bản thân hắn cũng muốn biết, hạng nhất lần này rốt cuộc đã luyện chế ra đan dược nghịch thiên nào có phải là trận pháp đã sai rồi hay không.

Cũng giống như Trác Thịnh Doãn, mỗi người đều nhìn chằm chằm bình phong lớn, muốn biết hạng nhất lần này là thần thánh phương nào, luyện chế ra tiên đan gì.

Cũng may lúc này trên bình phong đã xuất hiện tên của người đứng đầu, “Lam Tiểu Bố, đến từ Thăng Tinh Tiên Đình, đại diện cho thập nhất vương tử Đằng Mạc dự thi. Tạo dựng ra tiên đan ngũ phẩm Vô Căn Tuyết Vụ Đan, thành đan mười hai viên, đều là tiên đan cao cấp. Có tác dụng loại bỏ đan độc của người tu luyện, nâng cao tiềm chất của người tu luyện, giá trị cực cao. Đạt được 500 điểm, hạng nhất.”

Đây là lần đầu tiên trận pháp cho điểm đánh giá bốn chữ “Giá trị cực cao” này.

KHông nói đến chuyện Lam Tiểu Bố đứng hạng nhất không hợp quy cách, chỉ riêng tác dụng loại trừ đan độc, nâng cao tiềm chất của người tu luyện thôi, giá trị của Vô Căn Tuyết Vụ Đan đã không thể nào đánh giá được, hầu như đã nghiền ép Thanh Ách Đan. Tu sĩ ở nơi này, cho dù là tiên đế, có ai mà không có đan độc trên người? Có thể loại bỏ đan độc, nói thì rất dễ. Nhưng bây giờ trước mắt lại xuất hiện một loại đan dược, Vô Căn Tuyết Vụ Đan có thể loại bỏ đan độc, chỉ với điểm này thôi, địa vị của đan dược này đã không thể bị lay động.

Đừng nói là đan dược này vượt xa đan dược tứ phẩm Thanh Ách Đan, cho dù có cùng cấp với Thanh Ách Đan, thậm chí còn kém hơn Thanh Ách Đan, chỉ sợ cũng có rất nhiều người ủng hộ đan dược này đứng thứ nhất.

Liễu Minh sắc mặt tái nhợt nghĩ thế nào cũng không thông, vì sao hạng nhất lại có thể tạo ra tiên đan nghịch thiên như vậy. Trong năm ngày, đưa vào trăm gốc tiên linh thảo mà tạo dựng ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan, đây là đan dược tạo phúc cho toàn bộ tiên giới mà. Loại bản lĩnh này, đâu chỉ là nghịch thiên?

Cho dù hắn biết hạng nhất đã được định trước, nhưng cũng biết rõ Lam Tiểu Bố này quả thật là người đứng thứ nhất hợp lệ.

Mộc Tử Phong kích động đến mức hai tay run rẩy, nhưng sau đó trong mắt hắn lại xuất hiện tia lo âu. Sở dĩ hắn sớm nói ra đề mục của cuộc thi đấu đan dược, một trong những mục đích chính là lo lắng có thiên tài đỉnh cấp thực sự xuất hiện. Nếu như có thiên tài như vậy, thế thì sau khi hắn nói đề mục ra, nhất định sẽ từ bỏ tham gia thi đấu đan dược lần này.

Thiên tài đan đạo đỉnh cấp, tâm tư nhất định thông suốt thấu triệt. Sau khi biết được đề thi và ban thưởng, nhất định sẽ đoán được vị trí hạng nhất này đã được định trước, cho nên có tham gia hay không cũng không thể lấy được hạng nhất. Nếu đã không thể lấy được hạng nhất, vậy làm sao có thể khiến tất cả mọi người chú ý đến? Nói cách khác, đừng lội vào vũng nước đục này thì hơn.

Có thể trở thành cường giả đan đạo đỉnh cấp khi chưa đến 100.000 tuổi, sao có thể là người ngu dốt?

Bây giờ Lam Tiểu Bố đạt được hạng nhất, cho dù nhìn từ góc độ nào, Lam Tiểu Bố đều khó có thể thoát khỏi vận mệnh bi kịch.

Còn về những ban thưởng kia, chỉ sợ Lam Tiểu Bố có thể giữ ở trên người được mấy canh giờ mà thôi. Ban thưởng bị lấy lại thì cũng thôi đi, mấu chốt là loại đan sư thiên tài như Lam Tiểu Bố, mới là đối tượng mà người người mơ ước.

Giờ phút này, trong ngoài quảng trường, tất cả mọi người đã kịp phản ứng lại, tiếng hoan hô rung trời lập tức vang lên.

Rõ ràng tất cả mọi người đều biết Vô Căn Tuyết Vụ Đan xuất hiện sẽ có ý nghĩa như thế nào, vật liệu luyện chế ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan có thể dùng cho mấy ngàn người tham gia trận đấu, cho thấy không hề quý giá, loại đan dược này nhiều người có thể mua được.

Chương 579: Tác dụng của đan dược.

Đằng Mạc kích động đến mức cả người đều run rẩy, trên thực tế khi báo đến hạng mười rồi mà vẫn không thấy tên của Lam Tiểu Bố đâu, hắn cũng từ bỏ rồi. Không ngờ đến lần này ông trời đã trêu đùa hắn một vố thật lớn, đan sư dự thi mà hắn mời đến, lại lấy được hạng nhất cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực.

“Ha ha ha…” Cho dù không thể cười ra tiếng, nhưng trong lòng Đằng Mạc đã cười thật to, hắn biết mình đạt được thành tựu lớn rồi.

Vẻ mặt của Đằng Kinh Toại tựa như và ăn phân vậy, vô cùng khó coi, mấy vương tử còn lại của Thăng Tinh Tiên Đình, mặc gù cũng ghen ghét với thành tích của Đằng Mạc, nhưng không biểu hiện rõ như Đằng Kinh Toại.

Những người còn lại lần lượt chúc mừng, có vài người thậm chí bắt đầu muốn giữ mối quan hệ tốt với Đằng Mạc. Một số người thì đang hối hận, tại sao không tìm được Lam Tiểu Bố sớm hơn?

Đằng Mạn Nhi siết chặt tay, thật sự là nàng còn đang ở trong khu vực thi đấu, nếu không nàng nhất định sẽ đến trước mặt Đằng Mạc, bắt Đằng Mạc giao Lam Tiểu Bố ra, nàng muốn dẫn đi.

Nhưng mà chờ sau khi thi đấu kết thúc, nàng vẫn muốn dẫn Lam Tiểu Bố đi. Cho dù là đồ tốt gì, chắc chắn phải thuộc về Đằng Mạn Nhi nàng. Còn vị trí người thừa kế tiên đình vương, nàng hoàn toàn không có ý định nhường lại cho mấy ca ca đệ đệ kia. Ai nói nữ tử thì không thể thừa kế tiên đình vương chứ? Ha ha, Đằng Mạn Nhi nàng sẽ là người đầu tiên.

Về phần Lam Tiểu Bố, cho dù có bổ đầu gia hỏa này ra, nàng cũng muốn biết toàn bộ bí mật của Lam Tiểu Bố.

Đằng Cập Lâu thì cười ha ha, nếu như không phải Đằng Mạn Nhi đạt được hạng năm, lần này mặt mũi của Thăng Tinh Tiên Đình có lẽ đã bị vứt sạch ở cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực lần này rồi. Bây giờ hắn mới biết, bất ngờ từ Đằng Mạn Nhi vẫn không phải là lớn nhất, bất ngờ lớn nhất là từ Đằng Mạc. Lam Tiểu Bố mà Đằng Mạc phái đi đã lặng lẽ lấy được hạng nhất.

Không đúng, thứ này cũng không phải bất ngờ lớn nhất, mà là Vô Căn Tuyết Vụ Đan, loại đan dược này một khi xuất hiện, Thăng Tinh Tiên Đình có không muốn nổi cũng không được.

Sắc mặt Trị Sát vô cùng khó coi, hắn biết Trị gia có lợi hại thế nào, cũng không có tư cách bắt Lam Tiểu Bố đi. Bây giờ hầu như tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Bố, Trị gia mà dám làm gì, đó chính là đang tìm đường chết.

Sau khi thứ hạng xuất hiện xong, tiếp theo chính là đưa ra đan dược mà hai mươi vị trí đầu đã luyện chế được.

Đan dược ở trước mặt Lam Tiểu Bố bị truyền tống đi, xuất hiện trên hư không trên đài cao của đài thi đấu. Bình ngọc của hai mươi người đứng đầu xếp thành một hàng trong hư không, trên mỗi một bình ngọc đều lơ lửng một viên đan dược đại biểu cho bình đan dược đó. Giờ khắc này hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên Vô Căn Tuyết Vụ Đan, mọi người đã sớm muốn xem loại đan dược này như thế nào.

“Đan dược thật là đẹp…” Trong đám người vang lên tiếng kinh hô.

Đan dược này đâu chỉ xinh đẹp kỳ ảo? Nếu như không phải bên ngoài đan dược có năm đường đạo văn màu tím, chỉ sợ đan dược này chính là tiên đan cửu phẩm rồi. Nhìn từ bên ngoài, đan dược này hoàn mỹ đến mức không thể nào bắt bẻ được.

Đáng tiếc là, không thể cầm đan dược này ở trong tay mà quan sát, cũng không thể thử một viên xem hiệu quả của nó như thế nào.

Mộc Tử Phong là người bình phẩm đầu tiên trong cuộc thi đấu này, hắn đứng lên, đi đến trước mặt Vô Căn Tuyết Vụ Đan, vươn tay ra nắm lấy viên đan dược nói, “Ta tin rằng, bây giờ tất cả mọi người đang mong chờ xem hiệu quả của Vô Căn Tuyết Vụ Đan này như thế nào, ta xin đại diện cho tất cả mọi người thử một viên, sau đó sẽ nói lại cho mọi người biết.”

Nói xong, Mộc Tử Phong bỏ đan dược vào trong miệng, đan dược vừa vào miệng đã tan đi, dược dịch nhàn nhạt thẩm thấu khắp toàn thân. Mộc Tử Phong có thể cảm nhận rõ ràng mình không có chút vấn đề nào cả, nhưng sau khi dùng đan dược này xong, lại có thể cảm nhận được một ít độc tố ở trong thần thể mình tan biến đi, sau đó thấm ra bên ngoài cơ thể.

Mộc Tử Phong vận chuyển công pháp một chu thiên, lập tức cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Sau đó hắn cảm nhận dược dịch đang tẩy rửa khắp người đợt thứ hai, đan dược này có công hiệu tựa như một chiếc cầu thang, đi từng bước từng bước một.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc, vậy mà hắn lại có thể cảm nhận được một luồng quy tắc không gian bên trong đan dược này.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Mộc Tử Phong, đang mong đợi Mộc Tử Phong nói ra hiệu quả của đan dược.Cuối cùng Mộc Tử Phong cũng mở mắt ra, mọi người có thể nhìn thấy rõ sự kích động hiện lên trong mắt hắn.

“Đây tuyệt đối là tiên đan ngũ phẩm tốt nhất mà ta từng gặp, cho dù là CHí Hà Đan, cũng không thể nào sánh bằng loại đan dược này. KHông, không phải không không sánh được, mà chênh lệch rất lớn. Cái này không phải là tiên đan ngũ phẩm, mà là tiên đan cửu phẩm mới đúng. Ta chỉ mới dùng một viên, không chỉ cảm nhận được đan độc trong cơ thể bị loại trừ đi…”

Nói đến đây, Mộc Tử Phong lập tức lắc đầu, “Không đúng, không phải là ta cảm nhận được đan độc trong cơ thể bị loại trừ, mà là sau khi đan độc bị loại bỏ, ta mới biết được hóa ra trong cơ thể của mình có đan độc. Giờ phút này, toàn thân ta vô cùng nhẹ nhõm, đầu óc cũng thông suốt hơn. Hiệu quả của đan dược này còn triệt để hơn so với đánh giá mà trận pháp đưa ra, loại cảm giác này ta không thể nào nói rõ ra được, ta tin rằng sau khi mọi người dùng xong một viên thì sẽ hiểu rõ một chữ ta nói cũng không hề sai. Hạng nhất này, không sai.”

Mộc Tử Phong là tiên đan đế đầu tiên của Ma Huyền Tiên Vực, lời giải thích của hắn có quyền uy hơn lời đánh giá mà trận pháp đưa ra.

Giờ phút này, mỗi người đều mong đợi có thể có được một viên hoặc mấy viên Vô Căn Tuyết Vụ Đan. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, ít nhất thì bây giờ không có khả năng đó.

Chương 580: Tác dụng của đan dược. (2)

Ngay cả mấy Tiên Đình Vương cũng đều đang nghĩ, làm thế nào để mang Lam Tiểu Bố đến tiên vực của mình. Cho dù có bất cứ điều kiện hay phải bỏ ra bất cứ thứ gì khác.

Một vài đan lâu và thương hội, giờ phút này đều đang nghĩ làm sao để trở thành người đầu tiên hợp tác với Lam Tiểu Bố, kiếm lời một món lớn.

Cho dù có nhiều người đang suy nghĩ muốn tìm cách lấy được Vô Căn Tuyết Vụ Đan, quá trình thi đấu đan dược vẫn tiếp tục diễn ra.

Sau khi xác định vị trí hạng nhất là hợp quy cách, sau đó chính là trao giải.

Lam Tiểu Bố tham gia lần thi đấu đan dược này, không phải vì hưởng thụ hòa quang được đứng thứ nhất, cũng không phải vì được khen ngợi, hắn là vì những giải thưởng kia mà đến. Hắn cũng biết lần này điều khó khăn nhất với hắn không phải là đoạt hạng thứ nhất, mà khó khăn nhất là sau khi đạt hạng nhất rồi thì phải rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành như thế nào.

Hắn khẳng định lúc mình lên đài nhận thưởng, sẽ có cường giả đỉnh cấp mô phỏng lại hơi thở đạo vận của mình, cho nên giờ phút này hắn bắt đầu thay đổi hơi thở đạo vận của mình.

Đổi thành người khác thì có lẽ rất khó, đối với Lam Tiểu Bố thì có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, còn có công pháp như Trường Sinh Quyết. Sau khi trên bình phong lớn hiện lên thứ hạng cuối cùng, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn thay đổi xong hơi thở đạo vận của mình.

Tuy nói rằng mỗi lần hắn tăng lên một cấp, hơi thở đạo vận cũng sẽ có sự thay đổi về chất, nhưng mà bây giờ hắn chỉ mới bước vào Đại Chí Tiên, muốn trở thành Đại La Kim Tiên vẫn còn một khoảng thời gian rất dài để tích lũy.

Liễu Minh lại có chút khó xử, hắn không biết mình có nên trao giải hay không. Những vật này nếu bị tổn thất một chút xíu nào, hắn cũng không thể dền nổi.

Bốn Tiên Đình Vương của tứ đại tiên vực đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nói một lời, phần thưởng hạng nhất của cuộc thi đấu đan dược lần này cũng không phải chỉ có một người nào đó lấy ra, trong có cũng có một món đồ vật của tứ đại Tiên Đình Vương, đó chính là Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa kia.

Bởi vì đầu Tiên Linh mạch cực phẩm này không thể nào chia ra được, cho nên mới lấy ra làm phần thưởng cho hạng nhất.

Liễu Minh nhìn lướt qua xung quanh, biết chuyện này sẽ không có ai gánh chịu cùng hắn, khi còn đang do dự, hắn đã nghe thấy một truyền âm, “Phần thưởng cứ trao trước đi, Lam Tiểu Bố kia ta cần dẫn đi, người này có tác dụng với ta.”

Liễu Minh thở phào một hơi, đi lên cao giọng nói, “Lần này đề mục thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực không thể nói là không khó, đề mục khó như vậy, chẳng những có người thi được điểm tối đa, mà còn có người cho ra được đáp án vượt xa cả câu trả lời. Vô Căn Tuyết Vụ Đan, loại tiên đan này đối với toàn bộ tu sĩ vũ trụ mà nói đều là tin mừng. KHông nói đến người khác, chính bản thân ta cũng có rất nhiều đan độc trong người, nếu như có một ngày, đan độc có thể bị loại bỏ, đối với ta mà nói đó chính là cơ duyên cực lớn…”

Không đúng, sau khi Liễu Minh nói đến đây mới nhớ đến chuyện Lam Tiểu Bố không thể bị người khác mang đi được. Lại tiên đan như Vô Căn Tuyết Vụ Đan này một khi xuất hiện, tuyệt đối là một dấu hiệu. Loại đan dược này tuyệt đối không thể vì Lam Tiểu Bố xảy ra chuyện mà biến mất được.

“Nhanh trao giải đi!” Đám người trên quảng trường lập tức kêu lớn, khiến Liễu Minh biết chuyện này không thể nào đè xuống được. Hắn cứ phát phần thưởng trước đã, sau đó sẽ bàn bạc lại với bốn Tiên Đình Vương kia sau.

Liễu Minh cười ha ha một tiếng, sau đó lớn giọng nói, “Đúng, bây giờ chúng ta nên phát thưởng cho hạng nhất lần này rồi.”

Nói xong, Liễu Minh vung tay lên, trong không gian đột ngột xuất hiện một hộp thủy tinh hình lập phương. Bên trong hộp thủy tinh là một chiếc nhẫn, một bản dược điển rất dày, còn có một chiếc đan lô và một quả cầu màu xanh.

Giờ phút này, thần niệm của tất cả mọi người đều có thể thẩm thấu vào trong hộp thủy tinh này, mỗi người đều có thể nhìn thấy trong chiếc nhẫn kia có một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm màu lửa đỏ, xung quanh Tiên Linh mạch này còn có rất nhiều tiên linh thảo đỉnh cấp, rõ ràng đây đều là ban thưởng.

Nhưng mà thần niệm của mọi người nhanh chóng rời khỏi Tiên Linh mạch cực phẩm kia, tập trung vào quả cầu màu xanh kia. Những thứ khác thì thôi, nhưng CHân Linh thế giới là thứ mà mọi người đều khát vọng.

Nếu như không phải biết trước đi lên đoạt thì sẽ chết chắc, rất nhiều người sẽ xông lên tranh đoạt.

Có một số tu sĩ còn lý trí thì bắt đầu hoài nghi từ trước đến nay, Ma Huyền Tiên Vực có xuất hiện Chân Linh thế giới sao? Mà bây giờ lại có Chân Linh thế giới xuất hiện trước mặt bọn họ, hơn nữa cái Chân Linh thế giới này thật sự chỉ ban thưởng cho hạng nhất?

Nghe đồn Chân Linh thế giới có tụ tập Ngũ Hành Bản Nguyên, có thể tấn cáp thành thế giới Hỗn Độn. Bởi vì Chân Linh thế giới tự mạng theo quy tắc, cho nên nó tương đương với một vũ trụ. Loại vật này, ai mà không muốn có?

Người được định là hạng nhất lúc trước, Trác Thịnh Doãn vô cùng bình tĩnh, hắn đã thấy Vô Căn Tuyết Vụ Đan mà Lam Tiểu Bố đã luyện chế, loại đan dược này hắn không thể luyện chế được. Giờ phút này, hắn nghi ngờ Lam Tiểu Bố hoàn toàn không phải là Đại Tiên Đan sư, mà là một tiên đan vương chân chính.

Còn về những ban thưởng kia, bất kỳ người nào nhìn thấy đều sẽ đỏ mắt. Nhưng mà hắn không thèm để ý, hắn biết rõ, những phần thưởng này cuối cùng cũng không phải của Lam Tiểu Bố.

Người đỏ mắt thật sự chính là Đằng Mạn Nhi, giờ phút này nàng siết chặt tay thành nắm đấm. Hạng nhất này phải là của nàng mới đúng, những phần thưởng này cũng là của nàng. Nếu như không phải đề mục thi đấu đan dược có mấy tên biết trước đáp án, nàng tuyệt đối chính là người mạnh nhất. Còn Lam Tiểu Bố, tạo dựng ra tiên đan ngũ phẩm Vô Căn Tuyết Vụ Đan thì sao chứ? Đó chỉ là một tên hầu của vương thất Thăng Tinh Tiên Đình nàng, một tên hầu thì có tư cách gì mà lấy được những phần thưởng này?

Chương 581: Chuẩn bị đi.

Nàng cố ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, cho dù muốn lấy những phần thưởng này, cũng phải chờ đến khi thi đấu đan dược hoàn toàn kết thúc mới được.

Lam Tiểu Bố cũng muốn Chân Linh thế giới, nhưng mà hắn suy nghĩ khác với mọi người, trong mắt hắn, thứ quý giá nhất không phải là Chân Linh thế giới mà là quyển dược điển kia.

Còn về Chân Linh thế giới, có mạnh hơn nữa cũng chẳng thể mạnh hơn Vũ Trụ Duy Mô của hắn được.

Bàn tay Liễu Minh đặt lên lồng thủy tinh, bốn Tiên Đình Vương còn lại đều đứng lên, tất cả mọi người đều đi đến một bên hộp lập phương, đồng thời vươn tay ra đặt lên một bên hộp.

Lam Tiểu Bố chú ý, lúc này xuất hiện một người mà hắn chưa từng nhìn thấy qua. Người này trước đó chưa từng xuất hiện, giờ phút này hắn lại xuất hiện bên cạnh hộp lập phương, cũng vươn tay đặt lên hộp thủy tinh.

Hộp thủy tinh bị mở ra, tất cả phần thưởng đều xuất hiện trước mặt mọi người.

Liễu Minh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Xin mời hạng nhất cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, tiên đan sư dự thi Lam Tiểu Bố đi lên nhận phần thưởng.”

Lam Tiểu Bố đứng lên, đi từng bước lên bục nhận thưởng, hắn thay đổi hơi thở đạo vận trên người chính là vì giờ phút này.

Trước đó hầu như tất cả mọi người đều không biết Lam Tiểu Bố, bây giờ tất cả thần niệm và ánh mắt đều tập trung trên người Lam Tiểu Bố.

Đằng Mạn Nhi nhìn chằm chằm bóng lưng Lam Tiểu Bố, bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt, nàng có một bãn lĩnh đặc biệt, chính là linh tính. CHỉ cần cảm nhận được tu sĩ nào có một loại hơi thở kỳ ảo linh hoạt, nàng đều sẽ mời người đó đến chỗ nàng làm quen một chút, sau đó thuận tiện thăm dò tình hình của đối phương.

Người này sao lại quen như vậy?

Đại Tiên Đan sư này thật trẻ tuổi…

Một số người sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố lập tức biết, Lam Tiểu Bố không phải là tuổi rất thấp mà là vô cùng thấp. Theo bọn họ nghĩ, Lam Tiểu Bố có thể tạo dựng ra được tiên đan ngũ phẩm Vô Căn Tuyết Vụ Đan, vậy dĩ nhiên chính là Đại Tiên Đan sư.

“Ha ha, tốt, tốt, quả thật là một đan sư trẻ tuổi ưu tú. Ngươi tạo dựng ra tiên đan ngũ phẩm Vô Căn Tuyết Vụ Đan, theo như lời tiên đan đế Mộc Tử Phong đã nói, lần này ngươi đạt hạng nhất cuộc thi đấu đan dược là hoàn toàn chính xác.” Trong mắt Liễu Minh tràn đầy tán thưởng, cho dù là thật hay giả, hắn đều rất khâm phục trình độ đan đạo của Lam Tiểu Bố.

“Đa tạ tiền bối đã tán thưởng.” Lam Tiểu Bố hành tiên thủ lễ, vô cùng khách sáo cảm tạ.

Liễu Minh lấy phần thưởng bên trong hộp thủy tinh ra đưa cho Lam Tiểu Bố, trong lòng Lam Tiểu Bố mặc dù rất kích động, nhưng vẫn biết đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi. Một bước này nhất định phải làm trước sự chứng kiến của vô số người.

Đừng nhìn thấy trên quảng trường có hơn một triệu người đang quan sát lần thi đấu đan dược này, trên thực tế có rất nhiều tu sĩ không tiến vào Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng đang quan sát trận tranh tài, chỉ là bọn hắn quan sát thông qua bình phong giám sát mà thôi.

Sau khi nhận được tất cả phần thưởng, Lam Tiểu Bố lại cảm ơn một lần nữa.

Mộc Tử Phong cũng vô cùng khen ngợi nói, “Lam đan sư, ngươi còn trẻ tuổi như vậy mà đã đạt được thành tựu lớn như thế, trong tương lai, thành tựu mà ngươi đạt được không thể nào có thể đoán trước được. Chỉ cần cẩn thận tu luyện, tương lai nhất định sẽ trở thành tôn giả một phương. Bây giờ ngươi đạt được hạng nhất, cũng nhận được phần thưởng mà ngay cả Tiên Đình Vương cũng hâm mộ, còn có gì muốn nói với mọi người hay không?”

Lam Tiểu Bố là ai? Sao hắn không nghe ra Mộc Tử Phong đang nói bóng nói gió chứ. Đó chính là những thứ này ngay cả Tiên Đình Vương cũng muốn, ngươi không cần giữ làm của riêng, tốt nhất là hãy mượn cơ hội này trả lại mấy thứ này đi. Ngươi còn trẻ, tiền đồ rộng lớn, sao phải vì một ít thứ ngoài thân mà phải mạo hiểm chứ?

Mặc dù Lam Tiểu Bố biết đó cũng được xem là lời khuyên, nhưng mà lần này hắn đến đây chính là vì những thứ ngoài thân này. Nếu như hắn là một người không màng danh lợi, không để ý đến những vật ngoài thân, vậy thì nói không chừng xương cốt Lam Tiểu Bố hắn đã sớm lạnh rồi, làm sao có thể đi đến ngày hôm nay?

Tu đạo nhất định phải tranh, Lam Tiểu Bố hắn cũng sẽ không vì một câu nói của Mộc Tử Phong mà từ bỏ con đường đại đạo của mình.

Nói đến nói lui, hắn vẫn còn đang giãy dụa trong vùng vũ trụ bị người khác vứt bỏ, không có nhiều đồ tốt, hắn có Vũ Trụ Duy Mô thôi thì thế nào chứ? Cũng không thể chạy khỏi vùng vũ trụ bị vứt bỏ này. Cái gọi là không tranh, vậy thì hắn cũng phải đạt đến độ cao không tranh mới được, bây giờ hắn vẫn còn chưa đạt đến độ cao đó.

Mộc Tử Phong nói đến tôn giả, là do suy nghĩ của hắn. Đối với Lam

Tiểu Bố mà nói, tôn giả không phải là vì thỏa hiệp và nhường nhịn mà có được. Là dựa vào thực lực của mình mới lấy được, không có thực lực, có thỏa hiệp cũng chỉ như ngắm hoa trong màn sương mà thôi.

“Đa tạ Mộc tiền bối, vãn bối quả thật có vài câu muốn nói.” Lam Tiểu Bố hành tiên thủ lễ, sau đó ôm quyền đối mặt với tất cả tu sĩ trên quảng tường.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Mộc Tử Phong vô cùng vui mừng. Chỉ cần Lam Tiểu Bố giao đồ ra, vậy thì Lam Tiểu Bố sẽ không sao cả. Hơn nữa việc Lam Tiểu Bố giao đồ ra nhất định phải được làm ngay lúc này, nếu không thì sẽ chẳng có ý nghĩa nào cả. Bởi vì không ai biết Lam Tiểu Bố đã giao đồ ra hay chưa, Lam Tiểu Bố bị giết cũng sẽ không có ai để ý.

Lam Tiểu Bố ôm quyền với mọi người, sau đó cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, lần này tham gia thi đấu đan dược, ta đã lấy được hạng nhất, đây là một chuyện khiến ta vô cùng mừng rỡ. Nhưng đây không phải là chuyện khiến ta vui mừng nhất, mà chính là chuyện ta phát hiện ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan. Ta biết có rất nhiều đạo hữu giống như ta, đều bị đan độc tra tấn, không thể nào tiến thêm một bước. Ta đã tu luyện vài vạn năm rồi vẫn luôn đứng ở cấp độ này, cũng là do đan độc quá nhiều.

Chương 582: Chuẩn bị đi. (2)

Ta là một đan sư, một khi cảnh giới bị đình trệ, đương nhiên sẽ điên cuồng dùng đan dược. Dùng đan dược rồi quả nhiên sẽ tu luyện thần tốc, nhưng cũng để lại di chứng đáng sợ. Từ khi tu luyện đến nay, đan dược mà ta dùng qua chỉ sợ đếm không hết được, đan độc tích lũy trong người cũng không đánh giá được, ta đã từng nghĩ phải làm sao để loại bỏ đan độc trong người. Đáng tiếc những bảo vật loại bỏ đan độc kia, mỗi một thứ ta đều không thể mua được. Ta là một đan sư mà cũng không mua nổi, tin rằng rất nhiều đạo hữu cũng giống như ta, cũng không thể mua nổi. Ta vẫn luôn khát vọng, có thể có một loại đan dược có thể loại bỏ đan độc…”

Có trời đất chứng giám, từ khi Lam Tiểu Bố tu luyện đến hôm nay, đan dược mà hắn dùng nhiều nhất chính là đan dược chữa thương, đan độc bên trong đan dược chữa thương là thấp nhất. Thậm chí ngay khi tấn cấp, hắn cũng không cần dùng đến đan dược, muốn nói đến đan độc,trên người hắn chỉ sợ cũng không có. Còn tu luyện vài vạn năm, ha ha.

Giọng nói Lam Tiểu Bố trở nên trầm thấp hơn, “Hôm nay ta muốn cám ơn cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, không phải vì nó mang lại vinh dự cho ta, mà là những tiên linh thảo mà cuộc thi đấu này đã lấy ra, đã khiến ta tạo dựng ra tiên đan ngũ phẩm Vô Căn Tuyết Vụ Đan thành công. Loại đan dược này chính là đan dược loại trừ đan độc, mọi người đã nhìn thấy loại đan dược này. Ta tin trong tương lai không lâu, mọi người sẽ có thể lấy được loại đan dược này.

Loại đan dược này xuất hiện, ta tin rằng vô sô tu sĩ bị đan độc hành hạ giống như ta sẽ vui mừng. Ta nói rất nhanh mọi người có thể cầm được loại đan dược này, là do ta sẽ tiếp tục hoàn thiện loại đan dược này, sau đó công bố đan phương ra, để mọi tu sĩ đều có thể nhanh chóng mua được.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, thời khắc này cuộc thi đấu đan dược mới đến lúc cao trào. Ban thưởng của hạng nhất có phong phú như thế nào cũng không liên quan gì đến những tu sĩ tầm thường. Lam Tiểu Bố nói những lời này, mới là thứ đám người quan tâm.

Mỗi tu sĩ đều có thể dùng được Vô Căn Tuyết Vụ Đan, đây mới là quan trọng nhất.

Lúc này, vị trí hạng nhất của Lam Tiểu Bố đều được mọi người tán đồng, đây mới là người có tư cách đạt hạng nhất. Cũng bởi vì những lời này, Lam Tiểu Bố đã thành công làm mờ đi giá trị phần thưởng của hạng nhất, khuếch trương giá trị của Vô Căn Tuyết Vụ Đan lên, đây cũng xem như đã giảm bớt ánh mắt nhìn về phía phần thưởng của hắn.

Sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, Lam Tiểu Bố không định đi xuống mà vẫn đứng đó dõng dạc nói tiếp, “Ta đã từng vì chuyện phải chiết xuất một tiên linh thảo như thế nào mà phải bế quan cả ngàn năm. Có lẽ vì sự cố chấp đối với đan đạo thế này, mới có thể tạo dựng ra được Vô Căn Tuyết Vụ Đan của ngày hôm nay. Cuộc thi đấu đan dược lần này đã giúp ta hiểu được, tiên đan sư mạnh hơn ta có rất nhiều. Trong trăm loại tiên linh thảo lần này, có năm gốc ta không biết.

Tục ngữ nói, ba người đi cùng ta tất có thầy của ta. Sau cuộc thi đấu đan dược này, ta hy vọng có thể luận đan với một vài cường giả Đan Đạo đỉnh cấp, bổ sung những thiếu sót của ta. Còn một điều nữa chính là, bởi vì lần này việc lựa chọn tiên linh thảo bị hạn chế, nên ta hy vọng trong lần luận đan này, có thể cải tiến Vô Căn Tuyết Vụ Đan. Nếu như có các loại tiên linh thảo như Thanh âm Huyền Ti Căn, Phủ Hồng Tiên Quả, Thâm Hải Phi Nguyên San, đều có thể đến chỗ ta ở tìm ta, những thứ khác không dám nói, nhưng mấy viên Vô Căn Tuyết Vụ Đan ta vẫn có thể bỏ ra được. Ta ở Hào Thiên tiên tức lâu, hoan nghênh các vị đồng đạo và bằng hữu đến đó.”

Sau khi nói xong câu đó, lúc này Lam Tiểu Bố mới cúi người hành lễ, đi xuống bục nhận thưởng.

Sau khi Lam Tiểu Bố xuống dưới, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vẫn kéo dài không dứt. Lam Tiểu Bố nói ra ba loại tiên linh thảo cực kỳ hiếm, nhưng không phải là không có, một số người đã nghĩ đến chuyện nên lấy ba loại tiên linh thảo này như thế nào, sau đó kết giao với Lam Tiểu Bố.

Đằng Mạc thầm nghĩ, tên Lam tiên ti này cũng thật là, dù sao thì ta cùng là một đứa con của Tiên Đình Vương, ngươi thiếu những tiên linh thảo nào thì cứ đến tìm ta, ta nhất định có thể giúp ngươi tìm được.

Tuyên bố ban thưởng của cuộc thi vẫn còn đang tiếp tục, sau khi Lam Tiểu Bố trở về chỗ ngồi của mình, đã để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra thông tin về phần thưởng của mình.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã là Đại Chí Tiên tầng hai, cộng thêm trước đây không lâu đã tấn cấp lên tiên trận tôn, cho nên tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình nhanh hơn trước rất nhiều.

Chỉ một canh giờ, trao giải vẫn còn chưa kết thúc, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong tất cả thông tin của những phần thưởng này.

Trên tất cả những phần thưởng này đều có ấn ký thần niệm, nhưng mà những ấn ký thần niệm này rõ ràng không phải là cùng một người làm, mà ít nhất là ba người. Khiến Lam Tiểu Bố sởn tóc gáy chính là, hắn phát hiện ấn ký thần niệm khá quen thuộc trên cái đan lô Hậu Thiên Linh Bảo kia. Nếu như hắn nhớ không nhầm, ấn ký thần niệm này với ấn ký thần niệm trên bảo vật hắn lấy từ Tịch Đình thương hội là một.

Đây tuyệt đối không phải là đồ Tịch Đình thương hội ấy ra để câu cá, bởi vì Tịch Đình thương hội không thể nào đoán được người đã trộm đồ của bọn họ sẽ tham gia thi đấu đan dược, đồng thời còn lấy được hạng nhất.

Còn về chuyện tại sao đồ của Tịch Đình thương hội lại nằm trong số phần thưởng của cuộc thi đấu đan dược, Lam Tiểu Bố chẳng hề quan tâm đến, đồ đã đến tay hắn thì đừng mong có thể lấy về.

Chương 583: Lam Tiểu Bố luận đan.

Sau khi phần thưởng được phát xong, Liễu Minh lại cao giọng nói, “Ba ngày sau, mời tất cả đan sư dự thi lấy được hai mươi vị trí đầu đến phủ thành chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Chúng ta sẽ đưa ra kế hoạch bồi dưỡng tiên đan đế kế tục, sau lần thi đấu này, chính là để các ngươi dốc hết sức tăng Đan Đạo của mình, đồng thời tăng tu vi của mình, không phải tốn thời gian vì những chuyện tầm thường.”

…

Cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực cuối cùng đã kết thúc trong bầu không khí náo nhiệt an vui, Lam Tiểu Bố cầm theo phần thưởng, dưới ánh mắt hâm mộ của vô số người về đến Hào Thiên tiên tức lâu.

Còn ở khá xa bên ngoài Hào Thiên tiên tức lâu, chủ nhân tiên tức lâu đã dẫn theo tiểu nhị ra ngoài nghênh đón Lam Tiểu Bố, đồng thời đưa lệnh bài dành cho khách quý cho Lam Tiểu Bố, bất cứ lúc nào, chỉ cần Lam Tiểu Bố đồng ý, đều có thể vào Hào Thiên tiên tức lâu ở miễn phí.

Lại phải xã giao một lúc, sau đó Lam Tiểu Bố vô cùng cảnh giác mà quay về phòng mình, lúc này trên người hắn đã có thêm ít nhất là 100 ấn ký thần niệm.

Nhưng mà cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ít ra thì không có ai ra tay với hắn trên đoạn đường trở về tiên tức lâu. Nếu như thật sự có người ra tay trên đường, chỉ sợ hắn đã sớm bại lộ rồi.

Chuyện đầu tiên khi quay về tiên tức lâu, Lam Tiểu Bố lập tức treo một thẻ bài bên ngoài phòng, thông báo rằng bởi vì năm ngày luyện đan vừa rồi mà quá mệt mỏi. Những đạo hữu đến tìm hắn luận đan hoặc trao đổi tiên linh thảo xin chờ đợi hai canh giờ.

KHông cần đến hai canh giờ, chỉ một canh giờ thôi, Lam Tiểu Bố đã loại bỏ được hết ấn ký thần niệm trên đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm, đan lô Hậu Thiên Linh Bảo, Chân Linh thế giới và dược điển đi, sau đó bỏ vào trong nhẫn của mình. KHông chỉ như vậy, hơn một trăm ấn ký trên người hắn cũng bị gỡ ra hết, những thứ này lại được đặt trong túi áo.

Tác dụng của một tiên trận tôn cấp tám, giờ phút này được thể hiện vô cùng rõ ràng.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mở cửa phòng ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là Đằng Mạc. Ở phía sau Đằng Mạc, còn có hơn mười người đang xếp hàng chờ gặp mặt với Lam Tiểu Bố.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới ôm quyền với mọi người, biểu đạt áy náy của mình, sau đó mới dẫn theo Đằng Mạc vào phòng. Lập cấm chế ra, không ai biết được bên trong đang nói gì. Chuyện này cũng không có ai cảm thấy khó chịu đến, bởi vì mọi người đều biết Lam Tiểu Bố đại diện cho Đằng Mạc dự thi.

“Tiểu Bố huynh đệ, không ngờ ngươi lại đoạt được hạng nhất.” Đằng Mạc nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vô cùng kích động đến mức nói không trôi chảy lắm.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, :”Ta cũng gặp may mà thôi, à đúng rồi, tiên di hỏa này trả lại cho ngươi, không ngờ lần thi đấu này còn chưa cần dùng tới.”

Sau khi Đằng Mạc nhận lấy di hỏa thì nói, “Vốn dĩ định tặng đóa di hỏa này cho ngươi, nhưng mẹ ta nói cấp bậc của đóa tiên di hỏa này quá thấp, phụ vương ta đã chuẩn bị một đóa tiên diễm thật sự tặng cho ngươi đấy.”

Lam Tiểu Bố giả vờ như mình rất vui mừng nói, “Đa tạ, lần này có thể ta phải tham gia bồi dưỡng tiên đan sư ở Ma Huyền Tiên Vực, rất có thể sẽ hiếm khi đến được Cấm Tiên Ti, mấy bằng hữu của ta, xin Đằng huynh chăm sóc nhiều hơn. Tương lai sau khi ta trở về, nhất định sẽ cảm tạ.”

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đường chạy, có mấy lời hắn nhất định phải nói ra.

Đằng Mạc cười ha ha một tiếng, thoải mái nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ngươi cứ yên tâm, chỉ cần Đằng Mạc ta còn ở Thăng Tinh Tiên Đình, bằng hữu của ngươi cũng chính là bằng hữu của ta. Hơn nữa, ngươi đi học đan đạo, cũng vẫn có thể ở lại Thăng Tinh Tiên Đình, thậm chí ở lại Cấm Tiên Ti cũng được. Bởi vì những tài nguyên tu luyện kia đều dựa vào yêu cầu của ngươi, trực tiếp đưa đến tay ngươi.”

“Thì ra là như vậy à.” Lam Tiểu Bố gật đầu, cũng không nói nhảm nữa.

“Lam Tiểu Bố đan sư đang ở đây, Đằng Mạn Nhi của Thăng Tinh Tiên Đình đến đây làm khách.” Một giọng nói đột ngột xuyên qua cấm chế của Lam Tiểu Bố, truyền đến tai Lam Tiểu Bố.

Đằng Mạc biến sắc, nhưng không lên tiếng.

Lam Tiểu Bố bật cười, chỉ có chuyện người khác mời đến làm khách. Đằng Mạn Nhi kia đến đây, không phải đến thăm hỏi gì cả. Chuyện này thì cũng thôi đi, còn để một cường giả tiên tôn phá cấm chế truyền giọng nói vào đây, chắc nghĩ rằng Lam Tiểu Bố hắn dễ bắt nạt lắm nhỉ?

Thấy Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên, Đằng Mạc vội vàng nói, "Tiểu Bố huynh đệ, Đằng Mạn Nhi này được Tiên Đình Vương yêu mến, tốt nhất là ngươi đừng đắc tội với nàng. Mấy người chúng ta cũng không dám đắc tội với nàng đâu, ngươi nhất định phải cẩn thận đấy."

Nói bóng gió chính là, nếu như ngươi đắc tội với người này, sẽ rất khó lăn lộn ở Thăng Tinh Tiên Đình.

Lam Tiểu Bố gật đầu, mở cấm chế ra.

Đằng Mạn Nhi đang đứng ngoài cửa, bên người Đằng Mạn Nhi còn có mấy nữ tỳ, trong đó có một nữ tử trung niên, quanh người ẩn chứa lực lượng cường hãn, rõ ràng là một cường giả tiên tôn.

"Lam Tiểu Bố, chúc mừng ngươi lấy được hạng nhất cuộc thi đấu đan dược lần này, ta nghe nói ngươi mời một vài đan sư đến đây để luận đan nên đã cố ý đến đâu. Chúng ta đều là Đại Tiên Đan sư, lại đến từ Thăng Tinh Tiên Đình, ngươi lại còn là đan sư dưới trướng của Đằng Mạc, cho nên chúng ta mới là người có chung mục tiêu." Đằng Mạn Nhi vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đã cười nói uyển chuyển.

Muốn nói về xinh đẹp, nữ nhân này quả thật là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp. Lam Tiểu Bố khẳng định nữ nhân này không tu luyện mị công, nhưng một ánh mắt, nụ cười đều khiến người ta tự động cảm nhận được ám chỉ và dục vọng mãnh liệt.

Sau khi Đằng Mạn Nhi nói xong thì cười tủm tỉm nhìn Lam Tiểu Bố, chờ Lam Tiểu Bố mời nàng vào.

Chương 584: Lam Tiểu Bố luận đan.

Bây giờ nàng còn đứng đây nói chuyện, là đã cho Lam Tiểu Bố mặt mũi lắm rồi.. Bằng không thì chỉ là một tên hầu của vương thất tiên đình, hoàn toàn không có tư cách khiến nàng phải chủ động đến đây.

Khi Đằng Mạn Nhi nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nàng chợt nhớ ra lúc trước vì sao nàng lại cảm thấy Lam Tiểu Bố quen thuộc. Là ở Thiên Uẩn tiên thành, lúc trước nàng có mời một người qua đường tham gia hội tiên quả ở phủ thành chủ. Nhưng người qua đường kia lại không đến, chuyện này khiến nàng rất mất mặt. Chỉ là sau này có quá nhiều chuyện, không có phái người điều tra xem người qua đường có hơi thở kỳ ảo kia là ai.

Bây giờ nàng đã hiểu, người qua đường lúc trước kia rất có thể chính là Lam Tiểu Bố trước mắt này cải trang thành, khả năng này có ít nhất bảy phần trở lên.

“Mẹ ngươi không dạy ngươi làm người phải lễ phép à? Cưỡng ép dùng thần niệm xé rách cấm chế của người khác, là hành vi thường ngày của ngươi, hay là do ngươi vốn không được dạy dỗ hả?” Lam Tiểu Bố lạnh giọng nhìn chằm chằm Đằng Mạn Nhi nói.

Sau khi nói xong, hắn lại nhìn về phía tiên tôn kia, “Ngươi có tin hay không, chỉ cần ta phát tin cầu cứu ra ngoài, ngươi sẽ không thể thấy được mặt trời ngày mai hay không?”

Trong lòng tiên tôn kia giật thót, nàng cũng không phải là nữ nhân có dung mạo và EQ tỉ lệ nghịch như Đằng Mạn Nhi. Nàng biết rất rõ địa vị của Lam Tiểu Bố bây giờ cao đến mức nào, đừng nói là nàng, cho dù là một tiên đế đến đây, chỉ sợ Lam Tiểu Bố cũng sẽ không e ngại.

“Phượng Nghi, bắt lấy hắn cho ta.” Lửa giận của Đằng Mạn Nhi lập tức bùng lên, một tên hầu mà cũng dám to gan như vậy sao?

“Cút!” Lam Tiểu Bố sẽ không chiều theo ý nữ nhân này, không do dự quát lớn.

“Ngươi…” Đằng Mạn Nhi còn định nói gì đó, tiên tôn tên Phượng Nghi ở bên cạnh nàng đã vội vàng truyền âm đến, “Quận chúa, chúng ta thật sự không thể động đến hắn được. Hắn nói không sai, nếu như hắn tức giận, chúng ta thật sự sẽ bị bắt đi, hơn nữa cho dù có bị giết, Tiên Đình Vương cũng không thể làm gì.”

Đằng Mạn Nhi tỉnh táo lại, mặc dù trong lòng nàng, Lam Tiểu Bố chỉ là một tên hầu không khác gì kiến hôi. Nhưng mà bây giờ, nàng cũng biết không thể động đến Lam Tiểu Bố

Đằng Mạn Nhi vẫn luôn cao ngạo thành tính, sao có thể chịu được nỗi uất hận này? Nàng trợn trừng mắt với Đằng Mạc một chút, sau đó nói, “Chúng ta đi.”

Ở trong mắt nàng, vị chủ nhân Đằng Mạc kia thật là kém cỏi, tên hầu dưới trướng hắn đã phách lối như vậy rồi kìa. Còn Lam Tiểu Bố, chuyện này nàng sẽ tính sổ với hắn sau.

Nhìn thấy Đằng Mạn Nhi đã đi, Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với Đằng Mạc, “Đằng huynh, hôm nay phải gặp quá nhiều bằng hữu, cũng không thể trò chuyện lâu với ngươi được, lần sau chúng ta quay về Cấm Tiên Ti rồi từ từ trò chuyện.”

“Được, được, ngươi cứ bận việc của ngươi đi.” Đằng Mạc vội vàng cáo từ.

Đằng Mạn Nhi đến gây chuyện, khiến hắn mất hết cả mặt mũi. Nhưng mà hắn biết rõ, hắn không có tư cách quát tháo Đằng Mạn Nhi, ở Thăng Tinh Tiên Đình, địa vị của hắn và Đằng Mạn Nhi chênh lệch nhau rất lớn.

Sau khi tiễn Đằng Mạc đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới nói với những người còn lại đang xếp hàng chờ ngoài cửa, “Bởi vì bằng hữu đến đây luận đan quá nhiều, mà phòng ta thì lại quá nhỏ, chúng ta cứ làm như thế này đi, nơi này có tất cả 32 vị bằng hữu, chúng ta chia thành 3 đợt. Mười một người phía trước tiến vào trong phòng ta, chúng ta có thể vừa giao dịch vừa luận đan. Còn nữa, hôm nay sau khi gặp mọi người rồi, ta cũng cần nghỉ ngơi một chút. Cho nên đừng để người khác đến đây xếp hàng chờ nữa, mọi người có muốn đến luận đan, cũng phải đợi đến ngày mai.”

Khi Lam Tiểu Bố đang nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị của tiên tức lâu đang ở đó không xa.

Bây giờ Lam Tiểu Bố chính là vị khách quan trọng nhất của Hào Thiên tiên tức lâu, ở bên ngoài phòng cũng có một tiểu nhị chuyên hầu hạ.

Tiểu nhị này nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, nhanh chóng khom người nói, “Vâng, xin Bố gia cứ yên tâm, tât nhất định sẽ giữ gìn trật tự ở đây thật tốt.”

Lam Tiểu Bố có chút sửng sốt, thật sự là hắn rất thích xưng mình là Bố gia, nhưng mà cũng không có bao nhiêu người biết mà? Bây giờ hắn vừa nổi danh, cái danh xưng thường nói cũng thành danh hiệu của hắn rồi?

Lam Tiểu Bố thật sự không biết, bây giờ danh hiệu của hắn là Bố gia. Mà từ Bố gia này không có chút ý xấu nào, hoàn toàn là một cái danh xưng đối với Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị hoàn thiện Vô Căn Tuyết Vụ Đan, sau đó lấy Vô Căn Tuyết Vụ Đan ra cho mọi người mà thôi.

Tùy tiện kéo một Tiên Đình Vương tới, địa vị của hắn ta ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng không hề cao hơn Lam Tiểu Bố.

Mười một người đứng ở phía trên đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào trong phòng Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu chia sẻ những tâm đắc của mình về luyện đan. ĐỐi với một vài tu sĩ không phải đến để nghiên cứu thảo luận chuyện luyện đan, Lam Tiểu Bố cũng đưa ra lời hứa hẹn trong tương lai sẽ lấy Vô Căn Tuyết Vụ Đan ra, dùng để giao dịch với ba loại tiên linh thảo hiếm gặp đã nói trước đó.

Bởi vì Lam Tiểu Bố là một tiên đan vương, cộng thêm chuyện hắn giỏi nhất là chuyện dạy học, cho nên nội dung đan đạo của hắn vô cùng sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, rất nhiều đan sư sau khi nghe được những lời này đều đạt được lợi ích không nhỏ. Cho dù là những tu sĩ không phải là đan sư, cũng lén lút ghi lại một vài ý kiến Đan Đạo của Lam Tiểu Bố. Những ý kiến này, cho dù sau này mình không cần đến, lấy ra đi bán cũng có thể bán được một cái giá tốt.

“Lam đan sư, hôm nay được đến đây nói chuyện đúng là đã thu được lợi ích không nhỏ. Ta chưa bao giờ nghĩ đến luyện đan lại đơn giản như lời Lam đan sư nói như vậy, nếu như có thể thường xuyên luận đan cùng Lam đan sư, ta tin rằng mình sẽ nhanh chóng tiến thêm một bước.” Một tên đan sư mặc áo nâu sau khi nghe Lam Tiểu Bố luận đan xong, thật sự không nhịn được mà nói.

Chương 585: Lam Tiểu Bố luận đan. (2)

“Đúng, đúng,…” Những người còn lại đều cảm thán không thôi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đây không tính là gì cả, chỉ là ta có được cơ duyên nhiều hơn một chút mà thôi. Khi ta vừa mới bắt đầu luyện đan, thật ra cũng giống như mọi người thôi. Vạn năm trước, ta có được một cái trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo, Đan Đạo của ta lập tức tăng cao thẳng tắp mỗi ngày…”

Trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo? Đám người liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ hâm mộ và khát vọng.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Hôm nay luận đan đến đây là được rồi, trước khi đi, các vị có thể dùng trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo của ta một chút. Nhưng mà thời gian cảm ngộ rất ngắn, chỉ có một nén nhang, đây cũng là chút giúp đỡ nhỏ của ta.”

“Đa tạ Lam đan sư.” Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đây không tính là gì, đan sư của chúng ta, điều kiêng kị nhất chính là giữ cái quý cho riêng mình, cứ như vậy thì sẽ có rất nhiều thủ pháp đan đạo bị thất truyền, trong tương lai, đan đạo của Ma Huyền Tiên Vực ta cũng sẽ càng ngày càng yếu. Ta hi vọng tất cả mọi người có thể dùng ý chí lớn nhất để cảm nhận Đan Đạo, cho nên chuyện này bắt đầu từ chính ta mà làm đi.

Tương lai có một ngày, ta hy vọng có thể đặt cái trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo này ở Đan minh, dốc ra một phần sức lực cho những người yêu thích đan đạo.”

Sau khi đám người này nghe thấy vậy, đều chấn động trong lòng, đây mới là tính cách khí phách vì đại cục. Bây giờ đừng nói là một tiên đan sư, bất kỳ người nào cũng sẽ không muốn lấy đồ tốt của mình ra để chia sẻ, đừng nói đến loại bảo vật như trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo này.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, một cái trận môn xuất hiện ở trước mặt mọi người, “Đây là cửa vào trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo của ta, mọi người có thời gian một nén nhang, nơi đi ra chính là bên ngoài phòng của ta. Ta sẽ không tiễn mọi người nữa, sau khi tất cả mọi người rời khỏi đây, hãy gọi mười một người tiếp theo tiến vào, tiếp tục luận đan với ta.”

Tất cả mọi người đều kích động bước vào trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo, lập tức bọn họ phát hiện, trong này có đủ các loại quy tắc đan đạo, một vài vấn đề bình thường vẫn không thể thông suốt, nhưng ở đây thì có thể dễ dàng giải đáp được thắc mắc ấy. Thế này thì sao lại gọi là trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo? Đây quả thật là bảo bối nghịch thiên. Có loại vật này, đừng nói là Lam Tiểu Bố, đổi thành bất cứ người nào trong số bọn họ, đều có khả năng tạo dựng ra tiên đan ngũ phẩm đỉnh cấp trong lần thi đấu này.

Đáng tiếc một thời gian một nén nhang qua rất nhanh, khi mọi người lấy lại tinh thần, đã bị truyền tống ra ngoài phòng của Lam Tiểu Bố.

Một số người vẫn còn chưa thỏa mãn, quay đầu nhìn lại gian phòng đã lập cám chế kia, thật sự muốn quay lại một chuyến nữa.

“Thế nào?” Đan sư đang chờ đợi bên ngoài nhìn thấy có người đi ra, vội vàng hỏi thăm.

“Chuyến đi này không tệ, sau khi luận đan với Lam đan sư một lát, ít nhất ta cũng không cần phải luẩn quẩn vạn năm.” Một tiên đan sư cảm thán nói.

“Đúng là như thế, đúng rồi, đợt người thứ hai vào đi, mười một người. CHờ sau khi các ngươi tiến vào rồi, các ngươi sẽ biết được thế nào là chí lớn, khí phách và một lòng vì đại cục, Lam đan sư là đan sư có ý chí khí phách nhất mà ta từng gặp, không có người thứ hai.” Một đan sư khác nói.

Đợt người thứ hai kích động bước vào trong cấm chế, khi bọn hắn ra ngoài, cũng giống như những người vào đợt thứ nhất, vô cùng tán thưởng Lam Tiểu Bố.

Mười người cuối cùng đã không thể chờ nổi mà tiến vào trong phòng Lam Tiểu Bố, cũng giống với hai nhóm người trước, sau khi luận đan, giao dịch xong, chính là tiến vào trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo, lĩnh ngộ đan đạo của mình.

Lúc đợt người thứ ba tiến vào trong mô hình trận bàn Đan Đạo mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố đã lựa chọn một ti sĩ đại ất tiên sơ kỳ. Tên tu sĩ này có tên là Đồ Duẫn Sơn, hắn không phải là tiên đan sư, mà là đến giao dịch với hắn, tiên linh thảo mà hắn mang đến chính là Thâm Hải Phi Nguyên San.

Lam Tiểu Bố hứa hẹn trong tương lai sẽ luyện chế cho hắn một lò Vô Căn Tuyết Vụ Đan, đồng thời trả lại cho hắn một viên Chí Hà Đan. Trên thực tế một viên Chí Hà Đan cũng đã đủ giá trị để bồi thường cây Thâm Hải Phi Nguyên San kia, nhưng mà đối phương vì Vô Căn Tuyết Vụ Đan mà đến. Tương lai chỉ cần có nguyên liệu để luyện chế ra hai lò Vô Căn Tuyết Vụ Đan, Lam Tiểu Bố sẽ luyện chế một lò giúp hắn.

Chọn Đồ Duẫn Sơn, là vì tu vi của Đồ Duẫn Sơn yếu, hắn có thể dễ dàng đập choáng.

Đồ Duẫn Sơn đi vào cùng với những đan sư khác, sau khi đi vào trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo. Đồ Duẫn Sơn cũng không hiểu đan đạo, nhưng cũng muốn biết vào trong trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo thì có thể lĩnh ngộ được cái gì.

Chỉ là Đồ Duẫn Sơn chỉ mới vừa bước vào trong trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo, đã cảm thấy mình tựa như đã trở thành một tiên đan sư cấp ba, sau đó chỉ còn thiếu một chút nữa là trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn.

Hắn mừng rỡ vô cùng, cả người đều đắm chìm trong sự phấn đấu đột phá lên Đại Tiên Đan sư cấp bốn.

Một tiên trận tôn cấp tám bố trí ra huyễn tiên trận, đừng nói Đồ Duẫn Sơn chỉ là một Đại Át Tiên, cho dù Đồ Duẫn Sơn có là một tiên vương, thậm chí là tiên tôn, cũng sẽ bị trúng đạn.

Trong huyễn trận này, Lam Tiểu Bố dễ dàng đánh lén hắn. Giờ phút này, đừng bảo là mỗi người đều đang lĩnh ngộ Đan Đạo của mình, sẽ không để ý đến tình huống xung quanh. Cho dù có người để ý, trong trận pháp của Lam Tiểu Bố, cũng sẽ không bết Lam Tiểu Bố đã đánh ngất một người trong số bọn họ.

Chương 586: Thong dong rời đi.

Một nén nhang sau, cuối cùng mười người này đều bị truyền tống ra ngoài khi đang kích động, tất cả mọi người đều chưa thỏa mãn. Bọn họ cũng biết, lúc này không thể quấy rầy Lam đan sư. Hai nhóm người lúc trước đều thi lễ về phía phòng của Lam Tiểu Bố một cái, bọn họ đương nhiên cũng thi lễ về phía phòng Lam Tiểu Bố một cái, sau đó vừa tụ tập với nhau thảo luận về sự cường đại của trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo, vừa rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu. Đối với bọn họ mà nói, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là nhanh chóng quay về luyện đan, biến những vì mình vừa lĩnh ngộ ra thành của mình, xem thử đan đạo của mình tiến bộ được đến đâu.

Trong ngoài Hào Thiên tiên tức lâu đều có mười mấy đạo thần niệm quét đến quét lui, nhưng thần niệm này chỉ rà quét trên người bọn họ một chút, sau đó lập tức rời đi.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố hóa thành Đồ Duẫn Sơn thì đi theo đám người kia vừa nói vừa cười rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu, sau đó không chút hoang mang đi vòng vo trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành một lúc, rồi mới đi đến cửa thành Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Hắn vừa mới đến cửa thành, mấy đạo thần niệm vô cùng mạnh mẽ đã tập trung trên người hắn. Trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng sợ, cái này kiểm tra còn kĩ càng hơn lúc hắn vừa bước ra khỏi Hào Thiên tiên tức lâu rất nhiều. Nếu như hắn không huyễn hình mà là cải trang, vậy thì giờ phút này đã bị bại lộ rồi.

Thần thông Thai Dịch Hóa Hình của Thiên Cương Biến quả nhiên không thẹn là thần thông đỉnh cấp, mấy đạo thần niệm kia đều không thể phát hiện ra một chút lạ thường nào, Lam Tiểu Bố thong dong rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Sau khi rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành khoảng mấy chục vạn dặm, Lam Tiểu Bố lập tức lôi Đồ Duẫn Sơn vẫn còn đang ở trong huyễn trận trong Vũ Trụ Duy Mô ra, sau đó rời đi.

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi đó một nén nhang, lúc này Đồ Duẫn Sơn mới tỉnh táo lại.

Hắn mờ mịt nhìn vùng hoang dã xung quanh, trong lòng tự nhủ, không phải mình đang ở trong Hào Thiên tiên tức lâu, đang cảm ngộ đan đạo trong phòng của Lam Tiểu Bố đan sư sao?

Không đúng, không đúng, hắn thật sự lĩnh ngộ Đan Đạo, nhưng hắn hoàn toàn không phải là một tiên đan sư, hắn cảm thấy mình sắp trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn. Sau khi rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu rồi, nhanh chóng ra khỏi thành muốn tìm một tiên linh thảo cấp bốn, tăng trình độ đan đạo của mình thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn.

Nghĩ đến đây, Đồ Duẫn Sơn vỗ đầu của mình, hắn hoàn toàn dốt đặc cán mai về đan đạo, đi tìm tiên linh thảo cấp bốn luyện đan cái gì chứ? Ai, thật là.

Nhưng mà cái này cũng nói rõ cái trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo kia mạnh đến mức nào, nếu như hắn thật sự là một tiên đan sư cấp ba, có khi nào cũng nhờ đó mà trở thành Đại Tiên Đan sư cấp bốn không?

Chuyện này không thích hợp, hắn rõ ràng không phải đan sư, vì sao ra khỏi thành rồi mới từ từ tỉnh táo lại?

Đồ Duẫn Sơn giật cả mình, hắn thậm chí không muốn suy nghĩ tiếp nữa, thay đổi một hướng khác, nhanh chóng đi xa. Cho dù là chuyện gì xảy ra, cứ đi trước đã rồi nói, tạm thời vẫn không nên về Ma Huyền Hành Đạo tiên thành nữa. Chuyện này nghĩ sao cũng cảm thấy quỷ dị, khiến hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố đan sư kia cũng không phải là người đơn giản như vậy.

…

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Ô Đào Lâm Mạch, với hắn mà nói, chuyện chạy trốn này vẫn còn chưa kết thúc, chỉ là đã hoàn thành hơn phân nửa rồi thôi. Nếu để cho người khác biết, tự hắn chạy trốn, vậy hắn cũng không cần phải phiền phức như vậy.

Sau khi tiến vào trong Ô Đào Lâm Mạch, Lam Tiểu Bố không dám đi vào sâu hơn, với thực lực của hắn thì có thể bị xử lý trong Ô Đào Lâm Mạch bất cứ lúc nào.

Hắn bắt đầu bố trí truyền tống trận, đây là một truyền tống trận một hướng, truyền tống trận này có thể truyền tống vật phẩm vào trong Ô Đào Lâm Mạch mấy trăm vạn dặm. Hắn là một tiên trận tôn cấp tám, bố trí loại truyền tống trận này hắn vẫn có thể làm được.

Mấy trăm vạn dặm, nếu như là ở một nơi bình thường, một Đại Tiên chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể đến. Nhưng ở Ô Đào Lâm Mạch, mỗi khi xâm nhập vào trong thêm một dặm, nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội. Mấy trăm vạn dặm, đã có yêu thú đỉnh cấp tồn tại.

Cho dù cái truyền tống trận này đã khiến Lam Tiểu Bố hao hết một lượng lớn vật liệu đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý chút nào.

…

Phủ thành chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Liễu Minh và Tiên Đình Vương của Nguyệt Kính Tiên Đình Tang Bất Hạ đã ngồi tiếp chuyện một nam tử áo đen. Trừ Liễu Minh, Tang Bất Hạ và nam tử áo đen này ra, còn có một cường giả tiên đế đội cao quan, hắn ngồi ở một nơi khá khuất, vẫn không nói một lời nào.

Một đạo tin tức truyền đến thông tin châu trên cổ tay, Liễu Minh nhìn thoáng qua thông tin châu rồi nói ra, “Tiền bối, Lam Tiểu Bố kia đã tiếp khách xong rồi, bây giờ đang nghỉ ngơi trong phòng. Hắn đã tiếp tất cả là ba mươi ba người, trừ Đằng Mạc ra, còn có hai mươi tiên đan sư, mười hai tu sĩ giao dịch tiên linh thảo với Lam Tiểu Bố. Hắn còn từ chối Đằng Mạn Nhi và hai thủ hạ của nàng vào phòng, bởi vì Đằng Mạn Nhi không lễ phép, hắn còn trực tiếp quát lớn đuổi nàng đi.”

Tang Bất Hạ ôm quyền nói, “Tiền bối, có cần dẫn hắn đến đây ngay lúc này hay không? Tuy rằng ở ngoài Hào Thiên tiên tức lâu đã bố trí Giám Sát trận, đồng thời còn có bảo vật đỉnh cấp trấn áp, nhưng mà ta nghe Trị gia nói, Lam Tiểu Bố này không hề đơn giản.”

Nam tử áo đen mỉm cười, “Ta biết ngươi lo lắng chuyện gì, trừ khi là Chân Linh thế giới, cho dù tu sĩ khác có muốn dựa vào tiểu thế giới để dẫn Lam Tiểu Bố đi, cũng tuyệt đối không thể. Bọn họ chỉ cần dùng tiểu thế giới dẫn người đi, vừa rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu, Tham Sinh Bàn sẽ phát ra tiếng cảnh báo. Còn Chân Linh thế giới trên người hắn kia, bây giờ còn chưa động vào, với tu vi của Lam Tiểu Bố, muốn luyện hóa Chân Linh thế giới kia, cũng cần một khoảng thời gian, đừng nói đến chuyện hắn chỉ là một Đại Chí Tiên sơ kỳ.

Chương 587: Thong dong rời đi. (2)

Hơn nữa cái Chân Linh thế giới kia một khi bị luyện hóa, ta sẽ biết được ngay lập tức. Bất Hạ nói cũng không sai, đêm dài lắm mộng, dù sao cũng có rất nhiều thứ đang ở trên người hắn, những vật này cho dù là ta cũng không thể gánh vác nổi, bắt người đến đây trước cũng tốt. Bắt người đến đây cũng được, nhưng không được để bất cứ người nào biết.”

Liễu Minh do dự một chút rồi nói, “Tiền bối, Lam Tiểu Bố kia là tiên đan sư của Thăng Tinh Tiên Đình, hơn nữa hắn còn tạo dựng ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan, nếu như đột nhiên mất tích có khi nào…”

Nam tử áo đen lạnh lùng nhìn Liễu Minh một chút, “Chuyện gì?”

Liễu Minh giật mình, không dám nói gì nữa.

…

Được rồi, sau khi Lam Tiểu Bố bố trí xong truyền tống trận, dùng tốc độ nhanh nhất lấy Ký Thần Mộc có khắc gần trăm đạo ấn ký thần niệm từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra, đặt vào trong trận bàn truyền tống trận. Trận bàn truyền tống được kích hoạt, trong nháy mắt vô số ấn ký thần niệm đã bị truyền tống đi.

Một khắc sau khi truyền tống đi, Lam Tiểu Bố cất hết trận kỳ lại, quay người nhanh chóng chạy trốn. Bây giờ hắn mới đi Ô Cốt chiểu trạch, trong thời gian ngắn hắn sẽ không ra ngoài.

Hầu như ngay khi Ký Thần Mộc được lấy ra, Liễu Minh, Tang Bất Hạ và nam tử áo đen đang ngồi nói chuyện ở phủ thành chủ đều đột nhiên đứng lên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Lam Tiểu Bố chạy trốn đến Ô Đào Lâm Mạch, bây giờ ta sẽ lập tức đến Ô Đào Lâm Mạch, các ngươi đi kiểm tra chỗ ở của hắn một chút, còn cả hơn ba mươi người đã luận đan cùng hắn nữa…”

KHi nói đến chữ người, nam tử áo đen kia đã biến mất.

Cùng lúc đó, hơn mười người đều cảm nhận được ấn ký thần niệm của mình đột nhiên xuất hiện ở Ô Đào Lâm Mạch, bọn hắn cũng vội vàng chạy đến Ô Đào Lâm Mạch.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong Ô Cốt chiểu trạch, trận văn hư không mà hắn bố trí ra lập tức có dấu hiệu bị động đến. Trong lòng Lam Tiểu Bố kinh hoảng, theo ngọc giản mà Trình âm Dao đưa cho hắn, hắn đã sớm tìm được lối vào Ô Cốt chiểu trạch, mới đi bố trí truyền tống trận. Cho dù là như vậy, khi hắn đến được lối vào Ô Cốt chiểu trạch, đã có người chạy đến nơi hắn bố trí truyền tống trận một hướng kia.

Có thể khẳng định người này từ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đến, khoảng cách gần một triệu năm trăm dặm, đối phương có thể đến đây nhanh như vậy, thực lực của người này chắc hẳn cao hơn tiên đế nhỉ?

Thật là nguy hiểm, xem ra lần này mình vẫn chưa chuẩn bị chu đáo 100%. Lam Tiểu Bố âm thầm nâng cao cảnh giác, lần sau nhất định không được bất cẩn như vậy nữa.

Nam tử áo đen cảm nhận được bên ngoài không ngừng có người đang tiến về phía mình, trong lòng cười lạnh, xem ra những người này cũng vì đống phần thưởng kia mà đến, lá gan cũng to thật.

Tâm tư của hắn không nằm trên những người này, ánh mắt hắn nhìn về phía sâu trong Ô Đào Lâm Mạch. Giờ phút này hắn cảm nhận được sau khi ấn ký thần niệm của mình bị gỡ ra thì đang ở một nơi nào đó trong Ô Đào Lâm Mạch, vẫn đang trong trạng thái đứng im.

Không đúng, ấn ký này hình như đang tán loạn, hình như có người sau khi gỡ nó ra, sau đó hủy diệt.

Nam tử áo đen không nghĩ tiếp nữa, thân ảnh mờ đi, hóa thành một luồng sáng tiến sâu vào trong Ô Đào Lâm Mạch.

Vừa hay có mấy bóng người cũng đến nơi, bọn họ nhìn thấy bóng người xông vào sâu trong Ô Đào Lâm Mạch, trong lòng phát lạnh, uy thế này rõ ràng còn vượt xa tiên đế.

Hơn nữa trong chỗ sâu của Ô Đào Lâm Mạch, có ai trong Ma Huyền Tiên Vực dám đi vào. Trong truyền thuyết còn có tiên yêu thú cấp mười ở trong đó, tiên yêu thú cấp mười, đó cũng là một sự tồn tại vượt xa cả tiên đế.

Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, sắc mặt của Tiên Đình Vương Đằng Cập Lâu vô cùng khó coi ngồi ở trước, ở phía sau đứng hai người, một là Đằng Mạc, người kia là Đằng Mạn Nhi.

Bầu không khí vô cùng yên lặng, chỉ qua mấy phút ngắn ngủi, Đằng Cập Lâu mới chậm rãi nói ra, “Đại Mạc, ngươi nói là Lam Tiểu Bố kia nhờ ngươi chăm sóc bằng hữu của hắn?”

Đằng Mạc vội vàng gật đầu, "Đúng vậy phụ vương, Lam Tiểu Bố cũng được xem là đối tượng mà Ma Huyền Tiên Vực cần bồi dưỡng. Ta đã nói với hắn không cần phải lo lắng, cho dù còn ở lại Cấm Tiên Ti, tài nguyên tu luyện cũng sẽ được đưa tới. Sau đó thì hắn không nói gì nữa."

Đằng Cập Lâu gật đầu, "Lần này ngươi làm không tệ."

Trong lòng Đằng Mạc vô cùng vui mừng, nhanh chóng thi lễ rồi đứng sang một bên.

Ánh mắt Đằng Cập Lâu nhìn về phía Đằng Mạn Nhi, giọng nói có chút lạnh lẽo, "Có phải ngươi cảm thấy ta và mẹ ngươi đều quá yêu thương ngươi, cho nên trong mắt ngươi không còn coi ai ra gì rồi không?"

Vành mắt Đằng Mạn Nhi đỏ lên, vội vàng nói, "Phụ vương, không phải, ta cho rằng Lam Tiểu Bố kia chỉ là kẻ hầu của Đằng Mạc, cho nên…"

Đằng Cập Lâu lạnh lùng nói, "Không phải là ngươi cho rằng, mà là trong mắt ngươi, chỉ cần là người làm việc giúp Đằng gia, thì đều là kẻ hầu của Đằng gia. CHỉ cần là kẻ hầu của Đằng gia ngươi thì chuyện gì cũng phải làm theo ý ngươi, chuyện sống chết của họ cũng nằm trong tay ngươi."

Đằng Mạn Nhi bĩu môi, trong lòng vô cùng khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, có bao giờ lão cha nghiêm khắc với nàng như vậy chứ? Chẳng lẽ nàng nói sai sao, Lam Tiểu Bố kia cũng chỉ là một Tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti mà thôi. Đại ti chủ của Cấm Tiên Ti cũng được xem như là kẻ hầu của Đằng gia, một Tiểu Tiên Ti thì có là gì đâu chứ.

Thăng Tinh Tiên Đình là của Đằng gia, Tiên Đình Vương của Thăng

Tinh Tiên Đình cũng là người Đằng gia, chỉ một Tiểu Tiên Ti nho nhỏ, sao không phải là kẻ hầu chứ.

Chương 588: Ô Đào Lâm Mạch bạo động.

Thăng Tinh Tiên Đình là của Đằng gia, Tiên Đình Vương của Thăng Tinh Tiên Đình cũng là người Đằng gia, chỉ một Tiểu Tiên Ti nho nhỏ, sao không phải là kẻ hầu chứ.

Đằng Cập Lâu là ai, sao hắn có thể không biết rõ ý nghĩ của Đằng Mạn Nhi, lắc đầu, lúc đang định nói chuyện, Đằng Mạn Nhi bỗng nhiên nói lần nữa, “Phụ vương, lúc trước ta từng thấy một kẻ tán tu bên ngoài Thiên Giang tiên thành, hắn tên là Ngôn Thừa Kiếm. Lúc trước ta còn mời hắn đến phủ thành chủ tham gia yến hội tiên quả, chỉ là hắn chưa từng đến. Sau này ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố, ta nghi ngờ Ngôn Thừa Kiếm kia chính là Lam Tiểu Bố cải trang thành.”

Đằng Mạn Nhi sau khi bị Lam Tiểu Bố từ chối mới nhớ đến chuyện ở Thiên Giang tiên thành, nàng hỏi thăm vị tiên tôn bên cạnh kia mới biết, Ngôn Thừa Kiếm chính là một nhân vật có lai lịch rất lớn.

Tịch Đình thương hội bị trộm, Ngôn Thừa Kiếm là người có độ khả nghi rất cao.

Đằng Mạn Nhi lập tức cảm thấy chuyện này không đơn giản, mặc dù nàng khẳng định, cho dù Ngôn Thừa Kiếm có là Lam Tiểu Bố cải trang thành, cũng không có tư cách đi trộm bảo vật trong Tịch Đình thương hội, nhưng mà nàng cảm thấy chuyện này rất có giá trị. Lão cha có ý kiến với nàng, phải nhanh chóng nói chuyện này ra.

Trong lòng Đằng Cập Lâu giật mình, Ngôn Thừa Kiếm là ai, bây giờ một vài thương hội lớn ở Ma Huyền Tiên Vực đều biết. Tịch Đình thương hội bị mất mấy món bảo vật đỉnh cấp, độ khả nghi của Ngôn Thừa Kiếm nằm trong ba vị trí đầu, thậm chí còn là người đứng thứ nhất.

Nghe thấy tin tức này, Đằng Cập Lâu im lặng suy tư.

Nếu như Ngôn Thừa Kiếm thật sự chính là Lam Tiểu Bố cải trang thành, vậy thì việc Lam Tiểu Bố có thể rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu cũng không có gì kỳ lạ. Một người có thể trộm được bảo vật từ trong Tịch Đình thương hội, sao có thể không rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành được?

“Đằng Mạc, sau khi ngươi đi, có phải còn có một tiên vương ở lại Hào Thiên tiên tức lâu, chờ Lam Tiểu Bố gọi hay không?” Đằng Cập Lâu hỏi tiếp.

Đằng Mạc nhanh chóng trả lời, “Đúng vậy phụ vương, ta có hiểu tính cách của Lam Tiểu Bố một chút, người này ngoài mặt thì có vẻ rất hòa đồng, tựa như chuyện gì cũng có thể thương lượng được, nhưng nếu ngươi xem hắn là đồ ngốc, vậy thì nhất định sẽ không có kết cục tốt gì. Tiểu Tiên Ti Khúc Vô Dạng trước đó, còn cả Trúc gia nữa, đều cho rằng Lam Tiểu Bố dễ bắt nạt, kết quả đều như vậy. Hơn nữa…”

“Hơn nữa gì, ngươi cứ việc nói,” Đằng Cập Lâu lập tức nói.

Đằng Mạc nói, “Bản án Bách Đoan gia chính là do Lam Tiểu Bố phá, ngay cả Đằng Phi Hồng và dược viên Thiên Sắc Đằng kia cũng chính là do Lam Tiểu Bố tìm ra. Lam Tiểu Bố kia nhất định không hề đơn giản, ta chưa bao giờ xem Lam Tiểu Bố là tay chân của mình, mà xem hắn là đồng bọn hợp tác với mình.”

Đằng Cập Lâu tán thưởng gật đầu, “Không sai, ngươi rất có tiến bộ. Trước đó ta không coi trọng ngươi, không ngờ ngươi lại là người có biểu hiện xuất sắc nhất trong số những huynh đệ của ngươi, rất tốt. Ngươi nói chuyện sau đó tiếp đi.”

Trong lòng Đằng Mạc vô cùng vui mừng, “Vâng, phụ vương. Sau khi ta đi, Lam tiên ti chia làm ba đợt để gặp 32 tên Tiên Đan sư và tu sĩ giao dịch tiên linh thảo. Sau đó 32 người này đều rời khỏi Hào Thiên tiên tức lâu, người của ta đều tận mắt nhìn thấy.”

Đằng Cập Lâu khẳng định Lam Tiểu Bố không thể nào trà trộn trong 32 người này, mà là bị một trong số 32 người này bắt đi. Chỉ là bên ngoài Hào Thiên tiên tức lâu có Tham Sinh Bàn, nếu như Lam Tiểu Bố bị bắt đi, vậy đã bị bắt đi như thế nào?

Trong lòng Đằng Mạn Nhi cực kỳ khó hiểu, Đằng Mạc chỉ mời Lam Tiểu Bố đến luyện đan mà thôi, Đan Đạo của nàng cũng không hề kém hơn Lam Tiểu Bố, dựa vào cái gì mà Đằng Mạc lại làm rất tốt?

Đằng Cập Lâu nhìn về phía Đằng Mạn Nhi, “Mạn Nhi, ta biết ngươi đang nghĩ điều gì. Nhưng mà ta phải nói cho người biết, Tiên Đình Vương của Thăng Tinh Tiên Đình ta không phải là nữ tử, đây là điều thứ nhất. Thứ hai là tính cách của ngươi không thích hợp làm Tiên Đình Vương, từ hôm nay trở đi, ngươi hãy từ bỏ ý định này đi, tốt nhất nên chuyên tâm luyện đan. Sau khi trở về Thăng Tinh Tiên Đình rồi, ngươi lập tức dọn ra ngoài, tự tìm động phủ cho mình. Cuối cùng ta nói với ngươi một câu, cho dù Lam Tiểu Bố kia có là kẻ hầu của Đằng Mạc, cũng không phải là người mà ngươi có thể hô tới quát lui.”

“A...” Đằng Mạn Nhi sửng sốt, vừa rồi không phải nàng đã cung cấp tin tức hữu ích hay sao?

Đằng Cập Lâu nghiêm khắc nhìn chằm chằm Đằng Mạn Nhi, “Ngươi kiêu căng đã quen rồi, hoàn toàn không biết suy nghĩ gì cả. Nếu như là người bình thường, còn đợi đến chuyện bị Lam Tiểu Bố từ chối một lần nữa mới nhớ đến chuyện Lam Tiểu Bố và Ngôn Thừa Kiếm có liên quan đến nhau sao? Nhớ kỹ sau này không được phép nói đến chuyện Ngôn Thừa Kiếm và Lam Tiểu Bố có liên quan đến nhau, nếu như ta biết được, sẽ không dễ dãi như vậy đâu, lui ra đi.”

Đứa con gái này của mình có thiên phú Đan Đạo thật sự rất lợi hại, nhưng EQ lại không cao. Loại đan sư như Lam Tiểu Bố, thành tựu trong tương lai không hề kém hơn Tiên Đình Vương, vậy mà Đằng Mạn Nhi này lại xem hắn như kẻ hầu mà sai bảo. Đây là thứ nhất, thứ hai là nếu như sớm biết Lam Tiểu Bố có liên quan đến Ngôn Thừa Kiếm, hắn đã sớm không chế Lam Tiểu Bố trong tay.

Bây giờ, hắn chẳng những không thể truy sát Lam Tiểu Bố, còn phải nghĩ hết tất cả biện pháp tạo mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố đi rồi, cũng phải để cho Lam Tiểu Bố biết, chuyện mà hắn nhờ Đằng Mạc làm, Đằng Mạc đều làm được.

…

Chuyện giống vậy cũng xảy ra ở phủ thành chủ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, sau khi nam tử áo đen kia xông ra ngoài. Liễu Minh vẫn còn đang cảm thấy khó hiểu. Tiên Đế đội cao quan đang ngồi ở góc khuất kia đột nhiên đứng lên, quanh người hắn tràn ra từng luồng sát khí dày đặc.

Tang Bất Hạ khó hiểu nhìn tiên đế này hỏi, “Phù Thân Tiên Đế, có phát hiện gì sao?”

Chương 589: Ô Đào Lâm Mạch bạo động. (2)

Tiên đế đội cao quan này chính là người phụ trách Tịch Đình thương hội ở Ma Huyền Tiên Vực, Phù Thân Tiên Đế. Hắn thở một hơi thật dài, thả chậm giọng nói của mình lại, “Người bắt Lam Tiểu Bố đi, chính là người đã đánh cắp bảo vật của Tịch Đình thương hội ta. Cách hành động của bọn họ đều cùng một dạng…”

Ấn ký thần niệm trên bảo vật của Tịch Đình thương hội mạnh đến mức nào? Người bình thường có thể che đậy ấn ký thần niệm trong thời gian ngắn như vậy sao?

Liễu Minh khẽ giật mình, lập tức hiểu được ý của Phù Thân Tiên Đế, Lam Tiểu Bố cũng nằm trong diện khả nghi, chỉ là người ta không đặc biệt nói ra mà thôi.

Nhưng mà Liễu Minh cũng có chút nghi ngờ, Lam Tiểu Bố chắc hẳn là một Đại Chí Tiên sơ kỳ, một đại Chí Tiên sơ kỳ sao có thể thong dong rời khỏi dưới biết bao nhiêu ấn ký thần niệm của cường giả như vậy? Còn phải chờ đến khi xuất hiện ở Ô Đào Lâm Mạch mới bị phát hiện ra?

Từ sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi quảng trường thi đấu đến khi Lam Tiểu Bố xuất hiện ở Ô Đào Lâm Mạch, còn chưa đến một ngày. Tạm thời không nói đi như thế nào, chỉ nói đến ấn ký thần niệm trên người Lam Tiểu Bố thôi, cũng không thể dễ dàng loại trừ như vậy được.

Hắn không hạ ấn ký thần niệm trên người Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định là Tang Bất Hạ trước mặt này đã hạ, trừ Tang Bất Hạ ra, còn cả ba Tiên Đình Vương kia cùng hạ ấn ký thần niệm. Đây là những gì hắn biết, còn biết bao nhiêu cái hắn không biết thì sao?

Liễu Minh lắc đầu, cho dù kết quả như thế nào, sợ rằng Lam Tiểu Bố cũng không còn mạng nữa. Thật là đáng tiếc, đây là một tiên đan sư thiên tài.

…

Bốn Tiên Đình Vương và một đám cường giả cùng nhau đến Ô Đào Lâm Mạch đã khiến Ô Đào Lâm Mạch bạo động.

Thú triều Ma Huyền Tiên Vực, hơn chín phần đều từ Ô Đào Lâm Mạch mà ra. Nếu bàn về diện tích, diện tích của Ô Đào Lâm Mạch chiếm khoảng một phần ba Ma Huyền Tiên Vực, trong này có vô số tiên yêu thú. Ma Huyền Tiên Vực đã từng xảy ra nhiều lần thú triều, khi có vô cùng vô tận tiên yêu thú từ trong Ô Đào Lâm Mạch chạy ra, những nơi chúng đi qua, không có bất cứ tiên thành hay tông môn nào có thể may mắn sống sót.

Sau này bởi vì Ma Huyền Hành Đạo tiên thành phát triển lên, nếu như Ô Đào Lâm Mạch lại xảy ra thú triều, đứng chịu mũi sào chính là Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Mà cường giả ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành nhiều như mây, cộng thêm có một tiên trận phòng ngự cấp tám đỉnh phong, khiến thú triều không thể nào vượt qua được một bước.

Chỉ cần ngăn cản được đợt thú triều đầu tiên, Ma Huyền Tiên Vực sẽ không ngừng có người đến hỗ trợ chống lại thú triều.

Mấy lần thú triều còn chưa bắt đầu đã bị nghiền ép, sau đó thú triều càng ngày càng ít đi, gần vạn năm nay không hề diễn ra một lần thú triều nào.

Tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực cũng biết, không có thú triều không có nghĩa là yêu thú trong Ô Đào Lâm Mạch e ngại tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực, chỉ là yêu thú không muốn làm chuyện vô dụng mà thôi. Nếu như Ma Huyền Tiên Vực chủ động chọc đến Ô Đào Lâm Mạch, vậy thì phát sinh thú triều một lần nữa hay không cũng là chuyện khó nói.

…

Lam Tiểu Bố là một tiên trận tôn cấp tám, hắn vừa tiến vào trong Ô Cốt chiểu trạch, đã biết nơi mình đang ở chính là một cấm trận tự nhiên.

Không biết tại sao Trình âm Dao có thể biết được cách ra vào và tuyến đường an toàn bên trong cấm trận tự nhiên này, sau khi Lam Tiểu Bố vào trong rồi mới biết, cho dù hắn có là tiên trận tôn cấp tám, không có cách đi mà Trình âm Dao để lại, hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị chìm trong đầm lấy.

Đi lại trong Ô Cốt chiểu trạch, cũng không phải nhìn thấy đó là đất bằng thì đạp lên sẽ không sao.

Có nhiều nơi rõ ràng là đất bằng, ngươi có thể đạp lên, hơn nữa còn tiện đi trong đầm lấy, nhưng một khắc sau sẽ lập tức bị cuốn vào trong đầm lầy không thể thoát ra được. Có nơi rõ ràng là đầm lầy, nhưng người đạp lên thì lại là một nơi dừng chân an toàn.

Mặt khác, tiên linh khí trong này phân bố cũng khá kỳ quái. Có chỗ tiên linh khí nồng đậm đến kinh người, có chỗ tiên linh khí lại thiếu thốn như chốn phàm tục.

Dựa theo cách đi lại mà Trình âm Dao đưa cho, Lam Tiểu Bố đi khoảng chừng ba ngày, hắn thật sự nhìn thấy một đầu Tiên Linh Mạch. Đầu Tiên Linh Mạch này không hề có chút che giấu nào, có gần một nửa nghiêng nghiêng lộ ra bên ngoài. Toàn thân tỏa ra ánh sáng long lanh màu vàng nhạt, tiên linh khí nồng đậm tinh khiết vờn quanh. Thần niệm chạm vào đó sẽ khiến người ta có cảm giác trầm ổn.

Bên cạnh đầu Tiên Linh Mạch này còn mọc một gốc KHổ Bàn Tiên Quả, đây là tiên linh thảo cấp chín, đối với bất kì tu tiên giả nào, giá trị của loại Khổ Bàn Tiên Quả này không thể nào đánh giá được. Bởi vì Khổ Bàn Tiên Quả có thể luyện chế ra Khổ Bản Tiên Đan, bất kỳ tu sĩ nào có căn cơ bất ổn, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, chỉ cần một viên

Khổ Bàn Tiên Đan là có thể giải quyết được vấn đề.

Tu luyện quá nhanh, hoặc là từng dùng đan dược quá nhiều, đều sẽ khiến căn cơ bất ổn.

Tiên linh thảo chủ yếu để luyện chế ra Khổ Bàn Tiên Đan chính là Khổ Bàn Tiên Quả. Khổ Bàn Tiên Quả chỉ sinh trưởng bên cạnh Tiên Linh mạch thuộc tính Thổ cực phẩm, có thể thấy được, có thể lấy được tiên linh quả này khó đến mức nào.

Thử nghĩ một chút xem, một đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Thổ cực phẩm khó gặp đến mức nào, chứ đừng nói đến Khổ Bàn Tiên Quả mọc bên cạnh nó.

Cây Khổ Bàn Tiên Quả trước mắt này đã kết được chín tiên quả, mỗi một quả đều ẩn chứa ánh sáng vàng nhàn nhạt, mang theo quy tắc rõ ràng, nặng nề.

Lam Tiểu Bố không hề động đến đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Thổ cực phẩm này, hắn chọn một vùng đất, lấy Chân Linh thế giới ra. Ở trong tiên tức lâu, hắn không dám luyện hóa Chân Linh thế giới này, bây giờ hắn nhất định phải luyện hóa Chân Linh thế giới.

Chương 590: Luyện hóa.

Đừng nhìn thấy cấp bậc của Vũ Trụ Duy Mô là bảo vật có được từ trước Hỗn Độn, bị giới hạn vì tu vi của hắn, bây giờ hắn còn không thể trồng trọt tiên linh thảo hay mấy loại linh thực trong Vũ Trụ Duy Mô. Cho dù trước kia có để Cổ Đạo vào trong Vũ Trụ Duy Mô, cũng chỉ có thể tu luyện một chút, hoàn toàn không có cảm giác núi xanh mây trắng gì cả.

Chân Linh thế giới thì lại khác, Chân Linh thế giới tương đương với cả một vũ trụ tiên giới, đây là nói về quy tắc thiên địa. Rất nhiều

Chân Linh thế giới có thể trưởng thành, chỉ cần tụ tập đủ các loại quy tắc và bản nguyên. Còn chuyện một Chân Linh thế giới tương lai trưởng thành sẽ lên đến cấp bậc nào, vậy thì phải nhìn vào thành tựu trong tương lai của chủ nhân nó như thế nào. Hắn luyện hóa Chân Linh thế giới, vậy thì có thể cấy ghép cây Khổ Bàn Tiên Quả này vào trong Chân Linh thế giới của mình.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố từ từ thẩm thấu vào trong Chân Linh thế giới, hắn biết mình không thể luyện hóa Chân Linh thế giới ở bên ngoài được. Chân Linh thế giới này có chủ nhân, chỉ cần hắn luyện hóa nó, vậy thì chủ nhân của nó sẽ phát hiện ra, thậm chí còn có thể tìm được Ô Cốt chiểu trạch.

Lam Tiểu Bố không dám mạo hiểm, chỉ có thể vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô luyện hóa Chân Linh thế giới, Lam Tiểu Bố chẳng còn chút kiêng kị nào nữa. Thần niệm mở rộng, gọn dàng dứt khoát xông vào trong Chân Linh thế giới.

Khi thần niệm thẩm thấu vào trong Chân Linh thế giới, Lam Tiểu Bố đã biết Chân Linh thế giới này không phải là thứ sở hữu của người bình thường. Nếu như trận pháp của hắn yếu hơn một chút, thậm chí hắn chẳng thể nào chạm được đến da lông của Chân Linh thế giới. Nguyên nhân chủ yếu không phải do Chân Linh thế giới, mà là do có người sử dụng cấm chế đỉnh cấp khóa chặt Chân Linh thế giới. Muốn luyện hóa được Chân Linh thế giới, nhất định phải gỡ bỏ cấm chế trước.

Luyện hóa Chân Linh thế giới không cần phải có quy tắc thiên địa, chỉ cần quy tắc đạo vận của bản thân là được. Lam Tiểu Bố lấy trận bàn Thời Gian ra, hắn chuẩn bị ở trong trận bàn Thời Gian mài đi lớp vỏ cứng bên ngoài Chân Linh thế giới. Hắn cũng không tin, mình là một tiên trận tôn cấp tám mà không thể loại trừ được một cái cấm chế thần niệm của người khác để lại.

Thần niệm chém liên tục vào cấm chế thần niệm trên Chân Linh thế giới, đồng thời Lam Tiểu Bố bắt đầu vận chuyển Đoán Thần Thuật. Vừa dùng thần niệm luyện hóa Chân Linh thế giới, vừa tu luyện Đoán Thần Thuật.

Một tháng qua đi, Lam Tiểu Bố biết Chân Linh thế giới này mà dựa theo cách phá giải bình thường thì hắn chắc chắn không thể nào luyện hóa được. Đừng nói hắn là tiên trận tôn cấp tám, cho dù có là tiên trận đế cấp chín, sợ rằng cũng không thể nào luyện hóa được Chân Linh thế giới này. Thật sự là do cấm chế bên ngoài Chân Linh thế giới này quá mạnh.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố hắn khác với người khác, hắn có Vũ Trụ Duy Mô. Trong quá trình luyện hóa cấm chế, một khi có nơi nào mà thần niệm không thể thâm nhập vào được, Lam Tiểu Bố sẽ để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, sau đó căn cứ vào mô hình kết cấu này tìm cách luyện hóa.

Cấm chế bên ngoài Chân Linh thế giới này khác với cấm chế trận pháp bình thường, mỗi lần xảy ra vấn đề, Vũ Trụ Duy Mô phải cần một tháng mới có thể tạo dựng ra được mô hình. Nhưng mà sau đó, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình cũng càng lúc càng nhanh.

Bên trong trận bàn Thời Gian mười lăm năm, được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng mài được tầng đầu tiên của cấm chế. Vạn sự khởi đầu nan, một khi phá vỡ đươc cục diện bế tắc, mọi thứ phía sau sẽ đơn giản hơn nhiều.

Khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị tăng nhanh tốc độ, một giọng nói đột ngột vang lên, “Ngươi dám luyện hóa Chân Linh thế giới của ta, ta nhất định sẽ nghiền nát xương người thành tro, lấy hồn đốt đèn, vĩnh viễn không thể nào luân hồi.”

Giọng nói mang theo khí thế sát phạt, hung ác, tựa như muốn xé rách Lam Tiểu Bố thành bã vụn ngay lập tức.

Lam Tiểu Bố giật mình, hắn không ngờ trong Chân Linh thế giới còn có ấn ký thần hồn. Ấn Ký thần hồn khác với ấn ký thần niệm, đây là một loại dấu ấn linh hồn.

“Ngu xuẩn.” Lam Tiểu Bố nói ra hai chữ, sau đó tiếp tục luyện hóa, chẳng những tiếp tục luyện hóa mà còn tăng thêm vài phần sức lực.

“Nhanh dừng luyện hóa lại đi…” Lần này giọng nói tức giận kia còn mang theo chút hoảng sợ, Lam Tiểu Bố cười ha ha, trực tiếp lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra.

“Đã nói ngươi ngu xuẩn rồi, còn nói ông nội ngươi dừng tay, trí lực của ngươi thấp đến thế à.” Trong miệng Lam Tiểu Bố mắng mỏ, nhưng động tác trong tay lại vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì tầng cấm chế đầu tiên đã bị hắn luyện hóa, cho nên những tầng sau đó, hắn chỉ thỉnh thoảng mới dựa vào Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Lam Tiểu Bố luyện hóa từ tầng cấm chế thứ nhất đến thứ mười. Lam Tiểu Bố càng luyện càng thuận tay, sau khi luyện hóa đến tầng cấm chế thứ mười rồi, hắn không cần Vũ Trụ Duy Mô trợ giúp nữa. Sau đó một đường thế như chẻ tre, thậm chí hắn có thể cảm nhận được tia thần hồn kia sợ hãi.

Dám uy hiếp Lam Tiểu Bố hắn, Lam Tiểu Bố hắn không sợ nhất chính là uy hiếp.

Tầng cấm chế thứ 48, tầng cấm chế thứ 49.

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định một đường chiến đấu thẳng đến, hắn nghe được một tiếng nứt răng rắc, sau đó cấm chế bên ngoài Chân Linh thế giới đã bị hắn phá vỡ hết. Giờ phút này Chân Linh thế giới mới thật sự trần trụi ở trước mặt hắn.

Lam Tiểu Bố đắc ý nói, “Ta còn tưởng là mạnh lắm chứ, cũng chỉ có 49 tầng mà thôi. Có thêm một trăm tầng nữa, ông nội ngươi cũng có thể phá hết.”

Ấn ký thần hồn kia đã sớm trốn đi, không dám đáp lại Lam Tiểu Bố.

Trước đó chỉ luyện hóa ấn ký thần hồn của người khác, bây giờ mới chính thức bắt đầu luyện hóa Chân Linh thế giới.

Trừ đi cấm chế kia, lần này Lam Tiểu Bố chỉ cần một tháng là đã có thể luyện hóa hoàn toàn Chân Linh thế giới.

Chương 591: Luyện hóa. (2)

Sau đó, hắn lập tức bắt được một đạo tàn hồn tại một nơi hẻo lánh trong Chân Linh thế giới, “Ngươi cũng biết trốn quá nhỉ, Thái Sơ Hằng Hỏa của ta cũng không đuổi kịp ngươi, lợi hại.”

“Ngươi nhất định phải chết.” Tàn hồn này hình như đã biết Lam Tiểu Bố hoàn toàn không sợ hắn uy hiếp, dứt khoát không thèm cầu xin tha thứ nữa, vẫn uy hiếp một câu.

Hỏa diễm trong tay Lam Tiểu Bố bùng lên, trực tiếp thiêu trụi tàn hồn này.

Bây giờ hắn không biết sưu hồn, cũng lười quan tâm tàn hồn này là ai.

Thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, xuất hiện trong Chân Linh thế giới của mình, thần niệm mở rộng ra gần 10 vạn dặm.

Đẳng cấp của Chân Linh thế giới này không tính là quá cao, chỉ có thể nói là trung đẳng mà thôi. Bên trong trồng rất nhiều tiên linh thảo, Lam Tiểu Bố phát hiện những tiên linh thảo này phần lớn là tiên linh thảo cấp bảy trở xuống.

Còn một cái động phủ vô cùng xa hoa xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, bên trong đó có người sao?

Trong thế giới của mình có người khác đương nhiên là không được, Lam Tiểu Bố bước đến. Bên ngoài động phủ có cấm chế có đẳng cấp cực cao, nhưng mà Chân Linh thế giới đã là của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không cần đi phá cấm chế, thần niệm cuốn lên một cái, cấm chế đã hoàn toàn sụp đổ.

Trong động phủ của một cái giường, trên giường là một nữ tử đang nằm.

Hai mắt nữ tử nhắm nghiền, trên người không có chút sinh cơ nào. Lam Tiểu Bố tìm được một cấm chế tỏa hồn trên người nàng, nữ tử này chắc hẳn bị người đánh tan hồn phách, sau đó bị nhốt ở đây, không để cho hồn phách và cơ thể nàng được dung hợp, cũng không cho phép nàng được luân hồi.

Cho dù nữ tử đang nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy nữ nhân này rất xinh đẹp. Lam Tiểu Bố xua tay, cấm chế tỏa hồn trên người lập tức biến mất. Thân thể nàng lập tức mềm nhũn, nhưng vẫn chẳng có chút sinh cơ nào.

Lam Tiểu Bố đi đến bên cạnh nữ tử, thấy bên cạnh gối đầu của nàng có nửa hạt châu.

Thần niệm tập trung lên hạt châu này, Lam Tiểu Bố lập tức biết đây là thứ gì, món pháp bảo này tên là Trạc Mục Châu. Thứ này hắn đã từng nghe nói qua, là pháp bảo của Thải Vân tiên tử.

Thải Vân tiên tử là ai, Lam Tiểu Bố lại biết rất rõ, đây là một nữ tử cực kỳ nghĩa khí, vì giúp Triệu Công Minh báo thù, cuối cùng đã bị Nguyên Thủy Thánh Nhân hủy đi Trạc Mục Châu. Cuối cùng Thải Vân tiên tử chết trong tay Na Tra, bị Na Tra đâm xuyên qua giáp trọng thương ngã xuống đất. Nhưng Na Tra này vẫn không chịu buông tay, một lần nữa dùng thương đâm chết Thải Vân tiên tử.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy vị trí trái tim của Thải Vân tiên tử có một vết máu, biết nơi đó chính là vết thương trí mạng. Nghĩ đến trên người mình còn có Bát Quái Long Tu mạt, Lam Tiểu Bố không khỏi cảm thán, sư đồ hai người này, ra tay thật là trâu.

Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng không có võ đức gì cả, tiểu bối chiến đấu mà hắn và Lão Quân đều nhúng tay vào. Những chuyện này hắn cũng không quản được, hắn có ấn tượng tốt với Thải Vân tiên tử. Lam Tiểu Bố lấy một viên Cửu Chuyện Độ Thần Đan thất phẩm ra bỏ vào trong miệng Thải Vân tiên tử.

Tương lai nếu như có thể tìm được một tia hồn phách đã bị mất đi của Thải Vân tiên tử, hắn có thể cứu nàng ta sống lại.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Thải Vân tiên tử không được phong thần, cho nên hồn phách của nàng rất có thể không bị phong ấn trên bảng phong thần.

Lam Tiểu Bố lại bố trí thêm một cái Sinh Cơ tiên trận tại vị trí Thải Vân tiên tử đang nằm, sau đó mới rời khỏi Chân Linh thế giới. Bây giờ hắn có thể lấy đầu Tiên Linh mạch thuộc tính Thổ cực phẩm kia được rồi.

Một đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm nửa lộ ra ngoài, đối với một tiên trận tôn cấp tám như Lam Tiểu Bố mà nói, thật sự dễ như trở bàn tay.

Tiên Linh mạch thuộc tính Thổ cực phẩm bị Lam Tiểu Bố bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, cái cây Khổ Bàn Tiên Quả kia thì được Lam Tiểu Bố cấy ghép vào trong Chân Linh thế giới của mình.

Kể từ khi Lam Tiểu Bố mất tích ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đã rõng rã hai năm trời.

Ma Huyền Hành Đạo tiên thành lúc trước phồn hoa không gì sánh được, giờ phút này cho dù là trong hay ngoài thành đều là cảnh hoang tàn, khắp nơi đều là mảnh vỡ pháp bảo và hài cốt.

Liễu Minh đứng trên Ma Huyền Hành Đạo tiên thành nhìn về Ô Đào Lâm Mạch ở phía xa, thở dài. Có phải tu vi mạnh một chút thì nhất định phải duy ngã độc tôn? Nếu như không phải chuyện thi đấu đan dược hai năm trước, Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng sẽ không thành dáng vẻ như bây giờ.

Thần niệm quét khắp nơi, không ngừng có tu sĩ đi vào trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, quân tu sĩ của tứ đại tiên đình cũng đã ở bên ngoài Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, cùng hỗ trợ với những người đang canh giữ ở khắp ngóc ngách Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Quảng trường lớn nhất Ma Huyền Hành Đạo tiên thành lúc trước, bây giờ đang dựng một trận pháp màn hình to lớn.

Từ một năm trước khi yêu thú Ô Đào Lâm Mạch tràn ra, trận pháp màn hình to lớn này trở thành đại biểu vinh dự nhất đối với tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực.

Bấy kỳ một tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực nào, chỉ cần chém giết được yêu thú trong thú triều, thì sẽ đạt được điểm cống hiến Ma Huyền. Giết được một tiên yêu thú cấp một, điểm cống hiến là một, tiên yêu thú cấp hai thì sẽ được mười điểm. Tiên yêu thú cấp ba thì được một trăm điểm, mà tiên yêu thú cấp bốn thì được một ngàn điểm cống hiến.

Có được số điểm cống hiến này, đi vào trong thương lâu Ma Huyền Cống Hiến sẽ được đổi bất cứ thứ gì ngươi cần, cho dù là Hành Vương Tiên Đan hay Tôn Ý Đan, ngươi đều có thể đổi được, điều kiện tiên quyết là ngươi có đủ điểm cống hiến.

Cho nên sau khi thú triều ở Ô Đào Lâm Mạch bộc phát, đối với đông đảo tu sĩ mà nói, cũng không phải là chuyện xấu gì. Những tán tu không nơi nương tựa kia, chỉ cần ngươi ra sức chém giết, thì sẽ có một ngày nổi danh.

Chương 592: Thú triều.

Thú triều quả thật đã đẩy một nhóm tu sĩ anh dũng lên tầng cao, bước vào Tiên Vương, thậm chí là Tiên Tôn. Nhưng mà cũng có rất nhiều người an nghỉ dưới làn sóng thú triều ở trong Ô Đào Lâm Mạch.

Nơi xa truyền đến từng tiếng ầm vang, Liễu Minh biết, đó là một đợt thú triều nữa sắp đến.

Một hai năm qua, những yêu thú này giết không hết, đợt này rồi đến đợt khác, chưa bao giờ chấm dứt.

…

Răng rắc! NHìn viên tiên tinh cực phẩm đã vỡ vụn trong tay, giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán tiên tinh cực phẩm mình có được quá ít. Một năm rưỡi qua, dưới sự trợ giúp của hai viên tiên tinh cực phẩm, một đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm và vô số tiên tinh, hắn đã lên đến Đại Chí Tiên viên mãn.

Bố trí một tụ linh tiên trận, Lam Tiểu Bố bắt đầu đột phá lên Đại La Kim Tiên. Chỉ cần bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi, hắn có thể rời khỏi Ô Cốt chiểu trạch.

Đứng nói đến thực lực của mình đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn tin rằng đã qua hai năm, gia hỏa đuổi giết hắn cũng đã sớm đi mất.

Nghe nói trong Ô Đào Lâm Mạch còn có tiên yêu thú cấp mười, nói không chừng tên kia còn gặp phải tiên yêu thú, không thể nào đi tìm hắn tính sổ nữa rồi.

Lại cầm thêm một viên tiên tinh cực phẩm khác, Trường Sinh Quyết vận chuyển một chu thiên, Lam Tiểu Bố bắt đầu đột phá lên cảnh giới Đại La Kim Tiên. Cho dù trên người Lam Tiểu Bố cũng có La Thiên Tiên Đan, nhưng hắn vẫn có ý định dùng tiên tinh cực phẩm đột phá lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Oanh! Đợt tiên nguyên đầu tiên vận chuyển theo chu thiên đánh vào vách chắn Đại La Kim Tiên, chỉ một lần này thôi, Lam Tiểu Bố đã chạm đến vách chắn Đại La Kim Tiên.

Chu thiên thứ hai còn chưa bắt đầu, lôi kiếp cuồng bạo đã ầm ầm kéo đến đánh xuống. Tia sét này còn thô to hơn cả bắp đùi, chỉ nhìn khí thế này thôi, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được lôi kiếp lần này hình như không giống trước lắm.

Rầm rầm rầm! Ba tia sét của đợt lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, còn chưa đợi Lam Tiểu Bố ngăn cản ba tia sét này, sáu tia sét tiếp theo đã lập tức đánh xuống. Sau sáu tia sét này, tựa như còn có tia sét khác đánh xuống, không hề dừng lại một chút nào, tựa như không để Lam Tiểu Bố có thời gian để thở dốc.

Lôi kiếp này hoàn toàn khác với lôi kiếp Đại Chí Tiên, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy Chiếu Thiên Ấn ra, đánh lên. Loại lôi kiếp này, cho dù hắn đã luyện thể đến Tiên Niết Thể cũng không dám dùng sức mạnh chống đỡ.

Oanh! Tạch tạch tạch!

Tiếng sấm sét liên miên trên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố, vô cùng vô tận sấm sét đánh xuống, đánh ra một khe rãnh tại nơi Lam Tiểu Bố đang đứng.

Sau ba tia và sáu tia sét kia, chính là chín tia sét liên tục rơi xuống. Chiếu Thiên Ấn cũng không thể ngăn cản nhiều sấm sét như vậy. Xương cốt của Lam Tiểu Bố lập tức bị đánh nát.

Hơi thở tử vong bao trùm đến, trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng, hắn biết nếu như hắn không nhanh chóng đột phá lên Đại La Kim Tiên, hôm nay hắn sẽ gặp nguy hiểm trong lôi kiếp này.

Trường Sinh Quyết cuốn sạch tiên linh khí trong tiên tinh cực phẩm, lần này Lam Tiểu Bố không quan tâm đến sự tồn hại trên thân thể, vận chuyển Trường Sinh Quyết đột phá vách chắn Đại La Kim Tiên. Nếu như lần này không thể xông phá được vách chắn Đại La Kim Tiên, Lam Tiểu Bố sẽ dùng La Thiên Tiên Đan.

Răng rắc! Một tiếng nứt vang lên, tiên nguyên cuồng bạo tựa như có chỗ thoát nước. Lam Tiểu Bố thở phào nhẹ nhõm, mười tám tia sấm sét của đợt thứ ba và thứ tư cùng đánh xuống, giờ phút này Lam Tiểu

Bố cất Chiếu Thiên Ấn đi.

Trường Sinh Quyết vận chuyển đến cực hạn, tiên tinh cực phẩm bao lấy tiên linh khí trong tiên tinh và Tiên Linh Mạch, những tiên linh khí này đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi hết, Lam Tiểu Bố vừa mới bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên đã nhanh chóng củng cố vững chắc. Chín tia sét của đợt thứ năm đánh xuống, Lam Tiểu Bố bắt đầu đột phá lên Đại La Kim Tiên tầng hai.

Giờ phút này thức hải của Lam Tiểu Bố điên cuồng mở rộng, kinh mạch và đan diền cũng lớn mạnh hơn, tiên nguyên cũng nhanh chóng tích lũy lại.

Đợt lôi kiếp thứ sáu đánh xuống, tu vi của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn ổn định ở Đại La Kim Tiên tầng hai.

Lôi kiếp Đại La Kim Tiên đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Thực lực Đại La Kim Tiên, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Ít nhất thì khi đối mặt với tiên vương, hắn cũng có sức đánh trả. Còn tiên tôn và tiên đế, chắc sẽ không dễ gặp như vậy đâu nhỉ?

Lam Tiểu Bố sửa sang lại bản thân một chút, quyết định tu luyện thêm một khoảng thời gian nữa rồi mới ra ngoài. Thần thông trên người hắn còn nhiều, nhưng lại không có thời gian tu luyện.

Thất âm Sát lĩnh ngộ từ Vũ Trụ Duy Mô, hắn đã tu luyện dược Cung âm Sát và Thương âm Sát. Hai môn thần thông này cũng tăng cường lên theo tu vi của hắn, cũng càng ngày càng lợi hại hơn.

Trong trận đại chiến gần đây, trừ khi gặp phải cường giả đỉnh cấp, hắn cũng rất ít khi thi triển Thất âm Sát. Không phải là vì Thất âm Sát yếu, mà là đối thủ không xứng tầm.

Lần này ra ngoài hắn sẽ huyễn hóa bản thân, nhưng mà làm như vậy cũng có khả năng sẽ bị phát hiện, hắn phải chuẩn bị thật tốt cho trường hợp bị vây công.

Thất âm Kích vung lên, trong đầu Lam Tiểu Bố hiện lên Giác âm Sát. Từng luồng đạo vận sát phạt nổ tung xung quanh hắn, Thất âm Kích ầm ầm đâm ra, không gian xung quanh chấn động ong ong.

Một hang sâu khoảng vạn trượng xuất hiện kéo dài từ dưới chân đến sâu trong đầm lầy, hơi thở kích vận xuất hiện trong khe rãnh này tựa như đã thành thực chất.

Lam Tiểu Bố nắm chặt trường kích im lặng không nói, đây không phải là Giác âm Sát mà hắn muốn. Cung âm Sát của hắn mang theo âm thanh giáo mác, giống như tiếng trống công kích trên chiến trường, khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết, khí thế dâng trào. Thương âm Sát của hắn có âm thanh thê lương đứt ruột, mang theo luồng đạo vận vô cùng bi thương.

Nhưng Giác âm Sát mà hắn thi triển ra, khiến hắn cảm thấy đây chỉ là một kích ẩn chứa tiên nguyên và thần niệm của mình mà thôi, không có gì đặc biệt cả.

Chương 593: Thú triều. (2)

Giác âm ra, quét đi hết tất cả si mị võng lượng, dưới Thất âm Kích, không còn gì cả.

Đây mới là Giác âm Sát mà hắn cần!

Đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố chậm rãi cuốn lên, tựa như trong không gian đột nhiên có thêm một luồng lực lượng khác, loại lực lượng này có thể khiến mọi thứ trong không gian này hóa thành hư vô, biến mất hoàn toàn.

Thất âm Kích lại cuốn lên một lần nữa, khác với kích mang cuốn đi hết tất cả sát ý trong không gian trước đó, lần này sát ý của Thất âm Kích hóa thành sát thế phủ trời ngập đất đánh ra ngoài.

Sát thế đánh ra càng lúc càng mạnh, cuối cùng biến thành âm mang vô cùng vô tận xé rách tất cả những gì tồn tại trong không gian.

Đạo vận Thất âm Kích đi theo âm mang sát thế này càng ngày càng rõ ràng hơn, cuối cùng ngưng luyện ra một đạo âm.

“Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, ta kích ra lúc vạn thanh sát!”

Oanh! Cái đầm lầy rộng vạn dặm kia lập tức hóa thành đồng bằng sau một kích này, tất cả sinh mệnh đều tiêu tán trong thiên âm sát phạt này.

Lam Tiểu Bố cầm kích đứng thẳng, trong lòng bình tĩnh không gì sánh được. Nếu như là trước đó, hắn mà lĩnh ngộ được một chiêu Giác âm Sát này, hắn cũng không dám tùy tiện ra tay. Một kích này mà đánh ra, đạo vận sát phạt của Giác âm Sát sẽ khiến tất cả bị giết hết. Loại đại sát chiêu này, dùng sẽ gây ra hậu quả lớn. Nhưng mà bây giờ, trường kích của Lam Tiểu Bố chỉ giết người đáng chết.

Thần niệm và tiên truyên đều trở nên mệt mỏi, Lam Tiểu Bố biết rõ, đây chỉ là thử nghiệm mà thôi, hơn nữa vừa rồi hắn mới bước vào Đại La Kim Tiên, thực lực còn mạnh hơn trước rất nhiều. Nếu như không phải thử nghiệm, thật sự có thể giết được cả đám người trong diện tích này, thế thì hắn sẽ còn yếu hơn bây giờ nhiều.

Thở ra một hơi, Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích đi, bây giờ có thể ra ngoài rồi.

Cho dù có bị phát hiện, chỉ cần hắn có Giác âm Sát, cũng có thể đột phá vòng vây mà chạy trốn.

…

Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành một tán tu có gương mặt phổ thông đi ra khỏi Ô Cốt chiểu trạch, cầm đi nhiều bảo vật của hạng nhất như vậy, phải khiêm tốn một chút.

Vừa ra khỏi Ô Cốt chiểu trạch, Lam Tiểu Bố có chút bần thần. Ô Đào Lâm Mạch xảy ra chuyện gì thế này? Trước đó khi hắn đi vào, xung quanh là một dãy núi dài xanh ngắt. Bây giờ khắp nơi đều là khe rãnh, thần niệm tràn ra, xung quanh mấy chục vạn dạm đều là vết tích chiến đấu.

Xương cốt của tu sĩ và mảnh vỡ pháp bảo ở khắp nơi, nhìn thấy mà giật cả mình.

Không đợi Lam Tiểu Bố tìm đúng phương hướng, ở nơi xa đã có âm thanh sát phạt và tiếng thú gào rống truyền đến, Lam Tiểu Bố trốn đi, dùng thần niệm quan sát, sau đó sợ ngây người.

Mấy chục vạn yêu thú đang đánh nhau với vô số tu sĩ, không ngừng có tu sĩ bị giết, cũng không ngừng có yêu thú bị giết. Ánh sáng đạo vận từ thần thông và pháp bảo bay tứ tung trong không gian kèm theo máu tanh, cho dù là tu sĩ hay yêu thú, giờ phút này đều giống như điên rồi.

Một tên tu sĩ Đại Ất Tiên thoát ra khỏi vòng chiến, bị hai yêu thú cấp bốn truy sát chạy về hướng Lam Tiểu Bố đang trốn, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố vung lên, hai con yêu thú đang đuổi theo kia còn chưa kịp hừ một tiếng đã bị trường kích của Lam Tiểu Bố giết chết.

Tu sĩ Đại Ất Tiên kia máu me đầy người, vội vàng thở dốc một chút rồi hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ tiền bối đã cứu giúp.”

Trong lòng hắn thì đang cảm thấy rất khó hiểu, tất cả mọi người ở đây đều toàn thân đẫm máu, tại sao vị tiền bối trước mắt này không dính một giọt máu nào? Không có máu cũng là chuyện bình thường, nhưng mà phải ở hậu phương. Nơi này đã là phía trước tiền tuyến. Trên thực tế, vừa rồi hắn bị yêu thú truy sát đến đây đã chuẩn bị tốt sẽ vẫn lạc rồi.

“Không cần khách sáo, đây là thú triều xảy ra sao?”Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Tu sĩ Đại Ất Tiên này ngây người, lập tức hiểu ra chắc hẳn Lam Tiểu Bố là người mới đến đây, vội vàng nói, “Đúng vậy, thú triều xảy ra sắp hai năm rồi.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng lập tức hiểu ra. Xem ra cái bẫy mà hắn bày ra lúc trước chỉ muốn để hại gia hỏa đuổi theo phần thưởng của hắn kia một chút, nhưng không ngờ lại dẫn đến trận thú triều lớn như vậy.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang nghĩ đến chuyện thú triều này xảy ra như thế nào, một tiếng rống dài bén nhọn của yêu thú vang lên, vô số yêu thú kia tựa như thủy triều, gào thét lên rồi rút đi, biến mất bên trong Ô Đào Lâm Mạch mênh mông. Mà hắn và tu sĩ vừa chiến đấu với yêu thú kia không lập tức rút đi, một đội quân tu sĩ đang chuẩn bị đối phó với đợt yêu thú tiếp theo, người còn lại thì nhanh chóng dọn dẹp xác yêu thú đã chết đi.

Xem ra tu sĩ nhân loại vẫn chiếm một chút ưu thế, nếu không thì sẽ không như vậy.

“Thú triều này xảy ra như thế nào vậy?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Tu sĩ Đại Ất Tiên này nhanh chóng trả lời, “Chuyện thi đấu đan dược

Ma Huyền Tiên Vực hai năm trước, tiền bối đã nghe nói đến chứ?”

“Thi đấu đan dược? Ta chưa từng nghe nói đến, ngươi nói cho ta nghe xem. A, ta vừa mới bế quan ngàn năm mới ra ngoài, cho nên có rất nhiều chuyện không biết rõ.” Lam Tiểu Bố đáp.

Thừa nhận mình biết chuyện thi đấu đan dược nhưng lại không biết chuyện thú triều xảy ra thì không thích hợp lắm, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói không biết cả hai.

Tu sĩ Đại Ất Tiên giải thích, “Hai năm trước ở Ma Huyền Tiên Vực xuất hiện một tiên đan sư thiên tài, hắn lấy được hạng nhất trong cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, thành tích vô cùng tốt. Không chỉ như vậy, hắn còn tạo dựng ra Vô Căn Tuyết Vụ Đan, loại đan dược này có thể loại bỏ đan độc, mang lại tin mừng cho vô số tu sĩ. Chỉ là ban thưởng của lần thi đấu này quá phong phú, thậm chí có rất nhiều người nhòm ngó đến phần thưởng của hạng nhất.

Chương 594: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ.

Sau đó, Lam Tiểu Bố đi đến tiên tức lâu ở, có một cường giả Yêu tộc đã bắt Lam Tiểu Bố ra khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đi vào trong Ô Đào Lâm Mạch. Một cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực đã một mình tiến vào Ô Đào Lâm Mạch, yêu cầu yêu thú ở sâu bên trong Ô Đào Lâm Mạch thả Lam Tiểu Bố ra.”

Lam Tiểu Bố biết đó là sau khi Ký Thần Mộc ẩn chứa ấn ký thần niệm trên người hắn bị hủy, sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng những thứ trên người hắn đã bị yêu thú trong Ô Đào Lâm Mạch lấy đi. Cái Ký Thần Mộc chứa ấn ký thần niệm kia chỉ là để người ta biết hắn tiến vào sâu trong Ô Đào Lâm Mạch, chỉ cần chuyện này bị lộ ra, nó sẽ tự động bị tiêu hủy, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Chỉ là hắn không ngờ người đuổi theo hắn chính là cường giả của

Thanh Phương Tiên Vực, Thanh Phương Tiên Vực không phải đang tìm kiếm thiên tài đan đạo đỉnh cấp của tiên vực, sau đó tiến hành bồi dưỡng hay sao, cuối cùng sẽ đưa vào bí cảnh Hỗn Độn đột phá lên cường giả đan đạo vượt xa cấp chín? Sao lại thành cường giả Thanh Phương Tiên Vực dẫn đầu đuổi theo phần thưởng rồi?

"Trong Ô Đào Lâm Mạch có một con yêu thú cấp mười, đó là một con báo yêu, báo yêu nghe thấy cường giả Bán Thần kia nói xong thì vô cùng giận dữ, sau đó thì xảy ra một trận đại chiến. Cuối cùng lưỡng bại câu thương, cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực trọng thương chạy về, nghe nói đang chữa thương ở Nguyệt Kính Tiên Đình. Sau khi báo yêu trọng thương, yêu thú ở Ô Đào Lâm Mạch lập tức bạo động, sau đó đợt thú triều đầu tiên đã xuất hiện." Tu sĩ Đại Ất Tiên này một hơi nói hết những lời này ra, rõ ràng đây là chuyện mà người người đều biết.

"Vì sao không nghĩ rằng là do Lam Tiểu Bố tự mình chạy vào Ô Đào Lâm Mạch?" Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Đại Ất Tiên kia cười cười xấu hổ, "Nghe nói Lam đan sư chỉ mới là Đại CHí Tiên sơ kỳ, sao hắn có thể tự mình chạy đến Ô Đào Lâm Mạch được chứ? Người khác đoán nếu như không phải là cường giả yêu tộc bắt Lam Tiểu Bố đi, thì cũng chính là cường giả nhân tộc của Ma Huyền Tiên Vực bắt Lam Tiểu Bố rồi trốn vào trong Ô Đào Lâm Mạch."

"ĐƯợc, cảm ơn ngươi." Lam Tiểu Bố nói.

Hắn định đi đến Thăng Tinh Tiên Đình xem tình hình trước, sau đó nhanh chóng tu luyện, tốt nhất là phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Tiên Vương. Chỉ cần bước vào Tiên Vương rồi, hắn phải rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực trở về tiên đình của mình. Quy tắc ở Linh Vi

Tiên Vực bị hạn chế, không thể nào tấn cấp lên Tiên Vương được, hắn ở nơi này tấn cấp lên Tiên Vương rồi, sau khi trở lại Linh Vi Tiên Vực sẽ đến kiểm tra cổng truyền tống hư không kia đầu tiên.

“Tiền bối, nếu như ngươi có rảnh, có thể đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đến Cống Hiến Phân lâu nhận một cái ngọc bài thân phận trống. CHỉ cần treo ngọc bài này lên hông, lần sau khi thú triều đến, ngươi chém giết yêu thú có thể tích lũy điểm cống hiến Ma Huyền. Có điểm cống hiến Ma Huyền, có thể đến Cống Hiến thương lâu trong tiên thành đổi bất cứ vật gì.” Tu sĩ Đại Ất tiên này cảm tạ Lam Tiểu Bố đã cứu mình một mạng, sau khi chủ động nói ra những chuyện này xong thì mới cáo từ rồi đi.

Lam Tiểu Bố vào trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, từ tình hình rách nát trong tiên thành có thể nhìn ra, thú triều đã từng đánh vào trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, chỉ là đã bị đánh lui rồi thôi. Chắc hẳn là trong lần đại chiến trước đó, yêu thú chiếm được ưu thế, sau đó quân tu sĩ của tứ đại tiên đình dần dần tụ lại, lúc này mới áp chế được thú triều, sau đó những lần thú triều sau, cũng không thể tiến thêm được một bước, chỉ đến đưa đầu thú mà thôi.

Không đúng, bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại, yêu thú ngớ ngẩn sao? Rõ ràng đã biết đánh không lại, tới cũng chỉ nộp mạng, còn dâng thêm mấy món quần áo chống lạnh cho nhân loại, tại sao lại phải xông đến? Hơn nữa còn liên tục?

Nếu như hắn làm vậy, chỉ có một khả năng, đó chính là muốn chuyển lực chú ý, sau đó có cơ hội để làm chuyện của mình.

Cũng giống như hắn ban đầu ở trong Hào Thiên tiên tức lâu, luận đan cùng ba đợt đan sư, mục đích cuối cùng cũng chỉ vì chạy trốn mà thôi.

Yêu thú chắc hẳn không có mục đích gì khác, mục đích duy nhất của bọn chúng chính là muốn chiếm cứ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, sau đó tiến về phía tiên vực.

Đánh còn đánh không lại, làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, trước đó mặc dù có khác nhiều yêu thú, nhưng không nhìn thấy tiên yêu thú cao cấp, thậm chí ngay cả tiên yêu thú cấp tám cũng cực ít.

Bởi vì tiên yêu thú cao cấp không có mấy con, cho nên hắn cũng không nhìn thấy mấy tiên tôn và tiên đế ra tay.

Nếu như lần thú triều tiếp theo có một đống tiên yêu thú cấp tám cấp chín đến, vậy thì sẽ như thế nào? Trở tay không kịp? Khả năng này không lớn. Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đã đứng sừng sững nhiều năm, cũng không thể có chuyện trở tay không kịp. Cho dù có nhiều tiên yêu thú cấp tám và cấp chín đến, họ cũng có thể đối phó được.

Nhưng nếu đột nhiên xuất hiện tiên yêu thú cấp mười thì sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến con báo yêu kia, báo yêu chỉ vì đánh nhau với cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực kia mà lưỡng bại câu thương, có thể khẳng định, cho dù cường giả của Thanh Phương Tiên Vực kia có lành lại vết thương, cũng sẽ không đến đây bán mạng vì Ma Huyền Tiên Vực nữa. Hoặc là, cường giả của Thanh Phương Tiên Vực kia bây giờ không có ở Ma Huyền Tiên Vực.

Như thế thì một khi tiên yêu thú cấp mười kia đến, chẳng phải có thể nhẹ nhàng nghiền ép tất cả tiên đế và tiên tôn hay sao? Một khi tiên đế và tiên tôn của Ma Huyền Tiên Vực đều bị xử lý hết, vậy thì Ma Huyền Tiên Vực còn có thể tồn tại được sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Hắn có thể khẳng định, mọi chuyện chính là như vậy. Bây giờ tiên yêu thú không ngừng phát động thú triều, chỉ là để quân tu sĩ ở đây không rút lui đi. Chờ đến lúc báo yêu đi ra, có thể tiêu diệt tận gốc. Diệt hết tất cả quân tu sĩ của tứ đại tiên đình rồi, yêu thú lại tiến đến các đại tiên đình, đến lúc đó chỉ sợ sẽ là địa ngục trần gian.

Chương 595: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ. (2)

Bên trong Ô Đào Lâm Mạch không biết có bao nhiêu là thiên tài địa bảo. Vết thương của báo yêu kia chắc hẳn đã lành lại, chỉ là đang tích sức mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không còn tâm trạng tiến vào Ma Huyền Hành Đạo tiên thành nữa, hắn quay người rời khỏi tiên thành, ở một nơi xa bắt đầu lén lút bố trí một hộ trận phòng ngự và sát trận.

Bây giờ hắn đã là một tiên trận tôn cấp tám đỉnh phong, dùng hơn mười năm để phá giải cấm chế trên Chân Linh thế giới, trận đạo của hắn đã sắp đột phá lên tiên trận đế cấp chín. Chỉ là vì hắn muốn tu luyện, cho nên mới không tiếp tục đột phá trận đạo. Bây giờ xem ra tu vi của hắn vẫn còn quá yếu, vẫn phải dựa vào trận đạo giúp đỡ.

Thú triều của Ma Huyền Tiên Vực, hắn hoàn toàn có thể mặc kệ, mặc dù thú triều này là do hắn gây ra, nhưng dựa những mưu kế mà những yêu thú này nghĩ ra, Lam Tiểu Bố dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, cho dù không có chuyện của hắn, thú triều xũng sẽ xảy ra. Nguyên nhân chính là còn báo yêu cấp mười kia.

Lý do của thú triều cũng có thể dễ dàng nghĩ đến, yêu thú ngày càng nhiều. Ô Đào Lâm Mạch mặc dù lớn, cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu tu luyện của ngày càng nhiều yêu thú, cách duy nhất chính là chiếm cứ địa bàn của nhân loại, sau đó tiếp tục phát triển.

Sự xuất hiện của hắn chỉ là một mồi lửa mà thôi. Chẳng lẽ không có biến cố mùng 7 tháng 7, quỷ Oa sẽ không xâm lấn Hoa Hạ sao?

(Sự kiện mùng 7 tháng 7 hay còn gọi là sự kiện Lư Câu Kiều xảy ra vào ngày 7 tháng 7 năm 1937 được xem là sự kiện mở đầu Chiến tranh Trung-Nhật)

Giờ phút này Lam Tiểu Bố còn có chút hoài nghi cái tên cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực kia, có thể tu luyện đến cấp độ vượt xa tiên đế, chắc hẳn cũng không phải là kẻ ngốc nhỉ? Đã không phải là đồ ngốc, chẳng lẽ không biết hắn không thể dùng khẩu khí hùng hổ dọa người đó nói chuyện với yêu thú hay sao? Thú triều rất có thể chính là do hắn cố ý khởi xướng lên. Dù sao thì hắn cũng không ở Ma Huyền Tiên Vực, phủi mông rời đi là được rồi.

Nhưng tên Bán Thần kia chắc hẳn không ngờ hắn kích động thú triều, nhưng cũng bị báo yêu cấp mười đánh trọng thương.

Cho dù như thế nào, chuyện này cũng do hắn mà ra, hắn không thể phủi mông bỏ đi khỏi Ma Huyền Tiên Vực như vậy được, nơi này còn có bằng hữu của hắn.

Vật liệu trên người Lam Tiểu Bố chất đống như núi cuối cùng bây giờ cũng có tác dụng, mười ngày sau, hắn ở bên ngoài Ma Huyền Tiên Vực tạo dựng ra một tiên trận phòng ngự cấp tám. Hai mươi ngày sau, hắn lại bố trí ra Giảo Sát tiên trận cấp tám. Sau đó lại có một đợt thú triều tiến đến, Lam Tiểu Bố không tham gia vào chuyện giết tiên yêu thú. Hắn tiếp tục bố trí Khốn Sát tiên trận cấp tám, hơn nữa, được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, trận đạo của hắn đã có dấu hiệu sắp đột phá.

Từ một tiên trận tôn cấp tám lên tiên trận đế cấp chín, có vài người cần phải bế quan vài vạn năm thậm chí là mấy chục vạn năm, Lam Tiểu Bố tu luyện Trường Sinh Quyết mặc dù lợi hại, nhưng cũng không cường đại đến mức đó, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là Vũ Trụ Duy Mô.

Từ tiên trận tôn cấp tám đến tiên trận đế cấp chín, gặp bất cứ điều thắc mắc nào, Vũ Trụ Duy Mô cũng sẽ tạo dựng ra mô hình mới cho hắn. Mỗi khi gặp phải khó khăn, Vũ Trụ Duy Mô sẽ tạo dựng ra mô hình giải quyết. Cứ như vậy trận đạo của Lam Tiểu Bố đều sẽ tiến bộ thêm một cấp độ.

…

Bên ngoài Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, trong đại điện tạm thời của Thăng Tinh Tiên Đình, Tiên Đình Vương Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình vô cùng nghiêm túc nhìn Đằng Mạc và một tiên tôn đang đứng bên người mình nói, “Bắt đầu từ ngày mai, Đằng Mạc ngươi dẫn theo một phần quân tu sĩ tiên đình lui về Thăng Tinh Tiên Đình. Giao sẽ đi theo ngươi, bảo vệ ngươi bất cứ lúc nào. Ta đã mời tiên trận tôn cấp tám Ô Cảnh của Ma Huyền Tiên Vực đến, hắn sẽ trợ giúp Thăng Tinh Tiên Đình ta bố trí một tiên trận phòng ngự cấp tám.”

Đằng Mạc khó hiểu hỏi, “Phụ vương, quân tu sĩ của chúng ta ở đây cũng không bị thiệt hại gì. Mỗi lần thú triều đến chúng ta đều có thể phát tài, sức chiến đấu của quân tu sĩ cũng tăng lên. Không chỉ như vậy, bây giờ thú triều càng ngày càng yếu, sắp bị chúng ta áp chế cả rồi. Lúc này chúng ta mà đi, thì những người ở lại sẽ có cớ mà nói.”

Đằng Cập Lâu thở dài nói, “Ngươi không hiểu, cường giả từ Thanh Phương Tiên Vực tới kia đã sớm rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực rồi. Vết thương của hắn đã lành lại, ngươi nghĩ mà xem, con tiên yêu thú ở trong Ô Đào Lâm Mạch kia…”

Đằng Cập Lâu dùng ngón tay chỉ chỉ về phía Ô Đào Lâm Mạch.

Đằng Mạc cuối cùng cũng hiểu rõ, kinh hãi nói, “Phụ vương, ngươi nói là…”

Đằng Cập Lâu nặng nề gật đầu, “Chắc chắn không sai được, ta nghĩ nhiều nhất là một tháng, thậm chí còn không đến một tháng nữa, đợt thú triều mạnh nhất ở Ma Huyền Tiên Vực sẽ đánh vào Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Lúc này người của tam đại tiên đình ở đây chỉ sợ cũng không còn nhiều lắm.”

“Khó trách.” Đằng Mạc giật mình hiểu được, lần này quân tu sĩ ngăn chặn thú triều mất đi gần một nửa. Hóa ra là do mọi người đều đã biết vết thương trên người con tiên yêu thú cấp mười kia đã tốt rồi, mà nhân loại lại không có cường giả Bán Thần, sao có thể đấu lại tiên yêu thú cấp mười chứ?

Cùng lúc đó, trên tường hộ trận của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Liễu Minh cũng cô đơn đứng đó.

“Thành chủ, quân tu sĩ của tứ đại Tiên Đình Vương đều đã đi rất nhiều rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.” Người vừa nói chuyện chính là một Tiên Tôn, hắn là phó thành chủ Bùi Hưng của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, nhiều năm qua vì sự phát triển của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, cũng giống như Liễu Minh, đã bỏ ra rất nhiều sức lực.

Mãi đến khi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành có bộ dạng như ngày hôm nay, cuối cùng lại là điềm báo diệt vong.

Chương 596: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết.

Liễu Minh tự giễu cười cười, “Ta đã từng bị vứt bỏ, bây giờ mà ta rời đi, cũng chẳng khác nào đang vứt bỏ lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cùng vô số tu sĩ còn ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành này. Điều gì mình không muốn thì cũng đừng làm với người khác. Huống chi bây giờ ta vẫn còn là thành chủ. Bùi Hưng, ngươi đi đi, tương lai nếu như Ma Huyền Tiên Vực vẫn còn tồn tại, đến dâng cho ta một nén hương là được rồi.”

Bùi Hưng lập tức nói, “Thành chủ, chúng ta cùng ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành này, vào sinh ra tử, có cái khổ nào mà chưa từng trải qua? Nếu như ngươi không đi, vậy thì Bùi Hưng ta đương nhiên cũng sẽ không đi. Tiên Yêu thú cấp mười thì sao chứ? Cũng lắm thì đi luân hồi thôi.”

Liễu Minh vỗ vỗ bả vai Bùi Hưng, không nói gì cả, hắn biết Bùi Hưng ở lại đây cũng chỉ có môt con đường chết mà thôi. Bọn hắn đều biết hộ trận của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành có vấn đề, mặc dù chỉ là một tiên trận cấp tám. Nhưng có hộ trận và không có hộ trận hoàn toàn là hai việc khác nhau.

…

Khốn Sát tiên trận cấp tám của Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa hoàn thành trận đạo của hắn lại đột phá một lần nữa, chân chính trở thành tiên trận đế cấp chín. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn không chút do dự bố trí thêm một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín ở phía sau khốn trận, sát trận cấp tám.

Nơi mà Lam Tiểu Bố chọn vốn cách Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rất xa, bây giờ hình như Ma Huyền Hành Đạo tiên thành có lộ ra một chút tiếng gió, có rất nhiều người đều chọn rời đi.

Về chuyện bây giờ bọn hắn rời đi, tương lai cũng vẫn sẽ bị thú triều tiên yêu thú tấn công, đây không phải là điều bọn họ quan tâm. Đối với những tu sĩ rời đi mà nói, có thể trốn được khốn cục trước mắt, chạy trước rồi nói tiếp.

Trừ quân tu sĩ ra, còn có rất nhiều tu sĩ không biết rằng nguy hiểm sắp đến. Hoặc là cho dù là chính quân tu sĩ cũng không biết rằng nguy hiểm sắp đến, bọn họ chỉ dựa theo mệnh lệnh của cấp trên, sau đó rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành mà thôi.

Khi tiên trận phòng ngự cấp chín được bố trí ra, Lam Tiểu Bố không chút do dự cắm một đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm và mười đầu Tiên Linh Mạch trung phẩm xuống. Bên dưới Ma Huyền Hành Đạo tiên thành vốn có vài đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm, Lam Tiểu Bố là một tiên trận đế cấp chín, có thể dễ dàng lấy tiên linh khí của những Tiên Linh Mạch này làm của riêng, hóa thành tiên linh nguyên cung cấp cho tiên trận mà hắn bố trí ra.

Khi Lam Tiểu Bố đang bố trí cái Giảo Sát tiên trận cấp chín thứ hai, thú triều chân chính đã đến.

So với mấy chục vạn yêu thú trước đó, thú triều trước mắt này mới là minh chứng rõ nét cho cái gì gọi là vô biên vô hạn. Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đã đủ lớn, nhưng so với thú triều trước mắt này, chỉ sợ không cần chiến đấu, đã bị đè bẹp rồi.

Tiếng la hét khủng hoảng và yêu thú gào rống xen lẫn nhau tràn về phía Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, loại khí thế cuồng bạo kia khiến trong lòng vô số tu sĩ run sợ. Thế thì còn đánh nhau thế nào nữa? Quân tu sĩ của chúng ta đâu?

“Quân tu sĩ đâu?” Tu sĩ còn ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đều đang la lớn, thú triều khủng bố như vậy xông đến, thế nhưng bọn họ lại chẳng nhìn thấy bóng dáng của quân tu sĩ đâu.

“Kia kìa, sao chỉ có một chút người như vậy?” Có người nhìn thấy quân tu sĩ đến, nhưng mà quân tu sĩ này nhiều nhất chỉ có một hai vạn người.

Đây là quân tu sĩ của chính Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, nơi này là nhà của bọn họ, bọn họ trừ việc ở lại đây bảo vệ gia đình quê hương của họ, không còn con đường lựa chọn nào khác. Huống chi thành chủ của bọn hắn cũng ở lại đây, không hề rút lui.

…

Lam Tiểu Bố chỉ có thể tăng nhanh tốc độ bố trí Khốn Sát tiên trận của mình, không có Khốn Sát tiên trận, tiên trận phòng ngự chỉ có thể ngăn cản tiên yêu thú xông vào Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, nhưng không thể nào giết chết những tiên yêu thú này.

Một luồng khí thế cuồng bạo đáng sợ ập tới, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa cảm thấy ngừng thở. Một con báo yêu cao khoảng một trượng nhảy ra từ trong đám tiên yêu thú, đầu báo thân người tựa như còn chưa tiến hóa hoàn toàn. Nhưng chỉ với khí thế này thôi, đã khiến cho mấy vạn quân tu sĩ trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành trì trệ lại, khí thể quyết tiến không lùi lập tức bị đánh tan.

Đây chính là tiên yêu thú cấp mười? Thật là mạnh mẽ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, hắn khẳng định thực lực của mình chính là Đại La Kim Tiên, trước mặt tiên yêu thú cấp mười cũng chẳng thể trốn thoát được, loại khí thế này có thể hoàn toàn nghiền ép Kim Quang Độn Thuật của hắn. Xem ra hắn nhất định phải học một môn độn thuật mới, cho dù đánh không lại thì ít nhất hắn cũng có thể chạy thoát.

“Ha ha ha ha…” Từ trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành truyền đến một tiếng cười to sang sảng, Liễu Minh đứng trên tường thành của tiên thành, cao giọng nói, “Các dũng sĩ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành ta, chúng ta sinh ra và lớn lên ở đây, hôm nay yêu thú của Ô Đào Lâm Mạch muốn đến đây uống máu chúng ta, chiếm nhà của chúng ta, tất cả tu sĩ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, chỉ có thể liều chết mà chiến thôi. Tiên yêu thú cấp mười thì sao chứ? Liễu Minh ta xem thử nó lợi hại như thế nào?”

Lúc nói chuyện, khí thế quanh người Liễu Minh cũng tăng vọt, uy áp Tiên Đế tràn ra bên ngoài, toàn bộ tu sĩ trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đều cảm thấy hơi thở chết chóc tản đi, cả người khôi phục lại khí thế.

Nhưng chỉ mấy giây thôi, Liễu Minh cũng không thể kiên trì nổi, há miệng phun ra một ngụm máu.

“Liễu thành chủ nói không sai, Tập Thịnh Doãn ta cũng muốn đến mở mang kiến thức một chút, xem tiên yêu thú cấp mười mạnh đến mức nào.” Lại một giọng nói khác truyền đến, sau đó là một nam tử áo xanh xuất hiện bên cạnh Liễu Minh, đứng song song với Liễu Minh. KHí thế Tiên Đế cường đại lập tức được gia tăng lên, cùng chống lại uy áp của tiên yêu thú cấp mười này.

Chương 597: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết. (2)

“Tập huynh…” Liễu Minh vô cùng mừng rỡ nhìn nam tử áo xanh ở trước mặt, “Ta cho rằng ngươi đã đi rồi.”

Đây chính là Tiên Đình Vương Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình, quân tu sĩ của La Vân Tiên Đình đã rút một phần lớn, số còn lại cũng không nhìn thấy đâu, thế nên hắn cho rằng Tập Thịnh Doãn và ba Tiên Đình Vương còn lại cũng đã rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rồi, không ngờ lại có người giống như hắn, ngốc nghếch mà ở lại đây chịu chết.

Tập Thịnh Doãn cười ha ha một tiếng, “Quân tu sĩ của La Vân Tiên Đình ta đã rút đi một phần, nếu như Tập Thịnh Doãn ta cũng tham sống sợ chết, Tập Thịnh Doãn ta làm gì còn mặt mũi mà ở Ma Huyền

Tiên Vực này nữa? Thậm chí còn là Tiên Đình Vương nữa?”

“Được.” Liễu Minh vô cùng vui mừng, hắn hiểu được suy nghĩ của Tập Thịnh Doãn. Để quân tu sĩ La Vân Tiên Đình đi, là vì La Vân Tiên Đình không thể vì Tập Thịnh Doãn hắn mà bị diệt vong. Hắn có thể ở lại chết ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, nhưng La Vân Tiên Đình không thể hủy theo hắn.

“Còn có Mộc Tử Phong ta nữa.” Lại có một nam tử bước ra, đứng bên cạnh Liễu Minh và Tập Thịnh Doãn.

Liễu Minh kinh hãi nói, “Mộc trưởng lão, ngươi không thể giống như chúng ta được. Ngươi chính là tiên đan đế cấp chín duy nhất ở Ma Huyền Tiên Vực ta, nếu như ngươi vẫn lạc, tương lai Ma Huyền Tiên Vực ta sao có thể quật khởi lại?”

Mộc Tử Phong tựa như không hề gì cười ha ha, “Nếu như Ma Huyền Tiên Vực ta phải dựa vào chuyện tránh né thú triều, để người khác đi chịu chết mà quật khởi, vậy thì có khác nào diệt vong chứ? Hơn nữa, không có Mộc Tử Phong ta, Ma Huyền Tiên Vực cũng sẽ có những tiên đan đế cấp chín khác.”

Nhìn thấy ba Tiên Đế đứng ra, những tu sĩ đang thấp thỏm lo âu ở trong Ma Huyền Hành Đạo tiên thành lập tức lấy lại tinh thần, hô hào đứng lên.

Con báo yêu kia rống to một tiếng, vô số tiên yêu thú cao cấp xông về phía Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, càng nhiều tiên yêu thú cấp thấp như hồng thủy vỡ đê tràn đến.

Lúc này mọi người đều biết cho dù bên phía bọn họ có ba Tiên Đế cùng ra tay, bọn họ cũng chỉ có một con đường chết. Trước loại thú triều này, đừng nói là người, tất cả mọi thứ đều sẽ hóa thành bột mịn.

Nhưng mà Tiên Đế cũng đã quyết tuyệt mà bình tĩnh đối mặt với cái chết, bọn họ thì sợ gì chứ?

NHìn con báo yêu cấp mười kia dẫn theo bảy, tám con tiên yêu thú cấp chín xông về phía Liễu Minh, Lam Tiểu Bố biết tuyệt đối không thể để mấy người Liễu Minh đối mặt với báo yêu cấp mười này được, chạm vào sẽ chết chắc.

Tiên trận phòng ngự cấp tám, Khốn Sát tiên trận cấp tám, Giảo Sát tiên trận cấp tám đã bố trí trước đó toàn bộ đều được khởi động, đồng thời còn khởi động cả tiên trận phòng ngự cấp chín.

Sau khi khởi động những tiên trận này xong, Lam Tiểu Bố càng tăng nhanh tốc độ bố trí Khốn Sát tiên trận cấp chín. Không cho những tiên yêu thú này một bài học, những tiên yêu thú này còn cho rằng tứ chi cường đại là có thể diệt sát mọi thứ. Hôm nay phải cho những tiên yêu thú này học một khóa, trước khi chưa mạnh mẽ đến mức cực hạn, chuyện gì cũng phải dựa vào đầu óc mà làm.

Liễu Minh, Mộc Tử Phong và Tập Thịnh Doãn đều lấy pháp bảo của mình ra, chuẩn bị chịu chết mà đánh một trận, thế nhưng đột nhiên trước mặt bọn họ xuất hiện từng đạo hộ trận phòng ngự. Vô số tiên yêu thú đang phóng đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành kia cũng bị đại trận ngăn cản, khí thế xông lên đột ngột bị cắt ngang.

Sau khi Giảo Sát tiên trận được khởi động, một vài tiên yêu thú có cảnh giới thấp lập tức bị tiêu diệt chỉ còn tia máu.

Bọn người Liễu Minh khiếp sợ nhìn báo yêu và bảy tám con tiên yêu thú cấp chín bị ngăn lại kia, chỉ ngắn ngủi mấy giây đã hiểu ra.

Liễu Minh lớn tiếng nói, “Có người bố trí Khốn Sát tiên trận cấp tám và tiên trận phòng ngự ở đây, chúng ta xông lên đi, tuyệt đối không thể để cho con báo yêu kia xé rách tiên trận phòng ngự cấp tám này.”

Mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng mấy người Liễu Minh cũng hiểu rõ, tiên trận phòng ngự cấp tám cũng không thể nào ngăn cản được tiên yêu thú cấp mười, chỉ có thể ngăn cản được một chút mà thôi.

Cho dù chỉ là một chút, có thể không phải chết, không người nào muốn đi chết.

“Oanh!” Báo yêu vung thiết chùy to lớn đánh xuống tiên trận phòng ngự cấp tám, chỉ một nhát thôi, tiên trận phòng ngự cấp tám này đã xuất hiện từng đường nứt.

Bọn người Liễu Minh không chút do dự lấy pháp bảo của mình ra đánh về phía báo yêu, tuyệt đối không thể để báo yêu tiếp tục ra tay với hộ trận.

Vào giờ phút này, bọn hắn đột nhiên nghe thấy một giọng nói truyền đến, “Liễu thành chủ, Tập Đại Đế, Mộc Đan Đế. Ở đây ta đã bố trí một tiên trận phòng ngự cấp chín, các ngươi dựa theo chỉ dẫn trận đạo của ta mà đối phó với con báo yêu này. Loại tiên yêu thú vạm vỡ này, cho dù có là cấp mười cũng không cần lo lắng, làm theo rồi thì hôm nay chúng ta có thể ăn thịt báo đó.”

Tiếng nói này thông qua trận pháp truyền vào tai của mỗi người, rõ ràng chính là người đã bố trí đại trận.

Bọn người Liễu Minh sau khi nghe thấy được tiên trận cấp chín, đều vô cùng mừng rỡ. Tiên trận cấp tám không thể nào đối phó được với tiên yêu thú cấp mười, nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản được một chút thời gian mà thôi. Nhưng tiên trận cấp chín thì khác, tiên trận cấp chín còn có mấy tiên đế bọn họ giúp đỡ, cho dù có là tiên yêu thú cấp mười cũng không thể phá được. Huống chi nghe lời mà vị triến bối kia vừa nói, tiên trận cấp chín này là do chính tay hắn bố trí ra.

Trăm triệu vạn yêu thú xông vào trong Giảo Sát tiên trận cấp tám của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được có chút quá sức. Không phải là hắn cố hết sức, mà là Giảo Sát tiên trận không chịu nổi. Mặc dù Giảo Sát tiên trận đang không ngừng tiêu diệt những tiên yêu thú cấp thấp kia, nhưng thời gian dài, không đủ tiên linh nguyên cung cấp, hoặc cấp bậc của tiên linh nguyên không đủ, không thể cung cấp tiên linh nguyên kịp thời, như vậy thì Giảo Sát tiên trận cấp tám sẽ bị hỏng mất.

Chương 598: Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Quân tu sĩ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành và quân tu sĩ của La Vân Tiên Đình còn lưu lại, giờ phút này chỉ có thể ở nguyên tại chỗ không dám động đậy. Chỉ cần bọn họ xông vào trong Giảo Sát tiên trận, cũng sẽ bị Giảo Sát tiên trận cấp tám này xé thành bã vụn. Giờ phút này, Giảo Sát tiên trận cấp tám và Khốn Sát tiên trận đang cùng khởi động, cũng sẽ không phân biệt địch ta.

Báo yêu cấp mười cũng bị tiên trận phòng ngự cấp chín ngăn cản, ba tên Tiên Đế cùng nhau ra tay, cho dù là báo yêu cấp mười kia có gầm thét cũng chẳng thể làm được gì. Cái tiên trận phòng ngự cấp chín này có một tiên trận đế như Lam Tiểu Bố ở bên cạnh bảo toàn, còn có ba cường giả Tiên Đế phối hợp công kích, uy lực còn mạnh hơn cường giả Bán Thần kia cả một hai cấp.

Rõ ràng chỉ có thể tiến thêm một bước là có thể giết chết ba tên Tiên Đế kia, nhưng một bước này đối với báo yêu mà nói tựa như xa cả trăm triệu dặm, bởi vì có một cái tiên trận phòng ngự cấp chín ngăn cản nó.

Lam Tiểu Bố vừa bố trí Khốn Sát tiên trận cấp chín, vừa thông qua trận pháp truyền tin cho Liễu Minh và Tập Thịnh Doãn, nói cho bọn họ biết cách di chuyển trong Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận cấp tám của mình.

Tập Thịnh Doãn và Liễu Minh vô cùng vui mừng, lập tức truyền tin cách đi lại cho thủ hạ của mình.

“Răng rắc!” Tập Thịnh Doãn và Liễu Minh còn chưa truyền tin cho quân tu sĩ xong, tiên trận phòng ngự cấp tám của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn sụp đổ. Cũng may còn có tiên trận phòng ngự cấp chín, nếu không thì nhiều yêu thú như vậy cùng xông lên, có thể trực tiếp đạp bằng Ma Huyền Hành Đạo tiên thành.

Cũng may tu sĩ có thể gia nhập quân tu sĩ đều từ cảnh giới Kim Tiên trở lên, năng lực phân tích của những người này cực mạnh, Lam Tiểu Bố tin rằng thông tin kia sẽ nhanh chóng từ Tập Thịnh Doãn và Liễu Minh truyền đến cho mỗi một người.

Những tu sĩ này vừa biết cách di chuyển trong Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận, Khốn Sát tiên trận cấp tám của Lam Tiểu Bố lập tức bị đánh nát. Thật sự là có quá nhiều yêu thú, mà Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố mặc dù đã tốn nửa tháng để bố trí ra, những vẫn còn có chút thô sơ.

Cũng may giờ phút này, đông đảo tu sĩ đã gia nhập vào chuyện chém giết, Giảo Sát tiên trận cấp tám vốn đang khó đứng vững, sau khi có thêm sự tham gia của mấy vạn quân tu sĩ, đã trở nên ổn định hơn nhiều. Lam Tiểu Bố vừa củng cố tiên trận phòng ngự cấp chín, vừa tăng nhanh tốc độ bố trí Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Tiên trận phòng ngự cấp chín và Giảo Sát tiên trận cấp tám mà sụp đổ trước khi bố trí ra được Khốn Sát tiên trận cấp chín, vậy thì Lam

Tiểu Bố chỉ có thể lựa chọn chạy thoát thân.

Giảo Sát tiên trận cấp tám tựa như một cái cối xay thịt, vô số tiên yêu thú sau khi tiến vào trong tiên trận lập tức bị nhận mang giết chết. Từng tia máu bắn lên không trung Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, một vài tu sĩ đã chạy trốn nhìn thấy không gian ở nơi này tựa như đã bị nhuộm đỏ, đều âm thầm kinh hãi. Bọn họ biết, mặc dù bọn họ trốn ra khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rồi, nhưng chỉ sợ Ma Huyền Tiên Vực cũng sẽ lâm vào kết cục như vậy thôi.

Tiên Yêu thú ở Ô Đào Lâm Mạch sau khi chiếm cứ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rồi, bước tiếp theo chính là công kích toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực.

Báo yêu cấp mười không ngừng rống giận, nhưng nó vẫn không thể nào xé rách được tiên trận phòng ngự cấp chín của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố vừa ném trận kỳ ra, vừa nhanh chóng bố trí Khốn Sát tiên trận.

Báo yêu cấp mười kia biết rõ tình hình không ổn, nó gào lên ra hiệu rút lui, bản thân cũng định lùi ra khỏi tiên trận phòng ngự của Lam Tiểu Bố.

Nếu như chỉ có tiên trận phòng ngự cấp chín, báo yêu kia quả thật có thể lui ra ngoài. Nhưng mà nó không gặp may, rút lui đã chậm mất mấy giây. Ngay sau khi nó phát tín hiệu rút lui xong, Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn khóa lại. Chỉ là vì Khốn Sát tiên trận cấp tám đã bị sụp đổ, cho nên có rất nhiều yêu thú còn chưa kịp tiến vào trong Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố.

Những con yêu thú chưa tiến vào trong Khốn Sát tiên trận cấp chín này, sau khi nhận được mệnh lệnh rút lui đã điên cuồng xông về phía Ô Đào Lâm Mạch.

Những tiên yêu thú không kịp rút đi kia, cho dù là tiên yêu thú cấp tám, cũng chỉ có thể bỏ mạng trong Khốn Sát tiên trận cấp chín này.

Đám tiên yêu thú bên ngoài phóng về Ô Đào Lâm Mạch, thật giống như một dòng lũ lớn, cho dù là Tiên Đế như Liễu Minh, nhìn thấy dõng lũ này cũng kính hồn táng đảm. Bọn họ nghĩ, nếu như những tiên yêu thú này không rút lui, Khốn Sát tiên trận cấp chín và tiên trận phòng ngự thật sự có thể ngăn cản được những tiên yêu thú này sao?

Bởi vì Khốn Sát tiên trận cấp tám sụp đổ, một vài tiên yêu thú chưa tiến vào Khốn Sát tiên trận cấp chín cũng điên cuồng lùi lại.

Còn về đầu lĩnh báo yêu của bọn chúng, bây giờ không có tiên yêu thú nào để tâm đến. Dù sao thì mệnh lệnh rút lui cũng là do đầu lĩnh phát ra, sau khi bọn chúng đi rồi cũng sẽ không có ai trách tội.

“Con báo yêu này đã bị Khốn Sát tiên trận cấp chín của ta giam lại, mọi người dốc thêm chút sức lực xử lý con yêu thú này đi.” Lam Tiểu Bố không ngừng ném trận kỳ ra, không có vô số yêu thú quấy nhiễu, giờ phút này uy lực của Khốn Sát tiên trận lập tức tăng mạnh.

Hai con tiên yêu thú cấp chín còn chưa kịp rút lui lập tức bị Tập Thịnh Doãn đánh lén, sau đó bị Khốn Sát tiên trận xé nát. Còn con báo yêu cấp mười kia cũng chỉ có thể gào thét không thôi.

Muốn đánh thì cứ đường đường chính chính mà đánh, tu sĩ nhân loại thật là hèn hạ vô sỉ, lại dùng Khốn Sát tiên trận khoá nó lại. Khiến thần thông đỉnh cấp của nó không thể phát huy được một phần uy lực.

“Phốc!” Trong chớp mắt khi báo yêu cấp mười bị Khốn Sát tiên trận khóa lại, trường đao của Liễu Minh đã nhanh chóng đâm qua đầu con báo yêu này.

Tập Thịnh Doãn là một Tiên Đình Vương, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, không chút do dự vung trường thương lên, đập về phía con báo yêu này.

Chương 599: Khốn Sát tiên trận cấp chín. (2)

Lạch cạch! Thi thể báo yêu rơi xuống mặt đất, thân thể vốn còn chưa tiến hóa hoàn toàn đã biến thành một con báo vằn thật lớn.

“Ha ha, tốt lắm, cuối cùng cũng xử lý được con báo yêu này.” Lam Tiểu Bố cười ha ha rồi đi ra.

Lúc này bên ngoài Ma Huyền Hành Đạo tiên thành vô cùng bừa bộn, vô số thi thể yêu thú chất thành đống, giống như từng ngọn núi nhỏ. Máu tươi chảy thành sông, trong lúc nhất thời bùn đất không kịp hút đi, phát ra tiếng chảy ào ào.

“Liễu Minh của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành xin ra mắt tiền bối.” Liễu Minh nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra, nhanh chóng đi lên trước thi lễ, hắn mơ hồ cảm thấy thực lực của Lam Tiểu Bố không mạnh hơn hắn, thậm chí còn yếu hơn cả hắn. Nhưng mà người ta là một tiên trận đế cấp chín, loại nhân vật này khắp Ma Huyền Tiên Vực đều không có đâu.

“Mộc Tử Phong xin ra mắt tiền bối.” Mộc Tử Phong cũng bước đến thi lễ, hắn là một tiên đan đế cấp chín, xét về địa vị thì không hề kém hơn tiên trận đế cấp chín như Lam Tiểu Bố. Nhưng mà Lam Tiểu Bố người ta vừa mới cứu được thành chủ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, hắn kính cẩn thi lễ là chuyện đương nhiên.

Tập Thịnh Doãn cũng nhanh chóng đến thi lễ, bọn họ vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố. Nếu như không có tiên trận đế như Lam Tiểu Bố sớm bố trí tiên trận phòng ngự cấp chín và Khốn Sát tiên trận cấp chín, vậy thì đừng nói đến chuyện bọn họ liên thủ với nhau giết báo yêu, ngay cả mạng nhỏ của bọn họ chỉ sợ cũng bị vùi ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành rồi.

Lam Tiểu Bố nhìn Tập Thịnh Doãn, vô cùng tán thưởng nói, “Ngươi là Tiên Đình Vương của La Vân Tiên Đình, có thể ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng không dễ dàng gì, con tiên yêu thú cấp mười này ngươi lấy đi.”

“Vâng, đa tạ tiền bối.” Tập Thịnh Doãn vội vàng nói tạ ơn.

Con tiên yêu thú cấp mười này mặc dù là do bọn họ liên thủ với nhau giết, nhưng tuyệt đối phải thuộc về vị tiên trận đế trước mắt này.

“Tiền bối là người của Ma Huyền Tiên Vực ta sao?” Liễu Minh cẩn thận hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta không phải người Ma Huyền Tiên Vực, ta đến đây tìm kiếm một người, ta có một người đệ tử đến đây tham gia thi đấu đan dược, không biết mấy vị có từng nhìn thấy không? Đúng, rồi, hắn tên là Lam Tiểu Bố.”

Lam Tiểu Bố biết, cho dù hắn lấy gương mặt thật của mình ra gặp mấy người này, cũng sẽ vô cùng an toàn. Không nói đến chuyện đây là địa bàn của hắn, toàn bộ đều là tiên trân cấp chín mà hắn bố trí, cho dù không phải, hắn vừa giúp người ta một chuyện lớn như vậy, mấy Tiên Đế này chắc hẳn cũng sẽ không ra tay với hắn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết tốt nhất hắn không nên lấy thân phận lúc đầu gặp những người này, bởi vì cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực kia còn đang tìm hắn. Nếu như biết được mấy Tiên

Đế này đã gặp được Lam Tiểu Bố hắn, cuối cùng lại không ra tay với hắn, chỉ sợ mấy Tiên Đế này sẽ phải chịu tội.

Nghe Lam Tiểu Bố hỏi về người đạt hạng nhất thi đấu đan dược Lam Tiểu Bố, trong mắt Liễu Minh lộ ra tia hổ thẹn, ngược lại thì Mộc Tử Phong lại ôm quyền nói, “Lam Tiểu Bố không biết đã bị cường giả nào bắt vào trong Ô Đào Lâm Mạch, một cường giả của Thanh Phương Tiên Vực đã vào trong Ô Đào Lâm Mạch yêu cầu thả Lam Tiểu Bố ra, cuối cùng mới tạo ra trận thú triều lần này.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, không nói gì thêm.

Ngay khi bọn người Liễu Minh lo sợ bất an, Lam Tiểu Bố lấy ra mười mấy lá trận kỳ đưa cho Liễu Minh. “Ở đây ta có bố trí đại trận, còn cả một Khốn Sát tiên trận cấp chín, một tiên trận phòng ngự cấp chín, một Giảo Sát tiên trận cấp tám. Đây đều là trận kỳ để khống chế, giao lại cho ngươi đó. Không có con tiên yêu thú cấp mười kia, thú triều của Ô Đào Lâm Mạch không còn đáng ngại nữa.”

Liễu Minh vô cùng vui mừng, nhanh chóng kính cẩn tạ ơn. Những trận kỳ này, mới là thứ giúp Ma Huyền Tiên Vực tồn tại lâu dài.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Phía dưới những đại trận này ta còn cắm mười đầu Tiên Linh Mạch trung phẩm, một đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm. Linh mạch cắm vào hơi ít, nếu như thú triều quy mô lớn thì chưa chắc đã có thể ngăn trở được, đến lúc đó các ngươi mà có Tiên Linh Mạch thì nhớ bổ sung vào một ít.”

Liễu Minh nhanh chóng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiền bối đã bố trí đại trận cho Ma Huyền Hành Đạo tiên thành ta, đã bỏ ra nhiều vật liệu như vậy, sao lại có thể để tiền bối bỏ ra Tiên Linh Mạch được chứ? Trong chiếc nhẫn này có năm đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm, xin đưa cho tiền bối, mong tiền bối đừng từ chối.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, bọn gia hỏa trước mắt này đều là Tiên Đế, Tiên Linh Mạch thượng phẩm thật ra hắn chỉ có một đầu, cuối cùng còn lấy ra để bày trận rồi. Đối với mấy tiên đế này mà nói, lấy mấy đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm ra cũng chẳng hề gì. Hắn gật gật đầu, dứt khoát nhận lấy chiếc nhẫn của Liễu Minh.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy chiếc nhẫn của Liễu Minh, Tập Thịnh Doãn cũng nhanh chóng lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố. “Tiền bối, ở chỗ ta cũng có mấy đầu Tiên Linh Mạch thượng phẩm, vừa rồi đã lấy được đồ tốt từ chỗ tiền bối, vậy cái này đưa cho tiền bối đi.”

Lam Tiểu Bố cũng không hề khách sáo, lại cất chiếc nhẫn này đi, sau đó nói, “Ta phải đi rồi, nếu như đệ tử Lam Tiểu Bố của ta xuất hiện, xin các vị chăm sóc nó một chút.”

Liễu Minh vội vàng nói, “Tiền bối, không bằng đến phủ thành chủ ngồi một chút đi, ta vừa hay có một chút chuyện muốn nói cho tiền bối.”

“A, là chuyện gì? Không bằng nói luôn ở đây đi, ở đây không có bất kỳ ai có thể nghe lén được.” Lam Tiểu Bố nghi ngờ ồ một tiếng, còn tiện tay lập ra một cái cấm chế.

Đi phủ thành chủ? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ta cũng không bố trí đại trận ở phủ thành chủ của ngươi, ta đến đó làm cái gì? Mặc dù biết ngươi không dám đụng đến ta, nhưng mà quân tử tuyệt đối không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Cảm nhận được trận đạo cường đại của Lam Tiểu Bố, ba tên Tiên Đế đều chấn động trong lòng.

Chương 600: Nhỏ yếu là nguyên tội.

Liễu Minh ôm quyền nói, “Chuyện này nói ra thì khác dài dòng, phải bắt đầu nói từ trận thi đấu đan dươc kia. Đệ tử Lam Tiểu Bố của tiền bối đã từng tham gia thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, Lam đan sư là một cường giả đan đạo trời sinh, hắn còn có một cái trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo. Những đan sư bình thường đều vô cùng trận quý đan đạo của mình, nhưng Lam đan sư lại lấy trận bàn Cảm Ngộ Đan Đạo ra cho đông đảo đan sư ở Ma Huyền Tiên Vực lĩnh ngộ đan đạo.

Ta là thảnh chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, còn là người phụ trách của lần thi đấu này, không bảo vệ tốt Lam Tiểu Bố. Trước đó, ta còn biết một vài chuyện gây bất lợi cho hắn, nhưng vẫn chọn nghe theo sự sắp xếp của cường giả, trong lòng quả thật vô cùng xấu hổ.”

“Có nội tình?” Lam Tiểu Bố giả vờ như nghi ngờ hỏi một câu, nhưng mà trong lòng thì lại có thêm ấn tượng tốt về Liễu Minh này, ít nhất thì gia hỏa này cũng không dối trá, cũng xem như là một tiểu nhân chân chính.

Liễu Minh gật đầu, “ĐÚng vậy, lần thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực này là do Thanh Phương Tiên Vực khởi xướng. cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực Tắc Vô Vân đem theo một cái Chân Linh thế giới và một bản dược điển đến Ma Huyền Tiên Vực, nói rằng phải dùng những vật này làm phần thưởng, để tìm kiếm ra được thiên tài đan đạo cao cấp nhất. Nhưng trên thực tế, những vật kia đều là thứ ngụy trang, thứ bọn họ muốn tìm thật sự chính là thiên tài đan đạo mà thôi. Sau khi tìm được thiên tài đan đạo rồi, bọn họ muốn mang người này đi, đồ vật đương nhiên cũng phải do bọn họ mang đi luôn.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hóa ra Chân Linh thế giới và dược điển không phải là đồ của Ma Huyền Tiên Vực, ấn ký thần niệm trên đan lô kia thì hắn biết, còn ấn ký thần niệm trên đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm kia thì không biết là của ai.

Trong những thứ đồ hắn lấy được có ba loại ấn ký thần niệm, trong đó cấm chế thần hồn trên Chân Linh thế giới là khó loại trừ nhất, hắn phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô và trận bàn Thời Gian, tốn mất mười mấy năm, lúc này mới có thể loại bỏ đi được cấm chế thần hồn. Mà ấn ký thần niệm trên đan lô thì vô cùng quen thuộc, đó là của Tịch Đình thương hội, hắn loại bỏ vô cùng dễ dàng.

“Ngươi cũng biết được tại sao bọn hắn muốn tìm kiếm thiên tài đan đạo sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Liễu Minh nói ra, “Bọn họ phát hiện ra một cái bí cảnh Hỗn Độn là thật, bọn họ nói muốn bồi dưỡng ra một đan sư vượt xa tiên đan đế cấp chín cũng là thật. Nhưng mà tuyệt đối không giống như những gì bọn họ nói, bồi dưỡng ra nhân vật vượt xa tiên đan đế cấp chín, chính là vì một số cường giả Bán Thần hoàn toàn bước ra khỏi cấp độ tiên nhân này, sau đó tiến đến vũ trụ cao cấp hơn, tìm kiếm đường ra cho vùng vũ trụ bị vứt bỏ này của chúng ta.”

“Vậy thì là vì thứ gì?” Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút hứng thú.

Liễu Minh im lặng một hồi lâu rồi nói, “Ta không chắc chắn lắm, ta nghi ngờ có liên quan đến chuyện trước đó. Tiền bối có từng nghe nói đến chuyện của Ngũ Vũ Tiên giới chưa?”

Lam Tiểu Bố đang muốn quay về Ngũ Vũ Tiên giới, quả thật là buồn ngủ gặp được chiếu manh, hắn lập tức nói, “Đương nhiên, mấy vạn năm trước ta còn đi đến Ngũ Vũ Tiên giới một chuyến, ở đó mặc dù có nhiều tiên linh thảo hơn, đáng tiếc là quy tắc thiên địa hơi yếu một chút.”

“Tiền bối từng đến Ngũ Vũ Tiên giới?” Liễu Minh kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta quả thật đã từng đến Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Vậy không biết tiền bối đã đến Ngũ Vũ Tiên giới như thế nào?”Liễu Minh càng lúc càng kích động.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, trong lòng tự nhủ Liễu Minh ngươi đã là Tiên Đế ở Ma Huyền Tiên Vực, hỏi một tiên giới có quy tắc còn chưa hoàn thiện để làm gì?

Tựa như cảm nhận được Lam Tiểu Bố đang khó hiểu, Liễu Minh nhanh chóng giải thích. “Ngũ Vũ Tiên giới thật ra cũng không hề đơn giản như mặt ngoài, nếu như quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới đầy đủ, vậy có thể nói là một thế giới vũ trụ hoàn mỹ nhất trong Hạo Hãn này. Ngươi chắc hẳn biết Ngũ Vũ Tiên giới được dung hợp từ năm đại vũ trụ và khí lưu Hỗn Độn chứ?”

“Ta đã từng nghe nói đến.” Lam Tiểu Bố nói.

Liễu Minh tiếp tục nói, “Để dung hợp được mấy đại vụ trụ kia thành Ngũ Vũ Tiên giới thật ra không hề đơn giản, nghe nói mỗi một vụ trụ đều là một vị diện tồn tại độc nhất. Nói đến vũ trụ Thái Hàn năm đó, trên thực tế ta là người từ vũ trụ Thái Hàn mà ra, chỉ là ta sinh ra tại giới vực bị vứt bỏ của vũ trụ Thái Hàn.

Thánh Nhân Côn Vi đệ nhất của vũ trụ Thái Hàn, tu vi đã đạt đến mức kinh thiên động địa, chỉ cần hắn nhấc tay cũng có thể khiến hư không biến mất, vũ trụ hóa thành bụi. Mà giống như Thánh Nhân Côn Vi, hoặc là một cài Thánh Nhân hơi kém một chút, ở vũ trụ Thái Hàn có tất cả là sáu người.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ trong lòng, những người này cũng không khác gì những thánh nhân ở vũ trụ Đại Hoang lắm.

Liễu Minh chỉ chỉ lên trên. “Trước đó cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân của Thanh Phương Tiên Vực đã lộ ra một chút tin tức, ở trên Tiên giới rất có thể còn có một giới khác, là Thần giới. Đương nhiên tin tức này, có một phần là đến được từ Ngũ Vũ Tiên giới lúc dung hợp. Khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, vị đại năng đã dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới kia đã từng nói qua, một vài cường giả có thực lực quá mạnh sẽ được đưa đến giới vực có tầng cao hơn, có thể đoán được đó chính là Thần giới. Mà thực lực Thánh Nhân của năm đại vũ trụ đã vượt xa những cường giả của Thần giới, thậm chí bọn họ có thể tiêu diệt cả một thần vực…”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, có phải khoa trương quá rồi hay không? Thần giới có tồn tại hay không thì hắn không biết. Nhưng hắn biết gia hỏa mạnh nhất ở Nguyên Châu là đến từ Ma Huyền Tiên Vực, nhưng cũng không dám nói có thể nghiền ép toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực đâu?

Chương 601: Nhỏ yếu là nguyên tội. (2)

Liễu Minh nói, “Những thánh nhân của năm đại vũ trụ kia, cũng không nhất định đã đi đến Thần giới, mà là một nơi khác. CƯờng giả đã dung hợp ra Ngũ Vũ Tiên giới kia, cũng chưa chắc đã mạnh hơn thánh nhân của năm vũ trụ kia, chỉ là năng lực lý giải quy tắc thiên địa của hắn mạnh hơn hẳn những thánh nhân ở năm đại vũ trụ kia. CHính vì vậy, hắn mới có thể dung hợp năm đại vũ trụ ngay lúc năm đại vũ trụ kia sắp sụp đổ.”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó thì như có điều gì phải suy nghĩ, có nhiều thứ mơ mơ hồ hồ, trong lúc nhất thời hắn không thể nào bắt được.

“Cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên Vực tìm kiếm đan sư có thiên phú đỉnh cấp ở khắp nơi quả thật là vì để luyện chế ra tiên đan giúp cường giả Bán Thần có thể tiến thêm được một bước. Thanh Phương Tiên Vực không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, cũng chỉ có thể tu luyện đến sau Tiên Đế thì không thể tiến bộ thêm nữa. Cho nên Thanh Phương Tiên Vực có nhiều Tiên Đế nhất, một vài Tiên Đế cảm ngộ được đại đạo đạo vận có tầng thứ cao hơn, đã trở thành Bán Thần. Bị quy tắc thiên địa giới hạn, Bán Thần cũng chỉ là Tiên Nhân, chỉ có thể ở lại Tiên giới.”

Lam Tiểu Bố hỏi, “Liễu thành chủ, cho dù có muốn tìm tiên đan sư, cũng không cần phải vội vàng như vậy chứ? Nhìn bộ dáng của tên Tắc Vô Vân kia, tựa như hận không thể tìm ra được tiên đan sư thiên tài đỉnh cấp ngay lập tức vậy.

Liễu Minh nói, “Theo lý mà nói thì là như vậy, nhưng mà ta ngẫu nhiên nghe được hắn nói đến lượng kiếp Hạo Hãn. Đây là thứ nhắm vào mỗi cường giả đã tu luyện đến mức cực hạn. Khi số lượng cường giả trong vũ trụ lên đến mức cực hạn, lượng kiếp sẽ lập tức xuất hiện. Nhưng thánh nhân kia đã quen với việc vứt bỏ những thứ không thích hợp với bọn hắn, cho nên trước khi lượng kiếp đến, bọn hắn cũng sẽ dẫn lượng kiếp đến nơi bọn họ đã vứt bỏ đi. Cho dù là Thanh Phương Tiên Vực hay là Ma Huyền Tiên Vực, đều có số người bị hại vì lượng kiếp lớn nhất. Một giới vì thế mà sụp đổ, tiên nhân chết hết cũng là chuyện bình thường.

Lam Tiểu Bố nói, “Liễu thành chủ, ý của ngươi là, phía trên Tiên giới có Thần giới, phía trên Thần giới còn có một giới nữa, giới này chính là nơi ở của những thánh nhân kia. Bây giờ những thánh nhân cường đại kia, biết được lượng kiếp Thần Nhân sắp đến, cho nên dẫn lượng kiếp đến mấy loại tiên giới cấp thấp này. Nhưng tiên giới cũng có một vài cường giả, chính là loại người như cường giả Bán Thần Tắc

Vô Vân này, bọn họ không cam tâm gánh chịu lượng kiếp rồi hóa thành tro tàn, cho nên không tiếc bất cứ giá nào mà tìm kiếm đan sư thiên tài, hy vọng có thể nhanh chóng tấn cấp thành thần đan sư trong thời gian ngắn, để thần đan sư này luyện đan cho bọn họ, để bọn họ có thể rời khỏi tiên giới này? Là như thế sao?”

Liễu Minh tự giễu cười cười, “Mặc dù phần lớn đều là suy đoán của ta, nhưng mà kết hợp với một ít chuyện trước đó, đại khái là như vậy. Trên thực tế, những thánh nhân, Thần Nhân kia… Ha ha, bọn họ thật ra cũng chỉ là một phần bị vứt bỏ như chúng ta mà thôi.

Lượng kiếp bị người khác dẫn đến vũ trụ bị vứt bỏ, sau đó bọn hắn lại dẫn lượng kiếp đến tiên giới bị vứt bỏ. Ta nghĩ Tiên giới không có năng lực và tư cách dẫn động lượng kiếp, nếu như có năng lực này, chỉ sợ bọn họ sẽ không bồi dưỡng thần đan sư, mà dẫn lượng kiếp đến vũ trụ tu chân, vũ trụ tu chân lại dẫn đến vũ trụ phàm nhân…”

Đây điển hình chính là vòng tuần hoàn cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép, tóm lại một câu, nhỏ yếu là nguyên tội. Bởi vì ngươi nhỏ yếu, cho nên ngươi phải gánh chịu mọi gánh nặng.

Lam Tiểu Bố im lặng, Liễu Minh tiếp tục nói, “Thanh Phương Tiên Vực nhất định cũng có người đến Ngũ Vũ Tiên giới, trước đó ta hỏi thăm tiền bối về Ngũ Vũ Tiên giới, là vì trong mắt ta. Mặc dù quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới là yếu nhất, nhưng lại là một trong những tiên giới có khả năng tránh đi lượng kiếp, bởi vì tiềm lực của Ngũ Vũ Tiên giới là mạnh nhất.

Lỡ như có một người lượng kiếp bị những cường giả kia dẫn đến tiên giới, ta hi vọng có thể bảo vệ được Ngũ Vũ Tiên giới. Có dù có phải là vùng tiên giới bị vứt bỏ hay không, ta đều cảm thấy vũ trụ này không thể không có tiên giới.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy trong lòng nặng nề hơn, hắn khẳng định Liễu Minh nói không sai, người của Thanh Phương Tiên Vực đi tìm Ngũ Vũ Tiên giới. Có một phần hắn đoán có thể Liễu Minh đã nói sai, Thanh Phương Tiên Vực tìm kiếm Ngũ Vũ Tiên giới có thể không phải chỉ vì tìm kiếm tiên đan sư thiên tài, mà là vì tìm kiếm đường lui thứ hai cho mình.

Liễu Minh có thể nhìn thấy tiềm lực của Ngũ Vũ Tiên giới, người khác sao lại không nhìn thấy? Lấy Ngũ Vũ Tiên giới làm đường lui cũng không sao cả, sợ là sợ những người này nghĩ rằng trừ bọn họ ra, tu sĩ của những tiên vực khác đều không phải là người.

Liễu Minh cảm thán một chút, sau đó kính cẩn nói với Lam Tiểu Bố, "Không biết tiền bối có biết đến Ngũ Vũ Tiên giới như thế nào không?"

Lam Tiểu Bố áy náy nói, "Lúc ấy ta tình cờ lạc đến Ngũ Vũ Tiên giới, sau đó tiện tay xé rách hư không rồi đến đây, còn về con đường đi như thế nào, ta cũng thực sự không biết."

Nghe nói Lam Tiểu Bố tiện tay xé rách hư không, thật đơn giản tựa như ăn ngủ hít thở vậy, cho dù là Liễu Minh hay Mộc Tử Phong, Tập Thịnh Doãn đều vô cùng kinh hãi trong lòng. Hư không Tiên giới mà nói xé rách là xé rách được sao? Đừng nói là bọn họ, cho dù là cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân của Thanh Phương Tiên Vực kia, cũng đừng nghĩ đến chuyện xé rách hư không.

Sau lưng Liễu Minh ứa ra mồ hôi lạnh, hắn nghĩ tu vi của Lam Tiểu Bố có lẽ thấp hơn hắn, nhưng bây giờ hắn mới hiểu được, tu vi của tiền bối này không phải là hắn nhìn không thấy rõ, mà là do tu vi của hắn quá thấp mà thôi. Tiền bối này rất có thể chính là một vị Thần Nhân chân chính, chỉ là không biết đến từ Tiên giới nào thôi?

Vẫn không đúng, nếu đối phương thật sự là Thần Nhân, tại sao phải mượn đến tiên trận cấp chín để đối phó với tiên yêu thú cấp mười kia?

Chương 602: Uy danh

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Khi ta xé rách hư không, gặp phải không gian đảo lộn, bản thân cũng bị trọng thương. Sau đó đệ tử Lam Tiểu Bố đã cứu ta, ta truyền thụ cho hắn một chút đan đạo và trận đạo. Sau khi đến Ma Huyền Tiên Vực rồi, ta vẫn luôn bế quan chữa thương một khoảng thời gian. Lần này vừa xuất quan đã nhìn thấy thú triều, cho nên đã bố trí một cái hộ trận bên ngoài Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. Tương lai nếu như ta rời khỏi vùng tiên vực này rồi, mong rằng mấy vị có thể chăm sóc đệ tử của ta một chút.”

“Tiền bối xin cứ yên tâm, chỉ là Lam đan sư…” Mộc Tử Phong thật sự để ý đến Lam Tiểu Bố, hắn cảm thấy đan đạo trong tương lai của Lam Tiểu Bố không thể nào lường trước được.

Liễu Minh nghe được lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng thầm nghĩ, người ta là một tiên trận đế cấp chín, tu vi đương nhiên không thể yếu hơn tiên đế được. Xé rách hư không lại gặp phải không gian đảo lộn mà còn có thể sống sót, chỉ có thân thể bị thương, vậy thì vị tiền bối trước mắt này mạnh đến mức nào chứ.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Ngươi không cần lo lắng, đệ tử của ta vẫn còn chưa vẫn lạc đâu, ta có thể cảm nhận được hắn vẫn còn sống. Xong chuyện ở đây, ta còn phải đi nơi khác, các vị, sau này gặp lại.”

Lam Tiểu Bố cáo từ, trong lòng của hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ. Nếu như biết được con đường đi đến Ngũ Vũ Tiên giới, hắn chắc chắn sẽ không nhắc lại chuyện đệ tử này.

Bây giờ hắn không thể trở về Ngũ Vũ Tiên giới được, nói không chừng còn phải đến Cấm Tiên Ti một khoảng thời gian, những lời này chỉ là để đề phòng mà thôi.

…

Lam Tiểu Bố rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Liễu Minh, Mộc Tử Phong, Tập Thịnh Doãn đều đích thân đưa tiễn đến hơn mười dặm, để lại mấy trăm vạn tu sĩ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đều chứng kiến chuyện này.

Cũng không lâu sau, chuyện Ma Huyền Hành Đạo tiên thành ngăn cản được cả trăm triệu vạn tiêu yêu thú tạo thành thú triều, đồng thời giết chết báo yêu cấp mười của Ô Đào Lâm Mạch nhanh chóng lan truyền khắp Ma Huyền Tiên Vực.

Giờ phút này tất cả mọi người mới biết được, tiên đan sư Lam Tiểu Bố đã giành được hạng nhất cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực kia không phải là không có hậu trường, hậu trường của người ta còn mạnh hơn người khác rất nhiều, bởi vì đó chính là một Thần Nhân, tiện tay một cái là có thể bố trí ra một tiên trận cấp chín.

Cường giả này tiện tay bố trí một Khốn Sát tiên trận cấp chín, tiên trận phòng ngự cấp chín ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, mới có thể khiến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành lấy mấy vạn quân tu sĩ mà ngăn cản được công kích của vô tận thú triều. Đúng, trước khi bố trí tiên trận phòng ngự cấp chín, tiền bối này đã bố trí mấy cái tiên trận phòng ngự cấp tám, sau đó hắn phát hiện tiên trận phòng ngự cấp tám không thể ngăn cản được tiên yêu thú cấp mười, cho nên dứt khoát bố trí lại hai tiên trận cấp chín này.

Ngươi nghĩ lại mà xem, một người vừa ra tay đã có hể bố trí được Khốn Sát tiên trận cấp chín và tiên trận phòng ngự cấp chín ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, đó là nhân vật đáng sợ đến mức nào chứ?

Đây tuyệt đối là người đã vượt xa tiên trận đế cấp chín rồi, một tiên trận đế cấp chín mà có thể bố trí được hai đại trận này ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, cần phải mất hơn một tháng đó. Mà người ta vừa ra tay đã bố trí xong ròi.

Câu chuyện càng truyền đi thì lại càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng biến thành sư phụ của Lam Tiểu Bố đến Ma Huyền Hành Đạo tiên thành tìm Lam Tiểu Bố, nghe nói báo yêu cướp đồ của Lam Tiểu Bố, còn phát động thú triều đến cướp đoạt Ma Huyền Tiên Vực, sư phụ của Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ, dùng một bàn tay đập chết con báo yêu kia, tiên yêu thú chết dưới một cái tát này nhiều vô số kể. Máu tươi nhuộm đỏ cả một nửa Ma Huyền Tiên Vực, cuối cùng tạo thành một con sông máu.

Trước khi đi, sư phụ của Lam Tiểu Bố còn dặn dò thành chủ Liễu Minh, tiên đan đế Mộc Tử Phong và Tiên Đình Vương Tập Thịnh Doãn một câu, “Tu vi của các ngươi thật sự hơi thấp, chỉ là một tiên yêu thú cấp mười thôi mà cũng không giải quyết được, ai, thôi được rồi, giúp người thì giúp đến cùng, ta tiện tay bố trí giúp các ngươi một tiên trận phòng ngự cấp chín và một cái sát trận vậy. Còn về chuyện tiên trận phòng ngự vượt quá cấp chín, có muốn cũng vô dụng, bởi vì phải tiêu hao rất nhiều Tiên Linh Mạch.”

Lúc Lam Tiểu Bố nghe được tin này, hắn đã sớm rời xa Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, bây giờ hắn đã cải trang thành một đệ tử gia tộc tu tiên tinh thần sa sút.

Lam Tiểu Bố dự định quay về Cấm Tiên Ti trước, đến Cấm Tiên Ti rồi hắn mới có thể nghe ngóng xem làm thế nào để đi đến Ngũ Vũ Tiên giới. Chuyện này không thể gấp được, đó là một quá trình lâu dài.

Cho dù tạo ra một vị sư phụ không có thật, Lam Tiểu Bố vẫn muốn chuẩn bị đường lui cho mình bất cứ lúc nào. Thật sự là do trên người của hắn có quá nhiều đồ tốt, người bình thường nhòm ngó đến thì hắn không thèm để ý, nhưng lỡ như tiên đế để ý đến thì sao?

Cho nên trên đường đi, trừ chuyện học tập Ngũ Hành độn thuật trong Thiên Cương Biến, Lam Tiểu Bố còn luyện chế các loại trận bàn truyền tống.

Hắn muốn đến lúc đối mặt với tiên đế, cũng có thể dễ dàng trốn thoát. Đối mặt với một tiên đế mà còn có thể rời đi, nhất định phải là Ngũ Hành độn thuât. Ngũ Hành độn thuật của Thiên Cương Biến chính là Ngũ Hành độn thuận cao cấp nhất, bất kỳ nơi này, chỉ cần ẩn chứa quy tắc Ngũ Hành, đều có thể dùng Ngũ Hành độn thuẩn để bỏ chạy.

Sử dụng Ngũ Hành độn thuật thô sơ mà muốn chạy thoát khỏi sự truy sát của một Tiên Đế là chuyện khó có thể làm được, cho nên hắn còn cần các loại trận bàn. Đáng tiếc Lam Tiểu Bố không thông Phù Đạo, nếu như thông thạo Phù Đạo, hắn cũng không cần đến trận bàn truyền tống, trực tiếp dùng bùa thuận tiện hơn trận bàn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố không chỉ luyện chế trận bàn truyền tống, mà còn có trận bàn phòng ngự và trận bàn khốn sát.

Chương 603: Uy danh (2)

Mặc dù trình độ trận đạo của hắn rất mạnh, nhưng vì trình độ khí đạo bị hạn chế, bây giờ hắn chỉ mới có thể luyện chế ra được tiên trận bàn cấp bảy mà thôi.

Đáng tiếc Lam Tiểu Bố không có thời gian học tập luyện khí, bây giờ hắn còn muốn nhanh chóng tăng tu vi của mình lên. Chỉ cần lên đến tiên vương, cho dù đối mặt với tiên đế, hắn cũng có thể chạy thoát.

Cho nên bây giờ Lam Tiểu Bố vừa luyện chế trận bàn, vừa điên cuồng tu luyện tăng thực lực của mình.

…

Bây giờ ở Ma Huyền Tiên Vực, ai là người hối hận nhất, đó chính là ba Tiên Đình Vương còn lại của Ma Huyền Tiên Vực. Uổng cho ba người bọn họ làm tiểu nhân đã nhiều năm, trước khi thú triều đến đã trốn đi. Chẳng những chạy trốn, mà còn dẫn hết quân tu sĩ của mình đi. Chuyện này vốn cũng không sao cả, nhưng khi so sánh với Tiên Đình Vương Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình, hành vi tham sống sợ chết, chỉ vì tư lợi của bản thân thể hiện rõ ra không sót một thứ gì.

Tiên đình vương Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình dẫn theo một phần quân tu sĩ ở lại Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cùng sống cùng chết với tiên thành, chẳng những thu hoạch được vật liệu từ con báo yêu cấp mười kia và nội đan, mà còn thu hoạc được sự tôn kính của toàn bộ tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực. Càng quan trọng hơn là, người sư phụ kia của Lam Tiểu Bố cũng vô cùng tán thưởng Tập Thịnh Doãn, cảm thấy hắn không tệ.

Sau khi Đằng Cập Lâu nhận được tin tức này thì hối hận vô cùng, hắn đã đoán được trận thú triều đáng sợ nhất sắp đến, nhưng không dự đoán được rằng trận thú triều này kết thúc như thế nào. Trước đó vẫn luôn đứng ra bảo vệ Ma Huyền Tiên Vực cả hai năm, cuối cùng chỉ vì một hai tháng này mà thất bại trong gang tấc.

Thậm chí sau khi tiên yêu thú trong Ô Đào Lâm Mạch bị đánh lui, quân tu sĩ của hắn vẫn còn đang trên đường rút lui. Có gì có thể uất hận hơn bây giờ sao?

Hối hận nhưng mà cũng sợ hãi, nếu như không phải Đằng Mạn Nhi phản ứng chậm chạp, sau này mới nhớ đến chuyện Lam Tiểu Bố chính là Ngôn Thừa Kiếm, vậy thì bây giờ chỉ sợ hắn đã nằm trong danh sách những người phải giết của sư phụ Lam Tiểu Bố rồi.

Lam Tiểu Bố lấy được nhiều bảo vật của Tịch Đình thương hội như vậy, Đằng Cập Lâu hắn cho dù có là thánh nhân, sợ rằng cũng không nhịn được muốn ra tay với Lam Tiểu Bố.

Bây giờ hắn không hề cảm thấy kỳ lạ khi Lam Tiểu Bố có thể lấy được bảo vật của Tịch Đình thương hội, có một sư phụ nghịch thiên như vậy, đừng nói là cấm chế trong sảnh triển lãm của Tịch Đình thương hội phần lớn đều là tiên trận cấp bảy, cho dù có là tiên trận cấp chín cũng chẳng thể làm khó được người ta.

Theo Đằng Cập Lâu, lấy trộm bảo vật của Tịch Đình thương hội, không phải là Lam Tiểu Bố, mà là sư phụ của Lam Tiểu Bố.

Cùng lúc đó, Tịch Đình thương hội cũng biết đến sự tồn tại của sư phụ Lam Tiểu Bố, một cường giả như vậy, có theer dễ dàng nghiền éo tiên yêu thú cấp mười, cộn thêm chuyện có thể tiện tay bố trí ra tiên trận cấp chín, rất có thể đó chính là người đã lấy đi bảo vật của Tịch Đình thương hội.

Nếu không phải là cường giả như vậy, làm sao có thể dễ dàng lấy đi bảo vật của Tịch Đình thương hội? Hơn nữa còn có thể dễ dàng loại bỏ ấn ký thần niệm trên đó?

Thế nhưng biết được thì sao chứ? Người ta ngay cả tiên yêu thú cấp mười mà còn có thể dễ dàng nghiền ép, ngươi dám đi tìm người ta à? Còn về đệ tử Lam Tiểu Bố của người ta, đừng nói là bây giờ đã mất tích, Tịch Đình thương hội hắn cũng không dám quang minh chính đại tìm đến cửa đâu.

Lam Tiểu Bố cũng không biết, trong lúc vô tình, bố cục mà hắn đặt ra đã khiến Tịch Đình thương hội đánh bậy đoán được câu trả lời chính xác. Nếu như biết có di chứng này, hắn sẽ không tùy tiện nói đó là sư phụ của mình.

Còn về Trị gia, bây giờ chỉ hy vọng sư phụ Lam Tiểu Bố sẽ không để ý đến bọn hắn, hoặc không điều tra đến chuyện bọn hắn định bắt Lam Tiểu Bố đi.

Một đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm quả thật rất quý, nhưng so với sinh tử của toàn gia tộc, vậy thì có là gì chứ? Nếu như nói một cường giả có thể vung tay đập chết hơn triệu tiên yêu thú, không dám giết Trị gia hắn đến mức máu chảy thành sông, chính bọn hắn cũng chẳng tin.

Hơn nửa năm trôi qua, khi Lam Tiểu Bố sắp đến gần Thiên Giang tiên thành, tu vi đã đến Đại La Kim Tiên tầng bốn.

Tu vi đến Đại La Kim Tiên tầng bốn, tiên trận bàn cấp bảy các loại đã luyện chế ra được một đống lớn, quan trọng nhất là Ngũ Hành độn thuật cũng đã đến nhập môn. Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có thể dùng bộ dáng thật của mình để tiến vào trong Thiên Giang tiên thành.

Nếu như vô tình gặp phải một Tiên Đế nào muốn ra tay với hắn, hắn sẽ lấy ra một đống tiên trận bàn cấp bảy, sau đó dựa vào Ngũ Hành độn thuật bỏ chạy một quãng. Sau đó lại không ngừng dùng trận bàn truyền tống, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Lam Tiểu Bố vừa mới khôi phục lại bộ dáng thật của mình, thần niệm đã quét đến một cái Nguyên Thần bị hư hại ở nơi xa. Còn có mấy thân ảnh đang truy sát phía sau.

Bóng dáng vô cùng quen thuộc, Lam Tiểu Bố hơi cau mày rồi lập tức nhớ ra. Nguyên Thần này không phải là Nguyên Thần bị khóa trong cây trụ lớn lúc hắn từ Nguyên Châu truyền tống ra ngoài hay sao? Lúc đó Nguyên Thần này bị cây cột kia giam giữ lại, sau đó hắn đã cứu đối phương a.

Không ngờ còn có duyên gặp lại, cách biết bao nhiêu hư không chứ? Lại còn có thể gặp phải đối phương. Gia hỏa này lăn lộn cũng chẳng ra gì cả, đã nhiều năm như vậy rồi, Nguyên Thần vẫn là Nguyên Thần, cũng chẳng ngưng luyện được bao nhiêu. Đúng rồi, còn bị người đuổi giết nữa.

Chương 604: Kết giao với một người huynh đệ.

Lam Tiểu Bố hóa thành một tia sáng, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Nguyên Thần kia.

“Ông đây đúng là hổ lạc đồng bằng… A…” Nguyên Thần kia chỉ mới nói được một nửa đã kinh ngạc nói, “Ngươi chính là người đã cứu ta lúc trước? Lam Tiểu Bố của Mưu Bắc tiên thành?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha. “Đúng vậy, chính là ta đây, sao đã nhiều năm qua rồi mà Nguyên Thần ngươi vẫn chỉ là Nguyên Thần thế kia, chẳng khá hơn trước một chút nào thế?”

Nguyên Thần kia cười he he, “Cái gì mà không khá hơn trước chứ? Ta quả thật kém hơn lúc trước đấy được chưa. Thật không ngờ, vũ trụ Đại Hoang lại thay đổi lớn như vậy, nếu không thì ta cũng không lưu lạc đến mức như thế này…”

“Bây giờ ta xem ngươi chạy đi đâu?” Một giọng nói ngoan lệ truyền đến, hai người nam tử đang đuổi theo phía sau lập tức đứng hai bên trái phải của Lam Tiểu Bố, chặn đường Lam Tiểu Bố và Nguyên Thần kia lại.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Tề tiên ti, chúc mừng thực lực lại tiến triển mạnh, sao ngươi lại truy sát bằng hữu của ta thế này?”

Người vừa tới chính là Tiểu Tiên Ti Tề Vân Thư của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo và một tên tiên tào cấp ba, tên tiên tào cấp ba này chính là tu sĩ Đại Ất Tiên.

“Ngươi là Lam tiên ti?” Tề Vân Thư trợn trừng hai mắt, sau đó lập tức mừng rỡ kêu lên.

Tên tiên tào cấp ba kia cũng nhanh chóng đến thi lễ: “Xin chào Lam tiên ti.”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại đuổi theo bằng hữu của ta?” Lam Tiểu Bố có ấn tượng không tệ với Nguyên Thần này, cảm thấy hắn không phải là kẻ ác gì.

Tề Vân Thư vội vàng nói, “Bây giờ ở khắp nơi trên Ma Huyền Tiên Vực đều có Yểm Ma xuất hiện, hắn vọt ra từ trong đàn Yểm Ma đó, còn tiện tay giết chết con trai Thạch Bất Tựu của thành chủ Thạch Khi của Lạc Chân tiên thành.”

Nguyên Thần kia kêu oan, “Người kia đã muốn giết ta rồi, còn muốn khóa Nguyên Thần của ta lại mang đi, chẳng lẽ ta không được phản kháng à?”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Chuyện này xem như thôi đi, đến lúc đó ta sẽ giải thích với Đại Tiên Ti.”

Tề Vân Thư vội vàng nói, “Lam Tiên Ti, bây giờ ngươi chính là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti ta đấy.”

“Ta là Đại Tiên Ti?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn hai người trước mắt, hắn trở thành Đại Tiên Ti lúc nào thế?

Tề Vân Thư vội vàng nói, “Bởi vì thập nhất vương tử lập được đại công, bây giờ đã trở thành người thừa kế tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình. Giang Diễn Tiên Đạo do thập nhất vương tử quản lý, cho nên hắn giao vị trí Đại Tiên Ti cho ngươi. Thập Nhất vương tử từng nói, cho dù khi nào ngươi quay về, vị trí Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo luôn là của ngươi.”

“Ha ha, đã như vậy thì quá tốt rồi. Các người đi trước đi, ta làm xong vài chuyện sẽ quay về Cấm Tiên Ti.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, trong lòng tự nhủ tốc độ thăng quan này của mình chỉ sợ là đứng đầu tiên giới luôn rồi nhỉ?

“Vâng.” Tề Vân Thư lúc đầu cũng là Tiểu Tiên Ti giống như Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố đã trở thành cấp trên của hắn.

Nhưng mà Tề Vân Thư không có chút bất mãn nào, hắn ước gì có thể làm việc cho Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố làm việc vô cùng dứt khoát, cho đến bây giờ chưa từng lề mề chậm chạp. Còn một chuyện quan trọng hơn nữa là, hắn nghe nói Lam Tiểu Bố chính là một tiên đan vương cấp bảy.

Tiên đan vương cấp bảy đấy, trong thú triều, hắn cũng đã lấy được một vài thứ tốt, bây giờ hắn đã đến Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ vẫn hắn tìm được tiên linh thảo luyện chế ra Hành Vương Tiên Đan là có thể nhờ Đại Tiên Ti luyện chế Hành Vương Tiên Đan. Chỉ có đồ ngốc, mới không muốn làm việc cho Lam Tiểu Bố. Cũng không phải Đại La Kim Tiên nào cũng có tư cách nhờ tiên đan vương cấp bảy luyện đan giúp.

Chờ Tề Vân Thư và tiên tào kia rời đi, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Còn chưa thỉnh giáo họ tên là gì? Tại sao ngươi từ bên ngoài hư không Nguyên Châu rời đi lại đến Ma Huyền Tiên Vực?”

“Ta tên là Triệu Công Minh…”

Nguyên Thần kia mới nói ra một cái tên, Lam Tiểu Bố đã khiếp sợ thốt lên, “Ngươi chính là Triệu Công Minh?

“Ngươi biết ta sao?” Triệu Công Minh nghi ngờ nhìn Lam Tiểu Bố, tiên vực này chính là nơi hắn đến lần đầu tiên, sao có người biết đến hắn được chứ? KHông đúng, hình như Lam tiên ti trước mắt này cũng đến từ vũ trụ Đại Hoang.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Có biết, có biết, tên tuổi của ngươi có ai mà không biết? Ta vô cùng ngưỡng mộ ngươi, lòng ngưỡng mộ của ta tựa như nước sông cuồn cuộn liên miên không dứt, lại như…”

“Khoan đã, Lam tiên ti, ta không dám nhận đâu, xin hỏi ngươi đã gặp ta ở đâu sao?” Triệu Công Minh nhanh chóng ngăn Lam Tiểu Bố tiếp tục miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng hắn lại cảm thấy Lam Tiểu Bố không giống như đang nói mò.

“Triệu tiền bối, năm đó không phải ngươi bị người ta hãm hại, sau đó hồn phách được phong ấn trên Phong Thần Bảng sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Triệu Công Minh xua tay ngăn lại, “Ngươi đã cứu ta hai lần, cảm thấy ngươi là người cũng không tệ, đừng gọi ta là tiền bối nữa, ta không phải là tiền bối gì cả. Nếu coi trọng Triệu Công Minh ta, gọi nhau là huynh đệ đi.”

“Vậy Công Minh huynh có thể nói cho ta biết chuyện kia là như thế nào không?” Lam Tiểu Bố cũng không để ý lắm, Triệu Công Minh là người hào hiệp tốt bụng, hoàn toàn là vì bằng hữu mới bị hãm hại.

Triệu Công Minh thở dài rồi nói, “Đó chỉ là những lời nhân nghĩa đạo đức của thế gian mà thôi, phong thần? Ha ha, ngươi cũng đã thấy rồi đó, ta bị nhốt trong Thông Thiên Trụ. Nếu không phải có ngươi giúp đỡ, bây giờ ta vẫn còn đang ở trong Thông Thiên Trụ. Thù năm đó ta sẽ tự mình báo, ai, chỉ là ta đã liên lụy đến rất nhiều người vô tội. Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, trước khi chưa báo được thù, ta không muốn nhắc lại.”

Chương 605: Kết giao với một người huynh đệ. (2)

Lam Tiểu Bố cũng biết, chuyện này dính đến chuyện cửu trọng hiên của vũ trụ Đại Hoang bị cắt bỏ các loại, hắn cũng không hỏi lại, chỉ nói, “Công Minh huynh, có tính toán gì không?”

Triệu Công Minh nói, “Bây giờ ta cũng không có chỗ để đi, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi, đột nhiên xuất hiện rất nhiều Yểm ma. Ngươi là Đại Tiên Ti của Thăng Tinh Tiên Đình, ta thật ra muốn đi cùng ngươi lăn lộn một khoảng thời gian, không biết có tiện không?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha rồi nói, “Nếu như ngươi không sợ nguy hiểm, ta vô cùng hoan nghênh. Ta cho ngươi biết, ta đã từng đắc tội với người nào…”

Lam Tiểu Bố nói sơ qua những người mình đã từng đắc tội, thậm chí ngay cả tiên đình vương Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình cũng có thể ra tay với hắn, còn cả Trị gia vô cùng thần bí kia nữa.

Triệu Công Minh cười ha ha, “Triệu Công Minh ta mà là hạng người sợ chết, thì sẽ không bị khóa bên trong Thông Thiên Trụ. Chỉ là tu vi của ta khó có thể khôi phục, nếu không thì chỉ là một Tiên Đế thôi, trong mắt ta chẳng khác gì một con kiến cả.”

Lam Tiểu Bố thật sự tin lời Triệu Công Minh nói, người trước mắt này tuyệt đối không hải là người sợ chết, hắn vội vàng hỏi, “Công Minh huynh, phải làm thế nào mới có thể khôi phục được thực lực?”

Tinh thần Triệu Công Minh vừa mới phấn chấn được một chút lập tức yếu đi, hắn lắc đầu nói, “Ta cần phải khôi phục lại thân thể cả mình, bảo vật khôi phục thân thể quý đến mức nào chứ? Ta ở trong hư không nghe nói ở Ma Huyền Tiên Vực có người có được một gốc Cửu Thải Hư Không Liên, kết quả cực cực khổ khổ đến đây, lại là một cái hố.”

Nghe thấy Triệu Công Minh nói vậy, Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đi thôi, vừa hay ta có một gốc Cửu Thải Hư Không Liên, có thể khôi phục thân thể giúp ngươi.”

“Ngươi có Cửu Thải Hư Không Liên? Còn đồng ý cho ta dùng?” Triệu Công Minh kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Có Cửu Thải Hư Không Liên đã là chuyện quá bất ngờ, loại vật này bình thường chỉ có thể nghe nói mà thôi, chưa có người nào nhìn thấy qua. Thế nhưng lại có người có Cửu Thải Hư Không Liên, còn đồng ý lấy ra cho một người xa lạ dùng, chuyện này quả thật chưa từng thấy.

“Đương nhiên, gốc Cửu Thải Hư Không Liên này là một người bạn cho ta, ta cũng đã giúp hắn một chút. Cho ngươi dùng, vừa hay sau này chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Mặc dù Lam Tiểu Bố nghĩ đến đủ mọi cách có thể chạy thoát khỏi Tiên Đế, nhưng Tiên Đế có bao nhiêu thủ đoạn, hắn cũng không thể biết rõ được.

Tu vi của Triệu Công Minh tuyệt đối không hề kém gì Tiên Đế, nếu như Triệu Công Minh có thể khôi phục thực lực, vậy thì Đằng Cập Lâu có đến cũng sẽ chẳng sao cả. Tiêu Việt Thủy đưa cho hắn gốc Cửu Thải Hư Không Liên này, hôm nay xem như đã có tác dụng lớn.

Hắn không tin tưởng nhân phẩm của Đằng Cập Lâu lắm, nhưng mà nhân phẩm của Triệu Công Minh thì hắn tin. Mặc dù có rất nhiều người của Tiệt giáo làm việc không phân biệt tốt xấu, nhưng đều là tính tình thật. Triệu Công Minh vì bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống, nếu không thì bây giờ hắn có thể sống thoải mái hơn bất kỳ người khác.

“Đa tạ. Tiểu Bố huynh đệ, sau này ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của Triệu Công Minh ta.” Triệu Công Minh kích động nói, muốn khôi phục lại thân thể là chuyện dễ dàng sao?

Lam Tiểu Bố cười he he nói, “Công Minh huynh, mặc dù ngươi chỉ có Nguyên Thần, nhưng với bản lĩnh của ngươi, chắc hẳn có thể dễ dàng tìm được người để đoạt xác chứ?”

Triệu Công Minh điều chỉnh sắc mặt, nghiêm mặt nói ra: “Triệu Công Minh ta làm việc cũng biết phân đúng sai, ta đoạt xá người khác, người bị đoạt xác chẳng lẽ cam tâm tình nguyện sao? Cũng giống như ta không muốn bị người khác nô dịch, suy bụng ta ra bụng người mà thôi. Hơn nữa, đoạt xá người khác, toàn thân ta cũng không được tự nhiên.”

“Được, lão Triệu, người huynh đệ như ngươi, ta nhất định phải kết giao, đi thôi, chúng ta đi tìm một nơi tốt chờ ngươi tạo ra thân thể thôi.” Lam Tiểu Bố vỗ tay một cái, hắn cảm thấy điểm này Triệu Công Minh cũng giống với hắn. Nếu như hắn chỉ có Nguyên Thần, hắn cũng tuyệt đối không đi đoạt xá của người khác.

“Đi đến Cấm Tiên Ti của ngươi à?” Triệu Công Minh cười he he, tâm tình kích động. Lam Tiểu Bố là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, ở Cấm Tiên Ti ai dám động đến bọn họ?

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Bây giờ không đi Cấm Tiên Ti, ta khẳng định sau khi ta quay về Cấm Tiên Ti rồi, tiên đình vương Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình kia cũng sẽ nhanh chóng tìm đến Cấm Tiên Ti. CHờ thực lực của ngươi khôi phục rồi, chúng ta sẽ về Cấm Tiên Ti.”

Lam Tiểu Bố đoán không sai, sau khi biết Lam Tiểu Bố còn sống, hơn nữa còn sắp trở lại Cấm Tiên Ti, Đằng Cập Lâu lập tức gác lại mọi chuyện cần thiết, dẫn theo Đằng Mạc lập tức chạy đến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo.

…

Giờ phút này Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh đang ở sâu trong một dãy núi hoang vu cách xa Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo xây dựng một tòa động phủ, Triệu Công Minh nhận lấy chiếc nhẫn Lam Tiểu Bố cho để khôi phục thân thể, còn Lam Tiểu Bố thì tiếp tục tăng tu vi của mình lên.

Tâm tình Triệu Công Minh vô cùng kích động, hắn không ngờ có thể kết giao được với một người huynh đệ hào phóng như Lam Tiểu Bốm chuyện này khiến hắn vui sướng đến mức nào chứ? Khi thần niệm của hắn thâm nhập vào trong nhẫn của Lam Tiểu Bố, lập tức ngây ngẩn cả người.

Trong chiếc nhẫn này chẳng những có một gốc Cửu Thải Hư Không Liên được bảo quản vô cùng tốt, còn có một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, ngàn vạn tiên tinh thượng phẩm không đúng, còn có một viên tiên tinh cực phẩm. Trừ cái đó ra, còn có một pháp bảo. Triệu Công Minh biết món pháp bảo này, CHiếu Thiên Ấn, là pháp bảo của La Tuyên, không ngờ lại nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Đây đúng là một huynh đệ chí cốt, ra tay một lần đã nhiều đồ tốt như vậy. Triệu Công Minh âm thầm cảm kích, đồng thời cũng quyết định nhanh chóng khôi phục tu vi của mình, tuyệt đối không thể để tên Đằng Cập Lâu kia bắt nạt huynh đệ của mình

Chương 606: Tiên Đình Vương nghênh đón.

Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện, động tĩnh đương nhiên sẽ rất lớn. Nhưng mà hắn đã là một tiên trận đế cấp chín, bố trí Thúc Linh tiên trận, vậy thì cho dù có động tĩnh lớn thế nào đi nữa cũng sẽ bị giấu đi.

Đằng Cập Lâu dẫn theo Đằng Mạc vội vàng chạy đến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo, phát hiện Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa trở về. Mặc dù Đằng Cập Lâu rất thất vọng, nhưng không lập tức rời đi.

Đối với Đằng Mạc mà nói, đây quả thật là cơ hội trời cho mà. Cho đến hôm nay, hắn vẫn chưa từng có cơ hội ở cùng với lão cha tiên đình vương của mình. Bây giờ vì muốn thiết lập mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố, chẳng những hắn trở thành một vị vương tử chạm đến là bỏng tay của Thăng Tinh Tiên Đình, bây giờ còn có thể thời thời khắc khắc được lão cha chỉ bảo dạy dỗ.

Có thể nói từ giờ trở đi, chỉ cần hắn không làm chuyện gì sai lầm, tiên đình vương tương lai của Thăng Tinh Tiên Đình chính là Đằng Mạc hắn. Chuyện này nếu là hai năm trước, hắn có nghĩ cũng không dám nghĩ đến, phải biết rằng bây giờ trong tất cả các vương tử ở Thăng Tinh Tiên Đình, hắn là người không có năng lực cạnh tranh nhất. Nhưng hắn gặp may, gặp được tiên đan vương nghịch thiên như Lam Tiểu Bố.

Đằng Cập Lâu cũng không ngờ được, chờ đợi rõng rã hơn nửa năm, nếu như không phải Lam Tiểu Bố từng nói, hắn giải quyết xong việc thì sẽ quay về, Đằng Cập Lâu đã rời khỏi Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo rồi.

Nhưng mà bởi vì đã dạy bảo Đằng Mạc một thời gian dài, khiến hắn cảm thấy Đằng Mạc khác với những đứa con còn lại. Đứa con trai này mặc dù có chức vị cao, nhưng mắt lại không đặt ở trên trán. CŨng không bởi vì mình là con trai của tiên đình vương mà cảm thấy tài trí hơn người, hơn nữa cách đối nhân xử thế cũng có một vài thủ đoạn đặc biệt.

Có lẽ Đằng Mạc có thể kết giao được với một đan sư thiên tài như Lam Tiểu Bố cũng là nhờ một nguyên nhân trong đó. Nếu không thì Đằng Mạc nhất định sẽ không được tiên đan vương thiên tài như Lam Tiểu Bố coi trọng.

Bởi vì Đằng Cập Lâu ở lại Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo hơn nửa năm, cho nên Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo như nước lên thì thuyền lên, trong lúc vô hình đã trở thành lão đại của toàn bộ Cấm Tiên Ti trong Thăng Tinh Tiên Đình.

…

“Ha ha ha!” Một tiếng cười sang sảng truyền đến, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy một nam tử khôi ngô anh tuấn bước ra.

“Chúc mừng Công Minh huynh.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, cũng dừng việc tu luyện lại. Thật không ngờ, Triệu Công Minh lại là một đại soái ca.

“Huynh đệ, lời cảm ơn ta cũng không muốn nói thêm nhiều nữa, vũ trụ Đại Hoang bây giờ đã bị dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, ta cũng không có chỗ nào để đi. Hai huynh đệ chúng ta ở lại Ma Huyền Tiên Vực này kiếm chút miếng cơm rồi nói, những kẻ thù của ta kia chỉ sợ đã đến tầng cao hơn rồi.” Triệu Công Minh không nói cảm tạ thêm nữa, hắn đã sớm xem Lam Tiểu Bố là huynh đệ, giữa huynh đệ với nhau thì không nên khách sáo.

Cảm nhận thực lực của Triệu Công Minh một chút, Lam Tiểu Bố hỏi, “Bây giờ thực lực của ngươi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục đúng không?”

Triệu Công Minh gật đầu, “Đúng vậy, nhưng mà đây đã là kết quả tốt nhất rồi. Nếu như không nhờ vào Cửu Thải Hư Không Liên, thần hồn của ta không được đầy đủ, thân thể cũng không có, thế thì đừng nói là khôi phục tu vi, khôi phục lại thân thể cũng là điều rất khó khăn rồi. Bây giờ ta chẳng những có thể khôi phục lại thân thể một cách hoàn mỹ, mà tư chất của bản thân cũng tiến bộ hơn trước. So với gia hỏa bắt nạt tiểu Long năm đó, vật liệu khôi phục thân thể cả ta còn quý giá hơn nhiều, ha ha ha ha. Tiên Đế có tới, ta không dám nói có thể đánh bại, nhưng ít nhất có thể ngăn cản được.”

Triệu Công Minh thật sự vô cùng thoải mái, nhiều năm chịu thiệt như vậy, một khi thoát khỏi khốn cảnh, vô số đè nén trong lòng cũng tan theo.

“Vậy là tốt rồi.” Lam Tiểu Bố mừng rỡ nói, chỉ cần có thể ngăn cản được tiên đế, hắn sẽ có cách xử lý Tiên Đế.

Tu vi của hắn không cao, nhưng lại là một tiên trận đế cấp chín. Tiên Trận đế cấp chín còn hiếm gặp hơn cả Tiên Đế. Trong giới tu đạo có lưu truyền một định luật thép, đắc tội người nào cũng được, nhưng tuyệt đối không nên đắc tội với trận pháp sư, nếu không thì ngươi chết thế nào cũng không biết.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Triệu Công Minh hỏi, hôm nay bất kỳ nơi nào hắn đều có thể đi được.

“Đương nhiên là quay về Cấm Tiên Ti, trước tiên ngươi cứ ở Cấm Tiên Ti ta làm một Tiểu Tiên Ti trước đã, nhưng mà không cần làm việc gì, chỉ cần tu luyện là được. Trước khi trở về, chúng ta phải giấu đi tu vi của mình một chút đây là công pháp che giấu.” Lam Tiểu Bố cười he he, lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đang muốn nói, bản thân ta cũng có công pháp che giấu tu vi, nhưng mà khi thần niệm của hắn quét đến công pháp mà Lam Tiểu Bố đưa cho hắn thì lập tức nói, “Đồ tốt, đâ tuyệt đối là công pháp che giấu tu vi tốt nhất mà ta từng gặp…”

Nói đến đây, Triệu Công Minh hình như nhớ ra cái gì đó, cũng khắc một cái ngọc giản rồi đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, ta biết được cũng không được đầy đủ. Ở vũ trụ

Đại Hoang, tu luyện thứ đồ chơi này còn cần phải có xuất thân tốt.”

Loại thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục biến này có là là thứ đặc biệt của thượng tầng vũ trụ Đại Hoang, hắn ở Ma Huyền Tiên Vực chưa từng thấy qua. Có lẽ có rất nhiều người từng nghe qua, nhưng đều cho rằng đó là truyền thuyết.

Sau này Lam Tiểu Bố mới biết được, cho dù là Hầu ca hay Nhị sư huynh, thần thông Thiên Cương Địa Sát mà họ tu luyện cũng không hoàn thuyện.

Nhị sư huynh nhièu lắm chỉ tu luyện một môn trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Thai Dịch Hóa Hình. Còn lại mấy cái như KHởi tử Hồi SInh, Di Tinh Hoán Đấu, chỉ sợ chưa từng tiếp xúc qua, hoặc là còn không có tư cách tiếp xúc đến.

NGẫm lại Triệu Công Minh, địa vị còn cao hơn cả Nhị sư huynh, nhưng ngay cả Triệu Công Minh cũng không thể học hết được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, chứ đừng nói đến Nhị sư huynh.

Chương 607: Tiên Đình Vương nghênh đón. (2)

Hoặc là nói cái này không thể gọi là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, phải gọi là Thiên Cương Tam Thập Lục Thần Thông thì chính xác hơn.

Lam Tiểu Bố không nhận lấy ngọc giản Triệu Công Minh đưa cho mình, mà lấy một cái ngọc giản khác đưa cho Triệu Công Minh, “Lão ca, học cái này đi, sau khi ngươi học xong thì đưa lại cho ta.”

“Đây chính là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến hoàn chỉnh?” Thần niệm Triệu Công Minh quét đến nội dung bên trong, lập tức kinh hãi nhìn Lam Tiểu Bố.

“Không sai, chính là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến hoàn chỉnh.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

“Nhưng mà…” Triệu Công Minh càng cảm thấy khó hiểu, thứ này chỉ nằm trong tay thánh nhân, sao có thể xuất hiện trên người Lam Tiểu Bố? Hơn nữa Thiên Cương Tam Thập Lục Biến chỉ xuất hiện một bản hoàn chỉnh duy nhất, bây giờ đang ở trong tay hắn, vậy thì bản ghi chép Thiên Cương Tam Thập Lục Biến trong tay thành nhân là bản chưa hoàn chỉnh.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần phải để ý đến, ta may mắn có được, ngươi cứ học đi.”

“Được.” Triệu Công Minh là người rộng lượng, lập tức gạt hết mấy suy nghĩ trong đầu đi, sau đó nói, “Năm đó ta bị môn thần thông cuối cùng trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến là Đinh Đầu Thất Tiễn đánh trúng…”

“Đinh Đầu Thất Tiễn không phải là một món Hậu Thiên Pháp Bảo sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Triệu Công Minh lắc đầu, “Đinh Đầu Thất Tiễn là một môn thần thông, là một môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến. Người thi triển môn thần thâng này rất nhiều, nhưng mà sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để thi triển môn thần thông này mới là đáng sợ nhất. Năm đó ta bị người ta dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thi triển thần thông Đinh Đầu Thất Tiễn đánh lén.”

“ĐƯợc rồi, không nói đến chuyện năm đó nữa, có lẽ những người kia cũng đã hối hận rồi. Chúng ta quay về Cấm Tiên Ti trước đi, ta cũng đang định ở lại Cấm Tiên Ti tu luyện lâu dài, cho nên Cấm Tiên Ti cần phải sắp xếp lại một chút.” Lam Tiểu Bố không hề cảm thấy hứng thú gì về những chuyện năm đó.

…

Lúc Đằng Cập Lâu nhận được tin tức Lam Tiểu Bố trở về chính là khi đang buồn bực ngán ngẩm xem một bản ghi chép vũ trụ, đối với những kiến thức về khoa học kỹ thuật Tinh Không Chiến Hạm trong bản ghi chép này thì có chút hứng thú.

Bây giờ nghe thấy Lam Tiểu Bố quay về, hắn nhanh chóng bỏ bản ghi chép này xuống, rồi chạy xuống dưới.

Theo lý mà nói, hắn là một tiên đình vương, có thể đến Cấm Tiên Ti gặp Lam Tiểu Bố đã là cho Lam Tiểu Bố mặt mũi rồi. Huống hồ, hắn còn ở đây đợi Lam Tiểu Bố hon nửa năm. Bây giờ Lam Tiểu Bố trở về, phải nhanh chóng đến gặp hắn mới đúng.

Nhưng Đằng Cập Lâu đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, hắn đã hỏi Đằng Mạc rất nhiều chuyện liên quan đến Lam Tiểu Bố. Đồng thời biết được lúc trước khi Lam Tiểu Bố chỉ mới là một tiên ti đã gan to bằng trời, không chỉ như vậy, sau khi Lam Tiểu Bốt trở thành Tiểu Tiên Ti rồi, hoàn toàn không thèm để ý đến một đứa con trai tiên đình vương như Đằng Mạc. Sở dĩ Đằng Mạc có thể kết giao được với Lam Tiểu Bố, chính là vì đã bỏ đi sự cao ngạo, đặt Lam Tiểu Bố ở vị trí ngang hàng với hắn.

Vậy thì có thể hiểu được, nếu Đằng Cập Lâu hắn dùng thân phận tiên đình vương kết giao với Lam Tiểu Bố, đó chính là đang mò trăng đáy nước, nói không chừng hôm nay Lam Tiểu Bố còn ở đây, ngày mai sẽ lập tức rời đi.

Nếu như Lam Tiểu Bố không có một sư phụ nghịch thiên thì thôi, quan trọng nhất là người sư phụ kia của Lam Tiểu Bố cũng không hề đơn giản. Mặc dù có rất nhiều thứ trong lời đồn là giả, nhưng có một vài điều là thật, sư phụ Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng bố trí ra tiên trận cấp chín. KHông chỉ như vậy, sư phụ Lam Tiểu Bố còn có thể tay không xé rách hư không. CHỉ với hai điểm này thôi, Đằng Cập Lâu hắn cũng không dám khoa tay múa chân trước mặt Lam Tiểu Bố.

"Ha ha, Đại Tiên Ti trở về, ta ở đây chờ ngươi đã hơn nửa năm rồi đó." Đằng Cập Lâu tự mình đi ra khỏi Cấm Tiên Ti, từ xa đóng tiếp Lam Tiểu Bố.

Có một vài tiên tào của Cấm Tiên Ti nhìn thấy tình cảnh này, đều âm thầm kinh hãi. Thử nghĩ một chút mà xem, ở Thăng Tinh Tiên Đình, ai có tư cách khiến tiên đình vương tự mình nghênh đón chứ?

Có một vài người biết được nội tình thì lại càng biết rõ, tiên đình vương trước mắt này chẳng những đích thân đi nghênh đón Đại Tiên Ti Lam Tiểu Bố, mà còn ở đây chờ hơn nửa năm rồi.

"A… KHông ngờ là Đại Đế của Thăng Tinh Tiên Đình đích thân đến. Tha tội, tha tội, ta không biết là Đại Đế đến, còn ở bên ngoài đi đông đi tay một vòng, cho đến hôm nay mới trở về, thật sự là quá đáng…" Lam Tiểu Bố tỏ vẻ vô cùng hổ thẹn và xấu hổ.

"Tiểu Bố huynh đệ, tiên đình vương đã ở đây chờ ngươi hơn nửa năm đó." Đằng Mạc đứng bên cạnh cười tủm tỉm nói.

"Ai nha, Đằng huynh, sao ngươi không phát tin tức cho ta, đây thật là…" Lam Tiểu Bố vừa áy náy xin lỗi, vừa nhanh chân chạy đến thi lễ.

"Ha ha, Lam tiên ti chẳng những là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo ta, mà con là tiên đan vương trẻ tuổi nhất. Ta cảm thấy vô cùng vui mừng khi Thăng Tinh Tiên Đình ta có một thiên tài như Lam tiên ti, đừng nói là hơn nửa năm, cho dù là chờ thêm mấy năm nữa cũng không sao cả. Đi, Lam tiên ti, chúng ta vào trong vừa tận hưởng rượu ngon tiên quả, vừa trò chuyện…”

Đằng Cập Lâu tươi cười như tắm trong gió xuân nói, vừa ra dấu tay mời. Thật ra từ sâu trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai khác, Lam Tiểu Bố nhất định đã đoán được Đằng Cập Lâu hắn đến Cấm Tiên Ti. Nếu như ngay cả chuyện này là Lam Tiểu Bố cũng không đoán được, chỉ sợ đã không thể sống sót mà quay về Cấm Tiên Ti.

Hắn có chút hoài nghi Triệu Công Minh chính là người đã giúp Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn nhìn hồi lâu, cảm thấy thực lực của Triệu Công Minh chỉ là Đại Chí Tiên mà thôi.

Lam Tiểu Bố vừa nói xin lỗi, vừa giới thiệu, “Giới thiệu cho Đại Đế một người, vị này là huynh đệ đã thất lạc nhiều năm của ta, lần này cuối cùng có thể gặp được nhau, ta nghĩ ta ở Cấm Tiên Ti làm việc, cho nến dứt khoát dẫn hắn đến Cấm Tiên Ti cùng mình luôn.”

“Được, được, huynh đệ của Lam tiên ti cũng chính là bằng hữu của Đằng Cập Lâu ta, đi thôi, cùng nhau vào trong hưởng rượu ngon tiên quả.” Đằng Cập Lâu càng nói càng thân thiết.

Chương 608: Thuận tiện làm mai.

Thái độ của Đằng Cập Lâu đối với Lam Tiểu Bố vô cùng khách sáo, hoàn toàn xem Lam Tiểu Bố là một bằng hữu mà tiếp đãi, nói cười hoàn toàn theo kiểu ngang hàng với nhau. Còn chuyện Lam Tiểu Bố lo lắng Đằng Cập Lâu nhòm ngó đến đồ vật trên người hắn, hoàn toàn không tồn tại.

Đừng nói là nhòm ngó đồ trên người hắn, từ đầu đến đuôi, Đằng Cập Lâu đều không hỏi thăm sao Lam Tiểu Bố có thể rời khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, cuối cùng sao có thể quay về đây. Còn những phần thưởng kia, Đằng Cập Lâu tựa như đã quên đi rồi.

“Nào nào nào, Lam đan sư, đây là Đế Lâm Tiên Quả mà năm đó ta tốn rất nhiều công sức mới có thể lấy được, nếm thử xem, mùi vị của nó là cực phẩm đấy.” Đằng Cập Lâu lấy ra một bàn tiên quả.

Đằng Cập Lâu không gọi Lam Tiểu Bố là Tiên Ti, mà gọi là đan sư, điều này cho thấy rõ Đằng Cập Lâu cũng không xem bản thân mình là tiên đình vương.

Đế Lâm Tiên Quả là tiên quả cấp bảy, hương vị quả thật là vô cùng tốt, không chỉ như vậy, loại tiên quả này còn có thể tăng cường tư chất.

Lam Tiểu Bố cũng không hề khách sáo, ăn một quả Đế Lâm Tiên Quả rồi nói, “Đại Đế thực sự có lòng.”

Biết rõ Đằng Cập Lâu là người luôn đặt lợi ích là trên hết, nhưng mà cũng không khiến người cảm thấy chán ghét. Loại người này biết lúc nào có thể lấy, lúc nào không thể lấy được, lúc nào chỉ có thể kết giao.

Đằng Cập Lâu cười ha ha một tiếng, có một số việc, người ta chỉ ôm tâm lý may mắn, không cần phải nói ra.

“Lam đan sư nhất định phải cẩn thận Tắc Vô Vân, hắn là nhân vật đã vượt xa Tiên Đế, lúc trước hắn đi Ô Đào Lâm Mạch tìm kiếm ngươi, thật ra là muốn phát động thú triều trước khi rời khỏi đây. Mặc dù bây giờ hắn đã trở về Thanh Phương Tiên Vực, nhưng mà hắn vẫn có thể quay lại đây bất cứ lúc nào.” Đằng Cập Lâu thành thật nói.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Đại Đế yên tâm, ta chỉ lo là hắn không tới thôi.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng Đằng Cập Lâu nhảy lên một cái, lời vừa rồi hắn nói cũng có một phần là để thăm dò ý tứ của

Lam Tiểu Bố, nghe giọng điệu Lam Tiểu Bố nói, rõ ràng hoàn toàn không coi trọng Tắc Vô Vân kia.

“Lam đan sư nói như vậy, ta cũng an tâm rồi. Đúng rồi, hộ trận của Thăng Tinh Tiên Đình ta chỉ là một cái tiên trận Phòng Ngự cấp tám, nếu như sư phụ ngươi đến đây, ta đây thật sự muốn mặt dày mày dạn xin hắn giúp một chút.” Lúc Đằng Cập Lâu nói đến đây thì đứng lên.

Đây cũng là mục đích hắn đến đây gặp Lam Tiểu Bố, nếu có một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín và tiên trận Phòng Ngự cấp chín giống như Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, tương lai sau khi hắn rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình rồi, Thăng Tinh Tiên Đình cũng không phải sợ cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân kia nữa.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đồng ý, “Được, chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần sư phụ ta tới, ta nhất định sẽ truyền lời lại.”

Bây giờ giúp bày trận luôn là không thể, tương lai khi hắn định rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình, lúc đó tiện tay bố trí một cái hộ trận cũng không có vấn đề gì cả.”

“Được, vậy cảm ơn Lam đan sư.” Đằng Cập Lâu thật lòng cảm tạ.

Bây giờ ở Ma Huyền Tiên Vực, chỉ có Ma Huyền Hành Đạo tiên thành là có tiên trận Phòng Ngự cấp chín, Ma Huyền Hành Đạo tiên thành đã thăng cấp lên thành nơi an toàn nhất ở Ma Huyền Tiên Vực. Đây là vì thành chủ Liễu Minh của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành không biết Lam Tiểu Bố đã trở về, nếu như biết, nói không chừng đã đến đây xin lỗi rồi.

“Chỉ là tiện tay mà thôi, sư phụ ta rất dễ nói chuyện.” Lam Tiểu Bố đảm nhận nhiều việc, sau khi nói xong lại hỏi, “Ta cũng có một việc muốn hỏi thăm Đại Đế, nghe nói Thăng Tinh Tiên Đình xuất hiện Yểm Ma? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Đằng Cập Lâu nghe thấy Lam Tiểu Bố nhắc đến Yểm Ma, thở dài nói, “Chẳng những là Thăng Tinh Tiên Đình, toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực đều xuất hiện Yểm Ma. CHờ sau khi ta trở về, ta cũng phải dẫn quân tu sĩ đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ để đối phó với Yểm Ma…”

“Cũng giống như thú triều sao?’ Lam Tiểu Bố càng khó hiểu.

Đằng Cập Lâu nói, “So với thú triều, Yểm Ma còn đáng sợ hơn, trên thực tế thú triều còn biết sợ hãi, biết chết, sẽ rút lui, nhưng Yểm Ma xưa nay không biết sợ sệt. Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ vốn là một nơi bỏ hoang, nơi đó tiên linh khí thiên địa cực kỳ thiếu thốn, lại vì xuất hiện một cái trận môn truyền tống hư không, vô cùng vô tận Yểm Ma từ bên trong lao ra. Nếu không phải phát hiện kịp thời, bây giờ Yểm Ma đã trải rộng khắp Ma Huyền Tiên Vực rồi. Ai, Ma Huyền Tiên Vực gần đây xảy ra quá nhiều tai nạn.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn nghĩ đến Linh Vi Tiên Vực, hắn là tiên vực vương của Linh Vi Tiên Vực. Lúc hắn rời khỏi Linh Vi Tiên Vực, nơi đó cũng xuất hiện Yểm Ma tràn lan, tuy đã bị hắn dùng tiên trận ngăn trở. Nhưng khi đó tu vi và trận đạo của hắn đều quá thấp, lỡ như Yểm Ma ở Linh Vi Tiên Vực xông phá được hộ trận, vậy bây giờ Linh Vi Tiên Vực có còn tồn tại hay không?

Đằng Cập Lâu lại nói với Lam Tiểu Bố, “Lam đan sư, ta phải trở về chuẩn bị một chút, sắp tới phải đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, ngươi có chuyện gì cần Thăng Tinh Tiên Đình làm, cứ nói với Đằng Mạc một câu là được.”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đứng dậy đưa tiễn, “Đa tạ Đại Đế.”

Lúc Đằng Cập Lâu đi đến cửa, hình như nhớ ra chuyện gì đó,quay đầu lại cười tủm tỉm hỏi, “Chắc hẳn Lam đan sư còn chưa có đạo lữ nhỉ? Ta có một đứa con gái tên là Mạn Nhi, dung mạo cũng xem như được. À, Lam đạo hữu chắc cũng đã từng nhìn thấy rồi, nàng cực kỳ ngưỡng mộ Lam đan sư, không biết Lam đan sư có đồng ý kết đạo lữ với con gái Mạn Nhi của ta, viết nên một đoạn giai thoại hay không?”

Lam Tiểu Bố đột nhiên bị Đằng Cập Lâu hỏi đến khiến hắn không kịp trở tay, nhưng hắn đã nhanh chóng phản ứng lại, nhanh chóng nói cảm tạ một lần nữa, “Đa tạ Đại Đế đã quan tâm, chỉ là ta đã quen một mình hối hả ngược xuôi, có đạo lữ bên cạnh thì không quen lắm. Hơn nữa năm đó trước khi bước vào con đường tu đạo, ta đã định duyên phận cùng người thương rồi.”

Chương 609: Thuận tiện làm mai. (2)

Đằng Cập Lâu thở dài, “Ai, là Mạn Nhi không có phúc.”

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố không biết tiếp lời như thế nào, hắn đang suy nghĩ Đằng Cập Lâu nói những lời này có mục đích gì. COn chuyện Đằng Mạn Nhi ngưỡng mộ hắn? Lam Tiểu Bố xem lời này như không khí.

…

“Người này rất lợi hại.” Sau khi Đằng Cập Lâu vừa đi, Triệu Công Minh lập tức nói.

“Đương nhiên, hắn là một tiên đinh vương, hẳn là Tiên Đế hậu kỳ đó.” Lam Tiểu Bố nói.

Triệu Công Minh lắc đầu, “Không chỉ là tu vi của hắn, cách hắn nói chuyện và làm việc cũng rất lợi hại. Xung quanh người này tiên nguyên ngưng luyện, cực ít tạp chất, có thể thấy được hắn có một cái động thiên tu luyện đỉnh cấp. Tu luyện trong động thiên này chẳng những có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể, mà còn có thể tịnh hóa tiên nguyên. Ngươi nhìn tu vi của hắn, mặt ngoài là Tiên Đế hậu kỳ, nhưng thật ra hắn đã sắp vượt ra ngoài hàng ngũ Tiên Đế rồi."

"Làm sao ngươi biết?" Lam Tiểu Bố tò mò hỏi.

Nếu Đằng Cập Lâu thật sự sắp bước ra khỏi hàng ngũ tiên đế, thì đó chính là cường giả Bán Thần đó. Với loại cường giả như Đằng Cập Lâu, không nên e ngại tiên yêu thú cấp mười kia mới đúng.

"Ta nhìn ra được, thậm chí ta còn cho rằng mình nhìn nhầm, nói không chừng tên Đằng Cập Lâu kia đã bước ra khỏi Tiên Đế, trở thành một cường giả Bán Thần trong miệng các ngươi nói rồi." Triệu Công Minh cười ha ha một tiếng rồi nói.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, nếu như Đằng Cập Lâu là cường giả Bán Thần, hắn không có lý do gì lại rút khỏi Ma Huyền Hành Đạo tiên thành chứ? Loại chuyện kiếm danh vọng như vậy, hắn là một tiên đình vương sao có thể ngại nhiều chứ?

Triệu Công Minh tiếp tục nói, "Lúc trước ở trong vũ trụ Đại Hoang, Đại La Kim Tiên tu luyện đến cực hạn, cũng chỉ tương đương với Tiên Đế viên mãn ở đây thôi. Mà cường giả vượt xa Đại La Kim Tiên, đó chinh là Chuẩn Thánh. Thực lực của Đằng Cập Lâu, xét theo thứ bậc thực lực lúc trước ở vũ trụ Đại Hoang, thì chính là cường giả sắp bước vào Chuẩn Thánh, lúc ta mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi."

"Thật là lợi hại." Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động. Theo truyền thuyết Hồng Hoang, thánh nhân thì có mấy người kia, Chuẩn Thánh thì không có bao nhiêu người. Trấn Nguyên Tử, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Lục Áp, Huyền Đô là Chuẩn Thánh, những Chuẩn

Thánh này, có ai không cường đại đến mức không có biên giới chứ?

“Trước tình hình khẩn cấp kia, là một tiên đình vương lại đến đây chờ ngươi nửa năm, lúc rời đi còn muốn gả con gái cho ngươi, có thể thấy hắn đã nhìn trúng ngươi rồi. Con gái của hắn có phải rất xấu không? Ngươi chướng mắt à?” Triệu Công Minh cười he he, hắn không biết nhiều về chuyện thi đấu đan dược, ngay cả người sư phụ nổi tiếng kia của Lam Tiểu Bố, hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Con gái của hắn rất xinh đẹp, là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng gặp. Nhưng mà xinh đẹp thì sao chứ? Cũng không thể no bụng được. Công Minh huynh, ta định bế quan tu luyện đến tiên vương, sau đó đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ xem trận môn truyền tống Yểm Ma kia một chút.”

“Được, ta đi cùng ngươi.” Triệu Công Minh vung tay lên, sảng khoái nói.

Lam Tiểu Bố cũng không bố trí đại trận tu luyện trước, mà tổ chức một buổi hội nghị ở Cấm Tiên Ti. Là Đại Tiên Ti mới của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo, cũng không thể trở về không nói lời nào mà đã đi bế quan luôn như vậy được.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta biết ngươi chắc chắn sẽ không có chuyện gì mà, ha ha ha ha…” Quảng Lễ nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì cười ha ha, quan hệ của hắn và Lam Tiểu Bố khá sâu sắc. Sau khi Lam Tiểu Bố mất tích, hắn vẫn luôn lo lắng, cho đến bây giờ khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay về, trái tim đang treo cao lúc này mới có thể đặt xuống.

Giản Quân Trung cũng nhanh chóng đến chào hỏi, Quảng Lễ là Tiểu Tiên Ti, còn hắn là tiên tào cấp ba.

“Tiểu Bố đại ca.” Chủng Dịch vô cùng hưng phấn chạy đến, hắn đi heo Lam Tiểu Bố làm việc, chỉ mới qua một thời gian ngắn, bây giờ đã là tiên tào cấp ba. Mặc dù thời gian thăng quan Lam Tiểu Bố không có ở đây, nhưng mà cho dù có là kẻ ngớ ngẩn cũng biết, đây là điều Đằng Mạc muốn nói cho Lam Tiểu Bố, hắn rất xem trọng Lam Tiểu Bố, thăng chức cho thủ hạ của hắn.

“Đại Tiên Ti.” Kim Bất Kiều cười rạng rỡ tiến lên đón, thời gian qua không khiến tu vi hắn tăng lên, nhưng lại khiến người hắn tăng thêm mấy cân thịt mỡ.

Tề Vân Thư cũng tiến lên chào, Lam Tiểu Bố là tiên đan vương cấp bảy, tiên đình vương cũng phải tự mình đến thăm hỏi, đồng thời đợi cả nửa năm, hắn tuyệt đối không thể bất kính một chút nào.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đây là hội nghị lần đầu tiên sau khi ta được thăng lên làm Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo, Cấm Tiên Ti là thần thủ hộ của Giang Diễn Tiên Đạo, tuyệt đối không thể để uy phong bị hạ thấp, phải nhanh chóng làm tốt hơn so với trước kia. Hôm nay ta tuyên bố bổ nhiệm một vài người. Cấm Tiên Ti ta sẽ đề bạt mấy Tiểu Tiên Ti, thứ nhất là Triệu Công Minh, thứ hai là Giản Quân Trung, thứ ba là Công Lương Dạ.”

Công chính không vị nể người thân? Đó là chuyện không thể. Còn chuyện lựa chọn Công Lương Dạ, đó là vì Công Lương Dạ làm việc rất có trách nhiệm, cũng đã làm tiên tào cáp ba nhiều năm, lần này tiện tay đề bạt một chút.

Đại Tiên Ti bổ nhiệm bao nhiêu Tiểu Tiên Ti, đây chẳng phải là chuyện đơn giản như ăn cơm uống nước sao? KHông có ai có ý kiến gì.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Trừ chuyện bổ nhiệm Tiểu Tiên Ti ra, ta còn cung cấp một số đan dược để ở Cấm Tiên Ti, bất kỳ ai ở Cấm Tiên Ti lập được công, đều có cơ hội nhận đan dược. Những đan dược này, đừng nói là Phá Huyền Đan, cho dù là Tịch Ất Tiên Đan, thậm chí là Chí Hà Đan hay La Thiên Tiên Đan đều có…”

Chương 610: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới.

Lời Lam Tiểu Bố nói, khiến mọi người trong Cấm Tiên Ti đều vô cùng kích động.

Những tiên đan như Phá Huyền Đan, Tịch Ất Tiên Đan này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì nhiều không kể xiết. Nhưng đối với những tu sĩ bình thường thì mỗi một viên cũng đều phải phấn đấu cả nửa đời mới có được.

Những đại tông môn kia vì sao lại có lực ngưng tụ mạnh như vậy? Cũng bởi vì bọn họ có các loại tiên đan để ban thưởng, khiến các đệ tử phấn đấu gia nhập mà thôi.

Lam Tiểu Bố lấy những tiên đan này ra, thứ nhất là vì hắn là Đại Tiên Ti, mặc dù không có ý định làm việc, nhưng cũng không thể làm mất đi tính tích cực của cấp dưới. Thứ hai là hắn cần một đám thủ hạ trung thành, ít nhất phải giúp hắn tìm được cách quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Chờ đám người thôi kích động, Lam Tiểu Bố mới tiếp tục nói, “Tiếp theo đây ta có một chuyện vô cùng quan trọng giao cho mọi người, bất cứ người nào, chỉ cần tìm được, hoặc nghe được một chút tin tức, đều sẽ được ban thưởng, hơn nữa ban thưởng còn vô cùng phong phú.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều mừng rỡ, cực kỳ chăm chú nghe lời Lam Tiểu Bố sắp nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Có rất nhiều người đã biết đến Ngũ Vũ Tiên giới rồi đi, Tiên giới này là do năm đại vũ trụ dung hợp lại thành. Sư phụ ta bây giờ cũng đang tìm Ngũ Vũ Tiên giới, bây giờ bất kỳ ai chỉ cần có thể biết được làm như thế nào để tiến đến Ngũ Vũ Tiên giới, đều sẽ lập được đại công. Ta cần bế quan một khoảng thời gian, nhưng chỉ cần tìm được tin tức về Ngũ Vũ Tiên giới, có thể đến tìm ta bất cứ ;lúc nào.”

Rất nhiều người đã từng nghe nói đến Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố vừa nhắc đến, đám người này lập tức nhỏ giọng bàn luận.

Lam Tiểu Bố đang định bảo hội nghị hôm nay đến đây thôi, khi nào mọi người có tin tức thì hãy đến tìm ta, một tiên tào cấp hai đứng lên.

“Hành tiên tào, ngươi có lời gì muốn nói sao?” Lam Tiểu Bố nhìn thấy tiên tào này đứng lên, lập tức hỏi lại.

Những tiên tào ở Cấm Tiên Ti, trên cơ bản hắn đều gặp một lần, tiên tào đang đứng lên kia tên là Hành Gia Bình, là người tương đối thật thà chất phác. Bình thường có những vụ án nào mà người khác cảm thấy không có gì béo bở hay ban thưởng, đều giao cho Hành Gia Bình làm. Hành Gia Bình chẳng từ chối một ai, bất kỳ người nào cũng có thể gọi hắn đi làm việc, cho dù là tiên tào cấp một cũng được.

Hắn có thể thăng lên làm tiên tào cấp hai, hoàn toàn là dựa vào công lao khổ cực nhiều năm ở Cấm Tiên Ti.

Thấy Đại Tiên Ti biết mình, Hành Gia Bình có chút kích động, nhanh chóng thi lễ rồi nói, “Đại Tiên Ti, ta có nghe được cái tên Ngũ Vũ Tiên giới này từ một vụ án.”

“A, nói nghe một chút xem.” Lam Tiểu Bố mừng rỡ, lập tức nói.

Hành Gia Bình nói, “Năm đó ở Lạc Chân tiên thành có một vụ án…”

Nói đến đây, Hành Gia Bình tựa như nhớ ra chuyện gì đó, lập tức nói, “Vụ án này hình như còn có liên quan đến Đại Tiên Ti.?”

“Có liên quan đến ta sao?” Lam Tiểu Bố cảm thấy khó hiểu, sao hắn lại không biết đến chuyện này?

Hành Gia Bình tiếp tục nói, “Năm đó ở Lạc Chân tiên thành có một tu sĩ là Cúc Tú Nhược, đạo lữ của nàng tên là Dương Phụ Thanh. Bởi vì vài chuyện vặt trong gia đình, Cúc Tú Nhược giết chết Dương Phụ Thanh và em dâu Thạch Yến, vụ án này là ta đi điều tra. Sau này Cúc Tú Nhược bị Quảng tiên ti và Giản tiên tào bắt được vào Cấm Tiên Ti.”

Lại có liên quan đến Cúc Tú Nhược, Lam Tiểu Bố không ngờ đến, bản án của Cúc Tú Nhược là do Hành Gia Bình điều tra, hắn vẫn cho rằng vụ án này do Quảng Lễ làm.

“Nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố ra hiệu cho Hành Gia Bình.

Những tiên tào khác đều cúi đầu, một số người thì thầm than Hành Gia Bình quá thật thà chất phác rồi. Loại chuyện này cho dù có biết, cũng không thể nói ra được. Ai cũng biết Cúc Tú Nhược là do Đại Tiên Ti thả ra, bây giờ nói ra chẳng phải đang khiến Đại Tiên Ti mất mặt hay sao?

Hành Gia Bình tựa như hoàn toàn không nghĩ đến chuyện ấy, vẫn lo nói ra, “Lúc đó khi ta đang điều tra, mới biết được Thạch Yến không phải là người của Ma Huyền Tiên Vực. Nàng đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, trong lúc vô tình mà đi đến Ma Huyền Tiên Vực. Vừa hay lúc đó nàng được Dương Thương cứu về, sau đó kết làm đạo lữ với đệ đệ Cúc Thừa Tang của Cúc Tú Nhược, cuối cùng bị Cúc Tú Nhược giết chết.”

Lam Tiểu Bố không ngờ, trong này lại có nhiều chuyện như vậy, hắn lập tức nói, “Hành tiên tào, ngươi lập tức đi cùng Tề tiên ti, đi đến Lạc Chân tiên thành một chuyến, ta muốn gặp Dương Thương kia một chút.”

“Vâng.” Cho dù là Hành Gia Bình hay Tề Vân Thư, ai cũng kích động, lớn tiếng đáp lời.

Triệu Công Minh cũng nói, “Ta cũng đi với ngươi một chuyến, ta biết Lạc Chân tiên thành. Ta và người thành chủ Thạch Khi kia còn có chút thù nhỏ, người thành chủ kia có tu vi không thấp, ta đi cũng có thể giúp đỡ một tay.”

Lam Tiểu Bố biết Triệu Công Minh đang nói đến chuyện gì, con trai Thạch Khi là Thạch Bất Tựu đã bị Triệu Công Minh giết chết, nếu không thì Cấm Tiên Ti cũng sẽ không đuổi bắt Triệu Công Minh.

…

Lạc Chân tiên thành, ở Giang Diễn Tiên Đạo cũng được xem là một tiên thành không nhỏ, thành chủ là Thạch Khi.

Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh, còn có Tề Vân Thư đi theo Hành Gia Bình đến Lạc Chân tiên thành, Cúc gia đã sớm thành một nơi hoang vu, đã mấy năm không có ai tới, phủ trạch của Cúc gia đã bị phủ thành chủ lấy đi.

Lam Tiểu Bố không phải đến tìm Cúc gia, mà là Dương Thương, chỗ ở của Dương Thương được xem là xóm nghèo ở Lạc Chân tiên thành.

Nơi này, tiên linh khí quá kém, cho dù ngẫu nhiên có một ít tiên linh khí, cũng bị tụ linh tiên trận ở xung quanh cuốn đi hết.

Rất nhiều tiên thành đều không cho phép bố trí tụ linh tiên trận tùy tiện, Lạc Chân tiên thành cũng không cho phép, nhưng chỗ ở của Dương Thương rõ ràng không nằm trong phạm vi không cho phép.

Chương 611: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Khiến bọn người Lam Tiểu Bố không ngờ được là, Dương Thương lại không có ở đây. Hỏi thăm một chút mới biết được, Dương Thương phạm tội, đã sớm bị phủ thành chủ bắt đi.

Tiên thành ở trong một tiên đình khác với tiên thành không ở trong tiên đình, Lạc Chân tiên thành thuộc về Giang Diễn Tiên Đạo, cũng thuộc về Thăng Tinh Tiên Đình. Nói cách khác, theo lý Lạc Chân tiên thành không có tư cách bắt người, cho dù là phủ thành chủ cũng không có tư cách bắt người. Muốn bắt người nhất định phải thông qua Cấm Tiên Ti.

ĐƯơng nhiên đây chỉ là quy định pháp lệnh ngoài mặt mà thôi, trên thực tế, phủ thành chủ có thể tùy tiện bắt người nằm trong phạm vi quản lý của mình, chỉ là chuyện này là quy tắc ngầm, mọi người đều biết nhưng không nói.

Còn về chuyện tại sao phủ thành chủ lại muốn bắt Dương Thương đi, không có ai biết. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm đó có phải là thành chủ hay không, hắn trực tiếp dẫn người đến Lạc Chân tiên thành.

Bàn về cấp bậc, trong một tiên vực, thành chủ của phủ thành chủ có địa vị còn thấp hơn Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti một chút. Nếu như bàn về quyền lực, Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti rõ ràng phải lớn hơn thành chủ tiên thành.

…

Giờ phút này Thạch Khi mặt mày âm trầm ngồi trong phủ thành chủ, con của hắn là Thạch Bất Tựu bị giết, mà Cấm Tiên Ti rõ ràng cũng đã đuổi theo tên Yểm Ma đã giết con trai hắn kia, nhưng bây giờ lại nói cho hắn biết Yểm Ma chạy trốn, chưa đuổi kịp. Cấm Tiên Ti uy danh lừng lẫy, cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

Nếu như thật sự là do Yểm Ma làm, vậy thì Thạch Khi hắn cũng nên tự nhận xui xẻo. Nhưng thực tế thì Thạch Khi hoài nghi người giết con trai hắn không phải là Yểm Ma, mà là một cái Nguyên Thần bị hao tổn. Một cái Nguyên Thần mà thôi, thế mà còn dám phách lối như vậy.

“Hừ!” Thạch Khi hừ lạnh một tiếng, Cấm Tiên Ti vô dụng, vậy thì Thạch Khi hắn tự mình ra tay.

“Người đâu, mau gọi Tân Phù đến đây cho ta.” Thạch Khi quyết định, cho dù như thế nào cũng không thể để con mình chết không rõ ràng như vậy được.

“Vâng…” Bên ngoài cửa vừa có người lên tiếng, đã nghe phía ngoài truyền đến một giọng nói, “Thạch thành chủ có đó không? Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti đến đây thăm hỏi.”

“Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti đến?”

Thạch Khi kinh hãi, nhanh chóng chạy ra nghênh đón.

Đại Tiên Ti lúc trước của Cấm Tiên Ti là Đằng Mạc, mặc dù Đằng Mạc đã tuyên bố Lam Tiểu Bố là Đại Tiên Ti, chỉ là chuyện này cho đến bây giờ chỉ có Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo biết mà thôi. Tuy Thạch Khi là một vị thành chủ, nhưng hắn cũng không biết chuyện Lam Tiểu Bố là Đại Tiên Ti.

Thạch Khi vừa ra ngoài đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố, người khác thì hắn có thể không biết, nhưng Lam Tiểu Bố thì thực sự quá nổi tiếng, tuy rằng hắn chưa từng đến hiện trường thi đấu đan dược, nhưng đã sớm nhìn thấy hình ảnh Lam Tiểu Bố luyện đan. Trước đó Lam Tiểu Bố là tiểu Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, bây giờ trở thành Đại Tiên Ti hông phải là chuyện đương nhiên sao?

Nghĩ ra được vấn đề mấu chốt trong chuyện này xong, Thạch Khi lập tức chắp tay nói, “Lam tiên ti đến Lạc Chân tiên thành, thật sự đã khiến phủ thành chủ ta bừng sáng rực rỡ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, lậpt ức nói: “Ta có chuyện cần làm phiền đến Thạch thành chủ một chút.”

Thạch Khi cũng tươi cười mà nói, “Với ta mà nói, chuyện Đại Tiên Ti nhờ đến không có gì là phiền phức cả. Chỉ cần Thạch Khi ta làm được, Thạch Khi ta nhất định sẽ không chần chừ chút nào, dốc hết sức lực mà làm.”

“Vậy thì tốt quá.” Lam Tiểu Bố nói, “Là như thế này, Lạc Chân tiên thành có một người tu sĩ gọi là Dương Thương, người này có dính đến một vụ án của chúng ta, ta hy vọng có thể dẫn Dương Thương đi.”

Sắc mặt Thạch Khi nghiêm lại, không chút do dự nói, “Loại chuyện này Thạch Khi ta đương nhiên là không có chút ý kiến nào, đi, ta lập tức phái người dẫn Lam tiên ti đi tìm kiếm tên Dương Thương kia. Chỉ cần Dương Thương còn ở Lạc Chân tiên thành, vậy thì nhất định có thể tìm được.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Dương Thương rõ ràng đã bị Thạch Khi bắt đến phủ thành chủ, lời Thạch Khi nói là có ý gì?

Hắn chỉ cần dẫn Dương Thương đến đây là được rồi, cò về chuyện

Thạch Khi là một người thành chủ mà tùy tiện bắt người, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không muốn quản, loại chuyện này có rất nhiều, hắn có muốn quản cũng chẳng thể quản nổi.

Nhưng hắn không ngờ là, Thạch Khi lại không thừa nhận hắn đã bắt Dương Thương đi.

Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, Tề Vân Thư đứng bên cạnh lập tức nói, “Thạch thành chủ, chúng ta nghe được tin là Dương Thương đã bị phủ thành chủ dẫn đi, cho nên đại tiên ti của chúng ta mới cố ý đến đây.”

Thạch Khi nhíu mày, “Gia hỏa nào gan to bằng trời nào, lại dám nói xấu phủ thành chủ ta như vậy? Tuy rằng ta là thành chủ của Lạc Chân tiên thành, nhưng ta cũng không có quyền tùy tiện bắt người ở Lạc Chân tiên thành.”

Nói thì nói như vậy nhưng Thạch Khi đã âm thầm quyết định, chờ sau khi đám người Lam Tiểu Bố đi rồi, hắn nhất định phải xé xác tên gia hỏa to gan kia ra. Ở Lạc Chân tiên thành của hắn, thế mà dám tùy tiện nói phủ thành chủ bắt người, thật là to gan.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Thạch thành chủ không muốn giao người ra sao?”

Lúc nói chuyện, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Công Minh lão ca đi theo, nếu không hắn chỉ có thể đen mặt rời đi. Tu vi của tên Thạch Khi trước mắt này, hẳn là cảnh giới Tiên Tôn. Chờ quay lại một lần nữa, cho dù có bắt được Dương Thương, thì cũng chỉ còn lại tro bụi mà thôi.

Thạch Khi nghiêm mặt nói, “Lam tiên ti, ta thật sự chưa từng nhìn thấy Dương Thương, nếu không thì nhất định sẽ giao cho ngươi.

Ngươi tuyệt đối đừng nghe mấy tu sĩ ngoài đường kia nói lung tung, Thạch Khi ta ở Lạc Chân tiên thành mấy ngàn năm qua, vẫn luôn giữ vững trách nhiệm của một vị thành chủ của Thăng Tinh Tiên Đình, cố gắng làm tốt mỗi một sự việc, tuyệt đối sẽ không biết luật còn phạm luật.”

Chương 612: Trận bàn may mắn.

Hành Gia Bình đột nhiên nói, “Nếu như Cấm Tiên Ti nghi ngờ, có thể tiến hành điều tra.”

Thạch Khi ngơ ngác nhìn Hành Gia Bình, trong lòng tự nhủ, cái tên ngốc này từ đâu chui ra vậy? Điều tra phủ thành chủ, chuyện này mà cũng nghĩ ra được.

Tề Vân Thư cũng âm thầm khâm phục Hành Gia Bình, cũng chỉ có loại người toàn cơ bắp như Hành Gia Bình mới có thể nói ra được câu này.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Hành Gia Bình này EQ không cao. Nhưng mà, hắn thích.

“Ha ha…” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Hành tiên ti nói không sai, lập tức phát tin tức cho Cấm Tiên Ti, dẫn một đội quân tu sĩ đến đây điều tra phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành.”

“Vâng.” Hành Gia Bình không chút do dự phát ra một đạo tin tức.

Thạch Khi biến sắc, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Lam tiên ti muốn điều tra phủ thành chủ ta ư?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Thế nào, không được sao?”

“Ha ha ha…” Thạch Khi cười ha ha, giọng nói trở nên không chút tình cảm, “Chỉ sợ Lam tiên ti không biết vị Đại Tiên Ti trước Cốc

Dược chết như thế nào nhỉ? Ngươi không biết thì ta có thể nói cho ngươi biết, bởi vì hắn tra một vụ án ở phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành ta, cho nên hắn chết.”

Lam Tiểu Bố nhìn Thạch Khi như đang nhìn một tên ngốc, con rùa này lại dám uy hiếp Đại Tiên Ti như mình, Đằng Cập Lâu cũng không dám uy hiếp hắn, gia hỏa này xem mình là ai vậy?

“To gan, ngay cả Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti mà ngươi cũng dám giết. Đã như vậy, thế thì đừng trách ta bắt người.” Lam Tiểu Bố tiến lên một bước, vươn tay ra bắt Thạch Khi.

Thạch Khi cũng nhìn Lam Tiểu Bố như nhìn một thằng ngốc, hắn là một Tiên Tôn, mấy người trước mắt này tu vi cao hát cũng chỉ là Tề Vân Thư mà thôi. Mà Tề Vân Thư chỉ là một Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ có mấy con sâu kiến như vậy mà cũng dám ở phủ thành chủ bắt hắn? Hành vi này ngu ngốc đến mức nào chứ? Chắc hẳn là ở Cấm Tiên Ti quen rồi, cho rằng tất cả đều do bản thân mình định đoạt rồi?

Đừng bảo là một Đại La Kim Tiên, cho dù có là Tiên Đế đến đây, hắn cũng có thể phát động Khốn Sát tiên trận, ở chỗ của hắn có Khốn Sát tiên trận đã gần đến cấp chín rồi.

Tề Vân Thư nhìn thấy Đại Tiên Ti đã tự mình ra tay, đâu còn đứng yên được nữa. Xòe tay ra, một thanh trường đao lập tức xuất hiện trong tay, cùng lúc đó, trường đao lập tức biến thành từng đạo đao khí không gian đánh về phía Thạch Khi.

Lam Tiểu Bố biết Triệu Công Minh nhất định sẽ ra tay, nếu không thì với tu vi hiện tại của hắn, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tiên Tôn này.

Quả nhiên khi Thạch Khi vung tay ra đánh về phía Lam Tiểu Bố, Triệu Công Minh ra tay. Hắn đứng tại chỗ đánh một quyền ra.

Oanh! KHông gian phát ra từng tiếng nổ tung, đại đạo quy tắc cường đại nương theo một quyền này của Triệu Công Minh khóa chặt mọi đường sống của đối phương.

“Răng rắc!” Bàn tay của Thạch Khi còn chưa chạm đến được Lam Tiểu Bố, đã hoàn toàn đứt gãy, không gian quanh người cũng bị một quyền kia của Triệu Công Minh dập thành bã vụn.

“Phốc!” Trường đao của Tề Vân Thư đến sau, nhưng cũng kịp thời bổ trúng cánh tay trái đã mất đi đạo vận hộ thân của Thạch Khi. Một tia máu bắn lên, cánh tay trái của Thạch Khi bị chặt đứt.

Tề Vân Thư mừng rỡ vô cùng, hắn quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện mặc dù Lam Tiểu Bố là người ra tay đầu tiên, nhưng mà sau mấy đòn này, tay của Lam Tiểu Bố chỉ vừa bắt được cổ Thạch Khi. Thành chủ Thạch Khi tựa như một con chó chết, bị Lam Tiểu Bố xách lên, sau đó ném lên mặt đất.

Mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to, sắc mặt Thạch Khi tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được, hắn trừng trừng mắt nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, “Ngươi là Tiên Đế?”

Giờ đây Tề Vân Thư mới hiểu được, nghe nói thực lực của Thạch Khi là Tiên Tôn, có thể dùng một quyền đánh Thạch Khi trở thành không có sức chống cự như vậy, thế thì nhất định là Tiên Đế nhỉ?

Đại Tiên Ti quả nhiên lợi hại, khó trách lại không sợ người khác nhòm ngó đồ trên người hắn, hóa ra còn có một huynh đệ là Tiên Đế, bây giờ còn là một Tiểu Tiên Ti trong Cấm Tiên Ti. Cái này chỉ sợ là tiểu tiên ti Tiên Đế duy nhất trong lịch sử của Cấm Tiên Ti nhỉ?

Lam Tiểu Bố ném một đóa hóa diễm đốt trụi cánh tay cụt của Thạch

Khi thành tro tàn, lấy đi chiếc nhẫn của Thạch Khi, lúc này mới nói với Hành Gia Bình, “Hành tiên ti, ngươi bắt phản tặc này lại.”

Phản tặc? Hành Gia Bình sửng sốt, lập tức đáp lại, “Vâng, Đại Tiên Ti.”

“Lam tiên ti, ngươi không thể đụng đến ta được.” Trong lòng Thạch Khi vô cùng hối hận, đã sớm nghe qua Lam tiên ti này không đơn giản, vậy mà sao hắn lại chỉ nhìn bề ngoài như vậy?

Thấy Lam Tiểu Bố tỏ vẻ khinh thường, Thạch Khi đã biết lời mình nói chẳng khác nào đang nói nhảm. Lam Tiểu Bố là ai? Mặc dù hắn chưa từng gặp mặt nhưng đã nghe nói đến rất nhiều truyền thuyết liên quan đến người này. Người này đạt được hạng nhất trong cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, phần thưởng dành cho hạng nhất đáng sợ đến kinh người. Sau đó nghe nói bởi vì đống phần thưởng này, Lam Tiểu Bố bị người bắt đi. Bây giờ xem ra, người ta vẫn còn sống rất tốt.

NHiều cường giả như vậy nhòm ngó đến, người ta chẳng những sống rất tốt, mà còn có thể quay về tiếp tục làm Đại Tiên Ti, Đằng Cập Lâu cũng không làm gì được hắn, vậy thì có thể đơn giản sao? Đáng tiếc bây giờ hắn nghĩ đến những chuyện này thì đã quá muộn rồi.

“A, nói nghe thử xem, tại sao ta lại không thể động vào ngươi, ngươi là con rùa chín đầu à? Hay có thể tỏa ra khí thể vương bát?” Lam Tiểu Bố ngừng lại, cười tủm tỉm nhìn Thạch Khi.

Trong lúc nhất thời Thạch Khi ngây ra, hắn chưa thấy cách nói chuyện như vậy bao giờ. Hắn do dự một chút, những vẫn không nói ra. Chỉ là trong lòng hối hận, không kịp thời phát động Khốn Sát tiên trận.

Chương 613: Trận bàn may mắn. (2)

Lam Tiểu Bố không để ý đến gia hỏa này, nói với Tề Vân Thư và Hành Gia Bình, “Hai người các ngươi lập tức triệu tập người Cấm Tiên Ti, phong tỏa phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành lại. Ta và Công Minh cùng đi tìm Dương Thương.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố không quên dùng tay đập vỡ Tử Phủ của Thạch Khi.

Ánh mắt Thạch Khi lóe lên một tia phẫn hận, vậy mà dám đập nát Tử Phủ của mình, thù này lớn đến mức nào chứ? Chờ sau khi hắn quay trở về một lần nữa, không giết chết Lam Tiểu Bố trước mắt này một ngàn lần, thì vẫn chưa tính là báo được thù.

“Vâng.” Hành Gia Bình lập tức đáp.

“Không đúng, nhìn ánh mắt của ngươi thì hình như còn muốn tìm ta báo thù.” Lam Tiểu Bố bỗng nhiên ngừng lại, đi đến trước mặt Thạch Khi, khẽ vươn tay ra bắt lấy Nguyên Thần của Thạch Khi, đồng thời dùng một đóa hỏa diễm đốt sạch thân thể của Thạch Khi.

Lam Tiểu Bố giam Nguyên Tần của Thạch Khi lại, sao đó đưa cho Hành Gia Bình, lúc này mới yên tâm.

“Ngươi thật là độc ác.” Tử Phủ của Nguyên Thần cũng bị xé, có thể nói Nguyên Thần bây giờ còn không bằng cả Nguyên Thần Triệu Công Minh ngày trước. Có lẽ có được một gốc Cửu Thải Hư Không Liên sẽ có thể phục hồi như cũ, nhưng trên thế giới này làm gì có nhiều Cửu Thải Hư Không Liên như vậy.

“Tiểu Bố huynh đệ, làm như vậy là đúng rồi. Loại người này tuyệt đối không thể giữ lại, bởi vì rất nguy hiểm.” Triệu Công Minh thấy Lam Tiểu Bố phế đi Thạch Khi, lập tức tán thưởng nói.

Lam Tiểu Bố cười he he, đột nhiên lấy ra mấy lá trận kỳ ném ra ngoài. Vừa rồi ở đằng sau đại điện phủ thành chủ đột ngột xuất hiện một cái trận môn, có dùng thần niệm kiểm tra cũng bị cản lại.

“Ngươi…” Thạch Khi bị Hành Gia Bình giữ lại vẫn còn chưa ra ngoài, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố mở ra thông đạo bí ẩn nhất trong phủ thành chủ của hắn, điều này khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Đây là tiên trận cấp tám đỉnh phong đó, có thể nói trên toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực này, trừ hắn ra, không có người thứ hai nào biết ở phủ thành chủ hắn có một thông đạo như vậy.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Thạch Khi, chào hỏi Triệu Công Minh một tiếng, “Công Minh huynh, chúng ta vào xem đi.”

“Chờ một chút, Lam tiên ti, ta đồng ý hợp tác với ngươi, chỉ cần ngươi tha cho ta một lần, ta đảm bảo sẽ giúp ngươi thu được lợi ích vô cùng phong phú…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dẫn theo Triệu Công Minh tiến vào trong nơi bí mật của mình, Thạch Khi vô cùng hoảng hốt.

“Rất tốt, chờ sau khi ta quay lại, nhìn thái độ của ngươi như thế nào.” Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến lời Thạch Khi nói, có chuyện gì thì đợi hắn vào điều tra xong rồi nói tiếp.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào trận môn, Thạch Khi hoàn toàn tuyệt vọng.

…

“Tiểu Bố huynh đệ, trận pháp không tệ, cho dù là tiên trận sư cấp chín cũng chưa chắc có thể tìm được nơi này trong thời gian ngắn như vậy. Thế mà ngươi vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra ở đây có bí mật.” Triệu Công Minh đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào trong thông đạo, lên tiếng khen ngợi.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Loại tiên trận này có trăm ngàn chỗ sơ hở, trong mắt ta cũng miễn cưỡng tính là tiên trận cấp tám thôi.”

“Tiên linh khí thật là nồng đậm.” Triệu Công Minh cảm thán.

Hắn đã trải qua nhiều chuyện đời, có nơi nào tốt mà chưa từng gặp qua? Nơi nồng đậm tiên linh khí như thế này, ở vũ trụ Đại Hoang vô cùng hiếm thấy.

“Là một Tiên Tủy Trì đỉnh cấp.” Lam Tiểu Bố nói.

Triệu Công Minh cũng nhìn thấy Tiên Tủy Trì kia, diện tích của Tiên Tủy Trì này khoảng chừng mười trượng, tên không là tiên linh khí lượn lờ, nhìn một chút cũng khiến tinh thần thanh thản, chứ đừng nói đến chuyện tu luyện ở bên trong.

Triệu Công Minh thở dài, người kia sống bao nhiêu năm đều uổng phí cả hay sao? Có một nơi tốt như vậy, thế mà tu luyện được đến ngày hôm nay vẫn là một Tiên Tôn sơ kỳ.”

“Không, người này thật sự không đơn giản, nếu như đổi thành người khác đến đây, nhất định đã bị hắn qua mắt rồi. Tiên Tủy Trì này chỉ là biểu tượng, bên trong còn có Tiên Tủy Trì rất lớn.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đến bên cạnh Tiên Tủy Trì, ném mấy lá trận kỳ xuống.

“Răng rắc!” Một tiếng nứt thanh thúy vang lên, trước mặt Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh lập tức hiện ra một cái Tiên Tủy Trì có diện tích mấy trăm trượng, tiên linh khí của Tiên Tủy Trì này còn nồng đậm và tinh khiết hơn tiên linh khí trước đó hắn nhìn thấy rất nhiều. Rất rõ ràng, Tiên Tủy Trì phía ngoài kia chỉ là thứ Thạch Khi dùng để ngụy trang mà thôi. Đây mà là nơi tu luyện thật sự của Thạch Khi.

“Khá lắm, xem ra chuyện ngươi tấn cấp lên thành tiên vương đơn giản rồi, ta muốn khôi phục tu vi cũng đơn giản.” Triệu Công Minh cảm thấy không thể nào tin nổi.

Lam Tiểu Bố lại lấy ra mười mấy lá trận kỳ khác ném ra, bên cạnh Tiên Tủy Trì lập tức xuất hiện một lối đi khác.

Cảnh tượng trong thông đạo đã bị cấm chế che đi, bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy được.

Lam Tiểu Bố đi đến, vươn tay xé rách cấm chế, một mùi hôi thối truyền đến. Xuất hiện trước mắt bọn họ chính là một cái đại trận hình tròn vô cùng lớn, cho dù có là Lam Tiểu Bố cũng không hiểu đại trận này là như thế nào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng biết được, đây là một cái trận bàn đỉnh cấp.

“Ta nói mà, sao gia hỏa này sống nhiều năm uổng phí như vậy, hóa ra là dựa vào tiên linh căn của người khác để tăng tư chất tu luyện của mình.” Triệu Công Minh tức giận nói.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy bên ngoài đại trận kia có một cái rãnh sâu hoắm, trong khe rãnh đều là xương trắng. Vừa rồi khi hắn xé rách cấm chế, cho nên mới có thể ngửi được mùi thối, nếu không thì, thật sự sẽ không thể phát hiện ra được.

“Linh căn có thể tăng lên nhờ tu luyện sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi một câu.

“Không đúng.” Triệu Công Minh lập tức nói, “Cái này không chỉ mượn nhờ linh căn tu luyện, còn mượn lấy vận may của một giới ở đây để tu luyện, trận bàn này không đơn giản.”

Chương 614: Oan uổng.

“Mượn vào vận may để tu luyện ư?” Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu.

Nếu như nói là đoạt lấy linh căn của người khác, sau đó tăng linh căn của mình lên, hắn còn có thể hiểu được một hai. Bởi vì hắn đã từng gặp Giá Linh, Giá Linh khác với việc hấp thu linh căn của người khác để tăng linh căn của mình, Giá Linh chính là hoàn toàn thay đổi linh căn của mình thành linh căn của người khác.

Nhưng mượn nhờ vào vận may tu luyện, Lam Tiểu Bố thật sự chưa từng nghe nói qua.

Triệu Công Minh nghiêm túc nói, “Có thể mượn nhờ vào vận may của Ma Huyền Tiên Vực tu luyện, đẳng cấp của trận bàn này nhất định không hề tầm thường, tuyệt đối là thứ vượt xa tiên giới. Còn chuyện mượn nhờ vào vận may để tu luyện, loại chuyện này ta đã từng gặp rất nhiều. Nhưng mà không hề nghịch thiên đến mức như Trận Bàn May mắn này thôi. Ở tu đạo giới, bất kỳ thứ gì cũng có thể mượn nhờ để tu luyện. Đừng nói là may mắn, cho dù là nhân quả, công đức, hồn phách, tinh huyết, lệ khí, tất cả đều có thể dùng để tu luyện.”

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Yểm Ma, đó cũng là thứ dựa vào một loại cảm xúc mà tu luyện. Thật không ngờ Thạch Khi còn có thể lấy được loại trận bàn có đẳng cấp như vậy.

Triệu Công Minh chỉ vào cuộn tròn trong đại trận kia nói, “Vật này rất đáng gờm, Tiểu Bố ngươi cất đi. Đồ này là đồ tốt, chỉ là ngươi không biết dùng mà thôi. Dùng Trận Bàn may mắn để tu luyện, quả thật là đang tìm đường chết mà. Tên Thạch Khi kia đã bị ngươi xử lý rồi, nếu không thì sớm muộn gì cũng có một ngày hắn bị vận may phản phệ, cuối cùng thân tử đạo tiêu. Vận may của cả một giới lớn đến mức nào, chỉ là một Tiên Tôn như hắn mà có thể khống chế được sao?”

“Được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự ném một lá trận kỳ xuống, chỉ trong một thời gian ngắn đã thu trận bàn này vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Hắn đoán trận bàn này cũng không hề đơn giản như vậy, nhìn dáng vẻ phách lối trước đó của Thạch Khi, hình như hậu trường của hắn còn rất lớn.

Sau khi cất trận bàn đi, Lam Tiểu Bố nói, “Xem ra Dương Thương sẽ không ở chỗ này đâu, nơi này là nơi bí ẩn nhất của Thạch Khi, Dương Thương sẽ không phải loại người quan trọng đến mức đó…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu đã cảm thấy không thích hợp, hắn lại ném mấy lá trận kỳ ra, lập tức có một trận môn ẩn xuất hiện, trong trận môn là mấy gian nhà tù. Những nhà tù này trừ một gian có người ra, những gian còn lại đều trống không.

Người bên trong gian nhà tù kia là một nam tử tóc trắng ngã nhào trên mặt đất, từ hơi thở dao động trên người hắn, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được hắn đã chịu quá nhiều tra tấn, nhưng vẫn chưa chết đi.

Lam Tiểu Bố lập tức sải bước đến, nâng nam tử áo trắng kia ra. Dùng một gốc Ngũ Thải Tiên Chi hóa thành sương mù đổ vào người nam tử này, đồng thời Lam Tiểu Bố cũng lấy một viên Dưỡng Lâm Tiên Đan bỏ vào miệng nam tử này.

Triệu Công Minh cười nói, “Rốt cuộc thì trên người ngươi có bao nhiêu Ngũ Thải Tiên Chi thế?”

“Một đống nhỏ, lát nữa ta sẽ đưa cho ngươi một ít.” Lam Tiểu Bố cười he he, nơi sinh ra Ngũ Thải Tiên Chi, những gốc Ngũ Thải Tiên Chi trưởng thành hầu như đã bị hắn hái đi hết.

Nghĩ đến Ngũ Thải Tiên Chi, Lam Tiểu Bố lại nhớ đến Liễu Ly. Không biết bây giờ Liễu Ly như thế nào, đến khi trở về sẽ phát động Cấm Tiên Ti tìm một chút.

“Ta thật sự không biết gì cả…” Ngay khi Ngũ Thải Tiên Chi và Dưỡng Lâm Tiên Đan thẩm thấu vào cơ thể, nam tử tóc trắng kia tỉnh lại, mắt còn chưa mở ra đã mở miệng nói không biết.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Xin hỏi có phải là Dương Thương đạo hữu hay không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, nam tử tóc trắng này kinh ngạc mở to mắt ra, sau đó khó hiểu nhìn quanh bốn phía.

Không đợi nam tử áo trắng này nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói ra, “Thạch Khi đã bị ta phế đi, bây giờ đang bị giam ở Cấm Tiên Ti. Ta đến đây tìm Dương Thương đạo hữu, xin hỏi ngươi có phải là Dương Thương đạo hữu hay không?”

Nghe được Thạch Khi đã bị phế rồi bắt đi, nam tử tóc trắng trên mặt đất lập tức tỉnh táo lại, hắn vẫn có chút sợ hãi mà hỏi lại, “Thạch Khi thật sự bị bắt đi rồi sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đương nhiên, ngươi cứ ngẫm lại mà xem, nếu như Thạch Khi không bị ta xử lý, ta có thể đến đây sao? Ta là người của Cấm Tiên Ti, trong những năm qua Thạch Khi đã phạm vào rất nhiều tội, bây giờ hắn tội ác chồng chất, xem như là ác giả ác báo.”

“Tạ ơn, tạ ơn…” Nam tử tóc trắng kia run rẩy nói tạ ơn, lúc này mới bình tĩnh lại một chút. “Ta quả thật chính là Dương Thương.”

Lam Tiểu Bố vui mừng nói, “Vậy thì tốt quá, ta có mấy chuyện muốn thỉnh giáo ngươi một chút.”

Thạch Khi muốn Dương Thương trả lời một vài vấn đề quan trọng, cho nên chỉ tra tấn Dương Thương, cũng không phế bỏ Dương Thương. Sau khi dùng Ngũ Thải Tiên Chi và Dưỡng Lâm Tiên Đan, hắn đã khôi phục một chút thực lực.

“Đạo hữu xin cứ hỏi, ta biết gì sẽ nói đó.” Dương Thương thở phào, thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái, ý cảm tạ ơn cứu mạng của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Bởi vì Thạch Yến là do ngươi cứu, nghe nói nàng đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, ta muốn biết tình hình Ngũ Vũ Tiên giới một chút. Không biết có thể nói hay không?”

Nghe thấy tên Thạch Yến, vành mắt Dương Thương đỏ lên, lập tức nói, “Đạo hữu, ngươi là người của Cấm Tiên Ti, Thạch Yến thật sự rất oan uổng. Tình cảm của nàng với đạo lữ là thật, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn giết đạo lữ của mình, cũng không thông dâm với người khác. Đó là do người khác hãm hại, cộng thêm trời xui đất khiến mà nên.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, vụ án này hắn biết rõ, chính miệng Cúc Tú Nhược đã nói cho hắn biết. Sở dĩ Cúc Tú Nhược bị bắt vào Cấm Tiên Ti, là bởi vì Cúc Tú Nhược giết Thạch Yến và Dương Phụ Thanh. Nguyên nhân Cúc Tú Nhược giết Thạch Yến và Dương Phụ Thanh, là do Thạch Yến liên thủ với Dương Phụ Thanh giết chết đệ đệ Cúc Thừa Tang của nàng.

Theo lời Cúc Tú Nhược nói, Thạch Yến và Cúc Thừa Tang là đạo lữ. Sau này Thạch Yến và Dương Phụ Thanh thông dâm, sau đó gian phu dâm phụ hợp tác với nhau giết Cúc Thừa Tang.

Chương 615: Oan uổng. (2)

Nhưng mà đây đều là lời nói một bên, cộng thêm Lam Tiểu Bố không hề để ý đến chuyện giữa Cúc Thừa Tang và Thạch Yến trong bản án này, thứ hắn để ý chính là hỏa diễm, cho nên cũng không điều tra rõ ngọn ngành.

Bây giờ hắn muốn điều ra Ngũ Vũ Tiên giới, vụ án này lại bị lật ra một lần nữa, Lam Tiểu Bố quyết định thuận tay giải quyết luôn vụ án này, hắn lập tức ôm quyền nói, “Nếu vậy xin Dương đạo hữu nãy nói cho ta biết, cụ thể chuyện này là như thế nào?”

“Được.” Dương Thương gật đầu nói, “Chuyện này phải bắt đầu nói từ mười hai năm trước, năm đó ta ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ tìm kiếm một vài mảnh vỡ pháp bảo, gặp được Thạch Yến đang sắp vẫn lạc.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cho dù là tiên phàm, sinh tồn đều tàn khốc như nhau. Có thể nói Dương Thương là người thuộc tầng lớp lăn lộn kém nhất ở tu tiên giới, bọn họ chỉ có thể đi đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ tìm kiếm một vài mảnh vỡ pháp bảo. Nếu may mắn, tìm được một mảnh vỡ pháp bảo tốt, đem nó bán đi có thể đổi được một phần tài nguyên tu luyện.

Nơi như chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, tiên linh khí thiếu thốn, không biết có bao nhiêu người tìm kiếm, rõ ràng đã không còn bao nhiêu đồ tốt.

“Sau khi ta cứu Thạch Yến về, nàng nói cho ta biết nàng đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. Ta có hỏi sao nàng có thể đến được đây, nàng nói nàng bị người đuổi giết không có nơi để trốn, cuối cùng đã trốn vào trong một cái trận môn hư không ở một nơi cực hàn…”

Dương Thương nói đến đây, Lam Tiểu Bố lại có chút hoài nghi trận môn hư không mà Thạch Yến nói không phải là cái trận môn hư không mà Yểm Ma tràn ra. Nhưng sau đó lại cảm thấy khả năng này không lớn lắm, trận môn hư không kia tựa như có thể đi ra, nhưng có thể đi vào hay không thì hắn không biết.

“Khoảng cách truyền tống của cái trận môn hư không kia quá xa, mặc dù nàng có một món pháp bảo hộ thân, nhưng khi rơi xuống thì bản thân cũng bị trọng thương.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Nàng rơi xuống chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ sao?”

“Đúng vậy, vị trí xuất hiện sau khi truyền tống đến chính là chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.” Dương Thương khẳng định.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố lóe lên vẻ thất vọng, nếu như là loại truyền tống này, vậy thì cho dù hắn có đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, cũng không thể tìm được đường trở về. Loại truyền tống này đều là truyền tống một hướng, không có hai chiều.

Mặc dù Dương Thương không lăn lộn được tốt, nhưng là người vô cùng lõi đời, nhìn sắc mặt Lam Tiểu Bố đã biết Lam Tiểu Bố suy nghĩ gì, lập tức nói, “Thạch Yến có nói để trở lại Ngũ Vũ Tiên giới thì phải đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, chỉ là cái trận môn truyền tống đó rất khó tìm ra. Thạch Yến vẫn luôn tìm kiếm trận môn truyền tống kia, tuy rằng vẫn chưa tìm ra được trận môn truyền tống kia, nhưng lại tìm được cái truyền tống trận khác, cái truyền tống trận kia có thể trực tiếp truyền tống đến pto. Lúc đó khi nàng tìm được cái trận môn truyền tống kia, bị người khác đánh lén, sau đó Cúc Thừa Tang cứu được nàng. Sau khi hai người quen biết nhau, tình đầu ý hợp, kết làm đạo lữ.”

Lam Tiểu Bố đoán, Dương Thương nói đến truyenf tống trận đi đến phường thị Ô Mỗ kia có phải là nơi hắn đã lấy đi hỏa diễm hay không. Hắn vẫn cho rằng nói đó là do Cúc Tú Nhược phát hiện ra, không ngờ là do Thạch Yến phát hiện.

“Sau khi Thạch Yến và Cúc Thừa Tang kết thành đạo lữ, hai người họ vô cùng ân ái, sao có thể liên thủ với loại ác ôn như Dương Phụ Thanh hãm hại đạo lữ của mình cơ chứ?” Dương Thương rõ ràng luôn canh cánh trong lòng chuyện của Thạch Yến, lúc nói chuyện vành mắt cũng có chút đỏ lên, có thể thấy được hắn xem Thạch Yến như là thân nhân của mình.

“Là do Cúc Tú Nhược hiểu lầm nàng sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Dương Thương thở dài một tiếng nói, “Lúc đó Thạch Yến còn muốn tìm kiếm một thứ khác, đó chính là Cửu Thải Hư Không Liên. Nhưng hết lần này đến lần khác, Dương Phụ Thanh lại là đạo lữ của tỷ tỷ Cúc Thừa Tang, hắn là con riêng của Cảnh Vương, có một lần không biết vô tình hay cố ý mà nói rằng trong Cảnh Vương tiên phủ có một gốc Cửu Thải Hư Không Liên. Tin tức này bị Thạch Yến nghe được, cũng có chút để ý, nàng vô cùng khát vọng có được một gốc Cửu Thải Hư Không Liên. Nhưng nàng lại không biết Dương Phụ Thanh vẫn luôn có ý đồ với nàng.

Có một lần Dương Phụ Thanh mời Thạch Yến tổ đội với mình đến một tiên dược viên bỏ hoang tìm kiếm một vài tiên linh thảo, Thạch Yến cũng có ý muốn nghe ngóng một vài chuyện liên quan đến Cửu Thải Hư Không Liên ở Cảnh Vương tiên phủ, cho nên đã đồng ý. Nhưng không ngờ, trong lần tìm kiếm này, nàng lại tìm ra được một viên Chích Dương Tam Tiết Quả.

Dương Phụ Thanh biết linh căn của Cúc Thừa Tang có chút vấn đề, cần phải có Chích Dương Tam Tiết Quả này nấu thành nước uống. Thạch Yến tìm được Chích Dương Tam Tiết Quả, đương nhiên là vô cùng vui mừng, nhưng nàng hoàn toàn không biết cái Chích Dương

Tam Tiết Quả này đã bị Dương Phụ Thanh hạ độc. Thạch Yến lấy Chích Dương Tam Tiết Quả này về nấu thành nước cho Cúc Thừa Tang uống, sau khi uống xong, Cúc Thừa Tang lập tức chết đi. Vào đúng lúc nào, Dương Phụ Thanh tìm đến Thạch Yến, Thạch Yến đang vô cùng bi thương, cho nên không nghĩ là do Dương Phụ Thanh động tay động chân, chỉ thì thào nói nàng đã giết Cúc Thừa Tang rồi. Dương Phụ Thanh lại mượn cơ hội này khoác tay lên vai Thạch Yến, định an ủi Thạch Yến…”

“Có phải đúng lúc này tỷ tỷ Cúc Tú Nhược của Cúc Thừa Tang đến, nhìn thấy cảnh đó?” Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, quả thật là trời xui đất khiến mà.

Dương Thương thở dài một tiếng gật đầu, “Đúng vậy, Thạch Yến nhìn thấy Cúc Tú Nhược đã biết được mình đã bị hãm hại, nàng không giải thích gì cả, chỉ dùng thần niệm bọc đạo tin tức này lại phát cho ta… Ai, từ đó về sao, ta không còn nhìn thấy Thạch Yến nữa, mãi đến khi nghe nói nàng và Dương Phụ Thanh đã bị Cúc Tú Nhược giết chết.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố lại có chút khó hiểu, sao Cúc Tú Nhược có thể cùng lúc giết được cả Dương Phụ Thanh và Thạch Yến như vậy?

Chương 616: Tiên Tủy Trì có vấn đề.

“Dương đạo hữu, theo ta được biết thì lúc đó tu vi của Cúc Tú Nhược chỉ là

Huyền Tiên sơ kỳ đúng không? Không biết tu vi của Thạch Yến và Dương Phụ Thanh

là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi thắc mắc của mình ra.

Dương Thương thở dài, “Đây chính là chỗ thiện lương của đứa nhỏ

Thạch Yến này,

tu vi của nàng so với Cúc Tú Nhược còn cao hơn một chút, là Huyền Tiên hậu kỳ,

nhưng mà nàng chỉ biểu hiện ra ngoài mình chỉ mới bước vào Huyền Tiên mà thôi.

Mà tu vi của Cúc Tú Nhược và Dương Phụ Thanh không khác nhau gì mấy, đều là

Huyền Tiên sơ kỳ. Lúc đó Cúc Tú Nhược nén giận ra tay với hai người bọn họ,

vừa ra tay Cúc Tú Nhược đã thi triển tiểu cấm thuật, cộng thêm lúc đó khoảng

cách của Dương Phụ Thanh và Cúc Tú Nhược vô cùng gần, cho nên không có cơ hội

chạy thoát…”

Bàn về tu vi, đến Dương Thương còn không bằng Thạch Yến, nhưng mà tuổi tác của

hắn không biết lớn hơn Thạch Yến bao nhiêu lần, hắn thật sự xem Thạch Yến là

người trong nhà, mới có thể nói ra lời như vậy.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chẳng lẽ Thạch Yến có cơ hội đi, nhưng lại không đi?

Nếu như vậy, tính cách của nữ nhân này cũng có chút đáng ngưỡng mộ.

Quả nhiên Dương Thương nói tiếp, “Cúc Tú Nhược đột nhiên đánh lén, Thạch Yến

cũng nhận ra. Lúc đó tay Dương Phụ Thanh vẫn còn đang ở trên vai của nàng,

Dương Phụ Thanh cũng cảm giác được Cúc Tú Nhược đánh lén, hắn định ra tay với

Cúc Tú Nhược, đồng thời truyền âm cho Thạch Yến, yêu cầu Thạch Yến ra tay cùng

mình. Nhưng Thạch Yến không ra tay với Cúc Tú Nhược, mà dựa vào cánh tay Dương

Phụ Thanh đang đặt trên người mình mà đánh lén Dương Phụ Thanh.

Điều này đã khiến Dương Phụ Thanh không hề có chút năng lực phản kháng nào đã

bị Cúc Tú Nhược giết chết, Thạch Yến thì hoàn toàn không có chút phản kháng

nào, nếu không thì nàng hoàn toàn có thể giết chết Cúc Tú Nhược. Sở dĩ Thạch

Yến không phản kháng, bởi vì nàng nói, cho dù thế nào đi nữa thì Cúc Thừa Tang

cũng là do nàng giết chết.”

“Những thứ này đều là tin tức Thạch Yến phát cho ngươi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Dương Thương gật đầu, “ĐÚng vậy, nhưng mà có lẽ Thạch Yến không chết, nàng có

một món pháp bảo thế thân. Bởi vì ta không nhìn thấy thi thể Thạch Yến, cho

nên không biết nàng có dùng pháp bảo thế thân thế chỗ mình hay không.”

“Nếu như nàng dùng pháp bảo thế thân, chắc hẳn nàng sẽ liên hệ với ngươi chứ.”

Lam Tiểu Bố nói.

Dương Thương do dự một chút rồi nói, “Nếu như nàng không liên lạc với ta, ta

nghĩ có lẽ nàng đã rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực rồi. Trước đó nàng có nói nơi

rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực trở về Ngũ Vũ Tiên giới chính là ở chiến trường Ma

Huyền Viễn Cổ, chỉ là truyền tống trận kia rất khó tìm mà thôi. Thạch Yến dùng

pháp bảo thế thân thay mình xong, sẽ bị truyền tống đi. Vị trí nàng thiết lập

truyền tống rất có thể chính là chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, nói không chừng

nàng vừa đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ đã nhìn thấy trận môn truyền tống

kia, cho nên nàng không kịp chào hỏi với ta, đã tiến vào trận môn truyền tống

kia rồi.”

Đây chỉ là nguyện vọng tốt đẹp mà Dương Thương mong muốn, cũng có khả năng

Thạch Yến thật sự đã bị giết rồi.

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố khẳng định Thạch Yến đã có được một ít tin tức, nếu

không nàng cũng sẽ không khẳng định trận môn truyền tống từ Ma Huyền Tiên Vực

về Ngũ Vũ Tiên giới nằm ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ kia.

“Dương đạo hữu, Thạch Khi kia bắt ngươi đến đây có phải vì hỏi thăm chuyện này

không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Dương Thương gật đầu, “Đúng vậy, Thạch Yến đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, chuyện này

trừ ta ra chỉ có một người khác biết. Lúc đó khi ta cứu Thạch Yến, người kia

cũng ở cùng ta ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. Sau khi Thạch Khi biết chuyện

này, hắn lập tức bắt ta đến đây, muốn ta nói ra cách đến Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Ngươi không nói?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi.

Dương Thương lắc đầu, “Chút tu vi ấy của ta làm sao có thể chống đỡ được sự ép

hỏi của Thạch Khi, ta đã nói rồi. Sở dĩ Thạch Khi còn chưa giết ta, chỉ là

đang chờ Thạch Yến liên hệ với ta mà thôi. Chỉ cần Thạch Yến liên lạc với ta,

hắn sẽ lừa Thạch Yến đến đây. Hắn giữ lại ta chủ yếu là vì bắt Thạch Yến. Thứ

hắn mơ ước chỉ sợ không phải là đường đi đến Ngũ Vũ Tiên giới, mà còn pháp bảo

thế thân của Thạch Yến nữa.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Ngũ Vũ Tiên giới chắc hẳn không có cường giả nào, nếu

Thạch Khi đến đó, chỉ sợ không có chuyện gì tốt. Cũng may, hắn đến kịp.

“Dương Thương đạo hữu, chuyện bên này xong rồi, nếu như ngươi đồng ý, có thể

đến Cấm Tiên Ti ta làm một tiên tào.” Lam Tiểu Bố nói.

Con người Dương Thương cũng không tệ lắm, lăn lộn có chút thê thảm, làm tiên

tào thì cũng được.

“Đa tạ, đa tạ, ta đồng ý.” Dương Thương vội vàng nói.

Tiên tào của Cấm Tiên Ti, đối với một tu sĩ cấp thấp mà nói là một vị trí vô

cùng béo bở. Cái này so với một vài tông môn có điều kiện còn tốt hơn, đừng

nói là có thu nhập thêm, cho dù không có thu nhập thêm, tài nguyên tu luyện

cũng đủ dung.

“Lão ca, ngươi ở lại đây, ta đưa Dương Thương ra ngoài một chút.” Lam Tiểu Bố

nói với Triệu Công Minh.

“Được, ta cũng muốn ở lại nơi này.” Triệu Công Minh không chút dơ dự nói, nếu

không phải Lam Tiểu Bố cần hỏi thăm vài vấn đề ở đây, hắn đã sớm đến Tiên Tủy

Trì tu luyện rồi. Nơi này chính là nơi khôi phục thực lực tốt nhất.

Khi Lam Tiểu Bố dẫn Dương Thương ra ngoài, phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành

đã sớm bị tiên vệ của Cấm Tiên Ti vây quanh. Lam Tiểu Bố giao Dương Thương cho

Tề Vân Thư rồi nói, “Đây là Dương Thương đạo hữu, về sau sẽ ở lại Cấm Tiên Ti

ta làm tiên tào cấp một. ĐÚng rồi, Hành tiên tào, ngươi giao Thạch Khi cho

ta.”

Hành Gia Bình lấy cấm chế đang khóa Nguyên Thần của Thạch Khi ra giao cho Lam

Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Hành Gia Bình.” Hành tiên

tào, lần này ngươi đã lập đại công, tấn cấp thành tiên tào cấp ba. Trong chiếc

nhẫn này có một viên Tịch Ất Tiên Đan, là khen thưởng lần này của ngươi.”

Chương 617: Tiên Tủy Trì có vấn đề. (2)

“…” Hành Gia Bình bị cái bánh từ trên trời rơi xuống này đập cho choáng

váng, một lúc lâu sau mới tỉnh ngộ ra, nhanh chóng kích động nói tạ ơn.

Từ khi tiến vào Cấm Tiên Ti đến nay, hắn đã lập được không biết bao nhiêu công

lao, nhiều năm như vậy cũng chỉ từ tiên tào cấp một tấn cấp thành tiên tào cấp

hai. Bây giờ Lam tiên ti trở thành Đại Tiên Ti, chỉ mới một vụ án thôi mà hắn

đã trở thành tiên tào cấp ba. Đã như thế còn có thêm một viên Tịch Ất Tiên Đan

ban thưởng, đây quả thật giống như đang nằm mơ vậy.

Tề Vân Thư cũng vô cùng cao hứng, thứ hắn cần chính là loại cấp trên thưởng phạt rõ ràng như Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói với Tề Vân Thư, “Ta sẽ phong tỏa chỗ này lại, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào nơi này. Tề tiên ti, chuyện của Lạc Chân tiên thành ngươi có thể báo cáo lại cho Đằng Mạc, hắn sẽ phái người đến tiếp quản Lạc Chân tiên thành. Nhưng mà cho dù có người tới, tạm thời cũng không thể tiến vào phủ thành chủ.”

Lam Tiểu Bố dự định phong ấn phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành lại, hắn và Triệu Công Minh ở dưới tu luyện, cũng không muốn có người động một chút là lại đến quấy rầy.

“Vâng, Đại Tiên Ti yên tâm.” Tề Vân Thư đáp.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Tề Vân Thư, “Ta phải rời khỏi Cấm Tiên Ti một thời gian, khi ta không có mặt ở Cấm Tiên Ti, vị trí Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti do ngươi tạm thời đảm nhiệm. Nếu như làm tốt, chờ đến khi ta quay về sẽ khen thưởng một viên Hành Vương Tiên Đan.

Nghe thấy Hành Vương Tiên Đan, Tề Vân Thư kích động đến mức tay chân rủn ẩy,

hắn phấn đấu nhiều năm như vậy không phải vì một viên Hành Vương Tiên Đan hay

sao? Bây giờ Đại Tiên Ti thuận miệng đồng ý, đây quả thật như đang nằm mơ vậy.

“ĐƯợc, được…” Tề Vân Thư khó kìm nén bản thân, hắn không nghĩ rằng Lam Tiểu

Bố đang lừa hắn, Lam Tiểu Bố là một tiên đan vương, sao có thể laays chuyện

này ra lừa hắn được chứ? Vì sao lại có nhiều Đại La Kim Tiên tốn cả một đời

cũng không thể bước vào Tiên Vương? Không phải là vì không có Hành Vương Tiên

Đan hay sao?

Chờ Tề Vân Thư dẫn người Cấm Tiên Ti đi rồi, Lam Tiểu Bố trực tiếp dùng ấn ký

Cấm Tiên Ti phong ấn phủ thành chủ Lạc Chân tiên thành lại, sau đó dùng tiên

trận cấp sáu khóa phủ thành chủ lại.

Trên Ma Huyền Tiên Vực lan truyền rằng sư phụ hắn là tiên trận vương cấp chín,

vậy hắn là một Đại Tiên trận sư cấp sáu cũng không có gì thái quá.

Khóa phủ thành chủ lại, Lam Tiểu Bố lại đi đến thông đạo dẫn đến Tiên Tủy Trì,

thắng cấp Ẩn nặc tiên trận bên ngoài thành tiên trận cấp chín.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mang theo Nguyên Thần của Thạch Khi đi

đến bên cạnh Tiên Tủy Trì lớn nhất trong này.

Triệu Công Minh đã sớm phân Tiên Tủy Trì thành hai, nơi hắn tu luyện chỉ có

thể thấy sương mù tiên tủy cuồn cuộn.

Lam Tiểu Bố không quan đến Triệu Công Minh đang điên cuồng khôi phục thực lực,

hắn mở cấm chế ra, “Thạch thành chủ, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi một chút,

đương nhiên ngươi có thể chọn không trả lời. Nếu như ngươi không trả lời, ta

sẽ trực tiếp dùng hỏa diễm đốt trụi ngươi, còn về chuyện luân hồi, ngươi cũng

đừng mơ tưởng đến.”

Thạch Khi nhìn thấy sương mù Tiên Tủy dày đặc bên trong Tiên Tủy Trì, lại nhìn

trận bàn may Mắn bên cạnh, thở dài nói, “Ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết ta sẽ

nói.”

“Được, thứ nhất, làm sao ngươi tìm được nơi này?”Lam Tiểu Bố hỏi.

“Làm sao ta tìm được nơi này?” Thạch Khi cười ha ha nói, “Lam tiên ti, chắc hẳn ngươi đã lấy Trận Bàn May Mắn đi rồi nhỉ. Cái Trận Bàn May Mắn kia cũng không dễ cầm đi như vậy đâu, ta cũng chỉ là người trông coi Trận Bàn May Mắn đó thôi. Cuối cùng trong tương lai sẽ có một ngày ngươi hối hận khi cầm cái Trận Bàn May Mắn này đi.”

Tay Lam Tiểu Bố mở ra, Thái Sơ Hằng Hỏa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. “Nếu như ngươi không muốn nói thì thôi đừng nói nữa.”

Tiên diễm cấp năm? Khi Thạch Khi nhìn thấy Thái Sơ Hằng Hỏa trong tay Lam Tiểu Bố, cả người run lên, mặc dù hắn có Trận Bàn May Mắn, nhưng chưa từng nhìn thấy tiên diễm cấp năm chân chính bao giờ.

“Trận Bàn May Mắn này ta tìm được trong một bí cảnh, lúc đó Trận Bàn May Mắn này nằm trong tay một tên cường giả vô cùng lợi hại. Mặc dù hắn chỉ là một Nguyên Thần, nhưng thực lực của hắn có thể giết ta. Hắn chẳng những không giết

ta, mà còn đưa cái Trận Bàn May Mắn này cho ta, đồng thời hắn nói cho ta biết,

hắn bị người khác để mắt đến, không thể nào mang theo cái Trận Bàn May Mắn này

chạy thoát. Cái Trận Bàn May Mắn này tạm thời giao cho ta giữ, hắn còn nói cho

ta biết bên dưới Lạc Chân tiên thành có một cái Tiên Tủy Trì, để ta đến đây tu

luyện tăng thực lực của mình một chút, xem như bồi thường cho ta. Không chỉ

như vậy, vị cường giả kia còn chỉ điểm cho ta làm sao để tiến vào trong

này…”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, còn có cường giả tốt như vậy à? Chẳng những giao Trận

Bàn May Mắn ra, còn chỉ điểm Thạch Khi đến Lạc Chân tiên thành tìm được Tiên

Tủy Trì.

Thạch Khi tự giễu cười cười.” Ta biết chuyện này không đơn giản, nhưng ta

không còn lựa chọn nào khác.”

Kjông có lựa chọn? Lam Tiểu Bố cười lạnh, đây là nhìn thấy Trận

Bàn May Mắn rồi thì không nhấc nổi chân nữa? Còn không có lựa chọn nữa chứ.

“Sau khi ta đến Lạc Chân tiên thành, quả thật phát hiện ra ở đây có một cái Tiên Tủy Trì. Ta vô cùng kích động nghĩ hết tất cả mọi biện pháp lấy được vị trí thành chủ của Lạc Chân tiên thành, sau đó ở lại đây tu luyện…”

Nói đến đây, Thạch Khi vô cùng phẫn hận nói, “Ta biết người kia nhất định không có lòng tốt gì, cho nên sau khi ta tìm được Tiên Tủy Trì, dự định nhanh chóng tu luyện đến tiên đế, sau đó tìm cách xem có thể bỏ đi thứ trên Trận Bàn May Mắn này hay không. Thế nhưng sau khi ta vào trong này tu luyện được mới biết, Tiên Tủy Trì này không thể tu luyện được, một khi tu luyện thì linh căn sẽ bị bào mòn…”

“Một khi tu luyện trong Tiên Tủy Trì thì linh căn sẽ bị hao mòn?” Lam Tiểu Bố kinh hãi, lập tức nghĩ đến Triệu Công Minh đang tu luyện

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tiên Tủy Trì, Thạch Khi từ tốn nói, “Không còn kịp rồi, chỉ cần tu luyện, linh căn sẽ bị hao mòn. Nếu không thì ngươi nói

xem, tại sao ta phải dùng Trận Bàn May Mắn cướp lấy linh căn của người khác để

tu luyện?

Chương 618: Tiên Tủy Mạch.

“Vậy vì sao ngươi lại muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nghe thấy vậy, Thạch Khi đã biết Lam Tiểu Bố đã tìm được Dương Thương, hắn thở

dài nói, “Bởi vì Trận Bàn May Mắn. Trận Bàn May Mắn này không phải thứ mà

người bình thường có thể có được, ta mượn nhờ vào Trận Bàn May Mắn chữa trị

linh căn, tư chất của mình, vậy thì nhất định phải có đạo cơ đại đạo thuộc về

mình. Ta đây xuất thân tầm thường, đạo cơ đại đạo chỉ có thể lựa chọn một

giới…”

“Ngươi định luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới?” Lam Tiểu Bố khinh thường nói. CHỉ là

một Tiên Tôn mà dám nghĩ đến chuyện luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

Thạch Khi muốn dựa vào Ngũ Vũ Tiên giới trở thành đạo cơ đại đạo của mình, luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới trở thành một thứ giống như Chân Linh thế giới, gia

hỏa này cũng đủ âm độc mà. Đừng nói đối phương là Tiên Tôn, cho dù có là Thần

Nhân cũng đừng mong nghĩ đến chuyện luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

“Ngũ Vũ Tiên giới trừ chuyện quy tắc có đẳng cấp thấp ra, những cái khác còn

hoàn thiện hơn cả Ma Huyền Tiên Vực. CHính ta quả thật cũng không thể luyện

hóa được Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng nếu có Trận Bàn May Mắn giúp đỡ, vậy thì

đương nhiên sẽ khác…” Thạch Khi đã là vò mẻ không sợ bể, dứt khoát không

giấu diếm gì nữa. Hắn biết Lam Tiểu Bố nhất định sẽ giết hắn, hắn chọn không

phỉ chịu đựng sự tra tấn vì thiêu đốt.

Nghe nói như vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố giật cả mình.

Nếu như dựa vào Trận Bàn May Mắn, có thể thật sự có thể luyện hóa được Ngũ Vũ

Tiên giới. Có Trận Bàn May Mắn trấn áp được vận may của một giới, chuyện Ngũ

Vũ Tiên giới bị Thạch Khi luyện hóa được cũng vượt qua ba phần. Nếu như Thạch

Khi bước vào Tiên Đế, vậy thì có sáu phần khả năng có thể luyện hóa được Ngũ

Vũ Tiên giới.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục dong dài với Thạch Khi nữa, trực tiếp ném một ngọn

lửa lên người Thạch Khi.

Đối với những lời mà Thạch Khi vừa nói, Lam Tiểu Bố chỉ tin một nửa, sau khi

giết chết Thạch Khi, Lam Tiểu Bố để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên mô hình của

Tiên Tủy Trì.

Triệu Công Minh đã bắt đầu tu luyện, nếu như Tiên Tủy Trì có vấn đề, bây giờ

gọi Triệu Công Minh tỉnh lại cũng không kịp. Hơn nữa Triệu Công Minh đã trải

qua nhiều chuyện như vậy, cũng không sơ ý chủ quan giống như Thạch Khi. Tiên

Tủy Trì có vấn đề, với thực lực và sự khôn khéo của Triệu Công Minh, nhất định

không thể so với Thạch Khi được.

Bây giờ hắn không rõ tình hình, trực tiếp đánh thức Triệu Công Minh cũng lợi

bất cập hại, hắn sợ nhất là Triệu Công Minh đã cảm nhận được tình hình, bây

giờ đang tập trung tinh thần chống cự lại nó. Bản thân mình một khi không rõ

tình hình mà tham gia vào, nói không chừng sẽ hại Triệu Công Minh.

Bảy tám đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm cung cấp tiên linh nguyên cho Vũ Trụ

Duy Mô, Lam Tiểu Bố cảm thấy còn chưa đủ, đồng thời dùng tiên tinh cực phẩm.

Mô hình Tiên Tủy Trì do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra càng ngày càng rõ, chỉ ngắn

ngủi nửa ngày, một mô hình Tiên Tủy Trì rõ ràng đã xuất hiện trong thức hải

của Lam Tiểu Bố.

Nguồn gốc của Tiên Tủy Trì này bắt đầy từ một Tiên Tủy mạch ở dưới mặt đất,

Lam Tiểu Bố đã gặp qua các loại linh mạch, thậm chí dược mạch cũng đã từng gặp

qua nhưng hắn thật sự chưa từng thấy qua Tiên Tủy Mạch.

Tiên Tủy Trì này đã bị người khắc vào ý chí bại linh, đây là một loại niệm lực

đỉnh cấp, tương đương với ấn ký thần niệm. Nhưng mà ấn ký thần niệm so với bại

linh niệm lực này, hoàn toàn không sánh được. Đồng thời hắn cũng khẳng định

vừa rồi không quấy rầy lão Triệu là chính xác, Lão Triệu đã phát hiện ra ý chí

bại linh, đang chống lại ý chí bại linh. Muốn giúp đỡ lão Triệu, hắn chỉ có

thể giải quyết ý chí bại linh này.

Với tu vi bây giờ của Lam Tiểu Bố, muốn tự mình giải quyết ý chí bại linh này

là chuyện không thể. Nhưng mà hắn có cách, đó chính là dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ tại sao đối phương lại khắc ý chí bại linh của mình

vào trong Tiên Tủy Trì, khiến người tu luyện bị hao mòn linh căn để làm gì.

Cái này rõ ràng là hại người mà cũng không có lợi cho mình. Cũng không thể nói

là hại người không lợi mình, bất kỳ người nào đến đây tu luyện, đều sẽ hao mòn

linh căn của chính mình, cho nên ở đây chỉ có thể giữ lại cho mình hắn tự tu

luyện. Chỉ cần đối phương có thể khắc ý chí bại linh trong Tiên Tủy Trì này,

tu vi rõ ràng không thấp, rất có thể còn vượt xa cảnh giới Tiên Đế, Một người

như vậy còn để ý đến Tiên Tủy Trì này?

Cứ tạo dựng cách loại bỏ đi ý chí bại linh này trước rồi nói tiếp, Lam Tiểu Bố

để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình loại bỏ ý chí bại linh, nhưng đúng lúc

này, hắn mơ hồ cảm thấy Triệu Công Minh hình như không kiên trì nổi.

Không được, chỉ sợ còn chưa đợi Vũ Trụ Duy Mô tìm ra cách loại bỏ ý chí bại

linh này, linh căn của lão Triệu đã bị ăn mòn rồi.

NHìn sương mù cuồn cuộn trong Tiên Tủy Trì, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ sương mù

trong Tiên Tủy Trì này hình như càng lúc càng nồng đậm, rõ ràng là Tiên Tủy

mạch cung cấp.

Nếu như hắn rút Tiên Tủy mạch đi, có thể giú đỡ lão Triệu một chút hay không?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy trận kỳ ra ném xuống. Những người khác muốn rút

đầu Tiên Tủy mạch này đi giống như ngắm hoa trong màn sương, đừng bảo là rút

đi, cho dù nắm bắt được cũng rất khó khăn.

Lam Tiểu Bố dựa vào Vũ Trụ Duy Mô bắt được Tiên Tủy mạch, bản thân hắn chính

là một tiên trận đế cấp chín. Từng lá trận kỳ bị ném xuống, một Na Di tiên

trận cấp chín lập tức được tạo ra.

Tay Lam Tiểu Bố vung lên, dưới lực lượng cường đại của tiên trận cấp chín, đầu

Tiên Tủy mạch kia lập tức bị ném vào trong Chân Linh thế giới. Tiên Linh

nguyên khí tinh khiết nồng đậm khiến Lam Tiểu Bố cảm thán, cái Tiên Tủy mạch

này hoàn toàn khác với Tiên Linh mạch cực phẩm. Thứ này tùy tiện nhét vào chõ

nào cũng có thể tạo ra Tiên Tủy Trì.

Tiên Tủy mạch bị rút đi, không gian xung quanh tựa như mất đi gân cốt, phát ra

tiếng nứt ầm ầm. Nhưng mà có tiên trận Phòng Ngự của Lam Tiểu Bố chống đỡ,

cũng không bị sụp đổ.

Chương 619: Tiên Tủy Mạch. (2)

Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, sau khi hắn rút đi Tiên Tủy mạch, sương

mù tiên linh khí trong Tiên Tủy Trì trong nháy mắt đã yếu đi. Khi sương mù yếu

đi, thân hình Triệu Công Minh cũng lộ rõ ra. Lam Tiểu Bố biết, hắn rút đi Tiên

Tủy mạch quả nhiên đã giúp được Triệu Công Minh.

“Ha ha ha…” Triệu Công Minh cười ha ha, hai tay liên tục đánh ra vô số thủ

ấn rườm rà, một khắc sau, một đạo ấn ký đã bị hắn phong ấn lại.

“Lão Triệu, chúc mừng ngươi, Tiên Tủy Trì này không hại được ngươi, ngược lại

giúp tu vi của ngươi tăng mạnh.” Lam Tiểu Bố cười nói.

Hắn quả nhiên không nhìn lầm Triệu Công Minh, Tiên Tủy Trì khiến Thạch Khi

trúng chiêu kia, cũng không thể khiến Triệu Công Minh trúng chiêu. Chẳng những

không khiến lão Triệu trúng chiêu, còn khiến tu vi của lão Triệu khôi phục rất

lớn. Có lẽ gia hỏa bố trý ý chí bại linh kia cũng không ngờ, có một ngày sẽ có

một cường giả vượt xa Tiên Đế đến đây. Đương nhiên sự trợ giúp của hắn cũng

cực kỳ quan trọng.

“Cảm ơn ngươi, nếu như không phải ngươi rút đầu Tiên Tủy mạch kia đi, ta cũng chẳng thể kiên trì được bao lâu. Bây giờ tu vi của ta đã khôi phục đến cảnh

giới Tiên Đế ở nơi này, xem như là tái ông mất ngựa. Đúng rồi, làm sao ngươi

biết ở đây có thứ đồ chơi này?” Triệu Công Minh giơ ngọc cầu trong tay lên, ý

chí bại linh đã bị hắn phong ấn trong ngọc cầu.

“Ta hỏi Thạch Khi, tên kia đã bị ta giết rồi. Cái ý chí bại linh này đưa cho

ta đi, ta có cách khóa nó lại.” Lam Tiểu Bố nói.

Triệu Công Minh không chút do dự đưa ý chí bại linh cho Lam Tiểu Bố, trận đạo

của Lam Tiểu Bố rất mạnh, hắn đã tận mắt nhìn thấy. Gia hỏa có thể bố trí được

ý chí bại linh này, nói không chừng tu vi còn mạnh hơn hắn.

“Đi thôi, dầu Tiên Tủy mạch ở đây đã bị ta rút đi rồi, chúng ta có thể đổi chỗ

tu luyện.” Lam Tiểu Bố cười he he, cái này cũng được xem là nhân họa đắc phúc.

Nếu như ở lại nơi này tu luyện, mặc dù người khác không vào được, nhưng nơi

này dù sao cũng là trung tâm một toàn tiên thành. Huống hồ, còn có một gia hỏa để lại ý chí bại linh ở đây vô cùng âm hiểm. Ai dám đảm bảo đối phương không

đến đây?

…

Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh chưa trở lại Cấm Tiên Ti, nếu như không có Tiên

Tủy mạch thì thôi, có Tiên Tủy mạch rồi, tu luyện ở Cấm Tiên Ti không tiện

lắm. Thứ này mà lấy ra, bất cứ kẻ nào cũng sẽ đỏ mắt.

Hai người lại quay về chỗ lúc trước tu luyện, Lam Tiểu Bố cắm Tiên Tủy mạch

vào, khi hai người tu luyện, một Tiên Tủy Trì mới nhanh chóng hình thành.

Không có ý chí bại linh làm loạn, tốc độ khôi phục tu vi của Triệu Công Minh

càng nhanh hơn, Lam Tiểu Bố thì đang trùng kích Đại La Kim Tiên tầng sáu.

Dùng tài nguyên tu luyện đỉnh cấp đã quan, bây giờ Lam Tiểu Bố có dùng Tiên

Linh mạch thượng phẩm tu luyện, tốc độ cũng không thể nhanh được. Nếu như hắn

muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, chỉ có thể tăng chất lượng tiên linh khí để tu luyện lên.

Ba đầy Tiên Linh mạch cực phẩm kia, Lam Tiểu Bố không nỡ dùng, một khi dùng,

hắn sợ sau này hắn không thể nào tấn cấp được nữa.

Linh khí tiên tủy có ưu điểm lớn nhất là cực tinh khiết, lại có một viên tiên

tinh cực phẩm dẫn đường, thực lực của Lam Tiểu Bố lại giống như ngồi hỏa tiễn

nhanh chóng tăng cao.

Nửa năm sau, Lam Tiểu Bố bước vào Đại La Kim Tiên tầng tám, một năm sau, Lam

Tiểu Bố đã là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thấy Triệu Công Minh còn đang tu luyện, Lam Tiểu Bố dứt khoát rời khỏi Tiên

Tủy Trì, hắn chuẩn bị độ kiếp tấn cấp lên thành tiên vương. Sau khi đột phá

lên tiên vương rồi, hắn muốn đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ tìm kiếm truyền

tống trận quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Lần này cũng không dùng Hành Vương Tiên Đan, Lam Tiểu Bố chỉ đánh sâu vào cảnh

giới một lần, còn chưa chạm đến vách chắn tiên vương, đã dẫn lôi kiếp tiên vương đến. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, lôi kiếp của người

khác thì phải chạm đến vách chắn mới dẫn đến. Mà hắn thì chỉ cần bắt đầu đột

phá cảnh giới thôi đã dẫn lôi kiếp đến rồi. Có thể vượt qua là chuyện tốt,

không vượt qua được thì chỉ có thể hóa thành tro mà thôi.

Lôi kiếp của tiên vương là Thất Cửu lôi kiếp, khi chín tia sấm sét thô to ầm

ầm rơi xuống, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ không hay rồi, hắn nhanh chóng lấy Thất m

Kích ra.

Oanh! Oanh! Oanh! Từng tia sét đánh vào Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố, nhiều

tia sét khác thì đánh lên người Lam Tiểu Bố, chỉ một đợt lôi kiếp này thôi đã

đánh gãy xương cốt gắp người Lam Tiểu Bố, máu thịt be bét.

Giờ phút này nuốt một viên Hành Vương Tiên Đan, sau đó tăng nhanh tốc độ đột

phá lên tiên vương cảnh mới là lựa chọn tốt nhất.

Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy, nếu như hắn có thể không cần dùng đến tiên đan để

đột phá lên cảnh giới mới, vậy thì tốt nhất đừng dùng đến tiên đan.

Đến khi

thật sự không hể chịu đừng được nữa thì dùng tiên đan cũng không muộn. Trên

thực tế, tu luyện đến ngày hôm nay, khi đột phá lên cảnh giới mới, hắn hầu như

không hề dùng tiên đan.

Vết thương từ đợt lôi kiếp đầu tiên còn chưa khôi phục, chín tia sấm sét của

đợt lôi kiếp thứ hai đã đánh xuống.

Triệu Công Minh ở nơi xa đã đình chỉ việc tu luyện lại, hắn đang ở một bên hộ

pháp cho Lam Tiểu Bố. Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng Thất âm Kích ngăn cản lôi

kiếp, trong lòng Triệu Công Minh vô cùng cảm kích. Lam Tiểu Bố lấy Chiếu Thiên

Ấn cho hắn, thật ra Chiếu Thiên Ấn mới là pháp bảo cản lôi kiếp tốt nhất.

Nhưng mà hắn cũng không cần lo lắng cho Lam Tiểu Bố, đợt lôi kiếp thứ nhất mặc

dù đã khiến Lam Tiểu Bố thương tích đầy mình, nhưng hắn nhìn ra lôi kiếp này

có lợi rất lớn cho Lam Tiểu Bố.

Thời điểm độ kiếp, tu sĩ có thể hấp thu lôi nguyên tu luyện cũng không ít, hắn

chưa từng gặp qua người nào như Lam Tiểu Bố, hầu như hấp thu hết cả tám chín

phần lôi nguyên. Có thể bị thương trong loại lôi kiếp như thế này thì lại càng

tốt cho bản thân.

Chương 620: Bát Cửu lôi kiếp.

Nếu như Lam Tiểu Bố biết ý nghĩ của Triệu Công Minh, nói không chừng đã mắng

người rồi. Triệu Công Minh là người đứng ngoài xem, thật ra người đứng xem

chưa chắc đã hiểu rõ. Hắn có thể khẳng định nếu như đến đợt lôi kiếp thứ năm

mà hắn vẫn còn chưa bước vào tiên vương cảnh, tình cảnh của hắn chắc chắn sẽ

không tốt chút nào. Cho nên sau khi vượt qua đợt lôi kiếp thứ hai, nếu như

vách chắn tiên vương vẫn không có phản ứng nào, hắn sẽ dùng Hành Vương Tiên

Đan. Mượn vào đợt lôi kiếp thứ ba và thứ tư đột phá lên cảnh giới Tiên Vương.

Chỉ cần đến tiên vương cảnh, hắn có thể trụ được.

CHín tia sét thô to liên tục đánh lên người Lam Tiểu Bố, Trường Sinh

Quyết của

Lam Tiểu Bố cuốn theo lôi nguyên và tiên linh nguyên điên cuồng đánh lên vách

chắn tiên vương.

Oanh! Cả người run rẩy liên tục, Lam Tiểu Bố không kinh sợ mà còn vui mừng,

mặc dù hắn không đập vỡ được vách chắn tiên vương, nhưng cuối cùng cũng đã

chạm vào cảnh giới tiên vương chân chính.

Chín tia sét thô to liên miên đánh Lam Tiểu Bố nằm xuống đất, Lam Tiểu Bố giãy

dụa lấy một giọt Hư Không Tiên Tủy từ trong Chân Linh thế giới ra nuốt vào.

Sau khi lấy được Hư Không Tiên Tủy từ Tịch Đình thương hội, hắn chưa từng sử

dụng đến. Lần này thật sự không kiên trì nổi nữa, nếu không dùng Hư Không Tiên

Tủy thì phải dùng đan dược chữa thương, sau đó dựa vào Hành Vương Tiên Đan

xông phá lên tiên vương cảnh.

Một giọt Hư Không Tiên Tủy này lập tức hóa thành dinh dưỡng vô tận lan tỏa

khắp từng đầu xương cốt, từng giọt máu trên người Lam Tiểu Bố, vết thương của

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khôi phục lại. Giờ phút này đạo lôi kiếp thứ ba đã

đánh xuống…

Từng tia sấm sét đánh lên người Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố đang còn đang

suy nghĩ có thể được được Hư Không Tiên Tủy ở chỗ náo, thứ này quả thật chính

là chí bảo chữa thương. Hắn đã dùng qua rất nhiều loại tiên đan chữa thương,

chưa thấy có thứ nào tốt hơn Hư Không Tiên Tủy này. Tựa như vết thương có

nghiêm trọng dến đâu, hỉ cần một giọt là có thể giải quyết được.

Hơn nữa thứ này còn tốt hơn cả Cửu Thải Hư Không Liên, Cửu Thải Hư Không Liên

còn cần phải bế quan, sau đó dựa vào công pháp ngưng luyện ra thân thể. Nhưng

Hư Không Tiên Tủy thì chỉ cần sử dụng, lập tức có thể khôi phục, quả thật

chính là thánh phẩm chữa thương.

Đáng tiếc là bình Hư Không Tiên Tủy này chỉ có 18 giọt, thât sư không biết

Tịch Đình thương hội lấy từ đâu ra.

Đúng rồi, bây giờ tu vi của lão Triệu đã khôi phục lại, hắn có thể đến Tịch

Đình thương hội với lão Triệu một chuyến. Lúc trước hắn có gửi đấu giả một cái

Đế Đạo Quả ở Tịch Đình thương hội đó…

Lam Tiểu Bố không thể suy nghĩ tiếp nữa, đợt lôi kiếp thứ ba đã đánh xuống,

vết thương trên người Lam Tiểu Bố đã khôi phục lại, giờ phút này Trường Sinh

Quyết điên cuồng vận chuyển, đợt lôi kiếp thứ ba mới đánh xuống một nửa, Lam

Tiểu Bố đã hoàn toàn đột phá vách chắn tiên vương, bước vào cảnh giới tiên

vương.

Vừa bước vào cảnh giới tiên vương, cho dù là lôi nguyên hấp thu được hay cường

độ ngăn cản lôi kiếp đều tăng vọt. Trong vô số tia sét cuồng bạo đánh xuống,

Lam Tiểu Bố đều có thể hóa chúng thành lôi nguyên để hấp thu.

Đọt lôi kiếp thứ tư giúp Lam Tiểu Bố củng cố vững chắc tu vi của mình, chín

tia sét thô to của đợt thứ năm đánh xuống, Lam Tiểu Bố điên cuồng tăng tu vi của mình lên.

Triệu Công Minh đứng bên cạnh nhìn thấy thế cũng nhanh chóng lấy mấy lá trận

kỳ ra, dẫn tiên linh khí từ Tiên Tủy mạch qua đó. Có tiên linh khí của Tiên

Tủy mạch giúp sức, tu vi của Lam Tiểu Bố lại tăng lên nhanh hơn.

Chính Triệu Công Minh nhìn thấy cũng âm thầm chấn động, hắn đã nhìn thấy không

biết bao nhiêu thiên tài, thật sự chưa từng gặp qua gia hỏa có tu vi tăng

nhanh như Lam Tiểu Bố. Thật không biết Lam Tiểu Bố tu luyện công pháp gì, tiến

bộ nhanh đến vậy. Nhưng mà hắn thật sự muốn nói cho Lam Tiểu Bố, có đôi khi

tăng tu vi quá nhanh thật sự cũng không phải là chuyện tốt.

Bảy đợt lôi kiếp đi qua, tu vi của Lam Tiểu Bố đã ổn định ở tiên vương tầng

hai, ngay khi Lam Tiểu Bố đang thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tẩy rửa khắp người

một chút, trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ vang. Sau đó lại có sấm sét đánh

xuống.

Bát Cửu lôi kiếp?

Lam Tiểu Bố ngớ người, hắn chỉ tấn cấp lên tiên vương thôi mà, tiên vương đều

là Thất Cửu lôi kiếp, hắn vừa vượt qua Thất Cửu lôi kiếp rồi, tuyệt đối không

có lỗi gì cả, sao bây giờ lại có lôi kiếp nữa?

Triệu Công Minh cũng ngây người một chút, hắn biết Lam Tiểu Bố độ Thất Cửu lôi

kiếp tiên vương, vừa rồi thất Cửu lôi kiếp đã xong, sau lại có đợt lôi kiếp

thứ tám đánh xuống. Nhìn dáng vẻ thì hình như nó còn cường đại hơn cả bảy đạo

lôi kiếp trước đó…

Khi tia sét thứ nhất đánh xuống, Triệu Công Minh đứng ở đằng xa cũng có thể

cảm nhận được hơi thở chết chóc ập đến.

Đây là một tia sét thô to như một thúng nước lớn, hơn nữa còn có màu đen.

Ngay cả Triệu Công Minh cũng cảm thận được hơi thở chết chóc, Lam Tiểu Bố là

người ở trong lôi kiếp được nhiên cũng có thể cảm nhận được, hắn nhanh chóng

lấy ra hai giọt Hư Không Tiên Tủy để vào trong miệng mình, sau đó lấy Thất m

Kích ra.

Rầm rầm rầm! Tia sét màu đen liên tục đánh xuống.

Nhìn thấy rõ ràng đây là một tia sét to lớn như một cái thùng nước, hơn nữa

còn có bốn tia cùng lúc đánh xuống, bốn tia sét này một đạo nối tiếp một đạo,

hoàn toàn không có chút gián đoạn nào, nhìn thật giống như là cùng một đạo.

Cho dù Thất âm Kích đã cản lại một phần lớn uy lực, nhưng dư uy của sấm sét

vẫn có thể đánh Lam Tiểu Bố vừa tấn cấp lên Tiên Vương tầng hai nằm bẹp xuống

đất, xương cốt đứt gãy, trong nháy mắt Hư Không Tiên Tủy lập tức phát huy tác

dụng.

Cảm nhận được vết thương trên người mình khôi phục, Lam Tiểu Bố lại nhanh

chóng lấy ra ba giọt Hư Không Tiên Tủy nữa bỏ vào trong mẹng, điên cuồng vận

chuyển Trường Sinh Quyết.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa mới làm xong, lại có năm tia sét từ trên cao đánh

xuống. Đây không phải điều khiến Lam Tiểu Bố hoảng sợ nhất, thứ khiến hắn

hoảng sợ nhất chính là Trường Sinh Quyết không thể dùng được. Trường Sinh

Quyết của hắn không thể hấp thu lôi nguyên từ tia sét màu đen này, hoặc là nói

tia sét mầu đen này chỉ có sát khí, không hề có lôi nguyên.

Chương 621: Bát Cửu lôi kiếp. (2)

Lam Tiểu Bố lại lấy Thất âm Kích ra, không thể dùng Trường Sinh Quyết hấp thu

lôi nguyên, giờ phút này hắn chỉ có thể liều mạng vận chuyển Bất Tử Quyết, giữ

cho thân thể mình không bị sụp đổ. Lam Tiểu Bố không rõ vì sao lại có đợt lôi

kiếp thứ tám này, hơn nữa lôi nguyên của đợt lôi kiếp thứ tám này còn không

thể hấp thu. Cho dù như thế nào, hắn phải cản lại trước rồi nói.

Năm tia sét thô to liên tục đánh lên người Lam Tiểu Bố, lực lượng cuồng bạo

kia khiến tu vi của Lam Tiểu Bố suýt từ tiên vương tầng hai rơi xuống tiên

vương tầng một. Thân thể mạnh mẽ và Bất Tử Quyết có tác dụng, chẳng những thân

thể không bị sụp đổ mà còn bảo vệ được tu vi.

Cho dù có thể miễn cưỡng duy trì được tu vi, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm

nhận được thân thể mình đang sụp đổ. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố chỉ hi vọng

không có Cửu Cửu lôi kiếp xuất hiện, nếu như còn một đợt lôi kiếp nữa đánh

xuống, chỉ sợ hắn chỉ có thể chờ đợi cái chết mà thôi. Bát Cửu lôi kiếp đã

đáng sợ như thế rồi, Cửu Cửu lôi kiếp mà đến, cho dù có Hư Không Tiên Tủy hắn

cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Lam Tiểu Bố nằm trong hố sâu cảm nhận được bầu trời sáng lên, thậm chí còn có

mưa tiên linh rơi xuống, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. May mà

lôi kiếp cũng kết thúc, không có Cửu Cửu lôi kiếp.

Lúc này, Lam Tiểu Bố thật sự vô cùng cảm tạ Tịch Đình thương hội, nếu như

không nhờ có Tịch Đình thương hội, vậy thì hắn thảm rồi.

“Tiểu Bố huynh đệ, không sao chứ?” Triệu Công Minh lo lắng hỏi một câu, loại

lôi kiếp kinh khủng này, hắn cũng cảm thấy quá mức. Hơn nữa hắn cảm thấy đợt lôi kiếp cuối cùng kia ẩn chứa một loại sát thế, có lẽ tu vi của hắn còn thấp,

không thể nói rõ đây là loại quy tắc gì.

“Ta không sao.” Sau khi vết thường trên người Lam Tiểu Bố lành lại được ít

nhiều, lập tức tẩy rửa bản thân một chút.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị nhảy lên, hắn có chút ngây ngẩn. Vũ Trụ Duy Mô

trong thức hải của hắn đã hoàn toàn biến thành một viên châu màu xám, thật

giống như một tinh cầu đang xoay tròn…

Lam Tiểu Bố nhớ đến lúc mình vừa mới có được Vũ Trụ Duy Mô, đó là một hình

khối ba cạnh, khi tu vi của hắn tăng lên, khối ba cạnh kia đã biến thành bốn

cạnh. Sau đó là năm cạnh, sáu cạnh…

Sau cùng, Lam Tiểu Bố không biết nó có bao nhiêu cạnh. Không ngờ khi mình tấn

cấp lên Tiên vương, Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn biến thành hình cầu.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến đợt lôi kiếp màu đen cuối cùng kia, tựa như ẩn

chứa quy tắc sát thế tử vong. Chẳng lẽ đợt lôi kiếp cuối cùng là lôi kiếp của

Vũ Trụ Duy Mô? Có thể hình thái cuối cùng của Vũ Trụ Duy Mô chính là tinh cầu,

cho nên đợt lôi kiếp kia chính là Vũ Trụ Duy Mô độ kiếp, sau đó hóa thành hình

hạt châu…

Sớm biết tấn cấp lên Tiên Vương sẽ phải độ lôi kiếp của Vũ Trụ Duy Mô, Lam

Tiểu Bố nhất định sẽ không dám tùy tiện độ kiếp như vậy. Ít nhất thì hắn phải

tu luyện thân thể của mình tiến thêm một bước nữa, nếu không thì thật sự quá

nguy hiểm. Cũng may, hắn có Hư Không Tiên Tủy.

Không đúng, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến đợt lôi kiếp cuối cùng có ẩn chứa lực

lượng quy tắc, đó là một lợi lực lượng chết chóc, mang theo sát ý và sát thế.

Đây rõ ràng là muốn dồn hắn vào đường chết, lôi kiếp của Vũ Trụ Duy Mô sao có

thể có loại quy tắc này?

Hoặc là nói lôi kiếp của Vũ Trụ Duy Mô có loại uy lực này, nhưng cũng kkhông

thể có loại hơi thở chết chóc này, nhiều nhất là ẩn chữa quy tắc hình thành

thế giới.

Nói cách khác, nếu như hắn không có Hư Không Tiên Tủy và Bất Tử Quyết, kết quả

sẽ như thế nào? Kết quả là hắn sẽ bị lôi kiếp đánh chết. Vũ Trụ Duy Mô diễn

hóa thành hình thái hạt châu, chỉ là vì có liên quan đến tu vi của hắn, không

liên quan cái rắm gì đến lối kiếp kia hết. Cái Bát Cửu lôi kiếp màu đen kia

chính là đến giết hắn, chỉ là không giết được hắn mà thôi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi, xem ra trước khi tấn cấp lên Tiên Tôn,

hắn nhất định phải tấn cấp thân thể lên một cấp độ mới, nếu không sẽ rất nguy

hiểm. Còn cả Hư Không Tiên Tủy trên người hắn nữa, không thể tùy tiện dùng, ít

nhất phải giữ lại đến khi tấn cấp Tiên Tôn rồi dùng.

“Tu vi của ta đã hoàn toàn khôi phục, bây giờ ngươi cũng đã tấn cấp lên Tiên

Vương, chúng ta có thể đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ được rồi.” Triệu Công

Minh cười ha ha, vỗ vai Lam Tiểu Bố.

Ngay khi tu vi khôi phục lại, sự kiềm nén năm đó của Triệu Công Minh đã hoàn

toàn biến thành động lực báo thù. Hắn biết Lam Tiểu Bố muốn quay về Ngũ Vũ

Tiên giới, đồng thời hắn còn biết Lam Tiểu Bố là Tiên Vực vương của Linh Vi

Tiên Vực. Triệu Công Minh hắn cũng muốn quay về Ngũ Vũ Tiên giới, bởi vì hắn

còn muốn lấy lại thứ thuộc về mình, nhất định phải quay về Ngũ Vũ Tiên giới

trước.

Càn Khôn Kim Tiên, Phược Long tác, hai mươi tư viên ĐỊnh Hải Châu của hắn đều

bị người khác cướp đi, bây giờ hắn muốn lấy lại những thứ thuộc về mình, nhất

định phải quay về vũ trụ Đại Hoang. Bây giờ vũ trụ Đại Hoang chính là một phần

của Ngũ Vũ Tiên giới, hẳn chỉ có thể quay lại Ngũ Vũ Tiên giới mới có thể tìm

hiểu xem những người kia đi đâu.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Đương nhiên, nhưng mà trước khi tìm cách quay về Ngũ

Vũ Tiên giới, chúng ta phải làm hai chuyện. Chuyện thứ nhất là năm đó ta có

gửi đấu giá một tiên linh quả cao cấp hơn cả Đế Đạo Quả, bây giờ đi đòi tiền.

Chuyện thứ hai là một người bạn của ta đang ở Ma Huyền Tiên Vực, ta cần phát

động Cấm Tiên Ti tìm kiếm một chút.”

“Cao cấp hơn cả Đế Đạo Quả?” Trong nháy mắt Triệu Công Minh có chút chấn động,

tiên linh quả còn cao cấp hơn cả Đế Đan Quả? Loại tiên linh quả này đều là đạo

quả, có giá trị liên thành đó.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta cũng không rõ lắm, nhưng mà chấp sự phụ trách chỗ

gửi đấu giá nói đồ của ta cao cấp hơn cả Đế Đạo Quả, đương nhiên phải lấy lời

hắn làm chuẩn rồi.”

Chương 622: Đến đòi nợ.

Thiên Uẩn tiên thành.

Lầu đấu giá Tịch Đình thương hội, sau khi chuyện năm đó xảy ra, canh gác trong Tịch Đình thương hội lại càng nghiêm ngặt hơn, ngay cả chỗ gửi đấu giá cũng có một tên tiên vương trông coi.

Thời khắc này Tịch Đình thương hội không còn dựa hết mọi chuyện vào các loại trận pháp nữa, mà dựa vào tiên vương và Tiên Tôn canh giữ. Ngay cả Tiên Đế, Tịch Đình thương hội cũng có nhiều thêm một người.

Đối với Tịch Đình thương hội mà nói, Ma Huyền Tiên Vực là một nơi rất quan trọng, bọn hắn nhất định phải chiếm cứ địa vị thương hội đệ nhất ở nơi này.

So với trước đó, chỗ gửi đấu giá không còn là nơi có thể tùy tiện ra vào, bây giờ chỗ gửi đấu giá này có thể tùy ý ra vào. Chỉ cần ngươi có đồ tốt, đều có thể đến chỗ gửi đấu giá thương lượng.

Tên chấp sự năm đó là Hình Tuyền, bởi vì năm món bảo vật ở Tịch Đình thương hội bị mất trộm, bị giáng cấp xuống, bây giờ đã trở thành một tên tiểu nhị. Mà tên tiểu nhị năm đó thì không thấy bóng dáng đâu, có lẽ đã bị xử lý rồi.

Sau khi huyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm, Lam Tiểu Bố đi đến chỗ gửi đấu giá của Tịch Đình thương hội, gõ gõ lên quầy, “Tiểu nhị, có mối làm ăn đến.”

Hình Tuyền đang chỉnh sửa lại vật phẩm bán đấu giá ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, hắn vui mừng kêu lên, “Là ngươi?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không sai, chính là ta đây. Xem ra ngươi không còn là chấp sự nữa rồi, sao mà càng lăn lộn thì càng kém, cuối cùng còn trở thành một tiểu nhị thế này?”

Cho dù Lam Tiểu Bố là ai, Hình Tuyền cũng nhanh chóng đập tay lên nút cảnh báo bên cạnh. Hắn biết người trước mặt này vô cùng gian xảo, hắn chơi không lại.

Toàn bộ đại trận bên ngoài Tịch Đình thương hội đều được kích hoạt, mấy chục bóng người hóa thành tia sáng xông về phía lầu đấu giá của Tịch Đình thương hội.

Mà người đang ngồi ở vị trí chấp sự bây giờ là một tiên vương, hắn bước một bước lập tức đến trước người Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh. Mặc dù ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh, nhưng trong miệng lại nói, “Hình Tuyền, hắn chính là người lấy cắp bảo vật của Tịch Đình thương hội ta năm đó?”

Năm đó sau khi Tịch Đình thương hội bị trộm, Ngôn Thừa Kiếm là kẻ có hiềm nghi rất cao. Về sau dần dần trở thành người khả nghi nhất, là vì vẫn luôn không tìm được tên Ngôn Thừa Kiếm này.

Bây giờ Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm vừa xuất hiện ở Tịch Đình thương hội, tên chấp sự tiên vương này lập tức nhận ra. Trên thực tế đừng nói là hắn, đổi thành bất cứ người nào ở Tịch Đình thương hội, bây giờ ai cũng biết gương mặt của Ngôn Thừa Kiếm.

Tịch Đình thương hội thanh thế vô cùng lớn, hầu như tất cả cường giả của Tịch Đình thương hội đều điên cuồng phóng đến lầu đấu giá Tịch Đình thương hội. Không chỉ như vậy, Khốn Sát tiên trận của lầu đấu giá Tịch Đình thương hội cũng bị kích hoạt. Tất cả mọi người đều biết, Tịch Đình thương hội lại xảy ra chuyện, lần trước xảy ra tình huống này là mấy năm trước, khi Tịch Đình thương hội chuẩn bị hoạt động triển lãm bảo vật đỉnh cấp Ma Huyền Tiên Vực, kết quả hoạt động còn chưa bắt đầu, đồ đã bị người ta trộm mấy. Hoạt động đó cũng vì thế mà chết yểu.

Lần này Tịch Đình thương hội đang chuẩn bị tổ chức một hội đấu giá lớn nhất từ trước đến nay, chắc là đồ vật lần này lại xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, mấy tiên tôn, một tiên đế, mười mấy tiên vương, mười mấy Đại La Kim Tiên cùng bao vây lầu đấu giá Tịch Đình thương hội lại, người bị vây lại chính là Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh.

“Tiểu tử này gan lớn nhỉ, năm đó lấy trộm đồ của Tịch Đình thương hội ta, hôm nay lại còn dám đến, bội phục.” Một nam tử đội cao quan đi đến, rong miệng thì nói bội phục, nhưng trong mắt làm gì có ý tứ đó. Nam tử đội cao quan này chính là tiên đế có tu vi mạnh nhất của Tịch Đình thương hội ở Ma Huyền Tiên Vực, Phù Thân Tiên Đế.

Hai người trước mắt kia, Lam Tiểu Bố thoạt nhìn là một Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Triệu Công Minh thì hình như chỉ là một tiên vương thôi. Chỉ một tiên vương, mà cũng dám đến Tịch Đình thương hội phách lối.

Lam Tiểu Bố không nói gì, chỉ vung tay ra ném mấy lá trận kỳ, một khắc sau, Khốn Sát tiên trận kia đã lập tức bị phá. Giờ phút này, tất cả những người vây xem bên ngoài đều có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong, nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh bị vây ở giữa, đám người bàn tán ầm ĩ.

Dung mạo của Lam Tiểu Bố, có rất nhiều người nhận ra, chính là người đang bị Tịch Đình thương hội truy nã. Rất rõ ràng, đây chính là người bị tình nghi đã lấy trộm bảo vật của Tịch Đình thương hội năm đó, lần này tới Tịch Đình thương hội, không ngờ lại bị bắt gặp.

Lá gan thật lớn, rất nhiều người vây xem đều đan bàn tán, bọn họ còn chưa thấy gia hỏa nào lớn gan như vậy.

Nhưng mà có một vài người thì đang suy nghĩ, chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì sẽ không cả trang mà quang minh chính đại đến Tịch Đình thương hội như vậy. Rất rõ ràng, người này dám đến đây là vì có chỗ dựa.

Những người đứng ngoài quan sát đều nghĩ như vậy, Phù Thân Tiên Đế của Tịch Đình thương hội đương nhiên cũng không phải đồ ngốc. Huống chi, vừa rồi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ ném mấy lá trận kỳ ra là đã có thể phá vỡ Khốn Sát tiên trận. Một cường giả trận pháp lợi hại như vậy khiến bọn họ nghĩ đến vị cường giả có thể tiện tay bố trí ra Khốn Sát tiên trận cấp chín kia, cũng chính là sư phụ của Lam Tiểu Bố.

Bởi vì trong lòng có chút hoài nghi, cho nên Phù Thân Tiên Đế không dám ra tay.

“Các vị đạo hữu, ta tên là Ngôn Thừa Kiếm, năm đó ta có gửi đấu giá ở đây một tiên linh quả còn cao cấp hơn cả Đế Đạo Quả, hôm nay ta đến là để lấy thứ ta đáng có được, kết quả bọn họ không nói hai lời, lập tức gọi một đống người đến bao vây ta. Tịch Đình thương hội vẫn luôn làm ăn như vậy sao? KHó trách ta nghe nói có rất nhiều người cầm đồ đến đây gửi đấu giá, sau đó tự nhiên lại bị mất tích.” Lam Tiểu Bố ôm quyền cao giọng nói.

Chương 623: Đến đòi nợ. (2)

Phù Thân Tiên Đế hừ lạnh, “Bằng hữu, nói không thể nói lung tung, Tịch Đình thương hội ta có danh tiếng cực cao ở Ma Huyền Tiên Vực, sao có thể làm ra loại chuyện này. Chỉ là năm đó Tịch Đình thương hội ta có năm món bảo vật đột nhiên bị mất tích, năm món bảo vật ấy mất tích đúng lúc ngươi đến Tịch Đình thương hội ta, cho nên ngươi có hiềm nghi rất lớn. Xin ngươi hãy phối hợp điều tra với chúng ta, đi đến Tịch Đình thương hội với chúng ta một chuyến.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha rồi nói, “Nói vậy là Tịch Đình thương hội không muốn nhả bảo vật của ta ra?”

HÌnh chấp sự đã bị giáng xuống làm tiểu nhị nghiêm nghị nói, “Năm đó ngươi chỉ lấy một loại tiên linh quả tầm thường đến gửi đấu giá, hội đấu giá ta hoàn toàn không nhận loại đồ vật cấp thấp này, bây giờ lại đến lừa Tịch Đình thương hội a. Tịch Đình thương hội ta mặc dù công bằng công chính, nhưng cũng không phải ai cũng có thể lừa bịp.”

Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, chỉ lấy một quả cầu thủy tinh ra.

Kích phát quả cầu thủy tinh ra giữa hư không, hình ảnh vô cùng rõ ràng xuất hiện giữa không trung.

…

“Hình chấp sự, ta quả thật có một gốc tiên linh thảo cấp chín muốn gửi đấu giá.” Ngôn Thừa Kiếm trong hình ảnh nói ra.

“Lấy ra ta xem một chút.” HÌnh chấp sự từ tốn nói.

Ngôn Thừa Kiếm trong hình lấy một cái hộp ngọc ra, HÌnh chấp sự nhìn hộp ngọc một chút, sắc mặt có chút thay đổi. Sau đó lập tức cất hộp ngọc đi từ tốn nói, “Được rồi, đồ cứ để ở đây, khi nào bán đấu giá sẽ bán ra giúp ngươi.”

“Đa tạ Hình chấp sự, cái Đế Đạo Quả này của ta có thể bán được bao nhiêu tiên tinh vậy?” Ngôn Thừa Kiếm trong hình vô cùng kính cẩn nói.

Nhìn đến đây, có rất nhiều người đều hít một hơi thật sâu, Đế Đạo Quả?

Đây là bảo vật mà biết bao nhiêu tông môn, bao nhiêu Tiên tộc cả một đời đều khao khát có được, Đế Đạo Quả là thứ không phải ngươi muốn là có thể lấy được. Loại vật này không thể gặp cũng không thể cầu, bất cứ cái nào xuất hiện cũng đều là chí bảo vô thượng. Giờ phút này có người đã tin Tịch Đình thương hội thật sự muốn nuốt đi Đế Đạo Quả của Lam Tiểu Bố, loại bảo vật này, đừng nói là thương hội luôn vì lợi ích, phần lớn người đều khó thể chặn được lòng tham lam của mình.

“Thứ này đâu chỉ là Đế Đạo Quả? Đồ của ngươi còn tốt hơn Đế Đạo Quả rất nhiều. Chỉ sợ 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm cũng không đủ, ngươi quay về chờ tin tức đi, sau khi lần đấu giá này kết thúc, ngươi lại đến đây.” HÌnh chấp sự tựa như đuổi ruồi xua tay đuổi Lam Tiểu Bố đi.

“À HÌnh chấp sự, không cần lấy thứ gì bảo đảm sao?” Ngôn Thừa Kiếm trong hình lùi đến cửa, giọng điệu có chút thấp thỏm lo âu, tựa như lo lắng không thể lấy lại.

“Không cần, ngươi đi đi, không nên đứng ở cửa cản trở người khác làm việc.” HÌnh chấp sự hừ một tiếng, cuối cùng mặc kệ không hỏi gì đến Lam Tiểu Bố nữa.

HÌnh ảnh trong thủy tinh cầu đến đây là kết thúc.

Sắc mặt Phù Thân Tiên Đế có chút khó coi, ánh mắt của hắn nhìn về phía Hình chấp sự. 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm? Ha ha, một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thôi Tịch Đình thương hội cũng không thể bỏ ra được.

Phù Thân Tiên Đế đương nhiên hoài nghi chuyện này là giả, nếu như Hình Tuyền thật sự lấy được Đế Đạo Quả, thậm chí là thứ còn cao cấp hơn cả Đế Đạo Quả, tuyệt đối sẽ không để Lam Tiểu Bố còn sống. Không chỉ như vậy, hôm nay hắn cũng không phải là người đầu tiên ấn nút báo động. Nói cách khác, Hình chấp sự đã bị người ta gài bẫy.

Nhìn thấy hình ảnh trong thủy tinh cầu, mặc dù HÌnh chấp sự biết chuyện này tất cả mọi người sẽ không tin, nhưng hắn kinh hãi là sao lúc đó Lam Tiểu Bố có thể ghi lại hình ảnh vào thủy tinh cầu.

Xem náo nhiệt thì đương nhiên không ngại lớn chuyện, cho dù có người cảm thấy nội dung thủy tinh cầu này có chút kỳ lạ, nhưng người sáng suốt đều khẳng định hình ảnh này là thật.

“Thật can đảm, vậy mà dám giả tạo thủy tinh cầu đến lừa Tịch Đình thương hội ta…” Phù Thân Tiên Đế đột nhiên giận dữ, vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Hắn đã nghĩ thông suốt, nếu như người trước mắt này là sư phụ của Lam Tiểu Bố, vậy hoàn toàn sẽ không dùng đến thủ đoạn cấp thấp này. Loại cường giả kia nếu như muốn đe dọa đến Tịch Đình thương hội, khẳng định sẽ quang minh chính đại đến cửa mà đòi, sao có thể thông qua thủ đoạn phức tạp như vậy?

Lừa đảo hắn đã thấy rất nhiều, nếu như hôm nay bị lừa sẽ khiến danh dự của Tịch Đình thương hội bị vấy bẩn. CHỉ cần bắt được hai người trước mắt này, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng.

“Chuyện đánh nhau đương nhiên phải giao cho ta rồi.” Nhìn thấy

Phù Thân Tiên Đế ra tay, Triệu Công Minh tiến lên đánh ra một quyền.

Một quyền này đánh ra, kkhông gian lập tức chấn động, sắc mặt Phù Thân Tiên Đế biến đổi. Hắn là một cường giả tiên đế hậu kỳ, nhưng dưới một quyền này, không gian cửa hắn hoàn toàn bị khóa chặt, không thể nào động đậy được một chút. Đây tuyệt đối không phải là Bán Thần, mà là Thần Nhân chân chính.

Đừng nói là hắn, toàn bộ Tịch Đình thương hội cũng không có loại cường giả này. Ngay cả cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân của Thanh Phương Tiên Vực trước đó, đứng ở trước mặt người này cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Răng rắc! Chỉ với một quyền này, xương cốt của Phù Thân Tiên Đế lập tức gãy đoạn, đồng thời bị đánh bay ra ngoài, hắn biết mình và người trước mắt này hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tay Lam Tiểu Bố kéo một cái, Phù Thân Tiên Đế lập tức bị hắn nắm lấy cổ, sau đó nện xuống mặt đất.

Giờ khắc này, chẳng những là Tịch Đình thương hội, những tu sĩ đang đứng quan sát ở bên ngoài đều im lặng, đây là tu vi gì vậy? Phù Thân Tiên Đế là tiên đế hậu kỳ, hơn nữa còn là một tiên đế hậu kỳ rất mạnh, ở trước mắt nam tử có bề ngoài xấu xí này, tựa như không thể chống đỡ nổi một chiêu?

Bây giờ chuyện quan trọng ở đây không phải là chuyện Tịch Đình thương hội nuốt Đế Đạo Quả của khách, mà là từ khi nào Ma Huyền Tiên Vực xuất hiện một cường giả như vậy?

Những tiên tôn và tiên vương còn lại của Tịch Đình thương hội chỉ biết hai mặt nhìn nhau, lúc này trừ khi muốn chết, nếu không sẽ không có ai tiến lên.

Chương 624: Hai tiên đình vương mất tích.

“Hiểu lầm, đây là hiểu lầm…” Phù Thân Tiên Đế cảm thấy xương cốt mình bị đứt gãy, vội vàng nói. Hắn không cảm nhận được sát ý trên người Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh, lúc này mới biết mọi chuyện có thể thương lượng được.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Nếu như là hiểu lầm, vậy chuyện này xử lý như thế nào?”

Lam Tiểu Bố đến đây để phát tài, cũng không muốn giết chết tiên đế trước mắt này.

Phù Thân Tiên Đế nuốt một viên tiên đan, miễn cưỡng đứng lên, hắn lập tức nghĩ đến chuyện trước đó Hình chấp sự đã cam kết 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm, thở dài nói, “Vị đạo hữu này, đây là do chấp sự của Tịch Đình thương hội ta bị ma quỷ ám ảnh, lúc này mới nuốt Đế Đạo Quả của đạo hữu. Người này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ…”

Nói xong những chữ cuối cùng, Phù Thân Tiên Đế vung một đạo kiếm mang ra. Cho dù Phù Thân Tiên Đế không chịu được một chiêu của Triệu Công Minh, hơn nữa bây giờ cũng bị trọng thương, nhưng hắn muốn giết một Hình Tuyền nho nhỏ thật sự dễ dàng như giết một con kiến.

Hình Tuyền vốn cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp phản ứng lại đã bị đạo kiếm mang này giết chết, trong mắt hắn còn hiện lên vẻ không cam lòng, nhưng chỉ có thể mang theo nó mà tiến vào luân hồi.

Giết Hình Tuyền xong, Phù Thân Tiên Đế ôm quyền nói với Lam Tiểu

Bố, “Chuyện này là do Tịch Đình thương hội ta sai, chỉ là 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm, không cần nói đến Tịch Đình thương hội ta, cho dù là toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực cũng không thể thu thập được..”

Lam Tiểu Bố cũng biết 100 đầu Tiên Linh mạch cực phẩm này là không thực tế, hắn từ tốn nói, “Đã như vậy thì hãy lấy ra một chút thứ bồi thường cho ta đi, cơ hội chỉ có một lần. Nếu như lần này thứ ngươi lấy ra không khiến ta hài lòng, vậy thì không cần đến lần thứ hai nữa.”

Phù Thân Tiên Đế nhanh chóng lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là tất cả mọi thứ ta có thể lấy ra, xin đạo hữu xem qua.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhận, thần niệm quét qua, “Hai mươi đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, 500 triêu tiên tinh, còn có hai viên Vương Đạo Tiên Quả.”

Có thể lấy ra được những thứ này, có thể thấy được Phù Thân Tiên Đế còn biết mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay của người khác. Còn chuyện lấy bảo vật đỉnh cấp ra, Lam Tiểu Bố biết chuyện đó là không có khả năng. Cho dù đối phương có lấy bảo vật đỉnh cấp ra, cũng sẽ không lấy ra nhiều tiên mạch và tiên tinh như vậy, bảo vật đỉnh cấp không có nhiều cơ hội lấy được như vậy.

“Đã thế thì thứ này cho ngươi đi.” Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu trong tay ném cho Phù Thân Tiên Đế.

Một cái Thiên Huyễn Lạc Vân Quả gân gà có thể bán được hai mươi đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, 500 triệu tiên tinh thượng phẩm, cộng thêm hai viên Vương Đạo Tiên Quả, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Đnag tiếc một thủ đoạn chỉ có thể làm được một lần.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố hài lòng, Phù Thân Tiên Đế thở phào một hơi. So với mạng của hắn, những thứ khác không quan trọng.

Lam Tiểu Bố cất đồ vật đi, chợt nhớ đến gì đó hỏi lại, “Ta nghe nói Tịch Đình thương hội ngươi có một bình Hư Không Tiên Tủy, ta muốn mua bình Hư Không Tiên Tủy này, cho một cái giá đi.”

Lam Tiểu Bố vừa thốt ra lời này, trong lòng Phù Thân Tiên Đế vô cùng lạnh lẽo, hắn khẳng định người đã lấy trộm bảo vật của Tịch Đình thương hội chính là người trước mắt này. Nếu không thì tuyệt đối sẽ không biết đến Hư Không Tiên Tủy. Hư Không Tiên Tủy là đồ Tịch Đình thương hội lấy ra để trình diễn, có thứ này cũng sẽ không bán ra, hơn nữa từ khi hắn mang nó từ Thanh Phương Tiên Vực đến đây, cũng không có bất cứ kẻ nào nhìn thấy. Cho dù là tiên vương trông coi sảnh triển lãm cũng không biết chuyện này.

Bây giờ tên Ngôn Thừa Kiếm trước mắt này lại hỏi thăm Hư Không Tiên Tủy, chẳng khác nào chỉ ra con rận trên đầu tên trọc.

Biết rõ đồ đã bị người trước mắt lấy đi, nhưng Phù Thân Tiên Đế chỉ có thể kính cẩn nói, “Hư Không Tiên Tủy đã bị mất đi mấy năm trước, món bảo vật này đến từ hư không, cụ thể là ở đâu ta cũng không biết.”

Trong mắt Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ thất vọng, lập tức xua tay nói, “Đã như vậy thì quên đi.”

Nhìn Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh nghênh ngang rời khỏi Thiên Uẩn tiên thành, tay Phù Thân Tiên Đế siết chặt đến mức trắng bệch. Biết rõ bảo vật của Tịch Đình thương hội là do hai người này lấy đi, bây giờ còn bị hai người này lừa một đống Tiên Linh mạch và tiên tinh lớn, vậy mà hắn chỉ có thể tươi cười tiễn người ta đi, thật là nghẹn tức mà.

…

Vừa rời khỏi Thiên Uẩn tiên thành, Lam Tiểu Bố lập tức đưa một chiếc nhẫn cho Triệu Công Minh, “Lão Triệu, những thứ này là của ngươi, chúng ta mỗi người một nửa. Kể từ khi đi cùng với ngươi, con đường tài vận của ta càng rộng thênh thang.”

Lam Tiểu Bố cười he he, lời này cũng chẳng phải nói mò. Sau khi đi cùng Triệu Công Minh, đầu tiên là lấy được Tiên Tủy mạch, bây giờ còn lấy được hai mươi đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm và một đống tiên tinh thượng phẩm.

“Ha ha…” Triệu Công Minh cười ha ha, cũng không khách sáo với Lam Tiểu Bố mà nhận lấy chiếc nhẫn. Trên thực tế vũ trụ Đại Hoang sau này, tài nguyên thiên địa thiếu thốn, đã không có nhiều Tiên Linh mạch như vậy. Mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm này, đối với Triệu Công Minh mà nói cũng là một lượng tài phú không nhỏ.

Còn chưa trở về Cấm Tiên Ti, Tề Vân Thư đã vội vàng chạy ra, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Triệu Công Minh lập tức mừng rỡ kêu lên, “Đại Tiên Ti, Triệu Tiên Ti…”

“Ngươi đang định đi đâu thế?” Lam Tiểu Bố hỏi Tề Vân Thư.

“Đại Tiên Ti, người khả nghi nhất trong việc lấy trộm bảo vật từ Tịch Đình thương hội ở Thiên Uẩn tiên thành là Ngôn Thừa Kiếm xuất hiện, bây giờ đang ở Thiên Uẩn tiên thành, ta định qua đó xem một chút.” Tề Vân Thư vội vàng nói.

“Không cần đi xem, Tịch Đình thương hội có tiên đế ở đó, một Đại La Kim Tiên nho nhỏ như ngươi đi xem cái gì chứ?” Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại.

“Vâng.” Tề Vân Thư nhanh chóng đáp lời.

Chương 625: Hai tiên đình vương mất tích. (2)

Lam Tiểu Bố đưa một cái bình ngọc cho Tề Vân Thư, “Trong này có một viên Hành Vương Tiên Đan, ngươi chuẩn bị tấn cấp lên Tiên Vương đi, đúng rồi, ta còn có một nhiệm vụ nữa giao cho ngươi.”

Bị cái bánh to từ trên trời đập xuống, giờ phút này Tề Vân Thư đã có thể cảm nhận được tâm tình của Hành Gia Bình lúc trước. Hắn không ngờ chỉ mới qua một năm, Hành Vương Tiên Đan hắn nằm mơ cũng muốn có bây giờ đang ở trong tay.

“Tạ ơn Đại Tiên Ti, bất cứ chuyện gì xin Đại Tiên Ti cứ căn dặn, chỉ cần Tề Vân Thư ta có thể làm được, cho dù thế nào ta cũng sẽ dốc hết sức làm.” Tề Vân Thư không chút do dự biểu lộ thái độ của mình.

Lam Tiểu Bố nói, “Là như thế này, ta có một người sư muội tên là Liễu Ly, lúc ở Ma Huyền Tiên Vực ta và nàng bị lạc mất nhau, ngươi đi tìm giúp ta xem, nếu có một ngày tìm được nàng, nhất định phải đến giúp đỡ nàng. Nếu như ta còn ở đây, vậy thì hãy mời nàng đến Cấm Tiên Ti, nếu như ta không ở đây, ngươi hãy hỏi xem nàng có dự định gì. Đúng rồi, tin tức này không chỉ ở Cấm Tiên Ti chúng ta, những Cấm Tiên Ti khác ở Thăng Tinh Tiên Đình đều phải truyền tin đi.”

“Đại Tiên Ti yên tâm, chút chuyện này ta nhất định sẽ làm được.” Tề Vân Thư vô cùng tự tin nói.

Chút chuyện nhỏ này mà hắn còn làm không được, vậy thì còn mặt mũi nào mà nhận lấy Hành Vương Tiên Đan của Đại Tiên Ti.

“Được, vừa có tin tức thì lập tức báo cho ta biết.” Lam Tiểu Bố chuẩn bị tiến về chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. Hắn biết tìm cổng truyền tống về Ngũ Vũ Tiên giới ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ chẳng khác nào đã đi thử vận may của mình, hắn cũng không biết đến lúc nào mới có thể tìm được. Nói không chừng khi có tin tức của Liễu Ly, hắn vẫn còn đang ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Sau khi Tề Vân Thư nói xong thì có chút do dự, Lam Tiểu Bố đã nhìn ra Tề Vân Thư có chuyện muốn nói cho nên lập tức nói, "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, ấp a ấp úng không giống một Tiểu Tiên Ti gì cả."

Thấy Lam Tiểu Bố nói như vậy, Tề Vân Thư dứt khoát nói ra, "Đại Tiên Ti, có một chuyện cần nói cho Đại Tiên Ti biết. Tại Giang Diễn Tiên Đạo ta có cai quản một khu vực thế giới phàm tục, bởi vì có người đắc tội với người của Bố Vũ ti, bị người cưỡng ép lập ra Cấm Vũ tiên trận. Cái Cấm Vũ tiên trận này khiến chỗ kia đã ba năm rồi không có một giọt mưa, bây giờ ở chỗ đó có rất nhiều người không thể chịu đựng được, đã chết đi hơn vạn người. Bởi vì vụ án này nằm trong khu vực quản lí của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên Đạo ta, ta cũng không biết có nên đi quản hay không…"

Lam Tiểu Bố giận dữ, "Loại chuyện này mà ngươi cũng mặc kệ, ngươi làm Tiểu Tiên Ti cái rắm gì chứ? Ngươi nghe cho rõ đây, bây giờ lập tức đi hủy cái Cấm Vũ tiên trận chó má kia, tất cả hung đồ của Bố Vũ ti liên quan đến việc này, toàn bộ bắt đến Cấm Tiên Ti. Không bắt được thì giết ngay tại chỗ, ngươi là một cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chẳng lẽ có chút chuyện đó mà cũng không làm được à? Nếu như không làm được, vậy thì trực tiếp điều động quân tu sĩ của Cấm Tiên Ti, ta đưa lệnh bài cho ngươi."

Không nói đến chuyện này chẳng khác nào không coi trọng những sinh mạng phàm tục kia, muốn giết thì giết. Còn một vấn đề nữa là chuyện này chẳng khác nào đang đánh lên mặt Cấm Tiên Ti, Lam Tiểu Bố hắn dù sao cũng là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, loại án này mà không đi quản, quả thật là mất hết cả mặt mũi mà. Bất kể người kia có lai lịch gì, hắn đều phải quản.

“Vâng.” Tề Vân Thư giật mình, lập tức biết chuyện này mình xử lý đã khiến Đại Tiên Ti không hài lòng. Cũng may lúc này hắn mới nói ra, nếu như nói ra trước, nói không chừng viên Hành Vương Tiên Đan kia cũng chẳng thể đến tay hắn.

Sau khi nói xong, Tề Vân Thư nói tiếp, “Chuyện này dính đến Nhị vương tử Đằng Kinh Toại, nghe nói là người dưới tay hắn làm.”

“Không cần phải để ý đến đó là ai, ngươi cứ đi bắt người là được, ai phản kháng thì giết. Nhị vương tử thì sao chứ? Chẳng lẽ Nhị vương tử là có thể một tay che trời à? Dám phạm tội ở khu vực Cấm Tiên Ti ta cai quản, thì phải có tư tưởng sẽ bị giết. Cho dù có là Nhị vương tử, cũng có thể xử lý. Có chuyện gì thì cứ đẩy lên đầu ta đây, hơn nữa, cho dù tương lai ta có rời khỏi Cấm Tiên Ti, ngươi cũng sắp tấn cấp lên làm tiên vương rồi, một tiên vương, trong thiên hạ to lớn này có nơi nào mà không thể đi? Có gì mà phải sợ chứ?” Lam Tiểu Bố thẳng thừng nói ra.

Đúng nhỉ, Tề Vân Thư lập tức tinh ngộ. Nếu như hắn là một Tiên Vương, bất kỳ nơi nào của Ma Huyền Tiên Vực đều có thể đi được, hơn nữa hắn cũng sẽ không tiếp tục ở lại Cấm Tiên Ti nữa. Nhị vương tử hắn không dám giết, nhưng bây giờ hắn quả thật dám giết những người khác.

“Còn một việc nữa, tình hình ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ không được lạc quan cho lắm, ta nghe nói…” Tề Vân Thư đột nhiên ngừng lại, sau đó lập ra một cái cấm chế, lúc này mới nói tiếp, “Ta nghe nói tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình ta và La Vân Tiên Đình đều mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, bây giờ ở trong

Thăng Tinh Tiên Đình, tình hình của Đằng Mạc vương tử hình như cũng không tốt lắm. Chẳng những Đại vương tử, chính Nhị vương tử và Đằng Mạn Nhi đều có nhúng tay vào quân tu sĩ Tiên Đình. Đằng Mạc vương tử căn cơ quá yếu, bên cạnh lại thiếu cường giả, hình như không thể ứng phó được…”

Còn có chuyện này nữa sao?

Lam Tiểu Bố cau mày, tiên đình vương Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình hắn đã từng gặp qua, là một cường giả tiên đế hậu kỳ. Còn Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình, Triệu Công Minh nói tu vi của người này vô cùng đáng sợ, thậm chí còn tương đương với Bán Thần, loại người này sao có thể mất tích?

Lam Tiểu Bố vỗ vai Tề Vân Thư tán thưởng, có thể nói ra được loại tin tức này, cho thấy Tề Vân Thư thật sự trung thành với hắn. Cho dù như thế nào, hắn cũng không thể để cho Đằng Mạc ngã xuống. Nếu như Đằng Mạc ngã xuống, sau khi hắn đi rồi, Cấm Tiên Ti sẽ gặp họa. Lỡ như tìm được Liễu Ly, vậy thì sẽ xảy ra chuyện mất.

Chương 626: Chỗ dựa của Đằng Mạc.

“Lão Triệu, chúng ta cùng đi đến Thăng Tinh Tiên Đình một chuyến, Đằng Mạc là huynh đệ của ta, không thể để hắn xảy ra chuyện gì được.” Lam Tiểu Bố nói.

Đằng Mạc không chỉ là huynh đệ của hắn, hắn muốn rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình, vậy thì Đằng Mạc nhất định không thể có chuyện gì được. Một khi Đằng Mạc có chuyện gì, vậy bằng hữu của hắn, còn có cả Cấm Tiên Ti, thậm chí là Liễu Ly đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Triệu Công Minh biết ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, cười ha ha một tiếng, “Đi thôi, ngươi cũng phải ngươi đi cùng ta thì con đường tài vận càng rộng thênh thang sao? Ta có cảm giác lần này sẽ lại phát tài nữa đấy.”

Triệu Công Minh vừa dứt lời, một tên nam tử vội vã lao đến, nam tử này vừa mới đi đến cửa ra vào của Cấm Tiên Ti, cả người đã ngồi liệt trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt này, cũng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ. Toàn thân nam tử này bẩn thỉu, tinh thần uể oải, cả người gầy yếu giống như một bộ xương khô. Đáng sợ nhất là, hai chân của hắn mãi cho đến bên dưới hông đều biến mất.

Cũng may Lam Tiểu Bố tận mắt nhìn thấy người này đi tới, nếu không hắn thật sự nghi ngờ sao một tu sĩ Trúc Cơ không có chân sao có thể đi đến được nơi này.

“Cốc Phong Hương ta oan uổng quá, cầu xin Cấm Tiên Ti làm chủ…” Nam tử này chỉ nói một câu, lập tức lấy một quả cầu thủy tinh ra, chỉ là một chút linh lực hắn cũng không vận chuyển nổi, thủy tinh cầu này cũng không thể nào kích phát ra.

Lam Tiểu Bố vươn tay cuốn lấy thủy tinh cầu, thủy tinh cầu này được chế tác vô cùng thô sơ, đoán chừng cũng chỉ là do người có chút nguyên khí tạo ra. Thủy tinh cầu được Lam Tiểu Bố kích phát, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức âm thầm thở dài, tức giận vô cùng.

Một mảng đát lớn khô cạn đến mức muốn bốc khói, khắp nơi đều là thi thể, một vài người sống thì đều giống như củi khô lê lếch trên mặt đất, hoặc là quỳ xuống đấu cầu xin một giọt mưa. Còn hoa màu, không có gì cả.

Một thiếu nữ gầy còm hai mắt vô thần tựa vào một cây trúc đã sớm khô quắt, nhìn lên bầu trời cao vạn dặm, cứ như vậy mà từ từ nhắm mắt, cuối cùng ngã trên mặt đất. Rõ ràng là trời trong không mây, lại khiến cho người khác cảm thấy vô cùng u ám.

“Mười mấy ngàn người ở Cốc Phong Hương bây giờ chỉ còn một nửa, cầu Cấm Tiên Ti mau cứu bọn hắn…” Nam tử đau khổ nói.

Tề Vân Thư đứng bên cạnh thở dài, “Tin tức của ngươi đã là nửa năm trước , bây giờ không chỉ Cốc Phong Hương, ngay cả mười hương trấn xung quanh, đều đã bị Bố Vũ ti khóa lại, bây giờ sợ đã chết mấy vạn người.”

Nghe nói vậy, nam tử kia đờ đẫn, cả người run rẩy, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lam Tiểu Bố cầm một viên đan dược bỏ vào trong miệng nam tử này, chỉ mấy giây sau, nam tử này lại tỉnh lại một lần nữa, hai chân đã mất đi cũng mọc lại ra.

Một viên tiên đan ngũ phẩm đối với một tu sĩ Trúc Cơ bình thường chính là thứ có thể cải tử hồi sinh.

Khi nam tử này vẫn còn đang ngây người, Lam Tiểu Bố lại nói, “Tề tiên ti, ngươi dẫn theo mười tiên tào có tu vi cao một chút, trực tiếp đến Cốc Phong Hương, giết hết tất cả những người đã tham gia vào chuyện lần nay. Bây giờ đi ngay lập tức, ngươi dẫn đường.”

Câu nói sau cùng là nói với nam tử kia, nam tử kia nghe thấy thì cuối cùng cũng phản ứng lại, qùy trên mặt đất dập đầu.

Lam Tiểu Bố không hỏi thăm đến nguyên nhân cụ thể ra sao, bởi vì hắn hoàn toàn không cần biết nguyên nhân. Oan có đầu nợ có chủ, ai đắc tội ngươi, ngươi trả thù một người thì còn được, thế nhưng ngươi lại dùng cách này tra tấn giết sạch người của cả một khu vực, vậy thì có gì để nói nữa.

“Đa tạ tiên quan đại nhân, Tất Hòa suốt đời suốt kiếp không quên, nhất định sẽ nói chuyện này cho Thần Nữ…” Nam tử quỳ xuống đất luôn miệng nói. Hắn không dám trực tiếp hỏi tên Lam Tiểu Bố, nhưng mà tướng mạo của Lam Tiểu Bố hắn đã nhớ kỹ. ĐỢi lát nữa khi đi cùng một vị trưởng quan khác về Cốc Phong Hương, hắn nhất định phải hỏi thăm tên và quan chức của Lam Tiểu Bố.

“Vâng.” Tề Vân Thư lần này vô cùng dứt khoát, sau khi đáp lời thì lập tức dẫn theo Tất Hòa rời đi, chuẩn bị tiến về Cốc Phong Hương.

“Ngươi đến Cấm Tiên Ti như thế nào vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu cuối cùng. Hắn nhìn ra, hai chân của Tất Hòa là nhờ vào Hành Tẩu Phù, thường xuyên đi nhanh nên đã bị hủy đi. Một cỗ ý chí đã vực hắn đi đến cửa ra vào Cấm Tiên Ti, nếu như không nhờ Phù lục, hai chân của hắn đã sớm biến mất rồi, sẽ không chờ đến lúc bây giờ mới hoàn toàn biến mất.

Tất Hòa vội vàng nói, “Thần Nữ cho ta một lá Truyền Tống phù và một thủy tinh cầu chỉ vị trí, ta dựa vào Truyền Tống Phù truyền tống đến Thăng Tinh Tiên Đình, sau đó dùng một Thần Hành Phù đi hơn nửa năm mới đến nơi này.”

Lam Tiểu Bố gật đầu lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Tất Hòa, “Vậy chiếc nhẫn này ta tặng cho ngươi, chúc ngươi may mắn.”

Một người như vậy, đáng để nhận lấy cơ duyên này.

“Tạ ơn, tạ ơn tiên quan đại nhân.” Tất Hòa kích động nắm chặt chiếc nhẫn, khi hắn đến đây cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, không ngờ lại gặp được một tiên quan như vậy.

…

Thăng Tinh Tiên Đình.

Đây là tiên đình được xếp thứ hai trong tứ đại tiên đình ở Ma Huyền Tiên Vực, bàn về thực lực thì gần bằng với La Vân Tiên Đình.

Hãn Tinh tiên thành chính là Tiên Đô của Thăng Tinh Tiên Đình, cũng xem như là tiên thành lớn nhất ở Thăng Tinh Tiên Đình. Ở khắp Ma Huyền Tiên Vực, Hãn Tinh tiên thành có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Là tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình, Đằng Cập Lâu là ngừi có quyền nói chuyện chí cao vô thượng ở Thăng Tinh Tiên Đình, cho nên mặc dù Đằng Mạc có ít người ủng hộ nhất, thực lực yếu nhất, nhưng sau khi cuộc thi đấu đan dược diễn ra, bởi vì có Lam Tiểu Bố, Đằng Mạc đã được Đằng Cập Lâu định ra là người nối nghiệp.

Chương 627: Chỗ dựa của Đằng Mạc. (2)

Đúng như Triệu Công Minh đoán, Đằng Cập Lâu đã đến cảnh giới tiên đế viên mãn, thậm chí đã bước nửa chân vào cảnh giới Bán Thần. Chính vì vậy, Đằng Cập Lâu có thể rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực bất cứ lúc nào. Nếu phải rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực, Đằng Cập Lâu đương nhiên phải chọn ra người nối nghiệp.

Lúc đầu Đằng Cập Lâu còn định từ từ chuyển giao một chút lực lượng mà mình khống chế cho Đằng Mạc, không ngờ kế hoạch của hắn chỉ vừa mới bắt đầu, đã bị mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Cũng bởi vì Đằng Cập Lâu bắt đầu bồi dưỡng Đằng Mạc, cho nên mới khiến Đằng Mạc có thể kiên trì đến bây giờ. Nếu không thì Đằng Mạc đã không thể kiên trì nổi ba ngày.

Giờ phút này Đằng Mạc máu me khắp người, hắn đứng trong Kim Bàn cung, trong mắt có chút tuyệt vọng. Người bên cạnh chỉ còn lại Phó Tư và Giải Xuyên, những người còn lại không phải đã tử trận thì chính là bị nhốt.

Sau khi biết phụ vương Đằng Cập Lâu bị mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, Đằng Mạc đã nhanh chóng tập trung quân tu sĩ lại, thế nhưng vẫn chậm chân. Nếu như nơi này không phải là Kim Bàn cung, mấy huynh đệ kia của hắn đã sớm đánh vào đây rồi. Kim bàn cung là nơi tượng trưng cho người có địa vị cao nhất ở Thăng Tinh Tiên Đình, trừ khi mấy huynh đệ Đàng gia kia không muốn nối nghiệp Đằng Cập Lâu, nếu không bọn họ không dám đánh vào trong Kim Bàn cung.

“Mạc vương tử…” Giải Xuyên vừa nói ra ba chữ, Đằng Mạc đã dứt khoát xua tay, “Không cần nói tiếp, Đằng Mạc ta cho dù có chết ở đây cũng sẽ không giao Thăng Tinh Ấn ra.”

Thăng Tinh Ấn là một món tiên khí cực phẩm, là pháp bảo công kích và phòng ngự đỉnh cấp, cũng là biểu tượng tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình. Từ lần trước sau khi gặp qua Lam Tiểu Bố, Đằng Cập Lâu đã giao Thăng Tinh Ấn cho Đằng Mạc. Đằng Mạc hiểu rõ, chỉ cần giao Thăng Tinh Ấn ra, vậy thì hắn hoàn toàn không còn liên quan gì đến vị trí tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình nữa.

Tiên tôn Phó Tư ở bên cạnh từ tốn nói, “Cho dù Mạc vương tử có giao Thăng Tinh Ấn ra, cũng nhất định phải chết thôi.”

Nói bóng gió chính là, chỉ cần Đằng Cập Lâu còn chưa trở về, Đằng Mạc chỉ có một con đường có thể đi, tiếp tục chiếm lấy vị trí người thừa kế Tiên Đình Vương, nếu không thì làm sao có thể sống nổi.

“Nói không sai, Đằng huynh mà giao phù ấn này ra, sợ không thể sống nổi một ngày.” Một giọng nói đột ngột vang lên.

Ba người Đằng Mạc đều chấn động nhìn lên trên không của đại điện, sao có người có thể đến được nơi này? Toàn bộ xung quanh Kim Bàn

Cung đã bị mấy vương tử ngoài kia hợp sức dùng đại trận khóa lại, mà bên trọng bọn họ cũng khởi động đại trận. Nói cách khác, cái Kim Bàn Cung này bây giờ vào không được, ra cũng không được.

Trước mắt ba người từ từ hiện ra hai bóng người, Đằng Mạc lập tức vui mừng kêu lên, “Tiểu Bố huynh đệ, ssao ngươi lại đến đây? Vị này là?”

Lam Tiểu Bố tiến lên một bước vỗ vai Đằng Mạc, đây là sư phụ của ta, cha ngươi đã từng gặp.”

“Sư phụ ngươi?” Đằng Mạc càng kích động nhìn Triệu Công Minh, đồng thời khom người thi lễ, “Đằng Mạc kính chào tiền bối.”

Chẳng những là Đằng Mạc, Giải Xuyên và Phó Tư cũng nhanh chóng khom người thi lễ. Nghe đồn sư phụ Lam Tiểu Bố chính là Thần Nhân chân chính, có thể tiện tay bố trí ra tiên trận cấp chín, cho dù là Đằng Cập Lâu cũng phải gọi người ta là tiền bối, đừng nói chi đến mấy người bọn họ.

“Khong cần lo lắng, mở cửa ra ngoài, ta giúp ngươi giải quyết mấy tên vương tử kia.” Lam Tiểu Bố nói.

Sau khi giúp Đằng Mạc làm tiên đình vương xong, hắn phải nhanh chóng đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Bên ngoài Kim Bàn Cung, tham gia ép buộc Đằng Mạc phải giao Thăng Tinh Ấn có năm người, theo thứ tự là đại vương tử Đằng Tranh Phượng, nhị vương tử Đằng Kinh Toại, tứ vương tử Đằng Tú, bát công chúa Đằng Mạn Nhi, còn có thập nhị vương tử Đằng Phi Kỳ.

Tronh những người này, chỉ có Đằng Mạn Nhi là nử tử. Mỗi người bọn họ đều muốn trở thành tiên đình vương đời tiếp theo của Thăng Tinh Tiên Đình. Nhng mà bọn họ cũng biết, chỉ có thể kéo Đằng Mạc danh chính ngôn thuận kia xuống trước, lúc này mới có thể cạnh tranh với nhau được.

Đằng Kinh Toại và Đằng Mạc là người có thù hận sâu nhất, ben cạnh hắn là hai tiên tôn, giờ phút này hắn đang đứng ở phía trước tiên, dùng lời lẽ chính nghĩ nói, “Đằng Mạc, phụ vương đã mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, vậy mà ngươi lại chiếm lấy Thăng Tinh Ấn, không cho phép chúng ta phái quân tu sĩ đi đến đó tìm cách cứu viện, ngươi như vậy là đang muốn hại chết phụ vương sao? Cho ngươi thời gian nửa ngày, nếu như qua nửa ngày mà ngươi còn không mở Kim Bàn cung ra, vậy thì chúng ta sẽ ở bên ngoài bố trí Không Gian Áp Chế Tiên trận…”

Không Gian Áp Chế tiên trận, chính là khóa hết mọi sinh cơ bên trong không gian này lại, cho dù là tiên vương, thậm chí là tiên tôn mà bị khóa trong đại trận Không Gian này, qua thời gian dài cũng chỉ có một con đường chết. Huống chi Đằng Mạc bây giờ còn chưa đến tiên vương.

Không Gian Áp Chế tiên trận nhất định phải bố trí, chỉ là tiên trận tôn cấp tám Ô Cảnh còn chưa mời đến. Chỉ cần Ô Cảnh đến đây, đại trận sẽ lập tức được bố trí, cũng không phải là nửa ngày sau sẽ bố trí như Đằng Kinh Toại nói.

Khiến mấy người Đằng gia kinh ngạc chính là, Kim Bàn cung đã đóng lại mấy tháng nay lại đột nhiên mở ra, chẳng những mở ra mà trận pháp bên trong và bên ngoài hình như đều biến mất hết.

Kim bàn cung mở ra, bên trong có năm người đi ra. Không đúng, lúc trước bị khóa trong Kim bàn cung chỉ có Đằng Mạc, Phó Tư và Giải Xuyên, sao bây giờ đột nhiên có thêm hai người thế kia?

“Lam Tiểu Bố?” Đằng Mạn Nhi là người đầu tiên nhận ra Lam Tiểu

Bố, kêu lên sợ hãi.

Lam Tiểu Bố tới? Người đạt thứ nhất trong cuộc thi đấu Ma Huyền Tiên Vực? Mấy huynh đệ còn lại của Đằng gia trong lòng đều trầm xuống. Đằng Mạc trừ tiên đình vương ra thì không có chỗ dựa nào cả, nhưng Lam Tiểu Bố thì khác. Người sư phụ trong truyền thuyết của Lam Tiểu Bố chính là một Thần Nhân, còn là một Thần Nhân có thể tiện tay bố trí ra được tiên trận cấp chín.

Không đúng, mấy người này vừa nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức nhìn về phía Triệu Công Minh, đây không phải là sư phụ Lam Tiểu Bố đấy chứ? Còn nữa, Lam Tiểu Bố không phải là chỗ dựa của Đằng Mạc hay sao?

Chương 628: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Nhìn vẻ mặt của mọi người, xem ra ta và sư phụ của ta cũng còn chút danh tiếng, vừa đến nơi này thì mọi người đã biết đến rồi.”

“Tiền bối…” Đằng Mạn Nhi là người phản ứng đầu tiên, nhanh chóng phô ra tư thái xinh đẹp khom người thi lễ với Triệu Công Minh.

Một cường giả có thể tiện tay bố trí ra tiên trận cấp chín, có thể nghiền sát yêu thú cấp mười, loại người này đừng nói là mấy người bọn hắn, cho dù là ba tiên đình vương còn lại đến chống lưng cho bọn họ, ngươi ta cũng có thể vung tay đập chết.

Đằng Mạn Nhi vốn đã cực kỳ xinh đẹp, cho dù không biểu diễn được, nhưng vẫn rất hấp dẫn ánh mắt người khác, đáng tiếc là Triệu Công Minh không thèm để ý đến nàng.

ÁNh mắt Đằng Mạc đảo qua những người ở đây, lạnh lùng nói, “Lúc phụ vương đi đã giao Thăng Tinh Tiên Đình cho ta, các vị muốn làm phản sao?”

Nếu như sư phụ Lam Tiểu Bố không có ở đây, đám người này đã sớm cùng nhau xông lên. Bây giờ sư phụ Lam Tiểu Bố ở đây, người có tên cây có bóng, ai dám vọng động?

“Giải Xuyên, bắt toàn bộ mất kẻ phản loạn này lại.” Đằng Mạc biết rõ Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không ở lại đây thêm nữa, nếu như hắn không nhân cơ hội này, vậy thì sẽ không còn cơ hội lật bàn nào nữa. Khách sáo? Đó là chuyện không thể nào.

“Ngươi tuyệt đối không phải là sư phụ Lam Tiểu Bố, mọi người cùng nhau ra tay…” Đằng Kinh Toại nghiêm giọng quát lên, đồng thời ra lệnh cho những người bên cạnh xông lên.

Hắn biết rõ, một khi bị Đằng Mạc bắt lại, vậy thì hắn nhất định phải chết.

Hai tiên tôn bên cạnh hắn chỉ vừa tiến lên một bước đã cảm nhận được một luồng lực lượng áp chế cường đại bao trùm đến. Sau một khắc, hai tên tiên tôn này lập tức nổ tung.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không có người nào dám lớn tiếng nói một chữ.

Tiên Tôn đấy, người ta cũng chưa động đậy gì cả, chỉ dựa vào khí thế nghiền ép và thần niệm đã có thể giết chết hai tiên tôn, vậy thì cho dù có không phải là sư phụ của Lam Tiểu Bố, thực lực của người ta chỉ sợ còn mạnh hơn cả sư phụ Lam Tiểu Bố.

“Chúng ta không tham gia, chỉ bị bắt đến đây thôi.” Mấy tên tiên vương và tiên tôn lập tức lùi lại.

Người Đằng gia tranh đoạt vị trí tiên đình vương thì có liên quan gì đến bọn họ chứ? Trước đó khi Đằng Cập Lâu mất tích, bọn họ biết đại thế của Đằng Mạc đã mất, lúc này mới đi lên cho đủ số lượng thuận nước đẩy thuyền, tương lai có thể phát tài một chút mà thôi. Bây giờ hậu trường cường đại của Đằng Mạc đã đến, ai còn dám đi theo mấy tên vương tử tiên đình xui xẻo này nữa thì chính là kẻ ngốc.

Đằng Mạn Nhi nhanh chóng khom người với Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố ca, ta vẫn luôn ủng hộ Thập nhất đệ của ta, lần trước ta còn nói với Thập nhất đệ, hy vọng có thể đi theo ngươi học luyện đan…”

Trước đó khi nàng thi lễ với Triệu Công Minh, Triệu Công Minh không thèm nhìn nàng một chút nào, Đằng Mạn Nhi lập tức biết được người ta hoàn toàn không coi trọng sắc đẹp của nàng. Nàng tuyệt đối không thể bị Đằng Mạc bắt lại, cho nên nhanh chóng chuyển hướng lên người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi là ai? Có tư cách thành môn hạ của ta mà học luyện đan à? Vẫn một chữ kia thôi, cút.”

Sắc mặt Đằng Mạn Nhi tái nhợt, còn chưa kịp nói tiếp đã bị Giải Xuyên bắt lại ném đến trước mặt Đằng Mạc.

Lam Tiểu Bố chỉ đứng nhìn Đằng Mạc giải quyết như thế nào, nếu như Đằng Mạc không quả quyết, hắn sẽ bảo bọn người Quảng Lễ rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình, còn về chuyện tìm kiếm tin tức của Liễu Ly, tốt nhất cũng đừng tiết lộ ra ngoài, nếu không sau này hắn đi rồi sẽ xảy ra chuyện, bởi vì Đằng Mạc sớm muộn gì cũng bị người giết chết.

“Bất kỳ người nào đến đây, bắt hết toàn bộ lại, sau khi ta thẩm vấn mới có hể biết được các ngươi có vô tội hay không.” Đằng Mạc không hề nhìn mấy huynh đệ Đằng gia đã bị ném dưới chân mình.

Trước mặt vị tiền bối vô địch Triệu Công Minh này, không có người náo dám có ý kiến gì. Bao vây ở bên ngoài Kim Bàn cung có tất cả 221 người, toàn bộ đều bị bắt lại, dùng cấm chế khoá lại đặt trước mặt Lam Tiểu Bố và Đằng Mạc.

Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Người của Bố Vũ ti có ở đây không?”

Một tên nam tử bị bắt lại vội vàng nói, “Ta chính là ti chủ Bố Vũ ti Hồ Nho.”

“A, vậy ngươi có biết chuyện của khu vực phàm tục Cốc Phong Hương không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hồ Nho sửng sốt một lúc lâu mới nhớ tới rồi nói, “Biết biết, Cốc Phong Hương coi thường tiên luật, hãm hại Tiên Nhân, bị trách phạt nho nhỏ một lần.”

Lam Tiểu Bố thật sự bội phục kẻ trước mắt này, cấm mưa ba năm, người hầu như đã chết hết, vậy mà gọi là trách phạt nho nhỏ một lần?

Một nam tử cũng bị bắt lại bên trong đám người lại lớn tiếng kêu lên, “Hắn nói dối, ở Cốc Phong Hương có một vị Thần Nữ, Hồ Phục của Bố Vũ ti nhìn trúng người này, sau đó muốn dùng sức mạnh bắt ép vị Thần Nữ này đi, Thần Nữ này tự hủy đi dung mạo của mình sau đó nhảy xuống sông tự vẫn. Kết quả là Hồ Phục của Bố Vũ ti giận dữ, lập tức hạ lệnh cấm mưa ba năm, Hồ Phục chính là cháu của Hồ Nho.”

Thần Nữ có thật sự đã chết hay chưa, Lam Tiểu Bố cũng không biết, hắn chỉ biết Tất Hòa có thể đến được Cấm Tiên Ti là do Thần Nữ chỉ đường.

Những người còn lại đều làm lơ, ở trong mắt bọn họ đây quả thật là chuyện nhỏ tựa như lông gà vỏ tỏi, Lam Tiểu Bố còn lấy ra hỏi, chắc hẳn cũng để ý đến vị Thần Nữ kia?

Đối với Tiên Nhân mà nói, cho dù là người của thế giới phàm tục có chết sạch đi, cũng sẽ không có mấy người để ý đến, huống chi chỉ là một vùng?

Đằng Mạc đã từng nói chuyện với Lam Tiểu Bố mấy lần, hắn còn chuyên đi tìm hiểu về Lam Tiểu Bố, biết loại chuyện này trong mắt Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Hắn lập tức hỏi, "Ngươi tên là gì?"

Tên nam tử tố giác Hồ Nho kia vội vàng nói, "Ta tên là Cống Bách, lần này đến nơi này là vì Hồ Nho nói, ai không đến thì cứ chuẩn bị chờ chết đi. Mặc dù trong lòng ta tức giận người Bố Vũ tĩ không xem tính mạng phàm nhân không ra gì, nhưng lại bất lực."

Chương 629: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. (2)

Đằng Mạc gật đầu, "Rất tốt, ngươi hãy giết hết tất cả những người liên quan đến chuyện này đi, không cho phép được luân hồi. Tạm thời Bố Vũ ti sẽ do ngươi làm chủ."

"Vâng, Cống Bách ta đảm bảo sẽ không lừa giết một tính mạng phàm tục vô tội nào." Cống Bách lập tức đáp.

Giải Xuyên loại trừ cấm chế trên người Cống Bách đi, còn mấy tên tiên tôn còn lại đang định nói chuyện, Giải Xuyên đột nhiên vung tay phóng ra từng đạo nhận mang.

Máu bắn tung tóe, từng tiên vương, tiên tôn bị khóa lại vẫn lạc trong màu máu.

“Phốc!” Khi đầu của Đằng Kinh Toại bị chặt xuống, các huynh đệ Đằng gia đều sợ ngây người.

“Đằng Mạc, phụ vương không có ở đây, ngươi không thể giết chúng ta được…” Đằng Tranh Phượng run rẩy sợ hãi kêu lên, hắn không ngờ Đằng Mạc lại tàn nhẫn như vậy. Không có mệnh lệnh của Đằng Mạc, Giải Xuyên nhất định không dám ra tay.

Trước đó bọn họ còn cho rằng, chỉ cần Đằng Mạc giam bọn họ vào trong đại lao, bọn họ vẫn có thể trở mình được, không ngờ Đằng Mạc hoàn toàn không nghĩ đến chuyện áp giải bọn họ đi, ngay cả cửa nhà tù bọn họ cũng không thể vào được.

“Thập Nhất đệ, ngươi muốn giết ta sao?” Sắc mặt Đằng Mạn Nhi trắng bệch, trong lòng nàng cũng vô cùng hoảng sợ và bất an.

Nàng là đệ nhất mỹ nữ của Thăng Tinh Tiên Đình, là đại tiên đan sư cấp sáu đỉnh phong, là nữ tử có địa vị cao nhất ở tiên vực này, còn là người phải trở thành tiên đình vương, nắm trong tay một phương, sao có thể bị giết?

Đằng Mạc từ tốn nói, “Ngươi cũng muốn giết ta, chẳng lẽ ta còn không thể giết ngươi sao? Nhưng mà ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta cho phép ngươi đi luân hồi.”

Thấy Đằng Mạc chém tận giết tuyệt như vậy, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Nếu như không mượn cơ hội này tiêu diệt đi kẻ thù của mình. Tương lai Đằng Mạc nhất định sẽ bị xử lý. Xem ra Đằng Mạc này có thể làm nên chuyện, mặc dù hắn cũng giúp đỡ rất nhiều, nhưng chính bản thân Đằng Mạc cũng có chút bản lĩnh.

“Ngươi cho người khống chế tiên đình lại đi, ta đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ đi dạo một chút. Đúng rồi, nếu như ta mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, vậy thì ngươi phải giúp ta chăm sóc mấy bằng hữu của ta nhé.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Đằng Mạc.

Đằng Mạc cúi người hành lễ, “Tiểu Bố huynh đệ, ngươi chính là ân nhân lớn nhất của Đằng Mạc ta, nếu như không có ngươi, Đằng Mạc ta cũng không thể nào thoát thân được. Ngươi yên tâm, bằng hữu cả ngươi, Đằng Mạc ta nhất định sẽ xem như người thân của mình mà đối đãi, tuyệt đối sẽ không có chút so suất nào.”

Nói xong câu đó, hơn 200 cái nhẫn được Đằng Mạc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Bây giờ chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ rất nguy hiểm, những chiếc nhẫn này có lẽ sẽ giúp người được một chút.”

Lam Tiểu Bố nhớ đến lời Triệu Công Minh nói, cười ha ha một tiếng, không hề khách sáo lấy hết sạch. Loại vật như tài nguyên tu luyện này, ai lại ngại nhiều chứ?

…

Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Sau khi Lam Tiểu Bố đến đây, đã bị cảnh tượng thê thảm ở nơi này làm kinh sợ. Khắp nơi đều là thi thể da bọc lấy xương của tu sĩ, tầng tầng lớp lớp trải trên mặt đất.

Yểm Ma không có thi thể, Yểm Ma là do cảm xúc biến thành, trừ khi là Yểm Ma đỉnh cấp, Yểm Ma cấp thấp sau khi bị giết, chỉ có nội hạch, không có thi thể. Thi thể của Yểm Ma cao cấp có giá trị vô cùng cao. Bởi vì nơi này không có thi thể của Yểm Ma, cho nên cũng không biết đã giết được bao nhiêu Yểm Ma, chỉ càng nổi bật thêm tình trạng thê thảm của tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực.

“Trước kia ta có từng nghe nói đến thứ này, những chỉ thưa thớt mấy con mà thôi, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một lần nhiều như vậy.” Triệu Công Minh thở dai.

“Đi, đến chỗ quân tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực xem thử.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn vốn không định gặp mặt với quân tu sĩ ở đây, chuyện đánh Yểm Ma không liên quan gì đến hắn, Linh Vi Tiên Vực cũng bị Yểm Ma quấy nhiễu, hắn phải nhanh chóng quay về mới đúng.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy tình cảnh này, Lam Tiểu Bố biết, nếu như không chặn Yểm Ma ở nơi này lại, sớm muộn gì cũng có một ngày Yểm Ma quét sạch hết Ma Huyền Tiên Vực. Cái này còn đáng sợ hơn so với yêu thú, dù sao thì yêu thú cũng ở một chỗ cố định. Yểm Ma thì phiêu đãng ở khắp nơi, có một vài Yểm Ma cấp thấp thậm chí còn không có thần trí, chỉ biết cùng nhau tiến lên.

“Ha ha, chắc ngươi cũng muốn giống như Khuê Hàn Hành, đến đưa đầu cho ta chặt xuống, sau đó treo ở bên ngoài phơi thây mấy ngày sao?” Lam Tiểu Bố vừa mới đến bên ngoài hộ trận doanh địa quân tu sĩ, đã nghe thấy một giọng nói vô cùng phách lối.

Khuê Hàn Hành? Cái tên này rất quen. Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhớ ra Khuê Hàn Hành này là ai, đây là người của Cấm Tiên Ti mà, Tam ti chủ của Cấm Tiên Ti. Năm đó vụ án Bách Đoan gia tộc, chính là do Khuê Hàn Hành đến làm chủ xử lý.

Khuê Hàn Hành bị giết? Dù sao cũng là Tam ti chủ của Cấm Tiên Ti, những người này thật là to gan. Xem ra Đằng Cập Lâu quả thật đã mất tích, nếu không thì cũng không thể xảy ra loại chuyện này.

“Cốc ti chủ?” Lam Tiểu Bố không có tâm tình gõ trận, để người khác đến mở ra, hắn trực tiếp cầm mấy lá trận kỳ mở hộ trận ra.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Cốc Dược, khóe miệng Cốc

Dược chảy máu, rõ ràng đã bị thương. Đứng đối diện Cốc Dược là một tên tiên tôn hậu kỳ, trong mắt của hắn có chút mỉa mai, rõ ràng trong mắt hắn, Cốc Dược là người có thể bị nghiền ép bất cứ lúc nào.

“Cốc ti chủ, sao thế? Bị chó cắn à?” Lam Tiểu Bố nói.

“Lam tiên ti…” Cốc Dược nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong lòng vô cùng vui mừng. Lam Tiểu Bố thì thôi đi, sư phụ của Lam Tiểu Bố cũng không đơn giản. Có một người sư phụ như vậy, ở nơi này không có ai dám bắt nạt Lam Tiểu Bố.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là chó, tên tiên tôn đang giáo huấn Cốc Dược kia lập tức tràn ra lệ khí, sát cơ trong nháy mắt ập đến. Nhưng ngay khi nghe Cốc Dược gọi là Lam tiên ti, hắn nhận ra người trước mắt là ai, người đạt hạng nhất cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, Lam Tiểu Bố.

Chương 630: Đạo không trầm luân.

Sau khi nhận ra Lam Tiểu Bố, tên tiên tôn đang đằng đằng sát khí này hừ lạnh một tiếng, quay người định rời đi. Hắn không sợ Lam Tiểu Bố, mà là sợ sư phụ Lam Tiểu Bố.

“Khoan đã, giết người rồi cứ thế mà đi sao?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói một câu.

“Sao nào? Chẳng lẽ ngươi còn định ra tay với ta à?” Tên tiên tôn này ngừng lại, nhìn về phía Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút lạnh lẽo.

Sư phụ Lam Tiểu Bố có lợi hại thế nào đi nữa thì bây giờ người cũng không có ở đây.

Trước đó tên tiên tôn này đã ra tay với Cốc Dược, cũng không có người nào dám làm gì. Tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình đã mất tích, hơn nữa còn có hai tên tiên đế khác mất tích cùng tiên đình vương Thăng Tinh Tiên Đình. Có thể nói Thăng Tinh Tiên Đình ở trên chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ bây giờ là nơi có thực lực yếu nhất. Cho dù là tiên đình vương La Vân Tiên Đình cũng mất tích, nhưng người ta còn hai vị tiên đế ở đây.

Đến mức một ti chủ mới của Thăng Tinh Tiên Đình có xung đột với một tiên tôn có uy tín lâu năm của Nguyệt Kính Tiên Đình, tất cả mọi người cũng không cảm thấy hứng thú. Kết quả đã rõ ràng như thế, có gì đáng mà xem.

Bây giờ thì khác, Lam Tiểu Bố đến, chuyện xung đột này hình như đã thăng cấp lên, trở nên không thể lường trước được. Chuyện này đã khiến rất nhiều người hứng thú, trong lúc nhất thời, nơi này tập trung rất nhiều tu sĩ đứng xem.

Lam Tiểu Bố bây giờ chẳng những nổi tiếng khắp Thăng Tinh Tiên Đình, mà cũng nổi danh khắp Ma Huyền Tiên Vực. Không chỉ Lam Tiểu Bố nổi danh, mà vị sư phụ thần bí kia của Lam Tiểu Bố cũng vô cùng nổi tiếng.

Nếu như không phải thành chủ Liễu Minh của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành cũng bị mất tích, khi Lam Tiểu Bố đến đây, một tiên tôn quả thật không thèm nhìn đến Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ra tay với ngươi cũng không phải là không được, nhưng nói trước một chút, vì sao lại ra tay với Tam Ti chủ Cấm Tiên Ti của Thăng Tinh Tiên Đình ta như vậy? Ngươi là cái gì ở Thăng Tinh Tiên Đình?”

“Hắn không phải là người của Thăng Tinh Tiên Đình, là người của Nguyệt Kính Tiên Đình.” Cốc Dược ở bên cạnh đột nhiên nói.

Lam Tiểu Bố lại càng giận dữ, “Ngươi không phải là người của Thăng Tinh Tiên Đình, vậy mà cũng dám ra tay với Tam ti chủ Thăng Tinh Tiên Đình? Ngươi ăn gan báo à?”

Tên tiên tôn này thật sự kinh ngạc trước lời Lam Tiểu Bố nói, sau đó lập tức tỉnh táo lại, tiên đình vương và hai tiên đế của Nguyệt Kính Tiên Đình đều đang ở đây, Lam Tiểu Bố là cái gì chứ?

Nghĩ đến đây, tên tiên tôn này từ tốn nói, “Khuê Hàn Hành của Thăng Tinh Tiên Đình không để ý đến kế hoạch đối phó Yểm Ma của Ma Huyền Tiên Vực, một mình hành động, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chẳng phải sẽ chia năm xẻ bảy hay sao?”

Cốc Dược bỗng nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Người này biết Khuê ti chủ có một cái Luyện Hồn âm Oa, cho nên lấy cớ ra tay với Khuê Hàn Hành.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, Luyện Hồn oa chia thành hai nồi âm Dương, hai nồi này kết hợp với nhau sẽ hình thành một món bảo vật Tiên Thiên.

Bảo vật Tiên Thiên đó, thử nghĩ xem ai có được chứ?

Nếu như Cốc Dược không nói đến chuyện này, trong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố còn thật sự không nói lại được, nếu như hắn nhớ đến, nói không chừng cũng muốn thương lượng với Khuê Hàn Hành một chút, xem có thể trao đổi Luyện Hồn âm Oa được không. Trên người hắn có rất nhiều đồ tốt, hắn tin rằng mình là lấy ra loại thần thông Thiên Cương Địa Sát Biến ra thì Khuê Hàn Hành sẽ không thể nào từ chối được. Huống hồ hắn còn có “Đệ Nhị Đạo Điển”.

Không ngờ hắn còn chưa nghĩ đến chuyện này, đã bị người khác nhanh chân đến trước.

“Ha ha ha…” Lam Tiểu Bố cười ha ha, tay mở ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong tay, “Người của Cấm Tiên Ti Thăng Tinh Tiên Đình ta từ lúc nào đến lượt Nguyệt Kính Tiên Đình ngươi tùy ý chém giết như vậy? Để Bố gia đến nhìn xem một chút có phải đầu của người Nguyệt Kính Tiên Đình các ngươi có gì đặc biết, có phải rất cứng không?”

Triệu Công Minh nghĩ là Lam Tiểu Bố không biết thực lực của đối phương, vội vàng truyền âm nói, “Tiểu Bố, người này là tiên tôn hậu kỳ, có lẽ là tiên tôn tầng bảy đó.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Lão Triệu giúp ta áp trận, hôm nay ta phải nhìn xem tên tiên tôn này mạnh cỡ nào.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Triệu Công Minh gật đầu, hắn biết Lam Tiểu Bố rất mạnh, nhưng mà có mạnh hơn nữa thì so với tiên tôn cũng không được bao nhiêu. Lam Tiểu Bố chỉ muốn thử thực lực của hắn như thế nào mà thôi, dù sao thì có hắn ở đây, sẽ không để cho Lam Tiểu Bố phải chịu thiệt.

Lam Tiểu Bố cũng không phải muốn làm lớn chuyện, hắn không thể luôn luôn ở cùng Triệu Công Minh được, nếu có một ngày hắn và Triệu Công Minh tách ra, hắn phải biết thực lực của mình đang ở mức nào.

“Lam tiên ti?” Cốc Dược trừng to mắt, cũng dại ra, hắn còn không phải là đối thủ của tên trước mắt này, Lam Tiểu Bố lại muốn đơn đấu với đối phương?

Chẳng những Cốc Dược, tất cả những người còn lại, bao gồm cả tên tiên tôn Nguyệt Kính Tiên Đình bị Lam Tiểu Bố khiêu chiến kia cũng có chút ngây người, có chuyện gì thế này? Một tên tiểu bối mà cũng dám khiêu chiến hắn?

Người đứng ngoài quan sát bàn tán ầm ĩ, đều nghe nói Đan Đạo của Lam Tiểu Bố đặc biệt lợi hại, còn nghiên cứu ra được Vô Căn Tuyết Vụ Đan, nhưng chưa nghe nói đến thực lực của Lam Tiểu Bố cũng rất mạnh nhỉ? Người có thực lực rất mạnh là sư phụ của Lam Tiểu Bố, cũng không phải là Lam Tiểu Bố.

Có vài người nhìn về phía Triệu Công Minh, sau đó nhanh chóng xác định Triệu Công Minh không phải là sư phụ của Lam Tiểu Bố.

Tên tiên tôn của Nguyệt Kính Tiên Đình này cuối cùng cũng tin, gia hỏa không biết trời cao đất dày trước mắt này thật sự muốn đơn đấu với hắn.

Hắn cười ha ha một tiếng, “Kế Lãnh ta đã từng gặp qua người phách lối tùy tiện, nhưng chưa bao giờ gặp được người nào phách lối tùy tiện như người. Chỉ là một Đại Chí tiên mà cũng dám khiêu chiến ta, đã như vậy, ngươi có chết cũng đừng có mà oán trách ta.”

Chương 631: Đạo không trầm luân. (2)

Sau khi Kế Lãnh nói xong, bước về phía trước một bước. Câu sau cùng hắn nói tựa như có chút kiêng kị, nhưng mà người hắn kiêng kị không phải là Lam Tiểu Bố, mà là vị sư phụ chưa xuất hiện kia của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng bước lên một bước từ tốn nói, “Lão già, lấy được bảo vật của người khác cũng phải có mạng dùng mới được, Bố gia ngươi cho ngươi một cơ hội, để cho ngươi ra tay trước. Nếu không đừng trách Bố gia không cho ngươi cơ hội ra tay.”

Phách lối, lời Lam Tiểu Bố nói thật sự quá phách lối.

Một Đại Chí Tiên khiêu chiến với một tiên tôn hậy kỳ, mà còn để tiên tôn hậu kỳ ra tay trước. Ở khắp Ma Huyền Tiên Vực này, chỉ sợ không thể tìm được tên Đại Chí Tiên nào phách lối như Lam Tiểu Bố.

“ĐƯợc, được…” Kế Lãnh liên tục nói mấy chữ được, sau đó đánh một quyền về phía Lam Tiểu Bố, ngay cả pháp bảo hắn cũng chẳng muốn lấy ra. Thật sự là hắn đã bị mấy lời phách lối của Lam Tiểu Bố chọc giận, đồng thời cũng tin tưởng ở đây có nhiều người như vậy có thể chứng minh, chính là Lam Tiểu Bố bảo hắn ra tay trước.

Nếu như những người khác phách lối như vậy, hắn còn kiêng kị một chút, chẳng lẽ là giả heo ăn thịt hổ, nhưng Lam Tiểu Bố thì hắn thật sự biết quá rõ. Chẳng những hắn biết rõ, rất nhiều người ở Ma Huyền Tiên Vực này đều biết rõ về Lam Tiểu Bố. Sau khi Lam Tiểu Bố lấy được hạng nhất tại cuộc thi đấu đan dược, lấy đi một đống bảo vật, hắn đã bị người ta điều tra. Sau này khi sư phụ hắn xuất hiện, cũng bị người khác điều tra.

Lam Tiểu Bố chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, ban đầu là một tiên tào ở Cấm Tiên Ti, về sau mới tích lũy được chút công lao bò lên được vị trí Tiểu Tiên Ti. Bàn về thực lực, lúc trước Lam Tiểu Bố chắc hẳn là một Đại Ất Tiên tấn cấp lên Đại Chí Tiên. Chỉ ngắn ngủi hai, ba năm mà thôi, thật sự cho dù là thiên thần hạ phàm, cũng sẽ không thể từ một đại Ất Tiên nho nhỏ bước vào tiên tôn, thậm chí là tiên đế.

Muốn nghiền ép hắn, tiên tôn cũng không được, ít nhất là phải tiên đế mới được.

Kế Lãnh thật sự không biết, khi Lam Tiểu Bố vừa mới đến Cấm Tiên Ti, ngay cả huyền tiên cũng không phải.

Mặc dù Kế Lãnh khinh thường Lam Tiểu Bố, cũng không nương tay chút nào, hắn quyết định dùng một đòn đánh Lam Tiểu Bố trở thành tàn phế trước. Nơi này có nhiều nhân chứng như vậy, là do Lam Tiểu

Bố khiêu khích hắn, để hắn ra tay trước.

Một quyền này đánh ra, không gian xung quanh Lam Tiểu Bố và Kế Lãnh lập tức bị khí thế từ một quyền này bao trùm, sát ý trong không gian này bành trướng lên, đừng nói là một Đại Chí Tiên, cho dù là một Tiên tôn chân chính, ở trong vùng không gian này chỉ sợ cũng chỉ nghĩ đến chuyện làm sao thoát khỏi nơi này.

Lam Tiểu Bố chẳng những không xông ra ngoài, ngược lại không nhìn đến một quyền này, Thất âm Kích vung lên cuốn theo kích âm cuồng bạo đánh đến.

Để Kế Lãnh ra tay trước cũng không phải là vì Lam Tiểu Bố phách lối, mà là hắn khẳng định cho dù Kế Lãnh không nương tay thì cũng sẽ khinh địch. Đồng thời hắn khẳng định Kế Lãnh sẽ không thi triển thần thông cường đại nhất của mình, nếu như vậy thì hắn sẽ chiếm được ưu thế.

Đương nhiên, đối mặt với một tiên vương bình thường, Kế Lãnh có đầy đủ thời gian và không gian để chuyển biến thần thông của mình. Lam Tiểu Bố tin, trước thần thông từ Thất âm Kích của hắn, Kế Lãnh tuyệt đối không sẽ thể đổi chiêu dễ dàng như vậy. Nếu như hắn có thể biến đổi chiêu thức sau khi dốc toàn lực vào một quyền như thế này, vậy hắn cũng không cần đánh nhau với Kế Lãnh nữa, trực tiếp nhận thua là được rồi.

Lúc Thất âm Kích vừa ra, chỉ cuốn theo kích ảnh cuồng bạo, một đạo kích mang sát ý kia cũng không khiến Kế Lãnh quan tâm

Nhưng sau khi kích mang nổ tung, sắc mặt Kế Lãnh lập tức biến đổi, hắn cảm nhận được một luồng khí thế sát phạt ẩn chứa kích mang vô cùng vô tận. Thế này sao mà là Đại Chí Tiên được? Đây tuyệt đối là khí thể của Tiên Tôn, khí thế của đối phương hoàn toàn không yếu hơn hắn một chút nào.

Kế Lãnh sao có thể không biết mình đã khinh địch, cho dù hắn đã dốc toàn lực vào một quyền này những cũng đã là khinh địch. Nếu như đổi thành người bình thưởng, chỉ sợ lúc này sẽ nhanh chóng lấy pháp bảo của mình ra đổi thành đại thần thông.

Trong lòng Kế Lãnh biết rất rõ, nếu như hắn lấy pháp bảo ra, chỉ sợ hắn thật sự thảm rồi. Cho dù bỏ đi một bàn tay này, cũng tuyệt đối không thể nửa đường quay sang lấy pháp bảo ra. VỚi uy thế từ một kích này của Lam Tiểu Bố, chờ đến khi hắn lấy pháp bảo ra, cái mạng nhỏ của hắn chỉ sợ cũng mất đi một nửa.

Kích mang không ngừng tách ra, trong nháy mắt đã biến thành sát thế phủ trời ngập đất, kích âm cuốn theo tiếng vó ngựa giáo mác, tựa như thực chất.

Lam Tiểu Bố chuẩn bị thi triển một kích này chính là thần thông Cung âm Sát, nhưng khi kích âm tăng vọt, kích mang hoàn toàn bao lấy vùng không gian này, trước mắt Lam Tiểu Bố xuất hiện chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ vô cùng mênh mông. Hắn đứng ở đây có thể nhìn thấy rõ thi thể da bọc lấy xương chất chồng thành núi, một loại cảm giác thê lương bi tráng và tiêu điều đến cực hạn xông lên đầu.

Có lẽ rất nhiều tu sĩ đã bị Yểm Ma giết chết này cũng là vì tăng thực lực của mình lên, tìm kiếm một chút tài nguyên tu luyện, cũng có thể là vì bảo về Ma Huyền Tiên Vực, không thể để Yểm Ma tràn lan khắp tiên vực, không để cho nhà của bọn họ bị Yểm Ma cắn nuốt.

Giống như hắn năm đó khi lao ra khỏi Địa Cầu, lúc đó hắn cũng mang tâm tình như vậy. Hắn đã làm được, chỉ là hắn không chết đi mà thôi.

Hét một tiếng thật lớn nương theo kích mang phóng thẳng lên tận trời, sau đó khí thế của Lam Tiểu Bố càng lúc càng tăng cao, giờ khắc này, Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố tựa như hòa thành một thể với hắn, hóa thành nhận mang thẳng tiến không lùi, muốn xóa sạch thảm cảnh u ám nơi này.

Đạo âm sát mang nổ tung, tất cả người đứng ngoài quan sát đều dại ra, đây là sát khí lớn đến mức nào chứ? KHí thế này dường như đã ngưng luyện thành thực chất, tựa như muốn xóa sạch u ám ở nơi này, để bầu trời sáng lên.

Đạo không trầm luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!

Sau khi cảm ngộ được đạo âm từ đạo kích mang này, trong lòng Lam Tiểu Bố tựa như gương sáng, cho đến hôm nay, hắn mới hiểu được câu nói kia, thần thông thật sự hắn ngộ ra được chính là “Đạo không trầm luân”. Đây là nguyên vọng năm đó của Trúc Duẫn, cũng là nguyện vọng của hắn. Nhưng mà nguyện vọng của hắn và nguyện vọng của Trúc DUẫn nhìn qua thì giống như, nhưng trên thực tế lại có bản chất khác nhau.

“Phốc!” Hai vệt máu bắn ra, vệt máu thứ nhất là từ cánh tay Kế Lãnh bị Thất âm Kích đánh tan, một vệt máu là Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu.

Chương 632: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn.

Bị tiên nguyên cường đại phản phệ, Lam Tiểu Bố cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như sắp vỡ vụn ra. Chênh lệch cảnh giới thật sự quá lớn, cũng may hắn vẫn luôn tu luyện Bất Tử Quyết quanh năm. Nhưng cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy vết thương trên người mình đang nhanh chóng lan ra.

Nhìn bề ngoài thì sau một chiêu này, thần thông của Lam Tiểu Bố chiếm ưu thế tuyệt đối, thần thông chẳng những nghiền ép Kế Lãnh, mà còn hủy đi một cánh tay của Kế Lãnh.

Chỉ có trong lòng Lam Tiểu Bố là biết rõ, một chiêu này của hắn quả thật đã chiếm một chút ưu thế, những không rõ ràng như mặt ngoài như vậy. Trên thực tế, hắn nhất định phải dừng lại, nếu không vết thương của hắn mà khuếch tán ra thì sẽ mất đi cục diện lúc này.

Nhưng Lam Tiểu Bố rõ ràng sẽ không dừng lại, hắn không do dự nuốt một giọt Hư Không Tiên Tủy, Thất âm Kích lại vung lên.

Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn, đây là nguyên tắc của Lam Tiểu Bố. Nếu đánh, vậy thì kiêng kị nhất chính là do do dự dự. Lần này Thất âm Kích thi triển thần thông Cung âm Sát!

Vừa rồi hắn thi triểu Cung âm Sát, bởi vì lâm thời cảm ngộ được thần thông “Đạo Bất Trầm Luân” cho nên mới đổi thần thông. Trong nháy mắt khi cảm ngộ ra đó, nếu như thi triển trễ một chút, Lam Tiểu Bố lo rằng sẽ không thể cảm ngộ ra được lần thứ hai.

Đạo Bất Trầm Luân là thần thông mà Lam Tiểu Bố vừa cảm ngộ ra, môn thần thông này còn vừa mới hình thành, ngay cả hình thức ban đầu cũng không phải chỉ có thể chém được một cánh tay của Kế Lãnh. Một khi môn thần thông này hoàn toàn thành thục, sẽ mạnh hơn cả thần thông Thất âm Sát.

Nhưng mà bây giờ, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thần thông Thất âm Sát càng hoàn thiện hơn. Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Kế Lãnh có cơ hội thở dốc, phải nhân lúc này xử lý đối phương.

Kế Lãnh vừa lùi lại thì thở phào một hơi, cuối cùng cũng ngăn cản được một kích thần thông kia của Lam Tiểu Bố. Lúc này hắn khẳng định Lam Tiểu Bố đã là tiên tôn sơ kỳ, nói cách khác tu vi trước đó Lam Tiểu Bố biểu hiện ra là giả, gia hỏa này thật sự có thể giả bộ.

Tuy nói Lam Tiểu Bố có thể là tiên tôn, nhưng mà trước một quyền vừa rồi của hắn, tuyệt đối sẽ khiến Lam Tiểu Bố mất đi năng lực chiến đấu trong thời gian ngắn.

Hắn mất đi một cánh tay cũng không sao cả, phí thêm vài năm tu luyện ra là được.

Nhưng Kế Lãnh còn chưa thở xong đã cảm nhận được bản thân mình bị cuốn vào một chiến trường tiêu điều mênh mông. Kích âm nổ tung, tựa như tiếng giáo mác liên miên không dứt trên chiến trường. Sát ý xông phá không gian, ngưng luyện thành sát khí vô biên bàng bạc, những sát khí này lại tạo thành sát thế.

Kế Lãnh cảm thấy sát thế càng ngày càng mạnh vây chặt lấy hắn, muốn xé hắn ra thành từng mảnh nhỏ.

Giờ phút này Kế Lãnh đâu còn để ý đến chuyện mình sẽ bị phản phệ, lập tức lấy pháp bảo của mình ra, một cây Thiên Hạt Trường Mâu dài hai trượng. Hắn cảm nhận được sát ý cường đại của Lam Tiểu Bố, trước loại sát ý này, hắn đâu còn con đường nào khác?

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, Kế Lãnh cũng cảm nhận được toàn bộ thân thể của mình sắp bị sát khí này xé thành từng mảnh nhỏ, toàn thân trên dưới đều một màu đỏ tươi.

Hắn không rõ Lam Tiểu Bố vì ngăn cản một quyền kia của hắn mà bị phản phệ, sao lại còn có thể tiếp tục thi triển thần thông cường hãn như vậy, nhưng mà cho dù như thế nào, hắn cũng sẽ không khoanh tay chịu chết. Thiên Hạt Trường Mâu đánh ra, mâu nhận vô tận hóa thành vòng xoáy nổ tung trong chớp mắt, thật giống như vô số tinh cầu từ hư không đánh đến, che kín kích âm của Lam Tiểu Bố.

Rõ ràng là hai đạo thần thông đánh vào nhau, nhưng những người đứng ngoài quan sát tựa như đang nhìn thấy binh mã hai quân đang xông vào chém giết nhau, hơi thở tử vong trên chiến trường che kín cả vùng không gian này.

Không đợi Kế Lãnh thở phào, Thiên Hạt Trường Mâu vốn đang ngăn trở kích âm sát mang vô tận kia đột nhiên trở nên nặng nề, hơn nữa kích âm trong không gian tựa như vừa mới bắt đầu, sau đó tiếng giáo mác càng ngày càng cao, tựa như muốn xé rách bầu trời, quét sạch cả vũ trụ.

Cho dù là người đứng ngoài quan sát, cũng bị loại kích âm sát thế cường hãn này kích thích đến nhiệt huyết sôi trào. Giống như bản thân mình đang ở trong chiến trường, chém giết với vô cùng vô tận Yểm Ma.

Khi nhiệt huyết sôi trào mà không có chỗ phát tiết, kích âm đột nhiên nổ tung khiến toàn bộ vùng không gian này vỡ ra. Không gian không chịu nổi sát thế này, cuối cùng đạo âm đã phá không vỡ ra!

Nhất âm dương quan đoạn tràng thành, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Giờ khắc này, mọi thứ trong không gian này nhất thời chậm lại, vô tận kích ảnh và kích âm đều ngưng tụ thành một lưỡi kích sát mang, đạo kích mang này xé rách không gian, xé rách tất cả quy tắc thần thông.

“Răng rắc!” Thiên Hạt Trường Mâu phát ra một tiếng vang giòn, trường mâu hóa thành vô sô tinh cầu kia giờ phút này đã gãy thành hai đoạn.

Mọi thứ trong thiên địa đều dừng lại tại thời khắc này, khác với khi hai thần thông đụng vào nhau khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, loại đứng im này dường như khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Từ động cực hạn đến tĩnh cực hạn, đó là miêu tả chính xác và tinh tế nhất về trận chiến giữa hai người.

Lam Tiểu Bố nắm Thất âm Kích trong tay, Thất âm Kích chống xuống đất. Chỉ là khóe miệng của hắn không ngừng có máu tươi tràn ra, cho thấy bản thân Lam Tiểu Bố đang bị trọng thương, hoặc là nói thời gian vẫn còn đang trôi qua.

Kế Lãnh nắm chặt Thiên Hạt Trường Mâu, đứng đối diện Lam Tiểu Bố, cứ như vậy nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

“Nhất âm dương quan đoạn tràng thành, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!” Giọng nói của Kế Lãnh phá vỡ cục diện yên tĩnh này.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói chuyện, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Kế Lãnh.

Đinh đang! Trường mâu lúc này mới đứt gãy ra.

Phốc! Một vệt máu bắn ra, thân thể Kế Lãnh từ giữa chia ra làm hai.

Chương 633: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn. (2)

Răng rắc! Một cái khe rãnh thật sâu từ trước người Lam Tiểu Bố kéo dài ra, tựa như có một đạo sát khí vô hình xé toác mặt đất dưới chân ra, cái khe rãnh này kéo dài đến ngàn trượng, lúc này sát khí dường như mới từ từ dừng lại.

Bịch, giờ phút này, thân thể bị xé thành hai nửa của Kế Lãnh mới ngã xuống, rơi vào trong khe rãnh sâu, tóe lên một chút đất vụn.

Lam Tiểu Bố lấy một viên đan dược ra nuốt vào, sau đó mở tay ra, chiến nhẫn của Kế Lãnh bị hắn cuốn đi.

Cho đến giới phút này, tất cả mọi thứ mới bình thường trở lại, Cốc Dược suýt chút nữa thì xoa xoa mắt mình, hắn cũng hoài nghi chính mình vừa rồi đã nhìn lầm, Lam Tiểu Bố giết chết Kế Lãnh? Còn lại chính diện giết chết?

“Thế nào, giết người của Nguyệt Kính Tiên Đình ta, mà còn muốn cướp đồ nữa sao?” Một giọng nói đánh thức tất cả mọi người còn đang chìm dắm trong một kích kia của Lam Tiểu Bố.

Người đến toàn thân áo trắng, ngay tả tóc và râu cũng là màu trắng. Theo lý mà nói, loại trang phục này sẽ khiến người ta cảm thấy tiên phong đạo cốt, nhưng mà người trước mắt này không khiến người khác cảm thấy tiên phong đạo cốt, mà là loại lạnh lẽo giữa trời tuyết trắng.

Tất cả mọi người đều biết, đây là tiên đế của Nguyệt Kính Tiên Đình. Người này tên là Tả Viêm Ngư, là tướng tài đắc lực của tiên đình vương Tang Bất Hạ Nguyệt Kính Tiên Đình. Mặc dù chỉ là tiên đế sơ kỳ, nhưng thủ đoạn lại vô cùng ác độc, người chiến đấu với hắn có ít người còn sống.

Hơn nữa người này còn có thực lực rất mạnh, cho dù là tiên đế trung kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Bây giờ tất cả mọi người đều muốn biết, Lam Tiểu Bố đối mặt với tiên đế người ta, hắn sẽ làm như thế nào. Mặc dù Lam Tiểu Bố có một sư phụ cường đại, cũng quen biết Đằng Cập Lâu. Nhưng mà bây giờ những người đó đều không ở đây, Tả Viêm Ngư trước mặt này tiện tay là có thể lấy đi mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố.

Đừng thấy Lam Tiểu Bố và Kế Lãnh đánh nhau đến kinh thiên động địa, Kế Lãnh là tiên tôn, còn Tả Viêm Ngư là tiên đế, đây là sự khác nhau về chất.

“Lão Triệu, vừa rồi ta bị thương không nhẹ, con ruồi này ngươi đập giúp ta đi.” Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến gia hỏa này, trực tiếp quay người đi, đồng thời lại nuốt vào một viên đan dược khác. Giết Kế Lãnh, hắn cũng đã phải trả giá đắt.

“Còn muốn đi sao? Đáng tiếc ngươi đi không nổi rồi…” Tả Viêm Ngư vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Chỉ là tay của hắn chỉ vừa nâng lên, tiên nguyên thậm chí còn chưa ngưng tụ lại, một nắm đấm cực lớn đã từ đằng xa đánh đến.

Tả Viêm Ngư rõ ràng có thể nhìn thấy một quyền của Triệu Công Minh đánh đến, nhưng hắn lại không biết phải tránh né về phía nào. Tựa như cho dù hắn tránh bên trái hay bên phải, một quyền này đều có thể đập nát hắn.

“Ở…” Tả Viêm Ngư chỉ có thể nói ra được một chữ, một quyền này của Triệu Công Minh đã đập lên người Tả Viêm Ngư.

Bành! Thật giống như khinh khí cầu nổ tung, toàn bộ thân thể Tả Viêm Ngư nổ tung hóa thành một đám sương máu.

Triệu Công Minh cuốn lấy chiếc nhẫn của Tả Viêm Ngư, thật giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hiện trường lại chìm trong yên lặng một lần nữa, vừa rồi trận đánh của Lam Tiểu Bố và Kế Lãnh vô cùng kinh thiên động địa, nhưng hoàn toàn không khiến người ta chấn động bằng một quyền này.

Một vị tiên đế sơ kỳ, ở trước mặt tất cả mọi người, ngay cả một quyền cũng không thể tránh được, cuối cùng còn bị đập thành bã vụn, đây là cường giả gì vậy? Ít ra thì cường giả Bán Thần cũng không làm được.

Triệu Công Minh mỉm cười tủm tỉm không nói gì, sau đó nụ cười lập tức tắt đi. Lam Tiểu Bố tựa như cảm nhận được có gì đó không đúng, lập tức nghe thấy Triệu Công Minh truyền âm đến, “Tiểu Bố không hay rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây trước đi.”

Lam Tiểu Bố cười cười với một tiên đế vừa đến và đám người đang kinh ngạc phía sau, lúc này mới đi theo Triệu Công Minh rời khỏi đó. Hắn biết gia hỏa kia, tiên đình vương Tang Bất Hạ của Nguyệt Kính Tiên Đình. Đợi lát nữa quay lại, nhất định phải tìm gia hỏa kia tính sổ một chút.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tạm thời rời đi, sau lưng Tang Bất Hạ phủ một tầng mồ hôi lạnh. Vừa rồi hắn đang chuẩn bị lấy cớ bắt Lam Tiểu Bố đi, hắn vốn định rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực, thế thì làm sao có thể bỏ qua Lam Tiểu Bố được? Chỉ cần bảo vật trên người Lam Tiểu Bố vẫn còn, vậy là đủ rồi.

Thế nhưng nhìn thấy Tả Viêm Ngư bị một quyền của Triệu Công Minh đánh bẹp, trái tim của hắn lập tức chìm xuống đáy cốc. Tả Viêm Ngư quả thật không bằng hắn, nhưng cũng là một tiên đế đó. Bởi vậy có thể thấy được, cường giả vừa dùng một quyền đánh chết Tả Viêm Ngư kia, muốn giết Tang Bất Hạ hắn cũng đơn giản như ăn cơm uống nước mà thôi.

…

“Sao thế, lão Triệu. Vừa rồi ta nhìn thấy tiên đình vương Tang Bất Hạ của Nguyệt Kính Tiên Đình, trên người gia hỏa kia nhất định có một đống đồ tốt, đến lúc đó chúng ta…”

Lam Tiểu Bố đột ngột dừng lại, hắn khiếp sợ nhìn Triệu Công Minh, “Lão Triệu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Da thịt trên người Triệu Công Minh bị nứt vỡ ra, mi tâm cũng xuất hiện một vết máu.

Triệu Công Minh vội vàng nói, “Vừa rồi ta dùng một quyền giết chết tên tiên đế kia, đã vận dụng quy tắc vượt xa giới này, bây giờ có một luồng lực lượng cường đại muốn cuốn ta đi, vậy nhất định đó là lực lượng của quy tắc thiên địa. Ta nhất định phải đi, nếu tiếp tục ở lại nơi này, ta sẽ bị quy tắc nghiền ép mất. Tương lai chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau ở thượng giới, ngươi nhớ bảo trọng.”

“A…” Lam Tiểu Bố bất ngờ vì tin tức bất thình lình này, lão Triệu sắp phi thăng?

Triệu Công Minh vỗ vỗ bả vai Lam Tiểu Bố, “Với thực lực của ngươi, người có thể bắt nạt ngươi ở Ma Huyền Tiên Vực này rất ít. Lần này ta phi thăng cũng tốt, vừa hay có thể để cho ta đi đòi nợ sớm. Những đồ vật của Triệu Công Minh ta kia, ta nhất định phải lấy lại gấp đôi. Đi, tương lai gặp lại…”

Sau khi nói đến đó, một lực lượng quy tắc thiên địa vô cùng mạnh mẽ xoay vòng quanh Triệu Công Minh, trong nháy mắt Triệu Công Minh đã biến mất tăm.

Chương 634: Tiểu Bố ra tay.

Triệu Công Minh đi rồi, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng có chút buồn bã, nhưng hắn biết rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực đối với Triệu Công Minh mà nói mới là chuyện tốt. Với thực lực tu vi của Triệu Công Minh, muốn tiến thêm được một bước, chỉ có thể rời khỏi một giới này.

Cũng không nên chờ đến khi thực lực của đối thủ hắn đều tăng vọt, lão Triệu lại vẫn còn dậm chân tại chỗ, lúc đó lão Triệu không thể đi báo thù được, nếu không sẽ bị thu gặt một trận.

Lam Tiểu Bố đang nghĩ ngời lão Triệu đi rồi, hắn có nên đi ăn cướp của tiên đình vương Nguyệt Kính Tiên Đình một chút hay không, thần niệm đã phát hiện ra một mảnh tối tăm mù mịt từ chân trời chen chúc lao đến.

Yểm Ma triều, đây tuyệt đối là Yểm Ma triều. So với Yểm Ma ở Linh Vi Tiên Vực, Yểm Ma ở nơi này rõ ràng có tính kỷ luật hơn. Đột nhiên phát động như vậy, rõ ràng là có kế hoạch mà đến.

Cùng lúc đó, doanh địa tu sĩ Ma Huyền Tiên Vực lập tức xuất hiện một mảng lớn quân tu sĩ. Trừ quân tu sĩ ra, còn có tán tu các phương, tông môn cũng phái ra từng đội tu sĩ.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy quân tu sĩ Thăng Tinh Tiên Đình bước ra, dẫn đầu không phải là Cốc Dược, mà là một tên Tiên Đế sơ kỳ. Xem ra không phải toàn bộ Tiên Đế của Thăng Tinh Tiên Đình đều mất tích, chỉ là khi Cốc Dược và Kế Lãnh chiến đấu, Tiên Đế sơ kỳ duy nhất này không dám nói lời nào mà thôi.

Quân tu sĩ và Yểm Ma đụng vào nhau, giống như thái dương cực nóng và băng hàn cực lạnh va chạm vào nhau. Không có máu tươi bắn ra, cũng không có thần thông động vào nhau kinh tâm động phách. Chỉ có một tình cảnh thảm thiết, ít ra theo Lam Tiểu Bố, đó chính là một loại thảm thiết.

Tu sĩ sau khi bị giết, máu thịt và hồn phách sẽ bị Yểm Ma hấp thu hết, hóa thành một bộ xương. Còn Yểm Ma sau khi bị giết, sẽ chỉ còn lại nội hạch, những thứ còn lại sẽ tán loạn giữa thiên địa.

Nhìn từng mảng lớn tu sĩ ngã xuống, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, trong lòng hắn cảm thán. Cho dù là tiên giới hay phàm tục, có thể sinh sống yên ổn, cho dù có đang phải đấu tranh, cũng là vì có người đứng đằng trước ngăn cản những chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

Tu sĩ không ngừng giảm bớt, Yểm Ma lại không ngừng gia tăng. Nếu như không phải có Khốn Sát tiên trận cấp tám và Giảo Sát tiên trận, còn có một số cường giả và trận pháp sư bảo vệ những tiên trận cấp tám này, chỉ sợ nơi này đã sớm thất thủ.

Thế cục ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ không phải kém, mà là kém đến mức không thể kém hơn. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa, Yểm Ma sẽ hoàn toàn xông ra khỏi chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, chứ không phải chỉ thưa thớt vài con.

Một tiên trận sư cấp tám không ngừng ném trận kỳ ra, hai Tiên Đế đứng bên cạnh bảo vệ hắn.

Cuộc chiến này kéo dài đến cả ngày, lúc này những Yểm Ma kia mới rút đi. Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, trong cuộc chiến này Yểm Ma không hề rơi vào thế hạ phong, vậy mà lại chủ động rút đi.

Lam Tiểu Bố không còn tâm trạng đi tìm Tang Bất Hạ kiếm đồ tốt nữa, hắn quyết định bố trí một cái Giảo Sát tiên trận và Khốn Sát tiên trận cấp chín ở chỗ này. Đợi đến khi Yểm Ma công kích một lần nữa, đại trận này phát động lên, sẽ diệt hết đống Yểm Ma này một lần.

Tiên trận cấp tám không thể nào ngăn cản được Yểm Ma, tiên trận cấp chín tuyệt đối có thể ngăn cản được. Bởi vì tiên trận cấp chín thì cho dù là Yểm Ma cao cấp nhất cũng chỉ có thể chờ chết, mà không cần đến Tiên Đế và trận pháp sư bảo vệ.

Ma Huyền Tiên Vực và Linh Vi Tiên Vực cùng xuất hiện Yểm Ma, hơn nữa còn là Yểm Ma công kích quy mô lớn, đây tuyệt đối không phải chuyện trùng hợp. Chỉ là thực lực của hắn bây giờ còn quá thấp không thể nào đi thăm dò xem ngọn nguồn của mọi chuyện.

Yểm Ma lui đi, đại quân tu sĩ cũng lùi về sau tiên trận Phòng Ngự.

Lam Tiểu Bố đang định lấy trận kỳ ra, hắn nhìn thấy tên tiên trận tôn cấp tám kia một mình đi ra, cầm trận kỳ chữa trị những vị trí đã bị hư hại của đại trận.

“Lam đan sư, ngươi còn chưa đi sao?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi đến, tên tiên trận tôn này nhanh chóng dừng việc trong tay lại, hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái.

“Vừa rồi ở đây quan sát trận chiến, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Lam Tiểu Bố đáp lễ xong, khách sáo hỏi.

Nam tử này vội vàng nói, “Ta tên là Ô Cảnh, bây giờ cũng được xem là tiên trận tôn cấp tám duy nhất ở Ma Huyền Tiên Vực, trước đó Ma Huyền Tiên Vực vẫn còn một tiên trận tôn khác. Nhưng trong đại chiến Yểm Ma, người đó đã bị cuốn vào trong Yểm Ma triều, không cứu ra được.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, khó trách khi Ô Cảnh khống chế Khốn Sát tiên trận cấp tám, lại có hai Tiên Đế bảo vệ hắn, hóa ra chuyện này đã xảy ra một lần.

Thấy Lam Tiểu Bố gật đầu, Ô Cảnh nhanh chóng nói một lần nữa, “Lam đan sư, ta có một yêu cầu quá đáng…”

Cho dù đối phương còn chưa nói ra yêu cầu quá đáng gì, Lam Tiểu Bố cũng biết ý của Ô Cảnh, hắn gật đầu nói, “Sư phụ ta bây giờ không có ở đây, nhưng mà ta cũng có thể miễn cưỡng bố trí ra được Khốn Sát tiên trận cấp chín, bây giờ ta đang định bố trí một cái tiên trận cấp chín ở đây. Ô đạo hữu nếu như không để ý, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta một chút.”

“A…” Ô Cảnh khẽ giật mình, Lam Tiểu Bố là tiên trận đế cấp chín? Chỉ trong chốc lát, hắn lập tức tỉnh ngộ ra, trừ chuyện Lam Tiểu Bố nói sư phụ hắn không có ở đây ra, còn một khả năng khác, đó chính là người sư phụ kia của Lam Tiểu Bố hoàn toàn không tồn tại, thật ra người đó chính là Lam Tiểu Bố.

Tin tức này tuyệt đói không thể nào tiết lộ ra ngoài, nếu không Lam Tiểu Bố chỉ sợ sẽ không có chỗ dung thân.

“Ta đồng ý, ta vô cùng tình nguyện, phải là Ô Cảnh ta cảm ơn ngươi mới đúng.” Ô Cảnh vội vàng nói.

Chương 635: Tiểu Bố ra tay. (2)

“Được, vậy bây giờ ta nói kế hoạch của ta một chút. Ta dự định bố trí hai cái tiên trận cấp chín, cái thứ nhất chính là Khốn Sát tiên trận cấp chín, tiên trận này phải thật lớn, ta hy vọng có thể một lần giam hết toàn bộ Yểm Ma vào trong đó. Sau đó ta lại bố trí một cái Giảo Sát tiên trận cấp chín, chỉ cần Yểm Ma bị giam lại, sẽ không con nào có thể chạy ra ngoài được.

Trước đó những Yểm Ma kia đều đang mượn nhờ tu sĩ nhân loại mà tăng thực lực bản thân, cho nên bọn chúng không chỉ xông phá chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ một lần. Nhưng mà sau khi ta đến đây, kế hoạch của bọn chúng phải chết yểu rồi, ta muốn để cho những con Yểm Ma tự cho mình là thông minh này phải làm kẻ ngu xuẩn…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói kế hoạch của mình ra, Ô Cảnh sợ ngây người. Loại đại trận này, nếu để cho Ô Cảnh hắn bố trí, cả một năm hắn cũng không thể bố trí nổi.

Nhưng mà hắn lập tức nói, “Lam đan sư, ta nghe theo ngươi, ngươi nói làm như thế nào thì ta sẽ làm như thế đó. Còn vật liệu, ta lập tức đi chuẩn bị.”

Lam Tiểu Bố xua tay, “Vật liệu ta có rất nhiều.”

Sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, khắp nơi đều là vật liệu, mà những vật liệu này đã bị Lam Tiểu Bố vơ vét hết một phần mười, trên người hắn đương nhiên là có rất nhiều vật liệu.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu khi nào?” Ô Cảnh biết rõ, lúc này không phải là lúc khách sáo, bắt đầu càng sớm càng tốt.

“Bây giờ lập tức bắt đầu, đúng rồi, ngươi biết truyền tống trận nơi Yểm Ma đi ra nằm ở đâu không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Ô Cảnh lấy ra một cái ngọc giản chỉ vị trí đưa cho Lam Tiểu Bố, “Trên ngọc giản này có nói đến, nhưng mà chỗ đó không thể đi. Chỉ cần có người đi đến đó, Yểm Ma sẽ phát động chiến đấu quy mô lớn, bất kỳ người nào đến gần trận môn truyền tống đều chỉ có một con đường chết.”

Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, nhận lấy ngọc giản. Trận môn truyền tống đó hắn nhất định phải đến xem một chút, ở Linh Vi Tiên Vực cũng có một cái trận môn truyền tống Yểm Ma. Trước đó hắn không hiểu rõ trận văn hư không, cho nên không thể nào điều tra được trận môn truyền tống kia, bây giờ hắn có thể dùng trận văn hư không bố trí ra tiên trận cấp sáu, đôi với Trận Môn Truyền Tống Hư Không kia, không phải không biết một chút gì như trước đó nữa rồi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy ra Thái Sơ Hằng Hỏa cấp năm luyện chế trận kỳ, trong lòng Ô Cảnh cảm thán, Lam Tiểu Bố trước mắt này là một tiên đan vương, nếu như thật sự có thể bố trí ra tiên trận cấp chín, vậy thì sẽ còn là một tiên trận đế cấ chín. Cộng thêm hắn có thể giết chết Kế Lãnh, cho thấy hắn là một tiên tôn. Trừ cái đó ra, hắn còn lấy được dược điển, Chân Linh thế giới và các loại bảo vật khác, tiềm lực phát triển trong tương lai khong thể nào đo lường được.

Khi Lam Tiểu Bố luyện chế ra từng lá trận kỳ ẩn chứa đạo vận lưu chuyển, Ô Cảnh lập tức khẳng định, Lam Tiểu Bố không nói mò, đây tuyệt đối là một tiên trận đế cấp chín.

Ô Cảnh đi theo phía sau Lam Tiểu Bố, dưới sự chỉ bảo của Lam Tiểu Bố, đặt từng lá trận kỳ xuống vị trí mà Lam Tiểu Bố đã nói.

Chỉ một ngày sau, đại trận đã bố trí được một phần ba.

Theo lời Ô Cảnh nói, bây giờ cuộc đại chiến trên chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ là do Yểm Ma phát động ra, bởi vì Yểm Ma chiếm quyền chủ động, cho nên tần suất bình thường là ba đến năm ngày.

Loại tần suất phát động xâm chiếm này, trong miệng mọi người mặc dù không nói, nhưng trong lòng đều biết rõ, Yểm Ma đang làm gì.

Mỗi khi qua ba đến năm ngày, Yểm Ma sẽ điên cuồng hút lấy máu thịt và hồn phách của tu sĩ một lần, cộng thêm các loại cảm xúc và lệ khí trên chiến trường.

Thời điểm ban đầu tu sĩ ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ chiếm thế thượng phong, sau đó khi Yểm Ma hấp thu được máu thịt và hồn phách càng nhiều thì càng lớn mạnh, tu sĩ cũng dần dần rơi vào thế hạ phong. Nếu như Lam Tiểu Bố không nhúng tay vào chuyện này, chỉ sợ nhiều nhất là nửa năm, Yểm Ma ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ sẽ đánh đổ hết quân tu sĩ ở đây, sau đó quét sạch toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực.

Đến lúc đó ở Ma Huyền Tiên Vực, đừng nói là người, cho dù là yêu thú cũng sợ rằng không còn một con.

Nhìn tốc độ bố trí trận kỳ của Lam Tiểu Bố, Ô Cảnh biết một tiên trận tôn cấp tám như mình ở trong mắt Lam Tiểu Bố, chỉ sợ chỉ như một tiên trận vương cấp bảy mà thôi, nói không chừng ngay cả tiên trận vương còn không bằng.

Có chỗ nào không hiểu, Ô Cảnh cũng không nhịn được mà hỏi thăm, hắn biết những kiến thức này đối với bất kỳ một trận pháp sư nào mà nói đều là chí bảo vô giá. Có thể là do Ô Cảnh thật sự quá si mê trận pháp, cho nên không thể khống chế được bản thân mình, cứ chuyện nào không hiểu là phải tìm ra được nguyên nhân.

Khiến Ô Cảnh vui mừng và khâm phục chính là Lam Tiểu Bố không hề giấu diếm một chút nào, chỉ cần hắn hỏi, Lam Tiểu Bố đều sẽ đưa ra đáp án rõ ràng. Đối với Ô Cảnh mà nói, mấy ngày này bố trí trận pháp cũng với Lam Tiểu Bố, là những ngày có tiến bộ lớn nhất trong kiếp sống trận đạo của hắn. Hắn khẳng định sau chuyện lần này, hắn trở về chỉ cần bế quan một khoảng thời gian thì sẽ có thể tấn cấp lên tiên trận đế cấp chín.

Giờ phút này Ô Cảnh càng khẳng định, Lam Tiểu Bố bố trí loại tiên trận này hoàn toàn không cần hắn giúp đỡ gì cả, gọi hắn đến hỗ trợ, chỉ là đang truyền thụ trận pháp cho hắn mà thôi.

Ngày thứ tư, Yểm Ma lại hóa thành một mảng tối tăm mờ mịt lớn lao đến, Lam Tiểu Bố đã hoàn thành xong đại trận.

“Lam đan sư, đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi Ma Huyền Tiên Vực đã xong rồi…” Khi Lam Tiểu Bố đưa từng lá trận kỳ khống chế giao cho hắn, Ô Cảnh kích động nói năng có chút lộn xộn.

Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Ngươi cũng đã nói là Ma Huyền Tiên

Vực, ta cũng sinh sống ở Ma Huyền Tiên Vực mà. Lần chiến đấu này ta không tham gia, hai đại trận này là do ngươi và ta cũng nhau bố trí, tương lai nếu cần sửa chữa lại nó, ngươi cũng biết phải làm như thế nào. Thứ duy nhất không đủ chính là phía dưới này chỉ cắm hai đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm. Ngươi quay về nói với mấy tiên đình vương kia một chút, nói bọn họ lấy ra một ít Tiên Linh mạch có lẽ không phải chuyện gì khó.”

Chương 636: Trận môn hư không biến mất.

Hai đầu Tiên Linh mạch này là do Lam Tiểu Bố cống hiến một đầu, Ô Cảnh lấy ra một đầu.

Mặc dù trên người Lam Tiểu Bố còn có một số Tiên Linh mạch, nhưng mà bản thân hắn cũng cần dùng đến. Hơn nữa hắn tin chỉ cần nói là cung cấp tiên linh nguyên cho Khốn Sát tiên trận cấp chín, những tiên đình vương kia tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Giờ phút này thông tin châu trên cổ tay Ô Cảnh không ngừng sáng lên, hắn biết mình nhất định phải trở về, nếu như thiếu đi tiên trận tôn cấp tám như hắn, vậy thì việc đối phó với Yểm Ma sẽ khó khăn hơn.

“Lam đan sư, có Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận cấp chín này, ta tin rằng Yểm Ma nhất định sẽ bị đuổi khỏi Ma Huyền Tiên Vực. Cống hiến của ngươi đối với Ma Huyền Tiên Vực, Ô Cảnh ta nhất định sẽ nói cho tất cả mọi người ở Ma Huyền Tiên Vực biết.” Ô Cảnh kính cẩn thi lễ với Lam Tiểu Bố.

Trước đó khách sáo với Lam Tiểu Bố là vì tôn kính Đan Đạo và thực lực của Lam Tiểu Bố, đương nhiên còn có một phần nữa là vì Lam Tiểu Bố có một người sư phụ lợi hại. Bây giờ Ô Cảnh thật sự tôn kính Lam Tiểu Bố, lấy ra nhiều vật liệu đỉnh cấp như vậy để bố trí tiên trận cấp chín, đổi thành một tu sĩ bình thường nào cũng chỉ sợ không thể bỏ ra được.

Phần lớn tu sĩ tu đạo đều vì chính bản thân mình, nếu nói đến chuyện lấy hay bỏ, có rất ít người có thể từ bỏ đi lợi ích lớn của bản thân để làm một chuyện không thu hoạch được gì.

Sở dĩ hắn nghĩ như vậy, là vì Lam Tiểu Bố rõ ràng khác với những người khác. CHo dù người sư phụ kia của Lam Tiểu Bố có thật sự tồn tại hay không, Lam Tiểu Bố đều có cơ hội rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực. Sư phụ Lam Tiểu Bố tồn tại, vậy thì chuyện Lam Tiểu Bố muốn rời khỏi đây càng đơn giản hơn, cứ đi theo sư phụ là được rồi. Còn nếu vị sư phụ kia của Lam Tiểu Bố không tồn tại, vậy bản thân Lam Tiểu Bố là một tiên trận đế cấp chín, cộng thêm tu vi tiên tôn, có nơi nào mà không thể đi?

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đừng nhắc đến tên của ta, ta lo có người còn nhòm ngó đến đồ trên người ta, sẽ truy sát ta ở khắp nơi.”

“Ô Cảnh đã hiểu.” Ô Cảnh lại thi lễ một lần nữa, lần này hắn đã hoàn toàn hiểu rõ sư phụ của Lam Tiểu Bố không có thật.

Lam Tiểu Bố lấy ra một mảnh ngọc giản đưa cho Ô Cảnh, “Đây là đan phương của Thanh Thần Đan, nội hạch của Yểm Ma cấp một có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan nhất phẩm, nội hạch của Yểm Ma cấp hai có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan nhị phẩm. Loại đan dược này có thể nâng cao thần niệm, chữa trị vết thương thần hồn, ngươi đưa nó cho Mộc Tử Phong đạo hữu giúp ta, tương lai khi đối phó với Yểm Ma, mọi người có thể tích cực một chút.”

Ô Cảnh kinh sợ trước lời nói của Lam Tiểu Bố, nếu như nội hạch của Yểm Ma có tác dụng như vậy, thế thì cho dù không có tiên trận cấp chín, chỉ sợ Yểm Ma sẽ bị giết tận chém tuyệt. Có rất nhiều người không tình nguyện tham gia đối phó với Yểm Ma, chủ yếu cũng là vì bây giờ không biết dùng nội hạch của Yểm Ma để làm gì. Mà Yểm Ma trừ nội hạch ra, những cái khác đều không có. Còn thân thể của Yểm Ma cấp chín, có mấy người có thể lấy được chứ?

Có lợi ích thúc đẩy, sẽ có vô số người chém giết Yểm Ma.

Giá trị của đan phương này tuyệt đối không hề thấp hơn Vô Căn Tuyết Vụ Đan, bởi vì nội hạch của Yểm Ma có rất nhiều, thậm chí còn có thể luyện chế ra Thanh Thần Đan cửu phẩm, bởi vậy có thể thấy được, đan phương này có khi còn có giá trị cao hơn cả Vô Căn Tuyết Vụ Đan nữa.

Ô Cảnh thật sự vô cùng khâm phục tấm lòng rộng lượng của Lam Tiểu Bố, hắn trịnh trọng cất đan phương Thanh Thần Đan lại, sau đó thi lễ nói, “Lam đan sư, vị trí hạng nhất cuộc thi đấu đan dược thuộc về ngươi là hoàn toàn xứng đáng.”

Lam Tiểu Bố biết Ô Cảnh đang nói bóng gió, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Giờ phút này thông tin châu của Ô Cảnh nhấp nháy càng lúc càng nhanh, Ô Cảnh vội vàng cáo từ với Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng chạy về phía quân tu sĩ. Hắn lo mình mà còn không xuất hiện, những người được gọi là tiên đế, tiên đình vương và quân tu sĩ kia sẽ đồng loạt rút lui. Sự thật đúng là như thế, thiếu đi một vài tiên trận đế cấp bảy, tiên nhân ở đây hoàn toàn không đánh lại được Yểm Ma.

“Ô minh chủ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, còn một khoảng thời gian ngắn nữa Yểm Ma sẽ xông vào đại trận của chúng ta.” Nhìn thấy Ô Cảnh đến, cho dù là tiên đình vương Tang Bất Hạ của Nguyệt Kính Tiên Đình hay là tiên đình vương Mễ Ưu Lan của Ngọc Thiềm Tiên Đình đều thở phào nhẹ nhõm.

Ô Cảnh là minh chủ của liên minh Trận Đạo Ma Huyền Tiên Vực, nhưng mà người minh chủ này còn chưa lọt vào mắt mấy vị tiên đình vương này. Chủ yếu là do lần này đối phó với Yểm Ma, không có Ô Cảnh, vậy thì quân tu sĩ hoàn toàn không thể kiên trì nổi.

Ô Cảnh xua tay ngăn lại, giọng điệu hưng phấn nói, “Mọi người yên tâm, vừa rồi sư phụ Lam Tiểu Bố có đến đây…”

Nghe thấy sư phụ Lam Tiểu Bố đến, đám người trở nên kích động hơn. Lúc trước thú triều ở Ô Đào Lâm Mạch suýt chút nữa đã đạp bằng Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, sau đó sư phụ của Lam Tiểu Bố đến, chỉ bố trí mấy cái tiên trận cấp chín, đã có thể chém tận giết tuyệt phần lớn tiên yêu thú ở đó.

“Vị tiền bối đó thật sự tới ư?” Mễ Ưu Lan kích động đến mức lời nói có chút run rẩy, mặc dù ở đây chống lại Yểm Ma, từ sâu trong lòng Mễ Ưu Lan vẫn luôn mong rằng sư phụ Lam Tiểu Bố xuất hiện. Lúc trước hắn đã bỏ qua cơ hội ở Ô Đào Lâm Mạch, lần này vẫn luôn kiên trì đến bây giờ, cuối cùng cũng chờ được sư phụ Lam Tiểu Bố đến.

Oanh! Vô số Yểm Ma đã vọt vào trong Khốn Sát tiên trận cấp tám, nhưng mà quân tu sĩ ở bên này vẫn không nhận được mệnh lệnh nào, cho nên đến bây giờ vẫn không có người nào xông lên chém giết.

“Ô minh chủ, cái tiên trận cấp tám này chỉ sợ không thể kiên trì được nửa nén hương đâu.” Một tên tiên đế lo lắng nói.

Chương 637: Trận môn hư không biến mất. (2)

Trên thực tế, đừng nói là nửa nén hương, nếu như quân tu sĩ vẫn còn án binh bất động, thời gian một phần mười nén hương cũng không thể chịu đựng nổi.

Ô Cảnh bình tĩnh nói, “Không cần lo lắng, vị tiền bối kia đã bổ trí Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận cấp chín ở đây rồi, chỉ là bây giờ vẫn còn chưa có đủ Tiên Linh mạch thượng phẩm, nếu như các vị có, ta sẽ cắm xuống dưới ngay bây giờ.”

“Ở chỗ ta có ba đầu.” Tang Bất Hạ không chút do dự cầm một chiếc nhẫn đưa cho Ô Cảnh.

”Ta cũng có bốn đầu.” Mễ Ưu Lan cũng lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Ô Cảnh.

Ô Cảnh nhận lấy chiếc nhẫn, sau đó xông ra ngoài, đồng thời ném trận kỳ trên tay xuống.

Từng tiếng ầm vang từ xung quanh vang lên, thật giống như có một cái xẻng lớn muốn san bằng toàn bộ chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.

Giờ phút này tất cả tu sĩ đều biết sư phụ Lam Tiểu Bố đã bố trí một cái Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận cấp chín ở đây, bây giờ bọn họ đang đợi Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận kích hoạt.

Theo tiếng ầm vang liên tục phát ra, tất cả mọi người đều cảm thấy thần niệm và ánh mắt của mình đều bị sương mù che khuất. Sát khí cuồng bạo từ trong không gian trước mặt tràn ra tựa như đã ngưng thành thực chất.

Âm thanh thê lương liên tục vang lên, khi lá trận kỳ cuối cùng trên tay Ô Cảnh dược ném xuống, tình cảnh trong Khốn Sát tiên trận hoàn toàn hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

Yểm Ma đông như mây bị Khốn Sát tiên trận này vây khốn, sau đó bị tiêu diệt trong Giảo Sát tiên trận.

Những Yểm Ma muốn cắn nuốt toàn bộ tu sĩ của Ma Huyền Tiên Vực này, ở trong loại đại trận khủng bố kia, thậm chí không thể phản kháng một chút nào. Sau cơn kích động, mọi người lại cảm thấy kinh hãi, hai tên tiên đình vương thì im lặng không nói gì. Nếu như bọn họ không có tiên trận đế cấp chín, trên thực tế thì bọn họ quả thật không có, Vậy thì nếu có một tiên trận đế cấp chín bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín ở tiên đình của bọn họ…

Bọn họ không dám nghĩ đến, mặc dù khả năng này hầu như là bằng không, bởi vì bọn hắn sẽ không để cho cái Khốn Sát tiên trận cấp chín này được bố trí. Nhưng lỡ như thì sao? Lỡ như người ta bố trí ra thì tính sao?

…

Lam Tiểu Bố đứng đằng xa quan sát nhìn thấy từng mảng Yểm Ma bị tiêu diệt, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, chỉ lo là những tiên trận cấp chín này cũng không làm gì được Yểm Ma, vậy thì phiền phức rồi.

Lam Tiểu Bố tiến vào trong Khốn Sát tiên trận, tuỳ tiện nhặt mấy chục viên nội hạch Yểm Ma cấp tám và cấp chín, lúc này mới rời đi.

…

Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ vô cùng rộng lớn, vị trí mà Lam Tiểu Bố bố trí Khốn Sát tiên trận chủ yếu là nhằm vào vị trí mà Yểm Ma công kích đến. Hắn đã đi tìm kiếm ở nơi bố trí Khốn Sát tiên trận, chắc chắn không có trận môn truyền tống ở trong đó. Bây giờ chuyện của Yểm Ma đã không còn liên quan gì đến hắn, hắn cần tiếp tục đi tìm trận môn truyền tống đến Ngũ Vũ Tiên giới trong miệng Thạch Yến nói.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh một cái trận môn truyền tống hư không.

Đây không phải là trận môn truyền tống mà Thạch Yến nói, mà là trận môn đã truyền tống Yểm Ma đến đây. Vị Trí trận môn này chắc hẳn là cái mà Ô Cảnh nói đến. Dựa theo trận môn truyền tống Yểm Ma ở Linh Vi Tiên vực, trận môn này phải có Yểm Ma không ngừng được truyền tống đến đây mới đúng.

Nhưng Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài trận môn truyền tống này đợi cả nửa ngày, cũng không nhìn thấy một con Yểm Ma nào xuất hiện, đồng thời hắn cũng chẳng nhìn thấy một con Yểm Ma nào đi vào trong ày.

Không biết có phải có phải là do hai tiên trận cấp chín kia của hắn đã chém tận giết tuyệt Yểm Ma hay không, hay là vì nguyên nhân khác.

Lam Tiểu Bố vừa để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình trận môn truyền tống, đồng thời cũng bắt đầu bố trí Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận cấp chín. Hắn muốn để tất cả những Yểm Ma đi ra từ trong trận môn truyền tống này đều sẽ bị xử lý hết.

Vũ Trụ Duy Mô còn chưa hoàn thành xong mô hình trận môn truyền tống hư không này, Lam Tiểu Bố đã lập tức phát hiện ra, khi thời gian trôi qua, cái trận môn truyền tống hư không này lại từ từ mờ mờ, cuối cùng thì biến mất không còn tăm tích gì nữa.

Cái này quả thật là do người bố trí?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, đây chính là do người ta bố trí ra. Có thể là vì biết nơi này có tiên trận đế cấp chín, Yểm Ma không thể làm gì được giới vực này, cho nên gia hỏa đã bố trí ra trận Môn truyền tống này nhanh chóng lấy trận môn đi.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên gia hỏa này buồn nôn đến mức nào mới có thể bố trí ra loại trận môn như thế này chứ? Mục đích hắn bố trí ra trận môn tuyền tống yểm ma đến đây là gì? Chỉ đơn thuần là muốn hủy diệt một giới thôi sao?

Đáng tiếc những chuyện này Lam Tiểu Bố đều không có đáp án, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn trận môn này biến mất, đồng thời hắn cũng biết, khi trận môn này biến mất, mấy Yểm Ma kia cũng biến mất theo. Từ hôm nay trở đi, sẽ không bao giờ xuất hiện Yểm Ma ở Ma Huyền Tiên Vực nữa.

Đây đã là tháng thứ ba Lam Tiểu Bố tìm kiếm ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, trong ba tháng này, Lam Tiểu Bố hầu như đã tìm khắp cả chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, ngay cả một ngóc ngách nhỏ cũng tìm qua, có nơi còn tìm hai ba lần. Nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

Nhưng hôm nay Lam Tiểu Bố lại ngừng lại, trước mắt có một tảng đá lớn không biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Tảng đá này ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ có rất nhiều, nhưng mà tảng đá trước mắt này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ lạ, trên tảng đá này có lực lượng không gian nhàn nhạt đang dao động.

Chương 638: Thần Nữ.

Nếu là người bình thường có lẽ đã không nhìn ra, nhưng Lam Tiểu Bố đã chạm đến da lông của quy tắc KHông Gian, đỉnh cấp thần thông Vô Giới của hắn chính là một loại thần thông không gian, mặc dù chỉ vừa mới tiếp xúc đến thần thông không gian, nhưng bây giờ Vô Giới vẫn là thân thông cường đại nhất của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố ngồi xuống, nhắm mắt lại, lấy tay vuốt ve tảng đá này. Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được trận văn hư không nhàn nhạt được khắc họa trên tảng đá lớn này. Điều này đã mở ra một cánh cửa lớn trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình đã quá cứng nhắc. Trận văn hư không dựa vào đâu mà nhất định phải ở trong hư không? Ở trên một vật thật cũng có thể khắc họa ra trận văn hư không mà.

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định nghiên cứu kĩ trận văn hư không trên tảng đá lớn này, thông tin châu trên cổ tay hắn đột nhiên sáng lên một cái. Tin tức gửi đến là do Tề Vân Thư truyền đến, Tề Vân Thư nói cho hắn biết đã có tin tức của Liễu Ly. Tin tức truyền đến từ Cốc Phong Hương, nói rằng người biết tin tức của Liễu Ly là Thần Nữ ở đó.

Thần Nữ có thể nói tin tức này cho Tề Vân Thư biết, rõ ràng là chưa chết đi.

Lam Tiểu Bố lập tức dùng Ẩn Nặc tiên trận che đi tảng đá lớn này, sau đó lấy pháp bảo phi hành ra tiến về phía Cốc Phong Hương.

…

Cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố đang dùng phi thuyền tiên khí cực phẩm, tốc độ cũng đã kích phát đến mức cực hạn, nhưng phải mất năm ngày mới đến được Cốc Phong Hương.

Đập vào mắt Lam Tiểu Bố chính là một màu tươi xanh mơn mởn, trừ chuyện không có tiên linh khí ra, khắp nơi đều là non xanh nước biếc, hoàn toàn không nhìn ra bất cứ dấu vết nào của chuyện nơi này đã từng bị khô hạn ba năm. Nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố chỉ cần rà quét một chút là biết được chuyện khô hạn ba năm tuyệt đối không phải là giả.

Một diện tích lớn như vậy, nhưng người lại rất ít. Những người kia đã đi đâu rồi? Không cần hỏi cũng biết, đều đã chết trong trận khô hạn kia rồi. Còn non xanh nước biếc bây giờ, đó là do hắn để Cấm Tiên Ti can thiệp vào. Còn có cả Tiên Đình Vương Đằng Mạc, thay mặt cho Thăng Tinh Tiên Đình, chuyện của Cốc Phong Hương là do hắn nói, cho dù như thế nào thì Đằng Mạc sẽ không khiến nơi này quá khó coi.

“Đại ti chủ!” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Tề Vân Thư đứng chờ đã lâu nhanh chóng tiến lên đón.

“Ta là đại tiên ti, không phải đại ti chủ.” Lam Tiểu Bố cười cười, đối với vị trí Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti này, trong tương lai hắn định tặng lại cho Tề Vân Thư trước mắt này.

Tề Vân Thư lúng túng gãi đầu nói, “Bây giờ ta chính là Đại Tiên Ti của Cấm Tiên Ti, tiên đình vương mới bổ nhiệm ngươi làm đại ti chủ của Cấm Tiên Ti, đại ti chủ lúc đầu đã mất tích cùng với lão tiên đình vương ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ rồi.”

Sau khi Lam Tiểu Bố nghe thấy cũng chỉ biết cảm thán, cái tốc độ thăng quan này thật là…

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không có hứng thú với chuyện này, hắn hỏi, “Thần Nữ kia ở đâu?”

Tề Vân Thư vội vàng nói, “Thần Nữ đang ở trong Cốc Phong Hương chờ đại ti chủ, bởi vì Thăng Tinh Tiên Đình đã làm ra rất nhiều chuyện giúp Cốc Phong Hương, mặc dù bây giờ Cốc Phong Hương rất ít người, nhưng mà rất nhanh sẽ có nhiều người nghe danh mà đến ở nơi này định cư.”

Chuyện của Cốc Phong Hương là do Lam Tiểu Bố giao cho mình làm, cho nên tình hình hiện tại như thế nào, Tề Vân Thư cũng muốn nói lại cho Lam Tiểu Bố biết một chút.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Dẫn ta đi gặp Thần Nữ kia một chút, nàng có tên là gì?”

“Vâng.” Mặc dù đã là đại tiên ti rồi, Tề Vân Thư vẫn đáp, “Chưa từng nghe người nào nói đến tên của nàng, tất cả mọi người ở đây dều gọi nàng là Thần Nữ.”

…

Cốc Phong Hương, đây thật sự là một nơi rất tốt. Trừ chuyện không có tiên linh khí ra, sông núi vờn quanh, không khí trong lành, hoàn cảnh xung quanh thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bây giờ ở Cốc Phong Hương xây dựng rất nhiều ngôi nhà mới, kiểu dáng thống nhất, Lam Tiểu Bố lập tức biết đây là do Đằng Mạc cho người làm.

Chỗ ở của Thần Nữ không phải là một ngôi nhà mới xây, mà là một cái phòng trúc cực kỳ cũ kỹ. Bên ngoài phòng trúc mà một rừng trúc lớn, ở gần rừng trúc còn có một cái đầm nước. Một lối đi nhỏ đầy đá vụn dọc theo rừng trúc kéo dài từ đầm nước đến phòng trúc.

Trên lối vào đấy đá vụn đó, có một thanh niên cường tráng đang trông coi.

“Tiên quan đại nhân…” Nhìn thấy Tề Vân Thư đi cùng Lam Tiểu Bố đến, thanh niên này nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó do do dự dự tựa như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói ra.

Tề Vân Thư chủ động nói, “Đại ti chủ, ta ở chỗ này chờ ngươi, Thần Nữ ở đây có địa vị rất cao, nàng chỉ gặp ngươi, chưa từng nói sẽ gặp ta.”

“Được.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm vỗ vai Tề Vân Thư một cái, hắn đương nhiên biết Tề Vân Thư nói như vậy là có ý gì.

Một Đại tiên ti của Cấm Tiên Ti tiên đình, đi gặp một nữ nhân nông thôn, còn ai dám cản? Hoặc là nói, không có bất kỳ một người nông thôn được gọi là Thần Nữ nào có tư cách cho phép Tề Vân Thư đi gặp nàng, mà là nàng chủ động đến gặp Tề Vân Thư. Tề Vân Thư nói những lời này, là để cho mình biết tình hình mà thôi.

Lam Tiểu Bố không sử dụng thần niệm, hắn trực tiếp đi đến trước phòng trúc, chỉ là hắn còn chưa gõ cửa, cửa phòng trúc đã mở ra. Đứng trước hắn là một nữ tử mặc một bộ áo vải váy lam, mái tóc dài, mặt mũi đầy vết sẹo do dao rạch để lại, hai vết sẹo kéo dài từ con mắt đến mũi rồi đến miệng, mặc dù đã kết vảy, nhưng nhìn lại càng dữ tợn hơn.

Rõ ràng đây là một nữ tử sau khi bị hủy dung đã trở nên vô cùng xấu xí, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể cảm nhận được nữ này này có phong thái vô cùng xinh đẹp. Con mắt đã bị dao rạch, nhưng loại ánh mắt sáng long lanh sạch sẽ kia khiến người ta có ấn tượng rất tốt.

Nếu như chỉ nói về dáng người thôi, vị đệ nhất mỹ nữ Đằng Mạn Nhi kia của Thăng Tinh Tiên Đình kia cũng không thể nào so sánh được với nữ nhân trước mắt này. Rõ ràng nhìn thì không xinh đẹp, nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận được một vẻ đẹp không thể miêu tả thành lời.

Chương 639: Thần Nữ. (2)

Tuy đẹp như vậy thế nhưng một khi nhìn đến khuôn mặt, mọi cái đẹp trước đó đều biến mất hết. Nếu như gương mặt của nàng không bị hủy đi…

Lam Tiểu Bố có chút hiểu rõ, vì sao cái tên Bố Vũ ti kia lại muốn ngấp nghé vị Thần Nữ trước mặt này.

“Ngu Xúc kính chào Lam đại ca.” Sau khi nữ tử kia mở cửa ra thì nhẹ nhàng thi lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó mời Lam Tiểu Bố tiến vào trong phòng trúc.

Lam Tiểu Bố đi vào trong phòng, hắn không cho Ngu Xúc đan dược khôi phục dung mạo. Nếu như nữ tử này muốn đan dược khôi phục dung mạo, nhất định đã sớm nói với Tề Vân Thư rồi. Loại tổn thương này, cho dù là một Chân Tiên cũng có thể dễ dàng giúp nàng khôi phục lại như cũ. Nếu như nàng vẫn dùng gương mặt này, vậy đã nói rõ ràng không có ý định khôi phục dung mạo.

Sau khi Lam Tiểu Bố ngồi xuống, Ngu Xúc chủ động rót một chén trà xanh.

Đừng nói là trà xanh phàm tục, cho dù là tiên trà đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố không biết đã uống biết bao nhiêu rồi. Cho nên hắn hoàn toàn không có ý định uống ngụm trà xanh này.

Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn về chén trà xanh kia, lại có một cảm giác không nói thành lời. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cầm chén lên uống một ngụm trà.

Hắn đột nhiên cảm nhận được một cảm giác yên tĩnh nhàn nhạt, trong lòng Lam Tiểu Bố kinh hãi. Thật giống như thần thông Vô Giới của hắn, hắn có thể thi triển ra được Vô Giới, là bởi vì hắn đã chạm đến một chút da lông của quy tắc Không Gian. Cũng giống như một chén trà xanh này, chẳng lẽ cũng có hơi thở đạo vận đại đạo bên trong đó?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra chuyện này không có khả năng, hắn khẳng định Ngu Xúc trước mắt này hoàn toàn chưa từng tu luyện.

Lời của Ngu Xúc nhanh chóng cắt ngang những suy nghĩ lung tung trong đầu Lam Tiểu Bố, “Lam đại ca muốn tìm kiếm một người bạn sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, nàng tên là Liễu Ly, từng xuất hiện ở Ma Huyền Tiên Vực, sau đó bị người đuổi giết nên mất tích. Ngươi biết Liễu Ly ở đâu sao?”

Ngu Xúc khẳng định là biết, nếu không biết thì nàng cũng sẽ không gọi mình đến nơi này.

Ngu Xúc nói, “Ta đã nhìn thấy hình ảnh của Liễu Ly từ chỗ Tề Vân Thư đại nhân, trong trí nhớ của ta cũng đã từng gặp nàng, nàng và ta đều ở trong Hoán Nữ cung…”

Lam Tiểu Bố có chút ngây người nhìn Ngu Xúc, một lúc lâu sau mới thất vọng lắc đầu, “Ngươi nhớ lầm rồi, Liễu Ly và ta đến cũng một nơi, ta khẳng định nàng sẽ không ở Hoán Nữ cung.”

Hoán Nữ cung, vừa nghe cái tên đã biết là một nơi lao động tay chân. Liễu Ly là Thánh Nữ của Tây Côn Lôn phái ở Nguyên Châu, sao có thể ở Hoán Nữ cung chứ?

Ngu Xúc lắc đầu, “Ta chắc chắn sẽ không nhớ lầm, Liễu Ly quả thật ở Hoán Nữ cung.”

“Ngươi ở đây đã bao lâu rồi? Còn chuyện ngươi ở Hoán Nữ cung là bao lâu? Cái Hoán Nữ cung đó là ở chỗ nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Ngu Xúc chậm rãi nói, “Lam đại ca, ta biết ngươi muốn hỏi điều gì. Ta ở Hoán Nữ cung bao lâu, đến ta cũng không nhớ rõ, nhưng nhất định không chỉ trăm năm. Còn Hoán Nữ cung, đó chính là ở Thánh

Tông. Đó đều là ký ức kiếp trước của ta, ta khôi phục được một phần ký ức kiếp trước là vào sáu năm trước.”

“Ý ngươi nói là, kiếp trước Liễu Ly cũng giống ngươi, đều ở Hoán Nữ cung của Thánh Tông?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Ngu Xúc gật đầu, “Đúng vậy, quả thật chính là ký ức kiếp trước.”

Lam Tiểu Bố dở khóc dở cười, “Không nói đến chuyện ký ức kiếp trước của ngươi có chính xác hay không, nhưng người ta muốn tìm cũng không phải Liễu Ly trong trí nhớ kiếp trước của ngươi mà là Liễu Ly bây giờ. Hơn nữa trong vũ trụ Hạo Hãn này, người giống người không biết có bao nhiêu đâu, sao có thể đúng như ngươi nghĩ chứ?”

Ngu Xúc kiên định nói, “Ta khẳng định Liễu Ly mà ngươi muốn tìm chính là Liễu Ly trong ký ức của ta, bởi vì ánh mắt kia, ta vĩnh viễn không bao giờ quên.”

“Được rồi, cho dù suy đoán của ngươi là đúng đi, vậy ta vẫn không biết Liễu Ly đang ở đâu mà?” Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói.

Ngu Xúc lắc đầu, “Không, chỉ cần là Liễu Ly trong trí nhớ của ta, ta có thể tìm được nàng. Tỷ muội chúng ta đều là những người số khổ, cho nên đã hẹn nhau, kiếp sau nếu người nào có thể khôi phục được ký ức, vậy thì sẽ tế máu tìm người. Chỉ cần ta tế máu ra, có thể cảm nhận được vị trí của Liễu Ly. Nhưng mà ta có một điều kiện, xin Lam đại ca hãy nghe ta nói trước, sau đó mới quyết định có để cho ta tế máu hay không.”

Lam Tiểu Bố không hiểu lắm tế máu là cái gì, nhưng mà có một loại thần thông là mượn vật tìm người. Loại thần thông này cũng không phải chỉ có một loại, cũng giống như năm đó ở Nguyên Châu, một tên cường giả bí ẩn có thể báo trước chuyện của Mưu Bắc phường thị, cũng là một loại phán đoán tựa như biết trước.

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Ngu Xúc đứng lên cúi người hành lễ, sau đó nói, “Sở dĩ ta dám nói biết được vị trí của Liễu Ly ở đâu, là vì biết con người Lam đại ca như thế nào. Nếu như không phải là Lam đại ca, Cốc Phong Hương bây giờ đã là một vùng đất hoang vu, lại càng không thể có người sống như bây giờ. Cho nên ta muốn khi Lam đại ca rời khỏi đây, có thể dẫn ta đi cùng.”

“…” Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố có chút khó xử, dẫn Ngu Xúc theo? Ngu Xúc là một phàm nhân, hắn dẫn theo cũng không tiện lắm. Nếu không thì kéo vào trong Chân Linh thế giới? Một phàm nhân mà bị giam trong Chân Linh thế giới, sẽ bị bức bối đến điên mất.

Ngu Xúc nói, “Ta được người ở đây cứu được, sau đó vẫn sinh sống ở đây, bởi vì ta có thể chữa trị được một vài loại bệnh, còn có thể báo trước một số chuyện sẽ xảy ra, cho nên mọi người ở đây đều gọi ta là Thần nữ. Mãi cho đến một ngày, ta khôi phục lại ký ức…”

“Ngươi đã khôi phục được ký ức thì chắc hẳn có thể dễ dàng rời khỏi nơi này mới đúng chứ. Theo lời ngươi nói, ngươi nhất định là đến từ một tông môn rất lớn, trong trí nhớ còn có công pháp tu luyện, vì sao còn không tu luyện? Chẳng lẽ không có tài nguyên tu luyện sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Chương 640: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

“Tài nguyên tu luyện quả thật là không đủ, nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến ta không tu luyện. Công pháp mà ta tu luyện vô cùng đặc biệt, chỉ có ở hoàn cảnh đặc biệt dưới Trúc Cơ mới được, bởi vì công pháp của ta đến từ Thánh Tông, là công pháp tu luyện cao cấp nhất…”

Nghe lời Ngu Xúc nói, Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra được, công pháp Ngu Xúc tu luyện được xem là như công pháp Thánh Đạo. Loại công pháp này một khi đại thành, đó chính là nhân vật đứng sừng sững trong vũ trụ, là công pháp Thánh Nhân.

Sau khi do dự một hồi lâu, Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như ngươi vẫn không tu luyện, ta thật sự không tiện dẫn theo ngươi. Ta cảm thấy cho dù công pháp tu luyện có tốt đến đâu, cũng bởi vi người mà thay đổi. Ta đề nghị ngươi bây giờ hãy bắt đầu tu luyện đi, nếu như vậy, ta cũng có thể dẫn theo ngươi. Còn công pháp tu luyện, ta có hai loại cho ngươi lựa chọn, hai loại công pháp này đối với ta mà nói đều là cấp cao nhất.”

Ngu Xúc nhìn thấy từ khi Lam Tiểu Bố bắt đầu nói chuyện, thần thái đều vô cùng bình tĩnh, tựa như sẽ không bị bất kỳ yếu tố bên ngoài nào ảnh hưởng. Nhưng giờ phút này nghe thấy Lam Tiểu Bố nói hai loại công pháp này đều là cấp cao nhất, nàng thật sự không nhịn được phì cười một cái.

Sau đó lập tức biết được bây giờ mình cười quá thất lễ, vội vàng nói, “Lam đại ca, cho dù là công pháp cấp cao nhất Tiên giới, nhưng so với công pháp của ta, đều là, đều là…”

“Chính là không đáng nhắc đến hoặc là rác rưởi chứ gì.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ở trong mắt ngươi, công pháp của ngươi là đồ tốt nhất, còn trong mắt ta, công pháp của ta là thứ tốt nhất. Giống như ngươi không muốn tu luyện công pháp của ta vậy, ngươi mà lấy công pháp của mình ra cho ta tu luyện thì ta cũng thế, không muốn tu luyện. Đã như vậy, mong rằng Ngu đạo hữu báo cho ta biết bằng hữu Liễu Ly của ta đang ở đâu, ta sẽ lấy ra một ít tài nguyên tu luyện.”

Ngu Xúc lắc đầu, “Tài nguyên tu luyện mà ta muốn chắc chắn ngươi không có…”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngu Xúc muội, nghe ta một câu. Năm đó ngươi tu luyện công pháp lợi hại như vậy, cuối cùng không phải cũng ở Hoán Nữ cung đó sao? Công pháp của ngươi cho dù có tốt, Thánh Tông kia cũng không phải chỉ có một mình ngươi tu luyện công pháp này mà? Ngươi có thể làm gì sao?

Mà công pháp của ta thì khác, công pháp của ta ở trong vũ trụ này chỉ có một mình ta tu luyện, độc nhất vô nhị. Ta dạy cho ngươi, đó là do ta không để ý mà thôi, đổi thành bất cứ người nào, sợ là sẽ không dạy công pháp đỉnh cấp này cho người khác đâu. Ngươi nhìn đi, ít nhất thì bây giờ ta cũng tự do tự tại, không giống như ngươi, đã luân hồi rồi mà còn phải nghĩ trước nghĩ sau như vậy.”

Ngu Xúc ngẩn người, bỗng nhiên thông suốt. Lam Tiểu Bố nói đâu có sai? Cho dù nàng bắt đầu tu luyện công pháp của mình, kết quả còn phải phải đến Hoán Nữ cung sao? Vì sao nhất định phải trở về đó?

“Đa tạ Lam đại ca khuyên bảo, ta nguyện học công pháp của Lam đại ca.” Ngu Xúc cúi người hành lễ, giọng điệu có chút thả lỏng.

Lam Tiểu Bố thở dài, trong lòng tự nhủ công pháp của mình tạo ra được cũng không dễ dàng gì, bây giờ lại giống như mình chủ động xin nàng tu luyện ấy.

Lòng dạ Ngu Xúc sắc bén, tựa như hiểu ra ý của Lam Tiểu Bố, nhanh chóng nói lần nữa, “Cho dù như thế nào, Ngu Xúc đều sẽ xem công pháp Lam đại ca dạy cho quan trọng hơn cả tính mạng mình, sẽ không tùy ý truyền đi.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không sao, công pháp mà ta dạy cho ngươi mặc dù giống như cái ta tu luyện, nhưng thật ra trong quá trình tu luyện sẽ có chút thay đổi, ngươi đi theo bên cạnh ta, thỉnh thoảng ta sẽ thay đổi công pháp vận hành trong lúc ngươi tu luyện. Cho nên nói chính xác thì, thứ ngươi tu luyện cũng là công pháp độc nhất vộ nhị. Đương nhiên, trừ công pháp của chính ta ra, ta còn có một loại công pháp mà rất nhiều người đều tha thiết mơ ước, thứ Liễu Ly học chính là loại công pháp này, nếu như ngươi muốn học cái này, ta cũng có thể dạy cho ngươi.”

Ngu Xúc không chút do dự nói, “Ta muốn học cái công pháp độc nhất vô nhị kia.”

“Được, vậy chờ sau khi ngươi tìm được Liễu Ly rồi, ta sẽ lập tức dạy ngươi công pháp, sau đó trên đường đi, ngươi vừa tu luyện vừa tìm kiếm Liễu Ly với ta.” Lam Tiểu Bố nói.

Ngu Xúc gật đầu, nàng lấy ra một cái kéo rạch mi tâm của mình, một giọt máu tươi rơi xuống giữa lòng ban tay của nàng. Sau đó nàng lập tức khép hai tay lại, đặt giọt máu kia vào giữa hai lòng bàn tay, hợp thành hình chữ thập, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Lam Tiểu Bố không cảm nhận được bất kỳ nguyên lực nào dao động, lại cảm nhận được một loại sinh cơ đang dần dần tiêu tán. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tóc Ngu Xúc đã biến thành màu xám.

Chỉ qua một nén nhang, Ngu Xúc mở mắt ra, tóc của nàng đã là nửa bạc nửa xám.

“Dùng cái này trước rồi nói sau.” Lam Tiểu Bố lấy ra một gốc Ngũ Thải Tiên Chi đưa cho Ngu Xúc, Ngu Xúc nhận lấy Ngũ Thải Tiên Chi, mệt mỏi nói một câu, “Tạ ơn.”

Sau khi dùng Ngũ Thải Tiên Chi, tóc của Ngu Xúc nhanh chóng khôi phục lại bình thường, sinh cơ cũng dồi dào trở lại.

“Đồ tốt.” Ngu Xúc ngạc nhiên kêu lên.

Chỉ khiến tóc nàng đen lại thì không tính là gì cả, Ngũ Thải Tiên Chi này chẳng những khôi phục lại sinh cơ của nàng, mà còn chữa lành tất cả những vết thương ngầm trên người nàng trong những năm qua, đây mới là chuyện không tầm thường.

Không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, nàng lại nói một lần nữa, “Ta cảm nhận được Liễu Ly ở cách nơi này vô cùng xa, từ nơi này đi về phía nam, chỉ sợ phải hơn trăm triệu dặm, thậm chí là càng xa hơn nữa. Sau khi đến bên đó, ta có thể một đường tế máu tìm tiếp.”

Chương 641: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)

Xa như vậy à? Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ, Liễu Ly mới có tu vi gì chứ? Sao có thể chạy xa được như vậy? Nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề hoài nghi lời Ngu Xúc nói, Ngu Xúc không có gì phải lừa hắn cả.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hạ quyết tâm, cho dù bao xa đi nữa, hắn đều muốn tìm kiếm Liễu Ly. Lúc Liễu Ly bị cuốn đi, đã từng hỏi hắn, “Chúng ta có phải là bạn không?”

Bọn họ đương nhiên là bạn rồi, không có Liễu Ly, lúc hắn luyện hóa Thất âm Kích đã xảy ra chuyện rồi, làm sao có thể còn đến ngày hôm nay?

“Được, vậy bây giờ ta sẽ dạy công pháp cho ngươi, chờ sau khi ngươi có thể tu luyện được, ngươi đi với ta rời khỏi nơi này.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Ngu Xúc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, thật lâu mới lên tiếng, “Ngươi thật sự là bằng hữu của Liễu Ly.”

Khoảng cách hơn trăm triệu dặm, đối với một vị Tiên Nhân mà nói là một nhân tố không xác định. Có lẽ trên đường đi sẽ cần rất nhiều năm, nhưng đây chỉ là việc nhỏ, càng quan trọng hơn là nửa đường sẽ xuất hiện nguy hiểm gì, đó là chuyện không thể nào lường trước được.

Ma Huyền Tiên Vực vô cùng mênh mông, nơi có người và yêu thú sinh sống đều là nơi có tiên linh khí. Còn có vô cùng vô tận những nơi không có tiên linh khí, vô cùng hoang tàn vắng vẻ. Mà những nơi hoang vu không người ở kia cũng không có nghĩa là an toàn. Có lẽ là cấm địa, cho nên mới ít người.

“Ta vốn chính là bằng hữu của Liễu Ly.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì tiếp tục nói, “Công pháp mà ta tu luyện tên là Trường Sinh quyết…”

“Trường Sinh quyết?” Ngu Xúc ngẩn người, lập tức lặp lại một câu.

“Đúng, Trường Sinh quyết.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

Ngu Xúc có chút dở khóc dở cười nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam đại ca, môn công pháp này không phải là độc nhất vô nhị, có hơn 50% người đều bắt đầu tu luyện từ Trường Sinh quyết. Tất Hòa lúc trước ở Cốc Phong Hương đến Cấm Tiên Ti cũng tu luyện Trường Sinh quyết.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Đó là Trường Sinh quyết của bọn họ, Trường Sinh quyết của ta khác với người khác. Trường Sinh quyết của ta là do chính ta nghiên cứu ra, bây giờ ngươi cứ dựa theo cách của ta mà tiến hành vận chuyển một chu thiên…”

Ngu Xúc nhanh chóng đắm chìm vào trong tu luyện, Lam Tiểu Bố phát hiện tư chất của nàng không hề kém hơn mình, chỉ cần một chu thiên đã có thể cảm nhận được nguyên khí thiên địa, tu vi cũng từ từ tăng lên…

Sửa chữa công pháp tu luyện của Ngu Xúc, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần dùng đến Vũ Trụ Duy Mô. Hắn tu luyện Trường Sinh quyết quanh năm, bây giờ tự bản thân hắn cũng có thể làm được.

Một ngày sau, Ngu Xúc dừng việc tu luyện lại, nàng kích động nói, “Lam đại ca, cái Trường Sinh quyết này quả thật độc nhất vô nhị. Ta cảm thấy nó không hề kém hơn công pháp lúc trước ta tu luyện.”

Lam Tiểu Bố cười cười, không trả lời câu nói này. Cái gì mà không kém hơn công pháp lúc trước của nàng chứ? Trường Sinh quyết càng tu luyện thì càng mạnh, phần phía sau nhất định có thể nghiền ép các công pháp khác. Môn công pháp này mặc dù là dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để hình thành nên, nhưng chủ yếu là căn cứ vào bản thân hắn mà làm. Khi tu vi của hắn tăng lên, không ngừng sửa đổi công pháp tu luyện, giờ phút này cho dù là bảo vật cao cấp hơn Vũ Trụ Duy Mô, cũng chưa chắc có thể tạo dựng ra được công pháp nào thích hợp với hắn hơn Trường Sinh Quyết.

Nếu không thì hắn là một Tiên Vương, dựa vào cái gì có thể dùng mấy thần thông đã có thể giết chết được một tiên tôn?

…

“Đại ti chủ.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dẫn Ngu Xúc đi ra, Tề Vân Thư vẫn luôn chờ ở bên ngoài nhanh chóng tiến đến.

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Tề Vân Thư, “Tề tiên ti, ta với Thần Nữ chuẩn bị đi xa nhà một chuyến, năm đó ta đã đồng ý với các huynh đệ ở Cấm Tiên Ti, nếu ai lập được đại công, đều sẽ khen thưởng một chút đan dược. Trong này có đan dược, ngươi bây giờ lại đại tiên ti của Cấm Tiên Ti, ngươi cứ dựa theo tình hình mà khen thưởng là được. Còn nữa, lúc ta không có ở đây, mấy người Quảng Lễ, Giản Quân Trung và Chủng Dịch, ngươi phải quan tâm đến một chút.”

“Đại Tiên Ti yên tâm, cho dù khi nào ngươi trở về, ta đảm bảo sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Tề Vân Thư nhận lấy chiếc nhẫn kiên định nói.

Lam Tiểu Bố do dự một chút. “Nơi ta muốn đi rất xa, đi về phía nam ít nhất là trăm triệu dặm, lúc nào trở về quả thật không thể xác định được.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Tề Vân Thư ngẩn người, lập tức nói, “Vậy chẳng phải là sẽ vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không sao?”

“Hẻm núi Ma Huyền Hư Không là cái gì?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi.

Tề Vân Thư vội vàng nói, “Ma Huyền Tiên Vực chỉ là một bộ phận của Ma Huyền đại lục, Ma Huyền đại lục này trừ Ma Huyền Tiên Vực ra, còn có một vùng khác. Hai vùng này đã bị hẻm núi Ma Huyền Hư Không ngăn cách, mặc dù thỉnh thoảng cũng có người lai vãng, nhưng cũng không dễ dàng gì. Từ đây đi đến phía nam trăm triệu dặm đều là một mảnh hoang vu, còn có một vài cấm địa. Không có chuyện gì đặc biệt, tu sĩ cũng không muốn đến đó.”

“Có phải đi tiếp trăm triệu dặm nữa chính là hẻm núi Ma Huyền Hư Không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“ĐÚng vậy.” Tề Vân Thư đáp, “Hẻm núi Ma Huyền Hư Không đối với Tiên Nhân mà nói thì có thể đi qua. Nhưng mà nghe nói ở đối diện hẻm núi Ma Huyền Hư Không, toàn bộ là vùng Vị Hóa. Có một ít man tu, những man tu này còn dã man hơn cả tiên yêu thú, trời sinh tính tình vô cùng tàn nhẫn.”

Lam Tiểu Bố im lặng, mặc kệ Liễu Ly có đến vùng Vị Hóa đối diện hẻm núi Ma Huyền Hư Không hay không. Nếu như chỗ đó đúng như lời Tề Vân Thư nói, Liễu Ly còn có thể sống tốt sao?

Tề Vân Thư tiếp tục nói, “Ma Huyền Vị Hóa mặc dù hoang vu nguy hiểm, nhưng lại có kỳ ngộ cực lớn. Tiên Đình Vương Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình, cũng bởi vì xuyên qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, đạt được thành tựu tiên đế. Hơn nữa tiên đế như hắn mạnh hơn những tiên đế bình thường rất nhiều. Nhưng đó chỉ là một ví dụ, có rất nhiều người đều muốn bắt chước Tập Thịnh Doãn, kết quả phần lớn đều một đi không trở về. Một ít người trở về, cũng không thấy tu vi tăng lên.

Bên kia thật sự có rất nhiều kỳ ngộ, nghe nói ở đối diện hẻm núi Ma Huyền Hư Không có một cái đường hầm hư không, sau khi tiến vào đường hầm hư không này có thể rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực, tiến về giới vực có tầng cao hơn. Nhưng mà vấn đề này là thật hay giả thì không có ai biết, bởi vì những người đi vào đó đều biến mất.”

Chương 642: Trạm hư không Tà Giác.

Cho dù tin tức mà Tề Vân Thư nói ra có hạn, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tin tức của Tề Vân Thư vô cùng quan trọng.

Sau khi rời khỏi Cốc Phong Hương rồi, Lam Tiểu Bố dẫn theo Ngu Xúc cố ý đến vài thương lâu tiên thành tìm kiếm một chút sự việc liên quan đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không, kết quả phát hiện ra vậy mà có rất nhiều nội dung mà Tề Vân Thư nói không có ở đây. Cẩn thận nghĩ một lúc thì sẽ hiểu, Tề Vân Thư làm việc ở Cấm Tiên Ti, tin tức ở Cấm Tiên Ti là nơi có tin tức linh thông nhất.

…

Đây đã là tháng thứ tư Lam Tiểu Bố dẫn Ngu Xúc rời khỏi Thăng Tinh Tiên Đình, bốn tháng qua, tu vi của Lam Tiểu Bố không có bao nhiêu biến hóa, ngược lại thì một tháng trước Ngu Xúc đã Trúc Cơ thành công, bây giờ đã là Trúc Cơ tầng ba.

Bàn về tu luyện, tiến bộ tu vi của Ngu Xúc tuyệt đối không kém hơn Lam Tiểu Bố. Cân nhắc đến chuyện lúc trước Lam Tiểu Bố tu luyện chỉ dựa vào linh khí thiên địa, bây giờ Ngu Xúc có tiên tinh tu luyện, về mặt điều kiện thì Lam Tiểu Bố kém xa Ngu Xúc.

Tiên khí phi hành tiên khí cực phẩm bay suốt bốn tháng, vẫn còn nằm trong phạm vi tứ đại tiên đình, có thể thấy được Ma Huyền Tiên

Vực rộng lớn đến mức nào. Lam Tiểu Bố có chút hoài khi lúc trước Liễu Ly đã bị người bắt đi, nếu không thì với thực lực của nàng tuyệt đối không thể đi đến nơi này được.

Pháp bảo phi hành càng bay về phía nam, nguyên khí giữa thiên địa càng kém.

Một năm sau, Lam Tiểu Bố đã không còn cảm nhận được bất cứ tiên linh khí nào nữa. Hắn đã đến một vùng hoang vu, chẳng những không có tu sĩ và tiên linh khí, còn không gặp bất cứ tiên yêu thú nào.

Trong một năm này, Ngu Xúc đã tu luyện đến Trúc Cơ tầng bảy, Lam Tiểu Bố thì vẫn là tiên vương tầng hai, tu vi không có chút biến động nào. Một năm rưỡi qua, tu vi của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng bước vào tiên vương tầng ba, mà giờ phút này Ngu Xúc cũng đã kết Kim Đan.

“Ngu Xúc, ngươi tạm thời không cần tu luyện, tế máu cảm ứng một chút, có phải chúng ta đi chệch hướng rồi hay không?” Mặc dù vẫn luôn đi về phía nam, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, pháp bảo phi hành chỉ cần chệch đi một chút, qua một hai năm sẽ bị chệch đi rất nhiều.

Trước đó Ngu Xúc vẫn luôn điên cuồng tu luyện, Lam Tiểu Bố cũng không quấy rầy nàng, vừa hay Ngu Xúc vừa bước vào Kim Đan xong, để Ngu Xúc cảm ứng một chút. Hắn đưa một gốc Ngũ Thải Tiên Chi cho Ngu Xúc, loại việc này đối với Ngu Xúc mà nói không có vấn đề gì cả.

Ngu Xúc vừa lên tiếng, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một cái phi thuyền.

“Đơi lát nữa rồi cảm ứng, vừa rồi ta nhìn thấy có người, đi đến đó hỏi một chút…” Lam Tiểu Bố ngăn Ngu Xúc lại, phát động tiên khí phi hành nhanh chóng đuổi đến

Lam Tiểu Bố là tiên vương tầng ba, thần niệm có thể sánh ngang với tu sĩ tiên tôn hậu kỳ. Cộng thêm tiên thuyền của hắn là tiên khí phi hành cực phẩm, rất nhanh đã có thể đuổi kịp chiếc phi thuyền tiên khí thượng phẩm kia.

Lúc đầu cái phi thuyền kia nhìn thấy phi thuyền của Lam Tiểu Bố đuổi theo nên đã nhanh chóng tăng tốc độ lên. Nhưng sau đó lại phát hiện ra, phi thuyền của mình cho dù đã đẩy đến tốc độ cực hạn, cũng không thể nào cắt đuôi được phi thuyền của Lam Tiểu Bố. Rõ ràng là đẳng cấp của chiếc phi thuyền kia mạnh hơn phi thuyền của bọn họ, nếu đã không thể thoát được thì dứt khoát dừng lại vậy.

Phi thuyền của Lam Tiểu Bố đuổi đến trước mặt chiếc phi thuyền này, chủ động ôm quyền nói, “Xin chào hai vị đạo hữu, xin hỏi hướng này có phải là đang tiến về phía hẻm núi Ma Huyền Hư Không hay không?”

Trên phi thuyền đối diện cũng có hai người, cũng là một nam một nữ. Nam tử có màu da rất trắng, tóc dài kết thành búi tóc tiên vương, vô cùng anh tuấn. Nữ tử thì có một dáng vẻ oai hùng, mặc dù dung mạo cũng rất xinh đẹp, nhưng mà có lẽ là quanh năm ở bên ngoài dốc sức làm việc, khiến khí chất hào sảng của nàng lại càng rõ nét hơn.

“Các ngươi muốn đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không?” Nam tử này khí hiểu nhìn hai người Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố hắn không nhìn rõ lắm, nhưng nhìn tuổi tác bề ngoài của Lam Tiểu Bố, chắc hẳn tu vi sẽ không quá cao. Mà nữ tử đi cùng với Lam Tiểu Bố, hình như vừa mới Kết Đan thành công.

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng vậy, ta và sư muội chuẩn bị vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, chỉ là không biết phương hướng này có đúng hay không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc định vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, hai người đối diện đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Sau đó ánh mắt bọn họ lập tức nhìn về phía phi thuyền tiên khí cực phẩm của Lam Tiểu Bố, trong lòng đang suy đoán lai lịch của Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc.

Nữ tử kia chủ động nói ra, “VỚi tu vi của các ngươi, muốn vượt qua được hẻm núi Ma Huyền Hư Không, chỉ sợ…”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Chúng ta đang định dựa vào pháp bảo phi hành của chúng ta để vượt qua.”

Thấy đối phương nhìn phi thuyền của mình, trong lòng Lam Tiểu Bố lập tức biết được đối phương đang nghi ngờ lai lịch của bọn họ. Hai người đối diện này, một là tiên vương, người kia chắc hẳn là Đại Chí Tiên. Tu vi như vậy, nhưng cũng chỉ sử dụng tiên khí phi hành thượng phẩm.

Nếu như hắn và Ngu Xúc dùng loại tiên khí phi hành thượng phẩm như vậy, đi từ Thăng Tinh Tiên Đình đến đây, ít nhất cũng phải hơn mười năm.

Nam tử kia cười một cái rồi nói, “Hẻm núi Ma Huyền Hư Không cách nơi này cũng không xa lắm, nhưng mà cho dù tiên khí phi hành của các ngươi rất tốt, cũng không thể trực tiếp đi ngang qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không được. Ở bên cạnh hẻm núi Ma Huyền Hư Không có một trạm tiên thuyền hư không, tên là Tà Giác. Tiên thuyền đến trạm hư không Tà giác rồi, đều cần phải dùng tiên thuyền mới có thể vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Nếu như hai vị không chê, vậy thì có thể cất phi thuyền đi, lên phi thuyền của chúng ta, đi cùng chúng ta.”

Chương 643: Trạm hư không Tà Giác. (2)

Nói xong câu đó, nam tử còn mở cấm chế trên phi thuyền ra. Với tu vi của Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc, đối với bọn họ thật sự chẳng có chút uy hiếp nào.

Nếu như người khác nghe thấy vậy, trong lòng nhất định sẽ nổi lên cảnh giác.

Hai bên đều không quen biết gì nhau, ngươi lại mời người khác lên phi thuyền của ngươi đi cùng, ngươi không nhìn trúng đồ của người ta mới là chuyện lạ.

Trên thực tế, nam tử kia cũng không định để Lam Tiểu Bố lên thuyền, nhưng hắn thật sự có ý tốt. Đố là nhắc nhở Lam Tiểu Bố, đừng có ngồi tiên khí phi hành cực phẩm mà lượn đi lượn lại chỗ này. Một khi gặp phải người ngấp nghe đến tiên khí phi hành cực phẩm này, Lam Tiểu Bố có 100 cái mạng cũng không bù nổi. Còn cả nữ tử kia nữa, tuy khuôn mặt đã bị hủy, nhưng với cái dáng người tuyệt thế kia, tuyệt đối cũng sẽ không có kết cục tốt.

Khiến nam tử này không ngờ được là, nghe nói như vậy, Lam Tiểu Bố lập tức cất phi thuyền đi, sau đó ôm quyền, mừng rỡ không thôi nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đây là sư muội của ta Ngu Xúc. Đa tạ vi sư huynh và sư tỷ này, như vậy chúng ta không khách sáo nữa.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố thật sự cùng Ngu Xúc nhảy lên phi thuyền của nam tử này. Lam Tiểu Bố thật sự không thèm để ý, tu vi của đối phương có lẽ cao hơn hắn một chút, nhưng cũng có hạn, nhiều nhất là tiên vương trung kỳ. Hắn ngay cả tiên tôn hậu kỳ còn có thể giết, tiên vương trung kỳ mà thôi, hắn không để ý.

Tu đạo giới kiêng kị nhất là lên tiên thuyền của người xa lạ, chủ yếu là bởi vì trên tiên thuyền có đủ các loại cấm chế. Bởi vì là tiên thuyền của người khác, cấm chế và các loại tiên trận trên tiên thuyền cũng do người khác khống chế. Cho dù tu vi của ngươi mạnh hơn người khác, sau khi tiến vào trong cấm chế trên tiên thuyền của người khác, cũng sẽ bị người khác khống chế.

Lam Tiểu Bố là một tiên trận đế cấp chín, hắn sao có thể để ý đến tiên trận và cấm chế trên một cái tiên khí phi hành thượng phẩm chứ?

Vị nữ tử oai hùng kia trừng to hai mắt, nàng không ngờ lá gan Lam Tiểu Bố lại lớn như vậy? Nếu như đi bên ngoài, ai cũng không chút đề phòng như Lam Tiểu Bố, vậy thì không biết đã vứt biết bao nhiêu cái mạng rồi.

Nam tử cũng tỉnh táo lại, lập tức ôm quyền nói, “Ta tên là Chuyện Dịch, đây là đạo lữ của ta, Phùng Thư Đình, đến từ Nguyệt Kính Tiên Đình.”

Nguyệt Kính Tiên Đình? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Trị gia, còn có cả tiên đình vương Tang Bất Hạ của Nguyệt Kính Tiên Đình bị hắn uy hiếp mà không dám ra mặt kia nữa.

Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Ta biết Nguyệt Kính Tiên Đình, chúng ta đến từ Thăng Tinh Tiên Đình, bằng hữu của ta ở Thăng Tinh Tiên Đình có chút danh tiếng. Lúc ngươi rời khỏi Nguyệt Kính Tiên Đình có lẽ rất sớm, nếu không nói không chừng ngươi cũng biết ta đó.”

Chuyên Dịch cạn lời trước lời Lam Tiểu Bố nói, bằng hữu của ngươi có chút danh tiếng ở Thăng Tinh Tiên Đình, lại chẳng thế giúp gì ngươi trong chuyện vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Nếu như chúng ta muốn ra tay với ngươi, bằng hữu của ngươi có nổi tiếng đến đâu cũng không thể làm gì được. Còn nửa câu sau của Lam Tiểu Bố, trực tiếp bị hắn cho qua. Đừng nói là hai người không cùng trong một Tiên Đình, cho dù ở cùng trong một Tiên Đình, hắn cũng không thể biết Lam Tiểu Bố được.

Chuyên Dịch có cảm giác, hắn hoài nghi Lam Tiểu Bố chính là một nhị thế tổ. Có lẽ là ở trong một tông môn hay gia tộc nào đó, cao cao tại thượng đã quen, không biết bên ngoài hiểm ác như thế nào. Lần này chắc hẳn là lén chạy ra ngoài, không phải là vì chứng minh bản thân thì cũng chính là trở mặt với người trong nhà.

Nghĩ đến đây, Chuyên Dịch nói, “Lam đạo hữu, ở trạm không gian Tà Giác có rất nhiều tu sĩ và chủng tộc đến từ những nơi khác nhau ở Ma Huyền Tiên Vực, thậm chí còn có một vài yêu thú hóa hình đến đó. Cho nên người có phẩm đức cao có, mà thấp cũng có, ở nơi đó, chúng ta nhất định phải khiêm tốn, mấy đồ có đẳng cấp hơi cao một chút, đều không nên tùy tiện lấy ra.”

Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, “Ta đây cũng không có đồ vật đẳng cấp cao nào cả, chỉ có mấy vật phẩm tầm thường mà thôi.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố, Chuyên Dịch thở dài, cũng lười tiếp tục chỉ điểm cho Lam Tiểu Bố. Cái tiên khí phi hành cực phẩm của ngươi kia, đổi thành tiên vương khác, nhất định sẽ cướp cho bằng được.

Cảm thấy mình và Lam Tiểu Bố không có tiếng nói chung, mà Ngu Xúc vẫn luôn đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, vô cùng yên tĩnh, hầu như không nói gì nhiều. Thậm chí Chuyên Dịch còn hối hận vì đã nhiều chuyện.

Cũng may lúc này trong phạm vi thần niệm của họ đã xuất hiện một cái quảng trường mênh mông khổng lồ, Lam Tiểu Bố lập tức hỏi, “Chuyên huynh, cái quảng trường hư không kia chính là trạm hư không Tà Giác sao?”

Chuyên Dịch gật đầu, “Đúng vậy, đó chính là trạm hư không Tà Giác. Trạm hư không Tà Giác có một vài tiên tức lâu và thương lâu, bởi vì người lui tới đây không nhiều lắm, cho nên thu phí cực cao. Nếu không có đủ tiên tinh, tuyệt đối không nên mua loạn, nếu không thì hậu quả khó lường.”

“Đa tạ Chuyên huynh.” Lam Tiểu Bố đã nhìn ra Chuyên Dịch hình như không muốn nói chuyện nhiều với hắn, chắc hẳn đã xem hắn là một nhị thế tổ.

Lúc nói chuyện, phi thuyền đã dừng trên quảng trường của trạm hư không Tà Giác.

Mặc dù quảng trường trạm hư không Tà Giác rộng lớn, nhưng vì người không nhiều nên có vẻ rất trống trải.

Bốn người sau khi rời khỏi phi thuyền, Chuyên Dịch cất phi thuyền đi rồi nói với Lam Tiểu Bố, “Phi thuyền của trạm hư không Tà Giác, sẽ trực tiếp đi từ nơi này qua, ở đại sảnh có thể mua vé tàu. Ta và đạo lữ của ta có một số việc, sau này gặp lại.”

Lam Tiểu Bố biết rõ, đây là lo bọn hắn sẽ liên lụy đến mình, không muốn ở cùng với hắn nữa. Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Đa tạ Chuyên huynh và Phùng sư tỷ đã đưa chúng ta đến đây, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, vẫy tay với Ngu Xúc đang đứng sau lưng, “Xúc sư muội, chúng ta đến trạm hư không Tà Giác xem vé tàu một chút.”

Chương 644: Mua vé có hố.

Mấy chữ tiên thể trạm hư không Tà Giác thật lớn trôi nổi trong hư không, phía dưới mấy chữ này là một toàn kiến trúc hình tròn màu xám khổng lồ.

Cái này chẳng có gì đáng nói, bên ngoài cái kiến trúc hình tròn màu xám này lại là một cái tiên trận Phòng Ngự cấp chín. Nói thật thì, cho dù ở Ma Huyền Tiên Vực, cũng có rất ít tiên trận cấp chín. Bây giờ tiên trận cấp chín ở Ma Huyền Tiên Vực đều là do Lam Tiểu Bố hắn bố trí ra. Ở nơi cứt chim cũng không có này, thế mà hắn lại nhìn thấy tiên trân cấp chín, đúng là quái dị.

Lam Tiểu Bố bước vào kiến trúc hình tròn màu xám này, lại phát hiện người ở đây cũng không ít, thần niệm hắn quét ra được có ít nhất một hai ngàn người, còn có các loại đan lâu, khí các, tiên tức lâu, đều dùng các loại cấm chế ngăn cách, thần niệm hoàn toàn không thể rà quét được.

Không phải nói nơi này ít người lui tới sao? Sao có nhiều tu sĩ lang thang ở chỗ này như vậy?

Nhưng mà Chuyên Dịch nói tiên tức lâu cùng cửa hàng, hẳn là ở bên trong tòa kiến trúc hình tròn này, dù sao bên ngoài chính là một cái quảng trường, cũng chẳng thấy gì khác.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đi đến, nhưng thấy Chuyên Dịch cố ý đi xa ra, Lam Tiểu Bố cũng không tiến lên tự tìm mất mặt.

Người ở đây mặc dù nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố phát hiện, đến đây không chỉ là tu sĩ nhân loại, còn một cái tiên yêu thú hóa hình và không hóa hình, trừ cái đó ra còn có mấy tên quỷ tu đầy âm khí.

Lam Tiểu Bố đến trước mặt một người tu sĩ, ôm quyền nói, “Xin chào đạo hữu, chúng ta vừa đến nơi này, ta muốn vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, xin hỏi có thể mua vé tàu ở đâu?”

Đây là một tên tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Tiểu Bố dừng một chút. Tựa như nhìn thấy tu vi của Lam Tiểu Bố không hiện, tuổi tác không lớn, trong mắt hắn có chút kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức nói, “Phía trước có một cái trận môn màu lam, trong trận môn là nơi mua vé tàu…”

HÌnh như phía sau còn nói câu gì đó, nhưng mà hắn đã nuốt xuống, sau khi nói xong lập tức xoay người rời khỏi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi lần nữa, “Xin hỏi đạo hữu, ta nghe nói ở đây rất ít người, tu sĩ đến đây cũng rất ít, vì sao ta lại nhìn thấy nơi này náo nhiệt như vậy?”

Tên Đại La Kim Tiên sơ kỳ này không trả lời Lam Tiểu Bố vấn đề này, chỉ cười cười chỉ vào một thương lâu nói, “Đạo hữu vào trong mua một bản Tà Giác Sinh Tồn Trát Ký thì sẽ hiểu được lời ta nói có ý gì.”

Không đợi Lam Tiểu Bố cảm tạ, tên tu sĩ này đã vội vã rời đi.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cũng là nơi mua bán, nơi mua vé nhất định phải vô cùng dễ thấy, nhưng nơi này thì ngược lại, sợ bị người khác biết, lại dùng một cái trận môn màu lam. Nếu như không phải hắn đi hỏi người khác, sợ sẽ không biết phải mua vé tàu như thế nào.

Lam Tiểu Bố dẫn theo Ngu Xúc đi đến bên cạnh trận môn màu lam kia, thần niệm của hắn dò xét một chút, đây là một cái trận môn bình thường, chỉ là một tiên trận cấp bốn. Lam Tiểu Bố không định đi vào ngay, hắn quay người đi về phía thương lâu, chỉ là khi hắn vừa xoay người đi, tựa như cảm nhận được điều gì đó khác thường.

Thần niệm lại tập trung bên ngoài trận môn này, lập tức phát hiện ra được manh mối, một cái trận tâm Khốn Sát tiên trận cấp bảy bị hắn phát hiện ra.

Một cái trận môn tiên trận cấp bốn mà phải dùng trận tâm Khốn Sát tiên trận cấp bảy? Trận môn này tuyệt đối có vấn đề.

Đúng vào lúc này, Chuyên Dịch dẫn theo Phùng Thư Đình cũng đi đến nơi này, rõ ràng bọn họ cũng hỏi thăm người khác mới biết được nơi này mới là nơi mua vé tàu.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc, Chuyên Dịch có chút không được tự nhiên mà cười cười, Lam Tiểu Bố cũng cười cười, quay người đi đồng thời truyền âm cho Chuyên Dịch, “Chuyên đạo hữu, trận môn này tốt nhất đừng đi vào, ta cảm thấy trận môn này tương đối kỳ quái. Nếu như ta đoán không sai, nơi này nhấy định còn có nơi khác có thể mua vé tàu.”

Bước chân Chuyên Dịch ngừng lại, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng cạn lời. Đã là một tiên vương rồi, nghe được truyền âm của ta, đương nhiên là phải giả bộ như không có chuyện gì, xoay người đi đường khác đi, ngươi lại ngừng chân lại như vậy, người khác nhất định sẽ cho rằng ngươi đã nhìn ra được thứ gì. Nếu không nhất định là đã nhận được truyền âm, xem ra kinh nghiệm của tên Chuyên Dịch này hơi kém.

“Sao vậy sư huynh?” Nhìn thấy Chuyên Dịch dừng lại, Phùng Thư Đình ở phía sau lập tức hỏi.

Cuối cùng Chuyên Dịch cũng tỉnh ngộ ra, lập tức nói. “Từ từ một chút, tốt nhất là chúng ta đi mua một ít đan dược giải độc trước đã, ta nghe nói vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, rất dễ bị trúng độc.”

Phùng Thư Đình đương nhiên là nghe theo lời Chuyên Dịch nói, hai người đều giống như Lam Tiểu Bố, đi qua trận môn màu lam, không hề đi vào.

Khi Lam Tiểu Bố đi vào một thương lâu, nhìn thấy Chuyên Dịch cũng tiến cào, hắn biết Chuyên Dịch không muốn kết giao với hắn, cũng không nói gì nhiều, chỉ gật gật đầu.

Tiểu nhị không biết là đang nghiên cứu cái gì, đối với mấy người khách vừa đến như Lam Tiểu Bố lại xem như không thấy.

“Ta muốn mua một bản Tà Giác Sinh Tồn Trát Ký.” Lam Tiểu Bố gõ gõ lên quầy hàng một cái, cười tủm tỉm nói.

Tiểu nhị thả đồ vật trong tay xuống, nhìn mấy người Lam Tiểu Bố một chút rồi từ tốn nói “Ghi chép bình thường là 500 tiên tinh thượng phẩm, ghi chép trung đẳng là 2000 tiên tinh thượng phẩm, ghi chép cao cấp là 5000 tiên tinh thượng phẩm.”

Chẳng những là Lam Tiểu Bố, mà Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đứng ở phía sau cũng bị kinh sợ. Một bản ghi chép, cho dù là bản ghi chép đặc sắc trong thương lâu bình thường, tối đa cũng chỉ mấy viên tiên tinh hạ phẩm mà thôi, mà giá cả ở đây thì trực tiếp tăng lên trăm vạn lần.

Chương 645: Mua vé có hố. (2)

Bởi vậy có thể đoán được, vé tàu kia có giá cả kinh người đến mức nào.

Nhìn thấy mấy người Lam Tiểu Bố là người mới tới, mới tới mà nhìn thấy cái giá cả này, hoặc là không mua, mà không mua thì rõ ràng là không được. Nhất định phải mua, nói vậy thì chỉ có thể trả giá, dựa theo quy tắc ngầm ở đây, trả giá một lần thì tăng giá gấp đôi.

Khiến tiểu nhị này hoàn toàn nghĩ không thông chính là, mặc dù trong lòng Lam Tiểu Bố kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn cười tủm tỉm, “Đương nhiên là bản tốt nhất, lấy cho ta bản ghi chép cao cấp.”

Thật sự không trả giá? Mặc dù trong lòng tiểu nhị khó hiểu, nhưng cũng không nói nhảm, lấy một bản ghi chép cao cấp ra. Hắn khẳng định, chuyện trả giá có người tiết lộ ra ngoài. Nhưng mà người tiết lộ cuối cùng sẽ xui xẻo, dù sao hắn cũng không quan tâm.

Nói là ghi chú cao cấp, cũng chỉ là một mảnh ngọc giản bình thường mà thôi. Lam Tiểu Bố cất ngọc giản ghi chép lại, vung tay một cái, 5000 tiên tinh thượng phẩm đã chồng chất trên mặt đất.

Tiểu nhị hơi ngây người nhìn 5000 tiên tinh thượng phẩm ở dưới đất, đây là lần đầy tiên hắn nhìn thấy loại khách hàng này, ngay cả một cái túi trữ vật cũng không có?

Chỉ là vì hắn nói giá tiền là 5000 tiên tinh thượng phẩm, cũng không bao gồm túi trữ vật.

“Ta mua một bản ghi chép bình thường.” Chuyên Dịch thấy Lam Tiểu Bố không trả giá, cũng không trả giá, mua một bản ghi chép 500 tiên tinh thượng phẩm. Hắn khẳng định ghi chép ở nơi này không thể phục chế, cũng không thể truyền cho người khác. Trừ khi bây giờ ngươi lập tức rời khỏi Tà Giác, nếu không nhất định sẽ bị người khác tìm đến gây chuyện.

Sau khi Chuyên Dịch mua bản ghi chép xong thì đuổi theo Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ngươi định ở đâu?”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ một nhà tức lâu xa hoa nhất ở phía trước, “Ta đi vào trong hỏi giá cả một chút, nếu như ở nổi thì ta sẽ ở nơi này.”

Chuyên Dịch nhìn cái tiên tức lâu có tên Tà Giác Đại Tiên kia, do dự một chút rồi nói với Phùng Thư Đình bên cạnh, “Thư Đình sư muội, chúng ta cũng ở tức lâu này đi.”

Phùng Thư Đình có chút khó hiểu truyền âm “Sư huynh, một bản ghi chép thôi mà đã có giá cả kinh người như vậy, cái tức lâu này nhất định còn có giá đáng sợ hơn. Hơn nữa không phải ngươi nói Lam Tiểu Bố kia là một nhị thế tổ, cố gắng không tiếp xúc với hắn hay sao?”

Chuyên Dịch truyền âm nói, “Có lẽ ta đã nhìn lầm rồi, Lam Tiểu Bố này nhất định không đơn giản, đi vào trước rồi nói tiếp.”

“Mấy vị đạo hữu muốn ở tức lâu?” Tiểu nhị nhìn thấy bốn người Lam Tiểu Bố đi đến, cũng không hờ hững như tiểu nhị ở bên kia, mà vô cùng nhiệt tình hỏi thăm.

“ĐÚng vậy, ta muốn hỏi một chút, khách nhân ở chỗ ngươi có thể hưởng thụ những ưu đãi gì?” Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm kiểm tra cái ghi chép kia, cho dù là ghi chép cao cấp nhất, trong đó cũng có rất nhiều thứ tương đối mơ hồ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, chỗ hắn đang ở tên là Tà Giác Hư Không điện, xem như là kiến trúc chủ yếu ở trạm hư không Tà Giác. Bất cứ ai đến nơi này, đều có một nén nhang là miễn phí. Qua thời gian một nén nhang mà còn không tìm được tiên tức lâu thì nhất định phải nộp tiên tinh. Còn chuyện nộp như thế nào, nộp bao nhiêu tiên tinh, trong ghi chép không hề nói đến, Lam Tiểu Bố đoán phí tổn nhất định không thấp.

Thứ hai nữa là bên ngoài Tà Giác Hư Không điện có sương độc. Cứ qua bảy ngày sẽ có sương độc tràn đến, bất kỳ tu sĩ nào ở bên ngoài Tà Giác Hư Không Điện đều không thể sống được quá lâu.

Càng quan trọng hơn là, tiên thuyền ở nơi này là mười năm một chuyến, chuyến tiếp theo chỉ còn một năm nữa.

Còn về chuyện tại sao người ở đây cũng không ít, thứ nhất là vì bên ngoài Tà Giác Hư Không Điện không thể sinh sống. Thứ hai là có rất nhiều người ở đây chờ tiên thuyền xuất phát, đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Thứ ba là ở nơi này có hai bảo vật vô cùng quan trọng, một trong số đó chính là Tà Giác Hư Không Cô.

Tà Giác Hư Không Cô dùng để làm gì, Lam Tiểu Bố không biết, trong ghi chép không có giới thiệu đến. Theo ghi chép này, rất nhiều người đều đến đây tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô. Lam Tiểu Bố quyết định lợi dụng khoảng thời gian này, đọc hết nội dung trong bản dược điển kia một chút, trong dược điển nhất định có giới thiệu về Tà Giác Hư Không Cô.

Bảo vật thứ hai là một thứ cực kỳ hiếm thấy, tên là Tử Mạch Tiên Quả. Cho dù trong ghi chép không giới thiệu qua, nhưng Lam Tiểu Bố biết, đây là một loại tiên linh thảo cấp chín, có thể mở rộng kinh mạch của tu sĩ, chữa trị kinh mạch bị đứt vỡ và đan điền bị xé rách, giá trị vô cùng cao.

Có một số người ở đây, bọn họ cũng không phải vì đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, mà chỉ vì muốn tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô và Tử Mạch Tiên Quả ở đây.

Tiểu nhị kia nghe thấy Lam Tiểu Bố nói có ưu đãi gì, lập tức vô cùng tự hào nói, “Tà Giác Đại Tiên tức lâu của chúng ta chính là tức lâu lớn nhất trong Tà Giác Hư Không Điện, bất kỳ khách nhân nào ở chỗ này, đều có thể miễn phí đi dạo trong Tà Giác Hư Không Điện. Trừ cái đó ra, cho dù ngươi có kẻ thù, cũng không thể đến Tà Giác Đại Tiên tức lâu ta mà khiêu khích.”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn tên tiểu nhị này, chuyện đó không phải là chuyện đương nhiên sao? Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức đoán được cái này chỉ sợ không phải là chuyện đương nhiên, nếu tiểu nhị đã nói như vậy, vậy thì cho dù là vào trong tiên tức lâu khác, rất có thể phải giao nộp thêm một phần tiên tinh nữa.

Nghĩ đến đây Lam Tiểu Bố nói, “Ta muốn mua mấy cái vé tàu, nơi này có phục vụ mua thay hay không?”

Tiểu nhị cười nói, “Chỉ cần ở trong tiên tức lâu của chúng ta, thì có thể mua sắm ở tiên tức lâu của chúng ta, ngươi nhìn xem, bên kia không phải có chỗ mua vé tàu hay sao?”

Nhìn theo hướng ngón tay tiểu nhị chỉ, mấy người đều nhìn thấy ở một nơi hẻo lánh có một chỗ để mau sắm vé tàu.

Thì ra là thế, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vé tàu được mua sắm như thế nào. Hắn trực tiếp hỏi, “Đã như vậy, ngươi giới thiệu phòng ở đây một chút cho ta nghe.”

Chương 646: Không có cơ hội quay về.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi thăm về giá cả phòng ốc, tiểu nhị này lại càng mừng rõ, giọng điệu lại càng nhiệt tình hơn nói, “Chỗ của chúng ta có bốn loại động phủ, đầu tiên là động phủ phổ thông. Giá tiền ở một ngày là 5000 tiên tinh thượng phẩm, ở một năm thì giao tiền một lần, giá cả cũng sẽ tiện nghi hơn rất nhiều, chỉ cần một triệu tiên tinh thượng phẩm…”

Chỉ nghe thấy giá cả phòng phổ thông thôi, Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đã giật nảy mình, giá tiền này hoàn toàn vượt xa phạm vi chịu đựng của bọn họ. Không phải một tiên vương như hắn ngay cả một triệu cũng không thể bỏ ra nổi, mà trên thực tế, cho dù là 10 triệu hắn cũng có thể lấy ra được. Nhưng mà nếu lấy tiên tinh ra, bọn hắn tu luyện như thế nào? Cũng không thể bỏ hết vốn liếng ra như vậy được. Hai người bọn họ góp lại hết thì có tổng cộng 20 triệu tiên tinh thượng phẩm, không nói đến chuyện có được đống tiên tinh này cũng không dễ dàng gì, đợi lát nữa ngồi tiên thuyền cũng cần phải dùng tiên tinh nữa.

Tiểu nhị thấy Lam Tiểu Bố hình như không để ý lắm, trong lòng cảm thấy đây là một người giàu có, tiếp tục nói, “Động phủ trung đẳng là hai triệu tiên tinh một năm. Động phủ thượng đẳng là 3 triệu tiên tinh một năm, động phủ cao cấp là 5 triệu tiên tinh thượng phẩm một năm. Đương nhiên, nếu ngài không giao luôn giá của một năm một lần, vậy thì giá cả kia cũng giống như phòng phổ thông, cao hơn rất nhiều.

“Vậy nói một chút về giá cả vé tàu đi.” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Tểu nhị cười cười, chỉ chỉ đối diện, ý bảo giá cả vé tàu thì ngươi muốn biết thì đi đến bên đó hỏi thăm.

Lam Tiểu Bố không đến đó, mà vẫn đứng đó nói tiếp, “Nếu như người nói giá cả vé tàu ra, khiến ta hài lòng, ta sẽ đặt một phòng thượng đẳng, một khi tâm trạng ta tốt, nói không chừng còn đặt động phủ cao cấp ở chỗ các ngươi.

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố vuốt vuốt chiếc nhẫn trong tay, tùy tiện nói, “Không thiếu tiên tinh.”

Tiểu nhị nghe thấy Lam Tiểu Bố nói xong thì không còn do dự gì nữa, nói, “Vé tàu chia thành khoang thuyền cấp thấp, khoang thuyền trung đẳng và khoang thuyền thượng đẳng. Khoang thuyền cấp thấp có giá 3 triệu tiên tinh thượng phẩm, khoang thuyền trung đẳng có giá 5 triệu tiên tinh thượng phẩm, khoang thuyền thượng đẳng có giá 10 triệu tiên tinh thượng phẩm. Bằng hữu, ta nói giá cả với ngươi xong thì chính là cái giá tiền này. Nếu không thì ngươi đi mua vé tàu sẽ có giá cao hơn đó.”

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có một nơi khi dùng tiên tinh đều dùng ngàn vạn làm đơn vị tính toán. Còn cả câu nói sau cùng của tiểu nhị, Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng hắn đang nói mò, chỉ có thể nói là nơi này ở đâu cũng có hố.

Sau khi nói xong, tiểu nhị kia hình như cảm thấy Lam Tiểu Bố tương đối thuận mắt, nói nhiều thêm một câu,”Bằng hữu, nếu như đủ tiên tinh, ta đề nghị ngươi mua khoang thuyền thượng đẳng, như vậy sẽ được bảo vệ nhiều hơn.”

“Đề nghị của ngươi không tệ, vậy xin hỏi nếu như ta ở động phủ cao cấp, có phải có ưu đãi đặc biệt gì không?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Tiểu nhị cười he he, “Đó là chuyện đương nhiên, nếu như ngươi ở động phủ cao cấp ở tức lâu chúng ta, ngươi có thể yêu cầu chúng ta ra tay giúp ngươi hai lần.”

“Không tệ, vậy cho ta một động phủ cao cấp.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đặt một động phủ cao cấp 5 triệu tiên tinh một năm.

Chuyên Dịch đứng ở sau hít một hơi khí lạnh, sau khi Lam Tiểu Bố truyền âm cho hắn, hắn đã biết mình đã đoán sai về Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn mới biết sai lầm của mình lớn đến mức nào.

Lam Tiểu Bố có thể truyền âm cho hắn, cho thấy Lam Tiểu Bố là người cực kỳ cẩn thận. Loại người cẩn thận như vậy sao có thể để lộ bảo vật của mình? Chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là đối phương không sợ.

Bây giờ Lam Tiểu Bố tùy ý lấy ra 5 triệu tiên tinh để đặt động phủ cao cấp, có thể thấy được đây là một người vô cùng giàu có.

“Được.” Tiểu nhị vô cùng vui mừng, hắn không ngờ hôm nay lại có một người khách ở động phủ cao cấp, hơn nữa còn đặt đến khi tiên thuyền ở Tà Giác khởi hành.

Chuyên Dịch cũng tiến về phía trước nói, “Cho ta đặt một động phủ phổ thông đi.”

Lam Tiểu Bố đặt phòng xong, lại mua hai tấm vé khoang thuyền thượng đẳng, hơn 20 triệu tiên tinh thượng phẩm cứ trôi đi như vậy.

…

“Sư huynh, tại sao chúng ta lại phải ở một nơi mắc như vậy?” Chờ sau khi Chuyên Dịch mua vé tàu, hai người quay về phòng xong, lúc này Phùng Thư Đình mới không nhịn được hỏi một câu.

Chuyên Dịch thở dài. “Lúc trước ta đã nhìn lầm, Lam Tiểu Bố kia tuyệt đối không hề tầm thường. Trước đó nếu như không phải hắn truyền âm cho ta, ta đã tiến vào trận môn màu lam kia mua sắm vé tàu rồi. Bây giờ nghĩ lại, trận môn màu lam kia tuyệt đối không tầm thường. Ngươi ngẫm lại mà xem, Lam Tiểu Bố có thể nhìn ra trận môn màu lam kia có nguy hiểm, lại không hề cố kỵ bước lên tiên thuyền của chúng ta. Có thể thấy được nếu không phải là hắn nhìn ra chúng ta không có ý ra tay với hắn, thì chính là người ta hoàn toàn không sợ chúng ta.”

“Hắn là tiên vương?” Phùng Thư Đình không nhịn được kinh ngạc nói,

Chuyên Dịch nói, “Cho dù không phải là Tiên Vương thì cũng sẽ không sợ Tiên vương.”

…

Động phủ cao cấp cũng không tệ lắm, ít nhất thì Lam Tiểu Bố cảm thấy sẽ không còn bị hố nữa. Động phủ này có khoảng bốn gian phòng, trên thực tế nếu như Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đến đây ở, gian phòng này cũng đủ ở.

Không chỉ có đầy đủ gian phòng, tiên linh khí cũng vô cùng nồng đậm, thậm chí còn đưa đến một ít tiên quả ngon miệng, đồng thời có thể tùy ý gọi tiên nữ đến phục vụ.

Động phủ này cho dù là tốt hay xấu, vừa tiến vào cửa Ngu Xúc đã bắt đầu tu luyện.

Sau khi Lam Tiểu Bố bố trí thêm mấy cái tiên trận ở trong gian phòng của mình, thì lập tức rời khỏi Tà Giác Đại Tiên tức lâu. Hắn luôn cảm thấy cái Tà Giác Hư Không Điện này có chút kỳ quái, dù sao thì vẫn còn thời gian một năm, hắn đi điều tra trước một chút rồi nói tiếp. Không chỉ như vậy hắn còn vô cùng có hứng thú với Tà Giác Hư Không Cô và tử Mạch Tiên Quả, muốn biết hai loại tiên quả kia rốt cuộc là như thế nào.

Chương 647: Không có cơ hội quay về. (2)

Lam Tiểu Bố đi vòng vo mấy cửa hàng, bao gồm cả những thương lâu trong bản ghi chép trước đó, nghe nói, muốn có được Tà Giác Hư Không Cô và Tử Mạch Tiên Quả, nhất định phải thừa dịp sương độc kéo đến mà rời khỏi Tà Giác Hư Không Điện.

Chính vì vậy, cho nên đan dược giải độc ở đây bán vô cùng tốt. Ngươi muốn tìm kiếm Tử Mạch Tiên Quả và Tà Giác Hư Không Cô trong sương độc, đương nhiên là vẫn phải có tiên đan giải độc.

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố tìm hiểu được tình huống cụ thể, đang định đi ra ngoài điện đi dạo một vòng, một tên nam tử Đại La Kim Tiên đến ngăn Lam Tiểu Bố lại.

“CÓ chuyện gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đại La Kim Tiên này mỉm cười, “Ngươi vừa tới đúng không? Nếu như ngươi không mua vé tàu, ta dẫn ngươi đi, giá cả chỉ bằng một nửa so với giá cả bên ngoài thôi.”

Đại La Kim Tiên này vừa dứt lời, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một người khác mới tới, người mới này sau khi hỏi thăm xong, lập tức tiến vào trong trận môn màu lăm, rõ ràng là đang định mua vé tàu.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm Tử Mạch Tiên Quả, chuyện vé tàu để sau hãy nói.”

Đối phương hỏi hắn như vậy, chắc hẳn còn chưa biết hắn đã tiến vào Tà Giác Đại Tiên tức lâu.

“A, vậy ngươi nói một chút là ai nói cho ngươi không thể tiến vào trận môn màu lam để mua vé tàu?” Đại La Kim Tiên này đổi giọng, tra hỏi trở nên gọn gàng dứt khoát.

Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc nhìn đối phương, “Vì sao lại có chuyện đó? Mua vé tàu không phải là đến trận môn màu làm sao?”

Thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố không giống như giả vờ, trong lòng Đại La Kim Tiên này có chút khó hiểu, hắn nghe nói hôm nay có bốn người mới đến nơi này, nhưng mà bốn người mới này trước khi tiến vào trận môn màu lam kia đã do dự một chút, sau đó đều đi.

“Ta còn nghe nói ngươi truyền âm cho hai người sau, nói bọn họ đừng tiến vào trong trận môn màu lam.” Đại La Kim Tiên này nói lần nữa.

Lam Tiểu Bố mỉa mai, “Thật là lợi hại, vậy mà ngươi có thể nghe thấy ta truyền âm, xem ra ngươi là tiên đế đại nhân.”

Đại La Kim Tiên này hoàn toàn là suy đoán mà thôi, bởi vì hắn vừa mới trở về, sau đó nghe nói có bốn người mới đến đều không tiến vào trận môn màu lam, lập tức đi tra xét hình ảnh giám sát. Kết quả phát hiện Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài trận môn màu lam kia đi dạo một vòng, sau đó đi. Sau đó có hai người rõ ràng định đi vào trận môn màu lam, sau đó nam tử kia dừng một chút, loại thần thái kia hình như là vừa nhận được tin tức nào đó, sau đó rời khỏi trận môn kia.

Đại La Kim Tiên này hừ một tiếng, “Ta cũng không xác định được ngươi nói đúng hay sai, ngươi đi theo ta một chuyến đi.”

Lam Tiểu Bố trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ nơi này có thể tùy ý ra tay?

Lời Đại La Kim Tiên nói khiến thắc mắc của hắn được giải đáp, bởi vì đối phương đã vươn một bàn tay chộp lấy Lam Tiểu Bố,

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi ra sau, tên Đại La Kim Tiên này lại trước một bước, quay lại đánh ra một quyền về phía Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, sau đó ngã xuống, khóe miệng chảy máu. Người đứng ngoài quan sát vừa nhìn là biết, thực lực của Lam Tiểu Bố cách Đại La Kim Tiên này quá xa.

Lam Tiểu Bố để mình bị đánh bay, sau đó khóe miệng chảy máu, những vẫn không thấy có ai đến đây, cho thấy rõ nơi này quả thật có thể tùy tiện ra tay.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị ra tay, một tên chấp sự chậm chạp đến muộn xuất hiện ở trước mắt hai người, “Có chuyện gì vậy?”

Đại La Kim Tiên kia thi lễ một cái rồi nói, “Đây là một tên tu sĩ mới tới, hắn hỏi thăm giá cả vé tàu với ta, ta nói cho hắn biết, hắn cảm thấy quá đắt, sau đó trả giá…”

Câu nói tiếp theo không cần Đại La Kim Tiên này nói ra, chấp sự đã hiểu, nơi này mỗi lần trả giá thì giá cả đều sẽ tăng lên gấp ba hoặc gấp đôi, mà phần lớn đều tăng lên gấp đôi. Rõ ràng là sau khi tên tu sĩ trả giá xong, phát hiện giá cả cao hơn, chỉ có thể không mua.

Nhưng nơi này còn có một quy định hiếm thấy khác, trả giá nhất định phải mua, nếu như không mua, chủ quán có tư cách mang ngươi đi.

Chờ Đại La Kim Tiên này nói xong, Lam Tiểu Bố lập tức căng thẳng nói, “Không phải như vậy, sau khi ta trả giá xong, hắn nói giả cả ta không nghe rõ, ta mới nói hắn lặp lại một lần nữa, thế mà hắn đã ra tay luôn rồi.”

“Nói lại một lần nữa thì sao chứ?” Chấp sự khẽ nhíu mày.

Tên Đại La Kim Tiên này vô cùng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, trước đó đều là do hắn bịa ra, hắn cho rằng Lam Tiểu Bố sẽ phản bác, nếu như phản bác vậy thì sẽ chết chắc. Nhưng khiến hắn không ngờ được là, Lam Tiểu Bố chẳng những không phản bác, ngược lại là nói hắn nghe không rõ giá.

Đại La Kim Tiên này cười he he, “Ta nói khoang thuyền hạ đẳng có giá 8 triệu tiên tinh thượng phẩm…”

Không đợi Đại La Kim Tiên nói tiếp, Lam Tiểu Bố thở ra một hoi, “Ta còn tưởng là bao nhiêu tiên tinh chứ? Còn chưa đến 10 triệu tiên tinh nữa, cho ngươi, trong chiếc nhẫn kia là 8 triệu tiên tinh thượng phẩm.”

Đại La Kim Tiên gây chuyện kia bị thao tác của Lam Tiểu Bố làm cho hồ đồ, hắn nhanh chóng phản ứng lại, Lam Tiểu Bố đang bỏ tiên tinh ra để mua mạng mà. Hắn nhận lấy chiếc nhẫn, tiện tay ném một tấm vé tàu cho Lam Tiểu Bố, “Sau này khi nghe thứ gì, lỗ tai dựng lên một chút…”

Đồng thời trong lòng cũng đang nghĩ, gia hỏa này thật là giàu có.

Chấp sự cũng nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, lúc này mới xoay người rời đi. Lam Tiểu Bố vội vàng cất vé tàu, sau đó bước mấy bước ra khỏi đại điện.

Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình vừa hay đang đứng ở nơi xa nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, một lúc lâu Phùng Thư Đình mới lên tiếng, “Sư huynh, không phải ngươi nói Lam Tiểu Bố này không đơn giản sao? Ngươi nhìn tên Đại La Kim Tiên kia còn đi theo sau kìa, Lam Tiểu Bố này chỉ sợ không có cơ hội quay về nữa đâu, ai.”

Chương 648: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì.

Chuyên Dịch cau mày nhưng vẫn không nói gì, Phùng Thư Đình thở dài nói, “Sư huynh, chúng ta có cần cứu hắn hay không?”

Cứu? Chuyên Dịch tựa như nghĩ đến chuyện gì đó, lập tức nói, “Lam Tiểu Bố kia không phải là ở trong động phủ cao cấp của Tà Giác Đại Tiên tức lâu hay sao? Theo lý mà nói hắn có hai lần nhờ người của tiên tức lâu ra tay, vì sao vừa rồi hắn không để tiên tức lâu ra mặt?”

“Chắc là căng thẳng quá nên quên mất rồi, ngươi nhìn nét mặt lúc đó của hắn đi, có chút thấp thỏm và lo âu. Sau khi giao tiên tinh xong thì nhanh chóng quay về tiên tức lâu tránh né mới đúng, hắn thì hay rồi, vội vã chạy ra ngoài, đây không phải là muốn đi tìm đường chết hay sao?” Phùng Thư Đình nói.

Chuyên Dịch lắc đầu, “Vẫn không đúng, biểu hiện của hắn giống như những gì ta đoán trước đó, nhưng vì sao trước đó hắn lại truyền âm cho ta…”

“Ngươi chắc chắn là hắn truyền âm cho ngươi chứ?” Phùng Thư Đình cũng có chút nghi ngờ.

Chuyên Dịch không xác định lắm, hắn đang suy nghĩ đến một chuyện. Cho dù Lam Tiểu Bố không làm như vậy, thì cũng không có chuyện sau khi bị cướp tiên tinh lại hốt hoảng chạy bừa ra bên ngoài điện như vậy chứ? Theo lý mà nói, hắn phải quay về tiên tức lâu tránh né mới đúng. Còn nữa, nếu hắn không cần hai cơ hội ra tay của tiên tức lâu, vì sao phải tốn nhiều tiên tinh ở trong động phủ cao cấp của tiên tức lâu như vậy?

Suy nghĩ kỹ một hồi nhưng vẫn không thể nghĩ ra đáp án, Chuyên Dịch đành phải nói, “Tạm thời chúng ta đừng đi ra ngoài, nếu như hắn thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ giúp một chút, dẫn nữ tử kia đi. Với tu vi của nàng, một mình ở nơi này cũng chỉ có một con đường chết.”

…

Lam Tiểu Bố có chút hoảng hốt chạy bừa, dáng vẻ vô cùng vội vã. Tên Đại La Kim Tiên đuổi theo hắn kia thì không hoang mang chút nào, chậm rãi đi theo phía sau Lam Tiểu Bố.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố thật sự muốn giáo huấn tên Đại La Kim Tiên này một chút, nhưng mà hắn dẫn tên Đại La Kim Tiên này ra đây, không phải chỉ đơn giản là giáo huấn hắn một chút thôi.

Vừa tiến vào trong Tà Giác Hư Không Điện, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy có chút kỳ quái. Chẳng những quy củ ở nơi này không ra gì, mà còn có nhiều chuyện hiếm thấy. Đã có chấp sự, tại sao lại cho phép trận môn màu lam bán vé kia tồn tại? Rất nhiều thứ, nhìn qua đều vô cùng mâu thuẫn.

Những chuyện này không thể nghe ngóng được ở thương lâu và tiên tức lâu, muốn thăm dò được tin tức tốt hơn, chỉ có thể tìm được một gia hỏa có địa vị nhất định ở Tà Giác Hư Không Điện. Tên Đại La Kim Tiên đang đuổi theo hắn kia chính là người thích hợp nhất.

KHi cách Tà Giác Hư Không Điện khoảng mấy trăm dặm, Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn vừa phát hiện ra nơi này có thể ngăn chặn được thần niệm của hắn. Thần niệm cả hắn vốn có thể trải rộng mấy trăm dặm, nhưng mà bây giờ hắn lại không thể nhìn thấy Tà Giác Hư Không Điện.

“Sao không trốn nữa đi?” Đại La Kim Tiên chậm rãi đi đến phía sau Lam Tiểu Bố, từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố quay đầu, vô cùng kinh ngạc hỏi, “Sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi đến rồi thì cũng tốt, ta đang muốn hỏi ngươi mấy vấn đề đây. Ví dụ như bản đồ thực sự ở nơi này ngươi có hay không? Còn cả chuyện Tà Giác Hư Không Điện kia là do ai tạo ra thế, đúng rồi, quy định kỳ lạ ở trong đó là do ai định ra. Cái tiên thuyền đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không kia có vấn đề gì không? Các ngươi lừa người khác đi vào trong trận môn màu lam kia, chủ yếu là vì cái gì…”

Thấy Lam Tiểu Bố tựa như một đứa bé tò mò ham học hỏi, một lần hỏi đến mười mấy vấn đề, tên Đại La Kim Tiên này ngớ người. Sau đó hắn lập tức nghĩ đến, một người có nhiều tiên tinh trên người như vậy, sẽ là kẻ ngốc sao? Nếu như đối phương không ngốc, vậy kẻ ngốc chính là hắn.

Sau khi Đại La Kim Tiên này hiểu ra vấn đề, lập tức muốn nhanh chóng lùi lại. Chỉ là hắn vừa mới nhấc chân lên, một cái thủ ấn tiên nguyên vô cùng to lớn đã ấn xuống cổ hắn, thủ ấn này trực tiếp bóp chặt cổ hắn xách lên, “Ngươi còn chưa trả lời mấy vấn đề của ta mà, sao lại muốn đi rồi?”

“Tiền, tiền bối…” Đại La Kim Tiên này tím tái cả mặt mày, giờ phút này nếu như hắn không biết kẻ ngu thật sự chính là mình thì hắn không còn thuốc chữa nữa rồi. Thế này đâu phải là một con kiến hối? Đây rõ ràng là một cường giả tiên tôn trở lên.

“Đừng gọi tiền bối vội, ngươi trả lời mấy vấn đề của ta trước đã.” Lam Tiểu Bố vung tiên nguyên ra, tên Đại La Kim Tiên này trực tiếp bị hắn ném vào trong một hố nước.

Lam Tiểu Bố tiện tay lấy một cái ghế đẩu ra ngồi bên cạnh hố nước, trừ việc lấy hạt dưa ra ăn, hoàn toàn đã biến thành một người ngồi xem diễn.

“Ta là người của Thích Đế, nếu như ta không trở về, nhất định sẽ có người biết, ta đây phát lời thề độc sẽ không nói chuyện ngày hôm nay ra ngoài…” Tên Đại La Kim Tiên này vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ngươi thật sự dọa đến ta rồi, có thể thấy ngươi thật sự không yêu quý sinh mạng của mình gì cả. Bây giờ ta hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi muốn dọa ta thì đợi lát nữa rồi làm. Nếu như ngươi còn không trả lời, vậy thì ta chỉ có thể sưu hồn thôi. Trước đó ta không muốn sưu hồn, là do ta lười, ngại phiền phức mà thôi.”

Lam Tiểu Bố đứng lên, hắn nghĩ rốt cuộc sưu hồn là thứ gì? Chính hắn cũng không biết. Chuyện hắn có thể làm chỉ là dùng thần niệm của mình tiến vào trong thức hải của người khác quấy nhiễu một trận mà thôi, nhưng cách này hiếm khi có thể lấy được tin tức hữu dụng, nếu may mắn, có thể lấy được tin, nếu không may, cái gì cũng không hỏi được, bởi vì hắn đã thử qua rồi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên, tên Đại La Kim Tiên này đầu còn dám do dự nữa, nhanh chóng nói ra, “Trạm hư không Tà Giác là do Hạnh Đế tạo dựng lên, vốn là vì thu thập Tà Giác Hư Không Cô. Sau này mới phát hiện ra có rất nhiều tu sĩ giàu có muốn đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, dứt khoát mở thêm dịch vụ vận chuyển này để làm ăn. Thích Đế và Hạnh Đế đạt thành hiệp nghị, đều không can thiệp vào chuyện của nhau.”

Chương 649: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì. (2)

“Cho nên Thích Đế lừa người đến trận môn màu lam mua vé là để cướp sạch đồ, sau đó giết người diệt khẩu?” Lam Tiểu Bố mỉa mai.

“Không phải, sau khi tiến vào trận môn màu lam, ai cũng phải giao nhẫn ra, sau đó gieo tâm ma xuống, để tìm Tà Giác Hư Không Cô cho Thích Đế.” Đại La Kim Tiên này nói.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, thật sự là độc ác mà. Gieo tâm ma, sau đó đi tìm Tà Giác Hư Không Cô, không cần phải hỏi, những tu sĩ đi tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô này cuối cùng đều sẽ chết trong làn sương độc kia.

“Cái tiên thuyền đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không kia có vấn đề gì hay không? Vượt qua hẻm núi đó cần bao lâu?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

“Ta đúng là người của Thích Đế, còn cái Hư Không Thuyền kia là của Hạnh Đế, giống như Tà Giác Đại Tiên tức lâu là của Hạnh Đế, chuyện bên Hạnh Đế ta thật sự không biết. Còn chuyện vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, bình thường mất khoảng nửa năm.”

Sau khi Đại La Kim Tiên này nói xong, còn cười lấy lòng dùng hai tay dâng một miếng ngọc giản cho Lam Tiểu Bố, “Tiền bối, đâu là bản đồ phạm vi trăm vạn dặm xung quanh trạm hư không Tà Giác, tuyệt đối không kỹ càng bằng những gì ta biết đâu.”

Lam Tiểu Bố cầm lấy bản đồ nhìn lướt qua, sau đó nói, “Nếu như không bỏ ra thứ gì đó có giá trị, ta chỉ có thể để cho ngươi đi luân hồi thôi.”

“Có , có.” Tên Đại La Kim Tiên này vội vàng nói, “Nghe nói cái Tà Giác Hư Không Cô kia chẳng những có thể gia tăng tuổi thọ, còn có thể luyện chế ra Đế Hư Đan, Đế Hư Đan có tỷ lệ giúp tiên tôn bước vào cảnh giới tiên đế.

MUốn bồi dưỡng một lượng lớn Tiên Đế? Đây là phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố.

“Tiền bối, chỉ cần ta nói chuyện này ra, hồn bài của ta sẽ lập tức bị vỡ…”

Lam Tiểu Bố ngắt lời tên Đại La Kim Tiên này, “Nói một chút xem, sau khi vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không rồi, bên kia có thế lực nào?”

“Là một vùng Man Hoang, khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm, cho dù là tiên đế, đi đến vùng Man Hoang đó cũng có thể bỏ lại mạng nhỏ của mình bất cứ lúc nào. Có thể sinh sống được ở đó, chỉ có Tứ Đế cung và Thần Vân Trì. Tứ Đế cung theo thứ tự là Thích Đế cung, Hạnh Đế cung, Cố Đế cung và Tầm Đế cung.”

Đại La Kim Tiên này hỏi gì đáp nấy, hơn nữa còn trả lời vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà chờ đến khi Lam Tiểu Bố hỏi Thích Đế là ai, tu vi là bao nhiêu, Đại La Kim Tiên này lại không biết chút gì cả.

Từ trong lời Đại La Kim Tiên này nói, Lam Tiểu Bố còn nghe ra được ở này không chỉ có trận môn màu lam là của Thích Đế, mà còn hai cửa hàng và một tức lâu nữa. Đến trạm hư không Tà Giác, trừ tu sĩ của Ma Huyền Tiên Vực ra, còn có một phần đến từ phía đối diện hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Những tu sĩ này đến đây chủ yếu là vì tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô, một số ít là vì trốn tránh truy sát.

Thích Đế là một trong những tiên đế có tu vi mạnh nhất trong Tà Giác Hư Không Điện, tên tiến đế này đang ở đâu, tên Đại La Kim Tiên này cũng không nói được.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn định huyễn hóa thành tên Đại La Kim Tiên này rồi đi vào trận môn màu lam xem có gì trong đó, có thứ gì tốt không, sau khi nghe nói chỗ này có một tiên đế canh giữ, lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Mắt thấy Lam Tiểu Bố không có ý định hỏi thăm nữa, Đại La Kim Tiên này lại càng khủng hoảng hơn, hắn cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố đối với hắn.

“Tiền bối…”

Lam Tiểu Bố không đợi đối phương nói ra đã nói trước, “Ta biết, sau khi giết ngươi rồi hồn bài của ngươi sẽ bị vỡ, sau đó mọi người sẽ biết ngươi bị giết, đúng không.”

“Vâng, tiền bối giết ta rồi, sau khi tiến vào trong Tà Giác Hư Không Điện sẽ bị nghi ngờ.” Đại La Kim Tiên này nhanh chóng gật đầu.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần lo lắng, ta mà bị nghi ngờ thì cùng lắm lại ra ngoài một chuyến thôi.”

Sau khi tên Đại La Kim Tiên này nghe thấy vậy trong lòng sợ run cả người. Lời Lam Tiểu Bố nói có ý gì, chính là không sợ tiên đế bọn hắn, ra ngoài một chuyến, đó chính là tiếp tục giết một tiên đế.

“Tiền…” Lúc Đại La Kim Tiên này còn định nói gì đó, Lam Tiểu Bố đã đập một bàn tay xuống, trước khi giết chết tên Đại La Kim Tiên này còn dùng tay rút một tia hồn pháp của hắn ta ra.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện giấu chuyện này đi, sau khi rút tia hồn phách này ra, chờ đến khi hắn tiến vào trong Tà Giác Hư Không Điện rồi sẽ tự bạo, đây chỉ là một đường lui của hắn thôi.

Lam Tiểu Bố lo lắng nếu như thật sự có tiên đế muốn ra tay với hắn, trước khi rời khỏi đây hắn dứt khoát bố trí một cái Hư Không Giảo Sát trận cấp bảy, trừ cái đó ra còn bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín. Cho dù hai tiên trận này không dùng được cũng không sao cả, đừng có khinh thường mà bỏ lại mạng nhỏ ở đây.

Nếu có tiên đế đuổi giết hắn, hắn sẽ dẫn đối phương đến đây nói đạo lý một phen.

…

Mặc dù trong lòng không hiểu cách làm của Lam Tiểu Bố, nhưng Chuyên Dịch vẫn luôn cảm thấy tâm thần bất an, hắn lo sau khi Lam Tiểu Bố xảy ra chuyện, người nơi này sẽ tìm đến hắn hỏi thăm. Dù sao thì hắn và Lam Tiểu Bố cũng tiến vào Tà Giác Hư Không Điện cùng một lúc.

Ngay khi Chuyên Dịch còn đang suy nghĩ chuyện của Lam Tiểu Bố, hắn dường như không tin vào mắt mình, Lam Tiểu Bố đang không nhanh không chậm từ bên ngoài vào.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra ngoài, tên Đại La Kim Tiên đi theo ra ngoài kia cũng không phải chỉ mới làm như thế một hai lần. Loại chuyện này tất cả mọi người đã quen thuộc, chỉ là ít khi gặp loại người ngu như Lam Tiểu Bố mà thôi. Khi bọn hắn phát hiện trở về không phải là tên Đại La Kim Tiên kia mà là Lam Tiểu Bố, bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị.

Chuyên Dịch lập tức hiểu ra, hắn đoán không sai, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải người ngu như bề ngoài, đây là một cường giả, còn là cường giả vô cùng mạnh.

Chương 650: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ.

“Phí Khô xảy ra chuyện gì vậy?” Một tên nam tử tóc đỏ ngồi trên một cái ghế to được tạo ra từ Tụ Linh Tiên Mộc hỏi, giọng nói của hắn như phát ra từ xoang mũi, mang theo chút khàn khàn.

Một tên nam tử cũng có tu vi Đại La Kim Tiên kính cẩn đứng lên nói, “Thưa Đại Đế, hắn đi theo một tu sĩ tên là Lam Tiểu Bố rời khỏi Tà Giác Hư Không Điện, sau đó tên Lam Tiểu Bố kia trở về, nhưng hắn không trở về. Chúng ta phát tin tức cho hắn, cũng không có hồi âm gì cả.”

“Nói rõ một chút.” Nam tử tóc đỏ sậm này nói, trọng giọng nói ẩn chứa sát khí.

Hắn chính là tiên đế mà tên Đại La Kim Tiên kia đã nói cho Lam Tiểu Bố biết, cũng là người của Thích Đế phụ trách ở chỗ này.

“Vâng.” Giọng điệu của tên Đại La Kim Tiên này càng kính cẩn hơn, “Lam Tiểu Bố không tiến vào trận môn màu lam của chúng ta mua vé tàu, đi theo sau Lam Tiểu Bố có một đôi nam nữ, lúc đầu định vào trong mua vé tàu, nhưng lúc tiến vào thì do dự một chút, cũng không vào trong. Phí Khô nghi ngờ là do Lam Tiểu Bố truyền âm cho hai người kia, cho nên đi chặn đường Lam Tiểu Bố…”

Khi tên Đại La Kim Tiên này nói rõ mọi chuyện giữa Phí Khô và Lam

Tiểu Bố xong, tên tiên đế tóc đỏ sậm này cười lạnh một tiếng, “Đồ phế vật, người ta có thể ngu xuẩn đến mức sau khi giao tiên tinh cho người còn đi ra ngoài chịu chết à?”

Nhưng vào lúc này, một tu sĩ Huyền Tiên mang vẻ mặt sợ hãi chạy đến.

KHông đợi tên tu sĩ HUyền Tiên này nói ra lời nào, nam tử tóc đỏ đã lên tiếng trước, “Có phải hồn bài của Phí Khô kia đã bị vỡ rồi không?”

“Đúng, đúng…” Tu sĩ Huyền Tiên này nói chuyện mà răng va vào nhau lập cập.

Vị Phục Nguyên Đại Đế trước mắt này đáng sợ đến mức nào, bọn họ biết rất rõ. Cho dù là người ngoài hay là người của mình, chỉ cần đắc tội với vị chủ nhân này, vậy thì cũng chỉ có một con đường chết.

“Rất tốt, ta thật sự muốn nhìn xem tên Lam Tiểu Bố này là người như thế nào.” Tên Tiên Đế này đứng lên, giọng điệu dường như rất bình tĩnh.

…

Chuyên Dịch vừa mới trở về Tà Giác Đại Tiên tức lâu, đã nhìn thấy có một tên nam tử tóc đỏ sậm đi đến. Bị khí thế cường đại kia áp chế khiến Chuyên Dịch không dám thở mạnh, hắn khẳng định người trước mắt này là một tiên đế, hơn nữa còn là một tiên đế rất mạnh.

“Hóa ra là Phục Nguyên Đại Đế đến, không biết Đại đế đến Tà Giác Đại Tiên tức lâu ta có chuyện gì chỉ giáo.” Một tên chấp sự Tiên Vương tiến lên khách sáo chào hỏi.

Có lẽ là nhờ vị Tiên Vương này ngăn trở uy thế của Phục Nguyên Đại

Đế, cuối cùng Chuyên Dịch cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hắn nhanh chóng lui về sau mấy bước, thậm chí còn không dám nhìn đến Phục Nguyên Đại Đế. Hắn và sư muội đến đây, trừ chuyện muốn đi qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không tìm kiếm cơ duyên, càng quan trọng hơn là bọn họ đắc tội với một Tiên Đế sơ kỳ, bị tên cường giả tiên đế sơ kỳ kia truy sát.

Nhưng Chuyên Dịch khẳng định, vị Tiên Đế Tả Viêm Ngư kia so với Phục Nguyên Đại Đế trước mắt này kém xa.

“Ta đến đây thăm hỏi một vị khách, ta có một người bạn tên là Lam Tiểu Bố, ta muốn gặp hắn một chút.” Phục Nguyên Đại Đế lạnh nhạt nói.

Tên chấp sự tiên vương này lập tức nói, “Vậy thì mong Đại Đế chờ một lát, chỉ cần vị khách kia đồng ý, Đại Đế có thể đến gặp.”

Rất rõ ràng, tên chấp sự tiên vương của Tà Giác Đại Tiên tức lâu không hề sợ Phục Nguyên Đại Đế này, hoặc là biết rõ Phục Nguyên Đại Đế không thể làm gì hắn.

Phục Nguyên Đại Đế không hề trả lời, chỉ đứng đó không nhúc nhích.

Tên chấp sự tiên vương này nhanh chóng mở trận pháp thông báo, đồng thời nói, “Lam đạo hữu, Phục Nguyên Đại Đế nói rằng hắn là bằng hữu của ngươi, muốn gặp ngươi một chút, có thể để hắn lên phòng hay không?”

Trong trận pháp truyền đến tiếng Lam Tiểu Bố nói, “Đừng làm phiền ta, cái gì mà phục hồi như cũ hay không phục hồi như cũ, ta cũng chẳng phải thợ sửa chữa, muốn phục hồi như cũ thì đi tìm y sư, ta đang tu luyện. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nếu như lại quấy rầy ta trong lúc đang bế quan, ta sẽ khiếu nại đấy.”

Tên chấp sự tiên vương này hình như cũng không hề tức giận, sau khi đóng trận pháp lại thì áy náy nói, “Đại Đế, Lam Tiểu Bố kia bây giờ đang bế quan, hình như không muốn gặp ai cả, tức lâu chúng ta cũng không có quyền bắt ép khách phải là chuyện gì.”

Sắc mặt Phục Nguyên Đại Đế âm trầm, hắn không nói nửa chữ nào, xoay người rời đi. Hắn muốn nhìn xem, một sâu kiến nho nhỏ kia có thể trốn trong tức lâu được bao lâu.

Nhìn thấy Phục Nguyên Đại Đế rời đi, sau lưng Chuyên Dịch phủ một tầng mồ hôi lạnh. Hắn không biết tại sao Lam Tiểu Bố có thể to gan như vậy, dám nói chuyện với một đại đế như thế? Hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không phải là tiên đế, đây là một loại trực giác, tuyệt đối sẽ không sai.

Lam Tiểu Bố biết người của Thích Đế ở đây sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn cũng không thèm để ý, bây giờ hắn đang nghiên cứu Luyện Hồn âm Oa.

Cái nồi này hắn đã luyện hóa, quả thật chính là chí bảo luyện hóa hồn phách cho tu sĩ tu luyện, từ công năng chế biến hồn dịch có thể nhìn ra, đây là một món pháp bảo vô cùng âm độc. Trừ cái đó ra, còn có thể thu thập được lực lượng chí âm. Điều này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì không có tác dụng gì cả. Chờ sau khi hắn quay về Linh Vi Tiên vực, sẽ đi tìm cái Luyện Hồn Dương Oa về. Sau khi hợp nhất hai nồi lại, nếu như vẫn chỉ có chút công năng ấy, vậy thì hắn chỉ có thể ném thứ này vào trong Vũ Trụ Duy Mô thôi.

Chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, Lam Tiểu Bố đã luyện chế ra bảy, tám lô Thanh Sa Tiên Đan. Đây là tiên đan giải độc tốt nhất mà hắn có thể luyện chế ra, cũng xem như là tiên đan thất phẩm. Nếu như dự định đi tìm Tà Giác Hư Không Cô và Tử Mạch Tiên Quả, vậy hắn nhất định phải chuẩn bị một chút. Bản thân hắn là một tiên đan vương cấp bảy, đương nhiên không cần phải đến đan lâu mua đan dược giải độc.

Chương 651: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ. (2)

Hôm nay, Lam Tiểu Bố cảm nhận được toàn bộ đại trận mà mình đã bố trí ở bên ngoài Tà Giác Hư Không điện đều phủ đầy sương mù, hắn biết chắc hẳn là sương độc đã đến. Sương độc đến, cũng có nghĩa là đã đến lúc có thể tìm Tà Giác Hư Không Cô và Tử Mạch Tiên Quả, cũng có nghĩa là hắn sắp ra ngoài.

…

Chuyên Dịch vẫn không tu luyện, tiên tinh trên người hắn vốn không nhiều, nếu như tu luyện thì sẽ bị hao hụt rất lớn. Còn chuyện dựa vào tiên linh khí của tiên tức lâu để tu luyện, vậy thì cũng như không. Bố trí tụ linh tiên trận, không nói đến chuyện hắn chỉ có thể bố trí ra tụ linh tiên trận cấp ba, mà trên thực tế cho dù hắn bố trí được tiên trận có đẳng cấp cao hơn, hắn cũng không dám bố trí. Ở trong động phủ phổ thông, lại lấy linh khí của người khác đến đây, lỡ như có người tìm hắn gây chuyện, hắn cũng không thể gánh nổi hậu quả.

Hắn cũng chuẩn bị một ít tiên đan giải độc, tính đợi sương độc đến thì ra ngoài thử vận may. Lỡ như hắn có thể tìm được một hai gốc Tà Giác Hư Không Cô hoặc Tử Mạch Tiên Quả, vậy cũng xem như có thể tăng hạng.

Mấy ngày qua, Chuyên Dịch cũng nghe được một ít tin tức, đó chính là khi Hư KHông Thuyền vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, cũng không phải có thể an toàn đến nơi 100%. Có ba đến bốn phần khả năng Hư Không Thuyền sẽ bị rơi xuống hẻm núi Ma Huyền Hư

Không.

Chuyên Dịch thở dài, hắn đã không còn đường lui ròi.

Phải nhân dịp sương độc đến rời khỏi Tà Giác Đại Tiên tức lâu tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô cũng không phải chỉ có mình Chuyên Dịch, giờ khắc này ở cửa đại điện của Tà Giác Hư Không Điện đều đầy ắp người. Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị, chờ sương độc hoàn toàn hình thành sẽ lập tức xông ra ngoài.

Xông ra ngoài quá sớm, Tà Giác Hư Không Cô còn chưa xuất hiện, vậy thì sẽ vô duyên vô cớ tổn hao đan dược giải độc.

“Lam…” Chuyên Dịch vừa chuẩn bị kỹ càng xong, lại vô cùng kinh ngạc nhìn thấy một người từ bên trong đi ra.

Sao Lam Tiểu Bố dám ra ngoài? CHẳng lẽ hắn không biết hắn bị tiên đế để mắt đến sao? Mặc dù Chuyên Dịch không hiểu thực lực cụ thể của Lam Tiểu Bố như thế nào, nhưng hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không phải là Tiên Đế. Nếu không phải là tiên đế, sao hắn còn dám ra ngoài?

“Sương độc còn chưa hình thành mà? Người này mới tới sao? Sao bây giờ đã xông ra ngoài rồi?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lao ra, lập tức có người nghi ngờ hỏi.

Người đến Tà Giác Hư Không Điện, phần lớn đều không nghe ngóng chuyện bên ngoài từ chỗ người khác. Cho nên chuyện của Lam Tiểu Bố, không phải ai ai cũng biết.

Người khác nghĩ như thế nào, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm. Hắn lao ra ngoài, đã nhanh chóng cảm nhận được da thịt bị ăn mòn. Chất độc trong sương độc này vô cùng đặc biệt, chẳng những ăn mòn cơ thể mà còn có thể ăn mòn thần hồn, đồng thời còn mang theo cảm giác lạnh lẽo âm trầm.

Lam Tiểu Bố không dùng Thanh Sa Tiên Đan, hắn bắt đầu vận chuyển Bất Tử quyết rèn luyện thân thể của mình.

Quả nhiên sau khi vận chuyển Bất Tử quyết, khí độc đang ăn mòn thân thể kia nhanh chóng hóa thành một loại lực lượng đặc biệt, bắt đầu rèn luyện thân thể Lam Tiểu Bố.

Bất Tử quyết quả nhiên là đồ tốt, giá trị của môn công pháp này chỉ sợ không kém gì Tam Thập Lục Biến.

Lam Tiểu Bố vừa cảm thán một câu đã cảm nhận được một đạo thần niệm rơi trên người hắn.

Quả nhiên đến rồi, Lam Tiểu Bố không tiếp tục rèn luyện thân thể nữa mà tăng nhanh tốc độ, hắn cảm nhận rõ ràng đạo thần niệm ở phía sau cũng đang cách mình càng lúc càng gần.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố dừng lại. Nơi này có một hư KHông Giảo Sát tiên trận cấp bảy, còn có một Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Hắn là một tiên trận đế cấp chín, ở trong Khốn Sát tiên trận của chính mình, hắn không tin không xử lý được một tên tiên đế.

“Quả nhiên không đơn giản, có thể đi lại trong sương độc nhanh như vậy. Phí Khô là do ngươi giết chết à? Lá gan cũng lớn nhỉ, mới vừa đến Tà Giác Hư Không Điện đã giết người của Phục Nguyên ta.” Giọng nói mang âm mũi thô nặng truyền đến cách sau lưng Lam Tiểu Bố không xa.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn một chút, thở dài nói, “Ngươi bị viêm mũi à?”

Viêm mũi? Phục Nguyên Đại Đế không hiểu ý Lam Tiểu Bố là gì, tiên nguyên của hắn ngưng luyện lại, không nói hai lời trực tiếp đánh thủ ấn về phía Lam Tiểu Bố. Giết người của Phục Nguyên hắn, cứ bắt về trước rồi nói.

Chỉ là một khắc sau hắn lập tức cảm thấy không ổn, Lam Tiểu Bố đang đứng trước mặt hắn lại đột nhiên biến mất, mà không gian chỗ hắn đang đứng cũng không đúng, không gian không còn như cũ mà trở nên đặc hơn.

Từng đạo sát khí cường hãn ngưng thực thành sát thế bao trùm đến, Phục Nguyên Đại Đế biến sắc, buột miệng kêu lên, “Khốn Sát tiên trận cấp chín?”

Dường như ngay khi hắn hiểu ra đây chính là Khốn Sát tiên trận cấp chín, một cây trường kích đột nhiên đâm nghiêng đến theo một góc độ vô cùng quỷ dị.

Giờ phút này Phục Nguyên Đại Đế cũng cảm nhận được trên dưới trái phải mình đều là sát cơ, hắn chỉ cần vừa tránh thanh trường kích kia sẽ bị sát thế trong sát trận khóa lại.

Phục Nguyên Đại Đế kêu lên một tiếng đau đớn, không tránh không né, dùng một quyền đánh về phía trừng kích kia.

Oanh! Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy lực lượng cuồng bạo đánh đến, cả người hắn bị đánh bay ra ngoài, ở trong hư không không ngừng hộc máu.

Tiên đế này thật sự là rất lợi hại. Lam Tiểu Bố lau đi vết máu nơi khóe miệng, không làm mấy chuyện vô dụng nữa, mà lấy ra trận kỳ không ngừng ném xuống, đồng thời kêu lên, “Ngươi tên là Phục Nguyên à? Bố gia ngươi vừa mới đến Tà Giác Hư Không Điện, ngươi đã dám ra tay với Bố gia ngươi, lá gan cũng không nhỏ đâu.”

Chương 652: Chém Tiên đế.

Phục Nguyên Đại Đế đã không còn tâm trạng nào mà để ý đến lời Lam Tiểu Bố nói, Khốn Sát tiên trận cấp chín đã được phát động, cho dù hắn có tinh thông trận đạo, giờ phút này cũng phải dốc toàn lực mà ứng phó. Hắn tinh thông trận đạo, nhưng cũng chỉ có thể bố trí ra tiên trận cấp bảy, còn tiên trận cấp chín đối với hắn là xa không thể với tới.

Cái Khốn Sát tiên trận cấp chín này rõ ràng không phải là tiên trận cấp chín bình thường, sát thế như làn sóng hết đợt này đến đợt khác ập đến, khiến Phục Nguyên Đại Đế khó chịu hơn là, hắn còn không thể nào tìm được đối thủ để phản kích.

Nếu như không có Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh khống chế cái Khốn Sát tiên trận cấp chín này, Phục Nguyên Đại Đế còn có thể tìm được vị trí an toàn nhất, sau đó từ từ phá trận. Bây giờ hắn hoàn toàn không thể tìm được nơi nào an toàn để từ từ phá trận. Lam Tiểu Bố đang khống chế đại trận công kích hắn hoàn toàn không cho phép hắn làm như vậy.

Vết thương ở trên người càng lúc càng nhiều, đến lúc sau đã là thương cân động cốt. Phục Nguyên Đại Đế biết lần này mình đã bị lật thuyền trong mương rồi, hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Ngươi tên là Lam Tiểu Bố đúng không, ngươi yên tâm, chờ sau khi ta rời khỏi nơi này, ta nhất định sẽ san bằng Tiên Vực của ngươi, ta đảm bảo sẽ không để sót một con sâu kiến nào…” Còn một câu nữa Phục Nguyên Đại Đế còn chưa kịp nói ra, một đạo nhận mang không gian đã trực tiếp cắt ngang qua thắt lưng hắn, máu tươi bắn ra tung tóe cả một mảng lớn.

“Đã vào đại trận của Bố gia ngươi mà còn muốn đi sao? Ngươi có thói quen nằm mơ giữa ban ngày à?” Lam Tiểu Bố châm chọc nói

Phục Nguyên Đại Đế tựa như không hề nghe thấy, bóp nát lá bùa chú trong tay, quanh người Phục Nguyên Đại Đế lập tức xuất hiện huyết quang, huyết quang này cuốn theo bùa chú bao quanh Phục Nguyên Đại Đế, trong chớp mắt đã lập tức biến mất.

Nhưng mà cũng chỉ là trong chớp mắt mà thôi, một khắc sau, Phục Nguyên Đại Đế lại từ trong hư không ngã xuống, thân hình lại xuất hiện trong Khốn Sát tiên trận một lần nữa.

“Hư Không tiên trận cấp bảy…” Sắc mặt Phục Nguyên Đại Đế thay đổi. Dùng trận văn hư không bố trí đại trận, cho dù có là tiên trận cấp bảy thì thần niệm của hắn vẫn không phát hiện ra.

Gia hỏa này thật sự có thể trốn thoát khỏi tiên trận cấp chín của mình sao? Lam Tiểu Bố kinh hãi, may mà hắn đã bố trí thêm một cái tiên trận Hư Không cấp bảy, nếu không thì gia hỏa này đã thật sự trốn thoát rồi.

Lam Tiểu Bố không dám từ từ tiêu hao sức lực của Phục Nguyên Đại Đế nữa, Khốn Sát tiên trận cấp chín được kích phát đến mức cực hạn, Thất âm Kích cuốn theo từng đạo kích mang, cứ như vậy giết vào trong Khốn Sát tiên trận.

Mình có thể bị thương, nhưng tuyệt đối không thể để cho Phục Nguyên Đại Đế chạy thoát.

Lại bị Khốn Sát tiên trận khóa lại một lần nữa, lòng Phục Nguyên Đại Đế nóng như lửa đốt. Lam Tiểu Bố lo lắng hắn sẽ chạy thoát một lần nữa, hắn biết mình chỉ có cơ hội vừa rồi mà thôi. Nếu như Lam Tiểu Bố không vào trận, vậy thì hắn cũng bị vây trong tiên trận của Lam

Tiểu Bố từ từ mà chết.

NHìn thấy Lam Tiểu Bố đã chủ động tiến vào trận, rõ ràng cũng lo lắng hắn lại chạy trốn. Lúc này Phục Nguyên Đại Đế đâu còn quan tâm vết thương trên người mình nữa, hắn điên cuồng xông về phía Lam Tiểu Bố.

Mấy đạo nhận mang trong tiên trận cấp chín liên tục đánh tới, chém nát một cái chân của Phục Nguyên Đại Đế. Nhưng Phục Nguyên Đại Đế tựa như không cảm nhận được, Cửu Tiêu Lưu Sa Đao trong tay vẫn bổ về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết cả hai đều đang liều mạng, ném trận kỳ trong tay xuống, không gian mà Phục Nguyên Đại Đế đang đứng nhất thời chậm lại, mặc dù sát ý trên Cửu Tiêu Lưu Sa Đao vẫn dày đặc, nhưng quỹ tích đã rõ ràng hơn trước, hơn nữa còn có vết đao rõ ràng.

Lam Tiểu Bố không tránh không né, Thất âm Kích của hắn cuốn theo từng luồng lực lượng quy tắc đánh về phía Phục Nguyên Đại Đế, Phục Nguyên Đại Đế nhìn thấy sát thế đáng sợ từ Thất âm Kích, trong lòng xác định Lam Tiểu Bố chỉ là một tiên vương, thậm chí còn chưa đến tiên tôn nữa.

Không chỉ như vậy, hắn còn xác định mặc dù sát thế từ Cửu Tiêu Lưu Sa Đao của mình bị tiên trận cấp chín áp chế, nhưng vẫn có thể bổ vào người Lam Tiểu Bố trước. Chỉ cần giết được Lam Tiểu Bố, cho dù hắn có bị trọng thương cũng có thể từ từ phá trận.

Không đúng, Phục Nguyên Đại Đế hoảng sợ phát hiện ra, một kích kia của Lam Tiểu Bố rõ ràng còn đang cách xa mấy trượng, Cửu Tiêu Lưu Sa Đao của hắn thậm chí còn chưa tiến thêm được mấy tấc, tại sao một kích kia đã xuất hiện trước mắt mình như vậy?

“Phốc!” Một tia máu bắn ra từ ngực, sau đó trực tiếp xé nát đan điền.

Cửu Tiêu Lưu Sa Đao trong tay Phục Nguyên Đại Đế ngừng lại, hắn sửng sốt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, mặc cho nhận mang trong sát trận cấp chín kia xé rách thân thể của hắn.

Hắn thật sự không biết, sao Lam Tiểu Bố có thể cảm ngộ ra được Pháp tắc Không Gian. Một kích vừa rồi kia rõ ràng có chút lực lượng thần thông không gian.

Cũng không phải, một kích kia có lẽ còn dựa vào không gian để mô phỏng lại lực lượng quy tắc Không gian…

Phục Nguyên Đại Đế dừng lại suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng làm rõ được vấn đề này. Đáng tiếc là, một đạo nhận mang sắc bén đã đâm xuyên qua mi tâm hắn, xé rách thức hải của hắn.

Trước khi chết Phục Nguyên Đại Đế cũng không muốn nhắm mắt lại. Dưới Thích Đế, hắn là lớn nhất, thậm chí trong lòng hắn còn nghĩ đến chuyện có một ngày có thể thay thế vị trí của Thích Đế. Trở thành một trong những chủ nhân của Tứ Đế Cung. Mà cho dù không thể thay thế được vị trí của Thích Đế, trong tương lai Ma Huyền đại lục có Ngũ Đế cung cũng không phải là chuyện không thể.

Vậy mà hôm nay hắn lại chết trong một cái xó xỉnh như vậy, thật sự không cam tâm.

Sau khi giết chết Phục Nguyên Đại Đế, Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, ít nhất thì từ giờ trở đi, trong Tà Giác Hư Không điện sẽ không có người nào dám lớn lối trước mặt hắn nữa.

Vươn tay cuốn lấy chiếc nhẫn của Phục Nguyên Đại Đế đi, Lam Tiểu Bố ném một mồi lửa đốt sạch thân thể của Phục Nguyên Đại Đế.

Chương 653: Chém Tiên đế. (2)

Nếu như không phải lo lắng Thiên Cương Biến của mình sẽ bị lộ ra ngoài, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ huyễn hóa thành Phục Nguyên Đại Đế quay về Tà Giác Hư Không điện. Dù sao thì đã gây thù với cái vị Thích Đế kia rồi, dù thế nào đi nữa thì cũng là kẻ thù.

Sau khi giết chết Phục Nguyên Đại Đế, vùng không gian này cũng hoàn toàn bị sương độc bao trùm. Lam Tiểu Bố không thu hồi Khốn Sát tiên trận cấp chín của mình lại, thậm chí ngay cả đầu Tiên Linh mạch hạ phẩm đã cắm xuống đó cũng không lấy đi. Hắn còn phải ngốc ở nơi này thêm một năm nữa, ai biết trong tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra?

Trong chiếc nhẫn của Phục Nguyên Đại Đế nhất định sẽ có một đống đồ tốt, nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không có thời gian để kiểm tra, hắn còn phải đi tìm Tà Giác Hư Không Cô.

Hắn đã xem dáng vẻ của Tà Giác Hư Không Cô trong bản ghi chép Tà Giác Sinh Tồn Trát Ký, cũng khá giống với một cây nấm bình thường, bề ngoài giống một cái dù, là màu vàng.

Tác dụng của Tà Giác Hư Không Cô này như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không biết, trong ghi chép cũng không có giới thiệu. Nhưng mà trong bản ghi chép cũng chỉ giới thiệu chi khi nào có sương độc đến, Tà Giác Hư Không Cô mới xuất hiện trong làn sương độc.

Lam Tiểu Bố không dùng đến Giải Độc Tiên Đan, bây giờ hắn vận chuyển Bất Tử Quyết là đã có thể đi lại trong sương độc. Cho dù thần niệm của Lam Tiểu Bố rất mạnh, hơn nữa cùng từng rèn luyện qua, nhưng trong làn sương độc này, thần niệm của hắn cũng bị áp chế lại chỉ có thể trải rộng trong phạm vi trăm mét. Theo Lam Tiểu Bố suy nghĩ, thần niệm của tu sĩ bình thường có thể vượt qua 20 mét đã là rất tốt rồi.

Sương độc ăn mòn dần quần áo trên người, Lam Tiểu Bố có thể tưởng tượng, tu sĩ bình thường cho dù có dựa vào Tiên Đan Giải Độc mà ra ngoài tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô, sợ cũng không đơn giản như vậy.

Lam Tiểu Bố tìm bên trong làn sương độc suốt một canh giờ, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy có thứ gì đó màu vàng, cái điểm màu vàng kia xuất hiện ngay biên giới thần niệm của hắn. Lam Tiểu Bố nhanh chóng tăng tốc độ vọt đến, nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra, cho dù tốc độ của hắn có nhanh đến mức nào, điểm màu vàng kia hình như cũng cách hắn ngày càng xa.

Cái màu vàng kia chắc hẳn là Tà Giác Hư Không Cô, chỉ là cái Tà Giác Hư Không Cô này có chút kỳ quái. Nếu là như vậy, hắn nhất định không thể lấy được Tà Giác Hư Không Cô. Cái Tà Giác Hư Không Cô này nhất định có cách lấy đặc biệt.

Lam Tiểu Bố tiếp tục tìm kiếm, một nén nhang sau, hắn lại nhìn thấy gốc Tà Giác Hư Không Cô thứ hai. Ở trong sương độc này, thần niệm bị áp chế đến mức tựa như không có, hoàn toàn không thể dùng thần niệm khóa chặt gốc Tà Giác Hư Không Cô này lại được. Lần này Lam Tiểu Bố thi triển Kim Quang độn thuật, trong phạm vi mất chục mét thế này, với Kim Quang độn thuật mà nói là không là gì cả. Lam Tiểu Bố vừa thi triển Kim Quang độn thuật, vừa đưa tay ra chộp gốc Tà Giác Hư Không Cô kia.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố thất vọng là, tay hắn chỉ bắt được không khí. Đây tuyệt đối không phải là vì Tà Giác Hư Không Cô chạy nhanh hơn hắn, chỉ có một khả năng, thứ hắn nhìn thấy không phải là Tà Giác Hư Không Cô thật sự, mà là một ảo ảnh…

Nếu như là ảo ảnh, vậy thì giống như…

Lam Tiểu Bố nghĩ đên ảo ảnh, vậy thì thần niệm của hắn phát hiện ra Tà Giác Hư Không Cô chỉ là một cái ảnh ảo thôi sao?

Đáng tiếc sương độc quá dày, lạnh lẽo thấu xương, thần niệm của hắn không thể nào mở rộng ra xa hơn được.

Khi gốc Tà Giác Hư Không Cô thứ ba xuất hiện trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không vọt thẳng đến bắt nữa mà lấy Luyện Hồn âm Oa ra.

Cái Luyện Hồn âm Oa này là pháp bảo đối phó với âm khí tốt nhất, chỉ cần hắn dùng Luyện Hồn âm Oa hút hết âm khí xung quanh đi, thần niệm nhất định có thể mở rộng ra, thậm chí còn có thể dùng thần niệm khóa chặt cái Tà Giác Hư Không Cô kia lại.

Sau khi lấy Luyện Hồn âm Oa ra, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện, hắn chỉ cần sử dụng ý niệm một chút, âm khí vô cùng vô tận ở xung quanh lập tức bị Luyện Hồn âm Oa cuốn đi. âm khí trong sương độc bị hút đi, thần niệm của Lam Tiểu Bố nhanh chóng tăng cường. Gốc Tà Giác Hư Không Cô thứ ba này trực tiếp bị Lam Tiểu Bố dùng thần niệm khóa lại, sau đó Lam Tiểu Bố dễ như trở bàn tay lấy được cây Tà Giác Hư Không Cô này.

Lấy được cây Tà Giác Hư Không Cô đầu tiên, Lam Tiểu Bố cẩn thận quan sát cây Tà Giác Hư Không Cô này, thứ này không biết đến như thế nào, khi sương độc bên ngoài trạm hư không Tà Giác xuất hiện thì nó cũng xuất hiện. Giống như mấy loại nấm hắn nhìn thấy lúc trước, sau khi trời mưa thì sẽ nhanh chóng mọc lên.

Nếu như sương độc này chính là chất dinh dưỡng của Tà Giác Hư Không Cô, vậy Tà Giác Hư Không Cô có độc hay không?

Có được gốc đầu tiên rồi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng dựa vào Luyện Hồn âm Oa lấy được cây Tà Giác Hư Không Cô thứ hai. Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, khi hắn tìm cây Tà Giác Hư Không Cô thứ ba, còn tìm được một tiên quả màu tím bên cạnh cây Tà Giác Hư Không Cô này, thứ này Lam Tiểu Bố biết, là Tử Mạch Tiên Quả.

Khó trách có nhiều tu sĩ đến nơi này như vậy, giá trị của Tà Giác Hư Không Cô như thế nào, bây giờ Lam Tiểu Bố còn chưa biết, nhưng giá tị của Tử Mạch Tiên Quả thì khó mà đánh giá được. Hắn có thể dựa vào Luyện Hồn âm Oa lấy được Tà Giác Hư Không Cô, người khác nhất định cũng có biện pháp khác.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm cây Tà Giác Hư Không Cô thứ tư, hắn phát hiện bên trong Luyện Hồn âm Oa xuất hiện một hạt châu màu xám.

Lam Tiểu Bố tiện tay cầm hạt châu màu xám này lên, một hơi thở lạnh lẽo bao trùm đến, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, hạt chât này chính là âm khí trong làn sương độc.

Không ngờ sau khi Luyện Hồn âm Oa hút âm khí này xong, còn luyện hóa thành một hạt châu. Hạt châu này có ích lợi gì Lam Tiểu Bố cũng không biết, nhưng mà Luyện Hồn âm Oa luyện chế ra, chắc cũng có chút tác dụng, cứ cất đi trước rồi nói tiếp.

Chương 654: Linh Thực vũ trụ.

Sương độc kéo dài cả một ngày, Lam Tiểu Bố lấy được sáu cây Tà Giác Hư Không Cô, cộng thêm một viên Tử Mạch Tiên Quả. Trừ cái đó ra, hắn còn lấy được hai viên âm châu mà Luyện Hồn âm Oa ngưng tụ thành.

Đồ trong nhẫn của Phục Nguyên Đại Đế hắn còn chưa xem xét, cho dù trong nhẫn của Phục Nguyên Đại Đế không có gì, đối với Lam

Tiểu Bố mà nói hôm nay cũng đã thu hoạch lớn.

Chuyên Dịch mừng rỡ quay về Tà Giác Hư Không điện, vận may của hắn không tệ, vậy mà lấy được một gốc Tà Giác Hư Không Cô.

Nhưng mà Chuyên Dịch nhanh chóng phát hiện ra, có rất nhiều người đều vui mừng hớn hở, rõ ràng lần này người lấy được Tà Giác Hư Không Cô không phải chỉ có một mình hắn.

Một tu sĩ Tiên Vương trung kỳ nói, “Mọi người có phát hiện ra không, lần này ra ngoài, trừ thời gian đầu ra, sau đó thần niệm có thể mở rộng ra xa hơn? Hơn nữa có đôi khi còn có thể khóa chặt Tà Giác Hư Không Cô lại nữa.”

Sau khi tên tiên vương này nhắc nhở, rất nhiều người đã kịp phản ứng lại. Không phải mọi người đều may mắn, là lần lần này Tà Giác Hư Không Cô khá dễ lấy. Bởi vì trở ngại thần niệm trong làn sương độc kia đột nhiên giảm đi rất nhiều.

Chuyên Dịch âm thầm cảm thấy may mắn, hắn cũng không biết trong làn sương độc có thứ ngăn cản thần niệm mở rộng. lần này đột nhiên trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ có thể nói vận may của hắn tương đối tốt.

Đúng rồi, Lam Tiểu Bố kia chắc hẳn không trở về được nữa nhỉ?

Chuyên Dịch vừa mới nghĩ đến Lam Tiểu Bố, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về.

So với lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, mà tên Đại La Kim Tiên kia không trở về, Chuyên Dịch lại càng kinh hãi hơn. Chẳng lẽ tên tiên đế kia không ra tay với Lam Tiểu Bố? Chuyện này là không thể.

Chuyên Dịch lập tức xác định, đây nhất định là chuyện không thể. Theo kinh nghiệm của hắn, tên Tiên Đế kia nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nếu tiên Đế kia không bỏ qua, mà Lam Tiểu Bố lại trở về, vậy thì chỉ có một khả năng, Tiên Đế kia quả thật đã đi, nhưng kết quả đã bị Lam Tiểu Bố giết chết.

Hắn biết Lam Tiểu Bố không đơn giản, nhưng có thể giết chết Tiên Đế, đây quả thật là…

Tên chấp sự tiên vương của Tà Giác Đại Tiên tức lâu cũng nghe được tin lần này tu sĩ ra ngoài tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô có thu hoạch không tệ. Hắn vội vàng xông ra khỏi tức lâu, định tự mình tọa trấn thu mua Tà Giác Hư Không Cô.

Nhưng hắn vừa mới đi ra đến cửa đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố thản nhiên bước đến.

“Ngươi…” Tiên vương này giật mình, theo như hắn đoán, Lam Tiểu Bố không về nữa mới đúng.

Đắc tội với Phục Nguyên Đại Đế còn đi ra khỏi Tà Giác Đại Tiên tức lâu của hắn, còn có cơ hội trở về sao? Đừng có nằm mơ. Trước đó Lam Tiểu Bố nói chuyện với hắn chẳng khách sáo chút nào, cũng đừng nghĩ rằng tính tình hắn tốt. Đó là bởi vì hắn biết Lam Tiểu Bố là một người chết, cho dù Lam Tiểu Bố có ở lại tiên tức lâu không ra ngoài thì sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Giá cả ở Tà Giác Đại Tiên tức lâu cao như vậy, Lam Tiểu Bố có giàu có đến mấy cũng không thể luôn ở lại đây. Chỉ cần Lam Tiểu Bố ra ngoài, hoặc là Lam Tiểu Bố lên thuyền, đều sẽ chết.

Cộng thêm chuyện hắn là người của Hạnh Đế, chơi ác với người của Thích Đế một chút cũng chẳng sao cả.

Nhưng bây giờ hắn lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố chậm rãi trở về, tựa như không hề bị chút tổn thương nào.

“Ngươi ra ngoài tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô sao?” Tên chấp sự tiên vương này tỉnh táo lại, vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua tên tiên vương này, cũng đoán được con người của tên quản sự Tà Giác Đại Tiên tức lâu là như thế nào, hắn từ tốn nói, “Đây là chuyện của ta.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, chấp sự tiên vương này khẳng định Lam Tiểu Bố thật sự đã ra ngoài tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô. Nếu như Lam Tiểu Bố đi tìm Tà Giác Hư Không Cô, Phục Nguyên Đại Đế không đuổi theo giết Lam Tiểu Bố, chính bản thân tên chấp sự này cũng không tin được.

Bây giờ Lam Tiểu Bố bình yên vô sự trở về, hắn cảm thấy mình phải thay đổi cách nhìn về Lam Tiểu Bố rồi, hắn lập tức ôm quyền nói, “Ta là chấp sự Vu Bất Thành của Tà Giác Đại Tiên tức lâu, lúc trước Phục Nguyên Đại Đế có đến tìm ngươi, ta còn truyền âm cho ngươi.”

“Ta nhớ.” Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vu chấp sự, ta cảm thấy đây chính là chỗ không đúng của tức lâu các ngươi. Khách làm chuyện gì, hoàn toàn không liên quan gì đến tức lâu. Lỡ như lúc đó đang là thời khắc mấu chốt ta bế quan đột phá lên Thần Nhân, ngươi lại cứ rống như vậy, chẳng lẽ muốn ta bị tẩu hỏa nhập ma à. Cho nên, không được có lần sau, lần sau mà còn nhưa vậy ra sẽ tức giận đấy.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố còn vỗ vỗ bả vai Vu Bất Thành, lúc này mới đi vào tức lâu.

Lời nói ngạo mạn như vậy, Vu Bất Thành chẳng những không hề khó chịu, mà càng khẳng định Phục Nguyên Đại Đế đã đuổi theo giết Lam

Tiểu Bố, kết quả hoàn toàn không bắt được Lam Tiểu Bố, còn chẳng gây được chút thương tích nào cho đối phương, để hắn bình an quay lại Tà Giác Hư Không điện. Đây là một nhân tài, có thể tiến cử cho Hạnh Đế.

Vu Bất Thành cười tủm tỉm ôm quyền đứng phía sau Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, tên Phục Nguyên Đại Đế kia cũng không phải người tốt lành gì, nếu như trở mặt với người này, vậy thì người này sẽ như giòi trong xương vậy, không chết không thôi. Nếu như ngươi không để ý, vậy có thể gia nhập tiên tức lâu chúng ta, ta sẽ nói cho Hạnh Đế, chỉ cần Hạnh Đế đồng ý, tên Phục Nguyên Đại Đế kia cũng chẳng đám động đến ngươi.”

Lam Tiểu Bố dừng bước, quay đầu từ tốn nói, “Không có hứng thú, Phục Nguyên Đại Đế là ai ta cũng không muốn biết.”

Nói xong thì trực tiếp bỏ lại Vu Bất Thành, tiến vào trong tức lâu.

Thật là ngạo mạn, Vu Bất Thành thầm nghĩ. Hắn không cảm thấy Lam Tiểu Bố không biết tình cảnh của bản thân, nếu như Lam Tiểu Bố không biết tình cảnh của bản thân như thế nào, sợ là đã không thể quay về nơi này được rồi.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố trở về động phủ của mình, việc đầu tiên là tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, mở nhẫn trữ vật của Phục Nguyên Đại Đế ra.

Chương 655: Linh Thực vũ trụ. (2)

Nhẫn trữ vật của Phục Nguyên Đại Đế lại là một cái tiểu thế giới, một mảng lớn tiên linh thảo từ cấp năm đến cấp bảy mọc vô cùng tươi tốt, còn có mười mấy gốc tiên linh thảo cấp tám và vài gốc tiên linh thảo cấp chín.

Đáng giá nhất chính là tiên linh thảo Phong Vũ Thất Diệp Tầm, đây là một gốc tiên linh thảo cấp chín. Loại tiên linh thảo này sau khi trưởng thành, sẽ kết thành bảy Tiên Tầm Quả, mỗi một Tiên tầm Quả đều có thể giúp tiên tốn tấn một cấp, thật sự vô cùng quý giá. Mà cây Phong Vũ Thất Diệp Tầm này đã kết quả, quả mặc dù không lớn, nhưng rõ ràng là bảy quả.

Trừ cái đó ra, còn có mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, một món pháp bảo phi hành Bán Thần khí. Ngọc giản về công pháp tu luyện thì ở trong một cái Tàng Kinh các, nhưng mà mấy cái này Lam Tiểu Bố không có hứng thú. Nếu so sánh, một tỷ tiên tinh thượng phẩm kia còn khiến hắn chú ý hơn.

Đồng thời Lam Tiểu Bố còn tìm được bốn cái hộp ngọc bên trong tiểu thế giới của Phục Nguyên Đại Đế, mở hộp ngọc ra, bên trong toàn bộ là Tà Giác Hư Không Cô.

Ở trạm hư không Tà Giác bóc lột người khác đã quen, hôm nay cuối cùng đã bị Lam Tiểu Bố hắn bóc lột.

Lam Tiểu Bố sắp xếp hết mọi thứ lại, tiên linh thảo trong tiểu thế giới này hắn không động đến. Chỉ lấy một viên tiên tinh cực phẩm và hai đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm đặt bên dưới Phong Vũ Thất Diệp Tầm, cung cấp tiên linh nguyên cho Phong Vũ Thất Diệp Tầm, những vật khác thì thôi đi, nhưng cây Phong Vũ Thất Diệp Tầm này đối với hắn có tác dụng rất lớn.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Lam Tiểu Bố lấy dược điển ra.

Từ sau khi nhận được dược điển này từ cuộc thi đấu đan dược kia, đây là lần đầu tiên hắn mở ra xem.

Nếu như không phải lần này lấy được Tà Giác Hư Không Cô, có lẽ hắn cũng không có thời gian xem bản dược điển này.

Lật trang đầu tiên ra, phía trên có bốn chữ lớn, Linh thực vũ trụ.

Tiếp tục lật sang trang tiếp theo, Lam Tiểu Bố lập tức biết được mình đã kiếm được đồ tốt. Trên cùng bắt đầu từ linh thực cấp thấp nhấp, tiên linh thảo cấp một, đến cấp cao nhất là thần linh thảo, cái gì cần có đều có. Không chỉ như vậy, mỗi một loại thần linh thảo đều giới thiệu dược tính rõ ràng.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tìm được Tà Giác Hư Không Cô, trong này không ghi tên là Tà Giác Hư Không Cô, mà là Hư Không Hồn Cô. Loại Hư Không Hồn Cô này sinh trưởng trong hư không, một khi âm khí bộc phát thì sẽ xuất hiện.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy mỗi một gốc Hư Không Hồn Cô đều là do một sinh hồn hóa thành, hắn lập tức mất đi hứng thú với loại Hư Không Hồn Cô này.

Có một phần tu sĩ sau khi chết đi, sinh hồn không thể nào di vào luân hồi, ở trong âm khí ngưng tụ thành Hư Không Hồn Cô. Nói cách khác, Hư Không Hồn Cô thật ra chính là sinh hồn ngưng luyện mà thành. Hư Không Hồn Cô trưởng thành đến một mức độ nhất định, sẽ sinh ra linh trí, kết làm âm tu. Nhưng mà âm tu này không có chút liên quan nào với chủ nhân sinh hồn lúc đầu.

Cũng khó trách cái Hư Không Hồn Cô này có thể giúp tiên tôn có tỷ lên tấn cấp lên tiên đế, bởi vì muốn hình thành nên Hư Không Hồn Cô, tu sĩ chết đi kia phải có tu vi tiên đế trở lên.

Dựa vào Hư Không Hồn Cô để bước vào tiên đế, có hai tai hại lớn, thứ nhất chính là sau khi vào cảnh giới tiên đế rồi sẽ không thể tiến thêm được một bước nào nữa, thứ hai là lúc tu luyện sẽ dễ tẩu hỏa nhập ma.

Loại vật này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, trừ chuyện có thể đổi lấy tiên tinh ra, đó chính là rác rưởi.

Cất đồ vật đi, Lam Tiểu Bố quyết định bắt đầu bế quan tu luyện.

Trên người hắn cón có hơn nửa đầu Tiên Tủy mạch, Tiên Linh mạch thượng phẩm thì có hơn mười đầu, Lúc này không phải trên đường đi, hắn bố trí một cái Thúc Linh tiên trận bên ngoài động phủ, cho dù hắn tu luyện như thế nào, Thúc Linh tiên trận cấp chín sẽ không để lộ ra chút tiên linh khí nào ra ngoài.

…

Đây đã là tháng thứ sáu Lam Tiểu Bố bế quan, cho dù tài nguyên tu luyện của Lam Tiểu Bố có tìm khắp Ma Huyền Tiên Vực cũng không có người thứ hai, nhưng sáu tháng qua đi, Lam Tiểu Bố vẫn còn ở tiên vương tầng ba.

Chuyên Dịch không có việc gì thì đi dạo trong Tà Giác Đại Tiên tức lâu, hắn hi vọng có thể gặp được Lam Tiểu Bố. Nhưng từ sau khi lần đó trở về, Lam Tiểu Bố vẫn chưa từng ra ngoài.

Khiến Chuyên Dịch và tất cả mọi người buồn bực là, vậy may của bọn họ tựa như đã dùng hết rồi. Trừ lần kia có rất nhiều người lấy được Tà Giác Hư Không Cô ra, sau đó lại xuất hiện sương độc, thu hoạch của bọn họ cũng cực ít. Trừ ngẫu nhiên có người lấy được một gốc ra, phần lớn còn không bằng cả trước kia.

Liên tục ra ngoài nửa năm, Giải Độc Đan đã tiêu hao rất nhiều, cũng chỉ là lần đầu tiên lấy được một gốc Tà Giác Hư Không Cô. Cộng thêm vẫn luôn chờ Lam Tiểu Bố mà không đợi được, Chuyên Dịch quyết định không ra ngoài tìm Tà Giác Hư Không Cô nữa.

Nhưng mà giờ phút này lại có người tìm đến động phủ của hắn.

Nhìn thấy người đến là chấp sự Vu Bất Thành của Tà Giác Đại Tiên tức lâu, Chuyên Dịch và đạo lữ nhanh chóng đến thi lễ, “Chuyên Dịch, Phùng Thư Đình xin chào Vu chấp sự.”

Hắn cũng không dám có thái độ như Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thực lực, hắn không có.

“Hai vị không cần phải khách sáo, hôm nay ta tới là muốn thỉnh giáo các ngươi mấy vấn đề.” Vu Bất Thành cười tủm tỉm nói.

“Không dám, Vu chấp sự có vấn đề gì cứ hỏi, chỉ cần hai người chúng ta biết, nhất định sẽ nói ra hết.” Chuyên Dịch liên tục nói không dám.

Vu Bất Thành nói, “Các ngươi và Lam Tiểu Bố đạo hữu cùng đến Tà Giác Hư Không điện, không biết các ngươi hiểu Lam Tiểu Bố đạo hữu được bao nhiêu? Có thể nói hết cho ta biết không?”

Chuyên Dịch sửng sốt, trong lòng tự nhủ ngươi đã muốn hỏi tin tức của Lam Tiểu Bố thì cứ trực tiếp tìm hắn mà hỏi đi, đến hỏi ta làm gì chứ?

Vu Bất Thành đã nhìn ra tâm tư của Chuyên Dịch, có vẻ hơi lúng túng nói, “Lúc Lam đạo hữu bế quan không thể quấy rầy, tính tình của hắn có chút lớn, ta không thể làm gì khác đành đến thỉnh giáo hai vị.”

Chương 656: Bố gia ngươi nhất định phải quản.

Hắn thật sự không dám quấy rầy Lam Tiểu Bố, hắn đã biết, ngày đó khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Tà Giác Hư Không điện, Phục Nguyên Đại

Đế cũng có đuổi theo, kết quả Phục Nguyên Đại Đế đã mất tích, Lam Tiểu Bố thì bình yên vô sự trở về. Người ta cũng đã nói không được quấy rầy hắn, loại khách nhân như vậy hắn còn dám đi quấy rầy, không muốn sống nữa à?

Vu Bất Thành rõ ràng cũng không lấy được tin tức gì có giá trị, Lam Tiểu Bố chỉ là nửa đường quen biết bọn họ mà thôi.

Cho dù chuyện Lam Tiểu Bố giết chết Đại La Kim Tiên Phí Khô và Phục Nguyên Đại Đế không có người nào biết, nhưng trong Tà Giác Hư Không điện vẫn biết ở nơi này có một kẻ hung ác. Kẻ ác này tên là Lam Tiểu Bố, ngay cả Phục Nguyên Đại Đế đi tìm hắn gây chuyện, kết quả cũng mất tích.

Bởi vì xuất hiện một người hung ác như Lam Tiểu Bố, cộng thêm chuyện Phục Nguyên Đại Đế mất tích. Ngay cả những người mới tới, người của trận môn màu lam kia cũng không dám phách lối như trước nữa.

Một năm nhanh chóng trôi qua, Lam Tiểu Bố dừng việc tu luyện lại, trong điều kiện tài nguyên tu luyện phong phú như vậy, trong một năm này Lam Tiểu Bố vẫn chỉ quanh quẩn trong Tiên Vương tầng ba.

Lam Tiểu Bố biết rõ, đây là khi hắn có đống lớn tài nguyên tu luyện đỉnh cấp rồi, nếu không thì trong một năm này hắn đã chẳng thể cảm nhận được một chút tiến bộ nào rồi. Sau khi bước vào cảnh giới tiên vương rồi, mỗi khi tấn cấp thêm một cấp đều sẽ rất khó khăn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không nôn nóng, hắn bước vào Tiên vương cũng chỉ mới mấy năm mà thôi, mấy năm nay vẫn luôn ở Tiên Vương sơ kỳ không phải là chuyện rất bình thường hay sao? Có vài người ngốc trong cảnh giới tiên vương mấy chục vạn năm, thậm chí là cả trăm vạn năm, không phải cũng là chuyện bình thường sao?

Tiên thuyền vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không cũng đã sắp đến lúc khởi hành, Lam Tiểu Bố dừng việc tu luyện lại, tùy ý lấy một gốc Tà Giác Hư Không Cô trong nhẫn ra, nói chính xác hơn chính là Hư Không Hồn Cô.

Bởi vì thần hồn ngưng luyện trong hơi thở âm lãnh, loại vật như thế này Lam Tiểu Bố thật sự không cần, càng sẽ không có chuyện dùng loại vật này để bước vào đảnh giới Tiên Đế. Nhưng thứ này có giá trị không nhỏ, hắn chắc chắn sẽ không tùy tiện vứt bỏ nó mà muốn trao đổi một vài thứ có giá trị về, cũng không biết thứ này có giá trị tại Tà Giác Hư Không điện hay ở phía bên kia hẻm núi Ma Huyền Hư Không có giá trị hơn.

Gốc Hư Không Hồn Cô này có dáng vẻ bề ngoài rất bắt mắt, toàn thân màu vàng, còn có một mùi hương nhàn nhạt. Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong, nhưng mà hắn lập tức thu hồi thần niệm lại, nắm chặt gốc Hư Không Hồn Cô này, có chút kinh ngạc và khó hiểu.

Đây rõ ràng chỉ là một gốc Hư Không Hồn Cô mà thôi, sao hắn lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong này?

Do dự một chút, thần niệm Lam Tiểu Bố lại thẩm thấu vào một lần nữa, Thần Hồn Thuẫn của hắn cũng thời thời khắc khắc chuẩn bị, phòng ngừa bị phản phệ công kích thức hải.

Lần này Lam Tiểu Bố càng chắc chắn, cây Hư Không Hồn Cô này có ẩn chứa một tia hơi thở quen thuộc, Hư Không Hồn Cô là do sinh hồn của tiên đế sau khi vẫn lạc ngưng luyện thành, sao lại có hơi thở khiến hắn quen thuộc…

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận tia hơi thở quen thuộc này, sau đó hắn nhanh chóng xác nhận được đó là hơi thở của ai. Thành chủ của Ma Huyền Hành Đạo tiên thành, Liễu Minh.

Liễu Minh chẳng những là tiên đế, mà còn là tiên đế hậu kỳ, hơn nữa thực lực của Liễu Minh còn rất mạnh, mặc dù làm người có chút lõi đời, nhưng lại không khiến người khác chán ghét. So với một vài tiên đình vương, Liễu Minh còn có khát vọng rất lớn.

Liễu Minh mất tích ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, sao lại ngưng luyện thành Hư Không Hồn Cô rồi? Bởi vậy có thể thấy được, Liễu Minh nhất định đã vẫn lạc rồi.

Đằng Cập Lâu và Tập Thịnh Doãn mất tích cùng Liễu Minh bây giờ đang ở đâu? Chẳng lẽ đều hóa thành Hư Không Hồn Cô cả rồi?

Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị, trừ cường giả Bán Thần ra, Đằng Cập Lâu, Liễu Minh và Tập Thịnh Doãn đều là những cao thủ đứng đầu trong Tiên Đế, ai có thể giết được bọn họ?

BỌn họ đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không để làm gì?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đứng ngồi không yên, linh hồn của Liễu Minh ở đây biến thành Hư Không Hồn Cô, có thể thấy được Liễu Minh đã vẫn lạc ở nơi này, hắn cần ra ngoài tìm hiểu một chút.

Lam Tiểu Bố vội vàng ra khỏi phòng, hắn vừa mới đến đại sảnh tầng một của tức lâu, Vu Bất Thành đã cười tươi rạng rỡ tiến đến đón, “Lam đạo hữu, mấy ngày nữa là tiên thuyền sẽ xuất phát, ta đang định đi quấy rầy Lam đạo hữu một chút, không nên trễ thời gian thuyền khởi hành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đa tạ Vu chấp sự, thật ra ta còn có một chuyện muốn hỏi Vu chấp sự một chút. Trước khi ta đến đây, có tiên đế nào của Ma Huyền Tiên Vực đến đây không?”

Tiên Đế? Vu Bất Thành do dự một chút rồi nói, “Quả thật có một vị tiên đế đến đây, là vào bảy năm trước, hắn lên tiên thuyền vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, chỉ là tiên thuyền kia đã xảy ra chuyện bên trong hẻm núi.”

Bảy năm trước, vậy thì rõ ràng không phải là bọn người Liễu Minh rồi.

“Lam đạo hữu, Ta là Hạnh đế…”

Lam Tiểu Bố biết rõ đối phương muốn nói gì, hắn xua tay chặn lại, “Ta ra ngoài làm một vài chuyện, sẽ không trễ thời gian lên thuyền.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chờ Vu Bất Thành nói tiếp, trực tiếp rời khỏi tsc lâu, để lại Vu Bất Thành lộn xộn trong gió, hắn không phải nói đến chuyện trễ thuyền, hắn muốn mời Lam Tiểu Bố gia nhập vào Hạnh Đế cung.

Do dự một chút, Vu Bất Thành vẫn đuổi theo.

…

“Lam Tiểu Bố…” Lam Tiểu Bố vừa mới đến cửa Tà Giác Hư Không điện, một giọng nói kinh ngạc lập tức vang lên.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, gia hỏa này có chút quen mắt. Gia hỏa này biết hắn, còn không khách sáo chút nào, đây là ai chứ?

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, đã nghe thấy người kia nói một lần nữa, “Chuyên Dịch, quả nhiên ngươi đã chạy trốn đến đây, may mà ta không đến muộn.”

Đúng lúc này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình cũng vội vàng chạy đến, hình như đang định ra ngoài, sắc mặt Chuyên Dịch có chút tái nhợt, trong mắt Phùng Thư Đình có chút tuyệt vọng.

Chương 657: Bố gia ngươi nhất định phải quản. (2)

“Trị Hồ, Trị gia ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng.” Chuyên Dịch nghiêm nghị nói.

Trị Hồ? Lam Tiểu Bố hiểu ra, là người Trị gia. Thảo nào lại không khách sáo với mình, hóa ra là người của Trị gia, một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm của Trị gia còn đang ở trên người hắn. Nếu không phải tên tuổi của hắn ở Ma Huyền Tiên Vực quá lớn, chỉ sợ Trị gia đã sớm ra tay với hắn rồi.

“Cái người trước kia tên là Trị Tiềm Sơn là gì của ngươi?” Khi Lam Tiểu Bố là tiên vương tầng hai đã giết chết được Kế Lãnh, đây là một tiên tôn hậu kỳ. Thực lực của Trị Hồ trước mặt này rõ ràng không bằng Kế Lãnh, hẳn là một tiên tôn trung kỳ, hắn chẳng sợ hãi chút nào.

Trị Hồ biết Lam Tiểu Bố đáng sợ, cho dù sư phụ của Lam Tiểu Bố không có ở đây, hắn cũng không dám động đến Lam Tiểu Bố. Phải biết rằng Lam Tiểu Bố còn có thể giết chết Kế Lãnh, thực lực của Kế Lãnh cao hơn hắn rất nhiều.

“Lam đan sư, đây là chuyện riêng của TRị gia ta, mong ngươi đừng can thiệp vào. Chuyên Dịch giết đệ tử thân truyền của Trị gia ta, cướp đồ của Trị gia ta, hôm nay ta nhất định phải bắt hắn đi.” Trị Hồ tỉnh táo lại, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, giọng điệu cũng tính là khách sáo.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Năm đó các ngươi cũng truy sát Bố gia ở khắp nơi, nói là ta lấy một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm của nhà ngươi, bây giờ lại truy sát Chuyên Dịch đạo hữu, lý do cũng là lấy đồ nhà ngươi. Chắc là đồ trên toàn vũ trụ này đều là của Trị gia ngươi hết nhỉ? Người khác chỉ cần lấy đi thì coi như đã lấy đồ nhà ngươi rồi?”

“Lam đan sư, ngươi nhất định phải nhúng tay vào chuyện này sao?” Trị Hồ nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng đã biết không ổn. Lúc đầu người truy sát Chuyên Dịch là một tiên vương trung kỳ, một tiên tôn trung kỳ như hắn dư xài, ai biết nửa đường lại nhảy ra Lam Tiểu Bố như thế này? Nếu như biết Lam Tiểu Bố ở chỗ này, hắn nhất định không dám tới.

“Chuyện này Bố gia ngươi nhất định phải quản, xem Trị gia ngươi có thể làm gì được ta?” Lam Tiểu Bố giơ một tay lên, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Vu Bất Thành đứng bên cạnh vội vàng nói, “Lam đạo hữu, ở trong Tà Giác Hư Không điện không thể sử dụng pháp bảo.”

“Được rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong hai chữ này thì nói với Trị Hồ, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài tâm sự một chút.”

“Ta không chấp nhặt với ngươi.” Trị Hồ ném lại một câu sau đó xoay người rời đi, trừ khi hắn muốn chết, lúc này mới ra tay với Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà hắn vừa đi được mấy bước đã cảm thấy không ổn, nhanh chóng muốn tiến vào trong Tà Giác Hư Không điện một lần nữa, chỉ là giờ phút này Lam Tiểu Bố đã ngăn ngay cửa ra vào.

Phía sau lưng Trị Hồ phủ một tầng mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn tức giận và khiếp đảm, vậy nên không suy nghĩ kỹ càng, tiến vào trong Tà Giác Hư Không điện mới là đường sống duy nhất của hắn. Nếu như bây giờ hắn rời khỏi Tà Giác Hư Không điện, không phải là đang tìm chết hay sao?

“Ngươi định ngăn cản ta, không có ta tiến vào trong Tà Giác Hư Không điện hay sao? Chẳng lẽ Tà Giác Hư Không điện này do ngươi làm chủ à?” Trong lòng Trị Hồ lo lắng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi còn chưa tiến vào Tà Giác Hư Không điện, bây giờ ta có một số chuyện cần tính sổ với ngươi. Đi thôi, chuyện này ra ngoài rồi nói.”

Trị Hồ nào dám đi cùng Lam Tiểu Bố, hắn ôm quyền hướng về phía Tà Giác Hư Không điện cao giọng nói, “Có người cản trở chuyện làm ăn ở Tà Giác Hư Không điện, chẳng lẽ không có người quản sao?”

Nếu là người khác, sớm đã có người đi ra quản. Ngăn cản chuyện làm ăn của Tà Giác Hư Không điện? Ha ha, đừng bảo là người khác, ngay cả Vu Bất Thành trước mắt này cũng có thể ra tay.

Nhưng bây giờ thật sự đúng là không người nào dám quản, hung danh của Lam Tiểu Bố lan xa, ngay cả Phục Nguyên Đại Đế cũng dám giết, ai không muốn sống mà cản Lam Tiểu Bố đi trả thù chứ? Trong Tà Giác Hư Không điện này, người mà bọn họ không dám đắc tội nhất chính là Lam Tiểu Bố.

Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đứng đằng sau Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Trong lòng Chuyên Dịch âm thầm vui sướng. Con rùa Trị gia này cuối cùng cũng có ngày ác nhân gặp ác nhân trị… Không đúng, Lam đạo hữu cũng không phải ác nhân.

Sát thế quanh người Lam Tiểu Bố bành tướng, Thất âm Kích đang định vung lên, trong lòng Trị Hồ kinh hãi, hắn biết không vào được Tà Giác Hư Không điện thì nhất định phải chạy trốn. Trốn thì còn có chút hy vọng sống, không trốn được, vậy thì hắn hoàn toàn xong đời.

Nghĩ đến đây, Trị Hồ lấy ra một lá bùa rồi bóp nát, một khắc sau đã hóa thành một tia sáng biến mất.

Chờ sau khi Trị Hồ biến mất, mọi người mới phát hiện, không biết từ bao giờ Lam Tiểu Bố cũng đã biến mất rồi.

“Sư huynh, Lam Tiểu Bố này rốt cuộc là ai? Sao Trị Hồ còn biết hắn, hơn nữa còn kiêng kị hắn như vậy?” Phùng Thư Đình nhỏ giọng hỏi.

Chuyên Dịch thở ra một hơi, hắn nói, “Chắc hẳn chúng ta đã gặp được quý nhân rồi, nếu như không phải nửa đường có lòng tốt giúp Lam đạo hữu một lần, hôm nay chúng ta đã gặp nạn rồi. Không ngờ Trị gia lại biết chúng ta đến Tà Giác Hư Không điện, còn phái Trị Hồ đến. Cũng may, lần này đến không phải là Trị Nhất Sát hoặc Tả Viêm Ngư.”

“Các ngươi kkhông cần lo lắng, tên Tả Viêm Ngư kia đã bị Lam Tiểu Bố giết rồi. Kế Lãnh cũng bị Lam Tiểu Bố giết, bây giờ Lam Tiểu Bố đuổi theo Trị Hồ, tám chín phần Trị Hồ cũng không thể thoát được kiếp nạn này rồi, cho nên bây giờ các ngươi an toàn rồi.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, trong lòng Chuyên Dịch giật mình lập tức quay đầu, nhưng hắn không nhìn thấy bất kỳ người nào có khả năng truyền âm cho hắn.

Tả Viêm Ngư đã bị Lam Tiểu Bố giết? Tả Viêm Ngư là tiên đế đó. Còn cà Kế Lãnh kia nữa mặc dù Kế Lãnh là một tiên tôn, còn là dòng chính của Trị gia. Bởi vì đạo lữ của Kế Lãnh tên là Trị Nghiên, Trị Nghiên chính là người của Trị gia.

“Không cần tìm ta, ta cũng là kẻ đang chạy trốn thôi. Mặc dù Tả Viêm Ngư không tính là do Lam Tiểu Bố tự tay giết, nhưng cũng là do bạn hắn giết. Còn Kế Lãnh, ta tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố giết chết.” Giọng nói kia lại vang lên một lần nữa.

Chương 658: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi.

Trị Hồ chỉ biết điên cuồng bỏ chạy, vậy đương nhiên sẽ chạy về hướng mà thần niệm của Lam Tiểu Bố không thể chạm đến.

Nửa ngày sau, Trị Hồ ngừng lại, hắn phát hiện mình bị một cái khốn trận giam lại.

“Đây là tiên trận cấp chín, ngươi cảm thấy mình có thể ra ngoài được hay không?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến. Giờ phút này sao Trị Hồ lại không biết, phương hướng mình bỏ chạy đều nằm trong tầm khống chế của Lam Tiểu Bố, người ta đang cố ý để hắn tự chạy vào trong Khốn Sát tiên trận này.

Người này thật là vô sỉ, thực lực rõ ràng mạnh hơn hắn rất nhiều, còn đuổi hắn chạy đến Khốn Sát tiên trận cấp chín, đúng là quá đáng.

“Lam đan sư, Trị gia ta cũng không thù không oán gì với ngươi, vì sao ngươi nhất định phải gây khó dễ với Trị gia ta?” Trị Hồ cố gắng từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng nói, “Không thù không oán? Nếu như tu vi của ta kém một chút, Trị gia ngươi đã sớm giết ta rồi nhỉ? Còn nữa, Trị gia ngươi cấu kết với tiên vực khác giết chết Liễu Minh, đừng cho rằng ta không biết.”

Lam Tiểu Bố quả thật đang vu oan, hắn phát hiện mình muốn giết Trị Hồ quả thật không có cái cớ gì hay cả. Vừa mới phát hiện ra Liễu Minh vẫn lạc bên ngoài trạm hư không Tà Giác, dứt khoát tùy tiện tìm một cái cơ giết Trị Hồ. Ai, thật sự là đã quen tay rồi, giết người luôn luôn phải có một cái cớ.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi là, sau khi nghe xong lời vu oan của mình, Trị Hồ vô cùng kinh sợ, vậy mà không hề phản bác, ngược lại thì im lặng.

Chẳng lẽ điều mình đoán là thật? Lam Tiểu Bố vừa định hỏi lại, thì lập tức phát hiện khí thế quanh người Trị Hồ lập tức tăng vọt.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện gia hỏa này định tự bạo, đã nhìn thấy máu bắn tung lên, sao đó một tia sáng từ trong đó bay ra ngoài, nhanh chóng biến mất.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết trước khi chết Trị Hồ cũng muốn dùng cách tự bạo này để truyền tin tức ra ngoài.

Nếu như chuyện vừa rồi hắn đoán là chính xác, vậy tin tức của tia sáng kia rất dễ đoán, đó chính là nói là Trị gia biết, Lam Tiểu Bố hắn đã biết chuyện này. Nếu như Trị gia tham dự vào chuyện hãm hại hai tiên đình vương và Liễu Minh, vậy thì tiên đình vương của Nguyệt Kính Tiên Đình Tang Bất Hạ sẽ không thoát khỏi hiềm nghi.

Đáng tiếc lão Triệu không có ở đây, nếu như lão Triệu ở đây, thậm chí hắn có thể trực tiếp bắt Tang Bất Hạ đến đây hỏi.

Bây giờ hắn chẳng những không thể đi quản chuyện của Tang Bất Hạ, còn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Không rời khỏi nơi này, cường giả tiên đế của Nguyệt Kính Tiên Đình sẽ nhanh chóng đến đây. Có thể hãm hại loại cường giả đứng đầu tiên giới như Liễu Minh và Đằng Cập Lâu, sau lưng chuyện này nhất định còn có người mạnh hơn. Mục đích của bọn họ là gì, Lam Tiểu Bố không biết, chắc hẳn có liên quan đến Ma Huyền Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố ở bên ngoài tìm mấy ngày, nhưng vẫn không tìm được bất cứ dấu vết nào liên quan đến chuyện Liễu Minh vẫn lạc, hắn chỉ có thể quay về Tà Giác Hư Không điện.

Quảng trường bên ngoài Tà Giác Hư Không điện vô cùng trống trải, giờ phút này có một chiếc tiên thuyền vô cùng to lớn ở trên quảng tường. Lam Tiểu Bố vừa về đến, Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đã đến đây cảm tạ.

“Lam đại ca.” Ngu Xúc đã xuất quan, thấy Lam Tiểu Bố đến, nhanh chóng đứng bên người Lam Tiểu Bố.

Tư chất của Ngu Xúc vô cùng mạnh, bế quan suốt một năm, bây gờ đã đến cảnh giới Hóa Đan đỉnh phong.

“Lam đạo hữu, tiên thuyền sẽ lập tức mở, bây giờ lên thuyền sao?” Vu Bất Thành vẫn muốn kết giao với Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố trở về, hắn lại tới chào hỏi.

“Đa tạ Vu chấp sự.” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, sau đó gọi Ngu Xúc lên thuyền. Hắn không muốn có quá nhiều liên quan đến Tứ Đế cung, mặc kệ là Thích Đế hay là Hạnh Đế, ở lại Tà Giác Hư Không điện, cũng chẳng có thứ gì tốt cả.

Mặc dù biết Lam Tiểu Bố không muốn gia nhập vào trướng của Hạnh Đế, Vu Bất Thành vẫn tiễn Lam Tiểu Bố lên tiên thuyền. Hắn tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày, Lam Tiểu Bố sẽ gia nhập vào Hạnh Đế cung. Sau khi vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không rồi cũng không dễ lăn lộn chút nào. Muốn sống sót, cũng chỉ có thể gia nhập vào tứ Đế cung, hoặc là gia nhập vào Thần Vân Tiên Trì. Tán tu ở Ma Huyền Tiên Vực có thể lăn lộn ở đây, nhưng muốn đến Ma Huyền nam lục làm tán tu? Vậy thì chỉ có thể tìm một chỗ trốn rồi chờ chết thôi.

Tiên thuyền chia thành ba tầng, Lam Tiểu Bố mua vé nằm ở tầng giữa, mặc dù là vé tàu thượng đẳng, cũng chỉ có một căn phòng mà thôi.

Trước đó Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rất nhiều tu sĩ ở Tà Giác Hư

Không điện, chính là lần ra ngoài tìm kiếm Tà Giác Hư Không Cô, lúc đó có đến ba, bốn ngàn người. Giờ phút này tiên thuyền mở ra, Lam Tiểu Bố mới biết được trong Tà Giác Hư Không điện có bao nhiêu người trốn trong phòng không ra được, ít nhất cũng có năm sáu ngàn người lên thuyền.

Tiên thuyền dừng ở bên ngoài quảng trường Tà Giác Hư Không điện khoảng nửa ngày, chỉ hơi chấn động một chút, sau đó lập tức vọt thẳng lên trời.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, trận pháp bên ngoài cái tiên thuyền hư không này chính là tiên trận Phòng Ngự cấp tám. Bên trong tiên thuyền đều là tiên trận cấp sáu đến cấp bảy.

Gian phòng Lam Tiểu Bố và gian phòng của Ngu Xúc nằm sát cạnh nhau, Lam Tiểu Bố chuẩn bị bố trí xong trận pháp trong căn phòng của mình thì lại đến phòng Ngu Xúc bố trí một cái tiên trận Phòng Ngự, sau khi Ngu Xúc vào phòng nhất định sẽ tiếp tục tu luyện, cũng không cần hắn quản rất nhiều.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, hắn vừa mới bố trí tiên trận Phòng Ngự trong phòng mình xong, Ngu Xúc đã xuất hiện bên ngoài.

“Ngươi tìm ta có việc gì sao?” Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra khó hiểu hỏi.

Ngu Xúc hơi dừng lại một chút, sau đó lập tức nói, “Lam đại ca, ta có thể vào trong ngồi một chút không?”

Chương 659: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi. (2)

“Đương nhiên là được, vào đi.” Lam Tiểu Bố để Ngu Xúc tiến vào trong, sau đó lập cấm chế lên gian phòng, đồng thời còn rót một ly tiên linh trà cho Ngu Xúc.

Ngu Xúc cảm tạ một câu rồi ngồi xuống, sau đó hỏi, “Lam đại ca, có thể nói với ta một it chuyện giữa ngươi và Liễu Ly không?”

Liễu Ly? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ đến nữ nhân kiêu ngạo ở phường thị Mưu Bắc.

Hắn lắc đầu, có lẽ hắn chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày hắn sẽ vì nữ nhân kiêu ngạo này mà tiêu tốn mấy năm để vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không như vậy.

Nhưng chuyện này cũn chẳng có gì phải giấu diễm, Lam Tiểu Bố bắt đầu nói từ chuyện ở phường thị Mưu Bắc, nói vài chuyện đơn giản giữa hắn và Liễu Ly.

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố thở dài, “Với tính cách của Liễu Ly, ta đoán nàng ở Tây Côn Lôn phái cũng không có bằng hữu, có lẽ ta là bằng hữu duy nhất của nàng. Nếu như không phải nhờ Liễu Ly, ta đã vẫn lạc lâu rồi.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Ngu Xúc bỗng nhiên nói, “Không phải có lẽ, mà Liễu Ly thật sự không có bằng hữu, ngươi là bằng hữu duy nhất của nàng.”

“Các ngươi không phải là người của Hoán Nữ Cung ở Thánh Tông sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, hắn nói duy nhất, là bằng hữu của Liễu Ly ở kiếp này. Ở kiếp trước, Liễu Ly và bọn tỷ muội trong Hoán Nữ Cung dung huyết, có thể tế màu tìm người, đương nhiên là bằng hữu tốt nhất mới có thể làm được.

Ngu Xúc lắc đầu, “Không phải, chỉ là khi đó chúng ta ở Hoán Nữ Cung bị bắt nạt quá ác liệt, cũng không co người nào giúp đỡ. Cho nên chúng ta đã ước định dung huyết, sau này khi luân hồi có thể tế máu tìm người. Trong trí nhớ của ta, Liễu Ly vẫn luôn trầm lặng, có bất cứ chuyện gì, cũng đều yên lặng mà làm, cho dù là đề nghị sau khi luân hồi tế máu tìm người, cũng là do Thiến tỷ nêu ra, sau đó mọi người làm theo mà thôi.”

“Có thể nói với ta một chút Thánh Tông là dạng tông môn gì không?” Trong lòng Lam Tiểu Bố suy đoán, vị trí của Thánh Tông chắc hẳn là nằm ở vị trí đầu.

“Thật ra Thánh Tông cũng không được gọi là Thánh Tông, mà nó có tên là Địa Uyên Thần Môn…”

Ngu Xúc và Lam Tiểu Bố vô thức hàn huyên ròng rã một ngày, cho dù ký ức của Ngu Xúc vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng mà những chuyện trong ký ức của nàng cũng giúp Lam Tiểu Bố có thêm nhiều kiến thức.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định hỏi xem trong quá trình Ngu Xúc tu luyện có gặp vấn đề gì hay không, tiên thuyền đột nhiên chấn động, lập tức lay động kịch liệt.

Lam Tiểu Bố lập tức đứng lên, thần niệm của hắn lập tức quét ra ngoài, khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ là, thần niệm hắn phát hiện ra tiên thuyền đang bị cuốn vào trong một vòng xoáy, lực lượng của vòng xoáy này mạnh mẽ đến mức muốn xoắn nát tiên thuyền này. Không đúng, không phải là muốn xoắn nát, mà bây giờ tiên thuyền đã bị nát ra rồi.

Thần niệm lại thâm nhập vào trong vòng xoáy, chẳng những thần niệm bị cắn nuốt sạch sẽ, mà đồng thời Lam Tiểu Bố còn cảm thấy thức hải tê rần, Lam Tiểu Bố nhanh chóng thu hồi thần niệm của mình lại.

“Răng rắc!” Một tiếng nứt vang lên, hộ trận của tiên thuyền hoàn toàn bị phá vỡ, tiên thuyền vỡ ra. Lam Tiểu Bố lại mở rộng thần niệm một lần nữa, hắn nhìn thấy có mấy tu sĩ bị cuốn đi, biến mất ở sâu trong hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

“Tiên thuyền xảy ra vấn đề, chúng ta nhất định phải đi. Ngu Xúc, ngươi mở rộng tâm thần, ta đưa ngươi vào trong Chân Linh thế giới, ở nơi này ta dẫn theo ngươi rất nguy hiểm.” Lam Tiểu Bố vừa nói xong câu đó đã cảm thấy dưới chân rung chuyển, một luồng lực lượng cuồng bạo ập đến, Lam Tiểu Bố không lo được chuyện khác, ôm lấy Ngu Xúc, một khắc sau hắn đã bị lực lượng cuồng bạo kia cuốn đi.

Từng đạo nhận mang hư không xẹt qua người Lam Tiểu Bố, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ khắp người Lam Tiểu Bố. Vòng xoáy kia tuyệt đối là vòng xoáy hư không, nếu không thì sẽ không có nhận mang hư không rồi.

Cho dù thân thể đã được luyện thể, Lam Tiểu Bố cũng có chút không chịu đựng nổi, hắn nhanh chóng vận chuyển Bất Tử Quyết, muốn ổn định lại thân thể của mình. Một khắc sau Lam Tiểu Bố trợn tròn mắt, Bất Tử Quyết của hắn không thể nào vận chuyển được.

Ngu Xúc từ trong ngực run run nói, “Lam đại ca, ta đã mở rộng tâm thần rồi, ngươi đưa ta vào trong Chân Linh thế giới đi…”

Lam Tiểu Bố kêu lên một tiếng đau đớn, lại một đạo nhận mang chém qua lưng Lam Tiểu Bố rạch ra một miệng vết thương dài hơn một thước, vết thương đã động đến tận xương cốt. Hắn chẳng những muốn dẫn Ngu Xúc vào trong Chân Linh thế giới, mà chính hắn cũng muốn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, loại hư không ẩn chứa sát cơ đáng sợ thế này, hắn không thể vận chuyển được Bất Tử Quyết thì có thể chịu đựng được bao lâu chứ?

Nhưng rất nhanh Lam Tiểu Bố lập tức ngây người, lúc này hắn hoàn toàn không thể mở rộng thần niệm, không chỉ như vậy, hắn cũng chẳng thể nào tiến vào trong Chân Linh thế giới và Vũ Trụ Duy Mô được.

Thần niệm không thể động, đừng nói là tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, cho dù lấy đồ từ trong nhẫn ra cũng không được.

Xong rồi, cảm thấy từng lớp nguy hiểm ập đến, trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng.

“Lam đại ca,,,” Thấy Lam Tiểu Bố vẫn ôm chặt mình, không đưa mình vào trong Chân Linh thế giới, Ngu Xúc có chút lo lắng.

Cũng không phải nàng để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố ôm mình, mà là nàng cảm nhận được trên dưới cả người Lam Tiểu Bố đều là vết máu, rất rõ ràng nhận mang không gian ở nơi này quá đáng sợ. Cứ tiếp tục như vậy, hai người sẽ bị nhận mang xé rách.

Lam Tiểu Bố không quản được Ngu Xúc lo lắng như thế nào, hắn chỉ có thể dựa vào trực giác của mình, khi nhận mang hư không xẹt đến, hắn cố gắng nghiêng người tránh đi. Nhưng đây không phải chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là Lam Tiểu Bố phát hiện từ sau khi từ trên tiên thuyền rơi xuống, tốc độ rơi của hắn lại càng lúc càng nhanh.

Cứ tiếp tục như thế này, chỉ sợ hắn sẽ trở thành tiên vương đầu tiên bị ngã chết.

Chương 660: Cảm ơn ngươi đã tin ta.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ có thể cố gắng đề khí, chỉ là hắn càng cố gắng thì tốc độ rơi xuống lại càng lúc càng nhanh.

Cứ tiếp tục như thế này nữa thì hắn chết chắc rồi, Lam Tiểu Bố trừng to mắt cố gắng nhìn tình huống xung quanh. Đại đạo không dứt, cho dù có là tuyệt cảnh, phải có chút hi vọng sống mới đúng chứ.

Cuối cùng sự cố gắng của Lam Tiểu Bố cũng không hề uổng phí, hắn nhìn thấy có một cụm gì đó màu đen, mặc kệ là thứ gì, dù sao thì cũng tốt hơn là bị ngã chết. Dường như ngay sau một khắc nhìn thấy vật màu đen kia, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng vặn vẹo cơ thể nhào tới.

Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, lúc hắn bổ nhào về phía vật thể màu đen kia, tốc độ rơi xuống của hắn bắt đầu chậm lại. Thứ này có chút mềm, thật giống như một đám mây đen vậy. Chỉ là Lam Tiểu Bố còn chưa vui mừng được quá 3 giây, sau khi tốc độ rơi xuống của Lam Tiểu Bố chậm lại một chút, đồ vật giống như mây đen kia lại nhanh chóng tan ra. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn chưa kịp xem xét kĩ thứ màu đen kia là cái gì, nó đã nhanh chóng tan biến mất.

Sau đó tốc độ rơi xuống của Lam Tiểu Bố lại trở lại như lúc trước, bởi vì đã có kinh nghiệm trước đó, Lam Tiểu Bố cố gắng tìm kiếm loại mây đen kia để giảm tốc độ rơi của mình lại.

Cũng may hắn nhanh chóng tìm được đám mây đen thứ hai, hắn lại nhào đến một lần nữa.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại liên tục, cũng không biết trong quá trình rơi xuống này đã tìm được bao nhiêu đám mây đen, cuối cùng Lam

Tiểu Bố cũng cảm nhận được cảm giác chân thực dưới chân, sau đó một tiếng ken két đứt gãy vang lên, sau đó tay chân và lưng lập tức cảm thấy đau đớn kịch liệt, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn thở phào một hơi.

Hắn biết mình cuối cùng cũng đã rơi xuống đáy hẻm núi rồi, tay chân và sống lưng có bị gãy cũng không sao cả, chỉ cần hắn có thể sử dụng thần niệm, những vết thương này sẽ lập tức phục hồi lại như cũ.

Nhưng tâm trạng Lam Tiểu Bố nhanh chóng xấu đi, hắn phát hiện ở dưới đáy hẻm núi này, thần niệm của hắn vẫn không thể dùng được. Đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là hắn không hề cảm nhận chút sinh khí nào ở nơi này.

“Lam đại ca, chúng ta rơi xuống dưới đáy hẻm núi rồi sao?” Ngu Xúc bò lên, nàng được Lam Tiểu Bố ôm vào trong ngực, cho nên chẳng bị chút tổn thương nào.

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng, nơi này hoàn toàn không thể sử dụng thần niệm được, cho nên ta cũng không thể lấy đan dược chữa thương ra được. Chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi này, tìm một nơi an toàn trước rồi nói tiếp.”

“Ta cõng ngươi đi.” Ngu Xúc nói xong, cũng mặc kệ Lam Tiểu Bố có đồng ý hay không, lập tức xé một ít vải trên quần áo của mình, dùng vải làm móc treo vác Lam Tiểu Bố lên lưng.

Từ sâu trong lòng nàng vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như không phải Lam Tiểu Bố ôm nàng, với thực lực của nàng mà ngã xuống đây chỉ sợ không phải là xương cốt bị gãy, mà là cả người đã biến thành bã vụn rồi.

Lam Tiểu Bố cũng không từ chối, bây giờ hắn quả thật không thể đi

được.

Trước đó Lam Tiểu Bố ôm Ngu Xúc tránh nạn, vẫn không cảm thấy gì cả. Bây giờ hắn không thể nào động đậy, lại được Ngu Xúc cõng, hương thơm nhàn nhạt và cảm giác mềm mại kia ập đến, tâm trạng Lam Tiểu Bố cũng chẳng còn có thể bình tĩnh như lúc trước, hắn nhớ đến ngày hắn kết hôn với Tô Sầm…

Ngày đó Tô Sầm vô cùng tiều tụy đến tìm hắn, hỏi lời hắn nói năm đó có còn tính hay không? Sau đó bọn hắn không tổ chức bất kỳ nghi thức kết hôn nào cả, cũng chẳng có người thân bạn bè đến chung vui, chỉ dắt nhau đi chụp một tấm ảnh chung, sau đó thì đi cùng nhau.

Mà kiếp này, Tô Sầm chắc hẳn đã là một trong những cường giả đứng đầu ở Địa Cầu rồi nhỉ?

“Ngươi đang nghĩ đến Liễu Ly sao?” Cảm thấy nhiệt độ cơ thể của Lam Tiểu Bố hơi cao, Ngu Xúc đột nhiên hỏi. Có một vài việc nàng chưa từng trải qua, nhưng đã thấy nhiều lần. Nữ nhân ở Hoán Nữ Cung, có cái gì chưa từng gặp qua?

Nàng cõng Lam Tiểu Bố, bây giờ thần niệm và tu vi Lam Tiểu Bố đều không có, tiếp xúc giữa nam và nữ có phản ứng là chuyện rất bình thường. Chỉ là một kiếp này nàng chỉ mới 20 tuổi. Còn Lam Tiểu Bố chỉ sợ đã không biết đã mấy vạn tuổi rồi?

Nhớ đến Liễu Ly? Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức nói, “Ta đang nghĩ đến nữ nhân của ta.”

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một câu, “… Ta lái Phá Hà 02 đi tìm người đàn ông của ta…”

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ, nếu như Lạc Thải Tư xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn lại lấy lời nhắn này ra cho Lạc Thải Tư xem, không biết Lạc Thải Tư có xấu hổ hay không?

Lạc Thải Tư là một người độc lập tự chủ, không phải nữ nhân tùy tiện. Hắn nhớ sợi dây chuyền mà minh để trong Vũ Trụ Duy Mô, còn cả Cổ Đạo đã mất tích. Có lẽ khi Lạc Thải Tư nói Thái Xuyên và Cổ Đạo không thể để nàng nuôi hết được, trong lòng nàng đã ra quyết định.

“Không phải Liễu Ly sao?” Ngu Xúc hỏi.

“Không phải, nàng tên là Lạc Thải Tư.” Lúc Lam Tiểu Bố nói câu này ra, trong lòng đã hoàn toàn xác định, Lạc Thải Tư quả thật đã xem hắn là người đàn ông của nàng.

Có lẽ hai người sinh sống cùng nhau nhiều ngày như vậy, có lẽ trong cuộc đời của nàng chưa từng xuất hiện người thứ hai trải qua hoạn nạn cùng mình như thế.

Bầu không khí trở nên im lặng, Ngu Xúc cúi đầu đi về phía trước, Lam Tiểu Bố phát hiện đáy hẻm núi này thật giống như sa mạc, đi một khoảng thời gian dài như vậy, hắn không nhìn thấy một gốc cỏ dại nào. Đây mới là chuyện bình thường, một nơi không có chút sinh khí nào, sao lại có sinh mệnh được?

Từ nơi xa truyền đến tiếng nghẹn ngào, nhưng mà khẳng định không phải là yêu thú, rất có thể là tiếng gió thổi quá vách đã tạo nên âm thanh đó.

Lam Tiểu Bố cảm thấy không tốt lắm, nếu cứ như thế này, vậy thì vết thương của hắn hoàn toàn không thể tốt lên được.

Không có thần niệm, cũng không thể nào dùng đan dược để chữa thương. Không thể dùng đan dược để chữa thương còn chưa tính, quan trọng nhất ở ở nơi này cũng không thể tu luyện được. Không thể tu luyện, vây thì cũng chẳng thể nào dựa vào tiên linh khí để khôi phục vết thương. Không có sinh khí, cũng không thể dựa vào sinh khí ở đây để chữa thương.

Chương 661: Cảm ơn ngươi đã tin ta. (2)

Lúc vừa mới bắt đầu, Lam Tiểu Bố còn có thể ngẫu nhiên nói với Ngu Xúc vài câu. Nhưng càng tiến về phía trước, hứng thú nói chuyện giữa hai người lại càng ít.

Đây đã là ngày thứ mười một Ngu Xúc cõng Lam Tiểu Bố đi, cho dù Ngu Xúc là một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, lúc này cũng đã mỏi mệt không thể chịu nổi. Không có nguyên khí khôi phục, tu sĩ Kim Đan cũng không thể chịu được.

“Ngu Xúc muội, lần này là ta đã làm liên lụy đến ngươi. Xung quanh nơi này đều giống nhau, chỉ sợ chúng ta đi thêm mấy năm nữa cũng sẽ chẳng có chút thay đổi gì. Ngươi để ta xuống một chỗ nào đó đi, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng cũng sẽ mệt chết nằm lại trong hẻm núi sâu này thôi.” Lam Tiểu Bố thở dài.

Ngu Xúc không để ý đến Lam Tiểu Bố, vẫn cõng Lam Tiểu Bố tiếp tục tiến về phía trước.

Một ngày, hai ngày…

Tháng thứ ba qua đi, Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng bước chân của Ngu Xúc có chút yếu nhược và lảo đảo, rõ ràng nàng đã không thể kiên trì nổi nữa rồi.

“Đặt ta xuống đây đi, đi tiếp nữa, ngươi sẽ chết trong hẻm núi này đấy. Ngươi thả ta ra đi, tự mình đi tìm xem, có chỗ nào ra được hay không, tiếp tục cõng theo ta, không có bất kỳ ý nghĩa nào cả…” Cảm nhận được Ngu Xúc không thể kiên trì nổi, Lam Tiểu Bố không nhịn được nói lần nữa.

Ngu Xúc dừng lại, nàng bỗng nhiên ném Lam Tiểu Bố từ trên lưng xuống, Lam Tiểu Bố bị quẳng xuống đất, xương cốt bị gãy vốn còn chưa khôi phục lại gặp phải tra tấn một lần nữa, theo bản năng rên khẽ lên.

Hắn thở dài, không nói nhiều.

Ngu Xúc quay đầu lại nhìn Lam Tiểu Bố, mấy tháng qua, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy dáng vẻ của Ngu Xúc. Sắc mặt Ngu Xúc tái nhợt, vô cùng tiều tụy.

Nàng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Lam đại ca, vì sao lúc đầu ngươi ôm ta, ta không nói ngươi vứt ta đi? Bởi vì ta biết ngươi không phải là người như thế, nhưng vì sao trong mắt người, ta lại chính là người như vậy? Ta là đúng là cung nhân ở Hoán Nữ Cung, nhưng ta cũng không phải là vì nhân phẩm thấp kém mới vào Hoán Nữ Cung, cũng không phải là loại kỹ nữ đê tiện như trong mắt người khác…”

Ngu Xúc nói mà lệ rơi đầy mặt, nàng tựa như quên đi sự tồn tại của Lam Tiểu Bố, tiếp tục nói ra, “Mấy ngụy quân tử kia, ra vẻ đạo mạo gọi là Thánh Giả, nhưng lại ném hết mấy nữ tử không nghe lời bọn họ nói vào trong Hoán Nữ Cung, để người trong cả thiên hạ phỉ nhổ các nàng, chán ghét các nàng, nguyền rủa các nàng, các nàng cũng là người, cũng có quyền được sống giống như những người khác…”

Nói đến phần sau, cuối cùng Ngu Xúc cũng không còn sức lực nữa, bổ nhào lên người Lam Tiểu Bố, cứ như vậy ngủ thật say.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đã khô cứng của Ngu Xúc, hắn hiểu được mình đã nghĩ sai rồi.

Hắn vẫn cho rằng Hoán Nữ Cung chính là nơi chế tác phục sức của Tiên Nhân, hoặc là nơi sữa chữa hộ giáp cho tu sĩ. Mặc dù Ngu Xúc không giải thích bất cứ điều gì, nhưng hắn lại đoán được một chút, Hoán Nữ Cung kia chắc hẳn không liên quan gì đến chuyện quần áo cả. Nữ tử trong Hoán Nữ Cung này cũng là những người có vận mệnh bi thảm, còn là những nữ nhân bị hắt nước bẩn, chỉ là không biết các nàng làm gì ở đó.

Qua một ngày, lúc này Ngu Xúc mới tỉnh lại, nàng nhìn thấy mình nằm trên người Lam Tiểu Bố ngủ thiếp đi, nhanh chóng bò dậy, “Thật xin lỗi, Lam đại ca, tâm trạng của ta không tốt, cho nên mới nói những thứ không nên nói, cũng làm một vài chuyện không nên làm.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, là do ta không hiểu ngươi. Trước đó ngươi nói Liễu Ly không có một bằng hữu nào, bây giờ ta mới hiểu được, tất cả mọi người ở Hoán Nữ Cung đều không có bằng hữu. Hi vọng ta có thể trở thành người bạn đầu tiên của ngươi.”

Ngu Xúc kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau nàng bỗng nhiên nói ra. “Nếu như ta là loại nữ nhân mà ai cũng có thể làm chồng, hãm hại Thánh Nhân, âm thầm cấu kết làm những chuyện dơ bẩn phá vỡ Thánh Đạo, hèn hạ đến cực điểm, ngươi còn làm bằng hữu của ta sao?”

Lam Tiểu Bố mỉm cười. “Ngươi không phải.”

Ba chữ này nói rất bình tĩnh và nhỏ, nhưng giọng điệu kiên định kia khiến cho Ngu Xúc cảm thấy, Lam Tiểu Bố quả thật tin tưởng nàng không phải là người như vậy.

“Lam đại ca, lúc trước sở dĩ ta chọn tu luyện Trường Sinh Quyết, là bởi vì ngươi nói cho ta biết, cho dù ta có tu luyện công pháp Thánh

Tôn năm đó, nhiều nhất cũng chỉ trở thành một thành viên bình thường nhất trong đó mà thôi. Ta hi vọng có một ngày ta có thể quay lại Thánh Tông một lần nữa, vạch trần bộ mặt thật của những kẻ kia, để cho mọi người xem bọn hắn là một đám ngụy quân tử như thế nào. Nếu như chỉ tu luyện công pháp mà bọn họ vứt lại, ta nghĩ những điều kia suốt đời cũng không thể làm được. Cảm ơn Lam đại ca đã cho ta tu luyện công pháp mới, ta rất thích Trường Sinh Quyết." Giọng điệu của Ngu Xúc nhu hòa như gió nhẹ thổi vào mặt.

Sau khi nói xong những chuyện này, nàng nhẹ nhàng cõng Lam Tiểu Bố lên lưng, "Còn nữa, cảm ơn ngươi đã tin ta."

"Nghe lời ngươi nói, ta biết Hoán Nữ Cung chắc hẳn là nơi bị tất cả mọi người xem thường, đây là kết quả mà Thánh Tông tuyên truyền ra sao?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Ngu Xúc lắc đầu, "Không phải, là bởi vì ở Hoán Nữ Cung thật sự có một nữ nhân như vậy, nàng tên là Lãnh Y Thường. Nàng không từ bất cứ thủ đoạn nào, bất kỳ người nào cũng có thể trở thành nam nhân của nàng, nàng cấu kết với Địa Uyên Đạo Chủ có tướng mạo buồn nôn, hãm hại năm vị Thánh Nhân, khiến sinh linh một giới đồ thán, suýt chút nữa thì bị tận diệt..."

"Hoán Nữ Cung cũng là do Lãnh Y Thường mà xuất hiện sao?" Lam Tiểu Bố hỏi.

"Đúng vậy, tất cả nữ nhân ở Hoán Nữ Cung đều oán hận nàng, nếu như không vì nàng, sẽ không có Hoán Nữ Cung, chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh bi thảm như vậy." Ngu Xúc nói.

Chương 662: Ai mà không phải là Tiên Đế.

Lam Tiểu Bố lại im lặng.

“Lam đại ca…” Ngu Xúc đã đè nén mọi chuyện ở trong lòng rất nhiều năm, hơn nữa đã đi trong hẻm núi này mấy tháng trời, trong lúc nhất thời đã nói ra rất nhiều chuyện, tâm trạng cũng thoải mái hơn một chút.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ngu Xúc muội…”

“Lam đại ca, chúng ta ở chỗ này chỉ sợ cuối cùng cũng không thể nào thoát được, có lẽ tương lai hai người chúng ta sẽ ở lại đây từ từ chết đi. Ngươi cứ gọi ta là Xúc Xúc đi, ở đây cũng không có người thứ ba.” Ngu Xúc bỗng nhiên nói.

“Được.” Lam Tiểu Bố lên tiếng rồi nói, “Xúc Xúc, chuyện Lãnh Y Thường kia làm, ngươi có tận mắt nhìn thấy không?”

“Không có, nhưng mà chính bản thân nàng cũng thừa nhận, hơn nữa có rất nhiều chuyện đều có bằng chứng.” Ngu Xúc nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Xúc Xúc, có nhiều khi tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là thật, huống chi là nghe người khác đồn? Cũng giống như tỷ muội các ngươi ở Hoán Nữ Cung vậy, người khác cũng chỉ nghe thấy lời đồn mà thôi, cho nên mới căm thù các ngươi đến tận xương tủy. Có thể chính ngươi cũng biết, đây đều là giả, đều là do những ngụy quân tử kia cố ý nói ra ngoài.

Vừa rồi khi ngươi vứt ta trên mặt đất đấy, nếu người khác mà nhìn thấy đương nhiên sẽ cho rằng ngươi muốn ra tay với ta, hoặc là chuẩn bị tra tấn ta. Nhưng trên thực tế, đó là do ta không hiểu rõ về ngươi, khiến ngươi cảm thấy ấm ức cho nên ngươi mới làm như vậy. Cho nên, bất cứ chuyện gì, cho dù có là tận mắt nhìn thấy, cũng phải chứng thực rõ rồi mới quyết định. Ngươi hận những người đã đổ oan cho ngươi, vậy nếu như Lãnh Y Thường kia cũng bị vu oan thì sao? Cho nên chuyện gì mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác.”

Ngu Xúc nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, bước chân dừng lại, nàng bỗng nhiên có chút hận bản thân mình. Tỷ muội các nàng là bị người ta vu oan, các nàng vô cùng oán hận những người không biết rõ chân tướng kia, vì sao các nàng lại làm chuyện giống như vậy, đi chê cười xem thường người khác như thế?

“Lam đại ca, cảm ơn ngươi.” Lúc này Ngu Xúc bỗng nhiên hiểu rõ, chính nàng là người bị hại, vậy mà còn gia nhập vào trong đám ác đồ, đi phỉ nhổ người khác. Bảo sao hay vậy, thực sự đáng sợ.

…

Trải qua cuộc tâm tình này, khoảng cách giữa hai người cũng rút ngắn lại hơn rất nhiều. Trong lòng Ngu Xúc cũng không còn đè nén như trước nữa, một đường này, cũng không còn bàng hoàng và bất lực như trước nữa. Không còn đường đi thì thế nào chứ, ở đây nàng còn có một người bạn.

Lại đi thêm nửa tháng nữa, hôm nay Ngu Xúc bỗng nhiên ngạc nhiên kêu lên một tiếng, nàng nhìn thấy một cái đầm nước ở phía trước.

“Chờ một chút, bên cạnh hồ nước này không có cây cỏ nào cả, có lẽ là có độc.” Lam Tiểu Bố thấy Ngu Xúc tiến lên thì vội vàng kêu một tiếng.

Trên thực tế trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng nghi ngờ, một nơi không có sinh khí như thế này sao lại có nước?

Lần này Ngu Xúc lại không nghe lời Lam Tiểu Bố nói, nàng quay đầu lại nở nụ cười, “Lam đại ca, cho dù là có độc, ta cũng tình nguyện chết ở nơi này. Ta không muốn đi nữa, ít nhất thì ở nơi này có ngươi, còn có nước.”

Nàng biết có lẽ Lam Tiểu Bố không hiểu nàng, nhưng mà chỉ cần nàng hiểu là được rồi. Nàng không chút do dự đặt Lam Tiểu Bố xuống bên cạnh đầm nước, sau đó cởi quần áo muốn vào trong đầm nước tắm rửa một chút. Không thể tu luyện, cũng không có pháp thuật, Ngu Xúc đã sớm cảm thấy bản thân mình như từ trong bùn vớt ra vậy.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng quay đầu lại, khoảng thời gian này ở chung, hắn cũng có chút hiểu biết về Ngu Xúc. Đây là một nữ nhân đã bị đè nén suốt hai đời, thật vất vả mới được luân hồi, lại bị mình yêu cầu đi tìm Liễu Ly.

Nếu như Liễu Ly thật sự có quan hệ tốt với Ngu Xúc còn chưa tính, từ lúc nói chuyện phiếm với Ngu Xúc, Lam Tiểu Bố mới biết, Ngu Xúc và Liễu Ly chỉ là hai người cùng ở trong Hoán Nữ Cung mà thôi. Liên hệ duy nhất giữa hai người, chính là vào lúc sắp chết, Thiến tỷ trong Hoán Nữ Cung yêu cầu mọi người dung huyết, để tương lai có thể tế máu tìm người mà thôi. Mục đích tìm kiếm nhau cũng dễ đoán được, chính là liên thủ với nhau báo thù mà thôi.

Từ chuyện này có thể nhìn ra được, Ngu Xúc, Liễu Ly và cả những người Thiến tỷ kia đều đồng thời vẫn lạc.

Có lẽ tại trong hẻm núi sâu này, Ngu Xúc chậm rãi tìm được bản thân mình. Lam Tiểu Bố cũng có chút hiểu rõ, vì sao trên đường đi cùng hắn đến đây, Ngu Xúc đều chìm đắm trong tu luyện.

“Lam đại ca, ngươi cũng tắm rửa một chút đi…” Gọng nói của Ngu Xúc đánh thức Lam Tiểu Bố.

Ngu Xúc xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố tựa như vừa mới sinh ra một lần nữa, mặc dù dung mạo đã bị hủy, nhưng nụ cười xán lạn kia khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi bọn hắn không phải đang rơi xuống hẻm núi sâu không ra được, mà là đang đi nghỉ phép tại một bãi biển.

“Ta thì thôi đi…” Tay chân của Lam Tiểu Bố đã bị gãy hết, hắn biết mình mà tắm rửa thì cần phải có Ngu Xúc trợ giúp. Quan trọng nhất là hắn và Ngu Xúc không hề có quan hệ gì cả, để một nữ nhân không có quan hệ gì với hắn giúp mình tắm rửa, đây là ý gì chứ?

“Không được, trên người ngươi vô cùng bẩn thỉu, ta còn phải cõng ngươi nữa.” Ngu Xúc không chút do dự nói.

Nói xong Ngu Xúc lập tức muốn cởi quần áo Lam Tiểu Bố ra, rõ ràng đang chuẩn bị làm thay.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Lạc Thải Tư, lúc trước Lạc Thải Tư cũng chăm sóc hắn như vậy, nhưng mà Lạc Thải Tư chưa từng giúp hắn tắm rửa.

Vào lúc này, một giọng nói đột ngột truyền đến, “A, lại dám tắm rửa ở Tuyệt Sinh Đàm, thật to gan.”

Có người? Ngu Xúc giật mình, nhanh chóng đứng lên, đồng thời đề phòng nhìn nơi truyền đến giọng nói, sau đó nàng và Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy một tên nam tử râu tóc bạc trắng chậm rãi đi tới.

Cái chậm rãi này không phải làm bộ, mà là thật sự chậm rãi.

Chương 663: Ai mà không phải là Tiên Đế. (2)

Nam tử râu tóc bạc trắng kia bước đến trước mặt hai người, ánh mắt hắn không chú ý nhiều đến Ngu Xúc vừa tắm rửa xong, mà là nghi ngờ nhìn Lam Tiểu Bố, sau đó mới nhìn về phía Ngu Xúc.

“Chắc hẳn các ngươi vừa rơi xuống đây không lâu nhỉ? Vì sao ngươi lại bình yên vô sự?” Nửa câu sau là nam tử này hỏi Ngu Xúc.

Người này mặc dù không có hơi thở Tiên Đế dao động, thần niệm cũng biến mất không có, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định nam tử râu tóc bạc trắng trước mắt này là một Tiên Đế. Hắn từng qua lại với rất nhiều Tiên Đế, đây hoàn toàn là một loại trực giác.

“Ta tại sao phải có việc gì?” Tính cách Ngu Xúc đã trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Nam tử nhíu mày nói, “Lúc trước khi ta ngã xuống đây, phải hơn trăm năm mới chữa khỏi vết thương, ngươi nhìn giống như…”

Ý kia rất rõ ràng, đó chính là nhìn dáng vẻ Ngu Xúc không giống người đã rơi xuống đây hơn trăm năm.

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía tay chân Lam Tiểu Bố, tựa như hiểu rõ, cười một cái rồi nói, “Đối với đạo lữ của mình như vậy, cũng xem như có tình có nghĩa.”

Là đạo lữ của Lam Tiểu Bố sao? Ngu Xúc len lén liếc nhìn Lam Tiểu Bố một chút. Cũng không biết còn được bao nhiêu ngày, Lam đại ca là người rất tốt, nếu như hắn đồng ý…

Lời Lam Tiểu Bố nói đã cắt ngang suy nghĩ của Ngu Xúc, “Tiền bối, chúng ta bị rơi xuống đây đã một khoảng thời gian rồi, trong này không có chút sinh khí và nguyên khí nào, tu sĩ sống sót trong tình hình này đều dựa vào tinh huyết của bản thân, qua thời gian dài sẽ vẫn lạc ở chỗ này. Còn chuyện chữa thương, thời gian trăm năm sợ cũng chẳng có khả năng đâu?”

Vết thương của tu sĩ rõ ràng khác với vết thương của phàm nhân, có đầy đủ nguyên khí thiên địa, chữa thương sẽ rất nhanh. Nếu như không có nguyên khí thiên địa, lại ở một nơi không có chút sinh khí nào, chữa thương chính là chuyện xa xỉ.

Nam tử râu bạc cười ha ha, “Nơi này đương nhiên không thể nào chữa thương, từ nơi này đi về phía trước, ở đó có một thôn trang, thôn trang này chính là con đường sống duy nhất, còn có thể chữa thương.”

Nghe nói như vậy, cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Ngu Xúc đều vô cùng vui mừng, hai người nhanh chóng nói lời cảm tạ.

Nam tử râu bạc thở dài nói, “Đây không phải là chuyện gì đáng mừng, chờ qua một thời gian ngắn nữa các ngươi sẽ hiểu.”

Nói xong câu đo, nam tử râu bạc lại tập tễnh tiến đến, nhưng mà sau khi hắn đi được vài bước thì quay đầu lại nói, “Nước Tuyệt Sinh Đàm này tuyệt đối không được đụng lại một lần nữa, thứ này ngươi dùng một lần thì sẽ sống ít đi mấy trăm ngàn năm. Mặc dù ở đây thì sống hay chết cũng không khác nhau gì lắm, nhưng mà có thể sống ai lại muốn chết chứ? Ai…”

Thở dài, nam tử râu bạc kia mới thực sự đi xa.

“Lam đại ca, ta,,,” Nghĩ đến chuyện bản thân mình vừa tắm rửa trong Tuyệt Sinh Đàm này, ánh mắt Ngu Xúc ảm đạm đi, trước đó nàng còn suy nghĩ, nếu không ra được, có thể ở lại đây sống với Lam đại ca vài năm, quên đi những chuyện kia cũng là một chuyện tốt.

Không ngờ, chỉ mới đảo mắt mà nàng đã sắp vẫn lạc rồi.

Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Ngươi không nên nghĩ nhiều, nếu thật sự như đối phương nói, vậy thì ngươi đã sớm chết rồi. Mấy trăm ngàn năm? Ngươi chỉ mới đến cảnh giới Kim Đan mà thôi, tuổi thọ của ngươi cùng lắm chỉ có mấy trăm năm thôi.”

Ánh mắt Ngu Xúc sáng lên, đúng nhỉ, nàng chỉ mới đến cảnh giới Kim Đan, tuổi thọ làm gì đến mấy trăm ngàn năm?

“Ngươi kia lừa chúng ta?” Ngu Xúc không hiểu.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, chắc hẳn hắn không gạt chúng ta. Ngươi nhìn xem, xung quanh cái đầm này không có một chút màu xanh nào. Cho dù không có cỏ dại xuất hiện ở đây, vậy rong rêu hay lục bình cũng phải có mới đúng chứ? Nhưng ở đây không có một thứ nào cả.”

“Vậy tại sao ta không sao cả?” Ngu Xúc lại hỏi.

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một chút rồi nói, “Ta cũng không xác định lắm, công pháp ta tu luyện là Trường Sinh Quyết, có lẽ ngươi không sao là có liên quan đến môn công pháp này. Không nói đến những chuyện này nữa, chúng ta đến thôn trang kia nhìn xem.”

Mặc dù Ngu Xúc rất muốn giúp Lam Tiểu Bố tắm rửa một chút, nhưng mà nghĩ đến sự đáng sợ của Tuyệt Sinh Đàm, lỡ như nguyên nhân không phải như Lam đại ca nói thì sao? Nàng lại tắm rửa cho Lam đại ca, đó chính là hại Lam đại ca.

“ĐƯợc.” Ngu Xúc lại cõng Lam Tiểu Bố lên lưng, đi về phía mà nam tử tóc bạc kia đã nói.

…

Lần này Ngu Xúc đi không bao lâu, chỉ nửa ngày sau, bọn họ đã nhìn thấy một cái sơn thôn nhỏ.

Quả thật là một cái sơn thôn nhỏ, bởi vì toàn bộ tường rào xung quanh đều là do tảng đá dựng lên. Bên trong tường rào là từng phòng ốc được xây lên từ những hòn đá màu xám chất chồng lên. Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là hắn nhìn thấy màu xanh ở đây.

Có màu xanh tức là có sinh khí, có sinh khí thì hắn có thể khôi phục vết thương. Nếu như hắn có thể khôi phục thần niệm, vậy có thể trực tiếp rời khỏi đây rồi.

Không đúng, nếu như có thể khôi phục thần niệm, lão giả tóc râu bạc trắng kia đã sớm khôi phục, người ta chính là cường giả Tiên Đế, mà hắn cũng chỉ là một cường giả tiên vương mà thôi.

Ngu Xúc vừa bước vào cửa lớn tường rào, một nam tử từ đằng xa lập tức bước tới, “Mới tới à?”

Lại là một Tiên Đế, Lam Tiểu Bố nhìn nam tử này đã biết gia hỏa này nhất định đã từng là một Tiên Đế.

Ngu Xúc vội vàng nói, “Ta và sư huynh vừa từ bên ngoài rơi xuống, sư huynh ta là một Tiên Đế, không cẩn thận bị thương.”

Lo lắng đối phương sẽ ra tay, Ngu Xúc nhanh chóng nói tu vi của Lam Tiểu Bố cao cao lên một chút.

Nam tử này cười ha ha, “Có thể đi đến đây, có ai mà không phải là Tiên Đế chứ?”

Chương 664: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế.

Ai mà không phải là Tiên Đế chứ? Ngu Xúc vô cùng hoảng sợ vì lời nói này, chỉ sợ cũng chỉ có nàng không phải là Tiên Đế nhỉ?

“Xin hỏi tiền bối, ở lại đây có cần phải chú ý điều gì không?” Ngu Xúc kính cẩn hỏi.

Tiên Đế này cười cười, “Chỗ này mặc dù không lớn, nhưng mà cũng có thể ở được, tự mình tìm một chỗ xây phòng ở đi, đúng rồi, tảng đá xây dựng phòng ốc phải tự mình đi tìm, qua bên kia là có.”

Khi nói xong còn chỉ một hướng.

Nhìn thấy Tiên Đế này rời đi, Ngu Xúc nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Lam đại ca, Tiên Đế ở nơi này hình như rất dễ nói chuyện.”

Lam Tiểu Bố không trả lời, hắn đang suy nghĩ đến một vấn đề, đó chính là vì sao hắn không thể vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình được. Theo lý mà nói cho dù không có thần niệm, chỉ cần có ý niệm vậy thì có thể vào trong Vũ Trụ Duy Mô được.

Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, cần thần niệm để tiến vào Vũ Trụ Duy Mô là chuyện không thích hợp. Không chỉ như vậy, bây giờ hắn còn không thể kết nối được với Vũ Trụ Duy Mô, thậm chí hắn còn không biết Vũ Trụ Duy Mô có còn ở trong thức hải của mình nữa hay không.

Thôn Tiên Đế này có ít nhất hơn một trăm hộ, nói cách khác, ở đây có hơn một trăm vị Tiên Đế.

Ngu Xúc tìm một nơi trống thả Lam Tiểu Bố xuống, “Lam đại ca, ta đi vào trong thôn hỏi thăm tình hình một chút, sau đó chúng ta xây một phòng ở ngay ở chỗ này đi.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố đang lo lắng về Vũ Trụ Duy Mô của mình, chỉ nói, “Ngươi không cần xây phòng ở, đi hỏi thăm một chút xem ở đây chữa thương như thế nào đã.”

Sau khi tiến vào trong tiểu sơn thôn rồi, Lam Tiểu Bố cảm thấy nơi này quả thật có chút sinh khí, nhưng mà muốn chữa thương ở đây, chỉ sợ phải mất rất nhiều năm, hắn không chờ được lâu như vậy.

“Ta biết.” Sau khi Ngu Xúc nói xong, cười cười với Lam Tiểu Bố, ra hiệu Lam Tiểu Bố không cần lo lắng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Suy nghĩ của Ngu Xúc là nhanh chóng tìm kiếm đá đến xây nhà, chỉ cần xây được một không gian độc lập thuộc về nàng, trong lòng nàng mới có thể an tâm một chút.

Nàng vừa đi đến cửa ra vào thôn, lại gặp phải tên Tiên Đế kia một lần nữa, Ngu Xúc nhanh chóng khom người nói, “Tiền bối, xin hỏi nơi này có thể chữa thương ở đâu ạ?”

Tiên Đế này chỉ chỉ về phía sau cùng của thôn trang, “Ở chỗ kia có thể chữa thương, nhưng mà phải có cống hiến mới có thể đi chữa thương được.”

“Cống hiến?” Ngu Xúc giật mình, lập tức hỏi lại, “Là cần cống hiến thứ gì?”

Tiên Đế này nói ra, “Tự bản thân ngươi đi hỏi đi, bây giờ ta cần rèn luyện một chút huyết khí trên người.”

Lúc này Ngu Xúc mới biết, vì sao Tiên Đế này ra ngoài rồi lại trở về, hóa ra là vì rèn luyện sự lưu động khí huyết trong người mình. Một Tiên Đế phải dựa vào cách này để rèn luyện khí huyết lưu động trong người, không biết là chuyện nực cười hay là đáng buồn.

Ngu Xúc tăng nhanh tốc độ đi xuyên qua thôn Tiên Đế, trên đường cũng gặp hai tên Tiên Đế khác, cho dù hai vị Tiên Đế này không nhiệt tình bằng vị Tiên Đế lúc trước, nhưng Ngu Xúc vẫn chủ động dừng lại ân cần hỏi thăm.

Một vài Tiên Đế hình như đã ở đây một thời gian dài, còn xây dựng một đình viện nhỏ trong sân của mình, một vài chỗ trong đình viện thậm chí còn có cây cỏ thưa thớt.

Điều này khiến thôn trang nhỏ có chút sinh khí, những cây cỏ này có màu xanh xanh vàng vàng. Có những màu sắc này, so với sắc thái u ám kia khiến người ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Còn chưa đi xuyên qua tiểu sơn thôn này, Ngu Xúc đã phát hiện, ở nơi này, những nơi có sinh khí mạnh hơn một chút đều là nơi mà cường giả ở. Còn chuyện đối phương có phải là cường giả hay không, nhìn số lượng cỏ trong sân của hắn nhiều hay không, nếu nhiều, nhất định là mạnh.

Rất nhanh, Ngu Xúc đã đi đến phía sau cùng của sơn thôn, dễ thấy nhất ở chỗ này là một vòng tường rào chân chính, không biết dùng gỗ gì xây dựng nên. Ở vị trí trung tâm bên trong tường rào có một đống đất màu nâu, xung quanh đống đất này mọc đầy cỏ xanh, sinh khí bừng bừng.

Giờ phút này có một nam tử đang ngồi trên đống đất này, sắc mặt nam tử tái nhợt, nhìn dáng vẻ của hắn không giống như đang dùng sinh khí chữa thương, mà là đang chịu tội.

Ngoài hàng rào còn có một lão giả không biết bao nhiêu tuổi đang trông coi, lão giả này nhìn thấy Ngu Xúc tới, trừng mắt nói, “Mới đến?”

Ngu Xúc nhanh chóng cúi người hành lễ, “Đúng vậy, tiền bối. Ta còn có một đồng bạn, bản thân hắn bị trọng thương, muốn đến đây chữa thương, xin hỏi ở đây phải xếp hàng ạ?”

Lão giả thở dai. “Không sai, quả thật là phải xếp hàng, nhưng mà người xếp hàng thì lại không có mấy người, chủ yếu là cần cống hiến, một lít cống hiến có thể chữa thương một ngày.”

“Cái gì là một lít cống hiến?” Ngu Xúc nghi ngờ hỏi.

Lão giả cười ha ha một tiếng, “Chính là một lít máu, ngươi cống hiến một lít máu, thì có thể vào trong chữa thương một ngày.”

Trong lòng Ngu Xúc giật mình, nàng theo bản năng lùi về sau mấy bước, phát hiện lão giả này cũng không ra tay với nàng, lúc này mới bình tĩnh lại, “Tiền bối, phải cống hiến một lít máu sao?”

Lão giả từ tốn nói, “Không sai, nếu như muốn vào trong chữa thương, bây giờ có thể cống hiến, sáu canh giờ sau có thể đến chữa thương.”

Ngu Xúc bỗng nhiên nhớ đến lão giả râu tóc bạc trắng lúc trước, hắn chữa thương mất hơn một trăm năm, chuyện này cần bao nhiêu lít máu chứ? Nghĩ đến đây, Ngu Xúc giật cả mình, cho dù có là Tiên Đế, cứ lấy máu như vậy thì cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết thôi.

“Tiền bối, bây giờ ta cống hiến máu, sau đó ta trở về dẫn người đến chữa thương. Nếu như một ngày không đủ, ta lại cống hiến máu tiếp, vậy được chứ?” Ngu Xúc vội vàng nói.

Lão giả nói, “Đương nhiên là được, ai…”

Chương 665: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế. (2)

Ngu Xúc không biết lão giả kia vì sao lại thở dài, lão giả đưa nàng đi vào trong hàng rào kia, đi đến phía sau đống đất màu nâu, ở bên cạnh có một cái nồi sắt màu đen, “Để máu chảy vào trong này đi.”

Ngu Xúc không chút do dự, trực tiếp cắt vỡ cổ tay mình, máu nhanh chóng chảy vào trong nồi sắt.

Một lít máu chảy ra, Ngu Xúc cảm thấy trước mắt mình toàn là sao xoay vòng vòng, sắc mặt tái nhợt, đầu váng mắt hoa.

Mặc dù nàng đã đến cảnh giới Kim Đan, nhưng trong thời gian dài không có tài nguyên tu luyện, cộng thêm ở nơi này thiếu sinh khí, nàng thật ra cũng chẳng khác nào người thường cả. Chỉ là tuổi thọ lâu hơn một chút, sinh mạng cứng cỏi hơn một chút mà thôi.

Khiến Ngu Xúc kinh ngạc là, rõ ràng là một cái nồi sắt, đáy cũng không có lỗ thủng, nhưng một lít máu của nàng sau khi chảy vào trong đó, rất nhanh đã biến mất không còn dấu vết.

“Được rồi, sau sáu canh giờ nữa các ngươi có thể đến chữa thương.” Lão giả nói ra, nơi này không có tồn tại ngày mai hay không có ngày mai, đã đến giờ thì có thể tới.

…

“Xúc Xúc, ngươi có chuyện gì vậy?” Thấy bước chân Ngu Xúc loạng choạng, sắc mặt tái nhợt đi đến, Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Ngu Xúc lắc đầu. “Không có gì, còn sáu canh giờ nữa là ngươi có thể đi chữa thương, ngươi chữa thương một ngày trước đó, sau đó qua một khoảng thời gian nữa chúng ta sẽ chữa thương tiếp.”

Ngu Xúc biết rất rõ, chuyện chữa thương này không phải ngày một ngày hai là xong, cho dù nàng chờ sau khi Lam Tiểu Bố chữa thương xong, mình lại tiếp tục cống hiến máu tiếp. Nhưng mà sau khi cống hiến một lít máu rồi, Ngu Xúc mới biết trước đó mình suy nghĩ quá đơn giản. Vói tình hình hiện tại của nàng, chỉ sợ phải qua mười ngày mới có thể tiếp tục cống hiến máu.

Lam Tiểu Bố vẫn đang nghĩ đến chuyện về Vũ Trụ Duy Mô, nhưng mà hắn luôn cảm thấy Ngu Xúc chưa nói cho hắn biết hết những chuyện cần thiết, bây giờ hắn lại chẳng thế nào hành động được, không thể tự kiềm chế đi nghe ngóng tình huống.

Sáu canh giờ nhanh chóng trôi qua, Ngu Xúc cõng Lam Tiểu Bố đi đến chỗ kia một lần nữa.

Chỉ là bây giờ thân thể nàng quá suy yếu, cõng Lam Tiểu Bố đi đường cũng cảm thấy toàn thân không có chút sức lực nào, có chút lung la lung lay. Lúc đến nơi, nàng phát hiện bên trong đống đất nâu kia đã không còn người nào.

Lão giả canh giữ bên ngoài tường rào nhìn thấy Ngu Xúc đến, lại nhìn Lam Tiểu Bố trên lưng Ngu Xúc, mỉm cười nói, “Đạo lữ như các ngươi đã ít đi rất nhiều rồi.”

Hai người này đều là mới tới, nữ tử không hề bị thương, hắn liếc mắt một cái là nhìn ra, là bởi vì nam tử này ôm Ngu Xúc, cho nên nữ tử này khi rơi xuống đây không bị chút thương tật nào. Mà nữ tử này lại chủ động cống hiến máu, để nam tử có thể đến đây chữa thương, cho thấy cũng là một người có tình có nghĩa.

“Quy định đi vào trong là gì?” Lam Tiểu Bố thấy ở đây có người canh giữ, lập tức biết nơi này nhất định có quy định, mà trước đó sắc mặt Ngu Xúc tái nhợt, nhất định là do quy củ này hại.

“Ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần đi vào trong chữa thương là được, ta ở chỗ này có chút cống hiến rồi.” Ngu Xúc vội vàng nói.

Lão giả kia lại chẳng có chút ý giấu diếm nào cả, “Quy định chính là cống hiến máu, một lít máu có thể chữa thương một ngày, chỉ cần ngươi cống hiến đủ nhiều, cho dù ngày nào ngươi cũng ở đây chữa thương cũng không sao cả.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra vì sao sắc mặt Ngu Xúc lại tái nhợt như vậy, bước chân loạng choạng, hóa ra đã cống hiến một lít máu.

“Tạ ơn.” Lam Tiểu Bố nhìn Ngu Xúc nói.

Ngu Xúc cười cười, “Ta cũng chưa cám ơn ngươi.”

Lam Tiểu Bố hiểu ý Ngu Xúc nói, hắn chuyển hướng nói với lão giả, “Xin hỏi ở nơi này chữa thương có cái gì che chắn hay không? Ta chữa thương có một vài chuyện bí mật, không muốn bị người khác nhìn thấy.”

Lão giả từ tốn nói, “Ta có thể cung cấp một thứ che chắn, nhưng mà cần cống hiến nửa lít máu, có thể cho ngươi dùng một ngày.”

“Được, vậy dẫn ta đến xem chỗ cống hiến máu đi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“Lam đại ca, ta cõng ngươi qua đó, đợi lát nữa để ta cống hiến máu cho. Nếu không ngươi có chữa thương hay không cũng chẳng khác gì nhau đâu.” Ngu Xúc vội vàng nói.

“Đi đến đó xem trước rồi nói sau, “Lam Tiểu Bố nói.

Lão giả kia cũng không để ý gì, hắn dẫn Ngu Xúc và Lam Tiểu Bố đến chỗ nồi sắt màu đen kia một lần nữa.

Đây là một cái nồi sắt không có gì đặc biệt, nhìn qua thì không có chỗ nào đáng để ý. Nếu như muốn nói đến điểm đặc biệt, thì đó chính là nồi sắt đã để ở đây không biết bao lâu rồi nhưng không có vết rỉ, màu sắc tương đối khó nhìn.

“Để ta cống hiến máu.” Ngu Xúc vươn cổ tay ra.

Lam Tiểu Bố ngăn động tác của Ngu Xúc lại, “Không cần, ta tạm thời chữa thương nửa ngày thôi, nửa ngày còn lại xem như ta bù vào phí che chắn. Như vậy được chứ?”

Câu nói sau cùng, Lam Tiểu Bố hỏi lão giả kia.

“Đương nhiên là có thể.” Sau khi lão giả nói xong câu đó thì nhanh chóng đào mấy cái ở bên cạnh, nhanh chóng lấy ra một thứ giống như một cái thùng gỗ.

“Đây là bảo bối của ta, lúc ngươi chữa thương dùng thứ này che lên người là được.” Lão giả cẩn thận từng li từng tí đưa thùng gỗ này cho Lam Tiểu Bố.

“Để ta.” Ngu Xúc nhanh chóng đón lấy thùng gỗ nói.

“Được rồi, nhớ kỹ ngươi chỉ có nửa ngày mà thôi, khi nào đến giờ, ta sẽ báo cho ngươi.” Lão giả chỉ chỉ đống đất màu nâu nói.

Ngu Xúc cẩn thận đặt Lam Tiểu Bố lên đống đất, sau đó dùng vào thùng gỗ che Lam Tiểu Bố lại, “Ngươi không cần gấp gáp, cứ việc chữa thương, ta ở bên ngoài chờ ngươi.”

Lam Tiểu Bố hiểu ý của Ngu Xúc, hắn lập tức nói, “Nhớ kỹ, nếu như không có sự đồng ý của ta, tuyệt đối không được cống hiến máu tiếp, nhớ kỹ đấy.”

Chương 666: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi Ngu Xúc rời đi, bởi vì bị thùng gỗ che lại, xung quanh Lam Tiểu Bố chỉ là một màu đen kịt.

Lam Tiểu Bố cố gắng vận chuyển Trường Sinh Quyết, sau đó hắn nhanh chóng phát hiện ra một tia linh khí nhàn nhạt. Không phải là tiên linh khí, mà là linh khí chứa tạp chất bình thường nhất.

Một Tiên Vương, dùng loại linh khí tạp chất này chữa thương, cho dù có dùng trăm năm cũng chưa chắc đủ. Còn phải dựa vào tia linh khí tạp nhất nhàn nhạt này tu luyện ra thần niệm, chuyện đó chẳng khác nào người si nói mộng.

Nhưng mà có một tia linh khí nhàn nhạt, đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì đó là đủ rồi.

Hắn đương nhiên sẽ không lãng phí nửa ngày này để chữa thương, linh khí tạp chất yếu kém như thế này, là thứ mấu chốt có thể giúp hắn câu thông được với Vũ Trụ Duy Mô hay không.

Chân Linh thế giới là bảo vật do hắn luyện hóa, thần niệm không thể dùng thì không vào được, chuyện này Lam Tiểu Bố có thể hiểu được. Nhưng Vũ Trụ Duy Mô thì khác, cái này thậm chí có thể tính là một phần trong thức hải của hắn. Nếu như thần niệm không thể dùng được, Vũ Trụ Duy Mô cũng không vào được, vậy thì nó so với Chân Linh thế giới, thậm chí là nhẫn trữ vật bình thường có gì khác nhau đâu?

Một tia linh khí tạp chất kia quả thật quá kém, Lam Tiểu Bố không trực tiếp dùng tia linh khí tạp chất nhàn nhạt này để liên kết với Vũ Trụ Duy Mô. Bây giờ ngay cả việc Vũ Trụ Duy Mô có ở đó không, hắn cũng không thể cảm ứng được, nếu dùng chút linh khí tạp chất ấy đi câu thông với Vũ Trụ Duy Mô, nghĩ lại khó có khả năng.

Lam Tiểu Bố nghĩ, thông qua Trường Sinh Quyết, chứa đựng linh khí tạp chất này vào trong cơ thể, sau đó dùng luôn một lần.

Trường Sinh Quyết khác với những công pháp khác, đây là công pháp tu luyện do chính hắn sáng tạo ra, mặc dù là dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, nhưng hình thức ban đầu của công pháp này là do chính hắn nghĩ ra. Hắn có thể dựa vào Trường Sinh Quyết để tu luyện, cũng có thể dựa vào Trường Sinh Quyết mà không tu luyện.

Vận chuyển Trường Sinh Quyết mà không tu luyện, vậy thì hấp thu tia linh khí này theo lý thuyết có thể chứa đựng trong cơ thể. Trước đó Lam Tiểu Bố chưa từng thử qua, đây là lần đầu tiên hắn làm.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã tìm ra được biện pháp, sau khi kết thúc một chu thiên, linh khí được Lam Tiểu Bố hấp thu không hề hóa thành tu vi, cũng không bị tiêu hao chút nào, được Lam Tiểu Bố chứa đựng trong đan điền. Sau đó là chu thiên thứ hai, chu thiên thứ ba…

Chỉ chớp mắt đã qua ba canh giờ, Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm nhận được trong đan điền của mình có một cụm linh khí có thể cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố chẳng những không dừng lại việc chứa đựng linh khí mà còn tăng nhanh tốc độ vận chuyển Trường Sinh Quyết, không ngừng tích trữ linh khí.

Sáu canh giờ nhanh chóng trôi qua, cảm thấy cái thùng gỗ đã bị lấy đi, Lam Tiểu Bố dừng việc vận chuyển Trường Sinh Quyết lại.

“Lam đại ca, ta nghe lời người không tiếp tục cống hiến máu nữa.” Sau khi Ngu Xúc nói xong cũng khôg lập tức đến cõng Lam Tiểu Bố dậy. Nếu như Lam Tiểu Bố còn muốn tiếp tục chữa thương, nàng sẽ lập tức đi cống hiến máu.

“Ngươi làm rất tốt, bây giờ chúng ta quay về đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu nói.

Lão giả cầm lấy thùng gỗ, cảm nhận trên người Lam Tiểu Bố không có chút dấu vết chữa thương nào, hắn lắc đầu. Thật sự quá yếu, Tiên Đế bình thường khi đến đây, qua nửa ngày là sẽ có dấu vết khí huyết dao động. Linh khí tạp chất cho dù có kém, nhưng đó cũng là linh khí.

“Được.” Ngu Xúc không nói nhiều, lập tức cõng Lam Tiểu Bố quay người rời đi.

…

Vừa về đến chỗ hai người đã đánh dấu, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ngu Xúc, ngươi đào một cái hố cho ta đi, bây giờ ta đã có cách chữa thương rồi, ta vào trong hố chữa thương. Nhớ kỹ, lúc ta chữa thương đừng quấy rầy ta, còn nữa, cho dù ta mất tích, cũng đừng cảm thấy kỳ lạ.”

Lam Tiểu Bố vào trong chữa thương, chính là không muốn để Tiên Đế khác nhìn thấy. Hắn nghi ngờ nơi này có một số người có thể sử dụng thần niệm, cũng là bởi vì nơi đó có một tia linh khí.

Phải biết ở đây đù là Tiên Đế, có một tia linh khí cung cấp, luôn có một vài Tiên Đế có theể bí mật liên kết với nhẫn hoặc tiểu thế giói của mình, chỉ cần có thể liên kết được với nhẫn và tiểu thế giới, vậy thì khôi phục thần niệm chỉ là chuyện đơn gian.

Cho nên đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tình huống bây giờ vô cùng khẩn cấp.

Đừng thấy những Tiên Đế mà Ngu Xúc nhìn thấy trên đường đều có tính tình tốt, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định, Tiên Đế mà Ngu Xúc nhìn thấy, đó là những người không thể khôi phục lại vết thương, cũng không thể mở được nhẫn của mình. Còn một vài Tiên Đế có năng lực, chỉ cần mở được nhẫn ra, bây giờ có lẽ bọn họ đang điên cuồng bế quan tăng thực lực của mình lên, có ai mà nhàn rỗi đi dạo bên ngoài chứ?

Chỉ vì nơi này là tử địa, muốn khôi phục thực lực của mình là rất khó thôi.

Một nén nhang đi qua, Ngu Xúc mới chuyển về được hai tảng đá, sau đó dùng hai tảng đá này gõ thành một cái xẻng thô sơ. Ròng rã một ngày trời, Ngu Xúc mói có thể đào ra một cái hố không tính là quá lớn cho Lam Tiểu Bố. Giờ phút này nàng đã thấm mệt, suýt chút nữa nằm co quắp trên mặt đất.

Sau khi Lam Tiểu Bố vào trong hố đất, lập tức chuẩn bị dùng linh khí mà mình chứa đựng trong cơ thể để tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Còn về chuyện mở nhẫn và Chân Linh thế giới, Lam Tiểu Bố biết dùng một chút linh khí ấy mà làm chuyện này thì khó mà thực hiện được. Ít nhất phải ngưng tụ được linh khí nhiều gấp tám ngàn lần hiện giờ, mới có thể xông phá được cấm chế của nhẫn. Mà tụ tập nhiều linh khí như vậy, hắn hoàn toàn không thể làm được.

Trường Sinh Quyết là do hắn sáng tạo ra, đến hắn còn không làm được, có thể thấy những người khác cũng không thể nào làm được.

Chương 667: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. (2)

Ý niệm của Lam Tiểu Bố bắt đầu câu thông với Vũ Trụ Duy Mô, thứ hắn cảm ứng được chỉ là một mảnh mơ hồ. Sau khi hắn tấn cấp thành tiên vương, Vũ Trụ Duy Mô đã biến thành một hạt châu, bây giờ hắn hoàn toàn không thể cảm ứng được hạt châu này.

Chuyện này vốn là không bình thường, Vũ Trụ Duy Mô là đồ của hắn, trước đó chi cần hắn khẽ động ý niệm là có thể cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô, mà bây giờ cố gắng tìm kiếm khắp nơi lại không thấy.

Biết Vũ Trụ Duy Mô xảy ra vấn đề, Lam Tiểu Bố càng không thể bỏ qua, liên tục thông qua ý niệm cảm ứng Vũ Trụ Duy Mô và thức hải của mình.

Lam Tiểu Bố là một kẻ có thể xé rách cả thần hồn của mình, ý chí cứng cỏi đến đáng sợ. Loại ý niệm kiên nhẫn này, cuối cùng đến ngày thứ mười bảy, hắn đã cảm ứng được hạt châu Vũ Trụ Duy Mô.

Mười bảy ngày trôi qua, Ngu Xúc đã xây được một tường vây bằng đá xung quanh cái hố Lam Tiểu Bố đang ngồi. Những tảng đá này đù là do nàng bê từng tảng từ vạn dặm bên ngoài về, nàng không có năng lực làm nóc nhà, chi có thể dùng tảng đá làm tường vây.

Lam Tiểu Bố từ khi tiến vào trong hố đất thì luôn im lặng. Ngu Xúc biết Lam Tiểu Bố đang chữa thương, nàng không dám quấy rầy Lam Tiểu Bố.

Sau khi làm xong tường vây, nàng nghĩ cách đi dạo xung quanh, nhìn xem có thể lấy được một cây cỏ dại nào không, đào về trồng ở trong sân. Còn sân nhỏ, nàng sẽ từ từ xây dựng lên.

Lam Tiểu Bố không biết Ngu Xúc làm nhiều chuyện như vậy, sau khi hắn cảm ứng được hạt châu Vũ Trụ Duy Mô, trong lòng thở phào một hơi. Hạt châu kia vẫn mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn còn ở trong đầu hắn.

Cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô tồn tại, Lam Tiểu Bố lại càng điên cuồng muốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Chỉ là ý niệm của hắn tựa như đã bị một tầng mây dày đặc ngăn cản, hoàn toàn không thể nào câu thông được với Vũ Trụ Duy Mô.

Nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm tuyệt vọng rồi, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đây không phải là tuyệt vọng, mà là hi vọng. Hắn lại lặp lại hành động lúc trước, ý niệm lại tiếp tục trùng kích vào trong Vũ Trụ Duy Mô, ý chí mãnh liệt phải tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô cho bằng được.

Chớp mắt mà đã một tháng trôi qua, cho dù người có ý niệm và ý chí mạnh hơn nữa, qua thời gian dài như vậy đã sớm mệt mỏi không chịu nổi. Lam Tiểu Bố cũng đã vô cùng mỏi mệt rồi, tầng mây ngăn cản hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô lại chẳng yếu bớt chút nào.

Lam Tiểu Bố biết, thắng bại nằm ở thời khắc này. Nửa tháng này, hắn chưa bao giờ động đến một tia linh khí trong cơ thể, chính là đợi giờ phút này.

Lần này Lam Tiểu Bố không giống như ngày thường tiếp tục thông qua ý niệm trùng kích Vũ Trụ Duy Mô, tầng mây dày đặc kia đã ngăn cản ý niệm của Lam Tiểu Bố trùng kích. Nhưng mà lần này, sau ý niệm của Lam Tiểu Bố, chính là đám linh khí đã tích trữ từ trước kia.

Một tia linh khí giúp ý niệm của Lam Tiểu Bố mạnh lên không chỉ mấy chục lần, càng khiến Vũ Trụ Duy Mô trong ý thức của hắn trở nên rõ ràng hơn.

“Oanh!” Dựa vào tia linh khí này, lần đầu tiên ý niệm của Lam Tiểu Bố đã vượt qua tầng mây dày đặc kia tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, một khắc sau, thân thể Lam Tiểu Bố lập tức trở nên nhẹ bẫng.

Tiên linh khí nồng đậm truyền đến, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa lệ rơi đầy mặt, hắn thành công rồi.

Ngồi ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố hiểu rõ hơn bất kì ai, Vũ Trụ Duy Mô nhìn thì giống như trước đó, thế nhưng Vũ Trụ Duy Mô nhất định đã xảy ra vấn đề, nếu không thì cũng sẽ không khiến hắn phí sức khi tiến vào như vậy.

Lam Tiểu Bố không lập tức đi tìm hiểu vấn đề của Vũ Trụ Duy Mô là gì, hắn vươn tay ra, mấy viên đan dược lập tức xuất hiện trong tay, bỏ đan dược vào miệng, vết thương trên người hắn nhanh chóng biến mất, trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã có thể đứng lên.

Giờ phút này trong mắt Lam Tiểu Bố tràn ngập sát ý, hắn không biết Vũ Trụ Duy Mô của mình đã xảy ra vấn đề gì, nhưng mà nếu như hắn không giải quyết nó, còn không bằng hắn vứt cái Vũ Trụ Duy Mô này đi.

Sau khi khôi phục lại tu vi của mình lại tiên vương tầng ba đỉnh phong., Lam Tiểu Bố đang định tìm kiếm vấn đề của Vũ Trụ Duy Mô, thần niệm bỗng nhiên quét đến Ngu Xúc ở bên ngoài.

Ngu Xúc đang đờ đẫn nhìn hố đất trống không, cho dù trước đó Lam Tiểu Bố đã nói với nàng, nếu hắn mất tích cũng không cần lo lắng, nhưng nàng vẫn hoang mang mờ mịt như cũ.

Không có Lam Tiểu Bố, nàng bỗng nhiên mất đi tất cả, toàn bộ thế giới đều trở nên trống rỗng, trở nên không có chút sinh khí nào.

Nếu như là lúc mới đến, Ngu Xúc nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng Ngu Xúc giờ phút này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút đau lòng. Hơn một tháng qua, hai tay đã đầy vết rạn, tóc tai rối bời, người gầy yếu tàn tạ, đứng ở đó tựa như một đứa nhỏ ăn xin đã lưu lạc đầu đường xó chợ nhiều năm.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng truyền âm cho Ngu Xúc, “Xúc Xúc, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, bây giờ ta đã khôi phục lại một phần tu vi bản thân, đang ở bên trong thế giới của mình. Ta biết bây giờ không thể đưa đan dược cho ngươi được, ngươi nhất định phải ở bên ngoài chờ ta. Sau khi ta giải quyết xong vấn đề của bản thân sẽ lập tức ra ngoài giúp ngươi khôi phục thực lực.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố không dám lấy đan dược ra cho Ngu Xúc dùng, hắn có thể khôi phục tu vi và thực lực, khẳng định cũng có cường giả có thể khôi phục thực lực giống như hắn. Nói không chừng người ta còn đang tu luyện, một khi hắn lấy đan dược ra cho Ngu Xúc dùng, tiên linh khí từ trong tiên đan rất có thể sẽ bị những Tiên Đế đã khôi phục này phát hiên ra.

Vấn đề của Vũ Trụ Duy Mô còn chưa giải quyết được, trong lòng Lam Tiểu Bố không nắm chắc được.

Ngu Xúc vốn đang ảm đảm ngồi đó, sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, thần thái lập tức thay đổi, nàng cố gắng gật đầu, tựa như lo lắng Lam Tiểu Bố không cảm ứng được nàng đang đáp lời.

Chương 668: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu.

Nắm được Vũ Trụ Duy Mô trong tay, thần niệm Lam Tiểu Bố bắt đầu tìm kiếm bên trong Vũ Trụ Duy Mô, hắn khẳng định trước đó mình không vào được là do Vũ Trụ Duy Mô có vấn đề.

Chỉ là khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, hắn tìm hết cả hai ngày mà vẫn không tìm ra được có chỗ nào không ổn.

Không thích hợp, nhất định là có chỗ nào đó mình nghĩ không thông, nhưng tại sao hắn vẫn luôn cảm thấy không có vấn đề gì cả?

Thần niệm lại rà quét Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa, vẫn không có gì.

Lam Tiểu Bố không dám đi ra ngoài, hắn lo một khi mình ra ngoài rồi sẽ không thể vào trong lại được nữa. Không đúng, tu vi của mình đã khôi phục lại, thần niệm cũng có, tại sao lại không thể vào được? Lúc trước chỉ có một chút xíu linh khí, hắn mới dựa vào cơ hội này để vào trong Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ hắn đi vào không phải đơn giản hơn hay sao?

Nếu như không vào được, nhiều lắm thì hắn cống hiến thêm một lít máu nữa, sau đó hấp thu một chút linh khí nữa…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, bỗng nhiên hiểu ra lạ ở chỗ nào. Trong này nhiều tiên tinh như vậy, hắn chỉ cần lấy một ít đem ra ngoài, còn cần đi cống hiến máu, hấp thu linh khí tạp chất kia sao?

Không thích hợp, lối tư duy của mình khi ở trong Vũ Trụ Duy Mô có chút không bình thường. Giống như có thứ gì đó can thiệp vào ý nghĩa của mình, hoặc là che đi trí thông minh bình thường của mình?

Vũ Trụ Duy Mô là của hắn mà…

Lam Tiểu Bố cố gắng lẩm bẩm Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, hắn không thiếu nhất chính là ý chí, rốt cuộc có thứ gì có thể can thiệp vào ý nghĩa của hắn? Khống chế suy nghĩ của mình, cho dù là Thánh Nhân ở đây, chỉ sợ cũng không có được bản lĩnh lớn như vậy.

Không đúng, không đúng, không phải vừa rồi hắn đang lẩm bẩm Vũ Trụ Duy Mô là của hắn sao? Tại sao lại biến thành khống chế suy nghĩ của mình rồi?

Chính là câu nói này, hắn cũng không tin ai có thể can thiệp vào ý nghĩ của mình. Lam Tiểu Bố tiếp tục không ngừng lẩm bẩm Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, hắn có kiên nhẫn kéo dài ý nghĩa này liên tục.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lam Tiểu Bố đột nhiên ngừng lẩm bẩm câu nói này.

Hắn dường như luôn nghĩ không ra vấn đề mấu chốt, từ đầu đến đuôi nhắc đi nhắc lại câu nói này cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Hắn nhất định phải ra ngoài, có lẽ ở bên ngoài tư duy của hắn mới rõ ràng hơn một chút.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện ra ngoài, nhưng sâu trong nội tâm của hắn lại cảm thấy mình không thể ra ngoài, một khi rời khỏi đây rồi thì sẽ không vào lại được nữa.

Ở bên ngoài không thể mở rộng thần niệm,. Nhưng mà có một nơi có thể mở rộng thần niệm mà, Chân Linh thế giới của hắn. Chẳng phải Chân Linh thế giới ở trong Vũ Trụ Duy Mô hay sao?

Trong tiềm thức của Lam Tiểu Bố không thể nghĩ tiếp được nữa, hắn luôn cảm thấy tư duy của mình đang không ngừng thay đổi.

Sau khi nghĩ đến Chân Linh thế giới, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào Chân Linh thế giới.

Tiến vào Chân Linh thế giới, Lam Tiểu Bố cảm thấy cả người mình tỉnh táo trở lại, đầu óc cũng trở nên rõ ràng hơn. Đây là Chân Linh thế giới của hắn, thần niệm có thể tùy tiện thi triển, hắn có thể tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô bất cứ lúc nào, tầng mây ngăn trở bên ngoài Vũ Trụ Duy Mô kia là đi ra thế giới bên ngoài, đừng mơ có thể ngăn cản thần niệm của hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Đúng, vừa rồi hắn vẫn luôn nhắc Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, nếu Vũ Trụ Duy Mô đã là của hắn, vậy hắn cần gì phải dùng thần niệm tìm chỗ bất thường bên trong Vũ Trụ Duy Mô? Hắn tiến vào trong đó không phải để tìm kiếm nguyên nhân tại sao phải cần có thần niệm mới có thể tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô hay sao? Theo lý mà nói, chỉ cần một ý niệm của hắn, mọi thứ trong Vũ Trụ Duy Mô sẽ không thể nào giấu đi xuất hiện trước mắt hắn.

Vũ Trụ Duy Mô quả thật đã xảy ra vấn đề, Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại. Loại can thiệp tư duy của hắn như thế này, tuyệt đối không phải là thủ đoạn cấp thấp, rất có thể là một loại quy tắc thiên địa.

Trong Vũ Trụ Duy Mô của mình tạo dựng ra một loại quy tắc, khiến tư duy của hắn không thể nào vận hành theo cách bình thường, cái này mạnh đến mức nào chứ?

Nếu mạnh như vậy, vì sao không sử dụng biên pháp mạnh, trực tiếp xử lý hắn?

Hắn cảm thấy không đơn giản như vậy, có thể đối phương đang bị hạn chế gì đó, chỉ có thể tạo dựng ra quy tắc can thiệp đến tư duy của hắn, tại những nơi không thể sử dụng được thần niệm, ngăn cản hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, nhưng lại không thể ra tay với hắn.

Lúc hắn lấy được Vũ Trụ Duy Mô cũng chưa được luyện hóa, sau đó là Vũ Trụ Duy Mô tự mình nhận chủ. Vũ Trụ Duy Mô không có khí linh, nhận chủ hoàn toàn là do Lam Tiểu Bố có lý tưởng đại đạo của mình.

Đương nhiên trước đó Lam Tiểu Bố cũng không có năng lực luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô. Sau khi Vũ Trụ Duy Mô hoàn toàn biến thành đồ của hắn, hắn cũng không nghĩ đến vấn đề luyện hóa, hoặc là không cần phải luyện hóa.

Bây giờ Lam Tiểu Bố biết, hắn nhất định phải luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô, loại bỏ tất cả những thứ không thuộc về mình.

Lo lắng sau khi mình tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô sẽ bị quy tắc can thiệp đến suy nghĩ, Lam Tiểu Bố buộc một miếng ngọc bài trên cổ tay, trên ngọc bài ghi, “Can thiệp tư duy, luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô”.

Sau khi làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Quả nhiên vừa tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy thần niệm của mình có thể khống chế được mọi thứ ở trong Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì cần gì phải luyện hóa nó? Hoặc nói cách khác hắn đã sớm luyện hóa nó rồi, làm một lần nữa chẳng phải vẽ chuyện thêm ra hay sao?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cúi đầu nhìn thấy ngọc bài trên cổ tay mình, hắn lập tức rạch mi tâm của mình ra, một giọt tinh huyết Tử Phủ rơi xuống, Lam Tiểu Bố không chút do dự bắt đầu luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô.

Cho dù không cần đến Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để cho Vũ Trụ Duy Mô khống chế suy nghĩ của mình.

Chương 669: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu. (2)

Trước đó không luyện hóa, Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, bây giờ hắn bắt đầu luyện hóa, mới biết khắp Vũ Trụ Duy Mô đều là ấn ký. Hoặc không thể gọi đó là ấn ký, mà là lạc ấn. Đây là loại ấn ký mà Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy, giống như là đạo niệm khắc lên, chứ không phải dùng thần niệm khắc lên.

Tựa như cảm thấy Lam Tiểu Bố luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô, những lạc ấn này nhanh chóng yếu đi, tựa như đang bị lấy đi. Hoặc là vì lạc ấn bị lấy đi, Lam Tiểu Bố lại cảm thấy mình lại có quyền khống chế Vũ Trụ Duy Mô. Tư duy hình như cũng không bị quấy nhiễu.

Lạc ấn đạo niệm có thể lấy đi, cho thấy bên trong Vũ Trụ Duy Mô luôn có một ánh mắt nhìn chằm chằm mình, Lam Tiểu Bố cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Chẳng lẽ đây là ấn ký mà Trúc Duẫn lưu lại? Điều đó là không thể nào, Trúc Duẫn đã vẫn lạc từ rất lâu rồi.

Nếu như không phải là Trúc Duẫn, vậy chỉ có thể là tàn hồn mà hắn mang vào đây…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến những thứ mình đã bỏ vào đây, có thể ảnh hưởng đến tư duy của hắn, thậm chí còn có thể hạ nhiều lạc ấn bên trong Vũ Trụ Duy Mô như vậy, còn cả quy tắc có thể can thiệp vào tư duy, đây không phải là thứ đơn giản. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố nghĩ đến một thứ, đó chính là Trận Bàn May Mắn.

Trận Bàn May Mắn không phải là thứ bình thường, có thể mượn, thậm chí là cướp lấy vận may của cả một giới. Dựa theo lời Thạch

Khi nói, thứ này là do người khác đưa cho hắn.

Có người rộng lượng đến thế sao? Đưa loại bảo vật đỉnh cấp này cho Thạch Khi? Sở dĩ đưa Trận Bàn May Mắn này cho Thạch Khi, đó là muốn mượn tay Thạch Khi cướp lấy linh căn của Tiên Nhân và vận may của Tiên giới cho chủ nhân của cái Trận Bàn May Mắn này khôi phục thực lực mà thôi. ĐÚng rồi, còn có cả đầu Tiên Tủy mạch kia nữa.

Trước đó Lam Tiểu Bố vẫn không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, bây giờ cuối cùng hắn cũng thông suốt. Một cường giả như vậy động tay động chân lên Trận Bàn May Mắn, một Tiên Vương như hắn làm sao có thể phát hiện ra được? Vũ Trụ Duy Mô bị giới hản bởi tu vi của hắn, sợ rằng cũng chẳng thể nào tạo dựng ra được mô hình của cái Trận Bàn May Mắn này. Cho nên cho đến bây giờ cái Trận Bàn May Mắn này vẫn không phải là đồ của hắn.

Khi hắn bỏ Trận Bàn May Mắn vào bên trong Vũ Trụ Duy Mô, suýt chút nữa khiến hắn phải bỏ đi Vũ Trụ Duy Mô còn chưa tính, mà còn suýt ném luôn cái mạng nhỏ của mình.

Ý niệm của Lam Tiểu Bố khẽ động, giờ phút này tất cả mọi thứ bên trong Vũ Trụ Duy Mô lập tức hiện ra trước mắt của hắn. Không còn kiêng kị gì nữa, thần niệm tiếp tục luyện hóa, hầu như chỉ trong chớp mắt Vũ Trụ Duy Mô đã bị luyện hóa.

Đạo quy tắc can thiệp suy nghĩ trong không gian này không thấy xuất hiện, có lẽ đã bị lấy đi.

Tất cả mọi thứ trong Vũ Trụ Duy Mô đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, chỉ có cái Trận Bàn May Mắn kia là hắn không thể nhìn thấy rõ. Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, cho dù bây giờ đối phương không làm gì được hắn, nhưng có thể ở trong Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra được đạo quy tắc can thiệp tư duy như vậy, thậm chí còn có thể ngăn cản hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, tuyệt đối là nhân vật mà hắn không thể chống lại.

Đối với đồ tốt, Lam Tiểu Bố chẳng hề từ chối một chút nào, đây là lần đầu tiên hắn có ý nghĩ vứt bỏ cái Trận Bàn May Mắn này đi.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, cho dù hôm nay hắn vứt cái Trận Bàn May Mắn này đi, trong tương lai khi chủ nhân của cái Trận Bàn May Mắn này khôi phục lại thực lực, người đầu tiên hắn ta muốn tìm nhất định cũng là Lam Tiểu Bố hắn.

Nhưng hắn lại không thể không vứt, hắn không thể tìm được tên cường giả kia đang trốn ở đâu trong Trận Bàn May Mắn. Thậm chí cho dù hắn có tìm được, chỉ sợ cũng không thể làm gì được đối phương. Lỡ như khiến đối phương chó cùng rứt giậu, hắn có phải là đối thủ của một cường giả có thể tạo dựng ra được quy tắc hay không?

Thức hải của hắn có thể nói là mạnh mẽ tương đương với Tiên Đế, trong vũ trụ Hạo hãn này, Tiên Đế cũng có thể tính là cường giả sao?

Vứt bỏ Trận Bàn May Mắn là biện pháp suy nhất mà Lam Tiểu Bố nghĩ ra lúc này, hơn nữa hắn nhất định phải vứt nó đi. Trận Bàn May Mắn là bảo vật đỉnh cấp, nhưng bây giờ hắn không có thực lực sử dụng loại bảo vật này.

Sau khi vứt bỏ Trận Bàn May Mắn đi, hắn cần phải điên cuồng tăng thực lực của mình lên, ít nhất thì sau khi chủ nhân của cái Trận Bàn May Mắn kia khôi phục lại thực lực, hắn cũng có năng lực chống cự.

Cho dù trong lòng suy nghĩ đến chuyện vứt bỏ cái Trận Bàn May Mắn này, nhưng Lam Tiểu Bố lại chẳng động đến nó một chút nào. Chỉ cần hắn còn ở trong Vũ Trụ Duy Mô, chỉ cần hắn không động đến Trận Bàn May Mắn, gia hỏa trong Trận Bàn May Mắn kia cũng chẳng thế nào động đến hắn.

Từ khi hắn bắt đầu luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô, hoàn toàn loại trừ hết lạc ấn bên trong Vũ Trụ Duy Mô, đối phương đã nhanh chóng lấy lại lạc ấn, ngay cả đạo quy tắc can thiệp tư duy kia cũng lấy đi, có thể thấy được đối phương cũng hiểu rõ, Vũ Trụ Duy Mô này tạm thời vẫn là của Lam Tiểu Bố hắn.

Điều Lam Tiểu Bố cần bây giờ chính là, chờ sau khi hắn rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô rồi, sao có thể tiếp tục sử dụng thần niệm. Không đúng, trước đó không phải hắn sử dụng thần niệm mới thấy được Ngu Xúc sao? Nói cách khác, sau khi hắn khôi phục thực lực rồi, thần niệm có thể mở rộng ra bên ngoài? Ít nhất thì hắn có thể ở trong Vũ Trụ Duy Mô xem xét tình hình bên ngoài.

Có lẽ chỉ cần có tiên linh khí cung cấp, thần niệm có thể mở rộng.

Lam Tiểu Bố phát hiện ra suy nghĩ này là đúng, hắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô có các loại tiên linh khí, còn có thể cung cấp không ngừng.

Bất kể như thế nào, phải chuẩn bị kĩ càng đã. Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lập tức lấy ra một chiếc nhẫn, hắn khắc họa các loại cấm chế giam cầm bên ngoài chiếc nhẫn. Sau khi khắc xong cấm chế, Lam Tiểu Bố ném cái Trận Bàn May Mắn kia vào trong chiếc nhẫn, sau đó xông ra ngoài Vũ Trụ Duy Mô, rồi nhanh chóng Thổ Độn.

Chương 670: Tìm kiếm đường ra.

Khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng chính là, thần niệm của hắn quả nhiên vẫn còn, mặc dù đã bị áp chế, nhưng vẫn có thể giúp hắn Thổ Độn.

Trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thần Thông có Ngũ Hành độn thuật, từ khi cảm thấy Kim Quang độn thuật có khi không thể bảo vệ được mạng nhỏ của mình. Lam Tiểu Bố đã bắt đầu học tập Ngũ Hành độn thuật. Đặc biệt là Thổ Độn và Thủy Độn, Lam Tiểu Bố càng để tâm nhiều hơn.

Giờ phút này, khi Lam Tiểu Bố nhanh chóng Thổ Độn, tốc độ của Lam Tiểu Bố vô cùng nhanh.

Qua ba canh giờ, Lam Tiểu Bố phát hiện mình không thể nào tiếp tục di chuyển xuống được nữa, lúc này mới ngừng lại. Giờ phút này hắn mới nhớ đến, khi mình thi triển Thổ Độn, không có thứ gì ngăn cản thần niệm lại.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố khẳng định cái Trận Bàn May Mắn kia biết được ý nghĩ của hắn, nhưng mà không sao cả, chiếc nhẫn kia đã bị hắn dùng tiên cấp cấp chín phong ấn lại, cho dù đối phương có thể phá vỡ chiếc nhẫn cũng không dám đi ra. Nếu không đã ở bên trong Vũ Trụ Duy Mô đối phó với hắn rồi.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố bố trí một cái Thúc Linh tiên trận cấp chín ở đây, sau đó cắm xuống một đầu Tiên Linh mạch hạ phẩm. Sau đó, chuyện mà Lam Tiểu Bố làm nhất định sẽ khiến cường giả bên trong Trận Bàn May Mắn kia bốc cao lửa giân đến ba thước.

Hắn bố trí một cái Cấm Sinh tiên trận cấp chín, lại bố trí một cái Tụ Tập tử Khí tiên trận cấp chín, sau đó là các loại Khốn sát tiên trận.

Theo Lam Tiểu Bố, tên cường giả bên trong Trận Bàn May Mắn kia không thể rời khỏi Trận Bàn May Mắn, nếu đã không thể rời khỏi Trận Bàn May Mắn, vậy thì hắn bố trí những tiên trận này, chính là để cường giả bên trong Trận Bàn May Mắn bị khóa chặt trong đó, chẳng những không thể khôi phục tu vi, mà ngay cả ra ngoài cũng không được, cũng chỉ có khi sinh khí không có, tử khí vờn quanh, cho dù gia hỏa này có mạnh như thế nào đi nữa cũng không thể khôi phục được thực lực trong thời gian ngắn.

Tương lai sau khi tu vi của hắn tăng lên, hắn sẽ trở lại nơi này, tính sổ những chuyện này với hắn ta.

Sau khi bố trí xong những thứ này, cuối cùng là Ẩn Nặc tiên trận cấp chín. Với Ẩn Nặc tiên trận cấp chín này, trừ khi là Tiên Trận Đế đến, nếu không ở Ma Huyền Tiên Vực không có ai có thể nhìn ra được tình hình bên dưới này như thế nào. Nơi này không thể sử dụng thần niệm được, đừng nói là ở sâu trong lòng đất.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới thở phào nhẹ nhõm, hắn lại quay về Vũ Trụ Duy Mô của mình.

So với trước đó hắn luôn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, bây giờ Lam Tiểu Bố đã cảm thấy đầu của mình tỉnh táo hơn rất nhiều. Giờ phút này Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần sử dụng ý niệm, đã cảm nhận được một cái ấn ký bên trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố hơi động một chút, cái ấn ký kia lập tức rơi vào trong tay hắn.

Cái này nhất định là của cái tên gia hỏa ở trong Trận Bàn May Mắn đã để lại trước khi bị phong ấn lại. Nhưng mà bây giờ, Trận Bàn May Mắn đã mất, vậy mà còn muốn để lại ấn ký bên trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, đúng là nằm mơ mà.

Ấn ký truyền đến một tin tức, “Cho ngươi thêm một cơ hội nữa, lấy Trận Bàn May Mắn ra, nhét vào chỗ nào cũng được, nếu không ngươi sẽ hối hận đó.”

Hóa ra không phải để lại ấn ký mà là để cảnh cáo mình.

Lam Tiểu Bố mở tay ra, Thái Sơ Hằng Hỏa lập tức bao trùm lấy ấn ký, “Cái đồ chó má, còn dám uy hiếp Bố gia ngươi. Hối hận? Sau này sẽ có một ngày Bố gia ngươi đến đây xem ngươi, ngươi phải bảo quản cái Trận Bàn May Mắn này cho thật tốt đấy, sau này Bố gia ngươi còn có chỗ dùng đến.”

Trận Bàn May Mắn bị Lam Tiểu Bố phong ấn ở dưới đất sâu lắc lư liên tục, đáng tiếc là hắn đã bị Lam Tiểu Bố ném vào trong chiếc nhẫn có đầy cấm chế, bên ngoài chiếc nhẫn này còn có các loại đại trận cấm tiên phản tu sĩ bao quanh. Nơi đây vốn đã tử khí tung hoành, Lam Tiểu Bố còn cố ý bố trí một cái Đại trận Ngưng tụ Tử Khí và Cấm Sinh, đây không phải là phản tu sĩ thì còn cái gì là phản tu sĩ nữa?

“Lam đại ca…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xuất hiện, Ngu Xúc vô cùng mừng rỡ tiến đến.

Đã trải qua một khoảng thời gian dài từ lúc tiên thuyền vượt qua hẻm núi đến bây giờ, trong mắt Ngu Xúc, Lam Tiểu Bố đã sớm không còn là đối tượng hợp tác nữa, mà là một vị đại ca chân chính.

“Không sao, tu vi của ta đã khôi phục lại. Chờ sau khi ta bố trí xong hộ trận ở đây, ngươi cũng bắt đầu khôi phục tu vi đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Nghe thấy có thể khôi phục tu vi, Ngu Xúc phát hiện ra mặc dù mình có vui vẻ, nhưng không quá kích động. Có lẽ trong suy nghĩ của nàng, sau khi khôi phục tu vi rồi, sẽ phải rời khỏi nơi này.

Lam Tiểu Bố lo lắng nơi này đã có một vài Tiên Đế đã khôi phục tu vi, cho nên trước khi hắn lấy tiên đan chữa thương ra, hắn lập tức bố trí một cái Khốn sát tiên trận ẩn cấp chín và một cái hư không thúc linh tiên trận cấp bảy.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy tiên đan chữa thương và tiên tinh ra, Ngu Xúc không nhịn được hỏi, “Lam đại ca, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi sao?”

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Bây giờ vẫn còn chưa xác định được, nhưng mà nếu như có thể đi vào, theo lý mà nói thì có thể đi ra ngoài. Nếu không thì nơi này chính là tử địa thật sự.”

Ngu Xúc vốn không bị thương, sau khi dùng tiên đan chữa thương thì nhanh chóng khôi phục lại tu vi, đồng thời có thể mở rộng thần niệm được một chút.

Nhìn thấy tu vi của Ngu Xúc đã khôi phục, thần niệm cũng có thể mở rộng ra ngoài, Lam Tiểu Bố lại càng xác định suy đoán của mình. Sau này, chỉ cần có thể khôi phục tiên nguyên hoặc chân nguyên, đồng thời có đầy đủ nguyên khí thiên địa, thần niệm có thể tiếp tục khôi phục thêm.

Chương 671: Tìm kiếm đường ra.(2)

Trong tình huống bình thường, từ trên cao như vậy ngã xuống, ai cũng sẽ bị thương rất nặng, muốn khôi phục lại như cũ, nói dễ hơn làm.

“Lam đại ca, ta đã khôi phục tu vi rồi, thần niệm cũng có thể bao trùm cái tiểu sơn thôn này.” Ngu Xúc mừng rỡ nói.

“Dung mạo của ngươi cũng khôi phục rồi?” Trước đó gương mặt của Ngu Xúc bị hủy, Lam Tiểu Bố chỉ biết là Ngu Xúc không xấu. Bây giờ hắn mới biết được, Ngu Xúc đâu chỉ không xấu? Cho dù là đệ nhất mỹ nữ Đằng Mạn Nhi của Thăng Tinh Tiên Đình cũng không thể nào xinh đẹp bằng Ngu Xúc.

“Ừm.” Ngu Xúc ừ một tiếng, nàng chẳng những khôi phục dung mạo, còn tắm rửa sạch sẽ một lần, đổi một bộ quần áo sạch sẽ..

Không đúng, Lam Tiểu Bố nghĩ đến một vấn đề khác, hắn hỏi lại lần nữa, “Vừa rồi ngươi dùng thần niệm rà quét tiểu sơn thôn này sao?”

Ngu Xúc nói ra, “Đúng vậy, ta vừa mới…”

Lời còn chưa dứt, Ngu Xúc đã kịp phản ứng lại, thần niệm của nàng mở rộng ra, người ở nơi này đều là Tiên Đế, sao lại không cảm ứng được?

Trên mặt Ngu Xúc lộ ra vẻ hổ thẹn, nàng vừa định nói lời xin lỗi, Lam Tiểu Bố đã xua tay, đồng thời nói, “Nếu đã tới thì cứ vào đi.”

“Đa tạ.” Một nam tử mặc tiên bào màu xám tiến vào trong..

Lam Tiểu Bố bố trí Khốn sát tiên trận cấp chín, nhưng không ngăn cản người khác vào trong.

“Các ngươi…” Nam tử mặc áo bào xám này sau khi đi vào, nhìn Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc thì có chút ngây người. Thậm chí hắn còn hoài nghi mình đã nhìn nhầm, hai người này, một người thì có tu vi không thể nhìn thấy rõ, một người khác thì hình như chỉ mới đến Kim Đan kỳ. Loại tu vi này, làm sao còn sống sót được ở nơi này? Mặc dù không thể nhìn thấy rõ tu vi của Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn cảm thấy tuổi của Lam Tiểu Bố cũng không lớn. Tuổi không lớn, lại ở cùng với một tu sĩ Kim Đan, tu vi có thể mạnh đến mức nào chứ?

Khi đối phương đang âm thầm đánh giá Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng đang đánh giá đối phương, đây là một Tiên Đế, nói chính xác thì là một Tiên Đế vô cùng cường đại đã khôi phục một phần tu vi và thần niệm.

“Vừa rồi có người dùng thần niệm quét qua, ta còn tưởng là có đồng đạo nào đó khôi phục lại, cố ý đến tiếp, không ngờ lại là…”

Tiên Đế này không nói tiếp, nhưng Lam Tiểu Bố biết đối phương muốn nói điều gì, hắn ôm quyền nói, “Tu vi của ta và sư muội quả thật hơi thấp một chút, đã khiến đạo hữu chê cười rồi.”

“Ai, được rồi, xem như ta chưa đến vậy.” Tiên Đế áo xám này thở dài, quay người định rời khỏi.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút ấn tượng tốt, hai người họ đối với vị Tiên Đế này chính là sâu kiến có thể tiện tay bóp chết vô cùng dễ dàng, thế nhưng đối phương lại không hề ra tay.

Phải biết rằng ở nơi này, cho dù có giết một tu sĩ Kim Đan, cũng có thể lấy được một ít thứ tốt. Nếu không thì linh khí tạp chất từ đống đất xám kia sẽ không đáng tiền như vậy. Huống hồ ở nói này mà có thể khôi phục được một phần thần niệm, nếu như nói trên người không có bí mật gì, ai mà tin được?

“Đạo hữu, khoan đã.” Lam Tiểu Bố gọi Tiên Đế này lại, Tiên Đế này biết bọn họ đã khôi phục thần niệm mới tìm đến đây, nhưng không có ý giết bọn họ. Sau khi nhìn thấy tu vi của bọn họ thấp thì lập tức xoay người rời đi. Điều này cho thấy rõ đối phương đang muốn tìm đối tượng hợp tác.

Tại nơi tuyệt cảnh tử khí tung hoành, áp chế thần niệm thế này, tìm đối tượng hợp tác đương nhiên là để tìm đường thoát ra ngoài.

Những Tiên Đế này không biết đã bị giam ở trong đây bao nhiêu năm, bọn họ nhất định đã tìm được một ít biện pháp đi ra ngoài, lúc này mới muốn tìm người hợp tác.

Tiên Đế này dừng bước, sắc mặt lạnh lùng nói, “Có gì chỉ giáo?”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Đạo hữu đừng hiểu lầm, thời gian ta và sư muội đến đây không lâu, cũng biết ở lại đây càng lâu thì lại càng bất lợi với bản thân mình. Mặc dù tu vi ta không cao, nhưng mà lại tinh thông một ít về trận đạo, nếu như đạo hữu muốn tìm được đường đi ra ngoài, cần đồng bạn hợp tác, ta cảm thấy một trận pháp sư như ta cũng có thể giúp sức một chút.”

“Có thể bố trí ra tiên trận cấp sáu không?” Tiên Đế này nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt lộ ra vẻ thưởng thức, đồng thời hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Có thể.”

“Được, đến lúc đi ta sẽ báo với ngươi một tiếng.” Tiên Đế này chỉ bỏ lại một câu nói, sau đó nhanh chóng rời khỏi, cũng không hỏi thăm rốt cuộc Lam Tiểu Bố có thể bố trí ra được tiên trận cấp mấy, rõ ràng không hề coi trọng một tiên trận sư như Lam Tiểu Bố.

Đã không để lại cách liên lạc, cũng không nói ra ngoài như thế nào, thậm chí còn không trưng cầu ý kiến của Lam Tiểu Bố.

“Lam đại ca, chúng ta ở đây chờ hắn sao?” Ngu Xúc hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Xem ra vị Tiên Đế này không coi trọng chúng ta , ta cần phải tự mình đi tìm thử xem có đường ra nào hay không, đặt hi vọng lên người của người khác không đáng tin. Ngu Xúc, ngươi ở lại chỗ này hay muốn ở trong Chân Linh thế giới của ta?”

“Ta ở trong Chân Linh thế giới của ngươi.” Ngu Xúc không chút do dự nói, nàng biết tu vi của mình không cao, nếu như ở bên ngoài cùng Lam Tiểu Bố, nhất định sẽ kéo chân sau của Lam Tiểu Bố.

“Được.” Lam Tiểu Bố đưa Ngu Xúc vào trong Chân Linh thế giới, nơi mà hắn muốn đến chính là cái đầm nước kia.

Ở một vùng tử địa như thế này lại có một cái đầm nước, chính nó đã không bình thường. Hơn nữa dựa theo lời vị Tiên Đế tóc trắng kia nói, cái đầm nước kia tên là Tuyệt Sinh Đàm, sau khi tiến vào trong nước sẽ tiêu hao tuổi thọ.

Lam Tiểu Bố muốn đến xem đầm nước kia được tạo ra như thế nào, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến nó có thể tuyệt sinh.

Chương 672: Tuyệt Sinh Đàm.

Theo Lam Tiểu Bố, Ngu Xúc tắm rửa ở trong Tuyệt Sinh Đàm mà không xảy ra chuyện gì, tu vi của hắn mạnh hơn Ngu Xúc rất nhiều, hơn nữa Trường Sinh Quyết là do hắn tạo ra. Cho nên hắn tiến vào trong Tuyệt Sinh Đàm nhất định cũng không xảy ra chuyện gì.

Mặc dù đoán được mình tiến vào trong Tuyệt Sinh Đàm sẽ không xảy ra chuyện gì, Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng cẩn thận nhúng một tay xuống Tuyệt Sinh Đàm trước.

Cảm giác ấm áp nhàn nhạt truyền đến, cái này giống như một cái ao nước nóng…

Cái suy nghĩ ao nước nóng vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã lập tức cảm thấy sinh cơ của mình tựa như bị cuốn vào trong một vòng xoáy khổng lồ, nhanh chóng tán loạn, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn nghi ngờ mình đã bị tiêu hao mất vạn năm tuổi thọ. Lam Tiểu Bố đâu còn dám tiếp tục nhúng tay vào trong đầm nước nữa, hắn nhanh chóng rút tay ra.

Nói thì dài nhưng động tác này cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, chính trong thời gian chớp mắt này, khi tay Lam Tiểu Bố sắp rời khỏi mặt nước, một luồng lực lượng kinh khủng lập tức xoắn đến, trực tiếp kéo Lam Tiểu Bố xuống đầm nước.

Lúc này Lam Tiểu Bố đâu còn dám cân nhắc đến chuyện gì khác, suy nghĩ khẽ động, thân thể lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Đứng bên trong Vũ Trụ Duy Mô, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy hơi hoảng sợ. May mà hắn đã giải quyết xong vấn đề của Vũ Trụ Duy Mô, nếu không vừa rồi cũng chẳng có cách nào cứu được hắn.

Tuyệt Sinh Đàm này hoàn toàn không phải muốn cướp đi mấy vạn năm tuổi thọ, mà là muốn trực tiếp lấy đi sinh mạng.

Vậy tại sao trước đó Ngu Xúc không có chuyện gì? Hơn nữa theo như lời lão giả tóc trắng kia nói, Tuyệt Sinh Đàm này nhiều nhất chỉ có thể quét sạch sinh cơ, khiến tuổi thọ của tu sĩ giảm bớt. Vừa rồi hắn rõ ràng có thể cảm nhận được một luồng hơi thở tử vong, không phải để lấy đi tuổi thọ, mà là muốn giết hắn.

Lam Tiểu Bố không thể nghĩ ra được vấn đề ở chỗ nào, sau khi hắn dùng mấy viên đan dược, thần niệm cẩn thận tràn ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, thâm nhập vào trong Tuyệt Sinh Đàm.

Một cảm giác đau đớn tựa như xé rách Nguyên Thần truyền đến, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức trắng bệch.

Thần niệm hắn vừa mở rộng ra đã lập tức bị cắn nuốt sạch sẽ, cũng không thể nói là cắn nuốt, mà phải nói là xé rách, bị xé rách tan tác.

Cùng lúc đó, có một đạo ý chí xen lẫn trong thần niệm của hắn định xông vào trong thức hải của hắn, may là đã bị hắn kịp thời phát hiện, dùng một đạo Thần Hồn Thứ hủy đi đạo ý chí này.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố vô cùng kinh hãi. Nếu không phải hắn không có việc gì thì đi xé rách thần hồn của mình, khiến thần hồn trở nên cứng cỏi không gì sánh được, cũng đã quen với loại đau đớn này, vừa rồi cảm giác đau đớn khi xé rách thần niệm kia cũng chỉ khiến hắn mất cảnh giác mấy giây. Một khi mất đi cảnh giác, sợ là đạo ý chí kia đã tiến vào trong thức hải của hắn. Đợi đến khi hắn tỉnh táo lại, hắn có thể phát hiện ra đạo ý chí này sao?

Ở đây đâu đâu cũng lộ ra vẻ quỷ dị, khiến Lam Tiểu Bố càng nâng cao cảnh giác.

Bây giờ hắn cũng không tiến vào trong đầm nước nữa, vậy thì hắn sẽ không chút do dự rời khỏi nơi này. Trong mắt hắn mặc dù hắn đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô, nhưng vẫn ở trong đầm nước. Hắn muốn rời khỏi nơi này, nhất định phải mở rộng thần niệm ra một lần nữa.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, hắn chuẩn bị mở rộng thần niệm thâm nhập vào trong đầm nước một lần nữa. Không muốn chết ở nơi này, nhất định phải tiếp tục làm thử.

Lần này trước khi Lam Tiểu Bố mở rộng thần niệm đã chuẩn bị đề phòng đánh lén xong, hắn tạo dựng từng đạo Thần Hồn Thuẫn bên ngoài thức hải của mình. Không chỉ như vậy, hắn còn chuẩn bị chỉ cần thần niệm vừa đụng vào đầm nước sẽ lập tức vận chuyển Đoán Thần Thuật.

Đoán Thần Thuật của hắn bây giờ đã là cấp bảy, chỉ mong loại công kích xé rách thần niệm này chút tác dụng với Đoán Thần Thuật của hắn.

Cẩn thận mở rộng thần niệm ra ngoài, dường như ngay khi thần niệm vừa ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, Đoán Thần Thuật đã bắt đầu vận chuyển. Cảm giác xé rách đáng sợ lại truyền đến, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận nỗi đau đớn đến cực hạn khi linh hồn bị xé kia. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, lần này bởi vì có Đoán Thần Thuật không ngừng vận chuyển, thần niệm của hắn không bị xé rách hết mà vẫn còn một phần thâm nhập vào trong đầm nước.

Nói cách khác, lực lượng xé rách thần niệm này có thể giúp hắn tu luyện Đoán Thần Thuật.

Lực lượng trong đầm nước này liên tục xé rách thần niệm, nhưng có đau đớn kinh người đến mức nào đi nữa, đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng chỉ là xé rách thần hồn mà thôi. Loại xé rách này đối với Đoán Thần Thuật thì tựa như cá gặp nước, càng khiến thần niệm của Lam Tiểu Bố cứng cỏi hơn mà thôi. Mà đạo ý chí muốn tiến vào thức hải của Lam Tiểu Bố kia, giờ phút này chỉ có thể bị Thần Hồn Thuẫn mài đi, hóa thành suối nguồn tăng cường thần niệm của Lam Tiểu Bố.

Khi Đoán Thần Thuật không ngừng vận chuyển, độ dẻo dai của thần niệm cũng tăng cường, thần niệm cũng từ từ kéo dài hơn. Giờ phút này Lam Tiểu Bố tập trung toàn bộ tinh thần vào thần niệm, đầm nước này quá kỳ quái, hắn không thể phân tâm một chút nào.

…

Cùng lúc đó, ở một tòa phòng ở bằng đá cách nơi ở của Lam Tiểu Bố và Ngu Xúc xa nhất, có năm người đang tụ tập, bốn nam một nữ. Trong năm người này chỉ có một người là Lam Tiểu Bố biết, đó chính là vị Tiên Đế mặc áo bào màu xám đi tìm Lam Tiểu Bố.

“Bạch Hợi, ngươi đánh thức chúng ta mời đến đây, là tìm được người mới?” Người vừa nói chuyện chính là một nam tử có đầu khá to, hắn tên là Cung Duẫn Kỳ, thực lực tuyệt đối không kém hơn Bạch Hợi.

Bạch Hợi chính là vị Tiên Đế mặc áo bào xám đi tìm Lam Tiểu Bố, lúc trước thái độ của hắn đối với Lam Tiểu Bố rất tùy ý, thậm chí không để lại thông tin gì cả, bây giờ lại nói ra, “Không sai, ta tìm được một người, ta hoài nghi hắn là một tiên trận vương cấp bảy. Người này rất trẻ, không biết hắn dựa vào thủ đoạn gì mà có thể khôi phục lại như cũ.”

Chương 673: Tuyệt Sinh Đàm. (2)

Từ lời hắn nói cũng có thể thấy được, hắn không hề không để ý đến Lam Tiểu Bố như ngoài mặt, không chỉ như vậy, hắn còn rất để ý đến Lam Tiểu Bố, cho nên hắn đã điều tra Lam Tiểu Bố.

“Tình hình cụ thể của người kia như thế nào?” Lần này người nói chuyện chính là một nam tử thấp bé, người này tên là Liễu Ngôn Tân.

Ở thôn Tiên Đế, chỉ có năm người bọn họ là khôi phục một phần tu vi và thần niệm. Bọn hắn hợp tác với nhau tìm kiếm đường ra, muốn rời khỏi nơi này. Vào lúc bình thường, chỉ có một người trong số năm người bọn họ mở rộng thần niệm để cảm ứng tình hình trong thôn Tiên Đế, bốn người còn lại đều bế quan cố gắng khôi phục thực lực.

Lần này đến lượt Bạch Hợi, hắn cảm ứng được thần niệm của Ngu Xúc mà tìm được Lam Tiểu Bố.

Bạch Hợi nói, “Tuổi tác của hai người này nhìn cũng không lớn, tu vi của nữ tử có thể bỏ qua không nói đến, chắc hẳn chỉ là một Kim Đan nho nhỏ. Tu vi của nam tử kia hẳn là không cao, nhưng trận đạo của hắn không tệ, đây là do chính miệng hắn nói, ta đoán hắn là tiên trận vương cấp bảy.”

“Đừng nói là tiên trận vương cấp bảy, cho dù là đại sư tiên trận cấp sáu đối với chúng ta cũng đủ dùng. Ngươi không tỏ vẻ là chúng ta rất cần trận pháp sự chứ?” Liễu Ngôn Tân nói.

Bạch Hợi mỉm cười, “Là do hắn chủ động gọi ta lại, nói cho ta biết hắn không thua kém gì một đại sư tiên trận cấp sáu, ta đã biết hắn có thể bố trí ra tiên trận cấp bảy. Ta chỉ gật đầu, không để lại bất cứ thông tin gì cho hắn.”

“Đúng, chỉ có như thế, hắn mới có thể liều mạng muốn hợp tác với chúng ta. Cái đường ra kia của chúng ta, chỉ sợ trận pháp sư chính là người bỏ mạng.” Liễu Ngôn Tân gật đầu.

“Ta nghĩ hắn đã tự mình đi tìm đường ra rồi, bởi vì hắn không còn ở trong này nữa.” Nữ tử kia từ tốn nói, ở đây nàng là nữ nhân duy nhất khôi phục thần niệm trong năm vị Tiên Đế này, tên là Đồng Gia.

Thần niệm của mấy Tiên Đế còn lại lập tức tập trung về phía nơi ở của Lam Tiểu Bố, sắc mặt hơi thay đổi một chút, sau đó lập tức nói, “Hắn sẽ không đến Tuyệt Sinh Đàm chứ?”

Đồng Gia nói, “Cho dù có đi Tuyệt Sinh Đàm, cũng không thể nào mất mạng được.”

“Bây giờ chúng ta chờ hắn đi, chỉ cần hắn xuất hiện, lập tức gọi hắn đến đây, sau đó chúng ta cùng nhau xông ra ngoài một lần. Ta không tin, nơi rách nát này có thể giam Liễu Ngôn Tân ta cả một đời.” Tiên Đế thấp bé nói.

…

Thần niệm không ngừng bị xé rách, Đoán Thần Thuật không ngừng rèn luyện thần niệm. Đây đã là ngày thứ mười một Lam Tiểu Bố dùng Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm của mình, lúc này thần niệm của hắn đã cỏ thể bao trùm một nửa diện tích của đầm nước này. Đây không tính là gì cả, quan trọng nhất là Lam Tiểu Bố cảm thấy Đoán Thần Thuật của mình sắp đột phá, bước vào cấp tám.

Chỉ cần Đoán Thần Thuật của hắn có thể bước vào cấp tám, thần niệm của hắn sẽ không hề kém với Tiên Đế bình thường.

Ngày thứ mười một qua đi, đến ngày thứ mười hai, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được thức hải của mình truyền đến từng tiếng ầm vang, sau đó Lam Tiểu Bố cảm thấy thần niệm của mình đã có thể bao trùm cả Tuyệt Sinh Đàm. Thức hải lớn thêm một mảng, thần niệm thâm nhập vào trong Tuyệt Sinh Đàm không còn bị xé rách như lúc trước nữa.

Thật giống như thần niệm của hắn ở bên trong Tuyệt Sinh Đàm là chuyện hiển nhiên, cho dù có một chút ảnh hưởng, thì cũng không phải là xé rách, cũng chỉ ngăn cản một chút mà thôi.

Cái ý chí muốn đi theo thần niệm của hắn mà công kích thức hải kia, lúc này đã biến mất không còn dấu vết.

Mặc dù biết bây giờ có vận chuyển Đoán Thần Thuật cũng không có ý nghĩa gì nữa, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không có ý định thu hồi thần niệm của mình lại.

Trong lòng Lam Tiểu Bố, có một quyết định điên cuồng hơn, hắn dự định tiến vào Tuyệt Sinh Đàm một lần nữa. Nhưng mà lần này không phải không có chuẩn bị nào như lúc trước, mà là vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện cơ thể của mình.

Tuyệt Sinh Đàm quả thật đáng sợ, nhưng mà cũng là một loại cơ duyên, ít nhất thì đã giúp Đoán Thần Thuật của hắn đột phá lên cấp tám. Đoán Thần Thuật lên cấp tám, đến Tiên Đế cũng đừng mong có thể hãm hại hắn.

Để trước một giọt Hư Không Tiên Tủy ở trong miệng, Lam Tiểu Bố bước ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô. Một khi không thể chịu đựng nổi, hắn sẽ lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Vừa tiến vào trong Tuyệt Sinh Đàm, cảm giác đáng sợ có thể xé rách cả người thành bã vụn kia lại ập đến. Cũng may lần này thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể tạo dựng nên một cái lĩnh vực thần niệm, khiến hắn có một không gian để giảm xóc.

Sau đó lực lượng cuồng bạo xé rách nhục thân và cướp lấy sinh cơ kia nhanh chóng bị Bất Tử Quyết biến thành thứ để rèn luyện thân thể, chỉ qua mười mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy cơ thể mình lại tiến cấp thêm một lần nữa.

Cơ thể lần thứ hai bước vào Tiên Linh Thể, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng kích động. Lần thứ nhất là vì quy tắc thiên địa, Lam Tiểu Bố cho rằng mình đã bước vào tiên linh thể, nhưng thật ra thì không phải.

Mà lần này, tuyệt đối thực sự là tiên linh thể. Lúc này Lam Tiểu Bố lại có chút chờ mong lôi kiếp tiên tôn vào lần sau, không biết tiên linh thể chân chính của hắn có ưu thế gì khi đối kháng với lôi kiếp tiên tôn hay không.

Vừa bước vào tiên linh thể, Lam Tiểu Bố đã có thể cảm nhận rõ ràng sinh cơ của mình đang trôi đi từ từ chậm lại, thậm chí còn ngừng lại. Khi Lam Tiểu Bố vận chuyển Trường Sinh Quyết và Bất Tử Quyết, sinh cơ đã biến mất của hắn lại từ từ quay về.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, xem ra sinh cơ bị cắn nuốt trước đó của hắn còn ở bên trong Tuyệt Sinh Đàm, không bị cuốn đi.

Chương 674: Hợp tác với Tiên Đế.

Lúc này Lam Tiểu Bố vẫn vận chuyển Bất Tử Quyết và Trường Sinh Quyết, thức hải thì có từng đạo Thần Hồn Thuẫn bảo vệ, bên ngoài thân thể thì có tiên nguyên hộ thân, hắn cảm thấy Tuyệt Sinh Đàm này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Con người chính là kỳ quái như vậy đấy, trước đó khi Lam Tiểu Bố bị vây trong Tuyệt Sinh Đàm, hắn quyết định phải rời khỏi đây ngay lập tức. Bây giờ hắn phát hiện mình ở trong Tuyệt Sinh Đàm không gặp nguy hiểm gì cả, lại bắt đầu tìm kiếm đường ra bên trong Tuyệt Sinh Đàm.

Thần niệm có thể bao trùm toàn bộ Tuyệt Sinh Đàm, cộng thêm bản thân là một tiên trận đế cấp chín, Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra vấn đề nằm ở dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm.

Một cái Ẩn Nặc Cấm trận bị hư hại, với cái nhìn của Lam Tiểu Bố, đẳng cấp của cái Ẩn Nặc Cấm Trận này chắc chắn vượt xa tiên trận cấp chín. Nhưng mà bây giờ đã bị hư hại, rất khó nói được rốt cuộc cấp bậc của nó là bao nhiêu.

Lam Tiểu Bố nghiên cứu rất lâu, cũng không nghiên cứu ra được gì, hắn cảm thấy đây là một khốn trận. Nhưng khiến hắn khó hiểu là hắn hình như không thể xông vào cái khốn trận này được.

Theo lý thuyết, nếu là khốn trận, vậy thì phải để cho người ta vào trong rồi mới vây khốn lại được chứ. Bây giờ ngay cả hắn cũng không thể vào được, thế thì làm sao có thể vây khốn người?

Lam Tiểu Bố do dự nửa ngày, vẫn bố trí một cái Bạo Liệt tiên trận cấp chín ở bên ngoài, thậm chí còn cắm một đầu Tiên Linh mạch hạ phẩm xuống.

Hắn dự định đi về tìm Tiên Đế mặc áo bào xám kia hỏi một chút, xem đường ra ở đâu. Nếu như không có đường nào thì lại đến nơi này. Còn chuyện bố trí Bạo Liệt tiên trận cấp chín là lo lắng lỡ như mình bị khốn trận này vây lại, cũng có thể bố trí một cái bạo liệt tiên trận ở bên trong, trong ngoài kết hợp có lẽ sẽ có thể phá hủy được cái khốn trận bị hư hại này đi.

…

Lam Tiểu Bố vừa quay về thôn Tiên Đế, đã nhận được truyền âm, “Vị đạo hữu này, chúng ta dự định rời khỏi thôn Tiên Đế, nếu như đạo hữu có hứng thú, có thể đi cùng với chúng ta.”

Đây cũng là giọng của vị Tiên Đế mặc áo bào xám kia, từ truyền âm Lam Tiểu Bố lập tức xác định được một vị trí. Hắn hầu như không chút do dự, lập tức đến bên ngoài căn phòng đá này.

“Xin mời đạo hữu vào trong.” Lam Tiểu Bố vừa đến bên ngoài phòng đá, đã có một giọng nói khác truyền đến, lần này không phải giọng của Tiên Đế mặc áo bào xám kia, mà là một giọng nói xa lạ khác.

Bên trong sân ở nơi này có một mảnh cỏ xanh, rõ ràng là nơi ở của cường giả. Ở thôn Tiên Đế này, có rất nhiều phòng đá không có nóc nhà, mà phòng đá này có nóc nhà, hình như vật liệu làm nóc nhà này hình như là một loại đá đặc biệt nào đó.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đã sớm rà quét thấy bên trong phòng đá này có năm người. Tiên Đế mặc áo bào xám chỉ là một trong số đó.

“Lam Tiểu Bố xin chào các vị đạo hữu.” Lam Tiểu Bố cũng không có chút do dự, trực tiếp bước vào trong phòng đá.

Thấy Lam Tiểu Bố không chút do dự tiến vào trong, một tên Tiên Đế đầu to bên trong phòng cười ha ha một tiếng, “Lam đạo hữu thật khí phách, Cung Duẫn Kỳ ta vô cùng khâm phục loại người như Lam đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, cái này mà gọi là khí phách? Trong phòng đá này cũng không có trận pháp hay bố trí gì khác. Mấy vị Tiên Đế này còn chưa khôi phục tu vi, có thể làm gì được Lam Tiểu Bố hắn chứ? Cho dù tu vi có hoàn toàn khôi phục lại, hắn cũng có thể Thổ Độn chạy trốn mà.

Tiên Đế mặc áo bào xám kia đứng lên nói, “Lam đạo hữu, lại đây ta giới hiệu với ngươi một chút. Ta tên là Bạch Hợi, mấy vị này theo thứ tự là Liễu Ngôn Tân đạo hữu, Cung Duẫn Kỳ đạo hữu, Đồng Gia đạo hữu, Phỉ Vân Trạch đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố nhìn qua cũng có thể phân biệt được những người này, tướng mạo Bạch Hợi bình thường, mặc áo bào màu xám, Lam Tiểu Bố đã sớm biết. Đồng Gia là vị nữ tu duy nhất trong này, tướng mạo nhìn cũng khá bình thường. Dáng người Liễu Ngôn Tân thấp bé, Cung Duẫn Kỳ có cái đầu khá to, nhìn thật giống như người bị chứng bệnh đầu to vậy. Người tiêu sái anh tuấn nhất chính là Phỉ Vân Trạch, tựa như chỉ có mình hắn mới có khí thế Tiên Đế.

Lam Tiểu Bố chào hỏi từng người, mặc dù không nhìn thấy Ngu Xúc, nhưng mà Bạch Hợi lại tỏ vẻ như chưa từng biết đến Ngu Xúc, hoàn toàn không hề hỏi đến.

“Lam đạo hữu, tất cả chúng ta đều đã khôi phục một phần tu vi và thần niệm. Bởi vì tìm đường ra, nhiều người thì thêm một phần sức lực. Nếu như Lam đạo hữu muốn cùng chúng ta đi ra ngoài, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.” Liễu Ngôn Tân có dáng người thấp bé ôm quyền với Lam Tiểu Bố, nói chuyện vô cùng dứt khoát trực tiếp.

Lam Tiểu Bố nói, “Các vị đạo hữu, bởi vì ta mới đến đây không lâu, cho nên không hiểu rõ về nơi này lắm. Trước khi rời khỏi nơi này, ta muốn thỉnh giáo một chút đường ra nằm ở đâu, cụ thể chúng ta cần làm những gì? Ta cần phải làm gì?”

Liễu Ngôn Tân từ tốn nói, “Lam đạo hữu, đường ra này là do chúng ta tìm hiểu rất nhiều năm, thậm chí đã vẫn lạc mất đi vài Tiên Đế mới có thể tìm ra, bây giờ đương nhiên không thể nói cho ngươi biết dược. Ngươi chỉ cần đi cùng với chúng ta, đến lúc đó đương nhiên sẽ biết.”

Lam Tiểu Bố thấy sáu khi Liễu Ngôn Tân nói xong thì không có bất cứ ai có ý kiến gì khác, hắn mỉm cười, “Nếu đã như vậy, thế thì mời các vị đi trước, ta tạm thời không đi ra nữa.”

Nói xong Lam Tiểu Bố xoay người rời đi, cho rằng hắn là kẻ ngốc à? Những người này ở đây nhiều năm như vậy mà không đi ra, hắn vừa đến đã dự định tìm kiếm đường ra, cho dù có phải bởi vì hắn nói mình có thể bố trí tiên trận cấp sáu hay không, đều cần đến sự hỗ trợ của hắn. Nếu không thì làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Chương 675: Hợp tác với Tiên Đế. (2)

“Lam đạo hữu, chờ một chút…” Tiên Đế đầu to Cung Duẫn Kỳ gọi Lam Tiểu Bố lại, “Yêu cầu của Lam đạo hữu thật ra cũng không có gì quá đáng, thật ra lần này chúng ta đợi Lam đạo hữu đến rồi mới đi, đó là vì Lam đạo hữu là một trận pháp sư. Trước khi ta nói cho Lam đạo hữu biết rời khỏi đây như thế nào, cần hỏi một chút, Lam đạo hữu là tiên trận sư cấp mấy?”

Lam Tiểu Bố ngạo nghễ nói, “Ta là một tiên trận vương cấp bảy.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố là tiên trận vương cấp bảy, mọi người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Bạch Hợi nói, “Yêu cầu của Lam đạo hữu không hề quá đáng, lối ra ở ngay dưới cái nồi kia. Lam đạo hữu chắc hẳn biết cái nồi kia chứ?”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói, “Là cái nồi sắt cống hiến máu kia sao?”

“Chính là ở chỗ đó.” Bạch Hợi khẳng định.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, cái nồi sắt kia có thể hút máu, hiển nhiên là có cường gỉ ở nơi này thu thập máu của Tiên Đế. Còn mục đích cường giả kia thu thập máu tươi để làm gì, đương nhiên không chỉ để chơi đùa. Một cái nồi sắt ngang nhiên đặt ở đó thu thập máu tươi của Tiên Đế, đối phương đương nhiên sẽ không sợ nhưng Tiên Đế ở đây.

“Ta nghĩ chắc Lam đạo hữu đã đoán được, cống hiến máu ở nơi này, trên cơ bản đều bị cái nồi sắt kia hút đi. Nơi này chắc hẳn có một cường giả thu thập đống máu đó, cho nên chúng ta không thể động đến cái nồi sắt đó được.” Bạch Hợi tiếp tục nói.

“Nếu như thế, vậy chúng ta rời khỏi nơi này như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Vào lúc công kích cái nối sắt kia, sẽ xuất hiện một cái trận văn truyền tống, chúng qua thông qua trận văn truyền tống đó rời khỏi đây.” Bạch Hợi nói.

Lam Tiểu Bố không nói gì, những tin tức này không đủ để hắn tin tưởng những người này.

“Nồi sắt đó là một món bảo vật đỉnh cấp, không thể động vào. Nhưng mà người dựa vào cái nồi sắt này hấp thu tinh huyết của Tiên Đế, không hy vọng nơi này xuất hiện tu sĩ có thể sử dụng thần niệm, cho nên chỉ cần xuất hiện thần niệm công kích nồi sắt, sẽ xuất hiện một cái trận văn truyền tống, tống người đó đi. Ý là, mọi người nước sông không phạm nước giếng.” Bạch Hợi nói nguyên nhân ra.

“Nếu đã như vậy, thế thì có ta cũng không có tác dụng gì cả.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Bạch Hợi nói, “Đã từng có một vị Tiên Đế công kích nồi sắt, cuối cùng hắn đã bị truyền tống đi. Nhưng mà không phải hắn bị truyền tống ra khỏi nơi này, mà bị truyền tống đến một cái khốn trận. Bởi vì hắn không biết trận đạo, cuối cùng bị giam trong khốn trận ấy. Còn tin tức của hắn truyền ra ngoài như thế nào, ta cũng không biết.”

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến khốn trận dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm, hắn là từ cái nồi sắt kia có thể truyền tống đến Tuyệt Sinh Đàm? Sau đó bị vây chết trong Tuyệt Sinh Đàm?

“Nếu trận văn truyền tống bên cạnh cái nồi sắt kia là do chủ nhân nồi sắt tạo ra, có lẽ hắn hoàn toàn không có ý định để người ta rời khỏi đây đâu? Chúng ta vẫn nên tìm kiếm đường ra khác đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Phỉ Vân Trạch thở dài, “Ta bị giam ở dưới đây đã 70000 năm, trong 70000 năm qua, ta hầu như đã lật tung từng tảng đá, tấc đất lên tìm kiếm, trừ Tuyệt Sinh Đàm không thể vào được ra, nhưng nơi khác quả thật không có đường ra.”

Lam Tiểu Bố nghĩ đến lúc Ngu Xúc cõng hắn đi đến đây, đúng là không có vẻ gì là có đường ra. Hắn không nghĩ đến chuyện có thể bay ra khỏi hẻm núi này, trước đó tiên thuyền khởi hành vượt qua hẻm núi cũng rất tốt, nhưng khi đến hẻm núi thì bị mất đi thần niệm, thế thì bay được ra ngoài mới là chuyện là.

“Lam, đạo hữu, đường ra ta đã nói với ngươi rồi, đó chính là con đường duy nhất, còn đường này là nơi có khả năng ra ngoài, ta nghĩ tên cường giả thu thập máu của Tiên Đế kia, cũng lo lắng có tu sĩ có thể sử dụng thần niệm ở lại nơi này không ra ngoài.” Bạch Hợi nói.

Lam Tiểu Bố do dự một lát, sau đó nói, “Ta đồng ý, lúc nào thì xuất phát?”

“Được, Cung Duẫn Kỳ ta vô cùng thưởng thức sự dứt khoát này của Lam đạo hữu, bây giờ chúng ta lập tức xuất phát.” Tiên Đế đầu to vỗ tay một cái, vô cùng tán thưởng nói.

Lam Tiểu Bố lại nói tiếp, “Ta đây dựa vào một món pháp bảo mới có thể sống sót được, bởi vì tu vi của ta là thấp nhất, cho nên ta không thể xông lên phía trước đón đầu được đâu.”

Đồng Gia nói, “Đó là chuyện đương nhiên.”

Bạch Hợi bổ sung, “Nhưng mà những nơi có trận pháp, Lam đạo hữu cần phải ra tay, bởi vì trong số chúng ta không có cao thủ trận đạo.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đã hiểu vì sao trước đó sau khi Bạch Hợi biết hắn là trận pháp sư thì lại giả bộ không thèm để ý mà rời đi. Bọn gia hỏa này muốn bắt chẹt hắn, để hắn chủ động đến tìm bọn họ mong hợp tác cùng, thế mà hắn còn tưởng rằng nhân phẩm của Bạch Hợi không tệ.

Lam Tiểu Bố thở dài, đều là Tiên Đế, còn có thể khôi phục được một phần tu vi trong hoàn cảnh ác liệt như thế này, có mấy người hắn có thể nhìn thấu được nhân phẩm chứ?

Lão giả đang canh giữ tường rào chỗ đống đất kia khi nhìn thấy bọn người Lam Tiểu Bố đến, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Rõ ràng hắn đã sớm biết bọn người Bạch Hợi đã khôi phục một phần thần niệm.

Lam Tiểu Bố giật mình, chẳng lẽ lão giả nay cũng là người khôi phục thần niệm? Không giống lắm đâu.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, bỗng nhiên dùng một đạo Thần Hồn Thứ đánh lén về phía thức hải của lão giả, loại đánh lén đột ngột này, hắn tin cho dù lão giả này có cẩn thận đến đâu đi nữa, cũng sẽ bị hố một phen.

Lão giả dừng lại một chút, lập tức nhắm nửa con mắt, sắc mặt bình tĩnh ngồi bên ngoài hàng rào trông chừng nồi sắt và đống đất màu nâu kia.

Trong lòng Lam Tiểu Bố kinh ngạc, lão giả này chẳng những đã khôi phục thần niệm mà thực lực còn không hề thấp, chỉ sợ còn mạnh hơn mấy người Bạch Hợi nữa. Nhưng mà theo Lam Tiểu Bố thấy, lão giả này nhất định sẽ không biết hắn đã thi triển Thần Hồn Thứ. Mức độ khả nghi của hắn nhiều lắm là một phần sáu mà thôi.

Chương 676: Đều có tính toán riêng.

“Cổ đạo hữu, chúng ta vào trong xem có thể tìm được đường ra ngoài hay không.” Bạch Hợi nói với lão giả kia.

Lão giả không trả lời, chỉ đẩy cửa tường rào ra, sau đó đi vào trước. Hắn tựa như biết những người này muốn đến đâu, đi đến chỗ cái nồi sắt màu đen kia.

“Người trẻ tuổi, ngươi hùn vốn làm việc với mấy người này, chỉ sợ cuối cùng cũng chẳng còn xương đâu.” Một giọng nói đột ngột truyền đến tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cố ý lộ ra vẻ khiếp sợ, sau đó lập tức đổi thành vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Cổ đạo hữu, nơi này không còn chuyện của ngươi nữa, mấy người chúng ta thương lượng một chút, xem có thể tìm được đường ra hay không.” Liễu Ngôn Tân xua tay đuổi lão giả kia đi.

Lão giả còng lưng quay người, chậm rãi đi ra khỏi tường rào.

Bạch Hợi lập ra một cấm chế cách âm đơn giản, sau đó nói với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, vừa rồi có phải tên Cổ Tư kia truyền âm cho ngươi không, người này rất nguy hiểm đấy.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Hắn nhìn qua hình như không có thần niệm mà… A, không đúng, nếu không có thần niệm thì làm sao có thể truyền âm cho ta được.”

Lời Lam Tiểu Bố nói vô tình đã khẳng định chuyện có người truyền âm cho hắn.

Bạch Hợi cười lạnh nói, “Ngươi cho rằng Cổ Tư ở lại nơi này không có lợi gì sao? Hắn có một cái thùng gỗ, có rất nhiều tu sĩ khi đến đây chữa thương đều cần đến cái thùng gỗ kia. Dù sao thì chúng ta đã tu luyện đến Tiên Đế, phần lớn trên người đều có một ít bí mật, không có người nào muốn bí mật của mình bị người khác biết được. Ngươi biết gì không, đã có gần ba phần tu sĩ ở đây khi đang mượn thùng gỗ của Cổ Tư chữa thương thì đã biến mất đấy.”

Lam Tiểu Bố giật mình, đây thực sự là chấn kinh, không phải là do hắn giả vờ. Hắn hiểu Bạch Hợi đang nói bóng gió, chính là có ba phần tu sĩ mượn thùng gỗ của Cổ Tư, sau đó đã bị Cổ Tư giết chết.

“Vì sao lại vậy?” Lam Tiểu Bố biết rõ đáp án, nhưng vẫn không nhìn được mà hỏi.

Liễu Ngôn Tân cười ha ha một tiếng, “Tên gia hỏa Cổ Tư kia không hề đơn giản, năm người chúng ta tụ lại thành một nhóm, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị người này hại thôi. Cái thúng gỗ kia là đồ của hắn, bất kỳ tu sĩ nào chữa thương trong cái thùng gỗ kia, nhất cử nhất động đều bị hắn biết được rõ ràng. Ba phần tu sĩ đã bị hắn giết kia, đều là vì có bí mật khiến Cổ Tư muốn lấy mà thôi.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, may là lúc đó mình không chữa thương. Hắn chỉ vận chuyển Trường Sinh Quyết thu thập linh khí, trừ khi Cổ Tư dùng thần niệm nhìn trộm hắn, nếu không thì không thể nào có thể biết được.

“Được rồi, bây giờ chúng ta ra tay đi, ta không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa.” Cung Doãn Kỳ nói.

Bạch Hợi rõ ràng là người dẫn đầu, hắn chỉ vào cái nồi sắt đen kia nói, “Lam đạo hữu, chuyện này không cần ngươi ra tay, mấy người chúng ta dốc toàn lực công kích cái nồi sắt kia…”

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đang tập trung trên chiếc nồi sắt đen này, chỉ là thần niệm hắn vừa chạm đến, một luồng lực lượng tê liệt vô cùng cường đại lập tức ập đến. Loại lực liệt tê liệt này khá giống với loại lực lượng bên trong Tuyệt Sinh Đàm kia.

Lam Tiểu Bố đang định thu hồi thần niệm lại thì lập tức cảm thấy không đúng. Hắn nhanh chóng há mồm phun một ngụm máu, cả người bay ra ngoài, sau đó ngồi bệt trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Bây giờ loại công kích này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thật sự là không đau không ngứa. Hắn ở dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm đã sớm quen loại xé rách thần niệm này, nhưng mà chuyện này không thể để lộ ra ngoài được, cho nên hắn nhất định phải ra vẻ mình đã bị trọng thương.

“Lam đạo hữu, không phải ngươi dùng thần niệm đi dò xét chiếc nối sắt này đấy chứ? Nó đâu chỉ xé rách thức hải ngươi…” Sắc mặt Liễu Ngôn Tân kinh hãi hỏi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, gia hỏa này tuyệt đối là cố ý để hắn thử một chút, có lẽ đang thử thực lực của hắn thế nào.

“Thật là lợi hại, nếu như không phải thần niệm của ta vừa chạm vào đã thu hồi lại, chỉ sợ ta đã mất đi một nửa cái mạng rồi.” Lam Tiểu

Bố thầm than sợ hãi nói.

Bạch Hợi gật đầu, “Thật ra Lam đạo hữu như vậy đã là không tệ rồi, lúc trước khi lần đầu tiên ta dùng thần niệm kiểm tra nó, suýt nữa bị đánh trọng thương.”

“Lam đạo hữu, ngươi chữa thương trước đi, chúng ta đi công kích cái nồi sắt này. Cái nồi sắt này là một món bảo vật rất tốt, nhưng mà bảo vật đã có chủ, chúng ta chỉ có thể dựa vào nó để rời khỏi nơi này, chứ không thể lấy cái nồi sắt này đi.” Đồng Gia nói.

“Vậy vất vả cho mấy vị rồi.” Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra một viên tiên đan nhị phẩm nuốt vào.

Mấy tên tiên đế còn lại mặc dù đang chuẩn bị công kích nồi sắt, nhưng vẫn luôn chú ý đến Lam Tiểu Bố, khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ dùng một viên tiên đan nhị phẩm, đều thở phào nhẹ nhõm.

Mấy vấn đề nhỏ nhặt này, lại có thể dễ dàng nhìn ra lực lượng của một người như thế nào.

Năm món pháp bảo cùng lúc đánh lên nồi sắt, nồi sắt liên tục phát ra tiếng ong ong. Không đợi đến đợt công kích thứ hai đánh đến, cách không xa nồi sắt đã xuất hiện một trận văn truyền tống. Cái trận văn truyền tống này không hề hoàn chỉnh, còn cần phải tạo dựng một vài lá trận kỳ truyền tống.

Từ đẳng cấp của cái trận văn truyền tống náy có thể nhìn ra, hẳn là nằm giữa tiên trận cấp sáu và cấp bảy.

“Lam đạo hữu, đến lượt ngươi đấy, nhanh chóng bố trí trận kỳ truyền tống, chỉ cần chúng ta tiếp tục công kích cái nồi sắt này thì trận văn truyền tống sẽ không biến mất.” Bạch Hợi lớn tiếng nói.

Lam Tiểu Bố lên tiếng, bước mấy bước đến, lấy ra một ít trận kỳ cẩn thận từng li từng tí bố trí. Mỗi khi bố trí một lá trận kỳ, Lam Tiểu Bố đều dừng lại quan sát một hồi lâu.

Chương 677: Đều có tính toán riêng. (2)

Có thể nói đây là lần bố trí trần kỳ truyền tống khó chịu nhất của Lam Tiểu Bố, với trình độ của hắn, loại trận kỳ truyền tống này, hắn chỉ cần ném một lá trận kỳ ra là xong việc, sao lại phải kéo dài thời gian như thế này chứ?

Khi Lam Tiểu Bố bố trí trận kỳ truyền tống, Đồng Gia lấy ra một đống tiên tinh thượng phẩm, bắt đầu cắm tiên linh khí vào.

Hơn nửa canh giờ sau, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng bố trí xong trận kỳ truyền tống, sau đó nói, “Các vị đạo hữu, ta đã bố trí xong rồi, đây là cái truyền tống trận khó khăn nhất mà ta từng bố trí đấy, mọi người tới đây đi.”

“Được.” Bạch Hợi là người đầu tiên xuống đến trận văn truyền tống, sau đó mấy người Liễu Ngôn Tân cũng nhanh chóng lao vào trận văn truyền tống.

“Lam đạo hữu, nhanh chóng kích phát truyền tống trận đi.” Liễu Ngôn Tân vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố lấy một lá trận kỳ kích phát, một khắc sau, sáu người được bao tùm trong một luống sáng, chớp mắt đã biến mất tăm.

Hầu như ngay sau khi đám người Lam Tiểu Bố biến mất, Cổ Tư lại đến nơi này một lần nữa, hắn lấy một lá trận kỳ lên xem đi xem lại, cuối cùng nhíu mày một cái, đứng đó suy nghĩ một lúc rồi mới quay người rời đi.

…

KHoảng cách truyền tống rõ ràng không xa, hầu như vừa bị truyền tống đi, mấy người Lam Tiểu Bố lại lần nữa chạm mặt đất.

Đây là một gian phòng có diện tích 20 mét vuông, nói chính xác là một không gian bị phong kín. Sáu người chia thành hai bên đứng trong không gian này, bên dưới đất là hình đồ ấn âm Dương Ngư.

Hoàn cảnh trong phòng này hình như có chút giống với bên trong Tuyệt Sinh Đàm, một khi thần niệm tràn ra ngoài sẽ lập tức bị xé rách, cũng may xung quanh không có nước đầm xé rách nhục thân. Còn mấy tiên đế còn lại rõ ràng đã sớm biết tình hình này, đều không có mở rộng thần niệm, chỉ có Lam Tiểu Bố mở rộng thần niệm. Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm được rèn luyện ở Tuyệt Sinh Đàm, cứng cỏi không gì sánh được, loại trình độ xé rách này đã không thể nào tổn thương được thần niệm và thức hải của hắn.

“Đây cũng không có lối ra ngoài.” Lam Tiểu Bố chủ động nói.

“Ta biết, Lam đạo hữu, ngươi nhìn thấy không, ở đây có hai cái thông đạo. Chúng ta nhất định phải tiến vào trong thông đạo này, sau đó mới có thể rời đi.” Bạch Hợi nói.

Hai cái thông đạo kia Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy, thậm chí còn biết nơi này là một cái cấm chế phong ấn. Muốn phá cấm chế phong ấn này, nhất định phải có trận pháp sư ở đây bố trí trận kỳ. Nhưng mà cái này cũng không có gì nguy hiểm, trận pháp sư sau khi tiến vào trong bố trí trận kỳ…

Không đúng…

Lam Tiểu Bố là một tiên trận đế cấp chín, hắn lập tức phát hiện ra cấm chế phong ấn này có vấn đề. Muốn phá cấm chế phong ấn này quả thật cần có trận pháp sư đi vào trong bố trí trận kỳ. Nhưng mà trận kỳ này không phải chỉ cần bố trí một lá là được, mà phải có vô số lá. Bởi vì chỉ cần bố trí một cái, sẽ kích phát cấm chế phong ấn tuần hoàn tiếp theo, sau đó phải bố trí tiếp lá thứ hai, lá thứ ba…

Nói cách khác, sau khi trận pháp sư tiến vào trong đó bố trí trận kỳ, sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong bố trí trận kỳ, không có cơ hội đi ra. Mà phong ấn này lại vì thế mà giải, bởi vì đã dư ra một trận tâm mở phong ấn.

Trận tâm rõ ràng chính là bản thân người bố trí trận kỳ, người đi vào bố trí trận kỳ chỉ cần không muốn chết, vậy thì phải không ngừng bố trí trận kỳ, mãi cho đến khi sức cùng lực kiệt.

KHó trách bọn gia hỏa kia lại muốn kéo mình đến đây, hóa ra mình là vật hi sinh. Chờ mình biến thành trận tâm, bắt đầu bố trí trận kỳ tuần hoàn, bọn gia hỏa này nhất định có thể mở cửa ra khác rời khỏi nơi này.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố càng khẳng định, nơi này có tiên trận đế cấp chín. Nếu không thì hoàn toàn không thể nhìn ra được cái cấm chế phong ấn này phải cần đến trận pháp sư làm trận tâm bố trí trận kỳ tuần hoàn.

“Lam đạo hữu, sau khi ngươi tiến vào trong cấm chế phong ấn đó bố trí trận kỳ, chúng ta mới có thể cùng nhau ra tay đánh vỡ phong ấn thông đạo này.” Liễu Ngôn Tân nói.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn đang định nói Bố gia ngươi không muốn làm, ngươi có thể làm gì được Bố gia ngươi? Nhưng mà sau đó Lam Tiểu Bố lại cảm thấy không đúng.

Phong ấn này hình như thật sự là lối ra, bởi vì phong ấn của đại trận này có dấu hiệu tàn phá, lúc này thần niệm của hắn mới cảm nhận được một chút.

Hoặc đây chính là một đại trận cân bằng, theo năm người Bạch Hợi hiểu, chỉ cần Lam Tiểu Bố tiến vào trong cấm trận phong ấn kia, trở thành trận tâm của phong ấn tuần hoàn này, năm người Bạch Hợi có thể phá vỡ phong ấn kia rời đi.

Theo Lam Tiểu Bố, chỉ cần hắn tiến vào trong phong ấn này, sau đó chuyển dời lực lượng phong ấn này về bên phía năm người Bạch Hợi, vậy hắn có thể dễ dàng theo thông đạo phía sau cấm trận phong ấn này rời đi.

“Được, ta vào trong bố trí trận kỳ, các ngươi nhanh chóng công kích đi, cũng đừng nên trì hoãn thêm phút giây nào nữa.” Lam Tiểu Bố không chút nghi ngờ đồng ý lời Bạch Hợi nói.

“Lam đạo hữu…” Cung Doãn Kỳ nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi về phía cái cấm chế phong ấn kia, không nhịn được kêu lên một câu. Hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố quả là người không có tâm cơ, bất cứ chuyện gì đều lộ ra buồn vui trên mặt.

Lam Tiểu Bố dừng lại hỏi, “Cung đạo hữu có chuyện gì muốn dặn dò sao?”

“Ha ha, Cung Doãn Kỳ đạo hữu, chỉ muốn nhắc ngươi cẩn thận một chút, một khi bố trí xong trận kỳ, lập tức chạy về chỗ chúng ta.” Liễu Ngôn Tân cười ha ha nói.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên thấp bé này chính là kẻ xấu. Trừ Phỉ Văn Trạch vẫn luôn không nói chuyện ra, Cung Doãn Kỳ hình như không xấu xa lắm.

Cung Doãn Kỳ gật đầu, “Sau khi ngươi bố trí trận kỳ xong, nhất định phải nhanh chóng đến chỗ chúng ta, càng nhanh càng tốt.”

Chương 678: Vạch mặt

Khi Lam Tiểu Bố nghe lời Cung Doãn Kỳ nói, đã biết người này không hiểu gì về trận đạo cả. Hắn chỉ biết mình tiến vào trong cấm trận phong ấn kia bố trí trận kỳ là chuyện vô cùng nguy hiểm, rất có thể phải vứt lại mạng nhỏ của mình ở đó, cho nên nhắc nhở mình một khi bố trí xong trận kỳ thì phải lập tức ra ngoài. Nhưng lại không biết, đối với mấy tên tiến đế còn lại, một khi hắn bước vào cấm trận phong ấn thì nhất định phải chết.

“Vậy đa tạ Cung đạo hữu, bởi vì tu vi của ta thấp, ta lo là sau khi bố trí trận kỳ xong sẽ không kịp lao ra ngoài. Không bằng Cung đạo hữu đi cùng với ta đi, chờ sau khi ta bố trí trận kỳ xong, Cung đạo hữu sẽ lập tức kéo ta ra ngoài, như thế nào?” Lam Tiểu Bố ôm quyền, vô cùng khách sáo nói.

Cung Doãn Kỳ sửng sốt, Lam Tiểu Bố đi vào rất nguy hiểm, nếu như hắn có thể dựa vào độn thuạt, có thể kéo Lam Tiểu Bố ra ngoài trong chớp mắt hay không?

Ngay khi Cung Doãn Kỳ còn đang tự suy nghĩ, Bạch Hợi đã nói, “Bố trí trận kỳ chỉ cần một người làm là được, nếu bên chúng ta ít đi một người, ta lo sau khi Lam đạo hữu bố trí xong trận kỳ, chúng ta lại không mở phong ấn ra được. Dù sao thì tu vi của chúng ta vẫn còn chưa khôi phục, thậm chí chỉ mới khôi phục được một hai phần thôi.”

“Chuyện này…” Cung Doãn Kỳ có chút do dự, hắn có ấn tượng khá tốt về Lam Tiểu Bố, từ đầu tới đuôi Lam Tiểu Bố đều vô cùng thành thật, không có từ chối chuyện gì. Không giống loại người như Bạch Hợi và Liễu Ngôn Tân, làm chuyện gì cũng phải tính toán thiệt hơn.

Nhưng mà Bạch Hợi nói cũng đúng, lỡ như thiếu đi một người, vậy bọn hắn chuẩn bị lâu như vậy chẳng phải thành công cốc sao?

“Lam đạo hữu, cứ dựa theo cách trước đó mà làm. Chỉ cần chúng ta có thể công kích phong ấn cùng lúc với trận kỳ của ngươi, vậy sẽ có thể phá vỡ phong ấn, lúc đó ngươi cũng không gặp nguy hiểm gì cả. Nếu như chúng ta thiếu đi một người, không thể phá vỡ phong ấn kịp thời, vậy thì chỉ sợ ngươi cũng gặp nguy hiểm.” Liễu Ngôn Tân nói.

“Đúng vậy, Lam đạo hữu.” Cung Doãn Kỳ quyết định.

Lam Tiểu Bố lập tức biết, Cung Doãn Kỳ này cũng chỉ là một người tham gia mà thôi, người hiểu biết nơi này nhiều nhất chính là Bạch Hợi và Liễu Ngôn Tân. Phỉ Văn Trạch không nói lời nào, Lam Tiểu Bố không biết tâm tư của gia hỏa này ra sao. Còn Đồng Gia kia, sợ là cũng giống như Cung Doãn Kỳ, không biết nhiều chuyện trong này.

Bởi vậy có thể thấy được, tiên trận đế cấp chín không phải là Bạch Hợi thì chính là Liễu Ngôn Tân. Mà Bạch Hợi đã từng đến nơi ở của mình, hình như không phát hiện ra Ẩn Nặc tiên trận cấp chín mà mình đã bố trí. Nói như vậy, Liễu Ngôn Tân chính là tiên trận đế cấp chín.

“Được, vậy ta đi vào trước.” Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không nói nhảm nhiều nữa, sau khi hắn nói xong thì không chút do dự tiến vào trong cấm trận phong ấn kia.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố vọt vào trong, Bạch Hợi vô cùng vui mừng, đồng thời nói, “Chúng ta cũng chuẩn bị ra tay thôi.”

“Được, chúng ta phải nhanh chóng ra tay, nhất định phải hô ứng với trận kỳ của Lam đạo hữu.” Cung Doãn Kỳ là người đầu tiên xông về lối đi phong ấn ở đằng trước, đồng thời lấy pháp bảo của mình ra.

Lá trận kỳ đầu tiên của Lam Tiểu Bố ném xuống, toàn bộ cấm trận phong ấn lập tức thay đổi. Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã bị cấm trận cuốn đi, đừng nói là đi ra, cho dù là thần niệm cũng đã bị khóa lại.

Đúng như những gì Lam Tiểu Bố suy nghĩ trước đó, bây giờ hắn nhất định phải luôn luôn bố trí trận kỳ, nếu không thì sẽ bị cuốn vào trong đại trận phong ấn kia hóa thành hư vô. Sau khi ném một lá trận kỳ xuống, cấm trận phong ấn tiếp theo lập tức xuất hiện, không ngừng tuần hoàn, tựa như vĩnh viễn không dừng lại.

Lam Tiểu Bố cũng để tâm chút nào, chuyện này vốn nằm trong dự đoán của hắn, hắn không ngừng ném trận kỳ ra, nhưng mà trận kỳ ném ra không còn nằm trong giới hạn để kích phát cấm trận phong ấn nữa, mà là bắt đầu bố trí tiên trận của mình.

Đẳng cấp của cái cấm trận phong ấn này rõ ràng đã vượt qua tiên trận cấp chín, cũng bởi vì thời gian quá lâu, nên bây giờ chỉ còn là một tiên trận cấp bảy. Tương đương với đẳng cấp của một tiên trận cấp bảy, nhưng lại không hề đơn giản như tiên trận cấp bảy. Ít nhất thì có rất nhiều chỗ bên trong cấm trận phong ấn này hắn không hiểu rõ, có nhiều chỗ thì bị hư hại quá mức, có chỗ lại quá huyền ảo.

Cùng lúc đó, năm người Bạch Hợi vọt vào thông đạo phong ấn phía trước, cũng lấy pháp bảo của mình ra đánh xuống.

Chỉ một lát sau, một tiếng răng rắc vang lên bên tai mọi người, tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, bọn họ biết Lam Tiểu Bố bố trí trận kỳ đã có tác dụng, nếu không thì bọn họ cũng không thể chạm đến cái cấm trận phong ấn này. Ngay cả chạm còn không chạm được thì đừng nói đến chuyện công kích.

Cung Doãn Kỳ thở dài, hắn biết Lam Tiểu Bố vẫn chưa đi ra, đồng thời hắn cũng biết Bạch Hợi và Liễu Ngôn Tân nói dối. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù hắn có đi vào trong cấm trận phong ấn kia bố trí trận kỳ, cũng sẽ không thể ra ngoài được. Cái cấm trận phong ấn kia một khi kích phát, sẽ lập tức cuốn trận pháp sư bên trong đó đi.

Nhìn cấm trận phong ấn đã vỡ ra, còn đang không ngừng xoay tròn, bọn người Bạch Hợi thở phào một hơi. Bọn họ lo lắng nhất chính là sau khi Lam Tiểu Bố phát hiện ra mình không thể ra ngoài được thì dứt khoát đập nồi dìm thuyền, không bố trí trận kỳ nữa, thà rằng bị cấm trận phong ấn giết chết. Xem ra Lam Tiểu Bố vẫn muốn sống, cho nên mới không ngừng bố trí trận kỳ.

Tất cả mọi người đều điên cuồng công kích, một khi cái cấm trận phong ấn này ngừng vận chuyển, bọn họ có tiếp tục công kích nữa cũng vô dụng.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang cau mày, trải qua thời gian dài cố gắng như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng. Bây giờ ở trước mắt hắn có hai sự lựa chọn, một là bố trí trận kỳ Hồi Hoàn ở Khảm vị, như vậy thì hắn có thể mở phong ấn này ra, bị truyền tống đi.

Chương 679: Vạch mặt (2)

Lựa chọn thứ hai là bố trí trận kỳ Tam Nguyệt ở Ly vị, nếu thế thì hắn có thể mở phong ấn bên kia rồi truyền tống đi.

Rất rõ ràng, hai cái lựa chọn này có một cái là đúng, cái thứ hai là sai. Một khi chọn sai thì sẽ như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không rõ lắm.

KHông có dự cảm gì đặc biệt, Lam Tiểu Bố do dự một chút, cuối cùng quyết định bố trí trận kỳ Tam Nguyệt ở Ly vị.

Sau khi vứt lá trận kỳ kia xuống, một thông đạo lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không chút do dự bước vào thông đạo này, sao đó một đạo lực lượng nhanh chóng ập đến.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết mình chọn sai rồi. Loại truyền tống cuốn xuống dưới này, tuyệt đối không phải là truyền tống rời khỏi hẻm núi này.

Cũng vào chính lúc này, năm người Bạch Hợi cũng phá được cấm trận phong ấn trước mắt, sau khi thông đạo màu đen xuất hiện, năm người này lập tức vọt vào trong.

…

“Xem ra mấy vị cũng chưa rời khỏi, chúng ta lại gặp mặt.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nhìn năm tiên đế đang đứng trước mặt.

Bọn hắn đi từ thông đạo khác nhau, lại bị truyền tống đến cùng một nơi. Đây không phải là một căn phòng, mà là một cái khốn trận.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong khốn trận này đã biết đây là nơi nào. Đây tuyệt đối chính là cái khốn trận bên dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm, hắn có bố trí một cái Bạo Liệt tiên trận ở bên ngoài cái khốn trận này. Người khác không thể thoát được cái Khốn Sát tiên trận này, nhưng mà hắn thì có thể đi ra, chỉ cần hắn bố trí một cái Bạo Liệt tiên trận nữa, sau đó trong ngoài hô ứng là được. Còn về chuyện sau khi rời khỏi đây chính là Tuyệt Sinh Đàm, chuyện này không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

Tâm trạng Lam Tiểu Bố vô cùng bình thản, mặc dù lần thứ nhất hắn đã chọn sai, nhưng mà hắn vẫn còn cơ hội khác. Chờ sau khi rời khỏi Tuyệt Sinh Đàm rồi, hắn sẽ đi công kích cái nồi sắt kia, chỉ cần xuất hiện trận văn truyền tống là hắn có thể lựa chọn lại một lần nữa.

“Ngươi không sao cả?” Liễu Ngôn Tân bật thốt ra, bọn hắn vẫn chưa ra ngoài, mà bị nhốt trong một cái khốn trận, nhưng Lam Tiểu Bố sao có thể ra ngoài được? Đó là chuyện không thể nào.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Liễu đạo hữu có ý gì? Là hi vọng ta xảy ra chuyện sao?”

Trước đó Liễu Ngôn Tân còn hy vọng Lam Tiểu Bố ở đó làm trận tâm, cho nên cũng còn chút khách sáo với Lam Tiểu Bố. Bây giờ biết mọi người đều không ra được, hắn cũng lười khách sáo với Lam Tiểu Bố nữa, “Không có ý gì cả.”

Nói xong câu đó. Liễu Ngôn Tân bắt đầu đi xung quanh quan sát cái Khốn Sát tiên trận này.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, cho dù đối phương có là tiên trận đế cấp chín, cũng đừng mong có thể thoát ra khỏi cái Khốn Sát tiên trận này. Cái Khốn Sát tiên trận này tuy đã bị hư hại, nhưng vẫn là một đại tiên trận cao cấp.

“Lam đạo hữu, trước đó ta thật sự không biết ngươi vào trong đó thì không thể ra được, thật xin lỗi.” Cung Doãn Kỳ áy náy nói một câu, giọng điệu vẫn tùy tiện như cũ. Dù sao bây giờ hắn cũng không ra được.

“Ngươi không phải là cao thủ trận đạo, không biết cũng là chuyện bình thường.” Lam Tiểu Bố đáp, trong lòng đang nghĩ, rốt cuộc là gia hỏa nào rảnh rỗi, bố trí loại Tuần Hoàn Trận này, sau đó lại truyền tống hắn đến Tuyệt Sinh Đàm này?

Cung Doãn Kỳ đột nhiên nghĩ đến Lam Tiểu Bố là một tiên trận vương, lập tức hỏi, “Lam đạo hữu, ngươi biết cách thoát khỏi nơi này như thế nào không? HÌnh như chúng ta bị truyền tống vào trong một cái khốn trận rồi.”

Liễu Ngôn Tân từ tốn nói, “Hắn chỉ là một tiên trận vương cấp bảy, muốn rời khỏi nơi này chẳng khác nào người si nói mộng. Nơi này không biết đã nhốt chết biết bao nhiêu cường giả rồi, ngươi nhìn dấu vết xung quanh thì biết.” Không cần Liễu Ngôn Tân nói, tất cả mọi người đã sớm phát hiện. Nơi này có rất nhiều dấu vết công kích, thậm chi còn có một ít xương trăng bị vùi lấp trong cát bụi dưới chân.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Ta thật sự biết cách ra ngoài như thế nào.”

Ánh mắt bọn người Bạch Hợi lập tức sáng lên, Bạch Hợi thì càng kích động nói, “Lam đạo hữu, ngươi biết cách thoát ra ngoài như thế nào sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, quả thật ta biết cách thoát khỏi khốn trận này như thế nào, hơn nữa còn đoán được bên ngoài khốn trận này là đâu.”

“Lam đạo hữu, xin ngươi hãy chỉ điểm cho chúng ta biết rời khỏi khốn trận này như thế nào. Trước đó ta thật sự không nghĩ tới, khi bố trí trận kỳ trong cấm trận phong ấn kia sẽ xảy ra vấn đề, nếu không thì ta tuyệt đối sẽ không để Lam đạo hữu phải mạo hiểm như vậy.” Bạch Hợi lập tức ôm quyền, chân thành nói.

Hắn là một tiên đế, đối mặt một tu sĩ cấp thấp như Lam Tiểu Bố mà lại khách sáo như thế, ở bên ngoài là chuyện không bao giờ xảy ra. Hắn không nghi ngờ lời Lam Tiểu Bố nói, Lam Tiểu Bố không bị phong ấn cuốn đi giết chết, cho thấy người này không đơn giản.

Lam Tiểu Bố lộ ra một nụ cười chân thành, “Ta đương nhiên là tin mấy vị đạo hữu rồi, chỉ là muốn rời khỏi nơi này cần phải dùng một món bảo vật đỉnh cấp của ta làm trận tâm, sau đó phá trận. Ta có chút đau lòng bảo vật của mình, trong lòng không thể bỏ được.”

Mấy tên tiên đế này nghe thấy vậy, đã biết Lam Tiểu Bố muốn đòi đồ tốt.

Cung Doãn Kỳ là người đầu tiên nói, “Lam đạo hữu cứ việc ra tay, bất cứ thứ gì, chỉ cần Cung Doãn Kỳ ta có thể lấy ra được, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt.”

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Ta đây an tâm rồi, món bảo vật này của ta tương đương với một món bảo vật Tiên Thiên, trước đó mọi người hãy bỏ đồ vật của mình vào trong nhẫn cho ta xem một chút, nếu như ta cảm thấy phù hợp, với thì ta sẽ lập tức hành động.”

Liễu Ngôn Tân cười lạnh nói, “Lam Tiểu Bố, hôm bắt buộc ngươi phải làm, cho dù không muốn làm cũng phải làm. Cho ngươi ba giây để cân nhắc.”

Lúc nói chuyện, khí thế tiên đế trong nháy mắt đã bao phủ khắp không gian khốn trận này.

Chương 680: Một bàn tay.

Cảm nhận được từng đạo khí thế tiên đế nghiền ép đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng vẽ phác thảo Không gian khốn sát trận. Hắn có thể khắc họa ra trận văn hư không cấp bảy, cho dù đối phương có là tiên đế, bây giờ tu vi vẫn còn không thể hoàn toàn khôi phục lại, thực lực của hắn cộng thêm Khốn Sát tiên trận hư không cấp bảy, chắc hẳn có thể đối phó.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng ngớ người, đây là khí thế tiên đế? Đang đùa ta đấy à?

Tiên Đế tiếp xúc với hắn, cho dù là tiên đế rác rưởi nhất, cũng có khí thế mạnh hơn tên tiên đế này nhiều.

Loại khí thế này…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Kế Lãnh, có lẽ còn không sánh bằng cả Kế Lãnh. Điều khác biệt với Kế Lãnh chính là, khí thế kia mang theo hơi thử lĩnh vưc đại đạo vượt qua tiên tôn, nhưng điều đó ở trước mặt hắn cũng vô dụng.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu được, bọn gia hỏa này thực sự khôi phục thực lực quá kém, sợ là ngay cả một phần mười còn chưa khôi phục được.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, xem ra Vũ Trụ Duy Mô của mình hoàn toàn nghiền ép hết bí mật của những người này. Dựa vào Tiên Linh mạch trong Vũ Trụ Duy Mô khôi phục thực lực, so với bọn gia hỏa này còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nói cách khác, năm tiên đế trước mắt này chẳng khác nào cái thùng rỗng.

“Lam Tiểu Bố, bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào?” Khi Liễu Ngôn

Tân nói chuyện còn đi về phía trước một bước, khí thế càng ép chặt lấy Lam Tiểu Bố.

Theo Liễu Ngôn Tân , khi bị khí thế tiên đế của hắn nghiền ép, Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thấy hơi thở chết chóc bủa vây.

Những người còn lại đều không nói gì, Cung Doãn Kỳ ho khan một tiếng, "Cái này, mọi người có chuyện gì thì từ từ nói, dù sao đều bị nhốt ở trong này, Lam đạo hữu, nếu không ta bỏ ra một ít thứ gì đó cho ngươi đi, bọn họ thì thôi."

Lam Tiểu Bố xua xua tay với Cung Doãn Kỳ, tựa như không hề bị khí thế tiên đế của Liễu Ngôn Tân đè ép, ngược lại còn tiến về phía Liễu Ngôn Tân.

Liễu Ngôn Tân sửng sốt, Lam Tiểu Bố cũng là tiên đế sao? Nhìn không ra đâu. Nhưng mà sau đó lập tức thông suốt, cho dù Lam Tiểu Bố có là tiên đế thì sao chứ?

Khiến mọi người không ngờ được là, khi Lam Tiểu Bố còn cách Liễu Ngôn Tân mấy bước chân, Lam Tiểu Bố đột nhiên vươn một bàn tay ra.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đập tay qua, Liễu Ngôn Tân lập tức muốn phản kích, nhưng hắn không thể ngờ được không gian xung quanh hắn đột nhiên trở nên chậm hơn, lĩnh vực của hắn tựa như đã bị một lĩnh vực không gian cường đại hơn ngăn chặn.

"Đùng!" Một cái răng trong miệng Liễu Ngôn Tân bị đánh bay ra ngoài, cũng vì một cái tát này của Lam Tiểu Bố mà cả người bay ra ngoài, trực tiếp đập vào trên Khốn Sát tiên trận.

Bởi vì Liễu Ngôn Tân nện vào Khốn Sát tiên trận, Khốn Sát tiên trận lập tức bị kích phát lên, mấy chục đạo sát mang lập tức ập đến, bao trùm cả người Liễu Ngôn Tân.

Những tiên đế còn lại nhanh chóng lấy pháp bảo ra, ngăn cản sát mang trong Khốn Sát tiên trận.

Cũng may Khốn Sát tiên trận này không tiếp tục kích phát nữa, chỉ cần mọi người đứng yên bất động, đừng đụng đến Khốn Sát tiên trận, Khốn Sát tiên trận sẽ không tiếp tục kích hoạt nữa. Đây cũng là một loại thủ đoạn để tiết kiệm trận nguyên.

Sau khi ngăn Khốn Sát tiên trận kích phát xong, tất cả mọi người đều im l;ặng.

Theo trong mắt mấy tiên đế, tu vi của Lam Tiểu Bố là thấp nhất, bọn họ có thể tùy tiện nghiền ép. Nhưng bây giờ hắn chỉ cần một bàn tay là có thể đánh bay Liễu Ngôn Tân, loại thực lực này…

Liễu Ngôn Tân máu me đầy người giãy dụa bò dậy, nếu giờ phút này Lam Tiểu Bố muốn giết hắn, hắn biết mình đã sớm chết rồi.

“Lam đạo hữu, Liễu đạo hữu cho rằng ngươi không phải là Tiên Đế, cho nên nói chuyện không kiêng kị. Vừa rồi Cung đạo hữu cũng đã nói, bây giờ tất cả mọi người đều bị nhốt ở đây, chúng ta nên giảm bớt xung đột lẫn nhau thì hơn, cùng nhau hợp tác rời khỏi nơi này, thế nào?” Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, người đi ra khuyên can lần này không phải là Bạch Hợi, mà là Phỉ Văn Trạch trầm mặc ít lời.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đúng là người hiền bị chó cắn mà, ta vẫn luôn an phận thủ thường, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị cắn. Hôm nay ta nói một câu, muốn rời khỏi chỗ này, nhất định phải lấy đồ ra, nếu không ta đi trước.”

Nói thì nói như vậy, trên thực tế Lam Tiểu Bố biết rất rõ, khi hắn ra ngoài, tất nhiên sẽ dẫn theo hết những người này đi, hắn cũng không có năng lực rời khỏi Khốn Sát tiên trận này một mình.

Phỉ Văn Trạch là người đầu tiên lấy một cái nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ngươi xem chút đồ này của ta có đủ không?”

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, phát hiện bên trong có hơn mười loại vật liệu luyện khí, nhưng mà có một cái là Địa Tâm Viêm Tinh mà Lam Tiểu Bố đang cần gấp, hắn từ tốn nói, “Đồ của Phỉ đạo hữu cũng không đủ lắm đâu, nhưng mà vì viên Địa Tâm Viêm Tinh này, ta đồng ý.”

Chủ yếu là Lam Tiểu Bố đã suy nghĩ thông suốt, hôm này hắn muốn phát tài sợ là không đúng lúc lắm. Bọn gia hỏa này trên người không có tiên tinh và Tiên Linh mạch gì cả, bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu năm, sợ là Tiên Linh Nguyên đã bị dùng để khôi phục tu vi cả rồi, đâu còn tiên tinh và Tiên Linh mạch để lấy ra nữa chứ?

Bạch Hợi là người thứ hai lấy nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, đây là những thứ ta có thể lấy ra, những năm này ta bị nhốt ở dưới đây đã tiêu hao khá nhiều.”

Trong nhẫn đều là vật liệu luyện khí, từ cấp sáu đến cấp chín đều có, mặc dù không có loại vật Lam Tiểu Bố cần như Địa Tâm Viêm Tinh, nhưng thắng ở chỗ nhiều.

Cung Doãn Kỳ cũng nhanh chóng lấy một chiếc nhẫn ra, nhưng Lam Tiểu Bố không lấy chiếc nhẫn của Cung Doãn Kỳ, “Cung đạo hữu, con người ngươi cũng không tệ, đồ của ngươi ta không lấy đâu, nhưng mà ta đề nghị ngươi tốt nhất đừng ở cùng với những người này, có khi bọn họ bán ngươi rồi ngươi còn đếm tiên tinh giúp bọn họ nữa.”

Chương 681: Một bàn tay. (2)

Cung Doãn Kỳ cười cười xấu hổ, không nói gì. Có một số việc hắn không nói nhưng không có nghĩa là hắn không biết.

Đồng Gia cũng bỏ ra một đống vật liệu luyện khí, trên người bọn họ thật sự không có bất cứ tiên linh thao hay Tiên Linh Nguyên nào cả.

Liễu Ngôn Tân lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố rồi ôm quyền nói, “Lam đạo hữu, trước đó là do ta lỗ mãng, đồ trong này xem như là ta bồi thường cho ngươi.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy vật liệu trong nhẫn Liễu Ngôn Tân là nhiều nhất, còn có một món tiên khí phòng ngự thượng phẩm, cũng lười so đo với gia hỏa này. Đaay là đám tiên đế nghèo nhất mà hắn từng gặp, ai mà ăn cướp của đám người này cũng xem như thất bại rồi.

Thấy Lam Tiểu Bố lấy chiếc nhẫn của mình, cuối cùng Liễu Ngôn Tân cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng của hắn vẫn còn thầm sợ, thật sự không ngờ Lam Tiểu Bố lại lợi hại như thế.

Lam Tiểu Bố để mọi người đứng hết sang một bên, sau đó bắt đầu bố trí Bạo Liệt tiên trận.

Thấy Lam Tiểu Bố bố trí một cái Bạo Liệt tiên trận còn chưa đến cấp tám, Phỉ Văn Trạch khẽ nhíu mày. Liễu Ngôn Tân đứng một bên thì nói thẳng ra, “Lam đạo hữu, cái Khốn Sát tiên trận này mặc dù đã bị hư hại một chút, nhưng mà cái Bạo Liệt tiên trận cấp bảy này chỉ sợ khó mà phá vỡ nó được.”

Trên thực tế, đừng nói là Bạo Liệt tiên trận cấp bảy, cho dù là Bạo Liệt tiên trận cấp chín cũng chưa chắc có thể phá được. Chỉ là Lam Tiểu Bố quá mạnh, hắn không dám nói quá khó nghe mà thôi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Ta nói có thể được là được.”

Không có ai nói thêm gì nữa, chỉ là lấy pháp bảo của mình ra, một khi Bạo Liệt tiên trận này không phá được cái Khốn Sát tiên trận này thì sẽ làm liên lụy đến bọn họ.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố hoàn thành xong việc bố trí Bạo Liệt tiên trận, "Các vị, bây giờ ta muốn phá trận, mọi người tốt nhất phải phòng ngự kĩ càng. Sau khi chúng ta rời khỏi đâu, không biết sẽ đứng ở nơi nào, thậm chí tình hình càng hỏng hơn lúc này cũng có thể xảy ra."

Bên ngoài là Tuyệt Sinh Đàm, Lam Tiểu Bố không nói.

Những tiên đế này ở trong Tuyệt Sinh Đàm có lẽ chỉ mất đi một phần tuổi thọ và bị tổn thương về thân thể, còn về sống sót, chắc hẳn không có vấn đề gì đâu. Áy náy? Lam Tiểu Bố chưa từng nghĩ đến chuyện này. Hắn vốn là bị bọn gia hỏa Bạch Hợi hố đến đây, nếu không phải hắn có bản lĩnh, bây giờ hắn đã không còn xuất hiện ở nơi này nữa, mà đã bị cái cấm trận phong ấn kia xoắn nát rồi.

Sau khi ném trận kỳ kích phát ra, một tiếng ầm vang truyền đến, tất cả mọi người lấy pháp bảo ra. Khiến bọn họ kinh ngạc là, cái Bạo Liệt tiên trận cấp bảy này không tính là lơn nhưng lại có hiệu quả như vậy, Cái này còn chưa nói, hình như bên ngoài còn có một cái Bạo Liệt tiên trận khác được kích hoạt.

Oanh! Nước đầm ập đến, hơi thở tử vong quét sạch mọi sinh cơ tràn đến, tất cả mọi người lập tức hiểu ra tình cảnh của bọn họ.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đã phá vỡ Khốn Sát tiên trận đang vây nhốt bọn họ, nhưng lại khiến bọn họ rơi vào trong Tuyệt Sinh Đàm.

Đúng như lời Lam Tiểu Bố nói trước đó, tình cảnh trong Tuyệt Sinh Đàm này chỉ sợ còn đáng sợ hơn so với lúc ở trong Khốn Sát tiên trận.

Nhưng mà những chuyện này Lam Tiểu Bố cũng không quản được, hắn dùng tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi Tuyệt Sinh Đàm, quay về nơi ở của mình.

Vừa quay về nơi ở, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một đạo thần niệm rơi vào trên người hắn. Cho dù đạo thần niệm kia nhanh chóng rút đi, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết gia hỏa kia là ai, chính là Cổ Tư.

So với đám người Bạch Hợi, Lam Tiểu Bố càng kiêng kị Cổ Tư hơn.

“Không sai, ngươi là người đầu tiên sau khi bước vào trận văn truyền tống còn có thể quay về được đây.” Giọng nói già nua của Cổ Tư truyền đến tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, hắn cũng rất bất đắc dĩ, dù sao hắn còn muốn đi tìm gia hỏa này một lần.

Hai canh giờ sau, cấm chế bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố có người gõ, Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, nhìn thấy người đứng trước cửa chính là Cung Doãn Kỳ.

“Lam đạo hữu, ngươi quả nhiên không sao cả. Nếu thế thì ta đi trước đây. Ngươi phải cẩn thận Phỉ Văn Trạch và Bạch Hợi, hai người này hình như không đơn giản đâu.” Thấy Lam Tiểu Bố không có chuyện gì, Cung Doãn Kỳ vô cùng vui mừng.

So với Lam Tiểu Bố không có gì thay đổi, Cung Doãn Kỳ rõ ràng đã già đi rất nhiều, sinh cơ trên người cũng có chút yếu đi. Rõ ràng ở bên trong Tuyệt Sinh Đàm đã bị tổn thương không nhẹ, có lẽ đã bị trừ đi mấy chục vạn năm tuổi thọ, thân thể cũng bị ăn mòn và tổn thương lớn.

“Cung đạo hữu, nếu đã tới thì vào trong ngồi một chút đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Cung Doãn Kỳ do dự một chút, bước vào trong, hắn trở về cũng không có chuyện gì. Bị nhốt ở đây, mỗi ngày chỉ có thể trốn ở trong phòng bế quan. Quan trọng nhất là trên người hắn không còn mấy viên tiên tinh nữa.

Lam Tiểu Bố lấy ra hai viên đan dược đưa cho Cung Doãn Kỳ, “Cung đạo hữu, ngươi dùng hai viên đan dược này trước đi. Mặc dù không thể khôi phục lại tuổi thọ mà ngươi đã mất đi, nhưng cũng có chút hữu dụng.”

“Tiên đan chữa thương thất phẩm Tẩy Ngọc Tử Kim Đan?” Cung Doãn Kỳ nhận lấy đan dược xong thì lập tức kinh hãi, không do dự nuốt xuống.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, tinh thần thậm chí còn mạnh hơn trước một chút.

“Đa tạ Lam đạo hữu, đan dược này quả thật chẳng khác nào như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.” Cho dù hai viên Tẩy Ngọc Tử Kim Đan này không lấy lại được tuổi thọ mà hắn đã mất đi, nhưng lại khiến thực lực của hắn tăng lên, vết thương trên cơ thể cũng hoàn toàn biến mất.

Lam Tiểu Bố vội vàng nỏi, “Cung đạo hữu, ta muốn mời ngươi đi cùng ta công kích cái nồi sắt kia một lần nữa, ngươi có đồng ý không?”

Cung Doãn Kỳ im lặng, một lúc sau mới lên tiếng, “Lam đạo hữu, chỉ sợ ngươi chưa hiểu rõ gì về hẻm núi này rồi.”

Chương 682: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được.

Cung Doãn Kỳ thở dài nói, “Ta bị nhốt ở đây đã 180000 năm, trên thực tế chúng ta đều biết rõ, khả năng có thể thoát ra khỏi nơi này là rất thấp. Theo như những gì ta biết, từ sau khi có hẻm núi này, chưa bao giờ có người có thể thoát khỏi đây. Còn vì sao bọn người Bạch Hợi kia biết được trận văn truyền tống có thể truyền tống đến cái cấm trận phong ấn kia, là bởi vì có người tìm được một cái ngọc giản linh hồn ở dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm, tu sĩ đã để lại mảnh ngọc giản linh hồn kia tên là Tiêu Hiên Trần. Tin tức mà bọn người Bạch Hợi lấy được, toàn bộ là do Tiêu Hiên Trần để lại…”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, người tên Tiêu Hiên Trần kia nhất định là một người kinh tài tuyệt diễm, chắc hẳn hắn cũng bị nhốt trong Khốn Sát tiên trận kia, nhưng mà Tiêu Hiên Trần khác với mình, chắc hẳn Tiêu Hiên Trần đã dùng cách khác để thoát khỏi cái Khốn Sát tiên trận kia, chỉ là không biết vì sao vẫn bị vẫn lạc trong Tuyệt Sinh Đàm.

Nếu như không phải hắn gặp may, đã bố trí trước một cái Bạo Liệt tiên trận cấp chín bên ngoài cái Khốn Sát tiên trận kia, chỉ sợ cũng khó có thể thoát ra ngoài được.

“Ngươi chắc cũng biết, kết cục của tên Tiêu Hiên Trần kia cũng giống như chúng ta, cũng bị truyền tống đến Tuyệt Sinh Đàm. Vận may của hắn còn kém hơn chúng ta, ít nhất chúng ta vẫn còn sống, mà Tiêu Hiên Trần thì đã bị vẫn lạc ở Tuyệt Sinh Đàm.”

Giọng điệu Cung Doãn Kỳ đột nhiên trở nên nhỏ hơn, “Còn có một việc, tiên đế nào ở đây lâu thì sẽ biết, đó chính là chỉ cần sinh sống ở đây hơn 200000 năm, 90% tiên đế trở lên sẽ chủ động tiến vào trong cái nồi sắt kia hiến tế chính bản thân mình. Chỉ có một số ít người ngoại lệ, còn về nguyên nhân, không có ai biết cả.”

“Hiến tế như thế nào?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Cung Doãn Kỳ nói: “Chính là nhảy vào trong nồi sắt, sau đó để mặc nồi sắt hòa tan bản thân mình thành hư vô. Mấy người chúng ta bởi vì đã sắp đến thời hạn 200000 năm, cho nên…”

Cung Doãn Kỳ vừa nói đến đây, sắc mặt Lam Tiểu Bố đột nhiên thay đổi, cả người run rẩy liên tục.

“Lam đạo hữu, có chuyện gì vậy?” Cung Doãn Kỳ vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố há miệng phun ra một ngụm máu, giọng điệu dồn dập nói, “Cái nồi sắt kia hình như đang kêu gọi ta đi hiến tế, ta không thể khống chế được thân thể của mình, sắp bị cái nồi sắt kia hút đi rồi…”

Giờ phút này cả người Lam Tiểu Bố đang không ngừng di chuyển ra bên ngoài, phương hướng di chuyển chính là đi về phía cái nồi sắt kia.

“Điều đó không thể nào, ngươi mới đến đây được bao lâu chứ?” Cung Doãn Kỳ không tin được nói.

“Có biện pháp nào hay không?” Lam Tiểu Bố lập tức ném mấy lá trận kỳ ra ngoài, hắn bố trí một cái tiên trận ngăn bản thân mình lại. Nhưng chỉ được trong chốc lát, tiên trận của mình đã vang lên âm thâm ken két, rõ ràng là sắp vỡ ra.

“Các duy nhất chính là nhanh chóng xông vào Tuyệt Sinh Đàm, nhưng đi vào trong Tuyệt Sinh Đàm cũng chỉ có một con đường chết…” Cung Doãn Kỳ lo lắng nói ra.

“Cái nồi sắt kia có thể lấy đi được không?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Cung Doãn Kỳ biết mình cũng không giúp gì được cho Lam Tiểu Bố, hắn chỉ có thể nói, “Cái nồi sắt kia có thể cầm lên, nhưng mà tất cả người động vào chiếc nồi sắt này, cuối cùng đều chủ động đặt nồi sắt về chỗ cũ, sau đó tự nhảy vào trong hiến tế. Hoặc là bị nồi sắt bắt lấy, sau đó tự nó quay trở về. Cái nồi kia tên là Sinh Tử Oa, nghe nói là một món pháp bảo đỉnh cấp, đây là đồ đã có chủ, hoàn toàn không có người nào có thể lấy đi…”

“Răng rắc!” Tiên trận ngăn cản của Lam Tiểu Bố đã bị phá vỡ.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục bố trí tiên trận ngăn cản nữa mà lấy một lá trận kỳ ra nói, “Cung đạo hữu, ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện, đợi đến khi ta đến chỗ cái nồi kia, ngươi lập tức công kích cái nồi kia, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau nhảy vào trận văn truyền tống.”

Cung Doãn Kỳ lại thở dài một hơi, “Vậy thì chúng ta sẽ lại tiến vào Tuyệt Sinh Đàm một lần nữa thôi…”

Còn một câu nữa chưa nói ra, đó là nếu tiến vào trong Tuyệt Sinh Đàm một lần nữa, chỉ sợ mạng nhỏ của hắn cũng không còn.

Lam Tiểu Bố không thể nào ngăn cản thân thể mình bị hút đi, hắn vẫn ôm quyền nói, “Cung đạo hữu, xin hãy giúp ta lần này, có lẽ chúng ta có thể rời khỏi nơi này. Đối với chúng ta mà nói, có một tia hy vọng cũng đừng nên từ bỏ. Cung đạo hữu, ngươi ở lại nơi này thì cũng chỉ có một con đường chêt, lựa chọn tin tưởng ta một lần, có thể ngươi sẽ sống sót.”

Cung Doãn Kỳ do dự một chút, đuổi theo Lam Tiểu Bố rồi nói, “Được, dù sao thì cho dù không giúp ngươi, ta cũng không còn được bao nhiêu thời gian nữa. So với việc ở lại đây khốn khổ, còn không bằng đi theo người bạn như ngươi.”

Lam Tiểu Bố bị nồi sắt hút đi, trên đường đi có rất nhiều tiên đế nhìn thấy, tất cả mọi người đều yên lặng không nói, loại tình cảnh như vậy không phải là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Nhưng mà dáng vẻ của Lam Tiểu Bố, hình như vẫn chưa ở đây quá 200000 năm.

Từ đằng xa nhìn thấy dáng vẻ Lam Tiểu Bố chật vật, Liễu Ngôn Tân cũng chẳng hề có ý cười trên nỗi đau của người khác, Lam Tiểu Bố ngày hôm nay chính là tương lai của bọn họ.

“Lam đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau.” Lúc Lam Tiểu Bố bị hút đến chỗ hàng rào gỗ, Cổ Tư chậm rãi đứng lên, còn chủ động mở cửa cho Lam Tiểu Bố.

Tiên nguyên quanh người Lam Tiểu Bố lưu chuyển, vậy mà có thể ngừng trước mặt Cổ Tư một lát, “Cổ Tư, chắc hẳn ngươi không phải là người từ trên kia ngã xuống. Nhưng ta cũng biết ngươi không phải là Quỷ hút máu ở đây, ngươi rốt cuộc là ai?”

Cổ Tư còng lưng, thật giống như không nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong miệng lẩm bẩm, “Đi thôi, đi thôi…”

Chương 683: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được. (2)

Lam Tiểu Bố cứng rắn đứng ở chỗ cũ, hắn vừa điên cuồng khắc họa trận văn hư không, vừa nói, “Ngươi chắc hẳn là người hầu của quỷ hút máu đó? Nếu không thì cũng là khí linh của cái nồi sắt kia? Hoặc có mưu đồ cực lớn?”

Vừa khắc họa trận văn, Lam Tiểu Bố vừa nói lung tung.

“Lam đạo hữu, ta đi công kích trước cho ngươi.” Cung Doãn Kỳ đã vọt đến chỗ nồi sắt, lấy pháp bảo ra điên cuồng công kích cái nồi sắt.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã bố trí xong trận văn, bị hút đến bên cạnh Cung Doãn Kỳ. Không đợi cái nồi sắt kia cuốn Lam Tiểu Bố vào, Lam Tiểu Bố đã lấy ra mấy món pháp bảo công kích tiên khí thượng phẩm đập vào cái nồi sắt kia. Vì ngăn cản cái nồi sắt kia hút mình đi, Lam Tiểu Bố vừa công kích, vừa điên cuồng thiêu đốt tiên nguyên.

Trận văn truyền tống bên cạnh cái nồi sắt đã dần dần rõ ràng hơn, Lam Tiểu Bố cầm lấy một lá trận kỳ ném xuống, đồng thời nói, “Cung đạo hữu, ngươi nhanh đễn chỗ trận văn truyền tống.”

Cung Doãn Kỳ không chút do dự, lập tức nhảy vào trong trận văn truyền tống kia. Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu, thiêu đốt tiên nguyên rồi nhanh chóng nhảy vào trong trận văn truyền tống.

Ngay sau khi tiến vào trong trận văn truyền tống, Lam Tiểu Bố lại ném một lá trận kỳ xuống, cái nồi sắt kia bị Lam Tiểu Bố cuốn lấy, rơi xuống bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lực lượng cuồng bạo từ bên trong nồi sắt ập đến, rõ ràng là muốn cuốn Lam Tiểu Bố vào trong nồi sắt, sau đó trở lại vị trí cũ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát ném một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm ra, sau đó lại ném một lá trận kỳ xuống.

Chỉ trong chớp mắt, một tiên trận na di cấp chín đã được Lam Tiểu Bố bố trí xong.

“Đi ngay cho ta.” Lam Tiểu Bố gào lên một tiếng, hai tay liên tục đánh thủ ấn vô cùng huyền ảo. Còn cả cái nồi sắt đang lơ lửng bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng không thể cuốn Lam Tiểu Bố vào, ngược lại còn bị Lam Tiểu Bố dùng tiên trận na di cuốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nồi sắt vừa vào trong Vũ Trụ Duy Mô, lực hút đối với Lam Tiểu Bố lập tức biến mất tăm. Tay Lam Tiểu Bố vung lên một cái, trận văn hư không đã bố trí trước đó lập tức kích hoạt. Cái thùng gỗ bị Cổ Tư chôn dưới đất cũng bị Lam Tiểu Bố cuốn lên, nằm trong tay Lam Tiểu Bố, bị Lam Tiểu Bố ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Sau đó trận văn truyền tống khởi động, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ cũng sớm biết mất tăm.

Cổ Tư đã bước đến bên cạnh trận văn truyền tống, hắn đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đã biến mất. Trừ hai người bọn họ ra, trận văn truyền tống cũng biến mất.

Trước đó khi Lam Tiểu Bố cuốn nồi sắt đi, Cổ Tư tựa như không hề nhìn thấy, bởi vì hắn biết, không có bất kỳ ai có thể lấy Sinh Tử Oa đi. Cho dù có Chân Linh thế giới, cũng không thể lấy được Sinh Tử Oa. Trừ khi ngươi có không gian đỉnh cấp còn cao cấp hơn cả Chân Linh thế giới, loại không gian này không thể dùng đẳng cấp để nói được. Có loại không gian đỉnh cấp này còn không được, ngươi còn phải là một tiên trận đế cấp chín đỉnh cấp. Nếu không ngươi cũng không thể lấy Sinh Tử Oa bỏ vào trong không gian của ngươi được.

Nhưng vừa rồi hắn đã nhìn thấy cái gì? Vậy mà Lam Tiểu Bố có thể lấy Sinh Tử Oa đi! Không chỉ như vậy, ngay cả pháp bảo bản mệnh của hắn cũng bị lấy đi luôn rồi?

Sắc mặt Cổ Tư lập tức trắng bệch, nói thì dài, nhưng những gì Lam Tiểu Bố làm cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt, thậm chí hắn còn không biết cái thùng gỗ của mình bị lấy đi như thế nào.

“Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố…” Sắc mặt Cổ Tư tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Sau đó có một tiếng hừ lạnh từ dưới đất truyền đến, Cổ Tư cảm thấy cả linh hồn mình đều bị tiếng hừ lạnh này đánh vỡ, hắn không dám động. Mặc dù hắn biết, cuối cùng cái nồi sắt này cũng sẽ quay về đây, nhưng lần này là hắn đã thất trách.

Điểm tốt duy nhất là, biết được trên người Lam Tiểu Bố có một cái thế giới đỉnh cấp, cái thế giới này còn vượt xa cả Chân Linh thế giới.

Bất cứ thứ gì vượt xa Chân Linh thế giới, đều là Chí Bảo tiên thiên.

“Lam đạo hữu, ngươi lấy đi cái nồi sắt ấy thật à?” Cung Doãn Kỳ cũng chấn động nhìn Lam Tiểu Bố. Lúc nói chuyện, bọn họ đã bị truyền tống đến cái không gian phong ấn kia một lần nữa, trong không gian phong ấn này có hai thông đạo. Lần trước Lam Tiểu Bố đến cái thông đạo phía sau bố trí trận kỳ, còn bọn họ từ thông đạo phong ấn phía trước chạy đi, kết quả mọi người đều bị nhốt trong Khốn Sát tiên trận ở dưới đáy Tuyệt Sinh Đàm.

“Những chuyện này đợi lát nữa rồi nói, Cung đạo hữu, ngươi đứng ở đây chờ ta một lát, chờ ta bố trí Bạo Liệt tiên trận xong đã, sau đó ngươi theo sát ta đi vào trong cái cấm trận phong ấn này. Chỉ cần chậm trễ một chút thì sẽ có người đuổi theo.” Lam Tiểu Bố vừa nói cả người đã vọt đến trước cấm trận phong ấn, nhanh chóng bố trí một cái Bạo Liệt tiên trận.

Sau đó lại quay trở lại, vọt vào phong ấn cấm trận của thông đạo phía sau.

Cung Doãn Kỳ sống nhiều năm như vậy, cho dù không thích đấu trí, nhưng cũng không phải người ngu. Lam Tiểu Bố bố trí xong Bạo Liệt tiên trận thì lại lập tức xông vào cấm trận phong ấn ở thông đạo phía sau, hắn cũng nhanh chóng vọt vào trong cấm trận theo Lam Tiểu Bố.

Bạo Liệt tiên trận bị kích phát, trận kỳ Lam Tiểu Bố cũng không ngừng ném xuống. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thông đạo Khảm vị và thông đạo Ly vị đã xuất hiện trước mắt Lam Tiểu Bố, lần trước

Lam Tiểu Bố lựa chọn bố trí trận kỳ Tam Nguyệt ở Ly vị, kết quả bị truyền tống đến Tuyệt Sinh Đàm.

Lần này Lam Tiểu Bố quyết định bố trí trận kỳ Hồi Hoàn ở Khảm vị, Ly vị là sai lầm, vậy Khảm vị là chính xác.

Lam Tiểu Bố vừa lấy trận kỳ ra định bố trí, trong lòng đột nhiên giật thót, một trực giác xấu ập đến. Lần trước hắn bố trí trận kỳ ở Ly vị cũng không có cảm giác này.

Chẳng lẽ bố trí trận kỳ Hồi Hoàn ở KHảm vị cũng không đúng? Nếu như Khảm vị cùng không đúng, vậy thì chẳng còn đường đi nữa sao.

Oanh! Phía sau truyền đến tiếng ầm vang, Lam Tiểu Bố còn chưa lên tiếng, Cung Doãn Kỳ run giọng nói ra, “Lam đạo hữu, hình như có cường giả đuổi đến, ta cảm thấy hắn đang đến rất gần chỗ chúng ta…”

Chương 648: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc.

Cung Doãn Kỳ phát hiện ra có người đuổi theo ở phía sau, đương nhiên Lam Tiểu Bố cũng phát hiện, trong lòng của hắn cũng vô cùng lo lắng, nhưng biết bản thân mình nhất định phải tỉnh táo, ít nhất thì hắn còn có mười giây nữa.

Lam Tiểu Bố lựa chọn tin vào trực giác của mình, hắn từ bỏ Khảm vị.

Không thể đi từ Ly vị, cũng không thể đi từ Khảm vị, bây giờ ở trước mắt hắn chỉ có một con đường, bố trí trận kỳ Lục âm mở ra thông đạo ở Khôn vị, từ Khôn vị đi. Khôn vị là cửa tử, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn không còn lựa chọn nào khác.

So với việc bị cường giả bắt lại, còn không bằng tiến vào cửa tử. Sau khi tiến vào cửa tử rồi, hắn còn có cơ hội tiến vào trong Vũ Trụ Duy

Mô trốn. Một khi bị cường giả kia bắt được, Vũ Trụ Duy Mô tất nhiên sẽ bị móc ra.

Lam Tiểu Bố ném mấy lá trận kỳ xuống, giờ phút này trên trán Cung Doãn Kỳ đã ứa mồ hôi lạnh, chỉ còn hai giây nữa thì cường giả kia sẽ đến, mà hắn không làm được gì cả, chỉ có thể đứng chờ Lam Tiểu Bố hành động.

“Đi theo ta.” Sau khi mở ra thông đạo ở Khôn vị, Lam Tiểu Bố không cảm nhận được hơi thở tử vong, hắn nói với Cung Doãn Kỳ một tiếng rồi nhanh chóng vọt vào.

Mặc dù Cung Doãn Kỳ không phải là tiên trận đến cấp chín, nhưng dù sao cũng là một tiên đế, Lam Tiểu Bố mở cửa tử ở Khôn vị ra hắn cũng biết. Bây giờ hắn cũng không còn lựa chọn nào khác, thậm chí hắn còn cảm nhận được hơi thở chết chóc từ đằng sau ập đến. Ngay khi Lam Tiểu Bố vừa xông vào thông đạo ở Khôn vị, Cung Doãn Kỳ cũng không chút do dự xông vào trong.

Lúc Lam Tiểu Bố xông vào thông đạo ở Khôn vị, hắn cũng ném một trận bàn Bạo Liệt tiên trận ra ngoài, một khi thân ảnh phía sau xuất hiện ở vị trí mà Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đã đứng trước đó, trận bàn Bạo Liệt tiên trận của Lam Tiểu Bố sẽ kích phát.

Oanh! Thông đạo ở Khôn vị bị Lam Tiểu Bố mở ra lập tức bị đánh nát, sau đó biến mất.

Một tiếng hét lớn từ cấm trận phong ấn truyền đến, nhưng Lam Tiểu Bố lại không nghe thấy, hắn vừa ném trận bàn Bạo Liệt tiên trận ra, một đạo lực lượng lớn lập tức ập đến cuốn hắn đi.

Lam Tiểu Bố không hề kinh sợ mà còn vui mừng, hắn khẳng định mình không bị giết chết mà là đang bị truyền tống đi. Hắn đã lựa chọn chính xác, Khôn vị thoạt nhìn là cửa tử, nhưng lại là lối ra duy nhất.

Đây là một truyến tống có khoảng cách khác dài, cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mới cảm thấy mình đụng vào một ngọn núi sắt cứng rắn. Tiếng răng rắc vang lên, Lam Tiểu Bố đã đập ra một khe rãnh dài hơn mười trượng kéo dài đến dưới ngọn núi này.

Cảm nhận được quy tắc thiên địa và sinh cơ ở vùng không gian này trở nên rõ ràng, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, quả nhiên là đã thoát được ra ngoài. So với việc ở dưới đáy hẻm núi đầy bụi đen không có sinh khí kia, cảnh vật xanh ngắt ở trước mắt khiến Lam Tiểu Bố biết được mình vẫn còn sống.

Nuốt mấy viên đan dược, Lam Tiểu Bố đang định gọi Ngu Xúc ra, nhưng lại phát hiện Ngu Xúc đang tấn cấp lên Luyện Thần cảnh, đang điên cuồng bế quan.

Không thể quấy rầy Ngu Xúc, Lam Tiểu Bố đảnh ở đó chờ Cung Doãn Kỳ. Lam Tiểu Bố nghĩ mình và Cung Doãn Kỳ đều bị truyền tống ra ngoài chắc hẳn sẽ truyền tống đến nơi này.

Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, hắn đợi mấy canh giờ nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cung Doãn Kỳ đâu, nếu như không phải là Cung Doãn Kỳ không tiến vào thông đạo cửa tử ở Khôn vị thì chắc đã bị truyền tống đến chỗ khác rồi.

Nếu như Cung Doãn Kỳ do dự không tiến vào thông đạo ở Khôn vị, vậy thì nhất định đã mất mạng ở đó rồi, Lam Tiểu Bố không tin cường giả đuổi theo kia sau khi bắt được Cung Doãn Kỳ không sưu hồn hắn. Chỉ hy vọng Cung Doãn Kỳ cũng vào trong, chỉ là không truyền tống đến chỗ của hắn thôi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tràn ra, phát hiện rơi mình đang đứng là một dãy núi vô cùng rộng lớn. Dãy núi này có một ít tiên yêu thú, nhưng mà tiên yêu thú có đẳng cấp cao nhất cũng chỉ mới cấp sáu mà thôi.

Sau khi nhảy xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố chọn một nơi vắng vẻ đào một tòa động phủ. Ở bên ngoài động phủ còn bố trí một cái tiên trận Phòng Ngự cấp chín và một Ẩn Nặc tiên trận cấp chín, sau đó Lam Tiểu Bố trực tiếp đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Bên trong Vũ Trụ Duy Mô có hai món đồ, một cái là nồi sắt nhìn không có gì lạ, đây chính là Sinh Tử Oa. So với Luyện Hồn âm Oa có bề ngoài không tệ kia, cái nồi Sinh Tử Oa này thật sự không có chỗ nào đặc biệt cả.

Thàn niệm của khóa chặt Sinh Tử Oa, tay còn kéo một cái, Sinh Tử Oa này lập tức nằm trong tay hắn. Thần niệm thâm nhập vào trong, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được trong đó có lạc ấn thần hồn.

Luyện hóa, thần niệm Lam Tiểu Bố không chút do dự thâm nhập vào bên trong Sinh Tử Oa. Từng đạo cấm chế hóa thành hư vô trước thần niệm của hắn, khi Lam Tiểu Bố không ngừng luyện hóa Sinh Tử Oa, lạc ấn thần hồn bên trong Sinh Tử Oa không còn chỗ để ẩn nấp nữa, chỉ có thể không ngừng trốn vào sâu bên trong tầng cấm chế.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục luyện hóa, mấy cấm chế cũ lập tức bị phá vỡ, cấm chế mới được thần niệm Lam Tiểu Bố tạo dựng ra.

Khi luyện hóa đến tầng cấm chế cuối cùng, thần niệm Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được lạc ấn thần hồn đang trốn bên dưới đáy của Sinh Tử Oa kia.

Đây tuyệt đối là lạc ấn thần hồn của một cường giả đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố không đụng vào lạc ấn thần hồn này, hắn đang suy nghĩ một vấn đề.

Cùng là lạc ấn thần hồn, vì sao sau khi Trận Bàn May Mắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, hắn hoàn toàn không có năng lực khống chế? Không chỉ như vậy, cái Trận Bàn May Mắn kia còn suýt chút nữa cướp đi Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Chương 685: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc. (2)

Lạc ấn thần hồn trong Trận Bàn May Mắn suýt chút cướp đi Vũ Trụ Duy Mô của hắn, còn khống chế Vũ Trụ Duy Mô không để hắn vào trong. Vậy cái lạc ấn thần hồn trong Sinh Tử Oa này có làm được không?

Phải biết rằng nhân vật bên trong Trận Bàn May Mắn kia rất đáng sợ, khiến hắn không thể không vứt bỏ Trận Bàn May Mắn, thực sự là vì thực lực của hắn cách biệt quá xa so với cường giả ở bên trong cái Trận Bàn May Mắn kia. Nếu cứ tiếp tục giữ cái Trận Bàn May Mắn đó, bản thân mình cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Lam Tiểu Bố bố trí xong các loại khốn trận, sau đó dùng thần niệm cuốn lên một cái, tất cả dấu vết của lạc ấn bên trong Sinh Tử Oa đều xuất hiện trước mắt hắn, không thể che giấu.

Lam Tiểu Bố chìm vào suy ngẫm, rất rõ ràng, lạc ấn thần hồn bên trong Sinh Tử Oa không hề ảnh hưởng gì đến hắn. Bởi vì cái Vũ Trụ Duy Mô này là của hắn, chỉ cần hắn ở bên trong Vũ Trụ Duy Mô, ý niệm của hắn có thể nghiền ép lạc ấn thần hồn bên trong Sinh Tử Oa.

Đã như vậy, vì sao hắn không thể dùng ý niệm trong đầu nghiền chết thần hồn ở bên trong cái Trận Bàn May Mắn kia?

Thần hồn ở bên trong Trận Bàn May Mắn kia có thể can thiệp vào trong tư duy của hăn, đó là vì đối phương đã tạo dựng một đạo quy tăc thiên địa bên trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, đạo quy tắc này hắn không thể chạm đến được. Cũng may thực lực của đối phương có hạn, quy tắc nhất định phải dựa vào Trận Bàn May Mắn mà tồn tại. Khi hắn ném Trận Bàn May Mắn ra ngoài, vậy cái quy tắc can thiệp vào tư duy của hắn cũng bị tan biến đi.

Nói cách khác, chỉ cần đối phương có thể tạo dựng quy tắc, biết cách vận dụng quy tắc, cho dù Vũ Trụ Duy Mô là của mình, mình cũng không thể khống chế được đối phương ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Trừ khi…

Trừ khi hắn cũng tinh thông việc tạo dựng quy tắc thiên địa. Thế nhưng tạo dựng quy tắc thiên địa, đối với Lam Tiểu Bố hắn mà nói, xa xôi tựa như vũ trụ hão hạn ở bên ngoài.

Hắn tu luyện đến bây giờ, chỉ có thần thông Vô Giới là chạm đến da lông quy tắc không gian. Thần thông Vô Giới chỉ có một chút quy tắc không gian, đây cũng là thần thông có lực sát thương nhất trong những thần thông của hắn.

Quy tắc…

Lam Tiểu Bố mơ hồ hiểu một chút, mục đích cuối cùng của tu luyện, chính là chuyện mình có thể khống chế quy tắc, mình có thể tùy ý xé rách quy tắc.

Cũng chỉ khi nào nắm được quy tắc trong tay, mới có thể tùy ý xé rách quy tắc thiên địa vũ trụ, có lẽ lúc đó hắn có thể được xem là một cường giả rồi.

Thời gian, không gian, sinh tử…

Đây đều là quy tắc cả.

Tương lai nếu hắn muốn đi lấy Trận Bàn May Mắn, nhất định phải khống chế hết mọi quy tắc thiên địa bên trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, nếu không, hắn cũng vẫn đi chịu chết mà thôi.

Nghĩ thông suốt vấn đề này, tinh thần của Lam Tiểu Bố lập tức thả lỏng, Trận Bàn May Mắn này hắn sẽ không vứt đi, tương lai cuối cùng sẽ có một ngày hắn tìm cái Trận Bàn May Mắn này về.

Dùng thần niệm quét sạch mọi thứ, tất cả lạc ấn thần hồn đều hóa thành hư vô.

Sau khi luyện hóa xong Sinh Tử Oa, dựa theo ý niệm của Lam Tiểu Bố, Sinh Tử Oa lập tức biến thành một cái nồi to bằng cái tô nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Cái này quả thật là Sinh Tử Oa, hơn nữa còn là một món bảo vật cấp bậc Linh Bảo, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy cái Sinh Tử Oa này có liên quan đến Luyện Hồn âm Oa của mình, có lẽ là vì tu vi của hắn còn quá thấp, tạm thời không tìm ra được nó liên quan ở chỗ nào.

Sinh Tử Oa chẳng những có thể dùng làm pháp bảo công kích, còn có thể làm pháp bảo phòng ngự. Khống chế tất cả sinh tử trong thiên địa, có thể dựa vào Sinh Tử Oa luyện hóa tất cả những thứ không thể luyện hóa trong vũ trụ này.

Đây là đồ tốt, Lam Tiểu Bố cất Sinh Tử Oa đi. Pháp bảo phòng ngự Chiếu Thiên Ấn của hắn đã đưa cho Triệu Công Minh, cái Sinh Tử Oa này có thể dùng làm pháp bảo phòng ngự khi hắn gặp nguy.

Cất Sinh Tử Oa đi, Lam Tiểu Bố lại cầm cái thùng gỗ kia lên. Cái thùng gỗ này nhìn có vẻ là do cây gỗ bình thường tạo ra, ít nhất thì nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố cũng lấy nó đi, cũng không phải vì ghét Cổ Tư. Hắn nghĩ là Cổ Tư là cường giả tiên đế đã khôi phục thần niệm, cho dù là Cung Doãn Kỳ chưa chắc đã là đối thủ của Cổ Tư. Đã có bản lĩnh như vậy, tại sao còn phải dùng một cái thùng gỗ để kiếm lời cống hiến?

Đương nhiên, cho dù có đoán sai thì cũng không sao cả, Lam Tiểu Bố hắn không để ý.

Thần niệm của hắn thâm nhập vào bên trong thùng gỗ, chỉ là vài tấm ván gỗ bình thường đính lại.

Trong lòng Lam Tiểu Bố mắng to, lão già chết tiệt này lấy một cái thùng gỗ giấu ở dưới đất, mình còn tưởng nó là vật tốt gì, hóa ra cũng chỉ là gỗ mục bình thường.

Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, đang định ném thùng gỗ trong tay qua một bên, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp. Cái này rõ ràng là dùng mấy tấm gỗ mục đính lại, vì sao sau khi thần niệm của hắn tràn vào bên trong, lại cảm thấy không phải là không gian bên trong thùng gỗ này rộng bao nhiêu, mà lại là tấm ván gỗ này hình như rất dày và rộng…

Nghĩ đến đây, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại thâm nhập vào trong một lần nữa, tập trung vào những tấm ván gỗ này. Khi thần niệm của hắn từ từ thấm vào trong, Lam Tiểu Bố khiếp sợ phát hiện ra, thần niệm của hắn tựa như đang rơi vào trong Mộc vũ trụ mênh mông bát ngát, khắp nơi đều tràn ngập thuộc tính Mộc, sau đó còn sinh ra thuộc tính Thổ.

Đây là Chân Minh Chi Mộc?

Lam Tiểu Bố lập tức khẳng dịnh đây chính là Chân Minh Chi Mộc.

Nhưng chuyện này sao có thể được? Chân Minh Chi Mộc chỉ cần có một chút xíu thôi, giá trị đã không thể nào đo đếm được, nơi này lại có một thùng gỗ lớn như thế này, toàn bộ cái thùng gỗ này đều là do Chân Minh Chi Mộc đính lại thành?

Chân Minh Chi Mộc mặc dù gọi là mộc, nhưng lại nằm bên ngoài Ngũ hành. Luyện chế ra sinh cơ của thế giới, là bảo vật tạo nên sinh mệnh cực tốt. Loại vật này sinh trưởng bên ngoài hư không Hạo hãn, chỉ to bằng móng tay thôi cũng có giá trị liên thành.

Chương 686: Dã tu mà người người có thể đánh giết.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố không thể không đánh thức Ngu Xúc.

“Chúng ta đã rời khỏi hẻm núi kia rồi sao?”, Ngu Xúc vừa ra ngoài, cảm nhận được dãy núi xanh tươi và sinh cơ bừng bừng xung quanh, lập tức hỏi.

“Đúng, nhưng mà ta cũng không biết đây là đâu, ngươi xem thử có thể tìm được Liễu Ly đang ở đâu không.” Lam Tiểu Bố nói.

Trên thực tế trong lòng Lam Tiểu Bố rất nôn nóng, nếu như còn không tìm được Liễu Ly, hắn nhất định phải quay về Linh Vi Tiên Vực. Không biết tình hình ở Linh Vi Tiên Vực bây giờ như thế nào, nhiều cường giả ngấp ngế Ngũ Vũ tiên giới như vậy, ai biết Ngũ Vũ tiên giới bây giờ như thế nào chứ.

“Được.” Ngu Xúc lấy một mảnh ngọc phù màu trắng, đồng thời ép một giọt máu từ mi tâm ra. Giọt máu này nhỏ lên trên ngọc phù, Ngu Xúc đánh từng đạo thủ quyết ra, nửa nén hương sau, trên ngọc phù máu trắng đã có thêm một dấu mũi tên màu đỏ nhàn nhạt.

“Đầu mũi tên kia là đang chỉ về vị trí của Liễu Ly, mũi tên càng rõ thì khoảng cách đến chỗ Liễu Ly càng ngắn.” Sắc mặt Ngu Xúc có chút tái nhợt.

Lam Tiểu Bố áy náy, “Thật xin lỗi ngươi Ngu Xúc, đã khiến Nguyên Thần của ngươi bị hao tổn.”

Ngu Xúc đã bước vào Luyện Thần cảnh, lúc này mới có thể dùng tiên huyết khắc ra một cái ngọc phù, nếu không thì nàng cũng chỉ có thể chỉ ra phương hướng đại khái mà thôi.

Nhưng mà khắc họa ra ngọc phù này, Ngu Xúc cũng chịu tổn thương rất lớn.

Ngu Xúc cười cười, “Lam đại ca, ta cũng chỉ có thể làm được những chuyện này giúp ngươi thôi, ta muốn tiến vào trong Chân Linh thế giới tiếp tục tu luyện.”

Dáng vẻ tươi cười của nàng có chút miễn cưỡng, cũng may sắc mặt nàng tái nhợt, cho nên Lam Tiểu Bố không để ý lắm, “Ngươi đã giúp ta rất nhiều rồi, nếu như không nhờ có ngươi, bây giờ chỉ sợ ta vẫn còn đang ở dưới đáy hẻm núi kia. Có tấm ngọc phù này, ta nhất định có thể tìm được Liễu Ly.”

Ngu Xúc gật đầu, “Trên đầu mũi tên máu trên tấm ngọc phù này có dấu vết, cho thấy Liễu Ly cách chúng ta cũng không xa lắm, hơn nữa cũng nằm cùng giới vực với chúng ta.

“Vậy là tốt rồi.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn chỉ lo mình bị truyền tống đến một nơi không biết.

…

Ngu Xúc tiến vào trong Chân Linh thế giới tiếp tục tu luyện, Lam Tiểu Bố dựa theo dấu mũi tên kia mà tìm kiếm Liễu Ly. Với tu vi của Lam Tiểu Bố, ở dãy núi không có tiên yêu thú đỉnh cấp như thế này, hắn đi với tốc độ cực nhanh. Chỉ qua mấy ngày, cái đầu mũi tên máu kia càng lúc càng rõ ràng. Lam Tiểu Bố cũng đi ra khỏi dãy núi lớn, thần niệm của hắn lập tức phát hiện ra có người ở đây.

Chẳng những có người, mà còn không phải chỉ một người. Ba tên tu sĩ Đại La Kim Tiên, nhưng mà trong số đó có một người còn đang nắm lấy một nam tử.

Cung Doãn Kỳ? Lam Tiểu Bố vừa nhìn thấy nam tử bị bắt đi kia, lập tức biết đó là Cung Doãn Kỳ.

Tu vi của Cung Doãn Kỳ vốn đã rơi xuống tận đáy, cộng thêm bản thân hắn không phải là tu sĩ luyện thể, sau khi bị truyền tống xa như vậy rồi ngã xuống, rõ ràng không được tốt như Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố là tu sĩ luyện thể, còn có một lượng lớn tiên đan chữa thương, cho dù cơ thể có bị thương, đối với hắn mà nói cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng.

Lam Tiểu Bố lập tức bước đến trước mặt ba tên Đại La Kim Tiên này, ba tên Đại La Kim Tiên này nhìn thấy Lam Tiểu Bố xuất hiện, lập tức cảnh giác đứng tản ra, vây Lam Tiểu Bố vào trong giữa. Có lẽ bọn họ không biết rõ thực lực của Lam Tiểu Bố là như thế nào, nếu như thấy rõ được thực lực của Lam Tiểu Bố, nói không chừng đã sớm chạy trốn rồi.

“Dã tu?” Một tên Đại La Kim Tiên hậu kỳ trong số đó sau khi đánh giá Lam Tiểu Bố một chút thì bỗng nhiên nói.

Dã tu? Là có ý gì?

“Ra tay.” Khi Lam Tiểu Bố còn đang cảm thấy khó hiểu, ba người này cùng nhau ra tay, ba món pháp bảo đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không hề lấy pháp bảo của mình ra, chỉ đánh ba quyền ra.

Ba món pháp bảo đánh về phía Lam Tiểu Bố kia trong nháy mắt đã chậm lại, thậm chí còn ngừng lại trên không trung.

Bành bành bành! Ba quyền này đánh vào trên người. Hai tên tu sĩ Đại La Kim Tiên kia lập tức nổ tung, còn tên Đại La Kim Tiên thứ ba đã bị Lam Tiểu Bố đánh nát hai chân, sau khi ngã ngồi trên mặt đất thì hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Ba người này định phế đi Tử Phủ của hắn, Lam Tiểu Bố mà còn nương tay thì mới là chuyện lạ.

“Tiền bối, chúng ta là người của Cố Đế cung…” Sắc mặt tên Đại La Kim Tiên này xám xịt, nếu như biết Lam Tiểu Bố là cường giả như vậy, bọn hắn chắc chắn sẽ không ra tay trước. Thế nhưng ở Ma Huyền Nam Vực, đâu có nhiều dã tu trên Tiên Vương như vậy? Trước đây không lâu bọn hắn đã bắt được một tên dã tu tiên đế, vậy mà lại có thêm một người nữa?

Cố Đế cung? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Hạnh Đế cung và Thích Đế cung, Cố Đế cung này cũng là một trong Tứ Đế cung.

“Cố Đế cung thì sao chứ? Dám ra tay với bằng hữu của ta, lá gan cũng không nhỏ đâu.” Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy một viên Tẩy Ngọc tử Kim Đan nhét vào trong miệng của Cung Doãn Kỳ.

Xương cốt trên người Cung Doãn Kỳ đã bị gãy hết, vêt thương trên cơ thể chằng chịt, nhưng mà trong mắt Lam Tiểu Bố, vết thương này cũng không nặng lắm. Bởi vì Tử Phủ và đan điền của Cung Doãn Kỳ đều không bị hủy, những vết thương bên ngoài kia có thể phục hồi lại. Đối với Cung Doãn Kỳ mà nói, vết thương nặng nhất chính là tu vi chưa khôi phục mà thôi.

Ba tên Đại La Kim Tiên này cũng to gan thật, lại dám bắt lấy một tiên đế còn chưa hủy đi Tử Phù mà còn dám dẫn đi loạn khắp nơi thế này.

“Tiểu Bố huynh đệ, không ngờ là ngươi đã cứu ta.” Cung Doãn Kỳ mở to mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố, lập tức biết mình đã được Lam Tiểu Bố cứu được.

Chương 687: Dã tu mà người người có thể đánh giết. (2)

Trước đó hắn còn gọi là Lam đạo hữu, bây giờ thực lực và thủ đoạn của Lam Tiểu Bố đã lấy được sự tôn trọng của hắn. Hơn nữa hắn khẳng định, Lam Tiểu Bố không phải là tiên đế, thậm chí không phải là tiên tôn. Sở dĩ Lam Tiểu Bố có thể dùng một tay đánh bay Liễu Ngôn Tân, là bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn khôi phục, chứ không phải giống như bọn họ, đến một phần mười tu vi cũng chưa hoàn toàn khôi phục.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Bọn gia hỏa này không biết người là tiên đế sao? Dám để ngươi như vậy mà đi loạn khắp nơi như vậy?”

Cung Doãn Kỳ thở dài nói “Bọn họ đương nhiên biết ta là tiên đế, nếu không đã sớm giết chết ta rồi. Sở dĩ không hủy đan điền của ta, đó là do bọn họ muốn bắt ta về luyện chế Phụ Đế Đan mà thôi. Ta nghe bọn hắn nói, nhưng ta không thể nào động dậy được thôi.”

Thật là tàn nhẫn, Một loại dược liệu quan trọng nhất của Phụ Đế Đan chính là tiên đế phải còn sống. “Tiền bối, tha mạng…” Tu sĩ Đại La Kim Tiên này biết cơ hội sống sót của mình hầu như là bằng không, nhưng vẫn không nhịn được cầu xin tha thứ.

“Nói đi, dã tu là có ý gì? Ngươi mà còn không nói, ta đây sưu hồn là được.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Thấy Lam Tiểu Bố đang ép hỏi tên Đại La Kim Tiên này, Cung Doãn Kỳ cũng nhanh chóng ngồi dậy chữa thương. Nơi này sinh cơ bừng bừng, so với dưới đáy hẻm núi kia chẳng khác nào thiên đường. Ở nơi như thế này, cho dù không có tiên linh khí, hắn cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại. Huống chi vừa rồi Lam Tiểu Bố còn cho hắn dùng một viên Tẩy Ngọc tử Kim Đan?

“Tiền bối, những tu sĩ ở đây đều có khắc ấn ký của Tứ Đế cung và Thần Vân Tiên Trì, chỉ cần tu sĩ không khắc ấn ký, ở nơi này ai cũng có thể vây giết, bởi vì đó là dã tu.” Tu sĩ Đại La Kim Tiên này vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra trên trán của hắn có một chữ Cố, nhìn giống như đồ đằng.

Cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, vì sao Ma Huyền Nam Vực chỉ có Tứ Đế cung và Thần Vân Tiên Trì. Hóa ra chỉ cần là tu sĩ không thuộc năm nơi này thì đều là dã tu, mà dã tu thì có thể tùy tiện bị giết.

Thấy Lam Tiểu Bố ngây người, Đại La Kim Tiên này nhanh chóng nói tiếp, “Tiền bối, nếu như vừa mới đến Ma Huyền Nam Vực, ta cam đoan có thể giới thiệu tiền bối đến Cố Đế Cung, thậm chí có thể trở thành trưởng lão ngoại sự của Cố Đế cung.”

“Cố Đế cung? CHỉ hy vọng hắn đừng chọc đến ta.” Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức ném một ngọn lửa xuống, tên Đại La Kim Tiên này không kịp than một tiếng đã trực tiếp hóa thành hư vô.

Đứng tại đó đợi hơn một canh giờ, Cung Doãn Kỳ mới hét lớn một tiếng, tựa như muốn ném hết mọi phiền não ở trong lòng ra ngoài.

Sau đó nhảy lên một cái, hắn đứng bên cạnh một tu sĩ Đại La Kim Tiên, lấy chiếc nhẫn cầm lên.

“Chỉ một Đại La Kim Tiên nho nhỏ mà cũng dám lấy nhẫn của ông đây, muốn chết mà.” Sau khi cất nhẫn của mình đi, Cung Doãn Kỳ hừ một tiếng, mặc dù tu vi của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng mà ở nơi như thế này, chỉ cần có đầy đủ tiên linh khí, khôi phục tu vi chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Lam Tiểu Bố biết Cung Doãn Kỳ nghèo, hắn lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Cung Doãn Kỳ nói, “Cung đạo hữu, đây là tài nguyên để khôi phục tu vi, ngươi dùng trước đi.”

“Được.” Cung Doãn Kỳ không hề khách sáo, sau khi nhận lấy chiếc nhẫn thì dùng thần niệm quét qua một chút, lập tức cười ha ha nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ta đây dính được chút ánh sáng của ngươi, không ngờ lại có được nhiều thứ như vậy. Nhiều nhất là ba ngày, ta đảm bảo sẽ khôi phục thực lực của mình. Ngươi đến nơi này chắc hẳn cũng có chuyện cần làm nhỉ? Nơi buồn nôn như thế này, hai người chúng ta nên giúp đỡ nhau một chút, cái Tứ Đế cung chó má gì kia chứ, trong mắt Cung Doãn Kỳ ta, chẳng là thứ gì cả.”

“Cung lão huynh, ở trong đó còn một ít đan dược chữa thương, không đủ thì chỗ ta vẫn còn.” Lam Tiểu Bố cũng hi vọng Cung Doãn Kỳ nhanh chóng khôi phục thực lực.

Ở nơi này mà trên người không có ấn ký của Tứ Đế cung hay Thần Vân Tiên Trì thì nửa bước cũng khó đi, điều này khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nếu như không tìm được một đồng bạn mạnh mẽ, một tiên vương tầng ba như hắn cũng không thể nào di lại được.

Cung Doãn Kỳ không hề khoác lác, có được một lượng lớn tiên tinh và tiên đan như vậy, chỉ ba ngày sau, hắn đã hoàn toàn khôi phục lại thực lực.

…

Tinh Lạc tiên thành.

Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ nghênh ngang vào trong.

Ba tháng đi đường, sau khi đến Tinh Lạc tiên thành, dấu mũi tên máu trên ngọc phù trên tay Lam Tiểu Bố đã rõ ràng như được khắc lên. Bởi vậy có thể thấy được Liễu Ly đang ở trong Tinh Lạc tiên thành này.

“Cái nơi rác rưởi như thế này, thật sự quá lắm rồi. Tiểu bố huynh đệ, mặc dù vào thành, nhưng mà ngươi phải chuẩn bị cho tốt đấy, nói không chừng một khắc sau sẽ có vô số rác rưởi vây công chúng ta đấy.” Sau khi Cung Doãn Kỳ vào thành rồi vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ.

Nếu không phải tu vi của Cung Doãn Kỳ bộc phát ra, trên đường đi đến đây, bọn họ đã bị không biết bao nhiêu người vây giết. Chỉ cần phát hiện trên người bọn họ không có ấn kí, đó chính là dã tu, dã tu đương nhiên có thể đánh giết.

Sở dĩ Cung Doãn Kỳ nói là vây công, đó là do trên người của những người ở đây đều có ấn ký. Trừ dã tu, người của Tứ Đế cung và Thần Vân Tiên Trì đều có tiêu chí. Ấn ký của Tứ Đế cung nằm ở trên trán, còn ấn ký của Thần Vân Tiên Trì thì nằm bên dưới tai.

Trên người Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ không có bất cứ ấn ký gì cả, sau khi tiến vào nơi này đương nhiên sẽ bị xem là dã tu.

“Ta đến đây là để đánh nhau mà.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Hắn ở bên ngoài Tinh Lạc tiên thành bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín, cho dù có một đống tiên đế đến, cũng đừng mong có thể bắt được hắn.

Nếu như là tiên đế bình thường, ở trong Khốn Sát tiên trận của hắn có thể muốn giết bao nhiêu thì giết.

Chương 688: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì.

Tinh Thần Tiên Đạo tức lâu, nghe tên đã thấy rất cao cao tại thượng.

Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ vừa tiến vào trong tức lâu đã có một tên tiểu nhị bước ra nghênh đón. Nhìn thấy ấn ký trên mi tâm của tiểu nhị này, hẳn là ở Hạnh Đế cung.

“Hai vị bằng hữu muốn ở tức lâu sao?” Tiểu nhị này cười tủm tỉm hỏi, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ chính là hai dã tu. Nhưng mà loại dã tu thế này không phải một tiểu nhị nho nhỏ như hắn có thể đối phó, hắn cần phải trấn an hai người bọn họ, sau đó mới truyền tin tức đi.

“Đương nhiên.” Lam Tiểu Bố đáp, “Trước khi ở lại đây ta muốn hỏi thăm một chút, ở hướng tây bắc cách nơi này trăm vạn dặm là nơi nào thế?”

“Thần Vân Tiên Trì đó, chỉ có Thần Vân Tiên Trì mới ở bên đó.” Tiểu nhị này không chút do dự lập tức trả lời.

Lam Tiểu Bố hiểu ra, hắn truyền âm cho Cung Doãn Kỳ, “Cung huynh, người ta muốn tìm chắc hẳn đang ở Thần Vân Tiên Trì. Ta ở bên ngoài có bố trí một cái Khốn Sát tiên trận, tốt nhất là có thể dẫn một hai Đại Đế của Tứ Đế cung đến, nếu không thì cái Khốn Sát tiên trận kia cũng chẳng có tác dụng gì bao nhiêu.”

Cung Doãn Kỳ cười he he, “Ý tưởng của ngươi nhiều, ta nghe theo ngươi là được.”

…

Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ vừa mới tìm được chỗ ở trong tức lâu xong, oanh một tiếng, cấm chế của gian phòng đã bị đánh nát.

“Xem ra không phải cấm chế do chính ta bố trí ra thì toàn là rác rưởi cả.” Lam Tiểu Bố còn rảnh rỗi nói một câu châm chọc.

Đứng bên ngoài cửa có tổng cộng ba người, hai tên nam tử đội cao quan, người còn lại thì đeo xiềng xích trên người, xiềng xích kia rõ ràng là dùng để bắt người.

Trên mi tâm của ba người này đều có chữ Thích, Lam Tiểu Bố lập tức biết được ba người này là người của Thích Đế cung. Hắn không nhịn được nói, “Cung huynh, ta còn tưởng rằng người đến đây là Cố Đế cung, không ngờ lại là Thích Đế cung. Chẳng lẽ Thích Đế cung cũng biết ta từng giết người của bọn họ sao?”

“Ngươi quả nhiên chính là hung đồ đã từng giết đệ tử của Thích Đế cung ta.” Một tên nam tử đội cao quan trong số đó sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì nghiêm giọng quát lên.

Cung Doãn Kỳ nhẹ nhàng nói, “Tiểu Bố huynh đệ, ngươi đừng xem thường hai tên đội cao quan kia, hai tên này đều là Tiên Đế, còn gia hỏa đang cầm xiềng xích kia là một tiên tôn.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Ta biết, bọn hắn dựa vào Tà Giác Hư Không Cô luyện chế ra Đế Hư Đan mới có thể bước vào được Tiên Đế, nếu như vậy thì ở đây thật sự đang sản xuất ra một số lượng lớn Tiên Đế rác rưởi, ta thật sự không thèm coi trọng đâu.”

Lời của Lam Tiểu Bố nói có chút quá đáng, giá trị của Đế Hư Đan không hề thấp, hơn nữa còn không thể sản xuất ra số lượng lớn. Mười tiên tôn viên mãn mà sử dụng Đế Hư Đan tấn cấp lên Tiên Đế, chỉ có một hai người thành công mà thôi. Cho nên, lợi dụng Đế Hư Đan để tấn cấp lên Tiên Đế, cũng không phải là chuyện gì dễ dàng.

“Ta xem thủ đoạn của ngươi có lợi hại như miệng lưỡi của ngươi hay không…” Một tên Tiên Đế Thích Đế cung lập tức vươn tay ra chộp lấy Lam Tiểu Bố, một người khác thì đánh một quyền về phía Cung Doãn Kỳ.

Theo như tin tức mà bọn họ điều tra, Lam Tiểu Bố không đáng nhắc đến, chỉ cần cưỡng chế được Cung Doãn Kỳ là có thể giải quyết hết mọi chuyện.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh một đạo Thần Hồn Thứ ra, lúc này Cung Doãn Kỳ cũng nhanh chóng đứng chắn trước người Lam Tiểu Bố, đánh ra một quyền.

Bây giờ hắn dã biết tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ mới là tiên vương, sao hắn có thể để Tiểu Bố huynh đệ đối mặt với Tiên Đế?

Nhìn thấy Cung Doãn Kỳ cản trước người Lam Tiểu Bố, Tiên Đế đang ra tay với Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, lĩnh vực Tiên Đế đột ngột bộc phát. Dùng Đế Hư Đan tấn cấp lên Tiên Đế thì sao chứ? Hắn cũng đã từng chém giết Tiên Đế rồi.

Chỉ là tiên nguyên trên người hắn vừa mới tuôn trào ra, đã cảm nhận được có một đạo lực lượng đáng sợ đang đánh vào trong thức hải của hắn. Đây là công kích thần hồn? Tên Tiên Đế này đâu còn dám tiếp tục dốc sức đối phó với Cung Doãn Kỳ nữa, nhanh chóng bảo vệ thức hải của mình.

Oanh! Tiên nguyên nổ tung.

Hắn ta vốn là một tiên đế sơ kỳ, thực lực cách khá xa Cung Doãn Kỳ, cộng thêm Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố, còn nửa đường thu hồi lực lượng. Một quyền của Cung Doãn Kỳ trực tiếp đánh tên Tiên Đế này bay ra ngoài, trong không trung văng ra một đường máu.

Cùng lúc đó, một tên Tiên Đế khác dùng một quyền xé rách linh vực Tiên Đế của Cung Doãn Kỳ, quyền thế đánh vào ngực Cung Doãn Kỳ, Cung Doãn Kỳ cũng há miệng phun một ngụm máu.

Tức lâu cũng vì hai lần ra tay này mà hóa thành bột mịn.

“Tiểu Bố huynh đệ, không phải ngươi nói là hai tên này là do sản xuất đại trà mà ra sao? Một quyền kia sao có thể lợi hại như vậy.” Cung Doãn Kỳ phun ra một ít máu, trong đám máu kia có thể nhìn thấy mảnh vỡ ngũ tạng.

“Đi nhanh lên.” Hai tên Tiên Đế của Thích Đế cung này hoàn toàn không ra tay tiếp, trực tiếp rời đi. Tên tiên tôn kia cũng định đi theo, chỉ là Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đã lấy ra, tên tiên tôn này lập tức quay đầu lại đánh một quyền, định đánh bay Thất âm Kích và Lam Tiểu Bố. Sau khi đánh lui Lam Tiểu Bố rồi, tên tiên tôn này mới quay người rời đi. Lúc này Cung Doãn Kỳ còn chưa kịp phản ứng lại mà đối phó với tên tiên tôn này.

Khóe miệng Lam Tiểu Bố cũng chảy máu, nói một tiếng, “Chúng ta cũng nhanh chóng đi thôi.”

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi Tinh Lạc tiên thành, đi đến một vùng đất trống.

“Trận đánh này cũng quá khó chịu rồi, chỉ là hai Tiên Đế sâu kiến, ta dùng một tay cũng có thể bóp chết được.” Sau khi ra ngoài Cung Doãn Kỳ lau khóe miệng đi, đâu còn dánh vẻ của một người đang bị thương nữa.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta nghĩ là mấy người Tứ Đế của Tứ Đế cung kia sẽ đích thân ra tay, cho nên ta bố trí một cái hố ở Tinh Lạc tiên thành. Không ngờ chỉ có hai tên sâu kiến đến, hai tên này chúng ta không thể giết được. Một khi giết rồi, lúc sau mà đi tìm người nhất định sẽ bị rất nhiều cường giả Tiên Đế vây công. Chỉ có khi khiến bọn họ không coi trọng, chúng ta mới có cơ hội. Đi thôi, chúng ta đến Thần Vân Tiên Trì nào.”

Chương 689: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì. (2)

Ý nghĩ của Lam Tiểu Bố vốn là định xử lý một hai Đại Đế của Tứ Đế cung ở Tinh Lạc tiên thành, không ngờ người đến chỉ là hai Tiên Đế sơ kỳ.

Nếu như hắn và Cung Doãn Kỳ có thể giết được bất kỳ Đại Đế nào của Tứ Đế cung, vậy thì khi đi đến Thần Vân Tiên Trì, nhất định sẽ nhận được sự tôn kính. Một người có thể giết được cường giả Đại Đế của Tứ Đế cung, Thần Vân Tiên Trì kia có lợi hại đến đâu cũng không dám xem thường Lam Tiểu Bố.

Đáng tiếc là trên đường đi bọn hắn đã giết nhiều đồ tử đồ tôn của Tứ Đế cung như vậy, sau khi vào trong Tinh Lạc tiên thành rồi, bốn Đại Đế của Tứ Đế cung cũng chẳng thấy một ai đến.

Nhưng mà bốn Đại Đế của Tứ Đế cung chắc hẳn không xem trọng bọn hắn, cho nên chỉ phái hai tên Tiên Đế bình thường đến.

Nếu không thể lập được uy, vậy giết đi hai Tiên Đế bình thường, chỉ khiến thực lực chân chính của bọn họ bị bại lộ sớm hơn mà thôi, nếu như vậy, khi bọn họ đến Thần Vân Tiên Trì nhất định sẽ đối mặt với đối thủ mạnh hơn. Không thể giết chết được bất kì một Đại Đế nào của Tứ Đế cung, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ chỉ có thể tỏ ra yếu thế.

…

Ma Huyền Nam Vực có năm thế lực lớn, Tứ Đế cung và Thần Vân Tiên Trì.

Nhưng năm thế lực lớn này phân bố cũng rất thú vị, Tứ Đế cung hầu như nằm về một bên, còn Thần Vân Tiên Trì thì nằm một mình ở một bên khác của Ma Huyền Nam Vực.

Sở dĩ có cái tên Thần Vân Tiên Trì, là bởi vì đây là một nơi vô cùng kỳ lạ, chính là Vân Trì.

Vân Trì không nằm ở trên mặt đất mà lơ lửng trong hư không, nói chính xác thì chính là nằm ở trên không của một ngọn núi. Vân Trì chính là nằm lơ lửng trên ngọn núi, dựa vào một đại trận tự nhiên mà tồn tại.

Trong nước ao của Vân Trì ẩn chứa nguyên khí thiên địa vô cùng nồng đậm và quy tắc vô cùng rõ ràng, có thể nói tám phần Tiên Đế ở Thần Vân Tiên Trì đều là từ Vân Trì mà ra. Chất lượng của Tiên Đế ở đây, so với Tiên Đế ở Thích Đế cung và Hạnh Đế cung dựa vào Đế Hư Đan mà ra thì mạnh hơn rất nhiều.

Bởi vì là Vân Trì, cho nên khi thành lập tông môn mới có cái tên là Thần Vân Tiên Trì.

Nói thật thì tông môn Thần Vân Tiên Trì này cũng không tính là lớn, đừng nhìn thấy bên ngoài ở khắp nơi đều là đệ tử của Thần Vân Tiên Trì, trên thực tế có rất nhiều đệ tử còn không biết rõ vị trí chính xác của Thần Vân Tiên Trì là ở đâu. Bọn họ cũng chỉ cống hiến một chút sức lao động cho Thần Vân Tiên Trì để kiếm tài nguyên tu luyện mà thôi.

Còn đệ tử thực sự của Thần Vân Tiên Trì, đó là những người quanh năm ở trong tông môn tu luyện ít khi ra ngoài.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đang đứng bên ngoài hộ trận của Thần Vân Tiên Trì, xem ra đây chính là cửa vào của tông môn.

“Đúng là giả thần giả quỷ.” Cung Doãn Kỳ nhìn bậc thang vô cùng vô tận ở trước mắt, kéo dài đến sâu trong tầng mây, không nhịn được châm chọc một câu.

“Cũng không thể nói là giả thần giả quỷ được, cái tông môn này dựa vào cái Vân Trì kia là chính, nếu bọn họ không giao bằng hữu của ta ra, chúng ta sẽ lấy cái Vân Trì kia đi.” Lam Tiểu Bố cười he he nói.

“Ha ha, ngay cả Sinh Tử Oa mà ngươi còn lấy được, ta tin ngươi có thể làm được.” Cung Doãn Kỳ cười ha ha, hắn vô cùng tin tưởng Lam Tiểu Bố, cũng không cảm thấy Lam Tiểu Bố đang nói mò.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Tông môn này cũng không đơn giản đâu, ngươi nhìn xem hộ trận bên ngoài dùng tiên trận cấp chín, cho thấy rõ nơi này cũng có tiên trận đế cấp chín.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Cung Doãn Kỳ hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Tiên trận đế cấp chín cũng không sao cả, ở đây có hộ trận cấp chín, cũng chưa chắc bọn họ có tiên trận đế cấp chín. Trước khi chúng ta đi vào trong, đương nhiên phải bố trí đại trận ở bên ngoài trước đã. Nếu không thì cho dù người ta có khinh thường chúng ta, chúng ta mà đi vào cũng chỉ có một con đường chết.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán tu vi của mình quá thấp, nếu như bây giờ hắn là Tiên Đế, vậy thì hắn đã trực tiếp đi vào thẳng luôn rồi, cần gì phải bố trí tiên trận nữa?

…

Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ ở bên ngoài Thần Vân Tiên Trì nhìn một chút, sau đó thì xoay người rời đi, chuyện này rất nhanh đã truyền đến tai phó tông chủ Khúc Nguyệt của Thần Vân Tiên Trì.

Là một trong những phó tông chủ của Thần Vân Tiên Trì, tu vi của Khúc Nguyệt cũng không tính là cao. Thậm chí còn không phải là Tiên Đế, chỉ là một tiên tôn trung kỳ.

Sở dĩ nàng có thể trở thành phó tông chủ, đó là bởi vì bất kỳ chuyện gì trong tông môn tới tay nàng, trên cơ bản sẽ không xảy ra bất cứ sai sót nào, cho dù là chuyện đối ngoại bên ngoài hay là trong nội bộ tông môn.

“Nói rõ lai lịch của hai người này và mọi chuyện đã làm trên đường cho ta nghe, cố gắng nói rõ ra một chút.” Giọng điệu của Khúc Nguyệt rất ôn hòa, đứng phía dưới chính là một chấp sự của Thần Vân Tiên Trì, tên là Phương Di, phụ trách mọi chuyện bên ngoài của Thần Vân Tiên Trì.

Giống như địa vị của Khúc Nguyệt ở Thần Vân Tiên Trì, trong mắt Khúc Nguyệt, Phương Di cũng rất có năng lực. Bởi vì có Phương Di, Thần Vân Tiên Trì mới không phải chịu thiệt thòi ở Ma Huyền Nam Vực này, tin tức của nàng còn linh thông, kỹ càng hơn.

“Vâng.” Sau khi Phương Di lên tiếng đáp lời thì kính cẩn nói, “Thưa phó tông chủ, hai người này một người tên là Lam Tiểu Bố, người kia tên là Cung Doãn Kỳ. Thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn là Đại La Kim Tiên. Cung Doãn Kỳ thì chắc là một Tiên Đế…”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Phương Di đã nói hết tám chín phần những chuyện Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đã làm trên đường đi. Ngay cả trên đường hai người này đã giết bao nhiêu đệ tử của Tứ Đế cung, chọc đến bao nhiêu Tiên Đế của Thích Đế cung ở Tinh Thần Tiên Đạo tức lâu đều nói ra hết.

“Đã như vậy mà bọn họ còn dám đến Thần Vân Tiên Trì?” Nghe thấy lời Phương Di nói, Khúc Nguyệt có chút không tin được.

Chương 690: Không cần đi vội.

Phương Di kính cẩn nói, “Chắc là hơi sợ, cho nên đã bỏ đi rồi.”

Khúc Nguyệt từ tốn nói, “Ngươi cảm thấy chuyện hai người họ đánh lui hai Tiên Đế của Thích Đế cung ở Tinh Thần Tiên Đạo tức lâu như thế nào?”

Phương Di suy nghĩ một chút rồi nói, “Theo ta đoán, hai tên Tiên Đế của Thích Đế cung này chắc là đến dò xét thực lực của bọn họ, nếu như thực lực yếu, có thể trực tiếp bắt đi.”

“Nếu như Tiên Đế của Thích Đế cung không bắt hai người này đi, vậy ngươi cho rằng thực lực của hai người này yếu hay mạnh?” Khúc Nguyệt tiếp tục hỏi.

Phương Di kính cẩn nói, “Mặc dù thuộc hạ không nhìn thấy hình ảnh đối chiến của bọn họ, bởi vì tu vi của ta còn thấp cho nên không thể dánh giá được ai mạnh ai yếu, nhưng mà ta cảm thấy chuyện đó không phải là trọng điểm.”

Khúc Nguyệt hài lòng gật đầu, “Ngươi nói không sai, hai người kia và hai Tiên Đế của Thích Đế cung ai mạnh ai yếu không quan trọng. Cho dù bọn họ có mạnh hơn một chút, ngay cả hai tên Tiên Đế còn không thể bắt lại, vậy mạnh cũng có hạn. Điều này đối với Thần Vân Tiên Trì ta mà nói cũng không khác gì nhau.”

Phương Di khẽ giật mình, lập tức hiểu ra. Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ có mạnh hơn nữa, nhưng đối với Thần Vân Tiên Trì mà nói cũng không tính là gì cả. Có mạnh đến mấy, đến đây cũng chỉ có một con đường chết, thế thì cần gì phải lo lắng? Khó trách Khúc phó tông chủ lại không có hứng thú nhìn hình ảnh đối chiến của hai người kia.

“Ngươi cảm thấy hai người kia có đến đây nữa hay không?” Khúc Nguyệt hỏi.

Phương Di trả lời, “Ta cảm thấy hai người kia sẽ còn đến nữa, bọn họ đến Thần Vân Tiên Trì chắc hẳn có chuyện gì đó, nếu như là chuyện quang minh chính dại, bọn họ nên đưa bái thiếp ra. Nếu là chuyện khác, ta nghi ngờ bọn hắn sẽ len lén đến đây. Nhưng mà Thần Vân Tiên Trì ta có hộ trận cấp chín che chở, muốn lén lút đến đây chẳng khác nào đi tìm chết.”

Khúc Nguyệt gật đầu, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ nói với Phương Di, “Ngươi đi điều tra hành tung của hai người này một chút, có bất cứ tin tức nào thì lập tức nói cho ta biết.”

“Vâng.” Phương Di lên tiếng, kính cẩn lui ra.

…

Liên tiếp bảy tám ngày trôi qua mà không có tin tức gì của Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ, Khúc Nguyệt còn nghi ngờ chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Vào giờ phút này, Phương Di tiến vào.

“Phó tông chủ, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ kia đang đứng ở bên ngoài, yêu cầu gặp mặt tông chủ chúng ta một chút.” Phương Di tiến đến nói.

Phương Di đến truyền lời cũng có chút khó hiểu, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đến đây đã không đưa bái thiếp, cũng không lén lút đến đây, chỉ là mất tích báy tám ngày thì lại xuất hiện một lần nữa.

“Ngươi dẫn bọn họ vào đây.” Khúc Nguyệt từ tốn nói.

“Nếu như bọn họ không dám vào thì sao ạ?” Phương Di vội vàng hỏi.

Hai dã tu như Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ làm sao dám tiến vào trong Thần Vân Tiên Trì? Ít ra thì Phương Di không tin lắm. Nhìn dáng vẻ nói chuyện của tên Tiên Đế kia, cứ như cho mình là Tiên Đế đệ nhất thiên hạ ấy. Cái gì mà bảo tông chủ các ngươi ra đây gặp mặt chúng ta một chút, chúng ta có chuyện cần bàn bạc với hắn. Ha ha, dã tu đúng là dã tu mà.

“Không dám vào thì ngươi trực tiếp khởi động Khốn Sát tiên trận bắt hai người kia vào đây.” Khúc Nguyệt từ tốn nói, sau đó lấy một lá trận kỳ cho Phương Di.

Phương Di tuy chỉ là một tiên vương, nhưng trình độ trận đạo lại vô cùng cao, đã là tiên trận vương cấp bảy.

“Vâng.” Phương Di lên tiếng, sau đó cầm trận kỳ đi ra ngoài.

“Hai vị đạo hữu xin mời theo ta đi vào trong, phó tông chủ của chúng ta đang chờ hai vị.” Phương Di tùy tiện ôm quyền từ tốn nói. Cho dù là Lam Tiểu Bố hay Cung Doãn Kỳ, chỉ cần dám nởi nửa chữ không, nàng sẽ trực tiếp khởi động Khốn Sát tiên trận.

“Được, dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Phương Di cho rằng mình nghe lầm, nàng bật thốt hỏi lại, “Các ngươi thật sự đi vào trong cùng ta sao?’

Sau khi hỏi xong thì nàng đã biết mình không nên hỏi câu này.

Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, “Thế nào? Lời ngươi vừa mới nói mà đã quên rồi sao? Chúng ta không đi vào, vậy để ngươi đi thông báo làm gì?”

Tại sao không dựa theo kịch bản mà làm? Giờ phút này Phương Di cũng chỉ có thể đi trước dẫn đường. Sau đó nàng lập tức phát hiện, mặc dù Lam Tiểu Bố đi theo nàng, nhưng lại đi từng bước đếm từng bậc thang.

“Lam đạo hữu, chỉ cần được Thần Vân Tiên Trì ta cho phép đi vào, thế thì không cần phải bước từng bậc thang đi lên. Có thể cưỡi mây với ta lên đó là được.” Phương Di thấy tốc độ của Lam Tiểu Bố quá chậm, vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, hắn ôm quyền thận trọng nói. “Ta đây ngưỡng mộ Thần Vân Tiên Trì đã lâu, vất vả lắm mới đến đây một chuyến, sao có thể cưỡi mây đi được? Ta cần bước từng bước in dấu chân của mình lại, từ từ leo lên, đây chính là sự tôn trọng với Thần Vân Tiên Trì. Ta là một người khách mà còn tôn trọng Thần Vân Tiên Trì như vậy, ngươi là đệ tử của Thần Vân Tiên Trì, vậy mà lại bảo ta không cần tôn trọng Thần Vân Tiên Trì, ngươi là nội nứng của Tứ Đế cung à?”

Lam Tiểu Bố không biết giữa Tứ Đế cung và Thần Vân Tiên Trì có xích mích gì hay không, nhưng mà không sinh sống cùng một vùng, vậy nhất định không hòa thuận lắm.

“Ngươi…” Phương Di tức giận đến khó thở, nàng chỉ hận không thể lập tức lấy trận kỳ Khốn Sát tiên trận ra, bắt lấy hai tên cuồng đồ này lại. Mình đã có ý tốt để bọn họ cưỡi mây đi lên, chẳng lẽ làm sai rồi à?

Giờ phút này có một giọng nói truyền đến bên tai nàng. “Để bọn họ bước từng bước một lên, nếu đã đi thì cho bọn họ đi đi.”

Khúc Nguyệt truyền âm đến, nàng nhanh chóng đè lửa giận xuống, chỉ có thể nhìn Lam Tiểu Bố lo lắng như sợ giẫm chết một con kiến đi từng bậc thang một lên trên.

Chương 691: Không cần đi vội. (2)

Cung Doãn Kỳ chỉ đi theo sau Lam Tiểu Bố, hắn cũn không biết Lam Tiểu Bố đang khắc họa đủ loại trận văn, bố trí đủ loại sát trận hư Không, hắn chỉ biết đi theo Lam Tiểu Bố nhất định không sai. Hắn bị nhốt ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không đã mấy chục vạn năm, nếu như không có Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn còn đang bị nhốt ở đó. Lam Tiểu Bố vừa đến đó, đã có thể thoát khỏi khốn trận, thậm chí còn có thể lấy Sinh Tử Oa đi, tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Lúc ban đầu Lam Tiểu Bố chỉ có thể bố trí trận văn hư không cấp bảy, bởi vì đi khá chậm rãi, chờ đến khi hắn sắp lên đến đỉnh núi, hắn đã có thể khắc họa ra trận văn hư Không tiên trận cấp tám.

Dọc theo con đường này, khắp nơi đều là hư Không tiên trận của hắn, nào là Giảo Sát tiên trận, Khốn Sát tiên trận, Huyễn Sát tiên trận, Tiệt Sát tiên trận…

Chỉ cần là sát trận có thể xử lý đối thủ, Lam Tiểu Bố đều biết, hắn hầu như không bỏ sót một cái nào.

Phương Di chỉ biết thần niệm của Lam Tiểu Bố vẫn luôn rà quét bên ngoài, đáng tiếc nàng lại không biết trận văn hư không, cũng không biết Lam Tiểu Bố đang bố trí các loại sát trận Hư Không. Nàng cảm thấy Lam Tiểu chỉ đang muốn dùng thần niệm nhìn trộm bố cục của Thần Vân Tiên Trì. Nhưng mà khắp nơi ở Thần Vân Tiên Trì đều có cấm chế ngăn cản thần niệm, cho dù có là tiên trận đế cấp chín đến đây, thần niệm cũng bị áp chế lại. Chỉ là một Đại La Kim Tiên, cũng muốn dùng thần niệm nhìn trộm Thần Vân Tiên Trì, đúng là không biết trời cao đất dày.

Thật vất vả mới đi tới đỉnh núi, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một quảng trường không lớn lắm, ở giữa quảng trường có một cửa đá vô cùng lớn, trên cửa đá có viết bốn chữ “Thần Vân Tiên Trì”.

Bên ngoài là tiên trận cấp chín, ở đây lại là tiên trận Phòng Ngự cấp tám. Cho dù là cấp tám hay cấp chín, đối với Lam Tiểu Bố mà nói đều không quan trọng.

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến đây là nơi nào, cứ dùng trận văn hư không bố trí một cái Khốn Sát tiên trận trước.

“Cùng ta đi vào trong đi, đây là cửa vào tông môn Thần Vân Tiên Trì của chúng ta.” Phương Di từ tốn nói.

“Dẫn đường đi, ta biết chữ.” Lam Tiểu Bố tỏ vẻ không kiên nhẫn, cái này so với dáng vẻ phải tôn trọng Thần Vân Tiên Trì lúc trước của hắn khác nhau hoàn toàn.

Trong mắt Phương Di lóe lên tia sát ý rồi biến mất, nàng cố nén lửa giận dẫn Lam Tiểu Bố đi vào trong cửa đá. Phía sau cửa đá là một quảng trường, Lam Tiểu Bố vẫn nhanh chóng khắc họa một cái Khốn Sát tiên trận.

Một còn đường bằng đá rộng rãi dọc theo quảng trường kéo dài xuống dưới, có thể nhìn thấy từng tòa kiến trúc ẩn phái sau sương mù, có thể thấy ở nơi đó mới là tông môn Thần Vân Tiên Trì.

Phương Di dẫn theo Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đi xuyên qua đường đá, đến một tòa đại điện.

Nhìn thấy mấy chữ Tân Khách điện, Lam Tiểu Bố biết đối phương chắc hẳn còn muốn nghe ý đồ bọn hắn đến đây. Nếu không thì cũng sẽ không đến Tân Khách điện.

Sau khi tiến vào tân Khách điện, Lam Tiểu Bố chỉ nhìn thấy hai ngời, một nữ tử xinh đẹp, bên cạnh nữ tử xinh đẹp này còn có một lão giả.

Với cái nhìn của Lam Tiểu Bố, chỉ cần quét qua một cái là biết nữ nhân này là một tiên tôn, còn là tiên tôn trung kỳ. Lão giả kia thì thực lực vô cùng cường hãn, chắc hẳn là một cường giả Tiên Đế trung kỳ.

“Phó tông chủ, đã dẫn người đến rồi.” Phương Di kính cẩn thi lễ, sau đó đứng sang một bên.

Thấy Phương Di cũng không ra ngoài, Lam Tiểu Bố lập tức biết tiên vương nho nhỏ này có lẽ cũng có chút địa vị.

“Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đến đây bái phỏng, còn chưa thỉnh giáo hai vị xưng hô như thế nào?” Lam Tiểu Bố thấy nữ tử này chỉ dò xét hắn và Cung Doãn Kỳ, không có ý chủ động nói trước, chỉ có thể lên tiếng trước.

Một tiên vương nho nhỏ mà lại lên tiếng nói chuyện trước? Khúc Nguyệt sửng sốt, chẳng lẽ định đánh lạc hướng sao…

Nhưng mà nàng lập tức vứt bỏ suy nghĩ này, Lam Tiểu Bố chắc hẳn là người dẫn dầu, mà Tiên Đế tên Cung Doãn Kỳ kia chỉ là tùy tùng mà thôi. Thật giống như mình và Vân bà, nàng là tiên tôn, Vân bà là tiên đế, sau khi rời khỏi đây đương nhiên cũng lấy nàng làm chủ.

“Xưng hô như thế nào không quan trọng, hai vị đến đây có chuyện gì?” Khúc Nguyệt từ tốn nói, đã đến Thần Vân Tiên Trì, vậy thì có ngông nghênh thế nào cũng phải co lại.

Lam Tiểu Bố thấy đối phương không có ý mời bọn họ ngồi, chứ đừng nói đến chuyện dâng tiên trà lên, hắn vô cùng thẳng thắn ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh. Đối phương ngồi, hắn cũng không có thói quen đứng đó nói chuyện.

Cung Doãn Kỳ thấy Lam Tiểu Bố ngồi, đương nhiên cũng không do dự ngồi xuống bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Trong mắt Khúc Nguyệt lóe lên tia mỉa mai rồi biến mất, cũng không hề ngăn cản.

Sau khi Lam Tiểu Bố ngồi xuống mới lên tiếng, “Ta có người bạn tên là Liễu Ly, nghe nói nàng đang ở Thần Vân Tiên Trì, ta đến đây để gặp nàng.”

Liễu Ly? Khúc Nguyệt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, Liễu Ly có bằng hữu cường đại như vậy sao? Theo nàng biết thì không phải vậy mà?

Nhìn biểu lộ của Khúc Nguyệt, Lam Tiểu Bố lập tức biết Liễu Ly quả thật đang ở Thần Vân Tiên Trì. Hắn thở phào một hơi, chỉ cần Liễu Ly ở Thần Vân Tiên Trì là được.

“Ở chỗ ta không có ai tên Liễu Ly, mời hai vị đi, không tiễn.” Khúc Nguyệt đứng lên, rõ ràng có ý tiễn khách.

Khóe miệng Phương Di nở nụ cười lạnh, nàng biết đây là ý tiễn khách, tiễn khách tức là bắt vào đại lao của Thần Vân Tiên Trì. Chỉ cần đi vào đại lao của Thần Vân Tiên Trì, bất cứ điều gì cũng sẽ hỏi ra.

Lam Tiểu Bố cũng đứng lên, hắn đứng ngay ở cửa ra vào, “Chúng ta không đi vội, chờ được bằng hữu của ta rồi, còn phải nói chuyện phiếm vài câu.”

Phó tông chủ sao? Vậy thì cũng được, đã xuất hiện ở trước mặt Lam

Tiểu Bố hắn thì tạm thời đừng mong đi được.

Chương 692: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn.

“Ngươi nói không để cho ta đi?” Khúc Nguyệt ngây người, người ngông cuồng ngu xuẩn nàng đã gặp không ít, nhưng chưa từng thấy loại người nào ngông cuồng ngu xuẩn như Lam Tiểu Bố.

Phương Di cũng ngơ ngác nhìn Lam Tiểu Bố, phải ngông cuồng ngu xuẩn đến mức nào mới có thể nói ra được những lời như vậy?

Ngay cả lão giả kia cũng không nhịn được muốn bật cười, đúng là người trẻ tuổi trước mắt này quá cực phẩm rồi. Ở trong Tân Khách đại điện của Thần Vân Tiên Trì, còn muốn khống chế phó tông chủ của Thần Vân Tiên Trì? Có chuyện gì nực cười hơn nữa chứ?

Lam Tiểu Bố cười he he, tay vươn ra nắm lấy Thất âm Kích, “Chúc mừng ngươi đã đáp đúng, nếu đã đến rồi thì đừng có tùy tiện chạy loạn. Nhìn thấy không, trường kích trong tay ta chuyên đánh mông của nữ nhân đó.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói lời vô lễ, sắc mặt Khúc Nguyệt lạnh lẽo, “Rất tốt, hôm nay ngươi sẽ biết ngươi nói câu không để cho ta đi, đây chính là chuyện khiến ngươi hối hận nhất đời này. Có phải ngươi cho rằng tên Tiên Đế kia có thể đối phó hai tên Tiên Đế rác rưởi của Thích Đế cung thì có thể lớn lối ở chỗ này rồi? Vân bà, bắt hai tên cuồng đồ này lại, xé rách đan điền trước, sau đó rút Nguyên Thần ra, từ từ thiêu đốt, nhìn xem rốt cuộc sẽ biến thành cái gì.”

Vân bà từ từ đứng lên, nàng mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố, “Nơi này có Khốn Sát tiên trận cấp tám đỉnh phong, cho dù ta đây không ra tay, phó tông chủ cũng có thể dễ dàng bắt các ngươi lại. Mà ta, một người cũng có thể dạy dỗ mười người như ngươi.”

Lúc nói chuyện, bà chậm rãi bước đến chỗ Lam Tiểu Bố, thật giống như chưa ăn cơm vậy. Nhưng mà mỗi một bước bà đi, không gian mà Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đang đứng như bị đè ép lại một nửa. Bị khí thế này từ từ chèn ép, tu sĩ tầm thường sẽ bị đè ép đến mức ngạt thở mà chết.

Nhưng Lam Tiểu Bố tựa như không cảm thấy đè ép đến hít thở khong thông đó, nói với Cung Doãn Kỳ đang đứng ở bên cạnh, “Cung lão ca à, ngươi biết vì sao răng của lão thái bà này mất hết rồi không?”

“HÌnh như bà ta có răng mà.” Cung Doãn Kỳ không thể mở mắt nói dối như Lam Tiểu Bố được.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Răng của bà ta đều là giả cả đấy, răng thật của bà ta đã mất hết rồi, một cái cũng không còn.”

“Vì sao lại thế?” Cung Doãn Kỳ đứng bên cạnh hỏi, đồng thời cũng lấy ra pháp bảo của mình Tu Di Tiễn.

“Là vì khoác lác quá mức, kết quả đã thổi bay hết răng của mình đi rồi, ngươi cho rằng là già mà rụng sao? Lão thái bà này thật sự cũng quá già rồi… A, cũng có thể thật sự là già nên rụng đó…”

“Ngươi chết đi cho ta…” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói càng lúc càng quá đáng, Vân bà cuối cùng cũng không muốn chậm rãi dùng khí thế nghiền ép Lam Tiểu Bố nữa, một thanh Thiên Tinh bá được lấy ra, đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Theo lý mà nói bà đáng lẽ nên xử lý Cung Doãn Kỳ trước, sau đó mới xử lý Lam Tiểu Bố. Nhưng mà miệng mồm Lam Tiểu Bố quá thiếu đánh, bà quyết đinh xử lý tên sâu kiến này trước.

“Ngươi cũng nhận một đòn của ta đi…” Cung Doãn Kỳ cũng xông lên, Tu Di Tiễn trong tay đánh ra, sát thế trong không gian toàn bộ ập đến, lực lượng mạnh mẽ đến mức muốn vạch phá không gian này ra thành hai nửa.

Lĩnh vực Tiên Đế của Vân bà vỡ vụn thành từng mảnh, Thiên Tinh bá mang theo sát thế Tiên Đế cũng nhanh chóng tan ra, trước đó không gian bị bà đè ép yếu ớt tựa như khinh khí cầu, lập tức tản mất.

“Tiên Đế viên mãn… Tông chủ, nhanh…” Vân bà biến sắc, một tên Tiên Đế viên mãn sao có thể đánh tay ngang với hai tên Tiên Đế sơ kỳ của Thích Đế cung được chứ?

Không cần Vân bà nói chuyện, Khúc Nguyệt cũng biến mình đã phán đoán sai lầm. Cung Doãn Kỳ và hai tên Tiên Đế của Thích Đế cung đánh ngang tay nhau, hoàn toàn chính là cố ý. Nàng không chút do dự ném mấy lá trận kỳ xuống, muốn khởi động Khốn Sát tiên trận cấp tám.

Lúc này đã không kịp cầu viện rồi, chỉ có thể khởi động Khốn Sát tiên trận trước, nhốt hai người này lại rồi tính tiếp.

Nhưng khiến Khúc Nguyệt ngạc nhiên chính là, sau khi nàng ném trận kỳ xuống rồi, ngay cả chút biến đổi cũng không có.

Khúc Nguyệt chỉ với tiên tôn trung kỳ đã là phó tông chủ cũng không phải hạng người ăn không ngồi rồi, nàng lập tức bóp nát một viên ngọc phù, một tia sáng lập tức bắn ra ngoài. Sau đó nàng nhanh chóng phóng đến cửa đại điện, theo nàng thấy Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể ngăn cản được nàng. Mà Cung Doãn Kỳ thì đang bị Vân bà ngăn cản.

Lam Tiểu Bố thấy Cung Doãn Kỳ và Vân bà đang quyết đấu, đã biết Vân bà đối với Cung Doãn Kỳ không đáng quan tâm. Loại giang hồ lão luyện như Cung Doãn Kỳ, thực lực đã khôi phục thì không phải chỉ một Tiên Đế trung kỳ bình thường có thể đối phó được.

Chẳng những Khúc Nguyệt lao đến cửa ra vào đại tiện Tân Khách, Phương Di cũng vọt thẳng về phía Lam Tiểu Bố. Một Đại La Kim Tiên mà cũng dám ngăn ở cửa ra vào đại điện Tân Khách? Bởi vì khoảng cách giữa Phương Di và Lam Tiểu Bố gần hơn, cho nên nàng đến chỗ Lam Tiểu Bố trước.

Lam Tiểu Bố chẳng hề di chuyển, chỉ đánh một quyền ra.

Phương Di hừ lạnh một tiếng, thân hình cũng không đổi hướng, vừa phóng về phía Lam Tiểu Bố, vừa đánh một quyền ra.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu nhìn Phương Di, đây là xem thường mình đến mức nào chứ? Gia hỏa này thật sự xem mình là sâu kiến, cứ như vậy mà mạnh mẽ xông đến?

Oanh! Răng rắc! Bành!

Tiên nguyên va chạm vào nhau nổ tung, thậm chí động tĩnh còn lớn hơn cả trận quyết đấu giữa Cung Doãn Kỳ và Vân bà. Một khắc sau, xương cốt toàn thân Phương Di bị vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó bịch một tiếng, cả người nổ tung, máu bắn tung tóe.

Chương 693: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn. (2)

“Còn tưởng rằng ngươi lợi hại lắm chứ, hóa ra là một kẻ ngốc.” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, tiện tay lấy đi chiếc nhẫn của Phương Di, thịt muỗi cũng là thịt.

Khúc Nguyệt ngơ ngác nhìn Lam Tiểu Bố, vừa rồi Lam Tiểu Bố dùng một quyền đánh chết Phương Di, thậm chí còn không dùng đến pháp bảo trong tay. Có thể khẳng định, Lam Tiểu Bố lấy pháp bảo ra không phải dùng để đối phó với Phương Di, cũng không phải đối phó với nàng, mà là đối phó với Vân bà. Bây giờ Vân bà đã bị Cung Doãn Kỳ ngăn lại, Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng không cần dùng đến pháp bảo.

Lam Tiểu Bố lấy ra mấy lá trận kỳ, “Này, nữ nhân kia, ngươi muốn lấy thứ trong tay ta à?’

Lam Tiểu Bố không biết tên của Khúc Nguyệt, chỉ có thể gọi là nữ nhân kia, sau khi nói xong còn ném mấy lá trận kỳ trong tay xuống, không gian xung quanh lập tức tràn ngập sát thế.

Từng luồng khí lạnh truyền đến, Khúc Nguyệt không nhịn được giật cả mình, giờ phút này nàng mới hiểu được, hóa ra Khốn Sát tiên trận trong mắt người ta chẳng khác nào rác rưởi. Mà thực lực của nàng và Vân bà, cũng không lọt vào mắt của người ta.

Trước đó các nàng đều cho rằng Lam Tiểu Bố là người ngông cuồng ngu xuẩn, bây giờ nàng mới biết, ai mới là người ngông cuồng ngu xuẩn.

Không gian sát thế bao trùm đến, Khúc Nguyệt không kịp suy nghĩ tiếp, nàng nhanh chóng muốn tránh thoát sát thế này, lúc này Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố lại vung lên, cuốn theo từng lớp kích mang đánh về phía nàng.

Khúc Nguyệt vội vàng lấy pháp bảo của mình ra, Thanh Diễm Cửu Linh, chín cái chuông hình thành nên một cái vòng tròn đánh về phía Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố. Tiên nguyên cuồng bạo nện vào ngực, Khúc Nguyệt không nhịn được phun ra một ngụm máu, vừa định lui lại, một đạo nhận mang từ Khốn Sát tiên trận xẹt qua mắt cá chân nàng, trực tiếp chặt đứt chân phải của nàng.

Khúc Nguyệt lập tức biết, Lam Tiểu Bố cũng chẳng phải là Tiên Đế gì cả, hắn chỉ là một tiên tôn. Nhưng bây giờ nàng đã bị nhốt trong Khốn Sát tiên trận, cho dù Lam Tiểu Bố là một Đại La Kim Tiên, nàng cũng chẳng chiếm được lợi gì.

Trong Khốn Sát tiên trận lại có thêm mấy vòng xoáy nhận mang cuốn về phía Khúc Nguyệt, Khúc Nguyệt chỉ có thể lùi lại. Nhưng mà vào giờ phút này, nàng cảm thấy có một luồng lực lượng khổng lồ đánh tới. Trong thần niệm, nàng trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố đá một cái vào mông của nàng, sau đó cả người tựa như một viên đạn, lao về phía trước, đụng vào biên giới đại trận ở điện Tân Khách, lại có thêm mấy đạo nhận mang khác đánh vào thân thể Khúc Nguyệt, đồng thời còn chặt đứng một tay của nàng.

Không đợi Khúc Nguyệt đứng lên, thủ ấn tiên nguyên của Lam Tiểu Bố đã nắm chặt cổ Khúc Nguyệt xách lên, “Tên tuổi của Thần Vân Tiên Trì thật lớn, làm ta sợ chết khiếp.”

“Lam Tiểu Bố, cho dù ngươi có giết chết ta và Vân bà, cũng không thể chạy thoát khỏi Thần Vân Tiên Trì. Bây giờ toàn bộ tông môn đều biết ngươi ra tay với ta và Vân bà.” Sắc mặt Khúc Nguyệt tái nhợt, tiên nguyên hỗn loạn, nàng không ngờ có thể thua ở trong chính tông môn của mình.

“Ha ha, nếu như ta không để ngươi phát tin tức đi, ngươi cho rằng ngươi có thể phát ra ngoài sao?” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu, sau đó nói, “Cung lão ca, ngươi xong chưa?”

Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng xương cốt bị đứt gãy, Tu Di Tiễn của Cung Doãn Kỳ đã đánh gãy hai chân của Vân bà, Vân bà từ trên không trung ngã xuống.

“Bà già này cũng được lắm, rất lâu rồi ta chưa ra tay, tay chân có chút cứng đờ rồi.” Cung Doãn Kỳ tự giễu cười cười.

“Oanh!” Từ bên ngoài Đại tiện Tân Khách truyền đến tiếng công kích, Lam Tiểu Bố cất trận kỳ đi, Khốn Sát tiên trận trong đại điện Tân Khách dừng lại, cửa lớn điện Tân Khách cũng mở ra.

Bên ngoài có ít nhất là bảy Tiên Đế, trừ cái đó ra, tiên tôn cũng có vài chục tên. Đứng ở phía trước chính là một mỹ phụ trung niên, tiên nguyên quanh người mỹ phụ trung niên này hầu như đã thu liễm lại đến mức cực hạn, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm nhận được, mỹ phụ trung niên này chắc hẳn là một Tiên Đế viên mãn.

Ánh mắt mỹ phụ trung niên quét đến Khúc Nguyệt và Vân bà đã bị Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ ném trên mặt đất, giọng điệu bình tĩnh hỏi, “Thần Vân Tiên Trì ta và các hạ không oán không thù, vì sao lại đến Thần Vân Tiên Trì ra tay? Còn đánh trọng thương phó tông chủ và thái thượng trưởng lão của Thần Vân Tiên Trì ta?”

“Ngươi là ai thế?” Cung Doãn Kỳ hừ một tiếng hỏi.

Mỹ phụ trung niên kia nhẹ nhàng nói, “Tông chủ Trọng Tuân Tú của Thần Vân Tiên Trì.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố quét một vòng, từ tốn nói, “Chúng ta đến đây với lòng thành kính, leo từng bậc thang một lên đây bái phỏng Thần Vân Tiên Trì, chỉ là muốn tìm một người bạn mà thôi. Không ngờ tới phó tông chủ của các ngươi tính khí lớn quá, chẳng những không đưa bằng hữu của ta đến đây, còn muốn bắt hai người chúng ta lại, Thần Vân Tiên Trì cũng lợi hại quá nhỉ.”

Chương 694: Ta đã từng có một người bạn.

“Bằng hữu của ngươi là ai?” Giọng điệu của Trọng Tuân Tú vẫn nhẹ nhàng không một gợn sóng, nàng không bảo Lam Tiểu Bố thả Khúc

Nguyệt và Vân bà ra, mà trực tiếp hỏi bằng hữu Lam Tiểu Bố là ai.

“Nàng tên là Liễu Ly, đưa nàng đến đây trước đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn khẳng định Liễu Ly đang ở đây, nếu như đối phương còn từ chối, vậy thì đừng trách hắn đại khai sát giới. Hắn đã bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín và Bạo Liệt tiên trận cấp chín bên ngoài Thần Vân Tiên Trì. KHông chỉ như vậy, trên đường tiến vào Thần Vân Tiên Trì, hắn đã khắc họa đủ loại tiên trận Hư Không cấp bảy cấp tám.

Đừng nhìn thấy hắn và Cung Doãn Kỳ chỉ có hai người, còn đang ở trong Thần Vân Tiên Trì, nhưng mà Lam Tiểu Bố chẳng hề lo lắng một chút nào.

“Liễu Ly?” Nghe thấy cái tên Liễu Ly, Trọng Tuân Tú có hơi nhíu mày.

Qua hơn mười mấy giây sau, Trọng Tuân Tú mới chậm rãi nói ra, “Ngươi không thể dẫn Liễu Ly đi được, nàng có thể là đệ tử truyền thừa Thần Vân Đạo duy nhất. Hơn nữa nàng cũng sẽ không đi với ngươi, nàng ở lại nơi này mới có thể tiến được xa hơn.

“Ngươi cứ dẫn Liễu Ly đến đây trước đã, nàng có đi hay không, chính nàng sẽ nói.” Lam Tiểu Bố nói.

“Đi dẫn Liễu Ly đến đây.” Trọng Tuân Tú trầm giọng nói một câu.

Chờ người dẫn Liễu Ly đến, nàng cũng không bảo Lam Tiểu Bố thả Khúc Nguyệt và Vân bà ra, tựa như biết Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ không thả người.

Lam Tiểu Bố cũng không sốt ruột, hắn không sợ trì hoãn thời gian, tất cả mọi người đều ở đây chờ, hắn có thể tận dụng khoảng thời gian này để bố trí các loại trận văn hư không.

“Lam đạo hữu đã giết không ít người của Tứ Đế cung nhỉ?” Trọng Tuân Tú tựa như đang nói chuyện phiếm, “Tứ Đế cung cực kỳ bao che khuyết điểm, hơn nữa trước khi bọn họ ra tay, ngươi hoàn toàn không thể nào phát hiện ra được. Ta dám khẳng định, nếu như không phải bây giờ Lam đạo hữu đang ở Thần Vân Tiên Trì, nhất định đã bị vô số Tiên Đế của Tứ Đế cung vây công rồi.”

“Ai nha, vậy thì đa tạ Trọng tông chủ, đã bảo vệ giúp huynh đệ chúng ta một mạng.” Lam Tiểu Bố mỉa mai nói.

Trọng Tuân Tú cũng không thèm để ý đến giọng điệu của Lam Tiểu Bố, vẫn bình thản nói, “Có thật như vậy hay không, đợi sau khi các ngươi rời khỏi Thần Vân Tiên Trì sẽ biết. Nếu như bây giờ ngươi đồng ý gia nhập Thần Vân Tiên Trì, ta vô cùng hoan nghênh hai vị. Những chuyện khác ta không dám hứa hẹn, nhưng nhất định sẽ không để Tứ Đế cung làm gì các người, hơn nữa ta đảm bảo trong vòng 300 năm, Lam đạo hữu có thể bước vào Tiên Đế, còn về Cung đạo hữu, ngươi đã từng nghe nói đến Thần Nhân chưa? Thần Vân Tiên Trì ta có thể giúp ngươi bước ra khỏi Tiên Đế, tiến đến giới vực cao hơn.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy buồn cười, 300 năm mới bước vào Tiên Đế? Đang xem thường người ta đấy à? Từ khi ta tu luyện đến này mới được bao nhiêu năm chứ?

Nhưng trong lòng Cung Doãn Kỳ thì nhảy dựng một cái, tuổi thọ của hắn đã giảm đi rất nhiều. Nếu như có thể bước ra khỏi Tiên Đế, những tuổi thọ đã bị mất đi của hắn không hề đáng nhắc đến. Bước ra khỏi Tiên Đế thì thế nào? Đó chính là Thần cảnh, cũng chính là sẽ đi đến giới vực cao hơn.

“Cung lão ca, đừng nghe nữ nhân này lừa, nữ nhân này không phải thứ gì tốt.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Cung Doãn Kỳ.

Cung Doãn Kỳ vẫn không nói gì, Trọng Tuân Tú nói tiếp, “Ta có phải người tốt hay không không quan trọng, quan trọng là Cung đạo hữu chắc chắn biết rằng ta không lừa hắn, mỗi một câu ta nói đều là thật.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, ngay cả truyền âm của hắn mà cũng có thể nghe được, vậy thì phải mạnh đến mức nào chứ? Thần niệm và truyền âm của hắn tuyệt đối không hề kém hơn Tiên Đế bình thường, sao nữ nhân này có thể nghe được lời truyền âm của hắn?

COn nữa, nữ nhân này rất lợi hại, định gây tan rã mối liên minh nội bộ giữa hắn và Cung Doãn Kỳ.

Cung Doãn Kỳ cười ha ha một tiếng, “Thần Nhân ta cũng đã từng nhìn thấy, nhưng mà ta chỉ tin tưởng Tiểu Bố huynh đệ, lời những người khác nói, cũng chỉ là đánh rắm mà thôi.”

Cung Doãn Kỳ khẳng định, chủ nhân của Sinh Tử Oa ở dưới đáy hẻm núi kia chắc chắn là Thần Nhân vượt xa Tiên Đế. Thần Nhân thì sao chứ? Lam Tiểu Bố không phải đã dẫn hắn thoát ra ngoài được rồi sao? Còn thuận tay lấy luôn Sinh Tử Oa đi.

“Tông chủ, Liễu Ly đã đến.” Đằng trước có giọng nói truyền đến, sau đó Lam Tiểu Bố nhìn thấy hai nữ tử đi đến. Một người trong đó chính là Liễu Ly cách biệt đã lâu.

Dung mạo của Liễu Ly vẫn không thay đổi chút nào, nhưng tu vi đã đến Đại La Kim Tiên viên mãn.

Mới mấy năm trôi qua chứ? Liễu Ly tiến bộ thật sự quá nhanh rồi? Liễu Ly không có Trường Sinh Quyết, cũng không có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, sao có thể tiến bộ nhanh như thế?

Sau khi Liễu Ly nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vẫn vô cùng bình tĩnh..

“Liễu Ly, ta là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố đã lâu không gặp Liễu Ly, trong lòng vô cùng kích động. Lúc trước nếu như không nhờ có Liễu Ly, lúc hắn đi lấy Thất âm Kích đã bị giết chết rồi.

Liễu Ly khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Thì sao nào?”

Lam Tiểu Bố không quan tâm đến lời Liễu Ly nói, hắn gật đầu với Liễu Ly một cái, sau đó nói với Trọng Tuân Tú, “Trọng tông chủ, để ta dẫn Liễu Ly đi, chuyện này đến đây là chấm dứt.”

Lam Tiểu Bố biết Liễu Ly đã dùng Lạc Thần Đan, nhưng mà hắn là một tiên đan vương cấp bảy, Lạc Thần Đan thì sao chứ, cho dù xa cách nhiều năm như vậy, hắn tin mình vẫn có thể giải quyết được vấn đề này. KHông nói đến Đan Đạo của hắn, chỉ dự vào bản dược điển kia, nhất định có thể tìm được đan phương giải độc Lạc Thần Đan.

Trọng Tuân Tú không nói gì, mấy trưởng lão Tiên Đế đứng sau nàng lập tức lộ ra vẻ mỉa mai. Đã đi vào Thần Vân Tiên Trì đánh trọng thương phó tông chủ Thần Vân Tiên Trì và thái thượng trưởng lão Vân bà, còn muốn rời khỏi đây? Ha ha, tên này đang nằm mơ giữa ban ngày đấy à?

Chương 695: Ta đã từng có một người bạn. (2)

“Chỉ sợ ngươi không thể rời khỏi đây được rồi.” Trọng Tuân Tú từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Thật sao? Vậy các ngươi cũng định giống như phó tông chủ của các ngươi, muốn bắt ta lại? Vậy thì để ta nhìn xem Thần Vân Tiên Trì có thể giữ Bố gia ngươi lại hay không.”

“Vừa rồi ta cũng đã nói với ngươi rồi, chỉ cần ngươi ở lại, Tứ Đế cung sẽ không thành vấn đề, chuyện tấn cấp lên Tiên Đế cũng không thành vấn đề. Cung Doãn Kỳ bước vào thần nhân cảnh, cũng không thành vấn đề.” Giọng điệu của Trọng Tuân Tú vẫn vô cùng bình thản.

“Ta không có hứng thú gia nhập Thần Vân Tiên Trì, để ta nói mấy câu với Liễu Ly.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“Không phải để ngươi gia nhập Thần Vân Tiên Trì, Liễu Ly, ngươi khuyên bọn hắn chút đi.” Giọng điệu của Trọng Tuân Tú trở nên ôn hòa hơn.

Liễu Ly gật đầu, sau đó đi đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Trọng Tuân Tú khẽ nhíu mày, vừa rồi nàng cũng cảm nhận được Liễu Ly có chút mất tự nhiên, bây giờ khi Liễu Ly đi đến chỗ Lam Tiểu Bố thì lại càng mất tự nhiên hơn, hơn nữa nhịp tim cũng nhanh hơn. Đúng rồi, trước đó nhịp tim của nàng cũng nhanh, chỉ là nhanh chóng trở lại bình thường mà thôi. Liễu Ly đã từng uống Lạc Thần Đan mà? Đây là có chuyện gì?

“Liễu Ly, không cần đi, cứ đứng ở đây mà nói…” Một thái thượng trưởng lão muốn gọi Liễu Ly lại, rõ ràng nàng cũng phát hiện Liễu Ly không đúng.

Nhưng mà Liễu Ly đi rất nhanh, đã đi đến bên cạnh Lam Tiểu Bố.

“Sở dĩ Trọng tông chủ nói ngươi và bằng hữu của ngươi không thể rời khỏi nơi này, là bởi vì ta chính là Luân Hồi Giả khó mà tìm được. Cái gọi là Luân Hồi Giả, chính là nhớ được ký ức và một số thứ của kiếp trước…”

“Liễu Ly, những chuyện râu ria này không cần nói đến.” Trọng Tuân Tú nghiêm giọng nói.

Từ sau khi nàng đến đây, đây là lần đầu tiên nàng nổi giận.

Liễu Ly tựa như không nhận ra sự khó chịu của nàng, vẫn tiếp tục nói, “Thần Vân Tiên Trì ở thượng giới là một tông môn không nhỏ, đáng tiếc căn cơ của công pháp Thần Vân Đạo không ổn, thiếu đi quy tắc của tu chân giới và tiên giới. Cho nên muốn thu thập huyết mạch tiên giới và tu chân, sau đó tìm một người tiến về thượng giới, cùng đệ tử thân truyền Thần Vân Đạo hoàn thiện quy tắc công pháp Thần Vân Đạo.

Vì thu thập huyết mạch tiên giới và tu chân giới, Thần Vân Tiên Trì đã giết hơn mấy trăm triệu người. Có lúc thì giết mấy chục triệu người, chỉ vì muốn tìm kiếm một số ít nhân tu mang hơi thở đại đạo. Mà ta bởi vì là Luân Hồi Giả, càng quan trọng hơn là ta tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, cho nên phải mang trên người những đạo tắc huyết mạch này tiến đến thượng giới…”

“Bắt nàng lại…” Một tên thái thượng trưởng lão tức giận quát.

Trọng Tuân Tú lại vươn tay ngăn vị thái thượng trưởng lão đang tức giận này lại. “Để nàng nói, cho dù nàng có nói hay không, nàng cũng không có sự lựa chọn nào khác.”

Nói xong Trọng Tuân Tú lại nói với Liễu Ly, “Liễu Ly, ngươi chắc hẳn phải biết, ta không muốn ép ngươi, nhưng ngươi đã khiến ta quá thất vọng.”

Liễu Ly hoàn toàn không để ý đến Trọng Tuân Tú, vẫn tiếp tục nói với Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố đại ca, ngươi và vị đại ca này chắc hẳn là đối tượng mà Thần Vân Tiên Trì lựa chọn để tế huyết. Thần Vân Tiên

Trì muốn ta mang theo những đạo tắc huyết mạch đã thu thập được tiến vào thượng giới, nhất định phải có một Tiên Đế tế máu, hơn nữa còn phải là một cường giả Tiên Đế vô cùng mạnh mẽ tế máu.”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến chuyện tế máu này, mà là vui mừng nói, “Liễu Ly, ngươi không mất đi ký ức?”

“Quả nhiên là hạng người tâm cơ thầm trầm, sau khi dùng Lạc Thần Đan rồi, sao có thể còn đầy đủ trí nhớ.” Giọng điệu Trọng Tuân Tú lại lạnh nhạt như trước.

Đối với nàng mà nói chuyện này không quan trọng, chỉ lại thủ đoạn trong tương lai sẽ thay đổi một chút, kết quả vẫn là một mà thôi.

Liễu Ly nhìn Lam Tiểu Bố, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh Lam Tiểu Bố đến tận sâu trong đáy lòng mình, “Tiểu Bố đại ca, cho đến bây giờ ta vẫn không mất đi đoạn ký ức này. Từ sau khi ta có được một người bằng hữu duy nhất là ngươi, ta đã nói với chính mình, tuyệt đối không thể quên được mình có một người bạn. Cho dù ta có chết đi, ta cũng muốn nhớ kỹ ta đã từng có một người bạn.”

“Lúc trước Đằng Ấp không phải đã ép ngươi uống một viên Lạc Thần Đan sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Hắn là một tiên đan vương cấp bảy, đương nhiên biết sự lợi hại của Lạc Thần Đan. Lạc Thần Đan là tiên đan thất phẩm, loại vật này trực tiếp xóa bỏ ký ức của tu sĩ, tạm thời không có biện pháp hóa giải.

Ánh mắt Liễu Ly từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố đại ca, cảm ơn ngươi có thể tìm đến tận nơi này. Cho dù ngươi đến đây như thế nào, người bằng hữu duy nhất này cũng không khiến ta phải thất vọng, ta đương nhiên cũng sẽ không khiến cho bằng hữu của ta thất vọng. Tên Đằng Ấp kia khác người, hắn rất thích khoe khoang, sau khi hắn bắt ta uống Lạc Thần Đan, thì lại nói cho ta biết đây là Lạc Thần Đan. Trước khi ta chạy thoát, thừa dịp Lạc Thần Đan còn chưa phát tác, đã khắc họa hết những ký ức giữa chúng ta vào một miếng ngọc giản…”

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu ra, khó trách sau khi Liễu Ly dùng Lạc Thần Đan rồi còn có thể nhớ được chuyện lúc trước.

“Không sao cả, lần này chúng ta cùng đi đi.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng.

Liễu Ly lắc đầu, “Chúng ta không thể đi được, nơi này có một cái thần trận vượt xa cấp chín, hoàn toàn không phải là thứ mà người ở tiên giới có thể phá vỡ. Vừa rồi nếu như ta không mượn cơ hội này đến bên cạnh ngươi, ta sợ ta sẽ không còn cơ hội nói những lời này nữa. Ta nói ra những lời này, đã không có ý định tiếp tục sống nữa.”

Thần trận? Lông mày Lam Tiểu Bố lập tức nhíu lại. Hắn có thể phá vỡ tiên trận cấp chín, nhưng thần trận thì hắn không thể phá vỡ được.

Trọng Tuân Tú nhìn Liễu Ly nói, “Liễu Ly, ngươi là Luân Hồi Giả, hơn nữa là người duy nhất mang theo đạo cơ Thần Vân Tiên Trì tiến vào thượng giới.”

Ý là, Liễu Ly không cần chết, mà Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ thì nhất định phải chết.

Chương 696: Thần trận.

Liễu Ly bình tĩnh nhìn Trọng Tuân Tú nói, “Lúc trước ngươi dẫn ta từ hơn trăm triệu vạn dặm đến Thần Vân Tiên Trì, ta cho rằng ngươi chỉ nhìn trúng tư chất của ta, nhưng sau này ta mới biết được, ngươi chỉ nhìn trúng thân phận Luân Hồi Giả của ta, còn cả “Đệ Nhị Đạo

Điển” mà ta tu luyện. Ta biết ý nghĩ của ngươi, ngươi thật sự sẽ không giết ta, nhưng mà ta chỉ là một cái lô đỉnh truyền thừa công pháp Thần Vân Đạo mà thôi. Chờ sau khi ta mang theo đạo cơ huyết mạch bị thiếu thốn đến thượng giới, ta chẳng còn lại gì ngoài cái xác sống không hồn này, tất cả đều sẽ bị lấy đi hết. Bao gồm cả tình cảm, ký ức, thậm chí là suy nghĩ…

Cho dù hôm nay Tiểu Bố đại ca không đến cứu ta, ta cũng sẽ lựa chọn tự vẫn mà thôi. Ngươi hạ cấm chế trong cơ thể ta, còn cho rằng ta không cảm nhận được, nhưng mà nếu ngươi đã biết ta tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, sao còn dám xem thường “Đệ Nhị Đạo Điển” như vậy?”

“Ngươi biết tất cả mọi chuyện?” Trọng Tuân Tú kinh ngạc nhìn Liễu Ly. Theo lý mà nói, Liễu Ly hoàn toàn không biết cái gì là đạo cơ huyết mạch truyền thừa mới đúng, nhưng lời Liễu Ly nói cho thấy nàng biết rất rõ.

Trọng Tuân Tú lại càng muốn lấy được “Đệ Nhị Đạo Điển” hơn, trước đó nàng chỉ muốn Liễu Ly viết “Đệ Nhị Đạo Điển” ra, chỉ là tu vi của Liễu Ly có hạn, hoàn toàn không thể viết “Đệ Nhị Đạo Điển” ra được. Để Liễu Ly nói, Liễu Ly nói cũng vô cùng lộn xộn. Trọng Tuân Tú đang chờ sau khi Liễu Ly hoàn thành truyền thừa rồi, sẽ tiến hành sưu hồn Nguyên Thần của Liễu Ly.

Sau khi hỏi xong, Trọng Tuân Tú hoàn toàn không để Liễu Ly trả lời, nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Ta cho ngươi thời gian ba mươi giây để suy nghĩ, nếu muốn sống thì hãy thành người của Thần Vân Tiên Trì ta. Lời Liễu Ly nói cũng không phải sự thật, ta cũng sẽ không giết ngươi. Còn nếu đã không muốn sống, ta sẽ kích phát đại trận. Ta cũng muốn xem một chút, ngươi phá vỡ Khốn Sát Thần Trận của Thần Vân Tiên Trì ta như thế nào.”

Lam Tiểu Bố nhìn Khúc Nguyệt đang bị hắn ném trên đất nói, “Xem ra phó tông chủ như ngươi cũng chẳng có tác dụng gì cả, ngay cả con tin cũng không làm được.”

Sau khi mỉa mai xong thì truyền âm cho Cung Doãn Kỳ, “Cung lão ca, ta không tin nữ nhân này sẽ kích phát thần trận, nàng dẫn theo nhiều Tiên Đế tiên tôn như vậy, gia hỏa tự phụ như thế sao có thể vận dùng thần trận ngay được chứ? Cho nên ngươi phải đề phòng nàng đánh lén…”

Lam Tiểu Bố vừa nói xong, Trọng Tuân Tú đã tiện tay ném mấy lá trận kỳ ra.

Sắc mặt Khúc Nguyệt tái nhợt, nàng tin nếu như tông chủ để mấy Tiên Đế cùng nhau ra tay, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có cơ hội ra tay với nàng. Nhưng tông chủ lựa chọn kích phát thần trận, một khi thần trận được kích phát, Lam Tiểu Bố chắc chắn phải chết, những vẫn có cơ hội giết nàng. Mà cho dù Lam Tiểu Bố không giết nàng, nàng ở trong thần trận này cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố nhảy lên một cái, hắn quả thật là tiên trận đế cấp chín, nhưng hắn không hiểu gì về thần trận. Hắn phán đoán sai rồi, nữ nhân này thật sự muốn dùng thần trận giết chết bọn họ?

Cung Doãn Kỳ như lâm vào đại địch, cả người vô cùng căng thẳng. Nhưng mà hắn không phải đang đợi thần trận khởi động, mà là đang phòng ngừa đánh lén. Lam Tiểu Bố phán đoán luôn chính xác, hắn tin lần này cũng chính xác.

Sau khi Trọng Tuân Tú ném mấy lá trận kỳ xuống, Lam Tiểu Bố lập tức kêu lên, “Cung lão ca, nàng không phát động thần trận, mà muốn quần công chúng ta…”

Cung Doãn Kỳ vốn đang đề phòng đánh lén, không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở, lúc Trọng Tuân Tú ra tay, Tu Di Tiễn của hắn lập tức đánh ra.

Năm tên Tiên Đế lập tức xông lên ra tay với Cung Doãn Kỳ, còn Trọng Tuân Tú thì đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, Trọng Tuân Tú ra tay, không gian đã sớm bị người khác khống chế, hắn chỉ là một người sống trong đó mà thôi, tất cả chuyện sống chết đều nằm trong tay người khác. Cũng may Lam Tiểu Bố đã sớm chuẩn bị, hắn lấy ra mười mấy lá trận kỳ, đồng thời kích hoạt trận văn hư không.

Oanh! Tiên nguyên nổ tung, năm tên Tiên Đế cùng nhau vây công Cung Doãn Kỳ, chỉ một chiêu đã đánh Cung Doãn Kỳ phải hộc máu, tiên nguyên cuồn cuộn, cả người tựa như bị xé rách.

“Ta đánh không lại…” Cung Doãn Kỳ vừa nói xong mấy chữ này, đã cảm thấy áp lực đột nhiên giảm đi, sau đó hắn nhìn thấy năm Tiên Đế đang vây công hắn bị nhốt lại.

“Cung lão ca, ở ly vị lùi ba bước, tiến đến Đoái vị…”

Cung Doãn Kỳ bây giờ đã vô cùng tin phục Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể truyền âm cho hắn, cho thấy nhất định là không có vấn đề gì. Năm Tiên Đế vây công hắn thì sao chứ? Hắn chỉ cần trốn ở trong trận môn thu hoạch đầu người là được rồi. Đánh như vậy thật sự rất sung sướng…

Lam Tiểu Bố quả thật không có vấn đề gì cả, Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn đã ngăn Trọng Tuân Tú lại. Lấy Thất âm Kích ra, cùng lúc đó bố trí ra một Hư KHông Khốn Sát Trận.

“Phốc!” Một đám sương máu nổ tung, Cung Doãn Kỳ đã đánh nát một tên trưởng lão Tiên Đế của Thần Vân Tiên Trì.

Mà Trọng Tuân Tú đang bị Khốn Sát tiên trận cấp chín ngăn lại đang vội vàng lùi về sau, nhưng không ngờ khi lùi lại thì nàng lại tiến vào trong Hư KHông Khốn Sát tiên trận.

Nếu như là Khốn Sát tiên trận cấp chín, nàng còn có thể biết chỗ nào nguy hiểm, nhưng cái Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp tám này, đối với Trọng Tuân Tú mà nói thì nơi nào cũng là vòng xoáy chết chóc.

“Mọi người chú ý, ta đếm đến ba, mọi người lập tức nhanh chóng xông ra ngoài, ta lập tức kích phát thần trận…” Trọng Tuân Tú đâu còn nhớ được chuyện gì khác, trận kỳ trong tay nhanh chóng ném xuống, đồng thời truyền âm cho tất cả Tiên Đế. Bởi vì thần trận này chỉ có nàng mới có thể kích phát, nhưng cũng không thể khống chế được. Sở dĩ đếm đến ba, bởi vì sau khi đếm đến ba, thần trận kích phát, tiên trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí đương nhiên sẽ lập tức mất đi tác dụng trước.

Chương 697: Thần trận. (2)

Thần trận kích phát, Khốn Sát tiên trận và trận văn hư không của Lam Tiểu Bố lập tức bị áp chế. Có Trọng Tuân Tú nhắc nhở, những Tiên Đế của Thần Vân Tiên Trì đang bị Lam Tiểu Bố nhốt lại lập tức vọt ra ngoài đầu tiên.

Mấy giây trước đó Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ còn chiếm ưu thế tuyệt đối, giờ phút này đã bị đại trận khóa lại. Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, đứng trước thần trận, tiên trận của hắn đã mất đi tác dụng.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố, ngay cả Cung Doãn Kỳ cũng tái mặt, hắn hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ quy tắc thiên địa nào cả, nói cách khác, trong đại trận này, hắn không có cơ hội ra tay nào. Không có quy tắc, mọi thần thông của hắn đều trở thành trò cười.

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi có thể phá vỡ cái đại trận này được không?” Cung Doãn Kỳ biết rõ chắc hẳn Lam Tiểu Bố cũng không có cách nào phá trận, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, lập tức bị ngăn cản lại. Với bản lĩnh có thể bố trí được hư không tiên trận cấp tám và tiên trận đế cấp chín của hắn, lại không thể nào thấy rõ được trận này rốt cuộc là trận gì. Đừng nói là phá trận, bây giờ ngay cả da lông của khốn trận này hắn cũng không thể nào chạm đến.

Đây chính là thần trận? Lam Tiểu Bố nghĩ đến cái cấm trận phong ấn bị hư hại bên dưới hẻm núi Ma Huyền Hư Không, bây giờ hắn hoài nghi cấm trân bị hư hại kia có phải là thần trận hay không. Bởi vì cấm trận kia hắn còn có thể biết phải ra tay từ chỗ nào, mà đại trận này, hắn hoàn toàn không biết phải ra tay từ đâu.

Cho đến ngày hôm nay, đều là Lam Tiểu Bố hắn dùng đại trận đối phó với người khác, hôm nay cuối cùng cũng có người dùng khốn sát trận đối phó với hắn.

“Mọi người đừng cử động, một khi động, chỉ sợ chúng ta cũng không thể tìm được nhau… KHông đúng…” Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy không đúng, khoảng cách giữa hắn và Liễu Ly, còn cả Cung Doãn Kỳ lại càng lúc càng mơ hồ. Có thể thấy được, chỉ cần qua một thời gian nữa, Liễu Ly và Cung Doãn Kỳ nhất định sẽ biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

“Cung huynh, ngươi và Liễu Ly lập tức mở rộng tâm thần, ta đưa các ngươi vào tiểu thế giới…” Lam Tiểu Bố vội vàng kêu lên.

“Không có ích gì đâu, chỉ cần không có quy tắc cao hơn thần trận này, thì không thể nào từ nơi này đi đến thế giới khác, hơn nữa đối phương còn đang nhìn chằm chằm chúng ta nữa…” Giọng nói của Cung Doãn Kỳ càng lúc càng mơ hồ.

“Nhanh lên.” Lam Tiểu Bố không kịp giải thích, hắn đoán Trọng Tuân Tú chỉ có thể kích phát thần trận, mà không thể khống chế thần trận, nếu không thì sẽ ra tay với hắn đầu tiên rồi, nhưng cho đến bây giờ Trọng Tuân Tú vẫn không ra tay.

Liễu Ly trực tiếp mở rộng tâm thần, nàng tin tưởng Lam Tiểu Bố vô điều kiện.

Thần niệm Lam Tiểu Bố định cuốn lấy Liễu Ly đưa vào trong Vũ Trụ Duy Mô, nhưng lại phát hiện thàn niệm của mình bị áp chế đến mức gần như không có. Hắn điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật, khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, thần niệm của hắn khi vận dụng Đoán Thần Thuật có thể mở rộng ra một chút. Ở trong thần trận này, Đoán Thần Thuật vẫn có thể rèn luyện thần niệm.

“Phốc!” Một đạo nhận mang cắt ngang qua thắt lưng của Lam Tiểu Bố, bắn ra một đóa hoa máu. Lam Tiểu Bố không để ý đến, hắn lập tức cuốn Liễu Ly và Cung Doãn Kỳ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lại có thêm mấy đạo nhận mang không gian đâm đến, trên người Lam Tiểu Bố lập tức có thêm mười mấy vết thương đáng sợ, nặng nhất là có một đạo nhận mang sắp chặt đôi người hắn thành hai nửa.

“Đây là nơi nào thế?” Cung Doãn Kỳ ngạc nhiên nhìn thế giới xung quanh, vậy mà hắn không còn cảm nhận được sát thế từ thần trận nữa.

“Thật là lợi hại.” Lam Tiểu Bố nuốt mấy viên đan dược, đồng thời dùng một giọt Hư Không Tiên Tủy. Đợi cuộc đại chiến sắp đến, chắc sẽ không có nhiều thời gian chữa thương như vậy.

Khi vết thương đã khôi phục được tốt hơn, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng. “Đây là thế giới của ta, thế giới này mặc dù đẳng cấp không cao lắm, nhưng lại có quy tắc của mình, quy tắc của thần trận bên ngoài vẫn còn chưa thể khóa thế giới của ta lại.”

Lam Tiểu Bố chỉ đang ở một một vùng cắt rời từ Vũ Trụ Duy Mô, để ba người có thể ẩn thân. Mặc dù hắn và Cung Doãn Kỳ bị buộc chung trên một sợi dây, nhưng mà loại vật như Vũ Trụ Duy Mô, Cung Doãn Kỳ có biết hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

“Lợi hại, lợi hại… Đây tuyệt đối là Chân Linh thế giới có quy tắc cao hơn.” Cung Doãn Kỳ thở dài.

Lam Tiểu Bố không giải thích, hắn thật sự có một cái Chân Linh thế giới, hơn nữa Ngu Xúc đang ở bên trong chữa thương. Đẳng cấp của Chân Linh thế giới còn chưa cao đến vậy, hoàn toàn không thể tiến vào từ trong thần trận.

Trước đó Lam Tiểu Bố đã định dựa vào Thiên Cương Biến, huyễn hóa ba người bọn họ thành tảng đá. Chỉ cần ba người biến thành tảng đá, chờ đến khi Trọng Tuân Tú không cảm nhận được sự tồn tại của ba người họ, thu thần trận lại, hắn có thể đánh lén Trọng Tuân Tú.

Nhưng thần trận vừa kích phát, Lam Tiểu Bố đã biết suy nghĩ của mình không thể thực hiện được rồi. CHưa nói đến chuyện hắn hoàn toàn không có thời gian, nguyên nhân thứ hai là hắn không thể thi triển thần thông Thiên Cương BIến trong thần trận. Quan trọng nhất là, cho dù hắn thi triển thần thông Thiên Cương BIến, cũng thành công hóa thành một tảng đá. Thế nhưng sát thế quy tắc bên trong thần trận cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, sẽ không vì hắn biến thành tảng đá mà bỏ qua cho hắn. Trừ khi bây giờ hắn là một Thần Nhân, có sự tồn tại cao hơn như vậy, quy tắc này mới không thể trói buộc được hắn.

Trên thực tế, hắn còn không phải là Tiên Đế, quy tắc ở tầng thứ cao hơn như vậy hắn còn chưa tiếp xúc đến bao giờ.

Chương 698: Nghê Quang Thần Bàn.

Lam Tiểu Bố cười he he nói, “Cung lão ca, cơ hội của chúng ta chẳng mấy chốc nữa sẽ đến, ngươi đứng ở bên cạnh ta. Suy đoán của ta chắc hẳn là chính xác, nữ nhân này không thể nào khống chế được thần trận, thậm chí không biết tình hình bên trong thần trận như thế nào. Đợi lát nữa nữ nhân này chắc chắn sẽ thu hồi thần trận lại, xem xét tình hình của chúng ta.

Ta nghĩ loại thần trận này một khi kích phát không phải chỉ dùng tiên linh nguyên bình thường là được, ta tin nàng cũng không có nhiều linh nguyên đỉnh cấp như vậy để duy trì thần trận tiếp tục kéo dài. Chờ ta nói ra tay, ngươi lập tức lao ra ngoài, sau đó dánh lén Trọng Tuân Tú, chỉ cần xử lý được nữ nhân này, cướp trận kỳ thần trận bên trong tay nàng, Thần Vân Tiên Trì chính là sân sau của chúng ta rồi.”

“Ta nghe theo ngươi, ngươi nhiều ý tưởng.” Cung Doãn Kỳ lại lấy câu này ra nói một lần nữa.

Hắn thực sự tin tưởng Lam Tiểu Bố, ngay cả ở trong thần trận mà còn có thể chạy thoát được, thậm chí còn chuẩn bị xong xuôi việc đánh lén người bố trí trận, cái này lợi hại đến mức nào chứ? Cho nên hắn không những nghe lời Lam Tiểu Bố nói, Tu Di Tiễn trong tay cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Lam Tiểu Bố ra lệnh một tiếng, hắn sẽ trực tiếp lao ra ngoài.

Cho dù Lam Tiểu Bố, Cung Doãn Kỳ và Liễu Ly bị thần trận nhốt lại, sắc mặt Trọng Tuân Tú cũng vô cũng tái nhợt. Nàng không ngờ trận pháp của Lam Tiểu Bố lại lợi hại như vậy, nếu như không phải ở đây có thần trận, Thần Vân Tiên Trì của nàng lần này sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Nhìn người bên cạnh một chút, bảy Tiên Đế chỉ còn lại sáu người, một người trong số đó còn thiếu mất một cánh tay. Mà chính bản thân nàng cũng máu me đầy người, nếu như không phải nàng kích phát thần trận nhanh, chỉ sợ đến nàng cũng bị cái hư Không Khốn Sát tiên trận kia đánh trọng thương.

“Thật là lợi hại, khó trách lại dám đến Thần Vân Tiên Trì ta.” Trọng Tuân Tú cảm thán nói.

“Tông chủ, thần trận này tiêu hao quá nhiều thần tinh, Lam Tiểu Bố này cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể ở trong thần trận kiên trì được đến bây giờ, không bằng thu trận pháp lại xem tình hình thế nào?” Một trưởng lão Tiên Đế hậu kỳ nói.

Trọng Tuân Tú do dự một chút rồi nói, “Chúng ta chờ thêm chút nữa đi.”

Mặc dù nàng có thể kích phát thần trận, nhưng thần niệm của nàng cũng không thể thẩm thấu vào bên trong thần trận.

Lại đợi thêm nửa nén hương nữa, lúc này Trọng Tuân Tú mới ném một lá trận kỳ xuống. Nàng muốn thu hồi thần trận này lại, vẫn phải dựa vào trận kỳ.

Sau khi thu hồi thần trận xong, xuất hiện trước mắt mọi người chỉ có một cái chuông màu xanh đang lơ lửng giữa không trung, bên dưới cái chuông này chính là một Nguyên Thần đang thấp thỏm lo âu.

Trừ cái đó ra, còn có một số vết máu.

Trọng Tuân Tú bồn chồn, khẽ nhíu mày, theo lý mà nói Liễu Ly không bị giết chết mới đúng. Trên người Liễu Ly có một món bảo vật đỉnh cấp, cho dù không thể bảo vệ được thể xác, nhưng cũng sẽ giống như Khúc Nguyệt, giữ lại Nguyên Thần mới đúng.

Nhưng mà Thanh Diễm Cửu Linh của Khúc Nguyệt có thể bảo vệ Nguyên Thần của nàng ta trong thần trận này, cũng xem như là một món bảo vật vô cùng lợi hại.

Không đúng, Liễu Ly bị giết, vậy Nghê Quang Thần Bàn đâu? Nghê Quang Thần Bàn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được, đây là món bảo vật quan trọng của tông môn, đồng thời là chí bảo đạo cơ truyền thừa.

Lúc Trọng Tuân Tú còn đang ngây người, bỗng nhiên có hơi thở chết chóc ập đến, Trọng Tuân Tú vội vàng lùi nhanh về phía sau. Nhưng nàng lại cảm nhận hoi thở chết chóc bao trùm đến một lần nữa, nói cách khác, đột nhiên có hai người đánh lén nàng.

Giờ phút này nàng đã không còn thời gian suy nghĩ là ai đang dánh lén nàng, tại sao lại có hai người đánh lén ở trước và sau, cho dù đang ở tình thế yếu tuyệt đối, nhưng nàng vẫn liều mạng thiêu đốt tinh huyết muốn thoát ra khỏi phạm vi chết chóc này.

Nhưng đúng lúc này, có một đạo Thần Hồn Thứ đánh vào thức hải của nàng. Nếu như trong tình huống bình thường, đạo Thần Hồn Thứ này muốn đánh vào trong thức hải của nàng chẳng khác nào đang nằm mơ.

Nhưng bây giờ toàn bộ tinh thần của nàng đều đang dốc sức tránh đòn đánh lén từ trước sau, đúng lúc này đạo Thần Hồn Thứ kia thừa cơ đánh vào thức hải của nàng, chuyện này khiến tiên nguyên của nàng ngừng lại một chút.

Có lúc sống và chết chỉ phụ thuộc vào một trận đánh mà thôi, thậm chí còn chưa đến một giây đồng hồ. Chỉ là chỉ với chút thời gian ấy thôi, Tu Di Tiễn của Cung Doãn Kỳ đã xé rách thân thể của Trọng Tuân Tú, máu tươi vừa bắn ra, Lam Tiểu Bố đã theo sát phía sau đoạt lấy chiếc nhẫn của Trọng Tuân Tú.

Nguyên Thần của Trọng Tuân Tú tràn ra, kêu lên: “Lam Tiểu Bố, ngươi dám giết ta, ngươi vĩnh viễn sẽ không thể xoay người…”

“Đồ ngốc, Bố gia ngươi đã giết ngươi, bây giờ còn sống rất tốt, mà Nguyên Thần của ngươi cũng sắp không còn nữa rồi. Còn Thần Vân Tiên Trì này, ha ha, ngươi cho rằng nó vẫn còn có thể tồn tại sao?” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện thì xòe tay ra, ném một ngọn lửa về phía Trọng Tuân Tú.

Trọng Tuân Tú ngẩn ngơ, lập tức hiểu ra, trận kỳ khống chế thần trận đã rơi vào tay Lam Tiểu Bố, không biết Lam Tiểu Bố còn bố trí bao nhiêu Hư Không sát trận và Khốn Sát tiên trận ở Thần Vân Tiên Trì, muốn diệt hết Thần Vân Tiên Trì là chuyện dễ dàng.

Thật giống như trước đó, nếu như nàng không kích phát thần trận, Tiên Đế của Thần Vân Tiên Trì, thậm chí ngay cả chính nàng cũng bị trúng chiêu. Chỉ hy vọng Hòa Hoàn Phủ có thể về sớm một chút, dựa vào dại trận của tiên môn mà bắt Lam Tiểu Bố lại.

Thế nhưng sao Lam Tiểu Bố có thể trốn thoát khỏi thần trận, thậm chí còn không bị thương một chút nào?

Đúng rồi, nhất định trên người Lam Tiểu Bố có thế giới ẩn chứa quy tắc còn cao hơn cả thần trận…

Cái nóng bỏng rát truyền đến, tư duy của Trọng Tuân Tú chìm vào bóng tối, đúng như Lam Tiểu Bố nói, trong Thái Sơ Hằng Hỏa, Nguyên Thần của nàng không thể nào tồn tại được.

Khi giết Trọng Tuân Tú, Lam Tiểu Bố cũng kích hoạt toàn bộ Khốn Sát tiên trận và Hư Không sát trận.

Chương 699: Nghê Quang Thần Bàn. (2)

Những tiên tôn và Tiên Đế kia bị nhốt lại bên trong đại trận của tiên trận đế Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không có bất cứ tâm tình nào đi phá trận. Ngay cả Trọng Tuân Tú còn bị giết chết, bọn họ có tư cách gì mà phá trận? Tất cả mọi người đều dốc hết bản lĩnh của mình ra mà bỏ trốn, nhưng mà người có thể chạy thoát khỏi Khốn Sát tiên trận cấp tám và cấp chín này cũng không nhiều. Chỉ nửa ngày thôi, mấy tiên đê và đông đảo tiên tôn còn chưa kịp chạy thoát đã bị Cung Doãn Kỳ giết chết sạch.

“Có ba tên Tiên Đế và bảy tên tiên tôn chạy thoát, mấy tên gia hỏa này đúng là chạy nhanh như thỏ, còn có hai tên gia hỏa lúc chúng ta đánh lén Trọng Tuân Tú đã dùng bùa chạy trốn rồi. Còn những người còn lại đều dựa vào thủ đoạn riêng của mình mà chạy trốn.” Cung Doãn Kỳ không cam lòng nói.

Chạy thì cứ việc chạy đi, việc ta cần làm cũng đã làm xong rồi, chẳng lẽ còn không cho phép mấy con cá con tôm nhỏ nhà ngươi chạy à?

“Thần Vân Tiên Trì này bị tiêu diệt rồi sao?” Liễu Ly cũng từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra ngoài, nàng vẫn còn chút sửng sốt, Thần Vân Tiên Trì là tiên môn cường đại đến vậy, mà bị tiêu diệt thật đơn giản.

“Đó là bởi vì bọn họ hoàn toàn không xem trọng chúng ta, không chút kiêng kị tiến vào trong Khốn Sát tiên trận của ta, bọn hắn không trốn thì chỉ có thể đợi ta giết bọn họ thôi.” Lam Tiểu Bố cười nói, hắn là một tiên trận đế cấp chín, trừ cái thần trận vừa rồi, nếu dùng tiên trận cùng dạng nhốt hắn lại, chẳng khác nào đang gây trở ngại thêm chứ không giúp được gì.

“Nguy hiểm thật, nếu như khi các ngươi vừa tiến vào tông môn mà bọn họ đã ra tay, thế chẳng phải sẽ nguy hiểm lắm sao?” Liễu Ly sợ hãi nói.

Cung Doãn Kỳ cười he he, “Nguy hiểm gì chứ, chúng ta còn bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín ở bên ngoài nữa, bây giờ vẫn còn chưa dùng đến đâu. ĐỢi lát nữa chúng ta rời khỏi đây, thuận tiện kích phát cái Khốn Sát tiên trận này, Thần Vân Tiên Trì? He he, gà chó không tha.”

Lam Tiểu Bố nói, “Cái Khốn Sát tiên trận ở bên ngoài kia bố trí quá gấp gáp, có rất nhiều chỗ còn chưa được hoàn thiện, nếu thật sự khi chúng ta vừa tiến vào tiên môn đã ra tay, mặc dù chúng ta không gặp nguy hiểm gì, những cũng sẽ không dễ dàng như việc dùng Khốn Sát tiên trận ra tay như thế này. Nói cách khác, nếu như bọn họ chặn đường chúng ta, chúng ta quả thật sẽ gặp nguy hiểm.”

“Lam đạo hữu…” Một giọng nói đột ngột vang lên gọi Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Nguyên Thần của Khúc Nguyệt đang được Thanh Diễm Cửu Linh bảo vệ, từ tốn nói, “Sớm biết thế này, sao lúc trước còn làm như vậy? Luc trước ta chỉ muốn đến tìm bằng hữu của ta mà thôi, bây giờ thì hay rồi, Thần Vân Tiên Trì của ngươi cũng mất. Đừng lấy một giới ra mà dọa ta, Bố gia ngươi không sợ đâu.”

“He he, Kỳ gia ngươi cũng không sợ đâu.” Cung Doãn Kỳ đứng ở bên cạnh bổ sung.

Khúc Nguyệt chậm rãi nói, “Ta quả thật không biết thực lực của ngươi lại mạnh như vậy, ngươi cũng thấy đấy, Liễu Ly quan trọng với Thần Vân Tiên Trì như thế nào, cho nên cho dù ta có cho ngươi biết Liễu Ly ở đâu, ta cũng không có tư cách để ngươi dẫn Liễu Ly đi.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hoàn toàn không quan tâm đến Khúc Nguyệt, đây là vấn đề thái độ, khi vừa bắt đầu thái độ nói chuyện của Khúc Nguyệt đã không dễ chịu rồi.

Khúc Nguyệt tiếp tục nói, “Thật ra các ngươi thắng rất may mắn, hôm nay tiên trận đế cấp chín Hòa Hoàn Phủ của Thần Vân Tiên Trì đã dẫn theo mấy Tiên Đế ra ngoài làm việc, nếu như hắn ở đây, ngươi cũng sẽ chẳng có cơ hội mà đánh lén Trọng Tuân Tú đâu.”

Lam Tiểu Bố giật nảy mình, Thần Vân Tiên Trì quả nhiên có tiên trận đế cấp chín. Đúng như Khúc Nguyệt nói, nếu thật sự có tiên trận đế cấp chín ở đây, hắn có thể đánh lén Trọng Tuân Tú được không?

Cho dù tiên trận đế cấp chín kia có trình độ trận đạo không bằng hắn, nhưng cũng không đến mức bị hắn dùng tiên trận áp chế. Chỉ cần lúc hắn kích phát tiên trận, người ta cũng có thể thông qua trận đạo chống lại hắn, vậy thì những người khác sẽ có cơ hội ra tay với bọn hắn.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng vững tin, có tiên trận đế cấp chín, hắn vẫn có cơ hội đánh lén Trọng Tuân Tú, hắn có dùng trận văn hư không bố trí Khốn Sát tiên trận. Nhưng mà tối đa cũng chỉ có thể đánh lén Trọng Tuân Tú mà thôi, muốn giống như vừa rồi, giết mấy Tiên Đế và mười mấy tiên tôn thì chắc là không được.

Không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Khúc Nguyệt tiếp tục nói, “Ta và ngươi giao dịch với nhau, ta có thể cứu Liễu Ly.”

“Ngươi cứu Liễu Ly?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Khúc Nguyệt, đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Liễu Ly đang ở bên cạnh hắn, cho dù tên tiên trận đế cấp chín kia đến, cũng đừng hòng có thể dùng trận pháp nghiền ép Lam Tiểu Bố hắn. Nếu chọc hắn tức giận, hắn sẽ trực tiếp phát động Khốn Sát tiên trận cấm chín nhốt Thần Vân Tiên Trì lại, sau đó diệt sạch Thần Vân Tiên Trì.

Khúc Nguyệt nói, "Ngươi cho rằng Liễu Ly an toàn ri sao? Nnàng gánh trên vai đạo cơ truyền thừa Thần Vân Đạo, có thể rời khỏi tiên giới bất cứ lúc nào."

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, "Ta lại không cho nàng rời khỏi tiên giới, còn những vấn đề còn lại, ta có nhiều thời gian giúp nàng loại bỏ."

Khúc Nguyệt bình tĩnh nói, "Nếu như đơn giản như vậy, ta cũng sẽ không nói lời vừa rồi. Ở sâu trong thức hải Liễu Ly có một món bảo vật, tên là Nghê Quang Thần Bàn. Món bảo vật này vô cùng cao cấp, có thể xé rách hư không, đưa Liễu Ly đến thần giới. Tất cả huyết mạch đạo cơ truyền thừa mà Thần Vân Tiên Trì thu thập được, đều để bên trong Nghê Quang Thần Bàn này.

Cho dù ngươi có thể lấy Nghê Quang Thần Bàn ra, nhưng mà ta khẳng định ngươi không có thời gian động đến cái Nghê Quang Thần Bàn này. Nếu như ta đoán không sai, Hòa Hoàn Phủ đã biết nơi này xảy ra chuyện, thậm chí bây giờ đang kích phát Nghê Quang Thần Bàn, chẳng mấy chốc nữa Liễu Ly sẽ bị Nghê Quang Thần Bàn xé rách hư không đưa đến thượng giới…"

Khúc Nguyệt vừa nói đến đây, sắc mặt Liễu Ly lập tức thay đổi, trở nên tái nhợt. Xung quanh người nàng có từng đạo lực lượng quy tắc lưu chuyển, tựa như muốn hình thành một cái truyền tống trận cao cấp.

Chương 700: Xé rách hư không.

Nhìn thấy dáng vẻ của Liễu Ly, Khúc Nguyệt nói: “Hòa Hoàn Phủ đã bắt đầu kích phát Nghê Quang Thần Bàn rồi. Nhiều nhất là một nén nhang nữa, Liễu Ly sẽ bị Nghê Quang Thần Bàn đưa đến Thần Vân Tiên Trì ở Thần giới, đến lúc đó bất cứ kẻ nào cũng không thể cứu được nàng.”

“Liễu Ly, nhanh chóng tiến vào trong tiểu thế giới…” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện thì đã nhanh chóng cuốn Liễu Ly đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Theo Lam Tiểu Bố, Nghê Quang Thần Bàn chắc hẳn sẽ không thể can thiệp vào quy tắc thiên địa ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Khúc Nguyệt từ tốn nói, “Không có ích gì đâu, cho dù ngươi có đưa nàng vào trong tiểu thế giới của ngươi, máu của nàng cũng sẽ bị thiêu đốt hết, cuối cùng Nghê Quang Thần Bàn sẽ kéo theo Nguyên Thần của nàng xé rách hư không mà đi. Nếu như không thể phá không, Nguyên Thần của nàng cũng sẽ bị Nghê Quang Thần Bàn giết chết.”

Lam Tiểu Bố lại mang Liễu Ly ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, bởi vi khi Liễu Ly ở bên trong Vũ Trụ Duy Mô thì sắc mặt đỏ lên, lực lượng quanh người hỗn loạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù hắn có thể lấy Nghê Quang Thần Bàn, cũng không thể cứu được Liễu Ly.

“Ngươi nói xem phải cứu Liễu Ly như thế nào, ta đồng ý.” Lam Tiểu Bố thậm chí không hỏi thăm điều kiện của Khúc Nguyệt là gì.

Khúc Nguyệt cũng biết tình hình khẩn cấp, “Liễu Ly sau khi bị Nghê Quang Thần Bàn kéo đi, sẽ đến Thần Vân Tiên Trì ở Thần giới. Chuyện này Thần Vân Tiên Trì đã mưu đồ nhiều năm, với thực lực bây giờ của ngươi tuyệt đối không thể thay đổi được. Điều duy nhất có thể thay đổi chính là khi Nghê Quang Thần Bàn rơi xuống đất, phải khiến Nghê Quang Thần Bàn không được rơi vào trong phạm vi của Thần Vân Tiên Trì, sau đó khi Liễu Ly vừa đến Thần giới phải lập tức trốn thật xa…”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức lạnh giọng nói, “Ngươi cảm thấy Liễu Ly có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của Thần Vân Tiên Trì sao?”

Lam Tiểu Bố không cần hỏi, cũng biết chỉ cần Liễu Ly vừa đến Thần giới, Thần Vân Tiên Trì nhất định sẽ biết rõ chuyện này.

“Tiểu Bố đại ca, ta đã rất hài lòng rồi, ta sẽ không đến Thần giới, ta lựa chọn đi luân hồi, có lẽ lần luân hồi tiếp theo chúng ta còn có thể gặp được nhau.” Tiên nguyên quanh người Liễu Ly hỗn loạn, tựa như lúc nào cũng có thể tẩu hỏa nhập ma. Giờ phút này sắc mặt nàng vô cùng tái nhợt không gì sánh được, nói được vài câu thôi mà hầu như đã tốn hết sức lực toàn thân. Mà hào quang quanh người nàng thì càng lúc càng chói mắt.

Lam Tiểu Bố vô cùng tức giận, hắn chỉ có thể trách mình không hiểu gì về quy tắc thiên địa, nếu như hắn tinh thông quy tắc thiên địa, lúc này hắn hoàn toàn có thể chi phối quy tắc ở vùng không gian của Liễu Ly, trước tiên phải ngăn chặn Nghê Quang Thần Bàn kích phát rồi tính tiếp.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến một chuyện khác, hắn nói, “Liễu Ly, ngươi không cần phải gấp, mở rộng thức hải trước, ta sẽ tìm cách giúp ngươi.”

Liễu Ly mở rộng thức hải, thần niệm Lam Tiểu Bố đã tìm được Nghê Quang Thần Bàn. Nghê Quang Thần Bàn và thức hải của Liễu Ly dung hòa vào nhau, nếu như cho hắn một hai tháng, Lam Tiểu Bố nhất định có thể tách Nghê Quang Thần Bàn ra ngoài. Đáng tiếc là bây giờ hắn không có thời gian.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ có thể để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình của Nghê Quang Thần Bàn, mặc dù biết không kịp, nhưng chuyện có thể làm vẫn phải làm.

“Nói đi, phải như thế nào ngươi mới có thể cứu Liễu Ly?” Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm.

Khúc Nguyệt nói, “Điều kiện thì đợi lát nữa rồi nói, ta nói cách cứu Liễu Ly trước. Liễu Ly ngươi hãy nghe cho kỹ, chờ khi Nghê Quang Thần Bàn cuốn ngươi đi, ngươi nhất định phải công kích Nghê Quang Thần Bàn trước, nhớ kỹ phải dốc toàn lực công kích vị trí năm tinh ấn ở góc phía trên của Nghê Quang Thần Bàn, cho dù biết mình sẽ vẫn lạc cũng đừng nhẹ tay…”

Công kích Nghê Quang Thần Bàn? Lam Tiểu Bố không cần hỏi cũng biết chuyện đó nguy hiểm đến mức nào. Nghê Quang Thần Bàn có thể xé rách hư không mang theo người đi, nếu có bất cứ chuyện gì bất thường đều có thể khiến người mà Nghê Quang Thần Bàn kéo theo đến bã vụn cũng không còn.

Khúc Nguyệt nói ra, “Trong Nghê Quang Thần Bàn có khắc rất nhiều trận pháp, mà vị trí năm tinh ấn ở cạnh góc kia là quan trọng nhất. Bình thường những tu sĩ bị cuốn đi đều vô cùng hoảng sợ, mà khi dùng bất kỳ thủ đoạn nào chạm đến Nghê Quang Thần Bàn đều sẽ bị vẫn lạc. Trên thực tế thì đúng là như vậy, nhưng chỗ năm cái tinh ấn kia có thể công kích được. Chỉ cần công kích năm cái tinh ấn này, sẽ có cơ hội khiến Nghê Quang Thần Bàn không rơi xuống vị trí đã được sắp xếp trước, thậm chí còn có thể chệch đi cả triệu triệu vạn dặm…”

Nói đến đây, Khúc Nguyệt nhìn Liễu Ly, “Lúc này phải dựa vào chính bản thân ngươi mà chạy thoát rồi, ta nghĩ ngươi chắc hẳn sẽ có cơ hội tách Nghê Quang Thần Bàn ra khỏi người rồi chạy thoát. Ngươi tu luyện “Đệ Nhị Đạo Điển”, đạo điển này hoàn toàn có thể che giấu công pháp Thần Vân Đạo bây giờ.”

Nghe thấy lời Khúc Nguyệt nói, Liễu Ly đang bị quy tắc thiên địa bao quanh bỗng nhiên có dục vọng cầu sinh vô cùng mãnh liệt. Tốc độ nàng cho dù nhanh, nhưng vẫn chậm hơn Lam Tiểu Bố, có thể thấy tốc độ tu luyện của Lam Tiểu Bố nhanh đến mức nào. Nàng tin tưởng, nếu như nàng có thể trốn được ở Thần giới, nhất định có thể gặp lại Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đánh thức Ngu Xúc đang bế quan, kêu Ngu Xúc ra ngoài nói, “Ngu Xúc, ta muốn xin ngươi giúp ta một chuyện…”

Ngu Xúc vừa ra ngoài đã nhìn thấy Liễu Ly, vui mừng kêu lên, “A Ly?”

Cho dù kiếp trước hai người cũng không tính là bằng hữu tốt gì, nhưng sau khi luân hồi rồi, còn có thể nhìn thấy người đã từng trải qua trắc trở cùng mình, trong lòng Ngu Xúc không hiểu sao có chút vui mừng.

“Ngươi là?” Toàn thân Liễu Ly run rẩy, Nghê Quang Thần Bàn sắp kích phát, nàng hoàn toàn cũng không biết Ngu Xúc.

Lam Tiểu Bố không đợi Ngu Xúc nói chuyện, lập tức nói, “Ngu Xúc, Liễu Ly sắp bị cuốn đến Thần giới, ngươi quen Thần giới hơn, có thể nói cho nàng biết cách tránh né Thần Vân Tiên Trì truy sát…”

Chương 701: Xé rách hư không. (2)

Sau đó Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất nói chuyện của Liễu Ly cho Ngu Xúc nghe.

Ngu Xúc nghe thấy vậy, lập tức nói, “Ta biết một chỗ, hơn nữa nhất định có thể trốn thoát khỏi sự truy sát của Thần Vân Tiên Trì…”

Ngu Xúc còn chưa nói hết lời, lập tức dừng lại, nàng nhớ tới vừa rồi Lam Tiểu Bố nói trên người Liễu Ly có Nghê Quang Thần Bàn của Thần Vân Tiên Trì, chỉ cần Nghê Quang Thần Bàn ở trên người Liễu Ly, vậy thì không thể nào trốn khỏi ánh mắt của Thần Vân Tiên Trì.

Lam Tiểu Bố cho là Ngu Xúc lo lắng không thể nào ở cùng với Liễu Ly được, hắn lấy Chân Linh thế giới của mình ra đưa cho Liễu Ly, “Ngươi cầm theo cái này, lập tức luyện hóa, đây là một thế giới, đợi lát nữa Ngu Xúc sẽ vào đây, những chuyện khác, Ngu Xúc sẽ giải thích cho ngươi sau. Còn cả cái này…”

Lam Tiểu Bố cầm một mảnh ngọc giản đưa cho Liễu Ly, đồng thời truyền âm cho Liễu Ly nói, “Nghê Quang Thần Bàn tuyệt đối là một món bảo vật vô cùng cao cấp, ta đoán là cấp bậc Tiên Thiên, ngươi cũng đừng ném nó đi, bên trong có ấn ký cũng không sao cả, ngọc giản này là phương pháp luyện hóa Nghê Quang Thần Bàn, còn một vài ấn ký trong đó, sau khi ngươi tìm được nơi nào an toàn thì từ từ luyện hóa, thứ này sớm muộn gì cũng là của ngươi.”

Tiên linh nguyên từ mười mấy đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm và tiên tủy mạch, cuối cùng Vũ Trụ Duy Mô cũng đã dùng tốc độ nhanh nhất tạo dựng ra mô hình kết cấu của Nghê Quang Thần Bàn. Mô hình kết cấu này được Lam Tiểu Bố khắc họa ra ngọc giản, đưa cho Liễu Ly.

Sở dĩ hắn không nói sẽ đi cùng Liễu Ly đến Thần giới, là bởi vì trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn đi Thần giới cũng chẳng thể giúp gì được cho Liễu Ly. Khúc Nguyệt còn đang giao dịch với hắn, còn nữa, hắn nhất định phải quay về Ngũ Vũ Tiên giới một chuyến.

“Được.” Liễu Ly biết đây không phải là lúc dong dài, nàng lập tức luyện hóa Chân Linh thế giới.

Phần lớn đồ bên trong Chân Linh thế giới đã được Lam Tiểu Bố lấy ra ngoài, bên trong chỉ còn có một số đan dược, tiên tinh, Tiên Linh mạch và một vài pháp bảo. Quan trọng nhất là, “Đệ Nhị Đạo Điển” đã được Lam Tiểu Bố để trong Chân Linh thế giới.

Bây giờ ấn ký của mình trong Chân Linh thế giới đã bị Lam Tiểu Bố lấy ra hết, Liễu Ly tu luyện là “Đệ Nhị Đạo Điển”, chỉ nửa nén hương, Liễu Ly đã luyện hóa xong Chân Linh thế giới.

“Liễu Ly, nhanh chóng để Ngu Xúc vào trong đi.” Lam Tiểu Bố cảm nhận được quy tắc không gian xung quanh người Liễu Ly càng lúc càng rõ ràng, biết Nghê Quang Thần Bàn sắp kích phát, xé rách hư không.

Liễu Ly cũng nhanh chóng cuốn Ngu Xúc vào trong Chân Linh thế giới.

Khúc Nguyệt lại nói, “Ngươi nhất định phải tách Nghê Quang Thần Bàn ra khỏi cơ thể rồi vứt đi trong vòng một trăm ngày, nếu không thì ngươi sẽ trực tiếp trở thành cái xác không hồn, cho dù ngươi có chạy đến chỗ nào, Nghê Quang Thần Bàn cũng sẽ kéo ngươi quay về Thần Vân Tiên Trì. Nhớ kỹ, nhất định phải tách Nghê Quang Thần Bàn ra trước, sau đó mới được tấn cấp lên cảnh giới tiên vương…”

Lúc Liễu Ly nghe được câu nói này, hào quanh quanh người nàng bừng sáng chói mắt, một khắc sau, quy tắc không gian rõ ràng, hào quang cuốn Liễu Ly đi, biến mất trong không gian, thật giống như phi thăng.

Lam Tiểu Bố nhìn hướng Liễu Ly đã biến mất im lặng không nói, hắn chỉ có thể cầu nguyện Liễu Ly không có chuyện gì, một khi Liễu Ly xảy ra chuyện, cho dù hắn có diệt cả Thần Vân Tiên Trì cũng không thể làm được gì.

“Nghê Quang Thần Bàn, quả nhiên là chí bảo.” Cung Doãn Kỳ nhìn hào quang còn chưa tan biến hoàn toàn kia, không nhịn được thở dài nói một câu.

Lam Tiểu Bố cũng thở dài, quay sang nói với Khúc Nguyệt, “Cho dù Liễu Ly có thể trốn thoát được một kiếp này hay không, ta cũng vô cùng cảm tạ ngươi.”

Khiến Lam Tiểu Bố có ấn tượng tốt là, ít nhất thì Khúc Nguyệt không ở trong thời khắc quan trọng mà đi cò kè mặc cả với hắn.

Khúc Nguyệt nói, “Lam đạo hữu, ta biết ngươi không phải người tầm thường.”

Một người bình thường mà có thể dễ dàng bố trí tiên trận cấp chín? Một người bình thường, tới cứu một người là Luân Hồi Giả, người dẫn theo hình như cũng là Luân Hồi Giả? Huống chi, nàng cảm thấy chiếc nhẫn mà Lam Tiểu Bố đưa cho Liễu Ly hình như là một Chân Linh thế giới. Người bình thường có Chân Linh thế giới sao?

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi. Nhưng mà ngươi phải nói cho ta biết một việc, sao ngươi lại biết bí mật của Nghê Quang Thần Bàn?” Lam Tiểu Bố nhìn Nguyên Thần Khúc Nguyệt hỏi.

Giọng điệu cả Khúc Nguyệt trở nên sa sút, “Bởi vì Nghê Quang Thần Bàn chính là đồ của tổ tiên ta, sở dĩ ta làm việc cho Thần Vân Tiên

Trì, là bởi vì ta đến đây để tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn. Sau khi vào Thần Vân Tiên Trì rồi, ta mới biết muốn lấy Nghê Quang Thần Bàn đi là chuyện không thể nào, nhưng mà ta vẫn không muốn từ bỏ, vẫn luôn dốc sức vì Thần Vân Tiên Trì cho đến ngày hôm nay.”

“Ngươi có thể cảm ứng được Nghê Quang Thần Bàn?” Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn có chút không yên tâm về Khúc Nguyệt, nếu như Khúc Nguyệt có thể cảm ứng được Nghê Quang Thần Bàn, vậy tương lai có khi nào tìm đến Liễu Ly hay không?

Khúc Nguyệt giải thích, “Ta có thể tìm được Nghê Quang Thần Bàn, đó là vì Nghê Quang Thần Bàn vẫn chưa bị ai hoàn toàn luyện hóa, tổ tiên ta đã tách một đạo quy tắc bên trong Nghê Quang Thần Bàn ra. Ta có thể thông qua đạo quy tắc kia, tìm được vị trí của Nghê Quang Thần Bàn. Một khi Nghê Quang Thần Bàn bị người ta hoàn toàn luyện hóa, ta cũng khó có thể tìm được. Đạo quy tắc này đang ở chỗ ta, ta biết Nghê Quang Thần Bàn này không có duyên phận với Khúc gia ta, cho nên đạo quy tắc này ta có thể giao lại cho Lam đạo hữu.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tổ tiên Khúc Nguyệt này cũng thật là lợi hại, có thể tách đi quy tắc trên Nghê Quang Thần Bàn, phải mạnh đến mức nào chứ?

“Đa tạ, bây giờ thắc mắc của ta đã được giải đáp, ngươi hãy nói cho ta biết ngươi cần gì đi, ta sẽ giúp ngươi làm.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố không thể lấy ra được Cửu Thải Hư Không Liên, nếu không thì hắn đã trực tiếp đưa một gốc Cửu Thải Hư Không Liên cho Khúc Nguyệt. Nhưng mà bây giờ bảo vật Thanh Diễm Cửu Linh của Khúc Nguyệt cũng không phải là thứ đơn giản, nếu không thì cũng không thể nào bảo vệ được Nguyên Thần của Khúc Nguyệt trong thần trận như vậy.

Chương 702: Diệt môn.

Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, không biết rốt cuộc tổ tiên của Khúc Nguyệt là ai, vậy mà có thể tách rời quy tắc trên Nghê Quang Thần Bàn. Nghê Quang Thần Bàn chính là bảo vật đỉnh cấp có thể phá vỡ giới vực, có thể tách rời quy tắc trên bảo vật này, sao có thể đơn giản?

Khúc Nguyệt nói, "Nguyên Thần của ta bây giờ bám vào Thanh Diễm Cửu Linh, chỉ hy vọng ngươi có thể mang ta về cho mẹ ta là Khúc Mục Bình, mẹ của ta là trang chủ Nghê Vân tiên trang ở Ngũ Vũ Tiên giới. Ta biết từ Ma Huyền Tiên Vực đến Ngũ Vũ Tiên giới vô cùng xa xôi, có lẽ phải mất rất nhiều năm, nhưng mà ta có thể đợi. Đương nhiên, nếu như ngươi có thể tìm được bảo vật giúp ta tái tạo lại cơ thể, sau khi có được thân thể rồi, ta sẽ tự mình trở về."

Ngũ Vũ Tiên giới? Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, đây không phải là nơi mà hắn muốn về hay sao?

"Ngươi đến từ Ngũ Vũ Tiên giới?" Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Khúc Nguyệt nói, "Đúng vậy, năm đó vì Nghê Quang Thần Bàn, ta dùng một tấm Phá Giới Phù duy nhất của tổ tiên ta để lại để đến đây. Sau khi đến được đây rồi, ta mới biết, Nghê Quang Thần Bàn đối với ta mà nói đã không thể với tới."

"Cho dù Nghê Vân tiên trang ngươi muốn phái người đến, thì cũng đừng phái một tiên tôn đến…" Lam Tiểu Bố nói đến đây lập tức dừng lại, hắn nhớ đến một chuyện, quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới bị hạn chế, tiên tôn hình như là người có tu vi cao nhất rồi. Ở Linh Vi Tiên vực, ngay cả tiên tôn cũng không có, tiên vương mới là tu vi cao nhất. Sau này, thậm chí ngay cả tiên vương cũng không có mấy ai đạt được.

Khúc Nguyệt sa sút nói, “Bởi vì ta là người có tu vi cao nhất ở Nghê Vân tiên trang, cộng thêm chuyện ta là dòng chính Khúc thị, chỉ ta mới có thể đi được. Ta cũng không ngờ, nơi này lại có nhiều Tiên Đế như thế, tu vi của ta ở đây chẳng thể làm được gì cả.”

Mặc dù trong lòng Lam Tiểu Bố nghi ngờ vì sao mẹ của Khúc Nguyệt lại là họ Khúc, nhưng mà hắn biết rõ, chuyện này không liên quan gì đến hắn.

“Ta đồng ý, chỉ cần có Nghê Vân tiên trang, ta nhất định sẽ đưa ngươi đến Nghê Vân tiên trang.” Lam Tiểu Bố không chút do dự trả lời.

Hắn muốn quay về Ngũ Vũ Tiên giới, nếu muốn về Ngũ Vũ Tiên giới, lời hứa đưa Khúc Nguyệt quay về Nghê Vân tiên trang không phải chuyện gì khó làm.

“Đa tạ, Nghê Vân tiên trang vốn là tiên trang ở vũ trụ Đại Huyền, sau khi năm đại vũ trụ sụp đổ, dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, Nghê Vân tiên trang lại được xây dựng lên một lần nữa ở Ngũ Vũ Tiên giới.” Sau khi Khúc Nguyệt nói xong thì Nguyên Thần mờ đi, chỉ còn Thanh Diễm Cửu Linh lơ lửng giữa không trung.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra, cầm lấy Thanh Diễm Cửu Linh cất đi, bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Không ngờ Khúc Nguyệt lại là người đến từ vũ trụ Đại Huyền, lúc trước hắn đã tiêu diệt hết quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền. Nhưng mà vũ trụ Đại Huyền vô cùng rộng lớn, tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ở Linh Vi Tiên vực chắc hẳn chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

“Tiểu Bố huynh đệ, tiếp theo chúng ta đi đâu? Ta đi cùng ngươi.” Cung Doãn Kỳ xoa xoa tay, hắn biết Lam Tiểu Bố sẽ không ở lại Ma

Huyền Tiên Vực lâu.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta quả thật đang dự định đến Ngũ Vũ Tiên giới, chỉ là quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới tương đối thấp, tu vi cao nhất cũng chỉ là tiên vương mà thôi. Nếu như ngươi đến Ngũ Vũ Tiên giới, ta lo cũng không thể giúp được gì cho tu vi của ngươi.”

“Ha ha…” Cung Doãn Kỳ cười ha ha nói, “Ta đã đến Tiên Đế viên mãn rồi, đâu còn quan tâm gì đến tu vi nữa? Tìm không được cơ duyên thì cho dù ta có ở đâu cũng không thể bước đến Thần giới được, tìm được cơ duyên thì cho dù có đang ở nơi phàm tục ta cũng có thể bước vào Thần giới.”

“Được, vậy thì đi cùng ta đến Ngũ Vũ Tiên giới đi. Nhưng mà trước khi trở về, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Thần Vân Tiên Trì này, còn cả Hòa Hoàn Phủ kia nữa.” Trong mắt Lam Tiểu Bố tràn đầy sát khí, hôm nay hắn quyết định đại khai sát giới ở Thần Vân Tiên Trì. Nhưng mà bây giờ còn chưa thể ra tay, phải chờ tên Hòa Hoàn Phủ kia trở lại rồi nói tiếp.

Còn chuyện có phải là người vô tội hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm.

Thần Vân Tiên Trì vì muốn hoàn thiện đạo thống truyền thừa, thu thập huyết mạch đạo tắc tu chân giới và tiên giới, đã giết hơn cả trăm triệu người, tông môn này cho dù có người sạch sẽ thì cũng không có quá nhiều. Cho nên hắn giết người cũng chẳng có chút bận lòng nào.

…

Giờ phút này một đạo tiên khí phi hành cực phẩm đang nhanh chóng tiến về Thần Vân Tiên Trì, một lúc lâu sau, tiên khí phi hành vọt thẳng vào trong Thần Vân Tiên Trì.

Một nam tử mặt mũi dữ tợn xông ra khỏi tiên khí phi hành, phía sau nam tử này có bốn người, cả năm người này đều là cường giả Tiên Đế. Tên nam tử đứng đầu tiên vừa tiến vào quảng trường tông môn đã lấy trận kỳ đã sớm chuẩn bị xong ra.

Đây chính là Tiên Trận Đế cấp chín duy nhất của Thần Vân Tiên Trì, phó tông chủ Hòa Hoàn Phủ, cũng là Tiên Trận Đế cấp chín duy nhất trên khắp Ma Huyền Nam Vực. Thần Vân Tiên Trì độc bá một phương Ma Huyền Nam Vực, Tứ Đế cung cũng không dám vuốt râu hùm của nó, ngoài chuyện Thần Vân Đạo nổi tiếng khắp Ma Huyền Nam Vực, chuyện quan trọng nhất chính là Thần Vân Tiên Trì có một Tiên Trận Đế cấp chín. Tiên Đế thì có nhiều, nhưng Tiên Trận Đế thì rất hiếm có.

Sau khi ném trận kỳ ra, trong phạm vi Thần Vân Tiên Trì lập tức phát ra từng tiếng ầm vang. Mây mù kéo đến che kín toàn bộ tông môn, một loại sát khí trong nháy mắt bao quanh toàn bộ không gian.

Một khắc sau, một tiếng vang chói tai bén nhọn truyền khắp tông môn, sau âm thanh này, vô số độn quang điên cuồng xông về phía quảng trường tông môn của Thần Vân Tiên Trì.

Chuyện xảy ra ở đại điện Tân Khách, không phải toàn bộ đệ tử ở Thần Vân Tiên Trì đều biết đến. Trước đó mặc dù Trọng Tuân Tú đã kích phát thần trận, nhưng không kịp kích phát cảnh báo trong tông môn.

Chương 703: Diệt môn. (2)

Bây giờ Hòa Hoàn Phủ vừa trở về, sau khi kích phát đại trận tông môn xong, thì đồng thời kích phát cả cảnh báo tông môn bị xâm lấn.

“Hòa tông chủ, bây giờ kích phát đại trận tông môn, Lam Tiểu Bố kia không biết có rời khỏi nơi này hay không.” Một tên Tiên Đế da trắng nõn nghi ngờ nói một câu.

“Không có, bọn họ vẫn luôn ở bên ngoài quảng trường nhỏ ở đại điện Tân Khách, mặc kệ bọn họ cố ý chờ chúng ta, hay là vì chuyện gì đó mà chậm trễ, dám đến Thần Vân Tiên Trì ta gây rối thì đừng mong có thể đi được nữa. Tiên Trận Đế cấp chín thì lợi hại lắm sao? Ta đây muốn nhìn thử xem, cái Tiên Trận Đế cấp chín này rời khỏi Thần Vân Tiên Trì ta như thế nào.” Trong giọng Hòa Hoàn Phủ ẩn chứa sát khí ngập tràn.

“Ai nói ta đi chứ, ta vẫn luôn ở đây chờ ngươi về, đáng tiếc ngươi về chậm quá.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố chậm rãi truyền đến.

Lúc đầu hắn cũng không muốn chậm trễ thời gian, chờ sau khi Hòa Hoàn Phủ trở về sẽ lập tức khởi động thần trận, xử lý luôn gia hỏa này. Nhưng hắn không ngờ, sau khi mở chiếc nhẫn của Trọng Tuân Tú ra, hắn phát hiện trận kỳ thần trận trong đó hắn không thể nào sử dụng được, nói cách khác, trận kỳ thần trận này, trừ Trọng Tuân Tú có thể dùng ra, không có ai có thể dùng được.

Lúc này toàn bộ quảng trường của Thần Vân Tiên Trì đã đứng đầy đệ tử Thần Vân Tiên Trì, hơn nữa độn quang vẫn còn không chấm dứt lao đến. Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ tựa như không biết người đến càng ngày càng nhiều, chỉ đứng ở giữa quảng trường, không thèm để ý một chút nào.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ xuất hiện, Hòa Hoàn Phủ lập tức tỉnh táo lại, hắn quan sát Lam Tiểu Bố tỉ mỉ một chút, lúc này mới chậm rãi nói, “Trẻ tuổi như vậy mà đã trở thành Tiên Trận Đế cấp chín, khó trách lại phách lối như vậy. Có phải cảm thấy mình là một Tiên Trận Đế cấp chín thì có thể bắt nạt người khác? Cho nên cũng đến Thần Vân Tiên Trì để ra oai?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ngươi nói đúng, ta đây bắt nạt Thần Vân Tiên Trì ngươi, còn giết tông chủ các ngươi đấy, ngươi có thể làm được gì?”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố lên giọng, “Tất cả mọi người ở Thần Vân Tiên Trì nghe rõ cho ta, Thần Vân Tiên Trì vì thu thập huyết mạch truyền thừa Thần Vân Đạo, đã giết mấy trăm triệu người vô tội. Cho nên hôm nay Thần Vân Tiên Trì phải diệt môn, bởi vì ta đến đây đòi lại công đạo cho vô số người vô tội kia. Trên đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, ta chính là người rút đao kia. Nếu như trong tay không nhiễm máu tươi của người vô tội, cũng đừng có ở lại đây chịu chết, nếu không đừng có trách người khác.”

Không có người rút đi, hoặc là nói người muốn rút đi hoàn toàn không đến đây.

“Mọi người ra tay, không cần lo lắng Khốn Sát tiên trận của hắn, Hòa Hoàn Phủ ta hôm nay phải dạy cho hắn biết, như thế nào mới là Tiên Trận Đế cấp chín.” Hòa Hoàn Phủ nói xong thì cầm mấy lá trận kỳ ném xuống, Khốn Sát tiên trận bên ngoài quảng trường bị kích phát, toàn bộ quảng trường tràn ngập sát thế, nhưng mà không hề ảnh hưởng gì đến đông đảo cường giả của Thần Vân Tiên Trì đang xông về phía Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ.

Là đệ tử của Thần Vân Tiên Trì, bọn họ đã sớm biết phải di chuyển bên trong sát trận này như thế nào.

“Ta đi giết cho thoải mái, Tiểu Bố huynh đệ, ngươi khống chế Khốn Sát tiên trận của hắn đi.” Cung Doãn Kỳ lấy Tu Di Tiễn ra, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện Lam Tiểu Bố có thể khống chế Khốn Sát tiên trận của Hòa Hoàn Phủ được hay không.

Lam Tiểu Bố cũng ném mấy lá trận kỳ ra, không gian sát thế trên quảng trường đột nhiên thay đổi. Đối với đông đảo tu sĩ của Thần Vân Tiên Trì mà nói, sát thế vốn đang nhắm vào Cung Doãn Kỳ và Lam Tiểu Bố đột nhiên thay đổi, biến thành nhắm vào bọn họ.

Tu sĩ Thần Vân Tiên Trì đang lao đến nhanh chóng ngừng lại, bên bọn họ tuy rằng có rất nhiều người, nhưng cứ xông lên phía trước như vậy nhất định sẽ bị giết hết trước.

Hòa Hoàn Phủ hừ lạnh một tiếng, lại ném trận kỳ ra. Sát thế trên quảng trường lại thay đổi một lần nữa, sát thế nhắm vào tu sĩ Thần Vân Tiên Trì chuyển sang nhắm vào Cung Doãn Kỳ và Lam Tiểu Bố.

Khóe miệng hắn cười lạnh, Lam Tiểu Bố quả thật là một Tiên Trận Đế, vậy thì sao chứ? Cho dù trình độ trận đạo không kém hơn hắn, trận đạo của hai người ngang bằng nhau, nhưng Thần Vân Tiên Trì vẫn có thể dựa vào nhiều người mà đè bẹp hai người này.

Nhưng sau đó sắc mặt Hòa Hoàn Phủ lập tức thay đổi, hắn rõ ràng đã khống chế được Khốn Sát tiên trận trên quảng trường, nhưng hắn lại nhìn thấy có vô số đệ tử Thần Vân Tiên Trì bị giết chết, máu tươi bắn lên tung tóa.

Hòa Hoàn Phủ vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy không gian xung quanh người mình đã lập tức thay đổi. Từng đạo trận pháp sát thế khóa chặt lấy hắn, thậm chí hắn có thể cảm nhận được cái chết đang ập đến.

Không tốt, đây là dùng trận văn hư không bố trí Giảo Sát tiên trận, loại tiên trận này đừng nói là phá, ngay cả tiếp xúc hắn còn chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Giờ phút này hắn cuối cùng đã hiểu ra Trọng Tuân Tú và mấy trưởng lão Tiên Đế đã chết như thế nào, nếu như sớm biết có không gian sát trận được bố trí bằng trận văn hư không, Hòa Hoàn Phủ hắn tuyệt đối sẽ không trở về.

Phải chạy mau, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Hòa Hoàn Phủ. Còn sự tồn vong của Thần Vân Tiên Trì, còn cả sự tồn vong của đông đảo tu sĩ Thần Vân Tiên Trì, không liên quan gì đến Hòa Hoàn Phủ hắn.

Hòa Hoàn Phủ lấy ra pháp bảo phòng ngự, điên cuồng xông ra ngoài, hắn chỉ hi vọng đây không phải là Giảo Sát tiên trận dùng trận văn hư không cấp chín bố trí ra, nếu như là trận văn hư không cấp chín, hắn cũng không thể đi nổi.

“Còn định chạy à? Nhận một chiêu của Kỳ gia ngươi đã.” Cung Doãn Kỳ đã sớm mai phục ở bên cạnh, không đợi Hòa Hoàn Phủ xông trận ra ngoài, đã nhào về phía Hòa Hoàn Phủ.

Tiểu Bố huynh đệ đã nói, đầu tiên phải giết được Hòa Hoàn Phủ đã.

Chương 704: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực.

Thực lực của Hòa Hoàn Phủ vốn kém hơn Cung Doãn Kỳ rất nhiều, bây giờ bị Hư Không sát trận vây nhốt, cho dù hắn có là một Tiên Trận Đế cấp chín, bị Cung Doãn Kỳ đánh lén, vẫn chẳng có chút năng lực phản kháng nào, trực tiếp bị xé thành hai nửa.

Hòa Hoàn Phủ vừa chết, Khốn Sát tiên trận cấp chín lại bị Lam Tiểu Bố khống chế, toàn bộ quảng trường Thần Vân Tiên Trì lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ góp nhặt tất cả tiên linh thảo của Thần Vân Tiên Trì, rút đi mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm. Không chỉ như vậy, Vân Trì của Thần Vân Tiên Trì cũng bị Lam Tiểu Bố lấy đi. Làm xong hết những chuyện này, hai người mới nghênh ngang rời khỏi Thần Vân Tiên Trì.

…

Nửa tháng sau, cho dù Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ không xuất hiện, nhưng khắp nơi ở Ma Huyền Nam Vực đều biết truyền thuyết liên quan đến hai người.

Ma Hải Tiên Đạo Thành.

Đây là tòa tiên thành lớn nhất nằm trong sự quản lý của Thích Đế cung, bởi vì Tứ Đế cung ngầm thừa nhận sự tồn tại của đối phương, cho nên ở Ma Hải Tiên Đạo Thành, trừ người của Thích Đế cung ra, cũng có đệ tử của ba đế cung còn lại.

Bởi vì Ma Hải Tiên Đạo Thành gần với Thích Đế cung, đồng thời cũng gần Tiên Ma Hải, cho nên trong tất cả tiên thành của Tứ Đế cung, Ma Hải Tiên Đạo Thành là nơi phồn hoa nhất.

Giờ phút này ở tòa tức lâu lớn nhất của Ma Hải Tiên Đạo Thành, đông đảo tu sĩ đang nghỉ ngơi tại đây, hoặc muốn uống một chén tiên linh trà, hoặc gọi một bầu tiên tửu. Những tu sĩ này phần lớn đều từ Tiên Ma Hải quay về, sau đó ở đây bán ra những gì mình thu hoạch được, hoặc là làm chuyện khác.

Một nam một nữ đúng lúc này bước vào tức lâu, nhìn dáng vẻ hai người này có chút căng thẳng, nhưng mà chờ sau khi hai người này ngồi xuống một cái bàn trống rồi, mới thở ra một hơi.

“Sư huynh, xem ra chúng ta qua được cửa này rồi.” Sau khi ngồi xuống, nữ tử truyền âm nói một câu.

Sắc mặt nam tử ngồi đối diện đột nhiên thay đổi, sắc mặt nữ tử cũng thay đổi. Bởi vì nàng phát hiện ấn ký đệ tử Thích Đế cung trên mi tâm của sư huynh đang ngồi đối diện nàng đã biến mất, bởi vậy có thể thấy được ấn ký trên mi tâm của nàng nhất định cũng biến mất rồi. Sau khi dùng thần niệm xác nhận, nàng biết mình đã đoán đúng.

Không đợi hai người kịp phản ứng, một tên nam tử mệt mỏi lập tức vọt vào trong tức lâu, bởi vì hắn đến vừa đúng lúc, hắn nhìn thấy tình huống của một nam một nữ này, ngạc nhiên kêu lên, “Hai tên dã tu, là hai tên dã tu…”

Lúc nói chuyện, hắn đã lấy pháp bảo của mình ra.

Ở Ma Huyền Nam Vực, chỉ cần phát hiện dã tu, lúc nào cũng có thể ra tay. Cho dù cuối cùng ngươi không phải là người bắt được dã tu, nhưng chỉ cần là người đầu tiên chỉ ra dã tu, vẫn có thể kiếm được chút lời.

Cho nên tên nam tử đường xa trở về này vừa nhìn thấy hai tên dã tu đã lập tức lấy pháp bảo ra.

Dựa theo suy nghĩ của nam tử lấy pháp bảo ra này, chỉ cần hắn kêu dã tu ra, sau đó lấy pháp bảo ra, lập tức sẽ có vô số người ùa đến công kích hai tên dã tu này. Đến khi đi nhận thù lao, hắn chỉ cần đi theo đuôi là được.

Nhưng sự thật lại khiến hắn vô cùng hoang mang, toàn bộ tức lâu này, ngoại trừ một mình hắn lấy pháp bảo ra, những người còn lại tựa như không nghe được lời hắn nói, vẫn ngồi uống tiên linh trà hoặc tiên tửu của mình.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ mình và những người trước mắt này không nằm trong một vị diện? Hắn có thể nhìn thấy những người trước mắt, nhưng những người này không nhìn thấy hắn sao?

Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng đang chuẩn bị lấy pháp bảo điên cuồng xông ra ngoài, sau đó lập tức phát hiện trừ một người kêu bọn họ là dã tu, sau đó lấy pháp bảo ra, những người khác tựa như bị điếc vậy.

“Sư huynh, có chuyện gì thế này?” Phùng Thư Đình cũng có chút ngơ ngác.

Lúc trước khi tiên thuyền bị hủy lúc đang vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, người có thể sống ít càng thêm ít, hai người bọn họ dựa vào một lá Truyền Tống Phù đỉnh cấp mới có thể may mắn đi đến Ma Huyền Nam Vực, cũng nhặt được một mạng.

Sau khi đi đến Ma Huyền Nam Vực rồi, hai người mới biết được, ở nơi này bọn họ chính là dã tu. Hai người lại không muốn gia nhập Tứ Đế cung, cho nên chỉ có thể trốn đông trốn tay. Huống hồ muốn gia nhập Tứ Đế cung cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất định phải có người quen giới thiệu mới được.

Mà nơi tu luyện ở Ma Huyền Tiên Vực, đều là địa bàn của Tứ Đế cung, hai người đến đây đã lâu, nhưng hoàn toàn không thể an toàn tu luyện, chỉ có thể mạo hiểm giả làm đệ tử Thích Đế cung đến Ma Hải Tiên Đạo Thành thử một chút. Nếu như có thể qua được ải này, bọn họ dự định đi Tiên Ma Hải tìm kiếm chút cơ duyên.

Khiến hai người bọn họ không ngờ là, bọn họ vừa mới tiến vào trong tức lâu đã bị phát hiện. Càng kinh ngạc hơn là, trừ một người gọi ra thân phận dã tu của bọn họ ra, những người khác đều thờ ơ.

Cách đó không xa có một bàn tu sĩ nhỏ giọng nói chuyện truyền đến tai hai người.

“Gia hỏa này nhấy định vừa từ Tiên Ma Hải trở về, dám ở đó gọi dã tu, còn dám ra tay, thật đúng là gan to bằng trời mà…”

“Đợi sau khi hắn hiểu ra chuyện gì, chỉ sợ sẽ bị hù đến mặt mũi trắng bệch đấy.”

“Ha ha, Thần Vân Tiên Trì, Vấn Khư Tiên Đạo thành, Hồng Diệp tiên thành, còn cả Dịch Long Tiên Đế của Hạnh Đế cung vì sao biến mất? Còn dám ở đây kêu gào dã tu, đúng là ngại mạng dài quá rồi mà…”

Chương 705: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực. (2)

Mặc dù chỉ có vài câu, Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đã có một ít tin tức, đó chính là ở Ma Huyền Nam Vực có một cường giả. Cường giả này chắc hẳn là chuyện đả kích những tông môn và cá nhân vây giết dã tu, Thần Vân Tiên Trì mới vừa được nhắc đến kia, cả Vấn Khư Tiên Đạo thành cũng bởi vì chèn ép dã tu cho nên đã bị cường giả này tiêu diệt.

“Sư huynh…” Phùng Thư Đình nhìn Chuyên Dịch, bây giờ ở lại đây hay tiếp tục đi?

Chuyên Dịch trầm giọng nói, “Ta nghĩ cho dù bây giờ chúng ta đi, cũng sẽ có người đến truy sát, với thực lực bây giờ của chúng ta chỉ sợ cũng không thể trốn được xa. Không bằng tìm người hỏi thăm tình hình một chút, lỡ như dã tu không còn là đối tượng truy sát nữa thì sao?”

Phùng Thư Đình vừa lên tiếng, cái tên tu sĩ đã vạch trần Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình lại lớn tiếng nói: “ Hai người này là dã tu, nơi này là địa bàn của Thích Đế cung, dã tu ngang nhiên xuất hiện ở tức lâu, tại sao không có người đứng ra?”

Một mình hắn không dám xông lên đối phó với Chuyên Dịch và

Phùng Thư Đình, tu vi của hắn là gì, chỉ là một Đại Ất Tiên mà thôi.

Vẫn không có ai để ý đến hắn, thật giống như ở tức lâu này chỉ có một mình hắn vậy.

Trng mắt tên Đại Ất tiên này hiện lên vẻ sợ hãi, có chuyện gì thế này, lúc hắn chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến, “Có phải cảm thấy mình đang chơi phiên bản một người hay không?”

“Là ai?” Tên Đại Ất tiên nay trong lòng còn đang sợ hãi, vội vàng quay đầu lại. Lại nhìn thấy một người thanh niên và một nam tử đầu to đi đến.

“Dã…” Tên Đại Ất Tiên này chỉ vừa nói một chữ, cũng không dám nói tiếp. Hơi thở trên người Lam Tiểu Bố vô cùng kín kẽ, quanh người Cung Doãn Kỳ là một loại hơi thở cường đại, rõ ràng là cường giả Tiên Đế. Hai dã tu như thế nào, hắn sao dám nói?

“Dã ông nội ngươi…” Cung Doãn Kỳ đập một bàn tay xuống, tên nam tử Đại Ất Tiên này thậm chí còn chưa kịp ngồi xuống đã bị đập thành cặn bã.

Rất nhiều tu sĩ trong tức lâu nhìn thấy hai người này tiến đến, đều lén lút đứng lên chuẩn bị chuồn đi.

Cung Doãn Kỳ hừ lạnh nói, “Nhìn thấy Bố gia và Kỳ gia nhà ngươi đến đã muốn đi, chính là đang xem thường Bố gia và Kỳ gia ngươi, người nào đi, Kỳ gia ngươi đập chết.”

Một vài tu sĩ đang đứng lên nhanh chóng ngồi xuống, toàn bộ tức lâu bỗng chốc im lặng, hít thở không thông.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Dịch huynh, Phùng sư tỷ, lại gặp mặt rồi. Vận may của hai vị không tệ, có thể đến được đây.”

Cho dù trong lòng có vô số thắc mắc không thể giải đáp, giờ phút này Chuyên Dịch cũng biết Lam Tiểu Bố còn lợi hại hơn tưởng tượng của hắn. Hắn nhanh chóng khẽ khom người nói, “Chuyên Dịch xin ra mắt tiền bối, không nghĩ đến tu sĩ từ nơi khác đến đều là dã tu, còn bị truy sát. Chúng ta vẫn luôn trốn đông trốn tây, hôm nay vừa tới nơi này lại bị phát hiện.”

Phùng Thư Đình cũng nhanh chóng bước tới chào, nàng hoài nghi người mà những tu sĩ này nói đến trước đó chính là Lam Tiểu Bố và cường giả đầu to này, nhưng nàng không dám khẳng định.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Đây đều là chuyện quá khứ, bây giờ ai dám ra tay với những tu sĩ không gia nhập tông môn, ta trực tiếp diệt hết.”

Hắn và Cung Doãn Kỳ diệt đi Thần Vân Tiên Trì không phải vì chuyện dã tu, mà là vì chuyện của Liễu Ly. Chỉ là sau khi bọn họ nghênh ngang đi vào Vấn Khư Tiên Đạo Thành và Hồng Diệp tiên thành thì bị người ta xem là dã tu vây công. Lúc này Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đương nhiên sẽ không khách sáo nữa, sau một trận chém giết, chém tận giết tuyệt toàn bộ những người vây công bọn họ. Ngay cả hai tên thành chủ của hai tiên thành này cũng không may mắn thoát khỏi, trong đó có bốn tên Tiên Đế bị giết chết.

Còn về Dịch Long Tiên Đế, đây là cường giả đỉnh cấp của Cố Đế cung, tu vi không hề yếu hơn cường giả của Tứ Đế cung, bởi vì Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ giết đệ tử của hắn ở Hồng Diệp tiên thành, cho nên trên đường chặn giết Lam Tiểu Bố, kết quả vẫn bị Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ giết chết.

Có những chuyện này, cuối cùng ngay cả chuyện Thần Vân Tiên Trì bị diệt, cũng bị truyền đi là vì Thần Vân Tiên Trì muốn vây công hai dã tu này cho nên mới bị họa diệt môn.

Bây giờ trừ một số ít người ở bên ngoài chưa trở về, toàn bộ Ma Huyền Nam Vực đều lưu truyền truyền thuyết về hai tên độc ác này. Hai tên độc ác này đi đến đâu thì giết chỗ đó, tứ Đại Đế của Tứ Đế cung cho đến bây giờ vẫn không ra mặt nói chuyện, mọi người đều biết, bố cục của Ma Huyền Nam Vực sắp thay đổi rồi.

Lúc này còn ai dám giết dã tu? Trừ khi không còn muốn sống nữa.

Cho dù Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình vẫn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng mà dã tu có thể sinh sống ở nơi này, vậy đó chính là tin vui vô cùng lớn.

Lam Tiểu Bố nói với tiểu nhị, “Cho chúng ta mấy ấm tiên linh trà tốt nhất.”

“Được, được, các vị tiền bối xin chờ một lát.” Tiểu nhị run rẩy lên tiếng, sau đó lui ra ngoài.

Lam Tiểu Bố lại nhìn đông đảo đệ tử của Tứ Đế cung đang ở trong đại sảnh, đến thở mạnh cũng không dám kia nói, “Bây giờ các ngươi có thể đi rồi, nhưng mà trước khi đi cần các ngươi truyền tin đi, bảo bốn tên Đại Đế của Tứ Đế cung nhanh chóng đến đến gặp ta. Kiên nhẫn của ta có hạn, nhiều nhất chỉ có thể chờ nửa ngày, nếu như quá nửa ngày rồi mà còn không đến, hoặc có ai không đến, ta sẽ đến tận cửa thăm hỏi.

Một vài đệ tử Tứ Đế cung nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sau lưng lập tức phủ một tầng mồ hôi lạnh. Hai người kia đi thăm hỏi? Có chuyện tốt mới là lạ. Lúc trước bọn họ đi thăm hỏi Thần Vân Tiên Trì, bây giờ Thần Vân Tiên Trì đang ở đâu?

Chương 706: Chuyến thăm hỏi phô trương.

“Lam huynh, ngươi muốn Tứ Đại Đế đến đây?” Sắc mặt Chuyên Dịch thay đổi, mặc dù hắn đến Ma Huyền Nam Vực không được bao lâu, nhưng tên tuổi của tứ Đại Đế ở đây chẳng khác nào là trời.

Cung Doãn Kỳ hừ lạnh một tiếng nói, “Chẳng lẽ còn phải để cho ta và Bố gia đến đó thăm hỏi bọn họ? Thần Vân Tiên Trì kia chúng ta cũng đi thăm hỏi một lần rồi, sau đó bọn họ không còn tồn tại nữa.”

Tay Chuyên Dịch run lên một cái, giờ phút này hắn mới hiểu được, hóa ra chuyện Thần Vân Tiên Trì bị tiêu diệt mà người ta nói trước đó, hóa ra thật sự do hai người này làm. Nói thế thì Vấn Khư Tiên Đạo Thành, Hồng Diệp tiên thành đều là do hai người này tiêu diệt.

Lam Tiểu Bố đổi chủ đề, “Chuyên huynh, từ hẻm nùi Ma Huyền Hư Không đến đây cũng không dễ dàng gì, hai vị có thể trốn được đến đây, đúng là đáng gờm đấy.”

Đừng nói là vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không không dễ, cho dù bị ngã xuống dưới như hắn cũng chẳng dễ dàng gì. Tu vi còn chưa đến Tiên Đế, xác suất lớn sẽ bị ngã chết.

Chuyên Dịch không dám giấu diếm vội vàng nói, “Ta có một lá Truyền Tống Phù đỉnh cấp, là lá Truyền Tống Phù này đã cứu hai người chúng ta một mạng, truyền tống chúng ta đến Ma Huyền Nam Vực. Vốn dĩ chúng ta muốn tìm kiếm một ít cơ duyên ở Ma Huyền Nam Vực, sau khi tới đây rồi mới phát hiện, nơi này còn khó sinh sống hơn của Ma Huyền Tiên Vực.”

“Không cần lo lắng, rất nhanh thôi Tứ Đế cung ở nơi này sẽ không còn dám chèn ép dã tu nữa.” Cung Doãn Kỳ tùy tiện xua tay ngăn lại, trên đường đi đến đây, Lam Tiểu Bố chơi trận đạo thật sự không để lại chút dấu vết nào, hắn càng đánh càng tự tin.

…

Cùng lúc đó, trong Thích Đế cung.

Bốn tên nam tử sắc mặt nghiêm túc ngồi trong một điện không lớn lắm thương lượng, tựa như có một chuyện gì đó vô cùng khó giải quyết đang chờ bọn họ xử lý.

“Ta vừa mới nhận được tin tức, người kia đã đến Ma Hải Tiên Đạo Thành!” Vừa nói chuyện chính là một nam tử mặt hơi xanh, hắn chính là Đại Đế của Thích Đế cung, Thích Khinh Sinh.

Lần này Tứ Đại Đế của Tứ Đế cung gặp nhau là do hắn khởi xướng, bởi vì hắn và Lam Tiểu Bố có thù hận sâu nhất. Sau khi biết Lam Tiểu Bố đến Ma Huyền Nam Vực, hắn đã định phái người bắt Lam Tiểu Bố đến đây. Chỉ là sau này biết Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ đến Thần Vân Tiên Trì, mới không tiếp tục đuổi theo nữa.

Thần Vân Tiên Trì ở Ma Huyền Nam Vực là một sự tồn tại siêu nhiên, cho dù là Tứ Đế cung cũng không dám gây chuyện với Thần Vân Tiên Trì. Sau khi chọc đến Thần Vân Tiên Trì, có biết bao nhiêu Tiên Đế sẽ chết trong tay Thần Vân Tiên Trì. Chính bởi vì Thần Vân Tiên Trì quá cường đại, lúc này mới có tư cách chiếm cứ một phần hai địa bàn ở Ma Huyền Nam Vực.

Nhưng mà một sự tồn tại khổng lồ như vậy, lại bị tiêu diệt, mà người diệt Thần Vân Tiên Trì và Thích Đế cung lại có đại thù. Sau đó, truyền đến tai Thích Khinh Sinh chính là, Vấn Khư Tiên Đạo thành bị diệt, Hồng Diệp tiên thành bị giết, Dịch Long Tiên Đế của Hạnh Đế cung bị giết…

Từng sự kiện đều cho thấy, nếu như Lam Tiểu Bố đến Thích Đế cung, chắc hẳn có thể dễ dàng diệt đi Thích Đế cung của hắn.

Thích Khinh Sinh sợ, mặc dù hắn là một Đại Đế, nhưng thực lực của hắn không mạnh hơn Dịch Long Tiên Đế bao nhiêu. Huống hồ người ta đã có thể tiêu diệt cả Thần Vân Tiên Trì, vậy tuyệt đối không phải ở địa bàn mình mà có thể khống chế hắn được.

Thần Vân Tiên Trì là nơi nào chứ? Có Tiên Trận Đế cấp chín Hòa Hoàn Phủ, còn có Trọng Tuân Tú không hề yếu hơn hắn, thậm chí nghe đồn ở đó còn có thần trận. Một tông môn như vậy, còn bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt, điều này khiến Thích Khinh Sinh không có chút tự tin nào.

Cho nên hắn mời ba vị Đại Đế của Tứ Đế cung còn lại đến bàn bạc xem nên làm thế nào, bao gồm Tân Vô Nguyên của Hạnh Đế cung, Cố Thân của Cố Đế cung, Tầm Kỷ Vũ của Tầm Đế cung.

Cố Thân không nói gì, mặc dù Lam Tiểu Bố giết người của bọn hắn, nhưng mà thù giữa hắn và Lam Tiểu Bố không sâu. Cố Thân không nói chuyện, Tầm Kỷ Vũ lại càng không nói gì, hắn và Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có thù gì cả. Người thực sự có thù lớn nhất với Lam Tiểu Bố chính là Thích Đế và Hạnh Đế.

Vào giờ phút này, có bốn đạo tin tức cùng lúc truyền đến rơi vào tay bốn người.

Nhìn thấy nội dung bên trong, Thích Khinh Sinh thì thở ra một hơi. Không ngờ Lam Tiểu Bố lại phách lối như vậy, để tứ Đại Đế bọn họ chủ động đi gặp hắn?

“Các vị, Lam Tiểu Bố muốn chúng ta đi gặp hắn.” Vẻ mặt Thích Khinh Sinh không cam lòng.

Những lời khác hắn không cần phải nói, dù sao thì bọn hắn cũng là tứ Đế của Tứ Đế cung, ở Ma Huyền Nam Vực này, cho dù là Thần

Vân Tiên Trì cũng không có tư cách bắt bọn họ đến gặp mặt.

Thích Khinh Sinh có ý là. Chỉ cần mọi người có chung mối thù với hắn, bốn tên Đại Đế cùng nhau vây công Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố có bản lĩnh lớn bằng trời đi nữa thì cũng chưa chắc có thể chạy thoát.

Tầm Kỷ Vũ đột nhiên đứng lên nói, “Nghe nói Lam Tiểu Bố này là một Tiên Trận Đế cấp chín, ta đi gặp một chút, nhìn xem Tiên Trận Đế cấp chín này trẻ đến mức nào?”

Cố Thân vốn đang ngồi cũng lập tức đứng lên, “Đã như vậy, ta đây đi cùng Tầm huynh đi mở mang kiến thức về người này một chút.”

Lúc Cố Thân nói chuyện còn gật đầu với Tầm Kỷ Vũ một cái, hắn hiểu ý Tầm Kỷ Vũ nói, đó chính là người ta là một Tiên Trận Đế cấp chín. Tiên Đế thì nhiều, Tiên Trận Đế thì hiếm. Tiên Trận Đế cấp chín không phải chỉ vây công là có thể giết chết, chỉ có khi xuất bất kỳ ý mới có thể giết chết. Hơn nữa một khi giết không chết thì hậu hoạn vô tận.

Trong lòng Thích Khinh Sinh quýnh lên, vội vàng nói, “Tầm huynh, Cố huynh, chúng ta cứ như vậy mà đi gặp hắn, chẳng phải đã hạ thấp bản thân mình sao? Bốn người chúng ta liên thủ, cộng thêm đông đảo cường giả Tiên Đế của Tứ Đế cung chúng ta, chưa chắc đã không thể xử lý được người này.”

Tầm Kỷ Vũ từ tốn nói, “Tiên Đế của cả Tứ Đế cung cộng lại chưa chắc đã nhiều hơn Thần Vân Tiên Trì, Thần Vân Tiên Trì có tất cả mười Tiên Đế, tiên tôn thì hơn cả trăm. Thần Vân Tiên Trì còn có cả một tiên trận đê cấp chín.”

Chương 707: Chuyến thăm hỏi phô trương. (2)

Sau khi nói xong câu đó, Tầm Kỷ Vũ không nói tiếp, rõ ràng mọi người đều tự hiểu trong lòng.

Tiên Đế của Tứ Đế cung cộng lại mặc dù có nhiều hơn Thần Vân Tiên Trì, nhưng chất lượng Tiên Đế thì Tứ Đế cung có thể so với Thần Vân Tiên Trì sao? Người ta thật sự có một cái tiên trì đấy. Có thực lực hùng hậu như vậy, cũng bị Lam Tiểu Bố người ta tiêu diệt, Tứ Đế cung ngươi thì thế nào chứ?

Tân Vô Nguyên của Hạnh Đế cung cũng đứng lên, "Đã như thế, vậy thì đi gặp hắn một chút đi, chỉ cần không đưa ra yêu cầu quá đáng, ta cảm thấy chuyện này cũng không quan trọng lắm. Người này chắc hẳn sẽ không ở lại Ma Huyền Nam Vực quá lâu. Đương nhiên nếu như hắn đưa ra yêu cầu quá đáng, Hạnh Đế cung ta thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành."

Thấy ba tên Đại Đế này đều đồng ý đi gặp Lam Tiểu Bố, trong lòng Thích Khinh Sinh thở dài, hắn biết mình là người đắc tội với Lam Tiểu Bố nhiều nhất, người khác lại không muốn đặt cược cùng hắn. Còn lời Tân Vô Nguyên nói thì trong lòng hắn cực kỳ khinh bỉ. Còn thà làm ngọc vỡ nữa chứ, ha ha, người ta đã giết Dịch Long Tiên Đế của Hạnh Đế cung ngươi, nếu ngươi thật sự muốn làm ngọc vỡ, bây giờ đã xông đến chém giết rồi.

"Tất cả mọi người đều đi gặp, vậy tính thêm ta nữa đi. Chúng ta nhiều người, cũng có thêm một phần giúp đỡ." Thích Khinh Sinh bất đắc dĩ nói.

Ý trong lời nói này, mọi người đều hiểu, người nào nhiều? Ba tên Đại Đế của Tứ Đế cung đều đã đi, hắn không đi không được.

Lam Tiểu Bố nói, ai mà không đi, hắn sẽ đến tận nơi thăm hỏi. Với trình độ tàn nhẫn của Lam Tiểu Bố đối với Thần Vân Tiên Trì, đến

Thích Đế cung thăm hỏi, Thích Đế cung có thể còn lại một con gà xem như là may mắn rồi.

…

Tinh Hải tiên tức lâu, mặc dù không được tính là tiên tức lâu cao cấp nhất ở Ma Hải Tiên Đạo Thành, nhưng mà vì giá cả vừa phải, còn có một trận pháp tin tức trên bình phong thủy tinh, cho nên tiên tức lâu này ở Ma Hải Tiên Đạo Thành cũng xem như là tiên tức lâu náo nhiệt nhất.

Hầu như mỗi ngày Tinh Hải tiên tức lâu đều kín hết người.

Nhưng mà hôm nay, Tinh Hải tiên tức lâu lại vô cùng yên tĩnh. Toàn bộ đại sảnh tầng một chỉ có một cái bàn, cái bàn này có bốn người ngồi, ba nam một nữ. Sở dĩ có một cái bàn, bởi vì bàn ghế còn lại đều đã bị dời đi hết. Ngay cả tiểu nhị và chưởng quỹ, giờ phút này đều dã rời khỏi Tinh Hải tiên tức lâu.

Theo tin tức mà chưởng quỹ Tinh Hải tiên tức lâu nói ra, Lam Tiểu Bố bảo hôm nay hắn muốn trưng dụng Tinh Hải tiên tức lâu một chút. Mặc dù là đệ tử ngoại môn của Thích Đế cung, giọng điệu của hắn lại vô cùng tự hào. Cường giả tiêu diệt Thần Vân Tiên Trì, muốn trưng dụng tức lâu của hắn, hắn đương nhiên là tự hào rồi.

Cho dù trong Tinh Hải tiên tức lâu không có người, nhưng mà ở bên ngoài lại có rất nhiều người. Những người này đều đi tới đi lui xung quanh Tinh Hải tiên tức lâu. Hoặc nhìn mây trên trời, hoặc làm bộ hai người rất quen thuộc, trò chuyện đến chủ đề mà ngay chính mình cũng không biết.

Tất cả mọi người đều rõ, bọn hắn ở lại đây là có ý gì. Đó chính là xem tứ Đại Đế của Tứ Đế cung đến đây trước, hay là hai kẻ ác nhân đã trưng dụng Tinh Hải tiên tức lâu này đến thăm hỏi Tứ Đế cung.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần nửa ngày là sẽ có kết quả. Bởi vì Lam Tiểu Bố đã nói, sẽ chỉ chờ nửa ngày mà thôi.

Người đến xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, thậm chí sắp chen bể cả mấy con phố bên cạnh Tinh Hải tiên tức lâu. Nhưng mà cho dù như vậy, cũng không có bất cứ ai đến gần Tinh Hải tiên tức lâu quá mười trượng.

Nửa ngày có lẽ quá dài, mọi người cũng không đợi đến nửa ngày, chỉ một canh giờ sau, khi từng đợt tiên nhạc vang lên, một cái tiên liễn từ trên không tiên thành hạ xuống, sau đó dừng ở bên ngoài Tinh Hải tiên tức lâu.

Xung quanh tiên liễn là mười sáu nữ tử xinh đẹp, chờ sau khi tiên liễn dừng lại, mười sáu nữ tử xinh đẹp này nhanh chóng hạ xuống, sau đó chia làm hai hàng đứng thẳng. Lúc này bốn nam tử mới từ trên tiên liễn bước xuống, bước trên con đường mười sáu nữ tử này vạch ra, đi vào trong Tinh Hải tiên tức lâu.

“Thích Khinh Sinh, Tân Vô Nguyên, Cố Thân, Tầm Kỷ Vũ xin chào Lam đạo hữu, Cung đạo hữu.” Bốn tên nam tử sau khi tiến vào trong Tinh Hải tiên tức lâu, cùng lúc ôm quyền hành tiên thủ lễ.

Thích Khinh Sinh lại càng nhiệt tình nói, “Thật không ngờ Lam đạo hữu lại có thể đến Ma Hải Tiên Đạo Thành, Thích Khinh Sinh không tiếp đón từ xa, thật sự là thất lễ, thất lễ.” Thích Khinh Sinh là Đại Đế đưa ra ý kiến vây công Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn tựa như là người nhiệt tình với Lam Tiểu Bố nhất.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Thanh thế thật là lớn, khi ta và Cung lão ca đến đây, đều là dựa vào bản thân mình đi tới, nhưng mấy vị thì khác, hương xa mỹ nữ, chậc chậc…”

Tân Vô Nguyên vội vàng nói, “Bởi vì mặt mũi của Tứ Đại Đế chùng ta có liên qan đến sự ổn định của Ma Huyền Nam Vực, một khi không có Tứ Đế cung chúng ta, Ma Huyền Nam Vực sẽ không biết có bao nhiêu cuộc tranh đấu và chém giết. Nếu không chúng ta đã không tới đây như thế này, mong Lam đạo hữu thứ lỗi.”

Lam Tiểu Bố xua tay, “Mấy vị ngồi xuống đi, hôm nay tìm các vị đến đây là có hai chuyện.”

Trong lòng Thích Khinh Sinh có chút lo lắng, hắn sợ nhất là Lam Tiểu Bố tìm hắn tính sổ, sau đó ra tay với hắn. Trên thực tế hắn không muốn đi vào Tinh Hải tiên tức lâu này, phải biết rằng Lam Tiểu Bố chính là một Tiên Trận Đế cấp chín đấy. Một khi Lam Tiểu Bố ra tay với hắn, chỉ cần hắn vào trong thì chẳng khác nào mặc người xử trí.

Chỉ là nếu không tiến vào thì có thể làm được gì? Người ta vẫn có thể đánh đến Thích Đế cung. Thích Đế cung cũng không tệ, nhưng so với Thần Vân Tiên Trì, đâu chỉ thua kém một hai điểm.

Tiên Đế của Thần Vân Tiên Trì cơ bản đều là tự tu luyện ra, mà Tiên Đế của Thích Đế cung phần lớn đều dùng Đế hư Đan để tấn cấp.

Chương 708: Uy hiếp.

Tầm Kỷ Vũ và Lam Tiểu Bố không có thù gì với nhau, hắn chủ động nói, “Lam đạo hữu cứ việc nói đi, chỉ cần Tứ Đế cung ta có thể làm được, không có bất cứ vấn đề gì cả. Nói thật ra thì, lập trường của chúng ta và Lam đạo hữu giống nhau.”

Nói bóng gió chính là, cho dù Lam Tiểu Bố nói cái gì, bọn họ cũng đều đứng chung một góc độ mà cân nhắc vấn đề.

Lam Tiểu Bố gõ bàn một cái rồi nói, “Chuyện thứ nhất, hủy bỏ xưng hô dã tu, khong phải tu sĩ Tứ Đế cung các ngươi thì các ngươi lập tức truy sát? Vậy ra có phải cũng nên thành lập một tông môn, truy sát đệ tử Tứ Đế cung hay không? Không chỉ như vậy, nhưng người khác nếu như muốn thành lập một tông môn mới tại Ma Huyền Nam Vực, nhất định phải cho phép hắn tồn tại, không được phép can thiệp.”

Lời này Lam Tiểu Bố nói ra chẳng khách sáo chút nào, cũng không hề uyển chuyển. Hôm nay nếu như tất cả mọi người đến nơi này mà không đồng ý yêu cầu của hắn, cũng đừng mong có thể rời đi. Tinh Hải tiên tức lâu đã sớm bị Khốn Sát tiên trận của hắn khóa lại, đừng nói là bốn Đại Đế, cho dù có thêm bốn tên nữa, cũng có thể tiêu diệt.

Cung Doãn Kỳ hừ một tiếng, “Tứ Đế cung các ngươi làm việc chẳng có chút cân nhắc nào cả, làm lãng phí thời gian của Bố gia và Kỳ gia rồi.”

Trong lòng Thích Khinh Sinh giận dữ, trong lòng tự nhủ lúc Tứ Đế cung chúng ta thực hiện việc truy sát dã tu, còn không biết ngươi đang ở đâu.

Tân Vô Nguyên ôm quyền nói, “Lam đạo hữu, thật ra ban đầu đây không phải là quy định do Tứ Đế cung nói ra, mà là Thần Vân Tiên Trì nói ra. Đám người Thần Vân Tiên Trì kia quả thật quá đáng, lúc ấy ta đã không thích rồi.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Cho nên bây giờ Thần Vân Tiên Trì thế nào?”

Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn.

Sắc mặt bốn tên Đại Đế cũng không dễ nhìn lắm, cuối cùng vẫn là Tầm Kỷ Vũ nói, “Tầm Đế cung ta hoàn toàn có thể làm được, sau này tuyệt đối sẽ không có cái tên dã tu này, cũng tuyệt đối sẽ không vô cớ truy sát đệ tử không gia nhập tông môn, đồng thời tán thành bất kì tông môn khác tồn tại.”

Tầm Kỷ Vũ đương nhiên biết đây là uy hiếp, nhưng mà khi hắn tiến vào tiên tức lâu đã cảm nhận được không đúng, hắn là một tiên trận vương cấp bảy đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là trở thành tiên trận tôn cấp tám. Hắn khẳng định tức lâu này đã sớm bị Khốn Sát tiên trận khóa lại, chỉ cần hôm nay bọn họ không đồng ý, nhất định không thể nào đi được.

Bỏ đi thành kiến đối với dã tu, đối với Tầm Đế cung của hắn cũng chẳng có chút tổn hại nào. Tài nguyên ở Ma Huyền Nam Vực đã sớm phân chia xong, cho dù dã tu có tồn tại, cũng không thể lấy được cái gì tốt.

“Cố Đế cung ta đồng ý.” Cố Thân không chút do dự nói.

Tân Vô Nguyên cũng không để tâm nói, “Hạnh Đế cung ta đương nhiên là đồng ý, thật ra Hạnh Đế cung ta vốn dĩ không thích chuyện vây giết tán tu này.”

Trong lòng Thích Khinh Sinh cũng bất đắc dĩ, hắn cũng đoán được nếu hôm nay không đồng ý, chỉ sợ không thể đi ra được tức lâu này, hắn cũng chỉ có thể đồng ý.

Cũng không phải vì sau khi đồng ý thì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hắn nhiều, chủ yếu là vì việc này cũng không phải Thần Vân Tiên Trì là bên đầu tiên nói ra, mà chính là hắn nói ra đầu tiên, bây giờ lại phản đối, chẳng khác nào đang tự vả vào mặt mình.

“Rất tốt.” Lam Tiểu Bố gật gật đầu, vung một đạo văn ấn hư không ra, “Tất cả mọi người lấy tinh huyết ra thề với lời mình vừa nói đi.”

Thích Khinh Sinh chau mày, “Lam đạo hữu, thề thì không cần đâu, bốn Đại Đế của Tứ Đế cung ta là người nói lời giữ lời.”

“Đây là tự nguyện, không ép buộc.” Lam Tiểu Bố chẳng thèm quan tâm chút nào, thuận miệng nói.

Tầm Kỷ Vũ là người đầu tiên bức ra một giọt tinh huyết nhỏ vào trong văn ấn hư không kia, đồng thời nói, “Tầm Kỷ Vũ của Tầm Đế cung thề, từ nay về sau tuyệt đối không xem bất kỳ kẻ nào là dã tu, đệ tử môn hạ cũng tuyệt đối không vô cớ truy sát tán tu không thuộc về Tứ Đế cung, sẽ không can thiệp vào chuyện thành lập tông môn ở Ma Huyền Nam Vực. Nếu làm trái lời thề, sẽ bị tâm ma mà chết.”

Nghe thấy Tầm Kỷ Vũ thề, sắc mặt Thích Khinh Sinh có chút thay đổi.

Nhưng khiến hắn càng tức giận hơn là, sau Tầm Kỷ Vũ, người thứ hai thề không phải là Cố Thân, mà là Tân Vô Nguyên, sau đó Cố Thân cũng thề.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hoàn toàn không để Thích Khinh Sinh thề, lập tức định kích phát văn ấn hư không.

Thích Khinh Sinh lại nhanh chóng bức một giọt tinh huyết nhỏ vào văn ấn hư không, sau đó thề.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đáng tiếc, lúc đầu hắn định mượn cơ hội tiêu diệt Thích Khinh Sinh, thế mà gia hỏa này lại thỏa hiệp ngay vào thời khắc sống còn này.

Chờ sau khi Thích Khinh Sinh phát lời thề xong, Lam Tiểu Bố kích phát trận văn, văn ấn lời thề máu này lập tức tiêu tán trong hư không. Loại lời thế này, một khi kích phát nhất định phải tuân thủ, nếu không thì trong lúc tu luyện, tâm ma sẽ mọc tràn lan.

Kích phát văn ấn xong, Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Tiếp theo là chuyện thứ hai, nhiều năm trước ta và Cung lão ca vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, kết quả tiên thuyền bị lật, chúng ta không cẩn thận bị rơi xuống đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không…”

Nghe thấy lời này Thích Khinh Sinh và Tân Vô Nguyên đều biến sắc. Đã rơi xuống đấy Ma Huyền Hư Không rồi mà còn có thể sống đi ra ngoài?

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố nhìn Tân Vô Nguyên, “Cái tiên thuyền này là của ngươi, tự ngươi xem xử lý thế nào đi.”

Trong lòng Tân Vô Nguyên giật thót, nếu như Lam Tiểu Bố lấy chuyện tiên thuyền này ra để gây sự với hắn, hắn thật sự không thể nào phản bác được. Nghĩ đến đây hắn nhanh chóng đứng lên, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, tiên thuyền vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không quả thật chính là sản nghiệp của ta. Chuyện này, ta đồng ý bồi thường.”

Chương 709: Uy hiếp. (2)

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Việc bồi thường thì thôi đi, ngươi chỉ cần nói cho ra biết phải làm sao để vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, vì sao pháp bảo phi hành bình thường không thể vượt qua được?”

Tân Vô Nguyên vội vàng nói, “Hẻm núi Ma Huyền Hư Không khác với những hẻm núi khác, muốn vượt qua nơi này, phải dùng Vô Căn Mộc để xây nên tiên thuyền. Ở nơi này, bất kỳ pháp bảo phi hành nào dưới thần khí đều sẽ bị rơi xuống. Ta nghe nói tông chủ Trọng Tuân Tú của Thần Vân Tiên Trì có một món pháp bảo, là một món thần khí hạ phẩm, có thể vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không.”

Trọng Tuân Tú có một món thần khí hạ phẩm? Lam Tiểu Bố sửng sốt, sao hắn lại không biết? Chiếc nhẫn của Trọng Tuân Tú hắn đã luyện hóa rồi, trừ một đống Tiên Linh mạch và tiên tinh ra, còn có các loại vật liệu đan dược, còn về pháp bảo, thì chỉ có một cái quạt xếp.

Cái quạt xếp này, đương nhiên không thể pháp bảo phi hành, Lam Tiểu Bố cũng không đi luyện hóa.

“Pháp bảo phi hành của Trọng Tuân Tú hình như là một cái quạt xếp, ta cũng chỉ nhìn thấy một lần.” Tân Vô Nguyên tiếp tục nói.

Trong lòng Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, thật sự là cái quạt xếp kia. Xem ra hắn phải trở về luyện hóa thôi, nếu không hắn mà muốn đi Ma Huyền Tiên Vực, nhất định phải dùng Vô Căn Mộc luyện chế tiên thuyền, tiên thuyền luyện chế bằng Vô Căn Mộc không đáng tin cậy, khi vượt qua hẻm núi sẽ chỉ có ba bốn phần cơ hội thành công.

Mặc dù trong lòng vui mừng, Lam Tiểu Bố vẫn im lặng không nói, Tân Vô Nguyên lo lắng Lam Tiểu Bố nổi giận, nhanh chóng lấy ra một cái nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, trong chiếc nhẫn này có một ít Vô Căn Mộc, cũng là do ta tìm đến, có lẽ tương lai Lam đạo hữu sẽ cần.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, nhận lấy chiếc nhẫn rồi nói, “Như vậy thì đa tạ Tân Đại Đế.”

“Không dám không dám.” Thấy Lam Tiểu Bố nhận chiếc nhẫn, Tân Vô Nguyên thở ra một hơi.

Lam Tiểu Bố đứng lên, “Mấy vị Đại Đế đều là người hiểu chuyện, ta cũng không muốn quấy rầy lâu, ta muốn tìm một nơi bế quan một khoảng thời gian, tương lai sẽ có cơ hội uống trà lần nữa.”

Thấy Lam Tiểu Bố không có ý định ra tay, bốn tên Đại Đế bao gồm cả Thích Khinh Sinh đang căng cứng thần kinh lúc này mới thả lỏng người. Bốn người tiễn Lam Tiểu Bố đi ra tận cửa Tinh Hải tiên tức lâu, mãi đến khi bốn người Lam Tiểu Bố rời khỏi Ma Hải Tiên Đạo Thành, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

“Mấy vị, ta nghe nói ở Tiên Ma Hải có một hòn đảo, ở trên đảo này quy tắc vô cùng kỳ quái, có thể sinh trưởng ra loại tiên linh thảo vượt quá cấp chín, ta muốn đi xem một chút. Mấy vị có hứng thú đi một chuyến với ta không?” Sau khi tiễn đám người Lam Tiểu Bố rời xa Ma Hải Tiên Đạo Thành, Tân Vô Nguyên là người đầu tiên nói ra.

Chuyện này chẳng những Tân Vô Nguyên nghe nói, mà ba người còn lại đều đã nghe nói đến. Còn tại sao Tân Vô Nguyên lại muốn nói chuyện này ra, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Tu luyện đến cấp độ của bọn họ, còn muốn tiến bộ là chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng đến cấp độ của bọn hắn rồi vẫn còn bị một Tiên Trận Đế cấp chín chỉ mũi dạy bảo, bất cứ người nào cũng cảm thấy mất mặt. Muốn thoát khỏi cục diện bị người ta bắt nạt này, lại không thể nào phi thăng, chỉ có thể tăng cao tu vi.

Tiên Ma Hải có bảo vật có thể giúp người ta bước vào cảnh giới Bán Thần, nếu như có thể tìm được loại bảo vật đỉnh cấp này, bước vào Bán Thần cảnh, Lam Tiểu Bố kia sao có thể bắt nạt bọn hắn được nữa?

Tầm Kỷ Vũ nói, “Ta cũng muốn đến Tiên Ma Hải một chuyến, không bằng chúng ta cùng đi đi.”

Tân Vô Nguyên sửng sốt, hắn cho rằng Thích Khinh Sinh mới đi cùng hắn, không ngờ người thỏa hiệp với Lam Tiểu Bố đầu tiên Tầm Kỷ Vũ lại người người đầu tiên muốn đi với hắn.

…

Sau khi rời khỏi Ma Hải Tiên Đạo Thành, Lam Tiểu Bố hỏi, “Chuyên huynh, Phùng sư tỷ, các ngươi đi cùng ta về Ma Huyền Tiên Vực, hay là ở lại nơi này?”

Chuyên Dịch khẽ khom người nói, “Ta và sư muội định tiếp tục ở lại nơi này. Nếu đã tới, thì phải tu luyện một thời gian.”

“Được, đã như vậy thì hẹn sau này gặp lại. Đúng rồi, ở đây có một lá trận kỳ, các ngươi có thể Thần Vân Tiên Trì nhìn thử. Thần Vân Tiên Trì đã bị ta tiêu diệt, tông môn đã bị ta dùng tiên trận cấp chín phong ấn lại, trận kỳ này có thể giúp các ngươi vào trong, kiếm lời một khoản lớn.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện thì lấy ra một lá trận kỳ đưa cho Chuyên Dịch, hắn cũng muốn nhanh chóng cáo từ với Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình, đi luyện hóa chiếc quạt xếp trong cái nhẫn kia.

Còn về mấy thứ bên trong Thần Vân Tiên Trì, hắn lười đi tìm. Nếu không có thời gian đi tìm, vậy nhường lại cơ duyên cho người quen dù sao cũng tốt hơn người của tứ Đại Đế kia.

“Đa tạ tiền bối.” Chuyên Dịch ngạc nhiên, hai tay run rẩy nhận lấy, Lam Tiểu Bố gọi hắn là Chuyên huynh, nhưng hắn không dám tự nhận mình là Chuyên huynh.

Thần Vân Tiên Trì, đó chính là đệ nhất tông môn ở Ma Huyền Nam Vực lúc trước, nếu như nói tông môn này không có đồ tốt, hắn là người đầu tiên không tin.

Phùng Thư Đình cũng kích động nhanh chóng cảm tạ, nàng biết, có lẽ đây là cơ duyên lớn của nàng và Chuyên Dịch.

…

“Trọng Tuân Tú thật sự có một món thần khí phi hành hạ phẩm sao?”

Hai người Chuyên Dịch vừa đi, Cung Doãn Kỳ đã nhịn không được hỏi.

Lam Tiểu Bố lấy một cái quạt xếp ra, “Ta cũng không biết đây có phải là thần khí phi hành hay không, chờ sau khi ta luyện hóa xong rồi tính tiếp.”

Trọng Tuân Tú bị giết, cái lạc ấn trên quạt xếp này cũng tự động tiêu tán, Lam Tiểu Bố luyện hóa cũng không tốn bao nhiêu sức lực. Chỉ cần nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã hòn toàn luyện hóa xong cái quạt xếp này.

“Thế nào?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bỏ cấm chế đi, Cung Doãn Kỳ không nhịn được hỏi.

Chương 710: Phong Loan.

Chuyện hắn quan tâm đến, một là có phải Lam Tiểu Bố đã lấy được một thần khí phi hành hay không, còn một chuyện nữa chính là không muốn lại dùng tiên thuyền tạo dựng từ Vô Căn Mộc để vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Lỡ như bị lại bị rơi xuống một lần nữa, vậy chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, quạt xếp trong tay biến thành một Thương Ưng Phong Diên vô cùng to lớn, hai cánh tựa như thật. Lam Tiểu Bố bước vào trong Phong Diên, hắn có thể cảm nhận được cái pháp bảo phi hành này có tốc độ vượt xa tiên khí phi hành của hắn. Rõ ràng Tân Vô Nguyên không nói mò, cái này quả thật là một món thần khí phi hành.

“Cung lão ca, lên đây đi, pháp bảo phi hành này có cái tên cũng không tệ lắm, là Phong Loan.” Lam Tiểu Bố vẫy tay một cái.

Cung Doãn Kỳ không kịp chờ lập tức nhảy lên Phong Loan, cười he he, “Thần khí quả là khác, vừa lên đã cảm thấy không giống bình thường.”

Lam Tiểu Bố cười thầm trong lòng, thật ra đứng trên pháp bảo phi hành này và đứng trên tiên khí phi hành không khác gì nhau cả, thậm chí không gian bên trong còn không lớn bằng tiên khí phi hành của hắn.

Pháp bảo phi hành này chỉ có hai gian phòng không lớn lắm, ở giữa có một khu công cộng, nhưng mà cũng rất nhỏ.

“Ngồi vững một chút, ta thử tốc độ.” Lam Tiểu Bố nhắc nhở một câu, đột nhiên kích phát tốc độ của Phong Loan lên mức cao nhất. Phong Loan tựa như thuấn di, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi chỗ cũ, đi đến biên giới hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

“Thật nhanh…” Cung Doãn Kỳ chấn động nói.

Lam Tiểu Bố cũng bị kinh sợ, cái thần khí hạ phẩm này với tiên khí cực phẩm kia chính là hai khái niệm khác nhau.

Phong Loan vẫn không dừng lại, vọt thẳng về phía hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Sau khi tiến vào hẻm núi, Lam Tiểu Bố còn có chút lo lắng, nhưng mà một nén nhang sau, hắn biết lo lắng của mình là dư thừa rồi.

Phong Loan lao đi vùn vụt trên không hẻm núi này, không khác gì đang di chuyển ở nơi bình thường, thậm chí không có chút dao động nào.

Còn chưa đến một ngày, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể nhìn thấy Tà Giác Hư Không điện một lần nữa. Điều này cho thấy Phong Loan đã xuyên qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, đi đến Ma Huyền Tiên Vực.

Khó trách lúc trước Trọng Tuân Tú có thể dễ dàng đưa Liễu Ly đến Ma Huyền Nam Vực, hóa ra là có đồ tốt như thế này. May là Trọng Tuân Tú không chọn chạy trốn, nếu như Trọng Tuân Tú dựa vào Phong Loan bỏ chạy, hắn hoàn toàn không thể đuổi kịp.

…

Vài ngày sau, Lam Tiểu Bố dẫn theo Cung Doãn Kỳ đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, lúc trước bởi vì Lam Tiểu Bố ra tay can thiệp, Yểm Ma đã không thể lấy chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ làm cơ sở quét sạch toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực. Bây giờ chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ lại trở lại yên lặng như lúc trước, thần niệm quét ra chỉ có một mảnh thê lương.

Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ đã từng xảy ra một trận chiến, chết đi hơn ngàn Tiên Đế, Lam Tiểu Bố đã từng gnhe nói đến. Vào lúc Ma Huyền Tiên Vực có nền văn minh tu tiên cường thịnh nhất, số lượng Tiên Đế vượt hơn cả ngàn người, mà nhiều Tiên Đế như vậy, trong một trận chiến hầu như đã ngã xuống toàn bộ.

Cho dù lúc trước tu luyện đến mức nào, ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ này cuối cùng vẫn hóa thành cát vàng. Lam Tiểu Bố cảm thán một chút, không biết có cảnh giới này mà sau khi tu luyện đến cảnh giới đó rồi, từ nay về sau không còn chuyện sống chết nữa.

Nhưng chuyện này cách hắn quá xa, đừng nói bây giờ hắn là tiên vương, cho dù là Tiên Đế viên mãn, thậm chí là Thần Nhân, khoảng cách đến không phải sống chết cũng không biết là bao xa.

“Đi thôi, chúng ta đi Ngũ Vũ Tiên giới, ta mới tìm ra được một nơi có thể tiến về Ngũ Vũ Tiên giới, cũng không biết có đúng hay không.” Lam Tiểu Bố không ở đó cảm thán nữa, dẫn Cung Doãn Kỳ đến cái tảng đá đã bị hắn giấu đi lúc trước.

“Nơi này chỉ có một tảng đá mà.” Cung Doãn Kỳ khó hiểu nói.

Lam Tiểu Bố bỏ đi Ẩn Nặc tiên trận, lộ ra trận văn hư không trên tảng đá, nhưng mà Cung Doãn Kỳ vẫn không nhìn ra trận văn trong đó.

“Ta biết, bây giờ ta cũng không xác định được, ngươi ở bên cạnh chờ ta một chút.” Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trận văn hư không trên tảng đá kia, bắt đầu nghiên cứu trận văn hư không trong đó.

Lúc trước khi hắn phát hiện ra trận văn hư không này, còn chỉ có thể dùng trận văn hư không bố trí ra hư Không tiên trận cấp tám. Bây giờ với trình độ hiểu biết của hắn với trận văn hư không, hắn tin mình có thể giải được cái trận văn hư không này.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên khắc họa mấy đạo trận văn trên trận văn hư không này, trên tảng đá loáng thoáng có một cái cửa tựa như sắp xuất hiện, nhưng mà sau đó lại lập tức biến mất.

“Lợi hại, vừa rồi ta nhìn thấy, suýt chút nữa là có thể xuất hiện một cái cửa rồi.” Cung Doãn Kỳ vui mừng nói.

Lam Tiểu Bố lại nhíu mày không nói, một hồi lâu hắn mới lên tiếng, “Cung lão ca, chỉ sợ trong thời gian ngắn ta không thể mở được trận môn hư không này. Nếu như thời gian quá dài, nói không chừng chúng ta còn phải đổi chỗ nữa.”

“Vì sao? Không phải vừa rồi ngươi đã mở được trận môn hư không này sao?” Cung Doãn Kỳ khó hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Còn kém xa lắm, với năng lực của ta chỉ sợ không thể mở được trận môn hư không này, nhưng mà ta còn muốn thử một chút.”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố nói như vậy, là bởi vì hắn có thể khắc họa trận văn Hư không tiên trận cấp tám đỉnh cấp, nhưng hắn cảm thấy trận văn hư không khắc họa trên tảng đá này, không phải khi hắn tấn cấp đến khi có thể sử dụng trận văn hư không khắc họa ra tiên trận hư Không cấp chín là có thể mở ra được.

Chương 711: Phong Loan. (2)

Có lẽ cuối cùng, hắn còn làm hỏng cái trận môn hư không này, cũng chưa chắc có thể mở ra được. Lúc đó chỉ có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình của trận môn hư không này, không biêt phải cần đến bao lâu.

Lại gần một tháng nữa trôi qua, Lam Tiểu Bố đã có thể miễn cưỡng khắc họa trận văn tiên trận hư Không cấp chín, nhưng hắn vẫn không thể nào mở ra được trận môn hư không trên tảng đá này.

Ngay khi Lam Tiểu Bố tin rằng trong thòi gian ngắn mình không thể mở trận môn hư không này ra, trong phạm vi thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện một nữ tử. Đây là người đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi hắn và Cung Doãn Kỳ đến đây. Nữ tử này đang đi về phía bọn họ, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

“Cung lão ca, nấp đi, có người đến.” Trong lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã che giấu bản thân mình đi. Thần niệm của hắn đã nhận ra, tu vi của nữ tử này nhiều nhất chỉ là Đại Ất tiên mà thôi.

Nửa nén hương sau, nữ tử cực kỳ cảnh giác này đi đến bên cạnh tảng đá, sau khi nhìn thấy tảng đá này, nàng mừng rỡ kêu lên, “Xuất hiện rồi.”

Lúc nói chuyện đang định bổ nhào về phía tảng đá này, lúc này Lam Tiểu Bố hiện thân ra, “Ngươi là Thạch Yến?”

“Ngươi là ai, tại sao biết ta?” Trong lúc vội vàng, lời nói này chẳng những đã bại lộ nàng là Thạch Yến, mà còn lộ ra nàng đang rất căng thẳng.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Lần đầu tiên ta nghe đến tên ngươi là từ một vụ án đặc biệt, sau đó ta quen biết một người bạn, nàng tên là Cúc Tú Nhược, còn nói ngươi là do nàng ta giết…”

Khi Thạch Yến nghe thấy cái tên Cúc Tú Nhược, sắc mặt có chút tái nhợt, nàng gật đầu, “Không sai, ta chính là Thạch Yến. Ngươi là bằng hữu của Cúc Tú Nhược, ngươi giết ta đi.”

Lam Tiểu Bố và Cung Doãn Kỳ lúc nãy đã ẩn thân đi, nàng cũng không thể nhận ra, có thể thấy được tu vi của hai người này mạnh hơn nàng rất nhiều. Còn cả hòn đá này nữa, nàng đã đến đây vô số lần cũng không tìm được, hôm này lại đột nhiên xuất hiện, nói rõ chuyện này có liên quan đến hai người trước mắt này.

Lam Tiểu Bố lại nói tiếp, “Ta còn biết một người bạn nữa, hắn tên là Dương Thương, hắn nói cho ta biết ngươi bị oan.”

“Thương thúc, là ta có lỗi với hắn…” Trong mắt Thạch Yến tràn đầy áy náy, nàng biết Dương Thương bị Thạch Khi bắt đi, nhưng nàng lại chẳng thế làm gì được, thậm chí còn không thể xuất hiện, ngay cả nghe ngóng cũng không dám nghe ngóng.

Nàng không tìm đến, có lẽ Thạch Khi cũng sẽ không giết Dương Thương, một khi nàng xuất hiện, Dương Thương nhất định sẽ chết.

“Ngươi không cần lo lắng, Dương Thương không sao cả, ta đã giết Thạch Khi cứu hắn ra, bây giờ hắn là một tiên tào ở Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo.” Lam Tiểu Bố nói.

Thạch Yến nghe thấy Dương Thương không có chuyện gì, lập tức quỳ xuống nói, “Đa tạ ân cứu mạng Thương thúc của tiền bối, không có Thương thúc, Thạch Yến ta cũng đã sớm chết rồi.”

Lam Tiểu Bố vung tay một cái, tiên nguyên cuốn Thạch Yến đứng lên, “Đứng lên rồi nói.”

“Vâng.” Thạch Yến kính cẩn lên tiếng, “Năm đó ta chạy trốn đến nơi này thì được Thương thúc cứu giúp, sau đó đi theo Thương thúc đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ nhặt ít đồ gì đó đổi thành tiên tinh để tu luyện, mãi đến khi ta gặp Cúc Thừa Tang. Ta và Cúc Thừa Tang vừa gặp đã yêu, lúc này ta mới cáo biệt Thương thúc đi cùng Cúc Thừa Tang. Ngươi biết Tú Nhược tỷ, chắc cũng biết chuyện của ta. Ta giết nhầm Cúc Thừa Tang, Tú Nhược tỷ muốn giết ta báo thù, ta dứt khoát để nàng giết. Ta có một cái pháp bảo con rối thế thân, xem như là người có hai cái mạng, bồi thường một cái cho Cúc Thừa Tang. Sở dĩ còn sống lay lắt đến bây giờ, là bởi vì ta muốn quay về Ngũ Vũ Tiên giới.”

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được, Thạch Yến là một nữ tử ân oán rõ ràng. Chuyện của Cúc Thừa Tang hẳn đã khiến nàng bị đả kích rất lớn, thậm chí nàng còn không muốn nhắc đến.

Cho nên Lam Tiểu Bố chủ động đổi chủ đề. “Đây có phải là thông đạo tiến về Ngũ Vũ Tiên giới hay không?”

Thạch Yến lập tức nói: “Đúng vậy, nơi này quả thật chính là thông đạo đi về Ngũ Vũ Tiên giới, trước đó ta vẫn chưa đi, là vì muốn cứu Thương thúc, đáng tiếc thực lực của ta quá thấp, cho dù đã điên cuồng tu luyện, cũng chỉ có thể tấn cấp lên Đại Ất Tiên mà thôi, cách khá xa với Thạch Khi. Sau này, ta nghe nói phủ thành chủ của Lạc Chân tiên thành bị người ta diệt mất rồi. Thạch Khi cũng bị giết, ta đã hoàn toàn mất đi tin tức của Thương thúc.

Sau này ta mới phát hiện tảng đá truyền tống ở đây cũng biến mất, ta vẫn luôn ở đây tìm kiếm. Cứ qua một khoảng thời gian ta sẽ đến đây tìm kiếm một lần, chỉ là lần nào cũng không thể tìm được. Cho đến hôm nay ta mới biết được, hóa ra là tiền bối đã che giấu nó đi.”

Thạch Yến không phải là kẻ ngốc, Lam Tiểu Bố xuất hiện ở đây, tảng đá này lại xuất hiện, rõ ràng là do Lam Tiểu Bố giấu đi.

“Trận môn truyền tống trên cái tảng đá này rất cao cấp, ngươi định truyền tống đi như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thạch Yến không chút do dự, lấy ra một lá trận kỳ đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Đây là cha ta đưa cho ta, nói rằng trận kỳ này có thể rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, cũng có thể quay trở về Ngũ Vũ Tiên giới.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trận kỳ này, phát hiện bên trong trận kỳ này đều là trận văn hư không, rườm rà đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy mơ hồ.

Con đường Trận Đạo này quả nhiên vô cùng mênh mông, cho dù hắn là một Tiên Trận Đế cấp chín, cũng không phải có thể biết hết tất cả mọi tiên trận.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Thạch Yến đạo hữu, ta có thể mượn trận kỳ này nghiên cứu mấy ngày được không? Còn nữa, lúc đầu ta cũng là người của Ngũ Vũ Tiên giới, đợi lát nữa ngươi về Ngũ Vũ Tiên giới, có thể dẫn theo ta và bằng hữu của ta đi cùng được không?”

Chương 712: Tổ tiên của Thạch Yến.

“A…” Thạch Yến mừng rỡ không thôi kêu lên, lập tức nói, “Tiền bối cũng là người Ngũ Vũ Tiên giới?”

“Không sai, ta quả thật chính là từ Ngũ Vũ Tiên giới vô tình lạc đến đây, vẫn luôn đi tìm kiếm đường trở về. Hôm nay xem như đã được dính hào quang của ngươi rồi.” Lam Tiểu Bố nói.

“Tiền bối quá lời rồi, trước khi dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, ta là tu sĩ vũ trụ Thái Hàn.” Thạch Yến nghe thấy Lam Tiểu Bố cũng đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, lập tức trở nên gần gũi hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, ngươi cứ gọi tên ta là được rồi, là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang. Đây là bằng hữu của ta, Cung Duẫn Kỳ, mặc dù tu vi mạnh hơn một chút nhưng cũng chẳng có chỗ dựa gì, ngươi có thể gọi là Cung đại ca.”

“Ngài chính là tiền bối Lam Tiểu Bố?” Thạch Yến mừng rỡ không thôi nói, tuy nàng luôn trốn trốn tránh tránh khắp nơi, nhưng đại danh của Lam Tiểu Bố nàng cũng có nghe qua.

Đây là nhân vật uy chấn Ma Huyền Tiên Vực, nghe nói Yểm Ma ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ chính là do Lam Tiểu Bố đuổi đi. Đúng rồi, còn cả tiên yêu thú triều ở Ô Đào Lâm Mạch, nghe nói là do sư phụ của Lam Tiểu Bố đuổi đi.

“Ha ha, Tiểu Bố huynh đệ, xem ra tên tuổi của ngươi rất nổi danh ở Ma Huyền Tiên Vực đấy.” Cung Duẫn Kỳ cười ha ha nói.

Thạch Yến cảm thấy hình như mình đã hơi vô lễ với Cung Duẫn Kỳ, nhanh chóng khom người thi lễ, “Thạch Yến xin chào Cung đại ca.”

“Chờ sau khi quay về Ngũ Vũ Tiên giới rồi, hy vọng có một ngày chúng ta có thể uy chấn Ngũ Vũ Tiên giới, khai sáng thời đại tiên giới chân chính ở Ngũ Vũ Tiên giới.” Lam Tiểu Bố cũng cười nói.

Ma Huyền Tiên Vực có mạnh đến thế nào cũng không phải là quê hương của mình. Hơn nữa Lam Tiểu Bố cảm thấy Ma Huyền Tiên

Vực thiếu đi một chút gì đó, cho dù quy tắc thiên địa của Ma Huyền Tiên Vực mạnh hơn Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy tương lai Ngũ Vũ Tiên giới mới là tiên giới đứng đầu trong vũ trụ mênh mông này.

Lam Tiểu Bố vội vàng muốn quay về Ngũ Vũ Tiên giới, một là lo lắng Yểm Ma sẽ quét sạch Linh Vi Tiên Vực, còn một suy đoán nữa là Thanh Phương Tiên Vực sẽ không bỏ qua cho hắn. Một khi cường giả của Thanh Phương Tiên Vực tìm được Ngũ Vũ Tiên giới, chỉ sợ không có ai ở Ngũ Vũ Tiên giới có thể ngăn cản.

Mục đích Thanh Phương Tiên Vực tìm kiếm thiên tài đan đạo để làm gì, Lam Tiểu Bố cũng biết được một chút. Thanh Phương Tiên Vực cũng không thật lòng muốn lấy Chân Linh thế giới và Linh Thực vũ trụ ra làm phần thưởng cho cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, đây chẳng qua là chút mánh lới mà thôi. Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố không rõ chính là, vì sao cường giả của Thanh Phương Tiên Vực lại muốn lấy hai món bảo vật ra để làm khen thưởng? Trên thực tế không có hai món bảo vật này cũng có thể thu hút được thiên tài đan đạo đến tham gia mới đúng.

Thạch Yến bỗng nhiên nói, “Lam đại ca, ta nghe ông ta nói, mặc dù quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới không được hoàn thiện, cũng có chút không trọn vẹn, nhưng lại là nơi đầy đủ nhất. Trong tương lai, Ngũ Vũ Tiên giới nhất định sẽ bị một vài cường giả nhòm ngó đến. Hơn nữa ta đoán, Thạch Khi tìm ta, rất có thể là muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới.”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Thạch Yến, “Ông của ngươi nhất định là một nhân vật không tầm thường nhỉ?”

Thạch Yến nói không sai một chút nào, có một số người đã bắt đầu nhóm ngó đến Ngũ Vũ Tiên giới rồi. Quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới bị hư hại một chút, nhưng lại đầy đủ nhất. Nếu như có thể luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, hoặc biến Ngũ Vũ Tiên giới thành sân sau của mình, vậy thì sẽ mạnh hơn Chân Linh thế giới rất nhiều.

Quy tắc bị hư hại thì có thể bù đắp, chỉ cần tăng tu vi và hiểu sâu sắc hơn về đại đạo, cuối cùng cũng sẽ có một ngày có thể bù đắp được chỗ hư hại của quy tắc thiên địa. Một khi quy tắc thiên địa bị thiếu thốn, vậy thì đừng có đùa. Bù đắp quy tắc và tạo dựng quy tắc mới, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

NGhe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Thạch Yến lập tức biết, chuyện này rất có thể là thật, nàng thở dài nói, “Năm đó khi vũ trụ Thái Hàn vẫn còn chưa dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, ở vũ trụ Thái Hàn có năm vị Thánh Nhân, năm vị Thánh Nhân này khống chế cả một vùng vũ trụ.

Nhưng lúc này có một người nổi danh không thua gì năm vị Thánh Nhân đó, được xưng tụng là người đứng đầu dưới Ngũ Thánh, hắn chính là Chuẩn Thánh Thạch Cảm, Tiền Thạch tiên trang ở vũ trụ Thái Hàn chính là do hậu nhân của Thạch Cảm khai sáng, ta cũng được xem như là hậu nhân của Thạch Cảm. Tấm trận phù tiến đến Ma Huyền Tiên Vực này, còn cả con rối thế thân của ta, đều là do tổ tiên ta để lại.”

Lam Tiểu Bố giật mình, hắn vẫn luôn không hiểu Thạch Yến tìm ở đâu ra một lá trận kỳ truyền tống giới vực đỉnh cấp thế này ở đâu, nhưng không ngờ là do tổ tiên nàng để lại. Người đứng đầu dưới Thánh Nhân cũng không phải chuyện dễ dàng, không có thực lực thì tuyệt đối sẽ không dám xưng là người đứng đầu dưới Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử của Ngũ Quan trang ở Vạn Thọ sơn ở vũ trụ Đại

Hoang lúc trước, cũng được xưng tụng là người đứng đầu dưới Thánh Nhân ở vũ trụ Đại Hoang, thực lực đó tuyệt đối có thể nghiền ép Chuẩn Thánh bình thường.

Cung Duẫn Kỳ chậc chậc một tiếng nói, “Tiểu nha đầu này không tệ nha, nhiều đồ tốt như vậy đều ở trên người ngươi, xem ra ngươi ở Tiền Thạch tiên trang rất được yêu quý.”

Vành mắt Thạch Yến đỏ lên, lắc đầu rồi nói, “Tiền Thạch tiên trang đã không còn tồn tại nữa rồi, năm đó Tiền Thạch tiên trang đắc tội với cường giả. KHi còn ở vũ trụ Thái Hàn, vì tên tuổi của tổ tiên ta nên chẳng có ai dám động đến. Sau khi dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới rồi, cường giả lần lượt mất tích hết, tông môn, tiên tộc đều tan tác, lại không có ai còn để ý đến Thánh Nhân hay không Thánh Nhân nữa.

Chương 713: Tổ tiên của Thạch Yến. (2)

Ngũ Vũ Tiên giới vừa bắt đầu dung hợp, khắp nơi đều là bảo vật. Thạch gia chúng ta cũng lấy được rất nhiều đồ tốt, đồng thời còn tìm được một bảo địa Tiên Linh Nguyên để thành lập Tiền Thạch tiên trang một lần nữa. Cũng bởi vì mảnh đất này, Tiền Thạch tiên trang bị cường giả đã từng đắc tội trước đó để mắt đến. Bọn họ đánh lén Tiền Thạch tiên trang, lúc ta trốn đi, Tiền Thạch tiên trang đã người chết người trốn.

Trận phù kia là do ông ta trước khi chết để lại cho ta, hắn muốn ta thoát khỏi Tiền Thạch tiên trang, đừng quay về nữa, ta dựa vào truyền tống trận của cái trận phù này đi đến Ma Huyền Tiên Vực. Lúc đầu ta cũng không định quay về, chỉ là sau khi xảy ra quá nhiều chuyện ở Ma Huyền Tiên Vực, nơi này khiến ta vô cùng đau lòng. Sau khi chết một lần rồi, trong lòng ta có một khát vọng, khát vọng có thể quay về mảnh đất Tiền Thạch tiên trang lúc trước, nhìn xem Thạch gia ta có ai còn sống hay không. Nếu như quả thật chỉ còn một mình ta, ta mà không quay về, Thạch gia sẽ không còn ai tế bái nữa.”

“Cái này không đúng, tổ tiên Thạch Cảm của ngươi đã là người đứng đầu dưới Thánh Nhân rồi. Cho dù Ngũ Vũ Tiên giới có dung hợp lại, chắc hẳn cũng sẽ không có ai dám động đến hậu nhân Tiền Thạch tiên trang của hắn chứ?” Cung Duẫn Kỳ không nhịn được hỏi.

Thạch Yến lắc đầu, “Thạch Cảm lão tổ chắc hẳn đã sớm không còn ở đây rồi, ta có nghe ông ta nói, lúc hắn chứng đạo Thánh Nhân, bị người ta hãm hại, cuối cùng thân tử đạo tiêu. Hơn nữa, sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, trật tự vô cùng hỗn loạn, trước khi ta rời khỏi đó, đó là một thế giới cường giả vi tôn.”

Nghe đế đó, Cung Duẫn Kỳ im lặng, Lam Tiểu Bố cũng im lặng. Lúc chứng đạo Thánh Nhân bị người ta hãm hại, chuyện này rõ ràng là do Thánh Nhân làm. Người bình thường, ai có tư cách hãm hại một cường giả sắp chứng đạo Thánh Nhân chứ?

Lam Tiểu Bố chủ động nói, “Ta mượn truyền tống trận phù này của ngươi nghiên cứu ba ngày, ba ngày sau trở về Ngũ Vũ Tiên giới, nếu như tiện đường, ta và Cung lão ca sẽ đến Tiền Thạch tiên trang của ngươi một chuyến, nhìn xem có thể tìm được người Thạch gia ngươi không. Nếu như không tiện đường, nếu ngươi đồng ý, có thể đến Đại Hoang Tiên Môn của ta trước. Chờ sau khi ta xử lý xong mọi chuyện trong tông môn của ta rồi, chúng ta lại đi cùng người đến Tiền Thạch tiên trang một chuyến.”

“Đa tạ Lam đại ca…” Thạch Yến vui mừng nói.

Tu vi của nàng thực sự quá thấp, quay về đó đi tìm Tiền Thạch tiên trang có khi sẽ bị rơi vào tay người khác một lần nữa.

Nhưng khiến trong lòng nàng khiếp sợ hơn chính là, tông môn mà Lam Tiểu Bố nói là Đại Hoang Tiên Môn.

Dám lấy cái tên Đại Hoang Tiên Môn này đặt tên cho một tông môn ở Ngũ Vũ Tiên giới, đây tuyệt đối là người trâu bò nhất trong những người trâu bò. Nhưng mà cũng không kỳ lạ, Lam Tiểu Bố rất nổi tiếng ở Ma Huyền Tiên Vực, cho dù là mấy Đại đế, tiên đình vương đều khách sáo với hắn, đặt tên tông môn của mình là Đại Hoang Tiên Môn cũng không có gì kỳ lạ.

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi không tầm thường chút nào đâu, vậy mà dám đặt tên tông môn của mình là Đại Hoang Tiên Môn, lợi hại, thật sự lợi hại.” Cung Duẫn Kỳ nào có e ngại gì, hắn nghe thấy tông môn của Lam Tiểu Bố là Đại Hoang Tiên Môn, lập tức giơ ngón cái lên, giọng nói tràn đầy tán thưởng.

Hắn lại phát hiện ra mình đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn không hề sai, tương lai khi lượng kiếp đến, Lam Tiểu Bố nhất định có thể chiếm một chỗ cắm dùi. Nếu không thì trong Ngũ Vũ Tiên giới, trừ đệ tử Thánh Nhân hoặc hậu nhân của Thánh Nhân, ai dám lấy tên của vũ trụ trước khi dung hợp để đặt tên cho tông môn chứ?

…

Cung Duẫn Kỳ và Thạch Yến ngồi một bên chờ đợi, Lam Tiểu Bố thì đang nghiên cứu trận kỳ truyền tống giới vực trong tay.

Lá trận kỳ truyền tống này cũng có thể gọi là truyền tống trận phù, là thông qua trận văn và phù văn dung hợp với nhau luyện chế thành.

Trận văn hư không trong trận phù này lít nha lít nhít, trong đó còn kèm theo vô số phù văn. KHi thần niệm của Lam Tiểu Bố hoàn toàn thấm vào trận phù, hắn tựa như vừa bước vào một đại dương phù văn và trận văn hư không.

Ở nơi này, hắn tiếp xúc với đủ loại trận văn truyền tống rườm rà và cách vận dụng phù văn. Nhưng những phù văn này, có rất nhiều chỗ hắn nhìn qua đều mơ mơ hồ hồ.

Lam Tiểu Bố không luyện khí, cũng không luyện phù, hắn biết tấm trận phù này mà lấy ra đấu giá, giá cả nhất định là một cái giá trên trời.

Thời gian từng ngày trôi qua, trước kia Lam Tiểu Bố chỉ định nghiên cứu ba ngày, sau khi nhập tâm vào, đảo mắt đã một tháng trôi qua.

Nếu không phải có một tiếng kêu bén nhọn khiến hắn bừng tỉnh, chỉ sợ hắn sẽ vẫn tiếp tục đắm chìm vào nghiên cứu như vậy.

“Ta nghiên cứu đã bao lâu rồi?” Lam Tiểu Bố sau khi tỉnh lại lập tức hỏi, hắn cảm giác chắc chắn không phải chỉ ba ngày.

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Đã hơn một tháng rồi đó.”

Một tháng qua thật sự đã thu hoạch rất lớn, Lam Tiểu Bố có chút lúng túng đưa trận phù cho Thạch Yến, “Thạch đạo hữu, chúng ta đi thôi, đã chậm trễ quá nhiều thời gian của mọi người rồi.

Thạch Yến không nhận lấy trận phù, nàng lắc đầu nói, “Thạch gia ta có lẽ không còn người nào, ta cũng không nghiên cứu trận đạo và phù đạo, trận phù này ta giữ lại cũng lãng phí, chi bằng đưa cho Lam đại ca đi.”

Trước đó Thạch Yến cũng không định đưa trận phù này cho Lam Tiểu Bố, nhưng sau khi biết Lam Tiểu Bố là ai, nàng mới có ý định này, thanh danh của Lam Tiểu Bố vô cùng hiển hách, nếu như không nhờ có hắn, Ma Huyền Tiên Vực bây giờ đã là thiên hạ của Yểm Ma rồi.

Sau này khi Lam Tiểu Bố chủ động nhắc đến chuyện đi cùng nàng đến Tiền Thạch tiên trang, điều này khiến Thạch Yến càng kiên định với ý nghĩ đưa trận phù cho Lam Tiểu Bố.

Đương nhiên, trong lòng nàng cũng có suy nghĩ của mình, nàng là một kẻ tán tu, quay về Ngũ Vũ Tiên giới chỉ là vì quay về nhìn Tiền Thạch tiên trang, nhìn lại cố thổ mà thôi. Nhưng sau đó thì sao? Một kẻ tán tu muốn tiến thêm một bước ở Ngũ Vũ Tiên giới, là rất gian nan, cho nên nàng hi vọng Lam Tiểu Bố có thể cho nàng gia nhập vào Đại Hoang Tiên Môn.

Chương 714: Nữ nhân cường đại.

Lam Tiểu Bố biết trận phù này có giá trị vô cùng cao, hắn vội vàng nói, “Đây là đồ của tổ tiên ngươi, ta cũng không cần nữa, đến khi nào cần nghiên cứu ta sẽ lại mượn ngươi.”

“Lam đại ca, ta muốn gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, có được không?” Thạch Yến nói.

“Đương nhiên là được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“Nếu như vậy, trận phù này xem như là lễ vật của ta để gia nhập Đại Hoang Tiên Môn đi, thật ra ta có giữ lại cũng không làm được gì. Ma Huyền Tiên Vực đối với ta mà nói là một nơi đầy đau thương, ta nghĩ ta sẽ không bao giờ đến đây nữa.” Thạch Yến nói.

Lam Tiểu Bố nghĩ cũng phải, thứ này để cho Thạch Yến giữ quả thật cũng không có tác dụng gì, hắn dứt khoát cất cái trận phù này đi, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Thạch Yến, “Đã như vậy, ta đây chiếm tiện nghi của ngươi rồi. Chiếc nhẫn này ta tặng cho ngươi, bên trong đó có ít tài nguyên tu luyện. Đúng rồi, vừa rồi là tiếng gì réo vang vậy? KHông đúng, là rên rỉ chứ.”

“Là một nữ tử đang chạy trốn khỏi truy sát, tiếng rên rỉ kia là từ một con Thanh Loan, trong quá trình chạy trốn con Thanh Loan kia bị trúng tên bị thương, có lẽ đoán được chủ nhân khó thoát khỏi cái chết, cho nên rên rỉ. Bởi vì ngươi đang bế quan, hai người kia lại là tiên đế cảnh, cho nên ta cũng không muốn nhiều chuyện.” Cung Duẫn Kỳ nói.

Cung Duẫn Kỳ vừa nói xong, một cái bóng lập tức từ chân trời bay đến. Nhưng mà nhìn đường vòng cung kia, hình như là càng lúc càng hạ xuống, tựa như sắp rơi xuống mặt đất.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến, đây quả thật là một con Thanh Loan, trên người con Thanh Loan này có một nữ tử trung niên đang nằm sấp. Nữ tử này máu me đầy mình, tiên nguyên hỗn loạn, rõ ràng là đã bị trọng thương. Xem ra người này đang định quay lại.

Mắt thấy Thanh Loan sắp đụng xuống đất, tay Lam Tiểu Bố kéo một cái, Thanh Loan nhẹ nhàng đáp xuống đất. nữ tr trung niên kia lăn từ trên người Thanh Loan xuống, miệng hộc máu.

Quả thật là một tiên đế, còn là một tiên đế trung kỳ.

Ở Ma Huyền Tiên Vực, tiên đế đã rất mạnh mẽ, lại bị truy sát. Người truy sát nữ tiên đế này, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng nhìn thấy, cũng là một nữ tử, toàn thân áo đen, so với nữ tử bị thương này thì xinh đẹp hơn nhiều. Tu vi cũng mạnh hơn nữ tử bị thương, là tiên đế hậu kỳ.

“Ngươi đã thích xen vào chuyện người khác như vậy, chắc là ngại mạng mình quá dài rồi?” Nữ tử áo đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một chút, giọng nói lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố không nhìn nữ tử này, mà chỉ nhìn về phía Cung Duẫn

Kỳ nói, “Ta nói này Kỳ gia, ngươi thế là không được rồi. Người ta chỉ là một tiên đế hậu kỳ nho nhỏ mà lại dám ở trước mặt ngươi nói ta chán sống. Đây chính là không coi ngươi ra gì mà.”

“Người này là Trị Chân A của Trị gia, đừng chọc đến nàng…” Nữ tử trung niên bị thương miễn cưỡng nói ra được mấy câu, sau đó lại hộc máu.

Lam Tiểu Bố nghe thấy tên tuổi Trị gia lập tức nghĩ đến Trị gia của Nguyệt Kính Tiên Đình, con rể Trị gia là Kế Lãnh do chính tay hắn giết chết.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn định hỏi thăm rõ ràng, sau khi nghe đến Trị gia, hắn không do dự lấy một viên đan dược ra ném đi. Viên đan dược này trùng hợp rơi vào trong miệng của nữ tử trung niên đang bị thương kia, chỉ qua mấy giây sau, nữ tử trung niên còn đang liên tục hộc máu đã ngừng nôn ra máu, tiên nguyên cũng bắt đầu ngưng tụ lại.

Nữ tử trung niên này ngẩn người, đây là tiên đan chữa thương thất phẩm Tẩy Ngọc Tử Kim Đan. Ai không có chuyện gì lại tùy tiện ném một viên Tẩy Ngọc Tử Kim Đan trân quý như vậy cho một người không quen biết chữa thương chứ? Nhưng mà nàng cũng biết lúc này không phải lúc cảm tạ và hỏi thăm, nhanh chóng ngồi xuống, dựa vào Tẩy Ngọc Tử Kim Đan mà chữa thương.

“To gan, đã như vậy, thế thì để ta xem xương cốt của ngươi có cứng như vậy hay không.” Nữ tử áo đen nói xong, một thanh hắc kiếm đã cuốn theo vô tận sát thế xông đến.

“Kỳ gia, đánh nhau.” Lam Tiểu Bố uể oải nói một câu, sau đó trực tiếp ngồi trên một tảng đá chuẩn bị ngồi xem, hắn hoàn toàn không có ý định ra tay.

Chỉ là một tiên đế hậu kỳ, còn là một nữ tử, một cường giả đỉnh cấp như Cung Duẫn Kỳ ra tay, hoàn toàn có thể nghiền ép.

“Xem ta đây.” Cung Duẫn Kỳ xòe tay ra, Tu Di Tiễn lập tức xuất hiện.

KHí thế tiên đế đỉnh phong lập tức tăng vọt, lĩnh vực tiên đế cuốn theo sát thế đối đầu với lĩnh vực sát thế của Trị Chân A. Một khắc sau, không gian giữa hai người tràn ngập sát khí, tiên nguyên cũng không ngừng nổ tung trong lĩnh vực của cả hai.

“Tiên Đế đỉnh phong?” Trị Chân A cau mày, nàng không ngờ ở Ma Huyền Tiên Vực có thể nhìn thấy một tiên đế đỉnh phong.

Nhưng mà cho dù là tiên đế đỉnh phong, nàng cũng không coi trọng. Hắc kiếm không ngừng biến ra kiếm khí màu đen, từng đạo từng đạo, phủ trời ngập đất ép về phía Cung Duẫn Kỳ.

Cho dù Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu về Trị gia, nhưng cũng không thể không thừa nhận, kiếm khí màu đen của Trị Chân A này rất mạnh.

Tu Di Tiễn của Cung Duẫn Kỳ lúc này đã biến thành từng mũi tên tựa như thực chất, những mũi tên này và kiếm khi màu đen kia va chạm vào nhau, sát thế bị xé rách, sát ý đầy trời vỡ ra.

Sắc mặt Thạch Yến tái nhợt, cho dù nơi nàng đứng cách nơi Cung Duẫn Kỳ và Trị Chân A đấu pháp rất xa, nhưng nàng vẫn có cảm giác sắp bị đạo sát ý cuồng bạo này cuốn đi.

Lam Tiểu Bố vươn ra ra ném mấy lá trận kỳ, sát ý bao trùm đến kia trong nháy mắt biến mất. Một hồi lâu sau Thạch Yến mới phản ứng được, nhanh chóng khm người nói, “Đa tạ ơn cứu mạng của Lam đại ca.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Về sau ngươi chính là đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn ta, không cần khách sáo với ta.”

Mặc dù trong miệng nói với Thạch Yến như vậy, nhưng mà khi hắn nhìn về phía hai người đang đấu pháp, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng. Theo lý mà nói, lão giang hồ như Cung Duẫn Kỳ, còn là tiên đế đỉnh phong, đối phó với một nữ tử tiên đế hậu kỳ có thể dễ dàng đánh bại mới đúng.

Chương 715: Nữ nhân cường đại. (2)

Nhưng trên thực tế, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Cung Duẫn Kỳ rõ ràng đang rơi vào thế hạ phong.

Nữ tử trung niên đang chữa thương cũng kinh ngạc vô cùng, nàng không ngờ tùy tiện chạy trốn đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, cũng có thể gặp được cường giả như Cung Duẫn Kỳ. Còn cả người trẻ tuổi đã đưa đan dược cho mình, còn tiện tay ngăn trở được sát ý đấu pháp của tiên đế, cũng không phải là người đơn giản.

“Ngươi đứng xa ra một chút, Cung Duẫn Kỳ không phải là đối thủ của nữ nhân này, ta phải ra tay thôi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy Thất âm Kích ra, đồng thời bước một bước vào vòng chiến của hai tiên đế.

Bố trí Khốn Sát Tiên trận từ cấp chín trở xuống, không ảnh hưởng gì lớn đến cục diện chiến đấu. Nhưng muốn bố trí Khốn Sát Tiên trận, bây giờ đã không còn kịp rồi.

Đừng nhìn thấy bây giờ Cung Duẫn Kỳ còn đánh ra dáng, Lam Tiểu Bố khẳng định Cung Duẫn Kỳ không thể kiên trì được hơn một nén nhang nữa, mà trong thời gian một nén nhang hắn không thể nào bố trí ra được Khốn Sát Tiên trận cấp chín.

Trên thực tế trong lòng Cung Duẫn Kỳ cũng vô cùng nôn nóng, mặc dù Tu Di Tiễn còn đang không ngừng huyễn hóa ra vô tận mũi tên, mà lĩnh vực của hắn có vẻ không bị hạ phong, nhưng trên thực tế, Cung Duẫn Kỳ thực sự là khổ mà không thể nói.

Tiên nguyên của hắn cho dù có tăng cường như thế nào, ở trong lĩnh vực tiên đế đấu pháp này đều sẽ bị biến mất tăm, thật giống như muối bỏ biển, thậm chí hắn cảm thấy loại tình cảnh này là do đối phương tạo ra. Có nỗi khổ mà không thể nói được, đó mới thật sự là nói không nên lời. Toàn bộ không gian đấu pháp đều nằm trong tay đối phương, hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống cự, tiếng động hay tiên nguyên đều bị lĩnh vực của đối phương ngăn chặn.

Cung Duẫn Kỳ hắn từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ thấy qua nữ nhân nào cường đại như vậy. Lĩnh vực của nữ nhân này tựa như có lực hút vậy, hút chặt lấy tiên nguyên và lĩnh vực của hắn. Giờ phút này hắn chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố có thể nhận ra được hắn đang bị không gian của đối phương khóa lại, nếu không mình mà vẫn lạc rồi, Lam Tiểu Bố cũng khó có thể chạy thoát.

Lĩnh vực tiên đế của Cung Duẫn Kỳ hoàn toàn bị lĩnh vực của Trị Chân A khống chế chỉ còn là vấn đề thời gian, Lam Tiểu Bố nhất định phải nhân lúc Trị Chân A chưa hoàn toàn khống chế được lĩnh vực của Cung Duẫn Kỳ, vung Thất âm Kích lên, cuốn theo trăm triệu vạn kích mang đánh về phía Trị Chân A.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, Trị Chân A tức quá hóa cười. Chỉ một Đại Chí Tiên nho nhỏ mà cũng dám ra tay với nàng, đúng là không biết sống chết mà…

KHông đúng, một kích này…

Sau khi một kích này đánh ra, không gian lập tức tiêu tán, thật giống như không gian không có tác dụng với một kích này.

Đây tuyệt đối không phải là Đại Chí Tiên, một Đại Chí Tiên hoàn toàn không thể nào thi triển được thần thông Kích Đạo đáng sợ như vậy được.

Thần kinh Trị Chân A siết chặt, lĩnh vực nới lỏng, Cung Duẫn Kỳ lập tức thoát khỏi trói buộc lĩnh vực của Trị Chân A. Tu Di Tiễn đang bị áp chế cũng bộc phát sức mạnh, vô số mũi tên phóng lên tận trời, trong chớp mắt đã trải rộng cả trăm trượng.

“Vô Giới!” Thất âm Kích bỏ qua không gian, trực tiếp đánh đến chỗ Trị Chân A.

Cho dù Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố có thể bỏ qua khoảng cách không gian, nhưng vẫn không thể nghiền ép được Trị Chân A, Trị Chân A kêu lên một tiếng đau đớn, ngay khi Thất âm Kích sắp xé rách mi tâm của nàng, đánh một quyền về phía Thất âm Kích.

Bành! Tay của Trị Chân A bị Thất âm Kích vạch ra một đường máu, mà Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy cổ họng tanh ngọt, há miệng phun ra một ngụm máu.

“Cung lão ca, chặn nữ nhân này lại, để nàng mở mang kiến thức về sự lợi hại của Bố gia…” Lam Tiểu Bố giận dữ, sau khi cứu được Cung Duẫn Kỳ rồi, hắn lập tức quyết định bố trí Khốn Sát Tiên trận.

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết đã phải dừng lại. Nữ tử áo đen kia đã chạy trốn, rõ ràng biết Lam Tiểu Bố mà liên thủ với Cung Duẫn Kỳ, nàng không thể nào thắng được, dứt khoát chạy đi, làm việc cực kỳ dứt khoát, quả quyết.

“Nữ nhân này thật lợi hại, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy cảnh giới tiên đế của mình là giả.”

Cung Duẫn Kỳ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Lam Tiểu Bố nhìn chầm chầm về phía Trị Chân A đã chạy thoát, “Thực lực của nữ nhân này chắc hẳn không mạnh hơn ngươi bao nhiêu, chỉ là công pháp của nàng rất kỳ quái, lĩnh vực tiên nguyên có một loại lực lượng sền sệt, chỉ cần chiến đấu với nàng trong thời gian dài, lĩnh vực sẽ vô thức bị lĩnh vực của nàng chặn lại. CHờ đến khi ngươi kịp phản ứng lại thì đã muộn rồi.”

Lam Tiểu Bố là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê.

Giờ phút này nữ tử trung niên kia đã khống chế được vết thương trên người mình, đi đến hành tiên thủ lễ, “ Yến Huyên đa tạ ân cứu mạng của hai vị.”

“Tiện tay mà thôi, ngươi mới vừa nói nữ nhân kia là người Trị gia? Trị gia có cao thủ như vậy sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Người mạnh nhất ở Trị gia hình như là Trị Nhất Sát, chắc hẳn cũng là một tiên đế trung kỳ, từ khi nào Trị gia có một nữ nhân hung ác như vậy?

Yến Huyên thở dài, “Nàng mất tích đã mấy vạn năm. Mấy vạn năm trước, nàng chính là đệ nhất thiên tài ở Ma Huyền Tiên Vực. Lúc nàng mất tích, nghe nói thực lực chỉ mới là tiên vương hậu kỳ. Không ngờ vạn năm trôi qua, nàng đã cường đại đến mức độ này. Nếu như không có hai vị đạo hữu cứu giúp, ta đã bị nàng ta giết rồi.”

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, Trị gia có một kẻ hung ác như vậy, sẽ không giận chó đánh mèo đến những bằng hữu và người quen của hắn chứ?

Yến Huyên tiếp tục nói, “Ta vốn là đại ti chủ của Nguyệt Kính Tiên Đình, bởi vì phát hiện ra việc ác của Trị gia, lúc ra tay với Trị gia, nữ nhân này đột nhiên xuất hiện truy sát ta.”

“Nguyệt Kính Tiên Đình cho phép Trị gia truy sát đại ti chủ của Tiên Đình sao?” Lam Tiểu Bố không tin nổi hỏi lại.

Chương 716: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Yến Huyên lắc đầu, một lát sau mới thở dài nói, “Nguyệt Kính Tiên Đình bây giờ chỉ sợ sắp thay tên đổi họ rồi, Trị gia ở Nguyệt Kính Tiên Đình việc ac ất tận, diệt đi biết bao nhiêu tiên tộc và tông môn lớn nhỏ. Còn những tu sĩ đắc tội với bọn họ thì bị tùy ý chém giết đến mức không thể nói nổi. Sau khi ta thu thập được chứng cứ vô sô việc ác của Trị gia xong, đã dẫn người đến vây Trị gia lại, sau đó mới phát một đạo tin tức cho Tiên Đình Vương.”

“Thế nào, Tiên Đình Vương không tin ngươi? Trước khi bao vây còn phải phát tin tức à.” Cung Duẫn Kỳ cười he he nói.

Yến Huyên nói, “Trước khi tin tức đến được chỗ Tiên Đình Vương phải đi qua chỗ quản sự Trị Kiều trước, Trị Kiều chính là người của Trị gia. Trị Kiều còn có một người tỷ tỷ, tên là Trị Nghiên, chính là đạo lữ của Kế Lãnh, nghe nói Kế Lãnh đã bị Lam đan sư giết chết ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, chắc hẳn là ở nơi này.

Nếu như trước đó mà truyền tin tức cho Tiên Đình Vương, chỉ sợ chúng ta đã không thể bắt được người nào. Nhưng khiến ta không ngờ được là, Tiên Đình Vương lại trách mắng ta, bảo ta phải nhanh chóng dẫn người rút khỏi Trị gia, đồng thời hạ lệnh giam ta lại. Trong lòng ta vô cùng khó chịu, Nguyệt Kính Tiên Đình không phải là của một mình Tiên Đình Vương, mà là của tất cả con dân Nguyệt Kính Tiên Đình, loại Tiên Đình Vương không chịu trách nhiệm này tuyệt đối sẽ không giúp người Nguyệt Kính Tiên Đình sống tốt hơn được. CHo nên ta quyết định trực tiếp đi tiêu diệt Trị gia, sau đó rời khỏi Nguyệt Kính Tiên Đình.”

Nàng là một tiên đế trung kỳ, quả thật có tư cách rời khỏi Nguyệt Kính Tiên Đình bất cứ lúc nào.

“Sau đó phát hiện ra Trị gia còn có một Trị Chân A, cho nên chạy trốn?” Lam Tiểu Bố nói.

Yến Huyên gật đầu, “Thực lực của Trị Chân A quá mạnh, sau khi nàng chặn đường ta, tất cả mọi người của Cấm Tiên Ti mà ta dẫn đến Trị gia đều bị Trị Nhất Sát giết chết. Ta chạy trốn đến nơi này, được hai vị đạo hữu cứu giúp. Còn Tiên Đình Vương Tang Bất Hạ của Nguyệt Kính Tiên Đình, từ sau khi chuyện Yểm Ma ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ lắng xuống, vẫn chưa từng xuất hiện, bây giờ ta nghi ngờ không biết hắn có xảy ra chuyện gì hay không. Với cường giả như Trị Chân A cộng thêm Trị Kiều bên cạnh Tang Bất Hạ, Tang Bất Hạ xảy ra chuyện hình như cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.”

“Ngươi định đi cứu hắn sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thực lực của Yến Huyên này mạnh mẽ, nếu như có thể gia nhập Đại Hoang Tiên Môn hắn, vậy thì bên cạnh sẽ có thêm một cường giả tiên đế.

Yến Huyên lắc đầu, “Không, ta định rời khỏi Nguyệt Kính Tiên Đình. Việc ác của Trị gia, Tang Bất Hạ đã sớm biết, nhưng mà hắn vẫn luôn giả vờ không biết, là cấp dưới của loại Tiên Đình Vương này, không đáng.”

“Yến đạo hữu, ta có một tiên môn, lần này ta định quay về tiên môn của ta, không bằng ngươi gia nhập vào tiên môn của ta, thế nào?” Lam Tiểu Bố trực tiếp mời.

Nếu thành công thì mọi người cùng nhau đi, có không thành công thì bọn họ cũng muốn rời khỏi nơi này.

Yến Huyên lắc đầu, “Đa tạ đạo hữu bây giờ ta muốn đến Thăng Tinh Tiên Đình tìm người, không thể gia nhập tông môn của đạo hữu. Mong rằng đạo hữu để lại tên tuổi, ân cứu mạng, tương lai nhất định sẽ báo đáp.”

“Ai nha, ngươi đã bỏ qua một cơ hội tốt rồi.” Cung Duẫn Kỳ kêu lên một tiếng, không nhịn được nói. Hắn tự tin rằng ánh mắt của hắn không tệ, cho nên mới đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn. KHông ngờ còn có người chướng mắt Lam Tiểu Bố, cho nên hắn không nhịn được mà đậu đen rau muống.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không sao cả, ai cũng có chí riêng. Ta tên là Lam Tiểu Bố, chính là Lam đan sư đã giết Kế Lãnh mà ngươi nói trước đó.”

“Ngươi chính là Lam đan sư?” Yến Huyên kinh ngạc kêu lên, lập tức giật mình nói, “Đúng nhỉ, trừ Lam đan sư ra, ai mà không sợ Trị gia chứ? Lam đan sư, thật ra ta đang định đến Thăng Tinh Tiên Đình tìm ngươi. Ta không muốn ở lại Nguyệt Kính Tiên Đình, mà khắp Ma Huyền Tiên Vực này, chỉ có ngươi là không sợ Trị gia, cho nên ta đang định đi đầu quân cho ngươi, làm một Tiên Ti.”

“Một đại ti chủ như ngươi mà lại đi là Tiểu Tiên Ti?” Cung Duẫn Kỳ cảm thấy mình bị chọc đến phát cười.

Yến Huyên trịnh trọng gật đầu, “Cấm Tiên Ti là gì chứ? Không phải chính là nơi diệt trừ cái ác, mở rộng chính nghĩa sao? Nhưng ở Nguyệt Kính Tiên Đình, ta là một đại ti chủ mà còn không thể cảm nhận được, có thể tưởng tượng được, mấy người cấp dưới của ta làm sao có thể cảm nhận được loại chính nghĩa này?”

Yến Huyên là một người giàu tình cảm, nếu không thì một tiên đế trung kỳ như nàng tại sao phải đi làm đại ti chủ? Nàng biết Lam Tiểu Bố cũng xuất thân từ Cấm Tiên Ti, chỉ cần đụng phải tay Lam Tiểu Bố, cho dù chỗ dựa của ngươi lớn như thế nào, đều phải diệt trừ, đây mới là Cấm Tiên Ti trong tưởng tượng của nàng.

Mà ở Nguyệt Kính Tiên Đình, Cấm Tiên Ti luôn bị người ta sỉ nhục, nàng là đại ti chủ của Cấm Tiên Ti, càng không có mặt mũi nào mà ở lại Cấm Tiên Ti.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, "Được, đã vậy thì ngươi cứ làm đại ti chủ ở Linh Vi Tiên Vực ta là được rồi. KHông dối gạt gì các vị, ta cũng là một tiên đình vương, nhưng mà không phải ở nơi này, mà là Tiên Đình Vương ở Linh Vi Tiên Vực.

"Ha ha..." Cung Duẫn Kỳ cười ha ha, ta đã nói rồi, Tiểu Bố huynh đệ sao có thể thua kém người khác.

"Lam đạo hữu, vừa rồi không phải ngươi nói là..." Yến Huyên rất khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, vừa rồi Lam Tiểu Bố còn mời nàng gia nhập tông môn của hắn, tại sao bây giờ lại thành Tiên Đình Vương rồi? Càng khiến nàng khó hiểu là, Linh Vi Tiên Vực là nơi nào?

Lam Tiểu Bố cười he he, "Ta đây trừ là Tiên Đình Vương ra, còn là thành chủ của một tòa tiên thành, đồng thời còn là một tông chủ của một tông môn. Yến ti chủ, có thể có bằng hữu đang cần chúng ta đi cứu, nếu như cần, bây giờ chúng ta lập tức đến Trị gia. Người khác e sợ Trị gia, nhưng Lam Tiểu Bố ta thì không đâu."

Chương 717: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Yến Huyên nghe thấy câu Lam Tiểu Bố nói đầu tiên chính là đi cứu cấp dưới của mình, nàng lập tức cảm thấy đây mới là điều mà thượng vị giả phải làm.

Nhưng mà trong mắt nàng lại hiện lên tia ảm đạm. “Lúc chúng ta đi Trị gia, Trị gia đã có đề phòng, người của ta hầu như đã toàn quân bị diệt, bây giờ chỉ còn lại một mình ta.”

Nếu không phải Lam Tiểu Bố xen vào việc của người khác, lần này có lẽ Cấm Tiên Ti nàng đã toàn quân bị diệt.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đã thế thì chúng ta đi thôi.”

Nói xong Lam Tiểu Bố cảm thấy vẫn chưa giải thích rõ lắm, nhanh chóng nói với Yến Huyên, “Linh Vi Tiên Vực nằm ở Ngũ Vũ Tiên giới, bây giờ chúng ta phải đi qua một truyền tống trận giới vực có khoảng cách cực dài rời khỏi nơi này.”

“Ngũ Vũ Tiên giới?” Yến Huyên lập tức nói, “Nghe nói đó là tiên giới có quy tắc đầy đủ nhất, chỉ là có rất nhiều quy tắc bi hư hại, cho nên ở đó không thể nào bước vào tầng cao hơn.”

“Đúng, ta hi vọng trong tương lai, chúng ta có thể hoàn thiện quy tắc của Ngũ Vũ Tiên giới, để Ngũ Vũ Tiên giới trở thành một tiên giới cường đại nhất trong vũ trụ Hạo hãn này.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

“Được, ta đồng ý đến đó.” Yến Huyên không chút do dự nói.

Nàng bước vào tiên đế trung kỳ đã mấy chục vạn năm, nhiều năm như vậy rồi mà tu vi chẳng có chút tiến triển nào, đi Ngũ Vũ Tiên giới hay ở lại Ma Huyền Tiên Vực thật ra cũng chẳng khác gì nhau.

“Được, mọi người chú ý, nếu như xuất hiện cổng truyền tống, lập tức đi vào cùng với ta.” Lam Tiểu Bố nói xong thì kích phát trận phù trong tay.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố muốn thử một chút, nếu như Tiên Linh Nguyên không đủ, hắn sẽ lập tức cắm một đầu Tiên Linh mạch vào.

Nhưng hắn không ngờ là, trận phù vừa kích phát, từng đạo tiên linh khí nhanh chóng bao trùm đến, một khắc sau, trên tảng đá loáng thoáng xuất hiện một trận môn hư không. Trận môn hư không này càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng giống như một vòng xoáy lơ lửng trên tảng đá.

“Chúng ta đi thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong, là người đầu tiên bước vào trận môn.

Cung Duẫn Kỳ, Thạch Yến và Yến Huyên đều không do dự, theo sau bước vào trong trận môn truyền tống.

Ba giây sau khi mấy người này biến mất, trận môn hư không lại biến mất một lần nữa, nơi này lại trở nên yên tĩnh như trước.

…

VỚi thực lực của Lam Tiểu Bố, sau khi bị vòng xoáy truyền tống bao trùm, thần niệm cũng không thể mở rộng, thức hải chỉ là một màu xám đen. Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy lòng bàn chân mình dẫm lên vật thực, một lực lượng khổng lồ đẩy hắn ra.

“Oanh!” Sau khi Lam Tiểu Bố rơi xuống mặt đất, nơi đó đã xuất hiện một cái hố to.

Theo sau Lam Tiểu Bố chính là Cung Duẫn Kỳ, Thạch Yến và Yến Huyên lần lượt rơi xuống.

“Truyền tống trận này đúng rồi, Thạch Yến, lúc trước chắc hẳn ngươi không phải bị truyền tống từ nơi này đi nhỉ? Cái này hình như không phải là truyền tống định vị.” Lam Tiểu Bố vừa rơi xuống đất lập tức cười ha ha nói.

Sở dĩ hắn nói truyền tống trận này là đúng, là bởi vì Lam Tiểu Bố không chịu bao nhiêu lực phản phệ khi truyền tống. Rất nhiều truyền tống trận có khoảng cách rất dài, sau khi truyền tống đi, sẽ bị thương nặng. Hắn cũng hiểu vì sao lúc trước khi Thạch Yến truyền tống đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ lại bị thương nặng, cho dù loại lực phản phệ này có thể chịu đựng được, nhưng mà lúc đó tu vi của Thạch Yến chỉ mới là HUyền Tiên cảnh, quả thật có chút thấp.

Thạch Yến còn đang chóng mặt, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, “Không phải, nhưng hình như cũng nằm trong phạm vi này. Giống như lúc trước khi ta truyền tống đến chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, tuy cũng là ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, nhưng lại không phải ở bên cạnh cái tảng đá kia.”

“Không sao, đợi lát nữa tìm một cái vị trí truyền tống đến Ma Huyền Tiên Vực… A, nơi này không thích hợp.” Lam Tiểu Bố nói xong thì cảm thấy xung quanh có chút ngột ngạt.

Sở dĩ nói là ngột ngạt, bởi vì nơi này hoàn toàn tĩnh mịch, tựa như chỉ có bốn người bọn họ là sống, mọi âm thanh khác đều biến mất.

Nếu như nói đây là tử địa, Lam Tiểu Bố có thể hiểu được. Lúc trước khi hắn rơi xuống đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, đó cũng là nơi đã mất đi sinh khí.

Nhưng nơi này có sinh cơ, chỉ là không có sinh mệnh.

“Đây là hơi thở chết chóc, nơi này chỉ sợ đã chết rất nhiều người. Còn có Yểm Ma, nơi này có dấu vết của Yểm Ma…” Lam Tiểu Bố nói được nửa câu thì không nói tiếp. Hắn không cần nói câu sau, trong thần niệm của hắn đã xuất hiện vô cùng vô tận Yểm Ma đang lao đến, tựa như đánh hơi thấy mùi tu sĩ trên người bọn họ.

“Quả nhiên là Yểm Ma.” Lam Tiểu Bố cảm thán, hắn cảm thấy nơi này không phải là Linh Vi Tiên Vực.

Yểm Ma bắt đầu từ trận môn truyền tống ở vùng cực hàn ở Linh Vi Tiên Vực, bây giờ nơi không phải là Linh Vi Tiên Vực này khắp nơi đều là Yểm Ma, vậy thì Linh Vi Tiên Vực khá hơn bao nhiêu chứ?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, trong lòng mơ hồ sợ hãi. Nếu như Linh Vi Tiên Vực bị Yểm Ma quét sạch, vậy thì đừng bảo Mưu Bắc đại tiên thành, Đại Hoang Tiên Môn… Chỉ sợ toàn bộ Tiên Vực sẽ không còn một cọng cỏ nào.

“Thật là nhiều Yểm Ma.” Giọng nói của Thạch Yến có chút run rẩy, nàng nhìn thấy vô cùng vô tận bóng đen đang tràn đến. Cho dù những bóng đen kia còn cách bọn họ rất xa, nhưng Thạch Yến vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo đó. Đối mặt với đàn Yểm Ma đáng sợ như vậy, đừng nói là ra tay, bị hơi thở lạnh lẽo kia đè ép cũng đủ khiến nàng mất mạng.

“Lam đan sư, bây giờ chúng ta phải làm sao…” Yến Huyên cũng vô cùng căng thẳng, mặc dù nàng là một tiên đế trung kỳ, nhưng trước nhiều Yểm Ma như vậy, nàng cũng chỉ có thể nộp mạng mà thôi.

Chương 718: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, một bóng người đột ngột từ đằng xa lao đến, hắn nhìn thấy mấy người Lam Tiểu Bố thì vội vàng kêu lên, “Mau chạy đi, đây là Yểm Ma triều đấy, ở lại đây cũng chỉ có thể chờ chết thôi…”

VỪa nói chuyện, bản thân hắn đã xông ra ngoài, chỉ chớp mắt đã biến mất.

“Người này từ đâu ra vậy?” Cung Duẫn Kỳ nhìn gia hỏa đã biến mất tăm kia, vẫn có tâm trạng mà hỏi một câu.

Thạch Yến và Yến Huyên thì không còn tâm trạng nào nữa, chỉ nhìn chằm chằm Yểm Ma đang lao về phía này, sắc mặt tái nhợt. Ở trong Yểm Ma triều này, Yểm Ma từ cấp sáu trở lên có không ít.

Nhưng mà Yến Huyên nhanh chóng nhớ ra, Yểm Ma triều ở Ma Huyền Tiên Vực chính là do Lam Tiểu Bố cản lại. Nhưng nghe nói Lam đan sư mất hai ngày mới có thể bố trí Khốn Sát Tiên trận, bây giờ đừng nói là hai ngày, bây giờ chỉ còn nhiều nhất là mười giây, Yểm Ma triều kia sẽ tràn đến trước mặt bọn họ.

Yến Huyên vẫn không có bất cứ hành động gì, nàng đang đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện.

“KHông cần lo lắng, để ta.” KHi Lam Tiểu Bố nói chuyện đã lấy trận kỳ ra. Tiên Đế e ngại Yểm Ma triều, hắn không phải là Tiên Đế, nhưng mà hắn là một tiên trận đế.

Chỉ bốn giây sau, Lam Tiểu Bố đã bố trí xong một cái Khốn Sát Tiên trận cấp sáu vô cùng lớn.

Nơi này mặc dù nhiều Yểm Ma, nhưng cũng không giống Yểm Ma ở Ma Huyền Tiên Vực. Yểm Ma có đẳng cấp cao nhất ở đây chỉ là Yểm Ma cấp bảy mà thôi. Yểm Ma cấp bảy có mấy chục con, còn lại đều là cấp bảy trở xuống. Đối với Yểm Ma từ cấp bảy trở xuống, Lam Tiểu Bố thật sự không coi trọng.

Đối với một tiên trận đế mà nói, Yểm Ma nhiều hay ít, không có gì khác biệt.

Khi vô tận Yểm Ma xông đến, Lam Tiểu Bố lập tức cắm một đầu Tiên Linh mạch hạ phẩm xuống. Khốn Sát Tiên trận cấp sáu được kích phát, Lam Tiểu Bố liên tục ném từng lá trận kỳ ra.

Những Yểm Ma kia xông vào trong Khốn Sát Tiên trận tựa như bươm bướm rơi vào đống lửa, chỉ chớp mắt đã tiêu tán. Một vài Yểm Ma cấp bảy công kích khiến Khốn Sát Tiên trận lay động không ngừng, nhưng mà cái Khốn Sát Tiên trận cấp sáu này khác với tiên trận cấp sáu bình thường. Người bố trí tiên trận Lam Tiểu Bố đang ở bên cạnh, hơn nữa còn không ngừng ném trận kỳ ra.

Nhìn thấy từng đàn Yểm Ma như mây đen bị cuốn vào trong Khốn Sát Tiên trận của Lam Tiểu Bố, Yến Huyên hít một hơi lạnh. So với một Tiên Đế, tiên trận đế còn đáng sợ hơn nhiều.

Yểm Ma xông vào Khốn Sát Tiên trận càng ngày càng ít, mấy trăm triệu vạn Yểm Ma hình thành nên Yểm Ma triều cứ như vậy bị đại trận của Lam Tiểu Bố từ từ tiêu diệt.

Chờ khi Lam Tiểu Bố cất Tiên Linh mạch đi, dừng đại trận lại, trên mặt đất chỉ còn lại nội hạch Yểm Ma.

“Nhặt lấy những thứ này đi, trong tương lai tông môn cần dùng đến.” Lam Tiểu Bố nói với Thạch Yến.

“Vâng…” Thạch Yến bắt đầu đi thu thập nội hạch Yểm Ma, lúc này tên nam tử đã chạy trốn trước đó lại quay về. Hắn nhìn thấy nội hạch Yểm Ma đầy đất, rồi lại nhìn mấy người Lam Tiểu Bố không chút tổn thương này đứng một bên, chỉ có Thạch Yến đang nhặt nội hạch, không nhịn được há to miệng kinh ngạc.

“Các ngươi đã giết sạch đống Yểm Ma này sao? Nhanh thế à?” Nam tử này thật sự không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Chúng ta bố trí một cái Khốn Sát Tiên trận cấp sáu ở đây, chờ Yểm Ma tới, sau đó tiến hành vây giết Yểm Ma.”

“Ngươi là một đại sư tiên trận cấp sáu?” Nam tử này kích động nhìn Lam Tiểu Bố, trong giọng nói có chút run rẩy.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta quả thật có thể bố trí tiên trận cấp sáu.”

Nam tử trước mắt này mặc một thân áo xám, thực lực có lẽ là Tiên Vương tầng bốn, nhìn dáng vẻ của hắn, hình như đã ở lại đây rất lâu.

“Mấy vị đạo hữu, ta tên là Kiều Hưng. Mấy vị có thể bố trí ra tiên trận cấp sáu, không bằng đi cùng ta đến Ngũ Vũ Tiên Đình, phấn đấu cho tương lai. Bây giờ tiên đình đang thiếu đại sư tiên trận, không thể nào đối phó với đàn Yểm Ma ngập trời như thế này được. Nếu đại sư tiên trận đến đó, nhất định sẽ được trọng dụng.” Kiều Hưng kích động nói.

Ngũ Vũ Tiên Đình? Lam Tiểu Bố không ngờ, Ngũ Vũ Tiên giới lại có Tiên Đình.

Hắn ôm quyền nói, “Xin hỏi Kiều đạo hữu, ngươi có biết Linh Vi Tiên Vực không?”

Kiều Hưng lập tức nói, “Đương nhiên biết, nạn Yểm Ma ở Linh Vi Tiên Vực càng nghiêm trọng hơn. Yểm Ma ở Ngũ Vũ Tiên giới là từ Linh Vi Tiên Vực tràn đến…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố nặng nề, lúc hắn đi, có bố trí một cái tiên trận Phòng Ngự cấp sáu ở bên ngoài khu vực băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực. KHông chỉ như vậy, Đại Hoang Tiên Môn, Mưu Bắc đại tiên thành, hắn đều bố trí tiên trận Phòng Ngự cấp sáu. Nếu như Yểm Ma có thể xông ra khỏi Linh Vi Tiên Vực, chẳng phải có nghĩa là Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn đều biến mất rồi không?

“Xin hỏi Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn có còn không?” Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, Đại Hoang Tiên Môn chính là cánh cửa Đạo Tông trong tương lai của hắn, Đại Hoang Tiên Môn tuyệt đối không thể bị tiêu diệt được.

Kiều Hưng thở dài, “Hết lần này đến lần khác, Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành lại bình yên vô sự, nghe nói là ở đó có tiên trận Phòng Ngự cấp sáu, còn có mấy đại sư tiên trận củng cố. Trừ cái đó ra, còn có mấy Tiên Vương bảo hộ cho Đại Hoang Tiên Môn. Ở biên giới Linh Vi Tiên Vực đã bắt đầu băng hóa, Yểm Ma không thể nào xông phá được tiên trận Phòng Ngự của Linh Vi Tiên Vực, cho nên đã đi vòng qua tiên trận Phòng Ngự của Linh Vi Tiên Vực…”

Nghe thấy Đại Hoang Tiên Môn và Mưu Bắc đại tiên thành không có chuyện gì, trái tim đang treo cao của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng có thể đặt xuống. Nhưng mà nghe Yểm Ma đi vòng qua Đại Hoang Tiên Môn, Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu: “Theo như ta được biết, khu băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực nằm ở biên giới của Ngũ Vũ Tiên giới, đại trận của Đại Hoang Tiên Môn hầu như đã bao trùm hết cả khu vực đó, không thể nào đi vòng qua được mới đúng chứ?”

Chương 719: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Kiều Hưng nói, “QUả thật là đi vòng qua, nhưng mà không phải từ Linh Vi Tiên Vực đi vòng qua, mà là từ bên ngoài hư không vòng qua. Yểm Ma đi vòng qua hư không, xuất hiện ở Đàm Diệu Tiên Vực, Quảng Huyền Tiên Vực, Hành Thông Tiên Vực…”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Nếu như theo lời ngươi nói, vậy mối họa Yểm Ma ở Linh Vi Tiên Vực phải là nhỏ nhất mới đúng, sao Linh Vi Tiên Vực lại biến thành nơi nghiêm trọng nhất?”

“Mấy đạo hữu chắc hẳn vừa mới quay về Ngũ Vũ Tiên giới hả?” Kiều Hưng cười cười, trong giọng nói cũng chẳng có chút quan tâm nào, “Đó là bởi vì so với lúc ban đầu, Yểm Ma đã có thêm một chút linh trí, bọn chúng biết Linh Vi Tiên Vực ngăn cản bọn chúng tiến vào Ngũ Vũ Tiên giới, cho nên sau khi tiến vào tiên vực khác, lại thông qua Vô Tận chiểu trạch hoặc Ngũ Hành biển phản công Linh Vi Tiên Vực.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Đa tạ Kiều đạo hữu đã giải đáp thắc mắc, chúng ta thực sự là vừa từ hư không quay về, trước đó chúng ta là người Linh Vi Tiên Vực, cho nên muốn nhanh chóng quay về Linh Vi Tiên Vực.”

Kiều Hưng thở dài, :”CŨng chỉ có Ngũ Vũ Tiên giới là không có vòng bảo hộ hay đại trận giới vực, không có tiên vực nào giống như Ngũ Vũ Tiên giới, bất kỳ nơi nào cũng có thể đến được. Nhưng mà ta đề nghị mấy vị tốt nhất dừng trở lại Linh Vi Tiên Vực.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Kiều Hưng nói, “Bởi vì Linh Vi Tiên Vực đại nghịch bất đạo, phạm vào tội lớn của Ngũ Vũ Tiên giới, nếu như không phải vì Yểm Ma triều quá mạnh mẽ, Linh Vi Tiên Vực đã sớm bị Ngũ Vũ Tiên Đình vây công rồi.”

Lam Tiểu Bố sầm mặt, dám vây công Linh Vi Tiên Vực hắn, cái Ngũ Vũ Tiên Đình này lợi hại thật đấy.

“Ngũ Vũ Tiên Đình cũng không ở Linh Vi Tiên Vực mà? Có tư cách gì mà phán Linh Vi Tiên Vực có tội lớn, thậm chí còn muốn vây công Linh Vi Tiên Vực?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Kiều Hưng lại thở dài, “Thật ra ta cũng chỉ là một người đứng xem mà thôi, Linh Vi Tiên Vực cũng không hề làm chuyện gì quá đáng cả. Bọn họ chỉ từ chối hai chuyện, thứ nhất là từ chối tặng Đại Hoang

Tiên Môn cho cường giả vũ trụ Đại Hoang tại Ngũ Vũ Tiên giới, thứ hai là từ chối nhường Thiên Vực Bia của Linh Vi Tiên Vực.

Đương nhiên, trừ hai chuyện này ta, còn một nguyên nhân quan trọng hơn nữa là Ngũ Vũ Tiên giới không thể điều động được tu sĩ ở Linh Vi Tiên Vực. Linh Vi Tiên Vực có mấy đại tiên trận sư, nhưng không có một ai muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới chống lại Yểm Ma."

Đại Hoang Tiên Môn là tiên môn đã được quy tắc thiên địa công nhận, muốn chiếm được nó, nhất định phải cử hành nghi thức tế điện, đồng thời phải là người khai sáng tông môn đó chủ động dâng lên mới có thể. Nếu không, ngươi tự ý khắc tên tông môn lên bia đá cũng không thể nào dựng lên được.

"Thế thì thật kì quái, Thiên Vực Bia của Linh Vi Tiên Vực xuất hiện ở địa bàn Linh Vi Tiên Vực, vì sao phải đưa cho người khác? Còn về Đại Hoang Tiên Môn, người ta là người đầu tiên thành lập tiên môn, vì sao phải dâng tiên môn cho người khác. Đây có khác nào đang đi cướp giật của người khác chứ?" Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Kiều Hưng im lặng một lát rồi nói, "Đứng từ góc độ Linh Vi Tiên Vực mà nói, cái này quả thật không có vấn đề gì cả. Nhưng mà Ngũ Vũ Tiên giới chúng ta thiếu cường giả, nếu có một cường giả đến Ngũ Vũ Tiên giới hỗ trợ, đối phó với Yểm Ma triều chắc hẳn sẽ đơn giản hơn. Nghe nói có một cường giả đến từ tiên giới khác, còn là một Tiên Đế. Hắn chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là muốn thu thập bốn cái Thiên vực Bia của Ngũ Vũ Tiên giới. Bây giờ đã lấy được ba cái, còn Thiên Vực Bia của Linh Vi Tiên Vực thì không thể nào lấy được."

"Hắn không đi cướp sao?" Sau khi Lam Tiểu Bố nghe thấy cường giả Tiên Đế trong lòng lập tức cảm thấy bất an. Tiên trận Phòng Ngự cấp sáu của hắn chỉ có thể đối phó với Yểm Ma và tu sĩ cùng cấp ở Linh Vi Tiên Vực mà thôi, một khi gặp phải cường giả Tiên Đế, vậy thì chẳng có chút ý nghĩa nào.”

Kiều Hưng cười lạnh nói, “Ta khẳng định hắn sẽ đi cướp, chẳng qua lúc đó có một vài chuyện xảy ra khiến hắn vướng tay mà thôi, hình như là đồ vật mà thương hội nào đó ném đi. Cho nên hắn mới giao chuyện này lại cho Tiên Đình Vương Ngũ Vũ Tiên Đình, nhưng tiên đinh vương của Ngũ Vũ Tiên Đình không có tư cách đoạt lấy đồ của Linh Vi Tiên Vực. Bởi vì thực lực của bọn họ không đủ.”

“Xem ra ngươi cũng có chút ý kiến với Ngũ Vũ Tiên Đình.” Lam Tiểu Bố nói.

Kiều Hưng lắc đầu, im lặng thật lâu mới lên tiếng, “Ta đắc tội với một số người trong đó mà thôi, nhưng mà Ngũ Vũ Tiên Đình vì đối phó với Yểm Ma mà xuất hiện, không phải là một người nào đó. Nếu như có thể, ta vẫn muốn cống hiến sức lực vì Ngũ Vũ Tiên Đình. Đại sự quét sạch được Yểm Ma ra khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, không có bất kỳ ai trong chúng ta có thể đứng ngoài cuộc. Tại sao Ngũ Vũ Tiên Đình lại muốn nịnh nọt cường giả tiên giới khác, thật ra tất cả mọi người đều biết, một khi Ngũ Vũ Tiên giới bị Yểm Ma cắn nuốt, bọn họ có thể rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, tìm kiếm một con đường sống mà thôi.”

Lam Tiểu Bố nói, ”Mặc dù ta chưa từng gặp qua tên gia hỏa đã đòi bốn cái Thiên Vực Bia kia, ta khẳng định gia hỏa này lấy bốn cái Thiên Vực Bia kia chẳng phải có chuyện tốt lành gì.”

Lam Tiểu Bố còn có một suy đoán nữa còn chưa nói ra, hắn đã có thể chắc chắn tên gia hỏa muốn lấy bốn cái Thiên Vực Bia kia là định dựa vào bốn cái Thiên Vực Bia này để luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

Lượng kiếp sắp đến, mặc kệ là cá lớn hay tôm nhỏ đều muốn tìm đường ra. Người để mắt đến Ngũ Vũ Tiên giới không phải chỉ một hai người, Thạch Khi mà hắn đã giết chết kia chính là một trong số đó.

Mặc dù Kiều Hưng là một Tiên Vương, nhưng còn chưa nghĩ đến chuyện luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

“Nếu như mấy vị muốn đến Linh Vi Tiên Vực, tốt nhất nên đi bằng truyền tống trận. Nếu như trực tiếp vượt qua Vô Tân chiểu trach, thật sự quá mức nguy hiểm.” Kiều Hưng không nói chuyện bia đá kia nữa, cái này không liên quan gì đến hắn.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta đột nhiên thay đổi ý định, ta định đi thăm hỏi Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình kia trước, xem hắn là cái thứ gì.”

Chương 720: Đại diện Linh Vi Tiên Vực.

Kiều Hưng lập tức hiểu ra ý của Lam Tiểu Bố, vội vàng nói, “Mấy vị tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính, tiên đình vương Ngũ Vũ Tiên Đình mặc dù có chút lộng quyền, nhưng mà hắn đã có chút cống hiến vì Ngũ Vũ Tiên giới. Ít nhất thì hắn đã thành lập Ngũ Vũ Tiên Đình, sau đó gây dựng đại quân tu sĩ, nếu không…”

“Nếu thế thì Ngũ Vũ Tiên giới không còn tồn tại sao?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Từ tình hình Yểm Ma triều bây giờ có thể thấy, Ngũ Vũ Tiên Đình này hình như cũng chẳng làm ra được chuyện gì đặc biệt. Chỉ sợ không có Ngũ Vũ Tiên Đình, kết quả cũng không hỏng bét hơn lúc này đâu nhỉ?”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố nói vậy, là bởi vì nơi này rõ ràng là một trong những nơi xuất hiện đàn Yểm Ma vô cùng nghiêm trọng, nhưng hắn lại không thấy có bất cứ tiên trận Phòng Ngự hay biện pháp phòng ngự nào khác. Cho dù không thể bố trí ra được đại trận đỉnh cấp, tiên trận Phòng Ngự bình thường chẳng lẽ không thể bố trí ra được? Tệ nhất đi nữa thì cũng phải có mấy người ở lại nơi này quan sát tình hình của đàn Yểm Ma, hoặc là bố trí một cái tiên trận cảnh báo.

Còn về chuyện Kiều Hưng ở đây, chỉ sợ không phải là Ngũ Vũ Tiên Đình phái đến, mà là hành vi tự phát của hắn.

Có thể thấy được Ngũ Vũ Tiên Đình chắc hẳn là đàn Yểm Ma kéo đến nơi nào thì bọn họ lập tức lùi lại đến đó.

Kiều Hưng sửng sốt, lập tức phát hiện điều Lam Tiểu Bố nói là thật, có Ngũ Vũ Tiên Đình hay không, đối viới chuyện Yểm Ma mở rộng ra hình như cũng chẳng có tác dụng ngăn chặn nào cả.

“Mấy vị đạo hữu có đại sư tiên trận, nếu như không muốn gia nhập

Ngũ Vũ Tiên Đình, ta đề nghị đừng nên đến Ngũ Vũ Tiên Đình. Ngũ Vũ Tiên Đình có tiên trận Phòng Ngự cấp tám, là do tiên trận tôn ngoại giới bố trí. Lỡ như chọc giận Tiên Đình Vương, ta sợ…”

Lời Kiều Hưng nói còn chưa dứt, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu là có ý gì. Con người Kiều Hưng không tệ, không hy vọng một đại tiên trận sư sẽ bị thiệt hại ở nơi này.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Lỡ như Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình kia là người không tệ, nói không chừng ta có thể đại diện cho Linh Vi Tiên Vực tán thành hắn đó.”

“Đúng rồi, các ngươi có thể đại diện Linh Vi Tiên Vực đến Tứ Vực tiên thành.” Kiều Hưng lập tức nói.

“Không có điệp văn thủ lệnh của Tiên Đình Vương Linh Vi Tiên Vực, cũng có thể đại diện Linh Vi Tiên Vực?” Lần này đến lượt Lam Tiểu Bố khó hiểu, trước đó hắn chỉ tùy ý nói một câu mà thôi, không ngờ là có thể làm thật.

Kiều Hưng cười nói, “Đương nhiên là có thể, đã có vài người ở Linh Vi Tiên Vực đến vài lần, đều đại diện cho Linh Vi Tiên Đình.”

“Là người của Đại Hoang Tiên Môn hay Mưu Bắc đại tiên thành?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Kiều Hưng lắc đầu nói, “Mưu Bắc đại tiên thành chỉ đến một lần mà thôi, sau này bởi vì không đồng ý với yêu cầu của Tiên Đình Vương Ngũ Vũ Tiên Đình, đại diện đến đều bị nhốt lại. Sau đó nữa, không còn người của Mưu Bắc đại tiên thành đến nữa. Đến đều là từ các tông môn khác, dù sao thì chỉ cần là tu sĩ Linh Vi Tiên Vực, đều có thể đại diện cho Linh Vi Tiên Vực. Nhưng mà ta nghe nói chỉ có người của Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn, mới có thể đại diện cho Linh Vi Tiên Đình.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, Linh Vi Tiên Vực từ khi nào trở nên bác ái như vậy chứ? Chỉ cần một người là có thể đại diện Linh Vi Tiên Vực?

“Ngũ Vũ Tiên Đình không tệ nhỉ, còn dám nhốt người Mưu Bắc đại tiên thành.” Sát ý của Lam Tiểu Bố phun trào, đến Thần Vân Tiên Trì hắn và Cung Duẫn Kỳ còn có thể tiêu diệt được, chỉ là một Ngũ Vũ Tiên Đình mà cũng dám làm càn.

Kiều Hưng đáp, “Đúng vậy, ta nghe nói người đó tên là Vưu Dịch Hà, là một tu sĩ Đại La Kim Tiên tu sĩ hậu kỳ.”

Vưu Dịch Hà? Sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức khó coi. Hắn đương nhiên biết Vưu Dịch Hà, chính là người đi cùng với Tiên Vương Cổ Phi Hòa gia nhập vào trướng hắn, cũng là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang. Khi hắn rời khỏi Linh Vi Tiên Vực, Cổ Phi Hòa, Vưu Dịch Hà và các Đại La Kim Tiên khác là trợ thủ đắc lực của hắn.

Phục Thiên Ngấn mặc dù là người tâm phúc nhất, nhưng mà rốt cuộc thì vẫn chưa trưởng thành, tu vi thì hơi hấp.

“Kiều đạo hữu, xin hay dẫn chúng ta đến TỨ vực tiên thành.” Lam Tiểu Bố muốn đến đó ngay lập tức, xem xem tên Tiên Đình Vương này có bản lĩnh gì mà bắt giam đại diện Linh Vi Tiên Vực hắn.

“Đương nhiên là được, mấy vị đi cùng ta đi. Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, không được tùy tiện làm ra chuyện gì quá đáng ở Tứ Vực tiên thành. Tứ Vực tiên thành có tiên trận Phòng Ngự cấp tám, cho dù là Tiên Đế cũng chưa chắc có thể dễ dàng rời khỏi.” Kiều Hưng đồng ý thì dặn dò thêm một câu nữa.

…

Tứ Vực tiên thành cách vị trí mà bọn người Lam Tiểu Bố xuất hiện cũng không gần, phi thuyền của Kiều Hưng là một món tiên khí phi hành trung phẩm, tốc độ không thể nói là chậm, nhưng cũng phải mất một ngày một đêm.

Trên đường đi tới, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể cảm nhận được, tất cả tiên môn, tiên thành, phường thị đều là một mớ hỗn độn.

Ngũ Vũ Tiên giới vốn vừa dung hợp không lâu, có rất nhiều tiên thành và phường thị, tiên môn cũng vừa tạo dựng lên. Kết quả sau khi Yểm Ma triều quét qua, tựa như đã quay về lúc ban đầu. Trên con đường này, thỉnh thoảng bọn người Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy vài con Yểm Ma bị lạc dàn. Nhưng mà không hề trông thấy bất cứ Giám Sát Trận và tu sĩ điều tra nào.

Chỉ khi đến gần Tứ Vực tiên thành, Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy cái tiên trận Phòng Ngự đầu tiên, là một tiên trận Phòng Ngự cấp sáu. Đến ngoài tiên thành, Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy cái tiên trận Phòng Ngự cấp tám là Kiều Hưng đã nói.

Cái tiên trận Phòng Ngự cấp tám này vô cùng thô sơ, miễn cưỡng cũng xem là cấp tám, nếu như nói đây chỉ là một tiên trận Phòng Ngự cấp bảy thật ra cũng không hề sai.

Chương 721: Đại diện Linh Vi Tiên Vực. (2)

Dọc theo con đường này, Lam Tiểu Bố cũng biết tại sao Kiều Hưng lại xuất hiện ở bên ngoài. Kiều Hưng ở bên ngoài thành hoàn toàn là vì kiếm một ít nội hạch của Yểm Ma, đồng thời thuận tiện điều tra một chút động tĩnh của Yểm Ma, đây quả thật là hành vi cá nhân. Kiều Hưng nói hắn có chút bản lĩnh về cải trang và ẩn nấp, theo Lam Tiểu Bố thấy, rất có thẻ Kiều Hưng biết được một thần thông huyễn hóa trong Thiên Cương Biến, hoặc là Địa Sát Biến.

Bởi vì Yểm Ma triều bộc phát quét sạch khắp nơi, tu sĩ Đàm Diệu Tiên Vực ở Ngũ Vũ Tiên giới đều bị dồn ép hết đến một góc, Tứ Vực tiên thành chính là tòa tiên thành phồn hoa nhất trong cái góc này, bởi vì ở chỗ này, tu sĩ có thể thu hoạch dược một chút ít tài nguyên tu luyện đáng thương. Nếu như đi đến nơi khác, tiên linh khí kém hơn thì không nói, còn khó có thể lấy được tài nguyên tu luyện.

Còn một nguyên nhân nữa vô cùng quan trọng, bây giờ hoàn toàn không có người nào dám ở bên ngoài bế quan tu luyện. Yểm Ma ở khắp mọi nơi, ở bên ngoài bế quan, chẳng khác nào chịu chết.

“Tiên Vực nào?” Thủ vệ cửa thành ngăn cản mấy người Lam Tiểu Bố.

Kiều Hưng lập tức lấy ra bốn viên nội hạch Yểm Ma cấp một đưa cho bốn tên thủ vệ trước mặt này, “Bọn họ đại diên cho Linh Vi Tiên Vực đến đây.”

“Linh Vi Tiên Vực?” Một gã thủ vệ cất nội hạch đi sau đó cười he he nói, “Vài ngày trước Linh Vi Tiên Vực cũng có đại diện đến, không ngờ hôm nay lại có người của Linh Vi Tiên Vực đến nữa. Nhưng mà đối với Linh Vi Tiên Vực mà nói cũng bình thường. Nghe nói Tiên Đình Vương của tiên vực này đã mất tích, chỉ sợ là bất kỳ ai ở Linh Vi Tiên Vực đều có thể nói mình là đại diện của Linh Vi Tiên Vực.”

“Có người đại diện cho Linh Vi Tiên Vực đến đây?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói.

Hộ vệ kia lấy được nội hạch Yểm Ma, tâm trạng cũng không tệ, trả lời Lam Tiểu Bố, “Không sai, lần này cường giả tới từ tiên vực bên ngoài đến. Nghe nói Ngũ Vũ Tiên giới chẳng mấy chốc sẽ bị Yểm Ma cắn nuốt hết, cường giả này muốn chuyển hết mọi người ở Ngũ Vũ

Tiên giới đi, sau đó sẽ đại chiến với Yểm Ma, thậm chí có thể sẽ dùng đến cách hủy cả một giới để Yểm Ma biến mất…”

“Điều đó không thể nào.” Kiều Hưng lập tức nói, sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn.

Cho dù như thế nào, Ngũ Vũ Tiên giới cũng không thể bị hủy đi được.

“Không có gì là không thể cả, bây giờ Ngũ Vũ Tiên Đình đại diện cho Ngũ Vũ Tiên giới triệu tập Tiên Đình Vương của tứ đại tiên vực đến nghị sự, chính là đang bàn bạc chuyện này.” Hộ vệ từ tốn nói, đối với loại sâu kiến như hắn, cái gì cũng không thể thay đổi được, nhưng có thể chuyển đến tiên giới khác giữ lại mạng sống, đã xem như là chuyện tốt rất lớn rồi.

Sau khi mấy người này tiến vào tiên thành, quả nhiên nhìn thấy người trên đường đang vô cùng bàng hoàng, phần lớn tu sĩ đều vội vàng lui tới.

Tâm trạng Kiều Hưng cực kém, cảm nhận loại tình cảnh tựa như tận thế kia, hắn dừng lại ôm quyền nói ra mấy câu, “Các vị đạo hữu, các ngươi đi tìm nơi nào đó ở lại trước đi, chúng ta trao đổi Thông Tin Châu một chút. Chuyện này không thể xem thường, ta cần phải đi tìm bằng hữu của ta hỏi rõ ràng.”

Lam Tiểu Bố nói, “Kiều Hưng đạo hữu, chuyện ở lại thì thôi không cần, ta muốn hỏi một chút vương điện của Ngũ Vũ Tiên Đình ở nơi nào, bây giờ chúng ta muốn đến vương điện.”

Kiều Hưng khẽ nhíu mày, “Mấy vị đạo hữu, dựa theo quá trình của Ngũ Vũ Tiên Đình, đầu tiên các ngươi phải tìm một nơi để ở lại, sau đó chờ Tiên Đình Vương truyền triệu. Bây giờ tùy tiện đi đến đại điện tiên đình, chỉ sợ sẽ có hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Hắn thưởng thức Lam Tiểu Bố là một đại sư tiên trận cấp sáu, bây giờ đại sư tiên trận cấp sáu đối với Ngũ Vũ Tiên giới mà nói là một sự trợ giúp to lớn. Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình có chút bảo thủ, một khi Lam Tiểu Bố nói chuyện chọc đến hắn, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Tất cả tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới đều muốn rút lui, toàn bộ Ngũ Vũ Tiên giới đều muốn giao cho tiên giới khác quản lý, thậm chí còn muốn hủy diệt của Ngũ Vũ Tiên giới và Yểm Ma. Ngươi và ta cần gì phải để ý đến những chuyện nhỏ nhặt kia làm gì chứ?”

Kiều Hưng dừng lại, sauy nghĩ một chút rồi lập tức nói, “Đạo hữu nói không sai, Kiều Hưng ta thà rằng ở lại Ngũ Vũ Tiên giới đồng quy vu tận với Yểm Ma cũng không muốn rời khỏi nơi này. Ta đi cùng mấy vị đi, Kiều Hưng ta đang định hỏi thăm Tín Trăn, là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, tại sao lại có thể dâng Ngũ Vũ Tiên giới tặng cho tiên giới khác như vậy?”

Là một Tiên Vương, trong lòng hắn rõ ràng hơn bất cứ người khác, rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới có thể dễ dàng như vậy sao? COn là dựa vào tiên giới khác mà đi, chỉ sợ là chuyện cửu tử nhất sinh. Có thể lang thang bên ngoài hư không đã xem như là kết quả không tệ rồi, khả năng lớn là sẽ bị giết chết.

Bây giờ tài nguyên tu luyện thiếu thốn, bởi vì Ngũ Vũ Tiên giới vừa dung hợp lại, cho nên tài nguyên tu luyện phong phú. Hắn ưới không tin cường giả của tiên giới khác tốt bụng như vậy, đến giúp đỡ Ngũ Vũ Tiên giới di chuyển tu sĩ đi, còn giúp Ngũ Vũ Tiên giới chống lại Yểm Ma.

Khả năng lớn nhất chính là, lấy Ngũ Vũ Tiên giới về tay, còn những tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới, giết chứ sao. Không giết chẳng lẽ thật sự đưa đến tiên giới mình ở mà tiêu hao tài nguyên tu luyện à? Một người hai người không quan trọng, nhưng Ngũ Vũ Tiên giới có bao nhiêu người? Sau khi năm đại vũ trụ dung hợp lại, cho dù Yểm Ma có đáng sợ hơn nữa, tu sĩ của Ngũ Vũ Tiên giới cũng là một con số trên trời. Mạng nhều người như vậy đến tiên vực của mình phân ra tài nguyên tu luyện, chỉ cần có chút đầu óc là biết được chuyện này có vấn đề. Nếu như mọi người thật sự vô tư như vậy, vậy thì cũng không có chuyện năm đại vũ trụ sụp đổ, ròi dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới.

Lam Tiểu Bố cười ha ha môt tiếng, vỗ bả vai Kiều Hưng, “Kiều đạo hữu nói vậy là được rồi, để ta giới thiệu một chút, ta tên là Lam Tiểu Bố, đây là mấy vị bằng hữu của ta, Cung Duẫn Kỳ, Thạch Yến, Yến Huyên.”

Chương 722: Linh Vi Vương ấn.

“Được, Lam đạo hữu…” Kiều Hưng nói được mấy chữ thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, lập tức nói lại lần nữa, “Lam Tiểu Bố? Nghe nói Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên Vực cũng tên là Lam Tiểu Bố…”

Kiều Hưng cuối cùng cũng phản ứng kịp, “Lam đạo hữu, không phải ngươi chính là vị Tiên Đình Vương đã mất tích của Linh Vi Tiên Vực đấy chứ?”

Kiều Hưng càng nghĩ càng thấy đúng, nếu như không phải là Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên Vực, sao lại quan tâm đến Linh Vi Tiên Vực như vậy? Còn nữa, ở Loạn Cốt chi địa đột nhiên xuất hiện mấy người, nói không chừng là vừa từ hư không đến.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Không sai, ta chính là Tiên Đình Vương đã mất tích của Linh Vi Tiên Vực.”

Kiều Hưng hít một hơi thật sâu kinh hãi, lập tức ôm huyền nói, “Kiều Hưng kính chào Linh Vi Vương, có chỗ nào vô lễ xin hãy thứ tội. Trước đó ta đã nghe nói Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên Vực là một đại sư tiên trận cấp sáu, ta phải nghĩ đến sớm mới đúng.”

Lam Tiểu Bố cười nói. “Ta vô cùng thưởng thức loại bằng hữu tính tình ngay thẳng như Kiều đạo hữu, Lam Tiểu Bố ta đã sớm quyết định sẽ cùng tồn vong với Ngũ Vũ Tiên giới. Không bằng Kiều đạo hữu hãy gia nhập Linh Vi Tiên Đình ta, cùng nhau cống hiến vì Ngũ Vũ Tiên giới, thế nào?”

Kiều Hưng lập tức nói, “Nếu như người khác nói những lời này, ta nhất định sẽ không tin, nhưng mà Lam huynh nói lời này, ta tin tưởng 120 phần. Năm đó vì chống lại Yểm Ma xâm lấn Linh Vi Tiên Vực, Linh Vi Vương dứt khoát xông vào khu vực băng hóa, xả thân trừ ma. Một Tiên Đình Vương có thể làm được điều này Kiều Hưng ta vô cùng kính phục. Cho nên, hôm nay Kiều Hưng ta nguyện nhận lời mời của Lam huynh, cống hiến một phần sức lực vì Ngũ Vũ Tiên giới.”

Theo Kiều Hưng, thực lực của hắn chắn hẳn là mạnh nhất trong mấy người này. Nghe nói năm đó khi Lam Tiểu Bố mất tích, tu vi còn chưa đến Đại Ất Tiên. Bây giờ mới có bao nhiêu năm trôi qua, cho dù Lam Tiểu Bố ẩn tu vi đi, thực lực cũng sẽ không mạnh hơn hắn.

Còn về Thạch Yến, vừa nhìn đã biết là một Đại Ất Tiên. Mà Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên, tu vi không hiện, nhưng mà đi cùng với Lam Tiểu Bố, hẳn sẽ không quá mạnh.

Hắn khâm phục nhân phẩm của Lam Tiểu Bố, cho nên đồng ý gia nhập Linh Vi Tiên Vực, dốc sức vì Ngũ Vũ Tiên giới. Trên thực tế hắn cũng nhìn thấy, trước đó mấy người Lam Tiểu Bố dựa vào Khốn Sát tiên trận cấp sáu, trong thời gian ngắn đã giết đi vô số Yểm Ma. Một Yểm Ma triều có quy mô trung đẳng, trực tiếp bị mấy người Lam Tiểu Bố tiêu diệt.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, năm đó hắn tiến vào khu băng hóa chủ yếu là vì chuyện của Cổ Đạo, bây giờ sao lại truyền thành hành động cao thượng như vậy rồi? Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không phủ nhận, nếu như muốn diệt trừ Yểm Ma cần phải tiến vào khu băng hóa, hắn cũng sẽ không chối từ.

…

Tiên điện của Ngũ Vũ Tiên Đình nằm ở trung tâm của Tứ Vực tiên thành.

Kiều Hưng dẫn theo đám người Lam Tiểu Bố đén nơi này, ập vào mắt mọi người chính là từng dãy Tụ Linh Tiên Thụ, sau đó là Tụ Linh tiên trận cấp bảy, Khốn Sát tiên trận cấp bảy và tiên trận Phòng Ngự cấp bảy.

Có thể nói cái tiên trận Phòng Ngự bên ngoài Tứ Vực tiên thành còn không bằng cái tiên điện Ngũ Vũ Tiên Đình này. Toàn bộ tiên linh khí ở Tứ Vực tiên thành đều bị cuốn hết đến nơi này, có thể thấy được địa vị của nó như thế nào.

Bên ngoài tiên đêịn là một cái quảng trường khổng lồ, giữa quảng trường có một cái thông đạo kéo dài đến một cái cầu thang, cầu thang này dẫn đến lối vào đại điện. Ở cửa ra vào đại điện có bốn chữ to màu vàng đang lơ lửng, Ngũ Vũ Tiên Đình.

Cho dù bên ngoài đại điện là một mảnh trống trải, nhưng mọi người vừa đến quảng trường, lập tức có hai thủ vệ mặc kim giáp xuất hiện trước mặt mọi người.

“TRọng địa tiên đình, lập tức dừng bước.” Một tên thủ vệ mặc kim giáp lớn tiếng nói.

Kiều Hưng lập tức ôm quyền nói, “Chúng ta là đại diện của Linh Vi Tiên Vực, cố ý đường xa đến đây, là muốn bàn bạc về đại sự của Ngũ Vũ Tiên giới.”

Đại diện Linh Vi Tiên Vực? Hai tên thủ vệ mặc kim giáp kia đều khẽ giật mình, một người trong đó lập tức nói, “Đại diện của Linh Vi Tiên Vực đã bị giết chết, đang bị treo ở bên ngoài.”

Bọn người Lam Tiểu Bố đã sớm nhìn thấy, bên ngoài đại điện tiên đình có treo ba bộ thi thể trên tường để thị uy, tựa như vừa được treo lên không lâu, thậm chí máu tươi ở bên ngoài còn chưa khô, không ngờ đó lại là người của Linh Vi Tiên Vực.

“Tại sao muốn giết bọn họ?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

Thủ vệ mặc kim giáp kia hừ một tiếng nói, “Đay là quyết định cả Tiên Đình Vương chúng ta, giết bọn họ nhất định là có lý do.”

“À, đã như vậy, chúng ta cũng không phải là không thể đi vào mà?” Lam Tiểu Bố vẫn bình tĩnh hỏi tiếp, nếu như đối phương tiếp tục ngăn cản, vậy bọn họ sẽ giết vào trong.

“Để bọn họ vào.” Một giọng nói đột ngột vang lên trên không trung.

Hai tên thủ vệ mặc kim giáp này sau khi nghe thấy giọng nói này, nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó nói với đám người Lam Tiểu Bố, “Mấy vị, xin mời đi theo ta.”

Cung Duẫn Kỳ cười ha ha một tiếng, hắn biết rất rõ tính tình của Lam Tiểu Bố. Nếu như không có người kia lên tiếng, Bố gia nhất định sẽ giết người, sau đó nghênh ngang đi vào trong.

Thủ vệ mặc kim giáp đi trước dẫn đường, mọi người đi xuyên qua quảng trường rộng lớn, cuối cùng đi đến cầu thang dẫn về phía tiên điện. Tại cửa đại điện, hai tên thủ vệ mặc kim giáp ngừng lại, cùng lúc lên tiếng, “Người đại diện Linh Vi Tiên Vực đã được dẫn đến, đang chờ ở bên ngoài đại điện.”

“Vào đi.” Tiếng nói nhàn nhạt vang lên.

Hai tên thủ vệ mặc kim giáp kia không đi vào, mà khẽ khom người nói với bọn người Lam Tiểu Bố, “Mời các vị vào trong.”

Năm người Lam Tiểu Bố cùng nhau tiến vào trong cửa lớn, lại thấy một cái cầu thang màu vang, trực tiếp dẫn đến đại điện.

Trong đại điện có hơn mười người đang ngồi, trong có có ba chỗ ngồi còn trống. Rất rõ ràng vị trí đó chính là của ba người Linh Vi Tiên Vực đã bị giết.

Chương 723: Linh Vi Vương ấn. (2)

“Ha ha, người đến hẳn là đạo hữu đến từ Linh Vi Tiên Vực nhỉ, mau mau mời ngồi.” một ông lão mặc áo vàng cười ha ha một tiếng, đưa tay ra nói. Mặc dù khách sáo, nhưng mà hắn không hề đứng lên.

Lam Tiểu Bố vẫn giữa nguyên tốc độ và phương hướng của mình đi thẳng đến chỗ trống kia. Trong này có tất cả 14 người. Ngồi ở vị trí cao nhất chính là một nam tử anh tuấn, hai bên nam tử này là một nam một nữ đang ngồi, ở phía sau còn có hai nữ tử đứng hai bên. Lão giả áo vàng vừa mời bọn hắn ngồi ngồi ở vị trí trên cùng bên trái, bên trái có tát cả là sáu người. Phía bên phải vì có ba vị trí trống nên bây giờ chỉ có ba người.

“Đây là đại diện của Linh Vi Tiên Vực?” Thấy Lam Tiểu Bố không phản ứng lại lời mà lão giả áo vàng đã nói, nam tử anh tuấn đang ngồi trên vị trí cao nhất kia khẽ nhíu mày, sau đó hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không sai, chúng ta quả thật là đại diện của Linh Vi Tiên Vực đến đây.”

Lúc nói chuyện, hắn đã ngồi trên một cái ghế, đồng thời vung tay lên, hai cái ghế nữa xuất hiện bên cạnh.

“Ha ha, những tiên đình khác đều chỉ có ba vị trí, Linh Vi Tiên Vực ngươi lại đến tám người, thật là lợi hại.” Một nam tử ngồi bên trái cười ha ha một tiếng, trong giọng nói đầy vẻ mỉa mai. Đây là mỉa mai cho dù Lam Tiểu Bố có tự mang thêm ghế đến cũng chẳng có tác dụng gì, tới tám người bây giờ chỉ còn năm người. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, ngay cả năm người này cũng sẽ bị treo lên giống ba người bên ngoài kia thôi.

Tên nam tử anh tuấn ngòi trên vị trí cao nhất kia lại nhìn về phía Kiều Hưng, chậm rãi nói, “Nếu như ta không nói sai, ngươi chắc hẳn là Kiều Hưng đạo hữu? Kiều Hưng đạo hữu không phải là tu sĩ của Đàm Diệu Tiên Vực sao? Sao bây giờ lại thành đại diện của Linh Vi Tiên Vực rồi?”

Kiều Hưng nói ra, “Ta và những bằng hữu của Linh Vi Tiên Vực cùng chung chí hướng, quyết định tồn vong cùng Ngũ Vũ Tiên giới, cho nên ta chỉ có thể đại diện cho Linh Vi Tiên Vực.”

“Kiều Hưng, lời này của ngươi là có ý gì?” Lập tức có người khó chịu hỏi ngược một câu.

Lam Tiểu Bố nói, “Không cần để ý đến những thứ linh tinh kia.”

Nam tử vừa hỏi Kiều Hưng kia đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Thế nào, lần này người đại diện cho Linh Vi Tiên Vực đến đây sao lại lớn lối như vậy?”

“Ngồi xuống.” Nam tử trên vị trí cao nhất hừ một tiêng, sắc mặt có chút không vui.

Tên nam tử vừa đứng lên kia mặc dù đã bộc phát sát ý, nhưng mà Tiên Đình Vương đã lên tiếng, hắn cũng không dám không ngồi xuống.

“Ngươi là đại diện của Linh Vi Tiên Vực, thế người có văn điệp có vương ấn của Tiên Đình Vương Linh Vi Tiên Vực không?” Nam tử ngồi trên vị trí cao nhất sau khi quát lớn xong thì nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hỏi một câu. Hắn đã nhìn ra, trong năm người này Lam Tiểu Bố là người cầm đầu.

“Đây là Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, Tín Trăn, là một cường giả tiên tôn. Lão giả mặc áo vàng kia chính là đại diện của tiên vực khác đến, nghe nói là cường giả Tiên Đế.” Kiều Hưng nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, tên lão giả áo vàng kia lại từ tốn nói, “Nếu như không có văn điệp có vương ấn của Tiên Đình Vương, chỉ sợ bên ngoài lại có thêm mấy cái thi thể nữa.”

Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Ngươi là người phương nào? Đại diện cho tiên đình nào của Ngũ Vũ Tiên giới ta?

“Bản đế là người từ tiên vực bên ngoài đến cứu vớt Ngũ Vũ Tiên giới, thế nào, chẳng lẽ một Tiên Đế bôn ba vì cái Ngũ Vũ Tiên giới này như ta cũng không thể đến đây sao?” Lão giả áo vàng hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói có một tia sát ý tràn ra.

“Ha ha, buồn cười chết Kỳ gia, chỉ là một tiên tôn tầng tám, vậy mà cũng dám giả mạo Tiên Đế?” Cung Duẫn Kỳ cười ha ha, trong giọng nói tràn đầy khinh bỉ.

“Tiên tôn tầng tám?” Ngay cả Tín Trăn cũng có chút nghi ngờ nhìn lão giả mặc áo vàng.

Lão giả mặc áo vàng đột nhiên đứng lên, khí thế lĩnh vực quanh người lập tức tăng vọt, trong nháy mắt đã nghiền ép về phía đám người Lam Tiểu Bố. Nếu như chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực Tiên Đế, loại khí thế lĩnh vực này thật sự rất dọa người. Nhưng đối với người đã thật sự tiếp xúc với lĩnh vực Tiên Đế, đột nhiên đụng phải loại lĩnh vực này cũng sẽ bị giật mình.

Cung Duẫn Kỳ đã chuẩn bị dạy dỗ tên gia hỏa này một trận rồi, thế nhưng lúc này Tín Trăn lại nói: “Mục đạo hữu, trước tiên nghe thử bọn họ có phải là đại diện của Linh Vi Tiên Vực hay không đã, nếu như không phải thì xử lý tiếp cũng không muộn”

Lão giả mặc áo vàng cũng nể mặt của Tín Trăn, hắn lạnh lùng liếc nhìn Cung Duẫn Kỳ một chút, sau đó ngồi xuống.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố không hề lấy văn điệp ra, mà giơ tay lên viết một văn điệp Linh Vi Tiên Vực trên hư không giữa đại điện.

“Các vị có ý gì đây?” Sắc mặt Tín Trăn trầm xuống.

“Ha ha, người ta đang viết văn điệp đấy, đáng tiếc là không có vương ấn của Tiên Đình Vương.” Lão giả mặc áo vàng cười ha ha một tiếng, hắn đã sớm xem đám người Lam Tiểu Bố là người chết.

Sau khi Lam Tiểu Bố viết xong văn điệp, tay lại vung ra một lần nữa, một cái ấn đại đạo được hắn lấy ra, ấn xuống trong hư không, trực tiếp ấn lên phía dưới cùng của văn điệp.

“Vương ấn của Tiên Đình Vương Linh Vi Tiên Vực?” Tất cả mọi người đều kinh sợ, đại ấn to lớn kia còn lơ lửng giữa đại điện, nếu như không phải nhìn thấy cái ấn này từ chính diện, cái khí thế toát ra kia, thật sự chính là Thiên Vực Bia của Linh Vi Tiên Vực.

Bên người lão giả mặc áo vàng là một tên Tiên Vương đột nhiên vươn tay bắt lấy cái ấn kia, bây giờ bọn họ chỉ còn thiếu Thiên Vực Bia của Linh Vi Tiên Vực. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Phốc!” Một đóa hoa máu nổ tung, cổ tay của Tiên Vương kia bị cắt đứt, máu tươi bắn ra.

Giờ phút này đại ấn lại bay lên một lần nữa, mấy chữ Linh Vi Vương ấn thình lình xuất hiện giữa đại điện. Mà máu từ bàn tay kia chảy ra chảy trên mấy chữ này, khiến mấy chữ Linh Vi Vương ấn càng thêm rực rỡ chói mắt.

Chương 724: Kế hoạch thứ hai

“Tiên Tôn?” Tên Tiên Vương vừa bị cắt đứt bàn tay kia sắc mặt tái nhợt nhìn Cung Duẫn Kỳ, vừa rồi chính là Cung Duẫn Kỳ đã ra tay cắt đứt tay hắn.

Nếu không phải Lam Tiểu Bố nói cho Cung Duẫn Kỳ, bây giờ còn chưa biết người áo vàng kia đến từ nơi nào thì không được giết người, Cung Duẫn Kỳ đã sớm giết chết tên Tiên Vương này rồi.

Tiên tôn? Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Cung Duẫn Kỳ đang ngồi bên cạnh Lam Tiểu Bố. Ở Ngũ Vũ Tiên giới tiên tôn đã là nhân vật đứng đầu. Toàn bộ Ngũ Vũ Tiên giới, trên bề nổi cũng chỉ có bốn tiên tôn, một là tiên đình vương Tín Trăn của Ngũ Vũ Tiên

Đình, cũng là tiên tôn có tu vi mạnh nhất, tiên tôn tầng bảy.

Sau đó là Mẫn Hữu Quân của Đàm Diệu Tiên Vực, Đàm Diệu Tiên Vực không thành lập tiên đình, là vì Đàm Diệu Tiên Vực ở ngay Ngũ Vũ Tiên Đình, Tín Trăn cũng là tu sĩ Đàm Diệu Tiên Vực. Mẫn Hữu Quân là thủ hạ của Tín Trăn, cũng được xem là là đại tướng đắc lực nhất của Tín Trăn.

Sau đó là Tiên Đình Vương Tỉnh Mậu Đình của Hành Thông Tiên Vực, thực lực là tiên tôn tầng bốn, còn lại là Tiên Đình Vương Đồng Ngọc Sát của Quảng Huyền Tiên Đình, thực lực là tiên tôn tầng ba.

Còn về Linh Vi Tiên Đình, bởi vì iên đình vương mất tích, đến tham gia đại hội của Ngũ Vũ Tiên Đình, đều là một vài gia hỏa danh không chính ngôn không thuận, cho nên hoàn toàn không được các tiên vực khác của Ngũ Vũ Tiên Đình xem trọng. Huống hồ, Linh Vi Tiên Đình cũng không có tiên tôn, đây là sự thật mà mọi người đều biết.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một tiên tôn, còn là đại diện từ Linh Vi Tiên Vực đến.

Lão giả mặc áo vàng đột nhiên đứng lên, lĩnh vực tăng vọt, sát khí đằng đằng khẽ nói, “Tiên tôn thì sao? Ta đây cũng muốn lĩnh giáo một chút tiên tôn của Linh Vi Tiên Vực ngươi ghê gớm đến mức nào.”

Tín Trăn vội vàng ôm quyền nói, “Xin Mục trưởng lão dừng tay, dù sao thì việc này cũng dính đến Ngũ Vũ Tiên Đình ta, còn xin Mục trưởng lão cho ta một chút mặt mũi.”

Người đại diện giả của Linh Vi Tiên Vực thì sẽ bị giết, đoàn người Lam Tiểu Bố này vừa đến đây, rõ ràng không phải mấy người giả mạo kia. Người ta chẳng những có Linh Vi Vương ấn, mà còn có tiên tôn đi cùng, có thể giống nhau sao? Tín Trăn hắn cho dù thế nào cũng là Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, nếu như loại chuyện này mà không hỏi ra rõ rõ ràng ràng mà đã trực tiếp vây giết mấy người này như vậy, chỉ sợ hắn không còn tư cách làm Tiên Đình Vương nữa.

“Hừ, hôm nay ta nể mặt Ngũ Vũ Vương, nhưng mà cuối cùng nợ máu cũng phải trả bằng máu thôi.” Lão giả mặc áo vàng hừ một tiếng, ngồi xuống. Cho dù ngoài mặt thì nổi giận đùng đùng, nhưng sâu trong lòng hắn lại có chút bất an. Đối diện thật sự là một tiên tôn sao? Cho dù là tiên tôn, hắn có thể là đối thủ của người ta sao?

Lúc này hắn bỗng nhiên có chút hối hận khi nhận việc này, phải để một Tiên Đế tới mới đúng, lúc trước chỉ nghe nói Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới dung hợp không lâu, nơi này có rất nhiều đồ tốt, thậm chí ngay cả Thiết Mẫu cũng có thể tìm thấy dược, khiến đầu óc hắn nóng lên, lập tức giở thủ đoạn muốn đoạt lấy cơ hội đến Ngũ Vũ Tiên giới.

Cung Duẫn Kỳ lại có chút thất vọng, hắn còn tưởng rằng phải dùng đến sức mạnh rồi, không ngờ ngay cả một Tiên Đình Vương thuyết phục mà cũng nghe lời ngồi xuống. Ha ha, hắn đã xem trọng lão gia hỏa này quá rồi.

Tín Trăn ôm quyền với lão giả mặc áo vàng, “Đa tạ Mục trưởng lão.”

Su khi nói xong, Tín Trăn lại chủ động ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Đạo hữu có Tiên Đình Vương ấn, không biết là có quan hệ gì với tiên đình vương Lam Tiểu Bố của Linh Vi Tiên Vực?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta chính là Lam Tiểu Bố, nghe nói ngươi bắt người của ta, cho nên hôm nay ta đến đây nhìn thử ngươi là cái gì. Có phải cảm thấy mình là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Đình rồi thì muốn giết ai thì giết, muốn bắt ai thì bắt không?”

Tín Trăn tựa như không nghe thấy lời mỉa mai của Lam Tiểu Bố, lập tức đứng lên ôm quyền nói, “Hóa ra là Linh Vi Vương đến, Tín Trăn không đón tiếp từ xa, thứ tội thứ tội.”

Tuy ngoài miệng thì nói thứ tội, nhưng trong lòng Tín Trăn đã lướt qua rất nhiều suy nghĩ. Chuyện của Lam Tiểu Bố, không phải hắn mới nghe nói lần đầu tiên, một người đã có thể tiêu diệt được quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, hầu như đã nhổ tận gốc tu sĩ vũ trụ Đại Huyền ở Linh Vi Tiên Vực. Không chỉ như vậy, còn dựa vào tiên trận ngăn cản Yểm Ma quét sạch Linh Vi Tiên Vực. Nghe nói lúc trước Lam Tiểu Bố còn chưa đến Đại Ất Tiên, hôm nay thực lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không quá thấp.

Hơn nữa tiên tôn bên cạnh Lam Tiểu Bố kia rất khả nghi, rất có thể là một Tiên Đế. Đối với Tín Trăn mà nói, hắn cần thực hiện kế hoạch thứ hai. Với hắn mà nói, kế hoạch thứ hai này càng phù hợp với ý định của hắn hơn kế hoạch thứ nhất. Hơn nữa nhưng năm này hắn vẫn luôn giữ mình, chấp hành kế hoạch thứ hai cũng không bị lộ chút sơ hở nào.

Nhưng Lam Tiểu Bố không hề đứng lên, từ tốn nói, “Cái khác nói sau, mau dẫn người của ta đến đây, thiếu một cọng tóc nào ta sẽ tính lãi hết.”

Tín Trăn vẫn không thèm để ý đến thái độ của Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Nhanh, cho mời Vưu Dịch Hà đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy có phải mình đã nhìn lầm rồi hay không, sau khi biết đến mình, tâm tình của Tín Trăn hình như đã tốt hơn rất nhiều, đây là biết mình mang Linh Vi Vương ấn đến, cho nên có thể gom góp đủ bốn cái Thiên Vực Bia, đưa cho người ta luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới sao? Vẫn cảm thấy mình có thể dễ dàng bắt được Lam

Tiểu Bố hắn sao?

Tâm tinh Tín Trăn tốt đẹp lên, hình như cũng không phải giả bộ.

Chương 725: Kế hoạch thứ hai (2)

Càng khiến Lam Tiểu Bố không thể tin được là, Tín Trăn vậy mà lại ôm quyền nói với lão giả mặc áo vàng rằng, “Mục trưởng lão, bây giờ Tiên Đình Vương của tứ đại tiên vực của Ngũ Vũ Tiên giới ta đều ở đây, ta quyết định bàn bạc nội bộ một chút. Mục trưởng lão yên tâm, ta nhất định sẽ làm việc theo yêu cầu của ngài, khiến ngài hài lòng.”

Lão giả mặc áo vàng đương nhiên cũng nghe được ý của Tín Trăn, đây là muốn hắn tránh mặt. Sắc mặt hắn có chút khó coi, mặc dù lo lắng Cung Duẫn Kỳ và hắn đánh nhau thật, thế nhưng bảo hắn tránh đi là một chuyện khác. Hắn là một ân nhân từ tiên vực khác đến, vậy mà lại không cho phép hắn tham gia cuộc bàn luận này, quả thật là đang sỉ nhục hắn.

“TÍn đạo hữu có chắc là ta cần tránh mặt không?” Sắc mặt của lão giả mặc áo vàng này không vui, lúc nói chuyện cũng không hề khách sáo gì. Ngay cả Ngũ Vũ Vương cũng không gọi, trực tiếp gọi là Tín đạo hữu.

“Cút, dài dòng như vậy nữa, Kỳ gia đập chết ngươi đấy.” Cung Duẫn Kỳ đã nhịn lâu lắm rồi, không nhịn được nữa đứng lên, sát thế cuồn cuộn ập đến.

Lão giả mặc áo vàng này cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thậm chí hắn không còn dám nói thêm lời nào nữa, quay người vội vàng rời đi. Lão giả mặc áo vàng vừa đi, hai người ngồi bên cạnh hắn, bao gồm cả tên Tiên Vương đã bị đứt tay kia cũng vội vàng đi theo.

“Tông chủ, ngươi trở về thật rồi?” Một giọng nói vui mừng truyền đến, Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Vưu Dịch Hà.

Tiên nguyên trên người Vưu Dịch Hà ngưng thực, trên người không có chút vết thương nào, có thể thấy hắn không bị tra tấn.

“VỪa mới quay về, ngươi không có việc gì là tốt rồi.” Thấy Vưu Dịch Hà không có chuyện gì, ác cảm của Lam Tiểu Bố đối với Tín Trăn cũng giảm đi một chút.

“Tông chủ, là Ngũ Vũ Vương đã cho người chăm sóc ta, hắn ở trước mắt Tiềm Cung bắt ta lại, nhưng thật ra là vì không muốn ta bị Tiềm Cung giết. Nhưng năm qua ở đây, ta không bị bạc đãi chút nào.” Vưu Dịch Hà vội vàng nói.

Tín Trăn cũng lên tiếng, “Vưu đạo hữu đã nói quá lời rồi, thật ra ta đây thế đơn lực bạc, không thể làm gì được cho nên mới làm như vậy. Ta là một Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, còn chưa đến mức giao Ngũ Vũ Tiên giới ra ngoài cho người ta luyện hóa. Nhưng mà lúc đó người ta thế mạnh, ta thế yếu.”

“Ngươi biết người ta muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn Tín Trăn.

Tín Trăn cười khổ, “Nếu như ngay cả chuyện này mà ta cũng không biết, ta làm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình cũng quá uổng rồi. Lúc trước khi Yểm Ma triều tràn ra, ta xây dựng nên Ngũ Vũ Tiên Đình, thật ra cũng chỉ bởi vì mình là người có tu vi mạnh nhất, muốn Ngũ Vũ Tiên giới đứng lên ngăn cản Yểm Ma triều. Lúc ban đầu thì còn tạm được, nhưng càng về sau thì càng gian nan. Hết lần này đến lần khác, đúng lúc này lại có người gây nội chiến, hắn bảo ta yêu cầu Đại Hoang Tiên Môn nhường bia tên của tiên môn ra, sau đó hắn đi thành lập Đại Hoang Tiên Môn.”

“Là ai?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Dù sao Kiều Hưng cũng không phải là người nội bộ, tin tức chỉ mơ mơ hồ hồ, chi tiết thì không rõ ràng lắm.

Tín Trăn đáp, “Hắn tên là Hành Việt, là tu sĩ vũ trụ Đại Hoang, tu vi đã là tiên tôn tầng chín. CHỉ thiếu một chút nữa là có thể bước vào hàng ngũ Tiên Đế. Rất nhiều người đều cho rằng Ngũ Vũ Tiên giới ta chỉ có bốn tiên tôn, nhưng thật ra là có năm tiên tôn, hơn nữa người mạnh nhất chính là Hành Việt.”

“Hắn đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tín Trăn đáp: “Hắn đi theo Tiềm Cung rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, chắc là đang tìm cơ hội tấn cấp lên Tiên Đế. CHỉ cần hắn bước vào tiên dế, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi quay về chính là tiêu diệt Đại Hoang Tiên Môn của Linh Vi Tiên Vực, sau đó thành lập nên Đại Hoang Tiên Môn. Còn cái người Tiềm Cung kia, hắn cũng giống như Mục Vạn Do kia, đều là tu sĩ từ Duy Tinh Tiên Vực đến. Trên thực tế khi bọn họ đến Ngũ Vũ Tiên giới đòi bốn cái Thiên Vực Bia ta đã biết, bọn hắn muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

Ta tu luyện đến tiên tôn tầng bảy, cũng đã trải qua vô số sinh tử, còn không đến mức ngay cả chút chuyện đó cũng không nghĩ đến. Nhưng ta có biết thì cũng không thể tránh được, tiên đế người ta đã đích thân đến, đồng thời yêu cầu ta nhanh chóng thu thập bốn cái Thiên Vực Bia. May là Linh Vi Vương không có ở đây, nếu không thì nếu thật sự để bọn chúng lấy được rồi. Yểm Ma triều đã khiến Ngũ Vũ Tiên giới rối loạn, còn có người muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, ha ha…”

Kiều Hưng khó hiểu hỏi, “Ngũ Vũ Vương, nếu như ngươi đã biết, vì sao còn…”

“Vì sao còn phối hợp với bọn hắn đúng không?” Tín Trăn bất đắc dĩ nói, “Nếu như có lựa chọn khác, ta còn phối hợp với bọn họ sao? Ở trước mắt Tiên Đế của Duy Tinh Tiên Vực, ta hoàn toàn không có lựa chọn nào khác. Chuyện duy nhất ta có thể làm, chính là không ngừng dựa vào Yểm Ma triều từ chối đi tiến đánh Đại Hoang Tiên Môn, cướp lấy bia tông môn của Đại Hoang Tiên Môn.

Còn về chuyện giữ Vưu Dịch Hà đạo hữu lại, đồng thời dung túng chuyện nực cười rằng bất cứ người nào từ Linh Vi Tiên Vực đến cũng có thể đại diện cho Linh Vi Tiên Vực, chính là muốn kéo dài thời gian. Chỉ cần bọn họ không lấy đủ bốn cái Thiên Vực Bia, thì sẽ không thê luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới được. Cho dù Ngũ Vũ Tiên giới bị Yểm Ma chiếm cứ, tương lai còn có khả năng đoạt lại. Một khi bị người khác luyện hóa, vậy thì không còn hi vọng nào nữa rồi.”

“Ta còn tưởng rằng ngươi muốn đến Duy Tinh Tiên Vực bảo toàn mạng sống, sau đó tin lời bọn hắn.” Kiều Hưng thở dài nói.

Tín Trăn lắc đầu, “Cho dù ta có ngớ ngẩn, cũng sẽ không tin người của Duy Tinh Tiên Vực sẽ lấy tài nguyên tu luyện của mình và địa bàn nhường lại, chia cho người của Ngũ Vũ Tiên giới. Sở dĩ bọn họ tin tưởng ta, là bởi vì từ đầu đến cuối ta luôn ám chỉ, những người khác của Ngũ Vũ Tiên giới có đi được hay không không quan trọng, chỉ cần ở Duy Tinh Tiên Vực có một chỗ cho Tín Trăn ta cắm dùi là được rồi.”

Chương 726: Phản bội.

Tiên đình vương của Hành Thông Tiên Vực Tỉnh Mậu Đình, tiên đình vương Đồng Ngọc Sát của Quảng Huyền Tiên Vực đang ngồi dó đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ vẫn luôn đi theo Tín Trăn, không ngờ bây giờ Tín Trăn lại đột nhiên nói cái gì mà vì giữ gìn Ngũ Vũ Tiên giới, điều này khiến hai người bọn họ trở tay không kịp.

Bọn họ không biết vì sao Tín Trăn lại thay đổi ý định, chẳng lẽ chỉ vì bên cạnh Lam Tiểu Bố có thêm một vị tiên tôn nữa sao? Ở Duy Tinh Tiên Vực không biết có bao nhiêu là tiên đế, một tiên tôn thì có là gì chứ?

Lam Tiểu Bố nhìn sắc mặt Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát một chút là biết có thể Tín Trăn đã chuẩn bị cả hai tay. Nếu như chỉ nói những lời này cho hắn nghe, vậy tuyệt đối sẽ thông báo cho Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát trước, hoặc ít nhất thì sẽ nhắc nhở một chút.

Trừ chuyện Cung Duẫn Kỳ uy hiếp có tác dụng, còn một nguyên nhân nữa là thật lòng Tín Trăn cũng không muốn Ngũ Vũ Tiên giới trở thành Chân Linh thế giới của người khác.

Chỉ là loại người như Tín Trăn làm sao có bản lĩnh khiêu chiến với Duy Tinh Tiên Vực được chứ? Nếu như ngang nhiên liên thủ với hắn, vậy cũng đồng nghĩa với việc đối phó với Duy Tinh Tiên Vực. Với tác phong của gia hỏa này, nhất định còn có chuẩn bị ở sau.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Tín đạo hữu, mấy cái thi thể của Linh VI Tiên Vực treo ở phía ngoài đại điện kia là do ai giết?”

“Là thủ hạ Kế Táp của Mục Vạn Do giết, Mục Vạn Do chính là lão giả áo vàng vừa rồi, còn Kế Táp chính là tiên vương đã bị đứt tay kia.” Tín Trăn đáp.

Khiến Lam Tiểu Bố và Tín Trăn không ngờ được là, tiên đình vương Tỉnh Mậu Đình của Hành Thông Tiên Vực ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, “Sở dĩ Kế Táp giết bọn họ là do bọn họ không thể lấy ra vương ấn Tiên Đình được, cũng không thể nào lấy được bia đá của Đại Hoang Tiên Môn đến đây.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn biết đây là do Tỉnh Mậu Đình không hài lòng. Tín Trăn ngươi đã đùa đến người không nên đùa, tất cả mọi ngươi đang chơi đùa với ngươi rất tốt, bây giờ ngươi lại đột nhiên phản bội, nói cái gì mà phải suy nghĩ cho Ngũ Vũ Tiên giới. Hóa ra hai tiên đình vương của Hành Thông Tiên Vực và Quảng Huyền Tiên Vực cũng không phải là thứ tốt gì, một lòng muốn bán Ngũ Vũ Tiên giới.

Trên thực tế, Tỉnh Mậu Đình quả thật cũng nghĩ như vậy, cùng lắm thì hắn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới lang thang trong hư không. Hắn là một tiên tôn, chẳng lẽ không đến được Duy Tinh Tiên Vực thì không sống nổi nữa sao? Tín Trăn ngươi muốn chịu nhục vì Ngũ Vũ Tiên giới, còn chúng ta chỉ muốn bán Ngũ Vũ Tiên giới để sống sót.

Cái danh bán đi tiên vực của mình kia, hắn không nhận nổi. Nếu như hôm nay Lam Tiểu Bố không đến, tương lai khi hai người bọn họ bị Tín Trăn bán, bọn họ chắc còn đang giúp hắn đếm tiền. Tỉnh Mậu Đình bỗng nhiên nghĩ đến không lâu trước đây Tín Trăn còn nói đùa với hắn rằng, không muốn làm ngũ vũ vương gì cả, dự định đến Duy Tinh Tiên Vực bế quan thật tốt đột phá lên tiên đế, trao lại vị trí ngũ vũ vương cho hắn làm. Tỉnh Mậu Đình rùng mình một cái, có thể khẳng định lời này Tín Trăn nói là thật, tương lai Tín Trăn sẽ gán cái tội bán Ngũ Vũ Tiên giới này lên người Tỉnh Mậu Đình hắn.

Tỉnh Mậu Đình nhìn lướt qua Tín Trăn, thầm nghĩ gia hỏa này quá âm hiểm rồi.

Tín Trăn vội vàng nói, “Quả thật là như thế.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Tín đạo hữu, nếu tất cả mọi người đều là người Ngũ Vũ Tiên giới, cũng quyết định nhất trí đối ngoại. Còn xin Tín đạo hữu đi đến động phủ của Mục Vạn Do một chuyến, trừ việc để lại mạng nhỏ của Mục Vạn Do ra, phải chém hết toàn bộ những người còn lại của Duy Tinh Tiên Vực đang có mưu đồ làm loạn.”

“A…” Tín Trăn ngây người, hắn quyết định đứng về phía Lam Tiểu Bố, là bởi vì hoài nghi bên cạnh Lam Tiểu Bố có tiên đế. Hơn nữa Lam Tiểu Bố này cũng không phải là người đơn giản, nếu như bên cạnh hắn thật sự có tiên đế, đối phó với Duy Tinh Tiên Vực không phải là chuyện không thể.

Nếu làm như vậy, Tín Trăn hắn cũng không cần bị bêu danh bán Ngũ Vũ Tiên giới, còn có thể được loại người như Lam Tiểu Bố giúp sức. Cái danh bán đi Ngũ Vũ Tiên giới này không có lợi gì cho đại đạo của hắn, cho dù cuối cùng hắn sẽ tặng Ngũ Vũ Tiên giới lại cho Tỉnh Mậu Đình, nhưng hắn vẫn khó thoát khỏi tiếng xấu.

Hơn nữa, trong lòng của hắn thật ra cũng không muốn bán Ngũ Vũ Tiên giới. Không làm ngũ vũ vương mà lại đi bán Ngũ Vũ Tiên giới, hắn ăn no rửng mỡ à?

Nhưng Lam Tiểu Bố lại bảo hắn đi giết người của Duy Tinh Tiên Vực, vậy thì quá đáng quá rồi. Giết người Duy Tinh Tiên Vực, hắn làm sao có thể sống được nữa?

Không giết người của Duy Tinh Tiên Vực, trong tương lai hắn còn có thể nói là bị Lam Tiểu Bố uy hiếp, sau khi giết người rồi, hắn sẽ không còn đường lui nữa rồi.

“Sao thế? Tín đạo hữu cảm thấy khó xử sao?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút lạnh lẽo.

Tín Trăn cau mày, dù sao thì hắn cũng là ngũ vũ vương, Lam Tiểu Bố này nói chuyện chẳng có chút khách sáo nào cả. Trước đó không khách sáo thì hắn có thể chấp nhận, dù sao thì người ta cũng vừa mới đến, có rất nhiều vấn đề không hiểu rõ. Bây giờ hắn đã giải thích rõ, còn không khách sáo như vậy, điều này khiến hắn không thể xuống đài được.

Tín Trăn thở dài nói, “Linh Vi Vương, ngươi cũng biết, ta hoàn toàn không thể giết được một tiên đế của người ta. Hơn nữa ở Tứ Vực tiên thành của chúng ta có bố trí KHốn Sát tiên trận cấp tám, chúng ta hoàn toàn không thể nào phản kháng được.”

“Nói thế là những lời Tín đạo hữu nói trước đó đều là lừa ta cả sao? Còn nữa, ta nói ngươi giết thì ngươi cứ giết đi.”

Tín Trăn cắn răng nói, “Linh Vi Vương, ta quyết định làm, nhưng đến khi thực sự không thể địch được, ngươi nhất định phải giúp ta.”

Nói xong, hắn lập tức phát ra từng đạo tin tức, sau đó nói với Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát: “Hành Thông Vương và QUảng Huyền Vương cũng đi cùng với ta đi, ta lo lắng một mình ta thế đơn lực bạc.”

Chương 727: Phản bội. (2)

Lam Tiểu Bố đang muốn để hắn nhập đội, nếu như hắn không làm, chỉ sợ Linh Vi Vương trước mặt này sẽ lập tức trở mặt.

“Được.” Khiến Tín Trăn bất ngờ là, Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát đều lập tức đứng lên, không chút do dự đồng ý việc này.

“Rất tốt, chúng ta ở lại đây chờ các vị khải hoàn trở về.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

…

Khi Đồng Ngọc Sát đi ra khỏi tiên đình vương điện, trong lòng vẫn còn đang chấn động vì những lời Tỉnh Mậu Đình truyền âm cho hắn, đó chính là bên người Lam Tiểu Bố có thể có một tiên đế, nếu như bọn hắn không nhập đội, vậy sẽ lập tức bị xử lý. Nhập đội, ít nhất còn một con đường trốn vào hư không.

“Ta luôn cảm thấy tên Tín Trăn này không đáng tin lắm, gia hỏa này chỉ sợ là người nói một đằng làm một nẻo.” Trong đại điện tiên đình này chỉ còn lại đám người Lam Tiểu Bố, Cung Duẫn Kỳ cười he he nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Người này cũng không tính là người nói một đằng làm một nẻo, hắn chỉ là đã chuẩn bị sẵn hai bên, có thể thấy được là một người có tâm cơ. Cung lão ca ra tay đã khiến hắn nhìn ra. Cung lão ca có thể là một tiên đế. Nhưng mà sâu trong lòng của người này, đương nhiên cũng không hy vọng Ngũ Vũ Tiên giới bị người của Duy Tinh Tiên Vực chiếm lấy, dù sao thì hắn cũng là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên giới mà.”

“Tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên giới, loại người này mà làm tiên đình vương, chỉ sợ cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì cho Ngũ Vũ Tiên giới.” Yến Huyên hừ một tiếng, có chút khó chịu với người hai mặt như Tín Trăn.

Một gia hỏa tâm cơ chỉ biết đùa nghịch, chuyện gì cũng không muốn gánh trách nhiệm, dựa vào gì mà làm tiên đình vương chứ?

“Không cần phải lo lắng, rất nhanh thôi hắn sẽ không còn là ngũ vũ vương nữa.” Lam Tiểu Bố nói xong thì chuyển qua Vưu Dịch Hà, “Vưu đạo hữu, ngươi nói một chút xem sau khi Tín Trăn giam ngươi lại thì đã làm những gì?”

Vưu Dịch Hà vội vàng nói, “Hắn đối với ta thật ra rất tốt, chẳng những cho ta một động phủ tu luyện. Cứ qua một khoảng thời gian thì sẽ đến chỗ ta nói chuyện phiếm vài câu, còn cho ta rất nhiều tài nguyên tu luyện. Không chỉ như vậy, hắn còn bảo ta cách một đoạn thời gian thì phát một đạo tin tức cho tông chủ, nói có tiên đế đến Ngũ Vũ Tiên giới cướp đoạt bốn cái Thiên Vực Bia, bây giờ chỉ còn thiếu cái trong tay tông chủ mà thôi.”

“Tốt bụng như vậy à? Đó chính là đang nhắc nhở Tiểu Bố đại ca không nên tùy tiện trở về.” Thạch Yến nói.

Cung Duẫn Kỳ cười ha ha, “Tốt bụng cái rắm, hắn là không hy vọng Ngũ Vũ Tiên giới bị người ta luyện hóa. Ta dám khẳng định, chỉ cần qua một đoạn thời gian nữa mà chúng ta không trở lại, chỉ sợ Vưu đạo hữu này sẽ bốc hơi khỏi thế gian này.”

Vưu Dịch Hà giật mình, lập tức nghĩ đến tình cảnh của mình. Tài nguyên tu luyện phong phú, cũng có người hầu hạ, nhưng mà chỉ không được phép rời khỏi động phủ. Dựa theo lời Tín Trăn nói, bên ngoài đều là hộ vệ của Duy Tinh Tiên Vực, một khi phát hiện mình bị thả đi, Tín Trăn hắn sẽ bị giết, đừng nói là Vưu Dịch Hà.

Có thể thấy được Tín Trăn chỉ an ủi hắn mà thôi, còn sự thật thì có khi đến lúc rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, Vưu Dịch Hà hắn sẽ bị diệt khẩu.

…

Mục Vạn Do không thể tin được nhìn Tín Trăn trước mắt, “Ngươi dám ra tay với ta sao?”

Tín Trăn ôm quyền nói, “Xin lỗi Mục trưởng lão, là Linh Vi Vương yêu cầu, chúng ta cũng không còn cách nào khác. Bên ngoài bây giờ đều là người của ta, ngươi cũng không cần phản kháng, phản kháng cũng không có tác dụng gì đâu.”

“CHẳng lẽ ngươi không nghĩ đến hậu quả sao? Ta là từ Duy Tinh Tiên Vực đến, là đến cứu vớt Ngũ Vũ Tiên giới, ngươi ra tay với ta, Ngũ Vũ Tiên giới nhất định sẽ biến mất trong vũ trụ Hạo hãn này." Mục Vạn Do cũng cảm thấy tay chân có chút rét run.

Mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn, hắn chỉ nghĩ là sau khi Lam Tiểu Bố trở về, Tín Trăn nhất định có thể giải quyết được. Sở dĩ không để hắn ở lại đs, là do Tín Trăn muốn tự mình giữ lại Linh Vi Vương ấn, tương lai có thể lấy được đãi ngộ tốt hơn mà thôi. Không ngờ kết quả cuối cùng là động phủ của hắn bị vây lại, Tín Trăn muốn ra tay với hắn.

"Hừ, một tu sĩ ngoại vực mà cũng dám nhòm ngó đến Ngũ Vũ Tiên giới ta, ăn một chùy của ta đi." Tỉnh Mậu Đình trực tiếp lấy một cái chùy lớn ra đánh xuống.

Chuyện gì cũng bị Tín Trăn ngươi dắt mũi nắm đi, hơm nay Tỉnh Mậu Đình ta là người đầu tiên ra tay, thách ngươi nắm mũi đấy.

Mục Vạn Do vội vàng lấy trường đao ra, đồng thời ném mấy lá trận kỳ ra kích phát.

Oanh! Trường đao và cự chùy va chạm vào nhau, trường đao trực tiếp bị đập bay, tiên nguyên cuồng bạo bị phản phệ, Mục Vạn Do há mồm phun ra một ngụm máu.

"Ngươi không phải là tiên đế?" Tỉnh Mậu Đình không thèm quan tâm đến mà ra đòn, không ngờ chỉ một chùy này thôi đã khiến Mục Vạn Do lộ nguyên hình. ĐỐi phương chẳng những không phải là tiên đế, mà thực lực còn không bằng một tiên tôn như hắn.

"Các ngươi phải cân nhắc kĩ hậu quả, tiên đế ở Duy Tinh Tiên Vực ta nhiều vô kể, một khi đến đây, các ngươi ngay cả luân hồi…"

Mục Vạn Do kêu to, chỉ là Đồng Ngọc Sát đã lấy pháp bảo ra đập đến. Sau khi biết Mục Vạn Do không phải là tiên đế, hắn đâu còn cố kỵ gì nữa?

Tín Trăn đã sớm đoán được Mục Vạn Do không phải là tiên đế, bây giờ nhìn thấy Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát cùng ra tay, biết hai người này vô cùng bất mãn với mình, hắn cũng chỉ có thể lấy ra pháp bảo ra tay.

Mục Vạn Do vô cùng tuyệt vọng, trận kỳ mà hắn kích phát chẳng có chút tác dụng gì cả, KHốn Sát tiên trận ở tiên thành này không hề có phản ứng nào.

…

Một lúc lâu sau, Tín Trăn, Tỉnh Mậu Đình, Đồng Ngọc Sát đều quay về tiên đình vương điện.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang ngồi ở vị trí của mình, Tín Trăn sửng sốt, trong lòng lập tức phẫn nộ. Hắn mới là ngũ vũ vương, Lam Tiểu Bố lại dám ngồi lên vị trí ngũ vũ vương. Nhưng mà hắn đã nhanh chóng tỉnh táo lại, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Linh Vi Vương, tất cả mọi người ở Duy Tinh Tiên Vực đã bị giết hết, Mục Vạn Do đã mang đến.”

Chương 728: Thiên Cương trận bàn.

Đồng Ngọc Sát ném Mục Vạn Do đến trước mặt Lam Tiểu Bố, sau đó ôm quyền nói, “Linh Vi Vương, Mục Vạn Do đã bắt được.”

Bây giờ hắn mới nhận ra lời nhắc nhở của Tỉnh Mậu Đình là chính xác, Kỳ gia đầu to kia tuyệt đối là một tiên đế.

“Mọi người ngồi đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Mọi người ngồi xuống, vị trí Ngũ Vũ Vương của Tín Trăn đã bị Lam Tiểu Bố ngồi, chỉ có thể ngồi vào chỗ của Mục Vạn Do trước đó.

“Linh Vi Vương, tiên đế ở Duy Tinh Tiên Vực ta nhiều vô số kể, nếu như bây giờ ngươi thả ta ra, ta nhất định sẽ bỏ qua, nhanh chóng…”

Không đợi Mục Vạn Do nói xong, Lam Tiểu Bố đã cười ha ha, “Tiên đế thì ghê gớm lắm sao? Ta cũng phải chưa từng giết bao giờ. Đưa ngươi đến đây không phải để hỏi Duy Tinh Tiên Vực ngươi có bao nhiêu tiên đế, mà là muốn hỏi ngươi là ai muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Linh Vi Vương, ta không hề khoa trương chút nào, ngay cả cường giả Bán Thần, Duy Tinh Tiên Vực cũng có…”

Lam Tiểu Bố lại ngắt lời Mục Vạn Do một lần nữa, giọng điệu lạnh đi rất nhiều, “Mục Vạn Do, nếu như còn nói lảm nhảm nữa, vậy thì ta sẽ trực tiếp sưu hồn. Nói cho ngươi biết, kỹ thuật sưu hồn của ta rất bình thường.”

“Ta nói…” Mục Vạn Do cảm thấy từng chữ mình nói có chút gian nan, “Là Tiềm Cung, hắn là một cường giả tiên đế viên mãn, ở khắp Duy Tinh Tiên Vực, thực lực của hắn có thể xếp vào năm vị trí đầu. Khi Tiềm Cung còn là tiên tôn viên mãn, đã từng giết chết một tiên đế, còn là trong tình huống mặt đối mặt mà đánh. Bây giờ ở tiên giới đó lòng người bàng hoàng, mỗi người đều đang tìm kiếm đường ra, người để mắt đến Ngũ Vũ Tiên giới không phải chỉ có một mình Tiềm Cung, chỉ là vì Tiềm Cung có thực lực mạnh nhất, những người còn lại của Duy Tinh Tiên Vực không dám tranh đoạt mà thôi.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, “Có ý gì chứ? Vì sao lòng người ở đó lại bàng hoàng?”

“Bởi vì lượng kiếp…” Mục Vạn Do khi nói đến lượng kiếp thì trong mắt có chút sợ hãi, “Cường giả trong đại vũ trụ vì tránh né lượng kiếp, đã dẫn lượng kiếp đến tiểu vũ trụ…”

Cung Duẫn Kỳ tò mò hỏi, “Cái gì mà là đại vũ trụ, cái gì là tiểu vũ trụ?”

Mục Vạn Do giải thích nói, “Đại vũ trụ chính là vị diện có cường giả cao hơn, vị trí của chúng ta không đủ tài nguyên tu luyện, quy tắc thiên địa không đủ, rất nhiều giới vực bị hư hại, nhưng thật ra là tiểu vũ trụ bị vứt bỏ. Cảnh giới ở tiểu vũ trụ có chút hạn chế, có rất nhiều nơi sau khi tu luyện đến trình độ nhất định thì không thể nào tiến thêm được nữa. Giống như Ngũ Vũ Tiên giới, nghe nói bây giờ có vài tiên vực ngay cả tiên vương cũng không thể tấn cấp được. Trên thực tế, cho dù là Tiềm Cung không luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, khi lượng kiếp đến Ngũ Vũ Tiên giới cũng sẽ hôi phi yên diệt…”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, khi hắn ở Ma Huyền Tiên Vực đã nghe nói đến lượng kiếp, nhưng mà không kỹ càng bằng những gì tên này nói mà thôi.

Trong vương điện, không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt, cho dù là bọn người Tín Trăn cũng chưa từng nghe đến chuyện lượng kiếp này.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố mới cười lạnh nói, “Nếu lượng kiếp sắp đến, Duy Tinh Tiên Vực ngươi cũng sẽ sụp đổ, vậy đi luyện hóa Duy Tinh Tiên Vực không phải dễ hơn sao? Tại sao phải bỏ gần tìm xa đến luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới ta? Nói tới nói lui, chính là vì Ngũ Vũ Tiên giới ta yếu một chút, người người có thể lấn mà thôi.”

Mục Vạn Do nói ra, “Trên thực tế, Duy Tinh Tiên Vực chưa chắc sẽ biến mất trong lượng kiếp.”

“Nói.” Lam Tiểu Bố nghiêm giọng quát, còn có cách có thể tránh lượng kiếp?

Mục Vạn Do nói, “Ở vị diện tiên giới chúng ta, có tất cả một trăm mấy chục tiên vực, hoặc có thể nói là tiên giới, mà lượng kiếp lần này mặc dù rất đáng sợ, nhưng cũng không thể một lần hủy diệt hết hơn một trăm tiên vực được…”

“Thì sao?” Cung Duẫn Kỳ hỏi.

Mục Vạn Do tiếp tục nói, “Nếu như ở trong loại lượng kiếp này, có hộ trận tiên vực, có lẽ có thể bảo vệ tiên vực bình yên vô sự. Nhưng loại lượng kiếp này, tiên trận cấp chín bình thường nhất định không thể bảo vệ được, đừng nói là tiên trận cấp chín, cho dù là thần trận bình thường cũng đừng hòng bảo vệ tiên vực không bị ảnh hưởng của lượng kiếp.”

“Ha ha…” Cung Duẫn Kỳ cười ha ha, đây không phải là đang nói nhảm sao. Biết rõ tiên trận cấp chín không thể bảo vệ được, nói ra thì có tác dụng gì. Huống hồ cho dù bây giờ tiên trận cấp chín có thể bảo vệ được, thế thì có mấy ai có thể bố trí được tiên trận cấp chín, thậm chí là tiên trận cấp chín có thể bảo vệ được cả một tiên vực.

Mục Vạn Do lại nói, “Mặc dù thần trận không có ai có thể bố trí ra được, nhưng có một chỗ có trận bàn cao cấp nhất, thậm chí còn vượt xa cả trận bàn thần trận, dó còn là một món bảo vật Tiên Thiên. Trận bàn này có tên là Thiên Cương trận bàn, bởi vì tràn bàn này có 36 lá trận kỳ và một lá trận cơ.”

“Đồ đó ở đâu?” Lam Tiểu Bố có chút rung động, nếu như lấy được loại bảo vật này, vậy Ngũ Vũ Tiên giới có lẽ có thể thoát khỏi số mệnh diệt vong trong lượng kiếp lần này.

Ý nghĩ lúc đầu của hắn là sau khi làm xong chuyện này, sẽ bắt đầu bố trí một cái đại trận hộ giới ở bên ngoài Ngũ Vũ Tiên giới, cái đại trận hộ giới nhất định là tiên trận cấp chín. Nhưng tiên trận cấp chín có mạnh cũng không thể cản được lượng kiếp, chỉ là ít còn hơn không thôi. Bây giờ có Thiên Cương trận bàn, sao hắn có thể không chú ý đến?

Mục Vạn Do nói, “Trận bàn này ở trong một cái bí cảnh Hỗn Độn, nghe đồn là do Thanh Phương tiên vực phát hiện ra.”

Thanh Phương tiên vực? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến cuộc thi đấu đan dược Ma Huyền Tiên Vực, thật ra là do Thanh Phương tiên vực khởi xướng ra. Thanh Phương tiên vực nói có một bí cảnh Hỗn Độn, bên trong có tiên linh thảo vượt xa cấp chín. Chỉ cần lấy được loại tiên linh thảo này, luyện chế thành thần đan, sẽ có thể giúp cường giả tiên đế viên mãn phá vỡ giới vực rời khỏi vị diện tiên giới.

Theo ý của Thanh Phương tiên vực, những cường giả rời khỏi vị diện tiên giới này muốn đi điều tra lượng kiếp thiên địa, sau đó nghĩ cách ngăn chặn lượng kiếp.

Chương 729: Thiên Cương trận bàn. (2)

Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố thấy, đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Đầu tiên bỏ qua chuyện khó có thể thực hiện được việc này, hắn khẳng định, cho dù có người thực sự dựa vào thần đan này bước ra khỏi tiên giới, đi đến vị diện có tầng thứ cao hơn, cũng sẽ không quan tâm đến lợi ích của tiên giới. Hoặc nói cách khác, ngươi là một con sâu kiến vừa phi thăng đến thần giới, có tư cách gì mà đi quản đến chuyện lượng kiếp.

Bí cảnh thì có lẽ là có, tiên linh thảo vượt xa cấp chín, bảo vật có lẽ cũng có. Nhưng cường giả khởi xướng lên chuyện này, tuyệt đối không phải vì vị diện tiên giới, khả năng cực lớn là vì muốn tránh thoát lượng kiếp.

“Thanh Phương tiên vực phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn kia như thế nào không ai biết cả, nhưng mà nghe nói trong bí cảnh Hỗn Độn có

Thiên Cương trận bàn là sự thật. Không chỉ như vậy, trong bí cảnh Hỗn Độn này còn có thần linh thảo vượt xa tiên linh thảo cấp chín, có thể giúp người ta vỡ hư không rời khỏi tiên giới.” Mục Vạn Do nói rất cẩn thận, hắn lo Lam Tiểu Bố sẽ lấy mạng hắn, cho nên khi mở miệng không hề có chút ý giấu diếm nào.

Nói đến đây, Mục Vạn Do cẩn thận nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, “Linh Vi Vương, thật ra Tiềm Cung muốn lấy Ngũ Vũ Tiên giới cung không phải sẽ lập tức luyện hóa, bởi vì mỗi một tiên vực đều có thể có mấy người đại diện, tham gia tranh đoạt bảo vật trong bí cảnh Hỗn Độn. Mặc dù Tiềm Cung là cường giả đỉnh cao của Duy Tinh Tiên Vực, nhưng không thể nào đại diện cho Duy Tinh Tiên Vực tham gia cuộc tranh đoạt trong bí cảnh Hỗn Độn đó.”

“Tham gia tranh đoạt trong bí cảnh Hỗn Độn, có phải cần có cường giả đan đạo đỉnh cấp?” Lam Tiểu Bố nhớ đến Thanh Phương tiên vực ở Ma Huyền Tiên Vực và ở các tiên vực khác thu thập cường giả đan đạo.

Mục Vạn Do lắc đầu, “Không phải, nghe nói nhất định phải là tu vi tiên vương, mới có thể tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn tranh đoạt.”

Lam Tiểu Bố hiểu được một chút, xem ra chuyện bồi dưỡng cường giả đan đạo đỉnh câp ở Ma Huyền Tiên Vực thật sự là vì sau khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, có người có thể luyện chế được đan dược đỉnh cấp có thể phi thăng thần giới.

“Báo danh như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mục Vạn Do đáp, “Ngũ Vũ Tiên giới đã báo danh, đại diện cho Ngũ Vũ Tiên giới tham gia vào bí cảnh Hỗn Độn tranh đoạt lần này là người của Tiềm Cung. Kế Táp bị giết lúc trước cũng là một trong số đó.”

“Cung lão ca, nhốt gia hỏa này lại rồi tính tiếp.” Lam Tiểu Bố hỏi rõ ràng xong thì không định lập tức giết chết Mục Vạn Do. Nếu như bây giờ giết Mục Vạn Do, có lẽ Tiềm Cung sẽ biết.

Nếu như Ngũ Vũ Tiên giới là do Tiềm Cung báo danh, vậy hắn nhất định phải cướp cái danh sách này về. Một tu sĩ Ngoại Tiên Vực mà cũng dám báo danh thay Ngũ Vũ Tiên giới tham gia tranh đoạt trong bí cảnh?

Cung Duẫn Kỳ không chút do dự mở rộng thủ ấn tiên nguyên, xách Mục Vạn Do lên ném vào trong tiểu thế giới của mình.

Lam Tiểu Bố nhìn Tín Trăn nói, “Tín đạo hữu, ngươi làm việc gì cũng cân nhắc vì bản thân mình, ngay cả Ngũ Vũ Tiên giới cũng là thẻ bài đánh bạc của ngươi. Cho nên loại người như ngươi không thích hợp làm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, ngươi cảm thấy thế nào?”

Tín Trăn cảm thấy vô cùng uất nghẹn, nhưng hắn biết rõ, Cung Duẫn Kỳ bên cạnh Lam Tiểu Bố kia vô cùng mạnh, là cường giả tiên đế một trăm phần trăm. Nếu như hắn dám phản đối, chỉ sợ nhất định sẽ chết. Đối phó với một đại sư tiên trận như Lam Tiểu Bố và một tiên đế, không phải quân tu sĩ hay nhiều người là có thể giải quyết.

Năm đó quân liên minh vũ trụ Đại Huyền có bao nhiêu người? COn không pải đã bị gia hỏa độc ác trước mắt này giết hết sạch sẽ hay sao?

“Linh Vi Vương, ta vốn định nhường ra vị trí Ngũ Vũ Vương, chỉ là Ngũ Vũ Vương đời tiếp theo do ai làm, ta vẫn chưa chọn được. Hơn nữa chuyện này cũng không phải một mình ta có thể làm chủ được, Hành Thông Vương Tỉnh Mậu Đình và Quảng Huyền Vương Đồng Ngọc Sát…”

Lần này không dợi Tín Trăn nói xong, Tỉnh Mậu Đình đã lớn tiếng nói, “Ta cảm thấy Lam đạo hữu là người thích hợp làm Ngũ Vũ Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình nhất, những người khác ta đều không phục.”

Lúc nói câu này, trong lòng Tỉnh Mậu Đình cười lạnh, đã tính kế Tỉnh Mậu Đình ta nhiều năm như vậy, bây giờ Tín Trăn ngươi còn định tính toán tiếp, đừng có nằm mơ.

“Đúng, ta cũng đồng ý Linh Vi Vương làm Ngũ Vũ Vương, Ngũ Vũ Tiên giới ta vốn yếu, nhất định phải có loại người như Linh Vi Vương đứng ra, làm chủ Ngũ Vũ Tiên giới.” Đồng Ngọc Sát cũng không chút do dự nói theo.

“Ta cũng ủng hộ Linh Vi Vương làm Ngũ Vũ Vương, trừ chuyện đó ra, ta đề nghị xây dựng nên Đàm Diệu Tiên Đình.” Tín Trăn nói.

Hắn là người của Đàm Diệu Tiên Vực, bây giờ đã bị Lam Tiểu Bố tước đoạt vị trí Ngũ Vũ Vương, làm Tiên Đình Vương của Đàm Diệu Tiên Vực chắc là cũng được đi.

Lần này Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát không nói gì, người ta vốn chính là tu sĩ của Đàm Diệu Tiên Vực, bây giờ muốn thành lập Đàm Diệu Tiên Đình hình như cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Tỉnh Mậu Đình đạo hữu, Đồng Ngọc Sát đạo hữu, Tín Trăn đạo hữu, trong tay các ngươi có đang giữ Thiên Vực Bia không?”

Ba người nhanh chóng đáp lời, “Thưa Ngũ Vũ Vương, Thiên Vực Bia đều đã bị Tiềm Cung lấy đi rồi.”

Lam Tiểu Bố bĩnh tĩnh nói, “Ta quyết định hủy bỏ Linh Vi Tiên Đình, Hành Thông Tiên Đình, Quảng Huyền Tiên Đình của Ngũ Vũ Tiên giới. Từ hôm nay trở đi, Ngũ Vũ Tiên giới chỉ có một tiên đình, đó chính là Ngũ Vũ Tiên Đình, ta đảm nhận Ngũ Vũ Tiên Đình Vương. Chờ sau khi lấy được mấy Thiên Vực Bia trở về, bốn bia hợp nhất, luyện chế thành Ngũ Vũ Tiên Đình Vương ấn.”

“…” Tất cả mọi người đều ngây ngẩn trước lời nói của Lam Tiểu Bố, Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát càng mù mờ hơn. Từ sau khi Lam Tiểu Bố đến đây, bọn họ vẫn luôn phối hợp với Lam Tiểu Bố, không hề làm bất cứ hành động phản kháng nào, đương nhiên bọn hắn cũng không thể phản kháng được.

Nhưng cuối cùng tại sao vị trí Tiên Đình Vương bọn họ cũng không còn nữa rồi?

Chương 730: Ngũ Vũ Vương.

Vẻ mặt của Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, lúc Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát im lặng, trong lòng hắn đã quyết định sẽ mạnh tay mà làm.

Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát mặc dù là Tiên Đình Vương, nhưng trước khi hắn xuất hiện, cũng chưa từng suy nghĩ vì lợi ích của Ngũ Vũ Tiên giới. Nhưng mà hai người này cũng xem như tỉnh ngộ nhanh, sao khi biết mình bị Tín Trăn lợi dụng, đều lập tức đứng về phía Lam Tiểu Bố. Nói đến nói lui, cũng là vì thực lực vi tôn mà thôi, vì mạng nhỏ của mình mà cân nhắc.

Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới đang trong thời điểm mấu chốt nhất, nói trong họa ngoài loạn cũng không quá đáng. Người để mắt đến Ngũ Vũ Tiên giới không phải chỉ một hai người, rất nhiều người đều để mắt đến Ngũ Vũ Tiên giới, chỉ là có vài người không tìm được đường đến Ngũ Vũ Tiên giới mà thôi. Giống như Thạch Khi kia, vẫn không tìm được vị trí của Ngũ Vũ Tiên giới.

Lúc này hắn nhất định phải khiến người Ngũ Vũ Tiên giới nhất trí đối ngoại, tuyệt đối không cho phép có người đứng đằng sau quấy rối. Tiên tôn thì sao chứ? Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới không có tiên tôn, không có nghĩa là sau này cũng không có.

Cung Duẫn Kỳ đã đi cùng Lam Tiểu Bố một khoảng thời gian dài, hiểu rõ Lam Tiểu Bố có ý gì. Chỉ cần Lam Tiểu Bố nói giết, hắn sẽ không chút do dự giết chết ba tiên đình vương này.

“Tỉnh Mậu Đình ta đồng ý giải tán tiên đình của Hành Thông Tiên Vực, ở Ngũ Vũ Tiên giới chỉ có Ngũ Vũ Tiên Đình.” Trong khoảng thời gian ngắn, Tỉnh Mậu Đình đã biết rõ hiện thực, quyết định ủng hộ Lam Tiểu Bố.

Đồng Ngọc Sát cũng tiếp lời, “Đồng Ngọc Sát ta cũng đồng ý giải tán tiên đình của Quảng Huyền Tiên Vực, Linh Vi Vương nói đúng. Ngũ Vũ Tiên giới chỉ nên có một Ngũ Vũ Tiên Đình thôi.

Đàm Diệu Tiên ĐÌnh cơ bản chưa từng thành lập, Tín Trăn chỉ có thể nói, “Bây giờ chắc hẳn nen gọi là Ngũ Vũ Vương, không thể gọi là Linh Vi Vương nữa. Hoàn toàn chính xác, Ngũ Vũ Tiên giới chỉ có thể có một tiên đình.”

“Nếu tất cả mọi người đã đồng ý, vậy thì dễ làm hơn rồi…”

Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, Tín Trăn đã bước lên hành tiên thủ lễ nói, “Ngũ Vũ Vương, ta dự định rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, mong Ngũ Vũ Vương cho phép.”

Theo Tín Trăn, hắn đứng ra nói lời này chỉ là thể hiện mình tôn trọng Lam Tiểu Bố mà thôi. Ngũ Vũ Tiên giới chính là một cái sàng, có thể rời đi bấy cứ lúc nào, chỉ cần tu vi của ngươi đạt đến trình độ nhất dịnh, muốn đi lúc nào cũng được.

COn về chuyện rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, đây là khi Lam Tiểu Bố tuyên bố chỉ có một Ngũ Vũ Tiên Đình, hắn đã quyết đinh. Ở lại nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay Lam Tiểu Bố. Cho dù không chết trong tay Lam Tiểu Bố, hắn vốn dĩ là Ngũ Vũ Vương, thế mà bây giờ ngay cả Đàm Diệu Vương cũng không thể làm, bây giờ phải trở thành cấp dưới của người khác sao?

Lam Tiểu Bố hiểu ý của Tín Trăn, đây là lo lắng mình sẽ kể một tí chuyện nội bộ của Ngũ Vũ Tiên Đình, sau khi nghe xong mà rời đi chỉ sợ không thích hợp lắm. Chắc hẳn Tín Trăn lo lắng nghe được một ít chuyện cơ mật sẽ không thể đi được nữa, còn muốn chạy đi, chỉ sợ Lam Tiểu Bố hắn sẽ diệt khẩu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới phải nhân lúc còn sớm mà đi, nếu không thì sẽ khó có thể rời khỏi đâu được. Ngũ Vũ Tiên giới sắp đón chờ một công cuộc kiến thiết mới, mấy vị đều là người từng đảm nhiệm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên giới, ta hi vọng máy vị có thể cống hiến một chút vật liệu cho Ngũ Vũ Tiên giới.”

Tín Trăn giật mình, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Lam Tiểu Bố không có ý định buông tha cho hắn? Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cho dù hắn lấy ra bao nhiêu thứ, Lam Tiểu Bố đều sẽ lấy cớ đồ vật không đủ, sau đó giết hắn.

Nghĩ đến đây, hắn không chút do dự lấy nhẫn của mình ra. “Ngũ Vũ Vương, đây là chiếc nhẫn của ta, đồ vật bên trong Ngũ Vũ Vương có thể tùy tiện dùng.”

Có ý gì? Đưa nhẫn cho mình tùy ý dùng? Lam Tiểu Bố hơi su nghĩ một chút đã hiểu ý của Tín Trăn, đây là lo lắng mình sẽ giết hắn mà. Trên thực tế sau khi Tín Trăn thỏa hiệp, hắn cũng không có ý định giết gia hỏa này. Nhưng mà nếu đã lấy đồ ra, vậy thì hắn sẽ không khách sáo nữa.

Thần niệm cuốn một cái, một đống vật liệu trong nhẫn bị cuốn đi, còn về bảo vật, tài nguyên tu luyện, Tiên Linh Mạch, Lam Tiểu Bố không hề động đến.

“Ta tha mặt cho Ngũ Vũ Tiên giới đa tạ Tín Trăn đạo hữu, Tín đạo hữu muốn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, đương nhiên là tùy ý.” Lam Tiểu Bố chủ động ôm quyền nói.

Nhìn thấy trong chiếc nhẫn của mình thật sự chỉ thiếu đi vật liệu, trong lòng Tín Trăn thở phào một hơi, nhanh chóng trả lễ nói, “Không dám, đây là chuyện ta phải làm. Ta đây không chậm trễ việc nghị sự của Ngũ Vũ Tiên Đình nữa, xin cáo từ.”

“Tín đạo hữu đi thong thả.” Lam Tiểu Bố không có bất cứ ý ngăn cản nào.

Sau khi Tín Trăn rời đi, Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát đều lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhìn thấy vật liệu chất đống như núi không hề ít hơn Tín Trăn ở bên trong, trong lòng thở phào một hơi.

Sau khi lấy hết vật liệu này đi, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Tỉnh đạo hữu, Đồng đạo hữu, ta thu thập những vật liệu này cũng không phải là dùng cho bản thân mình, mà là muốn bố trí một cái hộ trận Tiên giới cho Ngũ Vũ Tiên giới. Tương lai muốn ta vào Ngũ Vũ Tiên giới sẽ không còn dễ dàng như trước nữa.”

Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát giật mình, lúc này mới hiểu vì sao trước đó Lam Tiểu Bố lại nói với Tín Trăn sau này rời khỏi đây sẽ không dễ dàng, đây không phải là uy hiếp, mà là bởi vì có đại trận hộ giới.

Thế nhưng một đại sư tiên trận cấp sáu lại muốn bố tí đại trận hộ giới, đây quả thật là một chuyện nực cười.

Nghĩ đến đây, Tỉnh Mậu Đình chủ động nói, “Ngũ Vũ Vương, Ngũ Vũ Tiên giới vô cùng mênh mông, muốn bố trí đại trận hộ giới, chỉ sợ là vô cùng khó khăn…”

“Không cần lo lắng, chúng ta cứ từ từ mà làm. Mười năm không dược thì trăm năm, trăm năm không được thì ngàn năm, cuối cùng cũng sẽ bố trí được.” Lam Tiểu Bố không quan tâm nói.

Chương 731: Ngũ Vũ Vương. (2)

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Ngũ Vũ Vương là tiên trận đế cấp chín đỉnh cấp, bố trí một cái đại trận giới vực của mọt tiên giới, cũng không phải chuyện gì khó.”

Tiên Trận đế cấp chín? Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát cứng đờ người. Cũng may là hai người kịp phản ứng lại, lập tức kích động thi lễ, “Chỉ cần chúng ta có thể làm được, Ngũ Vũ Vương cứ việc sai bảo.”

Tiên trận đế cấp chín và tiên đế là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, đừng nhìn Ngũ Vũ Tiên giới có vô cùng vô tận Yểm Ma triều. Những Yểm Ma triều này tiên đế không thể giết hết, nhưng tiên trận đế cấp chín thì lại khác. Tiên trận đế cấp chín bố trí ra một Giảo Sát tiên trận cấp chín, có bao nhiêu Yểm Ma đi nữa cũng chỉ là mây bay thôi.

Một khi Yểm Ma bị giết, Ngũ Vũ Tiên giới có đại trận hộ giới, còn có tiên đế ở đây. Ngũ Vũ Tiên giới sẽ không còn là sân sau của người khác nữa, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, thậm chí còn muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới.

So với việc làm Tiên Đình Vương của một phương Ngũ Vũ Tiên giới, bọn hắn thà rằng không có Yểm Ma và tu sĩ ngoại giới mơ ước Ngũ Vũ Tiên giới, làm một tu sĩ tầm thường. Cho dù trước đó chỉ vì mạng nhỏ của mình, bọn họ mới lựa chọn đi theo Tín Trăn bỏ qua mạng sống của Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng nếu có thể không cần bỏ qua Ngũ Vũ Tiên giới, là tu sĩ của Ngũ Vũ Tiên giới, có ai lại muốn đi đến một bước này chứ.

Cho đến giờ phút này, Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát mới chính thức quyết tâm dốc sức cho Lam Tiểu Bố, không còn suy nghĩ nếu như không vừa ý thì sẽ tiến vào trong hư không nữa.

“Được.” Lam Tiểu Bố vui vẻ kêu lên, “THời kỳ căng thẳng, Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập không cần phải trải qua mấy quá trình vụn vặt gì. Ta quyết định mấy chuyện sau đây, thứ nhất, đại điện tiên đình của Ngũ Vũ Tiên Đình sẽ đặt ở Mưu Bắc đại tiên thành. Thứ hai, trong tương lai Cung Duẫn Kỳ sẽ là ti chủ Hộ Giới ti, phụ trách xây dựng quân tu sĩ của Ngũ Vũ Tiên giới và giữ gìn sự an toàn của Ngũ Vũ Tiên giới. Yến Huyên là ti chủ Cấm Tiên Ti Ngũ Vũ Tiên Đình, phụ trách tất cả luật pháp và trật sự ở Ngũ Vũ Tiên giới, bất ký người nào làm trái pháp luật, tuyệt đối không nhân nhượng.”

“Vâng.” Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên không chút do dự, đứng ra đáp.

Trong lòng Yến Huyên vô cùng vui sướng, nàng chính là muốn giữ gìn trật tự của một giới. DƯới cái nhìn của nàng, nơi không có đạo đức luật pháp ước thúc, cho dù là tiên giới hay phàm tục, đều không bằng cả địa ngục.

Mặc dù trước đó nàng cũng từng là ti chủ của Cấm Tiên Ti, đáng tiếc là chuyện gì cũng không thể làm. Nơi này rõ ràng có thể thực hiện được khát vọng của nàng.

“Tỉnh Mậu Đình là ti chủ của Thương Mậu ti, Ngũ Vũ Tiên giới ta phải phát triển ra khắp vụ trũ Hạo Hãn, cho nên chúng ta nhất định phải có Thương Mậu ti của chính mình. Đồng Ngọc Sát là ti chủ Vi Tiên kiến ti, Ngũ Vũ Tiên giới ta mới vừa dung hợp, cộng thêm bị Yểm Ma phá hoại nghiêm trọng, khắp nơi đều cần phải xây dựng lại. Cho nên nhiệm vụ của Đồng ti chủ là nặng nề nhất. Bây giờ sắp bố trí đại trận hộ giới, chuyện đầu tiên Đồng ti chủ cần làm chính là triệu tập tất cả các đại sư tiên trận từ cấp bốn trở lên, phối hợp với ta bố trí đại trận hộ giới.” Lam Tiểu Bố tiếp tục nói,

“Vâng.” Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát lập tức đứng dậy.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát tuy rằng tu vi hơi thấp, về sau ti chủ của chúng ta phải có thực lực là tiên đế. Nhưng mà không sao cả, chờ sau khi bố trí xong đại trận hộ giới, mọi người sẽ có thời gian tu luyện.”

Nghe thấy vậy, Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát đều kinh hãi trong lòng. Bọn họ chủ cho rằng chỉ Cung Duẫn Kỳ có thực lực tiên đế, bây giờ nghe Lam Tiểu Bố nói vậy, nữ tử tên là Yến Huyên kia cũng là tiên đế sao?

Trước đó bọn hắn thấy Lam Tiểu Bố nói đến Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên trước, là bởi vì hai người này đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, bây giờ bọn họ mới biết được, hóa ra hai người này là tiên đế. Có thể khiến hai tiên đế nghe theo mình, có thể tưởng tượng dược Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố này lợi hại đến mức nào.

“Kiều Hưng, bây giờ ngươi làm việc cho Cung ti chủ, trợ giúp xây dựng đại quân tu sĩ Ngũ Vũ Tiên giới. Thạch Yến, tu vi của ngươi có hạn, vừa đi theo bên cạnh Tỉnh Mậu Đình làm việc, vừa cố gắng tu luyện. Nếu như cần bế quan, có thể quay về Đại Hoang Tiên Môn để bế quan tu luyện.”

Lam Tiểu Bố căn dặn từng chuyện, hắn đang tính toán trah đoạt Thiên Cương trận bàn. Trước khi rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, nhất định phải bố trí xong đại quân tu sĩ và đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới. Cho dù Ngũ Vũ Tiên giới không có bao nhiêu tiên đế, hắn cũng muốn biến Ngũ Vũ Tiên giới vững như sắt thép.

“Vâng.” Kiều Hưng và Thạch Yến vô cùng kích động đứng dậy.

Đối với Kiều Hưng mà nói, đây mới là Ngũ Vũ Tiên giới mà hắn muốn.

Lam Tiểu Bố nhìn Tỉnh Mậu Đình nói, “Thạch Yến là đệ tử của Tiền Thạch tiên trang, đợi lát nữa ngươi đi cùng Thạch Yến đến Tiền Thạch tiên trang một chuyến, nhìn xem Tiền Thạch tiên trang có còn ở đó không. Còn nữa, Tiền Thạch tiên trang là do ai diệt, để Yến ti chủ xử lý theo công bằng.”

“Đa tạ Ngũ Vũ Vương.” Thấy Lam Tiểu Bố còn nhớ đến chuyện của mình, Thạch Yến vô cùng cảm kích.

Tỉnh Mậu Đình đứng ra nói, Không biết Ngũ Vũ Vương có biết đến một tu sĩ tên là Kiều Ngao Mục?”

Kiều Ngao Mục? Lam Tiểu Bố cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói, “Ta cũng không có ấn tượng gì về người này, người này có gì đặc biệt?”

Tỉnh Mậu Đình nói, “Người này từ Linh Vi Tiên Vực tới, hắn đã từng có một sư phụ tên là Tả Ngọc Nhung, hắn nói sư phụ hắn là do ngươi giết chết. Cho nên thề muốn tìm ngươi báo thù, trong tương lai khi Ngũ Vũ Vương nhìn thấy người này nhất định phải cẩn thận một chút.”

Tả Ngọc Nhung? Lam Tiểu Bố biết người này, minh chủ của quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền, đã bị hắn xử lý, không chỉ như thế, cả quân liên minh tu sĩ vũ trụ Đại Huyền cũng là do hắn xử lý.

“Sư phụ hắn ta còn không sợ, Kiều Ngao Mục hắn là thứ gì chứ?” Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để tâm nói.

…

Chương 732: Tiêu diệt Yểm Ma.

“Tiên Quân cũng đừng nên xem thường Kiều Ngao Mục, người này chỉ trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi đã từ một Kim Tiên tu luyện đến Đại La Kim Tiên, có thể thấy được tốc độ tu luyện của hắn nhanh đến mức nào. Không chỉ như vậy, thủ đoạn của người này còn cực kỳ đáng sợ. Ngay cả Tiềm Cung cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác, đồng thời dẫn hắn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới.” Tỉnh Mậu Đình nói.

Tiên Đình Vương trừ chuyện lấy tên của tiên đình mà gọi thì còn có thể gọi là Đại Đế hoặc Tiên Quân, nhưng mà Tiên Quân là cách gọi thân thiết hơn.

Chỉ mấy chục năm ngắn ngủi từ Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên? Cảnh giới tu luyện này tuyệt đối không hề chậm hơn hắn. Vì sao hắn có thể tu luyện nhanh như vậy? Trừ chuyện tài nguyên tu luyện sung túc ra, bí mật lớn nhất chính là Vũ Trụ Duy Mô. Không có Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ đừng nói là Chân Tiên, thậm chí ngay cả Hư Thần cảnh hắn còn chưa chắc có thể đạt được.

Bởi vậy có thể thấy được tên Kiều Ngao Mục này nhất định cũng có bí mật rất lớn, xem ra lần sau gặp được người này, hắn còn phải cẩn thận một chút.

Nhưng mà Tiềm Cung dẫn Kiều Ngao Mục đi, cũng chưa chắc là nhìn trúng tư chất của Kiều Ngao Mục, rất có thể là nhìn trúng bí mật trên người Kiều Ngao Mục.

“Ta đã biết, trước khi xây dựng Ngũ Vũ Tiên giới, ta còn phải giải quyết vấn đề Yểm Ma ở Ngũ Vũ Tiên giới. Tỉnh ti chủ, ngươi có biết Yểm Ma triều ở Ngũ Vũ Tiên giới nhiều nhất là ở đâu không?”

“Ở Loạn Cốt Chi Địa. Toàn bộ Yểm Ma ở Ngũ Vũ Tiên giới đều từ khu băng hóa của Linh Vi Tiên Vực mà đến, những Yểm Ma này sau khi rời khỏi khu băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực đã thành lập căn cứ ở Loạn Cốt Chi Địa, hơn nữa những Yểm Ma này còn có tính tổ chức. Trước đó Ngũ Vũ Tiên giới ta cũng tập trung mấy trăm vạn quân tu sĩ vây công Loạn Cốt Chi Địa, lúc Yểm Ma ở Loạn Cốt Chi Địa sắp tan tác, những Yểm Ma ở các tiên vực còn lại lúc này lại điên cuồng tụ về…”

Tỉnh Mậu Đình nói đến đây thì thở dài: “Cũng chính là trận chiến kia, khiến Ngũ Vũ Tiên giới sinh ra cảm giác Yểm Ma không thể nào đánh bại được, trận chiến kia đã chết đi hơn trăm vạn tu sĩ, quân tu sĩ cũng hoàn toàn tán loạn, không thể nào tổ chức được nữa. Trên thực tế, chúng ta đã mất lòng tin đối phó với Yểm Ma triều, cũng là do trận chiến kia mà nên.”

Nếu như không phải trận chiến kia, là một Tiên Đình Vương, có ai muốn từ bỏ tiên vực của mình chứ?

Nghe lời Tỉnh Mậu Đình nói, Lam Tiểu Bố càng khẳng định, những Yểm Ma kia là có người cố ý thả ra. Biết chọn nơi làm căn cứ, rõ ràng là muốn từ từ cắn nuốt hết Ngũ Vũ Tiên giới. Cái này rất giống Yểm Ma ở Ma Huyền Tiên Vực, lựa chọn chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ là căn cứ.

“Kiều Hưng, Loạn Cốt Chi Địa là nơi mà chúng ta đã đến lúc trước phải không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Kiều Hưng nhanh chóng đáp lời, “ĐÚng vậy, nơi đó chính là Loạn Cốt Chi Địa.”

“Nếu đã như vậy, bây giờ chúng ta lập tức đến Loạn Cốt Chi Địa.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Hắn mơ hồ cảm thấy bây giờ mình có tiêu diệt Yểm Ma ở khắp nơi như thế này, nhất định sẽ làm hỏng chuyện tốt của vị đại năng nào đó. Nhưng hắn cũng không thể tránh được, loại chuyện này mà lặp lại lần nữa, hắn vẫn sẽ không bỏ qua.

…

Loạn Cốt Chi Địa so với chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ thì lớn hơn nhiều, Lam Tiểu Bố bỏ ra gần nửa tháng không làm kinh động đến Yểm Ma mà bố trí ra một Giảo Sát tiên trận cấp chín. Nhưng mà cái Giảo Sát tiên trận này khác với Giảo Sát tiên trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí trước đó, lúc trước khi hắn bố trí Giảo Sát tiên trận, chỉ cần đi vào bên trong phạm vi đại trận thì sẽ bị giết chết.

Đại trận này, Lam Tiểu Bố dự định để lại nhiều không gian sinh tồn hơn, sau khi tiến vào trong Giảo Sát tiên trận, chẳng những sẽ không lập tức bị giết chết, mà còn có cơ hội phá vỡ tiên trận. Đương nhiên, đây chỉ là hiện tượng giả mà thôi, những thứ bị phá đều là trận giả trong tiên trận cấp chín này.

Sở dĩ làm như vậy, là vì Lam Tiểu Bố muốn dẫn toàn bộ Yểm Ma đến, sau đó xử lý hết trong một lần. Nếu không để hắn đến từng tiên vực tiêu diệt Yểm Ma, thật sự là quá lãng phí thời gian rồi. Cho đến bây giờ, hắn vẫn còn chưa biết bí cảnh Hỗn Độn kia lúc nào sẽ mở ra. Hơn nữa hắn còn muốn tìm Tiềm Cung nữa, nếu không thì ngay cả cơ hội tham gia bí cảnh cũng không có.

Những Yểm Ma này có một phần là có trí lực, chỉ cần cảm thấy có thể phá vỡ được Giảo Sát tiên trận này, thì sẽ không ngừng vọt đến. Đương nhiên theo Lam Tiểu Bố, muốn giết sạch Yểm Ma là chuyện không thể. Sau khi đến trình độ nhất định, cho dù Yểm Ma có ngu đi nữa, cũng sẽ dừng chạy vào trong Giảo Sát tiên trận. Đến lúc đó, số lượng của Yểm Ma chắc hẳn không còn nhiều nữa, có thể phát động quân tu sĩ từ từ xử lý.

Nửa tháng sau, Tỉnh Mậu Đình tự mình dẫn đầu 10.000 quân tu sĩ xông vào trong Loạn Cốt Chi Địa.

Theo Tỉnh Mậu Đình nghĩ, chỉ cần quân tu sĩ tiến vào trong Loạn Cốt Chi Địa, Yểm Ma nhất định sẽ vọt ra ngoài tiêu diệt quân tu sĩ.

Quả nhiên, ngay khi 10.000 quân tu sĩ vừa bước đến Loạn Cốt Chi Địa, Yểm Ma triều tựa như mây đen từ chân trời kéo đến.

10.000 quân tu sĩ đối mặt với vô cùng vô tận Yểm Ma như thế này, tựa như một chiếc thuyền con đứng trước cơn sóng thần lớn. 10000 quân tu sĩ này cũng không biết ở đây có tiên trận cấp chín, đối mặt với vô tận Yểm Ma như vậy, cho dù Tỉnh Mậu Đình đã quát ngừng lại, cũng không thể ngăn cản 10.000 quân tu sĩ này chạy tán loạn.

Thủ lĩnh của đàn Yểm Ma này mặc dù có chút trí thông minh, nhưng cũng không thể nào hiểu được vì sao mấy trăm vạn đại quân tu sĩ trước đó đều bại, bây giờ 10.000 quân tu sĩ đến vừa thấy mặt đã chạy tán loạn. Thậm chí bọn họ còn không nhớ rõ nửa tháng trước có một Giảo Sát tiên trận cấp sáu đã tiêu diệt vô số đồng bọn của bọn chúng ở đây, hoặc là đối với bọn chúng mà nói, chỉ có chuyện trước mắt mới là thứ nhớ kỹ nhất.

Chương 733: Tiêu diệt Yểm Ma. (2)

Vô số Yểm Ma xông vào trong Giảo Sát tiên trận, Lam Tiểu Bố kích phát Giảo Sát tiên trận. Yểm Ma nơi này, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là Yểm Ma cấp bảy mà thôi, trong Giảo Sát tiên trận cấp chín này, thậm chí không tồn tại quá nửa nén hương.

Vì hấp dẫn thêm càng nhiều Yểm Ma đến, Lam Tiểu Bố để những Yểm Ma này không ngừng đột phá phòng ngự của tiên trận, thậm chí đã qua nửa ngày rồi mà vẫn chưa giết được một phần năm. Lam Tiểu Bố dám làm như vậy, là bởi vì biết ở đây không có Yểm Ma cấp bảy trở lên. Nếu như giống với Ma Huyền Tiên Vực, có Yểm Ma cấp chín, vậy loại tình huống vây đánh rồi kêu viện binh đến như thế này hoàn toàn không thể làm được.

Đúng như lời Tỉnh Mậu Đình nói, khi chiến cuộc bắt đầu cầm cự được, từng lớp từng lớp Yểm Ma từ đằng xa đến, sau đó chen chúc xông vào trong Giảo Sát tiên trận.

Cho dù có bao nhiêu Yểm Ma, sau khi tiến vào trong tiên trận, đều sẽ bị tổn thất theo một tỉ lệ nhất định.

Một tháng trôi qua, Yểm Ma chết trong Giảo Sát tiên trận đã nhiều không kể xiết, nhưng vẫn có Yểm Ma triều chen chúc đến, có thể thấy được Yểm Ma ở Ngũ Vũ Tiên giới nhiều đến bao nhiêu.

“Tỉnh ti chủ, chỉ sợ ngươi đoán sai rồi. Cho dù Yểm Ma có ngu dốt đi nữa, khi không ngừng tiêu diệt như thế cũng sẽ phải dừng lại. Nhưng ngươi nhìn xem, Yểm Ma nơi này vẫn liên tục vọt đến, hơn nữa không quan tâm hao tổn bao nhiêu.” Lam Tiểu Bố nói ra, cho dù không có Yểm Ma cấp chín, Yểm Ma cấp bảy dựa vào bản năng cũng biết nơi này là tử địa. Nếu đã như thế, vì sao còn liên tục vọt đến?

Bọn người Tỉnh Mậu Đình đã sớm ngớ người, tiên trận đế thật sự quá lợi hại. Nếu như sớm có Giảo Sát tiên trận này, Ngũ Vũ Tiên giới sợ gì Yểm Ma chứ?

Bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi đến, Tỉnh Mậu Đình cũng không biết rốt cuộc hắn có đoán sai hay không. Trên thực tế hắn cũng hoài nghi cách nhìn của mình, cho dù Yểm Ma có ngu ngốc đến mức nào đi nữan, cũng không thể nào biết được đến đây sẽ chết mà còn đâm đầu vào như vậy chứ?

Mãi đến hai tháng sau, Yểm Ma đến tiếp viện dần dần biến mất, Lam Tiểu Bố phát động Giảo Sát tiên trận, tiêu diệt sạch số Yểm Ma còn lại trong Giảo Sát tiên trận.

“Ác mộng này cuối cùng cũng kết thúc.” Nhìn thấy nội hạch Yểm Ma chồng chất như núi, Tỉnh Mậu Đình không nhịn được thở phào một hơi.

“Qua đó xem trước đã, rốt cuộc ở đó có gì kỳ quái.” Lam Tiểu Bố đi đầu tiến vào hang ổ của Yểm Ma.

“Nơi này hình như là một đại trận Ẩn Nặc tự nhiên?” Cung Duẫn Kỳ kinh ngạc nói.

Trước mặt bọn họ chính là một sơn cốc, bên ngoài sơn cốc sương mù lượn lờ, thần niệm hoàn toàn không thể thẩm thấu vào trong được.

“Đây không phải là đại trận Ẩn Nặc, cái này hình như là một cái trận bàn tiên trận vượt xa cấp chín.” Lam Tiểu Bố lấy từng lá trận kỳ ra, dùng trọn một ngày để bố trí, sương mù xung quanh mới từ từ tiêu tán. Sau đó Lam Tiểu Bố vươn tay ra, một cái trận bàn xuất hiện trong tay hắn.

Đây là trận bàn dùng trận văn khắc họa ra, trong trận văn ẩn chứa quy tắc, với trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố cũng không thể nhìn được rõ ràng.

“Đó là thứ gì vậy?” Trận bàn bị Lam Tiểu Bố lấy đi, tước mắt mọi người chính là một cái ổ trứng cao gần ba trượng.

Sở dĩ gọi là ổ trứng, đó là chỗ này nhìn bề ngoài tựa như một cái ổ, ở trên cùng có hình dạng tự như một quả trứng gà.

“Hóa ra những tu sĩ bị vẫn lạc đều sẽ chuyển đến nơi này.” Đồng Ngọc Sát nói, bản thân cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái. Cách cái ổ trứng này không xa là xương trắng chất chồng thành núi. Đầu người thì được đặt xung quanh ổ trứng, tựa như là để cho cái ổ trứng này sử dụng.

Lam Tiểu Bố lấy trường kích ra đập xuống, tiên nguyên cuồng bạo đánh đến ổ trứng này, ổ trứng phát ra tiếng răng rắc rồi vỡ ra, sau đó đám người khiếp sợ phát hiện, bên trong ổ trứng lại là một cái cây, trên cây chỉ có một quả, loại quả này nửa xanh nửa đỏ, rõ ràng còn chưa chín.

“Đây là quả gì?” Cung Duẫn Kỳ hỏi.

Không có ai biết, đến ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không biết, trong Linh Thực vũ trụ của hắn có ghi chép tất cả linh thảo trong vũ trụ, nhưng lại không có loại vật này.

“Ta cất đi đã rồi tính tiếp.” Lam Tiểu Bố lập ném từng đạo cấm chế, đang định nhổ luôn cả cây mang về, nhưng sau khi cái ổ trứng bị hắn đánh nát tiêu tán đi, cái cây này lại dần dần khô héo, quả trên cây cũng rụng xuống.

Không đợi quả kia rơi xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố đã cuốn lấy nó, đặt vào trong một cái hộp ngọc. Sau đó lập cấm chế, ném vào trong

Vũ Trụ Duy Mô.

Đây là quả gì, bây giờ hắn không biết, chờ khi nào rảnh rỗi hắn sẽ từ từ nghiên cứu.

“Chúng ta lập tức quay về Mưu Bắc đại tiên thành.” Lam Tiểu Bố nói.

Trở lại Mưu Bắc đại tiên thành, chờ sau khi xây dựng Ngũ Vũ Tiên Đình xong, Cung Duẫn Kỳ sẽ lập tức dẫn dắt quân tu sĩ đi tiêu diệt số Yểm Ma còn sót lại ở Ngũ Vũ Tiên giới.

…

Vương điện Linh Vi Tiên Đình ở Mưu Bắc đại tiên thành.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đã rời khỏi Linh Vi Tiên Vực nhiều năm, nhưng Linh Vi Tiên Đình vẫn vận chuyển bình thường.

Linh Vi Tiên Vực có thể làm được như vậy, công lao lớn nhất là nhờ Cổ Phi Hòa. Cổ Phi Hòa vẫn luôn nhớ đến ơn tri ngộ của Lam Tiểu Bố, tận tâm tận lực chống lại Yểm Ma, cũng tận tâm hết sức giữ gìn Linh Vi Tiên Vực.

Cũng nhờ Cổ Phi Hòa, Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn vẫn luôn bình yên vô sự.

Mấy tên tiên vương Hoắc Lan, Hầu Hiên Thành và Sa Duẫn Thiệu cũng vì khâm phục những gì Lam Tiểu Bố bỏ ra, cũng không hề khoa tay múa chân ở Linh Vi Tiên Đình, vẫn luôn đi ra ngoài chống cự Yểm Ma đến từ bên ngoài Linh Vi Tiên Vực.

Trên thực tế, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu như không phải trước khi đi Lam Tiểu Bố đã bố trí tiên trận Phòng Ngự cấp sáu, Linh Vi Tiên Vực đã sớm bị Yểm Ma cắn nuốt hết rồi, hoàn toàn không thể chống cự đến bây giờ.

Nhưng mà hôm nay Mưu Bắc đại tiên thành lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Nói là khách không mời, đó là vì tu vi của người này đối với tiên vương của Linh Vi Tiên Vực mà nói thật sự quá cao, dây chính là một cường giả tiên đế.

Chương 734: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực.

“Tiền bối, Linh Vi Vương thật sự không ở đây, hắn đã rời đi rất nhiều năm rồi, vẫn chưa từng trở về.” Sau lưng Cổ Phi Hòa đã ướt đẫm âm hôi.

Cho dù hắn không bị uy áp tiên đế đè ép, nhưng khi đối mặt với một tiên đế, hẳn chỉ là một tiên vương nho nhỏ, lúc này tựa như đang ngồi trên bàn chông, toàn thân trên dưới đều bất an.

Không chỉ có mỗi Cổ Phi Hòa bất an, Hoắc Lan, Sa Duẫn Thiệu, Hầu Hiên Thành ở bên cạnh cũng vô cùng bất an. Bọn họ không biết vị tiên đế trước mắt này vừa đến đã tìm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên giới để làm gì.

Cũng may vị tiên đế trước mắt này hình như cũng không có sát ý gì, nếu không thì bọn họ cũng chỉ có thể nhắm mắt nhận mệnh thôi. Đối mặt với một tiên đế, hoàn toàn không phải là tình huống mà chỉ quân tu sĩ là có thể đối phó được.

Nhe thấy lời Cổ Phi Hòa nói, tên tiên đế này chíu mày.

Cổ Phi Hòa cố nén sự sợ hãi trong lòng lại nói ra, “Tiền bối, Ngũ Vũ Tiên giới có tứ đại tiên vực, trừ Linh Vi Tiên Vực chúng ta ra còn có ba tiên vực khác là Hành Thông, Quảng Huyền, Đàm Diệu. Trong ba tiên vực này, trừ Đàm Diệu Tiên Vực không thành lập tiên đình ra, những tiên vực còn lại đều có. Trừ cái này ra còn có một Ngũ Vũ Tiên Đình, trên danh nghĩa thì Ngũ Vũ Tiên Đình mới là tiên đình lớn nhất ở Ngũ Vũ Tiên giới.”

Cổ Phi Hòa cũng không biết đối phương đến đây để làm gì, cũng chỉ có thể lừa đối phương đi trước rồi tính tiếp.

“Ở đây có Ngũ Vũ Tiên Đình?” Tên tiên đế này có chút kích động nói.

“Đúng, có Ngũ Vũ Tiên Đình, nhưng mà Ngũ Vũ Tiên Đình không ở đây, mà ở Đàm Diệu Tiên Vực. Từ Linh Vi Tiên Vực đến Đàm Diệu Tiên Vực có một truyền tống trận, là một cường giả bố trí ra, cường giả này cũng đang tìm kiếm Linh Vi Vương.” Cổ Phi Hòa lập tức nói.

“ĐƯợc, lập tức dẫn ta đến truyền tống trận, ta muốn đến Đàm Diệu Tiên Vực tìm Ngũ Vũ Vương.” Tên tiên đế này không chút do dự lập tức nói.

“Cổ huynh, ta về rồi đây.” Đúng lúc này, bên ngoài điện có một giọng nói truyền đến.

Nghe thấy giọng nói này, bọn người Cổ Phi Hòa và Hoắc Lan lập tức nhảy dựng lên.

“Tông chủ, không đúng, Linh Vi Vương…” Giọng nói của Cổ Phi Hòa vô cùng kích động, khi Lam Tiểu Bố không có ở đây, mặc dù hắn nắm trong tay quyền lực của Linh Vi Vương, nhưng chỉ có mình hắn biết chuyện này gian nan như thế nào.

Linh Vi Tiên Vực quả thật có tiên trận Phòng Ngự ngăn cản Yểm Ma, bọn hắn dựa vào tiên trận Phòng Ngự này cũng có thể ngăn chặn được Yểm Ma tiến vào Linh Vi Tiên Vực. Nhưng Linh Vi Tiên Vực ngoài mối họa Yểm Ma, còn có khu băng hóa.

Những năm gần dây, khu băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực càng lúc càng mở rộng, chỉ sợ thêm mười mấy năm nữa, khu băng hóa có thể cắn nuốt hết tiên trận Phòng Ngự của Lam Tiểu Bố. Không có tiên trận Phòng Ngự, Yểm Ma có thể dễ dàng quét sạch toàn bộ Linh Vi Tiên

Vực.

“Linh Vi Vương…” Mấy người Hoắc Lan cũng nhanh chóng bước đến, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù thấp, nhưng trận đạo lại mạnh, năng lực làm việc thì vô cùng vượt trội, đám người bọn hắn không thể nào so sánh được. Từ khi Lam Tiểu Bố đi, Linh Vi Tiên Vực vẫn phải dựa vào tiên trận Phòng Ngự mà Lam Tiểu Bố bố trí mới có thể ngăn cản được Yểm Ma.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy mấy tiên vương đều đang ở đây, Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn đều bình yên vô sự, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, “Hoắc huynh, Sa huynh, Hầu huynh, tất cả mọi người đều đang ở đây, đúng là không còn gì tốt hơn…”

Nhưng đúng lúc này lại có một giọng nói khác vang lên đánh gãy lời Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi chính là Linh Vi Vương sao? Ngươi vừa trở về Ngũ Vũ Tiên giới?”

Tiên đế? Trước đó Lam Tiểu Bố thật sự không chú ý đến, bây giờ đối phương nói chuyện, hắn mới nhìn sang, nơi này lại có một tiên đế, còn là tiên đế trung kỳ.

“Không sai, ta là Lam Tiểu Bố, nhưng mà không phải Linh Vi Vương.” Lam Tiểu Bố nói.

“Tông chủ, hắn là một tiên đế.” Cổ Phi Hòa nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, sợ Lam Tiểu Bố không nhìn ra được tu vi của đối phương là gì, sẽ mạo phạm đến tiên đế. Lúc đầu hắn định gọi là Linh Vi Vương, chỉ là Lam Tiểu Bố nói hắn không phải là Linh Vi Vương, cho nên hắn chỉ có thể gọi là tông chủ.

Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Ta biết, hắn là tiên đế trung kỳ, thực lực có lẽ không tệ lắm.”

Giờ phút này tên tiên đế kia cũng nhìn thấy bọn người Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên sau lưng Lam Tiểu Bố, những người khác thì chưa tính, thế nhưng Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên nhất định là tiên đế, thực lực nhất định không thấp hơn hắn, sắc mặt hắn hơi đổi, không phải Ngũ Vũ Tiên giới bị giới hạn quy tắc, tu vi cao nhất chỉ có tiên tôn thôi sao?

Cổ Phi Hòa vội vàng nói, “Tông chủ, vị tiền bối này vừa mới đến đây, là muốn đi tìm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình.”

“Ngươi muốn tìm Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn tên tiên đế kia.

“Đúng thế, Mưu Y Trần xin chào Linh Vi Vương.” Tên Tiên đế này hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố.

Hắn vốn định để Cổ Phi Hòa dẫn hắn đến truyền tống trận, bây giờ đã có Ngũ Vũ Vương lớn hơn cả Linh Vi Vương rồi, hắn không cần phải lãng phí thời gian ở đây nữa. Nhưng mà sau khi nhìn thấy Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên, hắn lập tức nuốt những lời định nói xuống, đồng thời thi lễ.

Trong lòng bọn người Cổ Phi Hòa vô cùng kinh hãi, tu vi của Lam Tiểu Bố như thế nào bon họ biết rõ, lúc này mới qua bao nhiêu năm chứ, cho dù tiến bộ vượt bậc đi nữa, cũng không thể mạnh lên quá nhiều. Một tiên đế vậy mà lại thi lễ với một Tiên Đình Vương có tu vi nhỏ yếu, có thể thấy được người ta thật sự khiêm tốn mà.

Lam Tiểu Bố cũng dáp lễ với Mưu Y Trần, sau đó nói với đám người Cổ Phi Hòa. “Để ta giới thiệu một chút, vị này là Cung Duẫn Kỳ, bây giờ chính là ti chủ Hội Giới ti của Ngũ Vũ Tiên Đình ta…”

Chương 735: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực. (2)

Giới thiệu những người bên cạnh xong, lại giới thiệu một chút về bọn người Cổ Phi Hòa, Hoắc Lan.

Cho dù bọn người Cổ Phi Hòa và Hoắc Lan tiến lên chào hỏi, nhưng trong lòng nói thầm, Lam Tiểu Bố dẫn theo nhiều ti chủ của Ngũ Vũ Tiên giới về làm gì thế?

Hoắc Lan hình như nghĩ đến chuyện gì đó, hắn kinh ngạc nhìn Tỉnh Mậu Đình nói, "Tỉnh ti chủ, có phải ngươi chính là Tiên Đình Vương của Hành Thông Tiên Đình…"

Nói đến Tiên Đình Vương của Hành Thông Tiên Đình, Hoắc Lan lập tức nghĩ đến Đồng Ngọc Sát. Đồng Ngọc Sát không phải chính là Tiên Đình Vương của Quảng Huyền Tiên Vực sao? Sao hai Tiên Đình Vương lại đi theo Tiên Đình Vương của Linh Vi Tiên Đình về đây? Còn đi theo phía sau Tiên Đình Vương Linh Vi Tiên Đình.

Phải biết rằng Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát đều có thực lực tiên tôn đấy, bất kỳ ai trong số họ đều có thể hủy đi toàn bộ Linh Vi Tiên Đình.

Thấy ánh mắt của Hoắc Lan nhìn đến, Đồng Ngọc Sát chủ động nói ra, "Chắc hẳn Hoắc đạo hữu đã đoán được, không sai, Tỉnh Mậu Đình ti chủ trước đó quả thật chính là Tiên Đình Vương của Hành Thông Tiên Đình, ta cũng là Tiên Đình Vương của Quảng Huyền Tiên Đình. Nhưng mà bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới chỉ có một Ngũ Vũ Tiên Đình, những tiên đình khác đều giải tán. Bây giờ Lam Tiên Quân chính là Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên giới ta, trong tương lai, đại điện của Ngũ Vũ Tiên Đình ta cũng sẽ được xây dựng ở Mưu Bắc đại tiên thành."

"Tông chủ…" Nghe thấy lời Đồng Ngọc Sát nói, Cổ Phi Hòa kích động nhìn Lam Tiểu Bố.

Hoắc Lan cũng vô cùng kích động, nhưng điều mà hắn nghĩ đến chính là, nếu Lam tông chủ là Ngũ Vũ Vương, vậy Ngũ Vũ Vương lúc đầu Tín Trăn đâu? Nghe nói Tín Trăn chính là tiên tôn hậu kỳ, là nhân vật đã sắp đột phá lên tiên đế.

Lam Tiểu Bố cười cười nói, “Không sai, bây giờ ta chính là Tiên Đình Vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, đi thôi, chúng ta vào trong rồi nói.”

“Đạo hữu là Ngũ Vũ Vương, ta có chuyện vô cùng quan trọng phải nói cho ngươi…” Mưu Y Trần kích động tiến lên chào một lần, hắn không hoài nghi lời Đồng Ngọc Sát nói. Đằng sau Lam Tiểu Bố có hai tiên đế, huống chi Đồng Ngọc Sát nói lúc trước hắn cũng là một tiên đình vương, chỉ là bây giờ đã giải tán rồi.

Lam Tiểu Bố nói với Mưu Y Trần, “Ngươi chờ một chút, Dịch Hà, ngươi dẫn Mưu đạo hữu đi nghỉ ngơi một lát đi.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đang muốn chỉnh đốn lại Ngũ Vũ Tiên giới, mặc dù đám người Cổ Phi Hòa tu vi hơi thấp một chút, đây cũng là thuộc hạ của hắn. Chuyện cần phải làm sắp tới rất nhiều, nhất định phải để bọn người Cổ Phi Hòa biết rõ có chuyện gì xảy ra.

“Vâng.” Vưu Dịch Hà nhanh chóng đứng dậy nói.

“Vưu trưởng lão, ngươi về rồi sao?” Đến giờ phút này, bọn người Cổ Phi Hòa mới phát hiện ra Vưu Dịch Hà.

“Chào Cổ trưởng lão, là tông chủ đã cứu ta.” Vưu Dịch Hà nhanh chóng bước đến chào, trong lòng hắn vẫn có chút hổ thẹn. Đại diện cho Linh Vi Vương đến gặp mặt Ngũ Vũ Vương, kết quả lại bị người ta lợi dụng mà còn không biết.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, mặc dù trong lòng Mưu Y Trần có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể đi theo Vưu Dịch Hà nghỉ ngơi.

Người ta có hai tiên đế, hắn có thể phản đối được gì?

Đồng thời trong lòng hắn có thêm một bóng ma, những tin tức mà mình biết được trước đó, sau khi đi đến Ngũ Vũ Tiên giới thì hoàn toàn không thể dùng được, trong lòng đương nhiên cũng lo lắng bất an. Với hai tiên đế của Ngũ Vũ Tiên giới, còn cả Ngũ Vũ Vương kia, yêu cầu của hắn chỉ sợ sẽ hạ thấp xuống rồi.

CŨng may Mưu Y Trần cũng không xoắn xuýt bao lâu, nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã triệu kiến hắn.

“Xin chào Ngũ Vũ Vương.“ Mưu Y Trần thấy Lam Tiểu Bố chỉ gặp riêng hắn, trong lòng vô cùng bội phục Lam Tiểu Bố. Phải biết rằng hắn là một tiên đế trung kỳ, tu vi của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không quá cao. Với tu vi như thế, mà lại dám một mình gặp mặt một tiên đế không rõ lai lịch như hắn, có thể thấy được lá gan của Ngũ Vũ Vương này lớn đến mức nào.

“Mời Mưu đạo hữu ngồi, nghe nói ngươi vốn đến đây tìm ta, sau khi biết có Ngũ Vũ Vương ròi thì định đến tìm Ngũ Vũ Vương. Chắc là chuyện quan trọng mà ngươi nói có liên quan đến Ngũ Vũ Tiên giới ta?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố có thể đoán ra được chuyện này, Mưu Y Trần cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, cái này rất dễ đoán, hắn lập tức nói, “Đúng vậy, ta đến từ Thanh Phương Tiên Vực, có thể Ngũ Vũ Vương chưa từng nghe nói đến Thanh Phương Tiên Vực bao giờ, nhưng tiên vực này cường giả nhiều như mây, tiên đế cũng không phải là người mạnh nhất, thậm chí còn có cường giả Bán Thần vượt xa Tiên Đế…”

Thanh Phương Tiên Vực? Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ nơi này quả thật ta đã từng nghe nói đến rồi. Cái tên gì kia tên là Tắc Vô Vân vênh váo tự đắc đến Ma Huyền Tiên Vực, cuối cùng không phải còn bị ta hố một vố, sau đó xám xịt rời đi sao?

“Không biết Ngũ Vũ Vương có nghe đến chuyện lượng kiếp ở vị diện tiên giới…” Mưu Y Trần hỏi,

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Thật ra có nghe nói đến một chút.”

“…” Mưu Y Trần sửng sốt, chuyện này khác với kịch bản trong tưởng tượng của hắn. Ngũ Vũ Tiên giới không có cường giả tiên đế, cường giả tiên tôn cực ít, sao lại có thể nghe nói đến chuyện lượng kiếp?

Theo ý hắn, sau đó Lam Tiểu Bố nhất định phải hỏi hắn lượng kiếp là gì? Sau đó hắn có thể đề cập đến vấn đề chính. Bây giờ Lam Tiểu Bố trả lời không theo kịch bản thế này, nói đã từng nghe qua, điều này hình như có chút kỳ quái.

“Ngũ Vũ Vương từng nghe nói đến lượng kiếp?” Mưu Y Trần không nhịn được hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi cứ nói thẳng ngươi đến đây làm gì đi, có cơ hội hợp tác thì nói, không có cơ hội hợp tác thì đừng có chậm trễ thời gian của nhau.”

Mưu Y Trần là tiên đế của Thanh Phương Tiên Vực, tới đây nhất định tìm người hợp tác, nếu không thì đến một tiên giới có quy tắc bị tàn phá như Ngũ Vũ Tiên giới làm gì chứ?

Chương 736: Hỗn loạn trong lượng kiếp.

“Nếu Ngũ Vũ Vương đã biết đến Vô LƯợng kiếp, vậy thì ta nói thẳng vậy. Hai mươi năm sau, Hư Không đảo mở ra, mỗi một tiên vực của vị diện tiên giới đều có một danh ngạch cố định có thể tiến đến Hư Không đảo. Ngũ Vũ Vương biết Vô Lượng Kiếp, chắc hẳn cũng biết chuyện này nhỉ?” Mưu Y Trần nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta chỉ biết chuyện Vô Lượng Kiếp, thật sự không biết đến Hư Không đảo.”

Mưu Y Trần thấy cuối cùng cũng có chuyện Lam Tiểu Bố không biết, trong lòng thở phào một hơi. Nếu như đối phương cái gì cũng biết, vậy thì hắn sẽ chẳng còn chút ưu thế nào.

“Hư Không đảo được phát hiện nằm ở một góc của Hỗn Độn trong hư không vị diện tiên giới…”

Lam Tiểu Bố ngắt lời Mưu Y Trần nói, “Mưu đạo hữu, có phải ngươi đang nói đến bí cảnh Hỗn Độn hay không? Nghe nói trong bí cảnh Hỗn Độn này có thiên tài địa bảo, tiên linh thảo vượt xa cáp chín, không chỉ như vậy, trong bí cảnh Hỗn Độn còn có Thiên Cương trận bàn? Thiên Cương trận bàn có thể ngăn cản lượng kiếp?”

Mưu Y Trần bị câu hỏi của Lam Tiểu Bố chặn cứng miệng, trong lòng thầm mắng, ngươi đã biết tất cả mọi chuyện, vì sao vừa rồi còn nói là không biết?

Hắn thở dài, biết dùng tin tức bắt chẹt đối phương là chuyện không thể, bây giờ chỉ có thể mặt đối mặt đàm phán.

Nghĩ đến đây, giọng điệu của Mưu Y Trần lại càng cẩn thận hơn “Ngũ Vũ Vương, quả thật là như vậy, bí cảnh Hỗn Độn chính là ở trong Hư Không đảo. Cái Hư Không đảo này hai mươi năm sau sẽ mở ra, nghe nói mỗi tiên vực đều được phái ra mười người.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, gia hỏa này đường xa đến đây, là vì cái danh ngạch này mà đến.

“Mưu đạo hữu muốn lấy danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên giới ta?” Lam

Tiểu Bố hỏi,

Mưu Y Trần không giấu diếm, “Đúng vậy, ta quả thật muốn bàn với Ngũ Vũ Vương một chút, lấy đi mấy vị trí. Ta đại diện cho Cửu Kiếm Tiên Sơn ở Thanh Phương Tiên Vực.”

“Thanh Phương Tiên Vực ngươi không có danh ngạch à?” Lam Tiểu Bố hỏi,

Mưu Y Trần thở dài, “Thanh Phương Tiên Vực chẳng những có danh ngạch, hơn nữa còn không chỉ có mười người. Nhưng mà mấy vị trí đó, chúng ta làm sao có thể lấy được. Vì tìm kiếm Ngũ Vũ Tiên giới, ta đã phải bỏ ra rất nhiều năm mới có thể tìm được nơi này.”

Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy khó hiểu, “Mưu đạo hữu, vị diện tiên giới có hơn một trăm tiên giới, ngươi không nhất thiết phải tìm đến Ngũ Vũ Tiên giới mới đúng?”

Mưu Y Trần cười khổ, “Chỉ có Ngũ Vũ Tiên giới mới có quy tắc thiên địa không trọn vẹn, hơn nữa vừa dung hợp không lâu…”

Mưu Y Trần không nói tiếp nữa, Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới bị hư hại, cho nên không có cường giả, tiên vương chính là người mạnh nhất. Cộng thêm chuyện vừa dung hợp không được bao lâu, tất cả mọi người đều chẳng quý mến gì nhau, cho nên lấy được danh ngạch là tốt nhất. À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, Ngũ Vũ Tiên giới không có cường giả, ngay cả đại trận hộ giới cũng không có. Một tiên đế đương nhiên là muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, nếu như Ngũ Vũ Vương không chịu giao danh ngạch ra, uy áp tiên đế nghiền ép đến, chỉ sợ mười vị trí này đều có thể lấy được hết.”

Mặt Mưu Y Trần hiện lên tia xấu hổ, Cửu Kiếm Tiên Sơn quả thật là nghĩ như vậy. Nếu thực sự không được thì sẽ dùng đến tiên đế áp chế Ngũ Vũ Tiên giới. Chỉ là một tiên giới nho nhỏ không có tiên đế, có tư cách gì mà phản kháng.

Thấy sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, Mưu Y Trần đứng lên nói, “Ngũ Vũ Vương, trước đó ta quả thật nghĩ như vậy, nhưng mà bây giờ ta đã biết Ngũ Vũ Vương có đầy đủ thực lực và lực lượng để ứng phó những cường giả đến Ngũ Vũ Tiên giới, cho nên ta thật sự muốn hợp tác với Ngũ Vũ Tiên giới.

Ngũ Vũ Vương, ngươi chắc hẳn đã biết, trừ ta ra, thật ra có rất nhiều người muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới kiếm một chén canh. Chỉ là ta đấy tương đối may mắn, tìm được Ngũ Vũ Tiên giới sớm hơn mà thôi. Hơn nữa ta cũng sẽ không giống như người khác, mạnh mẽ cướp đoạt, chúng ta xem trọng hợp tác giúp đỡ lẫn nhau.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy buồn cười, vận may của ngươi khá tốt? Duy Tinh Tiên Vực người ta đã tìm đến đây nhiều năm rồi. Không chỉ như vậy, Duy Tinh Tiên Vực đã giúp Ngũ Vũ Tiên giới báo danh luôn rồi. Nói khó nghe một chút chính là, bây giờ Lam Tiểu Bố hắn còn chẳng có một vị trí nào. Còn chuyện không mạnh mẽ cướp đoạt, đó là vì nhìn thấy bên cạnh ta cũng có tiên đế mà thôi.

“Ngươi muốn hợp tác như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn không vạch trần đối phương, có một số việc biết trong lòng là được.

Mưu Y Trần nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi thăm cách hợp tác với mình, có chút tỉnh táo một chút, “Ngũ Vũ Vương, bây giờ Hư Không đảo vẫn còn chưa mở ra, nhưng mà có rất nhiều người đã đến đó chiếm địa bàn rồi. Cửu Kiếm Tiên Sơn ta mặc dù không có danh ngạch, những cũng đã sớm chiếm được một địa bàn không nhỏ, địa bàn này chúng ta nguyện chia sẻ với Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Mưu Y Trần giải thích, “Muốn đi vào Hư Không đảo ở bên cạnh bí cảnh Hỗn Độn, nhất định phải ở bên ngoài Hư Không đảo chiếm được Hư Không Thạch thượng đẳng mà chờ đợi. Bởi vì thời gian tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn có hạn, nếu như không thể chờ bên ngoài Hư Không Thạch, đến lúc đó cho dù ngươi có tư cách đi vào trong, cũng chưa chắc có thể đi vào bí cảnh Hỗn Độn bên trong Hư Không đảo được. Tin tức về bí cảnh Hỗn Độn đã được lan truyền ra ngoài nhiều năm rồi, Ngũ Vũ Vương có thể nghĩ được, bây gờ ở đó còn bao nhiêu chỗ trống?”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nếu như lão Triệu còn ở đây, vậy thì cứ trực tiếp đuổi mấy người kia đi là được rồi. Bây giò lão Triệu đi rồi, bên cạnh chỉ có Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên, cho dù bọn họ cũng là tiên đế, nhưng không thể nào nghiền ép được.

Chương 737: Hỗn loạn trong lượng kiếp. (2)

“Hơn nữa, ở Hư Không đảo này không tuân theo bất cứ trật tự tiên giới nào cả. Lúc đó mọi người đều vô cùng điên cuồng, bất kỳ ai đi đến, chỉ cần thực lực không đủ, chỉ sợ sẽ bị người ta cướp bóc chém giết luôn ở đó. Cho dù có may mắn tiến được vào trong bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo, sau này đi ra ngoài, vẫn sẽ có người cướp đi đồ trên người.”

Lời Mưu Y Trần nói khiến Lam Tiểu Bố hơi kinh ngạc, “Mưu đạo hữu, thế này chẳng phải là khi tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn sẽ hoàn toàn không còn xem xét gì để quy tắc đạo đức nữa sao? Chỉ dựa vào pháp bảo trong tay và thực lực của bản thân?”

Mưu Y Trần gật đầu, “Ngươi nói thế cũng không sai, sự thật chính là như vậy. Ngươi nghĩ lại mà xem, sau khi lượng kiếp đến, tiên vực cũng không còn, lúc này còn có ai quan tâm đến trật tự đạo đức nữa?”

Lam Tiểu Bố tin lời Mưu Y Trần nói, đúng thế, khi lượng kiếp đến, đến mạng và nơi náu thân cũng chẳng còn, có ai còn để ý đến rah giới đạo đức cuối cùng nữa chứ? Vậy thì tương đương với tận thế ở thế giới phàm nhân rồi.

Tiên Nhân chỉ có tuổi thọ lớn hơn phàm nhân một chút mà thôi, từ một góc độ nào đó mà nói, cũng chỉ là một người thường mà thôi.

Thấy Lam Tiểu Bố tin minh, Mưu Y Trần càng tự tin hơn nói, “Ngũ Vũ Vương, Cửu Kiếm Tiên Sơn ta mặc dù không phải là tông môn nhất đẳng, nhưng cũng là đại tông môn. Tông môn có bảy tiên đế, tiên tôn thì hơn cả chục. Loại thực lực này, chỉ cần không khiêu khích đến người khác, vẫn có được năng lực tự vệ.

Hơn nữa, khi lượng kiếp vị diện tiên giới đến, Thanh Phương Tiên Vực nhất định có thể bảo vệ được. Diện tích của Cửu Kiếm Tiên Sơn ta rộng trăm vạn, tương lai nếu như Ngũ Vũ Vương muốn đến Thanh Phương Tiên Vực, Cửu Kiếm Tiên Sơn ta nhất định có thể cung cấp chỗ ở.” Câu nói này Lam Tiểu Bố hiểu, đó chính là sau khi lượng kiếp đến, Thanh Phương Tiên Vực nhất định có thể bảo toàn, nhưng Ngũ Vũ Tiên giới thì chưa chắc. Sau khi Ngũ Vũ Tiên giới bị hủy đi, chỉ cần Ngũ Vũ Vương này và Cửu Kiếm Tiên Sơn có quan hệ tốt, vậy Cửu Kiếm Tiên Sơn kia sẽ cho phép hắn đến Cửu Kiếm Tiên Sơn định cư.

Chuyện này thật ra cũng chính là điều kiện mà Duy Tinh Tiên Vực kia đưa ra cho mấy người Tín Trăn, đó chính là hủy Ngũ Vũ Tiên giới của ngươi đi, có thể đến Duy Tinh Tiên Vực ở lại.

Lam Tiểu Bố cảm thấy lời Mưu Y Trần nói là thật, cũng không hề lừa dối mình, hắn thở dài nói, “Mưu đạo hữu, thật ra Ngũ Vũ Tiên giới ta không cần mười danh ngạch này, nếu như có thể, ta cũng muốn đưa cái danh ngạch này cho ngươi. Đáng tiếc là…”

Mưu Y Trần nghe được nửa câu đầu thì vô cùng mừng rỡ, thế nhưng sau đó tại sao lại là đáng tiếc?

“Là ý gì?” Mưu Y Trần không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố không hề giấu diếm, “Ta vừa mới trở về Ngũ Vũ Tiên giới không lâu, mặc dù ta lấy được vị trí tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Đình, nhưng đã sớm có người đến trước ngươi rồi, hắn đã báo danh cho Ngũ Vũ Tiên giới ta rồi. Cho nên bây giờ chính ta cũng không có danh ngạch…”

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố là, muốn lấy lại danh ngạch, vậy thì nhất định phải tìm được Tiềm Cung tính sổ. Nếu đã chọn hợp tác với Cửu Kiếm Tiên Sơn, vậy lúc đến đối phó với Tiềm Cung, đương nhiên phải kéo theo Cửu Kiếm Tiên Sơn lên thuyền.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Mưu Y Trần sửng sốt, lập tức cười ha ha nói, “Ngũ Vũ Vương, chắc là ngươi đã bị người ta lừa rồi. Có người đến đây sớm hơn ta, không có nghĩa là hắn có thể đại diện Ngũ Vũ Tiên giới báo danh. Trên thực tế chuyện báo danh đi vào bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo vẫn còn chưa bắt đầu, nhiều nhất chỉ mới đăng ký tên tiên vực mà thôi. Báo danh thực sự, nhất định phải do tiên vực vương của một tiên vực, hoặc là đại diện tiên vực vương, bọn hắn phải mang theo ấn giám tự mình báo danh. Hơn nữa thời gian báo danh sớm hơn một năm, không phải bây giờ. Cho nên lúc các đại tiên vực báo danh, thật ra còn hơn mười năm nữa. Nói là đã báo tên, đều là giả.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hiểu cả Tín Trăn cũng không biết chuyện này. Có lẽ là khi Tiềm Cung báo danh mới dẫn Tín Trăn đi theo.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lam Tiểu Bố tốt hơn, hắn cười ha ha nói, “Thế thì dễ rồi, đại ấn Ngũ Vũ Vương ở trong tay ta…”

Không đúng, Lam Tiểu Bố nói đến đây mới nhớ trong tay mình chỉ có Linh Vi vương ấn, Ngũ Vũ vương ấn hắn cũng không có. Theo suy nghĩ lúc đầu của hắn, sau khi xử lý Tiềm Cung xong, tập hợp đủ bốn cái Thiên Vực Bia, sau đó luyện chế thành Ngũ Vũ Vương ấn.

Bây giờ hắn nhất định phải nhanh chóng luyện chế ra Ngũ Vũ Vương ấn, nếu không ai biết sau này còn xảy ra chuyện gì nữa?

Theo lý mà nói, Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập, vậy thì Ngũ Vũ Vương ấn nhất dịnh phải được sự tán đồng của Ngũ Vũ Tiên giới, cũng giống như lúc trước hắn thành lập Đại Hoang Tiên Môn vậy.

“Mưu đạo hữu, ta nhất định phải luyện chế Ngũ Vũ Vương ấn ngay bây giờ…” Lam Tiểu Bố vội vàng vứt lại một câu, sau đó vọt thẳng ra khỏi vương điện.

Mưu Y Trần lập tức hiểu ý của Lam Tiểu Bố, loại chuyện này hắn đương nhiên vô cùng tán thành. Lúc hắn đi ra ngoài, Lam Tiểu Bố đã đứng trên không Mưu Bắc đại tiên thành.

…

Lam Tiểu Bố đứng trên bầu trời Mưu Bắc đại tiên thành, toàn bộ hộ trận của Mưu Bắc đại tiên thành đều bị Lam Tiểu Bố dừng lại.

“Ngũ Vũ Vương?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đột nhiên dứng trên không Mưu Bắc đại tiên thành, cho dù là Cổ Phi Hòa hay bọn người Hoắc Lan đều vô cùng khó hiểu, có chuyện gì thế?

Nhưng Cung Duẫn Kỳ và Yến Huyên thì đã đoán được một chút, nhanh chóng đứng một bên hộ pháp cho Lam Tiểu Bố.

“Tông chủ quay về rồi?” Lam Tiểu Bố xuất hiện, có rất nhiều đệ tử của Đại Hoang Tiên Môn lập tức nhận ra.

Giờ phút này tin tức Lam Tiểu Bố trở về đã truyền khắp Mưu Bắc đại tiên thành và Đại Hoang Tiên Môn.

KHổng Trang Hành, Phục Thiên Ngấn, Văn Luân, Doãn Hạo lần lượt chạy đến, cho dù là bế quan hay là không bế quan, sau khi biết Lam Tiểu Bố trở về, cùng nhau tụ về Mưu Bắc đại tiên thành.

Chương 738: Người bị đóng băng ở khu băng hóa.

Lam Tiểu Bố giơ Linh Vi Vương ấn trong tay lên cao giọng nói, “Hôm nay Lam Tiểu Bố ta cùng Cung Duẫn Kỳ, Yến Huyên, Tỉnh Mậu Đình, Đồng Ngọc Sát, Cổ Phi Hòa, Hoắc Lan, Sa Duẫn Thiệu, Hầu Hiên Thành, Kiều Hưng, Khổng Tranh Hành, Phục Thiên Ngấn và mọi người ở Ngũ Vũ Tiên giới thành lập nên Ngũ Vũ Tiên Đình. Lam Tiểu Bố ta chính là tiên đình vương đời thứ nhất của Ngũ Vũ Tiên Đình, ta đặt nhiệm vụ hoàn thiện quy tắc thiên địa Ngũ Vũ Tiên giới, giữ gìn toàn vẹn Ngũ Vũ Tiên giới, thành lập trật tự tiên nhân hoàn toàn mới ở Ngũ Vũ Tiên giới là trách nhiệm của mình…”

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố là sau khi thể hiện chí hướng ở mình ở Ngũ Vũ Tiên giới xong, lợi dụng Thiên Vực Bia Linh Vi Tiên Vực trong tay luyện chế thành vương ấn Ngũ Vũ Tiên Đình.

Khiến hắn không ngờ được là, hắn vừa nói xong câu đó, Linh Vi Vương ấn trong tay đột nhiên vỡ vụn, hóa thành hư vô.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, đây chẳng lẽ không cho phép mình thành Ngũ Vũ Vương?

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một cái bia bằng bạch ngọc hoàn toàn mới từ trên không trung xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không có chút do dự nào, trực tiếp khắc bốn chữ Ngũ Vũ Tiên Đình thật lớn trên tám bia bạch ngọc kia.

Từng tiếng sấm sét truyền đến trên không trung, sau đó từng đạo sấm sét đánh xuống, thật giống như khi độ kiếp.

Nhưng mà những tia sét này đều đánh lên tấm bia bạch ngọc có khắc bốn chữ Ngũ Vũ Tiên Đình kia. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã khiến tấm bia bạch ngọc kia xuất hiện một vài vết rạn.

Cho dù Lam Tiểu Bố không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn lập tức định lấy pháp bảo ra ngăn cản mấy tia sét kia. CHỉ cần có thêm một tia sét nữa, cái bia bạch ngọc này nhất định sẽ bị vỡ.

Nhưng sấm sét đột nhiên đến rồi đột nhiên đi, bia bạch ngọc có khắc bốn chữ Ngũ Vũ Tiên Đình kia biến thành một cái ấn giám, rơi xuống tay Lam Tiểu Bố. Bên trên đại ấn này có một số vết rạn, những vết rạn này là do sấm sét đánh ra.

Giờ phút này mấy chục triệu người ở Mưu Bắc đại tiên thành cùng chứng kiến khoảnh khắc này, cho dù có rất nhiều người không hiểu tại sao Linh Vi Vương Lam Tiểu Bố lại biến thành Ngũ Vũ Vương, nhưng Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập ở Mưu Bắc đại tiên thành, hơn nữa còn được quy tắc thiên địa công nhận, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Nếu như Ngũ Vũ Tiên Đình ở Mưu Bắc đại tiên thành được quy tắc Ngũ Vũ Tiên giới tán thành, vậy Ngũ Vũ Tiên Đình ở nơi khác đương nhiên là giả.

“Chúc mừng Ngũ Vũ Vương, từ nay về sau, Ngũ Vũ Tiên Đình nhất định sẽ có một chỗ cắm dùi trong tiên giới mênh mông này.” Mưu Y Trần tận mắt thấy Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập, tận mắt nhìn thấy Ngũ Vũ Tiên Đình ấn xuất hiện, đương nhiên cũng vô cùng mừng rỡ. Điều này cho thấy tiên đình vương Lam Tiểu Bố này đã được tiên vực thừa nhận, là Ngũ Vũ Vương duy nhất.

Ngũ Vũ Tiên Đình ấn mới là thứ duy nhất có thể báo danh tham gia bí cảnh Hỗn Độn, chỉ cần hắn đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố là được.

Bọn người Cung Duẫn Kỳ, Yến Huyên lần lượt đi đến, kích động không thôi. Bọn hắn chính là ti chủ Ngũ Vũ Tiên Đình đời thứ nhất, cũng là người chứng kiến Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập.

Kích động nhất chính là Tỉnh Mậu Đình và Đồng Ngọc Sát, trước đó Ngũ Vũ Tiên Đình cũng từng thành lập, nhưng lúc đó không có chút động tĩnh nào cả. Bây giờ lại có loại động tĩnh này, đây mới thực sự là Ngũ Vũ Tiên Đình.

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy mình chỉ là tiên đình vương tạm thời của Ngũ Vũ Tiên Đình mà thôi, khi hắn sáng lập nên Đại Hoang Tiên Môn, có đạo âm đại đạo và chữ viết trên hư không chứng minh. Bây giờ hắn sáng lập Ngũ Vũ Tiên Đình, chỉ có một cái Ngũ Vũ Tiên Đình ấn.

Có thể hiểu được, muốn được quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới tán thành, hắn còn cần phải thực hiện những gì mà mình đã nói.

“Mưu đạo hữu, không biết có thể chờ ta khoảng mấy năm, ta định bố trí một cái đại trận hộ giới cho Ngũ Vũ Tiên giới, sau đó mới đi với ngươi tiến đến Hư Không đảo.” Lam Tiểu Bố cất Ngũ Vũ Tiên Đình ấn đi, sau đó ôm quyền nói với Mưu Y Trần.

Mưu Y Trần ngơ ngác, bố trí đại trận hộ giới cho Ngũ Vũ Tiên giới? Đang nói đùa gì vậy. Nhưng khi thấy bộ dáng nghiêm túc của Lam Tiểu Bố, hắn đành miễn cưỡng nói, “Ngũ Vũ Vương, ta chỉ có thể chờ ngươi mười năm, nếu như mười năm sau ngươi vẫn chưa thể bố trí xong, chúng ta cũng nhất định phải rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới.”

Hắn thấy, thời gian mười năm sẽ khiến Lam Tiểu Bố hiểu ra, bố trí đại trận hộ giới không phải là một chuyện dễ dàng.

“ĐƯợc, vậy thì mười năm.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

…

Linh Vi Vương, tông chủ Đại Hoang Tiên Môn Lam Tiểu Bố quay về, điều này khiến cả Linh Vi Tiên Vực đều kích động vô cùng. Tất cả mọi người biết rõ, sở dĩ Linh Vi Tiên Vực có thể ngăn cản được Yểm Ma, cũng là nhờ năm đó Linh Vi Vương bố trí tiên trận Phòng Ngự, đã nhiều năm như vậy, cái tiên trận Phòng Ngự này đoán chừng đã sắp hỏng rồi, cũng may là Linh Vi Vương đã quay về.

Bởi vì Yểm Ma công kích trong thời gian dài, cho dù Lam Tiểu Bố không ở Linh Vi Tiên Vực, cái danh Linh Vi Vương của Lam Tiểu Bố vẫn rất có uy vọng ở Linh Vi Tiên Vực.

Càng khiến người ta kích động là, Linh Vi Vương bây giờ đã thăng cấp thành Ngũ Vũ Vương, bọn họ thậm chí còn chứng kiến Ngũ Vũ Tiên Đình thành lập.

Giờ phút này, người báo danh tham gia quân tu sĩ càng lúc càng nhiều. Không thể vượt qua được Vô Tận chiểu trạch cũng không sao, Ngũ Vũ Vương đã tự mình bố trí truyền tống trận, cộng thêm truyền tống trận lúc đầu, Ngũ Vũ Tiên giới tựa như đã nhỏ đi rất nhiều.

Ngũ Vũ Tiên Đình vận chuyển lại, mỗi một người đều quản lý chức vụ của mình, Đồng Ngọc Sát thì triệu tập toàn bộ đại sư tiên trận ở Ngũ Vũ Tiên Đình. Nghe nói Ngũ Vũ Vương muốn tự mình chủ trì bố trí đại trận hộ giới Ngũ Vũ Tiên giới, bây giờ cần triệu tập đại sư tiên trận hỗ trợ, hầu như tất cả tiên trận sư đều tuôn về phía Mưu Bắc đại tiên thành, đều muốn tham gia lần bố trí đại trận tiên giới này.

…

Chương 739: Người bị đóng băng ở khu băng hóa. (2)

Khu băng hóa ở Linh Vi Tiên Vực.

Lúc trước Lam Tiểu Bố suýt chút nữa chết ở khu băng hóa, hơn nữa còn nhìn thấy trận môn hư không truyền tống Yểm Ma, thậm chí hắn còn nhìn thấy một bóng người bị đóng băng ở đây.

Nhiều năm sau, Lam Tiểu Bố lại một lần nữa tiến vào khu băng hóa, hắn đến vị trí trận môn truyền tống đã phát hiện ra Yểm Ma năm đó, lại phát hiện cái trận môn hư không kia đã biến mất. Cũng giống như ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. Sau khi Yểm Ma biến mất, truyền tống trận cũng biến mất theo.

Nơi này chẳng những trận môn truyền tống trận biến mất, mà Yểm Ma cũng biến mất tăm.

Hắn chỉ tiêu diệt phần lớn Yểm Ma ở ba tiên vực kia của Ngũ Vũ Tiên giới, Yểm Ma ở Linh Vi Tiên Vực hắn chưa từng động đến. Bây giờ Yểm Ma ở đây đã biến mất, khả năng duy nhất chính là người đã thả Yểm Ma ra kia đã cảm nhận được, sau đó cho Yểm Ma rút lui.

Những năm qua, khu băng hóa lại càng mở rộng hơn, nói cách khác, Ngũ Vũ Tiên giới có một phần bị đóng băng.

Sau khi dùng Hư Không tiên trận phong ấn vị trí trận môn truyền tống kia, Lam Tiểu Bố tiếp tục tiến về phía trước. Lạnh lẽo kinh khủng truyền đến, năm đó cái lạnh này đã suýt chút nữa đóng băng mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố, bây giờ vẫn có uy hiếp trí mạng đối với Lam Tiểu Bố hắn.

Lam Tiểu Bố vừa điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết, thần niệm vừa tràn ra điều tra xung quanh.

Nửa ngày sau, hắn lại nhìn thấy cái người đã bị đông cứng trong khu băng hóa kia. Năm đó hắn cũng vì đến gần người này, kết quả xương cốt bị đông nứt hết, máu thịt cũng sắp bị đông cứng thành hư vô, lúc đó hắn cách người bị đóng băng kia khoảng 80 mét.

Bây giờ cơ thể của hắn đã đến cảnh giới Tiên Linh Thể chân chính, sau khi vận chuyển Bất Tử Quyết, Lam Tiểu Bố đã đến gần người đóng băng kia khoảng 40 mét. Nhưng mà Lam Tiểu Bố phát hiện, mỗi khi hắn tiến thêm một mét, cường độ lạnh lẽo xung quanh lập tức tăng lên gấp đôi.

Có thể thấy được năm đó hắn muốn đến được chỗ người bị đông cứng kia là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Đến được 30 mét, bên ngoài cơ thể Lam Tiểu Bố đã bao trùm một lớp băng tinh. Cái lạnh lẽo đáng sợ kia không ngừng ăn mòn máu thịt và xương cốt của Lam Tiểu Bố, xương cốt hắn cũng có từng tầng sương trắng.

Sau khi đến phạm vi 20 mét, Lam Tiểu Bố nghe thấy xương cốt mình phát ra một tiếng vang thanh thúy. Lam Tiểu Bố lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra, Thái Sơ Hằng Hỏa hóa thành một vòng lửa bảo vệ Lam Tiểu Bố.

Sau khi đến phạm vi mười mét, Lam Tiểu Bố phát hiện Thái Sơ Hằng Hỏa cũng khó có thể bảo vệ được sự an toàn của hắn nữa. Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến, trên đời này còn có loại lạnh lẽo đến cùng cực như vậy, khiến hắn không thể nào thở nổi, xương cốt lại phát ra tiếng nứt vang một lần nữa, máu trong người cũng tựa như chạy chậm lại.

Có lẽ, chỉ có thể tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa lên thành tiên diễm cấp bảy, hắn mới có thể đến gần người bị đông cứng này.

Tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa lên đến cấp bảy, không phải Lam Tiểu Bố không có cách, thậm chí hắn còn có thể tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa của mình lên thành tiên diễm cấp chín, bởi vì hắn còn một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh.

Sở dĩ không cần viên Hỏa Bản Nguyên Tinh này, là vì Lam Tiểu Bố không muốn đại tài tiểu dụng. Sau khi tiên diễm của hắn đến cấp chín, sẽ còn thăng cấp nữa, nếu như dùng Hỏa Bản Nguyên Tinh sớm, sau này Thái Sơ Hằng Hỏa muốn thăng cấp sẽ khó khăn hơn.

Viên Hỏa Bản Nguyên Tinh này Lam Tiểu Bố định chuẩn bị để sau khi tiên diễm đạt đến cấp chín thì dùng lúc niết bàn, cho nên bây giờ hắn không bỏ ra được.

Đứng cách người bị đóng băng kia mười mét, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy rõ người này. Đây hình như là một nam tử trẻ tuổi, một tay của hắn đang cầm một thứ gì đó hình tròn màu đen, tay còn lại hình như đang vẽ lên một dấu ấn huyền ảo…

“Răng rắc!” Xương cốt trong cơ thể Lam Tiểu Bố bị đông cứng nứt ra vang lên, Lam Tiểu Bố cắn răng một cái, trực tiếp lấy Sinh Tử Oa ra, đồng thời nuốt một giọt Hư Không Tiên Tủy, sau đó hắn lại đi về phía trước một bước.

Có Sinh Tử Oa che chờ, xương cốt của Lam Tiểu Bố không còn bị đông nứt nữa, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhanh chóng bước thêm hai bước, khi hắn chỉ còn cách người này hai mét, xương đùi hai chân của hắn đã trực tiếp bị đông nát, Lam Tiểu Bố không nhịn được ngồi sụp xuống đất.

Hơi lạnh vô cùng vô tận đã bị Sinh Tử Oa cuốn đi, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không thể chịu đựng nổi. Không thể nào lấy trận kỳ ra được, lúc này hắn chỉ có thể nhanh chóng khắc họa trận văn hư không.

Trong khoảng thời gian ngắn, một cái na di hư không tiên trận gần đạt đến cấp chín được Lam Tiểu Bố khắc họa xong, hắn há mồm phun ra một ngụm máu đen, giờ phút này Lam Tiểu Bố cảm thấy cả linh hồn của mình cũng sắp bị đông cứng lại.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lên, mượn nhờ vào na di hư không tiên trận này, cuốn cỗ thi thể bị đông cứng kia vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Một khắc sau khi bộ thi thể này bị cuốn đi, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện ra, cái lạnh xung quanh đang nhanh chóng tan đi. Hắn cất Sinh Tử Oa, cuối cùng không còn cảm thấy cái lạnh này uy hiếp đến tính mạng của hắn nữa. Loại lạnh lẽo này, cho dù là tu sĩ tầm thường cũng có thể đến đây.

Hóa ra băng hàn là từ bộ thi thể kia, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, thi thể này hắn đã bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, nói cách khác, từ bây giờ nơi này sẽ không còn bị băng hóa nữa.

Phải vào trong Vũ Trụ Duy Mô xem rốt cuộc bộ thi thể kia như thế nào, Lam Tiểu Bố vừa định tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, lập tức phát hiện trong hư không hình như có chút thay đổi. Rất nhanh, một loạt chữ viết xuất hiện trong hư không. “Một đám dối trá vì tư lợi, Mạc mỗ xấu hổ làm bạn với các ngươi. Nếu như ta có luân hồi, nhất định sẽ giết thẳng đến đại thế giới, vặn hết đầu của các ngươi xuống, Mạc Khâu ta nói được làm được, đáng tiếc Ngũ Vũ Tiên giới…”

Hàng chữ này nhanh chóng nhạt đi, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, sau đó hiểu ra, hắn cuối cùng cũng biết người này là ai rồi. Chính là cường giả tuyệt thế đã hoàn thiện Ngũ Vũ Tiên giới lúc trước, không ngờ đối phương vẫn còn ở Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng mà đã bị người ta hãm hại ở Ngũ Vũ Tiên giới, còn chết ở nơi này.

Chương 740: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn.

Lam Tiểu Bố thầm than, tên Mạc Khâu này đúng là một người tốt, không biết bản thân đã bị hãm hại như thế nào, ngay cả mạng nhỏ cũng vứt luôn, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho Ngũ Vũ Tiên giới. Hắn lo lắng Ngũ Vũ Tiên giới sẽ bị ảnh hưởng của băng hàn trên người hắn, qua thời gian dài sẽ khiến Ngũ Vũ Tiên giới bị đông cứng.

Có lẽ băng hàn ở khu băng hóa khuếch tán chậm chạp, rất có thể là do Mạc Khâu dùng cơ thể của mình cố gắng ngăn cản khu băng hóa này khuếch tán. KHông hổ là cường giả đã dung hợp năm đại vũ trụ, băng hàn lạnh lẽo trên người hắn có thể đóng băng cả một tiên giới, mà chính bản thân hắn bây giờ còn bình yên vô sự, vậy thì rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

KHông đúng…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến ngay cả một giới mà còn có thể đóng băng được, lập tức nghĩ đến Vũ Trụ Duy Mô của chính mình. Hắn cuốn Mạc Khâu vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, vậy chẳng phải Vũ Trụ Duy Mô cũng sẽ giống với Ngũ Vũ Tiên giới sao, sẽ từ từ bị băng hóa?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đâu còn dám chần chờ nữa, thân hình lóe lên lập tức vọt vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Vừa tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức đen lại.

Băng hàn đáng sợ lấy Mạc Khâu làm trung tâm đang dần khuếch tán ra ngoài, những đồ vật ở gần Mạc Khâu đều đã biến thành hư vô. Trong đó có ít nhất là trăm triệu tiên tinh và một đống vật liệu.

Cũng may hắn phát hiện kịp thời, nếu không thì chỉ sợ tất cả mọi thứ bên trong Vũ Trụ Duy Mô đã biến mất rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng bố trí hộ trận, sau khi bố trí xong một cái hộ trận cấp chín, Lam Tiểu Bố đã biết hộ trận này của mình chỉ sợ chỉ có tác dụng được nhiều nhất là một tháng thôi, qua một tháng, hộ trận này sẽ bị băng hàn xé rách.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mạc Khâu, cho dù bây giờ đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không dám đến quá gần Mạc Khâu. Hắn khẳng định băng hàn trên người Mạc Khâu nhất định có kỳ quái, chỉ cần tìm ra được điểm này, băng hàn trên người Mạc Khâu nhất định có thể giải quyết được.

Đáng tiếc bây giờ tu vi của hắn quá thấp, không thể nào đến gần Mạc Khâu. Thực tế thì cho dù hắn có thể đến gần Mạc Khâu, hắn cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề này. Loại băng hàn đáng sợ này, đã có thân thể Mạc Khâu ngăn cản mà hắn còn không thể chịu đựng nổi, nếu như là một loại đồ vật nào đó, nếu hắn lấy ra, vậy thì có thể bảo quản thứ đó ở chỗ nào?

Hoặc là chỉ có thể ném nó vào trong hư không vũ trụ, nhưng loại đồ vật cực hàn này, tuyệt đối cũng là một bảo vật, ném vào trong hư không vũ trụ như vậy chẳng lẽ không tiếc à?

Lam Tiểu Bố không thể nào ném Mạc Khâu vào trong hư không được, chỉ có thể bố trí thêm mười một tiên trận Phòng Ngự cấp chín nữa, ngăn càn băng hàn khuếch tán.

Có tất cả mười hai tiên trận Phòng Ngự cấp chín, chắc có thể bảo vệ được một năm chứ nhỉ? Một năm sau hắn lại tiếp tục bố trí tiên trận Phòng Ngự, mãi đến khi tu vi của mình tăng lên đến khi có thể giải quyết được vấn đề này.

…

Hồ Tiên cung ở Duy Tinh Tiên Vực, tuy đây không phải là thế lực mạnh nhất ở Duy Tinh Tiên Vực, nhưng tuyệt đối là một trong năm vị trí đầu. Bởi vì cung chủ Tiềm Cung của Hồ Tiên cung chính là tiên đế viên mãn, còn không phải là tiên đế viên mãn bình thường, thậm chí còn không e sợ cường giả Bán Thần.

Giờ phút này Tiềm Cung đang tiếp khách ở trong điện, người hắn gặp không phải là cường giả đỉnh cấp gì, mà là một tiên đế bình thường tên là Cốc Tiến. Nhưng mà lai lịch của vị tiên đế này không hề tầm thường, đến từ thương hội nổi danh nhất ở vị diện tiên giới, Tịch ĐÌnh thương hội.

“CỐc chấp sự, ta có thể bán ra năm danh ngạch tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn. Nhưng mà thứ lấy được từ bí cảnh Hỗn Độn, ta hi vọng quý hội có thể dùng thứ kia để thu mua.” Tiềm Cung nói xong dùng ngón tay chỉ phía trên.

Dáng người Cốc Tiến gầy yếu, tu vi cũng chỉ là tiên đế sơ kỳ, hắn nghe Tiềm Cung nói xong thì lắc đầu, “Tiềm cung chủ, chuyện này ta không thể làm chủ được.”

Cốc Tiến lập tức ôm quyền nói, “Tiềm cung chủ, ta nghe nói khi phân phối danh ngạch vào bí cảnh Hỗn Độn ở Duy Tinh Tiên Vực, cung chủ cũng không hề tham gia?”

Đây chính là vấn đề mà Cốc Tiến khó hiểu nhất, với thực lực và địa vị của Tiềm Cung ở Hồ Tiên cung, theo lý mà nói danh ngạch của Duy Tinh Tiên Vực đến bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo, hắn ít nhất có thể lấy được một cái, nhưng hắn lại không tham gia vào chuyện phân chia này.

Trên thực tế, cho dù Tiềm Cung tham gia vào chuyện phân chia danh ngạch này, chỉ sợ nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy được một cái mà thôi. Nhưng lần này hắn lại hứa hẹn lấy năm danh ngạch ra bán, điều này khiến chấp sự Cốc Tiến của Tịch Đình thương hội không nghi ngờ là chuyện không thể nào.

Tiềm Cung biết rõ ý của Cốc Tiến, hắn cười ha ha một tiếng, “Ta cầm mấy thứ cho ngươi xem một chút, sau đó ta sẽ cho ngươi biết vì sao.”

Tiềm Cung nói xong, vung tay lên, ba phù ấn lập tức xuất hiện…

“Đây là ba cái ấn tiên đình vương, mà ba cái ấn tiên đình vương này chính là lực lượng của ta…”

Tiềm Cung đột ngột ngừng lời, hắn trơ mắt nhìn ba cái ấn tiên đình vương kia hóa thành bột mịn ngay trước mặt hắn, sau đó tiêu tán trong không gian.

Chuyện gì xảy ra vậy? Ba cái vương ấn này là vương ấn Hành Thông, vương ấn Quảng HUyền, và Ngũ vũ vương ấn của Ngũ Vũ Tiên giới. Ba cái vương ấn này không phải được luyện chế từ những vật bình thường, mà được luyện chế từ Thiên Vực Bia của Hành Thông Tiên Vực, Quảng Huyền Tiên Vực và Đàm Diệu Tiên Vực, loại vật này đã được quy tắc thiên đạo tiên vực thừa nhận, sao lại có thể biến mất như vậy được.

Mặc dù tu vi của Cốc Tiến không mạnh bằng Tiềm Cung, nhưng hiểu biết lại nhiều hơn Tiềm Cung. Tiềm Cung vừa lấy ba cái vương ấn này ra là hắn đã biết đó là của tiên vực nào. Xem ra Tiềm Cung cũng giống như nhiều cường giả khác, trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra thì muốn khống chế được vùng tiên vực này. Nếu như vậy, Tiềm Cung quả thật có thể lấy được năm danh ngạch.

Chương 741: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn. (2)

Nhưng mà sau đó thì không đúng nữa, ba cái ấn tiên đình vương này hóa thành hư vô, rất rõ ràng, ba cái vương ấn này đã bị quy tắc thiên đạo tiên vực vứt bỏ. Vì cái gì mà bỉ bỏ đi? Vậy thì nhất định là vì có một cái ấn tiên đình vương hoàn toàn mới xuất hiện, nếu không sẽ không xảy ra loại chuyện này.

“Rất tốt, Tiềm Cung ta muốn nhìn xem, chỉ một địa phương nho nhỏ mà có tư cách gì bỏ đi tiên đình trước đó dựng lên tiên đình mới.” Tiềm Cung đột nhiên đứng lên, sát ý quanh người tràn ra, hắn cũng hiểu được nguyên nhân trong này. Càng khiến hắn tức giận hơn là, những chuyện này xảy ra, thế mà Mục Vạn Do lại không báo cáo gì cho hắn cả.

Vào giờ phút này, một nữ tử vội vàng chạy đến nói, “Cung chủ, Hư Không Thạch bây giờ vô cùng hỗn loạn, nghe nói có cường giả đến, lại chia cắt vị trí trên Hư Không Thạch một lần nữa, vị trí của chúng ta đã bị cướp mất, Tiên Vương ĐỚi Dực đã bị giết…”

Vừa mới trải qua chuyện ấn tiên đình vương bị hủy, lúc này sắc mặt Tiềm Cung vô cùng đen, thế nào, cảm thấy Hồ Tiên cung hắn dễ bắt nạt lắm sao? Chiếm lấy vị trí của Hồ Tiên cung hắn trên Hư Không Thạch còn chưa tính, còn dám giết tiên vương của Hồ Tiên cung hắn.

“Cốc chấp sự, chuyện của chúng ta để sau rồi bàn lại, ta có việc gấp cần phải ra ngoài.” Tiềm Cung không có tâm trạng lãng phí thời gian với Cốc Tiến ở đây nữa. Nếu như hắn không giết một trận máu chảy thành sông, Hồ Tiên cung hắn chỉ sợ sẽ trở thành một trò cười.

Trên thực tế, Cốc Tiến cũng vô cùng gấp gáp, Tịch Đình thương hội hắn mới là người chiếm vị trí nhiều nhất ở trên Hư Không Thạch, nếu như phân chia lại một lần nữa, vậy thì Tịch Đình thương hội nhất định cũng sẽ bị cuốn vào trong đó. Tuy nói Tịch Đình thương hội cường giả như mây, có thể tranh đoạt được vị trí trên Hư Không Thạch, có tiên vực nào không phái người mạnh nhất đến?

“ĐƯợc, ta cũng cần trở về một chuyến, Tiềm cung chủ, sau này gặp lại.” Nói xong, Cốc Tiến cũng vội vàng xông về phía Hư Không Thạch.

…

Trận đại chiến ở Hư Không Thạch đã bắt đầu, vô số cường giả tràn đến nơi này.

Đừng nói là chiến đấu vì vị trí của tiên vực mình, cho dù là vì bí cảnh Hỗn Độn, cũng sẽ không có ai dễ dàng buông tha vị trí trên Hư Không Thạch.

Bên trong vị diện tiên giới, bên duy nhất không tham gia tranh đoạt vị trí trên Hư Không Thạch, chỉ sợ cũng chỉ có Ngũ Vũ Tiên giới.

Lúc này Ngũ Vũ Tiên giới đều đang cố gắng bố trí đại trận hộ giới. Lam Tiểu Bố là Ngũ Vũ Vương, tự mình dẫn dắt mấy ngàn đại sư tiên trận, mấy vạn tiên trận sư bố trí đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới.

Trước đó Yểm Ma gây hại đến Ngũ Vũ Tiên giới, bây giờ khi bố trí đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới, có rất nhiều người đều cảm thấy thật ra Yểm Ma cũng có chút cống hiến cho Ngũ Vũ Tiên giới.

Yểm Ma đã thăm dò được một thông đạo an toàn bên ngoài hư không Ngũ Vũ Tiên giới, đối với một vài tu sĩ có tu vi thấp mà nói, khi tiến hành nhiệm vụ bố trí đại trận hộ giới, cũng cần phải đi lại trong hư không. Trong hư không không thể biết trước được sẽ gặp phải nguy hiểm gì, bây giờ lại có một đường hầm không gian cố định an toàn, đối với đông đảo tiên trận sư cũng là một loại bảo vệ.

Cho đến bây giờ Mưu Y Trần đều không cảm thấy Lam Tiểu Bố sẽ thành công, hắn chỉ dựa theo lời hứa của mình ở lại Ngũ Vũ Tiên giới chờ Lam Tiểu Bố mười năm mà thôi.

Đúng mười năm, vào năm thứ tám, toàn bộ tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới đều cảm nhận được không gian hình như có sự thay đổi.

Sau đó từng tiếng ầm vang từ bên ngoài hư không Ngũ Vũ Tiên giới truyền đến, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn hư không, có người đột nhiên kêu lên. “Tiên linh khí xung quanh hình như nồng đậm hơn một chút.”

“Đúng là như vậy…” Người phát hiện ra không phải chỉ có một hai người.

“Ta hiểu rồi, là do đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới ta đã hoàn thành.” Lập tức có người kích động kêu lên.

Thật sự hoàn thành rồi? Mưu Y Trần há hốc mồm nhìn lên hư không, hắn thật sự không thể tin được. Ở Ngũ Vũ Tiên giới này, làm sao có thể chỉ dựa vào năng lực của mình mà bố trí ra được đại trận hộ giới? Nếu như đại trận hộ giới bố trí đơn giản như vậy, vậy thì rất nhiều tiên vực đã không phải sử dụng mãi đại trận hộ giới Viễn Cổ rồi, không thể bố trí một lần nữa.

Sau đó Mưu Y Trần nhanh chóng phát hiện ra, đại trận hộ giới này thật sự đã hoàn thành. KHông chỉ như vậy, đại trận hộ giới này còn có đẳng cấp không hề thấp. Hắn là tiên đế, cảm nhận rõ ràng hơn, hẳn khẳng định từ giờ trở đi, Ngũ Vũ Tiên giới đã có thể độ kiếp tấn cấp lên tiên vương.

Quả nhiên Mưu Y Trần vừa nghĩ đến đây đã có người kích động nói, “Ta sắp tấn cấp tiên vương, nhờ mọi người hộ pháp cho ta.”

Một tên nam tử xông ra khỏi đám người, giọng điệu vô cùng kích động, tiên nguyên quanh người dâng cao. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, từng tia sét đã lập tức đánh xuống.

“Người này thật là kỳ lạ, dám ở nơi này tấn cấp tiên vương, không hề có chút đề phòng nào cả.” Có người không nhịn được thở dài.

“Ngươi thì biết cái gì chứ.” Có người khinh thường mắng một câu.

Nếu đổi thành hắn, hắn cũng sẽ lập tức tấn cấp tiên vương ở đây. Ngũ Vũ Tiên giới vừa mới hoàn thành đại trận, sau đó lập tức có người độ kiếp trở thành tiên vương, lúc này cho dù là người có thù lớn với người đang độ kiếp kia, cũng sẽ không dám ra tay, nếu không chẳng khác nào đi tìm chết. KHông chỉ như vậy, đây là gia hỏa đầu tiên tấn cấp tiên vương, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của Ngũ Vũ Vương.

Chương 742: Tiến đến Hư Không đảo.

Có người độ kiếp tấn cấp lên tiên vương, Lam Tiểu Bố cũng mừng rỡ vô cùng. Sau khi bố trí đại trận hộ giới xong, quả nhiên có thể tấn cấp lên tiên vương. Điều này nói rõ quy tắc thiên địa ở Ngũ Vũ Tiên giới đang trong quá trình tự động chữa lành, có lẽ có một ngày nào đó, hắn không cần phải chủ động can thiệp nữa, Ngũ Vũ Tiên giới sẽ có thể khôi phục thành một tiên vực hoàn chỉnh.

Điều đáng tiếc duy nhất là, trên người hắn chỉ có ba đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm. Mặc dù đã dùng hết ba đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm này để bố trí, nhưng vẫn còn thiếu đi Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính Thủy và Tiên Linh Mạch cực phẩm thuộc tính Kim.

Cho dù thiếu đi hai loại Tiên Linh Mạch cực phẩm này, nhưng Lam Tiểu Bố tin rằng đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới đã là đại tiên trận cấp chín đỉnh phong. KHông phải là đang nói trình độ trận đạo của hắn mạnh, mà là trừ chuyện hắn đã lấy ba đầu Tiên Linh Mạch cực phẩm kia ra, hắn còn dùng Sinh Tử Oa làm trận tâm.

Bất cứ kẻ nào có ý định công kích đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới, sẽ bị nhốt lại, sau đó bị Sinh Tử Oa luyện hóa.

“Chúc mừng Ngũ Vũ Vương, hoàn thành đại trận hộ giới của Ngũ Vũ Tiên giới.” Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện ở cửa lớn Mưu Bắc đại tiên thành, Mưu Y Trần đã nhanh chóng tiến đến chúc mừng, giọng điệu càng khiêm tốn hơn lúc trước.

Tiên giới có đại trận hộ giới và tiên giới không có đại trận hộ giới là hai việc hoàn toàn khác nhau. Huống chi cái đại trận hộ giới này là do chính Lam Tiểu Bố tự bố trí ra.

Nếu như bây giờ Lam Tiểu Bố muốn bắt Mưu Y Trần hắn, cho dù không có tiên đế ra tay, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị bắt lại, đây chính là uy lực của đại trận hộ giới.

“Đa tạ Mưu đạo hữu đã ở lại Ngũ Vũ Tiên giới chờ ta mấy năm qua, ta còn có một chuyện cần xử lý, sau khi kết thúc, sẽ lập tức đi với Mưu đạo hữu đến Hư Không Thạch.” Trước mắt đại trận hộ giới đã bố trí xong, vấn đề băng hóa và Yểm Ma ở Ngũ Vũ Tiên giới cũng đã được giải quyết, tâm trạng của Lam Tiểu Bố vô cùng tốt.

“Cổ Phi Hòa, ngươi tra giúp ta một chuyện, trước khi vũ trụ Đại Hoang dung hợp lại có một tiên trang, tên là tiên trang Ngôn thị. Sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại thì cái tiên trang Ngôn thị này ở đâu, tra ra được thì lập tức nói cho ta biết. Trang chủ của tiên trang Ngôn thị tên là Ngôn Thừa Kiếm, nhất định phải nói cho ta biết người này đang ở đâu.” Lam Tiểu Bố quyết định trước khi đến bí cảnh Hỗn Độn, phải tìm được Luyện Hồn Dương Oa trước.

Cổ Phi Hòa còn chưa lên tiếng, Đồng Ngọc Sát đứng bên cạnh đã lập tức nói, “TIên Quân, cái tiên trang Ngôn thị này ta biết.”

“A, ở đâu?” Lam Tiểu Bố lập tức vui mừng, hỏi lại.

Đồng Ngọc Sát nói, “Sở dĩ ta biết được tiên trang Ngôn thị, đó là vì tiên trang Ngôn thị có một món bảo vật đỉnh cấp tên là Luyện Hồn Oa.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, mọi người đều biết đến Luyện Hồn Oa rồi? Vậy thì đâu còn phần của hắn?

Đồng Ngọc Sát tiếp tục nói, “Sau khi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, trang chủ Ngôn Thừa Kiếm của tiên trang Ngôn thị tìm được di chỉ của tiên trang Ngôn thị, sau đó lấy ra một cái Luyện Hồn Oa. Nhưng mà chuyện này đã bị Kiều Ngao Mục biết được, Kiều Ngao Mục giết chết Ngôn Thừa Kiếm, sau đó cướp cái Luyện Hồn Oa này đi.”

“Kiều Ngao Mục?” Lam Tiểu Bố hỏi, “Chính là Kiều Ngao Mục có tốc độ tu luyện cực nhanh, đồng thời bái tiên đếnTiềm Cung của Duy Tinh Tiên Vực là thầy kia sao?”

Đồng Ngọc Sát gật đầu, “Đúng, chính là người này, người này đã rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, nếu như hắn vẫn luôn đi theo ben cạnh Tiềm Cung, vậy bây giờ chắc hắn đang ở Duy Tinh Tiên Vực.”

“Yến Huyên.” Lam Tiểu Bố lậpt ức kêu lên.

Yến Huyên nhanh chóng buóc đến, “Có Yến Huyên.”

Lam Tiểu Bố nói, “Ta sắp phải đi với CUng ti chủ rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, ngươi thay ta tọa trấn Ngũ Vũ Tiên giới. Đây là trận kỳ hộ trận, ngươi có thể khống chế đại trận. Tỉnh Mậu Đình, Đồng Ngọc Sát, Cổ Phi Hòa, Hoắc Lan, Sa Duẫn Thiệu, Hầu Hiên Thành, Khổng

Trang Hành, mấy người các ngươi cố gắng phụ tá Yến Huyên, không được phép sai lầm."

Lam Tiểu Bố nói xong giao trận kỳ trong tay cho Yến Huyên, hắn biết rõ con người Yến Huyên vô cùng đoan chính, tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của hắn. Thực lực của Yến Huyên cũng là mạnh nhất, để nàng quản lý Ngũ Vũ Tiên Đình là thích hợp nhất.

"Vâng!" Tất cả mọi người tiến lên khom lưng xác nhận.

Ngũ Vũ Tiên giới không giống như trước đó nữa, bây giờ đã có đại trận hộ giới, cũng không phải là nơi mà ai muốn đến thì đến nữa.

Bọn họ cũng biết Lam Tiểu Bố sắp đi đâu, Lam Tiểu Bố muốn đến Hư Không đảo, chuẩn bị tham gia bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo, cũng là vì chuẩn bị cho lượng kiếp sắp đến, đây là chuyện lớn liên quan đến tồn vong của Ngũ Vũ Tiên giới.

Kiều Hưng thấy tất cả tiên tôn và tiên vương đều được dặn dò, nhưng hắn thì không được nhắc đến, hắn thở dài. Cũng may Ngũ Vũ Tiên giới đã có đị trận hộ giới, tựa như bây giờ mới bắt đầu ngưng tụ vận may tiên giới nữa, chỉ cần hắn tiếp tục cố gắng, có lẽ sẽ có một ngày có thể bước vào hàng ngũ tiên tôn.

Ngay khi Kiều Hưng còn đang suy nghĩ lung tung, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên gọi đến, "Kiều Hưng, lần này đi vào bí cảnh Hỗn Độn chỉ có thể là tiên vương, ngươi có hứng thú đi bí cảnh Hỗn Độn cùng ta hay không?"

Kiều Hưng ngơ ngác, sau đó lập tức vui mừng nói lớn, "Kiều Hưng nguyện sống chết vì Tiên Quân."

Hắn không ngờ được, Lam Tiểu Bố muốn dẫn hắn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, đi tham gia bí cảnh Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Kiều Hưng, không cần phải sống chết vì ta, mà là vì Ngũ Vũ Tiên giới. Chuyến đi này cửu tử nhất sinh, bởi vì người tiến vào bí cảnh này đều có thực lực tiên vương, hơn nữa ta đoán phần lớn là tiên vương viên mãn. Cộng thêm chuyện bí cảnh Hỗn Độn này có liên quan đến sự tồn vong của các đại tiên vực, cho nên sau khi tiến vào trong sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhìn thấy cường giả không nên nương tay, cho dù người có đem hết tất cả mọi thứ cho người khác, người khác cũng sẽ giết chết ngươi, ngươi có còn muốn đi cùng ta không?”

Chương 743: Tiến đến Hư Không đảo. (2)

“Ta đồng ý.” Kiều Hưng không hề cân nhắc gì cả, nếu như không có Ngũ Vũ Vương, không biết bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới đã ra bộ dạng gì.

Lúc này mới qua bao nhiêu năm chứ, Ngũ Vũ Vương đã giải quyết được rất nhiều vấn đề rồi, ngay cả Yểm Ma cũng không còn tàn phá bừa bãi Ngũ Vũ Tiên giới nữa. Hắn bỏ mạng vì Ngũ Vũ Tiên giới, có gì mà ghê gớm chứ?

“Được, nếu như thế thì chúng ta lập tức đi thôi.” Lam Tiểu Bố nói.

Theo lý thuyết thì Ngũ Vũ Tiên giới có mười danh ngach, Lam Tiểu Bố có thể dẫn thêm mấy tiên vương nữa đi đến đó. Nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, có mang theo nhiều tiên vương đi nữa, cũng chỉ đi chịu chết, thực lực tiên vương ở Ngũ Vũ Tiên giới rõ ràng hơi thấp, cũng không có tiên vương viên mãn, đến cả tiên vương hậu kỳ cũng chỉ có mỗi Hầu Hiên Thành.

Nơi này tiên vương vốn đã ít, sao phải dẫn theo nhiều người đi chịu chết chứ? Về chuyện tại sao lại dẫn Kiều Hưng đi, đó là vì Kiều Hưng có một bản lĩnh, đó chính là ẩn thân di chuyển. Ban đầu ở Loạn Cốt Chi Địa, hắn và Cung Duẫn Kỳ cũng không hề phát hiện ra

Kiều Hưng, có thể thấy được bản lĩnh ẩn nấp của Kiều Hưng mạnh đến mức nào.

…

Vừa rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, Mưu Y Trần lập tức lấy pháp bảo phi hành của mình ra, “Ngũ Vũ Vương, Cung đạo hữu, Kiều đạo hữu, lên pháp bảo phi hành của ta đi, pháp bảo phi hành của ta vô cùng thích hợp di chuyển trong hư không.”

Đây là một cái Tiên Toa phi hành cực phẩm, tuyệt đối là pháp bảo phi hành đứng đầu tiên giới.

Lam Tiểu Bố lại xua tay ngăn lại, “Không cần, mọi người vẫn ngồi pháp bảo của ta đi. CHỉ cần vị trí trong hư không không có vấn đề gì, còn cần Mưu đạo hữu chỉ điểm một chút.”

Mưu Y Trần khẽ giật mình, đây là không tin vào nhân phẩm của hắn sao? Trong lòng hắn cười khổ, Ngũ Vũ Vương ngươi có thể bố trí được cả đại trận hộ giới, cộng thêm bên cạnh còn có Cung Duẫn Kỳ, cho dù là ở trong pháp bảo phi hành của ta, ta có thể làm gì được chứ? Hơn nữa, bí cảnh Hỗn Độn bên trong Hư Không đảo, còn cần ngươi đi báo danh nữa.

Cho dù trong lòng không thoải mái lắm, cũng không biết dùng pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố sẽ kéo dài thời gian bao lâu mới đến được Thanh Phương Tiên Vực, nhưng hắn vẫn nói, “ĐƯỢc rồi, mặc dù ta không có phương vị cầu hư không, nhưng có một ngọc giản phương vị của Thanh Phương Tiên Vực. Chỉ cần dựa theo vị trí trên ngọc giản mà di chuyển thì có thể đến được Thanh Phương Tiên Vực. Sau khi đến Thanh Phương Tiên Vực rồi, ta có phương vị cầu của Hư Không đảo.”

Nói xong, Mưu Y Trần chủ động lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy Phong Loan ra, kích phát Phong Loan, một pháp bảo phi hành có hai cánh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Không cần Lam Tiểu Bố nói, Cung Duẫn Kỳ là người đầu tiên xông lên pháp bảo phi hành, chiếm lấy một phòng. Pháp bảo phi hành này chỉ có ba gian phòng và một phòng khách nhỏ mà thôi. Kiều Hưng có tu vi thấp nhất, cũng chỉ có thể ở phòng khách mà tu luyện.

Lam Tiểu Bố khởi động pháp bảo phi hành, khi cảm nhận được tốc độ của Phong Loan, Mưu Y Trần cảm thấy thần niệm của mình không thể nào nhận ra mình đang ở đâu, lập tức kinh hãi nói, “Ngũ Vũ Vương, đây là pháp bảo phi hành vượt xa tiên khí cực phẩm sao?”

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Nếu không thì sao chứ?”

Ý là nếu như không cao cấp hơn tiên khí phi hành cực phẩm, Lam Tiểu Bố cần gì phải đổi pháp bảo phi hành.

Mưu Y Trần biết mình đã suy nghĩ nhiều rồi, người ta cơ bản là thấy Tiên Toa của mình quá chậm, cho nên mới dùng pháp bảo phi hành còn cao cấp hơn tiên khí cực phẩm này.

Theo như kế hoạch lúc đầu, khi về đến Thanh Phương Tiên Vực cần phải mất năm đến tám năm, nếu như nửa đường gặp chuyện phải trì hoãn một chút, chỉ sợ cần thời gian dài hơn, cho dù bị trễ thời gian vào bí cảnh Hỗn Độn cũng không phải là không có khả năng. CHo nên hắn nói chờ Lam Tiểu Bố mười năm, quả thật là một thời gian dài nhất. Cũng may Lam Tiểu Bố chỉ cần tám năm đã hoàn thành việc bố trí đại trận hộ giới cho Ngũ Vũ Tiên giới.

Trước mắt có pháp bảo phi hành này, chuyện bọn họ trở lại Thanh

Phương Tiên Vực chỉ sợ còn chưa đến hai năm.

Tốc độ của Phong Loan thật sự quá nhanh, ngẫu nhiên có tiên yêu thú hư không định chặn đường, nhưng lại không thể đuổi kịp được tốc độ này.

Lam Tiểu Bố không hề lãng phí thời gian, sau khi Phong Loan tiến vào hư không thì hắn lập tức bế quan. Những năm gần đây, bởi vì có đủ chuyện phải làm, cho nên hắn chẳng có thời gian nào để tu luyện, đến mức bây giờ chỉ là một tiên vương tầng ba.

Tiên mạch cực phẩm hắn đã lấy ra để bố trí đại trận tiên giới, bây giờ thứ hắn dùng để tu luyện chính là Tiên Tủy Mạch cấy ghép với cái tiên trì mà hắn lấy được từ Thần Vân Tiên Trì lúc trước.

Vận chuyển theo chu thiên, Trường Sinh Quyết cuốn theo tiên nguyên tinh khiết đến, hình thành một vòng xoáy quanh người Lam Tiểu Bố. Thật sự là vì tiên nguyên mà Lam Tiểu Bố dùng quá tinh khiết, tu vi của Lam Tiểu Bố cũng từ từ tăng lên.

Lúc tu luyện, Lam Tiểu Bố bố trí một cái Thúc Linh tiên trận, nhưng Mưu Y Trần ở gian phòng bên cạnh vẫn có thể cảm nhận được dao động tiên nguyên đáng sợ truyền đến từ phòng Lam Tiểu Bố. Trong lòng hắn âm thầm kinh hãi, loại dao động khi hấp thu tiên nguyên này, sợ là ngay cả tiên tôn cũng không thể nào sánh được. Lại nghĩ đến Lam Tiểu Bố bố trí đại trận hộ giới, còn cả chuyện được tiên vực công nhận trở thành Ngũ Vũ Vương, đây tuyệt đối không phải người đơn giản.

Còn chưa đến một năm, Lam Tiểu Bố vốn đang ở mức sắp đột phá đã thành công bước vào tiên vương tầng bốn, thành một tu sĩ tiên vương trung kỳ.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện nữa, mười hai tiên trận Phòng Ngự cấp chín mà hắn bố trí trong Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn sụp đổ. Thời gian còn chưa đến một năm mà đã hỏng hết. Hắn chỉ có thể lại tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, bố trí 24 cái tiên trận Phòng Ngự mới xung quanh Mạc Khâu.

Chương 744: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm.

Cẩm Uẩn tiên thành, đây là tiên thành lớn nhất ở Thanh Phương Tiên Vực. Cũng là nơi đặt Thanh Phương Tiên Đình, là tiên đình duy nhất của Thanh Phương Tiên Vực.

Thời gian bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo mở ra đã càng ngày càng gần, Thanh Phương Tiên Vực gần Hư Không đảo nhất cũng nước lên thuyền lên. Bây giờ Cẩm Uẩn tiên thành đã kín hết người, đang chuẩn bị cho bí cảnh Hỗn Độn mở ra vào mười năm sau.

Nơi chờ đợi tốt nhất chính là Hư Không đảo, nhưng mà ở Hư Không đảo kia ngày nào cũng xảy ra huyết chiến, muốn an ổn ở lại Hư Không đảo rõ ràng là không thực tế.

Hơn nữa những tiên vực đến báo danh tham gia bí cảnh Hỗn Độn cũng đều ở trong Cẩm Uẩn tiên thành. Cho dù ở Hư Không đảo có chỗ, cũng muốn ở lại Cẩm Uẩn tiên thành, khi nào báo danh xong thì mới đến đó.

Giờ phút này có một người nam tử mặc áo gai tiến vào trong Cẩm Uẩn tiên thành, hộ vệ tiên đình đứng canh giữ ở cổng thành lập tức ngăn nam tử này lại. “Lần đầu đến Cẩm Uẩn tiên thành xin mời làm ngọc bài thân phận, giá cả là 1000 tiên tinh thượng phẩm, đồng thời báo cho chúng ta biết tên và tiên vực nào.”

Nam tử áo gai này biết rõ tình huống thế nào, hắn lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho đối phương, “Ở đây có 1000 tiên tinh thượng phẩm, ta tên là Ngôn Thừa Kiếm, đến từ Duy Tinh Tiên Vực."

Ngôn Thừa Kiếm? Hộ vệ đăng kí kia chững lại một chút, sau đó lập tức trở lại bình thường, sau đó nhanh chóng làm ngọc bài thân phận, sau đó đưa ngọc bài thân phận này cho Ngôn Thừa Kiếm, "Đạo hữu, đây là ngọc bài thân phận của ngươi, ngọc bài này có hiệu lực mười năm. Nếu như bị mất thì sẽ phải làm lại một lần nữa."

Nam tử áo gai kia nhận lấy ngọc bài, nói cảm ơn một câu rồi đi vào Cẩm Uẩn tiên thành.

Chờ nam tử áo gai này đi xa, hộ vệ phụ trách đăng kí kia nhỏ giọng nói với đồng bạn, "Ngôn Thừa Kiếm này có phải chính là người mà Tịch Đình thương hội bảo chúng ta phải lưu tâm đến đúng không?"

Hộ vệ kia cười he he nói, "Không sai, chính là người này, khá giống người trong tranh, nên hai người chúng ta sắp phát tài rồi. Ta theo dõi người này trước, xem thử hắn tiến vào tức lâu của nhà ai, sau đó nói cho Tịch Đình thương hội biết."

Hộ vệ phụ trách đăng kí gật đầu, "Ngươi phải nhìn chằm chằm hắn đây, ở đây có ta là được rồi."

…

Nam tử áo gai kia rõ ràng không biết là mình đã bị người khác theo dõi, cho dù ở Cẩm Uẩn tiên thành có rất nhiều người, nhưng hắn cũng không đi dạo trên đường, mà trực tiếp đi đến trước một tiên tức lâu, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Cẩm Y Quy tiên tức lâu, sau đó đi thẳng vào trong.

"Thật xin lỗi, vị đạo hữu này, tiên tức lâu của chúng ta đã đầy người rồi, xin hãy đến nơi khác tìm phòng." Tiểu nhị nhìn thấy nam tử áo gai bước vào, không đợi đối phương hỏi đã chủ động áy náy nói.

Gần đây thật sự có quá nhiều người đến đây tìm phòng, chỉ cần đi vào trong tiên tức lâu, 100% đều đến tìm phòng ở lại. Bây giờ tức lâu hoàn toàn không còn nhiều phòng nữa, cho nên tiểu nhị không đợi khách nói đã nói trước.

Nam tử áo gai không nói gì, trực tiếp ném ra một cái nhẫn trữ vật vào trong tay tiểu nhị, "Tìm cho ta một căn phòng ở mười năm, còn lại cho ngươi."

"Đạo hữu, tức lâu chúng ta thật sự…" Tiểu nhị chỉ mới nói được mấy chữ đã đột ngột dừng lại, ánh mắt hắn có chút kinh ngạc.

Tiên tinh trong chiếc nhẫn này, đừng nói là ở mười năm, cho dù ở thêm mười mấy cái mười năm nữa cũng còn dư, hơn nữa đó là khi giá cả tức lâu bây giờ đã tăng cao rất nhiều nữa. "Có thể sắp xếp được thì làm đi, không được thì ta đến chỗ khác." Nam tử áo gai vẫn bình tĩnh nói.

"Được, được, ta lập tức đi sắp xếp ngay." Tiểu nhị nói xong trực tiếp cầm chiếc nhẫn đó lên, sau đó phát ra mấy đạo tin tức, không lâu sau, tiểu nhị này tươi cười rạng rỡ nói, "Vừa hay có một đạo hữu trả phòng, ta dẫn ngài đến đó."

Vào trong Cẩm Y Quy tiên tức lâu ở rồi? Tên hộ vệ theo dõi lập tức phát ra một đạo tin tức, sau đó bất động thanh sắc đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm cửa ra vào tiên tức lâu.

…

Tổng bộ của Tịch Đình thương hội cũng không nằm ở Thanh Phương Tiên Vực, nhưng sau khi phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn, Cẩm Uẩn tiên thành của Thanh Phương Tiên Vực đã trở thành căn cứ lớn nhất của Tịch Đình thương hội, nói là tổng bộ thứ hai cũng không sai. Nơi này tập trung phần lớn lực lượng của Tịch Đình thương hội, chính là sự chuẩn bị cho bí cảnh Hỗn Độn mở ra vào mười năm sau.

Thanh Đình thương lâu, đây chính là thương lâu lớn nhất của Tịch Đình thương hội ở Cẩm Uẩn tiên thành, cũng là hang ổ của Tịch Đình thương hội ở Thanh Phương Tiên Vực.

Giờ phút này ở tầng cao nhất của Thanh Đình thương lâu, trong đại điện nghị sự, mười mấy tên cao tầng trong Tịch Đình thương hội đang nhanh chóng vấn đề vị trí trên Hư Không Thạch.

Vị trí mà Tịch Đình thương hội cướp được trên Hư Không Thạch không chỉ là một chỗ, mà là bốn chỗ. Cũng bởi vì cướp được nhiều chỗ, cho nên lại càng thu hút nhiều ánh mắt từ đông đảo các tiên vực. Mỗi lần tranh đấu đều phải đứng trước chịu mũi sào.

“Hoành hội chủ, ta cảm thấy Tịch Đình thương hội chúng ta nhất định phải từ bỏ mấy cái vị trí này. Tranh đoạt vị trí trên Hư Không Thạch quá kịch liệt. Tịch Đình thương hội ta vì bốn vị trí này, bây giờ đã vẫn lạc mất một tiên đế và mấy tiên tôn. Phải biết rằng từ giờ đến lúc Hư Không đảo mở ra còn mười năm nữa, nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ sợ Tịch Đình thương hội chúng ta sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.” Người nói chuyện chính là một trưởng lão tiên đế trung kỳ, hắn đã ở Thanh Phương Tiên Vực gần hai mươi năm, cũng biết tranh đoạt đất trống trên Hư Không đảo đáng sợ đến mức nào.

Trên thực tế có đáng sợ một chú cũng không sao cả, Tịch Đình thương hội đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, có gió to sóng lớn nào mà chưa từng gặp qua? Chuyện tranh đoạt địa bàn cũng đã trải qua rất nhiều lần.

Chương 745: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm. (2)

Nhưng tranh đoạt lần này khác với những lần tranh đoạt kia , địa bàn trên Hư Không đảo không phải hôm nay đoạt được thì nó sẽ thuộc về ngươi, ngày mai vẫn sẽ có người đến tranh đoạt. Mà loại tranh đoạt này hoàn toàn không màng đến chuyện sống chết, hoàn toàn không để ý đến được có khả năng hay không. Còn chuyện dùng đến tên tuổi của Tịch Đình thương hội, ha ha, cái này ở trên Hư Không Thạch không dùng được.

Cái này cũng có thể hiểu được, vị trí trên Hư Không Thạch có liên quan đến chuyện tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn. Mà khi tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, lại có liên quan đến chuyện các đại tiên vực có thể sống sót qua lượng kiếp được hay không. Lúc này còn không liều mạng, chẳng lẽ chờ đến khi tiên vực mình bị lượng kiếp hủy diệt mới liều mạng sao?

Hoành hội chủ tên là Hoành Thiên Quân, vóc người trung đẳng, cảnh giới tiên đế đỉnh phong. Nhưng thật ra hắn là phó hội chủ của Tịch Đình thương hội, tạm thời phụ trách Tịch Đình thương hội ở Thanh Phương Tiên Vực và chuyện bí cảnh Hỗn Độn.

Hoành Thiên Quân nhíu mày trầm ngâm, hắn biết vị trưởng lão này nói đúng, Tịch Đình thương hội có mạnh đến đâu thì cũng không thể mạnh hơn một trăm tiên vực cùng nhào đến cướp đoạt vị trí.

“Mọi người cảm thấy thế nào?” Hoành Thiên Quân nhìn những trưởng lão còn lại hỏi thăm.

Vào giờ phút này, một tên trưởng lão đột nhiên đứng lên, quanh người tràn ra sát khí.

“Kỳ Nguyên trưởng lão, có chuyện gì vậy?” Hoành Thiên Quân bình tĩnh hỏi, hắn tin nhất định là có chuyện gì quan trọng, nếu không thì Kỳ Nguyên trưởng lão sẽ không có thái độ như vậy.

“Hội chủ, Ngôn Thừa Kiếm đã cướp bảo vật của Tịch Đình thương hội ta ở Ma Huyền Tiên Vực xuất hiện, bây giờ đang ở Cẩm Y Quy tiên tức lâu. Hắn vừa làm ngọc bài thân phận ở cửa thành, sau đó dùng vô số tiên tinh để lại ở Cẩm Y Quy tiên tức lâu.” Kỳ Nguyên trưởng lão gằn từng chữ, có thể thấy được trong lòng hắn hận Ngôn Thừa Kiếm như thế nào.

Phù Thân Tiên Đế phụ trách Tịch Đình thương hội ở Ma Huyền Tiên Vực vốn là Thất thúc của hắn, bởi vì chuyện mất trộm ở Ma Huyền Tiên Vực, Phù Thân Tiên Đế đã bị bóc lột thậm tệ, đồng thời còn đang bị giam lỏng, địa vị gia tộc và thu nhập cũng bị ảnh hưởng lớn. Đây là vì gia tộc bọn họ là người có quyền lên tiếng nhất ở Tịch Đình thương hội, nếu không thì có lẽ đã bị giết chết rồi.

Hoành Thiên Quân lập tức nói, “Hội nghị tạm dừng, lập tức đến Cẩm Y Quy tiên tức lâu kia bắt Ngôn Thừa Kiếm về đây.”

“Thật ra tên Ngôn Thừa Kiếm kia không phải là người đơn giản, nghe nói là một cường giả Bán Thần.” Lại có một trưởng lão khác nói,

“Ở chỗ chúng ta cũng có một vị Bán Thần, hai Tiên Đế viên mãn, ba tiên đế hậu kỳ, còn có tám tiên đế trung kỳ và sơ kỳ. Ta không tin còn không bắt được một Ngôn Thừa Kiếm. Nhưng mà chuyện này nhất định phải để Cẩm Uẩn tiên thành biết, dù sao nơi này cũng không phải là địa bàn của Tịch Đình thương hội chúng ta.” Một trưởng lão ngồi bên cạnh Hoành Thiên Quân nói.

Hoành Thiên Quân xua tay nói, “Tịch Đình thương hội ta ở Thanh Phương Tiên Vực có một lần ra tay vô điều kiện, đây cũng là ưu đãi Thanh Phương Tiên Vực cho chúng ta, cho nên chúng ta có thể trực tiếp bắt Ngôn Thừa Kiếm về đây. Vừa rồi ta đã phát tin tức cho thành chủ rồi, mời hắn ra mặt giúp một tay, một khi Ngôn Thừa Kiếm chạy trốn, lập tức khởi động đại trận nhốt hắn lại. Đi, loại chuyện này phải làm nhanh một chút.”

“Hội chủ, ta có chút nghi ngờ, Ngôn Thừa Kiếm này đã cướp nhiều đồ của Tịch Đình thương hội ta ở Ma Huyền Tiên Vực như vậy, vì sao còn dám dùng họ tên thật để đến đây? Chẳng lẽ hắn không biết ở đây cũng có người của Tịch Đình thương hội sao?” Có một trưởng lão đưa ra ý kiến.

Hoành Thiên Quân trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu nói, “Ta nghĩ chắc hẳn là ỷ vào bản thân cường đại, nói thật thì, nếu như không phải hắn cướp của chúng ta năm món bảo vật, không đúng, phải là sáu món mới đúng, Tịch Đình thương hội ta cũng không muốn phải ra tay với một cường giả Bán Thần.”

…

Cẩm Y Quy tiên tức lâu, sắc mặt Ngôn Thừa Kiếm vô cùng khó coi nhìn mười mấy tên tiên đế trước mặt, hắn hoàn toàn không hiểu, vì sao Tịch Đình thương hội lại muốn bắt hắn.

“Ngôn Thừa Kiếm, mau giao đồ của Tịch Đình thương hội ta ra đây, những chuyện khác mọi người có thể thương lượng.” Hoành Thiên Quân nhìn chằm chằm Ngôn Thừa Kiếm trước mắt, trong lòng có chút khó hiểu, người này là cường giả Bán Thần sao? Nhìn thế nào cũng thấy giống một tiên vương?

“Mấy vị có tìm lầm người rồi không?” Sau khi Ngôn Thừa Kiếm nói xong câu đó, quanh người đột nhiên xuất hiện dao động quy tắc.

“Hắn định chạy trốn…” Kỳ Nguyên trưởng lão vừa nói xong câu đó, Ngôn Thừa Kiếm đã biến mất tăm.

“Quả nhiên là lợi hại.” Sắc mặt Hoành Thiên Quân đen lại, hắn cũng không biết Ngôn Thừa Kiếm trốn thoát như thế nào.

Mười mấy tiên đến, ngay cả tiên trận Phòng Ngự của tiên thành cũng đã khởi động, kết quả còn chưa ra tay đã để người ta chạy thoát.

KHoảng mấy triệu dặm bên ngoài Cẩm Uẩn tiên thành, Ngôn Thừa Kiếm mặt mày tái nhợt lau lau mặt một chút, sau đó lập tức biến thành một thanh niên có dung mạo khác hẳn Ngôn Thừa Kiếm. Chỉ là sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt, hắn hừ một tiếng, lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào, căm giận nói, “Tịch Đình thương hội, làm ta mất đi một lá thần phù, Kiều Ngao Mục ta rồi cũng sẽ có một ngày đến thăm hỏi.”

Ngôn Thừa Kiếm này chính là Kiều Ngao Mục đã rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, sở dĩ hắn huyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm, là bởi vì khi hắn cướp Luyện Hồn Dương Oa của Ngôn Thừa Kiếm, có từng giao đấu với Ngôn Thừa Kiếm, công pháp của Ngôn Thừa Kiếm, hắn có biết một chút. Còn một nguyên nhân nữa chính là Ngôn Thừa Kiếm đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, là một tiên vực vô cùng xa lạ. HUyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm, đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng thật không nghĩ rằng tên Ngôn Thừa Kiếm này lại là kẻ thù của Tịch Đình thương hội. Nếu như biết trước Ngôn Thừa Kiếm là kẻ thù của Tịch Đình thương hội, hắn chắc chắn sẽ không huyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm.

Chương 746: Đến Cẩm Uẩn tiên thành.

“Đằng trước chính là Thanh Phương Tiên Vực, chúng ta đi vào xem một chút hay trực tiếp đến Hư Không đảo?” Đứng trên pháp bảo phi hành Phong Loan, Mưu Y Trần hỏi.

Bởi vì đã đến gần Thanh Phương Tiên Vực, cho nên bây giờ bốn người không tiếp tục tu luyện nữa, mà đứng trên boong thuyền quan sát hoàn cảnh hư không xung quanh.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta đoán Hư Không Thạch ở bên ngoài Hư Không đảo kia chắc chắn không yên bình đâu, nói không chừng còn thường xuyên xảy ra tranh đấu, cướp đoạt địa bàn…”

Mưu Y Trần vội vàng nói, “Điều đó không thể nào, bây giờ vị trí trên Hư Không Thạch ở ngoài Hư Không đảo đã được phân chia xong, Cửu Kiếm Tiên Sơn ta cũng đã chiếm được một vị trí. Loại phân chia lợi ích này, ai dám phá hư thì đó chính là kẻ thù của tất cả mọi người.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Mưu đạo hữu, nếu như ta không hợp tác với ngươi, hoặc là Cửu Kiếm Tiên Sơn ngươi không có vị trí trên Hư Không Thạch, ngươi cảm thấy ta có ra tay đoạt lấy không?”

“…” Mưu Y Trần khẽ giật mình, hắn và Lam Tiểu Bố mặc dù chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng không hiểu về cách làm người của Lam Tiểu Bố. Nhưng mà với thực lực còn chưa đến tiên đế đã lấy được vị trí Ngũ Vũ Vương, bên cạnh còn có mấy tiên đế, thậm chí ngay cả hai tiên đình vương lúc trước của Ngũ Vũ Tiên giới cũng cam nguyện làm việc cho Lam Tiểu Bố, có thể thấy Ngũ Vũ Vương trước mặt này cũng không phải là người hiền lành gì.

Cho dù Lam Tiểu Bố không phải là loại lương thiện, cũng nhất định không dám cướp đoạt địa bàn trên Hư Không Thạch, trừ khi không còn muốn sống nữa.

Không đợi Mưu Y Trần trả lời, Lam Tiểu Bố đã nói một lần nữa. “Ta cho ngươi biết, ta chắc chắn sẽ đoạt. CHẳng những ta sẽ đoạt, những tiên vực không có địa bàn kia cũng sẽ cướp đoạt.”

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Chuyện này rất bình thường mà, không đoạt thì ngay cả tiên vực của mình cũng không còn, có ai còn kiêng kị đến chuyện sống chết nữa chứ?”

Mưu Y Trần tựa như bị sét đánh trúng, đúng nhỉ, không đoạt thì tiên vực cũng không còn, có ai mà quan tâm đến quy tắc trật tự, kiêng kị sống chết tồn vong nữa?

Nói thế thì, địa bàn của Cửu Kiếm Tiên Sơn hắn cũng chưa chắc có thể giữ được.

Thấy Mưu Y Trần đã hiểu ra, Lam Tiểu Bố lại nói tiếp, “Cho nên Hư Không Thạch bên ngoài Hư Không đảo kia cho dù bây giờ không có người cướp đoạt thì trong tương lai cũng sẽ có người đi cướp. Chúng ta đến Thanh Phương Tiên Vực trước, tìm một chỗ ở đã, dưỡng tốt tinh thần thì tương lai sẽ dễ ra tay hơn. Hơn nữa, báo danh tiến vào bí cảnh Hỗn Độn cũng là ở Thanh Phương Tiên Vực, đi đến Hư Không đảo sớm cũng chẳng có ích gì cả.”

Phong Loan nhanh chóng hạ xuống quảng trường bên ngoài Thanh Phương Tiên Vực, trên quảng trường có rất nhiều pháp bảo phi hành, ở đằng xa, lối vào Thanh Phương Tiên Vực thì kín hết cả người. Các loại pháp bảo phi hành đến rồi lại có các loại pháp bảo phi hành rời đi.

Lam Tiểu Bố hỏi Mưu Y Trần một chút, thế mới biết Thanh Phương Tiên Vực thật rộng lượng. Bất kỳ tu sĩ từ nơi nào đến, khi tiến vào Thanh Phương Tiên Vực đều không cần đăng ký. Cái này khác với Ngũ Vũ Tiên giới, sau khi Lam Tiểu Bố bố trí xong đại trận hộ giới, bất kì kẻ nào tiến vào Ngũ Vũ Tiên giới đều phải ghi rõ lai lịch lại.

“Ngũ Vũ Vương, chúng ta đến Cẩm Uẩn tiên thành, đó chính là tiên thành lớn nhất ở Thanh Phương Tiên Vực, vương điện của Thanh

Phương Tiên Đình cũng nằm ở Cẩm Uẩn tiên thành. Tương lai lúc báo danh vào bí cảnh Hỗn Độn, cũng là ở Cẩm Uẩn tiên thành.” Mưu Y Trần nói.

“Được, vậy thì đến Cẩm Uẩn tiên thành. Mưu đạo hữu, tạm thời giấu thân phận Ngũ Vũ Vương của ta đi, trước khi báo danh vào bí cảnh Hỗn Độn ta tên là…”

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Lam Tiểu Bố chính là lấy tên Ngôn Thừa Kiếm, thật sự là vì cái tên này hắn dùng quen rồi. Nhưng mà sau đó hắn lập tức cảm thấy không ổn, Thanh Phương Tiên Vực nhất định có người của Tịch Đình thương hội. Bây giờ bên cạnh hắn không có Triệu Công Minh nữa, nếu như lấy cái tên Ngôn Thừa Kiếm này ra, nói không chừng một khắc sau sẽ bị người của Tịch Đình thương hội chặn đường.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Ta tên là Kiều Ngao Mục, chờ một chút… ta cải trang một chút. À, Kiều Hưng, ngươi lấy chân dung của Kiều Ngao Mục ra cho ta xem một chút.”

Kiều Hưng lập tức lấy chân dung của Kiều Ngao Mục ra, trong một thời gian ngắn Kiều Ngao Mục đã từ Kim Tiên lên Đại La Kim Tiên, còn được cường giả tiên đế ưu ái thu làm đệ tử, sau đó rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, vô cùng nổi tiếng ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Cho dù dùng Thiên Cương Biến có thể huyễn hóa bất cứ lúc nào, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn vào trong gian phòng của mình, nửa nén hương sau mới ra ngoài, giờ phút này Lam Tiểu Bố đã cải trang mình thành Kiều Ngao Mục.

Sở dĩ hắn làm như vậy, là lo sẽ gặp được người quen ở đây, Tịch Đình thương hội có người nhận ra Lam Tiểu Bố hắn.

“Ngũ Vũ Vương, Kiều Ngao Mục rất có thể cũng đến Thanh Phương Tiên Vực, nghe nói hắn bái Tiềm Cung làm thầy, còn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới cùng Tiềm Cung, Tiềm Cung nhất định phải đến Thanh Phương Tiên Vực, cho nên…” Kiều Hưng ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

CHờ đám người này bước xuống khỏi Phong Loan, Lam Tiểu Bố vươn tay ra thu hồi pháp bảo phi hành của mình lại rồi cười he he nói, “Ta chỉ sợ hắn không đến tìm ta thôi.”

Kiều Ngao Mục muốn tìm Lam Tiểu Bố báo thù, Lam Tiểu Bố lại càng muốn tìm Kiều Ngao Mục tính sổ. Bởi vì hắn muốn tìm Luyện Hồn Dương Oa, nhất định phải tìm được Kiều Ngao Mục.

Nếu như Kiều Ngao Mục bị Tiềm Cung giết, vậy sau khi Tiềm Cung biết hắn là Kiều Ngao Mục cũng sẽ tìm đến hắn.

“Nêu như thế, Kiều đạo hữu, chúng ta đi vào tiên vực đi.” Mưu Y Trần nói, bây giờ trong lòng hắn có chút nôn nóng, Lam Tiểu Bố phán đoán có chứng có cứ. Mặc dù Cửu Kiếm Tiên Sơn cũng được xem là một môn phái không tệ, nhưng cũng không phải là đại tông môn đỉnh cấp, lỡ như trên Hư Không Thạch xảy ra tranh đoạt, vậy Cửu Kiếm Tiên Sơn cũng không có chút ưu thế nào.

Chương 747: Đến Cẩm Uẩn tiên thành. (2)

Ở bên ngoài quảng trường của Thanh Phương Tiên Vực, có một vài truyền tống trận. Nếu là tiên vực lớn, tiên thành và tông môn, đều có thể dựa vào truyền tống trận trực tiếp truyền tống đến tiên thành hoặc là tông môn . Mấy người Lam Tiểu Bố không thiếu tiên tinh, đương nhiên đều truyền tống đến bên ngoài Cẩm Uẩn tiên thành.

Mấy người vừa từ quảng trường truyền tống đến bên ngoài Cẩm Uẩn tiên thành, Vòng thông tin trên cổ tay Mưu Y Trần đã lóe sáng một cái, hắn nhìn thông tin trên vòng tay một chút, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Có chuyện gì vậy? Mưu đạo hữu?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi thăm.

Mưu Y Trần vội vàng nói, “Kiều huynh, ta nhất định phải nhanh chóng quay về tông môn một chuyến, sau khi bên người sắp xếp xong hãy phát tin tức cho ta.”

“Mưu Y Trần ngươi không biết suy nghĩ chút nào cả, mọi người cùng nhau đi một đường đến đây, người có chuyện gì thì cũng phải nói trước cho chúng ta biết một tiếng chứ. Lỡ như có liên quan đến bí cảnh, ít nhất cũng phải để mọi người có sự chuẩn bị.” Cung Duẫn Kỳ cười he he nói.

Mưu Y Trần ôm quyền, “Trước đó Kiều huynh nói rất đúng, Hư Không Thạch quả thật đã xảy ra tranh đoạt, sau khi các cường giả từ các đại tiên vực tới, Hư Không Thạch không ngừng xảy ra đánh nhau, tranh đoạt địa bàn. Địa bàn của Cửu Kiếm Tiên Sơn ta đã bị cướp, còn bị vẫn lạc mất một tiên đế.”

Trong lòng Mưu Y Trần vô cùng cay đắng, hắn vất vả lắm mới tìm được đối tượng hợp tác, cuối cùng tiền vốn để hợp tác lại không còn.

Ngũ Vũ Vương trước mắt này không phải là người dễ nói chuyện, Cửu Kiếm Tiên Sơn hắn ngay cả địa bàn cũng mất, còn hợp tác gì nữa?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Mưu đạo hữu có việc thì đi đi, chúng ta sau khi tìm được chỗ ở sẽ phát tin tức cho Mưu đạo hữu.”

Trên thực tế chuyện này cũng không kỳ quái, nếu không có tranh đoạt mới là kỳ quái. Tiên Vực người ta cũng sắp bị tiêu diệt, ngươi còn mong người ta an phận thủ thường? Có thể nói lần này bí cảnh

Hỗn Độn mở ra, chỉ cần là tiên vực ở vị diện tiên giới, nhất định sẽ cử cường giả đỉnh cấp ra.

Có lẽ chỉ có tiên đình vương Ngũ Vũ Tiên giới hắn là chỉ dẫn theo một tiên đế và một tiên vương đến, không phải là hắn không muốn dẫn nhiều người, mà thật sự là vì Ngũ Vũ Tiên giới hắn chỉ có hai tiên đế. Nói thật lòng thì, hai tiên đế này đều từ Ma Huyền Tiên Vực đến. Nếu không thì toàn bộ Ngũ Vũ Tiên giới, đến một tiên đế cũng không có.

Lam Tiểu Bố đến đây, lực lượng duy nhất của hắn không phải là thân phận Ngũ Vũ Vương, mà là thân phận tiên trận đế cấp chín của hắn. Nếu không thì hắn đến đây cũng chỉ chịu chết mà thôi.

“Đa tạ Kiều huynh.” Sau khi Mưu Y Trần nói xong, ngay cả tiên thành cũng không vào đã vội lấy pháp bảo đi xa.

“Chúng ta vào thành thôi.” Lam Tiểu Bố vẫy tay với bọn người Cung Duẫn Kỳ một cái, sau đó mọi người đến cửa thành Cẩm Uẩn tiên thành.

“Lần đầu tiên đến cần làm ngọc bài thân phận có hiệu lực mười năm, mỗi ngọc bài thân phận giao 1000 tiên tinh thượng phẩm, đồng thời báo cho ta biết đến từ tiên vực nào, tên là gì.” Thủ vệ cửa thành không biết đã phải lặp đi lặp lại câu nói này bao nhiêu lần trong một ngày, nhưng phía trên không cho phép treo bảng, nhất định phải tự nỏi.

“Kiều Ngao Mục, Ngũ Vũ Tiên giới.” Lam Tiểu Bố lấy ra 1000 tiên tinh thượng phẩm đưa cho thủ vệ.

Phía sau Lam Tiểu Bố, Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng đều báo danh cho bản thân, sau đó giao nộp tiên tinh.

Về phần công khai mình đến từ Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố đang muốn thu hút Tiềm Cung đến tìm mình.

Ba người tiến vào tiên thành, nhìn đông đảo tu sĩ đi tới đi lui, Kiều Hưng có chút lo lắng nói, "Kiều huynh, ta lo chúng ta sẽ không tìm được chỗ ở."

Lam Tiểu Bố cười cười, "Không cần lo lắng, là nhất định không thể tìm được chỗ ở, cho nên chúng ta không cần vào tiên tức lâu hỏi thăm, trực tiếp tìm một nơi nào đó vắng một chút rồi nói."

Mặc dù không biết Lam Tiểu Bố tìm chỗ vắng để làm gì, nhưng mà Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng đều xem Lam Tiểu Bố như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Bây giờ ở Cẩm Uẩn tiên thành, đừng nói là nơi vắng vẻ một chút, cho dù có vắng thế nào, cũng có người đến người đi. Đây là rất nhiều tu sĩ có tu vi thấp, đó là vì không có tu sĩ nào có thể rời khỏi tiên vực của mình đến đây. Nếu không thì Cẩm Uẩn tiên thành sợ đã chật như nêm cối rồi.

Nửa ngày sau, mấy người Lam Tiểu Bố đến một Tiên Phù Các.

Chuyện làm ăn của tiên phù các này trước đó nhất định không được tốt lắm, cho dù bây giờ ở Cẩm Uẩn tiên thành nhiều người như vậy, nhưng bên trong cũng không có mấy người. Chủ yếu là sau khi vào trong, nhìn thấy thứ cao cấp nhất cũng chỉ là tiên phù cấp ba, hơn nữa bề ngoài cũng rất kém cỏi, cho dù có thiếu tiên phù thế nào đi nữa, sợ là cũng không đến đây mua.

Tiên phù các cũng không lớn, nhưng mà bởi vì bên trong tiên phù quá ít, cho nên sau khi bọn người vào trong vẫn cảm thấy bên trong rất trống trải.

Cho dù chuyện làm ăn không tốt, nhưng có khách tiến đến cũng không có người chào hỏi. Một tên nam tử không biết là tiểu nhị hay chưởng quỹ ngồi trên một chiếc ghế mây cũ kĩ, trong tay còn đang cầm một quyển sách cũ lật xem.

“Chưởng quỹ có ở đó không?” Lam Tiểu Bố gõ gõ quầy hàng.

Nam tử ngồi trên ghế mây kia không hề ngẩng đầu lên, “Bùa chú đều để ở trên kệ tự ngươi nhìn đi, thấy thích cái nào thì nói cho ta biết.”

“Ngươi là chưởng quỹ? Cửa hàng này là của ngươi?” Lam Tiểu Bố hỏi một cầu.

Nam tử này vẫn không ngẩng đầu, “Không sai.”

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho nam tử này, “Ngươi nhìn đồ vật bên trong một chút.”

Thấy Lam Tiểu Bố trả tiền trước, nam tử này lập tức vứt sách xuống trước, nắm lấy chiếc nhẫn, sau khi thần niệm quét qua, miệng há lớn đến mức có thể nhét được một quả trứng gà., “Đồ trong này cũng đủ mua cả cái cửa hàng của ta…”

KHông phải đủ, mà nhiều nhiều lắm.

“KHông sai, ta quả thật muốn mua cửa hàng của ngươi.” Lam Tiểu Bố nói.

Chương 748: Phân chia danh ngạch một lần nữa.

“Ngươi thật sự muốn mua phù các của ta sao?” Nam tử đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ chiếc nhẫn trong tay hắn, “Nếu như ngươi đồng ý bán, chiếc nhẫn này sẽ là của ngươi.”

“Không được, không được…” Nam tử này vội vàng lắc đầu, “Phù các này tuyệt đối không thể bán được…”

“Nếu không thể bán, vậy thì trả lại nhẫn cho ta đi, chúng ta đổi qua chỗ khác.” Lam Tiểu Bố đưa tay ra muốn lấy chiếc nhẫn về.

Nam tử kia theo bản năng co tay lại, đây là thứ mà hắn tha thiết mơ ước, làm sao có thể trả lại được chứ?

Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, “Sao nào? Không muốn bán cửa hàng, cũng không muốn trả lại đồ cho ta, chẳng lẽ nghĩ ta là người từ nơi khác tới, cho nên muốn cướp của ta sao?”

Nam tử vội vàng nói, “Không phải, không phải…”

Trong chiếc nhẫn kia có hơn trăm triệu tiên tinh, còn có Tiên Linh mạch thượng phẩm, những thứ này cũng đủ để hắn mua được mấy cái phù các, nhưng thứ khiến hắn thèm muốn nhất chính là viên Hành Vương Tiên Đan kia. Hắn đã bị kẹt ở Đại La Kim Tiên viên mãn đã mấy chục vạn năm rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, tuổi thọ đã sắp hết, cũng không thể nào kiếm được một viên Hành Vương Tiên Đan. Viên Hành Vương Tiên Đan này mới chính là thứ mà hắn coi trọng nhất.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nhìn chằm chằm nam tử này, sát ý tràn ra.

Nam tử này vội vàng nói, “Vị bằng hữu này, phù các này ta có thể bán cho ngươi, chỉ là phù các này có chút vấn đề. Nếu như ngươi cảm thấy có thể, vậy là được.”

“Nói đi, có vấn đề gì.” Lam Tiểu Bố nói.

Nam tử này nói, “CHấp sự KHê Trầm Thủy của khu Đông Thanh Phương tiên thành nhìn trúng phù các của ta, nếu như không phải gần đây hắn khá bận rộn, đã sớm bắt ta bán cái phù các này cho hắn rồi.”

“Ngươi đang lo sau khi người bán cái phù các này đi rồi, hắn sẽ đến tìm ngươi gây chuyện sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nam tử lắc đầu, “Không phải, sau khi ta bán phù các xong sẽ nhanh chóng cao chạy xa bay, điều ta lo lắng là các ngươi. Các ngươi là người từ nơi khác đến, chỉ sợ ngay cả xương vụn cũng sẽ bị người ta ăn hết.”

Người này cũng không tệ lắm, Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần bán cái phù các này lại cho ta là được rồi, những chuyện khác tự bản thân ta có thể giải quyết được.”:

Thấy mình đã nói đến chuyện này rồi mà mấy người Lam Tiểu Bố vẫn kiên trì muốn mua phù các, nam tử này cũng không nói gì thêm nữa, lấy khế ước cửa hàng ta, “Được rồi, vậy ta đưa khế ước cửa hàng cho ngươi. Tên của ta là Viên Song Hòa, ngươi để lại lạc ấn tên của ngươi lên trên tờ khế ước này, cái phù các này sẽ là của ngươi.”

Tu sĩ bán cửa hàng, chỉ cần hai bên đồng ý là có thể để lại lạc ấn của mình trên khế ước, hoàn toàn không cần phải đến chỗ quan nha. Từ một góc độ nào đó mà nói, cửa hàng tu sĩ thuộc quyền sở hữu của mỗi tu sĩ, không hề liên quan gì đến quan nha.

KHế ước nhà chỉ là một thứ dùng để giữ gìn trật tự mà thôi, cho thấy những thứ này đã có chủ, nếu như cướp đoạt, vậy thì sẽ làm trái với trật tự được công nhận.

Lam Tiểu Bố không hề do dự một chút nào, để lại lạc ấn của mình trên khế ước nhà. Nhưng mà tên không phải là Lam Tiểu Bố, mà là

Kiều Ngao Mục.

Viên Song Hòa nhìn thấy Lam Tiểu Bố ấn lạc ấn của mình lên, lập tức nói, “Song Hòa phù các này sau này là của ngươi, ta phải nhanh chóng rời khỏi Thanh Phương Tiên Vực, tất cả phù lục trong phù các này đều là của ngươi. Ta đoán có lẽ chỉ còn mấy ngày nữa thôi, tên Khê Trầm Thủy kia sẽ tìm đến nơi này, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi đấy.”

Nói xong câu đó, Viên Song Hòa cũng không đợi Lam Tiểu Bốt trả lời, nhanh chóng xông ra khỏi phù các, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

“Người này cũng không tệ lắm.” Cung Duẫn Kỳ cười he he.

Lam Tiểu Bố cũng đồng ý với lời Cung Duẫn Kỳ nói, trong tình huống như thế này mà còn cân nhắc đến lợi ích của người mua, quả thật là một người không tệ.

Phù các này có ba tầng, phù lục ở tầng dưới chót Lam Tiểu Bố không hề động đến, hắn ở tầng thứ ba, còn tầng thứ hai để lại cho Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng. Còn hộ trận của phù các, đương nhiên là phải đổi hết toàn bộ.

…

“Tên là gì, đến từ Tiên Vực nào?” Hộ vệ ở cửa thành ngay cả đầu cũng không nhấc lên, lặp lại lời nói như cũ.

Đứng ở cửa thành chính là một người thanh niên mặc áo nâu, hắn lập tức ôm quyền, giọng điệu vô cùng thành khẩn và khách sáo, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đến từ Ngũ Vũ Tiên Giới.”

Lam Tiểu Bố? Hộ vệ cửa thành lập tức ngẩng đầu lên, trong lòng hắn vô cùng vui mừng. Khoảng thời gian trước, hắn vừa mới báo cáo với

Tịch Đình thương hội về tên gia hỏa Ngôn Thừa Kiếm, kiếm được một số thù lao lớn. Mà Lam Tiểu Bố này cũng là người mà Tịch Đình thương hội muốn tìm, may mắn, quá may mắn rồi.

Sau khi Kiều Ngao Mục báo xong tên, vẫn nhìn chằm chằm tên hộ vệ này. Lần trước hắn huyễn hóa thành Ngôn Thừa Kiếm suýt chút nữa đã bị bắt, khiến hắn hao phí mấy một lá độn phù cực kỳ quý giá. Về sau, hắn nghĩ lại, cho dù Ngôn Thừa Kiếm là người bị truy nã, hắn cũng không thể nào vừa vào thành đã bị phát hiện ngay như thế, sau đó còn bị bao vây được? KHả năng duy nhất chính là ở cửa thành có người báo tin.

Giờ phút này ngay sau khi hắn báo ra cái tên Lam Tiểu Bố này, biểu hiện của tên hộ vệ này hình như không thích hợp.

Kiều Ngao Mục nhíu mày, không phải là cái tên Lam Tiểu Bố này cũng bị truy nã đấy chứ. Vị diện Tiên giới rộng lớn đến mức nào, hắn chỉ tùy tiện nói ra hai cái tên mà đều là cái tên bị truy nã, đến chính hắn cũng không tin.

Lúc Kiều Ngao Mục còn đang suy nghĩ, thần niệm đã phát hiện ra tên hộ vệ này lén lút bóp nát một lá phù lục.

Không hay rồi, phải chạy mau.

Kiều Ngao Mục quay người lại định rời khỏi, lại nhìn thấy mười mấy bóng người từ trong Cấm Uẩn tiên thành xông ra, rất rõ ràng những người này đều là cường giả tiên đế. Với tu vi tiên vương sơ kỳ của hắn, muốn chạy trốn bằng cách bình thường, chẳng khác nào đang nằm mơ.

Trong lòng Kiều Ngao Mục thầm mắng to, không thể không kích phát phù lục một lần nữa.

Hầu như một khắc sau khi Kiều Ngao Mục biến mất, mười mấy tên tiên đế đã xuất hiện bên ngoài Cấm Uẩn tiên thành.

Chương 749: Phân chia danh ngạch một lần nữa. (2)

“Hắn chạy trốn mất rồi, trong tay người này có một lượng lớn độn phù đỉnh cấp.” Nhìn thấy Kiều Ngao Mục đã biến mất trong hư không, một trưởng lão của Tịch Đình thương hội nghiêm nghị nói,

Ánh mắt Hoành Thiên Quân nhìn về phía hộ vệ cửa thành, “Hắn nói hắn tên là Lam Tiểu Bố?”

Hộ vệ này lập tức kính cẩn trả lời, “Đúng vậy, thật sự là hắn nói hắn tên là Lam Tiểu Bố, còn nói hắn đến từ Ngũ Vũ Tiên Giới, sau đó ta lập tức bóp nát Thông Tin Phù. Trước khi tiền bối đến, hình như hắn đã dùng một lá phù lục chạy trốn.”

Hoành Thiên Quân gật gật đầu, “Rất tốt, ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm cho ta. Nếu như lại xảy ra tình huống tương tự, không cần có bất cứ hành vi khách thường nào cả, chờ sau khi hắn vào thành rồi thì nói cho ta biết sau.”

“Vâng, ta đã biết.” Hộ vệ này đáp.

Hoành Thiên Quân cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thật sự là vì đối phương là hộ vệ của Thanh Phương Tiên Vực, nếu như là ngươi của hắn, hắn đã sớm đập chết rồi.Truyền tin tức thôi mà cũng để đối phương phát hiện ra, đúng là đồ vô dụng. Hai lần liên tiếp phát hiện ra người mà Tịch Đình thương hội muốn tìm, hắn còn đang suy nghĩ có phải mình nên sắp xếp một người của Tịch Đình thương hội tới đây trông chừng hay không.

“Đúng rồi, ở Thanh Phương Tiên Vực này có còn tu sĩ nào đến từ Ngũ Vũ Tiên Giới nữa không?” Hoành Thiên Quân thuận miệng hỏi một câu.

Không đợi hộ vệ kia trả lời, Thông Tin Châu trên cổ tay hắn đã lập tức sáng lên, hắn hoàn toàn không đợi tên hộ vệ kia trả lời, vọt thẳng ra ngoài, đồng thời kêu lên, “Mọi người nhanh theo ta trở về.”

Chẳng những là bọn hắn, ở Cấm Uẩn tiên thành không ngừng có cường giả như tia sáng bắn ra, xông về một phía. Tất cả mọi người đã quá quen với tình cảnh này, đó là bởi vì Hư Không Thạch lại diễn ra đánh nhau.

…

Lam Tiểu Bố bố trí xong hộ trận trong phù các cũng không hề rời khỏi phù các, sau khi truyền tin cho Mưu Y Trần xong thì vẫn luôn ở trong này tu luyện.

Mãi đến nửa tháng sau, Mưu Y Trần mới đi đến phù các của Lam Tiểu Bố.

“Mưu đạo hữu, có phải đã gặp phải chuyện gì hay không?” Nhìn thấy Mưu Y Trần vô cùng tiều tụy, Lam Tiểu Bố đã biết chuyện Mưu Y Trần nói trước đó là sự thật, vị trí bên trên Hư Không Thạch nhất định đã bị cướp rồi.

Mưu Y Trần thở dài, “Một lời khó nói hết.”

Lam Tiểu Bố đưa cho Mưu Y Trần một chén tiên linh trà, “Mưu đạo hữu, có chuyện gì thì cứ nói đi, mặc dù thực lực của ta không cao, nhưng mà tốt xấu gì thì mọi người cũng đã ở cùng nhau mấy năm rồi, nếu có thể giúp được một tay thì ta nhất định sẽ giúp.”

Mưu Y Trần lập tức ôm quyền, cảm ơn một tiếng rồi nói, “Ta biết Ngũ Vũ Vương không phải là người bình thường, ta cũng biết Ngũ Vũ

Vương nhất định sẽ đến Hư Không Thạch tranh đoạt vị trí. Cho nên Cửu Kiếm Tiên Sơn ta hy vọng có thể hợp tác với Ngũ Vũ Vương…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng đang tính toán, muốn có một nơi đặt chân trên Hư Không Thạch, nhất định phải dựa vào Trận Đạo của hắn. Nhưng cho dù là bố trí tiên trận nào, điều đầu tiên hắn cũng phải lấy được một vị trí mới được. Bước đầu tiên này mới là bước gian nan nhất, sau khi cướp được vị trí rồi thì mọi chuyện sau đó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Bước đầu tiên này nhất định phải đánh, mà bên hắn người có thể đánh chỉ có một mình Cung Duẫn Kỳ, còn hắn bây giờ mà đối đầu với tiên đế thì cơ bản là thua, bởi vì hắn không có thời gian bố trí Khốn Sát tiên trận. Nếu như không có trận đạo hỗ trợ mà đối phó với tiên đế, hắn sẽ không có bất cứ phần thắng nào cả.

“Hợp tác như thế nào? Mưu đạo hữu xin cứ nói.” Lam Tiểu Bố cảm thấy bước cướp đoạt vị trí trên Hư Không Thạch này, vẫn phải dựa vào Cửu Kiếm Tiên Sơn.

Mưu Y Trần nói, “Vị trí của Cửu Kiếm Tiên Sơn ta ở trên Hư Không Thạch đã bị cướp rồi, không chỉ như vậy, vị trí của rất nhiều tông môn khác cũng đều bị cướp.”

Lam Tiểu Bố biết đối phương nói rất nhiều tông môn là có ý gì, Thanh Phương Tiên Vực ở gần Hư Không Thạch nhất, những tông môn bị cướp nhất định là ở Thanh Phương Tiên Vực.

“Bởi vì Hư Không Thạch ngày nào cũng xảy ra huyết chiến, cho nên rất nhiều tiên vực nhanh chóng bàn bạc lại, quyết định sớm ngày định ra danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. KHông chỉ như vậy, còn chia Hư Không Thạch bên ngoài bí cảnh Hỗn Độn thành năm mươi vị trí. Năm mươi vị trí này chỉ có tông môn hoặc tiên vực có được danh ngạch đi vào bí cảnh Hỗn Độn mới có thể tranh đoạt…”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hỏi, “Đây là lý do mà các tiên vực ở vị diện tiên giới đều đến báo danh sớm?”

“Đúng thế.” Mưu Y Trần gật đầu.

“”Vậy những tiên vực và tông môn đã chiếm được vị trí trên Hư Không Thạch kia cũng phải giao vị trí của mình ra, sau đó phân chia lại một lần nữa? Hơn nữa, không tính những đại tông môn kia, hơn một trăm tiên vực, 50 vị trí làm sao mà chia được? Chỉ riêng những đại tông môn kia thôi, hơn một ngàn vị trí cũng không đủ chia đâu.” Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu.

Mưu Y Trần cười khổ, “Ngươi cảm thấy những người đã chiếm được vị trí kia có thể bỏ ra được sao?”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, hắn cười ha ha, “Điều này cũng có thể hiểu được, chỉ có những tông môn hoặc tiên tộc có tư cách tiến vào bí cảnh Hỗn Độn mới có thể cạnh tranh vị trí trên Hư Không Thạch. Lần này những ai có tên trong danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, giá trị bản thân nhất định sẽ tăng lên gấp bội. Thanh Phương Tiên Vực có bao nhiêu danh ngạch?”

Rõ ràng đây là do Thanh Phương Tiên Vực giở trò quỷ, danh ngạch của Thanh Phương Tiên Vực nhất định không hề ít, bọn họ muốn nói đến tư cách tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, vậy thì Thanh Phương Tiên Vực này nhất định còn có chuẩn bị ở phía sau.

“Là thế này, Thanh Phương Tiên Vực có được 50 danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, mà ta nghe nói ở tiên vực bình thường, bây giờ cũng chưa chắc có được mười danh ngạch, mà là dựa theo phương án phân phối lại một lần nữa, cuối cùng có khi còn có tiên vực đến một danh ngạch cũng không có là chuyện có thể xảy ra. Với phương án phân phối này thì Ngũ Vũ Tiên Giới không có một chút ưu thế nào cả.” Mưu Y Trần nói.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Ta xem thử hắn làm thế nào mà không chia cho ta một cái danh ngạch nào, Ngũ Vũ Tiên Giới ta đi báo danh trước.”

Chương 750: Động tĩnh có chút lớn.

“Oanh!” Cửa ra vào của hộ trận đung đưa kịch liệt đánh thức Lam Tiểu Bố, khi hắn nhìn thấy có một tên nam tử tóc dài đang công kích hộ trận cửa hàng của mình, Lam Tiểu Bố lập tức giận dữ.

“To gan thật, dám ngang nhiên công kích hộ trận của ta.” Lam Tiểu Bố trực tiếp vung tay lên, đã biến thành dáng vẻ ban đầu của mình.

“Ngũ Vũ Vương, ngươi cứ thế này ra ngoài, ta lo sẽ khiến Tiềm Cung chú ý đến.” Mưu Y Trần vội vàng nói,

oán giữa Tiềm Cung và Lam Tiểu Bố, Mưu Y Trần có biết đến, nhưng hắn cũng không để ý gì nhiều, bởi vì hắn không biết ai là Tiềm Cung. Nhưng mà lần này quay về Cửu Kiếm Tiên Sơn, hắn mới biết được Tiềm Cung là một người đáng sợ như thế nào. Đây là một cường giả mà ngay cả cường giả Bán Thần cũng không sợ, không chỉ như vậy, người ta còn có một vùng địa bàn của mình ở trên Hư Không Thạch. Trên Hư Không Thạch, người không bị cướp địa bàn cũng không nhiều, địa bàn của Tiềm Cung cũng là một trong số đó.

Sau khi biết sự lợi hại của Tiềm Cung, Mưu Y Trần cảm thấy Lam Tiểu Bố cải trang thành người khác là một hành động sáng suốt. Khiến hắn không ngờ được là, vừa mới cải trang để vào thành xong, thì lại lấy gương mặt thật của mình xuất hiện, trước đó cải trang không phải đã uổng phí rồi sao.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta không lo lắng Tiềm Cung mà là những nhân tố khác. Ta vốn muốn ở ngốc chỗ này bảy tám năm, một năm cuối cùng mới khôi phục lại dung mạo của mình. KHông ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, bây giờ các đại tiên vực muốn tiến vào bí cảnh Hỗn Độn đã bắt đầu báo danh, ta chỉ có thể nhanh chóng khôi phục dung mạo của mình thôi.”

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, không còn lấy gương mặt của Kiều Ngao Mục để xuất hiện nữa, khiến hắn không thể nào dụ Kiều Ngao Mục đến đến. Còn tông môn, ngược lại hắn có thể tìm đến đó. Loại cường giả như Tiềm Cung, nhất định có thể tùy tiện tìm được.

ĐƯơng nhiên, hắn cải trang ngoài trừ chuyện dụ Kiều Ngao Mục xuất hiện, đều quan trọng nhất không phải là tránh né Tiềm Cung, mà là không muốn xảy ra xung đột với Tịch Đình thương hội.

Trước mắt có người công kích hộ trận của hắn, cộng thêm chuyện đi báo danh nhất định phải dùng chính thân phận của hắn, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không cải trang tiếp nữa. Một tiên đình vương cải trang, vậy thì trong việc tranh đoạt danh ngạch với người khác đã tự hạ thấp đi một đầu rồi.

“To gan nhỉ, dám công kích hộ trận động phủ của ta.” Lam Tiểu Bố mở cấm chế phù các ra, nhìn nam tử tóc dài trước mặt này, trong lòng đang suy nghĩ không biết tên gia hỏa này có phải là Khê Trầm Thủy kia hay không. Có lẽ cũng chỉ có Khê Trầm Thủy mới dám làm như vậy.

“Người này chính là chấp sự khu Đông Khê Trầm Thủy của Cấm Uẩn tiên thành, thống lĩnh hộ thành Khê Kiều của Cấm Uẩn tiên thành chính là thúc của hắn, quyền thế vô cùng lớn.” Nhìn thấy nam tử tóc dài trước mặt, trong lòng Mưu Y Trần trầm xuống, nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố. Hắn lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ nổi lên xung đột với người này, một khi xảy ra xung đột, đối với Lam Tiểu Bố cũng không phải là chuyện gì tốt.

Quả nhiên là gia hỏa này, Lam Tiểu Bố đang nghĩ có nên xử lý gia hỏa này hay không, Khê Trầm Thủy đã hừ lạnh vươn tay ra nói, “Phù các của ngươi? Phù các này Viên Song Hòa đã định bán cho ta rồi, bây giờ ngươi nhanh chóng cút đi, ta tha cho ngươi một lần.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là tên đần à? Hắn lười lải nhải với tên gia hỏa này, cầm khế ước nhà đất ra nói, “Đây là khế nhà mà Viên Song Hòa bán cho ta, sao nào, ngươi có ý kiến gì?”

“Bảo chủ nhân Viên Song Hòa của cái phù các này ra đây, ta muốn hỏi thử xem hắn ăn thứ gì mà gan lớn như vậy.” Khê Trầm Thủy nghiêm giọng nói, “Còn ngươi nữa, đến từ đâu thì lăn về chỗ đó cho ta, còn về khế nhà, để lại.”

Lam Tiểu Bố cất khế nhà đi, từ tốn nói, “Khế nhà của ta tại sao lại phải đưa cho ngươi? COn nữa, dựa theo luật pháp của Thanh Phương Tiên Đình, tự tiện tiến đánh động phủ của người khác, chủ nhân động phủ có quyền trực tiếp chém giết.”

“Ha ha…” Khê Trầm Thủy cười ha ha một tiếng, “Đây là lần đầu tiên Khê Trầm Thủy ta nghe thấy một tu sĩ ngoại vực nói đến luật pháp ở Thanh Phương Tiên Vực, ở chỗ này, Khê Trầm Thủy ta chính là luật pháp.”

Sau khi nói xong câu đó, hắn vỗ tay một cái, hơn trăm tia sáng vọt thẳng đến nơi này, chỉ trong chớp mắt đã vây quanh phù các của Lam Tiểu Bố.

“Bắt hết những người này lại, nhìn dáng vẻ lén lén lút lút của bọn họ, rõ ràng là gián điệp ở tiên vực khác đến đây thám thính, cứ bắt hết về tống vào địa lao rồi nói sau.” Khê Trầm Thủy vung tay lên.

“Cung lão ca, chờ những người này vừa ra tay, ngươi lập tức giết chết tên Khê Trầm Thủy kia trước, nhớ kỹ nhất định phải chờ hắn ra tay trước.” Lam Tiểu Bố trực tiếp truyền âm cho Cung Duẫn Kỳ.

Hơn trăm người lập tức xông về phía Lam Tiểu Bố, sau khi đám người này dùng pháp bảo đánh về phía Lam Tiểu Bố, Cung Duẫn Kỳ vung tay một cái, toàn bộ những người lấy pháp bảo ra đều bị đánh bay, chờ khi rơi xuống mặt đất, tất cả đã không còn hơi thở.

Khê Trầm Thủy kinh hãi, vội vàng lùi lại, chỉ là Cung Duẫn Kỳ nhìn hắn cười he he, sau đó đập một tay xuống.

Khê Trầm Thủy lập tức cảm thấy một luồng hơi thở chết chóc bao trùm cả người mình, không gian xung quanh hoàn toàn đông cứng lại, hắn không thể động đậy được một chút nào.

Giờ phút này trong mắt Khê Trầm Thủy tràn đầy sợ hãi, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có người dám ở Cấm Uẩn tiên thành giết một trưởng quan.

“Bành!” Bàn tay Cung Duẫn Kỳ đập xuống, trong nháy mắt Khê Trầm Thủy đã biến thành cặn máu, ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Những binh lính tu sĩ còn đang xông tới kia đều sợ ngây người, ở Cấm Uẩn tiên thành trực tiếp đập chết một vị quan chấp pháp một khu thành, đây là chuyện trước nay chưa từng có ở Cấm Uẩn tiên thành, đây là đang định khiêu khích Thanh Phương Tiên Đình sao?

Chương 751: Động tĩnh có chút lớn. (2)

Cho dù bí cảnh lần này sắp mở ra, cường giả các phương tiên vực lũ lượt kéo đến Cẩm Uẩn tiên thành, những cùng chưa từng có người nào gây chuyện ở Cẩm Uẩn tiên thành. Cho dù muốn gây chuyện, cũng chỉ ở biên giới Hư Không đảo thôi. Gây chuyện ở nơi này, đương nhiên sẽ gây thù chuốc oán với Thanh Phương Tiên Đình.

Một khắc sau, mấy đạo hồng quang lập tức phóng lên tận trời, những binh lính tu sĩ này nhanh chóng rút lui. Dám giết quan chấp sự ở nơi này, nhất định sẽ có cường giả tiên đình đến bắt, những tên binh lính tu sĩ kia chỉ có thể bắt nạt những cửa hàng bình thường mà thôi, có thể đi bao xa thì lập tức chạy. Nhìn người ta giết Khê Trầm Thủy không hề có chút chần chừ gì, đừng nói đến những tên lính quèn như bọn họ.

“Ngũ Vũ Vương, chuyện lần này có chút lớn, Thanh Phương Tiên Vực cũng không phải những tiên vực khác, cường giả Bán Thần có ba người, cường giả tiên đế thì nhiều không kể xiết…” Sắc mặt Mưu Y Trần có chút tái nhợt.

Chuyện này cho dù xử lý như thế nào, Cửu Kiếm Tiên Sơn cũng sẽ bị liên lụy. Hắn ở chỗ của Lam Tiểu Bố, tiên đế thủ hạ của Lam Tiểu Bố lại giết chết Khê Trầm Thủy, còn có chuyện gì ác liệt hơn chuyện này?

Hầu như một khắc sau khi những tu sĩ kia rút đi, bốn bóng người từ đằng xa lao đến, chỉ trong một thời gian ngắn đã xuất hiện trước mặt bọn người Lam Tiểu Bố, chặn đứng mọi đường lui của Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ.

“Ha ha, đến bốn người, chỉ có một tiên đế, đang xem thường ai đấy?” Cung Duẫn Kỳ nhìn lướt qua bốn người kia, có chút khinh thường nói, “Mưu trưởng lão?” Tiên đế duy nhất kia nhìn thấy Mưu Y Trần, khẽ nhíu mày.

“Mưu Y Trần xin chào Nguyên chấp pháp.” Mưu Y Trần ôm quyền với tiên đế này, thăm hỏi một câu.

Sau đó Mưu Y Trần lập tức truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tên tiên đế này chính là chấp pháp của Cẩm Uẩn tiên thành, Nguyên Cực Thái.”

CHỉ nói về tên tiên đế này, còn ba tên chấp pháp tiên tôn kia thì không nói gì.

“Mưu trưởng lão, ngươi là trưởng lão tiên đế của Cửu Kiếm Tiên Sơn, vì sao lại giết chấp sự tiên thành ở Cẩm Uẩn tiên thành?” Nguyên Cực Thái khẽ nhíu mày, Cửu Kiếm Tiên Sơn bây giờ còn mấy tên tiên đế, cũng được xem là một tông môn không nhỏ,

Không đợi Mưu Y Trần nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nói, “Chuyện này không liên quan gì đền Cửu Kiếm Tiên Sơn, Mưu Y Trần chỉ là một người bạn của ta, bởi vì biết ta là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Giới, cho nên mới muốn giao dịch với ta một chút mà thôi. Còn tên Khê Trầm Thủy này là người của ta giết.”

“Ngươi là Ngũ Vũ Vương?” Nguyên Cực Thái kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn không ngờ vương của một tiên vực mà lại ở một nơi như thế nào,

“KHông sai, ta chính là Ngũ Vũ Vương, có chuyện gì thì bảo thành chủ của các ngươi tới tìm ta.” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố không có chút chần chừ nào.

Vào lúc cần ẩn nấp, hắn sẽ khiêm tốn. Bây giờ cao giọng tuyên bố mình là Ngũ Vũ Vương, vậy thì không cần thiết phải khiêm tốn.

“Nếu là Ngũ Vũ Vương thì chuyện của ngươi tiên đình sẽ xử lý, ba ngày sau Thanh Phương Tiên Đình sẽ đại diện cho vị diện tiên giới tổ chức nghị sự đại tiên vực, Nguyên mỗ cáo từ.” Sau khi Nguyên Cực Thái nói xong thì cực kỳ dứt khoát xoay người rời khỏi.

“Có ý gì? Biết mình là là tiên đế sơ kỳ nho nhỏ, cho nên không dám ra tay sao?” Cung Duẫn Kỳ cười he he.

Mưu Y Trần lắc đầu nói, “Chỉ sợ không phải như vậy, ba ngày sau chắc hẳn là lúc phân phối lại danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, chuyện này chỉ sợ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Ngũ Vũ Tiên Giới.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Không cần lo lắng, nếu như ta đại diện cho Ngũ Vũ Tiên Giới đến đây, vậy thì không sợ người ta chiếm lấy danh ngạch vốn thuộc về Ngũ Vũ Tiên Giới đi. Ngược lại là Mưu đạo hữu, chuyện lần này là do ta cân nhắc không chu toàn, đã gây ảnh hưởng đến ngươi. Nếu như ngươi không chê, sau khi chuyện lần này qua đi, hay là ngươi đến Ngũ Vũ Tiên Giới ta đi. Ngũ Vũ Tiên Giới ta vô cùng hoan nghênh tông môn các ngươi.”

Xảy ra loại chuyện này, Mưu Y Trần cũng không có tâm trạng ở lại đây nữa, hắn ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Ngũ Vũ Vương, chuyện này ta cần phải nhanh chóng quay về bàn bạc một chút, cáo từ trước.”

“Bố gia, chuyện này này có chút lớn đó.” Sau khi Mưu Y Trần đi rồi, Cung Duẫn Kỳ nói.

Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm nói, “Ta chỉ sợ chuyện này không đủ lớn, lúc này đã nguy cấp lắm rồi. Sau khi biết danh ngạch được phân phối trước thời hạn, ta nhất định phải làm ra chuyện gì đó, cái tên họ Khê này đã chủ động dâng đến tận cửa, chỉ có thể trách hắn không may thôi. Ngươi ở lại nơi này chờ ta, ta phải ra ngoài bố trí trận pháp một chút, nếu không thì thế lực của chúng ta có chút mỏng manh.”

…

“Cái gì? Lam Tiểu Bố chính là Ngũ Vũ Vương?” Trên tầng cao nhất của thương lâu Tịch Đình thương hội, Hoành Thiên Quân không thể tin được nhìn tin tức trong tay.

Một tên trưởng lão đứng bên cạnh hắn nói, “Thế thì chúng ta trực tiếp đi vây hắn lại, bắt trước rồi nói tiếp.”

Hoành Thiên Quân lắc đầu, “Chúng ta không thể ra tay công khai như vậy được, bởi vì Tịch Đình thương hội ta chỉ có một cơ hội ra tay mà thôi, đã bị chúng ta dùng trên người Ngôn Thừa Kiếm rồi. Nếu như lại ra tay nữa, sẽ chọc giận đến thành chủ của Cấm Uẩn tiên thành, dù sao thì chỗ này cũng là địa bàn của người khác.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố này đã giết chết chấp sự khu Đông Khê Trầm Thủy của Cấm Uẩn tiên thành, cộng thêm chuyện Lam Tiểu Bố là Ngũ Vũ Vương, đây không phải là chuyện mà Tịch Đình thương hội ta có thể ra tay một mình được.”

Sau khi nói xong, Hoành Thiên Quân trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng, “Bồng trưởng lão, ba ngày sau chúng ta cũng tham gia đại hội phân phối danh ngạch. Ngươi chuẩn bị một chút, bảo Huyết Y trưởng lão đi cùng.”

Trong lòng hắn cảm thấy khó hiểu hơn là, Lam Tiểu Bố rõ ràng đã trốn rồi, tại sao lại công khai xuất hiện ở Cấm Uẩn tiên thành như vậy.

“Vâng.” Môt tên nam tử áo xám lên tiếng.

Chương 752: Đại hội Tiên Vực.

Ba ngày sau đó, Lam Tiểu Bố bố trí đủ loại trận pháp Hư Không, ở một số vị trí trọng điểm ở Cẩm Uẩn tiên thành và xung quanh Thanh Phương Tiên Đình đều được Lam Tiểu Bố bố trí tiên trận Hư Không cấp chín. Đây cũng là chỗ lợi hại của hắn, sau khi bố trí xong đại trận hộ giới cho Ngũ Vũ Tiên Giới, hắn đã có thể bố trí ra tiên trận Hư Không cấp chín.

Ba ngày qua, người của Thanh Phương Tiên Vực hay Cẩm Uẩn tiên thành đều không đến tìm Lam Tiểu Bố, Tịch Đình thương hội cũng không thấy đến đây. Còn Mưu Y Trần nói bản thân phải quay về bàn bạc cùng tông môn một chút, cũng không đến đây tìm Lam Tiểu Bố.

“Bố gia, có nắm chắc không?” Thấy Lam Tiểu Bố quay về, Cung Duẫn Kỳ hỏi một câu.

Hắn đã từng đi cùng Lam Tiểu Bố diệt cả Thần Vân Tiên Trì, còn áp chế Tứ Đế cung không thể làm được gì, cho nên hắn rất có lòng tin với Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, là này khác với khi đối phó với Thần Vân Tiên Trì. Đây là đang đối phó với môt tiên vực, thực lực của Thanh Phương Tiên Vực tuyệt đối còn hơn xa cái Thần Vân Tiên Trì kia.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Không cần phải lo lắng, không có bất cứ vấn đề gì đâu.”

Lời Lam Tiểu Bố vừa nói xong, trong hư không lập tức truyền đến một giọng nói uy nghiêm, “Ta là tiên đình vương của Thanh Phương Tiên Đình Thẩm Sâm, bây giờ mời tất cả đại biểu tiên vực của vị diện tiên giới của chúng ta, đến vương điện Thanh Phương Tiên Vực của ta để bàn bạc vấn đề phân phối danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, xin mời các đạo hữu từ các tiên vực, sau khi nghe thấy thì lập tức đến vương điện Thanh Phương Tiên Vực.”

“Gia hỏa này thật là lợi hại, chỉ sợ là một cường giả bán Thần.” Cung Duẫn Kỳ nghe thấy truyền âm này, âm thầm chấn động.

Lam Tiểu Bố nói, “GIa hỏa này quả thật rất lợi hại, nhưng mà truyền âm này cũng chỉ là dựa vào trận pháp ở Cấm Uẩn tiên thành mà thôi. Đi nào, ba người chúng ta cùng đi.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố nghĩ, Bán Thần cảnh thật ra vẫn là tiên đế. Cái mánh lới cường giả Bán Thần này cũng chỉ là để hù dọa người mà thôi.

“Ngũ Vũ Vương, tu vi của ta quá kém, đến lúc đó có xảy ra việc gì, liệu có làm ảnh hưởng đến ngươi không?” Kiều Hưng có chút lo lắng.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, “Thế này đi, Kiều Hưng, ngươi vào trong tiểu thế giới của ta.”

Hắn cảm thấy Kiều Hưng lo lắng như vậy cũng đúng, đến lúc đó một khi thật sự đánh nhau, thực lực của Kiều Hưng quả thật hơi thấp một chút. Mặc dù hắn cũng là tiên vương tầng bốn, nhưng mà khi hắn đột ngột đánh lén, sẽ có cơ hội xử lý một tên tiên đế sơ kỳ, nếu như hắn dựa vào Khốn Sát tiên trận hư không mà mình bố trí, cho dù có là tiên đế hậu kỳ, thậm chí là bán thần, cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn.

Chân Linh thế giới đã đưa cho Liễu Ly, chờ Kiều Hưng tiến vào tiểu thế giới rồi, Lam Tiểu Bố sẽ bỏ tiểu thế giới vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Có đại chiến thế nào cũng sẽ không khiến Vũ Trụ Duy Mô của hắn bị sụp đổ.

Vương điện Thanh Phương Tiên Đình, tọa lạc ở trung tâm của Cấm Uẩn tiên thành. Bên ngoài vương điện, là một quảng trường tiên đình vô cùng rộng lớn. So với quảng trường Ngũ Vũ Tiên Đình của Tín Trăn lúc trước, chỗ này không chỉ lớn hơn mười lần.

Một thông đạo màu vàng, kéo dài từ ngoài quảng trường đến lối vào vương điện.

Lúc Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ đến, đã có mấy trăm người đến đây, vẫn còn có người từ đằng xa liên tục đến.

Nhưng mà tất cả những người muốn đi vào thông đạo màu vàng kia đều bị ngăn cản lại

Một tên chấp sự tiên tôn đứng ở ngay lối vào thông đạo cao giọng nói, “Bằng hữu tiên vực, tông môn các phương. Bởi vì chuyện lần này có liên quan đến lượng kiếp tiên giới, cho nên không phải ai cũng có tư cách tiến vào. Mỗi một tiên vực có ba người có thể tiến vào Kim Điện Nghị Sự, bằng chứng để được tiến vào chính là điệp văn có vương ấn tiên đình của tiên vực. Tông môn đỉnh cấp hoặc tiên tộc, cần phải có điệp văn có ấn giám của tông môn, có thể vào được hai người.”

“Đúng là không biết xấu hổ mà.” Cung Duẫn Kỳ thở dài.

Lam Tiểu Bố cũng biết chuyện này quả thật là không biết xấu hổ, mỗi một tiên vực dựa vào điệp văn có vương ấn tiên đình có thể vào được ba người thì còn có thể hiểu được, nhưng tông môn đỉnh cấp và tiên tộc thì có tư cách gì mà vào? Đây là bí cảnh có liên quan đến sự tồn vong của tiên vực trong lượng kiếp, tiên vực đã ra mặt rồi, tông môn và tiên tộc ra mặt nữa có cần thiết hay không? Hơn nữa, cái từ đỉnh cấp này, sao mới được gọi là đỉnh cấp? Hoàn toàn không thể nào giải thích được, nói bóng gió thì Thanh Phương Tiên Đình cho rằng nó là đỉnh cấp thì đó chính là đỉnh cấp, Thanh Phương Tiên Đình cho rằng nó không phải là đỉnh cấp vậy thì không phải là đỉnh cấp.

Thần niệm rà quét một chút, đại biểu của các tiên vực ở chỗ này, người có tu vi thấp nhất cũng là tiên đế hậu kỳ. Còn nói đến tiên vương, chỉ sợ cũng chỉ có mình Lam Tiểu Bố mà thôi.

Mỗi một đại biểu tiên vực đứng đây đều vô cùng nghiêm túc, cầm điệp văn có vương ấn tiên đình đứng xếp hàng, chờ kiểm tra.

Cho dù những người xếp hàng đều cầm theo điệp văn vương ấn tiên đình, trong lòng mọi người đều biết rõ, những người đứng ở đây hoàn toàn không phải là người dưới trướng của tiên đình vương, trên cơ bản đều là tiên đình vương của các tiên vực.

Sắp phải đối mặt với lượng kiếp tiên giới, bất kỳ tiên đình vương nào của tiên vực đều không dám không đến.

Lam Tiểu Bố đứng xếp hàng phía sau mọi người, vừa khắc họa các loại trận văn tiên trận trong hư không, vừa chú ý đến bọn người tiên đế xung quanh.

Hắn có nhìn thấy một vài người quen ở đây, Tiên Đình vương Mễ Ưu Lan của Ngọc Thiềm Tiên Đình ở Ma HUyền Tiên Vực, xem ra sau khi Tập Thịnh Doãn của La Vân Tiên Đình và Đằng Cập Lâu của Thăng Tinh Tiên Đình mất tích, tiên đình vương đại diện cho Ma Huyền Tiên Vực đã trở thành Mễ Ưu Lan. KHiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, ở bên cạnh Mễ Ưu Lan còn có hai người quen, Hạnh Đế Tân Vô Nguyên và Cố Đế Cố Thần của Tứ Đế Cung.

Ngẫm lại cũng không có gì lạ, đây là chuyện liên quan đến sự tồn vong của một tiên vực, nam bắc Ma Huyền Tiên Vực cũng không cần gì phải tranh đấu. Ma Huyền Tiên Vực mà bị tiêu diệt trong lượng kiếp, vậy thì mọi người còn tranh giành gì nữa. Nếu như Cố Đế và Hạnh Đế tới, xem ra Thích Đế và Tầm Đế cũng đến.

Chương 753: Đại hội Tiên Vực. (2)

Mễ Ưu Lan nhìn thấy Lam Tiểu Bố cũng vô cùng mừng rỡ, nhưng mà không biết là vì nguyên nhân gì, hắn cũng không đến chỗ Lam Tiểu Bố chào hỏi. Sau khi Cố Đế và Hạnh Đế nhìn thấy Lam Tiểu Bố, từ đằng xa ôm quyền, cũng không đến chào hỏi.

Đội ngũ nhanh chóng đi vào, đến lượt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lấy ra điệp văn Ngũ Vũ Vương ấn đưa ra.

Khi tên tiên tôn kia nhìn thấy điệp văn Ngũ Vũ Tiên Giới, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ một chút, vẻ mặt có chút kỳ quái, “Mời vào trong.”

“Đi thôi.” Thấy đối phương không có gây chuyện ở cửa vào này, Lam Tiểu Bố cũng không nói nhảm. Nếu như ở chỗ này tìm ra gốc ra rễ, Lam Tiểu Bố cũng không nói nhảm, vậy thì làm lớn chuyện một chút.

Nếu không hỏi rõ, vậy thì cho thấy người ta đang định kéo hắn lên đài đối phó.

Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ đi dọc theo thông đạo màu vàng tiền vào vương điện Thanh Phương Tiên Đình, trong vương điện đã ngồi được một nửa.

Chỗ ngồi nơi này khá rõ ràng, cứ ba chỗ ngồi là một đơn vị, phía sau thì hai chỗ một đơn vị. Rõ ràng vị trí phía trước là dành cho đại diện các tiên vực ngồi, phía sau là vị trí của đại tông môn hoặc tiên tộc.

Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ có hai người, nhưng hắn đại biểu cho Ngũ Vũ Tiên Giới, đương nhiên cũng đi đến chỗ có ba chỗ ngồi kia, Cung Duẫn Kỳ ngồi xuống bên cạnh Lam Tiểu Bố, chỗ của hắn vẫn còn một chỗ trống.

Cho dù người càng ngày càng nhiều, nhưng không có người nào nói chuyện với nhau. Chỉ cần người ngồi ở chỗ này, đều có quan hệ cạnh tranh. Nếu như Thiên Cương trận bàn trong bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo là sự thật, chỉ có 36 lá trận kỳ, vậy thì trong này cũng chỉ có 36 tiên vực có thể sống sót trong lượng kiếp.

Khi người càng ngày càng nhiều, bên trong cung điện vàng óng này đã đầy người. Lam Tiểu Bố nhìn sơ qua một chút, có ít nhất năm sáu trăm người. Đừng nói là hơn một trăm tiên vực, cứ cho là 100 tiên vực đi nữa, mỗi tiên vực có ba người, vậy thì nơi này có ít nhất một nửa không phải là đại biểu của tiên vực.

Nghị sự còn chưa bắt đầu, Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại ra vẻ đang dưỡng thần. Chỉ có Cung Duẫn Kỳ là biết rõ, chắc hẳn Lam Tiểu Bố đang điên cuồng bố trí các loại tiên trận Hư Không.

Ở nơi này, thực lực của Ngũ Vũ Tiên Giới là kém cỏi nhất, không bố trí các loại tiên trận thì chẳng khác nào đang chờ chết.

Lại đợi thêm khoảng một canh giờ nữa, cửa lớn của Kim Loan điện mới đóng lại. Một nam tử mặc áo bào màu xanh bước ra, đứng ở vị trí bắt mắt nhất.

Nam tử mặc áo bào xanh này hành tiên thủ lễ với tất vả mọi người trước sau đó mới nghiêm mặt nói, “Có một vài vị bằng hữu biết ta, cũng có vài người là không biết. Ta tự giới thiệu bản thân một chút, ta là tiên đình vương của Thanh Phương Tiên Đình Thẩm Sâm. Lúc đầu tiên vực từ các phương đến Thanh Phương Tiên Vực ta làm khách là chuyện vô cùng đáng mừng, nhưng chúng ta đều biết rõ, chuyện lần này rất nặng nề, chúng ta không thể nào mà vui vẻ được.

Nguyên nhân thì tất cả mọi người đều biết, đó chính là tiên giới rất có thể phải đối mặt với lượng kiếp, mà trong lượng kiếp, hai phần ba vị diện tiên giới sẽ bị hóa thành bột mịn. Đáng tiếc à, đây không phải là chuyện mà với thực lực bây giờ của chúng ta có thể ngăn cản được. Hôm nay mời mọi người đến đây, chính là muốn thảo luận xem làm sao có thể bảo vệ được một phần ba tiên vực này không bị hủy diệt.

Mọi người chắc đã biết rõ có chuyện gì xảy ra, mấy chục năm trước Thanh Phương Tiên Vực ta có phát hiện ra một hòn đảo ở trong hư không, trong hòn đảo này có một cái bí cảnh Hỗn Độn. Cái bí cảnh Hỗn Độn này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, bên trong có một cái Thiên Cương trận bàn, cái Thiên Cương trận bàn này gồm có một trận cơ và 36 lá trận kỳ. Chỉ cần tìm được trận cơ và 36 lá trận kỳ của Thiên Cương trận bàn này, vậy thì có thể bảo vệ được 36 tiên vực bình yên vô sự trong lượng kiếp.

bí cảnh Hỗn Độn này trừ Thiên Cương trận bàn ra, còn có một số thiên tài địa bảo, tiên linh thảo vượt xa cấp chín. Những bảo vật này nếu như có thể luyện chế thành đan dược, thậm chí có thể giúp một phần cường giả tiên đế viên mãn trực tiếp bước ra khỏi vị diện tiên giới, tiến đến tầng thứ cao hơn. Hôm nay vấn đề mà chúng ta nghiên cứu thảo luận chính là vấn đề phân chia danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. Trước đó, mọi người có vấn đề gì có thể nói ra.”

Một tên nam tử mọc đầy rây đứng lên, “Tiên Đình Vương Ngũ Thiên Thành của Nguyệt Linh Tiên Vực kính chào Thanh Phương Đại Đế, ta có một vấn đề muốn hỏi Thanh Phương Đại Đế.”

Thẩm Sâm mỉm cười nói, “Ngũ Đại Đế mời ngồi xuống nói, thời gian hôm nay chúng ta bàn bạc tương đối dài, tất cả mọi người ngồi nói chuyện là được rồi.”

Nói xong, Thẩm Sâm tự mình ngồi xuống trước.

Ngũ Thiên Thành cũng không hề khách sáo, sau khi ngồi xuống thì nói, “Cái bí cảnh Hỗn Độn này đương nhiên là chưa từng có người nào đi vào, vậy sao Thanh Phương Đại Đế lại biết rõ trong đó có Thiên Cương trận bàn?”

Thẩm Sâm nói, “Lúc ban đầu khi Thanh Phương Tiên Vực ta phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn, cũng không biết trong đó có Thiên Cương trận bàn. Nhưng mà sau đó chúng ta tìm đọc trong một lượng lớn điển tịch mới biết được, bí cảnh Hỗn Độn đó chính là nơi là Thiên Cương Đại Đế trong truyền thuyết ngã xuống. Động Phủ của Thiên Cương Đại Đế là một tấm lá vàng, mà Hư Không Thạch bên ngoài Hư Không đảo này lại có hình dạng là một chiếc lá vàng, không chỉ như vậy, trên Hư Không Thạch còn khắc bí mật bất truyền của Thiên Cương đại đế chính là tổng cương Thiên Cương Biến. Còn Thiên Cương trận bàn, đó là đồ vật vẫn luôn ở trên người Thiên Cương đại đế.”

“Thiên Cương Biến?” Tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt, thần thông Thiên Cương Biến đấy, đây chính là đại thần thông đỉnh cấp trong truyền thuyết.

Thẩm Sâm nhìn thấy thái độ này của đám người, thản nhiên nói, “Đáng tiếc là chỉ có một cái tổng cương mà thôi, tổng cương này bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy được, chỉ thể hiện ra Thiên Cương Biến bao gồm những đại thần thông nào, không có chút giá trị nào cả.”

Chương 754: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương.

Lời Thẩm Sâm nói đột nhiên xoay chuyển, “ĐƯơng nhiên, Thiên Cương Đại Đế nếu như đã vẫn lạc trong bí cảnh, thần thông Thiên Cương Biến có nằm trong đó hay không cũng chưa ai biết chắc được.”

Lời này vừa nói ra, rõ ràng là đang nói cho mọi người biết, danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này lại càng đáng giá hơn.

Nói đến đây cũng không cần nói nhảm gì thêm nữa, Thẩm Sâm tiếp tục nói, “Danh ngạch tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn nhiều nhất chỉ có thể là 1080 cái, bởi vì số tiên vực ở vị diện tiên giới này phù hợp với số lượng Thiên Cương Địa Sát, cho nên vốn là dựa theo phân phối danh ngạch một tiên vực mười cái mà chia. Chỉ là bởi vì có một vài tiên vực không phái đại biểu đến đây tranh đoạt danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, hoặc là bọn họ cảm thấy không cần Thiên Cương trận bàn trong bí cảnh Hỗn Độn cũng có thể giải quyết được vấn đề lượng kiếp.”

Lời này khiến rất nhiều người phì cười, không cần Thiên Cương trận bàn mà có thể giải quyết được vấn đề lượng kiếp. Ha ha, nếu như thật sự đơn giản như vậy, phía trên kia cũng sẽ không dẫn lượng kiếp đến đây.

“Hôm nay có tất cả 101 tiên vực đến đây, còn có năm tiên vực không đến. Trừ đông đảo các tiên vực ra, còn có 140 tông môn và tiên tộc đỉnh cấp. Cho dù là vì nguyên nhân gì, chúng ta sẽ không tiếp tục chờ đợi nữa. Một người kế ngắn, nhiều người kế dài. 1080 cái danh ngạch này phân chia như thế nào, tất cả mọi người hãy nói ý kiến của mình đi.”

Sau khi Thẩm Sâm nói xong không tiếp tục nói gì thêm nữa, mà chờ đám người này nêu ý kiến.

Một tên nam tử mặc y phục rực rỡ ôm quyền nói, “Đại Đế, ta cảm thấy không phải tất cả các tiên vực đều có tư cách tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. Trước khi phân phối danh ngạch vào bí cảnh Hỗn Độn, chúng ta nên thêm phần tuyển loại. Nếu vị diện tiên giới chỉ có thể giữ lại 36 tiên vực, vậy danh ngạch này quý giá đến mức nào chứ? Loại danh ngạch quý giá này chúng ta đương nhiên phải để dành cho những tiên vực biết tuân thủ nguyên tắc.”

Tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Đình trầm ngâm một chút, gật gật đầu nói, “Không sai, đề nghị này rất tốt, mọi người có bổ sung gì không?”

Tiên Đình Vương Ngũ Thiên Thành của Nguyệt Linh Tiên Đình trước đó hỏi thăm về Thiên Cương trận bàn bây giờ đột nhiên nói. “Đề nghị của vị bằng hữu này không tệ, tốt nhất nên nói rõ lai lịch của mình trước, bằng không thì mọi người không biết rõ ngươi là tiên đình nào.”

Nam tử mặc y phục rực rỡ này lập tức lạnh mặt, từ tốn nói, “Chỉ là một cái đề nghị mà thôi, có báo lai lịch của mình ra hay không có gì quan trọng sao?”

Lam Tiểu Bố lại mở miệng nói, “Ngay cả họ tên lai lịch mà ngươi cũng không dám nói, giấu đầu lộ đuôi, còn nói ý kiến gì nữa? Lam Tiểu Bố ta, tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Đình.”

Hắn khẳng định gia hỏa này đang đào hố cho hắn.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, mười mấy đạo thần niệm lập tức tập trung trên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cảm nhận được có một đạo thần niệm ẩn chứa sát ý lạnh lẽo.

Nam tử y phục rực rỡ hừ một tiếng, “Ta là thành chủ Trường Khâm của Cấm Uẩn tiên thành, sao nào, chẳng lẽ ta không thể nêu ý kiến sao?”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “KHông sai, ngươi thật sự không thể nêu ý kiến, loại đề nghị này đều là chuyện của tiên đình vương, ngươi chỉ là một thành chủ đến đây nói những lời vô dụng kia làm gì? Ngươi không có chuyện gì thì đứng qua một bên.”

Nói bóng gió chính là đây là nơi tiên đình vương bàn chuyện, một thành chủ như ngươi tìm chỗ nào mát mẻ mà đứng đi.

“Ngũ Vũ Vương nói như vậy là không đúng rồi, bí cảnh Hỗn Độn là chuyện liên quan đến toàn bộ tiên giới, Thanh Phương Đại Đế hi vọng có thể nghe được ý kiến của mọi người, sau đó có thể đưa ra quy tắc hoàn thiện hợp lý nhất. Ta cảm thấy ai cũng có thể đưa ra ý kiến, vì sao thành chủ của Cấm Uẩn tiên thành lại không thể nêu ý kiến?” Một tên nam tử có râu hình chữ bát từ tốn nói.

“Ngươi lại là cái rễ hành nào? Thanh Phương Đại Đế, chắc hẳn đây là nơi mà người nào cũng có thể nói chuyện mà không cần báo lai lịch của mình rồi? Nếu đã như vậy, có phải tùy tiện tìm một con chó hoang nào đó ở trên đường đến đây cũng có thể nêu ý kiến rồi sao?” Lam Tiểu Bố biết lần này sẽ nhắm vào Ngũ Vũ Tiên Giới, nói chuyện cũng chẳng để lại chút mặt mũi nào.

Nam tử có râu hình chữ bát kia lạnh lùng nói, “Chỉ là hạng người có lưỡi không xương, cũng dám đảm nhiệm tiên đình vương? Hoành Thiên Quân ta là phó hội chủ của Tịch Đình thương hội, sao nào, ngươi có ý kiến gì?”

Quả nhiên là gia hỏa của Tịch Đình thương hội, Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với Thẩm Sâm, “Thanh Phương Đại Đế, chuyện bí cảnh Hỗn Độn lần này có phải là liên quan đến lượng kiếp ở vị diện tiên giới?”

“Đúng vậy.” Thẩm Sâm từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố lại cao giọng nói, “Thế nhưng ta lại cảm thấy hội nghị lần này thật giống như một câu chuyện cười, sự tồn vong của một tiên vực quan trọng đến mức nào, hơn một trăm đại biểu từ các tiên vực đến đây, đó là điều đương nhiên. Bởi vì một tiên vực bị hủy diệt trong lượng kiếp, sẽ có vô số người vô tội bị chết đi. Thế nhưng lại có một vài thành chủ tiên thành, một vài thương hội làm ăn, sao lại có tư cách ngồi ở đâu đàm luận vấn đề tồn vong của một tiên vực? Nếu như thật sự xem sự tồn vong của tiên giới là chuyện lớn nhất, xin mời những gian thương và những người không liên quan kia rời hết đi, nếu không thì, Ngũ Vũ Tiên Giới ta là người đầu tiên ra ngoài. Danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, chúng ta cứ dựa vào đao trong tay mình mà tranh đoạt thôi.”

Sắc mặt Thẩm Sâm vô cùng khó coi, hắn biết hôm nay mình muốn xử lý Ngũ Vũ Vương như Lam Tiểu Bố, nhưng mà trước khi xử lý, cần phải có một quá trình, ít nhất phải khiến tên Ngũ Vũ Vương không biết trời cao đất dày như này chết thật rõ ràng. KHiến tất cả mọi người hiểu rõ, Thanh Phương Tiên Vực hắn không phải là bắt nạt người khác không có lý do.”

Nhưng bây giờ còn chưa có nổi lên tranh chấp với Lam Tiểu Bố, người ta đã ra tay trước rồi.

“Gia hỏa này điên rồi à?” Một tên trưởng lão tiên đế mặt tròn ngồi bên cạnh Hoành Thiên Quân không nhịn được nói.

Chương 755: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương. (2)

Hoành Thiên Quân cũng im lặng lắc đầu, truyền âm nói, “Gia hỏa này quả thật là điên rồi, chẳng lẽ hắn không biết làm như vậy sẽ đắc tội với bao nhiêu người sao? Ở nơi này…”

Hoành Thiên Quân định nói đến trong này có hơn 200 tiên môn và tiên tộc, đấy là thực lực lớn đến mức nào? Đắc tội với nhiều người như vậy, chỉ là một Ngũ Vũ Vương thôi chỉ sợ sẽ chết thế nào cũng không biết.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lúc này lại có một giọng nói khác vang lên cắt ngang truyền âm của hắn, “Ngũ Thiên Thành ta cho rằng Ngũ Vũ Vương nói rất đúng, đây là vấn đề liên quan đến tiên vực tiên giới, những thương hộ và tông môn kia chạy đến đây để làm gì? Cho nên Nguyệt Linh Tiên Vực ta đồng ý với đề nghị của Ngũ Vũ Vương.”

“Đúng, Ma Huyền Tiên Vực ta cũng đồng ý với đề nghị của Ngũ Vũ Vương.” Mễ Ưu Lan không nhịn được lên tiếng. CHo dù bên người có hai tên tiên đế của Tứ Đế Cung luôn nhắc nhở hắn không nên đi quá gần Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn cảm thấy sư phụ của Lam Tiểu Bố rất mạnh, có thân thiết với Lam Tiểu Bố một chút cũng không sao cả. Hơn nữa, nếu như không có Lam Tiểu Bố, Ma Huyền Tiên Vực bây giờ còn tồn tại sao?

“Bách KHông Tiên Vực ta đồng ý với đề nghị của Ngũ Vũ Vương…”

“Hư Hoàng Tiên Vực ta đồng ý với đề nghị của Ngũ Vũ Vương…”

…

Nhưng tông môn và tiên tộc chuẩn bị đứng dậy kia đều ngây người, đây là có chuyện gì?

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, đây không phải chỉ đang nói rõ mọi chuyện hay sao? Mấy tiên môn, tiên tộc và thương hộ các ngươi cũng muốn ở đây đòi được phân phối danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, vậy thì danh ngạch mà các tiên vực lấy được nhất định sẽ bị ít đi.

Chuyện khác thì xem như thôi đi, nhưng loại chuyện có liên quan đến sự tồn vong của tiên vực như vậy, có đắc tội với người khác thì có là gì, chỉ cần muốn, có liều mạng cũng là chuyện bình thường.

Hơn một trăm tiên vực, đảo mắt đã có hơn 50-60 tiên vực đồng ý, hơn nữa vẫn còn có tiên vực đang tiếp tục nói đồng ý với đề nghị của Ngũ Vũ Vương.

Thẩm Sâm là tiên đình vương của Thanh Phương Tiên Vực, hắn cũng không phải là thủ lĩnh của mọi người, chỉ lấy danh nghĩa từ việc phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn, triệu tập mọi người đến đây họp bàn mà thôi. Nếu như quả thật làm lớn chuyện lên, phần lớn những người ở đây cũng sẽ không để ý Thanh Phương Đại Đế hắn là ai.

Thẩm Sâm hung hăng trừng mắt nhìn Trường Khâm, nếu có ý định chiếm lấy danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên Giới, vậy thì phải chuẩn bị kỹ càng một chút chứ, còn chưa chuẩn bị kỹ càng, thế thì làm sao ngươi có thể chiếm được danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên Giới?

“Đề nghị của các vị tiên đình vương, ta cảm thấy rất tốt, ta cũng đồng ý với đề nghị này. Lần này dù sao cũng có liên quan đến sự tồn vong của tiên vực chúng ta, cho nên trừ các tiên đình vương hoặc đại biểu của tiên đình vương từ các tiên vực, xin mời những người khác đi ra ngoài.” Thẩm Sâm lập tức phụ họa theo.

Trường KHâm ngẩn người, còn có dạng này nữa à? Nhưng hắn vẫn không cam tâm mà đứng lên nói, “Thanh Phương Đại Đế, Ngũ Vũ Vương sau khi tiến vào Cấm Uẩn tiên thành, chẳng những chiếm đoạt cửa hàng của người khác, còn tùy ý giết chết quan chấp pháp của Cấm Uẩn tiên thành. Trong tình huống như thế này, ta cảm thấy tiên vực có loại người như thế này không xứng còn sống sót trong lượng kiếp.”

Lần này nói lời này ra không có ai phản đối, cho dù lời Trường KHâm nói là thật hay giả, đối với những tiên đình vương khác mà nói đều là chuyện tốt, mất đi môt tiên vực cạnh tranh, vậy thì sẽ có thêm mấy cái danh ngạch.

Thấy không có ai nói chuyện, Thẩm Sâm vô cùng vui mừng, tên Trường KHâm này cuối cùng cũng thông minh được một lần.

Hắn vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngũ Vũ Vương, xảy ra loại chuyện này, ngươi ra ngoài trước đi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Thanh Phương Vương, đây chính là thái độ xử lý vấn đề của ngươi sao? Loại người chỉ biết nghe một bên như ngươi rồi xử lý vấn đề, chỉ sợ cũng sẽ không thể phân phối tốt danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn đâu.”

GỌi Thẩm Sâm là Thanh Phương Vương, đây là đang châm chọc. Thẩm Sâm đã đến cảnh giới Tiên Đế, chỉ có thể gọi là Thanh Phương Đại Đế, nhưng Lam Tiểu Bố lại muốn gọi hắn là Thah Phương Vương.

Thẩm Sâm cười lạnh, hoàn toàn không có cho Lam Tiểu Bố có cơ hội giải thích, trực tiếp quát, “Mang ra ngài, dám phách lối ở Thanh Phương Tiên Vực ta, một tiên đình vương như ngươi không có tư cách đó.”

Hai cường giả tiên đế viên mãn đột ngột xuất hiện, nhanh chóng đi về phía Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ, rõ ràng hắn biết không cho Lam Tiểu Bố giải thích cũng không có vấn đề gì cả.

Quả thật là không có vấn đề gì cả, bởi vì lần này không có người nào đứng ra nói Thanh Phương Đại Đế cần phải nghe hai bên nói chuyện rồi mới phán đoán đúng sai. Đối với mọi người mà nói, mất đi môt tiên đình vương, sẽ nhiều thêm một phần danh ngạch.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong tay, đồng thời khinh thường nói, “Các vị tiên đình vương, bây giờ Thanh Phương Vương có thể nói xấu ta rồi đoạt lấy phần danh ngạch này, vậy thì một khắc sau hắn cũng có thể nói xấu các ngươi, dùng cách thức tương tự này để lấy đi danh ngạch. Có những chuyện, không nên nhìn vào lợi ích trước mắt, mà phải nhìn về lợi ích trong tương lai của mình có bị cướp đoạt hay không. Loại thủ đoạn đánh tan từng cái này, thật là đáng nực cười.”

Lần này lại là tiên đình vương Ngũ Thiên Thành của Nguyệt Linh Tiên Đình đứng dậy, hắn hành tiên thủ lễ rồi nói, “Thanh Phương Đại Đế, ta cảm thấy chuyện này nên nghe hai bên đưa ra bằng chứng của mình, bằng không mà nói, bất cứ người nào tiến lên cáo trạng, thì có thể tước đoạt tư cách tiến vào bí cảnh Hỗn Độn của một tiên vực, quả thật là không công bằng.”

Lam Tiểu Bố nhìn Ngũ Thiên Thành một chút, trong lòng tự nhủ gia hỏa này có thể kết giao một chút, nói chuyện trực tiếp không quanh co lòng vòng.

Rõ ràng lời Lam Tiểu Bố nói trước đó đã có tác dụng, lại có thêm mấy tiên đình vương đứng ra nói, phải nghe ý kiến của cả hai bên.

Thẩm Sâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt hắn nhìn lướt qua Ngũ Thiên Thành, gia hỏa này hắn đã nhớ kỹ rồi.

“Nếu ngươi đã nói là ngươi oan uổng, Ngũ Vũ Vương, ngươi lấy chứng cứ ra đi.” Thẩm Sâm chậm rãi nói, đồng thời ra hiệu cho hai tên tiên đế kia dừng tay lại.

Chương 756: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được

đưa danh ngạch.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đại khai sát giới, hai tiên đế viên mãn mà cũng dám đến bắt hắn và Cung Duẫn Kỳ? Chỗ của hắn đã được bố trí rất nhiều Khốn Sát tiên trận hư không cấp chín, chỉ cần đối phương dám ra tay, hắn sẽ trực tiếp giết chết. Chuyện khác thì có thể nhịn, nhưng chuyện tiến vào bí cảnh Hỗn Độn thì không thể nhịn được. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là còn có loại tiên đình vương như Ngũ Thiên Thành, bởi vì lời Ngũ Thiên Thành nói, Thẩm Sâm cũng không thể không đưa ra một lời giải thích cho mọi người ở đây.

Có thể không đánh thì tạm thời sẽ không để lộ ra thủ đoạn Hư KHông Trận đạo này rồi, dù sao thì sau đó hắn còn muốn tranh đoạt vị trí trên Hư Không Thạch. Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích đi, ôm quyền nói với đám người, “Các vị tiên đình vương, ta đến Cấm Uẩn tiên thành tương đối trễ, tức lâu ở đây đã sớm không còn phòng nào nữa. Ta đây rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm một nơi xa xôi vắng vẻ mua một cái cửa hàng để đặt chân, cửa hàng này chính là Song Hòa phù các, chủ nhân trước của cái phù các này tên là Viên Song Hòa. Đây là khế ước nhà mà hai người chúng ta đã giao dịch xong.”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố vung tay lấy khế nhà ra. Trên khế nhà rõ ràng có lạc ấn tên của Lam Tiểu Bố, loại vật này không thể làm giả.

KHế nhà tu sĩ khi thay đổi chủ nhân, nhất định phải được sự đồng ý của người chủ trước, nếu không thì hoàn toàn không thể để lại lạc ấn tên mình lên đó được.

Khế nhà của Lam Tiểu Bố vốn có tên là Kiều Ngao Mục, nhưng mà lạc ấn tên Kiều Ngao Mục cũng chính là lạc ấn của hắn, tùy ý sửa lại cái tên hoàn toàn không phải là chuyện gì khó.

Chờ mọi người nhìn khế nhà xong, Lam Tiểu Bố cất khế nhà đi, tiếp tục nói ra, “Không ngờ chấp sự khu đông Cấm Uẩn tiên thành Khê Trầm Thủy cũng nhìn trúng cửa hàng này của ta, hắn cưỡng ép đuổi chúng ta đi. Đồng thời chủ động định bắt ta lại, ta đây muốn hỏi các vị một chút, nếu loại chuyện này xảy ra trên người các vị, các vị sẽ làm như thế nào?”

“Bản đế sẽ dùng tay đập chết hắn.” Một tiên đế lạnh lùng nói.

Chỉ là một chấp sự một khu của một tòa tiên thành, thế mà cũng dám cướp đoạt sản nghiệp của tiên đình vương, không phải đang đi tìm đường chết thì là gì nữa?

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Vị tiên đình vương này là người lỗi lạc, ta quả thật đã làm như vây, dùng một bàn tay đập chết hắn. Nhưng không biết tại sao từ trong miệng của một số người lại thành ra ta là người tùy ý chém giết quan địa phương thế kia, đồng thời là kẻ ác cướp đoạt cửa hàng của người khác?”

“Đó chỉ là lời nói một bên của ngươi…”

Trường Khâm chỉ kịp nói mấy chữ, sau đó hắn đã không thể nói được nữa. Lam Tiểu Bố đã vung một quả thủy tinh cầu ra, hình ảnh trên thủy tinh cầu cho thấy Lam Tiểu Bố không hề nói láo nửa chữ, thậm chí còn không hề khuếch đại sự việc lên.

Là Khê Trầm Thủy dẫn theo người muốn cướp đoạt cửa hàng của Lam Tiểu Bố, còn chủ động ra tay, cuối cùng bị Cung Duẫn Kỳ đập chết.

“Ha ha, hành vi của chấp pháp Thanh Phương Tiên Vực thế kia, hôm nay xem như ta đã được nhận biết thêm chút kiến thức rồi.” Mễ Ưu Lan cười ha ha, châm chọc một câu.

Lần này hai tiên đế bên cạnh hắn không còn nói nhảm nữa, trước đó Mễ Ưu Lan đã giúp một lần, sớm đã đắc tội với Thanh Phương Tiên Vực. Đã như vậy còn không bằng dứt khoát đứng về phía Lam Tiểu Bố.

Bản lĩnh Lam Tiểu Bố lớn đến mức nào, hai tên tiên đế của Tứ Đế cung này biết rất rõ. Hai tên tiên đế viên mãn trước đó muốn đi đối phó với Lam Tiểu Bố, trong lòng bọn họ đều cười lạnh. May mà không đánh, một khi đánh nhau, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, bị giết nhất định là hai tên tiên đế kia.

Trong lòng tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Đình đã sớm muốn giết chết Trường Khâm rồi, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Trường Khâm, "Cút ra ngoài."

"Vâng…" Trường Khâm xám xịt rút lui, trong lòng hắn hận Khê Kiều vô cùng. Nếu không phải do gia hỏa này, sao hắn lại bị cuốn vào vũng nước đục này. Kết quả là danh ngạch không lấy được, còn gây ra chuyện mất mặt như vậy.

"Nếu như là ở Nguyệt Linh Tiên Đình ta, loại rác rưởi như thế ta đã trực tiếp giết chết rồi." Ngũ Thiên Thành không hề cho Thẩm Sâm một chút mặt mũi nào.

Lam Tiểu Bố tiếp lời, "Lời Nguyệt Linh Đại Đế nói rất hợp ý ta, loại thành chủ tiên thành như thế này mà không giết, sớm muộn gì cũng sẽ gây tai họa cho người khác, nói không chừng có người nào đó trong lòng bất bình, lúc đi ngang qua hắn sẽ thuận tay chém đầu hắn xuống đó."

Trong mắt Thẩm Sâm lóe lên sát ý, chỉ là một tiên vực nho nhỏ không có tiên đế, nghĩ rằng tìm được một tiên đế đến là có thể coi trời bằng vung rồi sao? Hắn sẽ khiến cho tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên

Giới này biết, Ngũ Vũ Vương như hắn là hạng sâu kiến như thế nào.

Trường Khâm rời đi, đông đảo tiên môn và tiên tộc, thương hội đều rút lui. Trong Kim Loan điện có sáu trăm người lúc này chỉ còn lại một nửa.

Chờ đại điện yên tĩnh lại, Thẩm Sâm che giấu sát ý đi, chậm rãi nói, "Chúng ta lại tiếp tục chủ đề trước đó đi, lần này có tất cả 103 tiên vực ngồi ở đây, mà danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn có tất cả là 1080 cái, bây giờ nên phân chia như thế nào?"

Một tên tiên đình vương có màu da trắng nõn đứng lên nói, "Tiên Đình Vương Kế Mộc Ung của Càn Viêm Tiên Đình kính chào Thanh Phương Đại Đế, kính chào các vị tiên đình vương. Ta có một ý kiến, bởi vì cái bí cảnh Hỗn Độn này là do Thanh Phương Tiên Vực phát hiện ra, cho nên ta đề nghị lấy ra 50 danh ngạch để cho Thanh Phương Tiên Vực trước, danh ngạch còn lại cứ theo quy tắc mà phân phối."

KHông có người nào có dị nghị gì, rõ ràng chuyện lấy ra 50 danh ngạch cho Thanh Phương Tiên Vực này là chuyện mà tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận. Tin tức lúc trước Lam Tiểu Bố nghe được từ miệng Mưu Y Trần cũng là như vậy, lúc đó hắn cũng không có ý kiến gì. Nhưng mà đó là trước đó, bây giờ hắn sẽ không còn không có ý kiến như vậy nữa.

Thanh Phương Tiên Vực ngươi nói chuyện cũng hay thật, nếu như không giở trò hãm hại gì, hắn cũng sẽ không thèm để ý đến 50 cái danh ngạch này. VỚi hắn mà nói, hai danh ngạch thôi là đủ rồi. Nhưng mà Thanh Phương Tiên Vực ngươi lại tính toán hắn, thế thì đừng trách hắn không khách sáo.

Chương 757: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được

đưa danh ngạch. (2)

“Ha ha, ta cảm thấy lời Càn Viêm Vương nói quá khinh thường người khác rồi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng.

Khinh thường người? Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Càn Viêm Đại Đế của người ta lại bị người gọi thành Càn Viêm Vương, đó mới là khinh thường người đó.

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói ra, “Thanh Phương Tiên Vực phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn, đồng thời nói chuyện này ra cho toàn bộ tiên vực khác biết, đây chính là tinh thần kính dâng vô tư vì vị diện tiên giới. Bây giờ lại bị ngươi nói thành như vậy, thế chẳng phải là đang nói cho mọi người rằng, Thanh Phương Tiên Vực chỉ đang vì mấy cái danh ngạch này hay sao? Mọi người có thể đưa cờ thưởng hoặc bia công đức cho Thanh Phương Tiên Vực, nhưng không thể đưa danh ngạch được. Ngươi nói xem đây không phải khinh thường người thì cái gì mới là khinh thường người chứ?”

Thẩm Sâm giận dữ, mặc kệ Lam Tiểu Bố ngươi nói đến lật trời, cái định mức 50 danh ngạch này Thanh Phương Tiên Vực ta vẫn muốn. Hắn đang định mở miệng, đồng thời nói thẳng 50 cái danh ngạch này không phải là tặng, mà là hắn chủ động muốn. Loại chuyện này, làm gì có chuyện mất mặt hay không mất mặt?

KHiến hắn không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lại lập tức đổi giọng, “Mặt khác, cho dù Thanh Phương Tiên Vực chủ động nói muốn 50 cái danh ngạch này, ta cũng sẽ không đồng ý. Đây không phải là chuyện gì khác, mà chuyện này liên quan đến sự tồn vong của các tiên vực khác, ai nói muốn thì cho ngay như vậy, thế thì những người ngồi ở đây phân phối cái gì nữa? Phân phối coi trọng nhất chính là công bằng công chính, không phải ngươi nói cho là cho được. Mặc kệ ngươi là gì, ngươi cũng chỉ có thể đại diện cho tiên vực của ngươi mà thôi, không thể đại diện được cho người khác. Ngươi nhất định phải nịnh nọt Thanh Phương Tiên Vực, vậy thì ngươi có thể từ bỏ danh ngạch của Càn Viêm Tiên Vực ngươi, ta không có ý kiến gì cả. Nhưng lấy lợi ích của người khác ra mà tôn vinh mình, ta chỉ có thể ha ha thôi."

Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn có chút khó hiểu, loại bí cảnh này là Thanh Phương Tiên Vực phát hiện ra, vậy tại sao lại nói cho mọi người biết? Với loại tính tình của Thanh Phương Tiên Vực này, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin bọn hắn đang vì toàn bộ tiên giới.

Lời Lam Tiểu Bố nói ra đã trực tiếp chặn họng mình, Thẩm Sâm có tức giận thế nào đi nữa cũng chẳng thể nói được gì thêm. Điều này như một cơn lửa giận giấu ở trong lòng, suýt chút nữa bùng nổ. Đây không phải là chuyện sĩ diện hay không cần mặt mũi, mà là người ta hoàn toàn không đồng ý đưa trước danh ngạch cho Thanh Phương Tiên Vực.

"Ngươi chỉ là một Ngũ Vũ Tiên Giới, còn chưa có tư cách nói ra lời này." Kế Mộc Ung lạnh giọng nói.

"Tiên Đình Vương Đồ Kính của Quỳnh Tinh Tiên Vực kính chào các vị tiên đình vương, Quỳnh Tinh Tiên Vực ta cũng đồng ý với ý kiến của Ngũ Vũ Vương, loại danh ngạch này có liên quan đến sự tồn vong của tiên vực, nếu như muốn phân chia thì phải coi trọng sự công bằng." Lần này không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã có người lên tiếng ủng hộ.

Đồ Kính vừa nói xong, Tiên Đình Vương Xương Thần Hiên của Bách KHôn Tiên Vực lập tức nói, "Ta cảm thấy lời Ngũ Vũ Vương vừa nói không có chút vấn đề nào, lúc phát hiện ra bí cảnh Hỗn Độn có mười hai người, trong đó chẳng những có người của Thanh Phương Tiên Vực, mà còn có tu sĩ của Duy Tinh Tiên Vực và Bách KHôn Tiên Vực ta. Nếu làm theo lời ngươi nói, vậy có phải Bách KHôn Tiên Vực ta cũng có thể lấy được 50 cái danh ngạch này hay không?”

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, hóa ra cái bí cảnh Hỗn Độn này không phải chỉ có mình tu sĩ Thanh Phương Tiên Vực phát hiện ra.

Quả nhiên Xương Thần Hiên vừa nói xong, trong đại điện hầu như tất cả tiên đình vương đều đứng ra ủng hộ Lam Tiểu Bố. Nói đùa gì vậy, cái bí cảnh Hỗn Độn này còn chưa mở ra, đã bị lấy đi hết một hai trăm cái danh ngạch, đổi thành ai cũng sẽ không đồng ý.

Lúc này Thẩm Sâm thật sự muốn giết chết Trường Khâm, nếu không phải do tên hỗn đản Trường khâm này, vậy thì 50 danh ngạch kia thật ra đều được mọi người chấp nhận. Bây giờ đã đắc tội với Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, gia hỏa này hoàn toàn không cân nhắc đến tiền đồ và mạng nhỏ của mình, trực tiếp trở thành con tốt công kích cho các tiên vực khác. Cho dù sau này xử lý được Lam Tiểu Bố thì mọi chuyện cũng đã chậm rồi.

“Ngũ Vũ Vương, nếu như cái này ngươi phản đối, cái kia ngươi cũng phản đối, vậy chắc hẳn ngươi có phương án phân phối tốt hơn nhỉ?” Giọng điệu của Thẩm Sâm có chút trầm thấp, mặc dù hắn hận không thể chém Lam Tiểu Bố thành muốn ngàn mảnh ngay lập tức, nhưng mà hắn biết rõ, ở chỗ này hắn không thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta có hai biện pháp đưa ra cho mọi người tham khảo, thứ nhất chính là dựa theo biện pháp lúc đầu, vị diện tiên vực chúng ta có tất cả là 108 tiên vực, vừa hay 1080 cái danh ngạch này, mỗi tiên vực được lấy mười cái, công bằng công chính. Còn phần những tiên vực chưa đến cứ để trước ở đó, một tháng trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra mà không có tin tức của những tiên vực này, vậy thì công khai đấu giá, tiên vực nào đấu giá được thì thuộc về tiên vực đó.”

“Biện pháp này rất hay, ta ủng hộ.” Mễ Ưu Lan lại chủ động ủng hộ Lam Tiểu Bố một lần nữa.

“Vậy biện pháp thứ hai thì sao?” Thẩm Sâm hỏi.

Biện pháp thứ nhất hắn chắc chắn sẽ không đồng ý, nếu như suy nghĩ cả nửa ngày, tất cả mọi người đều được chia danh ngạch như nhau, Thanh Phương Tiên Vực hắn còn bận rộn làm cái quái gì.

Lam Tiểu Bố nói, “Biện pháp thứ hai ta cảm thấy không thích hợp lắm cho nên không nói nữa, cho nên vẫn cứ lấy biện pháp thứ nhất làm chủ đi.”

Lúc đầu biện pháp thứ hai mà Lam Tiểu Bố nghĩ đến chính là dựa vào thực lực giao đấu, nếu như chỉ có tiên vương mới có thể tiến vào bí cảnh, vậy thì phải cử tu sĩ có cấp độ tiên vương đến giao đấu. Trước hết cứ dựa vào biện pháp thứ nhất tiến hành phân chia, sau đó lại tiến hành khiêu chiến giao đấu. Bên thắng có thể lấy được một cái danh ngạch của bên thua.

Sở dĩ tạm thời không nói ra biện pháp này, là vì Lam Tiểu Bố cảm thấy biện pháp này quá ác độc. Loại thi đấu này, còn sống mới có thể thắng, mà thua trận thì chắc chắn sẽ chết.

Chẳng những đắc tội với người khác mà còn khiến những tiên vực mạnh lấy được nhiều danh ngạch hơn, đối với hắn chẳng có chỗ tốt nào.

Một tên nam tử áo xanh chủ động đứng ra nói, “Ta là Tiên Đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực, ta đây thật ra cũng có một biện pháp tốt hơn, khiến tất cả mọi người hài lòng.”

Chương 758: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống.

“Duy Tinh Đại Đế mời nói.” Thẩm Sâm lập tức nói.

Đối với Thẩm Sâm mà nói, cuối cùng vẫn chưa có người nào đưa ra biện pháp khiến hắn hài lòng, vậy thì hắn sẽ tự đưa ra biện pháp giao đấu. Phân chia bình quân, ha ha, Thanh Phương Tiên Vực hắn cường giả nhiều như mây, cũng sẽ không đồng ý với cách phân chia này. Cho dù là bọn họ có chuẩn bị ở phía sau, hắn cũng không muốn danh ngạch bị chia đều như vậy.

Bái Huân ôm quyền hướng về phía đông đảo tiên đình vương, “Các vị tiên đình vương, suy nghĩ của ta là người có thể lên chứ không thể xuống. Đây không phải là đang phân chia danh ngạch bình thường, mà là vấn đề liên quan đến sự tồn vong của các tiên vực ở tiên giới, không thể có bình quân hay không bình quân được. Tiên Vực có năng lực thì mới có thể sống sót, tiên vực không có năng lực chỉ có thể bị đào thải đi. Cũng không cần nói đến vấn đề công bằng, bởi vì lượng kiếp sẽ không đối xử công bằng đâu.”

“Đúng, ta đồng ý với lời Duy Tinh Đại Đế nói, đây mới là quy tắc sinh tồn của chúng ta. Nếu không thì lấy gì đi trên con đường tu đạo này?” Thẩm Sâm vung tay lên, tán thưởng nói.

Bái Huân tiếp tục nói, “Đề nghị của ta là 1080 cái danh ngạch này đều không chia ra, các tiên vực nếu như muốn có, vậy lấy đi hết cũng không thành vấn đề gì.”

KHông có ai nói chuyện, tất cả mọi người đều biết Bái Huân nhất định sẽ nói tiếp.

Quả nhiên Bái Huân tiếp tục nói, “Nhưng bất cứ tiên vực nào sau khi lấy được danh ngạch rồi, ngươi cần phải nhận khiêu chiến. Ví dụ như ngươi muốn lấy mười cái danh ngạch, vậy thì ngươi cần phải nhận mười lần khiêu chiến. Ngươi muốn có 100 danh ngạch, vậy phải nhận 100 lần khiêu chiến. Kết quả của mỗi lần khiêu chiến chính là một cái danh ngạch, thắng thì sẽ lấy được danh ngạch của đối phương, thua thì mất đi một danh ngạch.”

“Duy Tinh Đại Đế, nếu như ta muốn mười cái danh ngạch, kết quả khiên chiến mười lần đều bị thua hết, vậy chẳng phải ta không còn danh ngạch nào nữa sao?” Một tiên đình vương vội vàng lên tiếng, ngay cả tên và lai lịch của mình cũng không nói ra.

Bái Huân từ tốn nói, “Đương nhiên là không phải như vậy, ngươi cũng có thể khiêu chiến với tiên vực khác để lấy về, đương nhiên phải tìm tiên vực phù hợp để khiêu chiến.”

Nói là nói như thế, thật ra tất cả mọi người đều hiểu, nếu như mười cái danh ngạch đều bị thua hết, đó chính là không còn bất cứ hy vọng nào tiến vào bí cảnh nữa. Bởi vì loại khiêu chiến này, khi thua trận nhất định bị vẫn lạc. Mười lần đều bị thua hết, vậy thì cho thấy mười người mạnh nhất đều bị giết, đâu còn cơ hội mà khiêu chiến với người khác?

“Vậy người tham gia khiêu chiến và bị khiêu chiến, có phải tu vi không có hạn định không?” Lại có người hỏi.

Lần này không đợi Bái Huân nói chuyện, Ngũ Thiên Thành đã lên tiếng, “Đương nhiên là cảnh giới Tiên Vương rồi, bởi vì người tiến vào bí cảnh cũng là cảnh giới Tiên Vương. Nếu như tiên đế và cường giả Bán Thần đến khiêu chiến, vậy thì mọi người trực tiếp hỗn chiến là được rồi, còn quy định quy tắc làm gì?”

Bái Huân nhìn lướt qua Ngũ Thiên Thành, ý định ban đầu của hắn chính là không hạn chế tu vi, đừng nói là tiên đế, cho dù là Thần

Nhân cũng có thể tham gia khiêu chiến thi đấu. Nhưng lời Ngũ Thiên Thành nói khiến hắn không thể cãi lại. Nếu như hắn nói không hạn chế tu vi, vậy thì thật sự chỉ có thể hỗn chiến. Bởi vì có một vài tiên vực có cường giả Bán Thần cảnh, mà lại có một vài tiên vực ngay cả tiên đế hậu kỳ cũng không có, cái này rõ ràng là gây nên hỗn chiến rồi.

Chuyện khác thì thôi đi, cái này liên quan đến sự tồn vong của tiên vực, ai lại từ bỏ chứ?

Thẩm Sâm cười ha ha một tiếng, “Đề nghị của Duy Tình Đại Đế rất tốt, ta đồng ý, mấy vị đạo hữu khác có ý kiến gì không?”

Rất nhiều người đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, nghe nói thực lực của Ngũ Vũ Tiên Giới là thấp nhất, ngay cả tiên vương cũng không thể tấn cấp. Loại biện pháp này, Ngũ Vũ Tiên Giới nhất định là nơi lo lắng nhất, nếu như có người đưa ra ý kiến phản đối, vậy thì nhất định là Ngũ Vũ Tiên Giới.

Nhưng khiến đám người bất ngờ là, Lam Tiểu Bố tựa như không biết cách này bất lợi với hắn vậy, cũng không có bất cứ ý kiến gì.

Lam Tiểu Bố không hề nói chuyện, trong lòng Thẩm Sâm vô cùng buồn bực. Hắn hi vọng Lam Tiểu Bố nói chuyện, sau đó dùng một câu nghẹn chết Lam Tiểu Bố. Đó chính là những tiên vực khác đều đồng ý cả rồi, Ngũ Vũ Tiên Giới ngươi tính là gì chứ, ngươi là vương của Ngũ Vũ Tiên Giới trong vị diện tiên giới, không dám tranh đoạt thì cút đi. Đây là lời chính Lam Tiểu Bố đã nói trước đó, bây giờ hắn đang định trả lại nguyên câu.

Đáng tiếc là người ta hoàn toàn không để ý, một chút ý kiến cũng không nhắc đến, hắn chỉ có thể nuốt xuống lời nói mình định nghẹn chết Lam Tiểu Bố xuống, không thể nghẹn chết người khác, nhưng bản thân mình lại bị nghẹn không nhẹ.

Chờ nửa ngày sau mà không có ai nói chuyện nữa, Thẩm Sâm đành phải nói, “Tốt, xem ra tất cả mọi người đều đồng ý với biện pháp này, vậy thì cứ dựa theo cách này mà làm. Bởi vì cách này là do Duy Tinh Đại Đế nói ra, vậy cơ hội chọn danh ngạch đầu tiên sẽ dành cho DuyTinh Đại Đế.”

Nói xong câu đó, Thẩm Sâm vung tay lên, ở trước mặt hắn có 1080 mảnh ngọc phù lơ lửng trong không trung, “Những mảnh ngọc phù này là do Thanh Phương Tiên Vực ta luyện chế ra, cũng chính là ngọc phù dùng để tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. Tiên đình lựa chọn danh ngạch, trực tiếp lấy số lượng ngọc phù tương ứng là được.”

Ngũ Thiên Thành một lần nữa đứng lên nói, “Thanh Phương Đại Đế, những ngọc phù này là do Thanh Phương Tiên Vực luyện chế ra, vậy thì Thanh Phương Tiên Vực muốn luyện chế ra bao nhiêu thì luyện chế bấy nhiêu, người khác lấy được ngọc phù thì có ích lợi gì? Đến lúc đó Thanh Phương Tiên Vực luyện chế thêm một ít nữa, chẳng phải sẽ đẩy rơi cơ hội tiến vào bí cảnh Hỗn Độn của người khác rồi sao?”

Thẩm Sâm sầm mặt lại, lạnh lùng nói, “Nói như vậy là Nguyệt Linh Đại Đế không tin tưởng Thanh Phương Tiên Vực ta rồi? Thanh Phương Tiên Vực ta mời mọi người đến đây, nói thế chẳng phải là nói Thanh Phương Tiên Vực ta gọi mọi người đến đây rồi hại mọi người sao? Nguyệt Linh Đại Đế nếu đã không tin Thanh Phương Tiên Vực ta thì mời đi.”

Chương 759: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống. (2)

Ngũ Thiên Thành nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trước đó hắn đã giúp

Lam Tiểu Bố nói chuyện rất nhiều, lúc này hắn hi vọng Lam Tiểu Bố có thể đứng ra nói chuyện.

Chẳng những là Ngũ Thiên Thành, cho dù là những tiên đình vương còn lại cũng cảm thấy lo lắng về chuyện này. Thanh Phương Tiên Vực ngươi luyện chế ra ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, vậy thì cũng có thể sẽ xảy ra tình huống như Ngũ Thiên Thành nói. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không lên tiếng, cũng không có tiên đình vương nào nói chuyện.

Lam Tiểu Bố không khiến Ngũ Thiên Thành thất vọng, hắn đứng lên ôm quyền nói, “Nguyệt Linh Đại Đế, các vị tiên đình vương. Ta cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa , ta nghe nói loại ngọc phù tiến vào bí cảnh này một khi luyện chế ra sẽ lập tức được bí cảnh Hỗn Độn tán thành, cho nên chỉ có 1080 ngọc phù ở đây mới có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. Nếu như luyện chế ra ngọc phù mới để tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, sẽ bị bí cảnh Hỗn Độn giết chết.”

Thẩm Sâm đã chuẩn bị sẵn sàng để mỉa mai Lam Tiểu Bố rồi, không ngờ Lam Tiểu Bố lại nói bậy nói bạ giúp hắn, có quỷ mới tin Thanh Phương Tiên Vực hắn luyện chế ngọc phù sẽ được bí cảnh Hỗn Độn thừa nhận.

Ngũ Thiên Thành cau mày, hắn không tin Lam Tiểu Bố và Thẩm Sâm là cùng một phe. Đối kháng lúc trước hắn đã tận mắt nhìn thấy, không hề giả dối.

Vào giờ phút này, hắn nghe thấy truyền âm của Lam Tiểu Bố, “Nguyệt Linh Đại Đế, xin tin tưởng ta, ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn tuyệt đối chỉ có 1080 cái này thôi.”

Ngũ Thiên Thành lại nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một hồi lâu, không phải là hắn không tin Lam Tiểu Bố, mà là chuyện này quá quan trọng.

Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, hắn đang điên cuồng phác họa trận văn Hư Không tiên trận trên những tấm ngọc phù này. Hắn là một tiên trận đế Hư KHông cấp chín, vẽ phác thảo trận văn Hư KHông tiên trận trên những miếng ngọc phù này, không có ai có thể nhận ra. Nhiều nhất chỉ có thể cảm nhận được thần niệm của Lam Tiểu Bố quét tới quét lui trên những miếng ngọc phù này thôi, trên thực tế không chỉ là Lam Tiểu Bố, thần niệm của các tiên đình vương khác đều rà quét đống ngọc phù này.

Trên thực tế, đừng nói là Ngũ Thiên Thành không tin Thẩm Sâm, Lam Tiểu Bố cũng không tin Thẩm Sâm. Ngay khi Thẩm Sâm lấy những miếng ngọc phù này ra, Lam Tiểu Bố đã biết gia hỏa này muốn giở trò. Cho dù bọn họ không tán thành 1080 miếng ngọc phù này, Thanh Phương Tiên Vực vẫn có thể gian lận được. Đã như vậy, còn không bằng cắt đứt nguồn gốc để đối phương gian lận.

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố rất đơn giản, khắc họa trận văn Hư Không tiên trận lên những miếng ngọc phù dùng để tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này rồi, sau đó sẽ bố trí một cái Hư KHông Giảo Sát tiên trận cấp chín bên ngoài bí cảnh Hỗn Độn.

Đến lúc đó, chỉ có ngọc phù có trận văn Hư Không tiên trận của hắn mới có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, cho dù là ngọc phù giống như vậy, nếu như không có trận văn Hư KHông tiên trận của hắn, vậy thì sẽ bị Hư KHông Giảo Sát tiên trận trực tiếp giết chết.

Đã dám giở trò với hắn thì cùng chơi đùa một trận đi. Trừ khi chỗ ngươi cũng có tiên trận đế Hư Không cấp chín, nếu không, Thanh Phương Tiên Vực ngươi cũng chỉ có thể ngồi nhìn Bố gia ngươi chơi thôi.

Quả nhiên Thẩm Sâm tiếp tục nói, “Ngũ Vũ Vương nói không sai, ngọc phù này quả thật đã được bí cảnh Hỗn Độn tán thành. Bởi vì ngọc dùng để luyện chế những miếng ngọc phù này là từ bên trong bí cảnh Hỗn Độn đẩy ra, hơn nữa chỉ có thể luyện chế ngọc phù để tiến vào bí cảnh Hỗn Độn.”

Loại chuyện hoang đường này không có bất cứ ai tin cả, nhưng lại không thể không tin. Nếu như ngươi không tin, ngươi đi luyện chế ngọc phù đi. Nếu như ngọc phù mà ngươi luyện chế không thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn được, tiên vực của ngươi cũng không cần chờ lượng kiếp đến, mấy tiên vực khác sẽ liên thủ lại tiêu diệt ngươi.

Duy Tinh Đại Đế cười ha ha một tiếng, “Được, đã như vậy thì ta sẽ ra tay trước, Duy Tinh Tiên Vực ta muốn lấy 100 danh ngạch.”

Duy Tinh Đại Đế Bái Huân nói xong thì vung tay lên một cái, 100 miếng ngọc phù trực tiếp nằm trong tay hắn.

Bái Huân cuốn ngọc phù xong, Lam Tiểu Bố cũng vung tay lên cuốn một cái, mười miếng ngọc phù lập tức nằm trong tay của hắn, “Ngũ Vũ Tiên Giới ta muốn mười cái danh ngạch.”

Người khác cho rằng người thứ hai lấy danh ngạch sẽ là Thanh Phương Tiên Vực, Thẩm Sâm kia sẽ đưa tay lấy ngọc phù. Nhưng Lam Tiểu Bố sẽ không để lại mặt mũi cho hắn, cứ lấy ngọc phù đến tay trước rồi nói sau.

Thẩm Sâm cười lạnh, cho dù ngọc phù hắn có làm giả hay không, Ngũ Vũ Tiên Giới ngươi cũng đừng mơ lấy được ngọc phù, những ngọc phù này chỉ tạm thời ở trong tay ngươi mấy ngày thôi.

“Nguyệt Linh Tiên Vực ta cũng muốn mười danh ngạch.” Ngũ Thiên Thành biết lúc này phản đối cũng không có ý nghĩa gì, cứ lấy danh ngạch về tay trước đã. Tay hắn vung lên, mười miếng ngọc phù nằm trong tay hắn.

“Hư Hoàng Tiên Vực ta muốn 20 danh ngạch…”

Khi rất nhiều tiên vực phát hiện ngọc phù càng lúc càng ít, lũ lượt cướp đoạt ngọc phù, nhưng mà cho dù như vậy, vẫn có hơn 20 tiên vực không lấy được một miếng ngọc phù nào.

Những tiên đình vương của tiên vực không cướp được ngọc phù kia sắc mặt vô cùng khó coi, bọn họ chỉ có thể chờ khiêu chiến.

Trên mặt Thẩm Sâm tươi cười nói, “Những tiên vực cầm được ngọc phù cũng chỉ mới lấy được danh ngạch tạm thời mà thôi, mấy tiên vực không lấy được ngọc phù cũng không cần lo lắng. Bởi vì các ngươi còn có 1080 lần khiêu chiến. ĐƯợc rồi, đại hội phân phối danh ngạch lần này đến đây là kết thúc. Thời gian khiêu chiến quyết định là một năm sau. Một năm sau chúng ta sẽ dựng một cái quảng trường hư không hoàn toàn mới bên ngoài Hư Không Thạch, cái quảng trường hư không này chính là nơi để khiêu chiến. Buổi nghị sự hôm nay đến đây, ta hy vọng lần này tất cả tiên vực ở vị diện tiên giới chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, cùng vượt qua nguy nan lần này.”

Chương 760: Làm sao các ngươi bồi thường nổi.

“Có người theo dõi chúng ta.” Vừa rời khỏi vương điện Thanh Phương Tiên Đình, Cung Duẫn Kỳ lập tức truyền âm.

“Ta biết, người kia chắc hẳn là Tiềm Cung. Trước đó khi ở vương điện, gia hỏa này đã có sát ý với ta, bây giờ chắc hẳn đang muốn cướp đoạt ngọc phù trong tay chúng ta thôi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Lần này ngọc phù đã phân chia hết trong đại hội tiên vực tiên giới, đây chẳng qua là tạm thời ở trong tay từng tiên đình vương mà thôi, tương lai lúc khiêu chiến, còn có khả năng bị tiên vực khác lấy đi.

Nhưng cái này chỉ là tình huống ngoài mặt mà thôi, trên thực tế cũng không phải như vậy. Bởi vì đề nghị của Lam Tiểu Bố, đã khiến tư cách được phân phối danh ngạch của hơn 200 tiên môn và tiên tộc bị tước đoạt mất. Có thể nói lần này Lam Tiểu Bố đã đắc tội với quá nhiều cường giả.

Rất nhiều người đoán được, mười danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên Giới này, chắc chắn sẽ không đợi được đến trận giao đấu một năm sau.

Thử nghĩ một chút xem, nếu như có người sớm giết chết mấy người Lam Tiểu Bố, cướp danh ngạch này đi, ai mà biết được? Hơn nữa người cướp đi danh ngạch tuyệt đối sẽ không tham gia thi đấu.

Nói cách khác, trận giao đấu một năm sau, ngoài mặt thì nói là có 1080 lần khiêu chiến, nhưng trên thực tế không có nhiều ngọc phù như vậy. Không chỉ là Ngũ Vũ Tiên Giới của Lam Tiểu Bố, những tiên vực khác cũng có thể sẽ xảy ra tình huống như vậy.

“Hóa ra là tiểu phù các này à, có gan lắm, chỉ dẫn theo một tiên đế nho nhỏ mà dám đến Thanh Phương Tiên Vực. Loại người có khí phách như ngươi, khó trách có thể tiêu diệt được Tín Trăn, khiến Ngũ Vũ Tiên Đình đổi chủ. Xem ra thủ hạ Mục Vạn Do của ta đã bị ngươi giết rồi nhỉ?” Lam Tiểu Bố vừa trở về đến phù các, phía sau đã truyền đến một giọng nói lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, Kiều Hưng đã xuất hiện bên cạnh hắn, “Kiều Hưng, ngươi nhìn xem gia hỏa này có phải là Tiềm Cung hay không?”

Kiều Hưng lập tức gật đầu, “Chính là hắn, khi hắn đến Ngũ Vũ Tiên Giới, đã đòi Tín Trăn giao bốn cái Thiên Vực Bia ra. Lúc đó tả tưởng

Đàm Kỳ của Ngũ Vũ Tiên Đình lên tiếng phản đối, Tiềm Cung đã giết chết Đàm Kỳ ngay tại chỗ.”

Tiềm Cung nhìn lướt qua Kiều Hưng, từ tốn nói, “Ngươi nói sai rồi, ta chẳng những giết chết Đàm Kỳ, mà còn thuận tay tiêu diệt luôn 200.000 quân tu sĩ đối kháng với Yểm Ma.”

“Quân tu sĩ ở hẻm núi Lạc Điệp không phải do Yểm Ma diệt? Là do ngươi?” Kiều Hưng không thể tin được nhìn chằm chằm Tiềm Cung, giọng nói có chút run rẩy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Sát khí trong người Lam Tiểu Bố tràn ra.

Kiều Hưng siết chặt tay thành nắm đấm. “Ban đầu, ở Điệp Cốc ở Đàm Diệu Tiên Vực có rất nhiều Yểm Ma tụ tập, Ngũ Vũ Tiên Đình đã xây dựng 200.000 quân tu sĩ đến đó để tiêu diệt, kết quả 200.000 quân tu sĩ kia đã biến mất tăm. Tất cả mọi người đều cho rằng họ đã bị Yểm Ma cắn nuốt, không ngờ là do tên súc sinh này làm.”

“To gan, ngươi nghĩ ở Thanh Phương Tiên Vực này ta không thể giết ngươi được sao?” Tiềm Cung hừ lạnh một tiếng, kích phát lĩnh vực Tiên Đế, hầu như sắp ngưng thực thành thực chất đánh về phía ba người Lam Tiểu Bố. Tiên đế như Cung Duẫn Kỳ, hoàn toàn không lọt vào mắt hắn.

“Quả nhiên là súc sinh, đây là hy vọng Ngũ Vũ Tiên Giới ta nhanh chóng bị Yểm Ma tiêu diệt, sau đó để tên súc sinh này luyện hóa. Cung lão ca, bắt gia hỏa này lại cho ta luyện hồn.” Lam Tiểu Bố vươn tay lấy Thất âm Kích ra, chỉ là một tiên đế viên mãn, cũng dám đến trước cửa hắn ngang ngược. Ngay cả cường giả Bán Thần hắn còn từng giết rồi, đừng nói là một Tiềm Cung. CHo dù năm cường giả đứng đầu Duy Tinh Tiên Vực có đến đây thì sao chứ?

“Tiềm cung chủ, chắc hẳn cảm thấy ở Thanh Phương Tiên Vực ta thì muốn làm gì thì làm sao?” Một giọng nói tràn đầy sát khí đột ngột vang lên, rõ ràng là giọng nói từ nơi xa truyền đến, nhưng nghe vào tai lại tựa như đối phương đang ở ngay trước mắt.

Sắc mặt Tiềm Cung hơi thay đổi, lập tức ôm quyền nói, “Nếu là Tức đạo hữu đến, ta đương nhiên sẽ nể mặt.”

Sau khi nói xong câu đó thì hắn xoay người rời đi.

“Chúng ta cũng đi vào trong đi.” Lam Tiểu Bố không có bất kỳ lời cảm tạ nào, cùng Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng đi vào bên trong phù các.

“KHông biết tên gia hỏa vừa nói chuyện kia là ai nhỉ? Cảm giác sâu không lường được. Thanh Phương Tiên Vực quả nhiên cường giả như mây, tùy tiện tìm một người cũng thật đáng sợ.” Cung Duẫn Kỳ nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Người kia tên là Tắc Vô Vân, không phải là tùy tiện tìm là có được, hắn là một cường giả Bán Thần, năm đó từng chịu thua thiệt trong tay ta.”

Gia hỏa này chính là người đã từng đến Ma Huyền Tiên Vực, đồng thời kích thích tiên yêu thú triều ở Ô Đào Lâm mạch ở Ma Huyền Tiên Vực. Hơn nữa Lam Tiểu Bố khẳng định tên gia hỏa này đã biết thân phận của mình, đồng thời biết mọi ban thưởng trong cuộc thi đấu đan dược đang nằm trong tay mình. Hắn đuổi Tiềm Cung đi, tuyệt đối cũng không phải có ý tốt gì, mà là không cho phép Lam Tiểu Bố hắn rơi vào trong tay người khác mà thôi.

“Vậy chúng ta ở đây chăm sóc hắn một trận đi.” Cung Duẫn Kỳ cười he he, không phải hắn tin rằng mình có thể nghiền ép Tắc Vô Vân kia, mà là tin rằng dựa vào Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố là có thể áp chế Tắc Vô Vân.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, chúng ta không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.”

“Vì sao?” Kiều Hưng khó hiểu, lúc này không ở lại Thanh Phương Tiên Vực thì có thể đi đâu?

Lam Tiểu Bố nhìn bên ngoài một chút, “Chúng ta chẳng những phải đi, mà còn phải đi ngay bây giờ. Nhiều nhất cũng không thể quá một ngày, cường giả của Thanh Phương Tiên Vực sẽ bao vây hết nơi này lại. Mặc dù trận đạo của ta không tệ lắm, nhưng cũng không có cách nào đối kháng được cường giả của một tiên vực. Huống hồ, bây giờ nơi này không phải là một tiên vực, bọn hắn còn có tiên trận đế cấp chín.”

Trước đó Lam Tiểu Bố định ở lại Thanh Phương Tiên Vực, đó là do hắn đang dùng thân phận của Kiều Ngao Mục. Bây giờ thân phận Kiều Ngao Mục đã không thể dùng được nữa, hắn đương nhiên phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không người ta sẽ vây chết bọn họ.

“Đi đâu?” Cung Duẫn Kỳ hỏi.

Chương 761: Làm sao các ngươi bồi thường nổi. (2)

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ bên ngoài nói, “Lúc này bọn họ chắc đang cố gắng bố trí các loại Khốn Sát tiên trận, còn đang triệu tập cường giả các phương đến vây giết chúng ta, chúng ta đi vẫn còn kịp. Cung lão ca, ngươi và Kiều Hưng vào trong tiểu thế giới của ta, ta có cách rời khỏi đây.”

“Được.” Cung Duẫn Kỳ không có chút do dự nào, dứt khoát tiến vào trong tiểu thế giới cùng Kiều Hưng.

Lam Tiểu Bố không có độn phù đỉnh cấp như Kiều Ngao Mục, nhưng mà hắn biết thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Ngũ Hành độn thuật chính là một thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Sau khi Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng đã tiến vào trong tiểu thế giới rồi, Lam Tiểu Bố quyết định dựa vào Thổ Đổn rời khởi phù các.

Một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố xuất hiện trong một góc trên đường phố phồn hoa, sau đó hắn huyễn hóa thành một tán tu bình thường, nghênh ngang đi ra khỏi Cấm Uẩn tiên thành. Thật sự là do cấm trận của Cấm Uẩn tiên thành quá mạnh, hắn không thể nào trực tiếp thổ độn ra khỏi thành, nếu không hắn đã trực tiếp thổ độn ra bên ngoài thành luôn rồi.

Sau khi rời khỏi tiên thành, Lam Tiểu Bố xông ra khỏi Thanh Phương Tiên Vực. Hắn biết phải càng nhanh càng tốt, nếu không một khi bên ngoài Thanh Phương Tiên Vực tiến hành phong tỏa lại, hắn cũng không thể nào đi được nữa.

Đi đến khoảng mấy trăm ngàn dặm bên ngoài hư không Thanh Phương Tiên Vực, lúc này Lam Tiểu Bố mới để Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng ra ngoài.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Cung Duẫn Kỳ nhìn thấy hư không đã biết Lam Tiểu Bố đã rời khỏi Thanh Phương Tiên Vực.

“Đến Hư Không Thạch, trước mắt chúng ta không có chỗ nào để đi, chỉ có thể đến Hư Không Thạch chiếm một chỗ, Hư Không Thạch ngày nào cũng đánh nhau, chính là nơi thích hợp để chúng ta ở lại.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Đến Hư Không Thạch chiếm một vị trí chỉ là bước đầu tiên mà thôi, bước thứ hai hắn muốn đến Duy Tinh Tiên Vực. Tiềm Cung đã giết chết mấy chục vạn quân tu sĩ của Ngũ Vũ Tiên Giới hắn, cứ cho qua như vậy sao, đúng là nằm mơ. Tiềm Cung không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ đến tìm Tiềm Cung.

…

Cùng lúc đó, tại phù các nơi Lam Tiểu Bố ở, bên ngoài có ít nhất mười mấy tiên đế, cường giả Bán Thần thì có ba người, bao gồm cả cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân và tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Vực.

Một tên nam tử áo xanh nhìn bố trí bên ngoài phù các, mỉm cười, “KHó trách lại lớn lối như vậy, quả thật là có chút bản lĩnh, còn là một tiên trận vương cấp bảy, thủ đoạn bố trí trận pháp thế này chỉ sợ đã sắp đạt đến tiên trận tôn cấp tám rồi.”

Nam tử áo xanh này chính là tiên trận đế cấp chín duy nhất của Thanh Phương Tiên Vực, KHổng Khải, ánh mắt hắn nhìn qua hộ trận Lam Tiểu Bố bố trí bên ngoài phù các, lập tức biết đây là một tiên trận Phòng Ngự cấp bảy.

“Ha ha…” Một tên tiên đế cười ha ha, “Nếu như hắn biết đứng ở đây là một tiên trận đế cấp chín, chỉ sợ hắn cũng chẳng dám khoa chân múa tay gì đâu.”

“Phá trận, bắt hắn lại trước rồi nói.” Thẩm Sâm từ tốn nói.

Giờ phút này, khu đông của Cấm Uẩn tiên thành đã sớm bị phong tỏa lại, bất kỳ ai cũng không được phép tiến vào, cho nên chuyện Thẩm Sâm cưỡng ép phá trận pháp quanh phù các của Lam Tiểu Bố, cũng không có ai biết đến.

Hoành Thiên Quân của Tịch Đình thương hội đứng ở đằng xa thở dài, “Xem ra đồ của chúng ta không thể lấy được rồi.”

Kỳ Nguyên trưởng lão đứng bên cạnh hắn lại nói, “Đồ của Thanh Phương Tiên Vực chúng ta đương nhiên không thể lấy về được, cũng sẽ không cần. Nhưng đồ thuộc về Tịch Đình thương hội của chúng ta, ta tin Thanh Phương Đại Đế sẽ tự hiểu rõ.”

Hoành Thiên Quân trầm ngâm một lát rồi lập tức nói, “Thông báo cho cường giả Bán Thần của thương hội đến đây, cho dù là đồ đã bị lấy đi ở Ma Huyền Tiên Vực đang ở trong tay Ngôn Thừa Kiếm hay Lam Tiểu Bố, chúng ta nhất định phải có cường giả đến đây tọa trấn.”

“Vâng.” Một trưởng lão khác lên tiếng,sau đó kích phát phù truyền tin trong tay.

…

Bên ngoài phù các, KHổng KHải cầm mấy chục lá trận kỳ ra ném xuống, không gian xung quanh lập tức truyền đến tiếng ken két. KHiến Khổng Khải kinh ngạc là, tình cảnh phá trận trong tưởng tượng của hắn cũng không xảy ra.

Sau đó hắn lại lấy thêm mấy trăm lá trận kỳ nữa ném ra, lần này ngay cả tiếng vang trong không gian cũng không có.

Sắc mặt Khổng Khải thay đổi, Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm đứng bên cạnh cũng cảm thấy không đúng, hắn khó hiểu hỏi, “Khổng trận đế, đây không phải là tiên trận cấp bảy sao?”

Khổng Khải cau mày, một lúc lâu sau lông mày mới giãn ra nói, “Cái này quả thật là tiên trận cấp bảy, nhưng mà truyền thừa trận đạo của Lam Tiểu Bố cực kỳ quái lạ. Thủ đoạn trận pháp của người này thật sự đáng sợ, ta đã biết tại sao lại hỏng rồi. Loại người này một khi tăng trưởng đến tiên trận đế cấp chín, chúng ta cho dù có nhiều người hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể bắt được hắn.”

“Khổng huynh yên tâm, hắn không trưởng thành nổi đâu.” Thẩm Sâm từ tốn nói.

Khổng Khải không nói nhảm tiếp nữa, lại lấy ra hơn một trăm lá trận kỳ ném xuống.

“Răng rắc!” Một tiếng vang giòn truyền đến, trước mắt mọi người lập tức sáng lên, Khốn Sát tiên trận cấp bảy trước đó đã biến mất tăm, phù các xuất hiện rõ ràng trước mặt mọi người.

“Khổng trận đế thật lợi hại, không cần một đao một thương nào đã xé rách được trận pháp của đối phương, ha ha.” Một tên cường giả Bán Thần cười ha ha, tựa như đang tán thưởng Khổng Khải.

Chỉ có Khổng Khải là biết mọi chuyện như thế nào, sau khi hắn ném hơn một trăm lá trận kỳ này xuống, còn có thêm một lá trận kỳ mở trận. Chờ sau khi hắn ném lá trận kỳ cuối cùng kia, cái tiên trận Phòng Ngự này tựa như một cánh cửa lớn, tự động đóng mở. Chỉ có như vậy, trình độ trận đạo của Khổng Khải mới làm được. Cũng không phải soạt một cái là triệt để phá tan được.

“Lam Tiểu Bố…” Tắc Vô Vân kêu một tiếng xong cũng cảm thấy không đúng lắm, nơi này hình như không có người.

Sau đó một loạt chữ đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, “Ai, ta đang lo lắng thay các ngươi đây, động vào phù các của ta, tương lai các ngươi phải đền bù như thế nào mới được chứ.”

Chương 762: Xem ai không chơi nổi.

Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng Phong Loan lại, xuất hiện trước mặt mọi người chính là một vùng hư không sương mù mờ mịt.

“Đây chính là Hư Không đảo?” Cung Doãn Kỳ nghi ngờ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Dựa theo ngọc giản phương vị mà trước đó Mưu Y Trần đã đưa cho ta, nơi này chính là Hư Không đảo. Nhưng mà Hư Không đảo bây giờ vẫn còn chưa xuất hiện, tiến vào trong này chắc hẳn là Hư Không Thạch. Xem ra Thanh Phương Tiên Vực cách nơi này chỉ có bảy tám ngày đi đường mà thôi, ta đoán chắc hẳn bọn họ đã bố trí truyền tống trận ở trên Hư Không Thạch.”

Phong Loan chỉ mất hai ngày để tới đây, nhưng đối với những tiên khí phi hành cực phẩm bình thường phải mất ít nhất là bảy tám ngày.

“Đi vào tìm một chỗ đặt chân trước đã.” Lam Tiểu Bố đã bước vào không gian mờ mịt này trước, Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng nhanh chóng đi theo sau Lam Tiểu Bố tiến vào vùng hư không mờ mịt này.

Trước mặt mấy người cách vài dặm là một cự thạch hình lá vàng, khối đá này dài khoảng trăm trượng, chỗ rộng nhất cũng chỉ ba mươi trượng, chỗ hẹp nhất còn chưa đến mười trượng.

Trên không của cự thạch tràn ngập một tầng huyết khí nhàn nhạt, trên cự thạch cũng là một màu đỏ sậm, có thể thấy được nơi này đã trải qua rất nhiều lần giết chóc.

Ba người Lam Tiểu Bố vừa bước lên cự thạch, hơn trăm đạo thần niệm ẩn chứa sát khí không chút kiêng kị phóng lên người bọn họ.

Lam Tiểu Bố không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, cướp đoạt địa bàn ở nơi này, tuyệt đối không thể ẩn nhẫn được. Bất kỳ tiên vực nào, chỉ cần chiếm địa bàn ở nơi này, đó chính là tình trạng quyết thủ đến không chết không thôi.

“Nơi này có ít nhất hơn trăm nhà.” Cung Duẫn Kỳ nói.

Lam Tiểu Bố cũng thấy rõ, nơi này quả thật có hơn trăm nhà, bên ngoài một nhà đều có một cái thẻ bài, có cái viết tên của tiên vực, có cái viết tên của tiên tộc hoặc tiên môn. Ngay cả địa bàn của Tịch Đình thương hội, Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn thấy có bốn chỗ.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Nơi này hoàn toàn có thể chia thành 108 vùng, mỗi tiên vực đều có thể đặt chân trên cự thạch này. Nhưng Thanh Phương Tiên Vực hết lần này đến lần khác lại nói phải phân chia thành 50 vùng, có thể thấy được tên gia hỏa Thẩm Sâm này không có lòng tốt gì.”

“Mấy vị đến đây làm gì? Thanh Phương Đại Đế đã nói qua, tương lai ở đây còn phải phân chia một lần nữa, cho nên bây giờ nơi này không còn đánh nhau nữa, phải chờ sau khi phân chia xong. Ra ngoài đi, đây không phải là nơi mà các ngươi nên tới.” Lam Tiểu Bố còn đang dò xét cự thạch này, một giọng nói lạnh lẽo đã truyền đến.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía gia hỏa đang nói chuyện, là một cường giả tiên đế đỉnh phong, sắc mặt xám xanh, huyết khí quanh người cuồn cuộn, có thể thấy được đã giết rất nhiều người, ở sau lưng hắn là một thẻ bài, trụ sở Hòa Vũ Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố dừng lại, “Nếu như ngươi còn nói nhảm thêm một câu nữa, ta sẽ chiếm địa bàn của ngươi đó, cút.”

Tên tiên đế sắc mặt xám xanh này lập tức bùng nổ sát khí, giương tay lên, một chiếc búa lớn lập aa xuất hiện trong tay hắn. Chỉ là còn chưa đợi hắn ra tay, lại có một tiên đế khác ngăn cản tiên đế mặt xám này lại, đồng thời ôm quyền nói với bọn người Lam Tiểu Bố, “Thật có lỗi, thật có lỗi, chuyện này là chúng ta không đúng, bằng hữu xin cứ tự nhiên.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đoạt được một vị trí cũng không dễ dàng gì, đừng có mà vất vả lắm mới cướp được đến tay, còn bị người khác cướp mất.”

Nói xong cũng mặc kệ tên gia hỏa này, quay người tiếp tục đi vào bên trong. Nếu như không phải lần này đã có mục tiêu rõ ràng, hắn sẽ lập tức giết chết tên gia hỏa này, cướp lấy vị trí đó.

Ở nơi này, cần nhất chính là phách lối và ngông cuồng. Càng phách lối càng ngông cuồng mới càng khiến người khác kiêng kị.

Thấy đám người Lam Tiểu Bố đã đi xa, tên tiên đế đã xin lỗi Lam Tiểu Bố kia lạnh lùng nói, “Củng hộ pháp, ở nơi này, người khác tránh họa còn không kịp, ngươi thì hay rồi, lại chủ động kiếm chuyện.”

Vị tiên đế mặt hơi xám kia nhíu mày nói, “Mậu tướng không phải đã nói, ở nơi này nhất định không được sợ gặp chuyện sao? Ta chỉ muốn để người khác biết ta không sợ gì hết, sao nào, ta làm sai rồi?

“KHông sợ phiền phức là khi người khác chọc đến trên đầu mình, mới không sợ chuyện. Người ta rõ ràng không nhằm về phái tiên vực chúng ta mà đến, ngươi ra mặt làm gì?”

aaaaaa

tiên đế kia lạnh lùng nhìn Củng hộ pháp một chút, sau đó phát ra một đạo tin tức.

…

Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài trụ sở của một tông môn, nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, ba tên tiên đế lập tức vây ba người Lam Tiểu Bố lại.

Một tên tiên đế hậu kỳ có dáng người cực cao nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói ra, “Bằng hữu có ý gì đây? Thanh Phương Đại Đế đã nói qua, tương lai sẽ phân chia địa bàn ở Hư Không Thạch một lần nữa. Bây giờ mọi người đều biết chuyện này, gần đây không có ai tranh đoạt địa bàn ở nơi này, chẳng lẽ bằng hữu định làm trái lời Thanh Phương Đại Đế nói?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Trong mắt ta, Thanh Phương Đại Đế thì là cái quái gì chứ. Nhưng mà hôm nay ta đến đây không phải để cướp đoạt vị trí của các vị, ta muốn hỏi Tiềm Cung của Duy Tinh Tiên Vực, vị trí của hắn ở đâu?”

Hỏi thăm Tiềm Cung? Tiên đế vừa nói kia cũng kinh ngạc vô cùng nhìn ba người Lam Tiểu Bố lại một lần nữa, chẳng lẽ hắn nhìn nhầm rồi? Ba người này rất mạnh? Bằng không thì ai mà dám hỏi đến vị trí của Tiềm Cung? Tiềm Cung là người còn không thua kém cả cường giả Bán Thần, vị trí của loại cường giả như vậy mà dễ đoạt đi như vậy thì đã sớm bị người ta cướp đi rồi.

Chương 763: Xem ai không chơi nổi. (2)

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, “Thế nào, không muốn trả lời à?”

Tiên đế cao to này lập tức chỉ vào phía trong, “Tiềm Cung là cung chủ của Hồ Tiên cung, hắn chính là người cướp đoạt địa bàn của Hồ Tiên cung.”

Hồ Tiên cung? ÁNh mắt Lam Tiểu Bố lập tức nhìn về vị trí Hồ Tiên cung, trong lòng thầm nghĩ, tên chó chết này quả nhiên đã cướp được địa bàn tốt nhất.

Địa bàn của Tiềm Cung nằm ở phần gốc rễ của cái lá vàng này, diện tích khoảng hơn 200 mét vuông. Trên Hư Không Thạch này, địa bàn tốt hơn chỗ của Hồ Tiên cung này chỉ có năm sáu chỗ mà thôi.

“Đi, Cung lão ca, ổ của chúng ta đã tìm được rồi.” Lam Tiểu Bố đi trước.

“Mấy vị có ý gì?” KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, bên chỗ Hồ Tiên cung, người đi ra là một tu sĩ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Chiếm địa bàn lớn như vậy, thế mà chỉ có một Đại La Kim Tiên trông giữ, có thể thấy được Tiềm Cung cường thế đến mức nào. Nơi này nhất định đã từng có người không biết mà cướp đoạt đi, sau đó rõ ràng đã bị Tiềm Cung cướp về một lần nữa mà thôi. Để một Đại La Kim Tiên trông giữ ở đâu, ngược lại cho thấy chủ nhân của nơi này cường đại đến mức nào, đây là không sợ người khác cướp đi.

“Cút đi, chỗ này đã bị Ngũ Vũ Tiên Giới ta trưng dụng.” Lam Tiểu Bố đập một bàn tay ra, chỉ là một tên Đại La Kim Tiên, ngay cả phản kháng cũng chưa kịp đã bị một tay của Lam Tiểu Bố đập chết.

Tất cả mọi người trên Hư Không Thạch đều kinh sợ trước hành động của Lam Tiểu Bố, ở nơi này giết người rất bình thường, không có vấn đề gì cả. Nhưng có thể dùng một bàn tay đập chết người trông giữ của Hồ Tiên cung, cái này phải cường đại và bá đạo đến mức nào?

Mặc kệ lai lịch của Lam Tiểu Bố là gì, mọi người đều biết, một vòng giết chóc mới chẳng mấy chốc nữa sẽ diễn ra.

Trên Hư Không Thạch có một quy tắc ngầm, đó chính là lúc có người đến cướp đoạt địa bàn thì lập tức sẽ có tiên vực khác tham gia vào việc cướp đoạt, đây chính là hỗn chiến. Tiên vực và tông môn có thể đứng sừng sững ở đây quanh năm, nhưng mạnh mẽ đến đâu cũng có giới hạn nhất định.

KHông đợi những thần niệm kia tiếp tục nhìn trộm, Lam Tiểu Bố xòe tay ra ném một lá trận kỳ xuống, một khắc sau chỗ này lập tức được cấm trận bảo vệ, thần niệm cũng không thể nhìn trộm được.

“Cung lão ca , ngươi và Kiều Hưng xây dựng chỗ ở đi, ta phải đi bố trí hộ trận.” Lam Tiểu Bố biết, sau khi hắn đoạt đi địa bàn của Hồ Tiên cung, chẳng mấy chốc nữa Tiềm Cung sẽ đến.

Giết Tiềm Cung, đây là chuyện đầu tiên để hắn lập uy.

“Được, cứ giao cho ta.” Cung Duẫn Kỳ tùy tiện vung tay lên, trực tiếp lấy ra một đống vật liệu, đường đường chính chính xây dựng lên chỗ ở.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố bố trí một cái tiên trận Phòng Ngự cấp chín, sau đó lại bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp chín, sau đó là các loại Giảo Sát tiên trận, huyễn trận, át thần trận cấp chín

Bố trí xong những cái này còn chưa nói, hắn lại bắt đầu bố trí Hư Không Giảo Sát tiên trận, Hư Không Khốn Sát tiên trận và Hư KHông Huyễn Sát tiên trận.

Sau khi bố trí xong hết những thứ này đã là ba ngày sau, khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là Tiềm Cung lại không đến gây chuyện. Chẳng những Tiềm Cung không đến, mà ngay cả cường giả của Thanh Phương Tiên Vực và Tịch Đình thương hội cũng không tìm đến.

Cung Duẫn Kỳ đã sớm xây dựng lên động phủ thật tốt, động phủ chia làm ba tầng, Lam Tiểu Bố ở tầng thứ ba, Cung Duẫn Kỳ ở tầng hai, Kiều Hưng ở tầng cuối cùng.

“Bố gia, chuyện này không thích hợp, theo lý mà nói, ngay ngày đầu tiên tên Tiềm Cung phải tìm đến rồi chứ, bây giờ đã qua ba ngày rồi.” Cung Duẫn Kỳ biết chuyện này không được bình thường.

Vào lúc này, thông tin châu của Lam Tiểu Bố sáng lên một cái.

Tin tức do Mưu Y Trần truyền đến, Lam Tiểu Bố nhìn tin tức xong thì cười ha ha, “Ta đây muốn xem Thẩm Sâm kia cướp địa bàn của ta như thế nào?”

“Tin tức gì thế?” Cung Duẫn Kỳ vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Là tin tức Mưu Y Trần truyền đến, nói ngày thứ hai sau khi chúng ta đi, Thanh Phương Tiên Vực lại triệu tập mọi người đến họp, thảo luận nên phân chia địa bàn trên Hư Không Thạch như thế nào.”

“Đây là biết chúng ta đã trốn khỏi Cấm Uẩn tiên thành, cho nên đào hố cho chúng ta mà.” Cung Duẫn Kỳ cười he he nói, hắn thật sự không lo lắng, nhiều ngày như vậy rồi, sát trận nên bố trí thì Lam Tiểu Bố cũng đã bố trí xong rồi.

“Không sai, gia hỏa này nhất định là muốn dụ chúng ta tự chui đầu vào lưới. Lại không ngờ chúng ta hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này. Thực tế thì cho dù có biết, ta cũng chẳng để tâm. Ngươi phân chia là chuyện của ngươi, ta cướp địa bàn là chuyện của ta. Không phục thì cứ đến đây mà cướp địa bàn của ta đi.” Lam Tiểu Bố cũng không thèm quan tâm.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Kiều Hưng vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Không cần lo lắng, ta tiếp tục bố trí trận pháp. Trước đó ta chỉ bố trí các loại khốn trận và sát trận quanh chỗ chúng ta ở, bây giờ ta muốn bố trí Khốn Sát tiên trận trên cả Hư Không Thạch. Trừ chuyện đó ra, ta còn phải bố trí các loại Khốn Sát tiên trận tại cái quảng trường hư không chưa xây dựng lên kia nữa. Hắn đã muốn chơi, vậy thì ta chơi với hắn, xem ai chơi không nổi.”

Trừ địa bàn của mình ra, đi chỗ khác bố trí trận pháp, Lam Tiểu Bố chủ yếu dùng trận văn hư không để bố trí. Hắn cũng không tin, một tiên trận đế hư không cấp chín, trong tình huống có đầy đủ thời gian mà còn không thể chơi lại được bọn gia hỏa này.

Chương 764: Không ai làm việc đắc tội với người khác.

Trên Hư Không Thạch, Lam Tiểu Bố đi loạn khắp nơi, nhưng không có ai bước ra nói chuyện. Ba người Lam Tiểu Bố vừa đến nơi này đã giết chết đệ tử trông giữ của Hồ Tiên cung, trực tiếp chiếm đoạt vị trí của Tiềm Cung của Hồ Tiên cung. Mặc kệ ba tên này là kẻ ác hay tên đần, trước khi Hồ Tiên cung chưa tìm đến đối phương, không có ai trong bọn hắn đứng ra nói nhảm.

Củng Hộ pháp của Hòa Vũ Tiên Vực trước đó bị Lam Tiểu Bố quát một tiếng, bây giờ mới cảm thấy mọi chuyện không ổn. Lúc này càng không dám hé răng nửa lời, cố thủ ở trong địa bàn của mình.

Lam Tiểu Bố đương nhiên không phải đang đi loạn, hắn muốn bố trí Khốn Sát tiên trận trên khắp Hư Không Thạch. Sau khi hắn rời khỏi Thanh Phương Tiên Vực, giết đệ tử trông giữ của Hồ Tiên cung, nhất định sẽ xảy ra một trận đại chiến.

CHo nên hắn muốn bố trí Hư Không Thạch này thành tường đồng vách sắt, tốt nhất là loại tiên trận có thể giết chết tiên đế như giết gà ấy.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, lúc hắn bố trí hộ trận trên Hư Không Thạch, phát hiện có một vị trí truyền tống. Truyền tống trận này nhất định là do Thanh Phương Tiên Vực để lại, nếu đã phát hiện ra, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự phong ấn cái truyền tống trận này lại.

Từ giờ trở đi, muốn từ Thanh Phương Tiên Vực đến đây, phải ngồi pháp bảo phi hành mà đến. Thời gian mười ngày này, vừa hay để cho hắn bố trí các loại sát trận.

Sau khi bố trí xong sát trận trên Hư Không Thạch, Lam Tiểu Bố lại chạy ra bên ngoài Hư Không Thạch bố trí các loại Khốn Sát tiên trận. Quảng trường giao đấu bên ngoài Hư Không Thạch còn chưa xây dựng lên, có lẽ sau khi hội nghị lần này kết thúc mới thành lập.

…

Trong đại điện của Thanh Phương Tiên Đình, Thẩm Sâm nói, “Trải qua ba ngày thương nghị, phương án phân chia vị trí trên Hư Không Thạch đã được tất cả mọi người tán đồng…”

Tiên đình vương Ngũ Thiên Thành của Nguyệt Linh Tiên Đình lập tức nói, “Thanh Phương Đại Đế, kết quả lần này cũng chưa đạt được sự tán đồng của tất cả mọi người, ít nhất thì đại biểu của Ngũ Vũ Tiên Giới đã đưa ra rất nhiều ý kiến quý giá lúc trước cũng không có ở đây, trừ chuyện này ra, còn có mấy tiên vực không đến đây.”

Tiên đình vương của Càn Viêm Tiên Đình Kế Mộc Ung từ tốn nói, “Nguyệt Linh Đại Đế nói thế là không đúng rồi, đại hội lần này Thanh Phương Đại Đế đã công bố ở Cẩm Uẩn tiên thành, ta tin chỉ cần không phải là kẻ điếc, vậy thì nhất định có thể nghe được. Nếu nghe được rồi mà còn không tới, vậy thì cho thấy ngươi hoàn toàn không thèm để ý đến vị trí trên Hư Không Thạch rồi.”

Ngũ Thiên Thành cười lạnh nói, “Chỉ sợ là có người thấy tu vi của người ta thấp, cho nên âm thầm lén lút hạ độc thủ rồi.”

Cho dù Lam Tiểu Bố không tham gia, với hắn mà nói là chuyện tốt, nhưng mà Ngũ Thiên Thành hắn không quen nhìn hành vi như thế. Chỉ cần không phải kẻ ngớ ngẩn, thì sẽ biết Ngũ Vũ Vương có lẽ đã bị hạ độc thủ rồi. Nếu không thì sẽ không có khả năng không tham gia lần phân phối lần này.

Thanh Phương Đại Đế xua tay ngăn lại, “Cứ mặc kệ Ngũ Vũ Tiên Giới kia đi, phương án phân chia vị trí trên Hư Không Thạch lần này kết thúc, chúng ta lập tức đến Hư Không Thạch.”

Ba ngày trước Lam Tiểu Bố đã đến Hư Không Thạch, còn giết chết đệ tử trông giữ của Hồ Tiên cung, chuyện này Thẩm Sâm hắn biết rất rõ. Không chỉ như vậy, Tiềm Cung muốn lập tức đến Hư Không Thạch đuổi giết Lam Tiểu Bố cũng bị hắn ngăn lại. KHông chỉ có Tiềm Cung, Tịch Đình thương hội muốn đi tìm Lam Tiểu Bố cũng bị hắn cản lại.

KHông phải hắn có lòng tốt nghĩ cho Lam Tiểu Bố, mà là lo lắng đồ trên người Lam Tiểu Bố sẽ rơi vào tay Tiềm Cung. KHông chỉ những thứ trước đó, còn cả bí mật mà Lam Tiểu Bố có thể đến Hư Không Thạch trong vòng hai ba ngày kia nữa.

Hắn ngăn cản Tiềm Cung thì quá đơn giản, thậm chí không cần bất kỳ lý do gì cả, chỉ cần phong tỏa truyền tống trận là được. Tiềm Cung không thể dùng truyền tống trận đến Hư Không Thạch, vậy thì phải mất ít nhất tám đến mười ngày, mà trong khoảng thời gian này, hắn đã sớm dẫn người đến Hư Không Thạch.

Cứ để Lam Tiểu Bố phách lối ở Hư Không Thạch một chút, đây cũng là một trong kế hoạch của hắn. Đến lúc đó một đám tiên đình vương cùng đến Hư Không Thạch, Thẩm Sâm hắn muốn bắt Lam Tiểu Bố đi cũng cần phải có lý do chứ. Bây giờ lý do đã được Lam Tiểu Bố chủ động dâng lên, hắn làm sao có thể không bắt được?

Nghe nói sắp đến Hư Không Thạch, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Thanh Phương Đại Đế lại nói tiếp, “Lần này đến Hư Không Thạch, ta hy vọng mọi người nghiêm khắc dựa theo kế hoạch mà chúng ta đã bàn bạc để làm, nếu như có người có ý đồ lật lọng, tất cả những người còn lại sẽ lập tức quần công. Thật ra đối với đông đảo tiên vực mà nói, kế hoạch lần này, Thanh Phương Tiên Vực ta mới là người bị tổn hại lớn nhất.”

LỜi này cho dù là tiên đình vương Ngũ Thiên Thành của Nguyệt Linh Tiên Vực cũng không có cách nào cãi lại được, Nguyệt Linh Tiên Vực hắn không có địa bàn trên Hư Không Thạch, mà địa bàn Thanh Phương Tiên Vực chiếm được là lớn nhất. Thanh Phương Tiên Vực đã từ bỏ đi địa bàn lớn nhất này, lựa chọn phân chia lại một lần nữa, hắn có thể nói được gì nữa?

Đã cãi lộn hết ba ngày rồi, thứ gì nên cãi đều đã cãi, bây giờ khôn có người nào có dị nghị gì, những tiên vực không lấy được vị trí trên Hư Không Thạch kia, lại ước gì Hư Không Thạch được phân chia một lần nữa. Người đã lấy được vị trí, Thanh Phương Đại Đế cũng đã từ bỏ trước rồi, bọn hắn có thể nói gì? Nên nói đều đã nói cả rồi.

Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm đứng lên đầu tiên, “Chuyện này không nên chậm trễ nữa, chúng ta lập tức xuất phát thôi.”

Nếu như không phải vì Lam Tiểu Bố đang ở trên Hư Không Thạch, Thẩm Sâm tuyệt đối sẽ không tích cực như thế, ít nhất thì hắn sẽ chờ thêm ít ngày nữa rồi mới bàn tiếp. Bây giờ Lam Tiểu Bố đang ở trên Hư Không Thạch, điều hắn lo lắng nhất không phải là Lam Tiểu Bố sẽ chạy trốn. Lam Tiểu Bố là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên Giới, bây giờ sẽ không thể nào chạy đi được, điều hắn lo lắng nhất chính là Lam Tiểu Bố sẽ lọt vào tay người khác.

…

Hơn ba trăm người đi theo Thanh Phương Đại Đế đi vào một tòa cung điện màu trắng bên cạnh vương điện tiên đình.

Tất cả mọi người đều biết địa vị của tòa cung điện màu trắng này, đây là vị trí duy nhất đặt truyền tống trận truyền tống đến Hư Không Thạch.

Chương 765: Không ai làm việc đắc tội với người khác. (2)

“Các vị Đại Đế, truyền tống trận Thanh Phương Tiên Vực ta đã hao phí mất một lượng tài nguyên kếch xù, tốn mấy chục năm mới xây dựng lên, có thể trực tiếp truyền tống đến Hư Không Thạch. Bởi vì tình huống trong hư không vô cùng phức tạp, cho nên mỗi lần dùng truyền tống trận chỉ được truyền tống tối đa là ba mươi người. Vậy chúng ta cần phải truyền tống mười một lần…” Ở bên ngoài cung điện màu trắng, Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm tự mình giới thiệu truyền tống trận này cho tất cả mọi người.

LỜi này không ai cảm thấy là giả, Truyền tống trận hư không cũng không phải dễ xây dựng. Rất nhiều truyền tống trận hư không đều là truyền tống trận tự nhiên, còn lại chính là cường giả xuất sắc của một giới xây dựng nên.

Bởi vì là truyền tống hư không, chẳng những phải cân nhắc đến khoảng cách mà còn cái để ý đến nhân tố hư không, ví dụ như vòng xoáy hư không, sai vị trí các loại.

Chuyện này vẫn chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong hư không có nhiều nơi quy tắc thiên địa chưa hoàn chỉnh, trong tình huống như vậy mà xây dựng truyền tống trận, thì có thể thấy được gian nan như thế nào. Trong đó cần phải dùng một ít vật liệu ẩn chứa quy tắc, cho dù là một món vật liệu quy tắc nào, giá trị cũng không thể đo lường được.

Mấy tên tiên đình vương vội vàng nói, “Thanh Phương Tiên Vực lần này đã vất vả rồi, đã có nhiều cống hiến cho vị diện tiên giới này.”

Thanh Phương Đại Đế cười nói, “Chúng ta đều ở cùng một tiên giới, ta đương nhiên hy vọng tất cả tiên vực đều có thể sống sót trong lượng kiếp.”

Hiệu quả mà hắn muốn chính là như vậy, chỉ cần mọi người cảm thấy Thanh Phương Tiên Vực hắn bị thua thiệt, vậy thì hắn muốn bắt Lam Tiểu Bố lại cũng sẽ không có nhiều nhân tố bên ngoài quấy nhiễu.

“Thanh Phương Đại Đế!” Một giọng nói đột ngột vang lên.

Thẩm Sâm quay đầu lại, lập tức tươi cười rạng rỡ ôm quyền nói, “Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Tiềm cung chủ.”

Người đến chính là Tiềm Cung, quanh người hắn bừng bừng sát khí bị đè nén lại, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, sát ý của gia hỏa này rất mạnh.

Tiềm Cung ôm quyền nói với Thẩm Sâm, “Thanh Phương Đại Đế, vị trí của ta trên Hư Không Thạch đã bị người khác chiếm đoạt, người này chẳng những chiếm lấy vị trí của ta, còn giết chết đệ tử Hồ Tiên cung ta. Bởi vì Đại Đế đang họp bàn bên trong cho nên ta không thể dùng truyền tống trận trước được, bây giờ ta hy vọng có thể dựa vào truyền tống trận của đại đế, lập tức đi đến Hư Không Thạch một chuyến.”

KHông thể dùng được là giả, căn bản là người ta không cho dùng.

“Là ai mà dám to gan như thế?” Thẩm Sâm giận dữ, thật giống như có người đoạt đi địa bàn của hắn vậy.

Tiềm Cung nói, “Đại Đế cũng biết người này, là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố của Ngũ Vũ Tiên Giới.”

“Cái gì?” Nguyệt Linh Đại Đế Ngũ Thiên Thành cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Tiềm Cung, hắn đang nghi ngờ tên gia hỏa này đang nói dối. Tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ sợ còn chưa đến tiên vương. Một người còn chưa đến tiên vương mà có thể cướp đoạt địa bàn của một vị cung chủ tiên đế viên mãn như hắn sao?

“Ngũ Vũ Vương? Là hắn?” Thẩm Sâm cau mày, lập tức giận dữ nói, “Ta nói tại sao mà người này không tham gia đại hội phân chia địa bàn trên Hư Không Thạch, hóa ra là đi tới Hư Không Thạch cướp địa bàn trước. Tiềm cung chủ, ngươi yên tâm đi, chuyện này ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn.”

Nói xong lại cảm thấy đáp án của mình còn chưa hoàn thiện, trên mặt Thẩm Sâm hiện lên vẻ áy náy bổ sung, “Tiềm cung chủ, qua mấy ngày chúng ta bàn bạc, vị trí trên Hư Không Thạch phải phân chia lại một lần nữa. Mặc kệ là địa bàn của Tiềm cung chủ hay là địa bàn của Thanh Phương Tiên Vực ta, đều sẽ phải bỏ ra.”

Tiềm Cung rõ ràng đã sớm biết được nội dung của buổi họp, đối mặt với ba bốn trăm cường giả tiên đế, hắn cũng biết mình không có đường để phản kháng. Hắn lập tức ôm quyền nói, “Thanh Phương Đại Đế, chuyện này Tiềm Cung ta cũng ủng hộ, nhất định phải dựa theo ý kiến của các vị tiên đình vương mà làm. Chỉ là Lam Tiểu Bố này đã giết đệ tử Hồ Tiên cung ta, ta nhất định phải bắt được hắn.”

Thẩm Sâm lộ vẻ khó cử nói. “Bởi vì buổi nghị sự lần này cũng liên quan đến chuyện tiên đình vương không tuân thủ việc phân chia vị trí trên Hư Không Thạch. Cho dù là tiên đình vương nào, chỉ cần không tuân thủ việc phân chia trên Hư Không Thạch, Thanh Phương

Tiên Vực ta sẽ đại diện cho tất cả tiên vực trong tiên giới này bắt đối phương lại.”

Sau khi nói xong, tựa như lại cân nhắc vì Tiềm Cung, Thẩm Sâm nói một lần nữa, “Thế này đi, chúng ta cứ bắt Lam Tiểu Bố lại trước đã, sau đó mọi người lại bàn bạc lại một lần nữa, cuối cùng sẽ giao Lam Tiểu Bố lại cho Tiềm cung chủ, thế nào?”

“Thế thì ta đa tạ Thanh Phương Đại Đế.” Tiềm Cung ôm quyền nói cảm tạ, sắc mặt đã dễ nhìn hơn tước.

Phó hội chủ Hoành Thiên Quân của Tịch Đình thương hội đứng bên cạnh đang thầm mắng Tiềm Cung là tên ngu ngốc, Lam Tiểu Bố đáng giá không phải ở cái mạng của hắn, mà là đồ trên người hắn.

Sau khi Thanh Phương Đại Đế bắt người đi rồi, Tiềm Cung ngươi có thể lấy được cái quái gì.

Hắn đương nhiên không biết ý nghĩ của Tiềm Cung, Tiềm Cung cũng không biết trên người của Lam Tiểu Bố có rất nhiều đồ tốt, hắn chỉ cần mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố, đồng thời bắt Ngũ Vũ Vương quay về Ngũ Vũ Tiên Giới, đi luyện hóa Ngũ Vũ Tiên Giới.

“Được, đã thế thì ngươi đi theo nhóm bọn ra trước đi.” Thanh Phương Đại Đế vung tay lên, trực tiếp kéo Tiềm Cung vào vị trí truyền tống.

Mặc dù trong lòng rất nhiều tiên đình vương ở đây đều không hài lòng, nhưng mà trước mắt ở đây chỉ có Thanh Phương Đại Đế có quyền định đoạt. Giờ phút này mới có rất nhiều người nhớ đến Lam Tiểu Bố, nếu như vị tiên đình vương không sợ trời không sợ đất kia có ở đây, Thanh Phương Đại Đế nhất định sẽ không làm như thế được.

Ba ngày trước khi phân chia danh ngạch, chính là Lam Tiểu Bố đã ra tay đuổi một vài tông môn và tiên tộc đi, tiết kiệm danh ngạch cho các tiên vực. Bởi vì Lam Tiểu Bố không sợ đắc tội người khác, mới khiến Thanh Phương Đại Đế không thể một tay che trời. Bây giờ Lam Tiểu Bố vừa đi, công việc đắc tội người này không có ai chịu làm cả.

Chương 766: Ngụy quân tử.

Thanh Phương Đại Đế vô cùng hài lòng với phản ứng của mọi người, thế này là đúng rồi. Truyền tống trận là của hắn, cho dù ở trên Hư Không Thạch có địa bàn của ngươi, một khi xảy ra tình hình đột xuất, từ Thanh Phương Tiên Vực đến đó cũng phải dựa vào cái truyền tống trận này.

Trên thực tế lúc trước xây dựng cái truyền tống trận này thật sự đã tiêu tốn rất nhiều, nhưng những năm qua, phí tổn bố trí truyền tống trận đã thu về được rồi.

Thanh Phương Đại Đế dẫn đầu một nhóm ba mươi người dẫn đầu bước vào truyền tống trận, khống chế truyền tống trận này là một tâm phúc của Thanh Phương Đại Đế, thực lực là tiên đế hậu kỳ.

“Truyền tống đi.” Thanh Phương Đại Đế nói một tiếng, sau đó tiên đế khống chế truyền tống trận kia lập tức kích phát truyền tống trận, một lượng lớn tiên tinh bị thiêu đốt, từng đạo bạch quang bùng lên xung quanh. NHưng khiến mọi người trừng to mắt kinh ngạc là, bọn hắn đứng trên truyền tống trận nhưng lại không nhúc nhích tí nào. Đừng nói là không gian dao động, ngay cả dao động truyền tống cũng không có.

Tên tiên đế khống chế truyền tống trận này biến sắc, không đợi hắn nói chuyện, tiên trận đế cấp chín Khổng Khải bên cạnh lập tức bước đến trận cơ nằm ở biên giới truyền tống trận. Hắn sờ soạng một chút, sắc mặt lập tức thay đổi, “Đại Đế, truyền tống trận này đã bị phong cấm lại rồi.”

Phong cấm truyền tống có hai cách, đầu tiên là phong cấm vị trí mở đầu, thứ hai là phong cấm vị trí đến.

Vị trí mở đầu của truyền tống trận này nằm ở Cấm Uẩn tiên thành, cũng là nằm trong địa bàn của hắn, rõ ràng sẽ không bị động tay động chân vào. Vậy thì khả năng duy nhất chính là vị trí bên phía Hư Không Thạch.

“Thẩm Sâm ta muốn nhìn xem tên Ngũ Vũ Vương này là cái quái gì, hắn cảm thấy mình là một tiên trận vương cấp bảy thì rất đáng gờm sao?” Trong mắt Thẩm Sâm bùng lên sát khí hầu như đã cô đọng thành thực chất.

Hoặc là giờ phút này, hắn đã cảm nhận được sự tức giận của Tiềm Cung lúc trước.

Khổng Khải nghiêm giọng nói, “Có thể phong ấn được đầu truyền tống trận trên Hư Không Thạch, chỉ sợ cũng không phải là một tiên trận vương cấp bảy đơn giản như vậy đâu. Hoặc là phán đoán lúc trước của ta là có chút sai lầm.”

“Bất kể có sai lầm hay không, đi thôi, chúng ta cùng đến Hư Không Thạch. Cho dù hắn có là tiên trận đế cấp chín thì tính sao chứ?” Thẩm Sâm nói xong, trực tiếp lấy ra một món pháp bảo tiên khí phi hành cực phẩm.

Nếu như ngồi tiên khí phi hành đến Hư Không Thạch, vậy thì Thẩm Sâm không còn quan trọng như trước nữa rồi. Những tiên đình vương ở đây, có ai mà chẳng có pháp bảo phi hành tiên khí cực phẩm chứ?

Trong lúc nhất thời, mấy trăm món pháp bảo phi hành lập tức xông ra khỏi Thanh Phương Tiên Vực, bay thẳng đến Hư Không Thạch.

…

Lam Tiểu Bố đã sớm bố trí xong các loại tiên trận, bây giờ hắn đang đi sâu vào bên trong Hư Không Thạch để bố trí Giảo Sát tiên trận.

Tương lai khi bí cảnh Hỗn Độn trong Hư Không đảo mở ra, nơi này chính là cửa vào. Muốn đi vào bí cảnh Hỗn Độn, nhất định phải dùng ngọc phù có khắc ấn ký trận văn hư không của hắn, nếu cưỡng ép tiến vào sẽ trực tiếp bị giết chết.

Đoàn người đến Hư Không Thạch nhanh nhất không phải là Thanh Phương Tiên Vực, cũng không phải là tiên vực lớn ghê gớm gì, mà là đoàn người Ma Huyền Tiên Vực.

“Lam đan sư…” Vừa bước lên Hư Không Thạch, Mễ Ưu Lan đã vội vàng gọi lớn.

Đi bên cạnh Mễ Ưu Lan ngoài bốn tiên đế của Tứ Đế cung thì còn có Trị Chân A của Trị gia.

Lam Tiểu Bố vừa mới hoàn thành việc bố trí tiên trận tại cửa ra vào Hư Không đảo, nghe thấy Mễ Ưu Lan gọi mình thì lập tức xuất hiện trước mặt Mễ Ưu Lan, “Ngọc Thiềm Đại Đế, đã lâu không gặp.”

Mễ Ưu Lan thở dài nói, “Thanh Phương Đại Đế đến, tất cả mọi chuyện hắn đều biết, kẻ đến không tốt.”

Ý lời nói này chính là hy vọng Lam Tiểu Bố có thể nhanh chóng chạy đi.

“Ngọc Thiềm Đại Đế, ngươi hình như cũng không xem trọng an nguy của Ma Huyền Tiên Vực lắm nhỉ.” Trị Chân A lạnh lùng nói, nàng và

Lam Tiểu Bố có thù, lúc trước nếu như không phải nàng đi nhanh, đã bị Lam Tiểu Bố giết chết rồi. KHiến nàng tức giận hơn là, lần này đến đây là vì an nguy của Ma Huyền Tiên Vực, tuy nàng xem thường Mễ Ưu Lan, nhưng vẫn phải đi theo bên cạnh Mễ Ưu Lan. Mễ Ưu Lan biết rõ Thanh Phương Đại Đế ở đây có lực ảnh hưởng thế nào, vậy mà còn dám báo tin cho Lam Tiểu Bố.

Tứ Đế của Tứ Đế cung thì biết rất rõ Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào, bọn hắn chỉ ôm quyền với Lam Tiểu Bố một cái, khách sáo hỏi thăm một câu.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Trị Chân A, “Trị gia ngươi đã chiếm đoạt được Nguyệt Kính Tiên Đình rồi sao? Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ta không ở Ma Huyền Tiên Vực đi. Nếu không phải là vì Ngũ Vũ Tiên Giới có chuyện, ta đã trừng trị hết cả đám Trị gia ngươi rồi. Cút đi, hôm nay nể mặt Ngọc Thiềm Đại Đế, không giết ngươi, chớ có chọc tức Bố gia ngươi.”

Lúc này Mễ Ưu Lan mới biết, Lam Tiểu Bố và Trị Chân A có thù lớn như thế.

Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì ôm quyền nói với Mễ Ưu Lan: “Mễ huynh, tình cảm của ngươi ta nhận. Trên Hư Không Thạch bây giờ tốt nhất đừng lên, hôm nay ta đã chuẩn bị sẵn sàng trên Hư Không Thạch rồi, đang đợi Thẩm Sâm và Tiềm Cung đến đây chơi đùa một trận.”

Mễ Ưu Lan nghĩ đến thực lực của sư phụ Lam Tiểu Bố lúc ở Ma Huyền Tiên Vực đáng sợ như thế nào, chỉ gật gật đầu với Lam Tiểu Bố, không nói gì thêm. Sau khi truyền âm cho mấy người bên cạnh thì chủ động rút lui.

Lam Tiểu Bố là cường giả trận đạo, người khác không biết nhưng mấy người bọn họ thì biết rất rõ. Lúc trước Lam Tiểu Bố đã dựa vào Khốn Sát tiên trận cấp chín chém giết vô số Yểm Ma ở Ma Huyền Tiên Vực. Có thể khẳng định, trên Hư Không Thạch này có Khốn Sát tiên trận mà Lam Tiểu Bố bố trí.

Đối với chuyện bọn người Ma Huyền Tiên Vực đến trước, Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy kỳ quái. Ở Ma Huyền Tiên Vực có một cái hẻm núi Ma HUyền Hư Không, Tứ Đế của Tứ Đế cung sẽ thường xuyên vượt qua cái hẻm núi này, nếu như không có pháp bảo phi hành tốt mới là chuyện lạ. Phong Loan của hắn chính là lấy được từ Thần Vân Tiên Trì ở Ma Huyền Tiên Vực.

Chương 767: Ngụy quân tử. (2)

Bọn người Mễ Ưu Lan lui ra sau không được bao lâu, hơn trăm pháp bảo phi hành đã liên tục xông đến. Nhưng mà sau khi những pháp bảo phi hành này đến thì không có một chiếc nào xông vào Hư Không Thạch.

Rất rõ ràng tất cả mọi người đều biết Lam Tiểu Bố nhất định đã bố trí Khốn Sát tiên trận trên Hư Không Thạch, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, đương nhiên sẽ không sợ Khốn Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố. Thế nhưng loại chuyện này không tới lượt bọn họ ra mặt, Đại Đế Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Vực sẽ chủ động ra mặt.

Quả nhiên, Thẩm Sâm từ trong đám người bước ra, phía sau hắn có ba nam tử, một người trong đó Lam Tiểu Bố cũng biết, Tắc Vô Vân, cường giả Bán Thần thật sự. Bởi vậy có thể thấy được, hai người còn lại cũng là cường giả Bán Thần.

Trừ Thẩm Sâm ra, người thứ hai đứng ra chính là Tiềm Cung. Nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn đã sớm chém Lam Tiểu Bố thành muôn ngàn mảnh rồi.

“Ta là tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Vực, trải qua mấy ngày mấy trăm tiên vực chúng ta bàn bạc, đã quyết định phân chia vị trí trên Hư Không Thạch lại một lần nữa. Bao gồm cả địa bàn của Thanh Phương Tiên Vực ta ở trong đó, tất cả những tiên vực, tông môn đang chiếm vị trí trên Hư Không Thạch xin mời rời khỏi Hư Không Thạch, để phân chia lại vị trí một lần nữa.” Sau khi Thẩm Sâm đến đây, không có tìm Lam Tiểu Bố gây sự trước, mà là bảo tất cả mọi người rời khỏi Hư Không Thạch.

CHín phần người trên Hư Không Thạch đã sớm biết kết quả, lúc này có không muốn rời đi cũng phải rời đi. Một số rất ít không muốn rời đi, nhưng khi nhìn thấy đại đa số người đã rời đi, bọn hắn mà không đi thì cũng chỉ có thể chịu chết. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể rời khỏi Hư Không Thạch.

Giờ phút này phần lớn pháp bảo phi hành đều đang dừng bên ngoài Hư Không Thạch, cùng là tiên khí phi hành cực phẩm, tốc độ có khác nhau, nhưng cũng không rõ ràng như vậy.

Ánh mắt Thẩm Sâm nhìn về phía Lam Tiểu Bố, hắn lạnh lùng nói, “Ngũ Vũ Vương, ngươi không tham gia đại hội phân chia vị trí trên Hư Không Thạch thì cũng thôi đi, sau khi toàn bộ vị diện tiên giới đã quyết định xong phương án phân chia rồi, lại dám giở trò, giết người chiếm địa bàn. Hẳn là Ngũ Vũ Tiên Giới ngươi muốn đứng trên các tiên vực ở vị diện tiên giới chúng ta sao?”

Hầu như ngay khi Thẩm Sâm vừa dứt lời, Tiên Đình Vương Kế Mộc Ung của Càn Viêm Tiên Vực lập tức đứng ra nói, “Theo quy tắc mới mà chúng ta đã bàn bạc, người làm trái với phương án phân chia vị trí trên Hư Không Thạch, cho dù là ai, nhất định phải bắt lại, đồng thời đưa đến Thanh Phương Tiên Vực thẩm vấn.”

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thẩm Sâm, từ tốn nói, “Bố gia nhà ngươi đã từng gặp qua không ít người không biết xấu hổ, nhưng lại chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như ngươi.”

Rất rõ ràng là sau khi Thẩm Sâm biết Lam Tiểu Bố đã đến Hư Không Thạch rồi, mới thêm vào quy định xử phạt người làm trái phương án. Trên thực tế khi Lam Tiểu Bố cướp đoạt địa bàn của Tiềm Cung, phương án này còn chưa được quyết định xong.

“Tất cả mọi người đã tới chưa?” Thẩm Sâm nghiêm giọng hỏi.

Đây chính là muốn hợp tác tấn công.

Lam Tiểu Bố nhìn mấy trăm cường giả tiên đế đang bao vây bên ngoài, còn có rất nhiều cường giả tiên đế đang kéo đến, hắn bình tĩnh nói, “Các vị tiên đình vương, ta không tin lão thất phu Thẩm Sâm này lắm. Người này ngoài mặt nói một đằng, sau lưng làm một nẻo. Mọi người có biết tại sao ta lại xuất hiện ở đây không? CŨng là vì ta đã làm hỏng chuyện tốt của lão thất phu này, cho nên ngay trong đêm hắn đã dẫn người đến bao vây cửa hàng của ta, muốn giết chết ta ở Cẩm Uẩn tiên thành. Chỉ là ta đây nhanh chân chạy mất, nếu không thì đã sớm bị lão thất phu này giết chết rồi. Nếu như mọi người tin hắn, nói không chừng một khắc sau hắn sẽ đâm sau lưng mọi người đấy.”

“Nói bậy nói bạ…” Kế Mộc Ưng tức giận quát lớn.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đợi hắn nói xong, trực tiếp ném thủy tinh cầu ra.

Trong thủy tinh cầu ghi lại quá trình Thẩm Sâm dẫn theo một đám người đến vây giết bên ngoài cửa hàng của Lam Tiểu Bố, nhìn thấy hình ảnh rõ ràng trong hư không, sắc mặt Khổng Khải có chút tái nhợt.

Giờ phút này hắn khẳng định, Lam Tiểu Bố rất có thể là một tiên trận đế cấp chín. Nếu không thì không thể có chuyện bố trí Giám Sát Trận mà hắn lại không phát hiện ra.

“Khổng trận đế? Chuyện gì thế này?” Sắc mặt Thẩm Sâm âm trầm truyền âm cho Khổng Khải.

Khổng Khải hít một hơi, truyền âm nói, “Thanh Phương Đại Đế, nếu như đối phương không phải là tiên trận đế cấp chín, vậy thì có thủ đoạn đặc biệt bố trí Giám Sát tiên trận qua mắt chúng ta.”

Rất nhiều tiên đình vương đều theo bản năng lùi xa một chút, sự thật cho thấy Lam Tiểu Bố nói không sai. Thẩm Sâm ngoài mặt nói một đằng sau lưng làm một nẻo, vậy mà lại làm ra chuyện đi vây giết tiên đình vương của tiên vực khác. Có thể tưởng tượng được, nếu như bọn họ đắc tội với Thẩm Sâm, vật người bị vây giết không phải là bọn hắn sao? Từ giờ phút này, đã không còn người nào dám ở tại Cấm Uẩn tiên thành.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Tên tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Vực này, thật ra chính là một ngụy quân tử. Ngụy quân tử này mà nói, một chữ ta cũng không dám tin. Cho nên ta quyết định tiếp nhận phương án phân chia vị trí trên Hư Không Thạch, ta sẽ phân chia lại một lần nữa. Ta hy vọng mỗi một tiên vực đều có một vị trí ở nơi này, có thể trực tiếp tiến vào bên trong bí cảnh Hỗn Độn. ĐƯơng nhiên, nếu như muốn đi theo tên ngụy quân tử Thẩm Sâm này đối phó với ta, ta tuyệt đối sẽ không khách sáo, vậy thì đảm bảo kẻ đó sẽ không có địa bàn trên Hư Không Thạch.”

“Vô Vân huynh, đợi lát nữa ta thu hút sự chú ý của Lam Tiểu Bố, ngươi và KHải KHoan thừa dịp Lam Tiểu Bố không chú ý, ra tay bắt hắn lại…” Thẩm Sâm truyền âm cho Tắc Vô Vân và Phó KHải Khoan, hắn cũng không tin hai cường giả Bán Thần ra tay, trong tình cảnh thế này mà Lam Tiểu Bố còn có thể chạy thoát.

Chương 768: Đây là tiên trận gì thế?

“Thanh Phương Đại Đế, ta biết tên Lam Tiểu Bố này dựa vào cái gì rồi, đây là một tiên trận cấp tám cực kỳ xảo trá, ta quả nhiên không đoán sai, Lam Tiểu Bố là một tiên trận tôn cấp tám đỉnh phong.” Khổng Khải kích động truyền âm cho Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm, hắn chắc chắn mình đã nhìn ra tiên trận mà Lam Tiểu Bố đã bố trí trên Hư Không Thạch.

Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm nghe vậy thì trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức hỏi, “Đây là tiên trận gì?”

Khổng Khải truyền âm nói: “Đây là một tiên trận Chuyển Di Khốn Sát, ngoài mặt thì nhìn có vẻ là một Khốn Sát tiên trận ẩn bình thường, nhưng nếu dùng cách bình thường để phá trận, nhất định sẽ thất bại. Ta đoán Lam Tiểu Bố này chỉ mới bước nửa bước vào hàng ngũ tiên trận đế cấp chín thôi. Tiên trận này ta có thể phá vỡ…”

Thẩm Sâm nói, “Tốt, nhân lúc Tắc Vô Vân và Khải Khoan ra tay, ngươi phải lập tức phá trận.”

Khổng Khải vừa đáp vâng, đã nghe tiên đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực từ tốn nói, “Ngươi chỉ là một Ngũ Vũ Vương thì là cái quái gì chứ, cũng có tư cách phân chia vị trí trên Hư Không Thạch. Cũng chỉ hiểu biết một chút về tiên trận mà thôi? Ở đây có tiên trận đế cấp chín, không đến mười người, nhưng ít nhất cũng có bảy người. Ngươi lấy dũng khí từ đâu mà dám nói ra lời như vậy?”

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Bái Huân, không để ý đến gia hỏa này, mà lớn tiếng nói với đông đảo tiên đình vương đang ở bên ngoài, “Ta đã bố trí Khốn Sát tiên trận ở khắp nơi này rồi, ta cho mọi người ba giây để rời khỏi nơi này, nếu không ta sẽ kích phát đại trận, ba…”

Lam Tiểu Bố vừa mới đếm ba, mấy tiên đình vương đã nhanh chóng lui lại.

Cho dù tương lai Thẩm Sâm có nói gì, Lam Tiểu Bố nói muốn kích phát Khốn Sát tiên trận, đều là cái cớ cho bọn hắn. Thử nghĩ xem người ta đã muốn kích phát Khốn Sát tiên trận rồi, ngươi còn không cho ta rời đi sao?

Rõ ràng rất nhiều người đều nghĩ đến chuyện này, sau mấy tên tiên đình vương kia, lại có thêm một đám tiên đình vương nữa lùi lại phía sau.

“Ra tay…” Cùng lúc đó, Thẩm Sâm truyền âm cho mấy người Tắc Vô Vân và Phó Khải Khoan bên cạnh.

Tắc Vô Vân và Phó Khải KHoan tựa như dùng tốc độ thuấn di vọt đến chỗ Lam Tiểu Bố, Khổng Khải cũng nhanh chóng lấy ra mấy chục lá trận kỳ.

Hai đạo thủ ấn tiên nguyên rõ ràng vươn ra bắt được Lam Tiểu Bố, mấy tiên đình vương còn đang lui lại ở đằng xa nhìn thấy tình cảnh này đều thầm than. Ngũ Vũ Vương thật sự đã suy nghĩ hão huyền rồi, vậy mà muốn dùng một cái Khốn Sát tiên trận cấp tám đối phó với cường giả ở Thanh Phương Tiên Vực.

Thẩm Sâm cũng vô cùng vui mừng, hắn không chút do dự nói, “Giết!”

Gần ba mươi cường giả tiên đế bám theo sau Tắc Vô Vân và Phó KHải KHoan xông về phía Hư Không Thạch, giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ vừa hét lên một mà thôi.

Tất cả mọi người biết rõ, chữ giết cuối cùng này của Thẩm Sâm không phải nhằm vào Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã bị Tắc Vô Vân và Phó Khải KHoan bắt lại rồi, những tiên đế này vọt vào, chỉ là để cho mấy tiên vực khác nhìn mà thôi. Ý là, Thanh Phương Tiên Vực ta mới là chủ nhà, trước để mọi người nhìn cho rõ ràng một chút, ai mà có ý kiến gì, thì sẽ có kết cục như Lam Tiểu Bố.

“Không tốt, nhanh chóng lui lại!” Khổng Khải tựa như nhìn thấy quỷ, hét lên bén nhọn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mà Tắc Vô Vân và Phó Khải Khoan vừa tóm được tựa như bọt khí, biến mất tăm. Một khắc sau, cho dù là Tắc Vô Vân hay Phó Khải Khoan, còn cả hai mươi sáu tên tiên đế lúc trước lao tới đều biến mất.

Giờ phút này Hư Không Thạch cũng biến mất, sát thế cường hãn bắt đầu tụ tập bên trong Hư Không Thạch.

Tất cả mọi người đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố và những tiên đế đã biến mất sau khi vào Hư Không Thạch, sau lưng lạnh toát.

Chỉ trong thời gian chớp mắt mà đã có thể cuốn đi nhiều cường giả như vậy, trận đạo phải mạnh đến mức nào chứ.

Trong lòng Tắc Vô Vân hoảng hốt, sau khi Lam Tiểu Bố biến mất, hắn điên cuồng lui lại, lại cảm thấy một luồng lực lượng cường đại bao trùm đến. Tắc Vô Vân lấy pháp bảo ra, không chút suy nghĩ đánh ra.

Oanh! Một luồng phản lực mạnh gấp đôi tiên nguyên lực của hắn đánh về, Tắc Vô Vân phun ra một ngụm máu, toàn bộ ngực đều bị loại lực lượng tiên nguyên này đập trúng, khiến hắn cảm thấy vô cùng đè nén và ngột ngạt.

“Tiểu tử, đã vào tiên trận của Bố gia, vậy mà còn muốn ra tay với Kỳ gia ngươi, muốn chết à.” Sau khi hai chữ muốn chết chấm dứt, một cái kéo to lớn lập tức xuất hiện.

Cho dù Tắc Vô Vân không dám ra tay, nhưng cũng chỉ có thể lấy ra pháp bảo của mình ra ngăn lại. Sở dĩ hắn không dám ra tay, đó là vì vừa rồi sau khi hắn ra tay, cái phản lực kia mạnh tương đương gấp hai lần hắn, hắn khẳng định đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là, lực lượng lần này kém xa tít tắp phản lực đánh hắn lúc trước.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Tắc Vô Vân đã hiểu, trước đó sỡ dĩ bị phản phệ mạnh như vậy, đó là vì đối phương dựa vào lực lượng của hắn gia tăng thêm hiệu quả phản kích.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tắc Vô Vân bình tĩnh lại. Ngay khi hắn quyết định xong, tìm kiếm đường ra, sát ý trong không gian bao trùm đến. Cho dù Tắc Vô Vân hiểu rõ, ở trong Khốn Sát tiên trận này, tốt nhất là hắn đừng nên cử động, thế nhưng loại sát ý ập đến này, nếu như hắn bất động thì chẳng khác nào chịu chết.

Tắc Vô Vân nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh, chỉ một khắc sau, mặt hắn lập tức trắng bệch, hắn nhìn thấy vị trí mà mình di chuyển đến, lại đúng vị trí ở giữa lúc kéo mở ra lớn nhất.

“Phốc!” Kéo lớn kẹp lại, cả người Tắc Vô Vân bị cắt thành hai nửa.

Chương 769: Đây là tiên trận gì thế? (2)

“Ha ha, Bố gia thật là trâu, Bán Thần cái gì chứ, ở trong mắt Kỳ gia chẳng khác nào sâu kiến.” Cung Duẫn Kỳ cười ha ha, ném thân thể Tắc Vô Vân qua một bên, thân hình nhoáng lên một cái, hắn biết ở trong này còn hai tên cường giả Bán Thần nữa.

Sau khi Khốn Sát tiên trận trên Hư Không Thạch khởi động, chỉ chớp mắt thôi mà 28 cường giả đã lập tức biến mất.

Sắc mặt Thẩm Sâm tái xanh, hắn nghiêm giọng quát lên, “Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi dám giết một tiên đế nào của Thanh Phương Tiên Vực ta, ta đảm bảo sẽ khiến cho ngươi…”

Lời Thẩm Sâm còn chưa nói xong, hắn đã nhìn thấy từng đám sương máu lơ lửng trên không trung Hư Không Thạch. Cho dù có là ngớ ngẩn cũng biết, đám sương máu kia không thể nào là Lam Tiểu Bố hay người bên cạnh Lam Tiểu Bố được, nhất định là người của Thanh Phương Tiên Vực.

Bên này Thẩm Sâm còn đang uy hiếp Lam Tiểu Bố thì người ta đã đại khai sát giới rồi.

“Đánh nát cái Khốn Sát tiên trận này cho ta.” Thẩm Sâm lửa giận bừng bừng, hận không thể bắt Lam Tiểu Bố đến trước mặt mình, lột da róc xương hắn.

Lại có thêm mười tên tiên đế nữa vọt đến, trong đó chẳng những có cường giả Bán Thần thứ ba của Thanh Phương Tiên Vực, ngay cả Tiềm Cung của Duy Tinh Tiên Vực cũng xông vào Khốn Sát tiên trận trên Hư Không Thạch để công kích Lam Tiểu Bố.

Tiềm Cung hiểu rất rõ, trong tình huống này mà hắn ra tay, Thẩm Sâm cũng sẽ không nói gì cả. Đến lúc đó nếu như bắt được Lam Tiểu Bố, hắn sẽ cướp lấy nhẫn của Lam Tiểu Bố trước rồi tính sau. Lam Tiểu Bố có thể bố trí ra loại tiên trận này, cộng thêm chuyện chỉ mới hai ba ngày đã đến được Hư Không Thạch, trên người nhất định có ẩn giấu bí mật lớn. Huống hồ ba cái Thiên Vực Bia mà hắn lấy được ở Ngũ Vũ Tiên Giới đều bị nát hết, trên người Lam Tiểu Bố nhất định còn một cái nữa. Tương lai nếu hắn muốn luyện hóa Ngũ Vũ Tiên

Giới. thứ trên người Ngũ Vũ Vương đương nhiên hắn phải lấy về tay.

Mười mấy món pháp bảo vừa mới lấy ra, đám người đã nghe thấy vùng hư không xung quanh mười mấy tên tiên đế đang xông đến công kích Khốn Sát tiên trận bên ngoài Hư Không Thạch phát ra âm thanh ken két, một khắc sau, mười mấy tên tiên đế này lập tức biến mất.

KHóe miệng Khổng Khải run rẩy, “Đây là Khốn Sát tiên trận gì vậy? Đây tuyệt đối không phải là tiên trận cấp chín…”

“Khổng Khải…” Trong giọng nói phẫn nộ của Thẩm Sâm còn có chút lo lắng.

“Đây đã vượt qua cấp chín…” Lời nói của Khổng Khải ngưng lại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại đại trận khác, dùng trận văn hư không bố trí đại trận, nhưng cái này sao có thể xảy ra được chứ?

Một vài vị tiên đình vương đã rút đi, nhìn thấy vậy lại lùi xa hơn một chút.

“Duyệt Trận Đế, có chuyện gì thế?” Một tiên đình vương hỏi thăm tiên trận đế cấp chín đang đứng bên cạnh, vị Duyệt Trận Đế kia thở dài, “Trình độ trận đạo của người bố trí đại trận ở đây đã đạt đến mức độ kinh người. Trăm vạn năm trước ta đã trở thành tiên trận đế cấp chín, nhưng ta vẫn không thể biết rõ được đây là tiên trận gì, ta cảm thấy đây rất có thể chính là Khốn Sát tiên trận dùng trận văn hư không bố trí nên.”

“Trận văn hư không?” Vị tiên đình vương này kinh ngạc, trong mắt lộ ra sự sợ hãi.

Tên tiên trận đế này gật đầu, “ĐÚng vậy, nếu như quả thật là dùng trận văn hư không để bố trí tiên trận, sợ là không ai có thể phá vỡ được.”

Tiên đình vương của Nguyệt Linh Tiên Đình đã lùi lại ở đằng xa cũng dại ra, hắn nhìn Hư Không Thạch phía đằng xa đang không ngừng nổi lên sương máu, trong lòng vô cùng chấn động. Loại thủ đoạn như vậy, thế mà hắn còn tưởng rằng Lam Tiểu Bố đã bị giết.

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy mấy người còn lùi lại sớm hơn hắn, vội vàng ôm quyên nói, “Ngũ Thiên Thành Nguyệt Linh Tiên Vực xin chào mấy vị đạo hữu.”

“Nguyệt Linh Đại Đế không sợ cường thế, Mễ Ưu Lan ta vô cùng tôn kính, mấy người chúng ta đều đến từ Ma Huyền Tiên Vực.” Người lùi ra ngoài đầu tiên chính là mấy tiên đế đến từ Ma Huyền Tiên Vực.

Ngũ Thiên Thành có chút khó hiểu hỏi, “Ta vẫn luôn khâm phục Ngũ Vũ Vương, cho nên Ngũ Vũ Vương nói muốn chúng ta lùi ra xa, ta mới lập tức lùi ra xa, vì sao mấy vị còn lùi sớm hơn cả ta thế?”

Mễ Ưu Lan sờ mũi nhìn về phía bốn tên tiên đế của Tứ Đế Cung, mấy người Tứ Đế cung cũng chỉ biết cười cười xấu hổ, “Ha ha, chuyện này…”

Trừ khi điên rồi, bọn hắn mới không lùi lại. Trên thực tế khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng trên Hư Không Thạch, bọn hắn hoàn toàn không dám tiến lại gần..

Hai người Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ kia tổ hợp với nhau, có chuyện gì mà không làm được chứ? Người ta đơn thương độc mã đã dám xông vào Thần Vân Tiên Trì, hơn nữa còn có thể tiêu diệt hết cả một tông môn như Thần Vân Tiên Trì.

Thử nghĩ một chút xem, người ta tác chiến trên sân khách mà còn đáng sợ như vậy, bây giờ đang tác chiến trên sân nhà, Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ đã ở đây ít nhất là mười ngày rồi. Thứ gì nên bố trí đã sớm bố trí xong, ở lại phía trước chịu chết à?

Thẩm Sâm đã sớm lùi lại đằng xa, tay đã túa đầy mồ hôi, có sóng to gió lớn nào mà hắn chưa từng trải qua? Nhưng giờ phút này, hắn lại không biết phải xử lý chuyện này như thế nào cả.

…

Thực lực của Tiềm Cung mặc dù mạnh, nhưng cũng không hề mạnh hơn Tắc Vô Vân, lúc đầu hắn dẫn theo mấy tên thủ hạ cùng với tiên đế của Thanh Phương Tiên Vực lao lên công kích Khốn Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố. Nhưng công kích đến mấy lần rồi, không gian xung quanh giống như bị chuyển dời đi vậy, chờ đến khi bọn họ lấy lại tinh thần thì đã ở trong Khốn Sát tiên trận rồi.

Tiềm Cung tê cả da đầu, nếu như bây giờ hắn còn không biết bên ngoài Hư Không Thạch đã được Lam Tiểu Bố bố trí Khốn Sát tiên trận, vậy thì hắn chính là heo. Hắn thật sự không hiểu rõ, vì sao nơi này có nhiều tiên trận đế như vậy, lại không ai nhìn ra được bên ngoài Hư Không Thạch cũng bố trí Khốn Sát tiên trận?

“Tiềm Cung, ta đã từng nói muốn rút hồn ngươi đốt đèn, hôm nay chính là ngày mở đầu dùng hồn phách ngươi đốt đèn.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến bên tai Tiềm Cung, Tiềm Cung đột nhiên giật nảy mình.

Chương 770: Xương mu bàn chân.

Tiềm Cung hầu như không kịp suy nghĩ, lập tức lấy ra một cái hồ lô màu xám, miệng hồ lô mở ra, từng đóa hỏa diễm cực nóng bay về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã sớm đề phòng Tiềm Cung, trong tay hắn ném trận kỳ ra. Nếu như hắn đơn độc chiến đấu với Tiềm Cung thì cách biệt quá xa, nhưng mà vì báo thù cho vô số oan hồn của Ngũ Vũ Tiên giới, Ngũ Vũ Vương như Lam Tiểu Bố muốn bắt sống Tiềm Cung. Nhưng hắn không ngờ thứ Tiềm Cung công kích không phải là pháp bảo mà là vô cùng vô tận hỏa diễm.

Ngọn lửa màu xám kia chỉ trong chớp mắt đã bao trùm cả người Lam Tiểu Bố, một khắc sau, quần áo, da thịt Lam Tiểu Bố đều tan rã.

Xùy! âm thanh ghê răng vang lên, Lam Tiểu Bố đang ở trong chính Khốn Sát tiên trận của mình vậy mà vẫn cảm nhận được hơi thở tử vong, Lam Tiểu Bố điên cuồng ném trận kỳ ra, Tiềm Cung bị hắn nhốt trong Khốn Sát tiên trận không còn tiếp tục công kích hắn nữa, nhưng lại không thể nào giam được hỏa diễm đang bao vây hắn.

Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết, nhưng ngọn lửa này quá mức đáng sợ, công pháp luyện thể trong lúc tu luyện cần phải kích thích thân thể, nhưng ngọn lửa này lại không hề kích thích hắn, mà muốn thiêu đốt hắn thành tro.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ chết, Lam Tiểu Bố không thể nào diệt được ngọn lửa màu xám đang thiêu đốt bên ngoài thân thể hắn, chỉ có thể xông vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nhưng mà tầng hỏa diễm đang bao lấy hắn kia tựa như giòi trong xương, vẫn đi theo hắn vào trong Vũ Trụ Duy Mô, hơn nữa vẫn bao quanh lấy cả người hắn, đang bắt đầu thiêu đốt máu thịt của hắn.

Sinh cơ nhanh chóng tiêu tan, Lam Tiểu Bố hoảng hốt, tiếp tục thế này thì hắn không thể kiên trì được quá ba khắc. Hắn nhanh chóng nuốt một viên đan dược chữa thương, đồng thời nuốt hai giọt Hư Không Tiên Tủy.

Nhưng cái này chỉ trị được phần ngọn mà thôi, khi tiên đan và Hư Không Tiên Tủy trong cơ thể bị tiêu hao gần như không còn lại, hắn vẫn sẽ bị ngọn lửa này thiêu đốt thành tro.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố thật sự có chút hối hận, hắn đã xem thường một tiên đế. Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn có lợi hại thế nào đi nữa thì hắn cũng chỉ là một tiên vương mà hôi.

“Răng rắc!” Thậm chí Lam Tiểu Bố còn nghe thấy tiếng hỏa diễm đang thiêu đốt da thịt bên ngoài, thiêu cháy một phần máu thịt, bây giờ đang thiêu đốt đến xương cốt của hắn, nếu như không nhờ đến hai giọt Hư Không Tiên Tủy và tiên đan kia, giờ phút này chỉ sợ hắn chỉ còn lại Nguyên Thần mà thôi. Nhưng mà Nguyên Thần còn chưa chắc có thể an toàn. Từ cường độ của ngọn lửa này, thiêu đốt cả Nguyên Thần hình như cũng không phải là chuyện không thể.

“Bố gia, có cần ta giúp một tay không?” Ở đằng xa truyền đến giọng của Cung Duẫn Kỳ.

Trước đó Lam Tiểu Bố đã nói với Cung Duẫn Kỳ, hắn thân là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên giới, hắn phải tự tay bắt lấy Tiềm Cung, báo thù cho vô số oan hồn ở Ngũ Vũ Tiên giới, cho nên Cung Duẫn Kỳ vẫn luôn không đến đây.

“Không được qua đây…” Giọng nói Lam Tiểu Bố khàn khàn, thật giống như vọng từ trong Địa Ngục ra. Hắn biết rõ, đừng thấy Cung Duẫn Kỳ là tiên đế đỉnh phong, đối phó với ngọn lửa này chưa chắc đã tốt hơn hắn.

Âm thanh hỏa diễm thiêu đốt máu thịt xương cốt khiến người ta sợ hãi khiến Cung Duẫn Kỳ đứng đằng xa cũng cảm thấy không được bình thường, hắn muốn đến đó, nhưng lại phát hiện Lam Tiểu Bố đã phong tỏa vùng không gian chỗ hắn lại.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Mạc Khâu, trên người Mạc Khâu có một loại băng hàn cực hạn, có lẽ có thể giúp hắn ngăn cản loại hỏa diễm đáng sợ này.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức từ bỏ ý nghĩ này, nếu làm vậy chỉ sợ hắn sẽ chết nhanh hơn thôi.

Thái Sơ Hằng Hỏa! Đúng rồi, hắn còn có Thái Sơ Hằng Hỏa.

Nghĩ là làm, Lam Tiểu Bố lập tức lấy Thái Sơ Hằng Hỏa bao trùm bên ngoài thân thể của mình. Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, Thái Sơ Hằng Hỏa lại có thể cắn nuốt ngọn lửa đang bao trùm trên người hắn.

Lam Tiểu Bố lập tức liều mạng vận chuyển Bất Tử Quyết, hắn muốn tranh thủ thời gian cho Thái Sơ Hằng Hỏa.

Khi Thái Sơ Hằng Hỏa không ngừng cắn nuốt hỏa diễm bên ngoài cơ thể, tốc độ tan rã máu thịt trên người Lam Tiểu Bố càng ngày càng chậm. Từ ban đầu là khó có thể chịu đựng, dần dần Lam Tiểu Bố có thể chống cự lại, sau đó, Lam Tiểu Bố có thể mượn nhờ hỏa diễm để luyện thể. Những nơi bị ngọn lửa thiêu đốt qua cũng bắt đầu từ từ khôi phục.

Khi Thái Sơ Hằng Hỏa bộc ra ánh sáng chói mắt, hỏa diễm bao lấy bên ngoài Lam Tiểu Bố đã sớm bị Thái Sơ Hằng Hỏa cắn nuốt hết.

Thái Sơ Hằng Hỏa tấn cấp?

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một ngọn lửa màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bên ngoài ngọn lửa màu xanh này có bảy vòng tròn màu vàng. Giờ phút này, hỏa diễm của hắn đã tấn cấp thành tiên diễm cấp bảy.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, ở bên trong Khốn Sát tiên trận của mình, hắn suýt chút nữa đã chết trong tay Tiềm Cung. Nếu như ở trên đường mà hắn bị Tiềm Cung cản lại, hắn cũng chỉ có một con đường chết. Cũng may không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất thì tiên diễm Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn cũng đã tấn lên được một cấp.

Rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố lại vào trong Khốn Sát tiên trận của hắn trên Hư Không Thạch. Cảm nhận toàn thân trên dưới mình bị đốt vô cùng khốn đốn, Lam Tiểu Bố có chút sợ hãi. Bên trong Khốn Sát tiên trận của mình, cũng chưa chắc là đã bình yên vô sự. Vũ trụ mênh mông, thứ hắn không biết còn quá nhiều. Lần này nếu như không phải có Thái Sơ Hằng Hỏa, ngay cả Vũ Trụ Duy Mô cũng không thể cứu được hắn.

Oanh! Từng tiếng ầm vang truyền đến, Lam Tiểu Bố lấy mấy lá trận kỳ ra vứt xuống.

Tiềm Cung đang điên cuồng công kích xung quanh Khốn Sát tiên trận.

Chương 771: Xương mu bàn chân. (2)

Trong vùng không gian giam giữ Tiềm Cung, Cung Duẫn Kỳ không thể vào được.

Thực lực của Cung Duẫn Kỳ là tiên đế đỉnh phong, ở trong tầng tầng tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố, hắn có thể giết chết tiên đế ở trong đó, nhưng không mạo hiểm như Lam Tiểu Bố giết Tiềm Cung.

Dựa theo yêu cầu của Lam Tiểu Bố, tiên đế trong Khốn Sát tiên trận này, hắn sẽ giết hết, không để lại bất cứ người sống nào.

Không gian xung quanh đột nhiên biến đổi, loại cảm giác đè nén trước đó biến mấy, Tiềm Cung đang công kích Khốn Sát tiên trận cũng dừng lại, chờ đến khi hắn quay đầu lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố, thật sự hoảng sợ như vừa nhìn thấy quỷ.

“Ngươi…” Tiềm Cung nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, làm sao có thể thế được? Phụ Cốt Hỏa Diễm của hắn, cho dù là cường giả Bán Thần, bị dính phải thì cũng chỉ có một con đường chết.

Mà Lam Tiểu Bố mặc dù bị đốt có chút khó coi, nhưng lại còn có thể sống sờ sờ đứng trước mặt hắn.

Lam Tiểu Bố lại nuốt thêm một giọt Hư Không Tiên Tủy, da thịt bên ngoài bị ngọn lửa thiêu đốt nhanh chóng khôi phục lại.

“Làm sao ngươi bị dính Phụ Cốt Hỏa Diễm của ta mà không có vấn đề gì?” Tiềm Cung cuối cùng cũng hỏi một câu mà trong lòng vẫn luôn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Không đúng, Phụ Cốt Hỏa Diễm của hắn đâu?

Tay Tiềm Cung xòe ra, hồ lô rơi vào trong tay. Trong hồ lô vẫn còn một lượng lớn Phụ Cốt Hỏa Diễm, nhưng những thứ này hắn vẫn chưa luyện hóa. Hắn luyện hóa còn chưa đến một phần vạn Phụ Cốt Hỏa Diễm, những Phụ Cốt Hỏa Diễm mà hắn đã luyện hóa đã biến mất.

Lam Tiểu Bố vung tay ra ném mấy lá trận kỳ xuống, Thất âm Kích cuốn theo âm bạo liên miên, giờ phút này tựa như thiên quân vạn mã xông đến, hắn sẽ không cho Tiềm Cung có cơ hội thiêu đốt hắn nữa.

Hồ lô trong tay Tiềm Cung chỉ trong nháy mắt đã cao hơn trăm trượng, rộng mấy chục trượng cản trước người hắn. Nhưng sau đó Tiềm Cung nhanh chóng cảm thấy không đúng, hắn rõ ràng đã chắn hồ lô ở trước người, vì sao chỉ chớp hắn mà hắn đã đứng ở phía trước hồ lô rồi?

Kích mang liên miên kéo theo kích âm sôi trào cuồn cuộn ập đến, hơi thở tử vong đè ép khiến Tiềm Cung cảm thấy ngạt thở, hắn điên cuồng muốn lấy pháp bảo công kích của mình ra, nhưng hắn cảm thấy giờ phút này động tác của hắn lại trở nên cực kỳ chậm chạp.

“A!” Tiềm Cung hét lên, liều mạng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ của mình, tiên nguyên bạo phát, cuối cùng hắn cũng có thể lấy ra được một thanh trường đao.

Bành! Kích âm liên miên lúc này bùng nổ, hóa thành vô sô kích mang phủ trời ngập đất đánh tới, ở trong khốn trận, trường đao trong tay Tiềm Cung còn chưa kịp phóng ra đao mang đã bị kích mang bao trùm.

Phốc phốc phốc! Từng tia máu bắn ra từ ngực Tiềm Cung, Tiềm Cung lấy đao chống xuống đất, chống thân thể mình nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, máu từ trong khóe miệng hắn tràn ra, trong mắt hắn không có chút thù hận nào, chỉ nói từng câu từng chữ, “Ngươi thắng, nếu như không phải ở đây có tiên trận Hư Không, ngươi đã sớm chết trong tay ta rồi. Ta chỉ muốn biết, làm sao ngươi thoát được Phụ Cốt Hỏa Diễm của ta.”

Đối với Tiềm Cung mà nói, nếu như không có trận văn hư không, cho dù là Khốn Sát tiên trận cấp chín, Lam Tiểu Bố cũng không thể giết được hắn. Hư Không Khốn Sát tiên trận, hắn hoàn toàn không thể nào ra tay được, cho nên hắn bị áp chế hoàn toàn.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiềm Cung, “Ngươi không có tư cách hỏi ta vấn đề này, hôm nay ta phải rút hồn phách ngươi luyện hóa, báo thù cho hơn 200.000 oan hồn vô tội ở Ngũ Vũ Tiên giới ta.”

Tiềm Cung cười thê thảm, “Ngươi còn chưa có tư cách luyện hồn ta…”

Nói xong, hắn không chút do dự niết hóa Nguyên Thần của mình.

Nhưng sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, không biết từ lúc nào thức hải của hắn đã bị những xiềng xích không thuộc về thần hồn của hắn khóa lại, những xiềng xích này khóa chặt Nguyên Thần của hắn lại, khiến hắn không thể nào niết hóa Nguyên Thần của mình.

“Để cho ta tự vẫn, ta đồng ý mọi yêu cầu của ngươi…” Trong lòng Tiềm Cung vô cùng hoảng sợ.

“Tự vẫn?” Lam Tiểu Bố khinh thường châm chọc một câu, vươn tay ra cầm lấy một đạo Nguyên Thần. Trong tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố, Tiềm Cung là một cường giả tiên đế, lúc này chẳng có chút cơ hội phản kháng nào.

Lam Tiểu Bố giữ chặt Nguyên Thần Tiềm Cung lại, bố trí xong một cái Hư Không Tiên Cấm Trận, sao đó ném Nguyên Thần của Tiềm Cung vào trong tiên trận này, dùng một ngọn lửa thiêu đốt Nguyên Thần đó.

“A…” Tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Tiềm Cung từ trong Hư Không Thạch truyền ra ngoài, cả người đổ sụp trên mặt đất, Lam Tiểu Bố cất đồ của Tiềm Cung đi, dùng một ngọn lửa thiêu đốt thân thể của Tiềm Cung.

Bên ngoài Hư Không Thạch, Thẩm Sâm đã sớm lùi đến một nơi thật xa, tiếng kêu thảm thiết của Tiềm Cung khiến hắn hoàn toàn mất đi một tia may mắn trong lòng.

Lam Tiểu Bố vung tay dừng lại tất cả Khốn Sát tiên trận trên Hư Không Thạch, Hư Không Thạch lại hiện ra rõ ràng một lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn Hư Không Thạch, trên Hư Không Thạch nằm ngổn ngang mấy chục bộ thi thể. Hư Không Thạch vốn có màu đỏ sậm nay lại bị nhuộm đỏ một lần nữa.

“Lam Tiểu Bố, ngươi thân là Ngũ Vũ Vương, thế mà trước khi lượng kiếp đến, đồ sát mười mấy tiên đế, lương tâm của ngươi đâu rồi?” Thẩm Sâm chỉ vào Lam Tiểu Bố, hắn quả thật có chút sợ hãi.

Không có người nào để ý đến lời Thẩm Sâm nói, tất cả mọi người đều nhìn thấy ở biên giới Hư Không Thạch có một cái Hư Không Tiên Cấm Trận, ở trong đó có giam một Nguyên Thần, Nguyên Thần này đang bị hỏa diễm thiêu đốt, Nguyên Thần kia còn đang kêu rên. Đây mới là đốt hồn thật sự, đối với tu sĩ mà nói, đây là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Tất cả mọi người đều biết rõ, đó là Nguyên Thần của Tiềm Cung. Mười mấy tên tiên đế và cường giả Bán Thần xông vào Hư Không Thạch, Lam Tiểu Bố chỉ thiêu đốt Nguyên Thần của một mình Tiềm Cung, có thể thấy được Lam Tiểu Bố hận Tiềm Cung đến mức nào.

Chương 772: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch.

Lam Tiểu Bố đứng ở biên giới Hư Không Thạch, nhìn Thẩm Sâm, “Thẩm Sâm, ngươi mà còn dám lải nhải thêm nửa chữ nữa, người có tin ta trực tiếp giết luôn Thanh Phương Tiên vực của ngươi không? Thanh Phương Tiên vực lợi hại lắm sao? Thế nào ta cũng có thể diệt hết.”

Thẩm Sâm ngừng lại một chút, nhìn Tiềm Cung còn đang kêu rên ở kia, hắn thật sự không dám nói nhảm tiếp nữa. Bàn về thực lực, hắn cũng không mạnh hơn Tiềm Cung, thậm chí còn yếu hơn một chút. Mà Ngũ Vũ Vương trước mắt này chính là một tên điên, chẳng những là tên điên, mà còn là tên điên có thực lực đáng sợ đến kinh người.

Thấy Thẩm Sâm đã ngậm miệng lại, lúc này Lam Tiểu Bố mới ôm quyền nói với đông đảo tiên đình vương của những tiên vực còn lại, “Các vị tiên đình vương, nói thật, cái Hư Không Thạch này ta hoàn toàn có năng lực độc chiếm một mình, sau đó bán vị trí cho mọi người. Nhưng ta không muốn làm như vậy, bởi vì lần này dù sao cũng là tai nạn của vị diện tiên giới, ta không muốn dựa vào tai nạn này mà phát tài.”

“Ngũ Vũ Vương thật khẳng khái. TRái phải rõ ràng, ta vô cùng khâm phục loại người đại nghĩa, nhận rõ thị phi như Ngũ Vũ Vương.” Một tiên đình vương lớn tiếng nói.

Sau khi lời này vừa dứt, lại có hơn mười người phụ họa.

Lam Tiểu Bố biết đây là đang vuốt mông ngựa, những người này miệng nói thì rất hay, nếu như có người thật sự không muốn giao địa bàn ra, có lẽ sẽ xảy ra một trận hỗn chiến. Nơi này quả thật đã được hắn bố trí rất nhiều loại tiên trận, nhưng người ta nhiều người, có thể ở bên ngoài từ từ đánh vào.

Chuyện hắn có thể bố trí Hư KHông tiên trận lúc này nhất định đã bại lộ, cho dù không thể tìm thấy được tiên trận đế Hư Không cấp chín, nhưng đông đảo tiên đế công kích trong thời gian dài, vẫn có thể phá hủy Hư Không tiên trận mà hắn bố trí. Dù sao thì nơi mà hắn khống chế cũng chỉ lớn có bấy nhiêu.

HƠn nữa, tiên giới mênh mông, ai biết có tiên trận đế hư không nào hay không? Chỉ cần có một tiên trận đế hư không, vạch ra rõ được vị trí Hư Không tiên trận của hắn, vậy thì hắn chỉ có nước đi bán muối thôi.

Sở dĩ Thẩm Sâm phải chịu thiệt thòi, là bởi vì hắn ta quá khinh thường hắn, ban đầu cũng không biết toàn bộ nơi này đã bị hắn bố trí Hư Không tiên trận mà thôi. Chỉ cần Thẩm Sâm coi trọng hắn một chút, cho dù Thẩm Sâm không làm được gì hắn thì hắn cũng sẽ không làm gì được Thẩm Sâm.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ta dự định chia Hư Không Thạch thành 130 vị trí, vị diện tiên giới chúng ta có tất cả là 108 tiên vực, mỗi tiên vực sẽ chiếm được một vị trí mà không có bất cứ điều kiện nào. Còn dư hai mươi hai vị trí, ta chia nó làm thành cửa hàng, đây cũng là vì sự thuận tiện cho các tu sĩ ở trên Hư Không Thạch. Cửa hàng này bất kỳ ai cũng có thể mua sắm, cho nên hai mươi hai vị trí này, cần phải bỏ ra Tiên Linh mạch thượng phẩm hoặc đồ vật có giá trị tương đương, tiên tinh và Tiên Linh mạch thượng phẩm trở xuống ta không lấy. Các vị có ý kiến gì không?”

“Ta không có ý kiến.” Lúc này lập tức có người lớn tiếng nói. Sau đó hầu như chín phần người đều lớn giọng bảo không có ý kiến gì.

Thế này thì còn ý kiến gì nữa? Lam Tiểu Bố đã chủ động chia Hư Không Thạch ra cho mọi người mà không có bất cứ điều kiện gì cả, chẳng lẽ ngươi còn không cho phép người khác được kiếm thêm chút thu nhập sao?

Thẩm Sâm đã hận không thể giết chết Lam Tiểu Bố, bây giờ hoàn toàn không dám nói nhảm nửa câu, Lam Tiểu Bố chỉ nói mấy câu đã được đa số tiên vực ủng hộ, hắn vừa mới tổn thất nặng nề, bây giờ Thanh Phương Tiên vực lấy cái gì mà đấu với người khác?

Lam Tiểu Bố lại nói lần nữa, “Nếu như thế, vậy ta chia Hư Không Thạch thành 130 vị trí. Hai mươi hai vị trí trong đó ta sẽ cắt tách ra, còn 108 vị trí còn lại, mọi người rút thăm đi, rút được nơi nào thì sẽ ở chỗ đó. Các vị có dị nghị gì không?”

Lam Tiểu Bố vừa nói xong câu đó, hắn bỗng nhiên cảm thấy có gì đó kỳ quái, tựa như có một đạo quy tắc đột nhiên trở nên rõ ràng, hắn lập tức hiểu ra chuyện gì.

Hư Không Thạch sẽ hoàn toàn bị phong ấn lại trước ba năm, nói cách khác, muốn tham gia vào bí cảnh Hỗn Độn trên Hư Không đảo mười năm sau, nhất định phải đến Hư Không Thạch trước ba năm để chờ, nếu không sẽ không thể vào được.

“”Hư Không Thạch sắp bị phong ấn?” Có tiên đình vương ngạc nhiên kêu lên.

Vừa nghe thấy lời ấy, Lam Tiểu Bố biết tin tức này không chỉ có một mình hắn cảm nhận được, mà tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được.

Ngũ Thiên Thành nghiêm giọng nói, “Ta còn tưởng chỉ có một mình ta cảm nhận được, xem ra trước khi Hư Không đảo mở ra, Hư Không Thạch sẽ bị phong ấn lại.”

Vốn dĩ còn có rất nhiều người định ở lại bên ngoài Hư Không Thạch, chờ bí cảnh Hỗn Độn mở ra thì lại vào trong cũng như nhau, bây giờ nghĩ lại, đây là ý nghĩ ngây thơ đến mức nào. Hư Không Thạch tồn tại, rất có thể là vì bí cảnh Hỗn Độn trong Hư Không đảo.

“Ngũ Vũ Vương, Tịch Đình thương hội ta muốn mua một vị trí, xin hỏi giá bao nhiêu?” Hoành Thiên Quân làm sao còn nhớ được thù hận giữa mình và Lam Tiểu Bố.

Rất rõ ràng, nơi này bây giờ là do Lam Tiểu Bố định đoạt, cho dù tìm Lam Tiểu Bố tính sổ như thế nào, trước tiên phải tìm được một vị trí trên Hư Không Thạch trước rồi nói.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Hoành Thiên Quân, Tịch Đình thương hội, đây cũng là một thế lực có thù lớn với hắn. Nếu như hôm nay không phải hắn dựa vào Hư Không Khốn Sát tiên trận ngăn cản Thẩm Sâm, chỉ sợ người thứ hai nhào lên ra tay với hắn sau Thẩm Sâm chính là Tịch Đình thương hội.

Tịch Đình thương hội vừa ra mặt, các đại tiên môn, tiên tộc cũng kéo nhau tiến lên muốn lấy một vị trí.

Bên trong bí cảnh Hỗn Độn có bao nhiêu đồ tốt, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được. bây giờ trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra thì nơi đây sẽ bị phong ấn lại, vậy thì có ở lại bên ngoài Hư Không Thạch chờ đợi cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Lúc này, giá trị vị trí trên Hư Không Thạch không có nào đánh giá được.

Chương 773: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch. (2)

Thẩm Sâm siết chặt hai tay thành nắm đấm, Thanh Phương Tiên vực vì bí cảnh Hỗn Độn này đã sớm mưu đồ từ mấy chục năm trước, bây giờ tiên đan đế đang ở tại Thanh Phương Tiên vực có ba tên, không chỉ như vậy, còn có mười mấy thiên tài đan đạo đỉnh cấp. Đây là đang chờ sau khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, dựa vào tiên linh thảo đỉnh cấp trong đó bồi dưỡng ra cường giả Đan Đạo tiên đan đế.

Lam Tiểu Bố làm như vậy, quyền chủ động của Thanh Phương Tiên vực đều bị mất hết, quan trọng nhất là lần này Thanh Phương Tiên vực đã bị tổn thất quá nhiều cường giả, đủ để Thanh Phương Tiên vực từ tiên vực cấp cao nhất rơi xuống. Không nói là hạng chót, nhưng cũng chẳng còn tư cách nào mà diễu võ giương oai. Thanh Phương Tiên vực hắn muốn dựa vào tài nguyên trong bí cảnh Hỗn Độn để cường giả Bán Thần có thể rời khỏi Tiên giới, bây giờ toàn bộ kế hoạch đã bị Lam Tiểu Bố bóp chết, còn bồi dưỡng cường giả Đan Đạo làm gì nữa?

Nhìn thấy đông đảo tiên môn, tiên tộc và thương hội đều muốn có được vị trí, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, “Các vị đạo hữu, vị trí trên Hư Không Thạch sẽ được rút thăm phân chia vào ba ngày sau. Còn mua vị trí trên Hư Không Thạch, sẽ đợi sau khi rút thăm kết thúc thì sẽ bắt đầu đấu giá, nơi đấu giá sẽ nằm trên Hư Không Thạch. Trước mắt, ta hy vọng lập tức xây dựng một cái quảng trường giao đấu phân chia danh ngạch ở bên ngoài Hư Không Thạch. Bởi vì thời gian quá gấp rút, chúng ta không thể kéo dài giao đấu đến một năm sau được.”

Tiên đình vương của Hòa Vũ Tiên Vực Cố Sấm đã biết Củng hộ pháp của tiên vực bọn hắn đã từng đắc tội với Ngũ Vũ Vương, giờ phút này nhanh chóng đứng ra nói, “Ngũ Vũ Vương, ngươi chịu trách nhiệm rên Hư Không Thạch đã vất vả rồi. Cái quảng trường bên ngoài này cứ giao cho chúng ta xây dựng đi, nhiều nhất là ba ngày nhất định có thể xây dựng xong.”

“Đúng, quảng trường bên ngoài cứ giao cho chúng ta xây dựng.” Lập tức có Tiên ĐÌnh vương khác phụ họa.

Lam Tiểu Bố vất vả cái rắm ấy, nhưng Ngũ Vũ Vương người ta bây giờ đang nắm trong tay quyền phân chia vị trí trên Hư Không Thạch. Bởi vì tin tức quy tắc của Hư Không đảo nhắc nhở mọi người, trước khi Hư Không đảo mở ra, Hư Không Thạch sẽ bị phong ấn lại. Có thể nói so với trước đó, giá trị của Hư Không Thạch càng tăng lên nhanh chóng. Trước đó còn cho rằng cứ xem như không tiến vào Hư Không Thạch, ở bên ngoài chờ đợi cũng không có vấn đề gì. Bây giờ không còn ai nghĩ như vậy nữa, không tiến vào Hư Không Thạch, vậy thì chắc chắn không thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn được rồi.

“Được, vậy thì vất vả cho mọi người rồi.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói xong thì lập tức xoay qua nói với Cung Duẫn Kỳ và Kiều Hưng, “Cung lão ca, ngươi và Kiều Hưng phụ trách xây dựng một cái tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch. Hư Không Thạch sẽ bị khóa lại trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, Tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch này nhất định có thể kiếm được một món lời lớn."

"Để ta lo." Cung Duẫn Kỳ vỗ vỗ ngực, hắn biết sắp phát tài lớn rồi. Mở tửu điếm ở chỗ này, vậy nhất định sẽ kiếm lời lớn.

…

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, ở bên ngoài Hư Không Thạch, đã dựng lên một cái quảng trường hư không có diện tích mấy vạn mét vuông.

Nhiều tiên đình vương như vậy, còn có nhiều tiên để hợp lực xây dựng nên một cái quảng trường hư không. Cộng thêm còn có Lam Tiểu Bố ở bên cạnh nhìn, đương nhiên sẽ không quá mức keo kiệt.

Lam Tiểu Bố nhìn quảng trường khổng lồ này, cũng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Có lúc, bàn bạc không có ích lợi gì, chỉ có lợi ích và nắm đấm, mới là cách giải quyết hữu hiệu nhất.

"Xin tất cả tiên đình vương và các bằng hữu muốn mua vị trí trên Hư Không Thạch, xin mời tiến vào Hư Không Thạch." Lam Tiểu Bố cũng không hề rời khỏi Hư Không Thạch, mà là đứng trên Hư Không Thạch lớn tiếng gọi một tiếng.

Cho dù rất nhiều tiên đình vương còn có chút do dự, dù sao trên Hư Không Thạch đâu đâu cũng là đại trận mà Lam Tiểu Bố bố trí, nhưng mà bọn người Ngũ Thiên Thành và Mễ Ưu Lan đều không chút do dự vọt vào trong Hư Không Thạch.

Đặc biệt là Mễ Ưu Lan, hắn vẫn vô cùng tin tưởng nhân phẩm Lam Tiểu Bố. Ma Huyền Tiên vực mà không có Lam Tiểu Bố, đã sớm không có, còn có thể đợi lượng kiếp đến?

Nhìn thấy đông đảo Tiên Đình vương tiến vào trong Hư Không Thạch, Thẩm Sâm cắn răng một cái, cũng chỉ có thể dẫn theo mấy người tiến vào Hư Không Thạch.

Cái này liên quan đến sự tồn vong của Thanh Phương Tiên vực, cũng liên quan đến cơ hội hắn có thể bước lên được tầng thứ cao hơn, cho dù có liều chết, hắn cũng không thể từ bỏ.

Tất cả mọi người sau khi tiến vào Hư Không Thạch, lập tức nhìn thấy hơn một trăm vị trí đã được phân chia tốt, trên mỗi một vị trí còn có đánh số.

KHiến người khác chú ý nhất không phải là hơn một trăm vị trí đã phân chia này, mà là một tòa kiến trúc cao ngất, trên hư không bên ngoài tòa kiến trúc này có mấy chữ to lơ lửng, Tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch.

Trong lòng Thẩm Sâm có một ngọn lửa muốn bùng cháy, địa bàn trên Hư Không Thạch còn chưa có phân chia, Lam Tiểu Bố này đã xây trước một cái tửu điếm cho bản thân mình rồi. Tửu điếm, nghe thấy cái tên là biết có liên quan đến tức lâu rồi.

Cho dù trong lòng rất tức giận, Thẩm Sâm cũng không thể không nhịn xuống. Trên thực tế, người giống Thẩm Sâm cảm thấy khó chịu với Lam Tiểu Bố rất nhiều. Lúc đầu mọi người đã chiếm được vị trí trên Hư Không Thạch rồi, bây giờ lại phải để mọi người phân chia lại một lần nữa. Nếu như phân chia một lần nữa, vậy thì mọi người sẽ nằm trên cùng một vạch xuất phát, hết lần này đến lần khác, Ngũ Vũ Vương đã chiếm trước một vị trí còn chưa nói, còn tự mình mở một cái tửu điếm.

Nghĩ đến đây là địa bàn của Lam Tiểu Bố, nơi này không biết có bao nhiêu Hư Không sát trận ẩn, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cũng may Lam Tiểu Bố không khởi động Khốn Sát tiên trận đối phó với mọi người, mà chỉ ôm quyền nói với mọi người, “Các vị tiên đình vương, tông chủ tông môn, tộc trưởng tiên tộc. 108 vị trí ở đây tất cả mọi người đã nhìn thấy rồi, có một vài vị trí tương đối tốt, có một vài chỗ thì hơi kém một chút. Bây giờ mọi người phải dựa vào vận may của mình, rút ra được vị trí nào thì đến vị trí đó.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố vung tay ném ra 107 cái thẻ số. Bây giờ hắn là người phân chia trên Hư Không Thạch, đương nhiên sẽ không tham gia rút thăm. Mặc kệ người có phục hay không, nếu đã tới nơi này, cũng phải dựa theo quy tắc của hắn mà làm.

Chương 774: Phân chia.

107 thẻ số, chỉ chớp mắt đã bị lấy đi mấy 105 cái.

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Trước đó khi tổ chức đại hội tiên vực ở Cẩm Uẩn tiên thành, bao gồm cả Ngũ Vũ Tiên giới ta nữa thì cũng chỉ có 103 tiên vực. Lần này lại có thêm ba cái tiên vực nữa, là ba tiên vực nào đến thế?”

Ba tên nam tử bước lên trước, nói chuyện đầu tiên chính là một cường giả tiên đế viên mãn, hắn hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái, “Lợi Nguyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực kính chào Ngũ Vũ Vương, Vĩnh Mậu Tiên Vực ta cùng với người của Khải Tầm Tiên Vực, Hành Loan Tiên Vực đến đây, bởi vì trên đường xảy ra chút chuyện, cho nên mới đến chậm.”

Hai người còn lại cũng tiến lên thành tiên thủ lễ, “Mục Hất của Khải Tầm Tiên Vực, Hồ Minh Chi của Hành Loan Tiên Vực kính chào Ngũ Vũ Vương.”

Sau khi ba người này nói xong, không đợi Lam Tiểu Bố hỏi đã chủ động lấy điệp văn có vương ấn tiên vực của mình ra.

Sắc mặt Thẩm Sâm và mấy cường giả của Duy Tinh Tiên Vực đều khó coi. Chỉ là một Ngũ Vũ Vương, cảnh giới chỉ mới tiên vương, cũng dám xem mình là chủ của cả tiên giới mình. Nhìn tiên đình vương của tiên vực khác khi đối mặt với Lam Tiểu Bố đều lộ ra vẻ kính cẩn, điều này khiến bọn họ vô cùng khó chịu.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy điệp văn khó hiểu nhìn Hồ Minh Chi hỏi, “Vì sao người mới tới cảnh giới tiên vương?”

Cảnh giới tiên vương không có gì kỳ quái, nhưng một tu sĩ có cảnh giới tiên vương lại chủ động lấy ra điệp văn tiên vực mới là kỳ quái. Trong tình huống bình thường, loại chuyện này đều do tiên đình vương làm. Lam Tiểu Bố không tin còn có tiên vực giống như hắn, có một tiên đình vương là tiên vương.

Hồ Minh Chi lại hành tiên thủ lễ một lần nữa, trên mặt vô cùng đau buồn nói, “Lúc chúng ta đến đây, trên đường gặp phải bọn cướp hư không, bọn hắn cướp đoạt đồ đạc của chúng ta, đồng thời giết chết tiên đình vương của Hành Loan Tiên Vực ta. Cũng bởi vì đám cướp hư không này mà chúng ta mới đến trễ.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ba tiên vực liên thủ đến đây, còn bị bọn cướp hư không giết mất một tiên đình vương trong đó, bọn cướp hư không này rất mạnh đó. hắn gật đầu, “Cũng không tính là trễ, ít nhất thì các ngươi cũng lấy được vị trí trên Hư Không Thạch, đồng thời có cơ hội tranh đoạt danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn.”

Giờ phút này tất cả tiên đình vương của các tiên vực đều tìm về vị trí của mình, có một vài tiên đình vương rút được chỗ tốt thì vô cùng mừng rỡ. Những tiên đình vương rút được vị trí kém hơn thì chỉ có thể nhận mệnh, dù sao thì cũng tốt hơn là không có.

Sắc mặt Thẩm Sâm đen như đáy nồi, vận may hắn không tốt, rút trúng vị trí chẳng những kém mà diện tích còn nhỏ.

Vốn Thanh Phương Tiên vực là chủ đạo, vị trí Thanh Phương Tiên vực chiếm được là lớn nhất, bây giờ lại lấy được một vị trí ở cạnh góc. Cơn giận này, cho dù như thế nào hắn cũng phải nhả ra.

TRên Hư Không Thạch không làm gì được Lam Tiểu Bố, một khi Lam Tiểu Bố này lạc đàn, nhất định phải bắt được hắn. Đối phó với loại người như Lam Tiểu Bố rất đơn giản, chỉ cần không để hắn có cơ hội bố trí tiên trận là được.

Những tiên đình vương đến đây, hầu như ngay khi lấy được vị trí của mình thì lập tức dùng hộ trận vây lại. Tất cả mọi người hiểu rõ, cục diễn mỗi ngày hỗn chiến trên Hư Không Thạch cuối cùng cũng biến mất.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố ở nơi này, chỉ cần không có người nào hoàn toàn phá vỡ các loại đại trận của Lam Tiểu Bố trên Hư Không Thạch, thì sẽ không có ai dám đoạt địa bàn ở chỗ này.

“Các vị tiên đình vương, việc phân chia vị trí trên Hư Không Thạch đã kết thúc, tiếp theo đây chính là tranh đoạt danh ngạch, cho nên những chuyện khác chúng ta cũng cần phải nắm chắc thời gian. Ở chỗ ta có 20 vị trí trên Hư Không Thạch muốn bán ra, vị trí thứ nhất là số 109, vị trí số 109 ở nơi nào ta tin tất cả mọi người đã nhìn thấy. Bằng hữu nào muốn mua vị trí 109, bây giờ xin mời ra giá, bất kỳ người nào muốn đều có thể mua, người nào trả giá cao nhất thì sẽ được.” Lam Tiểu Bố nói xong thì giơ một cái thẻ số lên.

“Chúng ta ra ba đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm.” Hoành Thiên

Quân của Tịch Đình thương hội lập tức nói.

“Sáu đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm.” Lúc này có người đứng ra tăng giá, hơn nữa một lần mà đã tăng thêm gấp đôi, có thể thấy được người này định tốc chiến tốc thắng, hy vọng nhanh chóng lấy được một chỗ.

“Bảy đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm…” Rất rõ ràng loại sách lược này không có hiệu quả, vẫn có người tăng giá.

…

Rõ ràng có đến 20 vị trí, nhưng ngay cái vị trí thứ nhất đã cạnh tranh kích liệt như vậy.

Cuối cùng vị trí số 109 đã bị Tịch Đình thương hội dùng chín đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm lấy đi. Khi giao nhận chín đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm thì đồng thời cầm luôn thẻ số 109 đi.

Lam Tiểu Bố lấy thẻ số 110 ra, còn chưa bắt đầu lên tiếng đã nghe Mưu Y Trần truyền âm đến, “Lam huynh, Cửu Kiếm Tiên Sơn ta muốn một vị trí, thế nhưng chúng ta chỉ có thể lấy ra bốn đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, số Tiên Linh mạch còn lại chúng ta từ từ đi lấy…”

Mưu Y Trần đến, Lam Tiểu Bố đã sớm nhìn thấy. Chỉ là ban đầu Mưu Y Trần nói quay về tông môn bàn bạc, kết quả bàn bạc thì không thấy đâu, hắn cũng hiểu ý của đối phương. Thanh Phương Tiên vực quá cường đại, hắn chọc rất nhiều chuyện, theo Cửu Kiếm Tiên Sơn, Ngũ Vũ Vương như hắn chỉ sợ khó sống được bao lâu, cho nên không đến còn có thể hiểu được, dù sao thì Cửu Kiếm Tiên Sơn cũng nằm ở Thanh Phương Tiên vực.

Nói lời này, mặt Mưu Y Trần có chút xấu hổ. Trong lòng hắc cực kỳ bất mãn với Cửu Kiếm Tiên Sơn, hắn đã nói với mấy trưởng lão của Cửu Kiếm Tiên Sơn rất nhiều lần, nhất định phải ngay lúc Lam Tiểu Bố vừa mới tới mà giúp đỡ Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không phải là tiên đình vương đơn giản. Hắn tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố bố trí hộ trận cho Ngũ Vũ Tiên giới, tiên đình vương bình thường làm sao có thể bố trí hộ trận của một giới được?

Nhưng cho dù như vậy, mấy trưởng lão Cửu Kiếm Tiên Sơn kia vẫn vô cùng khinh thường. Bọn hắn cảm thấy nếu như Cửu Kiếm Tiên Sơn tiếp tục đi cùng với Lam Tiểu Bố, rất có thể Cửu Kiếm Tiên Sơn sẽ bị Thanh Phương Tiên Đình đả kích, cuối cùng tông môn bị hủy diệt cũng là chuyện có thể xảy ra.

Chương 775: Phân chia. (2)

Nhưng mà sự thật lại đánh một cái tát lên mặt các trưởng lão của Cửu Kiếm Tiên Sơn, Lam Tiểu Bố chẳng những sống rất tốt, mà còn giết được ba cường giả Bán Thần mười mấy cường giả tiên đế của Thanh Phương Tiên vực. Cường giả Bán Thần của Thanh Phương Tiên vực mạnh đến mức nào, Cửu Kiếm Tiên Sơn đương nhiên biết rất rõ. Đối mặt với Ngũ Vũ Vương, Thanh Phương Đại Đế Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Đình bây giờ ngay cả rắm cũng không dám thả.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố bắt đầu đấu giá vị trí trên Hư Không Thạch, Cửu Kiếm Tiên Sơn vô cùng nôn nóng. Mặc dù Mưu Y Trần không tình nguyện, thế nhưng chưởng môn và các trưởng lão đều truyền âm cho Mưu Y Trần, hy vọng Mưu Y Trần có thể lấy được một vị trí.

“Không cần, cứ lấy bốn đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm đi, ngươi trực tiếp tăng giá, đến lúc đó chỉ cần đưa ta bốn đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm là được.” Lam Tiểu Bố trực tiếp truyền âm, Mưu Y

Trần ở Ngũ Vũ Tiên giới đợi hắn rất lâu, hơn nữa cùng một đường dẫn hắn đến Thanh Phương Tiên vực. Ngay cả vị trí trên Hư Không Thạch cũng là Mưu Y Trần hắn cho, cho nên Lam Tiểu Bố nhận phần ân tình này.

“Đa tạ Lam huynh.” Mưu Y Trần vô cùng vui mừng, lập tức kêu lên, “Mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm.”

Vị trí số 110 không ngoài ý muốn bị Cửu Kiếm Tiên Sơn lấy đi, mười dầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, không phải là thứ mà tông môn bình thường có thể lấy ra.

…

Những vị trí sau đó, trên cơ bản đều mất khoảng mười đầu Tiên Linh mạch thương phẩm bán ra. Có thể mua được vị trí ở nơi này, không có ai mà không phải là thương hội hoặc tông môn cao cấp nhất, nếu không thì chính là tiên đình vương của tiên vực.

Thẩm Sâm nhìn thấy vị trí của Thanh Phương Tiên vực ở trên Hư Không Thạch còn không bằng những tiên môn kia, trong lòng nghẹn lửa giận mà không thể nào nói nên lời.

“Đại Đế, ta có một biện pháp có thể xử lý Lam Tiểu Bố.” Có một tiên đế bên cạnh truyền âm cho hắn, người vừa nói chuyện chính là thành chủ Trường KHâm của Cẩm Uẩn tiên thành. Trường Khâm có thể làm thành chủ của Cẩm Uẩn tiên thành, rõ ràng là tâm phúc của Thẩm Sâm.

Lúc trước hắn ở trong hội nghị tiên vực đối phó với Lam Tiểu Bố không thành công, ngược lại còn bị Lam Tiểu Bố phản kích. Lần này cho là Lam Tiểu Bố nhất định phải chết, cho nên lại theo tới đây.

Bây giờ Thanh Phương Tiên vực đã tổn thất mất hai ba mươi tiên đế, còn tổn thất mất ba tên cường giả Bán Thần. Điều này khiến tiếng nói của Thanh Phương Tiên vực yếu đi nhiều, ngay cả cạnh tranh vị trí trên Hư Không Thạch cũng không có chút sức lực nào.

Thẩm Sâm mừng rỡ, lập tức truyền âm nói, “Biện pháp gì?”

Trường Khâm truyền âm nói, “Thật ra Thanh Phương Tiên vực chúng ta tổn thất nhiều cường giả như vậy, theo một góc độ nào đó mà nói, đây chưa chắc là chuyện xấu nhất. Chuyện này sẽ càng khích lệ bọn hậu bối của Thanh Phương Tiên vực ta cố gắng, nhanh chóng bổ khuyết vào chỗ trốn cường giả Bán Thần.”

Trước khi nghĩ kế, phải khiến Thẩm Sâm có ý chí chiến đấu. Phải cần cho hắn cảm thấy, chết mất mấy Bán Thần cảnh và một đống tiên đế không phải là chuyện gì lớn lao.

Thẩm Sâm gật đầu, ý của lời này hắn hiểu. Đó chính là ba cường giả Bán Thần chết rồi, còn chết một vài cường giả tiên đế viên mãn. ĐỐi với hắn mà nói, việc khống chế Thanh Phương Tiên vực lại càng chắc chắn hơn. Khỏi cần phải nói, ngay cả ba tên cường giả Bán Thần kia đã thường xuyên làm lơ lời hiệu lệnh của hắn. Không chỉ như vậy, lần này Thanh Phương Tiên vực phát động cuộc thi đấu đan dược ở các tiên vực, chính là do ba tên cường giả Bán Thần này làm ra.

Trường KHâm thấy sắc mặt Thẩm Sâm đã trở nên khá hơn một chút, lại truyền âm nói tiếp. “Tu vi của Ngũ Vũ Vương chắc hẳn là tiên vương cảnh, nhưng mà tối đa cũng là tiên vương sơ kỳ mà thôi. Lúc trước khi quyết định ra phương án phân phối danh ngạch, hắn cũng tham gia, đồng thời còn đồng ý phương án phân phối. Muốn lấy được danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn nhất định phải để tiên vương ở các tiên vực tiến hành giao đấu, đến lúc đó, chỉ cần phái tiên vương khiêu chiến danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên giới là được rồi.

Mà lần này Ngũ Vũ Tiên giới bao gồm cả Ngũ Vũ Vương, chỉ có hai tiên vương. Ta cũng không tin Lam Tiểu Bố sẽ không ra trận, hắn không ra trận vậy sẽ chọc giận tất cả tiên vực, một mình hắn có mạnh đến đâu đi nữa nhưng làm sao có thể đối kháng với một trăm tiên vực? CHỉ cần hắn lên đài giao đấu, giết hắn có khác nào giết gà đâu chứ?”

“Ta lo hắn cũng bố trí Hư Không tiên trận bên ngoài quảng trường kia.” Thẩm Sâm nói, cái ý tưởng này hắn cũng nghĩ đến, chỉ lo lắng Lam Tiểu Bố cũng bố trí Hư Không tiên trận trên quảng trường hư không bên ngoài kia thôi.

Trường KHâm cười he he, “Đại đế không cần lo lắng, nơi này mặc dù không có người tinh thông trận đạo Hư Không, nhưng cũng có một vài tiên trận đế có tiếp xúc qua. Nhiều tiên trận đế ở đây như vậy, Lam Tiểu Bố kia mà dám lợi dụng trận pháp khi giao đấu, đó chính là đang tìm đường chết. Huống hồ, ta đoán Lam Tiểu Bố không bố trí Hư Không tiên trận bên ngoài kia đâu.”

“Được, nhanh gọi Thanh Phương Thập Vương dùng tốc độ nhanh nhất đến đây, cho dù là ai, nếu như có thể vặn đầu Lam Tiểu Bố xuống mang đến đây cho ta, đó chính là người thừa kế của Thanh Phương Tiên vực ta.” Thẩm Sâm lập tức nói.

“Vâng.” Sau khi Trường KHâm đáp lời thì mới phát tin tức ra.

Sau khi vị trí cuối cùng đã được đấu giá xong, Lam Tiểu Bố chủ động nói, “Việc phân chia vị trí trên Hư Không Thạch đã kết thúc, kinh doanh như thế nào là chuyện của mọi người, bây giờ chúng ta sẽ đi tranh đoạt danh ngạch. Nếu như giao đấu, vậy đương nhiên phải có trọng tài. Những tiên đình vương ở nói này, đều là trọng tài. Một khi có dị nghị về chuyện thắng bại, bất cứ tiên đình vương nào cũng có thể nói ra, mọi người cùng nhau bàn bạc đưa ra phán đoán.” Lam Tiểu Bố nói một câu khiến tất cả mọi người đều hiểu.

LOại trọng tài cho cuộc tranh đoạt danh ngạch này hoàn toàn không quan trọng, danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, ai mà không điên cuồng tranh đoạt? Xác suất lớn nhất chính là ai còn sống thì là kẻ chiến thắng, chết chính là thua.

Chương 776: Cuộc tranh đoạt đẫm máu.

Ở giữa quảng trường khổng lồ bên ngoài Hư Không Thạch, đã có một cái đài đấu pháp.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, người đầu tiên xông lên đài lại là Hồ Minh Chi.

Hồ Minh Chi hành tiên thủ lễ với đông đảo tiên đình vương rồi nói, “Ta muốn khiêu chiến với Thanh Phương Tiên vực, xin mời Thanh Phương Tiên vực phái người ra sân.”

Hồ Minh Chi đại diện cho Hành Loan Tiên Vực, bởi vì đến chậm, cho nên không lấy được danh ngạch nào. Đương nhiên tiên vực không lấy được danh ngạch nào không phải chỉ có một mình tiên vực hắn, có một vài tiên vực đến trước cũng không lấy được danh ngạch.

Rất nhiều người có chút ngây người, một cái tiên vực đến sau, thế mà lại dám khiêu chiến với Thanh Phương Tiên vực tương đương với chủ nhà?

Nhưng mà rất nhanh mọi người đã hiểu ra, Hồ Minh Chi đúng là tới chậm, nhưng hắn biết rõ tình hình. Thanh Phương Tiên vực quả thật rất mạnh, đó là trước đó, bây giờ Thanh Phương Tiên vực thật sự không tính là gì cả. Chết mất mười mấy tiên đế, ba cường giả Bán

Thần cũng bị giết.

Nói không chừng bây giờ Thanh Phương Tiên vực ngay cả tiên vực bình thường cũng không sánh bằng, đây là thứ nhất. Thứ hai là tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên vực rõ ràng đã đắc tội với tiên đình vương Lam Tiểu Bố của Ngũ Vũ Tiên giới, ở nơi này Ngũ Vũ Vương nhất ngôn cửu đỉnh, đắc tội với Lam Tiểu Bố mà có được gì tốt? Bây giờ hắn khiêu chiến với Thanh Phương Tiên vực, cũng đã cho thấy Hành Loan Tiên Vực đang đứng về phía Ngũ Vũ Vương.

Càng nhiều người khâm phục sự quả quyết của Hồ Minh Chi, mặc dù Thanh Phương Tiên vực bị thương cân động cốt, nhưng vẫn rất mạnh. Trước mắt biện pháp tốt nhất là không nên đi đắc tội là được rồi, Hồ Minh Chi chủ động đắc tội, đây là hành vi quả quyết về hàng không chút do dự.

Sắc mặt Thẩm Sâm âm trầm, không phải vì Thập Vương của Thanh Phương Tiên vực chưa đến mà tức giận, mà là bởi vì một tiên vực nhỏ mà hắn còn chưa từng nghe nói qua ngay trong trận giao đấu đầu tiên đã dám khiêu chiến Thanh Phương Tiên vực, chẳng khác nào đang đánh bốp bốp lên mặt Thanh Phương Tiên vực hắn. Nhưng tiểu tiên vực này dám lớn lối như vậy, đương nhiên là do Lam Tiểu Bố.

KHông giết Lam Tiểu Bố, chỉ sợ hắn sẽ có tâm ma.

“Cái tên Hồ Minh Chi này không sợ chết gì nhỉ, nhìn tu vi của hắn chắc là tiên vương tầng sáu, lại dám lên đài tranh đoạt danh ngạch.” Cung Duẫn Kỳ đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố cười he he.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Hắn không phải là không sợ chết đâu, mà là bởi vì Hành Loan Tiên Vực chỉ có một mình hắn, nếu như hắn không đi tranh đoạt danh ngạch, vậy vị trí của hắn tên Hư Không Thạch cũng không dùng được.”

Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng Hồ Minh Chi chắc chắn sẽ thua, hắn cũng là tiên vương, lúc là tiên vương sơ kỳ hắn cũng đã giết được tiên tôn hậu kỳ đấy thôi. Thực lực và cảnh giới tu vi có đôi khi không liên quan đến nhau lắm.

KHiến Lam Tiểu Bố xem trọng Hồ Minh Chi, không phải là bởi vì Hồ Minh Chi không sợ chết, mà là Hành Loan Tiên Vực nhất định khi đến đây cũng có mấy tiên đế và tiên vương, vì sao đến được đây chỉ có một mình hắn, ngay cả tiên đình vương cũng vẫn lạc? Có thể sống sót trong tay của bọn cướp đường hư không kia, như vậy đã cho thấy hắn có chút thủ đoạn.

“Không biết là tiên vực nằm trong góc nào của hư không, cũng dám khiêu chiến Thanh Phương Tiên vực ta, vậy để Khê Kiều ta chăm sóc ngươi một chút.” Một tên nam tử có thân hình cao lớn bay lên đài đấu pháp.

Sau khi nói xong, hắn lấy ra một cái ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn đặt trên Hư Không Viên Bàn ở biên giới đài đấu pháp.

Đây là quy củ, mỗi một người bị khiêu chiến, nhất định phải lấy ra một cái danh ngạch. Nếu như người khiêu chiến cũng có ngọc phù danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, hắn cũng phải lấy ngọc phù đó đặt trên Hư Không Viên Bàn ở biên giới đài đấu pháp, người nào thắng sẽ lấy được hai mảnh ngọc phù . Nếu như người khiêu chiến không có danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, vậy chiếc nhẫn của người bị giết sẽ thuộc về người bị khiêu chiến.

Khê Kiều? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ ra, đây là thúc của tên Khê Trầm Thủy kia mà? Hắn là thống lĩnh hộ thành của Cấm Uẩn tiên thành.

KHê Trầm Thủy bị Cung Duẫn Kỳ làm thịt, Khê Kiều này chỉ sợ là đã chuẩn bị chờ khiêu chiến với Ngũ Vũ Tiên giới hắn rồi.

Tranh tài nhìn như có quy tắc, thật ra chẳng có chút quy tắc nào. Chỉ cần lên đài là đã có thể ra tay, chỉ cần chết thì xem như thua. Còn phạm quy? KHông tồn tại. KHông muốn chết, vậy thì nhận thua sớm đi.

Hồ Minh Chi hoàn toàn không để ý đến Khê Kiều, sau khi nhìn thấy ngọc phù danh ngạch đã được Khê Kiều bỏ vào biên giới đài đấu pháp, trường thương trong tay đã cuốn theo một vùng thương ảnh đánh về phía Khê Kiều.

Pháp bảo của Khê Kiều là một đôi chũm chọe, loại pháp bảo này rất quỷ dị, bình thường người có thể khống chế được đều là cường giả.

KHi thương ảnh đánh tới, đôi chũm chọe của Khê Kiều lập tức huyễn hóa thành bạt mang đầy trời.

Một khắc sau trên đài đấu pháp đều ngập tràn bạt mang và thương ảnh, tiên nguyên nổ tung. Cũng may đài đấu pháp này là do tiên đế cùng nhau xây dựng lên, tuy dao động đấu pháp mạnh, nhưng cũng không thể hủy đài đấu pháp này đi.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy đôi chũm chọe của Khê Kiều, trong lòng thầm khen gia hỏa này lợi hại. Một khi dùng đôi chũm chọe này kích phát thần thông, vùng không gian kia toàn bộ là bạt mang. Đổi thành tiên vương khác, đừng bảo là chống cự, trong loại bạt mang ngập trời này, chỉ sợ đã sớm bị cắt thành ngàn mảnh.

Càng khiến Lam Tiểu Bố tán thưởng là Hồ Minh Chi, khó trách tiên đế cũng không thể thoát được tay bọn cướp đường hư không mà gia hỏa này lại có thể trốn được, còn đi cùng với tiên đình vương khác đến Hư Không Thạch này.

Chương 777: Cuộc tranh đoạt đẫm máu. (2)

Bạt mang đã hoàn toàn che lấp hết thương ảnh, nhưng Hồ Minh Chi vẫn có thể di chuyển trong bạt mang, cả người hắn tựa như gió, cho dù bạt mang có nhiều như thế nào, cuối cùng thì trong không gian vẫn có khe hở. Mà khe hở này chính là nơi mà Hồ Minh Chi trốn tránh những bạt mang này.

Nơi này toàn bộ đều là tiên đế đương nhiên đã nhìn ra Hồ Minh Chi đang ở thế yếu, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy Hồ Minh Chi ở thế yếu.

Nhưng mà khi thần niệm Lam Tiểu Bố chạm đến trường thương của Hồ Minh Chi, hắn biết mình đã nhìn lầm rồi. Hồ Minh Chi không phải ở thế yếu, mà là tùy thời có thể giết chết KHê Kiều. Sở dĩ còn chưa giết, chỉ là lo lắng khi miểu sát một người có cảnh giới cao hơn hắn sẽ khiến người khác hoài nghi mà thôi.

Một tên vương trung kỳ có thể giết được một tiên vương viên mãn không có gì hiếm lạ, nhưng có thể miểu sát thì có kỳ quái, nhất định có bí mật lớn.

Lúc trước khi hắn giết chết Kế Lãnh ở chiến trường Ma HUyền Viễn Cổ, sau đó không có người nào dám tìm hắn, đó là bởi vì hắn đi cùng Triệu Công Minh. Triệu Công Minh giết chết tiên đế như giết gà, khiến những cường giả kia sợ hãi. Còn sau đó khi hắn quay lại một lần nữa, đã là một người giết hết toàn bộ Yểm Ma của Ma Huyền Tiên vực, ai chán sống rồi mới đi tìm hắn chứ?

Lam Tiểu Bố khẳng định, người nhìn ra được không chỉ có một mình hắn, Hồ Minh Chi không thể tiếp tục giấu được nữa, nếu không sẽ biến khéo thành vụng. Trường thương của Hồ Minh Chi ẩn chứa sát ý vô tận, hoàn toàn còn chưa bùng nổ ra. Lấy sự thong dong của Hồ

Minh Chi trong bạt mang của Khê Kiều, hắn chắc hẳn có thể dễ dàng dùng trường thương cắt đứt cổ Khê Kiều.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, trường thương bên trong bạt mang đột nhiên vặn vẹo như một cái lò xo, ở trong bạt mang đột nhiên thay đổi vị trí đâm ra, sau đó nhẹ nhàng xuyên qua mi tâm của Khê Kiều.

ĐInh đang! Pháp bảo chũm chọe của Khê Kiều rơi xuống đất, Hồ Minh Chi cuốn lấy chiếc nhẫn và pháp bảo của Khê Kiều, sau đó đi đến biên giới đài đấu pháp, cầm lấy mảnh ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn.

Tất cả mọi người đều biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, Hồ Minh Chi hắn sẽ không đưa ra khiêu chiến nữa. Nhưng mà hắn có một cái ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, còn phải nhận một lần khiêu chiến của người khác. Sau khi chiến thắng một lần nữa, cái danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này mới có thể xem như là của hắn.

Với thân thủ của Hồ Minh Chi, sợ là trừ Thanh Phương Tiên vực ra, không có ai khiêu chiến hắn.

Quả nhiên, Hồ Minh Chi lại hành tiên thủ lễ nói với mọi người, “Hành Loan Tiên Vực ta khiêu chiến đến đây là kết thúc.”

Lời này không có vấn đề gì, nếu có người khiêu chiến hắn, hắn mà thắng sẽ không tiếp tục khiêu chiến nữa. Mà hắn thua thì nhất định sẽ bị giết, không có gì tốt mà khiêu chiến.

Thực lực của Hồ Minh Chi mọi người đều nhìn thấy, không có người nào khiêu chiến Hồ Minh Chi, nhưng mà khiêu chiến tiên vực khác thì có cả khối người.

Ngay cả Duy Tinh Tiên Vực, cũng có rất nhiều người khiêu chiến.

Duy Tinh Tiên Vực có tất cả 100 danh ngạch, đây là tiên vực có nhiều danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn nhất trước khi giao đấu. Thẩm Sâm tự cho mình là chủ nhà, cộng thêm Thanh Phương Tiên vực có Thập Vương, cho nên cũng không lấy bao nhiêu danh ngạch, chỉ cầm đi ba mươi danh ngạch mà thôi.

Số danh ngạch còn lại, đối với Thanh Phương Tiên vực mà nói, Thanh Phương Thập Vương có thể từ từ khiêu chiến lấy về. Hơn nữa, danh ngạch này là do Thanh Phương Tiên vực hắn luyện chế, hắn muốn luyện chế bao nhiêu thì luyện chế bấy nhiêu.

Đối với Thanh Phương Tiên vực mà nói, thời điểm bàn bạc lấy được danh ngạch hay khiêu chiến lấy được danh ngạch, vậy hoàn toàn là hai việc khác nhau. Thời điểm khiêu chiến có thể lấy được danh ngạch, còn có thể lấy được nhẫn trữ vật của tiên vương khác. Tu sĩ của Thanh Phương Tiên vực có trình độ thực chiến rất tốt, Thập Vương đương nhiên lại càng mạnh. Loại khiêu chiến này, chẳng những có thể lấy được danh ngạch và chiếc nhẫn của người khiêu chiến, còn có thể giúp Thập Vương gia tăng kinh nghiệm chiến đấu, sao lại không làm?

KHi từng trận khiêu chiến liên tục tiến hành, tiên vương vẫn lạc trên đài đấu pháp càng ngày càng nhiều. Đã trải qua gần trăm lần chiến đấu, tiên vương sống sót chỉ còn lại hai mươi người, nói cách khác chỉ cần lên đài đấu pháp, cơ hội sinh tồn chỉ có hai phần.

Trong lòng Lam Tiểu Bố ảm đạm, trên thực tế sau khi chiếm cứ vị trí trên Hư Không Thạch, hắn có thể ngăn cản tình huống này xảy ra. Nhưng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, cái giá phải trả khi ngăn cản vô cùng lớn.

Hắn đắc tội với Thanh Phương Tiên vực là sự thật, nếu như lại ngăn cản loại đấu pháp cướp đoạt danh ngạch này, hắn sẽ đắc tội với tất cả tiên vực đã có được danh ngạch. Còn những tiên vực không có được danh ngạch kia, người ta tuyệt đối cũng không cảm tạ hắn.

Hoặc là người ta nghĩ rằng thông qua cách cướp đoạt này, có thể thu được nhiều cơ hội hơn.

Tu đạo vốn chính là khôn thì sống, ngu thì chết, thực lực của hắn còn chưa đến mức nhất ngôn cửu đỉnh. ở nơi này, cũng chỉ dựa vào ưu thế là Hư Không Trận Đạo mà thôi. Lúc này mà đứng ra ngăn cản, đó chính là đâm đầu vào đường chết.

Đấu pháp càng về sau thì càng kịch liệt, cơ hội sinh tồn đã không đạt đến hai phần, trên cơ bản lên trên đài thì sẽ là tình trạng đánh nhau đến mức ngươi chết ta sống. Trên đài đấu pháp đã sớm nhuộm thành một màu đỏ sậm, toàn bộ đài đấu pháp đều thành lò sát sinh.

Kiều Hưng vẫn luôn nắm chặt tay thành nắm đấm, hắn lo lắng có người khiêu chiến đến Ngũ Vũ Tiên giới. Bởi vì một khi khiêu chiến đến Ngũ Vũ Tiên giới, vậy thì hắn sẽ xuất chiến, dù sao thì tu vi của hắn cũng cao hơn Lam Tiểu Bố một chút. Mặc dù hắn tự tin là mình cũng tạm được, nhưng khi nhìn thần thông của những tiên vương trên đài đấu pháp, mấy cái thủ đoạn xuất quỷ nhập thần kia, khiến hắn chẳng còn chút lòng tin nào nữa.

Cũng may mấy ngày qua, vẫn chưa có tiên vực nào khiêu chiến Ngũ Vũ Tiên giới.

Duy Tinh Tiên Vực chiếm 100 danh ngạch, đến ngày thứ bảy, cũng chỉ còn 50-60 cái. Không chỉ như vậy, còn bỏ ra tính mạng của mười mấy Tiên Vương.

Chương 778: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố.

Sắc mặt Bái Huân âm trầm khó coi, hắn biết mình đã tính sai rồi. Hắn cũng không phải là muốn lấy nhiều danh ngạch như vậy, loại danh ngạch này muốn càng nhiều thì sinh mạng tiên vương phải bỏ ra cũng càng nhiều. Hắn mạnh, không có nghĩa là tiên vương ở tiên vực hắn cũng mạnh. Quan trọng nhất là, Thanh Phương Tiên vực và Duy Tinh Tiên Vực không phải là lão đại ở đây.

Nơi này không có ai kiêng kỵ Duy Tinh Tiên Vực ngươi mạnh mà không dám khiêu chiến, mỗi một tiên vực đều dốc hết toàn lực đối phó, được ăn cả ngã về không. Duy Tinh Tiên Vực cho dù có mấy người tiên vương mạnh hơn một chút, ngươi cũng không thể để kẻ đó ở trên đài đón nhận tiếp lượt khiêu chiến thứ hai được chứ? Trên đài đấu pháp này là đánh nhau liên tục, hoàn toàn không có chút thời gian dừng lại, cứ tiếp tục như vậy có mạnh hơn nữa cũng sẽ bị giết chết.

Nếu tiếp tục thế này, điều này có thể khiến tất cả tiên vương mạnh của Duy Tinh Tiên Vực đều bị giết chết hết, cuối cùng toàn bộ danh ngach bị đoạt đi hết cũng là chuyện có thể xảy ra.

Còn về Ngũ Vũ Tiên giới bây giờ vẫn không có ai khiêu chiến, không phải bởi vì danh ngạch của Ngũ Vũ Tiên giới không nhiều, cũng không phải vì tiên đình vương Lam Tiểu Bố của Ngũ Vũ Tiên giới đã phân chia vị trí trên Hư Không Thạch cho mọi người, mà là bởi vì trên Hư Không Thạch có Hư Không tiên trận mà Ngũ Vũ Vương đã bố trí.

Bái Huân âm trầm nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, nếu như không phải Lam Tiểu Bố, hắn tuyệt đối sẽ sửa lại quy tắc, đó chính là sau khi đánh nhau một trận thì có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Lam Tiểu Bố ở chỗ này, hắn lại đề nghị sửa đổi quy tắc đánh nhau, chẳng khác nào đang tự đánh vào mặt mình. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không đồng ý, vậy thì sẽ không được thông qua.

Bái Huân còn đang suy nghĩ phải giải quyết vấn đề này như thế nào, trên đài đấu pháp đã xảy ra cãi vã. Một người trong đó chính là một tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực.

Toàn bộ quá trình Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy vô cùng rõ ràng, một tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực giao đấu với một tên tiên vương của Phùng Độ Tiên Vực, thực lực và thủ đoạn của hai người trên cơ bản không khác nhau lắm. Trận này đã đánh cả một ngày rồi, vừa rồi tên tiên vương của Phùng ĐỘ Tiên Vực cuối cùng cũng tìm được một cơ hội, đánh tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực rơi xuống đài đấu pháp.

Tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực này lại không chịu nhận thua, ngược lại là xông lên đài đấu pháp một lần nữa, tiên vương của Phùng Độ Tiên Vực lập tức nói ngươi đã thua, vì sao lại xông lên nữa. Tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực thì mạnh miệng nói mình không thua, chỉ mới bước một chân ra khỏi đài đấu pháp mà thôi.

Trên thực tế hắn quả thật mới bước một chân ra khỏi đài đấu pháp, bởi vì khi hắn rơi xuống đất, một chân điểm trên mặt đất một cái, sau đó bay về lại đài đấu pháp.

Tiên vương dự thi của Phùng Độ Tiên Vực biết nếu tiếp tục chiến đấu nữa thì cũng không thể làm gì được người kia, cho nên mới cãi vã.

Tiên đình vương của Phùng Độ Tiên Vực là một nam tử trung niên anh tuấn, hắn đứng lên ôm quyền với các tiên đình vương khác nói, “Các vị, ta còn chưa từng nghe nói sau khi bị đánh rơi xuống đài đấu pháp rồi còn chưa thua. Trước đó không phải là không có người bị đánh rơi xuống đài đấu pháp, người ta đã tự giác nhận thua rời đi rồi, nhưng hết lần này đến lần khác, Duy Tinh Tiên Vực lại không chịu nhận thua là sao?”

Đông đảo tiên đình vương cũng không biết nên nói gì, lần này đấu pháp mặc dù có hơn một trăm trọng tài, nhưng trên thực tế quả thật không có quy tắc nào có thể nói. Dựa theo ý nghĩ thông thường, đã rời khỏi đài đấu pháp rồi, đương nhiên sẽ bị tính là thua. Bay giờ người ta da mặt dày không nhận thua, ngươi lại có thể làm gì?

Rất nhiều người đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, sau khi phân chia vị trí trên Hư Không Thạch xong, lời nói của Lam Tiểu Bố ở đây có trọng lượng nhất.

Lam Tiểu Bố cũng nhíu mày, hắn đương nhiên cũng cho là Duy Tinh Tiên Vực thua, nhưng hắn không thể nói lời này. Bởi vì không có quy tắc để làm theo, nếu như hắn nói lời này, vậy thì có nghĩa là hắn là người chủ đạo lần giao đấu này. Bây giờ thì không sao, đó là vì đang ở trên địa bàn của hắn, nhưng tương lai nhất định sẽ để lại di chứng.

Vào giờ phút này, một giọng nói đột ngột truyền ra. “Ngươi đã bước ra khỏi đài đấu pháp rồi thì xem như thua, nếu như ngươi dám tiếp tục lằng nhằng nữa, vậy thì cho dù ngươi có thắng, trận tiếp theo ta sẽ khiêu chiến ngươi.”

Vừa nói chuyện chính là một tên nam tử đeo trường kiếm tên lưng, người này ai cũng biết, là tiên vương Tấn Ly của Vĩnh mậu Tiên Vực. Cũng là người đến Hư Không Thạch sau cùng, Tấn Ly và Hồ Minh Chi hoàn toàn khác nhau. Hồ Minh Chi chỉ lấy được một trận thắng thì không khiêu chiến nữa, còn Tấn Ly đã thắng liên tiếp mười trận, không có một đối thủ nào có thể đánh với hắn được hơn nửa nén hương. Mười trận giao đấu, đối thủ toàn bộ bị giết hết, ở trong đó có sáu người là Duy Tinh Tiên Vực, bốn người còn lại là từ tiên vực khác.

Kiếm Đạo của hắn hầu như đã đến cực hạn, một khi lấy thần thông ra, ngay cả tiên đế đứng bên ngoài quảng trường quan sát cũng có thể cảm nhận sự lạnh lẽo từ kiếm ý đó. Lam Tiểu Bố cũng thông qua thần niệm cảm nhận được kiếm thế của hắn, có thể nói là hắn đã được chứng kiến tiên vương mạnh nhất. Cái thần thông Kiếm Ý này mơ hồ sắp đạt đến quy tắc Kiếm Đạo rồi, hoàn toàn không cho đối thủ có không gian sinh tồn.

Lam Tiểu Bố cũng hoài nghi, nếu như không phải tiên đình vương Lợi Nguyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực gọi hắn xuống, hắn nhất định sẽ tiếp tục ở trên đài đấu pháp.

Chỉ cần hắn vừa lên đài đấu pháp, đôi mắt lập tức sáng lên, nhìn là biết đây là một tên cuồng chiến đấu.

Nghe thấy Tấn Ly nói chuyện, tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực kia cũng cảm thấy cổ mát lạnh, hắn không dám dây dưa nữa, bởi vì hắn không dám đối đầu với Tấn Ly. Tấn Ly đã giết mấy tên tiên vương, mỗi một người hắn đều có thể dễ dàng xử lý.

Là chuyện tranh đoạt danh ngạch cho Duy Tinh Tiên Vực quan trọng, hay là mạng nhỏ của mình quan trọng hơn. Tên tiên vương này do dự một lát, sau đó không cam lòng bước xuống đài đấu pháp.

Ai cũng biết, hắn không cam lòng chỉ là giả vờ, lúc này trong lòng của hắn chắc hẳn đang rất sợ hãi.

Tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực nhận thua xuống đài, tâm trạng của Bái Huân giờ này cũng không kém hơn Thẩm Sâm bao nhiêu. Nếu như không phải nơi này có đại trận của Lam Tiểu Bố, hắn sẽ trực tiếp giết chết Tấn Ly, sau đó nói cho hắn biết, ai bảo ngươi dám uy hiếp tuyển thủ đấu pháp?

Chương 779: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố. (2)

Bây giờ hắn không dám làm như vậy, bởi vì có một tên là Lam Tiểu Bố. Nhìn lướt qua Tiềm Cung vẫn còn đang kêu rên ở đằng xa, Bái Huân ép mình nuốt cái phiền muộn này xuống.

Lần này các tiên vực tụ tập, tổn thất lớn nhất chính là Thanh Phương Tiên vực của Thẩm Sâm, người thứ hai tổn thất chính là Duy Tinh Tiên Vực của Bái Huân hắn. Buồn cười là, trước khi tụ tập đông đảo tiên vực lại, Thanh Phương Tiên vực và Duy Tinh Tiên Vực hắn cũng ngầm thừa nhận mình là chủ nhà.

Tên tiên vương của Phùng Độ Tiên Vực kia cầm lấy ngọc phù danh ngạch tiến vào bí cảnh đi xuống đài đấu pháp.

Đài đấu pháp vốn chưa từng dừng lại bây giờ đột nhiên yên tĩnh, hoặc là vì Tấn Ly nói, khiến rất nhiều tiên vương muốn khiêu chiến lo lắng một khi lên đài đấu pháp sẽ bị Tấn Ly khiêu chiến.

Nhưng cái sự yên tĩnh này không kéo dài bao lâu, một thân ảnh màu xám tro từ bên ngoài nhảy lên đài đấu pháp.

“Ta là một trong Thập Vương của Thanh Phương Tiên vực, Đao Vương Lãng Vô Tình…” Mấy tên tu sĩ của Thanh Phương Tiên vực vô cùng vui mừng, cường giả tiên vương của Thanh Phương Tiên vực cuối cùng cũng đã tới.

Chẳng những là tiên vương đỉnh cấp của Thanh Phương Tiên vực đến, mà tiên vương đỉnh cấp của những tiên vực khác cũng đến. lần này cần phải tham gia bí cảnh Hỗn Độn, tiên vực các phương đương nhiên sẽ gọi tiên vương mạnh nhất của tiên vực mình đến. Trước đó bởi vì có một phần tiên vương ở lại Cẩm Uẩn tiên thành, bây giờ trên cơ bản đều tới nơi này.

Tất cả mọi người nghĩ tên tiên vương của Thanh Phương Tiên vực lúc này lên đài, nhất định là sẽ khiêu chiến Tấn Ly. Bởi vì trước đó không lâu Tấn Ly lên tiếng, Lãng Vô Tình của Thanh Phương Tiên vực lại lập tức lên đài đấu pháp.

“Ta đại diện cho Thanh Phương Tiên vực, khiêu chiến Ngũ Vũ Tiên giới, xin mời Ngũ Vũ Tiên giới phái tiên vương đến đây tiếp nhận khiêu chiến.” Lời Lãng Vô Tình nói khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc này lại khiêu chiến Ngũ Vũ Tiên giới?

Nếu như Ngũ Vũ Tiên giới có thể khiêu chiến được, vậy người khác đã khiêu chiến rồi, người nào mà không biết Ngũ Vũ Tiên giới là yếu nhất? Vì sao đã giao đấu nhiều ngày như vậy, đều không có ai khiêu chiến Ngũ Vũ Tiên giới? Nói tới nói lui không phải là do trên Hư Không Thạch có Hư KHông tiên trận do Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố bố trí sao?

Nhưng mà nghĩ lại, mọi người đều có thể lý giải được. Ngũ Vũ Tiên giới và Thanh Phương Tiên vực thù sâu như biển, có thể nói nếu như nơi này không phải là Hư Không Thạch, Thẩm Sâm đã sớm dẫn theo đại quân tu sĩ giết chết Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố này rồi. Chẳng những muốn giết chết Lam Tiểu Bố, khẳng định sẽ còn diệt cả Ngũ Vũ Tiên giới. Lam Tiểu Bố mạnh hơn nữa cũng không thể nào có thể bố trí ra tiên trận cấp chín trong chớp mắt được.

Lam Tiểu Bố chẳng để ý chút nào, hắn biết Thẩm Sâm sẽ phái tiên vương khiêu chiến hắn, hắn đang ở đây chờ này.

“Lam huynh, người này tên là Lãng Vô Tình, là Đao Vương trong

Thanh Phương Thập Vương, xếp hạng thứ sáu. Đao Đạo đã đạt đến tình trạng ngưng tụ Đao Vực, vô cùng đáng sợ. Người đứng thứ năm Kiếm Vương trong Thanh Phương Thập Vương là Doãn Trảm của Cửu Kiếm Tiên Sơn ta, nhưng mà ta sẽ không cho hắn khiêu chiến với Ngũ Vũ Tiên giới.” Bên tai Lam Tiểu Bố là truyền âm của Mưu Y Trần.

Vô cùng đáng sợ sao? Hắn thật sự muốn mở mang kiến thức một chút, những tiên vương này đáng sợ như thế nào.

“Ngũ Vũ Vương, ta lên.” Kiều Hưng vừa sải bước lên trước, hắn biết ở đây chỉ có mình hắn mới là tiên vương có thể đại diện cho Ngũ Vũ Tiên giới xuất chiến.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Kiều Hưng, “Ngươi không phải là đối thủ của hắn, để ta lên.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lập tức nhảy lên đài đấu pháp.

Ngũ Vũ Vương tự mình lên đài? Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn chằm chằm đài đấu pháp, chẳng lẽ Lam Tiểu Bố định dựa vào Hư Không Khốn Sát tiên trận? Trên đài đấu pháp dựa vào Khốn Sát tiên trận hình như cũng không có trái với bất cứ quy tắc đấu pháp nào, cũng giống như tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực trước đó đã rơi xuống đài còn không chịu nhận thua vậy.

“Đại Đế, Lam Tiểu Bố kia quả nhiên lên đài, kế hoạch của chúng ta thành công rồi. Bây giờ Đại Đế phải nói trước chặn Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần hắn dám sử dụng Hư Không tiên trận, vậy thì có thể liên hợp tấn công.” Trường KHâm vô cùng vui mừng truyền âm nói.

Thẩm Sâm không cần Trường Khâm truyền âm đã chủ động mở miệng nói, “Ngũ Vũ Vương, ngươi lên đài giao đấu cũng được, chỉ là trên đài đấu pháp này, nếu như ngươi dựa vào Hư Không tiên trận, vậy thì cho dù là tiên đế cũng bị vây nhốt, thế thì còn giao đấu thế nào được?”

Bái Huân lạnh lùng nói, “Đây là lần đầu tiên ta nghe nói lên đài đấu pháp có thể dựa vào trận pháp.”

“Đúng vậy, còn có người đã bị đánh rơi xuống đài mà vẫn không chịu nhận thua đó.” Mễ Ưu Lan không chút khách khí mỉa mai một câu.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, khiến mọi người hoàn toàn không hiểu được là tên Tấn Ly kia lại mở miệng nói một lần nữa, “Ngũ Vũ Vương, nếu như ngươi dám dựa vào trận pháp để thắng, vậy tiếp theo ta sẽ khiêu chiến với ngươi.”

Tiên đình vương Lợi NGuyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực nghe như vậy, mặt trắng bệch, tên đần này không biết là ai đang giúp Vĩnh Mậu Tiên Vực sao? Nhưng mà lúc này hắn lại không thể chủ động mở miệng nói giúp Lam Tiểu Bố

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tấn Ly, trước đó hắn còn cảm ơn tên gia hỏa này đã giải vây giúp hắn, không ngờ đây lại là một tên ngốc. Chẳng lẽ gia hỏa này không biết Vĩnh Mậu Tiên Vực hắn dựa vào đâu mới có một vị trí trên Hư Không Thạch sao? Hoặc là muốn ra vẻ hắn chính là người công bằng công chính? Sớm biết vậy thì để tên ngốc này tự mình đi tranh đoạt vị trí tên Hư Không Thạch, sợ tên ngốc này đã sớm bị giết rồi.

“Con mắt nào của các ngươi nhìn thấy ta dùng trận pháp? Mắt mù cũng không sao, thế thì phải nghe người khác nói nhiều một chút. Nơi này trừ các ngươi ra, người khác vẫn có thể nhìn thấy.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Chương 780: Chọc phải một vị tổ tông.

Lãng Vô Tình nhìn Lam Tiểu Bố, từ tốn nói, “Ngươi không nên đi lên đây, hoặc là nói ngươi không nên giết tiên đế của Thanh Phương Tiên vực ta.”

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi muốn ra tay thì nhanh một chút, nếu không thì Bố gia nhà ngươi sẽ ra tay đấy, đến khi đó ngươi sẽ không có cơ hội xuất đao nữa đâu.”

Lãng Vô Tình cười ha ha, hoàn toàn không thèm phản bác lại lời Lam Tiểu Bố nói, lấy một thanh trường đao ra, thần thông Đao Đạo còn chưa kích phát, đao khí đã trải rộng ra toàn bộ đài đấu pháp.

“Lấy pháp bảo của ngươi ra đi.” Thấy Lam Tiểu Bố không lấy pháp bảo của mình ra, Lãng Vô Tình không nhịn được nói, dù sao thì hắn cũng là một trong Thập Vương, nhưng không muốn phải gánh cái danh đánh lén. Lỡ như hắn giết chết Lam Tiểu Bố rồi, pháp bảo của Lam Tiểu Bố còn chưa kịp lấy ra, vậy thì còn không phải là đánh lén sao? Ít nhất thì có người sẽ nói như vậy.

“Nói ngươi thì ngươi sẽ cho rằng ta đây tự đại, nhưng đối phó với một cái tiên vương không cần ta phải lấy pháp bảo ra. Nếu như muốn ta lấy pháp bảo ra, vậy khẳng định là không muốn lãng phí thời gian.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

Lãng Vô Tình là tiên vương đứng thứ sáu ở Thanh Phương Tiên vực, đã thấy qua rất nhiều người kiêu ngạo, nhưng đó là khi hắn còn chưa thành danh. Trước mắt hắn là Đao VƯơng, xếp hạng thứ sáu trong Thanh Phương thập vương, còn có người dám nói với hắn như vậy, đúng là nực cười.

Trường đao vung ra, giờ khắc này toàn bộ đài đấu pháp đều tràn ngập đao khí.

“Thật là lợi hại, người này chỉ sợ không hề yếu hơn Tấn Ly.” Một tên tiên đình vương nhìn thấy đao thế của Lãng Vô Tình, lập tức đã biết đây là một trong những cường giả tiên vương đỉnh cấp.

“Ngũ Vũ Vương chỉ sợ chỉ có thể rời khỏi đài đấu pháp để tạm thời tránh đi công kích mà thôi.” Một tiên đình vương khác thở dài nói.

Tất cả mọi người đều biết rõ đây là ý gì, loại đao thế này bao quanh toàn bộ đâi đấu pháp, muốn cản lại rất khó. Trừ khi thực lực mạnh hơn đối phương, có thể cảm nhận được rõ vị trí thần thông của đao thế đối phương, nếu không thì chỉ có thể tránh né.

“Rời khỏi đài đấu pháp thì tức là thua.” Một người cười một cái nói. Trước đó có một tên tiên vương của Duy Tinh Tiên Vực rơi xuống đài đấu pháp, cuối cùng bị Tấn Ly uy hiếp, chủ động nhận thua

Mặc dù mấy người này đang trò chuyện, nhưng không ai nói ra điểm mấu chốt của vấn đề, bởi vì đối mặt với loại đao thế này mà rời khỏi đài đấu pháp chính là một chuyện nực cười.

Rất rõ ràng Lãng Vô Tình đang cố muốn giết Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố dám trốn, vậy thì chết càng nhanh.

Lam Tiểu Bố không trốn, hắn cũng không cần trốn, thậm chí ngay cả Thất âm Kích hắn cũng không lấy ra, trực tiếp đánh một quyền ra.

Ở trong mắt Lãng Vô Tình, Lam Tiểu Bố chính là một người chết.

Đừng nói là tu vi của đối phương không cao bằng hắn, cho dù đối phương có là tiên vương viên mãn, cũng đừng hòng có thể chạy thoát khỏi đao thế này. Trước khi lên trên đài đấu pháp, hắn đã nhận được mệnh lệnh, phải dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Lam Tiểu Bố.

Cho nên hắn vừa ra tay đã sử dụng thần thông Dịch Đao, đây là thần thông mạnh nhất của hắn, ở trong không gian nhất định, thậm chí còn có thể giết chết được cường giả tiên tôn. Chỗ đáng sợ nhất của chiêu thần thông này chính là, sau khi kích phát thần thông, đao thế sẽ hình thành nên một không gian khép kín, áp chế cũng càng ngày càng mạnh. Một khi bị Dịch Đao Mạc Mang bao trùm, bất kỳ thứ gì di động cũng sẽ khiến tất cả đao ý tụ tập lại, giết chết đối thủ.

Lam Tiểu Bố dám trốn, vậy thì sẽ chết nhanh một chút, đương nhiên không trốn thì cũng chỉ có một chữ chết.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, thậm chí hắn còn cảm nhận được một loại lĩnh vực mơ hồ. Hoặc là nói đây là một loại đao trận, chỉ có cường giả tiên đế mới hình thành nên lĩnh cực thần thông, đối phương chỉ là một tiên vương thôi đã có một lĩnh vực mơ hồ rồi.

Thần thông của Lãng Vô Tình, Lam Tiểu Bố cảm thấy cũng giống vậy, có thể là do Lãng Vô Tình có thiên phú về đao, tuyệt đối là người mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Nhưng mà đáng tiếc đã gặp phải hắn, Lãng Vô Tình có mạnh hơn nữa cũng chẳng thể nào sánh bằng Kế Lãnh, thậm chí còn kém quá xa.

Đối thủ mà Lam Tiểu Bố từng chiến đấu, có rất nhiều kẻ mạnh hơn hắn rất nhiều, gặp được đối thủ cùng cấp bậc này, ngược lại đã khiến Lam Tiểu Bố có chút cảm ngộ.

Nhưng loại cảm ngộ này không thể nào tiếp tục được nữa, thần thông đao thế kia nghiền ép càng lúc càng mạnh, nếu như hắn đứng yên, một khắc sau hắn sẽ bị đao thế ép thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố cử động, hắn đấm ra một quyền.

Đao mạc đầy trời đột nhiên ngừng lại trước một quyền này, con ngươi Lãng Vô Tình lập tức mở lớn. Một quyền này của Lam Tiểu Bố khiến hắn có một cảm giác, đó chính là trong tay Lam Tiểu Bố có một thanh đao, mà đao thế hắn đã thi triển và thần thông đao đạo kia tựa như một dòng nước chảy xiết.

Một đao vừa rồi của Lam Tiểu Bố vừa hay bổ vào giữa dòng nước xiết, theo lý mà nói thì đao không thể nào chém đứt được dòng nước xiết, rút đao chém nước nước càng chảy mới đúng. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại cảm thấy dòng nước chảy xiết kia đã bị một đao này chém đứt, sau đó trong nháy mắt đã tĩnh lại… KHông, là thần thông đao đạo đầy trời đã bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh yên lại. Giống như đánh vào vị trí bảy tấc, khiến đao thế và đao ý của hắn có một loại khó chịu không thể nói lên được, tất cả sát ý đều im bặt lại.

Một loại cảm ngộ hoàn toàn mới xông lên đầu, Lãng Vô Tình tựa như đang đi vào một thế giới đao đạo hoàn toàn mới, giờ phút này hắn mới hiểu được chỗ thiếu sót lớn nhất trong đao ý của mình. Chỉ cần cho hắn một năm, không, chỉ cần một tháng, thậm chí là một ngày…

Có lẽ ngay một khắc sau, đao đạo của hắn sẽ bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới.

Nhưng mà hắn lập tức cảm nhận được bóng tối vô cùng vô tận bao trùm đến, hơi thở tử vong quét sạch ý thức của hắn.

“Đáng tiếc…” Sau khi Lãng Vô Tình để lại ba chữ này xong, thân thể và Nguyên Thần đều bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đập thành bã vụn.

Chương 781: Chọc phải một vị tổ tông. (2)

Hắn cảm thấy đáng tiếc cho chính mình, ngay khi cảm ngộ được đao đạo hoàn toàn mới, hắn cũng bị giết. Có lẽ sáng sớm nghe đạo, chiều có thể chết, nhưng hắn thật sự có chút không cam lòng.

Lam Tiểu Bố cũng không xuống đài, cũng không thu hồi đấu pháp, đối với người muốn giết hắn, cho đến bây giờ hắn cũng không khách sáo.

Mấy tên tiên đình vương còn đang nói chuyện trên trời dưới đất kia đều ngây ngẩn cả người, trong mắt bọn họ, Lam Tiểu Bố lần này chết chắc rồi, vừa rồi đao thế thần thông của Lãng Vô Tình sau khi bao trùm Lam Tiểu Bố, thậm chí Lam Tiểu Bố còn không có khả năng phản ứng lại. Sao chỉ trong chớp mắt, Lãng Vô Tình đã bị giết chết rồi?

“Ngươi dùng Hư Không tiên trận…” Mặc dù Trường Khâm là tiên đế, thực lực của hắn chỉ có thể coi là bình thường.

Sắc mặt Thẩm Sâm tái nhợt, hắn biết Lam Tiểu Bố không dùng Hư Không tiên trận.

“Ha ha, loại trình độ như ngươi mà cũng là tiên đế? Tiên đế của ngươi là giả à?” Ngũ Thiên Thành khinh thường nói một câu.

“Hắn không dùng Hư Không tiên trận, mà là ngăn chặn lại đầu nguồn thần thông đao đạo của Lãng Vô Tình.” Thẩm Sâm chậm rãi nói ra.

Hắn biết thủ đoạn Lam Tiểu Bố dùng chính là loại thủ đoạn khó nhất, cũng là cách nhanh chóng nhất để chế trụ thần thông của Lãng Vô Tình. Đổi thành một tiên đế khác, cho dù có thể dùng một bàn tay đập chết Lãng Vô Tình, chỉ sợ cũng không thể nào tìm ra được đầu nguồn bộc phát thần thông của Lãng Vô Tình trong chớp mắt như vậy, bởi vì đây không đơn giản như hiểu rõ một môn thần thông, mà sự hiểu biết toàn diện đã hoàn toàn nghiền ép đối phương.

Rõ ràng rất nhiều tiên đình vương đều nhìn ra Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào, loại tiên vương như Lam Tiểu Bố, so với Tấn Ly hay Lãng Vô Tình còn đáng sợ hơn.

Thẩm Sâm lập tức nói, “Truyền mệnh lệnh của ta, Thanh Phương Tiên vực ta từ bỏ khiêu chiến Lam Tiểu Bố.”

Thực lực của Lam Tiểu Bố vượt xa khỏi suy đoán của Thẩm Sâm, chủ ý bây giờ của Trường Khâm chỉ có thể nói là bết bát đến mức không thể bết bát hơn.

Nhưng Thẩm Sâm có không nói lời này, những tiên vực khác cũng biết, Thẩm Sâm không thể nào lại phái người khác lên khiêu chiến với Lam Tiểu Bố. Khi thực lực chênh lệch đến một trình độ nhất định, đi khiêu chiến chẳng khác nào đang chịu chết.

Khiến đám người cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Lam Tiểu Bố không xuống đài mà chủ động nói, “Ngũ Vũ Tiên giới Lam Tiểu Bố, khiêu chiến Thanh Phương Tiên vực, mời phái người ra ứng chiến.”

Tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên vực siết chặt tay thành nắm đấm, hắn cũng không ngờ Lam Tiểu Bố chẳng hề xuống đài đấu pháp mà trực tiếp khiêu chiến Thanh Phương Tiên vực.

“Ha ha…” Ngũ Thiên Thành cười ha ha một tiếng, bây giờ hắn thật sự khâm phục Ngũ Vũ Vương. Bây giờ Ngũ Vũ Vương chỉ mới đến cảnh giới Tiên Vương, một khi Ngũ Vũ Vương bước vào Tiên Đế rồi, vùng tiên vực này có ai dám tranh phong với hắn?

Thẩm Sâm vẫn không nói gì, một tên nam tử áo trắng nhảy lên đài đấu pháp, nam tử mặc áo trắng này lấy một miếng ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn ra đặt trên khay bên bờ lôi đài đấu pháp, quay người nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nghiêm nghị nói, “Thanh Phương Tiên vực Mai Lạc Nhân, muốn thử xem thực lực của Ngũ Vũ

Vương mạnh đến mức nào.”

“Là Thương Vương.” Trường Khâm nhỏ giọng nói một câu.

Chỉ cần là người Thanh Phương Tiên vực đều biết, Thương Vương Mai Lạc Nhân xếp hạng thứ hai trong Thanh Vương Thập Vương.

“Hi vọng ngươi có thể có vận may tốt dưới trường thương của ta.” Mai Lạc Nhân nói chuyện, đồng thời lấy một cái trường thương màu vàng ra.

Trên đài đấu pháp chỉ có thể nhìn thấy một đường thẳng màu vàng, một đường thẳng màu vàng này đâm thẳng đến mi tâm của Lam Tiểu Bố, nhưng rất nhiều người đứng ngoài quan sát cũng cảm thấy không đúng, đường thẳng màu vàng này hình như không phải cố định. Cho dù mi tâm của Lam Tiểu Bố ở chỗ nào, cái đường thẳng màu vàng này dường như đều có thể xé mở mi tâm của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện trong tay cuốn theo một vòng kích mang, người bên ngoài đang quan sát nhanh chóng phát hiện ra, khi kích mang khuếch tán, đường thẳng màu vàng này tựa như xen kẽ qua toàn bộ kích mang.

Oanh! Đường thẳng màu vàng này cuối cùng chạm vào kích mang, tiên nguyên bùng nổ, sát khí tràn ra.

Mai Lạc Nhân cũng cảm thấy một luồng tiên nguyên cường hãn đến cực hạn phản lại, hắn vừa định chặn lại ngụm máu tươi đã dâng đến cổ họng, đã cảm thấy trường kích vốn đang cách hắn rất xa kia lại xuất hiện trước mi tâm của hắn, khoảng cách ở giữa tựa như biến mất.

“Không gian…” Mai Lạc Nhân vừa mới nói được hai chữ, một cảm giác đau đớn xé rách vô cùng khủng khiếp truyền đến, Nguyên Thần hắn tràn ra ngoài, nhìn thấy mi tâm của cơ thể mình nổ tung. Chỉ là không chờ hắn kịp nói chuyện, Nguyên Thần cũng đã bị kích mang này xé rách.

“Ngươi thật sự không bằng cả Lãng Vô Tình, chỉ là ta không muốn lãng phí thêm thời gian mà thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì cuốn lấy chiếc nhẫn trên đài đấu pháp.

Lời Lam Tiểu Bố nói không hề gạt Mai Lạc Nhân, có lẽ bây giờ thực lực của Mai Lạc Nhân mạnh hơn Lãng Vô Tình, nhưng Lãng Vô Tình có cảm ngộ về đao đạo hơn xa cảm ngộ về Thương đạo của Mai Lạc Nhân. Chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa, Lãng Vô Tình có thể miểu sát được Mai Lạc Nhân.

Dùng quy tắc không gian đối phó với Mai Lạc Nhân, thật sự là vì Lam Tiểu Bố không muốn lãng phí thời gian trên đài đấu pháp này nữa, chỉ muốn giải quyết dứt khoát.

Tốc độ thật nhanh, loại tốc độ quyết đấu này, chỉ khi Tấn Ly chém giết đối thủ mới có. Không ngờ Ngũ Vũ Vương này cũng là một nhân vật hung ác không kém gì Tấn Ly.

Thấy Lam Tiểu Bố vẫn không xuống đài, đông đảo tiên đình vương đều âm thầm mặc niệm cho Thanh Phương Tiên vực. Thanh Phương Tiên vực không phải chọc đến một tiên đình vương mà là chọc phải một vị tổ tông.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía Thẩm Sâm một lần nữa, lạnh nhạt nói, “Ngũ Vũ Tiên giới Lam Tiểu Bố, khiêu chiến Thanh Phương Tiên vực, mời Thanh Phương Tiên vực phái người lên đài đấu pháp.”

Chương 782: Vương chân chính.

Đứng cách Thẩm Sâm không xa là một thanh niên tóc dài, trong mắt tỏa ra sát khí đáng sợ, hắn muốn đi lên chăm sóc tên Ngũ Vũ Vương này một trận, chỉ là trước đó hắn chỉ mới bước được một bước đã bị Thẩm Sâm gọi lại, “Ta ra lệnh, từ giờ trở đi, bất cứ Tiên Vương nào của Thanh Phương Tiên Vực ta cũng không được phép lên đài đấu pháp đấu với Lam Tiểu Bố.”

Mọi người xung quanh im lặng, thanh niên tóc dài kia chính là người xếp hạng thứ nhất trong Thanh Phương Thập Vương, Thần Thông Vương Tế Tín. Có truyền thuyết rằng khi hắn đấu pháp với người khác, cứ tiện tay đánh ra công kích nào cũng đều là thần thông đỉnh cấp.

“Vâng.” Cho dù bây giờ Tế Tín rất muốn đi lên khiêu chiến với Ngũ Vũ Vương này, nhưng lời Thanh Phương Đại Đế nói hắn không thể không nghe.

Còn mấy người còn lại trong Thanh Phương Thập Vương, đều không có ai dám đứng ra nói chuyện.

Mai Lạc Nhân mạnh đến mức nào, tất cả mọi người đều biết rõ. Người mạnh như thế mà cũng không thể trụ được qua nửa nén hương trong tay Lam Tiểu Bố, bọn hắn mà đi lên trừ đi chịu chết thì có thể làm gì? Còn cả Lãng Vô Tình kia nữa, mặc dù là xếp hạng thứ sáu, nhưng cho dù là người xếp hạng thứ tư Tề Thiếu Cúc cũng chưa chắc có thể đánh thắng được hắn.

“Ngũ Vũ Vương, Tiêng vương của Thanh Phương Tiên Vực ta không có ai là đối thủ của ngươi. Chẳng lẽ ngươi muốn tước đoạt tư cách tiến vào bí cảnh của Thanh Phương Tiên Vực ta sao?” Thẩm Sâm chủ động đứng dậy nói.

Nếu như là chuyện khác, thì cho dù Thanh Phương Thập Vương có chết sạch, Thẩm Sâm cũng sẽ không nói ra lời này. Nhưng lần giao đấu này lại khác, nếu như không có danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, toàn bộ Thanh Phương Tiên Vực sẽ bị xóa sổ. Tiên đình vương như hắn, tương lai chính là tội nhân lớn nhất của Thanh Phương Tiên Vực, chuyện này Thẩm Sâm hắn không thể gánh nổi.

Lam Tiểu Bố chắp tay đứng trên đài đấu pháp, nhìn Thẩm Sâm từ tốn nói, "Đã như vậy, vì sao cho đến hôm nay mới thôi, Thanh Phương Tiên Vực người đánh nát phù các của ta, cũng không cho ta một lời giải thích?"

Nghe thấy lời này của Lam Tiểu Bố, Thẩm Sâm lập tức hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện.

Mấy ngày trước, hắn dẫn theo cường giả Bán Thần Tắc Vô Vân và một đống người đi vây giết Lam Tiểu Bố, sau khi đánh nát phù các vẫn không bắt được Lam Tiểu Bố, chỉ nhìn thấy mấy hàng chữ, "Ai, ta đang lo lắng thay các ngươi đây, động đến phù các của ta, tương lai làm sao các ngươi có thể bồi thường nổi chứ."

Nói thật, không có ai để ý mấy hàng chữ này. Để lại hàng chữ này ở Thanh Phương Tiên Vực, ha ha…

Lúc đó tất cả mọi người đều nghĩ rằng, phải làm thế nào bắt Lam Tiểu Bố lại.

Nhưng bây giờ Thẩm Sâm đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, rõ ràng lúc Lam Tiểu Bố để lại mấy hàng chữ này, đã dự đoán đến ngày hôm nay.

Người ta nói không sai nửa chữ, mấy tiên đế và cường giả Bán Thần lúc đó đánh nát phù các của Lam Tiểu Bố, bây giờ còn thừa lại người nào?

Nhưng mà mấy tên tiên đế và cường giả Bán Thần đánh sụp phù các của Lam Tiểu Bố bị giết, vậy mà chuyện này vẫn chưa kết thúc, chuyện bồi thường còn đang chờ Thanh Phương Tiên Vực hắn ở đây. Thậm chí người ta còn không chủ động tìm đến hắn, mà hắn cần phải chủ động đưa ra đồ bồi thường.

Động tác của Lam Tiểu Bố như vậy, nếu có thể bồi thường được, Thẩm Sâm hắn cũng không tin.

Hàng chữ kia nói không sai chút nào, động đến phù các của Lam Tiểu Bố, không thể nào bồi thường nổi…

Cho dù có bồi thường nổi hay không nổi, hắn cũng nhất định phải bồi thường, nếu không thì Thanh Phương Tiên Vực sẽ chẳng thể nào tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn được.

Thẩm Sâm hít một hơi thật sâu, hắn bỗng nhiên cảm thấy, rời khỏi nơi này rồi, thật sự có thể giết chết Lam Tiểu Bố được sao?

Với hành vi xảo trá và thực lực của Lam Tiểu Bố, hắn sao có thể không nghĩ đến chuyện sau khi mình rời khỏi Hư Không Thạch sẽ bị vây giết? Thần niệm lại quét về phía Tiềm Cung đã dừng kêu rên kia, Thẩm Sâm thận trọng ôm quyền nói, “Ngũ Vũ Vương, chuyện lúc trước ta thay mặt Thanh Phương Tiên Vực xin lỗi ngươi, chuyện này là do Thanh Phương Tiên Vực ta làm sai trước. Ta đảm bảo, Thanh Phương Tiên Vực sẽ không chủ động khiêu khích ngươi nữa. Còn phù các ở Cẩm Uẩn tiên thành, bồi thường là chuyện phải làm…”

Lam Tiểu Bố đúng lúc đánh gãy lời Thẩm Sâm nói, “Tiên Linh mạch thượng phẩm ta đã thu đến mỏi tay rồi, thứ này đối với ta không có giá trị gì cả. Ta không thích cò kè mặc cả lắm, chỉ hy vọng có thể một lần đúng chỗ là được.”

Sau khi hoàn toàn tỉnh áo lại, Thẩm Sâm không còn tức giận như trước đó nữa, sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, hắn lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Trong chiếc nhẫn này là đồ ta bồi thường, cũng là những thứ có giá trị nhất mà ta có thể lấy ra.”

Những tiên đình vương khác nhìn thấy hành động của Thẩm Sâm, đã biết Thẩm Sâm đã thực sự hàng phục rồi, ít nhất thì bây giờ đã không còn bất cứ toan tính ra tay với Lam Tiểu Bố nữa rồi.

Chiếc nhẫn không phải là ném cho Lam Tiểu Bố, mà là giao cho Lam Tiểu Bố. Động tác càng nhỏ thì càng có thể thấy rõ sự chuyển biến trong tâm tình của một người.

Lam Tiểu Bố nắm lấy chiếc nhẫn đang lơ lửng trước mặt mình, thần niệm quét qua, lập tức chấn động trong lòng. Đây chính là thứ mà hắn muốn, bên trong là một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Kim.

Lúc trước hắn đã từng chiếm được ba đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Hỏa Thổ, Mộc, đã dùng khi bày trận ở Ngũ Vũ Tiên giới. Nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, trong Tiên Linh mạch ngũ hành, có lẽ thuộc tính Mộc là tốt với người tu luyện nhất. Nhưng Tiên Linh mạch khan hiếm nhất, không phải là Mộc Thủy Hỏa Thổ, mà là thuộc tính Kim.

Tiên Linh mạch thuộc tính Kim cực kỳ khan hiếm, thậm chí khó có thể tìm thấy được. Còn Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Kim, cái này còn ít ỏi hơn cả sừng lân lông phượng nữa.

“Được, cái giá này ta đồng ý.” Lam Tiểu Bố không tiếp tục xoắn xuýt nữa, cuốn lấy hai mảnh ngọc phù danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn thuộc về mình, bước xuống khỏi đài đấu pháp.

Chương 783: Vương chân chính. (2)

Khi bước xuống đài, ánh mắt Lam Tiểu Bố quét về phía tiên đình vương Lợi Nguyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực một cái. Khi hắn giết chết Mai Lạc Nhân, Tấn Ly đã muốn lên đài khiêu chiến hắn. Nhưng mà đã bị Lợi Nguyên Sát nghiêm khắc cản lại, nếu không thì tên ngốc này đã trở thành tiên phong của Thẩm Sâm và Bái Huân rồi.

Lam Tiểu Bố cảm thấy, tên ngốc Tấn Ly này đến đây cũng chẳng phải là vì cướp đoạt danh ngạch, mà là vì giao đấu mà thôi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đồng ý, Thẩm Sâm không hiểu sao đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Lam Tiểu Bố rời khỏi đài đấu pháp, trận giao đấu mới trên đài đấu pháp lại bắt đầu.

Tâm trạng của Lam Tiểu Bố cũng không tệ, hắn có nhiều danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, trên thực tế thì hắn chỉ cần hai cái mà thôi, những cái khác có thể đấu giá bán ra. Thu hoạch lớn nhất chính là nhẫn trữ vật của một đống cường giả Tiên Đế, còn có đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Kim mà Thẩm Sâm đưa.

Cho nên sau khi lấy được đồ bồi thường của Thẩm Sâm, Lam Tiểu Bố lập tức rời khỏi quảng trường đấu pháp về động phủ của mình, hắn muốn thanh lý những chiếc nhẫn của cường giả Tiên Đế kia.

Đấu pháp kéo dài khoảng một tháng, lúc này mới dừng lại, lần này để giành lấy danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, đã vẫn lạc hơn bảy trăm tiên vương.

Rất nhiều tiên vực sau khi lấy được một hai danh ngạch, sau khi chống cự được mấy người khiêu chiến sau rồi sẽ không tham gia loại đấu pháp đẫm máu này nữa.

Tuy Thanh Phương Tiên Vực đã bị Lam Tiểu Bố giết mất hai tên tiên vương, nhưng bởi vì thực lực của Thập Vương thật sự quá mạnh, sau khi bị khiêu chiến hai lần, sau này không có người nào dám khiêu chiến Thanh Phương Tiên Vực nữa.

Nhưng mà Thanh Phương Tiên Vực cũng không khiêu chiến những tiên vực khác, nguyên nhân ở trong đó thế nào, tất cả mọi người đều rõ ràng, quan hệ của Lam Tiểu Bố và những tiên đình vương của rất nhiều tiên vực dường như không tệ lắm. Danh ngạch mà Thanh Phương Tiên Vực có, cũng không tính là ít, cũng không muốn chọc giận Lam Tiểu Bố nữa. Một khi gây chuyện với Lam Tiểu Bố, đối với Thẩm Sâm mà nói, hắn không tìm đâu ra đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thứ hai đâu.

Trừ tiên vực ra, rất nhiều tiên môn, thương hội, tiên tộc cũng có thể thông qua đấu pháp lấy được một phần danh ngạch. Loại đấu pháp này cũng không quy định nhất định phải để tiên vực tham gia, thương hội người ta cũng có thể tham gia. Cũng là vì kiêng kị Lam Tiểu Bố, khi những tiên môn, tiên tộc này khiêu chiến tiên vực khác, trên cơ bản thắng được một hai trận sẽ không tiếp tục khiêu chiến nữa. Một khi chọc giận Lam Tiểu Bố, vậy đừng bảo là danh ngạch, diệt môn cũng là chuyện có thể xảy ra.

Phải biết rằng Lam Tiểu Bố vốn không ủng hộ chuyện tiên môn tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, lúc trước lần đầu tiên diễn ra đại hội phân phối danh ngạch, chính Lam Tiểu Bố đã đưa ra đề nghị, mới khiến hơn hai trăm tiên môn bị loại ra khỏi phạm vi phân phối. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn rất coi trọng đến việc tất cả tiên vực có thể vào bí cảnh Hỗn Độn hay không, nếu không thì sẽ không để mỗi một tiên vực đều có được một vị trí miễn phí trên Hư Không Thạch.

Tóm lại, ở trên Hư Không Thạch này, Ngũ Vũ Vương mới là vương thật sự.

…

Phân phối danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn kết thúc, Thẩm Sâm, Bái Huân và một phần tiên đình vương đều trực tiếp quay về Cẩm Uẩn tiên thành, nhưng mà phần lớn tiên đình vương đều ở lại trên Hư Không Thạch.

Lúc này địa vị của tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch lập tức trở nên nổi trội, không phải tiên môn nào cũng có tư cách có được địa bàn của mình trên Hư Không Thạch. Rất nhiều tiên môn và tiên tộc muốn ở lại trên Hư Không Thạch, nhất định phải vào ở trong tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch.

Tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch có tất cả là 300 gian phòng, cho dù giá cả cao không theo lẽ thường, nhưng chẳng mấy chốc mà đã đầy người.

Lam Tiểu Bố đã bế quan, Cung Duẫn Kỳ là tiên đế, đương nhiên sẽ không bận bịu chuyện vặt của tửu điếm. Cho nên chuyện của tửu điếm chỉ có thể giao cho Kiều Hưng phụ trách, Kiều Hưng cũng không ngu ngốc, hắn trực tiếp mời hai người đến làm.

Đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, chỉ cần có thể ở lại trên Hư Không Thạch lâu dài, đến làm tiểu nhị cho tửu điếm thì có là gì chứ?

Đừng tưởng rằng bất cứ người nào ở lại trên Hư Không Thạch thì đều có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, trên thực tế có rát nhiều người không có tư cách tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, nhưng vẫn khát vọng có thể ở lại trên Hư Không Thạch.

Nguyên nhân là ở trên quảng trường đấu pháp bên ngoài Hư Không Thạch, bây giờ đã hình thành một cái phường thị tạm thời, cửa hàng ở trên Hư Không Thạch này mới là nơi bán đồ tốt chân chính.

Bởi vì nơi này an toàn, không có người nào dám gây chuyện ở Hư Không Thạch, cho nên các loại bảo vật đỉnh cấp đều có thể xuất hiện trên Hư Không Thạch.

Về chuyện có thế bán đi được hay không thì hoàn toàn không cần phải lo lắng, chỉ cần đồ thật sự tốt, cho dù có là cứt chó cũng có thể bán đi. Mười năm sau là sẽ tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn, lúc này trên người tiên vương có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, có ai mà không có cả đống tiên tinh trong người? Mà những tiên tinh này chỉ có biến thành bảo vật phòng thân mới có giá trị, cho nên ở nơi này, chỉ cần có đồ tốt, người ta đều không cần trả giá.

Hôm nay, phường thị trên quảng trường bên ngoài Hư Không Thạch vẫn vô cùng náo nhiệt như thường ngày, đột ngột có một nử tử máu me đầy người, tóc tai bù xù xông vào trong phường thị. Nhìn bộ dạng của nàng là biết, ở phía sau nhất định có người truy sát.

Trong thần niệm của đám người, ở nơi xa quả nhiên có một cái bóng đang nhanh chóng tiến lại gần.

Nữ tử này đang lúc thấp thỏm lo âu, đột nhiên nhận được một truyền âm “Nhanh chóng chạy vào bên trong, bên trong có Hư Không Thạch, trên Hư Không Thạch có tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch, ngươi chỉ cần vào trong đó ở thì đảm bảo sẽ không có chuyện gì.”

Nữ tử cũng không quan tâm đến là ai đã truyền âm, nàng không chút nghĩ ngợi lập tức xông về phía Hư Không Thạch.

Chương 784: Vị hôn thê.

Tửu điểm Hòa Bình Hư Không Thạch quá mức dễ thấy, bởi vì đây là tòa kiến trúc cao lớn nhất ở nơi này. Nữ tử này vọt thẳng vào trong tửu điếm Hòa Bình Hư Không Thạch, vội vàng nói, “Ta muốn ở trọ.”

“Vận may của đạo hữu không tệ, chỉ còn lại một gian phòng cuối cùng. Một năm một triệu tiên tinh thượng phẩm, nếu ở mười năm giao luôn một lần thì chỉ cần 8 triệu tiên tinh thượng phẩm.” Tiểu nhị không nhanh không chậm nói.

Nữ tử này cầm một chiếc nhẫn ra đưa cho tiểu nhị, “Bên trong là 10 triệu tiên tinh thượng phẩm, toàn bộ thanh toán tiền phòng.”

“ĐƯợc rồi.” Tiểu nhị lập tức đưa ngọc phù gian phòng cho nữ tử này, “Phòng của ngài là phòng số 1023, trực tiếp ngồi truyền tống trận ở đại sảnh đến gian phòng là được.”

“Đa tạ.” Nữ tử nắm lấy ngọc phù rồi xông về vị trí truyền tống trận.

“Chờ một chút…” Một giọng nói đột ngột truyền đến, sau đó có một tên nam tử áo xám xuất hiện ở đại sảnh tửu điếm.

Nam tử áo xám này sau khi kêu chờ thì không để ý đến tiểu nhị nữa mà ánh mắt nhìn về phía nữ tử kia, “Không phải ngươi chạy rất giỏi sao? Tiếp tục trốn đi, Tịch Thần cốc ta muốn bắt ai, còn chưa có người có thể chạy thoát.”

Nói xong thì không nhanh không chậm bước về phía nữ tử này.

Tiểu nhị vội vàng ngăn ở phía trước, “Đạo hữu không biết đây là nơi nào sao? Tửu điếm Hòa Bình, ý là sau khi đến nơi này rồi, sẽ không có bất cứ phân tranh, tất cả mọi người đều chung sống hòa bình.”

“Cút, trong mắt bản đế, tửu điếm Hòa Bình là cái rắm gì chứ?” Nam tử áo xám này đập một bàn tay về phía tiểu nhị.

Thực lực của tiểu nhị này cũng không tính là thấp, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng bị trúng một tay của nam tử áo xám này, thậm chí còn không kịp phản kháng đã trực tiếp bị đập thành sương máu.

Trong tửu điếm rõ ràng có Giám Khống Xúc Phát Trận, một khắc sau, tiếng báo động bén nhọn vang lên.

Nam tử này hoàn toàn không thèm để ý đến, vẫn đi về phía nữ tử kia, không còn không nhanh không chậm như trước nữa mà tăng nhanh tốc độ. Chỉ là hắn vừa bước được ba bước, đã cảm thấy không gian xung quanh xiết chặt lại, sau đó cả người hắn lập tức lọt vào một khoảng không gian lờ mờ.

Khốn Sát tiên trận cấp chín? Nam tử này nhanh chóng dừng lại, trong Khốn Sát tiên trận cấp chín, nếu như vòng vo như ruồi không đầu thì chết càng nhanh hơn.

Nữ tử kia nhìn thấy người truy sát mình đập một cái đánh chết tiểu nhị, trong lòng vô cùng kinh hoảng, khiến nàng không ngờ là, tuyền tống trận tiến đến gian phòng 1023 còn chưa được nàng kích phát, người truy sát nàng đã bị Khốn Sát tiên trận giam lại.

…

Sắc mặt Cung Duẫn Kỳ vô cùng âm trầm xuất hiện ở đại sảnh tầng một của tửu điếm, Lam Tiểu Bố đã đưa cho hắn một giọt Hư Không Tiên Tủy và một chút tiên linh vật, những ngày qua hắn bế quan đã thu hoạch được rất lớn, rất có thể qua một đoạn thời gian nữa, tuổi thọ mà hắn đã bị mất đi ở dưới hẻm núi Ma Huyền Hư Không có thể sẽ thu lại được một ít. Nhưng hắn không ngờ, lúc này lại có người đến tửu điểm Hòa Bình gây chuyện. Không chỉ như vậy, còn trực tiếp đập chết tiểu nhị của tửu điếm Hòa Bình.

Chắc là cho rằng tiên đế mà hắn và Lam Tiểu Bố đã giết ở đây không đủ nhiều nhỉ?

Tửu điếm Hòa Bình ở trên Hư Không Thạch chính là một biểu tượng, biểu tượng hòa bình, gây chuyện ở chỗ này, đúng là không biết sống chết.

Hơn nữa gia hỏa này còn quấy rầy mình bế quan, sắc mặt Cung Duẫn Kỳ tốt mới là chuyện lạ.

“Tiểu tử, có gan thật nhỉ, lại dám ra tay giết người ở tửu điếm Hòa Bình ta.” Cung Duẫn Kỳ trực tiếp bước vào bên trong Khốn Sát tiên trận, lạnh lùng nói,

“Tửu điếm Hòa Bình, ha ha” Người nam tử áo xám này ha ha một tiếng, vươn tay bắt lấy Cung Duẫn Kỳ.

Cái Khốn Sát tiên trận này khác với Khốn Sát tiên trận bình thường, hắn muốn ra ngoài, trước phải bắt một con tin đã. Với hắn mà nói, Cung Duẫn Kỳ có thể tiến vào Khốn Sát tiên trận, không phải là người bố trí tiên trận thì cũng là người khống chế tiên trận, loại người này mà dùng làm con tin thì không gì tốt hơn.

Cung Duẫn Kỳ giận dữ, đúng là cho thể diện mà không cần mà, Kỳ gia tra hỏi, ngươi trả lời Kỳ gia xong rồi ta giết ngươi là được rồi. Nhưng ngươi lại không chịu trả lời, còn dám ra tay với Kỳ gia, ngươi cho rằng Hư Không Khốn Sát tiên trận của Bố gia là đồ trang trí sao?

Cho dù Hư Không Khốn Sát tiên trận của Bố gia chỉ là trang trí, dám ở trong Khốn Sát tiên trận ra tay với Kỳ gia, cũng là tội chết.

Cung Duẫn Kỳ cũng đánh một quyền ra, một quyền này va chạm với nguyên khí từ tay nam tử áo xám kia. Tiên nguyên cuồng bạo bùng nổ, Cung Duẫn Kỳ há miệng phun ra một ngụm máu, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Bên trong Khốn Sát tiên trận có một đạo nhận mang ẩn đánh tới, suýt chút nữa xé Cung Duẫn Kỳ ra thành hai nửa.

Đại não đang tức giận của Cung Duẫn Kỳ đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng bước qua mấy bước, đứng ở chỗ an toàn nhất trong Hư Không Khốn Sát tiên trận.

Thật mạnh, gia hỏa này đúng là rất mạnh, đây tuyệt đối là một cường giả Bán Thần. Không đúng gia hỏa này còn mạnh hơn cường giả Bán Thần mà hắn từng thấy.

Cung Duẫn Kỳ cầm trận kỳ ra, dựa theo vị trí mà Lam Tiểu Bố nói ném xuống, sau khi ném xong, bên trong Hư Không Khốn Sát tiên trận lập tức bắn ra từng tia máu.

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Dám ra tay với Kỳ gia, tiểu tử, hôm nay ngươi cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi của nam tử áo xám truyền ra, “Ngươi dám giết ta, Tịch Thần cốc sẽ biến tiên vực của ngươi thành bã vụn…”

“Ui a, mặt còn rất to đúng không?” Cung Duẫn Kỳ đã đi theo Lam Tiểu Bố một khoảng thời gian rất dài, không thích nhất chính là bị uy hiếp. Giờ phút này lại bị đối phương uy hiếp, trận kỳ trong tay lại không ngừng ném ra. Sát ý bên trong Hư Không Khốn Sát tiên trận trong nháy mắt cường đại hơn, từng đạo nhận mang hư không từ trong hư không sinh ra, bao trùm cả người nam tử áo xám này. Không chỉ như vậy, thậm chí trong không gian còn xuất hiện sai số.

Chương 785: Vị hôn thê. (2)

Lĩnh vực hộ thân của nam tử áo xám này có mạnh đến đâu, cũng bị hành động của Cung Duẫn Kỳ xé mở, vết thương trên người càng lúc càng nhiều.

Nhưng Cung Duẫn Kỳ nhanh chóng không đắc ý nổi nữa, hắn phát hiện tuy lĩnh vực của đối phương bị hắn phá vỡ, cũng bị thương. Nhưng đối phương vẫn có pháp bảo phòng ngự, cái pháp bảo phòng ngự này bao lấy hắn ta vô cùng chặt chẽ. Cho dù hắn có kích phát sát ý và sát thế trong Khốn Sát tiên trận như thế nào, cũng không thể xé mở pháp bảo phòng ngự này.

Không được, nhất định phải gọi Bố gia đến, nếu như tên này tránh thoát được Khốn Sát tiên trận của Bố gia, vậy người chết nhất định là hắn. Nghĩ đến đây, Cung Duẫn Kỳ lập tức phát một đạo tin tức cho Lam Tiểu Bố.

Đối với Cung Duẫn Kỳ mà nói, không giải quyết được tên gia hỏa đang bị vây khốn trong Khốn Sát tiên trận này, quả thật có chút mất thể diện.

…

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui vẻ, mười mấy chiếc nhẫn của mấy tên tiên đế và ba cường giả Bản Thần kia, thu hoạch quả thật có chút vượt sức tưởng tượng. Hắn nghi ngờ đồ kiếm được trong bí cảnh Hỗn Độn cũng chưa chắc có thể thu hoạch lớn như lúc này.

Tiên tinh thì nhiều không kể hết, tiên linh thảo thì cho dù hắn bước được vào tiên đan tôn cấp tám cũng còn dư. Còn vật liệu luyện khí, thế thì càng chồng chất như núi. Tiên Linh mạch thượng phẩm khoảng chừng bốn năm mươi đầu, người giàu có nhất chính là tắc Vô Vân, đồ trong chiếc nhẫn của một mình hắn thôi đã là hai mươi tư đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm.

Khiến Lam Tiểu Bố hài lòng nhất chính là nhẫn của Tiềm Cung, trong chiếc nhẫn của Tiềm Cung hắn tìm ra được Luyện Hồn Dương Oa. Có thể thấy được tên Kiều Ngao Mục kia sau khi giết chết Ngôn Thừa Kiếm lấy được Luyện Hồn Oa, đã dâng cái Luyện Hồn Oa này cho sư phụ tiện nghi của hắn. Không biết Kiều Ngao Mục có phải đã bị Tiềm Cung giết chết rồi không.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện này, đã cảm nhận được Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn trong tửu điêm Hòa Bình bị kích phát. Muốn kích phát Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn, vậy thì nhất định sẽ có chuyện ở tửu điếm Hòa Bình. Lam Tiểu Bố biết Cung Duẫn Kỳ sẽ giết chết tên gây chuyện này, thậm chí hắn còn chẳng muốn xem Giám Sát Trận ra sao.

Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín, cộng thêm Cung Duẫn Kỳ, cho dù có là cường giả Bán Thần cũng sẽ bị giết chết.

Mà sự thật lại khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc, vậy mà Cung Duẫn Kỳ không thể giải quyết được đối phương, còn phát tin tức cho hắn, Lam Tiểu Bố không tiếp tục bế quan nữa, lập tức đến tửu điếm Hòa Bình.

“Bố gia, gia hỏa này rất mạnh, cái Khốn Sát tiên trận này chỉ sợ không thể giải quyết được hắn.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi tới, Cung Duẫn Kỳ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đừng thấy hắn là tiên đế, Lam Tiểu Bố là tiên vương, trên thực tế trong lòng Cung Duẫn Kỳ cảm thấy, không có tiên vương Lam Tiểu Bố này thì không thể giải quyết được chuyện gì.

Lam Tiểu Bố nhíu mà, Hư Không tiên trận của hắn như thế nào hắn hiểu rất rõ, đối phương tạm thời không công kích Hư Không tiên trận của hắn, Hư Không tiên trận của hắn cũng không thể làm gì được đối phương. Nguyên nhân thực sự là do đối phương có một món pháp bảo phòng ngự, cái pháp bảo phòng ngự đó là Linh Lung Tháp, đối phương đã đi vào Linh Lung Tháp rồi. Mà sau khi hắn khởi động sát trận của Khốn Sát tiên trận cấp chín này rồi, căn bàn không công kích vào trong Linh Lung Tháp được.

Có thể ngăn cản công kích từ Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn, tuyệt đối là pháp bảo tiên khí cực phẩm.

“Thật là lợi hại.” Nhìn thấy từng đạo nhận mang sát trận đánh vào tháp phòng ngự kia, chỉ tràn ra một chút tiên nguyên mà thôi, Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được khen một tiếng.

Thứ hắn tán dương chính là cái Linh Lung Tháp này lợi hại, Cung Duẫn Kỳ lại nghĩ rằng Lam Tiểu Bố đang nói tên áo xám kia, lập tức nói, “Gia hỏa này nói hắn ở Tịch Thần cốc, vô cùng phách lối.”

Tịch Thần cốc? Lam Tiểu Bố chưa từng nghe qua.

“Cung lão ca, ngươi nghe nói Tịch Thần cốc này chưa?” Lam Tiểu Bố quay đầu hỏi Cung Duẫn Kỳ.

Cung Duẫn Kỳ lắc đầu, “Chưa từng nghe nói đến, nhưng nghe giọng điệu của hắn có vẻ là lợi hại lắm.”

“Tiền bối, vãn bối biết một ít chuyện của Tịch Thần cốc.” Một giọng nói khàn khàn truyền đến, một nữ tử cả người đầy vết máu, tóc tai rối bời đi tới.

Cho dù toàn thân đầy vết máu, trên mặt chồng chất vết thương, vẫn có thể thấy được dung mạo của nữ tử này vô cùng thanh tú, xem như là một mỹ nữ. Tu vi không yếu, nếu như hắn không nhìn lầm, nữ tử này hẳn là cường giả tiên đế hậu kỳ.

“Ngươi không cần gọi ta là tiền bối, ta tên là Lam Tiểu Bố, ngươi gọi tên ta là được rồi. Còn nữa, ngươi nói người biết Tịch Thần cốc?” Lam Tiểu Bố nói.

“Ngươi tên là Lam Tiểu Bố?” Nữ tử kinh ngạc nhìn chằm chằm Lam

Tiểu Bố, ánh mắt có chút khác thường.

Loại ánh mắt này là gì? Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ lại, mặc dù dáng vẻ của mình cũng được đó, nhưng cũng không đến mức khiến đối phương vừa gặp đã thích đi. Không đúng, đối phương không phải là thích, mà là do đã nghe qua cái tên này, cho nên mới có giọng điệu như thế.

Nghe đến tên của mình cũng không có gì kì lạ, bây giờ cường giả của vùng tiên vực này, chỉ cần đến đây, ai mà chẳng từng nghe đến tên hắn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố đến từ Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Vậy đạo hữu có biết Lạc Thải Tư không?” Giọng nói của nữ tử có chút kích động.

Nghe thấy cái tên Lạc Thải Tư này, đến lượt Lam Tiểu Bố kích động, hắn không chút do dự nói, “Ta biết, ta biết, chúng ta là bằng hữu cực kỳ tốt…”

“Nàng là vị hôn thê của ngươi sao?” Ánh mắt nữ tử này lóe lên chút kinh ngạc, theo miêu tả của Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố không nên xuất hiện ở đây, cũng không có thực lực cường đại như vậy mới đúng.

Lam Tiểu Bố nhớ đến bản bút ký có lời nhắn mà Lạc Thải Tư để lại kia, dứt khoát gật đầu nói, “Không sai.”

Chương 786: Tịch Thần cốc độc ác.

Không đợi nữ tử này nói với Lam Tiểu Bố chuyện về Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố đã vọt vào trong Khốn Sát tiên trận.

Hắn không thể không xông vào, nam tử áo xám này vậy mà có thể xông ra khỏi Linh Lung Tháp, bắt đầu công kích Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn. Cái Linh Lung Tháp kia tựa như mọc thêm một con mắt, bất kỳ công kích nào trong không gian của Khốn Sát tiên trận đều bị ngăn cản lại, điều này khiến nam tử áo xám kia có thể thong dong công kích Khốn Sát tiên trận của hắn.

Hơn nữa đối phương hình như có thể mơ hồ nắm bắt được vị trí trận tâm của Hư Không tiên trận, điều này khiến Lam Tiểu Bố kinh hãi, trận tâm của Hư Không tiên trận không cố định, vậy mà đối phương có thể nắm bắt được, vậy chẳng phải đang nói đối phương cũng tinh thông Hư Không tiên trận hay sao? Hắn có thể đặt chân trên Hư Không Thạch này, đồng thời có thể áp chế một đám tiên đình vương có thực lực cường đại không thể động đậy được, không phải là vì thực lực của hắn mạnh, mà là do Hư Không Trận Đạo của hắn mạnh.

Sau khi tiến vào trong Khốn Sát tiên trận, Lam Tiểu Bố cẩn thận quan sát. Rất nhanh hắn đã nhẹ nhàng thở ra một hơi, tuyệt đối không phải là do đối phương tinh thông Hư Không Trận Đạo, mà là do cái Linh Lung Tháp kia. Phương hướng mà Linh Lung Tháp chủ động ngăn cản, nhất dịnh là phương vị đại khái của trận tâm khi di chuyển. Đối phương chỉ cần công kích lung tung vào hướng mà Linh Lung Tháp chủ động ngăn cản, vậy thì sẽ có cơ hội đánh trúng trận tâm Hư Không tiên trận của hắn, đây là do cái Linh Lung Tháp kia quá mạnh.

Nhưng cho dù có như thế, Khốn Sát tiên trận của hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị công phá. Trên Hư Không Thạch này thật sự cũng có Khốn Sát tiên trận mà hắn bố trí, nhưng một khi cái Khốn Sát tiên trận này bị công phá, vậy Khốn Sát tiên trận trên Hư Không Thạch cũng có thể bị đánh vỡ như vậy. Ngay cả Cung Duẫn Kỳ cũng không phải là đối thủ của người này, một khi Hư Không Khốn Sát tiên trận không làm gì được đối phương, hậu quả thực sự không thể nào tưởng tượng nối.

“Bố gia, ngươi phải cẩn thận gia hỏa này, hắn rất mạnh, ta đánh không lại hắn.” Cung Duẫn Kỳ kêu một tiếng, cũng đi theo Lam Tiểu Bố vào trong Khốn Sát tiên trận.

“Trước đứng nên công kích.” Nhìn thấy Cung Duẫn Kỳ vừa vào trong đã lấy Tu Di Tiễn ra, Lam Tiểu Bố nhanh chóng ngăn động tác của Cung Duẫn Kỳ lại.

Cung Duẫn Kỳ cũng biết công kích chưa chắc đã có tác dụng, hắn đã chứng kiến thực lực của đối phương. Cái bảo tháp kia chính là một cái mai rùa đen, quá cứng.

Lam Tiểu Bố quan sát một lát rồi nói, “Người này quả thật rất mạnh, so với mấy gia hỏa Bán Thần giả kia thì mạnh hơn nhiều.”

“Có cách nào xử lý không?” Cung Duẫn Kỳ lập tức nói.

Hắn biết cho dù đối phương có phá vỡ cái Khốn Sát tiên trận này, bên ngoài vẫn còn cái Khốn Sát tiên trận khác. Nhưng mà đối phương có thể đánh vỡ một cái, đương nhiên cũng có thể đánh vỡ cái thứ hai. Chỉ cần không tìm được cách đối phó với người này, vậy người này có thể nghiền ép nơi này.

Bây giờ không biết có bao nhiêu người muốn giết Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố này, nếu gia hỏa này thật sự phá đi tất cả Hư Không tiên trận trên Hư Không Thạch. Không cần gia hỏa này ra tay, Thẩm Sâm và Bái Huân sẽ chủ động ra tay với Lam Tiểu Bố.

“Có.” Lam Tiểu Bố nói xong, không ngừng ném trận kỳ ra. Chỉ trong thời gian chớp mắt đã ném xuống gần ngàn lá trận kỳ, đồng thời nói với Cung Duẫn Kỳ, “Chỉ cần nghe thấy ta nói ra tay thì ngươi lập tức ra tay.”

Cung Duẫn Kỳ đương nhiên cũng hiểu rõ, hắn nắm chặt Tu Di Tiễn nhìn chằm chằm nam tử áo xám đang bị nhốt trong Khốn Sát tiên trận kia, chờ Lam Tiểu Bố ra tín hiệu ra tay.

Hơn một ngàn lá trận kỳ được ném xuống, Linh Lung Tháp ở trong Hư Không tiên trận đột nhiên chậm lại, Lam Tiểu Bố chẳng những không giảm tốc độ ném trận kỳ ra, ngược lại còn bố trí nhanh hơn.

Nam tử áo xám này rõ ràng cũng cảm thấy tình hình không ổn, hắn cảm ứng được Linh Lung Tháp tựa như đang bị chìm vào trong bùn lầy, càng ngày càng chậm, không gian cũng trở nên đặc hơn. Bởi vì tốc độ chuyển động của Linh Lung Tháp càng ngày càng chậm, nhận mang hư không bên trong Hư Không Khốn Sát tiên trận lại bắt đầu xẹt qua thân thể nam tử áo xám kia.

Không tốt, đây là định dùng đại trận khóa Linh Lung Tháp của hắn lại, rõ ràng cường giả Trận Đạo đã bố trí ra hư Không Khốn Sát tiên trận này đã đến.

Nam tử áo xám vội vàng muốn xông và trong Linh Lung Tháp, nhưng giờ phút này hắn phát hiện cảm ứng giữa mình và Linh Lung Tháp trở nên mơ hồ, lúc có lúc không, rõ ràng là đã bị đại trận ảnh hưởng. Cho dù khoảng cách giữa hắn và Linh Lung Tháp không xa, nhưng hắn phát hiện cái khoảng cách ngắn ngủi này lại như một cái lạch trời, khiến hắn không thể nào vượt qua được.

Hắn có chút hối hận vì đã ra khỏi Linh Lung Tháp, nếu hắn vẫn luôn ở trong Linh Lung Tháp, có lẽ cho dù không thể nào phá được cái hư Không Khốn Sát tiên trận này, ít nhất thì cũng sẽ không phải khốn đốn và bị động như bây giờ. Giờ phút này nam tử áo xám này biết rất rõ, một khi Linh Lung Tháp của hắn bị trận pháp khóa lại, hắn sẽ chết chắc.

Nhất định phải nghĩ ra cách, tiến được vào trong Linh Lung Tháp.

Chỉ là không chờ nam tử áo xám này thiêu đốt tinh huyết của mình, Lam Tiểu Bố đã đột ngột kêu lên, “Ra tay.”

Cung Duẫn Kỳ đã sớm chờ ở một bên đâu còn kiềm chế nữa, lấy Tu Di Tiễn ra, một cái kéo ảnh tựa như muốn xé rách linh hồn khóa chặt nam tử áo xám lại.

Nam tử áo xám này kêu lên một tiếng đau đớn, đang định xử lý Cung Duẫn Kỳ trước thì không gian xung quanh lại thay đổi một lần nữa.

Giờ phút này trong không gian không còn những nhận mang không gian nữa, mà là không gian đảo lộn và không gian xé rách. Không có Linh Lung Tháp, những sát cơ này đối với nam tử áo xám này chính là tai nạn.

“Phốc!” Một đạo không gian đảo lộn cắt đứt cánh tay của nam tử áo xám này, đồng thời Tu Di Tiễn của Cung Duẫn Kỳ trực tiếp cắt đứt hai chân của nam tử áo xám này.

Chương 787: Tịch Thần cốc độc ác. (2)

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất ngăn tất cả tiên nguyên của nam tử này lại, bịch một cái, nam tử áo xám này rơi xuống đất.

Cung Duẫn Kỳ không ra tay tiếp nữa, hắn biết Lam Tiểu Bố mà không giết đối phương, nhất định phải bắt sống.

Lam Tiểu Bố lại lập thêm mấy chục đạo cấm chế, sau khi khóa nam tử áo xám này lại rồi thì ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình. Còn cái Linh Lung Tháp này, Lam Tiểu Bố cũng lập cấm chế lên, ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Cung Duẫn Kỳ xuất hiện, mà nam tử áo xám kia lại không thấy đâu, nữ tử kia khiếp sợ kêu lên, “Các ngươi giết Phủ Ngấn rồi?”

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Không giết hắn, chẳng lẽ chờ hắn giết chúng ta hay sao? Bố gia, ta bế quan trước đây.”

Nói xong Cung Duẫn Kỳ xoay người rời đi, không có chút chần chừ nào. Hắn biết Lam Tiểu Bố nhất định có lời muốn nói với nữ tử này, hắn cũng chẳng có hứng thú nghe những chuyện đó.

Còn về chuyện tu vi của nữ tử này cao hơn Lam Tiểu Bố, Cung Duẫn Kỳ lại càng không lo lắng, trên Hư Không Thạch này, Lam Tiểu Bố chính là vương.

“Đa tạ đã cứu giúp, ta tên là Nhiếp Tương Vũ, đến từ Huyền Hà Tiên Vực.” Nữ tử này hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái, không có Lam Tiểu Bố, nàng quả thật đã bị giết rồi.

“Đến động phủ của ta nói chuyện đi, Kiều Hưng, nơi này giao cho ngươi.” Lam Tiểu Bố nói với Kiều Hưng đang bước đến từ phía đối diện.

Lúc đầu Kiều Hưng có thuê một tiểu nhị đến trông giữ chỗ này, không ngờ thật sự lại có người dám ra tay ở tửu điếm Hòa Bình.

“Vâng, Tiên Quân yên tâm, ta sẽ không để cho chuyện tương tự xảy ra nữa.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi vẫn nên tìm một tiểu nhị khác đến đây trông coi đi, tự mình nắm chặt thời gian tu luyện.”

Nếu như trước đó Kiều Hưng ở đây, vậy Kiều Hưng có thể sẽ bị giết.

Dặn dò Kiều Hưng xong, Lam Tiểu Bố dẫn Nhiếp Tương Vũ đến động phủ của mình.

Rót một chén tiên linh trà cho Nhiếp Tương Vũ, Lam Tiểu Bố chủ động hỏi, “Lần này phương tiên giới này của chúng ta sẽ có lượng kiếp, 108 Tiên vực hầu như đều đến cả, chỉ có hai ba tiên vực không đến, trong đó chắc có Huyền Hà Tiên Vực ngươi nhỉ?”

Hắn không có vừa mở miệng đã hỏi ngay đến Lạc Thải Tư, làm như vậy có vẻ không lễ phép lắm. Bởi vì Huyền Hà Tiên Vực cũng là một tiên vực trong tiên giới này, hắn không hỏi chuyện của tiên vực người ta, ngược lại đi hỏi vị hôn thê của mình trước, đương nhiên có chút quá đáng.

Nhiếp Tương Vũ thở dài, “Huyền Hà Tiên Vực đã không còn nữa rồi, đã bị người khác luyện hóa thành Chân Linh thế giới rồi, người luyện hóa chính là Tịch Thần cốc…”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng bừng bừng lửa giận, đây là chuyện cực kỳ tàn ác. Một tiên vực có bao nhiêu tu sĩ, luyện hóa một tiên vực thành Chân Linh thế giới, có thể tưởng tượng được tiên vực đó có người nào còn sống?

Không đúng, Nhiếp Tương Vũ biết Lạc Thải Tư, vậy cho thấy Lạc Thải Tư cũng ở Huyền Hà Tiên Vực. Bây giờ Huyền Hà Tiên Vực đã bị luyện hóa thành Chân Linh thế giới, vậy Lạc Thải Tư có còn sống không?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không nhịn được đứng lên, “Nhiếp đạo hữu, xin hỏi Lạc Thải Tư bây giờ ổn không?”

Nhiếp Tương Vũ lắc đầu, một lát sau mới chậm rãi nói, “Lạc Thải Tư là đệ tử quan môn của ta…”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hành tiên thủ lễ nói, “Lam Tiểu Bố xin chào tiền bối.”

Nhiếp Tương Vũ vội vàng nói, “Ta cảm thấy ở trên Hư Không Thạch này ngươi là người rất có địa vị, về sau đừng gọi ta là tiền bối, cứ gọi ta là sư tỷ đi.”

Lam Tiểu Bố không còn tâm trạng để ý đến những chuyện này nữa, vội vàng hỏi, “Xin hỏi Tương Vũ sư tỷ, bây giờ Lạc Thải Tư như thế nào?”

Nhiếp Tương Vũ thả lỏng tinh thần một chút rồi mới lên tiếng, “Sau khi chuyện lượng kiếp truyền ra, là một phần tử của Huyền Hà Tiên Vực, trong lòng ta đương nhiên cũng rất nôn nòng. Nhưng hết lần này đến lần khác đúng vào lúc này, có một tiền bối của Huyền Hà Tiên Vực cảm nhận được có người đang luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực, hơn nữa còn tế luyện đã mấy chục vạn năm rồi. Sau khi tin tức này truyền ra, rất nhiều cường giả lúc này mới hiểu được, vì sao tu luyện ở Huyền Hà Tiên Vực luôn cảm thấy là lạ.

Sau này vị tiền bối kia của Huyền Hà Tiên Vực triệu tập tất cả cường giả tiên đế của Huyền Hà Tiên Vực đi tìm kiếm cường giả luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực kia, kết quả còn chưa đến đã bị người ta biết được.”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn biết đối phương luyện hóa đã mấy chục vạn năm, vậy thì rõ ràng Huyền Hà Tiên Vực đã sắp bị luyện hóa xong rồi. Nếu sắp luyện hóa xong, loại nguy hiểm đến sinh mạng này, đối phương nhất định có thể cảm nhận được.

Nhiếp Tương Vũ tiếp tục nói, “Tên cường giả luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực kia tuyệt đối là một cường giả Bán Thần cấp cao nhất, hoặc là đã vượt xa cảnh giới Bán Thần rồi, là một Thần Nhân chân chính.

Hắn dễ dàng giết được phần lớn tiên đế của Huyền Hà Tiên Vực, bao gồm cả vị tiền bối của Huyền Hà Tiên Vực kia nữa. Khi đó tất cả mọi người ở Huyền Hà Tiên Vực đã biết có chuyện lớn rồi, vậy nên tất cả mọi người lũ lượt chạy trốn vào hư không.

Ta là một tiên đế, trong lòng cũng hiểu rõ, tiếp tục ở lại Huyền Hà Tiên Vực tu luyện cũng chỉ có một con đừng chết. Cũng dẫn theo đồ đệ chạy trốn vào hư không, lúc đó Lạc Thải Tư cũng đi với ta. Nhưng đối phương thật sự quá độc ác, có lẽ là lo lắng tin tức luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực bị truyền ra, cho nên bắt đầu truy sát tất cả tu sĩ của Huyền Hà Tiên Vực, ta đương nhiên cũng nằm trong số người bị đuổi giết. Ta đoán lần này cơ hội để người của Huyền Hà Tiên Vực chạy thoát là một phần triệu."

Lam Tiểu Bố hỏi, "Trước đó tên nam tử áo xám đến tửu điếm Hòa Bình ta chính là người đã luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực sao?"

Nhiếp Tương Vũ lắc đầu, "Không phải, so với người luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực, Phủ Ngấn kém quá xa. Nhưng mà có một chuyện có thể khẳng định, người luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực và Phủ Ngấn cùng đến từ một nơi, nơi này chính là Tịch Thần cốc."

Chương 788: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó.

Lam Tiểu Bố rất muốn biết Tịch Thần cốc là nơi nào, nhưng mà hắn cũng không hỏi, hắn càng muốn biết Lạc Thải Tư đã đi đâu.

Nhiếp Tương Vũ tiếp tục nói, "Ta là cảnh giới tiên đế, đồng thời đã từng giết một tiên đế của Tịch Thần cốc, cho nên trọng điểm bọn hắn truy sát là ta. Thực lực của Phủ Ngấn ngươi cũng thấy rồi đó, ta đoán cho dù là ở trong Tịch Thần cốc, hắn có lẽ có chút địa vị. Ta dẫn theo ba đệ tử, trong đó bao gồm cả Lạc Thải Tư chỉ có tu vi Đại Ất Tiên. Nếu như chạy trốn cùng nhau, vậy thì rất dễ chết."

Nghe đến đó, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, nếu không trốn cùng nhau, nếu tách ra mà trốn, Lạc Thải Tư mới đến cảnh giới Đại Ất tiên, vậy chẳng phải sẽ chết chắc sao?

Sau đó Nhiếp Tương Vũ chủ động nói, “Khi đó Thải Tư nói, chúng ta cùng nhau trốn thì chắc chắn sẽ chết, đã như vậy còn không bằng mọi người tách nhau trốn. Tên Phủ Ngấn kia cho dù có đuổi theo, cũng chỉ có thể đuổi theo một người. Trên thực tế sau khi Thải Tư đưa ý kiến này ra, ta đã biết Thải Tư có ý định chọn đường chết để thu hút truy binh. Người sư phụ như ta thật vô dụng, biết rõ là như vậy, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản, cùng chết quả thật còn không bằng tách nhau ta tìm kiếm cơ hội sống.

Ta có ba món tiên khí phi hành cực phẩm, ba món pháp bảo này, ta đưa cho ba đệ tử, để các nàng tách nhau ra chạy trốn. Ta cho rằng tên Phủ Ngấn kia sẽ truy sát ba đệ tử kia trước, cuối cùng mới truy sát ta, cho nên ta hãm tốc độ lại, chỉ cần hắn truy sát đệ tử của ta, ta sẽ quay đầu lại liều mạng với hắn. Không ngờ hắn lại trực tiếp truy sát ta, lúc đó ta đã bị thương rất nặng, nhưng mà ta có một loại độn thuật tiêu hao rất nhiều sinh cơ. Ta dựa vào độn thuật này chạy trốn, Phủ Ngấn vẫn luôn theo sau lưng ta, một đuổi một chạy mất tròn một năm…”

“Hơn một năm?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Nhiếp Tương Vũ, không phải hắn không tin Nhiếp Tương Vũ, mà lời Nhiếp Tương Vũ nói quá không hợp lý. Với thực lực của Phủ Ngấn, cho dù Nhiếp Tương Vũ có dùng độn thuật, cũng không thể trốn được một năm như vậy.

Độn thuật tiêu hao sinh cơ, đương nhiên không thể dùng thường xuyên. Sau khi dùng một thời gian ngắn, nhất định sẽ bị phản phệ, khi loại phản phệ này đến, sao Nhiếp Tương Vũ có thể chạy được?

Nhiếp Tương Vũ gật đầu, “Đúng vậy, ta có một bình Hư Không Tiên Tủy, nếu không thì ta cũng không thể kiên trì được đến lúc này.

Lam Tiểu Bố giật mình, Hư Không Tiên Tủy, thứ này hầu như có thể cải tử hồi sinh, nếu như đủ nhiều thì trốn được một năm cũng không có gì lạ.

“Đây là đang nói, người cũng không biết Lạc Thải Tư trốn ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mặt mũi Nhiếp Tương Vũ đầy hổ thẹn, “Đúng vậy, ba đệ tử kia của ta chia nhau ra trốn, ta quả thật không biết bây giờ bọn họ đang ở đâu. Ta lo lắng mình bị bắt lại, cho nên không có để lại ấn ký trên người các nàng.”

“Vậy người biết Tịch Thần cốc là gì, ở nơi nào không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nhiếp Tương Vũ lắc đầu, “Ta không biết, nếu như không phải Phủ Ngấn truy sát ta nói ra cái tên Tịch Thần cốc này, ta thậm chí còn không biết là người của Tịch Thần cốc đã luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, theo lời Nhiếp Tương Vũ nói, cái tu sĩ Tịch Thần cốc truy sát tu sĩ Huyền Hà Tiên Vực kia, chắc là không phải đang vì che giấu chuyện bọn họ luyện hóa tiên vực, mà là vì nguyên nhân khác. Thế này quả thật quá phách lối, luyện hóa tiên vực người khác mà còn quang minh chính đại như vậy.

Cảm nhận được hơi thở trên người Nhiếp Tương Vũ trở nên không ổn, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, “Tương Vũ sư tỷ, ta là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên giới, nếu như ngươi không để ý, chờ sau khi bí cảnh Hỗn Độn ở đây kết thúc, có thể đến Ngũ Vũ Tiên giới ta.

Trước lúc đó, ngươi cứ ở tửu điếm Hòa Bình đi.”

“Đa tạ Ngũ Vũ Vương, ta quả thật không có chỗ đi. Ta còn không chăm sóc tốt Thải Tư, còn phải nhờ đến ngươi cứu giúp, ta thật sự hổ thẹn.” Nhiếp Tương Vũ đứng lên nói lời cảm tạ.

“Vấn đề này không trách ngươi. Ngươi là sư phụ của Lạc Thải Tư, cứ gọi tên ta là được rồi. Còn nữa, Tương Vũ sư tỷ có thể nói toàn bộ quá trình quen biết Lạc Thải Tư cho ta được không?” Lam Tiểu Bố nói.

Nhiếp Tương Vũ nói, “Đó chính là chuyện mấy chục năm trước rồi, khi đó ta đang hành tẩu trong hư không, ngẫu nhiên phát hiện ra một khối thiên thạch không nhỏ. Trước đó ta cũng không để ý lắm, sau đó ta mới phát hiện trên khối thiên thạch kia có một người đang hôn mê, đó chính là Lạc Thải Tư. Lúc đó ta cứu nàng, đồng thời nhận nàng làm đệ tử của ta. Trong tất cả các đệ tử của ta, Thải Tư là người có thiên phú cao nhất.”

“Nàng có nói vì sao nàng xuất hiện trong hư không không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nhiếp Tương Vũ nói, “Có nói qua, nàng nói lúc đầu chính là muốn tìm ngươi, kết quả bị lạc vào trong một hẻm núi hư không. Có thể nói nàng vẫn còn sống sót chính là đã nhặt lại được một mạng. Lúc đó tu vi của nàng cực thấp, loại tu vi này mà tiến vào trong hẻm núi hư không, nói thật chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng nàng lại có thể bám vào một khối thiên thạch mà sống tiếp được, thiên thạch kia cũng được nàng giữ lại, nói là Đá Cứu mạng của nàng.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Cổ Đạo mất đi, Lạc Thải Tư cũng không rõ sống chết. Vũ trụ Hạo Hãn, hư không rộng lớn đến mức nào? Đừng nói là tu vi hiện tại của hắn, cho dù bây giờ hắn có là Thần Nhân, trong Tiên giới mênh mông cũng chỉ là một sâu kiến mà thôi.

“Thải Tư là người có vận may lớn, sẽ không có chuyện gì đâu.” Cảm nhận được tâm trạng Lam Tiểu Bố không tốt, Nhiếp Tương Vũ chủ động nói.

Chương 789: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó. (2)

Đây không phải là an ủi cho có, mà là thật sự cảm thấy vậy. Với tu vi lúc trước của Lạc Thải Tư, lại có thể sống sót sau khi lạc vào hẻm núi hư không, vậy thì phải may mắn đến mức nào?

Sau đó Huyền Hà Tiên Vực bị luyện hóa, biết bao nhiêu cường giả bị vẫn lạc? Người sống sót trên Huyền Hà Tiên Vực chỉ sợ không đến một phần ngàn vạn. Thải Tư có thể chạy trốn theo nàng thoát khỏi Huyền Hà Tiên Vực, đồng thời có cơ hội sống sót, cũng là chuyện rất may mắn. Ít nhất thì sau khi Phủ Ngấn truy sát nàng, phía sau Lạc Thải Tư cũng không có người của Tịch Thần cốc truy sát.

“Đa tạ Tương Vũ sư tỷ, đoạn đường này Tương Vũ sư tỷ đi cũng không dễ dàng gì, một ít đan dược này, Tương Vũ sư tỷ cứ cầm dùng đi, nhanh chóng khôi phục vết thương trên người.” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, lấy ra một chiếc nhẫn. Chẳng những hắn cho Nhiếp Tương Vũ một ít tiên đan, mà còn trả lại tiên tinh thuê phòng lúc trước lại cho nàng.

“Được, vậy thì ta không khách sáo nữa. Ngươi nhanh đi đi, ta cũng cần phải về phòng bế quan chữa thương.” Nhiếp Tương Vũ cũng nhìn ra Lam Tiểu Bố hình như có chuyện gấp cần phải làm chủ động nói lời cáo từ.

Lam Tiểu Bố tiễn Nhiếp Tương Vũ đi, sau đó lập tức lập cấm chế trên động phủ của mình. Hắn cũng không nói cho Nhiếp Tương Vũ biết Phủ Ngấn đã bị hắn bắt sống, vấn đề này đối với Nhiếp Tương Vũ không quan trọng.

…

“Không tệ nha, không ngờ ngươi lại có thể tránh thoát được mấy đạo cấm chế.” Lam Tiểu Bố xuất hiện trong Vũ Trụ Duy Mô, hắn nhìn thấy Phủ Ngấn bị bắt giam lại lúc trước đã tránh thoát được một phần cấm chế, còn đang cố giãy dụa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Phủ Ngấn ngưng giãy dụa lại. Trong lòng hắn thầm than, chỉ cần Lam Tiểu Bố chậm thêm một canh giờ nữa, hắn sẽ có cơ hội thoát khỏi những cấm chế này.

“Đây là nơi nào?” Phủ Ngấn trầm giọng hỏi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đây là thế giới của ta, ngươi tránh thoát được cấm chế thì có lợi gì chứ?”

“Ngươi cũng có Chân Linh thế giới?” Ánh mắt Phủ Ngấn lóe lên tia kinh ngạc.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, đây không phải là Chân Linh thế giới.”

Nghe thấy đây không phải là Chân Linh thế giới, Phủ Ngấn lại cảm thấy bình thường, Chân Linh thế giới không phải là thứ mà người nào cũng có được. Còn tiểu thế giới, có người lại có không ít.

“Nói đi, Tịch Thần cốc là nơi nào?” Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một cái thùng gỗ xuất hiện bên cạnh, hắn trực tiếp ngồi trên thùng gỗ.

Con mắt Phủ Ngấn trừng lớn, hắn không thể tin nhìn chằm chằm vào cái thùng gỗ mà Lam Tiểu Bố đang ngồi, “Đây là Chân Minh Chi Mộc?

Khó trách…”

Một chút xíu Chân Minh Chi Mộc đã có giá trị không nhỏ, hoặc có thể nói là không thể nào lấy được, ở chỗ Lam Tiểu Bố lại có cả một cái thùng gỗ làm bằng Chân Minh Chi Mộc, quả thật là sự chà đạp lớn nhất trong vũ trụ này. Bây giờ hắn không cảm thấy kỳ quái khi Lam Tiểu Bố có tiểu thế giới, nhiều Chân Minh Chi Mộc như vậy mà còn có, có một tiểu thế giới thì có gì kì lạ?

“Bây giờ không phải là ngươi hỏi ta, mà là ta đang hỏi ngươi.” Lam Tiểu Bố vung tay ra, một thanh đao nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, bắt đầu dùng nó tỉa móng tay.

Ánh mắt Phủ Ngấn lóe lên tia khinh bỉ, định dùng cái đao đó uy hiếp Phủ Ngấn hắn sao?

“Ta nói cho ngươi biết trước, chỉ cần ta bị chút thương tổn nào, Tịch Thần cốc sẽ biết ngay lập tức. Lúc đó, đừng nói là ngươi, ngay cả tiên vực của ngươi cũng sẽ hóa thành bột mịn, ta đây không có khoa trương chút nào đâu, mà là nói cho ngươi biết sự thật thôi.” Giọng điệu của Phủ Ngấn vô cùng nhẹ nhàng, không hề nhìn ra một chút nôn nóng hay bất an nào.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Bây giờ chỉ sợ ngươi không chỉ bị một chút tổn thương đâu nhỉ? Cánh tay ngươi đã bị ta chặt, hai chân cũng đã có chút tàn phế. Đáng tiếc là, bây giờ ta vẫn bình yên vô sự, tiên vực của ta cũng bình yên vô sự.”

“…” Phủ Ngấn bị lời nói của Lam Tiểu Bố chặn họng đến mức không trả lời được, thật ra ý của hắn là, nếu Lam Tiểu Bố dám giết hắn, Tịch Thần cốc sẽ lập tức biết được, đồng thời căn cứ vị trí hắn đã vẫn lạc mà tìm đến nơi này.

“Không muốn nói sao?” Lam Tiểu Bố cầm cây đao trong tay lên, “Tu vi của ta quá thấp. Cho nên lúc sưu hồn phải dựa vào thanh đao nhỏ này. Thanh đao này có tên là Liệt Hải, là một món đồ Tiên khí cực phẩm, bởi vì cây đao này dùng để phá vỡ thức hải. Tu vi của ta thấp, không có năng lực trực tiếp phá vỡ thức hải của tiên đế để sưu hồn, cho nên phải dựa vào một món pháp bảo như vậy. Đợi đến khi ta ra tay, ngươi phải cố chịu đựng một chút.”

Lam Tiểu Bố nói xong, đi đến chỗ Phủ Ngấn, ánh mắt hắn nhìn về phía mi tâm của Phủ Ngấn.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm mi tâm của mình, Phủ Ngấn cảm thấy toàn thân phát lạnh. Hắn thà chết, cũng không muốn thức hải bị người ta xé mở, sau đó từ từ tìm kiếm ký ức.

“Dừng tay.” Phủ Ngấn vội vàng kêu lên, “Có gì thì từ từ thương lượng, trước đó ta thật sự không lừa ngươi, chỉ cần ta bị giết, Tịch Thần cốc ta quả thật có thể hủy đi tiên vực của ngươi.”

Lam Tiểu Bố không ngừng lại, chỉ cười ha ha, “Ta biết, Tịch Thần cốc ngươi luyện hóa cũng không phải chỉ một cái tiên vực, các ngươi làm chuyện này vô cùng chuyên nghiệp. Nhưng ta thì lại không được như vậy, ta sưu hồn không được chuyên nghiệp lắm, ngươi phải thông cảm cho ta nhiều nhiều rồi…”

Nói xong, thanh đao trong tay Lam Tiểu Bố đã đâm vào mi tâm, đồng thời dựa vào Đoán Thần Thuật cô đọng thành Thần Hồn Thứ bổ vào biên giới thức hải của Phủ Ngấn.

Đau đớn kinh khủng và sát ý đáng sợ vọt đến, Phủ Ngấn hét lớn, “Dừng tay, ngươi hỏi gì ta sẽ nói cái đó.”

Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn thở dài, “Cho đến hôm nay ta vẫn chưa từng sưu hồn thành công được, mỗi lần cứ đến thời điểm then chốt, đều bảo ta dừng tay. Ai, được rồi, là do tâm ta quá mềm, ngươi nói đi. Ngươi mà nói không đúng, ta sẽ kiểm chứng lại một chút.”

“Không cần kiểm chứng, ngươi muốn biết cái gì, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Phủ Ngấn vội vàng kêu lên.

Chương 790: Có người dẫn họa.

“Tịch Thần cốc ở đâu? Vì sao muốn luyện hóa Tiên Vực?” Lam Tiểu Bố thấy Phủ Ngấn đã bị dọa sợ lập tức hỏi.

Phủ Ngấn cảm nhận được thức hải vẫn còn vết tích bị xé rách, giờ phút này hắn biết Lam Tiểu Bố đang hù dọa mình, nhưng trên thực tế sẽ ra tay.

Cho dù Tịch Thần cốc như thế nào, hắn phải chú ý tình hình trước mắt rồi tính tiếp, “Tịch Thần cốc cũng ở trong tiên vực, nhưng mà là một nơi có Thần Trận Ẩn Nặc tự nhiên, nếu như không phải là người của Tịch Thần cốc, người khác không thể nào tìm thấy Tịch Thần cốc được. Còn luyện hóa tiên vực, là do Tịch Thần cốc cũng biết lượng kiếp sắp đến, cho nên bắt đầu lựa chọn tiên vực để luyện hóa…”

Chỉ cần để Lam Tiểu Bố biết, không có Phủ Ngấn hắn dẫn đường, nhất định không thể tìm thấy Tịch Thần cốc là được rồi. Có giá trị thì sẽ có cơ hội bảo vệ tính mạng. Bây giờ Phủ Ngấn muốn thể hiện giá trị của bản thân ra.

Lam Tiểu Bố thì giơ tay đập lên mặt Phủ Ngấn một cái, răng Phủ Ngấn trực tiếp bị đánh bay bảy tám cái, vết máu chảy dọc theo cằm rơi xuống.

“Ta nói chính là sự thật…” Phủ Ngấn không biết tại sao Lam Tiểu Bố lại muốn đánh hắn, nhưng mà chuyện trước đó mình thật sự không nói sai.

“Nói thật? Ta nghe nói Tịch Thần cốc ngươi đã luyện hóa Huyền Hà Tiên Vực đến mấy chục vạn năm rồi, ngươi ỷ ta không biết chuyện lượng kiếp mới truyền đi không đến trăm năm sao?” Lam Tiểu Bố hừ lạnh nói.

Phủ Ngấn tỏ vẻ vô cùng oan uổng nói, “Chuyện Huyền Hà Tiên Vực bị luyện hóa thật sự không liên quan gì đến lượng kiếp, ta nói chính là tiếp theo đây, Tịch Thần cốc sẽ từ từ luyện hóa tất cả tiên vực của tiên giới này…”

Lam Tiểu Bố cảm thấy tê cả da đầu, thật là độc ác mà, muốn luyện hóa tất cả tiên vực của tiên giới này, vậy thì Tịch Thần cốc này đâu chỉ có mỗi độc ác?

Điều Lam Tiểu Bố nghĩ đến đầu tiên chính là lập tức liên hệ với tất cả tiên đình vương, sau đó tập hợp vô số cường giả tiên đế, mọi người đồng tâm hiệp lực đạp đổ cái Tịch Thần cốc này.

Nhưng mà hắn lập tức bác bỏ cái suy nghĩ này đi, cái thứ nhân tính này vĩnh viễn đừng đánh giá cao. Lam Tiểu Bố hắn quả thật cũng không hi vọng tiên vực tiên giới bị luyện hóa, nhưng những tiên đình vương khác thì chưa chắc đã nghĩ như vậy. Một khi hắn công bố chuyện này ra ngoài, nếu có người nói chuyện này cho Tịch Thần cốc biết, vậy nơi đầu tiên gặp nạn chính là Ngũ Vũ Tiên giới.

Từ thực lực của Phủ Ngấn là có thể thấy được thực lực của Tịch Thần cốc rất mạnh. Cường giả của Tịch Thần cốc không cần sách lược gì cả, chỉ cần bọn họ tìm kiếm rồi đánh tan từng tiên vực một, chỉ sợ không có tiên vực nào có thể ngăn cản.

Giống như trước đó không lâu khi hắn nói chuyện với Nhiếp Tương

Vũ, đã hỏi Nhiếp Tương Vũ, vì sao vừa đến đây là biết phải trốn vào trong tửu điếm Hòa Bình. Nhiếp Tương Vũ đã nói với hắn, là bởi vì khi nàng ở bên ngoài quảng trường hư không, có người đã truyền âm cho nàng. Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng người truyền âm kia muốn tốt cho Nhiếp Tương Vũ, người truyền âm này nhất định là muốn dẫn họa đến tửu điếm Hòa Bình. Bây giờ có rất nhiều người coi hắn là cái đinh trong mắt, có thể dẫn họa đến tửu điếm Hòa Bình, vậy sao có thể không có chuyện nói chuyện các đại tiên vực liên thủ lại cho Tịch Thần cốc biết?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiêt có chút lo lắng, đối phương biết rõ Hư Không Thạch là địa bàn của hắn, nơi này có các loại hư Không tiên trận, tại sao còn muốn dẫn họa đến chỗ hắn? Dẫn tới cũng không thể làm gì được hắn mà, trừ khi đối phương biết người truy sát Nhiếp Tương Vũ đến từ đâu. Biết rằng sau khi chọc đến Phủ Ngấn rồi, Lam Tiểu Bố hắn sẽ phải gánh chịu hậu hoạn vô tận.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố làm gì còn tâm trạng tiếp tục tra hỏi Phủ Ngấn nữa? Hắn lập tức giam Phủ Ngấn lại, sau đó ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

…

Nhiếp Tương Vũ còn đang ngồi trong phòng của mình mà cảm thán, nàng biết một chút lai lịch của Lạc Thải Tư. Lạc Thải Tư chắc hẳn đến từ một tinh cầu phàm tục bình thường. Loại tinh cầu này có xuất hiện mấy tu chân giả cũng bình thường, có thể xuất hiện một Lạc Thải Tư còn chưa nói, lại còn có một Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố không cao, nhưng tuyệt đối cao hơn Lạc Thải Tư. Đây cũng có thể hiểu rằng, thiên phú của Lam Tiểu Bố còn cao hơn Lạc Thải Tư, đây quả thực là kỳ tích mà. Chuyện này cũng chưa tính là chuyện khiến nàng chấn động nhất, nàng chấn động nhất chính là, Lam Tiểu Bố này còn là tiên đình vương của một tiên vực.

Cho dù bây giờ nàng còn không biết địa vị của Lam Tiểu Bố như thế nào, chỉ dựa vào diện tích và địa vị của tửu điếm Hòa Bình này thôi, nàng đã có thể đoán được địa vị của Lam Tiểu Bố trên Hư Không Thạch này không hề thấp.

Ánh mắt của Thải Tư thật là tốt, buồn cười là lúc trước nàng còn từng khuyên Thải Tư. Chỉ cần bái nhập môn hạ của nàng, thành tựu tương lai nhất định sẽ vượt xa Lam Tiểu Bố kia, nàng và Lam Tiểu Bố sẽ không còn gặp nhau nữa, nàng đừng nên nhớ đến Lam Tiểu Bố nữa, cứ tu luyện cho thật tốt là được.

Bây giờ nghĩ lại, lời lúc trước nàng thuyết phục buồn cười đến mức nào. Không nói tu vi, chỉ xét đến Trận đạo của Lam Tiểu Bố, chỉ sợ cũng không hề thấp. Cho dù tiên trận trong tửu điếm Hòa Bình này không phải do Lam Tiểu Bố bố trí. Nhưng Lam Tiểu Bố có thể đi vào trong tiên trận khống chế tiên trận giết chết Phủ Ngấn, đã nói lên tất cả. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao mà có thể làm được.

Lúc Nhiếp Tương Vũ còn đang cảm thán, bỗng nhiên cấm chế trên cửa bị gõ vào.

Thần niệm Nhiếp Tương Vũ quét thấy Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài, nhanh chóng mở cấm chế ra, “Tiểu Bố, ngươi tìm ta?”

Nàng không có già mồm, quan hệ của Lạc Thải Tư và Lam Tiểu Bố là quan hệ dọa lữ, Lạc Thải Tư là đệ tử của nàng, nàng gọi tên của Lam Tiểu Bố cũng không có vấn đề gì cả.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tương Vũ sư tỷ, lúc trước ngươi nói khi ngươi ở bên ngoài quảng trường hư không đang không biết nên đi thế nào, có người chỉ điểm ngươi đến tửu điếm Hòa Bình…”

Chương 791: Có người dẫn họa. (2)

“Đúng, có một người truyền âm cho ta bảo ta đến tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch, không ngờ quả nhiên là được cứu…” Nhiếp Tương Vũ ngừng lại, trước đó nàng không cảm thấy gì cả, bây giờ Lam Tiểu Bố lại hỏi lần nữa, nàng đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái. Ít nhất thì đổi thành nàng, nàng cũng sẽ không truyền âm.

Người truy sát nàng rất mạnh, đồ ngốc cũng có thể nhận ra. Ở tu tiên giới, tu vi càng cao thì càng cẩn thận, lúc này truyền âm, một khi nàng bị bắt lại, chẳng phải người truyền âm sẽ chết chắc sao?

Nói cách khác, chuyện nàng gặp phải người truyền âm cho nàng là người tốt, tỷ lệ vô cùng thấp. Tỷ lệ thấp như vậy, vì sao đối phương lại truyền âm cho nàng? Chẳng lẽ nàng thật sự gặp được người tốt?

“Ngươi có nhớ rõ gương mặt của người kia không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Nhiếp Tương Vũ lắc đầu, nàng quả thật không nhớ rõ, lúc đó xung quanh có rất nhiều người, nàng thì đang vội vã chạy trốn, làm gì có thời gian mà quan sát gương mặt của người xung quanh?

Lam Tiểu Bố lấy một thủy tinh cầu ra nói, “Đây là hình ảnh bên ngoài quảng trường hư không, cũng là hình ảnh lúc ngươi trốn đến đây. Bây giờ ngươi nhìn xem ngươi nhận được truyền âm ở đâu, nhìn người xung quanh, xem ai khả nghi nhất.”

Thủy tinh cầu được kích phát, vùng hư không trước mắt lập tức xuất hiện hình ảnh toàn bộ quảng trường bên ngoài Hư Không Thạch, vô cùng rõ ràng.

Nhiếp Tương Vũ nhìn thấy thế, càng khẳng định Lam Tiểu Bố không phải là người thường, người bình thường có thể lấy được thủy tinh cầu quá khứ thế này sao? Điều thấy cho thấy ở trên cái quảng trường bên ngoài hư không cũng có Giám Sát Tiên trận của Lam Tiểu Bố. Ở đây có nhiều tiên đình vương như vậy, có thể khống chế Giám Sát tiên trận ở bên ngoài như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hình ảnh di chuyển đến lúc Nhiếp Tương Vũ chạy trốn, khi đến gần một cái khí các, Nhiếp Tương Vũ bỗng nhiên kêu lên, “Chờ một chút, ta ở chỗ này nhận được truyền âm.”

Hình ảnh dừng lại vào lúc này, giờ phút này vẻ mặt Nhiếp Tương Vũ vô cùng kinh hoàng, sau đó giống như nhận được tin tức gì đó, bước chân dừng lại, sau đó vòng qua một phương hướng khác vọt thẳng đến Hư Không Thạch.

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết giờ phút này Nhiếp Tương Vũ chắc đang nhớ lại tình hình lúc đó, dù sao Nhiếp Tương Vũ cũng là một cường giả tiên đế tối đỉnh, nhất định có thể nhớ ra được phương hướng truyền âm lúc đó.

Quả nhiên Nhiếp Tương Vũ nhắm mắt lại, qua khoảng chừng mười mấy phút, nàng bỗng nhiên mở to mắt, chỉ vào một góc nói, “Giọng nói đó từ chỗ này truyền đến.”

Nơi này có bốn người, một nữ ba nam. Trong đó ba người kia đều kinh hãi nhìn Nhiếp Tương Vũ, một người nhìn về phía đằng xa.

“Chắc là một trong ba người này.” Nhiếp Tương Vũ nói ra.

Nếu truyền âm cho nàng, nhất định là một trong ba người đang nhìn nàng kia.

Lam Tiểu Bố lại lắc đầu nói, “Ta đoán có lẽ chính là người không nhìn ngươi kia.”

Đây là một tên nam tử râu vàng, trong hình ảnh không thể nhìn ra tu vi, nhưng lại có thể cảm nhận được người này thường xuyên đi lại trong hư không, hình như có một loại hơi thở dữ dằn.

“Vì sao?” Nhiếp Tương Vũ bật thốt hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Nguyên nhân thứ nhất, là bởi vì người truyền âm cho ngươi có lẽ đã nhận ra người đang truy sát ngươi đến từ đâu, hắn nhìn về phía xa, chắc là thần niệm đã thấy được Phủ Ngấn. Hắn biết lai lịch của Phủ Ngấn không đơn giản, cho nên hắn muốn để Phủ Ngấn đến gây chuyện với tửu điếm Hòa Bình. Nguyên nhân thứ hai, trong bốn người này, ba người kia bây giờ còn đang đi dạo trong quảng trường hư không, còn nam tử râu vàng kia thì đã rời khỏi quảng tường hư không rồi.”

Nhiếp Tương Vũ lập tức phản ứng kịp, có chút áy náy nói, “Thật xin lỗi…”

Lỡ như dẫn người của Tịch Thần cốc đến, vậy thì vấn đề sẽ lớn lắm.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần lo lắng, ta đi tìm tên gia hỏa này.”

…

Lam Tiểu Bố từ chối sự giúp đỡ của Nhiếp Tương Vũ, thậm chí hắn còn không gọi Cung Duẫn Kỳ đi cùng, mà huyễn hóa thành dáng vẻ của Thạch Khi, đi đến quảng trường hư không.

Thạch Khi bị giết, bây giờ hắn huyễn hóa thành Thạch Khi, sẽ không có ai nhận ra. Còn Kiều Ngao Mục, Lam Tiểu Bố co chút hoài nghi gia hỏa này không chết, cũng đã đến quảng trường hư không rồi.

Sau khi huyễn hóa xong, đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe ngóng tin tức từ ba người đã bị hắn loại trừ trước đó, mặc dù hắn loại ba người này ra, nhưng hắn vẫn xác định lại một chút.

Kết quả nghe ngóng khiến hắn xác nhận ý nghĩ của mình, ba người này đến từ hai tiên vực, một người là tiên vương đi cùng tiên đình vương đến, hai người còn lại đến từ Thanh Phương Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố không vào cửa hàng hỏi thăm lai lịch của tên nam tử râu vàng kia, hắn khẳng định có hỏi cũng chẳng được gì. Hắn rời khỏi quảng trường hư không, sau đó tập hợp tất cả hình ảnh giám sát của mình lại.

Vì khống chế một vùng rộng lớn như Hư Không Thạch và quảng trường hư không, Lam Tiểu Bố hầu như đã bố trí toàn bộ hư Không tiên trận ở khắp nơi.

Rất nhanh hắn đã tìm được hướng đi của tên nam tử râu vàng kia, nam tử râu vàng này sau khi truyền âm cho Nhiếp Tương Vũ, cũng không ròi khỏi quảng trường hư không ngay lập tức, mà là chờ khoảng một canh giờ sau, lúc này mới rời khỏi quảng trường hư không.

Sau khi rời đi cũng không lập tức đi xa, hắn đứng tại chỗ một nén nhang, lúc này mới lấy tiên khí phi hành rời đi.

Dựa theo thời gian tính toán, nói cách khác đối phương chỉ mới rời khỏi đây chưa đến nửa nén hương.

Đây tuyệt đối là một tin tức tốt, Lam Tiểu Bố lấy Phong Loan ra, dựa theo phương hướng mà nam tử râu vàng này rời di, nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ chưa đến một nén nhanh, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một vật thể, khi cái vật thẻ này trở nên rõ ràng, Lam Tiểu Bố đã xác định đây chính là pháp bảo phi hành của nam tử râu vàng kia.

Tu vi của đối phương thế nào Lam Tiểu Bố còn chưa biết, có thể biết đến Tịch Thần cốc, ít nhất thực lực cũng là một tiên đế. Lam Tiểu Bố không chỉ từng giết một hai tiên đế, nhưng cũng không phải là mặt đối mặt giết chết, trên cơ bản đều dựa vào Khốn Sát tiên trận mà giết chết. Cho nên bây giờ hắn không thể ra tay, nhất định phải vậy nhốt đối phương lại trước rồi mới ra tay.

Chương 792: Giác âm Sát chiến Tiên đế.

Có phải đối phương cũng phát hiện ra pháp bảo phi hành của hắn rồi hay không? Lam Tiểu Bố chỉ nghĩ một chút đã vứt cái suy nghĩ may mắn này sang một bên, hắn khẳng định đối phương đã phát hiện ra pháp bảo Phong Loan của hắn.

Hắn tu luyện Đoán Thần Thuật quanh năm, mặc dù là tiên vương tầng bốn, nhưng trên thực tế thấn niệm đã vô cùng mạnh, thậm chí có thể so sánh với tiên đế bình thường nhất. Hắn có thể phát hiện ra phi thuyền của đối phương, khả năng đối phương không phát hiện ra hắn là tương đối thấp. Trừ khi thần niệm đối phương không rà quét bên ngoài, nhưng mà nơi này cách quảng trường không xa, thần niệm của đối phương sao có thể nằm yên được chứ?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố chủ động đi đến boong thuyền của Phong Loan, trực tiếp hiển lộ tu vi của mình ra. Một khắc sau, một đạo thần niệm mờ mịt hiện lên trên người hắn.

Lam Tiểu Bố lập tức khống chế Phong Loan thay đổi phương hướng, nhanh chóng rời khỏi.

Hắn đang đánh cược, bây giờ tu vi của hắn đã bại lộ, nếu như đối phương là tiên đế, nhìn thấy pháp bảo Phong Loan của hắn, nhất định sẽ đuổi theo.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã biết hắn đoán không sai, phi thuyền pháp bảo của đối phương cũng thay đổi phương hướng, trực tiếp đuổi theo Phong Loan.

Lam Tiểu Bố tăng tốc độ của Phong Loan lên, đồng thời không chế tốc độ của Phong Loan chỉ nhanh hơn phi thuyền tiên khí cực phẩm của tiên đế kia một chút.

Hắn là một tiên vương, nhưng lại có thể khống chế tốc độ của phi thuyền chỉ nhanh hơn cái tiên khí phi hành cực phẩm kia một chút, từ đó cho thấy được pháp bảo phi hành mà hắn dùng không đơn giản chút nào.

Quả nhiên phi thuyền của đối phương vốn không đi quá nhanh, tốc độ đã trực tiếp tăng lên đến cực hạn, tăng nhanh tốc độ đuổi theo.

Lam Tiểu Bố không tăng tốc độ lên nữa, nếu như lại tăng tốc độ lên, vứt đối phương lại, vậy còn câu cá cái quái gì.

Một đuổi một chạy kéo dài suốt mấy ngày, Lam Tiểu Bố chuẩn bị dừng lại bố trí một cái Hư Không Khốn Sát tiên trận trong hư không, khiến hắn không ngờ được là, hắn lại nhìn thấy một cái tinh cầu bị bỏ hoang.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nhào về phía tinh cầu bỏ hoang này, trực tiếp cầm một lá trận kỳ bắt đầu bố trí Khốn Sát tiên trận, trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã bố trí xong một cái Khốn Sát tiên trận cấp tám và Khốn Sát tiên trận cấp bốn.

Lúc đầu hắn ngay cả Khốn Sát tiên trận cấp tám cũng không kịp bố trí, nhưng Lam Tiểu Bố không ngờ, khi đối phương tiến đến gần tinh cầu bỏ hoang này, thì lại chần chừ ở bên ngoài. Điều này đã giúp Lam Tiểu Bố có thêm thời gian dài, thong dong bố trí Khốn Sát tiên trận cấp tám và Khốn Sát tiên trận ẩn cấp bốn.

Lam Tiểu Bố còn đang định bố trí Khốn Sát tiên trận cấp chín nhưng đã không còn kịp nữa, đối phương chần chừ một lúc lâu sau, cuối cùng cũng hạ phi thuyền xuống một nơi cách hắn không xa.

Đối phương cũng không cất phi thuyền đi, thần niệm đã quét đến Phong Loan của Lam Tiểu Bố. Chờ đối phương quan sát Phong Loan một lúc, Lam Tiểu Bố mới tựa như nhớ ra điều gì đó, vội vội vàng vàng cất Phong Loan đi.

“Pháp bảo phi hành của ngươi không tệ nhỉ?” Một tên nam tử từ trong phi thuyền bước ra, đúng là nam tử trung niên râu vàng hắn nhìn thấy trong hình ảnh giám sát.

Nói xong câu đó, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Khốn Sát tiên trận ẩn cấp bốn sau lưng Lam Tiểu Bố, lại thở dài một lần nữa, “Trận đạo của ngươi cũng không tệ.”

Lam Tiểu Bố cất Phong Loan đi, khiến hắn tin chắc rằng đây không phải là một cái bẫy.

Lam Tiểu Bố không trả lời đối phương, không ngừng dùng thần niệm bố trí trận văn hư không. Người trước mắt này chẳng những là một tiên đế mà còn là một tiên đế hậu kỳ, thậm chí còn là cường giả tiên đế đỉnh phong.

“Ta và bằng hữu cũng không quen biết nhau, bằng hữu đi theo ta một quãng đường dài đến đây là vì sao?” Lam Tiểu Bố ôm quyền, giọng điệu khiêm tốn nói.

Nam tử râu vàng kia mỉm cười, cầm một lá trận kỳ ném ra, đồng thời nói, “Câu này phải hỏi ngươi mới đúng, lúc đầu là ngươi theo dõi ta, sau khi bị ta phát hiện rồi thì quay đầu chạy, có thể thấy được trong lòng ngươi có quỷ mà.”

Lam Tiểu Bố tỏ vẻ không cam lòng, lui về sau mấy bước.

Nam tử râu vàng này vẫn đang bố trí Khốn Sát tiên trận của mình, Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố còn chưa bố trí xong đâu, đối phương đã bố trí xong một cái Khốn Sát tiên trận cấp sáu rồi.

“Ngươi nhìn xem, trận đạo của ta cũng không tệ, ta vừa bố trí một cái Khốn Sát tiên trận cấp sáu, nhưng cái Khốn Sát tiên trận này đã sắp đạt đến cấp bảy rồi. Mặc dù vẫn tương đối thô sơ, nhưng mà ta khẳng định cái Khốn Sát tiên trận này có thể ngăn cản được tất cả loại độn phù của ngươi.” Nam tử râu vàng này vỗ vỗ tay, cười he he.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, hắn vẫn còn đang bận bố trí tiên trận, hắn cũng không tin dựa vào Khốn Sát tiên trận cấp tám, còn không thể giúp hắn bố trí xong tiên trận cấp chín này.

“Đưa pháp bảo phi hành vừa rồi của ngươi ra đây cho ta xem một chút.” Nam tử râu vàng từ tốn nói.

Mặc dù hắn đoán Lam Tiểu Bố không phải đang cố ý dẫn hắn đến đây, nhưng hắn vẫn duy trì cảnh giác, bố trí Khốn Sát tiên trận cấp sáu xong, cũng không chủ động tiến lên ra tay với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi rồi nói, “Vị đạo hữu này, lai lịch của ta không bình thường đâu, nếu như hôm nay ta xảy ra chuyện gì, sư môn của ta sẽ biết ngay lập tức. Cho dù lai lịch của ngươi có lớn đến đây, cũng sẽ rước họa vào thân, thậm chí ngay cả tiên vực của ngươi cũng sẽ biến thành bã vụn.”

Lam Tiểu Bố lấy lời Phủ Ngấn nói, thay đổi chút ít rồi nói ra.

“Ha ha…” Nam tử râu vàng này cười ha ha một tiếng, “Bản đế chính là không sợ uy hiếp, ngươi dã không muốn lấy ra vậy thì đừng trách ta ra tay.”

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, chỉ nhìn chằm chằm đối phương. Hắn không sợ chậm trễ thời gian, hắn chỉ sợ đối phương ra tay sớm.

Nam tử râu vàng cuối cùng cũng tiến lên một bước, vươn tay bắt lấy cổ Lam Tiểu Bố, thân hình Lam Tiểu Bố nhoáng lên một cái, lập tức biến mất tăm.

Chương 793: Giác âm Sát chiến Tiên đế. (2)

Nam tử râu vàng này giật nảy mình, chỉ là một Khốn Sát tiên trận cấp bốn, sao có được loại hiệu quả như vậy?

Không đúng, đây là một cái Khốn Sát tiên trận cấp tám, đối phương sao có thể bố trí ra được một cái Khốn Sát tiên trận cấp tám trong thòi gian ngắn ngủi như vậy?

Nam tử râu vàng vừa nghĩ đến đây, không gian đã xảy ra biến hóa, từng lớp từng lớp phong nhận không gian ập đến.

Bản thân nam tử râu vàng là một tiên trận vương cấp bảy, thường xuyên dùng tiên trận vây nhốt người khác, đương nhiên biết rõ lúc này chuyện hắn cần làm chính là tỉnh táo.

Một cây âm Dương Cự Phiên được hắn lấy ra, cự phiên hóa thành hai mặt tường che nam tử vào giữa.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố vẫn còn đang bố trí Hư Không tiên trận cấp chín, hắn cũng muốn nhìn xem tên gia hỏa này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhận mang không gian bên trong Khốn Sát tiên trận cấp tám và nhận mang không gian bên trong Khốn Sát tiên trận cấp chín có bản chất khác nhau, cho dù cự phiên của đối phương chênh lệch rất xa với Linh Lung Tháp của Phủ Ngấn, nhưng cự phiên kia vẫn có thể ngăn cản toàn bộ sát thế không gian. Ít nhất thì chỉ bây giờ thôi, đối phương được an toàn. Nếu như hắn không can thiệp thêm vào, đối phương tuyệt đối có thể xông ra khỏi Khốn Sát tiên trận cấp tám này của hắn, hơn nữa không cần hao phí bao nhiêu thời gian.

Lam Tiểu Bố đoán không sai, đối phương đã bắt đầu công kích Khốn Sát tiên trận cấp tám, hơn nữa mỗi lần đều công kích vào đúng trận tâm của Khốn Sát tiên trận.

Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín còn chưa bố trí xong, Lam Tiểu Bố không thể không sớm ra tay, Thất âm Kích cuốn theo một đám kích mang.

Kích mang còn chưa ngưng tụ thành thần thông, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy Khốn Sát tiên trận cấp tám của mình phát ra tiếng nứt răng rắc, trong lòng hắn thầm nghĩ không tốt, quả nhiên một khắc sau toàn bộ không gian đột ngột sáng lên.

Khốn Sát tiên trận cấp tám đã bị đối phương phá đi.

“Ha ha…” Nam tử râu vàng cười ha ha, “Quả nhiên là biết giả heo ăn thịt hổ, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể bố trí ra một cái Khốn Sát tiên trận cấp tám, còn có thể dùng tiên trận cấp bốn ẩn giấu, chắc hẳn ngươi là một tiên trận đế cấp chín…”

Mấy chữ tiên trận đế cấp chín này vừa nói ra, nam tử râu vàng biến sắc, giọng điệu trở nên lạnh lẽo, “Hóa ra ngươi chính là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố kia…”

Cho dù Lam Tiểu Bố đã huyễn hóa thành Thạch Khi, nhưng Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố lại không thể thay đổi được, bây giờ Thất âm Kích đánh ra thần thông, đối phương đương nhiên có thể nhận ra.

Nghe câu nói này, Lam Tiểu Bố đã biết tên gia hỏa này đã ngây người trong quảng trường hư không một khoảng thời gian rất dài.

“Không đúng, ngươi không phải đang cải trang, mà là huyễn hóa…” Nam tử râu vàng cuối cùng cũng hiểu được, Lam Tiểu Bố hóa thân thành một người khác, không có chút dấu vết nào, điều này nói lên cái gì?

Giờ phút này, giọng nói nam tử áo vàng trở nên run rẩy, “Vậy mà ngươi lại lấy được Dịch Hình thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Nhị Biến…”

Chỉ có thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Tam Thập Nhị Biến mới có thể huyễn hóa thành một người khác như đúc. Lam Tiểu Bố vẫn luôn ở trong Hư Không Thạch, mà Hư Không Thạch thì ở ngoài Hư Không đảo. Hư Không đảo là nơi là Thiên Cương Đại Đế nằm xuống. Có lẽ Thiên Cương Tam Thập Nhị Biến là lấy được từ Hư Không Thạch, nam tử râu vàng nà càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cả người cũng kích động hơn.

Thất âm Kích cuốn theo kích mang ẩn chứa sát thế càng lúc càng cuồng bạo, lúc sát thế bao trùm đến, nam tử râu vàng này cũng không dám suy nghĩ lung tung, hắn cảm nhận được một loại kiềm chế đầy chết chóc.

Đối phương chỉ là một tiên vương nho nhỏ, vậy mà lại có thể khiến một cường giả tiên đế hậu kỳ như hắn có cảm giác chết chóc thể này, công pháp mà đối phương tu luyện ghê gớm đến mức nào?

Cự phiên vung lên, một khắc sau toàn bộ tinh cầu này như bị che đi, bóng tối bao trùm khắp nơi.

Lam Tiểu Bố tựa như không nhìn thấy cự phiên của đối phương đang bao lấy hắn và Thất âm Kích, sát thế từ Thất âm Kích vẫn không ngừng tăng lên, càng ngày càng cuồng bạo.

Cự phiên không ngừng thu hẹp không gian lại, chẳng những muốn cuốn Lam Tiểu Bố đi, thậm chí còn muốn cuốn hết cả vùng không gian của Lam Tiểu Bố lại.

KHí thế của Thất âm Kích cũng không ngừng tăng lên, từng lớp từng lớp kích mang gia tăng thêm, âm thanh giáo mác dâng lên đến tận trời.

Khi cự phiên áp chế không gian của Lam Tiểu Bố đến một mức độ nhất định. Sát thế của Thất âm Kích cuối cùng cũng đã tới cực hạn, đạo âm kèm theo kích mang phun trào ra ngoài.

Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Xoẹt xẹt!

Trước đạo âm, cự phiên bị vô tận kích mang xé thành từng mảnh vụn, thứ che đi ánh sáng của tinh cầu biến mất, Lam Tiểu Bố đang ở bên dưới cự phiên cũng cảm thấy thoải mái hơn

Nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố không có chút nào thả lỏng, hắn và đối phương chênh lệch quá xa, nếu như không phải vừa rồi hắn kịp thời đánh ra thần thông Giác âm Sát trong Thất âm Sát, rất có thể hắn đã bị lật thuyền, bị cự phiên của đối phương trói lại, sau đó rơi vào tay đối phương.

Mặc dù Giác âm Sát có thể xé rách cự phiên của đối phương, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không dám thừa thắng xông lên, hắn điên cuồng tận dụng thời gian bố trí trận văn.

“Phốc!” Nam tử râu vàng này bị thần thông kích mang Giác âm Sát đánh trúng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, quanh người cũng lập tức xẹt qua mấy vết thương, hai mắt hắn đỏ bừng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Chỉ là sâu kiến, hủy đi Hắc Tinh Phiên của hắn còn chưa nói, còn khiến hắn bị thương. Hôm nay nếu như hắn không trả lại hết những món nợ này, bao nhiêu năm hắn lăn lộn trong hư không xem như vô ích rồi.

Lam Tiểu Bố không sợ hãi cũng không vui mừng, trong khoảng thời gian chớp mắt khi hắn dùng Thất âm Kích xé rách Hắc Tinh Phiên của đối phương chiếm được thế thượng phong, cũng không hề thừa thắng xông lên, mà là bố trí xong hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín của mình.

Chương 794: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần

Một chiếc búa lớn đập về phía Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng kích phát Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Bành! Chiếc búa đập lên người Lam Tiểu Bố, đánh Lam Tiểu Bố bay ra ngoài, ngực bị nện trúng bị lõm xuống.

Lam Tiểu Bố ngã ngồi trên mặt đất, cái búa cũng nằm ngay bên cạnh hắn. Bởi vì Hư Không Khốn Sát tiên trận được kích phát, cái búa này đã bị Khốn Sát tiên trận ngăn ở bên ngoài, không thể quay lại trong tay nam tử râu vàng nữa.

Lam Tiểu Bố liên tục hộc máu, động cũng chẳng thể cử động được, ngay cả nội tạng cũng lẫn trong bọt máu phun ra ngoài. Cũng may giờ phút này đối phương đã bị Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn vây nhốt, trong lúc nhất thời không làm gì được hắn.

Hư Không Khốn Sát tiên trận!

Sắc mặt nam tử râu vàng thay đổi, trong lòng hắn vô cùng hối hận. Rõ ràng hắn đã nghe nói qua trên Hư Không Thạch có Khốn Sát tiên trận, thế mà còn dám vọt đến gần Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có thể xưng bá trên Hư Không Thạch, rõ ràng không phải dựa vào thực lực mà là dựa vào Hư Không Khốn Sát tiên trận.

Nam tử râu vàng này nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn biết mình nhất định phải tỉnh táo lại. Lam Tiểu Bố đã bị búa của hắn đập trúng, có lẽ chỉ còn nửa cái mạng mà thôi, thậm chí có khi đã chết rồi, trong thời gian ngắn không thể phối hợp với Hư Không Khốn Sát tiên trận đối phó với hắn. Nếu như hắn có thể nhân khoảng thời gian này thoát được ra khỏi cái Hư Không Khốn Sát tiên trận này, hắn vẫn còn có cơ hội lật bàn.

Nửa nén hương sau, trái tim của nam tử râu vàng này chìm xuống đáy cốc. Hắc Tinh Phiên của hắn mà còn ở đây, có lẽ hắn đã có thể thành công, bây giờ Hắc Tinh Phiên của hắn không còn, muốn đột phá cái Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín này, thật sự quá khó khăn.

Tiên trận cấp chín vốn đã khác với tiên trận cấp tám, nhưng mà cho dù là tiên trận cấp chín cũng đừng mơ có thể vây nhốt được hắn mãi.

Nhưng đây không phải là tiên trận cấp chín bình thường, mà là Hư Không tiên trận cấp chín, bây giờ ngay cả đầu mối phá trận như thế nào hắn cũng không biết, bởi vì hắn không hiểu hư không trận văn.

Là một tiên trận vương cấp bảy, nam tử râu vàng này hiểu rõ hơn ai khác, vào trong cái Khốn Sát tiên trận cấp chín này rồi, nhất định phải tỉnh táo, không thể nào như còn ruồi không đầu di chuyện tán loạn. Bây giờ hắn không có đầu mối, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, bằng không thì một khi bị nhốt càng sâu hơn, hắn lại càng khó có thể ra khỏi, thậm chí còn bị cái Khốn Sát tiên trận cấp chín này giết chết,

Giờ phút này, nam tử râu vàng chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố đã bị một búa kia của hắn đập chết. Một búa kia đập chết được một tiên vương cũng không phải không có khả năng, mà còn là khả năng vô cùng lớn, thậm chí còn có thể đập nát cả thần hồn của đối phương. Điều duy nhất khiến hắn lo lắng là, Lam Tiểu Bố không phải là tiên vương bình thường, khả năng bị đập chết là không lớn. Nếu như hắn mà là tiên vương bình thường thì làm sao có thể xưng vương xưng bá ở Hư Không Thạch? Có thể vây khốn được một tiên đế như hắn?

Trong thời gian nửa nén hương này, Lam Tiểu Bố mới lấy từ trong nhẫn ra mấy viên đan dược nuốt vào, rồi nuốt thêm một giọt Hư Không Tiên Tủy.

Trong lòng hắn bây giờ thật lòng cảm ơn Tịch Đình thương hội, 18 giọt Hư Không Tiên Tủy kia của Tịch Đình thương hội thật sự đã giúp đỡ hắn quá nhiều, đáng tiếc bây giờ hắn chỉ còn năm giọt. Lúc nào đó phải đến Tịch Đình thương hội hỏi thăm một chút, có còn loại Hư Không Tiên Tủy này hay không. Đúng rồi, còn có Nhiếp Tương Vũ nữa, hình như nàng cũng dùng một bình Hư Không Tiên Tủy, hỏi xem nàng lấy được từ đâu ra. Tu vi của hắn quá thấp, lại khống chế Ngũ Vũ Tiên giới, trước khi chưa tấn cấp lên tiên đế, trong người có

Hư Không Tiên Tủy chính là nhiều thêm một cái mạng.

Một giọt Hư Không Tiên Tủy và mấy viên tiên đan vào người, vận chuyển Bất Tử Quyết, vết thương trên người Lam Tiểu Bố nhanh chóng biến mất.

Còn may là Tiên Linh Thể, nếu không thì cũng chưa chắc có thể chịu được một búa toàn lực của tiên đế hậu kỳ này.

Lại qua thêm nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố đã nghe thấy trong Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn truyền đến từng tiếng ầm vang. Đây là do gia hỏa bị hắn nhốt lại đang nghĩ cách công kích tiên trận, muốn thoát khỏi trận này.

Cũng không phải ai cũng giống như Phủ Ngấn, có loại bảo vật như Linh Lung Tháp, cho nên Lam Tiểu Bố chẳng có chút lo lắng nào.

Vết thương của hắn đã khôi phục, đã đến lúc thu thập tên nam tử râu vàng này.

Lần này Lam Tiểu Bố không lấy Thất âm Kích ra công kích đối phương, hắn biết thực lực của mình và đối phương chênh lệch quá xa. Nếu như thật sự đánh nhau, nói không chừng hắn sẽ không có cơ hội đánh trả. Trước đó hắn dùng một chiêu thần thông Giác âm Sát, trước đó còn có thể giết được Tiên Tôn viên mãn, nhưng đối phó với tên nam tử râu vàng này, chỉ có thể giành giật được chút thời gian để hắn hoàn thành việc bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận mà thôi.

Từng đạo trận văn hư không được Lam Tiểu Bố khắc họa ra, hơi thở sát phạt bên trong Khốn Sát tiên trận lập tức mạnh mẽ hơn. Không gian bắt đầu xuất hiện sai số, từng đạo nhận mang không gian sai số tung hoành khắp nơi.

Nam tử râu vàng lập tức biết được Lam Tiểu Bố không những không bị hắn giết chết mà còn có thể khống chế Hư Không Khốn Sát tiên trận ra tay với hắn, hắn vội vàng kêu lên: “Ngũ Vũ Vương, chuyện này là lỗi của ta, ta đồng ý gánh chịu mọi hậu quả, xin Ngũ Vũ Vương giơ cao đánh khẽ.”

“Được.” Một chữ được của Lam Tiểu Bố khiến nam tử râu vàng thở phào một hơi, một khắc sau một đạo nhận mang không gian đã đâm thủng lồng ngực của hắn, trực tiếp chém hắn thành hai nửa.

“Ngươi…” Nguyên Thần của nam tử râu vàng tràn ra, tức giận không nói được gì.

Lam Tiểu Bố chẳng hề khách sáo chút nào, lập mấy chục cái cấm chế lên Nguyên Thần này, đồng thời dùng từng đạo Thần Hồn Thứ đâm đến.

Chương 795: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần (2)

Nguyên Thần của nam tử râu vàng này kêu lên đau đớn thảm thiết, bị Lam Tiểu Bố nhốt lại rồi ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi thiêu hủy thân thể của tên nam tử râu vàng này, Lam Tiểu Bố không chút chần chừ, lấy Phong Loan ra nhanh chóng rời khỏi tinh cầu bị bỏ hoang này.

Lam Tiểu Bố rời đi không lâu, cách không xa nơi Lam Tiểu Bố và nam tử râu vàng kia đánh nhau có một nữ tử mang khăn mặt màu đen bước đến, nàng đứng bên cạnh hư Không tiên trận cấp chín mà Lam Tiểu Bố bố trí ra, nhìn một hồi lâu, sau đó thì thào nói, “Lại là Hư Không tiên trận, không ngờ Hư Không Trận Đạo còn chưa bị thất truyền ở tiên giới.”

Sau khi nói xong, nàng nhìn phương hướng mà Lam Tiểu Bố đã rời đi, cũng không có đuổi theo. Mà đi vào sâu trong tinh cầu bị bỏ hoang kia, biến mất tăm.

…

Lam Tiểu Bố tăng tốc độ của Phong Loan lên đến cực hạn, rất nhanh Lam Tiểu Bố đã quay về đến Hư Không Thạch. Sau khi trở về, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm chính là đánh lên mấy cấm chế trên động phủ của mình, sau đó tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Phủ Ngấn đang bị cấm chế khóa lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, nhanh chóng kêu lên một câu, “Bằng hữu, chúng ta có thể nói chuyện một chút mà.”

Hắn thật sự không muốn chết.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Phủ Ngấn, mà đi đến chỗ Nguyên Thần của nam tử râu vàng kia, vung tay mở cấm chế trên Nguyên Thần nam tử râu vàng ra.

“Ngươi giết ta cũng vô dụng thôi, ta chỉ là một người lưu lạc trong hư không.” Nguyên Thần nam tử râu vàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng, giọng điệu cũng không chút do dự.

“Ngươi tên gì? Đến từ đâu?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, nếu như đối phương không nói, hắn lập tức tùy tiện sưu hồn một chút, sau đó giết chết đối phương. Nam tử râu vàng này là ai, với hắn mà nói quả thật không quan trọng. Quan trọng là, hắn bắt lấy đối phương, đối phương cũng chẳng thể tiết lộ tin tức cho Tịch Thần Cốc.

Nam tử râu vàng này nhìn thấy ánh mắt Lam Tiểu Bố, lập tức cảm nhận được Lam Tiểu Bố có thật sự để ý đến hắn hay không, rõ ràng đối phương đang muốn giết chết hắn.

“Nếu như ngươi tha cho ta một mạng, ta nhất định sẽ giúp người đạt được lợi ích không thể tưởng tượng được.” Nam tử râu vàng run rẩy nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta không có tâm trạng thẩm vấn ngươi tiếp nữa, ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì không cần nói nữa. Ngươi chỉ là một tù nhân, chưa có tư cách nói điều kiện với ta.”

“Ta nói.” Nam tử râu vàng không chút do dự nói, “:Ta tên là Khuông Kỷ, đến từ Mạch Quân Tiên Vực.”

Mạch Quân Tiên Vực? Lam Tiểu Bố nhíu mày nghĩ một lát, hình như cũng có tiên vực này tới đây.

Khuông Kỷ thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố, nói lần nữa, “Ngươi không biết Khuông gia của Mạch Quân Tiên Vực, chắc hẳn biết Tịch Đình thương hội, tổng bộ của Tịch Đình thương hội chính là đặt ở Mạch Quân Tiên Vực.”

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố biết Tịch Đình thương hội bắt nguồn từ Mạch Quân Tiên Vực, hắn gật đầu, “Nói tiếp đi.”

“Tổ tiên của Khuông gia ta Khuông Vũ, là người tu luyện đầu tiên ở Mạch Quân Tiên Vực có thể phá vỡ giới vực tiên giới, rời khỏi Tiên giới…”

Lam Tiểu Bố giật mình, “Ngươi nói Khuông gia ngươi có người xé rách vị diện Tiên giới, sau đó phi thăng?”

Khuông Kỷ nói, “Đúng vậy, nhưng mà nơi đó người bình thường đều không biết đến. Bởi vì nơi đó là nơi phá tắc của tiên giới và thần giới.”

“Có chút giá trị.” Lam Tiểu Bố cảm thấy lời đối phương nói rất quan trọng với hắn.

“Ngươi phải đồng ý để lại cho ta một mạng.” Khuông Kỷ nói.

“Sưu hồn và ngươi tự nói, ngươi chọn một cái đi.” Lam Tiểu Bố không chút khách sáo, để lại cho Khuông Kỷ một mạng, hắn chưa từng nghĩ đến.

Toàn bộ Nguyên Thần của Khuông Kỷ run rẩy, hắn là một tiên đế đỉnh phong, để một tiên vương sưu hồn, loại đau đớn đáng sợ kia, còn không bằng để hắn tự sát.

“Ta nói.” Khuông Kỷ không có chút năng lực phản kháng với Lam Tiểu Bố, “Khuông gia ta sở dĩ biết được chỗ này, là vì tổ tiên Khuông Vũ của Khuông gia ta đã xé tách giới vực tiên giới, rời khỏi tiên giới. Tổ tiên Khuông gia ra trước khi rời đi đã phát tin tức cho Khuông gia ta, không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối không được đến nơi đó, bởi vì nơi đó đã bị một thế lực tên là Tịch Thần Cốc chiếm cứ, Tịch Thần Cốc vô cùng mạnh, ở đó đều là nhân vật vượt xa Bán Thần cảnh…”

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Cho nên ngươi đã dẫn người của Tịch Thần Cốc đến tửu điếm của ta gây chuyện? Ta hình như chưa từng đắc tội với ngươi đâu.”

Khuông Kỷ vẫn luôn hoài nghi, Lam Tiểu Bố cố ý đuổi theo hắn, hay là do vô tình bị hắn phát hiện ra. Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, người ta vốn chính là muốn đuổi theo giết hắn. Hắn không trốn, ngược lại còn ngu ngốc đuổi theo.

“Tịch Đình thương hội chính là do Khuông gia ta dẫn đầu dựng lên, chỉ là về sau Khuông gia ta xuống dốc, địa vị của Khuông gia ta trong Tịch Đình thương hội càng ngày càng thấp thôi. Cho đến bây giờ, Khuông gia ta chỉ chiếm một vị trí nhỏ nhất trong Tịch Đình thương hội mà thôi.” Khuông Kỷ đang giải thích, trong lòng cũng vô cùng hối hận, tại sao hắn lại dẫn người của Tịch Thần Cốc đến chỗ Lam Tiểu Bố gây chuyện chứ? Khuông gia hắn ở Tịch Đình thương hội vốn đã càng ngày càng yếu thế, hắn nhiều chuyện thế làm gì? Kết quả còn vứt luôn mạng nhỏ của mình.

Lời Khuông Kỷ nói khiến Lam Tiểu Bố hoàn toàn hiểu ra, vì sao Khuông Kỷ lại dẫn người của Tịch Thần Cốc đến gây chuyện với hắn.

“Những người khác trong Tịch Đình thương hội có biết đến sự tồn tại của Tịch Thần Cốc không?” Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, nếu như những người khác trong Tịch Đình thương hội biết sự tồn tại của Tịch Thần Cốc, vậy hắn giết Khuông Kỷ cũng chẳng có ích gì.

“Không có, cho dù có là Khuông gia, cũng chỉ có khi tu luyện đến cảnh giới tiên đế mới có tư cách biết đến chỗ phá tắc tiên giới này.” Khuông Kỷ đáp.

“Vậy làm sao ngươi biết đối phương là người của Tịch Thần Cốc?” Đây là vấn đề mà Lam Tiểu Bố quan tâm nhất, nếu thế, lần sau hắn gặp người Tịch Thần Cốc thì có thể nhận ra sớm.

Chương 796: Luyện Phụ Cốt.

Giọng điệu của Khuông Kỷ vô cùng thành khẩn, “Tu sĩ ở Tịch Thần Cốc vô cùng đặc biệt, nếu như ngươi dùng thần niệm quan sát thật cẩn thận sẽ phát hiện ra, tiên vận trên người bọn hắn khác hẳn tu sĩ bình thường, quanh người bọn hắn có một luồng hơi thở đạo vận vượt xa tiên giới ở trong đó.”

Có chuyện này sao? Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét đến Phủ Ngấn đang ở đằng xa, chỉ là bây giờ Phủ Ngấn đã bị hắn phong tỏa lại, hoàn toàn không có chút tiên nguyên dao động.

“Ta biết Tịch Đình thương hội có một cái bí mật lớn, chỉ cần ngươi đồng ý tha cho ta một mạng, ta sẽ nói ra.” Khuông Kỷ càng muốn sống sót.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Khuông Kỷ, giam Khuông Kỷ lại rồi đi đến chỗ Phủ Ngấn.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Phủ Ngấn mừng rỡ, hắn hi vọng có thể dựa vào thứ mình biết mà đổi được cái mạng nhỏ của mình.

“Bây giờ ta hỏi ngươi mấy vấn đề, có một vài vấn đề ta đã biết rồi, đương nhiên nói hay không là chuyện của ngươi.” Lam Tiểu Bố nói.

“Đạo hữu cứ hỏi, ta đảm bảo biết gì nói nấy.” Trong lòng Phủ Ngấn vô cùng đau buồn, hắn là người của Tịch Thần Cốc đó, Tịch Thần Cốc ở vị diện tiên giới là một tồn tại cao cao tại thượng, bây giờ hắn phải ăn nói khép nép, không cần tiết tháo cầu xin tha thứ. Mà trước kia, đều là hắn đứng trước mặt người khác hỏi người ta có cần mạng hay không.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Tịch Thần Cốc ngươi nằm ở vị trí Phá Tắc của vị diện tiên thần, lúc tu luyện có phải cũng có chút khác biệt với mọi người? KHông phải dùng tiên tinh và Tiên Linh mạch để tu luyện, rốt cuộc là dùng cái gì để tu luyện?”

Từ trong lời Khuông Kỷ nói, Lam Tiểu Bố cảm thấy nguyên khí mà Tịch Thần Cốc tu luyện nhất định phải vượt qua tiên linh khí, nếu không thì không thể nào có cái hơi thở đạo vận vượt xa tiên giới như vậy được. Còn lộ ra chuyện mình biết chỗ của Tịch Thần Cốc, đây là kỹ xảo tra hỏi. Khiến cho đối phương cho rằng thật ra mình biết rất nhiều thứ, hỏi hắn chỉ vì muốn kiểm chứng lại mà thôi.

“…” Phủ Ngấn sửng sốt nhìn Lam Tiểu Bố, Tịch Thần Cốc nằm ở vị trí Phá Tắc tương giao giữa hai vị diện, đây là chuyện chỉ có cường giả Tịch Thần Cốc mới biết được, người trước mắt này làm sao biết được? Còn bí mật tu luyện, sao đối phương có thể biết được?

Lúc đầu đây là những bí mật giữ mạng của hắn, nhưng bây giờ người ta đã biết cả rồi, còn cầu mạng gì nữa?

“Không muốn nói à?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Có có, ta vô cùng tình nguyện.” Phủ Ngấn vội vàng nói, hắn không dám cứng miệng, mạng nhỏ có lẽ khó có thể giữ được, chỉ hy vọng đối phương đừng sưu hồn mình, có thể cho hắn một cơ hội luân hồi.

“Vị trí của Tịch Thần Cốc nằm ở chỗ tiếp giáp giữa vị diện tiên giới và thần giới, nơi đó có tràn ra một ít thần linh khí, người Tịch Thần Cốc có thể dựa vào cái thần linh khí tràn ra này chuyển hóa tiên nguyên thành thần nguyên. Ở Tịch Thần Cốc, chỉ cần tu luyện đến cảnh giới tiên đế thì có thể chuyển hóa thần nguyên. Cho nên tu sĩ cùng giai, người của Tịch Thần Cốc là mạnh nhất. Không chỉ như vậy, tu sĩ của Tịch Thần Cốc cũng tu luyện nhanh nhất.” Phủ Ngấn không dám giấu diếm điều gì.

Hóa ra là dựa vào thần linh khí tràn ra, khó trách tên gia hỏa này lại cường đại như vậy. Nếu không phải đối phương không hiểu trận văn hư không, Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn cũng chẳng thể làm gì được.

“KHắc họa phương vị của Tịch Thần Cốc ra đây cho ta, ta muốn xem thủy tinh cầu ngươi khắc ra có phải là giả hay không.” Lam Tiểu Bố ném một cái thủy tinh cầu rỗng cho Phủ Ngấn.

Hắn không để Khuông Kỷ khắc họa vị trí ra, hắn đã tìm được một mảnh ngọc giản phương vị trong nhẫn của Khuông Kỷ, trên phương vị ngọc giản kia có khắc tên Tịch Thần Cốc.

Chỉ trong thời gian ngắn Phủ Ngấn đã khắc họa xong phương vị vào thủy tinh cầu cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cầm lên xem một chút, phát hiện vị trí đại khái là chính xác.

Bây giờ hắn còn chưa thể giết Phủ Ngấn được, gia hỏa này từ Tịch Thần Cốc ra, nhất định có linh hồn bài, một khi hắn giết Phủ Ngấn, Tịch Thần Cốc sẽ biết Phủ Ngấn xảy ra chuyện. Cho nên hắn nhất định phải giữ Phủ Ngấn lại, chờ sau khi tu vi của hắn tăng lên thì giết Phủ Ngấn sau.

Còn về Khuông Kỷ, Lam Tiểu Bố lại định dùng một ngọn lửa thiêu chết hắn.

“Ngũ Vũ Vương, thật sự ta biết bí mật của Tịch Đình thương hội.” Thấy Lam Tiểu Bố lại đi đến, Khuông Kỷ có chút lo lắng, hắn cảm nhận được Lam Tiểu Bố muốn giết hắn.

“Nói đi, xem bí mật của ngươi có thể đổi được một mạng của ngươi không.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Khuông Kỷ không dám chần chừ, lập tức nói, “Tịch Đình thương hội có thể câu thông được với thượng giới, đồng thời lấy được một vài bảo vật đỉnh cấp. Cụ thể thì câu thông thế nào ta cũng không rõ lắm, bởi vì chuyện này chỉ do một mình Lăng Lãng phụ trách.”

Loại chuyện như câu thông với thượng giới này Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm quan tâm, nếu như tiên giới không thể câu thông với thượng giới thì thượng giới cũng không thể dẫn lượng kiếp đến tiên giới được. Hơn nữa hắn cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, Thần Vân Tiên Trì cũng có thể làm được chuyện này.

“Ngươi biết Hư Không Tiên Tủy trong Tịch Đình thương hội từ đâu ra không?” Chuyện Lam Tiểu Bố quan tâm nhất chính là cái này.

Khuông Kỷ khẽ giật mình, trong mắt hắn lập tức hiện lên tia tuyệt vọng, Lam Tiểu Bố không để ý đến chuyện câu thông với thượng giới này chút nào.

“Ta không biết, xem như nể tình ta đã vô cùng phối hợp, xin hãy cho ta một cơ hội luân hồi.” Khuông Kỷ đưa ra yêu cầu thấp nhất của mình.

Lam Tiểu Bố vung tay một cái, dùng một đám lửa diệt Khuông Kỷ.

Luân hồi? Cho dù có ký ức hay không, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để cho Khuông Kỷ có cơ hội luân hồi.

Sau khi giết Khuông Kỷ rồi, Lam Tiểu Bố bắt đầu bế quan. Chuyện đầu tiên hắn muốn làm không phải là đề cao thực lực của mình, mà luyện hóa cái hồ lô lấy được từ chỗ Tiềm Cung kia.

Hỏa diễm trong hồ lô này là Phụ Cốt Hỏa Diễm, Tiềm Cung chỉ mới luyện hóa chưa đến một phần vạn, suýt chút nữa đã khiến hắn bị thiêu chết. Mà những Phụ Cốt Hỏa Diễm này cũng đã giúp Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn tấn cấp thành tiên diễm cấp bảy.

Chương 797: Luyện Phụ Cốt. (2)

Nếu như hắn có thể luyện hóa hết số hỏa diễm này, tương lai nhất định sẽ có trợ lực lớn.

Luyện hóa Phụ Cốt Hỏa Diễm không phải là chuyện đơn giản, Lam Tiểu Bố lấy trận bàn Thời Gian ra. cái trận bàn Thời Gian này chỉ giới hạn về vấn đề quy tắc, không thể nào tu luyện, cũng không thể nào nghiên cứu các loại đại đạo. Nhưng mà dựa vào cái trận bàn Thời Gian này luyện hóa đồ vật, vậy thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

…

Từ sau khi Phủ Ngấn xông vào trong tửu điếm Hòa Bình mà chẳng có chút tin tức nào, Hư Không Thạch và quảng trường hư không lại trở về dáng vẻ bình thường.

Khi thời gian bí cảnh Hỗn Độn mở ra càng lúc càng gần, quảng trường phía ngoài Hư Không Thạch cũng náo nhiệt hẳn lên. Càng ngày có càng nhiều tu sĩ đi tới đi lui, còn về tửu điếm Hòa Bình, vậy thì hầu như đã kín hết người. Thời điểm đắt đỏ nhất, hậm chí giá phòng còn bị xào lên gấp mười lần.

Giá phòng của tửu điếm Hòa Bình vốn đã cực cao, thậm chí có thể nói là giá trên trời, bây giờ còn bị nâng lên gấp 10 lần, giá cả kia không phải là cái giá mà tu sĩ tầm thường có thể ở lại được, thậm chí là tiên đế cũng không thể ở đây nổi.

Một phần tiên môn hoặc thương hội có được vị trí trên Hư Không Thạch cũng đổi chỗ của mình thành tức lâu. Cho dù trên Hư Không Thạch có thêm bao nhiêu tức lâu, phòng ở trên Hư Không Thạch là thứ hút hàng nhất.

Chỉ chớp mắt mà ba năm đã trôi qua, Lam Tiểu Bố ở trong trận bàn

Thời Gian đã qua gần trăm năm. Hồ lô đã bị hắn luyện hóa, cái hồ lô này có một tên khá kỳ quái, tên là Vô Hỏa Hồ Lô.

Một cái hồ lô chứa đầy Phụ Cốt Hỏa Diễm, lại có tên là Vô Hỏa Hồ Lô, quả thật là kỳ quái.

Nhưng luyện hóa Phụ Cốt Hỏa Diễm rất khó, 30 năm đầu tiên, Lam Tiểu Bố cũng không thể luyện hóa được một phần trăm triệu. Cái này chủ yếu là bởi vì tu vi của hắn cách biệt Tiềm Cung quá xa.

Về sau Lam Tiểu Bố thay đổi sách lược luyện hóa, bắt đầu dựa vào Đoán Thần Thuật, xé rách Phụ Cốt Hỏa Diễm, thời điểm ban đầu, mỗi lần thần niệm chạm đến Phụ Cốt Hỏa Diễm, Nguyên Thần của hắn sẽ run rẩy. Một khi bắt đầu xé rách hỏa diễm, loại đau đớn này lại càng sâu hơn. Lam Tiểu Bố đã từng trải qua đau đớn khi thần hồn bị xé rách, loại đau đớn khi thần niệm bị Phụ Cốt Hỏa Diễm thiêu đốt này, chẳng hề kém cạnh khi thần hồn bị xé nứt.

Sau khi thử mấy lần, Lam Tiểu Bố phát hiện loại đau đớn này là đáng giá. KHi vận dùng Đoán Thần Thuật, Phụ Cốt Hỏa Diễm không những có thể giúp thần niệm hắn tăng vọt, mà thật sự có thể tăng nhanh tốc độ luyện hóa Phụ Cốt Hỏa Diễm. Hơn nữa, khi tốc độ luyện hóa tăng lên, thần niệm của hắn cũng mạnh hơn, xé rách được càng nhiều Phụ Cốt Hỏa Diễm, tốc độ luyện hóa lại càng nhanh.

Sau khi ở trong trận bàn Thời Gian hơn trăm năm, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa được fần 1% Phụ Cốt Hỏa Diễm. Điều này cho thấy, bây giờ số Phụ Cốt Hỏa Diễm mà hắn luyện hóa, còn hơn xa số Phụ Cốt Hỏa Diễm mà Tiềm Cung dùng để công kích hắn lúc trước.

Đây còn chưa phải là thu hoạch lớn nhất của Lam Tiểu Bố, thứ Lam Tiểu Bố thu hoạch lớn nhất chính là thần niệm của hắn tăng vọt, Đoán Thần Thuật tăng lên cấp chín, thần niệm tương đương với cường giả tiên đế hậu kỳ, tu vi của hắn mới là tiên vương tầng bốn mà thôi.

Đoán Thần Thuật tấn cấp lên cấp chín, Phụ Cốt Hỏa Diễm cũng đã luyện hóa được 1%, Lam Tiểu Bố không tiếp tục ở lại trong trận bàn Thời Gian luyện hóa Phụ Cốt Hỏa Diễm nữa, hắn cần phải tranh thủ khoảng thời gian này tăng tu vi của mình lên một chút, 1% Phụ Cốt Hỏa Diễm này, cho dù có là Phủ Ngấn cũng sẽ bị thiêu hủy. Bây giờ hạn chế lớn nhất không phải là đồ vật phụ trợ, mà là thực lực tu vi của hắn.

Lam Tiểu Bố tu luyện khác với người khác tu luyện, hắn tu luyện trừ Tiên Tủy Mạch ra, còn có một cặp Tiên Linh mạch thượng phẩm. Vì muốn nhanh chóng tăng cao tu vi, thậm chí Lam Tiểu Bố còn dùng đến một phần đan dược.

Gần bảy năm trôi qua, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nâng tu vi của mình lên đến tiên vương tầng sáu.

Cho dù có bao nhiêu tài nguyên tu luyện, càng về sau, tu vi tăng lên càng chậm. Lam Tiểu Bố biết, Trường Sinh Quyết của hắn mặc dù rất mạnh, nhưng tu luyện Trường Sinh Quyết cũng cần một lượng rất lớn tài nguyên tu luyện.

Có thể nói toàn bộ Tiên giới, người có thể có được tài nguyên tu luyện giống như hắn càng ngày càng ít. Bây giờ hắn muốn tu luyện, có lẽ còn một chỗ nữa, đó chính là Tịch Thần Cốc.

Tịch Thần Cốc có thần linh khí tràn ra, nếu như hắn dựa vào những thần linh khí này để tu luyện, tuyệt đối sẽ tiến triển cực nhanh.

Tịch Thần Cốc nhất định là phải đến, chẳng những phải đến, còn phải ở nơi đó mà tu luyện. Nhưng bây giờ vẫn chưa được, không nói đến chuyện bí cảnh Hỗn Độn sắp mở ra, mà là vì tu vi của hắn quá thấp. Chỉ mới là cảnh giới tiên vương mà đến Tịch Thần Cốc, còn là một tiên vương trung kỳ, đó chính là đi tìm chết mà.

Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô trở về động phủ của mình, lúc này Cung Duẫn Kỳ, Nhiếp Tương Vũ và Kiều Hưng đã đợi ở bên ngoài.

Không chỉ như vậy, toàn bộ người trên Hư Không Thạch đều đứng đầy bên ngoài. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét một chút, thần niệm hoàn toàn không thể xông ra ngoài Hư Không Thạch. Nói cách khác, Hư Không Thạch đã bị phong ấn lại.

“Ngũ Vũ Vương!” Lam Tiểu Bố vừa ra ngoài, đông đảo tiên đình vương đều đến chào hỏi, ngay cả Thẩm Sâm hận không thể lập tức giết chết Lam Tiểu Bố cũng đứng xa xa ôm quyền với Lam Tiểu Bố.

Trên không Hư Không Thạch có thêm một tầng gợn sóng nhàn nhạt, không cần nhìn cũng biết đó là dấu hiệu Hư Không đảo sắp mở ra.

Kiều Hưng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiên Quân, những danh ngạch tiến vào bí cảnh trong tay chúng ta đã bán ra rồi, trong này là tiên tinh.”

Lần này tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, Ngũ Vũ Tiên giới chỉ có hai người, một là Lam Tiểu Bố, hai là Kiều Hưng. Danh ngạch dư thừa đều được Kiều Hưng bán ra ngoài.

“Ngũ Vũ Vương, ta có một đề nghị.” Vào giờ phút này, Ngũ Thiên Thành đi đến, hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái. Hắn biết danh vọng của mình không cao, có đề nghị gì, thông qua Lam Tiểu Bố nói ra, so với tự mình nói ra nhất định sẽ tốt hơn.

Chương 798: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn có ấn tượng tốt với Ngũ Thiên Thành, Ngũ Thiên Thành là một tiên đình vương, có điểm mấu chốt của mình, làm người cũng rất chính trực. So với hạng người như Thẩm Sâm, Bái Huân, Lam Tiểu Bố cảm thấy Ngũ Thiên Thành mới là một tiên đình vương có khí độ.

“Nguyệt Linh Đại Đế xin mời nói.” Lam Tiểu Bố thận trọng đáp lễ lại.

Ngũ Thiên Thành lập tức ôm quyền với đông đảo tiên đình vương còn lại. “Các vị tiên đình vương, lượng kiếp lần này cũng xem như là tai bay vạ gió của tiên giới ta. Nếu như không có Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, ta tin rằng chúng ta sẽ không thể nào hòa bình yên ổn mà đứng ở đây chờ bí cảnh Hỗn Độn mở ra. Có lẽ lúc này, tất cả mọi người còn đang đề phòng người bên cạnh.”

Câu này không có bất cứ ai cảm thấy có lỗi gì, hoàn toàn chính xác, nếu như không có Lam Tiểu Bố, đừng nói là hơn một trăm tiên đình vương đang đứng đây, cho dù có một nửa số người có thể đứng được ở đây đã xem như là không tệ rồi. Rất có thể sẽ là những người đứng ở đây à những tiên đình vương mạnh nhất, còn những tiên đình vương khác có lẽ đã bị giết rồi.

Bên trong bí cảnh Hỗn Độn có Thiên Cương trận bàn có thể bảo vệ tiên vực sống sót, còn có các loại bảo vật đỉnh cấp, tiên linh thảo vượt xa cấp chín, thậm chí còn có truyền thừa của Thiên Cương Đại Đế. Có thể nói không có người nào muốn chắp tay nhường lại những thứ này cho người khác, cuối cùng rõ ràng sẽ tiến lên tranh đoạt của nhau mà thôi. Tranh đoạt như thế nào? Nghĩ lại trận giao đấu giữa các tiên vương để tranh đoạt danh ngạch trước đó là biết.

Lam Tiểu Bố xuất hiện nghiền ép hai nơi hung ác là Thanh Phương Tiên Vực và Duy Tinh Tiên Vực, khiến mọi người không thể không làm theo quy tắc, thậm chí trên Hư Không Thạch, mọi người đều có được địa bàn. KHó được nhất là, Lam Tiểu Bố không ức hiếp bất cứ tiên vực nào, mặc kệ thực lực của ngươi là mạnh hay yếu. Thù giữa hắn và Thanh Phương Tiên Vực rất lớn, nhưng người ta vẫn chia một vị trí cho Thanh Phương Tiên Vực.

Loại khí độ này, đã khiến nhiều người tin phục. Tất cả mọi người đều rõ, điều này không có nghĩa là Lam Tiểu Bố thỏa hiệp, mà là cho thấy Lam Tiểu Bố không muốn Thanh Phương Tiên Vực vì có một tiên đình vương phách lối mà mất đi cơ hội sống sót.

Ngũ Thiên Thành tiếp tục nói, “Bí cảnh Hỗn Độn sắp mở ra, thứ khiến mọi người chú ý nhất chính là Thiên Cương trận bàn ở trong đó. Cái Thiên Cương trận bàn này có một trận cơ và 36 lá trận kỳ Thiên Cương. Theo lý mà nói, chỉ cần lấy được 36 lá trận kỳ này ra, Thiên Cương trận bàn sẽ hình thành nên một cái Thiên Cương Tinh Trận, cái Thiên Cương Tinh Trận này có thể bảo vệ 36 tiên vực có trận kỳ khi lượng kiếp đến…”

Trên Hư Không Thạch vô cùng yên tĩnh, bởi vì Ngũ Thiên Thành nói chính là vấn đề mọi người quan tâm.

“Nhưng Thiên Cương trận bàn và 36 lá trận kỳ này rất có thể nằm cùng một chỗ, cho nên thứ này rất có thể sẽ do một người lấy được.”

Lời Ngũ Thiên Thành nói chẳng những được Lam Tiểu Bố tán thành, mà tất cả tiên đình vương ở đây cũng đồng ý. Đây là chuyện mà mọi người quan tâm nhất, nếu như Thiên Cương trận bàn bị một người lấy được thì như thế nào?

Giọng điệu của Ngũ Thiên Thành vô cùng thành khẩn, “Ta hy vọng người lấy được Thiên Cương trận bàn sẽ đừng giấu cái Thiên Cương trận bàn này đi, dù sao thì đây cũng là hy vọng cuối cùng của Tiên giới. Người lấy được Thiên Cương trận bàn có thể lấy đi một lá trận kỳ, còn ba mươi lăm lá trận kỳ còn lại chia ra cho 35 tiên vực khác nữa. Nếu như vậy, sẽ có 36 tiên vực có thể sống sót, chứ không phải chỉ có một tiên vực sống sót.”

“Ta tán thành Nguyệt Linh Đại Đế.” Lam Tiểu Bố là người đầu tiên nói ra.

“Đúng, chúng ta cũng đồng ý.” Hầu như tất cả tiên đình vương đều tán thành.

Ngũ Thiên Thành nói, “Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, ta đề nghị sau khi bí cảnh Hỗn Độn kết thúc, mọi người sẽ ở lại trong Hư Không Thạch, lấy Thiên Cương trận bàn ra phân chia. Bởi vì lần này Ngũ Vũ Vương chủ đạo, cho nên ta cảm thấy Thiên Cương trận bàn còn lại nên giao cho Ngũ Vũ Vương phân chia.”

Lời này cũng được phần lớn tiên đình vương đồng ý, nhưng mà có phải là thật lòng đồng ý hay không, không có ai biết rõ. Có lẽ sau khi người khác lấy được Thiên Cương trận bàn rồi, lời này bọn họ sẽ đồng ý. Nhưng nếu như tiên vương của tiên vực mình lấy được Thiên Cương trận bàn, vậy đương nhiên phải là do tiên vực mình làm chủ.

Ngũ Thiên Thành giơ hai tay lên, “Cuối cùng ta hy vọng, nếu như sau khi phân chia hết 36 trận kỳ cho 36 tiên vực xong, những tiên vực không được phân chia trận kỳ có thể tiến đến 36 tiên vực này ở.”

“Ta đồng ý.” Lam Tiểu Bố nói, đây vốn chính là suy nghĩ của hắn. Chỉ là còn chưa lấy được Thiên Cương trận bàn, nói ra lời này, thật ra cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa.

Bởi vì muốn tiên vực người khác đến tiên vực của mình ở, đó chính là đang chia cắt tài nguyên tu luyện của tiên vực mình. Phần lớn người sẽ không đồng ý.

Lam Tiểu Bố lại không quan tâm, Ngũ Vũ Tiên giới được dung hợp lại một lần nữa, tu sĩ vốn không nhiều. Cộng thêm đã bị Yểm Ma tàn phá bừa bãi, tu sĩ lại càng giảm bớt. Trên thực tế cho dù có nhiều người của tiên vực khác đến Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không có ý kiến gì.

Giờ phút này, dao động hư không trên Hư Không Thạch càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Lam Tiểu Bố đứng ra nói, “Hư Không đảo đã mở, chờ ta nói xong thì có thể tiến vào. Từ nơi này đi vào trong vòng xoáy, chính là Hư Không đảo, cũng chính là bí cảnh Hỗn Độn mà chúng ta vẫn luôn muốn đi vào. Tất cả mọi người đều biết thời gian bí cảnh Hỗn Độn mở ra là mười năm, hôm nay tiến vào bí cảnh này, mười năm sau, tất cả mọi người sẽ bị truyền tống ra ngoài Hư Không Thạch. Bất cứ thứ gì bên trong bí cảnh Hỗn Độn, ai lấy được thì chính là của người đó, nhưng Thiên Cương trận bàn là ngoại lệ, đây là hy vọng của tiên giới. Nếu như có một người lấy được Thiên Cương trận bàn…”

Chương 799: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra. (2)

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết lời, một tên tiên vương đã xông về phía lối vào Hư Không đảo. Ngũ Vũ Vương ngươi là cái quái gì chứ, nghĩ rằng có thể nắm Hư Không Thạch trong tay là có tư cách dạy bảo người khác sao? Bí cảnh Hỗn Độn đương nhiên phải vào càng sớm thì lấy được càng nhiều thứ, có ai rảnh mà ở đây nghe ngươi dông dài.

Có người dẫn đầu, người còn lại cũng kéo nhau định xông lên.

Bành! Tên tiên vương xông lên kia tựa như đụng phải một bức tường, trực tiếp bị đánh bay về. Lúc ngã xuống đất, bản thân đã bị trọng thương.

Những tu sĩ còn lại đang vọt đến lối vào Hư Không đảo lập tức ngừng lại, suýt chút nữa bọn họ sẽ giống như người đầu tiên kia.

Lam Tiểu Bố mỉa mai nhìn tên tiên vương đã bị thương ngồi bệt dưới đất kia, chỉ với chút kiên nhẫn này mà cũng muốn đi lấy Thiên Cương trận bàn sao?

Thấy Lam Tiểu Bố mỉa mai nhìn tên tiên vương này, một tên tiên đình vương đứng dậy, “Tuyền Bân, ngươi đưa danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn của ngươi cho người khác đi, ngươi không thích hợp tiến vào bí cảnh Hỗn Độn.”

“Ta…” Tiên vương này mới nói được một chữ, đã nhìn thấy sát cơ trong mắt tiên đình vương, nhanh chóng ngoan ngoãn lấy ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn ra. Đối với một tiên vương mà nói, tiến vào bí cảnh Hỗn Độn chính là cơ hội nghịch thiên cải mệnh, nhưng chính hắn đã đập vỡ cơ hội của mình.

Lần này không còn người nào vội vã vọt lên nữa, Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Nếu như một người nào đó lấy được Thiên Cương trận bàn, ta hy vọng có thể làm như lời Nguyệt Linh Đại Đế, giữ lại một lá cho mình, còn lại thì phân chia cho 35 tiên vực khác. ĐƯơng nhiên sau khi lượng kiếp qua đi, 35 tiên vực kia nhất định sẽ trả THiên Cương trận kỳ lại cho người đã lấy được. ĐƯợc rồi, bây giờ có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, mọi người chỉ cần cầm ngọc phù tiến vào bí cảnh Hỗn Độn rồi vọt vào là được.”

Khi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, mấy tên tiên vương trực tiếp độn đến lối vào Hư Không đảo.

Lần này không có chút vấn đề gì, những tiên vương phóng đến cửa vào đều lập tức biến mất.

KHi số lượng tiên vương tiến vào càng lớn, đã nhanh chóng xuất hiện vấn đề. Một tên tiên vương y phục rực rỡ khi vọt đến cửa vào, lại bị nhận mang hư không xé rách thành mưa máu.

“Ngũ Vũ Vương, có chuyện gì thế này?” Một tiên đình vương vội vàng hỏi thăm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Bởi vì ngọc phù mà hắn dùng là giả.”

“KHông thể nào, ngọc phù này cũng giống…” Tên tiên đình vương này chỉ mới nói được một nửa đã không nói tiếp nữa.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua tên tiên đình vương này, “Ngươi định nói là, cái ngọc phù này cũng là do Luyện KHí sư của Thanh Phương Tiên Vực luyện chế ra phải không? Chính là người đã luyện chế ra 1080 mảnh ngọc phù kia đúng không? Nếu như thế là có thể tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, vậy thì chúng ta còn phân phối danh ngạch làm gì? Trực tiếp cúng bái tên Luyện KHí sư kia, muốn có bao nhiêu danh ngạch thì có bấy nhiêu.”

Một đám tiên vương định xông vào đều tái mặt, ngọc phù trong tay bọn họ cũng là thứ được luyện chế sau.

“Ha ha…” Ngũ Thiên Thành cười ha ha, “Luôn có một số người tự cho rằng mình là người thông minh.”

Sắc mặt Thẩm Sâm cực kỳ khó coi, hắn không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Lam Tiểu Bố có thể động tay động chân với 1080 mảnh ngọc phù kia, đồng thời ngay cả Luyện KHí sư đỉnh cấp cũng chẳng thể phát hiện ra.

Mấy tên tiên đình vương phóng ánh mắt giận dữ đến, Thẩm Sâm chỉ có thể ra vẻ không nhìn thấy. Những mảnh ngọc phù dư thừa này, đều là do hắn chỉ đạo bán ra. Bây giờ xem ra, chẳng những phải trả lại tiền mà còn phải hứng chịu lửa giận. Nếu như thực lực của Thanh Phương Tiên Vực còn như trước, hắn cũng không quan tâm đến chuyện này. Nhưng bây giờ, thực lực của Thanh Phương Tiên Vực đã bị tổn hao quá nhiều, hoàn toàn không thể gánh chịu được lửa giận của đông đảo tiên vực.

"Đi thôi, Kiều Hưng, chúng ta cũng vào thôi." Lam Tiểu Bố chào Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ một tiếng, sau đó dẫn theo Kiều Hưng vọt vào trong bí cảnh Hỗn Độn.

Bước một bước vào lối vào, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được một lực lượng khổng lồ bao trùm đến, một khắc sau hắn đã bị cuốn đi. Thần niệm của hắn định mở rộng ra ngoài, lại trực tiếp bị cắn nuốt hết, hoàn toàn không thể nào quan sát được mình đang ở vị trí nào..

KHi luồng lực lượng kia biến mất, Lam Tiểu Bố mới dừng lại, hắn kinh ngạc phát hiện ra hắn không phải đang ở trong bí cảnh Hỗn Độn gì cả, mà là trong hư không.

Đây là có chuyện gì? Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét ra, rất nhanh trong phạm vi thần niệm của hắn đã xuất hiện một cái bóng mơ hồ. Hắn nhanh chóng độn tới đó, cái bóng kia rõ ràng hơn, là một tinh cầu to lớn không gì sánh được.

Chẳng lẽ bí cảnh Hỗn Độn là tinh cầu này sao? Trong thần niệm Lam Tiểu Bố lại rà quét nơi khác, rất nhanh hắn đã nhìn thấy tinh cầu thứ hai.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, cách tạo thành bí cảnh Hỗn Độn, chính là đông đảo tinh cầu tạo thành một vùng tinh không, hắn còn chưa từng đến loại bí cảnh thế này bao giờ. Hoặc là nói, cái này không phải là bí cảnh, mà là thế giới của Thiên Cương Đại Đế mới đúng.

Lam Tiểu Bố lấy Phong Loan ra, nhanh chóng đáp xuống một tinh cầu trong đó. Đây là một tinh cầu có sự sống, trên tinh cầu còn có một số tiên yêu thú, nhưng mà không có bất cứ tu sĩ nào. Trừ tiên yêu thú ra, tiên thực trên tinh cầu cũng có đẳng cấp rất cao, tuổi thọ cũng rất lớn. Tiên linh thảo cấp chín cũng có, thậm chí còn có một vài tiên linh thảo cấp chín vô cùng quý hiếm.

Nếu như không cân nhắc đến sự tồn tại của Thiên Cương trận bàn, có thể nói giá trị của bí cảnh Hỗn Độn vượt xa phỏng đoán của mọi người trước đó.

Chương 800: Ta cũng quên nói cho người.

Lam Tiểu Bố chỉ nhanh chóng tìm một ít tiên linh thảo cấp tám và cấp chín, những tiên linh thảo này và Thiên Cương Biến gì đó đều chỉ là phụ. Quan trọng nhất chính là, hắn muốn trong thời gian ngắn nhất tìm được Thiên Cương trận bàn.

Người khác sau khi tìm được Thiên Cương trận bàn rồi có chịu lấy 35 lá trận kỳ ra hay không, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định, nhưng hắn khẳng định bản thân mình sẽ lấy ba mươi lăm lá trận kỳ ra đưa cho người khác.

Nếu như nói Lam Tiểu Bố không để ý đến những tiên linh thảo này, vậy những người còn lại tiến vào đây, mỗi một người đều điên cuồng tìm kiếm các loại tiên linh thảo đỉnh cấp. Chỉ là vùng tinh không này quá mênh mông, cho dù hơn một ngàn tiên vương đến đây, muốn hái hết tất cả tiên linh thảo trên các tinh cầu này, đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Tiên linh thảo khác với những thứ khác, ngươi nhìn thấy tiên linh thảo, nếu như muốn hái xuống, nhất định phải tốn một chút thời gian. Nếu như ngươi tiện tay kéo một cái, giá trị của tiên linh thảo sẽ bị giảm đi rất nhiều, cho dù ngươi có nắm được nhiều, cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Trong tình huống bình thường, tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương, cũng sẽ không mù quáng đi lãng phí như vậy. Đối với chuyện lãng phí mà không có chút ý nghĩa nào cho mình, đối với một người tu sĩ mà nói là đáng xấu hổ.

Chẳng những có tiên linh thảo, thậm chí còn có một phần tu sĩ tìm được một ít bảo vật đỉnh cấp, còn có vật liệu luyện khí đỉnh cấp.

Cho dù là loại thần vật tiên linh thảo vượt xa cấp chín, cũng có người tìm được. Rõ ràng lúc trước chuyện Thanh Phương Tiên Vực tìm kiếm đan sư vượt xa tiên đan đế cấp chín để luyện chế đan dược phi thăng đỉnh cấp cũng không phải là nói mò.

Lam Tiểu Bố lại đến đi hết cái tinh cầu này đến tinh cầu khác điều tra khắp nơi, đảo mắt đã qua ba năm. TRong ba năm này, sợ rằng người có thu hoạch ít nhất là Lam Tiểu Bố.

Trong loại bí cảnh này, chỉ cần sau khi ổn định tinh thần, muốn bao nhiêu bảo vật đều có thể lấy được dễ như trở bàn tay. Dù sao thì tu sĩ có cảnh giới tiên vương tiến vào đây chỉ hơn một ngàn người mà thôi.

CHo đến bây giờ, Lam Tiểu Bố đều không dừng lại ở một tinh cầu quá lâu, một khi hắn xác định tinh cầu này không có Thiên Cương trận bàn, hắn sẽ lập tức di chuyển đến một tinh cầu khác.

TRong vùng tinh không này có khoảng chừng hơn vạn tinh cầu, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cho dù dừng lại ở mỗi tinh cầu một ngày, tìm hơn vạn tinh cầu cũng sẽ mất đến mấy chục năm. Hơn nữa ở lại tên một tinh cầu một ngày thì có thể làm gì? Cũng may trong hơn vạn tinh cầu này, có rất nhiều tinh cầu đều là tinh cầu bỏ hoang, không có giá trị gì để dừng lại.

Cho dù Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, cho dù trong thời gian mười năm này, mỗi ngày đều tìm kiếm, hơn vạn tinh cầu hắn cũng không thể đặt chân hết được. Chỉ là cho đến trước mắt, hắn vẫn không có biện pháp nào tốt hơn.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố dừng ở bên ngoài một tinh cầu hỏa diễm. Toàn bộ tinh cầu này đều bị lửa bao quanh, rất rõ ràng đây là một tinh cầu không có bất cứ giá trị tìm kiếm gì. Nơi này không tồn tại các loại thiên tài địa bảo, Thiên Cương trận bàn của Thiên Cương Đại Đế chắc cũng sẽ không ở trên tinh cầu này.

Nhưng khác với những tinh cầu bỏ hoang khác chính là, trên tinh cầu này đầy hỏa diễm, hoặc có thể đây không phải là tinh cầu bỏ hoang, hắn có nên đi vào xem thử hay không?

KHi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, một đạo quang mang từ đằng xa đang nhanh chóng di chuyển đến, chỉ chớp mắt đã cách Lam Tiểu Bố không xa.

“Ta nên gọi ngươi là Lam Tiểu Bố, hay là gọi ngươi là Ngũ Vũ Vương?” Giọng điệu của người vừa tới có chút trào phúng, sau lưng hắn đeo một thanh trường kiếm, cả người ẩn chứa hơi thở sát phạt.

“Tấn Ly?” Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, gia hỏa này có bị bệnh không thế, tới đây dùng giọng điệu âm dương quái khí nói chuyện. Nói thật thì, nếu không phải tiên đình vương Lợi Nguyên Sát của vĩnh Mậu Tiên Vực ngăn lại, có thể hắn đã giết gia hỏa này trên đài đấu pháp

rồi.

Tấn Ly từ tốn nói, “Nếu như không phải lão gia hỏa Lợi NGuyên Sát ngăn cản, chỉ sợ ngươi đã không còn cơ hội đứng đây rồi.”

“Ta và ngươi có thù sao?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Sát khí quanh người Tấn Ly dường như đã đọng thành thực chất khóa chặt Lam Tiểu Bố, đừng đạo kiếm khí thẩm thấu ra, lúc này cả người hắn tựa như một thanh kiếm sắc.

“Ta giết ngươi có hai lý do, thứ nhất ta đã nói, ngươi mà dám dùng Hư KHông Khốn Sát tiên trận trên đài đấu pháp, ta sẽ khiêu chiến ngươi. Đáng tiếc Lợi NGuyên Sát lại dùng khí thế Tiên Đế áp chế ta, khiến ta không thể nào lên đài đấu pháp giết ngươi. Nhưng mà lão gia hỏa kia cũng không sống được bao lâu đâu, chờ sau khi ta bước vào tiên tôn rồi, người thứ nhất ta muốn giết chính là hắn.” Giọng điệu Tấn Ly vô cùng lạnh lùng.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nói như vậy là ngươi cho rằng ta đã dùng Hư KHông Khốn Sát tiên trận trên đài đấu pháp?”

Tấn Ly mỉa mai nói, “Thực lực của Mai Lạc Nhân như thế nào ta đây biết rất rõ, mặc dù kém hơn ta rất nhiều, nhưng cũng đủ để đối phó với tiên vương cùng cấp. Mà ngươi lại có thể giết chết Mai Lạc Nhân trong thời gian ngắn, ngươi nói ngươi không sử dụng Hư Không Khốn Sát tiên trận, ngươi cảm thấy ta có tin không?”

“Tiên đình vương của Vĩnh Mậu Tiên Vực ngươi cũng nói như vậy?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

Tấn Ly nói, “Ta không cần nghe ý kiến của người khác, ta chỉ tin tưởng vào đôi mắt của mình. Sau khi tiến vào bí cảnh Hỗn Độn rồi, ta vẫn luôn tìm kiếm ngươi, hôm nay cuối cùng cũng bị ta tìm được.

Bây giờ không có Khốn Sát tiên trận, ta muốn xem ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta như thế nào, chỉ hy vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng.”

Nói xong, Tấn Ly hoàn toàn không chờ Lam Tiểu Bố nói chuyện tiếp, trường kiếm sau lưng đã vang lên tiếng kiếm minh. Một khắc sau, sóng kiếm vô tận từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lam Tiểu Bố, sau đó là giọng nói của Tấn Ly truyền đến. “Lúc ở trên đài đấu pháp ta còn chưa thể hiện ra một nửa thực lực của ta, loại thần thông Hư KHông Kiếm Đào này chắc ngươi chưa từng thấy, cũng không ngờ đến nhỉ? Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết một chuyện, khi ta là tiên vương tầng tám, đã từng giết chết một tiên tôn sơ kỳ, mà bây giờ, ta đã là tiên vương viên mãn.”

Chương 801: Ta cũng quên nói cho người. (2)

Lam Tiểu Bố lười nói nhảm nữa, Thất âm Kích cuốn theo trăm triệu kích mang đánh ra.

Đối phó với một tiên vương, cho dù tiên vương này mạnh hơn, hắn cũng không cần thiết phải dùng đến sát chiêu của mình.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng trường kích cứng đối cứng với mình, không kích phát đạo vận thần thông, khóe miệng Tấn Ly nhếch lên ý cười giễu cợt, sóng kiếm đột nhiên biến đổi, biến thành tầng tầng lớp lớp không gian sai chỗ.

Sóng kiếm bên trong loại không gian sai chỗ này, đừng nói là ngăn cản, chỉ sợ chạy trốn cũng không được.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố ngưng lại, đây là KHông Gian Kiếm Ý? Hắn nhanh chóng xác định, Tấn Ly vừa thi triển KHông Gian Kiếm Ý.

Đây là lần đầu tiên, một tu sĩ cảnh giới tiên vương khiến hắn bị uy hiếp. Chỉ có tiến xúc với quy tắc KHông Gian, mới có thể thi triển ra Không Gian Kiếm Ý. Ngay khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được đây là Không Gian Kiếm Ý, Tấn Ly đột nhiên biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận dược cho dù là xung quanh mình hay trên dưới, đều là sóng kiếm vô cùng vô tận, nơi nào cũng là điểm ngưng tụ tử vong, cho dù hắn tránh bên nào đều sẽ bị sóng kiếm đâm chết.

Lời vừa rồi Tấn Ly nói chẳng những không có chút khoác lác nào, mà còn có chút khiêm tốn. Loại Không Gian Kiếm Ý này, còn kích phát ở trong hư không, đừng nói là tiên tôn sơ kỳ, tiên tôn hậu kỳ bình thường chỉ sợ cũng khó có thể chạy thoát.

Sát thế đã xẹt qua quần áo Lam Tiểu Bố, thậm chí còn bắt đầu xé rách da thịt của hắn. Giọng nói của Tấn Ly lại truyền đến một lần nữa, “Ngươi không cần lo lắng, ít nhất thì ta sẽ không giết ngươi ngay đâu.”

Trong miệng thì nói không giết Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được hơi thở tử vong lại càng dày đặc hơn.

Lam Tiểu Bố dứt khoát nhắm mắt lại, Thất âm Kích cuốn lên hơn trăm tỷ kích mang không có chút ý nghĩ thu hồi, ngược lại càng cuồng bạo hơn đánh ra ngoài.

Ngay khi vung Thất âm Kích ra, Lam Tiểu Bố đột nhiên sải chân bước lên một bước, một khắc sau cả người hắn đột nhiên biến mất trong vùng Không Gian Kiếm Ý này. Cái Không Gian Kiếm Ý trùng trùng điệp điệp kia, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

“Cảm ngộ không gian…” Tấn Ly giật mình, thật sự là hắn quá kinh ngạc, bởi vì bây giờ hắn hoàn toàn có thể giết chết một tiên tôn hậu kỳ. Dựa vào chính Không Gian Kiếm Ý này của hắn.

Thế nhưng tiên tôn hậu kỳ cùng không thể tránh được Không Gian Kiếm Ý này, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ tùy ý bước một bước là có thể thoát khỏi, cái này chẳng những có lý giải về quy tắc KHông gian giống hắn, thậm chí còn lý giải sâu sắc hơn cả hắn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trăm tỷ kích mang đụng vào tầng tầng lớp lớp Không Gian Kiếm Ý, toàn bộ hư không tóe lên sát mang tiên nguyên vô cùng vô tận. Vùng hư không này tựa như sắp sụp đổ, cái này hoàn toàn không giống trận đánh giữa hai tu sĩ Tiên Vương, mà là cuộc chiến sinh tử giữa hai cường giả tiên đế viên mãn mới đúng.

Vừa mới áp chế dồn người khác vào đường chết xong, Tấn Ly đã lập tức cảm nhận được không ổn, hắn đột nhiên cảm thấy được hơi thở chết chóc ập đến, hắn điên cuồng lùi về phía sau, muốn chạy khỏi vùng không gian này trước.

Chỉ là một tia lạnh lẽo đã dừng ngay mi tâm của hắn, đồng thời hắn nghe thấy giọng Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi mà dám cử động một cái, ta sẽ xé rách mi tâm của người thành bã vụn, sau đó từ từ sưu hồn ngươi. ĐÚng rồi, ta quên nói cho ngươi biết một chuyện, khi ta là tiên vương tầng một, đã giết chết tiên tôn hậu kỳ đỉnh cấp, mà bây giờ ta là tiên vương tầng sáu.”

Hơi thở tử vong khiến Tấn Ly không dám động đậy, có kiêu ngạo hơn nữa thì cũng không dám vứt bỏ cái mạng của mình.

Cái Không Gian Kiếm Ý đầu trời kia cũng vì Tấn Ly bị sát ý khóa chặt mà nhanh chóng yếu đi, cuối cùng tiêu tán mất. Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một thanh trường kích từ trong hư không rơi vào tay hắn. Khi trường kích chỉ về phía mi tâm Tấn Ly, Tấn Ly mới biết tia lạnh lẽo ở mi tâm hắn lúc trước chỉ là một đạo sát ý mà thôi.

“Thực lực của Ngũ Vũ Vương ngươi, Tấn Ly ta vô cùng khâm phục, ta nhận thua.” Trong nháy mắt Tấn Ly đã bình tĩnh lại, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Trước đó suýt chút nữa ta đã bị ngươi lừa rồi, cho rằng ngươi chỉ là một tên ngốc đơn thuần, bây giờ ta mới biết được trái tim người còn đen hơn Thẩm Sâm rất nhiều. Nói đi, ngươi tìm ta có chuyện gì, không nói, vậy thì ta trực tiếp sưu hồn, ta không có tâm trạng ở đây lãng phí thời gian với ngươi.”

“Ngươi giết đi, ta tu luyện Kiếm Đạo, chưa bao giờ để ý đến chuyện sống chết của mình.” Tấn Ly từ tốn nói, trong mắt lộ ra sự bình tĩnh và thong dong.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng lười nói nhảm, sát ý trên trường kích lạnh lẽo, trực tiếp đâm về phía mi tâm của Tấn Ly.

“Dừng tay, ta nói.” Tấn Ly cuối cùng cũng không nhịn được kêu lên.

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “KIếm Đạo của ngươi tràn đầy hiệu quả, lợi ích và lệ khí, hết lần này đến lần khác ngươi còn muốn giả bộ là một người đơn thuần. Người dối trá ta đã thấy nhiều, nhưng hạng người dối trá như ngươi đúng là tương đối ít. Chắc hẳn là ở trên quảng trường đấu pháp bên ngoài Hư Không Thạch, tám chín phần mười người đều cảm thấy ngươi là một người tồn tại vì Kiếm Đạo nhỉ? Ngươi thật sự quá kém, người hoàn toàn không xứng đáng tu luyện Kiếm Đạo. Biết Lãng Vô Tình đã bị ta giết đi, người ta mới thật sự vì Đao Đạo mà tồn tại, làm gì có nhiều thứ vớ vẩn như ngươi vậy.”

Tấn Ly không giải thích những chuyện này mà nói ra, “Ta nghe người khác nói, trên người ngươi có Thiên Cương Biến, cho nên ta muốn lấy được Thiên Cương Biến trên người ngươi.”

Hai mắt Lam Tiểu Bố nheo lại, lại có người biết hắn có Thiên Cương Biến? Chuyện hắn có Thiên Cương Biến có rất ít người biết, hắn tin Triệu Công Minh chắc chắn sẽ không nói, cho dù Triệu Công Minh có nói cũng không thể lan truyền trong một giới này được.

Chương 802: Bí mật trong bí cảnh.

“Ta không biết, nhưng người kia tận mắt nhìn thấy ngươi đã từng huyễn hóa thành người khác, không hề có chút vết tích nào. Trừ thần thông Thiên Cương Dịch Hình ra, hoàn toàn không còn biện pháp nào khác.” Tấn Ly đáp.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, biết hắn biết Thiên Cương Biến, còn tiết lộ cho người khác biết, rốt cuộc là ai? Hơn nữa đối phương nhất định đã biểu lộ ra một chút gì đó khiến Tấn Ly tin tưởng, nếu không thì dựa vào cái gì để Tấn Ly tin tưởng loại lời này.

“Ngươi vẽ phác thảo lại chân dung của người kia ra đi.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Tấn Ly không làm theo ngay, ngược lại nói ra, “Ta hy vọng ngươi có thể tha cho ta một lần, ta và Ngũ Vũ Vương không thù không oán, chỉ là tin vào lời người khác thôi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đã như vậy, vậy thì ngươi đi chết đi.”

Nói xong, sát khí trên trường kích bạo phát, chỉ chớp mắt đã bao trùm lấy đầu Tấn Ly. Hắn có lòng tốt muốn giúp Vĩnh Mậu Tiên Vực, tên gia hỏa này là Tiên Vương của Vĩnh Mậu Tiên Vực, chẳng những không có chút cảm kích nào, ngược lại còn tìm mọi cách muốn giết chết Lam Tiểu Bố hắn, hắn không phải là hạng người lấy ơn báo oán gì.

Tấn Ly tin rằng Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không dám giết hắn, chỉ cần hắn không nói thì sẽ không thể giết hắn. Nếu như hắn thỏa hiệp, nói không chừng sẽ mất mạng thật.

Nhưng khi loại hơi thở chết chóc kia bắt đầu xé rách sinh cơ của hắn, lúc này Tấn Ly mới phát hiện ra đối phương đang thật sự giết hắn, hắn vội vàng kêu lên, “Ta vẽ…”

Nhưng hắn nói đã quá muộn, lời đồng ý vừa mới nói ra, đầu của hắn đã bị Thất âm Kích đâm nát. Nguyên Thần còn chưa tràn ra, sát thế trên Thất âm Kích lại ập đến một lần nữa, lần này không cho Tấn Ly cả cơ hội nói chuyện, thần hồn của Tấn Ly đã bị diệt trừ.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, chiếc nhẫn của Tấn Ly đã bị thu hồi.

Một tiên vương cũng dám uy hiếp hắn, cho là hắn sẽ nương tay sao? Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Trong lúc giết Tấn Ly, trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang nghĩ đến chuyện là ai đã tiết lộ chuyện hắn biết Thiên Cương Biến ra ngoài.

Dựa theo lời Tấn Ly vừa nói, người này chắc hẳn đã từng nhìn thấy dáng vẻ mình khi dịch hình người khác. Hắn đã từng dịch hình ở Ma Huyền Tiên Vực, nhưng mà lúc hắn dịch hình ở Ma Huyền Tiên Vực, ngay cả mấy vị tiên đình vương cũng không biết, người bình thường lại càng không thể biết. Người này có thể nói chuyện với Tấn Ly, hơn nữa từ lời Tấn Ly nói, có thể thấy được tu vi của đối phương chắc không kém gì Tấn Ly.

Trừ Ma Huyền Tiên Vực, lần dịch hình gần đây nhất của hắn chính là khi truy sát Khuông Kỷ, nhưng mà Khuông Kỷ đã bị hắn giết, không thể nào tiết lộ chuyện này ra. Lùi lại thời gian trước đó, chính là lúc hắn vừa mới đến Thanh Phương Tiên Vực, lúc đó hắn dịch hình thành…

Là Kiều Ngao Mục, người này nhất định là Kiều Ngao Mục, lúc này Lam Tiểu Bố gần như có thể khẳng định.

KHi hắn tiến vào Thanh Phương Tiên Vực đã dịch hình thành Kiều Ngao Mục, hắn dịch hình thành Kiều Ngao Mục đã đoán được Kiều Ngao Mục sẽ đến, sau đó tìm hắn tính sổ. Trên thực tế thì sau đó Kiều Ngao Mục vẫn chưa từng tới tìm hắn.

Ở Thanh Phương Tiên Vực, người biết Kiều Ngao Mục, chỉ sợ chỉ có bản thân Kiều Ngao Mục thôi? Đúng rồi, còn có Tiềm Cung đã bị hắn giết trước đó nữa. Luyện HÔn DƯơng Oa nằm trên người Tiềm Cung, vậy là trước đó Kiều Ngao Mục đã bị Tiềm Cung giết hay là chủ động dâng Luyện Hồn DƯơng Oa cho Tiềm Cung đây?

Đặt một giả thiết, Kiều Ngao Mục chủ động dâng lên, vậty Kiều Ngao Mục không bị giết, Kiều Ngao Mục cũng đến Thanh Phương Tiên Vực, kết quả lại phát hiện có người lấy tên của hắn vào thành, sau đó hắn sẽ điều tra người này là ai. Vậy thì rất dễ dàng điều tra ra là Lam Tiểu Bố hắn.

Lam Tiểu Bố không ngờ được là, kết quả hắn đoán ra là đúng, nhưng quá trình lại hoàn toàn sai. Sở dĩ Kiều Ngao Mục có thể đoán được hắn biết Thiên Cương Biến, là bởi vì hai lần hắn tiến vào Cẩm Uẩn tiên thành đều bị truy nã, lần thứ ba hắn dịch hình thành một tu sĩ tầm thường vào thành. Kiều Ngao Mục muốn điều tra xem một chút hai lần trước rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề gì mà mình bị truy nã, cho nên hắn đã bỏ ra một lượng lớn tiên tinh đều điều tra. Kết quả không điều tra ra được hắn có vấn đề gì, lại tra ra có một hắn khác tiến vào

Cấm Uẩn tiên thành.

Về sau Thẩm Sâm tổ chức truy sát Lam Tiểu Bố quy mô lớn, hắn đương nhiên biết người đã dịch hình thành hắn là ai.

Sau khi Lam Tiểu Bố đoán được người kia là Kiều Ngao Mục, tựa như đã hạ quyết tâm, chờ sau khi lần bí cảnh này kết thúc, nhất định phải điều tra mỗi một tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn. Với trình độ xảo trá của Kiều Ngao Mục, hắn tuyệt đối sẽ có cách tiến vào trong bí cảnh.

Tinh cầu hỏa diễm trước mắt này hình như biết được bên ngoài có người điều tra nó, lửa lại càng cháy mãnh liệt hơn.

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến Hỏa Diệm Sơn trong Tây Du Ký, nơi trước mắt này không thể nào là Hỏa Diệm sơn được, mà là một Hỏa Diễm tinh.

Con khỉ bên trong Tây Du Ký hình như học Địa Sát Biến, ngược lại Nhị sư huynh thì học Thiên Cương Biến. Nhưng Nhị sư huynh dùng Thiên Cương Biến dịch hình ra lại thường xuyên không giống, kém xa con khỉ.

Lam Tiểu Bố cười cười, nhưng mà lập tức cảm thấy không thích hợp, Thiên Cương Biến không bằng Địa Sát Biến? Hai loại thần thông này hắn đều học cả, rõ ràng Thiên Cương Biến bỏ xa Địa Sát Biến mấy con phố. Đã như vậy, vì sao Nhị sư huynh còn không bằng đại sư huynh?

Rất rõ ràng, Nhị sư huynh là đang che giấu thực lực của mình mà, đây là một người có tâm cơ.

Chương 803: Bí mật trong bí cảnh. (2)

Cái này không liên quan đến hắn, Lam Tiểu Bố lắc đầu, vẫn quyết định tiến vào trong Hỏa Diễm tinh nhìn một chút. Trong nháy mắt khi hắn bước vào Hỏa Diễm tinh thì lại ngừng lại. Nghĩ đến Hỏa Diệm sơn và Thiên Cương Biến, hắn đột nhiên nhớ đến bí cảnh này là của Thiên Cương Đại Đế, bí cảnh của Thiên Cương Đại Đế là một cái tinh không.

Mấy năm qua, hắn đã đi qua mấy trăm cái tinh cầu. Tinh cầu có sự sống cũng không nhiều, chỉ có khoảng bảy tám cái, bảy tám cái tinh cầu này phân bố hình như rất là đặc biệt…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lập tức lấy thủy tinh cầu ra, khắc họa vị trí những tinh cầu mà hắn đã đi qua trên thủy tinh cầu, đồng thời đánh dấu những tinh cầu có sự sống lại.

Vị trí các tinh cầu trên thủy tinh cầu này lập tức rõ ràng hơn, những tinh cầu bị bỏ hoang kia khá lộn xộn, nhưng tám tinh cầu có sự sống kia lại đột nhiên hợp thành một vùng trận cơ. Lam Tiểu Bố là một tiên trận đế cấp chín, đồng thời đã nghiên cứu trận đạo nhiều năm, trận cơ này rõ ràng là có xu hướng về Tiểu Thiên Cương Trận.

Sở dĩ còn chưa phải là Tiểu Thiên Cương Trận, là bởi vì trận cơ của Tiểu Thiên Cương Trận là do chín tinh cầu tạo thành, dựa theo phân bố tinh cầu này, Hỏa Diễm tình trước mắt hắn chính là cái thứ chín tạo nên trận cơ Tiểu Thiên Cương Trận này.

Mấy năm trôi qua, cuối cùng Lam Tiểu Bố đã tìm được một ít quy luật, trong lòng đương nhiên vô cùng vui mừng. Hắn không chút do dự vọt vào trong Hỏa Diễm Tinh.

Hỏa Diễm Tinh có tính là tinh cầu có sự sống hay không, Lam Tiểu Bố không biết, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, trong bí cảnh này, cho dù là tinh cầu bỏ hoang hay tinh cầu có sự sống, đều có giá trị cả. Ở tinh cầu có sự sống có thể tìm được tiên linh thảo cấp cao nhất, ở tinh cầu bỏ hoang có thể tìm được một ít pháp bảo, thậm chí là vật liệu luyện khí đỉnh cấp. Bàn về giá trị, thậm chí còn vượt xa tiên linh thảo ở tinh cầu có sự sống.

Vừa tiến vào Hỏa Diễm Tinh, hỏa diễm cực nóng lập tức ập đến. Bên ngoài thân thể Lam Tiểu Bố đã được Thái Sơ Hằng Hỏa bao trùm, ở bên ngoài Thái Sơ Hằng Hỏa lại phủ thêm một tầng Phụ Cốt Hỏa Diễm.

Lo lắng không an toàn, Lam Tiểu Bố lại lấy Luyện Hồn âm Oa và Luyện Hồn Dương Oa ra, ngăn cản mọi khả năng gặp nguy hiểm.

Thật sự là vì thời gian quá gấp rút, hắn vẫn còn chưa luyện hóa được Linh Lung Tháp, cũng không có hợp âm Dương Oa lại làm một. Nếu không thì ở trong này hắn sẽ an toàn hơn nhiều.

Lúc này Lam Tiểu Bố không tìm kiếm ở mặt ngoài tinh cầu, trước đó mấy trăm tinh cầu kia, Lam Tiểu Bố đều tìm bề mặt bên ngoài, nhưng kết quả không tìm được cái gì cả.

Cũng không thể trách Lam Tiểu Bố được, hơn vạn tinh cầu, cho dù chỉ tìm kiếm bên ngoài, cũng không thể tìm hết trong thời gian mười năm ngắn ngủi được. Nếu như đi sâu vào bên trong tinh cầu, muốn tìm hết hơn vạn cái tinh cầu này, đó chính là người si nói mộng.

Hỏa diễm trên bề mặt Hỏa Diễm Tinh rõ ràng là từ bên trong tinh cầu phun ra, đi vào càng sâu bên trong Hỏa Diễm Tinh này, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận cái nóng cực đáng sợ.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng lại, nơi hắn đang đứng cũng không phải là nơi sâu nhất của Hỏa Diễm Tinh, mà là một nơi nào đó bên trong Hỏa Diễm Tinh. Sở dĩ hắn dừng lại, bởi vì trước mặt hắn xuất hiện một cái không gian vô cùng lớn, dưới đáy không gian này là một vùng Hỏa Diễm kéo dài vô tận. Bởi vì thần niệm ở đây đã bị chặn lại, hắn chỉ có thể suy đoán vùng biển lửa này chắc khoảng mấy ngàn dặm.

Bên trong biển lửa cuộn trào sóng lửa, ở biên giới biển lửa, ngưng tụ không biết bao nhiêu là Viêm Tinh, Viêm tinh trăm triệu năm là một trong những vật liệu luyện khí cao cấp nhất ở tiên giới, đây là tiên tài cấp chín, mỗi một viên đều có giá trị liên thành.

Lam Tiểu Bố không có tâm trạng đi thu thập những Viêm Tinh trăm triệu năm này, mà tìm kiếm xem nơi này có Thiên Cương trận bàn hay không.

TRên không của biển lửa, có một chút diễm lăng dựng thẳng, thật giống như tảng băng, thô to dài ngắn không giống nhau.

Tường không gian ở nơi này đều là do viêm tinh trăm triệu năm ngưng luyện thành, hoàn toàn không phải thứ mà pháp bảo hay sức người có thể xé mở. Hắn vừa may xâm nhập được vào trong vùng không gian này, nếu không thì từ nơi khác không thể đi vào nơi này được. Hơn nữa ở nơi này thần niệm bị hạn chế chỉ có thể mở rộng được trong phạm vi vài dặm, đây là nói đến thần niệm của hắn. Thần niệm của tu sĩ bình thường mà ở đây, nói không chừng còn không thể mở rộng ra được.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về biển lửa ở phía đối diện, muốn vượt qua, chỉ có một cách, đó là vượt qua từ trên không. Hắn vào đây tìm kiếm Thiên Cương trận bàn, nếu như cứ từ bỏ như vậy, cho dù có tìm hết những nơi khác, hắn nhất định cũng sẽ nghĩ đến, trận bàn có khi nào nằm trong biển lửa này hay không?

Nhất định phải đi vào!

Trước khi đi vào, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình nhất định phải làm thứ gì đó, là luyện hóa Linh Lung Tháp, hay là hợp âm Dương Oa lại?

Cuối cùng Lam Tiểu Bố quyết định hợp âm Dương Oa lại, hợp Luyện Hồn âm Oa và DƯơng Oa lại làm một, đó chính là bảo vật tiên thiên. Linh Lung Tháp có lợi hại đến đâu, cũng không đạt đến mức tiên thiên đâu.

Lấy Luyện Hồn âm Oa và Dương Oa đặt ở trước mặt, thần niệm Lam Tiểu Bố tràn vào. Bây giờ hắn hoàn toàn không biết phải dung hợp Luyện Hồn âm Oa và Luyện Hồn Dương oa như thế nào, hắn không phải là Luyện KHí Sư, cho nên cũng chỉ có thể thử.

Vô cùng vô tận cấm chế liên hoàn xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu câu thông, đã cảm nhận được thức hải đau đớn, hắn nhanh chóng muốn thu thần niệm về. Nhưng một khắc sau, thức hải của hắn tựa như một cái cầu nối, nối liền cả cấm chế trong Luyện Hồn âm Oa và Luyện Hồn Dương oa.

Đủ loại hơi thở vừa đi vừa về chạy tán loạn, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã vài lần cảm thấy thức hải mình sắp hỏng đi, chẳng những là thức hải hắn sắp sụp đổ, mà hắn cảm thấy đầu mình cũng sắp nổ tung luôn rồi.

TRong cơn hoảng sợ, Lam Tiểu Bố nhanh chóng muốn thu hồi thần niệm về.

Loại đáng sợ này, hắn thà rằng không cần hai cái nồi này.

Chương 804: Luân Hồi Oa.

Càng khiến Lam Tiểu Bố kinh hãi là, thần niệm của hắn hoàn toàn không thể thu về được, không chỉ như thế, hắn còn phải không ngừng mở rộng thần niệm đến hai nồi âm Dương Oa này, nếu không thì thức hải của hắn sẽ bị cưỡng ép thẩm thấu và xé rách.

Hối hận thì cũng đã không kịp rồi, Lam Tiểu Bố chỉ có thể điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật, vừa rèn luyện thần niệm, vừa cẩn thận từng li từng tí bảo vệ thức hải của mình không bị xé rách, đồng thời còn phải chịu đựng loại đau đớn và dày vò trước uy hiếp thức hải có thể bị xé rách bất cứ lúc nào.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn có thể miễn cưỡng bảo trì ý thức tỉnh táo, nhưng càng về sau, theo thời gian trôi qua, ý thức của hắn lại càng ngày càng mơ hồ, từ sâu trong đầu có một tiếng giọng nói nhắc nhở, hắn nhất định không thể để cho thức hải sụp đổ, nhất định phải bảo vệ cái mạng nhỏ của mình…

Chỉ là chuyện này không phải là chuyện mà ý thức có thể thay đổi, đạo tắc giữa Luyện Hồn Dương oa và Luyện Hồn âm Oa trao đổi cho nhau, hoàn toàn vượt quá phạm vi khống chế của Lam Tiểu Bố.

Lúc Lam Tiểu Bố ngất đi, chỉ có thể dựa vào tiềm thức mà vận chuyển Đoán Thần Thuật và Trường Sinh Quyết. Vận chuyển Đoán Thần Thuật là hy vọng thức hải của mình không bị sụp đổ, vận chuyển Trường Sinh Quyết là hy vọng mình có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ này.

Thời gian trôi qua từng chút một, xung quanh người Lam Tiểu Bố đã che kín các loại đạo tắc, mà vô cùng vô tận tiên linh khí từ trong biển lửa cũng bị hút về phía Lam Tiểu Bố, một phần rót vào trong âm Dương Oa, một phần bị Lam Tiểu Bố hấp thu. KHông chỉ như vậy, vô số Viêm Tinh trăm triệu năm ở xung quanh biển lửa cũng dần mất đi hào quang, trở nên u ám.

…

Một cái bí cảnh Hỗn Độn có hơn vạn tinh cầu, chỉ có 1080 người tiến vào. Mà đồ tốt bên trong bí cảnh Hỗn Độn lại nhiều không kể xiết, cho nên ở bên trong bí cảnh Hỗn Độn có cực ít người phát sinh tranh đấu, phần lớn đều lo phát tài cho riêng phần mình.

Thời gian bảy năm nhoáng cái mà qua, tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, trừ một số ít đã vẫn lạc ra, mỗi người đều thu hoạch đầy bồn đầy bát. Thời gian ba năm cuối cùng, đông đảo tu sĩ đều tỉnh ngộ lại, cảm thấy cần phải làm một chút chuyện chính. Dù sao thì những tiên linh thảo trong này, có tìm kiếm cả ngàn năm cũng chưa chắc có thể tìm xong.

Nếu là chính sự, vậy thì đương nhiên chính là chuyện tìm kiếm Thiên Cương trận bàn, đây là chuyện liên quan đến việc tiên vực của mình có thể sống sót trong lượng kiếp hay không.

Những tu sĩ này cũng bắt đầu giống như Lam Tiểu Bố lúc trước, không còn tiếp tục thu thập các loại tiên linh thảo đỉnh cấp nữa mà tìm kiếm Thiên Cương trận bàn. Chỉ là nếu như tìm được Thiên Cương trận bàn dễ như vậy, cũng không đợi bọn hắn đến ngày hôm nay mới tìm đến.

Người duy nhất không có tâm trạng tìm kiếm Thiên Cương trận bàn chính là Kiều Hưng, thời gian ban đầu, hắn ngẫu nhiên có thể liên lạc với Lam Tiểu Bố một chút, nhưng bốn năm gần đây, hắn phát tin tức cho Lam Tiểu Bố toàn bộ đều như muối bỏ biển, không có chút hồi âm nào.

Hỏa Diễm Tinh cũng có rất nhiều người từng đi qua, có thể đi vào được bí cảnh Hỗn Độn, đương nhiên sẽ có chút lai lịch. Những tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này, muốn đi vào một tinh cầu hỏa diễm cũng có cách cả. Nhưng mà có rất ít người giống như Lam Tiểu Bố, tiến sâu vào trong tinh cầu để tìm kiếm.

KHông phải không nghĩ ra mà là không thực tế, chỉ ngắn ngủi mấy năm thôi không thể nào tìm hết từ trong ra ngoài tất cả tinh cầu ở đây được.

Giờ phút này ở sâu trong Hỏa Diễm Tinh, các loại đạo tắc quanh người Lam Tiểu Bố dần dần ngừng lại, thậm chí dần dần tán loạn đi. Trường Sinh Quyết cuốn theo tiên linh khí nồng đập, khi tiên linh khí nhiều đến một mức nhất định, trong cơ thể Lam Tiểu Bố tựa như vừa xé mở một tầng gông cùm xiềng xích, đạo vận tiên nguyên quanh người Lam Tiểu Bố nồng đậm hơn, thức hải cũng mở rộng hơn một vòng lớn, không chỉ như vậy, thức hải cũng cứng cỏi hơn trước rất nhiều.

Cùng lúc đó, một tiếng vang thanh thúy vang lên, Lam Tiểu Bố mông lung mở mắt ra. Ánh mắt hắn nhìn về phía biển lửa ở phía trước, lập tức nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, sau đó nhảy lên một cái.

KHiến hắn vui mừng chính là, thức hải của hắn không bị sụp đổ. KHông chỉ như vậy, thức hải còn rộng hơn, thần niệm ở trong không gian biển lửa này cũng có thể mở rộng ra hơn trăm dặm.

Tu vi đã bước vào tiên vương tầng bảy rồi? Lam Tiểu Bố lập tức xác định, tu vi của hắn quả thật đã bước vào tiên vương tầng bảy, đạt đến tiên vương hậu kỳ, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Không đúng, cái biển lửa trước mắt này không còn đáng sợ như trước nữa, hình như có một chút hơi thở đạo vận, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn xung quanh biển lửa này. Còn cả những viêm tinh trăm triệu năm kia nữa, sao đã mất đi ánh sáng rồi? Lam Tiểu Bố tiện tay cuốn lấy một cái, một viên viêm tinh rơi vào tay hắn, chớp mắt hóa thành tro bụi.

Thật giống như tinh hoa bên trong viêm tinh đã bị hấp thu hết, không có bất kỳ giá trị nào.

Lam Tiểu Bố vỗ đầu một vái, hắn đang suy nghĩ cái gì thế này, lúc trước không phải hắn đang dung hợp Luyện Hồn âm Oa và Luyện Hồn Dương oa sao? Cũng không biết đã qua bao lâu rồi, vậy mà hắn không nhớ đến chuyện đó trước.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra cái nồi của hắn, không phải âm Oa cũng không phải Dương Oa, mà là một cái nồi màu đen.

Chiếc nồi đen này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến cái Sinh tử Oa lấy được ở dưới hẻm núi Ma HUyền Hư Không, cái đó cũng là một cái nồi đen, Sinh tử Oa đã được hắn dùng làm trận cơ cho tiên trận hộ giới.

Lam Tiểu Bố vung tay nắm cái nồi đen này lên, tựa như thường thường không có gì lạ, thần niệm tràn vào trong, cũng cảm thấy giống như một cái nồi mà thôi.

Lam Tiểu Bố thử dùng thần niệm luyện hóa cái nồi đen này, một đạo tin tức khiến Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ. Cái nồi này chỉ có người dung hợp mới có thể luyện hóa, người khác cho dù có lấy cái nồi này đi cũng không thể luyện hóa được.

Chương 805: Luân Hồi Oa. (2)

Nói cách khác từ nay về sau cái nồi này chỉ có hắn mới có thể luyện hóa.

Có loại nồi chứa hơi thở đại đạo này, cho dù không phải là bảo vật Tiên Thiên, cũng nhất định không quá kém.

Lam Tiểu Bố thử luyện hóa cái nồi đen kia, hắn kinh ngạc phát hiện ra luyện hóa cái nồi đen này vô cùng dễ dàng. Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, cấm chế trên nồi đen đã bị luyện hóa gần một nửa, một tháng sau, hắn đã luyện chế xong đạo cấm chế thứ 108 trên cái nồi đen này.

Lam Tiểu Bố cho rằng mình đã luyện hóa xong cái nồi den này rồi, sau khi luyện hóa xong 108 cấm chế, hắn mới biết được mình chỉ mới luyện hóa được 1% cái nồi đen này mà thôi.

Là một tiên trận đế, Lam Tiểu Bố đã biết đây là cấm chế tuần hoàn. Hắn muốn tiếp tục luyện hóa thì phải luyện lại cái cấm chế đầu tiên trong 108 cấm chế kia, nói cách khác chính là luyện hóa lại một lần.

Lam Tiểu Bố thử một cái, lần này tốc độ luyện hóa chậm rãi hơn, đến đạo cấm chế thứ 108 thì hắn luyện hóa liên tục mấy ngày mà vẫn không nhúc nhích tý nào.

Cảm nhận được cái nồi này không dễ luyện hóa hoàn toàn như vậy, Lam Tiểu Bố từ bỏ tiếp tục luyện hóa.

Cho dù là trước khi dung hợp âm Dương Oa hay là luyện hóa cái nồi đen này, Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng cái nồi này là một món pháp bảo phòng ngự. Sau khi luyện hóa xong 108 cấm chế kia, Lam Tiểu Bố mới biết được, cái nồi này là một món pháp bảo phi hành, còn có một cái tên, tên là Luân Hồi Oa.

Nhìn cái nồi đen trước mắt này, Lam Tiểu Bố nghĩ đến tình cảnh mình ngồi trong cái nồi này phi hành, hình ảnh này thật sự quá đẹp.

Pháp bảo phi hành thì pháp bảo phi hành đi, nhưng bên trong cái nồi này trống rỗng, thậm chí ngay cả một gian phòng của một cái pháp bảo phi hành bình thường cũng không có, hắn phi hành như thế nào?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía biển lửa trước mắt, có lẽ có thể dựa vào Luân Hồi Oa bay qua cái biển lửa này.

Nghĩ đến là lập tức thử ngay, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, cái nồi này tốt xấu gì thì hắn cũng đã luyện hóa được 1% rồi, là một bảo vật Tiên Thiên trong truyền thuyết, bay qua cái biển lửa này chắc là được chứ?

“Bành!” KHiến Lam Tiểu Bố cạn lời là, sau khi hắn lấy cái nồi ra thì nó lập tức rớt xuống, hơn nữa còn rơi xuống vào trong biển lửa. Cái nồi này hoàn toàn có thể biến lớn, lại không thể phi hành.

Dùng pháp bảo Tiên Thiên, thế mà lại không thể phi hành? Chẳng lẽ là do hắn luyện hóa cấm chế quá ít, nếu dựa theo tiến độ luyện hóa 1% cái nồi này mà nói, vậy hắn muốn luyện hóa hoàn toàn cái nối này, ít nhất phải luyện hóa một trăm lần.

Nhìn Luân Hồi Oa đang trôi nổi trên biển lửa, Lam Tiểu Bố âm thầm ngạc nhiên, cái nồi này không bị chìm trong lửa. Có lẽ hắn thực sự có thể dựa vào cái nồi này làm một cái thuyền…

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố thử nhảy lên Luân Hồi Oa. Hắn đã chuẩn bị xong, một khi tình hình có biến, sẽ lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố đáp xuống Luân Hồi Oa, không có chìm xuống, cũng bởi vì cái nồi này đã được hắn luyện hóa một phần, cho nên hắn có thể thông qua thần niệm, khống chế cái nồi này tiến lên.

Dưới tác dụng của thần niệm, Luân Hồi Oa dưới chân tựa như một chiếc cano, nhanh chóng chạy sâu vào trong biển lửa. Diễm đào tách ra, nồi sắt phá sóng mà đi, điều này khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng. Suýt chút nữa bỏ luôn mạng nhỏ của mình, cuối cùng cũng có chút tác dụng, không uổng công mình dung hợp cái nồi đen này.

Không có Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố muốn vượt qua cái biển lửa này sẽ vô cùng khó khăn. Với sự đáng sợ của biển lửa này, bất kỳ phi thuyền nào cũng sẽ bị hòa tan, cái nồi Luân Hồi Oa này thật sự là công cụ vượt qua biển lửa tốt nhất.

KHông chỉ như vậy, chờ đến khi không cần dùng Luân Hồi Oa nữa, còn có thể dùng Luân Hồi Oa bảo vệ Mạc Khâu, không cần hắn phải bố trí một đống tiên trận cấp chín ngăn lại.

Tốc độ di chuyển của Luân Hồi Oa trong biển lửa rất nhanh, thần niệm của Lam Tiểu Bố nhanh chóng đảo qua, một chút biến hóa hắn đều không bỏ qua.

Mười ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn nhìn thấy một cái cửa đá. Ngoài cửa đá còn có một cái bình đài không lớn, Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, nhảy lên cự thạch trên bình đài. Hắn tiến về phía trước đẩy cánh cửa đá này, không nhúc nhích tí nào, thần niệm thử quét vào trong, cũng chẳng có chút phản ứng nào.

Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, đánh một kích xuống. Phản lực cuồng bạo dội lại, suýt chút nữa đánh bay Lam Tiểu Bố vào trong biển lửa.

Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, sau khi bình tĩnh lại, hắn đến viền cửa đá này quan sát cẩn thận lại. Rất nhanh hắn đã phát hiện ra bốn chữ nhỏ, Oát Toàn Tạo Hóa.

Đây là thần thông đệ nhất trong Thiên Cương Biến, môn thần thông này, Lam Tiểu Bố biết nhưng chưa bao giờ học qua.

Chẳng lẽ phải dùng thần thông Oát Toàn Tạo Hóa để mở cái cửa đá này?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không được, môn thần thông này vượt quá phạm vi tu luyện của hắn. Sở dĩ hắn không học, không phải là do không có thời gian mà môn thần thông này hắn hoàn toàn không học được. Môn thần thông này có liên quan đến việc sáng tạo pháp tắc mới, ngay cả KHông Gian Pháp tắc hắn cũng chỉ mới nhập môn thôi, làm sao mà sáng tạo pháp tắc mới được?

Cái vị Thiên Cương Đại Đế kia mạnh đến đâu, cũng không thể nào để một cường giả có thể sáng tạo pháp tắc đến mở cái cửa này ra chứ?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố khắc nội dung thần thông Oát Toàn Tạo Hóa lên trên cửa đá, khi hắn khắc xong chữ cuối cùng của môn thần thông này, cửa đá đột nhiên mở ra.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, quả thật chính là làm thế này. Bước vào trong cửa đá, là một cái điện không lớn lắm, chính giữa điện có một vật đang lơ lửng, Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm đã có thể nhận ra đây là một cái trận bàn, trên trận bàn có viết hai chữ "Thiên Cương".

Chương 806: Thiên Cương thần thông.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra cầm lấy Thiên Cương trận bàn, sau đó hắn lập tức phát hiện cái này chỉ mới là trận cơ Thiên Cương trận bàn mà thôi. Nói cách khác, cái Thiên Cương trận bàn này còn thiếu đi 36 lá trận kỳ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra chuyện khác, trên cái Thiên Cương trận bàn này có một cái Đại THiên Cương Trận, Đại Thiên Cương Trận này do 36 tinh cầu có sự sống tạo thành.

Cái Đại Thiên Cương Trận này lại do vô số Tiểu Thiên Cương Trận tạo thành. Hắn đã từng đến chín tinh cầu có sự sống kia, nhưng mà đó chỉ là một Tiểu Thiên Cương Trận trong cái Đại Thiên Cương Trận này mà thôi. Nói cách khác, hắn tùy tiện đến chín cái tinh cầu có sự sống nào cũng đều có thể tạo thành một Tiểu Thiên Cương Trận, chứ không phải là vì hắn may mắn, vừa hay có thể tìm được chín cái tinh cầu có sự sống tạo thành Tiểu Thiên Cương Trận.

Cái Thiên Cương đại trận này vô cùng huyền ảo, hắn cũng chỉ có thể nhận ra mà thôi, chứ không thể nào lý giải được sự huyền bí ở trong đó.

Lam Tiểu Bố cất trận bàn đi, hắn phải nhanh chóng lấy được 36 lá trận kỳ còn lại về tay.

Sau khi rời khỏi Hỏa Diễm tinh rồi, Lam Tiểu Bố lại đến một tinh cầu có sự sống khác. Dựa theo biểu hiện trên trận cơ Thiên Cương trận bàn, trên tinh cầu có sự sống này nhất định có một lá trận kỳ. Điều khó khăn duy nhất chính là Lam Tiểu Bố không biết trận kỳ này đang nằm ở đâu.

Hắn lấy cái trận cơ Thiên Cương trận bàn ra, muốn nhìn một chút xem trên trận cơ có nhắc nhở gì không. Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, trên trận cơ hắn nhìn thấy được một mũi tên chỉ dẫn. Dựa theo cái mũi tên chỉ dẫn này, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tìm được một cái động phủ ở dưới biển sâu.

Động phủ này được đại trận đỉnh cấp bảo vệ, loại đại trận này khẳng định vượt xa tiên trận cấp chín. Đừng bảo là Lam Tiểu Bố phá không ra, cho dù hắn có thể phá vỡ, hắn cũng không sẽ tốn thời gian đi phá. Muốn mở loại động phủ này ra, một mình hắn phải mất ít nhất là mấy năm.

Dựa vào kinh nghiệm, quả nhiên Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy ở một nơi không đáng chú ý lắm ở trên trận môn có mấy chữ nhỏ, Điên Đảo âm DƯơng.

Lại là một trong những loại thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Lam Tiểu Bố cũng không biết môn thần thông này, hắn chỉ có thể khắc môn thần thông này lên trận môn. Khắc xong thần thông, không lâu sau, trận môn lập tức tự động mở ra, xuất hiện ở trước mặt Lam Tiểu Bố vẫn là một cung điện, trong cung điện không có thứ gì khác, chỉ có một lá trận kỳ lơ lửng trên không. Đây chính là một lá trận kỳ trong 36 lá THiên Cương trận kỳ.

Đến lúc này, trong lòng Lam Tiểu Bố đã có nhận định.

Bí cảnh Hỗn Độn này không phải là để người ta tiến vào để tìm kiếm Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, mà là muốn khắc Thiên Cương Tam Thập Lục Biến ra cho người khác.

Chắc hẳn Thiên Cương Đại Đế đã chết rồi, nếu như Thiên Cương Đại Đế không chết, vậy là muốn người khác đưa Thiên Cương Tam Thập Lục Biến cho hắn.

Chuyện sau đó thì trở nên đơn giản hơn nhiều, có một vài trận kỳ thì được giấu ở sâu trong lòng đất, có một vài lá thì bên trong dãy núi, còn có giấu trong cả hư không.

Lam Tiểu Bố muốn lấy được những trận kỳ này, nhất định phải khắc họa một môn thần thông Thiên Cương lên trận môn, như Di Tinh Hoán Đẩu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, CHấn Sơn Hám Địa, Đằng Vân Giá Vụ…

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã góp nhặt được mười lá trận kỳ.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố lại đi đến một tinh cầu, đồng thời dựa vào chỉ dẫn trên Thiên Cương trận bàn đi đến một trận môn nằm sâu trong đầm lầy nào đó, hắn không có làm giống trước đó, tiếp tục khắc họa thần thông Thiên Cương lên trận môn.

Bên trên trận môn này có viết Nghịch Tri Vị Lai, môn thần thông này khác với những môn thần thông khác, cái này nhất định phải có sự lý giải đạo tắc thiên địa đến một trình độ nhất định. Nghịch Tri Vị Lai không phải là bát quái Dịch học, mà là thần thông đi theo hướng khống chế vụ trụ đại đạo thực sự.

Có lẽ chỉ cần khắc môn thần thông này lên trận môn, hắn sẽ lấy được lá trận kỳ thứ mười một.

Nhưng Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, bây giờ người biết được thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, chỉ sợ chỉ có mình Lam Tiểu Bố hắn. Tu vi của Triệu Công Minh có hạn, không thể nào học hết được thần thông Thiên Cương.

Cho dù có là Thánh Nhân của vũ trụ Đại Hoang, cũng chưa chắc có thể học hết được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến này. Nếu như Thánh Nhân mà có thể nắm trong tay Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, vậy thì sẽ không xảy ra chuyện vũ trụ bị vứt bỏ kia. Cửu Trọng THiên cũng sẽ không gặp tình trạng hôm nay bị bỏ đi một tầng trời, hôm sau lại bỏ thêm một tầng khác.

Thiên cơ mà các thánh nhân khống chế, chỉ giới hạn trong vũ trụ Đại Hoang, hoặc là Cửu Trọng Thiên mà thôi. Còn thứ vượt xa hơn thì sao? Mà Nghịch Tri Vị Lai chính là một môn thần thông đỉnh cấp vượt xa một phương vũ trụ.

Bây giờ là thời đại đại vũ trụ Hạo Hãn, vũ trụ Đại Hoang chỉ là một phần trong vũ trụ Hạo Hãn này, ngay cả bụi bặm cũng không bằng.

Hắn khắc hết những thần thông này ra đây, nếu như có người có tâm học được hết thì như thế nào? CHo dù lúc hắn rời đi sẽ xóa hết những thứ mình khắc lên này, nhưng lỡ như Thiên Cương Đại Đế chưa chết thì sao?

Thiên Cương Đại Đế không chết, thứ hắn khắc lên trận môn, Thiên Cương Đại Đế nhất định sẽ biết được. CHuyện Thiên Cương Đại Đế chết, cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Lam Tiểu Bố do dự nửa ngày, hắn quyết định lần này tìm trận kỳ không dùng cách khắc họa thần thông để mở trận môn ra nữa, mà là thông qua cách khác.

Đây là một trận môn vượt qua tiên trận cấp chín, hắn muốn mở trận môn này ra thì phải cần rất nhiều năm, nhưng không có nghĩa là hắn mở không ra.

Theo Lam Tiểu Bố thấy, tuy cái trận môn này cao hơn tiên trận cấp chín, nhưng cũng sẽ không cao hơn quá nhiều, nhiều nhất chỉ là bán thần trận, hoặc là một thần trận cấp thấp mà thôi. KHông phải nói là trận đạo của Thiên Cương Đại Đế không tốt, mà là nơi này không có Tiên Linh mạch đỉnh cấp cung cấp linh nguyên cho trận môn mà thôi, vì thế nên không thể nào bố trí được đại trận có đẳng cấp cao hơn.

Chương 807: Thiên Cương thần thông. (2)

Loại thần trận này đối với người khác mà nói thì rất là phiền phức, thậm chí mãi mãi cũng không thể nào mở ra. Hắn lại không giống thế, bản thân hắn chính là một tiên trận đế cấp chín. Càng quan trọng hơn là, hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi nghĩ thông suốt về vấn đề này, Lam Tiểu Bố dứt khoát dùng Ẩn Nặc tiên trận cấp chín giấu chỗ mình đang đứng lại, sau đó dựa vào Vũ Trụ Duy Mô nghiên cứu trận môn này.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, bên ngoài trận môn, trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố tiến triển cực nhanh.

Mỗi khi qua một khoảng thời gian, Lam Tiểu Bố sẽ ném một lá trận kỳ ra. Chỉ cần không có phản ứng nào, Lam Tiểu Bố sẽ dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình mới, phân tích tại sao đặt trận kỳ vào vị trí đó lại không có tác dụng gì.

Đảo mắt mà đã qua một năm, hôm nay Lam Tiểu Bố lại như thường ngày ném một lá trận kỳ ra bên trên trận vị trên hư không. Dựa theo thường thức lúc trước, trận kỳ này sau khi ném ra chắc hẳn sẽ không có tiếng vang nào, nhưng mà không sao cả, hắn có Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Duy Mô sẽ giúp hắn phân tích xem vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ cần biết được vấn đề là gì, hắn sẽ không ngừng tiến bộ.

KHiến Lam Tiểu Bố trừng to mắt chính là, sau khi hắn ném lá trận kỳ này xuống, trận môn vẫn luôn không có động tĩnh gì đột nhiên nứt ra một cái khe.

Giờ phút này, tim của Lam Tiểu Bố nhảy loạn lên thình thịch, lại dựa theo suy nghĩ của mình vứt thêm trăm lá trận kỳ xuống. Nếu như hắn thành công, vậy thì có nghĩa hắn đã là một người đã vượt qua tiên trận đế cấp chín, trận đạo đã bước vào tầng thứ mười.

Răng rắc! Một tiếng nứt vang lên, trận môn trước mắt đột nhiên mở ra toàn bộ, một lá trận kỳ xuất hiện trước mắt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố kích động bước lên cầm lấy lá trận kỳ này xuông nắm trong tay, đây là lần đầu tiên hắn không dựa vào thần thông Thiên Cương Biến để mở ra trận môn lấy được trận kỳ.

Thu hoạch lớn nhất còn chưa phải là cái này, mà là trận đạo của hắn đã đột phá ra khỏi hàng ngũ tiên trận đế cấp chín. Chuyện này sẽ là một trợ giúp rất lớn đối với chuyện tương lai hắn đi Tịch Thần cốc.

Vạn sự khởi đầu nan, những nơi sau đó, Lam Tiểu Bố thế như chẻ tre, đợi sau khi lấy được lá trận kỳ cuối cùng rồi, thậm chí hắn chỉ dùng mấy phút đã mở được trận môn ra.

Nhìn 36 lá trận kỳ mà mình đã lấy được, Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy đáng tiếc. Nếu như hắn nghĩ đến chuyện dựa vào trận pháp để mở trận môn ra sớm một chút, vậy thì sẽ không cần phải khắc họa mười môn thần thông kia ra.

Thần thông khác thì cũng thôi đi, Oát Toàn Tạo Hóa và Điên Đảo âm DƯơng tuyệt đối là hai môn thần thông cực hạn của vũ trụ, tổn thất không nhỏ.

Còn về các loại thần thông như Hô Phong Hoán Vũ, CHấn Sơn Hám Địa, Đằng Vân Giá Vụ, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý, trong mắt hắn đó chi là những thần thông không quan trọng.

Thần thông Thiên Cương Biến cũng chia cao thấp, thần thông cao cấp khiến hắn không với tới, thần thông cấp thấp thì hắn chẳng muốn học.

Thu thập đủ 36 lá trận kỳ, Lam Tiểu Bố phát cho Kiều Hưng một tin tức. Chờ nửa ngày sau mà Kiều Hưng vẫn chưa trả lời lại, Lam Tiểu Bố dứt khoát tìm một chỗ, hắn nhất định phải luyện hóa cho xong Thiên Cương trận bàn đã.

Dựa theo thời gian tiến vào bí cảnh Hỗn Độn mà hắn tính, thời gian đến lúc bí cảnh Hỗn Độn đóng lại chỉ còn một năm mà thôi.

Cái Thiên Cương trận bàn trong này tuyệt đối không thể luyện hóa trong một năm được, nhưng mà điều này không làm khó được Lam Tiểu Bố, hắn có trận bàn Thời Gian. Trận bàn Thời Gian của hắn tuy có rất nhiều hạn chế, không có cả năng tu luyện, nhưng luyện hóa đồ vật thì không có vấn đề gì.

Lam Tiểu Bố tìm một nơi yên tĩnh, tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, rồi mở trận bàn Thời Gian ra luyện hóa Thiên Cương trận bàn.

Không luyện hóa thì Lam Tiểu Bố vẫn chưa cảm thấy gì cả, một khi bắt đầu luyện hóa rồi, Lam Tiểu Bố càng khẳng định Thiên Cương Đại Đế rất có thể còn chưa ngã xuống. Trên Thiên Cương trận bàn này đâu đâu cũng là ấn ký ẩn nấp, có thể nói nếu như không phải là đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô, nhiều ấn ký như vậy Lam Tiểu Bố không thể tìm ra hết được.

Vũ Trụ Duy Mô là địa bàn của Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố toàn tâm toàn ý luyện hóa Thiên Cương trận bàn, trên trận bàn cho dù có bất cứ chi tiết nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt hắn.

Đã trải qua một lần trúng ám chiêu của trận bàn May Mắn, bây giờ Lam Tiểu Bố lại càng cẩn thận hơn.

Ba mươi năm sau, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa xong Thiên Cương trận bàn, tất cả hơi thở bị ẩn giấu trong đó đều bị loại bỏ hết, không chỉ như vậy, mỗi một lá trận kỳ đều được Lam Tiểu Bố khắc họa trận văn hư không mới.

Những trận kỳ này hắn sẽ phân phát ra hết, chờ sau khi lượng kiếp của Tiên giới qua đi, những trận kỳ này hắn muốn lấy lại hết.

Nếu như không phải trận đạo có đột phá, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ không thể làm được đến mức này. Bây giờ trận đạo của hắn đã vượt qua tiên trận đế cấp chín, đứng cao hơn cả tiên giới. Cộng thêm Thiên Cương trận bàn còn đang nằm trong tay hắn, hắn muốn dựa vào Thiên Cương trận bàn lấy lại 36 lá trận kỳ này chắc hẳn không có vấn đề gì.

Sau khi rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện làm sao mới có thể im hơi lặng tiếng mà giao 36 lá trận kỳ này cho 36 tiên vực khác.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến vấn đề này, hắn nhận được tin tức của Kiều Hưng. Kiều Hưng nói hắn phát hiện ra một tinh cầu rất kỳ quái, trong tinh cầu này chỉ có một thứ. Có người nói là Uẩn Thần Quả, có thể luyện chế ra thần đan, giúp tiên đế viên mãn có thể xé rách vị diện tiên giới tiến đến tầng thứ cao hơn. Bây giờ có rất nhiều người đang tụ tập đến tinh cầu này, muốn cướp đoạt Uẩn Thần Quả.

Chương 808: Bán trận kỳ ra.

Lúc Lam Tiểu Bố tiến về phía tinh cầu mà Kiều Hưng nói, trong lòng đang cân nhắc đến vấn đề nên chia trận kỳ này ra như thế nào. Nếu như hắn đưa những trận kỳ này cho người của 35 tiên vực, đồng thời người của 35 tiên vực này đều giấu đi Thiên Cương trận kỳ mà mình đã lấy được này, vậy hẳn là an toàn nhất.

Bởi vì không có ai biết được tiên vực nào lấy được trận kỳ, điều này sẽ tránh được các loại tranh đoạt đẫm máu và chết chóc.

Nhưng mà sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng bác bỏ ý nghĩa này, tiên vực có được Thiên Cương trận kỳ nhất định phải công bố ra cho người khác biết, có như vậy thì tu sĩ của những tiên vực không lấy được Thiên Cương trận kỳ mới có thể đi đến tiên vực có Thiên Cương trận kỳ được. Hơn nữa Ngũ Vũ Tiên giới cần một lượng lớn tu sĩ bổ sung, thật sự là do tu sĩ ở Ngũ Vũ Tiên giới quá ít.

Sau khi quyết định xong, Lam Tiểu Bố huyễn hóa bản thân thành Tấn Ly.

Có 1080 người tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, huyễn hóa thành người xa lạ thì càng dễ khiến bản thân bị bại lộ. Thực lực của Tấn Ly mạnh mẽ, hơn nữa trong mắt người khác, tính cách người này có chút ngốc nghếch. Chính là có chút bất cận nhân tình, thich hợp để cõng nồi nhất.

Tốc độ của Phong Loan cực nhanh, chỉ ngắn ngủi trong vòng hai ngày, Lam Tiểu Bố đã đến tinh cầu mà Kiều Hưng nói.

Tinh cầu này hắn không đi vào trong ngay, mà dùng thần niệm rà quét tình hình, khắp nơi đều một mảnh hoang vu, rõ ràng là một tinh cầu không có sự sống. Một tinh cầu thế này mà lại có Uẩn Thần Quả, quả thật là có chút cổ quái.

Dựa theo vị trí mà Kiều Hưng đã nói, trong khoảng thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã tìm được vị trí của Uẩn Thần Quả, đây là một vùng hẻm núi khổng lồ, bên ngoài hẻm núi đã đã bị phá hoại nghiêm trọng, rõ ràng là một cái đại trận bị đập vỡ. Trong hẻm núi có ít nhất là mấy trăm tu sĩ, có thể nói là tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn, chỉ sợ có mội nửa là tụ tập ở đây.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố nhanh chóng quét đến vị trí của Kiều Hưng, Kiều Hưng đang đứng trong một góc hết nhìn đông rồi nhìn tây. Có lẽ không thu hoạch được thứ tốt gì, cũng có thể là do Kiều Hưng đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. Cho dù ở đây Kiều Hưng là người có tu vi thấp nhất, cũng không có ai đến tìm hắn gây chuyện.

Tại một nơi ở xa hơn trong hẻm núi, nơi đó là một dược viên vô cùng hỗn loạn, trong dược viên còn có một số cây cối còn có thể nhìn thấy được, chỉ là đồ trong dược viên đã bị cướp đoạt hết rồi.

Một vài tu sĩ thậm chí còn đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, rõ ràng Lam Tiểu Bố đã tới hơi muộn rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhảy xuống ngay lối vào hẻm núi, đứng trước mặt đoàn người, cao giọng nói, “Chắc các vị đều biết ta cả nhỉ?”

Tấn Ly, ai mà không biết gia hỏa này? Mạnh đến rối tinh rối mù, là cường giả Kiếm Đạo thậm chí còn uy hiếp Ngũ Vũ Vương không dám dựa vào Hư Không KHốn sát tiên trận.

Bởi vì Tấn Ly đã chặn lối ra, cho nên trong lúc nhất thời không có người nào lao ra ngoài.

Người khác e ngại Tấn Ly, nhưng Tế Tín của Thanh Phương Tiên Vực thì không e ngại. Hắn là đệ nhất vương ở Thanh Phương Tiên Vực, hơn nữa còn là Thần Thông Vương.

Hắn không chút do dự đi đến lối ra, đồng thời từ tốn nói, “Tế Tín ta cứ muốn đi ra ngoài đấy, ngươi có thể làm gì được ta?”

Lam Tiểu Bố đã huyễn hóa thành Tấn Ly cười ha ha một tiếng, “Buồn cười, ngươi ra ngoài thì cứ đi đi, chỉ là đừng có nên hối hận là được. Hôm nay ta đến đây là muốn bán đồ, bây giờ mà ngươi đi chỉ sợ sau này ngươi sẽ trở thành tội nhân của tiên vực ngươi đó.”

Lam Tiểu Bố vừa thốt lời này xong, tất cả mọi người đều kích động, cái này rõ ràng là đã lấy được Thiên Cương trận bàn, nếu không thì làm sao có thể nói ra được lời này?

“Tấn đạo hữu đã lấy được Thiên Cương trận bàn?” Một tên tiên vương kích động hỏi.

Tấn Ly bay lên đứng trên một tảng đá lớn, sau đó ôm quyền nói ra, “Không sai, ta đã lấy được Thiên Cương trận bàn rồi. Không chỉ như vậy, ta còn lấy được 36 lá trận kỳ của Thiên Cương trận bàn. Hôm nay ta đứng đây bán 36 lá trận kỳ này ra.”

MỌi người nhiệt liệt hẳn lên, bí cảnh sắp kết thúc rồi, thế mà Tấn Ly còn lấy 36 lá trận kỳ ra bán. Nhưng mà loại phong cách hành động này hình như rất Tấn Ly, người này thích làm lớn chuyện, để toàn vũ trụ đều cảm thấy hắn là một người mà trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

“Dịch Hư Tiên Vực ta muốn một lá…”

“Bách KHôn Tiên Vực ta muốn một lá…”

TRong lúc nhất thời, âm thanh kích động liên tục vang lên, ai ai cũng muốn lấy trận kỳ, ngay cả Kiều Hưng cũng hô Ngũ Vũ Tiên giới muốn lấy một lá. Lam Tiểu Bố nghe một chút, nơi này có người của ít nhất hơn tám mươi tiên vưc ở đây.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại nói, “Các vị im lặng một chút, ta quyết định sẽ bán hết 36 lá trân kỳ này ra.”

“Tấn Ly, ngươi là người của Vĩnh Mậu Tiên Vực, ngươi lại bán hết mấy lá trận kỳ này ra, vậy Vĩnh Mậu Tiên Vực thì sao? Ngươi làm như vậy có xứng đáng với tiên vực quê hương của mình sao?” Một Tiên Vưng lớn tiếng quát.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Toàn bộ danh ngạch tiến vào bí cảnh Hỗn Độn của Vĩnh Mậu Tiên Vực đều là do ta cướp được, ngươi có tư cách gì mà nói? Ta đã sớm không vừa mắt Lợi Nguyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực rồi. Xong chuyện lần này, ta muốn định cư ở Thanh Phương Tiên Vực, ngươi có thể làm gì được ta? Ngươi hi vọng Vĩnh Mậu Tiên Vực có danh ngạch, thế thì ngươi lấy đồ ra mua đi, ta cũng không phải không cho ngươi mua mà.

Tên tu sĩ tiên vương của Vĩnh Mậu Tiên Vực kia tức đến phát run, đáng tiếc hắn biết mình ở trước mặt Tấn Ly chẳng là cái gì cả.

“Nói đi, bán như thế nào.” Sớm có người đã không đợi được nữa, cách làm của Tấn Ly thế này đối với bọn họ mà nói là càng tốt hơn, dù sao thì cũng có thể lấy được trân kỳ.

Chương 809: Bán trận kỳ ra. (2)

Lam Tiểu Bố lấy một lá trận kỳ ra giơ lên nói, “Bây giờ ta giao dịch từng cái, muốn trao đổi, bỏ đồ của mình vào trong một chiếc nhẫn. Mỗi người chỉ có cơ hội một lần, nếu như ta cảm thấy đồ của ngươi không đủ, ta sẽ không giao dịch với ngươi, hơn nữa tiên vực các ngươi sẽ không có cơ hội giao dịch lần thứ hai. Ai lên trước nào?”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, có một vài tiên vương muốn xông lên đừng lập tức dừng lại. Mỗi một tiên vực chỉ có một cơ hội, cái này không thể tùy tiện lãng phí được. Không có người nào muốn bỏ ra quá nhiều đồ, nhưng ai cũng hy vọng mình lấy được một lá trận kỳ.

Một nam tử tiên vương hậu kỳ bước tới, hắn ném chiếc nhẫn trong tay mình cho Lam Tiểu Bố, “Ta đại diện cho Hành Loan Tiên Vực, đây là đồ ta dùng để trao đổi trận kỳ.”

Lam Tiểu Bố không nhận lấy chiếc nhẫn kia, chiếc nhẫn kia trực tiếp lơ lửng tước mặt Lam Tiểu Bố, thần niệm của hắn rà quét qua. Một đống tiên linh thảo cấp bảy cấp tám, tiên linh thảo cấp chín chỉ có mười mấy gốc, sau đó là một đống vật lệu luyện khí cấp thấp, còn có một ít tiên tinh, đồ vật tạp nham rất nhiều.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, chiếc nhẫn này trực tiếp bị ném về cho tên tiên vương này, đồng thời nói ra, “Hành Loan Tiên Vực đã mất tư cách trao đổi, tiếp theo.”

“Ngươi dám…” Tên tiên vương này cho rằng mình hầu như đã bỏ hết sô tiên linh thảo và vật liệu luyện khí từ cấp chín đến gần cấp bảy cho Lam Tiểu Bố, thế mà còn bị mất đi tư cách, đây quả thực là khinh người quá đáng. Cho nên đầu nóng lên, lập tức xông lên.

Trường kiếm sau lưng Lam Tiểu Bố cuốn lên một đạo kiếm mang, tên tiên vương này chỉ mới vọt tới được một chút đã đột nhiên nhớ tới, người trước mắt này là Tấn Ly, có thể giết được nhiều cường giả tiên vương như vậy ở trên đài đấu pháp. Chỉ là lúc này hắn đã không thể nào lùi lại được nữa, thức hải tê nhức, một khắc sau, một thanh trường kiếm xẹt qua cổ hắn.

Bịch, tên tiên vương này ngã xuống đất, lúc này Lam Tiểu Bố cũng thu chiếc nhẫn của hắn về tay.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, phần lớn những người ở đây điều biết Tấn Ly rất mạnh, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến Tấn Ly lại mạnh đến mức này. Ngay cả Tế Tín cũng âm thầm kinh hãi, nếu như hắn đối địch với Tấn Ly, thật sự có thể tất thắng?

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Giao dịch được thì làm, không giao dich được thì cũng thôi đi, ai dám động tay động chân, vậy thì kết cục cũng sẽ như kẻ trước mắt này.”

“Thanh Phương Tiên Vực ta muốn giao dịch một lá trận kỳ.” Tế Tín đi đến, ôm quyền với Lam Tiểu Bố, đồng thời đưa một chiếc nhẫn ra.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung lên chiếc nhẫn trong tay Tế Tín, đồ vật trong nhẫn của Tế Tín thì ít hơn rất nhiều, chỉ có mấy trăm gốc tiên linh thảo cấp chín, còn có một số vật liệu luyện khí cấp chín. Nhất là ở trong một góc có hai hộp ngọc, thần niệm Lam Tiểu Bố nhìn về phía hộp ngọc này, rõ ràng là hai quả Uẩn Thần Quả.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy Uẩn Thần Quả, nhưng mà loại hơi thở đạo vận kia, hắn lập tức biết đây là bảo vật tiên linh thảo cao hơn cấp chín.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, đây mới là thái độ đúng đắn. Hắn cũng chẳng muốn thu rác rưởi, đưa một đống rác cho hắn để làm gì?

Lam Tiểu Bố cất chiếc nhẫn đi, lấy một lá trận kỳ ra ném cho Tế Tín.

Trong lòng Tế Tín thật ra đang vô cùng bất an, hắn thấy, thực lực của Lam Tiểu Bố hoàn toàn không phải trình độ mà hắn có thể cứng rắn cướp được. Nếu như đồ hắn đưa mà Lam Tiểu Bố vẫn không hài lòng, vậy Thanh Phương Tiên Vực sẽ mất đi cơ hội.

Ngay khi hắn nhận được một lá Thiên Cương trận kỳ, hắn lập tức thở phào một hơi, sau đó nắm chặt lá trận kỳ trong tay.

Một loại hơi thở đại đạo tràn ra, tế Tín lập tức biết đây là một lá Thiên Cương trận kỳ thực sự.

“Tế đạo hữu, xin hỏi cần thứ gì vậy?” Nhìn thấy Tế Tín có thể trao đổi thành công lấy được trận kỳ, lập tức có người truyền âm hỏi Tế Tín.

Tế Tín không trả lời, hắn lo lắng sẽ xảy ra biến cố gì khác, cho nên hắn ôm quyền với Lam Tiểu Bố rồi lập tức rời khỏi hẻm núi này.

Sau Tế Tín, trận kỳ được trao đổi đi ngày càng nhiều. Nhưng mà nhanh chóng có người phát hiện ra, cũng không phải đưa càng nhiều thứ là càng tốt, mà là đồ vật có giá trị càng cao mới càng tốt. Không chỉ như vậy, trong đống đồ trao đổi mà có Uẩn Thần Quả, vậy thì xác xuất thành công sẽ lớn hơn một chút.

Chỉ chớp mắt mà ba mươi lăm lá trận kỳ đã được đổi đi, chỉ còn một lá trận kỳ và mấy tiên vực tranh đoạt. Những tiên vực kia không phải đã trao đổi được thì chính là đã mất tư cách trao đổi.

Kiều Hưng do dự lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tấn đạo hữu, Ngũ Vũ Tiên giới ta muốn trao đổi một lá trận kỳ.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn của Kiều Hưng, phát hiện trong đó đều là một ít tiên linh thảo cấp chín và một ít vật liệu luyện khí cấp chín, không có Uẩn Thần Quả. Lam Tiểu Bố biết rõ, thực lực của Kiều Hưng ở chỗ này nhất định không lấy được Uẩn Thần Quả.

Hắn gật gật đầu, cất chiếc nhẫn của Kiều Hưng đi, sau đó đưa trận kỳ trong tay đưa cho Kiều Hưng, “Đây là lá trận kỳ cuối cùng, trao đổi cho ngươi đấy. ĐƯợc rồi, trận kỳ đã giao dịch xong cả rồi, ta đi đây.”

“Đa tạ, đa tạ…” Kiều Hưng kích động tay chân đều run rẩy, hắn biết rõ mình trao đổi được lá trận kỳ này là nhờ vào may mắn. Nơi này tu sĩ không có Uẩn Thần Quả cũng không nhiều, hắn chính là một trong số đó.

Trong miệng Lam Tiểu Bố nói đi, nhưng cũng không rời đi ngay. Sau khi Kiều Hưng lấy được trận kỳ thì lập tức trốn đi thật xa, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, đi theo sau lưng Kiều Hưng.

Với thực lực của Kiều Hưng, nếu như hắn mà không đi theo, trận kỳ nhất định sẽ bị cướp mất. Không chỉ như vậy mà mạng nhỏ cũng sẽ không còn.

Chương 810: Lại ném một cái nồi.

Kiều Hưng biết thực lực của mình rất kém cỏi, cho nên sau khi xông ra khỏi hẻm núi, lập tức lấy tiên khí phi hành cực phẩm ra, sau đó kích phát tộc độ đến mức cực hạn, hắn muốn tìm một chỗ trốn đi trước đã, sau đó sẽ liên lạc với Lam Tiểu Bố.

Suy nghĩ thì thật là tốt, nhưng hiện thực thì không tốt đẹp như vậy. Pháp bảo phi hành của Kiều Hưng chỉ mới bay được một nén nhang, hai chiếc pháp bảo phi hành đã một trái một phải giáp công ngăn pháp bảo phi hành của Kiều Hưng lại.

Sắc mặt Kiều Hưng có chút tái nhợt, hắn biết rõ một khi mình bị chặn lại, tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu.

“Các ngươi muốn gì? Ta là người của Ngũ Vũ Tiên giới.” Tự bản thân Kiều Hưng cũng cảm thấy lời này có chút yếu ớt.

“Ngươi đến từ tiên vực nào chúng ta không thèm quan tâm, giao Thiên Cương trận kỳ ra đây, sau đó chúng ta sẽ để ngươi đi.” Một tên tiên vương thậm chí còn cất phi thuyền của mình đi, đứng chắn ở trước phi thuyền của Kiều Hưng.

Một người khác cũng đứng trên boong thuyền của mình, lấy pháp bảo ra nhìn chằm chằm Kiều Hưng.

Trong lòng Kiều Hưng hiểu rõ, giao Thiên Cương trận kỳ ra cũng chỉ có môt con đường chết, hai tay hắn siết chặt. Bản thân mình chết thì cũng không sao cả, nhưng cái Thiên Cương trận kỳ này tuyệt đối không thể giao ra được.

“Nếu như ngươi không chịu giao ra, vậy thì để chúng ta tự lấy, khi chúng ta lấy sẽ có chút tức giận, hi vọng người đừng có hối hận.” Tên tiên vương đang đứng ngăn trước phi thuyền của Kiều Hưng hừ lạnh một tiếng, lập tức muốn nhảy lên phi thuyền của Kiều Hưng.

Vào đúng lúc này, có một giọng nói đột ngột truyền đến, “Ngươi nổi giận như thế nào, đến thể hiện ra cho Bố gia ngươi nhìn xem nào.”

Vừa dứt lời, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện trước mặt mấy người.

“Tiên Quân.” Kiều Hưng vô cùng vui mừng, Lam Tiểu Bố đến đây, vậy thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

“Ngũ Vũ Vương…” Tên tiên vương đang ngăn trước phi thuyền của Kiều Hưng lộ ra tia hoảng sợ, hắn lâp tức lùi lại theo bản năng. Kiều Hưng thì bọn hắn có thể tùy tiện bắt nạt, nhưng Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố lại càng có thể dễ dàng bắt nạt bọn họ hơn.

Lam Tiểu Bố lại ngăn đường lui của hắn lại, từ tốn nói, “Thế nào, còn chưa phát lửa giận ra mà, sao lại đi như thế? Ta còn đang chờ để hối hận đây này, đi sớm quá không tốt đâu.”

Tên tiên vương này run lên, nói đùa gì thế, Thập Vương của Thanh Phương Tiên Vực đứng trước mặt vị này mà cũng phải chết chắc, hắn chỉ là một tiên vương hậu kỳ bình thường, có thể làm được cái gì?

Kiều Hưng cảm thấy thoải mái vô cùng, mấy giây trước hắn còn đang kề cận với cái chết, bị người ta uy hiếp. Mấy giây sau, người uy hiếp hắn đã phải lăn lộn với cái chết. Nhân sinh thực sự biến ảo khó lường, ai cũng không thể biết được một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì.

“Hai người kia biết được ta lấy được Thiên Cương trận kỳ, cho nên mới muốn ra tay cướp đoạt Thiên Cương trận kỳ của ta.” Kiều Hưng nói xong thì giao Thiên Cương trận kỳ lại cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vui mừng nói, “Tốt, rất tốt, lần này ngươi đã lập đại công cho Ngũ Vũ Tiên giới.”

“Đều là may mắn, không ngờ tên Tấn Ly kia lại lấy lá trận kỳ cuối cùng kia trao đổi với chúng ta. Ta đoán có lẽ hắn kiêng kị Ngũ Vũ Tiên giới chúng ta.” Kiều Hưng cười cười nói.

“Ngũ Vũ Vương, chuyện này là chúng ta không đúng, chúng ta cáo từ trước.” Hai tên tiên vương này đều nơm nớp lo sợ nói. Còn chuyện lập tức lấy pháp bảo phi hành ra rời đi, bọn họ không dám.

“KHông phát cáu à, cũng không phải là không thể, lấy đồ ra bồi thường đi, nếu không thì xuống địa ngục đi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Hai tên tiên vương này biết Lam Tiểu Bố đáng sợ thế nào, đây chính là nhân vật có thể giết tiên đế như giết gà, giết tiên vương bọn hắn thì càng dễ dàng như giẫm chết một con kiến. Trước đó không nỡ lấy đồ tốt ra để trao đổi Thiên Cương trận kỳ, bây giờ vì giữ lại cái mạng nhỏ của mình, hai người này đâu còn dám có chút do dự nào, đều đưa ra một chiếc nhẫn, lấy phần lớn đồ tốt bỏ vào trong nhẫn.

Lam Tiểu Bố nắm lấy chiến nhẫn, dùng thần niệm kiểm tra một chút, rồi mới lên tiếng, “Cút đi, Bố gia tha lỗi các ngươi nuốt lời một lần.”

“Vâng vâng…” Hai người này còn chưa phân rõ phương hướng đã kích phát phi thuyền, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm.

“Tiên Quân…”

Lam Tiểu Bố xua tay cắt ngang lời Kiều Hưng nói, “Gọi ta là sư huynh đi, chúng ta đều là cảnh giới tiên vương, hơn nữa đều ra sức vì Ngũ Vũ Tiên giới.”

Kiều Hưng gật gật đầu, “Tiểu Bố sư huynh, ngươi tới chậm một bước rồi. Trong hẻm núi kia có Uẩn Thần Quả, nghe đồn có thể luyện chế thần đan. Chỉ cần là cảnh giới tiên đế viên mãn, dựa vào thần đan là có thể xé rách tiên giới, tiến vào vị diện có tầng thứ cao hơn. Đáng tiếc thực lực của ta thấp, không cướp được cái nào.”

“Tinh cầu kia ta vừa đi qua rồi, hình như là một tinh cầu bỏ hoang mà, làm sao có thể xuất hiện loại tiên quả đỉnh cấp như Uẩn Thần Quả được?” Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu hỏi.

Hắn thật sự rất khó hiểu, tinh cầu kia quả thật không có chút sự sống nào, cho dù dược viên đã bị giẫm đạp vô cùng hỗn loạn, cũng không có chút nguyên khí nào.

Kiều Hưng thở dài, “Không phải, mặc dù tinh cầu kia không có chút sự sống nào, nhưng trong đó có một cái đại trận, trong đại trận này chính là Uẩn Thần Quả. Đại trận này rất mạnh, mấy trăm tiên vương chúng ta đánh cả mấy tháng mới mở được cái đại trận kia ra. Sau khi đại trận mở ta, bên trong có ít nhất là mấy trăm Uẩn Thần Quả. Đám người cùng nhau xông lên, tu vi của ta hơi thấp, mặc dù cướp được một quả Uẩn Thần Quả, kết quả còn bị người khác cướp đi. Sớm biết thế ta cũng không cần đi công kích cái đại trận kia, bỏ sức lực công cốc.

Sau này ta không còn dám cướp nữa, mà là đứng một bên quan sát. Ta tận mắt nhìn thấy một người tu sĩ chẳng những không cướp đoạt Uẩn Thần Quả, mà đến một góc của đại trận thu thập thứ gì đó. Thần niệm ta quét đến chỗ đó, thấy có một loại mảnh vỡ tinh thạch, tựa như tiên tinh. Sau khi tu sĩ kia thu thập mấy mảnh vỡ ấy xong, hơi thở đạo vận trong dược viên lập tức biến mất. Sau đó ta suy đoán, sở dĩ Uẩn Thần Quả có thể trưởng thành, nhất định có liên quan đến tinh thạch mà tên tu sĩ kia đã thu thập.”

Chương 811: Lại ném một cái nồi. (2)

“Tên tu sĩ kia đâu?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hiểu ra, chỉ sợ tinh thạch kia mới là thứ hắn muốn, cũng là đồ tốt bên trong vườn Uẩn Thần Quả này.

Kiều Hưng nói, “Tu sĩ kia sau khi thu thập xong tinh thạch lại không cướp đoạt Uẩn Thần Quả, trực tiếp bỏ chạy. Trên thực tế không phải chỉ có một mình ta phát hiện ra tu sĩ kia thu thập tinh thạch, chỉ là tu sĩ kia không cần Uẩn Thần Quả, cho nên người ta cũng không có cách cướp đồ của hắn.”

“Ngươi vẽ lại chân dung của hắn lại cho ta nhìn một chút.” Lam Tiểu Bố nói.

Kiều Hưng tiện tay vẽ hình ảnh ra, người trong hình ảnh kia vô cùng lạ lẫm. Hộ trận tiến vào bí cảnh Hỗn Độn là do Lam Tiểu Bố bố trí, Lam Tiểu Bố khẳng định không có ai thế này tiến vào trong bí cảnh Hỗn Độn.

Nói cách khác, gia hỏa xa lạ này là cải trang thành. Nếu như cải trang thì đơn giản một chút, nếu như đối phương dịch hình, vậy thì nhất định phải biết thần thông Thiên Cương Biến hoặc Địa Sát Biến.

“Tiểu Bố sư huynh, ta đoán có lẽ bí cảnh Hỗn Độn sắp đóng lại rồi, Ngũ Vũ Tiên giới chúng ta chỉ sợ sẽ bị người khác nhớ thương.” Kiều Hưng có chút lo lắng nói.

Trước đó ở trên Hư Không Thạch, đó là sân nhà của Lam Tiểu Bố, khắp nơi trên Hư Không Thạch đều là Hư Không KHốn sát tiên trận, không có người nào dám khua chân múa tay với Lam Tiểu Bố. Một khi rời khỏi Hư Không Thạch, mấy loại yêu ma quỷ quái kia chắc chắn đều kéo tới.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần phải lo lắng, Phong Loan của ta cũng không phải ăn chay, chỉ cần không có ai đuổi kịp ta, vậy thì cũng chẳng có ai làm gì đươc chúng ta.”

Kiều Hưng nghĩ cảm thấy cũng đúng, chỉ cần về đến Ngũ Vũ Tiên giới, vậy thì đó cũng là sân nhà của bọn hắn.

“Đồ tốt trong bí cảnh này nhiều lắm, cho dù là tiên linh thảo hay vật liệu luyện khí, đều nhiều không kể xiết. Có thể nói mỗi một tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này đèu phát tài lớn rồi.” Ở trên phi thuyền Kiều Hưng không nhịn được cảm thán.

Lam Tiểu Bố cười cười, tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này, hắn thu hoạch được lớn nhất, trừ Thiên Cương trận bàn ra, thì còn nâng trình độ trận đạo của mình lên một cấp độ. KHông chỉ như vậy, hắn còn dung hợp được Luyện Hồn âm Oa và Dương Oa.

Cái bí cảnh Hỗn Độn này quá thật là một nơi tốt, cái Thiên Cương Đại Đế kia cũng vậy…

KHông đúng, Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến, nếu nơi này đã được gọi là bí cảnh Hỗn Độn, vậy thì phải có nơi Hỗn Độn chứ, sau khi hắn vào đây vẫn chưa từng phát hiện vị trí Hỗn Độn ở đâu. Nếu đã không có nơi Hỗn Đôn, sau có thể gọi là bí cảnh Hỗn Độn?

Cảm nhận được Lam Tiểu Bố ngây người, Kiều Hưng vội vàng hỏi, “Tiểu Bố sư huynh, có phải có chuyện gì không?”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ta cảm thấy còn một chỗ chúng ta vẫn chưa tìm được, không được, ta nhất định phải tìm dược nơi này. Có lẽ nơi này mới là nơi có giá trị nhất trong bí cảnh Hỗn Độn.”

“Đó là nơi nào?” Kiều Hưng vội vàng hỏi.

KHông đợi Lam Tiểu Bố trả lời, không gian xung quanh hai người đã nổi lên gợn sóng. Lam Tiểu Bố và Kiều Hưng biết rõ, thời gian bí cảnh Hỗn Độn đóng lại đã đến.

Quả nhiên, một khắc sau, một đạo lực lượng cường hãn bao trùm đến, cuốn hai người ra khỏi bí cảnh.

Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện bên ngoài Hư Không Thạch đã lập tức lấy trận kỳ ra phong tỏa Hư Không Thạch lại, trên Hư Không Thạch đã sớm đầy ắp người, không chỉ như vậy, phong ấn trên Hư Không Thạch và quảng trường hư không bên ngoài Hư Không Thạch đã được mở ra.

“Bành!” Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố phong tỏa Hư Không Thạch lại, một bóng người trực tiếp đụng vào tiên trận phong tỏa của Lam Tiểu Bố, ngã xuống.

Giờ phút này trên Hư Không Thạch đâu đâu cũng ồn ào, vô số người đều tuôn đến chỗ những tu sĩ vừa đi ra từ bí cảnh Hỗn Độn.

Chỉ có mình Lam Tiểu Bố là đi đến chỗ tên nam tử vừa ngã xuống đất sau khi đâm phải tiên trận kia. Hắn khẳng định gia hỏa này chính là người lấy đi tinh thạch trong vườn Uẩn Thần Quả kia.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hăn còn chưa kịp nhìn thấy mặt người này, một đạo ánh sáng xám đã quấn lấy tên tiên vương đang ngồi dưới dất này, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, đây là độn phù gì vậy, chỉ trong nháy mắt đã có thể xé rách KHốn Sát tiên trận cấp chín của hắn mà bỏ chạy?

Chú ý đến Lam Tiểu Bố rõ ràng không phải chỉ một hai người, Lam Tiểu Bố là Ngũ Vũ Vương, còn là người khống chế trên Hư Không Thạch, đồng thời vừa mới từ trong bí cảnh bước ra, đương nhiên có người chú ý đến hắn.

Hai tên tiên đế của Tịch ĐÌnh thương hội vốn đang chú ý đến Lam Tiểu Bố, sau khi nhìn thấy ánh sáng màu xám kia đều liếc mắt nhìn nhau, độn quang này rất giống với tình cảnh độn quang trên người Ngôn Thừa Kiếm và Lam Tiểu Bố mà bọn hắn đã bắt gặp ở Cấm Uẩn tiên thành ngày trước.

Bởi vậy có thể thấy được, Lam Tiểu Bố thật sự chưa chắc đã là người cướp đồ của Tịch ĐÌnh thương hội.

“Bố gia, thu hoạch như thế nào?” Giọng nói của Cung Duẫn Kỳ truyền đến, hắn và Nhiếp Tương Vũ bước đến.

Cho dù là Cung Duẫn Kỳ hay Nhiếp Tương Vũ, đều biết bí cảnh Hỗn Độn đã kết thúc, gió tanh mưa máu bây giờ mới bắt đầu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả mọi người trên Hư Không Thạch đều biết rõ Thiên Cương trận bàn đã xuất hiện trong bí cảnh Hỗn Độn, chẳng những xuất hiện mà 36 lá trận kỳ cũng đã nằm trong tay 36 tiên vực.

“A, Tấn Ly đâu? Sao không thấy Tấn Ly? Hắn không ra ngoài sao?” Lập tức có người kêu lên. Trong tay Tấn Ly có trận cơ Thiên Cương trận bàn, nếu như Tấn Ly không ra, trận cơ kia có bị rơi lại trong bí cảnh Hỗn Độn hay không?

“Hắn trốn rồi, không ngờ ta đã dùng khốn trận khóa Hư Không Thạch lại, hắn vẫn dựa vào phù lục chạy trốn mấy.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố vang lên, cho dù Lam Tiểu Bố biết người vừa chạy chắc chắn không phải là Tấn Ly, nhưng gia hỏa chạy đi kia vừa hay đã cho hắn một cái cớ, cứ cho hắn ta vác nồi trước đã rồi nói sau.

Chương 812: Phẫn nộ.

“Tại sao Tấn Ly lại phải chạy trốn? Vì sao các ngươi lại muốn tìm Tấn Ly?” Một tên tiên đình vương hỏi tất cả mọi người muốn biết đang xảy ra chuyện gì.

“Bởi vì Tấn Ly lấy được Thiên Cương trận bàn, không chỉ thế, hắn còn lấy được 36 lá Thiên Cương trận kỳ…” Một tên tu sĩ từng tiến vào bí cảnh Hỗn Độn nói ra đáp án mà tất cả tu sĩ tiến vào bí cảnh Hỗn Độn đều biết.

Tiên đình vương Lợi NGuyên Sát của Vĩnh Mậu Tiên Vực nhìn chằm chằm vào một tên tiên vương hỏi, “Phù Thạch, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tấn Ly là tiên vương của Vĩnh Mậu Tiên Vực ta, hắn lấy được Thiên Cương trận bàn, tại sao lại phải chạy trốn?"

Vành mắt tên tiên vương này đỏ bừng nói, "Tấn Ly hoàn toàn không xứng làm người, sau khi hắn lấy được Thiên Cương trận bàn rồi, lại chọn cách bán hết toàn bộ 36 lá Thiên Cương trận kỳ ra. Ta chỉ hỏi hắn một câu, hắn đã mỉa mai ngài và Vĩnh Mậu Tiên Vực chúng ta, đồng thời nói sau này sẽ định cư ở Thanh Phương Tiên Vực, không về Vĩnh Mậu Tiên Vực nữa."

Sắc mặt Lợi Nguyên Sát lập tức tức giận đến tái nhợt, theo lời Phủ Thạch nói, còn cả những lời nghị luận của mấy tiên vương mới từ trong bí cảnh Hỗn Độn đi ra, Lợi NGuyên Sát đã rõ ràng, tiên vương của Vĩnh Mậu Tiên Vực hắn lấy được Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ. Nhưng kết quả là, Vĩnh Mậu Tiên Vực hắn lại không có trong tay một lá trận kỳ nào cả.

"Ngũ Vũ Vương, bây giờ bí cảnh Hỗn Độn đã kết thúc, ngươi cảm thấy nên giải quyết những chuyện tiếp theo như thế nào?" Ngũ Thiên Thành chủ động đứng ra ôm quyền với Lam Tiểu Bố.

Nguyệt Linh Tiên Đình lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ, đây đương nhiên là vì Lam Tiểu Bố có ấn tượng tốt với Ngũ Thiên Thành, cố ý bán một lá cho bọn họ.

Lam Tiểu Bố đứng ra nói, "Bây giờ chuyện truy cứu trách nhiệm của Tấn Ly đã không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng bây giờ chính là đối phó với lượng kiếp sắp đến ở tiên giới. Lần này chuyện tiến vào bí cảnh Hỗn Độn xem như đã hoàn thành, ít nhất thì chúng ta đã lấy được Thiên Cương trận bàn, hơn nữa 36 lá trận kỳ đều ở đây. Bây giờ xin mời những tiên đình vương đã lấy được 36 lá Thiên Cương trận kỳ đứng ra, dù sao đây cũng là chuyện của toàn bộ tiên giới, không phải là chuyện của một nhà hay một người.”

Giờ phút này những tiên vương lấy được trận kỳ đều giao hết về tay tiên đình vương của mình, lời Lam Tiểu Bố nói vừa dứt, lập tức có 35 tiên đình vương đứng dây. Trận kỳ được bán đấu giá công khai, ngươi không đứng ra thì cũng sẽ bị người ta chỉ mặt điểm tên ra.

Những tiên đình vương của tiên vực không lấy được Thiên Cương trận kỳ, sắc mặt đều vô cùng khó coi, có ít người thậm chí trong mắt còn lóe lên tia hung quang, chuẩn bị tranh đoạt.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Bao gồm cả Ngũ Vũ Tiên giới ta nữa, có tất cả 36 tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ, theo lý mà nói thì 36 tiên vực này có thể vượt qua lượng kiếp lần này. Nhưng lượng kiếp lần này là tai nạn của toàn bộ tiên giới, không phải nói có được Thiên Cương trận kỳ là không đếm xỉa đến chuyện khác nữa. Dựa theo những gì chúng ta đã nói trước đó, 36 tiên vực này có trách nhiệp tiếp nhận tu sĩ của những tiên vực còn lại đến định cư. Một lát nữa ta sẽ tuyên bố phương vị hư không của Ngũ Vũ Tiên giới ta, ta hoan nghênh tất cả tu sĩ đến từ các tiên vực không có Thiên Cương trận kỳ đến Ngũ Vũ Tiên giới ta…”

Một trận vỗ tay nhiệt liệt vang lên, lời Lam Tiểu Bố nói quá quang minh chính đại, còn tuyên bố ra phương vị hư không của Ngũ Vũ Tiên giới, cái này có thể nói là đã tận lực.

“Ta ủng hộ đề nghị của Ngũ Vũ Vương, đồng thời Nguyệt Linh Tiên Vực ta cũng lấy được Thiên Cương trận kỳ, ta cũng sẽ công bố phương vị hư không của Nguyệt Linh Tiên Vực ta, hoan nghênh bất cứ tu sĩ của các tiên vực đến Nguyệt Linh Tiên Vực ta định cư.” Ngũ Thiên Thành là người thứ hai lên tiếng.

Sau đó là Ma Huyền Tiên Vực, KHông Lâm Tiên Vực, tiên đình vương của các tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ đều đứng ra nói phương vị hư không, đồng thời hoan nghênh tu sĩ của các tiên vực khác đến tiên vực mình tránh lượng kiếp.

Cuối cùng ngay cả Thẩm Sâm cũng không thể không đứng ra, đồng ý để tu sĩ tiến vào Thanh Phương Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố nói một lần nữa. "Mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lưc, nhất định có thể bảo tồn được lực lượng tiên giới đến mức tối đa nhất trong lượng kiếp, đồng thời ta đề nghi, bất kỳ tiên vực nào có Thiên Cương trận kỳ mà gặp phải công kích, những tiên vực còn lại có thể lấy lại công bằng, bảo vệ sự yên ổn của tiên giới."

Đề nghị này không có ai có ý kiến gì, Lam Tiểu Bố là tiên vực có Thiên Cương trận kỳ, chủ động cho phép tu sĩ của tiên vực khác tiến vào Ngũ Vũ Tiên giới, còn kéo theo những tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ đồng ý cho những tu sĩ của các tiên vực không lấy được Thiên Cương trận kỳ đến tiên vực mình tị nạn, còn muốn người ta như thế nào nữa?

"Ngũ Vũ Vương, ta lo nhất chính là Tấn Ly, Tấn Ly bán Thiên Cương trận kỳ, nhưng không bán trận cơ của Thiên Cương trận bàn, ta lo không có trận cơ này, Thiên Cương Tinh Trận có hình thành được hay không." Một tiên đình vương lo lắng nói.

Lam Tiểu Bố nói, "Mọi người không cần lo lắng đến chuyện này, đầu tiên là Tấn Ly còn ở tiên giới này, hắn tuyệt đối sẽ không để tiên giới biến mất, tiên giới mà biến mất đối với hắn cũng chẳng có chỗ tốt nào, bởi vì hắn cũng sẽ biến mất theo. Cho nên khi lượng kiếp đến, hắn tất nhiên sẽ chủ động lấy trận cơ Thiên Cương trận bàn ra phối hợp với Thiên Cương trận kỳ tạo thành Thiên Cương Tinh Trận. Chuyện thứ hai là chúng ta cũng cần phải truy nã Tấn Ly, không thể gửi gắm toàn bộ hy vọng vào chuyện hắn sẽ chủ động lấy trận cơ Thiên Cương trận bàn ra. Đúng rồi, Tấn Ly biết cải trang, còn có độn phù đỉnh cấp, mọi người cần phải chú ý một chút.”

Phó hội trưởng Hoành Thiên Quân của Tịch ĐÌnh thương hội bỗng nhiên đứng lên nói, “Tịch ĐÌnh thương hội chúng ta có chút hoài nghi, người này đã từng cải trang thành Ngũ Vũ Vương xuất hiện ở Cẩm Uẩn tiên thành. KHi Tịch ĐÌnh thương hội chúng ta bao vây hắn, hắn cũng dùng độn phù này để chạy thoát, loại độn phù này là Tiên Độn Phù cao hơn cấp chín, là đồ vật Thần giới. Chúng ta vẫn luôn đoán người kia là ai, không ngờ là Tấn Ly.”

Tịch ĐÌnh thương hội đã từng vây giết Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố khẳng định biết, không nhất thiết phải che giấu. Bây giờ nói ra, còn có thể nói cho Lam Tiểu Bố, là bọn họ đã hoài nghi sai người.

Chương 813: Phẫn nộ. (2)

Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như thế, chúng ta rời khỏi Hư Không Thạch trước rồi nói sau, có lẽ một lát nữa Hư Không Thạch sẽ bị Hư Không đảo nuốt hết đấy.”

Cho dù có lấy được Thiên Cương trận kỳ hay không, sau khi Lam Tiểu Bố lấy đi trân kỳ trên Hư Không Thạch, tất cả mọi người lập tức xông ra ngoài. Nếu như không phải vì bí cảnh Hỗn Độn trong Hư Không đảo, không có người nào muốn ở lại bên trong KHốn Sát tiên trận của người khác.

Quảng trường hư không bên ngoài Hư Không Thạch lúc này lập tức trở nên náo nhiệt hơn, một đám cửa hàng đã chờ đợi suốt mười năm đều vì cơ hội kinh doanh vào giờ phút này. Bất kỳ thứ gì từ bí cảnh Hỗn Độn đi ra, ở chỗ này đều có thể dễ dàng bán đi. Đừng thấy những tiên linh thảo từ cấp chín trở xuống mà Lam Tiểu Bố chướng mắt, nhưng ở nơi này, mỗi một gốc đều có người tranh mua.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được có mấy đạo ánh mắt mờ mịt đảo qua trên người hắn, hắn cũng không thèm để ý. Với tốc độ của hắn, cộng thêm Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, cho dù có bị một đám tiên đế truy sát cũng chẳng có vấn đề gì.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chú ý nhất chính là Hư Không Thạch ở phía sau, sau khi tất cả mọi người rời khỏi Hư Không Thạch rồi, khi thời gian từ từ trôi qua, Hư Không Thạch cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, cuối cùng biến mất.

…

Tại một chỗ âm u cách Hư Không Thạch không biết bao nhiêu vị diện, có một giọng nói thê lương vang lên, “Là ai? Rốt cuộc là ai? Cầm Thiên Cương trận bàn của ta đi mất?”

“Không phải ngươi có thể lấy lại được trận bàn sao? Sao lại bị người ta lấy đi?” Một giọng nói nhàn nhạt khác cách giọng nói kia không xa truyền đến.

Giọng nói thê lương kia căm hận nói ra, “Không ngờ người này lại xóa bỏ ấn ký của ta trên trận bàn.”

“Ha ha, đừng có lừa ta. Chỉ bằng cái giới kia, cho dù có xóa bỏ được ấn ký trên trận bàn , ấn ký cũng có thể phục chế lại được.”

“Không, ấn ký của ta thật sự bị xóa bỏ, không thể nào phục chế lại được, người này rất có thể có được một cái thế giới vô cùng cao cấp.”

“Vậy không phải ngươi đã chịu thiệt lớn rồi à? Trước đó ngươi còn nói đã lấy được Oát Toàn Tạo Hóa và Điên Đảo âm Dương đã bị mất đi mà?”

“Oát Toàn Tạo Hóa và Điên Đảo âm Dương quả thật ta đã lấy được rồi, nhưng thật đáng tiếc chính là, sau khi người kia lấy được mười lá trận kỳ rồi thì không còn tin tức nào nữa. Ta không lấy được thần thông Khởi Tử Hồi Sinh mà ta cần nhất, mà những trận kỳ còn lại của ta cũng đã bị cầm đi, người kia rất có thể còn tinh thông thần trận. Làm cho ta tức giận nhất là, không ngờ gia hỏa này lại không tìm được nơi có giá trị nhất trong bí cảnh Hỗn Độn…”

“Làm sao có thể, đó là tiên giới đấy.”

“Không được, ta nhất định phải đi, nếu không Thiên Cương trận bàn của ta…”

“Đừng nói đến chuyện đi, ngươi mà đi được thì còn đợi đến ngày hôm nay sao?”

…

Không nhìn về phía Hư Không Thạch nữa, Lam Tiểu Bố đột nhiên có một cảm giác, sau khi rời khỏi bí cảnh Hỗn Độn rồi, sau này mình sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Có lẽ hắn nên cảm thấy may mắn, may mắn vì mình đã không tìm được vị trí Hỗn Độn bên trong bí cảnh Hỗn Độn, nếu không thì hắn làm sao có thể bình yên mà đứng ở đây?”

“Bố gia, bây giờ chúng ta làm gì?” Cung Duẫn Kỳ nhìn quảng trường hư không đang vô cùng náo nhiệt hỏi, nếu Lam Tiểu Bố đã ở ngốc trong bí cảnh Hỗn Độn mười năm, vậy nhất định đã kiếm được vô số tiên linh thảo. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn bán đồ ở đây, hắn cũng không có ý kiến gì.

“Chúng ta lập tức trở về Ngũ Vũ Tiên giới, ta đoán Ngũ Vũ Tiên giới sắp nghênh đón nguy cơ lớn nhất. Tiên Đế ở Ngũ Vũ Tiên giới ta là ít nhất, mà ta ở đây đã đắc tội với quá nhiều cường giả, chỉ sợ những người này sẽ đến Ngũ Vũ Tiên giới gây chuyện.” Lam Tiểu Bố nói.

Nhiếp Tương Vũ lại nói, “Tiểu Bố, ta cảm thấy bây giờ chuyện quan trọng nhất là trở về Ngũ Vũ Tiên giới như thế nào. Trước đó ngươi dùng KHốn Sát tiên trận không chế Hư Không Thạch, không có người nào dám nói chữ không. Nhưng ngươi lại không biết thế đạo này hiểm ác đến mức nào, những người này cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến chuyện nếu không phải ngươi đứng ra, bọn hắn cũng sẽ không thể nào mà an ổn tiến vào bí cảnh Hỗn Độn được. Bọn hắn chỉ nghĩ là, Ngũ Vũ Tiên giới là yếu nhất, phải làm thế nào để giết chết Ngũ Vũ Vương ngươi. Cho nên trên đường chúng ta trở về là nguy hiểm nhất.”

Lam Tiểu Bố còn chưa lên tiếng, Cung Duẫn Kỳ đã cười ha ha nói, “Chuyện này không cần phải lo lắng, chúng ta nhất định có thể an toàn về đến Ngũ Vũ Tiên giới.”

Lam Tiểu Bố có Phong Loan, hắn được nhiên biết rõ.

“Ngũ Vũ Vương.” Ngũ Thiên Thành chủ động tiến tới, đồng thời cầm một viên Thông Tin Châu, hắn đến đây trao đổi Thông Tin Châu với Lam Tiểu Bố.

Sau khi hai người trao đổi Thông Tin Châu xong, Ngũ Thiên Thành nói, “Ngũ Vũ Vương, nếu như có chuyện gì cần Ngũ Thiên Thành ta giúp đỡ, ta nhất định sẽ không chút chần chừ. Người khác không biết đến cống hiến của người cho lần bí cảnh Hỗn Độn này, Ngũ Thiên Thành ta lại biết rất rõ.”

“Ha ha.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ngũ huynh, người bạn như ngươi ta định chắc rồi. Ta cũng là câu nói kia, nếu có gì cần Lam Tiểu Bố ta giúp đỡ, ngươi chỉ cần phát tin tức cho ta là được.”

“ĐƯợc.” Ngũ Thiên Thành vô cùng vui mừng.

Đừng nhìn Lam Tiểu Bố chỉ mới là cảnh giới Tiên Vương, nhưng hắn cảm thấy, lần này các tiên đình vương của các đại tiên vực gặp nhau, người có tiềm lực lớn nhất là Lam Tiểu Bố, hắn vô cùng xem trọng Lam Tiểu Bố.

“Ngũ Vũ Vương, ta đề nghị ngươi nên đi ngay đi, hơn nữa phải nhanh, đừng để người khác chặn lại.” Ngũ Thiên Thành truyền âm cho Lam Tiểu Bố, nói lời trong lòng mình ra.

“Ta đang chuẩn bị đi đây, Ngũ huynh, sau này chúng ta còn gặp lại.” Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức lấy Phong Loan ra, sau đó dẫn Cung Duẫn Kỳ, Nhiếp Tương Vũ và Kiều Hưng xông ra khỏi quảng trường hư không.

Chương 814: Người truy sát bị truy sát.

“Đã đi rồi.” Ngay khi Phong Loan của Lam Tiểu Bố xông ra khỏi quảng trường hư không, một tên nam tử thản nhiên nói.

Ở bên cạnh nam tử này là một người khác mỉm cười nói, “Hắn đi không nổi.”

Nói xong câu đó, hắn không nhanh không chậm bước ra khỏi quảng trường hư không, sau đó lấy pháp bảo phi hành của mình ra, đuổi về phía Lam Tiểu Bố.

Trong suy nghĩ của hắn, cho dù Lam Tiểu Bố có trốn như thế nào, cũng không thể trốn thoát.

“Bố gia, tốc độ phi hành này không thích hợp nhỉ.” Cung Duẫn Kỳ cảm nhận được tốc độ bây giờ của Phong Loan chỉ tương đương với tiên khí phi hành cực phẩm, hoặc là nói so với tiên khí phi hành cực phẩm chỉ nhanh hơn một chút mà thôi. Nhưng với loại tốc độ này mà muốn trốn khỏi truy sát, rõ ràng là không có khả năng.

Nhiếp Tương Vũ cũng trầm giọng nói, “Loại tốc độ này chỉ sợ sẽ khó chạy thoát khỏi sự truy sát.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Sau khi ta lấy Phong Loan ra, đã bị người ta khắc ấn ký lên. Đây là tự tin đến mức nào chứ, dám để lại thần niệm ấn ký trên pháp bảo phi hành của một tiên trận đế cấp chín như ta.”

Cung Duẫn Kỳ đã hợp tác với Lam Tiểu Bố nhiều năm, lập tức hiểu được suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không phải một người dễ tính, người khác đánh mà còn không đánh trả. Sở dĩ không có kích phát pháp bảo phi hành lên tốc độ nhanh nhất, rõ ràng là đang muốn dạy dỗ đối phương một trận.

Phong Loan vừa phi hành, Lam Tiểu Bố vừa khắc họa ấn ký thần niệm trong hư không, đồng thời phác thảo một vài trận văn hư không.

Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên dừng Phong Loan lại, đồng thời thì thào nói, “HÌnh có có gì đó kỳ quái.”

“Cái gì kỳ quái?” Cung Duẫn Kỳ vội vàng hỏi.

Bởi vì đoán được là sẽ có người đuổi theo, cho dù là Cung Duẫn Kỳ hay Nhiếp Tương Vũ đều ở lại trên boong thuyền, đến Cung Duẫn Kỳ cũng có chút cảnh giác. Dù sao thì người đuổi theo đến đây nhất định không phải là hạng người tấm thường.

Lam Tiểu Bố nói, “Có ba nhóm người đuổi theo sau Phong Loan của chúng ta, hai nhóm người ở đằng sau khi nhìn thấy nhóm người đầu tiên thì chủ động rút lui. Mà nhóm đầu tiên kia, người cầm đầu chắc hẳn là tiên đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực, chắc hẳn hắn còn dẫn theo một cường giả Bán Thần cảnh, còn có bốn cường giả tiên đế đỉnh phong hoặc viên mãn.”

Nhiếp Tương Vũ hít một hơi thật sâu, đừng nói là năm cường giả tiên đế viên mãn, chỉ với một cường giả Bán Thần kia thôi, bọn họ cũng không thể ngăn được.

“Thực lực thật là mạnh, chúng ta có nên nhanh chóng bày trận hay không?” Cung Duẫn Kỳ cũng vội vàng hỏi.

Một tên cường giả Bán Thần và năm tiên đế viên mãn, nếu như không có Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố, cho dù có đánh lén như thế nào cũng không thể làm gì được đối phương.

“Làm sao ngươi biết?” Nhiếp Tương Vũ cũng cảm nhận được có người đuổi theo, nhưng nàng hoàn toàn không biết đám người truy sát này có bao nhiêu người. Còn thực lực của những người đó, nàng chẳng biết chút gì cả, Lam Tiểu Bố chẳng những biết người đuổi theo là ai, còn biết cụ thể thực lực của đối phương. Nếu đã như thế tại sao còn dừng lại.

“Không cần bày trận, ta đang cảm thấy kỳ lạ là vì sao Bái Huân đột nhiên rút lui, chuyện này không bình thường.” Lam Tiểu Bố nói thắc mắc của mình ra.

Ba nhóm người đuổi đến, hai nhóm người sau kia cảm nhận được thực lực Bái Huân cường đại cho nên rút lui, chuyện này hắn có thể hiểu. Nhưng vì sao Bái Huân lại rút lui, thế thì hắn không hiểu được.

Lần này Duy Tinh Tiên Vực cũng không lấy được Thiên Cương trận kỳ, bởi vì khi hắn bán Thiên Cương trận kỳ, tu sĩ của Duy Tinh Tiên Vực cũng không có ở đó. Với sự cường đại và bá đạo của Duy Tinh Tiên Vực, Duy Tinh Tiên Vực nhất định phải cướp lấy một lá Thiên Cương trận kỳ. Chứ không dựa vào tiên vực khác để sống sót.

Tiên vực bị Duy Tinh Tiên Vực cướp đi trận kỳ, khả năng lớn là tiên vực có thù với Duy Tinh Tiên Vực, đồng thời còn là người dễ bắt nạt. Vậy thì lựa chọn tốt nhất đương nhiên là Ngũ Vũ Tiên giới, trận đạo của Lam Tiểu Bố mặc dù đáng sợ, nhưng nếu vẫn luôn truy đuổi ở phía sau, hoàn toàn không thể nào bố trị đại trận được.

Lam Tiểu Bố nói xong thì giải thích với Nhiếp Tương Vũ một chút, “Bởi vì trên đường đi ta đã bố trí rất nhiều Hư Không Giám Sát tiên trận, cho nên biết được tình huống cụ thể là như thế nào. Pháp bảo phi hành của Bái Huân không hề tầm thường, kích phát toàn lực, tốc độ chỉ sợ không hề chậm hơn Phong Loan, cho nên hắn không hề lo lắng sẽ không đuổi kịp chúng ta.”

“Vậy tại sao sau khi bọn hắn biết chúng ta đã đoạt địa bàn của Tiềm Cung rồi, còn khoan thai tới muộn?” Cung Duẫn Kỳ hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta đoán có lẽ ta đã giúp Bái Huân một tay, Tiềm Cung cường đại như vậy, Bái Huân lai là một tiên đình vương, nhất định đã bằng mặt không bằng lòng với Tiềm Cung. Ta giúp Bái Huân giết chết Tiềm Cung, vậy thì đã đúng với ý nguyện của hắn. Làm sao hắn có thể để lộ pháp bảo phi hành ra, di đến Hư Không Thạch trước được?”

“Tên tiểu tử này chắc phải cảm tạ chúng ta mới đúng, thế mà còn dám đuổi theo chúng ta, đúng là không biết sống chết mà.” Cung Duẫn Kỳ không cam lòng nói.

“Hắn là tiên đình vương của Duy Tinh Tiên Vực, ngoài mặt thì đơn nhiên phải trút giận thay cho tông môn của Duy Tinh Tiên Vực chứ. Hắn truy sát chúng ta, chẳng những lấy được Thiên Cương trận kỳ, mà còn có thể giúp địa vị tiên đình vương của hắn vững chắc hơn, đồng thời người khác cũng sẽ hiểu nguyên nhân mà hắn ra tay. Thật sự là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ mà.” Lam Tiểu Bố nói.

“Mặc kệ nguyên nhân gì, nếu không dám đuổi theo nữa thì chúng ta đi thôi.” Nhiếp Tương Vũ nói.

Lam Tiểu Bố lại nhíu mày một lần nữa, “Không đúng, sở dĩ Bái Huân không đuổi theo là vì đã bị người khác cản lại, bây giờ còn đang đấu pháp vô cùng kịch liệt…”

Lam Tiểu Bố cảm nhận được Hư Không Giám Sát tiên trận của mình đã bắt được động tĩnh rất lớn, khi hắn đang suy đoán ai là người dám ngăn cản loại cường giả như Bái Huân, tâm thần đột nhiên nảy lên, đây là vết tích từ Thiên Cương trận kỳ của hắn.

Chương 815: Người truy sát bị truy sát. (2)

Với vì hắn quá mức cẩn thận, cho nên khi bán Thiên Cương trận kỳ đi đã che giấu trận văn hư không đi, trong tình huống này, nếu như khoảng cách hơi xa một chút hắn sẽ không thể cảm nhận được vị trí của Thiên Cương trận kỳ, hoặc là cảm nhận không rõ ràng. Chỗ tốt là, cho dù là người có hiểu biết một chút về trận văn hư không, trong lúc nhất thời cũng không thể phát hiện được ấn ký trận văn hư không bên trong Thiên Cương trận kỳ.

Chờ đến nửa tháng sau, ấn ký của hắn đã hoàn toàn dung nhập vào Thiên Cương trận kỳ rồi, Ẩn Nặc trận văn tiêu tán, khoảng cách hắn cảm ứng được sẽ tăng lên, đồng thời lúc này còn có thể dựa vào Thiên Cương trận bàn tùy tiện thu hồi Thiên Cương trận kỳ lại.

Bây giờ hắn lại cảm ứng được Thiên Cương trận kỳ, điều này không phải là trên tay Bái Huân có trận kỳ, mà chính là người chặn đường Bái Huân có trận kỳ.

Trên người Bái Huân không thể nào có trận kỳ đươc, bởi vì Duy Tinh Tiên Vực không lấy được trận kỳ, mà Bái Huân ngay khi hắn rời khỏi quảng trường hư không thì đã bắt đầu đuổi theo hắn, cũng không có thời gian để lấy được trận kỳ. Nói thế thì, đó chính là trên người kẻ chặn đường Bái Huân có Thiên Cương trận kỳ.

Bên trong 36 tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ. Bất kỳ tiên vực nào sau khi lấy được Thiên Cương trận kỳ rồi, đều khó có thể cầm theo trận kỳ mà đuổi theo giết một tiên vực cường đại lại không có trận kỳ như Duy Tinh Tiên Vực được, trừ khi là não bị úng nước.

Nếu không phải là tiên vực đang đuổi giết, vậy thì chỉ có một khả năng. Có tiên vực nào đó bị người khác cướp mất Thiên Cương trận kỳ. Mà kẻ đã cướp đoạt Thiên Cương trận kỳ này còn đang tiếp tục đuổi giết các tiên đình vương còn lại, tìm kiếm lá Thiên Cương trận kỳ thứ hai. Bọn hắn cho rằng trên người Bái Huân có Thiên Cương trận kỳ, cho nên đặt mục tiêu trên người Bái Huân.

Không phải tiên vực ra tay, thực lực lại mạnh như vậy, khả năng duy nhất chính là bọn cướp đường hư không.

Lam Tiểu Bố biết Vĩnh Mậu Tiên Vực, KHải Tầm Tiên Vực và Hành Loan Tiên Vực đến sau cùng, đó là bởi vì bọn hắn gặp phải cướp đường hư không. Cướp đường hư không giết chết tiên đình vương của Khải Tầm Tiên Vực, còn giết hết tu sĩ của Khải Tầm Tiên Vực đến mức chỉ còn lại một mình Mục Hất, có thể thấy được mạnh đến mức nào.

“Thật to gan, dám ra tay với Duy Tinh Tiên Vực, hơn nữa, không phải là Duy Tinh Tiên Vực không có trận kỳ sao? Tìm Duy Tinh Tiên Vực ra tay để làm gì? Chúng ta thực sự có thể đi được rồi, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta cả.” Cung Duẫn Kỳ cảm thán nói.

“Chúng ta không thể đi.” Lam Tiểu Bố thở dài, “Những người này là cướp đường hư không, bọn cướp đường hư không này hoàn toàn không có chút nhân tính nào, bọn hắn có phải là đang muốn cướp đoạt Thiên Cương trận kỳ hay không vẫn chưa biết. Nhưng nếu đúng như vậy mà chúng ta không xử lý bọn cướp đường này, bọn hắn sẽ còn tiếp tục cướp đoạt Thiên Cương trận kỳ trong tay những tiên vực khác.”|

Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã bắt đầu vẽ phác thảo Hư Không Khốn Sát tiên trận ra, đồng thời thu Phong Loan lại, để Kiều Hưng tiến vào tiểu thế giới của mình.

“Chúng ta trốn một bên đánh lén đi.” Cung Duẫn Kỳ biết Lam Tiểu Bố đáng bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận.

Lam Tiểu Bố lại tiếp tục bố trí hai tiên trận che giấu, nói với Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, “Hai người các ngươi tránh vào trong Ẩn Nặc tiên trận đi, chờ ta dẫn đối phương vào trong Khốn Sát tiên trận của ta rồi tìm cơ hội ra tay.

Nghe thấy là cướp đường hư không, Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ đều có chút căng thẳng lấy pháp bảo của mình ra, ở trong Ẩn Nặc tiên trận chờ cơ hội ra tay. Bọn cướp đường hư không này quanh năm trải qua giết chóc, thực lực không hề tầm thường.

Lam Tiểu Bố thì nắm chặt thời gian bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận, hắn khẳng định bọn cướp đường này sẽ đến, bởi vì bọn chúng cũng phát hiện ra hắn. Cho dù bọn hắn không phát hiện ra hắn, Bái Huân cũng sẽ nói trên người hắn có Thiên Cương trận kỳ.

Bọn cướp đường cũng không ngờ thực lực của Bái Huân lại mạnh đến vậy, mười hai tên cướp đường đã bị giết mất bảy, cuối cùng vẫn là một người nhân lúc Bái Huân đang bị trọng thương mà xử lý hắn.

Lam Tiểu Bố đã sớm bố trí xong Hư Không Khốn Sát tiên trận, hắn cũng không nghĩ đến bọn cướp đường sẽ bị tổn thất lớn như vậy. Nếu không phải số lượng của bọn chúng đủ nhiều, nói không chừng lần này vây giết Bái Huân sẽ bị lật thuyền trong mương.

Biết đối phương bị tổn thất tương đối lớn, Lam Tiểu Bố lo lắng những tên cướp đường này không đuổi giết hắn nữa, vì vậy hắn dứt khoát quay trở lại một đoạn, sau đó thần niệm đảo qua mấy tên cướp đường kia. Khi phát hiện mấy tên cướp đường này xong, Lam Tiểu Bố nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Tình cảnh này khiến bọn chúng cho rằng Lam Tiểu Bố phát hiện ra cường giả, biết là không ổn lập tức bỏ chạy. Lúc trước hắn giết chết Khuông Kỷ cũng là dùng thủ đoạn này.

Nhưng mà khi Lam Tiểu Bố xoay người đi đã lập tức hiểu rõ, hắn đã làm sai một chuyện, hắn không nên quay đầu nhìn, mấy tên cướp đường này vốn cũng không định buông tha cho hắn. Bây giờ hắn lại quay đầu dùng thần niệm tìm kiếm, chẳng khác nào nói cho đối phương biết, hắn đã có chuẩn bị.

Quả nhiên, mấy tên cướp đường kia mặc dù cũng đi theo sau Lam Tiểu Bố nhưng tốc độ không nhanh. Chỉ dùng thần niệm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố mà thôi.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố vạch ra một chút khe hở trên hai cái Ẩn Nặc tiên trận, nếu làm thế, mấy tên cướp đường này hơi cẩn thận một chút, thế thì có thể thấy rõ Nhiếp Tương Vũ và Cung Duẫn Kỳ đang chuẩn bị đánh lén ở trong đó, nhưng mà loại khe hở này chỉ lộ ra mấy giây mà thôi. Lam Tiểu Bố lại dùng trận kỳ che đậy cái khe hở kia lại. Hắn tin, cho dù chỉ mấy giây thôi, đối phương cũng sẽ phát hiện ra.

Dùng trận kỳ che đi mà không dùng trận văn hư không che đi, chính là đang nói cho đối phương hắn, đây là trận đạo của hắn, chứ không phải là hư Không Trận Đạo.

Đồng thời Lam Tiểu Bố lại bố trí hai cái Ẩn Nặc tiên trận hoàn toàn mới, sau đó ném hai lá trận kỳ cho Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ rồi nói, “Đây là trận kỳ truyền tống, đợi lát nữa khi đánh lén, phải lập tức kích phát trận kỳ, xuất hiện ở vị trí mới rồi đánh lén.”

Khi làm xong hết những chuyện này, mấy tên cướp đường đã bao vây Lam Tiểu Bố lại.

Chương 816: Bọn cướp đường hư không cường đại.

“Tên tiên đình vương mới vừa bị chúng ta giết kia nói, mặc dù ngươi chỉ là một tiên vương, nhưng trên người lại có một lá Thiên Cương trận kỳ.” Một tên nam tử trên mặt có chút râu bạc nhìn Lam Tiểu Bố, lạnh giọng nói.

Lam Tiểu Bố biết, tên gia hỏa này mặc dù đang nói chuyện với hắn, nhưng thần niệm luôn chú ý đến hai người Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ.

“Ta chỉ ở chỗ này chờ một người bạn mà thôi…” Khi Lam Tiểu Bố đang nói chuyện thì lùi về sau một chút, nhìn ngoài mặt thì tựa như hắn đang dẫn mấy người kia đến phạm vi đánh lén của Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, nhưng trên thực tế là mấy người kia còn đang ở bên ngoài Hư Không Khốn Sát tiên trận của hắn.

Trong lúc vội vàng, rõ ràng Lam Tiểu Bố không thể nào bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận có phạm vi lớn được.

Khóe mắt mấy tên cướp đường này lộ ra vẻ mỉa mai, tu vi của Lam Tiểu Bố thật sự rất thấp, chắc là cảnh giới Tiên Vương rồi. Một con kiến hôi như vậy mà cũng dám dùng thủ đoạn đánh lén để đối phó với bọn hắn?

“Lão Thất, chúng ta còn phải nắm chặt thời gian đi chỗ khác nữa, đừng chậm trễ thời gian.” Một tên đại hán râu quai nón nói xong thì trực tiếp nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Một tiên đế viên mãn mà lại gióng trống khua chiến nhào về phía Lam Tiểu Bố, rõ ràng không phải là vì Lam Tiểu Bố, mà là vì Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ.

Hầu như ngay khi tên đại hán râu quai nón này nhào về phía Lam Tiểu Bố, hai người còn lại trong bốn người kia tách ra nhào về phía Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ đang ẩn nấp.

Tên đại hán đang nhào về phía Lam Tiểu Bố kia giữa đường đột nhiên quay người lại, nhào về phía Cung Duẫn Kỳ. Một con kiến hối như Lam Tiểu Bố, còn không đáng để bọn hắn lãng phí nhân lực.

Hai người còn lại thì cảnh giác đề phòng những vị trí còn lại trong hư không, mặc dù bọn họ không đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt, nhưng mà là một cướp đường, cho đến bây giờ đều không khinh thường bất kỳ một đối tượng đánh cướp nào.

Trước đó bọn họ quả thật đã nhìn thấy Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ chỉ lóe lên một cái rồi ẩn nấp đi, nhưng mà nhìn thấy thì nhìn thấy, bọn hắn cũng không dốc hết toàn bộ lực lượng đối phó với Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ. Dù biết rằng khả năng cố ý để bọn hắn trông thấy vị trí kẻ đánh lén là không lớn, nhưng bọn họ cần phải chuẩn bị kỹ càng mọi chuyện.

“Ra tay.” Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi lại.

Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ đồng thời khởi động trận kỳ trong tay, một khắc sau bọn họ xuất hiện ở một vị trí hoàn toàn khác biệt, Tu Di Tiễn của Cung Duẫn Kỳ không chút chần chừ đánh về phía sau lưng tên tu sĩ đang đánh lén Nhiếp Tương Vũ kia. Mà trường kiếm trong tay Nhiếp Tương Vũ cũng cuốn lên một đám kiếm khí, bao lấy tên tu sĩ đánh lén Cung Duẫn Kỳ.

“Không hay rồi, bị đánh lén.” Hai tên tiên đế đánh lén kia sau khi vồ hụt, lập tức biết bọn họ đã bị trúng kế rồi.

Hai gã tu sĩ đang áp trận kia cũng biết mình đã bị gài bẫy, bọn hắn không chút do dự nhào về phía Nhiếp Tương Vũ và Cung Duẫn Kỳ.

Tình cảnh trực tiếp thay đổi, hai tên cướp đường đánh lén Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, sau khi Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ thay đổi vị trí đã đánh lén được hai tên cướp đường náy. Hai tên tu sĩ cướp đường hư không đnưgs bên ngoài áp trận, lại ở phía sau đánh len Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ.

Có lẽ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi, chính là đang nói đến cảnh tượng trước mắt này. Hoặc là còn phức tạp hơn so với cái đó, bởi vì đại hán râu quai nón phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố lúc trước cũng nhào về phía Cung Duẫn Kỳ.

Nhưng mà chim sẻ thật sự không phải là hai tên cướp đường hư không đang nhào về phía Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, cũng không phải đại hán râu quai nón kia, mà là Hư Không Khốn Sát tiên trận trong tay Lam Tiểu Bố.

Sau khi đòn đánh lén liên hoàn này hình thành, Lam Tiểu Bố kích phát Hư Không Khốn Sát tiên trận.

Tên tiên đế xông về phía Lam Tiểu Bố rồi nửa đường quay sang Cung Duẫn Kỳ này cảm nhận được không gian trước mắt thay đổi, sau đó từng đạo sát thế xé rách không gian trùng điệp ập đến, giờ khắc này hắn đâu còn quản Cung Duẫn Kỳ ở đâu nữa, lập tức di chuyển qua bên cạnh.

Phốc! Một đạo không gian sai số bổ mặt hắn ra làm hai, lúc này hắn đã biết lần này lớn chuyện rồi, bọn hắn đã tiến vào một Khốn Sát tiên trận đỉnh cấp.

Khốn Sát tiên trận đỉnh cấp thì cũng thôi đi, bọn hắn cũng chưa phải chưa từng gặp qua, nhưng hết lần này đến lần khác, cái Khốn Sát tiên trận trước mắt này quả thật là bọn hắn chưa từng gặp qua, đây tuyệt đối chính là Hư Không Khốn Sát tiên trận trong truyền thuyết.

Loại Khốn Sát tiên trận này, khắp nơi đều là sát cơ không gian đảo lộn, không thể động đậy được. Một khi động, rất có thể sẽ không xé toang mặt hắn như lúc này, mà là xé toang cả người hắn thành hai nửa.

Tu Di Tiễn của Cung Duẫn Kỳ trực tiếp cắt một tên cướp đường hư không thành hai đoạn, mà trường kiếm của Nhiếp Tương Vũ cũng đâm xuyên mi tâm của một tên cướp đường hư không khác.

Hai tên cướp đường đang chuẩn bị đánh lén sau lưng Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ kia lại đột nhiên bị không gian đột nhiên thay đổi ngăn cản, trước mắt bọn họ đã mất đi vị trí của Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ. Một khắc sau, vô cùng vô tận nhận mang hư không bao trùm hai người.

“Dừng tay, bằng hữu, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta lúc đầu cũng không muốn ra tay với ngươi…” Đại hán râu quai nón lớn tiếng kêu lên.

Lam Tiểu Bố lại khắc họa ra mấy đạo trận văn, Nhiếp Tương Vũ và Cung Duẫn Kỳ lập tức nhìn thấy hai tên đang chuẩn bị đánh lén bọn họ, hai tên này đang vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước. Ở trong loại Hư Không Khốn Sát tiên trận này, bọn hắn cũng không dám di chuyển loạn.

Lúc này Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ sao có thể khách sáo nữa, hai người không chút do dự ra tay, hai tên cướp đường này bị Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố vây khốn không dám động, cộng thêm tu vi của bọn chúng cũng không kém Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ, lúc này bị đánh lén, hai tên cướp đường hư không này dường như không có chút năng lực phản kháng nào, lập tức bị giết chết.

Chương 817: Bọn cướp đường hư không cường đại. (2)

Lam Tiểu Bố chỉ chế trụ tên đại hán râu quai nón kia, hắn hoàn toàn không cần ra tay. Mặc dù hắn có thể dựa vào Khốn Sát tiên trận này giết chết đại hán râu quai nón này, nhưng mà tu vi của hắn quá thấp rồi, lỡ như bị đối phương phản đòn, hắn sẽ bị thua thiệt lớn. Tiềm Cung chính là một ví dụ, suýt chút nữa hắn đã bị Phụ Cốt Hỏa Diễm đốt cháy, còn là đang ở trong Khốn Sát tiên trận của chính mình.

Cho nên khi Nhiếp Tương Vũ và Cung Duẫn Kỳ xử lý xong bốn tên cướp đường kia rồi, Lam Tiểu Bố mới mở rộng vị trí của đại hán râu quai nón kia ra.

Cung Duẫn Kỳ và Lam Tiểu Bố phối hợp đã lâu, sao lại không hiểu ý của Lam Tiểu Bố, Tu Di Tiễn cuốn theo sát thế không gian như một cái dao lớn đánh về phía đại hán râu quai nón.

Thực lực của đại hán râu quai nón rõ ràng mạnh hơn bốn tên cướp đường còn lại, hắn cảm nhận được hơi thở chết chóc, thân hình di chuyển, cầm một cây cự phủ ra, nghiêm nghị nói, “Bằng hữu, có chuyện gì thì từ từ nói, nếu như ta chết rồi, sau này bằng hữu cũng không dễ chịu gì đâu.”

Phốc! Lại một tia máu bắn lên tung tóe sau lưng đại hán râu quai nón.

Lời đại hán râu quai nón nói, Lam Tiểu Bố chẳng thèm đáp lại nửa lời, Cung Duẫn Kỳ cười he he, Tu Di Tiễn lại chuyển động, đánh về phía đại hán râu quai nón. Hắn cảm thấy mình ở trước mặt Bố gia đã có chút mất mặt rồi, ở trong Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín, hắn còn không xử lý được một tiên đế. Này cũng giống với chuyện đứng trước một gia hỏa có tu vi gần giống hắn nhưng tay chân đã bị trói lại, thế nhưng hắn lại giết không được vậy.

Ánh mắt đại hán râu quai nón lóe lên tia tàn khốc, cự phủ vung lên, một vùng phủ ảnh to lớn tựa như sóng biển ập về phía Cung Duẫn

Kỳ. Tu Di Tiễn của Cung Duẫn Kỳ tựa như bị hai bàn tay to giữ chặt, không thể nào cắt được gì.

Phốc phốc! Vô số phủ ảnh ngưng tụ trước người Cung Duẫn Kỳ, bằng tốc độ nhanh nhất tạo thành một đạo phủ ảnh, đạo phủ ảnh này trực tiếp cắt đứt người Cung Duẫn Kỳ.

Cung Duẫn Kỳ rên lên đau đớn, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc, trong thời gian chớp mắt lập tức khắc họa mấy trăm đại trận văn, đồng thời lấy Thất âm Kích ra. Hư Không Khốn Sát tiên trận ngăn cản đại hán râu quai nón lại, Cung Duẫn Kỳ miễn cưỡng lấy một viên đan dược ra nuốt vào, nhanh chóng chữa thương.

Trường kiếm của Nhiếp Tương Vũ cũng vào lúc này đâm đến sau lưng đại hán râu quai nón.

Nếu như không phải đang ở bên trong Hư Không Khốn Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố, đại hán râu quai nón còn có cách tránh né, giờ phút này đại hán râu quai nón biết rõ trường kiếm đánh tới, nhưng lại không có cách nào tránh đi.

Một tia máu bắn ra, trường kiếm đâm vào sau lưng đại hán râu quai nón, đại hán râu quai nón trở tay đánh ra một quyền. Nhiếp Tương Vũ há miệng phun ra một ngụm máu, lục phủ ngũ tạng như bị đánh vỡ.

Cùng lúc đó, một đạo không gian sai số xé rách lưng đại hán râu quai nón, đại hán râu quai nón cũng bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà Cung Duẫn Kỳ có thể tự cứu, Lam Tiểu Bố lại không cho đại hán râu quai nón có cơ hội tự cứu, Thất âm Kích đã xen lẫn trong vô số kích mang đánh vào nửa thân thể còn lại của đại hán râu quai nón, đồng thời Lam Tiểu Bố tạo dựng lên trận văn tách hai đoạn thân thể của đại hán râu quai nón này ra.

“Ngươi giết ta thì sẽ hối hận.” Đại hán râu quai nón biết đại thế đã mất, giận dữ hét lên. Trong lòng hắn vô cùng không cam lòng, không ngờ trong khe cống ngầm lại bị lật thuyền. Nếu như không phải do cái Hư Không Khốn Sát tiên trận trước mắt này, cho dù có thêm gấp đôi người đi nữa, hắn cũng có thể giết chết.

Lam Tiểu Bố thật giống như không hề nghe thấy, trận văn hư không không ngừng được khắc họa ra. Hư Không Giảo Sát tiên trận nhanh chóng thành hình, từng đóa sương máu nổ tung, đại hán râu quai nón này bị Hư Không Giảo Sát tiên trận của Lam Tiểu Bố xé thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, mặc dù không bị thương, nhưng hắn cảm thấy sau lưng phủ một tầng mồ hôi lạnh. Thực lực của đại hán râu quai nón này quá mạnh, Lam Tiểu Bố khẳng định, cường giả Bán Thần đối mặt với người này cũng rất khó khăn. Nếu như không nhờ vào Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn, cộng thêm chuyện trận đạo của hắn đã vượt ra khỏi cấp độ tiên trận đế, trong thời gian ngắn dựa vào Giảo Sát tiên trận tiêu diệt đối phương, muốn xử lý tên gia hỏa này thật sự không dễ dàng.

Cuốn đi đồ của đối phương, Lam Tiểu Bố lấy ra hai cái Vụ Ngọc Tiên Quả đưa cho Nhiếp Tương Vũ và Cung Duẫn Kỳ rồi nói, “Hai vị nhanh lên pháp bảo phi hành chữa thương, bây giờ chúng ta đi ngay.”

“Đây là Vụ Ngọc Tiên Quả?” Nhiếp Tương Vũ cũng không phải là người không biết hàng, đồ vừa đến tay đã nhận ra ngay.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Thứ này lấy được một ít trong bí cảnh Hỗn Độn, xem như là một trong những tiên linh quả không tệ.”

Cung Duẫn Kỳ cười he he, “Sao lại chỉ là không tệ chứ.”

Nói xong, hắn nhanh chóng nuốt Vụ Ngọc Tiên Quả xuống. Hắn bị đại hán râu quai nón kia chém thành hai khúc, sắc mặt bây giờ vẫn còn chút tái nhợt như một trang giấy. Mà Vụ Ngọc Tiên Quả chính là tiên quả chữa thương tốt nhất, so với tiên đan còn mạnh hơn. Có cái Vụ Ngọc Tiên Quả này, chờ sau khi trở lại Ngũ Vũ Tiên giới, vết thương của hắn chắc chắc sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tốc độ của Phong Loan được kích phát đến mức lớn nhất, Kiều Hưng được Lam Tiểu Bố kêu ra trông chừng Phong Loan.

Cung Duẫn Kỳ và Nhiếp Tương Vũ đều bị thương nặng, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, rời đi nơi này càng sớm càng tốt. Không biết đại hán râu quai nón trong đám cướp đường hư không này có lai lịch như thế nào, sao lại mạnh mẽ như thế. Hắn rất khó hiểu, một tiên đế cường đại như vậy, tại sao lại phải làm cướp đường hư không.

Còn cả Thẩm Sâm có đại thù rất lớn với hắn nữa, lần này lại không truy sát đến, thật sự là ngoài ý muốn.

Tiến vào trong phòng trên Phong Loan, Lam Tiểu Bố lấy chiếc nhẫn của đại hán râu quai nón kia ra, thực lực của đại hán râu quai nón này mạnh như vậy, trong nhẫn chắc phải có chút đồ tốt.

Chương 818: Ta muốn còn sống.

Cấm chế trên chiếc nhẫn bị phá bỏ, cái đầu tiên thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến chính là lá Thiên Cương trận kỳ kia. Trừ cái đó ra, còn có mấy chiếc nhẫn còn cấm chế của mấy tiên đế khác, không biết chiếc nhẫn của Bái Huân có nằm trong này hay không. Lá Thiên

Cương trận kỳ này có ấn ký của hắn, hắn nhớ rõ là do Đường Tuyền Tiên Vực mua đi. Bây giờ Thiên Cương trận kỳ ở chỗ này, rất rõ ràng tiên đình vương của Đường Tuyền Tiên Vực đã bị giết chết.

Thở dài, Lam Tiểu Bố cất trận kỳ đi. Tương lai nếu như có thể, trận kỳ này hắn sẽ giao cho tiên vực khác.

Trừ trận kỳ này ra, còn có một ít tiên linh thảo và tiên tinh đỉnh cấp. Những tiên linh thảo này không cần hỏi, cũng là từ bí cảnh Hỗn Độn mà ra. Một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Thổ khiến Lam Tiểu Bố bất ngờ ngoài ý muốn, đáng tiếc không phải là thuộc tính Thủy, nếu như là Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Thủy, vậy thì Ngũ Vũ Tiên giới hắn sẽ gom đủ Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Ngũ hành rồi.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, hấp dẫn Lam Tiểu Bố nhất chính là một cái mâm tròn. Đây không phải là trận bàn, bên trong nó hình như có ẩn chứa một loại hơi thở không gian mênh mông.

Lam Tiểu Bố luyện hóa một chút, lập tức ngây dại, thứ này lại có thể là bảo vật đỉnh cấp có 108 đạo cấm chế.

Luyện hóa đạo cấm chế thứ nhất xong, Lam Tiểu Bố lập tức biết đây là thứ gì, Hư Không Phương Vị Bàn. Thứ này nói không chừng có thể định vị toàn bộ Tiên giới, đồ tốt.

Lam Tiểu Bố lập tức bỏ hết những chuyện khác xuống, mở trận bàn Thời Gian ra, bỏ gần hai mươi năm, luyện hóa hết cái Hư Không Phương Vị Bàn này.

Cái này quả thật là Hư Không Phương Vị Bàn của tiên giới, ngay cả vị trí của Tịch Thần cốc ở vị trí tiếp giáp giữa tiên giới và thần giới cũng có. Hơn nữa Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy cái Hư Không

Phương Vị Bàn này cũng không thể luyện hóa hoàn toàn, bởi vì khi luyện hóa đến đạo cấm chế thứ 108, phía sau đó hình như còn có hơi thở đạo tắc vô cùng mới mẻ không thể nào nắm bắt được, thứ này cũng giống như Thiên Cương trận bàn, có chút huyền ảo.

…

Chuyện lớn nhất của tiên giới là bí cảnh Hỗn Độn đã kết thúc, toàn bộ tiên giới đều yên tĩnh lại.

Tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ đều cố gắng giữ gìn trận kỳ của chính mình, bọn hắn nghe nói có một số tiên vực bị cướp mất Thiên Cương trận kỳ. Ngay cả người chủ trì phân chia địa bàn trên Hư Không Thạch, chủ trì lần tiến vào bí cảnh Hỗn Độn này, Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố cũng bị giết. Lam Tiểu Bố bị giết, vậy thì Thiên Cương trận kỳ trong tay Lam Tiểu Bố đương nhiên là bị cướp rồi.

Mà những tiên vực không lấy được Thiên Cương trận kỳ kia, bây giờ cũng tích cực tìm kiếm đường ra, ít nhất thì bọn hắn muốn trước khi lượng kiếp đến tìm được một chỗ đặt chân.

Lúc đầu Ngũ Vũ Tiên giới là điểm dừng chân tốt nhất, tiên đình vương Lam Tiểu Bố của Ngũ Vũ Tiên giới cũng cực kỳ hỏa phóng thoải mái, chủ động mời những tiên vực không lấy được trân kỳ tiến đến Ngũ Vũ Tiên giới đặt chân.

Tuy trận đạo của Ngũ Vũ Vương mạnh, nhưng thực lực thật sự quá yếu. Bí cảnh Hỗn Độn lần này vừa kết thúc, hắn đã bị cường giả tiên vực khác ngăn lại giết chết, Thiên Cương trận kỳ còn bị cướp đi.

Thanh Phương Tiên Vực, hội chủ Tịch Đình thương hội Lăng Lãnh bởi vì có chút việc nên mới đến chậm một chút, chờ đến khi hắn đến Thanh Phương Tiên Vực, bí cảnh Hỗn Độn đã kết thúc.

Giờ phút này ở Cẩm Uẩn tiên thành, bên trong Thanh Đình thương lâu, Lăng Lãnh đang nghe phó hội chủ Hoành Thiên Quân báo cáo. Nghe thấy Lam Tiểu Bố chỉ là một tiên vương, vậy mà cũng lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ, lập tức nhíu mày. Sau đó hắn nghe tên tiên đình vương Lam Tiểu Bố này bị giết, Thiên Cương trận kỳ đã bị cướp đi.

Thực lực của Lăng Lãnh vô cùng mạnh, cho dù là phó hội trưởng Hoành Thiên Quân cũng không biết thực lực của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào. Cho nên khi Hoành Thiên Quân báo cáo công việc, đều vô cùng kính cẩn.

“Ngươi nói là ngươi tận mắt nhìn thấy Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực truy sát Ngũ Vũ Vương, sau đó lựa chọn chủ động rút đi?” Lăng Lãnh hỏi.

Hoành Thiên Quân gật đầu, “Đúng vậy, trừ tiên đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực đuổi giết ra, còn có tiên đình vương Kế Mộc Ung của Càn Viêm Tiên Vực dẫn người theo đuổi giết. Tiên đế của Tịch Đình thương hội ta mặc dù cũng không ít, nhưng cho dù là Duy Tinh Tiên Vực hay Càn Viêm Tiên Vực đều có cường giả Bán Thần, chúng ta đuổi theo cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, cho nên lui về. Sau đó ta thăm dò được hình như Càn Viêm Tiên vực cũng rút lui, ta đoán, lá Thiên Cương trận kỳ kia của Ngũ Vũ Tiên giới chắc đã rơi vào trong tay Bái Huân rồi.”

“Thế nếu Bái Huân không lấy được thì sao?” Lăng Lãnh chậm rãi nói.

Hoành Thiên Quân sửng sốt, lập tức nói, “Điều đó không có khả năng, thực lực của Bái Huân vô cùng đáng sợ, mặc dù không phải là Bán Thần cảnh, nhưng cho dù có là Bán Thần cảnh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, lại cộng thêm bên cạnh hắn còn có một cường giả

Bán Thần và mấy tiên đế viên mãn. Nghe nói bên cạnh tên Lam Tiểu Bố kia chỉ có hai tiên đế hậu kỳ bình thường mà thôi, dựa vào cái gì mà đấu với Bái Huân? Trận đạo của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu cũng cần phải có thời gian bố trí chứ? Loại người như Bái Huân sao có thể để Lam Tiểu Bố có thời gian bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận? Hơn nữa, nghe đồn Bái Huân có một món bảo vật phi hành đỉnh cấp, so với tiên khí phi hành cực phẩm còn mạnh hơn mất cấp độ.”

Lăng Lãnh từ tốn nói, “Cái vị tiên đình vương Thẩm Sâm của Thanh Phương Tiên Vực kia cùng Lam Tiểu Bố thù sâu như biển, vì sao không truy sát Lam Tiểu Bố?”

Hoành Thiên Quân giải thích: “Bởi vì Thanh Phương Tiên Vực cũng lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ, không chỉ như vậy, bên chỗ Thẩm Sâm cũng lấy được rất nhiều Uẩn Thần quả, nếu như ta đoán không sai, bây giờ chuyện lớn nhất của hắn không phải giết Lam Tiểu Bố, mà là luyện chế thần đan thực sư.”

Lăng Lãnh thở dài, “Ngươi đoán Bái Huân lấy được Thiên Cương trận kỳ, đáng tiếc là, Bái Huân đã chết.”

“Cái gì?” Hoành Thiên Quân sửng sốt.

Chương 819: Ta muốn còn sống. (2)

Lăng Lãnh nói, “”Sở dĩ ta tới chậm, là vì chuyện của Duy Tinh Tiên Vực mà chậm trễ. Tiên đình vương của Duy Tinh Tiên Vực bị giết, không phải chỉ một mình ta biết chuyện này.”

“Lam Tiểu Bố kia đáng sợ đến thế sao?’ Một trưởng lão tiên đế lẩm bẩm nói.

Lăng Lãnh nói, “Lam Tiểu Bố có đáng sợ hay không ta không biết, nhưng ta biết Bái Huân không phải do Lam Tiểu Bố giết chết, mà là do một đám cướp đường hư không giết chết. . Lúc đó có người đi ngang qua, vừa hay nhìn thấy quá trình cướp đường hư không vây giết Bái Huân. Người kia dựa vào bản lĩnh ẩn nấp đỉnh cấp thoát được một kiếp, đồng thời tiết lộ chuyện này ra.”

“Nói vậy thì Lam Tiểu Bố kia chẳng phải cũng bị rơi vào trong tay bọn cướp đường hư không sao?” Hoành Thiên Quân nói ra.

Lăng Lãnh cũng nhíu mày trầm tư. Bái Huân cường đại thế nào hắn biết rõ, cướp đường hư không có thể giết chết Bái Huân, vậy thì mạnh đến mức nào? Phải biết rằng lúc đó Bái Huân không chỉ có một người, bên cạnh còn có cường giả.

Một hồi lâu sau, Lăng Lãnh mới đứng lên nói, “Hoành hội chủ, lập tức triệu tập tiên đế của Tịch Đình thương hội ta lại, chọn những người nào có thực lực cường đại nhất đến Ngũ Vũ Tiên giới một chuyến. Ta nhất định phải biết, Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố có bị giết hay chưa.”

“Vâng.” Hoành Thiên Quân nhanh chóng đáp lời, ở Tịch Đình thương hội, hội chủ chính là trời.

“Còn một việc nữa, trưởng lão Khuông Kỷ của Tịch Đình thương hội ta tại sao đột nhiên mất tích, lập tức phái người tìm hiểu.” Lăng Lãnh tiếp tục nói.

Khuông gia có liên quan đến một bí mật rất lớn, người trong Khuông gia biết bí mất này cũng không nhiều, mà Khuông Kỳ đã mất tích kia chính là một trong số đó, cho nên Khuông Kỳ không thể nào bị mất tích được.

…

Tịch Thần cốc.

Đây là truyền thuyết của tiên giới, không ai biết Tịch Thần cốc nằm ở đâu, nhưng tu sĩ Tịch Thần cốc chỉ cần ra ngoài, bất cứ người hay thế lực nào cũng đều phải nhường đường, người ta chính là bá đạo như vậy đấy.

Đắc tội với Tịch Thần cốc, đừng bảo là một tiên môn, cho dù có là một tinh cầu, ngươi ta cũng nói diệt là diệt. Nghe đồn ở tiên giới, bí cảnh Hỗn Độn lần này thiếu sự tham gia của Huyền Hà Tiên Vực, cũng là vì đắc tội với Tịch Thần cốc, kết quả toàn bộ tiên vực đều bị tiêu diệt hết.

Giờ phút này trong đại điện nghị sự lớn nhất ở Tịch Thần cốc. Ít nhất có hơn trăm cường giả tiên đế, mười mấy cường giả Bản Thần, đều tụ tập ở đây.

Lần này chuyện Tịch Thần cốc thảo luận có hai vấn đề, thứ nhất là Thiên Cương trận bàn trong bí cảnh Hỗn Độn, thứ hai là nhân vật quan trọng Phủ Ngấn đang đuổi giết một tiên đế của Huyền Hà Tiên Vực đã bị mất tích.

“Kỳ Vân, ngươi liệt kê hết 36 tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ ra đây, còn nữa, lập tức tìm kiếm Tấn Ly, cho dù hắn chạy trốn đến bất cứ nơi nào, cũng nhất định phải bắt được hắn đến đây. Trận cơ Thiên Cương trận bàn và 36 lá trận kỳ kia nhất định phải lấy hết về Tịch Thần cốc ta.” Vừa nói chuyện chính là một tên lão giả áo xanh, hắn là cốc chủ của Tịch Thần cốc, cũng là một trong những cường giả tối đỉnh của Tịch Thần cốc, Trầm Ấp.

“Vâng.” Một tên tiên đế có dáng người hơi mập đứng lên, hơi thở quanh người lưu chuyển, không hề yếu hơn Phủ Ngấn.

Trầm Ấp gật đầu, sau đó lại nói tiếp, “Lư Hồ Phong, chuyện của Phủ Ngấn là như thế nào? Ngươi nói một chút xem.”

Lần này đứng ra là một nam tử thấp bé, sắc mặt hắn có chút nghiêm trọng, “Phủ Ngấn lúc đó truy sát một nữ tử, nữ tử này tên là Nhiếp Tương Vũ, tiên đế hậu kỳ, ở HUyền Hà Tiên Vực cũng được xem là một trong những cường giả. Lúc đó nữ tử này dẫn theo ba đệ tử trốn thoát khỏi HUyền Hà Tiên Vực, với thực lực của Phủ Ngấn, hoàn toàn có thể bắt được ba người này về. Nhưng kỳ lạ là, một năm sau Phủ Ngấn lại mất tích…”

“Mất tích ở nơi nào?” Trầm Ấp hỏi.

Trên mặt Lư Hồ Phong hiện ra vẻ xấu hổ, “Ta còn chưa điều tra ra…”

Hắn vừa nói đến đây, trên thông tin châu đột nhiên lóe lên một cái, thần niệm hắn quét qua một chút, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

“Có phải có tin tức gì không?” Trầm Ấp lại hỏi một lần nữa.

Lư Hồ Phong kích động nói, “Vâng, đã có tin tức, trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, có một nữ tử trốn vào Hư Không Thạch, cuối cùng được Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố che chở. Sau lưng nữ tử này, có một nam tử đuổi theo đến Hư Không Thạch, đồng thời khiêu khích tửu điểm Hòa Bình trên Hư Không Thạch, sau đó người này không còn xuất hiện nữa.”

Trong mắt Trầm Ấp lóe lên kia sáng, “Lấy hình ảnh nam tử truy đuổi đến Hư Không Thạch kia ra đây.”

“Vâng.” Lư Hồ Phong nói xong thì phát một đạo tin tức ra ngoài, chỉ trong chốc lát đã có tin tức gửi đến.

Lư Hồ Phong vung tay lên vẽ trong hư không, hình ảnh một tên nam tử lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

“Không sai, chính là Phủ Ngấn của Tịch Thần cốc ta.” Lập tức có người lên tiếng.

“Tên Ngũ Vũ Vương này có lai lịch như thế nào?” Ánh mắt Trầm Ấp lóe lên sát cơ, chỉ là một tiên đình vương, cũng dám ra tay với người của Tịch Thần cốc. Khi hắn hỏi đến lai lịch của Ngũ Vũ Vương, cũng là lúc hắn đã tuyên bố tử hình đối với tiên vực của Ngũ Vũ Vương này.

Lư Hồ Phong nói, “Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố thực lực cũng rất bình thường, chỉ là cảnh giới Tiên vương. Nhưng mà trận đạo của hắn vô cùng mạnh, mạnh đến mức xuất quỷ nhập thần. Trước khi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, hắn là một tiên vương đã chiếm đoạt được Hư Không Thạch trước Hư Không đảo, sau đó lấy thân phận chủ tiên giới phân chia vị trí trên Hư Không Thạch. Hắn đồng ý thì mới có thể tiến vào Hư Không Thạch, hắn chướng mắt, vậy thì đứng qua một bên. Không chỉ như vậy, hắn còn mở một cái tửu điểm Hòa Bình trên Hư Không Thạch, ý là bất cứ kẻ nào muốn gây chuyện ở tửu điếm Hòa Bình của hắn, đó chính là một con đường chết. Sở dĩ Phủ Ngấn xảy ra chuyện, chỉ sợ là đã đến tửu điếm Hòa Bình gây chuyện.”

“Ha ha, lợi hại quá nhỉ. Chủ của tiên giới, tửu điếm Hòa Bình, rất tốt. Ngọc Khuynh, lần này ngươi đi luyện hóa cái Ngũ Vũ Tiên giới kia đi, còn bắt tên Ngũ Vũ Vương kia lại đây cho ta, ta muốn còn sống.” Trầm Ấp ha ha một tiếng, nghiêm giọng nói.

Chương 820: Tiên vực quỷ dị.

“Cốc chủ, bây giờ chỉ sợ là không được. Thần Nguyên sắp mở ra rồi, đây là lần thịnh yến thần triều ngàn năm mới mở một lần ở Tịch

Thần cốc. Lúc này chỉ sợ không có người nào muốn rời khỏi Tịch Thần cốc.” Một tên lão giả tóc trắng nhanh chóng đứng lên nói.

Trầm Ấp ngưng lại, lập tức nhớ ra.

Sở dĩ Tịch Thần cốc cường đại hơn với tất cả các tiên vực khác, đây không phải là do công pháp của Tịch Thần cốc tốt thế nào, cũng không phải là người của Tịch Thần cốc có thiên phú tốt đến bao nhiêu, mà là vì vị trí của Tịch Thần cốc.

Tịch Thần cốc nằm ở vị trí tiếp giáp giữa hai giới tiên thần, thường xuyên có hơi thở cao hơn tiên linh nguyên tràn ra, điều này khiến tốc độ tu luyện của người Tịch Thần cốc luôn nhanh hơn so với các tiên vực khác rất nhiều. Hơn nữa quy tắc trong thần nguyên này lại cao hơn tiên linh nguyên, người hấp thu được đương nhiên cũng có năng lực cảm ngộ mạnh hơn rất nhiều, tốc độ tu luyện đương nhiên sẽ nhanh hơn.

Nhưng chuyện này cũng không phải là bí mật lớn nhất của Tịch Thần cốc, bí mật lớn nhất của Tịch Thần cốc đó chính là cứ qua một ngàn năm, sẽ có thần nguyên vô cùng nồng đậm tràn ra, loại thần nguyên này thậm chí có thể giúp tu sĩ dễ dàng đột phá đại cảnh giới, cho dù là đột phá lên tiên đế, thậm chí là Bán Thần cảnh cũng vô cùng dễ dàng, đơn giản, lúc này tu luyện một ngày tương đương với mấy năm.

Đăc biệt đối với những tu sĩ có tu vi cao mà nói, khoảng thời gian này là hy vọng lớn nhất của bọn hắn, đó mới là tiến một bước được trăm thước thật sự.

Bây giờ Tịch Thần cốc đã sắp đến đại thịnh yến tu luyện ngàn năm một lần, cũng chính là lúc thần nguyên sắp tràn ra, lúc này mọi người đương nhiên sẽ không muốn rời khỏi Tịch Thần cốc.

Trầm Ấp gật đầu, “Đã thế thì chờ sau thần triều lần này rồi nói tiếp. Nếu Ngọc Khuynh tạm thời không ra ngoài làm việc, vậy tất cả mọi người đều bình đẳng như nhau, chuyện đi lấy Thiên Cương trận kỳ cũng như thế đi, sau khi thần triều kết thúc rồi đi lấy Thiên Cương trận kỳ về. Ta tin rằng, không có người nào muốn bỏ lỡ thịnh yến lần này.”

Một nữ tử đứng dậy, kính cẩn thi lễ một cái, “Đa tạ cốc chủ, xin cốc chủ yên tâm, sau khi thần triều kết thúc, Ngọc Khuynh nhất định sẽ luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, đồng thời bắt tên Lam Tiểu Bố kia đến Tịch Thần cốc, chờ cốc chủ xử lý.”

Trầm Ấp cười ha ha một tiếng, “Tốt, cứ như vậy đi.”

Trong đại điện vô số tiên đế đều thở phào một hơi, Thiên Cương trận bàn đúng là tốt, nhưng lấy được Thiên Cương trận bàn về, được lợi là Tịch Thần cốc chứ cũng không phải là bọn hắn. Bởi vì đi lấy Thiên Cương trận kỳ mà lại bỏ qua cơ hội dựa vào thần triều để tu luyện này, không có ai muốn cả.

…

“Bố gia, ta tìm được chiếc nhẫn của Bái Huân rồi. Trong này thật sự có một món pháp bảo phi hành đỉnh cấp, ta đoán có lẽ còn vượt trội hơn tiên khí cực phẩm.” Cung Duẫn Kỳ hưng phấn cầm chiếc nhẫn của Bái Huân đưa cho Lam Tiểu Bố, cấm chế trong chiếc nhẫn đã bị hắn loại bỏ.

“Xem ra lai lịch của tên gia hỏa bị ngươi giết chết kia so với tên đại hán râu quai nón kia còn lớn hơn một chút, nếu không thì chiếc nhẫn của Bái Huân cũng sẽ không nằm trên người hắn. Nếu ngươi lấy được, vậy thì ngươi cứ lấy đi, ta đã có Phong Loan rồi, không cần thêm một món pháp bảo phi hành nữa.” Lam Tiểu Bố không nhận lấy chiếc nhẫn của Cung Duẫn Kỳ.

Cung Duẫn Kỳ theo hắn lăn lộn khắp nơi, cũng không phải là thủ hạ của hắn. Cho nên người mà Cung Duẫn Kỳ giết, đồ hắn cũng sẽ không lấy đi. Mà Nhiếp Tương Vũ cũng như vậy, nàng giết chết tiên đế nào, đồ cũng thuộc quyền sở hữu của Nhiếp Tương Vũ.

Mặc dù hắn giúp Cung Duẫn Kỳ rất nhiều, nhưng những năm gần đây, Cung Duẫn Kỳ cũng giúp hắn rất nhiều.

Một năm sau, Phong Loan bình yên vô sự về đến Ngũ Vũ Tiên giới, tất cả mọi người ở Ngũ Vũ Tiên giới sau khi biết bọn họ lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ đều vô cùng hưng phấn. Điều này có nghĩa là Ngũ Vũ Tiên giới có thể sống sót trong lượng kiếp.

Lam Tiểu Bố bố trí đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Kim kia xong, lại lấy trận cơ Thiên Cương trận bàn và một lá Thiên Cương trận kỳ, dựa vào Hư Không tiên trận và thần trận cấp thấp bố trí lại Ngũ Vũ Tiên giới.

Hắn lo lắng lỡ như khi lượng kiếp đến, hắn không ở Ngũ Vũ Tiên giới, vật kia để ở trên người hắn ngược lại là chuyện xấu.

Không ở Ngũ Vũ Tiên giới là chuyện rất có khả năng, bởi vì Lam Tiểu Bố dự đỉnh bế quan tu luyện đột phá lên Tiên Tôn, sau đó đến Tịch Thần cốc.

Tịch Thần cốc là một cây gai, không diệt thì trong lòng hắn không được thoải mái. Với thực lực của Tịch Thần cốc, muốn điều tra ra chuyện Phủ Ngấn đã bị hắn bắt đi là chuyện vô cùng dễ dàng.

Mặc dù hắn ở trong Ngũ Vũ Tiên giới dựa vào đại trận hộ giới cũng có thể ngăn cản Tịch Thần cốc, nhưng mà loại cố thủ thế này không phải là phong cách của Lam Tiểu Bố hắn. Nếu như có thù, vậy thì giết đến tận cửa. Chờ kẻ thù tìm đến cửa, như vậy thì bị động đến mức nào.

Đây là chuyện thứ nhất, thứ hai là Lam Tiểu Bố muốn nhìn vị trí tiếp giáp Tiên Thần của Tịch Thần cốc kia. Nếu như nơi đó quả thật có thần linh khí, vậy thì hắn có thể dựa vào loại linh nguyên này nhanh chóng bước vào cảnh giới tiên đế. Chỉ có bước vào cảnh giới tiên đế rồi, hắn mới có thể quang minh chính đại tìm người ở toàn bộ tiên giới này.

Lạc Thải Tư cho dù trốn xa đến đâu, cũng không thể rời khỏi tiên giới.

…

Hơn mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, còn có một đầu Tiên Tủy mạch, cộng thêm thỉnh thoảng dùng một chút tiên linh nguyên từ Tiên Linh mạch cực phẩm, tu vi của Lam Tiểu Bố từ từ tăng lên.

Chỉ bảy năm ngắn ngủi, tu vi của hắn đã từ tiên vương tầng bảy lên đến tiên vương tầng chín. Năm thứ chín, tu vi của Lam Tiểu Bố đã đến tiên vương tầng chín viên mãn.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đã bố trí đại trận hộ giới cho Ngũ Vũ Tiên giới, khi thời gian từ từ trôi qua, quy tắc cũng dần dần tự hoàn thiện, nhưng mà đây là một quá trình lâu dài. Lúc này, Lam Tiểu Bố còn chưa có biện pháp dựa vào Ngũ Vũ Tiên giới để bước vào cảnh giới tiên tôn, hắn chỉ có thể rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, tìm nơi bước vào tiên tôn cảnh.

Chương 821: Tiên vực quỷ dị. (2)

Ngũ Vũ Tiên giới có ba cường giả tiên đế Cung Duẫn Kỳ, Yến Huyên và Nhiếp Tương Vũ trông coi, còn có tiên trận hộ giới cấp chín của hắn, Lam Tiểu Bố tin rằng, cho dù tiên vực khác có mạnh đến mức nào, cũng đừng mong có thể xé mở được phòng hộ của Ngũ Vũ Tiên giới.

Còn về Tịch Thần cốc, nếu như tới, hắn sẽ nhận được tin tức đầu tiên.

Cho nên sau khi dặn dò ba người Cung Duẫn Kỳ xong, Lam Tiểu Bố rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới.

Lượng kiếp tiên giới sẽ đến vào lúc nào, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ, nhưng hắn không thể nào cứ một mực ở lại Ngũ Vũ Tiên giới mà chờ.

Sau khi rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm chính là đi tìm Tịch Thần cốc. Tìm được vị trí của Tịch Thần cốc trước, bố trí một ít Khốn Sát tiên trận rồi tính tiếp.

Không giải quyết được Tịch Thần cốc, hắn hoàn toàn không dám đi làm chuyện riêng của mình. Tịch Thần cốc còn tồn tại, lúc này đi tìm Lạc Thải Tư, đó chính là hại người hại mình.

Ở trong mắt Lam Tiểu Bố, nơi rác rưởi như Tịch Thần cốc, diệt một vạn lần cũng không nhiều.

Lần này rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố không dùng Phong Loan nữa, mà là lấy Luân Hồi Oa ra. Luân Hồi Oa là một món pháp bảo phi hành đỉnh cấp, hơn nữa năng lực phòng ngự tuyệt đối không phải thứ mà pháp bảo tầm thường có thể so sánh. Vấn đề duy nhất chính là, cái pháp bảo phi hành Luân Hồi Oa này thật sự là có chút xấu xí. Không chỉ như vậy, bên trong Luân Hồi Oa còn chẳng có gì cả, thật sự mà nói, dùng pháp bảo phi hành này, thật sự chính là ngồi trong một cái nồi mà bay đi mà.

Lam Tiểu Bố luyện chế một tòa động phủ đơn giản đặt bên trong Luân Hồi Oa, chỉ là hắn thật sự không muốn nằm trong nồi phi hành thôi.

Tịch Thần cốc cách Ngũ Vũ Tiên giới quá xa, nếu như lấy tốc độ của Phong Loan, chỉ sợ cần đến bốn năm năm mới đến được.

Trước đó Lam Tiểu Bố chỉ đoán tốc độ của Luân Hồi Oa phải nhanh hơn Phong Loan, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rốt cuộc là nhanh hơn bao nhiêu. Bây giờ sau khi hắn ngồi vào trong Luân Hồi Oa, kích phát Luân Hồi Oa lên tốc độ cao nhất rồi, mới biết được tốc độ này nhanh đến mức nào. So với Luân Hồi Oa, Phong Loan còn không bằng cả đệ đệ.

Chỉ ngắn ngủi chưa đến hai tháng, trên Hư Không Phương Vị Bàn của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện hình dáng của Tịch Thần cốc. Lại thêm mấy ngày nữa, thần niệm của hắn đã có thể quét ra được vị trí của Tịch Thần cốc.

Đứng ở bên ngoài Tịch Thần cốc, Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi. Ở trước mặt hắn là một vùng hư không, vùng hư không này không khác gì những vùng hư không khác. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, sâu trong vùng hư không này là nơi cường đại nhất của tiên giới, Tịch Thần cốc.

Lam Tiểu Bố ở bên ngoài Tịch Thần cốc quan sát mấy ngày, sau đó bố trí đại trận.

Đầu tiên là bố trí một cái Khốn Sát tiên trận, đây là hắn dựa vào trận kỳ bố trí ra một cái KHốn Sát đại trận cao hơn tiên trận cấp chín, hoặc có thể nói là thần trận cấp thấp.

Có thể bố trí loại thần trận này, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình phải cảm tạ Thiên Cương Đại Đế. Nếu không nhờ vào cách làm của Thiên Cương Đại Đế, trận đạo của hắn cho dù có thể tiến bộ được một chút, cũng tuyệt đối không thể nào bố trí ra được loại thần trận này.

Sau thần trận, chính là các loại Khốn Sát tiên trận, sau đó xen lẫn Hư KHông Khốn Sát tiên trận và Giảo Sát tiên trận, sau đó nữa là Huyễn Sát tiên trận.

Sau khi bố trí xong tất cả đại trận rồi, Lam Tiểu Bố lại bố trí một cái truyền tống trận. Bây giờ hắn chỉ mới nghiên cứu địa hình, còn chưa thể ra tay, phải tìm một nơi tấn cấp lên tiên tôn trước đã.

Đi vào Tịch Thần cốc như thế nào, Khuông Kỷ đã từng nói qua, Lam Tiểu Bố lại chưa từng thử, hắn cũng không muốn thử. Nơi như thế này, hắn mà đi vào, nhất định sẽ bị phát hiện ra.

Lần sau lúc hắn đến, đó cũng chính là lúc Tịch Thần cốc bị tiêu diệt.

Dựa theo Hư Không Phương Vị Bàn Tiên giới, Lam Tiểu Bố kiểm tra ra gần đây nhất có một tiên vực, tên là Lôi La Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố đã từng nghe đến tiên vực này, lần này trong những tiên vực tiến về bí cảnh Hỗn Độn trên Hư KHông đảo, trừ Huyền Hà Tiên Vực ra, Lôi La Tiên Vực cũng không có người đến.

Tiên Vực này có vấn đề gì sao?

Cho dù có vấn đề hay không, hắn chỉ dựa vào tiên vực này để độ kiếp tấn cấp lên tiên tôn mà thôi. Đi đến đó xem xét tình hình trước đã, nếu thực sự không được hắn ở trong hư không cũng có thể tấn cấp lên tiên tôn.

Chỉ nửa tháng sau, Luân Hồi Oa đã dừng lại bên ngoài một tiên vực to lớn. Tiên Vực này được bao quanh bởi tầng khí quyển rất dày, thật giống như đang bọc trong một cái áo bông vậy.

Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, Tiên vực này lại có đại trận phòng ngự tiên vực, nhưng không có ai trông coi bên ngoài tiên vực.

Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào tiên vực rồi mới phát hiện ra, bầu trời nơi này tối tăm mờ mịt, tất cả đều không có một chút sự sống nào. Ngay cả một chút thực vật cùng ỉu xìu lay lắt.

Lam Tiểu Bố cảm nhận một chút, quy tắc thiên địa ở đây không có vấn đề gì, hắn hoàn toàn có thể dựa vào quy tắc thiên địa ở đây để bước vào tiên tôn.

Nhưng mà đứng ở nơi này, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy có chút quỷ dị.

Chẳng lẽ tiên vực này xảy ra vấn đề gì? Do dự một chút, Lam Tiểu Bố lấy Phong Loan ra, hắn định tìm kiếm một tòa tiên thành xem thử.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng lại trước một vùng đồng hoang trống trải, trong thần niệm của hắn xuất hiện một toà tiên thành. Thần niệm của Lam Tiểu Bố nhìn vào bên trong tòa tiên thành này, lập tức nhận ra không thích hợp, thật sự là đã xảy ra chuyện.

Trong thần niệm của hắn, tiên thành này hoàn hảo không có bất cứ vấn đề gì, cửa hàng nhìn cũng rất bình thường. Nhưng lại không có một bóng người nào, trong ngõ nhỏ hay trên phố lớn đều vô cùng trống trải. Bên trong kệ hàng của một số cửa hàng thậm chí còn bày một ít thương phẩm để bán.

Thần niệm lại kéo dài ra, có một vài cửa hàng có cấm chế bị hư hỏng, bên trong sớm đã phủ một lớp tro bụi thật dày, rõ ràng là tiên thành này đã vắng bóng người từ rất lâu rồi.

Chương 822: Phải có qua có lại.

Thu hồi thần niệm, Lam Tiểu Bố do dự một chút, hắn vẫn quyết định ở lại đây độ kiếp bước vào tiên tôn cảnh.

Cho dù tiên vực này quỷ dị đến mức nào, bây giờ hắn cũng không thể đi.

Theo hắn nhìn thấy, tiên vực này hình như đã không còn một người sống nào… Không, ngay cả động vật và yêu thú cũng không có một con.

Tiên vực này sừng sững trong tiên giới mênh mông, chẳng lẽ không có người nào đi ngang qua giống như hắn sao? Rõ ràng là khả năng này không lớn. Đã có người đi ngang qua, người đi ngang qua tiên vực này đã đi đâu rồi? Rời đi? Theo Lam Tiểu Bố thấy, khả năng này cũng không lớn lắm.

Cho nên đối với Lam Tiểu Bố mà nói, nếu như hắn đã tới, vậy thì không thể rời đi ngay được. Cho dù có muốn rời khỏi, hắn cũng phải tấn cấp lên tiên tôn trước đã.

Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí tiên trận, nếu như là độ kiếp bình thường, nhiều nhất hắn chỉ bố trí một cái tiên trận Phòng Ngự mà thôi, nhưng mà bởi vì tiên vực này quá quỷ dị, cho nên ngoài việc bố trí tiên trận Phòng Ngự ra, Lam Tiểu Bố còn bố trí một cái Khốn Sát tiên trận nữa.

Năm đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm được Lam Tiểu Bố lấy ra, một cái Tụ Linh tiên trận cấp chín cũng được bố trí.

Ở trong đồng hoang trống trải không có một ai này, Lam Tiểu Bố không bố trí Ẩn nặc tiên trận. Ẩn Nặc tiên trận không có tác dụng công kích, có bố trí hay không thì cũng như nhau. Nếu có người để mắt đến hắn thì đã sớm để mắt đến hắn rồi.

Ở trong tiên trận của mình, Lam Tiểu Bố không chút kiêng kị vận chuyển Trường Sinh Quyết, bắt đầu đột phá cảnh giới tiên tôn.

Tiên linh nguyên nồng đậm cuốn đến, hoặc là vì ý nghĩ tấn cấp lên tiên tôn của Lam Tiểu Bố quá mãnh liệt, cũng có thể là vì Lam Tiểu Bố đã ở biên giới đột phá lên tiên tôn.

Khi Trường Sinh Quyết vận chuyển đến chu thiên thứ năm, vách chắn cảnh giới tiên tôn đã bị Lam Tiểu Bố bắt được. Khi không dùng bất cứ đan dược tấn cấp nào, Lam Tiểu Bố trực tiếp dựa vào Trường Sinh Quyết, cuốn lấy tiên nguyên đột phá vách chắn tiên tôn.

Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, mặc dù hắn dừng lại ở tiên vương trong một thời gian dài rồi, vậy thì cũng chỉ là với hắn mà thôi. Đối với nhiều tu sĩ khác, tốc độ tu luyện của hắn là rất rất nhanh rồi. Cho nên bây giờ muốn đột phá lên tiên tôn, cần phải nhiều lần hơn một chút, thậm chí có khả năng là phải dựa vào Tôn Ý Đan nữa.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, sau khi hắn nắm bắt được vách chắn tiên tôn kia rồi, Trường Sinh Quyết chỉ cần đánh sâu vào một lần, vách chắn tiên tôn đã bắt đầu chấn động, tiếng sấm rền vang lên, một khắc sau, từng tia sét thô to lập tức ầm ầm đánh xuống.

Lam Tiểu Bố là một cường giả luyện thể, độ kiếp đối với hắn mà nói không phải là chuyện ly kỳ gì cả, thậm chí hắn còn không dựa vào bất cứ phòng ngự hay pháp bảo này, chỉ cần vận chuyển Bất Tử Quyết mạnh mẽ chống đỡ lôi kiếp.

Rầm rầm rầm! Chín tia sét thô to liên tục đánh vào người Lam Tiểu Bố, xé rách hết quần áo của Lam Tiểu Bố. Cũng bởi vì vận chuyển

Bất Tử Quyết, tia sét đánh lên người Lam Tiểu Bố lập tức bị chuyển hóa thành lôi nguyên tinh khiết, sau đó hòa cùng tiên linh nguyên nồng đậm, theo sự vận chuyển của Trường Sinh Quyết tiếp tục đột phá vách chắn tiên tôn.

Sau đợt lôi kiếp đầu tiên, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được vách chắn tiên tôn bị đập ra một vết nứt. Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị nghênh đón đợt lôi kiếp thứ hai, có một bóng ma màu đen mơ hồ ẩn trong tia sét tiến vào trong đầu của hắn.

Lam Tiểu Bố kinh hoảng, hắn độ kiếp không biết đã bao nhiêu lần, chưa bao giờ có tình huống quỷ dị như vậy. Chẳng lẽ lôi kiếp ở đây có tạp chất?

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã hiểu có chuyện gì. Hắn bị người ta đánh lén, có người muốn nhân lúc hắn độ kiếp, tiến vào trong thức hải của hắn.

Trong tình huống bình thường, khi độ lôi kiếp tiên tôn, ai sẽ chú ý đến những chuyện khác? Chuyện chú ý nhất chính là sợ đợt lôi kiếp tiếp theo có mạnh hay không, có thể chống đỡ được hay không. Bởi vì loại chuyện này, chỉ cần không cẩn thận một chút thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.. Tia hơi thở nhàn nhạt mơ hồ này chẳng mấy chốc sẽ dung nhập vào trong thức hải, chờ sau khi độ kiếp xong rồi, có chú ý cũng sẽ không thể tìm ra được.

Đáng tiếc là gặp phải Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố là một cường giả luyện thế, thứ hắn hấp thu chính là lôi nguyên. Đợt lôi kiếp thứ nhất đối với hắn mà nói thật sự không là gì cả. Thậm chí hắn còn chưa dốc chút sức lực nào ra, cho dù cái bóng ma màu đen kia có mờ mịt thế nào, cũng đừng hòng trốn thoát khỏi cảm giác của hắn.

Đợt lôi kiếp thứ hai và thứ ba trên bầu trời đã chuẩn bị xong, ầm ầm đánh xuống.

Lam Tiểu Bố vẫn để mặc cho hai đợt lôi kiếp này đánh lên người, vừa vận chuyển Trường Sinh Quyết và Bất Tử Quyết, vừa ở trong thức hải dùng trận văn thần niệm giam cái bóng ma màu đen này lại. Muốn động tay động chân ở trên người hắn, Lam Tiểu Bố nhớ kỹ thù này rồi.

Người này nhất định là một tu sĩ Lôi linh nguyên, bởi vì tia ấn kí thần niệm mơ hồ kia là dựa vào lôi kiếp bám vào người hắn. Nếu như là tu sĩ bình thường, trước mặt lôi kiếp, sợ là sẽ không có cơ hội ra tay với hắn.

Đợt lôi kiếp thứ hai và thứ ba chỉ xé rách da thịt của Lam Tiểu Bố, khiến hơi thở trên người Lam Tiểu Bố lại càng mạnh mẽ hơn.

Sau khi đợt lôi kiếp thứ tư đánh xuống, Lam Tiểu Bố dựa vào Trường Sinh Quyết hoàn toàn phá vỡ vách chắn cảnh giới tiên tôn. Ngay khi phá vỡ vách chắn tiên tôn, đợt lôi kiếp thứ năm và thứ sáu cũng đánh xuống. Giờ phút này thức hải của Lam Tiểu Bố điên cuồng mở rộng, tiên linh nguyên và lôi nguyên xung quanh lập tức tựa như cự kình hút nước bị hắn cuốn đi.

Thậm chí bằng mắt thường có thể thấy mấy đầu Tiên Linh mạch đang nhanh chóng thu nhỏ lại, mà tu vi của Lam Tiểu Bố đang nhanh chóng tăng lên.

Chương 823: Phải có qua có lại. (2)

Sau khi đợt lôi kiếp thứ tám đánh xuống, tu vi của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn vững chắc tại tiên tôn tầng một, thậm chí hắn không cần tốn thời gian đi củng cố lại thực lực của mình.

Thần niệm mở rộng ra, Lam Tiểu Bố tiện tay vung lên một cái, tiên nguyên mạnh mẽ khiến hắn có cảm giác có thể nắm chặt vùng không gian này lại.

Nếu như bây giờ để hắn đối phó với Bái Huân, cho dù Bái Huân có Phụ Cốt Hỏa Diễm, cũng đừng hòng có thể dồn hắn vào chỗ nguy hiểm.

Đạo ấn ký mơ hồ trong thức hải kia, Lam Tiểu Bố không hề động đến, muốn đánh lén hắn, vậy thì phải có tinh thần bị hắn đánh lén lại.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét một chút, có lẽ bởi vì lôi kiếp của hắn, không gian xung quanh tựa như đã có thêm một chút sự sống.

Nhìn lại tiên thành ở nơi xa vẫn không có bất kỳ ai kia, Lam Tiểu Bố nghĩ đến hắn nên đi Tịch Thần cốc trước hay là đến cái tiên thành kia trước.

Tiên thành này không có một bóng người, rõ ràng là không hề bình thường chút nào. Còn cả trước đó khi hắn độ kiếp, đột nhiên bị đánh lén, cũng có chút quỷ dị.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã quyết định, đi Tịch Thần cốc trước.

Tiên vực này có quy tắc thiên địa mạnh hơn Ngũ Vũ Tiên giới rất nhiều, nếu mạnh hơn Ngũ Vũ Tiên giới, vậy thì sẽ có cường giả tiên đế. Có cường giả tiên đế, một tiên vực có thể có cả trăm triệu nhân khẩu sao lại không có ai thế này?

Trận đạo của hắn mặc dù cũng tạm được, tu vi cũng chỉ là tiên tôn mà thôi. Huống hồ bây giờ hắn còn chưa biết rõ có chuyện gì xảy ra, cho dù muốn tìm hiểu nguyên nhân, cũng phải đợi diệt trừ Tịch Thần cốc trước đã.

Tịch Thần cốc khác với những nơi bình thường, nếu như hắn không đi diệt Tịch Thần cốc trước, chờ đến khi Tịch Thần cốc diệt Ngũ Vũ Tiên giới rồi, hắn có hối hận cũng không kịp.

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, Lam Tiểu Bố thu dọn một chút, sau đó lấy Phong Loan ra, hắn định rời khỏi tiên vực này.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng Phong Loan lại, hắn phát hiện hộ trân của tiên vực này đã đóng lại, nói cách khác, bây giờ hắn không thể đi được. Cái này đúng với suy đoán lúc trước của hắn, nói cách khác, đến thì được, đi thì đừng có mơ.

Đi không được là chuyện không thể, đại trận hộ giới này có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là một tiên trận cấp chín mà thôi. Một cái tiên trân cấp chín mà lại muốn giam một cường giả trận đạo đã vượt qua tiên trận đế cấp chín như hắn, đó là chuyện không thể.

Có nên phá vỡ cái đại trận hộ giới này không? Khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến chuyện này, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng gọi, rõ ràng là bóng ma trong thức hải kia đang kêu gọi hắn.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, đây là đang cho rằng hắn đã bị khống chế rồi mà.

Nếu không có ý định để cho hắn đi ngay, vậy thì đi xem một chút. So với việc lúc công kích đại trân hộ giới này bị đánh lén, còn không bằng giả vờ bị khống chế, sau đó đánh lén đối phương một đòn.

Nếu là đánh lén, vậy thì phải có qua có lại.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố đờ đẫn đứng tại chỗ khắc họa một cái Hư Không Truyền Tống Trận, sau đó đi theo tiếng kêu gọi kia. Theo suy đoán của Lam Tiểu Bố, đối phương chắ đang ở trong tiên thành không có người kia.

Chỉ là đi còn chưa đến một nén nhang, tiếng kêu kia lại vang lên truyền vào trong ý niệm của Lam Tiểu Bố, lấy ra pháp bảo phi hành tốt nhất, sau đó nhanh chóng đến đó…

Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng thở phào một hơi, nếu như không để cho hắn lấy pháp bảo ra, hắn quả thật cũng không thể lấy pháp bảo ra được, bây giờ đối phương khống chế hắn lấy pháp bảo ra, vậy thì còn khách sáo gì nữa? Lấy Phong Loan ra, dùng tốc độ của Tiên khí phi hành cực phẩm mà phi hành.

Nửa ngày sau, sát ý trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng tăng cao, tốc độ của Phong Loan thật nhanh, dọc theo con đường này hắn có nhìn thấy một cái phường thị, hai tông môn, còn cả một tòa tiên thành thứ hai.

Tất cả đều không ngoại lệ, nhưng nơi này đều không có ai cả, tất cả mọi người đều biến mất.

Một ngày sau, Phong Loan dừng lại tại một quảng trường bên ngoài tiên thành cực kỳ lớn.

Dựa theo lời nhắc nhở, Lam Tiểu Bố cất Phong Loan đi, mặc dù ánh mắt hắn đờ đẫn, nhưng hắn nhìn thấy rất rõ, tiên thành trước mắt này là Lôi Ngọc tiên thành.

Tiên thành hình như cũng không có bất kỳ ai, sau khi tiến vào tiên thành rồi, một con đường rộng lớn kéo dài đến tận nơi xa. Lam Tiểu Bố đi theo con đường rộng rãi này, đi đến cuối đường, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy một cái quảng trường, bên ngoài quảng trường có mấy chữ lớn, quảng trường Lôi La Tiên Đình.

Hóa ra đây là tiên đình của Lôi La Tiên Vực.

Phía cuối quảng trường là vương điện Lôi la Tiên Đình, cái giọng nói kêu gọi Lam Tiểu Bố lại càng rõ ràng hơn, gọi Lam Tiểu Bố tiến về phía vương điện.

Lam Tiểu Bố đờ đẫn đi lên phía trước, bây giờ hắn rất muốn biết tên gia hỏa này rốt cuộc là thứ gì, nếu như người của tiên vực này là do gia hỏa này giết chết, vậy gia hỏa này tàn nhẫn và độc ác không kém gì Tịch Thần cốc.

Chỉ là Lam Tiểu Bố đi rất chậm, trên đường đi, hắn khắc họa đủ loại trận văn hư không. Thực lực của đối phương cũng không kém, mà bây giờ thực lực của hắn vẫn không cao, chỉ là một tiên tôn tầng một.

Lam Tiểu Bố đi được một nửa, trong đầu lại truyền đến giọng nói kia, “Xuống dưới, đi xuống…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố khó hiểu, đi xuống? Bây giờ hắn đang đứng ở giữa quảng trường, khắp nơi đều là ngọc thạch, đi xuống dưới như thế nào. Thổ Độn à?

Cũng may Lam Tiểu Bố biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào, cho nên cho dù nghe được là phải đi xuống, vẫn mặt không biểu tình, hai mắt đờ đẫn.

Sau đó trước mặt hắn lập tức xuất hiện một lối đi, thông đạo này đột ngột xuất hiện ở giữa quảng trường bằng phẳng, dẫn xuống sâu trong lòng đất.

Chương 824: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất.

Lam Tiểu Bố đi dọc theo bậc thang xuống phía dưới, đi khoảng chừng nửa canh giờ, cảnh vật trước mắt hắn đột nhiên trống trải ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lam Tiểu Bố có chút ngây dại, nếu như không đi xuống đây, hắn hoàn toàn không hề biết phía dưới đại điện của Lôi La Tiên Đình lại là một cái quảng trường to lớn đến như vậy, quảng trường này bị cấm chế ngăn cách khóa lại, nếu như không đi xuống, vậy thì cho dù là dùng thần niệm của tiên đế cũng không thể nào phát hiện ra được.

Quảng trường này lớn thế nào cũng không quan trọng, đáng sợ nhất là ở trong quảng trường này, có khoảng chừng hơn vạn cây cột, toàn thân những cây cột này đều là một màu đỏ máu, tựa như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mà trên mỗi cây cột đều giam một người tu sĩ, những tu sĩ này, người có tu vi thấp nhất cũng là tiên vương, tu vi cao nhất rõ ràng là tiên đế.

“Đi thôi, vị trí của ngươi là ở dãy 17, cây cột 141.” Giọng nói kia lại vang lên trong ý thức của Lam Tiểu Bố.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến cây cột thứ 141 ở dãy 17, cây cột này cũng có một màu đỏ tươi, nhưng mà không có giam cầm người nào. Lam Tiểu Bố nhìn một chút, trên quảng trường này, những cây cột không giam cầm tu sĩ chỉ có sáu cái cuối cùng. Cộng thêm hắn nữa, trên quảng trường này chỉ còn năm cây cột là không giam cầm tu sĩ.

Lam Tiểu Bố chậm rãi đi đến dãy 17, đồng thời thần niệm không ngừng khắc họa trận văn hư không. Bây giờ hắn còn chưa biết đối thủ của mình mạnh đến mức nào, cũng không biết người này đang ở đâu.

Bởi vì muốn khắc họa trận văn hư không, cho nên Lam Tiểu Bố đi cực kỳ chậm.

“Nhanh lên.” Giọng nói trong thức hải tựa như vừa vứt xuống một quả bom trong đầu hắn, cả người Lam Tiểu Bố lập tức chấn động, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Giờ khắc này tráu tim của Lam Tiểu Bố tựa như bị rơi vào trong hầm băng, hắn khẳng định thực lực của người này tuyệt đối còn mạnh hơn cả tên đại hán râu quai nón cướp đường lúc trước.

Cường giả loại này, cho dù hắn có bố trí hư Không tiên trận cấp chín, chỉ sợ cũng không thể giết được đối phương.

Lam Tiểu Bố có chút hối hận, đáng lẽ ra hắn không nên tiến vào đây. Lúc đầu tiến đến đây là định đi săn, bây giờ lại phát hiện ra mình đã thành một con mồi.

Không còn dám lề mề nữa, Lam Tiểu Bố đi đến bên cạnh cây cột màu đỏ máu thứ 141 ở dãy 17. Hắn vừa mới đứng thẳng, một đạo cấm chế lập tức khóa hắn lại, cấm chế này có trận cơ chính là cây cột màu đỏ máu này. Mùi máu nhàn nhạt truyền đến, lúc này Lam Tiểu Bố mới biết, màu đỏ trên cây cột này thật sự là do máu tươi nhuộm đỏ,

Sau khi giam cầm Lam Tiểu Bố xong, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, toàn bộ quảng trường chỉ còn lại gần vạn người đang bị giam cầm, không còn chút sự sống nào.

Lam Tiểu Bố đang điên cuồng khắc họa trận văn, hắn không phải đang bố trí Hư KHông Khốn Sát tiên trận, mà là đang học cách khắc họa trận văn Thần cấp.

Người trước mắt này tuyệt đối không thể dùng Hư Không tiên trận cấp chín là có thể đối phó được, muốn đối phó với người này, hắn nhất định phải tăng thực lực trận đạo của mình lên.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố lại càng cảm kích Thiên Cương Đại Đế, tương lai lúc Thiên Cương Đại Đế rơi vào tay hắn, hắn quyết định sẽ tha cho đối phương một mạng.

Nếu không phải Thiên Cương Đại Đế, bây giờ hắn vẫn còn là một tiên trận đê, một tiên trận đế thì cho dù có bị nhốt ở đây vạn năm, cũng chưa chắ có thể đột phá được trận đạo, bố trí ra hư không thần trận.

Bây giờ đã khác, hắn đã là một Thần trận sư, được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, trận đạo của hắn muốn tiến thêm một bước cũng không phải là chuyện không thể.

Một tháng nhanh chóng qua đi, quảng trường dưới mặt đất này lại có thêm một tu sĩ nữa đến, đây là một tiên vương. Tên tiên vương này cũng giống như Lam Tiểu Bố, vừa đến đã bị giam lại trên một cây cột trống không.

Giờ phút này quảng trường dưới mặt đất chỉ còn lại bốn cây cột trống.

Lại qua hai tháng nữa, một tên tiên đế sơ kỳ đi vào quảng trường dưới mặt đất, lúc này, được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã thành công khắc họa ra đạo trận văn thần trận hư không thứ nhất. Lam Tiểu Bố áp xuống sự vui sướng trong lòng, có trận văn thần trận hư không , cho dù người trước mắt là Thần Nhân, hắn cũng có thể đối phó một chút.

Một khắc sau khi trở thành Thần Trận sư Hư Không, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu điên cuống khắc họa đủ loại trận văn thần trận Hư KHông.

Đầu tiên bố trí một cái Giảo Sát thần trận, sau đó bố trí một cái Khốn

Sát Thần trận, cái này phải làm liên hoàn, thần trận hư không phòng ngự cũng phải có. Đúng, quan trọng nhất chính là bố trí một cái Không Gian Hư Không Thần Trận. Đối phó với loại người này, thần trận càng mạnh càng tốt.

Lại qua ba tháng nữa, khi Lam Tiểu Bố đang bố trí đủ loại thần trận hư không, mãi đến khi chỉ còn một cây trụ cuối cùng, hắn mới ngừng lại. Những gì nên bố trí đều đã bố trí, mặc kệ gia hỏa này dùng nhiều tu sĩ giam lên cây cột máu như vậy có lợi gì, hắn cũng sẽ không khoanh tay chịu trói.

Lam Tiểu Bố chuẩn bị nổ tung cái trận môn ở cuối quảng trường này trước, người kia nhất định đang làm gì đó bên trong trận môn kia.

Còn về cấm chế đang giam Lam Tiểu Bố lại, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Lam Tiểu Bố dễ dàng phá vỡ cấm chế này ra, không đợi hắn có thêm hành động kế tiếp, đã có một nử tử trẻ tuổi mờ mịt đi xuống.

Tu vi của nữa tử này hơi thấp một chút, cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy nữ tử này thì sửng sốt, nữ tử này hắn đã từng gặp qua. Nói chính xác thì hắn đã từng nhìn thấy chân dung của nữ tử này.

Nàng tên là Khúc Phi, là đệ tử của Nhiếp Tương Vũ.

Chương 825: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất. (2)

Sở dĩ nhận ra Khúc Phi, đó là vì trước khi hắn rời khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, Nhiếp Tương Vũ biết hắn muốn tìm Lạc Thải Tư, cho nên nhờ Lam Tiểu Bố thuận tiện tìm hai đệ tử khác của nàng một chút, một trong số đó chính là Khúc Phi trước mắt này.

Lạc Thải Tư còn chưa tìm được, lại tìm được Khúc Phi.

“Ai, chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên, ngươi nói xem ngươi chỉ là một Đại La Kim Tiên lại chạy đến đây làm gì chứ? Được rồi, ta cũng không muốn chờ tiếp nữa, Đại La Kim Tiên thì Đại La Kim Tiên đi.” Một giọng nói đột ngột truyền ra từ chỗ tối.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, đối phương đang nói hắn nghe. Nếu như không phải đang nói hắn nghe, vậy thì hắn hoàn toàn không thể nghe được giọng nói này.

Nói cách khác, hắn ngụy trang thành dáng vẻ đang bị khống chế, đã sớm bị đối phương phát hiện.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cũng lười ngụy trang tiếp, quát lớn, “Khúc Phi.”

Khúc Phi đang đờ đẫn đột nhiên bừng tỉnh, thần niệm nàng rà quét xung quanh, khi nhìn thấy tình cảnh của quảng trường dưới mặt đất này, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Thực sự kiên nhẫn đấy, ta còn tưởng rằng ngươi vẫn cứ giả bộ không chịu đứng ra chứ.” Trận môn ở cuối quảng trường đột nhiên mở ra, một tên nam tử mặc thanh bào đang ngồi trên một cái bồ đoàn, xung quanh hắn còn có đại trận đang lưu chuyển.

Lam Tiểu Bố là một Thần Trận sư, hắn cũng có thể nhìn ra, đây là một đại trận Tế Luyện.

“Ngươi đang luyện hóa Lôi La Tiên Vực?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm nam tử mặc thanh bào này, giọng điệu lạnh lẽo.

Khúc Phi đã hiểu ra mọi chuyện, nhanh chóng đi về phía Lam Tiểu Bố cách đó không xa, căng thẳng nhìn chằm chằm nam tử ngồi trên bồ đoàn.

Luyện hóa một cái tiên vực, Khúc Phi có ấn tượng quá sâu sắc, sở dĩ nàng không có nhà để về, phải lang thang khắp nơi, cũng bởi vì HUyền Hà Tiên Vực của nàng đã bị người ta luyện hóa.

“Đây không phải là chuyện gì khó nhận ra, kẻ ngớ ngẩn nào đến nơi này, cũng biết ta đang luyện hóa Lôi La Tiên Vực. Ta cho ngươi một cơ hội, quay lại vị trí của mình đi, chờ sau khi ta luyện hóa Lôi La Tiên Vực xong, ta cho phép ngươi được luân hồi, nếu không thì ngay cả cơ hội luân hồi người cũng không có đâu.” Nam tử mặc thanh bào này nhìn Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào người này, hắn đã biết người này đến từ đâu, tuyệt đối là Tịch Thần cốc. Theo lời Khuông Kỷ nói, tu sĩ của Tịch Thần cốc quanh người có một loại hơi thở đạo vận vượt xa tiên giới lưu chuyển, mà người này hoàn toàn phù hợp.

“Nhanh lên đi, thời gian của ta có hạn. Nếu không phải ta đang vội quay về hưởng thụ thịnh yến, ta cũng lười dùng đến Đại La Kim Tiên làm Huyết Đỉnh tế luyện.” Nam tử mặc thanh bào này sau khi nói xong, ánh mắt quét đến chỗ Khúc Phi, trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

“Tiền bối…” Khúc Phi cảm thấy có một giọng nói đang chấn động sâu trong thức hải của nàng, nàng rất rõ một khắc sau nàng sẽ bị mất ý thức một lần nữa. Cho nên nàng đi đến chỗ Lam Tiểu Bố trước, cho dù thế nào, Lam Tiểu Bố cũng đáng tin hơn nam tử mặc thanh bào kia.

“Mở rộng thức hải ra…” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Khúc Phi xong, lập tức dùng một đạo Thần Hồn Thứ đánh tới.

Khúc Phi không chút do dư, nàng mà do dự một giây thôi cũng là con đường chết. Khi nàng vừa mở rộng thức hải ra, một đạo Thần Hồn Thứ lập tức đâm vào ấn ký trên Nguyên Thần.

Tu vi của Lam Tiểu Bố mạnh hơn Khúc Phi rất nhiều, hơn nữa mấy tháng này, hắn có chút quen thuộc với ấn ký đang bị giam trong thức hải của mình, cho nên hắn có thể dùng tốc độ nhanh nhất bắt được ấn ký đang bám trên nguyên thần của Khúc Phi.

Khúc Phi rên lên đau đớn, sau đó há mồm phun ra một ngụm máu, cả người đột nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Đa tạ tiền bối.” Khúc Phi lập tức cảm tạ, nàng biết vừa rồi Lam Tiểu Bố đã hủy đi ấn ký trong thức hải của nàng.

“Không cần, ta tên là Lam Tiểu Bố, là bằng hữu của sư phụ Nhiếp Tương Vũ của ngươi…” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm nam tử mặc thành bảo, trong miệng giải thích,

“A, ngươi là Lam Tiểu Bố…” Khúc Phi nói được mấy chữ thì lập tức dừng lại, nàng biết có một vài lời bây giờ không thể nói được.

“Đáng tiếc, với môn thần thông thần niệm này của ngươi, cũng có chút tiềm lực để phát triển. Phong ấn ấn ký thần niệm của ta, chắc hẳn trận đạo cũng không tệ lắm phải không? Thậm chí còn dính đến trận văn hư không. Nhưng gặp phải Thải Thương ta, cuối cùng ngươi cũng phải làm Huyết Đỉnh Trụ…”

Nam tử mặc thanh bào này vừa nói chuyện, một bàn tay đã vươn về phía Lam Tiểu Bố. Rõ ràng là thủ ấn nguyên khí trong hư không, nhưng sau khi nam tử mặc thanh bào này đánh ra, lại giống y như thật, mà một khắc sau khi ra tay, thời gian lập tức ngưng lại.

Đạo vận mạnh mẽ bao trùm đén, Lam Tiểu Bố cảm nhận được hô hấp có chút khó khăn. Chính mình suy đoán không sai chút nào, nam tử mặc thành bào trước mắt này có thực lực còn cao hơn Bán Thần cảnh, chắc là một Thần Nhân chân chính. Mặc dù không biết tại sao gia hỏa này không bị quy tắc thiên địa áp chế, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố chẳng dám chủ quan một chút nào.

Ném một lá trận kỳ ra, Lam Tiểu Bố kéo Khúc Phi lập tức tránh thoát thủ ấn của nam tử mặc thanh bào này.

“Tiên trận tôn cấp tám, không sai, quả thật là có chút bản lĩnh đó, nếu như ngươi còn có thể bố trí ra được tiên trận Hư Không cấp tám, bản lĩnh của ngươi càng lớn hơn. Rất tốt, ta thật sự không muốn dùng ngươi làm Huyết Đỉnh. Đáng tiếc là gần đây người đến đây thật sự quá ít…” Nam tử mặc thành bào này từ tốn nói, tay lại giống như dài ra một khoảng lớn, lại chộp đến Lam Tiểu Bố và Khúc Phi.

Lần này Lam Tiểu Bố nhìn thấy rất rõ, không phải là thủ ấn nguyên khí, mà là cánh tay thực sự, chỉ là đột nhiên kéo dài ra mà thôi.

Chương 826: Có khoác lác hay không thì đều phải chết.

Thủ ấn mang theo hơi thở chết chóc kia bao phủ lấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vẫn không kích phát thần trận hư không, mà kích phát Hư KHông Khốn Sát tiên trận cấp chín. Đồng thời lấy Thất âm Kích ra, bổ một kích xuống.

Thủ ấn kia rõ ràng đã sắp bắt được Lam Tiểu Bố đột nhiên chậm lại, một khắc sau, Thất âm Kích lập tức đâm vào cánh tay này.

Răng rắc, Thất âm Kích tựa như vừa đâm vào một cây củi khô, chỉ trong nháy mắt cánh tay này đã bị tách ra làm hai, không đợi cánh tay này rơi xuống đất, Lam Tiểu Bố đã ném một ngọn lửa ra, chỉ chốc lát sau, cánh tay đã hóa thành hư vô.

“Đáng chết….” Giọng nói giận dữ cuồng bạo vang lên, một đạo quyền ấn từ đằng xa đánh tới, trực tiếp phá nát Hư KHông Khốn Sát tiên trận cấp chín của Lam Tiểu Bố.

Bành! Một quyền này đánh vào Thất âm Kích, Lam Tiểu Bố bị bay ngược ra ngoài. Sau đó có tiếng răng rắc vang lên, xương ngực Lam Tiểu Bố bị gãy mất mấy đốt.

Quả nhiên là đã vượt qua Bán Thần cảnh, kẻ trước mắt này tuyệt đối là một Thần Nhân thực sự.

Trái tim Lam Tiểu Bố trầm xuống, đối phương chỉ cần dùng một quyền đã có thể phá nát Hư KHông Khốn Sát tiên trận cấp chín cả hắn, điều này nói rõ đối phương cũng hiểu biết một chút về Hư Không trận đạo. Không chỉ như vậy, thực lực của đối phương hoàn toàn có thể nghiền ép hắn.

“Ở chỗ ta có đan dược.” Khúc Phi vội vàng đi đến bên cạnh Lam Tiểu Bố, lấy một viên đan dược ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay, hắn biết bây giờ đối phương còn chưa rời khỏi bồ đoàn, nếu như rời khỏi bồ đoàn rồi, hắn hoàn toàn không là gì cả. Cũng may hắn có con át chủ bài, lá bài tẩy của hắn đương nhiên không phải là tiên trận, mà là liên hoàn hư không thần trận không dứt. Con át chủ bàu này hắn cũng chỉ có thể dùng một lần, tuyệt đối không thể lấy ra sớm.

Kích phát hư không thần trận, nếu như không giết được đối phương, cho dù có làm đối phương trọng thương thì hắn cũng sẽ chết chắc.

“Được lắm, tâm cơ thâm trầm, là một Hư Không tiên trận đế cấp chín, thế mà ngụy trang thành tiên trận tôn cấp tám. Ta thật sự muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh nữa, dám động đến đồ của

Thải Thương ta…” Nam tử mặc thanh bào ngồi trên bồ đoàn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, lúc nói chuyện, đạo vận quanh người càng lưu chuyển nhanh hơn.

Ngay lập tức những tu sĩ đang đứng trên cột máu lần lượt trở nên khô quắt rồi rơi xuống, cuối cùng hóa thành một đống quần áo phủ trên mặt đất.

“Hắn, hắn đang luyện hóa tiên vực…” Giọng nói của Khúc Phi có chút run rẩy.

Trong lòng nàng, chuyện khiến nàng hoảng sợ nhất là có người luyện hóa tiên vực, trước mắt nàng tựa như lại nhìn thấy tràng cảnh vô số tu sĩ của Huyền Hà Tiên Vực từ từ đổ gục. Đó chẳng khác nào Luyện Ngục Nhân Gian, không, ngay cả Luyện ngục cũng không đáng sợ như vậy. Nếu như không phải sư phụ dẫn các nàng đi, các nàng cũng là một trong những thanh viên trong nhóm tu sĩ bị đổ gục kia.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được vô cùng rõ ràng, khi từng tu sĩ trên cột máu này ngã xuống biến mất, sự sống trong không gian này lại càng yếu đi. Thật giống như khi hắn vừa mới đến Lôi La Tiên vực vậy, cảm nhận được mọi thứ xung quanh đều ỉu xìu, không có một chút sức sống nào, mà bây giờ, loại tình huống này là trầm trọng thêm.

Mặc dù Lam Tiểu Bố biết đây là một đại trận Tế Luyện, nhưng không hiểu rõ tế luyện như thế nào.

Bây giờ hắn đã hiểu được, tên muốn luyện hóa Lôi La Tiên vực trước mắt này đã đến thời khắc mấu chốt. Hẳn là người này đang vội vã chuyện gì đó, cho nên muốn nhanh chóng luyện hóa cho xong Lôi La Tiên vực. Mà bình thường để luyện hóa được Lôi La Tiên vực cần phải mất rất nhiều năm, cho nên gia hỏa này dùng loại đại trận Tế Luyện Huyết Đỉnh này, chính là vì tiết kiệm thời gian.

Tuyệt đối không thể để cho người này tiếp tục tế luyện được nữa, một khi Lôi La Tiên vực hoàn toàn bị luyện hóa, hắn ở trong tiên vực này cũng chỉ có thể như dê chờ bị làm thịt mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy một lá trận kỳ ra vứt xuống. Cho dù là tiên trận cấp chín, muốn ngăn cản đối phương dựa vào Huyết Đỉnh tế luyện tiên vực vẫn có thể được.

Quả nhiên, khi trận kỳ của Lam Tiểu Bố không ngừng rơi xuống, tốc độ tế luyện trở nên chậm chạp hơn.

“Ngươi muốn chết…” Con mắt Thải Thương đỏ bừng, tức giận đấm một quyền về phía Lam Tiểu Bố.

Lực lượng nguyên khí cuồng bạo ập đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy Luân Hồi Oa ra. Hắn đã chứng kiến uy lực của một quyền kia, trước khi chưa kích phát thần trận, hắn không thể đỡ được

Oanh! Lực lượng nguyên khí nổ tung bên ngoài Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố lại không tổn hao chút lông tóc nào.

“Bảo vật Tiên Thiên?” Thải Thương ngẩn người, lập tức cười to ha ha, hắn đột ngột xông ra khỏi bồ đoàn, nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Sau khi Thải Thương rời khỏi bồ đoàn, sự sống của Lôi La Tiên vực lập tức khôi phục, tất cả mọi thứ đều nhanh chóng bừng sức sống.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, sau khi Thải Thương rời khỏi trận môn kia, trên thực tế tương đương với chuyện từ bỏ luyện hóa Lôi La Tiên vực.

Hắn không phải đang kiêng kị mình, mà là vì Luân Hồi Oa trong tay mình, Thải Thương muốn cướp lấy Luân Hồi Oa.

Một khắc sau khi Thải Thương xông vào quảng trường, Lam Tiểu Bố không chút do dự kích phát tất cả hư không thần trận, Liên Hoàn KHốn Sát hư không thần trận cũng bị kích phát.

Lam Tiểu Bố biết người trước mắt này rất đáng sợ, sau khi kích phát các loại hư không thần trận rồi, dùng Luân Hồi Oa bảo vệ chính mình, Thất âm Kích cuốn theo kích mang, đánh ra thần thông Thương âm Sát trong Thất âm.

Sở dĩ thi triển Thương âm Sát, là do Lam Tiểu Bố nghe Thải Thương nói một câu, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, muốn trở về hưởng thụ cái thịnh yến gì đó.

Có thể thấy được trong lòng Thải Thương chỉ muốn quay về, lúc này thi triển thần thông tâm cảnh phối hợp với hư không thần trận, đó là cách tốt nhất.

Thải Thương chỉ mới vọt đến nửa đường, vô cùng vô tận nhận mang không gian đã bao trùm lấy hắn, cùng lúc đó, một đạo không gian sai số cũng khóa chặt hướng hắn định tiến lên.

Thải Thương lại đánh ra một quyền, ở Tiên giới, không có người nào có thể ngăn được một quyền này của hắn. KHông, phải nói là tại tiên giới, không có người nào, cũng không có bất cứ tiên trận nào có thể ngăn cản được một quyền này của hắn. Trước một quyền này, cho dù có là tiên trận cấp chín cũng bị phá vỡ sụp đổ.

Chương 827: Có khoác lác hay không thì đều phải chết. (2)

Nếu như không phải vì có Luân Hồi Oa có sức hấp dẫn quá lớn, hắn thật sự sẽ không nhất thiết phải lao đến đây, hắn có vô số biện pháp, khiến Lam Tiểu Bố bị hắn giết chết.

Nhưng Luân Hồi Oa ở trước mặt hắn, hắn không thể nhẫn nại một giây phút nào cả, hắn nhất định phải lấy được Luân Hồi Oa về tay.

Phốc phốc! Hai đóa sương máu màu nâu từ thân thể Thải Thương nổ ra, bước chân Thải Thương dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, “Hư không thần trận? Điều này không có khả năng? Tuyệt đối không có khả năng…”

Tiên giới làm sao có thể có hư không thần trận được? KHi một đạo hư không sai số khác bao trùm đến, Thải Thương lạnh cả người, hắn biết đây tuyệt đối là hư không thần trận. Nếu hắn là một Thần Nhân vượt xa tiên đế có thể ở lại Tiên giới, vì sao không thể xuất hiện thần trận?

Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo lại. Nếu không thì hôm nay rất có thể hắn sẽ bị lật thuyền trong mương. Đối thủ trước mắt này vô cùng gian trá, từ tiên trận tôn cấp tám, đến HƯ Không tiên trận đế cấp chín. Cộng thêm Luân Hồi Oa dẫn dụ hắn ra ngoài, sau đó dùng thần trận vây nhốt hắn.

Hư không thần trận thì sao chứ? Có tình cảnh nào mà Thải Thương hắn chưa từng gặp qua?

Muốn phá vỡ cái hư không thần trận này…

KHông, hắn hoàn toàn không cần phải phá vỡ cái hư không thần trận này, hắn chỉ cần đợi đến khi tiểu tiên tôn này ra tay, dùng thần trận khiến hắn bị trọng thương rồi bắt hắn lại, vậy thì tất cả sẽ lại nằm trong tầm khống chế của hắn.

Thải Thương không hề cử động gì, hắn đang chờ Lam Tiểu Bố kích phát hư không thần trận ra tay với hắn. Chỉ cần Lam Tiểu Bố lại kích phát hư không thần trận, là hắn có thể nắm bắt được vị trí của Lam Tiểu Bố, đồng thời chỉ trong mấy giây có thể bắt được Lam Tiểu Bố.

Hư không thần trận có mạnh đến đâu, cho dù có hủy đi thân thể của hắn, nhưng chỉ với NGuyên Thần thôi hắn cũng có thể lật lại ván cờ.

Hôm nay hắn sẽ liều mạng từ bỏ thân thể của mình.

KHông gian yên lặng đến ngạt thở, một luồng hơi thở lạnh lẽo truyền đến mi tâm. Thải Thương kinh hãi, đây là đã kích phát hư không thần trận sao? Hắn hoàn toàn không thể cảm nhận được vị trí của Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà một khắc sau, Thải Thương lập tức kích động, hắn cảm nhận được vị trí của Lam Tiểu Bố, một đạo không gian sai số và nhận mang vô cùng vô tận cũng bao trùm đến.

Chuyện này đối với Thải Thương không quan trọng, một cái mai rùa đen được hắn lấy ra, cả người chui vào trong mai rùa đen, hắn điên cuồng xông đến chỗ của Lam Tiểu Bố.

Ngay khi Thải Thương cảm thấy thủ ấn của mình sắp chạm đến cổ của Lam Tiểu Bố, lúc này hư không thần trận không còn cách nào ngăn cản được sát thế thần thông Thương âm Sát.

Kích âm liên miên bất tuyệt, thật giống như từ chân trời truyền đến, sau đó kích âm này hoàn toàn phong tỏa vùng không gian của Thải Thương lại.

Phốc phốc! Từng đóa sương máu nổ tung, cả người Thải Thương không ngừng bị Hư KHông Giảo Sát Thần trận và không gian sai số xé rách.

Nhưng Thải Thương không quan tâm, vẫn là xông về vị trí đang phát ra kích âm liên miên này.

Cho dù thân thể của Thải Thương không ngừng bị hư không thần trận xé nứt, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được cái chết cách hắn ngày càng gần.

Chỉ cần cái tay kia nắm được cổ của hắn, hắn nhất định sẽ chết chắc. Tên Thải Thương này thật sự giống như con gián đánh mãi không chết, hoàn toàn cũng không để ý đến vết thương trên người mình, chỉ biết điên cuồng xông về vị trí của hắn.

Hắn không thể nào lùi lại, thời gian hắn trở thành hư không thần trận sư còn quá ngắn, lỗ hổng bố trí hư không thần trận quá nhiều, chỉ cần lùi lại, Thải Thương tất nhiên sẽ xông tới. Một khi Thải Thương rời khỏi hư không thần trận, cho dù chỉ còn lại là một cái NGuyên Thần, hôm nay hắn cũng không thể đi nổi.

Mặc cho hơi thở chết chóc càng lúc càng đậm, hai chân Lam Tiểu Bố vẫn dính chặt tại chỗ, hơi thở đạo vận quanh người càng ngưng tụ lại nhiều hơn. Kích mang và kích âm trên Thất âm Kích kích phát đến mức cực hạn, cuốn theo từng đạo âm thê lương đau xót.

Đạo âm nổ tung, Thải Thương cuối cùng cũng bị ảnh hưởng đến, thân hình của hắn có chút dừng lại. Hắn thật sự cảm thấy mình giống như đang ở trong chiến trường vô cùng mênh mông, bầu trời đã đến lúc hoàng hôn, trên chiến trường mênh mông khắp nơi đều là thi thể, hẳn chỉ đang lung la lung lay đứng ở giữa đống thi thể vô tận, máu chảy thành sông này.

Vô số kích mang dung hợp lại, hóa thành một ít sát khí tụ tập tại mi tâm của hắn.

Hắn rất muốn tránh, nhưng hắn bỗng nhiên đã mất đi ý muốn tránh né.

Nhân sinh cuối cùng là cái chết, cho dù hắn có đứng ở nơi cao bao nhiêu, cho dù hắn đã từng có thành tựu lớn đến mức nào, vẫn tránh không được cái chết… Nhưng tại trước lúc chết này, hắn hình như đã quên mất mình đã từng đến từ đâu, mình muốn đi đến chỗ nào.

Đạo âm xoắn đến, kích mang đi đến mi tâm của hắn, Hư KHông Giảo Sát thần trận đã xé rách hắn thành vài khúc, hắn vẫn không có động tác nào.

Thương thanh đìu hiu đã xuyên ruột, trùng thiên kích âm phủ kín sông, người thê lương, chôn xương nơi tha hương!

Phốc! Kích mang cuối cùng cũng đâm xuyên qua mi tâm, tất cả đều tiêu tán không còn, máu nóng chảy xuôi theo kích mang nhỏ xuống đất.

Hắn cuối cùng cũng nhìn thấy rõ người trước mắt, hai tay Lam Tiểu Bố nắm trường kích, hắn có thể nhìn thấy tay Lam Tiểu Bố đang run rẩy, hơi thở toàn thân suy yếu đến cực hạn.

“Ta vẫn có thể giết chết ngươi…” Thải Thương nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, màu đỏ trong mắt đã tiêu tán, giọng điệu bình thản không gì sánh được.

“Ngươi không khoác lác sẽ chết sao? ĐƯợc rồi, ngươi có khoác lác đến đâu đi nữa thì cũng chỉ có một con đường chết…” Trường kích trong tay Lam Tiểu Bố xoắn lên một phát.

Mi tâm Thải Thương lại tràn ra một cái thủ ấn nguyên khí, thủ ấn kia từ từ chộp đến đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

Chỉ là khi cái thủ ấn này sắp chạm đến đỉnh đầu Lam Tiểu Bố, ánh sáng trong mắt Thải Thương dần dần tối xuống, thì thào nói, “Phụ Cốt Hỏa Diễm…”

Phụ Cốt Hỏa Diễm trong trường kích tựa như một đốm lửa rơi xuống dầu hỏa, bùng bùng nổ tung, hoàn toàn bao trùm Thải Thương.

Chương 828: Phong ấn tiên vực.

Lam Tiểu Bố cuốn lấy chiếc nhẫn của Thải Thương, cái mai rùa đen và một lá trận kỳ, trong lòng thở phào một hơi, gia hỏa này thật là lợi hại. Bây giờ không có thời gian để xem xét đồ bên trong cái nhẫn này, ném nó và cái mai rùa đen kia vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Còn cái trận kỳ này, Lam Tiểu Bố lật qua lật lại quan sát một chút, hắn suy đoán cái trận kỳ này chính là trận kỳ chủ dùng để khống chế đại trận hộ giới của Lôi La Tiên Vực.

Bành! Bành! Từng đóa sương máu nổ tung, Lam Tiểu Bố và Khúc Phi đờ đẫn nhìn toàn bộ quảng trường dưới mặt đất. Sau khi Thải Thương bị giết, tất cả tu sĩ đang bị giam cầm trên mấy cây cột máu kia đều lần lượt nổ tung.

“Tiểu Bố sư huynh, nhanh cứu bọn họ đi…” Khúc Phi lo lắng nói. Nếu như không phải là Lam Tiểu Bố cứu nàng, nàng cũng sẽ là một trong những tu sĩ này.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, không phải là hắn không muốn cứu, mà là hoàn toàn không thể cứu được. Nếu như bây giờ Thải Thương còn chưa chết, hắn còn có thể cứu được một ít. Thải Thương bị giết, sâu trong thần hồn của những người này đều đã dung hợp với ấn ký thần hồn của Thải Thương, một khi Thải Thương bị giết, những người này cũng chắc chắn phải chết.

Cho dù có biết khi giết Thải Thương thì những người này cũng sẽ chết theo, Lam Tiểu Bố cũng muốn giết Thải Thương, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Đừng nhìn hắn bây giờ chỉ vô cùng suy yếu, một đạo quyền ấn kia của Thải Thương cũng đã khiến hắn bị trọng thương, chỉ là không nguy hiểm đến tính mạng mà thôi. Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn có thể khiến Thải Thương bị thương cả ngàn lần, thậm chí có thể đánh nát thân thể Thải Thương, nhưng Thải Thương vẫn có thể phản kích lại. Nhưng hắn không thể nào chống đỡ được một kích của Thải Thương, nếu như Thải Thương thật sự đánh trúng hắn, hắn đã sớm mất mạng rồi.

Với hắn mà nói, bị Thải Thương đánh trúng, đó chính là chết chắc. Đây vốn chính là một trận đánh chênh lệch thực lực, hắn là dựa vào sự khinh thường của Thải Thương, sớm chuẩn bị mấy tháng mới có thể miễn cưỡng giết chết được đối phương. Hoặc có thể nói là, Thải Thương chưa bao giờ nghĩ Lam Tiểu Bố hắn có thể uy hiếp được mình.

Khúc Phi im lặng đi sau lưng Lam Tiểu Bố rời khỏi quảng trường dưới mặt đất, tâm trạng nàng vô cùng đè nén. Nàng thật sự không nghĩ ra, tại sao lại có loại người này, muốn luyện hóa một tiên vực?

Mấy tỷ tu sĩ trong tiên vực đó không phải là sinh mệnh sao? Làm chuyện tàn nhẫn như vậy không ảnh hưởng đến đại đạo của mình ư?

Lúc đi đến quảng trường lớn của Lôi La Tiên Đình, sức sống của toàn bộ tiên vực đang nhanh chóng khôi phục, cho dù không có bất cứ một âm thanh nào, cũng chỉ là vì không có một sinh mạng nào đang ở đây mà thôi.

“Một tiên vực lớn như vậy, chờ sau khi chúng ta đi rồi thì sẽ không còn một người nào nữa.” Khúc Phi đứng trên quảng trường, giọng điệu có chút thương cảm.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Ngươi có thể ở lại đây.”

Khúc Phi lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Ta không dám ở lại nơi này, Tiểu Bố sư huynh, ngươi đã nhìn thấy sư phụ ta sao?”

Một cái tiên vực mênh mông như vậy, chẳng những không có một người, mà ngay cả động vật cũng không có, mặc dù nàng là một tu tiên giả, lại thật sự không dám ở lại nơi này.

Lam Tiểu Bố do dự một chút nói ra, “Ta ở tại Ngũ Vũ Tiên giới, sư phụ ngươi cũng ở Ngũ Vũ Tiên giới. Chỉ là từ nơi này đến Ngũ Vũ Tiên giới, với tốc độ của ngươi, chỉ sợ phải mất hơn hai mươi năm. Mà bây giờ ta không thể trở về được, ta còn có chuyện quan trọng phải làm.”

Thải Thương là người của Tịch Thần cốc, sau khi Thải Thương bị hắn giết, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định Tịch Thần cốc có biết hay chưa. Cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng đến Tịch Thần cốc.

Chuyện thứ hai khiến Lam Tiểu Bố lo lắng chính là, loại cường giả như Thải Thương, Tịch Thần cốc có bao nhiêu người.

“Tạ ơn Tiểu Bố sư huynh, khoảng cách hai mươi năm này, ta vẫn có thể làm được.” Khúc Phi nhanh chóng khom người nói.

Thời gian mấy chục năm, đây chẳng qua cũng là thời gian nàng chạy trốn trong hư không mà thôi. Lúc trước, thậm chí nàng còn không có một mục tiêu rõ ràng nào, bây giờ đã biết rõ mình muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới, thế thì còn có gì phải lo lắng?

Nói xong câu đó, Khúc Phi không đợi Lam Tiểu Bố hỏi đã chủ động lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Đây là lộ tuyến hư không mà ta đã đi qua, trong đó có bao gồm cả vị trí mà chúng ta đã chia tách với Thải Tư sư muội.”

“Đa tạ ngươi, đây là vị trí của Ngũ Vũ Tiên giới ta, ngươi cứ dựa theo thủy tinh cầu là có thể tiến về Ngũ Vũ Tiên giới.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận lấy ngọc giản phương vị, đồng thời cũng đưa thủy tinh cầu phương vị cho Khúc Phi.

Lúc đầu hắn còn định hỏi Khúc Phi chuyện liên quan đến Lạc Thải Tư đi đâu, bây giờ Khúc Phi chủ động nói cho hắn biết, cho dù chỉ là vị trí chia tách thôi, hắn cũng phải đi tìm một chút.

Hộ trận đại giới của Lôi La Tiên Vực đã được kích phát, trước đó Thải Thương muốn cản Lam Tiểu Bố rời khỏi Lôi La Tiên Vực, nhưng mà bây giờ trận kỳ chủ của đại trận hộ giới này đang ở trong tay Lam Tiểu Bố, hắn dễ dàng mở đại trận này ra.

“Tiểu Bố đại ca, ta biết ngươi có rất nhiều chuyện cần làm, ta đi trước đây.” Khúc Phi vội vã muốn đi tìm sư phụ Nhiếp Tương Vũ của mình, hơn nữa nàng cũng biết với chút tu vi này của mình mà ở lại bên cạnh Lam Tiểu Bố, đó chính là khiến Lam Tiểu Bố bận tâm.

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn cho Khúc Phi, “Trong này có một ít tài nguyên tu luyện, tu vi của ngươi chắc hẳn đã sắp có thể tấn cấp lên tiên vương rồi, thời gian trên đường dài, hoặc là có thể tìm cơ hội tấn cấp đến tiên vương cảnh. Còn nữa, nếu như có chuyện gì, có thể truyền tin cho ta.”

“Đa tạ Tiểu Bố đại ca.” Khúc Phi nghe lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức biết trong chiếc nhẫn này nhất định có Hành Vương Tiên Đan.

Chương 829: Phong ấn tiên vực. (2)

“Đúng rồi, ngươi đợi một chút.” Ngay khi Khúc Phi muốn rời khỏi, Lam Tiểu Bố lại gọi nàng lại, đồng thời tiện tay luyện chế mười lá trận kỳ đưa cho Khúc Phi.

“Tiểu Bố đại ca, trận kỳ này là gì?” Khúc Phi cầm trận kỳ trong tay, vô cùng khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ Lôi La Tiên Vực, “Chờ sau khi ta ra ngoài, ta sẽ phong ấn Lôi La Tiên Vực lại. Trước khi lượng kiếp đến, tu sĩ không có chỗ đi, có thể đến Lôi La Tiên Vực lánh nạn. Nhưng mà muốn đến Lôi La Tiên Vực, nhất định phải có trận kỳ, nếu không thì không thể vào được. Tương lai có người đến Ngũ Vũ Tiên giới tìm ta, chỉ cần là các đại tiên vực đến, đều có thể lấy trận kỳ này tiến vào Lôi La Tiên Vực tránh nạn. Ta không biết lúc nào mới có thể quay về Ngũ Vũ Tiên giới được, trận kỳ này nhờ ngươi mang về trước. Nếu như ta chưa trở về, ngươi cứ giao nó cho Cung Duẫn Kỳ tiền bối.”

“Vâng.” Khúc Phi nhanh chóng đáp.

Sau khi tiễn Khúc Phi đi, Lam Tiểu Bố bắt đầu phong ấn Lôi La Tiên Vực.

Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố đã dùng thần trận phong ấn lối vào Lôi La Tiên Vực lại, đồng thời dựng lên một cái trận pháp màn hình thấy lớn ở bên ngoài hư không Lôi La Tiên Vực.

Nội dung trên trận pháp màn hình chính là, “Bởi vì Tịch Thần cốc muốn luyện hóa Lôi La Tiên Vực, cho nên đã giết hết toàn bộ tu sĩ của tiên vực này. Đối phương vẫn còn đang trong quá trình luyện hóa, bị ta phát hiện ra, ta giết tu sĩ Tịch Thần cốc đoạt lấy Lôi La Tiên Vực. Lôi La Tiên Vực có một lá Thiên Cương trận kỳ bảo vệ, bất cứ tiên vực hoặc là tu sĩ nào, muốn đi vào Lôi La Tiên Vực đều được. Muốn đi vào Lôi La Tiên Vực, trước hết phải đến Ngũ Vũ Tiên giới tìm Ngũ Vũ Vương lấy được trận kỳ tiến vào tiên vực này.

Nhưng có một chuyện ta cần nói cho tất cả mọi người, cho dù ai là người đầu tiên tiến vào Lôi La Tiên Vực, đều không cho phép ngăn cản tiên vực hay tu sĩ khác tiến vào Lôi La Tiên Vực, nếu không ta sẽ tìm đến, mà kết cục của Thải Thương chính là kết cục của ngươi.”

Xử lý xong Lôi La Tiên Vực, Lam Tiểu Bố trực tiếp truyền tống đến bên ngoài Tịch Thần cốc.

Vùng hư không này vẫn vô cùng yên tĩnh, thật giống như chưa bao giờ có người đến đây. Lam Tiểu Bố lấy hình ảnh giám sát ra xem, lập tức nhận ra nơi này chẳng những có người đến, mà còn không chỉ có một người. Khiến hắn nghi ngờ là, chỉ có người tiến đến, nhưng không có ai rời đi.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố đã có chút kiêng kị với Tịch Thần cốc, sau khi gặp Thải Thương rồi, trong lòng hắn lại càng kiêng kị hơn. Sau khi thăng cấp hết số trận pháp ở ngoài, Lam Tiểu Bố lại tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Đạo hữu, đạo hữu…” Phủ Ngấn đang bị giam cầm nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào, nhanh chóng nịnh nọt ân cần hỏi thăm.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái mai rùa đen nói, “Biết thứ này chứ?”

Phủ Ngấn nhìn cái mai rùa đen kia, mờ mịt lắc đầu, “Không biết.”

“Vậy ngươi biết Thải Thương không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một lần nữa.

Phủ Ngấn vẫn lắc đầu, “Không biết.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng khó hiểu, thực lực của Thải Thương như thế, sao Phủ Ngấn lại không biết? Theo lý mà nói, chỉ cần là người Tịch Thần cốc, vậy thì không thể không biết một Thần Nhân chân chính như thế được chứ?

Thấy Lam Tiểu Bố nhíu mày, Phủ Ngấn vội vàng nói, “Ta biết sắp tới đây Tịch Thần cốc có một chuyện lớn, nếu như đạo hữu đồng ý hợp tác với ta, ngươi có thể vượt qua mấy đại cảnh giới trong thời gian ngắn nhất.”

“Việc lớn gì?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Phủ Ngấn hỏi, “Đúng rồi, ngươi chỉ có cơ hội nói chuyện một lần thôi, nếu như ta không hài lòng, ta sẽ không để ngươi tiếp tục lãng phí không khí trong thế giới của ta nữa.”

“Ta nói.” Phủ Ngấn vội vàng nói, “Thần Nguyên ở Tịch Thần cốc chắc hẳn sắp mở ra rồi, lúc này, tất cả tu sĩ của Tịch Thần cốc đều sẽ trở về. Sau đó bọn hắn sẽ tu luyện trong đợt thần nguyên này, tiến triển sẽ cực kỳ nhanh.”

“Thì ra là thế.” Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra vì sao Tịch Thần cốc chỉ có người đi vào mà không có ai đi ra, hóa ra là vì Thần Nguyên.

Lúc này Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút hối hận, hắn không hỏi có phải Thải Thương đi ra từ Tịch Thần cốc hay không.

“Tịch Thần cốc có mấy Thần Nhân vượt xa tiên đế? Không phải là cái thứ rác rưởi Bán Thần cảnh kia, mà là thần nhân thật sự đó.” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Thần Nhân? Phủ Ngấn lại bắt đầu mờ mịt, sau đó hắn nhanh chóng tỉnh ngộ lại, vội vàng nói, “Tịch Thần cốc làm sao mà có Thần Nhân được? Tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Bán Thần cảnh mà thôi. Một khi bước vào cảnh giới Thần Nhân, vậy thì sẽ bị quy tắc thiên địa áp chế, phá vỡ hư không tiến đến thượng giới.”

Nghe được đáp án này, Lam Tiểu Bố càng nhíu chặt mày, cái này càng kì quái.

Lời Phủ Ngấn nói hắn hiểu, trước đó cũng vì thực lực của Triệu Công Minh quá mạnh không thể chịu được sự áp chế của quy tắc thiên địa, chủ động rời khỏi tiên giới. Ngay cả loại cường giả như Triệu Công Minh cũng không thể nào ở lại tiên giới được, Thải Thương dựa vào cái gì mà cỏ thể ở lại tiên giới được?

Thải Thương nhất định có bí mật lớn, đáng tiếc là đã bị giết.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Phủ Ngấn, hắn chuẩn bị tiến vào Tịch Thần cốc. KHông có Thần Nhân, vậy thì Tịch Thần cốc đối với hắn cũng chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Muốn đi vào Tịch Thần cốc, cách Khuông Kỷ nói chính là thông qua triều tịch hư không, dựa vào cách đi lại mà KHuông Vũ đã để lại mà tiến vào. Nhưng mà cách này đã bị Lam Tiểu Bố bác bỏ, Lam Tiểu Bố định quang minh chính đại tiến vào Tịch Thần cốc.

Thứ khóa Tịch Thần cốc lại chính là Bình Tế Trận, nếu là trận pháp, đương nhiên sẽ có trận kỳ, Lam Tiểu Bố huyễn hóa thành dáng vẻ của Phủ Ngấn, dùng trận kỳ của Phủ Ngấn để tiến vào Tịch Thần cốc.

Lúc đầu hắn định huyễn hóa thành Thải Thương, sau khi Phủ Ngấn nói không biết Thải Thương, cộng thêm chuyện Thải Thương đã bị hắn giết, lỡ như có hồn đăng, vậy thì sẽ dễ xảy ra vấn đề, hắn dứt khoát từ bỏ chuyện huyễn hóa thành Thải Thương.

Chương 830: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện.

Trận kỳ được kích phát, một trận môn xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố bước vào trận môn, lập tức nhìn thấy một con đường đá rộng lớn. Con đường đá này trôi nổi trong hư không, kéo dài đến phương xa.

Hai tên thủ vệ đứng ở ngay lối vào của đường đá, sau khi hai người nhìn thấy Lam Tiểu Bố cũng không có chút biểu hiện kỳ lạ nào, tựa như rất bình thường.

Lam Tiểu Bố lập tức biết, chuyện Phủ Ngấn bị hắn bắt lại, Tịch Thần cốc có lẽ còn chưa biết, ít nhất thì hai người trước mắt này không biết rõ.

Sau khi Lam Tiểu Bố đi vào đã cảm nhận được hơi thở đạo vận xung quanh không giống bình thường, hắn thử vận chuyển Trường Sinh Quyết một chút, lập tức cảm nhận được nguyên khí mạnh hơn xa tiên linh khí ùa đến, điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy toàn thân thoải mái. Hắn nhanh chóng dừng vận chuyển Trường Sinh Quyết lại, động tĩnh tu luyện của hắn quá lớn, nếu như còn tiếp tục, nói không chừng sẽ gây kinh động tới người khác.

Đi qua con đường đá hư không thật dài, Lam Tiểu Bố xuất hiện tại một hẻm núi lớn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu cái lai lịch của cái tên Tịch Thần cốc này rồi, nơi này quả thật là một cái hẻm núi, nhưng mà cái hẻm núi này rất đặc biệt. Cửa ra vào của hẻm núi này nhìn thì không lớn lắm, nhưng hẻm núi này nhìn lại giống một hình tam giác ngược, vách đá hai bên nghiêng nghiêng áp sát theo, đừng nói là mắt nhìn, ngay cả thần niệm cũng không nhận ra được.

Chính Lam Tiểu Bố đang đứng ở trước hẻm núi này, cũng có thể cảm nhận được mênh mông bàng bạc. Hoàn toàn không thể biết được vách đá dày bao nhiêu, sâu bao nhiêu, khoảng cách bao xa, khiến người ta cảm thấy có lẽ đây là hẻm núi đầu tiên của tiên giới.

“Phủ trưởng lão?” Lối vào hẻm núi cũng có hai tên thủ vệ, nhưng mà khác với hai tên thủ vệ lúc trước, hai người này rõ ràng đều kinh ngạc khi thấy Phủ Ngấn quay về.

Nghe thấy giọng điệu kinh ngạc này, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, không phải bị nghi ngờ rồi chứ, ngàn vạn lần không thể ra tay ngay lúc này được. Bây giờ mà ra tay, hắn không có chút bản lĩnh nào cả. Phải biết rằng, một đường hắn đi đến đây, chỉ mới bố trí một ít hư không tiên trận phòng ngự mà thôi.

Lam Tiểu Bố ừ một tiếng, tùy ý hỏi: “Ta chưa trở về muộn đâu nhỉ? Sao ta thấy ít người quá vậy?”

Hắn nghe nói là Thần NGuyên ở Tịch Thần cốc sắp mở ra, cho nên mới nói câu này. Còn nói nhìn thấy rất ít người, hoàn toàn là nói bậy nói bạ. Hắn cũng không biết nơi này bình thường có nhiều người hay không, chỉ thuận miệng tìm một câu nói cho qua mà thôi, dù sao thì cho đến bây giờ, trừ bốn thủ vệ ra, hắn vẫn chưa gặp được người nào cả.

Một gã hộ vệ vội vàng nói, “Phủ trưởng lão trở về lúc này vừa đúng lúc, không muộn chút nào. Ít người, đó là do tất cả mọi người đều đi đến đại điện Thần Nguyên rồi, Thân Nguyên sắp mở rồi mà.”

“A, vậy ta phải nhanh chóng đi thôi.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói một câu thì lập tức lách mình tiến vào trong hẻm núi.

Vừa tiến vào hẻm núi, Lam Tiểu Bố lại càng chấn động hơn. Thế này thì sao lại gọi là hẻm núi, đây quả thật chính là giới vực được khảm vào giữa hai mặt Hư KHông Thạch Bích. Càng đi vào bên trong, thì lại càng rộng lớn hơn. KHông chỉ như vậy, thần linh khí cũng càng lúc càng nồng đậm. Đừng bảo là Thần Nguyên mở ra, cho dù Thần Nguyên không mở ra, chỉ cần để hắn tu luyện ở trong môi trường này, hắn bước vào cảnh giới Tiên Đế chắc hẳn không cần bao nhiêu năm đâu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhớ lại tình cảnh của mình, bây giờ không phải là lúc quan sát Tịch Thần cốc, tranh thủ thời gian bố trí hư Không thần trận, hắn tăng nhanh tốc độ bố trí đủ loại trận văn hư không Khốn sát trận.

Lam Tiểu Bố vừa rời đi, một gã hộ vệ đã lập tức lấy thông tin châu ra phát một đạo tin tức. Không phải bọn họ hoài nghi Lam Tiểu Bố, mà là do Lư chấp sự đã dặn dò, nếu như Phủ Ngấn trưởng lão trở về, phải lập tức thông báo cho hắn.

Cùng lúc đó, bên trong một đại điện vô cùng to lớn nằm ở chỗ sâu nhất trong Tịch Thần cốc, hơn một trăm cường giả tiên đế đều đã ngồi vào vị trí của mình.

Đại điện Thần Nguyên của Tịch Thần cốc chia thành ba tầng, tầng thứ nhất chính là nơi chỉ cần tu luyện đến cảnh giới tiên đế là có thể chiếm được một vị trí ở nội điện. Tu sĩ trên tiên vương dưới tiên đế, chỉ có thể tu luyện ở trung điện, tu sĩ dưới tiên vương, chỉ có thể tu luyện ở ngoại điện.

Nhưng mà khi Thần Nguyên mở ra, cho dù có ở bên ngoài đại điện, cũng điều là thịnh yến cả, Đại La Kim Tiên đột phá lên tiên vương cũng dễ dàng như ăn cơm uống nước, hoàn toàn không cần đến tiên đan nào.

Bây giờ đến lúc Thần NGuyên mở ra còn một ít thời gian, giờ phút này các vị trí trong đại điện Thần Nguyên đều đã đầy người. Tất cả mọi người đang chờ Thần Nguyên mở ra.

Lúc này Thông Tin Châu của chấp sự Lư Hồ Phong của Tịch Thần cốc sáng lên một cái, hắn nhìn thấy tin tức kia, sau đó lập tức lớn giọng nói: “Cốc chủ, Phủ Ngấn trưởng lão trở về, trước mắt đã tiến vào Tịch Thần cốc, chắc là đang đi về phía này.”

“Chuyện gì thế? KHông phải Phủ Ngấn đã bị mất tích ở Hư Không Thạch sao?” Cốc chủ Tịch Thần cốc Trầm Ấp nhíu mày hỏi.

Sau đó hắn không nói gì cả, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu. Đó chính là mặc dù Phủ Ngấn không bị giết, chắc là đã bị Ngũ Vũ Vương đánh lén rồi bắt đi. Chỉ là Thần Nguyên ở Tịch Thần cốc sắp mở ra, Tịch Thần cốc không có thời gian và sức lực quản chuyện này mà thôi. Chờ thịnh yến Thần NGuyên kết thúc, cường giả của Tịch Thần cốc sẽ tìm đến Ngũ Vũ Tiên giới trước tiên.

Một tên tiên đế râu dài nói, “Cốc chủ, nếu như không phải Phủ Ngấn dùng thủ đoạn nào đó trốn ra ngoài được, thì chính là Phủ Ngấn ngày hôm nay đến có vấn đề. Nếu Phủ Ngấn đang đi đến đây thì cứ chờ hắn đến rồi nói tiếp.”

“Được.” Trầm Ấp nhẹ gật đầu.

Chương 831: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện. (2)

Tịch Thần cốc sắp nghênh đón thịnh yến Thần Nguyên cả ngàn năm mới mở một lần, cho nên bất cứ người nào đã về đây rồi đều không ra ngoài. Nếu như Phủ Ngấn thật sự có vấn đề, vậy thì cũng không thể nào rời đi được.

Lam Tiểu Bố điên cuồng bố trí các loại trận văn hư không, hắn biết sau khi mình đã vào đây rồi thì không còn đường lui nữa.

Tịch Thần cốc nhiều người đến đâu hắn cũng không để ý, nếu như lại có thêm một hai người như Thải Thương, vậy thì hắn ăn không tiêu rồi.

“Không phải Phủ Ngấn muốn đến đại điện Thần NGuyên sao? Sao lại đi về động phủ của mình rồi?” Thần niệm của Trầm Ấp quét thấy Lam Tiểu Bố không đến đại điện Thần Nguyên mà lại về động phủ của mình, lập tức nhíu mày nói.

“Như vậy cho thấy rõ Phủ Ngấn này có vấn đề, rất có thể hắn là do người khác cải trang thành.” Lại có một trưởng lão tiên đế khác nói.

Trầm Ấp có chút nhíu mày, một lát sau mới lên tiếng, “Nhìn không giống cải trang lắm, chẳng lẽ là bị người khác uy hiếp? Cũng không giống thế.”

Tiên đế râu dài nói, “Lần này Phủ Ngấn ra ngoài có hơi lâu, trở về động phủ của minh trước cũng là chuyện bình thường.”

Phủ Ngấn ra ngoài cũng chỉ có mấy chục năm mà thôi, đối với một tiên đế mà nói, thời gian mấy chục năm này chỉ chớp mắt đã qua, hoàn toàn không tính là gì cả. Nhưng đối với tu sĩ Tịch Thần cốc mà nói, chuyện ra ngoài mấy chục năm là chuyện rất hiếm.

Bởi vi hoàn cảnh tu luyện ở Tịch Thần cốc vượt xa bất cứ tiên vực khác, sau khi bọn hắn làm xong việc ở bên ngoài, chuyện đầu tiên chính là tranh thủ thời gian trở về tu luyện. Nếu không thì sẽ bị người khác vứt lại phía sau.

Trưởng lão tiên đế viên mãn Kỳ Vân đột nhiên nói, “Cốc chủ, nghe nói bí cảnh Hỗn Độn lần này là bí cảnh của Thiên Cương Đại Đế, Thiên Cương trận bàn của Thiên Cương Đại Đế cũng được tìm ra, ta lo thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến của Thiên Cương Đại Đế cũng có người tìm được. Bên trong Tam Thập Lục Biến này có một đại thần thông tên là Thai Dịch Hóa Hình, nếu như…”

Kỳ Vân không tiếp tục nói hết, trong đại điện lập tức yên tĩnh đi.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu lời Kỳ Vân nói có ý gì, nếu như Phủ Ngấn trưởng lão bị bắt lại, sau đó người bắt Phủ Ngấn trưởng lão biết Thiên Cương Biến, thậm chí còn dịch hình thành Phủ Ngấn trưởng lão tiến vào Tịch Thần cốc.

Lư Hồ Phong là người phụ trách chuyện Phủ Ngấn mất tích, hắn vốn có chút nghi ngờ, bây giờ nghe Kỳ Vân nói thế, lập tức nói, “Phủ Ngấn là vì lúc truy bắt Nhiếp Tương Vũ mà mất tích trong tửu điếm của Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, mà cái vị Ngũ Vũ Vương kia nghe nói là một tiên trận đế hư không, có thể bố trí ra được hư không tiên trận cấp chín. Nếu như hắn nhân cơ hội này bố trí hư không tiên trận ở đây, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Còn nói về chuyện Phủ Ngấn đã chạy thoát khỏi Hư Không Thạch, khả năng này rất thấp. Ta đã sớm phái ngời nghe ngón rồi, trên Hư Không Thạch chỉ có một mình Tấn Ly là dựa vào một lá Thần Độn Phù để bỏ chạy, người bình thường không có sự cho phép của Ngũ Vũ Vương, sẽ không thể nào đi được.”

Trong mắt Trầm Ấp lóe lên sát khí, “Người này nhất định là giả mạo, vừa rồi ta đã cẩn thận quan sát xung quanh người hắn, quanh người hắn không có thần vận lưu chuyển. Người này tiến vào động phủ của Phủ Ngấn, không vì nguyên nhân nào khác, mà là muốn kéo dài thêm chút thời gian, nếu như ta đoán không sai, hắn đang điên cuồng khắc họa trận văn hư không. Nhưng mà sau khi tiến vào Tịch Thần cốc ta rồi, còn muốn đi được sao, hắn suy nghĩ nhiều quá rồi. Hư Không tiên trận thì lợi hại lắm sao? Đây chỉ là đối với nơi khác mà thôi, ở Tịch Thần cốc ta, hư không tiên trận cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lam Tiểu Bố dừng lại bên ngoài động phủ của Phủ Ngấn, trong lòng có dự cảm không lành, hắn cảm nhận được mấy đạo thần niệm quét qua quét lại trên người hắn, hơn nữa còn có một đạo thần niệm không kiêng nể gì. Rất rõ ràng hắn đã bị hoài nghi, nếu không thì không thể có loại thần niệm rà quét trên người hắn như vậy.

Nhưng hắn vẫn luôn rất cẩn thận, sao lại bị phát hiện ra được?

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến chuyện này, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Phủ Ngấn trưởng lão, đã về thì nhanh chóng đến điện Thần Nguyên, Thân Nguyên sắp mở ra rồi, chuyện khác để sau Thần Nguyên rồi nói tiếp.”

Bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn bỗng nhiên hiểu ra là có chuyện gì. Hắn vẫn muốn quan sát trên người kẻ khác có loại thần vận vượt xa tiên giới lưu chuyển hay không, dùng cái này để phán đoán đối phương có phải người Tịch Thần cốc hay không, nhưng không nghĩ đến chuyện người khác cũng có thể dựa vào chuyện trên người hắn không có hơi thở thần vận, để đoán ra hắn có phải người của Tịch Thần cốc hay không.

Đối phương nhất định ra nhìn ra trên người hắn không có thần vận, đoán được hắn không phải là người của Tịch Thần cốc. Nhưng mà có phải là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường hay không, không ngờ hắn lại phạm một sai lầm cấp thấp như vậy.

Làm sao bây giờ?

Khốn Sát Thần trận còn chưa có bố trí xong, bây giờ mà trở mặt thì hắn sẽ gặp nguy hiểm. Con đường duy nhất chỉ có thể là cách đi mà Khuông Kỷ đã nói, tiến vào Tịch Diệt chi địa của Tịch Thần cốc. Lúc trước Khuông Vũ cũng chạy thoát từ Tịch Diệt chi địa, có thể sau khi Khuông Vũ chạy thoát được đã rời khỏi tiên giới, chẳng lẽ hắn cũng phải rời khỏi tiên giới?

Lại có thêm mấyđạo thần niệm quét tới, lần này thần niệm lại càng không kiêng nể gì cả, cho dù hắn có muốn tiếp tục bố trí hư không thần trận thì cũng không còn cơ hội nữa.

Lam Tiểu Bố dứt khoát quay người lại nhanh chóng phóng đến đại điện Thần Nguyên.

“Hắn đến đây, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, không nên giết, giữ lại cho hắn một mạng. Thật sự có loại người này đó, biết Thiên Cương Biến thì cảm thấy mình lợi hại lắm sao? Ngay cả Tịch Thần cốc ta mà cũng dám đến, ha ha…” Trầm Ấp ha ha một tiếng, giọng điệu tràn đầy khinh thường.

Nếu như người đến thật là Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố chính là một người chết, Ngũ Vũ Tiên giới của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng sẽ trở thành Chân Linh thế giới mà thôi.

Chương 832: Lam Tiểu Bố đến.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đến gần đại điện Thần Nguyên, thân hình hắn độ nhiên lóe lên một cái, hóa thành một đạo độn quang chuyển hướng xông về một vùng đất phủ đầy sương mù.

“Nhanh chóng ngăn hắn lại, hắn muốn đến Tịch Diệt chi địa.” Trầm Ấp tỉnh ngộ ra, nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó cả người lập tức biến mất khỏi đại điện. Theo sát sau lựng Trầm Ấp, tất cả mọi người trong đại điện cũng xông ra ngoài.

Tuyệt đối không thể để Lam Tiểu Bố tiến vào Tịch Diệt chi địa, nhưng bọn hắn lại biết rõ, chuyện Lam Tiểu Bố tiến vào Tịch Diệt chi địa là chuyện chắc chắn rồi, hoàn toàn không thể nào thay đổi được. Cho dù tốc độ của bọn họ có nhanh đến đâu, cũng không thể đuổi kịp Lam Tiểu Bố trước khi hắn tiến vào Tịch Diệt chi địa.

Chờ đến khi một đám người đứng trước lối vào Tịch Diệt chi địa, nơi này đâu còn bóng dáng của Lam Tiểu Bố nữa?

Lối vào Tịch Diệt chi địa vẫn là một mảnh sương mù lượn lờ, không chút thay đổi.

“Cốc chủ, làm sao bây giờ? Người này đi vào trong Tịch Diệt chi địa rồi.” Một tên trưởng lão Tịch Thần cốc lo lắng nói.

Tên tiên đế râu dài lúc trước kia lại nói, “KHông sao, đi vào Tịch Diệt chi địa cũng chỉ có một con đường chết.”

KHông đợi người khác nói chuyện, tiên đế râu dài này đã nói tiếp, “KHông cần lo lắng hắn sẽ dựa vào Tịch Diệt chi địa này để tiến vào Thần giới, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng. Tịch Thần cốc ta thiếu người tiến vào Tịch Diệt chi địa sao? Nhưng có ai đến Thần giới được?”

“Thế nhưng mà…” Một tên trưởng lão định phản bác, nhưng lại không thể tìm ra được lý do nào.

Quả thật không có ai biết có ai tiến được vào Thần giới không, nhưng cũng không thể cứ không thấy người thì cho rằng họ không thể tiến vào thần giới chứ, chuyện đó cũng có ai biết đâu.

Trầm Ấp xua tay ngăn lại, “Tiếu trưởng lão nói rất đúng, tiến vào Tịch Diệt chi địa cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Mọi người đều biết vì sao Tịch Diệt chi địa lại không được phong ấn lại, đó là bởi vì không thể phong ấn nơi này lại được, bất kỳ phong ấn nào, qua một khoảng thời gian sẽ bị lực lượng trong Tịch Diệt chi địa phá tan, đừng nói là một tiên đế bình thường, cho dù có là Thần Nhân, tiến vào đó cũng sẽ bị tiêu diệt. Lúc trước đã từng có một cường giả của Tịch Thần cốc ta tiến vào Tịch Diệt chi địa, sau đó mọi người đều biết, xương cốt của hắn đã bị lực lượng trong Tịch Diệt chi địa đẩy ra ngoài.“

“Người cốc chủ nói chính là Thải Thương sao?” Cái lão giả râu dài kia hỏi.

Trầm Ấp gật đầu, “KHông sai, người đó chính là Thải Thương, chỉ sợ hắn là vị cường giả tiên đế duy nhất ở Tịch Thần cốc ta có thể rời khỏi tiên giới, thật sự là vì thiên phú của hắn quá cao.”

Còn có một câu nữa Trầm Ấp không nói ra, chính là vì thiên phú của Thải Thương quá cao, lúc tu luyện, hầu như đã cuốn ít nhất là bảy phần thần linh khí ở Tịch Thần cốc đi. Ở Tịch Thần cốc có nhiều người như vậy, không phải cũng là vì thần linh khí hay sao? Một mình ngươi hấp thu hơn bảy phần, vậy những người khác tu luyện thế nào?

Sau đó bởi vì một sự kiện, cách làm của Thải Thương đã khiến mọi người nổi giận, cuối cùng bị Tịch Thần cốc vây công, nhưng thực lực của Thải Thương thật sự quá mạnh, giết hơn một nửa cường giả ở Tịch Thần cốc, còn trốn vào Tịch Diệt chi địa.

“Dịch hình thành Phủ Ngấn tiến vào Tịch Thần cốc, còn trốn vào Tịch Diệt chi địa, xem ra nhất định là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố rồi, đúng là có cơ duyên tốt, ngay cả thần thông Thiên Cương Biến mà cũng có thể lấy được.” Chấp sự Lư Hồ Phong của Tịch Thần cốc cười he he nói, “Thế này thì chúng ta cũng không cần phải tốn thời gian đi tìm hắn nữa.”

Trầm Ấp từ tốn nói, “Chờ sau khi thịnh yến Thần Nguyên kết thúc, vẫn phải đi luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới. Dám đánh chú ý lên Tịch Thần cốc ta, không có lý do được sống. Bây giờ, mọi người tiếp tục tiến về đại điện Thần Nguyên đi, chỉ còn mấy ngày nữa thôi.”

Một trận đại chiến muốn vây bắt Lam Tiểu Bố cuối cùng kết thúc bằng việc Lam Tiểu Bố chạy đến Tịch Diệt chi địa, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều có một ý nghĩ, đó chính là thần thông Thiên

Cương Biến. Tương lai khi Lam Tiểu Bố bị lực lượng của Tịch Diệt chi địa giết chết, đồ vật trên người Lam Tiểu Bố rất có thể cũng sẽ bị đẩy ra ngoài, ở trong đó sẽ có thần thông Thiên Cương Biến đó.

Sau khi cả đám người đã rời đi, một tảng đá bên ngoài lối vào Tịch Diệt chi địa đột nhiên nhúc nhích một cái, sau đó lập tức lăn vào bụi cỏ bên cạnh.

Tảng đá này chính là Lam Tiểu Bố dịch hình mà thành, không phải bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn đi vào Tịch Diệt chi địa.

Tiến vào Tịch Diệt chi địa, chỉ có thể vào mà không thể ra, chuyện này hắn hoàn toàn không biết. Nói cách khác, cho dù có thể đi ra, cũng không biết là lúc nào mới có thể đi ra được. Trước khi Tịch Thần cốc chưa bị tiêu diệt, hắn hoàn toàn không dám mạo hiểm như vậy. Không phải là vì chính hắn, mà là vì Ngũ Vũ Tiên giới. Nếu như Tịch Thần cốc không bị diệt mà hắn lại chạy trốn, Ngũ Vũ Tiên giới sẽ không thể nào trốn khỏi.

Hộ trận của Ngũ Vũ Tiên giới rất mạnh, vậy thì điều đó cũng chỉ đối với những tu sĩ tầm thường mà thôi, đối với cường giả Tịch Thần cốc, hộ trận của Ngũ Vũ Tiên giới không là gì cả.

Điều khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi nhất là, Thải Thương trong miệng Trầm Ấp nói. Hắn không ngờ Thải Thương thật sự là người của Tịch Thần cốc, nếu là người của Tịch Thần cốc, tại sao phải trốn đến Tịch Diệt chi địa? Còn nữa, chạy đến Tịch Diệt chi địa rồi không phải hắn sẽ chết chắc hay sao? Vì sao còn bị hắn giết chết ở bên ngoài.

Đáng tiếc là, Thải Thương đã chết rồi, những chuyện này không thể nào giải đáp được. Muốn biết rõ, đầu tiên phải mở chiếc nhẫn của Thải Thương ra, còn một cách nữa là tiến vào Tịch Diệt chi địa xem xét một chút.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đâu có thời gian mà mở chiếc nhẫn của Thải Thương ra. Sau khi hắn tránh né cường giả của Tịch Thần cốc vây giết, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là điên cuồng bố trí các loại trận văn hư không. Đầu tiên hắn muốn hoàn toàn phong ấn Tịch Thần cốc lại, không cho phép ai rời khỏi nơi này.

Chín ngày sau, Lam Tiểu Bố dịch hình thành đủ loại đồ vật, hầu như đã dùng trận văn hư không phong ấn toàn bộ Tịch Thần cốc lại.

Chương 833: Lam Tiểu Bố đến. (2)

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị ra tay, không gian xung quanh đột nhiên nồng đậm thần linh khí, cho dù không tu luyện, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy cả người vô cùng thoải mái.

Đây tuyệt đối là lúc Thần Nguyên mở ra, Lam Tiểu Bố lập tức tỉnh ngộ lại. Loại thịnh yến Thần Nguyên thế này sao có thể tặng cho đám người Tịch Thần cốc được chứ? Giờ phút này tất cả mọi người đều đang điên cuồng tu luyện, không có thần niệm quét đến chỗ Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố dứt khoát không dịch hình nữa, đứng ở đó cảm nhận một chút, hắn lập tức biết cái đại điện Thần Nguyên kia chính là trung tâm nơi Thần Nguyên tràn ra.

Hắn muốn cướp đoạt Thần Nguyên, nhất định phải tiến vào đại điện Thần Nguyên.

Khi Thần Nguyên mở ra thì phải phong ấn Tịch Thần cốc lại. Nhưng Lam Tiểu Bố không làm chuyện này, Tịch Thần cốc cũng đã chủ động làm chuyện này. Hơn nữa lúc này, tất cả mọi người đều đang tu luyện, Lam Tiểu Bố không cần lo lắng mình sẽ bị bại lộ.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đại điện Thần Nguyên, bên ngoài đại điện Thần Nguyên này là một tiên trận cấp chín. Cái tiên trận cấp chín này cũng không có gì đặc biệt, bây giờ Lam Tiểu Bố vung tay lên là có thể bố trí được, hắn muốn biết cái tiên trận cấp chín này có thể khóa Thần Nguyên lại hay không, nếu như có thể khóa Thần Nguyên lại, vậy thì hắn có thể dễ dàng tìm được nơi tràn ra Thần Nguyên.

Thần niệm đi dọc theo tiên trận cấp chín không ngừng hướng xuống dưới, một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm lại. Bên dưới nơi này là tiên trận Phòng Ngự cấp chín, hoàn toàn khóa cái đại điện này lại, nói cách khác, nơi Thần Nguyên tràn ra không thể nằm bên dưới cái tiên trận cấp chín này.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố lại đi lên phía trên, rất nhanh, hắn ngạc nhiên phát hiện ra, trên không cái tiên trận cấp chín này còn có một cái đại trận, đại trận này dùng trận văn hư không bố trí ra. Trận văn hư không của đại trận này tuyệt đối chính là tiên trận cấp chín cao cấp nhất, thậm chí còn cao hơn tiên trận cấp chín, nhưng còn chưa đạt đến mức thần trận.

Trước khi hắn chưa tấn cấp thành Hư Không Thần Trận sư, hắn tuyệt đối không thể nào nhận ra được cái đại trận Hư Không này. Bây giờ hắn cẩn thận quan sát nó đã có thể dễ dàng tìm được cái hư không tiên trận của đại điện Thần Nguyên này.

Lam Tiểu Bố cũng chẳng lấy trận kỳ ra, cứ như vậy bước vào trong tiên trận cấp chín của đại điện Thần Nguyên.

Khi Thần Nguyên mở ra, tiên trận cấp chín này sẽ khóa đại điện Thần Nguyên lại, không có cốc chủ cho phép, bất cứ ai cũng không thể tiến vào đại điện Thần Nguyên. Bất kỳ kẻ nào này không bao gồm loại thần trận sư đã vượt xa tiên trận đế cấp chín như Lam Tiểu Bố, hắn tiến vào bên trong tiên trận cấp chín này nhàn nhã tựa như đang đi bộ.

Sau khi tiến vào trong hộ trận bên ngoài đại điện Thần Nguyên. Lúc này, hắn có thể dễ dàng tiến vào đại điện Thần Nguyên, nhưng mà tìm chỗ Thần Nguyên mới là chuyện Lam Tiểu Bố muốn làm nhất lúc này.

Hắn lo lắng Phủ Ngấn lừa hắn, nếu như bên trong đại điện Thần Nguyên có một hai Thần Nhân, vậy thì thực lực của hắn mà đi vào đây chẳng khác nào đi tìm chết. Mà khi Thần Nguyên mở ra, chỉ cần hắn tìm được đầu nguồn nơi thần nguyên tràn ra, tu vi của hắn sẽ tăng lên mấy cấp trong thời gian ngắn.

Không cần tu luyện đến tiên đế, chỉ cần tu luyện đến tiên tôn trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ, vậy thì hắn sẽ nắm chắc hơn rất nhiều.

Đứng ở bên trong hộ trận của đại điện Thần Nguyên, Lam Tiểu Bố vừa sải bước ra, đã đứng ở biên giới đại trận Hư Không, thân hình chỉ vòng vo mấy lần, đã hoàn toàn biến mất trong vùng hư không này.

Cùng lúc đó, Trầm Ấp đột nhiên mở to mắt ra. Làm sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy, thật giống như có người ngoài tiến nhập vào đại điện Thần Nguyên vậy, nhưng khi thần niệm hắn quét qua, lại không nhìn thấy bất cứ người nào.

Trầm Ấp vô cùng tin tưởng vào trực giác của mình, chẳng lẽ thật sự có người tiến vào đại điện Thần Nguyên sao?

Đúng, tên Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố kia không phải là tiên trận đế cấp chín hay sao? Nếu như hắn ở bên ngoài đại điện Thần Nguyên mấy ngày nay, vậy thật sự có thể phá vỡ được tiên trận Phòng Ngự của đại điện Thần Nguyên.

Nghĩ đến đây, Trầm Ấp không ngồi yên nữa, hắn đột nhiên đứng lên, “Mọi người tạm thời dừng tu luyện.”

Phần lớn mọi người đều khó hiểu nhìn Trầm Ấp, Thần Nguyên mở ra, lúc này tu luyện chính là làm ít công to, lãng phí một giây thôi cũng là sai lầm.

Trầm Ấp chậm rãi nói ra, “Ta nghi ngờ Lam Tiểu Bố kia đã tiến vào đại điện Thần Nguyên rồi.”

“Cốc chủ, ngươi nhìn thấy Lam Tiểu Bố? Không phải hắn đã tiến vào Tịch Diệt chi địa rồi sao?” Có người hỏi.

Trầm Ấp nghiêm giọng nói, “Trước đó chúng ta đều đã chủ quan, Lam Tiểu Bố tiến vào Tịch Diệt chi địa có ai nhìn thấy không? Chúng ta chỉ nhìn thấy hắn chạy về phía Tịch Diệt chi địa mà thôi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố còn biết thần thông Thiên Cương Biến, nếu như hắn đột nhiên dịch hình thành một cành cây ngọn cỏ, thậm chí là một tảng đá, chúng ta có thể sẽ bỏ qua.”

Trong lòng tất cả mọi người đều trầm xuống, lời này của cốc chủ rõ ràng là có đạo lý.

Một tên cường giả Bán Thần cũng lên tiếng, “Ta cũng có cảm giác giống như cốc chủ, thật giống như có người bên ngoài tiến vào đại điện Thần Nguyên, ta đã dùng thần niệm cẩn thận dò xét khắp nơi, nhưng lại không nhìn thấy ai tiến vào nơi này.”

Một giọng nói khàn khàn truyền đến, “Mọi người không cần phải đoán nữa, Lam Tiểu Bố kia nhất định đã vào trong này rồi, hơn nữa còn đang trốn bên trong đại điện Thần Nguyên này, hắn sẽ dùng thần thông dịch hình, dịch hình thành bất cứ đồ vật nào trong đại điện này, chúng ta cũng có thể đã bỏ qua. Cốc chủ, lập tức khởi động Thần Nguyên Khốn Sát tiên trận, sau đó chúng ta cùng nhau tìm kiếm Lam Tiểu Bố kia. Bây giờ trong đại điện Thần Nguyên có hơn mấy trăm người, Lam Tiểu Bố kia cho dù có dịch hình, cũng không thể nào trốn thoát được.”

Giọng nói này vừa dứt, mọi người đều biết đây là chuyện chắc chắn phải làm. Người vừa nói chuyện chính là Thái Thượng trưởng lão đầu tiên của Tịch Thần cốc, Uông Hiên. Là một nhân vật đã sắp đạt đến Thần Nhân, hắn cũng có cảm giác, vậy thì chắc chắn sẽ không sai.

Chương 834: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc.

Bên trong đại điện Thần Nguyên, tất cả tu sĩ của Tịch Thần cốc đều bắt đầu tìm kiếm từng cành cây ngọn cỏ ở xung quanh, thậm chí ngay cả một con kiến cũng không buông tha, thế nhưng mặc cho bọn họ tìm kiếm như thế nào, vẫn không thể nào tìm ra được Lam Tiểu Bố.

Đồng thời Lam Tiểu Bố lại chấn động nhìn tình cảnh trước mắt mình, trước mắt hắn là một vết nứt dài khoảng chừng trăm trượng. Trong hư không xuất hiện một vết nứt là chuyện rất quái dị, ở trước mặt hắn quả thật chính là một vết nứt. Vết nứt này rất nhỏ, độ rộng cũng chỉ khoảng hai đến ba li mà thôi.

Toàn bộ vết nứt này đều bị Hư KHông trận pháp bao lại, thần linh khí nhàn nhạt từ trong vết nứt này tràn ra, sau đó xuyên qua hư Không thần trận, lại ngưng tụ ở trong tiên trận ở trên đại điện Thần Nguyên, sau đó sẽ truyền tống vào bên trong đại điện Thần Nguyên.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vết nứt này, trong lòng thầm nghĩ, vết nứt này chắc hẳn là nơi đi đến vị diện Thần giới mới đúng. KHuông Vũ truyền tin về nói, đi đến Tịch Diệt chi địa mới là lối đi đến Thần giới, điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút hoài nghi. Chỉ là vết nứt này xuất hiện như thế nào? Vì sao lại có thần linh khí tràn ra, Lam Tiểu Bố nghĩ cả nửa ngày cũng không thể nào nghĩ ra.

KHông nghĩ ra được nguyên nhân, Lam Tiểu Bố dứt khoát bắt đầu bố trí Tụ Linh Thần Trận. Thời điểm ban đầu, hắn định chặn hết tất cả Thần Nguyên ở đây lại, chỉ để cho mình tu luyện. Nhưng mà khi sắp bố trí trận pháp xong, Lam Tiểu Bố lại từ bỏ cái suy nghĩ này. Hắn quyết định giữ lại chín phần, còn một phần thì vẫn để nó lọt xuống dưới.

Nếu như chặn hết toàn bộ Thần Nguyên lại, đám người trong đại điện Thần Nguyên kia chỉ sợ sẽ không để yên. Bọn gia hỏa này nhất định sẽ biết được Tịch Thần cốc đã bị hắn phong ấn, một khi biết được chuyện này, tiên đế ở bên trong nhất định sẽ điên cuồng ra tay, muốn mở đường ra ngoài, mà bây giờ hắn lại không có thời gian ra tay.

Bố trí xong Tụ Linh Thần Trận, Lam Tiểu Bố bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết.

NGay sau khi tiến vào Tịch Thần cốc, Lam Tiểu Bố đã muốn tu luyện, nhưng thật sự là do không đủ điều kiện, cho đến bây giờ, hắn mới có cơ hội tu luyện.

Sau khi vận chuyển Trường Sinh Quyết xong, Thần Nguyên từ trong vết nứt kia tựa như tìm được chỗ tháo nước, toàn bộ tuôn về phía Lam Tiểu Bố.

Cả người Lam Tiểu Bố có chút tê dại, hắn cảm thấy từng đạo quy tắc rõ ràng thậm chí có thể tẩy sạch thức hải và Nguyên Thần của mình rồi lan tràn ra khắp thân thể. Những tạp chất trong cơ thể bị thanh trừ, tu vi của hắn từ từ tăng lên.

Thức hải điên cuồng mở rộng, kinh mạch cũng nới rộng ra và dày đặc hơn.

Chỉ mười ngày thôi, Lam Tiểu Bố đã đột phá tiên tôn tầng một, tiến đến tiên tôn tầng hai. Chuyện này không quan trọng, quan trọng nhất là khi tu luyện, tiên nguyên của hắn nhanh chóng chuyển hóa thành thần nguyên. Tiên nguyên chuyển hóa thành thần nguyên, thực lực của hắn sẽ không ngừng tăng vọt.

Mà giờ phút này, Lam Tiểu Bố lại càng kinh ngạc hơn mà phát hiện, thời gian hắn tu luyện càng dài, tốc độ hấp thu thần linh khí lại càng nhanh, thần linh khí cuốn đi cũng ngày càng nhiều. Thần linh khí tràn ra trong vết nứt kia, đã sớm vượt xa lúc hắn vừa đến nơi này.

Khi hắn vừa đến đây, bố trí Tụ Linh Thần Trận, chỉ định dể lọt một phần ra ngoài để ổn định mấy cường giả tiên đế của Tịch Thần cốc kia thôi. Bây giờ thần linh khí hắn hấp thu đã trở nên nhiều hơn, thế nhưng phần thần linh khí kia thậm chí đã vượt quá một phần lúc ban đầu.

Những tu sĩ Tịch Thần cốc bên trong đại điện Thần Nguyên, sau khi tìm kiếm mấy ngày mà vẫn không thấy Lam Tiểu Bố đâu, đều chỉ có thể kết luận là đã cảm giác sai lầm rồi. Dù sao thì không có người nào nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào, sở dĩ cảm thấy Lam Tiểu Bố tiến vào trong đại điện Thần Nguyên, cũng chỉ là trực giác mà thôi.

Mấy ngày này bọn hắn đã lật tung mọi đồ vật bên trong đại điện Thần Nguyên lên mấy lượt, đang ở bên trong một nơi nồng đậm thần linh khí thế này, không có ai còn tâm trạng tiếp tục tìm kiếm Lam Tiểu Bố nữa.

Sau khi có người đầu tiên bắt đầu tu luyện, những người còn lại cũng lần lượt ngồi xuống vận chuyển công pháp, hấp thu thần linh khí. Cho dù Lam Tiểu Bố có thật sự vào trong này hay không, bây giờ tăng thực lực của mình lên mới là chuyện cần làm.

Nếu như là lúc ban đầu, bọn họ nhất định sẽ phát hiện thần linh khí đã thiếu hụt trầm trọng. Nhưng bây giờ đã trôi qua nhiều ngày rồi, bởi vì bị Lam Tiểu Bố ảnh hưởng, thần linh khí thẩm thấu vào đại điện Thần Nguyên càng lúc càng nhiều, nên chẳng ai có thể phát hiện chút khác lạ nào.

Cho dù Trầm Ấp và Thái Thượng đầu tiên Uông Hiên còn đang hoài nghi, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể tạm gác vấn đề này qua một bên, tranh thủ thời gian hấp thu thần linh khí tăng thực lực lên đã.

Uông Hiên muốn đột phá Thần Nhân cảnh, mà Trầm Ấp thì cần phải dựa vào thần linh khí tinh khiết nồng đậm này này ngưng luyện căn cơ của mình, sau đó cũng chuẩn bị trùng kích Thần Nhân cảnh

Thời gian một năm trôi qua, Lam Tiểu Bố đã đột phá lên tiên tôn tầng ba, bước vào tiên tôn tầng bốn, chân chính bước vào tiên tôn trung kỳ.

Ba năm sau, Lam Tiểu Bố bước vào tiên tôn tầng sáu, bảy năm sau, Lam Tiểu Bố bước và tiên tôn tầng bảy, chín năm sau, Lam Tiểu Bố bước vào tiên tôn tầng tám.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, hắn cảm nhận được thần linh khí tràn ra từ vết nứt không gian kia càng lúc càng yếu. Cho dù hắn có cố gắng tu luyện nữa, thì cũng khó có thể bước vào cảnh giới tiên dế trong thời gian ngắn ngủi được.

Dạy dỗ đám người Tịch Thần cốc này cũng không vội, chờ hắn xem xét đồ của Thải Thương trước đã.

Phủ Ngấn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, trong mắt tràn đầy khát vọng cầu sinh. Nhưng hắn biết, Lam Tiểu Bố sẽ không dễ dàng thả hắn đi, cầu xin tha thứ cũng vô dụng.

“Phủ Ngấn, Thần Nguyên mở ra bao nhiêu năm?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Mười năm.” TRong giọng nói của Phủ Ngấn có chút tuyệt vọng, hắn cảm giác Lam Tiểu Bố muốn giết hắn.

“Tịch Diệt chi địa là nơi nào?” Lam Tiểu Bố hỏi tiếp.

Chương 835: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc.

(2)

Phủ Ngấn do dự một chút rồi nói, “Có một ít người trong Tịch Thần cốc cho rằng Tịch Diệt chi địa chính là nơi đi đến Thần giới, nhưng Tịch Diệt chi địa thật sự là một tử địa, sau khi tiến vào đó chắc chắn sẽ chết, bởi vì hơi thở tịch diệt bên trong đó không có tiên đế nào có thể chống đỡ được.”

Sau khi nói xong, Phủ Ngấn khẩn cầu nói, “Đạo hữu có thể cho ta luân hồi không?”

Lam Tiểu Bố nói, “Xem ở chuyện người rất biết điều, ta cho phép ngươi luân hồi…”

Nói xong, Lam Tiểu Bố ném một đóa hỏa diễm lên người Phủ Ngấn. Luân hồi thì được, nhưng chỉ có thể luân hồi ở trong thế giới của hắn, hơn nữa còn không phải là luân hồi làm người, có thể luân hồi hay không, phải dựa vào vận may của Phủ Ngấn. Còn ký ức, ngươi đã đi luân hồi rồi, cần ký ức làm gì?

Phủ Ngấn bị giết, linh hồn bài của hắn đương nhiên cũng vỡ vụn. Nhưng mà bởi vì bây giờ mọi người đều đang ở trong đại điện Thần Nguyên điên cuồng tu luyện, không ai cảm nhận được linh hồn bài của Phủ Ngấn vỡ vụn.

Sau khi xử lý Thải Thương xong, Lam Tiểu Bố vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng, không có thời gian xem xét chiếc nhẫn của Thải Thương, sau này khi tiến đến chỗ vết nứt Thần Nguyên, hắn đã có thời gian mở chiếc nhẫn này ra. Nhưng lúc này đương nhiên Lam Tiểu Bố sẽ không lãng phí thời gian vào chuyện này, hầu như hắn dành tất cả thời gian để tăng thực lực lên.

Nếu không phải Thần Nguyên sắp cạn, bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn còn đang tu luyện.

Cho dù Thải Thương đã bị giết, cấm chế trên chiếc nhẫn của hắn vẫn rất mạnh. May mà trận đạo của Lam Tiểu Bố cũng rất mạnh, nửa ngày qua đã phá vỡ được cấm chế trên chiếc nhẫn.

Nhìn thấy thế giới xanh tươi vô cùng vô tận, lúc này Lam Tiểu Bố mới biết, hóa ra chiếc nhẫn của Thải Thương cũng là một Chân Linh thế giới.

Chân Linh thế giới này so với cái Chân Linh thế giới hắn đã đưa cho Liễu Ly thì lớn hơn, quy tắc cũng hoàn thiện hơn một chút.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn không biết đây là cái giới vực nào đã bị Thải Thương luyện hóa, nếu không thì kiếm ở đâu ra loại Chân Linh thế giới như thế này?

Bên trong Chân Linh thế giới có mấy tòa đại điện to lớn, bên trong có một cái điện Tiên Nguyên, không biết có phải được xây dựng lên dựa theo đại điện Thần Nguyên của Tịch Thần cốc hay không.

Tiên Nguyên điện chia thành bốn tầng, tầng dưới chót là Tiên Linh mạch hạ phẩm, chất chồng như núi, quả thật là nhiều vô số kể. Tầng hai là Tiên Linh mạch trung phẩm, ít nhất có mấy triệu đầu. Tầng thứ ba là Tiên Linh mạch thượng phẩm, cũng có mấy vạn đầu. Tầng cao nhất chính là Tiên Linh mạch cực phẩm, có khoảng bảy đầu. Không có Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính Kim, bốn thuộc tính Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có, còn có một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính lôi.

Ngoài ra còn có tiên linh thảo, vật liệu luyện khí, tiên tinh chất chồng như mấy dãy núi dài liên miên.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết những Tiên Linh mạch này trên cơ bản đều là vơ vét từ trên một tiên vực mà có. Tương lai khi hắn có cơ hôi trở lại Lôi La Tiên Vực, sẽ dùng những Tiên Linh mạch thượng phẩm trong tay này, gia cố lại đại trận của Lôi La Tiên Vực một lần nữa, cũng xem như là làm một chút chuyện vì Lôi La Tiên Vực vậy.

Sau khi thu dọn đồ vật xong, một mảnh ngọc phù khiến Lam Tiểu Bố chú ý đến.

Hắn cầm mảnh ngọc phù này lên, trên ngọc phù co hai chữ, Khuông Vũ.

Kiểu dáng của ngọc phù này cũng không có gì lạ, trước đó khi giết chết Khuông Kỷ hắn cũng lấy được một viên, nhưng mà trên mảnh ngọc phù đó viết Khuông Kỷ.

Ngọc phù của Khuông Vũ sao lại nằm trong chiếc nhẫn của Thải Thương?

Lam Tiểu Bố lập tức tìm kiếm những đồ vật còn lại trong chiếc nhẫn của Thải Thương, ngọc giản lúc trước bị ném ở một bên cũng được Lam Tiểu Bố lấy tới kiểm tra.

Rất nhanh hắn đã tìm được một mảnh ngọc giản ghi chép, đây là do Khuông Vũ ghi lại.

“Chắc là ta không bị người của Tịch Thần cốc phát hiện, thật sự là một nơi tốt, nếu như không tự mình đến đây, ta vĩnh viễn cũng chẳng thể đạt được đến độ cao bây giờ. Chỉ là Tịch Diệt chi địa quá đáng sợ. loại hơi thở tịch diệt này chỉ sợ không có mấy người có thể chống đỡ được. Nếu không nhờ có mai rùa Ma Linh Thần Quy, chỉ sợ ta cũng không thể nào sống sót ở nơi này được…”

Sau đó đều là những ghi chép về chuyện cảm nhận khi tu luyện trong Tịch Diệt chi địa, còn có tiến độ tu vi.

“Ta hiểu được, Tịch Diệt chi địa quả thật có thể đi đến Thần giới, cho dù không có mai rùa Ma Linh Thần Quy, cũng nhất định có thể sống sót bên trong Tịch Diệt chi địa…”

Sau đoạn văn này, Lam Tiểu Bố không tìm thấp được ghi chép nào khác. Cũng bởi vì mảnh ngọc giản này, Lam Tiểu Bố mới biết cái mai rùa đen kia không phải là của Thải Thương, mà là của Khuông Vũ.

Xem ra Tịch Diệt chi địa quả thật có thể thông đến Thần giới, người của Tịch Thần cốc cũng không biết rõ về chuyện này lắm, nhưng người của Khuông gia lại biết. Thế nhưng đồ của Khuông Vũ sao lại ở trong nhẫn của Thải Thương?

Thải Thương cũng đi vào Tịch Diệt chi địa, sau đó xương cốt bị lực lượng tịch diệt đẩy ra ngoài.

Chẳng lẽ Thải Thương đoạt xá Khuông Vũ?

Nghĩ đến đoạt xá, Lam Tiểu Bố lại càng cảm thấy đúng. KHuông Vũ không tiến vào Thần giới, mà bị Thải Thương đoạt xá.

Sau khi Thải Thương tiến vào Tịch Diệt chi địa, bởi vì không có mai rùa Ma Linh Thần Quy, cho nên cơ thể nhanh chóng bị lực lượng tịch diệt ăn mòn, cuối cùng hóa thành xương khô. Cơ thể Thải Thương đã bị hỏng, nhưng Nguyên Thần vẫn còn, lúc này hắn phát hiện ra KHuông Vũ còn chưa tiến vào Thần giới. Sau đó không biết Thải Thương đã dùng thủ đoạn gì, đoạt xá KHuông Vũ. Mặc dù Khuông Vũ đã phát tin tức cho gia tộc, nói hắn đi Thần giới, nhưng mà hắn không thể ngờ được trước khi hắn đến Thần giới đã bị Thải Thương đoạt xá.

Muốn biết suy đoán của mình có chính xác hay không, chỉ cần đến KHuông gia hỏi thăm dung mạo của Khuông Vũ là xong.

Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu chính là, sau khi Thải Thương đoạt xá của Khuông Vũ, đã rời khỏi Tịch Thần cốc như thế nào, còn đến được Lôi La Tiên Vực?

Chương 836: Nơi lượng kiếp bộc phát.

Rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố lại quay về bên trong thần trận hư không. Thần Nguyên tràn ra từ trong vết nứt hư không kia đã càng lúc càng ít, có vẻ như sắp hoàn toàn biến mất rồi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rà quét bên trong đại điện Thần Nguyên, nơi đó có đông đảo tu sĩ của Tịch Thần cốc, hôm nay hắn muốn một mẻ hốt gọn. Đại điện Thần Nguyên đã sớm bị hư không thần trận của hắn khóa lại, chờ sau khi hắn rời khỏi đây sẽ trực tiếp bắt đầu dựa vào thần trận tiêu diệt.

Đối với người của Tịch Thần cốc, Lam Tiểu Bố không có chút đồng tình hay không đành lòng nào. Đâ là nơi tụ tập súc sinh, động một tí là luyện hóa tiên vực. Có lẽ ở trong mắt những người này, mạng của bọn hắn mới là mạng, mạng của người khác thì có thể tùy ý giết chết. Một cái tiên vực, cả chục tỷ sinh mạng, ở trong mắt những người này cũng có thể giết chết.

Lam Tiểu Bố thở dài, trên thực tế, Tịch Thần cốc là như vậy, những nơi khác cũng như vậy. Người tu đạo, có mấy người sẽ để ý đến sinh mạng của người khác? Vì đại đạo, diệt tuyệt một tông môn, một tinh cầu, thậm chí cả một giới đâu chỉ có mình Tịch Thần cốc? Hắn cho dù có muốn giết nữa, thì sợ cũng không thể giết hết được.

Nếu như không phải vì những hạng người tư lợi này, làm sao tiên giới lại có lượng kiếp? Thử nghĩ một chút xem, Thần giới phải tốn biết bao công sức để dẫn lượng kiếp đến tiên giới, sao có thể đơn giản được?

Trừ khi hắn là chúa tể của vũ trụ này, mới có thể ngăn cản loại chuyện này tiếp tục diễn ra, nhưng mà chuyện này rõ ràng là không thực tế.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, đang định rời khỏi hư không thần trận này, ánh mắt đột nhiên dừng lại. Hắn đi đến biên giới của vết nét hư không, đặt tay lên vết nứt hư không, nhắm mắt lại.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mở to mắt ra, hắn khẳng định vết nứt này còn lớn hơn lúc hắn mới tiến vào đây một chút. Mặc dù loại mở rộng ra này dùng mắt thường không thể nhận ra được, nhưng quả thật có mở rộng ra.

Thần niệm Lam Tiểu Bố từ từ thẩm thấu vào, khi kéo dài đến mấy vạn dặm, thần niệm tựa như bị một lực lượng mênh mông vô tận cuồng bạo xoắn đến, trong chớp mắt đã biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, hắn cảm nhận được một loại hủy diệt trong lực lượng này, một loại niết hóa hoàn toàn vô tình…

Một suy nghĩ đột nhiên nhảy ra trong đầu Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối chính là điềm báo của lượng kiếp.

Lam Tiểu Bố lùi về sau mấy bước, cuối cùng hắn cũng hiểu lượng kiếp bắt đầu từ nơi nào, chính là trong khe hở hư không ở Tịch Thần cốc này.

KHi vết nứt càng lúc càng lớn, càng ngày càng dài, lực lượng hủy diệt này cuối cùng sẽ xé toạc ra, ép toàn bộ tiên giới thành bã vụn.

“Đây quả nhiên là cố ý…” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào vết nứt hẹp dài này, trong miệng lẩm bẩm.

Thậm chí hắn có thể đoán được, ở phía bên kia của vết nứt này, là từng đạo đại trận, những đại trận này sẽ dẫn hết lượng kiếp của một giới, xuyên qua vết nứt này,sau đó hủy diệt Tiên giới.

KHông biết đặt Thiên Cương trận bàn ở nơi này thì có thể ngăn cản lượng kiếp này lại không.

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố vừa mới sinh ra đã lập tức lắc đầu. Hắn khẳng định là sẽ không ngăn được, loại lượng kiếp này mênh mông mạnh mẽ đến mức nào, một cái Thiên Cương trận bàn sao có thể ngăn cản được?

Chờ sau khi lượng kiếp khuếch tán ra tiên giới, không gian tiên giới mênh mông vô tận sẽ khiến lượng kiếp bị hạn chế và suy yếu đi, nói cách khác, nhuệ khí của đợt lượng kiếp thứ nhất đã biến mất, lúc này mới có thể dựa vào Thiên Cương trận bàn bảo vệ một phần tiên vực.

Cho dù sẽ lập tức rời khỏi nơi này, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định bố trí một ít trận pháp báo động ở nơi này. Một khi lượng kiếp đến, hắn có thể kịp thời cảm nhận được, cũng sẽ chuẩn bị được sớm hơn.

…

“Cốc chủ, hơi thở Thần Nguyên đã tiêu tán, còn chưa đến mười năm, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Một Trưởng lão tiên đế đứng lên.

Cho dù không đến mười năm, nhưng những người ở trong đại điện Thần Nguyên này cũng đã thu hoạch được không nhỏ.

Thái Thượng trưởng lão Uông Hiên cũng đứng lên,trong lòng hắn có chút cảm thán, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi. Nếu như để hắn tu luyện thêm một năm nữa, hắn sẽ có khả năng cực lớn có thể bước vào Thần Nhân cảnh.

“Uông Thái Thượng, ta cảm thấy lần này Thần Nguyên mở ra có chút kỳ quái. Thời điểm ban đầu, hơi thở Thần Nguyên hình như yếu hơn trước kia một chút, sau đó thì nhiều hơn rất nhiều, tựa như mạnh hơn lúc trước một chút. Mấy năm cuối cùng này, lại bắt đầu yếu bớt, chuyện này hoàn toàn khác với quy luật lúc trước.” Cốc chủ Trầm Ấp nói.

Đại điện vô cùng yên tĩnh, trên thực tế tất cả mọi người đều cảm nhận được sự khác biệt này. Bây giờ sau khi Trầm Ấp nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy đúng. Đồng thời tất cả mọi người đều nghĩ đến, khi Thần Nguyên mở ra, có người cảm nhận được có người ngoài tiến vào đại điện Thần Nguyên, nhưng mà cũng không tim được là ai đi vào.

“Ta vẫn tin tưởng vào trực giác của ta, sâu trong đại điện này nhất định có người ngoài tiến vào, hơn nữa hắn còn dựa vào Thần Nguyên ở nơi này để tu luyện.” Trầm Ấp nói một lần nữa.

Uông Hiên gật đầu, lúc đang định nói chuyện thì nghe thấy một giọng nói vang lên, “Cảm giác không sai, ta quả thật đã tiến vào đây từ nhiều năm trước rồi. Ngươi chính là cốc chủ của Tịch Thần cốc? Muốn hỏi thăm ngươi một người, rốt cuộc Thải Thương đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói này vang lên, tất cả mọi người đều theo bản năng lấy pháp bảo của mình ra, cùng lúc đó, cảnh giác nhìn chằm chằm nơi phát ra âm thanh.

Sau đó bọn hắn lập tức nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đang đứng trong hư không trên đỉnh đầu của bọn họ, trong tay cầm một cây trường kích, nhìn tựa như vừa mới đi ngang qua.

Chương 837: Nơi lượng kiếp bộc phát. (2)

KHông có người nào ra tay trước, nơi này không có ai là đồ ngốc, Lam Tiểu Bố bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín trên Hư Không Thạch, một người chặn hơn một trăm tiên đình vương và đông đảo cường giả Tiên Đế, Bán Thần không dám động đậy. Bây giờ Lam Tiểu Bố xuất hiện ở đại điện Thần Nguyên, nếu như nói nơi này không có tiên trận hư không mà Lam Tiểu Bố bố trí, chính bọn hắn cũng không tin.

Cho dù kết quả là Lam Tiểu Bố có bị Tịch Thần cốc giết hay không, có một chuyện bọn họ có thể khẳng định, ai ra tay trước thì đó là người đầu tiên bị giết.

Nếu như Lam Tiểu Bố không thể giết được người đầu tiên xông lên, vậy thì người ta sẽ không có uy danh lớn như vậy, đồng thời cũng không dám quang minh chính đại đứng trên không của đại điện Thần Nguyên.

“Ngũ Vũ Vương, Tịch Thần cốc ta và Ngũ Vũ Tiên giới không thù không oán, cũng chẳng có chút thù hận nào với Ngũ Vũ Vương, Ngũ Vũ Vương việc gì phải hùng hổ dọa người như vậy?” Trầm Ấp hít vào một hơi, nói với Lam Tiểu Bố.

Đồng thời hắn truyền âm cho Uông HIên: “Uông Thái Thượng, có thể nhìn ra được hư không tiên trận ở đây không?”

Uông HIên chính là người duy nhất ở Tịch Thần cốc có đọc lướt qua Hư KHông Trận Đạo, mặc dù không thể bố trí ra được tiên trân hư không cao cấp, nhưng trong tình huống bình thường thì có thể cảm nhận được.

Uông HIên không trả lời Trầm Ấp, hắn đang tìm kiếm dấu vết để lại trong hư không.

“Vừa rồi ta hỏi ngươi, vì sao ngươi lại cứ muốn hỏi một đằng trả lời một nẻo như vậy?” Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, giọng nói có chút khó chịu.

Trầm Ấp lập tức ôm quyền, “Thải Thương quả thật chính là người của Tịch Thần cốc ta, nhưng đó là chuyện từ lâu trước kia rồi, hắn là đệ nhất cường giả của Tịch Thần cốc. Sau đó, bởi vì phạm tội mà trốn vào trong Tịch Diệt chi địa, sau đó thì không còn tin tức nào nữa.”

“Hắn có thứ gì đặc biệt? Ví dụ như công pháp, ví dụ như thần thông đặc biệt nào đó?” Lam Tiểu Bố lại hỏi tiếp.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn cũng không trông cậy đối phương sẽ nói thật, chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Một khi đối phương không trả lời, hắn sẽ lập tức kích phát đại trận, giết trước rồi nói sau.

Trầm Ấp không dám không trả lời, hắn biết rõ chỉ cần hắn không trả lời, ngay khắc sau, Lam Tiểu Bố sẽ kích phát đại trận ngay. Hơn nữa, hắn khẳng định đại điện Thần Nguyên đã bị hư không tiên trận phong tỏa.

“Thủ đoạn mạnh nhất của Thải Thương chính là thuấn di, trừ thuấn di ra, hắn còn tu luyện thần thông phân thân.” Trầm Ấp đáp.

Thần thông phân thân? Lam Tiểu Bố đột nhiên có một dự cảm không lành, Thải Thương rất có thể còn chưa bị xử lý hoàn toàn.

“Ngũ Vũ Vương, Tịch Thần cốc ta quả thật không có thù oán gì với đạo hữu…”

Lam Tiểu Bố ngắt lời Trầm Ấp nói, “Không oán không thù? Tịch Thần cốc ngươi truy sát ta đến Tịch Diệt chi địa, sau đó còn dự định luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, cho là ta không biết sao?”

Trầm Ấp há miệng, trong lúc nhất thời không thể nào giải thích được. Truy sát ngươi đến Tịch Diệt chi địa?

Mẹ nó nếu như ngươi mà không tiến vào Tịch Thần cốc ta thì chúng ta truy sát ngươi làm cái quái gì? Còn về chuyện dự định luyện hóa Ngũ Vũ Tiên giới, chuyện này còn chưa có làm mà? Quan trọng là sao mà ngươi biết được thế?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua đông đảo tu sĩ Tịch Thần cốc ở bên dưới, giọng nói có ẩn chứa tia sát khí. “Tịch Thần cốc ngươi làm chuyện táng tận lương tâm, luyện hóa tiên vực của người khác. Chắc hẳn ở cái tiên giới này, chỉ có tu sĩ Tịch Thần cốc các ngươi mới là người, người của những tiên vực khác đều không phải là người nhỉ?”

“Ngũ Vũ Vương, chuyện này có hiểu lầm…” Trầm Ấp vội vàng nói.

KHi nói chuyện, hắn cũng đã âm thầm liên lạc với Thái Thượng trưởng lão và nhiều cường giả Bán Thần cảnh, nhất định phải ra tay bất ngờ, áp chế Lam Tiểu Bố lại trước. “Chúng ta không luyện hóa một tiên vực nào…” Trầm Ấp chỉ mới nói được nửa câu, mấy chục đạo quang mang đã vọt thẳng đến phía Lam Tiểu Bố, lần này ba mươi tên tiên đế đồng thời ra tay.

Phốc phốc phốc! Từng đạo huyết quang nổ tung trong không trung, hơn mười tên tiên đế trực tiếp bị xé nát, ngay cả Trầm Ấp cũng bị mất đi một cánh tay.

Trong lòng Trầm Ấp trầm xuống, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố lại có cùng suy nghĩ với hắn, hắn chỉ vừa nói được bốn chữ “Chúng ta không có”, Lam Tiểu Bố đã kích phát Hư Không Giảo Sát Trận. Bọn hắn lại đồng loạt ra tay ngay khi hắn nói đến chữ “Tiên”.

Rất rõ ràng, người ta chỉ muốn hỏi đến Thải Thương, còn những chuyện khác thì người ta hoàn toàn không cần nghe đáp án.

Giờ phút này trong lòng Trầm Ấp vô cùng hối hận, hắn lên ra tay ngay khi Lam Tiểu Bố hỏi thăm đến Thải Thương, chứ không phải trả lời Lam Tiểu Bố để kéo dài thời gian.

Mặc dù hắn cũng biết, cho dù có ra tay vào lúc đó, cũng không có cách nào tránh khỏi, nhưng mà cuối cùng vẫn có một cơ hội đúng không?

Loại Hư Không Giảo Sát Trận đáng sợ này, đừng nói là hơn một trăm tiên đế trong Tịch Thần cốc hắn, cho dù có thêm hơn một trăm người nữa, chỉ cần đối phương có đủ tiên linh nguyên cho Hư KHông đại trận này vận chuyển, bọn hắn cũng sẽ chết chắc.

Khác với Trầm Ấp, trái tim Uông HIên đã hoàn toàn chìm đến đáy cốc, hắn khẳng định đây không phải là tiên trận, đây tuyệt đối không phải là tiên trận. Đây đã là thứ vượt xa tiên trận rồi, nếu như thật sự là thứ vượt xa tiên trận, trừ khi bọn hắn có Thần Nhân ở đây, nếu không thì nhất định là toàn quân bị diệt.

Người đến gần với cảnh giới Thần Nhân nhất chính là hắn, mà ở trong hư không thần trận này, cũng không dám tùy tiện động đậy.

Uông HIên vừa nghĩ đến chuyện này, một đạo kích mang đã phá vỡ hư không, trong thời gian ngắn nhất phóng đến mi tâm của hắn.

Uông HIên đâu còn nhớ được chuyện gì khác, lấy ra Sương Tinh Di, đồng thời thân hình lóe lên, cho dù có bị trọng thương trong hư không thần trận này, hắn cũng phải chạy đã.

Chương 838: Suýt chút nữa phá trận.

KHiến Uông HIên tuyệt vọng là, rõ ràng hắn đã tránh khỏi trường kích, đồng thời thay đổi phương hướng, nhưng chờ đến khi hắn xông ra ngoài, vẫn đứng trước một đạo kích mang ẩn chứa đầy hơi thở chết chóc.

Đây là di chuyển phương vị tức thời trong trận, ánh mắt Uông HIên lóe lên tia tuyệt vọng. Mặc dù hắn không thể náo bố trí ra loại đại trận trước mắt này, nhưng đối với chuyện chuyển di phương vị tức thời trong đại trận thì hắn vẫn biết rõ.

Mắt thấy đạo kích mang kia sắp xé rách mi tâm của mình, lần này Uông HIên không tiếp tục né tránh nữa, hơi thở quanh người hắn đột ngột tăng vọt, một loại lực lượng hủy diệt từ trên người hắn dâng lên.

Trái phải đều chỉ một chữ chết, vậy thì còn không bằng tự bạo.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được mình bị loại lực lượng hủy diệt này bao lấy, đâu còn dám tiếp tục công kích Uông HIên nữa? Gia hỏa này không ngờ lại tự bạo, hắn điên cuồng lùi lại phía sau, muốn kéo dài khoảng cách với Uông HIên.

Oanh! Lam Tiểu Bố vừa mới lùi lại, một luồng lực lượng cuồng bạo bao trùm đến hắn. Quy tắc phá vỡ, hơi thở vượt xa tiên nguyên nổ tung.

Phốc! Lam Tiểu Bố há miệng phun ra một ngụm máu, trên ngực xuất hiện một lỗ thủng, lục phủ ngũ tạng đều bị xé nứt. Thức hải truyền đến tiếng ong ong, thậm chí còn xuất hiện vết rách, giờ phút này thần niệm cũng không thể mở rộng ra được.

Lam Tiểu Bố nằm dưới mặt đất không dám động đậy chút nào, cho dù hắn đang ở bên trong Hư Không Khốn Sát tiên trận, nhưng bây giờ hắn đã mất đi năng lực hành động. Nếu như bây giờ có thêm mấy cường giả nữa tự bạo giống Uông HIên, vậy thì hắn chết chắc. Không cần tự bạo, chỉ cần có một tên tiên đế không cẩn thận đi tới trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ chết.

Qua mấy chục giây sau, thức hải Lam Tiểu Bố mới từ từ khôi phục lại, hắn nhanh chóng lấy mấy viên đan dược ra nuốt vào.

Ngay khi Lam Tiểu Bố miễn cưỡng đứng lên, chuẩn bị đẩy Hư Không Khốn Sát Trận ra, lại có thêm mấy lực lượng tư bạo truyền đến.

Hơi thở cuồng bạo phóng lên tận trời, Lam Tiểu Bố trơ mắt nhìn thấy đại trận Hư không của mình bị tràng cảnh tự bạo liên tục này xé ra một vết rách càng lúc càng lớn. Đây là di chứng sau khi người đầu tiên tự bạo, nếu như lúc này còn có thêm người tự bạo nữa, chỉ cần vượt quá mười người, Hư Không Khốn Sát Trận của hắn tất nhiên sẽ bị phá vỡ.

Nhìn bề ngoài, đại trận mà hắn bố trí quả thật đã vượt xa tiên trận, nếu vượt qua khỏi tiên trận, vậy gọi là thần trận cũng chẳng có vấn đề gì.

Tên thực tế bản thân Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn bố trí đại trận này vẫn dựa vào quy tắc của tiên giới. Cho nên so với thần trận chân chính thì vẫn còn kém xa. Thật giống như Thải Thương vậy, Thải Thương là một Thần Nhân vượt xa Tiên đế, nếu như Thải Thương tiến vào thần giới, nhất định thực lực có sự chênh lệch về chất với Thần Nhân ở thần giới.

Đây không phải là do tư chất của Thải Thương kém hơn người khác, cũng không phải công pháp Thải Thương tu luyện kém hơn người khác, mà là do ảnh hưởng của quy tắc thiên địa.

Một tiên đế, thậm chí là một cường giả Bán Thầ cao hơn tiên đế, bản thân người đó đều đại diện cho quy tắc cao nhất của tiên giới. Không chỉ như vậy, tu sĩ ở Tịch Thần cốc, đều là hơi thở thần nguyên. Bây giờ bọn họ tự bạo, loại lực lượng áp súc mấy trăm vạn năm này đột nhiên nổ tung, đó chính là vô tận thần nguyên bộc phát, lại cộng thêm quy tắc trên bản thân người tu sĩ nổ tung trùng kích, loại lực lượng này có thể hiểu được. Trước loại lực lượng cuồng bạo này, trận pháp của Lam Tiểu Bố bị xé nứt cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Hư Không Khốn Sát Trận, cũng là trận pháp.. Chỉ cần là trận pháp thì sẽ có trận kỳ và trận cơ. Chỉ là những trận cơ và trận kỳ này đều là một loại biểu hiện của trận văn mà thôi.

KHông hiểu Trận Đạo cũng không sao cả, mọi người liên tục tự bạo, cho dù trận cơ trong hư không có di chuyển như thế nào, cuối cùng vẫn có thể đánh trúng một lần. Cho nên sau mấy lần tự bạo này, Hư KHông đại trận của Lam Tiểu Bố xuất hiện vết nứt cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Huống hồ bây giờ Lam Tiểu Bố đang bị trọng thương, trận cơ không thể nào di chuyển được, tỷ lệ bị đánh trúng lại càng cao.

Lam Tiểu Bố vừa điên cuồng chữa trị đại trận, vừa cẩn thận từng li từng tí lui lại.

Bản thân hắn bị trọng thương, lúc này nếu như bị phát hiện, hắn sẽ sẽ khó tránh khỏi một kiếp.

Tiên đế tu luyện ở Tịch Thần cốc, đương nhiên không phải mặt hàng kém cỏi gì. Sau khi bị đại trận hư Không của Lam Tiểu Bố vây nhốt lại, mỗi người đều muốn ra ngoài. Nhưng mà mười mấy tên tiên đế đánh lén Lam Tiểu Bố trước đó, ngay cả bóng cũng không thấy đã bị giết sạch. Giờ phút này, tất cả mọi người biết rõ, muốn ra ngoài chỉ sợ rất khó.

Mà tiên đế tự bạo, khiến đại trận Hư không xuất hiện vết rách, rất nhanh đã bị tiên đế trong này phát hiện ra.

Một đám tiên đế điên cuồng lấy pháp bảo của mình ra, công kích vết nứt. Bản thân Lam Tiểu Bố bị trọng thương, đại trận không thể nào chữa trị kịp thời, vết nứt càng lúc càng rõ ràng.

Lam Tiểu Bố cố gắng nuốt một giọt hư Không Tiên Tủy, lần này không khắc họa trần văn nữa, mà là ném một lá trận kỳ ra ngoài.

Thức hải của hắn bị thương, không thể nào khắc họa trận văn Hư Không được.

Trầm Ấp là cốc chủ Tịch Thần cốc, sao có thể không nắm bắt lấy cơ hội này, hắn nghiêm nghị kêu lên. “Mọi người cùng nhau công kích, nếu như vết nứt này bị khóa lại, chúng ta lập tức tự bạo, nếu không thì tất cả mọi người sẽ chỉ có một con đường chết.”

Đại trận này sợ tự bạo, càng sợ một đám người đồng thời tự bạo.

Một đám người tu luyện nhiều năm tựa như lão yêu quái thế này, một khi tự bạo, loại quy tắc bị phá vỡ dẫn đến lực lượng cường đại kia, cũng không phải là thứ mà tiên trận bình thường có thể ngăn cản được.

Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn vì tu vi của mình đã lên đến Tiên Tôn tầng tám, nếu không thì lúc trước chưa chắc hắn đã có thể sống sót được, bây giờ cũng chưa chắc có thể khống chế được cái Hư Không Khốn Sát Trận này.

Chương 839: Suýt chút nữa phá trận. (2)

Nhìn Hư Không Khốn Sát Trận được hắn chữa trị một chút xíu, Lam Tiểu Bố nghĩ đến Thải Thương ở quảng trường dưới mặt đất ở Lôi La Tiên vực. Giờ phút này hắn mới biết, hắn giết được Thải Thương là chuyện may mắn như thế nào.

KHông đúng, nếu như Thải Thương tu luyện thần thông phân thân, vậy rất có thể còn chưa bị giết. Ý nghĩ này vừa nhảy ra, lại có cảm giác càng lúc càng mãnh liệt.

Tia tuyệt vọng trong mắt Thải Thương kia, còn cả chuyện biết rõ hắn phải chết còn phóng đến, rất có thể chỉ là để che mắt hắn mà thôi, khiến hắn thả lỏng cảnh giác. Còn cả tu sĩ trên cây cột máu ở quảng trường đó nữa, từng người một nổ tung cũng có thể là do Thải Thương đang thay đổi sự chú ý của hắn.

NHiều tu sĩ nổ tung như vậy, một khắc đó hắn chỉ muốn sớm rời khỏi tràng cảnh khủng khiếp đó thôi.

Lam Tiểu Bố trốn trong một góc của đại trận, vừa thở hổn hển chữa thương, vừa chữa trị Hư Không Khốn Sát Trận.

“Thanh Nhất, Phi Hồn, Ngọc Khuynh…” Trầm Ấp bên trong Hư Không Khốn Sát Trận liên tục kêu hơn 20 cái tên, đồng thời nghiêm giọng quát, “Các người lập tức tự bạo, ngay bây giờ. Nếu không cái Hư Không thần trận này khóa lại, không một ai trong chúng ta đi nổi. ta đảm bảo, những đồng bạn đã tự bạo của Tịch Thần cốc, ta sẽ nghĩ cách để các ngươi có thể giữ lại ký ức luân hồi…”

KHông có người nào muốn tự bạo, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ nếu như đại trận này khép lại, bọn hắn có muốn tự bạo nữa thì cũng đã chậm.

Rầm rầm rầm! Lại từng luồng lực lượng tự bạo nổ tung, đại trận vừa được Lam Tiểu Bố chữa trị, lại vỡ ra một lần nữa, hơn nữa mức độ càng mãnh liệt hơn trước đó.

Trầm Ấp kêu ra hơn 20 cái tên, nhưng thật sự tự bạo chỉ có mười người.

Nhưng mà lúc này không có người nào quản những chuyện này, tất cả mọi người đều điên cuồng lấy pháp bảo ra công kích vị trí bị vỡ ra trên Hư Không Khốn Sát Trận.

Lam Tiểu Bố lấy mấy quả Vụ Ngọc Tiên Quả ra nuốt vào, sau đó mặc kệ thức hải đau nhức, liều mạng tăng nhanh tốc độ dùng trận văn tu bổ lại trận cơ Hư Không trận. Dùng trận kỳ để tu bổ đại trận Hư KHông, sơ hở quá lớn, những người này mà tự bạo sẽ bị phá vỡ càng nhanh hơn. Một khi cái đại trận Hư Không này bị phá nát, chỉ sợ ngay cả Tịch Diệt chi địa hắn cũng không thể chạy đến được.

Nhưng mà hình thức này lại càng có lợi cho Lam Tiểu Bố, chỉ cần không có người nào tự bạo trước mặt mình, hôm nay hắn thắng chắc.

Sắc mặt Trầm Ấp càng lúc càng khó coi, hắn biết người sợ chết thật sự rất nhiều. Nếu không thì đại trận này đã sớm bị phá vỡ rồi.

Nghĩ đến đây, Trầm Ấp lập tức nói, “Hồ Thái Thượng, Phong Hồng Thái Thượng.... Ở lại, những người còn tại cùng với ta, toàn bộ tự bạo. Cho dù có dốc hết toàn bộ thực lực của Tịch Thần cốc ta, cũng phải giết chết người này. Nếu không chúng ta sống không bằng chết, đã như vậy, sau không chựa chọn luân hồi? Tu sĩ của Tịch Thần cốc ta sau khi luân hồi, chỉ cần vài vạn năm là có thể khôi phục được thực lực.”

Sau khi Trầm Ấp nói xong, là người đầu tiên tự bạo, sau Trầm Ấp, lại có thêm mấy đạo lực lượng cuồng bạo nổ tung.

Nhìn đại trận Hư KHông lại bị xé mở lần nữa, mà lần này dường như có người muốn lao ra. Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống. Lúc này hắn cuối cùng không màng đến chuyện thức hải bị thương nặng, điên cuồng khắc họa ra từng đạo trận văn Hư Không. Trong lòng của hắn cũng thầm nghĩ, bọn gia hỏa này không xem mạng của người khác là gì, mà đối với bản thân mình quả nhiên cũng hung ác.

Nhưng mà nghĩ đến Khốn Sát đại trận và nhận mang không gian ở bên trong, chuyện này hình như cũng bình thường, Tự bạo cũng là chết, mà không tự bạo cũng thế, đã như vậy, còn không bằng chọn cách tự bạo.

Bàn về chuyện hung ác với bản thân, Lam Tiểu Bố hắn cũng là một kẻ hung ác. Ngay cả thần hồn mà hắn cũng có thể xé rách, bây giờ thì có gì phải e ngại? CHo dù thức hải có bị thương đáng sợ đến mức nào, trận văn Hư Không vẫn không ngừng được Lam Tiểu Bố khắc họa ra.

NHìn thấy vết nứt mà Trầm Ấp và hơn mười người xé mở ra trên đại trận lại từ từ thu nhỏ lại, những tu sĩ của Tịch Thần cốc bên trong Hư Không Khốn Sát Trận đều thấp thỏm lo âu.

Nếu như Trầm Ấp còn sống, hắn nhất định sẽ giận dữ mắng to. Hắn kêu gọi năm mươi, sáu mươi người tự bạo với hắn, kết quả chỉ có hơn mười người tự bạo. Nếu như là năm mươi, sáu mươi người này tự bạo, cho dù Lam Tiểu Bố thật sự có bố trí ra thần trận, chỉ sợ cũng đã bị đánh nát rồi. Đáng tiếc là, người sợ chết quá nhiều, khiến công sức tự bạo của những người kia đều trôi theo dòng nước hết.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được cảm giác bị xé rách thức hải của mình càng lúc càng đáng sợ, thậm chí một khắc sau sẽ hỏng ngay lập tức.

Nhưng hắn vẫn không dám chủ quan, hắn nhất định phải nhanh chóng chữa trị Hư Không Khốn Sát Trận lại, sau đó mới bắt đầu tiêu diệt.

Bây giờ hắn hoàn toàn không dám diệt, một khi bắt đầu, sẽ khiến người bên trong cảm thấy tuyệt vọng, lúc đó người tự bạo nhất định sẽ tăng lên gấp bội.

Thái Thượng trưởng lão Phong HỒng nhìn vết nứt đang dần dần biến mất, trong lòng hắn thở dài, lựa chọn tự bạo. Hắn biết, Tịch Thần cốc không còn nữa rồi. Nếu như trước đó mọi người làm theo lời Trầm Ấp nói, bây giờ ít nhất sẽ có ba mươi tiên đế có thể sống sót, đáng tiếc là, người làm theo lời Trầm Ấp nói quá ít.

Phong Hồng Thái Thượng tự bạo, đối với Hư Không Khốn Sát Trận của Lam Tiểu Bố đã không còn chút hiệu quả nào, mặc dù tu vi của hắn mạnh, nhưng vẫn còn kém hơn Uông HIên. Càng quan trọng hơn là, sở dĩ Uông HIên có thể thông qua chuyện tự bạo xé rách được đại trận, đó là vì hắn tự bạo ngay đối diện Lam Tiểu Bố, thời điểm tự bạo đã khiến Lam Tiểu Bố bị trọng thương.

Lam Tiểu Bố ở trong Hư Không Khốn Sát Trận này, tựa như linh hồn của đại trận, một khi đánh linh hồn này bị thương, vậy thì đại trận sẽ bị ảnh hưởng, khả năng tự bạo có thể phá trận sẽ tăng lên rất nhiều.

Một khắc sau Thái Thượng Phong Hồng tự bạo. Lam Tiểu Bố hoàn toàn phong tỏa xong Hư Không Khốn Sát Trận, sau đó phát động trận văn giảo sát.

Chương 840: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao.

KHi từng tiên đế của Tịch Thần cốc bị giảo sát trong Hư Không Khốn Sát Trận, càng nhiều tiên đế lựa chọn tự bạo. Đáng tiếc là, loại tự bạo rời rạc này không thể nào dao động được đại trận của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố trốn trong một góc của đại điện Thần Nguyên, bởi vì lúc thức hải đang bị thương, hắn không lựa chọn chữa trị thức hải, mà còn điên cuồng khắc họa trận văn Hư Không để chữa trị đại trận. Giờ phút này cuối cùng cũng nếm được hậu quả, hắn đã không có năng lực tiếp tục khống chế đại trận nữa.

Đối với hắn mà nói, bây giờ quan trọng nhất chính là tranh thủ thời gian giết chết bọn gia hỏa này, sau đó tìm một nơi yên tĩnh chữa thương.

Cũng may thời gian khó khăn nhất đã qua, sau khi kích phát hoàn toàn Hư Không Khốn Sát Trận, không còn người nào có thể vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố nữa.

Một ngày sau, bên trong đại điện Thần Nguyên đã yên tĩnh lại, Lam Tiểu Bố có thể cảm ứng được tất cả tu sĩ của Tịch Thần cốc trong đại điện Thần Nguyên này đã bị tiêu diệt hết.

Trừ tu sĩ trong đại điện Thần Nguyên ra, bên ngoài Tịch Thần cốc vẫn còn một ít hộ vệ, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố, đã không còn chút uy hiếp nào nữa rồi.

Thức hải bị thương, Lam Tiểu Bố chỉ có thể ở lại đại điện Thần Nguyên chữa thương.

Cũng may trên người hắn có một lượng lớn Cửu Chuyển Độ Thần Đan, mặc dù không có Cửu Chuyển Độ Thần Đan cửu phẩm, nhưng Cửu Chuyển Độ Thần Đan thất phẩm đỉnh cấp cũng có tác dụng chữa trị thức hải cực lớn.

Hai tháng sau, thức hải Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng từ từ khép lại. Ở trong đại điện Thần Nguyên này không có người nào quấy rầy, khiến hắn có thể yên tâm chữa thương.

Nửa năm sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới rời khỏi đại điện Thần Nguyên. Có các loại đan dược chữa thương đỉnh cấp, còn có thiên tài địa bảo hỗ trợ, thức hải của hắn cuối cùng cũng khép lại.

Cho dù Tịch Thần cốc có còn con cá lọt lưới nào hay không, trước khi rời khỏi Tịch Thần cốc, Lam Tiểu Bố vẫn sẽ phong ấn Tịch Thần cốc lại.

Lam Tiểu Bố muốn đi đến chỗ Khúc Phi và Lạc Thải Tư đã tách nhau ra xem một chút, có lẽ sẽ tìm ra được một ít manh mối. Trước khi đó hắn còn phải về Lôi La Tiên vực một chuyến. Sau khi biết Thải Thương có thần thông phân thân, Lam Tiểu Bố biết Thải Thương rất có thể còn chưa bị giết.

Đồ vật của Thải Thương có phải đã ở trong tay mình cả không, Lam Tiểu Bố cũng không rõ, nhưng mà có một chuyện hắn có thể xác định, những bảo vật trên mặt nổi của Thải Thương, hắn vẫn còn chưa lấy được, điển hình chính là cái mai rùa đen Ma Linh Thần Quy kia. Bởi vì cái mai rùa này bị bỏ lại, cho nên đã khiến hắn cảm thấy Thải Thương đã bị giết chết.

Vì sao Thải Thương muốn hắn cảm thấy như vậy? KHẳng định là do Thải Thương ở quảng trường dưới mặt đất ở Lôi La Tiên vực kia chính là phân thân của Thải Thương.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có chút hối hận, không tiến vào trận môn kia của Thải Thương để kiểm tra một chút. Nếu như chuyện tu sĩ nổ tung ở bên dưới quảng trường đó là do Thải Thương làm, vậy thì quả thật đã có hiệu quả.

Bề ngoài của Luân Hồi Oa tuy hơi kém một chút, nhưng mà tốc độ lúc đó cũng thật nhanh, hơn nữa còn dùng để phi hành trong hư không, hoàn toàn không cần để ý đên thiên thạch gì cả. Với chất lượng của Luân Hồi Oa, có đụng vào thiên thạch cũng không có ảnh hưởng gì cả.

…

KHi đi đến Lôi La Tiên vực một lần nữa, quảng trường phía bên ngoài tiên vực nhìn qua không khác gì lúc Lam Tiểu Bố rời khỏi đây. Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, chẳng những có người tới, mà còn có người công kích trận pháp màn hình của hắn.

Cho dù trận pháp màn hình của Lam Tiểu Bố chỉ dùng để thông báo cho người khác biết, Lôi La Tiên Vực là một tiên vực có thể tránh nạn được. Hắn cũng biết trong vũ trụ mênh mông này loại người gì cũng có, cho nên hắn còn bố trí một cái Hư Không Giảo Sát Trận bên ngoài cái màn hình này. Đây là Hư Không Giảo Sát Trận vượt xa tiên trận cấp chín, loại đại trận này chính cả Thải Thương cũng không thể xông ra được, đừng nói là người khác. Chỉ cần không công kích đại trận hộ giới và màn hình hư không, đại trận sẽ không kích phát.

Trên quảng trường có chút vết máu cho thấy, Giảo Sát đại trận của hắn được kích phát, tất cả tu sĩ công kích lên màn hình này đều bị Hư Không Giảo Sát Trận giết chết hết. Trên mặt đất lại không có chiếc nhẫn nào, có lẽ là do có kẻ đến sau nhặt.

Lam Tiểu Bố không để ý đến, hắn mở hộ trận phong ấn của Lôi La Tiên vực ra để tiến vào Lôi La Tiên vực, lại đi đến quảng trường trước đại điện Lôi La Tiên Đình.

Lam Tiểu Bố mở phong ấn của chính mình ra, tiến vào quảng trường dưới mặt đất.

Mấy cây cột máu ở quảng trường dưới đất này vẫn khiến người ta thấy mà giật mình, một mùi khó ngửi bao trùm cả quảng trường. Lam Tiểu Bố xuyên qua mấy cây cột máu này, đừng trước trận môn mà Thải Thương bế quan.

Trận môn không đóng lại, đồ vật bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng.

KHông đúng, cái bồ đoàn dưới mặt đất đã biến mất rồi.

Cho dù vẫn luôn nghi ngờ Thải Thương vẫn chưa thật sự bị giết chết, nhưng bây giờ khi nhìn thấy bồ đoàn biến mất, Lam Tiểu Bố vẫn hối hận vì mình đã chủ quan.

KHông phải hắn e ngại Thải Thương, mà là bởi vì hắn không phải là một người, mà là tiên đình vương của một tiên vực. Loại người có thể luyện hóa một tiên vực đơn giản như ăn cơm uống nước giống Thải Thương, sao có thể để ý đến chuyện hủy diệt Ngũ Vũ Tiên giới?

Bồ đoàn của Thải Thương đã biến mất, khẳng định là do tự Thải Thương cầm đi.

Lam Tiểu Bố tiếp tục tìm kiếm ở bên trong cái trận môn nho nhỏ này, trừ đại trận Luyện Hóa ra, tựa như không có những vật khác.

Lam Tiểu Bố thở dài, thì thào nói, “Đến chậm rồi, Thải Thương rõ ràng đã đi rồi, đúng là gia hỏa xảo trá.”

Một lúc lâu sau, khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Lôi La Tiên vực, tại nơi hẻo lánh nhất trong trận môn ở quảng trường dưới mặt đất của Lôi La Tiên vực đột ngột xuất hiện một cái bóng mờ ảo.

Cái bóng này từ từ đậm hơn, sau khi toàn bộ ngũ quan đã xuất hiện, rõ ràng chính là Thải Thương.

Chương 841: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao. (2)

Thải Thương dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm quảng trường hư không của Lôi La Tiên vực, từng câu từng chữ nói ra, “Ngũ Vũ Tiên giới sao? Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đến đó.”

“Thật sao? Nhưng ta đảm bảo sẽ gây khó dễ cho ngươi, ngươi có tin không?” Một giọng nói đột ngột truyền đến, Thải Thương đột nhiên quay đầu lại, lập tức kinh hãi phát hiện, không biết bên trong trận môn từ lúc nào đã đột ngột xuất hiện thêm một người, mà người này chính là Lam Tiểu Bố vừa mới rời đi một canh giờ trước.

“Ngươi…” Thải Thương chỉ mới nói một chữ ngươi, cả người đã nhanh chóng mờ đi.

Bành! Trong hư không đột nhiên như có thêm một cái lưới lớn, thân thể nhàn nhạt của Thải Thương lại một lần nữa ngưng thực lại, rơi xuống bên trong trận môn.

“Ngươi bố trí Không Gian Phong Ấn đại trận ở nơi này?” Trong mắt Thải Thương có chút sợ hãi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không tin vào ánh mắt của Thải Thương, trước đó khi hắn giết Thải Thương, trong mắt Thải Thương cũng có sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng trên thực tế đó là do người ta diễn mà thôi, cuối cùng còn dựa vào cái màn trình diễn này mà chạy trốn.

Sau khi để lại nhiều đồ như vậy, có thể thấy được Thải Thương tuyệt đối không phải là một tu sĩ chỉ biết cái lợi trước mắt.

“Ngươi cứ nói đi, lần thứ nhất bị ngươi lừa là do kinh nghiệm của ta không đủ, nếu như lần thứ hai mà còn bị ngươi lửa, đó chính là do ta ngu. Biết ta là từ Ngũ Vũ Tiên giới tới, quảng trường hư không trên Lôi La Tiên vực chắc cũng là do ngươi bố trí nhỉ?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, trước mắt tên Thải Thương này chỉ có thực lực của tiên đế bình thường mà thôi, thậm chí hắn không cần dựa vào Hư Không đại trận đã có thể xử lý đối phương.

Thải Thương thở hắt ra một hơi, giọng điệu trở nên bình tĩnh, “Ngươi có giết ta cũng vô dụng, ta có bảy cái phân thân, đây chỉ là một cái phân thân trong số đó mà thôi. Lúc trước vì sao mà ta có thể chạy thoát? Bởi vì ta có thể phân thân chạy trốn. Chỉ cần ngươi giết ta, một phần hồn phách của ta có thể lập tức di chuyển đến phân thân khác. Mà ta chỉ cần nhiều nhất là vạn năm, là sẽ có thể tu luyện đến thực lực đỉnh phong nhất.”

“Ngươi muốn dựa vào Tịch Thần cốc tu luyện sao? Đáng tiếc là, Tịch Thần cốc đã bị ta phong ấn rồi, ngươi không thể nào vào trong đó tu luyện được nữa.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

“Ngươi phong ấn Tịch Thần cốc?” Thải Thương kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn cảm nhận được, thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ mạnh hơn lần đầu tiên đến đây đến mấy lần. Mà thực lực của hắn, so với lúc đó, ngay cả một phần mười cũng không bằng.

Chỉ ngắn ngủi mười năm, Lam Tiểu Bố dựa vào cái gì mà có thể tăng lên nhanh như vậy? CHỉ có đại điện Thần Nguyên của Tịch Thần cốc, mà đại điện Thần Nguyên của Tịch Thần cốc đã mở ra lúc hắn vừa bị giết kia.

Sở dĩ hắn muốn nhanh chóng luyện hóa Lôi La Tiên vực, cũng là vì muốn sớm ngày trở lại Tịch Thần cốc, sau đó tiến vào đại điện Thần Nguyên để tiến thêm một bước mà thôi.

“Ngươi giết ta đi.” Thải Thương biết thủ đoạn của Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định mình không có chút năng lực phản kháng nào. Nếu đã không thể phản kháng, vậy thì không cần thiết phải phản kháng.

Hắn cũng không tin, với bản lĩnh của Thải Thương hắn, tương lai còn không luyện hóa được một cái Ngũ Vũ Tiên giới. Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể thời thời khắc khắc ở lại Ngũ Vũ Tiên giới.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, đột nhiên cuốn lên mấy đạo trận văn, một khắc sau, Thải Thương cảm thấy không gian xung quanh mình siết chặt lại. Sau đó hắn nghe một câu nói đáng sợ: “Ai nói ta muốn giết ngươi chứ? Ta chỉ nhốt ngươi vào trong thế giới của ta thôi, từ từ tìm kiếm những phân thân còn lại của ngươi.”

Nếu như nói còn có người lo lắng kẻ thù không giết mình, vậy thì nhất định người đó chính là Thải Thương. Thải Thương chỉ có thể tu luyện nhiều nhất là chín cái phân thân, bởi vì năm đó bị trọng thương ở Tịch Thần cốc, bây giờ hắn chỉ mới tu luyện được ba cái phân thân mà thôi. Cộng thêm bản thể, Thải Thương có tất cả là bốn cái mạng.

Cũng có thể nói, cho dù hôm nay có bị Lam Tiểu Bố giết chết, hắn vẫn còn hai cái mạng nữa. Nhưng nếu như Lam Tiểu Bố không giết hắn, nhốt hắn lại, vậy hắn hoàn toàn xong rồi.

Phân thân của hắn muốn tiến bộ, nhất định phải được tồn tại tự do tự tại, một khi một phân thân nào đó bị giam lại, nếu như người nhốt phân thân đó giở một chút thủ đoạn, vậy thì hắn sẽ không có cơ hội để tiến bộ. Đó là chuyện không quan trọng, nếu như đối phương lại dùng cực hình ép buộc, vậy phân thân của hắn sẽ hoàn toàn bại lộ.

Cho nên khi nghe thấy Lam Tiểu Bố không giết mình, Thải Thương thật sự sợ hãi.

Không đợi Thải Thương nghĩ ra cách đối phó, từng đạo trận văn đã hoàn toàn khóa chặt Thải Thương lại, sau đó ném Thải Thương vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Thần niệm Thải Thương quét ra, cứ như chạm phải bông, cho dù hắn mở rộng thần niệm như thế nào, đều như muối bỏ biển. Không chỉ như vậy, Thải Thương còn không cảm nhận được sự tồn tại của hai phân thân khác.

Nếu không cảm nhận được hai phân thân khác, vậy đã cho thấy Lam Tiểu Bố không có lừa hắn, nơi này thật sự là thế giới của Lam Tiểu Bố, còn là một thế giới tồn tại độc lập vô cùng cao cấp.

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Thải Thương, nhìn chằm chằm Thải Thương nói, “Ngươi nói xem, ta dùng hỏa diễm thiêu đối linh hồn ngươi cả vạn năm thì như thế nào? Hay là bố trí một cái đại trận từ từ xé rách Nguyên Thần của ngươi?”

“Ta nhận thua, chỉ cần ngươi đồng ý thả ta ra, ta có thể phát lời thề độc, sẽ không động đến một ngọn cỏ của Ngũ Vũ Tiên giới.” Giọng điệu của Thải Thương vô cùng kính cẩn. Trong lòng hắn còn đang suy nghĩ, Lam Tiểu Bố làm sao biết được hắn còn chưa đi?

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi nhận thua thì giỏi lắm à? Có bản lĩnh thì cứ đi Ngũ Vũ Tiên giới đi. Nói thật thì, ta còn sợ ngươi không đến Ngũ Vũ Tiên giới đấy chứ. Bây giờ ta bận rộn nhiều việc, không có thời gian dạy dỗ ngươi, nhưng ngươi nhất định phải trả lời ta vài vấn đề.”

Chương 842: Côn Khư Hải.

Sau khi nhốt phân thân đầu tiên của Thải Thương vào trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã nghĩ thông suốt. Cho dù Thải Thương có tới Ngũ Vũ Tiên giới thì làm gì được chứ? Trước đó hắn kiêng kị Thải Thương, là do thực lực của Thải Thương thật sự quá mạnh, hầu như tương đương với một Thần Nhân. Mà bây giờ, thực lực của Thải Thương là gì? Cộng thêm Tịch Thần cốc đã bị phong ấn, Thải Thương có đến Ngũ Vũ Tiên giới thì hắn có gì phải kiêng kỵ?

Thải Thương biết Lam Tiểu Bố đang nói thật, phân thân thứ nhất của hắn đã bị Lam Tiểu Bố nhốt lại, nhưng hết lần này đến lần khác lại không giết hắn, cái phân thân thứ hai và thứ ba của hắn cũng không có cơ hội trưởng thành.

Đúng như Lam Tiểu Bố nói, bây giờ không có thời gian, chỉ cần có đủ thời gian, Lam Tiểu Bố tuyệt đối có thể dựa vào phân thân này của hắn để tìm được cái phân thân thứ hai, thứ ba.

“Ngươi hỏi đi.” Bây giờ Thải Thương chỉ muốn có thể cắt đứt liên hệ giữa ba cái phân thân này, nhưng hắn biết điều này rất khó, một khi cắt đứt, vậy thì cũng sẽ cắt đứt mọi ký ức. Nếu là như thế, cái phân thân kia vẫn là Thải Thương hắn sao?

“Ngươi trốn đến Tịch Diệt chi địa như thế nào? Còn nữa tình huống bên trong Tịch Diệt chi địa ra sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thải Thương do dự một chút, nhưng hắn lập tức nhìn thấy một đám lửa từ dưới chân chậm rãi bùng lên.

Đây là định thiêu đốt hồn phách mà, nếu như không giết hắn, mà từ từ thiêu đốt hôn phách của hắn, điều đó còn đau đớn hơn cái chết gấp 10 lần. Phân thân mà hắn tu luyện đều có mối liên kết về tinh thần, một khi một bên xảy ra chuyện, phân thân của hắn cũng có thể kịp thời chạy thoát.

Chỗ xấu là một khi hắn bị thiêu đốt hồn phách, hồn phách của phân thân khác cũng sẽ bị dày vào. Nếu như hồn phách của phân thân bị dày vào, đừng nói là tu luyện đến Thân Nhân, đến chuyện bảo trì được tu vi trước đó hay không cũng là chuyện vô cùng gian nan.

Hơn nữa ngọn lửa này hình như là Thái Sơ Hằng Hỏa, đối mặt với loại hỏa diễm đáng sợ này, hắn đâu còn dám do dự nữa, vội vàng nói, ""Lúc đầu ta đang sống mái với cường giả Tịch Thần cốc, bị cường giả đỉnh cấp dồn vào trong Tịch Diệt chi địa. Lực lượng trong Tịch Diệt chi địa quá mức đáng sợ, ta vốn đã bị trọng thương, sau khi vào đó thì bị lực lượng tích diệt này hủy đi thân thể của ta. Cũng may ta tu luyện thần thông phân thân, cho nên hồn phách ta vô cùng mạnh mẽ, nhưng cứ tiếp tục như vậy, Nguyên Thần cũng không thể chịu được, cuối cùng vẫn sẽ bị lực lượng tịch diệt xé nát.

Lúc này ra nhìn thấy một tên tu sĩ khác, người này dựa vào một cái mai rùa mà không bị ảnh hưởng gì trong Tịch Diệt chi địa, ta không chút do dự tiến lên đoạt xá đối phương. Người này rất mạnh, nhưng ngay tại thời điểm then chốt lúc hắn tấn cấp đã bị ta đánh lén, kết quả là đoạt xá thành công..."

"Có phải người kia tên là Khuông Vũ hay không?" Lam Tiểu Bố hỏi,

Thải Thương biết Lam Tiểu Bố từng lấy được chiếc nhẫn của hắn, đối với chuyện Lam Tiểu Bố biết đối phương tên là Khuông Vũ cũng không có gì bất ngờ, "Đúng vậy, hắn tên là Khuông Vũ. Sau khi ta đoạt xá hắn xong, mới biết được hắn đã tìm đường con đường đi lên Thần giới ở trong Tịch Diệt chi địa. Nhưng bởi vì ta có phân thân ở Tiên giới, hơn nữa Tịch Thần cốc với ta vẫn còn có thù chưa báo, cho nên ta dự định tu luyện cái phân thân này đến mức đại thành, sau đó thông qua Tịch Diệt chi địa tiến vào Thần giới. Bởi vì ta có phân thân, nên có thể thông qua chuyện hợp thể với phân thân rồi rời khỏi Tịch Diệt chi địa, về đến Tiên giới."

Quả nhiên không khác gì lắm so với suy đoán của mình, Khuông Vũ ở trong Tịch Diệt chi địa phát hiện ra con đường đến Thần giới, mà Thải Thương đoạt xá Khuông Vũ, khiến Khuông Vũ thất bại trong gang tấc.

“Nếu như ngươi đã tu luyện đến mức vượt xa tiên đế, vì sao không bị quy tắc thiên địa áp chế?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Thải Thương đáp, “Ta tu luyện ra phân thân, mỗi phân thân có thể gánh chịu một phần sự đè ép lực lượng quy tắc. Nguyên nhân quan trọng nhất là, khi ta ở Tiên giới đã tu luyện đến mức cao hơn Bán Thần cảnh, trên thực tế đó là đối với quy tắc thiên địa ở tiên giới, điểm khác biệt duy nhất là, tiên nguyên cả ta đã chuyển hóa thành thần nguyên mà thôi. Lại có thêm mai rùa Ma Linh Thần Quy ở đây, cho nên ta có thể tiếp tục ở lại đây tu luyện. Trừ khi tất cả phân thân của ta đều đạt đến cảnh giới này, lúc đó ta mới không thể không rời khỏi đây.”

“Mấy cái phân thân còn lại của ngươi ở đâu?” Cho dù Lam Tiểu Bố biết rõ phân thân của Thải Thương không gây ảnh hưởng gì lớn đối với Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng mà hắn vẫn muốn diệt trừ hậu hoạn.

Thải Thương không trả lời nữa mà nhắm hai mắt lại.

Hắn muốn cược một chút, có thể chịu đựng được tra tấn thiêu đốt hồn phách của Lam Tiểu Bố hay không, nếu thật sự không thể chịu đựng được, đến lúc đó nói cũng không muộn. Một khi bây giờ nói ngay cho Lam Tiểu Bố biết, vậy Thải Thương hắn chẳng khác nào sẽ biến mất trong vũ trụ này.

“Nói cách tiến vào Thần giới ở Tịch Diệt chi địa ra đây, ta nghĩ có thẻ sẽ không thiêu đốt thần hồn ngươi.” Lam Tiểu Bố không thiêu đốt hồn phách Thải Thương nữa, mà giam Thải Thương vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Chờ sau khi hắn tấn cấp lên Tiên Đế, hắn sẽ trực tiếp sưu hồn.

Cuối cùng cũng không phải không thu hoạch được gì, Lam Tiểu Bố rời khỏi Lôi La Tiên vực, tâm trạng rất tốt.

Có thể quay về Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, Thông Tin Châu đã sáng lên.

Thông Tin Châu trong tay hắn bây giờ là thứ hắn luyện chế ra sau khi Hư KHông Trận Đạo của hắn đã đột phá lên cấp cao hơn tiên trận đế. Chỉ có Khúc Phi mới có Thông Tin Châu giống như hắn, cho nên Thông Tin Châu này sáng lên, nhất định là tin tức của Khúc Phi.

Chương 843: Côn Khư Hải. (2)

Dựa theo lộ trình mà tính toán, bây giờ Khúc Phi chắc hẳn còn chưa đến Ngũ Vũ Tiên giới.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét lên Thông Tin Châu, tin tức trong đó khiến Lam Tiểu Bố chấn động vô cùng, “Khúc Phi nói nàng vừa mới nhận được tin tức, trước kia Lạc Thải Tư đã đến Côn Khư Hải. Đồng thời Lạc Thải Tư còn nói nếu như nàng không có chỗ để đi, có thể sẽ chạy trốn đến Côn Khư Hải. Dựa theo ý của Lạc Thải Tư, tuyệt đối không có người nào dám gây chuyện ở Côn Khư Hải.”

Lam Tiểu Bố lập tức phát tin tức cho Khúc Phi, “Côn Khư Hải ở đâu?”

Khúc Phi nhanh chóng trả lời, Lạc Thải Tư cũng không nói cho nàng biết Côn Khư Hải ở đâu, hơn nữa sau này khi nàng phát tin tức cho Lạc Thải Tư đều như muối bỏ biển, không có chút tin tức đáp lại, lúc này nàng mói vội vàng nói vấn đề này cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lại quay về trong Vũ Trụ Duy Mô, Thải Thương đã khắc cách tiến vào Thần giới ở trong Tịch Diệt chi địa lên một miếng ngọc giản. Thấy Lam Tiểu Bố đến, hắn kính cẩn đưa ngọc giản cho Lam Tiểu Bố.

Đây là địa bàn của Lam Tiểu Bố, hắn cũng không dám chọc giận Lam Tiểu Bố, nếu không thì chuyện Thái Sơ Hằng Hỏa thiêu đốt hồn phách cũng không phải là chuyện đùa.

“Thải Thương, hỏi ngươi một chuyện, Côn Khư Hải là nơi nào?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh nhạt hỏi,

Trong lòng hắn có chút lo lắng bất an, nhưng không nói nói sự lo lắng này ra cho Thải Thương.

Thải Thương là ai, hắn nghe giọng điệu của Lam Tiểu Bố, đã biết chuyện này cực kỳ quan trọng với Lam Tiểu Bố. Nhưng mà thật sự hắn cũng không biết Côn Khư Hải ở đâu, nếu không thì hắn có thể lấy chuyện này áp chế Lam Tiểu Bố một chút.

“Ta không biết Côn Khư Hải nằm ở đâu, nhưng ta có nghe nói đến Côn Khư Hải rồi. Trước kia ta từng đi đến Nguyệt Linh Tiên Vực, có một lần tham gia hội đấu giá, khi bán đấu giá một viên Độn Thủy Châu, người chủ trì bán đấu giá nói, viên Độn Thủy Châu này là từ Côn Khư Hải.”

Nguyệt Linh Tiên Vực? Đó không phải là tiên vực của Ngũ Thiên Thành sao?

“Ngươi tham gia hội đấu giá ở tiên thành nào, là do ai tổ chức?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi thăm.

Lần này Thải Thương không giấu diếm gì, “Là ở Song Nguyệt tiên thành, đây là tiên đình của Nguyệt Linh Tiên Vực. Thương hội lớn nhất ở Nguyệt Linh Tiên Vực là Song NGuyệt thương hội, lúc đó hội đấu giá ta tham gia là do Song Nguyệt thương hội tổ chức. Bây giờ đã qua rất nhiều năm, Song Nguyệt thương hội có còn ở đó hay không ta cũng không biết.”

Lam Tiểu Bố trực tiếp phong ấn Thải Thương lại rồi rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, hắn biết đến Nguyệt Linh Tiên Vực như thế nào. Lúc trước Ngũ Thiên Thành đã công bố phương vị của Nguyệt Linh Tiên Vực, một khi lượng kiếp đến, bất kỳ người nào cũng có thể đến Nguyệt Linh Tiên Vực tránh nạn.

Có thể nói hơn một trăm tiên vực tham gia bí cảnh Hỗn Độn, người Lam Tiểu Bố thưởng thức nhất chính là Ngũ Thiên Thành.

Kích phát Luân Hồi Oa đến tốc độ cực hạn, Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng đến Nguyệt Linh Tiên Vực. Chỉ cần hỏi ra được Côn Khư Hải ở đâu, hắn sẽ lập tức đến Côn Khư Hải.

Hai tháng sau, Luân Hồi Oa đã dừng lại tại một quảng trường hư không mênh mông.

Nhìn cái quảng trường hư không này, Lam Tiểu Bố đã biết Ngũ Thiên Thành làm tiên đình vương cũng không tệ. Cái quảng trường hư không này chia thành quảng trường trong và quảng trường ngoài, quảng trường ngoài nằm ở bên ngoài hộ trận Tiên vực, quảng trường trong thì nằm trong hộ trận tiên vực.

Không chỉ như vậy, cho dù là quảng trường trong hay quảng trường ngoài, đều có rất nhiều thương lâu và quầy hàng. Chỉ một chiêu này thôi, đã có thể hấp dẫn nhiều tu sĩ hư không đến.

Lam Tiểu Bố không có tâm trạng đi dạo cửa hàng trên quảng trường, đi thẳng đến lối vào.

“Trước khi tiến vào Nguyệt Linh Tiên Vực nhất định phải là ngọc phù thân phận, để lại một đạo ấn ký.” Một tên thủ vệ ngăn Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, dứt khoát để lại ấn ký của mình. Để lại ấn ký, đó là nói cho tu sĩ tiến vào tiên vực biết, ở trong tiên vực không được làm loạn, nếu không thì cho dù có trốn bao xa, có ấn ký thì vẫn có thể tìm ra được.

Tiên đình của Nguyệt Linh Tiên Vực tọa lạc ở Song Nguyệt tiên thành, cho nên Song Nguyệt tiên thành chính là tiên thành phồn hoa nhất ở Nguyệt Linh Tiên Vực. Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Nguyệt Linh Tiên Vực xong, không chút chần chừ tiến về Song Nguyệt tiên thành.

Đứng ngoài cửa thành Song Nguyệt tiên thành, Lam Tiểu Bố cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ. Tu sĩ đi ra đi vào tiên thành này hình như cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa nhiều người đều đi lại vội vàng. Ở cửa thành, ít nhất có hơn mười hồ vệ đứng hai bên cửa thành.

Ngũ Thiên Thành quản lý tiên đình của mình nghiêm ngặt thế sao? Theo lý mà nói, tiên thành được phòng hộ nghiêm ngặt thế này không phải là tiên thành phồn hoa nhất mới đúng. Phần lớn tu sĩ đều không thích hoàn cảnh thế này.

Không đúng, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tường thành của Song Nguyệt tiên thành, ở nơi đó đang có một nữ tử bị dùng đinh xuyên hồn treo lên. Nữ tử kia rõ ràng vẫn chưa chết, máu còn đang nhỏ giọt xuống dưới,

Lam Tiểu Bố nhíu mày, theo lý mà nói Ngũ Thiên Thành sẽ không làm chuyện này mới đúng. Cách làm người của Ngũ Thiên Thành thế nào hắn cũng biết, cho dù có thù, nhiều nhất là giết đi thôi, chứ không đóng đinh kẻ thù lên tường thành như thế này. Trừ khi có mối thù cực kỳ lớn, chuyện này hình như cũng không phù hợp với tính cách của Ngũ Thiên Thành.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút, đi đến chặn một tu sĩ vừa mới ra khỏi thành lại, “Vị bằng hữu này, ta vừa mới đến Song Nguyệt tiên thành, xin hỏi một chút, nữ tử bị đóng đinh trên tường kia là ai vậy?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi thăm nữ tử đang bị đóng đinh trên tường thành, tên tu sĩ này tựa như không nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, vòng qua người Lam Tiểu Bố muốn bước đi thật nhanh.

Lam Tiểu Bố lại chặn lại, lấy ra một cái bình ngọc. “Đây là mấy viên La Ngọc Đan, chỉ cần ngươi nói cho ta biết, bình La Ngọc Đan này sẽ là của ngươi.”

Tên nam tử trước mắt này có tu vi Đại La Kim Tiên. La Ngọc Đan đối với hắn là tiên đan tu luyện thích hợp nhất. Lam Tiểu Bố không tin, một bình La Ngọc Đan mà còn không nghe được chút tin tức nào.

Chương 844: Sao có thể mời được ta.

Nam tử Đại La Kim Tiên này dùng thần niệm quét qua năm viên La Ngọc Đan kia, lập tức dừng hành động lách qua người Lam Tiểu Bố lại, thần niệm rà quét xung quanh một chút, sau đó nắm lấy bình ngọc, đồng thời truyền âm cho Lam Tiểu Bốn, “Lai lịch của nữ nhân này không đơn giản, nàng tên là Ngải Anh Nhi, là đạo lữ của tiên đình vương Nguyệt Linh Tiên Vực Ngũ Thiên Thành lúc trước.”

Cái gì? Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, đạo lữ Ngũ Thiên Thành? Ngũ Thiên Thành hung ác vậy sao, tra tấn đạo lữ mình đến mức không ra hình người như vậy? Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng tỉnh ngộ ra, đối phương vừa nói là tiên đình vương lúc trước, có thể thấy được Ngũ Thiên Thành cũng xảy ra chuyện rồi.

KHông đợi Lam Tiểu Bố hỏi lại, nam tử này đã vội vã rời đi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng ngăn đối phương lại, “Chờ một chút, ta còn mấy vấn đề nữa.”

“Ngươi mới vừa nói chỉ cần nói cho ngươi nữ nhân kia là ai, thì ngươi sẽ đưa đan dược này cho ta, chẳng lẽ đạo hữu muốn nuốt lời?” Tên Đại La Kim Tiên này cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ta là bằng hữu của Ngũ Thiên Thành, ai treo đạo lữ bằng hữu của ta lên? Có phải Ngũ Thiên Thành đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói câu này, sắc mặt tên Đại La Kim Tiên kia nháy mắt trắng bệch, hắn không chút do dự dùng độn thuật, nhanh chóng chạy thoát,

Lam Tiểu Bố cũng lười đuổi theo tên nam tử này, hắn dám quang minh chính đại đứng ở đây nói ra lời này, thì sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào. Cho dù như thế nào, cứu Ngải Anh Nhi trước đã.

“Tiền bối…” Một giọng nói đột ngột gọi Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn thấy một tu sĩ lang thang đầu đội mũ tinh không, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Không đúng, đây là một nữ tử, mặc dù có cải trang, nhưng trình độ cải trang vẫn chưa đến nơi đến chốn. Lam Tiểu Bố dịch hình đã quen, đối phương có cải trang hay không hắn liếc mắt qua là đã nhìn thấu.

Lúc nữ tử này nói chuyện mặc dù vẫn bình thường, nhưng sự đau đớn và tuyệt vọng trong đáy mắt không thể nào che giấu được. Chỉ là nàng đang cố gắng che giấu cảm xúc của mình, không lộ ra ngoài mà thôi.

Lam Tiểu Bố trực tiếp đi qua, “Ngươi truyền âm gọi ta?”

Thần niệm của nữ tử này cũng rà quét bốn phía, kéo Lam Tiểu Bố đến một bên vội vàng nói, “Tiền bối tuyệt đối không nên nói mình là bằng hữu của Ngũ Thiên Thành, nếu như bị hộ vệ nghe được, sẽ bị bắt ngay lập tức.”

“Ngươi biết chuyện của Ngũ Thiên Thành?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Vành mắt nữ tử này đỏ lên, lập tức nói, “Nguyệt Linh Đại Đế quá lương thiện, chỉ nghĩ cho người khác, xưa nay chưa từng cân nhắc đến bản thân mình, hắn bị tiểu nhân hãm hại, còn bị hắt nước bẩn…”

“Chờ một chút, Ngũ Thiên Thành ở đâu?” Lam Tiểu Bố ngắt lời nữ tử nói, cứu người trước rồi nói, những chuyện khác để sau đi. Cho dù Ngũ Thiên Thành có thế nào, là bằng hữu, phải cứu Ngũ Thiên Thành ra trước rồi hỏi thăm sau.

Nữ tử này nói, “Hắn bị giam ở trong Ngũ Hành lao ngục của Nguyệt Linh Tiên Đình, còn bị Khốn Tiên Trận khóa lại…”

Nghe thấy Ngũ Thiên Thành còn chưa bị giết, trong lòng Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, lập tức khó hiểu hỏi, “Chẳng lẽ hắn không phái người ra ngoài cầu cứu sao?”

Đây mới là chuyện Lam Tiểu Bố cảm thấy khó hiểu nhất, theo lý mà nói, hắn đã nói với Ngũ Thiên Thành, có gì cần hắn giúp đỡ thì đừng nên khách sáo. Nhưng trên thực tế hắn lại không nhận được tin cầu cứu nào của Ngũ Thiên Thành, chẳng lẽ Ngũ Thiên Thành cảm thấy tu vi của hắn thấp, không thể cứu được?

Nữ tử do dự một chút, không nói gì, rõ ràng là không tin tưởng Lam Tiểu Bố lắm.

Lam Tiểu Bố không lãng phí thời gian thêm nữa, nhìn Ngải Anh Nhi trên tường thành rồi nói, “Ta đi cứu Ngải Anh Nhi trước đã, chuyện khác đợi lát nữa rồi nói sau.”

“Tuyệt đối không được, nơi này đã được bố trí Khốn Sát Tiên Trận ở khắp nơi, một khi tới gần, cho dù có là Bán Thần cảnh cũng không thể chạy thoát được. Hơn nữa ta đã chuẩn bị ra ngoài tìm sự giúp đỡ, chỉ là tiên vực đang quản chế rất nghiêm, người bên ngoài có thể dễ dàng tiến vào, nhưng muốn ra ngoài thì sẽ bị kiểm tra rất nghiêm ngặt, bây giờ ta rất khó rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực.” Nữ tử này nói,

Lam Tiểu Bố không để ý đến lời nữ tử nói, trực tiếp đi đến chỗ tường thành.

Nữ tử kia vội vàng giữ chặt Lam Tiểu Bố lại, khẩn cầu nói, “Muốn cứu người thì cũng là ta đi cứu, ta cầu xin ngươi hãy giúp ta một chuyện, ngươi đến Ngũ Vũ Tiên giới tìm Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, nói cho hắn biết chuyện ở đây. Ta bây giờ hoàn toàn không thể nào rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực được.”

Nói xong, nữ tử này lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lúc này ta không còn đường đi nữa, cho dù ngươi có lừa ta hay không, ta cũng không thể nào chịu dựng được loại tra tấn này nữa, ta muốn cứu mẹ ta. Đây là đồ của ta, ta đi cứu mẹ ta thì cũng chỉ có thể bị tóm đến chỗ mẹ ta mà thôi, những thứ này rơi vào tay những người kia, còn không bằng tặng cho ngươi.”

Trong lời nói để lộ ra sự tuyệt vọng, có thể thấy được áp lực trong lòng nàng lớn đến mức nào.

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn nói, “Nguyệt Linh Đại Đế quả nhiên không quên tình hữu nghị giữa chúng ta.”

KHông ngờ nữ tử cải trang này, lại chính là con gái của Ngũ Thiên Thành.

“Tiền bối, ngươi là…” Nữ tử kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đặt chiếc nhẫn vào trong tay nữ tử, “Ta chính là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, ngươi yên tâm, Ngũ Thiên Thành là bằng hữu của ta, chuyện của hắn cũng là chuyện của ta.”

“Xin tiền bối nhanh cứu cha và mẹ ta. Ngũ Tú Như nguyện làm bất cứ chuyện gì cho tiền bồi, bất kể sống chết…” Nữ tử trước mắt này cuối cùng không không nhìn được quỳ rạp xuống đất, thật giống như thần kinh căng chặt lâu này cuối cùng cũng đã tìm người giúp nàng gánh vác, rơi lệ không ngừng.

“Ngươi đứng lên trước đi, đi cứu người trước.”: Lam Tiểu Bố kéo một cái, Ngũ Tú Như lập tức đứng lên.

Chương 845: Sao có thể mời được ta. (2)

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi đến tường thành, Ngũ Tú Như nóng nảy, “Tiền bối, chúng ta cần phải tìm cách, cứ thế này không cứu được…”

Lời Ngũ Tú Như đang nói đột nhiên ngừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố bay lên, trực tiếp bay đến chỗ của Ngải Anh Nhi, ngay cả chút che giấu cũng không có, đây là cứu người sao?

Xong rồi, cái Khốn Sát Tiên Trận này đã giết chết ba sư huynh, hai sư tỷ của nàng, còn có hai cường giả Tiên Đế. Bởi vì đây là một cái Khốn Sát Tiên Trận ẩn, Lam tiền bối hoàn toàn không biết…

Khi Ngũ Tú Như nhìn thấy Lam Tiểu Bố dễ dàng đến chỗ Ngải Anh

Nhi, vung tay lên phá vỡ cấm chế trên người Ngải Anh Nhi, sau đó mang Ngải Anh Nhi đến chỗ nàng, nàng hoàn toàn ngây dại.

Tinh thần Ngải Anh Nhi uể oải, cho dù có tựa vào người Ngũ Tú Như, cũng không hề hay biết. Lam Tiểu Bố cầm mấy viên đan dược bỏ vào miệng Ngũ Tú Như, sau đó lại lấy một tiên quả nhét vào trong tay Ngũ Tú Như, “Ngươi chăm sóc mẹ ngươi, ta đi nói lý lẽ với bọn hắn.”

Chỉ trong chớp mắt, cảnh báo của Song Nguyệt tiên thành đã vang lên, mấy trăm thân ảnh vọt ra bao vây Lam Tiểu Bố, Ngũ Tú Như và Ngải Anh Nhi lại.

Những tu sĩ đang quan sát đằng xa lập tức lùi lại, đây là chuyện lớn nhất ở Nguyệt Linh Tiên Vực, người nào tiến lên trước vây xem đều sẽ bị ảnh hưởng đến.

“Các hạ là người nào, dám đến Nguyệt Linh Tiên Vực ta gây chuyện?” Một giọng nói lạnh lẽo ẩn chứa sát khí truyền đến. Lời nói này vừa dứt, một nam tử trẻ tuổi từ trong đám người đi ra, nhìn tu vi cũng chỉ là cảnh giới tiên tôn bình thường thôi. Nhưng mà nhìn khí thế của nam tử này, rõ ràng đã ở vị trí cao đã lâu, toàn thân trên dưới đều lộ ra vẻ ta là một cường giả.

“Thiếu chủ, chờ đã…” Lại có một tu sĩ đi ra, người đi ra sau có tu vi Tiên Đế. Theo Lam Tiểu Bố thấy, tên tiên đế này chắc vẫn chưa đến tiên đế trung kỳ.

Có ý gì? Nam tử trẻ tuổi này khó hiểu nhìn tên tiên đế trung kỳ kia, không đợi hắn hỏi, tên nam tử tiên đế trung kỳ này đã ôm quyền nói, “Xin hỏi có phải là Ngũ Vũ Vương đích thân đến Nguyệt Linh Tiên Vực?”

Ngũ Vũ Vương? Những người dang vây quanh Lam Tiểu Bố đều theo bản năng lùi về sau một bước, nhưng lập tức cảm thấy không ổn, lại tiến lên nửa bước.

Rất nhiều người chưa từng gắp Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, nhưng truyền thuyết về Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố, lại đã từng nghe đến rất nhiều phiên bản. Cái gì mà đánh một kích ra, hơn mười cường giả Bán Thần đều chết hết, cái gì mà phất tay một cái, tiên trận hộ giới của Thanh Phương Tiên Vực lập tức bị phá vỡ. Cái gì mà một người đánh hơn một trăm tiên đình vương của các tiên vực không dám động đậy, một người giết hơn trăm cường giả tiên đế viên mãn…

Đương nhiên trừ những tin đồn này ra, còn một loại tin đồn nữa, đó là sau khi Ngũ Vũ Vương rời khỏi Hư Không Thạch đã gặp mấy trăm cường giả vây công, cuối cùng cạn kiệt sức lực mà chết.

Mà bây giờ Ngũ Vũ Vương lại xuất hiện ở Nguyệt Linh Tiên Vực, còn đứng ở trước mặt bọn hắn. Cho dù tin đồn có phải là thật hay không, bây giờ cũng không có ai muốn chủ động tiến lên.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tiên đế trung kỳ này, “Là ngươi giam giữ bằng hữu Ngũ Thiên Thành của ta?”

Tu sĩ này khẽ giật mình, vẫn không nói gì, thanh niên có tu vi tiên tôn bên cạnh lập tức cười ha ha, chủ động ôm quyền nói, “Kính ngưỡng đại danh Ngũ Vũ Vương đã lâu, không ngờ hôm nay Ngũ Vũ Vương lại đích thân đến Nguyệt Linh Tiên Vực ta, thật là vô cùng vinh hạnh. Ta tên là Cảnh Hâm. bây giờ tiên đình vương của Nguyệt Linh Tiên Vực là cha ta Cảnh Vô Tuất.”

Tiên đình vương của Nguyệt Linh Tiên Đình quả nhiên đã đổi rồi, sợ là không khác gì chuyện tranh đoạt giang sơn ở phàm tục. Trong lòng

Lam Tiểu Bố suy nghĩ, trong miệng lại nói, “Ngũ Thiên Thành là do cha con ngươi giam lại? Bây giờ hắn ở đâu?”

“Ngũ Vũ Vương, ta và cha ta vô cùng khâm phục ngươi. Thật vất vả Ngũ Vũ Vương mới đến Nguyệt Linh Tiên Vực một chút, không bằng đến vương thành ngồi một chút, ta và phụ vương ta cũng có thể tiếp đãi tận tình, làm tốt vị trí chủ nhà.” Cảnh Hâm vẫn cười tủm tỉm, nhưng không hề đề cập đến Ngũ Thiên Thành.

“Ngũ Vũ Vương, Cảnh Hâm và Cảnh Vô Tuất táng tận thiên lương, vì cướp đoạt vị trí tiên đình vương mà hãm hại phu quân Ngũ Thiên Thành của ta. Giết mấy vạn quân tu sĩ của Nguyệt Linh Tiên Đình, không chỉ như vậy, bọn hắn còn lấy Thiên Cương trận kỳ ra đưa cho người khác, dùng chuyện này để lấy được sự hậu thuẫn.” Giọng nói của Ngải Anh Nhi truyền đến, rõ ràng tiên đan và tiên quả của Lam Tiểu Bố rất tốt, nàng đã tỉnh táo lại.

Giờ phút này Ngải Anh Nhi chỉ có kich·động, mặc dù nàng không đến bí cảnh Hỗn Độn Hư Không Thạch, nhưng Ngũ Thiên Thành đã sớm nói cho nàng chuyện về Lam Tiểu Bố. Nói Lam Tiểu Bố là tiên đình vương quang minh lỗi lạc nhất mà hắn từng gặp, qua một khoảng thời gian nữa, thành tựu mà Lam Tiểu Bố đạt được nhất định sẽ vượt xa bất cứ người nào ở tiên giới.

Sau khi Ngũ Thiên Thành bị hãm hại, thậm chí bị nhốt lại, Ngũ Thiên Thành đã truyền âm cho Ngải Anh Nhi. Nếu như ở tiên giới còn có người có thể cứu hắn, vậy chỉ có thể là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố. Đồng thời nói cho nàng, nếu như hắn xảy ra chuyện, bảo nàng dẫn theo con gái Ngũ Tú Như đến Ngũ Vũ Tiên giới, sau này định cư ở Ngũ Vũ Tiên giới, đừng bao giờ quay về Nguyệt Linh Tiên Vực.

Lam Tiểu Bố gật đầu với Ngải Anh Nhi, sau đó nhìn Cảnh Hâm từ tốn nói, “Cha con ngươi là cái quái gì mà có thể mời được ta?”

Chương 846: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố.

“Ngươi…” Cảnh Hâm giận dữ, cho dù là trước khi trở thành thái tử tiên đình hay là trước đó, hắn đều là người đứng trên người khác. Cho đến bây giờ chỉ có người khác nịnh bợ, lấy lòng hắn, làm gì có hạng người cuồng vọng như thế này, hắn đã hạ mình nói chuyện khách sáo rồi, lại còn nói hắn là cái quái gì.

Cảnh Hâm hắn là thái tử của Nguyệt Linh Tiên Vực, là người chỉ cần dậm chân một cái là Nguyệt Linh Tiên Vực phải rung chuyển.

Chỉ là còn chưa đợi hắn nổi giận, bên tai đã truyền đến một giọng nói, “Hâm vương tử, không thể xúc động, lập tức rời khỏi nơi này, nói cho Đại Đế…”

Lời nói này tựa như một chậu nước lạnh dội lên đầu hắn, khiến Cảnh Hâm nhanh chóng tỉnh táo lại. Người trước mắt này chính là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố đấy, ở trước mặt hơn một trăm tiên đình vương của các tiên vực mà còn có thể xưng vương xưng bá. Ở trước mặt Ngũ Vũ Vương, hắn quả thật không là gì cả. Nghe nói trên đường trở về Ngũ Vũ Vương đã bị người ta vây công giết chết rồi mà, kết quả thì sao? Người ta còn sống rất tốt. Không chỉ như vậy, còn nghênh ngang vượt qua vũ trụ, một mình đến Nguyệt Linh Tiên Vực.

Nghe đồn Ngũ Vũ Vương làm việc gì cũng cẩn thận đến mức một giọt nước cũng không lọt, nếu dám ở chỗ này ra tay cứu người, có thể thấy được người ta đã sớm bố trí hư không tiên trận rồi. Hắn có tư cách gì mà phách lối trước mặt Lam Tiểu Bố? Trừ khi hắn không muốn sống nữa.

Hít một hơi thật sâu, Cảnh Hâm ép buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại, cố giả bộ tươi cười nói, “Ngũ Vũ Vương nói đùa, nếu Ngũ Vũ Vương đã không chịu nể mặt thì ta đây cáo từ vậy.”

“Sao vậy, nhanh như vậy đã muốn đi rồi sao?” Lam Tiểu Bố nói xong thì vươn tay ra, bóp lấy cổ Cảnh Hâm.

Cảnh Hâm kinh hãi, muốn tránh đi, nhưng hắn lập tức phát hiện không gian xung quanh đều là thủ ảnh của Lam Tiểu Bố, cho dù hắn có trốn đến chỗ nào, cuối cùng vẫn sẽ bị Lam Tiểu Bố bắt được.

“Ngũ Vũ Vương, không thể ra tay…” Tên tiên đế kia kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy lên ngăn cản.

Chỉ là hắn vừa mới bước ra một bước, tay Lam Tiểu Bố đã bắt được cổ của Cảnh Hâm, nhấc Cảnh Hâm lên.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã bắt được Cảnh Hâm, tên tiên đế này nhanh chóng ngừng lại, không dám động đậy nữa. Hoặc là nói trách nhiệm của hắn đến đây là hết, bởi vì hắn đã nói Ngũ Vũ Vương không thể ra tay, còn tiến lên mấy bước, mọi chuyện đằng sau hắn đã không thể khống chế được rồi. Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào, hắn đã tận mắt nhìn thấy, bởi vì hắn cũng đã đến Hư Không Thạch. Cũng không phải là đi theo Ngũ Thiên Thành đến đó, Lam Tiểu Bố là người hung tàn. Hắn khẳng định, nếu đi về phía trước thêm một bước nữa, sợ rằng sẽ bị xử lý luôn.

Mười mấy tiên đế của Thanh Phương Tiên Vực vây công Lam Tiểu Bố, kết quả thì như thế nào? Toàn bộ bị giết hết. Tiềm Cung của Duy Tinh Tiên Vực có thanh danh hiển hách, thực lực cường đại đến mức không theo lẽ thường, khiêu khích đến Lam Tiểu Bố rồi có kết quả như thế nào? Bị Lam Tiểu Bố nhốt ở biên giới Hư Không Thạch, dùng hỏa diễm thiêu đốt hồn phách suốt 49 ngày, lúc đó mới khí tận. Một kẻ hung ác như thế, hắn không chọc giận nổi.

Lam Tiểu Bố ném Cảnh Hâm đến chỗ Ngũ Tú Như, “Mang người này theo, chúng ta vào trong thành nghỉ ngơi trước đã.”

“Vâng.” Ngũ Tú Như kích động tay cũng run rẩy, nàng đã từng nghe cha nói về Lam Tiểu Bố. Bây giờ sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố rồi, mới biết cha mình nói vẫn còn khiêm tốn quá.

Thái độ thế này thì đâu phải là Ngũ Vũ Vương, rõ ràng là chủ Tiên giới mà. Mặc dù Lục Kỳ chỉ là tiên đế tầng ba, nhưng người ta bây giờ là trợ thủ đắc lực bên cạnh tiên đình vương hiện nay Cảnh Vô Tuất của Nguyệt Linh Tiên Vực, càng là đại quản sự của Cảnh Hâm, bình thường nhất ngôn cửu đỉnh, ai dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt hắn?

Bây giờ nàng nhìn thấy Lục Kỳ đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố ăn nói khép nép, thậm chí còn không dám đứng thẳng lưng. Còn Cảnh Hâm lúc trước phách lối thế nào, bây giờ lại đang nằm dưới chân nàng như chó chết.

Giờ phút này nàng mới biết được, cha nàng bảo nàng đi tìm Ngũ Vũ Vương là vì cái gì.

Ngải Anh Nhi cũng siết chặt tay thành nắm đấm, nàng đã tuyệt vọng rồi, nhưng không ngờ lại có nhân vật nghịch thiên như Ngũ Vũ Vương. Hết lần này đến lần khác, vị Ngũ Vũ Vương này còn là bằng hữu của phu quân Ngũ Thiên Thành, thế sự biến ảo khó lường cũng chỉ đến thế mà thôi.

Những người xung quanh đang đứng bên ngoài quan sát đều im lặng, bọn hắn cũng chỉ nghe nói về truyền thuyết của Ngũ Vũ Vương, hôm nay cuối cùng cũng được gặp vị Ngũ Vũ Vương trong truyền thuyết này. Mặc dù chưa ra tay, nhưng loại khí thế này, bọn hắn lập tức biết tin đồn kia chỉ sợ là thật.

Có ai mà dám lớn lối ở địa bàn của người khác như vậy? Chẳng lẽ không sợ đại trận hộ giới được khởi động, vây nhốt lại sao? Ngũ Vũ Vương dám, người ta ở bên ngoài tiên thành của tiên đình cứu người, còn trực tiếp bắt lấy con trai tiên đình vương ném dưới chân. Mấy trăm hộ vệ đang vây quanh kia, còn không dám thở mạnh.

Cứ thế đi, nhưng mà có ai sau khi làm xong những chuyện này mà không rời đi, còn nghênh ngang tiến vào trong tiên thành? Chẳng lẽ không biết sau khi tiến vào trong tiên thành rồi, sẽ bị Khốn Sát tiên trận của tiên thành khóa lại? Ngũ Vũ Vương dám, người ta trực tiếp tiến vào trong tiên thành, nói là phải nghỉ ngơi một chút.

“Chúng ta tu đạo là phải như thế đó.” Trong đám tu sĩ đang quan sát bên ngoài có người thở dài, càng nhiều người siết chặt nắm tay, bọn hắn nhất định phải trở thành cường giả như Ngũ Vũ Vương, nói gì làm gì cũng vô cùng dứt khoát, không quanh co tránh né.

Không còn cách nào khắc, nắm tay của người ta quá cứng.

Chương 847: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố. (2)

Lam Tiểu Bố vào thành, đông đảo hộ vệ đang bao vây Lam Tiểu Bố chủ động nhường ra một con đường, Ngũ Tú Như kéo theo Cảnh Hâm, cùng Ngải Anh Nhi đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố.

“Ngũ Vũ Vương, Nguyệt Linh Tiên Đình ta...” Lục Kỳ đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố có chút khẩn cầu nói.

Chỉ là không chờ hắn nói hết lời, Lam Tiểu Bố đã cắt ngang lời hắn, “Ngươi đi nói cho Cảnh Vô Tuất, bảo hắn nhanh chóng đến đây gặp ta. Nếu không thì hắn sẽ hối hận đấy.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng không thèm quan tâm đến người này nữa, trực tiếp đi vào Song Nguyệt tiên thành.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã đi xa, Lục Kỳ ngây dại một lúc lâu, sau đó mới lấy Thông Tin Châu ra nhanh chóng phát mấy đạo tin tức. Ngay cả tức giận hắn cũng không dám, bởi vì hắn biết, ở trước mặt Ngũ Vũ Vương này, chỉ sợ hắn còn không bằng cả sâu kiến. Hơn nữa hắn khẳng định, thực lực của Lam Tiểu Bố so với khi còn ở Hư Không Thạch không chỉ mạnh hơn gấp mười lần.

Khi đối thủ đã cường đại đến trình độ nhất định, loại người không có hậu trường không có bối cảnh như hắn không nên đi đắc tội. Hắn cũng không phải đi bán mạng cho Cảnh gia, có một số việc Lục Kỳ hắn không thể làm chủ được.

“Lam tiền bối, ta biết trong Song Nguyệt tiên thành có một tiên tức lâu lớn tên là tiên tức lâu Tuyền Tinh, không bằng chúng ta đến đó đi.” Ngũ Tú Như ở sau lưng nói.

Lam Tiểu Bố đáp, “Đừng đến tiên tức lâu Tuyền Tinh trước, ngươi có biết Song Nguyệt thương hội không?”

Ngũ Tú Như lập tức đáp, “Biết, Song Nguyệt thương hội là thương hội lớn nhất ở Nguyệt Linh Tiên Vực, lịch sử đã lâu, hơn nữa có thể lấy được nhiều thứ mà người khác không thể lấy được. Thực lực của bọn họ hùng hậu, cho dù là cha ta cũng không dám tùy tiện đắc tội.”

Ngải Anh Nhi ở bên cạnh nói, “Lần này ra tay với Thiên Thành, Song Nguyệt thương hội cũng có một phần.”

“Mẹ?” Ngũ Tú Như khiếp sợ nhìn mẹ mình, nàng thật sự không biết đến chuyện này.

Ngải Anh Nhi thở dài, không giải thích, có rất nhiều chuyện Ngũ Tú Như không biết, nàng cũng không muốn để con gái biết quá nhiều.

Lam Tiểu Bố thì lại gật đầu, “Đã như vậy thì chúng ta đến Song

Nguyệt thương hội đi.”

Ngải Anh Nhi biết bây giờ không nên đến Song Nguyệt thương hội, cho dù có muốn đến đó gây chuyện, ít nhất cũng phỉ đợi sau khi cứu Thiên Thành ra đã, bây giờ đi tìm Song Nguyệt thương hội, tương đương với đánh rắn động cỏ, khiến đối thủ có thêm cơ hội tụ tập lại. Nhưng mà nàng không nói gì thêm, nàng nghĩ đến cách làm việc thô bạo trực tiếp của Ngũ Vũ Vương, nếu không có khả năng khống chế Hư Không Thạch, vậy thì cũng chẳng thể sống sót được trên Hư Không Thạch, cho dù Ngũ Vũ Vương là tiên trận đế Hư Không cấp chín cũng không được.

Bây giờ Ngũ Vũ Vương muốn đến Song Nguyệt thương hội, vậy thì nhất định đã có ý tưởng.

…

Cùng lúc đó, bên trong đại điện tân Khách xa hoa nhất ở Song Nguyệt tiên thành. Có bốn người đang vui vẻ trò chuyện với nhau. Trong đó có ba nam tử và một nữ tử. Dựa vào nét mặt của bọn họ có thể thấy được, trước đó không lâu bọn họ vừa mới đạt được sự thống nhất.

“Nguyệt Linh Đại Đế quả nhiên là người hào sảng, Hoành Khố ta vô cùng thưởng thức loại người khí phách như Đại Đế.” Người vừa nói chuyện là một nam tử toàn thân đen như than, nếu như không phải con mắt chuyển động, lúc nói chuyện lộ ra hàm răng trắng, chợt nhìn qua, nói không chừng còn tưởng rằng là một khối than đen.

Nghe nói vậy, tên nam tử dáng người cao ráo, tướng mạo anh tuấn cười ha ha một tiếng, chủ động nói, “Hoành Khố đạo hữu quá khen, nhưng mà ta quả thật rất thích hợp tác với mấy vị đạo hữu, mọi người cùng chung chí hướng, hơn nữa còn có mục tiêu chung.”

Hắn chính là Đại Đế mới của Nguyệt Linh Tiên Đình, Cảnh Vô Tuất.

Mọi người đều cười ha ha một tiếng, đúng lúc này, một đạo tin tức truyền đến Thông Tin Châu trên cổ tay Cảnh Vô Tuất, sau khi Cảnh Vô Tuất nhìn thấy tin tức, sắc mặt lạnh lẽo, đột nhiên đứng lên, sát khí quanh người tăng cao, cơ hồ đã thành thực chất.

“Nguyệt Linh Đại Đế? Có chuyện gì sao?” Nữ tử kia nghi ngờ hỏi.

Mấy người còn lại cùng nhìn Nguyệt Linh Đại Đế Cảnh Vô Tuất, Cảnh Vô Tuất sau khi lấy được Nguyệt Linh Tiên Vực vào tay, là tiên đình vương một phương, ai còn có thể khiến Cảnh Vô Tuất nổi lên sát khí lớn như vậy?

Cảnh Vô Tuất chậm rãi nói ra, “Có người ở bên ngoài Song Nguyệt tiên thành cứu Ngải Anh Nhi, không chỉ như vậy, hắn còn bóp cổ Cảnh Hâm con ta, còn bắt con ta đi.”

“Ha ha, thật to gan.” Nữ tử kia ha ha một tiếng, “Nguyệt Linh Đại Đế, cho dù bây giờ hắn có chạy khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực, chỉ cần có Bách Thạch Vương ở đây, là có thể đuổi kịp hắn. Thần Huyễn ta cũng muốn nhìn xem, người này rốt cuộc là ai.”

“Bách Thạch Vương, chúng ta cùng đi mở mang kiến thức một chút đây là loại người gì đi.” Hoành Khố như cục than đen kia cũng cười ha ha, có chút khinh thường đứng lên.

Thông Tin Châu của Cảnh Vô Tuất lại sáng lên một lần nữa, Cảnh Vô Tuất nhíu màu, “Người này thế mà không chạy ra khỏi tiên vực, còn đi vào trong Song Nguyệt tiên thành”

Bách Thạch Vương còn chưa đứng lên lập tức ngừng di chuyển thân thể, không chỉ như vậy, Hoành KHố và Thần Huyễn cũng có chút bất ngờ. Nếu như đối phương chạy trốn ra khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực, cũng không sao cả, chỉ cần có Bách Thạch Vương, sớm muộn cũng có thể đuổi kịp.

Nhưng đối phương chẳng những không trốn, mà còn tiến vào trong Song Nguyệt tiên thành, đây là có ý gì? Khả năng suy nhất, chính là đối phương hoàn toàn không sợ Cảnh Vô Tuất. Chẳng những không sợ Cảnh Vô Tuất, mà còn không sợ đông đảo quân tu sĩ và đại trận tiên thành trong tiên đình của Cảnh Vô Tuất.

Đối mặt với cường giả như thế này, bọn hắn có muốn mạnh mẽ đắc tội, hình như không được khôn ngoan lắm. Quan hệ giữa Cảnh Vô Tuất và bọn hắn chỉ như dệt hoa trên gấm, chưa đến trình độ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cảnh Vô Tuất lại cau mày, thì thào nói, “Lam Tiểu Bố?”

Lập tức hắn tựa như hiểu ra gì đó, sắc mặt đại biến, “Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố?”

Quả nhiên, một đạo tin tức tiếp theo được truyền đến, chính là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố.

Thần Huyễn không nói gì thêm, lời đồn về Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố ở tiên giới bọn họ cũng từng nghe qua một chút. Nếu như không có gút mắt lợi ích gì, đắc tội với Lam Tiểu Bố, đây đâu chỉ là không khôn ngoan?

Chương 848: Người đến từ Côn Khư Hải.

Cảnh Vô Tuất hơi run sợ, hắn cũng đã từng đến Hư Không Thạch ở bên ngoài Hư Không đảo. Nói thật lòng, nếu sớm biết Lam Tiểu Bố sẽ vì chuyện của Ngũ Thiên Thành mà đến đây, hắn thà rằng ngay từ đầu không cần cái vị trí tiên đình vương này.

Lam Tiểu Bố là ai, hắn biết rất rõ.

“Nguyệt Linh Đại Đế, ta đột nhiên nhớ ra ta có một chuyện quan trọng còn chưa làm, ta đi ra ngoài xử lý một chút.” Bách Thạch Vương là người đầu tiên ôm quyền nói, sau đó xoay người rời đi.

Ngay khi nhìn thấy Bách Thạch Vương quay người đi, Thần Huyễn và Hoành KHố cũng định lên tiếng, rõ ràng là muốn kiếm cớ rời đi.

Cảnh Vô Tuất tỉnh ngộ ra, không đợi Thần Huyễn và Hoành Khố mở miệng đã lên tiếng trước, “Mấy vị đạo hữu, Ngũ Vũ Vương hung tàn đến mức nào, ta tin mọi người đã từng nghe nói một chút, mà ta đã tận mắt nhìn thấy. Nếu như bây giờ chúng ta tách ra, để Ngũ Vũ Vương đánh tan từng người, lại càng không phải là chuyện tốt. Ta nghĩ, không bằng chúng ta liên thủ lại, tên Ngũ Vũ Vương kia có mạnh đến đâu thì đây cũng là địa bàn của Nguyệt Linh Tiên Vực ta.”

Bách Thạch Vương từ tốn nói, “Nguyệt Linh Đại Đế, ta và Ngũ Vũ Vương không thù không oán. Chuyện lúc trước vây công Nguyệt Linh Đại Đế, mặc dù chúng ta cũng có đi, nhưng cũng không ra tay, cũng không dốc chút sức lực nào. Chuyện này có liên quan gì đến ta?”

Quả nhiên sau Bách Thạch Vương, Hoành Khố và Thần Huyễn đều nhanh chóng nói không liên quan gì đến bọn họ.

Giờ phút này Cảnh Vô Tuất lại vô cùng tỉnh táo, hắn biết rõ, có lẽ người khác còn có đường lui, nhưng Cảnh Vô Tuất hắn thì tuyệt đối không còn đường lui nữa.

Hắn cười lạnh, “Mấy vị bằng hữu, không phải Cảnh Vô Tuất ta nhiều chuyện, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Mấy vị có biết sau khi bắt con ta rồi thì Lam Tiểu Bố đi đâu không? Hắn đến Song Nguyệt thương hội. Nếu như so sánh ra, khi ta đối phó với Ngũ Thiên Thành, các ngươi còn bỏ ra chút sức, mà Song Nguyệt thương hội thì cũng chỉ nói miệng mà thôi. Như vậy mà người ta vẫn tìm tới tận cửa. Ngươi cảm thấy, bây giờ các ngươi rời khỏi đây, Lam Tiểu Bố sẽ tha cho các ngươi sao?”

Lời Cảnh Vô Tuất vừa nói quả thật có lực đả kích rất lớn, nghe nói thế, cho dù là Thần Huyễn, Hoành Khố hay Bách Thạch Vương đều im lặng.

Cảnh Vô Tuất lại rèn sắt ngay khi còn nóng mà nói tiếp, “Mấy vị bằng hữu, ở đây có Khốn Sát tiên trận cấp chín, còn có đại trận hộ giới Tiên vực, Lam Tiểu Bố kia có mạnh đến đâu, cũng chỉ là dựa vào trận đạo mà thôi. Ta nghĩ cho dù bây giờ hắn đã bố trí xong hư không tiên trận cấp chín, vậy thì khi dùng Khốn Sát tiên trận cấp chín của chúng ta cũng sẽ bị triệt tiêu nhau thôi. Mấy người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn không giết được Lam Tiểu Bố chỉ mới là Tiên Vương hay sao? Hơn nữa, chúng ta là mấy đại tiên đế mà là e ngại môt tên tiên vương, chuyện này mà truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ khiến người ta cười rụng răng đó.

Lam Tiểu Bố vừa đến Song Nguyệt tiên thành đã cứu Ngải Anh Nhi, sau đó ta lập tức nhận được tin tức. Nói cách khác, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có thời gian bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận. Nếu các ngươi không tin, có thể tùy tiện hỏi người khác.”

Còn có một việc nữa Cảnh Vô Tuất không nói ra, đó chính là Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng tóm cổ Cảnh Hâm con trai hắn. Nếu để cho mấy người Bách Thạch Vương biết được chuyện này, vậy thì nhất định bọn họ sẽ biết thực lực của Lam Tiểu Bố đã tăng lên, nói không chừng lại bỏ cuộc nửa chừng. Lam Tiểu Bố chỉ mới có cảnh giới Tiên vương thôi đã hung tàn như vậy, bây giờ tu vi nâng lên thì còn gì để nói nữa.?

Sau khi nghe được lời Cảnh Vô Tuất nói, cho dù là Bách Thạch Vương, Thần Huyễn hay Hoành Khố đều im lặng. Nếu như ngay cả Song Nguyệt tiên thành mà Ngũ Vũ Vương còn giận chó đánh mèo, vậy bọn hắn nhất định sẽ bị giận chó đánh mèo.

Cảnh Vô Tuất nắm chặt thời gian nói, “Bây giờ chuyện quan trọng nhất là chúng ta cần phải nghĩ ra biện pháp đối phó, chờ sau khi Lam Tiểu Bố đến, nên đối phó với hắn như thế nào.”

Còn về chuyện Lam Tiểu Bố bảo Cảnh Vô Tuất đến đó, Cảnh Vô Tuất cứ giả bộ như không biết.

Cảnh Hâm chết thì chết đi, chỉ cần hắn có thể giết chết Ngũ Vũ Vương, vậy thì Cảnh Vô Tuất hắn chẳng những có thể nắm chắc Nguyệt Linh Tiên Vực trong tay, mà ở trong tiên giới mênh mông này, cũng có một chỗ cho Cảnh Vô Tuất hắn cắm dùi. Ai dám giết Ngũ Vũ Vương? Hắn dám.

…

“Ngũ Vũ Vương đại giá quang lâm, không có nghênh đón từ xa, thứ tội, thứ tội.” Lam Tiểu Bố dẫn theo Ngải Anh Nhi và Ngũ Tú Như vừa bước đến cửa Song Nguyệt thương hội, một vị nam tử trung niên đã tươi cười rạng rỡ tiến lên đó. Phía sau hắn cón có hai nam tử khác.

Lam Tiểu Bố vừa thấy được người này, đã biết đây là một cường giả, tu vi cũng là tiên đế hậu kỳ. Không chỉ như vậy, hai nam tử trung niên đi sau lưng hắn cũng đều là cường giả tiên đế hậu kỳ.

Song Nguyệt thương hội là thương hội đệ nhất ở Nguyệt Linh Tiên Vực, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định Song Nguyệt thương hội không thể nào so sánh được với Tịch Đình thương hội. Bây giờ ba tên tiên đế hậu kỳ này ra mặt, đối với Song Nguyệt thương hội mà nói, cũng có thể tính là đội hình xa hoa nhất.

“Ngũ Vũ Vương, hắn chính là hội chủ của Song Nguyệt thương hội, Phong Ỷ.” Ngải Anh Nhi nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố quay đầu cười một cái rồi nói, “Ngải sư tỷ, ta và Ngũ Thiên Thành là bằng hữu, ngươi gọi tên ta là được rồi.”

Ngải Anh Nhi nhanh chóng trả lời, “ĐƯợc, vậy ta không khách sáo với ngươi nữa.”

Đồng thời nàng cũng hiểu được suy nghĩ trước đó của mình đã sai rồi. Lam Tiểu Bố đến đây hoàn toàn không phải đánh rắn động cỏ, giúp đối phương có cơ hội liên hợp lại. Mà là Lam Tiểu Bố đang đứng trên độ cao vượt qua mức mà nàng có thể nhìn thấy.

Chương 849: Người đến từ Côn Khư Hải. (2)

Chỉ cần nhì thái độ của Phong Ỷ là biêt, Phong Ỷ tuyệt đối sẽ không liên thủ với Cảnh Vô Tuất đối phó với Lam Tiểu Bố. Không phải vì Lam Tiểu Bố đứng về phía lẽ phải, mà là do nắm đấm của Lam Tiểu Bố quá cứng, Song Nguyệt thương hội hoàn toàn không dám đắc tội.

Nói xong, Lam Tiểu Bố mới ôm quyền với Phong Ỷ, “Phong hội chủ khách sáo rồi, ta không có chỗ ở, muốn đến Song Nguyệt thương hội quấy rầy một chút. Đương nhiên, còn có mấy chuyện nhỏ, thuận tiện thỉnh giáo hội chủ một chút.”

Phong Ỷ vội vàng nói, “Không dám không dám, chỗ ở đương nhiên là có. Ở Song Nguyệt thương hội ta có một phòng khách quý, ta dẫn Ngũ Vũ Vương đến đó.”

Nghe giọng điệu của Lam Tiểu Bố tựa như không phải đến để gây chuyện, trong lòng Phong Ỷ thở phào một hơi, nhanh chóng khách sáo đáp lại.

Trong quá trình Ngũ Thiên Thành bị hãm hãi, Song Nguyệt thương hội cũng có một chút tác dụng, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách hắn được. Ngũ Thiên Thành rõ ràng là đã bị tính kế rồi, Song Nguyệt thương hội hắn và Ngũ Thiên Thành cũng chẳng có quan hệ sâu sắc gì, cũng không thể đổ theo cùng Ngũ Thiên Thành được đúng không? Lúc này đứng ra ủng hộ Cảnh Vô Tuất một chút, cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục đặt chân trên Nguyệt Linh Tiên Vực.

Hơn nữa, truy sát mấy người thân tín của Ngũ Thiên Thành, Song Nguyệt thương hội hắn cũng không tham gia, những chuyện này hắn hiểu rất rõ.

Bọn hắn chỉ là một người làm ăn, hòa khí sinh tài.

Phong Ỷ dẫn bọn người Lam Tiểu Bố đến tầng cao nhất của đại lâu thương hội, nơi này thật sự có một gian phòng xa hoa đỉnh cấp. Trong gian phòng chẳng những có phòng khách, năm phòng ngủ tu luyện, còn có phòng luyện đan, luyện khí, phòng sủng vật, cấm thất các loại.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, đã biết ngay gian phòng này ở tầng cao nhất, ở đây có thể phá vỡ được hộ trận của tiên thành mà chạy trốn. Phong Ỷ đưa hắn đến đây, đồng thời không che dấu những điều này, là đang muốn thể hiện cho hắn thấy, Song Nguyệt thương hội thật sự không muốn đắc tội với Ngũ Vũ Vương hắn.

Ngồi xuống trong phòng khách, Phong Ỷ tự lấy Tiên Linh Trà cao cấp nhất của Song Nguyệt thương hội ra rót cho ba người Lam Tiểu Bố uống. Còn Cảnh Hâm, đã sớm bị ném vào trong Cấm phòng.

“Đây chính là Hải Nhung Tiên Linh trà nổi tiếng nhất của Song Nguyệt thương hội phải không? Giá cả của loại trà này không hề rẻ, ta cũng chỉ mới uống một lần thôi.” Ngải Anh Nhi nhìn nước trà nhàn nhạt như sương trắng mà lại như trong suốt kia, không nhịn được nói.

Loại trà này có giá cả cao chót vót không hợp lẽ thường, cái này thì cũng thôi đi, quan trọng nhất là có tiên tinh cũng không thể nào mua được. Ngũ Thiên Thành là một tiên đình vương, cũng chỉ có thể lấy được một chút mà thôi. Loại trà này chẳng những tẩy thần uẩn nguyên, còn có thể loại bỏ tâm ma, tăng cường năng lực cảm ngộ. Quan trọng chính là vị thật sự quá tuyệt.

Phong Ỷ vội vàng nói, “Đây cũng là một chiêu bài của Song Nguyệt thương hội chúng ta, nếu như Ngải đạo hữu thích, vậy lát nữa ta sẽ đưa cho Ngải đạo hữu mấy cân.”

EQ của Phong Ỷ rõ ràng rất cao, đưa mấy cân cho Ngải Anh Nhi, lại không nói đưa cho Lam Tiểu Bố. Trên thực tế ai cũng biết, nếu như đưa mấy cân cho Ngải Anh Nhi, vậy chỉ sợ sẽ đưa cho Lam Tiểu Bố mấy chục cân. Chuyện này không cần phải nói ra, mọi người cũng có thể đoán được.

Cộng thêm chuyện Lam Tiểu Bố rất coi trọng Ngải Anh Nhi, bên này hắn lại càng khách sáo với Ngải Anh Nhi, vậy thì Lam Tiểu Bố lại càng không thể giận chó đánh mèo với Song Nguyệt thương hội được.

Ngải Anh Nhi cảm thán không thôi, một khắc trước nàng còn đang bị đóng đinh treo trên tường Song Nguyệt tiên thành, chịu đủ loại tra tấn. Bây giờ lại ngồi trong phòng khách của thương hội lớn nhất Song Nguyệt tiên thành, thưởng thức loại tiên linh trà có mua cũng không thể mua được này.

Lam Tiểu Bố cũng nâng ly trà lên uống một ngụm, mùi hương thanh linh nhàn nhạt đổ vào toàn thân, thần sắc lập tức thoải mái hơn, cái này quả thật là trà ngon.

Phong Ỷ lại kịp thời nói tiếp, “Ngũ Vũ Vương, hai vị này chính là Thẩm Ấn Khê trưởng lão và Đông Lăng trưởng lão của Song Nguyệt thương hội ta. Nói thật, trước đó Song Nguyệt thương hội chúng ta thật sự không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể phụ thuộc vào Cảnh Vô Tuất. Nhưng mà ta có thể đảm bảo với Ngũ Vũ Vương, Song Nguyệt thương hội ta không hề bỏ đá xuống giếng, hoàn toàn chỉ là vì có thể đặt chân ở nơi này mà thôi. Trên thực tế, cho dù Ngũ Vũ Vương không đến Song Nguyệt thương hội ta, ta cũng chuẩn bị đi tìm Ngũ Vũ Vương để giải thích rõ chuyện này.”

Lời này thật sự không phải là Phong Ỷ đang nói láo, sau khi nghe tin Ngũ Vũ Vương đến Nguyệt Linh Tiên Vực, thật sự là hắn lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ tìm đến Song Nguyệt thương hội tính sổ, cho nên chuẩn bị chủ động đi tìm Lam Tiểu Bố. Chỉ là không ngờ rằng, hắn còn chưa ra ngoài, Lam Tiểu Bố đã tìm đến cửa.

Lam Tiểu Bố biết là đối phương đã hiểu lầm, đối phương cho rằng hắn vì chuyện của Ngũ Thiên Thành cho nên đến tìm hắn tính sổ. Mà trên thực tế, hắn đến đây là vì muốn nghe ngóng chuyện về Côn Khư Hải.

“Phong hội chủ, ta muốn tìm ngươi hỏi thăm một nơi, Côn Khư Hải, ngươi có biết hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phong Ỷ lập tức nói, “Đương nhiên là biết, hội đấu giá của ta có một ít đồ trân quý đều lấy được từ Côn Khư Hải, chỉ là Côn Khư Hải thật sự quá xa, còn là một nơi không có chút trật tự nào. Mặc dù có rất nhiều đồ tốt, nhưng chỉ là ăn bữa nay lo bữa mai mà thôi, cũng không phải là nơi được mọi người ưa thích, cho nên có rất ít người đến đó mà thôi.”

Sau khi nói xong, Phong Ỷ tựa như nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng nói tiếp, “Thật ra bây giờ ở Song Nguyệt tiên thành cũng có một người đến từ Côn Khư Hải.”

“Hắn là ai? Đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố vui mừng, vội vàng hỏi.

Phong Ỷ vội vàng nói, “Hắn được người ta gọi là Bách Thạch Vương, bởi vì trên người hắn có đủ loại dị thạch vũ trụ trân quý. Đã từng hợp tác với hội đấu giá của ta mấy lần, hội đấu giá ta có nhiều thứ chính là do hắn lấy từ Côn Khư Hải đến đây. Bao gồm cả một viên Không Gian Tinh Thạch đã được bán ra mấy năm trước. Nếu như ta đoán không sai, bây giờ hắn đang ở bên trong vương điện tiên đình. Chuyện của Thiên Thành Đại Đế, hắn chắc cũng có tham gia, nhưng mà không nhiều lắm.”

Chương 850: Cái này thật nhàm chán.

“Ngải sư tỷ, ngươi và Ngũ Tú Như ở lại đây nghỉ ngơi một chút đi, ta đến đại điện của Nguyệt Linh Tiên Đình xem một chút.” Lam Tiểu Bố đứng lên.

Hắn bảo Cảnh Vô Tuất đến gặp hắn, trên thực tế chính là để Cảnh Vô Tuất dẫn Ngũ Thiên Thành đến đây. Còn chuyện xử trí Cảnh Vô Tuất như thế nào, đó là chuyện của Ngũ Thiên Thành. Loại tranh đấu nội bộ này, phải để chính Ngũ Thiên Thành tự giải quyết.

Mà cho đến bây giờ Cảnh Vô Tuất cũng không đến, rất rõ ràng là tên gia hỏa này đã chuẩn bị liều mạng với hắn. Đã như vậy, hắn cần gì phải khách sáo nữa.

“Lam sư đệ, nếu như thế thì để ta đi cùng ngươi.” Ngải Anh Nhi lập tức nói, mặc dù ngồi ở đây, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng cho Ngũ Thiên Thành. Không có lý do gì mà đến Lam Tiểu Bố đã đi cứu Ngũ Thiên Thành rồi, mà các nàng thì lại ở đây chờ.

“Ta cũng đi.” Ngũ Tú Như vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố thấy cũng đúng, Ngũ Thiên Thành bị giam trong Ngũ Hành lao ngục, các nàng có ở lại Song Nguyệt thương hội cũng sẽ lo lắng bất an.

“Đã như vậy, thế thì cùng đi đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

“Vậy tên Cảnh Hâm kia thì sao?” Ngũ Tú Như hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu chúng ta đã chủ động đến đó, vậy người này chỉ là thứ vướng chân mà thôi, cứ giết đi.”

Sau khi Phong Ỷ nghe xong thì trong lòng giật thót, hắn lập tức biết được Cảnh Vô Tuất đã chọc giận đến vị Ngũ Vũ Vương này rồi. Nghĩ đến Ngũ Vũ Vương hỏi thăm chuyện Côn Khư Hải, Phong Ỷ đột nhiên nghĩ, hắn có nên phát một đạo tin tức cho Bách Thạch Vương hay không?

…

Trong đại điện Nguyệt Linh Tiên Đình, Cảnh Vô Tuất và Bách Thạch Vương, Thần Huyễn, Hoành Khố mỗi người đứng một góc. Trừ bốn người bọn họ ra, trong đại điện còn có ít nhất là mười hai cường giả tiên đế trung kỳ hoặc hậu kỳ, chia nhau ra đứng tại các góc khuất trong đại điện.

Mỗi người đều lấy pháp bảo ra, vô cùng căng thẳng nhìn lối vào đại điện.

Sau khi bàn bạc trong thời gian ngắn, tất cả mọi người cảm thấy bây giờ mà sắp đặt âm mưu thì đã không còn kịp nữa rồi, hơn nữa Lam Tiểu Bố chính là loại người mà kế sách bình thường cũng không làm gì được hắn. Cách duy nhất, chính là đối kháng chính diện.

Lam Tiểu Bố chỉ mạnh về trận đạo, chỉ cần chặn trận đạo của Lam Tiểu Bố lại, vậy thì có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Giải quyết vấn đề trận đạo của Lam Tiểu Bố, vậy thì phải ở trong đại điện tiên đình. Lam Tiểu Bố có bày trận như thế nào, cũng không thể bố trí được ở trong đại điện tiên đình được.

ĐỢi lát nữa khi ra tay, cũng là ra tay bên trong đại điện tiên đình. Thứ nhất nơi này có mấy đạo Khốn Sát tiên trận cấp chín, thứ hai đây là sân nhà của bọn hắn.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong đại điện tiên đình, mọi người sẽ đồng loạt ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho Lam Tiểu Bố có cơ hội và thời gian bố trí trận pháp.

Còn về bên ngoài đại điện, cũng có một cái tiên trận Phòng Ngự cấp chín. Lam Tiểu Bố muốn xông vào đây, nhất định phải đối mặt với cường giả tiên vương trở lên.

Những người này đối với Cảnh Vô Tuất mà nói cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, chủ yếu là hao phí sức lực của Lam Tiểu Bố, đồng thời nhắc nhở những người trong đại điện, Lam Tiểu Bố đến rồi.

Theo bọn hắn nghĩ, Lam Tiểu Bố muốn đi vào đại điện tiên đình, nhất định phải phá vỡ tiên trận Phòng Ngự bên ngoài trước. Đương nhiên, Lam Tiểu Bố cũng có thực lực để đánh vỡ cái tiên trận Phòng Ngự này.

Lam Tiểu Bố cũng có thể thông qua trận đạo của mình phá trận tiến vào, nhưng mà phá trận tiến vào thì lại càng dễ khiến bọn họ phát hiện ra.

Cho nên, bây giờ ai ai cũng nhìn chằm chằm vào cửa vào đại điện. Thật sự là vì thanh danh của Ngũ Vũ Vương quá lớn, đối với bọn hắn mà nói, cơ hội chủ có một lần.

Bách Thạch Vương cũng nắm chặt pháp bảo của mình, trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ. Từ trong Côn Khư Hải đi ra, có tình cảnh nào mà Bách Thạch Vương hắn chưa từng gặp qua? Nhưng hết lần này đến lần khác bây giờ lại vô cùng căng thẳng khi đối mặt với Ngũ Vũ Vương. Nói thật lòng, người khác không biết Ngũ Vũ Vương mạnh thế nào, nhưng hắn biết. Đúng lúc này Thông Tin Châu của hắn truyền đến một đạo tin tức, thần niệm của Bách Thạch Vương quét qua một chút, lập tức sửng sốt.

Tin tức là do Phong Ỷ của Song Nguyệt thương hội truyền đến, Phong Ỷ nói cho hắn biết “Ngũ Vũ Vương đến Song Nguyệt thương hội chỉ hỏi thăm một chút chuyện về Côn Khư Hải, không có chuyện gì khác.”

Chỉ một câu này thôi, Bách Thạch Vương đã hiểu ra, mấy người bọn hắn đều đã bị Cảnh Vô Tuất lợi dụng. Cảnh Vô Tuất nói Ngũ Vũ Vương đến tìm Song Nguyệt thương hội gây chuyện, chẳng mấy chốc sẽ đến tìm bọn hắn. Sự thật rõ ràng không phải như thế.

Tiếp tục kế hoạch lúc trước, hay là phản bội?

Bách Thạch Vương vừa suy nghĩ, vừa nhanh chóng truyền lời Phong Ỷ nói cho hai người Thần Huyễn và Hoành Khố.

Một lát sau, Hoành Khố truyền đến tin tức. Hoành Khố cảm thấy với sự bố trí ở đây, cho dù trận đạo của Ngũ Vũ Vương có mạnh đến đâu, chỉ sợ cũng chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

Gần hai mươi cường giả tiên đế, còn có mấy đạo Khốn Sát tiên trận cấp chín, trừ cái đó ra, còn có một cái pháp bảo đỉnh cấp. Cái Tỏa Thiên Võng này cho dù có là cường giả Bán Thần cảnh mà bị bắt lại thì đừng mong có thể chạy thoát.

Lam Tiểu Bố kia cho dù có ba đầu sáu tay, trước sự vây công của gần hai mươi tiên đế này, lại có thêm mấy đạo Khốn Sát tiên trận cấp chín, cũng không thể nào trốn được đâu nhỉ?

Thần Huyễn lại nói, “Tin tức này tới hơi chậm, bây giờ bọn ho chỉ sợ không thể rời khỏi đây rồi.”

Nơi này có Khốn Sát tiên trận cấp chín, còn có nhiều cường giả tiên đế canh chừng như vậy, bây giờ mà bọn họ đi, Cảnh Vô Tuất nhất định sẽ ra tay với bọn họ.

Bách Thạch Vương lập tức nói, “Rời khỏi đây thì không kịp rồi, nhưng mà chúng ta vẫn còn một con đường. Đó chính là chờ khi Lam Tiểu Bố phá cửa xông vào đây, chúng ta lập tức lấy pháp bảo ra đối phó với Cảnh Vô Tuất, chỉ có như vậy mới có thể được Ngũ Vũ Vương thông cảm.”

Chương 851: Cái này thật nhàm chán. (2)

Hoành Khố không nói gì, Thần Huyển chỉ hỏi ba chữ, “Vì sao vậy?”

Nếu như biết Lam Tiểu Bố nhất định sẽ thắng, bọn hắn làm như vậy cũng có thể hiểu được. Bây giờ Lam Tiểu Bố mới vừa tiến vào thì sẽ bị vây công, bọn họ vì sao phải mạo hiểm tính mạng làm như vậy?

Bách Thạch Vương dùng tốc độ nhanh nhất phát ra một đạo tin tức, “Các ngươi chưa từng đến Hư Không Thạch, cho nên các ngươi không biết Ngũ Vũ Vương đáng sợ như thế nào. Ta có thể nói cho các ngươi biết, cường giả ở trên Hư Không Thạch lúc đó còn mạnh hơn chúng ta bây giờ gấp trăm lần, nhưng Ngũ Vũ Vương vẫn bình yên vô sự. Không chỉ như vậy, tiên đế chết trong tay hắn có mười mấy tên. Mà mỗi một tên tiên đế bị giết ở đó, đều mạnh hơn chúng ta.

Còn một chuyện đáng sợ hơn nữa ta chưa nói với các ngươi, bây giờ có nói cũng không còn kịp nữa, ta có thể đảm bảo với các ngươi, nếu như đối phó với Lam Tiểu Bố, loại bố trí này chỉ có một phần mười cơ hội thành công thôi, thậm chí còn không có nữa.

Trước đó là vì bất đắc dĩ không có đường lui, chúng ta mới chọn cách hợp tác với Cảnh Vô Tuất, bây giờ có lựa chọn, ta quyết định đứng bên phía Ngũ Vũ Vương. Bây giờ các ngươi ra tay với ta cũng đã chậm, ta đoán nhiều nhất là nửa nén hương nữa, Ngũ Vũ Vương sẽ lập tức đến đây.”

Lần này Thần Huyễn dùng tốc độ nhanh nhất trả lời, “Bách Thạch Vương, ta tin ngươi, ra tay như thế nào?”

“ĐƯợc, chờ sau khi Ngũ Vũ Vương phá cửa vào đây, chúng ta lập tức ra tay với Cảnh Vô Tuất.” Bách Thạch Vương truyền tin tức này cho Thần Huyễn và Hoành KHố.

Hầu như một khắc sau khi hắn truyền tin tức này đi, trên không đại điện tiên đình đột nhiên phát tiếng ầm vang.

Oanh! Toàn bộ mái của đại điện tiên đình hoàn toàn vỡ nát, một bóng người từ trên không hạ xuống.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Ngũ Vũ Vương người ta hoàn toàn không làm theo suy nghĩ của bọn họ, tiến vào từ cửa đại điện, người ta trực tiếp từ trên đại điện nhảy xuống.

Trên đỉnh đại điện có mấy đạo tiên trận Phòng Ngự cấp chín, nhưng trong mắt người ta, tựa như đang đi vào chỗ không người.,

“Ra tay…” Cảnh Vô Tuất kêu lên một tiếng, trong lòng hắn cũng có thể cảm nhận được trong tiếng kêu này có bao nhiêu tuyệt vọng. Người ta đã phá tan mấy đạo tiên trận Phòng Ngự cấp chín, thậm chí còn phá nát mái đại điện tiến vào thì hắn mới phát hiện ra, sự chênh lệch này…

Cảnh Vô Tuất nói ra tay, Bách Thạch Vương, Thần Huyễn và Hoành Khố cũng cùng lúc ra tay, ba người bọn họ cũng không nhào về phía Lam Tiểu Bố, mà là nhào về phía Cảnh Vô Tuất.

Cảnh Vô Tuất vừa mới định kích phát Tỏa Thiên Võng, đã thấy ba món pháp bảo đánh về phía mình, hơn nữa ba người này, không có ai có thực lực yếu hơn hắn, thực lực của Bách Thạch Vương và Hoành Khố còn mạnh hơn hắn.

“Các ngươi…” Cảnh Vô Tuất tức đến nổ đóm dốm mắt, hắn không ngờ, Lam Tiểu Bố còn chưa ra tay với hắn, người bên cạnh đã ra tay với hắn trước.

Lam Tiểu Bố phá vỡ mái dại điện tiên đình tiến vào, mọi người mới phát hiện, lúc này nhiều tiên đế không hề muốn ra tay.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lúc này ba người Bách Thạch Vương còn phản bội mà ra tay với Cảnh Vô Tuất. Trừ khi là người tử trung vì Cảnh Vô Tuất, nếu không sẽ chẳng có ai ngốc mà ra tay vào lúc này.

Lam Tiểu Bố đứng tại trung tâm đại điện tiên đình phủ đầy mảnh vỡ, cũng đang khó hiểu. Hắn đã sớm biết ở đây có hơn mười tiên đế đang mai phục, bởi vì thực lực của đối thủ không yếu, hắn còn lãng phí một ít thời gian để bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận cấp chín. Còn cấp bậc cao hơn hư không tiên trận, Lam Tiểu Bố cảm thấy không cần thiết.

Nhưng hắn lại không ngờ được rằng, sau khi hắn vào đây, không có ai ra tay với hắn. Không chỉ như vậy, còn có ba cường giả tiên đế vây công một tên nam tử đang cầm trong tay một món pháp bảo hình lưới.

Nhìn hơi thở dao động trên người nam tử này, còn cả áo bào đế vương trên người, Lam Tiểu Bố đã giết gia hỏa này nhất định chỉnh là Cảnh Vô Tuất.

Nội bộ trở mặt?

Lam Tiểu Bố không ra tay, mà truyền tin tức ra ngoài, bảo Ngải Anh Nhi và Ngũ Tú Như tiến vào đại điện.

Chuẩn bị cho một trận đại chiến, kết quả chỉ mới phá nát mái đại điện đã kết thúc, cái này thật nhàm chán.

“Lam thúc, bọn hắn sao vậy…” Ngũ Tú Như chỉ mới nói được nửa câu, nàng đã nhận ra Cảnh Vô Tuất, lập tức kêu lên, “Mẹ, tên cẩu tặc kia là Cảnh Vô Tuất.”

Ngải Anh Nhi cũng nắm chặt hai tay, Cảnh Vô Tuất và nhà nàng thù sâu như biển.

Mấy tiên tiên đế đang chuẩn bị mai phục Lam Tiểu Bố nhanh chóng đến trước, khom người thi lễ với Ngải Anh Nhi, “Kính chào Đế Hậu.”

Ánh mắt Ngải Anh Nhi nhinf lướt qua mấy tên tiên đế này, sắc mặt lạnh nhat, chẳng hề nói một câu. Những người này chính là cỏ đầu tường, không nói đến cứu phu quân nàng, ít nhất cũng không nên gia nhập dưới trướng Cảnh Vô Tuất nhanh đến vậy.

“Bành!” Một tia máu tràn ra từ ngực Cảnh Vô Tuất, khiến Cảnh Vô Tuất từ trên không trung rơi xuống.

Ngũ Tú Như tiến lên trước, đạp một cái lên người Cảnh Vô Tuất, chế trụ Cảnh Vô Tuất lại.

Lam Tiểu Bố chỉ đi đến ghế ngồi trên đại điện ngồi xuống, hắn đang chờ giải thích.

Ba người vây công Cảnh Vô Tuất nhanh chóng bước tới hành tiên thủ lễ, “Bách Thạch Vương, Thần Huyễn và Hoành Khố kính chào Ngũ Vũ Vương.”

Bách Thạch Vương? Không ngờ Bách Thạch Vương chính là một trong những người vây công Cảnh Vô Tuất.

Lam Tiểu Bố không lập tức hỏi đến Bách Thạch Vương mà từ tốn nói, “Theo ta quan sát, các ngươi chắc là đang cùng Cảnh Vô Tuất mai phục ta, sao nửa đường lại ra tay với Cảnh Vô Tuất vậy?”

Thần Huyễn và Hoành Khố hai mặt nhìn nhau, nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói là chướng mắt Cảnh Vô Tuất, cho nên thừa cơ hội này ra tay với Cảnh Vô Tuất sao?

Chương 852: Được cứu.

Bách Thạch Vương kịp thời đứng ra nói, “Ngũ Vũ Vương, chuyện là như thế này. Trước đó khi Cảnh Vô Tuất hãm hại Thiên Thành Đại Đế, chúng ta cũng không biết quan hệ giữa ngươi là Thiên Thành Đại Đế, trợ uy giúp Cảnh Vô Tuất. Nhưng ta đảm bảo, từ đầu đến cuối, chúng ta đều không ra tay. Sau này Cảnh Vô Tuất nói, ngươi biết tin sẽ tìm đến chúng ta tính sổ, không chỉ như vậy, còn đi gây chuyện với Song Nguyệt thương hội trước rồi. Chúng ta bị Cảnh Vô Tuất lừa gạt, lúc này mới định cùng Cảnh Vô Tuất đánh lén người.

Trước đây không lâu, hội chủ của Song Nguyệt thương hội có phát cho ta một đạo tin tức, nói ngươi đến Song Nguyệt thương hội chỉ để hỏi thăm về Côn Khư Hải mà thôi. Lúc này chúng ta mới tỉnh ngộ ra, là Cảnh Vô Tuất đang định mượn dao giết người. Sau khi đã biết mình bị Cảnh Vô Tuất lừa gạt, chúng ta đương nhiên sẽ không chừa lại mặt mũi cho hắn nữa. Bắt Cảnh Vô Tuất lại, cũng xem như bù đắp một chút sai lầm trước đó."

Bách Thạch Vương cũng xem như là người thức thời, nói năng thẳng thắn, không có chút quanh co. Hoặc là hắn biết, có nói láo cũng chẳng thể làm được gì.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Mượn dao thì đúng là mượn dao, nhưng mà giết người thì chưa chắc. Chỉ dựa vào việc mượn mấy cây dao rỉ như các ngươi, ta còn chưa có đặt vào mắt."

Ba người Bách Thạch Vương lúng túng ôm quyền, cũng không biết nên nói gì. Ngũ Vũ Vương người ta nói hoàn toàn là sự thật, cho dù ba người bọn hắn không phản bội, người ta dường như cũng có thể giải quyết dễ dàng. Nhìn Khốn Sát tiên trận cấp chín ở bên ngoài kia không hề có tác dụng gì với Ngũ Vũ Vương là có thể thấy được.

Trận đạo của Ngũ Vũ Vương, tuyệt đối đã đạt đến một tầng cao mới. Nói không chừng chỉ trong chớp mắt là có thể bố trí ra được tiên trận cấp chín rồi.

"Mời Ngũ Thiên Thành đến đây." Ánh mắt Lam Tiểu Bố quét qua mọi người ở đây, hai tên tiên đế nhanh chóng đứng ra nói, "Thiên Thành Đại Đế bị giam ở trong Ngũ hành lao ngục, trận kỳ tiến vào Ngũ Hành lao ngục nằm trong tay Cảnh Vô Tuất."

Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Bách Thạch Vương đã chủ động lấy chiếc nhẫn của Cảnh Vô Tuất đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố dễ dàng phá bỏ cấm chế trong chiếc nhẫn, sau đó lấy ra một lá trận kỳ.

Vừa nhìn thấy trận kỳ này, ánh mắt Lam Tiểu Bố lập tức sáng lên, nói là Ngũ Hành lao ngục, cái trận kỳ này lại ẩn chứa một loại quy tắc không gian trong đó. Loại trận kỳ này có thể trực tiếp mở ra thông đạo không gian, chỉ cần nằm trong phạm vi nhất định, có thể tiến vào trong lao ngục bất cứ lúc nào.

Mà tù phạm bị giam trong loại đại lao này, đừng mơ có thể thoát được.

Lam Tiểu Bố kích phát trận kỳ trong tay, trên mặt đất của đại điện xuất hiện một vết nứt, tiếng ầm vang truyền đến, một đạo trận môn xuất hiện trước mặt mọi người.

Lam Tiểu Bố bước một bước vào trận môn, hắn lập tức nhìn thấy Ngũ Thiên Thành, thức hải và đan điền của Ngũ Thiên Thành bị Cấm Hồn Tỏa khóa lại, cả người bị treo trong hư không.

“Thiên Thành…” Ngải Anh Nhi đi theo phía sau khóc lớn.

Loại cấm chế này cũng không thể tùy tiện động vào, một khi cướp ngục động vào xiềng xích, Ngũ Thiên Thành đang bị khóa sẽ bị thần hồn câu diệt. Có thể nói là loại cấm chế lao ngục độc ác nhất.

Nhưng mà những điều này đối với Lam Tiểu Bố là vô dụng, cấm chế này có mạnh đến đâu, cũng không thể vượt qua phạm trù cấm chế tiên giới, mà trận đạo của Lam Tiểu Bố đã sớm đứng ở đỉnh của tiên giới. Nếu không phải bị giới hạn của quy tắc, thật ra hắn đã sớm là một thần trận sư cấp một.

Lam Tiểu Bố thậm chí còn chẳng cần lấy trận kỳ ra, vung tay lập tức hủy đi mấy đạo cấm chế xiềng xích này, nâng Ngũ Thiên Thành ra ngoài. Ngải Anh Nhi nhanh chóng bước tới trước, ôm Ngũ Thiên Thành vào trong ngực.

Chỉ là hai mắt Ngũ Thiên Thành nhắm nghiền, thức hải vẫn còn đang bị phong bế.

“Chính hắn phong ấn thức hải và đan điền của mình lại, không sao cả, sau khi ra ngoài, ta sẽ mở ra cho hắn.” Lam Tiểu Bố an ủi Ngải Anh Nhi một câu, sau đó quay về đại điện.

Sau khi thu hồi trận kỳ lại, cửa vào Ngũ Hành lao ngục trong đại điện lập tức biến mất.

Lam Tiểu Bố cảm thán, cái lao ngục này không biết là ai dựng lên, thật sự là có tài năng. Dựa vào Ngũ hành bố trí không gian, đây thật sự là tài ba.

Cảnh Vô Tuất đờ đẫn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đỡ Ngũ Thiên Thành quay về đại điện, hắn thật sự không nghĩ ra được tại sao Lam Tiểu Bố có thể mở cấm tỏa trên người Ngũ Thiên Thành ra? Hắn chuyển Ngũ Hành lao ngục đến nơi này mà đã tốn rất nhiều công dức, kết quả người ta tùy tiện vung tay một cái, đã có thể mở cấm tỏa trong Ngũ Hành lao ngục ra.

Đây là con át chủ bài cuối cùng của hắn, nhưng Ngũ Vũ Vương lại chẳng thèm hỏi qua hắn một câu, đã cứu được Ngũ Thiên Thành, lá bài tẩy của hắn lại biến thành trò cười.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy may mắn vì trận đạo của mình đã tiến thêm một bước, vượt qua cấp độ tiên trận đế. Có lúc tri thức tựa như một cánh cửa sổ bằng gấy, khi cảnh giới của ngươi tăng lên, những thứ vô cùng phức tạp trước kia đột nhiên trở nên thật đơn giản. Cấm chế trên người Ngũ Thiên Thành mặc dù mạnh, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sự thật là cho dù Lam Tiểu Bố không thoát ra khỏi hàng ngũ tiên trận đế, hắn cũng có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng mô hình cấm chế. Còn chuyện nhờ Cảnh Vô Tuất, vậy thì chỉ có thể nói Cảnh Vô Tuất đã suy nghĩ nhiều rồi.

Lam Tiểu Bố chuẩn bị xem xét phong ấn trên người Ngũ Thiên Thành, lúc này Ngũ Thiên Thành đột nhiên nhúc nhích, sau đó mở hai mắt ra.

Ngay khi cấm tỏa trên người bị gỡ bỏ, Ngũ Thiên Thành lập tức vô thức loại bỏ phong ấn cho mình. Thời điểm bấc đắc dĩ, hắn có thể tự bạo, sẽ không bị đối thủ sưu hồn.

“Thiên Thành…” Ngải Anh Nhi nhìn thấy Ngũ Thiên Thành mở mắt, kích động kêu lên.

Chương 853: Được cứu. (2)

Nếu như có thể, nàng thà rằng Ngũ Thiên Thành không phải là tiên đình vương, loại tiên đình vương thế này làm có ý nghĩa gì chứ?

“Anh nhi? Tú Như?” Ngũ Thiên Thành mờ mịt kêu lên, còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

ĐÚng vào lúc này Ngải Anh Nhi nói ra, “Là Ngũ Vũ Vương đã cứu chúng ta…”

Ngũ Thiên Thành hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn cười ha ha một tiến, vịn bả vai Ngải Anh Nhi đứng lên, “Tiểu Bố huynh đệ, tới giúp ta quả nhiên là ngươi. Chuyện may mắn nhất đời này của Ngũ Thiên Thành ta, chính là quen biết một người bằng hữu như ngươi.”

Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn đưa cho Ngũ Thiên Thành, cười nói, “Ngũ huynh, đây là nhẫn của ngươi, ta vừa tìm được trong chiếc nhẫn của Cảnh Vô Tuất.”

Ngũ Thiên Thành nhận lấy chiếc nhẫn, lại cười ha ha một lần nữa. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng là sẽ chết rồi, dù sao thì cho dù Lam Tiểu Bố có thể cứu hắn, vậy thì cũng sẽ mất rất nhiều năm. Sở dĩ Cảnh Vô Tuất không giết hắn, là vì Nguyệt Linh chi địa ở Nguyệt Linh Tiên Vực mà thôi. Nhiều năm qua đi, cho dù Lam Tiểu Bố có thể nhận được tin tức, hắn cũng không còn mạng nữa.

Lam Tiểu Bố có thể xuất hiện ở Nguyệt Linh Tiên Vực nhanh như vậy, nhất định không phải là do con gái đi cầu cứu, mà là có chuyện khác nên đi ngang qua đây. Cho nên mới nói, Ngũ Thiên Thành hắn có thể sống được, đơn giản là do may mắn mà thôi.

“Cảnh Vô Tuất, ta không hề đối xử tệ với ngươi mà? Thành chủ của

Song Nguyệt tiên thành vẫn luôn là người. mà ngươi báo đáp ta như thế nào? Cấu kết với kẻ bên ngoài, hãm hại ta còn chưa tính, còn bán đi Thiên Cương trận kỳ của Nguyệt Linh Tiên Vực chúng ta. Loại hèn hạ vô sỉ như người, Ngũ Thiên Thành ta xem như nhìn rõ rồi.” Ánh mắt Ngũ Thiên Thành nhìn về phía Cảnh Vô Tuất đang bị trọng thương nằm trên mặt đất, giọng điệu tràn đầy khinh bỉ.

“Thiên Thành Đại Đế, ta quả thật là bất đắc dĩ.” Cảnh Vô Tuất chỉ muốn Ngũ Thiên Thành có thể nể phần tình nghĩa trước đó, cho hắn được luân hồi.

“Ta khinh.” Ngũ Thiên Thành phun một ngụm nước miếng, “Ngũ Thiên Thành ta xem như đã rõ, cũng may ta có một người huynh đệ tốt, nếu không thì ta chết không nhắm mắt.”

Còn hơn mười tên tiên đế đang đứng ở một bên chuẩn bị đánh lén Lam Tiểu Bố lúc trước đều thi lễ với Ngũ Thiên Thành, “Kính chào Nguyệt Linh Đại Đế.”

Ánh mắt Ngũ Thiên Thành lướt qua những người này, từ tốn nói, “Ta đã không còn là Nguyệt Linh Đại Đế nữa rồi, sau này ta cũng không làm tiên đình vương của Nguyệt Linh Tiên Vực nữa.”

“Nguyệt Linh Đại Đế, Nguyệt Linh Tiên Vực không thể nào không có ngươi được. Nếu như ngươi không làm tiên đình vương của Nguyệt Linh Tiên Vực ta, vậy Nguyệt Linh Tiên Vực ta còn đường nào đi nữa?” Một nam tử tiên đế hậu kỳ nhanh chóng khom người, giọng điệu lo lắng nói,

Trong mắt Ngũ Thiên Thành lộ ra tia mỉa mai, “Đừng giả bộ nữa, lúc trước khi ta bị Cảnh Vô Tuất vây công, Song Nguyệt tiên thành có mấy trăm tu sĩ Nguyệt Linh Tiên Vực đứng nhìn, nhưng có ai đứng ra giúp ta nói một câu chưa? Cảnh Vô Tuất giam ta lại, phán xét ta ở trước mặt ngàn vạn tu sĩ Nguyệt Linh Tiên Vực. Trừ những người bên cạnh ta, có mấy ai đứng ra vì ta mà đòi công đạo? Bọn hắn đã quên là ai đã cầm Thiên Cương trận kỳ về, bọn hắn đã quên là ai đã giữ gìn sự ổn định của Nguyệt Linh Tiên Vực mấy chục vặn năm nay.

Khi ngàn vạn tu sĩ Nguyệt Linh Tiên Vực kêu gào ta giao vị trí tiên đình vương ra, ta đã tuyệt vọng rồi. Từ giờ trở đi, Nguyệt Linh Tiên Vực đã không còn liên quan gì đến ta nữa.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, cũng có chút không tin được. Ngũ Thiên Thành là người như thế nào hắn cũng biết, còn mang Thiên Cương trận kỳ về. Một tiên đình vương như thế này, người của Song Nguyệt tiên thành đều không ủng hộ, như vậy hình như không đúng lắm.

Tên tiên đế hậu kỳ kia vội vàng nói, “Nguyệt Linh Đại Đế, đây điều là hiểu lầm. Cảnh Vô Tuất cho Hàn Thích nói xấu ngươi, trong lòng chúng ta đều biết rõ.”

Ngũ Thiên Thành khinh thường nói, “Hoàn toàn chính xác, trong lòng các ngươi đều biết rõ. Nhưng thực tế lại đứng ở bên cạnh Cảnh Vô Tuất, hãm hại ta, ra tay với ta. Bây giờ ta chỉ hy vọng những người đã tham gia giết mấy đệ tử của ta đứng ra đây, tham gia giết KHổng hộ pháp và Ấn ti trưởng của Nguyệt Linh Tiên Vực ta đứng ra đây.”

Mười hai tên tiên đế này hai mặt nhìn nhau, trong bọn hắn có ít nhất sáu người tham gia giết người bên cạnh Ngũ Thiên Thành.

Bách Thạch Vương lại đứng lên một lần nữa, ôm quyền với Ngũ Thiên Thành, “Thiên Thành Đại Đế, mặc dù ta không có tham dự vào chuyện này, nhưng mà ta bị cẩu tặc Cảnh Vô Tuất kia lừa. Cho nên ngươi nói ai, ta giúp ngươi bắt ra.”

“Còn có Thần Huyễn ta nữa.” Thần Huyễn hấy vậy cũng nhanh chóng đứng dậy.

Hoành Khố đâu còn dám làm lơ lập tức đứng lên theo.

Mặc dù bọn hắn có ba người, nhưng bàn về sức chiến đấu, hoàn toàn có thể giết chết ba người đối phương trong chớp mắt. Huống hồ trong mười hai người này, chỉ có sáu người tham dự chuyện giết người bên cạnh Ngũ Thiên Thành thôi.

Vào giờ phút này, sáu tên tiên đế kia đột nhiên cùng lúc ra tay, sáu tên tiên đế còn lại bị người bên cạnh đánh lén, toàn bộ đều phun máu, ngã xuống đại điện.

Mặc dù bọn hắn có thể phản kháng, nhưng mà không có ai chọn đứng ra phản kháng. Đừng nói là Ngũ Vũ Vương đang đứng ở đây, chỉ dựa vào ba người Bách Thạch Vương, Thần Huyễn và Hoành Khố này, sự phản kháng của bọn họ chính là một chuyện cười.

Lam Tiểu Bố không hề cử động, hắn đã sớm cảm nhận được mười hai người này truyền âm trao đổi tin tức với nhau, hẳn là sáu người không ra tay kia đã đạt thành ý kiến chung, đột nhiên đánh lén sáu người còn lại.

Tên tiên đế lúc đầu nói Nguyệt Linh Tiên Vực không thể thiếu Ngũ Thiên Thành kia lại nói tiếp, “Nguyệt Linh Đại Đế, ta lập tức bắt Hàn Thích đến đây, chuyện này toàn bộ là do Hàn Thích gây ra.”

Chương 854: Tiến đến Côn Khư Hải.

Tên tiên đế này không ra ngoài, chỉ phát một đạo tin tức, lát sau đã có người dẫn Hàn Thích đến.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Hàn Thích, hắn lại biết người này, gia hỏa này chính là người đại diện cho Nguyệt Linh Tiên Vực mua Thiên

Cương trận kỳ. Nói thật, đồ gia hỏa này bỏ ra cũng không tính là nhiều. Sở dĩ Lam Tiểu Bố bán lá trận kỳ kia cho hắn, hoàn toàn là vì Ngũ Thiên Thành mà thôi.

Hàn Thích nhìn thấy sáu tên tiên đế bị trọng thương, còn cả Cảnh Vô Tuất đang nằm trên mặt đất, lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố, sao hắn còn không hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

“Nguyệt Linh Đại Đế…” Hàn Thích thấp thỏm lo âu kêu một tiếng.

Ngũ Thiên Thành lạnh lùng nhìn Hàn Thích, “Hàn Thích, ta có chỗ nào có lỗi với ngươi? Ngươi lại muốn hãm hại ta? Vậy mà ta còn tưởng rằng ngươi bị oan, kết quả ngươi vu oan Ngũ Thiên Thành ta gian sát đạo lữ của ngươi. Ngươi lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ về, ta vô cùng cảm kích ngươi. Nhưng ngươi nghĩ xem, tiến vào bí cảnh Hỗn Độn quan trọng đối với một tiên vương như thế nào? Ngươi lấy được bao nhiêu bảo vật? Bây giờ ngươi lại cấu kết với Cảnh Vô Tuất, cắn ngược lại ta một phát, ta nghĩ lá Thiên Cương trận kỳ này sớm đã không còn ở Nguyệt Linh Tiên Vực nữa rồi đúng không?”

Lam Tiểu Bố mơ hồ hiểu ra, đối với toàn bộ Nguyệt Linh Tiên Vực mà nói, Hàn Thích chính là ân nhân, bởi vì hắn đã lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ. Một người như vậy mà đạo lữ lại bị Ngũ Thiên Thành gian sát, cộng thêm Cảnh Vô Tuất đứng sau giật dây, rõ ràng sẽ khiến cho toàn bộ tu sĩ ở Nguyệt Linh Tiên Vực phản đối.

Hàn Thích tựa như đã biết hôm nay mình đã khó giữ được mạng, dứt khoát điên cuồng kêu lên, “Ngũ Thiên Thành, Hàn Thích ta tốt xấu gì cũng đã lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ về đây, xem như cũng có công lao vì Nguyệt Linh Tiên Vực đi. Nhưng sao ngươi lại đối xử với đạo lữ của ta như vậy?”

Ngũ Thiên Thành bình tĩnh nhìn Hàn Thích: “Ta đối xử với đạo lữ ngươi thế nào? Ta gọi ngươi và đạo lữ của ngươi đến, ở trước mặt ban thưởng, chẳng lẽ như vậy là sai sao? Ngươi còn nói xấu ta gian sát đạo lữ của ngươi, tự trong lòng ngươi không biết sao? Sao còn đến hỏi ta?”

Hàn Thích mỉa mai ha ha một tiếng, “Vâng, ngươi cao cao tại thượng, đã ban thưởng cho chúng ta rất nhiều thứ. Nhưng khi Tuyết Lộc hỏi ngươi, bình thường khi có những vấn đề về tu luyện, có thể đến hỏi ngươi được không, ngươi nói như thế nào? Ngươi nói, hoan nghênh đến bất cứ lúc nào.”

“Chuyện này có vấn đề gì không?” Ngũ Thiên Thành nhíu mày.

Hàn Thích nhìn chằm chằm Ngũ Thiên Thành, “KHông có ván đề gì? Ngươi bảo đạo lữ của ta có thể đến hỏi ngươi bất cứ lúc nào, đây là ý gì?”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn Hàn Thích, loại tư duy này đúng là hiếm thấy.

“Sau khi Tuyết Lộc trở về vẫn luôn có chút không bình thường, nàng lúc nào cũng nhớ đến chuyện đến hỏi người, hỏi ngươi đó. Ha ha, cuối cùng cũng có một ngày, Tuyết Lộc nói với ta rằng, nàng có một vài vấn đề không hiểu, muốn đi tìm ngươi một chuyến. Kết quả sau khi nàng trở về, sắc mặt ửng hồng, hơi thở bất ổn. Ta và nàng đã cùng nhau sinh hoạt nhiều năm, sao ta có thể không biết đã xảy ra chuyện gì chứ?” Giọng điệu của Hàn Thích càng lúc càng kịch liệt.

Ngũ Thiên Thành đờ đẫn nhìn Hàn Thích, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Đạo lữ của ngươi đến hỏi ta lúc nào chứ? Trừ lần đó nàng đi cùng ngươi đến chỗ ta, cho đến bây giờ vẫn chưa từng đến tìm ta.”

Bách Thạch Vương cười lạnh, “Hàn Thích, đạo lữ của ngươi ta quả thật đã từng nhìn thấy rồi, nhưng mà là ở trên giường Cảnh Hâm. Dung mạo của Ngải sư tỷ so với Tuyết Lộc còn gấp hơn cả trăm lần, ngươi cảm thấy Thiên Thành Đại Đế sẽ để ý đến nữ nhân kia của ngươi à? Tại sao Cảnh Hâm lại muốn đánh chủ ý lên đạo lữ của ngươi? Trong lòng ngươi không hiểu sao? Người ta là vì ngươi lấy được Thiên Cương trận kỳ, sau khi trở về mới chủ động tiếp xúc với đạo lữ của ngươi. Đây là dựa vào sự nổi tiếng của ngươi, kéo Thiên Thành Đại Đế xuống mà thôi.”

Hàn Thích ngẩn ngơ, lập tức thì thào nói, “Sai rồi, đều sai cả rồi, là do ta sai…”

KHiến người khác cảm thấy là, hắn là vì nghĩ rằng đạo lữ bị Ngũ Thiên Thành hại, cho nên mới muốn trả thù Ngũ Thiên Thành. Bây giờ nghe Bách Thạch Vương nói, hắn mới hiểu mình đã tính sai rồi.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không cho hắn chút mặt mũi nào, lạnh lùng nói, “Hàn Thích, đạo lữ của ngươi nhào vào trong ngực Cảnh Hâm, chỉ sợ ngay ngày đầu tiên ngươi đã biết rồi. Bây giờ dáng vẻ này của ngươi, sợ là vì muốn Thiên Thành huynh tha cho mạng chó của ngươi mà thôi. Bán đạo lữ của mình cho người khác, còn tự tay chấm dứt mạng nhỏ của nàng, chỉ vì hãm hại Ngũ Thiên Thành, để mình có thể tiến thêm một bước. Nói thật, loại người ti tiện như ngươi ta rất ít khi gặp được đấy.”

Sắc mặt Hàn Thích có chút tái nhợt, hắn không giải thích, hoặc là cảm thấy không nói gì so với việc giải thích càng có thể khiến người ta tin rằng hắn đang nói thật. Chỉ tiếc là, toàn bộ tiên đế hoặc tiên tôn ở đây, trừ Ngũ Tú Như ra, không có ai có tu vi thấp hơn Hàn Thích.

Ai cũng có thể nhìn ra Hàn Thích đang nói láo, chỉ đơn giản là vì muốn giữ lại mạng nhỏ của mình mà thôi.

“Súc sinh.” Ngải Anh Nhi vung tay ném một đạo hỏa diễm ra, Hàn Thích bị ngọn lửa này bao trùm, hét lên đau đớn thảm thiết, điên cuồng giãy dụa trong hỏa diễm, nhưng vẫn không thể nào tránh thoát.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta không có chỗ đi, Nguyệt Linh Tiên Vực này ta không còn muốn ở lại nữa. Ta định đến Tiên Vực của ngươi, khi nào ngươi trở về?” Ngũ Thiên Thành nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Như thế thì quá tốt rồi.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố lấy ra một mảnh ngọc phù đưa cho Ngũ Thiên Thành, “Thiên Thành huynh, ngươi đi trước đi. Bây giờ Nguyệt Linh Tiên Vực không có Thiên Cương trận kỳ, nếu có người muốn đi cùng với ngươi, ta đều hoan nghênh. Bản thân ta còn có chút chuyện riêng, định đến Côn Khư Hải một chuyến.”

“Ngươi muốn đến Côn Khư Hải?” Ngũ Thiên Thành khẽ giật mình, lập tức nói, “Tiểu Bố huynh dệ, nếu như không phải là bất đắc dĩ, ta đề nghị ngươi đừng đi Côn Khư Hải. Nơi đó có lẽ có chút bảo vật, nhưng mà không thích hợp cho tu sĩ chúng ta đi qua.”

Chương 855: Tiến đến Côn Khư Hải. (2)

“Chuyện này ta đã quyết định, Bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới rất thưa thớt, cho dù có bao nhiêu người đi qua, cũng đều ở được.” Lam Tiểu Bố không nhắc đến chuyện của Côn Khư Hải nữa, đây là chuyện của bản thân hắn.

Ngũ Thiên Thành gật đầu, cũng không hỏi lại, chỉ quay qua hỏi Cảnh Vô Tuất, “Nói đi, ngươi đưa Thiên Cương trận kỳ cho ai rồi?”

Cảnh Vô Tuất biết đây là cơ hội duy nhất, hắn lập tức nói: “Ta biết, muốn ngươi tha cho ta một mạng thì không có khả năng, chỉ cần ngươi có thể để cho ta luân hồi, ta sẽ lập tức nói cho ngươi.”

KHông đợi Cảnh Vô Tuất nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã ném một ngọn lửa qua, “Vậy thì ngươi đi chết đi.”

Đối với một người có thể bán đi tiên vực của chính mình, Lam Tiểu Bố không hề muốn giữ hắn lại để luân hồi. Loại người này chết một vạn lần còn không đủ, luân hồi làm gì?

“Tiểu Bố huynh đệ, còn Thiên Cương trận kỳ?” Thấy Lam Tiểu Bố không thèm hỏi đã giết chết Cảnh Vô Tuất, Ngũ Thiên Thành vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Cho dù là ai lấy Thiên Cương trận kỳ đi, khi lượng kiếp đến cũng sẽ lấy ra thôi, nếu không thì cầm đi làm gì? Cho nên không cần lo lắng đến vấn đề Thiên Cương trận bàn.”

Lam Tiểu Bố đã nói như vậy, Ngũ Thiên Thành cũng không nói gì thêm nữa.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, trên tất cả Thiên Cương trận kỳ đều có trận văn của hắn, trong tay hắn còn có trận cơ Thiên Cương trận bàn, chỉ cần rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực, hắn sẽ thu hồi lại lá Thiên Cương trận kỳ này. Trừ khi đối phương có thể bỏ lá trận kỳ này ở trong một thế giới tương tự như Vũ Trụ Duy Mô, hoặc là ở trong một chiếc nhẫn vượt qua tiên giới, nếu không thì hắn vẫn có thể lấy lá Thiên Cương trận kỳ này lại.

Pháp bảo của hắn, ai có lấy đi cũng chẳng có chút ý nghĩa gì.

…

Chuyện của Ngũ Thiên Thành ở Nguyệt Linh Tiên Vực đã gây ra chấn động cực lớn, đến tận giờ phút này mọi người mới biết bọn hắn đã bị lừa, hơn nữa Thiên Cương trận kỳ của Nguyệt Linh Tiên Vực cũng đã bị Cảnh Vô Tuất bán đi.

Tìm Cảnh Vô Tuất gây chuyện? Nhưng mà Cảnh Vô Tuất đã sớm bị giết rồi. Cho nên sau khi biết Ngũ Thiên Thành muốn đén Ngũ Vũ Tiên giới, mấy chục triệu người cũng muốn đi theo rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực. Đây chỉ là bắt đầu, đến sau này, người muốn rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực đến Ngũ Vũ Tiên giới ngày càng nhiều.

Những chuyện này Lam Tiểu Bố không biết, Lam Tiểu Bố đã dẫn theo Bách Thạch Vương sớm ngày rời khỏi Nguyệt Linh Tiên Vực.

Hắn muốn đến Côn Khư Hải, nhất định phải có Bách Thạch Vương dẫn đường.

Bách Thạch Vương cũng rất bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn quay về Côn Khư Hải ngay bây giờ. Một lần đến Côn Khư Hải ít nhất phải hơn trăm năm, hơn nữa Côn Khư Hải thật sự quá hỗn loạn, đâu có tự tại như các đại tiên vực? Bách Thạch Vương hắn cho dù đi đến tiên vực nào cũng đều là khách quý. À, trừ Ngũ Vũ Tiên giới ra đi.

Đáng tiếc là, người ta có nắm đấm quá cứng, Ngũ Vũ Vương người ta chỉ cho hắn chọn một trong hai con đường, một là dẫn Ngũ Vũ Vương đến Côn Khư Hải, hai là Ngũ Vũ Vương kéo Nguyên Thần của hắn đến Côn Khư Hải.

Cho nên hắn chỉ có thể dẫn Ngũ Vũ Vương đến Côn Khư Hải, không chỉ như vậy, trên đường đi hắn còn phải giải thích quy củ của Côn Khư Hải cho Lam Tiểu Bố.

“Theo như lời ngươi nói, vậy thì ở Côn Khư Hải giết người không cần bất cứ lý do nào rồi?” Lam Tiểu Bố càng nghe thì sắc mặt càng khó coi. Dựa theo lời Bách Thạch Vương nói, ở Côn Khư Hải chỉ có một đạo lý, chính là nắm đấm.

“Quả thật là như vậy, cho nên Côn Khư Hải chính là thế giới của cường giả.” Bách Thạch Vương thở dài, trong lòng của hắn lại đang vô cùng kinh ngạc về pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố. Nhìn qua thì chỉ là một cái nồi, nhưng tốc độ của cái nồi này hắn chưa từng gặp qua.

Dựa theo cái tốc độ này, đi đến Côn Khư Hải thậm chí còn chưa đến 30 năm, đây là do trên đường đi có quá nhiều nguy hiểm. Pháp bảo phi hành đỉnh cấp cũng không phải chưa từng gặp qua, ngay cả thần khí hắn còn từng nhìn thất, nhưng mà chưa từng gặp qua loại nồi này. Cái nồi này nhìn không giống thần khí lắm, chẳng là là Linh Bảo?

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn nghĩ đến tu vi của mình chỉ mới là cảnh giới tiên tôn. Nếu như ở Côn Khư Hải có quá nhiều cường giả, vậy hắn có nên luyện chế một ít trận bàn trước hay không? Chỉ là trình độ luyện khí của hắn có hạn, cho dù trình độ trận pháp rất mạnh, nhưng cũng khó có thể luyện chế ra được trận bàn đỉnh cấp.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố mới hỏi tiếp: “Trận kỳ của Cảnh Vô Tuất là bị ai lấy đi?”

Bách Thạch Vương nói, “Chính là người của Côn Khư Hải, ngươi cũng đã từng gặp người của Côn Khư Hải, đồng thời còn ra tay với bọn hắn một lần.”

“Ta đã từng gặp người của Côn Khư Hải?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Bách Thạch Vương, nếu như hắn đã gặp người của Côn Khư Hải, sao lại còn đi đường vòng đến tìm Bách Thạch Vương làm gì?

Bách Thạch Vương nói, “Lúc trước người của Côn Khư Hải giả làm cướp đường, sau khi giết tiên đình vương và mấy tiên đế của Duy Tinh Tiên Vực, đã đuổi theo ngươi, đồng thời ra tay trong hư không.”

Bách Thạch Vương thầm nghĩ, nếu như không phải nhìn thấy ngươi giết chết cường giả Côn Khư Hải, ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao?

Hóa ra bọn chúng là người ở Côn Khư Hải? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng chấn động, hắn nhớ đến đại hán râu quai nón kia, thực lực của tên kia rất mạnh. Cũng may trận đạo của hắn không tệ lắm, thậm chí đã sớm bố trí các loại Hư Không Khốn Sát tiên trận, nếu không thì hắn quả thật chưa chắc có thể sống được đến hôm nay.

“Bọn hắn đang thu thập Thiên Cương trận kỳ?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra.

Hắn giết đại hán râu quai nón kia lấy được một lá Thiên Cương trận kỳ, rõ ràng là do bọn hắn cướp được. Vừa rồi Bách Thạch Vương cũng nói Thiên Cương trận kỳ ở Nguyệt Linh Tiên Vực cũng bị người của Côn Khư Hải lấy đi, rõ ràng là Côn Khư Hải cũng đang thu thập Thiên Cương trận kỳ.

Chương 856: Lạc Thải Tư bị bắt đi.

“Ta cũng không biết.” Bách Thạch Vương lắc đầu, hắn cũng chỉ đi ngang qua Côn Khư Hải mà thôi, thế lực ở Côn Khư Hải rất phức tạp, hắn làm sao biết được là ai đang thu thập Thiên Cương trận kỳ chứ.

Tình hình ở Côn Khư Hải Lam Tiểu Bố cũng đã hiểu được khái quát, hắn bảo Bách Thạch Vương khống chế Luân Hồi Oa, còn hắn thì chuẩn bị cảm ứng xem Thiên Cương trận kỳ của Nguyệt Linh Tiên Vực đang ở đâu.

Thiên Cương trận kỳ là do hắn tìm ra, đó là để bảo vệ cho 36 tiên vực, Côn Khư Hải là cái gì chứ, cũng xứng lấy đi trận kỳ của hắn?

Trận cơ của Thiên Cương trận bàn được Lam Tiểu Bố kích phát, không gian xung quanh trận cơ liên tục dao động thành gợn sóng. Lam Tiểu Bố lập tức bắt được vị trí của trận kỳ, vậy mà cách bọn họ không xa lắm. Không chỉ như vậy, khoảng cách giữa bọn hắn và trận kỳ cũng càng lúc càng gần.

Luân Hồi Oa của hắn đang tiến về phía Côn Khư Hải, bây giờ hắn lại cách trận kỳ càng lúc càng gần, khả năng duy nhất chính là đối phương cũng đang trên đường tiến về Côn Khư Hải, chỉ là tốc độ không nhanh bằng hắn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố không tiếp tục nữa, hắn lấy Hư Không Phương Vị Bàn ra. Cái Hư Không Phương Vị Bàn này là hắn lấy được từ trên người đại hán râu quai nón, theo lời Bách Thạch Vương nói, đại hán râu quai nón này là người của Côn Khư Hải. Nếu như người của Côn Khư Hải, vậy trong này chắc cũng có phương vị của Côn Khư Hải mới đúng.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong Hư Không Phương Vị Bàn, khi nghĩ đến Côn Khư Hải, trên trận bàn lập tức xuất hiện vị trí của Côn Khư Hải. Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, thật sự là trên người có bảo vật mà hắn không biết dùng.

Nếu sớm biết dùng Hư Không Phương Vị Bàn có thể tìm được Côn Khư Hải, hắn còn cần gì phải đến Song Nguyệt thương hội?

Nhưng mà cũng tốt, bởi vì hắn đến Song Nguyệt thương hội, cho nên mới cứu được Ngũ Thiên Thành. KHông chỉ như vậy, hắn cũng lấy được một ít tin tức của Côn Khư Hải.

Đồ của đại hán râu quai nón trước đó, trừ mấy món cực kỳ quan trọng ra, còn lại đều bị Lam Tiểu Bố tùy tiện vứt qua một bên. Đối phương đến từ Côn Khư Hải, có lẽ có thứ gì đó hữu dụng. Lần này Lam Tiểu Bố dứt khoát kiểm tra cẩn thận lại, sau đó hắn nhanh chóng kiểm tra ra một cái ngọc bài thân phận, còn có một ít ghi chú về Côn Khư Hải.

Trên ngọc bài thân phận này có mấy chữ, "Mộ Bất Vũ, Loan Tiểu đảo, phụ úy."

Rõ ràng đại hán râu quai nón kia tên là Mộ Bất Vũ, đến từ Loan Tiểu đảo của Côn Khư Hải, còn là một phụ úy trên Loan Tiểu đảo.

Lam Tiểu Bố cất cái ngọc bài thân phận này đi, tương lai nếu như cần, hắn sẽ dịch hình thành Mộ Bất Vũ.

Rời khỏi phòng, Lam Tiểu Bố nói với Bách Thạch Vương, "Ngươi tự do rồi, ta định tự mình đến Côn Khư Hải, bây giờ không cần ngươi dẫn đường nữa."

Bách Thạch Vương sửng sốt, lập tức vui mừng nói, "Đa tạ Ngũ Vũ Vương, vậy ta cáo từ trước."

Đi theo Lam Tiểu Bố trải qua một quãng đường dài như vậy, Lam Tiểu Bố thả hắn đi, hắn còn phải đa tạ.

Trên thực tế thì sau khi đi đến vị trí này, Bách Thạch Vương đã quyết định sẽ về Côn Khư Hải một chuyến. Tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố quá nhanh, hắn cũng không muốn đi cùng Lam Tiểu Bố. Đi cùng với Lam Tiểu Bố, nguy hiểm quá cao. Bây giờ Lam Tiểu Bố lại cho hắn chạy, trong lòng hắn chỉ có vui mừng.

Sau khi Bách Thạch Vương đi, Lam Tiểu Bố lấy Hư Không Phương Vị Bàn ra định vị Côn Khư Hải, cái này so với việc dựa vào kinh nghiệm đến Côn Khư Hải còn thuận tiện hơn nhiều.

Luân Hồi Oa được kích phát đến tốc độ tối đa, chỉ trong vòng nửa tháng, Lam Tiểu Bố đã xác định được vị trí của Thiên Cương trận kỳ, đó là trên một chiếc tiên thuyền hư không to lớn.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, dịch hình thành một khối thiên thạch, khi sượt ngang qua tiên thuyền, trực tiếp trốn vào trong đó.

Cấm chế trên tiên thuyền hư không này cũng không thấp, đều là tiên trận cấp chín. Chỉ là đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tiên trận cấp chín hay tiên trận cấp môt cũng chẳng khác nhau lắm.

Phi thuyền chia thành ba tầng, mỗi một tầng đều cực kỳ rộng lớn. Tầng dưới chót chính là nơi sinh hoạt của một vài tu sĩ cấp thấp, tiên linh khí thiếu thốn, chỗ ở cũng chật hẹp. Tầng hai thì lại có rất nhiều người, còn có một số cửa hàng. Còn tầng ba, đây rõ ràng là chỗ ở của những người có thân phận. CHẳng những không có cửa hàng mà còn rộng rãi không gì sánh được.

Thiên Cương trận kỳ nằm trong người một tên nam tử trẻ tuổi ở tầng ba, khi Lam Tiểu Bố lên đến tầng ba, nam tử này đang xem xét lá Thiên Cương trận kỳ ở trong tay. Có lẽ thần niệm của Lam Tiểu Bố khiến hắn cảnh giác, hắn cất Thiên Cương trận kỳ đi, nhìn về phía Lam Tiểu Bố đang ẩn nấp.

Chỉ là giờ phút này Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành một cái thùng gỗ, thanh niên này tìm kiếm nơi Lam Tiểu Bố ẩn nấp một vòng, không có bất cứ phát hiện nào, cảm thấy có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

TRong khoảng thời gian ngắn này, đã đủ cho Lam Tiểu Bố để lại ấn ký của mình lên người đối phương. Ấn ký trận văn hư không, đừng nói đối phương chỉ là một tên tiên đế bình thường, cho dù có mạnh hơn nữa cũng không thể nào phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố đến đây chủ yếu là vì để lại ấn ký của mình thôi, hắn muốn biết, rốt cuộc là ai muốn cướp đoạt Thiên Cương trận kỳ.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố rời khỏi chiếc tiên thuyền kia, cái Thiên Cương trận kỳ kia hắn vẫn chưa lấy. Bây giờ mà lấy Thiên Cương trận kỳ đi, nhất định sẽ khiến đối phương quay lại tiên giới một lần nữa. hắn đang muốn biết, rốt cuộc là thế lực nào đang tìm kiếm Thiên Cương trận kỳ. Chờ sau khi lá Thiên Cương trận kỳ này đến Côn Khư Hải rồi, hắn lấy lại cũng không muộn.

Chương 857: Lạc Thải Tư bị bắt đi. (2)

Làm xong những chuyện này, lại dùng tốc độ cao nhất của Luân Hồi Oa, phóng đến Côn Khư Hải. Không có Cổ Đạo giúp đỡ, bản thân Lam Tiểu Bố tự bố trí một cái trận pháp khống chế. Nếu không thì, Luân Hồi Oa phi hành hơn mười năm, hắn cũng không thể lãng phí khoảng thời gian này vào chuyện khống chế pháp bảo.

Luân Hồi Oa nhanh chóng bay trong hư không, Lam Tiểu Bố thì tiến vào bên trong tu luyện.

Bây giờ trên người hắn có rất nhiều tài nguyên tu luyện, đáng tiếc là, không có loại tài nguyên tu luyện đỉnh cấp như thần linh khí, tiên mạch cực phẩm cũng chỉ xem như tàm tạm.

…

Côn Bằng Hào, cũng được xem là một chiếc tiên thuyền hư không tương đối nổi tiếng ở Côn Khư Hải. KHông chỉ bởi vì tốc độ nhanh, thân thuyền cũng vô cùng rộng rãi, danh dự không tệ, cộng thêm chuyện giá cả có thể khiến người ta chấp nhận được, cho nên rất nhiều người lai vãng đến Tiên giới và Côn Khư Hải, đều thích ngồi Côn bằng Hào.

Côn Bằng Hào có khoảng năm tầng, một tầng phía dưới cùng không chứa người, bình thường là nơi bố trí Tiên Linh mạch. Ba tầng hai, ba, năm là nơi tu sĩ ở, tầng thứ tư là phường thị, giúp tu sĩ dễ dàng trao đổi mua bán.

Cho dù tốc độ của Côn Bằng Hào nhanh, nhưng từ Tiên giới đến Côn Khư Hải, cũng cần hơn một trăm năm. Cho nên tầng thứ tư mới là nơi náo nhiệt nhất trên Côn Bằng Hào.

Lúc này, tại phường ở ở tầng bốn, người đến người đi. Có bốn người nam nữ đang đi dạo trong phường thị, vừa tán gẫu. Bốn người này là hai nam hai nữ, tu vi của bốn người này cũng không tính là quá cao, người có tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Đại Chí Tiên mà thôi, còn lại đều là Đại Ất Tiên.

“Ai, nếu như ta biết luyện đan thì tốt rồi, ta nhất định sẽ luyện chế ra mọt đống lớn Chí Hà Đan, đến lúc đó ta sẽ đưa cho các ngươi mỗi người một sọt. A, Chu dại ca không cần, hắn đã là Đại Chí Tiên rồi.” Nói chuyện chính là người có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn nhất trong bốn người. Nàng tên là Lương Huyên, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, tính cách lại tùy tiện.

Một nữ tử khác lại nói, “Ta có thể ở chỗ này cùng các ngươi đi dạo phường thị, trong lòng ta vô cùng vui vẻ, ta còn chưa biết tình hình của sư tỷ ta thế nào nữa. Ai, thật không ngờ, nơi này không cho phép gửi tin tức đi, bây giờ ngay cả Thông Tin Châu ta cũng không có.”

“Thải Tư sư muội, ngươi không cần phải lo lắng, thời gian trăm năm đối với chúng ta mà nói thì rất nhanh. Chỉ cần đến Côn Khư Hải rồi, ngươi lại truyền tin cho sư tỷ của ngươi. Côn Bằng Hào thường xuyên lui tới tiên giới và Côn Khư Hải, nhiều nhất thì chậm thêm mấy trăm năm nữa thôi.” Lương Huyên nói.

Nữ tử được gọi là Thải Tư kia im lặng, nàng chẳng những nghĩ đến sư tỷ và sư phụ, mà còn nghĩ bản thân mình thật ngốc, ai cũng có thể tu tiên hay sao? Nàng gặp phải nhiều cơ duyên, mới lấy được một bộ công pháp tu tiên, đồng thời gặp được sư phụ của mình. Sợ rằng Lam Tiểu Bố sẽ không có vận may lớn như mình, ai…

Nàng chính là Lạc Thải Tư mà Lam Tiểu Bố muốn tìm, khác với khi Lam Tiểu Bố biết Lạc Thải Tư đã tu tiên, Lạc Thải Tư cũng không hề biết Lam Tiểu Bố đã phát triển như thế nào.

Sau khi Huyền Hà Tiên Vực bị luyện hóa, may mắn là thực lực của Nhiếp Tương Vũ mạnh mẽ dẫn theo các nàng trốn ra khỏi Huyền Hà Tiên Vực. Nàng càng tương đối may mắn hơn, khi chạy trốn trong hư không gặp phải ba người Lương Huyên, Đổng An Hàn và Chu Kha đang liều mạng đi đến Côn Khư Hải.

Ba người đều không phải là hạng người xảo trá gì, bởi vì tư chất cũng không cao, cho nên kết bạn lang thang trong hư không, có đôi khi sẽ đi đến một vài tiên vực tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Trải qua nhiều năm dốc sức, cũng đều đến cảnh giới Đại Ất TIên hoặc Đại Chí Tiên.

“Côn Khư Hải vô cùng nguy hiểm, sau khi chúng ta đến đó nhất định phải vô cùng cẩn thận. Nếu như không cẩn thận, vậy thì sẽ mất mạng.” Người vừa nói chuyện chính là Đổng An Hàn, trong mắt bốn người Đổng An Hàn là người có tâm tư trần trụi nhất cũng là người suy nghĩ nhiều nhất. Nhưng mà không hề có ý xấu gì, nếu không thì cũng sẽ không đi cùng Chu Kha, Lương Huyền lang thang nhiều năm như vậy.

Chu Kha gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta không đi cướp đoạt những thiên tài địa bảo kia, chỉ cần có thể tìm được một ít tài nguyên tu luyện thích hợp với chúng ta là đường rồi. Quan trọng nhất là không nên đắc tội với cường giả.”

Trong bốn người, Chu Kha là người có tu vi mạnh nhất, Đại Chí Tiên hậu kỳ. Nhưng hắn cũng là người phóng khoáng nhất, có chút nhiệt tình. Bốn người ở trong hư không, có rất nhiều chuyện đều do Chu Kha giải quyết.

“Phía trước có một cái đan các, chúng ta đến đó xem một chút đi, nhìn đã mắt một chút cũng được.” Lương Huyên ngắt lời Chu Kha và Đổng An Hàn nói, trước mắt nàng nghĩ, còn chưa đến Côn Khư Hải, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Mấy người kia còn chưa đáp lại, một nam tử đã xuất hiện ở trước mặt bốn người, đây là một tu sĩ Đại La Kim Tiên.

Bốn người nhanh chóng tránh sang một bên, đối mặt với cường giả, bọn hắn đều chủ động né tránh. Đây cũng là kinh nghiệm sinh tồn nhiều năm qua của bọn họ. Hơn nữa nam tử này mặc trang phục hộ vệ, rõ ràng là nhân viên của Côn Bằng Hào.

Nam tử này không rời đi, ánh mắt nhìn lướt qua bọn họ, sau khi hắn nhìn thấy Lạc Thải Tư, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, thầm nghĩ đúng là một nữ tử xinh đẹp linh động.

“Trong các ngươi ai là Lạc Thải Tư?”

Lạc Thải Tư nhanh chóng kính cẩn đứng ra, “Vãn bối Lạc Thải Tư xin ra mắt tiền bối.”

Đại La Kim Tiên này gật đầu, “Lạc Thải Tư, lúc trước ngươi làm trái với quy tắc của tiên thuyền, tự tiện phát một đạo tin tức ra ngoài.”

Lạc Thải Tư thấp thỏm lo âu nói, “Tiền bối, ta quả thật là không biết quy tắc này, Thông Tin Chau của ta cũng bị lấy đi rồi.”

Đại La Kim Tiên này xua tay nói, “Nói với ta những chuyện này cũng không có tác dụng gì cả, ngươi đi mà nói với đại nhân của chúng ta ấy.”

“Tiền bối, chuyện này thật sự có hiểu lầm, Lạc Thải Tư quả thật là không biết…” Chu Kha bước lên trước kính cẩn nói.

“Cút, tiên thuyền làm việc như thế nào, ngươi dám xen vào sao?” Đại La Kim Tiên này đập một bàn tay ra, trực tiếp đánh Chu Kha bay xa mấy trượng, đụng vào hộ trận của một cửa hàng ở đằng xa, trong miệng phun ra mấy cái răng.

Chương 858: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo.

Lúc Chu Kha còn muốn giãy dụa đứng lên tiến đến, Lạc Thải Tư đã bị tên Đại La Kim Tiên kia dẫn đi.

“Chu đại ca, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lương Huyên thấp thỏm lo âu nói.

Chu Kha tỉnh táo, lại lập tức nói, “Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, chúng ta quay về phòng nghĩ đối sách trước đã.”

Mọi người không còn tâm tư nào mà tiếp tục đi dạo trong phường thị nữa, sau khi trở về phòng thương lượng nửa ngày, cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt.

Cứng đối cứng? Người có tu vi mạnh nhất trong số bọn hắn cũng chỉ là Đại Chí Tiên mà thôi, tùy tiện kiếm một tên hộ vệ nào ở nơi này cũng đều có thể miểu sát bốn người bọn họ. Tìm quan hệ? Bây giờ bọn hắn đang ở trong phòng kém nhất ở tầng hai, có thể tìm được quan hệ gì?

“Thải Tư nói sư phụ nàng là một tiên đế…” Lương Huyên thật sự là không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Đổng An Hàn lắc đầu, “Thải Tư chính là người bị đuổi giết, sư phụ nàng cũng đang bị truy sát. Đừng nói là bây giờ không tìm được sự phụ của nàng, cho dù có tìm được, thì tính sao? Nói không chừng còn sẽ dẫn cường giả khác đến đối phó với Thải Tư.”

Ba người đều im lặng, bởi vì bọn họ biết, Lạc Thải Tư xong rồi.

Lạc Thải Tư bị Đại La Kim Tiên kia dẫn đi, dáng vẻ còn đẹp như vậy, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

“Thải Tư sư muội thật đáng thương, chưa từng có một ngày tốt lành. Nàng vốn đến từ một tinh cầu phàm nhân, vì tìm kiếm đạo lữ của mình, kết quả lại rơi vào kết cục này…” Tính cách Lương Huyên tùy tiện, lại vô cùng cảm tính, nghĩ đến cảnh ngộ của Lạc Thải Tư, nhịn không được thương cảm cho Lạc Thải Tư.

“Thải Tư đến từ tinh cầu phàm nhân? Vậy đạo lữ mà nàng tìm kiếm cũng đến từ tinh cầu phàm nhân sao?” Chu Kha nghi ngờ hỏi. Hắn có ấn tượng rất tốt về Lạc Thải Tư, nếu như mọi người ở cùng nhau một thời gian dài, hắn cảm thấy Lạc Thải Tư là người đáng để kết làm đạo lữ. Không ngờ Lạc Thải Tư đã có đạo lữ, nàng còn đang tìm kiếm đạo lữ của mình.

Lương Huyên gật đầu, “Đúng vậy, đạo lữ của nàng tên là Lam Tiểu Bố. Nói thật lòng, ta không coi trọng tên Lam Tiểu Bố kia lắm, hắn hình như cũng giống như Thải Tư, lái một chiếc phi thuyền khoa học kỹ thuật tiến vào trong tinh không mênh mông. Thải Tư may mắn, lạc vào trong một vết nứt hư không, chẳng những không chết, mà còn nhân họa đắc phúc, được một tiên đế cứu mạng. Cũng không phải ai cũng có may mắn như Thải Tư.”

Đổng An Hàn thở dài nói, “Vận may tốt thì có ích gì chứ?”

Nghe nói vậy, ba người lại chìm vào im lặng. Biết rõ bằng hữu gặp nạn, hết lần này đến lần khác bọn hắn chẳng có tư cách cứu giúp, trong lòng ai cũng khó chịu.

…

Lạc Thải Tư bị hộ vệ Đại La Kim Tiên này bắt đi, trong lòng cũng có chút tuyệt vọng, cảnh giới Đại Ất Tiên của nàng, đối với phàm nhân mà nói, đó là nhân vật đứng ở đỉnh cao. Nhưng ở trước mặt những hộ vệ này, nàng chẳng có cả tư cách ra tay, bây giờ đối phương bắt nàng đến nơi này, cho dù nàng có sống sót, sợ cũng sẽ bị xâm phạm.

“Chủ thượng, người đã dẫn đến.” Đại La Kim Tiên này đứng ở bên ngoài một gian phòng xa hoa ở tầng năm, kính cẩn lên tiếng.

“Dẫn vào đi.” Giọng nói lười biếng truyền ra, đồng thời cấm chế của gian phòng cũng mở ra.

Đại La Kim Tiên này dẫn theo Lạc Thải Tư đi vào trong gian phòng, trong phòng có một tên thanh niên tiên vương mặc thanh bào đang ngồi trên một chiếc giường êm, tướng mạo thanh niên này cực xấu, béo mập, mũi tẹt, hai mắt một to một nhỏ, môi trề ra ngoài, nhìn thật giống như khi vừa mới ra đời, miệng bị người ta kéo lê dài một vạn dặm vậy.

Bên cạnh thanh niên này có một con tiên yêu thú đang nằm. Con tiên yêu thú này rất kỳ lạ, nói nó giống sói, nhưng hết lần này đến lần khác lại mọc ra hai cái sừng, không chỉ như vậy, trên trán còn có chút vảy.

Thanh niên này ngay khi nhìn thấy Lạc Thải Tư, hai mắt sáng lên, lập tức phất phất tay với tên Đại La Kim Tiên kia, “Ngươi ra ngoài đi.”

“Vâng, Đại La Kim Tiên này lên tiếng, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Ta tên là Lượng Cô Tài, đây là Thông Tin Châu của ngươi.” Thanh niên lấy một viên Thông Tin Châu đưa cho Lạc Thải Tư.

Là do hắn quá rảnh rỗi, cho nên mới lấy những Thông Tin Châu bị thu lại này xem xét một chút. Kết quả không khéo lại nhìn thấy Thông Tin Châu của Lạc Thải Tư, trong đó có một đạo tin tức khiến hắn chú ý đến. Đó chính là do Khúc Phi gửi đến nói, ngươi xinh đẹp như vậy, nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân.

Xinh đẹp như vậy? Lượng Cô Tài hắn có người xinh đẹp nào mà chưa từng thấy qua? Nhất thời nảy lòng tham, bảo người dẫn Lạc Thải Tư đến đây nhìn xem, rốt cuộc là xinh đẹp đến mức nào.

Kết quả phát hiện ra thật sự là rất xinh đẹp. Điều này khiên Lượng Cô Tài vô cùng vui mừng.

“Đa tạ tiền bối.” Lạc Thải Tư nhanh chóng nhận lất Thông Tin Châu.

“Tạ ơn thì không cần sau này ngươi cứ ở lại bên cạnh ta đi.” Lượng gia ta cũng không phải không có tên tuổi ở Côn Khư Hải, dù sao thì cũng là một trong những người ở đó. Ngươi đi theo ta rồi, khong cần phải lo lắng đến chuyện không thể lăn lộn ở Côn Khư Hải. Hôm nay ta rất vui, ngươi cởi quần áo ra đi, ta chơi với ngươi một chút.” Lượng Cô Tài tùy tiện nói.

Sau khi nói xong, hắn bắt đầu cởi đồ của mình ra trước.

Trong lòng Lạc Thải Tư trầm xuống, trốn ư? Đối mặt với một cường giả như vậy, nàng có thể chạy trốn đến đâu được? Tên Lượng Cô Tài trước mặt này hình như còn mạnh hơn cả Khúc Phi sư tỷ, mà Khúc Phi sư tỷ của nàng đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong. Mạnh hơn sư tỷ, cho thấy người này có thể là một tiên vương.

Nàng chỉ là một Đại Ất Tiên, ở trước mặt một tiên vương, hoàn toàn chẳng có chút lực phản kháng nào.

Vào giờ phút này, thân phi thuyền đột nhiên rung lắc một cái.

Lượng Cô Tài cũng không dừng việc cởi quần áo lại, trong miệng giận dữ mắng, “Khống chế phi thuyền như thế nào vậy hả, lại có thể đụng phải thiên thạch lớn như thế?”

Chương 859: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo. (2)

Vào thời điểm này, khiến Lạc Thải Tư và Lượng Cô Tài vô cùng khiếp sợ chính là. Con tiên yêu thú vốn đang nằm đằng kia đột nhiên mở miệng nói, “Đại nhân, tiên thuyền đụng trúng thiên thạch, vậy không bằng dẫn mỹ nhân lên trên boong thuyền quan sát cảnh đẹp, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

“Sao ngươi lại biết nói chuyện?” Lượng Cô Tài trừng to mắt nhìn con sói yêu này, sau khi hắn bắt được con sói yêu này, hắn đã cực kỳ yêu thích nó. Nghe nói con sói yêu này có một tia huyết mạch của thần thú Nhai Tí, cũng xem như là long chủng, trong lòng càng hy vọng con sói yêu này có thể nhận chủ.

Đáng tiếc con sói yêu này không muốn nhận chủ, sau đó hắn lấy được một bản ghi chép các thủ đoạn để tiên yêu thú nhận chủ. Đó chính là dốc toàn lực cung cấp các loại tài nguyên tu luyện đỉnh cấp cho tiên yêu thú, không chỉ như vậy, còn phải cùng ăn cùng ngủ với tiên yêu thú.

Sói yêu này đứng lên duỗi lưng một cái, “Trước đó ta vẫn còn đang hỗn loạn, tâm trí không hoàn thiện, cho nên cũng không thể nhận được chỗ tốt của đại nhân. Trước đây không lâu ta vừa mới khôi phục tâm trí, đã học xong tiếng người. Trong lòng cũng biết rõ đại nhân đối xử với ta vô cùng tốt, người tốt như vậy mà không đi theo, chẳng lẽ ta là đồ ngốc sao. Trước đó khi ta lang thang ở ngoài hư không, làm gì có tài nguyên tu luyện tốt như vậy?”

Sói yêu đứng lên, lúc này Lạc Thải Tư mới nhìn ra con tiên yêu thú này đã bị cấm chế khóa lại, còn có một đầu xiềng xích xuyên qua cổ con tiên yêu thú này.

“Tốt, tốt, ha ha ha ha…” Lượng Cô Tài cười ha ha, cầm xiềng xích lên nói, “Quá tốt rồi, từ giờ trở đi, Lượng Cô Tài ta đã có một con thú sủng Nhai Tí. Đi, chúng ta đi lên xem dòng chảy thiên thạch nào.”

“Đại nhân, là con rùa nào nói cho ngươi thuần thú là phải cùng ăn cùng ở vậy. Cho dù cũng ăn cùng ở, chẳng lẽ khóa ta lại cũng có thể khiến ta một lòng hướng về người sao? Nếu như không phải ta đã hoàn thiện tâm trí, biết đi theo ngươi là chuyện tốt, nói không chừng ta đã làm phản rồi.” Sói yêu cười he he, có chút khinh thường nói.

Lượng Cô Tài bị hạnh phúc to lớn đánh vào đại não, hắn vừa mới có được một mỹ nhân càng nhìn càng thích. Không chỉ như vậy, còn có được một con thú sủng tiên yêu thú. Nếu như truyền đi, địa vị của Lượng Cô Tài hắn ở Lượng gia sẽ tăng lên một chút nhỉ?

Tại sao hắn lại phải ở trên tiên thuyền đường dài nguy hiểm này? Không phải là do có người nói mặc dù Lượng Cô Tài hắn là cháu ruột, nhưng chưa từng trải qua lịch luyện gì, không có khả năng đảm đương chức trách lớn sao? Bây giờ Nhai Tí đã là thú sủng của hắn rồi, ai còn dám nói những lời này.

“Đúng, đúng.” Lượng Cô Tài liên tục nói mấy chữ, sau đó bỏ đi cấm chế trên người sói yêu, đồng thời bỏ đi xiềng xích. Thực lực của hắn là tiên vương hậu kỳ, hoàn toàn không sợ một con sói yêu làm phản.

Hắn lại nghĩ đến chuyện, có dược một con thú sủng Nhai Tí biết nói, chuyện này không tầm thường đến mức nào?

“Chờ một chút, ta muôn đặt tên cho ngươi.” Lượng Cô Tài bắt đầu suy nghĩ.

Sói yêu lớn tiếng nói, “Chuyện đó không phải rất đơn giản sao đứng ở trên boong thuyền, nhìn hư không mênh mông, ý tưởng như suối tuôn, lập tức sẽ có một cái tên tốt cho ta. Ta muốn một cái tên vô cùng vang dội mới được, phải đặc biệt, phải đẹp trai.”

Lạc Thải Tư dứng bên cạnh ngây người nhìn con sói yêu này, cái phong cách này hình như là từ ĐỊa Cầu mà ra đó? Nhưng mà nàng nghĩ đến vũ trụ mênh mông, có lẽ cũng có cái cách nói này.

“Được, đi nào, Thải Tư, chúng ta cùng lên boong thuyền ngắm hư không, việc hay đến lúc quay về làm tiếp, hôm nay ta vô cùng hào hứng.” Lượng Cô Tài vui mừng không nguôi.

Cấm chế gian phòng được mở ra, một gã hộ vệ đứng ở cửa, gã hộ về này nhìn thấy Lượng Cô Tài bước ra, nhanh chóng khom người nói, “Chủ thượng, vừa rồi phía trước tiên thuyền đột nhiên xuất hiện một lượng lớn mây thiên thạch, trong lúc nhất thời tiên thuyền không thể nào tránh được, cho nên mới đụng phải thiên thạch.”

“Không sao cả, ta lên boong thuyền nhìn một chút.” Lượng Cô Tài vung tay lên, dẫn theo sói yêu và Lạc Thải Tư đi lên boong thuyền tầng năm.

Boong thuyền tầng năm tiên thuyền vẫn có thể nhìn thấy dòng chảy thiên thạch mênh mông mãnh liệt đang tuôn trào, chỉ là vừa đập đến hộ trận tiên thuyền đã bị đánh bay.

“Đây là có một tinh cầu bị phá vỡ.” Lượng Cô Tài nói.

“Đại nhân, ta còn có một bản lĩnh, chỉ cần ngửi mùi của thiên thạch này, ta lập tức biết thiên thạch này vì sao mà bị vỡ. Không chỉ như vậy, ta còn có thể biết trên tinh cầu này có bảo vật gì.” Sói yêu cười he he, tự đắc nói.

Lượng Cô Tài lại bị bất ngờ ngoài ý muốn này đập trúng, hắn không chút do dự kích phát một lá trận kỳ, một khắc sau, một vết nứt xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lượng Cô Tài nói, “Ngươi chở ta, ta lấy một viên thiên thạch, ngươi ngửi thử một chút.”

“Nghe lời ngươi cái quỷ ấy, ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo, nghe có rõ hay không. Tên chó chết ngươi mà cũng xứng làm chủ nhân của ông nội ngươi à…” Con sói yêu lập tức đạp một phát, đá Lượng Cô Tài ra khỏi tiên thuyền, đồng thời nói với Lạc Thải Tư, “Nhanh chóng chạy trốn với ta, nếu không sẽ trễ.”

Lạc Thải Tư vô cùng mừng rỡ, không có chút do dự đi cùng sói yêu xông ra khỏi tiên thuyền, còn có chuyện gì tệ hơn chuyện rơi vào tay Lượng Cô Tài không? Nhưng mà nàng vừa ra khỏi tiên thuyền đã vội vàng kêu lên, “Ta có ba người bằng hữu ở đây, nếu như ta đi, bọn hắn…”

“Vậy thì ta cũng không có cách nào khác, nếu như lại quay về, chúng ta đều phải chết.” Sói yêu cuốn theo một đạo yêu phong, kéo theo Lạc Thải Tư nhanh chóng rời khỏi tiên thuyền hư không, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Chương 860: Gặp lại Cổ Đạo.

“Bắt lại cho ta…” Lượng Cô Tài chỉ vừa nói ra được bốn chữ, một khối thiên thạch đã lao đến. Lượng Cô Tài nhanh chóng lấy pháp bảo ra đánh bay khối thiên thạch này, chỉ là khi hắn ngăn cản thiên thạch, tiên thuyền hư không đã sớm biến mất tăm.

Vài ngày sau, sói yêu đang điên cuồng chạy trốn cuối cùng cũng dừng lại, Lạc Thải Tư bị yêu phong của nó cuốn lấy cũng dừng lại trong hư không, rốt cuộc cũng có thể nói chuyện được.

“Đa tạ tiền bối đã cứu giúp. “Lạc Thải Tư khom người thi lễ.

Con yêu thú này đá Lượng Cô Tài ra ngoài hư không, đồng thời còn chạy trốn trong hư không với tốc độ nhanh như vậy, có thể thấy được cho dù đây không phải tiên yêu thú cấp bảy, sợ cũng cách tiên yêu thú cấp bảy không xa. nếu không thì, hoàn toàn không thể đánh lén Lượng Cô Tài được.

“Lạc Thải Tư, ngươi không biết ta sao?” Sói yêu trừng to mắt vô tội nhìn Lạc Thải Tư, thầm nghĩ trong lòng, thiệt thòi cho ta và Bố gia vẫn luôn đi tìm ngươi khắp nơi, vậy mà ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra.

“Ta biết ngươi sao?” Lạc Thải Tư nhìn sói yêu trước mặt, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Sói yêu đành phải nói ra, “Ta là Cổ Đạo, ta và Bố gia vẫn luốn đi tìm ngươi, ngươi lại không biết ta, thật là…”

Chuyện Lam Tiểu Bố nhớ Lạc Thải Tư là thật, nhưng Cổ Đạo nó thì thật sự không có, gia hỏa này chỉ đang tiếc nuối khoảng thời gian còn ở phường thị Mưu Bắc. Có ai nhìn thấy nó mà không gọi một tiếng gia? Đi tửu lâu nhà người ta ăn nhờ ở đậu đều không cần tiêu tốn linh thạch. KHông chỉ như vậy, còn được hầu hạ rượu ngon thức ăn ngon.

Chỉ là sau này khi đến Ngũ Vũ Tiên giới, nó bị một tên rác rưởi truy đuổi đến hư không, nếu như không phải Cổ Đạo nó có vài phần bản lĩnh, đã sớm bị người ta lột da nấu canh rồi. Món nợ này nhất định phải trả cho bằng được, cũng phải nhờ Bố gia giúp nó tìm ra.

“Cổ Đạo?” Lạc Thải Tư kinh ngạc nhìn Cổ Đạo, nhưng một khắc sau nàng lập tức tỉnh ngộ, vô cùng kích động run giọng nói, “Cổ Đạo, ngươi chính là Tần Lĩnh Cổ Đạo? Là Cổ Đạo đã sinh ra cùng với Thái Xuyên?”

Thấy cuối cùng Lạc Thải Tư cũng nhận ra mình, Cổ Đạo vô cùng vui mừng, vội vàng nói.

“Đúng, ta chính là Tần Lĩnh Cổ Đạo, Thái Xuyên vẫn tốt chứ?”

“Ngươi nói Bố gia chính là Lam Tiểu Bố sao? Lam Tiểu Bố không sao chứ? Hắn vẫn còn sống?” Lạc Thải Tư kích động hơn, rời khỏi Địa Cầu nhiều năm như vậy, tin tức này lại càng khiến nàng kinh ngạc hơn so với chuyện không có tin tức nào.

Cổ Đạo chậc một tiếng, “Bố gia thì có chuyện gì được chứ? Bố gia chẳng những là thành chủ của Mưu Bắc đại tiên thành, mà còn là người khai sáng Đại Hoang Tiên Môn, ở Ngũ Vũ Tiên giới, Bố gia nói một, ai dám nói hai.”

Lạc Thải Tư vội vàng nói, “Lam Tiểu Bố ở Ngũ Vũ Tiên giới sao?”

“ĐƯơng nhiên, năm đó ta cùng với Bố gia đến Ngũ Vũ Tiên giới khai sáng một thời đại mới…”

Lạc Thải Tư ngắt lời Cổ Đạo nói, “Nhanh, ngươi dẫn ta đến Ngũ Vũ Tiên giới.”

Cổ Đạo lập tức ỉu xìu xuống, “Ta bị lạc đường, đừng nói là Ngũ Vũ Tiên giới, ta ở trong hư không nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ nhìn thấy một tinh cầu hoàn chỉnh nào, nhiều nhất chỉ có thể sinh tồn trên một ít tinh cầu bị hư hại không có người mà thôi.”

Càng nghe Cổ Đạo kể lể, tâm Lạc Thải Tư càng lạnh đi.

Cổ Đạo là bị người ta đuổi giết mới chạy ra khỏi Ngũ Vũ Tiên giới, sau khi chạy khỏi Ngũ Vũ Tiên giới rồi, Cổ Đạo kích phát thần thông bản mệnh, tốc độ càng lúc càng nhanh. Cứ như vậy, Cổ Đạo cũng đã hao tốn hơn một năm, mới cắt đuôi được người đang đuổi giết nó.

Lúc này, Cổ Đạo cũng bị lạc trong hư không, hoàn toàn không tìm được đường quay về. Không chỉ như vậy, Cổ Đạo càng chạy càng xa, cuối cùng cách xa Ngũ Vũ Tiên giới. Có một lần, Cổ Đạo tìm được một đầu tàn mạch trên một tinh cầu bị hư hại. Dựa vào đầu tàn mạch này, tu vi của Cổ Đạo tiến triển cực nhanh. Vốn định tu luyện đến trình độ nhất định rồi sẽ tìm kiếm Ngũ Vũ Tiên giới. KHiến Cổ Đạo không ngờ đến là, khi nó còn đang bế quan, đã bị người ta bắt đi. Lúc đí, Cổ Đạo đã là tiên yêu thú cấp sáu.

Người bắt Cổ Đạo chính là tay chân của Lượng Cô Tài, Lượng Cô Tài nhìn trúng Cổ Đạo, muốn bắt Cổ Đạo làm thú sủng của hắn. Cho nên mới nghĩ mọi biện pháp cung cấp cho Cổ Đạo đủ loại tài nguyên tu luyện, thiên phú của Cổ Đạo vô cùng cao, rất nhanh đã tu luyện đến tiên yêu thú cấp sau viên mãn.

Chỉ là Lượng Cô Tài vẫn luôn khóa nó lại, không cho nó được tự do.

Vì không để Lượng Cô Tài hiểu rõ nội tình, cũng không muốn bị Lượng Cô Tài ép hỏi, lúc này Cổ Đạo mới giả vờ câm điếc. Mãi đến khi Lạc Thải Tư xuất hiện, sau khi Cổ Đạo nhận ra Lạc Thải Tư, mới nghĩ cách lừa Lượng Cô Tài mở cấm chế của tiên thuyền đi, cuốn theo Lạc Thải Tư rời khỏi tiên thuyền.

“Thì ra là như vậy.” Lạc Thải Tư lẩm bẩm một câu, lập tức hỏi, “Cổ

Đạo, bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

“Lúc ta ở cùng Bố gia, chuyện đi đâu đều là do Bố gia quyết định, bây giờ ở cùng với ngươi, đương nhiên là do ngươi làm chủ. Nhưng mà trước đó, ta cần phải độ kiếp đã, ta sắp bước vào hàng ngũ tiên yêu thú cấp bảy rồi. Chờ sau khi ta độ kiếp thành tiên yêu thú cấp bảy rồi, năng lực sinh tồn của chúng ta sẽ mạnh hơn một chút. Loại rác rưởi như Lượng Cô Tài, ta đập một phát là chết cả đám.” Cổ Đạo tùy tiện nói.

“Được, vậy ngươi độ kiếp trước đi. Sau khi độ kiếp xong rồi, chúng ta tìm đường đến Ngũ Vũ Tiên giới.” Lạc Thải Tư lập tức nói.

TRong lòng nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, Thái Xuyên và Cổ Đạo đều là do nàng mang đi, Cổ Đạo thì để lại cho Lam Tiểu Bố, Thái Xuyên do nàng nuôi. Cổ Đạo đã trưởng thành đến trình độ thế này rồi, Thái Xuyên bây giờ chỉ sợ là tuổi thọ đã tận. Cho nên vừa rồi khi Cổ Đạo hỏi đến Thái Xuyên, nàng cũng không dám trả lời.

Chương 861: Gặp lại Cổ Đạo. (2)

Cổ Đạo đã đi theo Lam Tiểu Bố một thời gian dài, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ làm ngay lập tức.

Chỉ qua nửa nén hương, trong hư không lập tức xuất hiện sấm sét.

Lạc Thải Tư không ngờ Cổ Đạo lại độ kiếp nhanh như vậy, nàng nhanh chóng lùi ra sau, đồng thời lấy hết toàn bộ tiên tinh trong nhẫn của mình ra cho Cổ Đạo độ kiếp. Chỉ là công pháp tu luyện của Cổ Đạo rõ ràng không phải bình thường, những tiên tinh kia nàng vừa lấy ra đã hóa thành tiên linh khí, bị Cổ Đạo cuốn đi, còn không bằng cả hạt cát trong sa mạc.

Lạc Thải Tư căng thẳng, nàng cũng được xem là xuất thân danh môn, biết vào lúc độ kiếp mà không đủ tiên linh khí thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Nhưng nàng vốn nghèo, làm sao lấy được nhiều tiên tinh hơn cho Cổ Đạo độ kiếp đây?

Lạc Thải Tư nhanh chóng không còn suy nghĩ gì được nữa, thậm chí nàng còn trợn tròn mắt. Nàng cảm nhận được tiên linh khí trong hư không lúc này đang chen chúc nhau chảy về phía Cổ Đạo đang độ kiếp, trong nháy mắt tạo thành vòng xoáy. Mà từng đợt lôi kiếp đánh lên người Cổ Đạo, khí thế đang không ngừng tăng cao.

Lạc Thải Tư sửng sốt nhìn Cổ Đạo, đây là thế nào vậy? Tu luyện công pháp gì mà đáng sợ như thế?

…

Luân Hồi Oa còn đang phi nhanh trong hư không mênh mông, đột nhiên bị một khối thiên thạch đập trúng, Luân Hồi Oa đập khối thiên thạch kia vỡ tung.

Lam Tiểu Bố đang ở bên trong Luân Hồi Oa bị chấn động đến bừng tỉnh, hắn có bố trí trận pháp trên Luân Hồi Oa, đây là trận pháp có thể tự động điều khiển phi hành, sao có thể đụng vào thiên thạch được?

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, sải bước ra khỏi phòng tu luyện. Sau đó trong thần niệm của hắn, lại có thêm một khối thiên thạch đang lao đến.

Trận pháp mà Lam Tiểu Bố đang bố trí bên ngoài Luân Hồi Oa rõ ràng có tác dụng, Luân Hồi Oa nhanh chóng chuyển hướng, nhưng khiến Lam Tiểu Bố tức giận chính là, khối thiên thạch kia cũng nhanh chóng chuyển hướng. Không chỉ như vậy, xung quanh còn có thêm mười mấy khối thiên thạch khổng lồ đang ầm ầm lao đến. Hầu như phong tỏa mọi đường lui của Luân Hồi Oa.

Oanh! Luân Hồi Oa lại bị thiên thạch đập trúng một lần nữa.

Cái này rõ ràng là có người muốn ngăn cản Luân Hồi Oa, dựa vào trận thiên thạch này ngăn Luân Hồi Oa lại.

Lam Tiểu Bố dứt khoát ngừng Luân Hồi Oa lại, đứng trên Luân Hồi Oa.

“Bằng hữu muốn đến Côn Khư Hải sao?” Một nam tử đứng đằng xa xa ôm quyền hỏi Lam Tiểu Bố.

Đó là một tên tiên vương, tu vi chắc hẳn là tiên vương trung kỳ. Ở bên cạnh tiên vương này, còn có mấy người nam nữ nữa, đều là cảnh giới tiên vương. Những người này đều đứng ở trên một cái bình đài hư không vô cùng lớn, cái bình đài hư không này là do tiên trận tạo dựng lên.

Lam Tiểu Bố hơi nghi ngờ một chút, mấy tên tiên vương này lại có thể bố trí ra được loại đại trận này?

“Không sai, ta đúng là đang muốn đến Côn Khư Hải, nhưng là đang bị đại trận Vẫn Thạch ở đây ngăn lại, không biết đại trận này là do ai bố trí?” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói.

Tiên vương kia tiếp tục nói, “Đây là đại trận Vẫn Thạch của Côn Khư Hải, là một đại trận tự nhiên. Chúng ta nhất định phải ở lại đây chờ mười năm, khi đó đại trận Vẫn Thạch này sẽ tự động đóng lại, sau đó mới có thể đi qua được cái đại trận Vẫn Thạch này. Nếu cứ cố chấp đi qua, cho dù là sử dụng pháp bảo nào, cũng đều bị đập nát.”

Tiến vào Côn Khư Hải còn phải qua đại trận Vẫn Thạch? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, nếu có loại đại trận này, Bách Thạch

Vương nhất định phải nói cho hắn biết chứ? Nhưng Bách Thạch Vương không hề nói cho hắn biết mà. Gia hỏa này xem bộ thiếu đòn rồi, thế mà chôn cho hắn một quả bom ngầm to như thế.

Nếu như Bách Thạch Vương biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn thật sự đúng là oan uổng quá đi mất. Bách Thạch Vương hoàn toàn không nghĩ đến đại trận Vẫn Thạch, cho dù có nghĩ đến, hắn cũng không ngờ còn chưa đến mười năm mà Lam Tiểu Bố đã đến vị trí đại trận Vẫn Thạch rồi. Sau khi biết tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố nhanh, Lam Tiểu Bố đã không cần hắn dẫn đường. KHi rời khỏi Luân Hồi Oa, Bách Thạch Vương vội vã trốn xa, cũng không nhớ đến chuyện này.

Thấy Lam Tiểu Bố không kịp phản ứng, tên tiên vương này bỗng nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Bằng hữu đi nhanh lên.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu, tại sao phải đi nhanh? KHi hắn đang muốn hỏi, hai đạo nhân ảnh lập tức xuất hiện cách tên tiên vương vừa truyền âm kia không xa, đồng thời lớn tiếng kêu lên, “Đạo hữu nhanh chóng đến đây, nếu không đợt thiên thạch tiếp theo sắp đến rồi, ở lại nơi đó rất nguy hiểm.”

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đợt nguy hiểm tiếp theo sắp đến, hắn nhanh chóng cất Luân Hồi Oa đi, nhảy lên bình đài hư không.

“Pháp bảo vừa rồi của bằng hữu không tệ nhỉ, ngay cả thiên thạch của đại trận Vẫn Thạch cũng có thể đụng nát đươc.” Một giọng nói nhàn nhạt vang lên bên cạnh Lam Tiểu Bố, giọng nói này chính là nam tử vừa mới bảo Lam Tiểu Bố nhanh lên. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, giọng điệu của hắn đã từ nhiệt tình thành lạnh nhạt.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy mấy tiên vương đã xoay người đi, giật mình hiểu ra. Tên tiên vương chào hỏi hắn trước đó chính là có ý tốt, là muốn nói cho hắn biết cái đại trận Vẫn Thạch này không thể vượt qua được, nếu như xông vào nhất định sẽ vẫn lạc. Sau đó truyền âm cho hắn biết, bảo hắn đi nhanh một chút, là bởi vì phát hiện pháp bảo phi hành của hắn có thể đập nát thiên thạch. Loại pháp bảo phi hành đỉnh cấp này, một khi rơi vào tay người có tâm, sao có thể giữ được?

Còn về hai người bảo hắn nhanh chóng đến bình đài hư không kia, là lo hắn sẽ bị thiên thạch cuốn đi. ĐƯơng nhiên, chủ yếu là lo lắng pháp bảo phi hành của hắn sẽ bị thiên thạch cuốn đi. Chắc là đang ngấp nghé pháp bảo của hắn.

“Đương nhiên, pháp bảo của ta cũng tạm.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Chương 862: Trước nói lí lẽ, sau ra tay.

“Đảo chủ của chúng ta vô cùng hiếu khách, khoảng thời gian này đại trận Vẫn Thạch đang kích phát, những người tiến đến Côn Khư Hải đều sẽ đến Côn Tiền đảo. Đạo hữu đường xa đến đây, bây giờ cũng bị vây ở chỗ này, chắc hẳn định đến Côn Tiền đảo nhỉ?” Người này lại nói tiếp.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp trả lời, một chiéc tiên thuyền hư không đã lao đến. Rất rõ ràng, tiên thuyền này biết về đại trận Vẫn Thạch, trực tiếp chuyển hướng dừng lại ở bến tàu bên ngoài bình đài hư không.

“Là Côn Bằng Hào, do Lượng gia làm chủ.” Một tên tu sĩ vẫn luôn không nói gì thấp giọng nói một câu.

Lam Tiểu Bố cũng có dò xét chiếc tiên thuyền hư không này, so với cái tiên thuyền hư không ba tầng hắn nhìn thấy trước đó, chiếc tiên thuyền này to lớn hơn một chút, khoảng chừng năm tầng.

Sau khi tiên thuyền dừng sát bến tàu hư không, cấm chế trên tiên thuyền mở ra.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy tình huống trên tầng hai tiên thuyền xong, khẽ nhíu mày, trên boong thuyền này đang treo ba tu sĩ, hai nam một nữ. Ba tên tu sĩ này còn chưa tuyệt, chắc là đối phương không muốn để ba người này chết, mới đóng đinh treo bọn họ trên một cây cột trên boong thuyền chịu tra tấn.

Cái này không khác gì lúc hắn nhìn thấy Ngải Anh Nhi trên Song Nguyệt tiên thành, chỉ là tu vi của ba người này kém một chút, hơi thở yếu ớt.

“Già đảo chủ có đó không?” Tiên thuyền mở ra một đầu trận pháp thông đạo dài hơn mười trượng, một tên nam tử thân hình cao lớn vừa bước xuống đã hỏi một câu.

Trước đó nam tử định mời Lam Tiểu Bố đến Côn Tiền đảo làm khách nhanh chóng khom người thi lễ, “Kế Lam kính chào Lượng tiên bối.”

Một người khác cũng nhanh chóng đi tới trước nói, “Phủ Khải kính chào Lượng tiền bối.”

Nam tử có thân hình cao lớn này gật đầu, bỗng nhiên ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố đang đứng bên cạnh. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người đứng im không nhúc nhích khi thấy hắn đến.

Cho dù không biết Lượng Trường Tư hắn, chẳng lẽ ngay cả hai tên chấp sự Côn Tiền đảo cũng không biết?

Kế Lâm và Phủ Khải đều không nói chuyện, hắn biết tính tình người Lượng gia rất nóng nảy, chỉ cần Lượng Trường Tư nổi bão, bọn hắn lập tức sẽ bắt Lam Tiểu Bố lại. Cái này chẳng những lấy được thứ trên người Lam Tiểu Bố đi, mà còn bán cho Lượng gia Côn Khư Hải một cái ân tình.

KHiến hai người không ngờ là, sau khi Lượng Trường Tư nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố xong. cũng không nổi giận, mà chỉ nhìn Kế Lâm và Phủ Khải nói, “Côn Bằng Hào có chuyện gấp, cho nên không thể nào đợi được kỳ hạn mười năm này, bây giờ nhất định phải vượt qua đại trận Vẫn Thạch ngay, tiến vào Côn Khư Hải. Còn xin hai vị dẫn ta đi gặp Già đảo chủ một chút.”

Loại chuyện này chỉ có đảo chủ mới có thể làm được.

Đại trận Vẫn Thạch cũng có thể vượt qua sớm hơn? Lam Tiểu Bố cũng không muốn chờ ở đây mười năm, hắn lập tức nói, “Ta cũng muốn đi bái kiến Già đảo chủ một chút.”

“Ha ha ha…” Một tiếng cười to truyền đến, “Trường Tư huynh đích thân đến à.”

Nhìn lại, một nam tử có dáng người cao ráo, tướng mạo tuấn lãng đi tới.

Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm, chỉ cần nhìn khí thế của đối phương một chút đã đoán được đay là một cường giả không kém gì Bán Thần, hơi thở trên người mạnh hơn tiên đế đỉnh phong Lượng Trường Tư này rất nhiều.

“Già huynh.” Lượng Trường Tư cũng tiến lên ôm quyền ân cần hỏi thăm, “Nhiều năm không gặp, thực lực của Già đảo chủ lại tăng tiến thêm một tầng, đúng là đáng mừng.”

Kế Lâm và Phủ Khải khinh thường nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, theo bọn hắn nghĩ, tu vi của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không đến tiên đế. Một gia hỏa còn chưa đến tiến đế, mà cũng muốn đi bái kiến Già đảo chủ, đúng là không biết ai cho hắn cái gan đó.

“Trường Tư huynh quá khen, vất vả lắm mới đến đây một chuyến, đến chỗ của ta uống mấy ly trà đi.” Già đảo chủ vô cùng nhiệt tình.

Lượng Trường Tư thở dài, “Già huynh, Côn Bằng Hảo của ta xảy ra chút chuyện, cho nên nhất định phải nhanh chóng quay về Côn Khư Hải. Chính vì vậy, ta mới nhanh chóng đến đây, nếu không thì mười năm sau ta mới có thể đến nơi này.”

“Chuyện này à…” Già đảo chủ có chút khó xử im lặng.

Ngay lúc này, hắn nhận được một truyền âm, “Đảo chủ, người trẻ tuổi kia có một món pháp bảo đỉnh cấp trên người, pháp bảo kia có bề ngoài giống như một cái nồi, nhưng cái nồi này không bình thường, có thể trực tiếp đụng nát thiên thạch mà vẫn còn bình yên vô sự. Ta tận mắt nhìn thấy qua màn hình giám sát, cái nồi kia của hắn đụng nát thiên thạch hai lần rồi.”

Già đảo chủ giật mình, hắn hiểu rõ ràng về đại trận Vẫn Thạch hơn ai hết, lực lượng thiên thạch ở đây đáng sợ như thế nào. Pháp bảo bình thường đừng nói là đụng nát thiên thạch, có thể bảo toàn được sau khi đụng phải đã vô cùng ít ỏi rồi. Chỉ có một số rất hiếm pháp bảo phi hành tiên khí cực phẩm mới có thể còn nguyên sau va chạm với thiên thạch, nhưng mà phải kịp thời cập bến vào bến tàu hư không, nếu không khi đợt thiên thạch thứ hai đến, cũng sẽ bị đập vỡ.

Pháp bảo phi hành cao cấp hơn tiên khí cực phẩm? Vậy thì chỉ có thể là thần khí phi hành.

Già đảo chủ lập tức trở nên thân thiện, hắn nói, “Mặc dù phải tiêu tốn sức lực khá lớn, nhưng mà ai bảo Trường Tư huynh tự mình mở miệng chứ? Ta cho dù có tổn thất bao nhiêu, cũng sẽ mở cái đại trận Vẫn Thạch này ra cho Trường Tư huynh đi qua.”

Nếu như là Thần khí phi hành, vậy thì phải nhanh chóng để Lượng

Trường Tư xéo đi, chỉ khi nào Lượng Trường Tư xéo đi rồi, hắn mới có thể tìm hiểu lai lịch của Lam Tiểu Bố, sau đó từ từ ép hỏi chuyện thần khí phi hành.

Nghe Già đảo chủ nói thế, tâm trạng Lượng Trường Tư tốt hơn rất nhiều, lập tức ôm quyền nói, “Thế thì đa tạ Già đảo chủ, đảo chủ yên tâm, tất cả tổn thất đều tính lên người Lượng Trường Tư ta.”

“Ha ha, Trường Tư huynh khách sáo rồi, ta đi bố trí một chút.” Già đảo chủ cười ha ha, nhưng không có nhắc đến chuyện cần thù lao, loại chuyện này mà không cần thù lao vậy Côn Tiền đảo của hắn mở ra để làm gì?

Chương 863: Trước nói lí lẽ, sau ra tay. (2)

Lam Tiểu Bố kịp thời ôm quyền nói, “Già đảo chủ, ta cũng có chút việc gấp, hy vọng có thể nhanh chóng đi qua đại trận Vẫn Thạch này, cần bao nhiêu tài nguyên, xin Già đảo chủ cứ nói.”

TRên người Lam Tiểu Bố bây giờ có rất nhiều tài nguyên tu luyện, Tiên Linh mạch và tiên tinh, có thể dùng dãy núi để hình dung, chứ không phải là từng đầu.

Già đảo chủ nhìn Lam Tiểu Bố nhíu mày nói, “Thật có lỗi, chỉ có thể phá lệ cho một người thôi, Trường Tư huynh đến trước, cho nên đành phải để Trường Tư huynh đi qua. Đạo hữu cũng không cần gấp, nhiều nhất là bảy năm nữa thôi, đại trận Vẫn Thạch sẽ đóng lại. Đạo hữu có thể ở lại Côn Tiền đảo của ta mấy năm, nơi này tiên linh khí nồng đậm, thứ gì cũng có, không cần phải lo lắng.”

“Ta mới là người đến trước.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Đây là địa bàn của ta, ngươi đúng là đến trước, nhưng Trường Tư huynh là người nói trước.” Giọng điệu của Già đảo chủ lạnh nhạt.

Nếu như không phải vì hỏi thăm lai lịch của Lam Tiểu Bố trước, bây giờ hắn đã ra tay bắt Lam Tiểu Bố lại rồi.

Thật sự là do ở đây có quá nhiều cường giả, không cẩn thận thì có thể sẽ chọc phải một người có thể lật tung cái Côn Tiền đảo này lên. CHính vì vậy, hắn mới kiên nhẫn đến bây giờ.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Già đảo chủ, hắn luôn luôn nói đạo lý trước, sau khi nói không được mới ra tay.

“VỊ bằng hữu này, ta muốn lên tiên thuyền hư không của ngươi đi qua đại trận Vẫn Thạch một chút. ĐƯơng nhiên ta sẽ trả thù lao.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói với Lượng Trường Tư.

KHông đợi Lượng Trường Tư nói chuyện, Già đảo chủ đã cười lạnh nói, “Ngươi là ai, xứng ngồi tiên thuyền của Trường Tư huynh sao?”

Hắn sao có thể để Lam Tiểu Bố rời đi được. Lam Tiểu Bố mà đi, hắn tìm pháp bảo phi hành thần khí của ai?

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn sao có thể không biết trong lòng tên Già đảo chủ này đang nghĩ cái gì? Nhưng mà bây giờ hắn đang muốn nhanh chóng đến Côn Khư Hải, lười so đo với tên gia hỏa này. Chờ sau khi hắn quay về, sẽ từ từ tính sổ sau.

Lượng Trường Tư nghe Già đảo chủ nói, sao khôn biết là Già Quân Không không muốn Lam Tiểu Bố rời khỏi Côn Tiền đảo ngay lúc này. CHo dù Già Quân Không có ý gì, hắn cũng không quan tâm mà giúp một chút. Hơn nữa, nếu như Già Quân Không không nói lời vừa rồi thì Côn Bằng Hào cũng không phải là chỗ người nào muốn lên là lên.

“Người trẻ tuổi, muốn lên Côn Bằng Hào của ta cũng không đơn giản đâu. Nhìn thấy ba người bị treo trên Côn Bằng Hào của ta không? Bọn hắn cũng là nửa đường mới lên Côn Bằng Hào ta, bởi vì trong bọn hắn có người tên là Lạc Thải Tư không tuân thủ theo quy định của Côn Bằng Hào ta, cho nên đã liên lụy đến mấy người bọn hắn…”

KHông đợi Lượng Trường Tư nói xong, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi, hắn đâu còn ở lại đây nói nhảm với Lượng Trường Tư nữa, thân hình lóe lên, lập tức xông đến Côn Bằng Hào.

Một khắc sau, tất cả cấm chế trên Côn Bằng Hào đều bị thần niệm của Lam Tiểu Bố xé rách, trước từng đạo Thần Hồn Thứ, cộng thêm trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố, không có bất cứ cấm chế nào có thể ngăn cản được thủ đoạn này của Lam Tiểu Bố.

KHông nhìn thấy Lạc Thải Tư, Lạc Thải Tư gặp chuyện rồi?

Lam Tiểu Bố vung tay lên, ba người đang bị treo ngược kia lập tức rơi xuống boong thuyền.

Lúc Lam Tiểu Bố nhét ba viên đan dược vào miệng ba người này, Lượng Trường Tư đã vọt đến chỗ Lam Tiểu Bố, sắc mặt hắn lạnh lẽo, “To gan, dám đột nhập lên tiên thuyền Côn Bằng Hào của ta, không chỉ như vậy, còn dám thả người…”

Lời Lượng Trường Tư đang nói đột nhiên dừng lại, hắn cảm thấy cấm chế từ tầng một đến tầng năm đều đã bị người ta dùng thần niệm xé toang. Ngay cả động phủ tư nhân của hắn cũng không ngoại lệ, đó là cấm chế cấp tám đấy?

Rõ ràng là do người trẻ tuổi trước mắt này làm, thủ đoạn này…

Lượng Trường Tư giật cả mình, hắn cũng không thể nào làm được đến thế, đây là thực lực gì?

Cùng lúc đó, Già đảo chủ cũng xông lên tiên thuyền, đứng bên cạnh Lượng Trường Tư đối diện với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vừa bố trí các loại Khốn Sát tiên trận, đối phó với hai người này, hắn hoàn toàn không cần bố trí trận văn cao cấp hơn tiên trận, chỉ cần bố trí trận văn hư không cấp chín là được. Với cường độ thần niệm và trình độ trận đạo bây giờ của hắn, bố trí trận văn hư không cấp chín, thật sự không cần tốn bao nhiêu thời gian.

“Đột nhập lên thuyền ư? Nếu như Lạc Thải Tư thiếu một cọng tóc nào, Côn Bằng Hào của ngươi cũng đừng mong còn tồn tại nữa.” Lam Tiểu Bố mỉa mai nói.

Mặc dù tiên trân hư không của hắn còn chưa kích phát, nhưng Lượng Trường Tư có thể cảm nhận được có chút lạnh lẽo.

“Bản đảo chủ đã từng gặp qua người phách lối, nhưng người trẻ tuổi phách lối như ngươi là lần đầu tiên nhìn thấy đó. Đây là địa bàn Côn Tiền đảo ta, dám vô lễ với khách quý của Côn Tiền đảo ta, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì.” Sau khi Già đảo chủ lên thuyền, cười ha ha một tiếng, bước lên trước vươn tay bắt Lam Tiểu Bố lại.

Hắn nhất định phải bắt Lam Tiểu Bố đi, nếu không thì Lam Tiểu Bố sẽ rơi vào tay Lượng Trường Tư mất.

Nhưng mà sau khi hắn ra tay rồi, phát hiện trong mắt Lượng Trường Tư hiện lên vẻ sợ hãi, cũng không ra tay cùng mình, trong lòng trầm xuống, chuyện gì đã xảy ra?

Hắn không biết trong lòng Lượng Trường Tư đang chấn động, nói thật, nếu như không phải Lượng Cô Tài mất tích, thậm chí hắn còn không biết đến cái tên Lạc Thải Tư này. Vừa rồi nhắc đến, chỉ là đang nói giúp Già Quân Không một câu mà thôi. Nhưng sao hắn lại có cảm giác, mình vừa chọc phải một người không nên chọc rồi?

Lượng Trường Tư cố gắng vứt cái cảm giác buồn cười này đi, nhưng nghĩ đến cấm chế trên tiên thuyền đều bị phá bỏ hết, hắn không thể nào vứt cái suy nghĩ này đi được.

Chương 864: Chọc phải kẻ ác.

Già Quân Không có thể làm đảo chủ trên Côn Tiền đảo, đồng thời sinh tồn ở đây nhiều năm như vậy, đương nhiên không phải là đồ ngốc.

Lượng Trường Tư không ra tay thì cũng thôi đi, lại còn kinh hãi như vậy, không có vấn đề mới là chuyện lạ. Không chỉ như vậy, hắn còn nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Lam Tiểu Bố. Cho nên khi thủ ấn của hắn còn cách Lam Tiểu Bố một đoạn, đột ngột ngừng lại.

“A, người trẻ tuổi, sau không đánh trả vậy? Già Quân Không ta cũng không có thói quen bắt nạt người không đánh trả.” Già Quân Không cố gắng tìm cho mình một cái bậc thang.

Lượng Trường Tư tỉnh ngộ ra, hắn lập tức biết mình đã phạm vào một sai lầm. Vừa rồi chần chừ và chấn động đã khiến Già Quân Không kiêng kị. Già Quân Không là một lão hồ ly, một khi có kiêng kị, tuyệt đối sẽ không liên thủ với hắn. Nghĩ đến đây, Lượng Trường Tư lập tức lấy pháp bảo ra, hừ lạnh một tiếng rồi nói, “Lượng gia ta ở Côn Khư Hải có chuyện gì mà chưa từng gặp qua? Dám gây chuyện trên tiên thuyền của Lượng gia ta, ngươi còn chưa đủ tư cách đâu.”

Cho dù hắn có lên tiếng, bây giờ Già Quân Không đã lui lại một bước, rõ ràng không định ra tay nữa.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Lượng Trường Tư, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Già Quân Không, “Cút sang một bên, nếu không thì ta sẽ khiến Côn Tiền đảo của người xóa sổ trong vùng hư không này.”

Già Quân Không biến sắc, trong lòng trừ nhẫn nhịn ra thì lại càng kiêng kị hơn. Theo lý mà nói hắn cũng không hề ra tay, đối phương phải dựa theo cái bậc thang mà hắn đưa ra lùi một bước mới đúng. Ít nhất thì không cần phải gây ra xung đột, nhưng đối phương làm gì quan tâm đến chuyện này?

Càng như thế, Già Quân Không lại càng kiêng kị.

Nếu như cuối cùng chứng minh rằng Lam Tiểu Bố chỉ phô trương thanh thế, hắn sẽ khiến Lam Tiểu Bố hối hận. Nhưng bây giờ hắn thà rằng chịu chút nhục nhã, cũng không muốn ra tay, thật sự là do thực lực của đối phương quá mạnh.

Sự thay đổi của Già Quân Không, Lượng Trường Tư nhìn thấy rất rõ, hắn đâu còn dám trì hoãn nữa, Tinh Không Thương trong tay cuốn theo một vùng thương mang, đánh về phía Lam Tiểu Bố. Thần thông Thương Đạo cuốn lên, giờ phút này, tựa như có vô tận tinh cầu mang theo vô cùng cường thế ập đến.

Chỉ cần hắn có thể chặn Lam Tiểu Bố lại, Già Quân Không tất nhiên sẽ nhân cơ hội này ra tay. Cho dù lai lịch của Lam Tiểu Bố lớn đến mức nào, bây giờ cũng chỉ là một sâu kiến chưa đến tiên đế mà thôi.

Lượng Trường Tư là tiên đế đỉnh phong, trước đây không lâu Lam Tiểu Bố mới bước vào tiên tôn tầng chín trong hư không, chênh lệch khá lớn với Lượng Trường Tư.

Nếu như là bình thường, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không dựa vào Hư Không Khốn Sát tiên trận để đối phó với Lượng Trường Tư, hắn muốn thử xem thực lực chân chính của mình với loại tiên đế đỉnh phong như Lượng Trường Tư chênh lệch bao nhiêu. Loại thần thông tinh cầu này của Lượng Trường Tư, hắn cũng muốn thử xem có bao nhiêu lợi hại.

Nhưng bây giờ, Lam Tiểu Bố hận không thể lập tức bắt Lượng Trường Tư lại hỏi Lạc Thải Tư đang ở đâu, đâu còn tâm tình mà đi dò xét xem chênh lệch giữa mình và tiên đế đỉnh phong là bao nhiêu?

Cho nên khi thần thông thương thế của Lượng Trường Tư đánh ra, Lam Tiểu Bố lập tức kích phát Khốn Sát tiên trận cấp chín.

Lượng Trường Tư đột nhiên cảm thấy quy tắc không gian xung quanh mình bắt đầu mơ hồ, thần thông thương ý của hắn cũng trở nên không còn rõ ràng nữa. Từng viên tinh cầu bị hắn cuốn lấy cũng biến mất, tựa như hóa thành bọt biển. Không chỉ như vậy, thậm chí hắn còn cảm nhận được vùng không gian xung quanh mình đã xuất hiện sai số và trống rỗng.

Không đúng, đây là Hư Không Khốn Sát tiên trận?

Không thể nào, cái tiên thuyền hư không này là địa bàn của hắn, sao có thể xuất hiện không gian đảo lộn? Hơn nữa, xung quanh cũng không có đại trận không gian nào.

Lượng Trường Tư suy nghĩ một chút đã hiểu ra, nơi này trước đó quả thật không có đại trận không gian, nhưng sau khi Lam Tiểu Bố đến thì lập tức có. Hắn còn không cảm nhận được đại trận Không Gian, tất nhiên là dùng trận văn hư không bố trí ra, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể bố trí ra tiên trận hư không, có thể khiến hắn bị ảnh hưởng, ít nhất cũng phải là tiên trận cấp tám đỉnh phong hoặc cấp chín.

Sau khi hiểu ra chuyện này, sau lưng Lượng Trường Tư phủ đầy mồ hôi lạnh. Thà chọc đến diêm vương, chớ chọc đến Trận Vương, đây là câu mà mỗi một người tu luyện đều biết, hôm nay hắn chẳng những chọc đến trận vương, mà còn là một cường giả Hư kHông trận đạo.

KHó trách đối phương lại có thể dễ dàng xé rách mọi cấm chế trên tiên thuyền như vậy, khó trách đối phương lại chẳng thèm để tâm đến tiên đế như hắn, thậm chí cả Lượng gia của Côn Khư Hải cũng chẳng màng, hóa ra là một nhân vật đáng sợ như vậy.

Nhanh chóng rút lui trước đã, Lượng Trường Tư làm sao còn nhớ được chuyện đối phó với Lam Tiểu Bố, trường thương trong tay cuốn một cái, thần thông biến thành màn thương bảo vệ, đồng thời lùi lại phía sau.

Dù có bị trọng thương, hắn cũng không tiếc, cứ lui ra khỏi cái Khốn Sát tiên trận này đã.

Chỉ là hắn vừa mới lùi được một bước, trong lòng lập tức hối hận. Hắn không để ý đến đây là Hư Không đại trận, nếu như là trận pháp bình thường, hắn lui là lui, bởi vì đại trận bình thường có dấu vết lần theo, hắn có sáu phần khả năng có thể thoát ra ngoài. Nhưng đây là hư Không trận pháp, hắn không hiểu chút nào, một khi lùi ra sau chẳng khác nào đã mất đi tiên cơ. Thế thì, hắn còn không bằng không lùi.

Quả nhiên Lượng Trường Tư vừa lùi ra sau một bước, một đạo sát ý lập tức từ trong hư không đánh về phía mi tâm của hắn.

Lượng Trường Tư khẳng định đạo sát ý này là hư giả, hắn cắn răng kiên trì không tránh né đạo sát ý này, chỉ chạy xéo đi.

Chương 865: Chọc phải kẻ ác. (2)

“Phốc!” Một tia máu bắn ra, thắt lưng đau đớn kịch liệt, một khắc sau, Lượng Trường Tư cảm thấy tiên nguyên của mình bị phong ấn lại, tu vi của bản thân nhanh chóng hạ xuống.

Hắn thở dài, từ bỏ giãy dụa, hắn đoán đúng, đạo sát ý đánh về phía mi tâm của hắn là giả, nhưng cho dù thế thì ra sao? Bởi vì hắn không hiểu tiên trận hư không, cho nên khi bị tiên trận hư không này vây giết, người ta đã phá vỡ lĩnh vực hộ thể của hắn, sau đó khóa đan điền của hắn lại.

Già Quân Không đờ đẫn nhìn hai người đang đánh nhau trước mắt, hắn không có dùng thần niệm rà quét, nhưng mà hắn có thể nhìn thấy rõ, trong vùng không gian mà hai người đánh nhau đột nhiên xuất hiện vẻ mơ hồ, sau đó không gian không ngừng dao động, sau đó hắn nhìn thấy Lượng Trường Tư máu me đầy người, run rẩy đừng ở một bên, trường thương trong tay đã sớm rơi xuống đất.

Về phần người trẻ tuổi kia, lại mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Lượng Trường Tư.

Rất rõ ràng, người trẻ tuổi này thắng, hơn nữa thắng vô cùng nhanh chóng.

Phía sau Già Quân Không cũng phủ một tầng mồ hôi lạnh, cho dù hắn có đối phó với Lượng Trường Tư, cũng không hề đơn giản như vậy. Có thể thấy được, nếu như vừa rồi hắn không thu tay lại, bây giờ người đang rỉ máu đứng đó không phải là Lượng Trường Tư, mà là Già Quân Không hắn.

Già Quân Không lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Hắn đã nhìn ra, không phải là thực lực của người trẻ tuổi này có thể nghiền ép Lượng Trường Tư, mà là đối phương đã bố trí một cái trận pháp hư không ở chỗ này. Người tinh thông trận pháp hư Không vô cùng hiếm hoi. Mỗi người đều là nhân vật kinh thiên động địa. Già Quân Không hắn vậy mà lại chọc vào một người như vậy, đúng là muốn chết mà.

Hắn đột nhiên rất muốn vung tay đập chết Kế Lâm và Phủ Khải, nếu không phải do hai người này, hắn đâu phải lâm vào tình cảnh nguy hiểm như thế này?

Cho dù Già Quân Không muốn rời khỏi tiên thuyền ngay lúc này, nhưng mà hắn không dám, hắn lo mình sẽ chọc giận người trẻ tuổi trước mặt này. Hơn nữa hắn cũng không dám khẳng định, đối phương có bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận ở dưới tiên thuyền hay không. Nếu hắn đi, vừa hay bước vào Hư Không Khốn Sát tiên trận của đối phương, thế thì chết thật rồi.

“Bằng hữu, ta không hề động đến Lạc Thải Tư, ta đảm bảo lời ta nói là thật.” Khóe miệng Lượng Trường Tư tràn ra vết máu, thành khẩn nói với Lam Tiểu Bố.

Tất cả cấm chế trên tiên thuyền đều bị Lam Tiểu Bố phá vỡ, giờ khắc này tất cả mọi người có thể dùng thần niệm quét đến tình hình ở tầng hai boong thuyền. Một người trẻ tuổi có thể dễ dàng chế trụ người mạnh nhất trên tiên thuyền Lượng Trường Tư, giờ phút này, cho dù là người bên cạnh Lượng Trường Tư cũng không dám đứng ra nói gì.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía ba người mà hắn đã cứu, hắn đã lấy ra Tẩy Ngọc Tử Kim Đan, vết thương trên người ba người này đã bình phục hơn nửa, đều đã đứng lên.

Cho dù vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhưng ba người đều hiểu rõ nguyên nhân trong đó, bằng hữu Lạc Thải Tư, vì chuyện của Lạc Thải Tư, ngay cả Lượng Trường Tư cũng bị dạy dỗ, đồng thời còn đang bị khống chế.

Bây giờ Lam Tiểu Bố nhìn về phía bọn hắn, ba người nhanh chóng thi lễ, “Chu Kha (Đổng An Hàn, Lương Huyên) kính chào tiền bối, đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.”

Lam Tiểu Bố cố gắng thả nhẹ giọng nói của mình, “Các vị biết Lạc Thải Tư?”

“Biết, Lạc Thải Tư đi lên tiên thuyền này cũng chúng ta, trước đó Thải Tư đang chạy nạn, sau khi quen biết chúng ta, thì đi cùng với chúng đến chuẩn bị đến Côn Khư Hải thử vận may.” Lương Huyên vội vàng nói.

Khi mấy người đang chuẩn bị tiến đến Côn Khư Hải, đã sớm nghĩ đến chuyện có thể sẽ vẫn lạc. Cho nên cho dù là bị treo ngược trên thuyền, hay được Lam Tiểu Bố cứu, vẫn còn rất tỉnh táo, ”Ta tên là Lam Tiểu Bố, có thể nói cho ta nghe đã xảy ra chuyện gì không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Tiền bối ngài chính là Lam Tiểu Bố sao?” Lương Huyên kinh ngạc kêu lên, cái tên Lam Tiểu Bố này nàng biết, Lạc Thải Tư đã nói với nàng.

“Ngươi biết ta?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi,

Lương Huyên gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, Thải Tư sư muội có nói cho ta biết, nói ngươi là đạo lữ của nàng.”

Trong lòng Lượng Trường Tư trầm xuống, hắn không ngờ Lạc Thải Tư còn có đạo lữ đáng sợ như vậy, đối với Lượng gia mà nói đây chẳng khác nào tai họa ngập đầu. Giờ phút này, hắn bỗng nhiên vô cùng hận Lượng Cô Tài, nếu như không phải do tên súc sinh này, Lượng gia sao lại chọc phải phiền phức như thế?

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, lập tức tự lẩm bẩm, “Đúng, nàng là đạo lữ của ta…”

Cho dù đoán được Lam Tiểu Bố chính là đạo lữ của Lạc Thải Tư, nhưng sau khi Lam Tiểu Bố tự nói câu kia ra, bọn người Lương

Huyên vẫn vô cùng khiếp sợ. Không phải nói Lam Tiểu Bố cũng xuất thân từ tinh cầu phàm nhân sao? Kỳ ngộ của Lạc Thải Tư đã xem như là thần thoại rồi, cho dù như thế, Lạc Thải Tư cũng chỉ là Đại Ất Tiên mà thôi. Bây giờ Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng nghiền ép Lượng Trường Tư, đây tuyệt đối là cường giả tiên đế rồi.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đang trầm tư, tầng hai boong thuyền bỗng nhiên yên tĩnh hẳn.

Một hồi lâu sau Lam Tiểu Bố mới lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi, “Lương Huyên sư muội, xin hỏi một chút, Thải Tư đang ở đâu?”

Lương Huyên không hề giấu diếm chút nào, lập tức nói chuyện Lạc Thải Tư bị Lượng Cô Tài bắt đi ra.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Lượng Trường Tư, hắn ở đây cũng không nhìn thấy Lạc Thải Tư.

Lượng Trường Tư vội vàng nói, “Lam đạo hữu, tiên thuyền hư không của chúng ta đang trên đường đi, có gặp phải một tinh cầu bỏ hoang bị nổ tung, cho nên xuất hiện một lượng lớn dòng chảy thiên thạch. Lúc đó Lượng Cô Tài có dẫn theo Lạc Thải Tư ra ngoài muốn xem dòng chảy thiên thạch. Lượng Cô Tài không ngờ được dòng chảy thiên thạch đáng sợ thế nào, cho nên mở cấm chế tiên thuyền ra. Lại không ngờ, hai người đều bị dòng chảy thiên thạch cuốn vào trong hư không.”

Bởi vì tầng năm không có trận pháp Giám Sát, Lượng Trường Tư cũng không biết tình hình cụ thể lúc đó như thế nào, nhưng hắn cũng không dám nói ra phán đoán của bản thân. Hắn đang nghĩ, có khi là do Lạc Thải Tư dùng kế dụ dỗ Lượng Cô Tài mở cấm chế ra, sau đó Lạc Thải Tư lợi dùng cơ hội này chạy trốn, sau đó Lượng Cô Tài đuổi theo.

Chương 866: Tịch Thần cốc mà ta biết.

“Lập tức truyền tin cho Lượng Cô Tài ngay cho ta, hỏi hắn đang ở đâu.” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Lượng Trường Tư, trong giọng nói ẩn chứa sát khí.

Lượng Trường Tư vội vàng nói, “Ta đã bắt đầu phát tin tức đến tận bây giờ mới thôi, thế nhưng vẫn còn chưa có bất cứ tin tức nào, ta đoán chắc Thông Tin Châu của hắn xảy ra vấn đề rồi. Dựa theo suy đoán của ta, chắc hắn sẽ một mình quay về Côn Khư Hải.”

“Hắn về Côn Khư Hải như thế nào?” Lam Tiểu Bố vô cùng lo lắng, hắn thật sự không biết phải làm gì cả, hoàn toàn không biết Lượng Cô Tài ở đâu, vậy thì có thể làm gì?

Lượng Trường Tư cẩn thận trả lời, “Lượng Cô Tài chính là cháu ruột của gia chủ Lượng gia Lượng Liên Phong, ngoài mặt thì Lượng Liên Phong không quan tâm hắn lắm, thậm chí là mặc kệ, nhưng trên thực tế Lượng Cô Tài là người thừa kế duy nhất của gia chủ chúng ta. Đối với hắn không quan tâm, cũng chỉ là vì muốn hắn nhanh chóng trưởng thành, học được cách tự xử lý mọi chuyện mà thôi. Cho nên trên người Lượng Cô Tài có mấy món pháp bảo, chỉ cần có pháp bảo phi hành, Lượng Cô Tài có thể một mình quay về Côn Khư Hải.”

“LƯợng đạo hữu, lời này cũng không thể nói lung tung được. Một đường tiến về Côn Khư Hải cực kỳ nguy hiểm, nửa đường còn có Hư KHông Chiểu Nê Hà, đàn Hư KHông Thú. Ngoại trừ tiên thuyền hư không của ngươi, những pháp bảo phi hành bình thường thật sự có thể thể đi được đấy.” Già Quân Không vội vàng nói.

Chỉ cần không phải là ngốc, đều biết lời này của Già Quân Không không phải là đang cãi lại Lượng Trường Tư, mà là đang nịnh nọt Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lượng Trường Tư hừ lạnh, tên Già Quân Không này đúng là cỏ đầu tường, ai mạnh thì dựa theo người đó. Mặc dù trong lòng khó chịu vì Già Quân Không, nhưng hắn chỉ có thể thành thành thật thật trả lời vấn đề của Già Quân Không, “Già đảo chủ có điều không biêt rồi, Hư KHông Chiểu Nê Hà chỉ cần tốc độ đủ nhanh, lại cộng thêm một ít trận pháp hỗ trợ, thì sẽ không bị chìm. Tốc độ pháp bảo phi hành của Lượng Cô Tài còn nhanh hơn cái tiên thuyền hư không của ta một chút, lại có trận pháp đỉnh cấp khống chế, đương nhiên sẽ không bị chìm xuóng.

Còn về khu vực của đàn Hư KHông Thú, Lượng gia ta đi lại trên con đường này đã vài chục năm rồi, đương nhiên phải biết cách đi lại an toàn nhất. Hơn nữa, cho dù có gặp phải đàn Hư KHông Thú thì đã sao chứ? Pháp bảo phi hành mà nhanh, đàn thú cũng không thể đuổi kịp. Từ chỗ Lượng Cô Tài xảy ra chuyện Côn Khư Hải còn chưa đến 70 năm. Loại tốc độ này, có Hư KHông Thú nào có thể đuổi kịp?”

“Bắt tên chấp sự đã bắt Lạc Thải Tư đi đến đây.” Lam Tiểu Bố biết lúc này có nôn nóng thì cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể tiếp tục tiến đến Côn Khư Hải.

“Vâng.” Lượng Trường Tư không chút chần chừ, phát một đạo tin tức ra, chỉ trong chốc lát, một tên chấp sự Đại la Kim Tiên đã kính cẩn đi đến trước mặt mọi người.

“Là ngươi bắt Lạc Thải Tư đi?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đại la Kim Tiên này.

Tên Đại la Kim Tiên này đã sớm nhìn hết mọi chuyện bên ngoài, giờ phút này hắn run run giọng nói, “Tiền bối, là, là Lượng Cô Tài bảo ta đi bắt…”

Hắn đã chuẩn bị tốt rồi, có cơ hội nhất định phải chạy trốn, tuyệt đối không thể ở lại Lượng gia nữa.

Đáng tiếc là, hắn rõ ràng không có cơ hội chạy trốn, sau khi Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, lập tức ném một ngọn lửa lên người tên gia hỏa này, một khắc sau, cả người tên gia hỏa này bị ngọn lửa bao lấy, truyền ta tiếng kêu la thảm thiết.

Lượng Trường Tư lạnh cả người, không dám nói nhảm thêm một câu nào nữa.

Lam Tiểu Bố lại nhìn Lượng Trường Tư nói tiếp, “Chiếc tiên thuyền này của ngươi mà phi hành bằng tốc độ nhanh nhất thì khi nào mới đến được Lượng gia Côn Khư Hải?”

Lượng Trường Tư không dám giấu diếm, “Đại kahis phải mất khoảng 70 năm, chẳng qua nếu như vẫn luôn chạy hết tốc lực, thế thì chiếc tiên thuyền này sẽ rất dễ xảy ra vấn đề, ngoài ra thì phải cần rấy nhiều Tiên Nguyên.”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Bây giờ ta lên tiên thuyền của ngươi đến Lượng gia, ngươi hãy kích phát tiên thuyền của ngươi lên tốc độ cao nhất, đồng thời trên đường đi tìm kiếm nơi Lượng Cô Tài đã rơi xuống. Nếu làm tốt, ta có thể cân nhắc tha cho mạng chó của ngươi, nếu như ta mà không hài lòng, ta sẽ thiêu đốt hồn phách của ngươi 90.000 năm.:

Lượng Trường Tư rùng mình một cái, tên chấp sự Đại la Kim Tiên nho nhỏ vừa rồi kia chính là bị Lam Tiểu Bố thiêu đốt hồn phách mà chết.. Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn thôi mà tên chấp sự Đại la Kim Tiên kia đã vô cùng thê thảm rồi. Nếu như bị thiêu đốt 90.000 năm, hắn không thể tin được mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Lam Tiểu Bố cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù Luân Hồi Oa của hắn chỉ cần mười năm đã có thể đến Côn Khư Hải, nhưng hắn nhất định phải tìm kiếm tin tức của Lượng Cô Tài. Hắn lên chiếc tiên thuyền này, chỉ hy vọng Lượng Cô Tài có thể giữa đường liên hệ với Lượng Trường Tư.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố nhìn về phía ba người Chu Kha nói, “Đa tạ các ngươi đã chăm sóc Lạc Thải Tư trên quãng đường này, bây giờ nếu như các ngươi tiếp tục đến Côn Khư Hải, vậy thì có thể đi cùng với ta. Nếu như không đến Côn Khư Hải, có thể đến chỗ của ta để sinh sống, ta ở Ngũ Vũ Tiên giới. Sau khi ngươi đến Ngũ Vũ Tiên giới rồi, có thể gia nhập Đại Hoang Tiên Môn, cũng có thể tìm kiếm người của Ngũ Vũ Tiên Đình giúp đỡ sắp xếp, chỉ cần cầm ngọc phù của ta nói cho bọn hắn biết là Lam Tiểu Bố ta đề cử là được.”

Ba người Chu Kha lúc này đương nhiên đã biết thực lực và năng lực của Lam Tiểu Bố, Lương Huyên và Đổng An Hàn đều nhìn Chu Kha. Cho tới nay, có quyết định trọng đại nào, đều do Chu Kha quyết định.

Chu Kha bước đến trước nói, “Đa tạ Lam tiền bối, chúng ta quyết định không đi Côn Khư Hải nữa. Chúng ta cũng không có nơi nào để đi, đành mặt dày đến tiên vực của tiền bối ở lại vậy.”

Chương 867: Tịch Thần cốc mà ta biết. (2)

Hắn đã sớm nghĩ kĩ, lúc này còn chưa đến Côn Khư Hải, chỉ bởi vì một chuyện lông gà vỏ tỏi, bọn hắn đã bị giận chó đánh mèo, nếu không có Lam Tiểu Bố đến cứu giúp, bọn họ đâu còn mạng nữa? Nghe Lam Tiểu Bố, nếu như có thể gia nhập vào một cái tiên môn, vậy thì so với chuyện bọn hắn lang thang trong hư không lúc trước còn tốt hơn gấp 1000 lần, đã thế còn tốt hơn so với chuyện đến Côn Khư Hải.

Lam Tiểu Bố lấy ra ba chiếc nhẫn đưa cho ba người, “Đây là một ít tài nguyên tu luyện, cũng xem như lời cảm tạ của ta vì các ngươi đã chăm sóc Thải Tư.”

“Tiền bối, chúng ta không thể nhận, Thải Tư sư muội đi cùng chúng ta lang thang trong hư không, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, chúng ta cũng không chăm sóc được gì cho nàng.” Chu Kha vội vàng từ chối.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Những thứ này đối với ta không là gì cả, đối với các ngươi thì vẫn còn có ích.”

Nói xong đưa đồ trong tay cho ba người Chu Kha, ba người nhanh chóng cảm tạ.

Khi Lương Huyên nhận lấy đồ thì có do dự một chút, sau đó vô cùng kiên định nói, “Tiền bối, có một chuyện ta không biết có nên nói hay không.”

“Ngươi cứ nói đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Lương Huyên nhìn thoáng qua Lượng Trường Tư và Già Quân Không bên cạnh, Lam Tiểu Bố biết ý của nàng, dứt khoát ngăn lại, “Cứ việc nói, không có gì phải e ngại người khác. Nếu như ngươi nói đến chuyện mà người khác không muốn nghe, ta sẽ diệt hắn thay ngươi.”

Lượng Trường Tư thì còn ổn, Già Quân Không thì hoảng sợ run người, hắn thà rằng Lương Huyên đừng nói, hắn thật sự không muốn nghe.

“Vâng.” Lương Huyên thấy mình đã ra hiệu rồi mà Lam Tiểu Bố vẫn muốn để nàng nói thẳng, nàng đành bạo gan nói ra, “Thải Tư từng lén nói cho ta một chuyện, đó chính là nàng là người đang chạy trốn, sở dĩ có chuyện đó là vì Huyền Hà Tiên Vực của họ bị người ta luyện hóa, người luyện hóa tiên vực của bọn họ còn đang đuổi giết nàng.

Chúng ta vẫn luôn lang thang trong hư không, cũng biêt một vài bí mật mà người khác không biết. Nơi thích luyện hóa tiên vực, còn có thực lực luyện hóa tiên vực cũng chỉ có một, đó chính là Tịch Thần cốc.”

Nghe thấy ba chữ Tịch Thần cốc, Lượng Trường Tư và Già Quân Không đều hoảng sợ trong lòng. Chọc đến Tịch Thần cốc, xem như trận đạo của Lam Tiểu Bố có mạnh đến mức nào, cũng sẽ bị đuổi tận giết tuyệt.

Lượng Trường Tư thầm nghĩ, có thể liên hệ với Tịch Thần cốc được không, ít nhất cũng tìm một trợ thủ cho Lượng gia. Nhưng mà hắn lập tức thầm than trong lòng, Tịch Thần cốc là nơi nào, chỉ một Lam Tiểu Bố thôi mà cần phải liên thủ với Lượng gia hắn ư? Lượng gia hắn ở Côn Khư Hải thậm chí còn không bằng cả một thế lực ở đại lục, Tịch Thần cốc người ta sao có thể coi trọng?

“Tiền bối, nếu như là người của Tịch Thần cốc làm, vậy thì sẽ rất nguy hiểm. Cường giả của Tịch Thần cốc nhiều như mây, tùy tiện tìm một người đều có thể diệt đi cả một tiên vực, tiền bối nhất định phải cẩn thận một chút.” Sau khi Lương Huyên nói xong thì thở phào một cái.

Trong mắt nàng, đạo lữ của Lạc Thải Tư, Lam tiền bối không phải là người tầm thường. Nhất định phải nói cho hắn biết trước chuyện của Tịch Thần cốc, nếu không đến lúc đó sẽ trở tay không kịp.

Già Quân Không đột nhiên ôm quyền nói, “Lam đạo hữu, thật ra ta có biết về Tịch Thần cốc kia, thậm chí ta còn có quan hệ không tệ với một vị trưởng lão của Tịch Thần cốc. Nếu như hiểu lầm không sâu, ngược lại ta có thể nói giúp một câu.”

Bây giờ hắn đang cố gắng tu bổ quan hệ với Lam Tiểu Bố, còn chuyện có quan hệ không tệ với trưởng lão của Tịch Thần cốc? Đây chẳng qua là hắn đang dát vàng lên mặt mình mà thôi. Mắt của người Tịch Thần cốc đều đặt ở trên trán cả, có thể để ý đến một đảo chủ nho nhỏ như hắn? Hơn nữa, Già Quân Không hắn ngay cả Tịch Thần cốc ở đâu còn không biết. Hắn dám nói ra câu này, cũng chỉ là vì có một năm có một trưởng lão của Tịch Thần cốc đi ngang qua Côn Tiền đảo mà thôi.

Nhưng mà chỉ cần Lam Tiểu Bố nhận ân tình này, vậy thì tạm thời sẽ không động đến hắn, chuyện khác thì từ từ tính sau. Không nhận thì cũng chẳng sao cả, biết hắn quen biết với trưởng lão của Tịch Thần cốc, nhất định sẽ kiêng kị hắn một chút.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn Già Quân Không, Già Quân Không không tự chủ được cảm thấy lạnh cả người, thậm chí hắn không nhịn được lấy pháp bảo ra.

Thật mạnh, loại sát khí này…

Khi Già Quân Không còn đang kiêng kị, giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến, “Trước khi ta đến Côn Khư Hải, ta vừa mới diệt Tịch Thần cốc xong. Tiên Đế của Tịch Thần cốc đã bị ta giết sạch, ngươi nói quan hệ giữa ngươi và Tịch Thần cốc không tệ ư?”

Không gian vắng lặng một cách ngột ngạt.

Nếu như nói trước đó Lượng Trường Tư chỉ sợ hãi về trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố, thì bây giờ cả linh hồn hắn cũng cảm thấy sợ Lam Tiểu Bố. Đây là người nào vậy? Tịch Thần cốc mà cũng có thể nói diệt là diệt? Ngay cả Tịch Thần cốc mà cũng có thể diệt, vậy mấy đại thế lực ở Côn Khư Hải, người ta sẽ đặt vào mắt à? Lượng gia trong mắt người này, chỉ sợ là chuyện cười mà thôi.

Nghe đồn ở Tịch Thần cốc còn có Thần Nhân, vậy mà cũng bị tiêu diệt?

Già Quân Không lại cảm thấy lạnh lẽo khắp người, khác nhau chính là, lần này hắn thấy lạnh từ lòng bàn chân cho đến tận đỉnh đầu, đừng nhìn hắn là chúa tể một phương, nhưng trong mắt hắn, Tịch Thần cốc mới là sự tồn tại vô địch. Tịch Thần cốc tùy tiện luyện hóa tiên vực, loại người như Già Quân Không đương nhiên cũng có biết. Nhưng Tịch Thần cốc vẫn còn tồn tại, vẫn làm theo ý của mình. Vậy thì vì cái gì? Cũng là vì người ta cường đại đó.

Một nơi cường đại như vậy, lại bị người ta tiêu diệt, chẳng lẽ chuyện này là thật sao?

Không thể trách Già Quân Không nghi ngờ lời Lam Tiểu Bố nói, thật sự là vì lời Lam Tiểu Bố nói khiến người ta quá kinh sợ.

Nếu như có thể tùy tiện tiêu diệt Tịch Thần cốc, sao còn phải để đạo lữ của mình phải chạy trốn như vậy?

Chương 868: Già Quân Không kích động.

“Lam đạo hữu, ngài thật sự tiêu diệt Tịch Thần cốc rồi sao?” Già Quân Không cũng không dám biểu lộ cảm xúc quá lớn, mà chỉ cẩn thận hỏi một câu, thậm chí còn sử dụng cả kính ngữ.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Già Quân Không, “Cái nơi táng tận thiên lương như vậy, chẳng lẽ ta còn phải giữ lại hay sao? Tịch Thần cốc chẳng có người nào tốt cả, bằng hữu của ngươi là trưởng lão của Tịch Thần cốc, ngươi quả nhiên cũng chẳng phải thứ tốt gì. Trước đó còn nhòm ngó đến pháp bảo phi hành của ta, dù sao thì bây giờ ta có đến Côn Khư Hải cũng không thể tìm thấy bằng hữu của ta, không bằng tiêu diệt Côn Tiền đảo của ngươi trước vậy.”

“Lam đạo hữu bớt giận.” Già Quân Không vội vàng nói, “Ta quả thật có gặp trưởng lão của Tịch Thần cốc một lần, nhưng ta và hắn không quen gì nhau cả. Sở dĩ trước đó nói như vậy, là vì muốn tìm một lý do để xin Lam đạo hữu giơ cao đánh khẽ mà thôi, còn một lý do nữa là muốn dát vàng lên mặt mình thôi…”

Đến lúc nào, Già Quân Không đâu còn để tâm đến mặt mũi của mình nữa.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn Già Quân Không, “Ta nói ngươi không phải thứ tốt gì chẳng lẽ là đang nói oan cho ngươi à? Ta vừa đến đây, ngươi đã muốn cướp pháp bảo phi hành của ta. Những năm qua chắc Côn Tiền đảo của ngươi đã làm ra rất nhiều chuyện tương tự rồi nhỉ? Ta đoán có lẽ có không ít vong hồn đã chết oan trong tay các ngươi rồi. Quen biết Tịch Thần cốc là đang dát vàng lên mặt à? Ta cảm thấy là ngươi đang giội phân lên mặt mình thì có.”

Già Quân Không vội vàng nói, “Lam đạo hữu nói vậy thì oan cho ta thật rồi, ta quả thật có một ít thói hư tất xấu, ép mua ép bán, nhưng ta chưa bao giờ vì một món pháp bảo nào mà ra tay giết một người nào.”

Lam Tiểu Bố không tin những lời này, loại người như Già Quân Không nhất định đã giết qua không ít người vô tội. Loại người này có chết cũng chưa hết tội, hắn đang định thuận tay xử lý luôn tên Già đảo chủ trước mắt này đã nghe thấy Già đảo chủ nói tiếp, “Lam đạo hữu, mấy bằng hữu kia của ngươi không đi Côn Khư Hải, nhưng muốn trở về Tiên giới, vậy thì con đường này cũng không phải hơi xa không thôi. Ta tình nguyện phái người đưa họ về đến nơi, nhất định sẽ đưa bọn họ đến Ngũ Vũ Tiên giới an toàn.”

Rõ ràng là Già Quân Không đã cảm nhận được sát cơ trong mắt Lam

Tiểu Bố, đối với một người có thể diệt được cả Tịch Thần cốc mà nói, giết một đảo chủ nho nhỏ như Già Quân Không hắn, sợ là đơn giản như ăn cơm uống nước mà thôi.

Sau khi nghe thấy lời Già Quân Không nói, Lam Tiểu Bố chần chừ một chút. Từ nơi này đến Ngũ Vũ Tiên giới, với tốc độ của mấy người Chu Kha, sợ là năm mươi sáu mươi năm vẫn chưa thể đến được. Quan trọng nhất chính là tu vi của mấy người Chu Kha thật sự quá thấp, có thể chết trong hư không bất cứ lúc nào.

Tựa như cảm nhận được sự do dự của Lam Tiểu Bố, Già Quân Không nhanh chóng thề, “Già Quân Không ta xin thề ở đây, nếu như tương lai còn dám nhòm ngó đến pháp bảo của bất cứ người nào, lúc tu luyện ta sẽ vì tâm ma mà chết.”

Đứng trước an nguy của tính mạng, mọi thứ đều là mây bay.

“Được, xem như ta nể mặt mấy bằng hữu này, hôm nay tha cho ngươi một lần. Chẳng qua là nếu như ta từ Côn Khư Hải trở về, ngươi còn chưa thực hiện được cam kết của mình. Tiên giới này có mênh mông đến đâu, ta cũng có thể bắt được ngươi. Nếu như ngươi không tin, ngươi có thể thử một chút.” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Già Quân Không nói.

“Đa tạ Lam đạo hữu đồng ý, ta tin, ta vô cùng tin.” Già Quân Không lập tức nói, hắn hoài nghi Lam Tiểu Bố đã hạ ấn ký thần niệm lên người hắn, nhưng hắn lại không thể tìm ra được ấn ký thần niệm ở đâu.

Nghe được sự sắp xếp của Lam Tiểu Bố, ba người Chu Kha lại nhanh chóng bước lên cảm tạ. Đúng như Lam Tiểu Bố suy nghĩ, từ nơi này quay về tiên giới hay đến Côn Khư Hải, đối với ba người Chu Kha mà nói đều vô cùng nguy hiểm. Lam Tiểu Bố sắp xếp như vậy rất chu đáo, bọn họ đương nhiên vô cùng cảm kích.

Phải biết rằng bọn họ cũng chẳng có ân huệ gì lớn đối với Lạc Thải Tư, nhiều nhất chỉ là tổ đội với Lạc Thải Tư, dẫn Lạc Thải Tư lên Côn Bằng Hào mà thôi. Nếu như phải nói cho rõ ràng, bọn họ còn tính là đã hại Lạc Thải Tư. Nhưng đạo lữ Lạc Thải Tư người ta tâm tính rộng rãi, không hề giận chó đánh mèo lên bọn hắn, còn suy nghĩ trước sau cho bọn hắn nữa.

Cho đến giờ phút này, Già Quân Không mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết mạng nhỏ của mình đã bảo vệ được rồi, nếu không thì có chết cũng chẳng biết phải tìm đến đâu để kêu oan.

“Còn nữa, cái đại trận Vẫn Thạch này là sao? Là trận pháp tự nhiên hay là có người bố trí?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Trong lòng hắn đang nghĩ, con người mà, đúng là thứ tiện. Trước đó hắn chỉ muốn nhờ Già Quân Không giúp một chút, mở cái đại trận Vẫn Thạch này ra để hắn đi qua. Già Quân Không chẳng những không chịu mở ra, còn muốn lấy Luân Hồi Oa trên người hắn.

Bây giờ thì hay rồi, khi hắn chuẩn bị giết chêt Già Quân Không, gia hỏa này lại điên cuồng nịnh nọt, hầu như ngay cả mặt mũi tiên đế cũng không cần.

Già Quân Không kính cẩn đáp, “Đại trận Vẫn Thạch này quả thật chính là một đại trận tự nhiên, nhưng mà đại trận tự nhiên này còn có một lá trận kỳ, trận kỳ này có thể khống chế cái đại trận Vẫn Thạch tự nhiên này. Chỉ là mỗi khi khống chế, Tiên Linh mạch cần để bổ sung tương đối nhiều mà thôi. Ta đến đây khá sớm, lấy được cái trận kỳ khống chế đại trận Vẫn Thạch tự nhiên này. Ta bỏ ra gần một ngàn năm mới có thể luyện hóa được cái trận kỳ này. Bởi vì đại trận Vẫn Thạch không thể nào chuyển đi được, cho nên ta thành lập một cái Côn Tiền đảo ở đây, cũng xem như là kiếm miếng ăn sống qua ngày thôi.”

Chương 869: Già Quân Không kích động. (2)

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, “Chờ lát nữa ngươi mở đại trận Vẫn Thạch ra, Lượng Trường Tư, ngươi đi khống chế tiên thuyền hư không, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về LƯợng gia, đồng thời trên đường phải chú ý đến tin tức của Lượng Cô Tài.”

“Vâng.” Cho dù là Lượng Trường Tư hay Già Quân Không, lúc này cũng chỉ có thể đồng ý.

Ba người Chu Kha sau khi cảm tạ Lam Tiểu Bố xong, bước xuống tiên thuyền hư không. Già Quân Không dựa vào trận kỳ khống chế được đại trận Vẫn Thạch trong thời gian ngắn, Lượng Trường Tư khống chế tiên thuyền hư không dùng tốc độ nhanh nhất, đi qua đại trận Vẫn Thạch.

Sau khi tiên thuyền rời khỏi Côn Tiền đảo rồi, Lam Tiểu Bố chiếm cứ luôn động phủ tu luyện của Lượng Trường Tư ở tầng năm.

Còn về Lượng Trường Tư, giá trị duy nhất của hắn bây giờ chính là kích phát tốc độ của tiên thuyền lên mức nhanh nhất, đồng thời lúc nào cũng phải chú ý xem Lượng Cô Tài có phát tin tức đến hay không.

Mấy năm nháy mắt trôi qua, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ lộ mặt, chỉ ở trong động phủ điên cuồng tu luyện.

Lượng Trường Tư khống chế phi thuyền bay nhanh chỉ biết thở dài trong lòng, cho dù Lượng Trường Tư cảm thấy nếu như phi thuyền cứ dùng tốc độ nhanh nhất này mà bay liên tục, thật sự có thể nổ bất cứ lúc nào. Nhưng mà mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố, hắn chỉ cần muốn sống, vậy thì cũng chỉ có thể làm theo ý của Lam Tiểu Bố mà thôi. Hơn nữa, cho dù hắn có chết, cũng có người thay thế vị tri của hắn mà không chế tiên thuyền bay tiếp, cũng chẳng thể thay đổi được chuyện gì.

…

Từ sau khi Lam Tiểu Bố uy hiếp rời khỏi Côn Tiền đảo, lệ khí của Côn Tiền đảo đã yếu hơn trước rất nhiều. Loại tình huống động một chút là đuổi người đi cũng không còn tiếp tục tái diễn nữa.

Còn về đảo chủ Già Quân Không của Côn Tiền đảo, chỉ thỉnh thoảng mới ra ngoài nhìn. Trong lòng của hắn vẫn có chút lo lắng, hắn lo khi Lam Tiểu Bố trở về, sẽ vẫn tìm hắn tính sổ. Cho nên hắn muốn nhìn một chút xem có may mắn gặp được Lượng Cô Tài hay không. Nếu như bắt được Lượng Cô Tài, cho dù đắc tội với Lượng gia, hắn cũng muốn cứu được đạo lữ của Lam Tiểu Bố Lạc Thải Tư.

Nếu quả thật có thể làm được, vậy ân tình của hắn đối với Lam Tiểu Bố có thể đủ giữ lại cái mạng này, nói không chừng còn khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút nợ hắn.

Hôm nay Già Quân Không vẫn đi vòng vo bên ngoài đại trận Vẫn Thạch một lần, khi hắn đang chuẩn bị trở về, một chiếc phi thuyền đột nhiên từ xa tiến đến.

Già Quân Không vừa nhìn là biết, đây là tiên khí phi hành cực phẩm, nhưng mà trong số tiên khí phi hành cực phẩm, cái này cũng chỉ được xem là trung đẳng mà thôi. Cho dù như thế thì đây cũng là một món bảo vật đỉnh cấp.

Nếu như lúc trước không xảy ra chuyện với Lam Tiểu Bố, hắn tất nhiên sẽ chặn chiếc thuyền này lại, đồng thời cưỡng ép mua lại.

Nhưng bây giờ, hắn cũng không dám ra tay.

Một khối thiên thạch khổng lồ đập vào đầu phi thuyền tiên khí cực phẩm này, Già Quân Không đang định nhắc nhở một chút đã nhìn thấy phi thuyền kia nhanh chóng lướt qua, dừng tại bến tàu hư không của Côn Tiền đảo.

Ngay cả trong lòng Già Quân Không cũng vô cùng khâm phục, người không chế cái pháp bảo phi hành này tuyệt đối là một cao thủ.

Cấm chế trên tiên thuyền mở ra, từ bên trong là một cô gái trẻ đẹp đi ra, thần niệm Già Quân Không quét một chút, hắn phát hiện đang khống chế tiên thuyền này là một con tiên yêu thú.

Con tiên yêu thú này cũng đi ra theo sau nữ tử này, đứng trên boong thuyền, khiến Già Quân Không vô cùng khó hiểu chính là, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một Đại Ất Tiên nho nhỏ dám một mình tiến đến Côn Khư Hải. Không đúng, ngược lại là con tiên yêu thú đằng sau nữ tử kia, hình như là một con tiên yêu thú cấp bảy.

Một Đại Ất Tiên có thú sủng là một con tiên yêu thú cấp bảy, chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

“Vãn bối Lạc Thải Tư, xin bái kiến tiền bối. Chúng ta đi ngang qua nơi này lại bị cản lại, thiên thạch nơi này hình như đặc biệt nhằm vào phi thuyền, xin hỏi một chút chuyện này là sao?” Nữ tử đứng trên boong thuyền khom người thi lễ, giọng điệu vô cùng kính cẩn.

“Ngươi muốn đến Côn Khư Hải?” Già Quân Không kinh ngạc nhìn nữ tử này, trong lòng có chút cạn lời.

Nếu như không phải vì Lam Tiểu Bố, đừng nói là ngươi đi Côn Khư Hải, ở nơi này thôi ngươi đã xong đời rồi, it nhất thì pháp bảo phi hành của ngươi xong rồi.

Khi Lạc Thải Tư nói chuyện thì truyền âm cho Cổ Đạo, “Cổ Đạo, tu vi của gia hỏa này rất mạnh, nếu như hắn lại tới gần thêm nữa, ngươi lập tức khống chế phi thuyền chạy đi. Nếu phi thuyền không thể đi được, vậy thì bỏ phi thuyền lại, cuốn theo ta thuấn di mà chạy.”

Thiên phú của Cổ Đạo chính là thuấn di, sau khi trở thành tiên yêu thú cấp bảy, khả năng thuấn di của Cổ Đạo không để lại chút vết tích hay dao động không gian nào, tuyệt đối là thần thông thiên phú đỉnh cấp.

Biết nói chuyện với loại cường giả này rất nguy hiểm, Lạc Thải Tư lại không thể không đậu phi thuyền lên bến tàu hư không, thứ nhất là mây thiên thạch bên ngoài cản trở bọn hắn. Thứ hai là tu vi của Già Quân Không rõ ràng mạnh hơn bọn hắn, chỉ đứng đằng xa hỏi thăm đường, vậy thì quá không tôn trọng cường giả rồi, nói không chừng người ta còn không thèm để ý đến ngươi.

Sau khi Già Quân Không hỏi một câu xong thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, hắn lập tức kích động la lên, “Chờ một chút, vừa rồi ngươi nói ngươi tên là gì?”

“Ta tên là Lạc Thải Tư.” Sau khi Lạc Thải Tư nói tên của mình ra, đã để Cổ Đạo bắt đầu kích phát tiên thuyền, nàng cảm thấy có chút không ổn.

Già Quân Không kích động đến đỏ cả mặt, nhanh chóng ôm quyền nói, “Ta và Lam Tiểu Bố là bằng hữu, hắn đang tìm ngươi.”

“Cái gì?” Lạc Thải Tư lập tức bảo Cổ Đạo dừng phi thuyền lại, mặc dù không đến gần, nhưng cũng không lập tức bỏ chạy. “Tiền bối quen biết Lam Tiểu Bố?”

Già Quân Không nhanh chóng xua tay, “Tiền bối thì không dám nhận, ta tên là Già Quân Không, là đảo chủ của Côn Tiền đảo. Tám năm trước ta quả thật có gặp Lam Tiểu Bố đạo hữu, trừ Lam đạo hữu ra, còn có ba bằng hữu của ngươi, Chu Kha, Lương Huyên, Đổng An Hàn…”

Lạc Thải Tư cũng kích động vô cùng, “Tiền bối có biết bọn họ bây giờ đang ở đâu không?”

Chương 870: Hư Không Chiểu Nê Hà.

Thật sự chính là Lạc Thải Tư mà hắn muốn tìm, hơn nữa còn có chút khác biệt với lời Lượng Trường Tư nói, Lạc Thải Tư rõ ràng không nằm trong tay Lượng Cô Tài, bây giờ vô cùng an toàn.

Đối mặt với Lạc Thải Tư, Già Quân Không không dám kiêu căng gì, hắn nhanh chóng ôm quyền nói, “Ba vị đạo hữu Chu Kha, Lương Huyên và Đổng An Hàn bởi vì chuyện của ngươi, bị Lượng Trường Tư cấm tỏa. Kết quả ở nơi này gặp Lam Tiểu Bố đạo hữu, Lam Tiểu Bố đạo hữu chế trụ Lượng Trường Tư, đồng thời cứu được ba vị Chu Kha đạo hữu.”

Cổ Đạo nghe đến đó thì đắc ý nói với Lạc Thải Tư, “Chủ mẫu, ta không hề nói sai mà, Bố gia tuyệt đối sẽ không chịu uất ức, thế nào, bây giờ hắn đã có thể dễ dàng nghiền ép tên Lượng Trường Tư kia. Ngươi cũng biết Lượng Trường Tư rồi, tên kia chính là tiên đế mạnh nhất trên Côn Bằng Hào. Trên Côn Bằng Hào trâu thế nào, ở trước mặt Bố gia còn không phải nằm xuống sao.”

“Khoan đã, ngươi gọi ta là gì?” Lạc Thải Tư nhìn chằm chằm Cổ Đạo.

Cổ Đạo nịnh nọt nói, “Trước đó không biết khi nào mới có thể tìm được Bố gia, cho nên ta mới tùy tiện gọi tên của ngươi. Dù sao cũng đang lang thang trong hư không, không để ý đến nhiều chuyện như vậy. Nhưng bây giờ chúng ta sắp tìm được Bố gia rồi, lỡ như gọi tên của ngươi, Bố gia tức giận, nói không chừng sẽ bắt ta đi nấu canh mất. Chủ mẫu, khi ngươi nhìn thấy Bố gia, đừng quên nói vài lời tốt đẹp về ta nhé.”

Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đi cùng nhau một đường đến đây, cũng biết bản tính của con hàng này, hừ một tiếng nói, “Ta còn chưa kết hôn đâu, kêu chủ mẫu gì chứ?”

“Đúng đúng, bởi vì ngươi còn chưa kết hôn, ta mới gọi tên người. Nếu không thì bây giờ ta gọi ngươi là sư tỷ nhé?” Cổ Đạo luôn cảm thấy cái lý do trước đó của mình quá miễn cưỡng, với sự khôn khéo của Bố gia, có lẽ nghe qua thì sẽ đoán ra ngay nó không có tôn trọng chủ mẫu Đại Ất Tiên này. Bây giờ Lạc Thải Tư cho nó một lý do mới, nó lập tức cảm thấy cái lý do mới này là tốt nhất.

Lạc Thải Tư không để ý đến Cổ Đạo, thi lễ với Già Quân Không một cái rồi nói, “Già đảo chủ, thật xin lỗi, ngươi nói tiếp đi.”

Già Quân Không tiếp tục nói, “Ba vị bằng hữu Chu Kha vì có Lam Tiểu Bố che chở, cho nên không đi Côn Khư Hải nữa, ta đã phái người đưa bọn họ đến Ngũ Vũ Tiên giới. Lam đạo hữu sau khi biết ngươi bị Lượng Cô Tài bắt đi, bắt Lượng Trường Tư tăng nhanh tốc độ đên Lượng gia ở Côn Khư Hải. Bọn hắn đã đi tám năm rồi, với tốc độ của Côn Bằng Hào, ta đoán ngươi chắc hẳn không đuổi kịp đâu.”

“Có thể liên hệ với Lam Tiểu Bố được không?” Lạc Thải Tư vội vàng hỏi,

Già Quân Không lúng túng, ”Ta và Lam đạo hữu nói chuyện với nhau quá vui vẻ, nhất thời quên để lại ấn ký Thông Tin Châu cho nhau. Hơn nữa vùng hư không này và Côn Khư Hải thường xuyện bị ngắt tin tức, bởi vì trên đường đến Côn Khư Hải có một đoạn quy tắc hư không cực kỳ hỗn loạn, tin tức rất khó truyền đi.”

Già Quân Không thật sự cũng muốn lưu lại thông tin ấn ký với Lam Tiểu Bố, nhưng mà lúc đầu Lam Tiểu Bố người ta đã muốn giết chết hắn, sau đó bởi vì lý do hắn tìm được, khiến Lam Tiểu Bố tha cho hắn một lần, hắn đâu còn dám hỏi ấn ký thông tin nữa?

Lạc Thải Tư im lặng, bây giờ nàng nên quay về Ngũ Vũ Tiên giới hay đến Côn Khư Hải?

Do dự một chút, Lạc Thải Tư quay đầu hỏi Cổ Đạo, “Cổ Đạo, ngươi cảm thấy chúng ta nên tiếp tục tiến đến Côn Khư Hải, hay là về Ngũ Vũ Tiên giới?”

Cổ Đạo he he nói, “Sư tỷ, ngươi làm chủ đi.”

Trong lòng nó đương nhiên muốn đến Côn Khư Hải, Bố gia đang ở Côn Khư Hải, nhất định là phải đi Côn Khư Hải rồi. Côn Khư Hải nhất định là chơi rất vui, đi cùng với Bố gia làm mưa làm giò, so với chuyện quay về Ngũ Vũ Tiên giới bình thản sống qua ngày vui hơn nhiều.

Lạc Thải Tư nghĩ đến chuyện sở dĩ bọn hắn đến đây, hoàn toàn là vì không có phương vị hư không. Bây giờ hỏi xem Già đảo chủ này có phương vị hư không không, bọn hắn có thể quay về Ngũ Vũ Tiên giới rồi.

“Vậy chúng ta quay về Ngũ Vũ Tiên giới đi, còn nhờ Già đảo chủ cho chúng ta phương vị hư không của Ngũ Vũ Tiên giới, chúng ta có thể trở về rồi.” Lạc Thải Tư nói,

Các nàng đến được đây đều dựa vào may mắn, trên thực tế nàng và Cổ Đạo trong hư không tựa như một con ruồi không đầu, đó là lạc đường. Trong miệng Cổ Đạo lúc nào cũng luyên thuyên, nhưng trên thực tế xem xét phương vị hư không còn chẳng bằng nàng.

“Đúng đúng, ta cảm thấy Lạc tiên tử nói rất đúng. Từ đây tiến đến Côn Khư Hải nguy hiểm vô cùng, nửa đường còn có Hư Không Chiểu Nê Hà và đàn Hư Không Thú. Ở chỗ ta vừa hay có phương vị hư không của Ngũ Vũ Tiên giới.” Già Quân Không vội vàng nói,

Tu vi của Lạc Thải Tư là gì chứ? Một đại Ất Tiên, cho dù có thêm một tiên yêu thú cấp bảy, thế này đi Côn Khư Hải chẳng khác nào đi chịu chết.

Cổ Đạo ngắt lời, “Cái gì vậy, bây giờ Bố gia đang ở Côn Khư Hải, chúng ta lại quay về Ngũ Vũ Tiên giới, như vậy chẳng phải đang đi ngược hướng sao?”

Lạc Thải Tư do dự, Cổ Đạo nói cũng không phải không có lý, lỡ như Lam Tiểu Bố ở lại Côn Khư Hải, vậy chẳng phải nàng phải ở Ngũ Vũ Tiên giới chờ không sao?

Không đúng, Lạc Thải Tư tỉnh ngộ ra, nhìn chằm chằm Cổ Đạo, “Cổ Đạo, không phải vừa rồi ngươi nói để ta làm chủ sao? Bây giờ sao lại muốn nêu ý kiến rồi?”

Cổ Đạo lầm bầm một câu, “Ta chỉ là đề nghị, đề nghị mà thôi.”

Sau khi Lạc Thải Tư chất vấn Cổ Đạo xong thì thi lễ với Già Quân Không một lần nữa “Già đảo chủ, ta vẫn quyết định tiến về Côn Khư Hải.”

Đã biết Lam Tiểu Bố đến Lượng gia Côn Khư Hải, đúng như Cổ Đạo nói, nếu như trở lại Ngũ Vũ Tiên giới, Lam Tiểu Bố sau khi rời khỏi Lượng gia rồi lỡ như đi đến nơi khác mà không quay về Ngũ Vũ Tiên giới, chẳng phải nàng sẽ ở Ngũ Vũ Tiên giới đợi công cốc sao?

Chương 871: Hư Không Chiểu Nê Hà. (2)

Già Quân Không bị làm khó, tu vi của Lạc Thải Tư mà đi theo tiên thuyền hư không đến Côn Khư Hải thì cũng được. Nhưng một mình tiến đến Côn Khư Hải, chỉ dựa vào cái tiên khí phi hành kia của nàng thì thật sự đáng lo.

Nhưng hắn lại không thể ngăn cản ý nghĩ của Lạc Thải Tư, nếu như Lam Tiểu Bố lại trách tội, hắn không thể gánh vác nổi.

Do dự một lát, Già Quân Không đã có chủ ý, "Lạc tiên tử, không bằng thế này đi. Pháp bảo phi hành của ngươi mà đến Côn Khư Hải quả thật có chút nguy hiểm, trên Côn Tiền đảo của chúng ta còn có một chiếc tiên thuyền đang đợi đại trận Vẫn Thạch kết thúc, chiếc tiên thuyền này là của Loan Tiểu đảo, Loan Tiểu đảo chính là thế lực đứng thứ tư trong sáu thế lực lớn ở Côn Khư Hải, không bằng ngươi lên chiếc tiên thuyền hư không của Loan Tiểu đảo này đến Côn Khư Hải đi. Ta đây cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, dứt khoát đi cùng ngươi đến Côn Khư Hải một chút."

Cho dù sắp xếp cho Lạc Thải Tư lên tiên thuyền hư không của Loan Tiểu đảo, nhưng Già Quân Không vẫn không dám để Lạc Thải Tư đi một mình như thế.

Lỡ như tiên thuyền của Loan Tiểu đảo có vấn đề, hắn đi cùng cũng có thể giúp đỡ một chút. Hắn mà không đi, Lam Tiểu Bố trách tội hắn, hắn cũng không có lời nào để nói. Lúc đầu người ta muốn tự đi, kết quả hắn không yên lòng nên sắp xếp cho người ta lên tiên thuyền hư không của Loan Tiểu đảo, đây không phải là chuyện của hắn thì cuối cùng vẫn thành chuyện của hắn thôi.

"Đa tạ Già dảo chủ, không cần cần Già đảo chủ phải tốn thời gian như vậy, chỉ cần nói cho ta biết cái tiên thuyền hư không của Loan Tiểu đảo là được rồi." Lạc Thải Tư vội vàng nói, nàng biết loại tiên thuyền hư không này rất an toàn, trước đó Côn Bằng Hào kia cũng vô cùng an toàn.

Già Quân Không xua tay, “Không sao cả, ta vừa hay cũng có chuyện đến Côn Khư Hải xử lý, cứ quyết định như vậy đi.”

…

Tốc độ của Côn Bằng Hào thực sự quá nhanh, nhanh đến mức có một vài cấm chế trên tiên thuyền hư không cũng không thể duy trì được. Sau khi rời khỏi Côn Tiền đảo 30 năm, cuối cùng hộ trận của tiên thuyền Côn Bằng Hào cũng xuất hiện vết rách.

Đây còn chưa phải vấn đề lớn nhất, vấn đề lớn nhất chính là, Côn Bằng Hào vừa đúng lúc phải vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà. Vào thời điểm này, cấm chế tiên thuyền mà bị phá vỡ thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Một khi tiên thuyền hư không bị rơi xuống Hư Không Chiểu Nê Hà, tất cả mọi người trên tiên thuyền hư không đều sẽ chết.

Lượng Trường Tư không lo được cái khác, hắn nhanh chóng đi đến tầng năm gõ cấm chế trên động phủ Lam Tiểu Bố.

“Có chuyện gì? Có tin tức của Lượng Cô Tài sao?” Sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút khó coi, khi rời khỏi Côn Tiền đảo, thực lực của hắn là tiên tôn tầng chín, mấy chục năm đã qua, hắn vẫn là tiên tôn tầng chín, nhiều nhất thì tiên nguyên ngưng luyện được nhiều hơn mà thôi.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu là như thế nào, trong mười năm hắn tu luyện ở Tịch Thần cốc, tiên nguyên đã chuyển hóa thành thần nguyên. Nếu như còn muốn tiến bộ lên thì thật sự quá khó khăn. Lần trước có thể từ tiên tôn tầng tám lên tiên tôn tầng chín, có lẽ là vì căn cơ thần nguyên lúc trước hấp thu vẫn còn ở đó.

Sau khi tu luyện mấy chục năm mà vẫn không có tiến bộ, Lam Tiểu Bố suy đoán tu vi của mình không tiến bộ, thực lực chỉ sợ sẽ không yếu hơn tiên đế đỉnh phong.

Tu vi của hắn hơi kém, nhưng khi đánh ra thì chính là thần nguyên chứ không phải tiên nguyên, chỉ dựa vào điểm này thôi, đã chênh lệch rất xa với tiên đế bình thường rồi. Lần trước hắn không cần trận pháp hỗ trợ, nói không chừng có thể dễ dàng nghiền ép Lượng Trường Tư rồi.

“Lam đạo hữu, tiên thuyền hư không Côn Bằng Hào của chúng ta đang chuẩn bị vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà, nhưng mà đúng lúc này cấm chế trên tiên thuyền xuất hiện vấn đề, nếu cứ để như vậy, tiên thuyền rất có thể sẽ ngừng lại ở bên trong Chiểu Nê hà. Quy tắc trong Hư Không Chiểu Nê Hà cấm dừng lại, một khi bị rơi xuống, nhất định sẽ chết.” Lượng Trường Tư kính cẩn nói.

Lam Tiểu Bố cau mày, lập tức bước ra ngoài. Trong thần niệm của hắn, rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, cấm chế trên tiên thuyền bởi vì phi hành siêu tốc trong một thời gian dài đã xuất hiện vấn đề.

Cái này không làm khó được Lam Tiểu Bố, hắn tiện tay cầm một ít trận kỳ vung ra, đồng thời bắt đầu chữa trị hộ trận lúc đầu trên tiên thuyền.

Không đến nửa canh giờ, cấm chế và hộ trận trên tiên thuyền đã được Lam Tiểu Bố chữa trị hết.

Lượng Trường Tư chấn động vô cùng, hắn khẳng định loại thực lực trận pháp của Lam Tiểu Bố, Lượng gia cho dù có điều động hết trên dưới, chỉ sợ cũng không làm gì được Lam Tiểu Bố.

Sau khi Lam Tiểu Bố tu bổ cấm chế tiên thuyền xong, vẫn đứng trên boong thuyền tầng năm chấn động nhìn Hư Không Chiểu Nê Hà bên dưới tiên thuyền.

Khi hắn bắt đầu tu bổ hộ trận tiên thuyền, Hư Không Chiểu Nê Hà chỉ là một đầm lầy không thấy bờ, nhìn không khác gì những đầm lầy bình thường.

Chờ sau khi hắn tu bổ xong hộ trận tiên thuyền, bên trên Hư Không Chiểu Nê Hà đã là sóng cuộn không thấy bờ. Những gợn sóng này có cái cao một hai trượng, mười trượng, mấy trăm trượng, thậm chí là hơn cả ngàn trượng.

Sóng cuộn sôi trào mãnh liệt, đừng bảo là Côn Bằng Hào, cho dù là tiên thuyền lớn hơn Côn Bằng Hào gấp mười mấy lần, một khi bị ngọn sóng kia cuốn lấy, ngay cả xương vụn cũng không còn.

Thế này thì sao lại là Chiểu Nê Hà được? Đây quả thật là Chiểu Nê Đại Hải mới đúng, thần niệm Lam Tiểu Bố cẩn thận thẩm thấu xuống, khi thần niệm của hắn chạm đến Chiểu Nê Hà, từng đạo thần nguyên nhàn nhạt được Lam Tiểu Bố nắm bắt được. Nhưng một khắc sau, thần niệm của hắn lập tức bị những cơn sóng dữ bên dưới nghiền nát.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, bởi vì hắn dựa vào thần linh khí ở Tịch Thần cốc tu luyện một khoảng thời gian, bây giờ rất khó tiến bộ, muốn tiến thêm một bước nữa, loại thần linh khí bên trong Hư Không Chiểu Nê Hà này mới chính là thứ hắn cần.

Chương 872: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà

Thần niệm Lam Tiểu Bố lại thẩm thấu xuống dưới một lần nữa, đồng thời vận chuyển Đoán Thần Thuật.

Thần niệm vừa thẩm thấu vào trong Chiểu Nê Hà lại bị cắn nuốt tiếp, lần này Lam Tiểu Bố đã có chuẩn bị, bởi vì không ngừng vận chuyển Đoán Thần Thuật, cho nên thần niệm cũng không hoàn toàn bị cắn nuốt hết. KHông chỉ như vậy, bởi vì công pháp này đối kháng với lực lượng cắn nuốt thần niệm, khiến thần niệm của hắn ngưng luyện được một tia.

Nơi này quả nhiên có thể tu luyện Đoán Thần Thuật, tu vi của Lam Tiểu Bố không thể nào tiến thêm, đương nhiên sẽ không chút do dự tiếp tục thẩm thấu thần niệm vào trong Chiểu Nê Hà.

Đoán Thần Thuật của Lam Tiểu Bố bây giờ là cấp chín, theo những gì hắn hiểu về Đoán Thần Thuật, sau khi thần niệm đến cấp chín, không thể nào tiến bộ được thêm nữa. Nhưng lần này, Lam Tiểu Bố cảm nhận được Đoán Thần Thuật của mình có sự tiến bộ, chẳng lẽ còn có thể bước vào cấp mười?

Cho dù có thể đột phá lên cấp 10 hay không, thần niệm của Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục ngưng luyện

Một ngày nào đó vào nửa năm sau, thần niệm của Lam Tiểu Bố lại tăng cường thêm một tia nữa, sau đó thức hải đột nhiên ầm vang, sau đó thức hải không ngừng khuếch trương. Không chỉ như vậy, thần niệm của hắn khi thẩm thấu vào bên trong Chiểu Nê Hà không còn cảm giác bị cắn nuốt nữa.

Nói cách khác, lực lượng bên trong Chiểu Nê Hà đã không còn có thể ngăn chặn thần niệm của hắn nữa, thần niệm của hắn đã cao hơn quy tắc lực lượng của Chiểu Nê Hà.

Đây là thần niệm đã đột phá lên cấp 10?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã xác định, thần niệm của mình tuyệt đối đã đột phá cấp 10, giờ phút này thần niệm cua hắn đã vượt xa tu vi của hắn.

Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục rèn luyện thần niệm của mình, mà không còn kiêng kị thẩm thấu thần niệm của mình vào sâu trong Chiểu Nê Hà.

KHi thần niệm không ngừng tiến sâu vào trong Chiểu Nê Hà, Lam Tiểu Bố chấn động phát hiện ra, ở sâu bên dưới Chiểu Nê Hà, hắn nhìn thấy vô số cây hình trụ cực lớn. Mỗi một cây đều vô cùng thô to, nghiêng nghiêng ở trong Chiểu Nê Hà, không biết kéo dài đến nơi nào.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố di chuyển trên những cây cột hình trụ này, hắn cảm nhận được một loại lực lượng đại trận đỉnh cấp, đây hình như là một loại đại trận dẫn đạo.

HÌnh trụ to lớn, đại trận dẫn đạo, cắn nuốt thần niệm, còn có một tít thần linh khí…

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến vết nứt ở Tịch Thần cốc, vết nứt kia cũng càng ngày càng mở rộng, mà thứ tràn ra từ trong vết nứt kia, cũng là thần linh khí.

Nếu như những thần linh khí này đến từ cùng một nơi, vậy thì tất nhiên sẽ là Thần giới.

Những cây trụ to lớn này chắc hẳn không phải là do tự nhiên sinh ra, nếu là do người bố trí, vậy bố trí những hình trụ này để làm gì? Hơn nữa muốn dẫn cái gì? CHẳng lẽ dẫn thần linh khí đến tiên giới sao?

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một khả năng, những hình trụ này và vết nứt ở Tịch Thần cốc giống nhau. Những cây trụ này có phải chính là đại trận Chuyển Di dẫn lượng kiếp từ Thần giới đến đây hay không? Thần giới chuyển lượng kiếp đến Tiên giới, cũng không thể chỉ dựa vào thực lực của một cá nhân. Cây trụ bên dưới Hư Không Chiểu Nê Hà rất có thể là đại trận Chuyển Di này, đại trận này dẫn lượng kiếp đến Tiên giới, sau đó sẽ bộc phát ở Tịch Thần cốc.

Nếu là như vậy, thế thì giữa Chiểu Nê Hà và Tịch Thần cốc nhất định có một giới vực giao tiếp.

Lam Tiểu Bố đã quyết định, chờ sau khi chuyện ở Côn Khư Hải kết thúc, phải nghĩ cách đến Chiểu Nê Hà một chuyến, xem xét tình hình thế nào.

Nếu như suy đoán của hắn là chính xác, vậy thì hắn phải phá cái đại trận này đi. Cho dù tương lai hắn nhất định sẽ đến Thần giới, nhưng Thần giới dựa vào đâu mà muốn đẩy tai nạn về cho Tiên giới?

Quy tắc thiên địa ở Tiên giới vốn yếu ớt hơn Thần giới, loại lượng kiếp này đối với Thần giới mà nói có lẽ chỉ hủy diệt đi một khu vực, nhưng đối với Tiên giới thì sẽ hủy diệt toàn bộ Tiên giới.

36 lá trận kỳ của Thiên Cương trận bàn là do hắn phân phát ra, nhưng Thiên Cương trận bàn có tác dụng hay không, bản thân Lam Tiểu Bố cũng không biết, hắn cũng chỉ mới nghe đồn ở bên ngoài mà thôi. Nếu như có thể không cần đến Thiên Cương trận bàn mà vẫn giải quyết được vấn đề này, thế thì không còn gì tốt hơn.

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ làm cách nào để lượng kiếp không thể dẫn đến Tiên giới được, Lượng Trường Tư lại đi đến trước mặt

Lam Tiểu Bố.

“Lam đạo hữu.” Lượng Trường Tư kính cẩn kêu một tiếng.

Lam Tiểu Bố mở to mắt nhìn Lượng Trường Tư đang cẩn thận từng li từng tý một trước mặt mình, “Lại có chuyện gì nữa? Không phải tiên thuyền đã đi qua Hư Không Chiểu Nê Hà rồi sao?”

Lượng Trường Tư vội vàng nói, “Quả thật là như vậy, chỉ là lần này có chút không đúng. Trước đó mỗi lần vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà, đều có trụ lớn bùn nhão phóng lên tận trời, thậm chí trong những cây trụ lớn bùn nhão của Chiểu Nê Hà này còn có lực hút. Rất nhiều tiên thuyền khi vượt qua Chiểu Nê Hà, cũng bởi vì những cái trụ lớn bùn nhão này mà bị rơi xuống Chiểu Nê Hà. Nhưng lần này Chiểu Nê Hà rất yên tĩnh, trừ sóng trên Chiểu Nê Hà ra, không nhìn thấy bất cứ cây trụ bùn nhão nào cả.”

“Thế không phải là càng tốt hơn sao?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Lượng Trường Tư sợ hãi nói, “Dựa theo kinh nghiệm của các tiên thuyền của Côn Khư Hải khi vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà, nếu như khi vượt qua Chiểu Nê Hà, không có trụ lớn bùn nhão, khi vượt qua nơi này tám chín phần sẽ gặp phải vết nứt hư không. Một khi gặp phải vết nứt hư không này, thập tử vô dinh. Cho đến bây giờ, không có bất cứ tiên thuyền nào có thể chạy thoát khỏi vết nứt hư không.”

“Vết nứt hư không?” Lam Tiểu Bố nhíu mày, nếu như quả thật là vết nứt hư không, vậy thì đúng là rất phiền phức.

Lượng Trường Tư nói, “Ta cũng không biết rõ, bởi vì chuyện này ta chưa từng gặp phải, nhưng ta thật ra có thấy hình ảnh trên thủy tinh cầu mà người khác truyền đến. Tên tu sĩ truyền hình ảnh này, ngay sau đó đã bị vết nứt cắn nuốt.”

Chương 873: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà (2)

Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Lượng Trường Tư đã lấy thủy tinh cầu ra.

Lam Tiểu Bố nắm lấy thủy tinh cầu kích phát, hắn nhìn thấy một cái lỗ đen, lỗ đen này từ nhỏ biến thành lớn, nhanh chóng biến thành kích thước vô cùng khoa trương. Sau đó hắn nhìn thấy một nửa chiếc tiên thuyền đều bị hút vào trong đó. Hình ảnh trên thủy tinh cầu dừng lại ở đây, rõ ràng là chủ nhân của thủy tinh cầu này cũng đã bị hút vào trong lỗ đen.

Lam Tiểu Bố ném thủy tinh cầu cho Lượng Trường Tư, đứng trên boong thuyền của tiên thuyền hư không, nhíu mày nhìn chằm chằm phía trước. Phía trước không có cái gì cả, tựa như là một con đường vô cùng bằng phẳng.

Thế nhưng lúc này trong lòng Lam Tiểu Bố cũng có một cảm giác xấu. Loại cảm giác này rất quái gị, tựa như một khắc sau thế giới của hắn sẽ kết thúc vậy.

Chuyện này có chút không đúng, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu khắc họa trận văn.

Hắn là tiên trận đế, bị giới hạn vởi tu vi và trình độ luyện khí, khi dùng trận kỳ bố trí tiên trận thì đẳng cấp còn không cao bằng hắn dùng trận văn bố trí trận pháp. Bây giờ thần niệm của hắn đã mạnh hơn một cấp độ, có thể khắc họa ra trận văn hư không đỉnh cấp.

…

Có sáu thế lực lớn ở Côn Khư Hải, sáu thế lực này lần lượt là Đại

Côn Tiên Cung, Vô Lượng phường thị, Tam Tiên điện, Loan Tiểu đảo, Côn Khư tiên thị, Long Minh cốc.

Nhưng trừ sáu thế lực lớn này ra, còn có rất nhiều thế lực khác cũng không kém tồn tại, ví dụ như LƯợng gia ở Côn Khư Hải cũng là một trong số đó.

Lượng gia của Côn Khư Hải tuy rằng chưa được xếp trong sáu thế lực lớn kia, nhưng cũng được người khác âm thầm xưng tụng là thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. Chỉ dựa vào tiên thuyền mà Lượng gia Côn Khư Hải kinh doanh đến Tiên giới, cũng có thể thấy được thế lực của Lượng gia ở Côn Khư Hải mạnh đến mức nào. Vụ làm ăn này không phải cứ có tiên thuyền hư không là có thể làm, mà là phải có một nguồn lực khổng lồ chèo chống.

Gia chủ Lượng gia Lượng Liên Phong là cường giả tiên đế cấp cao nhất, còn bộ phận cường giả Bán Thần Cảnh hư giả kia, nghe đồn Lượng Liên Phong cũng có thể giết chết trong chớp mắt. Đương nhiên mấy vị Bán Thần cảnh hư giả này, ở Lượng gia cũng có, hơn nữa không phải chỉ có một.

Lượng Huân Thiên, Lượng Biên Ảnh đều là cường giả Bán Thần như vậy. Trừ bọn họ ra, Lượng gia còn có ba cường giả tiên đế viên mãn, Lượng Cốc Tỉnh, LƯợng Phi, Lượng Nguyệt Lương.

Còn về Lượng Trường Tư, mặc dù ở bên ngoài có tiếng tăm lớn đến dọa người, nhưng ở Lượng gia thì thật sự không là gì cả.

Giờ phút này trong đại điện Lượng gia, mười tiên đế đỉnh cấp đại diện cho Lượng gia đang ngồi ở đây, nguyên nhân là vì Lượng Trường Tư đã phát tin tức về. Vì phát cái tin tức này, Lượng Trường Tư đã mất hơn 30 năm. Bởi vì 30 năm trước, Lượng Trường Tư khống chế tiên thuyền hư không đã bị người khác khống chế, không chỉ như vậy, hình như Lượng Trường Tư còn bị cấm tỏa.

Gia chủ Lượng Liên Phong ngồi trên ghế chủ vị, nói với vị trưởng lão bên cạnh mình, “Mạch Nham, nói lại tin tức mà Trường Tư trưởng lão đã phát về đi.”

“Vâng.” Tên trưởng lão bên cạnh Lượng Liên Phong đứng dậy, nhìn Thông Tin châu nói, “Gia chủ, Lượng gia ta có thể đã chọc phải một phiền phức lớn rồi. Chuyện này có liên quan đến chuyện Cô Tài mất tích mà ta nói lúc trước, Cô Tài cưỡng ép bắt một nữ nhân tên là Lạc Thải Tư đi, người này có một đạo lữ là Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố một đường đuổi theo đến đây, còn đuổi kịp tiên thuyền chúng ta ở Côn Tiền đảo. Thực lực của người này ta nhìn không thấu, chắc là vẫn chưa đến tiên đế. Nhưng trận đạo của người này có thể nói là có một không hai ở tiên gới, ta khẳng định ở tiên giới không có người nào có trận đạo mạnh hơn hắn, đây là một tiên trận đế đỉnh cấp. Hắn dựa vào trận đạo, chỉ qua mười mấy giây là đã có thể giam ta lại, đồng thời khóa tu vi của ta lại. Mà ta bỏ ra 30 năm, lúc này mới có thể phát tin tức về được…”

Trưởng lão Bán Thần cảnh Lượng Huân Thiên nghe đến đó thì hừ một tiếng, “Lượng Cô Tài này rốt cuộc là muốn làm gì? Là một người cháu, hắn muốn đi lịch luyện rèn luyện bản thân, chứ không phải là ra ngoài gây chuyện.”

Tất cả mọi người đều hiểu ý Lượng Huân Thiên nói, đó chính là gây chuyện thì cũng phải lựa chọn. Gây chuyện với một tiên đế thì không sao cả, thế nhưng ngươi lại gây chuyện với một tiên trận đế.

Một tên trưởng lão Bán Thần cảnh khác là Lượng Biên Ảnh từ tốn nói, “Khi Cô Tài bắt Lạc Thải Tư kia đi, cũng không biết Lam Tiểu Bố là tiên trận đế. Hơn nữa, Cô Tài là cháu ruột của Lượng gia ra, mọi người đều biết thiên phú tiềm ẩn của hắn ra sao, cũng biết tại sao hắn lại muốn ra ngoài. Một khi thiên phú của hắn thức tỉnh, toàn bộ Côn Khư Hải có ai là đối thủ của hắn? Lúc đó Lượng gia ta sẽ xưng bá toàn bộ Côn Khư Hải. Hắn tùy tiện bắt đi mấy nữ nhân thì sao chứ? Đây có là gì đâu chứ, chẳng lẽ Lượng gia ta còn phải nhìn sắc mặt của một kẻ tán tu mà sống sao?”

Lượng Liên Phong từ chối cho ý kiến, chỉ từ tốn nói, “Tiếp tục đọc.”

“Lúc đó trong lòng ta cực kỳ tức giận, mãi cho đến khi Lam Tiểu Bố nói hắn đã tiêu diệt Tịch Thần cốc.” Mạch Nham trưởng lão nói đến đây khiến toàn bộ đại điện im phăng phắc.

Tiêu diệt Tịch Thần cốc? Thực lực của Tịch Thần cốc cũng có thể xếp là hạng nhất ở Côn Khư Hải đó? Cho dù là thực lực của Đại Côn Tiên Cung cũng chẳng thể so sánh được với Tịch Thần cốc.

Lượng Huân Thiên nhìn Lượng Biên Ảnh, “Biên Ảnh Thái Thượng, bây giờ ngươi có còn cảm thấy Lượng Cô Tài tùy tiện bắt mấy người đi là chuyện hiển nhiên không?”

Sắc mặt Lượng Biên Ảnh có chút khó coi, Lượng gia hắn mặc dù cao cao tại thượng, nhưng trong mắt Tịch Thần cốc, Lượng gia hắn chẳng là gì cả.

Mạch Nham trưởng lão tiếp tục đọc, “Cho dù ta có làm thế nào, cũng không thể đối địch với người này được. Với tốc độ bây giờ của Côn Bằng Hào, ta đoán nhiều nhất là hai mươi năm nữa, Côn Bằng Hào sẽ đến Côn Khư Hải.”

Không có người nào nói chuyện, bọn họ biết ý của Lượng Trường Tư là gì, chính là nhắc nhở Lượng gia chuẩn bị trước, là đánh hay hòa, đều phải sớm chuẩn bị.

Chương 874: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi.

“Lam Tiểu Bố diệt đi Tịch Thần cốc là chính hắn nói, không có người nào nhìn thấy, cũng không có người nào xác nhận. Có lẽ hắn biết, chuyện này hoàn toàn không thể nào xác nhận được, cho nên mới dám nói bậy nói bạ như vậy, dám nói mình đã tiêu diệt Tịch Thần cốc.” Lượng Biên Ảnh chậm rãi nói,

Không có người nào phản bác lại câu này, bởi vì lời này là thật.

Tịch Thần cốc có rất ít người ra ngoài, một khi ra ngoài không phải là diệt đi một tiên vực thì chính là diệt một tinh cầu. Biết về Tịch Thần cốc, chỉ là mơ hồ nghe nói đến bên trong tu luyện đều dùng thần linh khí. Tu luyện ở nơi như thế, tu sĩ có cảnh giới ngang nhau, tu sĩ của Tịch Thần cốc đương nhiên sẽ có thể miểu sát tu sĩ của những nơi khác.

Nhưng Tịch Thần cốc nằm ở đâu, không có ai biết đến. Hơn nữa mắt của người Tịch Thần cốc đều mọc ở trên trán, cho dù là thế lực đệ nhất ở Côn Khư Hải Đại Côn Tiên Cung, sợ là người ta cũng không đặt vào mắt. Cho nên cũng có cực ít người có bằng hữu là người của Tịch Thần cốc.

Nói cách khác, lời Lượng Biên Ảnh nói có thể là thật, chính là Lam Tiểu Bố đang nói láo. Mục đích của chuyện này, chính là đang dọa Lượng Trường Tư, khiến Lượng gia không dám làm gì đạo lữ của hắn mà thôi.

Ngay cả Lượng Huân Thiên cũng không phản bác, ngay cả chính Lượng Trường Tư cũng không dám khẳng định Lam Tiểu Bố có thật sự đã tiêu diệt Tịch Thần cốc hay không, hắn làm sao mà khẳng định được? Trong lòng hắn chỉ cho rằng, Lượng Cô Tài ở bên ngoài gây chuyện là không đúng mà thôi.

Lượng Liên Phong chậm rãi nói, “Chuyện diệt đi Tịch Thần cốc này nghe qua thấy rợn cả người, cho dù có là tiên trận đế cấp chín, muốn diệt được Tịch Thần cốc cũng chẳng khác nào người si nói mộng, cho nên chuyện này có tính chân thực vô cùng thấp. Huân Thiên nói rất đúng Lượng Cô Tài ở bên ngoài gây họa, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Cho dù Lam Tiểu Bố có nói dối, thực lực của hắn cũng không mạnh như vậy, nhưng Lượng Cô Tài cứ gây họa như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chọc đến phiền phức lớn. Lượng gia ta có thể đứng vững ở Côn Khư Hải, đồng thời phát triển cho đến ngày hôm nay, cũng là vì làm chuyện gì cũng khiêm tốn.

Nhưng khiêm tốn không có nghĩa là lùi bước, Lượng gia ta cũng không phải là đối tượng mà người nào cũng có thể bắt nạt, nếu như người nào có thể bắt nạt được, Lượng gia ta cũng không thể nào tồn tại được ở Côn Khư Hải cho đến ngày hôm nay…”

Lượng Liên Phong vừa nói đến đây, Thông Tin Châu được Mạch Nham trưởng lão đặt trước mặt hắn đột nhiên sáng lên.

Lượng Liên Phong nắm lấy Thông Tin Châu, thần niệm quét một cái lập tức nhíu mày. Một lát sau hắn mới lên tiếng, “Trường Tư vừa mới phát tin tức, bọn hắn đã vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà…”

“Tốc độ thật là nhanh, loại tốc độ này, cái tiên thuyền hư không kia sợ là sẽ không chịu nổi.” Một trưởng lão sợ hãi nói.

Thời gian 30 năm, đã từ Côn Tiền đảo vượt qua Hư Không Chiểu Nê Hà, cái tốc độ này quả thật đã kích phát đến cực hạn.

Lượng Liên Phong xua tay nói, “Lượng gia ta không thiếu cái tiên thuyền hư không này, quan trọng là Trường Tư gửi tin tức đến còn có một chuyện khác nữa, đó là khi tiên thuyền hư không của bọn họ vượt qua Chiểu Nê Hà, không gặp phải trụ lớn bùn nhão, cũng không gặp phải vòng xoáy hút xuống.”

“Như vậy cũng tốt, Lam Tiểu Bố kia cho dù có hù dọa Trường Tư trưởng lão hay không đều không thể nào sống sót được. Gia chủ, ta đề nghị để Trường Tư trưởng lão bỏ thuyền chạy trốn.” Một nữ tử đứng lên nói.

Lượng Liên Phong lắc đầu, “Không còn kịp rồi, Trường Tư chắc hẳn cũng biết tình huống này.”

…

Quả thật là đã không còn kịp nữa rồi, giờ phút này phía trước Côn Bằng Hào đã xuất hiện một vết nứt, vết nứt này càng lúc càng lớn, lập tức xuất hiện vòng xoáy cuồng bạo hút tiên thuyền.

Cho dù Lượng Trường Tư cố gắng khống chế tiên thuyền Côn Bằng Hào tránh ra thế nào, nhưng cái lực hút kia quá mạnh, tiên thuyền hư không vẫn không ngừng đến gần vết nứt hư không.

Lúc này, ở giữa vết nứt hư không kia xuất hiện một vòng xoáy nhàn nhạt, phía sau vòng xoáy đó, thần niệm không thể nào thẩm thấu được. Khi vòng xoáy không ngừng mở rộng, biến thành một cái lỗ đen sâu không thấy đáy.

Lượng Trường Tư tuyệt vọng nhìn lỗ đen, thậm chí hắn chẳng muốn nói một câu nào. Lam Tiểu Bố có lợi hại đến đâu, thì cũng chỉ có một con đường chết.

Nhìn thấy cái tiên thuyền hư không này còn cách lỗ đen.khoảng trăm trượng, Lam Tiểu Bố đã khắc họa xong đạo trận văn cuối cùng, đồng thời vung ra mấy chục đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm, sau đó kích phát đại trận.

Vốn dĩ tiên thuyền hư không đang bị lỗ đen hút vào đột nhiên dừng lại, sau đó chậm chạp đảo quanh tại chỗ. Tựa như có một loại lực lượng cường đại bao lấy tiên thuyền, không cho tiên thuyền tiến vào lỗ đen.

Lượng Trường Tư sợ ngây người, hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy có tiên trận đế nào tuyệt thế như Lam Tiểu Bố. Vậy mà có thể dựa vào trận đạo ngăn cản tiên thuyền hư không tiến vào lỗ đen thế này, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn khẳng định đây chuyện này nhất định là giả.

Nhưng sau đó Lượng Trường Tư nhanh chóng phát hiện ra, cho dù tiên thuyền đã bị Lam Tiểu Bố dùng trận pháp ngăn cản, nhưng vẫn chậm rãi di chuyển đến gần lỗ đen, chỉ là tốc độ kia vô cùng chậm mà thôi.

Lượng Trường Tư thấy Lam Tiểu Bố còn đang không ngừng bố trí trận pháp, không dám nói lời nào. Giờ phút này, hắn tin Lam Tiểu Bố thật sự đã diệt đi Tịch Thần cốc. Dù sao thì Tịch Thần cốc quá cường đại, trước đó Lam Tiểu Bố nói đã tiêu diệt Tịch Thần cốc, hắn vẫn có chút nghi ngờ.

Thế nhưng với trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố thế này, một khi nhốt Tịch Thần cốc lại, có ai ở bên trong Tịch Thần cốc có thể trốn ra đươc?

Thời gian từ từ trôi qua, Lượng Trường Tư vẫn không thể nhìn ra Lam Tiểu Bố đang bố trí đại trận gì, hắn mơ hồ có thể cảm nhận được, đại trận này đang dần dần mạnh lên. Cho dù như vậy, vẫn không thể nào ngăn cản tiên thuyền Côn Bằng Hào lại gần lỗ đen.

Lam Tiểu Bố cũng nhận ra cách làm này không được, hắn đột nhiên lấy ra một cầu Tiên Linh mạch màu vàng đất, cắm Tiên Linh mạch này vào đầu thuyền, sau đó hắn xông ra khỏi tiên thuyền.

Chương 875: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi. (2)

“Lượng Trường Tư, nhớ kỹ tiên thuyền không cần vội vã lùi lại.” Nám lại một câu, Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất khắc họa ra từng đạo trận văn hư không bên ngoài hư không của tiên thuyền, hắn muốn bố trí một cái Không Gian Lực Lượng Chuyển Di Đại Trận.

Sở dĩ có loại suy nghĩ này, đó là vì Chuyển Di Đại Trận bên dưới Hư Không Chiểu Nê Hà đã cho Lam Tiểu Bố linh cảm. Thần giới có thể dẫn lượng kiếp đến Tiên giới, hắn cũng chỉ chuyển dời lực lượng vòng xoáy trong một cái lỗ đen hư không đến một không gian khác mà thôi, có cái gì không được?

Lam Tiểu Bố mạo hiểm xông ra ngoài tiên thuyền, trừ chuyện muốn thử suy nghĩ của mình có thể thực hiện được hay không, còn có một lý do nữa là hi vọng có thể cứu được người trên tiên thuyền. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, Chiểu Nê Hà chưa từng xuất hiện trụ bùn nhão chắc có liên quan đến hắn. Bởi vì thần niệm của hăn quá mạnh, trực tiếp thẩm thấu vào sâu trong Chiểu Nê Hà, đồng thời xem xét vô số trụ lớn dưới đáy Chiểu Nê Hà. Cách làm này, có lẽ đã khiến tiên thuyền không gặp phải trụ lớn bùn nhão.

Trên tiên thuyền này có ít nhất hơn vạn người, nếu như bởi vì hắn mà vẫn lạc cả vạn người, Lam Tiểu Bố hắn sẽ cảm thấy lòng khó an.

“Đây là Tiên Linh mạch cực phẩm thuộc tính thổ?” Lượng Trường Tư nhanh chóng nhận ra đầu Tiên Linh mạch mà Lam Tiểu Bố đã nhét lên đàu tiên thuyền, lại là một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm.

Không đúng, tiên thuyền hư không đã không còn bị lỗ đen hút nữa, không chỉ như vậy, còn từ từ lùi lại.

Lượng Trường Tư sao lại không biết nắm chặt thời gian, hắn điên cuồng kích phát tiên thuyền, tốc độ tiên thuyền lui lại càng lúc càng nhanh. Còn chuyện Lam Tiểu Bố nói, bảo hắn không cần nhanh chóng lùi tiên thuyền lại, hắn đã sớm vứt sang một bên.

Sau khi tiên thuyền lùi đi, Lượng Trường Tư hình như mơ hồ nhìn thấy Lam Tiểu Bố bị lỗ đen cuốn đi. Không chờ hắn vui vẻ, lỗ đen đã lập tức biến mất.

Lượng Trường Tư thở phào một hơi, hắn có thể khẳng định, Lam Tiểu Bố đã bị lỗ đen cuốn đi rồi. Gia hỏa này đúng là ngớ ngẩn, thực lực cường đại như vậy, thế mà lại lấy mạng đổi tiên thuyền Côn Bằng Hào.

Chẳng những Lượng Trường Tư hắn có thể thở phào mà Lượng gia cũng có thể thở phào.

…

Đại điện nghị sự Lượng gia ở Côn Khư Hải.

Lượng Liên Phong lại nhận được một đầu tin tức, sau khi nhìn thấy tin tức này, Lượng Liên Phong đột ngột đứng lên.

Gia chủ nhận một đầu tin tức sau đó khiếp sợ đứng lên, những trưởng lão còn lại của Lượng gia đều khiếp sợ nhìn gia chủ. Nếu như không phải có quy củ hạn chế, thần niệm của bọn hắn đã sớm rà quét Thông Tin Châu trong tay Lượng Liên Phong rồi.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào…” Lượng Liên Phong tự lẩm bẩm, tựa như phát hiện một chuyện gì đó quá kỳ lại.

“Gia chủ, có chuyện gì vậy?” Lượng Huân Thiên không nhịn được hỏi, Lượng Liên Phong than ngắn thở dài nói, “Trường Tư khống chế tiên thuyền hư không vừa rời khỏi Hư Không Chiểu Nê Hà, quả nhiên đã bị lỗ đen trong vết nứt hư không cuốn đi. Nhưng Lam Tiểu Bố kia lại dựa vào trận pháp của mình, ngăn tiên thuyền bị hút vào lỗ đen. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn nhảy ra khỏi tiên thuyền, ở trong hư không bố trí đại trận ngăn cản, cuối cùng Côn Bằng Hào đã thoát khỏi lực hút của lỗ đen vòng xoáy hư không, bây giờ đã an toàn. Mà Lam Tiểu Bố thì đã bị lỗ đen cuốn đi.”

Tất cả trưởng lão trong đại điện đều vô cùng im lặng, giờ phút này đều cảm thấy hít thở không thông.

Chỉ dựa vào sức của một mình đã có thể ngăn cản được một chiếc tiên thuyền hư không bị vòng xoáy lỗ đen của Hư Không Chiểu Nê Hà cuốn đi? Nếu như thật sự có thể làm được, vậy trình độ trận đạo đã đến mức nào?

Tiên trận đế? Nếu như tiên trận đế có thể ngăn cản, vậy thì cái lỗ đen bên ngoài Hư Không Chiểu Nê Hà đã không đáng sợ như vậy.

“Nếu như Trường Tư nói thật, nói không chừng Lam Tiểu Bố kia thật sự có khả năng tiêu diệt Tịch Thần cốc.” Tiên Đế viên mãn Lượng Nguyệt Lương không nhịn được nói,

Lượng Biên Ảnh hừ một tiếng, “Cho dù hắn tiêu diệt Tịch Thần cốc thì sao chứ? Bị lỗ đen cuốn đi, còn không phải chỉ một chữ chết thôi sao? Điều này cho thấy Lượng gia ta có vận may lớn, ai đối nghịch với Lượng gia ta, đều chỉ có một con đường chết.”

“Ta khó hiểu là, vì sao Lam Tiểu Bố kia lại muốn nhảy ra khỏi tiên thuyền Côn Bằng Hào, lấy mạng của mình cứu Côn Bằng Hào? Phải biết rằng hắn và Lượng gia ta có thù, loại chuyện này đổi lại là người khác cũng sẽ không làm?” Lượng Huân Thiên nhíu mày nói, Không ai có thể trả lời vấn đề này, nếu như nói Lam Tiểu Bố đại công vô tư, hi sinh bản thân cứu người, ha ha, lời này đến quỷ cũng chẳng tin.

…

Lam Tiểu Bố xông ra khỏi Côn Bằng Hào cũng không phải không có chuẩn bị, hắn lấy ra đầu Tiên Linh mạch cực phẩm kia chính là thứ để dẫn dắt đại trận. Chỉ cần hắn bố trí xong Không Gian Chuyển Di Đại Trận, thì sẽ dựa vào đại trận dẫn dắt này quay về tiên thuyền.

Lý giải của hắn về quy tắc Không gian càng ngày càng sâu, cộng thêm bây giờ thần niệm và trình độ trận đạo của hắn đã tăng, hoàn toàn có thể chuyển dời lực hút của lỗ đen này đến không gian khác, nhưng mà hắn cần rời khỏi tiên thuyền bố trí mà thôi.

Sự thật chứng minh Lam Tiểu Bố làm đúng, hắn khắc hạo trận văn vượt xa trận văn tiên trận cấp chín, loại trận văn này mà bố trí Không Gian Chuyển Di Đại Trận lại có hiệu quả, lục hút của lỗ đen bị Lam Tiểu Bố chuyển đến một phuơng vị khác.

Cũng đúng lúc này tiên thuyền ổn định lại, không còn bị hút về phía lỗ đen nữa.

Nhưng Lam Tiểu Bố không ngờ là, Lượng Trường Tư chẳng những không hãm tốc độ phi thuyền lại, ngược lại còn nhân cơ hội này kích phát tốc độ lùi lại đến mức lớn nhất. Càng khiến hắn không ngờ là, sau khi bố tri Chuyển Di đại trận xong, lục hút của lỗ đen này đối với hắn lại tăng gấp đôi.

Cho dù Lượng Trường Tư có làm theo lời hắn nói, dừng tiên thuyền ở đó, với loại lực hút cuồng bạo này, Lam Tiểu Bố cũng không thể quay về tiên thuyền được, huống chi Lượng Trường Tư còn không hề đợi hắn?

Chương 876: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô trước, đồng thời thẩm thấu thần niệm vào trong.

Thần niệmt ựa như bị truyền tống đi, sau đó thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức truyền đến cảm giác bị xé rách quen thuộc, đây là đang ở dưới đáy Hư KHông Chiểu Nê Hà?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, cái này quả thật chính là dưới đáy Hư KHông Chiểu Nê Hà. Cái vòng xoáy lỗ đen kia thật ra chính là trận môn truyền tống, cuốn những tiên thuyền vượt qua Chiểu Nê Hà xuống dưới đáy Chiểu Nê Hà mà thôi. Rõ ràng, đây là cố ý.

Xem ra hắn đoán không sai, bên trong Chiểu Nê Hà sở dĩ không có lực hút, cũng không có trụ lớn bùn nhão phóng lên khi Côn Bằng Hào vượt qua, đó là do thần niệm của hắn đã thẩm thấu vào trong Chiểu Nê Hà. Như vậy xem ra, chỉ cần có người có thể dùng thần niệm thẩm thấu vào trong Chiểu Nê Hà, người này sẽ không thể nào đi nổi, cuối cùng vẫn sẽ bị cuốn vào trong Chiểu Nê Hà.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định đến dưới đáy Hư KHông Chiểu Nê Hà một chuyến, nhưng hắn muốn đến Côn Khư Hải trước rồi mới đến đây. Không ngờ cái vết nứt hư không kia lại khiến hắn đến đây sớm hơn.

Tới sớm thì tới sớm vậy, Hư KHông Chiểu Nê Hà này đối với người khác là trí mạng, nhưng với hắn mà nói thì không phải. Ở bên dưới đáy Chiểu Nê Hà này, hắn đã sớm làm quen cả nửa năm rồi.

Lam Tiểu Bố từ trong Vũ Trụ Duy Mô đi ra, lập tức cảm giác cả người mình như bị kim châm, không gian bao trùm, từng tia đau nhói thấm đến tận cốt tủy lan tràn khắp cả người hắn. Không chỉ như vậy, thức hải còn không ngừng bị xé rách.

Thật là lợi hại, nếu như không phải hắn đã sớm rèn luyện thần niệm bên trong Chiểu Nê Hà này nửa năm, trước chưa nói đến thân thể, thức hải của hắn đã sớm bị xé rách rồi, sau đó lập tức sụp đổ. Biện pháp tự cứu duy nhất của hắn, đó là vẫn luôn trốn bên trong Vũ Trụ Duy Mô.

Cho dù thức hải của hắn có mạnh đến đâu cũng sẽ sụp đổ, có thể tưởng trượng được những người khác đến đây, cũng sẽ sụp đổ. Khó trách sau khi bị cuốn vào lỗ đen thì sẽ chết chắc, loại tình huống này cơ hội sống sót thật sự không nhiều.

Đoán Thần Thuật của Lam Tiểu Bố đã tăng lên đến cấp 10, thức hải cứng cỏi không gì sánh được, trình độ xé rách này không gây ảnh hưởng đến thức hải của hắn. Chỉ còn sự xé rách của Chiểu Nê Hà này đối với thân thể hắn, Lam Tiểu Bố cần phải vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện cơ thể.

Đến lúc này, Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại. Với sự thích ứng của hắn với Hư KHông Chiểu Nê Hà, hắn vẫn có thể thoát được cái Chiểu Nê Hà này.

Nếu đã tới, vậy hắn dứt khoát nhìn mấy cái trụ lớn bùn nhão dưới đáy Chiểu Nê Hà một chút.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã vô cùng mạnh, nhưng vẫn không thể nào rà soát được hết dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Hắn đi đến chỗ cái trụ lớn thứ nhất, nếu như không đụng vào những cây trụ lớn này, còn tưởng rằng đây là một bức tường lớn. Mỗi một cây trụ đều có đường kích khoảng chừng vạn dặm, đây là cây trụ thô to nhất mà Lam Tiểu Bố từng gặp.

Tay chạm đến cây cột, từng luồng lực lượng quy tắc Không gian được Lam Tiểu Bố nắm bắt được. Đây tuyệt đối là do người bố trí ra, còn là quy tắc dịch chuyển không gian. Điều này cho thấy hắn không hề đoán sai, cây cột trong Chiểu Nê Hà này chắc hẳn là đang tạo thành một đại trận Chuyển Di, rất có thể là đang di chuyển lượng kiếp đến Tiên giới.

Hắn có thể phá cái đại trận này được không? Sau khi phá hủy đại trận này rồi thì có ảnh hưởng gì đến Tiên giới không?

Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển Bất Tử Quyết chống lại xé rách thân thể trong Chiểu Nê Hà, vừa nhanh chóng nghĩ cách.

Hắn muốn phá hỏng đại trận này, đầu tiên nhất định phải biết rõ đại trận này tạo thành như thế nào. Mà bây gờ hắn ngay cả chuyện dưới đáy Chiểu Nê Hà có bao nhiêu cây trụ thế này cũng không biết.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đi dọc xuống phía dưới, nhưng vẫn không thể nào chạm đến đáy Chiểu Nê Hà. Muốn biết có bao nhiêu trụ lớn, nhất định phải tiến vào đáy Chiểu Nê Hà.

Nếu như có thể ngăn cản lượng kiếp đến tiên giới, Lam Tiểu Bố không để ý đến chuyện tốn thêm một chút thời gian. Nhưng mà điều kiện tiên quyết, Lạc Thải Tư không xảy ra chuyện gì. Hắn lấy ra một cái thủy tinh cầu, trên thủy tinh cầu lập tức hiện rõ tình huống trên tiên thuyền Côn Bằng Hào.

Ở bên trong động phủ của hắn, Lường Trường Tư đang điên cuồng phá bỏ cấm chế trên người. Lam Tiểu Bố cười lạnh, nếu như hắn muốn, bây giờ có thể khiến Lường Trường Tư chết một trăm lần. Nhưng mà vẫn chưa đến lúc giết Lường Trường Tư, chỉ cần Lạc Thải Tư xuất hiện trên Côn Bằng Hào, hắn sẽ lập tức biết ngay.

Cất thủy tinh cầu đi, Lam Tiểu Bố lập tức độn về phía đáy Chiểu Nê Hà.

Chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, Lam Tiểu Bố cảm thấy khoảng cách giữa mình và đáy Chiểu Nê Hà vẫn xa vô cùng. Dưới sự rèn luyện của Bất Tử Quyết, thân thể cũng không ngừng tăng cường. Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không được, quá lãng phí thời gian, Lam Tiểu Bố dứt khoát cùng lúc vận chuyển thêm Trường Sinh Quyết.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, một khi Trường Sinh Quyết vận chuyển, thần linh khí từ bên trong Chiểu Nê Hà lập tức bị cuốn về phía hắn, sau đó nhanh chóng tăng tu vi của hắn lên.

Trình độ tu luyện này, tuyệt đối không kém hơn lúc ở Tịch Thần cốc.

Một tháng trôi qua, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc hơn là, khi hắn không ngừng tu luyện, sự xé rách thân thể bên trong Chiểu Nê Hà đã chậm lại, Cùng với đó, tốc độ lặn xuống của hắn cũng càng lúc càng nhanh.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đắm chìm vào trong cảm giác này, không ngừng lặn xuống, không ngừng tu luyện nâng cao tu vi.

Mấy năm sau, ngay khi tu vi của Lam Tiểu Bố đã đạt đến tiên tôn viên mãn, ngay cả hắn cũng cảm giác có thể độ kiếp tấn cấp tiên đế bất cứ lúc nào, dưới chân đột nhiên chạm đến vật cứng, hắn đột nhiên mở to mắt, đây là đến đáy rồi?

Thần niệm không còn bị cản trở nữa, trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, có tất cả là 108 cây trụ to lớn nghiêng nghiêng mọc rễ trong mặt đất dưới chân hắn.

Lam Tiểu Bố bước đi, mặt đất tựa như là một loại vật liệu đá, cụ thể là vật liệu gì thì hắn chưa từng gặp qua.

Chương 877: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. (2)

Bởi vì thần niệm nhìn không sót được cái gì, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng tác dụng của 108 cây trụ này. Những cây trụ lớn này cơ bản chính là từng lá trận kỳ, nếu như không phải trận pháp của hắn đã vượt qua cấp độ tiên trận đế, hắn thực sự sẽ không thể nhìn ra được. Loại đại trận này hắn không thể bố trí nổi, nhưng mà nguyên lý của nó thì chỉ cần tốn một chút thời gian là hắn có thể hiểu rõ.

Lam Tiểu Bố lại lấy thủy tinh cầu nhìn một chút, Côn Bằng Hào của Lường Trường Tư vẫn còn đang trên đường đi, nhìn vào những trận văn Giám Sát mà hắn đã bố trí, tên Lượng Cô Tài kia vẫn còn chưa trở lại Côn Bằng Hào.

Lần này Lam Tiểu Bố không cất thủy tinh cầu đi nữa, mà bố trí một cái trận pháp, chỉ cần có người xuất hiện trên Côn Bằng Hào, trận pháp này sẽ lập tức nhắc nhở hắn.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố bắt đầu nghiên cứu đại trận rất có thể là thứ chuyển lượng kiếp đến đây này.

Thời gian từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố hoàn toàn chìm đắm trong 108 cây trụ lớn này.

Những cây trụ lớn này, mỗi một cây đều khắc họa vô số trận văn, những trận văn này phần lớn Lam Tiểu Bố xem không hiểu.

Mười năm nhanh chóng trôi qua, đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì cứ như vừa trôi qua mười ngày. Lam Tiểu Bố dừng thử nghiệm đại trận này, hắn cảm thấy cho dù mình có ở lại nơi này thêm trăm năm nữa cũng chưa chắc có thể hiểu được đại trận này. Quan trọng là hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Lam Tiểu Bố cho rằng lúc ban đầu hắn đã sai rồi, hắn cần gì phải tìm hiểu cái đại trận này? Nếu như là Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, vậy hắn phá cái đại trận này không phải là được rồi sao?

PHá hư đại trận này cũng không thể ra tay ngay lúc này được, bây giờ mà ra tay, tất nhiên sẽ khiến người bố trí đại trận biết, hắn nhất định phải chờ đến khi lượng kiếp đến rồi ra tay.

Khi lượng kiếp đến, hắn đến đáy Chiểu Nê Hà phá hư mấy cây trụ này thì chắc hẳn không được. Với tốc độ của hắn, cho dù có tấn cấp lên tiên đế, cũng không thể đến đáy Chiểu Nê Hà trong thời gian ngắn được.

Nhưng mà chuyện này cũng không làm khó được Lam Tiểu Bố, bố trí không được thì thôi, chẳng lẽ đến phá mà cũng không phá được? Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Bạo Liệt đại trận ở gần những cây trụ lớn này.

Bởi vì những cây trụ lớn này thật sự quá lớn, bố trí hơn một trăm Bạo Liệt đại trận, cũng tốn Lam Tiểu Bố hết hai năm. Sau khi bố trí xong cái Bạo Liệt đại trận cuối cùng, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi.

Chờ đến khi lượng kiếp đến, hắn chỉ cần khởi động những cái Bạo Liệt đại trận này, 108 cây trụ này sẽ lập tức bị đánh nát. Lúc đó, lượng kiếp không thể dẫn đến Tên giới được, tiên giới sẽ tránh được một kiếp.

Có thể rời khỏi nơi này rồi, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng với chuyến đi ngoài ý muốn này của mình. Ngăn cản lượng kiếp sao? Loại chuyện này trước đó hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, bây giờ lại có thể thành công. Chờ sau khi ra khỏi Chiểu Nê Hà rồi, hắn sẽ lập tức độ kiếp tấn cấp lên tiên đế.

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đi ngược dòng nước xông ra khỏi Chiểu

Nê Hà, hắn đột nhiên cảm thấy không đúng.

Nếu như hắn bố trí loại Chuyển Di đại trận này, hắn sao có thể không nghĩ đến nếu như bị người khác phá hư trụ lớn trận kỳ dưới đáy Chiểu Nê Hà thì phải xử lý như thế nào? Chiểu Nê Hà đáng sợ, nhưng cũng không đến mức có thể ngăn cản tát cả mọi người tiến vào trong.

Là một trận pháp sư, hắn khẳng định sẽ nghĩ đến. Nếu như hắn có thể nghĩ đến, vậy người có trận pháp mạnh hơn hắn kia sao có thể không nghĩ đến?

Nếu như là hắn thì hắn sẽ làm gì? Hắn sẽ bày ra một cái Tu Bổ đại trận, nhanh chóng tu bổ lại 108 cái cây trụ lớn này.

Nếu tu bổ đại trận này, vậy trận tâm của cái Tu Bổ đại trận này nhất định là ở dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Lam Tiểu Bố lại bắt đầu tìm kiếm lại, lần này thần niệm của hắn càng điều tra càng cẩn thận. Đảo mắt mấy tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố hầu như đã lất nơi này lên mấy lần, nhưng vẫn không có phát hiện Tu Bổ đại trận nằm ở đâu.

Có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều, nơi này không có Tu Bổ đại trận.

Mặc kệ có hay không, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định để lại Thiên Cương trận bàn của mình ở dưới đáy Chiểu Nê Hà. Một khi thật sự có Tu Bổ đại trận, chỉ cần Tu Bổ đại trận khởi động, hắn có thể phát hiện ra đầu tiên, sau đó đựa vào 36 lá Thiên Cương trận kỳ và Thiên Cương trận bàn ngăn cái Tu Bổ đại trận này lại.

Bố trí một cái Hư KHông đại trận, khóa Thiên Cương trận bàn ở dưới đáy Chiểu Nê Hà, lúc này Lam Tiểu Bố mới thôi động lực lượng nhanh chóng xông lên khỏi Chiểu Nê Hà.

Lúc trước khi xuống, Lam Tiểu Bố phải mất mấy năm, lần này Lam Tiểu Bố ngược dòng xông lên, cho dù tu vi có tăng lên, thời gian này cũng không rút ngắn lại, thậm chí còn dài hơn một chút.

Sáu năm sau, Lam Tiểu Bố thoát khỏi Chiểu Nê Hà.

Đứng phía trên Chiểu Nê Hà, mặc dù vẫn sóng cuộn mãnh liệt, nhưng Lam Tiểu Bố chẳng có chút sợ hãi nào. Cái Chiểu Nê Hà này đối với hắn mà nói, thậm chí còn là nơi tu luyện tốt, cho dù có độ kiếp thì thế nào chứ?

KHông bằng độ kiếp bước vào tiên đế luôn ở đây?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, lập tức gạt đi.

Có người của thần giới bố trí Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở dưới Chiểu Nê Hà này, vậy cái Chiểu Nê Hà này nhất định có một vài ấn ký thần niệm của người bày trận. Nếu như hắn độ kiếp ở đâu, chẳng phải đang phô bày bí mật của mình cho người khác hay sao?

Lấy Luân Hồi Oa ra, Lam Tiểu Bố chỉ tốn mấy ngày, đã xông qua khỏi phạm vi Chiểu Nê Hà.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố đứng trên một khối thiên thạch trong hư không.

Bởi vì không tìm được tinh cầu bỏ hoang, hắn lại cần phải nhanh chóng tấn cấp lên tiên đế, cái thiên thạch này cũng xem như miễn cưỡng thích hợp.

Một Tụ Linh đại trận đỉnh cấp được bố trí ra, hơn trăm đầu Tiên Linh mạch các loại được Lam Tiểu Bố lấy ra chất chồng xung quanh Tụ Linh đại trận.

Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết, xung quanh Tụ Linh đại trận đã bao phủ đầy tiên linh khí nồng đậm, ở trong hư không tạo thành một mảnh sương mù tiên linh.

Chương 878: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế.

Hấp thu thần linh khí đến tiên tôn viên mãn, cộng thêm công pháp Trường Sinh Quyết của Lam Tiểu Bố tu luyện vốn dĩ không bình thường, sau khi cảm nhận được vách chắn tiên đế xong, chỉ một canh giờ ngắn ngủi, lôi kiếp tiên đế của Lam Tiểu Bố đã ầm ầm kéo đến.

Đợt lôi kiếp thứ nhất là chín tia sét, mỗi một tia đều có kích cỡ như một thùng nước nhỏ. Lam Tiểu Bố chọn cách cứng rắn chống đỡ, từng đạo sấm sét đánh lên người Lam Tiểu Bố, xé rách bắn ra từng tia máu. Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, cho dù cấp bậc thân thể không tấn cấp, nhưng rèn luyện dưới đáy Chiểu Nê Hà nhiều năm như vậy cũng không hề uổng phí, đã giúp cơ thể của hắn cường hãn hơn.

Lam Tiểu Bố đoán cho dù mình không vận chuyển công pháp luyện thể Bất Tử Quyết, hắn cũng có thể chống đỡ hết cả chín tia sét này.

Vận chuyển Trường Sinh Quyết, lôi nguyên và tiên linh khí nồng đậm cuốn đến. KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, chỉ mới lần đầu tiên thôi hắn đã suýt đánh ra một vết nứt trên vách chắn tiên đế. Mà sau khi chín tia sét này đánh xong, Lam Tiểu Bố cũng chỉ bị gãy mấy khúc xương mà thôi.

Loại lôi kiếp này, khiến Lam Tiểu Bố chuẩn bị sẵn Luân Hồi Oa cũng chẳng có tác dụng gì.

Đợt lôi kiếp thứ hai và thứ ba cùng lúc đánh xuống, Lam Tiểu Bố biết rất rõ năng lực chịu đựng của mình, lần này hắn không vận chuyển Bất Tử Quyết, mà điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết hấp thu lôi nguyên, sau đó tiếp tục đột phá vách chắn Tiên đế.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, không có thần linh khí, hắn không thể nhanh chóng phá vỡ vách chắn tiên đế nhanh như vậy được. Cho dù còn thiếu một chút nữa, dù sao thì cũng không xông phá được.Tiên linh khí bình thường đối với Lam Tiểu Bố mà nói, lực đột phá cũng không mạnh lắm, hắn muốn dựa vào lúc này bước vào tiên đế, trong tình huống không có thần linh khí, nhất định phải dựa vào hơi thở quy tắc của lôi nguyên trong lôi kiếp.

Mười tám tia sét liên tục đánh xuống người Lam Tiểu Bố, bởi vì Lam Tiểu Bố không vận chuyền công pháp luyện thể, xương cốt gãy càng nhiều hơn. Một lượng lớn quy tắc trong lôi nguyên cũng khiến Lam Tiểu Bố suýt chút nữa phá được một vết nứt trên vách chắn tiên đế.

Đợt lôi kiếp thứ tư cũng là chín tia sét cùng lúc đánh xuống, lần thứ ba hắn lại thiếu chút nữa là có thể đánh ra vết nứt trên vách chắn Tiên đế kia, lúc này trái tim hắn chìm xuống.

Hắn cảm thấy giác quan của mình có vấn đề, cái này không thể nào là thiếu một chút được mà là kém rất nhiều. KHông có thần linh khí, muốn bước vào cảnh giới Tiên Đế, nhất định phải có nhiều lôi nguyên hơn mới được. Nếu như vậy mỗi lần đều suýt chút nữa mới có thể bước vào cảnh giới tiên đế, vậy sau khi vượt qua chín đợt lôi kiếp, hắn vẫn không thể nào bước vào tiên đế được…

Lôi kiếp tiên đế là Cửu Cửu lôi kiếp, vượt qua cả chín đợt lôi kiếp mà còn chưa tấn cấp lên tiên đế, cái này chắc hẳn chưa từng có trong lịch sử tiên giới nhỉ?

Lam Tiểu Bố chỉ mới nghe nói không cách nào dẫn lôi kiếp đến, cuối cùng không thể tấn cấp tiên đế. Hoặc là lôi kiếp tiên đế tới, cuối cùng không vượt qua, chết trong lôi kiếp tiên đế. Hắn còn chưa từng nghe nói, lôi kiếp kéo đến, cũng vượt qua Cửu Cửu lôi kiếp, kết quả bởi vì linh nguyên không đủ mà không thể tấn cấp tiên đế.

Chẳng lẽ hắn sẽ sáng tạo nên lịch sử mới? KHông đúng, nếu như nói về tiền lệ không vượt qua Cửu Cửu lôi kiếp vẫn không thể nào bước được vào cảnh giới tiên đế, đó chính là đang nói đến tiên tôn không thể nào tấn cấp tiên đế, cho dù có vượt qua Cửu Cửu lôi kiếp, cuối cùng đều vẫn lạc.

KHông được, nhất định phải vượt qua.

Đợt lôi kiếp thứ năm đánh xuống, quả nhiên lại là chín tia sét, lần này Lam Tiểu Bố không muốn đợi nữa, hắn xông lên trực tiếp đánh một quyền vào tia sét kia.

Một quyền này tựa như đánh vào vảy ngược của lôi kiếp, đợt lôi kiếp thứ năm này vừa đánh xuống, 36 tia sét của đợt thứ sáu, thứ bảy, thứ tám cũng ầm ầm đánh xuống. Nhưng mà đây vẫn chưa phải là kết thúc, đợt lôi kiếp thứ chín cũng đánh xuống ngay sau đó.

Nhiều lôi kiếp như vậy, liên tục đánh xuống, rõ ràng là muốn dồn Lam Tiểu Bố vào chỗ chết.

Bốn mươi lăm tia sét đánh xuống vốn chính là do Lam Tiểu Bố kích động ra, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Những lôi kiếp này muốn đánh chết hắn, vẫn còn thiếu một mồi lửa.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến vết thương trên thân thể của mình, liều mạng hấp thu lôi nguyên, sau đó vận chuyển Trường Sinh Quyết, những lôi nguyên này ngưng tụ thành một đợt lực lượng đánh lên vách chắn tiên đế.

Oanh! Oanh! Oanh! Răng rắc!

Xương cốt liên tục bị đánh gãy, máu thịt tựa như một miếng vải bị xé rách tan nát. Lúc này không còn sương máu bắn ra nữa, cả người Lam Tiểu Bố đều tê liệt, cả người đẫm máu.

Rất lâu rồi Lam Tiểu Bố không như ngày hôm nay, bị thương nặng trong lôi kiếp như vậy.

Nhưng hắn vẫn phải làm, hắn muốn bước vào cảnh giới tiên đế, nhất định phải dựa vào loại lôi nguyên này.

Tiếng sấm sét dần dần tiêu tán, trái tim Lam Tiểu Bố lại càng nặng nề hơn. Chín đợt lôi kiếp đã qua, mà hắn vẫn chưa bước vào cảnh giới tiên đế. KHông chỉ như vật, vết thương trên người hắn đã vô cùng nặng. Nếu lúc này có kẻ thù tìm đến, vậy thì hắn chết chắc.

Lam Tiểu Bố hắn sẽ trở thành tiên tôn đầu tiên vượt qua chín đợt lôi kiếp nhưng không tấn cấp lên tiên đế.

Lam Tiểu Bố nuốt một giọt Hư Không Tiên Tủy, lại lấy đan dược ra nuốt vào, chuẩn bị tìm một chỗ chữa thương, lúc này một hơi thở cuồng bạo kéo đến.

Toàn thân Lam Tiểu Bố dựng tóc gáy, chẳng những da đầu hắn tê dại mà ngay cả Nguyên Thần cũng đang run sợ.

Đay là hơi thở chết chóc, hắn đoán không sai, sau khi vượt qua chín đợt lôi kiếp mà vẫn không bước vào tiên đế, vậy thì chỉ có một con đương chết!

Chương 879: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế. (2)

Chết như thế nào? Nhất định có liên quan đến quy tắc thiên địa. Lúc này Lam Tiểu Bố đâu còn nghĩ được chuyện gì khác, hắn không chút do dự muốn vọt vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nhưng một khắc sau, quy tắc thiên địa cường đại đã trói chặt động tác của hắn, hắn hoàn toàn không thể đi vào Vũ Trụ Duy Mô được, đây là quyết tâm phải giết chết tên dị loại hắn này.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hận không thể chửi ầm lên, Tịch Thần cốc tồn tại nhiều năm như vậy, trong đó có người nào mà không hấp thu thần linh khí? Khi bọn họ tấn cấp tiên đế cũng không có loại trừng phạt đáng sợ này? Mà hắn chỉ mới tu luyện mấy chục năm, đã có loại quy tắc trừng phạt đáng sợ này?

Thật sự là tu vi của hắn quá thấp, tu vi của hắn mà mạnh hơn một chút, nhất định phải bắt người thiết lập ra quy tắc này đến đây hỏi cho rõ.

Hơi thở chết chóc càng lúc càng gần, Lam Tiểu Bố chỉ có thể miễn cưỡng lấy Luân Hồi Oa ở bên cạnh trùm lên người mình.

Dường như ngay sau khi Lam Tiểu Bố trốn trong Luân Hồi Oa, một tia sét to có đường kính khoảng chừng một mét lập tức đánh xuống, tia sét này trực tiếp đánh lên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố. Bởi vì Lam Tiểu Bố đã trốn vào trong Luân Hồi Oa, cho nên tia sét này cũng đánh lên Luân Hồi Oa.

Hơi thở cuồng bạo đáng sợ bao trùm khắp Luân Hồi Oa, sau đó lan tràn ra ngoài, Lam Tiểu Bố đã xụi lơ trên mặt đất không thể nào giãy dụa được gì, chỉ có thể phun ra mấy ngum máu.

Loại hơi thở khủng bố này, nếu như không phải có Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố hắn đã chết mấy lần rồi.

Trước mắt Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng loại công kích đáng sợ này không còn nữa, hắn có thể dựa vào Luân Hồi Oa mà sống một lần, nhưng chưa chắc có thể vượt qua được lần thứ hai.

Một lát sau, Lam Tiểu Bố xác định không còn loại hơi thở đáng sợ này nữa, lúc này mới cẩn thận vận chuyển Trường Sinh Quyết bắt đầu chữa thương.

Trường Sinh Quyết vận chuyển một chu thiên, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy kinh mạch và thức hải mình đột nhiên nổ vang, lôi nguyên tinh khiết nồng đậm chớp mắt đổ khắp toàn thân của hắn. Cho dù hắn không dốc toàn lực đột phá vách chắn tiên đế, nhưng vách chắn tiên đế của hắn không biết từ bao giờ đã bị phá vỡ rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nắm lấy cơ hội này, hắn càng tăng nhanh tốc độ vận chuyển một chu thiên của Trường Sinh Quyết.

Một tiếng ầm ầm vang lên, Lam Tiểu Bố cảm thấy toàn bộ thân thể của mình đều thăng hoa đến mức cực hạn. Trên Luân Hồi Oa hầu như đều là lôi nguyên tinh khiết, những lôi nguyên này bị Lam Tiểu Bố hấp thu hết, thức hải điên cuồng mở rộng, kinh mạch cũng nới ra vô hạn, tiên nguyên đang lưu chuyển trong đan điền trở nên hơi thiếu thốn.

Thành công, Lam Tiểu Bố vô cùng kích động, đâu còn bình tĩnh nữa, lại càng tiếp tục vận chuyển Trường Sinh Quyết củng cố cảnh giới tiên đế của mình.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, mình lại tấn cấp tiên đế bên trong một cái nồi. Cho dù như thế nào, tấn cấp lên tiên đế thành công là được rồi. Lam Tiểu Bố nhanh chóng củng cố tu vi của mình, vết thương trên người hắn cũng đã nhanh chóng khôi phục sau khi tấn cấp lên tiên đế.

…

“Đây chính là Côn Khư Hải?” Lạc Thải Tư đang đứng trên pháp bảo phi hành khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy biển cả vô cùng vô tận trong hư không, vũ trụ Hạo Hãn thật sự quá kỳ diệu.

Già Quân Không đứng bên cạnh lại thở phào một hơi, cuối cùng cũng đưa Lạc Thải Tư đến Côn Khư Hải, tiếp theo chỉ cần tiến đến Lượng gia ở Côn Khư Hải là được.

“Đúng, đây chính là Côn Khư Hải, trong tình huống bình thường, từ chỗ ta đến Côn Khư Hải, ít nhất cần đến bảy tám chục năm, pháp bảo phi hành của ta cũng tạm được, cho nên chỉ dùng hơn bốn mươi năm đã đến được nơi này. Tốc độ của Côn Bằng Hào nhất định không nhanh như ta, cho dù Lam đạo hữu yêu cầu Lượng Trường Tư dùng tốc độ nhanh nhất của pháp bảo phi hành, chắc cũng khó có thể đến đây sớm, thậm chí có khi còn ở phía sau chúng ra. Đương nhiên bản thân Lam đạo hữu cũng có một món pháp bảo phi hành, nếu như hắn dùng pháp bảo phi hành của mình, đã sớm đến đây từ mấy chục năm trước rồi.” Già Quân Không giải thích.

Đối với pháp bảo phi hành của mình, Già Quân Không rất tự hào.

“Côn Khư Hải nhìn có vẻ rất bình yên mà.” Cổ Đạo nói.

Già Quân Không mỉm cười, “Đó là vì ngươi còn chưa vào bên trong Côn Khư Hải, bình thường sau khi tiến vào trong Côn Khư Hải rồi, cơ hội sinh tồn của người mới chỉ có một phần.”

Còn có một lời nữa Già Quân Không chưa nói ra, đó là trên thực tế nếu như hắn không dẫn đường, Cổ Đạo và Lạc Thải Tư có thể tới đây được hay không là chuyện khác. Sau này, sợ cũng không thể đến Lượng gia được.

“Côn Khư Hải lớn như vậy, muốn đến Lượng gia chắc còn một quãng đường nữa nhỉ?” Lạc Thải Tư hỏi.

Già Quân Không gật đầu, “Đúng vậy, nếu như dựa vào pháp bảo phi hành của chúng ta trực tiếp đến Lượng gia, cho dù có ta đi cùng cũng cửu tử nhất sinh. Nhưng mà ta biết một con đường tương đối an toàn, chúng ta đi theo con đường này ba tháng thì có thể đên Côn Khư tiên thị. Sau khi đến Côn Khư tiên thị rồi, chúng ta có thể dùng truyền tống trận, đi thẳng đến địa bàn của Lượng gia.”

“Côn Khư tiên thị?” Hai mắt Cổ Đạo sáng lên, “Già đảo chủ, bên trong Côn Khư Hải cũng có tiên thị sao?”

Già Quân Không đáp, “Đương nhiên là có, còn không chỉ có một cái, nhưng cái Côn Khư tiên thị này không phải bình thường. Ở Côn Khư Hải có sáu thế lực lớn, lần lượt là Côn Tiên Cung, Vô Lượng phường thị, Tam Tiên điện, Loan Tiểu đảo, Côn Khư tiên thị, Long Minh cốc. Các ngươi cũng nghe ra được rồi đi, cái Côn Khư tiên thị này có thể xếp hạng thứ năm, ở Côn Khư Hải không có người nào dám chọc đến. Cho nên sau khi đến Côn Khư tiên thị rồi, chỉ cần không đắc tội với người của tiên thị, trong tình huống bình thường thì sẽ an toàn. Cái này ở Côn Khư Hải mà nói là chuyện không hề dễ dàng.”

Chương 880: Lựa chọn của Già Quân Không.

Lạc Thải Tư gật đầu, Côn Khư Hải nàng biết khá rõ. Bất kỳ ở nơi nào, chỉ cần có người muốn ra tay thì có thể không cần lý do mà ra tay, đây chính là nơi mạnh được yếu thua. Nói một cách khác, người ta nhìn ngươi không vừa mắt, hoặc nhìn trúng một thứ nào đó trên người ngươi, đều có thể ra tay giết ngươi.

“Đi thôi, chúng ta đến Côn Khư tiên thị, sau đó từ Côn Khư tiên thị dùng truyền tống trận đến Lượng gia.” Già Quân Không nói.

Theo Già Quân Không, Lam Tiểu Bố có thể tiêu diệt được cả Tịch

Thần cốc, vậy đối phó với Lượng gia hoàn toàn không cần tốn sức.

Đông đảo trưởng lão ở Lượng gia cho rằng Lam Tiểu Bố nói mình diệt đi Tịch Thần cốc là đang phô trương thanh thế, nhưng Già Quân Không lại không cho là như thế. Bởi vì hắn đã từng đối mặt với Lam Tiểu Bố, khi đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, hắn rõ ràng cảm nhận được sự uy hiếp nguy hiểm đến tính mạng.

Già Quân Không ở Côn Tiền đảo nhiều năm như vậy, kinh nghiệm sinh tồn vô cùng phong phú, hắn biết trực giác của mình sẽ không sai. Lam Tiểu Bố không ra tay, nhưng khi đứng trước mặt hắn vẫn khiến hắn có cảm giác đe dọa đến tính mạng như có một cường giả Bán Thần đứng trước mặt mình, vậy cho thấy rõ Lam Tiểu Bố có thực lực có thể dễ dàng nghiền ép hắn.

Pháp bảo phi hành của Già Quân Không có tốc độ rất nhanh, cộng thêm kinh nghiệm lão luyện của Già Quân Không, sau khi pháp bảo phi hành xông vào trong Côn Khư Hải, cuối cùng lách qua vòng xoáy trên mặt biển, còn một số vị trí không gian sai số trên mặt biển. Một đường đi tới, trừ bị sóng biển cuốn lấy mấy lần ra thì không gặp phải nguy hiểm gì lớn.

Hơn hai tháng sau, pháp bảo phi hành của Già Quân Không ngừng lại, hắn nhìn thấy một gốc tử Mạch Tiên Quả.

Nói thật thì hắn nhìn thấy trên một đảo san hô đá ngầm có hai tên tu sĩ đang đối đầu, hơn nữa hai tên tu sĩ này giằng co với nhau, là vì trên đảo san hô đá ngầm này xuất hiện một gốc Tử Mạch Tiên Quả.

Tử Mạch Tiên Quả là loại tiên linh thảo đỉnh cấp có giá trị không thể nào đo lường được, đây là một tiên linh thảo cấp chín, có thể mở rộng kinh mạch tu sĩ, chữa trị kinh mạch bị đứt gãy và vỡ đan điền . Loại tiên linh thảo này đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng đều là bảo bối vô giá.

Tử Mạch Tiên Quả cũng sẽ không vì nơi này thường xuyên có người lui tới mà không xuất hiện, loại tiên quả này xuất hiện không có bất cứ dấu hiệu nào. Bởi vì Tử Mạch Tiên Quả vẫn luốn sinh trưởng trong hư không, khi sinh trưởng trong hư không, cho dù ngươi có đi ngang qua Tử Mạch Tiên Quả thì ngươi cũng không thể nhận ra được. Chỉ có khi Tử Mạch Tiên Quả sắp chín, mới có thể rơi xuống đất, lúc này mới có thể phát hiện ra.

Hai người đang giằng co kia đều là tiên vương, đối với Già Quân Không mà nói, tiên vương là sự tồn tại như sâu kiến, hắn có thể tiện tay bóp chết.

Già Quân Không dừng phi thuyền của mình trên hòn đảo san hô đá ngầm này, hai tên tiên vương kia nhìn thấy Già Quân Không đến, một người trong đó không chút do dự lấy một lá trận kỳ ra ném xuống.

Già Quân Không là đảo chủ một phương, đương nhiên không phải không biết chút gì về trận đạo, hắn nhìn thấy tiên vương này bố trí trận kỳ, lập tức biết đây là trận kỳ kích phát giám sát trận.

Thần niệm của hắn quét qua, quả nhiên nơi này có một cái trận bàn giám sát, trận kỳ này ném ra đã kích phát trận bàn giám sát, nói cách khác tình huống ở đây đã bị người biết đến.

“Tử Hách kính chào tiền bối.” Tiên vương bố trí trận kỳ chủ động cúi người hành lễ với Già Quân Không.

Tên tiên vương còn lại cũng nhanh chóng khom người hành lễ, “Lư Câu Thịnh kính chào tiền bối.”

Sắc mặt Già Quân Không có chút khó coi, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tiên vương đã bố trí trận kỳ kia, “Vừa rồi ngươi có ý gì?”

Tiên vương bố trí trận kỳ lập tức nói, “Ta đến từ Lượng gia Côn Khư Hải đến đây nhận nhiệm vụ, bởi vì phát hiện ở đây có một gốc Tử Mạch Tiên Quả, hơn nữa Tử Mạch Tiên Quả này còn chưa hoàn toàn chín, cho nên đã bố trí một cái trận bàn giám sát ở đây. Vừa chờ đợi Tử Mạch Tiên Quả này chín, vừa chờ người của Lượng gia đến lấy. Tên Lư Câu Thịnh này đến sau, ta đã bố trí trận bàn giám sát ở đây cả rồi, hắn còn muốn cướp Tử Mạch Tiên Quả.”

Chỉ mấy câu, Già Quân Không đã hiểu ra.

Tử Hách quả thật là đã nhìn thấy một gốc Tử Mạch Tiên Quả, nhưng mà Tử Hách không định dâng lên cho Lượng gia, nhưng vì để phòng ngừa bất trắc, cho nên đã bố trí trận bàn giám sát gần đó. Cái trận bàn giám sát này một khi kích phát, nhất định người của Lượng gia có thể nhìn thấy, nếu không thì hắn bố trí cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ cần có nhân vật uy hiếp được hắn, Tử Hách sẽ kích phát trận pháp ngay, nói cho Lượng gia biết ở đây có Tử Mạch Tiên Quả, bán cho Lượng gia một ân tình. Nếu như không có người nào đến, chờ Tử Mạch Tiên Quả chín rồi, hắn sẽ trực tiếp ngắt đi.

Tử Mạch Tiên Quả còn chưa chín, Lư Câu Thịnh đã phát hiện ra, tu vi của Lư Câu Thịnh không thể nào áp chế được Tử Hách, cho nên Tử Hách không định kích phát trận bàn giám sát để người Lượng gia biết chuyện này. Già Quân Không đến, khiến Tử Hách hoàn toàn mất đi khả năng độc chiếm Tử Mạch Tiên Quả, cho nên hắn dứt khoát bỏ Tử Mạch Tiên Quả này cho Lượng gia, từ đó giành được ít chỗ tốt.

Đương nhiên, Tử Hách cũng vì bảo vệ tính mạng nhiều hơn. Hắn cũng không tin một tiên đế sau khi cướp đi Tử Mạch Tiên Quả của hắn sẽ giữ lại cái mạng nhỏ của hắn. Đừng nói là Côn Khư Hải, cho dù là ở nơi khác cũng tuyệt đối không thể.

Trong lòng Già Quân Không cười lạnh, nếu như là ở chỗ khác thì hắn còn sẽ kiêng kị một chút. Nhưng Lượng gia, hắn thật sự không thèm để ý. Hắn có thể khẳng định, chỉ cần Lam Tiểu Bố tìm đến Lượng gia, nhất định sẽ diệt cả Lượng gia.

Chương 881: Lựa chọn của Già Quân Không. (2)

Ngay cả Tịch Thần cốc mà Lam Tiểu Bố còn có thể diệt được, Lượng Cô Tài của Lượng gia bắt ép đạo lữ của hắn, Lam Tiểu Bố không có lý do gì mà không diệt Lượng gia.

Cảm nhận được sát cơ trong mắt Già Quân Không, Tử Hách lập tức nói, “Thiên tài Lượng Cô Tài của Lượng gia đã thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, bây giờ đang thu thập tất cả thiên tài địa bảo ở Côn Khư Hải để củng cố huyết mạch của Lượng Cô Tài. Loại Tử Mạch Tiên Quả này, đối với Lượng Cô Tài Lượng gia mà nói chính là bảo vật cao cấp nhất. Ngươi biết ta vì sao lại có trận bàn giám sát của Lượng gia này không? Bây giờ Lượng gia đang cấp trận bàn giám sát ở khắp nơi. Chỉ cần tìm được đồ tốt đỉnh cấp, đều có thể kích phát trận bàn giám sát bảo vệ đồ vật.”

Nói bóng gió chính là bảo vật xuất hiện bên trong trận bàn giám sát, đều là của Lượng gia. Nếu như ngươi đoạt được, vậy thì phải xem ngươi có mạng mà dùng hay không.

“Lượng Cô Tài trở về Lượng gia rồi?” Già Quân Không sửng sốt.

Không đúng, theo lý mà nói, Lượng Cô Tài trở về, vậy thì Lam Tiểu Bố cũng không có lý do gì mà chưa đến. Nếu Lam Tiểu Bố cũng đến, vậy dựa vào cái gì lại để Lượng Cô Tài thu thập bảo vật khắp nơi, củng cố huyết mạch Cổ Côn như vậy? Lam Tiểu Bố rộng lượng đến thế ư? Một gia hỏa định cướp đoạt đạo lữ của mình, còn sống thoải mái như thế?

“Đương nhiên, loại thiên phú tuyệt thế này của Lượng Cô Tài một khi thức tỉnh, đương nhiên phải quay về gia tộc mới đúng.” Tử Hách đáp.

“Vậy Côn Bằng Hào của Lượng gia cũng trở về rồi sao?” Giọng điệu của Già Quân Không có chút không tự tin.

Tử Hách đáp, “:Đương nhiên là quay về rồi, chẳng những Côn Bằng Hào quay về, mà còn chở về rất nhiều bảo vật.”

“Có nghe nói có một người tên là Lam Tiểu Bố cũng ở trên Côn Bằng Hào trở về không?” Đến chính Già Quân Không cũng cảm thấy giọng điệu của mình có chút không đúng.

“Chưa từng nghe nói đến.” Tử Hách lắc đầu.

Đầu óc Già Quân Không ong lên một cái, Lượng Cô Tài trở về thì còn có thể hiểu được, nhưng sau khi Lượng Trường Tư quay về, Lam Tiểu Bố thì lại không về, cái này mới có vấn đề.

Vào giờ phút này, Thông Tin Châu của Tử Hách sáng lên một cái, Tử Hách nhìn lướt qua Thông Tin Châu, sau đó đắc ý nói, “Người Lượng gia đã liên hệ với ta, chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ phái người đến đây. Nơi này cách Côn Khư tiên thị không xa, bọn hắn đến đây cũng không tốn quá nhiều thời gian.”

Giờ phút này, Tử Hách khẳng định mạng của mình đã được bảo toàn. Mặc kệ tên tiên đế trước mặt này có lai lịch như thế nào, sau khi Lượng gia nhúng tay vào rồi, tuyệt đối sẽ không dám cướp đồ rồi giết hắn.

“Tiền bối, ta cáo từ.” Tên Lư Câu Thịnh đánh nhau với Tử Hách trước đó ôm quyền với Già Quân Không, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Người Lượng gia đã đến rồi, còn ở lại chịu chết à?

Già Quân Không đè nén hoảng sợ trong lòng xuống, bình tĩnh nói, “Nếu là Lượng gia thì ta không nhúng tay vào nữa.”

Nói xong, Già Quân Không nhảy lên pháp bảo phi thuyền của mình, dẫn theo Cổ Đạo và Lạc Thải Tư nhanh chóng rời đi.

Giờ phút này trên phi thuyền vô cùng yên tĩnh, Lạc Thải Tư đã một mình xông xáo trong hư không nhiều năm, đương nhiên không phải là đồ ngốc. Trải qua nhiều năm phi hành trong hư không, nàng đã dò xét ra được, thật ra Lam Tiểu Bố và Già Quân Không cũng không phải là bằng hữu tốt gì. Bởi vì Già Quân Không chỉ gặp Lam Tiểu Bố một lần mà thôi.

Còn về chuyện tại sao Già Quân Không lại giúp nàng, thậm chí còn tự mình dẫn nàng đến Côn Khư Hải, những năm qua Lạc Thải Tư đã nghĩ ra một ít nguyên nhân. Chắc là thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, Già Quân Không muốn thiết lập quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố, lúc này mới chủ động đưa nàng đến Côn Khư Hải.

Còn về thực lực của Lam Tiểu Bố tại sao lại mạnh như vậy, trong lòng Lạc Thải Tư cũng vô cùng khó hiểu. Nhưng đây điều là chuyện nàng nghe được từ miệng Già Quân Không, nàng tin rằng sẽ không phải là giả.

“Sư tỷ, ta cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái.” Cổ Đạo cũng cảm nhận được bầu không khí quái dị. Sau khi Già Quân Không rời khỏi đảo san hô đá ngầm kia, không hề nói đến chuyện đến Lượng gia nữa, cũng không nói chuyện phiếm với bọn hắn, ngược lại khống chế phi thuyền nhanh chóng rời khỏi. Không chỉ như vậy, lúc trước khi Già Quân Không rời khỏi đảo san hô đá ngầm kia, sắc mặt cũng không được dẹp lắm.

Lạc Thải Tư im lặng không nói, nếu như Già Quân Không muốn đối phó với bọn họ, bọn họ cũng chẳng có chút sức lực phản kháng nào. Đối với bọn họ mà nói, chỉ có thể yên lặng chờ chết mà thôi.

Bây giờ trong lòng Già Quân Không tựa như có 10.000 con lạc đà chạy qua, hắn không ngờ lại không thấy Lam Tiểu Bố đâu. Hắn tốn mấy chục năm để tạo mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố vẫn lạc, vậy chẳng phải nói hắn chẳng khác nào tên hề đang biểu diễn sao?

Cái này xem như xong đi, quan trọng là hắn còn đắc tội với Lượng Trường Tư.

Không đúng, trước đó trong trận bàn giám sát kia của Tử Hách nhất định có hình ảnh của hắn, đồng thời cũng nhìn thấy Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đứng trên boong thuyền. Nếu như hình ảnh này xuất hiện ở Lượng gia, vậy không phải đã nói rõ hắn dẫn theo Lạc Thải Tư chạy trốn sao? Hắn đang giúp Lam Tiểu Bố?

Già Quân Không siết chặt tay thành nắm đấm, hắn biết mình phải đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất, hắn lập tức dẫn Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đến Lượng gia, giao Lạc Thải Tư và Cổ Đạo cho Lượng gia, đồng thời nói cho Lượng gia hắn tốn mấy mấy chục năm, chỉ vì bắt Lạc Thải Tư đến đó.

Sự lựa chọn này chậm một chút xíu, nếu như hắn thật sự nghĩ như vậy, khi nhìn thấy Tử Hách kia, nên ở lại đảo san hô đá ngầm kia chờ người Lượng gia đến.

Lựa chọn thứ hai chính là lập tức chạy trốn, dẫn theo Lạc Thải Tư và Cổ Đạo trốn được bao xa thì trốn. Côn Khư Hải mênh mông không gì sánh được, chỉ cần bọn hắn trốn cẩn thận. Lượng gia chưa chắc có thể bắt được bọn hắn.

Nhưng tại sao hắn phải làm theo lựa chọn thứ hai?

Lựa chọn thứ nhất tuy chậm một chút, nhưng vẫn có thể làm được.

Nhưng nếu làm theo lựa chọn thứ nhất, lỡ như Lam Tiểu Bố không xảy ra chuyện gì, cuối cùng vẫn đến Côn Khư Hải, vậy thì phải làm sao đây?

Chương 882: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải.

Già Quân Không làm bất cứ chuyện gì, nhất định phải đạt được lợi ích tối đa. Mạo hiểm cũng được, nhưng nhất định phải có đủ giá trị để mạo hiểm. Những năm qua hắn vì cái gì mà có thể sống sót ở Côn Tiền đảo? Cũng là bởi vì loại kinh nghiệm sinh tồn này. Những chuyện mạo hiểm hơn hắn đã làm rất nhiều rồi, trên cơ bản đều có đủ lợi ích.

Giống như trước đó, hắn biết rõ tu vi của Lam Tiểu Bố kém, lại không biết phía sau Lam Tiểu Bố có bản lĩnh gì, hẳn vẫn lựa chọn bảo thủ, không trực tiếp ra tay với Lam Tiểu Bố. Cho nên đối mặt với hai lựa chọn này, Già Quân Không lại càng cẩn thận hơn.

Nếu như hắn chọn lựa chọn thứ nhất, dẫn Lạc Thải Tư đến LƯợng gia, hắn có thể nhận được tình hữu nghị của Lượng gia sao? Rõ ràng khả năng không lớn. Bởi vì hắn đã từng đắc tội Lượng Trường Tư, không chỉ như vậy, khi ở trên hòn đảo san hô đá ngầm kia cũng không làm theo lựa chọn thứ nhất. Cho nên cho dù bây giờ hắn đưa Lạc Thải Tư đến cho LƯợng gia, nhiếu nhất chỉ là không bị trách tội mà thôi. Hơn nữa cái này cũng chỉ là có thể mà thôi, nếu như LƯợng gia phách lối thêm một chút, nói không chừng còn muốn hỏi tội hắn tại sao lại đắc tội với Lượng Trường Tư.

Sự lựa chọn này đối với Già Quân Không mà nói là lợi không bù được hại.

Nếu làm theo lựa chọn thứ hai có lẽ sẽ như lấy giỏ trúc múc nước, bởi vì Lam Tiểu Bố chết rồi, cho dù hắn có đối tốt với Lạc Thải Tư như thế nào, cũng không thể lấy được nhiều lợi ích. Chỗ tốt là, hắn không cần đối mặt với Lượng gia cùng với những nguy hiểm không biết. Nhiều nhất thì không cần Côn Tiền đảo nữa.

Đối với Già Quân Không mà nói, đắc tội với Lượng gia hắn còn có thể sống sót, nhưng đắc tội với loại cường giả như Lam Tiểu Bố, hắn cảm thấy mình không thể sống nổi. KHông phải bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố quá mạnh, thậm chí có thể diệt được Tịch Thần cốc, mà là vì hắn vẫn luôn cảm thấy Lam Tiểu Bố đã hạ ấn ký thần niệm trên người mình.

Cho nên hắn cược Lam Tiểu Bố không hề chết, một cường giả có thể diệt được Tịch Thần cốc, sao có thể dễ chết như vậy chứ? Lùi một bước mà nói, cho dù Lam Tiểu Bố chết rồi, hắn cũng không cần đi đối mặt với Lượng gia.

“Lạc tiên tử, Lượng gia chúng ta không thể đi được. Lam đạo hữu không đến Lượng gia, có lẽ nửa đường xảy ra chuyện rồi. Ta nghi ngờ bây giờ LƯợng gia đã biết ta đang ở cùng với ngươi, nếu như ta đoán không sai, bước tiếp theo bọn họ sẽ truy nã ngươi và ta. Bây giờ chúng không xông ra khỏi Côn Khư Hải đã không còn kịp nữa. Lượng gia nhất định đã phong tỏa Côn Khư Hải chờ chúng ta xuất hiện. Một khi chúng ta xuất hiện, nhất định sẽ bị truy sát.” Giọng điệu của Già Quân Không vô cùng nghiêm túc.

Lạc Thải Tư thi lễ một cái, “Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đảo chủ.”

Già Quân Không gật đầu, “Suy nghĩ của ta là bây giờ chúng ta lập tức cải trang, sau đó đến Vô Lượng phường thị. Vô Lượng phường thị vô cùng lớn, còn là thế lực đứng thứ hai ở Côn Khư Hải, gần với Đại Côn Tiên Cung. LƯợng gia có năng lực đến đâu cũng không dám truy sát chúng ta ở Vô Lượng phường thị. Quan trọng nhất chính là, Vô Lượng phường thị tương đối an toàn, chúng ta ở lại Vô Lượng phường thị chờ mấy năm được không?”

“Được, cứ nghe theo Già đảo chủ.” Lạc Thải Tư lập tức nói. Nàng cũng hiểu được ý của Già Quân Không, ở Vô Lượng phường thị chờ một khoảng thời gian, nếu như có tin tức của Lam Tiểu Bố, bọn họ sẽ lập tức đi tìm Lam Tiểu Bố. Nếu như không có tin tức của Lam Tiểu Bố, vậy nàng và Cổ Đạo sẽ ở lại Vô Lượng phường thị, còn Già Quân Không nhất định phải rời khỏi Vô Lượng phường thị.

Nhưng mà chuyện này đối với nàng mà nói đã là kết quả tốt nhất rồi, ít nhất thì Già Quân Không không bắt nàng đến giao cho Lượng gia.

…

Thiên thạch dưới chân Lam Tiểu Bố đã sớm hóa thành bã vụn, trên người Lam Tiểu Bố đẫm máu. Nhưng tâm trạng của hắn lại cực kỳ thoải mái, theo kế hoạch ban đầu của hắn, muốn bước vào cảnh giưới Tiên Đế ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm. Đây là bởi vì hắn có Vũ Trụ Duy Mô và Trường Sinh Quyết.

Không ngờ thần linh khí ở Tịch Thần cốc và bên trong Chiểu Nê Hà lại giúp hắn vượt qua tiên tôn cảnh dài dằng dặc, còn chưa đến trăm năm đã đến cảnh giới tiên đế.

Cho dù chỉ mới là tiên đế tầng một, nhưng Lam Tiểu Bố tin chắc rằng, cho dù có Bánh Thần cảnh đến, hắn cũng không sợ. Không phải là bởi vì hắn có thiên phú hơn người khác, mà là vì hắn có Vũ Trụ

Duy Mô.

Có Vũ Trụ Duy Mô, hắn có thể dung hợp Trường Sinh Quyết, Đoán Thần Thuật và Bất Tử Quyết, thần linh khí trong Tịch Thần cốc đã sớm chuyển hóa tiên linh khí trong người hắn thành thần linh khí.

Sử dụng thần nguyên đối phó với tiên nguyên, sau này hắn không cần phải vội vã cuống cuồng bố trí trận pháp nữa.

Sửa sang lại bản thân một chút, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra. Nếu Lượng Trường Tư không nhận được tin tức của Lượng Cô Tài, vậy thì hắn tự tiến đến Lượng gia.

Kích phát Luân Hồi Oa đến tốc độ lớn nhất, chỉ trong một năm, Lam Tiểu Bố đã đứng ở biên giới Côn Khư Hải. Sau khi hắn trở thành Tiên Đế, tốc độ của Luân Hồi Oa lại tăng thêm một cấp độ.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy biển cả hư không, thần niệm quét thấy vô cùng mênh mông, với thần niệm bây giờ của hắn, cũng không thể bao trùm được một góc của biển cả này.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than. Nếu như vẫn luôn ở tại Địa Cầu, hắn sao có thể nhìn thấy cảnh tượng mênh mông tráng lệ này?

KHiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, Côn Khư Hải nguy hiểm không gì sánh được, phần lớn tu sĩ đều trốn ở một nơi an toàn tu luyện. Chỉ khi ra ngoài tìm kiếm tài nguyên tu luyện, nhưng tu sĩ này mới kết bạn đi ra, đồng thời duy trì cảnh giác cực cao.

Chương 883: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. (2)

Nhưng trong thần niệm của hắn ở biên giới Côn Khư Hải thì lại không phải như vậy, trong thần niệm hắn nhìn thấy khoảng chừng hơn ngàn người, những người này đi loạn khắp nơi không có mục đích. Không chỉ như vậy, thậm chí hắn còn quét ra được đủ loại trận bàn giám sát cấp thấp, những trận bàn giám sát này hầu như đã bao trùm hết vùng biên giới Côn Khư Hải. Ít nhất thì phần lớn phạm vi trong thần niệm của hắn đều nằm trong phạm vi trận bàn giám sát.

Là ở vùng biên giới của Côn Khư Hải có bảo vật đỉnh cấp, hay là vì nơi này không nguy hiểm như trong truyền thuyết?

“Đứng lại.” Hai tên tu sĩ Đại La Kim Tiên xông đến, một trái một phải chặn đường Lam Tiểu Bố.

“Từ đâu tới? Đi đến đâu?” Tên tu sĩ bên trái đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, giọng điệu lạnh lùng hỏi.

Khi Lam Tiểu Bố còn ở cảnh giới tiên vương và tiên tôn, khi tu vi không ngừng gia tăng, hơi thở trên người hắn càng mạnh hơn. Bởi vì thời gian dài tu luyện Trường Sinh Quyết, đạo vận lưu chuyển khá rõ ràng, cho nên phần lớn người có thể nhìn ra được phạm vi thực lực của hắn. Sau khi hắn bước vào tiên đế, những hơi thở đạo vận này hoàn toàn biến mất. Quy tắc đại đạo của Trường Sinh Quyết càng ngày càng hoàn thiện, ít nhất thì ở tiên giới này, đạo vận không còn hiện rõ ra như lúc trước nữa. Cho nên nhìn qua rất giống một tu sĩ bình thường, tu vi cũng trở nên mơ mơ hồ hồ.

Cũng giống như vạn vật quy nhất vậy, hắn đứng ở đó, tựa như có thể dung nhập vào không gian.

Hai tên Đại La Kim Tiên này không nhìn ra tu vi của Lam Tiểu Bố, lại cảm nhận được tuổi tác của Lam Tiểu Bố. Một tu sĩ có tuổi còn trẻ, tu vi tuyệt đối không mạnh.

“Chuyện này có liên quan gì đến hai vị không?” Lam Tiểu Bố nói.

“He he, chúng ta đang làm theo mệnh lệnh của Lượng gia, ở chỗ này tìm bắt tội phạm chạy trốn. Nhìn dáng vẻ của ngươi, hình như rất giống tội phạm đó." Nam tử vừa nhìn Lam Tiểu Bố từ trên xuống dưới, vừa nghĩ trên người Lam Tiểu Bố có những thứ gì.

Đừng nói là bọn hắn làm việc cho Lượng gia, cho dù không làm việc cho Lượng gia, Lam Tiểu Bố cũng là một người mới, trên người nhất định có đồ tốt. Trên người Lam Tiểu Bố có hơi thở của Hư KHông Thủy, rõ ràng là mới vừa đến Côn Khư Hải, loại người này bình thường đều có bảo vật trên người làm bạn.

Ở Côn Khư Hải này, nắm tay người nào lớn, đồ chính là của người đó.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, "Nếu như là vây bắt tội phạm chạy trốn, con mắt của các ngươi mù rồi à? Không nhìn thấy ta vừa đến Côn Khư Hải sao?"

Quả nhiên là vừa mới đến Côn Khư Hải, hai tên Đại La Kim Tiên này vô cùng vui mừng. Chỉ là không chờ bọn họ nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nói trước, "LƯợng gia trâu quá nhỉ, dám ở Côn Khư Hải chặn bắt tội phạm chạy trốn, chắc Côn Khư Hải là của Lượng gia hắn rồi?"

Nghe giọng điệu của Lam Tiểu Bố, một người khác kéo kéo tên tu sĩ Đại La Kim Tiên đang nổi giận kia lại. Tu sĩ bình thường cũng không nói chuyện với giọng điệu phách lối như vậy, chứ đừng nói là một tu sĩ mới đến đây.

Bởi vì giọng điệu của Lam Tiểu Bố đã khiến tên tu sĩ đang nổi giận kia cảm thấy bất thường, hắn hừ một tiếng, "Lượng gia đã là thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải, đây là do chính Đại Côn Tiên Cung thừa nhận. Ngươi nói xem? Ngươi định khiêu khích Lượng gia Côn Khư Hải sao?"

“LƯợng gia chính là thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải? Chuyện này không thể chứ?” Lam Tiểu Bố nhíu mày. Hơn 50 năm trước, hắn nghe Già Quân Không nói, Lượng gia ở Côn Khư Hải vẫn chưa được tính là một thế lực lớn. Lúc này chỉ mới mấy chục năm ngắn ngủi, sao LƯợng gia đã trở thành thế lực thứ bảy rồi?

Mấy chục năm đối với phàm nhân mới nói, có lẽ là đã nửa đời người, nhưng đối với Tiên giới mà nói, chẳng khác gì mới qua một đêm.

“KHông biết gì à, Lượng gia có một thiên tài tuyệt thế. Hắn không những đã thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã từ tiên vương trung kỳ bước vào cảnh giới tiên tôn.” Đại La Kim Tiên này ha ha một tiếng nói.

“HUyết mạch Cổ Côn? Là ai?” Trong lòng Lam Tiểu Bố đã hiểu ra một chút. Xem ra người của Lượng gia thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, khiến mấy thế lực Đại Côn Tiên Cung kiêng kị, bắt đầu thừa nhận LƯợng gia là thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. Hắn không biết cái huyết mạch Cổ Côn này mạnh đến mức nào, những người này là đang kiêng kị, hay là nịnh bợ.

“Lượng Cô Tài, cháu ruột của gia chủ Lượng gia Lượng Liên Phong, cũng là gia chủ tương lai của Lượng gia.” Tên Đại La Kim Tiên này đắc ý nói,

Lam Tiểu Bố kĩnh hãi, lập tức quát, “Lượng Cô Tài trở về rồi? Chuyện xảy ra khi nào?”

Hắn bỗng nhiên có chút hối hận, nếu không chậm trễ ở dưới đáy Chiểu Nê Hà nhiều năm như vậy, hắn đã sớm đến LƯợng gia rồi, đến mức bây giờ Lượng Cô Tài quay về sớm như vậy, hắn còn nghi ngờ có phải Lạc Thải Tư đã bị giết hay không. Nếu như Lạc Thải Tư bị giết, cho dù hắn có tiêu diệt hết Lượng gia thì có ích gì chứ?

Trước đó tên Đại La Kim Tiên kia sở dĩ trả lời kĩ càng câu hỏi của Lam Tiểu Bố, là đang muốn uy hiếp Lam Tiểu Bố, khiến Lam Tiểu Bố biết thế lực sau lưng bọn họ là ai. Nhưng khi Lam Tiểu Bố quát hỏi, bọn hắn không còn tâm trạng trả lời nữa. Hai người không hẹn cùng lấy phảp bảo ra, một trái một phải chặn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không chần chừ gì nữa, hắn trực tiếp đập một bàn tay ra, chưởng ấn đập một tên Đại La Kim Tiên thành cặn máu. Đồng thời, lĩnh vực tiên đế đã khóa chặt tên Đại La Kim Tiên vẫn luôn trả lời hắn trước đó.

“Tiền, tiền bối…” Nếu như tên Đại La Kim Tiên này không biết lần này mình đã đá vào tấm sắt thì chính là heo.

“Nói, khi Lượng Cô Tài về có dẫn theo người nào về không?” Trong giọng Lam Tiểu Bốt ràn đầy sát khí.

“Tiền bối, ta thật sự không biết, chuyện này không liên quan đến ta. Ta chỉ biết sau khi Lượng Cô Tài bước vào tiên tôn, Lượng gia sẽ tổ chức đại điển tấn cấp tiên tôn…” Đại La Kim Tiên này lắp bắp trả lời.

“Đùng.” Lam Tiểu Bố lại đập một tay xuống, tên Đại La Kim Tiên này hóa thành sương máu, cùng lúc đó, hắn cũng đã vọt vào sâu trong Côn Khư Hải.

Chương 884: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo.

Lam Tiểu Bố cũng không biết chỉ cần hắn đến Côn Khư tiên thị, là có thể dùng truyền tống trận đến Lượng gia. Nhưng mà tốc độ Luân Hồi Oa của hắn cực nhanh, cho dù không dùng truyền tống trận, cũng chỉ cần ba bốn ngày đã đi qua Côn Khư tiên thị, phải biết rằng phi thuyền tiên khí cực phẩm, từ biên giới Côn Khư Hải đến Côn Khư tiên thị cũng mất mấy tháng. Chậm một chút thì cũng phải mất mấy năm.

Bởi vì trong lòng vô cùng lo lắng, cho nên tốc độ Luân Hồi Oa đã được Lam Tiểu Bố kích phát đến mức cực hạn. Một vài Hải Yêu Hư Không phát hiện ra Luân Hồi Oa, chỉ là những Hải Yêu này còn chưa kịp lao ra, Luân Hồi Oa đã sớm biết mất tăm.

…

Lượng gia vốn ở trên một hải đảo vô danh, bởi vì sâu trong hải đảo này có một đầu Tiên Linh mạch tự nhiên, cái Tiên Linh mạch tự nhiên này do tổ tiên Lượng gia phát hiện ra, đồng thời chiếm cứ nơi này, cuối cùng đặt tên là Cổ Côn đảo.

Vốn dĩ không có người nào biết, vì sao người Lượng gia lại đặt cho cái hải đảo vô danh này là Cổ Côn đảo. Sau khi Lượng gia xuất hiện một người có huyết mạch Cổ Côn, tất cả mọi nười mới hiểu ra, hóa ra tổ tiên của Lượng gia có một tia huyết mạch Cổ Côn. Đặt tên hải đảo này là Cổ Côn đảo, là đang hy vọng có một ngày trong số hậu bối có người có thể thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn.

Bây giờ Lượng gia thật sự đã có một thiên tài thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, cái này không chỉ là chuyện của Lượng gia, mà toàn Côn Khư Hải cũng chấn động vì chuyện này. Người tu luyện có huyết mạch Cổ Côn, không chỉ có thể miểu sát tu sĩ cùng cấp, cho dù có nghiền sát người hơn một đại cảnh giới cũng không có gì kì lạ. Thậm chí ở cảnh giới Tiên đế nghiền sát Thần Nhân cũng là chuyện có khả năng.

Cái này vẫn chưa phải là đáng sợ nhất, người tu luyện có huyết mạch Cổ Côn còn có một thần thông thiên phú, đó chính là hấp thu thần niệm và nguyên lực.

Ngươi nghĩ mà xem, khi ngươi và đối thủ quyết đấu, sau khi ngươi đánh thần thông ra, người khác lại hấp thu đi một phần nguyên lực và thần niệm từ thần thông của ngươi, mà phần bị hấp thu này sẽ biến thành thực lực của đổi thủ áp chế lại ngươi, kết quả sẽ như thế nào?

Giờ phút này Cổ Côn đảo đang nghênh đón thời điểm náo nhiệt nhất từ trước đến nay, vô số tu sĩ đều lũ lượt kéo đến, bởi vì Lượng gia ở Cổ Côn đảo sắp tổ chức đại điển Lượng Cô Tài tấn cấp tiên tôn.

Những tu sĩ bình thường khi tấn cấp tiên tôn, cũng không có đại điện gì cả, chỉ khi tấn cấp lên tiên đế, mới có tư cách tổ chức đại điển. Chẳng qua nếu như tu sĩ tấn cấp tiên tôn này lại thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, vậy thì tư cách tổ chức đại điện so với tiên đế còn lớn hơn.

Lần đại điển này, chẳng những tất cả thế lực lớn nhỏ ở Côn Khư Hải đều tham gia, mà còn có rất nhiều tán tu kéo đến. Bởi vì LƯợng gia đã hứa hén, bất kỳ tu sĩ nào tham gia lần đại điển này, đều có thể nhận được một ly tiên tửu Thâm Hải Thần Lưu.

Thâm Hải Thần Lưu chính là đặc sản của Côn Khư Hải, chỉ có ở cực sâu trong Côn Khư Hải, nó có tác dụng tăng năng lực cảm ngộ của tu sĩ. Cho dù có là Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng hiếm có cơ hội được dùng tiên tửu Thâm Hải Thần Lưu để bước vào tiên vương cảnh. Còn tu sĩ cấp thấp, dựa vào tiên tửu Thâm Hải Thần Lưu tấn cấp lại càng có lợi ích lớn hơn.

Đương nhiên, Lượng gia cung cấp nhất định là loại tiên tửu Thâm Hải Thần Lưu hạ đẳng, nhưng thế thì sao chứ? Đừng nhìn thấy rất nhiều tu sĩ sinh tồn ở Côn Khư Hải, nhưng bọn hắn ngay cả Thâm Hải Thần Lưu là gì chỉ sợ cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Dù không dùng truyền tống trận, vào ngày thứ mười một, Luân Hồi

Oa của Lam Tiểu Bố cũng đến bên ngoài Cổ Côn đảo, cho dù Lam Tiểu Bố không có phương vị hư không của Cổ Côn đảo, hắn có thể đến Cổ Côn đảo nhanh như vậy, hắn chỉ dựa vào ấn ký thần niệm của hắn trên người Lượng Trường Tư mà thôi.

Bên ngoài Cổ Côn đảo là một quảng trường khổng lồ, quảng trường này được xây dựng trên Côn Khư Hải. Dọc theo quảng trường có hộ trận khóa lại, cửa vào hộ trận này có mấy tu sĩ trông coi. Muốn đi vào Cổ Côn đảo, phải được mấy hộ vệ này kiểm tra.

Quảng trường bên ngoài Cổ Côn đảo vô cùng rộng lớn, nhưng giờ phút này cũng đã kín hết người. Lượng gia quy định, vào lúc Lượng Cô Tài của Lượng gia tổ chức đại điển, ai dám ra tay ở chỗ này, đó chính là kẻ thù của Lượng gia.

Lam Tiểu Bố không nghĩ nhiều như vậy, Luân Hồi Oa của hắn không để ý đến cấm chế cấm bay, trực tiếp đáp xuống chính giữa quảng trường.

Mấy tên hộ vệ lập tức lao đến, tên này đúng là gan to bằng trời. Đại điển của thiên tài Lượng Cô Tài của Lượng gia Cổ Côn đảo, lại có người dám không tuân theo cấm chế cấm bay.

Lam Tiểu Bố vung tay ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, hôm nay hắn đến đây chính là để diệt Lượng gia, từ hôm nay về sau nơi này sẽ không còn tồn tại nữa.

“Ngươi là người phương nào?” Mấy tên hộ vệ của Lượng gia xông đến, vây quanh Lam Tiểu Bố, trong số những hộ vệ này, người có tu vi mạnh nhất cũng chỉ là tiên vương mà thôi. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, những người này còn không bằng sâu kiến.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nhìn những hộ vệ này, thần niệm của hắn trực tiếp xé rách mọi cấm chế, tìm kiếm Lạc Thải Tư, đồng thời hắn nhìn thấy mấy tên nam nữ trẻ tuổi thần sắc đờ đẫn đứng trên quảng trường. Những hộ vệ đang bao vây hắn kia, vốn đang trông giữ những nam nữ trẻ tuổi này.

Đây là đang giam giữ Nguyên Thần? Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh tới, mấy tu sĩ đang bị giam giữ Nguyên Thần này lập tức giật mình bừng tỉnh. Trong đó có một nữ tử lớn tiếng kêu lên, “Lượng gia bắt những người có tư chất tiên căn tốt, tước đoạt tiên căn để người thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn của Lượng gia cắn nuốt…”

Thật độc ác, Lam Tiểu Bố nghe nói vậy thì lập tức dùng thần niệm rà quét, hắn phát hiện có rất nhiều tán tu đều căng thẳng nhanh chóng rút đi, tựa như muốn rời khỏi quảng trường này, chỉ vì một ly tiên tửu mà bỏ luôn mạng nhỏ của mình ở đây thì quá thua thiệt rồi. Mà những người đại diện cho các tông môn kia thì lại cảm thấy rất bình thường, cũng không để ý gì.

Chương 885: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo. (2)

Đây quả nhiên là nơi làm việc không theo lẽ thường. Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, hộ vệ vây quanh hắn càng lúc càng nhiều, một tên tu sĩ tiên vương hậu kỳ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Bắt hắn lại cho ta.”

Vừa nói xong, chính hắn đã lấy pháp bảo ra.

Hơn 30 tên hộ vệ cùng lúc lấy pháp bảo ra đánh về phía Lam Tiểu Bố, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố quét một cái, mấy chục cái đầu bị hắn cuốn lên, bay vào trong không trung, máu tươi bắn ra, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ một góc quảng tường.

Mấy tên hộ vệ còn chưa xông lên hoảng sợ kêu; “Hắn là tiên đế, hắn là tiên đế…”

…

So với sự hỗn loạn bên ngoài quảng trường, tại đại điện tân khách lớn nhất của Lượng gia, mấy trăm vị khách đang ngồi ở đây.

Ngồi trên chủ vị là một nam tử trung niên mặt trắng không râu, vẻ mặt hắn tươi cười, loại vui vẻ kia dường như tràn từ trong xương mà ra.

Hắn chính là gia chủ của Lượng gia Lượng Liên Phong.

Bản thân Lượng Liên Phong cũng không ngờ được, Lượng gia còn có ngày hôm nay. Nhìn những người đang ngồi dưới kia là ai? Nhị cung chủ Đại Côn Tiên Cung, Tam điện chủ Tam Tiên điện, phó đảo chủ Loan Tiểu đảo…

Không phải là nhân vật đứng đầu của thế lực cao cấp thì chính là đầu não của các đại thế lực, tiên đế bình thường đều không có tư cách ngồi trong đại điện này.

Lượng Liên Phong bưng ly rượu lên nói, “Hôm nay là ngày vui lớn của Lượng gia ta, Lượng Cô Tài của Lượng gia ta sau khi thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, tấn cấp lên tiên tôn. Bởi vì huyết mạch Cổ Côn thức tỉnh tương đối vội vàng, cho nên lúc đó không tổ chức khánh điển, hôm nay cũng xem như là bổ sung, ta đại diện cho Lượng gia cảm tạ các vị bằng hữu Côn Khư Hải đã đến chung vui…”

Lời Lượng Liên Phong đang nói đột ngột dừng lại, nụ cười trên mặt hắn cứng dờ, sau đó lập tức bùng nổ sát khí.

“Liên Phong huynh, có phải có người đến quấy rối hay không?” Vừa nói chuyện chính là phó đảo chủ Bái Tỳ của Loan Tiểu đảo, hắn là người đầu tiên đến LƯợng gia trợ uy, trước đó cũng có quan hệ không tệ với Lượng Liên Phong, lần này hắn đương nhiên lại càng phải thắt chặt mối quan hệ tốt với Lượng gia.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố phá hư các loại cấm chế trên Cổ Côn đảo này, đừng nói là hắn, thật ra phần lớn người trong đại điện này đều có thể cảm nhận được.

Lượng Liên Phong hít một hơi thật sau, ôm quyền nói với đám người này. “Bái Tỳ huynh nói không sai, Lượng Liên Phong ta đã ở Côn Khư Hải nhiều năm, còn chưa nhìn thấy kẻ nào ngông cuồng như thế này. Vậy mà trực tiếp dùng thần thông thần niệm, hủy toàn bộ cấm chế trên Cổ Côn đảo ta. Ha ha ha ha, Lượng Liên Phong ta thật muốn nhìn xem, là ai lợi hại như vậy, ngay cả công pháp thần niệm cũng có. Cũng đúng, có thần thông thần niệm rồi thì cần gì đặt Lượng gia ta vào mắt.”

Mười mấy tiên đế thấy vậy cũng đứng lên theo nói, “Hôm nay là lễ lớn của Cổ Côn đảo Côn Khư Hải, chúng ta đi cùng Liên Phong huynh nhìn xem.”

Có người dẫn đầu, những người còn lại đều lập tức đứng lên ủng hộ, dù sao thì tất cả mọi người đều muốn tạo mối quan hệ với Lượng gia.

Ngay lúc này, đám người lập tức nghe thấy tiếng ầm vang, sau đó toàn bộ không gian đảo đều chấn động. Một vài người đang chuẩn bị đứng lên ủng hộ Lượng gia đều ngừng lại, chỉ cần không phải đồ ngốc, đều biết rõ tiếng vang này là sao.

Rất rõ ràng có người đã đánh nát đại trận hộ đảo của Lượng gia, hơn nữa còn một kích thành công. Đại trận hộ đảo của Lượng gia chính là tiên trận cấp chín đấy, một kích đã có thể đánh nát cái hộ trận này, không tinh thông trận đạo thì tuyệt đối không thể làm được. Hơn nữa một kích này còn khiến toàn bộ không gian đảo chấn động, vậy thì không chỉ là tinh thông trận đạo thôi đâu.

Nhưng cái này vẫn chưa phải là kết thúc, vô số kiến trúc bắt đầu sụp đổ. Hộ trận này tựa như không còn là hộ trận nữa, mà là đại trận phá hư.

Dựa vào hộ trận của Cổ Côn đảo, khi đánh phá hộ trận, còn có thể dùng hộ trận này san bằng mọi kiến trúc trên Cổ Côn đảo thành bình địa, đây đâu chỉ đơn giản là mạnh về trận đạo?

Mười tu sĩ đứng lên lúc ban đầu bắt đầu hối hận trong lòng, tự nhủ nếu đứng lên muộn một chút thì cũng sẽ không chết, tại sao phải vội vàng như thế? Lượng gia quả thật có một người thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, nhưng cái người thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn này còn chưa trưởng thành mà, đúng không?

Lượng Liên Phong cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, đây tuyệt đối là cường giả, hắn đột nhiên nghĩ đến Lam Tiểu Bố có trận đạo mạnh đến đáng sợ kia. Nhưng Lam Tiểu Bố đã bị cuốn vào trong vòng xoáy lỗ đen ở Chiểu Nê Hà rồi, không thể nào còn sống mới đúng chứ?

Người hoảng sợ nhất chính là Lượng Trường Tư, những năm qua, Lượng Trường Tư vẫn luốn cố gắng, nhưng mà cấm chế trên người hắn lại chẳng có chút xê dịch nào.

Điều này khiến Lượng Trường Tư có chút hoài nghi Lam Tiểu Bố có phải còn chưa chết hay không, nếu không thì tại sao những cấm chế này lại còn mạnh như vậy? Dù sao thì hắn chỉ mơ hồ cảm thấy Lam Tiểu Bố bị lỗ đen cuốn đi thôi, có thật sự bị lỗ đen cuốn đi hay không thì hắn cũng không dám khẳng định.

Bây giờ có người dám đánh nát hộ trận của Cổ Côn đảo, còn dựa vào hộ trận của Cổ Côn đảo trực tiếp đánh toàn bộ kiến trúc trên Cổ Côn đảo thành bột mịn. Đây tuyệt đối là Lam Tiểu Bố đến, là Lam Tiểu Bố đến diệt Lượng gia Cổ Côn đảo.

Lam Tiểu Bố đã tiêu diệt Tịch Thần cốc, lại đến Cổ Côn đảo…

Sắc mặt Lượng Trường Tư trắng bệch, hắn lập tức xông ra ngoài, hắn muốn đi tìm Lượng Liên Phong, đồng nói nói chuyện này cho Lượng Liên Phong.

Nhưng chờ đến khi hắn lao ra, Lượng Liên Phong đã dẫn người đến lối vào hộ trận Cổ Côn đảo. Trong lòng Lượng Trường Tư chỉ có một giọng nói đang hò hét, tuyệt đối không thể ra tay, ngàn vạn lần không thể ra tay. Nếu như là Lam Tiểu Bố đến, Lượng gia mà ra tay thì chỉ có một con đường chết. Lượng gia có mạnh đến đâu, so với Tịch Thần cốc, thật sự không đáng nhắc đến.

…

Chương 886: Xé rách Cổ Côn đảo.

Tại lối vào hộ trận Cổ Côn đảo, Lam Tiểu Bố chỉ dùng một kích đã đánh nát tiên trận Phòng Ngự cấp chín của Cổ Côn đảo, nhưng mà cái này vẫn chưa xong, hắn còn đánh ra kích thứ hai.

Kích thứ hai cuốn sạch sát thế đầy trời trên không Cổ Côn đảo đánh xuống, giờ phút này tất cả hơi thở hủy diệt trong không gian bên ngoài Cổ Côn đảo đều bị một kích này Lam Tiểu Bố cuốn đi hết.

Tất cả mọi người sợ ngây người, người kia là ai thế? Dữ dội đến vậy sao? Vừa mới giết mười mấy hộ vệ của Cổ Côn đảo, lại dùng một kích đánh nát tiên trận Phòng Ngự của Cổ Côn đảo? Cái này còn chưa tính, nhìn uy thế từ kích thứ hai của người này, chỉ sợ là muốn san bằng mọi thứ trên Cổ Côn đảo?

“Dừng tay!” Lượng Liên Phong đang độn gắp đến từ đằng xa hoảng sợ kêu lên, một kích này mà đánh xuống, Lượng gia Cổ Côn đảo hắn còn tồn tại được sao?

Oanh! Trường kích đập xuống, một đạo kích mang tựa như muốn xé rách không gian, từ một trượng biến thành hai trượng, rồi lại hóa thành bốn trượng, tám trượng…

Giờ phút này tất cả tu sĩ vọt ra từ Cổ Côn đảo đều nhanh chóng lấy pháp bảo ra, trước một kích này, đừng nói là Cổ Côn đảo, cho dù là mạng nhỏ của bọn hắn cũng chẳng là gì. Cái hơi thở hủy diệt đáng sợ kia, không ngăn cản thì nhất định sẽ bị trọng thương, thậm chí bị giết. Rất rõ ràng, người ra tay hoàn toàn không muốn nhẹ tay.

Sắc mặt mấy vị khách quý từ các đại tông môn đều vô cùng khó coi, cho dù người đến là ai, dám ra tay với bọn hắn, đúng là gan to bằng trời.

“Muốn chết!” Một tiếng gầm giận dữ từ trong Cổ Côn đảo truyền ra, sau đó một thân ảnh màu lam phóng lên tận trời. Sau đó từ thân ảnh màu lam này tản ra một vòng sáng chói lam mang, lam mang kéo dài trong chớp mắt, sau đó trực tiếp đánh về phía kích mang này.

Lượng Liên Phong và đông đảo tu sĩ Lượng gia nhìn thấy hào quang óng ánh màu lam này, đều thở phào một hơi. Bọn họ biết đây là ai ra tay, Lượng Cốc Tỉnh của Lượng gia….

Lượng Cốc Tỉnh cũng không phải là cường giả Bán Thần của Lượng gia, nhưng mà ở Lượng gia, cho dù là Bán Thần cảnh cũng chưa chắc là đối thủ của Lượng Cốc Tỉnh.

Ở Lượng gia, đều nói Lượng Cốc Tỉnh là tiên đế viên mãn, trên thực tế chỉ có Lượng Liên Phong biết, Lượng Cô Tài chỉ mới bước vào tiên đế tầng bảy. Nhưng thực lực của hắn tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu của Lượng gia. Có thể nói nếu như không phải Lượng Cô Tài thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, địa vị của Lượng Cốc Tỉnh ở Lượng gia sẽ càng cao.

Cho nên mỗi lần có đại hội gia tộc, Lượng Liên Phong vô cùng tôn trọng ý kiến của Lượng Cốc Tỉnh.

Bình thường Lượng Cốc Tỉnh cũng không nói nhiều, nhưng mà pháp bảo của hắn vô cùng đặc biệt, bởi vì hắn thích màu lam, cho nên chẳng những pháp bảo của hắn là một thanh đao màu lam, mà ngay cả màu sắc thần thông cũng là màu lam.

Lượng Cốc Tỉnh ra tay, theo Lượng Liên Phong, một kích này của Lam Tiểu Bố nhất định có thể ngăn lại được, ít nhất thì sẽ không để Cổ Côn đảo bị hủy diệt.

Răng rắc! Hai đạo sát mang chạm vào nhau, sát thế nổ tung, không gian chấn động liên tục, sau đó mặt đất dưới chân cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Tất cả mọi người ở nơi xa đều có thể nhìn thấy rõ ràng, kích mang màu trắng và đao mang màu lam sau khi va chạm với nhau, ở giữa có thêm một tia tơ máu màu đỏ nhàn nhạt.

Oanh!

Tiếng ầm vang kịch liệt nổ tung dưới chân, tất cả mọi người chấn động phát hiện, mặt đất dưới chân xuất hiện một vết nứt thật sau.

Một cái bóng người bị chia thành hai nửa từ trên hư không ngã xuống, vừa hay rơi xuống cái vết nứt này.

Giờ phút này, thời gian tựa như ngừng lại, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vết nứt ở dưới chân, cái vết nứt này đang chậm rãi mở rộng và kéo dài ra… Tựa như muốn chia toàn bộ Cổ Côn đảo thành hai nửa. Không, theo xu thế này, Cổ Côn đảo nhất định sẽ bị chia thành hai nửa.

Mà bóng người bị chia làm hai vừa rơi xuống vết nứt kia, mọi người đều nhìn thấy rõ, đây là một tên nam tử mặc áo màu lam, chỉ là một đạo nhận mang đã chém từ mi tâm hắn cuống, chém thành hai nửa mà thôi.

Đám người trên Cổ Côn đảo đều vô cùng yên tĩnh, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố cầm trường kích trong tay vẫn đang đứng bên ngoài hộ trận Cổ Côn đảo.

Khác biệt duy nhất là hộ trận của Cổ Côn đảo đã sớm biết mất rồi. Hơn nữa ở giữa Cổ Côn đảo xuất hiện một vết nứt, mà vết nứt này còn không ngừng mở rộng. Hơi thở tiên linh vận nhàn nhạt từ trong vết nứt kia tràn ra, khi thời gian từ từ trôi qua, tiên linh khí tràn ra càng lúc càng đậm.

Ai cũng biết rõ chuyện gì đang diễn ra, đây là đã bổ ra tiên mạch của Cổ Côn đảo. Chỉ cần thời gian trôi qua, Cổ Côn đảo sớm muộn gì cũng bị vết nứt này chia thành hai nửa.

Tất cả những tu sĩ chứng kiến nhìn thấy tình cảnh này đều hít một luồng hơi lạnh, nếu như không phải Lượng Cốc Tỉnh của Lượng gia ra tay ngăn cản một chút, một kích này đã hoán toàn xé rách toàn bộ Cổ Côn đảo rồi.

Nhưng ngăn cản của Lượng Cốc Tỉnh cũng chẳng làm nên được chuyện gì, một kích của người ta chẳng những hủy đi thần thông của Lượng Cốc Tỉnh, mà dư uy còn chém Cổ Côn đảo ra một vết nứt.

ltrt đang từ đằng xa chạy đến cả người lạnh lẽo, hắn vẫn đến chậm một bước. Cổ Côn đảo xong rồi, Lượng gia xong rồi. Hắn đột nhiên có chút hối hận, hối hận vì đã không nghe lời Lam Tiểu Bố nói, chủ động dừng Côn Bằng Hào lại chờ Lam Tiểu Bố, hối hận vì đã khống chế Côn Bằng Hào chạy đi trước. Đáng tiếc là không có thuốc hối hận, mọi chuyện đã trễ rồi.

Lượng Liên Phong cũng không còn tức giận nữa, thay vào đó là vô cùng sợ hãi. Hắn đã đoán được người đến là ai, nhất định chính là Lam Tiểu Bố kia. Lam Tiểu Bố bị vòng xoáy lỗ đen cuốn đi mà không chết, có thể thấy được thực lực mạnh đến mức nào.

Chương 887: Xé rách Cổ Côn đảo. (2)

Giờ phút này, hắn tin Lượng Trường Tư. Loại thức lực như Lam Tiểu Bố, đâu cần phải bố trí trận pháp Hư KHông để diệt Tịch Thần cốc? Cho dù là cứng đối cứng, người ta cũng có thể diệt được Tịch Thần cốc, thực lực này tuyệt đối là Thần Nhân cảnh.

Tất cả mọi người đều khôi phục lý trí, tỉnh táo lại. Hơn mười người lúc đầu lên tiếng ủng hộ Lượng Liên Phong đều vô thức lùi lại một hai bước, Lượng Liên Phong đột ngột nổi bật ra.

Lượng Liên Phong đang định trực tiếp khai chiến lúc này lại ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Vị đạo hữu này, Lượng gia ta chắc đã lỡ đắc tội với ngươi nhỉ? Vừa đến đã hủy đi đại trận hộ đảo của Lượng gia ta, còn giết chết trưởng lão Lượng gia ta, còn phá nát gia viên Lượng gia ta?”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Lượng Liên Phong vô cùng lo lắng nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào? Bởi vì hắn biết rất rõ Lam Tiểu Bố và Lượng gia hắn có đại thù.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm Lượng Liên Phong: “Giao bằng hữu Lạc Thải Tư của ta ra đây, dẫn Lượng Cô Tài đến đây nữa, ta cho ngươi mười giây."

"Bằng hữu, chuyện này có hiểu lầm…" Sắc mặt Lượng Liên Phong hơi trắng, nếu như Lam Tiểu Bố không có tiền lệ diệt đi Tịch Thần cốc, hắn đã sớm cho toàn bộ Lượng gia liều mạng vây công. Nhưng bây giờ vây công Lam Tiểu Bố chẳng khác nào đi chịu chết, Lượng gia không yếu, nhưng so với Tịch Thần cốc thì chẳng là gì cả.

"10, 9, 8,…" Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm đến lời Lượng Liên Phong nói, chỉ tự đếm, hơn nữa tốc độ đếm của hắn còn cực nhanh.

Miệng thì đếm số, Lam Tiểu Bố vừa dựa vào trận văn hư không phong tỏa toàn bộ Cổ Côn đảo lại. Vừa rồi thần niệm của hắn không tìm được Lạc Thải Tư, nhưng mà nếu đã tới, hắn sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đếm số, Lượng Liên Phong biết chuyện này không thể tránh khỏi, hắn vội vàng truyền âm cho Lượng Biên Ảnh, "Lập tức dẫn Lượng Cô Tài rời khỏi đây, chờ sau khi Lượng Cô Tài trưởng thành, phải tìm mọi cách báo thù cho Lượng gia."

Lượng Biên Ảnh định lặng lẽ rút đi, chỉ là hắn vừa lùi lại mấy bước, một đạo sát khí đáng sợ đã bao phủ hắn lại, khiến Lượng Biên Ảnh đang định rút đi lập tức dừng lại.

Khi Lam Tiểu Bố đếm đến ba, một giọng nói vang lên, "Tiền bối, Cổ Côn đảo vẫn luôn truy nã Lạc Thải Tư, chẳng những truy nã Lạc Thải Tư, mà còn truy nã cả đảo chủ Côn Tiền đảo Già Quân Không."

Cổ Côn đảo đang truy nã Lạc Thải Tư? Lam Tiểu Bố giật mình, đây có thể hiểu là, Cổ Côn đảo cung không bắt được Lạc Thải Tư? Lam Tiểu

Bố lập tức nghĩ đến khi mình vừa đến Côn Khư Hải, hắn chỉ biết Lượng gia đang bắt người ở Côn Khư Hải, cũng không hỏi thăm xem rốt cuộc là đang bắt ai, hắn không ngờ rằng, người Cổ Côn đảo đang bắt lại chính là Lạc Thải Tư.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, từ hôm nay trở đi, Lượng gia tuyệt đối sẽ biến mất cùng Cổ Côn đảo này, hắn sẽ không để cho một con côn trùng nào ở Lượng gia sống sót. Chỉ cần tiêu diệt xong Lượng gia, cho dù hắn tạm thời không tìm được Lạc Thải Tư, Thải Tư cũng sẽ không có vấn đề gì.

“Lượng gia phát điên rồi, bắt tu sĩ ở Côn Khư Hải tước đoạt tiên căn để Lượng Cô Tài cắn nuốt, nuôi dưỡng thứ huyết mạch Cổ Côn rắm chó kia.” Trong đám người có một nữ tử tức giận kêu lên.

Nữ tử này chính là một trong những người được Lam Tiểu Bố cứu, giọng nói của nàng lập tức kéo theo rất nhiều người phụ họa.

Một tên nam tử đứng cách Lượng Liên Phong không xa đột nhiên nhảy ra ngoài, chỉ vào Lượng Liên Phong tức giận mắng, “Lượng Liên Phong, uổng cho ta đến đây chúc mừng Lượng gia ngươi, không ngờ Lượng gia ngươi lại làm ra chuyện táng tận thiên lương như vậy. Côn Khư Hải ta tuyệt đối không cho phép loại gia tộc ác độc như thế tồn tại ở đây.”

Nói xong câu này, nam tử này lập tức quay người thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái, “Vị đạo hữu này, ta đến từ Đại Côn Tiên Cung, là Nhị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung Giao Bồng Huyễn. Trước đó ta không biết Lượng gia làm ra loại chuyện táng tận thiên lượng như vậy, bây giờ biết rồi, Đại Côn Tiên Cung cũng góp một phần vào việc thảo phạt Lượng gia này.

Lam Tiểu Bố đánh giá Giao Bồng Huyễn, bản lĩnh mượn gió bẻ măng của tên này rất mạnh đấy. Chỉ là nhìn thế nào thì tên Giao Bồng Huyễn này đều không giống như nhân loại, khuôn mặt hắn hơi dài, trên mặt còn có một vài đường vân, trên đầu còn có một cái sừng.

“Tam Tiên điện ta cũng khinh thường loại LƯợng gia buồn nôn này.” Lại có một người đưngs dậy.

“Còn cả Loan Tiểu đảo, tuyệt đối không cho phép loại thế lực như Lượng gia này được phép tồn tại ở Côn Khư Hải, đây là đang làm bẩn Côn Khư Hải.” Lần này chính là Bái Tỷ, người vừa ủng hộ Lượng Liên Phong đi dạy dỗ Lam Tiểu Bố không lâu trước đó, mười giây trước, hắn và Lượng Liên Phong là huynh đệ tốt, đảo mắt đã bắt đầu chèn ép Lượng Liên Phong.

“Thời gian đã đến.” Lam Tiểu Bố chợt đánh ra một đạo thủ ấn nguyên khí, mấy chục đạo trận văn hư không phối hợp với thủ ấn của Lam Tiểu Bố, bắt một nam tử trẻ tuổi từ sâu trong Cổ Côn đảo ra.

“Ngươi chính là Lượng Cô Tài?” Lam Tiểu Bố ném gia hỏa vừa bắt đến xuống dưới chân.

Gia hỏa này thật sự quá xấu, mắt lớn nhỏ, trán lồi mắt lõm, khó coi nhất chính là cái miệng đó, bờ môi vô cùng dày lật ra ngoài, ngay cả Nhị sư huynh mà đứng trước mặt người này cũng sẽ vô cùng tự tin về dung mạo của mình.

“Đạo hữu giơ cao đánh khẽ, chuyện này không liên quan đến Cô Tài, là Lượng gia ta làm sai trước.” Lượng Liên Phong vội vàng kêu lên.

Lượng Cô Tài chính là tương lai của Lượng gia, nếu như Lượng Cô Tài bị Lam Tiểu Bố mang đi, vậy thì coi như xong rồi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Lượng Liên Phong, mà chỉ nhìn chằm chằm Lượng Cô Tài nói, “Chính là tên chó chết ngươi đã bắt Thải Tư đi?”

Lượng Cô Tài hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, vừa rồi khi cái thủ ấn nguyên khí kia đánh tới, hắn hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Chương 888: Cự Côn.

“Không phải ta, không liên quan gì đến ta cả, là hiểu lầm thôi…” Lượng Cô Tài hoảng sợ kêu lên, sự đắc ý và vui sướng trong mấy ngày nay trong nháy mắt đã biến thành mây khói.

Nhân sinh đúng là lên voi xuống chó, khi hắn bị Cổ Đạo đạp rơi xuống hư không, trong lòng đã mắng to. Nhưng hắn ở trong hư không gặp phải đàn Hư Không Thú truy sát, cuối cùng trong thời khắc sống chết đã thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, thật sự là khổ tận cam lai. Huyết mạch Cổ Côn thức tỉnh, khiến hắn có thể hưởng thụ mọi sự khen ngợi và cưng chiều của tất cả mọi người, lấy được sự thỏa mãn lớn nhất, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đã bị người ta đạp xuống chân.

“Ngươi còn sống chỉ lãng phí không khí thôi, đi chết đi cho ta.” Lam Tiểu Bố đập một bàn tay xuống.

Lượng Liên Phong biến sắc, khi hắn đang muốn ra tay, bỗng nhiên một luồng hơi thở kinh khủng từ sâu trong Côn Khư Hải xoắn đến, vừa hay đập lên một chưởng này của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tin rằng, cho dù là Bán Thần cảnh đến, cũng không thể nào sánh được với luồng hơi thở này, chỉ đứng ở đằng xa đã khiến hắn bị đánh bay ra ngoài hộc máu.

Mà sự thật chính là như vậy, khi đạo hơi thở kinh khủng này ập đến, thậm chí Lam Tiểu Bố còn chẳng có chút năng lực phản kháng nào, bị đánh bay ra ngoài, còn phun ra một ngụm máu ở trong không trung, lục phủ ngũ tạng như bị xoắn nát.

Thần Nhân? Lam Tiểu Bố biến sắc, xòe tay ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong tay, hắn khẳng định thực lực của người này tuyệt đối không đơn giản là Thần Nhân, Thần Nhân hắn cũng từng gặp rồi, ban đầu chính là Thải Thương ở Lôi La Tiên Vực, chắc là đã vượt qua cảnh giới tiên đế, xem như là một Thần Nhân chân chính. Nhưng Thải Thương so với kẻ trước mắt này, hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Thực lực của người này chỉ sợ không kém gì Triệu Công Minh, một cường giả như vậy còn ở lại tiên giới, sao lại không bị quy tắc thiên địa áp chế.

“Ai cũng không được giết hắn.” Một giọng nói mơ hồ không rõ vang lên, không chỉ như vậy, giọng nói này còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thâm trầm. Sau khi giọng nói này xuất hiện, một bóng dáng vô cùng to lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Côn?” Lượng Liên Phong hoảng sợ kêu lên.

Cho dù tổ tiên của Lượng gia đã từng truyền lại, con cháu của Lượng gia sẽ có người có cơ hội thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, thế nhưng khi một con Côn thật sự xuất hiện trước mặt hắn, trong mắt của hắn chỉ có sợ hãi.

Cho dù là Đại Côn Tiên Cung hay Loan Tiểu đảo, Tam Tiên điện, tất cả mọi người đều sợ hãi lùi lại.

Nghe đồn Côn Khư Hải có Côn chân chính, không ai ngờ được lời đồn này là thật.

Nếu như Côn dễ xuất hiện như vậy, thì đã không phải là Thần Thú, thậm chí là Thánh Thú.

Lam Tiểu Bố cũng chấn động nhìn gia hỏa to lớn vừa vọt lên từ trong Côn Khư Hải này, gia hỏa này có một gương mặt con người mơ hồ, đứng ở đó cao chừng mười trượng, sau lưng là hai cái cánh to lớn.

Rất rõ ràng tên gia hỏa kia đang cố gắng biến thành người, kết quả vẫn chưa hoàn toàn hóa thành người được, cho đến bây giờ chỉ có một gương mặt mơ hồ mà thôi. Nếu như đây thật sự là Côn, vậy thì chắc hẳn kích thước cơ thể đã bị thu nhỏ lại rất nhiều lần rồi.

Cự Côn duỗi móng vuốt có vảy cứng, nắm Lượng Cô Tài vào trong tay, con mắt thật to khinh thường quét khắp toàn trường, sau đó khinh thường nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, mới chậm rãi nói, “Các ngươi đều phải chết…”

Nói xong móng vuốt chậm rãi duỗi ra, một luồng hơi thở hủy diệt phủ khắp xung quanh Cổ Côn đảo.

Lượng Liên Phong lớn tiếng nói, “Cổ Côn tiền bối, ta là ông của Lượng Cô Tài. Sau khi Cô Tài thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, chúng ta vẫn luôn bảo bọc Cô Tài, chúng ta cũng xem như là thân thích…”

“Các ngươi cũng xứng…” Sau khi Cự Côn nói xong câu đó, móng vuốt vung ra.

Côn Khư Hải nổi lên sóng lớn cuồn cuộn, hết đợt này đến đợt khác, hơi thở chết chóc ở trong những luồng sóng lớn này bao hết tất cả mọi người lại. Cho dù Lam Tiểu Bố dùng thần nguyên, giờ phút này cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng, trước loại hơi thở chết chóc đáng sợ này, hắn hoàn toàn không có sức lực phản kháng.

Sóng lớn tựa như muốn bao vùng không gian Côn Khư Hải này thành một quả cầu đầy người, tất cả mọi người đều ở trong quả cầu này, sau đó bị khí thế và sóng lớn đè ép. Cho dù là tiên đế hay là Bán Thần cảnh, khi bị đè ép, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị sóng lớn cuồng bạo kia xé rách…

Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết, chống lại sự đè ép của sóng lớn đáng sợ này. hắn có thể lấy Luân Hồi Oa ra, cũng có thể tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. Nhưng hắn không dám, một khi hắn lấy những thứ này ra, tất nhiên sẽ bị Cự Côn phát hiện.

“KHông thể nào…” Cự Côn đột nhiên gào thét, sau khi nó thi triển thần thông xong, một luồng lực lượng kinh khủng bao phủ nó lại, tựa như muốn cuốn nó ra khỏi Côn Khư Hải… KHông đúng, đây là muốn kéo nó ra khỏi giới vực này. Nguồn lực lượng này vượt xa tu vi của nó, thậm chí nó không thể chống cự lại được.

Cự Côn liều mạng chống cự, nó ở lại Côn Khư Hải tiên giới là vì một nhiệm vụ. Nhiệm vụ đó chính là chờ lượng kiếp đến Tiên giới, sau khi tiên giới bị hủy diệt trong lượng kiếp, hoặc nói cách khác chính là bảo vệ 108 cây trụ lớn bên dưới Hư Không Chiểu Nê Hà.

Một khi có người phát hiện ra bí mật thần giới di chuyển lượng kiếp này, nó sẽ lập tức giết chết người phá hư Chuyển Di đại trận. Nhưng bây giờ lượng kiếp còn chưa đến, nhiệm vụ của nó còn chưa hoàn thành, thế mà bởi vì thi triển thần thông, bị quy tắc thiên địa nghiền ép.

Từng tia máu liên tục bắn ra trên người Cự Côn, toàn thân thể Cự Côn đều đang run rẩy, nó hiểu rất rõ, nếu như tiếp tục chống lại quy tắc thiên địa, nó có thể sẽ bị đè ép thành bã vụn.

Trong lúc Cự Côn thi triển Giảo Sát Cự Lãng Cầu, từng tu sĩ không ngừng bị xé nứt thành bã vụn. Từ tu sĩ bình thường đến đại tiên, lại đến tiên vương, tiên tôn, cuối cùng ngay cả tiên đế cũng lần lượt bị nghiền nát thành bã vụn.

Chương 889: Cự Côn. (2)

Cự Côn thù hận nhìn chằm chằm vị trí của Lam Tiểu Bố, nếu như không phải tên sâu kiến Lam Tiểu Bố này muốn giết truyền nhân thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn, vậy thì nó cũng không cần xuất hiện. Nếu không xuất hiện, vậy thì cũng không bị quy tắc thiên địa đè ép, sau đó không thể không rời khỏi tiên giới.

Nếu như nó còn chưa hoàn thành nhiệm vụ lượng kiếp ở tiên giới đã trở lại thần giới, có khi nào sẽ bị chủ nhân lột da không?

Cự Côn giật mình, cho dù chủ nhân có lột da nó hay không, nó nhất định phải trốn trước, mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Mặc dù Lam Tiểu Bố bị Giảo Sát Cự Lãng Cầu của Cự Côn đè ép, nhưng vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo, hắn là tu sĩ luyện thể, so với đông đảo tu sĩ ở đây, hắn càng có ưu thế sinh tồn trong Giảo Sát Cự Lãng Cầu này. Khi Cự Côn bị quy tắc thiên địa đè ép, thậm chí hắn còn có thể xé rách phong cấm của Giảo Sát Cự Lãng Cầu này.

Giờ phút này thân thể của Cự Côn chẳng những liên tục bắn ra máu tươi, hơn nữa còn đang gào thét, Giảo Sát Cự Lãng Cầu mà nó thi triển cũng không có ngoại lực duy trì, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra chuyện gì.

Không phải hắn hiểu biết nhiều hơn người khác, mà là vì hắn đã từng gặp chuyện này rồi. Lúc trước Triệu Công Minh cũng vì tu vi quá mạnh, sau khi thi triển thần thông, bị quy tắc thiên địa cuốn đi. Con Cự Côn trước mắt này đến Côn Khư Hải như thế nào hắn không biết, nhưng Lam Tiểu Bố biết con Cự Côn này nhất định đang bị quy tắc thiên địa nghiền ép, sẽ phải xé rách hư không rời đi.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh một kích ra, Giảo Sát Cự Lãng Cầu của Cự Côn bị một kích này của Lam Tiểu Bố xé rách. Nước biển đỏ như máu tản ra, giờ phút này không còn mấy người còn sống, đến Lượng Liên Phong của Lượng gia cũng bị nghiền chết, đừng nói là người khác.

“Sâu kiến…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố thoát ra khỏi thần thông Giảo Sát Cự Lãng Cầu của mình, Cự Côn giận dữ, nhưng nó chỉ có thể trơ mắt nhìn, giờ phút này mà Lam Tiểu Bố muốn chạy trốn, nó cũng chẳng có cách nào cả. Sự đè ép kinh khủng của quy tắc thiên địa, nó đã không thể chịu đựng nổi.

Khiến Cự Côn bất ngờ là, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chạy trốn, Thất âm Kích trong tay cuốn theo từng âm thanh sát phạt đánh về phía Lượng Cô Tài.

Cự Côn giận dữ, nó cảm thấy mình bị nhục nhã, lại càng điên cuồng chống cự lại sự đè ép và xé rách của quy tắc thiên địa, nó muốn bắt Lam Tiểu Bố lại.

Đáng tiếc là nó đã đánh giá thực lực của mình quá cao, chống cự lại sự nghiền ép đáng sợ của quy tắc thiên địa, mà nó lại muốn ra tay với Lam Tiểu Bố, chẳng khác nào người si nói mộng.

Cự kích của Lam Tiểu Bố hoàn toàn bao phủ Lượng Cô Tài trong tay Cự Côn, Lượng Cô Tài tuyệt vọng nhing Cự Côn, hắn hi vọng Cự Côn có thể ra tay cứu hắn một lần nữa.

“Sâu kiến, chẳng lẽ ngươi không biết sau khi ta xé rách hư không rồi, hắn cũng sẽ chết chắc hay sao?” Cự Côn không thể nào làm được gì, gầm thét với Lam Tiểu Bố.

Nó nói chính là sự thật, với thực lực của nó một khi bị quy tắc thiên địa cuốn đi, bất cứ sinh mạng nào đang nằm trong tay nó đều sẽ hóa thành bột mịn. Nói cách khác, cho dù Lam Tiểu Bố không ra tay thì Lượng Cô Tài cũng không thể nào sống được.

Trước đó nó không biết làm thế nào để chống cự lại quy tắc thiên địa, muốn đưa Lượng Cô Tài ra xa xa, bảo vệ một mạng của Lượng Cô Tài. Sau khi Lam Tiểu Bố phá vỡ Giảo Sát Cự Lãng Cầu của nó, nó lại muốn giết chết Lam Tiểu Bố trước.

Mãi đến khi Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đánh về phía Lượng Cô Tài, Cự Côn mới phát hiện ý nghĩ của mình viễn vông đến mức nào.

“Phốc!” Rõ ràng là được Cự Côn nắm trong tay, nhưng Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố vẫn có thể xé rách Lượng Cô Tài thành bã vụn, ngay cả cầu cứu Lượng Cô Tài cũng không thể nói được.

Giết Lượng Cô Tài xong, lúc này Lam Tiểu Bố mới ngừng lại nhìn chằm chằm Cự Côn nói, “Bố gia ngươi biết, nhưng Bố gia muốn tự tay giết chết tên rác rưởi này đó, ngươi có thể làm được gì? Sau khi trở về thần giới, ngươi lo rửa sạch cổ mà chờ đi, chờ Bố gia ngươi băm ngươi cho Cổ Đạo ăn.”

“Ngươi đáng chết…” Cự Côn nói xong ba chữ này, thân thể xương cốt vỡ vụn thành từng mảnh, toàn bộ thân thể tựa như sắp nổ tung, máu tươi bắn ra.

KHiến nó càng tức giận hơn là, tay Lam Tiểu Bố cuốn một cái, thu thập máu của nó, cất vào trong bình ngọc, còn từ từ nói, “Cầm lấy bán kiếm mấy đồng tiền rách sử dụng.”

“Phốc!” Cự Côn phun một ngụm máu, lần này là bị chọc tức. Nhưng nó cũng không dám thả lỏng chút nào, bị một cơn lốc xoáy cuôn vào trong hư không rồi biến mất.

Oanh! Dường như ngay khi Cự Côn biến mất, Côn Khư Hải dưới chân Lam Tiểu Bố đột nhiên dâng trào sóng dung nham lớn kinh khủng. Lam Tiểu Bố điên cuồng độn đi, một khắc sau hắn phát hiện ra toàn bộ vùng không gian này đã bị phong tỏa lại, đừng nói là đi, ngay cả di chuyển cũng vô cùng gian nan.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng vọt vào trong Vũ Trụ Duy Mô, nơi mà hắn đứng lúc trước dã bùng cháy lên, bao trùm cả vùng này lại. Mấy tên tiên đế may mắn còn sống sót khi Lam Tiểu Bố phá vỡ Giảo Sát Cự Lãng Cầu của Cự Côn, cũng không thể nào trốn thoát được, đều bị chìm trong dung nham đáng sợ này, hóa thành hư vô.

Đứng trong Vũ Trụ Duy Mô, thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu ra ngoài, thần niệm vừa tiếp xúc với dung nham này đã lập tức bị đốt sạch.

Loại hỏa diễm đáng sợ trong dung nham này có ấn chứa hơi thở quy tắc tử vong, thật giống như tất cả thứ gì chỉ cần chìm vào trong đó, đều sẽ bị xé vụn.

Lam Tiểu Bố nhớ đến một loại hỏa diễm, Nghiệp Hỏa.

Chương 890: Già đảo chủ uất ức.

Đây là Nghiệp Hỏa? Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức khẳng định, đây tuyệt đối chính là Nghiệp Hỏa, hơn nữa còn là Nghiệp Hỏa vừa được sinh ra. Con Cự Côn kia đang luyện hóa Nghiệp Hỏa ở Côn Khư Hải, bây giờ Cự Côn bị quy tắc thiên địa cuốn đi, Nghiệp Hỏa bộc phát. Cho dù chỉ là Ngiệp Hỏa vừa được sinh ra, cũng đủ khiến một góc Côn Khư Hải biến thành hư vô.

Tên tuổi của Nghiệp Hỏa lớn như vậy, Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng có nghe nói đến. Bàn về thanh danh, Nghiệp Hỏa không biết còn mạnh hơn Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn đến mấy lần.

Tu sĩ tầm thường nếu như nhìn thấy Nghiệp Hỏa, cho dù tốn thời gian dài, chỉ sợ vẫn phải ở lại đây bị Nghiệp Hỏa luyện hóa. Con Cự Côn kia bị quy tắc thiên địa cuốn đi, để lại Nghiệp Hỏa này, chỉ sợ là đã lấy giỏ trúc múc nước rồi. Có lẽ lúc này, trong lòng Cự Côn kia đang rất hối hận, không nên nhiều chuyện mà ra tay.

Nghiệp Hỏa có trân quý đến đâu, đối với Lam Tiểu Bố cũng chỉ như thế mà thôi, hắn dùng Thái Sơ Hằng Hỏa rất quen tay, hơn nữa bây giờ Thái Sơ Hằng Hỏa rất nghe lời, dùng cũng thuận tay, hắn cũng lười đổi hỏa diễm khác.

Nghiệp Hỏa của ngươi không phải rất mạnh sao? Thì sao nào? Đều phải để cho Thái Sơ Hằng Hỏa của ta cắn nuốt hết, xem thử có thể giúp Thái Sơ Hằng Hỏa tiến thêm một bậc nữa hay không, tạo ra một đóa hỏa diễm mạnh hơn. Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra, hắn muốn để Thái Sơ Hằng Hỏa cắn nuốt Nghiệp Hỏa.

Vừa lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra, dung nham đang quay cuồng kia lập tức cuốn về phía Thái Sơ Hằng Hỏa.

Lam Tiểu Bố vô cùng lo lắng nhìn, một khi Thái Sơ Hằng Hỏa bị Nghiệp Hỏa cắn nuốt, hắn sẽ lập tức lấy Thái Sơ Hằng Hỏa lại.

Sở dĩ hắn làm như vậy, cũng bởi vì Nghiệp Hỏa chưa trưởng thành, mà Thái Sơ Hằng Hỏa đã là tiên diếm cấp bảy.

Mặc dù Nghiệp Hỏa mạnh, nhưng đẳng cấp thua xa Thái Sơ Hằng Hỏa của Lam Tiểu Bố. Trước sự áp chế về đẳng cấp, chắc hẳn Thái Sơ Hằng Hỏa có thể cắn nuốt nó?

Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận ra mình đã sai rồi, Nghiệp Hỏa tựa như một thực thể đên cuồng gào thét, dung nham vô cùng vô tận lao về phía Thái Sơ Hằng Hỏa.

Thái Sơ Hằng Hỏa lúc đầu có thể chống cự, nhưng sau đó rất nhanh bị bao lại, hơi thở cũng bắt đầu yếu đi.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, nếu như Thái Sơ Hằng Hỏa bị Nghiệp Hỏa cắn nuốt, vậy thì hắn chịu thiệt lớn rồi. Hắn nhanh chóng muốn thu Thái Sơ Hằng Hỏa lại, thế nhưng Thái Sơ Hằng Hỏa đã sớm bị Nghiệp Hỏa bao lấy, hắn không thể nào thu hồi lại được. Lúc này hắn cuối cùng cũng không lo được chuyện khác, mở rộng thần niệm ra, điên cuồng công kích dung nham Nghiệp Hỏa. Cùng lúc đó, tiếp tục vận chuyển Đoán Thần Thuật.

Công kích thần niệm trong nháy mắt đã bị cắn nuốt, nhưng mà Lam Tiểu Bố dựa vào Đoán Thần Thuật kéo dài sự công kích với Nghiệp Hỏa. Hơn nữa Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn cũng mượn cơ hội phản đòn, trải qua một ngày, Thái Sơ Hằng Hỏa cuối cùng cũng chiếm một chút thượng phong. Giờ phút này sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng tái nhợt, hắn cũng cảm thấy thức hải của mình sắp hỏng mất rồi.

Nhưng mà tại thời điểm mấu chốt này, Lam Tiểu Bố không dám thả lỏng.

Lại qua một ngày, Thái Sơ Hằng Hỏa cuối cùng cũng bắt đầu mạnh lên, bừng bừng trong dung nham quay cuồng, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết thời điểm nguy hiểm nhất đã qua, hắn thu hồi thần niệm lại. Giờ phút này cho dù có bao nhiêu dung nham Nghiệp Hỏa tuôn về phía Thái Sơ Hằng Hỏa, Thái Sơ Hằng Hỏa đều nhanh chóng hấp thu tinh hoa hỏa diễm trong đó, tăng cường chính mình. Cái này tăng thì cái kia giảm, Nghiệp Hỏa không còn sức phản kháng nữa.

Lam Tiểu Bố ở trong Vũ Trụ Duy Mô cũng có thể cảm nhận được, Thái Sơ Hằng Hỏa đang dần dần mạnh lên, mà Nghiệp Hỏa thì từ từ yếu bớt. Nửa ngày sau, thần niệm của hắn mở rộng ra, lúc này dung nham Nghiệp Hỏa đã không còn có thể cắn nuốt thần niệm của hắn được nữa.

Chưa đến hai ngày, Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, lần nữa đứng trên Côn Khư Hải. Dung nham Nghiệp Hỏa đã hoàn toàn biến mất. Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thái Sơ Hằng Hỏa nhảy vào trong lòng bàn tay của hắn. Giờ phút này hỏa diễm này đã khác với lúc trước, có thêm một tia màu đen. Tia màu đen này, chắc là do cắn nuốt Nghiệp Hỏa mà có.

Nhưng mà rất rõ ràng, bây giờ Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn đã là tiên diễm cấp chín. Cảm nhận được hơi thở cường hãn mà Thái Sơ Hằng Hỏa truyền đến, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, bàn về lực công kích, bây giờ chắc hẳn Thái Sơ Hằng Hỏa đã mạnh hơn trước đó nhỉ?

Cất Thái Sơ Hằng Hỏa, Lam Tiểu Bố lập tức cảm ứng vị trí của Già Quân Không. Già Quân Không đoán không sai, Lam Tiểu Bố quả thật đã hạ ấn ký thần niệm trên người hắn. Nếu như không phải vì mấy người Chu Kha, Lam Tiểu Bố đã sớm giết chết hắn.

Dựa theo tin tức mà người khác truyền âm cho hắn, có thể Già Quân Không đang ở cùng Lạc Thải Tư. Lam Tiểu Bố đoán, chắc là Lạc Thải Tư đến Côn Tiền đảo, sau khi Già Quân Không biết đó là Lạc Thải Tư, lập tức dẫn Lạc Thải Tư đi tìm kiếm hắn. Mục đích làm như vậy là để hắn giơ cao đánh khẽ, tha cho hắn một mạng.

Chỉ trong chốc lát, Lam Tiểu Bố đã xác định được vị trí của Già Quân Không, quả thật là đang ở Côn Khư Hải.

…

Đại Côn Tiên Cung.

Già Quân Không nắm chặt hai tay, cũng là đến bái kiến Đại Côn Tiên

Cung, Già Quân Không hắn thì phải chờ đợi trong một phòng đá nhỏ, người khác thì ở trong đại điện tân khách xa hoa, còn có cung chủ tiếp đãi.

Nhưng mà hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, so với đạo lữ Lạc Thải Tư của Lam Tiểu Bố thì chút uất ức này của hắn không là gì cả. Nghĩ đến Lạc Thải Tư, Già Quân Không chỉ có thể thở dài, hy vọng nàng gặp may mắn, bản thân mình cũng chỉ có thể giúp được đến đây mà thôi. hắn cũng đã dặn dò Lạc Thải Tư, đừng để Cổ Đạo xuất hiện, nếu không thì bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ cần cẩn thận một chút, ở trong Vô Lượng phường thị vẫn có thể sống sót được, chỉ là không nên tùy tiện ra biển là được.

Chương 891: Già đảo chủ uất ức. (2)

Già Quân Không còn đang suy nghĩ những chuyện này, một đệ tử của Đại Côn Tiên Cung đột nhiên đi đến, “Già đảo chủ, cung chủ của chúng ta cho mời.”

“Đa tạ vị đạo hữu này.” Già Quân Không nhanh chóng đứng lên, chờ trọn bốn ngày, cuối cùng cũng chờ được câu nói này.

Đi theo tên đệ tử Đại Côn Tiên Cung này vào đại điện Tân Khách, lúc này Già Quân Không mới biết, bên trong đại điện Tân Khách đã sớm có hơn hai mươi người ngồi. Càng lúng túng hơn là, hắn phát hiện mình không có chỗ ngồi.

Loại xấu hổ này rất nhanh đã bị Già Quân Không ném sang một bên, hắn nghĩ rằng người gặp hắn nhiều nhất chính là Tứ cung chủ Ấn Tiêu Văn, lại không ngờ hắn lại nhìn thấy đại cung chủ Nguyên Bố và Tam cung chủ Chương Vô Tuyết.

Già Quân Không nhanh chóng thi lễ; “Kính chào Nguyên cung chủ, Chương cung chủ, xin chào các vị đạo hữu.”

Không có chỗ ngồi thì không có chỗ ngồi thôi, hôm nay hắn đến đây cũng không phải để làm khách, mà là có chuyện cầu người.

“Già đảo chủ, mấy ngày qua quá bận rộn, vẫn luôn không để ý đến ngươi cho đến bây giờ. Người đâu, nhanh dọn chỗ cho Già đảo chủ.” Nguyên Bố mỉm cười, giọng điệu ấm áp.

Một thị nữ nhanh chóng lấy ra một cái ghế, đặt ở tít phía ngoài rìa.

Già Quân Không thụ sủng nhược kinh nói, “Đại cung chủ khách sáo rồi, là ta đến không đúng lúc.”

Lại cảm tạ một hồi, lúc này mới đến chỗ cái ghế kia ngồi xuống. Hắn không ngờ còn có chỗ ngồi, cho dù Đại Côn Tiên Cung nghĩ như thế nào, cuối cùng vẫn cho hắn chút mặt mũi.

“Già đảo chủ có biết chuyện của Cổ Côn đảo không?” Lần này người nói chuyện không phải là đại cung chủ mà là một nữ tử ngồi bên cạnh đại cung chủ. Đây là nữ tử duy nhất trong bốn vị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung, Tam cung chủ Chương Vô Tuyết.

Già Quân Không vội vàng nói, “Bẩm Tam cung chủ, ta thật ra có biết một chút, nghe nói Lượng Cô Tài của Lượng gia thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn. Không chỉ như vậy Lượng Cô Tài còn bước vào tiên tôn cảnh, bây giờ đang tổ chức đại điển.”

Hắn biết Cổ Côn đảo đang tổ chức đại diện, đồng thời cũng biết Cổ Côn đảo đang truy nã hắn và Lạc Thải Tư. Nhưng mà hắn khẳng định, Đại Côn Tiên Cung sẽ không vì hắn đến đây bái kiến mà bắt hắn giao cho Lượng gia Cổ Côn đảo. Không chỉ không giao nộp ra, thậm chí ngay cả tin tức của mình cũng sẽ không nói cho Cổ Côn đảo.

Đại Côn Tiên Cung là nơi nào chứ? Đây là thế lực đứng đầu ở Côn Khư Hải. Nếu như làm như thế, chẳng phải đang tự đánh vào mặt mình hay sao. Cho rằng Lượng gia mạnh hơn Đại Côn Tiên Cung à? Đại Côn Tiên Cung sợ Lượng gia? Nếu như một khách nhân đến bái kiến Đại Côn Tiên Cung, lại bị bắt lại đưa cho Lượng gia, Đại Côn Tiên Cung cũng sẽ không có địa vị như ngày hôm nay.

Đương nhiên, nếu như có thể, Già Quân Không thật sự cũng không muốn đến bái kiến vào lúc này. Bởi vì lần này sau khi đến bái kiến xong, hắn phải lập tức rời khỏi đây. Cho dù là Côn Tiền đảo, tạm thời hắn cũng không thể trở về. Đắc tội với Lượng gia, Côn Khư Hải không còn là nơi tốt dừng chân lâu dài nữa.

Còn về Lạc Thải Tư, hắn thật sự không còn năng lực giúp đỡ nữa, Nếu như có năng lực, hắn sẽ dẫn Lạc Thải Tư đến tiên vực của tiên giới, chứ không phải để Lạc Thải Tư tiếp tục ở lại Vô Lượng phường thị tự sinh tự diệt.

Chương Vô Tuyết từ tốn nói, “Ta không phải đang nói đến chuyện này, mà là Cổ Côn đảo đột nhiên bộc phát dung nham Nghiệp Hỏa, toàn bộ Cổ Côn đảo đều bị hủy, không có người nào sống sót. Nhị cung chủ Giao Bồng Huyễn của Đại Côn Tiên Cung ta cũng bởi vì thế mà mất tích. Còn Lượng gia của Cổ Côn đảo, đó đã là chuyện quá khứ rồi.”

Già Quân Không ngẩn ngơ, sau lưng hắn lập tức lạnh lẽo, hắn đã hiểu ra chuyện gì rồi, hắn đánh giá Đại Côn Tiên Cung quá cao.

Lúc trước hắn bị ném trong một phòng đá nhỏ đơn sơ, không phải là vì Đại Côn Tiên Cung ngó lơ hắn, mà là bởi vì Đại Côn Tiên Cung đã đến thông báo cho Lượng gia đến bắt hắn. Chờ hai ngày sau, Đại Côn Tiên Cung biết được Cổ Côn đảo xảy ra chuyện, Lượng gia đã tuyệt diệt, hắn mới có cơ hội xuất hiện ở đại điện Tân Khách này, nếu không thì chỉ sợ lúc này hắn đang bị áp giải đến Cổ Côn đảo rồi.

Đại Côn Tiên Cung không phải là thế lực đứng đầu Côn Khư Hải sao? Sao lại làm ra chuyện đê tiện như vậy? Ném chiêu bài của mình à? Bởi vì việc này mà không để cho người khác biết là chuyện không thể nào, khi hắn đến đây bái kiến, đã nói rất rõ, hắn đã nói với bằng hữu muốn đến bái kiến Đại Côn Tiên Cung.

Trong tình huống như vậy, Đại Côn Tiên Cung vẫn bắt hắn giao cho Lượng gia. Chẳng lẽ huyết mạch Cổ Côn của LƯợng gia đáng sợ đến vậy, đáng giá khiến Đại Côn Tiên Cung không cần cả thanh danh của mình cũng muốn nịnh nọt Lượng gia?

ĐÚng rồi, vừa rồi Chương Vô Tuyết có nói, Nhị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung đã mất tích. Đại Côn Tiên Cung phái Nhị đảo chủ tham gia đại điển của thiên tài Cổ Côn đảo, có thể thấy được là vô cùng coi trọng chuyện này.

“Xem ra Già đảo chủ cũng không biết chuyện này?” Chương Vô Tuyết bình tĩnh nói một câu.

Già Quân Không nhanh chóng đứng lên nói, “Ta vẫn luôn ở trong Côn Khư Hải, quả thật không biết Cổ Côn đảo đã xảy ra chuyện.”

Chương Vô Tuyết gật đầu, “Đã như vậy, thế thì xin mời Già đảo chủ rời đi.”

Đây là hỏi mình một câu, sau khi hắn trả lời xong thì đuổi đi? Trong lòng Già Quân Không giận dữ, ngoài mặt vẫn không thể không kính cẩn nói, “Nguyên cung chủ, Chương cung chủ, bởi vì ta nghe nói khuyển tử đã từng đến tham gia Đại Côn Hải Cảnh đã mở ra ngàn năm trước ở Đại Côn Tiên Cung. Sau đó nó vẫn chưa bao giờ trở về, ta muốn tìm hiểu tình hình cụ thể một chút. Mong rằng…”

Già Quân Không còn chưa nói xong, Chương Vô Tuyết đã hừ lạnh một tiếng, “Thế nào? Con của ngươi mất tích thì tới Đại Côn Tiên Cung ta đòi người sao? Đại Côn Tiên Cung ta cũng không có nhàn rỗi như vậy, không có chuyện gì chuyên đi tìm con trai cho ngươi à?”

Lời Già Quân Không muốn nói bị nghẹn trong ngực, hắn đang tìm Đại Côn Tiên Cung đòi người hay sao?

Chương 892: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến.

Con của hắn đến Côn Khư Hải rồi mất tích, hắn đến Côn Khư Hải tìm ba lần, nhưng không lần nào tìm được. Lần này đưa Lạc Thải Tư đến Vô Lượng phường thị, trong lúc vô tình mới nghe được tin con trai hắn Già Tân Vũ đến Đại Côn Hải Cảnh của Đại Côn Tiên Cung. CHính vì thế, hắn mới đến hỏi thăm một chút.

“Không dám…” Già Quân Không vội vàng nói, hắn biết mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không thì Đại Côn Tiên Cung sẽ diệt hắn.

Già Quân Không hoàn toàn tỉnh ngộ lại, bây giờ hắn có muốn đi cũng không đi nổi rồi. Sau khi Đại Côn Tiên Cung tỏ rõ thái độ, hắn không nên nghe ngóng tin tức của con trai. Sau khi hắn biết con trai mình đến Đại Côn Hải Cảnh thì mất tích, cho dù chuyện con trai hắn mất tích có liên quan đến Đại Côn Tiên Cung hay không, với cái loại tông môn không có tiết tháo như Đại Côn Tiên Cung, chỉ sợ cũng sẽ không cho phép hắn an toàn rời đi.

“Già đảo chủ mời đi, ở chỗ ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc, không giữ Già đảo chủ lại nữa.” Giọng điệu của Chương Vô Tuyết có chút không kiên nhẫn.

Trong lòng Già Quân Không trầm xuống, ngay khi hắn không biết nên làm thế nào cho phải, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Cung chủ Đại Côn Tiên Cung có đó không? Lam Tiểu Bố đến đây bái kiến.”

Giọng nói này tựa như được truyền đến từ nơi rất xa, nhưng hết lần này đến lần khác mọi người đều nghe được rất rõ ràng.

Già Quân Không nghe thấy giọng nói này thì vô cùng chấn động, lập tức siết chặt tay thành nắm đấm. Hắn cảm thấy may mắn vì mình đã lựa chọn chính xác, cũng đang hối hận vì mình đã rời khỏi Vô Lượng phường thị trước mấy tháng..

Nếu như bây giờ hắn còn đang ở Vô Lượng phường thị, Lam Tiểu Bố thấy hắn vẫn luôn bảo vệ Lạc Thải Tư, phần tình nghĩa kia vô cùng lớn, đáng tiếc cuối cùng vẫn là hắn đi sớm.

Cũng may hắn không làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với Lam Tiểu Bố, chỉ cần không phải là người ngang ngược không nói lý, nhất định phải nhận ân tình của hắn.

Giờ phút này Già Quân Không có thể khẳng định Lam Tiểu Bố đến đây để tìm hắn, sở dĩ hỏi cung chủ Đại Côn Tiên Cung trước, đó là do lễ phép.

Lam Tiểu Bố có thể tìm đến nơi này, nói rõ lúc trước hắn đoán không sai, quả thật Lam Tiểu Bố có hạ ấn ký thần niệm trên người hắn. Hắn đã nói mà, một cường giả có thể diệt được Tịch Thần cốc, sao có thể bị Lượng Trường Tư giết chết?

KHông đúng, Già Quân Không đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Tam cung chủ hỏi thăm hắn. Tam cung chủ nói Cổ Côn đảo bị tiêu diệt, Lượng gia xong rồi. Cổ Côn đảo đã tồn tại bao nhiêu năm? Lượng gia đã tồn tại bao nhiêu năm? Bình yên vô sự nhiều năm như thế, sao bây giờ đột nhiên lại bị hủy chứ?

Nếu như nói là do Lượng Cô Tài đã thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn mà dẫn đến chuyện này, nhưng Lượng Cô Tài thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mà đã vài năm rồi.

Nghĩ đến đây, Già Quân Không hít một luồng hơi lạnh, bởi vì hắn nghĩ đến một khả năng, là do Lam Tiểu Bố đến.

Một người có thể diệt được Tịch Thần cốc, sao không diệt được Cổ Côn đảo?

Cổ Côn đảo đang truy nã hắn và Lạc Thải Tư khắp nơi, chỉ cần không phải kẻ điếc thì điều biết. Bọn hắn trốn trong Vô Lượng phường thị, đều có thể nhìn thấy tin truy nã ở khắp nơi, chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa đến Côn Khư Hải nhất định sẽ biết chuyện Cổ Côn đảo đã làm.

CHo nên sở dĩ Cổ Côn đảo bị diệt, là do Lam Tiểu Bố đến.

Thật mạnh! Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Già Quân Không.

Hắn không tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố diệt đi Tịch Thần cốc, nhưng hắn tin chuyện đó là thật. Tin tức Lam Tiểu Bố diệt Cổ Côn đảo hắn chẳng biết được chút nào, nhưng hắn vẫn tin vào suy đoán của mình.

“Tiên nguyên và thần niệm của người này thật mạnh.” Một tên cường giả tiên đế kinh ngạc nói.

KHắp Đại Côn Tiên Cung đều là cấm chế, người ta không động vào cấm chế, giọng nói từ bên ngoài truyền đến, mỗi người đều có thể nghe được rõ ràng, có thể không mạnh sao?

“Dị Lãnh trưởng lão, ngươi đi nghênh đón Lam Tiểu Bố một chút, xem lai lịch của hắn thế nào? Loại cường giả này, sẽ không vô duyên vô cớ đến Đại Côn Tiên Cung ta, cố gắng khách sáo một chút.” Nguyên Bố chậm rãi nói.

“Vâng.” Một nam tử có dáng người thon dài lên tiếng, sau đó đi ra đại điện Tân Khách.

Chương Vô Tuyết nhìn thấy Già Quân Không vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhíu mày nói, “Già đảo chủ, ở đây không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi có thể đi rồi.”

Vốn biết tình cảnh của mình trong lòng Già Quân Không vô cùng lạnh lẽo, nhưng ngay lúc nghe được giọng nói của Lam Tiểu Bố, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân mình cũng là một đảo chủ, Đại Côn Tiên Cung thì sao chứ?

Loại tâm tình này khiến đáy lòng Già Quân Không thầm than một tiếng, hắn biết đây là do Lam Tiểu Bố đến, cho nên hắn mới đột nhiên có sức lực. Khó trách qua nhiều năm như vậy, hắn chỉ có thể núp ở Côn Tiền đảo làm chủ một hòn đảo, thuận tiện vớt chút tài nguyên tu luyện.

“Tam cung chủ muốn ta đi thật sao?” Già Quân Không từ tốn nói, khi đối phương đã không thể nào uy hiếp được mình nữa, giọng điệu nói chuyện của Già Quân Không đã không còn cẩn thận và kính cẩn như trước.

“Thế nào? Chẳng lẽ ta không mời ngươi đi nổi sao?” Sắc mặt Chương Vô Tuyết khó coi.

Già Quân Không cười ha ha một tiếng, “Không sai, ngươi thật sự không mời ta nổi. Hơn nữa bây giờ ta cũng không muốn đi, bởi vì ta còn muốn chờ Lam đạo hữu ở ngoài kia, còn muốn hỏi rốt cuộc con ta đang ở đâu.”

“Lam đạo hữu rắm chó gì chứ? Muốn giương oai ở Đại Côn Tiên Cung ta, ngươi còn chưa đủ tư cách…” Chương Vô Tuyết nói xong, đột nhiên đứng lên, nàng định ra tay.

Chỉ nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, “Thế nào? Đại Côn Tiên Cung ngươi là đầm rồng hang hổ, Bố gia ngươi không thể tới à?”

Giọng nói vừa dứt, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở cửa đại điện Tân Khách. Hắn đã hiểu hình như Già Quân Không ở đây bị người ta khinh bỉ, mà quan hệ với chủ nhân của nơi này còn rất kém.

Chương 893: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến. (2)

Trước đó hắn đoán Già Quân Không dẫn Lạc Thải Tư đến Côn Khư Hải, bây giờ hắn càng xác định suy đoán của mình không sai. Nếu như Già Quân Không không bảo vệ Lạc Thải Tư đến Côn Khư Hải, cũng không dám tùy tiện nói là đang chờ hắn. Lam Tiểu Bố là người ân oán rõ ràng, Già Quân Không giúp Lạc Thải Tư, hắn không chút do dự chọn giúp Già Quân Không. Còn chuyện có đắc tội với người khác không, ha ha, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chuyện này không tồn tại.

Lam Tiểu Bố nói xong, thân ảnh DỊ Lãnh trưởng lão mới xuất hiện ở cửa vào đại điện Tân Khách. Hắn cũng bó tay rồi, Lam Tiểu Bố rõ ràng là khách, hắn vừa mới đến cửa, chỉ mới cất tiếng chào, người ta đã chủ động tiến vào trong Đại Côn Tiên Cung, sau đó hầu như là dùng tốc độ thuấn di đứng ở cửa ra vào đại điện Tân Khách. Ngược lại là hắn, còn phải chạy vội theo ở phía sau.

“Ngươi là người phương nào?” Chương Vô Tuyết đang định ra tay đột ngột ngừng lại.

“Ta chính là Lam Tiểu Bố, vừa rồi muốn đến đây bái kiến Đại Côn Tiên Cung ngươi, cũng chính là Lam đạo hữu rắm chó trong miệng người vừa nói đấy.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói,

Sau khi nói xong hắn cũng không để ý đến Chương Vô Tuyết nữa, mà đi về phía Già Quân Không. Hắn đến đây chính là để tìm Già Quân Không, Đại Côn Tiên Cung là gì hắn thật sự không quan tâm. Hơn nữa, hắn cũng đã từng thấy Nhị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung, là một cây cỏ đầu tường, tông môn của loại người này, hắn không có hứng thú kết giao.

Sắc mặt Chương Vô Tuyết tức giận đến tái nhợt, thực lực có mạnh đến đâu cũng đừng hòng có thể giương oai ở Đại Côn Tiên Cung, huống chi còn đang ở trong Đại Côn Tiên Cung?

“Vụ Luân trưởng lão, ngươi lập tức ra tay, bắt người này lại, không cần phải nhẹ tay.” Đại cung chủ Nguyên Bố của Đại Côn Tiên Cung không chút do dự truyền âm cho một trưởng lão tiên đế đỉnh phong.

Lam Tiểu Bố có thực lực mạnh đến đâu, lớn lối tại Đại Côn Tiên Cung như vậy, cũng chỉ có một con đường chết.

Một tên nam tử tròn ục ịch như một quả cầu vọt lên, chờ tất cả mọi người chú ý đến người này, người này đã xuất hiện trên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

Cho dù là thực lực của Già Quân Không, cũng không thể nào cảm nhận được pháp bảo của người này ở dâu, nhưng hắn lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố đứng tại chỗ không hề di chuyển, lấy Thất âm Kích ra, kích mang nổ tung, vô số kích mang không đánh về viên cầu trên đầu hắn, mà đánh vào không gian không người phía trước cách hắn không xa.

Răng rắc! Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên. Tất cả mọi người bên trong đại điện Tân Khách chỉ nghe một tiếng kêu rên, sau đó có một bóng người từ trên hư không ngã xuống, nằm chính giữa đại điện.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một cái chùy đen thật to bị hắn cầm trong tay.

Lần giao đấu này đơn giản đến mức còn chưa đến nửa giây đã kết thúc, chờ mọi người nhìn thấy rõ ràng, phát hiện ở giữa đại điện có một nam tử cao không đến ba thước, hình thể lại rộng ba thước tựa như một quả cầu ngã giữa đại điện. Mi tâm của hắn có một lỗ máu, máu còn đang chảy ra ngoài.

Đây là Vụ Luân của Đại Côn Tiên Cung? Một vài người biết nam tử tròn tròn này đều âm thầm chấn động. Nghe đồn ở Đại Côn Tiên Cung, Vụ Luân chính là cao thủ thứ năm, gần với bốn vị cung chủ. Trong tình huống đột nhiên đánh lén, thậm chí ngay cả cung chủ Đại Côn Tiên Cung cũng chưa chắc có thể ngăn cản được.

Một cao thủ như vậy trong lúc giao đấu lại bị người ta đánh trọng thương?

Vụ Luân quả thật đã bị đánh trọng thương, không phải thực lực của hắn kém Lam Tiểu Bố, mà là do mọi hành động của hắn đều nằm trong tầm khống chế của Lam Tiểu Bố.

Công pháp của hắn rất kỳ lạ, sau khi đánh Trấn Hải Chùy ra thì sẽ có uy lực vô biên. Lúc này hầu như chín phần người đều sẽ dốc sức đỡ Trấn Hải Chùy của hắn. Chỉ khi nào hắn rơi xuống đất, cùng Trấn Hải Chùy tạo thành một khoảng cách không gian đặc biệt, hắn sẽ quét sạch phần lớn khí thế xung quanh để tiếp lực cho Trấn Hải Chùy, giúp Trấn Hải Chùy tăng mạnh không chỉ mười lần trong nửa giây. Loại cường độ này của Trấn Hải Chùy, cho dù là ai, trong lúc vội vàng đều sẽ bị thương.

Bị trọng thương cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, sau khi đối thủ bị trọng thương, thân thông Liệt Hải thật sự của Trấn Hải Chùy mới có thể bộc phát, có thể nói đó chính là thời khắc người bị trọng thương phải bỏ lại mạng nhỏ của mình.

KHiến Vụ Luân không ngờ được là, một kích này của Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Trấn Hải Chùy của hắn, mà đánh vào nơi hắn đang đứng.

KHông chờ hắn rơi xuống đất, trường kích của Lam Tiểu Bố đã xé rách mi tâm của hắn. Cũng may hắn là tu sĩ luyện thể, trong lúc vội vã có thể lui ra sau lấy pháp bảo hộ thể, trốn được một kiếp. Nhưng mà cho dù như thế, khí thế của Trấn Hải Chùy cũng bị tiêu tán hết, còn không bằng 1% lúc đầu.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng cảm thán không ngừng, quả nhiên là sau khi đứng ở độ cao nhất định, tất cả đều có thể nhìn thấu. Ngay lúc Vụ Luân ra tay, hắn đã thông qua sự biến hoá của quy tắc KHông Gian xung quanh mà đoán được khởi nguồn thần thông của Vụ Luân nằm ở đâu.

Quả nhiên một kích kia, đã khiến Vụ Luân bị trọng thương.

Giờ phút này trong lòng Vụ Luân vô cùng hoảng hối, hắn biết đây là lúc hắn nguy hiểm nhất, bản thân lại bị thương, nếu như đối thủ đột ngột ra tay, hắn chết chắc.

Cho nên khi bị trọng thương rơi xuống đất, Vụ Luân hoàn toàn không để ý đến vết thương của mình, nảy lên, đồng thời kêu, “Cung chủ cứu ta…”

Sau khi nói xong câu đó, hắn muốn điên cuồng lui lại. Chỉ là suy nghĩ vẫn quá tốt đẹp, hắn vừa nói xong câu đó, cung chủ có cứu hắn hay không thì không biết, nhưng hắn cảm nhận được một luồng sát thế kinh khủng bao phủ hắn lại, giờ phút này hắn cảm nhận được hơi thở tử vong.

Chương 894: Vây công.

“Đáng chết!” Nguyên Bố vốn không muốn tự mình ra tay lập tức nổi giận, hắn nhào về phía Lam Tiểu Bố trước. Đại cung chủ tự mình ra tay, Tam cung chủ Chương Vô Tuyết, còn có hai trưởng lão tiên đế hậu kỳ cũng lao về phía Lam Tiểu Bố.

Sau bốn người này, lại có thêm mười mấy cường giả tiên đế từ các ngõ ngách tuôn ra, tất cả pháp bảo đều đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố không bố trí Hư Không đại trận, nhưng hắn lại chẳng lùi nửa bước, Thất âm Kích tựa như nổ tung, cuốn theo tiếng lưỡi mác đầy trời.

Thất âm Kích cuốn theo nguyên khí va chạm với đông đảo thần thông tiên đế, hầu như muốn xé rách hư không, nguyên lực cuồng bạo nổ tung, những khách nhân không ra tay kia cũng nhanh chóng lấy pháp bảo phòng ngự ra.

Hơi thở sát phạt đáng sợ kia cũng không vì va chạm với những thần thông kia mà yếu đi, ngược lại càng ngày càng mạnh hơn. Tiên nguyên của hơn mười tên tiên đế cộng vào vô cùng khủng bố, theo người khác nhìn thấy, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu thì trong sự công kích tiên nguyên cuồng bạo này đều sẽ biến thành bột mịn.

Khiến tất cả mọi người không tin được là, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố chẳng những không sụp đổ trong luồng tiên nguyên cuồng bạo này, ngược lại càng ngày càng mạnh. Mỗi một tiên đế đang ở trong đại điện Tân Khách đều ớn lạnh sống lưng, có thể ngồi ở đây, không có ai là kẻ vớ vẩn, tất cả mọi người đều thấy rõ sự đáng sợ của Lam Tiểu Bố trong trận chiến này.

Mười mấy cường giả tiên đế, bao gồm cả hai vị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung cùng lúc ra tay, chẳng những không nghiền ép được Lam Tiểu Bố, mà khí thế của Lam Tiểu Bố lại càng lúc càng mạnh.

Cái này còn chưa phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là Lam Tiểu Bố tựa như đã hạ quyết tâm giết chết Vụ Luân. Bởi vì trong không gian đại chiến này, có một chiếc chùy lớn đang từ từ di chuyển, cái cự chùy này hoàn toàn không bị hạn chế, chậm rãi đánh về phía Vụ Luân đang chạy trốn.

Trong mắt Vụ Luân đều là hoảng sợ, nhưng tốc độ của hắn không thể nhanh được, bước chân của hắn tựa như bị sa vào bùn lầy, gian nan mà chậm chạp. Hắn hoảng sợ là vì tốc độ của hắn so với Trấn Hải Chùy ở đằng sau còn chậm hơn.

Trấn Hải Chùy là của hắn, bây giờ hắn lại phải cố gắng chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Trấn Hải Chùy.

Nếu như hơn mười tiên đế ở Đại Côn Tiên Cung liên thủ lại còn không thể nào ngăn cản được uy thế của Lam Tiểu Bố, hắn nhất định sẽ bị một chùy này đập chết.

Tất cả tiên đế của Đại Côn Tiên Cung đang công kích Lam Tiểu Bố hầu như đã bộc phát hết tiên nguyên vào trong thần thông của mình, nhưng kích mang Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố lại càng ngày càng dày đặc, cũng theo những tiên nguyên càng lớn mạnh hơn này mà mạnh hơn. Tiên nguyên còn đang nổ tung, tựa như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Mỗi một tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát lấy pháp bảo phòng ngự lấy đều cảm thấy nôn nóng bất an, tựa như một khắc sau chính bọn hắn sẽ bị cuốn vào trong chiến trường đầy ắp tiếng giáo mác này, sau đó hóa thành bột mịn.

Nguyên Bố điên cuồng vận chuyển tiên nguyên và thần niệm của chính mình, trong lòng càng lúc càng kinh hãi. Chiến trường này nhìn thì vô cùng yên tĩnh, nhưng những tiên đế của Đại Côn Tiên Cung đang ở bên trong thì vô cùng rõ ràng, đây chính là một cái cối xay lớn. Xem thử ai có thể kiên trì đến cuối cùng, nếu như người của Đại Côn Tiên Cung có thể kiên trì đến cùng, vậy thì Lam Tiểu Bố kia tất nhiên sẽ bị tiên nguyên của họ xé rách thành bã vụn.

Nếu là Lam Tiểu Bố kiên trì đến cuối, vậy tất cả tiên đế của Đại Côn

Tiên Cung tham gia vòng chiến sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lam Tiểu Bố trước mắt này tựa như một con quái vật vậy, nguyên lực liên tục không ngừng, hơn nữa Lam Tiểu Bố hình như quyết tâm muốn giết Vụ Luân. Không phải là Nguyên Bố không hy vọng Lam Tiểu Bố giết Vụ Luân, mà là Nguyên Bố đang nghĩ, nếu bỗng nhiên Lam Tiểu Bố nghĩ thông suốt, không giết Vụ Luân mà ngược lại đi giết tất cả bọn họ, vậy thì có phải áp lực mà bọn họ phải gánh chịu sẽ mạnh lên gấp mấy lần?

Ngoài mặt thì Lam Tiểu Bố tỏ vẻ không có gì, nhưng hắn cũng cảm thấy tình hình của mình cũng không tốt lắm. Không có trận văn hư không hỗ trợ, giờ phút này máu thịt của hắn tựa như bị đun sôi, gần 20 cường giả tiên đế cùng lúc ra tay, cho dù tiên nguyên của hắn đã chuyển hóa thành thần nguyên, cũng khó có thể kiên trì nổi. Dù sao thì hắn chỉ mới bước vào tiên đế, mà những người này, tu vi kém nhất chỉ sợ cũng là tiên đế tầng hai.

Loại áp lực kinh khủng này, Cung âm Sát từ đầu đến cuối không thể nào bạo phát ra được, hắn có thể cảm nhận được thân thể mình đang run rẩy.

Đây là vì tiên nguyên của hắn đã chuyển hóa thành thần nguyên, nếu như tiên nguyên còn chưa chuyển thành thần nguyên, hắn hoàn toàn không thể nào đối mặt với sự nghiền ép từ thần thông của nhiều cường giả như vậy.

Tốc độ vận chuyển thần nguyên càng lúc càng nhanh, loại kiềm chế này sắp đạt đến mức cực hạn, Lam Tiểu Bố cuối cùng không nhìn được há miệng phun ra một ngụm máu.

KHi luồng máu này phun ra, hơi thở sát phạt tựa như đang bị đun sôi kia của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng tìm được chỗ thoát nước. Đạo âm của Thất âm Kích dâng lên bộc phát ra, “Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!”

Trong nháy mắt kích âm lũ lượt kéo lên, kích mang đang bị áp chế lập tức nổ tung, hóa thành một lưỡi kích xé rách chân trời, tất cả sinh mạng bị lưỡi kích này quét qua đều bị chém thành hai nửa.

Cái chết bao trùm toàn bộ không gian, bao gồm cả Nguyên Bố ở trong đó, tất cả tiên đế vây công Lam Tiểu Bố, lúc này đều vô cùng sợ hãi và bất an, bọn hắn tựa như đang nhìn thấy cánh cửa địa ngục mở ra trước mặt bọn họ. Cái lưỡi kích cuồng bạo kia cuốn theo âm thành giáo mác có uy thế xé rách giới vực xông thẳng đến chân trời trở thành nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng mọi người, trong mắt họ chỉ có kích mang đang không ngừng mở rộng, trong lòng cảm thấy đau khổ trước nay chưa từng có.

Chương 895: Vây công. (2)

Nguyên Bố điên cuồng quát lên, “Tất cả dốc toàn lực tấn công, ngăn chặn kích mang kia.”

Tuyệt đối không thể để cho kích mang kia chém ngang chín vạn dặm, một khi thật sự xảy ra, bọn họ chết chắc.

Chẳng những Nguyên Bố cảm thấy vậy, mỗi người ở trong cuộc chiến này đều cảm thấy như vậy, bao gồm cả Lam Tiểu Bố đã đánh ra Cung âm Sát. hắn cảm thấy mặc dù CUng âm Sát của mình đã đánh ra, nhưng lại không có uy thế nghiền ép, Cung âm Sát đã gặp phải lực cản quá mạnh.

Oanh! Hơn mười cường giả tiên đế đỉnh phong bộc phát toàn bộ nguyên lực của mình, thậm chí còn có người thiêu đốt tinh huyết thi triển cấm thuật, loại tiên nguyên bộc phát này va chạm với kích mang Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố.

Bành bành bành! Tất cả thân cảnh đang đứng xung quanh Lam Tiểu Bố đều bị đánh bay ra ngoài, những tiên nguyên và pháp bảo vốn bị giam cầm trong không gian này không còn bị chặn lại nữa, từ cực chậm trở thành nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp mắt đã đánh nát toàn bộ đại điện Tân Khách.

Tất cả tu sĩ ở trong đại điện Tân Khách đều lấy pháp bảo ra, vừa tự vệ vừa lui về sau.

Bọn người Nguyên Bố lại thở phào một hơi, bọn hắn cuối cùng cũng có thể ngăn lại đạo thần thông đáng sợ của Lam Tiểu Bố. Từng tia máu bắn ra, tất cả tu sĩ đang vây công Lam Tiểu Bố đều nhanh chóng lùi về sau.

Chỉ có Vụ Luân, sau khi đám người Nguyên Bố đều lùi lại, Vụ Luân cũng bị Trấn Hải Chùy của chính hắn đập trúng, cả người biến thành một đám sương máu.

Lam Tiểu Bố nắm chặt Thất âm Kích không nhúc nhích, hai chân hắn đang run nhè nhẹ, lục phủ ngũ tạng đang bị thiêu đốt.

Không gian cũng yên tĩnh hoàn toàn, tất cả mọi người không nói gì, cứ như vậy mà im lặng.

Sau một hồi lâu, lúc này Nguyên Bố mới thở phào một hơi, nhưng mà hắn không dám ra tay tiếp, thậm chí ngay cả vết máu nơi khóe miệng cũng không lau đi, chỉ ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ngươi có ý gì? Đại Côn Tiên Cung ta chưa bao giờ đắc tội với ngươi, cũng chưa gặp ngươi bao giờ, chắc là người nghĩ Đại Côn Tiên Cung ta dễ bắt nạt lắm nhỉ? Hôm nay Nguyên Bố ta đứng ở đây, cho dù Đại Côn Tiên Cung có chết hết, cũng sẽ không lùi một bước, mặc người chém giết?”

Không có người hát đệm, lời Nguyên Bố nói rõ ràng là đang sợ hãi, chỉ là tên tuổi Đại Côn Tiên Cung không cho phép hắn nhận thua mà thôi.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, Trường Sinh Quyết không ngừng vận chuyển, vết thương cũng nhanh chóng khôi phục. Hắn biết chiến lược của mình không sai, thủ đoạn của mình cũng không sai. Sở dĩ quyết đấu ở đây, hắn chỉ giết Vụ Luân mà thôi, đó là bởi vì tu vi của hắn còn hơi yếu.

Nếu như bây giờ hắn là tiên đế hậu kỳ, không, không cần tiên đế hậu kỳ, chỉ cần là tiên đế tầng năm hoặc tầng sáu, thần thông Cung âm Sát vừa rồi kia, những tiên đế ở Đại Côn Tiên Cung vây công hắn, tuyệt đối không ai có thể chạy thoát. Nhưng bây giờ hắn chỉ mới là tiên đế tầng một.

Bởi vì tu vi không đủ, thi triển Cung âm Sát ra, sau khi đám người Nguyên Bố liên thủ lại, khí thế sát phạt vẫn không thể bạo phát ra được.

Chỉ có Già Quân Không hít vào một luồng hơi lạnh, hắn biết mình vẫn đánh giá thấp Lam Tiểu Bố rồi. Hắn biết thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, nhưng mà muốn tiêu diệt toàn bộ Tịch Thần cốc, cũng phải dựa vào trận đạo. Hôm nay hắn mới hiểu được, cho dù không dùng trận đạo, đối kháng chính diện, Lam Tiểu Bố cũng chưa chắc không diệt được Tịch Thần cốc.

Bởi vì Lam Tiểu Bố không để ý đến lời Nguyên Bố nói, cho nên không gian lại yên tĩnh một lần nữa.

Đại điện Tân Khách của Đại Côn Tiên Cung bị đánh nát, nhưng không có ai rời khỏi. Sau Nguyên Bố, không có ai lên tiếng.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng mở mắt ra, hắn nhìn Già Quân Không hỏi: “GIà đảo chủ, đạo lữ Lạc Thải Tư của ta đang ở đâu?”

Thấy Lam Tiểu Bố không ra tay nữa, bọn người Nguyên Bố cuối cùng cũng thở phào một hơi. Nhưng mà sau khi nghe lời Lam Tiểu Bố nói xong, da mặt hắn tê dại một lúc.

Trước đó LƯợng gia của Cổ Côn đảo truy nã Lạc Thải Tư và Già Quân Không, mà sau đó Cổ Côn đảo bị tiêu diệt, Lượng gia bị tiêu diệt. Tất cả những người tiến về Cổ Côn đảo tham gia đại điển của người thức tỉnh huyết mạch Cổ Côn của LƯợng gia, không một ai trở về.

Rõ ràng là do Lam Tiểu Bố làm, từ những chuyện này có thể thấy được, Lam Tiểu Bố ra tay vô cùng độc ác. Nếu như hôm nay đối phương muốn tiêu diệt Đại Côn Tiên Cung, tuyệt đối sẽ không nhẹ tay.

Nghĩ đến đây, Nguyên Bố lập tức truyền âm ra ngoài, một khi Lam Tiểu Bố tiếp tục ra tay, toàn bộ người của Đại Côn Tiên Cung đều ra tay, đồng thời kích phát Khốn Sát tiên trận tàn nhẫn nhất của tiên cung.

Chẳng những là Nguyên Bố nhìn thấu chuyện này, chín phần người ở đây đều hiểu rõ. Dù sao thì thế lực của mấy khách nhân ở đây đều phái người tham gia đại điển Lượng gia của Cổ Côn đảo, nhưng không có một ai dám ra mặt chất vấn Lam Tiểu Bố, thậm chí không ai dám bước ra hỏi thăm Lam Tiểu Bố.

Già Quân Không vội vàng thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, tám năm sau khi người rời khỏi Côn Tiền đảo, Lạc tiên tử đã đến Côn

Tiền đảo. Sau khi biết ngươi muốn đến Lượng gia Côn Khư Hải, Lạc tiên tử lập tức muốn đi Lượng gia Côn Khư Hải. Ta cân nhắc đến tu vi của Lạc tiên tử hơi kém một chút, cho nên chủ động dẫn Lạc tiên tử đến Côn Khư Hải.

Chỉ là chúng ta còn chưa đến Lượng gia, ta đã nghe được tin tức, Lượng Trường Tư của Lượng gia đã quay về, mà ngươi thì không thấy xuất hiện. Ta lo lắng xảy ra chuyện, cho nên dẫn Lạc tiên tử đến nơi khác, những năm này vẫn luôn ẩn nấp trốn tránh. Mãi đến năm tháng trước, ta thăm dò được con ta là Già Tân Vũ bị mất tích trong bí cảnh của Đại Côn Tiên Cung, lúc này mới đến đây nghe ngóng tin tức.”

Nói đến đây, Già Quân Không truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Lúc ta đi, Lạc tiên tử còn đang ở tức lâu Vô Lượng Tiên Hải của Vô Lượng phường thị.”

Chương 896: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên.

Mặc dù bây giờ Lam Tiểu Bố rất muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng mà hắn vẫn nhịn được. Già Quân Không có ân với hắn, cho dù lý do Già Quân Không giúp Lạc Thải Tư là như thế nào, có ân chính là có ân. Cho dù hắn có sốt ruột đến đâu, cũng nhất định phải giải quyết xong chuyện của Già Quân Không trước, sau đó mới đến Vô Lượng phường thị.

“Già đảo chủ, ta sắp phải rời khỏi đây rồi, ngươi có chuyện gì thì lập tức hỏi đi.” Lam Tiểu Bố nhắc nhở Già Quân Không một câu.

Trên thực tế, hắn hoàn toàn không có ý định diệt Đại Côn Tiên Cung. Đúng như Nguyên Bố nói, hắn và Đại Côn Tiên Cung không thù không oán. Còn chuyện nhất định phải giết chết Vụ Luân, đó là vì Vụ Luân ra tay định giết chết hắn, hắn tha cho gia hỏa này mới là chuyện lạ.

Già Quân Không cảm tạ một câu, tiến lên vài bước, nhìn chằm chằm Nguyên Bố nói, “Năm đó con ta Tân Vũ vì tham gia Đại Côn Hải Cảnh của Đại Côn Tiên Cung mà mất tích, Nguyên cung chủ, xin cho ta một câu trả lời rõ ràng, tại sao con ta lại mất tích, hắn đang ở đâu?”

Già Quân Không vẫn luôn nói là mất tích, bởi vì hồn đăng của con trai hắn Già Tân Vũ vẫn còn chút leo lắt, còn chưa hoàn toàn bị tắt đi. Mặc dù khi hồn phách không được yên bình, sau khi chết đi hồn đăng sẽ không tắt đi, nhưng loại tình huống đó rất ít.

So với trước đó Già Quân Không nhỏ giọng kính cẩn hỏi thăm Nguyên Bố con trai hắn đang ở đâu, lần này là tra hỏi, khí thế Già Quân Không vô cùng mạnh mẽ, hầu như đã thành đến đây hỏi tội vậy.

Đối với Già Quân Không mà nói, hắn chỉ có một cơ hội này mà thôi. Nếu như không mạnh mẽ một chút, chờ sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, hắn đến đây tìm Già Tân Vũ tiếp thì cũng sẽ rất khó khăn.

Nguyên Bố khẽ nhíu mày, Tam cung chủ Chương Vô Tuyết ở bên cạnh ôm quyền nói, “Già đảo chủ, Tân Vũ công tử có tham gia Đại Côn Hải Cảnh hay không ta cũng không biết rõ lắm, dù sao thì chuyện này đã trôi qua cả ngàn năm rồi. Hơn nữa khi đó có hơn vạn người tham gia Đại Côn Hải Cảnh, ta cũng không thể nhớ kỹ từng người được. Rất nhiều người sau khi tham gia xong thì lập tức rời khỏi Đại Côn Tiên Cung, chúng ta đương nhiên không thể chú ý từng người…”

Khác với thái độ với Già Quân Không trước đí, Chương Vô Tuyết bây giờ đã quay ngoắt 180 độ. Người có cường thế đến đâu, đứng trước mặt hiện thực, cũng không thể không cúi đầu.

Già Quân Không cau mày, từ chối như thế này hắn cũng không có cách nào. Hắn không có thực lực như Lam Tiểu Bố, nếu như hắn có thực lực như Lam Tiểu Bố, hắn cũng đã trực tiếp ra tay rồi.

Ngay khi Già Quân Không đang định nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã ngăn Già Quân Không lại, hắn biết cứ tiếp tục hỏi như vậy thì cũng chỉ lãng phí thời gian của hắn mà thôi.

“Già đảo chủ, Già Tân Vũ còn sống không?” Lam Tiểu Bố hỏi Già Quân Không một câu.

Già Quân Không không chút do dự nói, “Hồn đăng của hắn vẫn còn cháy, ta có trực giác, hắn vẫn còn sống.”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm Chương Vô Tuyết, “Nói đi, Già Tân Vũ đang ở đâu? Cho ngươi ba giây, nếu không đừng trách ta phá hủy Đại Côn Tiên Cung của ngươi.”

Tu vi của Chương Vô Tuyết là gì, là một cường giả Bán Thần đã vượt xa tiên đế viên mãn. Đừng nói là vạn người tham gia Đại Côn Hải Cảnh, cho dù có thêm gấp 10 lần nữa, thức hải của một tiên đế viên mãn cũng có thể ghi nhớ được một cách dễ dàng. Cho dù Chương Vô Tuyết không phụ trách việc này, Đại Côn Tiên Cung nhất định cũng có người nhớ kỹ chuyện này. Nàng lại dứt khoát nói không nhớ rõ, đó chính là lời từ chối mà thôi.

Chương Vô Tuyết nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, trong lòng trầm xuống. Nàng có thể nói với Già Quân Không mình không nhớ rõ, cũng không dám nói với Lam Tiểu Bố là không nhớ rõ. Theo thái độ của Lam Tiểu Bố, rõ ràng là đang muốn làm chủ cho Già Quân Không.

“Chuyện này, ta phải đi tra một chút…” Chương Vô Tuyết do dự nói.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Chương Vô Tuyết, nói với Già Quân

Không, “Già đảo chủ, ngươi lấy chân dung của Già Tân Vũ ra cho ta nhìn một chút.”

“Vâng.” Già Quân Không đưa tay lên vẽ chân dung Già Tân Vũ, đó là một tu sĩ trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, thần thái vô cùng tự tin.

Lam Tiểu Bố gật đầu, thần niệm đột nhiên bộc phát, hai tay lúc này cũng vung ra vô số thủ ấn huyền ảo. Một khắc sau, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy từng tiếng vang ken két, tựa như có thứ gì đó đang bị vỡ vụn. Sắc mặt Nguyên Bố đại biến, con át chủ bài mà hắn đã chuẩn bị lúc trước, Khốn Sát tiên trận cấp chín lợi hại nhất của Đại Côn Tiên Cung, lúc này đã trực tiếp bị phá nát. Cái này còn chưa tính, tất cả cấm chế trong Đại Côn Tiên Cung đều hóa thành hư vô trong chớp mắt.

Bây giờ thần niệm của tất cả mọi người có thể hình thấy hết thảy, Đại Côn Tiên Cung đã không còn bí mật nào nữa.

Dược viên tiên linh thảo của Đại Côn Tiên Cung, không ngờ lại có Uẩn Thần Quả trong truyền thuyết, đây chính là bảo vật đỉnh cấp có thể giúp tiên đế tấn cấp.

Trừ Uẩn Thần Quả ra, đám người còn nhìn thấy một gốc Cửu Thải Hư Không Liên. Người khác sau khi hái Cửu Thải Hư Không Liên từ trong hư không hải về, đều phải dùng hộp ngọc có cấm chế đỉnh cấp để bảo tồn. Mà Cửu Thải Hư Không Liên của Đại Côn Tiên Cung lại được nuôi lên, bọn hắn đã mô phỏng lại một phương hư không, còn có các loại quy tắc cấm chế, cây Cửu Thải Hư Không Liên kia chính là đang mọc trong vùng hư không mà người ta mô phỏng lại.

Sau đó đám người nhìn thấy vùng đất tấn cấp huyết mạch của Đại Côn Tiên Cung, cũng giống như nhiều tông môn khác. Nơi tấn cấp huyết mạch của Đại Côn Tiên Cung tràn đầy máu tanh. Một vài tu sĩ đang bị cấm chế khóa lại, đang bị tước đoạt hơi thở huyết mạch. Những hơi thở huyết mạch bị lấy đi này, không cần phải nói, sẽ đưuọc đưa cho đệ tử Đại Côn Tiên Cung dùng.

Chương 897: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên. (2)

Sắc mặt Nguyên Bố tái nhợt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà thần niệm có thể xé rách mọi cấm chế và hộ trận của Đại Côn Tiên Cung, thủ đoạn trận đạo phải mạnh đến mức nào? Thần niệm này cứng cỏi đến mức nào? Hắn còn đang nghĩ nếu như Lam Tiểu Bố tiếp tục ra tay, Đại Côn Tiên Cung sẽ dựa vào trận đạo khóa đối phương lại, sau đó mọi người sẽ dốc toàn lực xử lý Lam Tiểu Bố.

Loại thủ đoạn thế này, người của Đại Côn Tiên Cung hắn có nhiều gấp đôi đi nữa, cũng có thể giam đối phương lại sao?

Lam Tiểu Bố vung tay xé rách một gian địa lao, thủ ấn thần nguyên kéo từ trong đó ra một nam tử đang hấp hối.

“Tân Vũ…” Sắc mặt Già Quân Không đại biến, lập tức tiến lên ôm lấy nam tử này, đồng thời lấy mấy viên đan dược ra bỏ vào miệng nam tử này.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy đan dược Già Quân Không lấy ra, không có lấy đan dược của mình ra. Già Quân Không là đảo chủ một phương, tiên đan trên người có đẳng cấp rất cao.

“Nguyên Bố, Chương Vô Tuyết, không phải các ngươi nói không biết con ta đang ở đâu sao? Đại Côn Tiên Cung ngươi trâu bò quá nhỉ, vậy mà dám làm ra loại chuyện hèn hạ vô sỉ này.” Trong mắt Già Quân Không bừng bừng lửa giận, hầu như sắp ngưng tụ thành thực chất, căn cơ con hắn đã bị hao tổn, muốn hồi phục như cũ là chuyện vô cùng khó khăn.

Nguyên Bố cảm thấy tay mình đang run rẩy, hắn không dám ra mệnh lệnh ra tay, hắn biết rõ, chỉ cần hắn hô mệnh lệnh này lên, Đại Côn Tiên Cung sẽ không còn nữa.

“Lam đạo hữu, xin hãy làm chủ cho ta.” Già Quân Không kính cẩn khom người với Lam Tiểu Bố, hắn biết mình tuyệt đối không có cơ hội đòi lại công đạo này.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, đưa Cửu Thải Hư Không Liên trong tay cho Già Quân Không, “Gốc tiên linh thảo này có thể giúp Già Tân Vũ khôi phục lại.”

Lam Tiểu Bố biết, tông môn như Đại Côn Tiên Cung, ở trong tiên giới mênh mông này không biết có bao nhiêu. Giống như LƯợng gia mà hắn nhìn thấy lúc trước vậy, đối với đại tiên tộc và tông môn như bọn hắn, tất cả đều vì sự phát triển của bọn hắn mà thôi. Nếu như đến lúc cần, mọi thứ khác đều có thể hủy diệt đi.

Hắn chỉ là một người mà thôi, không có năng lực, cũng không có thời gian thay đổi những chuyện này.

Nguyên Bố không để cho Chương Vô Tuyết nói tiếp, vừa rồi nếu như không phải Chương Vô Tuyết ôm tâm lý may mắn, mà quang minh chính đại thừa nhận Già Tân Vũ đang ở Đại Côn Tiên Cung, đồng thời chủ động đưa ra một chút thiên tài địa bảo. Đại Côn Tiên Cung tuyệt đối sẽ không rơi vào tình cảnh như lúc này.

Tất cả cấm chế trong tông môn đều bị hủy, cái này chẳng những là sỉ nhục, mà còn là dấu hiệu suy tàn của tông môn.

:”Già đảo chủ, chuyện này là do Đại Côn Tiên Cung chúng ta sai. Đại Côn Tiên Cung ta hy vọng có thể thông qua cách khác trợ giúp Tân Vũ công tử…”

Sau khi Nguyên Bố nói xong, chủ động lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Già Quân Không.

Lúc đầu Già Quân Không không định để ý, khi thần niệm hắn quét qua đồ vật bên trong đó, lập tức hít một luồng hơi lạnh, đồ vật trong này, còn đáng giá hơn mười cái Côn Tiền đảo của hắn.

Già Quân Không không phải là loại người lương thiện gì, cũng không phải hạng người ngây thơ, sở dĩ hắn giúp Lạc Thải Tư, không phải vì thông cảm, mà là vì thực lực của Lam Tiểu Bố.

Hắn cũng biết bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn luôn giúp hắn, cũng không phải vì nhân phẩm của hắn mà là vì đang thiếu nợ hắn mà thôi. Nếu như nhìn trúng nhân phẩm của hắn, xem Già Quân Không hắn là bằng hữu, khi người kia lên tiếng Lam Tiểu Bố đã ra tay rồi.

Lùi một bước mà nói, nếu như người bị tra tấn không phải là con trai Già Tân Vũ của hắn, mà là Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố có lẽ đã không thèm nói nhảm câu nào, đại khai sát giới từ lâu rồi.

Nhưng Già Quân Không biết Lam Tiểu Bố làm như vậy đối với hắn là đủ rồi, hắn nhận lấy chiếc nhẫn, nhưng không trả lời Nguyên Bố, mà nói với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam đạo hữu đã cứu Tân Vũ…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần khách sá, ngươi cũng đã giúp ta, ta đây không…”

Lam Tiểu Bố đang định nói không thể ở lại nơi này được nữa, đã nghe một giọng nói vội vàng vang lên. “Trong Đại Côn Hải Cảnh có một tòa thần điện, bên trong đều là Thần Nguyên…”

Nói chuyện chính là Già Tân Vũ, sau khi hắn nói xong xâu đó thì lại hôn mê một lần nữa.

Sắc mặt Nguyên Bố lại càng tái nhợt, giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu ra, vì sao Đại Côn Tiên Cung lại nhốt Già Tân Vũ lại, mà không giết chết.

Bởi vì Già Tân Vũ biết bên trong Đại Côn Hải Cảnh có một tòa thần điện, trong thần điện đều là thần nguyên. Đại Côn Tiên Cung đang chờ đến lần tiếp theo khi bí cảnh mở ra, sẽ bắt Già Tân Vũ dẫn đường.

Đông dảo tu sĩ lúc trước đứng trong đại điện Tân Khách, sau khi nghe câu đó, hai mắt đều sáng lên. Đang nghĩ đến chuyện thời gian Đại Côn Hải Cảnh mở ra là lúc nào. Nếu như có thể lấy được thần diện, không cần quá nhiều thần nguyên, chỉ cần thu hoạch được một chút, đây chẳng phải là đại phát rồi sao?

Già Quân Không âm thầm cảm thấy may mắn, may là sau khi con trai tỉnh dậy đã nói ra bí mật này, nếu không một khi hắn và Lam Tiểu Bố tách ra, Đại Côn Tiên Cung nhất định sẽ đuổi giết hắn.

Con trai cứu được, Già Quân Không cũng không muốn ở lại đây nữa, hắn chủ động nói, “Lam đạo hữu, chúng ta đi trước thôi.”

“Được.” Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đang đợi Già Quân Không nói chuyện, nếu như Già Quân Không không nói, vậy hắn sẽ chủ động rời đi.

Già Quân Không đề nghị đi, người khác sẽ không truy sát Già Quân Không vào lúc này. Hắn chủ động muốn đi, Đại Côn Tiên Cung có khả năng sẽ theo dõi Già Quân Không.

Đặt con mình Già Tân Vũ vào trong tiểu thế giới, Già Quân Không chủ động dẫn đường, bước vào Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố tiến về Vô Lượng phường thị.

Chương 898: Ông đây đánh con trai.

Bên trong tức lâu Vô Lượng Tiên Hải của Vô Lượng phường thị, Lạc Thải Tư có chút không yên ngồi trong phòng, Cổ Đạo thì hết nhìn đông đến nhìn tây. So với Lạc Thải Tư, Cổ Đạo càng muốn nhanh chóng rời khỏi tức lâu này hơn. Đây quả thật chẳng khác nào cầm tù cả, chẳng những phải cải trang, mà còn không thể ra ngoài. Nó vốn là một Thần Thú Thượng Cổ, vậy mà lại cải trang nó thành một con chó xám.

Cổ Đạo đi quanh quẩn một vòng rồi lại đến chỗ Lạc Thải Tư, “Sư tỷ, ta cảm thấy chúng ta nên rời khỏi đây đi. Ngươi xem chúng ta đến tu luyện cũng không thể tu luyện, lại không thể núp trong tức lâu này cả một đời được đúng không? Ta cảm thấy tên Già đảo chủ kia cũng chẳng tốt gì, biết Bố gia tạm thời không đến thì bỏ chúng ta ở lại nơi này, quá đáng.”

Lạc Thải Tư thở dài, “Chúng ta không thể đi, bên ngoài đâu đâu cũng là tin tức truy nã chúng ta, chỉ dựa vào thủ đoạn cải trang đơn sơ này của chúng ta, chỉ cần vừa ra ngoài chỉ sợ sẽ bị người ta phát hiện ra ngay. Hơn nữa ngươi cũng đừng trách Già đảo chủ, Già đảo chủ đối với chúng ta như vậy là đã rất tốt rồi. Không phải hắn dẫn chúng ta vào trong tức lâu này, sợ rằng chúng ra đã sớm rơi vào tay của Lượng gia rồi. Hơn nữa, tiên tinh để chúng ta ở lại đây cũng là do người ta bỏ ra.”

“Người này ta thấy cũng không phải thứ tốt gì, vô cùng âm hiểm.” Cổ Đạo he he một tiếng, chủ ý cải trang nó thành một con chó xám chính là do Già Quân Không đưa ra.

Thấy Lạc Thải Tư không trả lời mình, Cổ Đạo lại nói tiếp, “Sư tỷ, không thì chúng ta lén rời khỏi Côn Khư Hải, quay về Ngũ Vũ Tiên giới đi? Đến Ngũ Vũ Tiên giới rồi chúng ta có thể ăn ngon uống say.”

Vừa nghĩ đến cuộc sống nhàn nhã ở Ngũ Vũ Tiên giới, trong lòng Cổ Đạo lại càng nôn nóng.

Lạc Thải Tư trợn mắt với Cổ Đạo một chút, trước đó khi còn chưa đến Côn Khư Hải, chỉ biết đường đi nguy hiểm nhưng không biết là nguy hiểm như thế nào. Sau khi đi cùng Già Quân Không một chuyến, trong lòng Lạc Thải Tư rất rõ, nếu không có người giúp đỡ, nàng và Cổ Đạo hoàn toàn không thể đến Côn Khư Hải được.

Cổ Đạo thấy Lạc Thải Tư không tiếp thu ý kiến của nó, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể quanh đi quẩn lại trong phòng. Cho dù tu vi của nó mạnh hơn Lạc Thải Tư rất nhiều, nhưng ở đây người làm chủ không phải là nó.

Ngay lúc này cấm chế trên cửa phòng bị gõ vang, trong lòng Lạc Thải Tư giật mình, vội vàng nói, “Cổ Đạo, ngươi trốn đi, ta lập tức cải trang.”

Ở trong động phủ này đã hơn một năm, Lạc Thải Tư đương nhiên đã sớm bỏ đi lớp cải trang của mình, không ngờ lại có người gõ cấm chế của phòng mình vào lúc này.

“Có phải là Già đảo chủ trở về không?” Cổ Đạo lập tức nói.

Lạc Thải Tư lắc đầu, “Không có khả năng, ta đoán Già đảo chủ sẽ không quay về đâu.”

Trong suy đoán của Lạc Thải Tư, trừ khi Già Quân Không tìm được Lam Tiểu Bố, nếu không thì hắn sẽ không quay về tức lâu này.

Lạc Thải Tư vừa nói chuyện vừa nhanh chóng cải trang, chỉ là nàng còn chưa hoàn thành được một phần ba, cấm chế trên cửa đã bị mở ra.

“Các ngươi dựa vào đâu mà mở cấm chế trên động phủ của ta?” Lạc Thải Tư tức giận chất vấn, chỉ là sau khi chất vấn xong, nàng lập tức biết mình đã lỗ mãng rồi.

“Hóa ra ngươi chính là Lạc Thải Tư? Người mà Cổ Côn đảo đang truy nã?” Tên tiểu nhị gỡ bỏ cấm chế kia nhìn Lạc Thải Tư, kinh ngạc nói.

Lạc Thải Tư không cải trang nữa, bình tĩnh nói, “Ta quả thật chính là Lạc Thải Tư, ta ở bên trong tức lâu của ngươi, các ngươi dựa vào đâu mà không có sự cho phép của ta đã phá bỏ cấm chế trên động phủ của ta?”

Tiểu nhị không trả lời câu hỏi của Lạc Thải Tư, chỉ truyền một đạo tin tức ra ngoài. Một lát sau, Thông Tin Châu của tiểu nhị nhận được tin tức sáng lên. Tiểu nhị này nhìn Lạc Thải Tư cười cười, “Thiếu chủ của chúng ta hy vọng có thể gặp ngươi một chút.”

“Xin lỗi, ta không muốn gặp kẻ nào cả.” Lạc Thải Tư không chút do dự từ chối, nàng khẳng định đối phương muốn giao nàng cho Lượng gia.

Tiểu nhị cười cười, “Chỉ sợ chuyện này không phải do ngươi quyết định, còn chuyện phá vỡ cấm chế động phủ của ngươi, là bởi vì tức lâu của ta có quy định. Quá thời hạn ba ngày mà không đóng tiền phòng, chúng ta có quyền chủ động mời khách nhân rời khỏi tức lâu. Mà phòng của ngươi đã quá hạn bốn ngày rồi, nhưng các ngươi không đóng tiền phòng, cũng không giải thích gì cả.”

Lạc Thải Tư đột nhiên quay đầu, Cổ Đạo đã trốn vào trong phòng. Giờ khắc này Lạc Thải Tư hận không thể bóp cổ Cổ Đạo mà hỏi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này nàng đã giao cho Cổ Đạo, chỉ cần tức lâu nhắc nhở, Cổ Đạo nhất định sẽ biết.

Nghĩ đến thân phận của mình đã sớm bị lộ, Lạc Thải Tư dứt khoát kêu lên, “Cổ Đạo, ra đây.”

Cổ Đạo từ trong gian phòng đi ra, có chút khó hiểu hỏi, “Sư tỷ, không phải đã nói là bây giờ tạm thời không thể xuất hiện sao?”

“Ngươi có bị ngốc hay không thế? Không nhìn thấy ta đã bị người ta nhận ra rồi sao? Ta hỏi ngươi, chúng ta đã nợ tiền phòng quá bốn ngày, vì sao ngươi lại không nói cho ta biết?” Lạc Thải Tư có chút cạn lời hỏi.

Cổ Đạo khó hiểu nhìn tiểu nhị, “Phòng của chúng ta quá hạn đóng tiền? Sao ta lại không biết?”

Tiểu nhị cười he he, “”Chắc là các ngươi không chú ý đến đi, chúng ta đã nhắc nhở ba lần rồi.”

“Không thể nào.” Cổ Đạo lớn tiếng hét lên, “Ta suốt ngày nhàm chán muốn chết, nếu tức lâu có nhắc nhở ta tiền phòng đã quá thời hạn, ta không thể nào mà không biết được.”

Đừng nói là nhắc nhở tiền phòng quá hạn, chỉ cần có một con kiến xuất hiện ở trong động phủ này thôi, Cổ Đạo cũng không thể nào không biết được, thật sự là vì quá nhàm chán.

“Chuyện này…” Tiểu nhị do dự một chút rồi nói, “Dù sao thì các ngươi cũng quá hạn rồi, bây giờ các ngươi có thể đi theo ta đến gặp thiếu chủ của chúng ta, hoặc là ở lại đây đợi.”

“Tại sao phải đợi, bây giờ chúng ta lập tức đi.” Lạc Thải Tư đứng lên, nói với Cổ Đạo một tiếng rồi xoay người rời đi.

Chương 899: Ông đây đánh con trai. (2)

Tiểu nhị cũng không cản lại, hắn biết tức lâu có cấm chế còn chưa mở ra, hai người kia cho dù có đi cũng sẽ bị chặn lại ở đại sảnh tầng một tức lâu.

…

Tức lâu Vô Lượng Tiên Hải cũng khá nổi danh ở Vô Lượng phường thị, tức lâu này là sản nghiệp của cháu ruột thứ mười bảy Khâu Mạch của phường chủ Vô Lượng phường thị Khâu Thải.

Vô Lượng phường thị là thế lực thứ hai ở Côn Khư Hải, tức lâu Vô Lượng Tiên Hải đương nhiên không ai dám trêu chọc đến. Lúc trước Già Quân Không dẫn Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đến tức lấu Vô Lượng Tiên Hải ở lại, chính là vì điểm này.

Giờ phút này ở trong một phủ đệ xa hoa cách tức lâu Vô Lượng Tiên Hải khá xa, Khâu Mạch đang ngồi trong phòng trà phẩm trà, trong lòng hắn đang nghĩ Lạc Thải Tư bị Lượng gia truy nã này rốt cuộc có gì đặc biệt? Cho dù Lượng gia đã bị dung nham Nghiệp Hỏa hủy diệt, nhưng người ta vẫn là thế lực suýt nằm ở vị trí thứ bảy ở Côn Khư Hải. Một gia tộc như vậy, lại muốn truy nã một nữ tử nho nhỏ nhất định là có vấn đề.

Lượng gia bị tiêu diệt, hắn có thể gọi Lạc Thải Tư kia đến đây hỏi thăm một chút, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Vào giờ phút này, trong động phủ của hắn đột nhiên xuất hiện một vị nam tử trung niên, thanh niên kia khi nhìn thấy người này đến, nhanh chóng đứng lên, “Kính chào phụ thân.”

Nam tử trung niên này chính là cha của Khâu Mạch, Khâu Thương Ngang, bình thường rất ít đến chỗ của con trai.

Khâu Thương Ngang gật đầu, đi đến bên còn lại của bàn trà ngồi xuống, Khâu Mạch nhanh chóng rót một chén tiên trà cho nam tử trung niên này, sau đó cười tủm tỉm một cái rồi nói, “Sao hôm nay phụ thân lại rảnh rỗi đến chỗ ta thế này? Đúng rồi, ta còn muốn nói cho phụ thân biết một chuyện, tức lâu của ta có một người không hề tầm thương.”

“Ai?” Khâu Thương Ngang lập tức hỏi.

Khâu Mạch cười he he, “Phụ thân nhất định không nghĩ ra, chính là Lạc Thải Tư mà trước đó Lượng gia Cổ Côn đảo đã truy nã. Thật không ngờ, nữ nhân này vẫn luôn trốn ở trong tức lâu của ta. Ta vừa bảo tiểu nhị bắt Lạc Thải Tư đến đây, Lượng gia truy nã Lạc Thải Tư, nhất định…”

“Đùng!” Một cái tát vang dội đập lên mặt Khâu Mạch, Khâu Mạch trực tiếp bị cha hắn Khâu Thương Ngang đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu trong không trung.

Vừa rơi xuống mặt đất, Khâu Mạch cũng khó tin nhìn Khâu Thương Ngang, “Phụ thân, vì sao lại đánh ta?”

“Đánh ngươi? Ông đây còn muốn giết tên súc sinh ngươi nữa đấy.” Khâu Thương Ngang thực sự tức giận lấy pháp bảo ta, đánh về phía Khâu Mạch.

KHí thể cường hãn bao phủ vùng không gian này lại, Khâu Mạch lạnh cả người, hắn cảm nhận được hơi thở tử vong đang đến, đây không phải nói đùa, mà là thật sự muốn giết hắn.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Khâu Mạch chỉ có thể hoảng sợ bất an chờ chết.

Cũng may khi pháp bảo của Khâu Mạch đến gần mi tâm của Khâu Mạch, Khâu Thương Ngang đã chặn sát ý của mình lại, một hồi lâu sau, hắn mới từ từ thu hồi pháp bảo lại, sau đó ngã ngồi trên ghế, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

“Phụ thân, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Khâu Mạch cuối cũng cũng tỉnh táo lại, hắn lui về sau một bước cẩn thận từng ly từng tí hỏi thăm.

Khâu Thương Ngang lạnh lùng nhìn chằm chằm Khâu Mạch, “Ngươi có biết tại sao hôm nay ta lại đến đây không?”

“Vì sao ạ?” Khâu Mạch thốt lên.

Khâu Thương Ngang hừ lạnh một tiếng nói, “Bởi vì Côn Khư Hải xuất hiện một cường nhân, người này tên là Lam Tiểu Bố, nếu như không phải Đại Côn Tiên Cung chủ động hạ thấp tư thái, hơn nữa Lam Tiểu Bố còn đang có chuyện quan trọng trong người, Đại Côn Tiên Cung đã sớm không còn rồi. Cho dù là như vậy, người ta cũng đã hủy đi đại điện Tân Khách của Đại Côn Tiên Cung, cướp đi bảo vật đỉnh cấp của Đại Côn Tiên Cung, còn giết Vụ Luân trưởng lão đã bất kính với hắn, ngươi cảm thấy Vô Lượng phường thị ta có mạnh hơn Đại Côn Tiên Cung sao?”

Khâu Mạch hít một luồng hơi lạnh, đừng nhìn Vô Lượng phường thị là thế lực thứ hai ở Côn Khư Hải, trên thực tế sự chênh lệch với Đại Côn Tiên Cung không chỉ là một cái xếp hạng đơn giản như vậy. Trong các thế lực ở Côn Khư Hải chia làm hai cấp bậc, Đại Côn Tiên Cung là cấp bậc thứ nhất, từ thứ hai đến thứ sáu là cấp bậc thứ hai.

Lam Tiểu Bố kia ngay cả Đại Côn Tiên Cung mà cũng có thể đè đánh, có thể thấy được lợi hại đến mức nào.

“Chúng ta không trêu chọc vào hắn không được sao?” Khâu Mạch nhanh chóng tỉnh ngộ ra, phụ thân đến đây là nhắc nhở hắn không nên trêu chọc đến người này.

Khâu Mạch không nói ra câu này còn tốt, vừa nói lời này xong thì lại chọc giận Khâu Thương Ngang, hắn lại đập một bàn tay tới, lần này trực tiếp đánh bay hết răng của Khâu Mạch.

“Không trêu chọc?” Đánh xong thì Khâu Thương Ngang cười lạnh, “Ngươi biết hậu quả của chuyện trêu chọc hắn là gì không? Lượng gia bởi vì trêu chọc đến hắn, cho nên đã bị hắn tiêu diệt…”

“Lượng gia là do Lam Tiểu Bố diệt đi?” Khâu Mạch khiếp sợ hỏi, bởi vì không có răng, cho nên nói chuyện có chút không rõ.

Khâu Thương Ngang nhìn Khâu Mạch thở dài một tiếng, “Ngươi cho rằng dung nham Nghiệp Hỏa bộc phát trùng hợp như vậy sao? Chân trước Lượng gia truy nã Lạc Thải Tư. Chân sau đã bị người ta tiêu diệt?”

Truy nã Lạc Thải Tư?

Khâu Mạch cảm thấy đầu óc mình nổ đùng một cái, hắn đã hiểu tại sao phụ thân lại tức giận rồi.

“Hiểu ra rồi sao?” Khâu Thương Ngang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm Khâu Mạch, “Lạc Thải Tư kia chính là đạo lữ của Lam Tiểu Bố, Lượng gia truy nã nàng, cuối cùng Lượng gia bị xóa sổ. Ngươi cảm thấy ngươi mạnh hơn Lượng gia sao, hay là cảm thấy ông nội Khâu Thải của ngươi mạnh hơn Đại Côn Tiên Cung?”

Chương 900: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao

“Phụ thân, sao mà ngươi biết được chuyện này thế?” Khâu Mạch vội vàng hỏi, hắn ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, có lẽ hắn biết có nôn nóng cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Khâu Thương Ngang thở dài, “Bởi vì Khâu Thương Hà đang ở Đại

Côn Tiên Cung, hắn đã chứng kiến toàn bộ sự đáng sợ của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố quyết đấu với gần hai mươi cường giả tiên đế của Đại Côn Tiên Cung, cái loại dao động không gian kia, đến Khâu Thương Hà ngăn cản cũng vô cùng gian nan. Gần hai mươi tên tiên đế, bao gồm cả đại cung chủ Nguyên Bố, tam cung chủ Chương Vô Tuyết của Đại Côn Tiên Cung, còn có bốn Thái Thượng trưởng lão. Bây giờ ngươi có thể tưởng tượng được thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh đến mức nào không?”

Khâu Mạch biết Khâu Thương Hà là ai, là Thập Nhất thúc của hắn.

“Chúng ta nhanh chóng đến tức lâu xin lỗi, Lam Tiểu Bố kia chắc còn chưa đến Vô Lượng phường thị nhanh như vậy đâu, chỉ cần chúng ta đến sớm thì vẫn có thể cứu vãn được.” Khâu Mạch vội vàng nói.

Khâu Thương Ngang gật gật đầu, “Lam Tiểu Bố kia nhất định không thể đến đây nhanh như vậy, chúng ta bây giờ đi ngay.”

…

“Các ngươi có ý gì đây?” Lạc Thải Tư nhìn chằm chằm tiểu nhị, mặt ngoài nàng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng lạnh lẽo.

Cấm chế động phủ mình ở bị gỡ bỏ, nàng muốn ra ngoài, nhất định phải được tức lâu đồng ý.

Tiểu nhị cười ha ha, “Không có ý gì, ngươi nợ tiền phòng của chúng ta, chỉ cần đi gặp thiếu chủ của chúng ta một chút là được.”

“Tiền phòng bao nhiêu, ta trả cho ngươi?” Lạc Thải Tư cố gắng nói thật bình thường.

Tiểu nhị từ tốn nói, “Ngày đầu tiên là 1000 tiên tinh thượng phẩm, ngày thứ hai là 10.000 tiên tinh thượng phẩm, ngày thứ ba là

100.000 tiên tinh thượng phẩm, ngày thứ tư là mấy triệu tiên tinh thượng phẩm. Tiền phòng của ngươi vượt quá bốn ngày, cho nên phải đưa cho ta một trăm mười một vạn một ngàn tiên tinh thượng phẩm.”

Lạc Thải Tư ngơ ngẩn, nàng đào đâu ra nhiều tiên tinh thượng phẩm như vậy? Đừng nói là một triệu, trên người nàng ngay cả 10.000 tiên tinh thượng phẩm cũng không bỏ ra nổi.

Cổ Đạo nhanh chóng truyền âm cho Lạc Thải Tư, “Sư tỷ, thiên phú của ta chính là thuấn di đó, chúng ta chỉ cần xông ra khỏi tức lâu này, ta có sáu phần cơ hội có thể chạy thoát.”

“Ngớ ngẩn.” Lạc Thải Tư không nhịn được mắng một câu.

Đẳng cấp cấm chế của tức lâu này rõ ràng không phải cấp độ mà nàng và Cổ Đạo có thể phá vỡ, muốn phá vỡ loại cấm chế này, mơ cũng đừng có hòng.

“Không thể bỏ ra tiên tinh được, vậy thì cũng đừng trách tức lâu ta…” Tiểu nhị chậm rãi nói, chỉ là hắn còn chưa dứt lời, một giọng nói khác đột ngột vang lên cắt ngang lời hắn, “Đây là hắc điếm à? Bốn ngày thôi mà thu đến 1,1 triệu tiên tinh thượng phẩm?”

“Thiếu…” Tiểu nhị chỉ mới nói một chữ, đã có một bàn tay đánh tới.

Tiểu nhị kia cảm thấy có một luồng lực lượng khổng lồ cuốn hắn bay lên, phun ra mấy ngụm máu trên không trung, khi rơi xuống đất, xương mặt đã hoàn toàn vỡ vụn.

“Tức lâu Vô Lượng Tiên Hải của ta vốn là một tức lâu, chính là bị mấy con sâu làm rầu nồi canh các ngươi phá hoại. Từ khi nào mà khách nhân nợ tiền phòng quá hạn ở tức lâu Vô Lượng Tiên Hải ta lại bị thu phí như vậy?” Một nam tử trẻ tuổi nghiêm nghị quát.

Tiểu nhị kia nằm trên mặt đất nhìn thiếu chủ vừa đánh hắn còn đang quát lớn kia, hoàn toàn không hiểu là đang có chuyện gì. Chuyện này không phải là thiếu chủ bảo hắn làm hay sao? Hắn chỉ phụ trách giữ người lại mà thôi.

“Loại rác rưởi này giữ lại làm gì chứ?” Sau lưng nam tử trẻ tuổi này là một vị nam tử trung niện, sau khi hắn nói xong, đã phóng một đạo nhận mang qua.

Đáng thương cho tiểu nhị này mới chỉ có tu vi Đại Ất Tiên, trước đòn đánh của tiên đế, hắn không thể nào tránh né được. Cho đến khi chết, hắn cũng không hiểu tại sao đối phương lại muốn giết hắn.

Khâu Mạch ngẩn ngơ, hắn không ngờ phụ thân lại giết tiểu nhị của hắn. Tiểu nhị mới vừa bị giết kia thật ra chính là tâm phúc của hắn ở tức lấu Vô Lượng Tiên Hải, ngoài mặt thì là một tiểu nhị, nhưng trên thực tế chuyện gì cũng làm thay hắn, hắn không định giết chết tâm phúc của mình.

Nhưng mà khi Khâu Mạch nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của phụ thân, lập tức tỉnh ngộ lại, đi đến trước mặt Lạc Thải Tư thi lễ một cái, “Lạc tiên tử, chuyện này là do tiểu nhị của tức lâu ta không đúng, tất cả tổn thất sẽ do tức lâu Vô Lượng Tiên Hải ta bồi thường.”

Khâu Thương Ngang đang đứng sau lưng Khâu Mạch cũng cười cười nói, “Chúng ta không ngờ tiểu nhị của tức lâu lại cả gan làm loạn như vậy, dám một mình ép khách nhân ở lại, còn đe dọa lấy tiên tinh.”

Lạc Thải Tư có chút sửng sốt, nàng hoàn toàn không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nghe người trẻ tuổi trước mắt nói, còn cả một chữ “Thiếu” mà tiểu nhị nói kia, có thể đoán ra được người trẻ tuổi này chính là thiếu chủ của tức lâu. Chẳng lẽ nàng không muốn đến đó, cho nên người thiếu chủ này chủ động tìm đến nàng sao?

Cái này cũng không đúng, nếu như người thiếu chủ này chủ động tìm nàng, vậy thì không thể nào giết đi tiểu nhị của mình như vậy được.

“Đây là một ít bồi thường của tức lâu chúng ta.” Khâu Thương Ngang nhanh chóng lấy ra một chiếc nhẫn ra đưa cho Lạc Thải Tư.,

Lạc Thải Tư không nhận lấy chiếc nhẫn này, chỉ bình tĩnh nói, “Ta chỉ hy vọng có thể rời khỏi tức lâu ngay bây giờ, không biết có được hay không?”

Khâu Mạch vội vàng nói, “Đương nhiên là được, các ngươi có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nếu như các ngươi không muốn đi, tức lâu chúng ta sẽ chuẩn bị gian phòng cao cấp nhất cho các ngươi, ở bao lâu cũng được. Một viên tiên tinh cũng không cần trả.”

Cổ Đạo nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên. Nó biết rõ ở trong gian phòng cao cấp nhất ở đây thì muốn ăn bất cứ thứ gì cũng được, chỉ cần nói lại cho tiểu nhị là được. Tưởng tượng đến thịt Tiên Yêu thú mà những đầu bếp đỉnh cấp kia làm. Cổ Đạo lập tức chảy nước miếng, không chỉ như vậy, ở trong gian phòng cao cấp nhất, tiên linh khí sung túc không gì sánh được, nó có thể thỏa thích tu luyện.

Nói thật lòng thì từ sau khi trở mặt với Lượng Cô Tài, nó vẫn chưa được tu luyện thật tốt, chủ yếu là không có tài nguyên tu luyện. Có đôi khi, nó còn có chút nhớ đến Lượng Cô Tài cần gì được nấy kia.

Chương 901: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao (2)

Chỉ là nó không có quyền lên tiếng, tất cả quyền quyết định đều nằm trong tay Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư vô cùng thẳng thắn nói, “Chúng ta không muốn ở nữa, chỉ mong có thể rời khỏi đây.”

Nàng không rõ vị thiếu chủ này có ý gì, có lẽ là muốn giả vờ thả để bắt, nói không chừng đã có người chờ nàng và Cổ Đạo ở bên ngoài rồi. Nhưng có một chuyện nàng không rõ, chỉ cần rời khỏi nơi này rồi, sau khi ra khỏi Vô Lượng phường thị, nàng và Cổ Đạo thật sự có thể chạy thoát.

“Cổ Đạo, chỉ cần rời khỏi Vô Lượng phường thị, ngươi lập tức dùng tiên nguyên mang ta thuấn di. Không nên ở lại nơi này, rất nguy hiểm.” Lạc Thải Tư truyền âm cho Cổ Đạo.

Khâu Mạch vội vàng nói, “Đương nhiên là được, hai vị, xin mời.”

Nói xong, Khâu Mạch tự mình mở cấm chế của tức lâu ra, đồng thời lớn tiếng nói với những tiểu nhị còn lại bên trong tức lâu, “Sau này ai mà dám tùy tiện thu thêm nhiều tiên tinh của khách nhân, thậm chí tạm giam khách nhân, tên kia chính là kết cục của kẻ đó.”

Ngay cả khách nhân đang ở đây cũng vô cùng chấn kính, tức lâu Vô Lượng Tiên Hải tự vả mặt đến mức này à?

Lạc Thải Tư cũng mặc kệ Khâu Mạch biểu diễn như thế nào, nàng vội vàng xông ra khỏi tức lâu, sau đó không chút do dự phóng ra khỏi phường thị.

Cơ hội chạy trốn chỉ có một lần, nhất định phải nắm chặt. Chỉ cần xông ra ngoài phường thị rồi, dựa vào thần thông thuấn di của Cổ Đạo, nàng và Cổ Đạo nói không chừng thật sự có thể trốn thoát được.

Cổ Đạo cũng biết suy nghĩ trong lòng Lạc Thải Tư, nó đã sớm đề cao tinh thần, xông ra ngoài phường thị theo Lạc Thải Tư.

Khiến Lạc Thải Tư thở phào một hơi là, sau khi nàng và Cổ Đạo xông ra ngoài phường thị rồi, cũng không có người nào ngăn cản nàng. Tên Khâu Mạch kia nói hình như là thật, thật sự để cho nàng đi.

“Sư tỷ, ta đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ đi ngay sao? Ta đảm bảo với tốc độ thuấn di của ta, bọn hắn không thể nào đuổi kịp được.” Cổ Đạo đắc ý nói, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái tức lâu như lồng giam kia. Hơn một năm nay quanh đi quẩn lại tại một nơi bé như lỗ mũi kia, chẳng khác nào đang ngược đãi nó cả.

Lạc Thải Tư lại đờ đẫn nhìn hư không, nàng đột nhiên có cảm giác nơi đó có một sự thân thiết khó hiểu, nàng có một thứ đang ở nơi đó. Nhất định phải tới nơi đó nhìn xem, Lạc Thải Tư không thể nào ngăn cản cái ý nghĩ này lại được. Nhưng hết lần này đến lần khác lại cảm thấy không cần phải đến đó, ở lại nơi này thôi nàng cũng có thể nhìn thấy.

“Sư tỷ, chúng ta đi nhanh lên nào, nếu như tên kia thật sự muốn ra tay, nói không chừng chúng ta không thể đi được.” Cổ Đạo thấy Lạc Thải Tư không có phản ứng, vội vàng nhắc nhở một câu.

Lạc Thải Tư vẫn không để ý đến Cổ Đạo, vẫn nhìn chằm chằm hư không phía trước.

…

Bên trong tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, Khâu Mạch thở phào một hơi, “Phụ thân, may mà chúng ta đến kịp lúc, tiễn nàng ra ngoài.”

“Vừa rồi không phải là tức lâu ngươi muốn cưỡng ép giữ Lạc Thải Tư lại chứ?” Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Khâu Thương Ngang và Khâu Mạch cùng quay đầu lại, bọn hắn nhìn thấy một nam tử có tuổi tác tựa như còn nhỏ hơn Khâu Thương

Ngang một chút đi tới, trong mắt đều là lạnh lẽo.

“Ông nội…” Khâu Mạch sau khi nhìn thấy người này, trong lòng giật mình, nhanh chóng khom người gọi.

Khâu Thương Ngang cũng nhanh chóng khom người nói, “Phụ thân.”

Khâu Thải đến, cường giả đệ nhất ở Vô Lượng phường thị, cũng là người xây dựng lên Vô Lượng phường thị. Nguyên nhân mà Khâu Thải đến đây, rõ ràng là có liên quan với Lạc Thải Tư.

“Nói chuyện đi.” Sắc mặt Khâu Thải âm trầm, nơi này là Vô Lượng phường thị, Lạc Thải Tư xuất hiện ở tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, đồng thời bị chặn lại, hắn đã nghe nói đến.

Trước đó sau khi nhận được tin tức của Khâu Thương Hà, hắn đã thông báo hết cho tất cả mọi người của Khâu gia, đừng chọc đến Lạc Thải Tư. Trừ chuyện đó ra, hắn cũng báo cho tất cả mọi người ở Vô Lượng phường thị biết, ai dám gây khó dễ cho Lạc Thải Tư ở Vô Lượng phường thị, cũng đừng trách Khâu Thải hắn không khách sáo.

Chân trước hắn vừa phát ra mệnh lệnh, sau đó đã có tin tức truyền đến, Lạc Thải Tư xuất hiện ở Vô Lượng phường thị, không chỉ như vậy, còn bị cháu ruột hắn khống chế ở tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, không cho phép rời đi.

Thế này là thế nào? Khâu Thải bừng bừng lửa giận, thậm chí ngay cả tin tức còn chưa kịp phát đã đích thân chạy đến đây.

“Ông nội, Lạc Thải Tư từng ở lại đây, vừa rồi ta đã tiễn nàng đi rồi. Trong tức lâu của chúng ta có một tiểu nhị muốn giữ nàng lại, kết quả đã bị phụ thân ta giết chết, đồng thời bồi thường lễ vật cho Lạc Thải Tư. Đã đưa đồ cho nàng nhưng nàng lại không nhận, vừa rời khỏi phường thị rồi.” Khâu Mạch do dự một chút rồi nói ra.

“Nghiệt chướng, mọi chuyện đơn giản như vậy sao?” Khâu Thải đập một bàn tay lên mặt Khâu Mạch, Khâu Mạch lại bay ra ngoài một lần nữa. Lừa ai thế hả, chỉ một tiểu nhị mà dám cưỡng ép giữ khách nhân lại?

Sau khi Khâu Thải đập bay Khâu Mạch, hoàn toàn không để ý đến Khâu Mạch nữa, vội vã chạy ra ngoài Vô Lượng phường thị.

Chỉ có ngớ ngẩn mới đi bắt nạt đạo lữ của Lam Tiểu Bố, bồi thường chút lễ vật rồi đưa tiễn người ta là coi như xong. Ba ngày trước sau khi Lam Tiểu Bố phát uy ở Đại Côn Tiên Cung, Khâu Thải lập tức cho người điều tra Lam Tiểu Bố. Không chỉ như vậy, hắn còn mắng Khâu Thương Hà một trận, chậm trễ mất ba ngày mới chịu truyền tin tức về.

Thần điện có Thần Nguyên ở trong bí cảnh nào? Nếu như không biết rõ tình hình mà chọc đến kẻ đáng sợ như Lam Tiểu Bố, thế thì còn nói gì đến chuyện tiến vào bí cảnh nữa?

Trước đây không lâu hắn đã điều tra ra được lai lịch của Lam Tiểu Bố khá bất ngờ, khi bí cảnh Hỗn Độn ở Tiên giới mở ra, một mình hắn đã áp chế hơn một trăm tiên đình vương không thể nào động đậy được. Chuyện này còn chưa nói, hắn còn lấy được một tin đồn còn đáng sợ hơn, đó chính là Tịch Thần Cốc đã bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt. Căn cứ theo lời tu sĩ tìm hiểu tình hình, lúc trước ở trên Côn Bằng Hào, chuyện này do chính miệng Lam Tiểu Bố nói ra.

Chương 902: Ta không muốn gả cho ngươi.

Lạc Thải Tư cho rằng mình bị hoa mắt rồi, nàng nhìn thấy một cái nồi thật to từ trên hư không rơi xuống, cái nồi này chính là thứ mà nàng đang chờ sao?

Cái nồi này dừng trước mặt nàng, sau đó từ bên trong có một thanh niên nhảy ra.

Nhìn thấy người thanh niên này, cả người Lạc Thải Tư như bị một dòng điện giật tê dại, cả người đều dại ra.

Đứng trước mặt nàng chính là nam nhân mà nàng ngày nhớ đêm mong, vượt qua vô số hư không, vượt qua hết giới vực này đến giới vực khác để tìm kiếm.

Từ lúc nào nàng đã tự cho rằng mình là nữ nhân của hắn?

Là trong khoảng thời gian chung sống ở Tần Lĩnh sơn mạch? Hay là sau khi nàng ghi lại trong quyển nhật ký kia câu “Nam nhân của ta cũng là người Lam gia, đây là đồ của bố chồng ta, ta đương nhiên có thể dùng”.

Hoặc là bởi vì một trong hai nguyên nhân đó, cũng có thể là cả hai nguyên nhân này, nàng mới nhận ra mình thích nam nhân này, cho nên đối mặt với vô số bà mối đến cửa nhà nàng, nàng đã dứt khoát rời khỏi nhà. VƯợt qua thời không đến tìm kiếm hắn?

Lạc Thải Tư chậm rãi lắc đầu, cái này đều không phải là nguyên nhân mà nàng thích hắn.

Có lẽ sau khi ở chung một thời gian ngắn, nàng cảm thấy đây chính là một người nam nhân đặc biệt, cho nên nàng có ấn tượng tốt với hắn. Chính vì vậy, nàng mới có thể lấy dây chuyền của mình đưa cho hắn, mới có thể đưa Cổ Đạo cho hắn nuôi.

Tất cả những thứ này chỉ khiến nàng cảm thấy có lẽ hắn chính là lựa chọn tốt nhất của mình, khiến nàng thực sự thích hắn chính là viên Lam Sí Chi Tinh kia.

Đó là một viên kim cương vô cùng xinh đẹp, thứ mà mỗi một nữ nhân đều muốn có, nàng cũng mong muốn có thể lấy được viên kim cương này.

Nàng quả thật đã lấy được, nhưng mà Lam Tiểu Bố đưa cho nàng là nhờ nàng đưa cho một nữ nhân khác.

Sau khi biết viên Lam Sí Chi Tinh kia là đưa cho Tô Sầm, trong lòng nàng vô cùng khó chịu. Nàng muốn hỏi Lam Tiểu Bố một chút, ngươi nhờ một nữ nhân đưa mặt dây chuyền kim cương này cho một nữ nhân khác, chuyện này thích hợp à?

Nhưng mà sau này, nàng không còn gặp Lam Tiểu Bố nữa.

Mãi đến một ngày, Tô Sầm đính hôn, nàng bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. KHông phải vì chính bản thân mình, mà là vì Lam Tiểu Bố.

Tình yêu này rốt cuộc là gì, mới đợi đến khi người mình thích đính hôn rồi, mới đưa viên Lam Sí Chi Tinh này đến đó?

KHi nàng đưa viên Lam Sí Chi Tinh này cho Tô Sầm, trong lòng chỉ cảm thấy yêu thương Lam Tiểu Bố, có lẽ vào giờ phút đó, nàng thề bản thân mình nhất định phải tìm được Lam Tiểu Bố, nói cho nam nhân này biết, nữ nhân tốt không phải chỉ có mình Tô Sầm. Có lẽ cũng vào lúc này, nàng mới thật sự thích nam nhân này.

Một lần tìm kiếm này chính là một thế kỷ, vượt qua vô số giới vực hư không.

Nàng cảm thấy một khi mình tìm được Lam Tiểu Bố, nàng sẽ có vô số vấn đề muốn hỏi hắn. Thế nhưng khi nàng thật sự nhìn thấy nam nhân này, nàng phát hiện mình chẳng thể nói ra một chữ nào, tất cả đều bị nghẹn trong ngực.

Vành mắt nàng có chút mơ hồ, cho dù nàng đã cố gắng nhắc nhở chính mình, nhất định phải kiên cường một chút. Nhưng có một vài chuyện không thể nào khống chế được, hai hàng nước mắt yên lặng chảy xuống, có lẽ là vì những gian khổ mà mình đã trải qua, có lẽ là vì thương tiếc cho nam nhân trước mặt này. Hoặc là cũng vì thương tiếc cho chính nàng. Một nữ nhân không lấy được bất cứ cam kết nào, xuyên qua vô số thời không tìm đến một nam nhân không biết còn nhớ rõ mình hay không.

“Thải Tư…” Lam Tiểu Bố nhìn Lạc Thải Tư đang đứng trước mặt mình, trong lòng cũng có muôn ngàn lời muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ nơi nào.

Có lẽ hắn không nghĩ đến chuyện tìm kiếm một nữ nhân khác, có lẽ trong tiềm thức của hắn, Tô Sầm chính là vợ của hắn, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này.

Mặc dù hắn biết rất rõ kiếp này hắn và Tô Sầm sẽ không còn gặp lại nhau nữa, nhưng sâu trong lòng hắn vẫn không muốn tìm kiếm một người bạn lữ khác, đó là một loại tư duy quán tính.

Mãi đến khi Lạc Thải Tư xuất hiện, khi hắn nhận được sợi dây chuyền kia của Lạc Thải Tư, trong lòng quả thật có chút xúc động, hắn cũng không phải đồ ngốc, một nữ nhân lấy dây chuyền trên người mình đưa cho hắn giữ, đó rõ ràng không phải là hành động bình thường.

Nhưng hắn biết mình không có tư cách nói chuyện yêu đương một lần nữa, bởi vì hắn muốn rời khỏi Địa Cầu, hắn muốn lái chiếc phi thuyền ngoài hành tinh kia rời xa Địa Cầu.

Thế sự bãi bể nương dâu, mỗi lần hắn muốn quên đi thời gian sống ở Tần Lĩnh kia, Cổ Đạo bên cạnh sẽ khiến hắn không tự chủ nhớ lại, có một nữ nhân tên là Lạc Thải Tư đã sinh sống cùng hắn, cùng hắn đồng cam cộng khổ, cùng hắn vượt qua sinh tử.

Có lẽ ngay giờ phút Lạc Thải Tư đưa Cổ Đạo cho hắn, đã nói cho hắn biết, hắn nhất định phải nhớ kỹ nàng.

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy mình rất quá đáng, từ sau khi rời khỏi Địa Cầu, hiếm lắm mới có lúc hắn nghĩ đến Lạc Thải Tư. Lạc Thải Tư là một nữ tử tầm thường, nếu như không phải lấy được công pháp tu luyện, kiếp này bọn hắn chắc hẳn chỉ có thể nhớ về nhau trong hồi ức mà thôi? Lam Tiểu Bố có chút tự trách, khi nhìn thấy Lạc Thải Tư vô cùng tiều tụy đứng trước mặt, hắn mới biết mình suýt chút nữa đã bỏ lỡ thứ gì?

Một nữ tử phàm nhân, chỉ bởi vì lấy được một ít công pháp tu luyện, lại không có bất cứ cam đoan này, đã rời khỏi Địa Cầu, một thân một mình đi tìm vũ trụ Hạo Hãn trong hư không.

Một nữ tử như nàng, những năm qua đã chịu biết bao nhiêu cực khổ? Có loại nữ tử này làm bạn, vậy thì nhân sinh của hắn có gì phải luyến tiếc nữa?

Chương 903: Ta không muốn gả cho ngươi. (2)

“THải Tư, thật xin lỗi…” Lam Tiểu Bố vươn tay ra, định ôm lấy bả vai Lạc Thải Tư.

Khi tay hắn đặt lên vai Lạc Thải Tư, nước mắt Lạc Thải Tư giống như vỡ đê mà trào ra.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của Lạc Thải Tư, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác, hắn và Lạc Thải Tư không phải chỉ sống cùng nhau một khoảng thời gian ở Tần Lĩnh sơn mạch, hắn và Lạc Thải Tư tựa như đã sống cùng nhau cả mấy thế kỷ rồi. Tất cả đều vô cùng tự nhiên, không lộ ra chút gượng gạo nào.

“Lam Tiểu Bố, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi.” Giọng nói của Lạc Thải Tư tựa như xa tận chân trời, lại như gần ngay bên tai.

“Thải Tư…” Lam Tiểu Bố nhìn nữ tử xinh đẹp như tranh vẽ lại tiều tụy ngay trước mắt, trong lòng dâng lên áy náy, nữ tử trước mắt này, mình thật sự đã bỏ ra quá ít vì nàng. So với Tô Sầm ở kiếp trước, hắn thậm chí còn bỏ ra vì Lạc Thải Tư không bằng một phần ngàn.

Lạc Thải Tư tựa như không nghe thấy tiếng Lam Tiểu Bố gọi, nàng lầm bầm lầu bầu nói, “Ông nội nói ta là nha đầu đẹp nhất ở Lạc gia, tương lai sẽ có một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất đến hẹn ta đến nơi đẹp nhất, sau đó ta mới có thể gả cho hắn…”

“Ông nội nói cho ta biết, tên của ta là lấy từ trong “Viên thải phong hỉ? Muội chi đông hĩ. Vân thùy chi tư? Mỹ mạnh dung hĩ*. Lúc đó, ta vẫn luôn nghĩ. Có lẽ nam tử hán của ta kia, hắn cũng đang đợi ở bên kia, ta muốn trang điểm bản thân mình thật xinh đẹp đến đó…”

***Bốn câu đầu trong bài “Tang Trung” mà Vệ Tử Phủ đã múa cho Hán Vũ Đế xem.” (Chú thích trong “Bảy ngày ân ái” – Chương 24)**

“Ta thật là ngốc, nhưng ta lại không biết nam tử hán đó vẫn luôn ở bên cạnh ta, đến khi ta biết rồi, hắn đã đi rất xa rồi…”

Lạc Thải Tư nói đến đây thì ngẩng đầu, nước mắt như vừa gột rửa đôi mắt nàng một lần, sáng tỏ và rực rỡ. Nàng nhìn Lam Tiểu Bố, “Ta vì đến tìm hắn, cũng đã đi rất xa, đã từng cô đơn, đã từng khủng hoảng, đã từng bất lực,… Chính là chưa từng hối hận. Điều ta cảm thấy tiếc nuối duy nhất là, khi ta tìm được hắn, ta vẫn chưa trang điểm cho bản thân mình…”

Lam Tiểu Bố là một người không biết cách biểu đạt cảm xúc của bản thân, giờ phút này hắn cũng bị lời nói của Lạc Thải Tư mà xúc động, hắn vươn tay ra ôm Lạc Thải Tư vào trong ngực. “Thải Tư, tha hương ở trong hư không mênh mông này, chỉ có chúng ta đến cùng một vùng đất. Ngươi bẩm sinh đã đẹp, không cần phải trang điểm thêm nữa. Chờ ta hẹn ngươi đến nơi xinh đẹp nhất kia, sau đó ngươi gả cho ta, ta sẽ cố gắng trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất trong lòng ngươi.”

“Không, ta không muốn gả cho ngươi.” Trong mắt Lạc Thải Tư có một loại khát vọng, lại có sự tỉnh táo.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Lạc Thải Tư đã lên tiếng, nói rõ từng câu từng chữ, “Ta muốn làm đạo lữ của ngươi.”

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, vợ chồng chỉ là bạn lữ. Đạo lữ thì trừ bạn lữ ra, còn phải cùng chung chí hướng, Lạc Thải Tư biết con đường bọn hắn đi vô cùng gian khổ không gì sánh được, nói lời này cũng là đã tình nguyện đi cùng hắn trên đoạn đường này, cho dù trời tối hay đêm trắng, cho dù là đúng hay sai, cho dù là sống hay chết.

“Hóa ra đây chính là yêu.” Lam Tiểu Bố nắm chặt tay Lạc Thải Tư, trong lòng chỉ vang vọng câu nói mình vừa nghe thấy kia. Sau khi luân hồi, hắn lại cảm nhận được cảm giác được yêu. Khác biệt chính là, lần này thứ hắn cảm nhận không phải là tình yêu mà chỉ mình bỏ ra, mà là loại tình yêu từ phía đối diện.

Tay Lam Tiểu Bố nắm càng chặt, hắn tuyệt đối không muốn Lạc Thải Tư cũng giống mình năm đó. Yêu không phải chỉ là muốn nhận, cũng không phải chỉ là cho đi, mà là cho đi và nhận lại.

Cho dù Lam Tiểu Bố không nói một chữ nào, nhưng Lạc Thải Tư vẫn có thể cảm nhận được âm thanh từ sâu trong lòng Lam Tiểu Bố, nàng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, nhẹ nhàng nói, “Có thể nói cho ta nghe một chút chuyện của nàng ấy không?”

“Ai?” Lam Tiểu Bố sửng sốt.

“Tô Sầm, ngươi học cùng trường với nàng đúng không?” Lạc Thải Tư đang nghĩ, vì sao Tô Sầm lại vứt bỏ Lam Tiểu Bố, đính hôn với người khác?

Vấn đề này không quan trọng, nhưng nàng muốn biết.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn không muốn nhắc đến Tô Sầm, nhưng hắn không muốn để Lạc Thải Tư thất vọng. Một hồi lâu sau, hắn mới lên tiếng, “Đó là chuyện cực kỳ lâu trước đây, có lẽ đó là ta trước khi luân hồi…”

Một giọng nói đột ngột cắt ngang cảm xúc phức tạp của Lam Tiểu Bố, “Bố gia, ngươi quên ngươi còn có Cổ Đạo rồi sao.”

Cổ Đạo vung vẩy cái đuôi, có chút không vừa lòng ngửa đầu nhìn Lam Tiểu Bố và Lạc Thải Tư đang ôm nhau, ở trước mặt Bố gia, nó tựa như trong suốt vậy, có một câu gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, tú ân ái thì chết sớm đó.

ĐƯợc rồi, Bố gia không nên chết, Bố gia mà chết rồi thì nó cũng sống không dễ chịu gì.

“Cổ Đạo?” Trong mắt Lam Tiểu Bố quả thật chỉ có mình Lạc Thải Tư, bây giờ hắn mới phát hiện Cổ Đạo đang ở cách đó không xa.

“Đúng, Bố gia, ta là Cổ Đạo.” Cổ Đạo đắc ý kêu lên, cuối cùng cũng nhớ đến nó.

“Sao ngươi lại trở thành một con chó xám thế này?” Lam Tiểu Bố khó hiểu.

Lúc này Cổ Đạo mới nhớ ra nó còn đang cải trang, nó nhanh chóng lắc mình một cái, mấy thứ cải trang trên người lập tức biến mất.

“Còn không phải là đồ chó chết Lượng gia kia, truy nã ta với sư tỷ…” Cổ Đạo vừa lúc nhìn thấy ánh mắt như dao của Lạc Thải Tư, nhanh chóng bổ sung, “Bọn hắn muốn truy nã chủ mẫu, ta và chủ mẫu đành phải cải trang thế này mà sống qua ngày thôi.”

TRong lòng nó rất cạn lời, không muốn ta gọi là chủ mẫu chính là ngươi, trước đó gọi sư tỷ vẫn tốt, bây giờ nhìn thấy Bố gia, không thể gọi sư tỷ nữa, vậy ta chỉ có thể gọi ngươi là chủ mẫu.

Cũng may Cổ Đạo phát hiện ra sau khi nó gọi Lạc Thải Tư là chủ mẫu, Lạc Thải Tư cũng không nổi giận, lúc này nó mới thở phào một hơi

Chương 904: Đây mới là kết thúc.

“Chúc mừng Lam đạo hữu tìm được đạo lữ.” Già Quân Không vẫn luôn đứng chờ ở nơi xa, nhìn thấy Cổ Đạo tiến lên nói chuyện, lúc này mới đến chào hỏi.

Lạc Thải Tư nhanh chóng thi lễ, “Đa tạ Già đảo chủ, nếu không có Già đảo chủ, ta và Cổ Đạo cũng không thể đến nơi này được.”

Già Quân Không liên tục nói không dám, trong lòng hắn thì thở phào một hơi, may mà Lạc Thải Tư không xảy ra chuyện gì, nếu không thì cái ân tình này của hắn sẽ tiêu tan hết.

Cổ Đạo nhìn xung quanh, đột nhiên nó tựa như nhìn thấy thứ gì đó, vội vàng kêu lên, “Là tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, bọn họ dẫn theo một nhóm người đến, định trả thù chúng ta.”

Lam Tiểu Bố còn hơi khó hiểu, nhưng hắn còn chưa hỏi thăm, Cổ

Đạo đã thêm mắm dặm muối nói, “THiếu chủ Vô Lượng Tiên Hải nói cái gì mà tiền phòng của chúng ta đã quá hạn bốn ngày, tiền phòng bốn ngày này chúng ta phải thanh toán hơn 110 vạn tiên tinh thượng phẩm. Chúng ta không lấy ra được, hắn định bắt chủ mẫu đi, nói cái gì mà thiếu chủ bọn họ muốn gặp chủ mẫu. Chủ mẫu và ta không muốn đi, hắn lại giam chúng ta ở tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, không cho phép chúng ta ra ngoài nửa bước…”

Già Quân Không nghe thấy vậy, hận không thể tát vào mặt mình mấy cái. Đến đây đã mấy chục năm rồi, hắn đâu chỉ tốn một chút tiền phòng? Lúc hắn đi, vậy mà quên trả tiếp tiền phòng cho Lạc Thải Tư. CHo dù trả thêm 100 năm nữa, cũng là chuyện nên làm.

Chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố không vì chuyện này mà giận chó đánh mèo với mình.

Trong lòng thầm than, làm việc gì cũng đừng cân nhắc đến lợi ích nữa. Sau khi biết Lam Tiểu Bố có thể đã xảy ra chuyện, hắn không còn quan tâm nhiều đến Lạc Thải Tư nữa. Từ hôm nay trở đi cái bệnh vì lợi ích này nhất định phải bỏ.

“Cổ Đạo, tức lâu kia đã nói chuyện đó là do tiểu nhị làm, hơn nữa bọn hắn cũng đã chủ động nhận lỗi và cho chúng ta đi rồi.” Lạc Thải Tư nói một câu.

Trước đó nàng vẫn chưa chắc chắn lắm, sau khi ở ngoài phường thị nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nàng đã có thể hiểu ra tại sao trước đó tức lâu Vô Lượng Tiên Hải lại thả nàng đi, đó là vì người ta biết Lam Tiểu Bố sắp đến.

Từ hành động trước sau bất nhất của Già Quân Không đến tức lâu Vô Lượng Tiên Hải của Vô Lượng phường thị, nàng đoán rằng thực lực của Lam Tiểu Bố nhất định có thể uy hiếp được mạng nhỏ của những người này.

Nàng không hiểu chính là, bản thân mình có thể tu luyện đế Đại Ất Tiên là may mắn lắm rồi, Lam Tiểu Bố lấy cái gì khiến người ta sợ như vậy?

Lam Tiểu Bố nhìn đám người đang nhanh chóng đến gần, trong lòng biết rõ lời Cổ Đạo nói không đúng hết hoàn toàn.

Với thực lực của tức lâu Vô Lượng Tiên Hải, muốn ngăn cản Cổ Đạo và Lạc Thải Tư, bọn hắn tuyệt đối không thể bước ra khỏi tức lâu nửa bước, chứ đừng nói bây giờ xuất hiện ở bên ngoài phường thị.

Ngoài ra, trong tình hình bình thường, một tiểu nhị của tức lâu cũng không thể cản khách nhân lại.

“Xin hỏi người phía trước chính là Lam Đại Đế?” Đoàn người kia còn chưa đến gần Lam Tiểu Bố, trong đó có một nam tử trung niên đi nhanh hơn mấy bước, ôm quyền cười rạng rỡ ân cần hỏi thăm.

Lam Tiểu Bố không trả lời, hắn nhìn người vừa đến. Không phải một nhóm người như Cổ Đạo vừa nói, đến đây chỉ có ba người. Đạo vận quanh người nam tử đứng đầu đã che đi, hơi thở hùng hậu, thực lực tuyệt đối không kém hơn đại cung chủ Nguyên Bố kia của Đại Côn Tiên Cung. Hai người sau lưng người này, một là tiên đế sơ kỳ, một là tiên vương sơ kỳ.

Người này gọi mình là Lam Đại Đế, có thể thấy được là một gia hỏa thông thạo mánh khóe, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thể điều tra ra được lai lịch của hắn, biết hắn là tiên đình vương của Ngũ Vũ Tiên giới, nếu không thì sẽ không gọi hắn là Lam Đại Đế.

Già Quân Không ở bên cạnh Lam Tiểu Bố nhỏ giong nói, “Lam đạo hữu, người vừa mới nói chính là người đứng đầu Vô Lượng phường thị Khâu Thải, cũng là một trong sáu đại cao thủ của Côn Khư Hải.”

“Lam Đại Đế, Khâu Thải đến đây là cố ý muốn nhận tội với Lạc tiên tử. Đây là đứa cháu trai bất tài Khâu Mạch của ta, vậy mà sau khi nghe thấy Lạc tiên tử là người bị Lượng gia truy nã, đã muốn mời Lạc tiên tử đến hỏi nguyên nhân thế nào, tội không thể tha.” Khâu Thải nói xong trực tiếp lấy trường đao ra, lập tức chém xuống.

Khâu Mạch đang cảm thấy thấp thỏm không yên ở sau lưng Khâu Thải, hắn không biết ông nội dẫn hắn đến đây để nhận lỗi như thế nào, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ông nội sẽ dùng đao chém hắn.

Nhìn Khâu Mạch đã đầu thân hai nơi, Khâu Thương Ngang ngẩn ngơ, hắn không ngờ phụ thân lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp giết chết Khâu Mạch. Chẳng những một đao kia đã giết chết Khâu Mạch, đao thế kia còn trực tiếp khóa Nguyên Thần Khâu Mạch lại không cho phép thoát ra ngoài. Nguyên thần bị áp chế trong cơ thể mà không thể thoát ra ngoài, qua một thời gian dài sẽ bị cưỡng ép niết hóa, thậm chí ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Nhưng mà nghĩ đến sự đáng sợ của Lam Tiểu Bố, hắn không dám nói một câu nào.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ được, Khâu Thải lại là người thức thời như vậy, vừa lên đã chủ động thừa nhận động cơ của cháu trai, còn một đao giết chết cháu trai hắn.

Hắn cũng không hề để ý, hắn biết mình mà hiền lành thì chỉ khiến người khác cảm thấy hắn dễ bắt nạt mà thôi. Hôm nay hắn mà tha cho Khâu Mạch, tương lai nếu như hắn không thể chăm sóc được người bên cạnh, thì sẽ có rất nhiều Khâu Mạch khác xuất hiện. Dù sau thì sau đó cứ nói xin lỗi là xong việc.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, xin lỗi thôi đương nhiên là không được.

Làm xong nhưng chuyện này, Khâu Thải chủ động lấy ra một chiếc nhẫn ra đưa cho Lạc Thải Tư, “Lạc tiên tử, đây là chút tâm ý của Vô Lượng phường thị ta, xin Lạc tiên tử hãy nhận lấy.”

Chương 905: Đây mới là kết thúc. (2)

Lạc Thải Tư cũng bị kinh sợ trước hành động của Khâu Thải, mặc dù Khâu Mạch muốn bắt nàng đi, nhưng sau đó Khâu Mạch còn chủ động đến nhận lỗi. Cho dù là như vậy, Khâu Thải vẫn một đao chém chết Khâu Mạch. Sau khi giết Khâu Mạch rồi, chắc hẳn ân oán đã kết rồi, thế mà Khâu Thải còn lấy đồ ra bồi thường.

Lạc Thải Tư vội vàng xua tay, nàng không phải người ác như vậy, lúc ở tức lâu thả nàng và Cổ Đạo, nàng cảm thấy chuyện này đã kết thúc rồi.

Cho dù Lạc Thải Tư từ chối, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, Khâu Thải vẫn không dám cất đồ của mình đi. Hắn đang chờ điều gì, chính bản thân hắn biết rõ, hắn tin Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ.

Qua hơn một phần tư nén nhang, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Nếu Khâu phường chủ đã nhận lỗi, vậy thì ta nhận thay Thải Tư vậy.”

Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, chiếc nhẫn lập tức biến mất.

Khâu Thải thở phào một hơi, nói tiếp, “Lam Đại Đế, ta biết một bí mật, có liên quan đến Chiểu Nê Hà…”

Lam Tiểu Bố không đợi Khâu Thải nói tiếp đã xua tay ngắt lời nói, “Ta và người nhà gặp nhau sau khoảng thời gian dài xa cách, không quấy rầy đến phường chủ nữa. Còn bí mật mà phường chủ nói, chờ đến khi ta đến đây, sẽ đến thăm hỏi sau.”

“ĐƯợc, ta nhất định nghênh đón Đại Đế đến phường thị.” Khâu Thải lập tức ôm quyền, giọng điệu không có chút phập phồng sau khi vừa giết cháu ruột của mình.

Già Quân Không cũng vội vàng nói, “Lam đạo hữu, ta ở lại phường thị đi dạo, chúng ta từ biệt ở đây đi, tương lai nếu như dạo hữu đến Côn Tiền đảo, sẽ là khách nhân tôn quý nhất của Côn Tiền đảo ta.”

Bởi vì chuyện tiền phòng ở tức lâu, trong lòng hắn đang vô cùng hối hận. Trước đó chủ động dẫn Lam Tiểu Bố đến Vô Lượng phường thị tìm kiếm Lạc Thải Tư, bây giờ đã tìm được Lạc Thải Tư, hắn cũng không có mặt mũi tiếp tục ở lại bên cạnh Lam Tiểu Bố nữa.

‘Được.” Lam Tiểu Bố dẫn Cổ Đạo và Lạc Thải Tư, nhảy vào trong Luân Hồi Oa. Luân Hồi Oa cuốn theo một cơn lốc xoáy, sau đó biến mất khỏi Vô Lượng phường thị.

“Khâu phường chủ, ta cũng đi đấy, có cơ hội sau này gặp lại.” sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, Già Quân Không cũng nhanh chóng cáo từ.

Chờ tất cả mọi người đi hết rồi, Khâu Thải thở phào một hơi.

“Phụ thân, vì sao ngươi lại…” Khâu Thương Ngang vô cùng đau buồn nhìn Khâu Mạch nằm trên mặt đất.

Khâu Thải hừ một tiếng, “Cái này đã là kết quả tốt nhất rồi, nếu không ngươi cho rằng Khâu gia ta có thể tồn tại được sao. Cũng may Lam Tiểu Bố kia còn chưa tính là quá ác, cho phép Khâu Mạch đi luân hồi…”

“Thế nhưng mà…” Khâu Thương Ngang nhìn Nguyên Thần của con trai còn chưa tràn ra ngoài, cách làm của phụ thân hắn có thể hiểu được, nhưng thế này thì cũng không có khả năng luân hồi được.

Khâu Thải thở dài, “Ta giết Khâu Mạch, khóa nguyên thần của Khâu Mạch lại, chỉ cần qua nửa nén hương, Khâu Mạch nhất định sẽ bị thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không thể nào luân hồi. Lam Tiểu Bố rõ ràng cũng biết rõ điều này, nếu như hắn muốn Khâu Mạch thần hồn câu diệt, chỉ cần ở lại thêm một lát nữa là được. Hắn chủ động rời đi sớm, thậm chí ngay cả bí mật của Chiểu Nê Hà cũng không nghe, có thể thấy được hắn cảm thấy chuyện tức lâu giam giữ đạo lữ của hắn có thể kết thúc rồi. Hơn nữa hắn cũng cho phép Khâu Mạch được luân hồi, nếu không thì ngươi nghĩ thế nào?”

Sau khi nói xong câu đó, Khâu Thải vung tay lên, trên thi thể Khâu Mạch lập tức tràn ra một tia Nguyên Thần. Nguyên thần này rất nhạt nhòa, hoảng sợ nhìn Khâu Thải và Khâu Thương Ngang.

“Phụ thân, có thể cứu được Khâu Mạch không?” Khâu Thương Ngang vội vàng nói,

Khâu Thải lắc đầu, “Đòn đánh của ta rất quyết tuyêt, không có chút gian dối nào, nếu không Lam Tiểu Bố nhất định có thể nhìn ra. Trên lý luận Khâu Mạch có thể cứu được, nhưng mà rất khó. Thế nhưng, ta hy vọng Khâu Mạch đi luân hồi hơn. Điều này tốt cho Khâu Mạch, tương lai thành tựu của hắn sẽ lớn hơn.”

Sau khi nói xong, Khâu Thải nhìn Nguyên Thần mở nhạt của Khâu Mạch, “Khâu Mạch, ngươi cũng hiểu tâm ý của ta chứ?”

Nguyên Thần mờ nhạt của Khâu Mạch gật đầu liên tục như gà mổ thóc, hắn chỉ mong có thể đi luân hồi.

Khâu Thải nhìn Khâu Thương Ngang từ tốn nói, “Bây giờ chuyện này mới kết thúc, ngươi hiểu không?”

…

“Tiêu Bố, tên Khâu Thải kia thật tàn nhẫn, ngay cả cháu của mình mà còn có thể giết được.” Trên Luân Hồi Oa, Lạc Thải Tư không nhịn được cảm thán.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Bởi vì hắn sợ ngay cả hắn ta cũng sẽ giết, được rồi, không cần nói đến chuyện này nữa.”

“Thật xin lỗi, “ Cảm xúc của Lạc Thải Tư đột nhiên trầm xuống, nàng nhìn Cổ Đạo nói, “Ta không chăm sóc tốt cho Thái XUyên, có lẽ Thái XUyên đã sớm không còn nữa.”

Lam Tiểu Bố không hỏi Thái Xuyên đang ở đâu, hắn nắm chặt tay Lạc Thải Tư, “Một mình ngươi có thể đi đến ngày hôm nay, đã là lời chúc phúc lớn nhất ông trời ban cho chúng ta rồi.”

“Bởi vì ta gặp được sư phụ ta, nếu như không có sư phụ ta, ta đã sớm chết trong hư không rồi.” Lạc Thải Tư nhớ đến sư phụ Nhiếp Tương Vũ, nàng rất muốn nhờ Lam Tiểu Bố đi tìm sư phụ của mình, nhưng nàng cũng biết, chuyện này chẳng khác nào đi mò kim đáy bể.

“Ngươi không cần lo lắng, sư phụ ngươi Nhiếp Tương Vũ còn sống, ta đã cứu được nàng. Chẳng những sư phụ ngươi còn sống, mà sư tỷ Khúc Phi của ngươi cũng còn sống. Ta có được tin tức từ chỗ Khúc Phi, cho nên mới biết ngươi đến Côn Khư Hải.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói,

Lạc Thải Tư ngạc nhiên nhìn Lạc Thải Tư, đây là niềm vui bất ngờ nhất nàng nhận được sau khi tìm được Lam Tiểu Bố.

“Các nàng đang ở Ngũ Vũ Tiên giới sao? Ta muốn đến Ngũ Vũ Tiên giới.” Tia lo lắng trong mắt Lạc Thải Tư cuối cùng cũng biến mất.

Lam Tiểu Bố im lặng, bây giờ hắn rất muốn cùng Lạc Thải Tư quay về Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng hắn biết mình vẫn chưa thể đi được.

Có lẽ một khắc sau lượng kiếp sẽ đến, lúc trước hắn muốn tìm Lạc Thải Tư, cho nên mới không ở lại Chiểu Nê Hà. Bây giờ đã tìm dược Lạc Thải Tư rồi, hắn phải trông chừng Chiểu Nê Hà. Một khi lượng kiếp đến, hắn sẽ lập tức phá hư đại trận di chuyển lượng kiếp ở dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Chỉ có xử lý xong vấn đề lượng kiếp này, hắn mới có thể an tâm cùng Lạc Thải Tư ở lại tiên giới.

Chương 906: Thiếu đi một lá trận kỳ.

“Thật xin lỗi, bây giờ ta còn chưa thể quay về Ngũ Vũ Tiên giới được, ngươi biết chuyện lượng kiếp không? Ta muốn ngăn cản lượng kiếp đến Tiên giới.” Lam Tiểu Bố nói ra.

“Ta biết lượng kiếp, ngươi có thể ngăn cản lượng kiếp sao?” Lạc Thải Tư vô cùng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Nàng đương nhiên là biết lượng kiếp, bởi vì nàng có một sư phụ là tiên đế, mà địa vị của vị sư phụ tiên đế này ở HUyền Hà Tiên Vực còn không thấp. Nhưng theo lời sư phụ nàng nói, lượng kiếp này chính là tai họa mà thần giới ném đến đây, nếu có thể ngăn lại thì người ta đã sớm ngăn lại rồi.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Nếu như tiên giới còn có một người có thể ngăn cản lượng kiếp thì người đó chính là ta. Ta may mắn gặp được cơ duyên, trận đạo tiến bộ rất nhanh, có thể bố trí một vài đại trận mà người khác không thể bố trí được. Không chỉ như vậy, ta còn có được Thiên Cương trận bàn…”

“Thiên Cương trận bàn? Là thứ bên trong bí cảnh Hỗn Độn đó sao?” Lạc Thải Tư càng chấn động hơn.

KHi bí cảnh Hỗn Độn mở ra, nàng còn đang chạy trốn, đây đều là những gì sư phụ nói cho nàng biết. Cho nên nàng cũng không biết, Thiên Cương trận bàn có 36 lá trận kỳ, đã được phân phát cho các tiên vực.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “ĐÚng vậy, lúc đầu ta định đến Côn Khư Hải tìm một thế lực khác để gây chuyện, sau khi tìm được ngươi rồi, tâm trạng ta vui vẻ, cho nên không đến đó nữa.”

Tên gia hỏa cướp trận kỳ của Nguyệt Linh Tiên Vực kia, bây giờ đang nhanh chóng đến Côn Khư Hải. Theo ý định ban đầu của Lam Tiểu Bố, Côn Khư Hải dám đoạt trận kỳ của tiên giới, hắn nhất định phải tìm đến cửa dạy dỗ một trận. Bây giờ hắn không muốn nhiều chuyện nữa, dù sao thì những trận kỳ kia, hắn có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

“Ừm.” Lạc Thải Tư ừ một tiếng rồi nói, “Ta chẳng qua cảm thấy không công bằng mà thôi, Tiên giới nhiều người như thế, bọn hắn lại sống lâu như vậy. Chúng ta vừa đến Tiên giới chưa được bao lâu, dựa vào đâu mà chuyện gì cũng chỉ để ngươi làm?”

Lạc Thải Tư chưa từng chứng kiến Lam Tiểu Bố chiến đấu với một đám tiên đế, trong tiềm thức nàng vẫn cho rằng, cho dù Lam Tiểu Bố mạnh đến đâu, cũng chỉ mới tu luyện được trăm năm mà thôi. Những lão gia hỏa động một tí là tu luyện mấy trăm vạn năm kia, vì sao lại không đứng ra ngăn cản lượng kiếp?

Cho dù nàng không hỏi, nhưng nàng biết chuyện ngăn cản lượng kiếp không hề đơn giản, nói không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng.

“Có lẽ là do cơ duyên của ta khá tốt đi.” Lam Tiểu Bố mỉm cười, cũng không để ý lắm. Hắn lấy được Thiên Cương trận bàn, cũng nhận được Vũ Trụ Duy Mô, để hắn ngăn cản lượng kiếp, chuyện này cũng chẳng sao cả. Có được và bỏ ra có liên quan trực tiếp đến nhau, cũng không thể chỉ hưởng thụ tất cả tài nguyên tu luyện mà lại không muốn bỏ ra chút gì được.

“Vậy ta đi cùng ngươi.” Lạc Thải Tư nói.

“Được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đồng ý với yêu cầu của Lạc Thải Tư.

Hắn ở bên ngoài bí cảnh Hỗn Độn và Côn Khư Hải đắc tội với rất nhiều cường giả, lúc hắn còn ở đó, những người này đều khúm núm, không dám có chút tính toán nào. Một khi hắn vẫn lạc, là đạo lữ của hắn, Lạc Thải Tư nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Ở cùng với hắn, lỡ như có tình huống nào xảy ra, còn có thể trốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lạc Thải Tư vô cùng vui mừng, nàng cho rằng Lam Tiểu Bố định tìm người đưa nàng quay về Ngũ Vũ Tiên giới, dù sao thì tu vi của nàng thật sự quá thấp. Nhưng nàng không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lại dứt khoát đồng ý với yêu cầu của nàng như vậy.

“Tu vi của ngươi còn quá thấp, không có nhiều thủ đoạn. Còn cả Cổ Đạo, loại cải trang kia chẳng khác nào không cải trang, hơn nữa còn khiến người khác hoài nghi. Từ hôm nay trở đi, ta dạy các người Thiên Cương Tam Thập Lục Biến…” Lam Tiểu Bố nói.

Lạc Thải Tư nhất định phải mạnh lên, cho dù là đối với hắn hay là Lạc Thải Tư, cường đại mới là điều kiện sinh tồn đầu tiên. Nếu như không phải thực lực của hắn tiến bộ quá nhanh, trận đạo lại càng tiến bộ nhanh hơn, ngay cả xương vụn hắn cũng không còn rồi. Ở nơi này, có lúc muốn nói đạo lý, nhất định phải chứng minh nắm đấm của mình cứng hơn người khác trước đã.

“Bố gia, vậy có Địa Sát Thất Thập Nhị Biến không? Ta nghe nói Thiên

Cương Địa Sát ở cùng một chỗ.” Cổ Đạo lập tức nịnh nọt hỏi.

“ĐƯơng nhiên là có.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

“Vậy ta học cái nhiều hơn.” Cổ Đạo hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của 36 và 72. Tạm Thập Lục Biến không phải là vì nó có ba mươi sáu phép biến hóa, mà là có 36 loại đại thần thông đỉnh cấp, biến hóa chỉ là một loại trong đó mà thôi. Thất Thập Nhị Biến, là 72 loại thần thông bình thường, biến hóa là một trong số đó.

“Cũng được.” Lam Tiểu Bố không chút do dự khắc Địa Sát Biến ra cho Cổ Đạo. Cổ Đạo muốn chọn thế nào là chuyện của nó, không gặp chuyện thì không khôn ra. Hắn bây giờ không giải thích, chờ tương lai Cổ Đạo hiểu ra rồi sẽ tự động đến tìm hắn.

Cổ Đạo mừng rỡ vô cùng nhận lấy ĐỊa Sát thất Thập Nhị Biến, đi qua một chỗ khác.

Chờ Cổ Đạo vừa đi, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Thải Tư, ta dạy ngươi Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, so với Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Thiên Cương Biến mới là đại thần thông…”

Lạc Thải Tư không nói một chữ nào, chỉ nhìn chằm chằm mặt Lam Tiểu Bố. Nhìn Lạc Thải Tư sắp chảy nước mắt, nhịp tim Lam Tiểu Bố đột nhiên tăng nhanh rất nhiều, hắn dùng sức kéo Lạc Thải Tư đến.

Lạc Thải Tư nỉ non một tiếng, cũng mở rộng tay ôm lấy Lam Tiểu Bố.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Côn Khư Hải, Côn Khư Hải lại quay về dáng vẻ lúc trước. Nhưng mà so với trước kia, tất cả mọi người ở Côn Khư Hải đều cảm thấy nơi này hình như có thêm gì đó, hoặc đã thiếu đi thứ gì đó.

Chương 907: Thiếu đi một lá trận kỳ. (2)

Ở Côn Khư Hải trước kia, tình huống động một tí là giết người đã một đi không trở lại. Bởi vì ở Côn Khư Hải có lưu truyền một tin đồn như thế này, Lam Tiểu Bố tiền bối đã từng diệt đi Cổ Côn đảo kia, ghét nhất chính là một lời không hợp thì ra tay giết người. Bởi vì Lam Tiểu Bố chính là tiên trận đế đỉnh cấp, hắn hao tổn một lượng tinh lực rất lớn bố trí một cái đại trận giám sát vô cùng lớn ở Côn Khư Hải, bất kỳ người nào dám không phân tốt xấu ra tay giết người, nhất định sẽ bị đại trận Giám Sát ghi lại.

Cho dù có rất nhiều người biết chuyện này là không thể nào, nhưng người tu đạo, thà tin rằng là có còn hơn là không. Cho nên cho đến bây giờ ở Côn Khư Hải, cho dù có mối thù sinh tử, cũng phải nghe ngóng cho rõ lai lịch của đối phương trước rồi mới tính sau.

Không chỉ ở Côn Khư Hải, tiên giới cũng giống như vậy, mặc dù Lam Tiểu Bố đã đi rồi, nhưng tình cảnh nghiền ép ở Hư Không đảo vẫn như đang xảy ra trước mắt.

Tiên đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực vô cùng phách lối với Lam Tiểu Bố kia, bây giờ người đã ở đâu rồi? Thanh Phương Tiên Vực thì lại càng không vực dậy nổi, tiên đình vương chỉ có thể trốn trong nhà nghiên cứu uẩn Thần đan.

Càng nhiều người đều trốn ở trong động phủ của mình, cố gắng tăng thực lực tu vi của mình lên Bởi vì mọi người đều không biết lúc nào thì lượng kiếp sẽ đến, tu vi mạnh hơn một chút, vậy thì sẽ tăng thêm một phần đảm bảo cho mạng nhỏ của mình.

Giờ phút này tại một tinh cầu hoang vu cách Hư Không Chiểu Nê Hà mười vạn dặm, một nữ tử đang độ lôi kiếp Tiên Vương.

Người độ kiếp chính là Lạc Thải Tư, từ khi ở cùng với Lam Tiểu Bố, có tài nguyên tu luyện sung túc cùng với công pháp Trường Sinh Quyết, tu vi của nàng tiến triển cực nhanh. Chỉ mấy trăm năm, đã bắt đầu độ kiếp tấn cấp tiên vương.

“Răng rắc!” Đợt lôi kiếp cuối cùng đánh xuống người Lạc Thải Tư, Lạc Thải Tư đã trở thành một tiên vương chân chính.

Một lúc lâu sau, Lạc Thải Tư củng cố tu vi của mình một chút, sau đó vui vẻ kêu lên, “Tiểu Bố, ta là tiên vương.”

“Thôi đi, chủ mẫu, ta đã sắp trở thành tiên yêu thú cấp tám rồi, ngươi chỉ là một tiên vương không đáng nhắc đến đâu.” Giọng nói của Cổ Đạo không đúng lúc vang lên.

“Cổ Đạo, ngươi ngứa đòn đúng không? Dám mỉa mai tu vi của ta.” Lạc Thải Tư trừng mắt.

Cổ Đạo vội vàng nói, “Ta là vì ghen ghét, bởi vì quá ghen ghét, cho nên mới cố ý nói là không đáng nhắc đến.”

Lạc Thải Tư lười nói nhảm với Cổ Đạo, chỉ hỏi, “Bố gia nhà ngươi đâu?”

Nàng hơi khó hiểu, theo lý mà nói khi nàng độ kiếp, Lam Tiểu Bố không thể nào đi xa được.

Giọng nói của Lam Tiểu Bố từ đằng xa truyền đến, “Thải Tư, chúc mừng ngươi đã bước vào cảnh giới Tiên Vương.”

“Ngươi có chuyện gì không?” Lạc Thải Tư lập tức hỏi, nàng và Lam Tiểu Bố là vợ chồng đã lâu, Lam Tiểu Bố rõ ràng đang có chút mất tập trung.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta cảm thấy lượng kiếp sắp đến, vào lúc ngươi độ kiếp, ta cảm thấy 108 cây trụ dưới đáy Chiểu Nê Hà có sự biến hóa, tựa như sắp kích phát đại trận rồi. Không chỉ như vậy, thần linh khí bên trong Chiểu Nê Hà cũng nồng đậm hơn.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Lạc Thải Tư vội vàng hỏi, thực lực của nàng chỉ mới là tiên vương, cho dù tu vi tiến bộ rất nhanh, nhưng muốn giúp đỡ Lam Tiểu Bố thì vẫn còn kém xa lắm.

“Ta muốn triệu hồi 36 lá trận kỳ, những năm này ta đã suy tính đi tính lại, cho dù Thiên Cương trận bàn có thể ngăn cản lượng kiếp tàn phá bừa bãi ở tiên giới, cũng chỉ có thể bảo vệ được một tiên vực, chứ không thể nào bảo vệ được hết 36 tiên vực được.” Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói.

Lạc Thải Tư không hiểu hỏi, “Không phải nói Thiên Cương trận bàn là bảo vật đỉnh cấp sao? Là bảo vật vượt xa tiên giới, bảo vệ 36 tiên vực ở tiên giới cũng không có vấn đề gì mà?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không phải là chuyện này, chưa nói đến chuyện Thiên Cương trận kỳ có thể bảo vệ được 36 tiên vực hay không. Cho dù có thể bảo vệ được, cũng cần phải cung cấp thần nguyên cao cấp hơn tiên linh khí. Mà 36 lá trận kỳ này chúng ta phân phát ra đặt ở 36 tiên vực khác nhau, đã không có thần nguyên cung cấp, cũng không có cường giả trận đạo ra mặt, dựa vào may mắn mà ngăn cản lượng kiếp tàn phá bừa bãi sao? Trận đạo của ta có mạnh đến đâu cũng chỉ có thể bảo vệ được một nơi mà thôi.”

Lạc Thải Tư cũng im lặng, sau khi nàng biết lượng kiếp đến, nàng ở cùng Lam Tiểu Bố chắc sẽ không có chuyện gì, bởi vì Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, nhưng người khá thì khó mà nói được.

“Ta nhất định phải triệu hồi 36 lá Thiên Cương trận kỳ lại đây, bây giờ hy vọng duy nhất chính là ở dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà.

Nếu như thật sự có thể phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở dưới đấy Hư Không Chiểu Nê Hà, có lẽ có thể vượt qua được lần tai nạn này.” Lam Tiểu Bố vừa nói, đã bắt đầu bố trí Triệu Hoán đại trận.

Thiên Cương trận bàn được hắn đặt ở dưới đáy Chiểu Nê Hà, Thiên Cương trận bàn hắn cũng có thể triệu hồi đến bất cứ lúc nào. Nhưng là Thiên Cương trận bàn chính là thứ để hắn ngăn cản đòn che giấu của Thần giới, bây giờ hắn không thể triệu hồi đến được. Chẳng những không thể triệu hồi, chờ đến khi hắn triệu hồi đủ 36 lá Thiên Cương trận kỳ rồi, còn phải đặt hết 36 lá Thiên Cương trận kỳ này xuống bên cạnh Thiên Cương trận bàn dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Triệu Hoán đại trận nhanh chóng được bố trí xong, hơn mười đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm được Lam Tiểu Bố lấy ra, khởi động đại trận.

Từng đợt không gian dao động kịch liệt lan tỏa, Lạc Thải Tư thử dùng thần niệm quét một chút, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Đây là Truyền Tống Chuyển Di đại trận, ta đã khắc họa trận văn truyền tống, chỉ cần ta triệu hoán, những trận kỳ này sẽ nhanh chóng xuất hiện ở đây.”

Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, từng lá trận kỳ đã xuất hiện ở trong hư không, rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố.

Nửa ngày sau, trong tay Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ba mươi lăm lá trận kỳ.

Lam Tiểu Bố có chút ngây dại, bởi vì đã thiếu đi một lá trận kỳ.

Chương 908: Đại Côn Hải Cảnh.

Bây giờ hắn bị thiếu mất một lá trận kỳ, vậy thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là ấn ký trận văn của hắn đã bị phá giải.

Trên tất cả các trận kỳ hắn đều khắc ấn ký trận văn hư không, không tinh thông Hư KHông Trận Đạo thì hoàn toàn không thể nào phá giải ấn ký trận kỳ của hắn được. Cho dù có tiếp xúc đến Hư KHông Trận Đạo, trình độ trận pháp ít nhất phải có cấp độ rất cao, mới có thể phá giải ấn ký trận văn hư không của hắn.

Cái này mặc dù rất khó, nhưng cũng không phải là không tồn tại. Hiểu trận văn hư không cũng không phải chỉ có một mình hắn, lúc trước hắn có thể học được trận văn hư không là nhớ cảm ngộ được từ trận pháp Hư Không do Bách Đoan Phục bố trí.

Khả năng thứ hai đó chính là có người có một loại thế giới có quy tắc thiên địa cực cao, cũng giống như Vũ Trụ Duy Mô của hắn. Nếu như hắn bỏ đồ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, người khác cũng không thể cảm ứng được. Đương nhiên còn có một khả năng nữa, đó chính là có người mang theo Thiên Cương trận kỳ của hắn rời khỏi Tiên giới. Hắn có khắc họa ra ấn ký trận văn hư không mạnh đến đâu, cũng không thể vượt qua hư không giới vực được.

“Tiểu Bố, xảy ra chuyện gì vậy?” Thấy Lam Tiểu Bố ngây người, Lạc Thải Tư nhanh chóng đến hỏi.

“Thiên Cương trận kỳ ta phân phát ra bây giờ thiếu đi mất một lá, nói cách khác có người giữ trận kỳ này lại. Nhưng mà không sao cả, ta có thể điều tra.” Lam Tiểu Bố cất ba mươi lăm lá Thiên Cương trận kỳ đi.

36 lá Thiên Cương trận kỳ, lúc trước khi Lam Tiểu Bố bán ra, đều đã để lại ấn ký. Tiên Vực nào mua lá trận kỳ nào, hắn điều biết rõ, lá trận kỳ bị thiếu là của Ma Huyền Tiên Vực.

Hắn biết quá rõ về Ma Huyền Tiên Vực, trong số những tiên vực lấy được Thiên Cương trận kỳ, đây thật sự được xem là tiên vực yếu. Nhưng mà Ma Huyền Tiên Vực là một tiên vực kỳ lạ, cho dù thực lực của tiên vực rất yếu, nhưng thực lực lẩn trốn lại không yếu chút nào. Nếu như kêu hết mấy lão gia hỏa ở dưới đáy hẻm núi Ma HUyền Hư Không ra, đồng thời khôi phục tu vi, chỉ sợ thực lực của Ma Huyền Tiên Vực sẽ là nhất đẳng ở tiên giới.

Lam Tiểu Bố đoán, Thiên Cương trận kỳ của Ma Huyền Tiên Vực bị thất lạc không phải do người của Ma Huyền Tiên Vực làm, chắc là Thiên Cương trận kỳ của Ma Huyền Tiên Vực đã bị người ta đoạt đi, rồi người cướp trận kỳ kia đã giấu đi.

Lần này triệu hồi được ba mươi lăm trận kỳ, trong số đó có chín lá là lấy được từ Côn Khư Hải.

Có thể thấy được, cho dù hắn không thu hồi trận kỳ lại, một lá Thiên Cương trận kỳ có thể bảo vệ được một tiên vực, sau khi lượng kiếp đến, cũng không thể nào có được 36 tiên vực may mắn sống sót.

Côn Khư Hải vẫn luôn liên tục thu thập Thiên Cương trận kỳ, lúc này mới qua bao lâu chứ, đã thu thập được chín lá trận kỳ rồi. Phải biết rằng có hai lá đã bị Côn Khư Hải cướp, cuối cùng lại bị hắn cướp lại.

Loại chuyện thiếu Thiên Cương trận kỳ này, Lạc Thải Tư hoàn toàn không giúp được gì, nàng chỉ có thể nói, “Tiểu Bố, ta rất muốn giúp ngươi, chỉ là ta không biết nên giúp như thế nào.”

Nếu như Lạc Thải Tư bây giờ là tiên đế hậu kỳ, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ để Lạc Thải Tư ở lại nơi này, một khi lượng kiếp đến sớm, Lạc Thải Tư sẽ lập tức phá hủy những trụ lớn dưới đáy Chiểu Nê Hà. Nhưng tu vi của Lạc Thải Tư thật sự quá thấp, chỉ mới là tiên vương cảnh, còn vừa mới tấn cấp lên tiên vương cảnh.

Nhưng vào lúc này, Thông Tin Châu của Lam Tiểu Bố lại lóe lên một cái

Tin tức do Già Quân Không gửi đến, Già Quân Không nói cho Lam Tiểu Bố, Đại Côn Hải Cảnh của Đại Côn Tiên Cung đã mở ra. Nghe nói bên trong đó có một cái thần điện, trong thần điện có Thần Nguyên.

Thần điện bên trong đó là do con trai Già Quân Không phát hiện ra, cho nên hắn nói có thì thật sự là có.

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy khó xử, phải đi Ma Huyền Tiên Vực hay là đi Đại Côn Tiên Cung?

Chuyện Thiên Cương trận kỳ rất quan trọng, hắn nhất định phải nhanh chóng giải quyết. Hơn nữa ở Ma Huyền Tiên Vực có một cái Trận Bàn May Mắn, lúc trước tu vi hắn có hạn, đã nhét cái Trận Bàn May Mắn này ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Bây giờ thực lực của hắn là tiên đế, tiên nguyên chuyển hóa thành thần nguyên, càng có thể bố trí KHốn Sát đại trận vượt xa tiên trận cấp chín. Nếu đến Ma Huyền Tiên Vực, đợi sau khi hắn điều tra rõ ràng chuyện Thiên Cương trận kỳ rồi, phải lấy cái Trận Bàn May Mắn ấy về. Đồ của hắn tại sao phải đưa cho người khác?

Còn về gia hỏa đã từng ẩn nấp trong Vũ Trụ Duy Mô, quấy nhiễu ý chí của hắn , thậm chí suýt chút nữa hại hắn vẫn lạc kia, hắn cũng phải tính sổ rõ ràng.

Nhưng Thần Nguyên cũng vô cùng quan trọng, Thiên Cương trận bàn nếu có thêm Thần Nguyên, vậy thì uy lực sẽ tăng thêm gấp bội, hơn nữa hắn cũng không cần lo lắng Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận dưới đáy Chiểu Nê Hà kia phát sinh chuyện gì.

Lạc Thải Tư đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, khi Lam Tiểu Bố mở tin tức trong Thông Tin Châu ra, thần niệm của nàng cũng có thể nhìn thấy.

Do dự một chút, nàng vẫn chủ động nói, “Tiểu Bố, không thì để ta đi tham gia Đại Côn Hải Cảnh?”

“Ngươi đi Đại Côn Hải Cảnh?” Lam Tiểu Bố lặp lại một lần, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ để Lạc Thải Tư một mình đi ra ngoài mạo hiểm như vậy, dù sao thì tu vi tiên vương vẫn quá thấp.

Lạc Thải Tư thận trọng gật đầu, “ĐÚng vậy, thực lực của ta đã là tiên vương rồi, ta còn tu luyện Đoán Thần Thuật và thần thông Thất Phách Trảm, Thất Phách Trảm thì ta đã học xong Thiên Xung Trảm. Dựa vào thực lực của ta, ta tuyệt đối có thể tự vệ trước tu sĩ cùng cấp. Hơn nữa, nếu ngươi thật sự không yên tâm, có thể để Cổ Đạo đi theo ta, Cổ Đạo có thể ở lại trong Chân Linh thế giới của ta.”

Lam Tiểu Bố có lấy được hai cái Chân Linh thế giới ở Tịch Thần cốc, cộng thêm Chân Linh thế giới của Thải Thương, hắn có tất cả là ba cái Chân Linh thế giới, hắn cho Lạc Thải Tư một cái.

Nghe Lạc Thải Tư nói vậy, Lam Tiểu Bố không thể không cho rằng đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng hắn vẫn không yên tâm lắm.

Lạc Thải Tư cố gắng chậm rãi nói, “Tiểu Bố, năm đó ta chỉ mới có tu vi Kim Đan đã vượt qua vũ trụ. Một mình ta xông xáo trong hư không, mặc dù cũng có phần là dựa vào may mắn, nhưng cũng có sự cố gắng của chính mình. Nếu như chỉ trốn ở trong nhà tu luyện, một khi ngươi không ở bên cạnh ta, ta có thể dựa vào ai chứ? Hơn nữa, tu vi của Lượng Huyên còn kém hơn cả ta, nàng chỉ mới là Đại Ất Tiên, đã dám đi đến Côn Khư Hải cùng bằng hữu. Ta nghĩ, cơ duyên luôn luôn dành cho người có chuẩn bị và có khát vọng.”

Chương 909: Đại Côn Hải Cảnh. (2)

Không thể không thừa nhận Lạc Thải Tư nói rất đúng, lúc trước khi không có hắn, Lạc Thải Tư không phải cũng một mình xông xáo trong hư không, đã vô số lần sinh tồn trên bờ vực sinh tử sao? Những nguy hiểm này đã giúp Lạc Thải Tư nhanh chóng trưởng thành. KHông nói Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố hắn không phải cũng như vậy sao? Những năm qua xông xáo khắp nơi, không chỉ đơn giản là tăng mỗi tu vi.

“ĐƯợc, nhưng chúng ta cũng cần phải chuẩn bị một chút.’ Lam Tiểu Bố cuối cùng vẫn đồng ý với yêu cầu của Lạc Thải Tư.

Đây không phải là chuyện nhỏ, chuyện lượng kiếp, hắn không dám chủ quan một chút nào..

Bố trí truyền tống trận bên cạnh Hư Không Chiểu Nê Hà là chuyện nhất định phải làm, loại Hư Không truyền tống trận này, chỉ có ba người hắn, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo là có thể dùng. Loại hư không truyền tống trận này rất thuận tiện, nhưng cũng rất nguy hiểm, trong quá trình truyền tống nếu không cẩn thận sẽ bị vết nứt hư không cuốn đi hoặc bị xé nát.

Một khi lượng kiếp đến sớm, cho dù có bị hư không truyền tống trận xé thành bã vụn, hắn cũng không thể không truyền tống đến đây, chuẩn bị phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Trừ Hư không truyền tống trận ra, Lam Tiểu Bố còn luyện chế mười cái Thần Thông Cầu cho Lạc Thải Tư. Mặc dù những Thần Thông Cầu này không đáng sợ bằng thần thông do chính hắn thi triển, nhưng đối phó với tiên đế thì vẫn có thể.

Cộng thêm chuyện Lạc Thải Tư biết Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, chỉ cần có thể chạy thoát thì rất khó mà đuổi kịp.

…

Lam Tiểu Bố đưa Phong Loan cho Lạc Thải Tư, hắn còn đưa Lạc Thải Tư đến Côn Khư tiên thị, ở Côn Khư tiên thị có truyền tống trận đi thẳng đến Đại Côn Tiên Cung.

Lam Tiểu Bố không đến Đại Côn Tiên Cung, sau khi đưa Lạc Thải Tư đến Côn Khư tiên thị, đầu tiên hắn bố trí một cái truyền tống trận ở Côn KHư tiên thị, sau đó thông qua truyền tống trận này đi thẳng đến bên ngoài Tịch Thần cốc.

Lúc trước phong ấn Tịch Thần cốc, hắn đã bố trí một cái Hư KHông truyền tống trận bên ngoài Tịch Thần cốc. Lúc truyền tống hư không, Lam Tiểu Bố vẫn luôn đề cao cảnh giác, một khi bị không gian đảo lộn càn quét, hắn sẽ lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Dựa vào truyền tống hư không, Lam Tiểu Bố không lo lắng mình sẽ bị không gian xé rách, hắn chỉ lo mình sẽ bị cuốn vào một giới vực khác, sau đó không tìm thấy được đường trở về.

…

Trên quảng trường phía ngoài Đại Côn Tiên Cung, giờ phút này đều đã kín hết người. Đại Côn Hải Cảnh sắp mở ra, toàn bộ Côn Khư Hải nghe thấy tin tức này đều lập tức hành động.

Năm đó khi Đại Côn Hải Cảnh vẫn chưa truyền ra chuyện Thần Nguyên, bí cảnh này vẫn thu hút rất nhiều người chú ý đến, bây giờ lại truyền ra chuyện thần nguyên, cho dù có rất nhiều người không thể vào Đại Côn Hải Cảnh, cũng muốn đến lây dính một chút thần khí. Lỡ như vận may không tệ, có thể tiến vào Đại Côn Hải Cảnh thì sao?

“Nhiều người như vậy à.” Phong Loan vừa đáp xuống quảng trường, Cổ Đạo đã kinh ngạc thốt lên, sau đó lập tức nâng cao tinh thần.

Náo nhiệt thì tốt, nó thích nhất náo nhiệt.

Phong Loan vừa đáp xuống, vô số ánh mắt đã nhìn về phía Phong Loan. Món pháp bảo này tuyệt đối không tầm thường, rất có thể chính là tiên khí phi hành cực phẩm cao cấp.

Sau khi cất Phong Loan đi, ánh mắt bị thu hút đến không những giảm đi mà càng ngày càng nhiều. Lạc Thải Tư sau khi ở chung với Lam Tiểu Bố, lại tu luyện Trường Sinh Quyết, còn tu luyện qua công pháp luyện thể Bất tử Quyết, dung mạo lại càng thêm thanh tú thoát tục. Nàng đứng ở nơi này, lại ẩn chứa khí chất xuất trần không tầm thường.

Một vài người của những thế lực lớn ở Côn Khư Hải lập tức sáng mắt lên, lũ lượt kéo đến.

Chỉ là còn chưa đợi những người này đi đến, Già Quân Không đã nhanh chóng xuất hiện đón, “Lạc tiên tử, Lam Đại Đế đã nói với ta, ta đang ở đây chờ ngươi.”

“Đa tạ Già đảo chủ.” Lạc Thải Tư vội vàng ôm quyền cảm tạ.

“Nam tử kia là ai thế?” Trong đám người có người nhỏ giọng hỏi thăm.

“Là Già Quân Không của Côn Tiền đảo, năm đó con trai hắn Già Tân Vũ cũng tham gia Đại Côn Hải Cảnh.”

“Ta còn tưởng là ai chứ? Già Quân Không à, ha ha, chỉ là một đảo chủ nho nhỏ…”

Hoàn toàn chính xác, thanh danh của Già Quân Không ở Côn Khư Hải thật sự không là gì cả, nơi này tùy tiện tìm một thế lực nào cũng không coi trọng Côn Tiền đảo của hắn.

Sau khi biết Lạc Thải Tư là do Già Quân Không bảo vệ, mấy tên nam tử đang do dự lại tiến lên một lần nữa. Trong đó có một nam tử áo tím hai mắt sáng bừng bừng, hắn muốn chính là loại nữ nhân như Lạc Thải Tư này.

“Ha ha…” Một tiếng cười to truyền đến, “Lạc tiên tử đường xa đến đây, Nguyên mỗ nghênh đón chậm trễ, xin hay tha lỗi.”

Tất cả mọi người sau khi nghe thấy giọng nói này, lại nhìn thấy người bước đến, đều nhanh chóng ngừng bước chân lại. Cái nam tử áo tím kia cũng nhanh chóng dừng lại, trong mắt tràn đầu khó hiểu. Có người nào đáng để đại cung chủ Nguyên Bố của Đại Côn Tiên Cung tự mình nghênh đón thế kia? Còn xin lỗi vì đã đến trễ. Lạc tiên tử này là thần thánh phương nào? Không phải nàng chỉ vừa mới đến nơi này sao?

“Thiếu đảo chủ, ta tra ra được Lạc tiên tử kia chính là Lạc Thải Tư, đạo lữ của Lam Tiểu Bố…” Một nam tử đầu đầy mồ hôi vội vã bước đến bên cạnh nam tử áo tím, sắc mặt hắn hơi trắng bệch, lúc nói chuyện giọng nói có chút run rẩy.

Sau khi nghe thấy là đạo lữ của Lam Tiểu Bố, sắc mặt của nam tử áo tím lập tức trắng bệch, hắn suýt chút nữa đã ném luôn mạng nhỏ của mình rồi.

Khâu Mạch của Vô Lượng phường thị Côn Khư Hải chết như thế nào? Là do ông nội Khâu Thải của hắn tự tay giết chết, cũng bởi vì tiểu nhi trong tức lâu của hắn ngăn cản Lạc Thải Tư ra ngoài. Cho dù Khâu Mạch đã tự mình đến xin lỗi, kết quả vẫn khó thoát khỏi cái chết. Mình bị điên rồi sao? Lại còn muốn đến trêu chọc Lạc Thải Tư?

Chương 910: Thăng Tinh Tiên Đình không còn.

Nam tử áo tím cẩn thận lùi về sau, nhưng hết lần này đến lần khác hắn cảm thấy hình như Lạc Thải Tư đang nhìn về phía hắn, giờ phút này sau lưng hắn đều là mồ hôi lạnh. Trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện, Lạc Thải Tư đừng gọi hắn ra.

“Lạc Thải Tư kính chào Nguyên cung chủ, lần này ta cố ý đến tham gia Đại Côn Hải Cảnh, đã làm phiền đến Nguyên cung chủ rồi.” Lạc Thải Tư hành tiên thủ lễ, nàng quả thật nhìn thấy nam tử mặc áo tím kia, nhưng mà đối với loại người này, nàng không có tâm trạng đi nói nhảm.

Lam Tiểu Bố có thể cao cao tại thượng trước mặt Nguyên Bố, nhưng nàng thì không thể.

Nguyên Bố cười ha ha một tiếng, vội vàng nói, “Không phiền, không phiền chút nào cả. Không biết Lạc tiên tử lần này đi cũng mấy người vào Đại Côn Hải Cảnh? Đúng rồi, Đại Côn Hải Cảnh này chỉ có tu sĩ tiên vương cảnh và Đại La Kim Tiên mới có thể vào trong, những cảnh giới khác mà vào thì sẽ khá là nguy hiểm.”

Lạc Thải Tư nói, “Ta chỉ có hai người.”

Lúc đầu nàng định để Cổ Đạo ở trong Chân Linh thế giới, sau khi nghe thấy tiên vương cảnh có thể tiến vào, dứt khoát thêm một phần danh ngạch nữa cho Cổ Đạo.

Cổ Đạo là tiên yêu thú cấp bảy, cho dù là tiên yêu thú cấp bảy hậu kỳ, nhưng vẫn tương đương với tiên vương cảnh.

“Được, không có vấn đề gì.” Nguyên Bố nói xong thì lập tức lấy hai mảnh ngọc phù đưa cho Lạc Thải Tư, “Đại Côn Hải Cảnh còn mấy tháng nữa mới mở ra, đây là ngọc phù tiến vào Đại Côn Hải Cảnh. Nếu như Lạc tiên tử không có chỗ đặt chân, có thể đến tức lâu tân khách của Đại Côn Tiên Cung ta ở.”

Không đợi Lạc Thải Tư nói chuyện, Già Quân Không đứng bên cạnh đã lập tức nói, “Đa tạ Nguyên cung chủ, nơi ở của Lạc tiên tử ta đã sắp xếp xong rồi.”

“Được, đã thế thì ta không quấy rầy Lạc tiên tử nữa.” Nguyên Bố lại chào một lần nữa, lúc này mới cáo từ Lạc Thải Tư rời đi.

Lạc Thải Tư nhìn ngọc phù trong tay, trong lòng âm thầm cảm thán. Nàng biết muốn tiến vào Đại Côn Hải Cảnh thì cần trải qua vòng tuyển chọn, sau khi thông qua tuyển chọn mới có thể lấy được danh ngạch tiến vào trong. Quy tắc tuyển chọn kia nàng vẫn còn chưa hiểu rõ, thế mà ngọc phù tiến vào Đại Côn Hải Cảnh đã nằm ở trong tay rồi.

Người khác đứng đằng xa nhìn thấy cũng chỉ biết cảm thán, người với người quả thật không thể nào so sánh được mà. Nơi này có ít nhất chín phần người không thể nào tiến vào trong Đại Côn Hải Cảnh được, nhưng người nhìn người ta đi, còn chưa mở miệng đòi danh ngạch, đã có người chủ động dâng đến tận cửa, còn là đại cung chủ của Đại Côn Tiên Cung tự mình đưa ra.

Thấy Lạc Thải Tư cất ngọc phù đi, Già Quân Không mới lên tiếng, “ Lạc tiên tử, ta đã sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho ngươi và Cổ Đạo rồi, bây giờ ngươi muốn đi nghĩ ngơi hay là ở lại đây đi dạo một lát?”

Lạc Thải Tư lại cảm tạ một lần nữa rồi nói, “Vậy làm phiền Già đảo chủ rồi, bây giờ ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Tài nguyên tu luyện trên người nàng nhiều không đếm xuể, hoàn toàn không cần ở lại nơi này tìm kiếm thứ tốt gì.

…

Tốc độ của Luân Hồi Oa rất nhanh, hai tháng sau, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở quảng trường hư không bên ngoài Ma Huyền Tiên Vực. Bởi vì lần trước khi đến đây là ở quảng trường hư không Thăng Tinh Tiên Đình, cho nên lần này Lam Tiểu Bố vẫn đến quảng trường hư không của Thăng Tinh Tiên Đình.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, tên của quảng trường hư không Thăng Tinh Tiên Đình đã đổi, đổi thành quảng trường hư không Trị Vũ Tiên Đình.

“Thẻ bài thân phận.” KHi Lam Tiểu Bố tiến vào Ma Huyền Tiên Vực, đã bị hai hộ vệ ngăn cản lại.

Lam Tiểu Bố lấy thẻ bài thân phận của mình ra.

Tên hộ vệ ngăn Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua thẻ bài thân phận của Lam Tiểu Bố, lập tức ném lại cho Lam Tiểu Bố, “Thẻ bài thân phận này đã sớm không dùng được nữa, đây là thẻ bài thân phận của tiên đình trước đây, bây giờ đã đổi thành thẻ bài thân phận mới rồi.”

“Có phải Thăng Tinh Tiên Đình không còn rồi không?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Hộ vệ cười ha ha, “ĐƯơng nhiên rồi, Thăng Tinh Tiên Đình đã sớm trở thành quá khứ rồi, bây giờ là Trị Vũ Tiên Đình. Trị Vũ Tiên Đình này chính là do tiên tộc đứng đầu ở Ma Huyền Tiên Vực ta thành lập, uy vọng còn mạnh hơn Thăng Tinh Tiên Đình rất nhiều.”

“Cái Trị Vũ Tiên Đình này có liên quan gì với Trị gia của Nguyệt Kính Tiên Đình sao?” Sau khi tiên đình vương Đằng Cập Lâu của Thăng

Tinh Tiên Đình mất tích, Đằng Mạc dựa vào sự ủng hộ của hắn trở thành tiên đình vương, nhưng thực lực quả thật hơi yếu một chút. Vị Trí tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình bị người khác đoạt đi, Lam Tiểu Bố cảm thấy không có gì là kỳ quái. Chỉ là cái Trị Vũ Tiên Đình này, là do tiên tộc đứng đầu ở Ma Huyền Tiên Vực thành lập, khiến Lam Tiểu Bố không thể nào không nghĩ đến Trị gia.

Trị gia có phải là tiên tộc đứng đầu hay không Lam Tiểu Bố không biết, nhưng hắn biết gia tộc này là tiên tộc thần bí nhất ở Ma Huyền Tiên Vực. Nhưng mà gia tộc này ở Nguyệt Kính Tiên Đình, theo lý mà nói không thể nào tranh giành đến trên đầu Thăng Tinh Tiên Đình được chứ?

“Lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ, dám tùy tiện nói đến gia tộc của tiên đình vương như vậy. Đương kim tiên đình chính là tiên tộc đứng đầu Ma Huyền Tiên Vực thành lập, tiên đình vương chính là Chân A đại đế.” Lúc hộ vệ này nói chuyện, còn hướng về phía tiên đình hành tiên thủ lễ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Lá gan của nữ nhân này không nhỏ nhỉ, biết rõ Thăng Tinh Tiên Đình là do hắn bảo vệ, còn dám đoạt lấy Thăng Tinh Tiên Đình, tự mình làm tiên đình vương. Đây là cho rằng hắn không đến Ma Huyền Tiên Vực, hay là cảm thấy mình có thể ăn chắc Lam Tiểu Bố hắn rồi?”

“Giúp ta bổ sung một thẻ bài thân phận đi.” Lam Tiểu Bố lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho hộ vệ.

“Được.” Hộ vệ cảm nhận được bên trong túi trữ vật này có không ít tiên tinh, trong lòng vô cùng vui mừng, tốc độ làm việc cũng cực kỳ nhanh chóng, rất nhanh đã đưa một cái thẻ bài thân phận mới cho Lam Tiểu Bố.

Chương 911: Thăng Tinh Tiên Đình không còn. (2)

Lam Tiểu Bố cầm lấy thẻ bài thân phận tiến vào Ma Huyền Tiên Vực rồi, tên hộ vệ kia mới tung tung túi trữ vật trong tay lên, “Người này thật là giàu có, tiên tinh khen thưởng bỏ ra còn nhiều hơn tiên tinh làm thẻ bài thân phận nữa…”

Nói đến đây, hộ vệ dường như cảm thấy đồng bạn hôm nay có chút không thích hợp, hắn nghi ngờ hỏi, “Khương Nhĩ, hôm nay sao ngươi không nói lời nào cả vậy?”

Tên hộ vệ được gọi là Khương Nhĩ kia nhíu mày nói, “Ngươi có cảm thấy người vừa rồi rất quen mắt hay không, hình như có thêm nhiều râu một chút, cũng phong sương thêm một chút…”

“Cái gì mà nhìn quen mắt?” Tên hộ vệ đang tung túi trữ vật kia không hiểu hỏi.

Khương Nhĩ chỉ chỉ về phía Lam Tiểu Bố vừa biến mất, “Ngươi nhớ lại tiền bối Lam Tiểu Bố năm đó một chút, rồi nhìn lại người vừa rồi kia xem.”

“Ngươi nói hắn là Lam Tiểu Bố?” Hộ vệ kia đột nhiên giật mình, suýt chút nữa ném luôn cả túi trữ vật đi.

“Không phải nói người đó là hắn, chỉ là có chút giống thôi.” Khương Nhĩ lại nói.

“Làm ta sợ muốn chết, ngươi đúng là biết đùa. Lam Tiểu Bố mà đến, làm sao có thể ôn tồn nhẹ nhàng nói chuyện với chúng ta như vậy, chắc hẳn người ta đã đập một phát trực tiếp đánh chết hai người chúng ta, sau đó nghênh ngang tiến vào Ma Huyền Tiên Vực rồi.” Hộ vệ bị hù sợ kia lập tức khôi phục bình thường.

Khương Nhĩ nghe thấy lời giải thích này, suy nghĩ một chút cũng cảm giác không có gì kỳ quái cả. Lam Tiểu Bố là ai chứ? Sao có thể ở đây nói nhảm với bọn họ cả nửa ngày như vậy?

…

Lam Tiểu Bố không trực tiếp đến Thăng Tinh Tiên Đình nhìn xem thế nào, hắn trực tiến đến Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo.

Hắn còn có mấy bằng hữu ở chỗ này, Quảng Lễ, Giản Quân TRung, Tề Vân Thư, Chủng Dịch.

Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo vô cùng hỗn độn, đừng nói là người, ngay cả quỷ cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Lam Tiểu Bố lập tức lấy Thông Tin Châu ra phát cho Quảng Lễ một đạo tin tức, thật lâu cũng không có hồi đáp.

Lam Tiểu Bố lại lấy Thông Tin Chau ra định phát một đạo tin tức cho Giản Quân Trung, đột nhiên có một giọng nói hơi e ngại vang lên, “Tiểu Bố đại ca.”

“Chủng Dịch?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên nhìn nam tử gầy yếu kia, chỉ ngắn ngủi mấy trăm năm, tu vi của Chủng Dịch đã đến Huyền Tiên hậu kỳ.

“Thật sự là Tiểu Bố đại ca.” Chủng Dịch ngạc nhiên đến mức tay chân run rẩy, hắn không ngờ còn có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở đây.

“Cấm Tiên Ti xảy ra chuyện gì vậy? Bọn người Quảng Lễ đâu rồi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chủng Dịch thở dài nói, “Thăng Tinh Tiên Đình bị sụp đổ, bây giờ trên địa bàn Thăng Tinh Tiên Đình đã thành lập một tiên đình mới là

Trị Vũ Tiên Đình. Tiên Đình vương của Trị Vũ Tiên Đình chính là Trị Chân A, nữ nhân này rất mạnh, một mình đã có thể giết được bảy tiên đế, nhưng chỉ bị vết thương nhỏ. Những quân tu sĩ kia đối với Trị Chân A mà nói chẳng khác nào đám sâu kiến cả. Chỉ tùy tiện đánh ra một cái thần thông đều sẽ chết như ngả rạ. Trị Chân A đổi tên Thăng Tinh Tiên Đình thành Trị Vũ Tiên Đình, sau đó lập tức yêu cầu người của Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo toàn bộ tuyên thệ gia nhập Trị Vũ Tiên Đình.

Lúc đó Đại Tiên Ti của Giang Diễn Tiên đạo ta chính là Tề Vân Thư đại ca, Tề đại ca vốn có quan hệ rất tốt với ngươi, hơn nữa ngươi còn ủng hộ Đằng Mac, cho nên dứt khoát treo ấn bỏ đi. Tề đại ca không muốn tiếp tục ở lại Cấm Tiên Ti nữa, Quảng Lễ đại ca, Giản Quân Trung đại ca cũng không muốn ở lại Cấm Tiên Ti, ta cũng như vậy chúng ta lần lượt để lại lệnh bài thân phận Cấm Tiên Ti rồi rời đi.”

“Trị Chân A không truy sát các ngươi sao?” Lam Tiểu Bố có chút lo lắng.

So với Trị Chân A, những người Tề Vân Thư, Quảng Lễ thật sự quá yếu.

Chủng Dịch lắc đầu, “Truy sát thì không có, nhưng mà rời khỏi Cấm Tiên Ti còn chưa đến một tháng, đã có người phát hiện ra Tề đại ca vẫn lạc tại một cánh đồng hoang.”

Lam Tiểu Bố sầm mặt, Tề Vân Thư là tiên vương, ở nơi này, người có thể giết được hắn không có nhiều. Nếu như vẫn lạc, vậy thì cho thấy rõ có người giết hắn.

“Quảng Lễ đại ca và Giản Quân Trung đại ca đều biết chuyện này có vấn đề, bọn hắn cũng hoài nghi Trị Vũ Tiên Đình làm. Chỉ là loại chuyện này không ai có thể nói ra được, bọn hắn lập tức đến Vĩnh Ngọc Đan Môn tìm nơi nương tựa. Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, không biết tông chủ của Vĩnh Ngọc Đan Môn xảy ra chuyện gì, chọc phải đệ nhất cường giả Cổ Tư, Cổ Tư định tiêu diệt Vĩnh Ngọc Đan Môn. Hộ trận của Vĩnh Ngọc Đan Môn chẳng thể chịu được một kích.

Ngay khi Vĩnh Ngọc Đan Môn sắp bị tiêu diệt, Trị Chân A kia lại chủ động tiến ra biện hộ giúp. Không biết Cổ Tư kia nghĩ cái gì, thế nhưng lại nghe lời Trị Chân A nói, không tiếp tục công kích Vĩnh Ngọc Đan Môn nữa. CHo đến bây giờ, sơn môn Vĩnh Ngọc Đan Môn đã đóng cửa.” Chủng Dịch nói.

Cổ Tư? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ đến lão đầu gù lưng ở thôn tiên đế kia. Gia hỏa này muốn hắn hiến tế sinh mệnh của mình, kết quả bị hắn lấy đi Sinh Tử Oa. KHông chỉ như vậy, Chân Minh Chi Mộc cũng bị hắn cầm đi.

KHông ngờ gia hỏa này còn có thể ra khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không, có thể thấy được lúc ấy hắn đoán không sai, Cổ Tư không phải là người ở bên ngoài rơi xuống hẻm núi Ma Huyền Hư Không, mà là chủ động xuống đó, cho nên hắn cũng có biện pháp để ra ngoài. Gia hỏa này ra ngoài, rõ ràng là vì Sinh Tử Oa mà thôi.

“Đi thôi, cùng ta đến Vĩnh Ngọc Đan Môn.” Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra.

Sinh Tử Oa đã được hắn đặt ở Ngũ Vũ Tiên giới, Luân Hồi Oa của hắn lại chẳng có chút liên quan gì đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Tốc độ của Luân Hồi Oa vô cùng nhanh, chỉ mười mấy giây sau, đã xuất hiện ở bên ngoài Vĩnh Ngọc Đan Môn.

Đúng như lời Chủng Dịch nói, sơn môn Vĩnh Ngọc Đan Môn đã bị phong ấn lại. Với trận đạo của Lam Tiểu Bố, đập vào mắt là có thể nhìn ra, Vĩnh Ngọc Đan Môn không phải bị người ta phong ấn từ bên ngoài, mà là khởi động đại trận phong cấm từ bên trong.

Chương 912: Trị Chân A sợ.

“Trị Chân A quả nhiên nói không sai, chỉ cần chưa diệt Vĩnh Ngọc Đan Môn, ngươi sẽ tự động tìm đến, xem ra nữ nhân này cũng hiểu rõ ngươi đấy.” Một giọng nói già nua truyền đến. Giọng nói già nua này vừa dứt, một lão giả đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

TRên mặt Chủng Dịch hiện lên vẻ hoảng sợ, lập tức lùi về sau. Cũng may không có ai ngăn cản hắn, để hắn có thể lui lại.

“Cổ Tư, quả nhiên là ngươi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, không chút quan tâm.

Cổ Tư cười ha ha, “Xem ra những năm này tu vi của ngươi tăng lên rất nhanh, gan cũng phình to lên lắm rồi. Thật khó mà tưởng tượng được, tiên vương nho nhỏ năm đó, lại dám đứng trước mặt ta nói chuyện. Chắc ngươi muốn bố trí trận văn hư không ở chỗ này chứ gì? Đáng tiếc, có phải cảm thấy khó hiểu vì sao ở đây lại không thể nào bố trí trận văn hư không dược?”

Nghe lời Cổ Tư nói, Lam Tiểu Bố sửng sốt, hắn thật sự không định bố trí đại trận hư không gì cả. Cổ Tư cùng lắm cũng chỉ là một cường giả Bán Tràn cảnh mà thôi, dựa vào đâu mà hắn phải bố trí đại trận hư không?

Nhưng mà sau khi nghe thấy lời Cổ Tư nói, Lam Tiểu Bố lại muốn thử vẽ một đạo trận văn hư không xem thế nào, rất nhanh hắn phát hiện ra, trận văn không thể nào thành hình được, thật sự đúng là không thể nào bố trí được trận văn hư không.

Đây là có chuyện gì? Lam Tiểu Bố cau mày. Đối phó với Cổ Tư, hắn không thèm để ý, lỡ như có gia hỏa mạnh hơn đến đây, đối phương còn có thể ngăn cản hắn bố trí trận văn hư không, chuyện này không tốt đẹp gì cho lắm.

Lam Tiểu Bố hầu như không có chút do dự, lúc này lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình không gian, vì sao lại không thể khắc họa trận văn hư không ở chỗ này.

“Giao Sinh Tử Oa và thùng gỗ của ta ra đây, còn nữa, đi theo ta đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không một chuyến. Còn những sâu kiến mà ngươi quen biết kia, ta cũng không có dự định giết chết.” Cổ Tư thản nhiên nói, thậm chí ngay đến pháp bảo hắn cũng không lấy ra.

Lam Tiểu Bố chăm chú nghe rồi nhẹ gật đầu, “Nói không sai, ta quả thật định đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không một chuyến, còn chuyện có dẫn ngươi theo hay không, ta cảm thấy còn phải dựa vào biểu hiện của ngươi mà cân nhắc.”

Nói xong câu đó, lấy Thất âm Kích ra, từng đạo kích mang chỉ trong chớp mắt đã tràn ra như trường giang đại hải bao phủ đến.

“Ừm… Bước vào Tiên Đế cảnh rồi?” Ánh mắt Cổ Tư lóe lên vẻ khó tin, chuyện này sao có thể? KHi Lam Tiểu Bố ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, trăm phần trăm là tiên vương, hơn nữa còn là một tiên vương sơ kỳ. Lúc này mới qua bao lâu chứ, đã từ tiên vương sơ kỳ bước đến tiên đế cảnh rồi?

Hắn biết trên người Lam Tiểu Bố có bí mật, nếu không thì lúc đến đài hiến tế chữa thương, cũng sẽ không mượn đồ của mình che bản thân mình lại.

Nhưng mà hắn chưa từng nghĩ đến bí mật trên người Lam Tiểu Bố lại lớn đến vậy, thế mà còn chưa đến 200 năm đã từ một tiên vương sơ kỳ đến tiên đế, cái này sao mà chịu nổi?

Loại kinh hãi này rất nhanh biến thành vui mừng, cho dù trên người Lam Tiểu Bố có bí mật gì, Cổ Tư hắn đều muốn.

Chỉ một tiên đế nho nhỏ, trong mắt hắn thật sự chẳng là gì cả, Cổ Tư xòe tay lấy pháp bảo của mình ra, là một cái Liệt Không Phi Trảo.

Kích mang và kích đào mà Thất âm Kích vung ra hình như trở nên chậm chạp hơn, trong lòng Lam Tiểu Bố đã có chút phán đoán. Sở dĩ hắn không thể nào bố trí được đại trận hư không ở nơi này, là vì quy tắc không gian ở đây có chút thay đổi, hoặc là có chút vặn vẹo.

Liệt Không Phi Trảo tựa như xé rách vùng không gian này thành vô số mảnh vỡ, mà Lam Tiểu Bố là một mảnh vụn bên trong đó. Chỉ vần những mảnh vỡ không gian này lại thay đổi một lần nữa, Lam Tiểu Bố ở trong đó cũng sẽ thay đổi theo những mảnh vỡ không gian này.

“Tiểu tử, vũ trụ rất lớn, không phải chỉ dựa vào trận đạo là có thể tung hoành khắp nơi…” Giọng nói của Cổ Tư nhàn nhạt truyền đến, phi trảo lại biến hóa một lần nữa, mảnh vỡ không gian vô cùng vô tận vừa bị xé rách kia tựa như sắp dung hợp lại một lần nữa.

Một khi những mảnh vỡ không gian này dung hợp lại, không gian bên trong những mảnh vỡ này sẽ hóa thành hư vô hết.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một cái, kích mang trên Thất âm Kích đột nhiên biến mất. Khi Cổ Tư còn đang kinh ngạc, một luồng hơi thở tử vong đáng sợ đã bao trùm lấy hắn.

Một khắc sau, trong cảm nhận của Cổ Tư, không gian biến mất. Ngay cả không gian cũng biến mất, vậy những mảnh vỡ không gian mà hắn xé rách kia đương nhiên cũng sẽ biến mất.

Đó là một loại áp chế lực lượng, không chỉ là đối với quy tắc. KHiến Cổ Tư hoảng sợ là, hắn cảm thấy chất của loại nguyên lực này mạnh hơn xa tiên nguyên của hắn, chẳng lẽ đây là thần nguyên?

Sau đó hắn trơ mắt nhìn một đạo kích mang đột nhiên xuất hiện, phóng đến mi tâm của hắn.

Đây là thần thông che giấu không gian? Trong lòng Cổ Tư rét lạnh. Hắn có thể thi triển ra thần thông chia cắt không gian, đó là bởi vì hắn đã chạm đến quy tắc không gian. Mà thần thông Lam Tiểu Bố vừa thi triển kia, tuyệt đối là che giấu không gian, đây là một loại thần thông Vô Giới.

Nói cách khác, Lam Tiểu Bố cũng đã tiếp xúc đến quy tắc không gian, hơn nữa còn có sự lý giải về quy tắc không gian thấu triệt hơn hắn rất nhiều. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự dùng thần nguyện, vậy hắn lấy gì ra mà đấu với người ta chứ?

“Phốc!” Chính Cổ Tư cũng có thể nhìn thấy rõ máu tươi bắn ra từ mi tâm của hắn, hơi thở tử vong ập đến, trong lòng Cổ Tư vô cùng sợ hãi. Nhưng mà lại hơi thở tử vong kia đã nhanh chóng biến mất, chờ đến khi hắn tỉnh ngộ ra. Lam Tiểu Bố đang đứng trước mặt hắn vô cùng bình tĩnh mà nhìn hắn.

Trường kích đâm xuyên qua mi tâm của hắn đã biến mất rồi, biến mất theo sau đó chính là tu vi của hắn. Đan điền và toàn bộ thức hải của hắn đã bị phong tỏa lại.

“Có phải ngươi cảm thấy ta nhất định phải bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận mới có thể dạy dỗ được ngươi?” Lam Tiểu Bố nhìn lão gia hỏa ở trước mặt mình.

Giờ phút này khi bị hắn khống chế, gia hỏa này không còn bộ dáng còng lưng như trước đó nữa.

Chương 913: Trị Chân A sợ. (2)

“Vì sao?” Cổ Tư hoàn toàn không rõ, vì sao Lam Tiểu Bố có thể thi triển thần nguyên?

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Cổ Tư, thuận tiện tháo chiếc nhẫn của Cổ Tư xuống ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó nói. “Nói thật lòng thì, trong số những cường giả mà ta quyết đấu, ngươi còn chưa được xếp vào trong năm vị trí đầu. Đối phó với ngươi mà ta phải dùng đến trận pháp hư không, vậy chẳng phải đã quá mất mặt ta rồi sao? TRước tiên ấm ức cho ngươi một chút, đến lúc đó có lẽ còn cần người đi theo ta đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không một chuyến.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, trực tiếp ném Cổ Tư vào trong Chân Linh thế giới.

Cổ Tư còn chưa thể giết được, hắn còn cần hỏi Cổ Tư rất nhiều chuyện.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi giết lão già kia rồi? Hắn chính là cường giả đệ nhất ở Ma Huyền Tiên Vực đấy…” Chủng Dịch kích động chạy đến.

“Ta không giết hắn, chỉ giam hắn lại thôi.” Lam Tiểu Bố nói.

Chủng Dịch siết chặt tay thành nắm đấm, bây giờ hắn đã hoàn toàn hiểu rõ thực lực của Lam Tiểu Bố, vừa rồi khi chiến đấu cùng Cổ Tư, hắn chỉ đứng xa xa nhìn lại. Mặc dù hắn không nhìn được bao nhiêu, nhưng hắn biết Cổ Tư kém xa Lam Tiểu Bố.

“Chúng ta nhanh chóng mở phong ấn tiên môn ra, cứu bọn người Quảng Lễ đại ca đã.”

“Quảng Lễ và Giản Quân Trung không có ở đây, bọn hắn đang ở Trị

Vũ Tiên Đình kia. Hộ trận này ta đã mở ra rồi, người đi nói với người của Vĩnh Ngọc Đan Môn một chút, tông chủ Tiêu Việt Thủy của bọn hắn cũng đang ở Trị Vũ Tiên Đình. Chờ xong chuyện ở chỗ này, ngươi vẫn nên quay về Cấm Tiên Ti đi. TRị gia kia sở dĩ dám ra tay, chỉ là dựa vào Cổ Tư mà thôi. Bây giờ Cổ Tư đã bị ta bắt, Trị gia hoàn toàn không còn cơ hội đặt chân ở chỗ này nữa rồi. Nhìn nơi này bây giờ vô cùng loạn, vẫn là giao lại cho Đằng Mạc để ý thì tốt hơn." Lam Tiểu Bố nói.

Thần niệm của hắn mặc dù không thể nào bao trùm được cả Ma Huyền Tiên Vực, nhưng mà từ Vĩnh Ngọc Đan Môn đến Hãn Tinh tiên thành cũng không xa, cũng nằm trong phạm vi thần niệm của hắn. Hắn đã phát hiện ra đám người Quảng Lễ, chẳng những Quảng Lễ và Giản Quân Trung đều còn sống, Đằng Mạc cũng không bị giết.

Người Trị gia tranh đoạt Thăng Tinh Tiên Đình, đồng thời thành lập Trị Vũ Tiên Đình. Theo tình hình mà hắn thấy, đây không phải là do Trị gia chủ động làm, Trị Chân A đã từng đến Hư KHông đảo, chỉ cần Trị Chân A không ngốc, vậy thì sẽ không ngang nhiên công kích Lam Tiểu Bố hắn.

Bây giờ Trị Chân A dám làm như vậy, nhất định là do Cổ Tư.

Thực lực của Cổ Tư sẽ không để Trị Chân A làm như vậy, chân chính khiến TRị gia không sợ đắc tội với hắn, chắc hẳn chính là gia hỏa ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không kia, cũng là người chủ sau lưng Cổ Tư.

Mặc dù Trị gia làm như vậy, nhưng cũng không làm đến mức quá quyết tuyệt. Cho nên Trị gia đã bắt hết những người có quan hệ với mình giam vào trong đại lao của tiên đình, chính là để đề phòng có một ngày mình sẽ đến đây tính sổ.

Nếu như mình bị Cổ Tư và chủ nhân phía sau Cổ Tư giết chết, Trị gia kia sẽ thoải mái mà xử lý bằng hữu của hắn. Nếu như hắn giết Cổ Tư, Trị gia kia nhất định sẽ nói họ bị Cổ Tư ép buộc.

…

TRong đại điện tiên đình của Trị Vũ Tiên Đình, có hơn mười người đang ngồi ở đây. Đây là triều hội tiên đình, cũng là hội nghị nội bộ gia tộc của Trị gia.

Bởi vì sau khi Trị gia nắm trong tay Thăng Tinh Tiên Đình rồi, chưa bao giờ để tu sĩ khác họ có cơ hội tiến vào trong đại diện. Mỗi lần người Trị gia đề nghị quản lý tiên đình như thế nào, Trị Chân A đều nói chờ một chút.

Không có ai biết nàng đang chờ cái gì, chỉ có trong lòng nàng biết rõ, mình đang chờ cái gì.

“Đại Đế, ta cảm thấy chúng ta không thể nào đợi thêm nữa, chúng ta nên xây dựng một chút quy củ trong Trị Vũ Tiên Đình. Trị gia khống chế Trị Vũ Tiên Đình, là vì Trị gia có thể càng lớn mạnh hơn. Bây giờ Trị Vũ Tiên Đình rất hỗn loạn, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng ta khống chế Trị Vũ Tiên Đình có tác dụng gì chứ? Còn nữa, ta đề nghị lập tước giết chết tất cả người của Đằng gia. Người Đằng gia mà còn sống, đối với chuyện khống chế toàn bộ tiên đình của chúng ta là một vấn đề lớn.” Người vừa nói chuyện chính là Trị Ngang, gia chủ đương thời của Trị gia, địa vị ở trong Trị gia, thậm chí trong toàn bộ tiên đình này đều có thể sánh ngang với Trị Chân A.

Trị Chân A cau mày, loại lời này nàng đã nghe thấy rất nhiều lần.

Từ sau khi Thăng Tinh Tiên Đình bị Trị gia nàng thay thế, toàn bộ tiên đình đều loạn thành một bầy. Nàng cũng lười đi quản lý, bởi vì nàng biết đây chỉ mới là bước đầu tiên mà thôi. Một ngày Lam Tiểu Bố còn chưa đến, chuyện này cũng một ngày chưa kết thúc.

Lam Tiểu Bố đáng sợ, cho đến bây giờ, trong lòng nàng vẫn vô cùng hoảng sợ.

Lúc trước ở trên Hư Không đảo có biết bao nhiêu cường giả? Tùy tiện tìm một người trong đám cường giả này, đều có thể nghiền ép Trị Chân A nàng. Nhưng những cường giả kia khi ở trước mặt Lam Tiểu Bố, chẳng khác nào con hổ giấy, muốn giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Cho dù nàng đã chứng kiến sự cường đại của Cổ Tư, cũng chứng kiến nhân vật sau lưng Cổ Tư, nhưng Lam Tiểu Bố đã tạo cho nàng một bóng ma quá lớn. Chính vì vậy, sau khi có rất nhiều người ở Cấm Tiên Ti Giang Diễn Tiên đạo đập ấn rời đi, không muốn làm việc cho nàng, nàng cũng không chém giết bọn họ lúc này, mà bắt hết toàn bộ bọn họ lại giam vào trong đại lao của tiên đình.

Chính là vì để khi Lam Tiểu Bố đến sẽ dễ ăn nói hơn, điều duy nhất khiến nàng căm tức chính là, Tề Vân Thư đã bị người ta giết mất.

Lại có mấy tên trưởng lão Trị gia định đứng lên nói chuyện, thực sự là vì Trị Vũ Tiên Đình bây giờ quá loạn.

Trị Chân A xua tay, thở dài nói, “:Các ngươi không hiểu, bây giờ ta đâm lao phải theo lao. Trị gia ta mà đối mặt với người kia, thật sự không đáng nhắc đến…”

Còn chưa dứt lời, sắc mặt Trị Chân A lập tức thay đổi. Nàng đột nhiên đứng lên, siết chặt hai tay thành nắm đấm, cả người căng cứng, nàng cảm nhận được tất cả cấm chế mà mình bố trí ra, vào giờ phút này hình như có người lén nhìn qua.

Chương 914: Đánh lén.

“Nếu đã sớm biết như vậy, tại sao lúc trước còn làm như vậy?” Một giọng nói đột ngột vang lên phía bên ngoài đại điện, chờ đến khi đám người nhìn lại, đã phát hiện trên không giữa đại điện không biết đã xuất hiện một tên nam tử từ lúc nào.

“Ngũ Vũ Vương…” Trị Chân A đột nhiên đứng lên, sắc mặt tái nhợt.

Lam Tiểu Bố chính là ác mộng của nàng, lúc trước nàng ở chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ truy sát Yến Huyên, cũng bởi vì Lam Tiểu Bố ở đó, nàng suýt chút nữa đã bị giết. Nhưng cái này chỉ mới là bắt đầu mà thôi, khi đến bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo, nàng mới biết được Lam Tiểu Bố trưởng thành nhanh đến mức nào. Lúc đó Lam Tiểu Bố muốn giết nàng, quả thật đơn giản như bóp chết một con kiến.

Từ sâu trong lòng nàng, Trị Chân A thật sự không muốn tiêu diệt Thăng Tinh Tiên Đình, sau đó làm tiên đình vương của Trị Vũ Tiên Đình. Thật ra sau khi Đằng Cập Lâu mất tích, không biết có bao nhiêu thế lực có thể chiếm cứ Thăng Tinh Tiên Đình. Vì sao người khác lại không ra tay?

Đừng nói là người khác, trong Tứ Đế cung đi cùng nàng đến Hư Không đảo tham gia bí cảnh Hỗn Độn, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng chiếm cứ Thăng Tinh Tiên Đình, nhưng người ta không có một ai ra tay.

Nguyên nhân là gì trong lòng mọi người đều biết rõ, Thăng Tinh Tiên Đình là do Lam Tiểu Bố bảo vệ.

Trị Chân A đang nỗ lực nghĩ đến, làm thế nào để có thể gạt mình ra khỏi chuyện này, cho dù không thể nào hoàn toàn gạt bỏ ra ngoài, nàng cũng muốn để Lam Tiểu Bố biết, bản thân mình cũng vì bất đắc dĩ mới làm như vậy.

Nhưng còn chưa đợi nàng nói chuyện, một đạo hắc mang đã lập tức đánh tới, đi theo sau đó là một luồng hơi thở không gian cường hãn bao trùm Lam Tiểu Bố. Mà đạo hắc mang kia ở trong cái hơi thở không gian cường hãn kia đang khoá chặt mi tâm Lam Tiểu Bố.

Trị Chân A dại ra, trong lúc nhất thời thậm chí nàng còn quên đi mất bảo dừng tay hay tiến lên ngăn cản, giờ phút này trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Đòn đánh lén này, nàng là tiên đế mạnh nhất ở Trị gia, sau lại không biết là ai đã ra tay? Đó là gia chủ Trị gia Trị Ngang, đây là đã quên Trị Nhất Sát chết như thế nào rồi ư?

Lúc trước khi tổ chức hội nghị gia tộc, Trị Ngang được tuyển chọn vào vị trí gia chủ đã hăng hái nói, “Lam Tiểu Bố kia đúng là lợi hại thật, nhưng có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là tiên vương mà thôi. Mà sư phụ hắn gần đây không có chút tin tức nào, rất có thể là đã phi thăng đến thượng giới rồi. Một tiên vương dựa vào đại trận hư Không, giết chết rất nhiều tiên đế, thậm chí còn khiến đông đảo tiên đình vương không dám động đậy, cái này cũng chỉ có thể nói là đã chiếm được thiên thời địa lợi. Nếu như không cho hắn mấy ngày để bố trí Hư Không Khốn Sát tiên trận, vậy Lam Tiểu Bố hắn có còn lợi hại như thế không?

Cho nên quan điểm của ta là, một khi Lam Tiểu Bố xuất hiện, lập tức ra tay giết chết hắn, không cho hắn có chút cơ hội bày trận nào. Tiên vương có lợi hại đến đâu, cho dù có thể đối phó với tiên tôn hậu kỳ, ở trước mặt tiên đế cũng chỉ có thể bị đè đánh mà thôi.”

Quan điểm này của Trị Ngang lại được đông đảo trưởng lão của Trị gia tán thành, đều này khiến Trị Chân A sợ hãi. Nàng rất muốn ném người gia chủ Trị Ngang này đi chỗ khác, thực lực của nàng mặc dù mạnh hơn Trị Ngang, nhưng địa vị tính ra thấp hơn Trị Ngang.

Sau khi lên làm tiên đình vương rồi, bởi vì vẫn luôn không dám động đến “xương sống” của Thăng Tinh Tiên Đình, đã khiến nàng vô cùng cô đơn, không có bất kỳ sự trợ giúp nào. Nàng vô cùng nghi ngờ, nếu như không phải bởi vì thực lực của nàng mạnh hơn Trị Ngang rất nhiều, nói không chừng Trị Ngang sẽ không để vị trí tiên đình vương này cho nàng làm mà đã đá nàng xuống rồi.

Ở sâu trong lòng mình, Trị Chân A thật sự không muốn làm cái chức tiên đình vương này. Nhưng nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, một khi nàng không làm tiên đình vương, những người khác trong Trị gia mà làm tiên đình vương, vậy chuyện thứ nhất muốn làm chính là giết sạch mọi bằng hữu của Lam Tiểu Bố.

Nếu thật sự làm như vậy, Trị gia sẽ chìm trong vực sâu không đáy, không bao giờ có thể quay đàu được.

Lúc đầu nàng còn định từ từ uốn nắn suy nghĩ của Trị Ngang, không ngờ nàng còn chưa uốn nắn, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện rồi, Trị Ngang thật sự đã chọn cách ra tay. Nàng không biết ý nghĩ của Trị Ngang có đúng hay không, nàng chỉ biết là, nếu Lam Tiểu Bố dễ giết như vậy, còn đến lượt Trị Ngang hắn tới giết à? Tiên giới mênh mông, người thông minh và cường đại hơn Trị Ngang có rất nhiều, vì sao không thấy bọn hắn giết Lam Tiểu Bố?

Lam Tiểu Bố không hề cử động, hơi thở nghiền ép không gian của tiên đế tựa như dừng lại vào giờ phút này. Sau đó Lam Tiểu Bố đột nhiên đấm một quyền ra, đạo hắc mang đã đến gần hắn kia bị một quyền này đập trúng, hóa thành vô số mảnh vỡ, Lam Tiểu Bố lại sải bước đến, tát một bàn tay ra.

Trị Ngang cảm nhận được không gian này không còn thuộc về hắn nữa, hắn tựa như một tên ngốc đang ở trong nhà của người khác, toàn thân không được tự nhiên. Một quyền kia của Lam Tiểu Bố đánh ra hơi thở vô cùng cuồng bạo, mặc dù không nhằm vào hắn, những hắn vẫn cảm thấy hô hấp rất khó khăn.

Khi cái tát kia của Lam Tiểu Bố đánh tới, Trị Ngang lại không thể nào tránh né được, trong mắt hắn hiện lên tia sợ hãi.

Đùng! Một cái tát kia đập lên mặt của hắn, trực tiếp đập nửa bên mặt của hắn thành hư vô, mà lực lượng còn đọng lại cũng khiến Trị Ngang bị đánh bay ra ngoài.

Oanh! Trị Ngang nện vào bên cạnh chỗ ngồi của mình, ở đó có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi.

Biết rất rõ không nên nện vào người con trai mình, nhưng hắn cũng không thể nào khống chế được thân thể của mình. Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến, thân thể Trị Đề phía sau hắn đã nổ tan, chết ngay tại chỗ.

Cảm nhận được đan điền và thức hải của mình đã bị vỡ vụn, trong lòng Trị Ngang vô cùng đau đớn. Giờ phút này cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Trị Chân A lại không muốn giết bất cứ một người nào có liên quan đến Lam Tiểu Bố, vì sao lại không muốn diệt sạch Thăng Tinh Tiên Đình.

Chương 915: Đánh lén. (2)

So với lời Trị Chân A nói, thực lực của Lam Tiểu Bố đâu chỉ là tiên vương? Cho dù không cần bất cứ trận đạo nào, ngươi ta cũng có thể dễ dàng diệt đi Trị gia.

“Sống khỏe mạnh không được sao? Hết lần này đến lần khác cứ phải đi tìm chết.” Lam Tiểu Bố lắc đầu, đi về phía Trị Chân A đang ngồi ở vị trí cao nhất.

Trị Chân A ép buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại, nàng rời khỏi chỗ ngồi, khẽ khom người với Lam Tiểu Bố, “Ngũ Vũ Vương, chuyện này không liên quan gì đến ta cả. Mọi chuyện đều là do Cổ Tư ép ta làm, nếu như không phải Cổ Tư, ta tuyệt đối sẽ không đến Thăng Tinh Tiên Đình. Trị gia ta vẫn luôn sinh sống ở Nguyệt Kính Tiên ĐÌnh, cho dù muốn chiếm vị trí tiên đình vương, cũng không thể nào nghĩ đến Thăng Tinh Tiên Đình được.”

Trong lòng những người còn lại của Trị gia đều vô cùng thấp thỏm lo âu, ngay cả chuyện chiếm cứ vị trí tiên đình vương của Nguyệt Kính Tiên Đình mà cũng có thể nói ra được, có thể thấy được trước mặt Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố này, Trị gia thật sự quá nhỏ bé.

Cũng đúng, Trị gia bây giờ trừ Trị Chân A ra, người mạnh nhất chính là Trị Ngang, nhưng Trị Ngang đánh lén trước, nhưng cũng không thể đỡ được một cái tát tùy ý của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ tiên đình vương ngồi xuống, từ tốn nói, “Nếu như không phải ngươi không làm gì bằng hữu của ta, ngươi cho rằng bây giờ Trị gia ngươi vẫn còn tồn tại sao?”

Trị Chân A và tất cả mọi người Trị gia, giờ phút này đều không dám thở mạnh.

Mười giây trước đó, tất cả mọi người đều vô cùng khó chịu với thái độ co đầu rụt cổ của Trị Chân A. Thậm chí còn cảm thấy mặc dù Trị Chân A là đệ nhất cường giả của Trị gia, lại không xứng ngồi trên vị trí tiên đình vương kia.

Mà mười giây sau, tất cả mọi người của Trị gia lại đang vô cùng hối hận, không có chuyện gì lại đi đoạt vị trí tiên đình vương của Thăng Tinh Tiên Đình làm gì chứ.

“Người nào của Trị gia đã giết người của Thăng Tinh Tiên Đình, đứng ra đây cho ta, cho các ngươi mười giây, qua mười giây rồi mà nếu không có ai đứng ra thì cũng không cần đứng ra nữa.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Tất cả trưởng lão Trị gia đang ở trong đại điện đều hai mặt nhìn nhau, trong này người không giết người của Thăng Tinh Tiên Đình cũng không đến năm người.

Trị Chân A thấy đã lâu mà không có người nào đứng ra, lập tức nói, “Trị Tầm, Trị Ô Cung, Trị Chí Viễn, Trị Phương, mấy người các ngươi đứng ra đi.”

“Nhưng mà chúng ta đâu có ra tay giết người Thăng Tinh Tiên Đình đâu.” Một tên nam tử sắc mặt tái nhợt đứng lên, giọng điệu có chút sợ hãi.

Trị Chân A thở dài, “Ta biết các ngươi không giết người Thăng Tinh Tiên Đình, cho nên mới gọi các ngươi đứng ra.”

Trị Chân A khẳng định, nếu như sau mười giây mà không có người nào đứng ra, Lam Tiểu Bố sẽ giết sạch toàn bộ những người ở đây. Lam Tiểu Bố tàn nhẫn thế nào, nàng đã tận mắt nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đây có nghĩa là những người còn lại đều đã dính máu Thăng Tinh Tiên Đình?”

“Vâng.” Trị Chân A hít một hơi thật sâu, nàng biết, hôm nay mà không trả lời tốt, Trị gia sẽ hoàn toàn tiên tán.

“Bốn người các ngươi, đi thả hết những người mà Trị gia ngươi đang giam giữ ra đây.” Lam Tiểu Bố nói với bốn người mà Trị Chân A vừa gọi ra kia.

“Vâng.” Bốn người kia sau khi rời đi, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Trị Chân A, “Nói đi, lúc trước lá Thiên Cương trận kỳ của Ma Huyền Tiên Vực kia nằm trong tay ai?”

Trị Chân A vôi vàng kính cẩn nói. “Ở trong tay Cổ Tư, Cổ Tư nói sau lưng hắn có một vị Thần Nhân, đồng thời còn mang đến niệm ký cường đại của vị thần nhân đó. Sau khi hắn biết quan hệ giữa ngươi và Thăng Tinh Tiên Đình, yêu cầu Trị gia ta phải chiếm cứ Thăng Tinh Tiên Đình. Chỉ cần Trị gia ta chiếm cứ Thăng Tinh Tiên Đình, hắn đảm bảo trong vòng ngàn năm, có thể giúp Trị gia ta có thêm trăm tiên đế. Không chỉ như vậy, hắn còn có thể giúp người Trị gia ta bước vào thần giới.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Bản lĩnh lớn đến thế à, thế sao bản thân hắn không đi thần giới luôn đi? Nói tiếp.”

“Vâng.” Trị Chân A tiếp tục nói, “Vị Thần Nhân kia bị người giam cầm, tu vi bị áp chế rất nhiều. Cần tinh huyết tu sĩ hiến tế mới có thể từ từ phục hồi. Cho nên hắn bảo ta không chế tu sĩ một giới, sau đó từ từ giúp hắn khôi phục…”

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, đây là sự thật. Bởi vì khi hắn ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, Ngu Xúc đã hiến tế máu tươi một lần. Nhưng mà Sinh Tử Oa đã bị hắn lấy đi, cái chuyện hiến tế máu tươi này rốt cuộc là dựa vào cách nào mà gia hỏa phía sau Cổ Tư kia có thể lấy được?

“Khống chế tu sĩ một giới, lớn lối thật nhỉ.” Lam Tiểu Bố nói, “Nói thế thì, Trị gia ngươi chiến lấy Thăng Tinh Tiên Đình chỉ là bước đầu tiên thôi, tiếp theo đó còn có bước thứ hai và bước thứ ba đúng không? Cuối cùng là chiếm lấy toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực?”

Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu với mấy gia hỏa này, cũng giống như Tịch Thần cốc vậy, động một chút là luyện hóa một cái tiên vực, khống chế tinh huyết của tu sĩ một giới. Tịch Thần cốc lợi hại như vậy, không phải cuối cũng cũng bị hắn diệt sạch rồi sao.

Trị Chân A sợ hãi nói, “Quả thật là như vậy, nhưng mà ta vẫn luôn không thực sự đồng ý, ngươi từ hành động của ta cũng có thể thấy được. Động tác của ta, không phải muốn chiếm cứ toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực. Đáng tiếc thực lực của ta thấp, hoàn toàn không thể nào phản kháng được, ta biết ngươi nhất định sẽ trở về, cho nên ta chỉ có thể chờ ngươi.”

“Ngươi nói ngươi đã đưa Thiên Cương trận kỳ cho Cổ Tư, thế nhưng trong chiếc nhẫn của Cổ Tư ta lại không tìm thấy.” Lam Tiểu Bố hỏi lại lần nữa.

Hắn đã tra xét chiếc nhẫn của Cổ Tư, đồ tốt thì quả thật có rất nhiều, nhưng lại không có Thiên Cương trận kỳ.

“A…” Trị Chân A kinh hãi nhìn Lam Tiểu Bố, chiếc nhẫn của Cổ Tư? Đây là đang nói, Cổ Tư đã bị Lam Tiểu Bố bắt được rồi? Nếu không thì sao hắn lại có được nhẫn của Cổ Tư?

Nhưng mà nàng nhanh chóng phán ứng lại, bây giờ điều nàng muốn không phải những thứ này, mà là vấn đề Trị gia có thể còn tồn tại hay không.

Chương 916: Chưa quen sưu hồn lắm.

“Ngũ Vũ Vương, cái Thiên Cương trận kỳ kia quả thật ta đã đưa cho Cổ Tư rồi, ngươi cũng biết đấy, loại chuyện này ta sẽ không nói láo.”

Trị Chân A kính cẩn trả lời.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, sau đó nghe thấy giọng nói đầy ngạc nhiên của Đằng Mạc truyền đến, “Lam đại ca, ta biết nhất định chính là ngươi đến cứu ta mà.”

Sau lưng Đằng Mạc, trừ bọn người Quảng Lễ, Quảng Tiệp, Giản Quân Trung và Công Lượng Dạ, còn có bọn người Tiêu Việt Thủy.

Đám người gặp mặt nhau vô cùng mừng rỡ, Quảng Lễ càng bùi ngùi vô cùng. Thật sự thì hắn đã nhìn Lam Tiểu Bố trưởng thành, năm đó hắn và Giản Quân Trung ở trong hư không cứu được Lam Tiểu Bố, lúc đó Lam Tiểu Bố chỉ mới là một Kim Tiên nho nhỏ mà thôi. Lúc này mới qua bao nhiêu năm đâu chứ, Lam Tiểu Bố đã có thể dễ dàng nghiền ép tiên đình vương của một tiên vực rồi.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Đằng Mạc, “Đi làm tiên đình vương của ngươi cho thật tốt đi, vực dậy Thăng Tinh Tiên Đình một lần nữa, đừng để sau khi cha ngươi trở về, mọi cơ nghiệp của hắn đều bị hủy rồi. Còn nữa, ta nhìn thấy toàn bộ Thăng Tinh Tiên Đình vô cùng hỗn loạn, chắc là do Trị gia làm. Trị gia để ta xử lý, ngươi chỉ cần để ý đến Thăng Tinh Tiên Đình là được rồi, không nói đến chuyện vượt trội hơn cha ngươi, chỉ cần không kém hơn hắn là được rồi. Nếu thế mà cũng không làm được thì ngươi cũng chẳng cần làm tiên đình vương, còn không bằng thành thật làm một tu sĩ.”

Ngay cả chính bản thân Lam Tiểu Bố, lần này khi quay về Ngũ Vũ Tiên giới, hắn cũng định truyền vị trí Ngũ Vũ Vương cho người khác. Mặc dù hắn đã làm rất nhiều chuyện cho Ngũ Vũ Tiên giới, nhưng thời gian hắn ở lại Ngũ Vũ Tiên giới quá ít, cũng không thích hợp làm Ngũ Vũ Vương nữa.

Đằng Mạc kính cẩn hành đại lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam đại ca, ngươi đã là đại ca của ta, còn là quý nhân và ân nhân trong sinh mạng của ta. Không có ngươi, đã sớm không có Đằng Mạc, chứ đừng nói đến Thăng Tinh Tiên Đình. Đại ca yên tâm, chỉ cần Đằng Mạc ta còn sống, ta nhất định sẽ chỉnh đốn Thăng Tinh Tiên Đình thật tốt.”

“Quảng huynh, Giản huynh, Tiêu tông chủ… Bởi vì ta còn có chuyện quan trọng hơn, cho nên không thể ở lại đây quá lâu. Nhưng mà nếu như có chuyện gì, các ngươi có thể phát tin tức cho ta.” Lam Tiểu Bố từ biệt từng người.

Đồng thời còn lấy ra một ít Thông Tin Châu do chính hắn luyện chế đưa cho mọi người, đây là nói cho mọi người biết, chỉ cần hắn còn sống, đừng hòng làm ra chuyện nhảm nhí gì.

…

Trị gia chỉ còn bốn tên trưởng lão là được Lam Tiểu Bố giữ lại không giết, sau đó bị Trị Chân A đuổi về Nguyệt Kính Tiên Đình. Tất cả đệ tử của Trị gia, đều bị đuổi ra khỏi Ma Huyền Tiên Vực. Còn những đệ tử Trị gia đã từng giết người Ma Huyền Tiên Vực, đều bị xử tử. Loại chuyện này Trị Chân A hoàn toàn không dám làm qua loa. Nàng lo lắng có một ngày nào đó Lam Tiểu Bố tìm được cớ, lại quay về tiêu diệt Trị gia. Diệt Trị gia đối với Lam Tiểu Bố mà nói là chuyện quá đơn giản.

Đây là vì Trị Chân A đã có chuẩn bị trước, nếu không thì chỉ sợ lúc này Trị gia đã không còn rồi.

Trị Chân A bị Lam Tiểu Bố bắt đi, hắn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để Trị Chân A và Cổ Tư đối chất với nhau.

Nơi Lam Tiểu Bố tìm chính là chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ, nơi này yên tĩnh, lại không có ai quấy rầy.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ném Cổ Tư ra ngoài, Trị Chân A thở dài, đúng là Cổ Tư đã bị bắt được, hơn nữa bây giờ chẳng khác gì chó chết bị ném đến trước mặt mình. Tưởng tượng đến dáng vẻ phách lối trước mặt nàng của Cổ Tư trước đó, vừa chớp mắt đã thành chó rơi xuống nước rồi.

Nhưng mà Trị Chân A thật sự không vui vẻ lắm, bởi vì bản thân nàng hình như cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Cổ Tư, Trị Chân A nói đã đưa Thiên Cương trận kỳ cho ngươi, Thiên Cương trận kỳ đâu?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Cổ Tư đang vô cùng uể oải kia.

“Ngươi giết ta đi.” Cổ Tư vô lực nói, hắn biết cho dù hắn nói cái gì, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lam Tiểu Bố lười hỏi lại, điểm ngón tay lên mi tâm của Cổ Tư, thần niệm không chút kiêng kị tìm kiếm trong thức hải của Cổ Tư.

Đau đớn kinh khủng truyền đến, Cổ Tư kêu rên thảm thiết. Cái này thật sự điên rồi, lại trực tiếp sưu hồn như thế. Đáng sợ nhất là đối phương còn không biết sưu hồn, thần niệm chém loạn ý thức NGuyên thần của hắn, loại đau đớn này so với cái chết còn khiến người ta sợ hãi gấp trăm ngàn lần, hắn thật sự không thể chịu được.

“Dừng tay dừng tay…” Cổ Tư đau đớn thảm thiết kêu lên, “Ngươi hỏi gì ta đều trả lời cả, ta tình nguyện trả lời, Thiên Cương trận kỳ là do Dự…”

Đáng tiếc là, bây giờ Lam Tiểu Bố đang một lòng một dạ muốn sưu hồn, hắn có kêu la thế nào thì Lam Tiểu Bố cũng không để ý.

Trị Chân A ở bên cạnh nhìn thấy mà tay chân liên tục run rẩy, nàng có chút nghi ngờ Lam Tiểu Bố đưa nàng đến đây nhìn Cổ Tư bị sưu hồn là đang giết gà dọa khỉ.

Nhưng mà có phải là để cho nàng xem hay không, nàng đều thề, đời đời kiếp kiếp không bao giờ đối nghịch với người này.

Nửa canh giờ sau, Lam Tiểu Bố ngừng sưu hồn, hắn có chút ngây người, những thứ hắn tìm được là cái gì đây? Tên Trước mắt này hình như ngoại trừ đoạt xá ra chính là đoạt xá, thời điểm ban đầu hình như là một tông chủ tông môn nào đó, sau khi bị hãm hại, đã đoạt xá một tên tiên vương để sống tiếp.

Kết quả cảm thấy tư chất tên tiên vương kia không được, sau đó lại đoạt xá một tu sĩ có tư chất cao hơn. Cái này cũng chưa tính, hắn cảm thấy đối tượng đoạt xá có tu vi quá thấp, muốn tăng lên thì cần phải tốn một khoảng thời gian quá dài, sau đó hắn lại đoạt xá…

Theo lý mà nói, số lần đoạt xá của tu sĩ có hạn chế, trong tình huống bình thường chỉ có thể đoạt xá một lần. Lần thứ hai đoạt xá, trên cơ bản sẽ bị phế đi một nửa.

Nhưng Cổ Tư này đúng là một thiên tài, trời sinh hắn đã tán hồn, loại người này thích hợp đoạt xá nhất, cộng thêm hắn tự sáng tạo ra một công pháp đoạt xá, cho nên hình như hắn có thể tùy tiện đoạt xá.

Chương 917: Chưa quen sưu hồn lắm. (2)

Còn về tin tức của Thiên Cương trận kỳ, thế mà hắn lại không tìm được.

Lam Tiểu Bố ném một viên đan dược và trong miệng Cổ Tư, chờ Cổ Tư khôi phục được một chút thì hắn mới hỏi, “Rốt cuộc Thiên Cương trận kỳ đang ở đâu? Cho ngươi thêm một cơ hội nữa. Còn cả cách đi ra khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không nữa, nói luôn một lần đi.”

“Thiên Cương trận kỳ gì? Hẻm núi Ma Huyền Hư Không nào?” Cổ Tư sửng sốt hỏi.

Lam Tiểu Bố giận dữ, nhưng mà sau đó hắn lập tức tỉnh táo lại, Cổ Tư không đến mức ngớ ngẩn như vậy chứ? Cổ Tư đến từ hẻm núi Ma Huyền Hư Không, hắn biết vô cùng rõ ràng. Cho dù Cổ Tư giả ngu về Thiên Cương trận kỳ, cũng không thể ra vẻ không biết hẻm núi Ma Huyền Hư Không được. Là do vừa rồi khi hắn sưu hồn đã phá hỏng dầu óc của Cổ Tư rồi sao?

Trị Chân A ở bên cạnh nói, vừa rồi khi ngươi sưu hồn, hắn đã nói mấy chữ Thiên Cương trận kỳ là do Dự… Sau đó thì tinh thần hoảng hốt, không nói được gì nữa.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, rõ ràng sau khi Cổ Tư nói đến đó, hình như đã bị ngoại lực quấy nhiều ý thức, sau đó cưỡng ép xóa đi đoạn ký ức về Thiên Cương trận kỳ. Chăng những kí ức về Thiên Cương trận kỳ bị xóa, mà ngay cả cách ra vào hẻm núi Ma Huyền Hư Không thế nào cũng bị xóa đi.

Xem ra không phải là do hắn sưu hồn mà ra, nếu như vấn đề do hắn sưu hồn, không thể nào xóa đi một vài tin tức chính xác như vậy.

Ý thức bị ý niệm của người khác cưỡng ép can thiệp, Lam Tiểu Bố tin có chuyện này. Lúc trước khi hắn ở dưới hẻm núi Ma Huyền Hư Không, tư duy đã bị gia hỏa trong Trận Bàn May Mắn kia quấy nhiễu. Cuối cùng hắn còn phải vứt cái Trận Bàn May Mắn kia ra ngoài, sau đó luyện hóa Vũ Trụ Duy Mô một lần, lúc này mới may mắn lấy lại được một mạng.

Cảng lẽ là gia hỏa sau lưng Cổ Tư kia, vì giữ bí mật, đã hạ ấn ký thần niệm ở trong ý niệm Cổ Tư, một khi Cổ Tư tiết lộ đến Thiên Cương trận kỳ hoặc là những chuyện quan trọng khác, những ấn ký thần niệm này sẽ bộc phát, xóa hết ký ức và tư duy của Cổ Tư đi?

Có thể là như vậy thật, Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây thì nói với Trị Chân A, “Mang theo ngươi đến nơi này, chuyện thứ nhất là đối chất về Thiên Cương trận kỳ với Cổ Tư, bây giờ Thiên Cương trận kỳ ta sẽ tự tìm, còn chuyện thứ hai nữa.”

Trị Chân A nhanh chóng kính cẩn nói, “Ngũ Vũ Vương xin cứ sai bảo, chỉ cần Trị Chân A ta biết, ta nhất định không giấu diếm nửa lời.”

Lam Tiểu Bố nói, “Năm đó khi ta vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, ở trạm hư không Tà Giác có nhìn thấy một gốc Hư Không Hồn Cô, cũng chính là Tà Giác Hư KHông Cô, trong Hư KHông Hồn Cô có hơi thở của thành chủ Ma Huyền Hành Đạo tiên thành Liễu Minh, ta có quen biết người này, đây cũng tính là người tốt. Nói đi, Trị gia ngươi có vai trò gì trong quá trình hại Liễu Minh.”

Ngoài chuyện của Liễu Minh, còn có Đằng Cập Lâu và Tập Thịnh Doãn. Lam Tiểu Bố cố ý không nhắc đến tên của hai người kia, là đang muốn biết Trị Chân A có thành thật hay không. Chuyện Liễu Minh chết nhất định có liên quan đến Trị gia, hắn đã xác định được chuyện này từ chỗ Trị Hồ.

Quả nhiên sau khi Trị Chân A nghe thấy cái tên Liễu Minh này thì lặng người đi.

Nhưng mà sau đó nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, nói với Lam Tiểu Bố, “Chuyện Liễu Minh vẫn lạc thật sự có liên quan gián tiếp đến Trị gia ta, Trị gia ta có một vị tiên tổ tên là Trị Thụ. Hắn cũng bị người ta tách sinh hồn ra ở Hư Không Tà Giác, nhưng hắn khác với người khác, người tước đoạt sinh hồn hắn cảm thấy hắn vẫn còn có chút tác dụng, cho nên vắt kiệt luôn chút khả năng này, đồng thời hứa hẹn sẽ đưa cho Trị gia ta một ít Tà Giác Hư KHông Cô.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Đã như vậy, tại sao Trị gia ngươi lại không có mấy tiên đế vậy?”

Hư Không Hồn Cô là thứ có thể tạo ra tiên đế, Trị gia có Hư Không Hồn Cô, sao lại không có tiên đế?

Trị Chân A thở dài, “Mọi chuyện mà đơn giản như vậy thì tốt rồi, tất cả Tà Giác Hư Không Cô đều là do người ta bồi dưỡng lên. Có thể nói mỗi một gốc Tà Giác Hư Không Cô đều chứa sinh hồn của một tiên đế. Cho dù người nào dựa vào Tà Giác Hư Không Cô để tấn cấp lên tiên đế, cuối cùng đều sẽ bị người trồng ra Tà Giác Hư Không Cô khống chế.

Trị gia ta có một TRị Thụ, hắn biết rõ Tà Giác Hư Không Cô đáng sợ như thế nào. Mặc dù hắn bị người khác khống chế, nhưng vẫn có thể truyền tin tức về, nhắc nhở người TRị gia chúng ta không được dựa vào Tà Giác Hư Không Cô tấn cấp tiên đế. Cho dù cả đời không thể nào tấn cấp lên tiên đế được, cũng không được dùng Tà Giác Hư Không Cô.”

“Nói thế thì Liễu Minh là do Trị gia ngươi làm hại ư?” Lam Tiểu Bố nhàn nhạt hỏi.

Trị Chân A không chút giấu diếm nói, “Liễu Minh, Đằng Cập Lâu và Tập Thịnh DOãn quả thật là do Trị gia ta dẫn đi cho người ta tách sinh hồn, trồng ra Tà Giác Hư Không Cô. Bởi vì bây giờ bồi dưỡng Tà Giác Hư Không Cô càng lúc càng khó, nhất định phải là tiên đế hậu kỳ mới được. Mà Ma Huyền Tiên Vực không có mấy tiên đế hậu kỳ, Trị gia ta vì bảo vệ Trị Thụ, chỉ có thể bắt mấy người Liễu Minh kia để tách sinh hồn. Nhưng mà theo ta được biết chỉ có Liễu Minh bị hóa sinh hồn, còn Đằng Cập Lâu, Tập Thịnh Doãn đều chạy trốn rồi.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Cách hóa sinh hồn thành Tà Giác Hư Không

Cô và nơi đó ở đâu, nói cho ta biết.”

Chờ sau khi xong chuyện Thiên Cương trận kỳ, hắn sẽ tự mình đến đó, nhìn xem ai có thể hóa sinh hồn của Lam Tiểu Bố hắn, biến Lam Tiểu Bố hắn thành Hư Không Hồn Cô.

“Vâng.” Trị Chân A nhanh chóng lấy một mảnh ngọc giản ra, sau đó khắc địa điểm và cách thức ra.

Chương 918: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, nhìn Trị Chân A nói, “Nơi này không có chuyện của ngươi nữa, về sau đừng có mà đến Thăng Tinh Tiên Đình quấy rối nữa, nếu không thì, cho dù ngươi có may mắn sống sót, cũng chẳng thể nào giữ lại được Trị gia đâu. Còn nữa, chuyện dẫn tiên đế đi hóa sinh hồn nuôi dưỡng Tà Giác Hư Không Cô cũng đừng có làm nữa. Người đang làm trời đang nhìn, hôm nay Trị gia ngươi còn thừa lại mấy người, ngày mai có khi một người cũng không còn nữa. Hôm nay ta không giết ngươi, trừ chuyện vì ngươi không làm gì quá đáng ra, còn là do năm đó ngươi đã đi Hư Không đảo tìm Thiên Cương trận kỳ, cũng xem như bỏ ra chút sức lực cho Ma Huyền Tiên Vực.”

“Vâng, đa tạ Ngũ Vũ Vương đã tha mạng.” Trị Chân A nghe thấy Lam Tiểu Bố thả nàng, trong lòng vô cùng kích động, nhanh chóng khom người hành lễ, sau đó cẩn thận từng li từng tí cáo từ rời đi. Nàng có thể giữ lại được một mạng này, thật sự không dễ dàng gì.

Cho dù Lam Tiểu Bố không nhắc nhở nàng, nàng cũng sẽ không đi làm những chuyện đó nữa, bởi vì những việc này Lam Tiểu Bố đã hỏi qua. Hơn nữa, những người chủ chốt của Trị gia làm chuyện này, hầu như đã bị Lam Tiểu Bố giết sạch.

Kết cục của Trị Thụ như thế nào, cũng không thể khiến tất cả hậu nhân của Trị gia cũng chôn theo được.

Trị Chân A vừa đi, Lam Tiểu Bố đã ném Cổ Tư vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó lấy Luân Hồi Oa phi thẳng đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Cổ Tư còn có chút giá trị lợi dụng, chút giá trị này Lam Tiểu Bố cũng phải vắt kiệt.

Tốc độ của Luân Hồi Oa quá nhanh, chỉ chớp mắt mà đã xuất hiện ở bên ngoài hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút sau đó khống chế Luân Hồi Oa vọt vào trong hẻm núi Ma Huyền Hư Không, hắn biết có rất nhiều pháp bảo phi hành không thể dùng được ở hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Nhưng mà lúc trước Phong Loan của Thần Vân Tiên Trì có thể vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không được, vậy thì Luân Hồi Oa của hắn đương nhiên cũng có thể vượt qua.

Đúng như Lam Tiểu Bố suy đoán, Luân Hồi Oa ở bên trong hẻm núi Ma Huyền Hư Không không hề bị ảnh hưởng gì, không khác gì như khi phi hành trong hư không cả.

Cho dù Phong Loan mà tiến vào hẻm núi Ma Huyền Hư Không, cũng phải tăng nhanh tốc độ vượt qua, nếu không cẩn thận thì có thể vẫn sẽ bị hẻm núi Ma Huyền Hư Không hút xuống.

Mà loại lực hút này đối với Luân Hồi Oa mà nói chẳng có chút ảnh hưởng nào. Lần này Luân Hồi Oa không phải là vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không, mà là vọt thẳng xuống dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Cho dù đã giảm tốc độ của Lam Tiểu Bố lại, nhưng chỉ khoảng một canh giờ Lam Tiểu Bố đã không chế Luân Hồi Oa đáp xuống dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Tử khí bên dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không vẫn như cũ, không có bất cứ sinh cơ nào, không khác gì lúc hắn rời đi. Dưới dáy hẻm núi, Lam Tiểu Bố không có hứng thú quan sát cẩn thận. Chờ sau khi hắn tìm được Thiên Cương trận kỳ rồi, có thể sẽ kiểm tra một chút, còn cái Tuyệt Sinh Đàm kia nữa.

Lam Tiểu Bố đi thẳng đến thôn Tiên Đế, lúc trước khi hắn đến đây đang bị thương nặng, được Ngu Xúc cõng đến. Ở nơi này, hắn cướp đi Hấp HUyết Sinh Tử Oa ở nơi này, đồng thời biến Sinh Tử Oa thành bảo vật trấn giữ ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Nhớ lại lúc trước khi chạy trốn cùng Cung Duẫn Kỳ vô cùng mạo hiểm, Lam Tiểu Bố thật sự có chút chờ mong, cái tên Hấp Huyết Quỷ kia, cũng chính là chủ nhân của Cổ Tư kia sẽ đem đến cho hắn niềm vui bất ngờ gì.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, tiên đế còn sống ở nơi này chỉ còn ba mươi, bốn mươi người, chỉ còn lại một phần ba so với lúc trước. Hắn rời đi cũng chỉ mới hơn một trăm năm mà thôi, hơn một trăm năm này đã xảy ra chuyện gì? Sao lại biến mất nhiều tiên đế như vậy?

“Là ngươi? Lam Tiểu Bố?” Một giọng nói đột ngột vang lên, “Không phải ngươi đã bị kéo đi hiến tế rồi sao? Sao còn ở chỗ này?”

Lúc trước khi Lam Tiểu Bố bị Sinh Tử Oa hút đi hiến tế, toàn bộ người trong thôn tiên đế đều nhìn thấy.

“Lại là ngươi à.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Năm đó khi Ngu Xúc cõng hắn đến đây, trừ tên tiên đế râu tóc bạc trắng ở ngoài kia, tiên đế đầu tiên nhìn thấy khi tiến vào trong thôn tiên đế chính là người này. Lúc đó Ngu Xúc lo hai người sẽ bị ức hiếp, nói mình là tiên đế. Tên tiên đế này chỉ cười ha ha một tiếng, sau đó nói, ở đây có ai mà không phải là tiên đế chứ?

“Ta cảm thấy cái chuyện hiến tế này không được tốt, cho nên đã quay về.” Lam Tiểu Bố nói.

Có thể thấy được chuyện hắn cướp đi Sinh Tử Oa lúc trước, Cổ Tư không truyền ra bên ngoài, nếu không thì tên tiên đế này đã không nói đến chuyện hắn đi hiến tế rồi.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tên tiên đế này vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không dám nói nhiều. Tu sĩ bị Sinh Tử Oa cuốn đi hiến tế, còn có thể quay lại thôn tiên đế, Lam Tiểu Bố chính là người đầu tiên. Cho nên sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố thì nhanh chóng cúi đầu đi thẳng vào trong thôn tiên đế.

Sinh sống ở thôn tiên đế này, yếu tố đầu tiên chính là bớt đi quản chuyện người khác.

“Lam Tiểu Bố?” Lại có một giọng nói khác vang lên.

Một tiên đế có vóc người không cao khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã bị Sinh Tử Oa cuốn đi hiến tế, hắn là người tận mắt nhìn thấy, tại sao bây giờ lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố rồi?

“Hóa ra là tên lùn ngươi à, vừa rồi ta không nhìn thấy Bạch Hợi và Đổng Gia, thế mà tên tại họa ngươi lại còn sống.” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu.

Tên gia hỏa trước mắt này chính là Liễn Ngôn Tân, gia hỏa này cũng với Phi Văn Trạch, Bạch Hợi, Đổng Gia, Cung Duẫn Kỳ thương lượng với hắn cùng nhau chạy ra khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Kết quả nửa đường trừ Cung Duẫn Kỳ không biết rõ tình hình ra, mấy người còn lại đều xem hắn như pháo hôi.

Nghe thấy lời mỉa mai của Lam Tiểu Bố, Liễu Ngôn Tân không dám nói nửa câu nào.

TRước chưa nói đến trận đạo của Lam Tiểu Bố, thực lực của Lam Tiểu Bố cũng có thể giết chết hắn.

Chương 919: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không.
(2)

Bị nhốt dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, bọn gia hỏa này thật ra cũng chẳng khác gì đã chết, Lam Tiểu Bố chẳng thèm quan tâm đến tên Liễu Ngôn Tân này, trực tiếp đi đến sườn núi nhỏ ở sâu trong thôn tiên đế.

Trong mắt hắn Liễu Ngôn Tân chỉ là nhân vật nhỏ, không đáng nhắc đến. Bây giờ hắn muốn đối phó với tên Hấp Huyết Quỷ kia, còn cả tên gia hỏa trong Trận Bàn May Mắn nữa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không để ý đến mình, ngược lại đi thẳng đến bình đài hiến tế sâu trong thôn tiên đế, Liễu Ngôn Tân nhanh chóng đuổi theo ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, trước đó là do mấy người chúng ta không đúng, mong Lam đạo hữu tha lỗi. Xin hỏi Cung Duẫn Kỳ bây giờ ra sao rồi?”

Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn nhìn Liễu Ngôn Tân từ tốn nói, “Thứ nhất bây giờ Cung Duẫn Kỳ rất tốt, tu vi tăng tiến. Thứ hai, giữa chúng ta không có gì để nói cả, trước kia không có, bây giờ không có, sau này cũng không có.”

Sau khi nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố lại mặc kệ không hỏi Liễu Ngôn Tân, bước nhanh hơn, nhanh chóng đi xuyên qua thôn tiên đế.

Liễu Ngôn Tân nhìn theo bóng lưng Lam Tiểu Bố, con ngươi xoay tròn, sau đó hắn lập tức phát ra máy đạo tin tức. Một nén nhang sau, Bạch Hợi Đổng Gia và Phi Văn Trạch đều từ bên ngoài vội vàng chạy về thôn tiên đế.

Mỗi người trong bọn họ đều không có chuyện gì cả, chỉ là vừa rồi không có ở trong thôn tiên đế mà thôi.

“Liễu Ngôn Tân, ngươi phát tin tức như vậy là có ý gì?” Bạch Hợi là người đầu tiên hỏi.

Liễu Ngôn Tân thở dài nói, “Các ngươi hoàn toàn không đoán ra được vừa rồi ta đã nhìn thấy người nào đâu, nói cho các ngươi biết, ta vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố.”

“Cái gì?” Bạch Hợi và Đổng Gia vô cùng kinh ngạc thốt lên.

Bạch Hợi vội vàng nói, “Không phải Lam Tiểu Bố đã bị hiến tế rồi sao?”

Liễu Ngôn Tân lắc đầu, nhìn Phi Văn Trạch bĩnh tĩnh đứng đó nói, “Năm đó Phi Văn Trạch đã đoán đúng, Lam Tiểu Bố không hề vẫn lạc dễ dàng như thế. Trước đó chúng ta còn tưởng rằng đây là nói nhảm, bây giờ ta mới biết được , Phi Văn Trạch nói là sự thật.

Ta có thể đảm bảo với mọi người, Lam Tiểu Bố chẳng những không bị hiến tế, hắn còn rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không, Không chỉ như vậy, lần này tiến vào hẻm núi Ma Huyền Hư Không, là do hắn chủ động vào. Hơi thở và khí thế trên người hắn kia, ta cũng có thể cảm nhận được. Nếu như ta không đoán sai, Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã biết được cách ra vào hẻm núi Ma Huyền Hư Không như thế nào.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ đến một vấn đề, lần này Lam Tiểu Bố đến đây nhất định không phải vô duyên vô cớ.

“Không phải là hắn đi tìm Cổ Tư gây chuyện đấy chứ?” Đổng Gia vô cùng kinh ngạc.

Bạch Hợi trầm giọng nói “Rất khó nói, lúc trước ta làm bộ không hiểu trận đạo rồi tiến vào trong trận pháp của hắn, kết quả ta phát hiện ra người thật sự ngụy trang chính là Lam Tiểu Bố. Người này đã sớm nhìn thấu ta tinh thông trận đạo, thậm chí trình độ trận đạo còn không thấp. Kết quả thì mọi người đều biết rồi đấy, nếu như không phải người này giơ cao đánh khẽ, chúng ta đã chẳng còn mạng nữa rồi. Cho nên, nếu như hắn đã dám đến đây, ta tin nhất định nắm chắc. Nếu như chúng ta lại có thể hợp tác với hắn, nói không chừng…”

“Ha ha…” Phi Văn Trạch cười ha ha một tiếng, “Hợp tác? Nếu như người ta có thể dạy dỗ Cổ Tư, chúng ta lấy cái gì mà hợp tác với hắn?”

Tất cả mọi người im lặng, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bọn hắn không có chút giá trị nào.

…

Lam Tiểu Bố lại đứng ở bên ngoài tường rào, Cổ Tư không ở đây, tường rào đã bị phong ấn lại. Trong hàng rào kia có một đống đất nhỏ, bây giờ nhìn lại thật là buồn cười.

Lần trước khi xuất hiện ở nơi này, xung quanh cái đống đất màu nâu kia còn mọc đầy cỏ xanh, cho thấy sinh cơ nơi này rất tốt. Hôm nay khi Lam Tiểu Bố đến đây một lần nữa, cỏ xanh đã sớm biết mất. Trừ đống đất màu nâu kia ra, đập vào mắt chỉ có một màu nâu xám.

Lam Tiểu Bố không vội vàng mở phong ấn ra, hắn bắt đầu bố trí trận văn hư không.

Hắn có thể dễ dàng xử lý Bán Thần cảnh, lại không có nghĩa là hắn có thể xử lý được nhân vật đứng sau lưng Cổ Tư.

Từng đạo trận văn hư không được Lam Tiểu Bố bố trí ra, lúc này hắn mới mở cấm chế trên hàng rào ra.

KHông có tên gù lưng Cổ Tư kia, nơi này hình như có chút tĩnh mịch.

Lam Tiểu Bố trở tay ném Cổ Tư ra ngoài, “Cổ Tư, ngươi xem thử có nhớ được chút gì không, nếu như không nhớ được điều gì, vậy ta lười mang theo ngươi nữa. Thần hồn câu diệt, có lẽ đó mới là kết cục của ngươi.”

Nhìn đống đất màu nâu trước mặt, ánh mắt Cổ Tư lóe lên tia sợ hãi, lập tức như nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói, “Là dự…”

Vừa nói được hai chữ này, khóe miệng Cổ Tư lập tức tràn ra máu đen, cả người tựa như giải thoát, từ từ ngã xuống mặt đất, cuối cùng thân thể cũng chậm rãi tan biến, giống như nước thẩm thấu vào trong mặt đất.

Một khắc sau, Lam Tiểu Bố cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo bao phủ toàn thân, ý thức của hắn tựa như cũng sắp bị đóng băng lại, đó là một luồng hơi thở diệt tuyệt sinh cơ.

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, một đạo hỏa diễm trực tiếp bao trùm cả cơ thể mình. Hắn đang chờ thời khắc này, nếu không thì Cổ Tư đã sớm không còn giá trị lợi dụng rồi.

Một tiếng hừ lạnh trầm thấp vang lên, Lam Tiểu Bố biết mình đã thành công rồi.

Vừa rồi hắn dùng Phụ Cốt Hỏa Diễm bao trùm cả người, sau khi đạo hồn niệm kia đối phó hắn, Phụ Cốt Hỏa Diễm đã thành công để lại ấn ký trên người đối phương. Giờ phút này cho dù có luyện hóa ấn ký do Phụ Cốt Hỏa Diễm để lại, hắn vẫn có thể tìm được vị trí của đối phương.

Tìm được vị trí, hắn không tin mình không xử lý được tên Hấp HUyết Quỷ không thể rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không này.

Chương 920: Chúng ta có thể liên thủ.

Hơi thở của Phụ Cốt Hỏa Diễm nhanh chóng biến mất, Lam Tiểu Bố biết đối phương đang gỡ bỏ Phụ Cốt Hỏa Diễm.

Lam Tiểu Bố không hề lo lắng một chút nào, hắn lập tức đánh một đạo Thần Hồn Thứ qua. Tu vi của hắn là tiên đế, nhưng so với thần niệm và trận đạo, tu vi của hắn là thấp nhất.

Cộng thêm chuyện Lam Tiểu Bố đã sớm chuyển hóa tiên nguyên thành thần nguyên, loại Thần Hồn Thứ này đánh tới, cho dù có là Thân Nhân chân chính cũng chưa chắc có thể chịu đựng được. Huống chi đang bị nhốt dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, cho dù lúc trước có mạnh đến đâu, bây giờ cũng không thể nào quá mạnh được. Nếu không thì sao ngươi có thể còn bị giam ở nơi này?

Thần Hồn Thứ và ấn ký thần niệm trong Phụ Cốt Hỏa Diễm hình thành hô ứng, trực tiếp đánh trúng mục tiêu. Một tiếng kêu thảm thiết đau đớn truyền đến, cái đống đất màu nâu kia đột nhiên nổ tung.

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, mặc dù hắn biết Thần Hồn Thứ có thể đánh được đến đối phương, chỉ là thực lực của đối phương hình như còn yếu hơn trước rất nhiều.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện ra, bên dưới cái đống đất màu nâu kia là một cái thông đạo màu xám sâu hun hút.

Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, hắn đã từng ngồi trên đống đất màu nâu này rồi, hắn cũng đã dùng thần niệm rà quét cái đống đất màu nâu này rất nhiều lần, những không hề phát hiện ra bất cứ đầu mối nào. Không ngờ phía dưới này là một cái thông đạo, bởi vậy có thể thấy được, trận pháp dưới đống đất màu nâu này còn cao hơn trình độ trận đạo của hắn.

Nếu như trận pháp này là do Hấp Huyết Quỷ phía dưới bố trí, vậy trận đạo của tên kia mạnh hơn hắn rất nhiều.

Có nên xuống dưới đó hay không? Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút, đã vứt cái do dự này đi, sau đó không chút chần chừ bước xuống đó.

Trận đạo của đối phương có lẽ là rất mạnh, nhưng tuyệt đối không phải là lúc này. Nếu như bây giờ trận đạo của đối phương còn mạnh như thế, khi mình vừa mới đến đây cũng sẽ không lén lút, mà là quang minh chính đại dựa vào đại trận bắt hắn lại.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết, cho dù bây giờ bởi vì vấn đề tu vi mà đối phương không thể dựa vào trận đạo để đối phó với hắn, hắn cũng không thể nào dựa vào Hư Không Khốn Sát tiên trận để đối phó với gia hỏa này.

Ngươi dùng trận pháp để đối phó với một người có trình độ trận pháp còn mạnh hơn ngươi, chẳng phải đang múa rìu qua mắt thợ hay sao?

Hơn nữa cho dù hắn không xuống đó, gia hỏa kia cũng có thể lên đây. Năm đó đối phương có thể đuổi giết hắn, hắn đã từng trải qua. Lúc trước khi chạy trốn cùng Cung Duẫn Kỳ, suýt chút nữa đã bị gia hỏa này đuổi kịp.

Còn một chuyện nữa khiến Lam Tiểu Bố không sợ hãi, đó chính là hắn có Phụ Cốt Hỏa Diễm. Loại đồ vật này đối phó với tu sĩ không có thân thể là hiệu qủa nhất.

Đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng gia hỏa này có một cung điện to lớn sang trọng ở dưới đây. Nhưng khiến hắn cạn lời là, chờ sau khi hắn xuống đến nơi rồi, chỉ thấy một cái ổ đất rộng chừng ba mươi mét vuông, cao khoảng hai mét mà thôi.

Nơi này dùng từ ổ đất để hình dung là phù hợp nhất, bởi vì đây quả thật là một cái huyệt động được đào dưới đất.

Ở giữa ổ đất có một tên nam tử đầu tóc rối bời đang ngồi, dưới thân nam tử này che một mảnh vải bố, không biết có chân hay không. Sắc mặt nam tử này vô cùng yếu ớt, gầy trơ cả xương, hai mắt sâu hoắm hõm xuống.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến một chút, lập tức cảm nhận được trên người gia hỏa này có rất nhiều hơi thở pha tạo. Rõ ràng những hơi thở pha tạp này là do quanh năm hút máu, còn cả cắn nuốt tu vi và các loại quy tắc thân thể của các tiên đế mà ra.

Chỉ như vậy thôi sao? Lam Tiểu Bố vốn vô cùng cẩn thận mà đến, thậm chí còn xem đối phương còn lợi hại hơn Thần Nhân Thải Thương gấp mấy lần.

Không ngờ sau khi gặp mặt rồi, lại là một gia hỏa tinh thần sa sút như thế này. Mặc dù vượt ngoài dự liệu của mình, nhưng Phụ Cốt Hỏa Diễm quanh người Lam Tiểu Bố vẫn không hề thu về.

“Tu vi của ngươi tiến bộ rất nhiều, năm đó khi ngươi đến đây chữa thương, nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới tiên vương, mà bây giờ ngươi đã là một tiên đế rồi.” Nam tử gầy trơ xương này trừng lớn hai hốc mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Tiên đế bình thường không thể nào nhìn ra được tu vi của Lam Tiểu Bố, gia hỏa này lại có thể nhìn ra.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Thế nhưng ngươi lại khiến cho ta thất vọng quá rồi, ta đây vô cùng mong chờ mà đến, lại nhìn thấy một tên da bọc lấy xương. Điều duy nhất khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn là, ngươi vẫn còn một cái thân thể rác rưởi, cũng không phải là tàn hồn đang kéo dài hơi tàn. Ngươi nói ngươi cứ ở đây kéo dài hơi tàn thật tốt đi được không? Tại sao cứ phải chọc giận Bố gia ngươi chứ?”

Nam tử gầy trơ xương từ tốn nói, “Nếu như ta không để cho ngươi đi, sau khi ngươi đến đây, cũng không thể nào đến nổi rồi. Nếu như ngươi giao Sinh Tử Oa ra, ta có thể tha cho ngươi một lần.”

Khi nam tử này vừa dứt lời, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được không gian xung quanh mình hình như có chút thay đổi. Hắn đột nhiên quay người lại, sau lưng đâu còn cái thông đạo kia nữa?

Lam Tiểu Bố không hề kinh hoảng, thần niệm của hắn tìm kiếm khắp nơi, thậm chí còn không ngừng phóng Thần Hồn Thứ ra ngoài, thế nhưng bên trong hang đất này,trừ nam tử gầy yếu này và hắn ra, không có bất cứ thứ gì khác cả.

Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, đánh một kích xuống.

Đinh! Một tiếng sắt thép va chạm truyền đến, Thất âm Kích tựa như vừa đánh lên một tấm thép cứng rắn, nguyên khí của Lam Tiểu Bố bị dội lại liên tục.

Lam Tiểu Bố không thử lần thứ hai, chỉ một lần hắn đã hiểu ra, mình quả thật khó có thể rời khỏi nơi này. Nhưng mà khó rời đi cũng không có nghĩa là hắn không thể rời đi được.

Cất Thất âm Kích đi, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này.

Có cứng rắn đến đâu thì cũng chỉ là một cái khốn trận mà thôi, chính bản thân hắn là một trận pháp sư vượt qua tiên trận đế, chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này xong, hắn có thể rời đi.

Chương 921: Chúng ta có thể liên thủ. (2)

“Đừng làm những chuyện vô ích nữa, ta rất yêu thích ngươi. Giới thiệu một chút, ta tên là Tra Dự, ngươi có thể gọi ta là Dự.” Giọng điệu Tra Dự tựa như hai người đang nói chuyện phiếm mà thôi, không có chút dao động nào.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cái họ Tra trong từ cặn bã này thật sự rất hiếm thấy, ngươi đúng là không tầm thường, thế mà lại là họ Tra.”

Tra Dự hoàn toàn không chỉ ra chuyện Lam Tiểu Bố nói sai họ của hắn, chỉ tiếp tục nói, “Sau khi đến nơi này rồi, trừ khi trận đạo của ngươi vượt xa tiên trận đế, là một thần trận sư, nếu không thì cả đời này chỉ có thể ở lại đây mà thôi. Ta không có ý định giết ngươi, nhưng mà nếu muốn được mạng sống của mình, ngươi cần phải làm giúp ta một ít chuyện.”

”Là chuyện mà lúc trước Cổ Tư đã làm đấy à?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tra Dự cười ha ha, “Cổ Tư thì là cái quái gì chứ, hắn chỉ giúp ta canh cổng mà thôi. Nhưng ngươi thì khác, ngươi không chỉ đơn giản là giúp ta canh cổng, mà còn có thể giúp ta làm chuyện khác.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Đáng Tiếc ta không có ý định giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì cả, ngươi ăn trước một kích của ta, xem thử hương vị như thế nào đi?”

Hầu như ngay khi đang nói chuyện, Thất âm Kích lại đánh ra một lần nữa, đánh ra chính là thần thông Vô Giới.

Thần thông không gian? Ánh mắt Tra Dự lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng lại chẳng có chút lo lắng nào. Bất cứ thần thông không gian nào, thi triển ra ở nơi này, chính là một chuyện cười. Thứ duy nhất khiến hắn kiêng kị ở trên người Lam Tiểu Bố chính là Phụ Cốt Hỏa Diễm mà thôi, nếu như không phải Phụ Cốt Hỏa Diễm, có 100 Lam Tiểu Bố cũng bị hắn áp chế.

Kích mang vừa đánh ra đã khóa chặt toàn bộ không gian lại, kích mang tung hoành trong không gian, chỉ chớp mắt đã hóa thành kích đào mãnh liệt tàn phá bừa bãi khắp nơi.

Âm thanh nguyên khí nổ tung liên tục vang lên trong không gian nho nhỏ này, nhưng cho dù kích mang có hình thành nên sóng cả mãnh liệt đến đâu, cho dù kích âm này nổ tung trong không gian nho nhỏ này như thế nào, cũng không thể chạm đến Tra Dự dù chỉ một chút.

Theo Tra Dự, giờ phút này Lam Tiểu Bố chắc đang rất điên cuồng.

Nhưng mà sắc mặt Lam Tiểu Bố lại rất bình tĩnh, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong tất cả vị trí trận tâm khả nghi trong vùng không gian dưới mặt đất này. Lam Tiểu Bố không cần biết rốt cuộc trận tâm chính xác nằm ở đâu, chỉ cần biết những vị trí khả nghi là được rồi.

Kích mang đang tàn phá bừa bãi trong không gian đột nhiên chia tách ra, biến thành mấy ngàn đạo sát mang.

Mấy ngàn đạo sát mang này sau khi phóng ra, chỉ trong chớp mắt đã giảm đi mấy trăm đạo, sau đó tiếp tục giảm bớt còn mấy chục đạo, cứ tiếp tục giảm bớt cho đến cuối cùng chỉ còn một đường sát mang mới ngừng lại.

Tra Dự vốn đã biến mất đột nhiên xuất hiện, mà một đường sát mang kia chính là Thất âm Kích, giờ phút này Thất âm Kích đang đâm thẳng đến mi tâm Tra Dự.

Hơi thở tử vong bao trùm không gian của Tra Dự lại, Tra Dự vốn đã có sắc mặt tái nhợt, lại càng tái nhợt hơn, hơi thở tử vong nhàn nhạt không ngừng khuếch tán ra, tựa như sắp hình thành hô ứng với tử khí ngoài kia.

“Ngươi làm thế nào mà được?” Một hồi lâu sau, lúc này Tra Dự mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

“Bây giờ là lúc ta hỏi ngươi.” Lam Tiểu Bố lại cất Thất âm Kích đi.

Nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn thật sự không thể nào bố ra được Không Gian trận ở chỗ Tra Dự. Chỉ cần không thể nào phá mở được cái KHông Gian Trận này, ở đây, hắn chính là cá thịt trong mắt Tra Dự.

Có Vũ Trụ Duy Mô, cho dù Tra Dự có thay đổi Không Gian Trận này như thế nào, chỉ cần trận đạo không vượt quá phạm vi hiểu biết của Lam Tiểu Bố, hắn vẫn có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng ra.

Đây chính là chỗ tốt của không gian nhỏ, nếu như không gian quá lớn, Vũ Trụ Duy Mô cho dù có thể tạo dựng ra những vị trí khả nghi của trận tâm Không Gian Trận, cũng không thể nào nhanh được như vậy. Ở nơi như thế này, thời gian mà nhiều thêm một giây thì sẽ xuất hiện thêm một tia biến cố.

“Ngươi hỏi đi.” Tựa như biết mình không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, Tra Dự thở dài nói.

Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được tử khi xung quanh không ngừng dao động, hắn cười lạnh một tiếng nói, “Nếu như ngươi không dừng mấy động tác nhỏ kia lại, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức. Ngươi chắc hẳn phải biết bản lĩnh sưu hồn của ta.”

Lúc nói chuyện, Phụ Cốt Hỏa Diễm đã bao lấy Tra Dự.

Tra Dự vô cùng bất đắc dĩ, trong số những đối thủ mà hắn từng gặp, Lam Tiểu Bố chính là người khó đối phó nhất. Nếu như không phải tu vi hơi thấp một chút, hắn sợ là càng không đáng chú ý.

Lúc trước hắn có thể không cần dùng bất cứ thủ đoạn hỗ trợ nào cũng có thể xử lý Lam Tiểu Bố. Hôm nay thủ đoạn của hắn đều đã lấy ra rồi, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, có lẽ đây chính là khác nhau.

“Ta muốn hỏi rất nhiều chuyện của ngươi, nhưng mà trước đó, ngươi lấy Thiên Cương trận kỳ ra đã.” Lam Tiểu Bố nói, đây là mục đích chủ yếu của hắn.

Tra Dự nói ra, “Nếu như Thiên Cương trận kỳ còn ở chỗ ta, ta nhất định sẽ đưa cho ngươi, bởi vì ta không thể làm gì được ngươi. Đối thủ như ngươi, ta cũng không muốn đắc tội. Ta nói Thiên Cương trận kỳ ta lấy đi đã bị người ta đoạt mất rồi, có lẽ ngươi không tin, nhưng sự thật chính là như vậy. Chẳng những Thiên Cương trận kỳ, cả Sinh Tử Oa lúc trước, nếu như không phải ngươi lấy đi, nói không chừng cũng sẽ bị người này cướp đi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta đây thật ra lại tin lời ngươi nói, bởi vì ta còn biết người cướp đi Thiên Cương trận kỳ còn đang ở trong hẻm núi Ma Huyền Hư Không này.”

“Ngươi biết hắn?” Tra Dự kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Nói thật lòng thì, từ khi Lam Tiểu Bố đến đây rồi rời đi, Những năm qua Tra Dự hắn đã không còn là người nữa. Ban đầu ở nơi này nhất ngôn cửu đỉnh, nói bất kỳ chuyện gì đều có thể bàn giao cho Cổ Tư đi hoàn thành, mà bây giờ, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

“Hắn có một cái Trận Bàn May Mắn, đương nhiên, cái Trận Bàn May Mắn kia vốn là của ta, bị hắn cướp đi. Hôm nay ta đến cũng là muốn tìm hắn tính sổ. Nếu hắn cũng ức hiếp ngươi, vậy thì thật tốt, chúng ta có thể liên thủ.” Lam Tiểu Bố nói.

Chương 922: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy.

Tên Tra Dự trước mặt này thì thôi đi, nhưng người bên trong Trận Bàn May Mắn kia Lam Tiểu Bố thật sự kiêng kị.

Lúc trước khi hắn rời đi đã phong ấn Trận Bàn May Mắn ở dưới lòng đất, không chỉ như vậy, hắn còn bố trí các loại Cấm sinh tiên trận cấp chín. Cho dù như vậy, vẫn không thể cầm cố cường giả trong Trận Bàn May Mắn này lại. Sau khi gia hỏa này ra ngoài, còn áp chế được Hấp Huyết Quỷ Tra Dự.

Đừng nói bây giờ còn một lá Thiên Cương trận kỳ đang ở trong tay đối phương, cho dù không có lá Thiên Cương trận kỳ này, Lam Tiểu Bố cũng không có ý định bỏ qua cho tên gia hỏa này.

Theo Lam Tiểu Bố, đây là cơ hội cuối cùng để hắn lấy được Trận Bàn May Mắn. Bỏ qua cơ hội lần này, sau này hắn đừng hòng lấy được Trận Bàn May Mắn ấy nữa.

“Ngươi muốn liên thủ với ta đối phó với Cơ Vận hành giả?” Tra Dự kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lần này đến lượt Lam Tiểu Bố khó hiểu, “Tra Dự, ngươi biết gia hỏa bên trong Trận Bàn May Mắn kia sao?”

Tra Dự khôi phục lại vẻ bình tĩnh, từ tốn nói, “Ta sẽ không liên thủ với ngươi đâu, ngươi muốn giết thì cứ giết. Nhưng mà ta phải nói cho ngươi, cho dù ngươi có nghiền ép ta, ngươi giết ta rồi, ta cũng có cơ hội mang theo ký ức luân hồi, không tin thì ngươi cứ thử đi.”

Lần này đến lượt Lam Tiểu Bố kinh ngạc, “Hấp Huyết Quỷ, ngay cả mạng nhỏ của ngươi cũng sắp không còn rồi, thế mà còn không dám đối phó với hắn cùng với ta?”

Tra Dự lạnh lùng nói “Đó là vì ngươi hoàn toàn không biết Cơ Vận là ai, dưới Thập Đế của Thần giới, đó là nhân vật mà không có ai dám trêu chọc. Đừng nói là người khác, cho dù là Thập Dế, cũng không ai muốn trêu chọc đến Cơ Vận. Mà Trận Bàn May Mắn chính là pháp bảo giữ nhà của Cơ Vận, ngươi nói Trận Bàn May Mắn là của ngươi, đúng là chuyện khiến người ta cười đến rụng răng mà.”

“Ngươi biết rõ như vậy, chắc cũng đến từ Thần giới nhỉ?” Lam Tiểu Bố không có chút xấu hổ nào, tiếp tục hỏi.

“Ngươi nói thử xem?” Tra Dự cười ha ha, “Nếu như ta không phải từ Thần giới đến đây thì ta sẽ có Sinh Tử Oa sao? Ta lấy gì sinh tồn ở đây cho đến bây giờ? Nơi này là vùng đất tử khí tung hoành. Không phải từ Thần giới đến, ai có tư cách bố trí thần trận ở chỗ này? COn nữa, lai lịch của Sinh Tử Oa không hề tầm thường, ta đề nghị ngươi trả lại cho ta, nếu không tương lai khi đến thần giới, đó không phải là thứ mà ngươi có thể sử dụng được.”

Quả nhiên là như vậy, Lam Tiểu Bố cũng không thèm quan tâm, hắn vươn tay ra đánh ra mấy chục đạo cấm chế rồi nói, “Hấp Huyết Quỷ, chuyện về Sinh Tử Oa ngươi không cần nói đến, còn nói nữa thì ta sẽ không nhịn được mà diệt ngươi luôn đấy. Ngươi tự ngẫm lại xam, lúc trước khi ta vừa mới đến đây chỉ là một tiên vương sơ kỳ, một tiên vương sơ kỳ như ta mà có thể ở chỗ này đối phó ngươi, sau đó dễ dàng rời khỏi nơi này. Bây giờ tu vi của ta so với lúc đó đâu chỉ tăng lên gấp mấy trăm lần? Tên Cơ Vận hành giả kia chẳng lẽ còn mạnh hơn ngươi gấp trăm lần?”

Lam Tiểu Bố chỉ đang ngụy biện, ý hắn là lúc trước ngay cả 1% thực lực bây giờ cũng không có nhưng vẫn có thể đối phó được Tra Dự. Cơ Vận ở tiên giới có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn Tra Dự gấp trăm lần được đúng không? Cho nên bây giờ thực lực của hắn đã mạnh lên gấp trăm lần, tới đối phó với một Cơ Vận đã mất đi tu vi chắc hẳn không có vấn đề gì cả.

KHiến Lam Tiểu Bố hoàn toàn không hiểu là, Tra Dự hầu như không thèm cân nhắc, trực tiếp nói ra, “Ngươi nói đúng, Cơ Vận còn mạnh hơn ta gấp trăm lần.”

Lần này ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không biết làm thế nào để thuyết phục tên gia hỏa này liên thủ với hắn, gia hỏa này e ngại Cơ Vận sâu tận trong xương tủy rồi.

Qua một hồi lâu, Lam Tiểu Bố mới bất đắc dĩ nói, “Nếu như ta có thể đưa ra một cái biện pháp có thể thực hiện được thì sao? Ngươi phải biết lúc trước Cơ Vận ở trong thế giới của ta, bị ta ném ra ngoài. Nếu như Cơ Vận thật sự đáng sợ đến vậy, lúc đầu ta chỉ là một tiên vương sao có thể ném hắn đi, thậm chí còn phong ấn hắn ở sâu trong lòng đất? Ta nghĩ, ngươi sợ sệt Cơ Vận, chỉ là vì ấn tượng trước đó ảnh hưởng mà thôi, cho dù lão gia hỏa này trâu bò như thế nào, cũng không dám phản kháng hắn thôi.

Một người tu sĩ, còn tu luyện đến Thần cảnh, thế mà lại không thể nào chiến thắng được sợ hãi trong lòng mình. Không có tâm cường giả, loại phế vật này cho dù có luân hồi thì sao chứ? Còn không phải chỉ làm một pháo hôi thôi sao? Còn sống cũng chỉ lãng phí linh khí mà thôi.”

Câu nói này của Lam Tiểu Bố lại khiến Tra Dự im lặng.

Thấy Tra Dự bắt đầu yên lặng, Lam Tiểu Bố kịp thời nói thêm một câu, “Hơn nữa, cho dù chúng ta không phải là đối thủ của Cơ Vận hành giả, vẫn vẫn có thể đi luân hồi được. Nhiều nhất là Lam Tiểu Bố ta bị hắn dạy dỗ mà thôi, không liên quan gì đến người cả.”

Tra Dự thở dài, “Lam đạo hữu, ngươi rất mạnh, đồng thời tiến bộ rất nhanh. Nghé con mới đẻ không sợ cọp, đó chính là bốc đồng. Trước kia ta cũng từng như vậy, cho nên hôm nay ta mới sợ như vậy. Ta có thể khẳng định với ngươi. Một khi chúng ta thất bại, ta cuối cùng cũng sẽ không thể nào luân hồi được. Ngươi cho rằng thủ đoạn của Cơ Vận hành giả kia chỉ có giết ngươi và ta thôi sao? Ngươi quá trẻ tuổi.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Tuổi có trẻ hay không là chuyện của ta, ngươi chỉ cần nói ngươi có đồng ý hay không là được. Không đồng ý, vậy bây giờ ta sẽ diệt ngươi đi, miễn cho chướng mắt. Ta có thể khẳng định với ngươi, ta diệt ngươi rồi, ngươi cũng không thể nào luân hồi được, không tin thì ngươi chờ xem.”

Tra Dự run sợ cả người, trước có sói, sau có hổ, Tra Dự hắn sao lại khổ như thế chứ? Năm đó dù sao thì hắn cũng đã nuôi hơn một trăm tiên đế, tại nơi không có chút sinh cơ này cũng có thể kéo dài hơi tàn, sao bây giờ hắn lại sống thê thảm như thế này? Pháp bảo Sinh Tử Oa bị người ta cướp đi, động phủ cũng bị người ta cướp đi, ha ha, ngay cả người để nuôi máu thịt cũng thỉnh thoảng bị lấy đi mấy người, cái này còn để cho Tra Dự hắn sống không vậy?

Chương 923: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy. (2)

“Ta lười lãng phí thời gian với ngươi.” Thấy Tra Dự ngoan cố không nghe lời, Lam Tiểu Bố thật sự không muốn lãng phí thời gian trên người tên gia hỏa này nữa. Một tên Hấp Huyết Quỷ mà thôi, hắn vốn dĩ định giết chết mà.

“Khoan đã…” Cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố, Tra Dự nhanh chóng ngăn cản nói, “Lam đạo hữu, ngươi vừa rồi có nói rằng ngươi có biện pháp khả thi, ngươi có thể nói ra cho ta nghe một chút. Ta muốn suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng là một chữ chết, như vậy còn không bằng hợp tác với ngươi, cho dù chết, cũng xem như đã từng đối phó với Cơ Vận hành giả.”

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, “Ngươi chờ ta một chút, biện pháp này ta còn cần phải chuẩn bị một chút, hơn nữa ta tin rằng nhất định sẽ có tác dụng.”

“Được.” Tra Dự đồng ý với yêu cầu của Lam Tiểu Bố, còn có chuyện gì khó khăn hơn tình cảnh bây giờ chứ?

“Ngươi ở lại nơi này đừng ra ngoài, ta phải ra ngoài chuẩn bị.” Lam Tiểu Bố nói.

“Ngươi đi đi, ta sẽ không đi, dù sao thì cũng không đi nổi, hơn nữa cũng chẳng có nơi nào để đi.” Tra Dự thở dài. Hắn biết đối với Lam Tiểu Bố mà nói, nơi này đi ra đi vào vô cùng tự nhiên, hắn dứt khoát mở thông đạo lúc trước ra.

Lam Tiểu Bố không nói nhảm, lao ra ngoài lấy Luân Hồi Oa ra rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố mặc dù có chút kiêng kị với gia hỏa bên trong Trận Bàn May Mắn, nhưng còn chưa tới mức phải cẩn thận. Dù sao thì lúc trước khi hắn mới là tiên vương thôi đã có thể phong ấn cái

Trận Bàn May Mắn ấy lại, mà bây giờ hắn đã là tiên đế rồi.

Lời Tra Dự nói khiến hắn nâng cao lòng cảnh giác hơn, Lam Tiểu Bố biết cẩn thận một chút cũng chẳng xấu gì. Hắn có thể trong vòng một trăm năm tăng lên đến tiên đế cảnh, ai biết cái vị Cơ Vận hành giả kia có tăng lên hay không. Hơn nữa thực lực của người ta vốn đã khủng bố rồi, hoàn toàn không cần tăng lên, chỉ cần khôi phục được một phần thực lực là được rồi.

Giả sử tên Cơ Vận hành giả kia đã khôi phục thực lực đến mức mạnh nhất, thậm chí có thể giết được Lam Tiểu Bố hắn, vậy mà hắn không chuẩn bị kĩ càng gì cả, có khác nào đi qua đó chịu chết đâu chứ.

Đối phó với loại cường giả như Cơ Vận hành giả, thủ đoạn bình thường chưa chắc đã hữu dụng. Hắn biết có lẽ người ta đều biết, thế thì chỉ sợ không thể nào đánh lén được đối phương.

Chỉ có khi xuất bất kỳ ý, vây khốn được đối phương, có lẽ mới được.

Xuất bất kỳ ý vây khốn đối phương, chỉ có thể dùng trận pháp. Trận pháp của Lam Tiểu Bố hắn cũng tạm được, thậm chí có thể bố trí ra Hư KHông KHốn Sát đại trận vượt xa tiên trận cấp chín.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nếu như hắn thật sự cho rằng Hư Không Khốn Sát đại trận của mình có thể nhốt được Cơ Vận hành giả kia, vậy thì năm sau chính là ngày giỗ của hắn.

Để Tra Dự bố trí KHốn Sát Thần trận, ha ha, kết quả có khác gì chính hắn bố trí KHốn Sát đại trận chứ. Trận Đạo của Tra Dự có lẽ mạnh hơn hắn, nhưng mà trước mắt nhất định không bằng hắn.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Thiên Cương trận bàn, chỉ có Thiên Cương trận bàn mới có thể nhốt gia hỏa này lại. Nhưng cái này cũng phải có điều kiện, gia hỏa này phải tiến vào trong Thiên Cương trận bàn mới

được.

Nếu như tất cả trận kỳ của Thiên Cương trận bàn đều nằm trong tay Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố thật sự sẽ không dám làm như vậy. Nhưng hết lần này đến lần khác, lá trận kỳ cuối cùng còn thiếu trong Thiên Cương trận bàn đang nằm trong tay Cơ Vận hành giả.

Chỉ cần hắn kích phát Thiên Cương trận bàn, 36 lá trận kỳ cùng lúc khởi động, Cơ Vận hành giả sẽ tự động bị Thiên Cương trận bàn nhốt lại.

Cho nên bây giờ chuyện đầu tên Lam Tiểu Bố cần làm chính là lấy lại trận cơ Thiên Cương trận bàn, trận cơ Thiên Cương trận bàn đã được hắn đặt ở dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà, để chuẩn bị đối phó hậu chiêu của Thần giới khi dùng Lượng Kiếp CHuyển Di đại trận. Nhưng mà 36 lá trận kỳ thôi chưa đủ, hắn để Thiên Cương trận bàn ở đó cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Thiên Cương trận bàn đã được Lam Tiểu Bố luyện hóa, trong đó cũng có trận văn truyền tống Lam Tiểu Bố để lại. Nhưng Lam Tiểu Bố không dám ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không này thu hồi Thiên Cương trận bàn. Cơ Vận hành giả vốn đang có một lá Thiên Cương trận kỳ, nếu như hắn ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không thu hồi Thiên Cương trận bàn, nhất định sẽ bị Cơ Vận hành giả phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa đi đến Thần Vân Tiên Trì ở Ma HUyền Nam Vực, hắn định ở nơi này bày trận triệu hồi Thiên Cương trận bàn.

Cảnh tượng Thần Vân Tiên Trì bị tàn phá khiến Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, năm đó đây là một thế lực khổng lồ ở Ma Huyền Nam Vực. Sau khi bị hắn và Cung Duẫn Kỳ tiêu diệt, Thần Vân Tiên

Trì không còn huy hoàng như ngày xưa nữa, trở thành dáng vẻ hoang phế như bây giờ.

Bởi vì lúc trước hắn đã phát lệnh cấm ở Ma Huyền Nam Vực, không còn tồn tại cái gì gọi là dã tu nữa, cho nên bây giờ ở Ma Huyền Nam Vực cũng có rất nhiều tán tu. Trong phạm vi xung quanh Thần Vân Tiên Trì, có rất nhiều tán tu tìm kiếm tài nguyên tu luyện khắp nơi.

Lam Tiểu Bố đi đến Thần Vân Tiên Trì, bố trí truyền tống đại trận triệu hoán. Nơi này lúc trước hắn đã phong ấn lại, sau đó vợ chồng Chuyên Dịch chắc hẳn đã đến đây tu luyện một đoạn thời gian. Vợ chồng Chuyên Dích sau khi rời đi, nơi này vẫn trong trạng thái bị phong ấn.

KHi Lam Tiểu Bố nghĩ đến, ở nơi như Thần Vân Tiên Trì bố trí đại trận truyến tống triệu hoán được Thiên Cương trận bàn rồi, cái vị Cơ Vận hành giả kia có mạnh đến đâu, cũng không thể cảm nhận được.

Đại trận triệu hoán truyền tống được Lam Tiểu Bố bố trí ra, mười mấy đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm dùng làm linh nguyên, Lam Tiểu Bố kích phát đại trận xong, không gian lập tức bất ổn.

Từ Hư Không Chiểu Nê Hà đến Thần Vân Tiên Trì ở Ma Huyền Tiên Vực, đây là một quãng đường truyền tống hư không rất xa, con đường này phải đi qua các loại quy tắc không gian hư không khác nhau. Loại thay đổi không gian này, cho dù ở Ma Huyền Tiên Vực là một giới vực ổn định, cũng sẽ bị tác động đến.

Chương 924: Thần Vân Ấn.

Sau khi không gian dao động kịch liệt, Thiên Cương trận bàn xé rách hư không, rơi vào tay Lam Tiểu Bố đang đứng ở giữa đại trận.

Sau khi cất Thiên Cương trận bàn đi, Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng hài lòng, có thể đi về hẻm núi Ma Huyền Hư Không tâm sự với tên Cơ Vận hành giả kia rồi. Hắn không tin thực lực bây giờ của Cơ Vận hành giả có thể thoát khỏi Thiên Cương trận bàn. Phải biết rằng Thiên Cương trận bàn chính là thứ có thể ngăn cản được lượng kiếp đấy.

Lam Tiểu Bố còn chưa lấy Luân Hồi oa ra, thần niệm đã phát hiện ra một người quen. Phùng Thư Đình. Lúc trước nàng và Chuyên Dịch ở lại Ma Huyền Nam Vực, Lam Tiểu Bố còn chỉ điểm cho bọn họ đến nơi này tu luyện.

Bây giờ thực lực của Phùng Thư Đình đã là tiên vương trung kỳ, có thể thấy được những thứ ở bên trong Thần Vân Tiên Trì đã mang lại cho bọn hắn lợi ích không nhỏ, tu vi tăng tiến khá nhanh.

Chỉ là bây giờ nhìn Phùng Thư Đình có vẻ không được tốt lắm, cả người vô cùng tiều tụy, hơn nữa tựa như đang lẩn trốn gì đó.

Lam Tiểu Bố dứt khoát di chuyển đến ngay trước mặt Phùng Thư Đình nói, “Phùng đạo hữu, đã lâu không gặp, tại sao không nhìn thấy Chuyên Dịch đạo hữu?”

“Ngươi là Lam tiền bối?” Lúc đầu Phùng Thư Đình nhìn thấy người có đến, trong lòng vô cùng giật mình, theo bản năng điên cuồng lùi lại. Nhưng mà nàng lập tức nhận ra, đứng trước mặt mình chính là Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Là ta đây.”

Phùng Thư Đình xác định người trước mắt quả thật chính là Lam Tiểu Bố, lập tức quỳ xuống đất, “Cầu xin tiền bối cứu Chuyên Dịch.”

Lam Tiểu Bố kéo một cái, Phùng Thư Đình không thể nào quỳ xuống được nữa.

“Chuyên Dịch đạo hữu có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, theo lý mà nói Chuyên Dịch không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình ở Ma Huyền Nam Vực, trừ Tứ Đế cung ra, Lam Tiểu Bố thật sự không nghĩ ra được ai có thể ra tay với bọn họ.

Năm đó hắn đã gây ra động tĩnh vô cùng lớn ở Ma Huyền Nam Vực cơ mà? Ngay cả Thần Vân Tiên Trì cũng bị hắn tiêu diệt. Mà Tứ Đế cung cũng chủ động đến gặp mặt hắn.

Nếu như làm như vậy mà còn không thể chấn nhiếp được tứ Đế, vậy khi ở bên ngoài Hư Không đảo ở bí cảnh Hỗn Độn, Tứ Đế cũng biết Lam Tiểu Bố hắn có thể dễ dàng giết chết bọn hắn. Chẳng lẽ người đối phó với Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình không phải là Tứ Đế Cung?

Vành mắt Phùng Thư Đình đỏ bừng nói, “Là Tân Vô Nguyên, hắn nhốt Chuyên Dịch lại.”

Thật sự là Tứ Đế cung? Lam Tiểu Bố nhíu mày, nhưng Phùng Thư Đình rõ ràng giống như đang nói láo. Tân Vô Nguyên ăn phải thứ gì vậy, lá gan lớn đến vậy, là chắc chắn rằng Lam Tiểu Bố hắn sẽ không đến Ma Huyền Nam Vực nữa, cho nên mới ức hiếp Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình sao?

Nhưng cho dù có chắc chắn Lam Tiểu Bố hắn không đến đây, Tân Vô Nguyên cũng không thể là loại người não tàn như vậy được, đi đắc tội với Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình? Chẳng lẽ hắn không biết Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình là bằng hữu của hắn?

Không biết là chuyện không thể nào, lúc trước khi gặp mặt, Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đều ngồi bên cạnh hắn. Nếu biết, còn dám nhốt Chuyên Dịch lại, vậy thì nhất định là có thứ gì ghê gớm lắm. Tu luyện đến tiên đế, đều hiểu một đạo lý. Đó chính là vũ trụ mặc dù rất mênh mông, nhưng nếu nhìn từ một góc độ nào đó thì thật ra rất là nhỏ, bởi vì sau khi tu vi tăng lên đến một tầng nhất định rồi, tất cả mọi người sẽ tụ tập lại cùng một chỗ.

“Nói đi, cụ thể đã xảy ra chuyện gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phùng Thư Đình tỉnh táo lại, nàng biết, cơ hội cứu Chuyên Dịch đang ở ngay giờ phút này, nếu như Lam Tiểu Bố không ra tay, Chuyên Dịch sẽ không thể nào cứu được.

Nãng ổn định lại tâm trạng của mình rồi nói, “Lúc trước được tiền bối ban ân, ta và Chuyên Dịch đi đến Thần Vân Tiên Trì tu luyện, ở Thần Vân Tiên Trì chúng ta lấy được rất nhiều bảo vật, tu vi cũng tiên triển cực nhanh. Chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, Chuyên Dịch đã bước vào cảnh giới tiên tôn, còn ta thì cũng bước vào cảnh giới tiên vương. Sau khi chúng ta rời đi, Ma Huyền Nam Vực lập tức truyền ta một tin tức, đó chính là Thần Vân Ấn đang nằm trong tay chúng ta.”

Thần Vân Ấn? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu.

Phùng Thư Đình gật đầu, “Đúng vậy, Thần Vân Ấn là một trong ba bảo vật trấn tông của Thần Vân Tiên Trì, nghe nói còn là thứ có xếp hạng cao nhất.”

Ba món bảo vật trấn tông, chắc hẳn hai cái còn lại chính là Nghê Quang Thần Bàn và Phong Loan?

“Sau khi tin tức về Thần Vân Ấn truyền đi, chúng ta thật sự cũng không sao cả. Nhưng sau khi tin tức Thần Vân Ấn truyền đi mấy chục năm rồi, chúng ta mới bị người khác để mắt đến. Mấy năm trước, Chuyên Dịch bị người bắt đi. Trước khi bắt đi hắn đã kịp truyền tin tức cho ra, hắn nói cho ta biết, chỉ cần ta không xuất hiện, không lấy Thần Vân Ấn ra, hắn sẽ không có việc gì. Một khi lấy Thần Vân Ấn ra, hoặc là xuất hiện, chúng ta đều sẽ mất mạng…”

“Nói thế thì Thần Vân Ấn thật sự có, còn nằm trên người ngươi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phùng Thư Đình kính cẩn lấy ra một cái hộp ngọc, đưa hộp ngọc này cho Lam Tiểu Bố, “Đúng vậy, đây chính là Thần Vân Ấn. Ta không còn chỗ nào để trốn, chỉ có thể trốn ở trong Thần Vân Tiên Trì. Thứ nhất ta trốn ở đây, cũng không có ai ngờ đến, thứ hai ta có trận kỳ tiền bối cho, ta có thể ẩn nấp bên trong đại trận Thần Vân Tiên Trì bất cứ lúc nào. Những năm gần đây, ta quả thật đã trốn thoát được rất nhiều lần. Nhưng chính ta cũng không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.”

Đối với Phùng Thư Đình mà nói, nàng quả thật không thể nào kiên trì được thêm nữa, nếu như có thể vượt qua được hẻm núi Ma Huyền Hư Không, nàng đã sớm vượt qua hẻm núi Ma Huyền Hư Không này cầu cứu Lam Tiểu Bố rồi. Người có thể cứu được nàng và Chuyên Dịch, chỉ có mình Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp ngọc mở ra, bên trong quả nhiên có một cái ấn nhỏ, từ lực lượng xung quanh cái ấn nhỏ này, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được cái ấn này không hề đơn giản.

Chương 925: Thần Vân Ấn. (2)

Thần niệm của hắn hoàn toàn không thể thẩm thấu vào trong được, pháp bảo bình thường, thần niệm hắn quét qua cũng có thể dễ dàng luyện hóa được. Mà cái Thần Vân Ấn này, thần niệm của hắn không thể thẩm thấu vào trong được, đừng nói đến chuyện luyện hóa.

Phùng Thư Đình nói, “Cái Thần Vân Ấn này ta và Chuyên Dịch vốn định giữ lại cho tiền bối. Không nhờ có tiền bối thì chúng ta đã không thể vào trong Thần Vân Tiên Trì được, thứ này vốn dĩ nên thuộc về tiền bối. Hơn nữa hai chúng ta đều có pháp bảo của riêng mình rồi, cái Thần Vân Ấn này cũng không phải thứ có thể luyện hóa được.”

Lam Tiểu Bố cất Thần Vân Ấn đi, lấy ra một cái thủy tinh cầu ghi lại một ít lời, lại lấy Thông Tin Châu ra đưa cho Phùng Thư Đình rồi nói, “Ngươi cầm lấy Thông Tin Châu này đến Hạnh Đế cung tìm Tân Vô Nguyên, đưa cái này cho hắn. Ta bây giờ có chút chuyện gấp, ta phải đi làm ngay, sau khi làm xong ta sẽ lập tức đến đây tìm ngươi.“

Phùng Thư Đình ngây người nhìn thủy tinh cầu, chỉ như vậy là được rồi sao?

“Ngươi yên tâm, cái này nhất định là được. Tân Vô Nguyên chỉ cho rằng ta sẽ không đến nơi này mà thôi, bây giờ ta tới rồi, hắn trừ phải làm theo ra, sẽ không dám làm mấy trò nhảm nhí gì cả. Thần Vân Ấn ta lấy đi trước, để lại trên người các ngươi chỉ hại các ngươi thôi.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

Chuyện bên ngoài Hư Không đảo, Phùng Thư Đình chưa từng chứng kiến. Thế nhưng Tân Vô Nguyên lại biết rất rõ. Lam Tiểu Bố khẳng định, chỉ cần Tân Vô Nguyên không một lòng đi tìm chết, cũng không dám không làm theo.

Còn về chuyện chạy trốn vào trong hư không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không sợ. Sau khi thủy tinh cầu này đến tay Tân Vô Nguyên, sẽ để lại ấn ký trên người Tân Vô Nguyên, cho dù Tân Vô Nguyên có chạy trốn, hắn cũng có thể bắt được.

Hắn nhất định phải quay lại đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không ngay, hắn mơ hồ có cảm giác, mỗi khi lãng phí một giây, phần thắng của hắn sẽ thấp đi một chút.

Cơ Vận hành giả tựa như đã tìm được biến pháp gì đó rồi, nếu không thì gia hỏa này tuyệt đối không thể phá nổi tiên trận phong ấn cấp chín của hắn. Loại gia hỏa này, một khi tìm được cách khôi phục thực lực, vậy thì chỉ cần một giây thôi cũng sẽ thay đổi.

“Vâng.” Phùng Thư Đình biết, nàng chỉ có thể đồng ý.

Nhìn thấy Luân Hồi oa của Lam Tiểu Bố chỉ trong nháy mắt đã biến mất, khóe miệng Phùng Thư Đình có chút đắng chát. Lúc trước nàng còn nói với Chuyên Dịch, Lam Tiểu Bố chính là cường giả quang minh lỗi lạc nhất mà nàng từng gặp. Đưa Thần Vân Ấn cho người khác, có lẽ sẽ bị người ta diệt khẩu, nhưng đưa cho Lam Tiểu Bố nhất định không có vấn đề gì.

Nàng đưa Thần Vân Ấn cho Lam Tiểu Bố, quả thật là không bị diệt khẩu, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không đi với nàng đến cứu Chuyên Dịch.

Nói thật lòng, chỉ với thủy tinh cầu này mà khiến Tân Vô Nguyên thả Chuyên Dịch ra, nàng thật sự không tin lắm. Lúc trước bốn tên Đại Đế của Tứ Đế cung đến gặp mặt Lam Tiểu Bố, nàng và Chuyên Dịch cũng ở đó. Tứ Đế quả thật vô cùng kiêng kị Lam Tiểu Bố, nhưng cũng chưa đến mực chỉ với một thủy tinh cầu như thế này đã khiến Tân Vô Nguyên sợ sệt mà từ bỏ Thần Vân Ấn, sau đó hạ thấp tư thái mà thả người ra.

Đẳng cấp của Thần Vân Ấn như thế nào bọn họ cũng không rõ lắm, nhưng mà nghe đồn đây là Thần khí, thậm chí còn có người nói Thần Vân Ấn còn lợi hại hơn cả Thần khí.

Người chết vì tiền chim chết vì mồi, Thần Vân Ấn đối với một người tu sĩ mà nói có ý nghĩa như thế nào, Phùng Thư Đình cũng biết một chút.

Khi Lam Tiểu Bố thu thủy tinh cầu mặc dù có lập cấm chế cách âm, nhưng nàng ở một bên nhìn thấy, Lam Tiểu Bố biểu lộ rất nghiêm khắc, thậm chí còn ẩn chứa sát khí. Cái cách này, thật sự có thể ngăn chặn được Đại Đế Tân Vô Nguyên của Hạnh Đế cung sao?

Cho dù có được hay không, đối với Phùng Thư Đình mà nói, nàng nhất định phải đến đó một chuyến.

…

Lúc trước khi Thần Vân Tiên Trì vẫn còn, Tứ Đế cung hợp tác với nhau đối phó với Thần Vân Tiên Trì, vẫn bình an vô sự.

Sau khi Thần Vân Tiên Trì bị diệt rồi, Tứ Đế cung chỉ liên hợp với nhau một lần khi đến bí cảnh Hỗn Độn ở Hư Không đảo, sau đó chưa bao giờ liên thủ với nhau.

Tâm tình của Tân Vô Nguyên Hạnh Đế cung không tính là tốt lắm.

Nguyên nhân thứ nhất đương nhiên là từ Ma Huyền Tiên Vực truyền đến một tin tức, Thiên Cương trận kỳ đã bị mất rồi. Chuyện này đối với bất kỳ một tu sĩ nào ở Ma Huyền Tiên Vực đều là một tin dữ.

Theo lý mà nói, Ma Huyền Tiên Vực lấy được Thiên Cương trận kỳ rồi, phải được cất giữ ở Tứ Đế cung, bởi vì thực lực của Tứ Đế cung còn mạnh hơn cả tứ đại tiên đình của Ma Huyền Tiên Vực kia.

Bởi vì Lam Tiểu Bố có quan hệ với tứ đại tiên đình kia tốt hơn Tứ Đế cung hắn, cho nên trận kỳ này chỉ có thể để ở bên tứ đại tiên đình của Ma Huyền Tiên Vực, hơn nữa còn được cất giữ ở Thăng Tinh Tiên Đình có thực lực kém nhất kia.

Không còn cách nào khác, ai bảo Lam Tiểu Bố xuất thân từ Thăng Tinh Tiên Đình chứ?

Sau khi Thiên Cương trận kỳ bị mất đi, Tứ Đại Đế của Tứ Đế cung cũng bắt đầu tìm kiếm đường ra khác. Một khi lượng kiếp đến, cũng không thể ở lại Ma Huyền Tiên Vực chờ chết được chứ?

Tân Vô Nguyên đương nhiên cũng đang tìm kiếm đường chạy, Ma Huyền Tiên Vực đã không thể ở lại, hắn nhất định phải chạy trốn.Nhưng mà trước khi chạy đi, hắn muốn đoạt được Thần Vân Ấn vào tay. Nhiều năm trước đã truyền ra chuyện Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình lấy được Thần Vân Ấn của Thần Vân Tiên Trì, chỉ là vì Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình là người mà Lam Tiểu Bố bảo vệ, cho nên Tứ Đế cung đều làm lơ.

Người của Tứ Đế cung không dám cướp đoạt Thần Vân Ấn. Cho nên cho dù Thần Vân Ấn bị truyền đi là do Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình lấy được. Tứ Đế cung cũng không đi cướp đoạt.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Thiên Cương trận kỳ của Ma Huyền Tiên Vực đã bị mất đi, sớm muộn gì tiên vực cũng bị tiêu diệt. Lúc này còn kiêng kị Lam Tiểu Bố gì nữa? Chẳng những là Tân Vô Nguyên, cho dù là mấy người còn lại đều đang lén lút tìm kiếm Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình.

Chỉ là Tân Vô Nguyên đã đi sớm hơn một bước bắt được Chuyên Dịch, sau đó nhốt lại, chờ Phùng Thư Đình mang Thần Vân Ấn đến cửa mà thôi.

Chương 926: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy.

Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình cũng không phải là kẻ ngốc, bọn hắn biết rất rõ, Thần Vân Ấn không thể nào lấy ra được, một khi lấy ra, hai người họ thật sự chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Những năm gần đây, Tứ Đế cung đều đang tìm kiếm Phùng Thư Đình, nhưng không có một chút tin tức nào. Nhưng hôm nay Tân Vô Nguyên lại nhận được tin tức, nói Phùng Thư Đình đến Hạnh Đế cung.

Sau khi nghe được tin tức này, trong lòng Tân Vô Nguyên nhảy lên một cái. Hắn biết Thần Vân Ấn đến rồi, chỉ cần Thần Vân Ấn đến tay, hắn sẽ lập tức đi vào hư không, sẽ không bao giờ quay về Ma Huyền Tiên Vực nữa.

…

Phùng Thư Đình đến Hạnh Đế cung rồi?

Tin tức này chẳng những là Tân Vô Nguyên nhận được, mà tam đế còn lại của Tứ Đế cung cũng nhận được.

Nếu như không phải Ma Huyền Tiên Vực không thể nào ngăn cản được lượng kiếp, cho dù Thần Vân Ấn có xuất hiện, cũng không có người nào muốn lội vào trong vũng nước đục này nhòm ngó đến Thần Vân Ấn. Bây giờ tất cả mọi người đều chỉ nghĩ đến chuyện rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực, Thần Vân Ấn đương nhiên là món pháp bảo bảo mệnh lợi hại. Trong hư không mênh mông kia, nếu như nắm trong tay một lá bài tẩy, vậy thì sẽ có thêm một tầng bảo vệ đối với mạng nhỏ của mình.

Lam Tiểu Bố đáng sợ thật, nhưng Ma Huyền Tiên Vực sắp diệt vong rồi, tất cả mọi người đều muốn chạy trốn vào trong hư không, ai quản Lam Tiểu Bố ngươi là ai?

Giờ phút này bên trong đại điện Tân Khách của Hạnh Đế cung, Tân Vô Nguyên ngồi trên vị trí chủ vị đại điện chờ Phùng Thư Đình.

Khiến Tân Vô Nguyên bất đắc dĩ là, Phùng Thư Đình đến không đúng lúc lắm, hắn đang mở tiệc chiêu đãi một vài đầu não của Ma Huyền Nam Vực.

Bởi vì Thiên Cương trận kỳ của Ma Huyền Tiên Vực đã bị mất, Tứ Đế cung là thế lực cấp cao nhất ở Ma Huyền Nam Vực, đương nhiên đều đang tìm kiếm đường lui của mình. Tân Vô Nguyên là chủ nhân của Hạnh Đế cung, cũng tích cực lôi kép một đám cường giả. Hắn muốn trước khi lượng kiếp đến, bàn bạc với đám cường giả này một chút, tìm kiếm đường sống như thế nào.

Ở trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả Thiên Việt Tiên Chùy tông mới nổi lên, tông chủ Thiên Việt Tiên Chùy tông Phó Việt Lãnh. Tu vi tiên đế trung kỳ, thực lực lại có thể miểu sát tiên đế hậu kỳ, một đôi Định Thiên Chùy, uy thế vô biên.

Tân Vô Nguyên nhốt Chuyên Dịch lại, đây là bí mật công khai, không có người nào không biết. Tất cả mọi người đều biết rõ, Tân Vô Nguyên giam Chuyên Dịch lại, là vì Thần Vân Ấn.

Cho nên Phùng Thư Đình đến vào lúc này, Tân Vô Nguyên cũng không thể nào giấu diếm được. Nếu như tất cả mọi người đều biết rõ, vậy còn không bằng làm người thức thời một chút, công khai chuyện này ra.

“Chúc mừng Hạnh Đế.” Một tên tiên đế đứng lên chủ động chúc mừng một câu.

“Hạnh Đế thật đã có suy tính kỹ càng, không biết lát nữa có thể lấy Thần Vân Ấn kia ra cho mọi người chúng ta quan sát một chút được không?” Phó Việt Lãnh không chúc mừng mà lại đưa ra yêu câu nhìn Thần Vân Ấn một chút.

Trong lòng Tân Vô Nguyên cười lạnh, hắn biết Phó Việt Lãnh không sợ hắn. Thật sự là vì không tìm thấy được Phùng Thư Đình, nếu như có thể tìm được Phùng Thư Đình, cho dù hắn có đang giam giữ Chuyên Dịch, Phó Việt Lãnh đã sớm bắt Phùng Thư Đình đi rồi.

“Nhìn Thần Vân Ấn một chút thật ra cũng không có vấn đề gì cả, nhưng mà ta đoán có lẽ Phó môn chủ hôm nay phải thất vọng rồi. Cho dù Phùng Thư Đình nghĩ như thế nào, nàng cũng sẽ không mang theo Thần Vân Ấn đến đây đâu.” Tân Vô Nguyên từ tốn nói.

Đây là sự thật, đổi thành người khác, cũng sẽ không mang theo Thần Vân Ấn đến cứu người. Người đang ở trong tay Tân Vô Nguyên, lại mang theo Thần Vân Ấn đi cứu người, có lẽ khi lấy Thần Vân Ấn ra rồi, người còn chưa cứu được ra còn chưa nói, có khi còn bồi thêm một cái mạng nữa.

Phó Việt Lãnh cũng đoán được hôm nay Phùng Thư Đình sẽ không mang theo Thần Vân Ấn đến, hắn nghĩ là, làm thế nào mới lấy được cái ấn này về tay mình.

“Phùng Thư Đình đến đây cầu kiến.” Bên ngoài đại điện Tân Khách truyền đến giọng nói của Phùng Thư Đình.

“Rất tốt, ngươi vào đi.” Tân Vô Nguyên sớm đã quyết định, cho dù Phùng Thư Đình có mang Thần Vân Ấn đến đây hay không, hôm nay Phùng Thư Đình cũng khó có thể rời khỏi nơi này.

Phùng Thư Đình vô cùng tiều tụy xuất hiện, nàng liếc mắt nhìn Tân Vô Nguyên đang ngồi ở vị trí cao nhất, còn có một số người nữa nàng cũng biết đến. Trong đó bao gồm cả Phó Việt Lãnh chạm vào có thể bỏng tay ở Ma Huyền Nam Vực kia.

“Đã mang đồ đến chưa?” Tân Vô Nguyên nhàn nhạt hỏi.

Phùng Thư Đình bình tĩnh nhìn Tân Vô Nguyên, “Đồ ta đã mang đến, ta muốn gặp Chuyên Dịch một chút.”

Trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, nếu như không thể cứu Chuyên Dịch ra, còn không bằng ở cùng Chuyên Dịch vẫn lạc ở nơi này. Có ra ngoài thì cũng chỉ khổ thân mà thôi. Huống hồ, hôm nay nàng cũng chưa chắc có thể ra ngoài được.

“Được, dẫn Chuyên Dịch đến đây.” Tân Vô Nguyên sai bảo một tiếng.

Phùng Thư Đình cứ như vậy đứng ở giữa đại điện, dã không lấy ra Thần Vân Ấn, cũng không nói bất cứ lời nào.

Có lẽ bởi vì người ở đây tương đối nhiều, Tân Vô Nguyên cũng không ép buộc Phùng Thư Đình. Cho dù như thế nào, đây cũng là địa bàn của hắn.

Không bao lâu sau, Chuyên Dịch bị người áp giải đến. Chuyên Dịch cũng rất tiều tụy, nhưng mà nhìn dáng vẻ của hắn, có lẽ cũng không bị tra tấn nhiều.

“Thư Đình, sao ngươi lại đến đây?” Chuyên Dịch nhìn thấy Phùng Thư Đình, trong lòng giật mình, thầm than một tiếng, Phùng Thư Đình xuất hiện, vậy thì có nghĩa là tính mạng của bọn hắn đã đến điểm cuối rồi.

Phùng Thư Đình và Tân Vô Nguyên còn chưa nói gì, một tiếng cười ha ha vang dội truyền đến, “Hi vọng ta không đến muộn, có thể nhìn dáng vẻ của pháp bảo đỉnh cấp một chút.”

Sau khi giọng nói vừa dứt, Thích Khinh Sinh của Thích Đế Cung đã xuất hiện ở cửa ra vào đại điện Tân Khách. Ở sau lưng Thích Khinh Sinh, chính là Cố Thần và Tầm Kỹ Vũ cũng lần lượt tiến vào.

Tân Vô Nguyên vô cùng bất đắc dĩ, lúc trước vì đối phó với Thần Vân

Tiên Trì, Tứ Đế cung cùng nhau liên thủ, ít nhất thì mặt ngoài là như vậy.

Vì gia tăng cơ hội hợp tác của mọi người, Tứ Đế cung đều bố trí truyền tống trận ở chỗ mình, bất kỳ đại đế cũng có thể từ cung phủ Đại Đế của mình đến cung phủ của đại đế khác trong thời gian ngắn nhất.

Chương 927: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy. (2)

Rất rõ ràng, sau khi Phùng Thư Đình đến Hạnh Đế cung, tam đế còn lại cũng nghe thấy tin tức. Nhưng mà Tân Vô Nguyên cũng không thèm để ý, hắn khẳng định Phùng Thư Đình hôm nay sẽ không mang Thần Vân Ấn đến. Chỉ cần bắt Phùng Thư Đình lại, Thần Vân Ấn chính là của hắn.

“Các vị đến thật đúng lúc, mau mau mời ngồi.” Tân Vô Nguyên đứng lên, cười tủm tỉm nói.

Bây giờ Thần Vân Tiên Trì đã bị tiêu diệt, Tứ Đế cung đã sớm không còn hài hòa như trước nữa, nhưng vẻ khách sáo bề ngoài thì vẫn phải có.

Ba đại đế còn lại cũng không hề khách sáo, từng người ngồi xuống, giờ phút này bên trong đại điện Tân Khách chỉ còn hai người đang đứng là Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình.

“Lấy đồ ra đây đi, ta xem một chút.” Cho dù Tân Vô Nguyên biết Phùng Thư Đình sẽ không mang Thần Vân Ấn đến, nhưng hắn vẫn làm bộ nói một câu.

Chuyên Dịch biết hắn nhất định phải chết rồi, dứt khoát nói, “Hạnh Đế, lúc trước Lam Tiểu Bố tiền bối đã nói, hắn sẽ đến thăm chúng ta.

Nếu như chúng ta có việc gì, ta khẳng định Lam tiền bối sẽ biết.”

“Ha ha…” Tân Vô Nguyên cười ha ha một tiếng, nhìn lướt qua Chuyên Dịch, “Ngươi đang uy hiếp ta đấy à?”

“Không dám, ta chỉ đang nói sự thật mà thôi.” Chuyên Dịch bình tĩnh đáp.

Phùng Thư Đình chủ động tiến lên một bước, lấy một cái thủy tinh cầu ra nói, “Đây là thứ mà ta mang đến, mời Hạnh Đế xem.”

Tân Vô Nguyên xòe tay ra, thủy tinh cầu lập tức nằm trong lòng bàn tay hắn. Hầu như ngay khi thủy tinh cầu chạm đến bàn tay hắn, hắn cũng cảm nhận được da đầu tê dại một lúc.

Không hay rồi, đây là đánh lén sao?

Nhưng mà Tân Vô Nguyên nhanh chóng nhận ra đây không phải là đánh lén, bởi vì thủy tinh cầu đã tự động kích phát.

HÌnh ảnh Lam Tiểu Bố xuất hiện trong hư không, “Tân Vô Nguyên, lá gan lớn quá nhỉ, dám đụng đến cả bằng hữu của ta. Ngươi muốn lấy được Thần Vân Ấn sao? Được thôi, Thần Vân Ấn đang ở chỗ ta này. Bây giờ ta có một chút việc, trong lúc nhất thời không thể đến được. Chờ sau khi ta giải quyết chuyện này xong, ta sẽ đến thăm hỏi ngươi một chuyến, tiện thể mang Thần Vân Ấn đến giúp ngươi luôn. Còn có một việc nữa, dến lúc ta đến đó, tứ chi của ngươi còn hoàn chỉnh hay thiếu sót hay không, ngươi tự biết, tính tình của ta ngươi cũng biết rồi đấy.”

Tiếng nói biến mất, sát khí nhàn nhạt đã bao phủ khắp đại điện Tân Khách.

Đại điện Tân Khách vô cùng yên lặng, giờ phút này ngột ngạt đến mức hít thở không thông.

Thích Khinh Sinh, Cố Thần, và Tầm Kỷ Vũ hận không thể cho mình mấy cái bạt tai, không có việc gì đến đây làm gì chứ? Thần Vân Ấn dễ lấy như vậy sao?

Bọn hắn nhìn thấy rõ tàng hình ảnh Lam Tiểu Bố trong hư không, khi nói chuyện ánh mắt có quét về phái mấy người bọn họ nữa.

Đầu óc Phùng Thư Đình ong lên một cái, nếu sớm biết nội dung trong thủy tinh cầu là như thế này, nàng tuyệt đối sẽ không đến. Lam Tiểu Bố chẳng nhắc đến nửa chữ thả người, ngược lại còn bảo Tân Vô Nguyên bỏ đi một tay hoặc một chân của mình.

“Ngũ Vũ Vương, chuyện này có hiểu lầm…” Sắc mặt Tân Vô Nguyên tái nhợt, hắn rất muốn rời khỏi Ma Huyền Tiên Vực ngay lúc này, nhưng mà hắn không dám.

Bởi vì hắn cảm nhận rất rõ trên người mình đã có ấn ký, ngay thời khắc hắn chạm vào thủy tinh cầu kia đã có ấn ký khắc trên người. Cho dù hắn có chạy trốn đến chân trời góc biển, cũng không thể chạy thoát khỏi sự truy sát của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào, hắn biết rất rõ.

Lúc trước khi hắn đến Hư Không đảo, số tiên đế đã bị Lam Tiểu Bố giết chết ở Hư Không đảo còn ít sao? Đừng nói là Hư Không đảo, sau khi rời khỏi Hư Không đảo rồi, tiên đình vương Bái Huân của Duy Tinh Tiên Vực đã chết như thế nào?

Những tiên đế bị Lam Tiểu Bố xử lý này, có người nào mà không dễ dàng xử lý được Tân Vô Nguyên hắn chứ?

Thần Vân Ấn không lấy được, còn chọc phải một thân thối. Nếu như bây giờ lấy được Thần Vân Ấn, hắn dứt khoát sẽ điên cuồng một lần, chạy vào trong hư không. Cho dù có trốn được hay không, ít nhất còn có cơ hôi. Đáng tiếc Thần Vân Ấn đã nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Tân Vô Nguyên vô cùng hối hận, đáng tiếc bây giờ không có thuốc hối hận.

Cho dù Tân Vô Nguyên đã nói đây là hiểu lầm, nhưng mà hình ảnh Lam Tiểu Bố trong hư không cũng không hề cử động.

Tân Vô Nguyên biết, hình ảnh này có mang theo một tia thần niệm của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối có thể cảm nhận được ý của hắn. Nếu hình ảnh của Lam Tiểu Bố không hề động, đó chính là hoàn toàn làm lơ câu nói của hắn.

Phó Việt Lãnh nhìn thấy biểu hiện của Tân Vô Nguyên, trong lòng cười lạnh. Tên tuổi của Lam Tiểu Bố hắn cũng đã nghe nói qua, tứ đế của Tứ Đế cung e ngại Lam Tiểu Bố, nhưng hắn thì không.

Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu cũng có thể mạnh hơn bán Thần cảnh được sao? Cho dù Lam Tiểu Bố là Bán Thần cảnh đi, có thể giết chết được Phó Việt Lãnh hắn sao? Còn về trận đạo, ha ha, hắn có cách để tránh đi.

Nhưng mà bây giờ Thần Vân Ấn không nằm trên người Phùng Thư Đình. Hắn cũng lười ra tay. Nếu như Thần Vân Ấn nằm ở trên người Phùng Thư Đình, bây giờ hắn sẽ bắt Chuyên Dịch và Phùng Thư Đình đi.

Chờ đến khi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hắn sẽ ở trước mặt Lam Tiểu Bố bắt Lam Tiểu Bố giao đồ ra.

Tứ Đế cung? Ha ha, tên tuổi lớn quá nhỉ. Ở trong mắt Phó Việt Lãnh hắn, tứ đại đế của Tứ Đế cung có liên thủ, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chỉ là không có xung đột lợi ích, hắn cũng lười làm. Ngoài mặt thì hôm nay hắn đến Hạnh Đế cung là nhận lời mời của Tân Vô Nguyên, nhưng trên thực tế hắn chỉ đến đây nghe ngóng tin tức của Thần Vân Ấn mà thôi.

Bầu không khí trong đại điện Tân Khách vô cùng ngột ngạt, cuối cùng Tân Vô Nguyên cũng hạ quyết tâm, vung tay đánh một chưởng vào một cánh tay của mình chặt xuống. Một khắc sau tiên nguyên xoắn đến, cánh tay của hắn đã biến mất.

“Lam tiền bối…” Tân Vô Nguyên làm xong những chuyện này, vừa nói được ba chữ, đã phát hiện hình ảnh trong hư không đã sớm biến mất.

Bầu không khí ngột ngạt cũng khôi phục lại bình thường, Tân Vô Nguyên thở ra một hơi.

Chương 928: Đều có vận may lớn.

Tân Vô Nguyên lấy một chiếc nhẫn ra đi đến chỗ Chuyên Dịch đang đứng, đưa chiếc nhẫn cho Chuyên Dịch rồi nói, “Chuyên Dịch đạo hữu, chuyện này là do ta bị bảo vật che mờ tâm trí, trong này ngoài đồ của ngươi ra, còn có một ít là ta bồi thường cho ngươi, xin hãy nhận lấy.”

Phùng Thư Đình hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nàng không ngờ cái thủy tinh cầu này lại có tác dụng. CHẳng những có tác dụng, Tân Vô Nguyên còn tự phế đi một tay của chính mình.

Nhìn Tân Vô Nguyên chỉ còn lại một tay nâng chiếc nhẫn lên đứng trước mặt Chuyên Dịch và nàng, Phùng Thư Đình cảm thấy có chút không chân thực lắm.

…

Lam Tiểu Bố đã về đến thôn tiên đế ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, lần này hắn không từ cửa thông tiến vào mà đi thẳng đến đống đất màu nâu ở phía sau thôn tiên đế.

Tựa như biết Lam Tiểu Bố đến, đống đất màu nâu kia tự động mở ra, Lam Tiểu Bố lại đi xuống cái hang động bên dưới mặt đất của Tra Dự.

“Nhanh như vậy đã chuẩn bị xong rồi à?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Tra Dự nghi ngờ hỏi một câu.

“Không sai, đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta bàn bạc một chút nên ra tay như thế nào.” Lam Tiểu Bố thấy trong này không có một cái ghế nào cả, không còn cách nào khác, chỉ có thể tự mình lấy ra một cái ghế ngồi xuống.

“Hấp Huyết Quỷ… Được rồi, chúng ta sắp trở thành đồng minh rồi, ta vẫn nên gọi tên ngươi đi. Tra TRa à, ngươi lăn lộn cũng thảm quá rồi đây, nhìn bề ngoài thì giống như Giang Bả Tử ở nơi này, nhưng kết quả lại ở trong một cái hang đất. Cái hang đất này còn chưa tính, khách đến đây còn phải tự mang theo ghế mà ngồi.” Lam Tiểu Bố không nhịn được đả kích Tra Dự một câu.

Tra Dự bất đắc dĩ nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam Tiểu Bố, ngươi vẫn gọi ta là Hấp Huyết Quỷ đi, cái tên này ta cảm thấy khá dễ nghe hơn đấy. Còn chỗ ở của ta, ngươi cho rằng ta vốn ở nơi này sao? Đó là vì chỗ ở của ta đã bị Cơ Vận cướp đi rồi mà thôi. Ai, đồ của ta, chỉ cần hơi tốt một chút, đều có người đến cướp.”

“Không có chuyện gì, Tra Tra, ta đảm bảo lát nữa sẽ giúp ngươi đoạt về. Bây giờ chúng ta thương lượng một chút, ra tay như thế nào. Trước khi thương lượng, ngươi nói cho ta biết trước, tên Cơ Vận kia đang ở đâu.” Lam Tiểu Bố đi lên vỗ bả vai Tra Dự một cái, đối với chuyện Tra Dự bảo hắn gọi là Hấp Huyết Quỷ kia tựa như không nghe thấy.

Theo Lam Tiểu Bố, Tra Dự chính là một tên cặn bã. Tiên đế trong thôn tiên đế, đều là khẩu phần lương thực của Tra Dự, đây không phải cặn bã thì là thứ gì chứ. Chính Lam Tiểu Bố hắn đây, suýt chút nữa cũng trở thành khẩu phần lương thực của tên gia hỏa này rồi.

Rõ ràng nhìn thấy bàn tay Lam Tiểu Bố đập tới, nhưng Tra Dự không thể nào né tránh được, hắn dứt khoát không đề phòng Lam Tiểu Bố nữa. Nếu đề phòng còn không được, còn đề phòng làm cái gì?

“Ngươi nói đi, ta sẽ liều chết để giúp ngươi.” Tra Dự không còn gì luyến tiếc mà nói.

Lam Tiểu Bố lập tức đính chính lại, “Tra Tra, lời này ngươi nói sai rồi. Không phải giúp ta một tay, mà là ngươi tự giúp chính mình. Nói thật thì là ta giúp ngươi mới đúng. Ta có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào, vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy. Mà ngươi thì khác, nếu không có ta giúp đỡ, ngươi chỉ có thể chết trong tay Cơ Vận. Đây là tình huống tốt nhất, một khi xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, chỉ sợ ngay cả chết đối với ngươi cũng rất khó khăn.”

Tra Dự giật nảy mình, điều hắn lo lắng nhất chính là ngay cả chết cũng không chết được.

“Ngươi nói đi, ta sẽ dốc hết hoàn lực. Động phủ của ta lúc đầu là ở Tuyệt Sinh Đàm, bây giờ Cơ Vận đang ở Tuyệt Sinh Đàm.” Tra Dự tỉnh táo lại.

Tuyệt Sinh Đàm? Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc. Hắn đã đến Tuyệt Sinh Đàm mấy lần, thế nhưng không hề phát hiện ra động phủ của Tra Dự nằm ở trong Tuyệt Sinh Đàm.

“Có phải gia hỏa kia biết một loại công pháp, loại công pháp này không hề e sợ tử khí?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Sau khi biết Cơ Vận đã phá vỡ phong ấn của hắn, Lam Tiểu Bố vẫn luôn nghi ngờ chuyện này. Nơi này tử khí tung hoành, đừng nói là linh khí, ngay cả sinh cơ cũng không có.

Ở một nơi như thế này, hắn còn bố trí Sinh Cơ Cấm Tuyệt Tiên TRận. Theo lý mà nói, Cơ Vận hành giả bị giam trong Trận Bàn May Mắn nhiều năm như vậy, ngay cả loại rác rưởi như Thạch Khi mà còn muốn lợi dụng, điều đó cho thấy tốc độ khôi phục của Cơ Vận vô cùng chậm, thậm chí còn không có khả năng khôi phục. Nhưng hết lần này đến lần khác, sau khi hắn ném Cơ Vận ở hẻm núi Ma Huyền Hư Không, Cơ Vận hành giả lại có thể chạy ra ngoài, đồng thời áp chế được Tra Dự.

Tra Dự nghe thấy lời Lam Tiểu Bố, hừ lạnh một tiếng, “Công pháp Cơ Vận tu luyện tên là Sinh Tử Luân, nơi này đối với người khác mà nói là vùng đất chết chóc, nhưng đối với Cơ Vận mà nói, đó chính là thánh địa khôi phục. Công pháp Sinh Tử Luân của hắn, vào thời điểm bản đầu, cần một lượng lớn tử khí. Loại tử khí này cũng không phải là tử khí bình thường, mà phải là tử khí ấn chứa quy tắc. Nơi này đâu đâu cũng là tử khí ấn chứa quy tắc, ngươi nói thử xem?”

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, hắn không ngờ mình chôn Trận Bàn May Mắn ở đây chính là đang giúp Cơ Vận. Hắn còn lo lắng mình còn làm chưa triệt để, hắn còn giúp đỡ mà bố trí thêm một cái Sinh Cơ Cấm Tuyệt Tiên TRận, gia hỏa này thật sự quá may mắn rồi?

Không đúng, không phải gia hỏa này quá may mắn, mà là do hắn có Trận Bàn May Mắn. Cái Trận Bàn May Mắn này tuyệt đối có thể thay đổi vận may, khiến vận may của người ta từ không tốt biến thành tốt.

Nghĩ đến cái ấn ký của Trận Bàn May Mắn đã uy hiếp hắn một câu trước khi hắn đi, nói cái gì mà cho hắn thêm một cơ hội, bảo hắn lấy Trận Bàn May Mắn ra nhét ở nơi nào cũng được, nếu không thì hắn sẽ hối hận. Bây giờ nghĩ lại, thật là buồn cười biết bao. Hắn bị lão già bên trong Trận Bàn May Mắn này lợi dụng, ngược lại còn cảm thấy mình đã xả được bực tức, thậm chí còn có chút đắc ý.

Chương 929: Đều có vận may lớn. (2)

Những lão già này, quá gian xảo.

Thấy Lam Tiểu Bố ngây người, Tra Dự thở dài, “Chắc hẳn ngươi cũng hiểu ra rồi đi, ngươi mang Cơ Vận đến nơi này, chính là đã tìm được thánh địa khôi phục giúp hắn. Ở vùng đất tử vong này, không có tiên linh khí thiên địa, ta chỉ có thể dựa vào tinh huyết và nguyên khí của tiên đế để kéo dài hơi tàn, mà Cơ Vận vừa đến đã…”

“Giống như chó hoang rơi xuống hầm cầu đúng không?” Nghĩ đến chuyện mình bị Cơ Vận lợi dụng, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu. May là hắn đến cũng khá sớm, nếu như chậm hơn một chút nữa, khi Cơ Vận đã khôi phục thực lực đến trình độ nhất định rồi, hắn lấy cái gì mà đấu với Cơ Vận đây?

Tra Dự thở dài, “Ngươi nói cũng đúng, đối với Cơ Vận mà nói thì chính là như vậy. Ngươi cũng đoán được vì sao Cơ Vận lại may mắn như thế đi, bởi vì hắn có Trận Bàn May Mắn. Cứ như vậy, ngươi còn cảm thấy chúng ta liên thủ có thể đối phó được với hắn sao?”

“Cho nên muốn đối phó với Cơ Vận, đầu tiên cần phải làm chính là khóa cái Trận Bàn May Mắn lại, đúng không?” Lam Tiểu Bố nói.

Tra Dự gật đầu, “Ngươi nói như vậy cũng không sai, chỉ có khi khóa lại Trận Bàn May Mắn của đối phương rồi, chúng ta mới miễn cưỡng có tư cách đối phó với Cơ Vận, nếu không thì ngay cả tư cách cũng không có. Mà loại vật như Trận Bàn May Mắn không thể nào khóa lại được. Trận Bàn May Mắn là bảo vật Thượng Cổ, muốn khóa cái bảo vật Thượng Cổ này lại, nhất định phải có bảo vật có cùng cấp độ. Ngươi cảm thấy chúng ta có thể lấy ra được không? Ngay cả Sinh Tử Oa cũng không được.”

Lam Tiểu Bố cười he he, “Cái Cơ Vận hành giả tu luyện chính là Sinh Tử Luân, cái Sinh Tử Oa này cũng khá xứng với Cơ Vận đó.”

Tra Dự nhìn Lam Tiểu Bố một chút, từ tốn nói, “Bởi vì Cơ Vận có hai món bảo vật, trừ Trận Bàn May Mắn ra, còn lại chính là Sinh Tử Oa. Sinh Tử Oa mà ta có được kia, vốn chính là của Cơ Vận. Bây giờ chắc ngươi đã biết, có Trận Bàn May Mắn, vận may của Cơ Vận lớn đến mức nào chứ? Hắn đến nơi này chẳng những lấy được tử khí khôi phục tu vi, có thể lấy lại được Sinh Tử Oa. Điều duy nhất khiến ta không ngờ được là, Sinh Tử Oa lại bị ngươi cướp đi mất. Theo lý mà nói thì khả năng này không lớn lắm, nhưng hết lần này đến lần khác, chuyện này lại xảy ra. Cho nên có thể nói ngươi cũng là người có vận may lớn, đây cũng là lý do tại sao ta đồng ý liều chết liên thủ với ngươi một lần.”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn Tra Dự, hắn không ngờ Sinh Tử Oa thật sự là của Cơ Vận hành giả. Những lão gia hỏa này đều có thiên phú diễn xuất cả, trước đó hắn còn thật sự cho rằng Sinh Tử Oa mà hắn cướp được là của Tra Dự.

Cơ Vận hành giả tu luyện Sinh Tử Luân, tử khí với hắn mà nói chính là nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất, như vậy thì chiến đấu ở nơi này, Cơ Vận mới chính là chủ nhà.

Hắn phải đối phó với Cơ Vận như thế nào? Lam Tiểu Bố trầm ngâm một hồi lâu rồi hỏi, “Ta đến đây, Cơ Vận có biết hay không?”

Tra Dự lắc đầu, “Cơ Vận cũng không biết, không phải là hắn không thể biết, mà là hắn không cần biết. Nơi này tử khí tung hoành, bất kỳ người nào đến đây, cũng phải co lại, hắn hoàn toàn không cần quan tâm đến những tin tức này. Bây giờ hắn đang dồn toàn bộ tinh lực vào việc khôi phục tu vi.”

Lam Tiểu Bố biết ý của Tra Dự, chờ tu vi của Cơ Vận khôi phục rồi, người thứ nhất đi tìm chính là Lam Tiểu Bố hắn.

“Ngươi có từng nghĩ đến chuyện dùng KHốn Sát đại trận khóa Cơ Vận lại, sau đó chúng ta vào trận đánh lén hay không?” Thấy Lam Tiểu Bố trầm tư, Tra Dự đột nhiên nói.

Lam Tiểu Bố nhìn Tra Dự như đang nhìn một thằng ngốc nói, “Ngươi cảm thấy dùng trận pháp có thể xử lý được Cơ Vận sao?”

“Chắc là không được.” Tra Dự gật đầu, không có gì bất ngờ.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra gia hỏa này đang thăm dò mình, nếu như hắn nói trước tiên cứ bày trận đi, hắn khẳng định Tra Dự sẽ không liên thủ với hắn nữa.

“Ta hỏi lại ngươi một chuyện, bảo Cổ Tư đi khống chế cả một tiên vực, có phải là ý của Cơ Vận hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tra Dự cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dứt khoát trả lời, “Là chủ ý của hắn, nguyên nhân ngươi cũng có thể đoán được đấy. Cơ Vận tu luyện là Sinh Tử Luân, nếu Sinh Tử Luân cần tử khí, vậy thì cũng cần phải có sinh cơ. Cho nên khi tu luyện đến trình độ nhất định rồi, Cơ Vận cần phải có sinh cơ của một giới đến giúp hắn.”

Cho dù Lam Tiểu Bố đoán được Sinh Tử Luân cần phải có cả sinh cơ và tử khí, hắn vẫn bị sự ngoan độc của Cơ Vận hù dọa. Bọn gia hỏa này, mỗi một người đều đã tuyệt diệt nhân tính rồi.

Đối với những người này mà nói, mạng của người khác chẳng khác nào sâu bọ.

“Ta thật ra có một cách, nhưng mà ta không thể nói cho ngươi được. Bởi vì ta không dám hứa chắc, ngươi có thể phản bội giữa đường hay không.” Lam Tiểu Bố nói ra, hắn không để cho Tra Dự thề. Trong tình huống này, có tác dụng quái gì đâu chứ. Người ta có thể thần hồn câu diệt, vậy thì phát thề làm gì nữa?

“Ngươi nói đi.” Tra Dự bình tĩnh nói.

“Ta trốn vào trong Chân Linh thế giới, ngươi mang theo Chân Linh thế giới đi tìm Cơ Vận. Chờ sau khi tìm được Cơ Vận rồi, ta sẽ đột nhiên có cách giam Cơ Vận lại, sau đó chúng ta cùng nhau ra tay.” Lam Tiểu Bố nói.

Tra Dự từ tốn, “Chân Linh thế giới không giấu được, Cơ Vận chỉ cần quét một chút là biết bên trong Chân Linh thế giới có giấu người hay không.”

Lam Tiểu Bố không thèm để ý nói, “Nếu như chút chuyện đó mà ta cũng không làm được, ta cũng không cần liên thủ với ngươi nữa. Ngươi cứ làm theo lời ta nói đi, ta đảm bảo Cơ Vận sẽ không phát hiện ra được. Đến lúc đó ngươi cứ nói với Cơ Vận, người của ngươi đã nắm trong tay toàn bộ Ma Huyền Tiên Vực, chuyện sau đó cứ để cho ta, thế nào?”

Chương 930: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu.

Tra Dự nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố tròn mấy phút đồng hồ, lúc này mới thở dài nói, “Được rồi, nhưng mà chúng ta chỉ có một lần cơ hội mà thôi, lần này mà thất bại, ta và ngươi đều không có tương lai.”

“Yên tâm, sau lần này ngươi và ta đều có tương lai, ta khẳng định tương lai sẽ không có Cơ Vận kia.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, lấy ra một chiếc nhẫn Chân Linh thế giới ra, “Đợi lát nữa ta tiến vào Chân Linh thế giới rồi, ngươi hãy đeo chiếc nhẫn có chứa Chân Linh thế giới này lên tay.”

Cơ Vận biết hấn có Vũ Trụ Duy Mô, nhưng Tra Dự không biết. Thế nhưng Tra Dự lại biết hắn có một cái thế giới có cấp bậc cực cao, cụ thể là cao đến trình độ nào, Tra Dự không thể nào nghĩ đến Vũ Trụ Duy Mô được. Lam Tiểu Bố chính là muốn Tra Dự hiểu lầm.

Cho nên sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố nhìn như đang tiến vào trong Chân Linh thế giới, Chân Linh thế giới hóa thành chiếc nhẫn rơi xuống mặt đất.

Nhìn thấy chiếc nhẫn rơi xuống trước mặt mình, Tra Dự nhặt lên, thần niệm hắn quét qua một chút, thật sự không cảm nhận được sự tồn tại của Lam Tiểu Bố.

“Quả thật là lợi hại, đây tuyệt đối là thế giới cao cấp nhất.” Tra Dự thầm nghĩ.

Hắn biết Lam Tiểu Bố có một cái thế giới đỉnh cấp, nếu không thì cũng không thể lấy được Sinh Tử Oa của hắn. Ngoài mặt thì Lam Tiểu Bố tiến vào Chân Linh thế giới, thật ra là đang tiến vào thế giới có tầng cao hơn, sau đó lại che giấu cái thế giới này bên trong Chân Linh thế giới mà thôi.

Nhưng mà hắn không phát hiện ra, không có nghĩa là Cơ Vận cũng không thể phát hiện.

Tra Dự vuốt vuốt cái Chân Linh thế giới trong tay, trong lòng đột nhiên có một loại xúc động, nếu như hắn đột nhiên khóa cái Chân Linh thế giới này lại, có thể xử lý được Lam Tiểu Bố hay không?

Nhưng hắn nhanh chóng gạt cái ý nghĩ này đi, Lam Tiểu Bố xảo trá như thế nào hắn đã từng chứng kiến. Khi còn là tiên vương, đã có thể mạnh mẽ cướp đi Sinh Tử Oa trong tay hắn, đồng thời trốn ra khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không, loại gia hỏa xáo trá này nếu như không có phòng bị gì hắn, chính hắn cũng không tin.

HUống hồ, với thực lực của hắn bây giờ, muốn đối phó với Lam Tiểu Bố sợ là rất khó. Cho dù là Lam Tiểu Bố tiến vào trong thế giới của mình, bị hắn khoá lại, chắc hắn cũng không đối phó được.

“Ngươi chuẩn bị kỹ càng đi, ta đi tìm Cơ Vận đây.” Tra Dự đeo chiếc nhẫn Chân Linh thế giới lên ngón tay, tiện tay vạch ra mấy đạo thủ quyết huyền ảo, tại biên giới hang đất này đột nhiên mở ra, một cái truyền tống trận xuất hiện ở một góc của hang đất.

Tra Dự cũng không đứng lên, mà cả người hắn và bồ đoàn cùng nhảy vào truyền tống trận. Khác biệt duy nhất là, có một thứ gì đó khá giống bồ đoàn cũng bám vào mép của bồ đoàn, đi theo Tra Dự tiến vào trong truyền tống trận.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không thật ngốc đến nỗi hồ đồ đặt Vũ Trụ Duy Mô vào trong Chân Linh thế giới, sau đó hắn tránh bên trong Vũ Trụ Duy Mô để Tra Dự mang theo dẫn hắn đi gặp Cơ Vận hành giả.

Đầu tiên hắn và Tra Dự chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, hơn nữa hắn còn đoạt Sinh Tử Oa của Tra Dự. KHông chỉ như vậy, khi hợp tác, Tra Dự cũng không phát thề gì cả. Trong tình huống này, hắn giao sinh mạng mình cho người khác nắm lấy, Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, lại đặt Vũ Trụ Duy Mô vào trong Chân Linh thế giới, có lẽ Tra Dự không thể nào chế trụ được hắn, nhưng mà Cơ Vận 100 % có thể áp chế hắn.

Ngươi ở bên trong, người ta ở bên ngoài, người ta vẫn không thể áp chế nổi ngươi sao?

Đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất mà thôi, thứ hai, lần trước hắn đã bị Cơ Vận hành giả hố một trận, sau khi Cơ Vận bán đứng hắn, hắn còn giúp Cơ Vận kiếm tiền. Loại chuyện này xảy ra một lần là do kinh nghiệm hắn còn thiếu, nếu xảy ra lần thứ hai, là do hắn đáng đời, hoặc là không thích hợp xông xáo trong hư không.

Có lúc chỉ một lần thôi cũng có thể khiến người ta cả đời cũng không thể vượt lên được, đừng nói là hai lần.

Cho nên lần này, Lam Tiểu Bố giả bộ như tiến vào bên trong Chân Linh thế giới, đồng thời vứt Chân Linh thế giới trên mặt đấy, hắn cũng không tiến vào trong Chân Linh thế giới, mà là thi triển thần thông Thai Dịch Hóa Hình biến thành một góc của bồ đoàn, sau đó đi theo Tra Dự đến gặp Cơ Vận hành giả.

…

Trận văn truyền tống kích phát, Tra Dự và cả bồ đoàn của hắn trong nháy mắt đã bị truyền tống đi.

KHi bồ đoàn rơi xuống mặt đất một lần nữa, Lam Tiểu Bố đã thông qua Giám Sát trận văn trong tay Tra Dự nhìn rõ ràng.

Nơi bọn hắn đang ở chính là một khối ngọc thạch to lớn, phía trước khối ngọc thạch này là một cái đại điện trong suốt, bố trí của đại điện mặc dù không tính là xa hoa, lại có một chút hơi thở tôn quý.

Lam Tiểu Bố đoán, nơi này chắc hẳn chính là động phủ ban đầu của Tra Dự.

Chỉ là giờ phút này ở giữa đại điện có một cái trận bàn rất lớn, trên trận bàn này có một cái bóng hư ảo đang ngồi. Điều kỳ lạ là, trên cái bóng hư ảo này lại có một đôi mắt thật.

Cho dù so với lúc bị mình phong ấn, cái trận bàn này đã lớn hơn gấp mấy chục lần, Lam Tiểu Bố chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn ra, trận bàn kia chính là Trận Bàn May Mắn. Như vậy, cái bóng hư ảo ngồi trên Trận Bàn May Mắn chính là Cơ Vận hành giả.

Nhưng mà giờ phút này ngay cả thân thể của Cơ Vận hành giả cũng chưa ngưng tụ lại, cũng may chỉ có Nguyên Thần hư ảo mà thôi. Có lẽ là tử khí ở nơi này đã mang đến cơ duyên cho Cơ Vận.

“Lúc này ngươi đến làm gì?” Tra Dự ở bên ngoài bình đài ngọc thạch đợi một hồi lâu, lúc này mới có một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lúc này Tra Dự mới dám nói chuyện, hắn kính cẩn thi lễ một cái, “Đại nhân, ta cố ý đến đây thông báo, chuyện của Ma Huyền Tiên Vực đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ cả một tiên vực đang nằm trong tầm khống chế của ta.”

Chương 931: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu. (2)

“Rất tốt, vào đi.” Cái bóng hư ảo kia hài lòng nói một câu, sau đó cửa chính đại điện trong suốt đột nhiên mở ra.

Tra Dự vừa tiến vào trong đại điện trong suốt, lập tức đã cảm nhận được không đúng, giờ phút này không gian xung quanh hoàn toàn bị khóa chặt lại, thậm chí hắn còn không thể động đậy chút nào.

“Đại nhân…” Tra Dự kinh hoảng kêu lên một tiếng.

Cơ Vận từ tốn nói, “Nếu như ta đoán không sai, chắc là Lam Tiểu Bố kia đến?”

KHi nói chuyện, ánh mắt Cơ Vận đã nhìn về phía Chân Linh thế giới ở trên tay Tra Dự. Giờ phút này Tra Dự mới hiểu được, Chân Linh thế giới của mình cũng đã bị khóa lại..

Trong lòng hắn dâng lên một tia tuyệt vọng, cái này còn chưa bắt đầu ra tay đã bị Cơ Vận phát hiện ra rồi. Với thực lực của Cơ Vận hành giả, Lam Tiểu Bố cho dù có năng lực thông thiên, cũng đừng hòng có thể thoát ra khỏi Chân Linh thế giới được. Giờ phút này trong lòng hắn có điên cuồng mắng Lam Tiểu Bố đi nữa thì cũng không có ích lợi gì. Hắn điên rồi sao, vậy mà tin vào lời mê hoặc của một nhân vật nhỏ có vận may khá tốt ở tiên giới? Thật sự đến đánh lén loại người như Cơ Vận.

Quả nhiên, một khắc sau, Chân Linh thế giới trong tay Tra Dự đột nhiên rời khỏi ngón tay hắn, lơ lửng ở trước mặt Cơ Vận. Cơ Vận duỗi thủ ấn hư ảo ra, nắm lấy Chân Linh thế giới “Nếu như ta đoán không sai, trong Chân Linh thế giới này có một đại thế giới chân chính, đại thế giới này thật ra chính là thứ ta thèm muốn từ rất lâu…”

Lúc nói chuyện, trong mắt Cơ Vận lộ ra tia khát vọng.

Câu này hắn nói là thật, hắn đâu chỉ ngấp nghé đến Vũ Trụ Duy Môc của Lam Tiểu Bố? Đơn giản chính là nằm mơ cũng muốn lấy được.

“Đại nhân, ngươi…” Tra Dự miệng đắng lưỡi khô, hắn biết khả năng thành công của lần này không cao, nhưng không nghĩ lại thấp đến mức này, còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

“Ngươi muốn hỏi ta tại sao lại biết Lam Tiểu Bố đến rồi sao?” Cơ Vận hành giả từ tốn nói, “Trong tay ngươi đột nhiên có nhiều thêm một chiếc nhẫn Chân Linh thế giới, người khác nhìn không ra, nhưng Cơ Vận ta chẳng lẽ không nhìn ra được sao?

Hơn nữa ngươi khi nào thì chủ động tích cực như vậy? Ta nói chủ động tích cực không phải là chuyện ngươi đến nơi này, mà là Ma Huyền Tiên Vực, ta có thể khẳng định, ngươi vẫn còn chưa khống chế được Ma Huyền Tiên Vực. Nếu còn chưa khống chế được, vậy mục đích ngươi đến nơi này không phải đã rõ ràng rồi sao? Sau khi biết tên tuổi của Cơ Vận ta, còn dám giật dây ngươi ra tay. Trừ tên tiên vương có lá gan lớn hơn trời kia, ta thật sự không nghĩ ra được người thứ hai đâu.”

Nói đến đây, Cơ Vận thở dài, “Lá gan của tên tiên vương này đúng là lớn thật, đáng tiếc là đầu óc đã bị héo rút hết rồi. Cơ Vận ta mà dễ tính toán như vậy, sao ta có thể còn ngồi ở nơi này?”

TRong lòng Tra Dự vô cùng khinh thường, ngươi ngồi thì sao chứ? Ta đây xem như bây giờ có chết, ít nhất thì ta cũng có một cái thân thể tàn phế, Cơ Vận ngươi ngay cả thân thể tàn phế cũng không có, chỉ là một cái Nguyên Thần mà thôi.

“Nói đi, sao Lam Tiểu Bố kia lại đến đây? Hắn và ngươi định tính toán như thế nào? Cơ Vận hành giả đánh ra mấy chục đạo cấm chế hoàn toàn phong ấn Chân Linh thế giới trong tay lại, lúc này mới nhìn Tra Dự, nhàn nhạt hỏi.

Tra Dự biết có giấu diếm cũng không có chút ý nghĩa gì, dứt khoát nói ra, “Hắn đến đây là vì Thiên Cương trận kỳ, bởi vì hắn tra ra được Thiên Cương trận kỳ từ chỗ Cổ Tư, lại từ Cổ Tư tra đến chỗ ta, sau đó trực tiếp đến hẻm núi Ma Huyền Hư Không.”

“Quả nhiên là Thiên Cương trận kỳ, vậy thì xem ra, trên người tên Lam Tiểu Bố kia không chỉ có một lá Thiên Cương trận kỳ, ta ngược lại khá mong đợi đấy…”

Cơ Vận tự lẩm bẩm một câu,sau đó hắn tiện tay lấy một lá trận kỳ ra quan sát.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn dựa vào Giám Sát đại trận quan sát Cơ Vận, trong lòng vô cùng xoắn xuýt, hắn biết bây giờ có thể khởi động Thiên Cương trận bàn. Nhưng hắn lại không dám, nguyên nhân chính là vì Trận Bàn May Mắn.

Hắn vẫn luôn không thể nào cảm ứng được lá Thiên Cương trận kỳ này, trừ chuyện ấn ký mà mình để lại đã bị xoá bỏ đi, còn một khả năng nữa chính là trận kỳ này được giấu ở trong Trận Bàn May Mắn.

Đặt ở trong Trận Bàn May Mắn, quả thật có thể che chắn đi cảm ứng của hắn.

Nếu như hắn kích phát Thiên Cương trận bàn, ba mươi lăm lá trận kỳ cùng lúc khởi động. Cái trận kỳ thứ 36 vẫn bị Trận Bàn May Mắn ngăn cản, không thể nào kích phát, vậy hắn sẽ vẫn thất bại trong gang tấc.

Nhưng mà cho dù như thế nào, cũng phải ra tay. Lam Tiểu Bố định kích phát Thiên Cương trận bàn và ba mươi lăm lá trận kỳ, nếu như lá trân kỳ thứ 36 không kích phát, hắn sẽ đột nhiên ra tay, công kích Trận Bàn May Mắn.

Trận Bàn May Mắn bị hắn công kích, lại có Tra Dự hô ứng, rất có thể sẽ kích phát được lá trận kỳ thứ 36, hoàn thành bố trí Thiên Cương đại trận.

Nhưng hắn không ngờ được là, hắn còn chưa ra tay, Cơ Vận hành giả đã chủ động lấy lá trận kỳ thứ 36 ra. Giờ phút này nếu như Lam Tiểu Bố còn không biết nắm lấy cơ hội, vậy hắn sống đến bây giờ cũng vô ích quá rồi.

Hầu như ngay khi Cơ Vận lấy lá Thiên Cương trận kỳ này ra, Lam Tiểu Bố lập tức điên cuồng kích phát Thiên Cương trận bàn, ba mươi lăm lá Thiên Cương trận kỳ.

Cơ Vận nhìn trận kỳ trong tay, thì thào nói, “Nghe nói Thiên Cương trận kỳ là đồ của Thiên Cương Đại Đế, ai, bây giờ, thứ tạp nham nào cũng tự xưng là Đại Đê, thật sự là cười đến rụng răng. Tự xưng Đại Đế? Ngươi có thể lấy ra Thiên cương Biến…”

Mới nói ra được mấy chữ THiên Cương BIến này, sắc mặt Cơ Vận đột nhiên thay đổi. Hắn nhớ đến bên trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thần Thông có thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh, lập tức thầm than không tốt.

Chỉ là hắn còn chưa cất lá Thiên Cương trận kỳ trong tay đi, không gian đã lập tức thay đổi, từng đạo hơi thở quy tắc thiên địa kinh khủng trong nháy mắt đã bao phủ vùng không gian này.

Chương 932: Tra Tra là pháo hôi.

36 lá trận kỳ nhanh chóng vào chỗ, Thiên Cương trận bàn nhanh chóng bao phủ vùng không gian này lại.

Tra Dự ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mặt, sau trận cơ Thiên Cương trận bàn và 36 lá trận kỳ đều xuất hiện ở đây, hơn nữa còn kích phát trận bàn thành công, tạo thành một cái Thiên Cương đại trận?

Giờ phút này giọng nói của Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện bên tai hắn, “Tra Tra, nhanh chóng ra tay công kích Cơ Vận…”

Tra Dự mặc dù không biết Lam Tiểu Bố xuất hiện như thế nào, nhưng hắn cũng có thể lập tức hiểu ra được chuyện gì. Thứ Lam Tiểu Bố chuẩn bị chính là Thiên Cương trận bàn và 35 lá Thiên Cương trận kỳ còn lại, khi Cơ Vận lấy ra lá trận kỳ thứ 36, Lam Tiểu Bố đột ngột kích phát Thiên Cương trận bàn. Giờ phút này 36 lá trận kỳ đang ở trong cũng một không gian, không gian lập tức hình thành hô ứng, tạo thành Thiên Cương đại trận.

Mà Cơ Vận hành giả đang nằm trong Thiên Cương đại trận này, cho nên đây mới là biện pháp khả thi của Lam Tiểu Bố.

Cách hay, sau khi Tra Dự hiểu rõ hoàn toàn không quan tâm đến thân thể tàn phế của mình nữa, lấy pháp bảo của mình ra đánh về phía Cơ Vận hành giả.

Lam Tiểu Bố có thể làm được chuyện này cho thấy rõ hắn không hề khoác lác, bọn hắn có kế hoạch, hơn nữa đã thành công được bước đầu, đương nhiên hắn sẽ làm theo yêu cầu của Lam Tiểu Bố mà điên cuồng công kích Cơ Vận.

Theo lý mà nói, giờ phút này Lam Tiểu Bố nhất định phải liều mạng mà cùng Tra Dự công kích Cơ Vận hành giả mới đúng. Nhưng Lam Tiểu Bố chẳng những không công kích Cơ Vận hành giả mà lại nhào về phía Trận Bàn May Mắn.

Tra Dự nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhào về phía Trận Bàn May Mắn, lập tức biết mình là kẻ ngốc rồi.

Lúc này không phải Lam Tiểu Bố nên dựa vào Thiên Cương đại trận, sau đó cùng hắn công kích Cơ Vận sao? Sao lại biến thành mình công kích Cơ Vận, còn Lam Tiểu Bố hắn thì đi cướp đoạt Trận Bàn May Mắn rồi?

Tra Dự biết mình đã thành pháo hôi công kích, nhưng lúc này hắn đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể điên cuồng công kích Cơ Vận hành giả, tên pháo hôi như hắn mới có hi vọng sống.

“Thứ ngớ ngẩn…” NHìn fthấy Tra Dự điên cuồng công kích mình, trong lòng Cơ Vận giận dữ, sau khi quát to một tiếng, thủ ấn thần nguyên vươn về phía đầu Tra Dự.

Chỉ là thủ ấn thần nguyên của hắn vừa vươn ra, không gian đã lập tức hình thành nên lực lượng ngăn cản vô cùng mạnh mẽ, khiến thủ ấn không dấu vết lúc đầu của hắn trở nên chậm chạp lại. KHông chỉ như vậy, lực lượng thủ ấn cũng hiển lộ rõ ra ngoài.

Quỹ tích và lực lượng từ đòn công kích rõ ràng như vậy, cho dù Tra Dự có kém đến đâu, cũng có thể dựa vào pháp bảo miễn cưỡng tránh thoát được đạo thủ ấn này.

Sau luồng lực lượng ngăn cản kia, còn có một loại lực lượng xé rách, luồng lực lượng này cuốn lấy cả người Cơ Vận, tựa như muốn kéo Cơ Vận đến trung tâm của Thiên Cương trận bàn.

Cơ Vận cũng không thèm để ý, giờ phút này uy lực của Thiên Cương trận bàn còn không bằng một phần ngàn tỷ khi mạnh nhất. Cho dù có đến khi hết thời gian, hắn cũng có thể bòn rút sức lực của Lam Tiểu Bố và Tra Dự đến chết.

KHiến cho hắn cảm thấy yên tâm là Lam Tiểu Bố đang nhào về phía Trận Bàn May Mắn, chứ không phải khống chế lá trận kỳ đang bị hắn nắm trong tay kia. Đây chính là thấy tiền tài thì nảy lòng tham mà, đối thành ai có lẽ cũng sẽ nhào về phía Trận Bàn May Mắn trước tiên.

Điều này cũng hợp ý của mình, bây giờ Thiên Cương đại trận mới bị kích phát, Lam Tiểu Bố và Tra Dự đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần qua một thời gian nữa, hắn sẽ để cho Lam Tiểu Bố biết thế nào là gừng càng già càng cay. Bởi vì uy lực của Thiên Cương trận bàn sẽ càng ngày càng yếu, cuối cùng sẽ hóa thành trận bàn bình thường, hắn có thể xoay người nhặt lên. KHông sai, Thiên Cương trận bàn cuối cùng có thể nhặt lên được.

Trận Bàn May Mắn của hắn dễ lấy như vậy sao? Cho dù Lam Tiểu Bố ngươi có thể giới đỉnh cấp, cũng đừng mong có thể lấy được Trận

Bàn May Mắn trước mặt hắn. Cũng giống như Tra Dự, bị Lam Tiểu Bố không biết từ đâu ra lấy mất Sinh Tử Oa, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người Cơ Vận hắn.

Lam Tiểu Bố điên cuồng lấy trận kỳ ra, tựa như đang muốn khóa Trận Bàn May Mắn lại, động tác của Tra Dự nhìn như đang giúp hắn tranh thủ thêm chút thời gian.

Tra Dự có khổ mà không thể nói được, cho dù có Thiên Cương đại trận giúp sức, nhưng hắn cảm thấy lực lượng mình đánh ra không hề làm theo ý mình. Mặt ngoài nhìn thì giống như hắn còn có thể chịu đựng được, nhưng trên thực tế khi hắn thi triển pháp bảo, không gian đang từ từ bị đè ép lại, không chỉ như vậy, hắn lại chẳng thể nào nói ra được lời nào. Tra Dự không phải đồ ngốc, hắn cũng có thể mơ hồ cảm nhận được uy lực của Thiên Cương đại trận đang càng ngày càng yếu.

Cũng may pháp bảo của hắn là Bát Bảo rương, còn có thể giúp hắn kéo dài hơi tàn. Hắn chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố có thể nhanh chóng lấy được Trận Bàn May Mắn, sau đó đến giúp hắn một tay.

Nửa nén hương sau, Cơ Vận hừ lạnh một tiếng, “Đi chết đi cho ta…”

Giọng nói này vừa dứt, một đạo nhận mang phá vỡ không gian giữa hắn và Tra Dự. Cho dù có Thiên Cương đại trận khống chế, nhưng đạo nhận mang này không gặp chút ngăn cản nào đánh thẳng vào ngực Tra Dự.

Sắc mặt Tra Dự tái nhợt như một tấm giấy trắng, hắn nhìn thấy rõ ràng đạo nhận mang này đâm vào trong ngực hắn, cho dù hắn có đủ thời gian để chặn lại, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại không thể ngăn lại được.

Phốc! Sương máu nổ tung, cả người Tra Dự giống như diều đứt dây trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đụng vào biên giới Thiên Cương đại trận. Từng đạo Thiên Cương nhận mang ập đến, tựa như một khắc sâu có thể xé Tra Dự thành bã vụn.

Mà Cơ Vận hoàn toàn không quan tâm gì đến Tra Dự, thân hình lóe lên, thủ ấn lại chụp về phía đầu Lam Tiểu Bố.

Giờ khắc này, hơi thở Thiên Cương đại trận đột nhiên yếu đi, không chỉ như vậy, Thiên Cương trận bàn hình như còn dừng vận chuyển.

Cho dù đã bị đánh vào một góc, Tra Dự vẫn biết tình huống như thế ào, đó là do lá trận kỳ thứ 36 của Thiên Cương trận bàn.

Chương 933: Tra Tra là pháo hôi. (2)

Thiên Cương trận bàn có một cái trận cơ và ba mươi sáu lá trận kỳ. trận cơ Thiên Cương trận bàn và ba mươi lăm lá Thiên Cương trận kỳ đều do Lam Tiểu Bố mang đến, mà Lam Tiểu Bố dựa vào ba mươi lăm lá trận ký và trận cơ Thiên Cương trận bàn kích phát Thiên Cương đại trận. Lúc này, lá trận kỳ thứ 36, khi trận cơ Thiên Cương vận chuyển đã tự động gia nhập vào Thiên Cương đại trận.

Nhưng lá trận kỳ thứ 36 này không phải ở trên người Lam Tiểu Bố, mà là trên người Cơ Vận.

Cơ Vận đã từ bên trong Thiên Cương đại trận ban đầu mà khôi phục lại, giờ phút này nhất định đang lấy lại lá trận kỳ thứ 36 bên trong Thiên Cương đại trận. Chỉ cần lá trân kỳ thứ 36 này bị Cơ Vận lấy đi, Lam Tiểu Bố và hắn đều chết chắc. Cho dù là do uy lực của Thiên Cương đại trận yếu bớt mà trốn được một mạng, nhưng Tra Dự lại chẳng có chút vui mừng nào.

“Ta đã nói ngươi xem thường Cơ Vận mà…” Tra Dự nằm ở một góc tự lẩm bẩm một câu. Loại cường giả như Cơ Vận, chỉ cần cho hắn một cơ hội, hắn sẽ có thể lật bàn. Mà Lam Tiểu Bố đâu chỉ cho người ta một cơ hội? Hắn hầu như đã giao hết những yếu tố mấu chốt trong trận chiến này cho đối phương cả rồi.

Ngươi chắc hẳn phải khống chế cái lá trận kỳ thứ 36 kia trước, chứ không phải là đến cướp đoạt Trận Bàn May Mắn. Nếu đổi lại là hắn…

Tra Dự do dự một chút, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ đi cướp đoạt Trận Bàn May Mắn trước.

Cướp đoạt Trận Bàn May Mắn thật sự có rất nhiều lợi ích, đầu tiên là một khi cướp được Trận Bàn May Mắn rồi, thực lực của Cơ Vận hành giả ở trong Thiên Cương đại trận nhất định sẽ bị hạ thấp xuống rất nhiều. Không có Trận Bàn May Mắn giúp sức, Cơ Vận hành giả chẳng khác nào lão hổ không răng. Ngay cả thân thể cường đại như lão phu này cũng không có.

Thứ hai là sau khi cướp đoạt được Trận Bàn May Mắn rồi, vận may của Cơ Vận hành giả sẽ giảm xuống. Chuyện này đối với Cơ Vận mà nói, chính là trí mạng, Cơ Vận sở dĩ có thể đi được đến ngày hôm nay, Trận Bàn May Mắn mới là nhân tố quan trọng nhất.

Chứ đừng nói đến chuyện khi chiến đấu đi cướp đoạt Trận Bàn May Mắn sẽ khiến tâm thần Cơ Vận đại loạn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Lam Tiểu Bố lại cướp đoạt thất bại, nếu như đổi thành hắn…

Tra Dự thở dài, giờ phút này hắn tỉnh táo mà suy nghĩ lại, nếu như đổi thành hắn, hắn cũng sẽ thất bại. Nếu như hắn có thể thành công, Cơ Vận sẽ không để yên mà không ngăn cản như thế được. Cơ Vận không ngăn cản Lam Tiểu Bố cướp đoạt Trận Bàn May Mắn, đó chính là vì Cơ Vận biết chắc Lam Tiểu Bố không thể nào thành công dược.

Cho dù thủ ấn của Cơ Vận vì Thiên Cương đại trận mà bị ngăn cản lại, trở nên cực kỳ chậm chạp, nhưng bởi vì tác dụng của Thiên Cương đại trận yếu đi, cho nên vẫn có thể khóa sinh cơ của Lam Tiểu Bố lại.

Mắt thấy thủ ấn kia sắp bắt được đầu Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đột nhiên vung tay lên, vô số trận kỳ được kích phát, một Tiên trận Phòng Ngự hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt Cơ Vận.

Cơ Vận khẽ giật mình, sau đó lập tức hiểu ra hóa ra trước đó Lam Tiểu Bố bố trí trận kỳ trong thời gian dài như vậy, không phải vì lấy đi Trận Bàn May Mắn, mà là vì giờ phút này ngăn cản hắn lại.

Không đúng, Cơ Vận lập tức hiểu ra, trừ khi là bị ngốc, mới làm ra chuyện vô dụng như vậy. Loại Tiên trận Phòng Ngự này của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngăn cản hắn được vài giây mà thôi. Tốn một khoảng thời gian dài như vậy, phế đi một Tra Dự, Lam Tiểu Bố chỉ muốn ngăn cản hắn vài giây thôi sao?

Với tác phong của Lam Tiểu Bố, nhất định sẽ không đơn giản như vậy.

Cơ Vận vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy ấn ký thần niệm của hắn trên lá Thiên Cương trận kỳ thứ 36 kia trong nháy mắt đã yếu bớt, một khắc sau đã hoàn toàn biến mất.

Giờ phút này mà Cơ Vận vẫn không hiểu rõ ý định của Lam Tiểu Bố vậy thì hắn chính là heo.

Lam Tiểu Bố dựa vào Thiên Cương trận bàn và ba mươi lăm lá trận kỳ kích phát Thiên Cương đại trận, chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Bước thứ hai là đẩy Tra Dự ra ngăn cản hắn, nhìn bề ngoài, Lam Tiểu Bố chỉ dựa vào Tra Dự và Thiên Cương đại trận ngăn cản hắn để cướp đi Trận Bàn May Mắn. Nhưng trên thực tế, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý nghĩ cướp đi Trận Bàn May Mắn, người ta chỉ đang bố trí để thay thế trận văn chân chính mà thôi.

TRong khoảng thời gian bố trí trận văn thay thế này, Lam Tiểu Bố còn bố trí trận kỳ xung quanh Trận Bàn May Mắn để hình thành nên một cái Tiên trận Phòng Ngự.

Cái Tiên trận Phòng Ngự này mới là bước thứ ba, ngăn cản Cơ Vận hành giả hắn đối phó với Lam Tiểu Bố hắn trong một khoảng thời gian ngắn.

Bước thứ tư mới là chuyện Lam Tiểu Bố thật sự muốn làm, vì không khiến hắn chú ý, Lam Tiểu Bố đã không ngừng khắc họa trận văn thay thế trong hư không. Những trận văn thay thế này nằm trong không gian Thiên Cương đại trận, hắn hoàn toàn không thể nào phát hiện ra được.

Bây giờ đã thực hiện xong bước thứ ba, Lam Tiểu Bố đã dùng tốc độ nhanh nhất, dựa vào Tiên trận Phòng Ngự ngăn cản Cơ Vận hắn, cùng lúc này thay thế được lá Thiên Cương trận kỳ duy nhất có thể đang bị Cơ Vận hắn khống chế.

Trận văn thay thế này rất nhanh đã có hiệu quả, khi Cơ Vận hành giả xé rách Tiên trận Phòng Ngự của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã thông qua trận văn thay thế xóa bỏ đi mọi ấn ký thần niệm trong Thiên Cương trận kỳ thứ 36 của Cơ Vận hành giả, đồng thời biến lá trận kỳ này thành của chính hắn.

Cơ Vận không tiếp tục đuổi giết Lam Tiểu Bố nữa, hắn biết mình đã chậm rồi, giờ phút này hắn đã hoàn toàn lọt vào trong Thiên Cương đại trận thật sự. Chỉ cần Thiên Cương trận bàn kích phát, tất cả không gian xung quanh không còn nằm trong tầm khống chế của hắn nữa, Cơ Vận hắn chỉ có thể tự vệ.

Giờ phút này, Cơ Vận biết hắn tự vệ cũng có chút cố sức. Bây giờ hắn nghĩ không phải là xử lý Lam Tiểu Bố thế nào để lấy được Thiên Cương trận bàn, mà là làm sao để lấy được Trận Bàn May Mắn rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 934: TRận chiến với Cơ Vận.

“Ngươi là một sâu kiến rất mạnh, nhưng mà sâu kiến cuối cùng vẫn là sâu kiến mà thôi.” Cơ Vận nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng diệu bình thản.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện trong tay, “Cơ Vận, bây giờ chúng ta có thể từ từ tính toán nợ nần một chút.”

Ngoài mặt thì Cơ Vận nói rất hung ác, nhưng Lam Tiểu Bố không tin đối phương có thể phá vỡ được Thiên Cương đại trận. Giờ phút này, ngay của Trận Bàn May Mắn cũng bị Thiên Cương đại trận khóa lại, Cơ Vận muốn lấy Trận Bàn May Mắn đi không phải là chuyện dễ dàng.

“Chờ một chút…” Cơ Vận gọi Lam Tiểu Bố lại, “Lam đạo hữu, chúng ta không có bao nhiêu thù hận cả, có câu nói oan gia nên giải không nên kết. Hôm nay ngươi thật sự đã chiếm ưu thế, nhưng mà nếu như ta muốn đi, ngươi nhất định không thể giữ ta lại được. KHông tin thì ngươi có thể hỏi Tra Dự một chút.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tra Dự bị trọng thương đang nằm ở một góc đằng xa. Tra Dự im lặng một hồi lâu mới chậm rãi nói, “Cơ Vận quả thật là giết không chết được, nguyên nhân thì ta không biết. Năm đó hắn bị mười ba tên thần đế vây công, thậm chí bị đánh đến thần hồn câu diệt. Nhưng chỉ qua 100.000 năm, hắn đã ngóc đầu trở lại, chém giết hết mười ba tên thần đế đã vây công hắn kia.”

Lam Tiểu Bố im lặng, trong lòng hắn lại đang cười lạnh, hắn tuyệt đối không tin trong vũ trụ này còn có nhân vật có giết cũng không chết. Vì sao Cơ Vận lại không thể giết chết được, không phải vì liên quan đến Trận Bàn May Mắn, mà là vì Sinh Tử Luân.

Cho dù như thế nào, hôm nay hắn cũng sẽ không để Cơ Vận lấy Trận Bàn May Mắn đi. Hắn giả bộ như yên lặng, nhưng thật ra đang lặp lại chiêu cũ, đang khắc họa trận văn hư không.

Đây là bên trong Thiên Cương đại trận, Thiên Cương đại trận là do hắn khống chế, hắn ở trong Thiên Cương đại trận khắc họa một cái Hư KHông CHuyển Di đại trận, chờ đến khi Cơ Vận phản ứng lại, chuyển cái Trận Bàn May Mắn này đi. Ít nhất thì cũng có thể ngăn cản Trận Bàn May Mắn bị Cơ Vận lấy đi.

Thấy Lam Tiểu Bố yên lặng quá lâu, Cơ Vận hoàn toàn không nói lần thứ hai, mười tám viên phật châu lập tức đánh ra.

Rõ ràng đã bị khóa bên trong không gian của Thiên Cương đại trận, nhưng khi mười tám viên phật châu này đánh ra, tựa như đã xuất hiện vết nứt..

Giờ phút này, trận văn hư không mà Lam Tiểu Bố bố trí ra đã hiện rõ. Chỉ cần tinh thông Hư KHông TRận Đạo là có thể cảm nhận được trận văn hư không của Lam Tiểu Bố.

Cơ Vận cười lạnh. “Cho đến bây giờ Cơ Vận ta vẫn chưa bao giờ vấp ngã một chỗ hai lần, lần đầu tiên ngươi cướp đi Thiên Cương trận kỳ, bây giờ còn định dựa vào cách này để cướp đi Trận Bàn May Mắn của ta hay sao? Nếu như không muốn hòa giải, vậy hôm nay để Cơ

Vận ta nhìn xem, ngươi có bản lĩnh như thế nào.”

Giọng nói còn chưa dứt mười tám viên phật châu tựa như đã tạo thành mười tám tầng giới vực. Rõ ràng đang ở bên trong Thiên Cương đại trận của mình, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được mười tám tầng giới vực này đang ngăn cách sự không chế của mình với Thiên Cương đại trận.

Giờ phút này, Cơ Vận mới chính là chủ của mười tám tầng giới vực này, chỉ cần Cơ Vận vung tay lên, Lam Tiểu Bố ở bên trong mười tám tầng giới vực này sẽ hóa thành bột mịn.

Sau lưng Lam Tiểu Bố phủ một tầng mồ hôi lạnh đây là thần thông gì thế? Lại có thể khống chế ngược Thiên Cương đại trận, hơn nữa còn trực tiếp tiếp quản vùng không gian mà Thiên Cương đại trận đang khống chế? Biến không gian này thành mười tám tầng giới vực của mình.

Cái này hoàn toàn là nghiền ép thực lực của hắn, đối mặt với loại thực lực này, hắn còn đánh cái quái gì nữa?

Có nên trốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô hay không? Lam Tiểu Bố vừa mới nghĩ đến chuyện tránh né, đã phát hiện ra không ổn. Nếu như mười tám viên phật châu của Cơ Vận hành giả thật sự có thể khóa được Thiên Cương đại trận của hắn, đồng thời khống chế vùng không gian này biến nó thành mười tám tầng giới vực, vậy bây giờ sao hắn có thể còn bình an thế này? Người ta đã sớm không chế Lam Tiểu Bố hắn lại, trực tiếp nghiền ép rồi.

Lại nghĩ đến lúc trước khi ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Cơ Vận có thể gây ảnh hưởng đến tư duy của hắn, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, không phải Cơ Vận khống chế được Thiên Cương đại trận, mà là mười tám viên phật châu này của Cơ Vận đang ảnh hưởng đến tâm trí của hắn.

Ảnh hưởng đến tâm trí Lam Tiểu Bố hắn? Lúc trước hắn xé rách hồn phách của mình tu luyện Đoán Thần Thuật, cũng không bị ảnh hưởng gì, hôm nay chỉ một cái thần thông mà muốn ảnh hưởng đến tâm trí của hắn sao?

Lam Tiểu Bố đột nhiên hét lên một tiếng dài, Thất âm Kích không hề cố kỵ cuốn theo trăm triệu vạn kích mang. Nếu như hắn đoán sai, thì cũng chỉ có một chữ chết mà thôi.

KHi kích mang cuốn lên, Lam Tiểu Bố không còn e ngại gì nữa, còn sống cũng đã kiếm lời rồi. Hắn đã giải quyết được vấn đề cường giả ngoài hành tinh xâm lấn Địa Cầu, với hắn mà nói đã sớm đủ rồi, còn gì mà phải lo trước lo sau?

THần niệm thông suốt, kích mang lại càng mạnh mẽ, Thất âm Kích cuốn lên không chí có kích âm và trăm triệu vạn kích mang, còn có chiến ý mở rộng đến cực hạn.

Thét dài không thôi, sát thế nương theo chiến ý tăng càng lúc càng cao. Người sống một đời, trừ cái chết ra còn có gì phải e ngại? Có lẽ chuyện đáng sợ hơn cả cái chết đó chính là tư duy bị người ta tước đoạt, biến thành cái xác không hồn.

Người này tước đoạt ý chí tư duy của hắn, hôm nay còn ảnh hưởng đến tâm trí của mình, chỉ một chữ thôi, giết!

Một hành giả mà cũng muốn cướp đoạt Vũ Trụ Duy Mô của hắn? Vũ Trụ Duy Mô mặc dù là do Trúc Duẫn lấy được đầu tiên, nhưng hắn lại có lý tưởng về đại đạo của riêng mình. Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ nhờ đến Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên một thế giới đại đạo chân chính. Cho dù là vũ trụ, cũng phải có quy tắc trói buộc.

Người khác không làm, vậy Lam Tiểu Bố hắn sẽ làm. Vì mình, cũng là vì Vũ Trụ Duy Mô, vì đại đạo Hạo hãn.

Sát thế theo tiếng thét dài tăng vọt, sát ý càng ngày càng nồng đậm, hầu như sắp đạt đến một trạng thái đỉnh phong, giờ khắc này không gian trong Thiên Cương đại trận không còn nữa, mươi tám viên phật châu mô phỏng lại mười tám tầng giới vực kia cũng không còn tồn tại, chỉ có khí thế kích mang thẳng tiến không lùi, không giết không trở về ia mà thôi.

Chương 935: TRận chiến với Cơ Vận. (2)

Khí thế càng ngày càng mạnh, cuối cùng hầu như đã ngưng đọng thành thực chất, đạo âm dâng lên mà tuôn ra. Đạo Bất Trầm Luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!

Đại thần thông của Lam Tiểu Bố, Đạo Bất Trầm Luân!

Cơ Vận điên cuồng vận chuyển mười tám hạt phật châu, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng thế giới phật châu của mình đang sụp đổ. Cái này không chỉ là phân cao thấp về thần thông, mà còn là so cao thấp về đạo.

Mười tám viên phật châu của hắn tạo dựng lên một vũ trụ Phật Đạo hoàn chỉnh, cả người lẫn sinh vật từ thấp nhất đến cao nhất, theo thứ tự chia thành mười tám tầng.

Nhưng thần thông của đối phương lại tựa như đang muốn đánh tan mọi cấp độ gông xùm xiềng xích, muốn tạo dựng ra một vũ trụ đại đạo hoàn toàn mới vĩnh viễn không trầm luân.

Giết chóc là vì tạo dựng lên quy tắc này, nhưng cái này sao có thể chứ?

Biết rõ đây là chuyện không thể nào hoàn thành được, nhưng Cơ Vận hành giả hết lần này đến lần khác lại cảm nhận được thế giới mười tám tầng phật châu của mình đang bắt đầu sụp đổ, hắn có cảm giác bản thân mình đang dần đuối sức, không thể ngăn cản nổi.

Hai mắt Cơ Vận hầu như sắp phun ra lửa, cho dù chỉ có một Nguyên Thần, không, thậm chí đến Nguyên Thần cũng không hoàn chỉnh, hắn vẫn có thể nghiền ép được Lam Tiểu Bố. Thiên Cương đại trận thì sao chứ? Thiên Cương đại trận thì hắn vẫn có thể dựa vào mười tám viên phật châu này khóa lại, nhưng vì sao hắn không thể nào nghiền ép được một cái thần thông của đối phương?

“Răng rắc!” Từng tiếng vang truyền ra, cho dù tiếng vang này không hề lớn, nhưng trong lòng Cơ Vận lại trầm xuống, hắn biết thế giới mười tám tầng phật châu của mình đã xuất hiện vết rạn.

Nên đi hay tiếp tục đây?

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Cơ Vận đã hạ quyết tâm, hắn nhất định phải đi. Nếu như không có Thiên Cương đại trận, hắn hoàn toàn có thể tiếp tục liều mạng, thậm chí cuối cùng nghiền ép Lam Tiểu Bố. Thế nhưng bên trong Thiên Cương đại trận này, thần thông Đạo Bất Trầm Luân của Lam Tiểu Bố lại có thể áp chế được thế giới mười tám tầng phật châu của hắn.

Nếu như tiếp tục nữa, hắn rất có thể sẽ không đi nổi được nữa.

Trận Bàn May Mắn rất có thể phải mất đi, Cơ Vận rất không cam lòng. Chỉ tiếc là Lam Tiểu Bố đến sớm hơn một chút, chỉ cần Lam Tiểu Bố đến chậm hơn một chút nữa, hắn sẽ có thể dựa vào tử khí ẩn chứa quy tắc của nơi này ngưng tụ ra đầu của mình.

Chỉ cần ngưng tụ được đầu rồi, thần thông của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, hắn cũng có thể áp chế được.

Nhìn thấy sát thế của Thất âm Kích càng lúc càng đáng sợ, chậm thêm một chút nữa, bản thân mình chỉ sợ không thể đi nổi. Nguyên Thần của Cơ Vận tựa như sắp biến mất, lay động không ngừng. Giới vực được tạo nên từ mười tám viên phật châu cũng đong đưa không ngừng.

Lam Tiểu Bố đã tiếp xúc đến Pháp Tắc Không Gian, hắn lập tức biết Cơ Vận muốn chạy.

Nhất định phải bắt Cơ Vận lại, Lam Tiểu Bố hầu như dồn hết toàn bộ nguyên lực của mình vào trong Thất âm Kích. Thần thông Đạo Bất Trầm Luân càng lúc càng mạnh, sát thế càng hùng hậu, tựa như muốn xé nát mười tám tầng giới vật do mười tám viên phật châu kia tạo thành.

Oanh! Một tiếng nứt vang truyền đến, thế giới mười tám tầng phật châu kia sụp đổ ngay giờ phút này. Lam Tiểu Bố chẳng có chút vui mừng nào, hắn không cảm nhận được thần thông của mình đang nghiền áp mọi thứ, nếu như không phải đang ở bên trong Thiên Cương đại trận, chỉ sự hắn đã sớm bị người khác khống chế rồi.

Thế giời mười tám tầng phật châu sụp đổ, cũng không biết mất, lại biến thành một cái thông đạo, thông đạo này mạnh mẽ xé rách Thiên Cương đại trận ra, một đạo thủ ấn nguyên khí vươn về phía Trận Bàn May Mắn.

Lam Tiểu Bố giận dữ, gia hỏa này chẳng những muốn bình an chạy thoát, mà còn muốn dựa vào mười tám viên phật châu này cuốn lấy Trận Bàn May Mắn. Nếu như quả thật để đối phương thành công, chẳng phải hắn đã lấy giỏ trúc múc nước rồi sao?

“Bạo cho ta!” Thần thông Đạo Bất Trầm Luân còn chưa đạt đến mức cực hạn, nhưng thần niệm và thần nguyên của Lam Tiểu Bố đã điên cuồng thúc đẩy cho thần thông, thần thông nổ tung.

Khí thể sát phạt vô cùng vô tận vào giờ phút này đột ngột phun trào…

Oanh! Thủ ấn đang vươn về phía Trận Bàn May Mắn lúc này bị thần thông xé rách trở thành bã vụn, Cơ Vận hành giả rên lên một tiếng, thông đạo do mười tám viên phật châu tạo thành cũng biến mất, ngược lại hóa thành mười tám tinh cầu đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Chiêu thức Lam Tiểu Bố đã dùng hết, chỉ có thể miễn cưỡng lấy mai rùa Ma Linh Thần Quy ra.

Rầm rầm rầm! Từng đạo tinh cầu đánh lên mai rùa Ma Linh Thần Quy, thần nguyên nổ tung, những vẫn có mấy đạo tinh cầu vòng qua mai rùa Ma Linh Thần Quy, chớp mắt xuyên qua thắt lưng, đùi và cổ tay của Lam Tiểu Bố, xẹt ra mấy tia máu.

Cả người Lam Tiểu Bố cũng bị đánh bay ra ngoài, đập lên Thiên Cương đại trận.

Khi từng đạo tinh cầu kia xuyên qua thân thể, Lam Tiểu Bố cảm nhận được trong nháy mắt sát khí của mình biến mất, thần thông Đạo Bất Trầm Luân lúc này cũng đã hóa thành hư không.

Không tốt, đây là bị ảnh hưởng bởi thần thông của đối phương. Lam Tiểu Bố điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và nguyên khí, hắn tuyệt đối không thể để Cơ Vận ảnh hưởng đến nữa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố vậy mà không chết, còn có một cái mai rùa Ma Linh Thần Quy, Cơ Vận thở dài một tiếng, cảm nhận hơi thở mênh mông của Thiên Cương đại trận, hắn biết hôm nay mình không thể lấy được Trận Bàn May Mắn rồi. Mười tám viên phật châu lại tạo thành một cây cầu, cây cầu này xé rách hư không, hơi thở mênh mông truyền đến, Lam Tiểu Bố khẳng định đây là đang xé rách giới vực tiên giới. Một khắc sau, Cơ Vận đã biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố ngồi liệt trên mặt đất, nhìn vết rách hư không đang dần dần khép kín, chỉ im lặng. Cơ Vận nắm rất đúng thời cơ, chỉ cần chậm thêm một chút nữa, hắn có thể kịp phản ứng lại, dựa vào Thiên Cương đại trận nhốt Cơ Vận và mười tám viên phật châu kia lại. Nhưng mà Cơ Vận hoàn toàn không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Cuộc chiến đấu này, hắn chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, lại vì kinh nghiệm chiến đấu thua Cơ Vận mà bản thân bị trọng thương.

Điều duy nhất đáng mừng chính là, hắn đã lấy được Trận Bàn May Mắn.

Chương 936: Tra Tra không dám.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố trọng thương nằm trên mặt đất, trong lòng Tra Dự nảy lên một cái, nếu như lúc này hắn đột nhiên xông lên xử lý Lam Tiểu Bố…

Cho dù Tra Dự đã từng gặp qua cảnh tượng hoành tráng, giờ phút này cũng không thể nào ngăn cản được cảm xúc kích động của mình. Hắn có thể bảo trì được sự tỉnh táo của mình, không gian xung quanh cũng bởi vì cảm xúc của hắn dao động mà không thể nào che giấu được.

Hắn biết rất rõ bây giờ xử lý Lam Tiểu Bố có ý nghĩa với Tra Dự hắn như thế nào.

KHông nói đến chuyện trên người Lam Tiểu Bố có bao nhiêu bảo vật đỉnh cấp, chỉ với cái Thiên Cương trận bàn và Trận Bàn May Mắn trước mặt kia, chỉ cần hắn có thể lấy được, cho dù Tra Dự hắn có đi luân hồi một lần, tương lai Tra Dự hắn cũng nhất định có thể lưu lại tên tuổi của mình trong vùng thiên địa kia, chiếm lấy một phương trời.

Huống chi hắn còn nhìn thấy mai rùa Ma Linh Thần Quy, nếu như lại có thể Sinh Tử Oa của hắn…

Đúng rồi, tu vi của Lam Tiểu Bố tiến bộ được lớn như vậy, rất có thể có liên quan đến thế giới đỉnh cấp trên người hắn.

“Tra Tra…” Lam Tiểu Bố đang ngồi yên dưới đất không động đậy đột nhiên mở miệng gọi Tra Dự một tiếng

Tra Dự đứng lên, vết thương của hắn cũng rất nặng, nhưng so với Lam Tiểu Bố thì có thể nói hắn chẳng bị sao cả.

Lam Tiểu Bố bị mười tám viên phật châu của Cơ Vận đập trúng, lực lượng quy tắc kia khiến Lam Tiểu Bố không thể nào động đậy trong một thời gian ngắn được.

“Lam đạo hữu, ngươi không sao chứ?” Tra Dự cẩn thận đi về phía trước một chút.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Sao lại không có việc gì được chứ, bây giờ ta chẳng thể động đậy được chút nào cả, nếu như ngươi có thể cử động, nói không chừng ngươi chỉ cần vung tay ra một cái là có thể giết ta rồi. Lúc đó, cái gì cũng là của ngươi.”

Tra Dự cũng không vì lời Lam Tiểu Bố nói mà dừng lại, hắn vẫn chậm rãi đi đến chỗ Lam Tiểu Bố, “Ta giúp ngươi nhìn thử, dù sao thì chúng ta cũng là đồng bạn, chỉ cần ta có cách nào đó, ta sẽ cố gắng giúp ngươi.”

“Ai, mặc dù ta không thể động đậy, nhưng mà Thiên Cương trận bàn vẫn còn chuyển động, may mắn, may mắn.” Lam Tiểu Bố thở dài.

Chân Tra Dự dừng lại, Thiên Cương trận bàn vẫn còn đang trong trạng thái kích phát.

KHông đúng, nếu như bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn còn có thể khống chế Thiên Cương trận bàn, vậy thì tuyệt đối sẽ không thể nói lời này, khi Cơ Vận chạy trốn, đã dựa vào mười tám viên phật châu kia xé mở không gian của Thiên Cương đại trận ra, lúc đó mặc dù Thiên Cương trận bàn đang được kích phát, nhưng Lam Tiểu Bố lại không thể nào sử dụng được.

Mặc dù hắn không lợi hại như Cơ Vận hành giả, có thể xé mở Thiên Cương trận bàn, nhưng mà chỉ cần Thiên Cương trận bàn không nhằm vào hắn, vậy thì khi Thiên Cương đại trận đã bị xé mở ra, hắn cẩn thận đi đến chỗ Lam Tiểu Bố thì vẫn có thể làm được.

Nhìn thấy Tra Dự đang ngày càng đến gần mình, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng lo lắng, hắn điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật.

KHi Tra Dự chỉ còn cách hắn vài thước, Lam Tiểu Bố cảm nhận được thức hải mình khẽ run, cuối cùng thì Đoán Thần Thuật cũng đã chữa trị được một phần thần niệm. Lam Tiểu Bố nuốt một giọt Hư Không Tiên Tủy trước, sau đó lập tức lấy ra mấy viên tiên đan thất phẩm nuốt vào, lại lấy ra thêm một cái Vụ Ngọc Tiên Quả nuốt xuống.

Một loạt động tác như nước chảy mây trôi, hầu như không hề có chút chậm trễ nào.

Tra Dự nhìn thấy động tác của Lam Tiểu Bố, trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng dừng lại.

Lam Tiểu Bố có thể động đậy hay không thể động đậy là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Lam Tiểu Bố có thể động đậy, vậy thì có nghĩa là Thiên Cương đại trận có thể bị khống chế. Bây giờ hắn vẫn còn đang ở bên trong Thiên Cương đại trận của Lam Tiểu Bố, nếu như hắn còn tiến lên, thế thì chẳng khác nào đi tìm đường chết.

Cảm nhận được thần niệm và nguyên lực bắt đầu ngưng tụ, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn không nhìn Tra Dự nữa. Lúc này Tra Dự đã không thể uy hiếp được hắn rồi.

Cũng may hắn có Đoán Thần Thuật. Cũng như Bất Tử Quyết, tổn thương đối với thân thể càng lớn thì mức độ rèn luyện thân thể cũng càng lớn. Mà Đoán Thần Thuật cũng như vậy, thần niệm và thức hải bị thương càng nghiêm trọng, việc rèn luyện thần niệm lại có hiệu quả càng tốt hơn.

KHoảng một canh giờ sau, Tra Dự không còn dám động đậy nữa.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đứng lên, Tra Dự mới nhanh chóng bước đến nói, “Lam huynh, thật không ngờ ngươi có thể đánh Cơ Vận trọng thương.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Tra Tra, nói dối mà cũng không cần bản nháp. là Cơ Vận đánh ta bị thương nặng, chứ không phải là ta đánh Cơ Vận bị thương nặng.”

Tra Dự nghiêm mặt nói, “Lam huynh, có lẽ ngươi không biết, Cơ Vận đã mất đi Trận Bàn May Mắn với chuyện Cơ Vận có Trận Bàn May Mắn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cho nên, ta nói người đánh cho Cơ Vận bị thương nặng, cũng không phải đang nói mò.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này đúng là rất biết nói chuyện mà, hắn cũng lười đi cãi lại, chỉ nói, “Nói một chút về chuyện của ngươi đi, mặc dù chúng ta đang hợp tác, nhưng mà cuối cùng khi ngươi muốn xử lý ta đã khiến ta rất tức giận. Nếu như trả lời không tốt, ta sẽ phế ngươi, khiến ngươi không có cơ hội luân hồi được.”

Xử lý Tra Dự, Lam Tiểu Bố thật sự không có chút áy náy nào. Hai người hợp tác thật ra chính là lợi dụng lẫn nhau, trước khi hợp tác hai người cũng không hề phát thề. Nhưng sau khi hắn bị trọng thương, Tra Dự lại muốn xử lý hắn, điều này đã khiến Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện giết chết Tra Dự.

Nhưng mà so với Tra Dự, dù sao thì hắn cũng có giới hạn cuối cùng của mình.

Rõ ràng trước đó Tra Dự có ý đồ xấu với mình, cho nên khiến Lam Tiểu Bố bất mãn. Loại chuyện này có ngụy biện cũng không có tác dụng gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

“Lam huynh.” Tra Dự lập tức ôm quyền nói, “Khi Thần Đình xảy ra hỗn chiến, ta bị người khác đánh trọng thương, sau đó dựa vào Sinh Tử Oa chạy trốn được một mạng. Sau khi ta chạy trốn đến nơi này, vẫn luôn ở đây kéo dài hơi tàn, ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, nếu như không có chuyện gì đặc biệt ngoài ý muốn, chỉ sơ vĩnh viễn ta cũng không thể rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không.”

Chương 937: Tra Tra không dám. (2)

Lam Tiểu Bố quả thật đã nhìn ra, thứ duy nhất Tra Dự dựa vào chính là Sinh Tử Oa đã bị hắn cướp đi. Ngay cả Cổ Tư mà Tra Dự đang khống chế cũng đã bị hắn giết chết.

“Thần Đình hỗn chiến?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Thần Đình Của Thần giới thì Lam Tiểu Bố có thể hiểu, cũng giống như tiên giới vậy, mỗi môt tiên vực đều có tiên đình. Có tiên vực chỉ có một tiên đình như Ngũ Vũ Tiên giới của hắn. Còn có tiên vực có mấy tiên đình, ví dụ như Ma Huyền Tiên Vực nơi hắn đang ở đây.

TRong tình huống bình thường, giữa những tiên đình sẽ không xảy ra đại chiến mới đúng chứ? Thần ĐÌnh của thần giới rảnh rỗi quá không có việc gì làm sao? MỌi người còn không có đủ thời gian tu luyện, lấy đâu ra thời gian mà đại chiến?

Tra Dự gật đầu “Đúng vậy, mỗi lần đại chiến giữa các Thần Đình ở thần giới, số tu sĩ tử vong là vô số kể, ta có thể còn sống sót, thật sự là quá may mắn rồi. Bởi vì lần đại chiến đó Cơ Vận hành giả cũng bị cuốn vào, cũng trong trận đại chiến đó, thân thể của Cơ Vận hành giả đã bị vẫn lạc, Sinh Tử Oa của hắn cũng bị thất lạc vào lúc đó, sau đó bị ta cướp được, ta cũng nhờ có Sinh Tử Oa mới có thể sống sót được.”

“Đã như vậy thì sao còn muốn gia nhập Thần Đình? Tự do tự tại không tốt hơn sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu.

Tra Dự bất đắc dĩ nói, “Ngươi cho rằng thần giới và tiên giới giống nhau sao? Ở một tiên vực, cho dù tiên linh khí có yếu kém một chút, thì cũng có tiên linh khí để tu luyện. Thần giới thì khác, chỗ có thể tu luyện có hạn. Thậm chí có nhiều chỗ ngay cả tiên giới cũng không bằng, một chút thần linh khí cũng không có, đừng nói là tiên linh khí.

Ở thần giới, tất cả những nơi có thần linh khí, đều bị Thần Đình chiếm giữ. CHỉ có gia nhập Thần Đình, ngươi mới có tư cách tu luyện, nếu không thì cho dù ngươi có đến Thần giới cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi. Không gia nhập Thần Đình, chỉ có thể chờ chết già mà thôi.”

“Loại người như Cơ Vận hành giả cũng gia nhập Thần Đình sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Tra Dự giải thích, “Ở Thần giới, có mấy cường giả có thể so sánh được với loại cường giả như Cơ Vận hành giả? Bọn hắn đương nhiên là có động phủ của mình, hơn nữa còn không chỉ có một, bất cứ động phủ nào của bọn hắn, đều có thần linh khí vô cùng nồng đậm.”

“Vậy trừ Thần Đình, không có tông môn và gia tộc sao?”

“Sao lại không có? Nhưng mà bất cứ tông môn và gia tộc nào, muốn sống sót được ở Thần giới, nhất định phải phụ thuộc vào một Thần Đình nào đó.” Tra Dự đáp.

Lam Tiểu Bố im lặng, nói như vậy sinh tồn ở Thần giới còn gian nan hơn ở Tiên giới nhiều. Nếu như hắn ngăn cản lượng kiếp Thần giới, chỉ sợ vừa đến Thần giới sẽ bị người ta phát hiện ra, sau đó đuổi giết tên dị loại hắn khắp nơi.

“Lam huynh, mặc dù bây giờ tu vi của ta còn lại chưa bằng một phần trăm triệu vạn, nhưng dù sao năm đó ta cũng là một Thần Đế. Ở Thần giới, ta cũng có một ít địa bàn của mình. Ta biết Lam huynh có chút ý kiến với ta, chỉ cần Lam huynh đồng ý tha cho ta lần này, ta thề vĩnh viễn xem Lam huynh như thiên lôi sai đâu đánh đó.” Giọng điệu của Tra Dự vô cùng nghiêm túc.

Đối với Tra Dự mà nói, hắn đã nhìn thấy rõ. Đừng nói bây giờ Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng giết chết hắn, cho dù Lam Tiểu Bố không giết chết hắn, hắn đi theo Lam Tiểu Bố, cũng tốt hơn một mình lăn lộn sống sót gấp trăm lần.

Thứ nhất Lam Tiểu Bố tuyệt đối chính là người có vận may lớn, nếu không thì không thể nào trong tình huống không có thực lực tuyệt đối lại có thể đánh đuổi được Cơ Vận hành giả có Trận Bàn May Mắn. Thứ hai là Lam Tiểu Bố chẳng những có vận may lớn mà còn có bí mật lớn.

Loại người này chỉ cần không chết, tương lai rất có thể là người đứng trên vạn người ở thần giới, bây giờ hắn mà đi theo Lam Tiểu

Bố, tương lai sao có thể kém được chứ?

Cho dù hôm nay Lam Tiểu Bố không giết hắn, tương lai hắn có đến Thần giới một lần nữa, thì tính sao chứ? Còn không phải vẫn phải gia nhập một cái Thần Đình.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi và dệt hoa trên gấm, cái nào có lợi hơn, không cần người khác nói, trong lòng Tra Dự vô cùng rõ ràng.

Lam Tiểu Bố bắt đầu suy nghĩ được mất, một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng, “Ngươi biết chuyện Thần giới chuyển lượng kiếp đến Tiên giới không?”

“Biết, chuyện này đối với tu sĩ Thần giới mà nói là chuyện vô cùng nhỏ.” Tra Dự thản nhiên nói.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chuyện này đối với Thần giới mà nói quả thật là chuyện nhỏ, nhưng đối với Tiên giới thì đó chính là chuyện lớn tai họa ngập đầu. Những người này sau khi tiến vào thần giới rồi, quả nhiên chẳng bao giờ còn để ý đến chuyện bọn hắn đến từ nơi nào nữa.

“Tra Tra, muốn ta tha cho ngươi một lần cũng được, ngoại trừ phải phát thề ra, ngươi còn phải làm cho ta một chuyện.” Lam Tiểu Bố nói.

Tra Dự nhanh chóng thi lễ nói, “Lam huynh mời nói, chỉ cần ta làm được ta sẽ làm.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi nhất định có thể làm được, bởi vì ta đang định làm hỏng đại trận di chuyển lượng kiếp đến Tiên giới của Thần giới. Ta đây chỉ có một mình, lực lượng khá đơn bạc, ngươi vừa hay có thể giúp ta một tay.”

Tra Dự vô cùng chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố lại điên cuồng như vậy. Loại chuyện như thế này sao hắn có thể đồng ý được, tương lai hắn sao có thể lặn lộn ở Thần giới nữa?

“Thế nào, có khó khăn gì à?” Thấy Tra Dự không nói lời nào, Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Tra Dự thở dài, “Lam huynh, ngươi phải biết là, chưa nói đến chuyện chúng ta có thể làm được hay không. Cho dù chúng ta có thể làm được, nếu làm như vậy rồi, khi chúng ta ở Thần giới cũng không thể nào sống yên ổn được. Cho dù đến bất cứ nơi nào, đều là kẻ bị người người đánh giết. KHông cần cảm thấy có thể bọn họ sẽ không tra được đến chỗ chúng ta, bởi vì bọn họ nhất định có thể tra ra được.”

Chương 938: Tra Tra nghi thần nghi quỷ.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi nói rất đúng, đã vậy thì…”

“Nhưng vì tiên giới, ta quyết định sẽ cùng ngươi làm chuyện này.” Lam Tiểu Bố còn chưa nói dứt lời, Tra Dự đã lập tức nói.

Hắn cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố, có thể khẳng định, câu nói sau đó của Lam Tiểu Bố, chắc là câu “Ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa, cho nên ta chỉ có thể giết ngươi”.

Đối với Tra Dự mà nói, tuyệt đối không thể để Lam Tiểu Bố nói ra nửa câu này. Hắn tin rằng dự cảm của mình không sai, sát ý kia khiến trong lòng hắn giật nảy.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Tra Dự, dục vọng cầu sinh của gia hỏa này rất mạnh, vậy mà biết mình muốn giết hắn diệt khẩu.

“Thế nhưng nếu chúng ta phá hư LƯợng Kiếp CHuyển Di đại trận do Thần giới bố trí tại Tiên giới, chuyện này sẽ khiến những đại lão ở

Thần giới bất mãn. KHông nên không nên, chuyện này ta không thể làm. Chẳng những ta không thể làm, ta còn phải ngăn cản ngươi làm.” Lam Tiểu Bố dứt khoát quả quyết nói.

Tra Dự cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố càng ngày càng mạnh, trong lòng hắn mắng to, đồ vương bát đản, là con heo nào vừa nhắc đến chuyện này, con heo nào muốn phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới. Bây giờ ngươi lại ngăn cản ta? Ngươi để Tra gia bình an rời đi là được rồi, ai muốn làm loại chuyện này cơ chứ, là ai hả?

“Không, tu sĩ Thần giới quá ích kỷ, nếu như loại lượng kiếp này mà chuyển đến Tiên giới, Tiên giới sao có thể tồn tại được nữa? Tra Dự ta cho dù có liều cái mạng này, cũng phải ngăn cản chuyện di chuyển lượng kiếp đến Tiên giới.” Khi Tra Dự nói ra câu nói này, rõ ràng cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố đang dần yếu đi, càng nói về cuối thì càng nói càng vang dội.

Dối trá, tên gia hỏa trước mắt này chính là người dối trá nhất mà Lam Tiểu Bố hắn nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như thực lực bây giờ của ta có thể giết được ngươi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho loại người phát điên như ngươi. Tiên giới đều là sâu kiến, Thần giới mới là tu sĩ thật sự, Thần giới di chuyển lượng kiếp đến Tiên giới là chuyện vô cùng bình thường… KHoan đã, không nên ra tay, nếu như ngươi giết ta, đồ của ngươi cũng không thể lấy được nữa. Ngươi nói đi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi. Ai, mạng của ta cũng đáng một chút tiền mà…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố dừng lại một chút. Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng nên hình ảnh của đoạn đối thoại này, sau này hắn chỉ cần giữa cái ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu này là được. Pháo hôi thì phải có giác ngộ của pháo hôi, thủy tinh cầu này chính là thứ hắn chuẩn bị trước cho tương lai. Một khi hắn bị cường giả Thần giới bắt được, thủy tinh cầu này cũng có thể giúp hắn kéo dài được một chút thời gian. Tất cả mọi trách nhiệm, đương nhiên đều nằm trên người pháo hôi Tra Tra, không có liên quan gì đến Lam Tiểu Bố hắn cả.

Chờ đã…

Tra Dự đột nhiên nghĩ đến một chuyện, có khi nào Lam Tiểu Bố đã thu lại đoạn đối thoại của bọn họ vào thủy tinh cầu hay không? Nếu như thu vào thủy tinh cầu, vậy tương lai sau khi đến Thần giới rồi, Lam Tiểu Bố có thể nói là do hắn chủ đạo phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Nhưng vừa rồi hắn đã nhìn thấy rất rõ, Lam Tiểu Bố không hề có bất cứ động tác nào cả.

Ngay khi Tra Dự còn đang nghi thần nghi quỷ, Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Tra Tra, biểu hiện vừa rồi của ngươi khiến ta rất hài lòng, ta cố ý nói không được đi phá hư đại trận lượng kiếp, chủ yếu là muốn nhìn xem ngươi có thực sự muốn làm chuyện này với ta hay không. Bây giờ ta đã kiểm tra xong, những ân oán trước kia của chúng ta cứ xóa bỏ hết đi.”

“Đa tạ Lam huynh.” Tra Dự sợ hãi cảm tạ một câu, trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

“Đúng rồi, vì sao ngươi không thể tùy ý rời khỏi nơi này, mà tên thủ hạ Cổ Tư kia của ngươi lại có thể rời đi được?” Lam Tiểu Bố vừa đến đã chuẩn bị xử lý Cơ Vận hành giả, co nên không để ý đến chuyện này lắm, bây giờ mặc dù vẫn chưa xử lý Cơ Vận xong, nhưng cũng xem như không thể uy hiếp được hắn, hắn mới nhớ đến chuyện này.

Tra Dự bất đắc dĩ nói, “Lúc trước ta bị nhốt ở trong đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không, quả thật là không thể đi được, nhưng mà sau này ta phát hiện không ngừng có tiên đế bị rơi xuống đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không. Công pháp ta tu luyện tương đối đặc biệt, lại có thêm Sinh Tử Oa, ta có thể chuyển hóa tinh huyết và tu vi của tiên đế thành lực lượng quy tắc để tu luyện. Làm như vậy, ta sẽ có thể khôi phục được thực lực trong thời gian ngắn. Nếu như không ở lại nơi này, đến Tiên giới dựa vào tiên linh khí khôi phục lại, ta có tốn thêm thời gian gấp 10 lần nữa cũng không thể nào khôi phục được. Thời điểm ban đầu, ta định sau khi dùng xong những tiên đế ở đây rồi thì sẽ rời khỏi nơi này.

Về sau ta phát hiện ra, cứ qua một khoảng thời gian, sẽ có tiên đế ngã xuống đây. Hơn nữa những người có thể đến được dưới đáy cốc này đều là tiên đế, ta dứt khoát tạm thời từ bỏ ý định rời khỏi nơi này.”

“Thật sự không nói sai về ngươi mà, ngươi quả nhiên chính là thứ cặn bã.” Lam Tiểu Bố cảm thán nói.

Tu luyện đến tiên đế, đại đạo đã tự hình thành quy tắc, Tra Dự chính là muốn lợi dụng những quy tắc đại đạo bản ngã của những tiên đế này. Trong tình huống bình thường, tu sĩ không thể nào trực tiếp sử dụng quy tắc đại đạo của tu sĩ khác để tăng thực lực của mình. Chỉ là vận may của Tra Dự không tệ, lấy được Sinh Tử Oa.

Tra Dự đối mặt với lời Lam Tiểu Bố nói cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắn tiếp tục nói, “Còn về chuyện rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không, ta vừa đến đã biết. Đại trận trong Tuyệt Sinh Đàm, cũng không phải là ta bố trí mà là do người khác bố trí. Là ai bố trí thì ta cũng không biết, nhưng mà ta biết rời khỏi nơi này như thế nào. Lúc trước ngươi trốn… Lúc trước ngươi có rời khỏi hẻm núi Ma Huyền Hư Không một lần, ngươi chắc hẳn cũng biết rồi.”

Chương 939: Tra Tra nghi thần nghi quỷ. (2)

“Rất tốt, ngươi qua cửa này rồi, đi thôi, chúng ta đi phá cái Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận kia thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lấy Luân Hồi Oa ra.

Đây là đáy Tuyệt Sinh Đàm, Luân Hồi Oa của hắn có thể lao ra.

“Luân Hồi Oa?” Tra Dự nhìn thấy Luân Hồi Oa, trong lòng nảy lên một cái, đây không phải là Sinh Tử Oa của hắn, mà Luân Hồi Oa cũng nổi danh như Sinh Tử Oa của hắn vậy.

Thật không ngờ, Lam Tiểu Bố thậm chí còn có được cả Sinh Tử Oa và Luân Hồi Oa, cái vận may này quả thật là…

Tra Dự thầm than, người có vận may lớn quả thật không thể nào so sánh được. Cơ Vận kia có được Trận Bàn May Mắn, cũng chỉ có thể uống nước rửa chân của Lam Tiểu Bố mà thôi, có thể thấy được vận may của Lam Tiểu Bố lớn đến mức nào.

Chỉ có vận may thôi chưa đủ, còn phải có đầu óc nữa Lam Tiểu Bố trước mắt này tựa như không thiếu chút nào cả, nếu như không có đầu óc, thì bây giờ hắn đã bị Cơ Vận áp chế rồi? Không đúng, nếu như không có đầu óc, hoàn toàn không thể đợi được đến ngày hôm nay Cơ Vận áp chế hắn, lúc trước khi ở Tuyệt Sinh Đàm hắn cũng đã có thể áp chế Lam Tiểu Bố rồi.

Bây giờ hắn mơ hồ đoán được Lam Tiểu Bố đánh lén Cơ Vận như thế nào rồi, Lam Tiểu Bố có được Thiên Cương trận bàn, xuất hiện không có dấu vết nào, rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố còn lấy được thần thông THiên Cương Tam Thập Lục Biến của Thiên Cương Đại Đế.

Thật sự khiến người ta hâm mộ mà, loại thần thông này hắn còn chưa từng tiếp xúc đến. Nghe đồn loại thần thông này đều phải được truyền thừa, chỉ dựa vào truyền miệng đều không dùng được, thật không biết Lam Tiểu Bố học được loại thần thông này như thế nào.

…

Lạc Thải Tư dừng lại, Cổ Đạo cũng chỉ có thể đứng bên cạnh Lạc Thải Tư trước một mảnh sa mạc.

“Chủ mẫu, nơi này hình như không đúng lắm? Địa đồ mà Già Quân Không đưa không phải nói ở đây có một vùng đầm lầy sao? Đây rõ ràng là sa mạc mà.” Cổ Đạo không nhịn được nói.

Đại Côn Hải Cảnh đã mở ra mấy tháng rồi, mấy tháng này người khác còn đang kiếm lời đầy bồn đầy bát, bọn hắn thì lại như con ruồi không đầu di chuyển loạn khắp nơi, chính là vì tìm kiếm vị trí thần điện mà Già Quân Không nói.

Trên thực tế mấy tháng qua, đừng nói là tìm đến thần điện, ngay cả những nơi tương tự như thần điện, bọn hắn cũng không nhìn thấy.

“Nơi này là sa mạc, nhưng mà mấy tháng qua chúng ta tìm đến bao nhiêu nơi rồi, trong lòng ngươi không đếm được sao? Có tìm được chỗ nào tương tự hay không?” Lạc Thải Tư nói.

Cổ Đạo vô cùng bất mãn nói, “Ta đoán có lẽ là do lão già Già Quân Không kia không muốn sống nữa, lấy địa đồ giả ra lừa chúng ta rồi.”

Lạc Thải Tư nói, “Già Quân Không tuyệt đối không dám lấy địa đồ giả, nếu không phải là địa đồ giả, vậy thì rất có thể là địa hình ở trong này đã thay đổi.”

“Địa hình thay đổi?” Cổ Đạo nghi ngờ hỏi một câu.

Lạc Thải Tư gật đầu, “Đúng vậy, ngươi nghĩ lại mà xem, con trai Già Tân Vũ của Già Quân Không có được địa đồ thần điện. Chuyện này có rất nhiều người biết đúng không?”

“Đúng vậy, cho nên tất cả mọi giò đến tìm đến Già Quân Không muốn mua địa đồ, ngay cả Đại Côn Tiên Cung cũng muốn bản địa đò trong tay Già Quân Không.” Cổ Đạo nói.

Lạc Thải Tư bình tĩnh nói, “Theo lý mà nói, địa đồ thần điện đối với một vị tiên nhân quan trọng đến mức nào, ngươi chỉ nhìn thấy mỗi người muốn lấy địa đồ từ chỗ Già Quân Không, ngươi có nhìn thấy ai không muốn sống điên cuồng cướp lấy địa đồ chưa? Ngay cả Đại Côn Tiên Cung muốn lấy địa đồ, cũng phải vô cùng tỉnh táo, không làm ra bất cứ chuyện gì quá kích.”

“Lão già Già Quân Không này vận may không tệ, có Bố gia bảo vệ.” Cổ Đạo khinh thường nói.

Lạc Thải Tư lắc đầu, “Chỉ sợ không phải, tầm quan trọng của thần điện tuyệt đối sẽ khiến nhiều người điên cuồng. Thực lực của Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể chặn được sự điên cuồng của tất cả mọi người. Bọn hắn không dám ra tay với Già Quân Không trước khi Đại Côn Hải Cảnh mở ra, khả năng duy nhất chính là địa đồ này không phải là thật.”

“Già Quân Không này quả nhiên là lấy đồ giả ra bán, cái tên vương bát đản này.” Cổ Đạo chửi ầm lên.

Lạc Thải Tư không để ý đến Cổ Đạo, tiếp tục nói, “Già Quân Không không dám lấy ra địa đồ giả, nhưng địa đồ thật của hắn sau khi chúng ta tiến vào Đại Côn Hải Cảnh lại biến thành đại đồ giả. Có nghĩa là, địa hình của Đại Côn Hải Cảnh đã hoàn toàn thay đổi. Chuyện này chỉ sợ không chỉ là Đại Côn Tiên Cung biết, sợ là rất hiểu thế lực lớn khác đều biết. Chúng ta muốn tìm kiếm thần điện, cũng không thể hoàn toàn chỉ dựa vào mỗi tấm địa đồ này.”

Cổ Đạo không muốn động não nhất, nghe lời giải thích này, chỉ có thể ủ rũ cụp tai, “Được rồi.”

Nó muốn đến thần điện nhìn thử, kết quả còn lấy được một tấm địa đồ giả. Đi vào Đại Côn Hải Cảnh đã lâu như vậy rồi, không mò được gì cả, điều này khiến nó có chút thất vọng.

“Cổ Đạo, ngươi nhìn hình dạng của cái sa mạc này đi…” Lạc Thải Tư chỉ vào sa mạc nói.

“Hình dạng gì?” Cổ Đạo vô cùng mơ hồ.

Lạc Thải Tư nhẹ giọng nói, “Hình dạng của cái sa mạc này và hình dạng của cái đầm lầy trên địa đồ khá giống nhau, nếu như cái sa mạc này đúng là do đầm lầy hóa thành, thần điện kia nhất định đang ở dưới này.”

“Đúng vậy…” Nghe nói vậy, hai mắt Cổ Đạo sáng lên, giọng nói cũng cao hơn một chút.

Lạc Thải Tư nói, “Theo lời Già Tân Vũ nói, khi hắn tiến vào trong đầm lầy tìm được cửa ra vào thần điện, bởi vì đi nhầm vào một cái cửa nên đã bị thần điện truyền tống đi, đồng thời còn bị thương, sau đó thì không thể vào trong được. Chúng ta bây giờ cũng dựa vào cách Già Tân Vũ tiến vào thần điện, trước nhìn thử xem có thể tìm được cửa vào thần điện ở trong sa mạc này hay không.”

Chương 940: Bị theo dõi,

Vùng sa mạc này cũng không lớn, diện tích không đến trăm dặm. Trong phạm vi trăm dặm, đều nằm trong phạm vi thần niệm của Lạc

Thải Tư và Cổ Đạo.

Sa mạc có hình dạng bất quy tắc, có tất cả là 47 góc.

Bởi vì có một vài góc không rõ ràng, nếu như không phải là người vô cùng cẩn thận, thật sự không thể nhận ra được cái hình dạng của sa mạc này giống với cái đầm lấy mà Già Tân Vũ nói trong địa đồ.

Lúc trước Già Tân Vũ có thể tìm được cửa vào thần điện, là trong tình huống khá trùng hợp. Già Tân Vũ đang bị người ta đuổi giết, sau khi đi vào một vùng đầm lầy, hoảng hốt chạy bừa vào một góc nào đó rồi tiến vào đầm lầy, sau đó xuyên qua đầm lầy, chạy ra ngoài từ một góc khác.

Nhưng mà sau khi rời khỏi đây, Già Tân Vũ cảm thấy trốn ở trong đầm lầy này có lẽ sẽ an toàn hơn. Cho nên Già Tân Vũ lại từ một góc thứ ba trở lại đầm lầy, tìm một nơi nào đó để trốn.

Cuối cùng hắn chọn trốn vào một góc trong đầm lầy này, lập một tầng cấm chế che mình đi. Sau khi trốn trong đầm lầy rồi, Già Tân Vũ phát hiện ra một cái bia đá, trên bia đá có một chỗ nhô ra. Lúc đó Già Tân Vũ tò mò nên ấn cái chỗ nhô ra trên bia đá kia, sau đó hắn nghe thấy tiếng ầm vang. Sau khi tiếng ầm vang kia kết thúc, thần niệm của hắn phát hiện ra có một thông đạo đột ngột xuất hiện. Mà vị trí hắn đang đứng, cách cái thông đạo này chỉ có một cánh cửa. Sau khi hắn tiến vào thông đạo rồi, đi đến cuối thông đạo này, chính là thần điện.

Cho dù Già Tân Vũ đã ghi chú con đường hắn tiến vào trong đầm lầy từ góc nào, sau đó lại ra từ góc nào, cuối cùng quay lại góc nào. Nhưng mà Lạc Thải Tư không nghĩ lại làm giống như Già Tân Vũ, đi lại còn đường này một lần, nàng đi thẳng đến nơi Già Tân Vũ đã vào lần thứ ba, trực tiếp lặn sâu vào trong sa mạc.

Hơn một canh giờ sau, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo lại đi ra khỏi sa mạc.

Theo lời Già Tân Vũ nói, sau khi lặn xuống dưới nữa canh giờ, sẽ gặp được một cái bia đá. Bọn hắn đã ở dưới đó một canh giờ rồi, trừ bùn đất ra thì không có thử gì khác.

Đừng nói là bia đá, ngay cả cục đá cũng không gặp được cái nào.

“Có lẽ chúng ta phải đi theo con đường này một lần thôi.” Hai tròng mắt Cổ Đạo đảo quanh, nó đang nghĩ, có lẽ phải làm giống như Già Tân Vũ, vừa đi vừa về hai lần mới được.

Lạc Thải Tư thở dài, “Thử một chút xem sao.”

Nàng cũng không thể cảm nhận đi qua cái sa mạc này một lần rồi vòng trở lại sẽ có tác dụng gì, hoặc sẽ khởi động được cái trận pháp nào đó. Thử một chút, là vì hoàn toàn không có cách nào để vào bên trong. Dù sao thì bọn họ cũng đã tìm mấy tháng rồi, cùng lắm thì tốn thêm một chút thời gian mà thôi.

Lạc Thải Tư và Cổ Đạo dựa theo vị trí Già Tân Vũ đã tiến vào sa mạc, sau đó đi xuyên qua sa mạc, lại vòng trở lại, đến cái góc thứ ba kia đi vào trong sa mạc, chọn vị trí độn mà Già Tân Vũ đã đi qua…

“Chủ mẫu, ngươi có cảm thấy vị trí này không giống cái vị trí mà lúc trước chọn ta đã chọn không?” Cổ Đạo đã sắp trở thành tiên yêu thú cấp tám, nó bước được một bước đã cảm thấy không đúng.

Lạc Thải Tư ngừng lại, một lát sau nàng mới thì thào nói, “Quả nhiên là như vậy.”

Lúc trước rõ ràng là chọn vị trí này, thế nhưng khi đi theo con đường mà Già Tân Vũ đã đi, vị trí này lại đột nhiên thay đổi. Khác nhau ở chỗ nào, cho dù là Lạc Thải Tư hay Cổ Đạo đều không thể nói được.

Lần này có thể đã đi đúng hướng rồi, Lạc Thải Tư cũng vô cùng kích động, nàng lập tức độn xuống.

Nửa canh giờ sau, Lạc Thải Tư ngừng lại, thần niệm của nàng đã nhìn thấy được một tấm bia đá.

Cổ Đạo đi theo sau cũng kêu lên, "KHông ngờ thật sự phải làm như vậy, còn có loại cơ quan như thế này, phải để người ta đi qua rồi lại vòng trở lại, sau đó lại độn thổ. Đây không phải là cởi quần đánh rắm sao? Vẽ vời cho thêm chuyện mà."

"Đây cũng là một loại trận pháp che mắt, cụ thể là làm như thế nào ta không rõ ràng lắm, Bố gia ngươi có lẽ biết đến đó." Lạc Thải Tư biết thứ Lam Tiểu Bố lợi hại nhất không phải là tu vi, mà là trận đạo. Loại trận pháp này, Lam Tiểu Bố nhất định có thể nhìn ra.

Lạc Thải Tư ấn vị trí nhô ra trên bia đá một cái, quả nhiên một khắc sau có một tiếng ầm vang truyền ra, một cái thông đạo xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lạc Thải Tư và Cổ Đạo nhanh chóng tiến và trong thông đạo, bọn hắn nhanh chóng phát hiện ra càng đi thì thông đạo này càng rộng rãi hơn.

Hai người đi đến cuối thông đạo, nơi này là một cái bình đài không lớn lắm, ở biên giới bình đài quả nhiên có hai cái cửa. Lúc trước Già Tân Vũ chọn sai một cánh cửa, sau đó bị truyền tống ra ngoài. Đứng ở bình đài này, cho dù Lạc Thải Tư và Cổ Đạo còn chưa tiến vào trong nhưng cả hai đã có thể cảm nhận được hơi thở thần linh khí nhàn nhạt.

"Quả nhiên là thần linh khí, chỉ là Già Tân Vũ làm sao biết ở đây là một cái thần điện?"

Lạc Thải Tư vừa dứt lời, ở giữa hai cánh cửa kia đã xuất hiện mấy chữ lớn, “Thần Nguyên điện.”

“Khó trác bảo rằng ở trong này có Thần Nguyên, hóa ra nó có tên là Thần Nguyên điện, chứ không phải là thần điện.” Lạc Thải Tư nói.

Cổ Đạo cười he he, “Đứng ở bên ngoài đều có thể cảm nhận được có một ít hơi thở thần linh, ta thật sự khát vọng sau khi tiến vào, tu vi sẽ tăng vọt. Trong này nhất đinh có một đống đồ tốt đang chờ chúng ta.”

Vừa nói vừa bắt đầu cào cào móng vuốt.

“Đáng tiếc, ngươi không thể đi vào.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo lập tức quay người lại.

Có một tên nam tử áo đen đứng sau lưng bọn họ, nam tử kia bình tĩnh nhìn hai người, mà hai người còn cảm nhận được không gian xung quanh đang dần ngưng kết lại.

Chương 941: Bị theo dõi, (2)

“Ngươi đến đây từ lúc nào?” Cổ Đạo sửng sốt hỏi một câu, nó và Lạc Thải Tư mặc dù vẫn luôn chăm chú tìm kiếm thần điện, nhưng cũng không hề bỏ qua chuyện quan sát xung quanh, người này đi theo ở sau lưng hai người, vậy mà hai người lại không hề nhận ra. Nếu như không phải người này vốn đã ở chỗ này, thì chính là tu vi của gia hỏa này còn mạnh hơn hai người họ rất nhiều. Vẫn luôn đi theo sau hai người, mà hai người lại không phát hiện ra.

“KHi các ngươi đến đây thì ta lập tức đến.” Nam tử này sau khi nói xong thì lấy một đôi bao tay màu đen ra chậm rãi đeo lên.

“Tiểu tử, phách lối quá đấy.” KHi Cổ Đạo nói chuyện đã định xông lên ra tay.

Nó đã là tiên yêu thú cấp bảy hậu kỳ rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là có thể tấn cấp lên tiên yêu thú cấp tám. Đối phương có mạnh đến đâu cũng chỉ là một tiên vương mà thôi. Tiên yêu thú cấp bảy như nó cũng tương đương với tiên vương, dựa vào đâu mà nó phải e sợ một tiên vương nho nhỏ chứ?

Hơn nữa bọn hắn còn là hai chọi một.

“KHoan đã.” Lạc Thải Tư ngăn Cổ Đạo lại, “Người này chắc là tiên tôn.”

Nam tử gật đầu, “Ngươi nói không sai, ta quả thật chính là tiên tôn, sau khi đi vào đây ta đã tấn cấp lên tiên tôn, cho nên các ngươi mà ra tay với ta, đó chính là con đường chết.”

Cổ Đạo cười ha ha, “Tiên tôn thì như thế nào chứ? Bố gia nhà ta chỉ cần dùng một đầu ngón tay là đã có thể nghiền chết ngươi rồi.”

Lạc Thải Tư nói, “Hẳn chắc hẳn đã biết thân phận của chúng ta, nếu không thì cũng sẽ không theo dõi đến tận nơi này.”

Nam tử gật đầu, “Không sai, ta quả thật đã biết người đứng sau lưng các ngươi là Lam Tiểu Bố, nhưng mà đối với ta mà nói, cho dù người đứng sau lưng các ngươi là ai, ta cũng không thèm để ý.”

“Bây giờ ngươi vẫn không ra tay, chắc là có lời gì đó muốn nói.” Lạc Thải Tư vừa lấy Thần Thông Cầu của Lam Tiểu Bố ra, câu thông với Lam Tiểu Bố, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm nam tử mặc áo đen trước mắt.

Nam tử áo đen mỉm cười, “Ta thích nữ nhân thông minh, ngươi rất thông minh cũng rất xinh đẹp. Ta có thể không giết các ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là các ngươi nhất định phải lấy ra một tia niệm ký thần hồn cho ta.”

Lấy niệm ký thần hồn ra, vậy thì tương đương với chuyện giao sinh tử của mình vào tay người khác, chỉ cần một ý niệm của đối phương, bọn hắn nhất định sẽ chết.

“Cổ Đạo, chuẩn bị ra tay.” Lạc Thải Tư lấy pháp bảo của mình ra.

Bây giờ pháp bảo mà Lạc Thải Tư dùng chính là Linh Lung tháp, là thứ mà Lam Tiểu Bố lấy được từ Phủ Ngấn của Tịch Thần cốc, Phủ Ngấn chính là cường giả Bán Thần, pháp bảo Linh Lung Tháp của hắn cũng không phải là bảo vật bình thường, lúc trước suýt chút nữa đã phá được Khốn Sát tiên trận cấp chín của hắn. Đây là một món pháp bảo có linh tính.

“Đồ tốt.” Nhìn thấy Linh Lung Tháp lơ lửng trước người Lạc Thải Tư, ánh mắt nam tử áo đen sáng lên.

“Ngươi đã biết ta là người của Lam Tiểu Bố, ngươi còn dám ra tay? Lá gan của ngươi rất lớn.” Lạc Thải Tư lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Cho dù gần đây tu vi của nàng có tiến bộ rất lớn, nhưng nàng cũng không phải là người không có kiến thức, cũng không phải được nuôi lớn ở trong nhà ấm. Từ khi rời Địa Cầu đi, Lạc Thải Tư nàng chỉ có một mình giãy dụa cầu sinh trong hư không.

KHóe miệng nam tử áo đen cong lên, “Ngươi chắc hẳn phải biết, mặc dù lần này ta tấn cấp tiên tôn, nhưng cuộc chiến đấu này không phải là cuộc chiến giữa hai chúng ta, mà là cuộc chiến giữa người sau lưng chúng ta. Nói cho ngươi biết, ta đên là Độc Dị, ngươi xem thần thông của ta một chút đi…”

Nói xong câu đó, Độc Di đã vung tay lên lấy ra một cái Thần Thông Cầu.

KHông gian đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tựa như ngay một khắc sau cả không gian đều sẽ đóng băng lại. Mặc dù Cổ Đạo có thiên phú dị bẩm, nhưng ở trong không gian băng hàn này, cũng cảm thấy toàn thân run rẩy, thậm chí nó không thể động đậy một chút nào.

Cái lạnh lẽo này bao phủ với tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ một lát sau, đừng nói là Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, ngay cả vùng không gian này chỉ sợ đều sẽ bị đóng băng thành hư vô.

Nếu như không nhờ có Linh Lung Tháp, cho dù thần niệm của Lạc Thải Tư đã câu thông với Thần Thông Cầu cũng không thể nào lấy ra được. Cái lạnh lẽo đến cực hạn kia ập đến, Linh Lung Tháp chủ động che Lạc Thải Tư lại.

Lạc Thải Tư đâu còn dám do dự chút nào nữa, nàng cảm thấy may mắn vì thần niệm của mình đã sớm câu thông với Thần Thông Cầu, giờ phút này nàng cũng không quan tâm đến Thần Thông cầu này là cái gì, trực tiếp lấy một quả Thần Thông Cầu ra.

Từng đạo kích mang đáng sợ nổ tung ngay lập tức, giờ phút này cả không gian hầu như đã hoàn toàn đông lại, nhưng sau khi bị kích mang này xé rách, không gian đông kết này vang lên tiếng ken két. Giống như băng bị vỡ ra, kích mang càng tăng cao, kích âm tự như thiên quân vạn mà tuôn trào.

Rầm rầm rầm! Nguyên lực nổ tung trong không gian nho nhỏ này, sát khí đáng sợ đánh bay Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đến một góc.

Răng rắc! Tất cả mọi thứ đều tiêu tán hết, trên mặt đất cũng không còn gì cả, nhưng mà Lạc Thải Tư lại cảm nhận được hình như trên mặt đất vẫn còn một vài chỗ có vụn băng.

Độc Di khẽ nhíu mày, hắn không ngờ, còn có người có Thần Thông Cầu có thể chống lại Thần Thông Cầu của thúc phụ hắn.

“KHó trách lại có thể áp chế được Đại Côn Tiên Cung không dám nói lời nào, đã thế thì lại nếm thử Kính Đào Hãi Lãng của ta đây!” Giọng nói vừa dứt, Độc Di lại ném ra một quả Thần Thông Cầu khác.

Lần này hoàn toàn không chờ Độc Di ra tay, Lạc Thải Tư đã ném một quả Thần THông cầu ra trước. CHỉ là tốc độ của Lạc Thải Tư chậm hơn một chút, cho dù là ra tay trước, nhưng Thần Thông Cầu lại được kích phát sau.

Lạnh lẽo đáng sợ đầy trời đã biến mất, vô cùng vô tận sóng lớn bao trùm đến, sóng lớn là do vô số kiếm mang tạo thành sóng lớn, liên miên bất tận, tựa như một khắc sau có thể nghiền nát Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Chương 942: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện.

GIờ phút này Thần Thông Cầu Vô Giới của Lạc Thải Tư mới được kích phát, một khắc sau không gian trở nên rộng lớn hơn, khoảng cách giữa kiếm mang vô cùng vô tận kia và Lạc Thải Tư đột nhiên trở nên vô tận.

“Thần thông khống chế không gian?” Độc Dị kinh ngạc nhìn không gian đang lơ lửng không cố định kia, giờ phút này hắn rõ ràng đang đứng trước mặt Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, nhưng khoảng cách đến Lạc Thải Tư như là khoảng cách cả một giới vực.

Chỉ là một Thần Thông Cầu thôi, nếu như chủ nhân ngưng ra Thần Thông Cầu này tự tay thi triển ra loại thần thông này, chỉ sợ một giây thôi hắn cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Uy thế của thần thông Kính Đào Hãi Lãng khi kích phát ra càng ngày càng đáng sợ, nhưng vẫn không thể nào bao trùm Lạc Thải Tư trong phạm vi thần thông này. Mà không gian mà THần Thông cẩu của Lạc Thải Tư còn đang không ngừng biến hóa, kích mang và sát khí trong không gian càng ngày càng mãnh liệt.

Độc Dị cảm thấy lúc này, hắn không nên nghĩ cách làm thế nào để khống chế Lạc Thải Tư. Mà là làm sao để tránh né kích mang đáng sợ này, thần thông kích phát từ Thần Thông Cầu cuối cùng cũng sẽ hết, chờ hắn tránh thoát đạo thần thông này rồi, lại ra tay với Lạc Thải Tư, dù sao thì Lạc Thải Tư cũng không thể chạy thoát được khỏi nơi này.

Chỉ là chủ nhân ra Thần Thông Cầu này, thúc phụ hắn có thể nghiền ép được sao?

Lạc Thải Tư lại vô cùng mừng rỡ, nàng truyền âm cho Cổ Đạo, “Cổ Đạo, ta cảm giác ta có thể khống chế được vùng không gian này, ngươi lấy ưu thế về tốc độ đi đánh lén gia hỏa kia, xem thử có được hay không, cho dù không được thì ta cũng có thể bảo vệ ngươi. KHông gian này đang nằm trong lòng bàn tay của ta, không cần phải lo lắng.”

“ĐƯợc.” Cổ Đạo ngay khi nhận được truyền âm của Lạc Thải Tư, thân hình đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi nó xông vào thần thông Vô Giới của Lạc Thải Tư, kích mang và sát khí vô cùng vô tận kia quả nhiên không ảnh hưởng gì đến nó.

Mấy đạo sóng lớn nhận mang xẹt qua người Cổ Đạo, Cổ Đạo lại không quan tâm chút nào, thủ ấn to lớn đập về phía Độc Dị.

Độc Dị vừa lấy ra pháp bảo phòng ngự ra, đã cảm nhận được hơi thở tử vong bao phủ lấy. Thần thông không gian này lợi hại đến thế sao? KHông đúng, khi Cổ Đạo xuất hiện trước người hắn, Độc Dị mới biết hơi thở tử vong kia la do Cổ Đạo mang đến. Đây là một con tiên yêu thú biết thuấn di?

Lúc này, hắn đâu còn nhớ đến chuyện khống chế thần thông Kính Đào Hãi Lãng nữa, liều mạng lấy pháp bảo phòng ngự ra, cả người cũng nhanh chóng lùi lại. Chỉ là vừa chọn lui lại, Độc Dị đã biết hắn làm sai rồi, hắn không nên lùi lại. Lùi lại quả thật đã tránh được, tránh được đòn đánh lén của Cổ Đạo, nhưng thần thông không gian này lại có thể nghiền ép hắn mạnh hơn, đáng tiếc không có hối hận.

Không có Độc Dị khống chế, thần thông Kính Đào Hãi Lãng chỉ trong chớp mắt đã sụp đổ, sát thế yếu đi, bắt đầu tiêu tán, sau đó không gian thần thông Vô Giới đã bao phủ cả người Độc Dị lại.

“Phốc phốc!” Từng đoá hoa máu nổ tung, Độc Dị bị kích mang thần thông Vô Giới xé rách thành bã vụn, hóa thành cặn máu, ngay cả Nguyên Thần cũng bị tiêu tán sạch sẽ.

“Ta còn tưởng rằng gia hỏa này lợi hại lắm, hóa ra là một cái bao cỏ mà thôi.” Cổ Đạo hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người mình, cầm chiếc nhẫn của Độc Dị lên.

Lạc Thải Tư lại nghiêm giọng nói, “Người này rất mạnh, nếu như không phải đang giằng co Thần Thông Cầu, thần thông thuấn di của ngươi lại dọa hắn sợ, còn chưa chắc có thể giết được hắn. Người có thể ngưng luyện ra loại Thần Thông Cầu này, chỉ sợ thực lực không hề yếu hơn Lam Tiểu Bố. Được rồi, chúng ta đi vào trong Thần Nguyên điện trước đã, hi vọng có thể thu hoạch được một chút.”

Thứ Lạc Thải Tư mong lấy được nhất chính là Thần Nguyên trong Thần Nguyên điện, tu vi của Lam Tiểu Bố hầu như bị trì trệ không tiến, nàng cũng biết đến. Đó là bởi vì yêu cầu về tài nguyên tu luyện của Lam Tiểu Bố càng lúc càng cao, đối với người khác mà nói một đầu Tiên Linh mạch thượng phẩm cũng đủ tu luyện cả đời. Nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hiệu quả khi dùng Tiên Linh mạch thượng phẩm chỉ tốt hơn tu luyện bình thường một chút mà thôi.

Nếu như có thể lấy được Thần Nguyên ở Thần Nguyên điện, Lam Tiểu Bố mới có thể tiến thêm một bước.

“Nơi này có hai cánh cửa, trước đó Già Tân Vũ tiến vào cái cửa nào?” Cổ Đạo đứng lại trước hai cái cửa, do dự hỏi.

Lạc Thải Tư chỉ chỉ vào cái cửa bên trái, ”Lúc trước Già Tân Vũ đi vào cái cửa bên trái.”

“Vậy chúng ta đi vào cửa bên phải.” Cổ Đạo lập tức nói.

Lạc Thải Tư không hề di chuyển, cơ hội chỉ có một lên, nếu như bước vào cửa bên phải rồi bị truyền tống ra ngoài thì sao? Hoặc là nói nếu như lần trước cửa bên phải là truyền tống ra ngoài, lần này đổi thành cửa bên phải thì sao?

Từ sự bố trí ở bên trên sa mạc đến cửa ra vào Thần Nguyên điện này, khiến Lạc Thải Tư cảm thấy phán đoán binh thường không thể dùng được ở nơi này.

“Cổ Đạo, mỗi người chúng ta tiến vào mỗi cánh cửa, cùng lúc đi vào. Nếu như bị truyền tống ra ngoài thì chờ đợi ở ngay sa mạc này.” Lạc Thải Tư hạ quyết tâm.

Bất kể thay đổi như thế nào, bây giờ bọn hắn cùng lúc đi vào hai cái cửa, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu?

“Được, vậy ta đi vào cái cửa bên trái.” Cổ Đạo đứng ở trước cánh cửa bên trái.

Dù sao thì lần đầu, cánh cửa bên trái đã bị truyền tống ra ngoài, bây giờ tỷ lệ thành công thấp hơn cửa bên phải rất nhiều. Nếu như có thể tiến vào trong Thần Nguyên điện, Cổ Đạo đương nhiên sẽ không tranh giành với Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư đứng ở trước cánh cửa bên phải nói, “Ba, hai, một, tiến vào.”

Cổ Đạo và Lạc Thải Tư gần như đồng thời bước vào trong, vừa vào cửa, thần niệm của Lạc Thải Tư đã có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong. Ở trước mặt nàng chưa đến ba mét là một không gian nhỏ. Nói là không gian nhỏ, bởi vì cái không gian này chỉ có bảy mét vuông, cao không quá hai mét.

Chương 943: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện. (2)

Ở giữa không gian này là một cái bồ đoàn, phía sau bồ đoàn là một cái bệ đá, trên bệ đá có một cái đỉnh nhỏ. Cho dù vừa mới tiến vào, Lạc Thải Tư vẫn có thể cảm nhận được từ trong chiếc đỉnh nhỏ này có thần linh khí nhàn nhạt tràn ra.

Ngay khi Lạc Thải Tư đang nghĩ đến cánh cửa bên phải quả nhiên là chính xác, nàng lại nhìn thấy Cổ Đạo.

“A, chủ mẫu, chúng ta đều không bị truyền tống ra ngoài, vậy lúc trước Già Tân Vũ kia bị sao vậy? Hắn gạt người sao?” Cổ Đạo cũng nhìn thấy Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư lắc đầu, “Chỉ sợ không phải là gạt người đâu, ta cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra. Nơi này không giống như Thần Nguyên điện, nơi này chỉ có một cái bồ đoàn, còn có một cái đỉnh nhỏ. Không có thần tinh, cũng không có thứ như Thần Linh mạch, hơn nữa một nơi nhỏ như vậy…”

Cổ Đạo bước một bước đến gần cái đỉnh nhỏ, nó vòng quanh có đỉnh nhỏ một vòng rồi nói, “Trong chiếc đỉnh nhỏ này có Thần Linh khí tản ra. Chẳng lẽ Thần Nguyên bên trong Thần Nguyên điện kia chính là cái đỉnh nhỏ này?”

Giờ phút này Lạc Thải Tư đã cẩn thận quan sát không gian này, phát hiện nơi này cũng không có cơ quan nào khác. Nàng đi đến chỗ cái đỉnh nhỏ này, bên trong cái đỉnh nhỏ có sương mù màu trắng nhàn nhạt vờn quanh. Ở giữa sương mù có một hạt châu màu trắng sữa đang lơ lửng. Trong sương mù màu trắng nhàn nhạt kia có ẩn chứa một loại thần linh khí.

Lạc Thải Tư thử vận chuyển Trường Sinh Quyết, thần linh khí nhàn nhạt trong cái đỉnh nhỏ kia lập tức bị nàng hấp thu, chỉ qua mấy giây, nàng cũng có thể cảm nhận được thực lực của mình tăng lên một chút.

Thần linh khí quả nhiên là thứ tốt, trong lòng Lạc Thải Tư vô cùng kinh ngạc, sau đó nàng lập tức phát hiện ra thần linh khí trong cái đỉnh nhỏ đã giảm đi rất nhiều, không chỉ như vậy, cái hạt châu màu trắng sữa kia cũng xoay tròn nhanh hơn một chút.

“Ta hiểu rồi.” Lạc Thải Tư thì thào nói, vật trước mắt tuyệt đối còn đáng giá hơn cả thần tinh và Thần Linh mạch bình thường, quả thật là một món bảo vật đỉnh cấp.

Bởi vì chiếc đỉnh nhỏ này có thể hấp thu thần linh khí xung quanh, thần linh khí ở Tiên giới yếu kém như vậy, đều bị cái đỉnh nhỏ này hấp thu hết, sau đó tụ lại một chỗ. Có thể tưởng tượng được, nếu như ở Tiên giới có được một cái đỉnh như thế này, tiến độ tu vi sẽ tiến triển cực nhanh.

Lạc Thải Tư đang định cất cái đỉnh nhỏ này đi, chợt nhớ tới vấn đề này có chút quỷ dị. Trong thiên hạ này không có cái bánh nào từ trên trời rớt xuống như vậy, Lạc Thải Tư vẫn hiểu rõ chuyện này.

Có người đặt một cái bỏ vật để ở đây, chỉ là để nàng lấy đi sao?

“Chủ mẫu, ngươi có phát hiện ra cái bồ đoàn này rất thích hợp để tu luyện hay không, ta rất thích thứ này.” Cổ Đạo đột nhiên lên tiếng.

Lạc Thải Tư kinh ngạc nhìn thoáng qua Cổ Đạo, Cổ Đạo tu luyện cho đến bây giờ đều không cần đến thứ bồ đoàn này. Cái bồ đoàn này để ở nơi này, rõ ràng là để cho người tu luyện có thẻ ở đây trực tiếp hấp thu thần linh khí bên trong đỉnh nhỏ.

Có lẽ đã từng có người tu luyện ở chỗ này, có thể sau đó hắn xảy ra chuyện gì đó, thứ này vẫn để lại…

Lạc Thải Tư nghĩ đến đây, ánh mắt cũng nhìn về phía bồ đoàn, trong lòng nàng lập tức cũng có cảm giác ưa thích cái bồ đoàn này.

Cái bồ đoàn này nhìn vào khiến người ta có cảm giác rất thoải mái, nếu như ngồi trên đó để tu luyện, lại có thần linh khí vờn quanh, tu vi nhất định sẽ tiến triển cực nhanh. Cho dù là ở bất cứ nơi nào, cũng không có người nào có tiến độ nhanh hơn nàng.

“KHông được, cái bồ đoàn này ta không thể cho ngươi…” Lạc Thải Tư vừa thốt ra lời này, đã cảm thấy không ổn, nàng lập tức lấy một viên Thanh Tâm Đan ra nuốt xuống.

Cổ Đạo là thú sủng của Lam Tiểu Bố, mặc dù vô cùng thích cái bồ đoàn này, nhưng cũng không thể nào tranh giành với chủ mẫu được. Lạc Thải Tư nói không cho nó cái bồ đoàn này, nó cũng chỉ có thể nhịn xuống không nghĩ đến nó nữa.

Thanh Tâm Đan mà Lam Tiểu Bố luyện chế, có thể xem là tiên đan thất phẩm cao cấp nhất. Viên đan dược này vừa được Lạc Thải Tư nuốt nào, một luồng hơi thanh mát lập tức chảy ra khắp toàn thân. Một khắc sau nàng lập tức tỉnh ngộ lại, nhanh chóng dời ánh mắt ra khỏi cái bồ đoàn.

“Bồ đoàn này là thứ tốt.” Lạc Thải Tư nói chuyện, đồng thời lấy pháp bảo ra đánh về phía Cổ Đạo.

Cổ Đạo cảm nhận được sát ý từ Lạc Thải Tư, trong lòng kinh hoảng, cho dù thực lực của nó mạnh hơn Lạc Thải Tư, nhưng nó cũng không dám ra tay với Lạc Thải Tư, nó nhanh chóng quay người lại xông ra ngoài. Lạc Thải Tư không chút do dự đuổi theo, sát thế từ pháp bảo lại không yếu bớt chút nào.

“Chủ mẫu…” Cổ Đạo vội vàng kêu lên, trong lòng tự nhủ ngươi muốn thứ này thì cho ngươi là được, ngươi giết ta làm gì?

Giọng nói của Lạc Thải Tư đột nhiên vang lên bên tai Cổ Đạo, “Nhanh chạy trốn, ta đuổi theo phía sau ngươi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này…”

Lúc nói chuyện, trường kiêm trong tay Lạc Thải Tư đã vạch ra một vết thương trên người Cổ Đạo, đây hoàn toàn là thật.

Cổ Đạo tỉnh ngộ ra, mặc kệ nguyên nhân gì, nó cũng nhanh chóng chạy về phía cửa.

Một lúc lâu sau, Cổ Đạo từ dưới sa mạc vọt ra.

“Chúng ta lập tức đi ngay.” Lạc Thải Tư vội vàng nói, nói xong câu đó, nàng lấy Phong Loan ra.

Sau khi Cổ Đạo nhảy lên Phong Loan. chỉ trong nháy mắt Phong Loan đã xông ra khỏi vùng sa mạc này.

“Chủ mẫu, có chuyện gì vậy?” Trên Phong Loan, cuối cùng Cổ Đạo cũng hỏi một câu.

Lạc Thải Tư khẳng định, “Cái bồ đoàn kia có vấn đề, bên trong tuyệt đối có một cường giả, một khi ai trong chúng ta cầm cái bồ đoàn kia, đều sẽ lập tức bị đoạt xá.”

Nghe thấy đoạt xá, Cổ Đạo đột nhiên sợ run người, nó chỉ là một con tiên yêu thú mà thôi.

Không đúng, Cổ Đạo lập tức nói, “Nếu như thật sự có người đoạt xá ở trong đó, vậy vì sao trước đó không đoạt xá Già Tân Vũ?”

Chương 944: Lại thêm một kẻ đến phá quán.

Lạc Thải Tư nói, “Ngươi còn chưa nhìn ra được sao? Nếu như chỉ có một người, cho dù người bên trong có chín phần thắng, hắn cũng sẽ không đi đoạt xá, có thể thấy được người này cẩn thận đến mức nào.”

“Một người thì cẩn thận không dám đoạt xá, hai người thì hắn lại dám đoạt xá, chuyện này…” Cổ Đạo phản ứng tương đối chậm, trong lúc nhất thời vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lạc Thải Tư thở dài, “Ngươi cảm thấy sau khi hai người tới đây, sẽ từ một cửa tiến vào sao?”

“Trừ khi là một sớm một muộn, nếu như đồng thời đến chỉ sợ sẽ không, bởi vì ai cũng muốn đi vào trước.” Lần này Cổ Đạo trả lời rất nhanh.

Lạc Thải Tư gật đầu, “Đúng là như vậy, bởi vì trong hai người này ai cũng muốn mình là người đầu tiên vào trong đó. Cho nên tất nhiên sẽ đồng thời tiến vào từ hai cửa. Cho dù có chênh lệch, cũng chỉ trong gang tấc mà thôi. Nếu như vậy, cũng sẽ không bị truyền tống ra ngoài. Mà người tiến vào bên trong, đương nhiên sẽ phát hiện ra cái đỉnh nhỏ kia đầu tiên.

Một cái đỉnh nhỏ có thể tụ tập được thần linh khí, ngươi nghĩ xem nó quý giá đến mức nào? Loại đỉnh nhỏ này, cho dù quan hệ của hai người có tốt đến đâu chỉ sợ sẽ nổi lên tâm tư. Nếu vậy mà hai người còn không đánh nhau, vậy thì thứ bên trong cái bồ đoàn kia cũng sẽ khiến cho hai người đánh nhau.”

“Vậy cũng chưa chắc, ta nhất định sẽ không tranh giành với chủ mẫu.” Cổ Đạo vội vàng nói.

Lạc Thải Tư nói, “Ngươi không tranh giành, đó là bởi vì ngươi gọi ta là chủ mẫu. Cho dù như vậy, ngươi cũng muốn cái bồ đoàn kia, bây giờ ngươi còn cảm thấy bình thường sao? Ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu như hai người cùng nhau tranh đoạt đỉnh nhỏ, cuối cùng nhất định sẽ có một người bị vẫn lac. Người còn lại kia chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương, đoạt xá một người bị trọng thương với đoạt xá một người không bị trọng thương, ngươi cho rằng cái nào an toàn hơn? Cho nên ta mới nói cái người bên trong bồ đoàn kia vô cùng cẩn thận.”

“Người kia ở bên trong bồ đoàn sao?” Cổ Đạo khó hiểu hỏi.

Lạc Thải Tư khẳng định, “Nhất định là ở trong bồ đoàn, không sai đâu. KHi ta nhìn thấy cái bồ đoàn kia, tâm trí suýt chút nữa bị đoạt mất. Cũng may ta không phải kẻ quá tham lam, cộng thêm trên người còn có Thanh Tâm Đan.”

“Ai nha, đáng tiếc, sớm biết vậy chúng ta lấy cái đỉnh nhỏ kia rồi đi.” Cổ Đạo cảm thán.

Nếu như đoán được suy nghĩ đoạt xá của người bên trong bồ đoàn rồi, vậy bọn họ lấy được cái đỉnh nhỏ xong lập tức chạy đi, nhiều nhất thì đừng đụng đến cái bồ đoàn kia.

Lạc Thải Tư lắc đầu. “Chúng ta tuyệt đối không thể nào lấy chiếc đỉnh nhỏ kia, cái đỉnh nhỏ kia chính là bảo bối chí mạng của người trong bồ đoàn kia, một khi chúng ta ra tay, chỉ sợ sẽ không thể nào ra ngoài được.”

Lạc Thải Tư cho rằng nàng không đoán sai, nơi nhỏ kia, nếu như bị đối phương khóa lại, nàng và Cổ Đạo đều không thể đi được.

…

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa đứng ở một nơi trong hư không, Tra Dự cảm thán nói, “Pháp bảo phi hành này chỉ sợ là nhanh nhất tiên giới rồi, chờ tu vi của ngươi tăng lên, đến Thần giới rồi, sợ là chẳng có mấy cái pháp bảo phi hành có thể đuổi kịp cái nồi này của ngươi đâu.”

Hắn cũng không dám hỏi Lam Tiểu Bố, Sinh Tử Oa đang ở đâu.

Lam Tiểu Bố tựa như không nghe thấy lời Tra Dự nói, trong mắt hắn lộ ra sát khí.

Trong lòng Tra Dự nảy lên một cái, hắn lo lắng mình đã nói điều gì khiến Lam Tiểu Bố không vui, nhanh chóng đổi chủ đề, “Lam huynh, Tịch Thần cốc mà ngươi nói chính là nơi này sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “KHông sai, Tịch Thần cốc chính là ở chỗ này, bên trong có thần linh khí.”

“A…” Tra Dự kích động hẳn lên, tiên linh khí không có tác dụng gì nhiều với hắn, nhưng thần linh khí thì thật sự rất quan trọng.

“Thật sự có thần linh khí? KHông phải chúng ta sẽ vào trong đây chứ?” Tra Dự hỏi liên tiếp mấy vấn đề, dính đến chuyện khôi phục tu vi của mình, Tra Dự cũng không lo đến chuyện đắc tội với Lam Tiểu Bố nữa.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Bây giờ không cần vào trong, ta muốn đến một nơi.”

Lạc Thải Tư liên tục kích phát hai Thần Thông Cầu, điều này khiến sát ý trong lòng Lam Tiểu Bố đại thịnh.

Nếu như không phải là cường giả Tiên Đế, Lạc Thải Tư tuyệt đối sẽ không kích phát Thần Thông cầu của hắn. Lạc Thải Tư kích phát Thần Thông Cầu đã nói rõ, tên tuổi của hắn ở Côn Khư Hải vẫn còn chưa đủ khiến Lạc Thải Tư an toàn.

Cho nên bây giờ hắn nhất định phải đi Đại Côn Hải Cảnh của Côn Khư Hải.

Bên ngoài Tịch Thần cốc, Lam Tiểu Bố có bố trí một cái truyền tống trận, có thể trực tiếp truyền tống đến Hư Không Chiểu Nê Hà, từ Hư Không Chiểu Nê Hà, hắn lại có thể truyền tống đến Côn Khư tiên thị. Từ Côn Khư tiên thị, lại đến Đại Côn Hải Cảnh, cho dù không ngồi truyền tống trận, Lam Tiểu Bố nghĩ chắc cũng không quá mấy ngày.

Lam Tiểu Bố chạy đến Đại Côn Hải Cảnh, cùng lúc này, có một nam tử mắt đỏ đang đứng bên ngoài Đại Côn Hải Cảnh.

“Đạo hữu, nơi này thật sự không thể mở ra, lối vào Đại Côn Hải Cảnh có liên quan đến hộ trận của Đại Côn Tiên Cung ta, một khi cưỡng ép mở nơi này ra, Đại Côn Tiên Cung ta sẽ hoàn toàn lộ ra bên ngoài, hơn nữa đại trận hộ cung cũng sẽ bị hỏng.” Một tên tiên vương đang trông giữ cửa vào Đại Côn Hải Cảnh của Đại Côn Tiên

Cung vô cùng khách sáo nói.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố xuất hiện, tiên vương trông coi của Đại Côn Tiên Cung cũng sẽ không nói chuyện khách sáo như vậy, ai dám bảo hắn cưỡng ép mở cửa vào bí cảnh Đại Côn Hải Cảnh trong lúc này, hắn đã sớm ra tay rồi.

Bởi vì loại cường giả như Lam Tiểu Bố xuất hiện, khiến mấy vị cung chủ của Đại Côn Tiên Cung hiểu ra, làm người nên khiêm tốn.

Nếu không, Lượng gia của Cổ Côn đảo chính là vết xe đổ.

Chương 945: Lại thêm một kẻ đến phá quán. (2)

Còn về lời tiên vương này nói, quả thật không phải gạt người. Hộ trận Đại Côn Tiên Cung chính là dựa vào đại trận tự nhiên của Đại Côn Hải Cảnh mà bố trí, loại hộ trận này đã vượt quá phạm vi tiên trận cấp chín. Đừng bảo là không thể mở ra, cho dù ngươi có cố mở ra, ngươi cũng không thể nào mở Đại Côn Hải Cảnh ra được.

Nhưng mà một khi thật sự cưỡng ép mở được Đại Côn Hải Cảnh trong khí bí cảnh đang mở ra, vậy thì hộ trạn của Đại Côn Tiên Cung cũng sẽ sụp đổ. Chuyện này khác với lúc trước khi Lam Tiểu Bố bỏ đi một vài cám chế che giấu của Đại Côn Tiên Cung, có rất nhiều thứ có thể nhìn thấy, nhưng hộ trân thì vẫn còn.

Một khi hộ trận sụp đổ, Đại Côn Tiên Cung chẳng khác nào đang trần truồng chạy ngoài đường.

Nam tử mắt đỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tiên vương này, giọng điệu còn lạnh lẽo hơn cả ánh mắt hắn, “Ta cho ngươi mười giây, nhanh mở cái bí cảnh này ra, nếu không thì ta sẽ giết ngươi, sau đó tự mình mở cái bí cảnh này ra.”

Lúc nói chuyện, khí áp cường đại đè xuống, sắc mặt tiên vương này chỉ trong nháy mắt đã tái đi, đối phương là một tiên đế rất mạnh.

Tên tiên vương này vừa cẩn thận phát tin tức ra, vừa run giọng nói, "TIền bối, người có tu vi quá cảnh giới Tiên Vương không thể nào vào trong Đại Côn Hải Cảnh được. Nếu cố chấp đi vào, hộ trận Đại Côn Tiên Cung ta cũng sẽ bị sụp đổ..."

Nếu như Lạc Thải Tư ở chỗ này, nàng tuyệt đối sẽ hiểu, vì sao người có cảnh giới cao hơn Tiên Vương không thể đi vào. Bởi vì nhân vật bên trong Thần Nguyên điện kia, không cho phép cường giả mạnh mẽ vào trong, tạo thành uy hiếp cho hắn.

"Sáu, năm, bốn..." Nam tử mắt đỏ này tựa như không nghe thấy lời Tiên Vương này nói, vẫn không ngừng đếm số.

Trán tiên vương này phủ một tầng mồ hôi lạnh, hắn đã cảm nhận được hơi thở tử vong.

"Ba, hai, một,..." Sau khi nói đến chữ một, nam tử mắt đỏ này đột nhiên đánh một đạo thủ ấn ra, tên tiên vương này không kịp rên một tiếng, đã bị đối phương đập thành cặn máu.

"Thật là giỏi, dám giết người ở Đại Côn Tiên Cung ta..." Một tiếng gầm thét truyền đến, sau đó một đạo quang mang lập tức đánh về phía nam tử mắt đỏ kia.

Nam tử mắt đỏ kia hừ lạnh một tiếng, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không lấy ra, chỉ đánh một quyền đến.

Oanh! Răng rắc! Quang mang trên pháp bảo tiêu tán mất, tên tu sĩ vừa công kích nam tử mắt đỏ kia bị một quyền này đánh bay, trong không trung bắn ra mười mấy đạo huyết tiễn, khi rơi xuống mặt đất, đã sớm không còn sống nữa.

Một quyền này không chỉ đoạn tuyệt sinh cơ, còn đánh nát cả nguyên Thần.

Đúng vào giờ phút này, đại cung chủ Nguyên Bố của Đại Côn Tiên Cung, Tam cung chủ Chương Vô Tuyết, Tứ cung chủ Ấn Tiêu Văn cùng nhau đuổi tới.

Trừ ba vị cung chủ này ra, còn có mấy tên trưởng lão, cùng một đám tiên đế còn lại trong tông môn đến.

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh máu tanh trước mắt đều hít một hơi thật sâu, người bị oanh sát này tất cả mọi người đều biết, đó là ngoại sự trưởng lão Hạ Ngang, thực lực tiên đế sơ kỳ.

Một tiên đế sơ kỳ, lại không thể nào chịu nổi một chiêu của đối phương, vậy nam tử mắt đỏ kia mạnh đến mức nào?

Tất cả mọi người đều đang nghĩ, Côn Khư Hải dạo gần đây thế nào vậy? Côn Khư Hải xuất hiện một Lam Tiểu Bố còn chưa đủ loạn sao? Tại sao lại có thêm một vị nam tử mắt đỏ mà mọi người đều không biết đến này? Quan trọng nhất là thực lực của nam tử mắt đỏ này còn đáng sợ kinh người.

“Vị đạo hữu này, Đại Côn Tiên Cung ta và các hạ không thù không oán, các hạ ra tay đã giết chết trưởng lão của tông môn ta, đây là có ý gì?” Nguyên Bố cũng cảm nhận được thực lực của đối phương cường đại, không lập tức ra tay.

Cái này khác với lúc trước khi Lam Tiểu Bố đến, thực lực Lam Tiểu Bố mạnh còn chưa nói, còn chiếm lý trước. Mặc dù Đại Côn Tiên Cung bị thua thiệt, nhưng cũng có thể nói cho qua, dù sao cũng là đuối lý trước, Mà chuyện lần này, rõ ràng là đối phương đuối lý trước.

Trong lòng Nguyên Bố nắm chắc, sau chuyện Lam Tiểu Bố, hắn đã dặn dò tất cả đệ tử, chấp sự và trưởng lão trong Đại Côn Tiên Cung rất nhiều lần, cho dù đối mặt với ai, cũng không thể ra tay vô cớ.

Nam tử mắt đỏ nhìn thoáng qua Nguyên Bố, từ tốn nói, “Bây giờ ta cần phải tiến vào Đại Côn Hải Cảnh.”

Nguyên Bố biến sắc, đây là đang khiêu khích toàn bộ Đại Côn Tiên Cung sao? Bây giờ tiến vào Đại Côn Hải Cảnh, đối phương còn là một nhân vật có thể miểu sát được tiên đế.

Nghĩ đến thực lực cường hãn của đối phương, Nguyên Bố ép buộc bản thân mình phải đè nén sự tức giận xuống, “Sau khi Đại Côn Hải Cảnh mở ra, chỉ có thể chờ đến khi đóng lại. Nếu cưỡng ép tiến vào, sẽ chỉ khiến hộ trận của Đại Côn Tiên Cung ta bị phá vỡ. Hơn nữa tu sĩ trên tiên vương cũng không thể tiến vào Đại Côn Hải Cảnh được.”

“Ha ha…” Nam tử mắt đỏ cười ha ha một tiếng, “Độc Tộ ta muốn đi vào một cái bí cảnh, còn phải đợi Đại Côn Tiên Cung ngươi đồng ý sao? Đại Côn Tiên Cung ngươi cũng đề cao bản thân mình quá rồi.”

Nói xong, nam tử mắt đỏ tự xưng là Độc Tộ này lười nói nhảm với bọn người Nguyên Bố nữa, lập tức tiến đến lối vào Đại Côn Hải Cảnh, giơ tay lấy ra một thanh trường mâu ba mũi.

“Ra tay.” Lửa giận của Nguyên Bố không thể nào đè xuống được nữa, Đại Côn Tiên Cung hắn dù sao cũng là thế lực đứng đầu ở Côn Khư Hải, từ khi nào mà ai cũng có thể ức hiếp được thế này?

KHi Nguyên Bố nói ra tay, cũng lấy pháp bảo ra. Chẳng những là Nguyên Bố, bốn trưởng lão tiên đế hậu kỳ đằng sau Nguyên Bố, tam cung chủ Chương Vô Tuyết, tứ cung chủ Ấn Tiêu Văn cũng đồng thời ra tay.

Bốn tiên đế đỉnh phong, ba cường giả bán thần cảnh cùng lúc ra tay, hơi thở tiên nguyên cuồng bạo kia còn chưa nổ ra, đã khiến mọi người cảm thấy hít thở không thông.

“Chỉ mấy tên tiên đế thôi mà cũng dám ra tay trước mặt Độc Tộ ta sao?” KHi Độc Tộ nói chuyện, trường mâu ba mũi trong tay cũng không đánh về phía lối vào Đại Côn Hải Cảnh nữa, mà chuyển sang đánh về phía bọn người Nguyên Bố.

Chương 946: Phải thì như thế nào.

Trường mâu đâm ra, nguyên lực cuồng bạo nổ tung, chỉ chớp mắt đã hóa thành ba đạo ảnh tuyến. Ba đạo ảnh tuyến này tựa như muốn xé rách hư không thành ba khe rãnh, đánh về phía đám người Nguyên Bố.

Nguyên Bố không biết đã trải qua bao nhiêu trận đại chiến rồi, trừ lần trước chịu thiệt thòi trong tay Lam Tiểu Bố ra, cho dù là ở bất cứ tiên vực nào của tiên giới hay là Côn Khư Hải, chưa bao giờ có người có thực lực nghiền ép hắn. Huống hồ hôm nay còn không phải chỉ có một mình Nguyên Bố hắn, mà là liên thủ với sáu cường giả còn lại của Đại Côn Tiên Cung.

Nhưng khi ba đạo sát thế từ trường mâu của Độc Tộ và thần thông của hắn va chạm vào nhau, hắn cũng cảm nhận được Hậu Tinh Đạo của hắn vừa hay đánh tới một luồng lực lượng kéo sụp cả lĩnh vực tiên đế, loại lực lượng vô hình này thông qua không gian đánh tới, khiến ngực hắn vô cùng khó chịu, không nhịn được rên lên một tiếng đau đớn, theo bản năng dừng chân lại.

Cho dù Nguyên Bố đứng chịu mũi sào, nhưng thực lực của hắn quả thật là mạnh nhất ở Đại Côn Tiên Cung. Ngay cả Nguyên Bố cũng bị như vậy, những người còn lại cũng bị ngăn trở. Một trưởng lão có tu vi thấp nhất cũng suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, hắn cố nén nuốt ngụm máu này xuống, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Đây là thực lực gì thế?

Trở tay đánh ra một đạo thần thông, trực tiếp ngăn cản được bảy tên cường giả. Nếu như đối kháng chính diện, Đại Côn Tiên Cung thật sự có thể ngăn chặn được đối phương sao?

Độc Tộ rõ ràng không có tâm trạng đối kháng chính diện, trường mâu ba mũi của hắn lập tức đánh về phía lối vào Đại Côn Hải Cảnh.

Rất rõ ràng Độc Tộ vô cùng tinh thông trận đạo, cho dù Đại Côn Hải Cảnh là đại trận thiên nhiên, đòn công kích đầu tiên của hắn đã đánh trúng trận tâm của cửa vào.

Hộ trận cửa vào Đại Côn Hải Cảnh lập tức chấn động, những người bên ngoài đều có thể nghe thấy tiếng ầm vang trong không gian.

“Cùng tiến lên, không cần nương tay.” Nguyên Bố nổi giận, từ khi nào mà ai cũng có thể ức hiếp Đại Côn Tiên Cung thế này? Còn công khai công kích hộ trận của Đại Côn Hải Cảnh.

Lần này bọn người Nguyên Bố đều đồng loạt ra tay, mỗi người đều đánh ra thần thông mạnh nhất.

Đông đảo tiên đế đang đứng bên ngoài quan sát đều thầm nghĩ, cách làm của Độc Tộ quá ngang ngược, sách lược thật sự quá tệ hại.

Nếu như bọn họ có thực lực như Độc Tộ, nhất định phải tiến vào Đại Côn Hải Cảnh, vậy thì bọn hắn phải áp chế đám người Nguyên Bố trước, sau đó mới công kích cửa vào bí cảnh. Chứ không phải bây giờ đã công kích ngay cửa vào bí cảnh, để lại phía sau lưng cho bọn người Nguyên Bố liên thủ công kích. Với thực lực vừa rồi của Độc

Tộ, muốn chế trụ bọn người Nguyên Bố thì vẫn có khả năng.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Độc Tộ sẽ bị trọng thương, cả người Độc Tộ đột nhiên biến mất, một khắc sau, nơi hắn đứng lúc trước đột nhiên xuất hiện pháp bảo Trường Mâu Tam Tiêm của hắn.

Oanh! THần thông mạnh nhất của bảy tên cường giả đứng đầu tiên giới cùng công kích vào một chỗ thì sẽ có uy lực đến mức nào? Nhưng sức mạnh công kích mênh mông vô biên kia cũng không đánh lên người Độc Tộ. Sau khi Độc Tộ biến mất, những công kích này đều đánh hết lên pháp bảo Trường Mâu Tam Tiêm của Độc Tộ.

Tạch tạch tạch! Từng tiếng vỡ vụn vang lên, tất cả những người đứng ngoài quan sát đều im lặng.

Độc Tộ biến mất như thế nào, mọi người đều không biết rõ, nhưng mà đạo thần thông vừa rồi của hắn, mọi người nhìn thấy chỉ biết cảm thán, hắn dựa vào pháp bảo của mình là Trường Mâu Tam Tiêm dẫn công kích của bảy tên cường giả này vào cùng một chỗ, sau đó dựa vào uy thế thần thông của bảy tên cường giả này cưỡng ép mở Đại Côn Hải Cảnh ra.

Loại thần thông chuyển di này, còn là thần thông chuyển di công kích của nhiều người, tuyệt đối là thần thông cường đại nhất. Loại thần thông này, một khi không thi triển tốt, vậy thì sẽ bị phản phệ, người thi triển chết càng nhanh hơn.

Bây giờ Độc Tộ thi triển thành công, chẳng khác nào mấy người Nguyên Bố tự tay phá vỡ cửa vào Đại Côn Hải Cảnh.

Hầu như ngay khi cửa vào Đại Côn Hải Cảnh bị đánh mở ra, Độc Tộ lập tức hóa thành tia sáng vọt vào bên trong Đại Côn Hải Cảnh.

Âm thanh ầm vang vẫn còn tiếp tục vang lên, tay Nguyên Bố đang run rẩy. Hắn không phải đang sợ, hắn là đang tức giận và lo lắng.

Hộ trận của Đại Côn Hải Cảnh đã hoàn toàn hỏng mất, toàn bộ Đại Côn Hải Cảnh bây giờ ai cũng có thể tiến vào, không còn hạn chế chỉ có tu vi tiên vương mới có thể tiến vào bí cảnh nữa.

Đây không phải là chuyện đáng sợ nhất, cái đáng sợ nhất là, hộ trận của Đại Côn Tiên Cung cũng sẽ bị phá vỡ theo. Từ hôm nay trở đi, Đại Côn Tiên Cung sẽ thành trò cười của tất cả mọi người. Cứ tiếp tục như vậy, Đại Côn Hải Cảnh đầu còn giữ được vị trí đệ nhất ở Côn Khư Hải nữa?

“Cung chủ, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Một tên trưởng lão run giọng hỏi.

Nguyên Bố im lặng, hắn đã nhìn ra, cho dù cả bảy người bọn hắn đều ra tay, thậm chí cộng thêm tất cả cường giả còn lại trong Đại Côn Tiên Cung, muốn giết chết Độc Tộ cũng là chuyện không thể nào.

Cho dù một mình Độc Tộ không thể chống đỡ nhiều tiên đế như vậy, người ta cũng có thể chạy trốn. Hơn nữa, người ta sẽ không ngăn được sao?

Thần thông của bảy tên cường giả công kích, người ta còn có thể tránh thoát, sau đó lợi dụng lực lượng này, loại thực lực này, Đại Côn Tiên Cung cũng không thể nào chống lại được.

Trước đã có một Lam Tiểu Bố, sau lại xuất hiện thêm một Độc Tộ.

Lam Tiểu Bố tốt xấu gì còn nói chút đạo lý, mà cường giả trước mắt này, hầu như chẳng quan tâm đến chút lý lẽ nào, nắm đấm chính là đạo lý.

Xem ra hắn có việc gấp mới tiến vào Đại Côn Hải Cảnh, nếu không thì sợ sẽ không đi vào nhanh như vậy, mà đã đại khai sát giới Đại Côn Tiên Cung bọn hắn rồi.

Chương 947: Phải thì như thế nào. (2)

KHông người nào muốn tiến lên an ủi cung chủ Nguyên Bố của Đại Côn Tiên Cung, buồn cười, ai mà muốn đắc tội với loại cường giả như Độc Tộ chứ?

Tựa như đã bị chỉ trỏ thật lâu, ngay khi Nguyên Bố không biết hắn nên vào trong truy sát hay ở đây bao vây nơi này lại, một thân ảnh màu lam xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lam đạo hữu…” Nguyên Bố mừng rỡ, lập tức ôm quyền nói.

Hắn rất quen thuộc người đến, chinh là Lam Tiểu Bố lúc trước đã dạy dỗ Đại Côn Tiên Cung hắn.

“Ta đã nhìn thấy mọi chuyện, chuyện này ta sẽ làm chủ cho Đại Côn Tiên Cung. Người này phát điên, ta sẽ không bỏ qua cho hắn.” Lam Tiểu Bố bỏ lại một câu, cả người đã lập tức biến mất.

Rõ ràng đã tiến và trong Đại Côn Hải Cảnh.

TRong lòng Lam Tiểu Bố nóng như lửa đốt, thần niệm hắn đã quan sát được cảnh Độc Tộ dựa vào lực lượng thần thông của bảy người Nguyên Bố để phá vỡ cửa vào Đại Côn Hải Cảnh, sau đó Độc Tộ nhanh chóng vọt vào trong.

Cho nên hắn vừa tới nơi này, chỉ nói được một câu đã lập tức vọt vào trong Đại Côn Hải Cảnh theo Độc Tộ.

Một cường giả như Độc Tộ, tại sao lại vội vã xông vào trong Đại Côn Hải Cảnh? Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút suy đoán, thực lực của Độc Tộ, tuyệt đối sẽ không thấp hơn hắn, thậm chí còn hơn nữa.

Với loại cường giả như Độc Tộ, khẳng định có thể chế tạo ra Thần Thông Cầu.

Đại Côn Hải Cảnh chỉ có thể để tiên vương đi vào, hắn đưa cho Lạc Thải Tư Thần Thông Cầu có thể đối phó với Tiên Đế, thế thì làm sao có thể có đối thủ được? Lạc Thải Tư thi triển Thần Thông Cầu trong Đại Côn Hải Cảnh, còn thi triển liên tục hai cái. Đại Côn Hải Cảnh không có tiên đế, cho thấy rõ bên trong cũng có gia hỏa thi triển Thần Thông Cầu.

Độc Tộ vội vã xông vào trong Đại Côn Hải Cảnh như vậy, rất có thể là do người của hắn đã xảy ra chuyện trong Đại Côn Hải Cảnh rồi.

Có được Thần Thông Cầu của Độc Tộ, còn xảy ra chuyện ở Đại Côn Hải Cảnh, trừ Lạc Thải Tư và Cổ Đạo ra, Lam Tiểu Bố không nghĩ ra được có người nào khác.

Nếu như thật sự là Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đã xử lý người của Độc Tộ, vậy Độc Tộ điên cuồng xông vào Đại Côn Hải Cảnh như vậy, chính là muốn tìm Lạc Thải Tư gây chuyện.

Loại cường giả như Độc Tộ này mà đi tìm Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, Lam Tiểu Bố chẳng dám chần chừ một chút nào.

…

“Lam đạo hữu đuổi giết tên cuồng đồ Độc Tộ rồi.” Tam cung chủ Chương Vô Tuyết thở ra một hơi.

Nguyên Bố cũng thở phào nhẹ nhõm, bọn hắn không thể đối phó được với Độc Tộ, có lẽ Lam Tiểu Bố có thể đối phó được. Xem ra lúc trước hắn chủ động hạ thấp tư thái đưa danh ngạch tiến vào Đại Côn Hải Cảnh cho Lạc Thải Tư, cuối cùng cũng có báo đáp.

“Các vị đạo hữu, hôm nay Đại Côn Hải Cảnh ta xảy ra một ít chuyện, mọi người đều nhìn thấy cả rồi. Cũng may Lam đạo hữu nhiệt tình giúp đỡ, tiến vào Đại Côn Hải Cảnh làm chủ cho Đại Côn Tiên Cung ta. Xin mọi người hãy lùi về sau một chút, Đại Côn Tiên Cung ta cần bố trí lại hộ trận của Đại Côn Hải Cảnh và Đại Côn Tiên Cung ta một chút.” Nguyên Bố ôm quyền, cao giọng nói.

Bởi vì Lam Tiểu Bố ra mặt, khiến hắn có thêm sức lực.

Độc Tộ là một nhân vật kinh khủng, trong Đại Côn Tiên Cung hầu như không có người nào có thể chống lại. Nhưng tương tự, Lam Tiểu Bố cũng là một nhân vật kinh khủng, Đại Côn Tiên Cung cũng không có ai có thể chống lại.

Loại người này mà sống mái với nhau, đối với Đại Côn Tiên Cung, thậm chí là đối với Côn Khư Hải, chính là kết quả tốt nhất.

…

“Nơi này chắc là an toàn rồi.” Lạc Thải Tư ngừng Phong Loan lại, thở phào một hơi.

Sau khi nàng và Cổ Đạo rời khỏi vùng sa mạc kia, lập tức phi nước đại, tốc độ của Phong Loan rất nhanh, cho dù chỉ mới có một hai ngày, nhưng cũng đã cách rất xa vùng sa mạc kia rồi.

“Chủ mẫu, ta luôn cảm thấy khiếp sợ hãi hùng, thật giống như có thứ gì đó đuổi theo vậy.” Cổ Đạo lại lo lắng nói ra.

Trong lòng Lạc Thải Tư giật mình, Cổ Đạo là Thần thú, giác quan vẫn luôn chuẩn xác, hẳn là bây giờ bọn họ vẫn chưa an toàn?

KHông đợi Lạc Thải Tư nói chuyện, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, “Nói thế thì Độc Dị quả thật là do các ngươi giết chết?”

“Là ai?” Đứng ở ngoài Phong Loan. Lạc Thải Tư còn chưa kịp cất Phong Loan kia lập tức quay đầu lại.

Một tên nam tử mắt đỏ đang đứng cách bọn họ không xa nhìn chằm chằm bọn họ, giờ phút này không gian trở nên ngột ngạt hít thở không thông, cho dù là nam tử mắt đỏ này vẫn không ra tay, nhưng Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đã cảm thấy mình không tồn tại trong vùng không gian này. Vùng không gian này, tất cả đều bình thường, chỉ có bọn hắn là dư thừa.

“Vừa rồi ta đã hỏi ngươi, ngươi chỉ cần trả lời ta là phải hoặc không phải.” Nam tử mắt đỏ đi về phía trước một bước, cho dù còn đang hỏi, nhưng không gian đã ngày càng đông kết lại.

KHông đợi Lạc Thải Tư trả lời, nam tử mắt đỏ này đã nói một lần nữa, “Xem bộ là đúng rồi phải không? Trên người các ngươi có ấn ký vẫn lạc của Độc Dị. KHó trách lại lớn lối như vậy, còn có pháp bảo phi hành vượt xa tiên khí cực phẩm.”

Lúc nói lời này, ánh mắt nam tử mắt đỏ đã nhìn về phía Phong Loan.

Lạc Thải Tư giật mình, nàng nhớ lúc trước nam tử mắt đỏ này có nhắc đến một cái tên, Độc Dị.

Độc Dị quả thật đã bị bọn họ giết chết, nhưng tu vi của đối phương rõ ràng mạnh hơn tiên vương, làm sao có thể tiến vào đây? Chẳng lẽ là tấn cấp ở trong này? Cái này cũng không đúng, hơi thở và uy thế cả người trước mắt này còn mạnh hơn cả sư phụ nàng, rõ ràng là một tiên đế.

“Phải thì như thế nào?” Một giọng nói khinh thường truyền đến, sau khi âm thanh này vừa dứt, không gian đang muốn đóng băng máu trong người Lạc Thải Tư và Cổ Đạo lập tức trở lại bình thường.

“Bố gia đến, ha ha…” Cổ Đạo cười ha ha, vừa rồi nó thật sự cảm nhận được hơi thở tử vong, không đúng, là hơi thở còn đáng sợ hơn cả tử vong.

Lạc Thải Tư cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng cất Phong Loan đi, đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Chương 948: Ta không giết được ngươi.

Ánh mắt Độc Tộ nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “THần Thông Cầu giết chết Độc Dị chính là do ngươi làm ra?”

“Không sai.” Lam Tiểu Bố đáp.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, nam tử mắt đỏ trước mắt này có hơi thở đạo vận cực kỳ cường đại, hơn xa những tiên đế mà hắn đã thấy qua lúc trước. Đây là người thứ ba có tu vi vượt xa tiên đế mà vẫn còn ở lại tiên giới Lam Tiểu Bố đã từng gặp.

Người thứ nhất là Thải Thương, hắn có thể giết chết được Thải Thương, không phải vì thực lực của hắn, mà là do mặc dù Thải Thương là Thần Nhân, nhưng thực lực chỉ tương đương với Bán Thần cảnh, khi giết Thải Thương, thực lực Thỉ Thương vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn. Còn một lý do nữa chính là, Thải Thương hoàn toàn không coi trọng hắn.

Thứ hai chính là con Cự Côn ở Côn Khư Hải, thực lực của con Cự Côn kia tuyệt đối có thể nghiền ép hắn. Cũng may con Cự Côn kia bị quy tắc thiên địa áp chế, cuối cùng chỉ có thể xé rách hư không rời khỏi đây.

Nhưng nam tử mắt đỏ trước mắt lại khác, Lam Tiểu Bố khẳng định thực lực của đối phương đang ở thời kỳ đỉnh cao. Hắn rất khó hiểu, vì sao gia hỏa này không phi thăng đến Thần giới đi, mà còn ở lại Tiên giới.

Quy tắc thiên địa không có tác dụng gì với những người này sao? Phải biết rằng ngay cả lão Triệu cũng bởi vì quy tắc thiên địa, không thể không xé rách hư không mà đi.

Ngoài dự kiến của Lam Tiểu Bố chính là, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lam Tiểu Bố, hắn cẩn thận đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, vậy mà lại ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Ta tên là Độc Tộ, ngươi là tiên đế mạnh nhất mà ta gặp được ở tiên giới, không có người thứ hai.”

Độc Tộ chưa từng nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, nhưng Thần Thông Cầu của hắn và Thần Thông Cầu của Lam Tiểu Bố công kích nhau. Lam Tiểu Bố có thể cảm ứng được thần thông của hắn, hắn cũng có thể cảm ứng được thần thông của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thì cảm thấy hơi khó hiểu, nếu như Lạc Thải Tư giết người của đối phương, theo lý mà nói đối phương không thể khách sáo như vậy mới đúng chứ.

Nhưng mà giơ tay không đánh kẻ mặt cười, Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, ngươi là người thứ ba có thực lực vượt xa tiên đế mà ta thấy ở tiên giới.”

“Ngươi có thể nhìn ra được thực lực của ta?” Độc Tộ kinh ngạc hỏi một câu, sau đó lập tức gật đầu đáp, “Đúng vậy, thần thông của ta và ngươi đã từng va chạm nhau, ta có thể biết thực lực của ngươi, ngươi đương nhiên cũng có thể biết được thực lực của ta. Mặc dù ta vẫn còn muốn giết ngươi, nhưng thực lực của ngươi lấy được sự tôn trọng của ta, sau khi ta giết ngươi nhất định sẽ không nhục nhã ngươi. Trước khi giết ngươi, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, không biết có được không?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói: “ĐƯơng nhiên có thể, nhưng mà trước khi ta giết ngươi, ta cũng muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

Độc Tộ gật đầu, “ĐƯợc, vậy ta hỏi trước, vừa rồi ngươi nói ta là người thứ ba có tu vi cao hơn tiên đế, xin hỏi hai người trước là ai vậy? Bọn hắn ở đâu?”

Lam Tiểu Bố nói, “Người thứ nhất tên là Thải Thương, hắn tu luyện tại một nơi tên là Tịch Thần cốc, nơi này có một ít thần linh khí. Cho nên hắn ở cảnh giới tiên đế đã có thể chuyển hóa tiên nguyên thành thần nguyên, thực lực vượt xa tiên đế, chắc hẳn tương đương với Thần Nhân đi. Còn về người thứ hai, ta chỉ đứng xa xa nhìn thấy một chút, cảm thấy thực lực của hắn vô cùng cường đại, đại khái có thể thắng được tên Thải Thương kia.”

Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy chuyện Cự Côn kia biến mất tốt nhất hắn không nên nói ra, nếu không sẽ gây bất lợi cho hắn.

“Tịch Thần cốc?” Độc Tộ nhíu mày lặp lại, sau đó mới lên tiếng, “Có thể nói vị trí của Tịch Thần cốc cho ta biết được không, ta cần phải đi đến đó xem thử một chút. ĐƯơng nhiên, nếu như ngươi không đưa cho ta, sau khi ta áp chế ngươi rồi, ta sẽ thử sưu hồn một chút. Ta sưu hồn không giống với người khác, ngươi sẽ không có chút cảm giác nào, cũng không tính là tra tấn ngươi.”

“Không thể nói cho ngươi.” Lam Tiểu Bố quả quyết từ chối, sau đó hỏi, “Bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi, nếu như ngươi đã vượt qua tiên đế, vì sao không bị quy tắc thiên địa áp chế, vẫn ở lại được nơi này?”

Độc Tộ im lặng thật lâu mới lên tiếng, “Rất xin lỗi, vấn đề này ta không thể trả lời ngươi.”

Lam Tiểu Bố châm chọc nói, “Thì ra là thế, những thứ tôn trọng của ngươi chỉ là lời nói miệng mà thôi. Hỏi người khác thì được, người khác hỏi ngươi thì lại không được. Cũng không sao, loại tiểu nhân hèn hạ như ngươi ta đã gặp quá nhiều rồi, thêm một người như ngươi cũng không nhiều, mà thiếu một người cũng không ít.”

Mặt Độc Tộ có chút đỏ, hắn cắn răng nói, “Ta đây phụng mệnh làm việc, cho nên không thể nói ra được, không phải là không muốn nói ra.”

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện trong lòng bàn tay, giọng điệu bình thản nói, “Đừng nói nhảm, tốn thời gian với loại người như ngươi đến bây giờ quả thật chính là đang nhục nhã thời gian của ta. Đúng rồi, đợi lát nữa ta cũng cần phải sưu hồn ngươi, thủ đoạn sưu hồn của ta không có lợi hại như ngươi, sẽ phải chịu chút tra tấn, ngươi phải gánh chịu thôi.”

“KHoan đã…” Độc Tộ thấy Lam Tiểu Bố muốn ra tay, đưa tay ngăn lại, đồng thời bắt đầu không ngừng đánh võ quyết.

Lam Tiểu Bố là cường giả trận pháp đỉnh cấp, sao có thể không biết Độc Tộ đang muốn chiêu hồn cứu người?

Nếu như Độc Tộ dứt khoát quả quyết một chút, nói không chừng hắn sẽ thật sự chờ một chút. Gia hỏa này lúc hỏi người khác thì tỏ vẻ quân tử đạo mạo nghiêm nghị, đến lượt mình hỏi hắn, lại là cái gì cũng không thể nói, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng khinh bỉ.

Đối mặt với loại người này, Lam Tiểu Bố sẽ không chờ đợi một chút nào.

“Thải Tư, ngươi và Cổ Đạo lui ra phia sau.” Lúc nói chuyện, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố dã cuốn theo kích mang đầy trời, không gian sát thế điên cuồng ngưng tụ ra.

Giờ phút này thiên địa đột nhiên trở nên âm u, không gian vốn yên lặng đột nhiên nổi lên âm thanh gào thét, giống như hóa thành gió bấc cuốn theo hơi thở tử vong kéo đến.

Chương 949: Ta không giết được ngươi. (2)

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố phá hủy quá trình chiêu hồn của mình, Độc Tộ vốn đang giận dữ lại cảm nhận được sát thế đáng sợ đang ngưng tụ, biến sắc, lập tức tỉnh táo lại.

Thực lực của Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn, đối đãi với Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không thể nào như những tu sĩ khác. Trước đó hắn ra tay với bất cứ kẻ nào, đều tiện tay mà làm. Nhưng bây giờ, tuyệt đối không được.

Độc Tộ hít sâu một hơi, Trường Mâu Tam Tiêm cuốn theo tầng tầng lớp lớp mâu ảnh. Nguyên lực cùng với mâu ảnh trong không gian không ngừng tăng lên, đến cuối cùng tạo thành thực chất.

Đây cũng không phải là không gian và nguyên lực va chạm vào nhau, mà là pháp tắc thần thông đụng nhau. Người đứng ngoài xem có lẽ không thể nào nhìn thấy rõ, nhưng Lam Tiểu Bố và Độc Tộ ở trong đó, đều có thể cảm nhận rõ được lực lượng pháp tắc trong thần thông của đối phương.

Nếu như nói trước đó khi Lam Tiểu Bố thi triển thần thông Thất âm Sát với người khác, trăm triệu vạn kích ảnh sẽ tạo nên tràng cảnh thiên quân vạn mã lao nhanh vọt đến.

Vậy hôm nay quyết đấu thần thông với Độc Tộ, đó chính là hai bên hùng quân đánh nhau.

KHông có mùi máu tanh, nhưng sát thế trong trận đại chiến này càng lúc càng cao. Cho dù khí thế kích ảnh từ kích mang của Lam Tiểu Bố có mạnh cỡ nào, tăng lên bao nhiêu, mâu ảnh từ trường mâu cuốn lên càng mênh mông, từ đầu đến cuối đều áp chế lấy kích mang mà bộc phát.

Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đều điên cuồng lui lại, thần thông va chạm vào nhau khiến không gian dao động càng lúc càng lớn, vùng không gian này cũng bắt đầu chấn động kịch liệt. Đây là lần đầu tiên Lạc Thải Tư nhìn thấy uy thế của Lam Tiểu Bố khi ra tay, nàng vừa điên cuồng lui lại, trong lòng cũng hiểu rõ tại sao nhiều cường giả ở Côn Khư Hải lại e ngại Lam Tiểu Bố như vậy.

Sư phụ nàng là tiên đế, ánh mắt của nàng đương nhiên là sẽ không quá kém. Đi theo sư phụ mấy năm qua, tiên đế mà nàng từng thấy qua, không có ai có được khí thế như Lam Tiểu Bố.

Cho dù như vậy, Độc Tộ vẫn không hề rơi vào thế hạ phong.

Kích mang của Lam Tiểu Bố mạnh đến đâu, mâu ảnh của Độc Tộ cũng mạnh đến đó.

KHí thế Giác âm Sát tăng lên, từ đầu đến cuối cũng không thể nào cuốn lên đạo âm. Mâu ảnh của Độc Tộ tựa như núi non trùng điệp, càng ngày càng cuồng bạo hơn.

Đôi mắt đỏ của Độc Tộ càng lúc đang sáng, hắn biết, hôm nay muốn giết chết Lam Tiểu Bố, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Tiên dế trước mắt này, có lẽ còn là tiên đế sơ kỳ, thật sự quá quá mạnh.

KHông chỉ như vậy, một phần tiên nguyên của tiên đế trước mắt này đã chuyển hóa thành thần nguyên. Hắn đang nghĩ, một khi chờ Lam Tiểu Bố bước vào tiên đế hậu kỳ, chỉ sợ hắn sẽ bị đối phương nghiền ép.

‘Sảng khoái, vậy thì cứ hết sức đi.” Độc Tộ cười lớn một tiếng, mâu ảnh vô cùng vô tận tầng tầng lớp lớp kia đột nhiên biến mất, hóa thành một đạo mâu ảnh xé rách thời không đánh về phía không gian kích mang càng ngày càng mạnh kia của Lam Tiểu Bố.

Hắn không tin một mâu mà mình ngưng luyện ra này không thể đánh nổi Lam Tiểu Bố.

Cảm giác pháp tắc thần thông sắp tán loạn xông lên, Lam Tiểu Bố điên cuồng thiêu đốt thần nguyên, sát thế từ trường kích lại tăng vọt.

Sát thế trên trường kích lại đạt đến mức cực hạn, va chạm vào một mâu kia do Độc Tộ ngưng luyện ra.

NGuyên khí nổ tung, không gian rung động! Đạo âm cuốn lên “Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, ta kích ra lúc vạn thanh sát!”

Oanh! Mặt đất dưới chân hai người bị đánh ra một cái khe rãnh to lớn. Không gian loáng thoáng xuất hiện vết tích nhỏ xíu, chỉ là vết tích này chỉ thoáng xuất hiện rồi biến mất.

Cùng lúc đó, bên ngoài Đại Côn Hải Cảnh, tất cả mọi người đều chấn động nhìn vào bên trong Đại Côn Hải Cảnh. Động tĩnh cuồng bạo đáng sợ này, cho dù đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm nhận được.

KHông gian trở nên bất ổn, nếu như không phải mọi người đều biết được đó là do Độc Tộ và Lam Tiểu Bố đang chiến đấu, nói không chừng có người còn tưởng rằng là lượng kiếp đến.

Hai tu sĩ ở tiên giới đại chiến, lại có thể khiến không gian chấn động như thế này, loại thực lực này hầu như đã vượt quá phạm vi của một giới.

…

Sau lần quyết đấu thần thông đầu tiên, Lam Tiểu Bố và Độc Tộ tách ra.

Độc Tộ bị cuốn ngược ra ngoài, đứng thẳng trong hư không. Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, một ngụm máu tươi đã trào đến miệng, bị hắn cưỡng ép nuốt xuống.

Lam Tiểu Bố cũng đứng trong hư không đối diện với Độc Tộ, khóe miệng hắn có một vết máu tràn ra.

Lần này hai người quyết đấu thần thông mặc dù không phải là đòn mạnh nhất, nhưng mà trong lòng hai người đều biết rõ. Muốn nghiền ép đối phương, hầu như là không có khả năng.

Phụ Cốt Hỏa Diễm đã được Lam Tiểu Bố đặt trên cổ tay, Lam Tiểu Bố không sử dụng trận văn, hắn đoán trận đạo của đối phương chắc hẳn không yếu hơn hắn. Nếu không thì cũng không thể chỉ một lần đã có thể lợi dụng lực lượng xé mở lối vào Đại Côn Hải Cảnh.

Lần này Lam Tiểu Bố quyết định bất kể dùng thủ đoạn nào để đánh lén Độc Tộ, hắn có Luân Hồi Oa và mai rùa Ma Linh Thần Quy. Liều mạng một lần công kích thần thông Độc Tộ, cũng muốn thừa cơ xử lý đối phương.

Thất âm Sát mặc dù mạnh, vẫn không thể nào nghiền ép được đối phương.

“Ngươi rất mạnh, ta không giết được ngươi.” Độc Tộ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong mắt vô cùng nghiêm túc.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, ở tiên giới, còn có người mà hắn không thể giết được. Một mâu vừa rồi kia, đối phương lại có thể ngăn trở. Nếu như không phải một mâu kia hắn đã ngưng luyện đến cực hạn, trường kích của đối phương chỉ sợ dã quét sạch chỗ hắn đang đứng.

Hắn biết rõ, khi đạo âm trường kích cuốn lên, trong lòng hắn cảm thấy tử vong và sợ hãi. Cho đến bây giờ, tay của hắn vẫn còn chút run rẩy. Một kích kia khiến hắn cảm thấy, đó chính là vương, suýt chút nữa khiến tâm thần hắn bị hao tổn. Thực lực của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không phải hắn mạnh miệng là có thể nói được, hắn không còn dám đánh với Lam Tiểu Bố nữa.

Lam Tiểu Bố châm chọc nói, “Người ngươi không giết được còn rất nhiều, ngươi không giết được ta, không có nghĩa là ta không giết được ngươi.”

Chương 950: Thần Đình Vương Đại Uyên.

Lúc nói chuyện, sát thế của Lam Tiểu Bố lại bao trùm đến vùng không gian của Độc Tộ, lần này hắn muốn liều cả mạng mình.

Bàn về thực lực, vừa rồi Độc Tộ chịu thiệt, tổn hại, bất lợi so với hắn lớn hơn, nói rõ về thực lực hắn không thề yếu hơn Độc Tộ. Hơn nữa hắn tin tưởng ưu thế của mình, Độc Tộ tuyệt đối không có, hắn có năng lực khôi phục siêu cường. Quan trọng nhất là, chỉ cần Phụ Cốt Hỏa Diễm khóa đối phương lại, hắn có thể xử lý đối phương.

“Nếu như ta muốn đi, ngươi cũng không thể ngăn được ta. Ta biết ngươi còn có chuẩn bị ở phía sau, nhưng mà người có chuẩn bị đường lùi không phải chỉ có một mình ngươi.” Sau khi Độc Tộ nói xong, đột nhiên hóa thành một vệt kim quang chỉ nháy mắt đã biến mất.

Tung Địa Kim Quang? Lam Tiểu Bố lập tức đuổi theo.

Bên trong Thiên Cương Tam THập Lục Thần Thông, hắn cũng biết Tung Địa Kim Quang. Muốn dựa vào Tung Địa Kim Quang mà thoát khỏi tay hắn, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng mà khi Lam Tiểu Bố vừa định hóa thành kim quang đuổi theo thì đột nhiên giật mình. Đối phương quả thật thi triển Tung Địa Kim Quang, nhưng hắn lại không thể cảm nhận được dao động không gian.

Người có trâu đến mức nào khi thi triển Tung Địa Kim Quang, cũng phải khiến không gian dao động. KHông có dao động không gian, đây là thuấn di sao? Thuấn di cũng phải có dao động không gian, chỉ là thuấn di cấp cao nhất sẽ gây ra dao động không gian rất nhỏ mà thôi.

Đối phương thi triển Tung Địa Kim Quang sao có thể không có dao động không gian? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến một thần thông khác, Chính Lập Vô Ảnh.

Cái này cũng là một môn đại thần thông trong 36 môn thần thông Thiên Cương, còn cao cấp hơn ẩn thân nhiều, có thể biến mất tại chỗ, nhưng người thì không di chuyển.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự phóng Phụ Cốt Hỏa Diễm ra, sau Phụ Cốt Hỏa Diễm, trường kích trong tay Lam Tiểu Bố cũng không chần chừ đánh về phía Độc Tộ đã đứng lúc trước.

Lam Tiểu Bố suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn gặp phải đối thủ không khác mình bao nhiêu, lúc này sẽ thi triển thần thông Chính Lập Vô Ảnh, sau đó mô phỏng ra Tung Địa Kim Quang, gây ra ảnh giả cho đối phương. Chỉ cần đối phương đuổi theo, hắn sẽ có thêm nhiều lựa chọn. Nên chạy trốn hay bắt con tin đều được.

Phốc! Một tia máu bắn ra, Độc Tộ rên lên một tiếng đau đớn, lần này cả người đều hóa thành một đám sương máu rồi biến mất.

Quả nhiên là không đoán sai, đối phương không hề chạy đi.

Nhưng mà lần này thì thật sự trốn đi rồi, Lam Tiểu Bố cũng không lo lắng, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được Phụ Cốt Hỏa Diễm của mình đang bám lên người Độc Tộ.

Chỉ cần còn ở tiên giới, vậy thì đừng mong có thể chạy trốn khỏi sự truy sát của hắn.

“Tiểu Bố, hắn chạy trốn rồi sao?” Lạc Thải Tư lao đến, vội vàng hỏi một câu.

“Tạm thời trốn đi rồi, vừa rồi suýt chút nữa ta bị người này lừa một lần rồi.” Lam Tiểu Bố nghĩ mà sợ nói.

Nếu như hắn thật sự thi triển Tung Địa Kim Quang đuổi theo, vậy thì Độc Tộ ở đây sẽ nhanh chóng bắt Lạc Thải Tư đi.

“Gia hhỏa này xem như đã bị phế một nửa rồi, dám thi triển cấm thuật Huyết Độn” Cổ Đạo cười he he, đi tới nói.

Huyết Độn là cấm thuật, khi thi triển cần thiêu đốt đại đạo và tinh huyết. Một khi thi triển, rất khó có thể đuổi kịp. Nhưng tu sĩ thi triển loại cấm thuật như HUyết Độn này, chẳng những tu vi của bản thân sẽ lùi một bước, mà căn cơ cũng sẽ bị hao tổn.

“Hắn không thể trốn thoát được đâu, sau này tìm hắn tỉnh sổ một chút. Các ngươi có giết một người tên Độc Dị?” Lam Tiểu Bố nói ra, Độc Tộ sau khi thi triển HUyết Độn rồi, còn muốn loại trừ đi Phụ Cốt Hỏa Diễm, ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày. Trong bảy tám ngày này, hắn đã sớm tìm được đối phương.

Cổ Đạo lập tức nói, “Là tên Độc Dị kia muốn giết chúng ta, hắn theo đuổi chúng ta tìm được Thần Nguyên điện kia…”

“Thật sự tìm dược thần điện? Bên trong có Thần Nguyên?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi.

Hắn rất cần thứ Thần Nguyên này.

Lạc Thải Tư vội vàng nói, “Ta hoài nghi trong Thần Nguyên điện kia có người muốn đoạt xá…”

Sau đó Lạc Thải Tư lập tức kể lại những chuyện mà nàng và Cổ Đạo đã nhìn thấy một lần, khiến Lam Tiểu Bố nghe thấy mà âm thầm sợ hãi.

“Người làm rất đúng, nếu như ở lại bên trong, chỉ sợ đã bị đoạt xá. Bây giờ các ngươi tìm chỗ nào đó chờ ta, ta đến Thần Nguyên điện.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Cho dù là Cổ Đạo hay Lạc Thải Tư, một khi bị người ta đoạt xá, chỉ sợ sẽ khó mà thoát khỏi.

Hơn nữa đối tượng đoạt xá là Lạc Thải Tư sẽ càng lớn hơn, dù sao thì Cổ Đạo cũng là yêu thú.

“Tên Độc Tộ kia có tìm đến nữa không?” Cổ Đạo có chút lo lắng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Không đâu, giờ phút này hắn đã trốn ra khỏi Đại Côn Hải Cảnh rồi, hơn nữa còn đi rất xa. Không chỉ như vậy, ấn ký trên người các ngươi cũng bị ta loại trừ hết rồi.”

Ấn ký trên người Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, là sau khi giết Độc Dị mà có. Sở dĩ Độc Tộ có thể tìm được Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, cũng là do ấn ký này. TRước mắt ấn ký đã bị xóa bỏ, cho dù Độc Tộ có thể quay về, cũng không thể tìm được vị trí của Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Huống hồ chỉ cần tên Độc Tộ kia vừa tiến vào, Lam Tiểu Bố sẽ biết ngay.

“ĐƯợc, ta và Cổ Đạo đi xung quanh tìm kiếm tiên linh thảo một chút.” Lạc Thải Tư không muốn đi cùng Lam Tiểu Bố vào trong Thần Nguyên điện tìm kiếm nhân vật kia.

Đoạt xá cũng không phải là chuyện đùa, một khi bọn họ đi vào, có thể sẽ trở thành trở ngại chứ không giúp được gì. Lần thứ nhất có thể chạy ra ngoài, đó là bởi vì Lạc Thải Tư biết chọn thời cơ, hơn nữa còn rất may mắn. Nếu như nàng đi theo Lam Tiểu Bố vào trong, một khi đối phương xông vào thức hải của nàng. Vậy nói gì cũng đều chậm rồi. Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể liều mạng với đối phương trong thức hải của nàng được. Thắng hay thua, nàng đều xong đời.

…

Chương 951: Thần Đình Vương Đại Uyên. (2)

Luân Hồi Oa nhanh chóng bay đến chỗ sa mạc có Thần Nguyên điện, trận đạo và ánh mắt của Lam Tiểu Bố không thể nào đơn giản như Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. Hắn vừa đến nơi này đã biết đây là một KHông Gian Chuyển Di Đại Trận, là một tiên trận cao hơn cấp chín.

Đại trận vượt qua tiên trận cấp chín ở tiên giới, hắn cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, cái này đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng không phải là vấn đề gì lớn cả. Chỉ qua một nén hương, Lam Tiểu Bố đã tìm ra được trận tâm.

Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, dựa vào cách đi như Lạc Thải Tư nói, hắn nhất định không thể tìm ra được Thần Nguyên điện. Nói cách khác, vị trí của Thần Nguyên điện lại thay đổi. Muốn đi vào, nhất định phải dựa vào may mắn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố có thể hiểu được, lúc trước Già Tân Vũ có thể đi vào nơi này cũng không phải là do may mắn, mà là thứ trong Thần Nguyên điện kia để hắn đi vào. Mục đích để Già Tân Vũ tiến vào, hẳn là vì cảm thấy thời gian đoạt xá không nhiều, để Già Tân Vũ đưa địa đồ ra ngoài mà thôi.

Lam Tiểu Bố tùy tiện chọn một chỗ, trực tiếp độn xuống. Sau đó dễ dàng xuyên qua Không Gian Chuyển Di Đại Trận, chỉ nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố đã đứng ngay lối vào Thần Nguyên điện.

Nhìn hai cái trận môn trước mắt, Lam Tiểu Bố cười lạnh, hai cái trận môn này nhất định phải có hai người tiến vào, đối với Già Tân Vũ và Lạc Thải Tư mà nói thì là như vậy, nhưng đối với Lam Tiểu Bố hắn thì hoàn toàn không cần như vậy.

Lam Tiểu Bố lấy ra mười mấy lá trận kỳ ra vứt xuống, sau đó trực tiếp tiến vào trận môn gần mình nhất.

Hắn cũng không bị truyền tống ra ngoài, vừa tiến vào trận môn, hắn đã nhìn thấy cái đỉnh nhỏ kia, giống như những gì Lạc Thải Tư nói. TRên mặt đất phía trước đỉnh nhỏ có một cái bồ đoàn. Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến cái bồ đoàn này, thậm chí thần niệm cũng không quét đến bồ đoàn, tay cuốn lấy một cái, cái đỉnh nhỏ kia lập tức bị hắn cuốn đi bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Một tiếng kêu to bén nhọn vang lên, sau đó có một vệt kim quang từ trong bồ đoàn lao ra, trực tiếp chui vào trong mi tâm của Lam Tiểu Bố.

Với tính cách cẩn thận của cái Nguyên Thần trong bồ đoàn kia, tuyệt đối sẽ không đến mức trực tiếp đoạt xá như thế này. Nhưng bởi vì bảo bối chí mạng của hắn bị người ta cướp đi, hơn nữa người cướp đi bảo bối chí mạng này còn tình thông trận đạo, rõ ràng là đã có được tin tức từ hai sâu kiến đã chạy thoát kia, chủ yếu là đến để đoạt đi Thần Nguyên điện của hắn.

Lúc này nếu như mà hắn còn chưa ra tay, vậy thì hắn chẳng những không đoạt xá thành công, Thần Nguyên điện cũng sẽ biến mất.

Nếu như Thần Nguyên điện biến mất, hắn đoạt xá còn có ý nghĩa gì nữa?

“Sâu kiến, dám đoạt Thần Nguyên điện của tổ tông ngươi, để lại thân thể đi…” Một bóng dáng Nguyên Thần điên cuồng xuất hiện trong thức hải của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, nếu không phải hắn cố ý để đối phương xông vào trong thức hải của hắn, đối phương mà muốn đi vào thức hải của hắn chẳng khác nào người si nói mộng.

Không đợi Nguyen Thần kia công kích Nguyên Thần của Lam Tiểu Bố, Phụ Cốt Hỏa Diễm đã quét tới.

“Phụ Cốt Hỏa Diễm…” NGuyên Thần đã nhìn thấy Phụ Cốt Hỏa Diễm xoắn đến, làm sao không biết mình xong rồi. Phụ Cốt Hỏa Diễm đối với Nguyên Thần mà nói chính là trí mạng.

GIờ phút này hắn không cần suy nghĩ cũng muốn thoát ra khỏi thức hải Lam Tiểu Bố, chỉ là khi hắn quay người lại mới phát hiện ra, cái thức hải này, hắn tiến vào thì dễ, muốn ra ngoài, vậy thì rất khó khăn.

“Đạo hữu, chuyện này là hiểu lầm, ngươi lấy Thần Nguyên điện của ta, ta vội vã quá mới muốn ra tay với ngươi. Ngươi thả ta ra đi, Thần Nguyên điện ta không cần nữa, từ nay về sau chúng ta đều không có liên hệ gì cả…” Cảm nhận được mình không thể nào rời khỏi thức hải của Lam Tiểu Bố, Nguyên Thần này vô cùng kinh hãi.

Hắn chú ý cẩn thận cả một đời, bởi vì cẩn thận, cho nên lúc trước khi rơi vào tình huống chết chắc mới có thể trốn được một mạng. Thậm chí đến bây giờ còn đang kéo dài hơi tán, nếu có cơ hội đoạt xá được một người có thiên phú mạnh, hắn đương nhiên sẽ Đông Sơn tái khởi.

Nhưng hôm nay hắn vì Thần Nguyên điện bảo bối mà xúc động một lần, lập tức bị áp chế.

Hối hận đã không kịp, giờ phút này, hắn chỉ hy vọng đối phương có thể tha cho hắn.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngay cả ta mà ngươi cũng dám đoạt xá, ngươi còn sống để làm gì?”

Cảm nhận được Phụ Cốt Hỏa Diễm xung quanh vô cùng đáng sợ, Nguyên Thần này vô cùng sợ hãi, hắn vội vàng nói, “Đạo hữu, ngươi thả ta ra, tất cả đồ của ta đều là của ngươi.’

“Ta giết ngươi rồi, đồ của ngươi cũng là của ta thôi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, Phụ Cốt Hỏa Diễm đã bao trùm lên Nguyên Thần này.

“Đừng có giết ta, ta là thế hệ sau của Thần Đình Vương Đại Uyên…” Nguyên Thần kêu lên thảm thiết.

Cái gì mà Thần Đình Vương, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chẳng khác nào người qua đường giáp cả. Phụ Cốt Hỏa Diễm không hề dừng lại, lập tức phủ kín Nguyên Thần tự xưng là Thần Đình Vương Đại Uyên này.

Nguyên Thần kia vốn đã mờ nhạt, sau khi bị Phụ Cốt Hỏa Diễm bao trùm, không thể kiên trì nổi quá mười giây, lập tức biến thành hư vô.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy cái bồ đoàn trên mặt đất lên thần niệm quét đến cái bồ đoàn, lập tức phát hiện ra cái bồ đoàn này là một thế giới có cấp bậc không thấp.

Thần Đình Vương Đại Uyên bị Lam Tiểu Bố xử lý, cấm chế trên bồ đoàn này hoàn toàn không thể chịu được sự công kích của thần niệm Lam Tiểu Bố, chỉ qua nửa nén hương, bồ đoàn đã bị mở ra.

Thần tinh không có một chút nào, Thần Linh Mạch lại càng không có. Ngược lại là một đống vật liệu, trừ cái đó ra, còn có mấy món pháp bảo thần khí vô cùng đáng thương.

Chỉ với những thứ này thôi mà cũng dám tự xưng là Thần Đình Vương? Có biết xấu hổ hay không vậy? Nhìn đống đồ vật đáng thương này, Lam Tiểu Bố lật qua lật lại nữa ngày, cuối cùng cũng tìm được một cái hộp ngọc tương đối tinh sảo. Hộp ngọc này cũng có cấm chế khóa lại, Lam Tiểu Bố phá tan cấm chế, lấy ra một cái ấn.

Trên cái ấn có bốn chữ, Đại Uyên Thần Đình.

Chương 952: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố

Lam Tiểu Bố lấy cái đỉnh nhỏ ra, bên trong chiếc đỉnh nhỏ có một hạt châu đang từ từ xoay tròn, thần linh khí nhàn nhạt truyền đến. Lam Tiểu Bố lập tức biết, Lạc Thải Tư nói đúng, cái đỉnh nhỏ này thật sự có thể thu thập thần linh khí.

Nếu như thần linh khí ở Thần giới thật sự yếu kém, hoặc có rất nhiều nơi không có, vậy giá trị của chiếc đỉnh nhỏ này ở Thần giới không thể nào đánh giá được.

Thần niệm thẩm thấu vào trong đỉnh nhỏ, Lam Tiểu Bố luyện hóa đơn giản một chút, lập tức biết được cái đỉnh nhỏ này chính là Thần Nguyên điện.

Cất Thần Nguyên điện đi, Lam Tiểu Bố xông ra khỏi sa mạc, phát một đạo tin tức cho Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. Bây giờ hắn không có thời gian nghiên cứu Thần Nguyên điện, chờ khi nào có thời gian rảnh, còn phải luyện hóa hoàn toàn một lần.

…

Trên quảng trường bên ngoài Đại Côn Hải Cảnh, có một tên nam tử gầy trơ xương đang ngồi trên bồ đoàn. Cho dù tên nam tử này chỉ ngồi ở một góc của quảng trường, nhưng bởi vì quảng trường Đại Côn Hải Cảnh người đến người đi liên tục, hắn như vậy có chút khác biệt.

Đông đảo ánh mắt và thần niệm tập trung lên người nam tử này, sau đó có người nhanh chóng chú ý đến cái bồ đoàn dưới người hắn. Đây tuyệt đối là một món pháp bảo đỉnh cấp, thậm chí còn vượt xa tiên khí cực phẩm.

“Vị đạo hữu này, có tiện không tạm thời đến tức lâu ngồi một chút.” Một tên thanh niên đi đến bên cạnh người nam tử đang ngồi trên bồ đoàn này, giọng điệu ấm áp hỏi một câu.

“Cút.” Nam tử gầy trơ xương ngồi trên bồ đoàn lạnh lùng hét lên một tiếng.

Sắc mặt thanh niên lạnh lẽo, dù sao thì hắn cũng là một tiên đế, “Ha ha, đây là lần đầu tiên Bái Trình Tàng ta nhìn thấy loại cuồng đồ như ngươi. Đã thế thì Bái Trình Tàng ta nhìn thử xem ngươi bắt ta cút như thế nào.”

KHi nói chuyện, tay của Bái Trình Tàng đã bắt lấy cái bồ đoàn của nam tử gầy trơ xương.

Những người đứng bên cạnh nhanh chóng tránh ra, chỉ cần là người ở Côn Khư Hải, không có mấy người là không biết Bái Trình Tàng là ai.

Bái Trình Tàng là con trai của phó đảo chủ Bái Tỳ của Loan Tiểu đảo, bởi vì đảo chủ Phong HUyễn của Loan Tiểu đảo không có con, cho nên con trai độc nhất Bái Trình Tàng của phó đảo chủ Bái Tỳ thật ra chính là thiếu đảo chủ của Loan Tiểu đảo.

Cộng thêm tư chất của Bái Trình Tàng cực mạnh, tuổi tác không lớn, cũng đã là cảnh giới tiên đế rồi. THiếu đảo chủ này có thể nói là danh xứng với thực, hầu như đã định chắc là đảo chủ đời tiếp theo của Loan Tiểu đảo.

Bây giờ lại có người bảo thiếu đảo chủ Bái Trình Tàng cút, vậy rõ ràng là không muốn sống nữa rồi.

“Bành!” Một bóng người bay ra ngoài, ở trong không trung trở mình lăn mấy cái, sau đó đánh vào bình phong trận pháp giám sát trên quảng trường, sau đó rơi xuống mặt đất lăn vài vòng.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, vừa rồi bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy Bái Trình Tàng ra tay, sao người bị đánh bay ra ngoài lại là Bái Trình Tàng, mà không phải là nam tử gầy trơ xương ngồi trên bồ đoàn kia. Rất nhiều người đều nghĩ đến lời vừa rồi Bái Trình Tàng nói, cái này rõ ràng là cho Bái Trình Tàng nhìn thấy hắn phải cút như thế nào.

Nguyên Bố đứng ở bên xa vẫn luôn dùng thần niệm quan sát ở bên này giật nảy mình, hôm nay đã đủ kích thích. Trước đó xuất hiện một Độc Tộ cưỡng ép phá mở hộ trận Đại Côn Tiên Cung, sau đó thì Lam Tiểu Bố đã từng nghiền ép Đại Côn Tiên Cung lại đến. Cũng may Lam Tiểu Bố không liên thủ với Độc Tộ, cho dù là vì nguyên nhân gì, Lam Tiểu Bố cuối cùng lại truy sát Độc Tộ kia.

Sao chuyện của Độc Tộ còn chưa giải quyết, ở đây lại xuất hiện thêm một vị cường giả đáng sợ rồi.

Chỉ cần một bàn tay đã có thể đánh bay Bái Trình Tàng ra tay trước ra ngoài, đây là chuyện không phải ai cũng làm được.

Hầu như ngay khi Bái Trình Tàng bay ra, mấy tên cường giả của Đại Côn Tiên Cung cũng đáp xuống quảng trường. Cùng lúc đó, hai đảo chủ của Loan Tiểu đảo cũng từ trong hư không bước đến.

Trước đó bởi vì chuyện của Độc Tộ, bọn người Nguyên Bố không để ý đến quảng trường. Bây giờ đi vào quảng trường này, bọn hắn lập tức hiểu ra vì sao Bái Trình Tàng bị đánh bay.

Bởi vì một cái bồ đoàn, cài bồ đoàn dưới người tên nam tử gầy trơ xương đang ngồi ở trê quảng trường kia, tuyệt đối không phải là bảo vật tầm thường.

“Bỉ nhân là đảo chủ Phong Huyễn của Loan Tiểu đảo, vì sao đạo hữu lại ra tay đối phó với thiếu chấp sự của Loan Tiểu đảo ta?” Một nam tử có dáng người không cao đi tới, ánh mắt của hắn nhìn bồ đoàn dưới thân năm tử gầy trơ xương kia một lúc, sau đó lập tức nghiêm giọng hỏi.

“Loan Tiểu đảo là thứ quỷ gì chứ? Cút, đừng đến đây quấy rầy Tra gia ngươi nữa.” Nam tử gầy trơ xương kia khinh thường hừ một tiếng.

“Ha ha…” Phong Huyễn cười ha ha, nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười nào.

Sau khi cười xong, hắn ôm quyền nói với Nguyên Bố, “Nguyên cung chủ, hôm nay xem ra phải mượn sân của ngươi dùng một lát rồi. Loan Tiểu đảo ta mặc dù không tính là gì cả, nhưng cũng không phải ai cũng có thể ức hiếp được.”

Sau khi Phong Huyễn nói xong, một nam tử cao gầy xuất hiện bên cạnh Phong Huyễn, cái khí thế kia rõ ràng là muốn tiến lui cùng

Phong Huyễn. Người này mọi người đều biết, phó đảo chủ Bái Tỳ của Loan Tiểu đảo.

Nguyên Bố cũng ôm quyền nói, “Phong đảo chủ và Bái đảo chủ xin cứ tự nhiên, người của Côn Khư Hải ta đã lâu không ra bên ngoài, gần đây hình như có rất nhiều người đều cảm thấy Côn Khư Hải dễ ức hiếp. Sáu thế lực của Côn Khư Hải hẳn nên liên hợp lại, cũng không thể để ai đến cũng có thể đạp một cái.”

“Thế nào, muốn liên hợp lại ra tay với ta à?” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Sau khi giọng nói này vừa dứt, trong hư không xuất hiện một nam một nữ đáp xuống mặt đất, còn có một con tiên yêu thú nhìn khá giống sói.

“Lam huynh, sao chúng ta dám ra tay với ngươi chứ.” Sau lưng Nguyên Bố phát lạnh, nhanh chóng đi tới trước một bước ôm quyền nói.

Chương 953: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố (2)

Lam Tiểu Bố ra ngoài, hơn nữa đạo lữ và thú sủng của Lam Tiểu Bố cũng rời khỏi Đại Côn Hải Cảnh, có thể thấy được tên gia hỏa Độc Tộ kia tuyệt đối không tốt đẹp gì.

Nguyên Bố cho dù có to gan đến đâu, cũng không dám ra tay với Lam Tiểu Bố. Bây giờ hắn kiêng kỵ hai người, một là Lam Tiểu Bố, người còn lại chính là Độc Tộ kia.

Mặc dù Phong Huyễn rất muốn lấy được cái bồ đoàn kia, nhưng cũng không dám ra tay với Lam Tiểu Bố. Lời Lam Tiểu Bố nói có chút nghiêm trọng, hơn nữa lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, ánh mắt hình như còn nhìn về phía hắn.

Lúc này Phong Huyễn đâu còn dám chần chừ, nhanh tới trước thi lễ rồi nói, “Lam huynh, đây chỉ là hiểu lầm, vừa rồi chúng ta không phải muốn nói ra tay với ngươi, mà là với một tên cuồng đồ.”

Nói xong Phong Huyễn chỉ về phía nam tử gầy trơ xương đang ngồi tên bồ đoàn kia.

“Tra Tra, có người muốn ra tay với ngươi sao?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố cũng nhìn về phía nam tử gầy trơ xương kia.

Đây chính là Tra Dự đã đi cùng hắn đến Đại Côn Hải Cảnh, bởi vì Lam Tiểu Bố nóng vội muốn cứu Lạc Thải Tư, cho nên đã ném Tra Dự lại ở trên quảng trường ngoài Đại Côn Hải Cảnh.

“Lam huynh, ai. Chỉ là do thấy ta có một cái bồ đoàn không tệ mà thôi, bọn hắn ai cũng muốn lấy, chỉ là đang kiếm cớ thôi.” Tra Dự thở dài nói.

Cho dù là Nguyên Bố hay Phong Huyễn đều ngây ngẩn cả ngươi, thực lực Tra Dự cường đại như vậy, lại là tùy tùng của Lam Tiểu Bố.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Bái Tỳ vừa bắt lấy Bái Trình Tàng vừa bò dậy kia, tát một cái vào mặt Bái Trình Tàng, “Ta còn tưởng rằng có người thật sự muốn ức hiếp ngươi, hóa ra là do ngươi nhòm ngó đến bảo vật của người khác, ngươi là cái đồ không có chí tiến thủ.”

Sau khi đánh xong Bái Trình Tàng, Bái Tỳ tỏ vẻ hổ thẹn khom người thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam huynh, chuyện này là do Loan Tiểu đảo ta không đúng, ta không biết rõ tình hình mà đã ra tay.”

Tra Dự chậc chậc một tiếng, “Ha ha, chỉ là sợ mà thôi, cũng đừng có mà dát vàng lên mặt mình như vậy.”

Đối với Tra Dự mà nói, sợ Lam Tiểu Bố là chuyện rất bình thường, không sợ mới là không bình thường. Ngay cả Cơ Vận mà Lam Tiểu Bố còn dạy dỗ được, ai mà dám không sợ?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Bái Trình Tàng, bây giờ hắn đã biết người lấy đi Thiên Cương trận kỳ ở Nguyệt Linh Tiên Vực thuộc thế lực nào rồi, Loan Tiểu đảo.

Nếu như không phải hắn, Loan Tiểu đảo đã lấy đi mấy lá trận kỳ rồi, ngay khi hắn biết được, bao gồm cả Mộ Bất Vũ đã bị hắn giết chết. Mộ Bất Vũ cải trang thành cướp đường hư không, cũng là từ Loan Tiểu đảo mà ra.

Loan Tiểu đảo cần nhiều Thiên Cương trận kỳ như vậy để làm gì?

“Lam huynh, tên Độc Tộ kia vẫn còn ở trong Đại Côn Hải Cảnh sao?” Mặc dù biết lúc này mà hỏi thì không lễ phép lắm, nhưng Nguyên Bố chỉ có thể kính cẩn đến đây hỏi thăm Lam Tiểu Bố.

Trước mặc kệ thực lực của Lam Tiểu Bố và Độc Tộ là như thế nào, đối với Đại Côn Tiên Cung mà nói, bọn hắn càng kiêng kị Độc Tộ hơn. Lam Tiểu Bố làm việc còn coi trọng một chút quy củ, coi trọng đến nhân quả, mà Độc Tộ kia thì làm việc hoàn toàn dựa vào nắm đấm của mình. Chỉ cần nắm đám của hắn cứng, đó chính là đạo lý của hắn.

“Độc Tộ đã rời khỏi Đại Côn Hải Cảnh rồi, hắn bị thương một chút, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không đến tìm ngươi đâu, ngươi cũng không cần phải lo lắng.” Lam Tiểu Bố nói, Độc Tộ dùng Huyết Độn chạy thoát, bọn người Nguyên Bố không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

“Đa tạ Lam huynh.” Nguyên Bố nhanh chóng cảm tạ một lần nữa.

Đây là tin tức tốt duy nhất mà hắn nghe thấy trong ngày hôm nay.

Khi Phong Huyễn của Loan Tiểu đảo vẫn còn đang lo lắng bất an, Lam Tiểu Bố đã lấy Luân Hồi Oa ra, “Tra Tra, chúng ta đi thôi.”

Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng, phải nhanh chóng phá hư đại trận lượng kiếp trước đã. Hắn có một cảm giác, những cường giả này lần lượt xuất hiện, lượng kiếp của Tiên gới có lẽ một khắc sau sẽ đến.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rời đi, Phong Huyễn thở phào một hơi. Nhưng hắn lại không biết, Lam Tiểu Bố đã quyết định đi Loan Tiểu đảo của hắn một chuyến.

Loan Tiểu đảo thu thập Thiên Cương trận kỳ, nhất định có vấn đề.

“Tra Tra, ta hỏi ngươi một vấn đề. Ngươi có biết một cái Thần Đình tên là Đại Uyên Thần Đình hay không?” Sau khi kích phát Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố mới nhớ đến cái Thần Đình Ấn mà mình lấy được kia.

Tra Dự xem thường loại đảo chủ như Phong Huyễn, nhưng lại không dám lạnh nhạt với Lam Tiểu Bố, người trước mắt ày có thể dạy dỗ được Cơ Vận, thậm chí còn cướp đi được Trận Bàn May Mắn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi hắn, hắn nhanh chóng đáp lại, “Biết, năm đó Đại Uyên Thần Đình chính là một trong những Thần Đinh mạnh nhất ở Thần giới. Người đến Thần giới là biết, Thần giới có một cái Đại Uyên Thần Môn, thần môn này cũng vô cùng cường đại. Thần môn này có thể cường đại như vậy, cũng chỉ là một tông môn dưới trướng Đại Uyên Thần Đình mà thôi. Nhưng sau này trong nội bộ cái Thần Đình này hình như xảy ra một vài vấn đề, Đại Uyên Thần Môn phản bội Đại Uyên Thần Đình. Đại Uyên Thần Đình cũng xuống dốc, khi ta rời khỏi Thần giới, Đại Uyên Thần Đình đã sớm hữu danh vô thực, có rất nhiều nơi bị người ta đoạt đi.

Đối với Thần giới mà nói, có được càng nhiều nơi có thần linh khí thì nội tình càng hùng hậu. Địa bàn của Đại Uyên Thần Đình mất đi càng nhiều, thực lực cũng xuống dốc. ta đoán, bây giờ Đại Uyên Thần Đình chắc chỉ còn trên danh nghĩa thôi."

"Không phải chỉ còn trên danh nghĩa, tồn tại chính là tồn tại, diệt vong chính là diệt vong." Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Mặc dù hắn không đi Thần giới, nhưng đến địa bàn của một Thần Đình mà còn bị cướp đi thì tồn tại cái quái gì nữa.

Tra Dự lắc đầu, "Không phải như vậy, Đại Uyên Thần Đình khác với những Thần Đình khác, quyền lực của thần đình này tập trung hết vào trong Thần Đình Ấn. Chỉ cần Thần Điình Ấn của Đại Uyên Thần Đình vẫn còn, Đại Uyên Thần Đình sẽ không biến mất. Tất cả mọi người của Đại Uyên Thần Đình, chỉ nhận Thần Đình Ấn, còn ai là Thần ĐÌnh Vương của Đại Uyên Thần Đình, hoàn toàn không có ai quan tâm."

Chương 954: Lai lịch của Độc Tộ.

Chỉ nhận Thần Đình Ấn, không để ý đến ai là Thần Đình vương? Lam Tiểu Bố nghĩ đến Đại Uyên Thần Đình ấn trên người mình, trong lòng tự nhủ, vậy thì chẳng phải mình chính là thần đình vương đời tiếp theo của Đại Uyên Thần Đình rồi sao?

Nhưng mà ý nghĩ này chỉ lóe lên một cái đã bị Lam Tiểu Bố ném sang một bên, có phải là chủ của Đại Uyên Thần Đình hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý. Ngược lại là cái Đại Uyên Thần Môn kia, cái này mới khiến Lam Tiểu Bố chú ý. Theo lời Ngu Xúc nói, Đại Uyên Thần Môn là thánh môn, vô cùng có danh vọng ở thần giới.

Ngu Xúc và Liễu Ly đều đến từ Đại Uyên Thần Môn, chỉ là hai người bọn họ ở Hoán Nữ cung, là tầng dưới chót ở Đại Uyên Thần Môn, là nơi bị người người phỉ nhổ. Cho dù không có Thần Vân Tiên Trì truy sát, một khi Đại Uyên Thần Môn biết Ngu Xúc và Liễu Ly chuyển thế, cũng sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ. Huống chi, bây giờ còn có thêm Thần Vân Tiên Trì đuổi giết các nàng.

Không biết bây giờ Liễu Ly và Ngu Xúc có an toàn hay không, đã chạy thoát khỏi sự truy sát của Thần Vân Tiên Trì kia chưa.

Lam Tiểu Bố thở dài, cho dù có trốn được hay không, hắn cũng chẳng thể giúp được gì. Ít nhất hắn phải làm hỏng chuyện lượng kiếp, mới có thể rời khỏi tiên giới đến thần giới. Huống hồ, với thực lực bây giờ của hắn, đến thần giới chỉ sợ cũng phải trốn trước.

Môt ngày sau, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố dừng lại bên ngoài Côn Khư tiên thị.

“Thải Tư, ngươi ở Côn Khư tiên thị chờ ta, ta ra ngoài làm một chút chuyện đã.” Lam Tiểu Bố chuẩn bị đuổi giết tên Độc Tộ kia. Tên Độc Tộ này mà còn chưa giết chết, trong lòng hắn vẫn còn cảm thấy bất an.

Lạc Thải Tư biết Lam Tiểu Bố đi làm gì, lập tức nói, “Ngươi đi đi, ta và Cổ Đạo ở đây chờ ngươi.”

Tra Dự vội vàng nói “Lam huynh, còn ta thì sao?”

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi cũng ở lại Côn Khư tiên thị đi, ta sẽ nhanh chóng quay về.”

“ĐƯợc, ngươi cứ yên tâm, có ta ở đây thì tuyệt đối an toàn.” Tra Dự vỗ ngực nói.

Hắn biết Lạc Thải Tư rất quan trọng với Lam Tiểu Bố, chủ động đảm bảo nói. Nghĩ lại hắn ở dưới đáy hẻm núi Ma Huyền Hư Không nhiều năm như vậy chẳng có ích gì cả. Đi theo Lam Tiểu Bố ra ngoài chưa được mấy ngày, thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Trên người Lam Tiểu Bố thật sự có quá nhiều dồ tốt, đừng nói là những tiên quả cấp chín khan hiếm kia, ngay cả Cửu Chuyển Độ Thần Hoa mà Lam Tiểu Bố cũng có, còn không phải chỉ có một đóa. Phải biết rằng, đây là loai tiên linh thảo mà nằm mơ hắn cũng muốn có. Có Cửu Chuyển Độ Thần Hoa mà Lam Tiểu Bố đưa, thức hải của hắn có tốc độ khôi phục nhanh hơn.

KHông nói trước Lam Tiểu Bố là nhân vật có vận may lớn, cho dù không có vận may lớn, dựa vào mấy đồ tốt trên người Lam Tiểu Bố, hắn cũng phải giữ gìn mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố.

Trước đó là Lam Tiểu Bố cần hắn hỗ trợ, mới cho hắn nhiều đồ tốt như vậy để chữa thương. Bây giờ hắn phải khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy, Tra Dự hắn trừ giúp đỡ phá hư chuyện lượng kiếp ra, cũng có tác dụng khác.

“Được.” Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng với tư tưởng giác ngộ của Tra Dự, có Tra Dự giúp đỡ, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo không cần lo lắng đến vấn đề an toàn.

Lam Tiểu Bố vừa đi, giọng điệu của Tra Dự vô cùng khách sáo nói, “Lạc tiên tử, ngươi có muốn ở tức lâu, hay là ta đi tìm?”

“Tra Dự đại ca, ngươi hành động không tiện, để ta và Cổ Đạo đi tìm đi.” Lạc Thải Tư cũng không dám gọi Tra Dự là Tra Tra giống như Lam Tiểu Bố. KHi đứng bên ngoài quảng trường Đại Côn Hải Cảnh nàng đã nhìn thấy, Tra Dự chỉ cần một bàn tay là có thể đánh bay một tên tiên đế, thực lực này tuyệt đối còn cao hơn cả sư phụ nàng.

“Ha ha, rất thuận tiện, không sao.” Tra Dự cười ha ha một tiếng, lập tức cả người và bồ đoàn đều bay lên. Cấm chế cấm bay ở nơi này đối với hắn mà nói không có tác dụng gì cả.

Cảm thấy ở chung với Lạc Thải Tư còn tốt hơn Lam Tiểu Bố nhiều, Tra Dự lại càng tích cực lôi kéo làm quen, “Lạc tiên tử, ta đoán sau khi chuyện lượng kiếp lần này kết thúc, Lam huynh có thể sẽ đến thượng giới. Ngươi chắc cũng đi cùng hắn chứ?”

Lạc Thải Tư nghĩ thầm, đương nhiên là đi cùng rồi. Chẳng lẽ một mình nàng ở lại tiên giới à. Đối với chuyện lượng kiếp nàng cũng biết đến, nhưng mà Lam Tiểu Bố không nói chi tiết cho nàng nghe.

Nghĩ đến có lẽ Tra Dự hiểu rõ chuyện này, lập tức hỏi, “Ta đương nhiên là muốn đi cùng rồi, Tra Dự đại ca, ta muốn hỏi một chút, lúc nào thì lượng kiếp đến? Còn nữa, ngươi có biết tình hình ở Thần giới không?”

Tra Dự mừng rỡ, hắn biết Lam Tiểu Bố còn chưa kịp nói chuyện của Thần giới nói cho Lạc Thải Tư, vừa hay hắn có thể nói với Lạc Thải Tư một chút, để tăng ấn tượng tốt của Lạc Thải Tư với hắn.

“Thật ra bây giờ Thần giới đã sớm không giống như Thần giới lúc trước nữa, từ một góc độ nào đó mà nói, thậm chí còn không bằng cả Tiên giới. Bởi vì Thần giới đã không có thần linh khí, hoặc là nói không phải tất cả mọi người đều có thần linh khí mà tu luyện. Số ít nơi có thần linh khí, đều nằm trong tay của một vài Thần ĐÌnh và các thế lực lớn, tu sĩ tầm thường không thể nào tu luyện được. Cho nên đến Thần giới, không có chỗ dựa là chuyện vô cùng đáng thương, thậm chí ngay cả tu luyện cũng không thể được, cuối cùng chết già cũng không phải là số ít…”

Nghe thấy lời Tra Dự nói, Lạc Thải Tư kinh ngạc hỏi, “Đã như vậy, sao mọi người đều muốn đến Thần giới.

Tra Dự thở dài nói, “Ngươi ở Tiên giới, giới hạn tu vi cuối cùng cũng chỉ là tiên đế viên mãn mà thôi. Còn những người được gọi là Bán Thần cảnh kia, ha ha, lừa gạt ai thế. Bởi vì bị giới hạn quy tắc thiên địa, tu sĩ hầu như không thể nào bước ra khỏi cảnh giới tiên đế này. Nhưng Thần giới thì khác, quy tắc thiên địa ở Thần giới còn cao hơn tiên giới một cấp, mặc dù không có thần linh khí, nhưng quy tắc thiên địa và quy tắc đại đạo vẫn cao hơn xa tiên giới. Cho nên đến Thần giới, mới có cơ hội nâng cao hơn một bước. Cho dù thần giới không có thần linh khí, tu sĩ tiên giới sau khi đến một cấp độ nhất định, cũng bắt buộc phải đến Thần giới.”

Chương 955: Lai lịch của Độc Tộ. (2)

Lạc Thải Tư ngẩn ngơ, nếu như vậy, nàng đi theo Lam Tiểu Bố đến Thần giới, chẳng lẽ phải đi khắp nơi tìm kiếm thần linh khí sao?

Lam Tiểu Bố lấy được Thần Nguyên điện, nhưng cái Thần Nguyên điện nhỏ đến thế. Đừng bảo Thần Nguyên điện rất nhỏ, cho dù là rấ lớn không phải đâu đâu ở Thần giới cũng có thần linh khí, tốc độ Thần Nguyên điện hấp thu thần linh khí vô cùng chậm. Như vậy, nàng và Cổ Đạo mà cần đến thần linh khí tu luyện, chẳng phải sẽ giảm tốc độ tu luyện của Lam Tiểu Bố lại sao?

Giờ phút, này, Lạc Thải Tư bỗng nhiên nhớ đến, nàng đi theo Lam Tiểu Bố đến thần giới có phải là chuyện chính xác hay không.

Nhưng mà Lạc Thải Tư lập tức an ủi bản thân mình một câu, bây giờ Lam Tiểu Bố sẽ không đến Thần giới, chuyện tương lai cứ đợi tương lai rồi nói.

“Vậy tu sĩ tầm thường đến Thần giới phải làm gì?” Lạc Thải Tư hỏi thêm một câu.

Tra Dự cười he he, “Biện pháp tốt nhất và đơn giản nhất chính là gia nhập vào một thần đình, dốc sức vì thần đình. Nhưng mà bởi vì Thần giới thiếu thốn thần linh khí, bây giờ giữa các thần đình đều xảy ra hỗn chiến. Những tu sĩ mới đến Thần giới, đều là pháo hôi mà thôi. Cho dù là người có thực lực như Lam huynh, đến thần giới, cũng chỉ có thể trốn đi, không để bị người ta phát hiện ra thôi.”

Giọng điệu vô cùng uyển chuyển, nói bóng gió chính là Lam Tiểu Bố đến thần giới, cũng chỉ là pháo hôi thôi.

“Nhiều nhất là không gia nhập thần đình thôi, tại sao phải trốn đi?” Lạc Thải Tư lại càng không hiểu.

Tra Dự thở dài, “Lam huynh muốn ngăn cản lượng kiếp xảy ra ở tiên giới, chỉ cần Lam huynh làm chuyện này, sau khi đến thần giới tất nhiên sẽ bị đuổi giết, ngay cả cơ hội gia nhập thần đình hắn cũng không có. Nhưng mà bản lĩnh của Lam huynh rất lớn, những thùng cơm ở thần giới kia chưa chắc có thể tìm được hắn.”

Lạc Thải Tư im lặng, ngăn cản Lam Tiểu Bố phá hư đại trận lượng kiếp sao? Hay đừng quản chuyện lượng kiếp tiên giới nữa?

Nàng thật sự không thể nói nên lời, một khi tiên giới xảy ra lượng kiếp, không chỉ nguy hiểm đến sinh mạng của nàng và Lam Tiểu Bố, mà toàn bộ tiên giới đều sẽ gặp nguy hiểm, sẽ có vô số người chết.

Còn nếu như nàng đi theo Lam Tiểu Bố đến thần giới, cũng chỉ có thể trốn ở trong Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì lại càng khiến Lam Tiểu Bố thêm nhiều phiền phức. Suốt ngày trốn ở trong Vũ Trụ Duy Mô, đây là thứ nàng muốn sao?

…

Lam Tiểu Bố dừng lại, không ngờ hắn lại nhìn thấy một cái tiên trận to lớn lơ lửng trên không, bên ngoài cái tiên trận lơ lửng này là ba chữ lớn ẩn chứa khí thế mênh mông, Loan Tiểu đảo.

Không đúng, mặc dù hắn cũng định đến Loan Tiểu đảo điều tra thêm, nhưng không phải là ngay lúc này. Bây giờ hắn truy sát Độc Tộ, sao lại đến Loan Tiểu đảo…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lập tức hiểu ra, Độc Tộ đang ở Loan Tiểu đảo?

Nếu như Độc Tộ ở Loan Tiểu đảo, vậy Loan Tiểu đảo mới là thế lực đứng đầu ở Côn Khư Hải mới đúng, vì sao Loan Tiểu đảo lại đứng thứ tư? Đầu tiên là Đại Côn Tiên Cung?

CHo dù Độc Tộ và Loan Tiểu đảo có quan hệ như thế nà, Lam Tiểu Bố đều quyết định tiến vào trong Loan Tiểu đảo nhìn thử một chút. Bởi vì hơi thở Phụ Cốt Hỏa Diễm bám trên người Độc Tộ đang ở Loan Tiểu đảo.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định phá trận tiến vào Loan Tiểu đảo, hắn đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Phụ Cốt Hỏa Diễm của hắn ở trên người Độc Tộ, Độc Tộ cần ít nhất bảy tám ngày mới có thể bỏ đi. Nhưng Độc Tộ đương nhiên cũng biết trên người hắn có Phụ Cốt Hỏa Diễm, nếu Độc Tộ biết trên người hắn có Phụ Cốt Hỏa Diễm, sao còn dẫn hắn đến Loan Tiểu đảo?

Là muốn dựa vào lợi thế địa hình của Loan Tiểu đảo để đối phó với hắn sao?

Ngay cả đại trận của Đại Côn Tiên Cung mà hắn cũng không sợ, còn sợ lợi thế địa hình của Loan Tiểu đảo sao?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lại nắm chặt mấy lá trận kỳ đang định ném ra, đã cảm nhận được không gian đột nhiên nổi sóng kịch liệt.

KHông hay rồi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lui lại, đồng thời dùng thần niệm khóa chặt Loan Tiểu đảo.

Một khắc sau, một luồng lực lượng kinh khủng từ bên trong Loan Tiểu đảo nổ tung, Phù Không Trận bị xé rách trở thành hư vô, một hải đảo to hơn Cổ Côn đảo gấp mấy lần xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố.

Chỉ là cái hải đảo lớn này chỉ xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố không đến mười giây, đã biến thành một luồng lực lượng cuồng bạo nổ tung.

Đây là ý gì? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, là đang muốn dựa vào đại trận này tự bạo để đối phó với hắn, chờ đến khi hắn tiến vào bên trong Loan Tiểu đảo.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào bên trong Loan Tiểu đảo, hắn lập tức phát hiện ra một cái thông đạo không gian vô cùng cao cấp mà hắn không thể hiểu được…

Không đúng, không thể nói là thông đạo không gian được, mà là một loại quy tắc truyền tống không gian.

Loại quy tắc này…

Lam Tiểu Bố khẳng định, loại quy tắc này có lẽ là truyền tin tức từ một giới này truyền đến một giới khác.

Loan Tiểu đảo chỉ là một cái đảo nhỏ ở Côn Khư Hải tiên giới, dựa vào cái gi mà có thể thành lập được một loại thông đạo truyền tống cao cấp như vậy? Với hai vị đảo chủ kia cả Loan Tiểu đảo, tuyệt đối không thể làm nổi.

Hơi thở từ Phụ Cốt Hỏa Diễm cũng biến mất vào lúc này, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, hắn nghĩ đến một khả năng. Tên Độc Tộ cường đại như vậy, lại thần bí đến thế. có phải là gia hỏa mà thần giới để lại ở tiên giới để bảo vệ cái đại trận di chuyển lượng kiếp kia không?

Bởi vì bị Phụ Cốt Hỏa Diễm của mình khóa lại, gia hỏa này lo lắng mình sẽ tra ra được Loan Tiểu đảo, cho nên sớm phá hủy mọi dấu vết ở Loan Tiểu đảo.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu như những gì hắn đoán là thật, vậy thì hắn phải nhanh chóng đến Hư Không Chiểu Nê Hà.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hy vọng nếu như hắn suy đoán chính xác, Độc Tộ thực sự là người có liên quan đến lượng kiếp, vậy Độc Tộ đừng đến Hư Không Chiểu Nê Hà, mà rời khỏi nơi này đến thần giới.

Chương 956: Tra Tra giúp đỡ.

“Sao nhanh như vậy đã quay trở lại rồi?” Thấy Lam Tiểu Bố ra ngoài còn chưa dến ba ngày đã quay về Côn Khư tiên thị, Lạc Thải Tư hơi khó hiểu.

“Thải Tư, chúng ta nhanh chóng đến Hư Không Chiểu Nê Hà.” Lam Tiểu Bố cũng không biết lượng kiếp này có thể khống chế được hay không, theo lý mà nói lượng kiếp không phải dùng nhân lực để di chuyển. Nhưng lỡ như lượng kiếp có thể không chế để nó xảy ra vào môt khoảng thời gian nào đó, vậy hắn nhất định phải nhanh chóng xử lý.

…

Hư Không Chiểu Nê Hà vẫn giống như ngày thường, bùn nhão đục ngầu cuồn cuộn không dứt.

“Nơi này có gì đó quái lạ.” Đây là lần đầu tiên Tra Dự nhìn thấy Hư Không Chiểu Nê Hà, thần niệm của hắn xuyên thấu xuống dưới thì lập tức bị ngăn cản. Dựa vào giác quan của mình, hắn cảm thấy nơi này có vấn đè.

“Bởi vì Lượng Kiếp chuyển Di đại trận nằm ở ngay chỗ này.” Lam Tiểu Bố nói.

Tra Dự trừng to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi thật sự tìm được Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới?”

Trước đó Lam Tiểu Bố vẫn không nói rõ ràng, hắn còn đang suy nghĩ tốt nhất là trước khi Lam Tiểu Bố tìm ra Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, lượng kiếp đã xảy ra.

Với bản lĩnh của hắn, lượng kiếp mà xảy ra, hắn vẫn có thể trốn được một mạng.

KHiến hắn không ngờ được là, Lam Tiểu Bố đã sớm tìm ra được vị trí của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, bây gờ hắn không mốn giúp đỡ cũng phải giúp đỡ.

“Lam huynh, ngươi nói làm thế nào đi, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp ngươi.” Tra Dự thở dài, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh.

“Thải Tư, ngươi và Cổ Đạo ở chỗ này chờ ta. Nơi này có một cái truyền tống trận, có thể truyền tống thẳng đến Tịch Thần cốc. Một khi lượng kiếp đến, chúng ta mà còn chưa ra ngoài, ngươi và Cổ Đạo lập tức dùng truyền tống trận này rời đi.”

Theo lý thuyết thì Chân Linh thế giới đã bị luyện hóa cũng có thể tránh được lượng kiếp, trên người Lạc Thải Tư có một cái Chân Linh thế giới, lỡ như bọn họ không thể ngăn cản được lượng kiếp đến tiên giới, Lạc Thải Tư vẫn có thể trốn được một kiếp.

“Ta biết, ngươi không cần lo lắng cho ta.” Lạc Thải Tư lập tức nói.

Nàng biết ở Tịch Thần cốc có một thông đạo đi thẳng đến thần giới, Lam Tiểu Bố đã từng nói dẫn nàng đi xem một chút, chỉ là vì Lam Tiểu Bố bận quá nhiều chuyện, vẫn không có thời gian mà thôi.

“Tra Tra, chúng ta có thể đi xuống dưới, ngươi đi theo phía sau ta.” Lam Tiểu Bố nói xong, không chút do dự nhảy xuống Chiểu Nê Hà.

Chiểu Nê Hà tựa như cảm nhận được có người xâm nhập, bùn nhão quay cuồng lại càng kịch liệt hơn, sóng lớn dâng lên cao đến hơn trăm trượng.

Tra Dự đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố, trong lòng đang thầm mắng, đây là đang bắt hắn đi chịu chết mà. Trong tình thế không mạnh bằng người khác, hắn cũng không muốn cùng lên cũng chỉ có thể đuổi theo.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố xông vào trong Chiểu Nê Hà. Sau lưng Lam Tiểu Bố, Tra Dự cũng chỉ có thể xông vào trong Chiểu Nê Hà.

Cảm giác kim châm muốn xé rách linh hồn truyền đến, Tra Dự suýt chút nữa không giữ vững được tỉnh táo.

Công kích thật đáng sợ, trong lòng Tra Dự âm thầm kinh hãi, loại công kích này chẳng những xé rách thân thể hắn và còn xé rách cả Nguyên Thần của hắn. Hắn đang ở sau lưng Lam Tiểu Bố, có thể thấy được Lam Tiểu Bố gánh chịu còn mạnh hơn. Nhìn Lam Tiểu Bố ở phía trước tựa như không bị ảnh hưởng chút nào, Tra Dự cắn răng một cái, chỉ có thể theo sau.

Lúc trước khi Lam Tiểu Bố chỉ mới là tiên tôn, đã bỏ ra mấy năm mới đến được đáy Chiểu Nê Hà. Nhưng mà khi đó là Lam Tiểu Bố vừa tu luyện vừa đi, bây giờ hắn toàn lực tiến lên, cộng thêm tu vi đã đến cảnh giới tiên đế, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước gấp trăm lần.

Tra Dự ở sau lưng Lam Tiểu Bố càng lúc càng kinh ngạc, không chỉ vì công kích của bùn nhão Chiểu Nê Hà đối với thân thể và Nguyên Thần. Lam Tiểu Bố có cho Tra Dự một ít Cửu Chuyển Độ Thần Đan, đối với Tra Dự mà nói, loại công kích này không là gì cả.

Khiến Tra Dự chấn động chính là, hắn cảm nhận được thần linh khí ở trong này.

Đúng, nếu như nơi này thật sự là Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, vậy thì có thần linh khí cũng là chuyện bình thường.

Tra Dự thử hấp thu một chút thần linh khí, tốc độ khôi phục thân thể của hắn đột nhiên tăng nhanh. Không chỉ như vậy, tu vi của hắn cũng khôi phục nhanh hơn.

Nơi tốt, hắn vẫn muốn đi Tịch Thần cốc, nhưng mà đối với Tra Dự thì nơi này còn tốt hơn Tịch Thần cốc gấp trăm lần.

Nếu như hắn có thể ở lại đay tu luyện trăm năm, vậy ở tiên giới này Tra Dự hắn đâu cần nhìn ánh mắt của người khác nữa?

Nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố còn đang nhanh chóng di chuyển ở trước mặt, Tra Dự thở dài, hắn phải dựa vào sắc mặt của người trước mắt này. Nếu không thì hắn tuyệt đối phải ở lại đây tu luyện.

Tra Dự khẳng định, nếu như bây giờ hắn ở lại đây tu luyện, không tiến thêm nữa, vậy thì thứ chờ đợi hắn chính là thanh trường kích đáng sợ kia.

Trường kích kia…

Tra Dự cố gắng vứt bỏ cái suy nghĩ về trường kích kia, tăng nhanh tốc độ đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố.

Nơi tốt mà không thể tu luyện được, đúng là quá bực bội.

Còn chưa đến hai mươi ngày, Lam Tiểu Bố và Tra Dự đã đến đáy Chiểu Nê Hà.

NHìn mấy cây cột khổng lồ ngay trước mắt, cây này tiếp nối cây kia, Tra Dự há hốc mồm. Mặc dù hắn đã từng là một nhân vật nổi danh ở thần giới, nhưng trước những cây trụ lớn này, vẫn cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

“Cảnh tượng thật là đồ sộ…” Thật lâu sau, Tra Dự mới lẩm bẩm một câu.

Sau đó hắn lập tức nhớ đến gì đó trừng to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, “Cái này không phải là trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đấy chứ?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Chúc mừng ngươi đã đáp đúng, những thứ này chính là trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.”

Chương 957: Tra Tra giúp đỡ. (2)

“Chúng ta phải phá hư những cái trận kỳ này?” Tra Dự hiểu ra mục đích Lam Tiểu Bố gọi hắn đến đây. Thế nhưng phá hư loại trận kỳ này thật sự rất khó. Nếu như ngây thơ cho rằng loại trận kỳ này chỉ cần đánh nát là thành công, đó là ngớ ngẩn. Hơn nữa, loại trận kỳ này cũng sẽ không tùy tiện bị ngươi đánh nát.

Lam Tiểu Bố nói, “Chuyện phá hư trận kỳ cứ giao cho ta làm.”

“Vậy ta làm chuyện gì?” Tra Dự vô cùng mờ mịt nhìn Lam Tiểu Bố.

“Tra Tra, nếu như Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này do ngươi bố trí, ngươi nghĩ như thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn Tra Dự hỏi.

Tra Dự vội vàng nói, “Lam huynh, trò đùa này cũng không thể tùy tiện nói được đâu. Ta có bao nhiêu cân lượng ngươi cũng nên biết, muốn bố trí loại trận kỳ này, cả đời ta cũng không làm được.”

“Ta biết ngươi không thể bố trí nổi, ta chỉ nói là nếu như ngươi bố trí, ngươi sẽ chuẩn bị những gì?” Lam Tiểu Bố đành phải nói lại.

Tra Dự dừng lại một chút rồi nói “Đầu tiên ta phải bố trí trận cơ và trận kỳ ở một nơi khó mà tìm thấy được…”

Tra Dự theo bản năng dừng lại nơi trận cơ và trận kỳ khó có thể tìm được, không phải Lam Tiểu Bố đã tìm được rồi sao? Hình như cũng không khó đâu. Không đúng, Lam Tiểu Bố có thể tìm được, không có nghĩa là những người khác có thể tìm được. Thực lực của Lam Tiểu Bố đối với tiên giới mà nói, chính là một tên biến thái. Có lẽ khi thần giới bố trí Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, cũng không nghĩ dến tiên giới lại có loại nhân vật đáng sợ như Lam Tiểu Bố, nếu như biết, bọn họ nhất định sẽ chuẩn bị kỹ càng hơn.

Cũng không đúng, cho dù người của thần giới không biết có loại nhân vật như Lam Tiểu Bố, chẳng lẽ thần giới không có chuẩn bị gì sao? Cho dù để hắn bố trí loại Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này, hắn cũng sẽ chuẩn bị kỹ càng. Ít nhất thì khi trận pháp bị phá hư, sẽ có biện pháp để tu bổ lại trận pháp.

Tra Dự vội vàng nói, “Nếu như ta bố trí đại trận này, một khi bị phá hư, ta cần phải có biện pháp chữa trị, có thể chữa trị được trận pháp bị phá hư trong thời gian ngắn nhất.”

“Tra Tra, ngươi suy nghĩ cái này là đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Xem ra đầu óc của ngươi dùng rất tốt, chỉ là bình thường ngươi không hay dùng mà thôi.” Lam Tiểu Bố tán thưởng vỗ vai Tra Dự một cái nói.

Cho dù bị Lam Tiểu Bố gọi là Tra Tra, nhưng lần đầu tiên được Lam Tiểu Bố tán thưởng, Tra Dự lại có cảm giác chấn kinh vì được khen ngợi.

Lam Tiểu Bố chỉ vào hơn 100 cây trụ lớn rồi nói, “Trước đó ta chỉ nghĩ đến khả năng có một cái đại trận tu bổ, cho nên dự định để Thiên Cương trận bàn ở lại dưới đáy Chiểu Nê Hà, một khi chúng ta hủy đi trận cơ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này, Thiên Cương trận bàn chính là để đối phó với người khác đến sử dụng đại trận khôi phục.”

Tra Dự giật mình, nếu như thật sự dùng Thiên Cương trận bàn để ngăn cản cường giả Thần giới đến chữa trị Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, vậy thì khả năng thành công sẽ tăng lên rất cao.

“Lam huynh, cách này tuyệt đối không thể bắt bẻ được, tất nhiên sẽ thành công, ngươi đúng là một thiên tài.” Cho dù là có chút vuốt mông ngựa, nhưng ý trong lời này cũng là suy nghĩ trong lòng Tra Dự.

Lam Tiểu Bố không để ý đến chuyện Tra Dự đánh rắm cầu vồng, tiếp tục nói, “Trước đó ta chỉ dự định đặt Thiên Cương trận bàn ở chỗ này, sau đó ta cảm thấy làm như vậy mà ngăn cản lượng kiếp đến, sợ là có chút hoang đường, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta bảo ngươi đến đây giúp đỡ. Mãi đến mấy ngày trước ta nhìn thấy có một cái Không Gian Chuyển Di Đại trận, ta mới hiểu ra. Ta khẳng định, nơi này có một cái trận pháp mà ta vẫn còn chưa tìm ra. Trận pháp này mới thật sự là đại trận Tu Bổ, nếu như chúng ta không tìm ra được trận pháp này, sợ là tốc độ phá hỏng của chúng ta không thể nào theo kịp được tốc độ tu bổ.”

“Lam huynh muốn ta hỗ trợ tìm kiếm vị trí đại trận Tu Bổ này?” Tra Dự thử hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “:Đúng vậy, chính là ý đó.”

“Thế nhưng trình độ trân đạo của ta cũng không cao đâu.” Tra Dự lúng túng nói, Trận đạo của hắn chỉ tạm được, nhưng mà bây giờ tu vi lại thụt lùi quá mức, hắn sợ mình còn kém hơn cả Lam Tiểu Bố.

“Không phải cần ngươi bày trận, mà là muốn ngươi quan sát xem vị trí cụ thể của cái đại trận Tu Bổ kia nằm ở đâu. Chẳng những là muốn ngươi tìm, mà ta cũng sẽ tìm. Ta nghi ngờ đại trận Tu Bổ là một cái trận pháp chuyển di không gian, một khi ta ở chỗ này tìm, đại trận Tu Bổ sẽ tự động chuyển đến một nơi khác, cho nên chúng ta tách nhau ra tìm.” Lam Tiểu Bố nói,

Cái này cũng giống như khi Lạc Thải Tư và Cổ Đạo cùng nhau tiến vào Thần Nguyên điện lúc trước, với thực lực của Lạc Thải Tư và Cổ Đạo, chí có thể đồng thời tiến vào từ hai cái cửa vào Thần Nguyên điện mới có thể không bị truyền tống đi. Ai một mình đi vào, đều sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố có thể một mình đi vào, đó là vì hắn có thể nhìn ra được thủ đoạn của trận môn kia.

Nhưng ở dưới đáy Chiểu Nê Hà, đối mặt với loại chuyển di trận có thể chữa trị kia, vị trí địa vị của hắn cùng giống như Lạc Thải Tư ở Thần Nguyên điện kia. Hắn không thể nào quan sát được toàn cảnh, chỉ có thể tìm người giúp đỡ.

"Chuyện này không có vấn đề gì cả, bây giờ chúng ta chia tuyến đường ra đi." Tra Dự tự tin vỗ ngực nói, loại nhiệm vụ râu ria này đối với hắn chẳng là gì cả.

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, nhân phẩm của Tra Dự chính là một thứ cặn bã, nhưng tuyệt đối là một người cực kỳ hữu dụng. Hắn vừa nhắc đến, Tra Dự đã biết phải chia đường ra trước, cái tuyến đường này cũng không thể tùy tiện phân chia, mà là căn cứ vào tỷ lệ tồn tại của trận pháp dịch chuyển không gian mà phân chia.

Thấy Lam Tiểu Bố hài lòng, Tra Dự lại cẩn thận nói ra tiếp, "Lam huynh, ta phải nhắc nhở ngươi một chút, loại đại trận này bình thường đều có cường giả bảo vệ, ngươi nhất định phải chuẩn bị cho kỹ."

Chương 958: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước.

Lam Tiểu Bố gật đầu, cái này hắn có thể nắm chắc. Hắn có chút nghi ngờ tên Độc Tộ kia, tên kia rất có thể chính là người bảo vệ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Thần giới lựa chọn Độc Tộ đến canh giữ cái Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này cũng là chuyện bình thường.

Độc Tộ đã bị hắn đả thương, từ thực lực mà nói, Độc Tộ hoàn toàn không thể nào uy hiếp được hắn. Điều duy nhất hắn lo lắng chính là, sau khi Độc Tộ tới đây hắn lại không biết. Lỡ như hắn đang liều sống liều chết ở nơi này, Độc Tộ lại tránh ở trong Chiểu Nê Hà đánh lén hắn một cái.

Bất kể có thể đánh lén được hắn hay không, cũng có thể đoán được tất cả sự chuẩn bị của hắn đều có khả năng sẽ đổ xuống sông xuống biển.

Tra Dự thì hoàn toàn không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu, sau đó dựa theo phương án đã bàn mà tìm kiếm dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Nửa nén hương sau, Tra Dự rời khỏi Lam Tiểu Bố, một mình tiến về một bên dưới đáy Chiểu Nê Hà để tìm kiếm vị trí của đại trận Tu Bổ.

Lam Tiểu Bố nhìn phương hướng Tra Dự rời đi, cũng không lập tức tìm vị trí của đại trận Tu Bổ ngay. Hắn hầu như có thể khẳng định, bây giờ mà hắn tìm kiếm cũng chỉ đang làm chuyện vô ích mà thôi. Nếu như cái đại trận Tu Bổ này thật sự thông qua thủ đoạn trận pháp chuyển di không gian, bây giờ hắn có tìm cũng chỉ bỏ công sức của một người mà thôi.

Loại người như Tra Dự, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ. Gọi hắn là Tra Tra, đó là danh xứng với thực, đối với Tra Dự mà nói, không có chút uất ức nào. Hắn khẳng định sau khi Tra Dự rời đi, đầu tiên sẽ tìm một chỗ nào đó trốn đi, sau đó hấp thu thần linh khí tu luyện để tăng thực lực lên. ĐOạn đường nầy, Tra Dự không chỉ một lần muốn thử tu luyện, hắn có thể cảm ứng được.

Cho nên Tra Dự vừa rời đi, Lam Tiểu Bố đã tìm một chỗ đất trống rồi bắt đầu bố tri Hư KHông Ẩn Nặc trận. Sau khi bố trí tốt cái Hư Không Ẩn Nặc Trận này rồi, Lam Tiểu Bố lấy Thần Nguyên điện ra.

Đặt Thần Nguyên điện bên trong Hư Không Ẩn Nặc Trận, thứ nhất có thể hấp thu thần linh khí dưới đáy Chiểu Nê Hà, thứ hai có thể ngăn cản Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận vận hành.

Cho dù là bất cứ cái đại trận nào, khi vận hành, nhất định phải có điều kiện tiên quyết, đó chính là linh nguyên. Thần linh khí trong Chiểu Nê Hà này chính là linh nguyên của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. Nếu như bây giờ hắn hấp thu hết thần linh khí trong này đi, cho dù hắn không kịp phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, cũng sẽ đứng ở thế bất bại.

Có thể nói Thần Nguyên điện bên trong Đại Côn Hải Cảnh, đối với chuyện Lam Tiểu Bố ngăn cản lượng kiếp xảy ra lúc này có sự trợ giúp rất lớn. Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố không hiểu chính là, hiệu quả hấp thu thần linh khí của Thần Nguyên điện này là như thế nào. Nếu chỉ tiến hành chậm rãi, vậy thì cũng xem như không có.

Sau khi bố trí Thần Nguyên điện xong, thần niệm của Lam Tiểu Bố kích phát một chút, lập tức ngạc nhiên cảm nhận được từng luồng thần linh khí nồng đậm xoắn đến, sau đó chui vào bên trong Thần Nguyên điện biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hiệu quả hấp thu thần linh khí của Thần Nguyên điện vượt xa dự đoán của hắn. Tốc độ hấp thu thần linh khí thế này, chỉ cần qua vài ngày nữa, Tra Dự kia sẽ không thể nào tu luyện được.

Không chỉ như vậy, chỉ cần tiếp tục hơn mười ngày nữa, thần linh khí ở dưới đáy Chiểu Nê Hà này cũng sẽ bị cạn kiệt.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào Thần Nguyên điện, hạt châu màu trắng ở giữa Thần Nguyên điện đang chuyển động càng lúc càng nhanh. Nói cách khác, hấp thu thầnlinh khí càng nhiều, càng nhanh, thì hạt châu này lại chuyển động càng nhanh.

Lam Tiểu Bố thử khống chế tốc độ chuyển động của hạt châu môt chút, tốc độ hấp thu thần linh khí lập tức chậm lại, thật sự là đồ tốt. Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Ẩn Linh trận bên ngoài Thần Nguyên điện, hắn không thể để cho Tra Dự cảm nhận được hắn đang hấp thu thần linh khí.

Sau khi bố trí xong những thứ này, Lam Tiểu Bố để mặc cho Thần Nguyên điện hấp thu thần linh khí, hắn thì bắt đầu đi tìm kiếm vị trí đại trận Tu Bổ.

Cùng lúc đó, Tra Dự đã sớm bố trí xong một cái Ẩn Nặc TRận, cả người hắn và bồ đoàn đều nằm trong Ẩn Nặc Trận. KHi vận chuyển công pháp, từng đạo thần linh khí bao trùm đến, Tra Dự thoải mái thở dài một hơi.

Đã bao lâu rồi chưa được tu luyện như thế này? Hôm nay ở tại Tiên giới, thế mà hắn lại tìm được một nơi tốt như vậy, nói này đối với hắn mà nói chính là thánh địa.

Giúp Lam Tiểu Bố tìm kiếm vị trí đại trận Tu Bổ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận?. NƠi tốt thế này mà không tranh thủ thời gian tu luyện, đi tìm đại trận Tu Bổ? LƯợng kiếp có xảy ra hay không, có liên quan quái gì đến hắn.

Chờ qua một khoẳng thời gian nữa, hắn sẽ tùy tiện đi tìm môt vòng, sau đó lại tiếp tục tu luyện.

Nhưng chỉ hai ngày sau, Tra Dự đã cảm thấy không đúng lắm. Lúc hắn vừa mới bắt đầu tu luyện, thần linh khí kia đối với hắn chính là thiên đường. Hai ngày trôi qua, thần linh khí tựa như đã nhạt đi đến mức cực hạn, vô cùng mỏng manh.

Chuyện này không thích hợp, chẳng lẽ là do hắn tu luyện quá mạnh?

Tra Dự do dự một chút, đổi sang chỗ khác, tiếp tục tu luyện. Rất nhanh hắn phát hiện ra, cái này không liên quan gì đến chuyện đổi chỗ, thần linh khí vẫn vô cùng yếu kém, hơn nữa càng ngày càng nhạt.

Điều này khiến tâm trạng Tra Dự có chút đi xuống, chỉ mới tu luyện được hai ngày mà thôi.

Thở dài, Tra Dự vẫn chọn tiếp tục tu luyện. Yếu kém thì yếu kém đi, dù sao cũng tốt hơn không có.

Lại qua mấy ngày nữa, Tra Dự không thể không ngừng tu luện. hắn phát hiện mình rất khó nắm bắt được một tia thần linh khí, những thần linh khí này giống như một thứ gì đó, sau khi biết hắn đến tu luyện thì bị người khác lấy đi.

“Ai, số khổ mà. ĐƯợc rồi, đi tìm giúp Lam Tiểu Bố trước đã, dù sao đã tới đây rồi, tìm hai ba ngày, nếu như tìm không thấy thì cứ trở về nói là tìm không thấy. Hắn cũng xem như không có nói sai, quả thật đã tìm, chỉ là không tìm được mà thôi.” Tra Dự thở dài, gỡ Ẩn Nặc trận đi, lúc này mới thật sự bắt đầu tìm kiếm vị trí đại trận Tu Bổ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận giúp Lam Tiểu Bố.

Chương 959: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước. (2)

Chỉ nửa ngày sau, Tra Dự đã sửng sốt nhìn không gian trước mắt. Với trình độ trận đạo và kinh nghiệm của hắn, hắn khẳng định nơi này chính là đại trận Tu Bổ.

Thần niệm của Tra Dự tập trung vào vùng không gian này, sau đó nhanh chóng xác định, nơi này quả thật chính là đại trận Tu Bổ.

Hắn ngây người nhìn một hồi lâu, trong lòng tự nhủ cái đại trận Tu Bổ này rất dễ tìm mà, cần gì đến sự giúp đỡ của hắn? Cái đại trận Tu Bổ này di chuyển cái quái gì, nằm bất động ở ngay chỗ này, chờ hắn đến tìm mà. Hắn không không tin đại trận Tu Bổ rõ ràng như vậy mà Lam Tiểu Bố cũng không thể tìm được.

Bất kể như thế nào, hắn vẫn đứng ở đó phát cho Lam Tiểu Bố một đạo tin tức, nói mình tốn rất nhiều ngày, cuối cùng đã tìm được đại trận Tu Bổ, thông báo cho Lam Tiểu Bố qua xác nhận một chút.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng vô cùng khiếp sợ, hắn nhìn một thông đạo bị che đi trước mặt, hắn khẳng định đây là sự chuẩn bị phía sau của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. Xung quanh thông đạo này có ẩn chứa quy tắc không gian và quy tắc giới vực.

Nếu như hắn đoán không sai, cái thông đạo này rất có thể là thông đạo dẫn đến thần giới.

Nói cách khác, nếu như Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận xảy ra vấn đề, thứ Thần giới chuẩn bị đằng sau không phải là đại trận Tu Bổ, mà trực tiếp phái người truyền tống đến.

Lam Tiểu Bố giật cả mình, may mà hắn đã phát hiện ra, nếu như không phát hiện ra…

Nếu như không phát hiện ra, chẳng những cái mạng nhỏ của hắn không còn, mà Ngũ Vũ Tiên giới của hắn cũng sẽ tan thành tro bui. Người của thần giới một khi đến đây, phát hiện ra Lam Tiểu Bố hắn giở trò quỷ, bỏ qua cho hắn mới là chuyện lạ đấy.

Chỉ là trước đó vì sao hắn vẫn không thể phát hiện ra, mà bây giờ có thể dễ dàng tìm ra rồi?

Khi Lam Tiểu Bố đang nghĩ ngợi, Tra Dự phát đến một đạo tin tức, nói đã tìm được vị trí của đại trận Tu Bổ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận rồi.

Nhìn thấy tin tức cả Tra Dự, Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, hắn đã hiểu ra chuyện gì rồi.

Thần giới vô cùng để ý đến chuyện lượng kiếp này, cái Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này chỉ sợ cũng không phải chỉ dùng cho một lần này, về sau khi Thần giới có lượng kiếp, sợ rằng đều sẽ chuyển đến Tiên giới hết. Còn về chuyện Tiên giới sẽ bị lượng kiếp phá hủy thành dạng gì, sẽ không có ai để ý.

Cho nên Thần giới chuẩn bị cả hai phương án, thứ nhất là bố trí một cái đại trận Tu Bổ. Một khi Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận xảy ra vấn đề, sẽ dùng đại trận Tu Bổ để chữa trị. Như thế vẫn chưa đủ, Thần giới lại bố trí thêm một cái thông đạo truyền tống giới vực. Một khi đại trận Tu Bổ không thể nào chữa trị được Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, thần giới sẽ có người truyền tống đến nơi này, kiểm tra vấn đề.

Cũng may hắn phát hiện kịp thời, nếu không thì những thứ hắn làm lúc trước đều uổng công vô ích. Lam Tiểu Bố hắn có lợi hại đến đâu, cũng không thể đối kháng với Thần Nhân chân chính được.

Lần này có thể tìm được dễ dàng như vậy, hơn nữa hắn và Tra Dự đều đồng thời tìm được, không phải là vì lúc này bọn hắn may mắn, mà là vì có Thần Nguyên điện.

Thần Nguyên điện đã hấp thu hết toàn bộ thần linh khí dưới đáy Chiểu Nê Hà, bất kỳ trận pháp nào cũng sẽ hiện ra, ai quản ngươi có đúng là Chuyển Di Trận hay Tu Bổ trận, không có thần nguyên thì chẳng khác nào cái cây không có rễ.

Lam Tiểu Bố phát cho Tra Dự một đạo tin tức, để Tra Dự chờ ở đó, trực tiếp lấy Thiên Cương trận bàn ra, dùng Thiên Cương trận bàn phong ấn cái thông đạo truyền tống và đại trận Tu Bổ thì vẫn được, trận cơ Thiên Cương trận bàn bố trí ở dưới đáy Chiểu Nê Hà, 36 lá trận kỳ này Lam Tiểu Bố định lấy ra mười tám lá Thiên Cương trận kỳ trong đó để khóa đại trận Tu Bổ lại, còn mười tám lá trận kỳ còn lại sẽ khóa cái thông đạo truyền tống hư không này lại.

Muốn truyền tống từ Thần giới đến tiên giới, chờ kiếp sau đi.

Sau khi khóa thông đạo truyền tống giới vực lại, Lam Tiểu Bố cất Thần Nguyên điện đi.

Hiệu quả hấp thu thần nguyên của Thần Nguyên điện quả thật rất tuyệt, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, Thần Nguyên điện hầu như đã hấp thu hết thần linh nguyên dưới đáy Chiểu Nê Hà rồi, chuyện này đã khiến đại trận Tu Bổ và thông đạo truyền tống đều lộ ra.

KHóa cái thông đạo truyền tống này lại, Lam Tiểu Bố đến vị trí của Tra Dự.

Nơi Tra Dự đang canh giữ chính là môt cái Hư Không đại trận, cái Hư Không đại trận này mặc dù tương đối phức tạp, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể thấy rõ một ít mánh khóe. Cái Hư Không đại trận này rất phức tạp, tác dụng chủ yếu chính là truyền tống thần linh khí và tự động chữa trị 108 cây trận kỳ này.

“Lam huynh, nơi này rất khó tìm, cũng may ta tương đối cẩn thận, , sau khi gỡ đi cái Ẩn nặc trận này, cuối cùng cũng không phụ sự nhờ vả.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Tra Dự nhanh chóng mừng rỡ ôm quyền nói.

“Vất vả rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong một câu rồi nói tiếp, “Tu vi tăng lên cũng không tệ nhỉ, thần linh khí ở đây tu luyện cũng tạm chứ?”

“Đúng, ta chỉ là dùng…” Tra Dự vừa nói được mấy chữ đã phát hiện ra không đúng, chờ hắn nhìn thấy gương mặt cười tủm tỉm của Lam Tiểu Bố, lúng túng chà xát hai tay nói, “Thần linh khí ở nơi này không tệ, ta chỉ tu luyện một hai ngày, hai ba ngày… Ngươi nhìn xem, ta cũng không làm chậm trễ công việc của ngươi.”

“Được rồi, để ta làm tiếp cho.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Tra Dự.

Trên thực tế Tra Dự cũng thật sự không có kéo chân sau, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, nhưng công lao thật sự cũng không phải là do hắn hay là Tra Dự, mà là Thần Nguyên điện. Nếu không có Thần Nguyên điện hấp thu hết thần nguyên ở nơi này đi, cho dù hắn và Tra Dự có tìm đến bây giờ, cũng chắc chắn không thể nào tìm thấy Đại trận Tu Bổ, chứ đừng nói đến cái thông đạo truyền tống kia.

Chương 960: Lượng kiếp đến.

Lam Tiểu Bố dùng mười tám lá Thiên Cương trận kỳ còn lại phong ấn cái Đại trận Tu Bổ này, sau đó bố trí một cái Linh NGuyên đại trận.

KHởi động Thiên Cương trận bàn, cũng cần linh nguyên.

Trên người Lam Tiểu Bố có nhiều nhất chính là Tiên Linh mạch, giết nhiều cường giả như vậy, Tiên Linh mạch trên người không thể dùng từ ngọn núi để hình dung rồi, mà là mấy dãy núi.

Chỉ một Tịch Thần cốc thôi, cũng mang lại cho hắn số Tiên Linh mạch nhiều đến cực hạn.

Từng đống Tiên Linh mạch được Lam Tiểu Bố lấy ra đặt vào bên trong Linh Nguyên đại trận, cung cấp linh nguyên cho Thiên Cương trận bàn. Bởi vì Tiên Linh mạch quá nhiều, cho nên Lam Tiểu Bố không cảm thấy đau lòng chút nào.

Nhưng mà chỉ có tiên linh nguyên thôi còn chưa đủ, cho dù Lam Tiểu Bố rất muốn giữ lại số thần linh nguyên do Thần Nguyên điện thu thập lại bên trong đỉnh nhỏ cho mình dùng, nhưng hắn vẫn nhịn lại sự hấp dẫn này được. Muốn hoàn toàn ngăn cản được Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận kích phát, hắn không thể không cần đến thần nguyên.

Thần linh khí được thu thập vào bên trong chiếc đỉnh nhỏ Thần

Nguyên điện đã ngưng tụ thành từng đống thần tinh, Lam Tiểu Bố nhìn sơ qua một chút, có ít nhất hơn vạn thần tinh, hơn nữa phẩm chất của thần tinh còn không hề thấp. KHông gian bên trong đỉnh nhỏ Thần Nguyên điện cực kỳ lớn, hơn vạn thần tinh này cũng chỉ chiếm một góc nhỏ không đáng kể.

Lam Tiểu Bố chỉ giữ lại một hai trăm viên thần tinh cho mình, số thần tinh còn lại đều bỏ hết vào trong Linh Nguyên đại trận.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã bố trí trận pháp che giấu, Tra Dự vẫn có thể cảm nhận được một ít hơi thở thần linh khí, hắn lập tức nịnh nọt sáp lại gần nói, “Lam huynh, có thật nhiều linh nguyên.”

Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, lạnh giọng nói, “Sao nào? Ngươi còn muốn động đến đống linh nguyên này sao?”

Lúc nói lời này, trong lòng Lam Tiểu Bố đã nghĩ đến chuyện, có nên xử lý Tra Tra diệt khẩu hay không. Lúc đầu hắn gọi Tra Tra đến đây giúp đỡ, không ngờ đến hắn lấy được Thần Nguyên điện. Kết quả Tra Tra không giúp đỡ được bao nhiêu cả, còn nhìn thấy Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. KHông chỉ như vậy, còn có thể cảm nhận được sự tồn tại của thần tinh.

Nếu như tương lai Tra Tra có thể một mình đi tới nơi này, với nhân phẩm của Tra Tra, 100% sẽ đến ăn cắp thần tinh.

Tra Dự đột nhiên giật thót, cả người run lên, nhanh chóng xua tay, đồng thời nghiêm mặt nói, “Ta sao có thể động đến linh nguyên ở đây được chứ, đây chính là hi vọng của tiên giới, Lam huynh, ngươi xem thường ta rồi…”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Tra Dự, đồng loại kích phát 108 Bạo Liệt tiên trận, hắn muốn hủy hết tất cả trận kỳ của Lượng

Kiếp Chuyển Di đại trận này.

TRước đó vẫn không thể tìm được vị trí của Đại trận Tu Bổ, hắn mới không dám khởi động Bạo Liệt tiên trận ở đây, bây giờ chẳng những tìm được Đại trận Tu Bổ, hắn còn phong ấn lại. Không chỉ như vậy, người canh giữ nơi này là Độc Tộ cũng đã bị hắn đánh trọng thương, bây giờ trực tiếp phá hủy Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận cũng không có vấn đề gì.

Tiếng nổ ầm vang kinh khủng truyền đến, khi hơi thở hủy diệt này tràn ra, sắc mặt Tra Dự lập tức thay đổi, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn chính là Lam Tiểu Bố muốn giết hắn diệt khẩu.

Nhưng mà sau đó hắn nhanh chóng thấy rõ, không phải Lam Tiểu Bố muốn giết hắn, mà là muốn phá hủy trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở đây.

Tra Dự không kịp nghĩ đến chuyện vì sao Lam Tiểu Bố không nói gì cho hắn biết mà đã cho nổ tung trận kỳ ở nơi này, bây giờ chuyện hắn có thể làm chính là nhanh chóng rút lui.

…

Chúng Thần Chi Địa.

Nơi này không phải là một bí cảnh, cũng không phải là di tích, mà là một cái thần thành vô cùng phồn hoa.

Ở Thần giới, giới vực được chia căn cứ theo Thần Đình, Thần giới mênh mông vô cùng, cho dù chia ra mười Thần Vực lớn, nhưng những nơi mà mười đại Thần Vực này chiếm giữ cộng lại, cũng chưa đến 1% của Thần giới.

Cho dù Thần giới vô cùng mênh mông, nhưng mà những nơi thích hợp cho tu sĩ sinh sống, chỉ có mười Thần Vực lớn này. CHo nên Chúa tể của mười Thần Vực lớn này là thập đại Đạo Quân, đây mới là sự tồn tại chí cao vô thượng ở Thần giới.

Mười Thần Vực lớn được phân chia rất rõ ràng, bất kỳ tu sĩ thần vực nào khi không có sự cho phép thì không được ở lại thần vực khác làm việc.

Bởi vì thần linh khí ở Thần giới yếu kém, tu sĩ bình thường muốn sống sót ở thần giới, nhất định phải gia nhập vào một thần vực.

Nhưng có một nơi ngoại lệ, nơi này chính là Chúng Thần Chi Địa.

Bất kỳ ai cũng có thể đến, cho dù ngươi là tu sĩ của thần vực nào, cho dù là tông môn hay thế lực nào, chỉ cần ngươi có thần tinh hoặc được Chúng Thần Chi Địa cho phép, ngươi có thể ở lại Chúng Thần Chi Địa.

Cho nên ở Thần giới, Chúng Thần Chi Địa mới là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất.

Chúng Thần Chi Địa có quảng trường tu sĩ to lớn, có danh xưng là đài đấu pháp công bằng nhất thần giới, cngx có con đường hừng thị phồn hoa nhất…

Chỉ cần ngươi có thần tinh, ở Chúng Thần Chi Địa, ngươi muốn làm gì thì làm cái đó. Nếu như không có thần tinh, thật xin lỗi, ngay cả Chúng Thần Chi Địa ngươi cũng không thể vào được.

Chúng Thần Chi Địa được xem là một vùng trung lập ở thần giới, bát kỳ người nào cũng không thể vô duyên vô cớ ra tay. Bất kỳ thần vực nào cũng không có quyền can thiệp vào chuyện ở Chúng Thần Chi Địa.

Nơi nổi danh nhất ở Chúng Thần Chi Địa, đương nhiên là Thập Thần điện.

Thập Thần Điện đã được thành lập rất nhiều năm rồi, đây là nơi do Thập Đế có thể hô mưa gọi gió của Thần giới thành lập ra năm xưa, Thập Đế này cũng là mười người mạnh nhất ở thần giới.

Về sau khi xảy ra đại chiến Chư Thần ở thần giới, vô số cường giả tử thương hầu như không còn, Thập Đế cũng không biết tung tích.

Bây giờ Thập Đại Đạo Quân của mười thần vực kia đã sớm không còn quan hệ gì với Thập Đế năm đó, nhưng Thập Thần Điện thì vẫn còn tồn tại.

Bây giờ Thập Thần Điện chẳng những là nơi nổi danh nhất ở Chúng Thần Chi Địa, mà còn là nơi quan trọng nhất ở đây, bởi vì đây là nơi là mười Đạo Quân của các thần vực đến họp bàn mọi chuyện.

Chương 961: Lượng kiếp đến. (2)

Giờ phút này, trong đại sảnh nghị sự ở tầng một Thập Thần Điện, có bảy nam một nữ đang ngồi ở đây. Tám người này đều là Đạo Quân Thần Vực, bọn hắn ngồi ở chỗ này là vì chuyện di chuyển lượng kiếp.

“Phương Đế vẫn luôn không có tin tức gì, chúng ta có còn nên tiếp tục chờ hắn hay không?” Vừa nói chuyện chính là một nam tử anh tuấn trẻ tuổi, hắn bây giờ chính là Ôn Đế, một trong các đạo quân ở thần giới.

Ôn Đế nhìn trẻ tuổi anh tuấn, hơn nữa phong thái nhẹ nhàng, nhưng người biết hắn đều hiểu rõ, đây là một gia hỏa vô cùng xấu bụng.

Ngồi đối diện Ôn Đế là một nam tử trung niên thở dài, “PHương Đế nói Tiểu Côn của hắn đột nhiên bị mất liên lạc, sau đó hắn nhanh chóng đi tìm rồi…”

Hắn cũng là một trong chín Đạo Quân, Triệt Đế. Bàn về thực lực, TRiệt Đế được xem như mạnh nhất ở thần đình này.

“Có phải có vấn đề gì hay không, con Côn kia được Phương Đế để lại tiên giới để bảo vệ cái đại trận kia?” Một nữ đế nhanh chóng hỏi một câu, nàng là nữ đế duy nhất trong chín Đạo Quân, Loan Đế.

Triệt Đế gật đầu, “Đúng là con Côn kia, ta lo lắng nhất chính là chuyện mất liên lạc với con Côn kia, có phải ảnh hưởng đến việc di chuyển lượng kiếp không. Thần giới đã bị thủng trăm ngàn lỗ, nếu như lượng kiếp lại đến một lần nữa, chỉ sợ Thần giới không thể khôi phục được nữa…”

Giống như để nghiệm chứng cho lời Triệt Đế nói, Triệt Đế còn chưa nói hết câu, Thập Thần Điện đã liên tục lay động.

Tất cả các Đạo Quân bao gồm cả Triệt Đế đều đột ngột đứng lên, một lão giả sắc mặt đại biến, “Xong rồi, Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đã xảy ra vấn đề rồi, đây là trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở Tiên giới xảy ra chuyện…”

“Làm sao bây giờ?” Có người vội vàng hỏi.

Triệt Đế lập tức nói, “Lượng kiếp vốn đã không thể áp chế nổi, chờ là chờ sau khi Phương Đế quay về mà thôi, bây giờ lại có người phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, ta đề nghị lập tức di chuyển lượng kiếp, nếu không lượng kiếp này nhất định sẽ gây ra hậu quả vô cùng đáng sợ ở thần giới. Đồng thời khởi động Đại trận Tu Bổ…”

“Có cần phái người xuống đó hay không?” Loan Đế hỏi.

KHông đợi Triệt Đế trả lời người trẻ tuổi nhất Ôn Đế đã chủ động nói, “PHái người xuống dưới, cho dù Đại trận Tu Bổ có thể chữa trị, cũng nhất định phải phái người xuống dưới, chỉ sợ là đã xảy ra biến cố. Nếu như lượng kiếp xảy ra ở Thần giới, thời gian chúng ta có thể bình yên ngồi đây nghị sự sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng cũng sẽ biến mất.”

Tất cả mọi người đều hiểu lời Ôn Đế nói có ý gì, bây giờ bọn hắn khống chế cả một phương, có đầy đủ tài nguyên tu luyện. Một khi thần giới bị phá hư, những ngày an nhàn của bọn hắn sẽ càng ngày càng ít. Làm Đại Đế Đạo Quân xưng bá một phương, đương nhiên sẽ không cho phép những ngày tốt lành của mình biến mất.

Sau khi tám tên Đại Đế thống nhất ý kiến, nhanh chóng phóng đến tầng hai. Trận cơ không chế Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận và trận cơ Đại trận Tu Bổ đều nằm ở trên tầng hai Thập Thần Điện, theo lý mà nói chỉ cần có sáu người đến đây là có thể khởi động những đại trận này. Bây giờ cả tám người đều ở đây, đương nhiên sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

KHông chỉ như vậy, trận tâm phong ấn lượng kiếp, cũng được bố trí ở tầng hai Thập Thần Điện.

…

Thập Thần Điện là một món bảo vật đỉnh cấp, cũng chỉ có Thập Thần Điện mới có thể ngăn chặn được lượng kiếp bình thường không xảy ra.

Tám người sau khi mở cấm chế trên tầng hai ra, hầu như không hẹn mà cùng nhau lấy trận kỳ ra, khởi động Đại trận Tu Bổ, đồng thời tám người chuẩn bị di chuyển lượng kiếp.

Lượng kiếp lần này cũng không tính là quá lớn, cho nên đã bị chín đại thần vực liên thủ với nhau phong ấn lại. Sở dĩ phong ấn lại, không phải vì bảo tồn tiên giới. Mà là thần giới đang thử nghiệm, thử xem loại lượng kiếp này bọn hắn có thể phong ấn được bao lâu. Chủ yếu là để chuẩn bị cho lần lượng kiếp lớn hơn ở phía sau.

“KHông hay rồi, Đại trận Tu Bổ bị khóa lại, hoàn toàn không thể kích phát được…” Sắc mặt Triệt Đế trở nên khó coi.

Chỉ một con kiến hôi tiên giới nho nhỏ, chẳng những phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận mà thần giới bố trí, còn dám phong tỏa Đại trận Tu Bổ của thần giới.

“PHái người xuống đó xem tình hình thế nào?” Ôn Đế vội vàng hỏi một câu.

Tên lão giả kia lắc đầu, “Không cần hỏi, người ta có thể phong ấn Đại trận Tu Bổ, cũng có thể phong ấn thông đạo từ thần giới đến tiên giới lại. . Xem ra chuyện Côn mất tích quả thật có liên quan đến Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, người ta đã sớm ra tay, vậy mà chúng ta còn đang thử xem có thể phong ấn lượng kiếp lại hay không…”

Cũng giống như lúc trước ứng nghiệm với lời Triệt Đế nói, lần này lại là vì xác nhận ý của lão giả này nói, khi lão giả vừa dứt lời, cũng cảm thấy không gian truyền đến sự đung đưa kịch liệt.

Tất cả Đạo Quân ở đây đều thay đổi sắc mặt, thần niệm bọn họ tràn ra, trong mắt đều lộ vẻ hoảng sợ.

Lão giả kia thì thào nói, chuyện năm đó chẳng lẽ lại xảy ra lần nữa sao? Giờ phút này nơi mà tất cả thần niệm mọi người chạm đến, dòng sông cuốn ngược, sông núi phân liệt. Quy tắc thiên địa chẳng những sụp đổ, hết lỗ đen này đến lỗ đen khác xuất hiện, tràn ra từ trong những lỗ đen này chính là vô cùng vô tận không gian xé rách và không gian đảo lộn.

Ở giữa Chúng Thần Chi Địa xuất hiện một cái hang sâu to lớn, thần niệm vừa chạm vào đã lập tức bị nghiền nát sạch sẽ. Mà vào giờ phút này, đã không biết bao nhiêu tu sĩ thần giới bị xé nát.

Thế này sao có thể là lượng kiếp nhỏ được? Lượng kiếp này có thể dễ dàng hủy đi sạch toàn bộ tiên giới. Cho dù là ở thần giới, sau lượng kiếp lần này, chỉ sợ cũng chỉ còn lại cảnh hoang tàn.

Một tên Đạo Quân mặt mọc đầy râu há mồm phun ra một ngụm máu cả người ngã ngồi trên mặt đất, hắn thì thào nói, “Quy tắc thần giới đại biến, ta bị quy tắc xé rách ngũ tạng…”

KHi đại hán râu ria này nói xong, những Đạo Quân còn lại cũng lần lượt bị thương hộc máu.

Lượng kiếp này không chỉ xé rách quy tắc thần vực nơi bọn họ đang ở, đối với những người tu luyện ở thần giới như bọn hắn, cũng là áp chế trí mạng.

Chương 962: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt.

“Không cần lo lắng, cái trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận kia vẫn chưa bị phá hư hoàn toàn, ít nhất vẫn còn gần một nửa còn toàn vẹn. Lượng kiếp đã bị chuyển dời một phần đi rồi, chỉ cần tiếp tục kiên trì, mặc dù thần giới bị thương, nhưng sẽ yếu đi.” Triệt Đế lau máu nơi khóe miệng, bởi vì quy tắc bị xé nát, hắn cũng bị ảnh hưởng.

Mấy tên Đạo Quân còn lại đều gật đầu, mỗi người đều bảo vệ thức hải và đạo cơ của mình. Chỉ đợi sau khi lượng kiếp qua đi, bọn hắn mới có thể yên tâm.

…

108 trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận còn chưa bị nổ tung hoàn toàn, không gian nằm trong phạm vi bao phủ của Thiên Cương trận kỳ đã bắt đầu bị chấn động kịch liệt.

Những trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận còn chưa bị nổ diệt truyền đến từng đợt lực lượng hủy diệt, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hiểu ra mọi chuyện, đây là lượng kiếp xuất hiện, hơn nữa lại có xu thế chuyển xuống.

Tuyệt đối không có chuyện trùng hợp như vậy, hắn vừa mới hủy diệt trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, lượng kiếp lại bắt đầu. Đây nhất định là do cường giả thần giới đã biết chuyện trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận bị hắn phá hư, nhanh chóng chuyển lượng kiếp đến. KHông chỉ chuyển lượng kiếp đến mà còn điên cuồng kích phát Đại trận Tu Bổ, còn cả thông đạo truyền tống kia nữa.

Chỉ là vì Thiên Cương trận bàn đã khóa chặt Đại trận Tu Bổ và thông đạo truyền tống lại, nếu không thì những thứ hắn làm lúc trước hoàn toàn vô dụng rồi.

Suy đoán của hắn quả nhiên không sai, cường giả Thần giới thật sự có thể khống chế thời gian xảy ra lượng kiếp.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, sau khi hắn phá hư hơn phân nửa 108 cây trụ lớn trận kỳ rồi, những trận kỳ còn sót lại vẫn có thể chuyển dời một phần lượng kiếp đến tiên giới, đây quả thật là đáng sợ.

Sóng lớn bên trên Chiểu Nê Hà đã dâng lên mấy trăm vạn trượng, hơi thở quay cuồng đáng sợ càn quét tràn ra, sớm đã vượt ra khỏi phạm vi Hư Không Chiểu Nê Hà, đánh vào trong hư không.

Lạc Thải Tư đang đứng đằng xa quan sát sắc mặt tái nhợt, nàng mơ hồ cảm nhận được một loại hơi thở hủy diệt càng ngày càng đáng sợ. Cho dù nàng rất lo lắng cho an nguy của Lam Tiểu Bố, nhưng nàng biết rất rõ, lúc này rời khỏi đây mới là chuyện quan trọng nhất.

“Cổ Đạo, đi nhanh lên.” Lạc Thải Tư và Cổ Đạo lập tức xông đến chỗ truyền tống trận, truyền tống trận lập tức kích phát, truyền tống hai người đi.

Hầu như ngay khi Lạc Thải Tư và Cổ Đạo bị truyền tống đi, không gian xé rách đáng sợ đã nghiền nát nơi hai người vừa mới đứng.

Côn Khư Hải cũng vô cùng quay cuồng, nước biển Côn Khư Hải vô số năm qua không bao giờ biến động cũng dâng lên, cuộn trào trong hư không.

Côn Khư tiên thị đã sớm bị sóng lớn Côn Khư Hải che phủ, từng đám tu sĩ lao ra ngoài chạy trốn, nhưng một khắc sau còn có không gian xé rách đáng sợ hơn xoắn đến, không gian xé rách này chẳng những cuốn đi vô cùng vô tận nước biển Côn Khư Hải đi, còn cuốn cả một phần tu sĩ chạy ra từ Côn Khư tiên thị đi. Rất nhanh, Côn Khư tiên thị đã biến mất khỏi Côn Khư Hải.

Không chỉ Côn Khư tiên thị, hầu như tất cả hòn đảo ở Côn Khư Hải đều bị sóng lớn quét sạch.

Giờ phút này, cho dù là thế lực nào ở Côn Khư Hải, trước không gian xé rách và nước biển dâng trào đáng sợ này, chỉ muốn nhanh chóng trốn đi. Cũng may Côn Khư Hải còn chưa hoàn toàn triệt để sụp đổ, bị cuốn vào trong hư không, nếu không thì tất cả mọi người không thể chạy trốn được.

Lam Tiểu Bố điên cuồng kích phát Bạo Liệt Trận, nhưng hắn phát hiện sau khi một phần lượng kiếp bị chuyển đến, Bạo Liệt trận của hắn hầu như không thể kích phát được.

Sau một hồi lâu, mới có một trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận bị đánh nát.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng nóng nảy, hắn không biết Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đã rời đi hay chưa, nếu như không rời đi, ở lại nơi này chỉ sợ sẽ chết. Hắn cũng không ngờ đến, những trận kỳ này chỉ còn tồn tại một cây thì sẽ có một phần lượng kiếp di chuyển đến.

Chỉ là trận đạo của hắn có hạn, cho dù hắn đã phá hư một phần trong 108 cây trụ này, cái Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này vẫn không hoàn toàn mất đi tác dụng. Huống chi hắn không chỉ phá hư những trận kỳ này, mà còn cuốn đi hầu hết thần linh nguyên.

Nhưng hắn còn quá trẻ, những trận kỳ này quả thật có liên quan đến nhau, nhưng cũng có thể tồn tại độc lập. Có thể nói loại đại trận này, hắn hoàn toàn chưa từng tiếp xúc đến. Gia hỏa đã bố trí Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận nầy, trận đạo mạnh hơn hắn đến mấy năm ánh sáng.

KHông chỉ như vậy, trong trận kỳ này còn ẩn chứa thần linh nguyên, cho dù hắn đã cuốn hết toàn bộ thần linh nguyên trong đáy Chiểu Nê Hà, những trận kỳ này vẫn sẽ có tác dụng.

Lúc này dưới đáy Chiểu Nê Hà cũng vô cùng quay cuồng, không gian không ngừng bị xé rách và biến ảo, cho dù là Lam Tiểu Bố cũng phải vô cùng cẩn thận. Hắn lấy Luân Hồi Oa ra, bảo vệ xung quanh mình.

Bây giờ hắn hoàn toàn không thể nào xông ra khỏi đáy Chiểu Nê Hà, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, hắn cũng không thể xông ra ngoài được.

Bây giờ xông ra ngoài có cứu được Lạc Thải Tư hay không còn chưa biết, nhưng hắn khẳng định bây giờ mà lao ra, vậy thì mọi chuyện hắn làm trước đó đều tốn công vô ích. Lượng kiếp vẫn sẽ quét sạch tiên giới, hủy diệt tiên giới.

Bây giờ chuyện hắn có thể giúp tiên giới, chính là cố gắng tăng nhanh tốc độ phá hư tất cả trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở nơi này, chỉ khi nào phá hủy hết toàn bộ trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đi rồi, mới thật sự ngăn cản được lượng kiếp xảy ra. Toàn bộ tiên giới, trước mắt chỉ có hắn có thể ngăn cản chuyện này.

Chương 963: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt. (2)

Thần niệm Lam Tiểu Bố câu thông với Vũ Trụ Duy Mô, chỉ cần có chút không thích hợp, hắn sẽ lập tức trốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Luân Hồi Oa và mai rùa Ma Linh Thần Quy bảo vệ thân thể, Lam Tiểu Bố bắt đầu điên cuồng kích phát Bạo Liệt đại trận. Nếu như Bạo Liệt Trận không thể nào hủy đi những trận kỳ này, vậy hắn sẽ ra tay phá hủy. Còn bây giờ Tra Dự có an toàn hay không, Lam Tiểu Bố đã sớm không quan tâm đến.

Đừng bảo là hắn vốn muốn giết tên cặn bã này, cho dù hắn không muốn giết tên cặn bã này, lúc này cũng phải lấy chuyện phá hư trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận làm chủ.

…

“Cuối cùng cũng trốn được, Bố gia thật là lợi hại, truyền tống trận này trực tiếp truyền tống chúng ta ra khỏi phạm vi Côn Khư Hải, nơi này chắc là tiên vực của tiên giới nhỉ?” Cổ Đạo bước ra khỏi Hư KHông Truyền Tống Trận, không nhịn được nói một câu.

Lạc Thải Tư quay đầu nhìn về phía hư không xa xa, trong mắt tràn đầy lo lắng, nàng không biết Lam Tiểu Bố như thế nào.

“Cổ Đạo, ngươi nói xem…” Lạc Thải Tư chỉ nói được mấy chữ đã ngừng lại, nàng nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt Cổ Đạo.

“Cổ Đạo, có chuyện gì thế?” Lạc Thải Tư khó hiểu hỏi.

Cổ Đạo hoảng sợ kêu lên, “Chủ mẫu, chúng ta nhanh trốn đi, ta cảm thấy vị trí truyền tống này của Bố gia có vấn đề, không gian nơi này dao động vô cùng đáng sợ, có lẽ một khắc sau lượng kiếp sẽ bao trùm đến nơi này, xé rách vùng không gian này thành mảnh vỡ.”

Cổ Đạo là tiên yêu thú, còn có huyết mạch thần thú, trực giác của nó tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Lạc Thải Tư có thể sinh tồn được cho đến ngày hôm nay, được nhiên cũng biết chuyện gì có thể hỏi, chuyện gì tốt nhất đừng hỏi ngay.

Cho nên ngay sau khi Cổ Đạo nói những lời này, nàng không chút do dự lấy Phong Loan ra, “Cổ Đạo lên Phong Loan, chúng ta trốn đến Ngũ Vũ Tiên giới trước.”

Trong lòng Cổ Đạo càng ngày càng khủng hoảng, sau khi nó xông lên Phong Loan, Lạc Thải Tư lập tức kích phát Phong Loan.

Sau khi Phong Loan được kích phát chưa đến mười giây, từng đạo hơi thở hư không kinh khủng lập tức cuốn đến, xé vụn quy tắc không gian chỗ bọn họ. Thần niệm quét đến, chỉ trong chớp mắt sẽ bị xé nát. Sau đó chính là hơi thở hủy diệt cuồng bạo.

“Lượng kiếp vẫn không bị ngăn lại…” Cổ Đạo sợ hãi nói một câu, vừa rồi nếu như bọn họ chần chừ thêm một chút nữa, bây giờ chỉ sợ đã bị ép thành cặn, không còn tồn tại nữa. Lượng kiếp có thể xé rách quy tắc và không gian, bọn họ mà còn ở lại chỗ cũ, ngoài trừ chết chính là chết.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lạc Thải Tư, Cổ Đạo vội vàng nói, “Chủ mẫu, ngươi không cần lo lắng, Bố gia có thế giới đỉnh cấp, lượng kiếp có đáng sợ đến đâu cũng không thể làm gì được Bố gia.

Lạc Thải Tư gật đầu, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, trên người Lam Tiểu Bố có một thứ là Vũ Trụ Duy Mô, theo lý mà nói, có thể tránh được lượng kiếp.

“Ta nghĩ lượng kiếp chỉ bộc phát chủ yếu ở Hư Không Chiểu Nê Hà, không ngờ lại ở bên ngoài nơi Bố gia bố trí truyền tống trận.” Cổ Đạo đã chạy thoát cười he he, tâm tình thả lỏng rất nhiều.

“KHông đúng, vị trí truyền tống trận kia chính là Tịch Thần cốc, hơi thở hủy diệt quy tắc từ lượng kiếp kia phát ra từ Tịch Thần cốc…” Lạc Thải Tư tỉnh ngộ ra.

Lúc trước Lam Tiểu Bố đã nói với nàng, Tịch Thần cốc có một cái thông đạo hướng đến thần giới, không chỉ như vậy, trong tương lai một khi lượng kiếp bộc phát, khả năng lớn nhất sẽ xảy ra ở Tịch Thần cốc.

Cho dù tốc độ của Phong Loan cực nhanh, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo vẫn có thể cảm nhận được hơi thở hủy diệt đang điên cuồng khuếch tán, loại hơi thở đáng sợ này, một khi ập tới tiên vực, tiên vực nhất định chỉ có một kết cục, hủy diệt.

…

Oanh! Lại một tiếng nổ tung, Lam Tiểu Bố lại hủy đi một trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

108 trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận chỉ còn lại ba mươi ba cái, Lam Tiểu Bố càng tăng nhanh tốc độ, hắn biết, thiếu đi một trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, tốc độ lượng kiếp đến tiên giới sẽ

giảm đi rất nhiều.

Khi trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận còn lại càng lúc càng ít, áp lực của Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng nhỏ. Trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận sau đó sở dĩ không thể dựa vào Bạo Liệt đại trận để hủy đi, đó là bởi vì lượng kiếp bị dẫn đến, trước hơi thở đáng sợ của lượng kiếp, Bạo Liệt đại trận mà Lam Tiểu Bố bố trí ra không tính là gì cả.

Bây giờ trận kỳ càng ngày càng ít, tác dụng Bạo Liệt đại trận của Lam Tiểu Bố cũng nổi lên.

Ngày qua ngày trôi đi, Lam Tiểu Bố không biết tiên giới có bị liên lụy hay không, hắn vừa hủy diệt mấy trận kỳ còn lại ở đây, vừa truyền tin cho Lạc Thải Tư.

Chỉ là quy tắc nơi này bị phá hủy, không gian hỗn loạn, đừng nói là tin tức, bất cứ thứ gì cũng không thể rời khỏi nơi này.

…

Cho dù lượng kiếp còn chưa quét đến các đại tiên vực của tiên giới, nhưng các đại tiên vực đã biết lượng kiếp đến. Hầu như tất cả tu sĩ ở các tiên vực, đều điên cuồng xông vào trong hư không. Tiến vào trong hư không, có lẽ cũng chỉ có một con đường chết, nhưng so ới việc ở lại tiên vực, trong hư không còn có chút hy vọng sống.

Đường Tuyền Tiên vực, đây là tiên vực có khoảng cách gần với Tịch Thần cốc nhất, tháng thứ ba sau khi lượng kiếp xảy ra, hơi thở hủy diệt từ trong hư không bao trùm cả Đường Tuyền Tiên Vực lại.

Trong lực lượng xé rách đáng sợ kia, toàn bộ ĐƯờng Tuyền Tiên Vực đều biến thành bột mịn, ngay cả tu sĩ xông vào trong hư không, cũng có hơn chín phần đều bị không gian xé nát.

Sau Đường Tuyền Tiên Vực, Hành Loan Tiên Vực trở thành tiên vực thứ hai bị lượng kiếp xoắn nát.

Trong lúc nhất thời, lòng người ở tiên giới vô cùng bàng hoàng, không ai biết nên đi đến đâu mới có thể tránh thoát được tai nạn lần này.

Chương 964: Mặc Hà hư không.

Rầm rầm rầm! Mấy tiếng vang liên tiếp truyền đến, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện ra, năm trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận cuối cùng đã bị hắn hủy đi cùng lúc. Đây là do trận kỳ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đã bị hủy đi hết chín phần, Bạo Liệt đại trận của hắn cuối cùng cũng không bị áp chế nữa, khi hắn toàn lực kích phát, cuối cùng năm cái Bạo Liệt đại trận cùng nhau nổ tung.

SAu khi tất cả trận kỳ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đều bị phá hủy, hơi thở hủy diệt kia tựa như đã bị chặn lại, không còn tiếp tục mạnh lên nữa. Giờ phút này, tất cả tu sĩ của các đại tiên vực chạy vào trong hư không đều phát hiện ra tình huống này. Sau khi sáu cái tiên vực liên tục bị hủy diệt, lượng kiếp dường như đã ngừng lại.

Rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm, cũng may lượng kiếp lần này là lượng kiếp nhỏ, còn chưa hủy đi hơn một trăm tiên vực ở tiên giới. Có phải là Thiên Cương trận kỳ có tác dụng hay không, bây giờ không có ai quan tâm đến, chỉ cần lượng kiếp không xảy ra nữa là được.

Loại đại nạn như lượng kiếp này, một khi đến, cực kỳ hiếm khi dừng lại rồi sẽ tiếp tục đợt thứ hai. Cho nên đợt lượng kiếp này dừng tàn phá bừa bãi ở tiên giới, mọi người đều biết, bọn hắn đã nhặt được cái mạng này rồi.

Lam Tiểu Bố đứng ở dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà thở ra một hơi, cất Luân Hồi Oa và mai rùa Ma LInh Thần Quy đi. Nếu như không nhờ vào hai món pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp này, hắn hoàn toàn không thể nào hoàn thành được nhiệm vụ này, nửa đường không biết đã bị không gian sai chỗ xé rách biết bao nhiêu lần.

Phải nhanh chóng ra ngoài đi tìm Lạc Thải Tư, ý nghĩ này vừa mới nảy ra trong đầu Lam Tiểu Bố, hắn đã cảm thấy không thích hợp, không gian xung quanh hắn tựa như dđang biến hóa.

Thần niệm quét qua, Lam Tiểu Bố khiếp sợ phát hiện ra, toàn bộ đáy Chiểu Nê Hà đang từ từ hình thành một quả trứng gà, vỏ trứng gà bên ngoài đang từ từ khép lại, chậm rãi bao hắn vào trong.

Đây là tạo thành giới vực?

Khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được một chút quy tắc bị lượng kiếp xoắn nát đang từ từ ngưng tụ thành quy tắc mới, hắn xác định, đây quả thật là đang hình thành nên một giới vực mới.

Phải nhanh chóng lao ra ngoài, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, lập tức phát hiện thần niệm của mình không thể nào xuyên qua cái giới vực mới hình thành đang từ từ khép lại này.

Sau đó một bóng người lập tức xuất hiện tại biên giới thần niệm của Lam Tiểu Bố, chỉ là bóng dáng kia chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, ngay khi nơi này còn chưa hoàn toàn khép lại đã lao ra ngoài, biến mất không còn tung tích.

Tra Dự? Lam Tiểu Bố lập tức biết tên gia hỏa vừa bỏ chạy kia chính là Tra Dự.

Lam Tiểu Bố cũng độn về phía đó, chỉ là khi hắn đến gần lối ra thì dừng lại.

Thần niệm hắn quét ra, hoàn toàn không thể nào nhận ra được bên ngoài là nơi nào. Nếu như sau khi rời khỏi nơi này sẽ bị truyền tống đến Thần giới, thế thì phải làm sao bây giờ?

Đây là chuyện rất có thể xảy ra, bây giờ Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở dưới đáy Chiểu Nê Hà đã bị hắn phá hư, cường giả thần giới đương nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này đơn giản như vậy. Giờ phút này nói không chừng lượng kiếp đang tàn phá bừa bãi ở thần giới, cường giả thầngiới bây giờ không có thời gian đế tìm hắn tính sổ, cho nên phong ấn đáy Chiểu Nê Hà lại trước, chờ sau khi lượng kiếp qua đi, thần giới sẽ có cường giả đến.

Nhưng muốn đến nơi này cũng không phải là chuyện dễ dàng, Lam Tiểu Bố nghĩ thầm Thiên Cương trận bàn của hắn cũng không phải là ăn chay, Thiên Cương trận bàn đã khóa lại lối đi duy nhất ở đây, thần giới cho dù có phong ấn đáy Chiểu Nê Hà, cũng không thể đi đến nơi này…

KHông đúng, nơi này chắc hẳn không phải do cường giả thần giới phong ấn. Cường giả thần giới mặc dù mạnh, còn chưa mạnh đến mức có thể hoàn toàn phong ấn đáy Chiểu Nê Hà thành một giới vưc, sau đó lại khiến quy tắc bị xé nát hình thành nên quy tắc mới. Chuyện này có thể chính là hình thành tự nhiên sau lượng kiếp. Đây là quy tắc thiên địa sau khi vỡ vụn gây dựng lại, nơi này bị đại đạo tự nhiên phong ấn lại, chắc hẳn sẽ chuyển ra khỏi tiên giới, tương lai cho dù là cường giả thần giới cũng không thể nào tìm ra được chỗ này.

Đừng nói là tương lai, có lẽ bây giờ cũng không thể được rồi, Tra Dự là đồ cáo già, nhất định đã cảm nhận được gì đó, cho nên đã chạy trốn trước. Gia hỏa này có lẽ đã đoán được mình muốn giết hắn diệt khẩu, cho nên không dám gặp mặt hắn, đi trước rồi nói tiếp.

Nhìn thấy giới vực này sắp hoàn toàn đóng lại, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy Thông Tin Châu ra phát cho Lạc Thải Tư một đạo tin tức.

KHiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, Lạc Thải Tư lại nhận được tin tức của hắn, đồng thời nói cho hắn biết, lượng kiếp Tiên giới đã kết thúc, nàng và Cổ Đạo đang trên đường quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn nhanh chóng đưa tin cho Lạc Thải Tư, bảo mình không biết hắn sắp đi đến nơi nào, nếu như hắn đến Thần giới, bảo Lạc Thải Tư không nên vội vàng đến thần giới. Hắn đã đắc tội với quá nhiều người ở thần giới, một khi bị đuổi giết, dẫn theo Lạc Thải Tư chính là đang hại nàng.

Chuyện hắn phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, chính Tra Dự không nói ra, tương lai thần giới cũng sẽ tra ra là do hắn làm. Cho nên chờ sau khi hắn đứng vững gót chân ở thần giới rồi, lại tụ họp ở thần giới sau.

Trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố còn nói cho Lạc Thải Tư, mặc dù Tịch Thần cốc là nơi bộc phát lượng kiếp, nhưng thông đạo từ Tịch Thần cốc tiến về thần giới chưa chắc đã bị lượng kiếp hủy đi, tương lai nếu có cơ hội, có lẽ hắn vẫn có thể từ Tịch Thần cốc trở lại tiên giới.

Nhìn thấy giới vực hình thành ở giới đáy Chiểu Nê Hà đang dần khép lại, Lam Tiểu Bố sau khi dặn dò Lạc Thải Tư một chút chuyện liên quan đến Ngũ Vũ Tiên giới xong thì nhanh chóng xông ra ngoài.

Sau khi xông ra ngoài, mọt luồng lực lượng cường đại quấn lấy Lam Tiểu Bố, giờ phút này Lam Tiểu Bố không còn suy nghĩ được gì cả, nguồn lực lượng này hoàn toàn không phải là thứ mà người có thể khống chế.

Chương 965: Mặc Hà hư không. (2)

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi tư duy của Lam Tiểu Bố khôi phục lại, hắn cảm nhận được hơi thở không gian xung quanh lại biến đổi, đây là sự thay đổi quy tắc không gian. Loại quy tắc Không gian này hoàn toàn khác với tiên giới, Lam Tiểu Bố cảm nhận được đây cũng không phải là hư không thần giới. Hơi thở quy tắc không cường đại đến vậy.

Lam Tiểu Bố lấy thông tin châu phát mấy đạo tin tức cho Lạc Thải Tư trước, nếu như Lạc Thải Tư có thể phát tin phản hồi, vậy cho tháy rõ hắn còn đang ở tiên giới.

Chờ một lát, không có tin tức gì, Lam Tiểu Bố biết được nơi này quả thật không phải hư không tiên giới.

Cảm ứng giữa Lam Tiểu Bố và Thiên Cương trận bàn cũng biến mất vào lúc này, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Thiên Cương trận bàn có ấn ký thần niệm của hắn, càng là thứ mà hắn đã luyện hóa. KHi hắn vừa mới thoát khỏi giới vực mới hình thành dưới đáy Chiểu Nê Hà, vẫn còn có thể cảm ứng được Thiên Cương trận bàn . Bây giờ không cảm ứng được, trừ chuyện giới vực giới đáy Chiểu Nê Hà đã hoàn toàn thành hình ra, cũng có liên quan đến chuyện hắn đã cách xa giới vực kia.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không sốt ruột, Thiên Cương trận bàn cứ để lại ở trong giới vực mới hình thành này, tương lai chờ khi tu vi của hắn cao hơn, sớm muộn cũng sẽ tìm đến. Bây giờ phải nhanh chóng tìm hiểu mình đang ở đâu, rốt cuộc là hư không tiên giới hay là hư không thần giới, hoặc là hư không của một giới vực mới.

Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra kích phát, Luân Hồi Oa xông vào trong hư không, thần niệm của hắn mở rộng đến mức lớn nhất.

Một năm sau, Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ có phải mình đã đến một giới vực chưa bao giờ khai phá hay không.

Trong một năm này, hắn ở trong hư không có gặp một vài hành tinh hoang phế, cũng gặp rất nhiều thiên thạch, nhưng không nhìn thấy bát cứ tinh cầu có sự sống nào.

Lam Tiểu Bố có chút hối hận vì đã thả Tra Dự đi, lúc trước khi Tra Dự chạy trốn, hắn lập tức bắt Tra Dự lại thì tốt rồi. Tra Dự là tu sĩ Thần giới, có khả năng sẽ biết được nơi này là đâu. Phát cho Tra Dự mấy đạo tin tức, gia hỏa này không biết có phải thật sự không nhận được tin tức, hay là cố ý giả vờ không nhận được, dù sao thì chẳng có chút hồi âm nào.

Rơi vào đường cùng, Lam Tiểu Bố chỉ có thể cất Luân Hồi Oa đi, lấy một cái tiên khí phi hành bình thường ra.

Ở trong hư không không biết chút phương hướng nào thế này, bay nhanh hay chậm cũng chẳng có chút nào khác biệt.

Ngồi bên trong tiên khí phi hành, Lam Tiểu Bố bắt đầu thử vận chuyện Trường Sinh Quyết. KHiến hắn thất vọng là, cho dù vận chuyển Trường Sinh Quyết như thế nào, dều không thể hấp thu một chút tiên linh khí nào, cũng không hấp thu được thần linh khí. Nói cách khác, ở nơi này không có linh nguyên. Cho dù là tiên linh nguyên do chính hắn lấy ra, cũng không thể nào tu luyện được, cho thấy rõ quy tắc ở nơi này cũng bị xé nát.

Hôm nay Lam Tiểu Bố vẫn như ngày thường, ngồi trên boong phi thuyền quan sát tình hình trong hư không, lúc này trong phạm vi thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện một bóng dáng đang di chuyển nhanh, hơn nữa bóng dáng đó càng lúc càng rõ ràng, đó là một chiếc pháp bảo phi hành.

Lam Tiểu Bố từ đáy Chiểu Nê Hà ra ngoài cho đến nay đã hơn hai năm, năm thứ nhất qua đi, hắn dựa vào Luân Hồi Oa phi hành, không có bất cứ đầu mối nào. Năm thứ hai, hắn dùng tiên khí phi hành cực phẩm nghiên cứu trong hư không một năm, cũng không thu hoạch được gì. Hôm nay thật vất vả mới nhìn thấy một món pháp bảo phi hành, hắn đương nhiên là nhanh chóng kích phát phi thuyền chạy đến.

Chỉ mới xông lên được một nửa, Lam Tiểu Bố đã biết, chiếc pháp bảo phi hành kia đang chạy về phía hắn, rõ ràng đối phương cũng nhìn thấy hắn.

Nhìn thấy tốc độ và lực lượng trên pháp bảo phi hành kia, Lam Tiểu Bố khẳng định, pháp bảo phi hành này còn cao cấp hơn Phong Loan một chút.

Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn suy đoán có lẽ mình đã đến thần giới thật rồi, nếu không thì sẽ không tùy tiện xuất hiện một món pháp bảo phi hành còn cao cấp hơn Phong Loan như vậy. Phải biết rằng Phong Loan hắn đưa cho Lạc Thải Tư cũng không có lai lịch đơn giản, đó cũng là pháp bảo phi hành thần cấp.

Nếu nơi này thật sự là Thần giới, vậy thì thần linh khí ở thần giới chỉ sợ còn cằn cỗi hơn cả lời Tra Dự nói.

Chiếc phi thuyền kia nhanh chóng dừng cách Lam Tiểu Bố không xa, trên boong phi thuyền không chỉ có một người, ít nhất có bảy tám ngươời. Tu vi của những người này đều giống nhau, tất cả đều mạnh hơn Thải Thương mà hắn nhìn thấy lúc trước.

Điều này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố có chút hối hận, sau khi hắn nhì thấy pháp bảo phi thuyền này, nên lập tức bỏ chạy mới đúng, chứ không phải ở lại nơi này hỏi thăm tình hình.

Một nam tử mặt chữ điền có khí thế hung hãn nhìn Lam Tiểu Bố từ trên xuống dưới, sau đó nhìn qua phi thuyền của Lam Tiểu Bố một chút, sau đó nói, “Tại sao ngươi lại một mình ở trong Mặc Hà hư không?”

Mặc Hà hư không?

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe nói đến cái hư không này, hắn lập tức nói, “Phi thuyền của chúng ta xảy ra chuyện trong hư không, tất cả mọi người đều tự chạy cả rồi, bây giờ ta đã hoàn toàn lạc mất phương hướng.”

Dựa vào cách ăn mặc và giọng nói của đối phương, Lam Tiểu Bố đoán những người này rất có thể là tổ đội, đang đi ra ngoài tìm kiếm gì đó. Người khác có thể tổ đội, hắn đương nhiên cũng có thể tổ đội. Hắn không biết Mặc Hà hư không là nơi nào, nhưng hắn có thể tìm hiểu sau.

Nam tử mặt chữ điền gật đầu, không có chút nghi ngờ gì về lời Lam Tiểu Bố nói, chỉ nói là, “Theo quy củ cũ, lấy nhẫn của ngươi ra kiểm tra một chút, sau đó gia nhập đội thuyền của chúng ta.”

“Vâng.” Lam Tiểu Bố không có chút phản kháng nào, nộp chiếc nhẫn của mình lên.

Nếu đã nói là quy củ cũ, vậy cho thất ở Mặc Hà hư không, sau khi phát hiện tu sĩ lạc đàn, phải kiểm tra chiếc nhẫn trước.

Trong chiếc nhẫn của hắn trừ một ít tiên linh thảo bình thường, còn có một vài đầu Tiên Linh mạch trung phẩm và chút tiên khí mà thôi.

Chương 966: Mặc Hà Mặc Độc.

Sau khi kiểm tra chiếc nhẫn của Lam Tiểu Bố xong, nam tử mặt chữ điền này tỏ vẻ ghét bỏ ném chiếc nhẫn cho Lam Tiểu Bố, “Ta chưa bao giờ nhìn thấy loại tu sĩ nghèo nàn như ngươi bao giờ, đúng là không hiểu nổi, người làm sao mà có thể gia nhập được đội tàu thám hiểm của Mặc Hà hư không chứ. Nếu như không phải thứ ngươi tu luyện là thần nguyên, nói không chừng ta đã cho rằng ngươi là người từ tiên giới phi thăng đến rồi.”

Lam Tiểu Bố cười cười xấu hổ, lúc này không nói lời nào là được rồi.

Nam tử mặt chữ điền xua tay nói, “Giá trị của ngươi hầu như bằng không, cũng chẳng giúp ích gì được gì nhiều cho đội tàu chúng ta.”

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị chờ đối phương nói không cần mình, sau đó hắn sẽ để lại ấn ký thần niệm trên phi thuyền đối phương, rồi sẽ lén lút đi theo sau.

KHông ngờ nam tử mặt chữ điền này lại cười he he, “Không giúp được chuyện lớn, nhưng chuyện nhỏ thì vẫn được, dẫn hắn vào trong khoang đáy không chế phi thuyền.”

Từ đầu đến đuôi cũng không hề hỏi tên Lam Tiểu Bố, cũng không hỏi Lam Tiểu Bố đến từ nơi nào.

“ĐI thôi, tiểu tử.” Một tu sĩ cường tráng bước đến, hơi thở kia trực tiếp bao phủ Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố khẳng định nếu như hắn dám phản kháng, một khắc sau mạng nhỏ của hắn chỉ sợ sẽ không còn.

KHống chế phi thuyền? Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin đối phương sẽ cho hắn khống chế phi thuyền.

Phi thuyền này thật ra có hai tầng, tầng trên và khoang dáy.

Lam Tiểu Bố vừa đến khoang đáy là nhìn thấy dày đặc đủ loại trận pháp, những trận pháp này đều là trận pháp phòng ngự.

Tu sĩ cường tráng đưa Lam Tiểu Bố đến một nơi chỉ có một cái cửa hang, sau đó nói. “Từ chỗ này đi vào, bên trong sẽ có người dạy ngươi làm việc.”

Tiến vào một cửa hang có chu vi còn chưa đến một thước?

Lam Tiểu Bố hơi nghi ngờ một chút, thần niệm hắn quét qua một chút, trong cửa hang kia đã bị cấm chế khóa lại, thần niệm của hắn không thể quét được gì cả.

“Nhanh lên, đừng lề mề nữa, làm chậm trễ thời gian đến Mặc Hà, ngươi sẽ xong đời đó.” Tu sĩ cường tráng đẩy Lam Tiểu Bố một cái.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn thầm nghĩ mình chỉ là một tu sĩ qua đường bình thường thôi, theo lý mà nói có giết hắn hay không cũng chẳng có gì quan trọng.

Tất cả mọi người trên phi thuyền này chỉ sợ đều mạnh hơn hắn, đối mặt với nhiều cường giả như vậy, Lam Tiểu Bố không thể không đi vào. Hắn đi vào, lập tức nghe thấy tiếng răng rắc phía sau, rõ ràng ở đằng sau đã bị phong ấn lại.

Bên trong chỉ có một màu đen kịt, nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố vẫn có thể quan sát được tình cảnh bên trong. KHoang thuyền này cũng không lớn, chỉ khoảng chừng 250 thước vuông. So với cái phi thuyền này mà nói, xem như là một khoang thuyền nhỏ. Xung quanh khoang thuyền đều là các loại cấm chế, trận pháp. Trừ cái đó ra, ở một vị trí trong khoang thuyền còn có một cái trận môn, bây giờ trận môn này đang bị khóa lại, thần niệm không thể dò xét được. Nhưng cấm chế và trân pháp này Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm nhin ftrộm, đợi lát nữa hắn sẽ kiểm tra sau.

Trong khoang thuyền không lớn này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy bên trong có tất cả mười hai người, cộng thêm hắn nữa là mười ba.

Trừ hắn ra, mười hai người còn lại đều là da bọc lấy xương, giống như đã bị người lọc đi hết thịt. Ánh mắt người nào cũng trống rỗng, tinh thần tỏ vẻ vô cùng tuyệt vọng.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía một nam tử có vóc dáng nhỏ gầy, có lẽ trên người hắn còn có chút sự sống.

“Vị bằng hữu này, xin hỏi nơi này làm cái gì?” Lam Tiểu Bố cười cười ôm quyền hỏi một câu.

Nam tử có vóc người nhỏ gầy này dựa vào một góc khoang thuyền nhìn hắn, trong mắt tràn đầy thương cảm.

“Ngươi không biết sao?” Nam tử nhỏ gầy này khó hiểu hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “KHông biết, ta lạc đường ở trong Mặc Hà hư không, nhìn thấy có phi thuyền này nên muốn đến hỏi thăm một chút tin tức, kết quả thì bị đưa đến nơi này.”

Nam tử nhỏ gầy cười ha ha một tiếng, “Về sau ngươi sẽ biết.”

Lam Tiểu Bố lấy từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra một quả Vụ Ngọc Tiên Quả đưa sang, “Cái này tặng cho ngươi.”

Nam tử nhỏ gầy nắm lấy Vụ Ngọc Tiên Quả lập tức bỏ vào miệng, lập tức thở ra một hơi, “Đồ tốt…”

Sau khi nói xong, hắn mới phản ứng được, khó hiểu vô cùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “KHông đúng, sao ngươi lại có thể có loại tiên quả cấp chín này? Loại vật này không thể nào không bị tịch thu.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy nam tử nhỏ gầy này tương đối dễ nói chuyện, dứt khoát đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, lập cấm chế rồi nhẹ giọng nói, “Ta bỏ ở trong túi áo, bọn hắn chỉ lục soát nhẫn của ta, không có thứ gì có giá trị cả.”

“Cao kiến.” Nam tử nhỏ gầy giơ ngón tay cái lên khen một câu.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, còn chưa thỉnh giáo bằng hữu xưng hô như thế nào?”

“Ta tên là Bàng Bất Lận, bởi vì dáng vẻ của ta tương đối béo, tất cả mọi người đều gọi ta là Bàng béo, ngươi cũng có thể gọi ta như vậy.” Nam tử nhỏ gầy kia nói.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời nhìn Bàng Bất Lận, ngươi đang khinh thường con mắt ta không tốt à? Nếu như ngươi mà gọi là béo, cả vũ trụ kia đều là mập mạp, vậy mình chẳng phải cũng là mập sao?

Bàng Bất Lận cười tự giễu, “Ta đến đây mới được hai năm, ngươi không biết hai năm qua ta đã trải qua như thế nào đâu. Nếu như không phải ta béo một chút, chỉ sợ ta đã sớm mất mạng rồi. Lam huynh…”

“Tiểu Bàn, ngươi cứ gọi ta là Tiểu Bố đi.” Lam Tiểu Bố cũng vì muốn rút ngắn quan hệ với đối phương, cảm thấy nên đổi cái xưng hô trước.

Bàng Bất Lận cũng không để ý, “Ta gọi ngươi là Tiểu Bố, ngươi gọi ta là Tiểu Bàn, xem ra cũng có chút duyên phận đó. Ngươi biết phi thuyền này đi đâu không?”

“Còn muốn hỏi một chút.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói,

“Không đúng, chuyện này ngươi phải biết chứ?” Bàng Bất Lận tỉnh ngộ ra, hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút, theo lý mà nói Lam Tiểu

Bố phải trả lời biết, chứ không phải trả lời đã đang muốn hỏi thăm.

Chương 967: Mặc Hà Mặc Độc. (2)

Lam Tiểu Bố nhỏ giọng, “Ta bị lạc mất phương hướng, bị lọt vào cái Mặc Hà hư không này, ta thật sự không biết cái phi thuyền này đi đâu, trước đó bọn hắn cũng không có hỏi ta kỹ.”

“Thì ra là thế, ai, vận may của ngươi đúng là quá kém.” Bàng Bất Lận thở dài, “Phi thuyền này đang tiến về Mặc Hà, ở Mặc Hà có thể tìm kiếm được Mặc Kim, đây là vật liệu luyện khí cao cấp nhất, nghe nói có rất ít người cũng có thể dùng Mặc Kim để tu luyện. Bọn hắn tìm Mặc Kim, chỉ là dùng để đổi láy thần tinh. Một khối Mặc Kim to bằng đầu nắm tay, có thể đổi được 100 thần tinh hạ phẩm. Có thể nói, ở Thần giới, đối với tu sĩ bình thường mà nói, không có thứ đồ tốt gì có giá trị cao hơn Mặc Kim.”

Nơi này quả nhiên là Thần giới, đây là phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố.

Bàng Bất Lận tiếp tục nói, “Tiến về Mặc Hà, vượt qua Mặc Hà hư không là chuyện đương nhiên, ta thật sự không biết làm sao mà ngươi có thể đi vào Mặc Hà hư không được. Ngươi xem chúng ta vì sao mà thành như thế này? Bởi vì nơi này là Mặc Hà hư không đấy. Phi thuyền muốn vượt qua Mặc Hà hư không, nhất định phải ngăn chặn ở miệng phi thuyền trừ độc, đi thanh trừ Mặc Độc…”

“KHoan đã…” Lam Tiểu Bố khó hiểu ngắt lời Bàng Bất Lận đang nói, “Ta ở trong Mặc Hà hư không phi hành trong hai, ba năm, cũng không nhìn thấy Mặc Độc nào cả.”

Bàng Bất Lận cười ha ha, “Thứ ngươi dùng nhất định chính là tiên khí phi hành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn dùng đúng là tiên khí phi hành, nhưng mà trước khi dùng tiên khí phi hành, hắn còn có một khoảng thời gian dùng Luân Hồi Oa.

Bàng Bất Lận nói, “Tiên khí phi hành không thu hút Mặc Độc, chỉ có thần khí phi hành mới hấp dẫn Mặc Độc. Hơn nữa nơi đây còn chưa phải là thần tiệm Mặc Độc nơi có Mặc Độc dày đặc nhất, chờ khi phi thuyền vượt qua thần tiệm Mặc Độc, Mặc Độc kia tràn đến sẽ khiến ngươi tê cả da đầu.

Ngươi chỉ cần nhìn kỹ phi thuyền của chúng ta một chút là biết, toàn bộ bên ngoài phi thuyền của chúng ta đều là CHuyển Di Trận, chúng là muốn di chuyển Mặc Độc đến khoang đáy này. Mấy người chúng ta ở chỗ này chính là để thanh trừ Mặc Độc, chỉ cần thời gian thanh trừ Mặc Độc dài một chút, thì sẽ biến thành bộ dạng của chúng ta bây giờ.”

“Cuối cùng là phải chết sao?” Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hỏi tiếp. Nếu như biết rõ hắn phải chết, vì sao còn phải ở lại nơi này thanh trừ Mặc Độc?

Bàng Bất Lận lắc đầu, “Cũng không thể xem là chắc chắn sẽ chết, chỉ cần đến được Mặc Hà mà chúng ta vẫn còn chưa bị vẫn lạc, vậy thì có cơ hội sống sót. Đây là luật lệ, bất kỳ người nào cũng muốn có một chút hy vọng sống, nếu không thì mọi người thà rằng vẫn lạc, cũng sẽ không đi làm chuyện thanh trừ Mặc Độc này. Nhưng mà xem như có sống sót, tu vi có lẽ cũng rất khó tiến bộ. Loại vật như Mặc Độc này, một khi bị nhiễm vào thì không thể loại trừ được.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, tại khoang đáy của phi thuyền này toàn bộ đều đã bị cấm chế khóa lại, nếu như hắn muốn mạnh mẽ chạy trốn…

Mặc kệ có được hay không, Lam Tiểu Bố bắt đầu khắc họa trận văn, hắn không muốn bị Mặc Độc độc chết. Hắn đang nghĩ, vì sao lại không dùng tiên khí phi hành, mà phải dùng thần khí phi hành, là bởi vì chậm sao?

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Bàng Bất Lận chủ động nói, “Tiểu Bố, ngươi đến từ Thần Đình nào?”

“Ta đến từ Đại Uyên Thần Đình…” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói.

Bàng Bất Lận sửng sốt, lập tức nhỏ giọng ngạc nhiên hỏi, “Tiểu Bố, Đại Uyên Thần Đình không phải đã bị tiêu diệt rồi sao? Địa bàn đã bị chín Đạo Quân còn lại chia cắt cả rồi, sao mà ngươi còn dám nói mình đến từ Đại Uyên Thần Đình chứ?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Chúng ta đều sắp bị Mặc Độc độc chết rồi, thì sợ gì đến chuyện bại lộ Đại Uyên Thần Đình nữa chứ? Đúng rồi, còn ngươi thì sao? Đến từ nơi nào?”

“Ta đến từ Kính Phương Thần Đình, ngươi có biết Phương Đế không? Hắn chính là một trong chín đại Đạo Quân, thực lực xếp vào ba vị trí đầu.” Bàng Bất Lận cười he he nói.

“Vậy sao ngươi còn tới đây mạo hiểm làm gì?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Hắn nghe Tra Dự nói, chỉ cần có thần đình che chở, vẫn có thể tu luyện được, cho dù là thần linh khí yếu kém một chút.

Bàng Bất Lận thở dài, “Ngươi cho rằng ở Kính Phương Thần Đình người người đều có thể tu luyện sao? Bàng gia ta cũng xem như đã bỏ ra rất nhiều sức lực cho Kính Phương Thần Đình, lúc này mới lấy được một chỗ nho nhỏ có thể tu luyện. Đáng tiếc là, cho dù là một chỗ nhỏ cũng bị người ta tranh đoạt. Ngươi muốn cướp địa bàn của Bàng gia ta thì cũng thôi đi, vì sao lại còn muốn giết người diệt khẩu? Bàng gia ta có tất cả là 736 tu sĩ, toàn bộ đều bị giết hết. Bởi vì ta đang ở bên ngoài, mới trốn được một mạng này.”

“Ngươi nói cho ta biết những thứ này, không sợ bị tiết lộ ra ngoài sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Bàng Bất Lận cười ha ha một tiếng, “Bây giờ ta có sống cũng có khác gì đã chết đâu chứ? Hơn nữa, ngay cả thân phận Đại Uyên Thần Đình mà ngươi còn không giấu diếm, ta có cái gì để giấu diếm đâu chứ.”

Bàng Bất Lận vừa nói xong câu đó, đã nghe thấy trên khoang thuyền truyền đến tiếng quát lớn, “Phi thuyền sắp vượt qua một vùng thần tiệm Mặc Độc, khống chế phi thuyền ở khoang đáy chú ý, lập tức sắp xếp người tiến hành trừ độc…”

Khi giọng nói này vừa dứt, tại biên giới khoang đáy có một chỗ trống đột nhiên mở ra, từ bên trong có một nam tu cường tráng bước ra.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, trong này trừ mười mấy người bọn họ ra, vậy mà còn một người nữa tồn tại. Hơn nữa gia hỏa này lại chẳng có chút cảm giác tồn tại nào, vừa nhìn là biết người chủ quản nơi này.

Ánh mắt nam tu này nhìn về phía Lam Tiểu Bố, sau đó chỉ Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận, từ tốn nói, “Lần này hai người các ngươi đi chặn Mặc Độc, nhanh lên, nếu có một tia Mặc Độc nào tràn vào trong khoang thuyền, các ngươi cũng không cần đi tiếp nữa.”

Chương 968: Vũ Trụ Nguyên Tức

“Nhưng mà ta vừa mới đến nơi này…” Lam Tiểu Bố chỉ mới nói được một nửa đã bị Bàng Bất Lận kéo đi, đồng thời truyền âm, “Đi nhanh lên.”

Nam tu sai bảo Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận đi thanh lý Mặc Độc kia lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một chút, nhìn thấy Bàng Bất Lận lôi kép Lam Tiểu Bố đi đến phía trận môn cũng không nói gì thêm.

Trận môn mở ra, Bàng Bất Lận nhanh chóng bước ra ngoài, Lam Tiểu Bố cũng đi theo sát phía sau Bàng Bất Lận, một khắc sau, trận môn sau lưng lập tức bị khóa lại.

“Tiểu Bố, vừa rồi suýt chút nữa ngươi đã bị giết rồi. Ngươi có biết không? Nơi này không có bất kỳ người nào có thể đưa ra ý kiến gì. Hôm nay gia hỏa kia không biết tại sao lại không ra tay với ngươi.” Bàng Bất Lận thở phào một hơi nói.

“Chắc là vì hắn cảm thấy không đủ nhân lực…” Lam Tiểu Bố vừa trả lời câu nói của Bàng Bất Lận, vừa nhìn vào hư không trước mắt.

Nơi hắn và Bàng Bất Lận đang đứng là một viên cầu, toàn bộ viên cầu này đều do các loại trận pháp tạo thành, trên viên cầu có vô số bụi bặm màu đen trôi nổi trên không.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quan sát một chút, những bụi bặm màu đen này càng lúc càng nhiều, đều từ biên giới của viên cầu tràn vào.

“Đây chính là Mặc Độc sao?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Bàng Bất Lận nói, “Đúng vậy, đó chính là Mặc Độc, bình thường chỉ cần qua một khoảng thời gian rồi đến thanh trừ là được, nếu một người cứ luôn luôn ở lại nơi này thì nhất định sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Nhưng phi thuyền khi vượt qua thần tiệm Mặc Độc, nhất định phải có người luôn ở nơi này, nếu không chẳng mấy chốc mà Mặc Độc sẽ tràn đầy nơi này.”

“Thanh trừ Mặc Độc là ném chúng vào trong hư không sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không phải, nơi này có một cái miệng thu thập, chỉ cần gom những Mặc Độc này lại, sau đó ném vào trong đó, bên trong đó chính là pháp bảo không gian.” Bàng Bất Lận chỉ vào một lỗ trống bên cạnh viên cầu.

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, “Đã như thế, vì sao không trực tiếp dùng trận pháp chuyển những Mặc Độc này vào trong pháp bảo không gian luôn?”

Bàng Bất Lận lắc đầu “Ta không biết, ta cũng từng cảm thấy khó hiểu về vấn đề này. Trước đó có người nói, đây là do đặc tính của Mặc Độc mà ra, Mặc Độc không thể nào dùng trận pháp để đưa vào pháp bảo không gian này, còn có người nói Mặc Độc tụ tập quá nhiều, sẽ trực tiếp tự bạo. Mặc Độc tự bạo vô cùng đáng sợ, nếu như tụ tập quá nhiều Mặc Độc, thậm chí sẽ xé rách không gian, phá nát quy tắc thiên địa. Chúng ta ở trên phi thuyền này, nếu như Mặc Độc tự bạo, sợ là cả bột phấn cũng không còn.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Ngươi có tin không?”

Bàng Bất Lận cười ha ha một tiếng, không nói gì. Lời này đến quỷ cũng không tin, chứ đừng nói hắn là một tu sĩ Dục Thần. Mặc Độc là do gặp thần khí sẽ bị hấp dẫn đến, ngay cả Chuyển Di Trận cũng có thể đưa Mặc Độc đến viên cầu này, vì sao lại không thể dựa vào trận pháp để đưa vào pháp bảo không gian?

Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, một đám bụi màu đen đã bị bao lại thành một viên cầu, một khắc sau viên cầu này đã bị hắn bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng tạo dựng mô hình Mặc Độc, hắn nhất định phải biết được đây là thứ gì.

“Tiểu Bố, Mặc Độc ở nơi này tuyệt đối không nên động đến, nếu không thì chúng ta sẽ chết rất khó coi.” Nhìn thấy hành vi của Lam

Tiểu Bố, Bàng Bất Lận vội vàng ngăn cản.

Lam Tiểu Bố lại lấy một phần nhỏ Mặc Độc từ trong Vũ Trụ Duy Mô ra, ném vào trong pháp bảo không gian kia, lúc này mới cười nói, “Ngươi đã nói không thể động vào, vậy thì không động vào nữa.”

Bàng Bất Lận thở phào một hơi nói, “Chiếc nhẫn của chúng ta đều sẽ bị kiểm tra, nếu như phát hiện Mặc Độc, sẽ lập tức bị giết chết.”

“Không phải Mặc Độc này bất kỳ người nào cũng có thể lấy đi sao? Vì sao chỉ bởi vì một chút Mặc Độc mà phải giết người?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

“Nói thì là nói như vậy, nhưng người như chúng ta có địa vị gì, người khác muốn giết cứ giết, thậm chí còn không cần đến lý do.” Bàng Bất Lận tự giễu nói.

Lam Tiểu Bố cũng biết điều Bàng Bất Lận nói chính là sự thật, thần niệm của hắn quét đến Mặc Độc, vừa nói, “Tiểu Bàn, ngươi nói nếu như dùng Tiên khí, chẳng phải sẽ không bị Mặc Độc quấy nhiễu sao?”

Bàng Bất Lận lắc đầu, “Tiên khí? Làm sao có thể? Tiên khí từ thần vực đến, xuyên qua Mặc Hà hư không, sợ là cả vạn năm cũng không thể đến được. Sợ rằng loại pháp bảo phi hành thần khí chúng ta này, cũng cần phải mất mấy chục năm. Còn có môt vài chuyện do ta đoán thôi, ta nghĩ những Mặc Độc này chắc hẳn có giá trị, cho nên mới cho người thu thập lại. Đáng tiếc giá trị cụ thể thế nào thì ta không biết.

Tiểu Bố, chùng ta nhanh chóng dọn sạch đống Mặc Độc này đi, nếu không, một khi phi thuyền vượt qua thần tiệm Mặc Độc, sợ rằng chúng ta sẽ không kịp thanh trừ. Một khi chúng ta bị Mặc Độc bám vào người, chúng ta sẽ chết ở chỗ này.”

Lam Tiểu Bố lại bắt đầu khắc họa trận văn, Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa tạo dựng ra thông tin cụ thể của Mặc Độc, hắn sẽ không xử lý những Mặc Độc này.

“Oanh!” Một tiếng ầm vang chấn động truyền đến, Lam Tiểu Bố lập tức khiếp sợ phát hiện tất cả vị trí trên viên cầu đều có bụi Mặc Độc màu đen thẩm thấu vào trong, chỉ trong một thời gian ngắn mà những bụi Mặc Độc này đã phủ hết nửa viên cầu.

“Phi thuyền tiến vào thần tiệm Mặc Độc, chúng ta nhanh chóng ra tay thôi…” Bàng Bất Lận vừa vội vàng nói, vừa muốn ra tay cuốn những Mặc Độc này đi.

“Chờ một chút…” Lam Tiểu Bố ngăn cản Bàng Bất Lận, sau đó trực tiếp khởi động trân văn hư không. Mặc Độc bám vào trong viên cầu nhanh chóng bị cuốn đi, sau đó tự động đưa vào trong pháp bảo không gian. Bởi vì Lam Tiểu Bố khống chế trận pháp rất tốt, từ đầu đến cuối vẫn có một tầng Mặc Độc dày bám ở trên không viên cầu.

Chương 969: Vũ Trụ Nguyên Tức (2)

Bàng Bất Lận đờ đẫn nhìn Mặc Độc tự động bị cuốn vào trong pháp bảo không gian, một hồi lâu sau mới thì thào nói, “Tiểu Bố, ngươi là một Thần Trận Sư sao? Không đúng, cái ngươi bố trí chính là trận văn hư không…”

“Không sai, thế nào? Vẫn được đúng chứ. Ngươi nhìn đi, chúng ta không cần ra tay, Mặc Độc sẽ tự động bị cuốn vào trong pháp bảo không gian.” Lam Tiểu Bố cười he he.

Bàng Bất Lận lại cười thảm một tiếng, “Chúng ta xong rồi.”

“Sao thế? Chẳng lẽ ngươi nhất định phải chủ động đi thu thập những Mặc Độc này mới được sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Bàng Bất Lận lắc đầu, ngồi sụp xuống đất: “Tiểu Bố, người không biết nơi này có Giám Sát Trận, chúng ta ở chỗ này thu thập Mặc Độc, Giám Sát Trận đều sẽ ghi lại rõ ràng. Khiến ta nghi ngờ là, ngươi là một Trận Pháp sư, tại sao lại bị phái đến đây thu thập Mặc Độc. Trận Pháp sư không phải bị giết thì sẽ bị sử dụng, không thể nào đưa đến nơi này được.”

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Bàng Bất Lận, “Ngươi cảm thấy một Trận Pháp Sư như ta lại không nhận ra được nơi này có Giám Sát Trận sao?”

“A…” Bàng Bất Lận ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ngươi không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần nói chuyện phiếm là được rồi, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy hai hình bóng mơ hồ của chúng ta đang di chuyển, còn cả Mặc Độc đầy trời nữa.”

“Thật sự vậy sao?” Bàng Bất Lận có chút khó tin hỏi lại.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “ĐƯợc.”

“Vậy thì vì sao bọn hắn không hỏi ngươi có phải là Trận Pháp Sư hay không?” Bàng Bất Lận hỏi lại.

Trên thực tế Trận Pháp Sư hoàn toàn không thể nào giấu diếm được, bởi vì chẳng những bị tra hỏi mà còn phải kiểm tra. Giấu diếm mình là Trận Pháp Sư, khi kiểm tra trong sát trận, chỉ có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi sẽ kiểm tra một tiên đế sơ kỳ có phải là một Thần Trận sư hay không sao?”

Bàng Bất Lận theo bản năng lắc đầu, “Sẽ không.”

Một tiên đế sơ kỳ làm sao có thể là Thần Trận Sư được? Đừng nói đùa. Ở Thần giới, Trận Pháp Sư cực kỳ hiếm thấy, cho dù là ít, nhưng ai cũng có tu vi Thần Nhân rất mạnh mẽ. Như Lam Tiểu Bố chỉ là một tiên đế sơ kỳ, nếu cũng là thần trận sư, đến heo cũng không tin.

Mà Chuyển Di Trận Mặc Độc ở nơi này, không phải Thần Trận Sư thì không thể nào chuyển dời được.

“Tiểu Bố huynh đệ, nếu như lần này chúng ta thật sự có thể vượt qua được, vậy thì chúng ta có thể tiếp tục sống rồi. Tương lai ta dẫn ngươi đến một nơi tốt, nhất định có thần linh khí tu luyện…” Bàng Bất Lận phản ứng lại, đã kích động tưởng tượng về tương lai.

Lam Tiểu Bố lại khiếp sợ trước thông tin mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng lên, Mặc Độc mà hắn bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô cũng không phải là Mặc Độc gì cả, mà là Vũ Trụ Nguyên Tức. Nói chính xác thì đó là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức.

Vũ Trụ Nguyên Tức là thứ gì? Cũng giống như một người vậy, người có nguyên dương hoặc là nguyên âm, đây chính là nguyên khí. Một khi nguyên khí bị hao hết, người này trên cơ bản đã không còn sự sống nữa.

Vũ Trụ Nguyên Tức chính là nguyên khí vũ trụ, nơi này xuất hiện nhiều Vũ Trụ Nguyên Tức như vậy, cũng có nghĩa là nơi này có một vũ trụ đã bị sụp đổ, hoặc đã đang ở bên bờ sụp đổ.

Nếu như những thứ này là Vũ Trụ Nguyên Tức đã sụp đổ, khi thu thập những Vũ Trụ Nguyên Tức này có thể chế tạo ra căn cơ vũ trụ, một lần nữa ngưng luyện ra một vũ trụ hoàn toàn mới. Đương nhiên ngưng luyện căn cơ vũ trụ, Vũ Trụ Nguyên Tức chỉ là một phần trong đó mà thôi.

Sở dĩ chuyện Vũ Trụ Nguyên Tức bám vào bề ngoài thần khí, là dựa vào chuyện vũ trụ này có đẳng cấp quy tắc như thế nào. Nếu như Vũ Trụ Nguyên Tức này đến từ một vũ trụ có quy tắc cấp độ tiên giới, vậy thì sẽ không bám vào bề ngoài thần khí mà bám vào bề ngoài tiên khí.

Thần khí có thể luyện chế ra được, nhất định là dựa vào quy tắc ở thần giới. Hoặc là người luyện chế thần khí, dựa vào quy tắc thần giới làm ra.

Ngưng tụ ra căn cơ vũ trụ một lần nữa, đó cũng chỉ là một trong những tác dụng của Vũ Trụ Nguyên Tức mà thôi, Vũ Trụ Nguyên Tức chẳng những có thể dùng để tu luyện, mà còn có thể dùng để luyện khí.

Thử nghĩ một chút xem, nếu dùng Vũ Trụ Nguyên Tức luyện chế ra một pháp bảo, uy lực của nó sẽ mạnh đến mức nào. Cho nên những Vũ Trụ Nguyên Tức này là cố ý thu thập lại, sau đó bán cho người khác.

Nhưng Vũ Trụ Nguyên Tức không có quy tắc vũ trụ trói buộc, quả thật sẽ tự bạo. Một khi Vũ Trụ Nguyên Tức ngưng tụ đến một lượng nhất định, sẽ trực tiếp xé rách không gian này, xé nát quy tắc cũng không phải là chuyện không thể xảy ra. Cho nên chuyện Mặc Độc sẽ tự bạo, cũng không phải là lời nói dối.

Người trên phi thuyền này bắt tu sĩ thu thập Vũ Trụ Nguyên Tức, là muốn dựa vào nguyên khí của bản thân tu sĩ và thời gian dài tu luyện quy tắc, từ từ thu thập Vũ Trụ Nguyên Tức một cách ôn hòa. Qua thời gian dài, nguyên khí tu sĩ sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ, cuối cùng chỉ còn lại da bọc lấy xương, dầu hết đèn tắt mà chết. Đây cũng là lý do vì sao Lam Tiểu Bố tới đây nhìn thấy ai cũng là da bọc lấy xương.

Lam Tiểu Bố thầm mắng, những tên vương bát đản này đúng là buồn nôn mà. Hắn chỉ là một người qua đường, vậy mà cũng ném hắn đến đây để thu thập Vũ Trụ Nguyên Tức.

Nhìn dáng vẻ của chiếc phi thuyền này, chắc hẳn đã góp nhặt được rất nhiều Vũ Trụ Nguyên Tức rồi. Hắn có nên lấy hết những Vũ Trụ Nguyên Tức này đi không? Nếu như làm thì nên làm như thế nào?

“Tiểu Bố, ngươi có nghe ta nói không?” Thấy Lam Tiểu Bố không có phản ứng gì, Bàng Bất Lận lại hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố lấy lại tinh thần, vội vàng nói, “Ngươi nói là chúng ta sẽ cùng đi đến Kính Phương Thần Đình sao?

Chương 970: Bị nghi ngờ lập tức chạy.

“Không phải Kính Phương Thần Đình, Kính Phương Thần Đình thật là buồn nôn, ta vĩnh viễn không bao giờ quay lại nơi đó nữa.” Bàng Bất Lận nói.

“Đó là nơi nào? Còn nữa, ngươi có thể nói cho ta biết mười thần đình lớn ở thần giới được không?” Trong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố cũng không thể nào nghĩ ra phải làm cách nào để có thể lấy đi Vũ Trụ Nguyên Tức ở nơi này đi.

Xét về thực lực, hắn so với bất cứ người nào ở nơi này đều kém một khoảng lớn.

Bàng Bất Lận giải thích, “Không phải mười thần đình lớn, mà chỉ có chín thần đình lớn mà thôi, trong đó Đại Uyên Thần Đình đã bị tiêu diệt, chủ của Đại Uyên Thần Đình là Tát Kim Phụ hình như đã bị giết chết. Không chỉ như vậy, Đại Uyên Thần Đình ấn cũng đã bị mất rồi. Đại Uyên Thần Đình khác với chín thần đình còn lại, chủ của Thần Đình nhất định phải có Thần Đình Ấn, không có Thần Đình Ấn, vậy thì sẽ không có ai thừa nhận ngươi là chủ của Đại Uyên Thần Đình. Cho nên Đại Uyên Thần Đình ấn mất đi, cũng có nghĩa là Đại Uyên Thần Đình đã hoàn toàn biến mất.”

Nói xong, Bàng Bất Lận do dự một chút rồi bổ sung, “Thật ra năm đó Đại Uyên Thần Đình rất mạnh, cũng chỉ vì nội chiến cho nên mới bị tiêu diệt như vậy. Ta nghe nói Đại Uyên Thần Đình còn có một bộ phận tử trung, bọn họ đang tìm kiếm Đại Uyên Thần Đình ấn, một khi tìm được Đại Uyên Thần Đình ấn, có khả năng Đại Uyên Thần Đình sẽ được gầy dựng lại.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến Đại Uyên Thần Đình ấn bên trong Vũ Trụ Duy Mô, trong lòng tự nhủ cái Thần Đình Ấn này có gì đặc biệt sao? Hắn thật sự không nhìn ra.

“Còn về chín Thần ĐÌnh còn lại, theo thứ tự là Khuê Hà Thần Đình, Bất Diễn Thần Đình, Bách U Thần Đình, Kính Phương Thần Đình, Quy Hành Thần Đình, Hồng Vĩnh Thần Đình, Sùng Ngọc Thần Đình, Ly Loan Thần Đình, Diên Tinh Thần Đình. Chín Thần Đình vương của chín Thần Đình này đều là cường giả thần thông cái thế, bất cứ người nào đều có thân thể bất tử. Nhưng muốn nói đến người lợi hại nhất, thì đó chính là Triệt Đế của Khuê Hà Thần Đình…”

Mặc dù địa vị của Bàng Bất Lận thấp, nhưng hiểu biết về Thần giới cũng không phải là ít, hắn không những hiểu rõ về các đại đế của các thần đình như lòng bàn tay, mà còn biết thần đình nào có nơi nào tốt để tu luyện.

Trò chuyện với Bàng Bất Lận một lát, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình đã có được lợi ích không nhỏ.

“Tiểu Bàn, ngươi nói đến một nơi gọi là Chúng Thần Chi Địa đúng không? Vì sao tất cả mọi người đều muốn đến nơi này?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Chờ một chút…” Bàng Bất Lận chỉ chỉ trên không viên cầu, “Mặc Độc nơi này đã giảm bớt, ta đoán chúng ta đã rời khỏi khu vực thần tiệm Mặc Độc này rồi. Tiểu Bố, ngươi nhanh chóng dừng Mặc Độc Chuyển Di Trận đi.”

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy Mặc Độc tràn vào đây đã yếu bớt, hắn lập tức dừng Chuyển Di Trận lại, cùng với Bàng Bất Lận dựa vào nguyên lực của mình di chuyển Mặc Độc.

Lại qua thêm một nén nhang nữa, trận môn sau lưng Bàng Bất Lận và Lam Tiểu Bố mở ra, gọng nói của nam tu đã sai bảo hai người Lam Tiểu Bố đi thanh trừ Mặc Độc trước đó truyền đến, “Ra đi.”

“Đi nhanh lên.” Bàng Bất Lận kêu Lam Tiểu Bố một tiếng rồi xông ra ngoài.

Lam Tiểu Bố cũng theo phía sau bước vào trận môn.

Ánh mắt nam tu nhìn về phía Lam Tiểu Bố quét một vòng, sau đó lại quay về không gian an toàn của hắn. Trong khoang thuyền này chỉ còn lại mười ba người Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố, người này tên là Thiệu Áo, là một người không có chút nhân tính nào. Ngươi phải cẩn thận hắn một chút, trước đó ta tận mắt nhìn thấy một tu sĩ thu thập Mặc Độc vì chống đối hắn một câu, đã bị hắn ném vào trong không gian cất chứa Mặc Độc.” Thấy Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm đối phương, Bàng Bất Lận nhanh chóng truyền âm dặn dò Lam Tiểu Bố một câu.

Sau khi đi qua thần tiệm Mặc Độc, phi thuyền tiếp tục di chuyển về phía trước, qua khoảng nửa ngày sau. Thiệu Áo lại bước ra một lần nữa, gọi hai người khác tiến vào trong trận môn đi thanh trừ Mặc

Độc.

Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ khoảng thời gian thanh trừ Mặc Độc. Nếu như không đi qua thần tiệm Mặc Độc, cách nửa giờ Thiệu Áo sẽ ra ngoài phái người đi vào trận môn thanh trừ Mặc Độc, nếu như đi qua thần tiệm Mặc Độc, vậy thì sẽ tăng ca tạm thời. Phi thuyền khi đi qua thần tiệm Mặc Độc, nhất định phải ó người luôn luôn thanh trừ Mặc Độc.

Ngày thứ tư, mười ba người trong khoang đáy Lam Tiểu Bố đã giảm đi một người. Người tu sĩ này bởi vì trúng độc Mặc Độc quá sâu, không thể nào quay lại khoang đáy, đã bị Thiệu Áo ném vào trong hư không.

Lần nào Lam Tiểu Bố cũng cùng một tổ với Bàng Bất Lận, bởi vì có Lam Tiểu Bố giúp đỡ, còn có một số đan dược đưa cho Bàng Bất Lận, tình hình của Bàng Bất Lận không trở nên tệ đi. Nhưng mà Bàng Bất Lận không tệ đi, những tu sĩ khác thì lại không thể nào chịu nổi. Khi thời gian từ từ trôi qua, lúc đầu khoang đáy có mười ba người bây giờ chỉ còn lại bảy người. Bón người sau thì không có lập tức bị vẫn lạc, bọn hắn vì bị Mặc Độc xâm nhập quá mức, mới bị đưa vào khoang đáy. Trong tình huống như vậy sẽ không bị ném vào trong hư không, còn về chuyện có thể sống sót được hay không, đó là dựa vào chính bọn họ mà thôi.

Nhìn thấy nhân lực trong khoang đáy đã không đủ, Thiệu Áo lại dẫn thêm bốn người mới nữa xuống.

“Tiểu Bố, ta cảm thấy nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì có chút nguy hiểm.” Bàng Bất Lận và Lam Tiểu Bố sau khi cùng một tổ, mặc dù vẫn tiếp tục gầy đi, nhưng không còn rõ ràng như trước nữa. Mà sau khi Lam Tiểu Bố đến đây vẫn chẳng có chút thay đổi nào, loại tình huống này sẽ khiến người khác chú ý đến.

“Ta biết, vừa rồi tên Thiệu Áo kia khi đi ra còn cố ý nhìn chằm chằm ta một hồi lâu, gia hỏa này chắc đã có chút nghi ngờ rồi.” Lam Tiểu Bố nói.

Chương 971: Bị nghi ngờ lập tức chạy. (2)

Trong lòng hắn vô cùng lo lắng, nhưng có lo lắng cũng chẳng thể làm được gì. Những ngày này hắn đã cẩn thận điều tra, muốn phá vỡ khoang đáy này ra ngoài là chuyện rất khó khăn.

Cấp độ thần trận ở khoang đáy vượt xa cấp độ thần trận mà hắn có thể bố trí, bây giờ hắn không thể nào xé mở trong thời gian ngắn được. Ở trong mắt Thiệu Áo, mỗi lần hắn đi cùng Bàng Bất Lận thanh trừ Mặc Độc, hình như không bị ảnh hưởng gì nhiều, dùng một câu thường dùng để nói thì chính là, chuyện này không khoa học.

Ngay khi Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận đang thảo luận kế sách, Thiệu Áo lại đi ra một lần nữa, đứng trước mặt Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận. Hắn quan sát tỉ mỉ Lam Tiểu Bố một lúc, thần niệm cũng quét tới quét lui nửa ngày, rồi mới lên tiếng, “Phi thuyền sắp đi qua thần tiệm Mặc Độc, lần này hai người các ngươi đi vào.”

“Vâng.” Bàng Bất Lận nhanh chóng cúi người hành lễ.

Trận môn mở ra, nhìn thấy Bàng Bất Lận và Lam Tiểu Bố tiến vào trận môn, Thiệu Áo lại đóng trận môn lại. Nhưng mà lần này Thiệu Áo không quay về chỗ ở của mình, mà rời khỏi khoang đáy này.

Không lâu sau, Thiệu Áo xuất hiện ở trên boong thuyền, trước mặt hắn chính là nam tử mặt chữ điền đã tra hỏi Lam Tiểu Bố lúc trước.

“Thiệu Áo, ngươi nên biết rõ chức trách của ngươi, không có tình huống khẩn cấp, không nên tùy tiện đến đây tìm ta.” Nam tử mặt chữ điền có vẻ không vui nói.

Thiệu Áo nhanh chóng khom người thi lễ, “”Hòa Minh, ta phát hiện ra một chuyện bất thường. Nửa tháng trước, bên chỗ ngươi có đưa đến một tu sĩ cấp thấp vào khoang đáy để thanh trừ Mặc Độc. Theo lý mà nói, đã nửa tháng trôi qua, hắn ít nhất phải gầy đi một nửa mới đúng. Nhưng trên thực tế, hắn không gầy đi một chút nào, không chỉ như vậy, tinh thần của hắn còn không tệ. Ta cho rằng là do công việc bọn họ làm khá ít, cho nên gần đây đều tăng thêm thời gian làm việc cho bọn họ, khi đi qua thần tiệm Mặc Độc, còn cố ý bảo bọn hắn đi vào, nhưng hình như không có ảnh hưởng gì đối với bọn hắn cả, không chỉ có hắn, ngay cả đồng bạn của hẳn kia, dạo gần đây cũng không chịu ảnh hưởng gì nhiều.”

“A, còn có chuyện như vậy sao?” Nam tử mặt chữ điền kinh ngạc kêu lên.

Sau đó nam tử mặt chữ điền lập tức nói, “Lập tức dẫn người đó đến đây.”

“Vâng.” Thiệu Áo kính cẩn đáp lại, “Phi thuyền đang tiến vào thần tiệm Mặc Độc, ta đã bảo hẳn tiến vào không gian thanh trừ Mặc Độc, sau khi thành trừ Mặc Độc xong, ta sẽ lập tức dẫn hắn đến đây.”

…

“Tiểu Bố, ta cảm thấy có chút bất an.” Vừa tiến vào trong viên cầu thành trừ Mặc Độc, Bàng Bất Lận đã không nhịn được nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, nếu như ta đoán không sai, lần này chúng ta ra ngoài sẽ lập tức bị bắt đi tra hỏi. Nhưng mà trong khoảng thời gian này ta đã chuẩn bị khá ổn rồi, hôm nay chính là thời gian chạy trốn của chúng ta.”

“Chạy trốn như thế nào?” Bàng Bất Lận vội vàng hỏi.

“Ta có một cái Chân Linh thế giới, ngươi tiến vào Chân Linh thế giới của ta, ta sẽ để Mặc Độc nổ tung nơi này.” Lam Tiểu Bố nói.

Gần đây bọn hắn thu thập Vũ Trụ Nguyên Tức đều dựa vào trận pháp bỏ vào trong pháp bảo không gian, theo suy đoán của Lam Tiểu Bố, mặc dù vẫn còn chưa đến điểm giới hạn Vũ Trụ Nguyên Tức nổ tung, nhưng hắn chỉ cần thêm vào một chút ngoại lực là được.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định phá trận mà đi, nhưng nửa tháng qua quan sát kỹ lưỡng, hắn phát hiện muốn phá trận thì khả năng thành công không lớn.

“Mặc Độc tự bạo sẽ vô cùng đáng sợ, ta đoán Chân Linh thế giới cũng không thể nào chịu đựng được đâu.” Bàng Bất Lận có chút lo lắng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Chuyện này ngươi không cần phải lo lắng, ta có cách, ngươi chỉ cần vào Chân Linh thế giới là được rồi.”

“Được, ta không có vấn đề gì cả…” Bàng Bất Lận nghe Lam Tiểu Bố nói, lúc này mới tỏ vẻ đồng ý.

Chờ Bàng Bất Lận buông lỏng tâm thần, Lam Tiểu Bố đưa Bàng Bất Lận vào trong Chân Linh thế giới, lại bỏ Chân Linh thế giới vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố không ra tay ngay, mà nhìn chằm chằm Vũ Trụ Nguyên Tức đang không ngừng tụ tập vào trong không gian chứa đựng. Hắn muốn lấy hết toàn bộ số Vũ Trụ Nguyên Tức này đi.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng đã nghĩ ra một cách, đó chính là dựa vào trận văn hư không. Hắn đang khắc họa trận văn hư không bên trong không gian chứa đựng này, cuốn hết Vũ Trụ Nguyên Tức từ bên trong ra.

Không gian chứa đựng trước mắt mặc dù có đẳng cấp không thấp, nhưng mà cũng không có bất cứ cấm chế nào. Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng khắc hoạ từng đạo trận ở bên trong đó.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố kích phát trận văn, Vũ Trụ Nguyên Tức bên trong không gian chứa đựng kia toàn bộ hóa thành một dòng chảy màu đen bị Lam Tiểu Bố cuốn vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Hắn đã thành lập một không gian độc lập bên trong Vũ Trụ Duy Mô, chỗ không gian này chính là dùng để cất giữ Vũ Trụ Nguyên Tức.

Chỉ ngắn ngủi một ngày, Vũ Trụ Nguyên Tức trong không gian chứa đựng đã bị hắn lấy đi hết chín phần. Dựa theo kế hoạch của Lam Tiểu Bố, một phần còn lại hắn sẽ tụ vào trong không gian viên cầu nơi hắn đang đứng này. Không gian viên cầu này cũng không có bất cứ cấm chế nào, cũng không có tu sĩ dùng nguyên khí cùng Vũ Trụ Nguyên Tức. Chỉ cần chờ hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, khi Vũ Trụ Nguyên Tức ở đây đạt đến mức độ nhất định, tất nhiên sẽ tự bạo. Nếu như còn không tự bạo, hắn sẽ cho nổ một chút.

Lam Tiểu Bố còn chưa lấy một phần Vũ Trụ Nguyên Tức này bỏ vào trong không gian viên cầu này, đã cảm nhận được từng đợt rung động dữ dội.

Phi thuyền tựa như bị va chạm vào dòng chảy thiên thạch, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Bên ngoài có lẽ đã xảy ra chuyện, Lam Tiểu Bố không quản được nhiều như vậy, lấy một phần Vũ Trụ Nguyên Tức kia từ trong không gian chứa đựng truyền tống đến không gian viên cầy này, đồng thời đóng các loại trận pháp lại, sau đó mới tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Hầu như ngay sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Vũ Trụ Duy Mô một khắc, quy tắc không gian xung quanh Vũ Trụ Nguyên Tức bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, lập tức bộc phát ra một luồng lực lượng kinh khủng, sau đó nổ tung.

Chương 972: Mặc Hà xuất hiện.

Lam Tiểu Bố còn định dùng thần niệm quan sát tình hình tự bạo của Vũ Trụ Nguyên Tức ở bên ngoài, chỉ là thần niệm của hắn vừa tràn ra, đã bị xé nát vụn.

Cũng may đẳng cấp của Vũ Trụ Duy Mô đủ cao, Vũ Trụ Nguyên Tức nổ tung xé rác quy tắc không gian những cũng không thể xé rách Vũ Trụ Duy Mô.

Đợi khoảng một nén nhang sau, thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, phát hiện không còn hơi thở cuồng bạo nữa, lúc này mới xông ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời cũng mang cả Bàng Bất Lận ra ngoài.

“Tiểu Bố, chúng ta chay trốn khỏi phi thuyền rồi sao?” Bàng Bất Lận khiếp sợ nhìn cảnh tượng xung quanh, cũng không biết là đang hỏi thăm Lam Tiểu Bố hay tự lẩm bẩm.

“Đúng vậy, Chân Linh thế giới suýt chút nữa không thể chịu đựng nổi trước vụ nổ Mặc Độc.” Lam Tiểu Bố nói đơn giản một câu, hắn khẳng định Chân Linh thế giới không thể nào trốn thoát được khỏi Vũ Trụ Nguyên Tức tự bạo. Loại nổ tung xé rách quy tắc này, đừng nói là Chân Linh thế giới, cho dù có là một pháp bảo cao hơn một cấp cũng chưa chắc có thể trụ được.

“Phi thuyền đâu rồi?” Bàng Bất Lận lại hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngay cả bột phấn cũng không còn.”

Hắn còn đang suy nghĩ, ngay khi hắn châm ngòi Vũ Trụ Nguyên Tức nổ tung, là cái gì đã va chạm với phi thuyền, lúc này đột nhiên thần niệm quét thấy một thân ảnh đang giãy dụa.

“Lại có người còn sống?” Lam Tiểu Bố lập tức độn đến đó, trong lòng hắn lại càng kinh ngạc, trong vụ nổ Vũ Trụ Nguyên Tức đáng sợ như vậy, làm sao có người còn sống được? Chẳng lẽ cũng có loại bảo vật như Vũ Trụ Duy Mô giống hắn hay sao?

Chờ Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt người này rồi, lập tức nhận ra đối phương, chính là nam tử mặt chữ điền đã bảo hắn xuống khoang đáy thanh trừ Mặc Độc lúc trước.

“Là ngươi?” Bàng Bất Lận cũng đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, hắn tựa như cùng lúc nói ra hai chữ này với nam tử mặt chữ điền kia.

Rất rõ ràng Bàng Bất Lận biết nam tử mặt chữ điền này, mà nam tử mặt chữ điền này lại kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố. Hắn khó hiểu là tại sao Lam Tiểu Bố lại không có chuyện gì, hơn nữa còn xuất hiện trước mặt hắn? Sau đó lập tức nhớ đến chuyện trước đó Thiệu Áo đã nói cho hắn, xem ra tên tiên đế nho nhỏ này có bí mật cực lớn. Điều này khiến hắn có chút hối hận, lúc trước không kiểm tra Lam Tiểu Bố cẩn thận.

“Hắn tên là Hòa Tuyền Sinh, là minh chủ của tiểu đội mạo hiểm trên chiếc phi thuyền kia của chúng ta.” Bàng Bất Lận nói ra, hắn cũng đã nhìn ra được, Hòa Tuyền Sinh bị thương không nhẹ, chắc hẳn không có uy hiếp gì đối với bọn hắn.

Hòa Tuyền Sinh rất muốn hỏi vì sao Lam Tiểu Bố lại không có chuyện gì, nhưng hắn không dám. Bây giờ bản thân hắn đã bị thương nặng, chẳng những là thức hải mà toàn bộ kinh mạch đan điền đều bị thương. Hắn có thể khẳng định bây giờ mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận, cho nên hắn không dám hỏi nhiều chuyện hơn. Muốn biết bí mật của Lam Tiểu Bố, chỉ khi nào bản thân khôi phục lại rồi sưu hồn sau.

“Hòa Tuyền Sinh, ta và ngươi có thù hay sao? Ta chỉ hỏi thăm đường đi một chút thôi, ngươi vừa tới đã bắt ta đi thanh trừ Mặc Độc rồi?” Lam Tiểu Bố cười lạnh nhìn Hòa Tuyền Sinh trước mặt, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho gia hỏa này.

“Ta biết làm sao để đến Mặc Hà, nơi này còn cách Mặc Hà rất gần, chỉ cần đến Mặc Hà, ngươi có thể thỏa thích thu thập Mặc Kim.” Hòa Tuyền Sinh không trực tiếp trả lời vấn đề của Lam Tiểu Bố, bởi vì lúc trước hắn hoàn toàn không xem Lam Tiểu Bố là người sống. Bất kỳ lời giải thích nào, cũng chẳng có chút ý nghĩa. Ai biết sẽ xảy ra loại chuyện này, vị trí của hắn và Lam Tiểu Bố thay đổi?

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không hề cảm thấy hứng thú với Mặc Kim, khi đang định đánh chết tên Hòa Tuyền Sinh trước mắt này thì nghe thấy Bàng Bất Lận kinh ngạc thốt lên, “Mặc Hà…”

Lam Tiểu Bố ngẩn đầu nhìn lại, ở nơi xa có một con sông lớn vô cùng mênh mông xuất hiện ở biên giới hư không, sông lớn màu đen như mực, sóng lớn quay cuồng không ngừng, sóng lớn kia tựa như những đạo mặt phẳng không gian đang nhấp nhô. Sông dài màu đen, nhìn giống như một con hăc Long dang bị treo trong hư không.

“Thật sự là Mặc Hà…” Giọng nói Bàng Bất Lận có chút run rẩy lặp lại một lần nữa.

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Lúc trước không phải các ngươi muốn đến Mặc Hà sao? Nhìn thấy Mặc Hà không phải là chuyện bình thường à, có gì mà phải kích động?”

Bàng Bất Lận run giọng nói, “Ngươi không biết, mặc dù có rất nhiều tiểu đội mạo hiểm đi Mặc Hà, nhưng thật sự có thể tìm được Mặc Hà, đồng thời đến được Mặc Hà ít lại càng thêm ít.”

Hòa Tuyền Sinh cũng vô cùng kích động nhìn trường hà treo trong hư không đằng xa, thì thào nói, “Không ngờ lại thật sự gặp được Mặc Hà…”

Lúc trước hắn nói nơi này cách Mặc Hà không xa, cũng không phải là lừa Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố, chúng ta nhanh đi đến Mặc Hà đi, chỉ cần lấy được một ít Mặc Kim, chúng ta sẽ phát tài.” Giọng nói của Bàng Bất Lận có chút run rẩy, hoàn toàn không để ý đến chuyện gì khác.

“CHờ một chút.” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Hòa Tuyền Sinh, “Nói xem trước khi phi thuyền nổ tung đã bị va cham với thứ gì vậy?”

“Cũng là một chiếc phi thuyền, phi thuyền kia bị trúng tà khí trong thần tiệm Mặc Độc, người trên thuyền đều bị điên cả rồi, phi thuyền mất không chế cho nên lao đến phi thuyền của chúng ta, chuyện này mới khiến phi thuyền.chúng ta bị Mặc Độc nổ tung.” Hòa Tuyền Sinh vội vàng nói, hắn đang nhanh chóng nghĩ làm sao mới có thể giữ lại được cái mạng của mình.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, trừ Mặc Độc, sao lại bị nhiễm tà khí?

“Cái gì là tà khí?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Bàng Bất Lận.

Không đợi Bàng Bất Lận trả lời, Hòa Tuyền Sinh đã nhanh chóng giải thích, “Tà khí là do thần tiệm Mặc Độc sinh ra, thích nhất là bám vào trên người tu sĩ, tước đoạt thần trí của tu sĩ, sau đó biến tu sĩ thành nơi sống nhờ của nó…”

“Đoạt xá?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chương 973: Mặc Hà xuất hiện. (2)

“Cũng loại với đoạt xá đi, nhưng mà đây là quá trình trước khi đoạt xá hoàn thiện, tà khí sau khi bám vào tu sĩ, tu sĩ sẽ mất đi thần trí, làm việc không có chút lý tính nào.” Hòa Tuyền Sinh đáp.

Sau khi nói xong, không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Hòa Tuyền Sinh đã tiếp tục nói, “Một khối Mặc Kim không chỉ có giá trị 100 thần tinh hạ phẩm, Mặc Kim còn có giá trị quan trọng hơn, nếu như ngươi đồng ý thả ta ra, ta có thể nói cho ngươi. Còn nữa, ta biết chỗ nào bán Mặc Kim ra mới có thể bán được Mặc Kim với giá cao hơn.”

“Trên người ngươi có Mặc Kim hay không?” Lam Tiểu Bố nhìn Hòa Tuyền Sinh.

“Không có, đây cũng là lần đầu tiên ta tìm được Mặc Hà.” Hòa Tuyền Sinh cẩn thận từng li từng tý nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, bỗng nhiên đánh một quyền xuống, “Ngươi không còn giá trị lợi dụng nữa.”

Cảm nhận được hơi thở tử vong từ một quyền này của Lam Tiểu Bố nghiền ép đến, ánh mắt Hòa Tuyền Sinh lóe lên tia tuyệt vọng, nhưng hắn không có năng lực tránh thoát một quyền này.

“Bành!” Hòa Tuyền Sinh vốn đã bị thương rất nặng, lần này không thể nào phản kháng được, lập tức bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh thành bã vụn.

Một đạo quang mang mơ hồ bắn ra, trực tiếp bám vào trên người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, còn muốn hạ ấn ký thần niệm trên người hắn. Cho dù hắn không thể gỡ bỏ được, Vũ Trụ Duy Mô cũng sẽ giúp hắn tìm ra ấn ký thần niệm.

Sau khi lấy đi chiếc nhẫn của Hòa Tuyền Sinh, Lam Tiểu Bố tách ấn ký thần niệm trên người mình ra, đồng thời để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình ấn ký trên người mình.

Nhiều lần gặp phải nguy cơ đã khiến Lam Tiểu Bố càng cẩn thận hơn, cho dù hắn đã gỡ ấn ký thần niệm bám vào hắn khi Hòa Tuyền Sinh vẫn lạc, nhưng hắn vẫn phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tìm kiếm một lần.

“Tiểu Bố, chúng ta đi Mặc Hà đi, chỉ cần tìm được đủ nhiều Mặc Kim, tương lai chúng ta không cần phải lo lắng về chuyện về tài nguyên tu luyện nữa.” Bàng Bất Lận hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của Hòa Tuyền Sinh.

“Đi.” Lam Tiểu Bố cũng muốn biết rốt cuộc Mặc Kim là thứ gì, cho nên hắn cũng không kiểm tra chiếc nhẫn của Hòa Tuyền Sinh. Đến Mặc Hà trước, chuyện khác để sau.

Cho dù hai người có thể nhìn thấy Mặc Hà, nhưng cho dù hai người độn về phía trước như thế nào, Mặc Hà tựa như lại càng ngày càng xa.

“Không hay rồi, Mặc Hà sẽ biến mất.” Bàng Bất Lận lo lắng nói.

Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra, “Lên đây.”

“Được.” Bây giờ trong mắt Bàng Bất Lận chỉ có Mặc Hà, đừng nói

Lam Tiểu Bố lấy ra chính là một cái nồi, cho dù Lam Tiểu Bố có lấy ra một cái bồn cầu, hắn cũng sẽ không chút do dự mà nhảy vào.

Luân Hồi Oa kích phát, khoảng cách giữa bọn hắn và Mặc Hà bắt đầu rút ngắn lại. Lúc này Bàng Bất Lận mới kịp phản ứng lại, kinh ngạc vuốt ve Luân Hồi Oa, sau đó nhìn Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, cái nồi này hình như có tốc độ còn nhanh hơn những pháp bảo phi hành mà ta thấy.”

“Đừng để ý, đây là đồ bảo mệnh của ta đấy.” Lam Tiểu Bố không có ý định giải thích, trong khoảng thời gian đi cùng với Bàng Bất Lận cho đến nay, hắn cảm thấy nhân phẩm của Bàng Bất Lận không tồi, lúc này mới lấy Luân Hồi Oa ra. Nhưng mà Bàng Bất Lận không biết Luân Hồi Oa là cái gì, Lam Tiểu Bố cũng không giải thích.

Có Luân Hồi Oa, Mặc Hà càng ngày càng gần. Mấy ngày sau, Luân Hồi Oa dừng tại bờ cát sát Mặc Hà.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, phát hiện chỉ cần đứng trên bờ cát này, bọn hắn sẽ không bị Mặc Hà bỏ lại.

Mặc Hà lơ lửng trong Mặc Hà hư không mênh mông, thật giống như Côn Khư Hải mà hắn nhìn thấy lúc trước. Mặc Hà còn kỳ quái hơn là, cho dù sóng nước cuồng bạo đến mức nào, khi đến gần bờ cát, đều sẽ tiêu tán đi.

Nhìn bãi cát không thấy biên giới ở đâu, có ẩn chứa một vài tinh thể màu đen. Lam Tiểu Bố nhặt một viên lên, tinh thể này rõ ràng chỉ lớn bằng nắm tay trẻ nhỏ, nhưng cầm trên tay lại nặng như vô số hành tinh. Cẩn thận ước lượng một chút, lại giống như một cái lông vũ, thậm chí không có bất cứ trọng lượng nào.

“Tiểu Bố, chúng ta phát tài rồi, đây là Mặc Kim, thật là nhiều Mặc

Kim.” Bàng Bất Lận nắm lấy hai viên Mặc Kim, kích động đến mức hai tay run rẩy.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Chỉ sợ ngươi không thể phát tài được đâu, những Mặc Kim này chắc ngươi không thể bỏ vào trong nhẫn của mình được đâu.”

Mặc Kim này có ẩn chứa một loại hơi thở quy tắc từ thuở khai thiên lập địa, không chỉ như vậy còn có hơi thở vũ trụ bản nguyên vô cùng nặng nề, Lam Tiểu Bố đoán, Mặc Kim này rất có thể có liên quan đến Vũ Trụ Nguyên Tức.

Trước đó hắn thu thập Mặc Độc đã dùng Vũ Trụ Duy Mô phân tích ra, kết quả chứng minh Mặc Độc chính là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức, mà cái Mặc Kim này có khả năng cũng là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức.

Vừa rồi hắn đã thử một chút, Mặc Kim không thể nào bỏ vào trong nhẫn được. Nhưng mà Mặc Kim có thể bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, có thể thấy được đẳng cấp của Vũ Trụ Duy Mô không thể yếu hơn đẳng cấp của vũ trụ đã bị hủy diệt này.

“Thật sự không thể bỏ vào trong nhẫn được, xong rồi…” Vẻ mặt Bàng Bất Lận vô cùng tiếc nuối cầm hai viên Mặc Kim, hắn đã thử đi thử lại rất nhiều lần, Mặc Kim thật sự không thể nào bỏ vào trong nhẫn được.

Không thể bỏ vào trong nhẫn, cầm nhiều Mặc Kim hơn nữa cũng không có ích gì.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Bàng Bất Lận, “Tiểu Bàn, bây giờ chuyện quan trọng nhất của ngươi không phải là thu thập Mặc Kim, mà là thanh trừ Mặc Độc trong cơ thể. Nếu không, ngươi sẽ không thể nào tiến thêm một bước.”

Bàng Bất Lận thở dài, “Ta biết, nếu như Mặc Độc dễ thanh trừ như vậy, thế thì không phải là Mặc Độc.”

Lúc nói chuyện, nhìn thấy Lam Tiểu Bố không ngừng thu thập Mặc Kim, Bàng Bất Lận không nhịn được nói, “Tiểu Bố, không có thứ để đựng, ngươi thu thập nhiều Mặc Kim như vậy có ích gì? Chẳng lẽ vác trên người? Đó chính là muốn chết đó.”

Loại bảo vật như Mặc Kim có ai lại dám công khai vác lên người như vậy chứ, thế thì không còn là bảo vật nữa, mà là bùa đòi mạng.

Chương 974: Nước Mặc Hà.

“Ta có một thứ có thể đựng Mặc Kim, bây giờ ngươi giúp ta thu thập Mặc Kim, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi loại bỏ Mặc Độc trong thân thể.” Lam Tiểu Bố nói.

Bàng Bất Lận ngẩn ngơ, hắn cũng không phải đồ ngốc. Nhẫn trữ vật không thể nào chứa Mặc Kim được, nói rõ quy tắc của Mặc Kim này còn hơn xa cả nhẫn trữ vật. Bởi vậy có thể thấy được, giá trị của loại vật này không thể nào đánh giá được.

Nhưng có giá trị cao hơn, lại không thể nào lấy được thì cũng vô dụng. Bây giờ Lam Tiểu Bố nói hắn có thứ để chứa Mặc Kim, rõ ràng là trên người Lam Tiểu Bố có bảo vật có đẳng cấp không thấp hơn Mặc Kim, đây rất có thể chính là bảo vật Tiên Thiên.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt Bàng Bất Lận dã tỉnh ngộ ra. Cho dù trên người Lam Tiểu Bố có phải là loại bảo vật này hay không, chuyện này cũng chẳng có chỗ xấu nào đối với hắn. Hắn lại không nhòm ngó đến bảo vật trên người Lam Tiểu Bố, có gì phải lo lắng? Nếu như không nhờ có Lam Tiểu Bố, chỉ sợ hắn đã chết ở trên phi thuyền rồi, làm gì còn mạng đến lúc này?

“Được, Tiểu Bố, ta giúp ngươi thu thập Mặc Kim.” Bàng Bất Lận cực kỳ dứt khoát đồng ý giúp đỡ Lam Tiểu Bố thu thập Mặc Kim.

Đến mức chuyện Lam Tiểu Bố nói sẽ giúp hắn loại trừ Mặc Độc trong cơ thể, hắn hoàn toàn không có nhắc đến. Bởi vì hắn hiểu rất rõ, chuyện này không có khả năng lớn.

Nếu như Mặc Độc có thể loại trừ, thì sẽ không chờ đến sự trợ giúp của Lam Tiểu Bố. Mười Thần Đình lớn tồn tại lâu như vậy, Mặc Độc cũng đã sớm tồn tại từ lâu, đến bây giờ cũng chưa thấy người nào có thể giải quyết được vấn đề này.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn quan sát Bàng Bất Lận, đã ở cùng với Bàng Bất Lận trong một khoảng thời gian, hắn biết rõ Bàng Bất Lận là con người như thế nào. Biểu hiện vừa rồi của Bàng Bất Lận, khiến Lam Tiểu Bố tin tưởng, hắn không nhìn lầm người. Nếu như nói Bàng Bất Lận có thể cáo già đến mức có thể che giấu tâm tư đến mức bản thân mình cũng không thể nhìn ra, vậy thì Lam Tiểu Bố hắn chỉ có thể nhận mệnh.

Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận ở bờ cát Mặc Hà điên cuồng thu thập Mặc Kim.

Mà giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của Mặc Kim và kết cấu ấn ký thần niệm trong cơ thể Lam Tiểu Bố. Trước đó khi giết chết Hòa Tuyền Sinh, Lam Tiểu Bố đã hủy đi ấn ký bám trên người. Vì đề để phòng chuyện ngoài ý muốn, Lam Tiểu Bố mới để Vũ Trụ Duy Mô tìm kiếm trên người hắn một lần.

Sự thật đã chứng minh, chuyện Lam Tiểu Bố lo lắng không phải là dư thừa, còn có một đạo ẩn ký ẩn bên trong mạch máu của hắn. Ấn ký này cũng cao cấp như Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, sau khi bám vào trong máu rồi, sẽ hoàn toàn hóa thành một phần của thân thể.

Có lẽ chờ đến lúc hắn tu luyện, tia ấn ký này sẽ hiện ra. Bất cứ thứ gì không thuộc về bản thân mình, lúc tu luyện Trường Sinh Quyết nhất định sẽ lộ ra. Nhưng bây giờ hắn vẫn luôn không tu luyện, nơi này không thích hợp để tu luyện. Ai có thể khẳng định qua thời gian dài, ấn ký này có thể trực tiếp dung nhập vào trong máu hay không, hóa thành một phần của thân thể?

Lam Tiểu Bố cẩn thận gỡ bỏ tia ấn ký thần niệm này ra, lần này hắn không hủy ấn ký đi, mà phong ấn cái ấn ký này lại, đặt ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Tương lai khi hắn nhìn thấy người làm ấn ký này, sẽ biết là ai đã hạ loại ấn ký thần niệm này trên người Hòa Tuyền Sinh. Chỉ cần tìm được là ai hạ ấn ký, hắn sẽ biết được Hòa Tuyền Sinh đang làm việc cho ai.

Vũ Trụ Duy Mô chẳng những giúp Lam Tiểu Bố tìm ra được ấn ký thần niệm trong cơ thể, mà còn tìm ra trong cơ thể Lam Tiểu Bố cũng có Mặc Độc tồn tại. Mặc dù tương đối ít, nhưng qua thời gian dài cũng sẽ ảnh hưởng đến căn cơ đại đạo.

Trừ những chuyện đó ra, còn lại chính là lai lịch thật sự của Mặc Kim cũng được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra. Mặc Kim cũng là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức, nếu như nói Mặc Kim chính là gân cốt của Vũ Trụ Nguyên Tức, vậy Mặc Độc kia chỉ là thứ bổ sung cho Vũ Trụ Nguyên Tức mà thôi. Khác với Mặc Độc chính là, Mặc Kim không có bất cứ độc tính nào cả. Nếu như không cân nhắc đến tác dụng cực hạn của Vũ Trụ Nguyên Tức. Mặc Kim quả thật chính là pháp bảo luyện khí cao cấp. Lam Tiểu Bố không dùng Mặc Kim tu luyện, nhưng mà dùng Vũ Trụ Nguyên Tức để tu luyện, chỉ cần tìm được phương pháp, theo lý thuyết mà nói thì không có bất cứ vấn đề gì cả.

Mặc Kim và Mặc Độc đều là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức, chỉ có dung hợp hai thứ này lại, mới có thể tụ tập lại Vũ Trụ Nguyên Tức.

Cái Vũ Trụ Nguyên Tức này nhất định là thứ xuất hiện khi một vũ trụ nào đó sụp đổ, Lam Tiểu Bố không rõ cái vũ trụ này sụp đổ khi nào, vì sao Mặc Kim và Mặc Độc lại tách ra. Nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là hắn muốn thu thập những thứ này lại trước, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai hắn sẽ dùng đến.

Dòng sông Mặc Hà vô cùng vô tận, không biết kéo dài đến đâu, chỉ ngắn ngủi mấy tháng, Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận đã thu thập được một đống lớn Mặc Kim.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn không thể nào tìm được cách dung hợp Mặc Kim và Mặc Độc, hắn chỉ có thể để Mặc Độc và Mặc Kim ở trong không gian khác biệt bên trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Tiểu Bố, ngươi nói sao nước sông Mặc Hà tại sao không đánh lên bờ cát? Nếu nước sông Mặc Hà không đánh lên đây, vậy Mặc Kim ở trên bờ cát từ đâu mà ra?” Bàng Bất Lận cuốn lên mấy viên Mặc Kim, nhàm chán hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố dừng chân lại, hắn nhìn về phía Mặc Hà mênh mông vô tận kia.

Hắn đã thử đủ mọi cách nhưng vẫn không thể dung hợp Mặc Độc và Mặc Kim thành Vũ Trụ Nguyên Tức thật sự được. Nếu như dùng nước sông Mặc Hà thì sao?

Vũ Trụ Nguyên Tức là gì hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng nước sông Mặc Hà thì hắn cũng chưa từng động đến. Chỉ dùng thần niệm cảm nhân một chút thì không thể thẩm thấu vào trong được mà thôi.

Chương 975: Nước Mặc Hà. (2)

Hắn tốt xấu gì cũng đã ở Mặc Hà mấy tháng, thế mà lại không đụng đến nước sông Mặc Hà.

Nghĩ là làm, Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh ra từng đạo thủ ấn, hắn muốn cuốn nước sông Mặc Hà lên nhìn xem một chút.

Chẳng qua khi thần niệm của Lam Tiểu Bố bắt đầu cuốn nước sông Mặc Hà lên, Mặc Hà lại càng cuộn trào hơn. Bọt nước màu mực dâng cao lên đến ngàn trượng, còn đang điên cuồng tăng lên.

Thần niệm Lam Tiểu Bố chạm đến sóng nước Mặc Hà này, chỉ qua mấy giây, thần niệm đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Thức hải truyền đến một cơn đau đớn, Lam Tiểu Bố lập tức biết mình đã xem thường nước sông Mặc Hà này rồi, hắn dứt khoát lấy một cái vật chứa không gian ra, sau đó thần niệm lại cuồn cuộn cuốn đến một lần nữa.

Cùng lúc đó Lam Tiểu Bố cũng vận chuyển Đoán Thần Thuật, được sự giúp đỡ của Đoán Thần Thuật, lần này Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng có thể cuốn nước sông Mặc Hà lên, một ngấn nước màu đen mực bị Lam Tiểu Bố lấy đi, rơi vào vật chứa không gian trước mặt hắn.

“Răng rắc!” Một tiếng nứt vang, một khắc sau, cái vật chứa không gian này bị vỡ vụn, nước sông Mặc Hà rơi xuống bờ cát, biến mất tăm.

“Thật là lợi hại.” Bàng Bất Lận thán phục một tiếng, không biết là đang nói Lam Tiểu Bố lợi hại, hay là nói nước sông Mặc Hà lợi hại.

“Quả thật là lợi hại.” Lam Tiểu Bố thán phục một tiếng, lúc này hắn khẳng định nước sông Mặc Hà này nhất định không phải là thứ đơn giản, càng không cho hắn thu thập thì hắn lại càng muốn thu thập.

“Tiểu Bàn, ngươi thu thập Mặc Kim đi, ta ở đây luyện hóa một món pháp bảo.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lập tức lập nên một cấm chế, lấy Vô Hỏa Hồ Lô ra.

Vô Hỏa Hồ Lô là bảo vật gì, Lam Tiểu Bố cũng không biết, nhưng mà trong hồ lô này có đựng Phụ Cốt Hỏa Diễm. Phụ Cốt Hỏa Diễm vẫn còn một ít hắn vẫn còn chưa luyện hóa xong, bây giờ Lam Tiểu Bố định luyện hóa hết số Phụ Cốt Hỏa Diễm trong này, sau đó sẽ dùng Vô Hỏa Hồ Lô đựng nước sông Mặc Hà.

“KHông đúng, ngươi nhìn kìa, hình như Mặc Hà định chạy…” Bàng Bất Lận ngơ ngác nhìn Mặc Hà đang càng ngày càng xa.

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy Mặc Hà đã dần dần cách xa bờ cát mà bọn họ đang đứng, Lam Tiểu Bố nhanh chóng xông về phía trước, sau đó thần niệm tràn ta. Lần này cuốn lấy số nước sông Mặc Hà còn nhiều hơn lần trước. Lam Tiểu Bố lần này không dùng vật chứa không gian nữa, mà lấy Luân Hồi Oa ra.

Một luồng ngấn nước màu mực bị Lam Tiểu Bố cuốn đến, rơi vào trong Luân Hồi Oa. Lam Tiểu Bố còn chưa kịp đánh cấm chế lên, Mặc Hà đã như bị hút vào trong hư không mênh mông, biến mất tăm.

“Tiểu Bố, ngươi lấy được nước Mặc Hà rồi sao?” Bàng Bất Lận ngây người nhìn nước Mặc Hà màu đen bên trong Luân Hồi Oa ở trước mặt Lam Tiểu Bố. Hắn cũng dùng thần niệm thẩm thấu vào trong

Mặc Hà, thần niệm khi chạm vào sẽ lập tức biến mất, không ngờ Lam Tiểu Bố có thể sử dụng thần niệm cuốn đi nước Mặc Hà.

“Nước này thật sự không đơn giản, bây giờ ta còn chưa biết tác dụng của nó, chờ sau khi ta cất giữ nó thật tốt rồi sẽ từ từ nghiên cứu, ngươi ở chỗ này chờ ta một khoảng thời gian.” Lam Tiểu Bố dùng cấm chế khóa Luân Hồi Oa lại.

…

Lam Tiểu Bố bế quan luyện hóa hoàn toàn Phụ Cốt Hỏa Diễm, lúc này, có một chiếc phi toa vô cùng đẹp đẽ chạy vào trong Mặc Hà hư không. Nhìn dáng vẻ hoảng hốt chạy bừa của phi toa này, rõ ràng là đằng sau có người đuổi giết.

Mặc dù tốc độ của cái phi toa này rất nhanh, nhưng người truy sát quá nhiều, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, phi toa đã bị bảy, tám chiếc pháp bảo phi hành bao vây.

“Lãnh Y THường, sao phải đi làm những chuyện không có ý nghĩa gì như vậy? Ngươi cảm thấy ngươi có thẻ chạy trốn được sao? Thành thật một chút đi, quay về với chúng ta.” Đứng ra nói chuyện chính là một nam tử tóc nâu đứng trên chiếc phi thuyền gần nhất, hắn nhìn chằm chằm nữ tử trên phi toa, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, nhưng trong đôi mắt tràn ngập dục vọng kia đã hiển lộ rõ suy nghĩ trong lòng của hắn.

“Một cái tông môn bẩn thỉu, ai ai cũng miệng đầy đạo đức, lén lút nam đạo nữ xướng. Lãnh Y Thường ta cho dù có chết, cũng tuyệt đối sẽ không quay về cái nơi buồn nôn ấy.” Ánh mắt nữ tử trên phi toa vô cùng lạnh lẽo, trong mắt ẩn chứa ý chí quyết chết.

Tu sĩ từ mấy phi thuyền còn lại đều đã xông ra boong thuyền, hầu như tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phía nữ tử trên phi toa kia, trong mắt mỗi người đều chứa đầy dục vọng.

Đây là một nữ nhân hoàn mỹ đến cực hạn, không có người nào thấy được nữ nhân xinh đẹp đến thế. Nếu như nhất định phải tìm ra một khuyết điểm trên người nàng, thế thì chính là đôi mắt vô cùng lạnh lẽo kia.

Nam tử tóc nâu cười ha ha một tiếng, “Lãnh Y Thường, người khác nam đạo nữ xướng? Số nữ nhân mà tất cả mấy người chúng ta ở nơi này đã từng chơi qua cộng lại, còn không bằng số nam nhân mà một mình ngươi đã ngủ qua đâu. Ngươi nói đi, có người nào không ngủ cùng ngươi? Nếu đã nói lời này, chúng ta cũng không để ý, chỉ cần bên chỗ chúng ta có một người tính một ngươi, ngươi để cho chúng ta…”

“Cút, lũ giòi bọ hèn hạ bẩn thỉu.” Nữ tử tuyệt sắc tên Lãnh Y Thường kia quát lớn một tiếng, đột nhiên dưới chân bốc lên một ngọn lửa màu lam, một khắc sau cả người nàng đã biến mất. Ở đó chỉ còn lại mỗi chiếc phi toa kia.

“KHông hay rồi, nàng thi triển cấm thuật chạy trốn, đuổi theo. Tuyệt đối không thể để cho nàng chạy thoát, nhất định phải bắt được nữ nhân này về Đại Uyên Thần Môn.” Nam tử tóc nâu kinh sợ nói một câu, sau đó vọt thẳng lên phi toa, cầm mấy lá trận kỳ ra bắt đầu định vị.

Chỉ ngắn ngủi mười giây sau, nam tử tóc nâu lập tức nói. “Mọi người đi theo ta, cho dù nơi này là Mặc Hà hư không, nàng cũng đừng mơ có thể chạy thoát.”

“Thế nhưng ở Mặc Hà hư không có Mặc Độc, chúng ta mà đi vào đó…” Một tên nam tử có chút do dự nói một câu.

Chương 976: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng.

Chúng ta chỉ vào trong đó bắt nàng ra ngoài mà thôi, chúng ta cũng không đi thu thập Mặc Độc, chút Mặc Độc đó có thể ảnh hưởng đến đạo cơ của ngươi sao?” Nam tử tóc nâu hừ một tiếng, bước lên phi thuyền của mình, sau đó kích phát phi thuyền vọt thẳng vào trong Mặc Hà hư không.

Nhìn thấy nam tử tóc nâu vọt vào, những người khác cũng lần lượt kích phát phi thuyền, đi vào theo.

…

“Tiểu Bố, xong rồi chứ?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên, Bàng Bất Lận lập tức hỏi.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Được rồi, nước sông đã cất vào rồi, chúng ta có thể đi.”

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, lúc trước hắn còn lo lắng Vô Hỏa Hồ Lô sẽ không thể đựng được nước Mặc Hà, sau khi hắn rót nước Mặc Hà vào trong hồ lô rồi, hồ lô trở nên nặng nề rất nhiều, nhưng cũng không có thay đổi gì, Lam Tiểu Bố mới thở phào một hơi.

Dù sao thì hắn cũng phải dùng Luân Hồi Oa, không thể cứ để nó đựng nước Mặc Hà mãi như vậy được.

“Tiểu Bố…” Bàng Bất Lận có chút lo lắng kêu lên.

“Còn có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Bàng Bất Lận.

Bàng Bất Lận nói, “Lúc trước ta còn nhặt được một ít Mặc Kim còn chưa kịp đưa cho ngươi, trong lúc ngươi bế quan, ta cũng nghiên cứu Mặc Kim một chút, không ngờ khi Mặc Hà biến mất, Mặc Kim trong tay ta cũng tự động trốn vào trong hư không, ta hoàn toàn không thể nào giữ được. Ta đang nghĩ, Mặc Kim mà ngươi đã cất đi có bị mất luôn hay không?”

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, thần niệm quét vào trong Vũ Trụ Duy Mô, phát hiện một đống Mặc Kim trong Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn đó, lúc này mới thở phào mà nói, “KHông sao cả, Mặc Kim chỗ ta vẫn còn, đi thôi.”

“Đi đâu?” Bàng Bất Lận theo bản năng hỏi một câu, sau đó lập tức tỉnh ngộ, “Đúng rồi, chúng ta nhanh ra ngoài thôi, ta biết một chỗ…”

Bàng Bất Lận vừa nói đến đây, đột nhiên có một thân ảnh màu tím nhạt từ trên hư không rơi xuống.

Bởi vì Mặc Hà đã bỏ chạy, cho nên Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận đang ở trên một thiên thạch vô cùng to lớn. KHi thân ảnh màu tím nhạt này ngã xuống, thần niệm Lam Tiểu Bố kia đã thấy rõ, đây là một nữ tu. Nếu như hắn mặc kệ, nữ tu này nhất định sẽ đụng nát thiên thạch nơi bọn hắn đang đứng. Hơn nữa nữ tu này sợ cũng sẽ bị thương.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra, thần nguyên cuốn lên, thân hình đang rơi xuống của nữ tu kia lập tức dừng lại, sau đó ngã ngồi trên thiên thạch.

“Nữ nhân này thật là xinh đẹp…” Bàng Bất Lận nhìn nữ tử áo tím trên thiên thạch, sợ hãi thán phục nói.

Hắn là tu sĩ Dục Thần, không phải chưa từng nhìn thấy việc đời, có nữ tử nào mà chưa từng gặp qua? Nhưng loại nữ nhân xinh đẹp như thế này hắn quả thật mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Lam Tiểu Bố cũng âm thầm cảm thấy kinh ngạc, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như thế, nữ nhân trước mắt này còn đẹp hơn tất cả nữ nhân mà hắn nhìn thấy lúc trước.

Nếu như nói nữ nhân xinh đẹp chia thành hai cấp độ, vậy thì nữ nhân trước mắt này là một cấp độ, những nữ nhân xinh đẹp kia đều ở cấp độ khác.

“Đúng là rất xinh đẹp, nhưng mà nàng đã thi triển cấm thuật, ta đoán có lẽ nàng bị người ta đuổi giết, sau đó thi triển cấm thuật chạy trốn đến đây.” Thần niệm Lam Tiểu Bố quét một lát là biết, hơi thở trên người nữ nhân này vô cùng hỗn loạn, rõ ràng là do thi triển cấm thuật mà thành.

“Xử lý như thế nào?” Bàng Bất Lận nhìn Lam Tiểu Bố.

Nếu như là Hoà Tuyền Sinh, hắn cũng không cần hỏi, nhìn thấy loại nữ nhân xinh đẹp như thế này, rõ ràng sẽ chiếm làm của riêng. Cho dù có thể làm lô đỉnh hay không, cũng sẽ không để nữ nhân này được tự do.

“Nàng tỉnh rồi, để nàng tự quyết định đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, nữ tử áo tím lập tức mở mắt, sau đó đứng lên.

“Các ngươi…” Nữ tử áo tím nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận, thần niệm cũng bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi chắc hẳn đã thi triển cấm thuật từ chỗ khác trốn đến đây, ta chỉ tiện tay kéo ngươi một cái, không thể ngươi đụng nát thiên thạch chỗ chúng ta đang đứng mà thôi.”

Nữ tử áo tím sửng sốt, lập tức hành lễ, “Đa tạ hai vị đã cứu giúp, ta cáo từ.”

Nói xong thì trực tiếp lùi ra khỏi thiên thạch chỗ Lam Tiểu Bố đang đứng, nhanh chóng chạy đi.

“Cuối cùng vẫn đi, nhưng mà tốt xấu gì chúng ta cũng đã cứu nàng một chút, ngay cả tên cũng không để lại, đúng là không biết làm người mà.” Bàng Bất Lận nhẹ nhàng thở ra, nữ nhân này quá đẹp, đứng ở đây cũng khiến hắn có áp lực.

Lam Tiểu Bố không hề để ý, hắn đang định lấy Luân Hồi Oa ra rời khỏi Mặc Hà hư không cùng Bàng Bất Lận, đột nhiên nữ tử này lại quay về một lần nữa.

“Có chuyện gì không?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn nữ tử này, đối phương có để lại họ tên hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quan tâm.

“Ta đến cảm tạ ơn cứu giúp.” Nữ tử nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vừa rồi ngươi đã cảm ơn rồi.”

“Ta biết, ta nghĩ các ngươi cứu ta là có ý đồ, cho nên mới vội vã chạy đi, không ngờ các ngươi thật sự không có ý đồ gì cả.” Nữ tử áy náy nói.

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn nữ nhân trước mắt này, quả thật là hắn đã gặp phải một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng không thể bởi vì chính mình xinh đẹp mà tự tin đến mức này chứ?

“Ta tên là Lãnh Y Thường, đang bị người đuổi giết cho nên chạy đến nơi này.” Nữ tử này nói ra tên của mình, sau khi nói xong, nàng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố và Bàng Bất Lận, tựa như đang chờ phản ứng của hai người.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đây là bằng hữu của ta Bàng Bất Lận. Nếu không có chuyện gì, vậy thì chúng ta xin cáo từ…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố tựa như nghĩ đến chuyện gì đó, cái tên Lãnh Y Thường này hắn đã từng nghe nói đến rồi. Ban đầu khi ở Ma HUyền Tiên Vực, Ngu Xúc đã nói với hắn, sở dĩ Hoán Nữ cung bị người người phỉ nhộ, thanh danh cực kém, cũng bởi vì một nữ nhân tên là Lãnh Y Thường.

Chương 977: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng. (2)

Nghe nói nữ nhân này ai cũng có thể làm chồng, dơ bẩn không gì sánh nổi, nàng hãm hại Thánh Nhân, âm thầm cấu kết với hạng người đê tiện phá vỡ Thánh Đạo, hèn hạ đến cực điểm. Đúng, nữ nhân này đã cấu kết với Đia Uyên Đạo Chủ, xử lý năm Thánh Nhân.

Chắc hẳn Lãnh Y Thường trước mặt này chính là Lãnh Y Thường ở Hoán Nữ cung mà Ngu Xúc nhắc đến? Vừa nghĩ đến Hoàn Nữ cung, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Liễu Ly và Ngu Xúc, không biết bây giờ các nàng có ổn không? Có bị bắt lại hay không?

“Ngươi là Lãnh Y Thường? Đại Uyên Thần Đình… KHông, là Lãnh Y Thường của Đại Uyên Thần Môn kia sao?” Bàng Bất Lận rõ ràng cũng nhớ đến Lãnh Y Thường là ai.

Lam Tiểu Bố cười cười không nói gì, lúc ấy Ngu Xúc nói Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng, Lam Tiểu Bố còn từng nói với nàng, chuyện gì mắt thấy đều chưa chắc là sự thật, chứ đừng nói đến chuyện nghe đồn. Bây giờ nhìn thấy Lãnh Y Thường, Lam Tiểu Bố phát hiện ra lời đồn này là không thật. Lãnh Y Thường trước mắt này chẳng những xinh đẹp, mà toàn thân trên dưới làm gì có dáng vẻ ai cũng có thể làm chồng chứ?

Bàng Bất Lận cũng cười cười xấu hổ nói, “Ta đã biết lời đồn có vấn đề mà, Lãnh tiên tử sao có thể ai ai cũng có thể làm chồng được chứ? Ha ha, những người này thật sự quá ác độc…”

Lãnh Y Thường vuốt mấy sợi tóc trên trán, động tác thản nhiên này lộ ra vẻ mị hoặc, khiến Bàng Bất Lận nuốt nước miếng một cái. Hắn rất muốn nghiêng đầu đi, chỉ là hắn thật sự quá muốn nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt này. THậm chí hắn không thể tìm ra được bất cứ từ ngữ nào, có thể hình dung vẻ đẹp của nữ tử trước mắt này.

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Ánh mắt Lãnh Y Thường nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Cho dù lời đồn là thật hay giả, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện ta cảm thấy như thế nào. Chúng ta chỉ gặp nhau trong hư không, sau đó sẽ lập tức tách ra, tương lai thậm chí mãi mãi sẽ không gặp lại, cho nên ta cảm thấy như thế nào cũng không quan trọng.”

Mặc dù cùng là người ở Hoán Nữ cung, Lam Tiểu Bố biết rõ, chỉ sợ Lãnh Y Thường sẽ không biết đến Ngu Xúc và Liễu Ly. Cho nên hắn cũng không định hỏi thăm Lãnh Y Thường về chuyện có liên quan đến vị trí của Ngu Xúc và Liễu Ly hiện giờ. Nếu không thì nói không chừng sẽ khiến Liễu Ly và Ngu Xúc bị nguy hiểm.

Lãnh Y Thường lại chuyển chủ đề, “Ta không có pháp bảo phi hành, có thể thuận đường cho ta đi nhờ, rời khỏi Mặc Hà hư không được không?”

Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, “ĐƯơng nhiên là được, nhưng mà ta cũng không biết đường ra ngoài.”

“Pháp bảo phi hành có cá tính thật,” Lãnh Y Thường kinh ngạc nói ra, sau đó nhảy vào trong Luân Hồi Oa. Sau khi vào trong Luân Hồi Oa rồi, nàng mới tiếp tục nói, “Ta biết đường ra ngoài.”

KHi nói chuyện, nàng lấy ra mọt phương vị cầu đưa cho Lam Tiểu

Bố, “Phương vị cầu này có thể rời khỏi Mặc Hà hư không.”

“Được, ta đi khống chế phi thuyền, chúng ta nhanh chóng rời khỏi Mặc Hà hư không.” Lam Tiểu Bố thuận tay nhận lấy phương vị cầu.

Trên thực tế cho dù Lãnh Y Thường không có phương vị cầu, hắn cũng không quan tâm. Chiếc nhẫn của Hòa Tuyền Sinh hắn còn chưa mở ra, hắn khẳng định trên người Hòa Tuyền Sinh có phương vị cầu chỉ dẫn rời khỏi Mặc Hà hư không như thế nào.

“Các ngươi đến đây tìm kiếm Mặc Kim sao?” Thấy Lam Tiểu Bố không chế Luân Hồi Oa nhanh chóng xông ra ngoài, Lãnh Y Thường chủ động nói chuyện.

“Đúng vậy, chỉ là Mặc Kim rất khó tìm, cho đến bây giờ chùng ta vẫn không thể phát hiện ra Mặc Hà ở đâu.” Lam Tiểu Bố lo lắng Bàng Bất Lận bị sắc đẹp làm mờ mắt, nói ra chân tướng bọn hắn tìm được Mặc Hà.

Lãnh Y Thường từ tốn nói, “Không cần tìm, các ngươi tìm cả đời cũng không tìm thấy. Lùi một bước mà nói, cho dù các ngươi tìm được Mặc Hà, cũng không thể nào đến gần Mặc Hà được, cũng chẳng thể cầm đi một khối Mặc Kim nào ở đó…”

Lời Lãnh Y Thường nói đột ngột dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi. Trước đó khi Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, nàng cũng không hề để ý, tu sĩ đi lòe người rất nhiều. Đừng nói là luyện chế một cái pháp bảo phi hành thành một cái nồi, cho dù luyện chế thành hình một cái thùng phân, nàng cũng sẽ không để ý.

Sau khi Luân Hồi Oa được kích phát, nàng lập tức biết nàng đã sai rồi. Đây là pháp bảo phi hành nhanh nhất mà nàng từng gặp, thậm chí không có cái thứ hai. Tu vi của Lam Tiểu Bố rõ ràng không cao, thậm chí còn chưa Dục Thần thành công. VỚi tu vi thấp như Lam Tiểu Bố, có thể kích phát pháp bảo phi hành nhanh như vậy, có thể thấy được pháp bảo phi hành này đã sớm vượt qua phạm vi nàng có thể hiểu.

Hai mắt Lãnh Y Thường sáng lên, lập tức nói, “Pháp bảo tốt.”

Đáng tiếc không có người nào phụ họa nàng, Bàng Bất Lận ở trước mặt nàng có chút tự ti, Lam Tiểu Bố thì hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nàng.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đang khống chế Luân Hồi Oa, nhưng Lãnh Y Thường ở trong Luân Hồi Oa. Luân Hồi Oa là pháp bảo của hắn, hắn không dùng thần niệm rà quét nhưng cũng có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của Lãnh Y Thường. Hắn đồng ý đưa Lãnh Y Thường rời khỏi Mặc Hà hư không, trong đó cũng có một chút nguyên nhân liên quan đến Hoán Nữ cung.

TRước đó khi Lãnh Y Thường còn chưa nhảy vào trong Luân Hồi Oa, hắn vẫn còn chưa cảm nhận được, bây giờ hắn phát hiện ra một chuyện, hơi thở đạo vận xung quanh người Lãnh Y Thường có chút kỳ quái. KHông phải nói là pha tạp, mà là có một loại hơi thở khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái đang lưu chuyển, hắn tu luyện Trường Sinh Quyết, đối với chuyện này vô cùng nhạy cảm. Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nữ nhân này có chút không biết kiềm chế, nói cách khác, lời đồn Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng lúc trước rất có thể là thật.

Chương 978: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không?

“Có thể nói lai lịch của món pháp bảo này cho ta không?” Lãnh Y Thường thấy Lam Tiểu Bố không hề có phản ứng gì với sự tán thưởng của mình, tựa như không hề có ý định nói về Luân Hồi Oa, chủ động hỏi.

Lam Tiểu Bố thuận miệng nói, “Đây là do ta nhặt được.”

Nhặt được? Lãnh Y Thường sửng sốt, lập tức hiểu ra Lam Tiểu Bố không muốn nói cho nàng. Nếu như loại pháp bảo này mà có thể nhặt được, vậy cho nàng nhặt một cái đi.

Tựa như cảm thấy Lam Tiểu Bố vô cùng lạnh nhạt, hơn nữa còn là người đầu tiên không thèm để ý đến sắc đẹp của nàng, Lãnh Y Thường chủ động nói, “Muốn nghe chuyện xưa của ta không?”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Lãnh đạo hữu, ngươi phải biết là ta đang khống chế pháp bảo phi hành, nếu như ngươi nói chuyện với ta, sẽ khiến cho ta bị phân tâm. Ta nghe nói ở Mặc Hà hư không có rất nhiều Mặc Độc, nếu như dừng lại ơ nơi này quá lâu, nói không chừng sẽ bị nhiễm Mặc Độc. Ta cũng chỉ vì tốt cho mọi người, Lãnh đạo hữu xin đừng tiếp tục quấy rầy ta nữa.”

Nói thật thì nếu như Lãnh Y Thường không phải đến từ Hoán Nữ cung, Lam Tiểu Bố thật sự lười đưa nàng đi cùng. Bây giờ hắn đang để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình Mặc Độc, quan trọng nhất là sau khi trúng Mặc Độc rồi, làm thế nào để loại trừ nó.

Bây giờ không chỉ Bàng Bất Lận trúng Mặc Độc, hắn cũng trúng Mặc Độc giống như vậy. Làm gì có thời gian rảnh mà đi nói chuyện với nữ nhân ai cũng có thể lấy làm chồng thế này?

BỊ chặn họng một cái, Lãnh Y Thường tựa như không có gì phiền não, nàng nở một nụ cười xinh đẹp nói, “Mặc dù ngươi không muốn nghe chuyện xưa của ta, nhưng ta vẫn muốn nói. Ngươi làm chuyện của ngươi đi, ta nói là chuyện của ta. Phụ thân ta đặt tên cho ta là

Lãnh Y Thường, bởi vì mẹ ta tên là A Thường. Bởi vì mẹ ta quá xinh đẹp, cho nên bị người ta cướp đi trước mặt phụ thân ta, phụ thân ta cực kỳ đau buồn, nhưng phụ thân ta cũng biết, với năng lực của hắn, cho dù tu luyện thêm trăm triệu vạn năm nữa, cùng kông thể báo thù. Nếu như không có ta, phụ thân ta đã tự vẫn rồi, hắn không phải là hèn nhát, mà là tuyệt vọng khi bản thân mình không thể làm gì được kẻ thù. Sau đó phụ thân ta đã đặt cho ta cái tên, Lãnh Y Thường, ý là vẫn có thể nhìn thấy mẹ ta…"

Cho dù đang nói chuyện cũ đau buồn của mình, giọng điệu của Lãnh Y Thường lại vô cùng bình tĩnh, không chút dao động nào.

Bàng Bất Lận không phải người đa sầu đa cảm, thế nhưng nữ nhân xinh đẹp trước mặt mình lại kể chuyện cũ thê thảm của mình bằng giọng điệu lạnh nhạt như vậy, hắn không nhịn được dụi mắt một cái.

Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được nhìn thoáng qua Lãnh Y Thường, khó trách lại xinh đẹp như vậy, hóa ra là do gen.

Lãnh Y Thường vẫn tự nói tiếp, "Một con chim én non nớt, cuối cùng cũng có một ngày muốn vươn mình bay ra ngoài. Có một ngày, ta tham gia tỷ thí vào một cái bí cảnh, khăn che mặt đã bị người khác lôi xuống, dung mạo của ta bại lộ. Một tên thiếu tông chủ lập tức bắt ta đi, đồng thời cưỡng ép đoạt lấy ta…"

"Tên súc sinh này…" Bàng Bất Lận siết chặt tay thành nắm đấm, đoán chừng nếu như vị thiếu tông chủ kia mà đứng trước mặt hắn, hắn sẽ lập tức ra tay giết chết dối phương.

"Ta bị bắt đi, sau khi phụ thân ta biết không thể nào cứu ta dược, vẫn lựa chọn con đường tự vẫn. Sau khi ta biết phụ thân ta đã tự vẫn, đã thề nhất định phải báo thù. Ta cấu kết với phó tông chủ của tông môn kia, ta dùng thân thể của mình ngủ cùng hắn một buổi tối, đã khiến tông môn này nội chiến, sau đó ta tự tay giết chết tên thiếu tông chủ kia.

Đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi, sau này lại càng có nhiều người để mắt đến dung mạo của ta, ai đến ta cũng không từ chối. Chỉ cần có người càng manh hơn xuất hiện, ta sẽ để kẻ mạnh giết chết kẻ yếu. Ta cũng không biế mình đã lăn giường với bao nhiêu nam nhân, thậm chí ta cũng không biết có bao nhiêu nam nhân đã chết trong tay của ta. Nhưng có một người ta vẫn nhớ, hắn tên là Tát Kim Phụ…”

Bàng Bất Lận thốt lên, “Đạo Quân của Đại Uyên Thần Đình?”

Lãnh Y Thường tựa như không nghe thấy lời Bàng Bất Lận nói, nàng tiếp tục nói, “Hắn là Đạo Quân của Đại Uyên Thần Đình, cho dù ta đã từng cấu kết với quá nhiều nam nhân, nhưng hắn cũng không thèm để ý, ngoan ngoãn phục tùng ta. Sau đó toàn bộ nam nhân ở Đại Uyên Thần Đình, chỉ cần có chút quyền thế, đều cấu kết với ta…”

Lam Tiểu Bố nghe vậy thì âm thầm nhíu mày, nếu như nói ban đầu nữ nhân này còn tính là đáng thương, vậy thì sau đó chỉ có thể nói nữ nhân này đáng giận.

Lãnh Y Thường hoàn toàn không để ý đến phản ứng của Bàng Bất Lận và Lam Tiểu Bố, “Sau đó Tát Kim Phụ cuối cùng cũng không nhịn được, hắn muốn nhốt ta lại. Ha ha, đáng tiếc hắn đã đánh giá địa vị của mình ở Đại Uyên Thần Đình quá cao. Đại Uyên Thần Đình bắt đầu phản đối hắn, một đám cường giả liên thủ vây giết Tát Kim Phụ…”

“Tát Kim Phụ không phải bị Thần Đình khác giết sao?” Bàng Bất Lận cũng ngạc nhiên hỏi một câu, hắn vẫn cho rằng mặc dù Đại Uyên Thần Đình nội chiến, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do Đạo Quân Tát Kim Phụ bị thần đình khác giết chết.

“Những người kia giết Tát Kim Phụ rồi, nâng một con rối lên làm Đạo Quân Đại Uyên Thần Đình, Đáng tiếc lúc đó Đại Uyên Thần Đình đã không còn Đại Uyên Thần Đình ấn nữa, chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Ta cũng vào lúc này gặp được chân ái của mình, hắn tên là Diêm Quý Ngao. Dáng vẻ của hắn vô cùng xấu, nhưng mà trong tất cả những nam nhân mà ta biết, chỉ có hắn mới thật lòng yêu ta. Hắn không phải vì dung mạo của ta, cũng không phải vì ngủ cùng ta mới yêu ta, hắn lại càng không thèm để ý chuyện ta qua lại với người khác…”

“Ngươi nói chính là Địa Uyên Đạo Quân Diêm Quý Ngao?” Bàng Bất Lận nhịn không được nói một câu.

Chương 979: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không? (2)

Lần này Lãnh Y Thường đáp lại Bàng Bất Lận, “Đúng vậy, hắn thật sự là Địa Uyên Đạo Quân. Vì hắn, ta không còn ở cùng với bất cứ nam nhân nào nữa. Thế nhưng người thần giới lại không chấp nhận Diêm Quý Ngao, bọn hắn vây giết Diêm Quý Ngao, muốn bắt lấy hắn. Ta giúp hắn giét khôgg ít người, vì cứu Diêm Quý Ngao, ta lại ngủ cùng nam nhân khác một lần nữa…”

Nói đến đây, Lãnh Y Thường ha ha tự giễu cười một tiếng, không biết là mỉa mai hắn và nam nhân nàng đã ngủ, hay là mỉa mai chính nàng. “Ta giết rất nhiều người, cũng cứu được Diêm Quý Ngao, sau đó ta bị đệ nhất tông môn dưới trường Đại Uyên Thần Đình, Đại Uyên Thần Môn bắt lại, giam giữ ở Hoán Nữ cung…”

“Năm đại Thánh Nhân cũng là do ngươi giết?” Bàng Bất Lận không nhịn được hỏi.

Lãnh Y Thường lạnh nhạt nhìn Bàng Bất Lận một chút, không trả lời vấn đề của hắn mà tiếp tục nói ra, “Ở Hoán Nữ cung, những gia hỏa của Đại Uyên Thần Môn kia cũng chỉ vì muốn ngủ với ta mà thôi, ở trước mặt người khác lúc nào cũng là dáng vẻ đường hoàng, thế nhưng ở trước mặt ta, ai ai cũng như thứ giòi bọ buồn nôn nhất ủi trên người ta, đến chính ta cũng cảm thấy buồn nôn với chính mình…”

Lam Tiểu Bố không nhịn được nhìn về phía Lãnh Y Thường, nữ nhân này đúng là xinh đẹp, nhưng mà nếu như nói nhiều cường giả như vậy chỉ vì muốn ngủ với nàng một đêm, hắn thật không tin được. Dùng lời bình thường mà nói, ai ngủ với ngươi một đêm là có thể trường sinh sao? KHông thể nào, đã không thể thì còn nói làm gì?

Tu luyện đến cảnh giới Thần Nhân, ngay cả chút dục vọng ấy mà cũng không ngăn lại được thì là tu sĩ cái quái gì? Cho nên lời Lãnh Y Thường nói còn cần phải kiểm chứng lại.

Lãnh Y Thường dường như không quan tâm đến chuyện Lam Tiểu Bố có tin chuyện này hay không. “Về sau ta ở Hoán Nữ cung quá chán, cho nên ta muốn ra ngoài. Nếu như ta không muốn ở lại Hoán Nữ cung, có người sẽ tình nguyện đưa ta ra ngoài. Mặc dù ta có chán, nhưng cũng không muốn trải qua cuộc sống như vậy, cho nên ta chọn tự vẫn…”

“A…” Bàng Bất Lận kinh hô lên.

Lãnh Y Thường bình tĩnh nói, “Bởi vì ta có để lại ở Hoán Nữ cung một món bảo vật, cho nên sau khi tự vẫn vẫn có thể luân hồi.”

Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, khó trách, hóa ra môt đời này của Lãnh Y Thường là luân hồi mà ra. Hắn đột nhiên nghĩ đến Liễu Ly và Ngu Xúc, cũng có thể luân hồi. Chắc hẳn Liễu Ly và Ngu Xúc luân hồi cung là do món bảo vật này của Lãnh Y Thường?

“Ngươi ở Hoán Nữ cung để lại bảo vật giúp ngươi sau khi tự vẫn có thể luân hồi, vậy có phải những người khác tự vẫn bên cạnh cái bảo vật của ngươi cũng có thể luân hồi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lãnh Y Thường nhìn về hía Lam Tiểu Bố, “Đây là chuyện xưa của mình mà ta nói, đây là lần đầu tiên ngươi hỏi ta. Không sai, chỉ cần có người tự vẫn bên cạnh Luân Hồi Bàn, thì có thể luân hồi. Lần này ta phải lấy đi Luân Hồi Bàn của mình, lúc này mới bị người của Đại Uyên Thần Môn để mắt đến.”

Lam Tiểu Bố bỗng nhiên nghĩ đến Thiến tỷ mà Ngu Xúc nói, Thiến tỷ đề nghị mói người cùng nhau tự vẫn, nói có thể luân hồi, chẳng lẽ biết đến Luân Hồi Bàn? Hoặc là cái Luân Hồi Bàn kia đang ở trong tay Thiến tỷ.

“Ta có cảm giác cái Luân Hồi Bàn kia của ta có chút liên quan đến pháp bảo phi hành này của ngươi.” Tay Lãnh Y Thường vuốt ve trên vành Luân Hồi Oa.

Lam Tiểu Bố giật mình, Luân Hồi Oa, Luân Hồi Bàn…

Theo lẽ thường mà nói, cái nồi thì phải có nắp nồi đúng không? Chắc cái Luân Hồi Bàn kia chính là nắp nồi của Luân Hồi Oa?

Lãnh Y Thường chỉ để lại một câu đó rồi không nói thêm gì về Luân Hồi Bàn nữa, “Sau khi ta luân hồi sống lại, dung mạo và sức hấp dẫn không còn bằng một phần vạn trước đó, cho nên ngươi nhìn ta không hề rung động cũng là chuyện bình thường…”

Lam Tiểu Bố nhìn Lãnh Y Thường, Lãnh Y Thường trước mắt này tuyệt đối chính là nữ nhân xinh đẹp nhất mà hắn từng dặ, nếu lại thêm một chút mị hoặc, hấp dẫn nhiều nam nhân cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà muốn nói vô số nam nhân đều không thể kiềm chế đối với nàng, thậm chí còn gây ra nội chiến của một Thần Đình, hắn vẫn không tin lắm.

Nếu như Lãnh Y Thường này đẹp không bằng một phần vạn kiếp trước, vậy thì trước đó Lãnh Y Thường đẹp đến mức độ nào? Cò vượt ra khỏi phạm vị tưởng tượng của hắn, hấp dẫn nam nhân chỉ sợ không chỉ dựa vào mỗi dung mạo xinh đẹp, mà còn là một thứ ở sâu trong linh hồn, ngấm vào trong xương.

“Mặc dù ta biết ta có chút mạo muội, nhưng ta vẫn muốn nói ra lời thỉnh cầu này. Có thể đưa cái nồi phi hành này của ngươi cho ta nghiên cứu mấy ngày được không, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi mở rộng cấm chế trên nồi, thần niệm ta quan sát thôi là được, ta sẽ không né tránh tầm mắt của ngươi.” Lãnh Y Thường nói xong, mắt nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Bố. Nhưng mà gờ phút này trên mặt của nàng không còn vẻ lạnh nhạt lúc trước nữa, mà có chút khao khát.

Bàng Bất Lận cũng nhìn Lam Tiểu Bố, nếu như Luân Hồi Oa là của hắn, hắn không chút do dự mở rộng tâm thần. Dù sao thì tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ, mở cấm chế ra cho người ta nghiên cứu một chút cùng không có chuyện gì.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như ngươi còn dám nhắc lại yêu cầu này một làn nữa, lập tức rời khỏi nơi này.”

Lãnh Y Thường đứng lên, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, nói chuyện với giọng nói cực kỳ dịu dàng, yếu đuối, “Tiểu Bố đại ca, ta thật sự không có tâm tư nào khác, chỉ là vì Luân Hồi Bàn cho nên mới muốn xem cái nồi này của ngươi một chút thôi, nhiều nhất chỉ cần nửa nén hương, không, thậm chí còn chưa đến nửa nén hương nữa.”

“Cút đi.” Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, một luồng lực lượng cường đại bao trùm đến, nguồn lực lượng này trực tiếp quấn lấy Lãnh Y Thường. Một khắc sau, Lãnh Y Thường bị ném ra khỏi Luân Hồi Oa. Với tốc độ của Luân Hồi Oa, chỉ trong thời gian chớp mắt, thân ảnh Lãnh Y Thường đã biến mất khỏi phạm vi thần niệm của hai người họ. Cho dù thực lực của Lãnh Y Thường hơn xa Lam Tiểu Bố, nhưng mà đây là Luân Hồi Oa, đây là địa bàn của hắn.

Chương 980: Có đồ tốt thì muốn lấy.

“A…” Bàng Bất Lận kinh ngạc a lên, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố lại trực tiếp thô bạo như vậy, trực tiếp ném Lãnh Y Thường ra ngoài.

“Ngươi có cảm thấy bất bình vì nữ nhân kia hay không?” Lam Tiểu Bố nhìn Bàng Bất Lận đang kinh ngạc hỏi một câu.

Bàng Bất Lận do dự một chút rồi nói, “Trước đó khi nàng ở trong này, ta vẫn cảm thấy nên đồng ý với yêu cầu của nàng, cũng cảm thấy nên giúp nàng, loại ý nghĩ này không có chút lý do nào. Bây giờ nàng không có ở đây, ta lại không còn cảm giác này nữa, thật sự là kỳ quái. Chắc là nàng đang thi triển loại thủ đoạn nào đó?”

Hoàn toàn chính xác, ngay khi Lam Tiểu Bố ném Lãnh Y Thường ra ngoài, trong lòng Bàng Bất Lận vẫn còn đang oán trách Lam Tiểu Bố, cảm thấy Lam Tiểu Bố không nên đối đãi với một người con gái yếu ớt như vậy. Nhưng mà bây giờ tỉnh táo lại, phát hiện Lam Tiểu Bố làm như vậy hình như cũng không sai. Nếu như người khác muốn kiểm tra pháp bảo của hắn, hắn có đồng ý hay không?

Chuyện này rõ ràng là không đồng ý, pháp bảo của người nào cũng ẩn giấu đi bí mật của bản thân mình, để người ta nhìn thấy pháp bảo của mình, vậy thì cũng có nghĩa là cho phép người khác nhìn trộm bí mật của ngươi. Lãnh Y Thường mới vừa quen biết với bọn họ, hơn nữa còn là bọn họ cứu Lãnh Y Thường, Lãnh Y Thường đưa ra yêu cầu như vậy thật sự không hợp lý.

“Thủ đoạn thì không có, nhưng mà nữ nhân này quả thật có loại bản lĩnh này, ở cùng với nàng, ngươi sẽ vô thức bị ảnh hưởng. Nàng chắc hẳn rất tự tin, chỉ cần nàng nói ra, người khác đều không có lý do từ chối nàng. Nàng chắc đã đoán ra được lai lịch cái nồi này của ta rồi, nếu như ta tiếp tục giữ nàng lại, sẽ diễn ra chuyện xưa người nông dân và con rắn.” Lam Tiểu Bố nói.

Lãnh Y Thường chắc có thủ đoạn gì đó, chỉ cần mình mở cấm chế của Luân Hồi Oa ra, không chừng nữ nhân này sẽ có cách khống chế Luân Hồi Oa, sâu trong lòng nàng sợ rằng rất muốn có Luân Hồi Oa này. Trên thực tế cho dù Lam Tiểu Bố tin tưởng đối phương không thể lấy được Luân Hồi Oa của mình, hắn cũng sẽ không bỏ đi cấm chế trên Luân Hồi Oa để đối phương quan sát.

Lam Tiểu Bố khẳng định đây là hắn, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đã giết chết Lãnh Y Thường. Có lẽ Lãnh Y Thường biết hắn sẽ không có ý giết chết nàng, cho nên mới muốn khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hắn.

Lãnh Y Thường nói Luân Hồi Bàn là của nàng, điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ. Nếu như Luân Hồi Bàn là của Lãnh Y Thường, sao Lãnh Y Thường có thể tùy tiện rời khỏi Hoán Nữ cung. Vì sao Lãnh Y Thường kia không tìm một nơi vắng vẻ tự vẫn, sau khi nàng luân hồi quay về rồi đi lấy Luân Hồi Bàn không phải tốt hơn sao?

Phải biết rằng, đến một nơi chỉ có mình biết để lấy Luân Hồi Bàn so với việc đến Hoán Nữ cung của Đại Uyên Thần Môn lấy Luân Hồi Bàn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cho nên theo Lam Tiểu Bố suy đoán, cái Luân Hồi Bàn này chính là đồ của Đại Uyên Thần Môn. Chỉ là tất cả mọi người đều không biết mà thôi, kết quả đã bị Lãnh Y Thường phát hiện ra ở Hoán Nữ cung.

Còn chuyện sau khi Lãnh Y Thường phát hiện ra Luân Hồi Bàn rồi, vì sao không trực tiếp lấy đi, mà là lựa chọn sau khi luân hồi rồi đến lấy, Lam Tiểu Bố cũng nghĩ không thông.

Nhưng mà hắn không nghĩ ra chuyện này không có nghĩ là hắn không nghĩ ra chuyện khác. Lãnh Y Thường phát hiện ra Luân Hồi Bàn nên lựa chọn tự vẫn, còn Ngu Xúc, Liễu Ly và đại tỷ Thiến tỷ ở Hoán Nữ cung kia cũng chọn tự vẫn đi luân hồi, đồng thời yêu cầu tất cả mọi người tự vẫn luân hồi. Có phải hay không, Luân Hồi Bàn chỉ có người đã từng luân hồi mới có thể lấy đi?

“Thủ đoạn thật là lợi hại, khó trách…” Bàng Bất Lận thở dài, tu vi của hắn còn cao hơn Lam Tiểu Bố, nhưng mà công pháp tu luyện thì kém hơn rất nhiều.

Trong lòng Lam Tiểu Bố nghĩ dến đây lại khẽ động, nhìn dáng vẻ của Lãnh Y Thường, cái Luân Hồi Bàn kia rõ ràng còn chưa lấy được tới tay. Đã như vậy, thế thì hắn có thể lấy được Luân Hồi Bàn trước hay không?

Nếu như hắn không lấy được, nhất định Lãnh Y Thường sẽ tìm cách lấy, không chỉ có Lãnh Y Thường, còn có Thiến tỷ kia, mục đích luân hồi có lẽ cũng là Luân Hồi Bàn.

Tốc độ của Luân Hồi Oa cực nhanh, chỉ ngắn ngủi nửa tháng, đã xông ra khỏi Mặc Hà hư không.

Vừa ra khỏi Mặc Hà hư không, Lam Tiểu Bố đã ngây ngẩn cả người, hắn khó hiểu nhìn cả một vùng hoang nguyên ở trước mắt, một hồi lâu sau mới hỏi. “Tiểu Bàn, chúng ta vừa từ Mặc Hà hư không đến đây đúng không?”

“Đúng vậy.” Bàng Bất Lận gật đầu.

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, “Vì sao từ hư không đi ra lại trực tiếp xuất hiện ở trên lục địa? Không phải tinh cầu hoặc là hư không khác?”

Quả thật có vài tiên vực không có tầng khí quyển, nhưng mà phần lớn tinh cầu đều có tầng khí quyển, cho dù tiên vực không có tầng khí quyển, cũng có một tầng bảo hộ tinh cầu đại lục, còn chuyện vừa từ hư không ra ngoài đã đến lục địa, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy.

Bàng Bất Lận nói, “Thần giới chính là như vậy mà? Mười đại thần vực chỉ chiếm cứ một phần vô cùng nhỏ ở thần giới mà thôi, thần giới chẳng những có hư không, còn có các loại…”

Nói đến đây, Bàng Bất Lận kịp phản ứng, hắn khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, sao ngươi lại không biết những chuyện này?”

Lam Tiểu Bố thở dài, không giấu diếm gì nói, “Bởi vì ta là từ Tiên giới phi thăng lên đến, cho nên ta cũng không biết tình hình ở thần giới.”

“Thì ra là thế.” Bàng Bất Lận giật mình hiểu ra, khó trách Lam Tiểu Bố có rất nhiều chuyện không hiểu, hóa ra là từ tiên giới đến.

Hắn lập tức nói, “Người tiên giới đến đây đều phải bị tra hỏi đi tra hỏi lại rất nhiều lần, ngươi nhất định không dược nói cho người khác ngươi từ tiên giới đến.”

Chương 981: Có đồ tốt thì muốn lấy. (2)

Dừng một chút, Bàng Bất Lận lại nói tiếp, “Đi thôi, ta dẫn ngươi đến một nơi, nơi này mặc dù thần linh khí yếu kém một chút, nhưng tuyệt đối vẫn có. Chúng ta có thể ở đây tu luyện một khoảng thời gian, chờ sau khi người Dục Thần rồi, ta sẽ dẫn người đi dạo khắp thần giời. Quan trọng nhất chính là Chúng Thần Chi Địa kia, nơi này thứ gì cũng có, chỉ cần ngươi có thần tinh mua sắm.”

Lam Tiểu Bố cảm nhận thần linh khí xung quanh một chút, nhạt đến mức gần như không có, quả nhiên giống như lời Tra Tra nói, nơi này thần linh khí đâu chỉ quá yếu kém, thật sự là chẳng có chút thần linh khí nào.

“Tiểu Bàn, ngươi biết Đại Uyên Thần Môn ở đâu không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Bàng Bất Lận gật đầu, “Biết.”

“Ta muốn đến Đại Uyên Thần Môn, cái Luân Hồi Bàn mà Lãnh Y Thường kia nói không phải đang ở Đại Uyên Thần Môn hay sao? Ta muốn đến đó xem một chút.” Lam Tiểu Bố vô cùng thẳng thắn nói.

Bàng Bất Lận nhớ đến lời Lãnh Y Thường nói, hắn cực kỳ dứt khoát lắc đầu, “Nếu như lời Lãnh Y Thường nói chính là sự thật, Luân Hồi Bàn ở Đại Uyên Thần Môn, ngươi đi đến đó cũng không lấy được. Thực lực của Đại Uyên Thần Môn cường đại, đây là chuyện toàn bộ thần giới đều công nhận, đến Đại Uyên Thần Môn lấy đi Luân Hồi Bàn, chẳng khác nào đang tìm đương chết.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi yên tâm, ta chỉ đi thử một chút thôi, ta sẽ cẩn thận. Ta chắc chắn có thể chạy trốn được, ngươi không cần phải lo lắng.”

“Tốt, vậy ta dẫn ngươi đi.” Bàng Bất Lận chỉ hơi do dự một chút rồi đồng ý với Lam Tiểu Bố.

Lúc này hắn mới hiểu vì sao trên người Lam Tiểu Bố lại có nhiều bảo vật như vậy, đây là thấy đồ tốt thì muốn lấy, nhìn thấy là không buông tha.

Tốc độ của Luân Hồi Oa mặc dù nhanh, từ Mặc Hà hư không đến Đại Uyên Thần Môn, Lam Tiểu Bố cũng phải khống chế Luân Hồi Oa bay gần một tháng.

“Tiểu Bố, chúng ta dừng lại, phía trước chính là địa bàn của Đại Uyên Thần Môn, chúng ta không thể tiếp tục đi đến phía trước ữa, cứ tiếp tục đi đến sẽ bị tra hỏi.” Bàng Bất Lận vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm tình huống trước mặt, khi hắn nhìn thấy mười tám ngọn núi lớn trước mặt, nhanh chóng bảo Lam Tiểu Bố dừng lại.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, thần niệm hắn quét ra. TRong phạm vi thần niệm của hắn xuất hiện một tinh cầu hoàn chỉnh, đây đâu phải là một tông môn chứ?

Núi cao sông dài, thậm chí còn có biển lớn mênh mông ở đây, sương mù mông lung che mọi cảnh vật, lúc ẩn lúc hiện.

“Đại Uyên Thần Môn quản lý vô cùng nghiêm ngặt, không phải người của Đại Uyên Thần Môn, muốn đi vào Đại Uyên Thần Môn là chuyện không thể.” Bàng Bất Lận bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Bàng Bất Lận, “Ngươi đi Chúng Thần Chi Địa chờ ta, sau khi ta xong chuyện ở đây, ta sẽ đến tìm ngươi.”

Bàng Bất Lận đáp, “Được, nhưng mà ta không vào Chúng Thần Chi Địa được, ta sẽ chờ ngươi ở bên ngoài. Ở Chúng Thần Chi Địa một ngày thì cần có một viên thần tinh hạ phẩm. Trên người của ta chẳng có một viên thần tinh nào.”

“Đây là thần tinh thượng phẩm hay thần tinh hạ phẩm?” Lam Tiểu Bố lấy ra một viên thần tinh ngưng tụ bên trong Thần Nguyên điện đặt vào trong tay Bàng Bất Lận.

“Tại sao ngươi lại có thể có thần tình?” Bàng Bất Lận kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, loại vật như thần tinh này, bình thường đều là người của đại tông môn hoặc thần đình mới có. Tán tu bình thường cũng không phải là không thể có thần tinh, nhưng mà phần lớn đều dùng để tu luyện, ai có thừa thần tinh ở trên người chứ? Quan trọng nhất là tu vi của Lam Tiểu Bố lại rất thấp, lại từ tiên giới tới, càng không thể nào có thần tinh mới đúng.

“Không đúng, đây là thần tinh thượng phẩm, viên này đáng giá 100 thần tinh hạ phẩm.” Bàng Bất Lận kích động nắm lấy viên thần tinh trong tay kêu lên.

Lam Tiểu Bố lấy ra mấy chục viên thần tinh đưa cho Bàng Bất Lận, “Những cái này ngươi cầm lấy mà dùng.”

“Không được, không được, quá đáng giá rồi.” Bàng Bất Lận nhanh chóng đẩy lại, mấy chục viên thần tinh thượng phẩm, hắn làm sao tùy tiện lấy được?

“Ngươi lấy trước đi, nhớ kỹ ở Chúng Thần Chi Địa chờ ta, không được ở bên ngoài, bên ngài không an toàn.” Lam Tiểu Bố dặn dò một câu.

Bàng Bất Lận lúc này mới cất thần tinh đi, vô cùng nghiêm nghị nói, “TIểu Bố, ngươi xem Bàng Bất Lận ta là bằng hữu, Bàng Bất Lận ta nhất định sẽ không phản bội ngươi, ngươi cũng là bằng hữu tốt nhất của Bàng Bất Lận ta. Ta ở Chúng Thần Chi Địa chờ ngươi, Đại Uyên Thần Môn rất khó vào, một khi không thể làm được, ngươi lập tức truyền tin cho ta, ta đến tiếp ứng ngươi.”

…

Sau khi chia tách với Bàng Bất Lận, Lam Tiểu Bố không đần độn xông vào trong Đại Uyên Thần Môn, hắn bỏ ra một ngày, lúc này mới tìm đến trận môn hộ trận bên ngoài Đại Uyên Thần Môn.

Đẳng cấp trận pháp của Đại Uyên Thần Môn Lam Tiểu Bố hoàn toàn xem không hiểu, đây tuyệt đối đã nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hắn. Hắn cũng không dịnh dùng thời gian ngắn để tìm hiểu triệt để hộ trận của Đại Uyên Thần Môn, tốn thời gian nghiên cứu loại thần trận này, còn không bằng nhanh chóng tăng tu vi của mình lên.

Địa bàn của Đại Uyên Thần Môn lớn, nhưng tu sĩ ra vào thật sự không nhiều.

Tình huống như vậy, càng khó mà trà trộn vào.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành một hòn đá, đợi ở bên ngoài Đại Uyên Thần Môn ròng rã hai ngày. Hắn phát hiện có tất cả bảy mươi hai tên tu sĩ ra ngoài, năm mươi chín tu sĩ đi vào.

Nhưng những người này đều không phù hợp với yêu cầu của hắn, thực lực của hắn chỉ mới là tiên đế sơ kỳ, những đệ tử ra ra vào vào này, kém nhất cũng mạnh hơn xa Bàng Bất Lận.

Mãi đến ngày thứ ba, một tên nam tu có vóc người trung đẳng đi ra khỏi Đại Uyên Thần Môn, bị Lam Tiểu Bố để mắt đến. Người này có tu vi tuyệt đối không mạnh hơn Bàng Bất Lận, với thực lực của hắn bây giờ, nếu như đột nhiên tập kích, hắn có thể khống chế đối phương.

Chương 982: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn.

Cho dù tu vi của tên tu sĩ này rất yếu, nhưng đó là đối với cảnh giới ở thần giới mà thôi. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tu vi của người này vẫn rất mạnh.

Nếu như đánh nhau chính diện, không nói trước chuyện có thể đỡ được đòn ra tay của người này hay không, ra tay ở nơi này, chỉ sợ sẽ bị Đại Uyên Thần Môn phát hiện ra ngay.

Chờ người này đi xa một chút, Lam Tiểu Bố mới dựa vào trận văn hư không hạ trên người hắn một đạo ấn ký thần niệm.

Dùng trận văn hư không hạ ấn ký thần niệm, đã là cực kỳ cẩn thận rồi, nhưng đối phương vẫn phát hiện ra có chút bất thường.

Ngay khi ấn ký rơi vào trên thân người này, người này lập tức dừng lại, bắt đầu kiểm tra thân thể của mình. Cũng may thủ đoạn hạ ấn ký thần niệm của Lam Tiểu Bố rất đặc biệt, chỉ kiểm tra đơn giản thì đối phương cũng không thể kiểm tra ra.

Ấn ký cẩn thận như vậy mà cũng suýt chút nữa bị phát hiện ra, Lam Tiểu Bố thay đổi cách ra tay. Dựa theo suy nghĩ lúc đầu của hắn, là tìm một nơi vắng vẻ, đột nhiên ra tay đánh lén, bây giờ hắn quyết định dựa vào Hư Không Khốn Sát Trận.

Cũng không biết Lãnh Y Thường bị người của Đại Uyên Thần Môn truy sát, có phải đã vào trong Đại Uyên Thần Môn rồi hay không, hay là còn chưa đi vào đã bị phát hiện.

…

TRong lòng Hoàn Tào có chút khó chịu, dù sao thì hắn cũng là đệ tử ngoại môn của Đại Uyên Thần Môn, cho dù là tư chất hay tiến độ tu luyện, hắn cũng không hề kém hơn người khác. Tiến vào Đại Uyên Thần Môn 50 năm, hắn đã Dục Thần thành công, đồng thời bây giờ đã là Dục Thần tầng hai.

Tư chất không kém, tiến độ tu vi cũng xem như nhanh, dựa vào cái gì bắt hắn đến Thiên Thực điện? Chuyện mỗi ngày của đệ tử Thiên Thực điện chính là phục vụ nhu cầu ăn uống của những đệ tử nội môn kia. NHẹ nhàng thì đúng là nhẹ nhàng, nhưng đâu có thời gian mà đi tu luyện? Hơn nữa địa vị của Thiên Thực điện là kém nhất, điểm cống hiến cũng là thấp nhất. Ở lại Thiên Thực điện, muốn tiến thêm một bước khó lại càng thêm khó.

Hắn phí hết tâm tư tiến vào Đại Uyên Thần Môn, cũng không phải vì đến đây hưởng thụ. Muốn hưởng thụ thì hắn ở đâu mà không hưởng thụ được, tại sao phải đến Đại Uyên Thần Môn?

Đối với Hoàn Tào mà nói, tốt nhất là đến mấy nơi như Thần Dược điện và Truyền Công điện. Cho dù là phân đến Tàng Kinh điện thì hắn cũng chấp nhận, thế nhưng hắn thật sự không muốn đến Thiên Thực điện.

Nếu như ở Thần Dược điện, bây giờ hắn có thể đang nhìn bọn người Thần Đan sư luyện đan rồi? Nếu như ở Truyền Công điện, có lẽ bây giờ hắn có thể thỉnh giáo một vài đệ tử nội môn một vài vấn đề về tu luyện. Nhưng ở Thiên Thực điện, hắn bây giờ chỉ có thể đi thần thành mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới, loại chênh lệch này khiến Hoàn Tào cảm thấy quả thật đây là một chuện vô cùng nhục nhã.

Nhưng có cách nào cơ chứ? Hắn đắc tội với Ngạn chấp sư ngoại điện, không phân hắn đến Thần Uyên ở dưới Đại Uyên Thần Môn đã là tốt lắm rồi.

Lúc đầu tâm trạng đang không tốt, nhưng khi đến cửa tông môn, đã cảm thấy tâm thần giật thót, tựa như có thứ gì đó để mắt đến hắn.

Hoàn Tào dừng lại cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, chẳng lẽ Ngạn chấp sự còn chưa buông tha hắn? Chuyện này không đến mức như vậy chứ? Dừng lại một lúc lâu, vẫn không có bất cứ nguy hiểm gì, Hoàn Tào cũng không dây dưa nữa. Mặc dù hắn vẫn tiếp tục tiến về phía Đại Uyên thần thành, nhưng mà cẩn thận hơn trước đó rất nhiều.

Đi gần nửa canh giờ, qua vùng cấm bay của tông môn, Hoàn Tào lấy pháp bảo phi hành của mình ra. Chỉ là còn chưa chờ hắn kịp kích phát pháp bảo phi hành, đã cảm thấy không thích hợp.

Có người ra tay với mình? Hoàn Tào vừa nghĩ đến đây, một đạo sát ý lạnh lẽo đã từ dưới chân đánh nghiêng đến sau ót của hắn.

Hoàn Tào đột ngột xoay người, đồng thời lấy pháp bảo công kích của mình đánh ra, đạo sát ý lạnh lẽo kia lập tức biến mất sau khi hắn lấy pháp bảo công kích ra.

Trong lòng Hoàn Tào trầm xuống, vùng không gian này, ngoại trừ một mình hắn đang đứng yên ra, những nơi khác hầu như đã bị khóa lại, thần niệm của hắn hoàn toàn không thể nào thẩm thấu ra ngoài được. Một đạo sát thế đáng sợ khóa lại bao trùm đến, khiến Hoàn Tào cảm thấy tê cả da đầu.

Bị đánh lén.

Hắn tthật sự nghĩ không ra, mình chỉ là một Dục Thần tầng hai, đừng nói là ở Đại Uyên Thần Môn, cho dù ở toàn bộ thần giới này, cũng là người có tu vi hạn chót. Ai có bệnh à? Dựa vào hư không thần trận đi đánh lén hắn?

Hắn vốn đã không hiểu chút gì về trận đạo rồi, đừng nói là thần trận hư không. Biết thần trận hư không, vậy thì cũng là người có thân phận. Ai nhàm chán đến mức này, đi đối phó với một đệ tử ngoại môn không có chút tiếng tăm nào như hắn?

Hoàn Tào biết, mình không thể ở lại đây nữa, nhưng đang ở trong thần trận của đối phương, hắn cũng không biết nơi nào mới là cửa sinh.

Nơi này là địa bàn Đại Uyên Thần Môn, có người ở trên địa bàn Đại Uyên Thần Môn đánh lén hắn, vậy người đánh lén hắn tám chín phần chính là người của Đại Uyên Thần Môn.

“Ngạn chấp sự…” Hoàn Tào kêu lên một tiếng, nhưng mà sau khi kêu lên, hắn biết mình đã đoán sai rồi. Tu vi của Ngạn chấp sự mạnh hơn hắn rất nhiều, nếu như Ngạn chấp sự muốn đối phó với hắn, cần gì phải mượn đến loại trận pháp này?

Mấy đạo nhận mang trong thần trận hư không từ dưới chân cuốn đến, Hoàn Tào đâu còn nhớ đến chuyện mình không biết trận đạo nữa? Hắn nhanh chóng muốn xông ra ngoài tránh đi.

Phốc phốc! Mấy tia máu bắn ra, nhận mang không gian trong Khốn Sát Trận vạch ra mấy vết thương trên người hắn.

“Bằng hữu là ai? Nếu như Hoàn Tào ta có chỗ nào đắc tội với ngươi, xin hãy nói thẳng…”

Lời Hoàn Tào nói còn chưa dứt đã cảm nhận được một loại sát cơ đánh tới. Không đợi hắn kịp phản ứng, một đạo kích mang từ trong Khốn Sát Trận đâm ra, lập tức chặt đứt hai chân Hoàn Tào.

Chương 983: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn. (2)

Hoàn Tào ngồi sập xuống đất, nhìn nam tử mắt đỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong mắt đều là sợ hãi. Hắn có thể cảm nhận được sát khí trên người trước mắt này.

Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành Độc Tộ nhanh chóng giam Hoàn Tào lại, không chỉ như vậy, hắn còn giúp Hoàn Tào nối hai cái chân đã bị chặt đứt kia, lúc này mới nhanh chóng chạy trốn.

Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố lại ném Hoàn Tào xuống một nơi vắng vẻ.

“Đạo hữu, ta và ngươi không thù không oán…” Hai chân Hoàn Tào vừa được nối liền, trong lúc nhất thời vẫn chưa thể đứng lên được.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Mặc dù ngươi và ta không thù không oán, nhưng mà Đại Uyên Thần Môn có người có đại thù với ta, ta muốn vào trong giết hắn. Cho nên ta cần cải trang thành ngươi mà đi vào, thật sự không hay lắm, nhưng chỉ có thể để ngươi chịu ấm ức rồi. Ngươi yên tâm, qua một vài năm nữa, ngươi lại là một trang hảo hán. Bây giờ ta muốn hỏi ngươi một chuyện, làm như thế nào để sưu hồn thành công? Trước đó ta đã thử mấy lần rồi, nhưng đều thất bại, không tìm được thứ gì hữu ích cả.”

Sưu hồn? Chuyện này rõ ràng chính là tìm kiếm trong hồn của mình mà, Hoàn Tào vội vàng nói, “Vị dạo hữu này, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói, ta nhất định sẽ phối hợp với ngươi, xin đừng sưu hồn ta, ta biết gì sẽ nói nấy.”

“Thế nhưng, lỡ như ngươi nói láo thì sao?” Lam Tiểu Bố nhíu mày.

“Ngươi đã giam ta lại, chỉ cần ngươi dẫn ta theo, một khi ta nói dối, ngươi cứ giết ta đi.” Hoàn Tào vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố cần chính là câu nói này, hắn vẫn nói tiếp, “Tuy nói cách này cũng được, nhưng mà chờ ta đi rồi, nếu để ngươi ở lại Đại Uyên Thần Môn, chẳng phải sẽ bị cáo trạng sao? Ngươi nhìn thấy tướng mạo của ta, lỡ như Đại Uyên Thần Môn truy nã ta thì sao?”

“Ta lấy đại đạo của ta ra thề…” Hoàn Tào nói được một nửa thì ngừng lại.

Lam Tiểu Bố biết ý của đối phương, từ tốn nói, “Ta tên là Độc Tộ.”

“Vâng, Hoàn Tào ta lấy đại đạo ra thề, nếu như bán rẻ Độc Tộ đạo hữu, bất cứ lúc nào ta tu luyện đều sẽ gặp phải tâm ma, đồng thời bỏ mình trong lôi kiếp, đời đời không được luân hồi. Không chỉ như vậy, lần này xong chuyện, ta sẽ lập tức rời khỏi Đại Uyên Thần Môn.” Hoàn Tào phát ra lời thề ác độc nhất, hắn chỉ mong muốn có thể được sống.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Thành ý của ngươi ta đã thấy rồi, nếu như ta có thể báo thù thành công, ta quyết định tha cho ngươi một mạng.”

Hoàn Tào mong đợi nhìn Lam Tiểu Bố, hắn cũng hy vọng Lam Tiểu Bố có thể phát thề, đáng tiếc là Lam Tiểu Bố làm như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, tiếp tục nói, “Kẻ thù của ta ở trong Hoán Nữ cung, ngươi nói đi, ta phải làm như thế nào mới có thể vào được Hoán Nữ cung?”

“Đến Hoán Nữ cung?” Hoàn Tào sửng sốt.

“Đúng, làm thế nào để tiến vào Hoán Nữ cung?” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Hoàn Tào lập tức nói, “Cách thì rất đơn giản, chính là để Ngạn chấp sự phân ngươi đến Hoán Nữ cung làm tạp vụ. Nhưng mà Hoán Nữ cung chính là nơi đê tiện nhất ở Đại Uyên Thần Môn ta, không có đệ tử nào muốn đến Hoán Nữ cung.”

“Ngươi thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Ta ở Thiên Thực điện, mặc dù rất thấp, nhưng so với Hoán Nữ cung cũng tốt hơn một chút.” Hoàn Tào thành thật trả lời.

“Vậy ta đi nịnh nọt tên Ngạn chấp sự kia một chút, để Ngạn chấp sự phân ta đến Hoán Nữ cung, chuyện này không thành vấn đề gì chứ?” Lam Tiểu Bố nói.

“Không có vấn đề, đương nhiên là không có vấn đề.” Hoàn Tào vội vàng nói.

Bây giờ hắn ước gì Lam Tiểu Bố đi nịnh nọt Ngạn chấp sự, nếu như Lam Tiểu Bố đi nịnh nọt Ngạn chấp sự chỉ vì muốn đến Hoán Nữ cung, nhất định sẽ khiến Ngạn chấp sự nghi ngờ. thử nghĩ một chút đi, ai lại đi nịnh nọt người khác chỉ vì muốn đến Hoán Nữ cung chứ?

“Rất tốt, bây giờ ngươi nói cho ta biết bình thường ngươi làm những chuyện gì, còn nữa, nói một ít quy củ của Đại Uyên Thần Môn cho ta biết, những thứ mà Ngạn chấp sự thích, Ngạn chấp sự ở đâu? Nếu như thiếu đi điều gì đó không nói cho ta biết, trước khi ta chết, ngươi nhất định sẽ chết trước, hơn nữa ta đây chưa chắc sẽ chết, bởi vì ta có một lá độn phù đỉnh cấp. Hiểu không?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Hoàn Tào.

“Ta hiểu, ta hiểu…” Hoàn Tào nhanh chóng đáp lời, sau đó không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở đã chủ động nói ra, “Ta tên là Hoàn Tào, là một đệ tử ngoại môn, hôm nay ra ngoài để mua sắm một ít nguyên liệu nấu ăn…”

Hoàn Tào không rõ phải nói như thế nào, nói tròn hai ba canh giờ, lúc này mới nói hết những chuyện mình có thể nghĩ đến cho Lam Tiểu Bố nghe.

Lam Tiểu Bố trực tiếp đánh ngất Hoàn Tào, sau đó ném Hoàn Tào vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không đến cái thần thành kia để mua sắm nguyên liệu nấu ăn, mà là dịch hình thành Hoàn Tào, sau đó quay lại Đại Uyên Thần Môn.

…

Giơ thẻ ngọc bài thân phân của Hoàn Tào ra, Lam Tiểu Bố vô cùng dễ dàng tiến vào trong hộ trận Đại Uyên Thần Môn. Trong hộ trận có hai tên thủ vệ, những thủ vệ này cũng là đệ tử ngoại môn. Hai tên thủ vệ này cũng biết Hoàn Tào, thần niệm chỉ quét một vòng trên người Lam Tiểu Bố, sau đó không để ý nữa.

Dựa theo lời Hoàn Tào đã nói với Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn nên đi tìm chấp sự ngoại môn Ngạn Ngọc Nhậm để tặng lễ, sau đó xin đến Hoán Nữ cung.

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố lại về thẳng nơi Hoàn Tào đang ở, hắn chuẩn bị ở chỗ này một hai ngày, khi nào Thiên Thực điện cần đến hắn, chỉ cần hắn không đi, nhất định sẽ có người cáo trạng dến chỗ Ngạn Ngọc Nhậm, lúc đó hắn có thể thương lượng với Ngạn Ngọc Nhậm một chút.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hắn vừa mới quay về nơi ở, một nam tử gầy yếu đã đi đến trước động phủ của hắn.

“Ngạn chấp sự?” Lam Tiểu Bố thấy người đến đã lập tức nhận ra, đây chính là Ngạn chấp sự. Hoàn Tào đã đưa chân dung Ngạn chấp sự cho hắn xem, tuyệt đối không sai.

Chương 984: Luân Hồi Bàn.

“Hoàn Tào, vì sao ngươi biết rõ Cốc Kim Nguyên sư huynh ở nội môn có khách đến, vì sao cho đế bây giờ vẫn không đem nguyên Liễu Lyiệu nấu ăn đến Thiên Thực điện?” Ngạn Ngọc Nhậm nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang uống trà, lập tức giận vô cùng.

Lam Tiểu Bố đặt chén trà xuống, cũng không đứng lên, mà không nhanh không chậm nói, “Ngạn Ngọc Nhậm, Hoàn Tào ta tư chất thượng đẳng, tiến độ tu luyện cũng rất nhanh, ta tin rất nhanh có thể tiến vào nội môn. Vậy mà ngươi lại sắp xếp ta đến Thiên Thực điện, ha ha, nếu như ta là chấp sự ngoại môn, ngươi biết ta sẽ dạy dỗ ngươi như thế không? Ta sẽ cho ngươi đi giặt quần áo cho nữ nhân. Đúng rồi, ta sẽ sắp xếp ngươi đến Hoán Nữ cung, bây giờ cút đi cho ta.”

“Hoàn Tào, ngươi muốn chết à?” Sát khi trên người Ngạn Ngọc Nhậm bùng lên, chỉ là một đệ tử ngoại môn, lại dám bảo tên chấp sự hắn cút.

“Đang nghĩ muốn giết ta như thế nào sao? Tới đi, nhanh chóng giết ta đi. Gia đây dù sao cũng không có tiền đồ, đang lo không kéo được một cái đệm lưng đây.” Lam Tiểu Bố đứng lên, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, Đại Uyên Thần Môn không thể tùy tiện giết đệ tử, cho dù là ngoại môn hay nội môn. Chỉ cần Ngạn Ngọc Nhậm giết hắn, Ngạn Ngọc Nhậm cũng sẽ bị hủy.

Ngạn Ngọc Nhậm nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên, nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, thì bình tĩnh lại, “Rất tốt, đã như vậy, ngươi đến Hoán Nữ cung đi.”

“Ngươi…” Gương mặt Lam Tiểu Bố tức giận đến tái đi, ngón tay cũng run rẩy. Trong lòng của hắn lại thở phào một hơi, cuối cùng cũng đến Hoán Nữ cung được rồi. Nếu như lần này sắp xếp đến nơi khác, hắn còn phải tiếp tục kiếm chuyện khác, hoặc là tìm cách khác.

Nhìn thấy biểu hiện của Lam Tiểu Bố, vừa rồi Ngạn Ngọc Nhậm tức giận bừng bừng cũng dần bình tĩnh lại, chỉ một đệ tử ngoại môn nho nhỏ mà cũng dám đấu với mình, đúng là không biết sống chết mà. Ngươi cho rằng đi vào Hoán Nữ cung là kết thúc rồi sao? Ngạn Ngọc Nhậm ta nếu như không thể chơi chết ngươi, một chấp sự ngoại môn như ta làm không công sao.

“Ha ha, một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, đúng là không biết sống chết. Ta đây muốn chờ xem tương lai ngươi sắp xếp ta đến Hoán Nữ cung như thế nào.” Ngạn Ngọc Nhậm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố rồi châm chọc một câu, sau đó cầm một mảnh ngọc phù ném cho Lam Tiểu Bố, “Trong ngày hôm nay ngươi phải đến đó báo danh, nếu không thì ngươi tự biết hậu quả.”

Nói xong câu đó, Ngạn Ngọc Nhậm xoay người rời đi.

Sau khi đệ tử ngoại môn được phân chia xong, nhất định phải đến nơi đó báo danh trong một khoảng thời gian quy định, nếu không sẽ bị bắt đến Chấp Pháp điện. Còn sau khi đi báo danh rồi, ngươi có xứng với chức đó hay không, đó chỉ là chuyện râu ria.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, xem ra hắn không cần tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Lam Tiểu Bố không lập tức đi báo danh ngay, mà lề mà lề mề đủ thứ, đến khi thời gian sắp hết, hắn mới tiến đến Hoán Nữ cung.

Hoán Nữ cung rất dễ tìm, Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong Đại Uyên Thần Môn, đã nhìn thấy bảng chữ Hoán Nữ cung rất lớn.

So với nơi khác, Hoán Nữ cung tương đối vắng vẻ, thần linh khí còn kém hơn cả bên ngoài, có thể nói là dường như một chút cũng không có.

Trên đường Lam Tiểu Bố đi đến Hoán Nữ cung, nhìn thấy một vài đệ tử Đại Uyên Thần Môn đi tới, từ hơi thở trên người họ có thể cảm nhận được, những người này vừa mới song tu cùng nữ nhân.

Lam Tiểu Bố âm thầm thở dài, hắn biết sau khi bọn người Liễu Ly và Ngu Xúc chết đi, Hoán Nữ cung đã thay đổi, nhất định lại có quy định mới. Trước đó Hoán Nữ cung chỉ chịu trách nhiệm về quần áo của tông môn, sửa chữa một vài khí cụ, ít nhất thì hắn còn chưa từng nghe Ngu Xúc nói đến chuyện nữ tử Hoán Nữ cung cần song tu với người khác, bây giờ chỉ sợ ngay cả đệ tử tông môn muốn song tu, cái nhiệm vụ này Hoán Nữ cung chắc cũng phải nhận.

“Cần số bao nhiêu.” Một nử tử có ánh mắt vô cùng ảm đạm nhìn Lam Tiểu Bố trước mặt, giọng điệu nhàn nhạt hỏi một câu.

Đây là đang muốn hỏi hắn gần tìm hoán nữ có số bao nhiêu, Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn mà thôi, tới đây để làm việc.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ngọc phù đến Hoán Nữ cung làm việc ra để chứng minh, ánh mắt nữ tử kia nhìn về phía ngọc phù của Lam Tiểu Bố, ánh mắt lóe lên tia thương hại.

Đệ tử bị Đại Uyên Thần Môn giáng chức đến Hoán Nữ cung, đúng là đã hiếm càng thêm hiếm. Mỗi một người đều là đắc tội người khác đến mức cực hạn, mới có thể bị giáng chức đến đây.

“Ngươi đi theo ta vào trong, ta dẫn ngươi đi làm quen hoàn cảnh ở Hoán Nữ cung một chút.” Nữ tử thở dài, bản thân nàng đã ở Hoán Nữ cung nhiều năm như vậy, biết rất rõ chuyện bị người ta bắt nạt là như thế nào.

Lam Tiểu Bố không bị người ta ức hiếp, sao có thể vào Hoán Nữ cung?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ, “Đa tạ vị tỷ tỷ này, còn chưa thỉnh giáo tỷ tỷ xưng hô như thế nào?”

Nữ tử mỉm cười, không trả lời, chỉ dẫn Lam Tiểu Bố đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, sau đó chỉ vào các gian phòng nói, “Những gian phòng này đều là nơi ở của các hoán nữ, rất nhiều đệ tử khi đến đây song tu, cũng ở nơi này…”

Đối phương liên tục giới thiệu, nửa ngày sau, đã đi dạo hơn nửa Hoán Nữ cung. Nơi làm việc của các hoán nữ, nơi các hoán nữ bị giam sau khi phạm tội…

Chỉ duy nhất không có nơi cho các hoán nữ tu luyện.

KHi Lam Tiểu Bố đi đến một cái cửa màu xanh, hắn ngừng lại. Luân Hồi Oa đang ở trong nhẫn của hắn, hắn lại có thể cảm ứng được đằng sau cánh cửa màu xanh kia có một luồng hơi thở giống với Luân Hồi Oa.

Bên ngoài cánh cửa màu xanh kia có một vùng rừng trúc không lớn lắm, ở ven rừng trúc có một hồ nước thật dài, hồ nước kéo dài mãi đến nơi xa. Trong hồ nước có một vài đóa hoa sen, cho thấy rõ người ở nơi này có địa vị không thấp ở Hoán Nữ cung.

Chương 985: Luân Hồi Bàn. (2)

“Đây là nơi Thiền Nữ ở, bây giờ Hoán Nữ cung không có Thiền Nữ, cho nên bên trong đã bị phong cấm lại.” Nữ tử chỉ về phía cánh cửa màu xanh kia nói.

Lam Tiểu Bố đã cẩn thận hỏi Hoàn Tào, biết Thiền Nữ là gì. Nữ nhân ưu tú nhất bên trong Hoán Nữ cung, chính là THiền Nữ. Bình thường Thiền Nữ sẽ không tiếp đãi khách, cũng được xem là số người có chút tôn nghiêm trong số những người ở Hoán Nữ cung.

“Đa tạ tỷ tỷ đã một đường vất vả giới thiệu cho ta, ban đêm ta ở chỗ này sao?” Lam Tiểu Bố kính cẩn hỏi một câu.

Nữ tử này lại thở dài, “Ngươi có thể ở chỗ này, chỗ ở ngươi cũng biết đó, chính là Tạp Dịch phòng trước mặt này. Nhưng mà ngươi là tạp dịch ngoại môn, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, địa vị của nữ tử ở Hoán Nữ cung mặc dù thấp kém, ngươi cũng không thể đụng vào. Nếu như đụng đến, sợ rằng cả đời sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.”

“Vâng, ta nhất định tuân theo lời dạy bảo của tỷ tỷ.” Lam Tiểu Bố thi lễ một lần nữa.

“Ta tên là Lam Nguyệt…” Nữ tử hình như cảm thấy Lam Tiểu Bố không quá đáng ghét, chủ động nói tên của mình.

Lam Nguyệt? Lam Tiểu Bố nhìn bóng lưng nữ tử rời đi, bỗng nhiên muốn giúp nữ nhân này một chút. Có thể gặp được một người họ Lam ở đây, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Lam Nguyệt tỷ…” Lam Tiểu Bố gọi một tiếng.

Lam Nguyệt dừng lại, khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tiến lên mấy bước nhỏ giọng nói, “Nếu như tỷ tỷ không muốn ở lại nơi này, ta có cách giúp tỷ tỷ rời khỏi đây.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố cũng có chút hối hận. Cho dù hắn nhắc đến chuyện này, cũng không thể nói ra ngay bây giờ được.

Lam Nguyệt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một lúc lâu, lúc này mới từ tốn nói, “Nơi này rất tốt, hơn nữa ta hi vọng đây là lần đầu tiên ngươi nói với ta lời này, cũng là lần cuối cùng nói lời này. Nếu không, bị hại chính là ngươi.”

Đây là câu nói nghiêm khắc nhất mà Lam Nguyệt nói với Lam Tiểu

Bố kể từ khi gặp mặt đến nay.

Lam Tiểu Bố lại thở phào một hơi, nhìn giọng điệu nói chuyện và dáng vẻ rời đi của Lam Nguyệt, hẳn sẽ không báo cáo hắn. Hắn lắc đầu, người thân thiết với người mới quen nói lời này sẽ khác nhau. Cho dù đối phương có muốn ra ngoài, cũng sẽ không thể tin tưởng hắn được.

Bên trong Hoán Nữ cung không ngừng có nữ tử đi tới đi lui, Lam Tiểu Bố cũng không hề rời đi, cũng không đi làm việc, hắn dịch hình thành một gốc cây trúc bên ngoài cánh cửa xanh kia. Bên ngoài cánh cửa xanh là một mảnh rừng trúc, hắn hóa thành một cây trúc, chẳng có chút nổi bật nào.

Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn chính là, cấm chế trên cánh cửa kia rất thấp, chỉ là một cấm chế tiện tay đánh ra, thậm chí còn chưa đến thần trận cấp một.

Loại cấm chế này, chắc hẳn là một chấp sự nào đó của Hoán Nữ cung lập ra. Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bên trong Hoán Nữ cung đều là những nữ tử có địa vị thấp, vận mệnh long đong mà thôi. Trong này đã không có đồ tốt, cũng không có bí mật lớn nào, đương nhiên sẽ không cần dùng đến cấm chế cao thâm gì.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tìm được cấm chế cửa vào, thân hình lóe lên một cái, tiến vào bên trong cánh cửa.

Đằng sau cánh cửa màu xanh là một tiểu viện, trong tiểu viện cũng có một cái hồ sen ở giữa, nhưng mà so với bên ngoài, hoa sen ở trong này ít hơn. Xung quanh sân nhỏ có bảy gian phòng, mỗi gian phòng đều có một bồn hoa ở cửa ra vào. Chỉ là bây giờ trong bồn hoa chỉ có cỏ dại, không có bất cứ loài hoa nào cả.

Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, không biết Liễu Ly và Ngu Xúc lúc đầu ở gian nào.

Những gian phòng này không có cấm chế, Lam Tiểu Bố có thể tùy ý ra vào. Hắn tiến vào gian phòng thứ nhất, bên trong trưng bày một ít đồ dùng hàng ngày, còn có mấy bộ quần áo nữ tử và một cái bàn trang điểm, ngoài ra không có vật gì khác.

Gian phòng thứ hai và thứ ba cũng không kém gì gian phòng thứ nhất, nhiều nhất chỉ là khác nhau về đồ dùng hàng ngày mà thôi.

Khi Lam Tiểu Bố tiến vào gian phòng thứ tư, hắn lập tức biết, đây chính là gian phòng lúc trước Liễu Ly ở, sau khi Liễu Ly đi, thậm chí chưa từng có ai đến đây ở. Lam Tiểu Bố đi đến bàn trang điểm, mở hộp trang điểm ra, bên trong chỉ có một cây trâm cài tóc, Lam Tiểu Bố tiện tay cầm trâm cài tóc này lên, thần niệm quét qua. Trên trâm cài tóc này có một vài cấm chế cấp thấp, chỉ có thể xem là một món tiên khí hạ phẩm. Cây trâm này được giữ gìn rất kỹ lưỡng.

Xem ra cái trâm cài tóc này chính là thứ mà Liễu Ly thích nhất, nếu không thì sẽ không cẩn thận đặt nó bên trong hộp trang điểm như vậy.

Lam Tiểu Bố tiện tay đặt trâm cài tóc vào trong chiếc nhẫn của mình, tương lai khi gặp lại Liễu Ly có thể đưa nó cho nàng.

Đóng cửa gian phòng thứ tư lại, Lam Tiểu Bố đẩy cửa căn phong thứ năm ra.

Vừa tiến vào gian phòng này, ánh mắt Lam Tiểu Bố lập tức nhìn về phía cái gương.

Không chỉ vì cái gương này khác với gương của những gian phòng trước đó, mà bởi vì Lam Tiểu Bố khẳng định cái gương này chính là

Luân Hồi Bàn.

Nếu như Luân Hồi Bàn giấu ở trong gương, theo lý mà nói Lãnh Y Thường phải dễ dàng lấy đi mới đúng, tại sao phải sau khi luân hồi một lần rồi mới đến lấy Luân Hồi Bàn?

Cái gương này cao khoảng một thước, Lam Tiểu Bố đặt tay lên gương, cấm chế trên tấm gương dễ dàng bị Lam Tiểu Bố gỡ bỏ, cầm từ bên trong ra một cái mâm tròn có chu vi nửa mét. Trên mâm tròn có đạo vận lưu chuyển, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút đã cảm nhận được sự phức tạp vô biên.

Chỉ đơn giản như vậy đã lấy được Luân Hồi Bàn rồi?

Cho dù có phải là dễ dàng hay không, Lam Tiểu Bố vẫn sửa sang tấm gương lại như cũ, sau đó bỏ Luân Hồi Bàn vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Hai gian phòng sau đó Lam Tiểu Bố cũng không đi vào, Luân Hồi Bàn đã tới tay rồi, bây giờ hắn chỉ muốn làm một việc, đó là nhanh chóng rời khỏi Đại Uyên Thần Môn.

Cái tông môn lớn mạnh thế này, bây giờ hắn không thể chống chọi được.

Chương 986: Người trốn trong Hoán Nữ cung.

Chương VIP

Chương 987: Người trốn trong Hoán Nữ cung. (2)

Nói xong, Lam Tiểu Bố vội vàng đi ra ngoài, thậm chí không ở lại thêm giây phút nào.

Nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố, Lam Nguyệt tỏ vẻ thương cảm. Đến Hoán Nữ cung, rõ ràng là đã đắc tội lớn với chấp sự, nếu như có thể rời khỏi nơi Hoán Nữ cung đơn giản như vậy, chấp sự kia chẳng khác nào đang vả vào mặt mình, loại chuyện này nàng cho rằng tuyệt đối không thể xảy ra.

Cũng giống như khi tiến vào Đại Uyên Thần Môn, khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Đại Uyên Thần Môn cũng chẳng gặp chút trở ngại nào, chỉ hơn nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố đã dễ dàng rời khỏi Đại Uyên Thần Môn.

…

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố cuốn Mạc Tiểu Tịch ra ngoài.

“A…” Mạc Tiểu Tịch nhìn cảnh sắc bên ngoài Luân Hồi Oa, ngạc nhiên a lên một tiếng, cả người tựa như vô cùng chấn động trước cảnh sắc này, thậm chí nàng cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình chưa ra ngoài nhìn thấy những thứ này.

Nhưng mà nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, kinh hoảng nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi là ai?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta chính là người đã dẫn ngươi ra khỏi Đại Uyên Thần Môn, Lam Tiểu Bố, ngươi chắc hẳn phải biết, nếu như ta không cải trang thành một đệ tử của Đại Uyên Thần Môn, ta sẽ không thể vào trong Đại Uyên Thần Môn được.”

Mạc Tiểu Tịch hiểu ra, nhanh chóng cúi người hành lễ, “Tiểu Bố đại ca, cảm ơn ngươi, nếu như không có ngươi, cả đời này ta cũng chỉ có thể ở trong cái tiểu viện kia, không dám ra ngoài.”

“Có thể nói cho ta nghe một vài chuyện của ngươi không?” Lam Tiểu Bố nói, trước đó ở Đại Uyên Thần Môn, Lam Tiểu Bố có rất nhiều vấn đề không tiện hỏi. Bây giờ đã rời khỏi Đại Uyên Thần Môn rồi, Lam Tiểu Bố đương nhiên không còn kiêng kị nhiều như vậy nữa.

Mạc Tiểu Tịch ừ một tiếng, hai mắt vẫn nhìn phong cảnh tráng lệ bên ngoài Luân Hồi Oa, tự như cả người đăng đắm chìm trong hồi ức xa xăm.

…

Đại Uyên Thần Môn, đại điện nghị sự tông môn.

Một tên nam tử mập mạp đứng lên nói, “Tông chủ, vừa rồi đã nhận được tin tức Trang Hồ gửi đến, không bắt được Lãnh Y Thường, Lãnh Y Thường đã chạy thoát ở Mặc Hà hư không rồi.”

Tuổi tác của tông chủ Đại Uyên Thần Môn nhìn qua có vẻ không lớn, đôi mắt tựa như không được ngủ ngon giấc, lúc nào cũng nửa mở nửa khép. Hơn nữa dáng vẻ cũng vô cùng dễ gần.

Nếu thật sự nghĩ rằng tông chủ của Đại Uyên Thần Môn là người dễ gần, vậy thì hoàn toàn sai rồi.

Tông chủ Hoắc DỊch của Đại Uyên Thần Môn là một người cực kỳ ngang ngược, hắn đã từng ra tay tiêu diệt ba tông môn, còn là thể loại gà chó không tha. Mà thực lực của hắn, cũng không có ai dám xem thường. Ở thần giới, trừ chín đại Đạo Quân ra, Hoắc Dịch cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy.

Nghe nam tu mập mạp này nói, đôi mắt Hoắc Dịch hơi mở ra, từ tốn nói, “Lần này chắc hẳn Lãnh Y Thường đã luân hồi sống lại rồi nhỉ? Nàng về Đại Uyên Thần Môn để làm gì?”

“Chỉ biết là nàng định lẻn vào Hoán Nữ cung, kết quả bị phát hiện.” Nam tu mập mạp kính cẩn đáp.

“Tại sao lại bị phát hiện?” Hoắc Dịch hỏi.

Nam tu mập mạp nhanh chóng trả lời, “Lãnh Y Thường có bố trí một cái truyền tống trận ẩn trong Thiền Nữ viện ở Hoán Nữ cung, nàng sử dụng cái truyền tống trận này để đến Hoán Nữ cung.”

“Nói như thế thì phải cực kỳ kín đáo mới đúng chứ, sao lại bị phát hiện?”

Lời Hoắc Dịch nói khiến cả người nam tu mâp mạp cảm thấy không thoải mái, hắn biết rõ, một khi khiến tông chủ không hài lòng, lúc nào mình cũng có thể bị xử lý. Đừng thấy hắn là một trưởng lão, trưởng lão cũng có thể bị giết chết.

Nam tu mập mạp vội vàng nói, “Lúc đó có người kích phát còi báo động ở Hoán Nữ cung, sau đó Lam Nguyệt là người đầu tiên phát hiện có người lẻn vào Thiền Nữ viện. Sau đó Lãnh Y Thường nhanh chóng chạy trốn, cũng là vì nàng chạy nhanh, cho nên mới không bị nhốt lại trong tông môn. Sau khi ta biết Lãnh Y Thường chạy trốn, đã nhanh chóng phải người đuổi theo. Vẫn luôn bám sát đến Mặc Hà hư không, trước đây không lâu người ta hái đi đã phát tin tức về, nói rằng đã mất dấu.”

Hoắc Dịch không tiếp tục tra hỏi nữa, qua trọn mười mấy giây sau, Hoắc Dịch mới mở to hai mắt, “Lãnh Y Thường lẻn vào trong Thiền Nữ viện của Hoán Nữ cung, điều này nói rõ trong Thiền Nữ viện của Hoán Nữ cung có thứ mà nàng ta cần. Còn nữa, Thiền Nữ viện của Hoán Nữ cung rõ ràng không có người, lại có người kích phát còi báo động, chuyện này rõ ràng không đúng với sự thật.”

Lời Hoắc Dịch nói không rõ ràng, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rõ Hoắc Dịch có ý gì, đó chính là bên trong Thiền Nữ viện của Hoán Nữ cung có người trốn trong đó. Người này sau khi nhìn thấy Lãnh Y Thường đi vào đã kích phát còi báo động.

“Tông chủ, trước kia Hoán Nữ cung chính là nơi ở của một tên khách khanh của Đại Uyên Thần Môn, hắn tên là Mạc Khâu. Sau này Mạc Khâu vô duyên vô cớ mát tích, có thể là…” Một trưởng lão đứng lên nói.

Trưởng lão này không cần nói tiếp, tát cả mọi người đã hiểu có ý gì, đó chính là Mạc Khâu rất có thể vẫn còn ở lại Hoán Nữ cung.

Hoắc Dịch đột nhiên đứng lên, “Lập tức tiến đến Thiền Nữ viện của Hoán Nữ cung, kiểm tra cẩn thận.”

…

Mạc Tiểu Tịch nói rất nhiều, lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu ra, hóa ra trước kia Hoán Nữ cung chính là nơi ở của phụ thân Mạc Tiểu Tịch, Mạc Khâu. Sau khi Mạc Khâu rời đi, không có dẫn Mạc Tiểu Tịch đi theo. Hắn cũng không giao Mạc Tiểu Tịch lại cho người khác, mà lén gấu Mạc Tiểu Tịch ở trong Hoán Nữ cung.

Lúc Mạc Khâu rời đi, Mạc Tiểu Tịch đã là cảnh giới tiên đế, đã nhiều năm như vậy, tu vi của Mạc Tiểu Tịch không tiến mà lại thụt lùi, chủ yếu là sau khi hắn rời đi, nơi ở của hắn đã bị đổi thành Hoán Nữ cung. KHông chỉ như vậy, Lãnh Y Thường cũng vào trong Hoán Nữ cung ở. Lãnh Y Thường phát hiện ra Mạc Tiểu Tịch, nàng đã lấy đi tất cả mọi thứ mà Mạc Khâu đã để lại cho Mạc Tiểu Tịch.

Chương 988: Chúng Thần Chi Địa.

“Nữ nhân Lãnh Y Thường này thế mà lại không giết ngươi, lương tâm cũng chưa có bị chó gặm hết.” Lam Tiểu Bố cảm thán nói một câu, hắn có thể tưởng tượng được Mạc Tiểu Tịch phải trốn trong một nơi âm u hẻo lánh gian nan sống sót, đáng thương đến mức nào.

Một người tu sĩ, không có khả năng tu luyện đã rất thảm rồi, nếu như lại không thể tùy tiện đi ra ngoài, vậy thì phải vượt qua bao nhiêu năm tháng ấy như thế nào?

Mạc Tiểu Tịch lắc đầu, “Không phải, Tiểu Bố đại ca. Luân Hồi Bàn là do phụ thân để lại cho ta, khi phụ thân ta đi đã hạ cấm chế. Chỉ cần giết ta, Luân Hồi Bàn sẽ bỏ chạy trong hư không. Lãnh Y Thường đã kiểm tra Luân Hồi Bàn, biết được không thể giết ta. Nhưng mà chờ đến khi nàng có thể lấy được Luân Hồi Bàn rồi, nàng sẽ bắt ta đi theo. Bởi vì muốn luyện hóa Luân Hồi Bàn, nhất định phải cần có tinh huyết của ta.”

“Cho nên ngươi nhìn thấy ta không cần tinh huyết của ngươi cũng có thể lấy Luân Hồi Bàn đi, mới nhờ ta dẫn ngươi đi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Tiểu Tịch gât đầu rồi lại lắc đầu, “Có lẽ là do ta cảm thấy trên người ngươi có một loại thân thiết, ta muốn đi cùng gươi.”

Mạc Tiểu Tịch nói đây là sự thật, nàng ở lại Thiền Nữ viện đã nhìn thấy không ít người lui tới. Nhưng mà không ai có thể giống với Lam Tiểu Bố, khiến nàng cảm thấy thân thiết.

“Việt CHân Thiến kia và Lãnh Y Thường đều coi trọng Luân Hồi Bàn, đồng thời hai người đều vì Luân Hồi Bàn mà chọn cách luân hồi sống lại. Nếu như ta không lấy Luân Hồi Bàn đi, ngươi cảm thấy ai sẽ thành công?” Lam Tiểu Bố đã gặp Lãnh Y Thường, chưa từng gặp

Việt Chân Thiến. Nhưng mà chỉ vì một món pháp bảo mà lựa chọn luân hồi, cũng là kẻ tàn nhẫn.

Việt Chân Thiến không chỉ tự vẫn một mình, còn cổ vũ những tỷ muội bên cạnh cùng nhau tự vẫn. Rất có thể là lo rằng Luân Hồi Bàn sẽ bị người khác phát hiện, chỉ là nàng không biết trước nàng đã có một Lãnh Y Thường đã tự vẫn vì Luân Hồi Bàn.

Mạc Tiểu Tịch dừng lại một chút rồi nói ra, “Ta cảm thấy Việt Chân Thiến kia sẽ thành công, nàng làm việc lợi hại hơn Lãnh Y Thường rất nhiều. Lần trước khi Lãnh Y Thường đến đây, chính là ta đã kích phát còi báo động của Hoán Nữ cung, khiến nàng không kịp lấy Luân Hồi Bàn đi đã phải lo chạy trốn. Ta nghĩ nếu như Việt Chân Thiến đến đây, chỉ sợ ta sẽ không có cơ hội kích phát còi báo động.”

“Lãnh Y Thường đã đến Thiền Nữ viện?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc thốt lên, hắn nghĩ là Lãnh Y Thường chỉ đến Đại Uyên Thần Môn thì bị phát hiện, không ngờ Lãnh Y Thường đã đến Thiền Nữ viện rồi.

“Ừm.” Mạc Tiểu Tịch gật đầu thật mạnh.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ nguy hiểm thật, nếu như không phải nhờ Mạc Tiểu Tịch, chỉ sợ hắn sẽ không lấy được Luân Hồi Bàn.

“Việt Chân Thiến kia có biết đến sự tồn tại của ngươi không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Nàng biết, nàng cũng biết không thể giết ta. Nhưng mà ta đoán, sau khi nàng lấy được Luân Hồi Bàn rồi, nàng nhất định sẽ giết ta.” Mạc Tiểu Tịch nói.

Hai nữ nhân này thật lợi hại, cũng không biết nữ nhân lợi hại như vậy, sao lại bị Đại Uyên Thần Môn đẩy đến Hoán Nữ cung.

Mặc dù đã lấy được Luân Hồi Bàn, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã quyết định, nếu như Mạc Tiểu Tịch thật sự là con gái của Mạc Khâu, tương lai hắn sẽ trả Luân Hồi Bàn lại cho Mạc Tiểu Tịch.

Mạc Khâu đã dung hợp năm đại vũ trụ, khiến vô số tu sĩ chết đi. Nhưng đối với nhiều người của năm đại vũ trụ mà nói, chuyện Mạc Khâu làm vẫn là quên mình vì người. Nếu không năm đại vũ trụ cũng không phải chỉ chết đi nhiều người như vậy, mà là hoàn toàn biến mất.

…

Ở cửa ra vào của Thiền Nữ viện ở Hoán Nữ cung, Đại Uyên Thần Môn, chấp sự Ngạn Ngọc Nhậm vô cùng sợ hãi đứng ở đây, trừ hắn ra, còn có quản sự Lam NGuyệt của Hoán Nữ cung.

Không thể trách tại sao Ngạn Ngọc Nhậm lại sợ hãi, tông chủ Hoắc Dịch của Đại Uyên Thần Môn, điện chủ NGuyên Trường Sơn của Chấp Pháp điện, điện chủ Bồng KHâm của Nội Sự điện đều có mặt ở đây. Trừ những người đó, còn có mấy vị trưởng lão.

Bát cứ người nào ở đây, nếu như có gì không hài lòng về hắn, đều có thể dùng một tay đập chết một chấp sự ngoại môn nhỏ nhoi như hắn.

“Ngươi nói là Hoàn Tào mắng thẳng vào mặt ngươi, nói muốn ném ngươi vào Hoán Nữ cung, thế nên ngươi mới phái Hoàn Tào đến Hoán Nữ cung?” Hoắc Dịch vô cùng bình tĩnh hỏi.

Giọng điệu này khiến trong lòng Ngạn Ngọc Nhậm giật nảy mình, giống như có môt cây búa lớn đập vào, cả người hắn run lên liên tục.

“Đúng vậy, bởi vì ta nhất thời không cam lòng, cho nên mới phái hắn đến Hoán Nữ cung. Ta cũng không ngờ, hắn lại trốn ra khỏi Đại Uyên

Thần Môn.”

Đám người nhìn Ngạn Ngọc Nhậm như đang nhìn một thằng ngốc, trừ khi là não bị úng nước, Hoàn Tào mới có thể nói chuyện với một chấp sự ngoại môn bằng giọng điệu như vậy. Mà rõ ràng, Hoẳn Tào vì muốn đến Hoán Nữ cung, cho nên mới cố ý nói lời này, kích thích Ngạn Ngọc Nhậm phái Hoàn Tào đến Hoán Nữ cung làm việc. Kết quả là hắn đã thành công, Hoàn Tào mất tích, rất có thể đã cầm đi thứ bọn họ muốn tìm. Đến bây giờ thì bọn hắn vẫn chưa thể biết được rốt cuộc Hoàn Tào đã lấy đi thứ gì.

“Hắn đã làm gì ở Hoán Nữ cung?” Ánh mắt Hoắc Dịch nhìn về phía Lam Nguyệt.

Trong lòng Lam Nguyệt đang vô cùng hốt hoảng, nàng nhớ đến lời Hoàn Tào nói với nàng lúc trước, bây giờ Hoàn Tào đã thật sự chạy trốn rồi, hơn nữa ngay cả các đại trưởng lão đều đến quản chuyện này, rõ ràng là Hoàn Tào có liên quan đến một bí mật vô cùng quan trọng.

“Thưa tông chủ, sau khi Hoàn Tào đến đây vô cùng kính cẩn, ta làm theo quy củ của Hoán Nữ cung, dẫn hắn đi làm quen nơi này một vòng. Nửa đường hắn còn cố ý nhìn Thiền Nữ viện một chút, sau đó hắn nói đi xem nơi ở tại Hoán Nữ cung. Lần thứ hai khi ta nhìn thấy hắn, hắn hình như mới vừa từ nơi ở đi ra, đồng thời nói cho ta biết, hắn định đi cầu xin Ngạn chấp sự tha thứ, sau đó đi mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới, còn muốn quay về Thiên Thực điện…” Lam Nguyệt trả lời vô cùng cẩn thận, nhưng mà lại đổi chuyện sau khi nàng đi rồi, Lam Tiểu Bố vẫn còn tiếp tục đi dạo trong Hoán Nữ cung thành đi đến nơi ở trong Hoán Nữ cung.

Chương 989: Chúng Thần Chi Địa. (2)

Chuyện này đối với nàng mà nói cũng không tính là nói dối, dù sao thì Lam Tiểu Bố quả thật nói muốn đi xem nơi ở của mình ở Hoán Nữ cung. Lần thứ hai nàng nhìn thấy hắn, có ai mà biết Lam Tiểu Bố có phải vừa từ nơi ở của mình đến hay không?

Hoắc Dịch nhíu mày trầm tư, hắn nhìn ra, cho dù là Ngạn Ngọc Nhậm hay là Lam Nguyệt đều không nói dối. Nhưng sau khi bọn họ tra xét xong, xác định trong Thiền Nữ viện thật sự có người ở lại, hơn nữa đã ở nơi này cực kỳ lâu, mãi đến vài ngày trước mới rời khởi đây.

Lãnh Y Thường nổi danh như vậy, sau khi luân hồi còn muốn quay lại Thiền Nữ viện, nhất định là vì ở đây có đồ gì đó vô cùng quan trọng. Đáng tiếc bọn hắn tra xét cả nửa ngày rồi, cũng không tìm thấy thứ gì quan trọng cả.

“TOàn tông lập tức truy nã Hoàn Tào, bí mật truy nã Lãnh Y Thường.” Hoắc Dịch nhàn nhạt nói một câu.

Còn về Ngạn Ngọc Nhậm và Lam Nguyệt, trước khi chưa bắt được Hoàn Tào, bọn họ không thể nào rời khỏi Đại Uyên Thần Môn.

…

“Noi này chính là Chúng Thần Chi Địa?” Lam Tiểu Bố dẫn theo Mạc Tiểu Tịch đứng bên ngoài cấm chế Chúng Thần Chi Địa ngơ ngác nhìn nơi trước mắt.

Cái này khác xa những gì Bàng Bất Lận nói, Bàng Bất Lận nói Chúng Thần Chi Địa là nơi phồn hoa hiếm có ở thần giới, nơi này người nào cũng có thể đến, điều kiện tiên quyết là phải có thần tinh. CHo dù không có thần tinh, ngươi cũng có thể ở lại phường thị ở bên ngoài Chúng Thần Chi Địa.

Ở Chúng Thần Chi Địa, không có thứ gì là không có, chỉ là ngươi có thần tinh để mua hay không.

Nhưng Chúng Thần Chi Địa trước mắt khác hoàn toàn với tưởng tượng của Lam Tiểu Bố, ở giữa có một cái rãnh đen sâu hoắm xé rách Chúng Thần Chi Địa. Không chỉ như vậy, cấm chế của Chúng Thần Chi Địa đã bị tàn phá vô cùng nặng nề, đường đi bên trong vô cùng hỗn loạn. Mặc dù đang trong quá trình tu bổ, những vẫn có thể nhìn thấy lúc trước nơi này bị tàn phá đáng sợ đến mức nào.

Đặc biệt là một cái rãnh sâu hoắm, khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi, cho dù tu vi có mạnh đến mức nào, rơi vào nơi này chỉ sợ không còn mạng nữa. Cho dù dùng thần niệm thẩm thấu vào, cũng biến mất không còn tung tích.

“Tiểu Bố đại ca, khi chúng ta đi đến đây, hình như không chỉ là Chúng Thần Chi Địa, rất nhiều nơi đều bị tàn phá.” Mạc Tiểu Tịch nhỏ giọng nói.

Trải qua thời gian dài tu luyện, Mạc Tiểu Tịch đã khôi phục được thực lực tiên đế sơ kỳ. Trên mặt cũng đã tươi sáng hơn rất nhiều, tóc vàng cũng thay đổi thành tóc đen.

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến lượng kiếp lúc trước, lượng kiếp bị hắn chặn lại, không có tàn phá bừa bãi ở tiên giới. Hoặc là nói lượng kiếp chỉ bị chuyển đến tiên giới một lượng rất ít, nhưng phần lớn vẫn còn ở lại thần giới.

Lượng kiếp kia không thể nào phá hỏng toàn bộ thần giới, nhưng mà nhìn cảnh tượng trước mắt, lượng kiếp hình như bắt đầu từ Chúng Thần Chi Địa.

Những người khác không biết, nhưng Lam Tiểu Bố lại biết rất rõ.

Nếu như thần giới xảy ra lượng kiếp, nơi bộc phát nhất định là vị trí LƯợng Kiếp Chuyển Di đại trận. Xem ra Chúng Thần Chi Địa này chính là nơi thần giới bố trí LƯợng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện Mạc Khâu dung hợp năm đại vũ trụ, không biết năm đại vũ trụ bị hủy diệt, có phải cũng là vì lượng kiếp của thần giới bị chuyển đến tiên giới hay không.

“Mau nhìn kìa, Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình đang chiêu mộ người.” Một giọng nói đột ngột cắt ngang suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn sang, trên đất trống có dựng một trận pháp màn hình vô cùng to lớn, trên trận pháp màn hình có miêu tả cực kỳ rõ ràng.

Đại khái chính là, quân tu sĩ Đạo Đình của Diên Tinh Thần Đình đang tuyển nhận người, chỉ cần tu vi trên cảnh giới tiên đế, bất cứ kẻ nào cũng có thể báo danh tham gia. Chỉ cần được tuyển nhận vào quân tu sĩ Đạo ĐÌnh của Diên Tinh Thần Đình, những chuyện đã làm trước đó sẽ không bị truy cứu nữa. Hơn nữa bất kỳ thân phận nào, sau khi gia nhập quân tu sĩ Đạo Đình, đều sẽ có thân phận đình dân tạm thời của Diên Tinh Thần Đình. CHỉ cần lao động ngàn năm, thân phận đình dân tạm thời sẽ chuyển thành đình dân vĩnh cửu ở Diên Tinh Thần Đình, được dùng thần linh khí của Diên Tinh Thần Đình, được quyền cư ngụ tại Diên Tinh Thần Đình…

Cho dù đến thần giới chưa lâu,Lam Tiểu Bố cũng biết, ở thần giới mà không gia nhập tông môn, không gia nhập thần đình thì khó mà sinh tồn được.

Những nơi có thần linh khí ở thần giới thật sự quá ít, cho dù có nơi có một ít thần linh khí, đều bị đại yêu đỉnh cấp chiếm giữ, một tán tu nho nhỏ như ngươi mà muốn đi đến nơi đó tu luyện, trên cơ bản đều là đưa đồ ăn cho đại yêu thôi.

“Tiểu Tịch, chúng ta cũng gia nhập Đạo ĐÌnh quân đi, ngươi cảm thấy thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mạc Tiểu Tịch.

Mạc Tiểu Tịch lập tức nói, “Ta nghe theo đại ca, đại ca nói đi đâu, ta sẽ đi nơi đó.”

“Được, chúng ta ở lại đây xây lên một cái nơi ở tạm thời, chờ mấy ngày sau khi Tiểu Bàn đến, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút.” Lam Tiểu Bố nói.

Đây là bên ngoài Chúng Thần Chi Địa, ở xa xa có thể dựng lên chỗ ở tạm thời.

Ở nơi này, cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn.

Thứ nhất là ở Chúng Thần Chi Địa, bất kỳ người nào đều không được phép đánh nhau. Nếu như muốn đánh nhau, nhẹ thì sẽ vĩnh viễn bị đuổi ra ngoài. Nặng thì trực tiếp chém giết.

Trên thực tế cũng không có bao nhiều người muốn đánh nhau, ở thần giới này, đều là những người khổ sở. Trừ một số ít đệ tử tông môn, đời thứ hai thần đình. Ngươi ăn cướp một người tán tu qua đường, có thể lấy được một viên thần tinh thì xem như ngươi thắng.

BIết rõ ăn cướp cũng không thể nào lấy được thần tinh hay đồ tốt gì, mức độ xử phạt lại còn nặng, trừ khi đầu óc choáng cáng, mới đi ăn cướp.

Chương 990: Gia nhập quân tu sĩ,

KHông biết có phải Bàng Bất Lận đang tu luyện hay không, Lam Tiểu Bố và Mạc Tiểu Tịch đợi hắn khoảng chín ngày. Đạo ĐÌnh quân của

Diên Tinh Thần Đình chiêu binh đã sắp kết thúc rồi, Bàng Bất Lận mới khoan thai tới chậm.

“Tiểu Bố, ngươi đến rồi à?” NHìn thấy Lam Tiểu Bố, Bàng Bất Lận kinh ngạc hỏi.

“Chúng ta đã chờ ngươi chín ngày rồi, sao bây giờ ngươi mới đến?” Lam Tiểu Bố hỏi. Hắn đã hỏi rồi, ở Đại Uyên thần thành có truyền tống trận đi thẳng đến Chúng Thần Chi Địa, cho dù pháp bảo phi hành của Bàng Bất Lận kém xa Luân Hồi Oa, hắn cũng đến đây từ sớm mới đúng.

Bàng Bất Lận kích động nói, “Ta lo lắng cho người, trên đường đi vẫn luôn nghe ngóng tin tức của Đại Uyên Thần Môn một chút. Bây giờ ngươi đến, ta an tâm rồi.”

“Cảm ơn.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Bàng Bất Lận, chỉ vào Mạc Tiểu Tịch nói, “Đây là Mạc Tiểu Tịch, là bằng hữu của ta.”

Hắn đã nhìn ra, Bàng Bất Lận thật sự lo lắng cho hắn.

Mạc Tiểu Tịch nhanh chóng hành lễ.” Mạc Tiểu Tịch kính chào Bàng đại ca.”

Bàng Bất Lận xua tay ngăn lại, “Ngươi là bằng hữu của Tiểu Bố, vậy thì cũng là bằng hữu của Bàng Bất Lận ta. Ngươi đừng gọi ta là đại ca, trực tiếp gọi ta là Tểu Bàn đi.”

“Vâng, Tiểu Bàn đại ca.” Mạc Tiểu Tịch vẫn kêu đại ca.

“Tiểu Bố, chắc ngươi đã nghe được một ít tin tức rồi chứ. Thần giới xảy ra lượng kiếp, lượng kiếp còn rất lớn. Có rất nhiều nơi đều bị tàn phá, nơi mà lúc trước ta muốn đi hình như cũng bị lượng kiếp tàn phá. Nhưng mà không sao cả, nơi đó tương đối lớn, chúng ta cuối cùng cũng có thể tìm được nơi dừng chân…”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “TIểu Bàn, ta đoán nơi ngươi muốn đến chắc hẳn là một nơi có thần linh khí rất yếu, cho dù đến nơi đó, chúng ta tu luyện cũng khá chậm, đừng nói đến chuyện thần giới còn trải qua lượng kiếp. Ta có một ý tưởng, chính là gia nhập Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình, ngươi nghĩ thế nào?”

Lam Tiểu Bố muốn gia nhập Đạo Đình quân, trừ vì có thân phận ra, còn là vì thần linh khí. Trên người hắn có Thần NGuyên điện, nếu như khi ở cũng với Bàng Bất Lận, lấy ra hấp thu thần linh khí, thế thì chẳng phải sẽ hố chết Bàng Bất Lận sao.

Bàng Bất Lận ngơ ngẩn, lập tức nói, “Chính là Đạo Đình quân của Diên Tinh Thần Đình đang chiêu binh bên ngoài? Tiểu Bố, nếu như muốn gia nhập Đạo Đình quân, tuyệt đối đừng nên gia nhập Diên Tinh Thần Đình.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Bàng Bất Lận nói, “Trong mười thần đình lớn, trừ Đại Uyên Thần Đình đã bị diệt, bây giờ Diên Tinh Thần Đình chính là yếu nhất. Gia nhập vào thần đình này, chẳng khác nào đi tìm chết, nhất định sẽ bị xem là pháo hôi. Thần linh khí ở thần đình càng lúc càng yếu kém, giữa các thần đình cũng thường xuyên xảy ra cướp đoạt, có gia nhập thì chúng ta phải gia nhập vào thần đình cường đại.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Gia nhập được thần đình cường đại là chuyện tốt, nhưng mà với thực lực của chúng ta bây gờ, cho dù gia nhập vào bất cứ thần đình nào, cũng đều là pháo hôi cả thôi. Gia nhập vào một thần đình không cường đại, nếu có chuyện gì, chúng ta còn có thể chạy trốn.”

Đói với Lam Tiểu Bố mà nói, nếu như gia nhập thần đình đỉnh cấp, vậy thì muốn làm đào binh cũng sẽ rất khó khăn. Thần Đình lớn mà phát lệnh truy nã, những nơi khác nói không chừng đều sẽ chấp hành theo, ai bảo thực lực của người ta mạnh chứ?

Gia nhập Đạo Đình quân, Lam Tiểu Bố cũng không định đi bán mạng.

"Được, Tiểu Bố, ta nghe theo ngươi, chúng ta lập tức tham gia Đạo Đình quân của Diên Tinh Thần Đình." Bàng Bất Lận nghe Lam Tiểu Bố nói, lập tức cảm thấy Lam Tiểu Bố nói đúng.

Cũng đúng, cho dù bọn họ gia nhập vào bất kỳ quân tu sĩ của thần đình nào, cũng đều là pháo hôi cả thôi. Đã như vậy thì đâu còn quan tâm cái gì cường đại hay không cường đại chứ?

…

Thật ra báo danh vào quân tu sĩ Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình cũng không quá phức tạp, mỗi một người được tuyển vào quân tu sĩ Đạo ĐÌnh đều có thể nhận được mười viên thần tinh hạ phẩm, nhưng vẫn không có nhiều người báo danh. Nếu không như vậy thì Diên Tinh Thần Đình cũng chẳng thể nào chiêu binh mười ngày như vậy.

Người tuyển nhận quân tu sĩ chính là một lão giả trên người đầy dáng vẻ mục nát, không cần dùng thần niệm nhìn trộm, cũng có thể biết tuổi thọ của lão giả này sắp tận, nếu không trên người không thể nào có loại hơi thở mục nát như vậy được.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng cạn lời, ngươi cũng là người đại diện cho một thần đình đi tuyển chọn quân tu sĩ, vậy thì đương nhiên phải phái một người cường tráng đến đây mới đúng. Đặt một lão già mục nát ở đây như vậy, đây là sợ người khác không biết Diên Tinh Thần

Đình ngươi không có tiền đồ à?

“Xin hỏi nơi này còn tuyển chọn quân tu sĩ không? CHúng ta định báo danh tham gia vào quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình.” Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt lão giả, gõ gõ vào tấm bạch ngọc trước mặt hắn.

Lão giả tựa như đang ngủ mở to mắt ra, nhìn thấy ba người Lam Tiểu Bố thì lập tức mừng rỡ, “Tuyển, tuyển, có phải các ngươi muốn gia nhập đại quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình ta không?”

“Đúng, chúng ta muốn gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.” Lam Tiểu Bố nói.

“ĐƯợc được, các ngươi đều được tuyển. Gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình ta, tương lai chẳng những có cơ hội trở thành đình dân của Diên Tinh Thần Đình, mà ngay bây giờ mỗi ngươi có thể nhận được tám viên thần tinh hạ phẩm.” Lão giả nhếch miệng, lộ ra mấy cái răng.

Chương 991: Gia nhập quân tu sĩ, (2)

Bàng Bất Lận không nhịn được nói, “KHông phải đã nói là mười viên thần tinh hạ phẩm sao? Sao lại thành tám viên rồi?”

Lão giả cười he he, “Lúc đầu là không thu, là do ta đây phấn đấu cả nửa ngày mới được đấy. Hơn nữa thần tinh lúc đầu cũng không có ý định cho, cũng là do ta tranh thủ được, các ngươi có còn muốn báo danh nữa hay không?”

Lam Tiểu Bố im lặng, đối phương là một gia hỏa già sắp chết rồi, còn có thể tranh thủ được những thứ này, có lẽ chỉ có chính hắn mới tin lời của mình.

“Báo danh đi, ba người chúng ta cùng nhau báo danh. THần tinh hạ phẩm thì chúng ta lấy tám viên thôi, hơn nữa chúng ta chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết là chúng ta chỉ lấy tám viên thần tinh hạ phẩm. Nhưng mà có một ít việc cần ngươi giúp đỡ, nhờ ngươi sắp xếp quân chủng tốt một chút, ít nhất thì không quá nguy hiểm. Mấy người chúng ta đều có tu vi rất thấp, chuyện nguy hiểm thì không thể đối phó được." Lam Tiểu Bố nói.

Lão giả lại cười he he, "Ta thấy, các ngươi cũng không cần quá lo lắng. Sắp xếp cho các ngươi như thế nào, ta cũng không có quyền lực ấy. Nhưng mà ta có thể nhắc nhở các ngươi một câu, đợi đến Diên Tinh Thần Đình khi các ngươi lựa chọn, các ngươi có thể chọn Lộc Phủ quân, Lộc Phủ quân chính là đại quân dòng chính của Giác Ngọc Đình Trụ, đãi ngộ cũng là tốt nhất. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng nên lựa chọn Bách Ly quân, chọn phải Bách Ly quân, ha ha…"

Lão giả không nói hết câu, nhưng mà ý trong đó tất cả mọi người đều hiểu ra, lựa chọn Bách Ly quân, vậy thì không có tiền đồ rồi.

Ba người nhanh chóng làm thủ tục nhập quân, về phần tu vi có phải là tiên đế hay không, từ đâu mà thới, lão giả này không hỏi đến một chút nào, cũng không có người nào kiểm tra xem rốt cuộc thực lực của ba người này như thế nào. Có thể tháy được chỉ cần có người đến báo danh thì sẽ đều được tuyển.

Theo sự hướng dẫn của lão giả, ba người Lam Tiểu Bố tiến đến nơi tập hợp tạm thời của Diên Tinh Thần Đình, nơi này đã có khoảng sáu trăm người.

Ở nơi phồn hoa như Chúng Thần Chi Địa chiêu quân tu sĩ mười ngày, kết quả chỉ tuyển được 600 người. Không thể không nói lực hiệu triệu của Diên Tinh Thần Đình thật sự quá kém.

Ba người Lam Tiểu Bố sau khi đến nơi tập hợp, lại có thêm mười mấy người đến.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đoán có lẽ thời gian Diên Tinh Thần Đình tuyển nhận quân tu sĩ đã đến, một nam tử mặt trắng không râu bước đến.

Đây là một cường giả, Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm quét, chỉ cần nhìn thoáng qua, đã biết người trước mắt này có thực lực rất mạnh. Chỉ sợ vượt xa Dục Thần, thậm chí ngay cả cảnh giới Thiên Thần cũng không kém.

Ánh mắt nam tử này quét qua mọi người, cả người Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút không thoải mái, giống như có sâu róm leo lên người vậy.

“Các vị, hoan nghênh các ngươi đến Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình. Ta tên là Mông u, cũng là người dẫn các ngươi đến Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình. Đạo ĐÌnh quân của Diên Tinh Thần Đình là nơi chiêu quân nghiêm khhắc nhất trong mười đại Đạo ĐÌnh ở thần giới, không chỉ như vậy...”

“Phốc phốc!” KHông đợi người này nói xong, một nữ tu cuối cùng không nhịn được mà cười lên.

THế này mà là nghiêm khắc nhất, người nào đến báo danh đều được tuyển chọn hết, nghiêm ngặt ở đâu ra?

Ánh mắt Mông u nhìn về phía nữ tử này, trong mắt tràn đầy ý lạnh, “Ngươi cả thấy rất buồn cười sao?”

“Thật xin lỗi, vằ rồi ta nghĩ đến chuyện khác, không phải cố ý,...”

Nữ tu này còn chưa nói xong, Mông u đã đập một bàn tay lên đầu của nàng. Nữ tu chỉ kịp a lên một tiếng, đã bị đập thành sương máu.

Mùi máu tanh lan tràn, vốn nghĩ là dễ dàng, trong nháy mắt mọi người đều cảm thấy lạnh người, lúc này họ mới biết, bọn hắn đã trở thành nhân vật mặc kệ cho người ta chém giết bên trong quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.

Quân tu sĩ thật sự có thể nhận được thần tinh, cũng thật sự có thể hưởng thần linh khí của thần đình để tu luyện. Nhưng cũng sẽ bị người ta áp chế, không còn tự do như lúc đầu. Có lúc người ta muốn giết ngươi, hoàn toàn không cần lý do.

Nếu như bây giờ có thể rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, có lẽ có rất nhiều người sẽ chủ động rút lui. Chỉ cười một tiếng đã bị giết, đúng là quá đáng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa tên Mông u này thật là tàn nhẫn. Hắn biết ý Mông u, đây là định lập uy. Chỉ vì người khác cười một tiếng, ngươi đã lập tức giết một tu sĩ thậm chí còn chưa chính thức trở thành thành viên trong quân tu sĩ, hoàn toàn không xem tu sĩ ở nơi này là người.

Hơn nữa, là một người dẫn dắt tân binh, Lam Tiểu Bố cảm thấy đối phương hoàn toàn không cần phải lập uy. Ngươi chỉ cần dẫn những tân bình này đến Diên Tinh Thần Đình, giao cho các quân phân chia là được rồi, ngươi chỉ là một người dẫn đường, lập uy cái quái gì chứ.

Chỉ là tu vi của hắn quá kém, với thực lực tiên đế của hắn, nếu như chọc giận người này, chỉ sợ sẽ không sống qua một chiêu.

Chương 992: Loại trừ Mặc Độc.

Điểm tập hợp tạm thời trở nên vô cùng yên tĩnh, tựa như điều này đã khiến Mông u rất là hài lòng, ánh mắt hắn lại quét qua mọi người, chỉ có mình Lam Tiểu Bố cảm nhận được khác với sự không thoái mái lúc đầu, lần này ánh mắt hắn nhìn về phía ai, người đó sẽ cảm thấy lạnh lẽo.

“Là một thành viên trong quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, đó là một việc vô cùng vinh quang. Nhưng muốn lấy được thứ ngươi muốn có ở Diên Tinh Thần Đình, nhất định phải có dũng khí không sợ chết…”

Trong lòng tất cả mọi người đều đang khinh bỉ, làm quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, đây chỉ là một con đường ra mà mọi người lựa chọn mà thôi, ở đâu ra vinh dự chứ? Đây là vì không dám nhắc đến chuyện rút lui, nếu như có thể rút lui, hầu như tất cả mọi người ở đây sẽ đi hết.

Màn dạy bảo của Mông u kết thúc như thế nào, Lam Tiểu Bố không để ý. Thậm chí sau đó Mông u nói thứ gì, Lam Tiểu Bố cũng không nghe.

Hắn chỉ đang nghĩ, đợi sau khi đến quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình rồi, nhất định phải cách xa tên Mông u này một chút, đây không phải là một người tốt.

Sau khi Mông u đi rồi, mọi người ở tại chỗ đợi khoảng nửa ngày, một chiếc phi thuyền đáp xuống bên ngoài nơi tập hợp tạm thời. Tất cả người gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình đều bước lên phi thuyền, tiến về Diên Tinh Thần Đình.

Phi thuyền chia thành hai tầng, tầng trên là nơi ở của một ít người đến từ quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình như Mông u ở. Ngay cả lão đầu nửa sống nửa chết tuyển chọn quân tu sĩ kia, cũng có thể ở được một gian phòng lớn ở tầng hai.

Còn Lam Tiểu Bố và hơn sáu trăm người vừa bị tuyển vào quân tu sĩ, chỉ có thể lại tầng dưới khoang thuyền.

Bởi vì không có nhiều phòng, tất cả mọi người ở tầng dưới đều ở trong một khoang thuyền lớn. Hơn 600 người chen chúc trong một khoang thuyền lớn, có vẻ hơi chật chội.

Lam Tiểu Bố cảm thán, nhìn dáng vẻ này của Diên Tinh Thần Đình, nếu như lần sau còn có thể tuyển được quân tu sĩ, hắn xem như thua. Loại biểu hiện này, nếu không phải là đứng chót trong mấy đại thần đình, thế thì cũng xem như là hắn thua.

Cho dù phi thuyền đã khởi hành, nhưng bên trong khoang đáy chen chúc mấy trăm người, lại cực kỳ yên lặng, có lẽ mỗi người đều đang nghĩ đến vận mệnh trong tương lai của mình.

“Ta nghe nói, lai lịch của tên Mông u kia không hề tầm thường. HÌnh như là quan to một phương ở Lộc Phủ quân đứng đầu ở Diên Tinh Thần Đình, ở trong Lộc Phủ quân rất có tiếng nói…”

Giọng nói cực nhỏ này truyền đến, thần niệm của Lam Tiểu Bố rất mạnh, vẫn có thể nghe được.

Lộc Phủ quân? Lam Tiểu Bố nghĩ đến trước đó lão đầu kia còn nói Lộc Phủ quân mới là quân tu sĩ tốt nhất ở Diên Tinh Thần Đình, nếu như khi chọn quân, lựa chọn tốt nhất chính là Lộc Phủ quân.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố cũng không đặc biệt để ý chuyện chọn quân gia nhập lắm, gia nhập Lộc Phủ quân thì cũng được. Nhưng bây giờ nghe nói Mông u ở Lộc Phủ quân, hắn lập tức bỏ đi suy nghĩ gia nhập Lộc Phủ quân.

Hắn gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, hoàn toàn không có dự định bán mạng vì Diên Tinh Thần Đình. Cho dù gia nhập một quân nào, hắn đều muốn bảo vệ tính mạng, đã như vậy, sao phải để ý đến chuyện gia nhập vào quân nào?

Rất ít tu sĩ ngồi bàn luận trong khoang thuyền, phần lớn tu sĩ đều bắt đầu tu luyện. Cho dù trong khoang thuyền này không có bao nhiêu thần linh khí, nhưng mà bởi vì gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, lúc này trên người ai cũng có tám đến mười viên thần tinh. Chỉ có chuyển hết những thần tinh này thành tu vi, mới có thể tăng thực lực của mình lên.

“Tiểu Bàn, nghe theo cách của ta, ngươi bắt đầu trừ độc…” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Bàng Bất Lận.

“A…” Bàng Bất Lận hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trừ độc, Lam Tiểu Bố đột ngột nói trừ độc, trong lúc nhất thời hắn còn không kịp phản ứng.

“Ngươi nói là loại trừ Mặc Độc sao?” Bàng Bất Lận cuối cùng cũng hiểu ra.

Lam Tiểu Bố ừ một tiếng, “Ngươi không nên hỏi nhiều, hành công dựa theo cách ta nói. Đầu tiên lấy thần tinh ra nắm trong lòng bàn tay, dựa vào công pháp tu luyện của ngươi hấp thu thần linh khí, sau đó thần linh khí dung nhập vào trong người…”

Bàng Bất Lận là người tương đối thành thật chất phác, bình thường cũng chỉ biết cắm đầu vào tu luyện. Sau khi Bàng gia xảy ra chuyện, hắn ở bên ngoài lại càng mờ nhạt, đến mức bị bắt đi thu thập Mặc Độc. Sau khi quen biết Lam Tiểu Bố, mọi chuyện đều nghe theo lời Lam Tiểu Bố. Bây giờ Lam Tiểu Bố dạy hắn hành công, hắn hoàn toàn không suy nghĩ gì nhiều, lập tức làm theo lời Lam Tiểu Bố nói.

Chỉ qua một chu thiên, hắn đã ngạc nhiên suýt chút nữa hét lên thành tiếng. Hoặc là nói nếu như không có Lam Tiểu Bố ngăn lại, nói không chừng hắn đã kêu ra tiếng rồi.

Hắn hấp thu thần linh khí trong thần tinh hạ phẩm, sau đó vận chuyển thần linh khí này một chu thiên, một vài vật cản trong kinh mạch tựa như bị cuốn đi. Hắn lại tiếp tục vận hành công pháp, lúc này thông thuận hơn rất nhiều.

Đây chỉ mới một chu thiên mà thôi, nếu như thêm nhiều chu thiên nữa, đây chẳng phải là đang nói Mặc Độc của hắn có thể loại trừ sao?

Bàng Bất Lận lại càng mặc kê chuyện bên ngoài, lời Lam Tiểu Bố thì hắn nghe không sót một chữ nào mà làm theo. KHi Mặc Độc dần dần bị loại bỏ hết, Bàng Bất Lận chẳng những cảm thấy thân thể sảng khoái hơn trước, mà còn có thể cảm nhận rõ ràng được tu vi tăng lên.

Bàng Bất Lận khâm phục Lam Tiểu Bố vô cùng, thứ đáng sợ như Mặc Độc, có thể nói ở thần giới không có người nào có thể giải quyết được. Thế mà Lam Tiểu Bố lại tìm được cách, còn có thể dựa vào công pháp tu luyện là loại trừ Mặc Độc, còn tăng tu vi thực lực của mình, đây là bản lĩnh gì?

Mặc dù tốc độ của phi thuyền rất nhanh, nhưng khoảng cách từ Chúng Thần Chi Địa đến Diên Tinh Thần Đình rõ ràng không gần.

Chương 993: Loại trừ Mặc Độc. (2)

Sau ba tháng, Bàng Bất Lận hét một tiếng rồi đứng lên, đồng thời cười ha ha.

Hắn cho rằng đời mình cứ như vậy mà thôi, không ngờ khi gặp loại bằng hữu như Lam Tiểu Bố.. Chuyện này còn chưa tính, Lam Tiểu Bố không chỉ loại trừ đi Mặc Độc trong cơ thể hắn, còn giúp tu vi của hắn trực tiếp tăng lên Dục Thần tầng ba.

Cho dù Bàng Bất Lận cười ha ha, nhưng trong khoang đáy không có người nào tỏ vẻ không hài lòng, thậm chí còn có rất nhiều người đứng lên ôm quyền chúc mừng thực lực Bàng Bất Lận tăng lên.

Bàng Bất Lận tấn cấp, đây là chuyện tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy. Còn chưa đến mười viên thân tinh hạ phẩm, trong thời gian ba tháng đã tăng lên một cấp nhỏ. Cho dù trước đó Bàng Bất Lận đang ở trên bờ tấn cấp, cũng có thể nhìn ra được tư chất của Bàng Bất Lận rất tốt.

“Tiểu Bố đại ca, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đại ca của Bàng Bất Lận ta.” Bàng Bất Lận kích động vô cùng nắm lấy tay Lam Tiểu Bố nói.

Đừng bảo là đại ca, cho dù có gọi là ông nội, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Bàng Bất Lận, “Ngồi xuống đi, phi thuyền có lẽ sắp dừng rồi, tốc độ đã chậm lại.”

“ĐƯợc.” Bàng Bất Lận ngồi xuống, cho dù là đứng hay ngồi, cũng không thể xóa được cảm xúc kích động trong lòng.

Mấy ngày sau, phi thuyền dừng tại truyền tống trận bên ngoài một thần thành, tất cả mọi người đều phải xuống thuyền, tựa như phải dùng truyền tống trận để di chuyển.

“Đây là nơi nào?” Sau khi đi theo đám người xuống thuyền, Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi một câu.

Bên cạnh có một tu sĩ dáng người cường tráng lập tức nói, “Đây là thần thành Diên Tinh Thần Đình, Cửu Biên thần thành. Mặc dù nơi này không có truyền tống trận đi thẳng đến Chúng Thần Chi Địa, lại có truyền tống trận đi thẳng đến chỗ thần thành của Diên Tinh Thần

Đình, Võng Tinh thần thành."

Bởi vì lúc trước Bàng Bất Lận có thể ở khoang đáy tu luyện tấn cấp, điều này khiến địa vị của Bàng Bất Lận ở đây đột nhiên tăng cao. Mà Bàng Bất Lận lại gọi Lam Tiểu Bố là đại ca, có thể Lam Tiểu Bố mới là người còn mạnh hơn. Tất cả mọi người đều sắp gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, đương nhiên là muốn kết giao với cường giả càng mạnh hơn.

"Thì ra là thế, cái Võng Tinh thần thành kia chẳng lẽ không có truyền tống trận đi thẳng đến Chúng Thần Chi Địa sao?" Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Tên tu sĩ này giải thích, "Truyền tống đến Chúng Thần Chi Địa vô cùng đắt đỏ, mấy trăm người chúng ta mà truyền tống một lần, vậy thì sẽ tiêu tốn một lượng thần tinh rất khổng lồ. Còn nữa, ta nghe nói sau đợt lượng kiếp lần này, rất nhiều không gian truyền tống đều xảy ra một vài vấn đề. Mà Võng Tinh thần thành vốn chính là Diên Tinh Thần Đình, truyền tống cũng dễ dàng hơn nhiều."

"Đa tạ bằng hữu đã giải thích, ta tên là Lam Tiểu Bố, còn chưa thỉnh giáo bằng hữu xưng hô như thế nào?" Lam Tiểu Bố ôm quyền, hắn biết ý của đối phương, nhưng mà nếu như đều gia nhập Đạo Đình quân, quen biết thêm nhiều bằng hữu, Lam Tiểu Bố cũng muốn.

"Tiểu Bố đại ca, ta tên là Diêm Ảnh." Tên tu sĩ này nhanh chóng ôm quyền nói.

Lúc trước hắn có nghe Bàng Bất Lận gọi Lam Tiểu Bố là Tiểu Bố đại ca, đương nhiên cũng gọi là đại ca theo. Tu vi của Bàng Bất Lận chẳng những cao, tư chất còn cao, hắn thật sự đã sớm muốn kết giao với Bàng Bất Lận. Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi, vừa hay cho hắn một cơ hội.

Nghe thấy Diêm Ảnh và Lam Tiểu Bố nói chuyện với nhau, bên cnahj lại có thêm mười mấy người đến chào hỏi.

Hành động của Mông u khiến tất cả mọi người cảm thấy nguy hiểm. Trong tình huống nguy hiểm này, tụ lại vào nhau sưởi ấm là một loại bản năng.

“Tất cả mọi người đều không được châu đầu ghé tai, bây giờ theo thứ tự bước vào truyền tống trận.”.” Giọng nói của Mông u truyền đến, khiến tiếng nói chuyện của tất cả mọi người đều lập tức im bặt.

Tất cả mọi người ở đây đều biết, ai dám vi phạm lời Mông u nói, chỉ sợ cũng không có cơ hội tiến vào truyền tống trận này, một khắc sau sẽ bị Mông u giết chết.

Đây là một truyền tống trận cực kỳ lớn, sáu trăm người tiến vào truyền tống trận, cũng không lấp đầy hết cái truyền tống trận này.

Khởi động truyền tống trận, một luồng sáng trắng cuốn tất cả mọi người lên, biến mất trong hư không.

Chỉ choáng váng một chút, bọn người Lam Tiểu Bố đã đáp xuống mặt đất.

Vừa đáp xuống, trong lòng Lam Tiểu Bố đã âm thầm cảm thán, đây là nơi mà hắn cảm thấy nhiều thần linh khí nhất từ khi hắn đến thần giới cho đến nay. Đứng ở nơi này, hắn có thể cảm nhận được thần linh khí ở xung quanh, nếu như tu luyện ở nơi này, hắn chắc chắn có thể trong thời gian ngắn tấn cấp lên đến tiên đế viên mãn.

Đi ra khỏi truyền tống trận, hơn sáu trăm người đứng ở trên một quảng trường lớn. Xung quanh quảng trường đều là cấm chế, cho dù tất cả mọi người đều đoán được bên ngoài vòng cấm chế kia rất có thể chính là Võng Tinh thần thành phồn hoa, nhưng mà không có ai dám dùng thần niệm dò xét.

Bọn người Lam Tiểu Bố đứng ở quảng trường không lâu, đã có đủ loại pháp bảo phi hành nhiều màu sắc đáp xuống.

Mỗi một pháp bảo phi hành hạ xuống, đều có người đi thẳng đến chỗ bọn người Lam Tiểu Bố.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, đã có khoảng 20 người xuất hiện trước đám người Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không dám dùng thần niệm quét, hắn chỉ nhìn thoáng qua đã biết thực lực của phần lớn người ở đây chỉ sơ đều không thấp hơn Mông u.

Lam Tiểu Bố thở dài, sâu kiến mà, so với những người này, hắn thật sự là sâu kiến. Nhưng mà nếu như có thể ở lại nơi này lâu dài, mục đích gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình cũng đã đạt được rồi.

“Sao lần này chỉ có mấy người thế này?” Một giọng nói khàn khàn truyền đến, sau đó có một tu sĩ thân hình cao lớn đứng ra.

Gia hỏa này thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố nhanh chóng chuyển ánh mắt của mình đi. Người này chỉ cần đứng ở nơi đó, hơi thở mạnh mẽ nghiền ép khiến hắn có chút bất an.

Chương 994: Lam Tiểu Bố cứng đầu.

Mông u tiến lên, “Mộc soái, bởi vì lần này tuyển nhận quân tu sĩ vô cùng nghiêm ngặt, cho nên người phù hợp điều kiện không nhiều.”

Nam tử được gọi là Mộc soái kia nghe thấy vậy thì nhíu mày, điều kiện chiêu quân của Diên Tinh Thần Đình lần này hắn cũng không rõ ràng lắm. Nhưng dựa theo tình trạng gần đây của Diên Tinh Thần Đình, điều kiện tuyển nhận của quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình hẳn sẽ không quá cao mới đúng. Theo ý của Mông u, cấp bậc của lần tuyển chọn quân tu sĩ này phải rất tốt.

“Ha ha, đúng là trợn mắt nói dối mà. Diên Tinh Thần Đình ta vốn đã yếu, mà lúc trước mỗi lần tuyển chọn quân tu sĩ, đều có rất nhiều người kém cỏi. Cho nên không có mấy người muốn đến Diên Tinh Thần Đình mới đúng, lần này lại thu nhận được hơn 600 người, lần sau chỉ sợ còn chẳng tuyển được đến 60 người đấy chứ.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Lam Tiểu Bố chú ý đến người vừa nói chuyện chính là một nam tử thanh niên mặc áo trắng, nhìn thấy đạo vận vờn quanh người hắn, tu vi chắc hẳn không kém hơn Mộc soái kia.

Mông u lạnh lùng nói, “Quân Vu, đây là chuyện của Lộc Phủ quân ta, Lộc Phủ quân ta muốn tuyển chọn quân tu sĩ ưu tú nhất, Bách Ly quân ngươi từ khi nào có thể quản chuyện của Lộc Phủ quân ta rồi?”

Nam tử thanh niên được gọi là Quân Vu kia cười ha ha một tiếng, “Mông u, ta phải uốn nắn một sai lầm của ngươi, đây là quân tu sĩ do Diên Tinh Thần Đình ta tuyển chọn, sáu quân của Diên Tinh Thần Đình ta, cũng không phải chỉ có mình Lộc Phủ quân ngươi. Chỉ cần hơn sáu trăm người trong quân tu sĩ này còn chưa chọn đi đến quân nào, bọn hắn cũng không phải là người của Lộc Phủ quân ngươi.”

Mông u cười ha ha, “Nói thế thì, những người này sẽ chọn Bách Ly quân ngươi sao?”

Sắc mặt Mộc soái lạnh đi, ánh mắt nhìn Mông u có chút không vui, “Mông u, tốt xấu gì ngươi cũng là đại diện của Diên Tinh Thần Đình ta tuyển chọn quân tu sĩ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả?”

Mông u đương nhiên sẽ không nói thật ra, lần nào hắn cũng đại diện cho Diên Tinh Thần Đình đi tuyển chọn quân tu sĩ. Mà những quân tu sĩ hắn tuyển chọn này, đều là để làm pháo hôi cho Lộc Phủ quân. Cho dù hắn có cố gắng phong tỏa tin tức, qua thời gian dài cũng sẽ có người biết.

Cho nên hắn cho rằng chuyện này không thể trách hắn, hắn cũng vì tốt cho Lộc Phủ quân mà thôi.

“Mộc soái…”

KHông đợi Mông u nói tiếp, Mộc soái đã xua tay ngăn lại, chặn lời Mông u sắp nói. Sau đó hắn chủ động đi đến trước mặt một đám tu sĩ mới tuyển chọn này, giọng điệu từ tốn nói, “Ta hỏi các ngươi một chút, ai dám đứng ra nói cho ta biết điều kiện tuyển chọn của các ngươi là gì?”

KHông có người nào dám nói chuyện, Mông u kia đang hung thần ác sát nhìn chầm chầm bọn họ, lúc này mà đắc tội với Mông u, đó chính là muốn chết.

Chờ một hồi lâu không có người trả lời, ánh mắt Mộc soái đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố nhìn cũng khôg cao, chắc hẳn là miễn cưỡng phù hợp với điều kiện tuyển chọn quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình. Hắn chỉ chỉ Lam Tiểu Bố, “Ngươi đứng ra.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ, hắn đã lùi vào trong giữa đám người rồi, vậy mà vừa liếc qua đã chọn trúng hắn. Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, đó là do tu vi của hắn là thấp nhất ở nơi này.

Trừ hắn ra, ở đây người có tu vi kém nhất chắc là tiên đế trung kỳ đi? Cho dù là Mạc Tiểu Tịch, vì mấy tháng gần đây tu luyện, tu vi cũng đã khôi phục đến tiên đế trung kỳ.

“Xin chào Mộc soái.” Lam Tiểu Bố không kiêu ngạo không hèn mọn hành lễ.

“Ngươi nói một chút, khi tuyển chọn ngươi, đã tiến hành những kiểm tra nào? Hỏi thăm những vấn đề gì? Ngươi cứ nói thật ra đi, không cần phải lo lắng.” Mộc soái thân thiện nhìn Lam Tiểu Bố hỏi.

Mông u đứng bên cạnh lập tức nhìn chầm chầm Lam Tiểu Bố quát, “MỘc soái đang hỏi, nhanh chóng trả lời đi, cứ theo những gì ngươi thấy mà trả lời.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn không muốn nhiều chuyện, nhưng mà sau khi nghe thấy lời Mông u nói, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, đây là đang uy hiếp hắn mà.

KHông phải dựa theo những gì hắn đã trải qua mà nói, mà là dựa vào những gì hắn nhìn thấy mà nói, ý là khiến hắn nghĩ đến trước đó nữ tu kia vì sao mà bị một bàn tay đập chết,

Ha ha, Lam Tiểu Bố hắn lại không sợ uy hiếp. Đừng nói là địa vị của Mông u ở đây chỉ xếp ở đằng sau, cón đối đầu với một Quân Vu, cho dù có cùng cấp với Mộc soái, có thể tùy tiện khống chế sống chết của hắn…

ĐƯợc rồi, nếu như cùng cấp với Mộc soái, tạm thời vẫn chọn theo những gì mình nhìn thấy mà nói thôi, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

“Lúc ấy ta vừa đi báo danh đã được thông qua, người ở chỗ báo danh đưa cho ta tám viên thần tinh hạ phẩm, sau đó nói chúng ta đều nên gia nhập Lộc Phủ quân, tuyệt đối không nên gia nhập Bách Ly quân. Còn những thứ khác, không có.” Lam Tiểu Bố thật thật giả giả nói.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố không định lôi cái lão đầu nửa sống nửa chết kia vào chuyện này, nhưng gia hỏa kia lại giật dây hắn đi Lộc Phủ quân, chuyện này không phải là đang hại mạng nhỏ của hắn sao? Loại người như Mông u mà ở trong Lộc Phủ quân, còn trực tiếp dẫn dắt bọn hắn, ở lại làm thủ hạ của Mông u mà còn tốt mới là chuyện lạ. Đã lấy đi hai viên thần tinh, còn muốn hại mạng nhỏ của ta, không lôi ngươi vào sao lại được.

Nghe lời Lam Tiểu Bố nói, hơn sáu trăm người trong quân tu sĩ mới tuyển nhận đều đổ mồ hôi vì Lam Tiểu Bố. Tất cả mọi người đều vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, thế mà đầu lại cứng như vậy. Phải biết rằng lúc trước Mông u hung tàn như vậy, mọi người đã tận mắt nhìn thấy. Lời Lam Tiểu Bố vừa nói ra, chẳng khác nào đã đắc tội với Mông u.

Mông u nắm chặt tay thành nắm đấm, nếu như đây là điểm tập hợp tạm thời, Lam Tiểu Bố cũng đã bị hắn đập chết rồi.

Chương 995: Lam Tiểu Bố cứng đầu. (2)

Bây giờ hắn lại có chút hối hận, tại sao không phát hiện ra Lam Tiểu Bố, đồng thời lôi ra giết.

Mộc soái nhìn chằm chằm Mông u hừ lạnh một tiếng, “Đây chính là tuyển chọn nghiêm ngặt mà ngươi nói sao, cho nên mới dẫn đến không có mấy người phù hợp yêu cầu?”

ÁNh mắt Mông u tràn đầy sát khí nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, sau đó mới chắp tay nói với Mộc soái, “Mộc soái, ta cũng không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này là ảnh hưởng đến tâm tình của ngươi, dù sao thì Mộc soái ngươi mới chính là linh hồn của Lộc Phủ quân ta.”

Lam Tiểu Bố lập tức biết rõ, lai lịch của tên Mông u này không hề tầm thường. Nếu không thì sẽ không dám dùng giọng điệu này nói với Mộc soái, hắn còn khẳng định Mộc soái không làm gì được hắn.

Xem ra trước đó mình đã đoán sai rồi, Mông u này cũng có thể lấy mạng của hắn. Lam Tiểu Bố chỉ có thể truyền âm cho Mạc Tiểu Tịch và Bàng Bất Lận, một khi chuẩn bị đào tẩu, hai người cũng phải an toàn.

Quân Vu lạnh lùng nói, “Mông u, ta nói vì sao mà mỗi lần Diên Tinh Thần Đình tuyển chọn quân tu sĩ đều không muốn gia nhập vào Bách Ly quân, hóa ra là do ngươi.”

Mộc soái không để ý đến lời Quân Vu nói, lại nhìn Lam Tiểu Bố nói: “Lần này ngươi là một thành viên trong quân tu sĩ mới tuyển chọn, ngươi cho rằng lần này tuyển chọn quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình có nghiêm ngặt hay không?”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Trước đó Mông u dẫn dắt đội ở điểm tập hợp tạm thời có nói lần này tuyển chọn quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình là nghiêm khắc nhất trong mười đại thần đình, ta nhịn được mới không cười. Nhưng mà có một nữ tu mới chiêu mộ không nhịn được bật cười. Kết quả đã bị Mông đội trưởng đập chết.”

Dù sao cũng đã đắc tội rồi, không cần phải sợ hãi rụt rè nữa. CHo nên Lam Tiểu Bố nói chuyện không còn chút kiêng kị gì nữa, nơi này không có chỗ cho ta ở thì sẽ có chỗ khác cho ta ở. Hắn đã nhìn ra, ít nhất thì Mông u sẽ không dám ra tay ở nơi này.

“Ngươi đối xử với tân quân như thế sao?” Mộc soái nhìn Mông u, giọng điệu vô cùng bất mãn., “Ta sẽ báo cáo chuyện của ngươi lên, ta đã nói mà, vì sao mỗi lần đều không tuyển được bao nhiêu người?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, quả nhiên là như vậy. Mộc soái hoàn toàn không làm gì được Mông u, có lẽ đây cũng là một nguyên nhân khiến Mông u dám lớn lối như vậy.

“Được, Mộc soái, những việc này để sau này quay về rồi nói. Bây giờ đang phân phối quân tu sĩ, dù sao phần lớn người đến đây đều có việc.” Một nam tử có giọng nói lanh lảnh đi tới.

Mộc soái gật đầu, lùi về sau.

Nam tử có giọng nói lanh lảnh này đứng trước mặt đám người Lam Tiểu Bố nói, “Hôm nay đến đây có ba quân, Lộc Phủ quân, Bách Ly quân, Thành Huy quân. TRừ ba quân này ra, còn có Hư Không Khám Tra ti đến nhận người. Diên Tinh Thần Đình ta công bằng công chính, tất cả mọi người đều là quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình, dù chọn đi nơi nào, vẫn do mọi người làm chủ, bây giờ các vị có thể lựa chọn.”

Nghe thấy vậy, ít nhất thì Lam Tiểu Bố có thể xác định. Đó chính là quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình có tỷ lệ tổn thất rất cao, cho nên ở nơi này không tuyển chọn được quân tu sĩ, tất cả mọi người đều không muốn tham gia quân tu sĩ, Nếu không thì, chỉ vài trăm người, cũng sẽ không có nhiều người cần như vậy.

Mộc soái vẫn nói ra, “Mặc dù Lộc Phủ quân ta là quân đứng đầu ở Diên Tinh Thần Đình, nhưng mà ta vẫn tôn trọng ý nghĩ của mọi người. Cho dù ai gia nhập vào quân tu sĩ Lộc Phủ quân ta, đều sẽ có nhiều thời gian tu luyện, không chỉ như vậy, Lộc Phủ quân ta cũng sẽ đảm bảo mỗi một binh sĩ có thể sinh tồn.”

Quân Vu cười ha ha, “Bách Ly quân ta vẫn luôn ở bên ngoài, mặc dù thương vong không ít, nhưng mà Quân Vu ta có thể lấy lương tâm của mình ra nói, chỉ cần có chút hy vọng sống, Bách Ly quân ta sẽ không từ bỏ người bên cạnh mình.”

Thành Huy quân và Hư Không Khám Sát ti không có người nào đứng ra lôi kéo, điều này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố rất thất vọng. Lúc đầu hắn còn định gia nhập và Hư KHông KHám Sát ti, thăm dò hư không, chắc chắn sẽ không ở lại Diên Tinh Thần Đình. Chỉ cần đến hư không rồi, nếu thấy tình thế không đúng, hắn có thể chạt trốn.

Hắn không tin Mông u có thể đuổi kịp Luân Hồi Oa của hắn.

Hư Không Khám Tra ti không dám đứng ra nói chuyện vậy đã nói rõ, những người này đều sợ Mông u, xem ra hậu trường của Mông u không nhỏ.

Nếu sợ Mông u mà còn muốn nhận người, thì người đó chính là đồ ngốc thôi, nói không chừng còn chủ động lựa chọn bọn hắn.

“Bây giờ tất cả mọi người có thể lựa chọn.” Nam tử có giọng nói lanh lảnh kia thấy không có ai đứng ra chọn nơi đến, không nhịn dược nói một câu.

Sau khi nói xong, hắn cảm thấy cần phải chọn một người ra chọn, hắn cũng thuận tay chỉ chỉ vào Lam Tiểu Bố trước mặt, “Bắt đầu từ ngươi đi.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền với Quân Vu, “Lam Tiểu Bố kính chào Quân soái, ta muốn gia nhập Bách Ly quân.”

Chỉ có Quân Vu dám đối đầu với Mông u, hắn không gia nhập Bách Ly quân thì còn con đường khác sao?

“Ha ha, được, sau khi đến Bách Ly quân ta rồi, chính là huynh đệ của ta.” Quân Vu cười ha ha một tiếng.

Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch nhanh chóng đứng ra bên cạnh Lam Tiểu Bố thi lễ với Quân Vu, “Quân soái, chúng ta cũng muốn gia nhập Bách Ly quân.”

TRước đó Diêm Ảnh vẫn luôn muốn lôi kéo quan hệ với Lam Tiểu Bố, Bàng Bất Lận, thấy thế cũng bước tới trước nói, “DIêm Ảnh ta cũng muốn gia nhập Bách Ly quân…”

Thật giống như phản ứng dây chuyền, người đằng sau cũng lần lượt đi đến ôm quyền với Quân Vu, đều muốn gia nhập Bách Ly quân.

Cuối cùng trong 615 người, có khoảng 601 người gia nhập Bách Ly quân, chỉ có mười người là chọn Lộc Phủ quân, số còn lại thì chọn đến nơi khác.

Gương mặt Mông u tức giận đến tái nhợt, thế nhưng lúc này hắn hoàn toàn không thể làm gì được cả.

Chương 996: Lĩnh trưởng.

Kết quả lần này không chỉ khiến Mông u suýt chút nữa tức điên, mà chính Quân Vu cũng hoàn toàn không ngờ được. Theo hành vi của Mông u, những tu sĩ tân quân này chắc hẳn phải chọn đến Lộc Phủ quân mới đúng, kết quả là người ta chạy đến Bách Ly quân cả.

Mộc soái hừ một tiếng, xoay người rời đi. Những năm này Lộc Phủ quân tổn thất khá lớn, lần này hắn đến đây định lấy mấy ngàn quân bổ sung, không ngờ chỉ có tổng cộng vài trăm người. Cái này còn chưa tính, vài trăm người này còn kéo hết đến Bách Ly quân. Rõ ràng tất cả chuyện này là do Mông u mà ra. Nếu không phải vì hậu trường của Mông u, thậm chí hắn còn muốn bắt Mông u lại đập giết.

“Lam Tiểu Bố sao? Ta nhớ kỹ ngươi.” Một giọng nói đột ngột truyền đến bên tai Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không cần quay đầu, thần niệm đã nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của Mông u. Có thể khẳng định, chỉ cần hắn bắt được Lam Tiểu Bố, vậy thì sẽ chết chắc.

Lam Tiểu Bố không để ý, hắn tuyệt đối sẽ không để Mông u có cơ hội chặn đường hắn.

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Lam Tiểu Bố, tốt. Quân Vu ta ghét nhất chính là loại người dựa vào nữ nhân mà đi lên kia, những người này chẳng có bản lĩnh gì cả, nhưng lại cứ thích khoa tay múa chân.”

Lam Tiểu Bố có thể không sợ Mông u, cho dù Mông u đã rời đi, Lam Tiểu Bố vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn. KHi Quân Vu nói đến chuyện dựa vào nữ nhân mà đi lên, Lam Tiểu Bố rõ ràng nhìn thấy hai tay Mông u siết chặt, nhưng mà gia hỏa này cũng không quay đầu lại tìm Quân Vu tính sổ, vẫn giữ nguyên tốc độ ban đầu đi thẳng rồi biến mất khỏi quảng trường.

Lần này chẳng những Lam Tiểu Bố biết, mà tất cả mọi người đều biết, Mông u là dựa vào nữ nhân mà đi lên.

Xem ra Quân Vu này cũng là một tên đầu sắt, chỉ mấy câu đã đắc tội với Mông u đến chết, hoàn toàn không có khả năng hòa giải.

“Lam Tiểu Bố.” Chờ sau khi Mông u biến mất rồi, tiếng nói của Quân Vu đã chuyển thành bình thường, rõ ràng vừa rồi hắn đang mỉa mai Mông u, thậm chí là cố ý đắc tội Mông u.

“Ta ở đây, kính chào Quân soái.” Lam Tiểu Bố tiến lên ôm quyền nói.

Quân Vu vô cùng hài lòng nói, “Ta cảm thấy ngươi rất tốt, cũng không phải ai cũng có gan dám vạch trần Mông u. Khi ngươi vạch trần Mông u, ta đã quyết định sẽ không để cho Mông u ra tay với ngươi. Bây giờ ngươi đã gia nhập Bách Ly quân ta, ta sẽ càng không cho phép Mông u ra tay với ngươi. Chỉ có Mộc Cô Hà mới kiêng kị cái tên gia hỏa dựa vào nữ nhân kia. Ha ha, trong mắt ta, Mông u chỉ là một Thần Quân sơ kỳ, chẳng là gì cả.”

Hóa ra tên kia đã đến cảnh giới Thần quân, trong lòng Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, khó trách hắn lại cảm thấy Mông u rất mạnh. Hắn biết rõ, sau Dục Thần chinh là THiên Thần, sau THiên Thần mới đến Thần Quân cảnh.

Tu vi của tên Quân Vu này và Mộc soái nhất định mạnh hơn Mông u rất nhiều, chắc hẳn đã vượt qua cảnh giới Thần Quân.

“Đa tạ Quân soái.” Lam Tiểu Bố bước lên nói lời cảm tạ, bây giờ hắn lại càng vững tin, Quân Vu cố ý đắc tội vô cùng nặng với Mông u, đây là vì thu hút thù hận giúp hắn. Con người vị QUân soái này không tệ, đáng kết giao.

Về lời Quân Vu nói, Lam Tiểu Bố biết rõ đó là sự thật. Nếu như không có Quân Vu, Mông u nhất định sẽ ra tay với hắn, trên thực tế bởi vì có Quân Vu ở đây, Lam Tiểu Bố mới dám không sợ Mông u.

Hoặc là, hắn và Quân Vu đều không khiến cho đối phương thất vọng.

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Ngươi không cần quá để ý, nói không chừng ngày mai sẽ đến lượt ngươi cứu ta đấy. Ta cảm thấy ngươi rất có can đảm, cho nên quyết định để ngươi là thống lĩnh mới của Bách Ly quân ta. ĐƯơng nhiên cấp bậc vị thống lĩnh ngươi là gì, cần phải nhìn xem có bao nhiêu ngươi đi cùng với ngươi. CÓ trăm người đi theo gươi, ngươi chính là quân hầu trưởng, có ngàn người đi theo ngươi, ngươi chính là lĩnh trưởng.”

Trước đó Lam Tiểu Bố là người đầu tiên gia nhập Bách Ly quân, lúc này mới khiến những người mới còn lại đều gia nhập Bách Ly quân, Quân Vu nhìn thấy rất rõ.

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết thống lĩnh chỉ là một cách gọi mà thôi. Một quân hầu trưởng là thống lĩnh, lĩnh trưởng cũng là thống lĩnh.

Ở thần giới, cấp bậc quân tu sĩ cũng không nhiều. Thấp nhất chính là binh tu sĩ, binh tu sĩ không có cấp một hai ba. Trên thực tế, binh tu sĩ trong quân cũng không thèm để ý mình là cấp mấy, mọi người chỉ để ý đến điểm cống hiến và thù lao. Phần lớn quân tu sĩ ở thần giới đều dựa vào điểm cống hiến mà phân chia, điểm cống hiến có được là do quân tu sĩ của ngươi lấy được, cũng chính là quân công.

Điểm cống hiến này có thể dùng để trao đổi các loại tài nguyên tu luyện, thần tinh, thần đan, thậm chí là cả địa bàn tu luyện. Điểm cống hiến nhiều, thậm chí ngươi có thể sớm rời khỏi quân tu sĩ.

Còn về quân hầu trưởng hoặc là lĩnh trưởng, chỉ có số ít người làm, mặc dù bình thường đãi ngộ tốt hơn một chút, nhưng tốt cũng có hạn. Nơi lấy được điểm cống hiến, chủ yếu là cống hiến với quân tu sĩ và cống hiến với thần đình. Nếu như bên trong một trận đại chiến, ngươi giết được nhiều tu sĩ quân địch, cho dù ngươi có là một binh tu sĩ, thu hoạch ngươi nhận được cũng chưa chắc kém hơn hầu trưởng.

Tu sĩ có thần niệm, có thể khống chế không gian và số lượng hơn xa phàm nhân bình thường. Cho nên sĩ quan bên trong quân tu sĩ cũng không nhiều, bởi vì thống soái có thể quản lý được hết, không cần nhiều sỹ quan như vậy.

“Ta muốn đi theo Lam Tiểu Bố đại ca.” Bàng Bất Lận đương nhiên là người đầu tiên đứng lên.

Mạc Tiểu Tịch thậm chí còn không nói gì, bước lên đứng sau lưng Lam Tiểu Bố.

Sau đó Diêm Ảnh và những người khác cũng đi đến, những người mới đến Bách Ly quân, toàn bộ đều đứng sau lưng Lam Tiểu Bố.

Chương 997: Lĩnh trưởng. (2)

Chuyện này cũng không khó hiểu, mọi người vốn chính là vì Lam Tiểu Bố ra mặt vạch trần Mông u, mới từng người một đi theo đến Bách Ly quân.

Bây giờ tất cả mọi người đều là người mới, nếu đều là người mới, ai cũng không muốn người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ là một lão binh chưa quen. Lỡ lại xuất hiện một người giống như Mông u thì làm thế nào? Tụ vào nhau sưởi ấm, mới là quan trọng nhất. Huống hồ xét ra Lam Tiểu Bố chính là một người có can đảm và trách nhiệm, nếu không, ai dám vì nữ tử vô tội bị giết kia mà nói chuyện?

“Ha ha, rất tốt, mặc dù vẫn chưa đến một ngàn người, nhưng mà sau này ngươi chính là lĩnh trưởng. Toàn bộ 600 người này sẽ do ngươi quản, Bách Ly quân ta bây giờ có chín lĩnh trưởng, có thêm ngươi nữa vừa đủ tròn.” Quân Vu cười ha ha một tiếng.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hỏi, “Quân soái, Bách Ly quân không đến một vạn người sao?”

Hắn hơi khó hiểu. toàn Diên Tinh Thần Đình có sáu quân. Dù Bách Ly quân yếu nhất, Lam Tiểu Bố nghĩ nhân số cũng phải hơn 100.000 mới đúng chứ.

Phải biết là ở tiên giới hắn, quân tu sĩ của tiên đình, động một tí là mấy chục vạn người.

Quân Vu đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lam Tiểu Bố, hắn cười ha ha, “Đừng nói là Bách Ly quân ta, cho dù là Lộc Phủ quân mạnh nhất Diên Tinh Thần Đình, bây giờ cũng không quá năm vạn người. Toàn bộ quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình, cộng lại cũng không đến 200.000.”

Còn một câu nữa Quân Vu chưa nói, bây giờ trừ khi không còn đường ra, phần lớn tu sĩ ở thần giới sẽ không chủ động gia nhập quân tu sĩ.

Thần linh khí ở thần giới yếu kém, nhưng sau khi ngươi gia nhập quân tu sĩ có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên tu luyện chứ? Dựa vào số điểm cống hiến kia mà đổi lấy tài nguyên tu luyện? Ha ha, còn không bằng trực tiếp trở thành đình dân của thần đình, tài nguyên tu luyện lấy được không hề kém hơn quân tu sĩ.

Con đường tắt nhanh nhất để quân tu sĩ lấy được tài nguyên tu luyện đó chính là chiến tranh, nhưng quân tu sĩ thần đình, ai mà muốn tham gia chiến tranh? Đó chính là phải bỏ mạng.

Đình dân có thể tự do, còn không bị vẫn lạc ở một nơi không biết tên bất cứ lúc nào. Đã như vậy, ai còn chọn gia nhập quân tu sĩ nữa.

“Được rồi, đi thôi, trụ sở của Bách Ly quân ta cách nơi này không gần, bây giờ chúng ta về đó thôi.” Quân Vu nói xong thì vung tay lên.

Một chiếc Hư Không CHiến Thuyền từ đằng xa đáp xuống quảng trường, Quân Vu đi lên thuyền đầu tiên.

Bây giờ quân tu sĩ rất khó tuyển được, lần này Bách Ly quân bổ sung được 600 người, tâm trạng của hắn cũng không tệ lắm. KHiến hắn hài lòng nhất chính là Lam Tiểu Bố, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù hơi kém một chút, nhưng mà hắn rất xem trọng tên tiên đế nho nhỏ này. Cũng không phải người nào cũng có thể đứng ra đối đầu với Mông u, những năm qua, không biết đã có biết bao nhiêu người vô tội bị Mông u giết chết.

Phi thuyền của Bách Ly quân so với phi thuyền mà mọi người dùng khi đến đây thoái mái hơn rất nhiều. Mặc dù không đến mức mỗi người một căn phòng, nhưng ít ra mọi người có thể tùy ý đi lại. Nếu như muốn tu luyện, cũng có thể tùy tiện lập cấm chế, sẽ không có ai quấy rầy.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ hắn chỉ đột nhiên nảy lòng tham gia nhập quân tu sĩ của một thần đình, cuối cùng lại trở thành một lĩnh trưởng dẫn dắt 1000 binh.

Chuyện này khiến Lam Tiểu Bố có chút khó xử, bởi vì đắc tội với Mông u, hắn chỉ cần cảm thấy không thoải mái khi ở Bách Ly quân thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Bây giờ có nhiều người đi theo hắn như vậy, nếu như hắn chạy mất, thế thì chẳng tử tế chút nào?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nghĩ lại thì cũng thông suốt hơn, nếu như thệt sự muốn chạy, đến lúc đó sẽ thông báo với mọi người một tiếng.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố và một đám tân binh dần dần quen nhau, phi thuyền cũng dừng lại ở một thần thành mới, Bách Ly thần thành.

Tuy nói là thần thành, nhưng người ở nơi này rất ít. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, nơi này trừ một ít cửa hàng ra, chỉ có hơn vạn quân tu sĩ Bách Ly quân.

Những chuyện này không quan trọng, Bách Ly thần thành tốt xấu gì cũng có thần linh khí, ở nơi này vẫn có thể tu luyện. KHiến Lam Tiểu Bố lo lắng nhất là Quân Vu không xuống thuyền cùng với bọn họ. Nói cách khác, Quân Vu đã rời thuyền nửa chừng.

Quân Vu vì muốn tuyển chọn hơn trăm người bọn hắn mà cố ý đến Võng TInh thần thành. Theo lý mà nói, trước khi chưa sắp xếp xong cho bọn họ, Quân Vu không nên rời đi mới đúng.

Dẫn bọn người Lam Tiểu Bố vào thần thành chính là một nữ tử, nàng tựa như không chút quan tâm nào, chỉ dẫn bọn người Lam Tiểu Bố đi đến trụ sở của lĩnh thứ mười, sau đó đưa cho mỗi người một túi trữ vật, rồi quay người định đi.

“Xin hỏi một chút, Quân soái đi đâu thế?” Lam Tiểu Bố thấy đối phương không nói lời nào, chỉ vứt đám người bọn hắn ở đây rồi đi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng gọi đối phương lại. Hắn nhìn qua túi trữ vật, trong túi trữ vật chỉ có một ít chiến bào và thẻ bài thân phận của quân tu sĩ, còn cả Quân Lệnh Thông Tin Châu.

Nữ tử này tựa như vừa nhớ ra, vội vàng nói, “Lam lĩnh trưởng, Quân soái nói sau khi các ngươi ổn định, chỉ cần dốc sức tu luyện là được, chuyện khác không cần phải lo lắng. Đúng rồi, quy củ tư thế quân đội đều có trong ngọc giản để trong túi trữ vật. Trước khi Quân soái quay về, đội của ngươi phải nhanh chóng thuần thục quy củ và tư thế quân đội.”

Sau khi nói xong, nữ tử này nhanh chóng rời đi, hoàn toàn không để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố có còn gì cần hỏi hay không.

Trong lòng Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy bất an, hắn quay đầu nhìn trụ sở một chút, trụ sở có hơn một ngàn gian phòng. Có thể nói một đội quân tu sĩ này của bọn họ, mỗi người có thể ở riêng một phòng.

Ở trước những gian phòng này là một quảng trường khổng lồ, chắc hẳn là nơi diễn tập của quân tu sĩ.

Chương 998: Thủ đoạn của Mông u.

Mặc dù nơi này có thần linh khí, trên người mình cũng có thần tinh, nhưng mà Lam Tiểu Bố không có tâm trạng lấy Thần Nguyên điện ra thu thập thần linh khí, cũng không hề dùng thần tinh tu luyện. Hắn lo lắng chính là hướng đi của Quân Vu, nếu như Quân Vu vẫn mãi không quay về được, vậy thì tiếp theo người gặp nạn rất có thể chính là Lam Tiểu Bố hắn.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Lam Tiểu Bố vẫn tập trung tất cả mọi người lại ở trên quảng trường diễn tập. Cả đám người tâm trạng rất tốt, nơi này cũng khá hoang vắng, nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là nơi này có thần linh khí. Ở thần giới, tìm một nơi có thần linh khí để tu luyện thật sự quá khó khăn.

Một đám người được lĩnh trưởng Lam Tiểu Bố tập trung lại, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, một tên nam tử mặc quân phục Bách Ly quân trực tiếp từ trên hư không đáp xuống trước mặt Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét xung quanh một chút, nơi này lại không có bất cứ cấm chế nào cả, bất kỳ người nào cũng có thể bay tới bay lui. Nếu như muốn ở lại nơi này lâu dài, nhất định phải bố trí cấm chế ở nơi này.

“Lam lĩnh trưởng?” Nam tử nhìn Lam Tiểu Bố, không chắc lắm gọi một tiếng.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Ta chính là lĩnh trưởng của lĩnh thứ mười Bách Ly quân Lam Tiểu Bố, xin hỏi có chuyện gì không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố chính là người mình cần tìm, tên nam tu này thở phào một hơi, lấy một cái ngọc giản ra nói, “Ta là quan truyền lệnh Liễu Hổ của Bách Ly quân, Bách Ly quân nhận được nhiệm vụ, tất cả có ba cái, thứ nhất là dẫn theo quân tu sĩ tiến đến chiến trường Tiêu Tuyền của Diên Tinh Thần Đình trợ giúp, chuyện này cần một lĩnh đi. Thứ hai là đến Diên Tinh Thần Đình tham gia việc giữ gìn trật tự của Thập Đình đại hội, cũng là một lĩnh đi. Thứ ba là liên thủ với quân tu sĩ thần đình, tham gia dò xét Bi Lâm Thần Vực, cũng cần một lĩnh đi.

Lam lĩnh trưởng, bây giờ Bách Ly quân ta có năm lĩnh ở nơi này.

Theo quy củ của Bách Ly quân, ít nhất phải có hai lĩnh bảo vệ Bách Ly thần thành, cho nên mặc dù các ngươi là lĩnh mới, cũng phải vất vả một chút, nhận một nhiệm vụ trong số đó.”

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, bọn hắn chỉ là một đám tân binh, đồng thời vừa mới đến trụ sở. Ngay cả thống soái Quân Vu của Bách Ly quân cũng còn chưa gặp mặt đã tiếp nhận nhiệm vụ, chuyện này rõ ràng là không đúng.

“Xin hỏi một chút khi nào thì Quân soái trở về? Làm tân lĩnh, không có chỉ thị của Quân soái, chúng ta không thể tùy tiện nhận nhiệp vụ được.” Lam Tiểu Bố nói.

Liễu Hổ đánh giá Lam Tiểu Bố một chút rồi mới lên tiếng “Bởi vì lần này lượng kiếp ở thần giới đột ngột xảy ra, mười đại Thần Đình quyết địn tập hợp lại thảo luận làm thế nào để đảm bảo sự an toàn của thần giới, Diên Tinh Thần Đình ta sẽ là nơi diễn ra Thập ĐÌnh đại hội. Quân soái tạm thời đến đó, tham gia việc giữ gìn trật tự.”

Cho dù thần giới chỉ còn lại chín đại Thần Đình, nhưng mà khi mọi người nói chuyện, vẫn quen nói là Thập Đình.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn khẳng định mọi chuyện không phải là như vậy.

Không phải nói Diên Tinh Thần Đình không tổ chức Thập Đình đại hội sao, nếu như Diên Tinh Thần Đình thật sự tổ chức Thập Đình đại hội, vậy thì trước khi Quân Vu rời đi, nhất định phải nói cho hắn biết. Bọn hắn là lĩnh mới, nếu như nhất điịnh phải đến Diên Tinh Thần Đình giữ gìn trật tự, vì sao Quân Vu phải để bọn hắn đến nơi này làm gì? Nhất định đã dẫn bọn họ đi cùng.

“Có thủ lệnh của Quân soái không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thủ lệnh cũng giống như dùng thần niệm nhắn lại, hình ảnh nhắn lại, loại này không thể làm giả.

Liễu Hổ hừ một tiếng, lấy một quyển sách bằng da ném cho Lam Tiểu Bố nói, “Đây là đại ấn quân cáo của Bách Ly quân ta, ngươi xác nhận một chú đi.”

Cho dù có đắc tội với đối phương hay không, Lam Tiểu Bố vẫn nắm lấy cái quân cáo này lại.

Bên trên quân cáo có viết ba nhiệm vụ, không chỉ như vậy, còn đóng lam ấn thông qua, nhưng mà bên trên ấn giám là “Bách Ly quân NHiệm Vụ điện”.

Lam Tiểu Bố chưa từng đến Nhiệm Vụ điện, hắn cũng biết ba nhiệm vụ này và nhiệm vụ ở Nhiệm Vụ điện là hai loại hình. Một cái giống như quân lệnh, một cái là nhiệm vụ trong quân. Quân lệnh thì nhất định phải chấpp hành, nhiệm vụ trong quân là vì để kiếm điểm cống hiến, có thể chọn chấp hành hay không.

Liễu Hổ lấy quyển sách bằng da này ra, trên đó chỉ cóấn giám của nhiệm vụ điện, cho thấy rõ không có được Quân Vu duyệt qua. Nếu không thì nhất định đã có ấn giám của Quân Vu trên đó.

Nếu như Quân Vu không biết đến sự tồn tại của nhiệm vụ này, đó chính là có người muốn kéo lĩnh của hắn đi. Bọn hắn vừa đến nơi này, đối phương đã muốn dẫn bọn hắn đi, rõ ràng là có mục đích. Ngoài Mông u ra, hắn không đắc tội với ai cả, người sau lưng kia đã rất rõ rồi.

Nếu chuyện này là do Liễu Hổ đến làm, vậy đã nói rõ Liễu Hổ và Mông u có liên quan. Có thể thấy được Quân Vu cũng không hoàn toàn khống chế được cả Bách Ly quân, ít nhất thì trong này còn có một số cứt chuột, hoàn toàn không để ý đến Quân Vu.

Lam Tiểu Bố có thể chọn không nhận nhiệm vụ, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, không nhận nhiệm vụ này thì đối phương nhất định còn chuẩn bị ở phía sau, đến chừng chó cùng rứt giậu, nói không chừng còn thừa dịp Quân Vu không có ở Bách Ly thần thành mà trực tiếp giết đến.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố hỏi, “Bởi vì chúng ta là tân lĩnh, có thể giải thích tỉ mỉ ba nhiệm vụ này không?”

Liễu Hổ cười cười, “Đương nhiên là được, Tiêu Tuyền chiến trường đã tồn tài mấy trăm vạn năm, bởi vì nơi này là khoáng mạch của thần giới. Toàn bộ thần giới đều thiếu thần tinh, nơi này còn là mỏ khoáng thạch cuối cùng còn sót lại. Cho nên mọi người đều tụ lại đây tranh đoạt thần tinh, hàng năm quân tu sĩ vẫn lạc ở nơi này nhiều không kể xiết. Nhưng mà nhiệm vụ tham gia Tiêu Tuyền chiến trường này cũng có phần thưởng rất phong phú, bất kỳ người nào chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, trừ một lượng lơn điểm cống hiến ra, còn nhận được mấy ngàn, thậm chí là hơn cả vạn thần tinh…”

Chương 999: Thủ đoạn của Mông u. (2)

Sau khi biết ở thần giới thiếu thốn thần linh khí, mấy ngàn hay mấy vạn thần tinh này rõ ràng chính là một khoản tài phú không hề nhỏ. Chứ đừng nói đến chuyện ngoài thần tinh, còn có điểm cống hiến. Phần lớn người tham gia quân tu sĩ, thật ra chính là vì điểm cống hiến.

“Đương nhiên, so với trước đó, bây giờ Tiêu Tuyền chiến trường đã an toàn hơn rất nhiều. Rất nhiều mỏ thần tinh đều đã có chủ rồi, quân tu sĩ thần đình dù sao cũng rất quý giá, nếu như tiếp tục tranh đấu không có điểm dừng, chẳng tốt cho ai cả. Cho nên bây giờ đến

Tiêu Tuyền chiến trường, cũng sẽ không xảy ra tình huống giao chiến với thần đình khác.” Liễu Hổ bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố đoán bây giờ quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình cực ít, rất có thể là do phần lớn đều đã đẩy đến Tiêu Tuyền chiến trường này rồi. Cho dù nơi này có bao nhiêu thần tinh, phần thưởng có phong phú đến đâu, Lam Tiểu Bố cũng không có ý định đi. Huống chi, Lam Tiểu Bố đoán chắc hẳn Mông u đang ở bên ngoài chờ bọn hắn.

“Còn về nhiệm vụ thứ hai đi giữ gìn trật tự cho Thập Đình đại hội, ta tin mọi người đều biết rõ, chính là đến Võng Tinh thần thành lúc trước các ngươi vừa đến. Lần này đại hội Thập Đình thảo luận sẽ diễn ra ở Võng Tinh thần thành, nhiệm vụ giữ gìn trật tự này vô cùng an toàn, nhưng mà điểm cống hiến cũng thấp. Nhiệm vụ thứ ba chính là đến Bi Lâm Thần Vực dò xét, nhiệm vụ này có chút phức tạp. Bi Lâm Thần Vực chính là do cộng đồng mười đại thần vực phát hiện ra, có người đoán Bi Lâm Thần Vực là tương lai của thần giới, nhưng trong này thật sự quá nguy hiểm, quân tu sĩ đi vào đó thám hiểm, có bảy phần sẽ bị thiệt hại ở trong đó…”

Liễu Hổ còn chưa nói hết, chỉ nhìn Lam Tiểu Bố, tựa như đang chờ Lam Tiểu Bố trả lời.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây quả thật chính là yêu cầu bọn họ trở lại Võng Tinh thần thành mà. Rời đi thì cũng được, nhưng có phải trở về Võng Tinh thần thành hay không, sợ cũng chỉ là Mông u nói đến một chút thôi.

Bọn hắn là tân lĩnh, tu vi cao nhất cũng chỉ là Dục Thần cảnh mà thôi, phần lớn đều là cảnh giới tiên đế. Nếu như bị Mông u chặn đường, chỉ sợ một mình Mông u cũng có thể xử lý bọn hắn.

“Liễu lệnh quan, ta đã quyết định rồi, lĩnh thứ mười chúng ta chuẩn bị nhận hai nhiệm vụ. Ta tin đến Võng Tinh thần thành giữ gìn trật tự sẽ không lâu lắm, mà thời gian đi thám hiểm Bi Lâm Thần Vực hẳn rất dài. Ta quyết định dẫn những người có bản lĩnh đi Võng Tinh thần thành chấp hành nhiệm vụ giữ gìn trật tự, thuận tiện nghe chỉ thị của Quân soái. Chờ sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, ta sẽ mang theo người đến… Bi Lâm Thần Vực tiến hành thám hiểm.” Lam Tiểu Bố nói rành mạch.

Nửa chừng có hơi dừng lại, hắn tin Liễu Hổ có thể nghe ra được.

Liễu Hổ nghe thấy giọng điệu của Lam Tiểu Bố, đã biết Lam Tiểu Bố đã hạ quyết tâm.

Lam Tiểu Bố có nhận hai nhiệm vụ hay không không liên quan gì đến hắn cả, ba nhiệm vụ này đều là chuẩn bị cho lĩnh thứ mười của Lam Tiểu Bố, cho dù hắn nhận lấy cả ba nhiệm vụ thì sao chứ, chỉ cần rời khỏi Bách Ly thần thành là được rồi.

Liễu Hổ lấy hai mảnh ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là giới thiệu nhiệm vụ Võng Tinh thần thành và nhiệm vụ Bi Lâm Thần Vực.”

“Lam Tiểu Bố lập tức nhận lấy ngọc giản, nhìn sơ qua một chút rồi nói, “Liễu lệnh quan, ta cũng muốn tìm hiểu nhiệm vụ Tiêu Tuyền chiến trường một chút, nói không chừng có một ngày nào đó chúng ta sẽ đến Tiêu Tuyền chiến trường nhận nhiệm vụ.”

“Điều này cũng đúng.” Liễu Hổ lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Các ngươi nhanh chóng chuẩn bị một chút, nửa ngày sau rời khỏi Bách Ly thần thành.”

“Vâng.” Lam Tiểu Bố cẩn thận nhận lấy ngọc giản, không chỉ như vậy, còn hành lễ với Liễu Hổ một cái.

Liễu Hổ hài lòng xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất khỏi giáo trường lĩnh thứ mười.

Một khắc sau khi Liễu Hổ rời đi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đánh cấm chế cách âm lên, nơi này không có bất cứ cấm chế nào, thần niệm của ai cũng có thể nhìn trộm.

“Lam lĩnh trưởng, ta cản thấy chuyện này có vấn đề.” Liễu Hổ vừa đi, một nam tử lập tức đứng dậy nói.

Lam Tiểu Bố biết đối phương, người này tên là Mạch Ngạn Hải, tu vi đã là Dục Thần trung kỳ, là một trong số những người mạnh nhất trong lĩnh thứ mười này.

“Mạch đạo hữu mời nói, “Lam Tiểu Bố gật đầu.

Mạch Ngạn Hải lập tức nói, “Tên Mông u kia lòng dạ chắc hẳn rất hẹp hòi, trước đó chẳng những Lam lĩnh trưởng đã đắc tội hắn, mà tất cả những người chúng ta ở đây chỉ sợ đều đã đắc tội với hắn. Loại người này rất có thể sẽ tìm cớ loại trừ chúng ta, nhìn hắn ngay cả Quân soái cũng không sợ, có thể thấy được gan người này rất lớn, hơn nữa hắn còn có địa vị ở đây. Quân soái không trở về cùng với chúng ta, ta đoán là do hắn làm ra. Cho nên lần này chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, cũng là do người này đang giở trò.”

“Đúng, ta cũng cảm thấy như vậy.” Lập tức có người phụ họa.

Chờ đám người nghị luận một lát, Lam Tiểu Bố nói, “Thật ra chuyện này rất nhiều người đều có thể nghĩ ra, Mông u đang đung chính là dương mưu. Bởi vì hắn có quyền lực, cho nên có thể điều Quân soái đi. Không có Quân soái, chúng ta chỉ có thể để mặc cho người ta sai bảo. Nhưng chúng ta nhất định phải nhận nhiệm vụ này, nếu như không nhận, một khắc sau có lẽ sẽ có người cưỡng ép bắt chúng ta đi, lý do chính là làm trái với quân lệnh của Đạo Đình quân.”

Đừng nhìn thấy trên quân cáo chỉ có ấn giám của Nhiệm Vụ điện, Lam Tiểu Bố tin rằng đối phương có thể làm được.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ hít vào một hơi, làm trái quân lệnh Đạo Đình quân, đó là tội chết, không có ai là ngoại lệ.

Chương 1000: Đi như thế nào?

Nhiệm vụ này nhận cũng chết, mà không nhận cũng chết, giờ phút này đã có người bắt đầu hối hận vì đã báo danh gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.

Tại sao trước khi báo danh bọn hắn không tìm hiểu một chút, quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình có nên tham gia hay không.

Nếu như ở trong quân tu sĩ vì điểm cống hiến mà cuối cùng bị vẫn lạc trên chiến trường thì cũng thôi đi. Dù sao thì con đường này cũng là do mọi người lựa chọn, cũng chỉ vì tu luyện. Bây giờ lại bị vẫn lạc do người ta tính kế, ai cũng không cam tâm.

“Lĩnh trưởng, ngươi nói xem nên xử lý chuyện này như thế nào, tất cả chúng ta đều nghe theo ngươi.” Một tu sĩ lớn tiếng nói.

LÚc này, bọn họ đã chẳng còn đường nào để đi.

Lam Tiểu Bố không chút hoang mang nói, “Bây giờ muốn gặp Quân soái là chuyện không thể nào, hơn nữa có lẽ bản thân QUân soái cũng đang rất gian nan, cho dù có gặp được chúng ta cũng không thể trông cậy hắn có thể cứu giúp được. Thực lực của Mông u thế nào, ta nghĩ mọi người đều đã biết rõ, mạnh hơn tất cả mọi người chúng ta. Suy nghĩ của ta là, chúng ta nhận một nhiệm vụ trong đó, sau đó lén lút rời đi. Rời đi như vậy, cùng không vi phạm quân lệnh quân tu sĩ.”

Đám người hai mặt nhìn nhau, lén lút trốn khỏi nơi này? Nếu như có thể lén lút rời khỏi nơi này còn cần ngươi nói sao? Hơn 600 người lén lút rời khỏi nơi này, ngươi đang nói chuyện cười sao?

“Lam lĩnh trưởng, xin hỏi chúng ta lén lút rời khỏi nơi này như thé nào?” Mạch Ngạn Hải lại đứng ra hỏi.

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Ta có một biện pháp dịch hình, ta có thể dịch hình thành Liễu Hổ vừa rồi, sau đó dựa vào thân phận của hắn rời khỏi Bách Ly thần thành.”

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, ngươi là lĩnh trưởng, ngươi cải trang thành Liễu Hổ đi rồi, thế chúng ta thì sao?

“Thế còn chúng ta thì sao?” Diêm Ảnh không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố lại nói tiếp, “Ta có một cái tiểu thế giới, chỉ cần mọi người tin ta, sau khi tiến vào tiểu thế giới của ta rồi, ta có thể mang theo tiểu thế giới rời khỏi đây.”

Lần này trừ Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch chủ động đứng phía sau Lam Tiểu Bố ra, những người còn lại đều im lặng.

Thời gian mọi người quen biết nhau cũng không phải mấy ngày, mặc dù đều vì lợi ích cộng đồng mà bỏ đi Lộc Phủ quân có Mông u, đi đến Bách Ly quân, nhưng bảy phần người ở đây đều có suy nghĩ muốn rời đi bất cứ lúc nào. Cũng không phải vì lực hiệu triệu của Lam Tiểu Bố lớn, mọi người mới chọn đi theo Lam Tiểu Bố.

Nếu như nói thật kĩ, 600 người ở lại nơi này, thậm chí còn có một số người thầm oán trách Lam Tiểu Bố trong lòng. KHông phải Lam Tiểu Bố đắc tội với Mông u, bọn hắn cũng không cần phải chọn Bách Ly quân.

Con người Mông u này lòng dạ hẹp hòi, Lam Tiểu Bố ở trong nhóm tân quân đắc tội với Mông u. Lam Tiểu Bố chọn đi thẳng một mạch đến Bách Ly quân, lỡ như Mông u giận chó đánh mèo trả thù những người còn lại trong quân tu sĩ mới này, chẳng phải là đang dâng dê vào miệng cọp hay sao? Cũng là vì tình huống như vậy, một số người mới lựa chọn Bách Ly quân.

Chuyện nhỏ thì mọi người cùng đứng trên một chiến tuyến, nhất trí đối ngoại. NHưng bây giờ tất cả mọi người đều tiến vào trong tiểu thế giới của ngươi, ngươi dẫn theo mọi người rời đi, dựa vào cái gì chứ?

Là một tu sĩ, tiến vào thế giới của người khác, vậy cũng tương đương với việc giao mạng nhỏ của mình vào tay người khác nắm, loại chuyện này nếu không phải người cực kỳ thân thiết thì tuyệt đối sẽ không có ai làm.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng bất đắc dĩ, hắn cũng không có cách nào tốt hơn. Cách này chính là cách đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất. Nếu như cuối cùng không có ai đồng ý, hắn sẽ dẫn Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch đi trước rồi tính tiếp.

Sau một hồi lâu, Mạch Ngạn Hải chủ động đứng ra nói, “Lam lĩnh trưởng, chuyện này chúng ta bàn bạc một chút đi, dù sao thì cũng liên quan đến bí mật và bản thân của mọi người.”

Nói trắng ra là, cái này chẳng những liên quan đến bí mật của mọi người, mà còn liên quan đến mạng nhỏ của họ.

Một khi Lam Tiểu Bố nảy lòng xấu, bí mật và tất cả tài nguyên tu luyện của 600 người này đều sẽ thuộc về Lam Tiểu Bố.

Trừ yếu tố bên ngoài ra, còn có một lý do quan trọng hơn. Tu vi của

Lam Tiểu Bố ngươi là thấp nhất trong số những người ở đây, cho dù ngươi là lĩnh trưởng, cũng không thể nào thay đổi sự thật này. Tu vi của ngươi thấp như vậy, cải trang hành Liễu Hổ rời khỏi Bách Ly thần thành, cơ hội thành công không lớn. Thủ vệ của Bách Ly thần thành đều là tu sĩ Dục Thần, một khi phát hiện ra ngươi là giả, vậy thì sẽ liên lụy đến tất cả mọi người.

Rất rõ ràng, phần lớn người ở đây đều đồng ý với lời Mạch Ngạn Hải nói.

Lam Tiểu Bố thấy vậy thì chủ động nói ra, “Ta là lĩnh trưởng lĩnh thứ mười, thế này đi, ta tuyên bố Mạch Ngạn Hải sẽ trở thành thứ lĩnh trưởng lĩnh thứ mười chúng ta. Người muốn đi cùng ta, đều đứng ra đằng sau ta, người muốn ở lại nơi này, sẽ do thứ lĩnh trưởng Mạch Ngạn Hải dẫn đội.”

Thứ lĩnh trưởng cũng tương đương với phụ tá, một lĩnh có thứ lĩnh trưởng hay không, không phải do thống soái quyết định, mà là do lĩnh trưởng quyết định. Lĩnh trưởng muốn có thêm một thứ lĩnh trưởng, vậy thì thêm một người, nếu lĩnh trưởng không muốn, vậy không có thứ lĩnh trưởng.

Mạch Ngạn Hải kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn không ngờ mình chủ động phản bác ý kiến của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố còn cho hắn làm thứ lĩnh trưởng.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Sau khi ta đi, các ngươi có thể ở lại nơi này, nếu có người đến giục các ngươi đi chấp hành nhiệm vụ, các ngươi cứ nói lĩnh trưởng đã dẫn theo một vài người ra ngoài tìm kiếm Quân soái. Chỉ cần lĩnh trưởng vừa quay về, các ngươi sẽ lập tức xuất phát.”

Chương 1001: Đi như thế nào? (2)

Lam Tiểu Bố nói lời này đã xem như hết tình hết nghĩa, một lĩnh mà không có lĩnh trưởng ở đây, quả thật có thể từ chối chấp hành bất cứ quân lệnh nào, trừ khi thống soái bổ nhiệm lĩnh trưởng thứ hai. Bây giờ Lam Tiểu Bố chủ động rời đi, chính là cho bọn hắn một lý do ở lại trụ sở, lý do này cho dù là Mông u cũng không thể nhúng tay vào.

“Đa tạ Lam lĩnh trưởng đã suy nghĩ giúp.” Mạch Ngạn Hải chủ động đứng ra cúi người hành lễ, Lam Tiểu Bố này chủ động ra ngoài cản đao, bọn họ còn có thể nói gì?

“Ta muốn đi theo lĩnh trưởng.” Trừ Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch đã đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố ra, người đầu tiên bước ra lại là Diêm Ảnh.

Sau DIêm Ảnh, cũng có mấy chục người lục tục đứng dậy, cuối cùng có khoảng gần trăm người muốn đi theo Lam Tiểu Bố, chiếm một phần sáu.

Điều này khiến Mạch Ngạn Hải khó hiểu, chẳng lẽ những người này không hiểu, ở lại trong tiểu thế giới của Lam Tiểu Bố chẳng những có khả năng bị phát hiện, mà sinh tử còn nằm trong tay người khác sao?

Ban đầu Lam Tiểu Bố cũng rất khó hiểu, chẳng lẽ có nhiều người tin tưởng vào nhân phẩm của mình như vậy sao? Sau đó thì hắn nhanh chóng hiểu ra. Có lẽ có một số người là tin tưởng nhân phẩm của hắn, nhưng mà có nhiều người càng tin rằng Mông u sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Đi với Lam Tiểu Bố, còn có thể cược nhân phẩm của Lam Tiểu Bố một chút. Ở lại nơi này, cũng chỉ có thể cược nhân phẩm của Mông u. Nếu đã vậy, bọn họ còn không bằng cược nhân phẩm của Lam Tiểu Bố.

“Mạch thứ lĩnh, đã như vậy, ngươi đừng dẫn người về chỗ nghỉ ngơi vội, chờ Liễu Hổ hoặc là những người khác tới, cứ theo lời ta nói mà nói cho họ.” Sau khi chia người xong, Lam Tiểu Bố nói.

“Vâng.” Mạch Ngạn Hải cũng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, hắn cũng tin Lam Tiểu Bố không phải là hạng người xấu bụng. Tin thì tin, nhưng đưa mạng của mình vào tay người khác là chuyện khác.

Chờ mấy trăm người Mạch Ngạn Hải đi rồi, trên giáo trường lĩnh thứ mười chỉ còn lại 96 người.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta cảm ơn tất cả mọi người đã tin tưởng ta, xin mọi người yên tâm, tên Mông u kia tuyệt đối sẽ không thể chặn được chúng ta lại, hơn nữa tương lai cho dù chúng ta quya về dây, cũng sẽ không có bất cứ hậu quả gì. Bởi vì thời gian khá gấp gáp, những lời khác ta không thể nói nhiều, mời mọi người tiến vào trong tiểu thế giới của ta. Ta nói trước một câu, vì đề phòng bị người nhìn trộm, sau khi mọi người tiến vào trong tiểu thế giới rồi, tiểu thế giới sẽ bị cấm chế khóa lại. Còn nữa, khi ta chạy trốn cần một chút thời gian, cho nên bây giờ có người nào đổi ý cũng có thể rời đi.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lấy một cái tiểu thế giới ra, trước mắt mọi người xuất hiện một cái trận môn.

Tất cả mọi người đều biết rõ, tiến vào trận môn này rồi, chẳng khác nào tiến vào trong tiểu thế giới của Lam Tiểu Bố.

Bàng Bất Lận là người đầu tiên bước vào trận môn tiểu thế giới, sau đó là Mạc Tiểu Tịch và Diêm Ảnh, rồi những người còn lại cũng nhanh chóng tiến vào tiểu thế giới.

KHông có người nào rời đi, sau khi tất cả mọi người đã tiến vào trong tiểu thế giới rồi, Lam Tiểu Bố trực tiếp đánh cấm chế lên, sau đó bỏ tiểu thế giới vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Trừ khi là bị choáng vàng, hắn mới có thể cầm tiểu thế giới rời khỏi Bách Ly thần thành.

Loại quân thành thần đình như Bách Ly thần thành, lúc rời đi nhất định sẽ có thần trận giám sát, một khi kiểm tra ra hắn mang theo tiểu thế giới có người rời khỏi đây, sợ là hậu quả còn nặng hơn cả đắc tội với Mông u. Chỉ cần không tra ra được, cho dù mọi người đều biết hắn dẫn người đi như thế nào cũng chẳng thể làm được gì.

Có rất nhiều tu sĩ sau khi đi vào phòng rồi đều dùng thần niệm quan sát tình hình trên quảng trường, nhưng mà những tu sĩ này phát hiện sau khi Lam Tiểu Bố đưa tất cả mọi người vào tiểu thế giới rồi cũng không quay về trong phòng cải trang, mà trực tiếp biến mất khỏi quảng trường.

Cứ như vậy đi à? KHông phải cần cải trang sao? Nếu như không cải trang mà có thể rời đi, thế thì dùng đến tiểu thế giới làm gì?

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi quảng trường, lập tức dịch hình thành một gốc cây nhỏ bên đường. Cây nhỏ này nằm lẫn trong vô số cây nhỏ ven đường, không có chút thu hút nào.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi rời khỏi Bách Ly thần thành ngay bây giờ, có thể nói bây giờ cửa ra vào Bách Ly thần thành quản chế nghiêm ngặt nhất. Cho dù hắn dịch hình như thật, cũng sẽ bị chặn lại. Còn dịch hình thành Liễu Hổ, ha ha, ai biết Liễu Hổ có ra khỏi thành hay không?

…

Giờ phút này ở một nơi cách Bách Ly thần thành không xa, một nam tử mặt trắng không râu đang lạnh lùng nhìn Bách Ly thần thành.

Nếu như không tự tay bắt Lam Tiểu Bố đi, trong lòng Mông u hắn không thoái mái. Hắn tu luyện cho đến ngày hôm nay, chính là vì trong lòng không được có chút khó chịu nào.

Liễu Hổ lúc trước đi truyền quân lệnh cho Lam Tiểu Bố, lúc này đang cẩn thận từng li từng tí đứng lên cạnh Mông u.

“Vì sao ngươi cảm thấy Lam Tiểu Bố sẽ đến Tiêu Tuyền chiến trường?” Mông u không nhìn Liễu Hổ, chỉ hỏi một câu.

Liễu Hổ nịnh nọt nói, “Lam Tiểu Bố kia nói là nhận hai nhiệm vụ, rõ ràng là đang giả vờ. Hắn muốn đến Tiêu Tuyền chiến trường, nhưng lại lo ta sẽ biết. cho nên mới nói nhận hai nhiệm vụ, theo thứ tự là Võng Tinh thần thànhvà đến thám hiểm Bi Lâm Thần Vực. Trong lòng hắn khẳng định muốn đến Tiêu Tuyền chiến trường mạo hiểm một chút, dù sao thì đến Tiêu Tuyền chiến trường, nếu như không tốt thì có thể đầu hàng địch. Hơn nữa Tiêu Tuyền chiến trường còn có khoáng mạch, trong lòng hắn không chừng còn đang có một tia ảo tưởng, muốn nhận được một chút thần khoáng. Ta đoán có khả năng chín phần hắn sẽ đi Tiêu Tuyền chiến trường.”

Liễu Hổ cũng không nói đến chuyện khi Lam Tiểu Bố nói đến Bi Lâm Thần Vực thì có dừng lại một chút. Chuyện nhất thời chậm lại này, càng khiến Liễu Hổ xác định suy đoán của mình.

Thời gian trôi qua từng gừi, khi đã qua nửa ngày rồi, Mông u không nhịn được nhíu mày hỏi, “Liễu Hổ, vì sao bây giờ Lam Tiểu Bố kia còn chưa ra ngoài? Chẳng lẽ hắn ra mà người của ngươi không chặn lại được?”

Đừng nói là người của Liễu Hổ, Mông u cũng tự phái người của mình đi, người của hắn cũng không chặn được Lam Tiểu Bố.

Chương 1002: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực.

Liễu Hổ cũng lo lắng vô cùng, hắn hoàn toàn không rõ vì sao đến bây giờ mà Lam Tiểu Bố vẫn không ra ngoài.

“Đến Bách Ly thần thành xem thử.” Giọng nói Mông u có chút lạnh.

TRong lòng Liễu Hổ giật thót, nhưng hắn hiểu rõ cách làm người của vị trước mắt này, có thể chỉ vì một chuyện nhỏ xíu mà trở mặt không quen.

…

Trên giáo trường của lĩnh thứ mười Bách Ly thần thành, sắc mặt Mông u vô cùng khó coi. Trong hơn năm trăm người đứng trước mặt hắn đây, lại không có Lam Tiểu Bố, thậm chí một nam một nữ báo danh với Lam Tiểu Bố cũng không nhìn thấy.

“Nói đi, Lam Tiểu Bố đi đâu?” Giọng điệu Mông u có chút lạnh.

Mạch Ngạn Hải nhanh chóng đứng ra nói, “Lam lĩnh trưởng bảo đi tìm Quân soái, hắn có một tiểu thế giới có thể đưa người đi. Nhưng mà chúng ta biết, dùng tiểu thế giới dẫn người rời khỏi quân doanh là vi phạm quân quy, cho nên chúng ta đều không đi cùng hắn, chúng ta ở lại đây chờ mệnh lệnh Quân soái.”

Mông u lạnh lùng nói, “Đã thế thì các ngươi đi theo ta. Liễu Hổ, lập tức phong tỏa toàn bộ Bách Ly thần thành, cho dù là một con kiến cũng không thể tha. Ta không tin, hắn có thể trốn được. Ta cũng không tin hắn có thể trốn được cả đời.”

Theo Mông u, Lam Tiểu Bố nhất định còn chưa chạy ra khỏi Bách Ly thần thành. Bởi vì hắn vẫn luôn cho người canh giữ ở cửa Bách Ly thần thành, cho dù là ai, cũng khó có thể chạy ra khỏi Bách Ly thần thành.

“Vâng.” Liễu Hổ nhanh chóng đáp lại.

Mạch Ngạn Hải thi lễ rồi nói, “Thật xin lỗi, lĩnh trưởng không có ở đây chúng ta không thể đi được, hậu quả chúng ta không thể gánh nổi.”

Quân quy của quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, không có lĩnh trưởng dẫn đầu, một mình rời khỏi trụ sở, vậy thì hậu quả rất là thê thảm, bị phế đi tu vi, thậm chí trực tiếp bị xử tử cũng là chuyện có thể xảy ra.

“Liễu Hổ, cho bọn hắn đi theo ta.” ÁNh mắt Mông u nhìn về phía Liễu Hổ.

Mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Liễu Hổ, thật sự là hắn không thể đắc tội với Mông u được, nhưng quân quy của quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, hắn cũng không thể vi phạm.

Đâu tiên là mệnh lệnh hắn ra hoàn toàn vô hiệu, thứ hai là hắn mà dám hạ mệnh lệnh này, vậy người đầu tiên phải chết chính là Liễu Hổ hắn.

“Mông thống lĩnh, chuyện này, chuyện này…” Liễu Hổ lắp bắp mấy tiếng, cũng không nói ra được hết câu.

Mông u liếc mắt nhìn Liễu Hổ một chút, có chút chuyện đó mà cũng không làm được, thế mà dám đầu quân cho mình?

“Được rồi, bây giờ lĩnh thứ mười không thể rời khỏi trụ sở cũng không sao cả. Ta đi hoàn thành thủ tục, chờ làm xong thủ tục rồi thì lĩnh thứ mười sẽ đi sau. Bây giờ ngươi lập tức phong tỏa Bách Ly thần thành.” Mông u nói.

Liễu Hổ thở phào một hơi, tu sĩ lĩnh thứ mười thì như rơi vào hầm băng. Nếu như Mông u nói có thể làm được vậy thì nhất định có thể làm được. Nếu như có một ngày Mông u thật sự có thể xử lý Quân soái, sau đó điều bọn họ đi gia nhập Lộc Phủ quân, vậy thì bọn hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Một phần tu sĩ lại bắt đầu hối hận, đáng lẽ nên đi theo Lam Tiểu Bố mới đúng.

“Mạch thứ lĩnh, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Mông u và Liễu Hổ đi rồi, lập tức có người tiến đến hỏi.

Mạch Ngạn Hải thở dài, “Không còn cách nào khác, chỉ có thể phó mặc cho trời thôi. KHi Mông u rời khỏi nơi này, đã bắt đầu bố trí cấm trận ở bên ngoài, nếu như phá trận ra ngoài, chỉ sợ chúng ta sẽ chết nhanh hơn thôi”

Trên thực tế lúc này hắn cũng có chút hối hận, không đi theo Lam Tiểu Bố là đúng hay không.

…

Sau khi nhìn thấy Mông u và Liễu Hổ tiến vào trụ sở quân tu sĩ Bách Ly quân, Lam Tiểu Bố đã biết cơ hội của mình đến rồi.

Nếu như lúc này mà hắn còn không rời khỏi Bách Ly thần thành, vậy thì hắn còn cách cái chết không xa nữa.

Hầu như ngay khi Mông u đi xa, Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành Mông u, vẻ mặt tức giận đi đến lối ra đại trận Bách Ly thần thành.

“Mông thống soái…” Mông u đi đến lối ra, mấy hộ vệ nhanh chóng khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, “Một đám phế vật.”

Nói xong câu này, hắn trực tiếp bước vào trong hư không, biến mất tăm.

Hộ vệ của Bách Ly thần thành cũng không thèm để ý, Mông u ngang ngược càn rỡ không phải chỉ mới một hai ngày. KHi Quân soái còn ở đây cũng như vậy, đừng nói bây giờ Quân soái không ở đây. Mặc dù Quân soái không sợ người này, nhưng cũng không thể làm gì được người này.

Nhưng những tên hộ vệ Mông u phái tới đang núp trong bóng tối thì lại cảm thấy có chút kỳ quái, Thống soái của bọn họ vừa mới tiến vào Bách Ly thần thành mà, sao lại đột nhiên rời đi?

Lần này người dẫn đầu canh giữ ở lối ra Bách Ly thần thành chính là một cường giả Thiên Thần, hắn đi theo Mông u đã nhiều năm, đương nhiên biết một chút tính tình của Mông u. Sau khi cảm thấy kỳ quái, hắn lập tức phát tin tức cho Mông u.

Mông u đang dẫn người tìm kiếm toàn bộ Bách Ly thần thành, đột nhiên nhận được tin tức do người dưới trướng mình gửi đến. Hắn hỏi hắn rời khỏi Bách Ly thần thành, khi nào thì trở về?

Mông u nhìn thấy tin tức này lập tức biết không ổn, có người hóa thành hắn rời khỏi nơi này.

“Dừng tìm kiếm lại, vừa rồi Lam Tiểu Bố đã hóa thành hình dạng của ta rời khỏi Bách Ly thần thành, lập tức dẫn người đuổi theo giết.” Mông u tức giận trừng mắt Liễu Hổ, thân hình lóe lên, xông ra khỏi Bách Ly thần thành.

Liễu Hổ thầm nghĩ, đây đúng là đáng đời. Nếu như không phải tính tình ngươi buồn nôn đến quá mức kia, lúc này đã sớm có người cản Lam Tiểu Bố lại rồi. Thử nghĩ đi, Mông u ngươi mà đi, ai dám ngăn cản chứ?

…

Sau khi rời khỏi Bách Ly thần thành, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn lấy Luân Hồi Oa ra dùng tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi hư không, mục tiêu của hắn chính là Bi Lâm Thần Vực.

Không phải là Lam Tiểu Bố không nghĩ đến chuyện chạy trốn, nếu như hắn chọn chạy trốn, vậy thì tương lai không còn đường đi nữa.

Chương 1003: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực. (2)

Mười đại thần đình ở thần giới cho dù có xảy ra chiến tranh với nhau, nhưng mà về chuyện đối xử với đào binh thì vô cùng nhất trí Cho dù là thần đình nào có kẻ phản bội quân tu sĩ chạy trốn, đều sẽ bị truy nã. Nếu như là thần đình lớn, phản bội quân tu sĩ chạy trốn, đó là con đường chết, trên cơ bản không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, bởi vì đến bất cứ nơi nào cũng có người bắt ngươi. Thần đình nhỏ, phản bội quân tu sĩ chạy trốn, cũng sẽ bị truy nã. Phản bội chạy trốn thì cũng được, trừ khi ngươi chắc chắn sẽ gia nhập thần đình quân nào lần nữa. Nhưng địa vị của phản quân trong quân tu sĩ là thấp nhất, nếu như thực lực mình không tốt, người ta còn chưa chắc sẽ tuyển ngươi.

Lam Tiểu Bố chưa từng đến Bi Lâm Thần Vực, nhưng mà theo ngọc giản Liễu Hổ đưa cho hắn, Bi Lâm Thần Vực còn lớn hơn cả mười thần đình cộng lại. Hơn nữa có rất nhiều nơi bên trong Bi Lâm Thần Vực còn chưa khám phá, đi vào đó nguy cơ trùng trùng. Đi đến nơi này thám hiểm mất trăm ngàn năm là chuyện rất bình thường, chỉ cần tương lai bọn hắn có chứng cứ tiến vào Bi Lâm Thần Vực là được.

Từ Bách Ly thần thành đến Bi Lâm Thần Vực, cho dù là thần khí thượng phẩm, cũng cần phải phi hành mấy năm.

Tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố chỉ nhanh hơn thần khí thượng phẩm chứ không hề chậm hơn, cho dù tu vi của Lam Tiểu Bố có yếu, tốc độ của Luân Hồi Oa vẫn vượt xa thần khí thượng phẩm ở thần giới.

Sau khi rời khỏi Bách Ly thần thành, Lam Tiểu Bố cũng không thả mọi người ra. Một khi thả mọi người ra ngoài, hắn sẽ không thể dùng Luân Hồi Oa phi hành được. Vậy thì đến Bi Lâm Thần Vực cần phải mất hơn trăm năm.

Cho dù tiểu thế giới của Lam Tiểu Bố rất rộng rãi, mỗi người đều có chỗ tu luyện. Nhưng qua thời gian dài thì lòng người cũng sẽ hốt hoảng.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố vẫn thường xuyên dùng thần niệm nói cho bọn họ bết, vẫn còn đang trên đường chạy trốn, hơn nữa Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch luôn đi theo Lam Tiểu Bố vẫn còn đang ở đây, chỉ sợ người bên trong đã không thể nào kiên trì được rồi.

Luân Hồi Oa bay với tốc độ cực nhanh hơn một năm, Lam Tiểu Bố mới cảm nhận được khoảng cách đến Bi Lâm Thần Vực rất gần rồi, lúc này hắn lấy tiểu thế giới ra, đổi thành một chiếc phi thuyền tiên khí cực phẩm, sau đó để tất cả mọi người ra ngoài.

Tất cả tu sĩ sau khi ra khỏi tiểu thế giới, đều thở phào một hơi.

Ít nhất thì Lam Tiểu Bố không ra tay với bọn hắn, bọn hắn còn sống.

“Lam lĩnh trưởng, bây giờ chúng ta đang ở đâu?” Diêm Ảnh kích động không thôi, hắn không nhìn lầm người, Lam Tiểu Bố thật sự mang bọn hắn trốn ra ngoài, tuy thời gian hơi dài một chút, nhưng khẳng định nơi này chính là hư không, chứ không phải là Bách Ly thần thành.

KHông chỉ Diêm Ảnh, những người còn lại, thậm chí cả Bàng Bất Lận cũng có chút kích động. Mặc dù ở trong tiểu thế giới có thể tu luyện, nhưng ở trong đó quả thật quá ngột ngạt. Tu luyện ở trong tiểu thế giới, hiệu quả cũng bình thường.

Lam Tiểu Bố nói, “Chúng ta đã trốn ra khỏi Bách Ly thần thành rồi, đây là bên ngoài Bi Lâm Thần Vực, ta đoán chỉ cần phi thành nửa tháng môt tháng nữa, chúng ta có thể đến Bi Lâm Thần Vực…”

“KHông phải chúng ta đến Tiêu Tuyền chiến trường sao?” Một tu sĩ nghi ngờ hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu như mọi người đều biết chúng ta đến Tiêu Tuyền chiến trường, vậy thì chúng ta còn trốn được sao?”

Đúng nhỉ, nếu như mọi người đều biết Lam Tiểu Bố muốn đến Tiêu Tuyền chiến trường, vậy thì không cần phải chạy trốn nữa, trên đường đi đến Tiêu Tuyền chiến trường đã bị phục kích rồi.

“A, vẫn không đúng, Lam lĩnh trưởng. Từ Bách Ly thần thành đến Bi Lâm Thần Vực, tiên khí phi hành cực phẩm chỉ sợ đến mấy trăm năm cũng không đến được, sao có thể chỉ mới một tháng nữa là tiến đến Bi Lâm Thần Vực rồi?” Có người hỏi.

Mặc dù bây giờ bọn hắn cho dù có tin Lam Tiểu Bố đến mức nào, nhưng cũng phải biết bọn họ đang ở nơi nào.

Trên mặt Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ mệt mỏi nói, “Năm đó ta ngẫu nhiên lấy được một lá Thần Độn Phù, đẳng cấp lá Thần Độn Phù vô cùng cao, một khí kích phát thì không thể nào dừng lại được. Tu vi của ta quá thấp, nếu như đổi một người có tu vi cao một chút, thậm chí còn chưa đến một tháng đã tới nơi này rồi. Mà ta phải tốn hơn một năm, còn tiêu hao một lượng lớn tinh huyết và tuổi thọ mới đến được đây, xin mọi người thứ lỗi.”

Đám người nghe thấy vậy, nháy mắt vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố.

Thần Độn Phù có thể kéo dài một năm, đây tuyệt đối là thứ cao cấp nhất, có thể nói là hoàn toàn không thể mua được. Loại Thần Độn Phù này chỉ cần bán đấu giá, số thần tinh lấy được cũng đủ Lam Tiểu Bố tu luyện, Mà bây giờ Lam Tiểu Bố vì chạy trốn mà lấy ra dùng. KHông chỉ như vậy, còn tiêu hao tuổi thọ và tinh huyết của mình.

KHó trách cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không tiến vào tiểu thế giới, Thần Độn Phù của người ta đang kích phát, làm sao mà tiến vào trong tiểu thế giới được?

Mấy tên tu sĩ tiến lên nói, “Lam lĩnh trưởng, ngươi bỏ ra vì chúng ta nhiều như vậy, chúng ta đều nghe theo ngươi cả, ngươi nói làm như thế nào, chúng ta sẽ làm theo.”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Ta cũng vì chính ta mà thôi, trước khi chưa nhận được mệnh lệnh của Quân soái, chúng ta không thể nào quay lại Bách Ly thần thành, cũng không thể trở lại quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình. Cũng may chúng ta đã đến Bi Lâm Thần Vực, Bi Lâm Thần Vực vô cùng mênh mông, đủ cho chúng ta ẩn nấp. Quả thật là Bi Lâm Thần Vực rất nguy hiểm, chúng ta lựa chọn con đường gia nhập quân tu sĩ, cũng vô cùng nguy hiểm. Tu đạo mà, không phải đều ở trong nguy hiểm để tìm kiếm cơ duyên sao?”

Lời Lam Tiểu Bố nói khiến mọi người tán thành.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Từ giờ trở đi, ta xin tất cả mọi người đặt Thông Tin Châu của mình ở chỗ ta. Bởi vì ta không dám hứa chắc có người nào dùng thông tin châu liên hệ với người bên ngoài hay không. Nhưng mà, bản thân chúng ta có thể giữ thông tin châu mới liên lạc với nhau.”

Thời gian quân tu sĩ mới ở lĩnh thứ mười ở với nhau cũng không ngắn, rất nhiều tu sĩ đều lưu thông tin châu của nhau. Lam Tiểu Bố lo lắng lỡ như có người truyền tin ra ngoài, nói ra vị trí của bọn hắn, vậy bọn hắn nhất định phải chết.

Chương 1004: Chúng ta đến nơi này trước.

Cho dù ở đây có hơn trăm người, nhưng mà không ai có thể lấy ra được pháp bảo phi hành tốt hơn tiên khí phi hành cực phẩm. Một nhóm người này đều là kẻ khổ cực, mọi người có đều là tiên khí phi hành cực phẩm, còn về thần khí phi hành, đó là của nhà khác.

Cũng may bọn họ cách Bi Lâm Thần Vực không xa lắm, còn chưa đến một tháng, phi thuyền đã ngừng lại, trước mắt bọn hắn là một khe rãnh hư không. Đối diện khe rãnh hư không có một vùng sương mù bao phủ, thần niệm thẩm thấu trong sương mù, lập tức biến mất không còn tung tích, hoàn toàn không thể quan sát được bên trong sương mù là gì.

“Lĩnh trưởng, đây là thần tiệm, loại thần tiệm này ở thần giới nhiều không kể xiết, phi thuyền có thể trực tiếp đi qua.” Thấy Lam Tiểu Bố dừng phi thuyền lại, Diêm Ảnh vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố đã đi qua hẻm núi Ma HUyền hư không, lúc này cũng không dám trực tiếp đi qua, giờ phút này Diêm Ảnh nói là không ảnh hưởng, hắn nghĩ đến trước đó ở trong Mặc Hà hư không cũng có gặp một vài thần tiệm, tựa như thần tiệm nơi này sẽ không giống như ở Ma HUyền Tiên Vực, sẽ hút tiên thuyền xuống.

Lam Tiểu Bố thử khống chế tiên thuyền tiến vào thần tiệm, quả nhiên không có bất cứ lực hút nào. Tiên thuyền dễ dàng vượt qua thần tiệm, đáp xuống một mảnh đất trống ở đối diện.

Trước đó khi bọn hắn ở phía bên kia thần tiệm nhìn nơi này, ở đây chỉ là một mảnh sương mù, lúc này bọn hắn mới nhìn thấy rõ tình cảnh trước mắt.

Một người tu sĩ không nhịn được nói, “Ta cuối cùng cũng hiểu rồi, vì sao nơi này lại gọi là Bi Lâm Thần Vực.”

Xuất hiện ở trước mặt mọi người chính là một rừng bia đá vô cùng mênh mông, từng tảng cự thạch dựng đứng ở nơi này, có một vài tảng đá thậm chí còn cao hơn vạn trượng. Mà số ít hoa văn kì quái khắc lên một vài tảng đá lớn.

“Mọi người chớ có xem thường rừng bia này, rừng bia nơi này vô biên vô hạn. Bên trong này có rất nhiều huyễn trận và các loại khốn sát trận tự nhiên, rất nhiều tu sĩ đi tìm kiếm bên trong rừng bia, đều vẫn lạc trong rừng bia này. Đến tận bây giờ, có người nào đã đi xuyên qua rừng bia hay chưa, cũng không có người nào biết. Nhưng mà tất cả mọi người đều đoán, xuyên qua rừng bia mới thật sự là thánh địa tu luyện, cũng chính là Bi Lâm Thần Vực mà người ta tìm kiếm.” Một tên tu sĩ tương đối hiểu biết về rừng bia nói ra.

“Lĩnh trưởng, suy nghĩ của ta là chia mọi người thành đội mười người, chia ra tiến vào trong rừng bia này tìm kiếm.” Diêm Ảnh đưa ra đề nghị.

Bởi vì mấy lần đều không chút do dự đứng về phía Lam Tiểu Bố, ấn tượng của Lam Tiểu Bố về hắn cũng sâu hơn người khác một chút.

Đề nghị của Diêm Ảnh được rất nhiều người đồng ý, Lam Tiểu Bố lại nói, “Có rất nhiều người đã vẫn lạc ở Bi Lâm Thần Vực, nếu như chúng ta tách ra, ta đoán cuối cùng có thể còn mười đến hai mươi người còn sống cũng không dễ dàng gì, thậm chí còn có khả năng toàn quân bị diệt. Thế này đi, mọi người hai người một tổ, ta đi trước tiên, Thạch Dật đi ở sau cùng. Nhưng mà bất cứ ai phát hiện ra tình huống khác thường đều có thể nói ra.”

Bao gồm cả Lam Tiểu Bố, ở đây có chín mươi sáu người, tu vi của Thạch Dật xem như là cao nhất, Dục Thần trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào Dục Thần tầng bảy.

Lam Tiểu Bố đề nghị, đương nhiên không có ai phản đối.

Mạc Tiểu Tịch đương nhiên cũng đi cùng Lam Tiểu Bố ở hàng thứ nhất, sau đó là Bàng Bất Lận là Diêm Ảnh, theo thứ tự kéo xuống, mãi đến sau cùng chính là Thanh Dật.

Sau khi tiến vào rừng bia đá rồi, thông tin châu của mỗi người đều đeo ở trên cổ tay.

“Tiểu Bố đại ca, thần niệm của ta bị áp chế còn trong phạm vi một trượng.” Vừa tiến vào tron rừng bia, Mạc Tiểu Tịch đã căng thẳng nói.

Bàng Bất Lận ở sau lưng cũng nói, “Ta cũng thế, phạm vi thần niệm của ta ở nơi này chỉ gần mười trượng mà thôi.”

Lam Tiểu Bố phát hiện tu vi của mình mặc dù thấp nhất, nhưng thần niệm của hắn vẫn có thể trải rộng hơn trăm trượng. Rõ ràng là hắn tu luyện Đoán Thần Thuật nên thần niệm đã vượt xa tu sĩ tầm thường.

Trăm trượng, vừa hay có thể nhìn thấy tất cả mọi người trong đội ngũ mình.

“Mọi người không cần căng thẳng, chỉ cần dùng thần niệm quan sát tình hình xung quanh, nhớ kỹ không được tụt lại phía sau. Còn nữa chính là một khi cảm nhận được thần linh khí phải lập tức nói ra.”

Lam Tiểu Bố lớn tiếng nói.

Hắn lựa chọn Bi Lâm Thần Vực, chính là vì tìm kiếm một nơi có đủ thần linh khí để tu luyện. Cho dù bây giờ thần giới còn chưa biết đến Lam Tiểu Bố hắn, nhưng một khi chuyện lượng kiếp bị điều tra rõ ràng rồi, Lam Tiểu Bố hắn chính là đối tượng truy sát của toàn thần giới.

Nhưng mấy ngày liên tiếp qua đi, đoàn người Lam Tiểu Bố hoàn toàn không phát hiện ra một chút xíu thần linh khí nào.

Cho dù không cảm ứng được thần linh khí, bởi vì tất cả mọi người đều ở trong Bi Lâm Thần Vực nên ai ai cũng cực kỳ cẩn thận. Bi Lâm Thần Vực nguy hiểm trùng trùng, nghe người khác nói, ở Bi Lâm Thần Vực, không cẩn thận thì sẽ biến mất tăm.

“Lĩnh trưởng, người đằng trước ta đột nhiên mất tích.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, đánh thức Lam Tiểu Bố đang tập trung tìm đường.

Lam Tiểu Bố giật mình, vừa rồi hắn dùng thần niệm cẩn thận tìm kiếm thần linh khí và đường xá xung quanh, vậy mà trong lúc nhất thời không để ý đến đội ngũ của mình. Giờ phút này có người kêu lên, thần niệm hắn quét qua, mới thấy rõ quả thật đã có hai người mất tích.

“Mọi người dừng lại.” Lam Tiểu Bố lập tức kêu lên.

Chờ sau khi đám người dừng lại, Lam Tiểu Bố đến vị trí hai người đã mất tích kia, nơi này không có chỗ nào đặc biệt, nhìn qua rất bình thường.

Xem xét một hồi lâu, Lam Tiểu Bố chỉ có thể thở dài, “HUyễn trận nơi này hoàn toàn không phải là đẳng cấp mà năng lực của chúng ta có thể nhìn thấu, hơn nữa nếu cứ tiếp tục ở lại nơi này, ta lo là người mất tích sẽ càng nhiều. Tất cả mọi người cẩn thận một chút, người sau theo sát người phía trước.”

Chương 1005: Chúng ta đến nơi này trước. (2)

Tất cả mọi người đều biết, Lam Tiểu Bố không phải là không muốn cứu người, mà là hoàn toàn không biết ra tay ở đâu.

Bởi vì mất tích hai người, cho nên bầu không khí trong đội ngũ trở nên ngột ngạt hơn.

Nhưng mà đây chỉ mới là bắt đầu, sau khi đi tiếp một ngày, lại có thêm hai người mất tích. Hai người này mất tích trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tận mắt nhìn thấy hai người họ tiến lên một bước sau đó lập tức biến mất tăm, không có chút dấu vết nào.

Loại mất tích đột ngột này khiến Lam Tiểu Bố càng không dám tập trung tất cả mọi người lại cùng một chỗ. Lỡ như càng nhiều người đi đến vị trí khiến người ta mất tích, vậy chẳng phải đã một mẻ hốt gọn sao?

Cảm nhận được sự lo lắng của Lam Tiểu Bố, Mạc Tiểu Tịch chủ động truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố đại ca, néu không thì ngươi dùng Luân Hồi Bàn thử một lần đi. Cha ta nói pháp bảo cao cấp nhất có thể cảm ứng được mạnh yếu của thần linh khí, ta nghĩ xuyên qua rừng bia này nếu như thật sự có thể tìm được chỗ tu luyện, thần linh khí ở nơi đó nhất định là rất mạnh. Luân Hồi Bàn không tính là pháp bảo cao cấp nhất, nhưng ta nghĩ cũng không quá kém đâu.”

Lam Tiểu Bố giật mình, hắn vẫn luôn chưa luyện hóa Luân Hồi Bàn, bởi vì hắn đang định trả Luân Hồi Bàn lại cho Mạc Tiểu Tịch. Mạc Tiểu Tịch lại nói đây là pháp bảo cao cấp, nói không chừng còn vượt xa cả pháp bảo tiên thiên. Nhưng hắn nghĩ Luân Hồi Bàn còn chưa chắc được như vậy, nhưng mà vì hắn có Luân Hồi Oa, Luân Hồi Oa còn chưa thể cảm ứng dược nơi mạnh yếu của thần linh khí, Luân Hồi Bàn dựa vào cái gì mà có thể làm được chứ?

Nhưng hắn thật sự có cách, thứ nhất là Trường Sinh Quyết của hắn có thể cảm ứng. Chỉ là tu vi của hắn quá thấp, bây giờ dùng Trường Sinh Quyết cũng chưa cảm ứng được, trước đó hắn có thử qua. Thứ hai là Vũ Trụ Duy Mô của hắn khẳng định chính là bảo vật cao cấp nhất, nhưng Vũ Trụ Duy Mô hắn sẽ không lấy ra dễ dàng. Cường giả thần giới quá nhiều, lõ như có người nhòm ngó đến Vũ Trụ Duy Mô, vậy đó là tai nạn của hắn.

Nhưng mà trừ Trường Sinh Quyết và Vũ Trụ Duy Mô, hắn còn có một pháp bảo đỉnh cấp, đó chính là Trận Bàn May Mắn.

Trận Bàn May Mắn đã bị Lam Tiểu Bố luyện hóa, Lam Tiểu Bố tiện tay cầm lấy Trận Bàn May Mắn. Khiến hắn mừng rỡ chính là, hắn lập tức cảm nhận được hơi thở của Trận Bàn May Mắn, rõ ràng có chỉ dẫn vị trí.

Lam Tiểu Bố đương nhiên là không chút do dự lấy chỉ dẫn phương hướng trên Trận Bàn May Mắn làm chủ, có Trận Bàn May Mắn chỉ dẫn, tốc độ của Lam Tiểu Bố nhanh hơn rất nhiều, ít nhất hắn không cần phải dùng thần niệm đi quan sát tình huống xung quanh.

KHiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là sau khi đi theo chỉ dẫn của Trận Bàn May Mắn, đội ngũ không còn ai mất tích nữa. Từng ngày một trôi qua, mọi người lại càng tin tưởng Lam Tiểu Bố hơn.

Trừ ban đầu mất tích bốn người ra, đã ba bống tháng qua không có tu sĩ nào mất tích. Điều này cho thấy rõ hướng bọn hắn đi không sai.

Nửa năm sau, một tu sĩ đột ngột kêu lên, “Lĩnh trưởng, ta cảm nhận được thần linh khí, ta cảm nhận được thần linh khí…”

Giọng nói kích động của hắn có chút run rẩy, tiến vào rừng bia này đã nửa năm, đối với một tu sĩ mà nói, nửa năm quả thật không tính là gì. Nhưng thời gian nửa năm này đều trải qua trong lo lắng, tinh thân căng như dây đàn khiến người ta có chút mệt mỏi.

“Ta cũng cảm nhận được.” Không chỉ là tu sĩ này, càng nhiều người kích động kêu lên.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kích động, hắn cũng cảm nhận được thần linh khí, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra. Trận Bàn May Mắn sẽ dẫn bọn họ xuyên qua rừng bia kia.

“Ta đang nghĩ, có phải chúng ta là người đầu tiên đi qua được rừng bia kia đến một thần vực hoàn toàn mới hay không?” Giọng nói của Diêm Ảnh cũng vô cùng kích động, hắn đang nói ra lời trong lòng của tất cả mọi người.

Nếu như bọn họ đến một thần vực hoàn toàn mới, vậy bọn hắn cần quay lại quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình làm gì chứ? Ở lại thần vực mới này tu luyện không tốt hơn sao?

“Mọi người không cần đi theo một tổ hai người nữa, đi sát gần nhau một chút.” Lam Tiểu Bố vừa nói, vừa dựa vào vị trí Trận Bàn May Mắn chỉ dẫn mà tiến lên.

Càng đi về phía trước, cảm nhận được thần linh khí càng nồng đậm, một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Ra ngoài rồi?

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy trước mắt hắn là một cái hồ lớn có chu vi ít nhất là mười dặm, nơi này không có một tấm bia đá nào, trong hồ chẳng những có nước hồ, thần linh khí chỗ bọn họ đang đứng cũng vô cùng nồng đậm.

Lam Tiểu Bố chỉ mới dừng lại ở quảng trường Võng Tinh thần thành trong giây lát, hắn khẳng định, thần linh khí ở Võng Tinh thần thành không nồng đậm bằng nơi này.

“Nơi tốt…” Có người không nhịn được cảm thán, giờ phút này những tu sĩ đứng sau lưng Lam Tiểu Bố cũng bước ra, bọn hắn cũng nhìn thấy cảnh tưởng tước mắt.

“Nơi này vẫn là trong rừng bia.” Thạch Dật trầm giọng nói.

“Đúng vậy, nơi này quả thật vẫn còn nằm trong rừng bia, nhưng mà chúng ta không cần phải đi tiếp nữa, nơi này chính là nơi tốt để chúng ta tu luyện, chờ sau khi tu vi của chúng ta tăng thêm một chút, khắc họa lại tuyến đường chúng ta đã đi đến nơi này là có thể đi rồi.” Lam Tiểu Bố nói.

Xung quanh hồ đều là sương mù, Lam Tiểu Bố không cần tìm kiếm cũng biết sau lớp sương mù kia chính là rừng bia đá vô biên.

“Thật có lỗi với các ngươi, mời các ngươi rời khỏi nơi này ngay lập tức, là chúng ta tới nơi này trước.” Một giọng nói đột ngột cắt ngang suy gnhĩ của Lam Tiểu Bố, sau đó từ bốn phía hồ nước có ít nhất hơn mười tu sĩ bước ra.

Chương 1006: Huyên tân đoạt chủ.

Vừa nói chuyện chính là một nam tử tóc dài có vóc người không cao lắm. Lam Tiểu Bố cảm nhận được tu vi của hắn còn mạnh hơn Thạch Dật rất nhiều, tựa như đang ở lằn ranh lúc nào cũng có thể đột phá. Lam Tiểu Bố đoán đối phương có lẽ có cảnh giới Dục Thần đỉnh phong, nếu như là cảnh giới Thiên Thần đỉnh phong, chỉ sự sẽ không nói lời này, mà đã trực tiếp ra tay rồi.

“Đối diện đều là Dục Thần cảnh, tu vi thấp nhất cũng là Dục Thần cảnh trung kỳ…” Thạch Dật đứng sau lưng Lam Tiểu Bố nhỏ giọng nói.

“Ngươi nhìn nhầm rồi, nếu như phe đối diện đều là Dục Thần cảnh, hoàn toàn không dám lớn lối như vậy. Đối diện có ít nhất một cường giả Thiên Thần, vẫn còn ít nhất là sáu người nữa còn chưa ra mặt.” Lam Tiểu Bố nhẹ giọng nói.

Thần niệm của hắn tương đối mạnh mẽ, cảm nhận được còn mấy người nữa vẫn còn chưa ra ngoài. Nói cách khác, mấy người kia hoàn toàn không coi bọn hắn ra gì, vẫn còn đang tu luyện. Từ khí thế khi tu luyện của một người trong số đó, tuyệt đối đã có tu vi vượt qua Dục Thần cảnh. Chính vì vậy, Lam Tiểu Bố mới suy đoán đối phương có một cường giả Thiên Thần cảnh.

Thạch Dật giật nảy mình, tu sĩ Thiên Thần cảnh? Vậy một người cũng có thể quét sạch mấy trăm người bọn hắn.

Vừa mới tìm được nơi tốt như thế để tu luyện, lại phải rời đi sao? Thạch Dật cảm thấy không cam lòng.

Mặc dù phía đối diện chỉ có mười lăm người xuất hiện, nhưng thực lực của mười lăm người này không hề kém cạnh gì với bên Lam Tiểu Bố, tu sĩ Thiên Thần đang ẩn nấp bên kia lại càng có thể nghiền ép bọn người Lam Tiểu Bố. Huống chi mười lăm người xuất hiện kia, người có tu sĩ Dục Thần hậu kỳ và viên mãn cũng không hề ít, Dục Thần trung kỳ thì lại là ít nhất.

Lại nhìn bên phía Lam Tiểu Bố, tu sĩ Dục Thần cảnh có tất cả là 67 người, cho dù thật sự nhiều hơn phía đối diện. Nhưng Thạch Dật có tu vi cao nhất bên phía Lam Tiểu Bố lại chỉ là tu vi thấp nhất bên đối diện. Trừ Thạch Dật ra, còn lại đều là Dục Thần sơ kỳ. Còn lại là hơn 20 tiên đế và tu sĩ nửa bước vào Dục Thần cảnh, nói thật lòng, trước mặt cường giả Dục Thần cảnh có thể bỏ qua, chứ đừng bảo là Thiên Thần cảnh.

Loại nghiền ép cảnh giới này, hoàn toàn không thể nào thay đổi được.

Từ trên thực lực mà nói, thực lực của bên đối diện hoàn toàn nghiền ép bên Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà nhiều người cũng có tác dụng của nhiều người, ít nhất thì mười người bên đối phương cũng không lập tức ra tay. Rõ ràng là có chút kiêng ki với đám người Lam Tiểu Bố.

Là vì bên mình nhiều người, cho nên bên đối diện mới kiêng kị bọn hắn sao? Trong lòng Lam Tiểu Bố nói thầm, có nên rời khỏi nơi này hay không?

Nhưng sau đó, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, quả thật trong số mấy người chưa ra mặt kia có một tu sĩ thiên thần cảnh, nhưng hơi thở trên người tu sĩ thiên thần cảnh kia bất ổn, rõ ràng là vừa mới tấn cấp lên thiên thần cảnh. Mà những tu sĩ chưa ra ngoài kia, cũng là vì đang trong trong giai đoạn đột phá, cũng không dám ra tay.

Nói cách khác, bây giờ bọn hắn chỉ cần đối mặt với mười lăm tu sĩ Dục Thần cảnh này mà thôi. Nếu như chỉ vì sợ mà chạy đi nơi khác, đến lúc nào bọn hắn mới có thể tìm được nơi tu luyện tốt hơn chứ?

Nghĩ đến đây Lam Tiểu Bố lớn tiếng nói, “Lĩnh thứ mười, xếp hàng.”

Cho dù tất cả mọi người còn chưa từng huấn luyện, nhưng mà tu luyện đến trình độ này, tập trung một đội chi là chuyện một câu nói.

Sau khi Lam Tiểu Bố dứt lời, hơn 90 tu sĩ lập tức xếp thành đội hình công kích.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy một lá trận kỳ ra ném, không gian lập tức thay đổi, một thần trận phòng ngự đơn giản xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng đây vẫn còn chưa kết thúc, trận kỳ của Lam Tiểu Bố không ngừng ném ra. Bên ngoài Phòng Ngự Trận dần dần có thêm một cái KHốn Sát đại trận, mà trận kỳ của Lam Tiểu Bố tựa như không có tận cùng, vẫn tiếp tục ném ra.

Bởi vì kiêng kị bên Lam Tiểu Bố nhiều người, trước khi tu sĩ Thiên Thần cảnh bên đối diện ra mặt, không có ai dám ra tay, điều này mới khiến Lam Tiểu Bố có đủ thời gian hoàn thành việc bố trí trận pháp.

Trận pháp bố trí xong, phía đối diện lại càng kiêng kị hơn, càng không dám ra tay.

Lam Tiểu Bố ngừng bố trí trận kỳ, nhìn nam tu tóc dài kia nói, “Ta cũng rất xin lỗi các ngươi, nhưng mà ta lại không muốn đi, muốn đánh nhau phải không, ta tiếp.”

Nói là nói với nam tu tóc dài, nhưng thần niệm của Lam Tiểu Bố vẫn luôn chú ý đến cường giả Thiên Thần cảnh kia. Tu sĩ Dục Thần cảnh thì hắn không sợ, tu sĩ Thiên Thần cảnh thì có thể đập nát KHốn Sát Thần trận cấp một của mình hay không?

Sắc mặt nam tử tóc dài này thay đổi mấy lần, hắn cũng không ngờ đến Lam Tiểu Bố lại là một thần trận sư. Ở thần giới, tài nguyên tu luyện còn không đủ, ai có tài nguyên mà đi học trận đạo? Học trận đạo, trừ thời gian ra, còn phải có thần linh khí. Luyện tập bày trận nhiều lần, thần linh khí còn tiêu hao nhiều hơn cả khi tu luyện.

Trừ cái đó ra, chuyện hắn không ngờ chính là, hơn chín mươi người bên phía Lam Tiểu Bố chính là một lĩnh, còn có thống lĩnh ở đây. Mà bên bọn hắn mặc dù thực lực mạnh, nhưng chỉ có thể một chọi một. KHông chỉ như vậy, bên người bọn hắn có hơn mười người đến từ mấy thế lực khác nhau, trong quá trình đấu pháp, mọi người tuyệt đối sẽ không ra sức.

Chỉ có một cường giả Thiên Thần cảnh, nhìn vào tình hình trước mắt, tuyệt đối sẽ không ra tay. Ha ha, hắn cũng không phải người hầu của kẻ khác, dựa vào gì phải mạo hiểm ở đây tranh thủ tài nguyên tu luyện cho đối phương chứ? Đối phương còn chẳng quan tâm phối hợp mà chỉ lo tu luyện? Nịnh nọt thì được gì chứ, chỉ có chính mình tăng lên Thiên Thần cảnh mới là chuyện đúng đắn.

Chương 1007: Huyên tân đoạt chủ. (2)

“Nơi này chắc hẳn không có chuyện đến trước đến sau nhỉ?” Giọng điệu của nam tử tóc dài nhỏ xuống, không chỉ là vì thực lực của Lam Tiểu Bố, mà còn có ý nghĩ vừa rồi của hắn.

Quân tu sĩ lĩnh thứ mười đứng sau lưng Lam Tiểu Bố đều vô cùng kích động, lựa chọn Lam Tiểu Bố quả nhiên là không sai. Lam Tiểu Bố không chỉ dẫn bọn họ đến nơi nồng đậm thần linh khí như thế nào, mà còn tinh thông trận đạo.

Cho dù thực lực của bọn họ không mạnh hơn đối phương, nhưng một mình Lam Tiểu Bố cũng đủ hù sợ đối phương. Cho dù là người kém hiểu biết đến đâu cũng có thể khẳng định, đối phương tuyệt đối không dám ra tay.

“Ha ha, nơi này là nhà ngươi à? Ngươi là người đầu tiên đến đây? Nếu như không phải, vậy thì đừng ở đó mà lải nhải. Các vị bằng hữu, ta biết mọi người đều đến từ những nơi khác nhau, tất cả mọi người đều ở đây tu luyện, không can thiệp vào chuyện của nhau. Chúng ta không ức hiếp người khác, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể ức hiếp chúng ta. Bây giờ chúng ta muốn phân chia địa bàn tu luyện, ai vạch ranh giới trước thì nơi đó chính là của người đó, nếu chậm thì đừng trách ta chưa nói trước.” Lam Tiểu Bố huyên tân đoạt chủ (Khách náo loạn đoạt ngôi chủ), sau khi nói xong thì trực tiếp ném một lá trận kỳ xuống.

Sau khi biết Lam Tiểu Bố chính là một thần trân sư, đã không có người nào muốn đối đầu với Lam Tiểu Bố. Nói đùa gì vậy, bọn hắn cũng mới chỉ là Dục Thần cảnh mà thôi, mười mấy người Dục Thần cảnh này, ai ai cũng có mục đích riêng, đối đầu với một trận pháp sư dẫn theo mấy chục Dục Thần cảnh, muốn chết à? Không sai, quả thật bên bọn họ có một tu sĩ Thiên Thần cảnh. Nhưng tình huống bây giờ, đồng bạn Thiên Thần cảnh kia rõ ràng không muốn gây thêm chuyện. Người ta là Thiên Thần cảnh mà còn mặc kệ, mấy Dục Thần cảnh như bọn họ khoa chân múa tay làm cái gì? Nịnh nọt đối phương sao?

Cho nên khi Lam Tiểu Bố nói chia ranh giới đến đâu thì đó là địa bàn của người đó, đối diện lập tức có người xông ra ngoài, mở rộng nơi mình tu luyện ra gấp đôi.

Người đầu tiên lao ra, người còn lai ai mà muốn bị bỏ lại phía sau, lũ lượt vạch ra địa bàn của mình. Nhưng mà tất cả mọi người đều cố ý tránh đí chỗ của mấy người đang tu luyện kia, chỗ này rất lớn, không cần phải ở đây tranh đấu mấy chuyện không có ý nghĩa.

Nam tử tóc dài kia giờ phút này cũng không dám nói một tiếng nào, lúc này mà lên tiếng, hắn nghĩ Lam Tiểu Bố sẽ giết chết hắn. Hắn cũng đã nhìn ra, tu sĩ Thiên Thần cảnh bên mình kia chỉ mới bước vào Thiên Thần cảnh mà thôi, cảnh giới hình như xuất hiện một vài vấn đề. Nếu không thì khi phân chia địa bàn không có lý do gì lại không ra mặt.

Lam Tiểu Bố là một trận pháp sư, dẫn theo hơn trăm tu sĩ vây giết hắn, trừ cường giả Thiên Thần cảnh kia, chỉ sợ sẽ không có ai dám ra mặt giúp hắn.

Chỉ mười giây sau, địa bàn đã được phân chia một lần nữa. Bởi vì lần phân chia địa bàn này là do Lam Tiểu Bố đề ra, Lam Tiểu Bố cũng là người đầu tiên vẽ, còn có người trợ giúp.

Cho nên vùng đất trống xung quanh hồ này, lại bị phân ra thành mười chỗ. Lam Tiểu Bố đến trễ nhất, bởi vì ra tay nhanh nhất, đã vẽ ra được bảy phần diện tích. Đây là vì Lam Tiểu Bố kiêng kị cường giả Thiên Thần cảnh kia, nếu không thì hắn nhất định sẽ chiếm đi tám đến chín phần.

Trong lòng mười mấy người đến trước kia vô cùng khó chịu, nhưng mà bây giờ không có người nào muốn làm chim đầu đàn. Hơn nữa mọi người đến đây cũng là vì tăng thực lực của mình, đoạt quá nhiều địa bàn thì có tác dụng gì chứ? Chỉ cần có nơi tu luyện là được rồi, chẳng lẽ ngươi có thể ngăn cản thần linh khí đến sao?

Nếu như là thần trận sư cường đại, chỉ cần vượt qua thần trận sư cấp ba, vậy thì quả thật có thể ngăn cản thần linh khí đến, thực lực trận pháp của Lam Tiểu Bố, mọi người đều nhìn thấy rõ, là một thần trận sư, nhưng nhiều nhất chỉ là một thần trận sư cấp một mà thôi.

Bởi vì có Lam Tiểu Bố gia nhập, lúc tu luyện mói người đều cố ý đề cao cảnh giác. Nhìn cách làm việc và nói chuyện của Lam Tiểu Bố, cũng không phải là người dễ sống chung. Nếu như không đề phòng nhiều một chút, lỡ như có một ngày loại người này đột nhiên đánh lén, bọn hắn chết cũng không có chỗ mà kêu oan.

“Lĩnh trưởng, thật là thoải mái.” Diêm Ảnh cười ha ha một tiếng, trên mặt bừng sáng.

Không chỉ Diêm Ảnh, những người còn lại trong quân tu sĩ đều vô cùng sảng khoái. Phải biết rằng, muốn gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, đều là tán tu cả, địa vị lại càng thấp đến mức không thể thấp hơn.

Loại người như bọn hắn bình thường đều ở bên ngoài, bị người ta ức hiếp. Trong tình huống bình thường, người khác đánh má trái, không đến mức phải đưa má phải ra, nhưng cũng phải nhanh chóng cúi đầu không dám tiếp tục trêu chọc người. Nếu không thì phần lớn bọn họ đã không thể sống đến ngày hôm nay.

Hôm này Lam Tiểu Bố lại thẳng thắn hùng hồn dạy dỗ bọn gia hỏa mạnh hơn bọn họ này, còn chiếm được bảy phần địa bàn ở đây. Có thể tưởng tượng được, chỉ cần Lam Tiểu Bố còn ở nơi này, bọn hắn ở lại đây tu luyện cũng không cần phải lo lắng gì cả.

“Mọi người tự chọn chỗ cho mình, sau đó nhanh chóng tu luyện, tăng thực lực của mình lên mới là chuyện quan trọng nhất, ta nghĩ rằng không lâu sau chúng ta sẽ có một trận đại chiến, ta sẽ bố trí Thần Trận Phòng nGự ở nơi này.” Lam Tiểu Bố nói.

Hơn chín mươi người tu luyện ở đây, hắn nhất định phải bố trí Phòng Ngự trận. Còn trận đại chiến không lâu sau, đó là phải nhìn xem cường giả Thiên Thần kia như thế nào. Chờ tu vi của đối phương vững chắc rồi, nếu như không chịu từ bỏ ý đồ, vậy chỉ có thể đấu một trận.

Trên thực tế nếu như đối phương là một người ngoan độc, lúc này mạo hiểm vây giết tu sĩ Thiên Thần cảnh còn chưa ổn định tu vi có chút vấn đề kia mới là cách tốt nhất. Chỉ là Lam Tiểu Bố không thể làm loại chuyện này được, người ta cũng chẳng động gì đến mình, ngươi đã đi giết người ta, chuyện này có chút trái với đạo niệm của hắn

Chương 1008: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ.

“Đa tạ lĩnh trưởng, chuyện chính xác nhất mà cả đời này Diêm Ảnh ta đã làm chính là đi theo lĩnh trưởng, nếu không thì bây giờ có lẽ ta đang ở Bách Ly thần thành chịu khổ rồi.” Giọng điệu Diêm Ảnh vô cùng kích động, tất cả mọi người cũng như thế, vừa nghĩ đến chuyện sắp có thể tu luyện ở một nơi nồng đậm thần linh khí như thế này, ai ai cũng đầy ước ao và chờ mong.

Hơn chín mươi người, ai cũng lựa chọn địa bàn của mình, sau đó lập cấm chế lên. Dù cho tất cả mọi người đều cùng một lĩnh, nhưng lúc tu luyện đều có bí mật của riêng mình.

Lam Tiểu Bố không bắt đầu tu luyện ngay, hắn tốn mấy ngày, bố trí ra một cái thần trận Phòng Ngự tại lĩnh bọn họ đang tu luyện. Không chỉ như vậy, hắn còn bố trí KHốn Sát Thần trận, Cảnh Kỳ Thần Trận và Bình Tế Thần Trận. Bất kỳ kẻ nào dám bước vào địa bàn của bọn hắn, đầu tiên sẽ có cảnh báo, sau đó là nhốt lại. Còn có thể giết được hay không, Lam Tiểu Bố không hề lo lắng, bên phía bọn họ có hơn chín mươi người, mà bên phía đối phương, cho dù có cộng thêm cả tu sĩ Thiên Thần cảnh kia nữa, bọn hắn cũng có cơ hội phản kháng.

Trừ những thần trận này ra, tiết mục áp trận lớn nhất chính là một cái Tụ Linh Thần Trận.

Còn về chuyện có lấy hết thần linh khí tụ về nơi này, khiến phía bên kia bất mãn hay không. Ha ha, chuyện này hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lam Tiểu Bố.

Nếu như thực lực của bọn họ chưa đủ, bên đối diện đã sớm giết bọn họ rồi. Đã như thế thì còn gì phải khách sáo nữa. Giới tu luyện, tăng thực lực của mình là là đạo lý quyến định.

Vừa bắt đầu tu luyện, hầu như tất cả mọi người đã không nhịn được muốn hét lên một tiếng. Từ khi xuất hiện ở thần giới cho đến nay, có lúc nào bọn hắn được tu luyện trong hoàn cảnh sung túc như thế này chứ?

Bình thường đều là cọ thần linh khí của nơi này một chút, cọ ở chỗ kia một chút, cứ như vậy dựa vào năm tháng trôi qua, bọn hắn mới miễn cưỡng tu luyện được đến trình độ ngày hôm nay.

Nhưng bây giờ, một ngày hấp thu thần linh khí ở đây còn nồng đậm và phong phú hơn bao nhiêu năm qua bọn hắn đã hấp thu. Khoảng thời gian như thế này chưa từng xảy ra bao giờ. Điều này khiến tất cả tu sĩ lĩnh thứ mười đều cảm thấy không chân thật lắm.

Lam Tiểu Bố dẫn người đến đây, mặc dù tu vi không cao, nhưng nội tình thì lại một người cao hơn một người. Có thể nói ở nơi này, trừ Lam Tiểu Bố là thấp nhất ra, có ai mà không đắm chím trong cảnh giới hiện tại đã mấy vạn năm chứ?

Bởi vì có đầy đủ nội tình, ngay từ đầu tu luyện, khi thần linh khí nồng đậm bao trùm đến, tu vi mỗi người đều từ từ tăng lên. Còn chuyện tu vi nhất thời chậm lại? Không tồn tại.

Có một tu sĩ tiên đế tầng chín, chỉ mới tu luyện được một ngày, đã cảm ngộ đến Dục Thần cảnh, sau đó ra ngoài độ kiếp tấn cấp Dục Thần.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu, khi Lam Tiểu Bố bố trí Tụ Linh Thần Trận rồi, mọi người cảm nhận được thần linh khí càng nồng đậm hơn trước đó.

Loại cơ hội này mà không nắm chắc, vậy bọn họ sống uổng phí một dời này rồi.

Bây giờ không có người nào làm bất cứ chuyện dư thừa gì, mỗi người đều đang điên cuồng tu luyện. Có lẽ bởi vì nhóm người Lam Tiểu Bố điên cuồng tu luyện, khiến nhóm tu sĩ ở đối diện lo lắng thần linh khí sẽ yếu bớt, cũng điên cuồng mà tu luyện.

Lam Tiểu Bố bố trí xong các loại thần trận rồi, đầu tiên là chui xuống đáy hồ, hắn định đặt Thần Nguyên điện ở dưới đáy hồ. Một nơi tốt như thế này, đương nhiên phải để Thần Nguyên điện hấp thu thần linh khí.

Khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ là, hắn hình như nhìn thấy có một tòa cung điện ở dưới đáy hồ.

Cung điện này bị cấm trận phong tỏa lại, nhưng mà nơi này có hai loại cấm trận, một loại là cấm trận cực kỳ cổ xưa, trận văn rườm rà. Chỉ với chút tri thức trận đạo của Lam Tiểu Bố, hoàn toàn xem không hiểu. Còn có một loại cấm trận mới bố trí không bao lâu, chỉ là tiên trận cấp thấp mà thôi, ngay cả thần trận cũng không bằng.

Rất rõ ràng, đã có người đến đáy hồ này rồi. Người đến đáy hồ nhất định chính là người bên phía đối diện kia, những người này muốn dùng cấm chế cấp chấp che giấu nơi này đi, chỉ tiếc là trận đạo của Lam Tiểu Bố mạnh hơn xa những người này, bọn hắn hoàn toàn không thể giấu được.

Sau khi trở về, Lam Tiểu Bố dứt khoát đặt Thần Nguyên điện tại nơi mà mình tu luyện. Dù sao thì nơi này có hàng trăm người tu luyện, Thần Nguyên điện hấp thu thần linh khí nhanh một chút cũng không quan trọng.

Thần Nguyên điện vừa kích phát, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được thần linh khí nồng đậm lập tức xoắn đến đây.

Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, vậy thì chẳng phải sẽ bị phát hiện ra ngay hay sao?

Nhanh chóng cất Thần Nguyên điện đi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lam Tiểu Bố. Nhưng mà suy nghĩ này chỉ lóe lên một chút, Lam Tiểu Bố đã bỏ đi, không nên cất Thần Nguyên điện đi, mà là nên khống chế tốc độ hấp thu thần linh khí của Thần Nguyên điện mới đúng.

Nhưng ý nghĩ này lại bị Lam Tiểu Bố gạt đi một lần nữa, bây giờ ở nơi này không ai có thể uy hiếp được hắn, dựa vào cái gì mà hắn phải cất Thần Nguyên điện đi, thậm chí còn phải khống chế tốc độ hấp thu thần linh khí của Thần Nguyên điện? Nếu như ở nơi này mà còn sợ trước sợ sau, vậy hắn còn lăn lộn ở thần giới như thế nào? Còn nói cái gì mà tương lai phải ngăn cản thần giới chuyển lượng kiếp đến tiên giới?

Thần Nguyên điện hấp thu thần linh khí mạnh một chút thì sao chứ? Hắn đã bố trí Cách Tuyệt Thần trận ở bên ngoài. Ở bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy nơi này hấp thu thần linh khí vô cùng mạnh mẽ, cũng chỉ là tình trạng tu luyện của một trăm người mà thôi.

Loại của cải này mà còn không kiếm, hắn đi đâu mà tăng cao tu vi?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không quan tâm đến Thần Nguyên điện nữa, chính mình vận chuyển Trường Sinh Quyết bắt đầu một chu thiên. Chỉ có tăng thực lực của mình lên, mói có thể lấy được quyền nói chuyện tại nơi cằn cỗi thần linh khí này.

Oanh! Chỉ trong một ngày, một đạo nguyên lực phá tan vách chắn tiên đế tầng một, đột phá lên tiên đế tầng hai.

Chương 1009: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ. (2)

Lam Tiểu Bố lại đắm chìm trong loại cảm giác tấn cấp tu vi trong lúc tu luyện này. Thần giới khác với tiên giới đó là, quy tắc thiên địa của thần giới mạnh hơn tiên giới rất nhiều, thần linh khí nơi này lại dồi dào, hắn tăng thêm một cảnh giới không cần phải tốn nhiều sức lực.

Khi Lam Tiểu Bố bắt đầu tu luyện, tất cả tu sĩ của lĩnh thứ mười đều cảm nhận được thần linh khí mà bọn hắn hấp thu đã tăng thêm một cấp độ. Người ta tu luyện thì thần linh khí càng ngày càng yếu, bọn hắn tu luyện thì thần linh khí càng ngày càng tăng.

Không có ai biết đây là do Thần Nguyên điện, đều chỉ nghĩ rằng là thần linh khí ở nơi này quá dồi dào. Trong hoàn cảnh thần linh khí dồi dào như thế nào, mỗi người đều liều mạng tu luyện.

Tại nơi này lại trở nên an tĩnh lại, không ai xông ra lãng phí thời gian.

Đúng như những gì Lam Tiểu Bố đoán, thần linh khí mà Thần Nguyên điện hấp thu thật sự quá đáng sợ. Nhưng mà bởi vì có hơn trăm người tu luyện, người bên ngoài đều nghĩ rằng đây là tình cảnh hơn trăm người hấp thu thần linh khí. Cho dù là hơn trăm tu sĩ Thiên Thần cảnh hấp thu thần linh khí cũng sẽ không lợi hại đến mức này, nhưng mà lúc này có ai để ý đến chuyện này chứ?

…

Trụ sở lĩnh thứ mười tại Bách Ly thần thành.

Lúc này đã bảy năm kể từ khi Lam Tiểu Bố dẫn người rời khỏi đây, hơn năm trăm người còn sót lại vẫn còn đang bị nhốt ở chỗ này.

Chỗ tốt duy nhất là, cho đến bây giờ Mông u vẫn chưa ra lệnh điều động, bọn hắn cũng không bị Mông u dẫn đi.

Một khi bị Mông u dẫn đi, kết quả sẽ như thế nào, mọi người không cần đoán cũng biết. Mông u muốn giết bọn hắn thì có rất nhiều biện pháp, hơn nữa không cần Mông u tự mình ra tay, mà sẽ dùng một cách quang minh chính đại đưa bọn hắn đi làm pháo hôi.

Cho dù Mông u không điều bọn hắn đi, nhưng mà không có ai cảm thấy dễ dàng. Chuyện này một ngày còn chưa có kết quả, bọn hắn cũng một ngày không thể an tâm.

Nơi này vốn có thần linh khí yếu kém, nếu như không thể an tâm, cũng không có ai có thể ổn định tinh thần mà tu luyện. Cho nên tất cả mọi người của lĩnh thứ mười, nhìn qua thì rất an nhàn, nhưng trên thực tế mọi người cảm thấy vô cùng giày vò.

“Lĩnh thứ mười có đó không?” Một giọng nói mệt mỏi truyền đến trong tai mỗi tu sĩ của lĩnh thứ mười đang trốn trong phòng, hầu như tất cả mọi người đều giật nảy mình. Không có người nào lập tức ra ngoài, nhưng mà thần niệm của mọi người đều tràn ra ngoài.

Quân soái? Khi mọi người nhìn thấy người đang đứng trên giáo trường của lĩnh thứ mười là ai, tất cả đều kích động vọt ra ngoài.

“Kính chào Quân soái.” Tất cả mọi người đêu không nhịn được kích động trong lòng.

“Thứ lĩnh trưởng Mạch Ngạn Hải của lĩnh thứ mười kính chào Quân soái!” Mạch Ngạn Hải là người đầu tiên đi đến trước mặt Quân Vu, kính cẩn hành lễ. Trong lòng hắn cũng có chút kích động, Quân soái trở về, vậy thì có nghĩa là bọn hắn sống rồi. Còn một chuyện nữa là Lam Tiểu Bố mất tích, vậy thì hắn rất có thể sẽ trở hành lĩnh trưởng đời thứ hai của lĩnh thứ mười.

So với lúc trước, bây giờ Quân Vu có vẻ tiều tụy hơn rất nhiều.

“Thứ lĩnh trưởng?” Ánh mắt Quân Vu nhìn về phía Mạch Ngạn Hải.

Mạch Ngạn Hải vội vàng nói, “Vâng, lúc trước khi Lam lĩnh trưởng đi, đã bổ nhiệm ta làm thứ lĩnh trưởng.”

“Chuyện cụ thể như thế nào, ngươi nói một chút đi.” Giọng điệu của Quân Vu có chút lạnh.

Trong lòng Mạch Ngạn Hải nghĩ thầm, rõ ràng Quân soái vừa mới trở về Bách Ly thần thành, cho nên rất nhiều chuyện vẫn còn chưa biết rõ. Nhưng Quân soái vừa trở về, ngay cả tin tức cũng không hỏi đã đi đến thẳng nơi này, có thể thấy được hắn quan tâm đến lĩnh thứ mười này như thế nào. Nếu như hắn có thể trở thành lĩnh trưởng của lĩnh thứ mười này, tương lai muốn bước vào Thiên Thần cảnh không phải còn dễ dàng hơn sao?

Nghĩ đến đây, Mạch Ngạn Hải kính cẩn nói, “Bởi vì lúc đó quan truyền lệnh Liễu Hổ đưa đến ba nhiệm vụ cho lĩnh thứ mười chúng ta…”

Mạch Ngạn Hải nói rõ từng chi tiết mọi chuyện lúc đó, từ chuyện Mông u thông qua Liễu Hổ giao cho lĩnh thứ mười ba nhiệm vụ đến Lam Tiểu Bố đã đoán được Mông u sẽ ở bên ngoài thần thành chờ bọn hắn, đến các quyết định của Lam Tiểu Bố.

Sắc mặt Quân Vu bình tĩnh, sau khi Mạch Ngạn Hải nói xong, hắn mới hỏi, “Nói vậy thì Lam Tiểu Bố đã đoán được Mông u muốn ra tay với các ngươi, hắn mới bổ nhiệm ngươi làm thứ lĩnh trưởng, sau đó dẫn theo những người đồng ý đi theo hắn đi làm nhiệm vụ? Các ngươi không đi cùng với Lam Tiểu Bố, là vì Lam Tiểu Bố phải dùng tiểu thế giới mang các ngươi đi, cho nên trong lòng có kiêng kị sao?” Quân Vu không nói quanh co, trực tiếp nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng mọi người.

Mạch Ngạn Hải chỉ có thể nói, “Đúng vậy, nhưng mà ta cảm thấy nếu như Quân soái chưa trở về, nơi đây lại là trụ sở của Bách Ly quân, ở lại đây mới là chuyện nên làm.”

Ánh mắt Quân Vu đảo qua người Mạch Ngạn Hải, trong mắt lóe lên tia thất vọng.

Hắn vì sao vừa về đã đến ngay lĩnh thứ mười? Không phải vì hơn sáu trăm tân binh ở lĩnh thứ mười, mà là vì Lam Tiểu Bố.

Thực lực của Lam Tiểu Bố chỉ mới là tiên đế sơ kỳ, lúc trước trổ hết tài năng ở trong đám người này. Mặc dù hắn không tiếp xúc nhiều với Lam Tiểu Bố, nhưng mà có thể mơ hồ cảm nhận được trong tương lai thành tựu của Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không tầm thường. Chuyện này không chỉ là vì biểu hiện của Lam Tiểu Bố lúc trước, mà còn có đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố khiến hắn cảm nhận được công pháp Lam Tiểu Bố tuy luyện không hề tầm thường.

Hắn chuẩn bị sau khi về Bách Ly thần thành rồi, sẽ thắp đèn tâm sự cùng với Lam Tiểu Bố một chuyến, sau đó trọng điểm bồi dưỡng Lam Tiểu Bố. Không ngờ mình còn chưa về đến Bách Ly thần thành đã bị Mông u tính toán, bị điều đi giữa đường.

Ý nghĩ của Mạch Ngạn Hải hắn cũng nhìn ra, trình độ như Mạch Ngạn Hải, muốn làm lĩnh trưởng của Bách Ly quân hắn, còn kém xa lắm. Cho rằng hắn tùy tiện cho Lam Tiểu Bố làm lĩnh trưởng cho nên cảm thấy làm lĩnh trưởng của Bách Ly quân rất dễ dàng sao? Ha ha.

Chương 1010: Cảm ngộ Dục Thần.

Lam Tiểu Bố đã dừng việc tu luyện lại, hắn đang đứng bên ngoài quan sát một tu sĩ của lĩnh thứ mười độ kiếp lên Thiên Thần cảnh.

Một tu sĩ tu luyện từ Dục Thần cảnh lên đến Thiên Thần, mất trăm vạn năm cũng không có gì kỳ lạ, đừng bảo là chỉ ngắn ngủi mấy năm. Nhưng hết lần này đến lần khác, trong mấy năm ngắn ngủi này, trong lĩnh thứ mười của Lam Tiểu Bố lại có người độ kiếp tấn cấp lên Thiên Thần cảnh.

Càng khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc hơn là, người đầu tiên độ kiếp tấn cấp lên thiên thần cảnh không phải là người có tu vi cao nhất Thạch Dật, mà là một tu sĩ tên là Tỉnh Tử Tự. Cho dù đã dừng chân ở Dục Thần cảnh mấy chục vạn năm, đã tích lũy đầy đủ nội tình, nhưng chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có thể bước vào thiên thần cảnh, cho thấy thiên phú cũng thật kinh người.

Cùng lúc đó, bên phía đối diện, một tên tu sĩ áo nâu nhìn chằm chằm bên phía Lam Tiểu Bố, sắc mặt không ngừng biến đổi. Hắn chính là tu sĩ Thiên Thần cảnh mấy năm trước, bởi vì thần linh khí ở nơi này quá dồi dào, hắn mới có thể tấn cấp lên Thiên Thần cảnh. Nhưng cũng vì tấn cấp lên Thiên Thần cảnh, tâm thần kích động, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma. Đó mới là lý do khi đám người Lam Tiểu Bố đến đoạt địa bàn, hắn không dám động đậy.

Trải qua mấy năm củng cố tu vi, Thiên Thần cảnh cuối cùng cũng đã vững chắc lại, theo lý mà nói là có thể ra tay với bọn người Lam Tiểu Bố rồi. Nhưng thật không thể ngờ được khi hắn vừa xuât quan, đã nhìn thấy bên phía Lam Tiểu Bố có người độ lôi kiếp Thiên thần.

Có nên ra tay hay không? Tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này nhìn chằm chằm Tỉnh Tử Tự đang độ kiếp, có chút đo dự.

Nếu như không phải bên Lam Tiểu Bố có Phòng Ngự Trận và Khốn Sát Thần trận, hắn đã ra tay không chút do dự rồi. Mặc dù hắn là Thiên Thần cảnh, nhưng mà trận đạo lại thấp kém, thậm chí ngay cả tiên trận cấp chín cũng không thể bố trí ra được. Một khi bị thần trận nhốt lại, đối phương lại người đông thế mạnh…

Đối phương nhiều người, người bên mình cũng không ít.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này nghĩ nếu như tất cả mọi người đều ra tay, người bên mình chỉ cần kiềm chế mấy người còn lại, khống chế được Khốn Sát Trận, hắn chắc hẳn có thể nhân cơ hội giết tu sĩ đang độ kiếp Thiên Thần cảnh kia. Tu sĩ Thiên Thần cảnh ở đối diện bị giết, những người còn lại chỉ có thể tùy ý chà đạp.

Ngay lúc này, một đạo thần niệm không chút kiêng kị quét đến người hắn. Không chỉ như vậy, đạo thần niệm này còn nằm trên người hắn quét đến quét lui, không có chút e ngại nào.

Loại dùng thần niệm khiêu khích thế này tựa như một chậu nước lạnh tạt vào đầu hắn, khiến hắn lập tức thu thần niệm của mình lại, sát ý cũng nhanh chóng tiêu tán.

Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, hắn vẫn luôn chú ý đến cường giả thiên thần cảnh này, đối phương mà muốn ra tay thì hắn thật sự cũng chẳng sợ gì.

Tiếng sấm sét ầm vang khiến nhiều người không thể nào an tâm tu luyện được, mọi người dứt khoát đứng lên quan sát Tỉnh Tử Tự độ lôi kiếp thiên thần.

Khi lôi kiếp tan đi, Tỉnh Tử Tự vẫn bình yên vô sự, nhóm người phía đối diện hiểu rõ, thực lực bọn người Lam Tiểu Bố có thể chống lại bọn hắn.

“Lĩnh trưởng, đa tạ ngươi đã làm hộ pháp cho ta. Bây giờ ta đã độ kiếp thành công, tấn cấp Thiên thần cảnh.” Tỉnh Tử Tự kích động nắm chặt hai tay, hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được mình có thể bước vào thiên thần cảnh trong vòng mấy năm.

“Chúc mừng ngươi, Tỉnh đạo hữu.” Lam Tiểu Bố cũng vô cùng vui mừng.

“Ta cũng sắp độ kiếp rồi…” Giọng nói của Thạch Dật truyền đến, hắn cũng cảm nhận được Thiên Thần cảnh. Đối với những tu sĩ đã dừng chân ở Dục Thần cảnh mấy chục vạn năm như bọn hắn, tấn cấp lên thiên thần cảnh không phải cần đến cảm ngộ và cơ duyên, thứ thiếu nhất chính là thần linh khí.

Bây giờ có thần linh khí, còn dồi dào như vậy, thậm chí quy tắc còn vô cùng rõ ràng, bọn hắn tấn cấp lên thiên thần tựa như là chuyện nước chảy thành sông.

Thạch Dật độ lôi kiếp Thiên Thần không phải là kết thúc, mà chỉ vừa mới bắt đầu. Sau Thạch Dật, từng tu sĩ của lĩnh thứ mười lần lượt độ kiếp, không phải độ kiếp thiên thần cảnh thì chính là Dục Thần cảnh.

Bởi vì không ngừng có người độ kiếp Thiên Thần cảnh, những tu sĩ đứng bên ngoài quan sát lôi kiếp Thiên Thần cũng có được cảm ngộ, từ đó càng nhiều người nghênh đón lôi kiếp Thiên Thần cảnh hơn.

Diêm Ảnh tấn cấp lên thiên thần, sau đó ngay cả Bàng Bất Lận cũng tấn cấp thiên thần cảnh. Còn Mạc Tiểu Tịch, đã sớm Dục Thần thành công. Mỗi một tu sĩ độ lôi kiếp Thiên Thần cảnh, Lam Tiểu Bố đều sẽ lấy mai rùa Ma Linh Thần Quy của mình ra cho mượn.

Chỉ cần có mai rùa Ma Linh Thần Quy ở đâu, cho dù là tu sĩ Dục Thần có kém đến đâu, cũng sẽ không bị vẫn lạc trong lôi kiếp thiên thần.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn có chút khó hiểu, nơi này quả thật rất dồi dào thần linh khí, đồng thời đông đảo tu sĩ của lĩnh thứ mười cũng có nội tình thâm hậu. Nhưng cũng không thể chỉ mới ngắn ngủi năm sáu năm mà đã có nhiều người vượt qua đại cảnh giới như vậy chứ? Thiên tài có một người là tốt rồi, nhiều thiên tài như vậy khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng mà khi người độ kiếp càng lúc càng nhiều, Lam Tiểu Bố cũng dần dần hiểu được thần linh khí đối với nội tình tu sĩ ở nơi này là nhân tố vô cùng quan trọng, nhưng cũng không phải là nhân tốt quyết định đến việc có nhiều tu sĩ tấn cấp như vậy. Nhân tố quyết định khiến nhiều người ở đây tấn cấp như vậy là vì Thần Nguyên điện của hắn.

Thần Nguyên điện không chỉ hấp thu mỗi thần linh khí, quan trọng nhất là Thần Nguyên điện còn ngưng luyện tất cả số thần linh khí này thành thần tinh, hơn nữa còn là thần tinh thượng phẩm.

Quy tắc thiên địa tán loạn bên trong thần linh khí, có lẽ còn khá mơ hồ, nhưng muốn ngưng tụ thành thần tinh thượng phẩm, vậy thì nhất định phải có quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng. Xung quanh Thần Nguyên điện là loại quy tắc thiên địa cực kỳ rõ ràng này, hầu như đã giúp những người xung quanh đó có thể tấn cấp lên tầng thứ cao hơn.

Chương 1011: Cảm ngộ Dục Thần. (2)

Có nội tình, có thần linh khí nồng đậm, còn có quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng, tu luyện trong hoàn cảnh này, nếu như còn không thể tấn cấp, vậy thì ngộ tính đã kém đến mức cực hạn. Có thể tu luyện đến Dục Thần cảnh, tu vi có kém cũng sẽ không đến nỗi nào.

“Phía đối diện đã có 21 người độ kiếp tấn cấp thiên thần cảnh, vì sao bên chúng ta chỉ có một người?” Bên phía Lam Tiểu Bố không ngừng có người độ kiếp tấn cấp thiên thần cảnh, phía đối diện đương nhiên cũng không thể nào tiếp tục tu luyện nữa, chỉ có thể đứng ra ngoài quan sát.

Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố đã bố trí cấm chế ngăn cách, bọn hắn có thể nhìn thấy lôi kiếp thiên thần cảnh, lại không thấy rõ tu sĩ độ kiếp như thế nào, thần niệm cũng không thể nào cảm nhận được đạo vận lôi kiếp thiên thần cảnh ở bên này.

Càng quan trọng hơn là, bên phía Lam Tiểu Bố có Thần Nguyên điện. Có Thần Nguyên điện, không chỉ có thần linh khí nồng đậm đến kinh người, mà còn có hơi thở quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng. Bởi vì có Cách Tuyệt Thần trận của Lam Tiểu Bố, mặc dù bọn hắn cũng nhận được một chút ảnh hưởng, nhưng lại không thể nào sánh được với bọn người bên Lam Tiểu Bố, tu luyện trong điều kiện quy tắc thiên địa rõ ràng.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn quan sát người khác tấn cấp thiên thần cảnh, dục thần cảnh, chính là vì muốn đi tìm con đường Dục Thần thích hợp với bản thân. Cho dù không có sư phụ dạy, Lam Tiểu Bố cũng không dùng đến Vũ Trụ Duy Mô. Hắn cảm thấy có một số việc có thể nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô, nhưng cũng có việc cần phải tự cảm ngộ.

Giống như công pháp Trường Sinh Quyết của hắn, hắn cũng không trực tiếp dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, mà là chính bản thân mình bỏ ra nhiều năm để thử nghiệm. Cho dù là kinh nghiệm lúc thử nghiệm Trường Sinh Quyết, hay khi xuất hiện vấn đề trong quá trình thử nghiệm, đều không hề tách rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, nhưng Trường Sinh Quyết quả thật là do chính hắn tạo ra.

Cho nên khi Trường Sinh Quyết vừa xuất hiện, còn có vẻ vô cùng đơn sơ, những năm qua hắn đã không ngừng sửa đổi, Trường Sinh Quyết đã sớm vượt trội hơn rất nhiều công pháp gọi là đỉnh cấp.

Bởi vì Trường Sinh Quyết, Lam Tiểu Bố lại càng hiểu rõ một đạo lý.

Công pháp bản thân mình sáng tạo ra, có thể không ngừng sửa đổi, không ngừng tiến cấp. Công pháp dựa vào ngoại lực tạo ra, cho dù thế nào cũng không thể mạnh hơn cái ngoại lực kia. Giống như Trường Sinh Quyết của hắn, nếu là do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, vậy thì cấp độ của Trường Sinh Quyết không thể nào vượt xa Vũ Trụ Duy Mô được. Nhưng bởi vì Trường Sinh Quyết là do hắn thử nghiệm ra, cho nên tương lai Trường Sinh Quyết có cơ hội vượt xa đẳng cấp của Vũ Trụ Duy Mô.

Còn cái cảm ngộ này, Lam Tiểu Bố không muốn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để tiến vào Dục Thần.

Những ngày này, Lam Tiểu Bố không ngừng quan sát đạo vận của những tu sĩ khi tấn cấp Dục Thần, sự khác nhau về lôi kiếp thiên thần của những tu sĩ tấn cấp thiên thần cảnh, hắn cũng mơ hồ nhận ra thế nào là Dục Thần, thế nào là thiên thần cảnh.

Dục Thần có lẽ chính là xây dựng nên Thần Đạo của mình, Thần Đạo và tiên đạo rõ ràng có khác biệt. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhìn thấy tu sĩ Dục Thần ở nơi này, trên cơ bản là trên cơ sở Tiên Đạo mà xây dựng lên. Đạo niệm tăng lên đến mức độ nhất định, nhưng mà đạo tắc đại đạo không thay đổi, vẫn đi theo con đường đại đạo của mình.

Mà thiên thần cảnh thì là đang cấu trúc lại thần đạo của bản thân, in xuống vết tích đạo tắc cả mình trên đại đạo của bản thân.

CHẳng qua nếu như khi tu sĩ Dục Thần mà không xây dựng được thần đạo thuộc về bản thân mình, vậy thì khi cấu trúc lại ở lúc tấn cấp thiên thần, vậy thần đạo cũng sẽ cực kỳ bình thường, hoặc chỉ tốt ở ngoài mặt.

Cho dù tu vi của Lam Tiểu Bố còn yếu, nhưng hắn cũng đã nhìn ra thông qua cách tấn cấp thiên thần cảnh này, đại đạo tương lai sẽ bị hạn chế. Không chỉ như vậy, thực lực cũng sẽ bị hạn chế. Đây là nguyên nhân vì sao tu sĩ có cùng cảnh giới, thực lực lại cao thấp không đều nhau.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng đưa ra một kết luận, Thần Nhân mạnh hay yếu thì bước quan trọng nhất chính là ở bước đầu tiên, Dục Thần. Cấp độ Dục Thần của một Thần Nhân sẽ quyết định đến cấp độ phát triển trong tương lai.

Cũng là thần nhân, vậy mà cũng chia thành mấy cấp độ, cấp độ thấp nhất chính là dựa vào đan dược hoặc là qua thời gian quá dài mà cưỡng ép lên đến Dục Thần cảnh. Phần lớn tu sĩ bên trong lĩnh thứ mười lên Dục Thần cảnh đều là như vậy. Những tu sĩ tấn cấp lên Thiên Thần cảnh kia, trên cơ bản đều là dựa vào năm tháng và thần linh khí xây đắp lên mà được.

Một khi loại nội tình này bị tiêu hao hết, sau này muốn tấn cấp sẽ càng khó khăn hơn.

Thứ hai là dựa vào công pháp tốt, có công pháp tốt, lại có đầy đủ tài nguyên tu luyện mà Dục Thần thành công. Loại tu sĩ Dục Thần này, bởi vì lý do công pháp, tiền đồ phải lớn hơn nhiều

Loại thứ nhất và loại thứ hai là đường tắt của phần lớn tu sĩ Dục Thần, rất nhiều người cũng nghe nói đến kinh nghiệm Dục Thần của người khác, lúc này mới Dục Thần thành công.

Thứ ba là khi Dục Thần, cảm ngộ được Thần Đạo của mình, loại người này có tiền đồ rộng lớn nhất. Thậm chí tương lai còn có thể mở ra Thần đạo của chính mình, sau đó vứt bỏ đi công pháp cũ.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lại có chút cảm ngộ. Công pháp của hắn là do chính hắn sáng tạo ra, thần thông của hắn trừ Thiên Cương

Tam Thập Lục Biến ra, có rất nhiều thứ đều là do hắn sáng tạo ra.

Ngay cả Thiên Cương Tam Thập Lục Biến hắn cũng chưa học hết, bởi vì thần thông mà hắn cảm ngộ ra cũng không ít, thật sự không có nhiều sức lực mà đi học thần thông Thiên Cương.

KHi hắn Dục Thần phải khác với ba loại này, hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, sáng tạo ra thần thông Vô Giới, sáng tạo ra thần thông Đạo Bất Trầm Luân, sửa đổi thần thông Thất m…

Sáng tạo Trường Sinh Quyết chính là vì vĩnh hằng, nếu không thì hắn tu đạo làm gì. Sáng tạo các loại thần thông là vì tăng cao thực lực của bản thân, không bị người khác khống chế, nếu không thì hắn tốn nhiều thời gian và công sức như vậy để làm gì?

Chương 1012: Con đường Nhân đạo.

KHi Trúc Duẫn có được Vũ Trụ Duy Mô, cũng nghĩ rằng dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để hoàn thành đạo niệm của mình. Cho dù là loại cường giả như Trúc DUẫn, cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ tách rời Vũ Trụ Duy Mô ra để tạo dựng và hoàn thành đạo niệm trong lòng mình.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến mình có được Vũ Trụ Duy Mô, lúc trước cũng là dựa vào bản thân sáng tạo ra công pháp Trường Sinh Quyết kém xa Vũ Trụ Duy Mô, đây chính là đạo của hắn.

Có lẽ đạo của người khác mạnh hơn so với đạo của hắn, nhưng như vậy thì có sao chứ? Ít nhất thì đạo của hắn cũng là do bản thân hắn nhìn nhận ra, cho nên tu luyện không gặp chút trắc trở nào.

Vô cùng vô tân đạo niệm phức tạp tràn đến. Lam Tiểu Bố đột nhiên hiểu ra ý nghĩa thật sự của “Đạo bất trầm luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!” là gì.

Câu đầu tiên là do Trúc Duẫn nói, Trúc Duẫn hi vọng có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô hoàn thành đạo của mình, tạo dựng ra một thế giới vũ trụ hoàn mỹ nhất trong lòng của mình. Kết quả hắn thất bại, thân tử đạo tiêu.

Ban đầu khi hắn lấy được Vũ Trụ Duy Mô, đã bị Trúc Duẫn ảnh hưởng, cho nên vẫn luôn hoàn thiện thần thông Thất âm. Nhưng khi độc lập thử nghiệm ra công pháp Trường Sinh Quyết, hắn đã có đạo thuộc về mình.

Trời đêm vạn trượng độc hành nhân! Đây mới là đạo của hắn.

Đạo của hắn có lẽ cô độc, có lẽ phải mày mò trong bóng tối, nhưng lại là Thần Chi Đại Đạo phù hợp với tâm của hắn.

Oanh! Oanh! Oanh! Lôi kiếp không có dấu hiệu nào đánh xuống, Lam Tiểu Bố hiểu rõ khi hắn cảm ngộ đến cảnh giới Dục Thần, hắn đã dẫn lôi kiếp Dục Thần đến.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố lại chẳng có chút dao động nào, ngay giờ khắc đại đạo hình thành, Dục Thần đối với hắn mà nói không phải là loại vội vàng, mà là một loại đạo niệm nước chảy thành sông.

Từng đợt lôi kiếp đánh xuống người Lam Tiểu Bố, thậm chí Lam Tiểu Bố còn không lấy pháp bảo phòng ngự nào ra dùng, mà là mặc cho lôi kiếp tàn phá bừa bãi, hắn đang cảm ngộ đạo niệm Dục Thần thuộc về mình trong lôi kiếp.

Hơi thở không ngừng tăng lên, đạo niệm tiếp tục tăng cao.

Giờ phút này những tu sĩ muốn tấn cấp Dục Thần đứng đằng xa quan sát Lam Tiểu Bố đều có chút ngây ngẩn, đây là cách độ kiếp gì thế? Tên tu sĩ Thiên Thần vừa mượn mai rùa Ma Linh Thần QUy của Lam

Tiểu Bố độ kiếp thành công kia, cầm mai rùa trong tay mà không biết phải làm như thế nào mới phải.

Mặc dù hắn rất muốn đưa cái mai rùa Ma Linh Thần QUy này đưa cho Lam Tiểu Bố, giúp Lam Tiểu Bố vượt qua tình cảnh gian nan trước mắt, nhưng mà hắn lại cảm nhận được lôi kiếp của Lam Tiểu Bố không hề yếu hơn lôi kiếp thiên thần của hắn. Lúc này mà hắn đưa cái mai rùa ma Linh Thần Quy này cho Lam Tiểu Bố, có lẽ hắn sẽ bị lôi kiếp đánh luôn.

Rõ ràng là lôi kiếp rất đáng sợ, nhưng Lam Tiểu Bố đang làm gì thế kia, hắn tựa như đang mặc kệ lôi kiếp đánh lên người mình, hắn lại không lấy ra bất cứ pháp bảo phòng ngự hay pháp bảo công kích nào. Đây là chịu chết sao?

Từng tia sét xé rách cơ bắp trên người Lam Tiểu Bố, đánh nát xương cốt. Giờ phút này Lam Tiểu Bố lại cảm thấy may mắn vì mình là tu sĩ luyện thể, còn có thể chịu đựng. Nếu như hắn ngăn cản những lôi kiếp này, vậy hắn hoàn toàn sẽ không bị thương, có thể dễ dàng vượt qua lôi kiếp Dục Thần, bước vào Dục Thần cảnh.

Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố hiểu ra Dục Thần như thế nào, hắn đã không còn tâm trí vào việc ngăn cản lôi kiếp nữa, chỉ để mặc cho Bất Tử Quyết và Trường Sinh Quyết tự động vận chuyển chữa trị cơ thể, nhanh chóng tăng cường thực lực của mình. Mà hắn lại ở trong lôi kiếp này, cố gắng hoàn thiện đại đạo của mình.

Sau khi hiểu ra Dục Thần mới là cảnh giới quan trọng nhất trong Thần cảnh, Lam Tiểu Bố đã nghĩ đến việc xây dựng lên một thần đạo mạnh nhất thuộc về mình.

Hắn đã từng cho rằng sứ mệnh còn sống của mình đã làm được, hắn đã hoàn thành chuyện mình muốn làm nhất, không để cho Địa Cầu bị bại lộ trong tầm mắt của những cường giả kia.

Nhưng hắn vẫn còn sống, với hắn mà nói còn sống đã là kiếm lời rồi… Cho nên sau đó hắn tu đạo là vì trường sinh, vì khống chế vận mệnh của chính mình…

Đây chính là đạo của hắn sao?

Oanh, lại một tia sét trực tiếp bổ xuống đỉnh đầu Lam Tiểu Bố, máu tươi chảy ướt cả thân thể, trong lòng Lam Tiểu Bố lại như có một bóng ma bị tia sét này đánh tan.

Hắn vẫn luôn rất tự hào, ít nhất thì hắn đã lấy sinh mạng của mình ra trả giá để lái chiếc phi thuyền gây ra tai họa cho Địa Cầu kia đi. Nhưng hắn đáng tự hào vì chuyện đó sao?

Lúc đi học hắn đã từng đọc qua một câu như thế này, Bần cùng giữ được mình, thành đạt thì tạo phúc cho thiên hạ*. Hắn đã từng là một phàm nhân, là một người bình thường sinh sống trên địa cầu mà thôi.

Bần cùng giữ được mình, thành đạt thì tạo phúc cho thiên hạ. Bần cùng giữ được mình, thành đạt thì tạo phúc cho thiên hạ.

Nguyên văn: “Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ“.

Nguyên văn: “Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ“.

Trong cảnh nghèo hèn, bần cùng, bất đắc chí, điều quan trọng nhất chính là giữ được mình trong sạch, tu dưỡng đạo đức. Nhờ vậy, sau này khi đã thành đạt, vinh hiển thì có thể tạo phúc cho thiên hạ. Như vậy, năng lực “bình thiên hạ” của người quân tử chính là bắt nguồn từ việc tu dưỡng thật tốt bản thân.- Mạnh Tử

Trong cảnh nghèo hèn, bần cùng, bất đắc chí, điều quan trọng nhất

chính là giữ được mình trong sạch, tu dưỡng đạo đức. Nhờ vậy, sau này khi đã thành đạt, vinh hiển thì có thể tạo phúc cho thiên hạ. Như vậy, năng lực "bình thiên hạ" của người quân tử chính là bắt nguồn từ việc tu dưỡng thật tốt bản thân.- Mạnh Tử

Hắn là một phàm nhân, hắn đã từng vì ba bữa một ngày mà bôn ba, cố gắng dẫn theo Tô Sầm giãy dụa sống qua ngày.

Sau khi hắn sống lại một đời, hắn đã không còn là phàm nhân bôn ba vì một ngày ba bữa nữa, hẳn trải qua gian khổ, lái đĩa bay ngoài hành từ Côn Lôn sơn đi. Hắn thà rằng bị vẫn lạc trong hư không cũng muốn làm chuyện này, trên thực tế hắn đã làm được, hắn tự hào về chính bản thân mình.

Chuyện nên làm hắn đã làm, tiếp theo hắn nên theo đuổi con đường thuộc về mình, tìm kiếm đại đạo của mình.

Có lẽ chuyện này không sai, mọi người đều theo đuổi đại đạo thuộc về mình, Lam Tiểu Bố hắn tìm kiếm được đại đạo trường sinh thuộc về mình, có gì mà không đúng?

Nhưng khi tu vi của hắn tăng lên, phạm vi tầm mắt cũng mở rộng hơn, có lẽ chính hắn cũng không chú ý đến việc hắn muốn làm càng lúc càng nhiều. Hắn cứu được Ngũ Vũ Tiên giới, tiêu diệt Tịch Thần cốc luyện hóa Tiên Vực, ngăn cản thần giới chuyển dời lượng kiếp đến tiên giới…

Chương 1013: Con đường Nhân đạo. (2)

Sau khi thực lực tăng lên, hắn vẫn luôn làm những chuyện này, nhưng hắn vẫn không để ý đến những chuyện này. Cho dù là như hôm nay, hắn vẫn cố gắng tăng lên thực lực của mình. Khi giãy dụa rất ít nghĩ đến trường sinh, phần lớn đều nghĩ đến chuyện làm sao để quê hương mình không bị nô dịch, người bên cạnh mình không bị nghiền ép.

Sau khi hắn sống lại một đời, Địa Cầu trong mắt hắn chính là nhà của mình, bây giờ bao gồm cả tu chân giới Tiên giới, đều là nhà của hắn.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, thần giới cũng là nhà của hắn.

Năng lực lớn đến đâu thì trách nhiệm lớn đến đó. Khi Mạc Khâu dung nhập Ngũ Vũ Tiên giới, chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện mình sẽ vẫn lạc sao? Nhưng hắn vẫn làm.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, hóa ra chuyện mà hắn luôn muốn làm vẫn còn chưa thật sự làm xong. Thật ra hắn vẫn đang làm, từ khi đổi Thất âm Mô thành Vũ Trụ Duy Mô thì vẫn luôn làm.

Trong nháy mắt đại đạo trở nên rõ ràng, đạo lôi kiếp cuối cùng đánh lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lại cười ha ha một tiếng. Giờ phút này, tu vi của hắn đột nhiên trở nên trôi chảy, vô thức bước vào Dục Thần cảnh, Lam Tiểu Bố lúc này cũng hiểu ra phương hướng đại đạo của mình.

Từ hôm nay trở đi, hắn bước vào Dục Thần cảnh, tiếp tục hoàn thiện thần đạo thuộc về mình.

Hôm nay hắn là độc hành nhân trong trời đêm cao vạn trượng, tương lai cuối cùng sẽ có vô số người đồng hành cùng hắn. Tu đạo, tu không phải vì tư lợi, tu không phải vì ngươi là sâu kiến ta là độc tôn, tu chính là nhân đạo, là thiên đạo, càng là đạo trong tâm. Nếu có một ngày, vũ trụ không chỉ có quy tắc mà còn có trật tự nhân đạo, tình cảnh lúc đó sẽ như thế nào?

“Chúc mừng lĩnh trưởng, Dục Thần thành công.” Lam Tiểu Bố hăng hái bước vào Dục Thần cảnh, hơi thở đạo vận mạnh mẽ kia bất kỳ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được.

Có người đang thầm nghĩ trong lòng, đây có lẽ là lý do vì sao tu vi của Lam Tiểu Bố thấp nhất, nhưng lại có thể làm lĩnh trưởng.

“Đa tạ các vị, trước đó vẫn là ta chúc mừng các ngươi, hôm nay cuối cùng cũng đến lượt các ngươi chúc mừng ta. Ta hy vọng khi chúng ta rời khỏi nơi này, chín mươi hai người đều có thể bước vào Thiên Thần cảnh.”

Bầu không khí náo nhiệt hẳn lên, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hắn bước vào Thiên Thần cảnh sẽ khác với người khác, có lẽ chỉ cần mấy năm hắn đã có thể bước vào thiên thần cảnh rồi, nhưng cũng có thể là cần mấy chục vạn năm hắn mới có thể bước vào Thiên Thần cảnh. Hắn bước vào thiên thần cảnh không liên quan đến tu vi, mà là liên quan đến chuyện hiểu biết của mình về thần đạo.

Sau lôi kiếp của Lam Tiểu Bố, bên này tạm thời không có người tiếp tục độ kiếp, Lam Tiểu Bố lại bỏ đi cấm chế trận pháp đã bố trí lúc trước.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bỏ đi cấm trận, bọn người ở phía đối diện đều vô cùng căng thẳng. Khác với khi đám người Lam Tiểu Bố vừa mới đến, giờ phút này bên Lam Tiểu Bố có ít nhất là 20 cường giả thiên thần cảnh. Có thể nói thực lực của đám người Lam Tiểu Bố, đã có thể dễ dàng nghiền ép bọn hắn.

Khi đám người Lam Tiểu Bố đến đây, còn có mấy cường giả Dục Thần viên mãn hoàn toàn không quan tâm đến đám người Lam Tiểu Bố, vẫn tự mình bế quan. Bây giờ không có người nào dám tiếp tục tu luyện nữa.

“Cho các ngươi mười giây, lập tức rời khỏi nơi này, nếu không thì giết không tha.” Lam Tiểu Bố đi đến bên hồ, nhìn đám tu sĩ ở phía đối diện, giọng nói truyền thẳng qua.

Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng tu sĩ tóc dài lúc trước sẽ đứng ra tranh cãi một trận, nếu như đối phương đứng ra, hắn sẽ giết một tên trước.

Sự thật là không có ai dám đứng ra nói chuyện, tên tu sĩ Thiên Thần cảnh thì còn chưa đến ba giây, sau khi Lam Tiểu Bố nói xong đã vung tay ra cất động phủ của mình đi rồi quay người đi mất, chỉ mấy bước đã biến mất trong rừng bia.

Tên tu sĩ Thiên THần cảnh duy nhất đã đi, đám người còn lại ở phía đối diện không có người nào muốn ở lại nơi này thêm nửa giây, lần lượt rời đi.

Đây là chuyện không thể xoay chuyển, lúc trước nếu như bọn hắn có thể nghiền ép đám người Lam Tiểu Bố, đám người Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có cơ hội ở lại nơi này tu luyện. Bây giờ đám người Lam Tiểu Bố đã mạnh lên, vậy bọn hắn chỉ có thể rời đi.

“Ha ha…” Diêm Ảnh cười ha ha, “Lĩnh trưởng nói chuyện thật sảng khoái, Diêm Ảnh ta cho tới bây giờ đều chỉ có thể ra vẻ đáng thương trước mặt người khác, hôm nay cuối cùng cũng có thể giả làm đại gia một lần.”

Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ sờ mũi, hắn không hy vọng là như vậy, thậm chí hắn còn hy vọng sẽ thành lập một vũ trụ tu luyện có trật tự. Nhưng bây giờ hắn lại không thể không làm như vậy, chỉ có làm thế này, mới có thể để mình trưởng thành trước. Ngay cả trưởng thành còn không trưởng thành nổi, nói đạo lý đều là trò cười.

“Tất cả mọi người, nắm chặt thời gian tu luyện. Chờ phần lớn mọi người đều bước vào thiên thần cảnh rồi, chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng vứt hết những suy nghĩ khác trong đầu.

Thứ nhất là ở lại nơi này hắn tuyệt đối không thể tu luyện đến thiên thần cảnh, thứ hai là hắn nhất định phải đi tìm Liễu Ly và Ngu Xúc, còn cả lão Triệu nữa.

Biết Lam Tiểu Bố dự định rời khỏi nơi này, tu sĩ của lĩnh thứ mười đều dốc sức điên cuồng tu luyện. ai cũng biết, sau khi rời khỏi nơi này rồi, muốn tìm được một nơi có thiên linh khí nồng đậm thế này, quy tắc thiên địa rõ ràng để tu luyện là chuyện nằm mơ. Cả đời có thể gặp được loại cơ duyên tu luyện thế này chứ? Ai ai cũng không muốn từ bỏ loại cơ duyên này.

Lam Tiểu Bố không tu luyện, hắn lại nhảy vào đáy hồ một lần nữa.

Vòng quanh cung điện dưới đáy hồ vài vòng, thật sự là cấm chế trên cung điện này quá rườm rà phức tạp, trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố còn quá thấp, hắn chỉ có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình của cung điện này.

Chương 1014: Rời khỏi rừng bia.

Đảo mắt đã qua ba năm, Lam Tiểu Bố đã đến Dục Thần tầng hai.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng xong mô hình của cung điện dưới đáy hồ để xem xét một chút, sau đó sẽ rời khỏi nơi này.

Nhưng mà qua ba năm, Vũ Trụ Duy Mô còn chưa tạo dựng được 1% mô hình. Điều này cho thấy đẳng cấp của cung điện rất cao, ít nhất thì đẳng cấp trận văn vô cùng cao, không phải thứ mà bây giờ hắn có thể hiểu được, Lam Tiểu Bố quyết định từ bỏ suy nghĩ ở lại chờ đợi.

Xét đến cùng là do tu vi của hắn quá kém, nếu như bây giờ hắn là thiên thần cảnh, nói không chừng chỉ cần mấy năm là có thể tạo dựng ra mô hình của cung điện dưới đáy hồ. Nếu như bây giờ hắn là thần quân cảnh, nói không chừng chỉ cần mấy tháng, nếu như tu vi cao hơn, có lẽ có thể tạo dựng ra ngay lập tức.

Lam Tiểu Bố cất Thần Nguyên điện đi, thần niệm quét vào trong Thần Nguyên điện, bên trong có khoảng 500.000 thần tinh.

Tiện tay lấy một viên thần tinh ra, Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện thần tinh này hơi khác với thần tinh hắn lấy được ở dưới đáy Chiểu Nê Hà ở tiên giới

Lấy một viên thần tinh ở dưới đáy Chiểu Nê Hà ra so sánh một chút, Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra sự khác biệt trong đó. Thần tinh mà Thần Nguyên điện thu thập được ở nơi này, cho dù là mức độ nồng đậm của thần linh khí hay quy tắc thiên địa đều hơn xa thần tinh thu thập được ở đáy Chiểu Nê Hà.

Loại thần tinh này mới thật sự là thần tinh thượng phẩm, trước đó Bàng Bất Lận có nói viên thần tinh mình đưa cho hắn là thần tinh thượng phẩm, nếu như không phải Bàng Bất Lận chưa từng nhìn thấy thần tinh thượng phẩm, thì chính là cấp bậc thần tinh thượng phẩm của thần giới quá thấp.

Cất Thần Nguyên điện đi, Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Các vị, chúng ta phải rời khỏi nơi này rồi.”

Nghe thấy giọng Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều dừng tu luyện lại. Những năm qua ở cùng nhau, tất cả mọi người đều vô cùng tín nhiệm Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đảo qua, vô cùng hài lòng nói, “Lúc đầu chúng ta có tất cả là 67 tu sĩ Dục Thần cảnh, bây giờ đã có 60 người bước vào thiên thần cảnh, còn lại đều là tu sĩ Dục Thần. Có thể nói lần này chúng ta ra ngoài đã thu hoạch được rất lớn.”

60 tu sĩ Thiên Thần cảnh, trước đó đều là Dục Thần cảnh. Cảnh giới tiên đế, cho dù là tiên đế viên mãn, ở nơi này chưa đến mười năm mà có thể bước vào thiên thần cảnh, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng.

Tu sĩ Dục Thần sở dĩ có thể bước vào thiên thần cảnh, đó là do đã tích lũy đầy đủ. Tiên đế cho dù có tích lũy nhiều đến đâu, cũng không liên quan gì đến Dục Thần.

“Đa tạ lĩnh trưởng, không có lĩnh trưởng dẫn bọn ta đến đây, bây giờ chúng ta vẫn còn đang quanh quẩn trong cảnh giới ban đầu.” Diêm Ảnh tin tưởng Lam Tiểu Bố, là người đầu tiên đứng ra lên tiếng ủng hộ Lam Tiểu Bố.

Những người tu luyện ở nơi này, hắn biết rõ còn có rất nhiều người còn chưa muốn đi.

Mục đích chủ yếu bọn họ tham gia quân tu sĩ không phải là vì tìm kiếm một nơi tốt để tu luyện hay sao? Có hoàn cảnh tu luyện nào tốt hơn nơi này chứ?

Quả nhiên, Diêm Ảnh vừa dứt lời, một tu sĩ thiên thần cảnh đã đứng dậy, hắn hành lễ với Lam Tiểu Bố một cái, sau đó nói, “Lĩnh trưởng, ta cảm thấy chúng ta có thể ở lại nơi này tu luyện. Thật ra sau khi rời khỏi nơi này, về sau chưa chắc đã tìm được nơi tốt hơn chỗ này.”

KHông phải là chưa chắc có thể tìm được, mà chắc chắn là không thể tìm được nơi tốt hơn.

Chỉ là vì Lam Tiểu Bố là lĩnh trưởng, nói chuyện cũng nên cho lĩnh trưởng một chút mặt mũi chứ?

“Đúng, ta cũng cảm thấy ở lại nơi này tu luyện thì tốt hơn.” Lập tức có người phụ họa theo, trong số những người phụ họa có thiên thần cảnh và dục thần cảnh.

Tu sĩ thiên thần cảnh vừa nói chuyện chính là Tiền Chấn, ở nơi này cũng xem như là nhóm tấn cấp thiên thần cảnh từ sớm. Người này Lam Tiểu Bố cũng có chút ấn tượng, lúc trước khi tiến vào tiểu thế giới của hắn, người này chính là người cuối cùng đi vào.

Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi. Thật sự là vì không thể mang nơi này đi được, nếu như có thể mang đi, nói không chừng tất cả mọi người đã ra tay đánh nhau cướp đoạt rồi.

Đảo mắt qua tất cả mọi người, Lam Tiểu Bố chậm rãi nói ra, “Thật ra lúc ban đầu mọi người ở lại nơi này tu luyện ta cũng rất ủng hộ, nhưng ta đề nghị mọi người tốt nhất đừng ở lại nơi này tu luyện nữa.”

“Vì sao?” Tiền Chấn bật thốt lên hỏi.

Diêm Ảnh vô cùng khó chịu nói, “Tiền Chấn, giọng điệu của ngươi giống như đang chất vấn vậy, từ khi Lam lĩnh trưởng trở thành lĩnh trưởng của chúng ta đến này, hắn có từng hại chúng ta chưa? Cho dù là ở nơi này, cũng là do lĩnh trưởng dẫn chúng ta đến đây, ngươi phải biết đội ơn, mà không phải dùng loại giọng điệu chất vấn ấy mà hỏi.”

Tiền Chấn cũng biết trong lúc vội vàng giọng điệu của mình không tốt lắm, vội vàng giải thích, “Ta không có ý đó, ta chỉ là…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, từ tốn nói, “Thứ nhất ta ra ngoài là vì có một số việc, ta không thể ở lại đây lâu dài được. Thứ hai là thực lực của chúng ta bây giờ, hắn có thể đối phó với quân tu sĩ bình thường, ta muốn ra ngoài hỏi thăm xem tình hình Quân soái như thế nào. Quân soái đối với chúng ta không tệ, lúc trước nến không có QUân soái, thậm chí chúng ta còn không chạy thoát khỏi móng vuốt của Mông u. Người mà nếu như cảm ơn mà cũng không nhớ đến, vậy thì đại đạo cũng không thể tu được.

Đương nhiên còn có nguyên nhân thứ ba, mọi người hẳn phải biết, chúng ta đuổi đám người đối diện đi. Bọn hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Vì sao ta đuổi đám người kia đi rồi ba năm sau mới rời khỏi? Bởi vì bọn hắn có gọi cường giả tới, ít nhất cũng cần phải mất ba đến bốn năm. CHờ bọn hắn đến đây, chúng ta đã sớm rời khỏi đây rồi.”

Một tên tu sĩ Dục Thần muốn ở lại thì thào nói, “LĨnh trưởng, ý của ngươi là nếu chúng ta tiếp tục ở lại nơi này, có thể sẽ có người đến đối phó chúng ta?”

Chương 1015: Rời khỏi rừng bia. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không phải là có khả năng, mà là nhất định.”

Sau khi nói xong, ánh măt Lam Tiểu Bố lướt qua mọi người một lần, nói tiếp: “Cho nên những người muốn ở lại nơi này, ta không can thiệp, đây là tự do của ngươi. Nhưng mà ta nhắc nhở ngươi một câu, tiếp tục ở lại nơi này trừ chuyện phải cẩn thận cường giả ra, còn một chuyện nữa là ngươi có thể sẽ trở thành đào binh của Diên Tinh Thần Đình.”

Đây là chuyện không thể không nói đến, Lam Tiểu Bố hắn là một lĩnh trưởng, hắn còn muốn quay về làm nhiệm vụ, những người không trở về, hắn sẽ không lấy tính mạng của mình ra nói đùa mà yểm hộ cho họ. Lĩnh trưởng phải trở về, nhưng ngươi lại không trở về, mất tích trong quá trình chấp hành nhiệm vụ thì cũng thôi đi, quan trọng nhất là ngươi trốn ở nơi này tu luyện. Để lĩnh trưởng đi cản tai họa cho ngươi, mặt ngươi lớn lắm à?

Mấy tên tu sĩ muốn tiếp tục ở lại đây tu luyện đều im lặng, nơi này tu luyện thật sự rất tốt, nhưng nếu như bị xem là đào binh, chẳng lẽ phải trốn ở nơi này tu luyện cả đời sao? Lỡ như thật sự có một ngày giống như Lam Tiểu Bố nói, cường giả đến đây vậy bọn họ phải đi đâu?

“Còn nữa, lần này trở về ta định sẽ mất nửa năm là đến Bách Ly thần thành, cho nên ra vẫn sẽ dùng thần độn phù…”

Lời Lam Tiểu Bố nói khiến mọi người sửng sốt, thần độn phù không phải đã dùng hết rồi sao? Hơn nữa lúc đó Lam Tiểu Bố nói chuyện cũng có ý là đã dùng hết rồi.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lại nó là dùng thần độn phù, vậy rõ ràng là thần độn phù không phải chỉ có một lá. Đây cũng có nghĩa là, Lam Tiểu Bố có thể đã tìm được một di tích, di tích này nói không chừng là do Thần Phù Tông Sư để lại.

Lam Tiểu Bố cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, hắn nhất định phải dùng Luân Hồi Oa quay về. Cho dù người khác không đi cùng hắn, hắn cũng sẽ dùng Luân Hồi Oa một mình rời đi.

“Cho nên, ai muốn đi với ta, vẫn phải tiến vào trong tiểu thế giới.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì đứng chờ mọi người trả lời.

“Ta đồng ý.” Diêm Ảnh là người đầu tiên.

Còn về Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch, hoàn toàn không cần phải nói, trực tiếp đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố.

“Ta cũng đồng ý.” Người đầu tiên bước vào thiên thần cảnh Tỉnh Tử Tự cũng đi lên.

Thiên phú của hắn rất mạnh, nhưng như thế thì sao chứ? Thần giới không thiếu người có thiên phú, mà là thiếu tài nguyên tu luyện cho người có thiên phú.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn dậm chân ở dục thần cảnh, sau khi đi theo lĩnh trưởng Lam Tiểu Bố này, chỉ chưa đến mười năm ngắn ngủi, hắn đã tấn cấp lên thiên thần cảnh. Nếu đối thành trước đó có lẽ cần phải mất vài vạn năm, thậm chí là mấy chục vạn năm cũng không có hy vọng.

ở cùng với Lam Tiểu Bố thời gian dài như vậy, nhân phẩm của Lam Tiểu Bố có thể tin được. Hơn nữa, trừ tu vi thiên thần cảnh ra, trên người hắn cũng không có đồ tốt gì. Ngược lại là Lam Tiểu Bố, trên người có rất nhiều đồ tốt. Ví dụ như loại thần độn phù hắn nói đến trước đó, ví dụ như là cái mai rùa Ma Linh Thần Quy hắn đã lấy ra cho mọi người dùng…

Thật giống như một người nghèo luôn lo lắng phú ông sẽ ăn cướp của hắn, điều này thật là buồn cười.

Sau khi Diêm Ảnh và Tỉnh Tử Tự đi qua, Thạch Dât, Chân Thoa Ảnh, Khổng Như Điệp, các tu sĩ thiên thần cảnh lần lượt đi về phía Lam Tiểu Bố.

Cuối cùng trong chín mươi hai tu sĩ, có tám mươi lăm người đứng bên kia, đồng ý đi theo Lam Tiểu Bố.

COn bảy người không động đậy, rõ ràng là bọn họ không nỡ bỏ nơi nồng đậm linh khí như thế nào. Trong bảy người này có ba người là tu sĩ thiên thần cảnh, trong đó có cả Tiền Chấn.

“Lĩnh trưởng, ta vẫn muốn ở nơi này mạo hiểm một phen, tu luyện đã nhiều năm. Mặc dù chúng ta cũng vẽ ra được tuyến đường, nhưng chỉ là thần niệm của chúng ta có hạn, tuyến đường này chỉ có phạm vi rất nhỏ mà thôi. Hơn nữa ta đoán khi quay về tuyến đường này cũng không có tác dụng, thậm chí đến ta cũng không thể tìm được tuyến đường này…” Tiền Chấn đứng lên, ôm quyền thành khẩn nói.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cạn lời, đây chính là thứ tốt gì cũng muốn giữ lại cho mình, nhưng lại không tin tưởng người khác.

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Ngươi chắc hẳn phải biết, chẳng những ngươi vẽ tuyến đường, tuyến đường mà chúng ta vẽ ra chỉ sợ sẽ giống nhau. KHông nói trước được có tìm ra được tuyến đường này nằm ở vị trí nào, nhưng thật ra cho dù có tìm đường, chỉ sợ thời điểm đến đây sẽ có sự thay đổi. Chúng ta vẽ ra tuyến đường này là để giao nộp nhiệm vụ, chứ không phải để dùng khi chúng ta ra ngoài. Cho nên khi ra ngoài ta sẽ dựa theo cách lúc đến mà đi.”

“Là cách gì?” Tiền Chấn lập tức hỏi.

Lần này chẳng những Lam Tiểu Bố khinh bỉ, mà những người còn lại đều khinh bỉ Tiền Chấn. Chuyện này rõ ràng là liên quan đến bí mật tu luyện, hỏi người khác như vậy rõ ràng chẳng có chút tử tế nào. Chứ đừng nói ngươi chỉ là một quân binh trong quân tu sĩ, Lam Tiểu Bố còn là một lĩnh trưởng.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta rất muốn nói cho ngươi, nhưng ta sẽ không nói ra, bởi vì ta dựa vào cảm giác của mình mà đi.”

Cho dù đối phương có tin hay không, Lam Tiểu Bố cũng không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian nữa. Hắn lấy tiểu thế giới ra, sau đó mở trận môn.

Tiền Chấn quả nhiên không tin lời Lam Tiểu Bố nói, nhưng hắn cũng không thể nào trách được. Lam Tiểu Bố không muốn nói, hắn có thể làm thế nào? CHẳng lẽ ra tay bắt lĩnh trưởng như Lam Tiểu Bố lại, sau đó ép hỏi?

Giờ phút này trận môn mở ra, tám mươi lăm người nhanh chóng xông vào trong trận môn.

Lam Tiểu Bố không nhìn Tiền Chấn nữa, cất tiểu thế giới đi, cả người lập tức vọt vào trong rừng bia.

Miệng Tiền Chấn há hốc, hắn vẫn còn có chuyện còn chưa hỏi mà? Lúc này đã đi rồi sao?

Chương 1016: Lam Tiểu Bố trở về.

“Tiền huynh, nếu bọn hắn đi rồi, nơi này chính là thiên hạ của chúng ta, chúng ta muốn tu luyện như thế nào thì cứ tu luyện thế đó.” Một tu sĩ thiên thần cảnh khác lớn tiếng nói.

Nơi này chỉ còn lại bảy người bọn hắn, quả thật là muốn tu luyện thế nào cũng được.

Tiền Chấn cũng loại bỏ hết mọi tạp niệm, cho dù như thế nào, tăng thực lực của mình lên mới là chuyện quan trọng nhất. Dựa theo tiến độ tu luyện lúc trước của hắn, trong vòng trăm nặm hắn sẽ có cơ hội đụng đến cấp độ Thần Quân.

Thần Quân đó, đến bất cứ nơi nào cũng là một sự tồn tại bề trên. Chờ khi hắn đến thần quân cảnh rồi, ha ha…

“Tu luyện!” Tiền Chấn vung tay lên, bản thân mình chiếm vị trí tốt nhất trước.

Những người còn lại, ai ai cũng nhanh chóng chiếm một vị trí tốt để tu luyện, giờ phút này trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ, nhanh chóng tiếp cận thần quân cảnh, thậm chí tấn cấp lên thần quân cảnh rồi rời khỏi nơi này.

Nhưng một chu thiên qua đi, sắc mặt Tiền Chấn lập tức thay đổi.

Thần linh khí lúc này yếu hơn lúc trước rất nhiều, chuyện này thì cũng thôi đi, thần linh khí nơi này có yếu đến đâu đối với bọn hắn cũng là thánh địa tu luyện trước nay chưa từng có.

Đáng sợ nhất là quy tắc thiên địa trở nên mơ hồ, loại quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng kia đã biến mất tăm. Trong loại quy tắc thiên địa mơ hồ này, muốn cảm ngộ thần đạo của mình, thời gian hao tốn phải gấp mấy trăm lần, thậm chí cả mấy ngàn lần lúc ban đầu.

Bọn hắn không phải là thiên tài, lúc tu luyện, cảm ngộ về đại đạo lại quay lại cấp độ tích lũy từng chút một khi trước.

Trong tình huống này mà muốn bước vào cảnh giới thần quân, đừng nói là trăm năm, thêm 1000 cái trăm năm, thậm chí là vạn cái trăm năm cũng chưa chắc có thể đạt được.

KHông chỉ Tiền Chấn, sáu người còn lại cũng cảm nhận được mọi chuyện không bình thường.

Tu luyện một lúc lâu sau, hầu như tất cả mọi người đều đứng dậy.

“Tiền huynh, quy tắc thiên địa ở nơi này không còn rõ ràng như trước đó, nếu cứ tiếp tục như thế…” Một tu sĩ thiên thần cảnh nói, trong mắt hiện lên tia hối hận.

Ở lại nơi này là vì tấn cấp thần quân, nếu như tu luyện trong hoàn cảnh như thế này, đừng nói là trăm năm tiến vào thần quân, chỉ tu luyện đến thiên thần trung kỳ thôi cũng đã tốn sức rồi. KHông, không phải tốn sức, mà là chuyện không thể nào.

Mà trên thực tế, bọn hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để tu luyện, đúng như lời Lam Tiểu Bố đã nói, sớm muộn gì cũng sẽ có người đến.

Một tu sĩ dục thần cảnh đột nhiên nói, “Các vị tiền bối, ta nhớ khi chúng ta vừa mới bắt đầu tu luyện quy tắc thiên địa ở nơi này cũng không tốt hơn lúc này bao nhiêu, thậm chí không khác gì lắm. Nhưng không lâu sau, quy tắc thiên địa nơi này đột nhiên trở nên rõ ràng. Bây giờ lĩnh trưởng đi rồi, chúng ta lại quay về tình trạng ban đầu kia, thậm chí thần linh khí còn không nồng đậm bằng lúc ban đầu…”

Mấy tên tu sĩ thiên thần cảnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều im lặng.

Mọi người không nói gì, nhưng mà lời tu sĩ Dục thần cảnh kia nói, bọn hắn đều hiểu được. Nói cách khác, chuyện quy tắc thiên địa nơi này trở nên rõ ràng có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố đi rồi, quy tắc thiên địa nơi này lập tức trở nên mơ hồ, khi Lam Tiểu Bố ở đây, nơi này mới thật sự là thánh địa.

Rất rõ ràng, trên người Lam Tiểu Bố có bảo vật đỉnh cấp, nếu không thì chính là công pháp Lam Tiểu Bố tu luyện không hề tầm thường.

Đám người ăn ý không nói gì, lại quay về bắt đầu tu luyện lần nữa.

…

Lam Tiểu Bố không dựa vào Trận Bàn May Mắn để tìm đường đi mới, hắn dựa theo lối cũ mà quay về. Khi hắn tiến vào rừng bia, thần niệm của hắn đã có thể bao phủ phạm vi trăm trượng, cho nên địa đồ mà hắn khắc họa ra có dấu vết lần theo.

KHông phải Lam Tiểu Bố không muốn dùng Trận Bàn May Mắn, nếu như hắn dùng Trận Bàn May Mắn, nói không chừng Trận Bàn May Mắn sẽ dẫn hắn đến Bi Lâm Thần Vực chân chính.

Cho dù Bi Lâm Thần Vực có tồn tại hay không, ít nhất thì Lam Tiểu Bố bây giờ còn chưa muốn đến đó.

THeo con đường cũ, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra dùng. Cho dù tốc độ của Luân Hồi Oa chậm dần, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ cần ba ngày đã có thể xông ra khỏi rừng bia mênh mông vô tận kia, lại đến thần tiệm kia một lần nữa.

Quay đầu nhìn lại rừng bia mênh mông kia một chút, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị xong có thể tu luyện bất cứ lúc nào. Sau đó kích phát Luân Hồi Oa đến mức lớn nhất, mãi đến khi Bách Ly thần thành.

Lúc trước Lam Tiểu Bố từ Bách Ly thần thành đến Bi Lâm Thần Vực cũng mất hơn một năm, bây giờ thực lực hắn đã tăng thêm mấy cấp độ, bây giờ kích phát Luân Hồi Oa, chỉ cần chưa đến ba tháng, Luân Hồi Oa đã đứng bên ngoài Bách Ly thần thành.

KHi Lam Tiểu Bố để tất cả mọi người ở trong tiểu thế giới ra ngoài hết, tất cả mọi người gần như không dám tin tưởng.

“Lĩnh trưởng, lúc này còn chưa đến ba tháng, đã trở về Bách Ly thần thành rồi sao?” Thạch Dật không thể tin được hỏi thăm một câu, nhưng mà không cần Lam Tiểu Bốt trả lời, thần niệm của hắn đã quét đến hộ trận của Bách Ly thần thành.

“Thần độn phù đỉnh cấp quả nhiên là sau khi tấn cấp Dục Thần rồi mới có thể phát huy tác dụng chân chính.” Tỉnh Tử Tự cũng cảm thán nói.

Cho dù bọn hắn có bước vào thiên thần cảnh, khi không có thần khí phi hành giúp đỡ, muốn từ rừng bia quay về cũng cần phải mấy chục năm. Bây giờ chỉ cần dùng thời gian mấy tháng, sợ là thần vương mới có thể làm được?

Lam Tiểu Bố nói, “Chỉ tiếc là chúng ta không có thần khí, nếu có thần khí mà nói, vậy thì sau này sẽ thuận tiện hơn. Càng đáng tiếc hơn là, trình độ trận đạo của ta quá kém, không thể nào bố trí ra truyền tống trận. Tương lai chờ trình độ trận đạo của ta cao hơn rồi, ta sẽ bố trí truyền tống trận, vậy thì chúng ta đến Bi Lâm Thần Vực sẽ nhanh hơn nhiều.”

“Lĩnh trưởng, chúng ta còn đến Bi Lâm Thần Vực nữa sao?” KHổng NHược Điệp lập tức hỏi.

Chương 1017: Lam Tiểu Bố trở về. (2)

Lời KHổng Nhược Điệp khiến tất cả mọi người chú ý đến, mặc dù quay trở về cùng Lam Tiểu Bố, nhưng xét đến những nơi tu luyện tốt nhất ở thần giới, hay là gần hồ nước trong rừng bia kia. Nếu như tương lai có thể quay về nơi đó tu luyện, chuyện đó đương nhiên là tốt nhất.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “ĐƯơng nhiên rồi, ít nhất thì trước khi chúng ta tìm kiếm được nơi tu luyện tốt hơn bên hồ trong rừng bia kia, chúng ta vẫn sẽ quay lại đó tu luyện. Dù sao thì bây giờ chúng ta vẫn còn là quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình, khi còn chưa hết hạn hiệp ước, chúng ta không thể nào làm trái điều ước được. Nếu không với thực lực của chúng ta, rất khó có thể tồn tại ở thần giới.”

“Lĩnh trưởng, chúng ta nghe theo ngươi. Ngươi nói làm thế nào, chúng ta sẽ làm như thế.” Diêm Ảnh lớn tiếng nói.

Lần này không có ai phản đối lời Diêm Ảnh nói, từ mấy lần dùng tiểu thế giới dẫn bọn hắn ra ngoài, đám người cũng có thể thấy được Lam

Tiểu Bố là một người rất thân thiện trượng nghĩa. Điều kiện tiên quyết là, đừng chọc đến lĩnh trưởng của bọn hắn. Bởi vì lĩnh trưởng của bọn hắn cũng không phải dễ nói chuyện như vậy. Chuyện này có thể thấy được khi lĩnh trưởng cưỡng ép đám người ở bờ hồ kia rời đi.

Mặc dù cái hồ kia không tính là quá lớn, nhưng mà hơn một trăm người ở đó tu luyện, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn bắt đối phương rời đi. Nguyên nhân gây ra hẳn là do lúc trước khi bọn hắn đến, đám người đó đã bắt bọn hắn đi.

Đừng nói là bọn hắn, ngay cả Mông u, khi Lam Tiểu Bố chỉ là tiên đế, đã dám để hắn ăn quả đắng.

“Đi, đến Bách Ly thần thành.” Lam Tiểu Bố vung tay lên, là người đầu tiên độn về phía Bách Ly thần thành.

Nếu như nói lúc trước bọn hắn còn kiêng kị Mông u, bây giờ không còn ai quan tâm đến Mông u nữa. Mông u có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một thần quân sơ kỳ mà thôi. nếu như đổi thành một thần quân sơ kỳ lợi hại một chút, thế thì cũng được. Nhưng loại thần quân sơ kỳ dựa vào các loại tài nguyên tu luyện mà lên kia, thực lực rõ ràng chỉ là hạng chót. Một thần quân sơ kỳ rác rưởi, có thể ngăn cản được gần 60 tu sĩ thiên thần cảnh vây công sao?

Huống chi, rất nhiều người hoài nghi Mông u còn chưa bước vào thần quân cảnh, mà chỉ là một tu sĩ thiên thần cảnh mà thôi.

…

Trong giáo trường lớn nhất ở Bách Ly thần thành, sắc mặt Quân Vu có chút lạnh lẽo.

Ở trong giáo trường là quân tu sĩ với số lượng khoảng 8700 tu sĩ, quân tu sĩ này đang đợi hiệu lệnh của Quân Vu.

Nhưng Quân Vu vẫn chậm chạp không hạ mệnh lệnh, bởi vì bên cạnh hắn còn một gia hỏa mà hắn chán ghét nhất, Mông u.

“Quân soái, chẳng lẽ người không nhìn ra được ý chí của thần đình sao?” Giọng nói của Mông u có chút khinh thường, trong đó có chút khinh bỉ.

Quân Vu hít một hơi thật sâu, cố gắng chậm rãi nói, “Mông u, ta xuất binh cứu đại vương tử, đây là chuyện vốn phải làm. Ngươi lại cố tình gây sự, ở nơi này cản trở ta xuất binh cứu viện, ngươi đang có tâm tư gì đó? Ý chí của Đạo Đình là bảo ta từ bỏ người thừa kế tương lai của Diên Tinh Thần Đình?”

“Ha ha…” Mông u cười ha ha, nghiêm nghị nói, “Người thừa kế tương lai của Diên Tinh Thần Đình ta chính là tam vương tử Đơn Hạo Viêm, không phải là đại vương tử Đơn Vũ Thành. Bây giờ trong sáu quân của Diên Tinh Thần Đình, chỉ có Bách Ly quân có thể cứu viện. Ngươi không đi cứu Đạo Quân tương lai, mà lại đi cứu Đơn Vũ Thành, ngươi không phải là không nhìn thấy ý chí của thần đình, thế thì cái gì mới là không nhìn thấy ý chí thần đình?”

Nếu như có thể, Quân Vu sẽ không chút do dự đập chết Mông u.

Nhưng mà hắn biết mình không thể, chẳng những không có khả năng, còn phải nghe Mông u nói, phải đi cứu tam vương tử Đơn Hạo Viêm mà hắn buồn nôn nhất.

Bởi vì hắn biết người kế vị Đạo Quân thần đình tương lai chính là Đơn Viêm Hạo, chứ không phải là Đơn Vũ Thành. Nếu như bây giờ hắn dám đi cứu Đơn Vũ Thành, cho dù hắn có bị vẫn lạc hay không, Diên Tinh Thần Đình sẽ không còn nơi nào cho hắn nữa. Không chỉ như vậy, hắn còn đứng trước nguy cơ bị truy sát.

Cho dù Quân Vu biết Diên Tinh Thần Đình chỉ có đại vương tử Đơn Vũ Thành trở thành người thừa kế Đạo Quân, mới có cơ hội có thể tiến thêm một bước. Nếu như Đơn Hạo Viêm thành người thừa kế Đạo Quân, vậy Diên Tinh Thần Đình sẽ không còn tương lai nữa. Biết thì biết vậy, nhưng sự thật chính là sự thật.

Hắn thật sự phải cống hiến hết mình vì một cái Diên Tinh Thần Đình không có tương lai này sao?

“Quân soái, ngươi phải biết rằng, Đạo Quân đã có chút ý kiến với ngươi rồi, nếu như ngươi còn khư khư cố chấp như vậy, ha ha, ta không tin chỉ với thực lực của ngươi mà có thể quét ngang thần giới.” Giọng điệu Mông u nói có chút âm dương quái khí.

Quân Vu siết chặt tay thành nắm đấm, từ khi trụ cột đứng đầu của thần đình xảy ra chuyện, hắn đã không còn quyền nói chuyện ở Diên Tinh Thần Đình nữa rồi.

Sau một hồi lâu, Quân Vu thở dài một hơi. Có lúc, người không thể không cúi đầu, Quân Vu hắn cũng có một ngày như hôm nay.

Ngay khi Quân Vu đang định nói chuyện, một tên lính đưa tin đột nhiên đi đến trước mặt, “Bẩm Quân soái, lĩnh trưởng Lam Tiểu Bố của lĩnh thứ mười hoàn thành nhiệm vụ đã quay về Bách Ly thần thành, đang đứng ở ngoài thành đợi lệnh.”

“Lam Tiểu Bố trở về rồi sao?” Quân Vu giật mình, lập tức nói, “Nhanh, lập tức gọi Lam Tiểu Bố đến đây báo cáo.””

Hắn biết rõ, nếu như Lam Tiểu Bố rơi vào trong tay Mông u, sợ là sẽ sống không bằng chết. Mà Lam Tiểu Bố là lĩnh trưởng đích thân hắn lựa chọn, là người mà hắn xem trọng.

Lam Tiểu Bố trở về rồi? Mông u cũng vô cùng sửng sốt, sau đó lập tức cười ha ha rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía ngoài giáo trường. Hôm nay hắn mà không lột da Lam Tiểu Bố xuống, vậy bao năm qua Mông u hắn đã uổng công lăn lộn rồi.

Chương 1018: Ngươi dám đụng đến ta.

Quân Vu cảm nhận được sát khí của Mông u, trong lòng trầm xuống, có nên bảo vệ Lam Tiểu Bố hay không?

Lam Tiểu Bố là người có dũng khí lớn nhất trong những tu sĩ mà hắn từng gặp, đây không phải đang nói lá gan của Lam Tiểu Bố lớn. Mà là đã có gan lớn, mà còn có đầu óc suy nghĩ.

Lúc trước Lam Tiểu Bố chỉ mới là một tiên đế mới gia nhập vào quân tu sĩ đã dám vạch trần Mông u. Chính là vì nhận ra Mông u không làm gì được hắn, hoặc nói cách khác chính là thấy rõ mình tuyệt đối sẽ không để cho Mông u làm loạn. Phải biết rằng khi hắn mới gặp mặt Lam Tiểu Bố, chỉ châm chọc Mông u vài câu mà thôi.

Đổi thành tân binh khác, chắc hẳn sẽ không làm như vậy. Lam Tiểu Bố không những làm, mà hầu như còn kéo theo phần lớn tân binh đến Bách Ly quân. Sau đó mình bị Mông u giở thủ đoạn điều đi nơi khác, lại có Liễu Hổ trợ giúp, Lam Tiểu Bố vẫn có thể dễ dàng rời khỏi Bách Ly thần thành, không chỉ như vậy, còn dẫn đi hơn trăm người.

Có dũng khí, cũng có thủ đoạn.

Quân Vu thở dài, nhưng bây giờ hắn đã không thể giúp gì được cho Lam Tiểu Bố, bởi vì hậu trường của hắn đã bị vẫn lạc. Đừng nói là giúp Lam Tiểu Bố, đến chính bản thân hắn cũng khó bảo toàn.

Lam Tiểu Bố trở về đúng lúc như vậy, chắc hẳn là biết rõ hắn đã trở về Bách Ly thần thành, muốn dựa vào uy thế của hắn mà sống, chỉ đáng tiếc.

Còn chưa trưởng thành, đã bị nghiền ép trước một đối thủ cường đại đến thế.

“Lam Tiểu Bố lĩnh thứ mười kính chào Quân soái.” Giọng nói Lam Tiểu Bố đánh vỡ suy nghĩ của Quân Vu.

“Lam Tiểu Bố, ngươi còn dám trở về.” Sát ý của Mông u ẩn chứa trong giọng nói lạnh lẽo truyền đến, giờ phút này tựa như đã khiến toàn bộ Bách Ly thần thành đều lạnh đi.

“Ngươi là người phương nào?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Ha ha…” Mông u cười ha ha một tiếng, “Giả vờ không biết Mông u ta sao? Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết một chút, ta là Mông u, Bảo KHí ti của Lộc Phủ quân, người đâu, mau bắt Lam Tiểu Bố lại.”

Giọng Mông u vừa dứt, một tu sĩ Thiên Thần cảnh lập tức vọt đến.

Lam Tiểu Bố sải bước đến trước, khí thế Dục Thần bộc phát ra, “Ngươi cũng biết ngươi là người Lộc Phủ quân, Lộc Phủ quân ngươi đến Bách Ly quân ta lải nhải cái gì hả?”

Tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này bị khí thế của Lam Tiểu Bố đập vào mặt, theo bản năng dừng chân lại.

“Lam Tiểu Bố, ngươi Dục Thần rồi?” Lúc này Quân Vu mới thấy rõ Lam Tiểu Bố đã là tu sĩ Dục Thần cảnh, hơn nữa Dục Thần cảnh rất vững chắc, rõ ràng không phải là Dục Thần tầng một.

“Còn chần chừ gì nữa, bắt lại cho ta.” Mông u giận dữ, hoàn toàn không để ý đến lời Quân Vu nói.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, “Toàn thể lĩnh thứ mười, lên.”

57 cường giả Thiên Thần cảnh, cùng hai mươi bảy tu sĩ Dục Thần cảnh cùng nhau tiến lên, khí thế cường đại bùng nổ, tên tu sĩ Thiên Thần cảnh đang xông lên kia cũng phải lùi lại mấy bước.

“Thiên Thần cảnh, Thiên Thần cảnh, vẫn là Thiên Thần cảnh…” Mông u đờ đẫn nhìn mười mấy tu sĩ Thiên Thần cảnh đứng sau lưng Lam Tiểu Bố, tự lẩm bẩm, “Sao có thể có nhiều Thiên Thần cảnh như vậy?”

Mà Quân Vu cũng không thể nào tin được. “Sao lại có nhiều Thiên Thần cảnh như thế?”

Cho dù là ở bất cứ Thần Vực nào, Thiên Thần cảnh đều là cường giả, tuyệt đối không thể nào là binh tu sĩ được, ít nhất phải là lĩnh trưởng trở lên, phần lớn lĩnh trưởng chỉ mới là Dục Thần hậu kỳ mà thôi.

“Lam lĩnh trưởng, ngươi muốn tạo phản sao?” Sắc mặt Mông u có chút thay đổi.

Hắn biết Lam Tiểu Bố gan to bằng trời, thực lực Lam Tiểu Bố bây giờ, thật sự có cơ hội bắt hắn lại. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Quân Vu không ra tay.

Quân Vu hận hắn vô cùng, khi Lam Tiểu Bố ra tay, có thể giúp hắn sao?

“Tạo phản? Ta là lĩnh trưởng của Bách Ly quân, bây giờ cũng đang ở trụ sở của Bách Ly quân nghe theo Quân soái chỉ huy. Ngươi chỉ là một gia hỏa của Lộc Phủ quân, đến Bách Ly quân ta bắt đi lĩnh trưởng này, rốt cuộc là ai muốn tạo phản đây?” Lam Tiểu Bố cười lạnh nói.

“Lam Tiểu Bố, những người này ở đâu ra vậy?” Quân Vu vội vàng hỏi.

Quân Vu hỏi, Lam Tiểu Bố không còn dám vô lễ nữa, hắn nhanh chóng thi lễ rồi nói, “Quân soái, đây chính là quân tu sĩ của lĩnh thứ mười ta đã dẫn ra ngoài lúc trước, khi chúng ta đang làm nhiệm vụ, đã tìm được một thánh địa tu luyện, đây cũng là một cơ duyên đi. Trong tình huống hậu tích bạc phát, tu vi mọi người đều tăng lên.”

Quân Vu lập tức tỉnh ngộ ra, xem ra Lam Tiểu Bố thật sự đi đến Tiêu Tuyến chiến trường, chỉ có Tiêu Tuyến chiến trường mới có được loại cơ duyên như thế này. Ở nơi đó đâu đâu cũng là các loại mỏ thần mạch, lỡ như bọn người Lam Tiểu Bố tìm được một mỏ thần mạch, mọi người có thể tăng cao tu vi trong thời gian ngắn cũng là chuyện có thể xảy ra. Uổng cho hắn còn tưởng rằng Lam Tiểu Bố định đến Tiêu Tuyến chiến trường chỉ là đang ngụy trang, nơi Lam Tiểu Bố thật sự muốn đến chính là Bi Lâm Thần Vực.

“Tốt, tốt, ha ha ha…” Quân Vu cười ha ha, hắn quả nhiên không nhìn lầm người, Lam Tiểu Bố này tuyệt đối không đơn giản.

Nhiều người như vậy đến Tiêu Tuyến chiến trường cũng không lấy được cơ duyên lớn như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác Lam Tiểu Bố lại lấy được. Có thể thấy được Lam Tiểu Bố chẳng những có bản lĩnh, mà còn có vận may lớn.

Sau đó Quân Vu lập tức nói, “Lam lĩnh trưởng, đại quân Diên Tinh Thần Đình ta hiện này đang bị vây công, nguyên nhân thì không kịp nói rõ. Bách Ly quân ta bây giờ phải đến chiến trường cứu người, người ta muốn cứu chính là đại vương tử Đơn Vũ Thành của Diên Tinh Thần Đình, Mông u lại ép buộc ta phải phái Bách Ly quân đi cứu tam vương tử Đơn Hạo Viêm. Ngươi là lĩnh trưởng lĩnh thứ mười của Bách Ly quân ta, ngươi cảm thấy chúng ta nên xuất binh cứu ai trước.”

Chương 1019: Ngươi dám đụng đến ta. (2)

Sau khi nói xong Quân Vu lập tức truyền âm cho Lam Tiểu Bố, nhanh chóng nói đơn giản một vài chuyện, “Đại vương tử Đơn Vũ Thành mới là người ta muốn giúp, trước đó hậu trường của ta chính là trụ cột thứ nhất của Diên Tinh Thần Đình Da Kỳ, đây cũng chính là sư phụ của đại vương tử Đơn Vũ Thành. Đơn Vũ Thành có ơn tất báo, sẽ cùng chúng ta trong ứng ngoài hợp. Tam vương tử Đơn Hạo Viêm kia là hậu trường của Mông u, Đơn Hạo Viêm được Diễn Đế yêu thương, cho nên có thể sẽ là người thừa kế của Đạo Quân Diên Tinh Thần Đình, là Thần Tử đời kế tiếp. Bây giờ ở Diên Tinh Thần Đình ta đã không còn Da Kỳ trợ giúp, nếu như tự chủ trương đi cứu Đơn Vũ Thành, chỉ sợ sau này sẽ bị hỏi tội, thậm chí còn bị đuổi giết.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra vì sao nơi này lại có bầu không khí cổ quái như vậy, hắn liếc mắt nhìn Mông u một chút.

Trong lòng Mông u giật thót một cái, Quân Vu bị hắn uy hiếp, đó là do Quân Vu còn phải lo lắng đến nhiều người và nhiều việc khác. Nhưng Lam Tiểu Bố thì khác, Lam Tiểu Bố chỉ cần lo bản thân đầy bụng là được rồi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố lại gan to bằng trời, hắn đã sớm chứng kiến.

Nếu như Lam Tiểu Bố không có thực lực thì thôi đi, quan trọng là bây giờ Lam Tiểu Bố lại dẫn theo mấy chục cường giả thiên thần cảnh, đây quả thật là nghịch thiên.

Trăm người này của Lam Tiểu Bố nói không chừng có thể dẹp được cả gần vạn người của Bách Ly quân, nếu như Lam Tiểu Bố định làm gì hắn…

“Quân soái, ngươi còn không phái quân đi, còn chờ đến khi nào?” Mông u quyết định không ra tay với Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn không thể động đến Lam Tiểu Bố, nhưng sẽ có cơ hội có thể xử lý. Mười mấy thiên thần cảnh thì đáng gờm lắm sao?

“Lĩnh thứ mười, lập tức bắt Mông u lại.” Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không để cho Mông u có cơ hội.

Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, không xử lý Mông u, chẳng lẽ còn chờ tương lai Mông u xử lý Lam Tiểu Bố hắn sao?

“Lam Tiểu Bố?” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Quân soái sửng sốt, suy nghĩ đầu tiên chính là ngăn cản.

“Quân soái, uy hiếp sở dĩ trở thành uy hiếp, là bởi vì nó vẫn còn tồn tại.” Lam Tiểu Bố truyền âm một câu cho Quân Vu.

Quân Vu khẽ giật mình, lập tức nuốt lại lời mình muốn nói, Mông u dám lớn lối như vậy, là bởi vì còn sống. Nếu như Mông u chết rồi, hắn lại cứu được đại vương tử, vậy thì kết quả sẽ như thế nào?

Hắn thở dài, không phải là mình không nhìn thấy rõ mọi chuyện như Lam Tiểu Bố. Mà thật sự là loại chuyện này Lam Tiểu Bố có thể làm, nhưng hắn lại không thể làm.

Lĩnh thứ mười hầu như không có chút chần chừ nào, sau khi Lam Tiểu Bố ra mệnh lệnh, toàn bộ đều xông lên. Đối với bọn hắn mà nói, cùng lắm thì lại trốn về Bi Lâm Thần Vực mà thôi. Với năng lực của Lam Tiểu Bố, chỉ cần tìm đến một nơi không kém gì chỗ bên hồ kia, bọn hắn tu luyện thêm mấy trăm năm, lại có thêm một đám thần quân nữa, đến lúc đó ai dám truy sát?

“Lam Tiểu Bố, ngươi dám đụng đến ta?” Mông u nghiêm nghị quát.

“Bắt lại.” Khi Lam Tiểu Bố ra lệnh cũng cẩn thận quan sát Mông u, hắn có chút nghi ngờ Mông u không phải là thần quân, mà chỉ là một tu sĩ thiên thần cảnh.

Lam Tiểu Bố còn châm chọc một câu “Ông nội Tiểu Bố của ngươi đã sớm muốn ra tay với ngươi rồi, hôm nay còn dám đến Bách Ly quân ta lải nhải, ta không giết ngươi thì giữ người lại làm giống à?”

“Quân soái, Lam Tiểu Bố điên rồi, chẳng lẽ ngươi cũng điên sao? Ngươi biết Lam Tiểu Bố ra tay với ta sẽ có hậu quả gì không?” Mông u nghiêm nghị quát lên.

Quân Vu lại tựa như không nghe thấy gì cả, chỉ đứng nguyên ở đó bình tĩnh nhìn Mông u.

Hắn đã suy nghĩ thông suốt rồi, Mông u chết rồi, hắn sẽ dốc sức đi cứu đại vương tử Đơn Vũ Thành. Chỉ cần giúp Đơn Vũ Thành trở thành người thừa kế thần đình, Thần Tử của Diên Tinh Thần Đình, vậy mối uy hiếp sau lưng Mông u sẽ tự động biến mất.

Diễn Đế còn muốn lập Đơn Hạo Viêm thành Thần Tử, nếu như Đơn Hạo Viêm bị vẫn lạc, vậy thì cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực thôi.

Bên cạnh Mông u chỉ có mười lăm người, trong đó có ba tên tu sĩ thiên thần cảnh, còn lại đều là tu sĩ Dục Thần cảnh.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, Mông u hoàn toàn không phải là thần quân gì cả. Hoặc có thể nói Mông u chính là một thần quân giả, thực lực của hắn thật ra chỉ miễn cưỡng đến thiên thần hậu kỳ mà thôi. Cộng thêm chuyện đã lâu không tự mình ra tay, cho dù là một tu sĩ Thiên Thần sơ kỳ như Thạch Dật cũng không kém hắn bao nhiêu.

Mà bên phía Lam Tiểu Bố không phải chỉ có mình Thạch Dật, có tất cả là năm mươi bảy cường giả Thiên Thần cảnh. Năm mươi bảy thiên thần cảnh cùng hai mươi bảy tu sĩ Dục Thần cảnh cùng nhau xông lên, cộng thêm còn có Lam Tiểu Bố ở bên cạnh nhìn chằm chằm. Mông u có mạnh đến đâu cũng không thể kiên trì được mấy giây.

CHỉ chớp mắt, toàn bộ mười lăm người đều bị bắt lại.

Trong lòng Mông u vô cùng hoảng sợ, hắn hối hận vì đã đến bách Ly thần thành.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn ra vẻ nổi giận đùng đùng mà nói, “Lam lĩnh trưởng, ngươi làm việc mà không cân nhắc gì đến hậu quả hay sao? Toàn bộ thần giới sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân đâu.”

“Ai ra tay giết hắn?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Trong mắt Mông u lộ ra tia hoảng sợ, Lam Tiểu Bố dám giết hắn?

Trừ thằng xui xéo Đại Uyên Thần Đình, Diên Tinh Thần Đình cũng chỉ là thần đình kém nhất trong mười đại thần đình mà thôi. Ngay cả Diễn Đế Đạo Quân của Diên Tinh Thần Đình, cũng không có tư cách nói hắn không có nơi dung thân ở thần giới, chỉ là một Mông u mà cũng dám nói ra lời này.

Trừ Quân Vu đoán được Lam Tiểu Bố muốn giết Mông u ra, những người khác đều giật mình, bắt Mông u lại và giết Mông u là hai chuyện khác nhau, mệnh lệnh này ai dám chấp hành chứ?

Bàng Bất Lận không chút do dự vọt lên, chỉ là Bàng Bất Lận còn chưa kịp ra tay, một đạo quang mang đã hiện lên, có một nam tu gầy yếu đã giết chết Mông u trước.

Không chỉ như vậy, nam tu này còn phất tay giết sạch những người còn lại, thậm chí ngay cả hồn phách cũng dùng hỏa diễm của mình thiêu đốt sạch sẽ.

Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, tu sĩ ra tay trước Bàng Bất Lận tên là Khâu Luân Kiệu, là người trầm tính, ít nói, hầu như chưa từng nói một lời nào. Không ngờ khi giết Mông u lại quyết đoán, độc ác như vậy, hoàn toàn không để cho Mông u có cơ hội thở dốc nào, còn là loại thần hồn câu diệt.

Chương 1020: Mặc Kim gây họa.

Không chỉ có Lam Tiểu Bố, giờ phút này những người còn lại đều cảm thấy Khâu Luân Kiệu là một kẻ hung ác.

KHiến đám người không ngờ được là, sau khi Khâu Luân Kiệu giết những người đó xong, lại đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, kính cẩn khom người nói, “Đa tạ Lam huynh đã để ta được báo thù, tự tay giết Mông u. Lúc trước Mông u giết đạo lữ của ta là Phương Quân, Khâu Luân Kiệu ta đã thề đời này không giết Mông u thì ta không phải là người, nhưng ta biết trước mặt Mông u, ta còn không bằng cả giun dế. Không có Lam huynh, có lẽ cả đời này Khâu Luân Kiệu ta sẽ không thể làm người được. Từ hôm nay trở đi, mạng của Khâu Luân Kiệu ta chính là của Lam huynh.”

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố và tất cả mọi người trong lĩnh thứ mười đều hiểu ra, hóa ra người nữ tu lúc trước Mông u đập chết để lập uy chính là đạo lữ của Khâu Luân Kiệu. Khâu Luân Kiệu này có thể chịu đựng giỏi như vậy, mãi đến khi tự tay giết Mông u rồi, hắn mới nói ra chuyện của mình và Phương Quân đạo hữu.

“Được, sau này ngươi chính là bằng hữu của Lam Tiểu Bố ta.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Khâu Luân Kiệu, chấp nhận cho Khâu Luân Kiệu dựa vào.

Khâu Luân Kiệu không gọi Lam Tiểu Bố là lĩnh trưởng, mà gọi là Lam huynh, đó là vì muốn gần Lam Tiểu Bố thêm một chút. Hoặc là nói muốn hoàn toàn dựa vào Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chấp nhận cho Khâu Luân Kiệu dựa vào, không chỉ riêng vì Khâu Luân Kiệu xưng hô khác với đồng đội trong lĩnh. Quan trọng nhất là trước đó khi Khâu Luân Kiệu tham gia vây bắt Mông u, hắn đã có cơ hội giết chết Mông u, nhưng mà hắn vẫn không ra tay, mà là đợi đến khi mình nói ai ra tay giết Mông u, mới đột nhiên xông lên ra tay trước cả Bàng Bất Lận.

Trước đó không ra tay, là vì không biết ý của Lam Tiểu Bố như thế nào. Bởi vì giết Mông u ở nơi này, sẽ không còn đường lùi nữa.

“Tiểu Bố, xem ra ta vẫn xem nhẹ lá gan của ngươi rồi, còn mạnh hơn cả ta nữa.” Quân Vu hít một hơi, bước lên nói.

Sau khi biết Lam Tiểu Bố muốn giết Mông u, hắn đã hạ quyết tâm.

Hắn biết rõ cho dù như thế nào, Lam Tiểu Bố đều là người của Bách Ly quân hắn. Lam Tiểu Bố giết Mông u, người chịu trách nhiệm lớn nhất thật ra vẫn là hắn.

Lam Tiểu Bố thi lễ một cái, “Đa tạ Quân soái không ngăn cản ta, không giết kẻ này, trong lòng ta khó chịu.”

“Ha ha…” Quân Vu cười ha ha một tiếng, những kiêng kỵ và lo lắng trong lòng đã biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố là một tu sĩ Dục Thần mà còn không sợ gì, dù sao thì hắn cũng là một thần quân, vậy thì có gì phải sợ?

“Quân soái, mặc dù ta rất muốn nói, nhân cơ hội này rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. Nhưng mà trong lòng ta hiểu rõ, thực lực của Bách

Ly quân bây giờ vẫn còn chưa đủ để rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. Cho nên, xin Quân soái hãy nói cho ta biết, vì sao quân của Diên Tinh Thần Đình lại bị vây công?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu gật đầu nói, "Lam lĩnh trưởng, ngươi có tư cách và thực lực để biết."

Hắn biết Lam Tiểu Bố nói lời này là có ý gì, rõ ràng đường sống bây giờ chỉ có thể là đi cứu người.

Lam Tiểu Bố có năm mươi bảy tu sĩ Tiên Thần cảnh, mặc dù còn chưa đến một trăm người, nhưng thực lực đã vượt xa bất cứ một lĩnh nào.

"Ngươi đã nghe nói đến Mặc Hà chưa?" Quân Vu hỏi

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Đã từng nghe nói qua, nghe nói ở bên trong Mặc Hà hư không có Mặc Độc, Mặc Hà và cả Mặc Kim."

Lúc ban đầu khi hắn vừa đến thần giới, chính là ở Mặc Hà hư không, không chỉ như vậy, hắn còn đến được Mặc Hà, thậm chí còn thu hoạch được một đống Mặc Kim ở Mặc Hà. Nếu như nói số Mặc Kim hắn lấy được nhiều hay ít, chỉ sợ toàn bộ Thần giới không có ai có nhiều bằng hắn. Hắn chẳng những có Mặc Kim và Mặc Độc, còn có nước Mặc Hà. Chỉ là cho đến bây giờ, hắn còn chưa dung hợp ra Vũ Trụ Nguyên Tức mà thôi.

Quân Vu tiếp tục nói, "Ở biên cảnh Diên Tinh Thần Đình có một vùng thần tiệm Mặc Hà, đột nhiên có nước chảy đến, ở trong nước này phát hiện ra Mặc Kim…"

"Nước của Mặc Hà lấp kín thần tiệm Mặc Hà?" Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Quân Vu lắc đầu, “Chắc không phải là nước của Mặc Hà, nghe nói nước của Mặc Hà là màu đen, nhưng thứ nước lấp đầy thần tiệm Mặc Hà nhìn qua không khác gì nước sông bình thường cả.”

“Bởi vì có Mặc Kim, cho nên những thần đình khác xuất quân đối phó với Diên Tinh Thần Đình sao?” Lam Tiểu Bố lại hỏi, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, Mặc Kim mặc dù là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức, nhưng cũng không phải là Vũ Trụ Nguyên Tức, lấy nó đi trực tiếp tu luyện hình như cũng rất khó.

Quân Vu thở dài, “Nếu như chỉ có Mặc Kim thôi thì mặc dù rất trân quý, cũng không đến mức khiến mấy đại quân thần đình vây công Diên Tinh Thần Đình như vậy. Diên Tinh Thần Đình muốn giữ lại bảo vật, cũng không dám đối kháng với mấy đại thần đình. Chủ yếu là có người phát hiện ra Mặc Kim lấy được trong thần tiệm Mặc Hà ở biên giới Diên Tinh Thần Đình khác với Mặc Kim bình thường kia, đã có người biết rõ đó là cái gì. Đây hoàn toàn không phải là Mặc Kim, mà là Vũ Trụ Nguyên Tức…”

Lam Tiểu Bố không cảm thấy khó hiểu, Mặc Kim vốn chính là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức. Chỉ là ở bên trong thần tiệm Mặc Hà ở biên giới Diên Tinh Thần Đình, sao Mặc Kim lại có thể biến lại thành Vũ Trụ Nguyên Tức được?

Quân Vu tiếp tục nói, “Tác dụng của Vũ Trụ Nguyên Tức chắc ngươi cũng biết rồi, nếu như ta có thể lấy được Vũ Trụ Nguyên Tức, sợ là ta đã sớm không ở lại nơi này nữa rồi, ta nhất định sẽ tìm cơ hội tấn cấp lên thần vương cảnh. Cho nên sau khi biết trong thần tiệm Mặc Hà ở gần Diên Tinh Thần Đình xuất hiện Vũ Trụ Nguyên Tức, hầu như tất cả thần đình đều đến cướp đoạt. Nhưng đây là biên giới của Diên Tinh Thần Đình, Diên Tinh Thần Đình đương nhiên là ở gần nên được ưu tiên trước.”

“Cho nên đại vương tử, tam vương tử dẫn người đi tìm Mặc Kim, kết quả bị người bao vây?” Lam Tiểu Bố nói.

Chương 1021: Mặc Kim gây họa. (2)

Quân Vu trả lời, “Cũng không thể nói vì đi tìm Mặc Kim mà bị bao vây, mà là bọn hắn đã tìm được Mặc Kim. Ngươi nghĩ lại mà xem, thần tiệm Mặc Hà kia dài bao nhiêu, khi quân tu sĩ phân tán ra tìm kiếm, cũng sẽ không bị bỏ sót một chút nào. Nghe nói đại vương tử và tam vương tử đều tìm kiếm được rất nhiều Mặc Kim cho mình, lúc bọn hắn chuẩn bị rời đi đã bị quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình chia ra bao vây lại, mà Diễn Đế cũng bị người ta chú ý đến, không thể nào ra tay cứu giúp.”

Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu một chút, “Quân soái, nếu như bị bao vây, vậy thì đưa Mặc Kim cho đối phương là được rồi. Mặc Kim có giá trị đến đâu cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, chẳng lẽ nhất định phải đánh cược tính mạng của mình sao?”

Quân Vu cười ha ha, “Chuyện mà đơn giản như vậy thì tốt rồi. Đạo Quân Phương Đế của Kính Phương Thần Đình yếu cầu dẫn tất cả quân tu sĩ tham gia tìm kiếm Mặc Kim của Diên Tinh Thần Đình đi, lục soát từng người. Nói trắng ra thì chính là muốn sưu hồn, trong đó bao gồm cả hai vị vương tử.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố không cảm mến gì Diên Tinh Thần Đình, nhưng giờ phút này cũng cảm thấy có chút bất bình. Đây không phải là khinh người quá đáng, mà là hoàn toàn không cho người ta con đường sống nào.

“Vũ Trụ Nguyên Tức cho dù có tốt, nhưng đối với những Đạo Quân kia cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn, Những Đạo Quân thần đình kia làm như vậy, có phải là đang mượn cớ để tiêu diệt Diên Tinh

Thần Đình hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu lắc đầu, “KHông phải, ngươi đừng tưởng rằng mười Đạo Quân của các thần đình đều đã đến thần vương cảnh rồi thì không cần Vũ Trụ Nguyên Tức. Thứ nhất Vũ Trụ Nguyên Tức cũng có thể giúp thần vương tiến thêm một bước. Đây còn chưa phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là có Vũ Trụ Nguyên Tức, đại đạo thần vương sẽ không bị thụt lùi.”

“Đại đạo còn bị thụt lùi sao?” Lam Tiểu Bố có chút không hiểu.

Quân Vu nghiêm giọng nói, “Tiểu Bố, tu vi của ngươi còn thấp, chỉ sợ có rất nhiều thứ còn chưa tiếp xúc đến. Ta cho ngươi biết, là vì thần giới thiếu thốn thần linh khí rất nghiêm trọng, quy tắc thiên đại cũng bắt đầu yếu đi. Tu luyện đến thần vương cảnh, tu vi cũng sẽ bị thụt lùi đến thần quân. Thậm chí ta hoài nghi bây giờ trong chín đại Đạo Quân, đã có người không còn là thần vương nữa. Cho nên ngươi phải hiểu rằng, vì sao vẫn chưa từng có người tìm được rốt cuộc Bi Lâm Thần Vực có tồn tại hay không, những vẫn có rất nhiều cường giả không ngừng đến đó tìm kiếm chứ?”

Thì ra là thế, chỉ là không biết quy tắc thiên địa bị yếu bớt, có phải là do cố ý hay không.

“Quân soái, nói thế thì cho dù là ai chúng ta cũng chẳng thể cứu được. Chúng ta bây giờ có nhiều người đến đâu, chỉ một thần vương của người ta là đã có thể tiêu diệt tất cả chúng ta rồi.” Lam Tiểu Bố quyết định dẫn người đi, muốn đi cùng hắn thì đi cùng, không muốn thì cứ ở lại. Hắn còn muốn thuyết phục Quân Vu đi cùng với hắn.

Hắn chỉ là một Dục Thần nho nhỏ mà thôi, dẫn theo 50 - 60 tu sĩ thiên thần cảnh, để hắn dẫn người đi đối đầu với thần vương, hắn đang cảm thấy chán vì bản thân sống quá lâu sao?

Quân Vu vội vàng nói, “Thần vương không thể nào tham gia vào chuyện này, quân tu sĩ ngăn cản đại vương tử cũng chỉ là tu sĩ bình thường mà thôi. Chỉ cần chúng ta cứu được người đi, đối phương chắc hẳn sẽ không dám dây dưa nữa. Có một số việc có thể làm, nhưng có một vài chuyện trong lòng mọi người đều biết rõ quy tắc như thế nào.”

Lần này Lam Tiểu Bố nghe rõ, nếu như bọn hắn cứu được đại vương tử, quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình sẽ không tiếp tục đuổi giết bọn họ. Nếu như bọn họ không đi cứu, quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình kia sẽ không bỏ qua cho đại vương tử.

“Đã thế thì chúng ta lập tức đi cứu đại vương tử thôi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Tam vương tử là hậu trường của Mông u, sau khi hắn giết Mông u rồi lại đi cứu tam vương tử, vậy thì chẳng khác nào đầu óc bị úng nước.

“Ta cũng có ý này.” Quân Vu xòe tay ra, cấm chế trên giáo trường mở ra, một chiếc chiến thuyền vô cùng to lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Cấm chế trên chiến thuyền mở ra, Quân Vu không bảo mọi người lên thuyền ngay mà vươn tay ra, bắt lấy một người trong đám người trước mặt.

“Trước khi Bách Ly quân chúng ta xuất phát, vẫn phải hiến tế trước.” Sau khi nói xong thì vung tay một cái, người bị hắn bắt trong tay lập tức bay lên không trung.

Một khắc sau, một nhận mang màu trắng hiện ra, người trên không trung bị chia làm hai rơi xuống đất.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này, Liễu Hổ. LÚc trước cấu kết với Mông u, chuẩn bị ra tay với hắn. Không ngờ Quân Vu cũng nhẫn nhịn được lâu như vậy, cho đến bây giờ mới giết Liễu Hổ.

…

Thân là Đạo Quân của Diên Tinh Thần Đình, giờ phút này sắc mặt Đơn Đinh đen như đáy nồi, lửa giận trong lòng hầu như đã sắp đốt cháy không gian xung quanh hắn thành tro tàn, nhưng hắn lại không dám bộc phát ra.

Bởi vì trước mắt hắn có ba người đang ngồi, Đạo Quân Phương Đế của Kính Phương Thần Đình, Đạo Quân Mân Đế của Bách U Thần Đình, Đạo Quân Hòa Đế của Sùng Ngọc Thần Đình.

Ba người này phụ trách trông chừng hắn, mà quân tu sĩ của Sùng Ngọc Thần Đình còn trực tiếp ngăn cản quân cứu viện của Diên Tinh Thần Đình hắn. Còn Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm đến thần tiệm Mặc Hà tìm kiếm Mặc Kim, đã sớm bị quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình bao vây.

Nguyên nhân chính là bên trong thần tiệm Mặc Hà ở gần Diên Tinh Thần Đình xuất hiện Mặc Kim , mà Mặc Kim này thật ra chính là Vũ Trụ Nguyên Tức. Chín phần Vũ Trụ Nguyên Tức bên trong thần tiệm đều đã được Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm lấy được, quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình đột nhiên xuất hiện, bọn hắn cướp đi Vũ Trụ Nguyên Tức mà Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm lấy được thì thôi đi, mấu chốt là hai cái thần đình này còn khinh người quá đáng, thậm chí còn muốn lục soát từng người một.

Lục soát người, nói thì thật dễ nghe, nhưng thật ra chính là sưu hồn.

Chuyện này mà truyền đi, Diên Tinh Thần Đình chỉ sợ sẽ trở thành

Đại Uyên Thần Đình thứ hai ở thần giới.

Chương 1022: Xuất binh.

“Phương Đế, Mân Đế, U Đế, các ngươi tốt xấu gì cũng là đạo quân thần đình một phương, làm như vậy không phải quá đáng lắm sao? Vũ Thành và Hạo Viêm đều đã lấy hết Mặc Kim ra rồi, vì sao còn muốn bắt giữ bọn hắn lại?” Đơn Đinh siết chặt tay trong ống tay áo đến mức trắng bệnh

Địa vị của Phương Đế trong mười đại thần đình của thần giới rất cao, nhưng mà, người thật lại có dáng người cực kỳ nhỏ gầy, hắn cười ha ha một tiếng, “Diễn Đế, đây là do ngươi không đúng, chuyện của mấy đứa nhỏ, chúng ta quan tâm làm gì? Nào nào nào, ta vừa mới lấy được một chút rượu ngon, đây chính là rượu ngon có cho thêm Hư Không Thần Tuyết.”

Đơn Đinh hít một hơi thật sâu, hắn biết có nói gì đi nữa thì cũng không thể làm được gì. Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm vì tìm kiếm Mặc Kim, mỗi người bọn họ đã dẫn đi hơn vạn quân tu sĩ.

Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình có thể bao vây được Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm, quân tu sĩ được điều động cộng lại cũng ít nhất là hơn 30.000.

Phương Đế của Kính Phương Thần Đình độc ác tàn nhẫn, trong miệng thì nói là chuyện của mấy đứa nhỏ, nhưng thực tế thì hắn tuyệt đối sẽ không để cho hai quân của Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm còn một người sống nào.

Mà trong sáu quân của Diên Tinh Thần Đình, có hai quân là hoàn toàn không thể nào động đến, lực lượng có thể điều động chỉ có một phần Lộc Phủ quân và Thành HUy quân đã bị quân tu sĩ của Sùng Ngọc Thần Đình cản lại. Bây giờ có thể cứu được Đơn Vũ Thành và

Đơn Hạo Viêm, có lẽ chỉ có Đạo Quân là hắn này. Bây giờ đừng nói là động đậy, thậm chí có thể rời khỏi nơi này trước mắt ba Đạo Quân thần đình này cũng là chuyện không thể nào.

Đơn Đinh cũng đã từng nghĩ đến Bách Ly quân, trừ những nơi hắn có thể điều động ra, có lẽ Bách Ly quân có thể đi cứu người. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai khác, Bách Ly quân chỉ có hơn tám ngàn người mà thôi, đi cứu người cũng chẳng khác nào bù thêm mấy cái mạng nữa. Người mạnh nhất ở Bách Ly quân chỉ có mình Quân Vu mà thôi, hơn nữa Quân Vu cũng chưa chắc sẽ đi.

Quân Vu dã bị hắn bắt giam mấy năm, cuối cùng vẫn là trụ cột đứng đầu của thần đình Da Kỳ miễn cưỡng cứu được Quân Vu, sau đó Da Kỳ đã bị hắn dùng ngoại lực xử lý, có thể khẳng định trong lòng Quân Vu đã có ý kiến với mình rồi. Lúc đầu hắn đã định sử dụng thủ đoạn để xử lý Quân Vu, chỉ là không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Đơn Đình vô cùng bất đắc dĩ, hắn đã bảo Mông u đi đốc xúc Quân Vu cứu Đơn Hạo Viêm. Cho dù có thể cứu được quân tu sĩ hơn vạn người của Đơn Hạo Viêm hay không, chỉ cần có thể cứu được Đơn Hạo Viêm về đây là được rồi. Đại chiến quân tu sĩ, trong tình huống bình thường thần quân sẽ không ra tay, hắn hy vọng Quân Vu sẽ đánh vỡ quy tắc này, đột nhiên ra tay cứu Đơn Hạo Viêm.

Lúc này Phương Đế đã lấy bầu rượu ra, Đơn Đinh nhẫn nhịn mà thở dài một hơi.

…

Phi thuyền của Bách Ly quân rời khỏi Bách Ly thần thành, nhanh chóng xông về thần tiệm Mặc Hà ở biên giới Diên Tinh Thần Đình.

Quân Vu nhìn Lam Tiểu Bố và mười mấy cường giả thiên thần cảnh đứng phía sau hắn, trong lòng vô cùng bội phục Lam Tiểu Bố. Một tu sĩ Dục Thần cảnh làm lĩnh trưởng, lại có thể khiến nhiều cường giả thiên thần phục tùng như vậy, loại bản lĩnh này, hắn cũng không có.

“Tiểu Bố, những người còn lại của lĩnh thứ mười ngươi đã được ta sắp xếp đến các lĩnh khác. Nếu như ngươi muốn gọi bọn hắn quay về, vậy thì cũng được.” Quân Vu chủ động nói.

Những lĩnh trưởng khác mà muốn có chuyện tốt như vậy là không có khả năng, nhưng Lam Tiểu Bố thì có thể. Chẳng những có thể gọi những người lúc đầu của lĩnh thứ mười quay về, mà còn có thể rút người từ lĩnh khác để tập hợp đủ số người của lĩnh thứ mười.

Nghe thấy lời Quân Vu nói, hơn 500 tu sĩ của lĩnh thứ mười lúc trước ở lại Bách Ly thần thành đều kích động nhìn Lam Tiểu Bố.

Trên thực tế, khi Lam Tiểu Bố dẫn theo hơn 60 tu sĩ thiên thần cảnh quay về, tất cả những tu sĩ của lĩnh thứ mười đi theo Lam Tiểu Bố đều tấn cấp lên một đại cảnh giới, những người không đi theo Lam Tiểu Bố đã vô cùng hối hận.

Người hối hận nhất đương nhiên là Mạch Ngạn Hải, Mạch Ngạn Hải có thể nói đã từng là người có tu vi mạnh nhất trong lĩnh thứ mười. Kết quả sau khi Lam Tiểu Bố đi ra ngoài một chuyến, hắn chẳng những không lấy được vị trí lĩnh trưởng, mà còn ném vị trí thứ lĩnh trưởng đi.

Sau khi Quân Vu ném hắn đến mấy lĩnh còn lại, không có lĩnh trưởng nào cho phép dưới trướng mình có một thứ lĩnh trưởng, cho nên Mạch Ngạn Hải lại khôi phục thân phận binh tu sĩ tầm thường lúc trước.

Ngay giờ khắc Lam Tiểu Bố xuất hiện, Mạch Ngạn Hải đã không ngừng nghĩ đến chuyện, nếu như mình đi cùng Lam Tiểu Bố, vậy bây giờ hắn đã trở thành thiên thần cảnh rồi. Thiên Thần cảnh đó, nằm mơ hắn cũng muốn bước vào cảnh giới đó.

Cho dù không bước được vào thiên thần cảnh, ít nhất thì hắn cũng là một thứ lĩnh trưởng. Đâu có giống như bây giờ, vẫn là một binh tu sĩ chứ?

Lời Quân Vu nói khiến Mạch Ngạn Hải vô cùng kích động, chỉ cần Lam Tiểu Bố gọi bọn hắn quay lại lĩnh thứ mười, vậy hắn không những sẽ lấy lại được thân phận thứ lĩnh trưởng, lần sau còn có thể đi cùng với Lam Tiểu Bố đột phá lên thiên thần cảnh.

KHông chỉ Mạch Ngạn Hải kích động, những tân binh của lĩnh thứ mười không đi cùng Lam Tiểu Bố kia cũng kích động không kém. Hối hận cũng chẳng thể làm gì, bây giờ quay lại lĩnh thứ mười vẫn còn kịp.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Quân soái, ta cảm thấy bây giờ người của ta đã đủ rồi. Nếu như lĩnh trưởng cần phải có một ngàn người, vậy ta chỉ cần làm một quân hầu trưởng thôi nhỉ?”

Hắn gia nhập vào quân tu sĩ không phải vì thăng quan, mà là vì tu luyện.

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Giáng cấp là chuyện không thể nào, ngươi vẫn là lĩnh trưởng của lĩnh thứ mười, lĩnh thứ mười cần thu bao nhiêu người đều do ngươi quyết định mới được. Ngươi muốn dẫn 100 người thì chính là 100 người, ngươi muốn dẫn một vạn người thì lĩnh của ngươi chính là một vạn người.”

“Đa tạ Quân soái.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm tạ, sau đó nói, “Quân soái, lần này ta ra ngoài, có một vài chuyện cần báo cáo với ngươi một chút.”

Chương 1023: Xuất binh. (2)

Quân Vu gật đầu, sau đó nói với mấy ngàn quân tu sĩ đang đứng trên boong phi thuyền: “Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, đợi sau khi đến thần tiệm Mặc Hà rồi, chờ đợi chúng ta rất có thể là một trận đại chiến. Nhưng mà mọi người yên tâm, điểm cống hiến của lần đại chiến này, ta sẽ cố gắng lấy được gấp đôi cho mọi người.”

“Đa tạ Quân soái.” Đông đảo quân tu sĩ cùng hô lên lời cảm tạ, sau đó lần lượt rời khỏi boong thuyền. Quân Vu dẫn Lam Tiểu Bố đến gian phòng của mình, lúc này mới ôn hòa nói, “Tiểu Bố, ta vô cùng coi trọng ngươi. Ngươi chẳng những có cơ duyên tốt, làm người thì quả cảm, dứt khoát, làm việc kín đáo hơn ta, không lề mà lề mề. Lần này cho dù có cứu được đại vương tử hay không, ngươi cũng có thể không cần quay lại Diên Tinh Thần Đình nữa. Đến lúc đó ta chỉ cần nói đã phái ngươi đi làm nhiệm vụ là được.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Đa tạ Quân soái, có lẽ chúng ta đều có thể đến chỗ ta tu luyện lúc trước.”

Quân Vu mỉm cười, “Ngươi muốn đến Tiêu Tuyền chiến trường sao? Trước đó ta còn tưởng rằng ngươi giương đông kích tây, là muốn đi Bi Lâm Thần Vực. Không ngờ ngươi lại đến Tiêu Tuyền chiến trường, hơn nữa còn có thể tìm được khoáng mạch Thần Linh...”

Theo Quân Vu, Lam Tiểu Bố có thể dẫn theo gần một trăm người tấn cấp cùng nhau, tuyệt đối đã tìm được khoáng mạch Thần Linh.

Đừng thấy bây giờ trong quân tu sĩ của hắn phần lớn là tu sĩ Dục Thần cảnh, trên thực tế, những tu sĩ Dục Thần cảnh này đã dừng ở cảnh giới này quá lâu. Nếu có đủ tài nguyên tu luyện, muốn tấn cấp quả thật rất đơn giản.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, Quân soái, ta đến Bi Lâm Thần Vực.”

“Cái gì?” Quân Vu đứng bật dậy, trong mắt ẩn chứa kích động.

Đến Bi Lâm Thần Vực tìm cơ duyên và đến Tiêu Tuyền chiến trường tìm cơ duyên là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Tuyền chiến trường có Mạch Khoáng Thần Linh, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, tìm được thì cũng chẳng có gì cả. Nhưng Bi Lâm Thần Vực là nơi mà tất cả mọi người ở thần giới mong đợi. Thần linh khí ở thần giới càng lúc yếu kém, thậm chí có người tiên đoán, tương lai thần giới rất có thể sẽ tiến vào thời kỳ mạt pháp.

Một thần giới không có thần linh khí, vậy thì có khác gì những nơi bình thường chứ?

Cho nên tất cả mọi người ở thần giới đang tìm kiếm đường ra, mà đường ra này đang nằm ở Bi Lâm Thần Vực.

Nghe đồn Bi Lâm Thần Vực mới là thần giới hoàn chỉnh, có thần linh khí thiên địa nồng đậm và quy tắc thiên địa hoàn chỉnh. Chỉ cần tìm được thần giới, bất cứ người nào cũng có thể tu luyện. Tài nguyên tu luyện cũng sẽ không bị nắm trong tay một số ít người, những người còn lại chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Mấy năm qua, người tiến vào rừng bia không hề ít, nhưng có thể ra ngoài lại rất ít. Có đôi khi ra ngoài được, cũng không thể nào tìm được thần vực thật sự ở sau rừng bia.

“Ngươi đã tìm được Bi Lâm Thần Vực?” Quân Vu cố gắng ép bản thân mình tỉnh táo lại.

Lam Tiểu Bố nói, “Quân soái, ta không tìm được Bi Lâm Thần Vực, nhưng mà ta tìm được một thánh địa tu luyện trong rừng bia. Nhiều người chúng ta chính là ở trong thánh địa tu luyện trong rừng bia kia đột phá. Nhưng mà khi đó không phải chỉ có chúng ta tìm được chỗ đó, khi chúng ta đến đó, đã có hơn mười người khác đang tu luyện ở đó. Sau đó ta đuổi bọn họ đi, ta đoán bọn họ sẽ ra ngoài nói cho các thần vực khác."

"THì ra là thế." Quân Vu thất vọng ngồi xuống, lúc này mới hợp lý.. Sau đó hắn lập tức nói, "Ngươi không cần lo lắng những người khác sẽ biết nhanh như vậy, tiến vào rừng bia thì dễ, muốn đi ra được thì rất khó khăn. Rất nhiều người muốn ra, thậm chí phải mất rất nhiều năm…"

Quân Vu nói đến đây đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, "Tiểu Bố, ngươi nói ngươi vào đó tu luyện nhiều năm mới ra ngoài, vậy thì…"

Chuyện này hoàn toàn không có khả năng, với lộ trình của Lam Tiểu Bố, đừng nói là tu luyện nhiều năm trở về, cho dù kể từ lúc trước chạy đi cho đến bây giờ, Lam Tiểu Bố cũng chưa chắc đã đến được bên ngoài rừng bia.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, "Bởi vì ta có một món pháp bảo độn hành đỉnh cấp, món pháp bảo này là một vật phẩm tiêu hao, nhưng mà cũng đủ để ta đến Bi Lâm Thần Vực một lần nữa."

Cho dù cảm thấy con người Quân Vu không tệ, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để lộ chuyện Luân Hồi Oa ra, đây là đường đến chỗ chết.

Quân Vu gật đầu nói, "Với ta mà nói, đi đến nơi có thần linh khí nồng đậm để tu luyện, thật ra không có tác dụng gì cả . Nhưng ta đang nghĩ, nếu như thần linh khí nồng đậm như vậy, thế thì nơi đó rất có thể đã rất gần Bi Lâm Thần Vực chân chính rồi. Ngươi tạm thời đừng nói chuyện này ra, đợi sau khi chuyện lần này hoàn thành, nếu như ngươi biết đường, còn có thể quay về đó tu luyện.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, với cấp bậc như Quân Vu, nhất định phải có động phủ tu luyện của riêng mình. Hắn khác với những tu sĩ cực khổ ở lĩnh thứ mười kia, vẫn luôn tu luyện ở nơi có thần linh khí. Có tìm được nơi có thần linh khí nồng đậm hơn, cũng không có nhiều hiệu quả.

…

Mặc dù Diên Tinh Thần Đình yếu kém, nhưng địa bàn chiếm được cũng không nhỏ, thậm chí cũng thuộc hàng trung thượng trong mười đại thần đình. Nhưng mà địa bàn Diên Tinh Thần Đình chiếm cứ, phần lớn đều tương đối cằn cỗi, nơi có thần linh khí hiếm càng thêm hiếm.

Trên thực tế, trong mười đại thần đình ở thần giới, gần với Mặc Hà hư không nhất chính là Diên Tinh Thần Đình. Bởi vì Diên Tinh Thần Đình nằm ở biên giới giới vực, ở đó có một thần tiệm Mặc Hà.

Theo lý thuyết, thần tiệm chính là một nơi vô tận không đáy, không thể nào có nước, huống chi còn ở trong hư không?

Nhưng hết lần này đến lần khác, cái thần tiệm ở biên giới Diên Tinh Thần Đình này bây giờ lại đầy nước. Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm khi vừa mới đến nơi này, mặt nước ở đây vô cùng yên ả, thần niệm cũng có thể thẩm thấu, cho nên bọn họ có thể dễ dàng tìm kiếm Mặc Kim bên trong thần tiệm. Nhưng chờ đến khi bọn hắn tìm được một lượng lớn Mặc Kim rồi, nước trong thần tiệm này đột nhiên trở nên cuồng bạo.

Trước đó nước trong thần tiệm có thể dùng thần niệm xuyên thấu, bây giờ quét thần niệm qua sẽ lập tức bị xé nát. KHông chỉ như vậy, sóng lớn cuồng bạo dâng lên càng lúc càng cao. Chỉ ngắn ngủi mấy tháng, xung quanh thần tiệm này đã không thể nào đứng được nữa.

Chương 1024: Lam Tiểu Bố chỉ huy.

Đơn Vũ Thành xoa vết máu trên mặt, hắn biết kiếp này mình khó mà thoát được rồi.

Quân tu sĩ một vạn người, bây giờ chỉ còn lại sáu ngàn người, trong quân có một cường giả thần quân đã bị giết. Hai mươi ba tu sĩ Thiên Thần cảnh, đã chết mất mười hai người. Cho dù đánh như thế nào, chỉ cũng có một chữ "Chết".

Sở dĩ tên thần quân kia bị giết, là vì đã cố can thiệp vào đại chiến giữa quân tu sĩ. Trong mười đại thần đình, trừ khi đưa thư đình chiến, nếu không tu sĩ từ thần quân cảnh trở lên không được phép tham chiến.

Quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình đang bao vây bọn hắn kia, vẫn còn hơn một vạn người, gấp hai lần bọn hắn. Không chỉ như vậy, đối phương vẫn còn một tên Thế Giới Thần và hai thần quân còn chưa tham gia. Còn tu sĩ thiên thần cảnh, đối phương có khoảng chừng ba mươi lăm người, nhiều hơn gấp ba lần bọn hắn.

Tin cứu viện đã phát ra ngoài, nhưng mà tin mà hắn lấy được là chỉ sợ không có người nào tới cứu hắn. Cứu binh đều đã bị những thần đình khác ngăn cản, cho dù có người đến cứu, cũng sẽ đi cứu lão tam Đơn Hạo Viêm trước.

"Đại vương tử, chỉ sợ đợt công kích tiếp theo sắp đến rồi, nhưng mà toàn bộ phù lục của chúng ta đều đã dùng hết. Đến lúc đó chỉ có thể để chúng ta ngăn cản quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình lại, ngươi trốn vào trong Mặc Hà hư không đi." Thống lĩnh Trường Dụng, thủ hạ đứng đầu của Đơn Vũ Thành khàn khàn nói.

Không phải là vì bọn hắn quyết tử trung với Đơn Vũ Thành, mà là tất cả mọi người đều hiểu rõ, trận chiến này bọn họ chết chắc rồi. Nếu như có thể cứu được Đơn Vũ Thành, vậy người nhà của bọn hắn cũng sẽ được Đơn Vũ Thành che chở.

Ánh mắt Đơn Vũ Thành nhìn sóng lớn không ngừng cuộn trào trong thần tiệm Mặc Hà ở nơi xa, tuyệt vọng lắc đầu, “Không có ích gì đâu, so với việc bị sóng lớn trong thần tiệm Mặc Hà cắn nuốt, còn không bằng ở lại đây liều chết với các ngươi.”

“Đơn Vũ Thành, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi, nói không chừng ngươi còn có thể giữ lại được một mạng. Nếu như ngươi muốn chết, thế thì đừng trách ta không khách sáo.”

Một giọng nói phách lối truyền đến, Đơn Vũ Thành biết người kia chính là Mẫn Luân, còn trai thứ bảy của Phương Đế Mẫn Tây Tiêu của Kính Phương Thần Đình.

Ý của Phương Đế ai ai cũng biết, con của hắn có thể dễ dàng nghiền ép con trai của Diễn Đế Đơn Đinh. Lần này không chỉ là muốn cướp đoạt Vũ Trụ Nguyên Tức, mà còn vì làm nền cho các bước xâm chiến Diên Tinh Thần Đình ở phía sau mà thôi. Diên Tinh Thần Đình không có thứ gì tốt cả, nhưng Vũ Trụ Nguyên Tức chính là bảo vật mà ai ai cũng muốn có

Với sự tham lam của Phương Đế Mẫn Tây Tiêu, thần tiệm Mặc Hà ở gần biên giới Diên Tinh Thần Đình xuất hiện Vũ Trụ Nguyên Tức, Mẫn Tây Tiêu nhất định sẽ nghĩ mọi cách để chiếm lấy khu vực này của Diên Tinh Thần Đình, sau đó từ từ tìm kiếm. Nếu không thì Mẫn Tây Tiêu có mạnh đến đây, cũng không thể ngang nhiên đến địa bàn của Diên Tinh Thần Đình tìm tới tìm lui được.

Kính Phương Thần Đình đúng là mạnh, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể nghiền ép toàn bộ mười đại thần đình.

Đơn Vũ Thành hiểu rất rõ hắn tuyệt đối không có khả năng đầu hàng, sau khi đầu hàng cũng chỉ có con đường chết, đối phương không thể nào thả hắn sống sót. Hơn nữa, Mặc Kim mà hắn tìm kiếm được, chỉ mới giao ra một phần năm cho Kính Phương Thần Đình mà thôi. Một khi đầu hàng, chẳng phải là đang chứng thực mình đã không giao ra toàn bộ Mặc Kim hay sao?

Cho dù là đến lúc cuối cùng sắp chết, hắn cũng muốn ném hết Mặc Kim vào trong thần tiệm Mặc Hà, tuyệt đối sẽ không đưa cho đối phương.

“Đơn Vũ Thành ta chỉ có chiến tử, không bao giờ xin tha, định ỷ nhiều ức hiếp ít người sao? Ha ha, Diên Tinh Thần Đình ta không sợ đâu.” Đơn Vũ Thành cười ha ha một tiêng, cố đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống.

Mẫn Luân vung tay lên, “Xương Tinh quân nghe lệnh, nghiền nát hết cho ta, lần này chúng ta tiêu diệt những sâu kiến Diên Tinh Thần Đình không biết tốt xấu này, điểm cống hiến lấy được sẽ dựa theo số lượng mà các ngươi chém giết.”

Đơn Vũ Thành phun ra một ngụm máu, nghiêm nghị nói, “Bọn hắn muốn sưu hồn chúng ta, chúng ta thà rằng tử chiến, cũng tuyệt đối không rơi vào tay đối phương, giết!”

Ở biên giới thần tiệm cuộn trào sóng lớn, hai quân lại xông vào nhau.

Máu thịt không ngừng văng lên, đủ loại thần thông va chạm trong hư không, thần nguyên nổ tung khắp nơi. Một bên là vì sống sót, một bên là vì lấy được càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Người của Đơn Vũ Thành không sợ chết, nhưng khi đối mặt với quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình có số lượng nhiều gấp hai lần bọn hắn, vẫn có thể nhìn thấy được rất nhanh bị giết chết. Nhóm bị chém giết nhanh nhất đương nhiên chính là khu vực mười mấy tên cường giả thiên thần cảnh kia, bọn hắn ra tay một cái là chết một đám lớn. Diên Tinh Thần Đình thật ra cũng có cường giả thiên thần cảnh, nhưng mà số lượng quá ít, đã bị giết mất bảy tám phần.

Quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình chẳng những nhiều gấp đôi quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình, đối phương còn có một tên Thế Giới Thần và hai tên Thần Quân áp trận. Đừng nói là thực lực, từ mặt tâm lý cũng đã có thể nghiền ép quân tu sĩ của Đơn Vũ Thành.

…

“Chúng ta vẫn chưa đến muộn, Đơn Vũ Thành chưa bị giết.” Phi thuyền của Quân Vu từ đằng xa đã nhìn thấy Đơn Vũ Thành đang vô cùng điên cuồng.

Quân tu sĩ bên cạnh Đơn Vũ Thành đã bị giết từng lớp từng lớp, rất rõ ràng, chỉ cần bọn hắn đến chậm thêm một chút nữa, quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình sẽ bị diệt sạch.

Quân Vu nhìn hơn tám ngàn quân tu sĩ Bách Ly quân đã đứng trên boong thuyền nói, “Mọi người cũng đã nhìn thấy, quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình chúng ta đang bị người khác nghiền ép giết chết. Bây giờ ta bổ nhiệm Lam Tiểu Bố là thứ soái của Bách Ly quân, đại diện cho ta đi cứu quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, đồng thời cứu đại vương tử Đơn Vũ Thành trở về. Tất cả mọi người Bách Ly quân tham gia lần đại chiến này, chỉ nghe theo lệnh của thứ soái Lam Tiểu Bố, người vi phạm, chém.”

Chương 1025: Lam Tiểu Bố chỉ huy. (2)

“Vâng.” Hơn tám ngàn người cũng hét lên.

Thời gian Lam Tiểu Bố đến Bách Ly thần thành dạo chơi không dài, nhưng rất nhiều người đều biết Lam Tiểu Bố là vì chuyện của Mông u. Nhưng mà Lam Tiểu Bố là một lĩnh trưởng mới, chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi đã giúp lĩnh của mình có thêm 57 tu sĩ thiên thần cảnh. Nếu như điều này còn chưa nói rõ Lam Tiểu Bố mạnh, vậy Lam Tiểu Bố vừa đến Bách Ly thần thành, đã dám giết Mông u khiến mọi người hiểu ra, Lam Tiểu Bố trước mắt này chính là một kẻ ngoan độc.

Ai đã từng thấy một người mới của quân tu sĩ đã dám giết chết hồng nhân bên cạnh Đạo Quân chưa? Lam Tiểu Bố dám.

Đại chiến quân tu sĩ, trong tình huống bình thường cường giả thần quân trở lên không thể tham gia, bình thường loại chiến đấu này Quân Vu đều sẽ giao cho lĩnh trưởng ở lĩnh thứ nhất Lệnh Tinh Ngao. Lần này giao cho Lam Tiểu Bố, không ai cảm thấy bất ngờ cả. Thậm chí ngay cả Lệnh Tinh Ngao cũng cảm thấy Lam Tiểu Bố thích hợp hơn mình.

Rất nhiều người phát hiện ra, lần này khi Quân Vu giao cho Lam Tiểu Bố dẫn quân, không lấy thân phận lĩnh trưởng lĩnh thứ mười, mà là cho Lam Tiểu Bố thân phận thứ soái.

Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, bây giờ không phải là lúc nói nhảm, hắn lập tức lấy ra ba loại trận kỳ đỏ, xanh, đen ra rồi nói, “Tất cả mọi người của Bách Ly quân chú ý, đây là trận kỳ của ta. Đợi lát nữa khi chúng ta xông lên, vị trí trận kỳ máu đỏ này ở đâu, lĩnh thứ nhất, thứ hai, thứ ba tấn công nơi đó. Vị trí của trận kỳ màu xanh là nơi tiến công của lĩnh thứ tư, thứ năm, thứ sáu, vị trí của trận kỳ màu đen, lĩnh thứ bảy, thứ tám, thứ chín tấn công đến đó.”

Lam Tiểu Bố không sai khiến lĩnh thứ mười, lĩnh thứ mười đương nhiên phải đi theo bên cạnh hắn.

Cho dù Quân soái đã nói, loại đại chiến quân tu sĩ giữa các thần đình này, tu sĩ từ thần quân trở lên không được phép tham gia. Nhưng trên chiến trường mà tin vào chuyện này, vậy thì ha ha. Hắn nhất định phải để người của lĩnh thứ mười đi theo bên cạnh mình, làm như vậy mới bảo đảm sự an toàn của mình.

Gần 60 tu sĩ thiên thần cảnh, cho dù thần quân có đến, chỉ cần không phải là loại gia hỏa không làm theo lẽ thường, hắn cũng có cơ hội xử lý.

“Vâng.” Tất cả mọi người cùng đáp.

Dưới sự dẫn dắt của Quân soái, trừ chuyện số người rất ít ra, thật ra trong sáu quân của Diên Tinh Thần Đình thì đây vẫn là quân tu sĩ rất mạnh.

Quân Vu thì vô cùng kinh ngạc, hắn chỉ nghĩ là Lam Tiểu Bố sẽ dẫn người cùng nhau xông lên, dù sao thì cộng thêm tám ngàn người bọn hắn. Số lượng của quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình không hề ít hơn đối phương bao nhiêu. Cộng thêm dưới trướng Lam Tiểu Bố có gần 60 tu sĩ thiên thần cảnh cùng với số thiên thần cảnh lúc đầu trong Bách Ly quân, cùng nhau xông lên cũng thắng. Khiến hắn không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lại có đường lối rõ ràng. Cũng không biết lát nữa Lam Tiểu Bố sẽ chỉ huy trận đại chiến này như thế nào.

“Quân soái, ta đã chuẩn bị xong, mở cấm chế ra đi.” Lam Tiểu Bố nói với Quân Vu.

“ĐƯợc.” Quân Vu vung tay mở cấm chế trên chiến thuyền ra.

Cấm chế trên chiến thuyền vừa mở ra, chiến thuyền cũng hoàn toàn lộ ra, tất cả mọi người kể cả đang chiến đấu hay đứng ngoài quan sát đều phát hiện ra quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình đến trợ giúp.

“Xông lên.” Lam Tiểu Bố dẫn theo lĩnh thứ mười xông lên đầu tiên.

Mặc dù lĩnh thứ mười là để bảo vệ hắn, nhưng khi xông ra ngoài công kích, Lam Tiểu Bố hiểu rõ mình nhất định phải xông ra trước. Nếu không thì, ngươi đã muốn người khác bán mạng, bản thân mình lại núp ở phía sau, ai cũng sẽ không muốn xông ra.

Quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình vốn đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, sau khi nhìn thấy cờ hiệu của Bách Ly quân, lập tức vô cùng mừng rỡ.

Đơn Vũ Thành cũng kích động hét lên, “Quân soái thống lĩnh Bách Ly quân đến trợ giúp chúng ta, mọi người tiến lên.”

Mẫn Luân đang chỉ huy chiến đấu nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ là một sâu kiến Dục Thần nho nhỏ mà cũng dám xông lên đầu tiên, cười lạnh rồi nói, “Lá gan của Quân Vu cũng không nhỏ, thật sự đến đây cứu viện. Phái năm ngàn người, dẫn thêm hai mươi tên thiên thần cảnh, tiêu diệt Bách Ly quân đi.”

Chuyện Bách Ly quân đến cứu viện, sớm đã nằm trong dự liệu của mọi người. Nhưng mà không có ai để ý đến.

Bách Ly quân còn chưa đến vạn người, thiên thần cảnh cũng chỉ có mấy tên tôm tép. Nói dễ nghe một chút thì là cứu viện, nói khó nghe chính là đến dâng đồ ăn. Cho nên thần đình khác cũng chẳng muốn chặn đường Bách Ly quân.

Theo Mẫn Luân, chỉ cần hai quân đụng vào nhau, Bách Ly quân sẽ phát hiện ra, người của bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ vẫn lạc cả mảng lớn.

Đại chiến quân tu sĩ là dựa vào nhiều người sao? Có lẽ không sai, quả thật là dựa vào nhiều người. Nhưng đó là dựa vào tu sĩ thiên thần cảnh nhiều hay ít, ai có nhiều tu sĩ thiên thần cảnh hơn, vậy thì đó là kẻ hung ác.

Bên phía hắn có hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh, sẽ trực tiếp đánh Bách Ly quân đến hồ đồ.

Lam Tiểu Bố sẽ không chiều theo ý những người này, hai quân còn chưa chạm mặt, ba trận kỳ có màu sắc khác nhau trong tay hắn đã ném ra.

Chỉ trong chớp mắt, Bách Ly quân đã nhanh chóng tách ra, biến thành ba đạo nhận mang trực tiếp chia cắt quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình thành ba đoạn.

Hai mươi tên tu sĩ thiên thần cảnh kia cũng đã thấy rõ Lam Tiểu Bố mới là quân thống soái của đạo quân này, bọn hắn không chút do dự nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút chần chừ nào, lập tức nói: “Ba vây một, giết.”

Hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh ở đối diện, người có tu vi mạnh nhất cũng chỉ là thiên thần cảnh tầng bốn mà thôi. Bên cạnh Lam Tiểu Bố mặc dù đều là thiên thần cảnh sơ kỳ, nhưng mà người nhiều đó, hắn sợ gì chứ?

Chỉ trong nháy mắt, hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh của Kính Phương Thần Đình lại bị chia tách ra.

Chương 1026: Trời cao không thôi.

Tại sao lại có nhiều tu sĩ thiên thần cảnh như vậy? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu mỗi một tu sĩ thiên thần cảnh của Kính Phương Thần Đình. Nhưng mà bọn hắn nhanh chóng phát hiện ra, mặc dù đối phương có nhiều tu sĩ thiên thần cảnh, nhưng bên cạnh thống soái Lam Tiểu Bố của đối phương bây giờ chỉ còn lại một đám tu sĩ Dục Thần cảnh.

Trước giết Lam Tiểu Bố đã, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu tên tu sĩ thiên thần cảnh không bị bao vây kia.

Bên Lam Tiểu Bố có năm mươi bảy tu sĩ thiên thần cảnh ra tay, theo ý của Lam Tiểu Bố, năm mươi bảy người này chia ra vây giữ mười chín tên tu sĩ thiên thần cảnh, còn thừa lại một người xông thẳng đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Cùng lúc đó, tám ngàn người của Bách Ly quân đã chiến đấu với Xương Tinh quân của Mẫn Luân.

Lúc này, Quân Vu cũng phát hiện ra vấn đề trong này. Mặc dù bên Lam Tiểu Bố có 57 tu sĩ thiên thần cảnh, nhưng 57 cường giả thiên thần cảnh này không có người nào rảnh tay, mặc dù bọn hắn có thể cầm chân được mười chín người của đối phương, nhưng cũng bị mười chín người đối phương kiềm chế lại. Còn thừa lại một tên tu sĩ thiên thần cảnh đã nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố đều là tu sĩ Dục Thần cản, tu sĩ Dục Thần cảnh có nhiều đến đâu, so với cường giả Thiên Thần cảnh, vẫn có sự chênh lệch về chất. Cho dù là Dục Thần viên mãn, đối mặt với tu sĩ thiên thần cảnh, chỉ sợ cũng chỉ có thể chịu chết. Đây không phải là chuyện có thể bù đắp về số lượng, mà là chênh lệch về đạo.

Mặc dù trong Bách Ly quân cũng có một phần tu sĩ thiên thần cảnh, nhưng những tu sĩ thiên thần cảnh này Lam Tiểu Bố không điều động đến. Trên cơ bản mỗi một lĩnh đều có một hai người, khi Lam Tiểu

Bố để chín lĩnh của Bách Ly quân chia cắt quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình, những tu sĩ thiên thần cảnh này đều xung phong liều chết cả rồi. Thủ đoạn này mặc dù rất tốt, nhưng Lam Tiểu Bố là một thống soái mà không nghĩ tới an toàn của mình, quá thất sách.

Quân Vu lo lắng vô cùng, nhưng bây giờ hắn lại không thể ra tay.

“Thứ soái, có một cường giả thiên thần cảnh đến.” Một tên tu sĩ Dục Thần trong lĩnh thứ mười căng thẳng nói.

Không chỉ có hắn, những tu sĩ Dục Thần cảnh còn lại của lĩnh thứ mười đều dang vô cùng căng thẳng. Bọn hắn đang bảo vệ Lam Tiểu Bố, nhưng không có ai là thiên thần cảnh cả. Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Không cần lo lắng, để ta xem thử, thiên thần cảnh mạnh đến mức nào.”

Vừa dứt lời, tên tu sĩ thiên thần cảnh kia đã ở trong hư không đánh ra một quyền về phía đỉnh đầu của Lam Tiểu Bố, giọng nói mỉa mai truyền đến, “Lông còn chưa mọc đủ mà còn học người khác chỉ huy đại chiến quân tu sĩ Thần Nhân, đi chết đi cho ta, kiếp sau nhớ khiêm tốn một chút.”

Thật sự là vì nơi này đang là ở trên chiến trường đại chiến quân tu sĩ, nếu không thì tên cường giả thiên thần cảnh này tuyệt đối sẽ không tùy tiện giết chết Lam Tiểu Bố như vậy. Hắn sẽ bóp lấy cổ Lam Tiểu Bố nhấc lên, sau đó hỏi một chút, là thứ gì khiến một tu sĩ Dục Thần nho nhỏ như ngươi có dũng khí như vậy?

Nhưng đây là chiến trường, hơn nữa số cường giả thiên thần cảnh bên Lam Tiểu Bố quá nhiều, đối mặt thế này, bên mình lập tức trở nên yếu thế. Chỉ có giết chết thống soái Lam Tiểu Bố trước mắt này, mới có thể khiến quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình hoàn toàn nản lòng.

Cho dù là tu sĩ Dục Thần cảnh trung thành với Lam Tiểu Bố nhất, giờ phút này cũng đang điên cuồng lui lại. Trước khí thế nghiền ép của tu sĩ thiên thần cảnh kia, ở sau lưng Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được một nỗi sợ không tên từ sâu trong lòng.

Trừ Lam Tiểu Bố và Mạc Tiểu Tịch, sau khi cảm nhận được tên cường giả thiên thần cảnh đối diện đang giết đến, Mạc Tiểu Tịch lập tức lấy pháp bảo của mình ra định xông lên. Chỉ là khí thế cuồng bạo từ lĩnh vực của cường giả thiên thần cảnh quá mạnh, khiến hai chân Mạc Tiểu Tịch run rẩy, đây không phải là sợ, mà là bị áp chế.

Có lẽ nhìn thấy được động tác của Mạc Tiểu Tịch, mười mấy tu sĩ Dục Thần cảnh của lĩnh thứ mười lập tức phản ứng lại, cắn răng lấy pháp bảo của mình ra vọt lên.

Lam Tiểu Bố không hề kinh hoảng, chỉ là một thiên thần sơ kỳ mà định dùng khí thế nghiền ép hắn, nằm mơ đi.

Thất âm Kích cuốn theo một loạt kích mang, chỉ chớp mắt kích mang đã ngưng luyện thành sát thế Kích Đạo cuồng bạo.

Oanh! Hai đạo thần nguyên va chạm vào nhau, hư không lập tức nổ tung.

Từng đạo lực lượng manh mẽ bao trùm đến, Lam Tiểu Bố cảm nhận được ngực mình như vừa bị một tinh cầu nổ tung đụng trúng, cả người đều sắp chia năm xẻ bảy.

Lam Tiểu Bố ép mình nuốt ngụm máu tươi đã dâng lên đến cổ xuống, không hề hoảng sợ mà còn vui mừng. Thiên thần sơ kỳ cũng chỉ như vậy mà thôi, điều này khiến Lam Tiểu Bố hoàn toàn vững tin. Không còn gì lo sợ nữa, khí thế lập tức bùng lên. Giờ phút này kích mang từ Thất âm Kích lại tăng vọt, đạo âm nổ tung!

Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Oanh! Kích mang phóng lên tận trời, thần thông ở khắp bốn phía giờ khắc này đột nhiên mạnh lên, hơi thở tử vong bao quanh không gian chiến trường giữa Lam Tiểu Bố và tên tu sĩ thiên thần cảnh này.

KHí thế từ thần thông Giác âm Sát lại càng tăng cao, người đứng ngoài quan sát ở nơi xa đều có một ảo giác, nếu như đạo thần thông này mạnh hơn một chút, vậy thì toàn bộ chiến trường đều là tro tàn và sâu kiến. Dù là giờ phút này, toàn bộ chiến trường đã bị một kích này bao phủ. Dưới trời cao, tất cả mọi thần thông và giết chóc, trong Sát Đạo mênh mông này cũng đều ngạt thở.

Quân Vu nhìn mà máu chảy nhanh hơn, Lam Tiểu Bố là một Dục Thần cảnh, vậy mà lại thi triển ra được loại thần thông Kích Đạo có khí thế mênh mông như vậy. ĐỢi qua một thời gian nữa, thần giới này đâu còn thống lĩnh nào có thể đối đầu được? Đây quả thật là đại chiến thần thông vì sinh tồn, Lam Tiểu Bố rõ ràng chỉ nhắm vào tên tu sĩ Thiên Thần cảnh đang nhằm vào hắn kia, nhưng khí thế sát mang kia như đang bao phủ mọi sự sống trên chiến trường.

Chương 1027: Trời cao không thôi. (2)

Mạc Tiểu Tịch đứng sau lưng Lam Tiểu Bố lập tức thả lỏng cả người, không chỉ Mạc Tiểu Tịch, tất cả tu sĩ của lĩnh thứ mười đứng sau lưng Lam Tiểu Bố đều thả lỏng, rất rõ ràng, khí thế của tên tu sĩ thiên thần kia đã bị một kích thần thông này của Lam Tiểu Bố xóa bỏ.

Cảm nhận được sóng cả sát thế Kích Đạo ập đến, trong mắt tên tu sĩ thiên thần cảnh này lộ ra vẻ hoảng sợ, thậm chí hắn còn có một loại ảo giác, cảm thấy chính hắn là sâu kiến bị giết chết, chỉ với khí thế thần thông thôi cũng có thể nghiền ép một tu sĩ thiên thần cảnh như hắn.

KHí thế mênh mông từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố chỉ chớp mắt đã ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường, lúc đầu Bách Ly quân của Lam Tiểu Bố đã chia tách quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình ra, lại cộng thêm mỗi lĩnh của Bách Ly quân đều có mấy tu sĩ thiên thần cảnh. Về thực lực đã có thể nghiền ép quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình.

Bây giờ Lam Tiểu Bố còn đánh ra một đạo trường kích ẩn chứa đầy Sát Đạo ra, trong nháy mắt đã ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường, khắp trời cao đều là âm thanh giết chóc.

Bách Ly quân nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ mới là một tu sĩ Dục Thần cảnh, đã có thể nghiền ép được cường giả thiên thần cảnh của Kính Phương Thần Đình, không chỉ như vậy, sát thế Kích Đạo này còn càng ngày càng tăng, thậm chí còn bao trùm khắp chiến trường này. Giờ phút này tất cả mọi người đều bừng bừng khí thế, tràng diện đang bị nghiền ép biến thành đồ sát.

Những tu sĩ của lĩnh thứ mười cảm thấy Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn tu sĩ thiên thần cảnh, giờ phút này trong lòng đều có cảm giác kính sợ.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kích động, đây là lần đầu tiên thi triển Giác âm Sát đạt được loại hiệu quả này. Chỉ trong nháy mắt, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra tại sao, nơi này là chiến trường, là nơi đại chiến quân tu sĩ. Thất Ẩm Sát của hắn cho dù là chiêu nào, cũng là vì chiến trường mà ra đời. Loại sát thế tại chiến trường này khiến Giác âm Sát của hắn mạnh hơn một cấp.

Chỉ là tu vi của hắn quá thấp rồi, nếu như bây giờ hắn là thiên thần cảnh hậu kỳ, một kích thần thông này của hắn sẽ có thể nghiền ép được mấy ngàn người của đối phương. Như vậy mới thực sự là trời cao giác âm ra, vạn âm tận giết.

Tên tu sĩ thiên thần cảnh kia lúc đầu vốn không xem trọng gì Lam Tiểu Bố, chuẩn bị dùng một quyền đánh chết Lam Tiểu Bố, giờ phút này lại lạnh cả người. Đây là thần thông gì? Một kích này đánh ra, hắn cũng cảm nhận được mọi thứ trên chiến trường đều biến mất, chỉ còn lại một kích này. Tất cả thần thông, tất cả công kích, trước một kích này đều vô cùng yếu ớt vô lực.

Lui, phải nhanh chóng lui lại! Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu tu sĩ thiên thần cảnh này.

Chỉ là giờ phút này, trường kích cuốn theo khí thế đã đánh tới, tia hoảng sợ trong mắt tu sĩ thiên thần cảnh này càng lúc càng đậm, hắn đang chuẩn bị lui lại đổi thành lấy pháp bảo ra liều mạng đánh về phía sát thế Kích Đạo vô biên vô tận đang đánh tới kia.

Răng rắc! Pháp bảo nổi danh của tu sĩ thiên thần cảnh này được lấy ra quá vội vàng, còn chưa kịp sử dụng thần thông đã chạm vào trăm triệu vạn kích mang.

Pháp bảo bị đánh bay, tên tu sĩ thiên thần cảnh này rõ ràng cảm nhận được sát thế Kích Đạo yếu bớt.

Không đúng, tu sĩ thiên thần cảnh này tỉnh ngộ ra, uy thế thần thông Kích Đạo của Lam Tiểu Bố đáng sợ, nhưng mà tu vi của Lam Tiểu Bố có hạn, nếu như hắn dốc toàn lực chống đỡ, bản thân mình cùng lắm thì bị thương nặng, nhưng vẫn có thể rời khỏi đây. Nhưng hết lần này đến lần khác, đối diện với thần thông Kích Đạo này, hắn lại đánh mất tỉnh táo, không thể phát huy ra được mười phần lực lượng.

Cho đến giờ phút này, hơi thở tử vong mới bao trùm đến, sâu trong lòng tu sĩ thiên thần cảnh này vô cùng hối hận. Đấu pháp với một tên tu sĩ dục thần cảnh, vậy mà hắn lại bị áp chế về tinh thần đến mức chỉ muốn chạy trốn. Nếu như hắn dốc toàn lực ra tay, tuyệt đối sẽ không có kết cục này.

“Phốc!” Sương máu nổ tung, trường kích của Lam Tiểu Bố xuyên qua đầu tu sĩ thiên thần cảnh này, nhấc hắn lên, treo trong không trung.

Thật hối hận, trước khi chết, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu tên tu sĩ thiên thần cảnh này. Hắn rõ ràng có thể sống, kết quả lại bị chính mình hù chết. Đến chết hắn cũng không thể hiểu ra, đây là áp chế về đạo.

Quá mạnh!.

Mười mấy tu sĩ Dục Thần cảnh đứng sau lưng Lam Tiểu Bố đều trợn mắt há hốc mồm, khó trách có thể trở thành lĩnh trưởng của bọn hắn, Dục Thần cảnh mà đáng sợ thế này, chờ tương lai khi tu vi tăng lên, phải lợi hại đến mức nào nữa?

“Giết!” Hành động của Lam Tiểu Bố khiến sĩ khí của Bách Ly quân tăng vọt, vốn Xương Tinh quân của Kính Phương Thần Đình đã bị nghiền ép, giờ phút này lại càng không có chỗ nào phản kháng, ai ai cũng nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Lam Tiểu Bố lại nhào về phía có đông tu sĩ thiên thần cảnh nhất của Kính Phương Thần Đình, những tu sĩ thiên thần cảnh này, ai cũng bị ba người cầm giữ. Thần thông Giác âm sát của Lam Tiểu Bố cũng ảnh hưởng đến bọn hắn, sau khi Lam Tiểu Bố giết chết được một tên tu sĩ thiên thần cảnh xông đến, đông đảo tu sĩ thiên thần cảnh đang kinh hãi lập tức sụp đổ.

Khi tu sĩ thiên thần cảnh thứ hai của Kính Phương Thần Đình bị giết chết, lập tức gây ra hiệu ứng tuyết lở. Mỗi một tu sĩ thiên thần cảnh bị giết, Diên Tinh Thần Đình sẽ có thêm ba tu sĩ thiên thần cảnh, những tu sĩ thiên thần cảnh xuất hiện thêm này lập tức bổ sung đến những chỗ còn lại, tốc độ tiêu diệt ngày càng nhanh.

Mấy tên tu sĩ thiên thần cảnh còn lại cuối cùng cũng không lo đến sự đáng sợ của quân lệnh nữa, ai ai cũng kích phát cấm thuật bỏ chạy. Đào binh thì đào binh đi, mạng quan trọng hơn.

“Không cần đuổi theo, tất cả mọi người của lĩnh thứ mười nghe lệnh, hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh đi theo ta, những người còn lại tiếp tục tiêu diệt quân tu sĩ của đối phương.” Sau khi Lam Tiểu Bố ra lệnh, lại dẫn theo hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh nhào về phía Mẫn Luân.

“Dừng tay! Lập tức ngưng chiến.” Một tiếng gầm rú tức giận lập tức truyền đến.

Cùng lúc đó, giọng nói của Quân Vu cũng truyền đến, “Sao nào, Phí Giang Ô, ngươi là một thống soái Thế Giới Thần, chẳng lẽ muốn phá vỡ ước định của mười đại thần đình, tham gia vào đại chiến quân tu sĩ sao?”

Chương 1028: Nghiền ép.

Thống soái Phí Giang Ô của Xương Tinh quân Kính Phương Thần Đình có thân hình cao lớn, một đầu tóc xám kết thành búi tóc thần nhân, lại cộng thêm một thân áo xám khiến người ta có cảm giác xuất trần. Sự thật thì ai biết Phí Giang Ô đều rõ ràng, Phí Giang Ô giết người như ngóe, chuyện thích làm nhất chính là tàn sát quân tu sĩ của thần đình khác.

Theo như lời hắn nói, hắn giết quân tu sĩ đều là vì toàn thần giới. Chỉ khi nào hắn tàn sát hết quân tu sĩ rồi, thần giới mới có thể trống bớt tài nguyên tu luyện, sẽ giúp người người được lợi.

Hắn nhìn chằm chằm Quân Vu nói, “Quân Vu, Kính Phương Thần Đình ta đã nhận thua rồi, ngươi hãy dẫn Bách Ly quân đi đi.”

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Phí Giang Ô, ngươi cho rằng ta sẽ phạm phải sai lầm giống như ngươi sao? Ta quả thật là thống soái của Bách Ly quân, nhưng mà lần chiến đấu này ta cũng không hề tham gia, chỉ huy tác chiến chính là thứ soái của chúng ta. Thứ soái vẫn còn đang chiến đấu, ta sao có thể nhúng tay vào đại chiến quân tu sĩ được chứ? Hơn nữa đây là địa bàn của Diên Tinh Thần Đình ta, có rời khỏi thì cũng là ngươi rời khỏi đây mới đúng.”

Phí Giang Ô hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Quân Vu nói, “Quân Vu, ngươi muốn thế nào?”

Hắn rất muốn ra tay, nhưng hắn cũng không dám. Không phải đại chiến sinh tử giữa thần đình, Thế Giới Thần như hắn mà tham gia vào, sẽ lập tức bị tất cả thần đình liên hợp thỏa phạt, Phí Giang Ô hắn không gánh nổi trách nhiệm này.

“Bắt người này lại.” Lam Tiểu Bố dẫn đầu Bách Ly quân giờ phút này đã đánh tan Xương Tinh quân của Kính Phương Thần Đình, Lam Tiểu Bố lại dẫn người vây bắt người chỉ huy Xương Tinh quân Mẫn Luân.

Mẫn Luân cũng vô cùng hốt hoảng, hắn không ngờ lần này sau khi Bách Ly quân đến, Xương Tinh quân của hắn lại không đánh thắng được. Chỉ trong chớp mắt, chính bản thân hắn cũng bị vây bắt, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không kịp. Cái này không giống với tưởng tượng của hắn lắm, trong tưởng tượng của hắn, Bách Ly quân đến đây chính là dâng đồ ăn, bây giờ sao bọn hắn lại biến thành đồ ăn rồi?

Trong khoảng thời gian ngắn, Đơn Vũ Thành đã sớm dẫn theo tàn binh bại tướng của mình nhanh chóng rút ra khỏi chiến trường, mà đối mặt với mười mấy cường giả thiên thần cảnh nghiền ép đến, Xương Tinh quân đã trực tiếp chạy tán loạn.

Mẫn Luân không hề phản kháng, để mặc cho Thạch Dật trói lại, trong miệng lại nói, “Ta chính là Mẫn Luân của Kính Phương Thần Đình, là Thất vương tử của thần đình.”

“Giết!” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Thạch Dật biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, nếu như quả thật muốn giết Mẫn Luân thì đã không bắt hắn lại.

“Khoan đã…” Nhìn thấy có người thật sự muốn ra tay, Mẫn Luân vội vàng kêu lên, “Ngươi không thể giết ta được, ta là con trai của Phương Đế.”

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Phương Đế lợi hại lắm à? Chẳng lẽ cả thần giới này chỉ có mình Phương Đế có quyền định đoạt sao? Cho dù thần giới này là do Phương Đế định đoạt, nơi này cũng do ta quyết định, giết!”

Thạch Dật lấy trường đao ra, sát khí bao trùm Mẫn Luân.

“Đừng ra tay, ta giao đồ ra.” Sắc mặt Mẫn Luân thay đổi, hắn có thể giết người khác, nhưng đến lượt hắn bị giết, hắn lại không thể chịu nổi.

Lam Tiểu Bố cuốn một cái, chiếc nhẫn của Mẫn Luân lập tức bị hắn lấy đi, thần niệm của hắn quét một cái, lập tức bị kinh sợ. Đây là gia hỏa giàu có nhất mà hắn gặp được sau khi đến thần giới này. Chiếc nhẫn kia vốn chính là một thế giới, bên trong bất cứ thứ gì cần có đều có cả.

Mười mất viên đá màu xám tản mát ra hơi thở khai thiên tích địa được đặt trong một cái hộp ngọc, Lam Tiểu Bố biết đây chính là Vũ Trụ Nguyên Tức đã gây nên trận chiến lần này.

Lam Tiểu Bố ném chiếc nhẫn vào trong Vũ Trụ Duy Mô, rồi nói với Thạch Dật, “Dẫn theo người này, đi gặp Quân soái.”

“Vâng.” Thạch Dật lớn tiếng đáp.

Nếu như nói trước đó, rất nhiều người của lĩnh thứ mười đều muốn đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, thậm chí sau khi tấn cấp lên thiên thần cảnh rồi, cũng không có người nào có ý định bỏ đi, hoàn toàn là vì Lam Tiểu Bố có tiềm lực và trách nhiệm. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn có vận may, có thể tìm được thánh địa tu luyện trong rừng bia. Đương nhiên, cũng có người vì tình hữu nghị mà tình nguyện ở lại bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Nhưng sau trận chiến này, không có người nào dám có chút xem thường Lam Tiểu Bố. Thậm chí bọn hắn có thể khẳng định, người có sức chiến đấu mạnh nhất trong lĩnh thứ mười chính là Lam Tiểu Bố.

Trong tình huống không biết tình hình nội bộ của lĩnh thứ mười, hai mươi tu sĩ thiên thần cảnh kia đã xông đến đây, Lam Tiểu Bố đã chia ba người bọn hắn đối phó với một người, tu sĩ thiên thần cảnh còn lại kia là do Lam Tiểu Bố tự mình đối phó.

Kết quả Lam Tiểu Bố đã giết chết đối thủ đầu tiên, mà bọn hắn cũng vì Lam Tiểu Bố giết chết đối thủ rồi đến hỗ trợ, lúc này mới kích phát toàn bộ sĩ khí.

“Đồ ta đã đưa cho ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?” Thấy Lam Tiểu Bố không thả mình ra, trong lòng Mẫn Luân có chút luống cuống.

“Nếu như ngươi còn dám nói nhảm, ta sẽ thay đổi ý định.” Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Mẫn Luân, Mẫn Luân bị hù nhanh chóng ngậm miệng lại.

Xương Tinh quân bởi vì ứng đối gặp sai lầm nghiêm trọng, bại trận trong thời gian cực ngắn. KHi Lam Tiểu Bố bắt được Mẫn Luân, Phí Giang Ô đã cho người thu bại binh lại. Quân tu sĩ khoảng 15000 người, bây giờ còn lại chưa đầy 5000 người. Đây là vì Lam Tiểu Bố không có lòng cảm mến gì với Diên Tinh Thần Đình, cho nên lười đi băt bại quân lại. Nếu không thì trong 5000 quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình, có ít nhất là 3000 người đã bị bắt thành tù binh.

“Đa tạ ơn cứu mạng của vị thống lĩnh này, Đơn Vũ Thành nhất định sẽ báo đáp.” Đơn Vũ Thành máu me khắp người, vết thương chồng chất bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, cúi người hành lễ.

Hắn là thật lòng cảm ơn Lam Tiểu Bố, nếu như không nhờ có Lam Tiểu Bố, đừng nói là giữ được đồ, mạng nhỏ nhất định cũng không còn nữa.

“Ta tuân theo mệnh lệnh của Quân soái đến đây, ngươi nên cảm tạ

Quân soái đi.” Lam Tiểu Bố xua tay nói, hắn không hề có chút hứng thú nào với mấy vị con trai Đạo Quân thần đình này.

Chương 1029: Nghiền ép. (2)

Nếu như hắn muốn, bây giờ hắn đã làm Đạo Quân của Đại Uyên Thần ĐÌnh rồi.

“Vâng.” Đơn Vũ Thành đáp lại, vẫn hành lễ cảm tạ một lần nữa.

“Ha ha, Tiểu Bố, tốt lắm. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thứ soái của Bách Ly quân ta, nếu có một ngày ta xảy ra chuyện, ngươi chính là thống soái của Bách Ly quân ta.” Quân Vu cười ha ha một tiếng, chủ động tiến lên đón.

“Quân soái, lần này các ngươi thắng, có thể giao Mẫn Luân lại cho chúng ta không?” Phí Giang Ô thấy Mẫn Luân bị bắt đi, cũng chỉ có thể dẫn theo một đám tàn binh đến.

Quân Vu từ tốn nói, “Chuyện này ta cũng không thể nào làm chủ được, Bách Ly quân nghe lệnh, lập tức quay về Bách Ly thần thành.”

Nếu như không phải thực lực của Diên Tinh Thần Đình và Kính Phương Thần Đình chênh lệch quá lớn, hắn nhất định đã giết sạch quân tu sĩ của Kính Phương Thần Đình ở đây rồi. Đáng tiếc, hắn không thể làm, như vậy sẽ hại Diên Tinh Thần Đình.

“Vâng. “m thanh đáp lại vô cùng vang dội.

Bách Ly quân hơn tám ngàn người, lại cộng thêm người của Đơn Vũ Thành, có tất cả khoảng mười hai ngàn người, mỗi người đều cố ý hét thật lớn, khí thế quả thật kinh người.

Nhìn Quân Vu dẫn người rời khỏi, Phí Giang Ô biết vấn đề này không thể trì hoãn được. Hắn lập tức phát một đạo tin tức cho Đạo Quân

Phương Đế Kính Phương Thần Đình, quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình chiến bại, Mẫn Luân đã bị bắt đi.

…

“Rượu này của ta không tệ đúng không?” Đạo Quân Mẫn Tây Tiêu của Kính Phương Thần Đình cười ha ha một tiếng, cất bầu rượu đi.

Chuyện hắn lo lắng nhất chính là đám người Triệt Đế sẽ đến đây đòi chia một chén canh, cũng may cho đến bây giờ, đám người Triệt Đế vẫn không đến, điều này khiến hắn yên tâm không ít. Còn đại chiến ở thần tiệm Mặc Hà, hắn đoán lúc này cũng nên kết thúc rồi.

Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình bình tĩnh lại, hắn từ tốn nói, “Ta nghĩ đại chiến mà các ngươi đang chờ đợi cũng sắp kết thúc rồi, hai đứa con trai không nên thân kia của ta chắc cũng đã bị các ngươi bắt rồi, bây giờ có thể thả ta đi được chưa?”

U Đế ra vẻ không vui lắm nói, “Đơn huynh, lời này ngươi nói hơi khó nghe rồi đó, hôm nay chúng ta chỉ là bằng hữu ngồi ôn chuyện với nhau mà thôi. Phương Đế còn lấy rượu ngon ra dùng, xem ngươi nói đi, thật giống như hai chúng ta đang bắt giam ngươi vậy. Ngươi nhìn thử xem, nơi đây có cấm chế không? Chúng ta có ra tay không?”

Mẫn Tây Tiêu đang định nói chuyện, thông tin châu trong tay hắn đột nhiên sáng lên.

Nhìn thấy cảnh này, những người trong phòng đều hiểu ra, trận chiến đấu kia đã kết thúc rồi, chắc đã bắt được Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm.

Mẫn Tây Tiêu cười cười, thần niệm xem xét thông tin châu, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi.

“Phương Đế, chắc là có chuyện gì khác sao?” Thấy sắc mặt Phương Đế thay đổi, hơn nữa còn trở nên khó chịu, Đạo Quân Hòa Đế của Sùng Ngọc Thần Đình không nhịn được hỏi.

Mẫn Tây Tiêu nhìn chằm chằm Đơn Đinh ha ha một tiếng, “Diễn Đế quả nhiên là tài giỏi, ở chỗ này tiếp mấy lão gia hỏa chúng ta uống rượu, lại âm thầm phái Bách Ly quân đánh Xương Tinh quân của Kính Phương Thần Đình ta tơi bời, cứu Đơn Vũ Thành đi còn chưa tính, ngay cả đứa con trai Mẫn Luân không nên thân của ta cũng bị Quân Vu bắt đi. Lợi hại thật, lợi hại.”

Trong miệng thì nói lợi hại, nhưng trong lòng lại nghĩ có nên trực tiếp xử lý Diễn Đế hay không. Nhưng mà ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị gạt đi, nếu như hắn dám ra tay xử lý Diễn Đế, đừng nói là người khác, chính cả U Đế và Hòa Đế đang ở bên cạnh đây cũng sẽ lập tức thoát thân ra khỏi chuyện này,.

Kính Phương Thần Đình có mạnh đến đâu cũng không thể đối phó với chuyện kế tiếp.

Đơn Vũ Thành được cứu? Ngay cả Mẫn Luân cũng bị Quân Vu bắt được?

Cho dù là U Đế hay Hòa Đế đều cảm thấy không thể tin được, Bách Ly quân có thể đi cứu người, bọn họ cũng biết. Nhưng chuyện mấu chốt là Bách Ly quân có thể cứu được người sao?

Có thể khẳng định, cho dù Bách Ly quân đi cứu Đơn Vũ Thành hay Đơn Hạo Viêm, vậy thì cũng là có đi mà không có về, sao mà cứu được chứ?

“Ngươi nói Quân Vu dẫn Bách Ly quân đi cứu Vũ Thành? Còn bắt được Mẫn Luân?” Đơn Đinh cũng hoảng sợ trước tin tức này, hắn thậm chí còn đứng lên.

Mẫn Tây Tiêu có chút nghi ngờ, thái độ của Đơn Đinh không giống như giả bộ, chẳng lẽ Đơn Đinh không biết chuyện này?

Mặc kệ có biết hay không, Mẫn Luân tuyệt đối không thể bị bắt đi được.

Mẫn Tây Tiêu hít một hơi thật sâu, thả chậm giọng điệu của mình, “”Đơn huynh, chuyện này là chuyện của mấy đứa nhỏ, nhưng mà đánh cũng đã đánh, giết cũng đã giết rồi. Mong rằng Diễn Đế có thể nể tình mọi người quen biết nhiều năm, thả Mẫn Luân ra.”

Trong lòng Đơn Đinh cười lạnh, trước đó ta cầu xin các ngươi thả con của ta ra, có ai đồng ý không hả?

Nhưng mà hắn cũng không nói ra lời, mà lấy thông tin châu ra rồi nói, “Ta phát tin tức xác thực một chút.”

…

Tâm trạng của Quân Vu vô cùng thoải mái, trận đại chiến lần này đánh thật quá sung sướng, mấu chốt là còn đánh vô cùng đơn giản. Lam Tiểu Bố tiến lên đã lập tức để chín lĩnh chia cắt đại quân của đối thủ, sau đó tập trung cường giả xử lý thiên thần cảnh của đối phương, chuyện tiếp theo đơn giản như trở bàn tay, không có chút khiêu chiến nào.

Hắn suy nghĩ một chút, nếu như để cho hắn chỉ huy, cũng sẽ không được đơn giản rõ ràng như vậy. Có đôi khi một chuyện vô cùng đơn giản, chỉ là rất nhiều người biến chuyện đơn giản đó trở nên phức tạp mà thôi.

Lúc đầu hắn định để Lam Tiểu Bố rời khỏi Bách Ly thần thành, bây giờ đã lập được đại công như thế, có lẽ tạm thời không cần phải đi.

Đơn Vũ Thành đứng bên cạnh nói, “Quân soái, không phải chúng ta sẽ tiện đường đi cứu lão tam Đơn Hạo Viêm luôn sao?”

Quân Vu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chẳng nói một chữ nào. Cứu Đơn Hạo Viêm, ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Hắn gia nhập quân tu sĩ là vì tìm kiếm chỗ đặt chân, bây giờ đã có chỗ đặt chân rồi, tiếp theo là đi tìm Liễu Ly và lão Triệu. Đơn Hạo Viêm là cái gì, đừng có lãng phí thời gian của hắn.

Quân Vu thở dài, hắn biết Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ không đi cứu Đơn Hạo Viêm, lúc hắn đang định nói chuyện thông tin châu đột nhiên sáng lên.

Chương 1030: Đạo Quân lạnh bạc.

“Tiểu Bố, là tin tức Diễn Đế gửi tới, Diễn Đế hỏi có phải chúng ta đã cứu được Đơn Vũ Thành, đồng thời bắt được Mẫn Luân hay không.” Quân Vu không trả lời tin tức ngay, mà nói nội dung tin tức cho Lam Tiểu Bố biết.

“Lúc này Diễn Đế đột nhiên phát tin tức, vậy chắc là đang bị người khác kiềm chế?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu gật đầu, “Đúng vậy, nếu như ta đoán không sai, trong số những người đang kiềm chế Diễn Đế có Đạo Quân Phương Đế của Kính Phương Thần Đình.”

Câu nói tiếp theo không cần phải nói Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, Phương Đế kiềm chế Diễn Đế, rõ ràng là muốn diệt trừ Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm. Không ngờ bây giờ tình huống lại bị đảo ngược, Đơn Hạo Viêm có bị tiêu diệt hay chưa, hắn không biết, nhưng mà Đơn Vũ Thành đã được Bách Ly quân bọn hắn cứu được.

Lúc này Diễn Đế phát tin tức đến, chuyện đó lập tức rõ ràng. Nhất định là Phương Đế muốn cứu Mẫn Luân, cho nên mới nhờ đến Diễn Đế nói chuyện. Còn chuyện cứu Mẫn Luân như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng không cần biết nội dung cụ thể ra sao, cũng có thể đoán được là dùng Mẫn Luân đổi lấy Đơn Hạo Viêm.

Quân Vu nói cho Lam Tiểu Bố biết nội dung tin tức, là muốn xem Lam Tiểu Bố lựa chọn như thế nào. Bởi vì tin tức sau đó nhất định là trao đổi Đơn Hạo Viêm, trước khi tin tức phía sau còn chưa phát đến, Lam Tiểu Bố có thể giết chết Mẫn Luân. Nếu như Lam Tiểu Bố tthật sự muốn giết chết Mẫn Luân, hắn cũng không thể nào ngăn cản được. Dù sao thì Mẫn Luân cũng là do Lam Tiểu Bố bắt được. Nhưng mà một khi giết Mẫn Luân, Lam Tiểu Bố cũng chỉ có thể rời khỏi Bách Ly quân.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đã thế thì cứ làm theo ý của DIễn Đế đi.”

Cho dù nhìn từ góc độ nào mà cân nhắc, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không giết Mẫn Luân. Mẫn Luân thật sự đã giết rất nhiều người trong quân tu sĩ của Diên Tinh Thần Đình, nhưng chuyện này có liên quan gì đến Lam Tiểu Bố hắn?

Nếu như Mẫn Luân giết đại quân tu sĩ của Ngũ Vũ Tiên giới hắn, vậy hắn sẽ hoàn toàn không quan tâm đến lời Diễn Đế nói, trực tiếp xử lý Mẫn Luân.

Bây giờ hắn mà giết chết Mẫn Luân, tác dụng duy nhất chính là khiến Phương Đế Kính Phương Thần Đình truy nã Lam Tiểu Bố ở khắp thần giới. Hắn cũng không phải ăn no rửng mở, muốn cho bản thân mình có thêm một tấm lệnh truy nã.

Lam Tiểu Bố đi đến bên cạnh Mẫn Luân, vỗ vỗ bả vai Mẫn Luân, lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Mẫn Luân rồi nói, “Chiếc nhẫn của ngươi trả lại cho ngươi.”

Thế giới kia cả Mẫn Luân, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần, thậm chí cả thần tinh trong nhẫn hắn cũng chẳng thèm động đến, thứ Lam Tiểu Bố lấy đi chính là tất cả Mặc Kim trong nhẫn, trừ Mặc Kim ra, Lam Tiểu Bố còn lấy đi một khối Thần Quang Sơ Mộc trong nhẫn của Mẫn Luân.

Thần Quang Sơ Mộc là bảo vật vô giới, có thể nói trong tất cả những thứ bên trong thế giới của Mẫn Luân, không có cái nào quý giá bằng khối Thần Quang Sơ Mộc này. Lam Tiểu Bố không biết làm thế nào mà Mẫn Luân lấy được Thần Quang Sơ Mộc, nhưng mà hắn đã nhìn thấy thứ này, vậy thì không thể nào bỏ qua được. Mà Mẫn Luân ném Thần Quang Sơ Mộc qua một bên, tựa như cũng không biết được giá trị của cái Thần Quang Sơ Mộc này.

Cho dù Mẫn Luân có biết giá trị của Thần Quang Sơ Mộc, đồng thời Phương Đế của Kính Phương Thần Đình có vì Thần Quang Sơ Mộc mà đuổi cùng giết tận hắn, hắn cũng sẽ không giao cái Thần Quang Sơ Mộc này ra.

…

Sắc mặt Mẫn Tây Tiêu của Kính Phương Thần Đình có chút âm trầm, hắn tthật sự không ngờ được, Bách Ly quân làm sao có thể cứu được Đơn Vũ Thành, còn bắt được Mẫn Luân.

Thông tin châu của Đạo Quân Đơn Đinh Diên Tinh Thần Đình cuối cùng cũng sáng lên, Đơn Đinh vốn đang cực kỳ mong đợi, sau khi thấy tin tức Quân Vu gửi đến chỉ muốn cười thật to. Hắn thật không ngờ chuyện này là thật, Quân Vu cứu được Đơn Vũ Thành, đồng thời bắt được Mẫn Luân.

“Diễn Đế, chuyện ta cần ngươi đã xác định rồi chứ?” Mẫn Tây Tiêu nhịn nhục hỏi một câu.

Đơn Đinh gật đầu, ra vẻ thở dài nói, “Bọn tiểu bối này đúng là gây chuyện quá rồi, lại còn bắt người.”

Mẫn Luân chính là người mà Mẫn Tây Tiêu xem trọng nhất, cũng là đứa con được mong đợi nhất, hắn không có tâm trạng tiếp tục giả vờ khốn khổ giày vò với Đơn Đinh, dứt khoát nói, “Nếu như ta đoán không sai, Đơn Hạo Viêm đã bị quân tu sĩ Bách U Thần Đình bắt được rồi. Bặc huynh, ta có yêu cầu hơi quá đáng…”

Đạo Quân của Bách U Thần Đình là Bặc Tri, hắn không đợi Mẫn Tây Tiêu nói xong, đã cười ha ha nói, “Ta vừa nhận được tin tức, quân tu sĩ của Bách U Thần Đình ta quả thật đã diệt một nhánh quân tu sĩ ở thần tiệm Mặc Hà, đồng thời bắt được thống lĩnh, hình như kẻ đó tên là Đơn Hạo Viêm. Mẫn huynh, tên Đơn Hạo Viêm này ta giao cho ngươi xử lý đấy.”

“Đa tạ Bặc huynh.” Mẫn Tây Tiêu cảm tạ một câu, sau đó nói với Đơn Đinh, “Diễn Đế, có thể dùng Đơn Hạo Viêm trao đổi với Mẫn Luân hay không?”

Cũng giống như mức độ quan trọng của Mẫn Luân trong lòng Mẫn Tây Tiêu, Đơn Hạo Viêm cũng vô cùng quan trọng đối với Đơn Đinh. Nếu như là Đơn Vũ Thành, Đơn Đinh nhất định sẽ có thêm một vài điều kiện, đó chính là mang cả đồ của Đơn Vũ Thành trả lại. Thế nhưng Đơn Hạo Viêm thì hắn không dám làm như vậy.

Bởi vì người bắt được Đơn Hạo Viêm không phải là Mẫn Tây Tiêu mà là Bặc Trì, nếu như Bặc Trì không đồng ý trả lại đồ thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn. Mẫn Tây Tiêu rất coi trọng Mẫn Luân, điều này ai cũng biết. Chỉ cần Bặc Trì không đồng ý trả đồ lại, vậy Mẫn

Tây Tiêu kia nói không chừng sẽ tạo áp lực cho Bặc Trì. Lúc này, Bặc Trì chỉ cần cho người của hắn giết chết Đơn Hạo Viêm là được. Đến lúc đó đẩy trách nhiệm cho thủ hạ của mình, ai có thể trách Bặc Trì được chứ?

Chương 1031: Đạo Quân lạnh bạc. (2)

“Được rồi, mấy đứa nhỏ cãi nhau ầm ĩ quả thật là rất phiền, lần này trở về ta nhất định phải dạy bảo thất tốt cái đứa không nên thân này.” Sau khi cân nhắc được mất rồi, Đơn Đinh không chút do dự đồng ý với đề nghị của Mẫn Tây Tiêu.

Bách Ly quân còn chưa trở về Bách Ly thần thành, Mẫn Luân đã bị dẫn đi trao đổi người.

Đơn Vũ Thành được Bách Ly quân cứu lặng lẽ gọi Lam Tiểu Bố đến, chủ động nói ra, “Lam soái, ta đã nghe nói rồi, nếu như không nhờ có ngươi, mạng nhỏ của Đơn Vũ Thành ta đã không còn rồi. Đại ân này không lời cảm tạ nào có thể biểu đạt hết, tương lai nếu có chuyện gì, ngươi cứ việc nói, chỉ cần Đơn Vũ Thành ta có thể làm được.”

Sau khi nói xong, còn cảm thấy tâm ý của mình còn chưa đủ, lại nói tiếp, “Lam soái, ta nói thật với ngươi, lúc đó không phải là ta muốn đi cứu lão tam Đơn Hạo Viêm, mà là ta không thể không nói như vậy. Quân soái nói cho ta biết ngươi và lão tam có chút khoảng cách, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ đứng về phía ngươi.”

Đơn Vũ Thành hắn dù sao cũng là một đại vương tử, nếu như mình được cứu, còn không nói trước mặt mọi người nên đi cứu Đơn Hạo Viêm, vậy lão cha Đơn Đinh sẽ cảm thấy hắn như thế nào?

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đa tạ đại vương tử, đó cũng chỉ là chuyện trong khả năng của ta thôi.”

Tranh đấu nội bộ trong Diên Tinh Thần Đình, Lam Tiểu Bố cũng không muốn tham gia, những chuyện này không liên quan gì đến hắn. Chuyện lần này xong xuôi, hẳn hẳn có thể lấy được một chút thân phận, nếu như thế, hắn có thể quang minh chính đại tìm kiếm Liễu Ly, Ngu Xúc và lão Triệu ở thần giới này.

Đơn Vũ Thành từ chỗ Quân Vu biết đươc tiềm lực của Lam Tiểu Bố, hắn cười một cái rồi nói, “Lần này đến thần tiệm Mặc Hà tìm kiếm Mặc Kim, lúc đầu là đấu pháp giữa ta và lão tam. Đạo Quân đã đích thân hứa hẹn, ai làm tốt hơn thì có thể lấy được vị trí Thần Tử.”

Nói bóng gió chính là, chờ ta trở thành Thần Tử rồi, có thể trợ giúp ngươi.

Lam Tiểu Bố còn đang định nói chuyện, một tu sĩ đã vội vàng đến, “Đại vương tử, Lam thứ soái, Đạo Quân sắp tới rồi.”

Đơn Vũ Thành giật mình, vội vàng nói, “Lam soái, ngươi đi gặp Đạo Quân cùng ta đi. Lần này ngươi lập được đại công, ta chắc chắn sẽ không để ngươi bị thua thiệt.”

Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một câu, hắn biết ý của Đơn Vũ Thành, đó là vì hắn đã giết Mông u.

Phi thuyền còn chưa đến Bách Ly thần thành, Quân soái đã ra lệnh cho hơn một vạn quân tu sĩ đứng ở trên boong chiến thuyền. Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Đơn Vũ Thành đến, vội vàng nói, “Đại vương tử, Tiểu Bố, đến bên này.”

Mọi người vừa đứng vững, mấy thân ảnh đã xuất hiện đáp xuống chiến thuyền, đứng trên boon thuyền.

Người cầm đầu có làn da hơi đen, dáng người cũng hơi béo, dáng vẻ giống Đơn Vũ Thành đến mấy phần. Đạo vận quanh người đã được thu bớt lại, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể nhìn ra được thực lực của đối phương. Lam Tiểu Bố không cần đoán, cũng biết người này nhất định chính là Đạo Quân Diễn Đế của Diên Tinh Thần Đình, cũng chính là Đơn Đinh.

Bên cạnh Đơn Đinh có mấy vị cường giả, những người này ai ai cũng không kém gì Quân Vu. Mà đứng gần Đơn Đinh nhất là một nam tử trẻ tuổi. Tu vi của nam tử trẻ tuổi này chỉ sợ là thiên thần cảnh viên mãn, hơi thở còn mạnh mẽ hơn Đơn Vũ Thành rất nhiều.

Hơn nữa tướng mạo anh tuấn, nhìn chính là một soái ca. Lam Tiểu Bố thầm than, gia hỏa này nhất định chính là Đơn Hạo Viêm, so với Đơn Vũ Thành có tướng mạo bình thường, bề ngoài Đơn Hạo Viêm tốt hơn mấy phần.

“Quân Vu dẫn theo thứ soái Bách Ly quân Lam Tiểu Bố, cùng toàn thể quân tu sĩ kính chào Diễn Đế, Diễn Đế vạn cổ.” Quân Vu kính cẩn tiến lên thi lễ.

Lam Tiểu Bố thấy Quân Vu nhắc đến mình, cũng đi theo sau bước lên thi lễ.

Đơn Vũ Thành cũng tiến lên phía trước nói, “Đơn Vũ Thành kính chào phụ vương, phụ vương vạn cổ.”

Đơn Đinh gật đầu, sau đó nói: “Quân soái, lần này ngươi đã lập được đại công, chẳng những cứu được Vũ Thành mà còn bắt được Mẫn Luân, dùng Mẫn Luân cứu Hạo Viêm. Bách Ly quân tốt lắm, lần này ngươi làm càng tốt.”

Quân Vu đang định nói công lao lần này thật ra không phải là hắn, không ngờ Đơn Đinh hoàn toàn không chờ hắn mở miệng đã nghiêm nghị nói, “Ai là Lam Tiểu Bố, đứng ra.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, lão gia hỏa này ăn thuốc nổ sao? Bố gia ngươi tốt xấu gì cũng cứu được hai đứa con trai của ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi đi, còn dùng giọng điệu này mà nói chuyện với ông đây.

Nhưng bây giờ trong tình thế người khác mạnh, hắn không thể không đứng dậy, “Lam Tiểu Bố kính chào Đạo Quân.”

“Lam Tiểu Bố, ngươi có biết tội của ngươi không?” Giọng nói của Đơn Đình ẩn chứa sát khí.

“Đạo Quân…” Quân Vu lên trước định nói chuyện.

Đơn Đinh xua tay chặn lại, “Nơi này không có chuyện của ngươi.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã biết Đơn Đinh này tuyêt đối là một hạng người lạnh bạc, làm việc tại thần đình của loại người này, thật sự là buồn nôn như nuốt phải ruồi.

Sau khi quát Quân Vu lui xuống, Đơn Đinh lại nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Lam Tiểu Bố, ngươi dám giết Hành Lệnh Thần Sứ của Diên Tinh Thần Đình, ti chủ Bảo KHí ti Mông u, phải bị tội gì?”

Trong lòng Quân Vu trầm xuống, hắn đắc tội với Mông u, bị nhốt đã nhiều năm. Trụ cột đứng đầu của thần đình Da kỳ cũng vì chuyện này mà mất mạng, bây giờ Lam Tiểu Bố bị Đạo Quân định tội, sao có thể có kết cục tốt được? Cho dù như thế nào, hắn nhất định phải bảo vệ tính mạng của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lại vô cùng bình tĩnh, ôm quyền cao giọng nói, “Đạo Quân, ta cũng không biết ta có tội gì. Mông u quả thật là do ta giết, nhưng mà ta cũng chỉ dựa theo ý chỉ của Đạo Quân mà giết thôi. Đâọ Quân đã cứng rắn muốn gán cái tội ác này lên người ta, ta cũng không dám thừa nhân.”

Lúc này, Lam Tiểu Bố có chút cảm tạ Quân Vu, Quân Vu đã dẫn toàn bộ Bách Ly quân đến boong thuyền, nhìn như đang chờ kiểm duyệt, nhưng thật ra là vì giúp đỡ Lam Tiểu Bố hắn.

Đơn Đinh giận giữ, “Ta ra lệnh cho ngươi giết Mông u lúc nào chứ?”

Chương 1032: Bố gia không chơi với ngươi nữa.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Theo điều luật thứ 321, mục thứ 3 đại luật quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình đã nói rõ, bất cứ người nào cũng không được nhúng tay vào quy hoạch tác chiến của sáu quân Diên Tinh Thần Đình, không cho phép can thiệp hoặc ra lệnh cho thống soái. Người vi phạm, chém! Mông u ở Bách Ly quân khoa tay múa chân, cưỡng ép sai bảo Bách Ly quân xuất quân theo ý của hắn. Ta thân là thứ soái của Bách Ly quân, giết hắn chính là làm theo kỷ luật trong quân, cũng không hề làm trái bất cứ điều luật nào.”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Đại luật quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình là do Đạo Quân tự mình đặt ra, ta dựa theo quy định mà giết Mông u, đương nhiên chính là làm theo chỉ thị của Đạo Quân.”

Quân Vu nghe vậy thì âm thầm thở dài, hắn biết Lam Tiểu Bố sẽ không ở lại quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình nữa. Nếu không thì vừa rồi khi Lam Tiểu Bố trả lời, hắn phải nói mấy chữ Đạo Quân tại thượng, có thể thấy Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nhắc đến.

Thái độ của Lam Tiểu Bố thế nào, Đơn Đinh rõ ràng cũng nhìn thấy, hắn cười lạnh trong lòng, thật sự không nghĩ ra được, Lam Tiểu Bố lại nhàm chán đến mức đi xem đại luật quân tu sĩ dài dòng kia như thế. Hắn sao lại không biết trong đại luật quân tu sĩ lại có một quy định như vậy, nhưng mà Mông u là người hắn phái đi, tuân theo mệnh lệnh của hắn.

“Lam Tiểu Bố, lúc đó Mông u đã đưa ra ý kiến gì?” Đơn Đinh bình tĩnh trở lại, nếu không hù được Lam Tiểu Bố, vậy hắn sẽ để Lam Tiểu Bố chết một cách cam tâm tình nguyện.

Bên trong đại luật còn một quy định nữa, mục thứ nhất có nói. Nếu người người can thiệp vào đề nghị của quân tu sĩ là tuân theo ý của Đạo Quân, đồng thời đề nghị này cũng không làm ảnh hưởng đến kế hoạch đại chiến quân tu sĩ và chuyện thành bại, vậy thì cứ dựa vào ý của Đạo Quân mà làm.

Mông u là tuân theo ý chỉ của hắn điều động Bách Ly quân xuất quân, đồng thời đi cứu Đơn Hạo Viêm trước. Hơn nữa Bách Ly quân đi cứu Đơn Hạo Viêm trước cũng không ảnh hưởng đến lần thắng bại trong trận chiến này, bởi vì quân tu sĩ Bách U Thần Đình vây bắt Đơn Hạo Viêm, về thực lực còn yếu hơn quân tu sĩ đang vây bắt Đơn Vũ Thành.

Lam Tiểu Bố không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói, “Mông u chỉ là một người ngoài, thế mà lại bảo chúng ta đi cứu tam vương tử Đơn Hạo Viêm trước. Phải biết rằng lúc đó vị trí của tam vương tử cách Bách Ly thần thành xa hơn, chúng ta đi cứu tam vương tử Đơn Hạo Viêm mà từ bỏ cứu đại vương tử Đơn Vũ Thành, vậy chẳng khác nào bỏ gần tìm xa. Có lẽ đến khi chúng ta đến, tam vương tử đã bị bắt, mà chúng ta thì chẳng thể cứu được một ai. Mà trên thực tế, hai vương tử chúng ta đều đã cứu được.”

Lam Tiểu Bố cũng không rõ giữa Đơn Vũ Thành và Đơn Hạo Viêm ai cách Bách Ly thần thành xa hơn, nhưng mà hắn tin khoảng cách cũng không khác nhau lắm, có chút khoảng cách đối với quân tu sĩ mà nói, hoàn toàn không là gì cả. Nhưng hắn lại cứ muốn nói như vậy, Đơn Đinh ngươi không phục thì tự ngươi đi tìm hiểu đi.

Đơn Đinh cười lạnh, hôm nay hắn không báo thù cho Mông u, hắn làm sao có thể trả lời Mông Tương được? Lam Tiểu Bố giải thích lại vừa hay hợp ý hắn.

Đối mặt với loại người không tuân theo Đạo Quân như Lam Tiểu Bố, sát ý trong lòng hắn lại càng mạnh, đang định nói nơi Đơn Hạo Viêm bị vây bắt còn gần Bách Ly thần thành hơn, hơn nữa Đơn Hạo Viêm lại càng dễ cứu hơn, Lam Tiểu Bố lại nói tiếp, “Đương nhiên, đây chỉ là lý do phụ mà thôi.”

Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được sát ý của Đơn Đinh đối với mình, hắn biết hôm nay mình đã không còn đường lui rồi.

“A, còn nguyên nhân gì nữa, ngươi hãy nói ra hết đi. Diên Tinh Thần Đình ta thưởng phạt rõ ràng, đúng chính là đúng, sai chính là sai. Nếu như cố kiếm cớ, có công lao lớn đến đâu, trước đại luật quân tu sĩ, cũng không thể trốn thoát. Nếu như lập công lớn Diên Tinh Thần Đình ta nhất định sẽ trọng thưởng.” Đơn Đinh chậm rãi nói ra.

Hắn đang nói cho toàn bộ quân tu sĩ Bách Ly quân biết, Đơn Đinh hắn hôm nay giết Lam Tiểu Bố là dựa theo đại luật mà giết, chính là quân quy, không phải là tùy tiện giết người.

Lam Tiểu Bố lại cao giọng nói ”Bởi vì Mông u và ta có thù.”

“Ai…” Đơn Đinh thở dài một hơi, giọng điệu cực kỳ tiếc nuối và thương cảm mà nói, “Một trong những điều luật nghiêm khắc nhất trong đại luật Diên Tinh Thần Đình ta chính là nếu như ai dám mang thù riêng vào đại quân tu sĩ, chém! Lam Tiểu Bố, ngươi là người trẻ tuổi mà ta coi trọng nhất, ta rất mong trong tương lai ngươi có thể trở thành thống soái trong sáu quân của ta, nhưng ngươi đã khiến ta quá thất vọng rồi. Vậy mà dám mang thù riêng vào trong đại quân, lần này là may mắn, nếu như không may mắn, chẳng phải sẽ hủy đi toàn bộ Bách Ly quân rồi sao? Lần này ngươi bắt Mẫn Luân đã lập được đại công, ta sẽ bỏ qua, không giết ngươi, cứ thế đi…”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đợi Đơn Đinh nói xong đã lớn tiếng đánh gãy lời Đơn Đinh nói, “Bởi vì ta và Mông u có thù, nếu như ta làm theo ý của Mông u, lần này Bách Ly quân ta nhất định sẽ thua chắc, hơn nữa còn toàn quân bị diệt. Dựa theo đại luật quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, bất kỳ nhân tố bên ngoài nào, đều không được cố ý ngăn cản đại quân tu sĩ thắng lợi.”

Đã trắng trợn muốn giết mình như vậy rồi, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng lười khách sáo với tên Đạo Quân này nữa. Hắn tin rằng trừ khi Đơn Đình muốn tự tay mình giải tán sáu quân, nếu không thì hôm nay không thể giết được Lam Tiểu Bố hắn. Chỉ cần hôm nay không giết được hắn, hắn sẽ có thể đi xa.

Đến nước này, Đạo Quân thì sao chứ, ngắt ngang lời ngươi nói thì thế nào?

“Có thù với Lam Tiểu Bố ngươi, thì Bách Ly quân sẽ thua chắc? Như thế là ngăn cản đại chiến lần này đạt thắng lợi? Lam Tiểu Bố, ngươi cũng quá ngông nghênh rồi đó? Ta có coi trọng ngươi, cũng không cho phép ngươi được trợn mắt nói lời bịa đặt như vậy.” Sắc mặt Đơn Đinh âm trầm nói.

Chương 1033: Bố gia không chơi với ngươi nữa. (2)

Hôm nay hắn nhất định phải lấy một lý do quang minh chính đại bắt Lam Tiểu Bố đi, giao cho Mông Tương từ từ hành hạ.

Lam Tiểu Bố lớn tiếng nói, “Lần này sở dĩ Bách Ly quân ta có thể chiến thắng quân tu sĩ Kính Phương Thần Đình, đó là nhờ vào lĩnh thứ mười ta, lĩnh thứ mười ta có 57 tu sĩ thiên thần cảnh. Ta và Mông u có thù, nếu như ta không nghe theo Mông u, vậy 57 tu sĩ thiên thần cảnh của lĩnh thứ mười ta cũng nhất định không đi tham chiến. Không có lĩnh thứ mười, Bách Ly quân nhất định sẽ bại.”

Đơn Đinh giật mình, “Lĩnh thứ mười có 57 tu sĩ thiên thần cảnh? Ngươi khinh thường ta không biết tình hình quân tu sĩ của mình à?”

Quân Vu nhanh chóng bước tới trước nói, “Bẩm Đạo Quân, đúng là như vậy, trước đó Lam Tiểu Bố ra ngoài làm nhiệm vụ, tìm được một ít cơ duyên, kết quả giúp những người dưới trướng hắn đều tấn một cấp. Dưới trướng hắn đã có thêm 57 cường giả thiên thần cảnh, cũng nhờ có 57 tu sĩ thiên thần cảnh này, lúc này mới có thể đánh tan Xương Tinh quân của Kính Phương Thần Đình.”

Thần niệm Đơn Đinh giờ phút này đã quét đến một góc trong hơn một vạn quân tu sĩ, quả thật ở đó có 57 tu sĩ thiên thần cảnh. Những tu sĩ thiên thần cảnh này đứng cùng một chỗ, rõ ràng chính là lĩnh thứ mười của Lam Tiểu Bố.

“Lĩnh thứ mười của Bách Ly quân tiến lên đáp lời.” Đơn Đinh lập tức kêu lên.

Toàn bộ tám mươi bốn người bao gồm cả Bàng Bất Lận đều tiến lên, đứng sau lưng Lam Tiểu Bố.

Giọng điệu Đơn Đinh ôn hòa nói, “Lam Tiểu Bố nói chuyện khó tin, nói hắn và Mông u có thù, nếu như hắn không đi cứu Đơn Hạo Viêm, vậy các ngươi cũng sẽ không đi, có phải như vậy hay không? Không cần lo lắng, từng người trả lời, ngươi lên trước.”

Đơn Đinh chỉ vào Thạch Dật.

Thạch Dật bước lên nói, “Đạo Quân tại thượng, cho dù không có thứ soái, người của lĩnh thứ mười chúng ta cũng sẽ không nghe theo Mông u. Khi tu sĩ lĩnh thứ mười chúng ta vừa mới được tuyển nhận, đã bị Mông u vô duyên vô cớ giết mất một người. Cho nên, Mông u chỉ khiến chúng ta phản cảm, sẽ không liều mạng mà chiến đấu.”

Đơn Đinh từ tốn nói, “Lui xuống đi, ngươi đi lên.”

Nói xong chỉ chỉ vào Khâu Luân Kiệu.

Nhìn thấy Đơn Đình chỉ Khâu Luân Kiệu lên đáp lời, người của lĩnh thứ mười đều cảm thấy buồn cười, ngươi chỉ người khác thì có khả năng sẽ nói uyển chuyển một chút, ngươi bảo Khâu Luân Kiệu lên trả lời, chẳng phải tự làm mất mặt mình sao.

Chờ Khâu Luân Kiệu tiến lên, Đơn Đinh còn nói thêm, “Không tệ, cảnh giới vững chắc, là một nhân tài. Trả lời cho thật tốt, tương lai Diên Tinh Thần Đình ta sẽ có một chỗ cho ngươi cắm dùi.”

Cài này rõ ràng là đang ám chỉ Khâu Luân Kiệu, chỉ cần ngươi chỉ ra Lam Tiểu Bố đang nói dối, vậy thì ngươi sẽ được trọng dụng.

Khâu Luân Kiệu cũng giống như Lam Tiểu Bố, ngay cả Đạo Quân cũng không gọi, nói thẳng, “Lam thứ soái chính là linh hồn của chúng ta, hắn bảo chúng ta làm gì chúng ta sẽ làm cái đó, nếu như Lam thứ soái khó chịu trong lòng, vậy trong lòng chúng ta cũng sẽ khó chịu. Nếu như Mông u bảo chúng ta đi cứu đại vương tử Đơn Vũ Thành, vậy chúng ta cũng sẽ không đi. Nguyên nhân chính là người này dám khoa tay múa chân với lĩnh thứ mười ta, là kẻ địchc ủa lĩnh thứ mười ta.”

Đơn Hạo Viêm đứng ở đằng sau cười lạnh trong lòng, hắn khẳng định cho dù Mông u không đến đó, Quân Vu cũng sẽ không cứu hắn trước.

Nghe Khâu Luân Kiệu nói, mặc dù Đơn Đinh không hiểu tại sao, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Lam Tiểu Bố nắm lĩnh thứ mười trong tay.

Hắn cười ha ha một tiếng, vô cùng vui mừng nói, “Lam Tiểu Bố là niềm kiêu ngạo của quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình ta, lần này hắn chẳng những lập được đại công mà còn thông qua được bài kiểm tra của ta. Điều này khiến ta càng vững tin hơn, Lam Tiểu Bố có thể ở trong quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình gánh vác trách nhiệm lớn hơn. Lam Tiểu Bố, ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói. Trong Diên Tinh Thần Đình ta, sẽ không có bất cứ người mới nào biến mất.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng vô cùng khinh thường, muốn xử lý hắn? Ha ha, xin lỗi rồi, tự ngươi chơi một mình đi, Bố gia nhà ngươi không tiếp.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Đa tạ Đạo Quân, bởi vì lần này ta lập được đại công. Quân soái đã ban cho ta một phần thưởng, đó chính là chỉ cần ta muốn, ta có thể dẫn theo lĩnh thứ mười rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình bất cứ lúc nào, lấy được sự tự do.”

Quân Vu không hề cho Lam Tiểu Bố phần thưởng này, nhưng mà Quân Vu là thống soái một quân, có tư cách ban phần thưởng này. Lúc đầu Lam Tiểu Bố cũng không định rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Đơn Đinh, hắn không muốn ở lại quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình thêm một giây phút nào nữa.

Quân Vu khẽ giật mình, hắn không ban phần thưởng này cho Lam Tiểu Bố. Nhưng mà hắn vẫn nhanh chóng tiến lên nói, “Đạo Quân tại thượng, bởi vì lần này công lao Lam Tiểu Bố lập được quá lớn, ta quả thật đã ban cho hắn một phần thưởng đặc biệt.”

Trong lòng Đơn Đinh bùng lên lửa giận rồi biến mất, dù sao thì đối mặt với nhiều tu sĩ như vậy, hắn vẫn phải cười tủm tỉm nói, “Được, với công lao mà ngươi lập được, cho dù có trở thành thống soái một phương cũng được. Chỉ là tu vi của ngươi còn chưa đủ, không sao cả, Diên Tinh Thần Đình ta bao năm qua cũng đã tích lũy vô số bảo vật, giúp ngươi tăng lên cảnh giới Thế Giới Thần vẫn được. Đúng rồi, Lam Tiểu Bố, chiếc nhẫn của Mẫn Luân là do ngươi lấy sao?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, may mà Bố gia nhà ngươi trước đó đã dự đoán trước, hắn trả lời, “Chiếc nhẫn của Mẫn Luân là do ta lấy, nhưng sau khi biết phải lấy Mẫn Luân đổi người, ta lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên đã nhanh chóng trả nhẫn lại cho Mẫn Luân.”

“Đúng vậy, phụ vương, ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố trả lại chiếc nhẫn cho Mẫn Luân rồi.” Đơn Vũ Thành nhanh chóng bước lên nói một câu.

Chương 1034 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình.

“Mẫn Luân đã lấy đi phần lớn Mặc Kim của Vũ Thành, ngươi có lấy Mặc Kim trong nhẫn của Mẫn Luân lại không?” Trên mặt ĐƠn Đinh đầy ý cười hỏi.

Lam Tiểu Bố đáp, “Ta rất muốn lấy đồ trong đó ra, chỉ là chiếc nhẫn kia của Mẫn Luân có cấm chế, trong lúc nhất thời ta còn chưa mở ra được. Lúc này Quân soái có nói với ta là phải đưa Mẫn Luân đi đổi người, ta sợ chậm trễ đại sự của Đạo Quân, cho nên đành phải trả chiếc nhẫn lại cho hắn.”

“Ai, đáng tiếc…” Đơn Đinh ai một tiếng, cũng không biết có phải là không tin lời Lam Tiểu Bố nói hay không.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý, có tin tưởng hắn hay không, hắn cũng sẽ không ở lại cái nơi khỉ gió này nữa.

“Phụ vương…” Đơn Vũ Thành lại định nói gì đó.

Đơn Đinh từ tốn nói, “Đang ở trong quân, cứ gọi là Đạo QUân đi.”

“Vâng.” Đơn Vũ Thành nhanh chóng lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Đơn Đinh.

Đơn Đinh nhận lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua, trong mắt vô cùng vui mừng, lập tức gật đầu nói, “Không tệ, lần này làm rất tốt.”

Đơn Vũ Thành sửng sốt, chỉ vậy thôi sao? Không còn gì nữa?

Lam Tiểu Bố lại có thể nhìn ra được tâm tư của Đơn Vũ Thành, hắn thầm nghĩ tên Đơn Vũ Thành này thuận mắt hơn Đơn Hạo Viêm nhiều, nếu muốn đi, thuận miệng giúp một câu cũng không sao cả.

Nghĩ đến đây, hắn cười ha ha một tiếng, vỗ vai Đơn Vũ Thành nói, “Chúc mừng, chúc mừng.”

Đơn Vũ Thành khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam soái, có gì mà phải chúc mừng? Ta là do ngươi cứu mà.”

Lam Tiểu Bố chỉ vào Đơn Vũ Thành nói, “Đại vương tử không tử tế chút nào cả, Đạo QUân phái ngươi và tam vương tử đến thần tiệm Mặc Hà tìm kiếm Mặc Kim, ai tìm được nhiều hơn thì người đó chính là thần tử, bây giờ ngươi lấy được rất nhiều Mặc Kim quay về, mà Mặc Kim tam vương tử lấy được chắc hẳn đã bị Bách U Thần Đình cướp đi rồi, ngươi chính là thần tử, không chúc mừng ngươi thì chúc mừng ai chứ?”

Đông đảo quân tu sĩ đi theo Đơn Vũ Thành đến đây đều vô cùng mừng rỡ, còn có chuyện này sao? Thống soái của bọn họ trở thành thần tử, bọn hắn đương nhiên chính là nước lên thuyền lên rồi.

Đơn Hạo Viêm nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Đơn Đinh nhíu mày, hắn đang nghĩ Lam Tiểu Bố nói ra lời này là do tự mình nói, hay Đơn Vũ Thành dạy hắn nói,

Quân Vu lập tức hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện, hắn nhanh chóng đi đến hỏi, “Đạo QUân, có chuyện tranh tài này sao?”

Quân Vu khẳng định chuyện này là có, hắn hỏi như vậy, cũng chỉ là muốn đẩy thuyền một cái, khiến Đơn Đinh thừa nhận trước mặt mọi người mà thôi.

Đơn Đinh rất muốn phủ nhận, nhưng chuyện này quả thật là do hắn nói, nếu như hắn phủ nhận, chẳng khác nào đang tự tát vào mặt mình. Mặc dù hắn không thích Đơn Vũ Thành, nhưng dù sao đó cũng là con mình.

Đơn Đinh cười ha ha một tiếng, “Không sai, ta quả thật có từng nói như vậy. Chiếc nhẫn của Hạo Viêm đã bị cướp đi, bây giờ xem ra lần tranh tài này là Vũ Thành thắng. Vũ Thành, vòng kiểm tra thứ nhất này ngươi thắng một bậc. Nhưng mà ngươi phải hiểu rõ, lần này ngươi thắng không liên quan gì đến bản lĩnh của ngươi.”

“Vâng.” Đơn Vũ Thành nhanh chóng bước lên đáp.

Đơn Đinh gật đầu, “Vận may cũng là một loại thực lực, sau khi trở về, ta sẽ tổ chức đại lễ thần đình, lập ngươi làm thần tử của Diên Tinh Thần Đình ta.”

NGhe thấy vậy, Đơn Vũ Thành mừng rỡ như điên, mà Đơn Hạo Viêm đứng bên kia thì siết chặt tay thành nắm đấm. Tuyệt đối không có khả năng, thần tử của Diên Tinh Thần Đình là hắn.

“Lam Tiểu Bố.” Đơn Đinh cũng không có nhiều kích động hay hưng phấn đối với chuyện lập thần tử sắp diễn ra của Diên Tinh Thần Đình, ngược lại là nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Lần này ngươi lập được đại công ngươi muốn được ban thưởng gì, cứ trực tiếp nói cho ta biết.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Đa tạ Đạo Quân, ban thưởng mà Quân soái đã ban, ta định dẫn theo những người muốn đi theo ta rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, xin Đạo Quân cho phép.”

“Vì sao? Ngươi đã lập công lớn cho Diên Tinh Thần Đình, đây chính là thời điểm phát triển không ngừng, lúc này lại rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, chẳng phải lại bắt đầu lại từ đầu hay sao?” Đơn Đinh kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Hắn nghĩ là QUân soái ban thưởng cho Lam Tiểu Bố, chỉ là vì giúp Lam Tiểu Bố an tâm ở lại Bách Ly quân, bởi vì có thể rời đi bất cứ lúc nào, trong lòng đương nhiên sẽ không có quá nhiều lo lắng. Không nghĩ ngay bây giờ Lam Tiểu Bố muốn đi ngay, thế thì sao được?

Lam Tiểu Bố đành phải nói lại lần nữa “Ta hy vọng có thể dẫn theo một vài bằng hữu cùng chung chí hướng ra ngoài xông xáo.”

Một nam tử sau lưng Đơn Đinh đột ngột lên tiếng, “Ngươi phải suy nghĩ thật kỹ đó, nếu như bây giờ ngươi rời khỏi quân tu sĩ, mặc dù là được ban thưởng mà rời đi. Nhưng thân phận đình dân Diên Tinh Thần Đình của ngươi cũng sẽ biến mất, nếu như vậy thì khi người đi lại ở ngoài thần giới sẽ gặp nhiều bất tiện.”

Quân Vu cau mày, rời khỏi quân tu sĩ có liên quan gì đến thân phận đình dân Diên Tinh Thần Đình? Lam Tiểu Bố gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, vậy cũng tự động có được thân phận đình dân tạm thời ở Diên Tinh Thần Đình. Bây giờ Lam Tiểu Bố lập được công lao, nhận được ban thưởng, vậy đương nhiên sẽ được tấn cấp thành đình dân vĩnh cửu. Lấy được ban thưởng tấn cấp thành đình dân và ở trong quân tu sĩ lao động ngàn năm để tấn cấp thành đình dân vĩnh cửu là ngang nhau. Nếu như Lam Tiểu Bố rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, lập tức hủy bỏ thân phận đình dân, vậy thì Lam Tiểu Bố chẳng phải chẳng nhận được ban thưởng nào sao?

Quân Vu đang định tiến lên nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã ngăn Quân Vu lại, đối mặt với tu sĩ vừa đứng ra nói chuyện kia đáp lời, “Đa tạ đã nhắc nhở, nhưng mà ta vẫn muốn rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.”

“Quân soái, ý của ngươi thế nào?” Đơn Đinh nhìn về phía Quân Vu.

Chương 1035 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. (2)

Quân Vu biết ý của Đơn Đinh, đây là muốn hắn ngăn -Lam Tiểu Bố lại, nhưng mà hắn cảm thấy nên để Lam Tiểu Bố được tự do. Hơn nữa ngay chính hắn còn không muốn ở lại Diên Tinh Thần Đình, dựa vào đâu mà bắt Lam Tiểu Bố ở lại đây? Hắn tiến lên trước nói, “Đạo Quân, lần này Lam Tiểu Bố lập được đại công, ta đã hứa hẹn với hắn rồi, cho phép hắn rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình. Lam Tiểu Bố từ chối những ban thưởng khác, ta cảm thấy hắn rời khỏi quân tu sĩ không có vấn đề gì cả.”

“Được, vậy ta cho phép ngươi rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình. Mặc dù ngươi không có thân phân đình dân của Diên Tinh Thần Đình, nhưng mà ngươi vẫn có thể đi lại trong Diên Tinh Thần Đình.” Đơn Đinh nhìn Lam Tiểu Bố nói,

Lam Tiểu Bố đáp, “Đa tạ Đạo Quân.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố nhìn về phía hơn tám mươi tu sĩ của lĩnh thứ mười đang đứng sau lưng mình nói, “Bởi vì lần này lĩnh chúng ta lập được đại công, Đạo Quân cho phép chúng ta được rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, ai muốn đi cùng ta xin mời đứng ra. KHông muốn đi cùng ta, vẫn có thể ở lại dưới trướng Quân soái. ĐƯơng nhiên, ai không đi cùng ta, sẽ có được ban thưởng khác.”

Quân Vu đứng bên cạnh cũng lên tiếng, “Đúng vậy, người không đi ít nhất cũng sẽ được phong làm quân hầu trưởng, đồng thời có chỗ tu luyện.”

Trong hơn tám mươi người này, có một số người bắt đầu do dự, đi cùng Lam Tiểu Bố, nhiều nhất là quay về rừng bia kia để tu luyện. Nhưng Lam Tiểu Bố đã từng nói qua, tạm thời sẽ không quay về rừng bia. Mục đích bọn hắn tham gia quân tu sĩ là gì? Không phải vì tìm kiếm một nơi yên ổn để tu luyện, sau đó lấy được thân phận đình dân sao?

Nếu như ở lại nơi đây, vậy bọn hắn đương nhiên có chỗ để yên ổn tu luyện. Đi cùng với Lam Tiểu Bố, chẳng phải sẽ lại lang thang trong hư không như trước sao.

Đây chỉ là một lý do mà thôi, thứ hai là dựa theo ý của Đạo Quân, rõ ràng là đang bất mãn với Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố mà đi, rất có thể sẽ bị Đạo Quân âm thầm truy sát.

Đơn Đinh mỉm cười, “Lần này lĩnh thứ mười lập dược đại công, bao gồm cả Lam Tiểu Bố, bất kỳ tu sĩ nào của lĩnh thứ mười không đi, đều có thể tu luyện mười năm ở Diên Tinh thần mạch của Diên Tinh Thần Đình ta.”

Vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, ban thưởng này thật là lớn.

Diên Tinh thần mạch là nơi có giá trị nhất ở Diên Tinh Thần Đình, chỉ khi nào lập được đại công, mới có thể được ban thưởng tu luyện ở Diên Tinh thần mạch. Bây giờ Đạo QUân lại mở miệng ban cho tu sĩ của lĩnh thứ mười được tu luyện ở Diên Tinh thần mạch mười năm, đây tuyệt đối là một phần thưởng lớn.

Tu sĩ của lĩnh khác đều hâm mộ nhìn tám mươi lăm người của lĩnh thứ mười.

Quả nhiên sau khi Đơn Đinh nói lời này ra, rất nhiều người của lĩnh thứ mười đều bắt đầu do dự. Một bên là có thể tu luyện ở Diên Tinh thần mạch mười năm, đồng thời lấy được thân phận đình dân, một bên là lang thang trong hư không, thậm chí còn có khả năng bị Đạo Quân âm thầm ra tay.

Bàng Bất Lận, Khâu Luân Kiệu và Mạc Tiểu Tịch không chút do dự đứng về phía Lam Tiểu Bố, sau đó là Tỉnh Tử Tự, Thạch Dật, DIêm Ảnh, Chân Phu Ảnh, KHổng Nhược Điệp cũng bước ra đứng về phía Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy hơn 20 người đứng về phía Lam Tiểu Bố, Đơn Đinh thật sự muốn bắt Lam Tiểu Bố lại. Trên người Lam Tiểu Bố này có bí mật gì hả? Ngay cả sức hấp dẫn của chuyện tu luyện trong Diên Tinh thần mạch cũng không thể giữ tất cả mọi người ở lại?

Lam Tiểu Bố nhìn thấy đứng bên cạnh mình là mười bảy tu sĩ thiên thần cảnh và năm tu sĩ dục thần cảnh.

Hắn cười ha ha một tiếng, đối mặt với hơn 60 người còn lại nói, “Mọi người bảo trọng.”

Sau đó lại nói với Quân Vu, “Quân soái bảo trọng, ta đi đây, sau này còn gặp lại.”

Quân Vu vội vàng nói, “Tiểu Bố, hay là quay lại Bách Ly thần thành uống rượu ăn mừng rồi đi sau?”

Hắn biết bây giờ Lam Tiểu Bố không thể đi được, nếu bây giờ Lam

Tiểu Bố đi, chẳng mấy chốc sẽ bị bắt đến trước mặt Đạo Quân.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Quân soái, sau này còn nhiều cơ hội uống rượu, xin Quân soái hãy mở cấm chế ra.”

Quân Vu thở dài một tiếng, lúc này hắn mà ngăn cản nữa thì không được bình thường. Chỉ sợ còn không cứu được Lam Tiểu Bố, hắn đã sảy chân.

Quân Vu mở cấm chế ra, trong lòng hy vọng Lam Tiểu Bố hiểu ra được ý của hắn, sau đó nhanh chóng bỏ chạy. Lam Tiểu Bố có một pháp bảo độn hành tiêu hao, chỉ cần cam lòng dùng món pháp bảo này, có lẽ có thể chạy thoát.

Vừa rời khỏi chiến thuyền, Lam Tiểu Bố đã lấy ra một pháp khí phi hành tiên khí cực phẩm, dẫn theo mọi người trong nháy mắt đi xa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rời đi, những tu sĩ trong lĩnh thứ mười không đi theo Lam Tiểu Bố đột nhiên có chút lo lắng trong lòng, có phải bọn hắn đã lựa chọn sai rồi không?

Trước đó mấy lần lựa chọn đi cùng Lam Tiểu Bố đều chính xác, lần lựa chọn này thì sao?

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý đến chuyện này, pháp bảo phi hành tiên khí cực phẩm của hắn vừa rời khỏi chiến hạm của Bách Ly quân, hắn lập tức gọi đám người đi cùng mình đến rồi nói, “Đa tạ mọi người đã tin tưởng ta, ta tin rằng rất nhiều người đã nghĩ ra, Đạo Quân Diên Tinh Thần Đình nhất định sẽ phái người đuổi giết chúng ta, hơn nữa nói không chừng bây giờ đã phái người đi rồi. Ta vẫn đề nghị mọi người tiến vào tiểu thế giới của ta, ta phải nhanh chóng bỏ chạy.”

KHi Lam Tiểu Bố mở trận môn tiểu thế giới ra, hầu như không có người nào do dự, mọi người đều nhanh chóng tiến vào trong tiểu thế giới.

Khi Tiên khí phi hành cực phẩm sượt qua mấy viên thiên thạch, Lam Tiểu Bố lập tức dịch hình thành một viên thiên thạch, rời khỏi tiên khí phi hành cực phẩm.

VỚi kinh nghiệm của Lam Tiểu Bố, hắn biết chắc cái tiên khí phi hành cực phẩm này không thể lấy lại được. Hắn khẳng định trước khi tiên khí phi hành cực phẩm này bị chặn lại, thần niệm của Đơn Đinh sẽ không rời khỏi cái phi thuyền này.

Chương 1036 - Ngũ Vũ lĩnh.

Thần niệm của Đơn Đinh quả thật vẫn luôn theo sát tiên khí phi hành của Lam Tiểu Bố, bởi vì chỉ dùng một tia thần niệm theo dõi, cho nên hoàn toàn không để ý đến chuyện nửa đường Lam Tiểu Bố sẽ chạy đi, càng không nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố có thần thông Thiên Cương Biến, dịch hình thành một viên thiên thạch.

KHi phi thuyền của Lam Tiểu Bố sắp chạy thoát khỏi phạm vi thần niệm của mình, một tên Thế Giới Thần dưới trướng hắn mới cản phi thuyền lại.

Trong lòng Đơn Đinh âm thầm gật đầu, đây mới là chuyện nên làm.

Ngay khi Đơn Đinh chuẩn bị thu hồi thần niệm đi, thông tin châu trên cổ tay chợt lóe lên. Thần niệm Đơn Đinh quét qua một chút, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó không chút do dự thẩm thấu thần niệm vào trong pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố.

Hắn vừa mới nhận được tin tức, người mình phái đi cản cái tiên khí phi hành kia phát hiện đó chỉ là một chiếc thuyền không, bên trong không có bất kỳ ai, nói cách khác Lam Tiểu Bố đã chạy thoát dưới mí mắt của hắn, mà hắn lại còn không phát hiện ra. Chỉ một sâu kiến Dục Thần, lại có thủ đoạn này?

Trong phạm vi thần niệm, pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố rõ ràng là trống không, bên trong không có gì cả.

Đơn Đinh lập tức cảm thấy, chỉ sợ rằng Lam Tiểu Bố này không đơn giản như hắn nghĩ. Cho dù hắn không dốc toàn lực chú ý đến phi thuyền của Lam Tiểu Bố, nhưng theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố là một Dục Thần nho nhỏ, không thể nào chạy trốn khỏi tay thủ hạ của hắn.

Thần niệm của Đơn Đinh nhanh chóng trải rộng ra, nhưng trong phạm vi thần niệm vẫn không thể tìm được bóng dáng của Lam Tiểu Bố.

“Trừ lĩnh thứ mười và Quân soái ra, những người còn lại tự mình đi xuống nghỉ ngơi đi, trận chiến này mọi người đã vất vả rồi. Thần Đình nhất định sẽ phân chia điểm cống hiến khiến mọi người hài lòng, để mọi người có thể nhanh chóng lấy được đủ tài nguyên tu luyện.” Đơn Đinh quyết định thật nhanh, hắn biết mình nhất định phải nhanh chóng điều tra rõ về Lam Tiểu Bố này một chút.

Vừa rồi vì hắn tin chắc rằng mình có thể bắt được Lam Tiểu Bố, cho nên mới không để ý đến nhiều chuyện, dù sao thì đợi lát nữa cũng có thể ép hỏi Lam Tiểu Bố. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã chạy thoát, hắn mới vội vàng hơn.

Trên boong thuyền nhanh chóng chỉ còn lại 62 người của lĩnh thứ mười, cộng thêm Quân Vu. Bên phía Đơn Đinh thì trừ hai đứa con, tâm phúc đều ở lại.

Đơn Đinh nhìn 62 người đang có chút thấp thỏm của lĩnh thứ mười, ấm áp nói, “Các ngươi là công thần của Diên Tinh Thần Đình ta, không cần phải lo lắng đến vấn đề tài nguyên tu luyện. Trừ chuyện có thể tu luyện ở Diên Tinh thần mạch mười năm, các ngươi cũng sẽ có số điểm cống hiến lớn.”

“Đa tạ ĐẠo Quân,” Tất cả mọi người của lĩnh thứ mười đều tiến lên cảm tạ.

Đơn Đinh gật đầu nói, “Ta nghe nói các ngươi gia nhập Bách Ly quân cũng chỉ mới mười năm, thậm chí còn chưa đến mười năm. Trong khoảng thời gian ngắn này, sao có thể tấn cấp nhanh như vậy?”

Theo lời Lam Tiểu Bố nói, hắn đã tìm được cơ duyên giúp tất cả mọi người tấn cấp. Nhưng mà Đơn Đinh cảm thấy mọi chuyện chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Một tên tu sĩ thiên thần cảnh có vẻ hơi gầy yếu thấy Đơn Đinh nhìn mình, nhanh chóng đứng lên thi lễ rồi nói, “Đạo Quân tại thượng. Lúc đó Lam lĩnh trưởng dẫn chúng ta đến Bi Lâm Thần Vực…”

“Các ngươi đến Bi Lâm Thần Vực?” Hai mắt Đơn Đinh sáng lên, lúc trước hắn cũng suy nghĩ giống Quân Vu, cho rằng bọn người Lam Tiểu Bố định đến Tiêu Tuyền chiến trường. Nếu như ở Bi Lâm Thần Vực tìm được thánh địa tu luyện, vậy thì hoàn toàn khác với chuyện tìm được ở Tiêu Tuyền chiến trường. Trong lòng Đơn Đinh có chút hối hận, vừa rồi hắn có chút chủ quan rồi.

Lam Tiểu Bố tu vi thấp, lại xảo trá tàn nhẫn, không cẩn thận chạy trốn mất. Khó trách Mông u là thiên thần viên mãn, chẳng những không bắt được Lam Tiểu Bố, mà còn bị Lam Tiểu Bố giết chết.

“Đúng vậy, lĩnh trưởng có độn phù đỉnh cấp, chỉ trong vòng một năm đã đến được bên ngoài Bi Lâm Thần Vực. Vận may của lĩnh trưởng khá tốt, dẫn theo chúng ta, chỉ mấy tháng đã có thể tìm được một nơi có thần linh khí vô cùng nồng đậm, trong thời gian ấy chỉ vẫn lạc mất bốn người. Nơi lĩnh trưởng tìm được là một cái hồ, tu luyện bên cái hồ kia , chẳng những thần linh khí nồng đậm, mà quy tắc tu luyện còn rõ ràng không gì sánh được…”

Tên tu sĩ này không nói rõ chi tiết, nhưng cơ bản đều nói hết ra.

Trong lòng Đơn Đinh cười lạnh, vận may tốt? Lời này nói ra đến heo cũng không tin.

“Rất tốt, các ngươi đi xuống đi, cố gắng tu luyện, tương lai lại lập chiến công cho quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình ta.”

“Đa tạ Đạo Quân.” Đông đảo tu sĩ của lĩnh thứ mười đồng thanh đáp, sau đó kính cẩn lui ra.

Những người này vừa lui ra, Đơn Đinh đã truyền âm một nam tử râu vàng ở bên cạnh. “Khổng Đình, ngươi lập tức tìm Lam Tiểu Bố bắt về đây, cho dù phải tổn thất bất cứ giá nào.”

“Vâng.” Nam tử râu vàng kia lên tiếng, sau đó rời khỏi chiến hạm.

Trong lòng Quân Vu thầm than, nhưng hắn chẳng thể giúp được gì. Nhưng mà từ vấn đề mà Đơn Đinh vừa hỏi lúc trước, Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã chạy thoát rồi. Lam Tiểu Bố quả nhiên không khiến hắn thất vọng, thế mà có thể chạy thoát trong phạm vi thần niệm của cường giả như Đơn Đinh, đúng là có bản lĩnh.

…

Luân Hồi Oa nhanh chóng di chuyển, Lam Tiểu Bố phi hành tròn nửa năm, lúc này mới cất Luân Hồi Oa đi, thả mọi người ra ngoài.

“Lĩnh trưởng, chúng ta đang ở đâu vậy?” Thạch Dật vừa ra ngoài đã lập tức hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta cũng không biết, nhưng ta khẳng định nơi này cách Diên Tinh Thần Đình rất xa. Còn nữa, về sau cứ gọi tên ta đi, ta đã không còn là lĩnh trưởng nữa rồi. Bây giờ mọi người nghĩ xem nên đi nơi nào, ta nghĩ tốt nhất là nên gia nhập vào một thần đình, như vậy cũng an toàn hơn.”

Chương 1037 - Ngũ Vũ lĩnh. (2)

“Tiểu Bố đại ca, ta cảm thấy không bằng chính chúng ta tự thành lập một lĩnh, mọi người vẫn gọi ngươi là lĩnh trưởng.” Cho dù tu vi của Lam Tiểu Bố thấp hơn hắn, tuổi tác lại nhỏ hơn hắn, nhưng mà Diêm Ảnh vẫn gọi Lam Tiểu Bố là đại ca. Ở thần giới, thực lực vi tôn, không có ai cảm thấy Diêm Ảnh xưng hô như vậy là mất mặt.

“Đúng, chúng ta tự lập nên một lĩnh…” Lập tức có người đồng ý.

Bàng Bất Lận cười he he, “Nếu xây dựng một lĩnh, còn không bằng xây dựng một quân, Tiểu Bố chính là Bố soái của chúng ta, như vậy chẳng phải còn uy phong hơn sao.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Thế thì chúng ta cứ gọi là Ngũ Vũ lĩnh đi, nếu như tương lai chúng ta lớn mạnh hơn, thì gọi là Ngũ Vũ quân, lại lớn mạnh thêm một chút, vậy chúng ta sẽ gọi là Ngũ Vũ Thần Đình.”

“Được!” Cho dù tất cả mọi người đều biết mấy câu sau của Lam Tiểu Bố là nói đùa, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy cái tên Ngũ Vũ lĩnh này không tệ, ít nhất thì mọi người đều là thành viên trong Ngũ Vũ lĩnh.

Lam Tiểu Bố thấy tất cả mọi người đều đồng ý, tiếp tục nói, “Nếu chúng ta đều là người của Ngũ Vũ lĩnh, vậy bây giờ chúng ta trở về vấn đề ban đầu, tiếp theo chúng ta nên đi đâu?”

“Hay là đến rừng bia kia tu luyện đi.” Một tu sĩ thiên thần cảnh nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu “Ta đoán có lẽ Đơn Đinh sẽ không bỏ qua cho ta, ta có cảm ứng tương đối mạnh với thần linh khí, cho nên mới có thể tìm được cái hồ có thần linh khí nồng đậm kia. Đơn Đinh nhất định cho rằng trên người ta có bảo vật, một khi chúng ta gia nhập vào một thần đình, vậy thì cho dù là Đơn Đinh cũng sẽ không bắt được.”

“Ta nghĩ hay là gia nhập vào Quy Hành Thần ĐÌnh đi.” KHổng Nhược Điệp nói ra..

Lời KHổng NHược Điệp vừa nói ra, đã được phần lớn người ở đây đồng ý.

Diêm Ảnh lại nói tiếp, “Đúng, Tiểu Bố đại ca. Chúng ta nên đến Quy Hành Thần Đình, Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình là một nhân vật đặc biệt ở thần giới, gia nhập Quy Hành Thần Đình nhất định không tồi.”

“Sao lại nói vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Diêm Ảnh giải thích: “Đạo QUân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình rất ít qua lại với mấy đại thần đình khác, ở Chúng Thần Chi Địa, chúng ta có thể thường xuyên nhìn thấy Đạo Quân của các thần đình khác tụ tập bàn bạc chuyện lớn, chưa bao giờ nhìn thấy Thúc Vãng Tiêu. Tu vi của Thúc Vãng Tiêu vô cùng cao, cho dù hắn mặc kệ rất nhiều Đạo Quân, nhưng không có người nào dám đoạt địa bàn với hắn. Đúng rồi, Dịch Phong từng đi qua Quy Hành Thần Đình, hắn chắc hẳn hiểu rõ chuyện của Thúc Vãng Tiêu hơn.”

Dịch Phong tên đầy đủ là QUyền Dịch Phong, dáng người không cao, nhìn khôn khéo, cường hãn. Hắn cũng là một tu sĩ thiên thần cảnh, từ khi Lam Tiểu Bố dẫn theo bọn hắn tìm được hồ nước trong rừng bia kia, đồng thời bắt đầu tu luyện ở đó, hắn đã quyết định đi theo

Lam Tiểu Bố.

Thấy mọi người nhìn mình, Quyền DỊch Phong nói, “Mặc dù ta có đến Quy Hành Thần Đình rồi, nhưng mà cũng chưa từng nhìn thấy Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình, ngược lại ta có nghe nói rất nhiều chuyện về hắn. KHiến ta có ấn tượng sâu sắc nhất là một chuyện, đệ tử Lê Trầm của U Đế Bách U Thần Đình, ở thần thành Ngọc Hành Thần Đạo thành của Quy Hành Thần Đình có nhìn trúng một nữ tử, hắn muốn bắt nữ tử kia làm lô đỉnh, là vì đột phá lên cảnh giới Thế Giới thần. Kết quả nữ tử kia cực kỳ khí phách, đến chết cũng không muốn làm lô đỉnh, cuối cùng tự vẫn trong một Thần Đan các ở Ngọc Hành Thần Đạo thành.

Chuyện này bị một tên tiểu nhị của thần đan các kia tiết lộ ra, sau khi biết Lê Trầm đã quay về Bách U Thần Đình, Thúc Vãng Tiêu đã đích thân chạy đến Bách U Thần Đình, ngay trước mặt U Đế của Bách U Thần Đình, bắt Lê Trầm đi, đồng thời giết chết Lê Trầm ở bên ngoài thần đan các ở Ngọc Hành Thần Đạo thành kia. Không chỉ như vậy, cái thần đan các kia còn bị hắn hủy đi, những người bên trong thần đan các ấy, trừ tên tiểu nhị đã báo cáo kia, còn lại đều bị giết hết.”

“Hay.” Thạch Dật không nhịn được khen ngợi.

Lam Tiểu Bố lại nghe ra được một tin tức khác trong câu chuyện này, Thúc Vãng Tiêu này tuyệt đối là một cường giả chí tôn, nếu không thì cũng không thể bắt đi đệ tử của U Đế trước mặt U Đế như vậy, cuối cùng còn giết chết. KHông chỉ vậy, U Đế ngay cả rắm cũng không dám thả.

“Rất nhiều người đều nói trong mười đại thần đình, Triệt Đế có tu vi mạnh nhất, ta cảm thấy chưa chắc, chỉ sợ thực lực của Thúc Vãng

Tiêu của Quy Hành Thần Đình mới là mạnh nhất.” Tĩnh Tử Tự thở dài

Lam Tiểu Bố vỗ bàn nói, “Đã thế thì chúng ta lập tức đến Quy Hành Thần Đình, Dịch Phong huynh, ngươi có phương vị hư không của Quy Hành Thần Đình không?”

“Lĩnh trưởng, vừa rồi ta đã xác định được vị trí nơi này, nơi này là một khoảng hư không thuộc về tứ đại thần đình. Trước mắt chỗ chúng ta cách Vạn KHông khư là gần nhất, ý của ta là không bằng chúng ta đến Vạn Không khư trước, ở Vạn Không khư có rất nhiều truyền tống trận, đến lúc đó chúng ta đến Quy Hành Thần Đình sẽ thuận tiện hơn.” Quyền DỊch Phong nói xong, lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua ngọc giản một chút, phát hiện Vạn Không khư quả thật cách nơi này không xa, dùng tiên khí phi hành cực phẩm không bao lâu là có thể đến nơi.

…

Sở dĩ có tên gọi là Vạn Không khư, là bởi vì nơi này đâu đâu cũng là núi non hư không trùng điệp. Cái gọi là núi non hư không trùng điệp, đó chính là các loại không gian chồng chất lên nhau, một khi bị lạc trong đó, rất có thể vĩnh viễn cũng không ra ngoài được. Cũng có khả năng ở bên trong núi non hư không trùng điệp này đi vào không gian sai chỗ, sau đó cũng vĩnh viễn không thể ra ngoài.

Nhưng mà bởi vì Vạn Không khư có quá nhiều đồ tốt, hơn nữa còn có rất nhiều bảo vật đỉnh cấp, có lúc còn có thể lấy được một viên khoáng thạch, một gốc thần linh thảo, chỉ vậy cũng đủ cho tu sĩ bình thường tu luyện mấy ngàn năm đến hơn vạn năm, cho nên rất nhiều tán tu đều đến Vạn Không khư, muốn thử vận may.

Chương 1038 - Lại chọc đến một thần đình khác

Lam Tiểu Bố dẫn người vào trong Vạn Không khư, chuyện thứ nhất hắn làm không phải là đi nghe ngóng xem ở Vạn Không khư nơi nào có nhiều bảo vật nhất, ở đâu có thể mua được đồ tốt nhất, mà là hỏi thăm ở đâu có truyền tống trận.

Bên ngoài Vạn Không khư đã sớm hình thành nên một vùng phường thị, vùng phường thị này được xây dựng bên ngoài quảng trường truyền tống trận. Cho nên nơi nổi tiếng nhất ở Vạn Không khư chính là quảng trường truyền tống trận. Bọn người Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần nghe ngóng, đã tìm được quảng trường truyền tống trận.

Nếu như trong thời điểm bình thường, có lẽ Lam Tiểu Bố sẽ ở lại Vạn Không khư một chút xem thử có đồ tốt gì hay không. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không dám chần chừ chút nào, hắn muốn lập tức đến Quy Hành Thần Đình, nếu như đến Quy Hành Thần Đình mà không thể có được thân phận đình dân, vậy bọn hắn sẽ lập tức đi ngay, tuyệt đối không ở lại lâu.

Cho dù phường thị Vạn Không khư được xây xung quanh quảng trường truyền tống trận, nhưng vô cùng phồn hoa, nơi này người đến người đi, vô cùng nhộn nhịp.

Tu sĩ Ngũ Vũ lĩnh đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố đều âm thầm cảm thán, nếu như bọn hắn mà không đi theo Lam Tiểu Bố, vậy bây giờ không phải ở lại trong quân tu sĩ, thì cũng chỉ có thể ở nơi như thế này mà sinh tồn.

Đừng nhìn thấy nơi này người đến người đi, một khi tiến vào Vạn Không khư, rất nhiều người đều hoàn toàn biến mất, bởi vì xác suất vẫn lạc ở Vạn Không khư thật sự quá nhiều. Ở lại nơi này, mọi người cũng chỉ vì kiếm một ít tài nguyên tu luyện mà thôi.

“Xin hỏi ở đây có truyền tống trận có thể truyền tống đến Quy Hành Thần Đình hay không?” Lam Tiểu Bố đi đến chỗ bán phù truyền tống trận hỏi.

“Có, có thể truyền tống đến DUy Trung thần thành, Duy Trung thần thành là thần thành nằm ở biên giới của Quy Hành Thần Đình, đến Duy Trung thần thành rồi, ngươi có thể tùy ý lựa chọn đến bất cứ nơi nào ở Quy Hành Thần Đình.” Một nữ tu ở nơi bán phù từ tốn nói.

“Bao nhiêu thần tinh một người?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Một người 1.300 thần tinh hạ phẩm.” Nữ tu bán phù nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố một chút, nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ dục thần cảnh nho nhỏ, không thể lấy ra được nhiều thần tinh như vậy.

“Lĩnh trưởng, chúng ta có thể tiến vào trong tiểu thế giới, sau đó một mình người dùng truyền tống trận là được.” Diêm Ảnh nhanh chóng truyền âm nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, lấy ra hai trăm chín mươi chín viên thần tinh thượng phẩm ra đẩy tới, “Chỗ ta có hai mươi ba người muốn dùng truyền tống trận, lập tức bán cho chúng ta hai mươi ba tấm truyền tống phù đi đến Duy Trung thần thành.”

Nữ tu bán phù sửng sốt, một tu sĩ dục thần mà lại giàu có như vậy? Tiện tay có thể lấy ra 300 viên thần tinh thượng phẩm?

Có thể lấy ra được 300 viên thần tinh thượng phẩm để dùng truyền tống trận, rõ ràng trên người không chỉ có 300 thần tinh thượng phẩm.

“Nhanh lên.” Lam Tiểu Bố thúc giục.

“A, vâng.” Nữ tu này tỉnh táo lại, thái độ lập tức trở nên khách sáo hơn.

Khi nàng cầm những thần tinh này vào trong tay, lại càng kinh ngạc hơn. Nàng ở nơi này bán phù, mặc dù rất ít khi lấy được thần tinh thượng phẩm, nhưng mỗi ngày cũng có mấy viên. Nhưng loại thần tinh thượng phẩm mà Lam Tiểu Bố lấy ra thì nàng chưa từng thấy bao giờ. Loại thần tinh thượng phẩm có phẩm chất như thế này, có thể gọi là cực phẩm trong thượng phẩm. Nếu như không phải quy tắc thần linh khí có chút khác biệt, nói không chừng nàng sẽ xem đây là thần tinh cực phẩm.

Nhưng sự kinh ngạc này rất nhanh đã bị nàng giấu đi, nàng lập tức chuẩn bị hai mươi ba lá truyền tống phù đưa cho Lam Tiểu Bố. Giờ phút này trong lòng nàng đang nghĩ, có thể gom góp mấy vạn thần tinh hạ phẩm, đổi lấy những viên thần tinh thượng phẩm này không.

Lam Tiểu Bố mặc kệ nữ nhân này nghĩ như thế nào, hắn phát cho tất cả mọi người mỗi người một lá truyền tống phù.

Bay giờ không phải đang chạy trốn, hắn hoàn toàn không cần phải dựa vào chút thủ đoạn để tiết kiệm chút thần tinh đó.

Truyền tống trận đi đến Duy Trung thần thành hiện đang trống, khi bọn người Lam Tiểu Bố đang đợi truyền tống trận này mở ra, một truyền tống trận bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nam tử áo gai lảo đảo ngả nghiêng vọt ra.

Không đợi nam tử áo gai này xông ra khỏi quảng trường truyền tống trận, đã có thêm ba người nữa lao ra từ truyền tống trận, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bao vây nam tử áo gai kia lại.

Có lẽ biết mình không thể chạy thoát, nam tử áo gai này nghiêm nghị nói, “Dịch Đế sẽ báo thù cho ta, đám cường đạo các ngươi…”

Dịch Đế? Lam Tiểu Bố sửng sốt lập tức hỏi, “Dịch Đế có phải chính là Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình hay không?”

Thạch Dật gật đầu, “Đúng vậy, niên hiệu của Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu chính là Dịch Đế.”

“Vậy ra giúp một tay đi.” Lam Tiểu Bố nói, sau đó lập tức lấy ra mười ba viên thần tinh thượng phẩm đưa cho Mạc Tiểu Tịch, “Ngươi đi mua thêm một tấm truyền tống phù đi đến Duy Trung thần thành nữa đi.”

Giờ phút này nam tử áo gai đã tuyệt vọng muốn tự bạo, chỉ là lực lượng của hắn đã bị ba người đuổi theo kia khóa lại, hoàn toàn không thể tự bạo được.

“Oanh!” Thạch Dật vô cùng dứt khoát đánh một quyền ra.

Giờ phút này có một tu sĩ vừa hay đang đưa tay bắt lấy nam tử áo gai kia, đối mặt với một quyền này của Thạch Dật, hắn vội vàng lui lại. Cho dù như vậy, hắn vẫn bị một quyền này của Thạch Dật đánh trúng, người bay ra ngoài, khi rơi xuống đất thì thất tha thất thiểu lùi về sau hơn mười trượng.

“Các ngươi là người phương nào? Lại ngăn cản chuyện của Ly Loan Thần Đình ta?”Ba người vây quanh nam tử áo gai lúc đầu nhanh chóng lùi lại, cảnh giác nhìn chằm chằm bọn người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không để ý đến ba người này, mà đi đến trước mặt nam tử áo gai kia, ôm quyền hỏi, “Xin hỏi bằng hữu xưng hô như thế nào, tại sao những người này lại muốn bắt ngươi?”

Chương 1039 - Lại chọc đến một thần đình khác (2)

Nam tử áo gai hoàn toàn không ngờ cái thế đạo này còn có người dám ra đây làm việc tốt? Hắn phun bọt máu trong miệng ra, ôm quyền nói, “Ta là Hư Không ti KHuông Quyết của Quy Hành Thần Đình, bởi vì đắc tội với ba người này, cho nên bọn hắn muốn bắt ta đi.”

Hư Không ti Lam Tiểu Bố cũng biết, đó chính đã đo vẽ bản đồ tuyến đường trong hư không và dò xét các bí mật trong hư không. Ví dụ như thám hiểm Bi Lâm Thần Vực, đó cũng là chuyện do Hư KHông ti làm.

Còn về chuyện Khuông Quyết nói vì đắc tội với ba người kia, cho nên bị đối phương truy sát, Lam Tiểu Bố không tin một chữ nào.

Nếu Khuông Quyết là người của hư KHông ti, vậy thì rất có thể là hắn đã phát hiện ra một vài bí mật nào đó người khác không phát hiện ra. Lam Tiểu Bố đoán, rất có thể là Khuông Quyết đã phát hiển ra một bí mật lớn, bị người của Ly Loan Thần Đình nhìn thấy, kết quả muốn truy sát Khuông Quyết, ép Khuông Quyết nói bí mật này ra.

Cho dù như thế nào, bọn hắn cũng đang định đi đến Quy Hành Thần Đình, nếu đã nhìn thấy quan viên của Quy Hành Thần Đình, đương nhiên là phải ra tay cứu giúp.

Lam Tiểu Bố lập tức nói với ba người của Ly Loan Thần Đình, “Khuông Quyết là bằng hữu của chúng ta, chúng ta dẫn đi, các ngươi đi đi.”

Ba người đối phương đều là thiên thần cảnh, bên Lam Tiểu Bố thì hơn mười tu sĩ thiên thần cảnh.

Xem xét thấy mình không làm gì được bọn người Lam Tiểu Bố, một tên nam tu mặt đen lạnh lùng nói, “Các ngươi quả thật có thể lấy người đi từ trong tay của chúng ta, nhưng người này có liên quan đến Ly Loan Thần Đình chúng ta. Ngươi dẫn người này đi, vậy thì chính là đang đối nghịch với Ly Loan Thần Đình chúng ta. Vị đạo hữu này, thần giới vô cùng mênh mông, nhưng mà nơi có thể đi cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi, ngươi nhất định phải đối nghịch với Ly Loan Thần Đình chúng ta sao?”

“Ha ha, chớ có dát vàng lên mặt Ly Loan Thần Đình các ngươi. Ta không tin, khi ta quay về Quy Hành Thần Đình, Ly Loan Thần Đình các ngươi còn dám chủ động tìm đến cửa gây chuyện.” Khuông Quyết cười lạnh châm chọc.

Từ câu này có thể nghe ra được, Khuông Quyết dự định giúp bọn người Lam Tiểu Bố lấy được thân phận đình dân ở Quy Hành Thần Đình.

Khuông Quyết chỉ là một tu sĩ tầm thường của Hư KHông ti ở Quy Hành Thần Đình, tu vi cũng chỉ là thiên thần cảnh, hắn dám nói ra lời này, vậy thì càng cho thấy rõ thứ Khuông Quyết lấy được không hề tầm thường. Một khi Đạo Quân khen thưởng, sẽ có cơ hội giúp mấy chục người gia nhập Quy Hành Thần Đình.

“Đại ca, đồ mua xong rồi.” Mạc Tiểu Tịch cầm một lá truyền tống phù đến.

Lam Tiểu Bố cầm lá truyền tống phù này đưa cho Khuông Quyết, “Khuông Quyết đạo hữu, chúng ta đang chuẩn bị đến Duy Trung thần thành, ngươi đi cùng với chúng ta chứ?”

Khuông Quyết nhận lấy truyền tống phù vô cùng vui mừng nói, “Đa tạ vị đạo hữu này, Khuông Quyết ta nhất định sẽ báo đáp.”

Ba tên tu sĩ truy sát Khuông Quyết, trơ mắt nhìn đám người Lam Tiểu Bố dẫn theo Khuông Quyết tiến vào trong truyền tống trận, trong lòng chỉ có thể lo lắng suông.

…

Duy Trung thần thành không được tính là thần thành lớn ở Quy Hành Thần Đình, bởi vì có truyền tống trận đi thẳng đến Vạn Không khư, nơi này mới náo nhiệt như vậy.

Bọn người Lam Tiểu Bố bước ra khỏi truyền tống trận, lập tức cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt này.

Khuông Quyết phát ra một đạo tin tức trước, sau đó ôm quyền với bọn người Lam Tiểu Bố. “Đa tạ các vị đạo hữu đã cứu giúp, các vị đạo hữu xin chờ một chút, ta nhất định hậu tạ.”

Lam Tiểu Bố đi đến nơi này vốn chính là tìm cơ hội gia nhập Quy Hành Thần Đình, bây giờ Khuông Quyết đã nói lời cảm tạ, bọn hắn đương nhiên đứng lại ở đó chờ đợi.

Bọn họ đợi cũng không lâu, còn chưa đến nửa nén hương, ở một truyền tống trận khác ở nơi xa lóe lên một đạo bạch quang, sau đó một nam tử áo trắng nhanh chóng xuất hiện.

“Khuông Quyết, đồ ở đâu?” Nam tử mặc áo trắng này còn chưa đến trước mặt Khuông Quyết đã vội vàng hỏi.

Khuông Quyết vội vàng lấy ra một mảnh ngọc giản, “Khâm ti trưởng, chính là cái này.”

Lam Tiểu Bố đoán, cái vị Khâm ti trưởng này có lẽ chính là ti trưởng của Hư Không ti. Nhìn ngọc giản kia, phong cách vô cùng cổ xưa, chắc đã có từ rất lâu rồi.

Khâm ti ttrưởng cầm lấy ngọc giản, thần niệm quét một chút, trong mắt vô cùng mừng rỡ, “Khuông Quyết, lần này ngươi đã lập được đại công, ta nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi.”

Nói xong câu đó, Khâm ti trưởng quay người lập tức phóng đến truyền tống trận bên cạnh.

Khuông Quyết vội vàng kêu lên, “Khâm ti trưởng…”

Khâm ti trưởng ngừng lại, khó hiểu nhìn Khuông Quyết, “Khuông Quyết, còn chuyện gì sao?”

Khuông Quyết vội vàng nói, “Sở dĩ ta có thể sống sót, là vì có những vị bằng hữu này ra tay cứu giúp. Ta hy vọng có thể cho bọn họ phần thưởng, ít nhất là cho họ thân phận đình dân của Quy Hành Thần Đình ta…”

Sắc mặt Khâm ti trưởng lạnh lẽo, “Khuông Quyết, nghe lời ngươi nói thì ngươi là ti trưởng rồi sao? Còn có tư cách tùy tiện cho mấy chục người thân phận đình dân? Ha ha, trước đó ta còn chưa nhìn ra đấy.”

Sắc mặt Khuông Quyết đỏ lên, “Khâm ti trưởng, nếu như không có mấy vị bằng hữu này, mạng Khuông Quyết ta đã sớm không còn. Công lao lần này, bọn hắn cũng có hơn phân nữa. Công lao lớn như vậy chẳng lẽ lấy một thân phận đình dân là rất quá đáng sao? Ngay cả Đạo Quân cũng sẽ đồng ý.”

Khâm ti trưởng cười ha ha môt tiếng, nhưng ý lạnh trên mặt có thể thấy rõ, “Khuông Quyết, công lao mà ngươi lập được ta sẽ luận công ban thưởng. Còn chuyện khác, còn chưa đến lượt ngươi xen vào. ĐẠo Quân có đồng ý hay không, không phải chuyện ngươi có thể đoán.”

Khuông Quyết còn đang định lên tiếng, Lam Tiểu Bố đã vỗ vai

Khuông Quyết, “Đừng nói nữa, sợ là công lao mà ngươi lập được quá lớn, gia hỏa này lo lắng ngươi sẽ chen rớt vị trí ti trưởng của hắn đấy.”

“Ha ha, vị bằng hữu này nói không sai.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng cười ha ha, sau đó giọng nói này lại cất tiếng tiếp, “Khâm Trường Thực, đâu chính là thái độ làm việc của một ti trưởng Hư Không ti sao?”

Chương 1040 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.

“La Y đình trụ? Sao ngài lại đến đây?” Khâm Trường Thực nhìn thấy người vừa nói chuyện kia, bước chân dừng lại, sau đó lập tức quay người cung kính đi lên ân cần hỏi thăm.

La Y, là trụ cột thứ nhất của Quy Hành Thần Đình. Không chỉ như vậy, hắn còn là bằng hữu tốt nhất của Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình, rất nhiều người đều nói cảnh giới của La Y đã vượt xa Thế Giới Thần, cũng là cường giả thần vương.

Với thực lực của địa vị của La Y, dùng một tay đập chết Khâm Trường Thực cũng không phải chuyện gì bất ngờ.

La Y lạnh lùng nhìn lướt qua Khâm Trường Thực, giọng điệu vô cùng lãnh đạm hỏi, “Khuông Quyết đã lập được công lao gì?”

Nếu như là người khác, cho dù địa vị có cao hơn Khâm Trường Thực hắn, thậm chí còn cao hơn mấy cấp độ, Khâm Trường Thực cũng không cần để ý đến câu nói này. Bí mật của Hư Không ti hắn, trừ Đạo Quân ra, người khác không có quyền xem xét, càng không có quyền hỏi người ti chủ hắn. Nhưng người trước mắt này là La Y, người chỉ đứng dưới đạo Quân Quy Hành Thần Đình.

Năm đó Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu đã nói, nếu như hắn không có ở thần đình, lời La Y nói cũng là ý kiến của hắn. Bởi vậy có thể thấy được, địa vị của La Y cao bao nhiêu. Nếu như hắn dám lấy cớ bí mật của Hư Không ti ra mà từ chối trả lời, vậy thì khắc sau sợ rằng hắn sẽ hóa thành tro bụi.

Khâm Trường Thực nhanh chóng lấy một miếng ngọc giản có phong cách cổ xưa ra đưa cho La Y, La Y tiện tay cầm lấy ngọc giản, thần niệm quét đến ngọc giản.

Sau đó sắc mặt La Y lập tức thay đổi, hắn biết Khuông Quyết nhất định đã lập được đại công, nếu không thì Khuông Quyết sẽ không dám nói sẽ giúp hơn 20 người Lam Tiểu Bố trở thành đình dân của Quy Hành Thần Đình. Vừa rồi Lam Tiểu Bố cũng sẽ không nói, Khuông Quyết lập được công lao quá lớn, Khâm Trường Thực lo lắng Khuông Quyết sẽ tranh đoạt vị trí của hắn.

Với công lao của Khuông Quyết về mảnh ngọc giản này, tuyệt đối có thể dễ dàng chen rớt vị trí của Khâm Trường Thực. La Y hiểu ra, ý nghĩ của Khâm Trường Thực, quả đúng là như thế, Khâm Trường Thực lo lắng Khuông Quyết đoạt vị trí của hắn.

“Khuông Quyết, chuyện này không thể coi thường, ta lập tức phát cho Đạo Quân một đạo tin tức.” Sau khi La Y nói xong thì lập tức phát ra một đạo tin tức.

Sau đó La Y nói với Khuông Quyết, “Khuông Quyết, lần này ngươi lập được đại công, tạm thời đảm nhiện vị trí ti trưởng Hư Không ti.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Khâm Trường Thực tái nhợt vô cùng. Khuông Quyết tạm thời thay mặt hắn làm ti trưởng Hư Không ti, vậy hắn thì sao?

Khuông Quyết vội vàng nói, “La đình trụ, ta có cần ban thưởng hay không không quan trọng, lần này nếu như không có mấy vị bằng hữu này cứu giúp, ta sớm đã không còn mạng rồi.”

La Y cười ha ha một tiếng, “Khuông Quyết, phần thưởng nên là của ngươi thì là của ngươi, còn về bọn hắn, ta sẽ có ban thưởng khác.”

Nói xong, La Y nhìn về phía bọn người Lam Tiểu Bố, “Trong các ngươi ai dẫn dầu?”

KHi nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn về phía Tỉnh Tử Tự và Thạch Dật, ở đây hai người này là có tu vi mạnh nhất, thực lực thiên thần cảnh sơ kỳ, vô cùng vững chắc.

Khiến La Y không ngờ được là, tiến lên đáp lời lại là một tu sĩ Dục thần cảnh, “Lam Tiểu Bố kính chào La đình trụ, chúng ta là một tiểu đội mạo hiểm hư không, ta là đội trưởng. Lần này cứu được Khuông Quyết, cũng là vì trùng hợp. Bởi vì chúng ta vốn định đến Quy Hành Thần Đình thử vận may một chút.”

Lý do rất đầy đủ, vốn chính là định đến Quy Hành Thần Đình tìm vận may. Gặp phải người của Quy Hành Thần Đình bị vây bắt, cho nên ra tay giúp đỡ.

“Ngươi là đội trưởng?” La Y kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, trong tiểu đội có một đống tu sĩ thiên thần cảnh, lại có một đội trưởng là tu sĩ dục thần cảnh?

Chẳng lẽ hắn bị hoa mắt, Lam Tiểu Bố không phải là một tu sĩ dục thần cảnh, mà là thiên thần cảnh? La Y cẩn thận nhìn một chút, không sai mà, Lam Tiểu Bố quả thật chính là một Dục thần, còn là tu sĩ Dục thần tầng một.

“Đúng, ta là đội trưởng.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh trả lời.

Khuông Quyết cũng vội vàng nói, “La đình trụ, trước đó quả thật Lam đạo hữu là người đầu tiên đứng ra.”

Nói bóng gió chính là, nếu như Lam Tiểu Bố không đứng ra, chỉ sợ sẽ không có người nào cứu hắn.

La Y lập tức hiểu ra, Lam Tiểu Bố trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, nếu không thì không có khả năng chỉ là một tu sĩ Dục Thần cảnh lại dẫn dắt một đoàn tu sĩ thiên thần cảnh. Nếu như trong đội ngũ chỉ có một hai tu sĩ thiên thần cảnh thì cũng thôi đi, mấu chốt là trong đội ngũ của Lam Tiểu Bố có khoảng chừng mười bảy tu sĩ thiên thần cảnh. Bởi vậy có thể thấy được, năng lực của Lam Tiểu Bố như thế nào.

Trong lúc nhất thời, hắn nảy lòng yêu nhân tài.

“Lam Tiểu Bố, ngươi cứu được Khuông Quyết, lập được đại công. Ngươi chắc hẳn cũng có thể đoán ra được, ngọc giản này rất qoan trọng đối với thần đình chúng ta. Bây giờ ta ban cho các ngươi thân phận đình dân của Quy Hành Thần Đình, trừ cái đó ra, còn phần ban thưởng nữa, ngươi cứ nói đi, cần gì?” Giọng điệu của La Y vô cùng ấm áp.

Hắn rất muốn nhìn một chút, Lam Tiểu Bố có bản lĩnh gì.

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một chút rồi nói, “Chúng ta đều là người lang thang, có thân phận đình dân đã tốt lắm rồi.”

Mặc kệ chuyện hắn cứu người đã gây ra hậu quả như thế nào, với hắn mà nói chuyện cứu người này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cho nên phải biết tiến lùi.

La Y gật đầu nói. “Nếu để cho ngươi làm một giác chủ thần giác, ngươi cảm thấy, ngươi có thể đảm nhiệm được hay không?”

Giác chủ? Lam Tiểu Bố giật mình. Dựa theo Địa Cầu mà nói, giác chủ tương đương với huyện trưởng của một huyện, lên nữa chính là thành chủ.

Bây giờ hắn không phải chỉ có một người, bên cạnh còn dẫn theo một đám người. Nếu như có một chỗ cho mình, vậy đương nhiên không còn gì tốt hơn. Lúc này tuyệt đối không phải lúc khách sáo, cho dù công lao của hắn có thể đạt đến trình độ giác chủ hay chưa, hắn cũng không thể từ chối.

Chương 1041 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố tiến lên thi lễ một cái, “Bẩm đình trụ, ta cảm thấy ta có thể đảm nhiệm được. Nhưng mà ta đã từng đắc tội với một vài cường giả, ta hy vọng có thể đến một thần giác có phòng ngự thần trận đỉnh cấp.”

Trong tình huống bình thường, giác chủ đều là thiên thần hậu kỳ, thậm chí là thần quân đảm nhiệm. Mặc dù Lam Tiểu Bố là dục thần cảnh, nhưng bên cạnh hắn có một đống tu sĩ thiên thần cảnh, cho dù là thần quân bình thường đến, cũng không cần lo lắng gì nhiều.

La Y cười ha ha một tiếng. “Ngươi không cần phải lo lắng, ta cũng có thể đoán được. Ngươi vội vã đến Quy Hành Thần Đình, đương nhiên là đã đắc tội với người khác. Nhưng mà ngươi yên tâm, trở thành đình dân của Quy Hành Thần Đình ta rồi, không cần lo lắng sẽ có người đuổi giết ngươi. Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất là ta trực tiếp sắp xếp ngươi đến Đại Hoang Thần Giác làm giác chủ. Chuyện này ngươi không cần kiểm tra gì cả, có thể lập tức đến đó nhận chức vụ ngay, hơn nữa phòng ngự thần trận của Đại Hoang Thần Giác chính là thần trận cấp năm. Cho dù đối thủ của ngươi tới, ngươi cũng có thời gian chạy khỏi đó.”

“Đình trụ...” Nghe thấy Đại Hoang Thần Giác, trong lòng Khuông Quyết giật mình, nhanh chóng lên tiếng.

Chỉ là La Y đã xua tay ngăn lại, chặn lời Khuông Quyết nói tiếp, “LỰa chọn thứ hai chính là tham gia tuyển chọn và kiểm tra giác chủ thần giác và thành chủ thần thành của Quy Hành Thần Đình vào nửa năm sau, nếu ngươi được chọn làm giác chủ thần giác hoặc thành chủ nào đó, ít nhất đều có thần trận cấp bốn đỉnh phong.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái này có gì tốt mà lựa chọn?

Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, La Y đã chủ động nói tiếp, “Ngươi không cần nóng vội đưa ra quyết định ngay, ta muốn nói rõ với ngươi một chuyện, Đại Hoang Thần Giác là một nơi cực kỳ cổ xưa. Năm đó cũng là địa bàn của Đại Uyên Thần Đình, nhưng mà bây giờ đã là của Quy Hành Thần Đình ta. Nơi này mặc dù có phòng ngự trận rất mạnh, nhưng thần linh khí tương đối yếu kém, còn vô cùng nguy hiểm. Còn vì sao nguy hiểm ta không cần nói với ngươi, ta chỉ cần nói cho ngươi biết, đến bây giờ Đại Hoang Thần Giác vẫn không có giác chủ, không phải là vì không có người đi, mà là ai đến đó cũng đều vẫn lạc.

Ở Quy Hành Thần Đình có tất cả năm mươi bốn người đến Đại Hoang Thần Giác nhận chức giác chủ, không có người nào còn sống sót trở về, sau đó không có người nào muốn đến Đại Hoang Thần Giác nữa. Trước đó Đại Hoang Thần Giác còn có một ít nhân khí, bây giờ chỉ sợ ngay cả tu sĩ tầm thường cũng không đến đó, nhưng nơi này quả thật có thần linh khí.”

Khi La Y đang nghĩ, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ tham gia tuyển chọn. Thứ nhất Lam Tiểu Bố lựa chọn tham gia tuyển chọn, sẽ tăng ấn tượng của hắn với Lam Tiểu Bố. VỚi việc Lam Tiểu Bố có thể khống chế hơn mười tu sĩ thiên thần cảnh, tham gia tuyển chọn có chín phần cơ hội lấy được giác chủ thần giác, còn một phần nhỏ cơ hội trở thành thành chủ thần thành. Một cái là dựa vào thực lực của mình trở thành giác chủ, ấn tượng trong lòng hắn đương nhiên sẽ sâu sắc hơn.

Thứ hai là Đại Hoang Thần Giác rất nguy hiểm, tại sao Lam Tiểu Bố lại xuất hiện ở Duy Trung thần thành? Không phải là vì đắc tội với người khác hay sao? Nếu đắc tội với người khác mà lựa chọn chạy trốn, vậy nhất định là rất tiếc mạng mình. Loại người tiếc mệnh như vậy, sao có thể chọn đến nơi nguy hiểm như Đại Hoang Thần Giác được chứ?

Đừng nói là La Y, cho dù là những người còn lại, thậm chí bao gồm cả những tu sĩ trong Ngũ Vũ lĩnh của Lam Tiểu Bố cũng sẽ cảm thấy lĩnh trưởng của bọn hắn sẽ chọn tham gia tuyển chọn nửa năm sau.

Lam Tiểu Bố lại không chút do dự nói, “Đa tạ đình trụ, ta muốn trở thành giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.”

“Ngươi muốn đến Đại Hoang Thần Giác?” La Y không nói gì, Khuông Quyết lại nôn nóng, “Tiểu Bố, nếu như không được, ngươi có thể đến Hư Không ti. Mạng của ta là do ngươi cứu, ta chắc chắn sẽ không để ngươi thiếu tài nguyên tu luyện đâu.”

La Y cũng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, tại sao lại lựa chọn Đại Hoang Thần Giác?

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, nhìn thấy hai chữ Đại Hoang, hắn đã trực tiếp đưa ra lựa chọn, nào có nhiều lý do như vậy? Hơn nữa có thể trực tiếp trở thành giác chủ thần giác, tại sao phải đi tham gia tuyển chọn cơ chứ. Ha ha, tạo ấn tượng tốt cho đình trụ, cái này đáng mấy đồng chứ?

Còn về chuyện Đại Hoang Thần Giác rất nguy hiểm, chẳng lẽ hắn không thể điều tra trước được sao? Nếu như sau khi điều tra cảm thấy tthật sự nguy hiểm, vậy hắn không vào trong đó là được rồi mà?

Một khi nguy hiểm của Đại Hoang Thần Giác có thể loại trừ, cái thần trận phòng ngự cấp năm kia đủ để hắn trốn thoát khỏi sự truy sát của Đơn Đinh. Hắn cũng không tin Đơn Đinh dám động đến thần trận phòng ngự của Quy Hành Thần Đình.

Đương nhiên, những cái này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, hắn có Thần Nguyên điện.

“Ngươi tthật sự muốn đến Đại Hoang Thần Giác?” La Y hỏi lại một lần nữa.

Lam Tiểu Bố kiên định nói, “Ta chắc chắn muốn đến Đại Hoang Thần Giác.”

“Được.” La Y lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Lam Tiểu Bố, “Trong này có phương vị hư không của Đại Hoang Thần Giác, còn cả trận kỳ khống chế thần trận của Đại Hoang Thần Giác và ấn giám giác chủ Đại Hoang Thần Giác. Ta có chuyện khẩn cấp, không thể đưa các ngươi đến đó được.”

Khuông Quyết vội vàng nói, “Hay là để ta dẫn các ngươi đến đó đi.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Đa tạ Khuông ti chủ, chuyện bên ngươi sợ là còn nhiều hơn cả ta, vẫn để ta tự đi đến đó đi. Tương lai có chuyện gì cần ta giúp đỡ, Khuông ti chủ không cần khách sáo với ta, đến Đại Hoang Thần Giác tìm ta là được.”

Khuông Quyết vừa mới lên làm ti chủ của Hư Không ti, cộng thêm tu vi của Khuông Quyết không cao, trong lúc này nhất định sẽ bận rất nhiều chuyện. Lam Tiểu Bố không muốn làm chậm trễ thời gian của hắn. Hơn nữa hắn đến Đại Hoang Thần Giác, cũng không phải trực tiếp vào trong, mà là đến đó điều tra trước một chút.

Chương 1042 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác.

La Y gật đầu nói, “Khuông ti chủ, ngươi quả thật không thể dẫn Lam giác chủ đến Đại Hoang Thần Giác được. Ngọc giản này có liên quan đến vấn đề không thể coi thường được, ngươi nhất định phải đi cùng ta đến gặp Đạo Quân. Liên quan đến quá trình ngươi lấy được ngọc giản như thế nào, ngươi nhất định phải bẩm báo kỹ càng lại cho Đạo Quân.”

Lúc này Khuông Quyết mới tỉnh ngộ lại, nhanh chóng trả lời, “Vâng.”

Lam Tiểu Bố biết có mấy lời mình không thể nghe được, hắn vội vàng cáo từ La Y và Khuông Quyết.

Lam Tiểu Bố vừa đi, nụ cười trên mặt La Y lập tức biến mất tăm, giọng điệu vô cùng nghiêm túc hỏi, “Khuông ti chủ, chuyện hôm nay không thể khinh thường được, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, bọn người Lam Tiểu Bố kia có biết nội dung trong mảnh ngọc giản ngươi lấy được hay không?”

Cảm nhận được sát ý của La Y, trong lòng Khuông Quyết giật thót, lập tức kiên định nói, “La đình trụ, từ đầu đến cuối ta đều chưa từng tiết lộ bất cứ tin tức nào, bọn hắn tuyệt đối không biết… Hơn nữa, người chặn đường ta chắc hẳn có biết một chút, vấn đề này xem như đã bị truyền ra ngoài.”

Ý của hắn là, cho dù bọn người Lam Tiểu Bố biết, cũng không cần thiết phải giết người diệt khẩu.

La Y lạnh lùng nói, “Cho dù đã truyền ra ngoài, đối phương cũng chưa chắc có thể biết được nội dung của ngọc giản. Cho nên khoảng thời gian này cực kỳ quan trọng, chúng ta nhất định phải có hành động trước khi mọi người kịp phản ứng lại.”

Khuông Quyết không nói gì thêm, hắn biết nếu như bọn người Lam Tiểu Bố biết được nội dung của ngọc giản, vị La đình trụ trước mắt này tuyệt đối sẽ đuổi theo bọn người Lam Tiểu Bố giết chết.

…

Ở Duy Trung thần thành không có truyền tống trận đi thẳng đến Đại Hoang Thần Giác, cộng thêm đồ của Khuông Quyết lấy được quá quan trọng, đám người Lam Tiểu Bố phải tự mình tiến về Đại Hoang Thần Giác.

Có lẽ lần này người được bổ nhiệm thành giác chủ Đại Hoang Thần Giác, trừ đám người Lam Tiểu Bố ra, chỉ có Khuông Quyết và La Y biết. Còn Khâm Trường Thực, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt gì.

“Lĩnh trưởng…” Trên phi thuyền, Diêm Ảnh kêu lên một tiếng.

Thạch Dật vội vàng nói, “Bây giờ không phải là lĩnh trưởng, chúng ta phải gọi là giác trưởng.”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Cái vị trí giác trưởng này ta cũng không biết có thể đảm nhiệm bao lâu, chúng ta với nhau thì cứ gọi lĩnh trưởng là được rồi.”

Đám người gật đầu tỏ ý đã hiểu, Diêm Ảnh cười he he nói, “Lần này may mắn gặp được La đình trụ, La đình trụ quả thật là một người chính trực vô tư. Nhìn thấy sắc mặt tên Khâm Trường Thực kia không, không hiểu sao ta lại vô cùng sảng khoái.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, nhưng không trả lời Diêm Ảnh. Hắn tu luyện Trường Sinh Quyết, cảm ứng rất rõ ràng, sau khi La Y biết trong số người đi theo hắn có hơn mười tu sĩ thiên thần cảnh, thái độ và biểu hiện đều tỏ rõ là rất thưởng thức hắn, đây là sự thật.

Nhưng mà khi hắn từ chối tham gia tuyển chọn, lại lựa chọn đi thẳng đến Đại Hoang Thần Giác đảm nhiệm chữ vụ giác chủ này, hắn mơ hồ cảm nhận được một tia sát ý của La Y.

Dựa theo lý mà nói, hắn chọn Đại Hoang Thần Giác hoặc là chọn tham gia tuyển chọn, đều là do La Y nói ta. Cộng thêm La Y có chút thưởng thức với hắn, không có lý do gì lại có sát ý với hắn mới đúng.

Sau đó Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút thì lập tức hiểu ra, nếu như hắn đồng ý tham gia tuyển chọn, La Y nhất định sẽ không có suy nghĩ này. Bởi vì tham gia tuyển chọn, vậy thì sẽ không rời khỏi tầm mắt của La Y. La Y nhất định sẽ dẫn bọn hắn đi theo, sau đó ở lại một nơi nào đó, chờ đến lúc tuyển chọn.

Lựa chọn đến Đại Hoang Thần Giác nhận chức giác chủ, đó chính là có thể đi bất cứ lúc nào. Sát ý của La Y đối với hắn, có lẽ là có liên quan đến Khuông Quyết. Bọn hắn cứu được Khuông Quyết, La Y cũng không biết rõ bọn hắn có biết được nội dung của ngọc giản hay không.

Nếu như bọn hắn biết nội dung của ngọc giản, La Y rất có thể sẽ giết người diệt khẩu,. Nhưng mà không quan trọng, bọn hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc ngọc giản kia là thứ gì. Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, Lam Tiểu Bố lại càng không đồng ý để Khuông Quyết đưa tiễn.

“Lĩnh trưởng, ta cảm thấy thật ra chúng ta vẫn nên đi tham gia tuyển chọn, con đường này đáng tin hơn một chút, cái Đại Hoang Thần Giác kia ta đã từng nghe nói qua, cũng không phải nơi tốt đẹp gì.” Một tu sĩ thiên thần cảnh đứng đằng sau Diêm Ảnh nói.

“Ông huynh biết Đại Hoang Thần Giác sao? Nói một chút xem thế nào?” Lam Tiểu Bố nói.

Tu sĩ vừa lên tiếng này tên là Ông Liên Cao, thực lực không yếu, có một thần thông hệ thủy. Ban đầy khi đối chiến với Kính Phương Thần Đình, Lam Tiểu Bố nhìn thấy hắn có thể khống chế ba con rồng nước bao vây đối thủ lại.

Ông Liên Cao nói, “Thật ra ta xuất thân từ Đại Uyên Thần Đình, Đại Hoang Thần Giác vốn là của Đại Uyên Thần Đình...”

“Liên Cao, ngươi nói như vậy cũng không đúng Đại Hoang Thần Giác thật ra không phải là của Đại Uyên Thần Đình.” Thạch Dật ngắt lời nói.

Ông Liên Cao gật đầu, “Ta biết, Đại Hoang Thần Giác lúc trước là của Đại Hoang Thần Đình, sau đó Đại Hoang Thần Đình bị Đại Uyên Thần Đình diệt đi, lúc này mới trở thành địa bàn của Đại Uyên Thần Đình. Nhưng mà đó đã là chuyện từ rất xưa rồi, rất nhiều người đều không biết thần giới đã từng có một Đại Hoang Thần Đình.”

“Thật sự có Đại Hoang Thần Đình sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Ông Liên Cao đáp, “Quả thật là có Đại Hoang Thần Đình, Đại Hoang Thần Đình bị Đại Uyên Thần Đình tiêu diệt, sau đó không có người nào xây dựng lại. Sau đó chỉ có Đại Uyên Thần Đình, bây giờ Đại Uyên Thần Đình cũng đã bị tiêu diệt. Cái Đại Hoang Thần Giác này nằm ở biên giới của Đại Uyên Thần Đình, nơi đó trước kia cũng không phải thần giác, mà là một thần thành.”

Chương 1043 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác. (2)

Ông Liên Cao nói đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Dù sao thì tất cả mọi người đều sắp đến Đại Hoang Thần Giác, thậm chí tương lai còn muốn định cư tại Đại Hoang Thần Giác.

“Trước đó Đại Hoang Thần Giác là một thần thành, bởi vì trong thành có một thần khí tông sư cực kỳ nổi tiếng, hắn tên là Niệm. Niệm có thể luyện chế ra được thần khí cực phẩm, thậm chí là bảo vật còn cao cấp hơn thần khí, cho nên vô số người đều muốn đến Đại Hoang thần thành thỉnh cầu Niệm đại sư luyện chế một món thần khí.”

Chuyện Ông Liên Cao nói có rất nhiều người không biết, mọi người đều nghe vô cùng chăm chú.

“Nhưng Niệm chỉ có một người, nhiều người đến tìm hắn luyện chế thần khí như vậy, đương nhiên là vô cùng bận rộn. Về sau Niệm dứt khoát thành lập một môn phái là Luyện KHí tông, cái Luyện khí tông này gọi là Hoang Cổ Thần khí. Niệm thu nhận tất cả mười ba người đệ tử, ai ai cũng trở thành đại sư thần khí. Khi tên tuổi của Hoang Cổ Thần khí càng ngày càng vang dội, Đại Hoang thần thành cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Về sau Đại Uyên Thần Đình đánh bại Đại Hoang Thần Đình, thậm chí còn tiêu diệt tất cả thần thành của Đại Hoang Thần Đình, nhưng có một thần thành là ngoại lệ, tòa thần thành này chính là Đại Hoang thần thành. Nhưng mà khí Đại Hoang Thần Đình bị tiêu diệt, Niệm cũng mất tích. Sau khi Niệm mát tích, những đệ tử kia vẫn ở lại Đại Hoang thần thành luyện khí giúp người...

Kỳ lạ là, sau đó Đại Hoang thần thành lại xuất hiện một loại bệnh kỳ quái. Đó là chỉ cần ở lại Đại Hoang thần thành, tu vi sẽ dần dần hạ xuống, kinh mạch khô héo, cuối cùng chẳng hiểu sao mà chết đi. Một tu sĩ tu luyện đến thiên thần cảnh, xuất hiện loại chuyện lạ này đương nhiên là không tầm thường. Đạo Quân của Đại Uyên Thần Đình cũng bắt đầu điều ra vì sao Đại Hoang thần thành lại xuất hiện chuyện này, nhưng mà Đại Uyên Thần Đình cũng không thể điều tra ra được kết quả gì, mà giờ phút này đệ tử của Niệm người thì chết, người thì mất tích. Đại Hoang thần thành đã mất đi Hoang Cổ Thần Khí cuối cùng đã biến thành Đại Hoang Thần Giác...”

“Nói thế thì những giác chủ mà Quy Hành Thần Đình phái đến đây bị vẫn lạc đều là vì loại bệnh này sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Ông Liên Cao đáp, “Ta cũng không biết rõ lắm, nhưng mà sau khi chuyện Đại Hoang Thần Giác không thể tu luyện, cũng không thể ở lại lâu bị truyền đi, rất nhiều người đều không muốn đến Đại Hoang Thần Giác. Sau khi Đại Uyên Thần Đình bị tiêu diệt, không còn ai muốn đến Đại Hoang Thần Giác nữa. Nhưng nơi này quả thật có thần linh khí, sau đó thì dứt khoát cho Quy Hành Thần Đình không tranh giành gì kia.”

“Ta có chút nghi ngờ La Y bảo chúng ta đến Đại Hoang Thần Giác là có ý đồ.” Diêm Ảnh hừ một tiếng rồi nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Là ta chủ động yêu cầu đến đây, La đình trụ cũng đã nói cho chúng ta biết nơi này rất nguy hiểm. Đi đến nơi đó xem xét trước rồi nói sau, ta cũng không tin, có một nơi có thể hạ độc chết một đám tu sĩ thiên thần cảnh.”

Đại Hoang Thần Giác có một thần trận phòng ngự cấp năm, đây mới là lý do chủ yếu mà Lam Tiểu Bố đến đây. Trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố còn có Vũ Trụ Duy Mô, hắn không tin có Vũ Trụ Duy Mô mà còn không tạo dựng ra được mô hình kết cấu nơi này.

Mấy tháng sau, phi thuyền của Lam Tiểu Bố dừng lại ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác.

Trên quãng đường đi đến Đại Hoang Thần Giác, đoàn người Lam Tiểu Bố không gặp được bất cứ một chiếc phi thuyền nào, cũng không nhìn thấy một tu sĩ nào đi ngang qua.

Bên ngoài Đại Hoang Thần Giác đều vô cùng hoang vu, một cái quảng trường to lớn không gì sánh được, đã mọc đầy cỏ dại.

Thần trận cấp năm bao phủ toàn bộ Đại Hoang Thần Giác lại, thần niệm hoàn toàn không thể thẩm thấu vào được.

Cho dù đang ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được thần linh khí nhàn nhạt. Bởi vậy có thể thấy được, thần linh khí bên trong Đại Hoang Thần Giác tuyệt đối không hề mỏng manh, ít nhất thì không hề yếu hơn so với Duy Trung thần thành mà bọn hắn vừa đến.

Lam Tiểu Bố dừng phi thuyền lại nói, “Một mình ta đi vào trong đó xem xét một chút, các ngươi ở lại bên ngoài chờ ta. Nếu như qua một thời gian dài mà ta vẫn chưa đi ra, cũng không có bất cứ tin tức nào, mọi người đều có tương lai riêng, đừng ở lại nơi này nữa.”

“Lĩnh trưởng, như vậy sao được, nếu như tất cả chúng ta là một lĩnh, đương nhiên phải cùng tiến cùng lùi, chúng ta đi vào cùng nhau.” Bàng Bất Lận không chút do dự nói.

“Đúng, cùng nhau vào.” Bọn người Diêm Ảnh lập tức nói.

Mọi người cùng nhau vào trong, cũng là có chút tình cảm. Nói thật, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù yếu nhất, nhưng mà là lĩnh trưởng của mọi người, bất cả chuyện gì Lam Tiểu Bố cũng xông lên trước nhất. Đại Hoang Thần Giác trước mắt này vô cùng nguy hiểm, cho dù Lam Tiểu Bố có phái một người nào đó đi vào trong đó tìm hiểu, cũng không có bất cứ kẻ nào không phục.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Mọi người nghe ta nói, ta có một ít độn phù, một khi gặp phải chuyện gì, ta có thể nhanh chóng bỏ chạy. Mọi người không có bản lĩnh này của ta, cho nên tốt nhất hãy chờ ta ở bên ngoài.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, mọi người đều im lặng.

Cũng không thể sau khi gặp phải chuyện gì, phải để Lam Tiểu Bố mở trận môn tiến vào tiểu thế giới được chứ? Nếu làm như vậy còn không bằng để một mình Lam Tiểu Bố đi vào đó.

“Được, cứ quyết định như thế đi. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ phát tin tức ra.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, lấy trận kỳ thần trận phòng ngự của Đại Hoang Thần Giác ra, trực tiếp mở đại trận phòng ngự này ra.

Đại trận phòng ngự của Đại Hoang Thần Giác vừa mới mở ra, thần niệm của mọi người tựa như có thể nhìn thấy rõ ràng Đại Hoang Thần Giác ở bên trong. Bên trong có vài kiến trúc lờ mờ, còn có đủ loại cấm chế che giấu, khiến mọi người cảm thấy cái Đại Hoang Thần Giác này còn thần bí hơn so với trước.

Một mình Lam Tiểu Bố bước vào trong trận môn Đại Hoang Thần Giác, tiến vào trong Đại Hoang Thần Giác.

Vừa tiến vào Đại Hoang Thần Giác, thần linh khí nồng đậm lập tức ập đến, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây quả thật là một nơi tu luyện tốt.

Chương 1044 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác

Lam Tiểu Bố đang định hấp thu thần linh khí vận chuyển một chu thiên thử một chút, không ngờ hắn còn chưa vận chuyển thần linh khí đã cảm nhận được thần nguyên vận chuyển trong cơ thể không được thông thuận.

Thật là lợi hại, chẳng lẽ có độc?

Lam Tiểu Bố không dám tiếp tục hấp thu thần linh khí nữa, nhanh chóng để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, thứ hắn tạo dựng ra không phải là mô hình kết cấu của Đại Hoang Thần Giác, mà tạo dựng ra kết cấu của thần linh khí ở trong vùng không gian này.

Kết cấu của Đại Hoang Thần Giác cũng phải tạo dựng, nhưng mà chuyện này tốn rất nhiều thời gian, dùng thời gian ngắn nhất định không thể nào hoàn thành được. Lam Tiểu Bố cũng không muốn chờ đến khi mình bị độc trong Đại Hoang Thần Giác mài mòn, hóa thành một đống xương trắng.

Trong một đống thần tinh cung cấp, Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu.

Bên trong thần linh khí trong vùng không gian Lam Tiểu Bố đang đứng quả thật có độc, độc này là thứ chỉ có trong âm Hoán Thần Thảo. Lam Tiểu Bố cũng biết đến âm Hoán Thần Thảo, đây tuyệt đối chính là loại thần linh thảo trân quý cao cấp nhất.

Trong trăm loại độc ở thần giới, âm Hoán Thần Thảo xếp thứ chín. Có thể xếp hạng thứ 9 trong bách độc thần linh thảo, điều này đủ để chứng minh âm Hoán Thần Thảo có bao nhiêu lợi hại. Loại thần linh thảo này có thể khiến kinh mạch tu sĩ héo rút, tiêu tán tu vi, thiêu đốt tuổi thọ, cho dù là cường giả thần vương cảnh, trúng độc của âm Hoán Thần Thảo, sợ cũng khó có thể sống sót được.

Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi, nếu như không phải hắn có Vũ Trụ Duy Mô, vậy hôm nay hắn chết chắc rồi.

Lúc này Lam Tiểu Bố đâu còn nhớ đến chuyện tiếp tục tìm hiểu xem tại sao độc của âm Hoán Thần Thảo lại xuất hiện ở nơi này nữa?

Hắn lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cách hành công để giải độc âm Hoán Thần Thảo trước tiên.

Vũ Trụ Duy Mô không khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã có được cách hành công giải trừ âm Hoán Thần Thảo. Lam Tiểu Bố nhanh chóng dung hợp cách hành công này vào trong Trường Sinh Quyết của mình, chỉ qua mấy chu thiên, độc âm Hoán Thần Thảo khiến Lam Tiểu Bố hô hấp không thông thuận, trở ngại thần nguyên vận chuyển kia lập tức biến thành thần linh khí nồng đậm tăng thực lực của Lam Tiểu Bố lên.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn phát một tin tức ra ngoài, nói cho mọi người đừng vào trong này, trong này có kịch độc. Loại kịch độc này hắn có thể giải, mọi người có vào cũng không thể làm theo được.

Thật sự là một món tiền lớn, loại vật như âm Hoán Thần Thảo này trừ kịch độc ra, còn có thể luyện chế ra Ích Mạch Thần Đan, đây là thứ giúp tăng tư chất của tu sĩ lên thần cảnh, giá trị không thể nào đánh giá được.

Đừng nói là Thần Nhân, cho dù là Tiên Nhân, muốn tăng tư chất của mình lên là chuyện khó càng thêm khó. Bởi vậy có thể thấy được, âm Hoán Thần Thảo có giá trị cao đến mức nào.

Gải quyết xong độc của âm Hoán Thần Thảo, lúc này Lam Tiểu Bố mới để cho Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên mô hình kết cấu của toàn bộ Đại Hoang Thần Giác. Hắn có được trận kỳ khống chế thần trận phòng ngự cấp năm bên ngoài Đại Hoang Thần Giác và trận kỳ khống chế khốn sát thần trận cấp năm bên trong Đại Hoang Thần Giác, nhưng mà cũng không có trận kỳ khống chế thần trận và cấm chế của các cửa hàng bên trong này.

Khi Đại Hoang Thần Giác còn phồn hoa, khắp nơi đều là người, cho nên nơi này không chỉ có cửa hàng, hai bên đường đi cũng có bố trí một đống lớn thần trận cấm chế. Những thần trận này Lam Tiểu Bố không thể nào phá vỡ từng cái được, chỉ có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để giải quyết trong một lần.

Khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lên mô hình của Đại Hoang Thần Giác, Lam Tiểu Bố tiến vào một gian khí các đã sớm khóa lại, đồng thời phát tin tức cho người bên ngoài, bây giờ hắn đang tìm kiếm nguyên nhân, mọi người không cần lo lắng.

Độc âm Hoán Thần Thảo đối với Lam Tiểu Bố bây giờ mà nói, chỉ là một loại gia vị ẩn chứa quy tắc mới bên trong thần linh khí nồng đậm mà thôi. Tu luyện loại thần linh khí này, đối với Lam Tiểu Bố mà nói không có bất cứ vấn đề gì.

Cho dù Đại Hoang Thần Giác có diện tích không lớn hơn cái cung điện dưới hồ kia bao nhiêu, nhưng mà đẳng cấp thì kém hơn cái cung điện kia rất nhiều. CHỉ ngắn ngủi nửa tháng sau, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của Đại Hoang Thần Giác.

Phía dưới Đại Hoang Thần Giác có một đầu Tán Nguyên Thần Mạch, loại thần mạch này không thể nào lấy đi được. Có lẽ sau vô số năm sau, cái Tán Nguyên Thần mạch này sẽ ngưng tụ thành Thần Nguyên mạch chân chính, nhưng bây giờ không thể nào lấy đi được. Bởi vì cái Tán Nguyên Thần mạch này tồn tại, Đại Hoang Thần Giác mới có thần linh khí.

Trận pháp bên trong Đại Hoang Thần Giác, phần lớn đều là thần trận từ cấp một đến cấp hai, hoặc là một ít cấm chế. Chỉ có một nhà luyện khi các nhỏ là dùng một thần trận cấp bốn ở bên ngoài, còn là một Ẩn Nặc Thần Trận.

Đại Hoang Thần Giác có luyện khí các cũng không có gì lạ, trong này phần lớn đều là luyện khí các, đây vốn là một thần thành luyện khí. Nhưng mà ở bên ngoài một luyện khí các nhỏ vắng vẻ lại có một cái Ẩn Nặc Thần Trận cấp bốn, đây quả thật kỳ lạ.

Ẩn Nặc Thần Trận cấp bốn, cho dù Lam Tiểu Bố có biết, cũng không thể nào tìm được cửa vào. Nhưng mà những chuyện này không thể nào làm khó được hắn, hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố đi đến bên ngoài cái Ẩn Nặc Thần Trận cấp bốn này, đang định dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Ẩn Nặc Thần Trận, đã nhìn thấy cái Ẩn Nặc Thần Trận trước mắt đột nhiên mở ra. Cửa luyện khí các xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Có nên đi vào hay không?

Mình vừa mới tới nơi này, cái Ẩn Nặc Thần Trận này lập tức mở ra, Lam Tiểu Bố đương nhiêu hiểu ra chuyện hắn đến đây đã bị người ở đây phát hiện ra. Nói cách khác, ở trong Đại Hoang Thần Giác này có người tồn tại, mà người tồn tại này rất có thể có liên quan đến độc âm Hoán Thần Thảo.

Chương 1045 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác (2)

Chỉ do dự một chút, Lam Tiểu Bố đã chọn tiến vào.

Với hắn mà nói bây giờ đã không con đường lui nữa, cho dù hắn không đi vào, nếu như người bên trong muốn đối phó với hắn, trong thời gian ngắn chỉ sợ hắn cũng không thể trốn thoát được khỏi cái thần giác này.

Một cường giả khống chế Đại Hoang Thần Giác nhiều năm như vậy, nếu nhất định muốn đối phó với Lam Tiểu Bố hắn, vậy ngay khi hắn bước vào thần giác này đã âm thầm ra tay rồi.

Lam Tiểu Bố cũng không lo lắng quá mức. Hắn còn có trận kỳ khống chế thần trận của Đại Hoang Thần Giác, trận kỳ thần trận này không chỉ bao gồm trận kỳ phòng ngự, mà còn bao gồm cả trận kỳ khốn sát của Đại Hoang Thần Giác.

Khởi động khốn sát thần trận cấp năm, kẻ kia có muốn giết hắn cũng sẽ không thoát được khỏi đây dễ dàng như vậy, đây cũng là một trong ngững lý do hắn dám bước vào trong thần giác này.

Lam Tiểu Bố đoán chờ khi hắn tiến vào cái luyện khí các này rồi, Ẩn Nặc Thần Trận bên ngoài sẽ dược kích phát một lần nữa. Thần niệm của hắn lập tức câu thông với trận kỳ khốn sát cấp năm, chỉ cần có bất cứ thứ gì nguy hiểm nhằm vào hắn, hắn sẽ nhanh chóng kích phát cái khốn sát thần trận cấp năm ở đây.

Sự thật lại nằm ngoài dự đoán của Lam Tiểu Bố, sau khi hắn tiến vào luyện khí các này rồi, Ẩn Nặc Thần Trận ở phía sau vẫn không kích phát, nói cách khác hắn có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố không ra ngoài, thần niệm và ánh mắt của hắn đều tập trung vào bên trong cái luyện khí các này,.

Điều khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái không phải là cái luyện khí các này rất nhỏ, mà là cái luyện khí các này tựa như một hình lập phương có quy tắc. Bên trong không có cái gì, ngay cả mặt tường, mặt đất, nóc nhà đều vô cùng vuông vức...

Không đúng, còn có một chỗ không vuông, ở trong một góc phòng có một lỗ khảm.

Thần niệm quét qua một chút, không có cơ quan, Lam Tiểu Bố đi đến chỗ cái lỗ khảm này, dùng lực nhấn một cái, không có chút phản ứng nào. Thần niệm của hắn lại thẩm thấu vào trong, đây chính là một cái lỗ khảm, đã không có trận văn, cũng không che giấu bất cứ cách mở nào khác.

Lỗ khảm này...

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút quen thuộc, hắn nhanh chóng nghĩ đến chuyện khác, bản thân mình có một cái ấn, chính là ấn giám Đại Uyên Thần Đình, dấu vết trên lỗ khảm kia và cái ấn giống nhau.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy ấn giám Đại Uyên Thần Đình đặt vào lỗ khảm.

Quả nhiên vừa vặn, một khắc sau, vách tường phía sau luyện khí các đột nhiên mở ra, một cánh cửa xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đang định lấy thần đình ấn lại, đã cảm nhận được một lực lượng lớn lôi kéo đi thần đình ấn, thần đình ấn lập tức biến mất trong hư không.

Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng đau đớn, thần niệm cưỡng ép bao lấy thần đình ấn, kéo nó vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Tuy nói hắn còn chưa hoàn toàn luyện hóa cái thần đình ấn này, nhưng bên trong thần đình ấn này có chứa đầy ấn ký thần niệm của hắn, một đạo thần niệm mà muốn lấy đi thần ấn trước mặt hắn ư? Hơn nữa còn là một đạo thần niệm không mạnh lắm.

Cũng bởi vì đạo thần niệm nào không thể nghiền ép dược mình, cho nên Lam Tiểu Bố không hề ddo dự đi đến cánh cửa xuất hiện phái sau vách tường của luyện khí các này.

Phía sau cánh cửa là một con đường ngọc thạch rộng khoảng vài trượng, Lam Tiểu Bố đi dọc theo con đường này thêm vài phút nữa đã nhìn thấy mấy chữ mầu vàng to lớn trôi nổi trong hư không.

Hoang Cổ Thần KHí môn.

Hóa ra thật sự có tông môn này, tông môn này còn nằm ẩn trong Đại Hoang Thần Giác.

Bên dưới mấy chữ Hoang Cổ Thần KHí môn này là một đại điện có phong cách cổ xưa, xung quanh hai bên trái phải ở ngoài đại điện có thần khí đang lơ lửng.

Bên trái chính là một chiếc búa lớn, thần niệm Lam Tiểu Bố quét một chút, hắn có thể khẳng định cái búa này có đẳng cấp vô cùng cao, cao đến mức hắn hoàn toàn không thể nhìn thấu. Bên phải cũng là một cái cự ấn, cái cự ấn này có đẳng cấp cũng không kém gì cái búa lớn kia.

Bên ngoài không có bất cứ cấm chế nào cả, Lam Tiểu Bố dễ dàng đi qua hai món thần khí này tiến vào trong đại điện.

Chính giữa đại điện có một nam tử đang ngồi, nam tử này đang theo dõi Lam Tiểu Bố.

Người chết? Bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại, thần niệm tập trung vào người này, sau đó lập tức biết người trước mắt này không phải là người chết.

“Ngươi làm sao mà lấy được Đại Hoang Thần Đình ấn?” Người này chậm rãi mở miệng, phát âm vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố đang do dự, người trước mắt này nhìn qua không có chút thương tổn nào, thực lực của người này như thế nào? Huống hồ đây là Đại Uyên Thần Đình ấn, chứ không phải Đại Hoang Thần Đình ấn gì cả.

Thấy Lam Tiểu Bố không trả lời mình, người này lại nói lần nữa, “Có thể nói cho ta biết không?”

Lam Tiểu Bố suy đoán, mặc dù người này nhìn qua hoàn toàn bình thường, nhưng nhất định không thể nào làm gì được hắn. Nếu như có thể khống chế hắn, vậy thì đã sớm cướp đi Đại Uyên Thần Đình ấn rồi, đâu còn ở đây lải nhải với hắn?

“Ta không nói chuyện với người hãm hại ta.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Nam tử trên bồ đoàn bình tĩnh nói, “Ta hại ngươi lúc nào chứ?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Trong Đại Hoang Thần Giác này có độc âm Hoán Thần Thảo, chẳng lẽ không phải do ngươi làm ra? Nếu không phải Bố gia nhà ngươi có chút bản lĩnh, đã sớm chết trong tay ngươi rồi.”

“Ngươi biết nơi này có độc âm Hoán Thần Thảo?” Nam tử trên bồ đoàn vô cùng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, từ khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố cho đến bây giờ, hắn mới lộ va vẻ mặt kinh ngạc này.

“Cứ lừa ta tiếp đi, ngươi dám nói cái độc âm Hoán Thần Thảo kia không phải do ngươi làm sao?” Lam Tiểu Bố châm chọc nói.

Nam tử cười khổ, “Ngươi cảm thấy nếu như ta phát tán độc âm Hoán Thần Thảo ra, ta vẫn còn ngồi ở nơi này sao.”

“Ngươi cũng trúng độc?” Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn ra, quanh người nam tử trước mắt này đều là khí độc vờn quanh, nếu như không phải thực lực của đối phương mạnh mẽ, chỉ sợ đã sớm tiêu tán rồi.

Gia hỏa này nhất định đã ở đây vô số năm rồi, trúng độc âm Hoán Thần Thảo, ở đây vô số năm rồi mà vẫn còn có thể sống sót, gia hỏa này thật là lợi hại.

Chương 1046 - Vận may.

“Ngươi là người thứ năm tìm đến luyện khí các nhỏ này, còn vào được đến đây, ngươi là người đầu tiên.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Ngươi không phải đang nói nhảm à? Nếu như ta không có Đại Uyên Thần Đình ấn, vậy ta cũng không thể vào được rồi đúng không. Đại Uyên Thần Đình ấn chỉ có một cái, vậy thì đương nhiên là ta có thể tiến vào rồi.”

“Ngươi nói sai rồi, cái này không phải là Đại Uyên Thần Đình ấn, mà là Đại Hoang Thần Đình ấn.” Nam tử khẽ nhíu mày, uốn nắn lỗi sai của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy ra Đại Uyên Thần Đình ấn, trên đó có viết mấy chữ Đại Uyên Thần Đình. Khi Lam Tiểu Bố đang định cất ấn giám đi, nam tử này lại nói tiếp, “Mấy chữ Đại Uyên Thần Đình kia là được khắc vào sau.”

“Chuyện này không thể nào được?” Lam Tiểu Bố có luyện hóa ấn giám này, hắn biết mấy chữ kia và ấn giám là cũng một thể.

“Ngươi không luyện khí, cho nên ngươi không biết. Bên ngoài Đại Hoang Thần Đình ấn dùng Sa Ý Nê, đây là một trong những vật liệu cao cấp ở thần giới, có thể mô phỏng bất cứ loại vật liệu khác. Cho nên mấy chữ Đại Uyên Thần Đình kia là do Sa Ý Nê khắc ra, sau đó dung hợp vào bên ngoài Đại Hoang Thần Đình ấn.” Nam tử giải thích.

Còn có thủ đoạn này sao? Thần niệm Lam Tiểu Bố cẩn thận thẩm thấu vào một chút, vẫn không thể tìm ra có chút vết tích nào. Nhưng mà hắn đã tin đối phương, thở dài nói, “Thật là lợi hại, chẳng những vật liệu lợi hại mà cách luyện khí cũng lợi hại.”

Cho dù có lấy Sa Ý nê cho hắn, hắn cũng không thể nào luyện chế ra được một cái thần ấn như thế nào.

Nam tử lại nói tiếp, “Cái Đại Hoang Thần Đình ấn này là do sư phụ ta luyện chế, ra, còn bốn chữ Đại Uyên Thần Đình kia là do ta luyện chế ra.”

Lam Tiểu Bố giật mình nói, “Sư phụ ngươi có phải tên là Niệm hay không? Ngươi là một trong mười ba đệ tử của sư phụ ngươi?”

Nam tử lắc đầu, “Ta tên là Niệm, ngươi nói mười ba đệ tử kia, vậy cũng là do ta nhận, sư phụ ta tên là Mạc Niệm Yên. Sư phụ ta thu hai đệ tử, ta và sư tỷ, sư tỷ ta tên là Yên.”

“Nghe nói ngươi cũng có thể luyện chế ra bảo vật cao cấp hơn cả thần khí cực phẩm, vậy sư phụ ngươi chẳng lẽ có thể luyện chế ra Hậu Thiên Linh Bảo?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Niệm im lặng một lúc lâu mới lên tiếng, “Khí đạo của sư phụ ta có thể so với thiên đạo, nếu như pháp bảo có thể luyện chế ra được trong vũ trụ này, sư phụ ta có thể luyện chế ra. Cái Đại Hoang Thần Đình ấn trong tay ngươi chính là do sư phụ ta luyện chế, ta nghĩ không hề kém với Hậu Thiên Linh Bảo. Còn về bốn chữ Đại Uyên Thần Đình ta khắc lên, ta là một đệ tử bất tài, làm mất hết mặt mũi sư phụ.”

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi luyện chế mấy chữ Đại Uyên Thần Đình này, sợ là cũng vì muốn bảo vệ cái thần ấn này mà? Ngươi lo lắng những kẻ của Đại Uyên Thần Đình kia sẽ phá hủy cái thần ấn này đúng không?”

“Có lẽ vậy đi.” Trong mắt Niệm tràn đầy cô đơn, hắn còn sống chính là vì cái thần ấn này, nhưng hôm nay hắn có thể thấy được, thấy được thì sao chứ?

“Sư phụ ngươi chính là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Đình?” Lam Tiểu Bố có chút hiểu ra.

Niệm gật đầu, “Đúng vậy, là ta đã phụ sự kỳ vọng của sư phụ.”

“Ta nghe lời ngươi nói thì sư phụ ngươi chắc hẳn là một người rất mạnh mới đúng, sao thần đình lại bị người ta chiếm?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

“Bởi vì sư phụ ta bị trúng độc, hắn trúng chính là độc âm Hoán Thần Thảo. Sau khi sư phụ ta trúng độc, biến mất khỏi thần giới. Cường giả trong thần đình tứ tán, Đại Hoang Thần Đình bị diệt cũng là chuyện bình thường.” Khi Niệm trò chuyện đã dần bình tĩnh lại, có lẽ hắn đã nghĩ thông suốt một vài chuyện.

“Vậy ngươi có biết Đại Uyên Thần Đình cũng đã bị diệt rồi không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Niệm từ tốn nói, “Ta có thể đoán được, nếu như Đại Uyên Thần Đình không bị tiêt diệt, cái ấn giám này cũng sẽ không xuất hiện trong tay ngươi, ngươi nhiều nhất cũng chỉ là một dục thần cảnh mà thôi.”

Một cái ấn nằm trong tay Đạo Quân có thể khống chế được thần đình, bây giờ lại nằm trong tay một tu sĩ Dục Thần cảnh, rất rõ ràng cái thần đình này đã xảy ra vấn đề.

Lam Tiểu Bố ném cái thần ấn trong tay cho Niệm. “Nếu đã là đồ của ngươi thì trả lại cho ngươi đấy.”

Ấn phù này là hắn lấy được ở tiên giới, với hắn mà nói thật sự không có bao nhiêu giá trị.

“Ngươi không cần cái ấn phù này?” Niệm kinh ngạc nhìn Lam Tiểu

Bố.

“Đối với ta không hữu dụng gì, vừa hay gặp được người chủ nhân cũ của nó là ngươi, vậy dứt khoát trả cho ngươi đi. Thật ra ta có một việc muốn thỉnh giáo ngươi, ngươi biết độc âm Hoán Thần Thảo là do ai hạ sao? Có thể bỏ đi toàn bộ độc âm Hoán Thần Thảo ở Đại Hoang Thần Giác hay không?” Lam Tiểu Bố nói.

Niệm kích động vuốt ve thần đình ấn trong tay, hắn không ngờ cái ấn này sẽ có ngày quay lại tay mình.

Qua nửa nén hương sau, Niệm mới tỉnh ngộ ra, hắn nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi biết cái ấn này có tác dụng gì không?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đây cũng chỉ là một cái thế giới mà thôi, thế giới này chỉ sợ không hề kém với thế giới Ngũ Hành, không chỉ như vậy, cái thần ấn này còn là một pháp bảo công kích đỉnh cấp. Đáng tiếc là, khi ta lấy được cái thần ấn này, những thứ bên trong đã không còn.”

“Ngươi biết sao?” Niệm kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói, “Đúng, ta biết.”

“Vậy mà ngươi còn trả lại cho ta?” Niệm lại càng không hiểu, hắn thấy, chỉ sợ không có bất cứ người nào có thể từ chối loại bảo vật này. Đừng nói Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ dục thần cảnh nho nhỏ, cho dù là thần vương, chỉ sợ cũng không thể nào từ chối được loại bảo vật này.

Chương 1047 - Vận may. (2)

Lam Tiểu Bố thở dài, “”Niệm đạo hữu, ngươi có thể nói cho biết độc âm Hoán Thần Thảo này là ai hạ hay không? COn nữa, nếu ngươi cảm thấy ta chịu thua thiệt, vậy hãy dạy bản lĩnh luyện khí của ngươi cho ta đi.”

Niệm cố gắng đè nén tâm trạng kích động của mình lại, nhìn Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Độc âm Hoán Thần Thảo do ai hạ ta cũng không biết. Mặc dù ta có đoán được một chút, nhưng mà ta không dám nói. Hơn nữa ta đoán người kia cũng sẽ không ở lai nơi này. Còn bản lĩnh luyện khí của ta, không có sự đồng ý của sư phụ ta, ta cũng không thể truyền thụ cho ngươi được. Cái ấn này là đồ của ngươi, ta chẳng thể cho ngươi được cái gì cả, vậy trả nó lại cho ngươi đi.”

Lam Tiểu Bố xua tay, không nhận lấy cái ấn phù này. Hắn cảm thấy trong cái ấn phù này có đại nhân quả, không lấy thì tốt hơn.

“Đã vậy thì, sau này còn gặp lại, cáo từ.” Lam Tiểu Bố nói xong thì xoay người rời đi.

“Khoan đã...” Niệm gọi Lam Tiểu Bố lại, đồng thời lấy ra một quyển sách khá cổ bằng da đưa cho Lam Tiểu Bố, “Bản lĩnh lớn nhất của ta không phải là luyện khí mà là luyện phù. Luyện phù là do bản thân ta học được, cho nên có thể dạy cho ngươi.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, một Luyện khí tông sư nổi danh khắp thần giới dựa vào luyện khí, lại nói bản lĩnh lớn nhất của mình không phải là luyện khí mà là luyện phù, chuyện này có chút quái dị.

Hắn nhận lấy quyển sách bằng da này, thần niệm quét qua một chút, bên trong quả nhiên đều là tri thức về luyện phù. Mặc dù thần niệm chỉ lướt qua một chút, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quyển sách bằng da này không hề tầm thường. Luyện phù hắn cũng biết, nhưng cách luyện phù được ghi chép trong quyển sách bằng da này và cách luyện phù mà hắn biết hoàn toàn khác nhau.

“Đa tạ, quyển sách bằng da này rất có ích với ta.” Lam Tiểu Bố không từ chối, cất quyển sách bằng da về luyện phù này đi. Một cái ấn Đại Hoang Thần Đình đổi được một quyển sách bằng da này đúng là có lợi.

Niệm nói lần nữa, “Ngươi trả Đại Hoang Thần Đình ấn lại cho ta, có phải lo lắng sẽ vướng đến đại nhân quả?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, những lão gia hỏa này thật sự là hỏa nhãn kim tinh, hắn tthật sự có nghĩ như vậy. Nếu không thì hắn sẽ không chỉ luyện hóa một phần ấn phù như vậy đã ném qua một bên. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ trong đầu hắn mà thôi, cũng không thể hiện ra.

Niệm thở dài, suy nghĩ tựa như đang trôi về lúc xa xưa, “Bên trong trời đất mênh mông này, bất cứ thứ gì tồn tại đều có số mệnh của nó. Sở dĩ Đại Hoang Thần Đình tồn tại, không phải là vì sư phụ ta nhất định phải thành lập cái thần đình này, muốn trở thành đạo quân thần đình, mà là hắn đến từ vũ trụ Đại Hoang.

Bất kỳ phàm nhân tu chân giới đến từ vũ trụ này đến được tiên giới rồi thần giới, đều nhất định phải có căn cơ tồn tại, nếu không cuối cùng sẽ tan biến trong vũ trụ Hạo Hãn này. Đại Hoang Thần Đình chính là căn cơ của vũ trụ Đại Hoang ở thần giới mà thôi, hấp thu vận may vũ trụ, cống hiến một phần sức lực cho sự tồn tại của vũ trụ Đại Hoang. Khi Đại Hoang Thần Đình bị sụp đổ, ta nghĩ vũ trụ Đại Hoang kia cũng đã bị tiêu tán...”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn hiểu được ý nghĩa trong đó, “Niệm đạo hữu, ý của ngươi là tương lai sẽ có một ngày phàm nhân ở tinh cầu trong vũ trụ Đại Hoang cũng sẽ từ từ biến mất?”

Lam Tiểu Bố biết Địa Cầu từ đâu mà ra, cũng là từ vũ trụ Đại Hoang phân chia ra, chỉ là một châu trong đó mà thôi.

Mà vũ trụ Đại Hoang biến mất, hắn đã tự mình chứng kiến, chẳng những vũ trụ Đại Hoang biến mất, vũ trụ Đại Huyền, vũ trụ Thiên Hồng, vũ trụ Thái Hàn, vũ trụ Cổ Hoàng cũng biến mất, sau đó có Mạc Khâu can thiệp, một lần nữa dung hợp thành một vũ trụ mới, là Ngũ Vũ Tiên giới.

Ngũ Vũ Tiên giới năm bè bảy mảng, là hắn đã chỉnh hợp lại lực lượng Ngũ Vũ Tiên giới, thành lập Ngũ Vũ Tiên Đình, hơn nữa còn là Ngũ Vũ Tiên Đình vương.

“Niệm đạo hữu, xin hỏi thần giới có một nơi gọi là Ngũ Vũ Thần Đình tồn tại không?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi thăm.

Niệm gật đầu, “Có, chỉ là không phải vùng thần giới này. Thần giới vô cùng mênh mông, chỗ chúng ta chỉ là phần thần giới bị lụn bại mà thôi.”

Lam Tiểu Bố căng thẳng trong lòng, tuyệt đối đừng để hắn phát hiện ra mình dã làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Mạc Khâu dung hợp năm đại vũ trụ, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng mà Mạc Khâu tại sao lại vô duyên vô cớ dung hợp năm đại vũ trụ lại? CÒn vì thế mà bỏ mình? Hoặc là vì Mạc Khâu xuất thân từ Ngũ Vũ trong vũ trụ.

Mạc Khâu dung hơn năm đại vũ trụ, trong đó có cả vũ trụ Đại Hoang, sau đó đặt tên là Ngũ Vũ Tiên giới, nếu đổi thành bất cứ kẻ khác mà nói sẽ không cảm thấy có gì mâu thuẫn cả. Năm đại vũ trụ dung hợp lại với nhau thành vũ trụ mới, vậy không gọi là Ngũ Vũ Tiên giới thì gọi là gì?

Nhưng ai mà biết được, cái Ngũ Vũ Tiên giới này không phải là năm vũ trụ cũ biến mất cùng hợp lại tạo thành một tiên giới mới mà mọi người vẫn nghĩ, mà là căn cơ của Ngũ Vũ vũ trụ tồn tại trong tiên giới mênh mông này chứ?

“Niệm đạo hữu, Ngũ Vũ Thần Đình viết như thế này sao?” Lam Tiểu Bố viết ra bốn chữ “Ngũ Vũ Thần Đình”.

Niệm lắc đầu, “Không phải, là Ngũ Vũ Thần ĐÌnh.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hóa ra là do hắn lòng dạ tiểu nhân. Điều này cho thấy lúc Mạc Khâu dung hợp Ngũ Vũ Tiên giới thật sự là lý do mà mọi người hiểu, chứ không phải là căn cơ của Ngũ Vũ vũ trụ ở tiên giới.

Có lẽ vì Mạc Khâu xuất thân từ một trong năm đại vũ trụ này, cho nên hắn mới có thể dung hợp năm đại vũ trụ, sau đó đặt tên tiên giới mới dung hợp này là Ngũ Vũ Tiên giới.

Cho dù như thế nào, Ngũ Vũ Tiên giới cũng xem như là căn cơ của vũ trụ Đại Hoang tại tiên giới,

Chữ Vũ trong Ngũ Vũ Thần Đình mà Lam Tiểu Bố nhắc đến là chữ 宇 : không gian, thế giới, vũ trụ. Còn chữ Vũ trong Ngũ Vũ Thần Đình mà Niệm nói chính là chữ 羽 : lông vũ.

Chữ Vũ trong Ngũ Vũ Thần Đình mà Lam Tiểu Bố nhắc đến là chữ không gian, thế giới, vũ trụ. Còn chữ Vũ trong Ngũ Vũ Thần Đình mà Niệm nói chính là chữ lông vũ.

Chương 1048 - Một pho tượng.

“Đạo hữu…” Niệm cảm thấy con người Lam Tiểu Bố không tệ, đang định nói cho Lam Tiểu Bố một ít chuyện, sau đó hi vọng Lam Tiểu Bố có thể giữ lại Đại Hoang Thần Đình ấn.

Hắn đã là một kẻ tàn phế, cũng không sống nổi được thêm mấy năm nữa. Đại Hoang Thần Đình ấn ở trong tay hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta lấy đi.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, đã tạ đạo hữu đã nói cho ta rất nhiều chuyện mà ta không biết, trả lại cho ta một quyển sách luyện phù bằng da..” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, báo tên của mình.

“Lam đạo hữu, cái này vẫn đưa cho ngươi đi.” Niệm đưa cái ấn trong tay lại cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, đại nhân quả cũng có nghĩa là đại cơ duyên. Nếu như ngươi có thể tạo dựng lên Đại Hoang Thần Đình ở thần giới, tương lai ngươi mới có thể nhận được chính quả cao hơn.

Không chỉ như vậy, ngươi còn cứu vớt toàn bộ sinh linh vũ trụ Đại Hoang. Thời gian Đại Hoang Thần Đình diệt vong không dài, sinh linh của vũ trụ Đại Hoang chắc hẳn vẫn còn.”

“Như thế nào là chính quả?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Niệm nhất thời khựng lại, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ta cũng không biết rõ lắm, nghe nói Chúa Tể Hạo Hãn chính là Thánh Nhân. Vùng vũ trụ này của chúng ta, đều là nơi bị Thánh Nhân vứt bỏ. Đây đều là những gì sư phụ nói với ta, sư phụ ta vô cùng khinh thường cách làm này, hắn luôn nói thực lực của mình thấp, không thể thay đổi.”

Lam Tiểu Bố nhìn Đại Hoang Thần Đình ấn một chút, “Niệm đạo hữu, ta chỉ mới là dục thần cảnh, ngươi cảm thấy ta có thể thành lập một cái thần đình sao?”

Niệm im lặng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ta biết, nhưng ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Đáng tiếc ta đã bị trúng độc âm Hoán Thần Thảo, nếu không, ta có thể giúp ngươi một chút.”

Ở trước mặt hắn chỉ có Lam Tiểu Bố, hắn không chọn Lam Tiểu Bố thì có thể chọn ai chứ?

Lam Tiểu Bố nhận lấy thần đình ấn, “Niệm đạo hữu, thần đình ấn này ta nhận, tương lai nếu như ta có thực lực này, ta nhất định sẽ thành lập Đại Hoang Thần Đình. Nếu như ta không có năng lực này, ta sẽ giao thần đình ấn cho người có năng lực thành lập.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy cái thần đình ấn, bởi vì hắn chính là người đến từ vũ trụ Đại Hoang.

“Đa tạ Lam huynh, ta nghĩ ta cũng không thể kiên trì nổi…” Niệm nói đến đây, do dự một chút rồi nói: “Ngươi là một người có vận may lớn, ta có thể nhìn ra được tuổi ngươi không quá lớn, lại tu luyện được đến dục thần cảnh, tương lai đứng trên đỉnh của thần giới cũng không phải là chuyện không có khả năng. Nếu có một ngày, ngươi có thể gặp được sư phụ ta, xin hãy nói cho sư phụ ta biết, ta đã làm mất mặt hắn.”

Xem ra hắn vẫn tin rằng sư phụ Mạc Niệm Yên của mình không có chuyện gì.

“Vậy thì đợi đến lúc đó tự ngươi đi nói với sư phụ ngươi đi, ta nhắn lại thì không được tốt lắm.” Lam Tiểu Bố cười cười.

Niệm bất đắc dĩ nói, “Ta trúng độc âm Hoán Thần Thảo, chỉ còn nhiều nhất là mấy năm nữa, mà ta đã sớm chán sống rồi.”

Lam Tiểu Bố không giải thích, “Đã như vậy, ngươi hẳn phải biết, chỉ cần ta vào đây, ta cũng sẽ bị trúng loại độc này.”

Niệm mỉm cười, “Ngươi mới đến đây một thời gian ngắn, kinh mạch còn chưa bị suy kiệt, ta đã ở nơi này nhiều năm cố gắng tìm tòi, cũng đã nghĩ ra được một cách.”

Khi đang nói chuyện, Niệm lấy một cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Ngươi làm theo cái ngọc giản này, nhưng mà ngươi phải lập tức rời khỏi nơi này.”

Lam Tiểu Bố không nhận lấy ngọc giản, hắn cũng lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Niệm, “Niệm đạo hữu, ngươi nhìn ngọc giản của ta trước rồi nói.”

Niệm nghi ngờ nhận lấy ngọc giản, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Ngươi có cách diệt trừ hoàn toàn độc âm Hoán Thần Thảo sao?”

“Đúng vậy, ngươi xem đi, vậy thì ngươi có thể sống sót được.” Lam Tiểu Bố nói.

Niệm cười khổ một tiếng, “Không có ích gì cả, ta đã tìm kiếm vô số năm, độc âm Hoán Thần Thảo một khi xâm nhập vào linh hồn, hoàn toàn không thể nào loại bỏ được.”

“Ngươi không thử một chút thì làm sao biết được chứ?” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Niệm không nói gì, hắn dựa theo cách hành công trên ngọc giản vận chuyển một chu thiên, một khắc sau trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh hãi không sao tán đi được.

Một chu thiên sau, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được chính mình có thể dựa vào cách hành công này loại trừ độc âm Hoán Thần Thảo ra ngoài. Nếu như chỉ như vậy, có lẽ cũng chỉ khiến hắn mừng rỡ như điên mà thôi, nhưng hắn phát hiện mình không những có thể đẩy độc âm Hoán Thần Thảo ra ngoài, mà còn có thể chuyển hóa độc âm Hoán Thần Thảo thành tu vi, tăng cảnh giới của mình lên.

Loại thủ đoạn này…

“Thật là lợi hại.” Niệm tự lẩm bẩm, lập tức lệ rơi đầy mặt.

Nếu như sư phụ hắn có cách hành công như thế nào, sao lại có chuyện không rõ sống chết chứ?

“Thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đây là cách giải độc trực tiếp hữu hiệu nhất mà ta từng gặp, ta chưa từng thấy độc âm Hoán Thần Thảo có thể dựa vào cách này để loại trừ. Người nghĩ ra được cách này, tuyệt đối chính là thiên tài trong thiên tài, không chỉ như vậy, tu vi của hắn chắc hẳn là thông thiên.” Niệm kích động siết chặt bàn tay đang run rẩy.

Lam Tiểu Bố nói, “Vậy ngươi hãy làm theo như thế để giải độc, đến lúc đó giúp ta một tay, được không?”

“Được.” Niệm không chút do dự đáp, sau khi nói xong hắn bổ sung môt câu, “Chỉ là ta đã trúng độc quá sâu, muốn giải độc thì cần rất nhiều năm. Hơn nữa chỉ sợ tạm thời ta không thể rời khỏi nơi này được, cho dù có giải độc, ta cũng muốn ở lại đây một thời gian.”

“Ngươi bị người ta nhốt ở nơi này sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà chỉ cần ta giải độc xong, ta có cách rời khỏi đây.” Niệm tự tin nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vậy ngươi giải độc trước đi, ta đi tìm nơi bắt nguồn độc âm Hoán Thần Thảo.”

Niệm nghe thấy vậy,trầm ngâm một hồi rồi nói, “Ngươi có thể đến tít ngoài rìa của Đại Hoang Thần Giác thử xem, nơi đó từng có một cái am đạo cô.”

“ĐƯợc, vậy ngươi ở lại đây đi, ta ra ngoài trước.”

Chương 1049 - Một pho tượng. (2)

Lam Tiểu Bố nói xong, lúc định ra ngoài, Niệm lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Cái này đưa cho ngươi, bên trong này mặc dù không có tài nguyên tu luyện, nhưng có một ít pháp bảo, có lẽ ngươi sẽ cần dùng đến.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua, lập tức kinh hãi, trong chiếc nhẫn này có đủ loại thần khí, pháp bảo công kích, pháp bảo phòng ngự, thần khí phi hành đều chất từng đống.

Hắn đang lo không có pháp bảo phi hành, mỗi lần ra ngoài đều phải để đám người kia vào trong tiểu thế giới rồi mới lấy Luân Hồi Oa ra. Bây giờ tốt rồi, trong này ngay cả thần khí phi hành cực phẩm cũng có.

“Ha ha, Niệm đạo hữu, ta thật sự rất cần dùng đến. Ngươi giải độc đi, ta đi tìm hiểu nguồn gốc của độc.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, sau đó cầm một đống thu hoạch rời khỏi nơi này.

Chờ Lam Tiểu Bố vừa ra ngoài, cánh cửa của luyện khí các xuất hiện lúc trước lại khép lại. Trừ Đại Hoang Thần Đình ấn trên người Lam Tiểu Bố ra, sợ là không có người thứ hai có thể đến đây.

…

Nếu như không phải Niệm nói với mình, Lam Tiểu Bố muốn tìm thấy được cái am đạo cô ở Đại Hoang Thần Giác này, có lẽ phải tốn một ít thời gian. Bên trong mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, am đạo cô này vô cùng bình thường không có gì kỳ lạ, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Nếu Niệm bảo hắn đến xem, vậy nhất định là có nguyên nhân.

Những nơi khác thậm chí còn có một ít cấm chế cấp thấp, nhưng am đạo cô này lại không có cấm chế gì cả, thần niệm của Lam Tiểu Bố thậm chí có thể trực tiếp rà quét toàn bộ am đạo cô.

Cửa am đạo cô khép hờ, Lam Tiểu Bố đẩy một chút là mở ra.

Cửa gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt, đã nhiều năm như vậy, cái cửa gỗ bình thường này không hề bị mục nát.

Lam Tiểu Bố bước vào trong am, đập vào mắt là một pho tượng đạo cô tràn đầy tro bụi. Pho tượng này có chút quen thuộc, chỉ là tro bụi quá nhiều. Lam Tiểu Bố đang định phủi hết tro bụi đi, hoàn cảnh không gian xung quanh đột ngột thay đổi, sau đó Lam Tiểu Bố cuối cùng không cảm nhận được đường ra ngoài nữa, cửa am đạo cô đã biến mất.

Giờ phút này, pho tượng ở trước mặt hắn cũng dần trở nên mơ hồ, tựa như dang ở trước mắt, lại như đang ở rất xa.

Trận văn hư không? Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, đây là trận văn hư không, hơn nữa cái trận văn hư không này còn bố trí ra hư không thần trận vượt quá cấp bốn.

Lập tức tạo dựng mô hình, Lam Tiểu Bố lại để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình hư không của vùng không gian này, bản thân mình thì quan sát tình hình xung quanh.

Lúc trước khi hắn để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng trận môn hư không, Vũ Trụ Duy Mô đã rất khó tạo dựng được. Bây giờ lại khác, chính hắn có thể bố trí ra một cái thần trận hư không cấp một, tu vi cũng theo đó mà tăng lên. Dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra hư không thần trận cấp bốn này, có lẽ vẫn còn được.

Am đạo cô này muốn nhốt hắn lại, còn chưa được đâu.

Dưới chân đều là xương cốt, chồng chất lên cao, có một vài chiếc nhẫn nằm ở một bên.

Lam Tiểu Bố nhặt mấy cái nhẫn lên, thần niệm quét vào, đều là những thứ bình thường, trong một cái nhẫn còn có ấn giám giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Nếu như mình không ra ngoài được, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ giống như những người này.

Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía pho tượng đã trở nên mơ hồ trước mặt, lúc này hắn đã nhìn thấy rõ ràng. Trước đó sỡ dĩ hắn nhìn thấy pho tượng này phủ đầy tro bụi, đó là do trận văn hư không tạo ra.

Cái trận văn hư không này hắn cũng không thể nào phá vỡ được, chỉ có thể chờ Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ.

Niệm cũng không biết nơi này có trận văn hư không, nếu không thì cũng sẽ không bảo hắn đến đây chịu chết.

Sáu ngày sau, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra trận văn hư không lối ra am đạo cô này và trận văn hư không phủ bên ngoài pho tượng kia.

Lam Tiểu Bố không vội vã ra ngoài, hắn dứt khoát lấy Thất âm Kích ra, đánh vào một vị trí trên trận văn hư không.

TRận văn thần trận hư không cấp bốn, cho dù Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố cũng chỉ có thể dùng sức mạnh để phá vỡ nó.

Thất âm Kích đánh liên tiếp hơn trăm lần, vùng không gian này tựa như một vỏ trứng gà bị nổ tan, tất cả mọi thứ trước mặt đột nhiên trở nên rõ ràng.

Là đạo cô thật là xinh đẹp…

Lam Tiểu Bố ngây người nhìn pho tượng, cuối cùng hắn cũng hiểu ra vì sao pho tượng này lại quen thuộc. Lãnh Y Thường, cái pho tượng này rõ ràng chính là Lãnh Y Thường.

Không đúng, pho tường này còn thanh lãnh hơn Lãnh Y Thường, hơn nữa gương mặt cũng có chút khác biệt, đôi mắt cũng ôn hòa hơn Lãnh Y Thường một chút.

Chẳng lẽ là người nhà Lãnh Y Thường? Lam Tiểu Bố di đến trước mặt pho tượng kia, nhìn chăm chú lên đôi mắt của pho tượng. Đôi mắt của pho tượng kia vô cùng sống động, lại tràn đầy đau thương và bi thảm, có thể thấy được người tạc tượng có bao nhiêu lợi hại.

Khi thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong ánh mắt pho tượng kia, sau lưng Lam Tiểu Bố đột nhiên lạnh toát. Đây không phải là pho tượng, mà là một người.

Nữ tử này bị người ta nhốt lại rồi đổ Diệt Duyên Thiên Ngân vào, mới biến thành pho tượng.

Thủ đoạn thật độc ác, Diệt Duyên Thiên Ngân cũng là một loại thần linh vật cực kỳ quý giá, loại vật này chỉ tồn tại trong hư không thần giới. Đây là vật liệu lỏng, có thể luyện khí.

Một khi người sống bị Diệt Duyên Thiên Ngân đổ vào, vậy thì xương cốt máu thịt của người sống sẽ bị tan biến đi. Người rót Diệt Duyên Thiên Ngân vào có thể khống chế ngũ quan và da thịt của người sống không thay đổi, giữ nguyên dung mạo lúc đầu. Không chỉ như vậy, linh hồn của người này cũng sẽ bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại.

Chương 1050 - Cứu người.

Nguyên hồn bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại không biết có thể cứu được hay không? Lam Tiểu Bố nhìn thấy nữ nhân trước mặt bi thảm như vậy, trong lòng có chút thương cảm.

Thần niệm quét đến phía dưới pho tượng này, là một cái thần trận vượt quá cấp năm, đây là thần trận gì, Lam Tiểu Bố cũng không rõ ràng.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của thần trận này, chỉ nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã biết mình muốn tạo dựng ra thần trận bên dưới pho tượng này, ít nhất phải cần mười năm.

Chuyện này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi phía dưới pho tượng này có ẩn chứa bí mật nào đó, rất có thể có liên quan đến độc âm Hoán Thần Thảo.

Trong lúc nhất thời Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng ra được kết cấu thần trận bên giới pho tượng này, vậy thì để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cách cứu Nguyên hồn bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại trước đi. Nếu như có thể cứu được nguyên hồn của nữ nhân này. Lam Tiểu Bố không ngại tiện tay dốc chút sức lực. Nếu như không thể cứu, bây giờ chuyện hắn muốn làm chính là làm sao để xử lý cái thần trận này.

Tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình thần trận cao cấp cực kỳ chậm chạp, nhưng mà khi tạo dựng cách giải cứu nguyên hồn bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại thì rất nhanh, hơn nữa còn có mấy cách khác nhau.

Cái Lam Tiểu Bố có thể làm được chỉ có một loại, những biện pháp khác, hắn đều không có vật liệu. Thứ có thể giải thoát nguyên hồn bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại, đều là những bảo vật trong truyền thuyết. Trong đó có một loại chính là dựa vào Chân Minh Chi Mộc, cũng may Lam Tiểu Bố vừa hay có Chân Minh Chi Mộc.

Hắn chẳng những có Chân Minh Chi Mộc, mà còn có rất nhiều, Chân Minh Chi Mộc hắn có còn ghép thành một cái thùng gỗ lớn.

Thùng gỗ này có chỗ lợi gì, Lam Tiểu Bố không thèm để ý một chút nào. Hắn trực tiếp gỡ một miếng trên miệng thùng gỗ, sau đó dựa theo cách mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, luyện hóa cái Chân Minh Chi Mộc này thành một cái mái chèo, phủ mái chèo này lên đầu pho tượng, sau đó dựa theo một cách thức nhất định chậm rãi vận chuyển thần nguyên thẩm thấu vào trong đầu pho tượng.

Quá trình này nhất định phải từ từ nhẹ nhàng, nếu không, cho dù có dùng Chân Minh Chi Mộc, nguyên hồn bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại cũng sẽ bị tản mất.

Mất tròn năm ngày, Lam Tiểu Bố mới có thể cảm nhận được đầu pho tượng này từ từ hạ xuống, một bóng dáng nguyên hồn mơ hồ dần dần từ trong Diệt Duyên Thiên Ngân tràn ra ngoài.

Sau khi nguyên hồn này được Lam Tiểu Bố cứu thoát ra khỏi Diệt Duyên Thiên Ngân, Lam Tiểu Bố không để ý đến Diệt Duyên Thiên Ngân còn sót lại, thần nguyên của hắn thô bạo đánh Chân Minh Chi Mộc vào pho tượng. Một khắc sau, pho tượng tựa như băng tuyết tan ra, Chân Minh Chi Mộc bị thiêu hao hết, đống Diệt Duyên Thiên Ngân còn dư lại được Lam Tiểu Bố thu thập đi.

Nguyên hồn được cứu ra vẫn đang ở trạng thái vô thức, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, không có chuyện gì nữa rồi. Nguyên hồn này chỉ cần nuôi dưỡng một khoảng thời gian, sẽ tự động thức tỉnh.

Lam Tiểu Bố đặt cái nguyên hồn này vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, sau đó bố trí một cái Ôn Dưỡng Thần Trận bên cạnh, sau đó lấy mấy trái Vụ Ngọc Tiên Quả hóa thành sương mù bao lấy nguyên hồn này.

Nguyên hồn này tỉnh lại lúc nào, Lam Tiểu Bố không thèm để ý, thứ khiến hắn kinh ngạc chính là thần trận hắn không hiểu bên dưới pho tượng kia.

Sau khi hắn dùng Chân Minh Chi Mộc hòa tan Diệt Duyên Thiên Ngân rồi, thần trận này đột nhiên bị phá vỡ. Rất rõ ràng, cái pho tượng kia chính là trận tâm, hắn lấy đi trận tâm, thần trận này tự nhiên sẽ bị phá vỡ.

Cũng may hắn có Chân Minh Chi Mộc, nếu không thì cho dù hắn có biết trận tâm, chỉ sợ cũng không thể làm gì.

Thần trận bị phá đi, những cấm chế đơn giản ở tầng dưới bị Lam Tiểu Bố dễ dàng phá đi. Sau đó Lam Tiểu Bố đờ đẫn nhìn tình cảnh trước mắt.

Bên dưới pho tượng kia là một không gian, không gian này có ít nhất hơn vạn mẫu, mà hơn vạn mẫu này đều trồng một loại cây, đó chính là âm Hoán Thần Thảo.

Cho dù Lam Tiểu Bố không hiểu thần trận ở dưới này, hắn vẫn có thể biết chuyện như thế nào.

Vạn mẫu âm Hoán Thần Thảo này liên tục thay phiên nhau cung cấp độc âm Hoán Thần Thảo cho Đại Hoang Thần Giác, trong này có một cái đại trận, đại trận này chuyên biến một phần âm Hoán Thần Thảo đã chín thành khí độc, những khí độc này thẩm thấu khắp Đại Hoang Thần Giác. Những nơi âm Hoán Thần Thảo đã gặt đi, sẽ gieo âm Hoán Thần Thảo mới.

Vạn mẫu âm Hoán Thần Thảo thay phiên nạp độc âm Hoán Thần Thảo cho một cái thần giác, cho dù kéo dài thêm vô số năm, độc âm Hoán Thần Thảo ở nơi này sẽ vẫn tồn tại, thậm chí là càng ngày càng đậm hơn.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, giá trị của Đại Hoang Thần Giác này chỉ sợ không sánh bằng 10.000 mẫu âm Hoán Thần Thảo này nhỉ? Dùng đại pháo đánh con muỗi để hình dung cũng không thích hợp lắm, phải là dùng bom cobalt đánh vi khuẩn mới đúng.

Suy nghĩ đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là lấy hết vùng không gian này đi, bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình. Sau đó hắn phát hiện ra, thực lực của hắn hoàn toàn không thể lấy vùng không gian này được.

Nếu đã không thể lấy được vùng không gian này, vậy thì phong ấn nó lại trước đã. ĐƯơng nhiên, trước khi phong ấn, hắn phải đào hết tất cả âm Hoán Thần Thảo đi.

10.000 mẫu âm Hoán Thần Thảo, cho dù đã có hơn ngàn mẫu bị trận pháp luyện hóa thành độc âm Hoán Thần Thảo, phần còn lại cũng có thể chất thành một ngọn núi nhỏ trong Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bỏ ra mấy ngày dọn dẹp sạch sẽ vùng không gian này, ngay cả một hạt giống của âm Hoán Thần Thảo ở đây cũng không bỏ qua.

Sau khi thu hoạch tất cả âm Hoán Thần Thảo rồi, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Phong Ấn Thần Trận, phong ấn nơi này lại.

Trình độ trận đạo của hắn không cao, nhưng mà muốn phong ấn nơi này lại thì vẫn được. Hơn nữa tương lai hắn là giác chủ của Đại Hoang Thần Giác, chỉ cần hắn phong ấn nơi này lại, cũng sẽ không có người xuất hiện ở đây.

Chương 1051 - Cứu người. (2)

Lại bỏ ra thêm mấy ngày nữa, khó khăn lắm Lam Tiểu Bố mới phong ấn cái am đạo cô này lại, đã nhận được một đạo tin tức.

Tin tức do Thạch Dật gửi đến, hắn nói cho Lam Tiểu Bố, ti chủ Khuông Quyết của hư KHông ti Quy Hành Thần Đình phái người đến, nói là muốn tìm hắn có việc.

Khuông Quyết tìm mình có chuyện gì? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Khuông Quyết lấy được ngọc giản kia, hắn hoàn toàn không có nhìn xem, cho nên La Y sẽ không mượn danh nghĩa của Khuông Quyết đến diệt khẩu mình. Nói như thế thì thật sự là Khuông Quyết đến tìm hắn.

Bất kể thế nào, đi ra trước xem thế nào.

Âm Hoán Thần Thảo ở Đại Hoang Thần Giác đã bị hắn nhổ hết đi, nhưng trong Đại Hoang Thần Giác vẫn còn độc âm Hoán Thần Thảo. Hơn nữa độc âm Hoán Thần Thảo đã ngưng tụ nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ. Những khí độc âm Hoán Thần Thảo này dựa vào tụ linh trận ở Đại Hoang Thần Giác tụ tập ở nơi này, hoàn toàn không bị khuếch tán ra ngoài.

Chờ đến khi trở về đây, hắn nhất định phải nghĩ cách loại bỏ sạch số khí độc âm Hoán Thần Thảo này, khiến độc âm Hoán Thần Thảo hoàn toàn biến mất khỏi Đại Hoang Thần Giác.

Làm thế nào để loại bỏ hết khí độc âm Hoán Thần Thảo, bây giờ Lam Tiểu Bố còn chưa tìm ra được cách tốt, thật sự là vì trình độ trận pháp của hắn quá thấp.

…

“Xin hỏi có phải Lam giác chủ không?” Lam Tiểu Bố vừa đi ra khỏi Đại Hoang Thần Giác, một nam tử mặc áo nâu lập tức cười rạng rỡ tiến lên đón.

Đây là một tu sĩ thiên thần trung kỳ, thực lực có thể nói là hoàn toàn nghiền ép Lam Tiểu Bố. Từ thái độ khách sáo, nhiệt tình tươi cười, Lam Tiểu Bố có thể thấy được thiện ý của đối phương. Điều này khiến Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, chắc hẳn thật sự là do Khuông Quyết phái tới.

“Ta chính là Lam Tiểu Bố, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Lam Tiểu Bố cũng thi lễ rồi hỏi.

Tu sĩ thiên thần này vội vàng nói, “Ta tên là Hành Vũ, thuộc Hư Không ti của Quy Hành Thần Đình. Ti chủ Khuông Quyết của chúng ta vẫn luôn nhớ đến ân cứu mạng của Lam giác chủ, chỉ là hắn vừa mới tiếp nhận Hư Không ti, bận rộn nhiều chuyện. Cho nên lần này phái ta đến đây hỏi thăm Lam giác chủ, hỏi thăm xem bên này có gì cần giúp đỡ hay không?” Hành Vũ nhiệt tình nói.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn cứu người cũng không phải chỉ mới một hai lần, Khuông Quyết này quả thật là một người biết báo ơn. Còn phái người đến hỏi hắn có cần gì giúp được hay không, ý chính là muốn điều hắn đến đây. Đây cũng là vì giúp hắn, dù sao ở Đại Hoang Thần Giác này, vô duyên vô cớ vẫn lạc, thật sự quá bình thường.

“Đa tạ Khuông huynh, cũng vất vả cho Hành đạo hữu đã đường xa đến đây. Bây giờ trong Đại Hoang Thần Giác có sương độc, chúng ta đang nghĩ cách để giải quyết sương độc này, cho nên không thể mời Hành đạo hữu vào trong nghỉ ngơi được.” Lam Tiểu Bố nói.

Hành Vũ nghe chút là biết được Lam Tiểu Bố tạm thời không có ý định rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, hắn đã nhận được chỉ thị của Khuông Quyết. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn rời khỏi nơi này, vậy thì dốc toàn lực giúp đỡ Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố không muốn rời khỏi, vậy, nói cho Lam Tiểu Bố biết chuyện tuyển chọn ở Quy Hành Thần Đình.

“Lam giác chủ, cuộc tuyển chọn giác chủ và thành chủ của Quy Hành Thần Đình…”

Không đợi Hành Vũ nói xong, Lam Tiểu Bố đã cười từ chối nói, “Hành đạo hữu, ta không có ý định tham gia tuyển chọn. Đại Hoang Thần Giác rất tốt, ta cũng rất thích nơi này.”

Hành Vũ cũng cười cười, “Lam giác chủ, ngươi hãy nghe ta nói hết đã. Lần tuyển chọn này ban thưởng không hề ít, đương nhiên có lẽ ngươi sẽ không để ý đến. Nhưng còn có một đặc quyền nữa, có lẽ sẽ có ích với ngươi. Lần tuyển chọn này chia thành hai loại, một loại là dành cho người không có bất cứ thân phận nào cạnh tranh vị trí thần giác chủ và thần thành chủ. Còn một loại, chính là người đã đảm nhiệm chức vụ giác chủ, thành chủ tham gia tuyển chọn.

Cũng giống như Lam giác chủ, nếu như ngươi tham gia tuyển chọn, thành tích đủ tốt. Chỉ cần ngươi nhìn trúng giác nào, ngươi có thể bảo đối phương tặng nó cho mình. Nếu như ngươi trở thành thành chủ thần thành, vậy ngươi có thể bảo bất cứ vị giác chủ nào ở Quy Hành Thần Đình nhường vị trí đó ra, ngươi đảm nhiệm.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, cũng có chút không yên, hắn khó hiểu hỏi, “Hành đạo hữu, dựa theo lời ngươi nói, nếu tương lai có một ngày có một giác chủ có thành tích tương đối tốt, hoặc là bất cứ thành chủ thần thành nào muốn lấy địa bàn Đại Hoang Thần Giác ta, vậy bọn hắn có thể lấy đi bất cứ lúc nào sao?”

Hành Vũ gật đầu, “Mặc dù không có người nào đến Đại Hoang Thần Giác này, nhưng về mặt lý thuyết thì là như vậy.”

Lam Tiểu Bố hít một hơi sâu, cũng may Hành Vũ đến nói cho hắn biết. Nếu không tương lai hắn khôi phục được Đại Hoang Thần Giác rồi, có người sẽ lấy mất thành quả trong tay hắn.

Đại Hoang Thần Giác này, Lam Tiểu Bố không có ý định nhường ra, nơi này chẳng những là nơi hắn ở lại, mà còn là nơi hắn dự định thành lập Đại Hoang Thần Đình trong tương lai.

Đại Hoang Thần Đình nhất định phải thành lập, cũng là vì hắn đến từ vũ trụ Đại Hoang.

“Hành đạo hữu, ta tham gia lần tuyển chọn này. Ta nghĩ ta chắc hẳn sẽ tham gia vào loại thứ hai đúng không? Tuyển chọn của giác trưởng và thành chủ?” Lam Tiểu Bố lập tức ra quyết định, hắn nhất định phải tham gia tuyển chọn lần này.

“Được, ta đây quay về báo danh giúp ngươi. Thời gian diễn ra tuyển chọn là một năm sau, địa điểm ở Ngọc Hành Thần Đạo thành. Khi nào ngươi đi, có thể dẫn theo một vài người đến đó.” Hành Vũ nói.

“Thay ta cảm tạ KHuông ti chủ, ân tình này Lam Tiểu Bố ta sẽ nhớ kỹ.” Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, đây là do Khuông Quyết lo lắng cho hắn, lúc này mới phái người đến đây nói cho hắn biết những chuyện này. ĐƯơng nhiên nói cho hắn biết những chuyện này, không phải là lo lắng người khác cướp đi Đại Hoang Thần Giác của hắn, mà là muốn nói cho hắn biết, nếu như có thể lấy được vị trí thành chủ, vậy hắn có thể tùy ý chọn nơi khác làm giác chủ thần giác.

Chương 1052 - Ôn Khả Xu.

“Lĩnh trưởng, bên trong thế nào rồi?” Hành Vũ vừa đi, rất nhiều người lập tức xông đến. Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Hoang Thần Giác nhiều ngày như vậy, lúc ra ngoài tinh thần vẫn sáng làng, tu vi không có gì thay đổi, điều này khiến lòng tin của mọi người với Lam Tiểu

Bố càng tăng lên rất nhiều.

Lam Tiểu Bố nói, “Bên trong Đại Hoang Thần Giác quả thật có người phát tán độc, ta đã tìm ra nguồn gốc của loại độc này, đồng thời phong ấn nơi đó lại. Nhưng mà bởi vì khí độc đã phát tán trong thời gian dài, bên trong Đại Hoang Thần Giác đâu đâu cũng là độc. Bây giờ các ngươi còn chưa thể vào trong được, ta cần phải vào trong đó tìm cách loại bỏ hết độc trong Đại Hoang Thần Giác đi. Cụ thể cần thời gian bao lâu thì ta cũng không biết, mọi người chờ tin tức của ta.”

Đối với lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người vẫn vô cùng tin tưởng. Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Hoang Thần Giác còn chưa đến một tháng, chẳng những không bị trúng độc, còn tìm ra được nguồn gốc chất độc rồi phong ấn lại, có thể thấy được lĩnh trưởng của bọn hắn quả thật không hề tầm thường.

…

Lần thứ hai Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Hoang Thần Giác, ý nghĩ của hắn là bố trí một cái thần trận tụ độc, tốt nhất là có thể tập hợp hết toàn bộ khí độc trong Đại Hoang Thần Giác vào một chỗ, sau đó lấy đi. Sau hơn mười ngày thử nghiệm phương pháp này, Lam Tiểu Bố không thể không từ bỏ nó. Tri thức thần trận của hắn quá mức yếu kém, trong lúc nhất thời không thể nào bố trí ra được loại thần trận như vậy.

Có lẽ chỉ có thể để mọi người tiến hết vào trong tu luyện, sau khi trúng độc lại dùng cách của hắn để giải độc. Chỉ là vừa đến đã như vậy thì Đại Hoang Thần Giác cũng không thể phát triển nổi.

Hắn muốn phát triển Đại Hoang Thần Giác thành nơi xây dựng Đại Hoang Thần Đình, thậm chí còn muốn thành lập Đại Hoang Thần

Đình ở đây, nhất định phải phát triển Đại Hoang Thần Giác.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang nghĩ cách, hắn đột nhiên cảm ứng được nguyên hồn ở trong Vũ Trụ Duy Mô thức tỉnh. Trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, có một đống lớn thần tinh. Mặc dù hắn không có thần linh thảo đỉnh cấp, nhưng lại dùng Vụ Ngọc Tiên Quả cho nguyên hồn kia tẩm bổ.

Vụ Ngọc Tiên Quả tuy là tiên quả cấp chín, nhưng vô cùng có hiệu quả trong việc chữa trị thần hồn.

Nhìn thấy nguyên hồn này thức tỉnh, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Ngươi đã tỉnh rồi?” Lam Tiểu Bố chờ mong nhìn nguyên hồn còn mờ mịt, có chút hốt hoảng trước mặt. Nguyên hồn không phải là nguyên thần, chỉ chờ đến khi nguyên hồn tụ đủ hồn phách mới có thể từ từ ngưng luyện ra nguyên thần.

Nhưng mà nguyên hồn đã có thể nói chuyện với Lam Tiểu Bố.

Sau khi Lam Tiểu Bố hỏi thăm, cái nguyên hồn này cuối cùng cũng có ý thức, thân hình mờ nhạt chậm rãi quay lại nhìn Lam Tiểu Bố “Đây là nơi nào? Ngươi là ai?”

Đây chỉ là tin tức ý thức truyền đến, nhưng mà thần niệm của Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng nắm bắt được ý niệm của đối phương.

Sau khi đặt ra hai câu hỏi liên tiếp, không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, ý thức kia lại nói tiếp, “Ngươi là người do nàng phái tới?”

“Ai?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

“Ngươi không phải người do Đới Phi Nhiêu phái tới sao? Ý thức nguyên hồn hơi khó hiểu hỏi.

“Đới Phi Nhiêu là người đã dùng Diệt Duyên Thiên Ngân đổ lên người ngươi sao? Ta không biết. Ta đi đến đây, nhìn thấy ngươi bị Diệt Duyên Thiên Ngân hủy di thân xác còn bị giam lại nguyên hồn, trong lòng ta nảy lòng trắc ẩn, cho nên mới cứu ngươi. ĐƯơng nhiên, ta cũng có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi.”

“Ngươi đã cứu ta? Ngươi không phải là người của Đới Phi Nhiêu sao?” Nguyên hồn vốn đang bình tĩnh kia đột nhiên run rẩy, tựa như lúc nào cũng có thể tán loạn.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ngươi nhanh chóng ổn định tinh thần lại, nếu không nguyên hồn ngươi mà tán loạn ta thật sự không có thứ gì có thể cứu ngươi đâu.”

“Cảm ơn, cảm ơn…” Nguyên hồn liên tục truyền đến bảy tám ý thức tạ ơn, lúc này mới từ từ bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi truyền ý thức đến, “Ta tên là Ôn KHả Xu, bị nhốt ở đây bao nhiêu năm rồi ta cũng không biết. Nếu không phải ngươi tới cứu ta có lẽ một khắc sau ta sẽ bị hồn phi phách tán…”

“Chuyện của ngươi đợi lát nữa rồi nói, ta không quan tâm đến chuyện của ngươi lắm. Ta muốn hỏi một chút, ngươi có hiểu rõ về độc âm Hoán Thần Thảo không?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

“Độc âm Hoán Thần Thảo…” Ý thức Ôn Khả Xu truyền đến tiếp tục run rẩy, độc âm Hoán Thần Thảo bao phủ nàng không biết đã bao nhiêu năm, nguyên hồn của nàng cũng nhiễm độc âm Hoán Thần Thảo, nàng sao có thể không biết?

“Ta biết, mặc dù chẳng mấy chốc nữa ta sẽ bị chết vì độc âm Hoán

Thần Thảo, nhưng ta vẫn vô cùng cảm kích ngươi, giúp ta được ra đi thanh thản, không phải chịu dày vò nữa.” Ôn Khả Xu nói.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhớ ra, mặc dù hắn nuôi dưỡng nguyên hồn của Ôn Khả Xu, nhưng không có loại trừ đi độc âm Hoán Thần Thảo xâm nhiễm trong nguyên hồn của Ôn Khả Xu.

Độc âm Hoán Thần Thảo này dựa vào thân thể của Ôn Khả Xu mà khuếch tán ra ngoài Đại Hoang Thần Giác không biết đã bao nhiêu năm rồi, Ôn Khả Xu sao có thể không bị trúng độc?

“Ngươi đừng nói vội ta thử xem có thể giải độc cho ngươi hay không…” Nói xong hắn hoàn toàn không chờ Ôn Khả Xu nói chuyện, đã bắt đầu vận chuyển công pháp hấp thu độc âm Hoán Thần Thảo bên trong nguyên hồn của Ôn Khả Xu.

Phương pháp giải độc mà hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, cần phải vận chuyển công pháp qua từng chu thiên. Ôn Khả Xu không có kinh mạch, không thể dựa vào cách này để giải độc, cũng chỉ có thể nhờ vào sự trợ giúp của hắn.

“Khoan đã…” Ôn Khả Xu vừa mở miệng nói mấy chữ, đã cảm nhận được độc âm Hoán Thần Thảo ở sâu trong nguyên hồn của mình từ từ bị rút ra ngoài. Khi độc âm Hoán Thần Thảo bị rút ra, ý thức của nàng cũng trở nên rõ ràng hơn.

Chương 1053 - Ôn Khả Xu. (2)

Đây là thủ đoạn gì? Ôn Khả Xu dại ra, cho dù là Mạc Niệm Yên trước kia cũng không thể nào giải được độc âm Hoán Thần Thảo.

Đứng rồi, nguyên hồn của nàng bị Diệt Duyên Thiên Ngân giam lại nhiều năm như vậy, người trước mắt này lại có thể cứu được nguyên hồn của nàng, đây quả thật là kỳ tích.

Nguyên hồn của Ôn Khả Xu đã bị độc âm Hoán Thần Thảo thẩm thấu, nếu như không biết cách, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể giải trừ được độc âm Hoán Thần Thảo. Nhưng khi biết cách rồi, còn là biện pháp hữu hiệu, chỉ cần qua một nén nhang, nguyên hồn của Ôn Khả Xu đã càng ngày ngưng thực hơn. Lại qua thêm một nén nhang nữa, nguyên hồn Ôn Khả Xu đã hoàn toàn không bị độc âm Hoán Thần Thảo dày vò nữa.

“Ngươi thật sự có thể giải trừ độc âm Hoán Thần Thảo…” Ý thức càng lúc càng rõ ràng, trong lời nói Ôn Khả Xu truyền đến đã không chỉ còn cảm kích nữa, trong đó còn có thêm một loại hy vọng.

“ĐƯơng nhiên, ngay cả nguyên hồn bị giam trong Diệt Duyên Thiên Ngân mà ta còn có thể cứu ra, giúp ngươi giải quyết độc âm Hoán Thần Thảo thì có là gì chứ?” Lam Tiểu Bố cười nói.

Ôn Khả Xu khẳng định, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là tu sĩ bình thường, nếu không thì cũng không thể làm được như vậy.

“Ngươi muốn hỏi ta cái gì? Ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói cho ngươi.” Ôn Khả Xu bình tĩnh lại, nàng suy đoán mình có thể đang ở trong thế giới của đối phương.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, nơi này là một thế giới của ta. Bởi vì ngươi chỉ là nguyên hồn, cho nên tạm thời chỉ có thể ở lại trong thế giới của ta. Chỗ ta cứu ngươi chính là trong Đại Hoang Thần Giác, sở dĩ có thể cứu được ngươi, là bởi vì ta sắp định cư ở Đại Hoang Thần Giác…”

“Không được, ngươi tuyệt đối không thể ở lại Đại Hoang Thần Giác…” GIọng nói lo lắng của Ôn Khả Xu truyền đến.

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, lập tức lại nói ra, “Ôn đạo hữu, xem ra nguyên hồn của ngươi đã khôi phục không tệ, có thể nói ra.”

Ôn Khả Xu tựa như không có tâm tình cân nhắc đến chuyện nguyên hồn của mình có thể phát ra tiếng, tiếp tục nói, “Bởi vì Đới Phi Nhiêu có thể quay về đây bất cứ lúc nào, một khi nàng đến, ngươi nhất định sẽ bị nàng hại… Thật xin lỗi, cũng là ta hại ngươi. Ngươi đã cứu ta, đã không còn đường lui nữa.”

“Ngươi đã nói đến Đới Phi Nhiêu hai lần, người này rốt cuộc là ai vậy?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

“Chính nàng đã dùng Diệt Duyên Thiên Ngân khóa nguyên hồn ta lại và chăm sóc âm Hoán Thần Thảo ở đây, nàng hận ta đến tận xương tủy.” Ôn Khả Xu nói.

“Nàng và ngươi có đại thù gì sao? Hoặc là ngươi đã làm chuyện gì đắc tội với nàng?” Lam Tiểu Bố không hề cố kỵ mà hỏi.

Ôn Khả Xu thở dài, “Lúc ban đầu, ta hoàn toàn không hề quen biết nàng. Nhưng nàng nhất định cố chấp bảo rằng ta câu dẫn Mạc Niệm Yên đại ca, bắt ta phải trả giá đắt, sau đó dùng Diệt Duyên Thiên Ngân đổ lên người ta, khiến ta vĩnh viễn không thể thoát được…”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, “Ta hiểu đã được đại khái rồi, Đới Phi Nhiêu này thích Mạc Niệm Yên, nàng cho rằng ngươi cũng thích Mạc Niệm Yên, cho nên đối xử với ngươi như vậy? Vậy là ngươi không thích Mạc Niệm Yên sao?”

Ôn Khả Xu im lặng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ta nghĩ chắc cũng không tính là thích đi, tu vi của Mạc đại ca vô song, là người rộng rãi, người cũng vô cùng tốt. Tất cả mọi người đều thích ở cùng với Mạc đại ca, cũng không phải chỉ có một mình ta. Đới Phi Nhiêu chắc hẳn rất thích hắn, mỗi lần Mạc đại ca đi ra ngoài, Đới Phi Nhiêu đều theo hầu bên người. Sau đó có một ngày, Mạc đại ca ra ngoài nhưng không trở về, ta nghe người ta nói là Đại Hoang Thần Đình xảy ra chuyện rồi. Trong lòng đang lo lắng cho Mạc đại ca, Đới Phi Nhiêu đột nhiên đến tìm ta, nàng nói ta là một tiện nhân, câu dẫn Mạc đại ca, sau đó lập tức dùng Diệt Duyên Thiên Ngân hủy đi thân thể của ta, giam nguyên hồn ta lại…”

Nghe Ôn Khả Xu bình tĩnh kể lại những chuyện đã qua, Lam Tiểu Bố đánh giá Ôn Khả Xu này chính là nữ nhân ngây thơ bình thường. Không có chút tâm cơ nào, hơn nữa nói chuyện làm việc đều là nghĩ gì nói nấy. Nói dễ nghe một chút chút là trong lòng rộng mở, nói khó nghe một chút chính là EQ thấp.

Bất kể nói như thế nào, Đới Phi Nhiêu kia cũng thật là độc ác. Dựa theo lời Niệm nói, Mạc Niệm Yên cũng bị trúng độc âm Hoán Thần Thảo rồi mới biến mất. Có thể đoán được, chuyện Mạc Niệm Yên trúng độc có liên quan đến Đới Phi Nhiêu. Những năm qua Đới Phi Nhiêu không hề đến đây, đồng thời còn dùng độc âm Hoán Thần Thảo phong tỏa Đại Hoang Thần Giác. Có lẽ có một tia ý niệm ở lại Đại Hoang Thần Giác này, còn về bản thân Đới Phi Nhiêu, rất có thể đã đuổi theo Mạc Niệm Yên.

“Ôn đạo hữu, ngươi không cần lo lắng Đới Phi Nhiêu sẽ đến dây. Đại Hoang Thần Giác không biết đã bị hoang phế bao nhiêu năm rồi, nói không chừng Đới Phi Nhiêu đã sớm chết, sao có thể quay về đây. Ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có biết làm thế nào để loại trừ toàn bộ độc âm Hoán Thần Thảo ở Đại Hoang Thần Giác không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đới Phi Nhiêu sẽ không quay về sao?” Ôn Khả Xu tự lẩm bẩm một câu, lập tức nói, “Ngươi có thể giải trừ độc âm Hoán Thần Thảo, nhất định có hiểu biết nhất định về độc âm Hoán Thần Thảo. KHông bằng ngươi bố trí một cái thần trận, tụ tập toàn bộ độc âm Hoán Thần Thảo lại một chỗ.""

Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, "Ta chỉ là một thần trận sư cấp một, hoàn toàn không thể bố trí ra loại thần trận này được."

Ôn Khả Xu đáp, "Thần trận cấp một là đủ rồi, lúc trước mẹ ta dạy ta, đã nói đến loại thần trận này."

Nghe thấy Ôn Khả Xu nói đến mẹ nàng, Lam Tiểu Bố giật mình, hỏi, "Ôn đạo hữu, ngươi có từng nghe nói đến một nữ nhân tên là Lãnh Y Thường không?"

Chương 1054 - Tham gia tuyển chọn.

Ôn Khả Xu không hiểu nói, "Chưa từng nghe nói qua, nàng là ai vậy?"

"Không có gì, Ôn đạo hữu, ta còn muốn thỉnh giáo cái thần trận tụ tập độc âm Hoán Thần Thảo này bố trí như thế nào." Lam Tiểu Bố không ngờ Ôn Khả Xu và Lãnh Y Thường không có quan hệ gì, hắn chỉ là nhìn thấy Ôn Khả Xu và Lãnh Y Thường khá giống nhau, cho nên mới thuận miệng hỏi một câu.

Ôn Khả Xu ừ một tiếng, "Chuyện này thì ta biết, chỉ cần ngươi có thể bố trí ra thần trận cấp một là được rồi. Trận tâm chủ của Tụ ĐỘc Thần Trận là trận tâm KHảm Hành, cần luyện chế trận kỳ Lục Hướng…"

Cho dù Ôn Khả Xu không nói rõ ràng lắm, nhưng mà năng lực phân tích của Lam Tiểu Bố rất mạnh, chỉ nửa canh giờ sao, hắn đã hiểu ra cách bố trí Tụ Độc Thần Trận này. Không chỉ như vậy, hắn cũng hiểu rõ nguyên lý hoạt động của thần trận này, điều này cũng khiến trình độ trận đạo của hắn tăng lên một chút.

Mười ngày sau, Lam Tiểu Bố ở trung tâm của Đại Hoang Thần Giác bố trí một cái Tụ Độc Thần Trận. Lam Tiểu Bố luyện hóa độc âm Hoán Thần Thảo, cho nên vô cùng mẫn cảm với độc âm Hoán Thần Thảo. Sau khi khởi động Tụ Độc Thần Trận rồi, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được độc của âm Hoán Thần Thảo ở trong Đại Hoang Thần Giác đang tụ đến đây. Sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành từng giọt chất lỏng màu xanh da trời, bị thu thập vào trong một ngọc bài có cấm chế.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ đây chỉ mới là thần trận cấp một, nếu như là thần trận có đẳng cấp cao hơn, sợ là chỉ vài phút sau đã có thể hút hết toàn bộ độc âm Hoán Thần Thảo đến đây rồi.

Ngồi bên trong Hoang Cổ Thần KHí môn giải độc, Niệm đột nhiên ngẩng đầu, hắn ngồi ở nơi này không biết đã bao lâu rồi. Những năm gần đây, hắn lúc nào cũng phải chống chọi với độc âm Hoán Thần Thảo. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được độc âm Hoán Thần Thảo ở nơi này đang càng ngày càng tăng lên.

Nhưng sau khi gặp được Lam Tiểu Bố không bao lâu, hắn đã cảm nhận được độc âm Hoán Thần Thảo nơi này không còn tiếp tục tăng lên nữa. Điều này khiến hắn cực kỳ bội phục Lam Tiểu Bố, một tu sĩ dục thần cảnh, chỉ mới đến đây trong thời gian ngắn đã ngăn độc âm Hoán Thần Thảo tăng lên. Phải biết rằng cho dù là hắn, lúc trước cũng chỉ có thể biết được đại khái nơi phát ra độc âm Hoán Thần Thảo mà thôi, nhưng hoàn toàn không thể chặn lại.

Nhưng hôm nay hắn đã hoàn toàn bị kinh sợ. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng độc âm Hoán Thần Thảo trong không gian xung quanh đây đang yếu bớt, hơn nữa còn yếu đi với tốc độ rất nhanh.

Cứ dựa theo tốc độ này, nhiều nhất là hai, ba năm nữa, độc âm Hoán Thần Thảo ở nơi này sẽ hoàn toàn biến mất.

thật là lợi hại.

…

“ĐƯợc rồi, ta đoán nhiều nhất là hai đến ba năm nữa, độc âm Hoán Thần Thảo ở Đại Hoang Thần Giác sẽ hoàn toàn bị loại trừ hết. Đa tạ ngươi, Ôn đạo hữu.” Cảm nhận được độc âm Hoán Thần Thảo bị hút đi, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Quả nhiên có lòng tốt cứu giúp người khác cũng là đang giúp mình.

“Lam đại ca, mặc dù ta lớn hơn ngươi rất nhiều, nhưng ta cảm thấy ngươi cũng giống như đại ca của ta vậy. Phải là ta cảm ơn ngươi mới đúng, nếu như không có ngươi, trên đời này đã sớm không còn Ôn Khả Xu ta rồi. Ta muốn xin đại ca giúp ta một chuyện.” Từ trong giọng nói của Lam Tiểu Bố cũng có thể biết được nàng vô cùng vui vẻ.

Lam Tiểu Bố tùy tiện nói, “Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được thì sẽ làm.”

Ôn Khả Xu mừng rỡ nói ra, “Ta đến từ một nơi gọi là Độ Tễ thần giác ở thần giới, ta muốn xin nếu như có một ngày Lam đại ca có thể đến Độ Tễ thần giác, vậy thì hãy để ta ở lại đó…”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Với tình trạng bây giờ của ngươi, một mình ở lại nơi đó, sợ là không sống được mấy ngày.”

“Ta biết, ta nghĩ nếu như có luân hồi, ta hy vọng có thể luân hồi ở Độ Tễ thần giác. Nếu như không thể luân hồi, ta có thể quay lại nơi ta từng lớn lên đã đủ hài lòng rồi.” Giọng nói của Ôn Khả Xu trở nên nhẹ nhàng hơn, thậm chí còn ẩn chứa một loại khát vọng và mong chờ, tựa như đang nhớ đến chuyện cũ xa xôi.

“Ôn đạo hữu, có lẽ ta có thể tìm kiếm một vài bảo vật giúp ngươi khôi phục thân thể.” Lam Tiểu Bố không nhịn được nói.

“Tạ ơn, ta cảm thấy ở lại Độ Tễ thần giác đã rất tốt rồi. Còn chuyện tái tạo lại thân thể, thôi đi…”

Lời Ôn Khả Xu nói khiến Lam Tiểu Bố hiểu ra ý của nàng, bảo vật có thể khôi phục lại thân thể ở thần giới quý đến mức nào chứ? Đừng nói hắn và Ôn Khả Xu trước đó không quen biết nhau. Cho dù hai người là bằng hữu vô cùng tốt, sợ cũng sẽ không lấy loại bảo vật này ra khôi phục thân thể cho Ôn Khả Xu. Huống chi hắn chỉ là một dục thần nho nhỏ, đi đâu mà lấy được bảo vật đỉnh cấp khôi phục thân thể chứ?

Trong lòng Ôn Khả Xu hiểu được đạo lý này, chỉ là nàng không nói ra miệng mà thôi.

Thật ra trong lòng Lam Tiểu Bố thật sự lại không nghĩ như vậy, nếu như hăn có bảo vật khôi phục thân thể, hắn thật sự sẽ không có chuyện tiếc của, đã sớm trực tiếp lấy ra đưa cho Ôn Khả Xu rồi.

Cửu Thải hư Không Liên quả thật có thể tạo nên thân thể, nhưng mà Cửu Thải Hư Không Liên là tiên linh vật, chỉ có thể tạo ra thân thể cho tu sĩ có cấp độ dưới tiên nhân. Tu luyện đến cảnh giới thần nhân, Cửu Thải Hư Không Liên không có tác dụng gì cả. Huống hồ, trên người Lam Tiểu Bố cũng không có Cửu Thải Hư Không Liên.

“Cái kẻ Đới Phi Nhiêu đã hại ngươi thành thế này, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù sao?” Lam Tiểu Bố muốn cho Ôn Khả Xu một chút hi vọng sống sót.

Ôn Khả Xu thở dài, “Ta cảm thấy chắc hẳn nàng cũng đã bị trừng phạt rồi, ta cảm thấy Mạc đại ca cũng không hề thích nàng, mà nàng thích người khác nhưng không chiếm được, ta nghĩ nàng sống nhất định rất mệt mỏi. Ta sao phải đi so đo với một người như thế?”

Chương 1055 - Tham gia tuyển chọn. (2)

Lam Tiểu Bố không thể nào hiểu được nhìn Ôn Khả Xu, đây là kiểu thắng lợi tự bày ra sao? Hay là Ôn Khả Xu thật sự không thèm để ý đến chuyện Đới Phi Nhiêu đã làm với nàng? Lâm vào đường cùng, đành phải nói, “Vậy được rồi, thế ngươi cứ ở lại trong thế giới của ta đi, nếu có một ngày đến Độ Tễ thần giác, ta sẽ gọi ngươi.”

“Đa tạ đại ca.” Ôn Khả Xu vội vàng nói tạ ơn.

Từ Vũ Trụ Duy Mô đi ra, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây đúng là một người gặp sao yên vậy.

…

“Lĩnh trưởng, thế nào?” Khi Lam Tiểu Bố đi ra khỏi Đại Hoang Thần Giác một lần nữa, một đám người lập tức xông đến.

Lam Tiểu Bố nói, “Thành công rồi, bây giờ ta đã bố trí một cái trận pháp trừ độc, nhiều nhất là hai, ba năm nữa, Đại Hoang Thần Giác có thể ở lại rồi. Bây giờ ta khóa trận pháp của Đại Hoang Thần Giác lại, vừa hay chúng ta có thể đi tham gia tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình. Chờ lần tuyển chọn này kết thúc, trở về là có thể tiến vào thần giác định cư tu luyện. Mọi người yên tâm, thần linh khí trong Đại Hoang Thần Giác tuyệt đối không yếu hơn bên hồ trong rừng bia kia.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều vô cùng mừng rỡ. Chỉ ở trong rừng bia ngắn ngủi mấy năm đã bước vào thiên thần cảnh, nếu như thần linh khí nơi này cũng như vậy, thế thì chuyện bọn hắn tấn cấp lên thần quân cảnh không phải là chuyện hão huyền.

Lam Tiểu Bố lại lấy ra hai mươi hai món thần khí hạ phẩm ra nói, “Ta ở bên trong tìm được một ít thần khí hạ phẩm, mỗi người chọn lấy một cái đi.”

Những thần khí hạ phẩm này, trong đó có thần khí công kích, có thần khí phi hành, cũng có thần khí phòng ngự.

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố có thể đưa cho mỗi người một món thần khí công kích và một cái thần khí phi hành, trên người hắn có hơn trăm món thần khí hạ phẩm, trừ thần khí hạ phẩm ra, thần khí trung phẩm càng nhiều hơn.

Nhưng Lam Tiểu Bố hiểu rõ một đạo lý, không có thứ mà là không làm mà hưởng. Gánh gạo nuôi ơn đấu gạo nuôi thù, người tu đạo cũng sẽ như thế.

Bởi vì mọi người sắp đi tham gia tuyển chọn, lấy ra thần khí cũng là vì tăng thực lực của mọi người lên. Nếu như đã ở nơi này định cư, mọi người cũng cần phải lấy được pháp bảo tốt hơn, vậy thì phải dựa vào cố gắng và công sức của mình thôi.

“Thần khí? Lĩnh trưởng, đây đều là thần khí sao?” Diêm Ảnh kích động kêu lên thành tiếng.

Không chỉ Diêm Ảnh, tất cả mọi người đều kích động xông lên. Trong không gian có hơn 20 món thần khí đang lơ lửng, mỗi một món đều vô cùng đẹp đẽ.

Đừng nhìn thấy ở đây có hơn mười cường giả thiên thần cảnh, đừng nói thần khí, trên người họ đến thần tinh cũng không có mấy viên, đều là những tu sĩ bần cùng ở tầng dưới chót.

Bây giờ xuất hiện một đống thần khí, đối với mọi người ở đây đều là nằm mơ và khao khát.

Diêm Ảnh nhanh tay lẹ mắt, là người đầu tiên lấy đi một thanh trường đao.”

Diêm Ảnh ra tay, những người còn lại cũng không thua kém gì, mỗi người đều xông lên lấy pháp bảo mà mình nhìn trúng. Mạc Tiểu Tịch thì lại lấy một món thần khí phi hành.

Khiến Lam Tiểu Bố cảm thán là, Khâu Luân Kiệu là người cuối cùng đến lấy, sau khi người khác đều lấy được pháp bảo mình muốn rồi, lúc này mới cầm cái tấm chắn cuối cùng.

Ấn tượng của Lam Tiểu Bố với Khâu Luân Kiệu rất sâu, đạo lữ của hắn bị Mông u giết, hắn vẫn luôn nhẫn nhịn đến khi mình khống chế được Mông u rồi, phát ra mệnh lệnh mới có thể giết mông u, lúc này mới đột nhiên ra tay xử lý Mông u.

Tuy nói tất cả mọi người đều nằm trong một đoàn đội, tình cảm của Lam Tiểu Bố với Bàng Bất Lận, Mạc Tiểu Tịch cũng sâu hơn một chút. Trừ Bàng Bất Lận và Mạc Tiểu Tịch ra, sự tin tưởng của hắn với Khâu Luân Kiệu còn hơn những người còn lại.

Thấy mỗi người đều đã lấy được pháp bảo cho mình, Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra một cái phi thuyền thần khí hạ phẩm ra, “Mọi người lên thuyền đi, trong phi thuyền này có gần 50 gian phòng, mỗi người đều có thể có được phòng riêng của mình. Bây giờ chúng ta lập tức đến Ngọc Hành Thần Đạo thành.”

“Lĩnh trưởng, chúng ta không dùng truyền tống trận sao?” Thạch Dật hỏi.

Nếu như dùng truyền tống trận thì sẽ nhanh hơn, nhưng mà Lam

Tiểu Bố không có ý định dùng truyền tống trận. Lần trước hắn dùng thần tinh đi truyền tống trận đã có chút hối hận rồi, hoặc là nói hắn càng hối hận hơn khi không lấy đi một ít thần tinh trong nhẫn của Mẫn Luân. Thần tinh của hắn cũng là thần tinh thượng phẩm, nhưng đẳng cấp rõ ràng cao hơn những thần tinh thượng phẩm bình thường. Người có tâm nhìn thấy, nói không chừng sẽ tìm kiếm hắn, thẩm tra lai lịch của những thần tinh này.

Thứ hai là mỗi lần đều phải lấy ra một đống thần tinh thượng phẩm để mọi người dùng truyền tống trận, điều này sẽ khiến đoàn đội của hắn cảm thấy dây là chuyện đương nhiên. Mọi người cũng không phải đang bán mạng ho hắn, chỉ là tổ đội mà thôi.

“KHông cần, như thế này có thể tiết kiệm thần tinh, hơn nữa chúng ta có rất nhiều thời gian.” Lam Tiểu Bố thuận miệng đáp, mặc dù trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn không có thần khí phi hành cực phẩm, thần khí phi hành thượng phẩm thì có mấy cái. Không dùng truyền tống trận mà lựa chọn dùng thần khí phi hành hạ phẩm, đều là vì không muốn quá nổi bật. Có một vài thần khí phi hành hạ phẩm tuy cũng có chút thu hút, nhưng cũng không đến mức khiến cường giả để mắt đến.

Phi thuyền xông ra khỏi Đại Hoang Thần Giác, trừ Lam Tiểu Bố đang khống chế phi thuyền ra, tất cả mọi người đều chọn gian phòng cho mình rồi đi vào tu luyện.

Thần khí phi hành hạ phẩm không đi nhanh bằng Luân Hồi Oa, nhưng so với tiên khí phi hành cực phẩm thì nhanh hơn rất nhiều. Lam Tiểu Bố đoán, với tốc độ của bọn họ bây giờ, đến Ngọc Hành Thần Đạo thành sẽ không quá hai tháng.

Trên người Lam Tiểu Bố cũng có rất nhiều thần tinh, hắn cũng không hề tu luyện. Tu luyện trong một hai tháng, đối với hắn cũng không có hiệu quả gì lớn. Hắn đang nghiên cứu quyển sách bằng da mà Niệm đưa cho hắn, đây là một bản phương pháp luyện chế phù lục.

Chương 1056 - Ban thưởng phong phú.

Quyển sách bằng da này không có tên, rõ ràng là do một người nào đó tự viết. Lam Tiểu Bố đoán người này chắc không phải là Niệm, nếu như là vậy, hắn sẽ trực tiêp nói với mình đây là do hắn viết.

Phù lục thì Lam Tiểu Bố cũng biết luyện chế, nhưng mà phù lục mà hắn luyện chế ra chỉ dừng lại ở tiên phù cấp ba mà thôi, đó là vì lúc trước Lam Tiểu Bố muốn luyện chế trận kỳ nên cố ý học.

Quyển sách bằng da mà Niệm đưa cho giới thiệu phương pháp luyện chế phù lục, cái này hoàn toàn khác với những gì hắn học được lúc trước. Lam Tiểu Bố đang định lấy vật liệu ra, dự theo những chỉ dẫn trong sách thử luyện chế ra mấy tấm phù, lúc này đột nhiên có người gọi hắn, “Lĩnh trưởng, ta có thể nói chuyện phiếm với ngươi mấy câu không?”

Người nói chuyện là Liễu Chí, cũng là một thiên thần cảnh sơ kỳ, ở trong hơn 20 người trong lĩnh cũng vô cùng trầm tĩnh, xem như là một thiên thần cảnh tương đối bình thường.

“Liễu Chí à, đương nhiên là có thể, đến ngồi một chút đi.” Lam Tiểu Bố nhiệt tình vẫy tay một cái.

Liễu Chí bước mấy bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn không nói chuyện trước, mà lập một cái cấm chế cách âm, rồi mới lên tiếng, “Lĩnh trưởng, ta vô cùng khâm phục ngươi. Từ tận đáy lòng ta vô cùng cảm kích lĩnh trưởng có thể giúp ta bước vào thiên thần cảnh, nếu không thì chắc cả đời Liễu Chí ta cũng chỉ có thể dừng lại ở dục thần hậu kỳ mà thôi. Sở dĩ ta tình nguyện đi theo lĩnh trưởng, không chỉ vì chuyện có thể đến rừng bia kia tu luyện, mà càng vô cùng khâm phục cách làm người của lĩnh trưởng ngươi.”

Lam Tiểu Bố cười cười. “Tất cả mọi người đều ở cùng một lĩnh, tương lai chính là huynh đệ cùng nhau vào sinh ra tử, không cần phải quá khách sáo.”

“Vâng.” Liễu Chí đáp ngắn gọn rồi lên tiếng, “Lĩnh trưởng, ngươi cảm thấy Khâu Luân Kiệu là người như thế nào?”

Lam Tiểu Bố hơi suy nghĩ một chút rồi nói, “Con người Khâu Luân Kiệu không thích nói nhiều, rất trọng tình cảm. Không chỉ như vậy, hắn còn cân nhắc vì người khác, là một vị huynh đệ rất đáng tin.”

Lam Tiểu Bố nói lời này không quá, Khâu Luân Kiệu khiến hắn cảm thấy chính là như vậy. Đạo lữ Du Hà bị Mông u giết chết, hắn cũng không vì thù hận mà giết người trước, mà chờ đến khi mình phát lệnh giết mới giết. Có thể thấy hắn đang cân nhắc đến chuyện nếu hắn giết chết Mông u thì có làm ảnh hưởng đến người khác hay không, Lam Tiểu Bố cảm thấy loại người này đáng để hợp tác.

Nếu như lúc đó Khâu Luân Kiệu giết Mông u trước, mặc dù có đủ lý do, cũng sẽ không khiến Lam Tiểu Bố quá coi trọng. Trọng tình nghĩa là ưu điểm, nhưng có lý trí lại càng tốt hơn.

Liễu Chí im lặng một lúc rồi nói, “Lĩnh trưởng, thật ra đến phút cuối khi ngươi nói với Đạo Quân rồi khỏi Bách Ly quân, ta chỉ định dựa vào công lao này thuận tiện rời khỏi Bách Ly quân cùng với lĩnh trưởng, sau đó sẽ cáo từ lĩnh trưởng. Nhưng mà cách làm quả quyết dứt khoát của lĩnh trưởng ở Vạn Không khư đã khiến ta kiên định đi theo lĩnh trưởng. Sau này quả thật ta đã không sai. lĩnh trưởng lấy được vị trí giác chủ một giác.”

Lam Tiểu Bố không nói tiếp, hắn khẳng định Liễu Chí hôm nay đến đây là định nói ra suy nghĩ của mình, không phải vì nói những lời dễ nghe.

Quả nhiên Liễu Chí tiếp tục nói, “Nếu ở trong lĩnh này, ở cùng với mọi người, có mấy lời ta nhất đinh phải nói với lĩnh trưởng một chút, mong rằng lĩnh trưởng không trách ta đường đột.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Lĩnh của chúng ta có hơn 20 người đều là huynh đệ, có lời gì cứ trực tiếp nói ra, che giấu chỉ khiến mọi người ngăn cách thôi.”

“Được.” Liễu Chí đáp một tiếng, “Ta biết Du Hà, thật ra lai lịch của nàng không hề tầm thường. Nàng là người của Du gia thần bảo của Ly Loan Thần Đình, cũng là do xuất thân không thấp, cho nên lúc đó mới dám cười ra tiếng. Cho dù đã trở thành một kẻ tán tu đã lâu, nhưng nàng vẫn không có ý thay đổi thân phận của mình.”

“Ý của ngươi là Du gia thần bảo sẽ báo thù cho Du Hà, sau đó giận chó đánh mèo lên chúng ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Mông u bị hắn giết, Du gia thần bảo nói không chừng sẽ tìm lĩnh trưởng là hắn. Cho dù lúc đó hắn không phải là lĩnh trưởng, nhưng mà rất nhiều gia tộc tu tiên không nói đạo lý như vậy. Hoặc là bọn hắn cảm thấy, những kẻ có nắm tay yếu hơn bọn hắn đều không có lý. Loại người này Lam Tiểu Bố đã thấy nhiều, cũng không có gì kỳ lạ.

Liễu Chí lắc đầu, “KHông phải, Du Hà vốn là con rơi. Du gia thần bảo quyết định đạo lữ cho Du Hà, kết quả Du Hà phản đối, đồng thời ỷ vào thân phận mình kéo người đi dạy dỗ vị đạo lữ được chỉ định kia của nàng. Du gia thần bảo nhất thời nóng giận đã đuổi Du Hà ra khỏi Du gia. Ta hiểu rõ Du Hà, ta khẳng định Khâu Luân Kiệu không phải là đạo lữ của Du Hà. Bởi vì Du Hà không thể nào nhìn trúng Khâu Luân Kiệu được, ở trong mắt Du Hà, nói không chừng Khâu Luân Kiệu còn không xứng xách giày cho nàng.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, “Liễu Chí, ngươi suy đoán cũng quá lệch lạc rồi. Du Hà bị đuổi ra ngoài, lang thang trong hư không, có khi đã thay đổi tính cách rồi thì sao? Hơn nữa, theo ta được biết, Du Hà và Khâu Luân Kiệu quả thật đã cùng báo danh tham gia vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.”

Liễu Chí nói, “Nếu như tính cách của nàng thay đổi, sẽ không ở trong tình cảnh đó mà cười ra tiếng. Sở dĩ ta biết rõ như vậy, là bởi vì ta có một bằng hữu cực kỳ tốt, hắn chính là hộ vệ của Du gia thần bảo. Còn chuyện Du Hà và Khâu Luân Kiệu cùng nhau báo danh, có lẽ bọn họ chỉ tổ đội thôi. Hoặc đây mới là nguyên nhân khiến Khâu Luân Kiệu dám nói Du Hà là đạo lữ của hắn, bởi vì lòng dạ Du Hà rất cao, người khác không biết được lai lịch của nàng. VỚi tâm cơ của Du Hà, Khâu Luân Kiệu ở bên cạnh muốn tìm hiểu được lai lịch của nàng là chuyện rất đơn giản.”

Chương 1057 - Ban thưởng phong phú. (2)

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn cũng không cảm thấy Liễu Chí đang nói hươu nói vượn. Những lời này lúc đầu Liễu Chí không định nói ra, chỉ là do muốn tiếp tục ở lại Đại Hoang Thần Giác, cho nên mới đến đây nói cho hắn biết những chuyện này.

Nếu là như vậy, thế mục đích của Khâu Luân Kiệu là gì?

Liễu Chí tiếp tục nói, “Khi lĩnh trưởng tiến vào trong Đại Hoang Thần Giác tìm hiểu nguyên nhân, tất cả người trong lĩnh chúng ta đều bế quan trong động phủ của mình. Bởi vì ngay từ đầu ta đã chú ý đến Khâu Luân Kiệu, cho nên vẫn luôn theo dõi hắn. KHoảng thời gian đó hắn đến gần trận môn hộ trận của Đại Hoang Thần Giác bảy lần, nhưng mầ lần nào cũng vì nguyên nhân nào đó, không tiến vào trong Đại Hoang Thần Giác.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, bên trong Đại Hoang Thần Giác có độc, hắn đã dặn dò, mọi người không nên đến gần. Theo lời Liễu Chí nói, tất cả mọi người đều không đến gần, rõ ràng là rất tin tưởng hắn, chỉ có một mình Khâu Luân Kiệu là thử mấy lần, chuyện này rõ ràng không bình thường.

“Khi lĩnh trưởng ở trong Đại Hoang Thần Giác tìm hiểu nguyên nhân, Khâu Luân Kiệu còn cố ý tiếp cận Mạc Tiểu Tịch, đồng thời còn được Mạc Tiểu Tịch tín nhiệm.” Liễu Chí nói xong thì đứng lên.

Những gì hắn muốn nói đã nói xong, tiếp theo làm thế nào là chuyện của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Liễu Chí, “Đa tạ ngươi đã cẩn thận, ngươi trở về tu luyện đi, chuyện này trong lòng ta tự cân nhắc.”

Sau khi Liễu Chí rời đi, Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện mục đích Khâu Luân Kiệu lấy được tín nhiệm của hắn là gì? Có lẽ đến chính Khâu Luân Kiệu cũng không ngờ dến, trong đội ngũ hơn 20 người này, lại có người quen biết Du Hà sao?

…

Ngọc Hành Thần Đạo thành.

Đây là đạo thành của Quy Hành Thần Đình, cho nên cũng là nơi phồn hoa nhất ở Quy Hành Thần Đình, cũng là thần thành nồng đậm thần linh khí nhất.

Phi thuyền thần khí hạ phẩm của Lam Tiểu Bố không cần đến hai tháng, chỉ hơn một tháng đã đứng trên quảng trường lớn phía ngoài Ngọc Hành Thần Đạo thành.

Sau khi bọn người Lam Tiểu Bố xuống khỏi phi thuyền, trên quảng trường bên ngoài Ngọc Hành Thần Đạo thành đã vô cùng náo nhiệt. Đủ quầy hàng bày xung quanh quảng trường, thật giống như một phường thị lớn tạm thời.

Ở biên giới quảng tường còn có rất nhiều trận pháp màn hình, trên những màn hình này trừ tin luật lệ thì chính là tin tức mua bán, trên trận pháp màn hình lớn nhất có viết quy củ và cách thức liên quan đến cuộc tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình lần này.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định nhìn kỹ nội dung tuyển chọn một chút, nhưng mà hắn lại phát hiện ra một cái màn hình truy nã. Lệnh truy nã là do Đại Uyên Thần Môn phát ra, người bị truy nã Lam Tiểu Bố cũng biết, đôi mắt đỏ đặc biết kia, hắn nhìn một chút là nhận ra đó là Độc Tộ.

Nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, thật sự là đang truy nã hắn. Lúc trước hắn dịch hình thành Độc Tộ bắt Hoàn Tào lại, sau đó dịch hình thành Hoàn Tào tiến vào trong Đại Uyên Thần Môn, lấy được Luân Hồi Bàn, còn cứu được Mạc Tiểu Tịch. Sau đó hắn cũng không giết Hoàn Tào, mà nhét Hoàn Tào ở một nơi cách Đại Uyên Thần Môn vô cùng xa.

Rất rõ ràng bản lĩnh của Đại Uyên Thần Môn không nhỏ, bọn hắn chẳng những tìm được Hoàn Tào, mà còn bắt đầu truy nã Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành Độc Tộ.

Trước đó Lam Tiểu Bố nghĩ chỉ đổ tội cho Độc Tộ, bây giờ nhìn thấy lệnh truy nã, Lam Tiểu Bố mới biết bản thân mình đã làm hơi quá rồi. Nếu như Hoàn Tào là do người khác cải trang, vậy thì Độc Tộ kia cũng có thể là do người khác cải trang.

Nếu như Độc Tộ vẫn luôn ở lại tiên giới, cũng không sao cả. Một khi Độc Tộ đến thần giới, vậy hắn rất có thể sẽ trở thành đối tượng truy nã tiếp theo.

Người khác không biết Lam Tiểu Bố hắn, nhưng Độc Tộ biết.

Cũng may bây giờ hắn là giác chủ của Quy Hành Thần Đình, Đại Uyên Thần Môn có trâu đến đâu cũng không thể công khai đến bắt hắn.

“Lĩnh trưởng, phần thưởng của lần tuyển chọn này rất phong phú, ta cũng muốn báo danh.” Chân Phu Ảnh tiến lên xoa xoa tay nói.

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy, lần tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình này, trừ lấy được vị trí thành chủ, giác chủ ra, khen thưởng quả thật rất phong phú.

Về mặt lý luận thì lần tuyển chọn này người nào cũng có thể tham gia, nhưng trên cơ bản đều là thiên thần cảnh hoặc dục thần cảnh tham gia.

Trò cười, nếu như ngươi là một thần quân, ngươi đi đến bất cứ nơi nào cũng có thể tìm được việc làm, ngươi còn cần đến đây cạnh tranh một cái vị trí thành chủ hoặc giác chủ sao?

Những vị trí thành chủ thần thành có thể đặt ra cạnh tranh, rõ ràng sẽ không quá tốt, đều là nằm trong góc, hoặc là nơi có thần linh khí kém. Ngươi cho rằng thành chủ của những thần thành tốt, sẽ dựa vào tuyển chọn mà chọn ra sao?

Ngươi đứng đầu trong lần tuyển chọn này, có thể lựa chọn trong sáu thành này bất cứ thành nào để làm thành chủ, cũng có thể tùy ý chọn một trong mười ba thần giác làm giác chủ. KHông chỉ như vậy, hạng nhất còn có thể lựa chọn một thành chủ vĩnh cửu hoặc giác chủ vĩnh cửu.

Nói cách khác, chỉ cần ngươi chọn vị trí thành chủ hoặc giác chủ này, cho dù là ai, không có sự đồng ý của ngươi, ngươi có thể không nhường vị trí này ra.

Sau đó cứ thế mà suy ra, người khác lựa chọn rồi, ngươi lại lựa chọn tiếp.

Trừ chuyện đó ra, từ hạng một đến hạng mười còn ban thưởng từ 100.000 đến 10.000 thần tinh thượng phẩm. Hạng nhất còn được ban thưởng một viên Khổ Quân Thần Đan, đây chính là thứ khiến hầu như tất cả tu sĩ thiên thần cảnh đỏ mắt. Khổ Quân Thần Đan, là đan dược có thể giúp thiên thần viên mãn có cơ hội bước vào thần quân cảnh.

Ban thưởng dành cho ba hạng đầu là một món thần khí trung phẩm. Từ hạng mười đến hai mươi, đều được ban thưởng một môn thần thông, 1000 thần tinh thượng phẩm. Từ thứ hai mươi đến năm mươi, ban thưởng 500 viên thần tinh thượng phẩm…

Một đống lớn ban thưởng khác nhau, từ hạng nhất đến hạng năm mươi đều có, khó trách lại khiến Chân Phu Ảnh đỏ mắt.

Chương 1058 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy tất cả mọi người đều vô cùng kích động, dứt khoát nói, “Thời gian trước khi tuyển chọn chính thức mở ra vẫn còn mấy tháng nữa, bây giờ báo danh cũng được. Đã như vậy thì, nếu ai muốn đi tham gia tuyển chọn thì cứ đi báo danh trước đi.”

Lần tuyển chọn này của Quy Hành Thần Đình được làm rất rầm rộ, nơi ghi danh cũng đoực đặt ngay trên quảng trường. Bất cứ kẻ nào, chỉ cần ngươi muốn, đều có thể tham gia báo danh.

“Vậy ta cũng đi thử vận may một chút.” Bàng Bất Lận cười he he.

Không chỉ Bàng Bất Lận, mà hầu như tất cả mọi người đều muốn đi báo danh, trừ Mạc Tiểu Tịch và Khâu Luân Kiệu.

Mạc Tiểu Tịch không muốn đi báo danh, Lam Tiểu Bố còn có thể hiểu được, thế nhưng Khâu Luân Kiệu không đi báo danh khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn.

“Khâu Luân Kiệu, sao ngươi không đi báo danh?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Khâu Luân Kiệu sờ đầu nói, “Ta đoán ta có tham gia cũng không có cơ hội lấy được ban thưởng, còn không bằng ở lại đây hầu hạ bên người lĩnh trưởng.”

Cho dù Khâu Luân Kiệu không nói rõ ra là muốn ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều nhìn ra. Tu vi của Lam Tiểu Bố là thấp nhất, chỉ là dục thần cảnh. Bây giờ tất cả tu sĩ thiên thần cảnh đều muốn tham gia tuyển chọn, bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng cần một tu sĩ thiên thần cảnh bảo vệ mới an toàn.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Thực lực của ta chắc hẳn ngươi cũng biết một chút, hơn nữa nơi này là Đạo Đình của Quy Hành Thần Đình, ta tin rằng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, mọi người cứ tự đi báo danh đi, sau đó chuẩn bị một vài thứ để tham gia tuyển chọn. Ta cũng phải đi tìm chỗ ở, chờ ta tìm được chỗ ở rồi, ta sẽ đưa cho mọi người một chút thần tinh để mua đồ.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định trực tiếp lấy ra một ít thần tinh thượng phẩm, hơn hai mươi người ở đây đều tin tưởng hắn, mới cùng hắn đến Đại Hoang Thần Giác. Nếu như mọi người tham gia tuyển chọn, nếu không chuẩn bị một chút gì, nói không chừng sẽ vứt cả mạng nhỏ.

Nếu thần tinh đã lấy ra rồi thì dứt khoát đừng suy nghĩ nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức vứt ý nghĩ này đi, trên người hắn có không ít thần tinh thượng phẩm. Nói không chừng sau khi hắn lấy ra dùng để mua một vài thứ, một khi loại thần tinh kia lộ ra ngoài, người khác sẽ nhìn chầm chầm vào hắn. CHo nên hắn dự định vào trong thần thành bán đi một ít thứ.

“Đã như vậy thì ta cũng đi thử một chút.” Khâu Luân Kiệu nghe Lam Tiểu Bố nói như vậy, cũng không kiên trì nữa.

Một đám người tách ra, Lam Tiểu Bố dẫn theo Mạc Tiểu Tịch đi vào Ngọc Hành Thần Đạo thành, những người khác trực tiếp đi báo danh, thuận tiện nhìn xem phía bên ngoài các sạp hàng có thứ gì mình cần hay không.

…

Ngọc Hành Thần Đạo thành quả thật vô cùng náo nhiệt, cộng thêm Quy Hành Thần Đình sắp diễn ra tuyển chọn, tu sĩ đến nơi này lại càng nhiều.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy phần lớn tu sĩ ở đây đều là dục thần cảnh và thiên thần cảnh, thiên thần cảnh cũng tương đối ít. Còn tu sĩ trên thiên thần cảnh, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy được mấy vị cường giả thần quân.

Lam Tiểu Bố cảm thán, thần giới quả thật là xuống dốc rồi. Một thịnh hội lớn như thế này, vậy mà không có mấy cường giả ra dáng.

Cũng đúng nhỉ, ngay cả tu sĩ thiên thần cảnh cũng không có mấy viên thần tinh, có thể thấy được tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thốn đến mức nào, cái này cũng khó trách chỉ một viên Khổ Quân Thần Đan cũng có thể khiến tất cả tu sĩ thiên thần cảnh điên cuồng.

Cho dù có rất nhiều người tới, nhưng Quy Hành Thần Đình rất giàu có, tu sĩ tiến vào Ngọc Hành Thần Đạo thành hoàn toàn không cần nộp bất cứ lệ phí vào thành gì cả.

Chỉ có một chuyện chính là không cho phép dừng lại trên đường trong thời gian quá dài.

Đây cũng là lo lắng một phần tu sĩ không tìm được chỗ ở, dứt khoát qua đêm ngay trên đường phố. Đối với tu sĩ mà nói, qua đêm trên đường phố là chuyện vô cùng đơn giản.

“Tiểu Bố đại ca, chúng ta đi tìm chỗ ở sao?” Mạc Tiểu Tịch đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, chúng ta đi đổi một ít thần tinh đã, trên người ta đã không còn thần tinh nữa, không có thần tinh đương nhiên không thể tìm được chỗ ở. Đúng rồi, ngươi cảm thấy trong lần tuyển chọn này, ai là người sẽ có cơ hội lấy được xếp hạng?”

Lam Tiểu Bố rất muốn hỏi chuyện về Khâu Luân Kiệu, nhưng mà hắn biết rất rõ, hắn hỏi vấn đề gì về Khâu Luân Kiệu, rất có thể Mạc Tiểu Tịch sẽ nói lại cho Khâu Luân Kiệu biết. Không phải Mạc Tiểu Tịch tin Khâu Luân Kiệu hơn, mà là trong phương diện này, Mạc Tiểu Tịch không phải là đối thủ của người ta,

Mạc Tiểu Tịch do dự một chút rồi nói, “Ta cảm thấy Tỉnh Tử Tự đại ca có thể lấy được xếp hạng, những người khác ta không quá quen thuộc. Đúng rồi, Khâu Luân Kiệu đại ca cũng có khả năng, hắn có một môn thần thông hệ Hỏa rất mạnh, trước đó hắn còn dạy ta. Là do năng lực lĩnh ngộ của ta quá kém, không học dược.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không phải là năng lực lĩnh ngộ của ngươi kém, mà là do ngươi không có Hỏa linh căn. Đi thôi, phía trước có một thần linh thảo các, ta vào trong xem.”

Lời Mạc Tiểu Tịch nói khiến trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy nghi ngờ hơn. Khâu Luân Kiệu là tu sĩ thiên thần cảnh, cho dù là tán tu, chắc hẳn cũng biết, không có hỏa linh căn hay một đóa hỏa diễm tốt thì khó có thể tu luyện được thần thông hệ hỏa chứ?

Trên người Lam Tiểu Bố không có bao nhiêu thần linh thảo, nhưng mà hắn có rất nhiều tiên linh thảo. Mặc dù tài nguyên ở thần giới có khan hiếm, tiên linh thảo bình thường cũng không thể bán được bao nhiêu thần tinh ở thần giới. Nhưng có một loại tiên linh thảo ngoại lệ, đó chính là Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Cửu Diệp Độ Thần Hoa nghe nói chính là tiên linh thảo cao cấp nhất ở tiên giới, nhưng mà đỉnh cấp đến mức nào, không có ai biết.

Chương 1059 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa. (2)

Tiên giới hầu như không có Cửu Diệp Độ Thần Hoa, Lam Tiểu Bố lấy được Cửu Diệp Độ Thần Hoa ở trong ở trong Hư Không cốc. KHi Ngũ Vũ Tiên giới dung hợp lại, cái loại hư không cốc này khó có thể nói là tồn tại ở tiên giới. Thế nhưng Ngũ Vũ Tiên giới và một phần của giới vực Hỗn Độn dung hợp với nhau, nếu không thì hắn cũng sẽ không lấy được Hỗn Độn Thiết Mẫu.

Càng quan trọng hơn là, Cửu Diệp Độ Thần Hoa không phải gọi là Cửu Diệp Độ Tiên hoa. Hơn nữa Cửu Chuyển Độ Thần Đan có công dụng trị liệu thần hồn thức hải, không phân người có tu vi cao hay thấp, hiệuq ủa đều như nhau.

Nói cách khác, cho dù à tiên nhân, thần nhân hay ngươi bình thường, sử dụng Cửu Chuyển Độ Thần Đan đều có hiệu quả như nhau.

Cho nên Lam Tiểu Bố cảm thấy thứ này ở thần giới chắc hẳn cũng là thứ không đơn giản.

Cái thần linh thảo các này tên là Tinh Thần Thảo các, trên chiêu bài có viết bán ra các loại thần linh thảo, đồng thời thu mua các loại thần linh thảo.

“Hai vị đạo hữu cần gì?” Lam Tiểu Bố và Mạc Tiểu Tịch vừa tiến vào cửa hàng, một tiểu nhị đã lập tức nhiệt tình nghênh đón.

Đừng nhìn thấy gần đây Ngọc Hành Thần Đạo thành vô cùng náo nhiệt, trên thực tế cái thần linh thảo các này cũng không có nhiều người đến. Cho dù mọi người có muốn mua đồ, cũng đều đến đan các. Còn bán thần linh thảo, ha ha, tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thống, ở đâu ra thần linh thảo?

Phần lớn thần linh thảo, đều là do những đại tông môn tự trồng ra, nếu trong hoang dã mà có, đã sớm bị người ta ngắt hết. Hơn nữa, cho dù có muốn bán thần linh thảo, đan các ngươi ta cũng sẽ mua.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta có một gốc thần linh thảo muốn bán, không biết giá cả như thế nào?”

“Là thần linh thảo gì?” Tiểu nhị càng nhiệt tình, thần linh thảo hoang dại càng có giá trị hơn thần linh thảo tự mình trồng ra. Nhìn Lam Tiểu Bố chỉ là dục thần không thể nào trồng ra thần linh thảo được, vậy bán ra nhất định chính là thần linh thảo dại.

“Chính là cái này.” Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra.

Hộp ngọc mở ra, bên trong là một đóa Cửu Diệp Độ Thần Hoa vô cùng xinh đẹp. Hoa này có chín lá một hoa, cánh hoa hiện lên màu tím, lá màu xanh, nhìn cực kỳ xinh đẹp.

“Cửu Diệp Độ Cửu Hoa?” Tiểu nhị nhìn thấy thần linh thảo này thì kêu lên sợ hãi, lập tức muốn vươn tay nắm lấy hộp ngọc của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đóng hộp ngọc lại cất đi, từ ánh mắt và giọng nói của tiểu nhị hắn đã nhận ra loại Cửu Diệp Độ Thần Hoa này không hề đơn giản.

“Ai, thật là đáng tiếc.” Tiểu nhị đau lòng vỗ bàn trà trước mặt, trong giọng nói tràn đầy dáng tiếc.

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Tiểu nhị chỉ vào hộp ngọc trong tay Lam Tiểu Bố nói, “Cái Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này là thần linh thảo khôi phục thần hồn, nguyên thần tốt nhất. Đáng tiếc lúc ngươi hái còn chưa chín, Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chín là phải có chín chiếc lá và chín đóa hoa, mà gốc này của ngươi chỉ mới nở một đóa hoa đã hái, không phải đáng tiếc thì là gì chứ?”

Thì ra là thế, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vì sao ở tiên giới, loại tiên linh thảo này lại gọi là Cửu Diệp Độ Thần Hoa.

Cho dù biết chỉ chín lá một hoa là Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chưa chín, hắn cũng sẽ ngắt đi. Cũng không thể đợi đến khi chín rồi mới ngắt đi, vậy thì phải chờ bao lâu chứ? Đến lúc đó hắn còn sống hay không?

“Thật ra sau khi đóa hoa thứ nhất của Cửu Diệp Độ Cửu Hoa nở ra, những đóa hoa sau sẽ nhanh chóng nở ra, ngươi chỉ cần chờ thêm mấy tháng, thậm chí còn chưa đến mấy tháng, nó sẽ nở hết, ngươi thật sự quá gấp.” Tiểu nhị ra vẻ suy nghĩ cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Nói vậy thì ngươi không mua loại Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chưa chín này sao?”

Tiểu nhị xua tay ngăn lại, “Không, chúng ta đây bất cứ thần linh thảo nào cũng mua, cái Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này chưa chín, nhưng cũng đã có một đóa hoa, chúng ta cũng mua. Thế này đi, ta cho ngươi mười viên thần tinh thượng phẩm, thế nào?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, cất Cửu Diệp Độ Cửu Hoa đi, “ĐƯợc rồi, ta đến chỗ khác xem thế nào.”

Thấy Lam Tiểu Bố muốn đi, tiểu nhị vội vàng nói, “Vị đạo hữu này, mọi người có thể thương lượng một chút, ngươi cảm thấy bao nhiêu thần tinh thì ngươi mới bán?”

“Ta vốn định bán với giá hơn mười vạn thần tinh thượng phẩm, xem ra ta cần phải lấy nhiều hơn, vậy mà còn chưa chín.” Lam Tiểu Bố thở dài.

“Điều đó là không thể nào, cho dù là Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chín, sợ cũng chỉ có thể bán được với số thần tinh ấy.” Tiểu nhị lập tức lắc đầu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy dù sao thì nó cũng chưa chín.”

Hắn cảm thấy công phu sư tử ngoạm vừa rồi của mình hình như cũng không quá, hơn nữa hắn khẳng định Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chân chính không chỉ có giá 100.000 thần tinh thượng phẩm.

Thấy Lam Tiểu Bố vẫn đi về phía cửa ra vào, tiểu nhị vội vàng nói, “Vị bằng hữu này, không thì để các chủ của chúng ta tâm sự giá cả với ngươi được không?”

Lam Tiểu Bố do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, “Đã thế thì nhanh mời các chủ của ngươi đến đây nhanh một chút.”

Lần này tiểu nhị lại nhanh chóng phát tin tức đi, Lam Tiểu Bố chỉ đợi khoảng nửa nén hương, một nữ tu nở nang, thành thục bước vào trong cửa hàng. Sau khi nữ tu này bước vào, còn có một mùi hương thanh mát nhàn nhạt.

“Vị đạo hữu này, các chủ của chúng ta dã đến rồi.” Nhìn thấy nữ tu này bước vào, tiểu nhị nhanh chóng nói với Lam Tiểu Bố.

Ánh mắt nữ tu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trên mặt giãn ra, nở nụ cười nói, “Vị tiểu ca này, có phải ngươi chính là người có một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chưa chín phải không? Đúng rồi, ta tên là Hương Hương.”

Lam Tiểu Bố đứng lên ôm quyền nói, “Kính chào Hương Hương các chủ, ta quả thật có một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chưa chín.”

Chương 1060 - Niết Bàn Thánh Quả.

“Có thể lấy ra cho ta nhìn một chút không?” Hương Hương các chủ giòn giã nói, giọng nói tựa như có một loại ma lực, khiến người ta không tự chủ muốn đưa đồ cho nàng.

“ĐƯơng nhiên là được.” Lam Tiểu Bố mở hộp ngọc ra, nhưng cũng không đưa nó đến tay Hương Hương các chủ.

Mặc dù hắn là một giác chủ của Quy Hành Thần Đình, cũng có thể dùng thủy tinh cầu giám sát ghi lại. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không muốn mất nhiều công sức mà làm những thứ này, lấy thì lấy, không cần thì thôi.

“Xem ra ngươi vẫn không yên tâm đưa đồ vào trong tay ta.” Hương Hương các chủ nhìn Lam Tiểu Bố cười cười, trên mặt không có chút biểu hiện không vui nào.

Không đợi Lam Tiểu Bốt trả lời, Hương Hương các chủ đã tự động nói ra, “Cũng không cần đưa cho ta, ta đã nhìn ra rồi. Thứ ngươi lấy ra quả thật chính là Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, chỉ tiếc là chỉ mới nở một đóa hoa. Thế này đi, ta đưa cho ngươi 1000 thần tinh thượng phẩm, thế nào? Một đóa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa tuy không tính là phế phẩm, nhưng cũng chẳng chênh lệch gì nhiều. Nhưng mà cửa hàng ta quả thật chưa từng mua loại thần linh thảo này, cho nên ta rất tò mò.”

Lam Tiểu Bố cất hộp ngọc đi, bình tĩnh nói, “Giá thấp nhất là 50.000 thần tinh thượng phẩm, muốn lấy thì lấy, không cần thì ta đi chỗ khác.”

Hương Hương các chủ cười ha ha, “Tu vi của ngươi không cao, nhưng mồm thì lại rất lớn đấy.”

Lần này Lam Tiểu Bố cũng lười nói nhảm tiếp, hắn dẫn theo Mạc Tiểu Tịch xoay người rời đi. Hắn muốn thế nào cũng là đồ của hắn, cũng không hỏi người khác muốn gì mà? Càng không có chuyện ép buộc đối phương giao ra 50.000 thần tinh thượng phẩm. Hơn nữa, từ biểu hiện của tiểu nhị và tốc độ đến đây nhanh như vậy của Hương Hương các chủ, Lam Tiểu Bố đã có thể đoán được, cây Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này tuyệt đối không thấp hơn 100.000 thần tinh thượng phẩm.

Sở dĩ hắn không đòi 100.000 thần tinh thượng phẩm, là vì lo lắng mình sẽ bị Hương Hương các chủ này ghi nhớ.

“Có cá tính, nể mặt ngươi có một sư phụ là Thế Giới Thần, đồ của ngươi ta lấy. Cứ 50.000 thần tinh thượng phẩm đi, đây là thần tinh, ngươi nhìn thử trước đi, nếu cảm thấy đủ thì cất đi.” Hương Hương các chủ gọi Lam Tiểu Bố lại. Nói xong thì chủ động lấy một túi trữ vật ra cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến túi trữ vật, quả thật là 50.000 thần tinh thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố cất thần tinh đi, mở hộp ngọc ra, sau đó mới ném cho Hương Hương các chủ.

Hương Hương các chủ cất hộp ngọc đi, sau đó không nhanh không chậm nói, “Ta đã giao thần tinh cho ngươi, Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của ngươi đâu?”

Lam Tiểu Bố không hề kinh hoảng, thậm chí hắn không nói một lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hương Hương các chủ. Tu vi của đối phương rất mơ hồ, không phải thiên thần viên mãn thì chính là cảnh giới thần quân. Nhưng mà cho dù có là cảnh giới thần quân, muốn ăn cướp Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của hắn cùng đừng mơ. Còn sư phụ Thế Giới Thần, hắn còn chưa từng nhắc đến chuyện này, rõ ràng đây là cái cớ của đối phương.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì cả, Hương Hương các chủ thở dài, “Nếu như ngươi không có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, vậy thì trả thần tinh lại cho ta. Nếu như ngươi không đưa, ta cũng sẽ không ra tay với ngươi. Không phải là vì ngươi có một sư phụ Thế Giới thần, mà là trong lúc tham gia tuyển chọn, ta sẽ không phá hư quy củ của Ngọc Hành Thần Đạo thành. Ta sẽ báo lên Chấp Pháp ti, người của CHấp Pháp ti sẽ xử lý ngươi. Thần tinh nên thuộc về ta, ngươi sẽ phải lấy ra không thiếu một viên nào.”

“Cửu Diệp Độ Cửu Hoa vừa rồi ta đã đưa cho ngươi, hơn nữa ngươi cũng đã cất đi rồi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Hương Hương các chủ cười khanh khách một tiếng, “Nhìn ngươi kìa, chỉ đùa một chút cũng không được. Đêm mai ở Thần Tinh các Ngọc Hành Thần Đạo thành có tổ chức hội đấu giá, trong đó có rất nhiều đồ tốt đấy, thần đan tấn cấp thiên thần cảnh càng là vật tầm thường.”

Lam Tiểu Bố tựa như không nghe thấy lời Hương Hương các chủ nói, vẫn hỏi lại, “Hương Hương các chủ, ta muốn hỏi ngươi một chút, vừa rồi có phải ta đã đưa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ngươi rồi không?”

“Khanh khách… Có, được rồi, nói đùa với ngươi một chút thôi.” Hương Hương các chủ lại cười nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vậy ta an tâm, ta chỉ lo lắng ngươi sẽ đến trước mặt Chấp pháp ti nói ta không đưa cho ngươi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố dẫn theo Mạc Tiểu Tịch nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng.

“Ha ha.” Nhìn bóng lưng của Lam Tiểu Bố, Hương Hương các chủ cười ha ha một tiếng.

“Các chủ, lợi cho hắn rồi.” Tiểu nhi kia vô cùng khó chịu nói một câu.

Hương Hương các chủ cười cười, quay người lên lầu. Cửu Diệp Độ Cửu Hoa là đồ vật không hề tầm thường, cho dù chỉ nở một đóa hoa, cũng tuyệt đối chính là bảo vật khó cầu. Nàng muốn biết, con kiến hôi này rốt cuộc đã lấy Cửu Diệp Độ Cửu Hoa ở đâu ra.

…

“Tiểu Bố đại ca, ta luôn cảm thấy vị Hương Hương các chủ kia không phải là người tốt.” Sau khi rời khỏi Thần Linh Thảo các, Mạc Tiểu

Tịch không nhịn được nói.

Lam Tiểu Bố tán đồng nói, “Tiểu Tịch, ngươi đã tiến bộ rất nhiều, học được cách nhìn người, nữ nhân kia quả thật không phải là người tốt lành gì. Đi thôi, chúng ta đi tìm chỗ ở.”

Chỗ ở trong Ngọc Hành Thần Đạo thành có rất nhiều, nhưng mà bây giờ muốn tìm được chỗ ở đúng là khó. Lam Tiểu Bố dẫn theo Mạc Tiểu Tịch đi vòng vo nửa ngày, lúc này mới tìm được chỗ ở trong một tức lâu cực kỳ bình thường. Tức lâu này tên là Tầm Dương Thần Quân lâu, Lam Tiểu Bố cảm thấy chủ nhân của tức lâu này chắc hẳn là một cường giả thần quân.

Tầm Dương Thần Quân lâu có tất cả mười ba phòng trống, mười ba phòng này đều được Lam Tiểu Bố bao hết. Mỗi gian phòng một tháng cần 100 thần tinh thượng phẩm, nếu là ngày bình thường, một gian phòng một tháng chỉ đóng nhiều nhất là mười thần tinh thượng phẩm, trong thời gian tuyển chọn này trực tiếp tăng lên gấp 10 lần. Lam Tiểu Bố ở lại đây khoảng 3 tháng, bỏ ra mấy ngàn thần tinh thượng phẩm.

Chương 1061 - Niết Bàn Thánh Quả. (2)

Lam Tiểu Bố là lĩnh trưởng, một mình một gian phòng. Những người còn lại, hai người một gian.

Vừa về đến phòng, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm chính là lấy hết toàn bộ số thần tinh của Hương Hương các chủ ra. Sau đó dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình, đúng như Lam Tiểu Bố dự liệu, những thần tinh này có một phần có ấn ký thần niệm.

Rất rõ ràng, vị Hương Hương các chủ kia không bỏ qua dễ dàng như vậy. Sở dĩ không ra tay ở cửa hàng, có lẽ là vì còn chưa biết lai lịch của Lam Tiểu Bố.

Vũ Trụ Duy Mô rất nhanh chóng tạo dựng ra mô hình, Lam Tiểu Bố loại bỏ hết ấn ký trong một phần thần tinh kia, sau đó cất những ấn ký đó vào trong túi trữ vật.

50.000 thần tinh đối với một thần quân mà nói cũng là một số lượng tài nguyên tu luyện lớn. Nhưng Lam Tiểu Bố thì thật sự không thèm để ý, hắn có Thần Nguyên điện, có thể thu thập thần tinh bất cứ lúc nào. Phần thần tinh hắn bỏ đi ấn ký thần niệm kia, là chuẩn bị cho thành viên Ngũ Vũ lĩnh.

Nửa ngày sau, nhận được tin tức tất cả mọi người của Ngũ Vũ lĩnh đã đến Tầm Dương Thần Quân lâu. Lúc này tất cả mọi người đã báo danh tham gia tuyển chọn, có người thậm chí còn đi vòng vo bên ngoài, nhìn trúng một ít thứ mình muốn, nhưng lại không có thần tinh để mua.

Lam Tiểu Bố lấy một cái túi trữ vật ra nói, “Mọi người mỗi người một cái, sắp tham gia tuyển chọn rồi, có thể dùng những thần tinh này mua một vài thứ mà mình cần.”

Diêm Ảnh là người đầu tiên cầm lấy túi trữ vật, lập tức kích động kêu lên, “2000 thần tinh thượng phẩm?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, đây là khi tu luyện ở Bi Lâm Thần Vực lấy được. Chính là trong cái hồ kia, ta từng lặn xuống cài hồ kia, tìm được những thần tinh này.”

“Ai nha, ta cũng không nghĩ đến việc lặn xuống hồ nhìn xem.” Tỉnh Tử Tự vỗ đùi, rất là ảo não nói.

Chẳng những Tỉnh Tử Tự ảo não, mà rất nhiều người khác cũng như vậy.

Mạc Tiểu Tịch lại nhớ kỹ, những thần tinh này là nàng nhìn thấy

Lam Tiểu Bố dùng Cửu Diệp Độ Cửu Hoa trao đổi. Nhưng mà Tiểu Bố đại ca đã nói lấy được từ rừng bia, vậy nàng nhất định phải giúp Lam Tiểu Bố giữ bí mật này.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ tay, “Phòng đã đặt xong rồi, tất cả có mười hai phòng, mọi người tự chia ra đi. Chia cho tốt, nhớ kỹ khi ra ngoài mua một ít đồ vật. Lần tuyển chọn này không an toàn đâu, nếu như vẫn lạc trong tuyển chọn, vậy thì quá thua lỗ rồi.”

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Lam Tiểu Bố đưa thần tinh cho mọi người, vất vả cùng nhau đến Đại Hoang Thần Giác, sắp an ổn rồi, kết quả bị vẫn lạc trong kỳ tuyển chọn, vậy thì quá oan uổng rồi.

Một đám người đều vô cùng hài lòng rời khỏi phòng Lam Tiểu Bố, chỉ có Bàng Bất Lận ở lại.

“Lĩnh trưởng, ngươi có biết ngày kia ở Ngọc Hành Thần Đạo thành có hội đấy giá không?” Bàng Bất Lận hạ thấp giọng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Biết, sao vậy? Loại hội đấu giá này đều là cho những người giàu có địa bản, không liên quan gì với chúng ta cả.”

Bàng Bất Lận cười he he, “Ta biết, nhưng hội đấu giá lần này thật sự có đồ tốt đó. Ta nghe nói có bán một viên Niết Bàn Thánh Quả, còn có một món Hậu Thiên Linh Bảo, thậm chí còn có đạo quả và thần khí cực phẩm…”

“Niết Bàn Thánh Quả là cái gì?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Bàng Bất Lận lắc đầu,”Ta cũng không biết, ta ở bên ngoài nghe người khác nói, đó là thứ có thể giúp người ta sống lại. Cho dù chỉ còn lại một tia hồn phách, cũng có thể ngưng tụ thân thể.”

Có thể ngưng luyện thân thể một lần nữa? Lam Tiểu Bố nghe được chuyện này lập tức quyết định tham gia hội đấu giá này. Hắn muốn giúp Ôn Khả Xu ngưng luyện thân thể, mặc dù hắn không có hứa hẹn với Ôn Khả Xu, nhưng mà trong lòng đã quyết định sẽ làm như vậy.

“Bất Lận, ta chỉ nhắc nhở ngươi một chút, với chút thần tinh trong người ngươi, cũng không thể tham gia loại hội đấu giá này.” Lam Tiểu Bố dặn dò.

Bàng Bất Lận cười ha ha, “Ta biết, trên người của ta có bao nhiêu thần tinh chứ, ta chỉ muốn nói với ngươi một chút thôi, nếu như ngươi muốn đi, nhất định phải gọi ta.”

“Ta đã biết, ngươi nhanh về chuẩn bị đi, đừng nên bỏ mạng lại trong kỳ tuyển chọn này.” Lam Tiểu Bố vỗ vai Bàng Bất Lận.

Chờ Bàng Bất Lận đi rồi, Lam Tiểu Bố lập tức chuẩn bị cho việc tham gia hội đấu giá.

Hội đấu giá nhất định phải đi, còn không thể lấy thần tinh mà Hương Hương các chủ kia đưa.

Thần tinh mà Hương Hương các chủ đưa, hắn đã đặt trong túi trữ vật ở trong phòng của mình, không chỉ như vậy, hắn còn bố trí các loại Xúc Phát thần trận trong phòng.

CHo dù Hương Hương các chủ có đến nơi này điều tra, cũng sẽ không dám tùy tiện kích phát Xúc Phát thần trận của hắn, càng không thể phá vỡ thần trận phòng ngự của hắn.

Sau khi bố trí trong phòng xong, Lam Tiểu Bố tùy tiện dịch hình thành một người, sau đó rời khỏi tức lâu.

Thông tin về hội đấu giá rất dễ nghe ngóng, bởi vì lần này hội đấu giá có quá nhiều đồ tốt, toàn bộ Ngọc Hành Thần Đạo thành đều đang lan truyền về hội đấu giá. Hội đấu giá này do Thần Tinh các liên hợp với bảy thương gia lớn cùng nhau tổ chức, địa điểm đấu giá nằm ở Thần Tinh các.

Lam Tiểu Bố rất muốn mua một cái ghế lô, chờ đến khi hắn hỏi thăm chỗ bán, đừng nói là ghế lô, mấy vị trí tốt ở phía trước đều đã bán xong. Lam Tiểu Bố chỉ có thể mua được một tấm vé thứ ba trăm, mười viên thần tinh thượng phẩm một vé.

Chương 1062 - Thần thông Tiểu Thiết Cát.

Sau khi mua được vé tham gia hội đấu giá, Lam Tiểu Bố chưa trở về tức lâu ngay, hắn rời khỏi Ngọc Hành Thần Đạo thành. Hương Hương các chủ muốn điều tra hắn, vậy chẳng mấy chốc sẽ biết hắn ở Tầm Dương Thần Quân lâu. Hắn quay lại Tầm Dương Thần Quân lâu, cho dù có dịch hình thành ai, sợ là cũng khó tránh khỏi con mắt của đối phương.

Trong khi tham gia tuyển chọn ở Quy Hành Thần Đình, mặc dù Ngọc Hành Thần Đạo thành không cho phép được ở qua đêm trên đường, nhưng ở trong quảng trường bên ngoài Ngọc Hành Thần Đạo thành, người qua đêm ngoài đường vô cùng nhiều. Có thần tinh, vậy thì có thể tìm được một cái tức lâu tạm thời ở một đêm.

Lam Tiểu Bố tìm một cái tức lâu, ngày thứ hai sau khi hội đấu giá sắp bắt đầu, hắn lập tức cải trang thành Tra Dự, đi vào trong Ngọc Hành Thần Đạo thành.

Sau khi lượng kiếp xảy ra, Tra Dự đã biến mất tăm. Lam Tiểu Bố khẳng định tên cặn bã này không dễ chết như vậy, nhưng mà Tra Tra cũng sẽ không đến thần giới. Bây giờ hắn dịch hình thành Tra Tra, cũng muốn tìm hiểu xem Tra Tra rốt cuộc là ai, có lai lịch như thế nào. Lam Tiểu Bố biết rất rõ, chỉ cần hắn đấu giá lấy được Niết Bàn

Thánh Quả, chẳng mấy chốc sẽ khiến người khác chú ý.

Bên ngoài phòng đấu giá tại Thần Tinh các đầy ắp người, rất nhiều người đều cầm một bản danh sách những vật phẩm bán ra ở hội đấu giá, một viên thần tinh hạ phẩm một quyển.

Lam Tiểu Bố không hề cảm thấy hứng thú với cái này, hắn đến đây chỉ có một mục đích, đó là Niết Bàn Thánh Quả.

Tiến vào sàn bán đấu giá, Lam Tiểu Bố ngồi xuống vị trí của mình, số 30078, đây là chỗ ngồi thứ 78 ở dãy 300.

Chỗ ngồi không có cấm chế, nhưng mà cho phép người ngồi tự lập cấm chế, Lam Tiểu Bố lập một tiên cấm cấp chín tại chỗ mình ngồi.

Chỉ cần ở trong buổi đấu giá này, cho dù ngươi có lập môt trận pháp cấp một thấp nhất, cũng sẽ không có người nào nhìn trộm. Một khi cố phá vỡ cấm chế của người khác, tương đương với việc ngang nhiên khiêu khích tính công chính và quyền uy của hội đấu giá, bên đấu giá tuyệt đối không cho phép.

Sở dĩ không lập thần cấm, là vì Lam Tiểu Bố hiểu rõ, thần trận sư thật sự rất hiếm. Cho dù là thần trận sư cấp một, cũng hiếm càng thêm hiếm.

Lam Tiểu Bố đoán Hương Hương các chủ này cũng sẽ đến nơi này, nếu như nữ nhân kia đến đây, chắc hẳn đang ở trong phòng bao.

Từ chỗ Lam Tiểu Bố ngồi vừa hay có thể nhìn thấy cửa ra vào của phòng bao ở lầu hai, hội đấu giá còn chưa bắt đầu, Lam Tiểu Bố dứt khoát nhìn chỗ đó, hắn muốn nhìn xem Hương Hương các chủ có đến nơi này hay không.

KHu phòng bao có hai cửa vào, cho nên hắn có năm phần cơ hội nhìn thấy Hương Hương các chủ.

Ước chừng nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi đến khu phòng bao. Nhìn thấy người này, Lam Tiểu Bố nhanh chóng thu hồi thần niệm lại.

Hắn thật không ngờ tới, Đơn Đinh sẽ xuất hiện ở sàn bàn đấu giá này.

Đơn Đinh chính là Đạo Quân của Diên Tinh Thần Đình, nếu như Đơn Đinh xuất hiện ở đây, vậy thì có phải là những Đạo Quân khác cũng sẽ xuất hiện ở đây?

Cho dù mình đã rời khỏi Diên Tinh Thần Đình một cách hợp quy hợp pháp, nhưng mà một Đạo Quân, nếu như thật sự muốn tìm hắn gây chuyện, vậy thì vẫn rất đau đầu.

Lam Tiểu Bố quyết định sau khi kết thúc hội đấu giá, hắn sẽ trốn vào trong tức lâu không ra ngoài nữa, Đơn Đinh cho dù có ở lại Ngọc Hành Thần Đạo thành, cũng sẽ không ở quá lâu.

Lại qua khoảng chừng nửa canh giờ, một nữ tử xinh đẹp bước lên đài đấu giá.

Một chùm ánh đèn dìu dịu lập tức chiếu đến phía nữ tử xinh đẹp này, lúc này lại có hai tu sĩ đứng hai bên trái phải bàn đấu giá.

Hơi thở đạo vận hùng hậu trên người hai người này, theo Lam Tiểu Bố, hai người này không có ai có tu vi yếu hơn Quân Vu.

Sàn bán đầu giá đột nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người đều biết rõ, hội đấu giá sắp bắt đầu.

Nữ tử xinh đẹp khom người cúi chào toàn bộ người trong phòng bán đấu giá, cất giọng nói thanh thúy, “Ta tên là Lam Nguyệt Nhi, là ngoại sự trưởng lão của Thần Tích các, hội đấu giá lần này do ta chủ trì. Mặc dù lần này hội đấu giá không thể khiến mọi người hài lòng ra về, nhưng mà lần đấu giá này sẽ cố gắng làm thật công bằng công chính, khiến tất cả người tham gia cạnh tranh đều có thu hoạch, cho dù lấy được bảo vật hay kiến thức gì.”

Đây chỉ là mấy lời nói nhảm, không có người nào để ý đến. Sàn bàn đấu giá này có biết bao nhiêu người? Ai mà cũng có thu hoạch vậy chẳng khác nào đánh rắm.

Lam Tiểu Bố nhìn Lam Nguyệt Nhi, trong lòng tự nhủ, thế mà lại cùng họ với mình.

Lam Nguyệt Nhi tiếp tục nói, “Bởi vì lần đấu giá này có xuất hiện một ít bảo vật cao cấp của thần giới, cho nên hội đấu giá lần này sẽ nghiêm ngặt hơn những lần đấu giá trước. Mặc dù mọi người đều biết rõ, nhưng ta vẫn nhắc lại một lần nữa. Thứ nhất không được can thiệp vào đấu giá, nếu không giết. Thứ hai không được báo cáo sai giá cả, nếu không giết. Thứ ba trong quá trình đấu giá không được phép rời khỏi chỗ ngồi, nếu không giết…”

Nghe thấy bảy tám chữ giết, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây tuyệt đối là hội bán đầu giá tàn nhẫn nhất mà hắn từng thấy. Hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy hội đấu giá nào tàn nhẫn và thô bạo như vậy, bảy tám chữ giết đã biểu hiện được hậu trường của hội đấu giá này lớn đến mức nào.

Điều này cũng khiến Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, không phải nói Đạo Quân Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình là một người ghét ác như thù hay sao? Sao lại cho phép loại thương hội đấu giá này xuất hiện ở đạo thành?

Nếu như ở địa bàn của hắn, có loại hội đấu giá phách lối như vậy, hắn sẽ không đợi buổi đấu giá này giết người khác, mà đập giết cái buổi đấu giá này trước.

Chương 1063 - Thần thông Tiểu Thiết Cát. (2)

Rời khỏi chỗ ngồi mà cũng muốn giết, điều này rõ ràng là trước khi đấu giá kết thúc, không cho phép rời khỏi hội đấu giá. Quy định này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu.

Sau khi nói một tràng, cuối cùng Lam Nguyệt Nhi cũng đi vào vấn đề chính, nàng vươn tay ra lấy một quyển sách bằng da trong hư không rồi nói, “Bây giờ bắt đầu hội đấu giá, vật phẩm đầu tiên bán ra chính là một môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục thần thông, Ngũ Hành Đại Độn…”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, vừa ra tay đã là một món tài phú lớn rồi. NGũ Hành Đại Độn hắn cũng biết, bởi vì hắn có Vũ Trụ Duy Mô, cho nên thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến chân chính cũng ở trên người hắn.

Quả nhiên, vừa nói đến Ngũ Hành Đại Độn, toàn bộ sàn đấu giá đều phát ra tiếng nghị luận. Loại bảo vật này, có lẽ không có người nào là không muốn mua.

Lam Nguyệt Nhi tiếp tục nói, “Chỉ là môn Ngũ Hành Đại Độn này có chút khiếm khuyết, ở trong này có ghi chép hai loại độn thuật, một là thủy độn thuật, thứ hai là hỏa độn…”

Rất nhiều tu sĩ muốn lấy Ngũ Hành Đại Độn đều có chút thất vọng, trong Ngũ Hành Đại Độn, thứ có giá trị nhất là thổ độn mới đúng. Trên thực tế Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Ngũ Hành Đại Độn thiếu đi một môn độn thuật nào, uy lực sẽ giảm đi rất nhiều.

“Cái Ngũ Hành Đại Độn khiếm khuyết này có giá khởi điểm là 50.000

thần tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 5000 thần tinh thượng phẩm, bây giờ bắt đầu đấu giá.”

Lam Tiểu Bố đã tu luyện Ngũ Hành Đại Độn, hắn biết rõ cái giá tiền này đối với Ngũ Hành Đại Độn mà nói thì không cao, mà là vô cùng thấp. Cho dù là chỉ thần thông Ngũ Hành Đại Độn khiếm khuyết, chắc hẳn không chỉ có cái giá tiền này.

Quả nhiên sau khi Lam Nguyệt Nhi vừa nói ra cái giá cả kia, thông tin giá cả trên bình phong đấu giá trong phòng đấu giá không ngừng nhảy lên. Cuối cùng cái Ngũ Hành Đại Độn này đã có người dùng 375.000 thần tinh thượng phẩm mua được. Không có nằm ngoài dự đoán của mọi người, người mua được môn Ngũ Hành Đại Độn này vẫn còn ở lại sàn bán đấu giá.

Chỉ Ngũ Hành Đại Độn khiếm khuyết thôi đã có giá 375.000 thần tinh thượng phẩm, điều này rõ ràng đã khiến Lam Nguyệt Nhi vô cùng hài lòng, nàng tươi cười xán lạn nói, “Chúc mừng vị đạo hữu vừa rồi đã mua được Ngũ Hành Đại Độn, sau đây chúng ta tiếp tục đấu giá một môn thần thông. Thật đáng tiếc, cái môn thần thông này cũng là một môn thần thông khiếm khuyết, nhưng lai lịch của môn thần thông này không hề tầm thường, nghe đồn chính là La Hầu lão tổ đã sáng tạo ra “Đệ Nhị Đạo Điển” để lại…”

Nghe thấy La Hầu lão tổ và “Đệ Nhị Đạo Điển”, Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, hắn rất muốn biết, trừ “Đệ Nhị Đạo Điển” ra, La Hầu lão tổ còn để lại thứ gì lợi hại.

Lam Nguyệt Nhi lại vươn tay ra cầm lấy một thứ khác ở trong hư không, lần này là một đồ vật giống như mai rùa. Giơ cái mai rùa này lên, Lam Nguyệt Nhi cao giọng nói, “Đây chính là thần thông Tiểu Thiết Cát, nghe đồn thần thông Tiểu Thiết Cát là do La Hầu lão tổ học được từ Đại Thả thánh nhân. Môn thần thông chính của Đại Thả Thánh Nhân là thần thông Đại Thiết Cát, nghe nói thần thông Đại Thiết Cát có thể cắt chém mọi thứ trong Hạo Hãn, cho dù là thần giới, một đạo thần thông thiết cát cũng có thể chém thành vô số mảnh. ĐƯơng nhiên thần thông Tiểu Thiết Cát không lợi hại như vậy, cho nên mọi người cũng mua được. Thần thông Tiểu Thiết Cát này có giá khởi điểm là 10.000 thần tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1000 thần tinh thượng phẩm.”

TRên bình phong báo giá nhất thời không có người báo giá, có thể thấy được cho dù Lam Nguyệt Nhi nói rất hay, nhưng sức hấp dẫn của thần thông Tiểu Thiết Cát này thật sự không lớn. Huống hồ đây chỉ là thần thông Tiểu Thiết Cát mà thôi, ngươi còn bán ra bản khiếm khuyết, ai muốn dùng tiền đi mua một cái thần thông Tiểu Thiết Cát khiếm khuyết chứ? Có thể học được hay không còn chưa biết được.

Sau một hồi lâu, trên bình phong báo giá xuất hiện thay đổi, 11.000 thần tinh thượng phẩm.

Đây là giá Lam Tiểu Bố báo ra, thần thông Tiểu Thiết Cát khiếm khuyết cũng không sao cả, sau khi mua về có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô hoàn thiện lại.

Loại đại thần thông này Lam Tiểu Bố cũng đã từng nghe nói đến, chỉ cần truyền cho người thứ hai sẽ biến thành tiểu thần thông. Cũng giống như La Hầu lão tổ học được thần thông Đại Thiết Cát từ chỗ Đại Thả Thánh Nhân rồi thì biến thành thần thông Tiểu Thiết Cát.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn có Vũ Trụ Duy Mô, chỉ cần đẳng cấp của Vũ Trụ Duy Mô không kém hơn Đại Thiết Cát Thuật, vậy hắn có thể khôi phục lại thần thông Tiểu Thiết Cát. Nếu như Vũ Trụ Duy Mô có đẳng cấp cao hơn Đại Thiết Cát Thuật, vậy nói không chừng hắn có thể khôi phục lại Đại Thiết Cát Thuật chân chính.

Loại thần thông đỉnh cấp này, giữ lại trong tay mình thì tương đối an toàn.

Lam Tiểu Bố nghĩ rằng sẽ không có ai báo giá nữa, 11.000 thần tinh thượng phẩm của hắn là có thể mua được rồi. Nhưng hắn không ngờ được là, những người này tựa như đang cố tình thăm dò vậy, sau khi báo ra cái giá 11.000 thần tinh thượng phẩm rồi, giá cả lập tức nhanh chóng biến đổi.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã từ 11.000 thần tinh thượng phẩm tăng lên đến 19.000 thần tinh thượng phẩm, hơn Lam Tiểu Bố còn chưa từng tham dự vào.

Đây là bắt nạt ta không có nhiều thần tinh sao? Lam Tiểu Bố không chút do dự báo ra cái giá 30.000 thần tinh thượng phẩm.

Giờ phút này cái giá cao nhất được báo ra cho môn thần thông Tiểu Thiết Cát này cũng chỉ là 20.000 thần tinh thượng phẩm, Lam Tiểu Bố lại trực tiếp báo giá 30.000 thần tinh thượng phẩm, những người khác đều dừng báo giá lại.

Một môn thần thông Tiểu Thiết Cát khiếm khuyết, còn chưa có giá trị nhiều thần tinh thượng phẩm như vậy.

Lam Nguyệt Nhi lại mừng rỡ nói, “Bây giờ giá của thần thông Tiểu Thiết Cát đã tăng lên đến 30.000 thần tinh thượng phẩm, có ai ra giá cao hơn 30.000 thần tinh thượng phẩm hay không?”

Chương 1064 - Bị xem thành người chết.

30.000 thần tinh thượng phẩm. chỉ một lần tăng giá đã tăng lên

10.000 thần tinh thượng phẩm, chỉ vì mua một món thần thông Tiểu Thiết Cát khiếm khuyết? Người này có bị bệnh hay không vậy, hay là thần tinh nhiều quá không có chỗ tiêu? Hoặc là đang muốn khoe khoang mình là người giàu có?

Trên bình phong báo giá không còn người nào báo giá nữa, cái giá tiền này đã vượt xa giá trị bản thân thần thông rồi. Nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không báo ra cái giá 30.000 thần tinh thượng phẩm. Thần thông Tiểu Thiết Cát khiếm khuyết, hắn cũng chướng mắt.

Ngay khi Lam Nguyệt Nhi đang định báo lần nữa, báo giá trên bình phong lại thay đổi xuất hiện giá mới, 31.000 thần tinh thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy cái giá tiền này, không chút do dự nâng giá cả lên 50.000 thần tinh thượng phẩm.

Vào lúc cạnh tranh, do do dự dự thì sẽ khiến giá cả vật phẩm không ngừng tăng lên, sau đó nhường cơ hội lại cho người khác. Lam Tiểu Bố có chút hối hận, lần trước hắn không nên báo giá 30.000 thần tinh thượng phẩm, mà nên trực tiếp báo giá 50.000.

Quả nhiên sau khi giá tiền này xuất hiện, giá cả trên bình phong đấu giá không còn động tĩnh gì nữa. Nhưng mà một lát sau lại có một đạo thần niệm không chút kiêng kị quét đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết rõ, cạnh tranh gía cả trên bình phong không có dùng tên tuổi báo ra. Nói cách khác, không có ai biết người báo ra cái giá cao nhất kia là ai. Đối phương có thể biết được vị trí của hắn báo ra cái giá này, khẳng định là bên phía đấu giá có người nói cho đối phương biết.

Nhìn thấy đạo thần niệm kia sắp thẩm thấu vào trong cấm trận của mình, Lam Tiểu Bố cắn răng một cái, trong nháy mắt khi thần niệm của đối phương thẩm thấu vào trong tiên trận cấp chín của hắn, hắn đã chủ động khiến cấm chế mình bị phá vỡ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố chủ động để cấm chế phá vỡ, cũng không phải là vì tia thần niệm thẩm thấu nhỏ xíu kia của đối phương, mà là trực tiếp khiến cấm trận mình bị công kích rồi trực tiếp phá vỡ.

Dựa vào thần niệm của đối phương, chuyện này Lam Tiểu Bố vẫn có thể làm được rất dễ dàng.

Những tu sĩ ở buổi đấu giá này, hầu như ai ai cũng sẽ lập cấm chế xung quanh chỗ ngồi của mình.

Động tĩnh cấm chế của Lam Tiểu Bố bị phá vỡ lớn như vậy, lập tức thu hút mọi ánh mắt của mọi người. Giờ phút này cho dù là tu sĩ ngu ngốc đến đâu, cũng có thể cảm nhận được một đạo thần niệm từ chỗ ngồi của Lam Tiểu Bố rút đi.

Lam Tiểu Bố đang ngồi trong tiên cấm cấp chín, giờ phút này hoàn toàn bại lộ trong thần niệm của tất cả mọi người.

Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành Tra Dự lúc này sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lấy bẩy, trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi, thật giống như một con dê đang đợi bị làm thịt.

Trong phòng bán đấu giá liên tục phát ra tiếng cảnh báo, cái này thật sự quá đáng. Quy củ là do hội đấu giá tự đặt ra, bây giờ có người phá vỡ cấm chế của người tham gia hội đấu giá, rõ ràng là không quan tâm đến quy củ của hội đấu giá. Bởi vì đạo thần niệm kia vội vàng thu hồi lại thần niệm, cho nên bây giờ cả một phần người tham gia đấu giá cũng biết phòng bao nào đã phá hủy cấm chế chỗ Lam Tiểu Bố ngồi, hội đấu giá sao có thể không biết?

Cho dù hội đấu giá có muốn giả bộ hồ đồ, lúc này cũng không thể giả bộ được. Thần niệm này phá hư cấm chế chỗ ngồi của người khác rõ ràng như vậy sao có thể giả vờ hồ đồ được?

Nếu như hội đấu giá giả bộ hồ đồ, vậy thì sẽ cho thấy mọi quy củ của hội đấu giá này đều sẽ trở thành trò cười.

Quả nhiên một lão giả nhảy lên đài đấu giá, giọng nói lạnh lẽo, "Phòng bao 107, ngươi phá hư cấm chế ở vị trí 30078 là có ý gì? Chẳng lẽ nghĩ rằng quy củ của Thần Tinh các ta chỉ là thứ trang trí trong mắt các hạ sao?"

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hóa ra là phòng bao số 107.

Từ trong phòng bao số 107 truyền ra giọng nói, "Thật có lỗi, thật có lỗi, vừa rồi ta không phải cố ý muốn phá hư cấm chế của vị trí 30078. Ta chỉ có chút tò mò nên quét đến một chút, không ngờ cấm chế ở chỗ hắn lại trực tiếp bị phá vỡ. CHuyện này ta nhất định sẽ xin lỗi với hội đấu giá, là ta lỗ mãng trong lúc vô tình đã phá đi cấm chế tại chỗ ngồi của vị đạo hữu này."

Mặc dù đang nói xin lỗi, nhưng mà trước sau đều không nhắc gì đến Lam Tiểu Bố, chỉ xin lỗi với hội đấu giá.

Lam Tiểu Bố nghe được người khác nhỏ giọng bàn tán, "Là Hình Củ Lang của KHuê Hà Thần Đình, chắc là không sao đâu."

Khuê Hà Thần Đình Lam Tiểu Bố cũng đã từng nghe nói đến, nghe đồn là thần đình đứng đầu ở thần giới.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, lão giá chủ trì hội đấu giá nhìn về phía Lam Tiểu Bố cao giọng nói, "Vị ngồi ở vị trí 30078, ngươi có gì cần nói cứ nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ đưa cho ngươi một kết quả công bằng."

“Không dám, không dám, ta đang đấu giá cái thần thông Tiểu Thiết Cát, không có ý đắc tội người khác…” Giọng nói Lam Tiểu Bố run rẩy.

Rất nhanh có người đã hiểu ra lời Lam Tiểu Bố nói, là không dám, chứ không phải là không muốn nói. Hơn nữa tất cả mọi người đều hiểu rõ vì sao mà bao sương của Lam Tiểu Bố bị phá vỡ, hóa ra là lá gan quá lớn, dám cạnh tranh mua thần thông Tiểu Thiết Cát. Nghĩ nhiều thêm một chút, có một vài tu sĩ bắt đầu kiêng kị hội đấu giá này, bởi vì Lam Tiểu Bố cạnh tranh thần thông Tiểu Thiết Cát, phòng bao số 107 làm sao biết được?

Chương 1065 - Bị xem thành người chết. (2)

BIết rõ bị Lam Tiểu Bố nói xéo, nhưng hội đấu giá vẫn nghĩ rằng Lam Tiểu Bố quá nhát gan, phía đấu giá cũng biết nếu xử lý mơ hồ sẽ làm tổn hại danh dự của hội đấu giá, lão giả kia gật đầu nói, “Đạo hữu số 30078, thần thông Tiểu Thiết Cát này sẽ bán cho ngươi với giá 40.000 thần tinh thượng phẩm. Đạo hữu số 107, sau khi kết thúc đấu giá, lập tức bồi thường cho hội đấu giá một triệu thần tinh thượng phẩm, đồng thời cam kết sau này sẽ không xuất hiện chuyện tương tự, nếu không, sẽ vĩnh viễn không có tư cách tiến vào Thần Tinh các, đấu giá tiếp tục bắt đầu.”

Lam Tiểu Bố nghe được vậy, trong lòng cười lạnh, hắn có thể khẳng định sau khi đấu giá kết thúc, phía đấu giá sẽ không bắt Hình Củ Lang bỏ ra một chut thần tinh nào. Nói như vậy, chỉ là làm bộ vớt chút mặt mũi cho hội đấu giá mà thôi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố đoán trong mắt lão đầu kia, mình đã là người chết rồi, cho nên mới cho hắn 10.000 thần tinh thượng phẩm đó.

Trên thực tế không chỉ lão giả của hội đấu giá, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy Lam Tiểu Bố là một người chết. Bại lộ gương mặt, còn đấu giá được thần thông Tiểu Thiết Cát, nếu như không có người nảy lòng tham, chỉ sợ đây không phải là thần giới thiếu thốn tài nguyên.

“Ha ha, quy củ của Thần Tinh các thật lớn, xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi.” Một tiếng cười lạnh truyền đến.

“Là ai?” Lão giả lập tức quát lên.

KHông có ai trả lời hắn, trong lòng lão giả giật mình, không còn dám hỏi nữa. Giọng nói vừa rồi lớn như vậy, bất cứ ai trong hội đấu giá đều có thể nghe thấy, vậy mà lại không có ai biết là ai đã nói ra, có thể thấy được người này mạnh đến mức nào.

Lam Nguyệt Nhi biết lúc này nàng nhất định phải phá vỡ tràng diện bất lợi này, vội vàng nói, “Chúc mừng đạo hữu số 30078 đã dùng 40.000 thần tinh thượng phẩm, mua được thần thông Tiểu Thiết Cát.”

Lam Nguyệt Nhi vì muốn nhanh chóng kết thúc chuyện gây hại đến danh dự của hội đấu giá này, thậm chí không có báo số lần, đã trực tiếp kết thúc cuộc đấu giá thần thông Tiểu Thiết Cát.

Lam Tiểu Bố vui mừng, hắn mơ hồ cảm thấy Hình Củ Lang nhất định sẽ tiếp tục tăng giá, bây giờ Lam Nguyệt Nhi tuyên bố kết thúc, vậy Hình Củ Lang kia cho dù có lai lịch lớn đến mức nào, chỉ cần không phải là kẻ não tàn, thì sẽ không đối nghịch với hội đấu giá. Nếu như gia hỏa này muốn lấy thần thông Tiểu Thiết Cát về tay mình, vậy thì nhất định sau khi đấu giá kết thúc sẽ đến cướp của hắn.

Nghe thấy Lam Nguyệt Nhi trực tiếp ấn định thần thông Tiểu Thiết Cát cho Lam Tiểu Bố, sắc mặt Hình Củ Lang âm trầm khó chịu. Mặc dù hắn dùng thần niệm định nhìn xem Lam Tiểu Bố là ai, cũng không hề có ý định bỏ qua cái thần thông Tiểu Thiết Cát này. Cho dù tăng giá lên đến 100.000 thần tinh thượng phẩm, hắn cũng sẽ không từ bỏ. Bây giờ thì hay rồi, người ta chỉ cần dùng 40.000 thần tinh thượng phẩm đã có thể lấy đi. Trong đó mình còn bỏ ra một phần sức lực.

Hình Củ Lang siết chặt tay thành nắm đấm, cho dù như thế nào, môn thần thông Tiểu Thiết Cát này cũng không thể bị tên sâu kiến số 30078 kia mang đi.

Một nữ tử và hai cường giả bước đến, cầm thần thông Tiểu Thiết Cát đến trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức lấy ra một cái túi trữ vật, trong túi trữ vật là 40.000 thần tinh thượng phẩm.

Sau khi trao đổi đồ vật xong, Lam Tiểu Bố lại lập một tiên cấm cấp chín cực kì đơn giản.

Lam Tiểu Bố không bỏ thần thông Tiểu Thiết Cát vào trong Vũ Trụ Duy Mô ngay, hắn hoài nghi trên thần thông Tiểu Thiết Cát này có ấn ký thần niệm.

GIờ phút này hội đấu giá đang đưa ra một món thần khí thượng phẩm, Lam Tiểu Bố không có hứng thú, Vũ Trụ Duy Mô bắtt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của thần thông Tiểu Thiết Cát.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, trong cái mai rùa này có khắc họa ấn ký thần niệm. Ấn kỳ thần niệm này được khắc vô cùng cẩn thận và kín đáo, cho dù Vũ Trụ Duy Mô đã tọa dựng ra, nếu như Lam Tiểu Bố muốn gỡ nó ra, cũng cần phải mất một hai ngày. Nếu không có Vũ Trụ Duy Mô, chính hắn hoàn toàn không thể nào tìm ra được.

Cũng may hội đấu giá lần này sẽ không kết thúc trong thòi gian ngắn, Lam Tiểu Bố dùng trận văn bắt đầu từ từ loại bỏ ấn ký thần niệm trên cái mai rùa kia.

Tốn một ngày một đêm, lúc này Lam Tiểu Bố mới hoàn toàn gỡ cái ấn ký này ra, sao đó gắn cái ấn ký thần niệm này lên một tảng đá vụn, sau đó đặt cái đá vụn này xuống chỗ ngồi của hắn.

Một ngày một đêm trôi qua, những vật phẩm được bán ra càng lúc càng nhiều, cho dù có thứ Lam Tiểu Bố muốn, nhưng Lam Tiểu Bố đều không hề ra tay, hắn đang chờ Niết Bàn Thánh Quả. Nếu như thần tinh hắn không đủ, hắn sẽ dùng thứ khác để đối. Cửu Diệp Độ Cửu Hoa hắn không dám bán, nhưng mà hắn có thần thông Địa Sát biến có thể bán, tùy tiện lấy ra góp cho đủ số lượng.

Sau đó còn xuất hiện đan đỉnh, đan dược tấn cấp thần quân, các loại danh ngạch bí cảnh. Những vật này mặc dù đều rất quý hiếm, nhưng mà giá cả đều không vượt qua 50.000 thần tinh thượng phẩm.

Vào trưa ngày thứ ba, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng chờ đến thứ mình cần.

Lam Nguyệt Nhi giơ cao hộp ngọc trong tay, giọng nói lớn hơn rất nhiều, “Các vị đạo hữu, có rất nhiều người đến tham gia hội đấu giá lần này chỉ sợ cũng vì loại bảo vật này mà tới. Không sai, đây chính là Niết Bàn Thánh Quả…”

Mấy chữ Niết Bàn Thánh Quả vừa nói ra, cho dù trong phòng bán đấu giá vô cùng yên tĩnh, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được sự khẩn trương và kích động trong này. Giờ phút này, tựa như ai ai cũng đang chờ Lam Nguyệt Nhi nói tiếp.

Lam Nguyệt Nhi lên giọng, “Niết Bàn Thánh Quả khó có được như thế nào, ta không nói nhiều, mọi người đều có thể biết một chút. Nhưng mà vẫn có một số người không hiểu rõ, bây giờ ta giới thiệu đơn giản một chút lai lịch của Niết Bàn Thánh Quả. Niết Bàn Thánh Quả được bồi dưỡng ra từ vận may của giới vực và thất tình lục dục ngưng tụ lại, chẳng những có thể hồi sinh tất cả snh mệnh, thậm chí còn có thể khôi phục lại đại dạo hạo Hãn cao cấp nhất…”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, vận may giới vực thì hắn biết một chút, nhưng còn thất tình lục dục ngưng tụ lại là thứ gì?

Chương 1066 - Bản thân vốn có đạo quả.

“Nghe đồn khi thất tình lục dục ngưng luyện sẽ thành Yểm Ma, Sau khi thành Yểm Ma, những tâm tình này sẽ hóa thành Niết Bàn Sào, mà Niết Bàn Thánh Quả chính là bảo vật trong Niét Bàn sào. Mỗi một giới vực, nhiều nhất chỉ có một viên Niết Bàn Thánh Quả, mọi người có thể tưởng tượng được cái này quý đến mức nào…” Lam Tiểu Bố nghe thấy Lam Nguyệt Nhi nói đến đây, đột nhiên cảm thấy hình như một cũng có một cái Niết Bàn Thánh Quả như vậy.

Lúc trước khi hắn diệt trừ Yểm ma ở Ngũ Vũ Tiên giới, tìm được một cái ổ trứng cực lớn, sau khi đánh nát cái ổ trứng kia rồi, bên trong có một gốc cây, trên cây có kết một quả nửa xanh nửa đỏ, đó chắc hẳn chính là Niết Bàn Thánh Quả?

Lam Nguyệt Nhi giơ hộp ngọc trong tay lên, tiếp tục nói, “Cái Niết Bàn Thánh Quả này có được không hề dễ dàng, nhưng vẫn có chút đáng tiếc, bởi vì cái Niết Bàn Thánh Quả này vẫn còn chưa hoàn toàn chín, chỉ mới chín được một nửa.”

Giờ phút này Lam Nguyệt Nhi mở hộp ngọc ra, tất cả thần niệm của mọi người đều tập trung vào hộp ngọc. Trong hôp ngọc chỉ có một loại quả chỉ mới đỏ được một phần tư, một phần tư là màu xanh, còn lại là màu trắng. Mầu trắng nằm chính giữa, còn màu đỏ và màu xanh thì nằm hai bên.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng kích động, hắn cũng có loại quả này, hơn nữa trái của hắn lúc đó đã là một nửa xanh một nửa đỏ.

KHông đúng, nếu như nói đỏ một phần mới là chín, vậy Niết Bàn Thánh Quả trong tay Lam Nguyệt Nhi chỉ mới chín được một phần tư mới đúng, Niết Bàn Thánh Quả trong tay hắn mới chín được một nửa.

Lam Nguyệt Nhi khép hộp ngọc lại nói, “Bởi vì chỉ mới chín được một nửa, cho nên chủ nhân của nó mới nhịn đau cắt thịt mà bán ra. Niết Bàn Thánh Quả chín hoàn toàn sẽ không có màu trắng, mà là nửa đỏ nửa xanh.

Ta tin mọi người đều dã nghe được một lời đồn, thứ tốt nhất đối với tu luyện chính là đạo quả. Mà Niết Bàn Thánh Quả chính là một loại đạo quả, hơn nữa còn là đạo quả cao cấp nhất. Loại đạo quả này ẩn chứa tất cả mọi đại đạo có thể tồn tại, tái tạo lại thân thể, đấy chỉ là tác dụng đơn giản nhất mà thôi…”

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn cho rằng trái mà mình lấy được chỉ mới chín một nửa, không ngờ đến đó chính là Niết Bàn Thánh Quả đã chín hoàn toàn.

Xem ra chủ nhân của cái Niết Bàn Thánh Quả này, cũng chính là người tạo ra Yểm Ma kia sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Nhưng mà cho dù có làm lại một lần nữa, hắn cũng sẽ giết tận diệt tuyệt Yểm Ma. Những Yêm ma này sắp phá hủy toàn bộ Ngũ Vũ Tiên giới, hắn không giết thì giữ lại làm giống à? Hắn còn không có ý định buông tha cho tên gia hỏa đã thả một đống Yểm Ma kia ra đâu.

“Quả Niết Bàn Thánh Quả này bởi vì chỉ mới chín được một nửa, cho nên báo giá rất thấp, chỉ có một triệu thần tinh thượng phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10.000 thần tinh thượng phẩm. Đây cũng là một trong những bảo vật cạnh tranh áp trục của chúng ta, bây giờ mọi mọi người bắt đầu đấu giá…”

Lam Tiểu Bố hít một hơi lạnh, đây là Niết Bàn Thánh Quả còn chưa chín, nếu như lấy cái Niết Bàn Thánh Quả đã chín trên người hắn ra, vậy phải bán được bao nhiêu thần tinh?

Trước đó hắn có đem theo 500.000 thần tinh thượng phẩm đến đây để mua Niết Bàn Thánh Quả, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là ý nghĩ hão huyền.

Thần giới mặc dù tài nguyên tu luyện thiếu thốn, nhưng mà đó là đối với phần lớn tu sĩ tầng chót mà thôi. Đối với những người ở trên cao kia, tài nguyên thật sự không là chuyện gì cả.

Lam Tiểu Bố trơ mắt nhìn giá cả trên bình phong báo giá đang tăng lên thẳng tắp từ một triệu đến hai triệu, rồi lại tăng thêm 3 triệu. Càng kỳ quái hơn là, Lam Tiểu Bố phát hiện ra trên bình phong báo giá có xuất hiện thần linh mạch, 1,5 triệu thần tinh, lại cộng thêm một đầu thần linh mạch hạ phẩm.

Tiên Linh mạch ở trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn chất thành đống giống như dãy núi. Nhưng còn thần linh mạch, hắn thật sự chưa từng nhìn thấy. Tài nguyên ở thần giới thiếu thốn, thần tinh còn không có mấy viên, ở đâu ra thần linh mạch?

Cái giá tiền này vừa xuất hiện, trên cơ bản chính là trên trời. Cho dù ngươi có là thượng vị giả, nếu như không có nội tình, ngươi chỉ có thể lấy được một lượng lớn thần tinh mà thôi, muốn lấy được Thần Linh mạch là chuyện không có khả năng.

Thần Linh mạch có ẩn chứa quy tắc thiên địa hoàn chỉnh, cho dù là Thần Linh mạch hạ phẩm, tu luyện cũng tốt hơn một đống thần tinh thượng phẩm rất nhiều.

Thần Linh mạch vừa ra, giá cả lập tức đóng băng lại. Người khác cũng biết, cho dù có lấy thêm thần tinh ra, chỉ sợ không thể nào so được với đầu Thần Linh mạch này.

Cuối cùng, cái Niết Bàn Thánh Quả này được bán đi với giá 1,5 triệu thần tinh thượng phẩm và một đầu Thần Linh mạch hạ phẩm.

Lam Nguyệt Nhi cũng vô cùng hài lòng với cái giá cả này, “Chúc mừng vị bằng hữu này, lấy được Niết Bàn Thánh Quả. Tiếp theo chính là bảo vật áp trục thứ hai của chúng ta trong hội đấu giá lần này, cũng là món bảo vật áp trục cuối cùng. Hậu Thiên Linh Bảo Nhất Tuyến Càn Vực Đinh, món bảo vật này ta không cần giới thiệu nhiều, ta tin bất cứ một món Hậu Thiên Linh Bảo nào cũng là thứ mà mỗi tu sĩ đều mơ ước tha thiết. Cái Nhất Tuyến Càn Vực Đinh này…”

Lam Nguyệt Nhi nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, sau đó nàng áy náy nói, “Thật sự rất xin lỗi, món bảo vật này tạm thời xảy ra một vài vấn đề, không thể nào lấy ra sàn đấu giá. Cho nên buổi đấu giá hôm nay kết thúc tại đây…”

Mặc dù trong lòng rát nhiều người đều vô cùng khó chịu, thế nhưng không thể làm gì được Thần Tinh các. Hơn nữa hội đấu giá đều có một quy củ, vật phẩm áp trục có thể không cần bán ra.

Nhất Tuyến Càn Vực Đinh cho dù có xảy ra vấn đề gì, hội đấu giá người ta tạm thời không lấy ra, ngươi cũng không thể nói gì được. Cửa của phòng bán đấu giá mở ra, cấm chế tại chỗ ngồi trong đại sảnh cũng bắt đầu bỏ đi, đông đảo tu sĩ theo thứ tự rời khỏi sàn bán đấu giá.

Chương 1067 - Bản thân vốn có đạo quả. (2)

Lam Tiểu Bố đặt ấn ký thần niệm đã gỡ ra trên thần thông Tiểu Thiết Cát đặt dưới chỗ ngồi, hắn vốn dự định dịch hình thành một đồ vật không khiến người khác chú ý rời khỏi chỗ ngồi. Nhưng bây giờ xuất hiện vấn đề, hội đấu giá kết thúc sớm, vật phẩm cuối cùng kia không lấy ra đấu giá được.

Giờ phút này có mấy đạo thần niệm đều tập trung bên ngoài chỗ ngồi của hắn, không chỉ như vậy, có một đạo thần niệm trực tiếp khóa chặt cái ấn ký thần niệm kia.

Lam Tiểu Bố lâm vào đường cùng, chỉ có thể cầm theo túi trữ vật có chứa ấn ký thần niệm đi lẫn vào trong đám người.

Hội đấu giá rất lớn, người lại nhiều, chỉ khi nào bị người khác dùng thần niệm khóa lại, nhưng với tu vi và thực lực của Lam Tiểu Bố, muốn trốn thoát mà không bị phát hiện ra là chuyện vô cùng khó khăn.

KHi Lam Tiểu Bố đi đến cửa, hắn biết mình nhất định phải đưa ra lựa chọn, nếu không chờ rời khỏi đám người này rồi, chạy trốn lại càng khó hơn.

Cho nên trong nháy mắt khi bước đến cửa ra vào, hắn lập tức nhét túi trữ vật vào trong tay một tu sĩ bên cạnh, đồng thời thi triển độn thuật Tung Địa Kim Quang, hóa thành một tia sáng rồi biến mất.

Thần niệm đang theo dõi trên người Lam Tiểu Bố trong lúc nhất thời không ngờ Lam Tiểu Bố lại mạo hiểm như vậy, thần niệm lập tức kéo dài ra. Dù sao thì cũng không phải là hạ ấn ký, sau khi kéo dài thần niệm ra, muốn đuổi theo nhất địn phải có mục tiêu rõ ràng. Mà giờ phút này, Lam Tiểu Bố đã đột ngột xuất hiện trong đám người ở mấy con phố bên ngoài, đồng thời hắn cũng thay đổi gương mặt của mình, không còn là Tra Dự nữa, mà là một tu sĩ dục thần bình thường.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố bỏ chạy, Hình Củ Lang lập tức xuất hiện ở cửa ra vào, đồng thời cướp lấy túi trữ vật trong tay tu sĩ còn chưa kịp phản ứng kia.

Trong túi trữ vật có ấn ký thần niệm của hắn, nhưng không có thần thông Tiểu Thiết Cát. Sắc mặt Hình Củ Lang tức giận đến tái nhợt, giờ phút này hắn khẳng định cái bộ dáng sợ hãi run lẩy bẩy trước đó của Lam Tiểu Bố chỉ là giả vờ mà thôi, hơn nữa tu vi của Lam Tiểu Bố cũng có thể là giả. Loại tốc độ này, tuyệt đối không phải tu sĩ dục thần có thể làm được, ít nhất cũng phải là một tu sĩ thiên thần cảnh…

KHông đúng, tu vi của Lam Tiểu Bố là thật, quả thật là chỉ có dục thần cảnh. Tốc độ chạy nhanh như vậy, là vì môn thần thông này quá thần kỳ, Tung Đại Kim Quang.

…

Hình Củ Lang đứng trong đám người kích động đến phát run, hắn đã mất dấu Lam Tiểu Bố. Nhưng hắn lại không hề tức giận, mà là kích động.

Hắn nhìn thấy cái gì? Tung Địa Kim Quang là một môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến. Nhưng đạo thần thông này còn chưa đủ khiến Lam Tiểu Bố mất tích, nếu như hắn đã mất đi mục tiêu theo dõi, vậy cho thấy rõ đối phương tuyệt đối có thần thông biến hóa. Cải trang thì làm sao mà nhanh chóng như vậy.

Chỉ một môn thần thông Ngũ Hành Đại Độn khiếm khuyết mà đã bán ra gần 40.000 thần tinh thượng phẩm, Tung ĐIa KIm QUang so với Ngũ Hành Đại Độn còn mạnh hơn biết bao nhiêu chứ? Huống chi hắn còn tha thiết mơ ước cái thần thông biến hóa kia. Không đúng, trừ những thứ này ra, con kiến hôi này còn có thể loại bỏ ấn ký thần niệm của hắn, vậy thì càng không đơn giản.

Tuyệt đối không thể để tên sâu kiến dục thần nho nhỏ này chạy trốn, chỉ cần bắt được tên sâu kiến dục thần này, từ nay Hình Củ Lang hắn sẽ đi lên đỉnh cao.

Khi Hình Củ Lang đang chuẩn bị nghĩ cách chặn Lam Tiểu Bố lại, trái tim hắn đột nhiên lạnh xuống.

Vì sao hắn lại kích động? Bởi vì với địa vị của hắn, ở phần lớn thần thành thì có thể lập tức phong tỏa thần thành lại, không cho phép ai ra ngoài hay vào trong.

Thế như đang ở Ngọc Hành Thần Đạo thành, hắn có thể làm được sao? Hình Củ Lang siết chặt tay thành nắm đấm, hắn phát hiện mình không thể làm được. Đừng nói là hắn không làm được, cho dù là Đạo Quân Triệt Đế của Khuê Hà Thần Đình có đến đây, cũng đừng mong có thể làm được.

Ngọc Hành Thần Đạo thành là đạo thành của Quy Hành Thần Đình, Đạo Quân Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu chính là kẻ mạnh không quan tâm đến ai, dám phong tỏa đạo thành của hắn, ha ha, trừ khi ngươi không muốn sống nữa.

Hình Củ Lang nhìn trên đường người đến người đi, thật sự không cam tâm. Cơ duyên đã ở ngay trước mặt hắn, hắn lại bỏ qua mất. Nếu như sớm biết trên người tên 30078 có nhiều đồ tốt như vậy, lúc ấy hắn nên trực tiếp bắt tên đó đi luôn.

Thần Tinh các nhiều nhất chỉ có thể bỏ đi tư cách tiến vào Thần tinh các sau này của hắn, tuyệt đôi sẽ không giết hắn. Nếu như hắn lấy được thứ trên người tên sâu kiến kia, đắc tội với Thần Tinh các có là gì chứ? Huống chi sau đó Thần Tinh các nhất định sẽ bỏ qua chuyện này, không tiếp tục tính toán với hắn nữa.

Có nên hợp tác với Thần Tinh các làm chuyện này hay không? Hình Củ Lang nhanh chóng hạ quyết tâm, chuyện này nhất định phải hợp tác với Thần Tinh các làm. Đồ tốt một người độc chiếm đương nhiên là tốt nhất, nhưng với năng lực của hắn, sợ là không thể độc chiếm

được.

KHi Thần Tinh các bán vé ngồi, sẽ giữ lại hơi thở trên người mỗi tu sĩ, chỉ cần tìm được hơi thở của đối phương, cho dù đối phương có cải trang thế nào cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Nghĩ đến đây, Hình Củ Lang vội vàng quay người trở về, hắn nhất định phải nhanh chóng liên hệ với Thần Tinh các.

…

Quay về đến chỗ ở, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, mặc dù chuyện hôm nay có chút nguy hiểm, nhưng cũng đã thu hoạch được rất lớn. Hắn chẳng những biết mình có một cái Niết Bàn Thánh Quả, mà còn lấy được thần thông Tiểu Thiết Cát. Chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô đủ cao cấp, tương lai hắn sẽ có cơ hội lấy được Đại Thiết Cát Thuật.

Sau khi Lam Tiểu Bố trở về đã lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu thần thông Tiểu Thiết Cát, đúng như Lam Tiểu Bố tưởng tượng, tốc độ tạo dựng thần thông Tiểu Thiết Cát vô cùng chậm chạp. Chuyện này không sao cả, hắn có nhiều thời gian.

Chương 1068 - Trong lòng trống rỗng.

Lam Tiểu Bố đoán được Hình Củ Lang kia chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn, cho nên sau khi về nơi ở rồi, hắn lập tức lập cấm chế lên, khi nào cuộc tuyển chọn còn chưa bắt đầu thì hắn không có ý định xuất quan.

Sau khi tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, hắn phát hiện Ôn Khả Xu đang ngơ ngác lơ lửng trên một gốc tiên linh thảo, không hề tìm cách tu luyện, cũng không đi dạo trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Tiểu Bố đại ca…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Ôn Khả Xu lập tức bay đến.

“Khả Xu sư muội, một mình ngươi ở lại nơi này có phải rất cô đơn hay không?” Lam Tiểu Bố cười cười hỏi.

Ôn Khả Xu nhất định lớn tuổi hơn hắn, nhưng mà chờ sau khi tái tạo lại thân thể rồi, Ôn Khả Xu xem như vừa sống lại, hắn gọi là sư muội không có vấn đề.

“Không có, ta chỉ là không biết mình phải làm gì, cũng không biết mình sẽ ở lại nơi này bao lâu. Tiểu Bố đại ca, ta…”

Lam Tiểu Bố không đợi Ôn Khả Xu nói xong, đã xya tay ngăn Ôn Khả Xu lại, “Đừng nghĩ đến chuyện luân hồi nữa, ta cảm thấy còn một tia hy vọng sống thì đừng nghĩ đến chuyện luân hồi.”

“Thế nhưng ta không biết mình sống vì cái gì?” Ôn Khả Xu mờ mịt nói.

“Vậy trước đó ngươi thế nào?” Lam Tiểu Bố biết muốn Ôn Khả Xu có thể khôi phục tốt hơn, nhất định phải khiến nàng hiểu ra ý nghĩ sinh tồn của mình.

Ôn Khả Xu nhỏ giọng nói, “Trước kia ta và mẹ sống nương tựa vào nhau, nhưng mẹ ta cuối cùng vẫn không thể quên được phụ thân ta. Mặc dù phụ thân ta đã bỏ rơi ta và mẹ ta, mẹ ta vẫn bỏ lại ta mà đi tìm phụ thân ta. Sau này ta vẫn luôn muốn đi tìm mẹ ta, có lẽ đây chính là ý nghĩa sống của ta? Trước mắt ngay cả thân thể ta cũng không có, cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, ta cảm thấy, cảm thấy…”

Lam Tiểu Bố thầm than, đây là một nữ tử có chút chủ kiến, nhưng lại có chút yếu mềm.

“Khả Xu, mỗi người đều sống vì chính mình hoặc là người bên cạnh. Bản thân còn sống không phải là một chuyện dễ dàng, cho dù ngươi là phàm nhân, tiên nhân hay là thần nhân. Khi ngươi là phàm nhân, ngươi có thể làm chuyện mà mình thích, yêu những người yêu mình và mình yêu. Cho dù đến khi ngươi có năng lực rồi, nếu như ngươi muốn, người cũng có thể đi làm một ít chuyện mà ngươi có thể giúp được, bây giờ ngươi còn đang bị chìm trong Diệt Duyên Thiên Ngân, đã bị đè nén khá lâu rồi.

Một ngày nào đó, sau khi ngươi có mục tiêu rồi, ngươi sẽ cố gắng phấn đấu hướng đến mục tiêu đó, đây đều là ý nghĩa sinh tồn. Nếu ngươi ngay cả chuyện mình sống vì cái gì cũng không rõ, vậy thì cho dù ta cứu ngươi được một lần, hai lần, cũng không thể cứu ngươi được cả đời.” Lam Tiểu Bố nói.

Ôn Khả Xu nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố đại ca, ngươi có mục tiêu sống của mình sao?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đương nhiên là có rồi, mục tiêu của ta lúc trước chính là bảo vệ quê hương ta không bị hủy diệt, có thể yên ổn sống sót.”

“Ngươi có thành công không?” Ôn Khả Xu hỏi.

Lam Tiểu Bố im lặng một lúc rồi mới đáp, “Ta cho rằng ta đã thành công, sau này ta mới biết được mình đã quá ngây thơ rồi. Nếu như ta chỉ sống 100 năm, có lẽ ta đã thành công. Thế nhưng ta đã bước lên một con đường khác, lúc này ta mới biết việc ta cần làm gian nan đến mức nào. Có lẽ ta mãi mãi cũng không thành công, nhưng chỉ cần có hy vọng, ta vẫn sẽ tiếp tục nữa.”

“Tiểu Bố đại ca, ngươi từng có người mình thích chưa? Có phải khi thích một người rồi, ngươi nhất định phải đi khắp chân trời góc biển đi tìm hắn?” Mặc dù Ôn Khả Xu không có mắt, nhưng lúc nàng nói chuyện, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy nàng đang nhìn mình.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta có một đạo lữ, nàng đang ở tiên giới. Chờ đến khi tu vi của ta cao hơn một chút, ta sẽ quay về đưa nàng đến đây, nàng chính là người mà ta thích.”

“Ở cùng một chỗ với người ngươi thích có phải rất vui vẻ không?” Ôn Khả Xu tựa như cảm thấy hứng thú.

Lam Tiểu Bố lại im lặng, hắn biết tại sao Ôn Khả Xu lại muốn hỏi hắn vấn đề này. Bởi vì người quan trọng nhất của Ôn Khả Xu chính là mẹ của nàng, mà mẹ nàng vì người mình thích mà bỏ rơi nàng.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố mới biết hắn có lỗi với Lạc Thải Tư như thế nào.

Lạc Thải Tư và mẹ Ôn Khả Xu khác nhau ở chỗ chính là không có con gái, so với mẹ Ôn Khả Xu, Lạc Thải Tư hầu như đã dùng thân thể người phàm vượt qua hư không đi tìm hắn. Nói một lời thật sự, có thể sống sót đó chính là một đại kỳ tích.

Khi hắn ngăn cản lượng kiếp của thần giới, không nên để Lạc Thải Tư ở lại tiên giới. Nếu như vẫn lạc trong lượng kiếp, hai người sẽ vẫn lạc cùng nhau. Lạc Thải Tư tuyệt đối sẽ không vì sợ chết mà ở lại tiên giới, chỉ cần hắn kiên trì, Lạc Thải Tư nhất định sẽ ở lại bên cạnh hắn.

Người khác không có điều kiện làm như vậy, nhưng hắn có điều kiện, bởi vì hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Cũng may Ngũ Vũ Tiên giới rất an toàn, Lạc Thải Tư không có gì nguy hiểm.

Cho dù như thế nào, chờ khi tu vi hắn mạnh hơn một chút, hắn nhất định phải đến Ngũ Vũ Tiên giới đón Lạc Thải Tư.

“Đúng vậy, nếu như hai người thích nhau ở cùng nhau, sẽ rất vui vẻ.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong câu đó, trong lòng càng kiên định với suy nghĩ của mình.

Nhất định phải về tiên giới một chuyến.

“Tiểu Bố đại ca, cảm ơn ngươi đã trả lời ta những chuyện này. Trước đó ta còn có chút oán trách mẹ ta, bây giờ ta đã không còn trách nàng nữa. Giống như mẹ ta kể, mất đi cha ta, trong lòng nàng hoàn toàn trống rỗng. Cho nên, mẹ ta làm đúng, nàng nên đi tìm cha ta.” Ôn Khả Xu thì thào nói.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục nói về đề tài này nữa, mà hỏi, “Ôn Khả Xu, ngươi tu luyện công pháp gì thế?”

Chương 1069 - Trong lòng trống rỗng. (2)

“KHông Lĩnh Thần Nguyệt Quyết, là cha ta truyền thụ cho mẹ ta, mẹ ta lại dạy cho ta.” Ôn Khả Xu đáp.

“Thế ngươi có hận cha ngươi không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Ôn Khả Xu mờ mịt, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Ta không biết.”

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Khả Xu sư muội, ta muốn người đổi công pháp tu luyện, ngươi có đồng ý không?”

“Ta đồng ý, ngươi có thể cứu ta, vậy công pháp của ngươi nhất định không tầm thường. Chỉ là bây giờ ta không thể tu luyện được, ta…” Giọng Ôn Khả Xu nhỏ dần.

Lam Tiểu Bố nói, “Công pháp của ta chỉ là Trường Sinh Quyết bình thường, không vang dội như công pháp của cha ngươi, bây giờ ngươi có còn đồng ý học không?”

“Ta đồng ý.” Ôn Khả Xu không chút do dự nói.

Từ đầu đến cuối, nàng chỉ học KHông Lĩnh Thần Nguyệt Quyết, nếu có công pháp khác, có lẽ nàng đã sớm không tu luyện KHông Lĩnh Thần Nguyệt Quyết rồi. Mặc dù không biết có phải là nàng hận cha mình hay không, nhưng sâu trong lòng nàng cuối cùng vẫn có chút vướng mắc.

Lam Tiểu Bố lấy Niết Bàn Thánh Quả ra nói, “Đây là một cái Niết Bàn Thánh Quả đã chín, ngươi bây giờ dùng đạo quả này ngưng luyện thân thể. Nhớ kỹ, đợi lát nữa khi tái tạo lại thân thể ta sẽ dạy ngươi công pháp.”

“A…” Ôn Khả Xu đứng sững ở đó, có lẽ nàng đang nhìn Niết Bàn Thánh Quả trong tay Lam Tiểu Bố. Nàng biết rõ hơn bất cứ ai, Nguyên thần thần nhân mất đi thân thể, muốn khôi phục lại là chuyện gian nan đến mức nào.

Mà nàng đến nguyên thần cũng không phải, chỉ là một cái nguyên hồn mà thôi.

Trước đó sỡ dĩ nàng không muốn sống sót tiếp, có lẽ là vì nàng hiểu rất rõ, sống sót thì mãi mãi cũng chỉ là một nguyên hồn mà thôi. Đã như vậy, tiếp tục sống sót để làm gì?

Nhưng khi Lam Tiểu Bố lấy Niết Bàn Thánh Quả ra trước mặt nàng, nàng mới hoàn toàn dại ra.

Lam Tiểu Bố đặt Niết Bàn Thánh Quả vào trong tụ linh thần trận đã bố trí từ trước, sau đó nói, “Ngưng thần nghe phương pháp tu luyện Trường Sinh Quyết của ta, ta sẽ thông qua thần niệm ấn liên kết với bên trong nguyên hồn ngươi…”

Ôn Khả Xu không biết mình bình tĩnh lại như thế nào, Lam Tiểu Bố đã rời đi, nàng lơ lửng trên Niết Bàn Thánh Quả, toàn bộ nguyên hồn đều đang run rẩy. Ý niệm của nàng đang vờn quanh phương pháp tu luyện Trường Sinh Quyết, nhưng nàng lại không có ý nghĩ nhanh chóng khôi phục thân thể.

Cho dù nàng không biết Niết Bàn Thánh Quả là cái gì, nhưng chỉ hai chữ đạo quả thôi cũng khiến nàng hiểu rõ, giá trị của cái Niết Bàn Thánh Quả này hoàn toàn không thể nào đánh giá được. Cho dù không phải là đạo quả, loại bảo vật có thể khôi phục nguyên hồn của thần nhân, Đạo Quân cũng chưa chắc có thể lấy được.

Mà nàng và Lam Tiểu Bố trước đó vốn không quen biết, Lam Tiểu Bố cứu được nàng, giúp nàng không còn chịu dày vò, tra tấn trong Diệt DUyên Thiên Ngân nữa. Điều này nàng đã rất cảm kích rồi, bây giờ Lam Tiểu Bố còn đưa Niết Bàn Thánh Quả cho nàng.

Ôn Khả Xu không thể nào khiến nguyên hồn của mình bình tĩnh được, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào đối với nàng tốt như vậy. Ngay cả mẹ của nàng, sau khi nuôi nàng lớn rồi, cũng bỏ lại nàng đi tìm phụ thân.

Sau này nàng gặp được Mạc Niệm Yên đại ca, Niệm Yên đại ca đối với nàng rất tốt. Nhưng đó cũng chỉ là tốt mà thôi, tuyệt đối không thể nào lấy ra Niết Bàn Thánh Quả cho nàng khôi phục thân thể được.

Huống chi lúc đó nàng cũng biết rõ dung mạo và khí chất của mình như thế nào, cho nên nàng tin lời Tiểu Bố đại ca nói, có lẽ Mạc đại ca thật sự có ý khác. Chính vì Đới Phi Nhiêu biết ý của Mạc đại ca, cho nên mới ra tay với nàng.

Hôm nay thân thể nàng đã bị hủy hết, chỉ còn lại nguyên thần bị hư hại, lại nhận được một lễ vật không thể nào ngờ đến, điều này khiến nàng hoàn toàn không thể nào bình tĩnh được.

Cũng không biết qua bao lâu, Ôn Khả Xu mới ép bản thân mình tỉnh táo lại, nàng tự lẩm bẩm, “Từ hôm nay trở để, trong cuộc đời này, Tiểu Bố đại ca chính là người thân nhất của ta.”

…

Phủ thành chủ Ngọc Hành Thần đạo thành, thành chủ Bộ Vạn Nguyên vô cùng nghiêm túc nghe chấp sự ngoại vụ thần thành Kế Hành Chí báo cáo.

Là một trong những thủ hạ đắc lực nhất của Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu, Bộ Vạn Nguyên cũng không phải là hạng người bình thường. Tu vi của hắn là Thế Giới Thần hậu kỳ, ngay cả Đạo Quân khi nhìn thấy hắn cũng phải nể mặt mấy phần.

Giờ phút này Kế Hành Chí đã báo cáo xong mọi chuyện, Bộ Vạn Nguyên không nói gì. Hắn nhíu mày trầm tư hồi lâu, lúc này mới không thể tin được mà lặp lại một lần nữa, “Ngươi nói là có người của Thần Tinh các lén lút canh giữ tại bốn cửa thành của Ngọc Hành Thần đạo thành, đồng thời mỗi một tu sĩ Dục Thần cảnh ra khỏi thành đều sẽ bị người của bọn hắn dùng thần niệm kiểm tra?”

Trên mặt Kế Hành Chí tỏ vẻ không cam lòng nói, “ĐÚng là như vậy, đây là nhân dịp Đạo Quân Quy Hành Thần Đình ta không có ở đạo thành, đánh lên mặt Quy Hành Thần Đình ta mà. Ngọc Hành Thần đạo thành chúng ta cũng sẽ không có tình trạng dùng thần niệm kiểm tra mỗi tu sĩ dục thần cảnh, chỉ một Thần Tinh các mà dám làm chuyện như thế ở Ngọc Hành Thần đạo thành, đúng là không biết sống chết mà.”

“Có thể điều tra ra được bọn hắn đang tìm ai không?” Trên mặt Bộ Vạn Nguyên không có chút thay đổi nào, chỉ bình tĩnh hỏi một câu.

Kế Hành Chí nói, “Bây giờ vẫn còn chưa xác định được, chỉ biết là sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Thần Tinh các đã bắt đầu có hành động như vậy, ta đoán có lẽ là đang tìm kiếm một tu sĩ dục thần đã đến hội đấu giá. Có khả năng nhất chính là tu sĩ dục thần cảnh ngồi ở vị trí 30078 kia, người này đã mua được thần thông Tiểu Thiết Cát, còn có người nói nhìn thấy hắn thi triển một môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến Tung ĐỊa Kim Quang.”

Chương 1070 - Thúc Vãng Tiêu trở về.

“Tung ĐỊa Kim Quang?” Trong mắt Bộ Vạn Nguyên cuối cùng cũng có thay đổi, lập tức nói, “Chỉ dựa vào Tung Địa Kim Quang, chỉ sợ không thể nào chạy thoát khỏi mắt của Thần Tinh các, nếu như ta biết Tung ĐỊa Kim Quang, sau khi hội đấu giá kết thúc, đi lẫn vào trong đám người đến cửa, thi triển Tung ĐỊa Kim Quang xuất hiện ở trên đường nhiều người đi lại, sau đó…”

Bộ Vạn Nguyên không nói tiếp, hắn đã đoán được Lam Tiểu Bố nhất định có thần thông Dịch Hình, cái kia cũng là một trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến. Hoặc là thần thông Giả HÌnh trong ĐỊa Sát Biến.

Nếu như nơi này không phải là Ngọc Hành Thần đạo thành, hắn còn không đoán được. Nhưng ở Ngọc Hành Thần đạo thành, chỉ dùng Tung ĐỊa KIm Quang một lần thì không thể nào chạy trốn ra khỏi thành được.

“Kế chấp sự, ngươi lập tức sắp xếp người, chỉ cần bọn hắn phát hiện ra người khả nghi, lập tức bắt toàn bộ người của thần tinh các và người khả nghi kia đến đây…” Bộ Vạn Nguyên không chút do dự hạ lệnh.

Kế Hành Chí sửng sốt, lập tức hỏi, “Chúng ta không phải nên dùng biện pháp quả quyết, bắt hết người của Thần Tinh các lại sao?”

Sau khi hỏi xong hắn lập tức nhận ra mình đúng là ngớ ngẩn, vậy mà lại hỏi ra lời như vậy.

Bộ Vạn Nguyên vẫn còn chưa trả lời, một giọng nói mệt mỏi truyền đến, “Tại sao lại phải bắt người của Thần Tinh các?”

Bộ Vạn Nguyên và Kế Hành Chí nhìn thấy người xuất hiện ở ngoài cửa, lập tức tiến lên khom người thi lễ, “La đình trụ.”

Người xuất hiện bên ngoài cửa phủ thành chủ chính là La Y đình trụ đứng đầu của Quy Hành Thần Đình, La Y trở về, cho thấy rõ Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình cũng đã trở về rồi. Chỉ là trên người La Y có vết máu chưa khô, hơi thở đạo vận cũng có chút hỗn loạn.

“Nói đi, vừa rồi là vì sao?” Giọng nói La Y lạnh nhạt, lại ẩn chứa mệnh lệnh không thể không làm theo.

Kế Hành Chí nhanh chóng bước lên nói phát hiện vừa rồi của mình một lần nữa, Bộ Vạn Nguyên là thành chủ, hắn cũng không dám nói dối. Hơn nữa hắn có thể khẳng định, La Y vì phát hiện ra cửa thành có vấn đề, cho nên vừa về đến Ngọc Hành Thần đạo thành đã lập tức đến phủ thành chủ, nếu không thì La Y nhất định đã quay về chữa thương trước.

La Y nhìn Bộ Vạn Nguyên, trong mắt hiện lên tia thất vọng, hắn thở dài nói, “Bộ thành chủ, chuyện của ngươi Đạo quân sẽ tự mình xử lý. Nhưng ta có một chuyện muốn nói với ngươi cho rõ, nếu như muốn dựa vào thủ đoạn để lấy được thứ không thuộc về mình, thậm chí còn muốn làm tổn hại đến danh dự và lợi ích của thần đình, vậy thì ngươi đã không còn thích hợp với vị trí thành chủ nữa rồi. Kế Hành Chí!”

“Có thuộc hạ.” Kế Hành Chí nhanh chóng đáp.

“Bây giờ ngươi lập tức dẫn ngươi bắt hết tất cả những người đang giám sát ở Ngọc Hành Thần đạo thành, cho dù hắn là người của thần tinh các hay là nơi nào, toàn bộ đều giết ngay tại chỗ. Đồng thời treo đầu người ở cửa thành, nói rõ nguyên nhân cụ thể.” La Y nghiêm nghị nói.

“Vâng.” Kế Hành Chí đáp lời, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Trong lòng hắn nghĩ, đây mới là cách xử lý đúng đắn của Quy Hành Thần Đình.

“La đình trụ…” Sắc mặt Bộ Vạn Nguyên hơi tái đi, thật sự là hắn đã nổi lên ý đồ với Tung ĐỊa Kim Quang và thần thông Dịch Hình, thế nhưng không ngờ La Y lại đột nhiên trở về, hơn nữa còn xuất hiện ở phủ thành chủ.

La Y thất vọng nói, “Ngươi không ngờ ta lại đột nhiên quay về đúng không? Trên thực tế, với địa vị của ngươi, cho dù có muốn lấy một trong hai loại thần thông Thiên Cương, đều có thể nói với Đạo Quân.Chút bản lĩnh này Đạo Quân vẫn có, ngươi không nên vì lợi ích của bản thân mà không để ý đến thần đình.”

Nói xong những lời này, La Y xoay người rời đi. Sắc mặt Bộ Vạn Nguyên hết xanh lại đỏ, sau đó trong mắt lộ ra vẻ hung ác, trong lòng đã hạ quyết định. Hắn không tin, mình là một thành chủ của một thần đạo thành, lại không thể lấy được hai thần thông của một con kiến hôi.

La Y ngươi không phải không cho ta làm chuyện ta muốn hay sao?

Vậy ta đến Thần Tinh các cũng được chứ? Nếu muốn đi tìm Thần Tinh các, vậy phải chuẩn bị trước một chút.

…

Tổng bộ của Thần Tinh các đặt tại Ngọc Hành Thần đạo thành, cho dù Thần Tinh các không có chút quan hệ nào với Quy Hành Thần Đình, thậm chí còn không lui tới với ĐẠo Quân Thúc Vãng Tiêu. Nhưng Thần Tinh các ở Ngọc Hành Thần đạo thành vẫn rất nổi tiếng, Đạo Quân Quy Hành Thần Đình cũng không vì Thần Tinh các kiếm lời nhiều thần tinh mà có bất cứ đối đãi đặc biệt nào.

Nhưng mà hôm nay, trong đại điện nghị sự ở tổng bộ Thần Tinh các, sắc mặt các chủ Mục Khởi Tát tái nhợt không gì sánh được, trong miệng thì thào nói, “Sao dám? Bọn họ sao lại dám?”

Mục Khởi Tát vừa nhận được tin tức, toàn bộ người hắn phái đi lén lút kiểm tra tu sĩ dục thần cảnh ra khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành đều bị bắt lại. Chuyện này thì cũng thôi đi, bị bắt lại thì hắn chỉ cần tốn một chút sức lực để cứu người về. Bây giờ hắn lại nghe được những người đã bị bắt kia đã bị chém giết hết, không chỉ như vậy, còn bêu đầu ở cửa thành Ngọc Hành Thần đạo thành, đồng thời nói rõ lai lịch của những người này là từ Thần Tinh các. Người Thần Tnh các muốn tìm hiểu những tu sĩ Dục Thần ở Ngọc Hành Thần đạo thành, cho nên bị chém giết.

“Các chủ, ta nghĩ cách làm lần này của chúng ta chỉ sợ đã chạm đến giới hạn của Quy Hành Thần Đình. Nếu là lúc khác còn tốt, bây giờ chính là thời gian sắp diễn ra tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình.” Trong đại điện nghị sự có một trưởng lão Thế Giới Thần lo lắng nói.

Vừa nói ra lời này, lập tức đã có một vị trưởng lão khác đứng lên phản bác, “Thần Tinh các ta ở Ngọc Hành Thần đạo thành này đã bao nhiêu năm rồi? Cống hiến với Ngọc Hành Thần đạo thành lớn đến mức nào? KHông có công lao cũng có khổ lao chứ? Ngọc Hành Thần đạo thành lớn lối như vậy, dám giết hết toàn bộ người của Thần Tinh các chúng ta, đây hoàn toàn không xem Thần Tinh các ta ra gì. Thần tinh các ta dễ bắt nạt như vậy sao? Các chủ, ta cảm thấy nên lập tức nói chuyện này cho Triệt Đế, sau đó hợp tác với Khuê Hà Thần Đình.”

Chương 1071 - Thúc Vãng Tiêu trở về. (2)

Bờ môi Mục Khởi Tát có chút run rẩy, người khác không biết Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu, nhưng hắn biết rất rõ. Đây là một người cao ngạo thanh cao, nhưng lại hung ác không có biên giới.

“Hợp tác với Triệt Đế để đối phó với Quy Hành Thần Đình sao?” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, sau đó một nam tử có dáng người thon dài chậm rãi đi đến, cấm chế đại điện nghị sự này đối với hắn mà nói giống như không tồn tại vậy. Phía sau nam tử thon dài này, còn có năm sáu người cùng xuất hiện ở đại điện nghị sự.

“Dịch Đế…” Mục Khởi Tát lạnh cả người, mặc dù địa vị của hắn ở Ngọc Hành Thần đạo thành của Quy Hành Thần Đình rất cao, thậm chí còn là các chủ Thần Tinh các. Trên thực tế số lần hắn gặp được Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu cũng chỉ lác đác mấy lần. Còn nói chuyện với Dịch Đế, một lần cũng không có.

TRước đó hắn cho rằng mình làm các chủ của thần tinh các, không chỉ ở Ngọc Hành Thần đạo thành, cho dù là so với mấy đại thần đình trong thần giới này, địa vị cũng tương đối cao. Dựa theo địa vị của hắn, muốn gặp được DỊch Đế Thúc Vãng Tiêu thì vẫn được. Cho nên hắn đã gửi bái thiếp đến, kết quả bái thiếp của hắn bị trả lại nguyên vẹn. Người trả lại bái thiếp còn nói, với địa vị của Mục Khởi Tát hắn, còn chưa có tư cách gửi bái thiếp gặp mặt này đến Dịch Đế.

Trong lòng Mục Khởi Tát vô cùng khó chịu, bản lĩnh của hắn có người nào không biết? Nếu hắn không có bản lĩnh, lần đấu giá này sao có thể lấy ra được Niết Bàn Thánh Quả và Nhất Tuyến Càn Vực Đinh để đấu giá? Hội đấu giá còn có thể thu hút Đạo Quân của thần đình khác đến?

“Phong tỏa đạo thành Ngọc Hành Thần đạo thành của Quy Hành Thần Đình là mệnh lệnh do ngươi hạ xuống sao?” Giọng nói của Dịch Đế vẫn vô cùng ôn hòa bình thản.

Mục Khởi Tát vội vàng nói, “Bẩm Dịch Đế, ta không muốn phong tỏa thần đạo thành, ta chỉ bảo vài người tìm kiếm một người bạn, không có quấy rầy đến bất cứ chuyện ra vào của Ngọc Hành Thần đạo thành.”

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, “Rất tốt, giết đi, toàn bộ.”

Trong lòng Mục Khởi Tát lạnh lẽo, hắn biết không tốt, đang định xông ra ngoài, đã cảm nhận được một luồng khí thế đáng sợ nghiền ép hắn, một khắc sau, một đạo bạch nhận đâm thẳng đến mi tâm hắn.

“Phốc!” Một tia máu tóe ra trên mi tâm của Mục Khởi Tát, thân thể Mục Khởi Tát bị chia thành hai nửa.

Mục Khởi Tát nhất thời còn chưa chết quát lớn, “Thúc Vãng Tiêu, ngươi sẽ hối hận.”

Thúc Vãng Tiêu có hối hận hay không thì hắn không biết, bởi vì giờ phút này, tất cả mọi người bên trong đại điện nghị sự của Thần Tinh các đều đang bị truy sát, chỉ mấy chục giây trôi qua. Toàn bộ người Thần Tinh các trong đại điện nghị sự đã không còn một ai.

“Dịch Đế, đã giải quyết xong.” Một nam tử hơi mập đi đến bên cạnh

Thúc Vãng Tiêu nhỏ giọng nói.

Dịch Đế nhìn quanh, đột nhiên nhìn đến cửa ra vào nói, “Nếu đã tới, vì sao không vào trong?”

Bộ Vạn Nguyên sắc mặt tái nhợt đi vào đại điện nghị sự thần tinh các, khom người nói ra, “Bộ Vạn Nguyên kính chào Dịch Đế.”

“Ngươi muốn đến hỏi Mục Khởi Tát hơi thở của tu sĩ dục thần nho nhỏ kia đúng không?” Thúc Vãng Tiêu quay lưng lại với Bộ Vạn Nguyên, giọng điệu vô cùng bình thản hỏi.

Bộ Vạn Nguyên há hốc mồm, hắn muốn cãi lại một chút, nhưng đứng trước mặt Dịch Đế, hắn không thể cãi lại một chữ nào. Bởi vì Dịch Đế nói rất đúng, hắn đến dây chính là để đòi thủy tinh cầu chứa đựng hơi thở của tu sĩ kia, muốn tìm được tên sâu kiến dục thần cảnh kia rồi bắt hắn đi.

Có thể lấy được hai đại thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, trong đó thậm chí còn có cả thần thông Dịch HÌnh, vậy thành chủ như hắn có muốn hay không có liên quan gì đâu chứ?

Thúc Vãng Tiêu thở dài, thân hình đột nhiên nhạt đi.

Nhìn thấy Thúc Vãng Tiêu bỏ đi, Bộ Vạn Nguyên thở phào một hơi, trốn được một kiếp này, hắn quyết định lập tức rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành. Mặc dù Dịch Đế mạnh, nhưng hắn thực sự không muốn tiếp tục làm thủ hạ cho loại người như thế này nữa.

Chỉ là một hơi này hắn còn chưa thở xong, đã cảm nhận được một đạo sát ý đáng sợ ập đến.

Bộ Vạn Nguyên không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức xông ra ngoài, hắn vừa tránh đi sát ý bên cạnh, đối diện đã có một đạo nhận mang màu đỏ.

“La đình trụ…” Trong lòng Bộ Vạn Nguyên thoáng qua tuyệt vọng, nơi này có ít nhất là bốn người không kém gì hắn, mà La Y thì càng mạnh hơn hắn, làm sao mà hắn có thể trốn được?

Phốc! Máu tươi bắn ra, Bộ Vạn Nguyên từ trên hư không ngã xuống, hắn không cam lòng nhìn La Y nói, “Ta đã dốc sức cho Quy Hành Thần Đình nhiều như vậy, tại sao lại đối xử với ta như thế?”

La Y từ tốn nói, “Ngươi đã dốc sức rất nhiều sao? Lúc ngươi đến Quy Hành Thần Đình, tu vi của ngươi là gì? Ngươi có thể có được tu vi và địa vị như ngày hôm nay, đều là ai cho ngươi? Hơn nữa, trước đó ta đã đến chỗ ngươi một chuyến, là đã cho ngươi cơ hội, đáng tiếc chính ngươi đã từ bỏ.”

Bộ Vạn Nguyên sửng sốt, lập tức nhớ lại khi mình đến Quy Hành Thần Đình, hình như chỉ mới là Thiên Thần cảnh. Cũng giống như tất cả tán tu lang thang ở bên ngoài, hắn đến đây là vì tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Là Dịch Đế nhìn trúng tư chất của hắn, cho hắn tài nguyên tu luyện, bồi dưỡng hắn thành Thế Giới Thần hậu kỳ.

Mà chuyện nguy hiểm hắn cần làm không có bao nhiêu, trực tiếp cho hắn làm thành chủ Ngọc Hành Thần đạo thành. VỚi địa vị và tu vi của hắn, cho dù đến bất cứ thần đình nào, những Đạo Quân khác đều phải nể mặt hắn mấy phần. Những điều này là do chính hắn đạt được sạo? Hôm nay hắn mới phát hiện, những thứ này thật ra chẳng liên quan gì đến hắn.

Chương 1072 - Kinh động đến Chấp Pháp ti.

Hơn một tháng bình yên vô sự, Lam Tiểu Bố cũng thở phào một hơi. Hơn một tháng này, hắn đều nghiên cứu phù đạo.

Nói thật, Lam Tiểu Bố không thể nào cảm thấy hứng thú với phù đạo. Nói một cách tương đối thì hắn có hứng thú với trận đạo nhiều hơn. Chỉ là vì tham gia hội đấu giá, kết quả bị người ta ghi nhớ. Lam Tiểu Bố cũng không định tập trung vào tu luyện, hắn lo lắng lỡ như đối phương tìm ra được cái tức lâu này, vậy thì hắn cũng có thời gian chạy trốn.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn nghiên cứu phù đạo một cách hờ hững, tâm tư phần lớn là chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Nhưng khi nghiên cứu của hắn về phù đạo càng lúc càng cao, hắn đã hoàn toàn quên đi bản thân mình đang ở đâu, cả tâm trí đều đắm chìm trong đó.

Mỗi khi hiểu thêm ý nghĩa của một đạo phù văn, Lam Tiểu Bố đều cảm thấy sự cảm ngộ về đạo của mình cũng sâu hơn một cấp độ. Hơn một tháng qua, bản thân Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã nghiên cứu bao nhiêu phù văn, luyện chế ra bao nhiêu phù lục. Vật liệu lấy được ở tiên giới đã tiêu hao với tốc độ nhanh chóng.

Giờ phút này, hai tay Lam Tiểu Bố đang không ngừng ngưng luyện ra phù văn và ấn phù, những phù văn và ấn phù này nương theo đạo vận của Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong đạo phù trống không kia, hơi thở phù lục đang lơ lửng trong hư không càng ngày càng mạnh, cuối cùng hầu như đã tạo thành một đạo tắc thực chất.

Đinh! Đạo vận thu nạp, một lá phù lục màu vàng nhạt lơ lửng trước mặt Lam Tiểu Bố.

Nhìn lá phù lục có đạo vận lưu chuyển, Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi. Mới hơn một tháng, hắn đã luyện chế ra được tiên phù cấp chín, Thần Hồn Độn Phù, loại phù lục này không hề đơn giản, có thể trực tiếp dựa vào cảm ứng thần hồn mà bỏ chạy. Cho dù có gặp được đối thủ mạnh hơn xa mình, cho dù đối phương có hủy đi thân thể của ngươi, thần hồn của ngươi vẫn có thể chạy đi. Nếu như tốc độ của đối phương chậm hơn, Thần Hồn Độn Phù sẽ có thể cuốn sạch thân thể người kích phát phù lục biến mất.

Chỉ ngắn ngủi hơn một tháng, mà hắn đã có thể luyện chế ra Tiên Độn phù cấp chín, trừ bản thân có tu vi vượt qua tiên giới, công lao từ quyển sách bằng da về luyện chế phù mà Niệm đưa cho hắn cũng không thể bỏ qua.

Quyển sách bằng da này đã mở ra một con đường hoàn toàn mới về sự hiểu biết về phù lục, từ một góc độ khác cho thấy phù lục là vì sao mà tồn tại. Phù lục bình thường là do phù nhập đạo, coi trọng việc tiến hành theo chất lượng. Quyển sách bằng da này coi trọng chính là đạo nhập phù, coi trọng không đạo không phù. Ý là đạo pháp của ngươi bình thường, cảm ngộ cũng bình thường, vậy thì người đừng luyện phù theo cách này nữa, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Luyện chế ra được tiên phù cấp chín, Lam Tiểu Bố có lòng tin trong vòng ba tháng có thể luyện chế ra được là thần phù cấp một.

Lam Tiểu Bố lấy ra một ít vật liệu, hắn quyết định từ hôm nay trở đi sẽ nghiên cứu thần phù. Mặc dù phần lớn vật liệu của hắn đều là từ tiên giới, nhưng mà trong đó cũng có rất nhiều vật liệu thần cấp.

Luyện chế thần phù, cái đầu tiên sẽ luyện chế tụ linh thần phù đơn giản nhất.

Ngay lúc này, cấm chế trên cửa hắn bị động đến.

Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, phản xạ có điều kiện nhảy lên. Lúc trước hắn lo lắng Hình Củ Lang sẽ tìm được nơi này, sau khi luyện phù hắn hoàn toàn quên chuyện này đi. Bây giờ có người động đến cấm chế, hắn mới tỉnh ngộ ra, chính mình vẫn còn đang trong thời gian nguy hiểm.

Thần niệm thẩm thấu ra ngoài, Lam Tiểu Bố lại thở phào một hơi. Người đến tìm hắn không phải là Hình Củ Lang, mà là Hương Hương các chủ đã mua Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của hắn.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, vô cùng khách sáo hỏi, “Xin hỏi Hương Hương các chủ tìm ta có chuyện gì?”

Hương Hương các chủ có thể tìm đến chỗ hắn đang ở, Lam Tiểu Bố không cảm thấy kỳ quái chút nào. Một con xà nhà như thế này mà không thể tìm được một người ngoài như hắn, đó mới là kỳ quái.

Hương Hương các chủ cười tủm tỉm nhìn Lam Tiểu Bố, “SAo vậy, không mời ta vào trong ngồi một chút sao?”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Ta và Hương Hương các chủ chỉ mới gặp nhau trong một cuộc làm ăn mà thôi, mọi người đã thanh toán xong tiền hàng, không có gì liên quan cả.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được thần niệm của Hương Hương các chủ đang vờn quanh người hắn, một khắc cũng không rời đi. Hắn đoán mình mà có bất cứ hành động nào, đều sẽ bị đối phương phát hiện ra.

“Ngươi không đến hội đấu giá?” Hương Hương các chủ không trả lời Lam Tiểu Bố, ngược lại thì hỏi một câu không có liên quan gì.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Trên người ta chỉ có một chút thần tinh, đi hội đấu giá cũng chẳng thể mua được gì, đương nhiên sẽ không đi.”

Hương Hương các chủ có chút nhíu mày, nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã đến hội đấu giá, sao Lam Tiểu Bố lại không đi?

“Thần thông Tiểu Thiết Cát cũng không tệ phải không?” Hương Hương các chủ đột nhiên hỏi.

Lam Tiểu Bố cau mày, “Thần thông Tiểu Thiết Cát đương nhiên là tốt, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến ta? Không phải ngươi đang hoài nghi ta chính là tu sĩ dục thần cảnh đó sao? Ta nghe nói khắp nơi đều đang tìm hắn.”

Lam Tiểu Bố biết vấn đề vừa rồi Hương Hương các chủ hỏi chính là một cái hố, nếu như hắn giả vờ không biết gì cả, trả lời thần thông Tiểu Thiết Cát là cái gì? Vậy thì hắn sẽ bị Hương Hương các chủ nghi ngờ.

Sau khi Hình Củ Lang làm lớn chuyện ở hội đấu giá, cộng thêm chuyện cấm chế tại vị trí ngồi 30078 bị phá vỡ, có thể nói bây giờ toàn bị Ngọc Hành Thần đạo thành đều biết đến chuyện thần thông Tiểu Thiết Cát đã bị một tu sĩ dục thần cảnh mua được.

Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng ra ngoài, hắn cũng có thể đoán được, bây giờ rất nhiều người đều đang tìm kiếm người ở vị trí số 30078.

Nếu như không phải hắn luôn luôn nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời có khả năng sẽ bị mắc bẫy.

Chương 1073 - Kinh động đến Chấp Pháp ti. (2)

Ánh mắt Hương Hương các chủ lóe lên vẻ thất vọng, Lam Tiểu Bốt trả lời khiến Hương Hương các chủ thất vọng, nàng đã xác định Lam Tiểu Bố không phải là tu sĩ đã mua thần thông Tiểu Thiết Cát.

Cũng đúng, nào có chuyện trùng hợp như vậy. Tu sĩ Dục thần nho nhỏ trước mắt này, quả thật là may mắn vô cùng, cho nên mới lấy được một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

“Hôm nay ta đến đây có một việc, chính là muốn ngươi nói cho ta biết ngươi lấy được gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa kia ở đâu.” Hương Hương các chủ không tiếp tục nghi ngờ Lam Tiểu Bố nữa. Nhưng mà thần tinh của nàng cũng không dễ lấy đi như vậy, nuốt rồi thì phải nôn ra.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?”

“Đã thế thì nhanh lấy 50.000 thần tinh thượng phẩm ra đây cho ta. Lấy 50.000 thần tinh thượng phẩm của ta mà đến bây giờ còn chưa đưa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ta, ta sẽ không khách sáo với ngươi nữa đâu.” Hương Hương các chủ trầm mặt nói.

Sở dĩ đợi đến ngày hôm nay, là vì nàng muốn xem Lam Tiểu Bố có đến hội đấu giá hay không, đồng thời lấy Cửu Diệp Độ Cửu Hoa đưa cho hội đấu giá. Chỉ cần Cửu Diệp Độ Cửu Hoa xuất hiện ở hội đấu giá, vậy thì nàng sẽ mạo hiểm bắt Lam Tiểu Bố đi.

Phải biết rằng một khi Cửu Diệp Độ Cửu Hoa xuất hiện, trong tình huống bình thường sẽ không chỉ có một gốc.

“Cút.” Lam Tiểu Bố không thèm nói nhảm nửa câu, trực tiếp nói ra một chữ.

Hương Hương các chủ vẫn luôn mỉm cười lập tức biến sắc, nàng không chút do dự phát ra một đạo phi kiếm.

KHi phi kiếm phóng ra khỏi tức lâu, lập tức biến thành một tia sáng màu vàng, kéo dài từ hư không chỗ tức lâu ra xa.

“Ta đã báo cáo người Chấp pháp ti đến đây, Ngọc Hành Thần đạo thành là đạo thành Quy Hành Thần Đình, chấp pháp quy củ nghiêm ngặt, chỉ sợ người chưa từng thấy qua. Ngươi chắc hẳn phải biết rằng một tháng trước, bên ngoài Ngọc Hành Thần đạo thành đã giết bao nhiêu người chứ? Toàn bộ người của Thần Tinh các đều bị giết hết. Nếu như ngươi không muốn đầu của mình bị treo bên ngoài thần đạo thành, vậy thì trước khi quan chấp sự đến hãy ngoan ngoãn cúi đầu đi, sau đó để ta xử phạt ngươi.” Hương Hương các chủ nói, khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ khinh thường.

KHi nói chuyện, Hương Hương các chủ còn lấy ra một cái thủy tinh cầu, trên thủy tinh cầu là hình ảnh Hương Hương các chủ đang nhìn Lam Tiểu Bố nói, “THần tinh ta đã đưa cho ngươi, Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của ngươi đâu?”

Trong hình ảnh, Lam Tiểu Bố không nói gì, còn Hương Hương các chủ thì thở dài nói, “Nếu như ngươi không có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, vậy thì hãy trả thần tinh lại cho ta. Nếu như ngươi không đưa, ta cũng sẽ không ra tay với ngươi. KHông phải là vì ngươi có một sư phụ Thế Giới Thần, mà là trong lúc diễn ra tuyển chọn ở thần thành, ta sẽ không phá hư quy củ của Ngọc Hành Thần đạo thành. Ta sẽ báo với Chấp Pháp ti, người của Chấp Pháp ti sẽ đến bắt người. Thần tinh thuộc về ta, ngươi sẽ phải trả lại cho ta không thiếu một viên.”

…

HÌnh ảnh kết thúc, Hương Hương các chủ cất thủy tinh cầu trên tay đi, sau đó nhìn Lam Tiểu Bố.

Nàng khẳng định Lam Tiểu Bố không có Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu, Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ dục thần nho nhỏ, nếu như có thể thu Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu ở trước mặt nàng, vậy một thần quân như nàng chỉ uống nước suông rồi.

Lam Tiểu Bố vẫn bình tĩnh nhìn nàng, chẳng hề nói một lời nào.

Chỉ mười mấy giây sau, hai thân ảnh đã xuất hiện bên ngoài tức lâu, "Là ai làm trái với quy định của Ngọc Hành Thần đạo thành? Lập tức đi ra."

Hương Hương các chủ trêu tức nhìn Lam Tiểu Bố, "Nếu như ngươi không muốn nói chuyện với ta, vậy thì đi nói với quan chấp pháp của Chấp Pháp ti đi, ta xem xem ngươi có lấy 50.000 thần tinh thượng phẩm ra trả cho ta không?"

"Tiểu Bố đại ca..." Mạc Tiểu Tịch nghe thấy động tĩnh, lập tức đi ra hỏi thăm.

"Lĩnh trưởng..." Bọn người Thạch Dật bước ra.

Hương Hương các chủ biết Lam Tiểu Bố dẫn theo rất nhiều người, nàng không ngờ Lam Tiểu Bố còn là một lĩnh trưởng. Nếu như là một lĩnh trưởng trong quân tu sĩ Quy Hành Thần Đình, vậy thì thất sự có chút phiền phức.

"Ngươi là lĩnh trưởng trong quân tu sĩ của Quy Hành Thần Đình?" Hương Hương các chủ nghi ngờ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn lướt qua Hương Hương các chủ, "Tra nữ ta đã từng gặp, nhưng cặn bã giống như ngươi, đúng là hiếm thấy. Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe được câu nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma sao?"

Nói xong, Lam Tiểu Bố nói với đám ngươi Mạc Tiểu Tịch, "Mọi người đi vào tiếp tục tu luyện đi, ta không sao cả."

Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ có tu vi dục thần cảnh, nhưng mà lời hắn nói không có người nào dám phản bác.

Lam Tiểu Bố và Hương Hương các chủ bước ra khỏi tức lâu, bên ngoài tức lâu chật cứng người. Động tĩnh quá lớn, người khác không muốn biết cũng khó.

Người Chấp Pháp ti của Ngọc Hành Thần đạo thành đến, không biết lại có chuyện gì. Phải biết một tháng trước, Thần Tinh các nổi tiếng Quy Hành Thần Đình vì vi phạm quy củ của thần đình mà bị tiêu diệt. Bây giờ quy củ của toàn bộ Quy Hành Thần Đình đều vô cùng nghiêm ngặt, ai dám gây án vào thời điểm này.

“Là vị các chủ này yêu cầu chấp pháp?” Vừa nói chuyện chính là một nam tử cao to sắc mặt ố vàng, cảnh giới thần quân trung kỳ, ánh mắt của hắn nhìn về phía Hương Hương các chủ.

Hương Hương các chủ là các chủ của Tinh Thần Thảo các ở Quy Hành Thần Đình, vừa rồi bọn hắn nhận được chính là tín hiệu yêu cầu chấp pháp của các chủ này.

Hương Hương các chủ tiến lên trước thi lễ một cái, “Hương Hương kính chào hai vị chấp pháp đại nhân, là ta yêu cầu chấp pháp. Nguyên nhân là như thế này, người này đến cửa hàng của ta, nói có một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa muốn bán cho ta…”

Nghe được Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, trong đám người lập tức hít hà rồi bàn tán. Giờ phút này, mọi ánh mắt đầu nhìn chằm chằm về phía Lam Tiểu Bố.

Cửu Diệp Độ Cửu Hoa? Đây là bảo vật mà tất cả mọi người đều mơ ước.

Ngay cả hai tên chấp pháp cũng kinh hãi nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa?”

Chương 1074 - Ai đang nói láo

Lam Tiểu Bố nói ra, “Ta quả thật có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, nhưng mà ta đã bán cho Hương Hương các chủ rồi.”

Hương Hương các chủ nói với hai vị chấp pháp, “Ta đang dự định mua Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của hắn, chỉ là sau khi ta thanh toán thần tinh xong rồi, hắn lại không đưa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ta, không tin thì mọi người hãy xem Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu lúc chúng ta giao dịch.”

Khi đang nói chuyện, Hương Hương các chủ lại lấy cái Ảnh Tượng thủy tinh cầu kia ra.

HÌnh ảnh là Hương Hương các chủ nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Có cá tính, nể mặt ngươi có một sư phụ là Thế Giới Thần, đồ của ngươi ta lấy. Cứ 50.000 thần tinh thượng phẩm đi, đây là thần tinh, ngươi nhìn trước xem, nếu thấy đã đủ thì cất đi…”

Sau đó Hương Hương các chủ ném một túi trữ vật cho Lam Tiểu Bố, sau khi Lam Tiểu Bố cất túi trữ vật đi, Hương Hương các chủ nói, “Thần tinh ta đã đưa cho ngươi rồi, Cửu Diệp Độ Cửu Hoa của ngươi đâu?”

TRong hình ảnh, Lam Tiểu Bố không nói gì, Hương Hương các chủ thở dài nói, “Nếu ngươi không có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, vậy thì trả thần tinh lại cho ta đi. Nếu như ngươi không đưa, ta cũng sẽ không ra tay với ngươi, không phải là vì ngươi có một sư phụ là Thế Giới Thần, mà trong quá trình diễn ra tuyển chọn, ta sẽ không phá hư quy củ của Ngọc Hành thần đạo thành. Ta sẽ báo với Chấp Pháp ti, người của Chấp Pháp ti sẽ xử lý ngươi. Thần tinh của ta, một viên ngươi cũng phải trả lại cho ta.”

Đám người bắt đầu bàn tán ầm ĩ, phần lớn người đều không tin Lam Tiểu Bố sẽ ngớ ngẩn như vậy.

Lam Tiểu Bố chỉ là một kẻ ngoại lai, còn Hương Hương các chủ chính là các chủ ở Ngọc Hành thần đạo thành. Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu mà Hương Hương các chủ lấy ra, là vì nắm chắc lúc đó Lam Tiểu Bố không thu thủy tinh cầu.

Lam Tiểu Bố biết, cho dù không có thủy tinh cầu, Hương Hương các chủ chắc chắn cũng sẽ thua, thủy tinh cầu của Hương Hương các chủ đã bị động tay động chân, bên trong có bỏ đi một đoạn hình ảnh. Đó là sau khi hắn cất túi trữ vật đi, đã mở hộp ngọc ra, sau đó đưa hộp ngọc cho Hương Hương các chủ. Tu sĩ tầm thường nhìn không ra, nhưng chỉ cần là người có tu vi mạnh hơn Hương Hương các chủ là có thể nhìn ra được.

Hương Hương các chủ dám làm như vậy, chắc hẳn là biết sẽ không có cường giả Thế Giới Thần nào đến hỏi chuyện này. Chỉ cần không có cường giả Thế Giới Thần, sẽ không thể nhìn ra được vấn đề trong thủy tinh cầu này. Đáng tiếc là Hương Hương các chủ không biết mình là một giác chủ, một giác chủ mà yêu cầu gì về hình ảnh này, tuyệt đối có thể mời cường giả Thế Giới Thần đến. Nếu không thì Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình không thể nào được khen ngợi đến thế.

Quan chấp pháp nhìn Hương Hương các chủ, “Ngươi là một các chủ, nếu chuyện này xảy ra trong tiệm của ngươi, lúc đó vì sao ngươi không xin Chấp Pháp ti làm chủ cho ngươi?”

Hương Hương các chủ thở dài nói ra, “Ta cảm thấy một tu sĩ dục thần cảnh như hắn cũng không dễ dàng gì, nếu như lúc đó ta báo lên, thế thì hắn chết chắc. Ta vốn định thư thả cho hắn mấy ngày, để sau khi hắn suy nghĩ cẩn thận lại thì đến chỗ ta xin lỗi. Hơn nữa, ta cũng biết hắn ở đâu, hắn nhất định không thể trốn được. KHông ngờ sau này xảy ra chuyện khác, ta chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian…”

Còn về chuyện xảy ra sau đó mà Hương Hương các chủ nói đến, tất cả mọi người đều biết rõ, đó chính là Thần Tinh các xảy ra chuyện. Chấp Pháp ti Quy Hành Thần Đình bận rộn nhiều việc, Hương Hương các chủ đang cân nhắc cho Chấp Pháp ti, lúc này mới không tìm đến Chấp Pháp ti đang bận rộn nhiều chuyện.

Nhìn thấy quan chấp pháp gật đầu, Hương Hương các chủ tiếp tục nói, “Gần đây ta cảm thấy chắc hẳn đã suy nghĩ kỹ rồi, cho nên hôm nay mới chủ động đến tức lâu này, ta hy vọng hắn có thể giao Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ta, nếu như không thể lấy được Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, vậy thì trả thần tinh lại cho ta cũng được. Các ngươi biết hắn nói như thế nào không?”

Nói đến đây, Hương Hương các chủ lại lấy một thủy tinh cầu khác ra.

Trong hình ảnh, sắc mặt Hương Hương các chủ có chút khó coi, “Đã như vậy thì ngươi hãy giao 50.000 thần tinh thượng phẩm lại cho ta. Lấy đi 50.000 thần tinh thượng phẩm của ta, đến bây giờ còn không chịu giao Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ta, ta sẽ không khách sáo với ngươi nữa đâu.”

“Cút!” Đây là câu trả lời của Lam Tiểu Bố.

HÌnh ảnh phát xong, Hương Hương các chủ thở dài nói, “Ta có thể cân nhắc đến tình huống của hắn, nhưng mà ta không thể chấp nhận được hắn sỉ nhục ta. Ta không thể chịu đựng được, cho nên mới báo lên Chấp Pháp ti.”

Đám người lại xôn xao bàn luận một lần nữa, nếu như thật sự là như vậy, chữ “Cút” kia của Lam Tiểu Bố không nên nói ra. Nếu như Lam Tiểu Bố không nói chữ “Cút” kia ra, có lẽ bây giờ Hương Hương các chủ sẽ không báo quan.

“Trước khi hỏi ngươi, mời ngươi nói rõ thân phận của mình ra.” Quan chấp pháp nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy một cái ấn giám ra nói, “Ta là giác chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giác Quy Hành Thần Đình.”

Giác chủ của Quy Hành Thần Đình? Thái độ của hai tên chấp pháp lâp tức nghiêm trọng hơn.

Nếu như chỉ là một người ngoài xảy ra tranh chấp với một các chủ trong Quy Hành Thần Đình, vậy thì dễ xử lý rồi. Nhưng mà liên quan đến một giác chủ, vậy thì đã không còn đơn giản nữa.

Hương Hương các chủ cũng sửng sốt, nàng không ngờ Lam Tiểu Bố lại là một giác chủ, nếu như biết Lam Tiểu Bố là một giác chủ, vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này. Nhưng mà bây giờ nàng đã không còn đường lui nữa, nàng nhất định phải kiên trì đến cùng.

Chuyện Lam Tiểu Bố là giác chủ, khiến trong lòng Hương Hương các chủ mắng to, ngươi là một giác chủ, giả vờ làm một tán tu để làm gì chứ?

Chương 1075 - Ai đang nói láo (2)

KHông đúng, giác chủ của Đại Hoang Thần Giác? Đại Hoang Thần Giác không phải là không thể sinh tồn sao?

Chẳng những là nàng khó hiểu, mà những tu sĩ đang đứng bên ngoài xem náo nhiệt cũng đang bàn luận ầm ĩ. Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác? Đại Hoang Thần Giác có thể ở lại? KHông phải đã nói từng phái rất nhiều giác chủ đến đó, nhưng đều bị vẫn lạc rồi mà? Sao bây giờ Đại Hoang Thần Giác lại có giác chủ?

Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự là giác chủ Đại Hoang Thần Giác, vậy thì chuyện này rất có thể là thật, có thể hắn thật sự muốn cướp đi 50.000 thần tinh thượng phẩm của Hương Hương các chủ. Bởi vì với địa vị giác chủ, so ra thì cao hơn địa vị của một các chủ cửa hàng.

Quan chấp pháp nhìn ấn giám của Lam Tiểu Bố, xác định nói, “Không sai, quả thật chính là giác chủ Đại Hoang Thần Giác.”

“Lam giác chủ, đối với chuyện Hương Hương các chủ nói ngươi cướp đi 50.000 thần tinh thượng phẩm của nàng, ngươi có lý do bào chữa gì không?” Giọng điệu của quan chấp pháp ôn hòa hơn rất nhiều.

“Ta không có gì để nói.” Lam Tiểu Bố lắc đầu.

Hương Hương các chủ cười lạnh, cho dù ngươi có là giác chủ, nói ra lời này, thì cũng chết chắc. Cho rằng mình là một giác chủ thì có thể cướp đi 50.000 thần tinh thượng phẩm của các chủ một cửa hàng sao? Ha ha, sợ là ngươi chưa hiểu gì nhiều về Quy Hành Thần Đình rồi.

Ý nghĩ của mọi người xung quanh đều giống với Hương Hương các chủ.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu của Hương Hương các chủ đã bị xóa đi một phần quá trình ta giao Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho nàng, cho nên hình ảnh mà các ngươi nhìn thấy không hoàn chỉnh.”

TRong lòng Hương Hương các chủ giật thót, chuyện nàng lo lắng nhất chính là chuyện này. Nếu như Lam Tiểu Bố là một tu sĩ bình thường thì thôi quên đi, chắc chắn sẽ không kinh động đến cường giả. Nhưng đây là một giác chủ của Quy Hành Thần Đình, thế thì khó nói.

Trừ một vài tu sĩ đã nhìn ra thủy tinh cầu này có vấn đề, phần lớn người đều không nhìn ra.

Quan chấp pháp thở dài, lúc đang định nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy một thủy tinh cầu ra, “Hương Hương các chủ có thủy tinh cầu không hoàn chỉnh, ta cũng có một cái thủy tinh cầu, cái này cũng tính là hoàn chỉnh, mọi người có thể nhìn xem, sau đó sẽ biết.”

Nhìn thấy thủy tinh cầu mà Lam Tiểu Bố lấy ra, trái tim Hương Hương các chủ nặng xuống, nàng khẳng định Lam Tiểu Bố không thu thủy tinh cầu, cho nên mới dám làm chuyện này. Nếu như Lam Tiểu Bố thu thủy tinh cầu, có cho nàng 10.000 lá gan nàng cũng không dám làm. TRên thực tế thì nếu như biết Lam Tiểu Bố là giác chủ của Quy Hành Thần Đình, nàng cũng sẽ không làm ra chuyện này.

Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ cầu mong thủy tinh cầu mà Lam Tiểu Bố lấy ra là giả.

Nhìn thấy thủy tinh cầu mà Lam Tiểu Bố lấy ra, tất cả người xem náo nhiệt đều mừng rỡ, ai ai cũng muốn biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu của Lam Tiểu Bố quả thật hoàn chỉnh hơn Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu của Hương Hương các chủ, sau khi kích phát hình ảnh, khi Hương Hương các chủ đưa thần tinh cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã lấy ra một cái hộp ngọc, đồng thời mở hộp ngọc ra đưa cho Hương Hương các chủ, trong hộp ngọc rõ ràng chính là một đóa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, nhưng mà cây Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này chỉ mới nở ra một đóa hoa.

Nhưng Cửu Diệp Độ Cửu Hoa chỉ mới có một đóa hoa, tuyệt đối cũng không chỉ có giá 50.000 thần tinh thượng phẩm.

Sau khi nhìn thấy Cửu Diệp Độ Cửu Hoa trong hộp ngọc, đám người bắt đầu ồn ào xôn xao. Bây giờ điều mọi người quan tâm không phải là Hương Hương các chủ muốn đổ oan cho Lam Tiểu Bố, mà là Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

Thần giới có bao nhiêu người có thần hồn bị thương, cuối cùng không thể nào tiến thêm được một bước? Cây Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này, cho dù chỉ mới nở một hoa, cũng có giá trị liên thành. Huống hồ Cửu Diệp Độ Cửu Hoa còn có thể tăng cường thức hải, giúp tư chất tăng thêm một bước.

Sắc mặt Hương Hương các chủ trở nên tái nhợt, nàng thật sự không biết Lam Tiểu Bố đã thu Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu vào lúc nào.

Mà hình ảnh trong thủy tinh cầu vẫn còn chưa kết thúc, còn có hình ảnh phía sau đó.”

Lam Tiểu Bố trong hình ảnh nói ra, “Cửu Diệp Độ Cửu Hoa ta vừa đưa cho ngươi rồi, hơn nữa ngươi cũng đã cất đi.”

Hương Hương các chủ cười khanh khách nói, “Nhìn ngươi kìa, ta chỉ đùa một chút thôi cũng không được. Đêm mai ở Thần Tinh Các Ngọc Hành thần đạo thành có tổ chức hội đấu giá, trong đó có rất nhiều đồ tốt, thần đan tấn cấp lên thiên thần cảnh lại càng là vật tầm thường.”

Lam Tiểu Bố tựa như không nghe thấy lời Hương Hương các chủ nói, vẫn hỏi lại, “Hương Hương các chủ, ta muốn hỏi ngươi một chút, vừa rồi ta đã đưa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho ngươi chưa?”

“Khanh khách... Rồi, được rồi, nói đùa với ngươi thôi.” Hương Hương các chủ lại cười khanh khách.

Lam Tiểu Bố gật đầu. “Vậy thì ta an tâm rồi, ta chỉ lo ngươi sẽ đến

Chấp Pháp ti nói ta không đưa cho ngươi.”

…

Tất cả chân tướng đều rõ ràng, chỉ có sắc mặt Hương Hương các chủ tái nhợt như một tờ giấy. Nhưng mà giờ phút này rất nhiều người đều sốt ruột nhìn về phía nàng, bọn họ sốt ruột không phải là chuyện Hương Hương các chủ phải chịu trừng phạt như thế nào, mà là gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa trên người Hương Hương các chủ.

Một tên quan chấp pháp lạnh lùng nhìn Hương Hương các chủ, “Ngươi còn lời gì muốn nói.”

Hương Hương các chủ sắc mặt tái nhợt, run giọng nói, “Ta muốn cầu xin tha thứ.”

Quan chấp pháp nói với Lam Tiểu Bố, “Lam giác chủ, luật pháp của Quy Hành Thần Đình quy định, nếu như hại người có thể được người bị hại tha thứ, có thể xử phạt nhẹ. Bây giờ các ngươi có nửa nén hương nói chuyện với nhau.”

Hương Hương các chủ bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lam Tiểu Bố, “Lam giác chủ, xin tha thứ cho ta khi nhìn thấy bảo vật mà mờ mắt, ta tình nguyện lấy ra thêm 50.000 thần tinh thượng phẩm, đồng thời trả Cửu Diệp Độ Cửu Hoa lại cho ngươi, chỉ cần ngươi tha thứ.”

Chương 1076 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn.

Vào giờ phút này, có một truyền âm khác đột ngột truyền đến tai Lam Tiểu Bố, “Nếu như ngươi tha thứ cho nàng, vậy thì ngươi có thể lấy được đồ của nàng, nếu không thì những thứ này sẽ được nộp lên Thần Đình, không liên quan gì đến ngươi nữa.”

Lam Tiểu Bố nghe một chút đã biết đây chính là người muốn lấy Cửu

Diệp Độ Cửu Hoa truyền âm cho hắn, bởi vì đồ vật của Hương Hương các chủ một khi bị lấy đi, người ngoài đừng mong lấy được. Nếu như những thứ này trở về tay hắn, vậy người khác có thể tìm hắn để mua.

Ngay cả chính bản thân Hương Hương các chủ cũng cảm thấy Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không bỏ qua thần tinh. Đối với một tu sĩ Dục Thần cảnh mà nói, 50.000 thần tinh thượng phẩm, còn cộng thêm một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, chỉ có đồ ngốc mới không cần. KHông tha thứ cho nàng có chỗ tốt gì chứ? Tu sĩ đều coi trọng lợi ích.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố tha thứ cho nàng, vậy thì nàng sẽ bị xử phạt nhẹ hơn, tạm thời bị nhốt lại.

Chỉ cần không lập tức bị giết chết, sẽ có người tới cứu nàng.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Lam Tiểu Bố, thứ bọn hắn để ý không phải là Lam Tiểu Bố có tha thứ cho Hương Hương các chủ hay không. Chỉ cần không phải là đồ ngốc, vậy thì nhất định sẽ tha thứ cho Hương Hương các chủ. Chuyện bọn hắn để ý là, sau khi Hương Hương các chủ đưa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa cho Lam Tiểu Bố rồi, Lam Tiểu Bố sẽ xử lý đóa Cửu Diệp Độ Cửu Hoa đó như thế nào. Là đấu giá ngay tại đây, hay là âm thầm bán cho người khác.

“Hai vị chấp pháp, ta không cần thời gian nửa nén hương, bây giờ ta có thể đưa ra quyết định.” Lam Tiểu Bố trả lời.

Quan chấp pháp gật đầu nói, “Vậy ngươi quyết định như thế nào?”

Hắn cũng nghĩ rằng Lam Tiểu Bố sẽ kkhông bỏ qua thần tinh và Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, bọn họ cũng không thèm để ý. Đối với luật pháp Quy Hành Thần Đình mà nói, điều quan trọng nhất chính là người bị hại được hài lòng.

“Ta sẽ không tha thứ cho nàng, cho nên ta hi vọng sẽ áp dụng điều luật nghiêm khắc nhất của Quy Hành Thần Đình ta để xử lý nàng, hơn nữa ta hi vọng xử lý ngay tại đây.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“A…” Lời Lam Tiểu Bố nói khiến tất cả mọi người ngây dại, ngay cả quan chấp pháp trong lúc nhất thời cũng chưa kịp phản ứng lại. Hy vọng xử lý ngay tại đây, vậy không phải là hy vọng giết ngay tại đây sao? Nếu không thì còn gọi gì là xử lý ngay tại chỗ? Hành vi của Hương Hương các chủ, dựa theo luật pháp của Quy Hành Thần Đình quả thật có thể giết ngay tại chỗ.

Hương Hương các chủ phản ứng lại, vô cùng hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Không, ngươi không thể như vậy được.”

Nàng không biết Lam Tiểu Bố đến từ nơi nào, càng không biết tư duy của Lam Tiểu Bố khác với những tu sĩ bình thường. Đối với phần lớn tu sĩ mà nói, tài nguyên tu luyện và lợi ích của bản thân là trên hết. Đối với Lam Tiểu Bố thì, nếu đã dồn hắn vào đường chết, thế thì ngươi nhất định phải chết.

Tiền là đồ tốt, nhưng mà không phải áp dụng đến ai cũng được. Ít nhất là đối với Lam Tiểu Bố hắn, ngươi có nhiều thần tinh hơn nữa cũng không được.

Hai tên quan chấp pháp cũng kịp phản ứng, bọn hắn không chút do dự tiến lên một trái một phải bắt Hương Hương các chủ lại.”

“Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi không thay đổi ý định, dám động đến Hương Hương các chủ, ta đảm bảo ngươi sẽ chết rất khó coi. Đại Hoang Thần Giác sao? Ha ha, trong mắt ta, đó là nơi ta có thể dễ dàng san bằng.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lam Tiểu Bố đã hiểu, đây chính là gia hỏa vừa rồi đã truyền âm cho hắn.

Hóa ra vừa rồi hắn đã hiểu sai, lúc trước đối phương truyền âm cho hắn, hắn nghĩ rằng là do đối phương muốn lấy Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, bây giờ hắn mới hiểu ra, dối phương là lo mình không biết quy củ, giết nhầm Hương Hương các chủ.

Lam Tiểu Bố nhìn hai vị quan chấp pháp nói. “Hai vị còn chờ gì nữa? Chấp pháp ngay tại đây đi.”

“Phốc...” Khi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, một đạo nhận mang đã trực tiếp bổ mi tâm của Hương Hương các chủ ra. Nguyên Thần của Hương Hương các chủ hoàn toàn không thể nào thoát ra ngoài được, đã trực tiếp bị diệt đi.

Một khắc sau, toàn bộ đồ của Hương Hương các chủ đều bị quan chấp pháp lấy đi, những thứ này không còn là của Lam Tiểu Bố nữa.

Tất cả mọi người đều kinh sợ, còn có thao tác này nữa sao? Tên giác chủ Lam Tiểu Bố này có bị ngốc không vậy? 50.000 thần tinh thượng phẩm đó, còn có một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa nữa. Chỉ với cây Cửu Diệp Độ Cửu Hoa này thôi đã đáng giá mấy 50.000 thần tinh thượng phẩm rồi. Ở thần giới khan hiếm tài nguyên tu luyện như thế này, lại không cần một lượng lớn tài nguyên tu luyện như vậy, đúng là nghiệp chướng mà.

“Rất tốt, ngươi to gan lắm.” Giọng nói ẩn chứa sát khí truyền đến tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm phương hướng truyền âm đến, lạnh lùng nói, “Bố gia nhà ngươi sẽ chờ ngươi đến, đừng khiến Bố gia nhà ngươi thất vọng. Đừng đợi sau khi Bố gia nhà ngươi trở về rồi, ngươi cũng giống như bây giờ, cứ làm một con chó chui rúc một bên không dám ra. A... Là ta không đúng, ta không nên sỉ nhục con chó.”

Uy hiếp hắn sao? Ha ha, không biết đã có bao nhiêu người uy hiếp hắn, bây giờ những người uy hiếp hắn có còn không?

Những người vây xem đều biết, chắc hẳn có người uy hiếp Lam Tiểu Bố. Đầu vị Lam giác chủ này cũng thật là cứng, chẳng những không sợ uy hiếp, mà còn trực tiếp đáp trả, còn nói vô cùng khó nghe, đây là đang khiến thù hận hai bên tăng cao mà.

Trừ gia hỏa uy hiếp Lam Tiểu Bố ra, còn một nam tử khác đang đứng xa xa nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt bừng bừng lửa giận. Hắn hận Lam Tiểu Bố không liên quan gì đến Hương Hương các chủ, mà là do Lam Tiểu Bố đã khiến hắn mất đi vị trí Thần Tử.

Cho dù Đơn Hạo Viêm hắn đã bị mất đi vị trí Thần Tử, nhưng lần này phụ thân đến đạo thành Quy Hành Thần Đình, không phải chỉ dẫn có mình Đơn Hạo Viêm hắn đến sao? Đơn Vũ Thành là Thần Tử trên danh nghĩa, cũng chỉ có thể ở nhà mà thôi.

Nếu như lần này Lam Tiểu Bố dám tham gia tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình, hắn nhất định phải khiến Lam Tiểu Bố bị người ta loại trừ.

...

Chương 1077 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn. (2)

Sau khi Lam Tiểu Bố trở về tức lâu, chuyện này không hề lắng xuống.

Lần đầu tiên có người bỏ qua số thần tinh kếch xù, lựa chọn giết chết một các chủ. Hơn nữa người đưa ra sự lựa chọn này còn lại là một giác chủ của thần đình. Cho dù là từ góc độ tự mình tu luyện hay là an nguy của bản thân trong tương lai, sự lựa chọn này của Lam Tiểu Bố là kém nhất.

Bởi vì lựa chọn giết chết đối phương, Lam Tiểu Bố không lấy được một khoảng thần tinh kếch xù, mà hắn còn có thể đã đắc tội với cường giả.

Hương Hương các chủ của Thần Tinh Thảo các nghe đồn có lai lịch không hề đơn giản, bây giờ Hương Hương các chủ bị giết, nhất định có người sẽ đến tìm Lam Tiểu Bố báo thù.

Một số người cảm thấy Lam Tiểu Bố là một người quang minh lỗi lạc, có thù tất báo, ân oán rõ ràng. Một số người lại cho rằng Lam Tiểu Bố là kẻ ngốc, từ bỏ tiền đồ của mình, lựa chọn ra một con đường không tốt gì cho mình.

Lam Tiểu Bố thì quay trở về tức lâu, tiếp tục luyện chế phù lục. Hắn nhất định phải luyện chế ra được thần phù cấp một trước khi tham gia tuyển chọn. Dùng phù lục làm việc, so với việc dùng thần thông hay thi triển cấm thuật thì thuận tiện hơn nhiều.

Khi Lam Tiểu Bố muốn lấy đồ trong Vũ Trụ Duy Mô ra, hắn lập tức bị kinh sợ.

Một nử tử mặc áo gai đang nhìn đông nhìn tây trong Vũ Trụ Duy Mô, đó chính là Ôn Khả Xu. So với pho tượng, bản thân Ôn Khả Xu còn đẹp hơn ba phần.

Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, trước đó hắn cảm thấy Lãnh Y Thường chính là nữ nhân xinh đẹp nhất hắn từng gặp. Bây giờ hắn mới biết đươc, trên thế giới này không có nữ nhân đẹp nhất, chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn, Ôn Khả Xu trước mắt chính là như vậy.

So với Lãnh Y Thường yêu mị, Ôn Khả Xu lại càng khiến Lam Tiểu Bố thưởng thức hơn. Mặc dù xinh đẹp, nhưng không mất đi đoan trang, đây mới chính là nữ nhân.

Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, xuất hiện trước mặt Ôn Khả Xu, “Khả Xu sư muội, chúc mừng ngươi đã tái tạo thân thể thành công...”

Còn chưa nói dứt lời, Lam Tiểu Bố đã ngây ngẩn cả người, “Khả Xu sư muội, ngươi đã là tiên đế viên mãn rồi?”

Ôn Khả Xu cũng nhì thấy Lam Tiểu Bố, vô cùng kích động nói, “Tiểu Bố đại ca, ta khôi phục thật rồi. Niết Bàn Thánh Quả còn ghê gớm hơn những gì ngươi nói, hơn nữa công pháp mà ngươi dạy ta còn mạnh hơn công pháp trước đó ta tu luyện rất nhiều. Ta tu luyện Trường Sinh Quyết, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã khôi phục được cảnh giới tiên đế. Chỉ là đã dùng của ngươi một chút thần tinh...”

”Thần tinh thì không sao cả, ở chỗ ta còn nhiều lắm. Chỉ là hiệu quả của Niết Bàn Thánh Quả mặc dù tốt, ngươi cũng không thể khôi phục thành tiên đế trong khoảng thời gian ngắn như thế được chứ?” Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu.

Ôn Khả Xu không chút giấu diếm nói, “Trước đó ta là thần quân hậu kỳ, sau khi dùng Niết Bàn Thánh Quả khôi phục thân thể, lại tăng tư chất của mình lên, trong thời gian ngắn dùng thần tinh khôi phục lại đến cảnh giới thiên thần cũng có thể được.”

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến một nữ nhân mềm yếu không gì sánh được như Ôn Khả Xu, đã tu luyện đến thần quân hậu kỳ, quả nhiên người không nên nhìn vẻ bề ngoài.

“Khả Xu sư muội, ngươi cứ dùng thần tinh ở trong này tu luyện đi.

Ngươi nhìn xem ta chỉ mới là dục thần cảnh, hôm này đi ra ngoài còn bị người ta ức hiếp. Nếu như tu vi của ngươi cường đại, nói không chừng tương lai có thể giúp ta ngăn cản những người ức hiếp ta.” Lam Tiểu Bố muốn thuyết phục Ôn Khả Xu dốc sức tu luyện, nhất định phải khiến nàng hiểu ra tầm quan trọng của việc tu luyện.

Quả nhiên sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Ôn Khả Xu lập tức nói: “Tiểu Bố đại ca, ngươi yên tâm, chẳng mấy chốc ta sẽ khôi phục lại thiên thần cảnh, ai dám động đến ngươi, ta lập tức đánh lui hắn giúp ngươi.”

Lam Tiểu Bố chỉ tùy tiện nói một câu, tựa như đã giúp Ôn Khả Xu tìm được động lực tu luyện và phương hướng.

Sau khi Lam Tiểu Bố cầm theo vật liệu luyện phù rời khỏi đó, Ôn Khả Xu không còn giống như lúc trước nữa, tiết kiệm thần tinh tu luyện, mà là liều mạng tiêu hao thần tinh tăng thực lực của mình lên.

Thân thể được khôi phục từ Niết Bàn Thánh Quả, giờ khắc này đã biểu hiện ra được tiềm lực cường đại. Phối hợp với Trường Sinh Quyết, thần linh khí trực tiếp hình thành nên vòng xoáy trên đỉnh đầu của Ôn Khả Xu, tu vi của Ôn Khả Xu không ngừng tăng cao.

Lam Tiểu Bố thì ở trong gian phòng của mình không ngừng luyện phù, chỉ sáu ngày trôi qua, hắn đã có thể luyện chế ra lá thần phù cấp một thành công, Tụ Linh Thần Phù.

Sau khi luyện chế được lá thần phù cấp một đầu tiên, đủ loại thần phù cấp một lần lượt được Lam Tiểu Bố luyện chế ra.

Kim Quang Độn Phù, Ngũ Hành Độn Phù, Giả HÌnh Phù, Thất Sát Thần Phù...

Khi Lam Tiểu Bố chuyển hóa thần thông của mình thành phù lục, chất thành từng đống quanh người mình, hắn biết cho dù bây giờ có đối mặt với cường giả Thiên Thần cảnh, hắn cũng không sợ. Chỉ cần hắn bất chấp, ném đống lá phù lục thần thông này ra ngoài, Thiên Thần cảnh nào cũng sẽ luống cuống tay chân.

Muốn luyện chế ra được thần phù cấp hai thì không thể vội vàng được, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ cuộc tuyển chọn sắp bắt đầu rồi, hắn dừng việc tu luyện lại, thần niệm quét ra ngoài, lại nhìn thấy bên ngoài cửa phòng của mình có một nữ tử đang đứng. Nữ tử này vô cùng tiều tụy, hơi thở trên người vô cùng hỗn loạn.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, nữ tử này đã khom người thi lễ, “Dạ Lộ kính chào Lam giác chủ.”

“Ngươi chờ ở đây rất lâu rồi phải không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Dạ Lộ vội vàng nói, “Đúng vậy, ta vẫn luôn chờ Lam giác chủ xuất quan.”

Khác với Hương Hương các chủ, Hương Hương các chủ thì trực tiếp gõ lên cấm chế của gian phòng Lam Tiểu Bố, còn Dạ Lộ này thì chờ ở bên ngoài cấm chế, không hề động đến cấm chế.

“Có chuyện gì, mời nói đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn biết rất rõ bây giờ mình rất nguy hiểm, cho dù là người sau lưng Hương Hương các chủ hay là một phần người muốn biết nơi có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, đều sẽ đến tìm hắn. Cũng may hắn là một giác chủ, ở Ngọc Hành thần đạo thành này vẫn chưa có người nào dám làm gì hắn. Một khi rời khỏi Ngọc Hành thần đạo thành rồi, vậy thì chưa chắc.

Chương 1078 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu.

“Lam giác chủ, ngươi nhất định là đến đây tham gia tuyển chọn. Chờ sau khi cuộc tuyển chọn kết thúc, ta và đạo lữ của ta muốn đi cùng ngươi đến Đại Hoang Thần Giác.” Dạ Lộ vội vàng nói, nàng cố gắng khiến giọng điệu của mình thật cẩn thận.

Yêu cầu này lại khiến Lam Tiểu Bố sửng sốt, Lam Tiểu Bố nghĩ rằng nữ nhân này đến tìm hắn nhất định là vì chuyện Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, không ngờ lại là một chuyện nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ không thể đến Đại Hoang Thần Giác được sao? Bên trong Đại Hoang Thần Giác có kịch độc, tất cả tu sĩ tiến vào Đại Hoang Thần Giác đều chắc chắn phải chết.” Lam Tiểu Bố nói

Dạ Lộ gật đầu, “Ta biết, nhưng ta tin tưởng ngươi.”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn Dạ Lộ, lần này hắn còn không muốn nói thêm một lời nào. Hắn và đối phương vốn không quen biết, dựa vào cái gì mà tin tưởng hắn? Cho dù là đối phương có tin tưởng hắn, hắn cũng sẽ không tin vào chuyện ma quỷ này.

“Tất cả mọi người đều cho rằng ngươi sẽ nhận lấy 50.000 thần tinh thượng phẩm kia và Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, nhưng ngươi lại chọn một cách giải quyết ân oán rõ ràng. Ta tin tưởng, ngươi là một tu sĩ không tầm thường. Ta và đạo lữ của ta đã không còn chỗ nào để trốn. Trốn ở Ngọc Hành Thần đạo thành này đã rất lâu rồi. Cứ tiếp tục như thế này, trên người chúng ta sẽ không còn thần tinh nữa. Nhưng một khi chúng ta rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành, cũng chỉ có một con đường chết.” Lúc Dạ Lộ nói chuyện, trong mắt lộ ra tia khát vọng, rõ ràng nàng đang vô cùng mong chờ Lam Tiểu Bố có thể thu nhận nàng và đạo lữ của nàng.

Lam Tiểu Bố cười cười, thật sự thì hắn đúng là một tu sĩ khác người, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ chấp nhận những người không quen biết này. Huống chi, đối phương đang bị kẻ thù truy sát. Hắn chỉ là một tu sĩ dục thần nho nhỏ, bản thân mình bây giờ cũng đang trong tình cảnh nguy hiểm, dựa vào đâu mà đi cản đao giúp người khác?

Lam Tiểu Bố vừa định mở miệng từ chối, một giọng nói đột ngột vang lên, “Tất cả tu sĩ đăng ký tham gia tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình, trong vòng một canh giờ xin mời tập trung đến quảng trường Ngọc Hành Thần đạo thành, cuộc tuyển chọn sẽ bắt đầu sau một lát nữa.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, không phải còn mấy ngày nữa sao? Sao bây giờ đột nhiên bắt đầu rồi? Hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy loại tuyển chọn này, thời gian tuyển chọn lại thay đổi thất thường như vậy? Tựa như trò đùa vậy.

“Lam lĩnh trưởng, ta hiểu rõ người đang nhòm ngó đến Đại Hoang Thần Giác, người đang nhòm ngó đến Đại Hoang Thần Giác cũng chính là người đang truy sát ta và đạo lữ của ta.” Lời Dạ Lộ nói cắt ngang thắc mắc của Lam Tiểu Bố.

“Làm sao ngươi biết chuyện này?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi.

“Hai vợ chồng ta chạy trốn đã nhiều năm, sở dĩ có thể ở lại Ngọc Hành Thần đạo thành này, cũng là do Dịch Đế là người chính trực. Đối phương cho dù có muốn trả thù vợ chồng chúng ta, cũng không thể tìm thấy cơ hội, bọn hắn không dám ra tay ở Ngọc Hành Thần đạo thành. Nhưng mà ta cũng không phải là hạng người ăn không ngồi chờ chết, ta cũng len lén nghe ngóng tin tức của người đang đuổi giết chúng ta. Vô tình lại tìm được bọn hắn, đồng thời có nghe bọn hắn nói đến Đại Hoang Thần Giác…”

“Nói như thế nào?” Lam Tiểu Bố lập tức quan tâm, Đại Hoang Thần Giác là địa bàn của hắn, sở dĩ hắn tham gia vào cuộc tuyển chọn này, cũng là vì muốn biến Đại Hoang Thần Giác thành nơi của mình vĩnh viễn.

Dạ Lộ nói, “Bọn hắn nói Đại Hoang Thần Giác gần đây có một đám người đến, hơn nữa còn có người ra vào Đại Hoang Thần Giác. Sau khi đám người đó rời đi, bọn hắn đã vào trong Đại Hoang Thần Giác thăm dò một chút, nói rằng khí độc bên trong Đại Hoang Thần Giác hình như đang yếu đi, có lẽ có một ngày sẽ hoàn toàn biến mất.. Cho nên bọn hắn dự định trong cuộc tuyển chọn lần này lấy được thứ hạng, chiếm Đại Hoang Thần Giác làm của riêng.”

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được vì sao Dạ Lộ lại đoán ra được hắn đến đây tham gia tuyển chọn. Xem ra Dạ Lộ cũng đoán được mình muốn giữ Đại Hoang Thần Giác lại vĩnh viễn cho mình, biến Đại Hoang Thần Giác thành địa bàn của mình. Chỉ là sao người khác có thể biết được độc trong Đại Hoang Thần Giác đã giảm đi? TRận kỳ hộ trận của Đại Hoang Thần Giác nằm trong tay hắn, không có trận kỳ của hắn, bất cứ người nào cũng không thể vào trong được mới đúng.

“Người truy sát các ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Dạ Lộ không có chút giấu diếm nào, “Là một thần môn dưới trướng của Kính Phương Thần Đình, thần môn này tên là Canh Già Thần Môn, nghe đồn Thần Tử dự bị Mẫn Luân của Kính Phương Thần Đình học đạo từ chính Canh Già Thần Môn này, Người truy sát vợ chồng ta chính là người tên Tưởng KHuân Thần Quân, còn về nguyên nhân thì nói ra rất dài sau này ta sẽ nói cho Lam giác chủ biết.”

“Canh Già Thần Môn? Nghe giống như một nơi phật môn ấy nhỉ?”

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu.

“Lĩnh trưởng, tuyển chọn diễn ra trước thời hạn sao?” Giờ phút này bọn người Thạch Dật đã nghe được thông báo vừa rồi đều đi ra hỏi thăm tình hình.

“Đúng, diễn ra trước thời hạn. ĐỢi lát nữa chúng ta cùng nhau đi, mọi người chờ một lát trước đã.” Lam Tiểu Bố ra hiệu cho tất cả mọi người đứng bên cạnh chờ hắn hỏi thăm mọi chuyện cho rõ ràng.

Dạ Lộ đáp, “Quả thật là truyền thừa của Tây Phương giáo, nhưng mà bọn hắn cũng không phải thiện nam tín nữ lòng dạ từ bi gì cả. Canh Già Thần Môn coi trọng chính là sát phạt quyết đoán và cướp đoạt, cho đến bây giờ cũng không vì bất cứ nguyên nhân gì mà từ bỏ lợi ích của mình. Bởi vì số tu sĩ vô tội đã đắc tội với Canh Già Thần Môn đã bị giết đi vô số, không biết đã có bao nhiêu.”

Chương 1079 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đã thế thì, chờ sau khi cuộc tuyển chọn này kết thúc. Nếu như ta không lấy được thứ hạng, vậy bây giờ nói gì cũng vô dụng.”

Dạ Lộ đột nhiên truyền âm nói, “Lam lĩnh trưởng, ngươi phải cẩn thận người bên cạnh ngươi. Lần này sở dĩ bọn hắn biết đến Đại Hoang Thần Giác, rất có thể là do người bên cạnh ngươi có vấn đề. Còn có chuyện nữa chính là lần này bọn hắn sẽ phái người đi tham gia tuyển chọn, trừ vì để lấy được thứ hạng ra, còn một nguyên nhân nữa đó chính là đối phó với người Đại Hoang Thần Giác các ngươi.”

“Bây giờ các ngươi cũng đang ở tức lâu này sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Dạ Lộ gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nếu đã như vậy thì cứ ở lại nơi này chờ tin tức của chúng ta đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu với Dạ Lộ, ý là tán thành lời nàng đã nói.

“Giác chủ, ta và phu quân của ta đều là Luyện KHí Sư, có thể luyện chế ra được thần khí cấp ba.” Trước khi đi, Dạ Lộ đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không trả lời, nếu như lời Dạ Lộ nói là thật, vậy hắn quyết định sẽ thu nhận Dạ Lộ và đạo lữ của nàng. Thần khí sư cấp ba, đó là người mà bất cứ nơi nào cũng muốn đoạt được. Dạ Lộ và đạo lữ của nàng sỡ dĩ vẫn luôn chạy trốn đến bây giờ, rất có thể là vì lo lắng bị giam cầm, hoặc lo lắng lai lịch của Canh Già Thần Môn quá lớn, cho dù có gia nhập vào tông môn khác, cũng sẽ bị bọn họ tạo áp lực phải giao người ta.

Lam Tiểu Bố có thể không coi trọng mấy vạn thần tinh thượng phẩm và Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, thậm chí không quan tâm đến sự uy hiếp từ thế lực sau lưng Hương Hương các chủ, đây chính là nguyên nhân chủ yếu mà nàng chọn Lam Tiểu Bố, nàng cảm thấy nhân phẩm của Lam Tiểu Bố đáng để tin tưởng.

…

Lam Tiểu Bố dẫn theo một đám người của Đại Hoang Thần Giác đi vào trong trung tâm quảng trường Ngọc Hành Thần đạo thành, khi bọn họ đến, nơi này đã sớm đầy người, có thể thấy được lần này người tham gia tuyển chọn nhiều đến mức nào.

Nhiều người như vậy đến tham gia tuyển chọn, mà giác chủ và thành chủ Quy Hành Thần Đình cần chỉ có mấy vị trí, mức độ cạnh tranh cực kỳ cao.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta cũng vừa mới quay về. Ta vừa về đến đây đã nghe nói đến chuyện của ngươi, lúc đầu định đi tìm ngươi, lại đột nhiên biết được cuộc tuyển chọn bắt đầu sớm, nên đã ở chỗ này chờ ngươi. Chỉ là một các chủ, mà cũng dám giở trò với ngươi, đúng là không biết sống chết.” Lam Tiểu Bố còn chưa đến nghe ngóng tình hình tuyển chọn, KHuông QUyết đã vội vàng đi đến chỗ Lam Tiểu Bố.

“Khuông ti chủ, chuyện của ngươi quá nhiều, chút việc nhỏ này ta đâu cần ngươi phải ra mặt giúp.” Lam Tiểu Bố vừa cười vừa nói.

Con người Khuông Quyết không tệ, ít nhất là một người có ơn tất báo. Về điểm này, so với con cáo già La Y kia thì tốt hơn rất nhiều.

“Tiểu Bố, ngươi ở Đại Hoang Thần Giác cảm thấy thế nào?” Khuông Quyết đột nhiên đánh cấm chế cách âm rồi nhỏ giọng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Cũng tạm được, ta đang tìm biện pháp biến Đại Hoang Thần Giác thành nơi có thể ở lại.”

“Có phải đã có hiệu quả hay không?” Khuông Quyết lập tức hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, quả thật đã có chút hiệu quả.”

Khuông Quyết thở dài, “Gần đây có người đang nghe ngóng Đại Hoang Thần Giác, thậm chí còn hi vọng có thể đảm nhiệm vị trí giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. Mặc dù ấn giám của Đại Hoang Thần Giác đã giao cho ngươi, nhưng ngươi nhất định phải cẩn thận lần tuyển chọn này. Nếu có người lấy được tư cách thành chủ, hắn sẽ có quyền lấy đi Đại Hoang Thần Giác từ tay ngươi.”

“Đa tạ Khuông huynh đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.” Lam Tiểu Bố nói.

Khuông Quyết tiếp tục nói, “Lần tuyển chọn này còn có Thần Quân tham gia, mặc dù ta không biết vì lý do gì mà lại có Thần Quân nhàm chán đến mức tham gia cuộc tuyển chọn này, nhưng ngươi nhất định phải cẩn thận một chút. Bởi vì nội dung tuyển chọn lần này được giữ bí mật vô cùng nghiêm ngặt, ta cũng không thể nào thăm dò được gì. Nếu thực sự không được, vậy thì ngươi cứ từ bỏ đi. Ngươi yên tâm, có Khuông Quyết ta ở đây, nơi nào cũng có thể náu thân.”

Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một lần nữa, hắn hiểu rõ Khuông Quyết là vì tốt cho hắn.

Vào giờ phút này, giữa quảng trường đột nhiên dâng lên một cái đàn bạch ngọc cực kỳ lớn. Khuông Quyết vội vàng nói, “Ngươi nhất định phải cẩn thận, ta còn phải làm việc.”

Nói xong, hắn lại vỗ vỗ vai Lam Tiểu Bố, nhanh chóng rời đi.

Một nam tử có dáng người thon dài đột ngột xuất hiện trên đàn bạch ngọc ở giữa quảng trường, sau khi nam tử này xuất hiện, tất cả mọi người đứng trên quảng trường đều im lặng.

Nam tử này ôm quyền với bốn phía, giọng nói trong trẻo cất lên, “Ta là Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình, đầu tiên ở nơi này cảm tạ nhiều vị đồng đạo trong thần giới đã xem trọng Quy Hành Thần Đình ta, đến đây tham gia cuộc tuyển chọn giác chủ và thành chủ của Quy Hành Thần Đình ta. Bởi vì một vài nguyên nhân, ta đột ngột tổ chức cuộc tuyển chọn sớm hơn ba ngày, hơn nữa còn bắt đầu vội vàng, xin mọi người hãy thông cảm.

Lần này trước khi bắt đầu tuyển chọn, Thúc Vãng Tiêu ta lấy danh nghĩa Đạo Quân ra đảm bảo với tất cả mọi người lần tuyển chọn này là công bằng công chính, bất cứ hạng người nào muốn đầu cơ trục lợi tốt nhất đừng nên tới, bởi vì ngươi sẽ trực tiếp bị chém giết. Đồng thời ta còn muốn nói chuyện thứ hai, cuộc tuyển chọn lần này tỉ lệ tử vong rất lớn, người tham gia tuyển chọn có lẽ sẽ bị vẫn lạc đi một nửa. Cho nên nếu như có đạo hữu nào lo lắng cho an nguy của mình, mời rời khỏi cuộc tuyển chọn, rời khỏi tuyển chọn sẽ không bị trừng phạt nào cả, đồng thời vẫn có thể ở lại Ngọc Hành Thần đạo thành quan sát những tu sĩ khác tham gia tuyển chọn.”

Sau khi nói xong những lời này, trên quảng trường bắt đầu bàn tán ồn ào.

Lần tuyển chọn này sẽ có thương vong, rất nhiều người đều đã nghĩ đến, nhưng thương vong đến một nửa thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, tỷ lệ cũng quá cao rồi. Vì một cái vị trí giác chủ mờ ảo mà liều chết ở đây có lợi gì sao?

Thúc Vãng Tiêu tiếp tục nói, “Ta sẽ đích thân là người giám thị trong cuộc tuyển chọn lần này, cuộc tuyển chọn lần này do đình trụ đứng đầu La Y của Quy Hành Thần Đình ta chủ trì toàn bộ quá trình, bây giờ La Y đình trụ sẽ giải thích cho mọi người biết từng hạng mục và quá trình cụ thể.”

Chương 1080 - Ba vòng kiểm tra.

La Y đi đến đàn bạch ngọc, lúc này trên quảng trường lại càng yên tĩnh, tất cả mọi người đều lo lắng mình sẽ bỏ lỡ quy tắc tuyển chọn.

Ánh mắt La Y nhìn lướt khắp quảng trường, lúc này mới chậm rãi nói, “Lần tuyển chọn này chính là lần tuyển chọn được coi trọng nhất của Quy Hành Thần Đình ta từ trước đến này, chỉ cần có thể thông qua, đồng thời có thể trở thành giác chủ, thậm chí là thành chủ của Quy Hành Thần Đình. Tương lai vị trí của ta, có lẽ sẽ là của các ngươi.”

Trên quảng trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mặc kệ là thật hay giả, ít nhất thì hành động này cũng cho thấy thần đình đang tôn trọng bọn họ. Trên thực tế, bọn hắn cũng cảm thấy như vậy, có tuyển chọn nào lại để Đạo Quân và đình trụ tự mình ra mặt không?

La Y tiếp tục nói, “Bởi vì tỉ lệ vẫn lạc trong lần tuyển chọn này quá cao, rất nhiều người đều muốn thử vận may. Nhưng Đạo Quân chúng ta vì giảm bớt vẫn lạc không cần thiết, cho nên lần tuyển chọn này, vòng kiểm tra thứ nhất chính là kiểm tra tư chất, tư chất nhất định phải đạt được từ 60 điểm trở lên mới có thể tiến vào vòng tiếp theo. Yêu cầu những tu sĩ tham gia tuyển chọn phải có tư chất cao, trừ vì giảm bớt tỉ lệ vẫn lạc ra, còn vì muốn nâng cao chất lượng dự bị.

Bởi vì bất cứ kẻ nào chỉ cần thông qua được tuyển chọn, đồng thời đạt được thành tích ưu tú, đều sẽ lấy được tài nguyên tu luyện cao cấp nhất mà thần đình cung cấp, sau đó được toàn lực bồi dưỡng. Bây giờ ngươi là thiên thần cảnh, có lẽ không đến một vạn năm nữa, ngươi sẽ có thể trùng kích lên Thế Giới Thần. CHính vì vậy, mới cần có tư chất tốt, tư chất không tốt, vậy thì sẽ lãng phí biết bao tài nguyên tu luyện?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái này mà gọi là giảm bớt tỉ lệ vẫn lạc à? Hắn cũng không tin La Y không biết sau khi nói những lời này ra, tâm tư muốn tham gia tuyển chọn của một số người lại càng mạnh hơn.

Thế Giới Thần đó? Tại một Thần giới mà một thần vương có thể trở thành Đạo Quân, Thế Giới Thần mê người đến mức nào? Bước vào Thế Giới Thần rồi, cho dù không ở lại một thần đình nào đó làm đình trụ, đến bất cứ nơi nào cũng là nhân vật được người người tôn kính.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, sau khi biết nếu thông qua được tuyển chọn, đồng thời đạt được thành tích ưu tú sẽ được bồi dưỡng thành Thế Giới Thần, thậm chí còn trong thời gian vạn năm, rất nhiều người đều đỏ mắt. Tuyển chọn cũng coi trọng vận may, lỡ như vận may của mình không tệ, lấy được thành tích tốt, vậy thì đồng nghĩa với việc con đường của mình đã có được phương hướng và bảo vệ.

“Những tu sĩ thông qua được vòng kiểm tra tư chất, có thể tiến vào trận môn truyền tống của cuộc tuyển chọn chính thức, tham gia vòng kiểm tra thứ hai, trận môn truyền tống chẳng mấy chốc nữa sẽ được đặt tại vị trí ta đang đứng. Trận môn truyền tống này sẽ đưa những tu sĩ tham gia tuyển chọn đến một nơi, nơi này chính là nơi mô phỏng lại phía ngoài rừng bia của Bi Lâm Thần Vực, tu sĩ đi qua được rừng bia đầu tiên chính là người đạt được hạng cao nhất…”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó thì giật mình, hắn nghi ngờ cái ngọc giản mà Khuông Quyết lấy được nhất định có liên quan đến Bi Lâm Thần Vực.

Mô phỏng lại đường đi trong Bi Lâm Thần Vực, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì. Hắn tu luyện Trường Sinh Quyết, lại có Trận Bàn May Mắn, chẳng những có thể cảm ứng được thần linh khí, còn có thể tránh đi nguy hiểm…

Nghĩ đến Trận Bàn May Mắn, Lam Tiểu Bố đột nhiên giật nảy mình.

Mặc dù hắn nghe nói nhân phẩm của Thúc Vãng Tiêu rất tốt, nhưng bảo vật trên người hắn quá nhiều, không thể không phòng ngừa gì cả. Nếu như Thúc Vãng Tiêu vì tìm kiếm người có thể cảm ứng được thần linh khí bên trong Bi Lâm Thần Vực, vậy thì hắn có lấy được hạng nhất cũng chẳng có gì tốt, nhiều nhất chỉ là đợi đến khi Quy Hành Thần Đình đi thăm dò Bi Lâm Thần Vực, bản thân mình đến hỗ trợ mà thôi.

Nhưng lỡ như đối phương muốn kiểm tra xem trên người ai có bảo vật đỉnh cấp, thế thì chẳng phải hắn bị lộ rồi sao?

Cha của Mạc Tiểu Tịch đã từng nói với Mạc Tiểu Tịch, pháp bảo đỉnh cấp có thể cảm ứng mức độ mạnh yếu của thần linh khí.

Ý nghĩ này khiến Lam Tiểu Bố nhất thời rối rắm, cái đề mục này vô cùng bất lợi đối với hắn.

“Người vượt qua được vòng thứ hai mới có thể tham gia vòng thứ ba, vòng loạn đấu, những tu sĩ thông qua vòng kiểm tra thứ hai sẽ được truyền tống đến một đại trận. Trong đại trận này có 100 mảnh ngọc phù. 100 mảnh ngọc phù này chính là thứ để xác định thứ hạng từ 1 đến 100, trong tình huống bình thường, ai thu hoạch được ngọc phù có thứ tự nào thì sẽ đạt được thứ hạng đó…”

Trong đám người vang lên tiếng nghị luận, nếu có loại xếp hạng theo chỉ định như vậy thì còn có vòng thứ hai để làm gì? Mọi người đều trực tiếp tham gia vòng thứ ba lấy thứ hạng được rồi mà, không phải tốt hơn thôi?

La Y vẫn tiếp tục nói, “Có lẽ rất nhiều người đều cảm thấy chỉ cần tham gia vòng thứ hai là được rồi, nhưng nếu như ngươi có thể đạt được hạng nhất ở vòng thứ hai, vậy ngươi sẽ là người đầu tiên xông vào đại trận ở vòng thứ ba, 100 mảnh ngọc phù này không phải sẽ do ngươi tùy ý chọn sao? Thậm chí ngươi không cần phải tranh đoạt với người khác. CHo nên vòng thứ hai cũng rất quan trọng, phải xem ai là người đầu tiên ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, nói đến nói lui vẫn là muốn để mọi người dốc sức ở vòng thứ hai. Cuộc thi đấu này nhìn thế nào cũng thấy vòng thứ hai là quan trọng nhất.

“Điểm tối đa ở vòng thứ nhất là 100, điểm tối đa ở vòng thứ hai cũng là 100. Ngọc phù hạng nhất ở vòng thứ ba có điểm là một ngàn, ngọc phù thứ hai có điểm là 990, mỗi một số thứ tự sẽ giảm đi mười điểm, theo thứ tự giảm xuống…”

La Y dừng chủ đề lại, nhìn về phía mọi người nói, “Ta tin mọi người cũng đều đã hiểu rồi, trên lý luận nếu ngươi lấy được ngọc phù hạng nhất, trên cơ bản ngươi đã đạt được hạng nhất rồi, bởi vì ngọc phù hạng nhất chính là một ngàn điểm. Nhưng nếu như hai vòng trước ngươi đạt được kết quả thấp, kết quả đạt được ngọc phù thứ hai, vậy thì tổng điểm dự thi ba vòng cộng lại cũng vượt qua điểm số ngọc phù thứ nhất, vậy thì ngươi cũng chỉ có thể nhường vị trí thứ nhất ra.”

Chương 1081 - Ba vòng kiểm tra. (2)

“Nếu như lấy được hai hoặc ba mảnh ngọc phù trở lên thì thế nào?” Có người nhỏ giọng hỏi.

Cho dù nói rất nhỏ, nhưng La Y vẫn nghe được, hắn lập tức nói, “Cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ nói cho các ngươi biết. Theo lý thuyết, ngươi chỉ có thể lấy được một mảnh ngọc phù, bởi vì đại trận ở vòng thứ ba có một đặc điểm, bất kỳ người nào, chỉ cần lấy được một mảnh ngọc phù rồi,, những ngọc phù còn lại sẽ tự động ẩn đi. Cho dù ngươi có giết đi tu sĩ đã lấy được ngọc phù, chỉ cần trên người ngươi có ngọc phù, ngọc phù trên người đối phương cũng sẽ ẩn đi. Đương nhiên, nếu như ngươi thật sự có bản lĩnh lấy được hai mảnh ngọc phù trở lên, đó cũng xem như cộng thêm điểm số.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy điều này, lại thở phào một hơi. Chỉ cần có lỗ hổng thì sẽ có biện pháp.

TRước đó hắn nghe nội dung của vòng kiểm tra thứ hai, đã có chút ý định đánh quân rút lui, hắn không biết có nên tham gia vòng thứ hai hay không.

Phương thức giao đấu ở vòng thứ ba khiến cho hắn có hy vọng, La Y nói sau khi lấy được một mảnh ngọc phù rồi, những mảnh ngọc phù còn lại sẽ tự động ẩn đi. Lam Tiểu Bố cảm thấy đây chính là một lỗ hổng, mặc kệ có thể nắm bắt được chỗ sơ hở này hay không, hắn cũng muốn thử một chút.

“Một chuyện cuối cùng ta phải nhắc nhở mọi người, bất kỳ người nào lấy được ngọc phù đều không cho phép lấy ra tặng cho bằng hữu hoặc bán cho người khác, nếu không thì luật pháp nghiêm khắc của Quy Hành Thần Đình đang chờ ngươi. Bây giờ cuộc tuyển chọn bắt đầu, chúc tất cả mọi người đều có thể lấy được thành tích tốt.” Sau khi La Y nói xong thì lui xuống.

Sau khi La Y đi xuống, ở giữa đàn bạch ngọc xuất hiện một trận môn, bên ngoài trận môn có trận văn quanh quẩn, rõ ràng chính là nơi tiến vào vòng kiểm tra thứ hai.

Mà phía trước trận môn này có một thạch ốc màu ngà sữa, bên ngoài thạch ốc có ghi kiểm tra tư chất. Nơi này rõ ràng chính là nơi kiểm tra tư chất.

Một người tu sĩ trung niên đi đến thạch ốc màu ngà sữa cao giọng nói, “Chỉ cần báo danh tham gia tuyển chọn lần này, đều có thể tiến vào thạch ốc kiểm tra tư chất. Thông qua thì có thể tiến vào trận môn truyền tống đến vòng thứ hai, không thông qua, vậy thì sẽ từ thạch ốc truyền tống ra ngoài.”

Tu sĩ trung niên này vừa dứt lời, mấy chục bóng người lập tức xông lên đàn bạch ngọc.

Tất cả mọi người cảm thấy nơi này có lỗ hổng, đó chính là thông qua khảo nghiệm càng sớm, thì đương nhiên sẽ sớm tiến vào vòng thứ hai hơn. Vòng thứ hai là đi xuyên qua từng bia Bi Lâm Thần Vực, đi vào càng sớm thì ưu thế sẽ càng lớn hơn.

“Lĩnh trưởng, chúng ta cũng đi vào đi.” Thạch Dật lập tức nói.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Đạo QUân đều đã nói rồi, lần kiểm tra này công bằng công chính, nếu như thật sự kiểm tra sớm có thể sớm tiến vào vòng kiểm tra thứ hai, vậy thì không phải là công bằng công chính, cho nên chúng ta không cần phải gấp gáp. Còn một việc nữa ta muốn nói cho mọi người biết, tỉ lệ vẫn lạc của lần tuyển chọn này rất cao, ta cảm thấy vì chút phần thưởng này, đi tham gia tuyển chọn thì không có lợi. Cho nên ta không hy vọng tất cả mọi người đều tham gia.”

“Ta từ bỏ.” Diêm Ảnh không chút do dự nói.

“Ta cũng rút lui.” Bàng Bất Lận cũng nói theo.

Lam Tiểu Bố nói rất đúng, không phải là sợ chết, mà là cơ hội trong năm phần vẫn lạc, cơ hội lấy được khen thưởng và tỉ lệ vẫn lạc cũng không có quan hệ gì.

Cuối cùng có mười ba người rút lui, tham gia tuyển chọn cộng thêm Lam Tiểu Bố nữa còn có chín người. Ban đầu Khâu Luân Kiệu không muốn tham gia tuyển chọn lần này cũng không hề rút lui.

”Vòng thứ ba là loạn đấu, nếu có cơ hội đến được vòng thứ ba, mọi người cần phải vô cùng cẩn thận, đừng lọt vào vòng vây công của người khác.” Lam Tiểu Bố dặn dò những người còn lại.

TRước đó hắn cũng không để ý lắm, nhưng sau khi biết trong này còn có Thần Quân, Lam Tiểu Bố có một cảm giác, tên Thần Quân kia tựa như nhằm vào hắn mà đến.

Nếu như không phải đám người đang nhòm ngó đến Đại Hoang Thần Giác thì cũng chính là chống lưng của Hương Hương các chủ, chính là tên gia hỏa trước đó đã uy hiếp hắn.

Trước đó tu sĩ báo danh tham gia tuyển chọn có rất nhiều, chỉ cần nhìn trung tâm quảng trường chật kín người là biết được. Sau khi biết tỉ lệ vẫn lạc đạt đến năm thành, thứ hạng thì chỉ có một chút, rất nhiều người đều lựa chọn rút lui.

Tu sĩ vì tài nguyên tu luyện của mình, mạo hiểm là yếu tố cơ bản. Nhưng khi mạo hiểm và thu hoạch không có quan hệ trực tiếp. người lý trí vẫn chiếm đa số.

Giờ phút này người tham gia vòng kiểm tra thứ nhất đã không còn bao nhiêu, Lam Tiểu Bố dẫn đầu nhảy lên đàn bạch ngọc, bước vào thạch ốc kiểm tra tư chất,

TRong thạch ốc chỉ có một cái bình đài kiểm tra, hắn không vận chuyển Trường Sinh Quyết. Nơi này nhất định có người giám sát, Trường Sinh Quyết là lá bài tẩy và bí mật của hắn, ở nơi như thế này, hắn tuyệt đối sẽ không vận chuyển Trường Sinh Quyết tu luyện.

Lam Tiểu Bố vận chuyển Kim Ô QUyết, đây là công pháp tu luyện hắn lấy được đầu tiên. Dù công pháp tiếp theo có khiếm khuyết, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói không có vấn đề gì.

Kim Ô Quyết vận chuyển một vòng, trụ bạch ngọc trước mắt hắn lập tức xuất hiện một luồng sáng trắng, luồng sáng này trực tiếp bừng lên, cuối cùng trên bình phong xuất hiện 90 điểm.

Bản thân Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kinh ngạc, hắn biết tư chất của mình không tính là kém, vận chuyển Kim Ô Quyết mà cũng có thể được 90 điểm, quả thật là vượt qua ngoài dự đoán của hắn. Nếu như vân chuyển Trường Sinh Quyết, vậy chẳng phải là đạt được 100 điểm hay sao?

Bất kể có phải đúng hay không, kiểm tra tư chất đã hoàn thành, Lam Tiểu Bố đi ra khỏi thạch ốc, bước vào vòng trận môn truyền tống đến vòng kiểm tra thứ hai.

Chương 1082 - Lọt vào mắt Đạo Quân.

Lam Tiểu Bố vừa bước chân vào trận môn truyền tống, đã bị truyền tống đến một nơi nhìn như đại sảnh bình thường.

Trong đại sảnh đã sớm tụ tập gần mấy ngàn người, mỗi người đều tìm một vị trí để chờ, Lam Tiểu Bố cùng tìm một chỗ đất trống ngồi xuống.

Rất rõ ràng tình huống ở đây đúng như hắn đoán. Trước khi vòng kiểm tra thứ nhất kết thúc, vòng thứ hai sẽ không mở ra, nếu không thì còn nói gì là công bằng nữa.

Mấy đạo thần niệm quét đến, Lam Tiểu Bố cảm nhận được có hai đạo thần niệm cực mạnh, rất có thể đó là cường giả Thần Quân. Lam Tiểu Bố thử vận chuyển Trường Sinh Quyết một chút, lập tức cảm thấy cả người không thoải mái.

Hắn biết vừa rồi có người đã hạ ấn ký thần niệm lên người mình.

Giờ phút này lại có vài người được truyền tống đến, chín người từ Đại Hoang Thần Giác cũng tiến vào trong đại sảnh này.

Thạch Dật truyền âm đến, “Lĩnh trưởng, không ngờ lại đúng như ngươi nói, đợi lát nữa nhất định mọi người sẽ cùng nhau tiến vào vòng thứ hai. Hay là chúng ta đi cùng nhau, cho dù có người có ý đồ xấu thì bù lại chúng ta nhiều người.”

Lam Tiểu Bố trả lời, “KHông cần nghĩ quá nhiều, Đạo Quân kia đã nói công bằng công chính, nếu như vòng thứ hai vừa bắt đầu, mọi người đã có thể đi cùng nhau, vậy thì còn công bằng cái quái gì nữa? Cho dù là mọi người gặp phải nhau trên đường đi, cũng không thể để mọi người gặp mặt ngay từ khi mới bắt đầu được.”

Thông Tin Châu gì đó, Lam Tiểu Bố cũng không nhắc đến. Hắn đoán vòng kiểm tra thứ hai là loại mô phỏng địa vực, khi tham gia loại kiểm tra này, giữa các tu sĩ không thể nào liên hệ với nhau được. Đừng nói là tu sĩ tham gia kiểm tra, cho dù là cái ấn ký thần niệm mà thần quân kia đã hạ trên người hắn, cũng đừng mong có thể tìm ra được hắn.

Nếu như sử dụng ấn ký thần niệm mà có thể tìm ra được đối phương, vậy thì cũng là không công bằng. COn ấn ký thần niệm của Thần Quân kia, có lẽ là vì muốn tìm được hắn ở vòng loạn đấu thứ ba.

Mặc dù biết ấn ký thần niệm này có ở trên người mình cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào cả, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn khó chịu, hắn để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng nên mô hình.

Sở dĩ sử dụng Vũ Trụ Duy Mô ở nơi này, một là biết trong đại sảnh này nhiều nhất chỉ có một cái giám sát mà thôi, một khi tiến vào vòng kiểm tra thứ hai, có khả năng không chỉ là giám sát, mà còn có quy tắc trói buộc. Ai mà biết khi dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình bản thân, có thể bị phát hiện hay không?

Chỉ trong chốc lát, Lam Tiểu Bố đã thông qua mô hình khoá chặt ấn ký thần niệm ở trên người, có tất cả là hai cái.

Lại đợi thêm khoảng một canh giờ nữa, trong đại sảnh đột nhiên xuất hiện một giọng nói, “Vòng kiểm tra thứ hai sắp bắt đầu, mời mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Tất cả mọi người đứng lên, Lam Tiểu Bố cũng đứng lên theo, mười giây sau, Lam Tiểu Bố cảm thấy thân thể nhẹ bẵng, một luồng sáng trắng cuốn hắn lên. Chờ đến khi hai chân hắn chạm mặt đất, đã đứng trước một vùng đồng hoang.

KHông có rừng bia, cũng không có bất cứ chỗ nào đặc biệt, chỉ không nhìn thấy bình nguyên.

Lam Tiểu Bố không vội vàng đi tìm rừng bia, trước đó hắn gỡ hai cái ấn ký thần niệm trên người mình xuống, sau đó phong ấn nó lại bỏ vào trong nhẫn. Ở trong này, có thể không cần động đến Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố cố gắng không sử dụng Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố bắt đầu cải trang. Hắn vừa cải trang, vừa dựa vào thần thông Dịch HÌnh sửa đổi những hình dạng đặc thù của mình.

Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, bất cứ nhất cử nhất động nào của tu sĩ trong này, đều sẽ lọt vào mắt người khác.

Nếu là mô phỏng giới vực, vậy thì nói không chừng đây là thế giới của người khác.

…

Trên đàn bạch ngọc ở Ngọc Hành Thần đạo thành đã không còn tu sĩ nào, giờ phút này trên đàn bạch ngọc đã có thêm một cái động phủ giám sát. Trong động phủ có một bình phong giám sát vô cùng lớn, trên bình phong giám sát có mấy ngàn người đang di chuyển. Cho dù những người này vô cùng nhỏ bé, nhưng mà những người ngồi ở nơi này quan sát đều có tu vi ít nhất là Thế Giới Thần trở lên, người có nhỏ đến đâu, bọn họ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Huống hồ, người trong này cũng không phải quá nhỏ.

“Tu sĩ này có chút thú vị.” Một người nam tử mập mạp ngồi bên cạnh Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu đột nhiên cười ha ha, chỉ chỉ vào một người ở bên trong.

Thúc Vãng Tiêu gật đầu. “Quả thật là có chút thú vị, phóng to ra một chút đi.”

Một khắc sau, bên cạnh bình phong giám sát to lớn kia lập tức xuất hiện hình ảnh của Lam Tiểu Bố.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố gỡ bỏ ấn ký trên người mình, sau đó là cải trang.

“Cảnh giới Dục Thần, lại có thể gỡ bỏ được ấn ký mà tu sĩ Thần Quân để lại, người này không đơn giản.” Nam tử mập mạp lại nói một câu.

La Y ở bên cạnh cười ha ha, “Thích thống soái, ngươi có lẽ không biết người này, đây quả thật là một người không đơn giản.”

Nghe thấy La Y nói, ngay cả Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu cũng kinh ngạc nhìn La Y.

La Y cười một cái rồi nói, “KHông có người này, ngọc giản mà Khuông Quyết lấy được cũng không thể nào đến tay được Quy Hành Thần Đình ta. Sở dĩ ta vẫn không nói đến, là vì chuyện của ngọc giản vô cùng quan trọng, trong lúc nhất thời không thể chú ý đến chỗ này. Bây giờ cuối cùng có thể thở một hơi, cũng có thể nói một chút.”

“Chuyện như thế nào?” Giọng điệu của Thúc Vãng Tiêu nghiêm túc lên, nếu như giúp Khuông Quyết bảo vệ ngọc giản, vậy thì chính là công thần của Quy Hành Thần Đình.

La Y nói, “Đạo Quân cũng không cần quá để ý, người này tên là Lam Tiểu Bố, sở dĩ hắn giúp Khuông Quyết, có lẽ cũng có ý đồ ở trong đó.

Hắn dẫn theo một đám người, muốn tìm kiếm Thần Đình để gia nhập. Lúc ở Vạn Không KHư, nhìn thấy Khuông Quyết đang bị mấy tên tu sĩ của Ly Loan Thần Đình truy sát. Lam Tiểu Bố này đã quả quyết ra tay, cứu được Khuông Quyết, mà mục đích cũng chính là vì muốn ở lại Quy Hành Thần Đình.”

Chương 1083 - Lọt vào mắt Đạo Quân. (2)

“Ly Loan Thần Đình, thật to gan.” Giọng điệu Thúc Vãng Tiêu lạnh lẽo.

“Sau đó bọn hắn một đường bảo vệ Khuông Quyết đi đến Duy TRung thần thành, ta làm theo yêu cầu của Khuông Quyết, cho bọn họ thân phận đình dân ở Quy Hành Thần Đình. KHông chỉ như vậy, còn đồng ý để hắn làm giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.”

Nghe La Y nói xong, Thúc Vãng Tiêu khẽ nhíu mày.

Một hồi lâu sau hắn mới thở dài nói, “Nhất Viễn, cái Đại Hoang Thần Giác kia hoàn toàn không thể sinh tồn được, sao ngươi lại để hắn làm giác chủ của Đại Hoang Thần Giác?”

La Y nói, “Không phải là ta để hắn làm giác chủ Đại Hoang Thần Giác, mà là chính hắn muốn trở thành giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. Hắn đến Đại Hoang Thần Giác một khoảng thời gian ngắn, cho đến bây giờ vẫn bình yên vô sự, có thể thấy được, không chừng hắn đã tìm ra cách giải quyết vấn đề không thể sinh tồn ở Đại Hoang Thần Giác rồi.”

“Đã như vậy, vì sao hắn còn muốn tham gia tuyển chọn?” Thúc Vãng Tiêu hỏi.

La Y do dự một chút rồi nói, “Trước đó ta vẫn luôn hoài nghi hắn muốn lấy được ban thưởng, nhưng sau đó có xảy ra một chuyện, ta cảm thấy hắn không phải là người như vậy. Nếu như không phải vì lấy được ban thưởng, vậy chẳng lẽ hắn thật sự muốn lấy được vị trí thành chủ, sau đó sẽ đưa ra yêu cầu muốn lấy Đại Hoang Thần Giác vĩnh viễn?”

“Chuyện gì?” Thúc Vãng Tiêu nhìn La Y.

“Là như thế này, Lam Tiểu Bố này có một gốc Cửu Diệp Độ Cửu Hoa…”

Chờ La Y kể lại chuyện này xong, Thúc Vãng Tiêu nghi ngờ nói, “Thật sự có loại người này? Chỉ một Dục Thần cảnh nho nhỏ, vậy mà đối mặt với uy hiếp của một Thần Quân, vẫn giết Hương Hương các chủ?”

Thích thống soái mập mạp cười he he, “Càng thú vị hơn chính là Dục Thần cảnh nho nhỏ này ghi lại Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu trước mặt Thần Quân, vậy mà tên Thần Quân kia lại không biết.”

“Đúng vậy, hắn thật sự đã giết Hương Hương các chủ. Còn nói với người đã uy hiếp hắn rằng, Bố gia nhà ngươi sẽ chờ ngươi đến, đừng để Bố gia nhà ngươi thất vọng…”

Nghe La Y nói đến đây, Thúc Vãng Tiêu cười ha ha, “Quả thật là một người thú vị, tâm tư vô cùng rõ ràng, không đáng ghét.”

Lam Tiểu Bố có thể nói ra được câu nói kia, đã nói lên bản thân hắn không phải là tiểu nhân.

La Y nói tiếp, “Đúng vậy, sau khi ta biết hắn đã đắc tội với một thần quân lại còn dám tham gia tuyển chọn, cảm thấy đầu óc hắn chắc toàn là cơ bắp. Bây giờ nhìn thấy hành động của hắn, mới biết Lam Tiểu Bố này thật sự thú vị.”

“Tuyên Phủ, ngươi đi điều tra Lam Tiểu Bố này một chút, tại sao hắn lại muốn dẫn một đám người gia nhập Quy Hành Thần Đình.” Thúc Vãng Tiêu quay đầu nói với một tu sĩ trẻ tuổi khác.

Tuyên Phủ vẫn không nói gì, La Y lại nói một lần nữa, “Không cần điều tra, ta đã biết lai lịch của hắn rồi. Trước đó khi ta đi, đã cho người điều tra rồi, trước đây không lau đã có kết quả điều tra. Ban đầu là Lam Tiểu Bố ở Chúng Thần Chi Địa gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình.”

“Gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình?” Thúc Vãng Tiêu khẽ nhíu mày, mặc dù hắn không sợ Diên Tinh Thần Đình, nhưng có một vài quy tắc ngầm mọi người cần phải tuân theo.

Nếu như ngươi gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, nửa đường lại chạy khỏi Diên Tinh Thần Đình rồi gia nhập Quy Hành Thần Đình, chẳng khác nào đang kéo thù hận cho Quy Hành Thần Đình. Hơn nữa, gần đây Đạo Quân của Diên Tinh Thần Đình hình như có đến Ngọc Hành Thần đạo thành, điều này khiến hắn không thích lắm.

La Y cười nói, “Đạo Quân chắc đang nghĩ mọi chuyện xấu đi rồi, Lam Tiểu Bố kia thật không đơn giản. Hắn chỉ là một Tiên Dế cảnh, gia nhập vào quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, lại vì đắc tội với hồng nhân Mông u bên cạnh Đơn Đinh, không thể nào đến Lộc Phủ quân của Diên Tinh Thần Đình được. Ngươi biết hắn đã làm gì không? Hắn quả quyết gia nhập Bách Ly quân không được coi trọng. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, lúc đó Diên Tinh Thần Đình chiêu mộ được khoảng sáu trăm người, trừ vài người ra, hầu như tất cả mọi người đều đi theo Lam Tiểu Bố kia gia nhập Bách Ly Quân.

Trên thực tế thì trong gần sáu trăm người này, tu vi của Lam Tiểu Bố là thấp nhất, còn lại trên cơ bản đều là Dục Thần cảnh. Bởi vậy có thể thấy được, lực hiệu triệu của Lam Tiểu Bố này mạnh đến mức nào.”

“Sau đó thì sao?” Lúc này ngay cả mấy tên Thế Giới Thần còn lại cũng cảm thấy hứng thú về Lam Tiểu Bố.

La Y tiếp tục nói: “Về sau, Quân Vu rất thưởng thức Lam Tiểu Bố, dứt khoát cho Lam Tiểu Bố làm lĩnh trưởng Bách Ly Quân. Mông u hãm hại Quân Vu, cho người đến bắt Lam Tiểu Bố đi, kết quả Lam Tiểu Bố vẫn có thể thong dong rời đi, còn dẫn theo gần trăm người.

Sau đó nữa, ở thần tiệm Mặc Hà của Diên Tinh Thần Đình xuất hiện Mặc Kim, thật ra đó không phải là Mặc Kim mà là Vũ Trụ Nguyên Tức. Lúc bấy giờ có mấy thần đình có chủ ý đối với Vũ Trụ Nguyên Tức này, trong đó có Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình, Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình đã dẫn quân tu sĩ, bao vây hai đứa con của Đơn Đinh, vốn định ép Đơn Đinh vào khuôn khổ.

Không ngờ lúc này Lam Tiểu Bố lại trở về, hắn quả quyết dẫn người đi cứu hai đứa con trai của Đơn Đinh, khiến Kính Phương Thần Đình và Bách U Thần Đình bị chê cười. Cũng nhờ vào công lao này, Lam Tiểu Bố mới có cơ hội rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình. Cho nên nói Lam Tiểu Bố rời khỏi quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình, cũng không hề nợ gì Diên Tinh Thần Đình.”

Chương 1084 - Đi vào lại đi ra.

“Tốt, Diên Tinh Thần Đình có mắt như mù, Lam Tiểu Bố này Quy Hành Thần Đình chúng ta cần, nhất định phải dốc sức bồi dưỡng.” Thúc Vãng Tiêu vỗ bàn trà, lớn tiếng nói.

La Y nói, “Lần tuyển chọn này có người muốn giết Lam Tiểu Bố, có nên ra tay giúp đỡ một chút không?”

Thúc Vãng Tiêu lắc đầu, “Không cần, ta đã nói công bằng công chính, nếu như nhúng tay vào giúp đỡ, vậy thì không còn công bằng công chính nữa.”

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Thúc Vãng Tiêu, cho dù Thúc Vãng Tiêu rất thưởng thức Lam Tiểu Bố, nhưng sẽ không vì Lam Tiểu Bố mà phá lệ thay đổi bất cứ quy tắc nào. Nếu như Lam Tiểu Bố bị vẫn lạc trong quá trình diễn ra tuyển chọn, vậy thì cũng chỉ có thể trách vận may không tốt.

Thích thống soái cười he he, “Ta thật ra rất muốn biết một tu sĩ Dục Thần như hắn, sao có thể tìm được cửa vào rừng bia.”

Những người xung quanh đều hiểu rõ lời Thích thống soái nói có ý gì, đối tượng kiểm tra chủ yếu ở vòng thứ hai này chính là dành cho tu sĩ thiên thần cảnh. Nếu như chỉ là tu sĩ Dục Thần cảnh, rất có thể ngay cả cửa vào rừng bia cũng không thể nào vào được. Bởi vì tu sĩ Dục Thần cảnh, cho dù có công kích như thế nào, lối vào của Ẩn Nặc Thần Trần này cũng sẽ không xuất hiện.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh đến đây, chỉ cần lấy pháp bảo ra không ngừng thay đổi nơi toàn lực công kích. Vận may tốt, nói không chừng chỉ cần mấy lần là có thể tìm được cửa vào đại trận, đồng thời phá vỡ đại trận tiến vào trong rừng bia. Vận may không tốt, công kích mất tầm vài ngày, cũng có thể tìm được cửa vào rừng bia.

Vòng kiểm tra thứ hai chính là đi xuyên qua rừng bia, vận may cũng là một yếu tố kiểm tra. Nếu như người có vận may kém, tiến vào rừng bia rồi, sợ cũng không thể ra ngoài được.

…

Lam Tiểu Bố không biết nhất cử nhất động của hắn đều có người quan sát được, nhưng hắn có thể đoán được.

Sau khi cải trang thành một tu sĩ Dục Thần bình thường, Lam Tiểu Bố bắt đầu quan sát địa hình xung quanh.

Nơi này là một vùng bình nguyên, vùng bình nguyên này mặc dù không có thần linh khí, nhưng sự sống dào dạt. Trừ việc có đủ các loại cỏ dại ra, còn có một số cây cối không cao lắm.

Thần niệm quét qua, nhưng hoàn toàn không tìm thấy rừng bia.

Lam Tiểu Bố không vội vàng chạy đi nơi khác tìm, hắn đang suy nghĩ, nếu vòng kiểm tra thứ hai là vượt qua rừng bia Bi Lâm Thần Vực được mô phỏng lại, vậy thì phải bắt đầu từ bên ngoài rừng bia. Nếu như phải chạy thêm một khoảng mới có thể tìm được rừng bia, vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Chuyện khó nhất khi xuyên qua rừng bia là gì? Chính là các loại đại trận tự nhiên. Sau khi tiến vào trong rừng bia, rất nhiều người cả đời cũng không thể nào ra ngoài được, cũng là vì đại trận tự nhiên bên trong đó quá nhiều. Trừ bị vây giết, Giảo Sát đại trận ra, còn có đủ loại huyễn trận tự nhiên khác.

Lam Tiểu Bố khẳng định cửa vào rừng bia cách hắn không xa, hắn muốn vào trong rừng bia, nhất định phải tìm được thần trận đang che đi cửa vào rừng bia.

Xem ra muốn lấy được hạng nhất trong vòng thứ hai này, tinh thông Trận Đạo sẽ có ưu thế.

Lam Tiểu Bố tìm một canh giờ, cũng không tìm được thần trận. Nơi này có khả năng đã bị người giám sát, thậm chí cả quy tắc cũng bị người ta nắm giữ, cho nên hắn không thể nào dùng Vũ Trụ Duy Mô được.

Nếu như Lam Tiểu Bố muốn che giấu trình độ trận đạo của mình, vậy thì chỉ có thể công kích. Ở chỗ này không ngừng công kích, chỉ cần đánh đến đại trận, công kích sẽ bị cản lại. Tìm được vị trí đại trận, tiếp tục công kích, là có thể phá được đại trận tiến vào rừng bia.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không định giấu diếm trình độ trận đạo của mình, bây giờ hắn chỉ là một thần trận sư cấp một mà thôi. Cho dù tốt hơn thần trận sư cấp một một chút, thì cũng là thần trận sư cấp một. Trận pháp nơi này hắn không thể nhìn ra, vậy thì ít nhất phải là cấp hai, thậm chí là thần trận cấp ba.

Cho dù là thần trận cấp hai hay thần trận cấp ba, tu sĩ thiên thần cảnh có thể dựa vào cách công kích không ngừng để tìm kiếm vị trí của đại trận. Nhưng đối với tu sĩ Dục Thần cảnh mà nói, vậy thì chưa chắc sẽ được.

Lam Tiểu Bố lấy một lá trận kỳ ra, bắt đầu bố trí trận pháp.

Thật sự là vì hắn không tìm ra được ở đây có thần trận gì, trừ chuyện thần trận ở nơi này có cấp độ vượt qua trình độ trận đạo của hắn, còn một khả năng nữa chính là chủ nhân của nơi này đã che đi một ít đạo tắc, hạn chế cảm giác của hắn.

Cho dù là che giấu như thế nào, một khi hắn bố trí trận pháp gặp phải trở ngại, vậy thì nơi đó nhất định chính là vị trí đại trận Ẩn Nặc đang che đi lối vào rừng bia.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không ngừng ném trận kỳ ra, Thích thống soái kinh ngạc hô lên, “Lam Tiểu Bố này lại là một thần trần sư cấp một sao? Thần trận sư tán tu, còn là Dục Thần cảnh, Đây đúng là chuyện lạ đầu tiên mà Thích KHai Thương ta mới gặp được.”

Thúc Vãng Tiêu cười ha ha, “Hắn chẳng những là thần trận sư cấp một, mà còn tìm được vị trí của Ẩn Nặc thần trận nữa.”

Lam Tiểu Bố quả thật đã tìm được vị trí của Ẩn Nặc Thần Trận, khi hắn bố trí KHông Gian Thần Trận không được, hắn đã biết được hắn tìm ra vị trí của thần trận kia rồi.

Đây không phải là Ẩn Nặc Thần Trận cấp ba, mà chỉ là một cái Ẩn Nặc Thần Trận cấp hai mà thôi. Loại Ẩn Nặc Thần Trận này, nếu như không có trận pháp trợ giúp, một tu sĩ Dục Thần cảnh bình thường cho dù có tìm mấy năm cũng chưa chắc có thể tìm được vị trí trận pháp.

Tu sĩ thiên thần cảnh có thể thử công kích ở những nơi khác nhau, đối mặt với công kích của tu sĩ thiên thần cảnh, chỉ cần đổi nơi công kích, vậy thì sẽ có lúc công kích khiến thần trận cấp hai hiện ra. Mà tu sĩ Dục Thần cảnh, cho dù người vừa hay đánh trúng Ẩn Nặc Thần Trận, cái thần trận này cũng chưa chắc sẽ hiện ra. Đây là vấn đề về lực độ công kích, lực độ công kích không đủ vậy thì đương nhiên sẽ không tìm thấy vị trí đại trận.

Thần trận cấp hai, Lam Tiểu Bố cảm thấy nếu như hắn dựa vào trận pháp, vậy thì qua một thời gian dài vẫn có thể tìm ra được cửa vào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không dùng trận pháp để phá vỡ cửa vào, mà hắn dựa vào cách dã man hơn, trực tiếp công kích.

Chương 1085 - Đi vào lại đi ra. (2)

Tìm được vị trí của thần trận, thần trận cấp hai Lam Tiểu Bố vẫn có thể đánh vỡ được, công kích liên tục là được.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã đánh vỡ được cái thần trận cấp hai này, xuất hiện trước mắt hắn là một vùng rừng bia.

Lam Tiểu Bố cảm thán, nếu như không biết đây là tuyển chọn, nói không chừng hắn đã nghĩ rằng mình đã quay lại bên ngoài Bi Lâm Thần Vực một lần nữa

KHắp nơi đều là bia đá liên miên, khiến người ta cảm thấy thật giống như đã đi đến một vùng rừng bia đá.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, nếu như dựa vào Trận Bàn May Mắn, hắn sẽ đi xuyên qua rừng bia này rất nhanh.

Nhưng Lam Tiểu Bố không định dùng Trận Bàn May Mắn, bảo vật đỉnh cấp có thể tìm đường, hắn dùng Trận Bàn May Mắn tìm kiếm đường ra, chẳng phải là đang nói cho người khác biết trên nguòi hắn có đồ tốt hay sao?

KHông thể dùng Trận Bàn May Mắn, vậy cũng chỉ có thể dựa vào năng lực của mình. Lam Tiểu Bố bắt đầu thử bố trí trận kỳ, sau đó lại thử vận chuyển Kim Ô Quyết.

…

Thichs Khai Thương thở dài, “Thật không ngờ, Lam Tiểu Bố này là người đầu tiên tiến vào rừng bia. Gia hỏa này có đầu óc, cũng từng lấy được một ít cơ duyên nhỏ, chỉ là không lấy được đồ tốt nào.”

Thúc Vãng Tiêu lại nói, “Khai Thương, ngươi nhìn lầm rồi. Lam Tiểu

Bố này có được cơ duyên không nhỏ đâu, ngươi có biết công pháp hắn tu luyện là gì không?”

“KHông biết, chẳng lẽ còn có lai lịch gì sao?” Thích Khai Thương khó hiểu hỏi một câu.

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, “Không sai,công pháp mà Lam Tiểu Bố này tu luyện tên là Kim Ô Quyết, trước đó ở vòng kiểm tra thứ nhất hắn đã dùng môn công pháp này. Môn công pháp này rất đáng gờm, ta đã từng nhìn thấy loại công pháp này. Đây là một môn công pháp Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn công pháp mà ta tu luyện.”

“Công pháp Thánh Nhân?” Tất cả mọi người trong phòng đều kinh sợ.

Công pháp Thánh Nhân, đây chính là bảo vật cao cấp nhất, đặc biệt là đối với tầng thứ như bọn hắn, đó chính là thứ mà người người hướng đến.

Nhìn thấy trong mắt mọi người hiện lên tia sáng chói, Thúc Vãng Tiêu lại hắt một chậu nước lạnh, “Mọi người không nên suy nghĩ nhiều, môn công pháp này có lấy cũng vô dụng.”

“Vì sao lại vậy?” La Y lập tức bật thốt lên.

Thúc Vãng Tiêu giải thích: “Ta nghe một vị cường giả nói, môn công phá này vốn là công pháp tu luyện của một Chuẩn Thánh Nhân đến từ vũ trụ Đại Hoang, hắn tên là Hồng Vân. Sau này Hồng Vân xảy ra chuyện, phần sau của môn công pháp này cũng không có. Một phần phía trước của môn công pháp này, trên người ta cũng có. Lam Tiểu Bố tu luyện Kim Ô Quyết, nhất định là hậu nhân của Hồng Vân. Ai, đại khái ta đã hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại nhất định phải có Đại Hoang Thần Giác rồi.

Đại Hoang Thần Giác vốn là của Đại Hoang Thần Đình, nghe nói là do một tu sĩ xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang thành lập nên. Lam Tiểu Bố muốn có Đại Hoang Thần Giác, có thể là muốn tìm phần tiếp theo của Kim Ô Quyết. Đáng tiếc, hắn nhất định phải thất vọng rồi."

Lam Tiểu Bố không biết rằng khi hắn dùng Kim Ô Quyết tìm kiếm đường đi trong rừng bia, đã bị Thúc Vãng Tiêu nhìn thấy được, thậm chí còn bổ não cho rằng hắn muốn có Đại Hoang Thần Giác vì để tìm kiếm Kim Ô Quyết.

Lam Tiểu Bố chỉ thử vận chuyển mấy chu thiên, sau đó lập tức dừng vận chuyển Kim Ô Quyết lại, dùng Kim Ô Quyết ở đây tuyệt đối không thể tìm được đường đi. Có lẽ Trường Sinh Quyết của hắn có thể dùng, nhưng mà hắn sẽ không vận hành Trường Sinh Quyết.

Không thể dựa vào Kim Ô Quyết, Lam Tiểu Bố chỉ có thể bố trí ba bốn thần trận, sau đó cũng từ bỏ suy nghĩ dùng thần trận để tìm kiếm lối ra.

Bình thường dùng thần trận tìm đường ra, cho dù hắn có thể tìm được, vậy thì cũng phải mất rất nhiều năm tháng. KHông chỉ như vậy, còn phải hao tốn một lượng lớn vật liệu. Huống hồ dựa vào mấy Tụ Linh Thần Trận mà Lam Tiểu Bố bố trí, tác dụng thần trận hắn bố trí ra cũng không lớn.

Lam Tiểu Bố thử dựa vào vận may của mình cẩn thận bước vài bước, sau khi hắn bước đến bước thứ sáu, một đạo nhận mang cùng vòng xoáy ập đến. Lực hút cường đại cuốn lấy thân thể, trong lòng Lam Tiểu Bố kinh hãi, hắn hầu như phải vận chuyển thần nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn, lúc mới mới có thể thoát khỏi nhận mang trong vòng xoáy kia.

Trải qua tai nạn lần này, Lam Tiểu Bố không còn dám tùy tiện thăm dò nữa, hắn đứng nguyên tại chỗ không tiếp tục đi nữa.. Nhưng chỉ qua nửa nén hương sau, một đạo sát ý đáng sợ từ sâu trong ý thức Lam Tiểu Bố truyền đến, Lam Tiểu Bố điên cuồng lùi lại.

Một khắc sau, mấy đạo trường mâu khóa chặt không gian đâm đến vị trí hắn vừa đứng lúc trước. Loại trường mâu này đến không gian cũng có thể khóa chặt lại, hoàn toàn không chừa không gian để người ta chạy trốn. Nếu như không phải hắn cảm nhận được sát cơ, trước khi không gian bị khóa lại mà bỏ chạy, vậy thì cho dù hắn không chết cũng bị trọng thương.

Cũng may hắn chỉ mới vừa tiến vào, chỉ mấy giây là hắn đã xông ra ngoài rừng bia.

KHó trách lúc trước Thúc Vãng Tiêu nói sẽ bị vẫn lạc một nửa, Lam Tiểu Bố cảm thấy, đây tuyệt đối không chỉ vẫn lạc một nửa. Vòng thứ hai đã vẫn lạc hơn một nửa, vậy vòng thứ ba sợ là sẽ vẫn lạc càng nhiều hơn.

Có lẽ không tìm được cửa vào rừng bia, đối với đông đảo người tham gia tuyển chọn mà nói, đó là chuyện may mắn.

Đứng ở bên ngoài rừng bia, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu. Cuộc tuyển chọn này hắn sẽ không bỏ qua, hắn nhất định phải nắm Đại Hoang Thần Giác ở trong tay, hơn nữa bây giờ có từ bỏ cũng không kịp nữa.

Ngoài việc dùng Trận Bàn May Mắn để vượt qua rừng bia này, hắn có còn cách nào khác nữa đây?

Chương 1086 - Thiên tài trong thiên tài.

Nếu như hắn có thể luyện chế ra một loại phù lục, loại phù lục này là Tham Lộ Phù…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng kích động, Tham Lộ Phù cũng được đó, đẳng cấp không quá cao, chỉ cần thần phù cấp một là được. Thần phù cấ một có thể dùng tiên tài và một ít thần tài để luyện chế, những thứ này trên người hắn đều có. Cái Tham Lộ Thần Phù này có thể dùng để thăm dò xem có trận pháp hay không, còn có chỗ nào có thần linh khí hay không, còn có các loại công kích ẩn nào hay không…

Trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã nghĩ đến mấy chục tinh huống dùng Tham Lộ Thần Phù để kiểm tra.

Lam Tiểu Bố cố gắng dựa vào nội dung trên quyển sách dạy phù lục bằng da kia thử nghiệm mấy lần, chỉ qua hai ngày rồi vẫn không có chút đầu mối nào.

Có nên dựa vào Vũ Trụ Duy Mô hay không? Vũ Trụ Duy Mô ở trong thức hải của hắn, hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn nhanh chóng gạt đi suy nghĩ này, thà rằng không lấy được thứ hạng, không cần đến Đại Hoang Thần Giác, cũng không được dùng Vũ Trụ Duy Mô ở nơi này.

Cho dù dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng mô hình kết cấu của loại phù lục này, khả năng bị phát hiện ra là rất thấp. Nhưng chỉ vẫn có một khả năng nhỏ nhoi, Lam Tiểu Bố cũng không muốn mạo hiểm.

Lam Tiểu Bố tiện tay đánh một cấm chế ngăn cách ngay tại đó, sau đó ném ra một đống vật liệu.

…

“Hắn định làm gì?” Sau khi Thích Khai Thương cảm thấy hứng thú với Lam Tiểu Bố, vẫn luôn chú ý đến Lam Tiểu Bố, giờ phút này Lam

Tiểu Bố lập cấm chế ra, còn lấy ra một đống vật liệu, hắn không nhịn được tò mò.

La Y nói, “Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như là lấy ra vật liệu để luyện phù.”

“Tiểu tử này còn biết luyện chế phù lục? Nhưng thứ hắn lấy ra phần lớn là tiên tài.” Thích Khai Thương trừng to mắt, thân thể mập mạp hơi run run.

Đừng nói là Thích Khai Thương, ngay cả Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu cũng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố. Một kẻ tán tu là thần trận sư cấp một đã khiến cho người ta kinh hãi rồi, nếu như còn có thể luyện chế ra được phù lục thần cấp, vậy thì đúng là quái thai.

Tán tu khác với đệ tử tông môn hay đời thứ hai thần đình, tán tu chính là một đại danh từ cực cực khổ khổ, muốn tài nguyên tu luyện không có tài nguyên tu luyện, muốn truyền thừa không có truyền thừa, thậm chí ngay cả thứ bảo vệ mạng nhỏ cũng không có.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đúng là bắt đầu luyện chế phù lục, Thích Khai Thương cười ha ha.

La Y nhìn Thích Khai Thương nói, “Có phải ngươi đã đoán dược hắn muốn dùng phù lục dò đường, cho nên cảm thấy buồn cười hay không?”

Thích Khai Thương gật đầu, “Không sai, ta quả thật cảm thấy hơi buồn cười. Càng buồn cười hơn là, tiểu tử này còn làm y như thật mà đánh cấm chế ngăn cách lên. Nhưng lại không biết rằng cấm chế của hắn ở nơi này không dùng được, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn, thậm chí có thể cảm nhận được một chu thiên hành công.”

Lam Tiểu Bố muốn thử nghiệm cái Tham Lộ Thần Phù này, cho nên mới đánh cấm chế ngăn cách lên. Dù sao thì hắn cũng không có ý định sử dụng Vũ Trụ Duy Mô, cho dù có người nhìn thấy hắn luyện chế phù lục, vậy thì cũng chẳng sao cả.

Tán tu biết luyện phù, còn biết bày trận không bình thường sao? Ít thì ít một chút, nhưng cũng xem như bình thường đi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng luyện chế ra lá phù lục thứ nhất , cho dù Lam Tiểu Bố đã dung hợp rất nhiều công năng, nhưng đáng tiếc sau khi luyện chế ra chỉ có thể tìm kiếm thần linh khí, cũng xem như là một vật phẩm thất bại.

Lam Tiểu Bố vừa thử nghiệm, vừa tiếp tục luyện chế lá thứ hai, lá thứ ba…

Hắn đã từng có kinh nghiệm khi thử nghiệm Trường Sinh Quyết, cộng thêm trên người hắn còn có một quyển sách phù lục bằng da, khi Lam Tiểu Bố không ngừng thử nghiệm, lý giải của hắn về Tham Lộ Thần Phù này càng lúc càng cao.

“Lam Tiểu Bố này thật không đơn giản.” Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu cũng cảm thấy hứng thú về Lam Tiểu Bố, nhìn thấy Lam Tiểu Bố luyện phù vô cùng nhuần nhuyên, một lá rồi tiếp một lá, hắn không nhịn được mà cảm thán.

“Hoàn toàn chính xác, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ đột phá lên thần phù sư cấp một, qua một khoảng thời gian nữa, có lẽ hắn đã có thể luyện chế ra thần phù cấp hai. Đây là một thiên tài, hơn nữa cách luyện chế phù lục của hắn hình như cũng khác với cách luyện chế phù lục bình thường. Đáng tiếc là, hỏa diễm hắn dùng hơi kém, chỉ là hỏa diễm của bản thân Dục Thần.” La Y cũng không nhịn được nói.

Thúc Vãng Tiêu nói, “Ta nghĩ chắc hắn đã có thể luyện chế ra thần phù cấp hai rồi, sở dĩ luyện chế ra đều là thần phù cấp một, đó là vì phần lớn vật liệu luyện phù của hắn đều là vật liệu Tiên cấp, chỉ có một số ít thần tài. Nếu như toàn bộ đều là thần tài, vậy thì hắn đã là một thần phù sư cấp hai rồi.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hoàn toàn đắm chìm vào trong việc luyện phù, sau khi luyện chế đến lá phù lục thứ hai ngàn chín trăm hai mươi mốt, hắn đột nhiên cảm thấy phương hướng của mình đã bị sai.

Loại phù lục này khác với Thần Thông Phù, Thần Thông Phù chỉ cần dung hợp cảm ngộ thần thông và đạo vận thần thông của hắn là được.

Loại Tham Lộ Thần Phù này, mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng cần tương đối nhiều đạo vận, nguyên nhân chủ yếu mà hắn thất bại chính là khi dung hợp những đạo vận này vào nhau sẽ nảy sinh xung đột. Chỉ là vì sao hắn nhất định phải tìm cách dung hợp đạo vận. Phù Đạo cũng là một loại đại đạo, nếu như hắn tập trung các loại đạo tắc vào một lá phù lục, chẳng phải là thành công rồi sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ xong là làm, hắn bắt đầu tập hợp đủ loại đạo tắc lên một lá phù lục. Tìm kiếm trận pháp thì cần đạo tắc khởi nguyên trận đạo, tìm kiếm thần linh khí thì cần đạo tắc thần nguyên, kiểm tra không gian cần đạo tắc không gian…

Chương 1087 - Thiên tài trong thiên tài. (2)

Từ trên màn hình giám sát nhìn thấy hành động của Lam Tiểu Bố, Thúc Vãng Tiêu thở dài, “Lam Tiểu Bố quả thật là một thiên tài, đáng tiếc hắn sẽ không thành công.”

“Vì sao?” Thích Khai Thương nghe không hiểu lời Thúc Vãng Tiêu nói có ý gì.

Thúc Vãng Tiêu lắc đầu, không trả lời. Hắn hiểu rõ ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, quả thật là muốn luyện chế ra Tham Lộ Thần Phù. Với suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, cộng thêm phương pháp luyện phù này, theo lý mà nói thì chắc có thể thành công.

Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố lại không rõ ràng, một lá phù lục mà muốn dung hợp nhiều công năng, vậy thì hoàn toàn không thể dung hợp đạo vận được, mà nhất định phải dung hợp đạo tắc. Lam Tiểu Bố chỉ mới là cảnh giới Dục Thần, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ hiểu được đạo lý này.

Lùi lại một bước mà nói, cho dù Lam Tiểu Bố có hiểu ra được đạo lý này, hắn cũng sẽ không thành công. Bởi vì đây là thế giới của hắn, trong thế giới này quy tắc không hoàn thiện, Lam Tiểu Bố dùng những cảm ngộ về Phù đạo ở bên ngoài của hắn, luyện chế phù lục ở trong này, có thể thành công mới là chuyện lạ.

“Ha ha, hắn ở chỗ này luyện phù đã mấy ngày rồi, có vài người thậm chí đã sắp ra khỏi rừng bia rồi. Gia hỏa này là người đầu tiên tiến vào rừng bia, nói không chừng sẽ là người sau cùng, thậm chí còn vứt bỏ mạng nhỏ ở đây.” La Y cười ha ha nói.

“Bành!” Lam Tiểu Bố nhìn lá phù lục bị nát đi trong tay hắn, khẽ nhíu mày.

Đây là có chuyện gì? Hắn khẳng định dựa theo đạo tắc là có thể dung hợp được, nhưng vì sao vừa rồi hắn dung hợp lại bị thất bại?

Cẩn thận suy nghĩ lại trình tự lúc nãy, Lam Tiểu Bố xác định mình không hề làm sai.

Lại lấy một phần vật liệu khác ra, khi Lam Tiểu Bố đang định tiếp tục luyện chế Tham Lộ Thần Phù, đột nhiên giật mình. Không đúng, cảm ngộ của hắn không có vấn đề gì, luyện chế cũng không có vấn đề gì. Có vấn đề chính là quy tắc thiên địa của nơi này không thích hợp, quy tắc thiên địa của nơi này bị khiếm khuyết, nếu như hắn dựa vào quy tắc ở bên ngoài mà luyện chế, đây chẳng phải là tự tìm đường khổ sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây thì trực tiếp lấy ra một đống thần tinh ra định vận chuyển Kiim Ô Quyết, hắn muốn thông qua biện pháp tu luyện để tìm hiểu xem quy tắc ở trong này khiếm khuyết đến mức độ nào.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã phải bỏ đi suy nghĩ này của mình một lần nữa, thậm chí hắn còn muốn chửi ầm lên. Vừa rồi nếu như hắn định dùng cách tu luyện để nắm bắt và cảm ngộ được quy tắc thiên địa ở nơi này, vậy thì tuyệt đối sẽ bị bắt đi giải phẫu. Một tu sĩ Dục Thần cảnh nho nhỏ, lại có đẳng cấp có thể nắm bắt được quy tắc thiên địa ở nơi này?

Chỉ cần không ngừng ép hỏi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị lộ Vũ Trụ Duy Mô. Bởi vì không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không thể nào nắm bắt được cấp độ quy tắc thiên địa ở nơi này.

Chẳng lẽ không còn cách nào sao? Lam Tiểu Bố vuốt vuốt tóc của mình.

Sau đó hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra, hận không thể đập cho mình một cái, đúng là đần mà. Ở bên trong một thế giới không có quy tắc hoàn chỉnh, luyện phù còn yêu cầu quy tắc hoàn mỹ gì chứ? Hắn thậm chí không cần quản đến quy tắc gì cả, chỉ cần có công dụng là được rồi. Đạo tắc của phù lục càng dơn giản càng tốt, bởi vì quy tắc phù lục một khi quá hoàn chỉnh phức tạp, đương nhiên là sẽ sụp đổ.

Lam Tiểu Bố lại bắt đầu luyện chế phù lục mới, lần này hắn không còn muốn tốt còn tốt hơn nữa. Mặc kệ là đạo tắc gì, chỉ cần khắc một đạo, có thể mô phỏng là được rồi.

Quả nhiên, khi Lam Tiểu Bố luyện chế ra được một lá Tham Lộ Thần Phù, đã hoàn mỹ phù hợp với yêu cầu của hắn. Loại Tham Lộ Thần Phù này, cũng chỉ có thể sử dụng ở nơi này mà thôi, một khi ra ngoài sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Có lá Tham Lộ Thần Phù đầu tiên, sau đó tốc độ của Lam Tiểu Bố càng lúc càng nhanh. Vật liệu hắn luyện chế phù lục trên cơ bản đều là tiên tài cộng thêm một phần thần tài, nếu không thì vật liệu của hắn cũng không đủ.

“A, hắn thành công không?” Thích Khai Thương nhìn thấy Lam Tiểu Bố luyện chế ra một lá rồi thêm một lá phù lục nữa, nhanh chóng chất thành một đống, không nhịn được hỏi.

Thúc Vãng Tiêu cũng nhíu mày, hắn biết Lam Tiểu Bố đang luyện chế Tham Lộ Thần Phù, nhưng lại không biết Lam Tiểu Bố đã thử dung hợp đạo vận và đạo tắc, hơn nữa đều thất bại. Mặc dù đang ở trong thế giới của hắn, nhưng hắn cũng không thể dùng thần niệm trực tiếp nhìn trộm quá trình lưu chuyển đạo vận khi Lam Tiểu Bố luyện chế phù.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng lên. Thời gian ba ngày, hắn đã luyện chế ra được hơn một ngàn lá Tham Lộ Thần Phù. Bây giờ cho hắn vật liệu, thậm chí hắn chỉ cần một phút là có thể luyện chế ra một lá.

Có thể vào trong rồi.

Lam Tiểu Bố cầm theo một đống Tham Lộ Thần Phù lần nữa tiến vào trong rừng bia.

KHi kích phát lá Tham Lộ Thần Phù đầu tiên, một khắc sau, một luồng sáng uốn lượn màu trắng nhàn nhạt xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn biết thứ này biểu hiện cho việc từ nơi này đến đó có thần linh khí nhàn nhạt mà không có trận pháp, cũng không có cơ quan công kích ẩn, không gian cũng an toàn.

Nhìn Lam Tiểu Bố chỉ mới dùng một lá phù lục đã có một con đường màu trắng nhạt xuất hiện, ngay cả Thích Khai Thương cũng không nhịn được nói, “Gia hỏa này thật sự là một thiên tài mà. Nếu như sinh cùng thời đại với ta, đó chính là bất hạnh của Thích Khai Thương ta.”

Hai mắt Thúc Vãng Tiêu sáng lên, hắn tựa như đã nhìn thấy được tương lai của Quy Hành Thần Đình. Hắn cảm thấy trước đó hắn đã xem thường Lam Tiểu Bố rồi, Lam Tiểu Bố không phải là thiên tài, mà là thiên tài trong thiên tài. Một kẻ tán tu, lại có thể làm được đến mức này, quả thực khiến người ta không nhịn được mà than thở. Hắn thật muốn biết, khi Lam Tiểu Bố đến vòng kiểm tra thứ ba, làm thế nào để thông qua vòng loạn đấu kia. Trong vòng thứ ba, Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ dục thần cảnh, ngay cả chút tư cách cạnh tranh cũng không có.

Chương 1088 - Báo thù không cách đêm.

Có Tham Lộ Thần Phù, con đường tiếp theo đối với Lam Tiểu Bố mà nói đơn giản hơn rất nhiều. Rừng bia bên ngoài Bi Lâm Thần Vực chân chính Lam Tiểu Bố cũng đã từng đi qua, hắn cũng biết Tham Lộ Thần Phù này của mình chỉ có thể dùng ở lần này mà thôi, muốn dùng ở rừng bia kia, nhất định là không được.

Vòng kiểm tra ở rừng bia này, những trận pháp ẩn kia tối đa cũng chỉ là thần trận cấp hai mà thôi, mà trong rừng bia thật sự kia, thậm chí còn có thần trận cấp chín tự nhiên. Theo lý thuyết mà nói, bất cứ Tham Lộ Thần Phù nào đều không dùng được. Trừ khi ngươi là một Phù Đế cấp chín, có thể luyện chế ta Tham Lộ Thần Phù cao cấp nhất thần giới.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã đi được gần trăm dặm. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chính là ném phù lục ra, sau đó dựa theo tuyến đường phù lục vẽ ra mà đi. Mặc dù phù lục cũng có vài lần nhầm lẫn, nhưng phần lớn đều là cơ quan nhỏ, hoàn toàn không thể nào uy hiếp đến sự an toàn của Lam Tiểu Bố.

Đây chỉ mới là mô phỏng lại hoàn cảnh rừng bia bên ngoài, Lam Tiểu Bố đoán chắc là đã sắp ra khỏi rừng bia rồi.

Nhìn trên người mình còn mấy trăm lá Tham Lộ Thần Phù, Lam Tiểu Bố đoán chắc đủ dùng.

Lam Tiểu Bố lại lấy một lá Tham Lộ Thần Phù khác ra, lúc định ném ra ngoài như lúc trước, đột nhiên cảm nhận được không gian dao động.

Có người dựa vào cách công kích để tìm đường ra? Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã xác định được, quả thật là có người đang dùng cách công kích để tìm kiếm đường ra. Người làm theo cách này, tuyệt đối là cường giả thần quân.

Lam Tiểu Bố lập tức dùng Ẩn Thân Thuật che mình đi, hắn không thả thần niệm của mình ra, đánh giá người này chắc hẳn là một trong hai người đã hạ ấn ký thần niệm lên người mình.

Trên người hắn có hai đạo ấn ký thần niệm, mà hai ấn ký thần niệm này đều do thần quân hạ. Mà thần quân tham gia vào lần tuyển chọn này chỉ có hai người mà thôi.

Nếu tìm được người đã hạ ấn ký thần niệm lên người mình, Lam Tiểu Bố không ra tay xử lý đối phương, thế thì thật có lỗi với bản thân.

Chỉ là tu vi của hắn thật sự quá kém, nếu như đối phương là một tu sĩ thiên thần cảnh, hắn có thể dựa vào việc đánh lén mà xử lý đối phương. Nhưng một cường giả thần quân, hắn muốn xử lý đối phương…

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn xung quanh rừng bia, muốn xử lý một thần quân, cũng không phải là không thể được, chỉ cần hắn có thể dựa vào đống lớn thần trận trong rừng bia này một cách hoàn mỹ. Thần trận trong rừng bia này phần lớn đều là cấp hai, có một ít là cấp một và cấp ba. Nếu như may mắn tìm được một thần trận cấp ba, vậy thì cơ hội xử lý được đối phương sẽ lớn hơn.

Tên thần quân kia sẽ không lãng phí sức lực, cho nên thần niệm của hắn sẽ chỉ quanh quẩn trong phạm vi di chuyển của mình.

Nhìn thấy tên thần quân kia còn đang dốc lòng công kích thăm dò đường đi, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy ra một lá Tham Lộ Thần Phù, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước thần quân kia vài dặm.

Nhìn xung quanh rừng bia một chút, Lam Tiểu Bố quyết định bố trí mai phục ở đây.

Lựa chọn xong vị trí, Lam Tiểu Bố lấy ra Tham Lộ Thần Phù bắt đầu dò đường. Hắn bố trí trên con đường đi này một cái KHốn Sát thần trận, chỉ là hướng xông đến trận pháp này có bố trí một cái Chuyển Di Thần trần. Chỉ cần công kích đến nơi nguy hiểm, Chuyển Di Thần Trận sẽ tự động chuyển công kích đó vào chỗ Khốn Sát Thần Trận kia, cho thấy vị trí đi đến bẫy rập là an toàn, lừa đối phương đến đó.

Đương nhiên, cách này chỉ có thể đối phó với tu sĩ tầm thường, nếu như thần quân kia cũng là thần trận sư cấp một, vậy khả năng thành công của kế hoạch lần này sẽ giảm xuống rất nhiều. Nếu như thần quân kia là một thần trận sư cấp hai, vậy thì kế hoạch của hắn chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán, đối phương tuyệt đối không thể nào là thần trận sư cấp hai được. Nếu như đối phương là một thần trận sư cấp hai, vậy thì sao có thể dựa vào phương pháp ngu ngốc như thế này mà dò đường được chứ?

…

“Hắn đang làm gì thế?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng tại chỗ không ngừng chơi đùa, còn bố trí trận pháp. Thích Khai Thương không nhịn được nỏi.

La Y cười ha ha, “Cái này mà còn không nhìn ra được sao? Hắn nhìn thấy tên thần quân đã hạ ấn ký thần niệm trên người hắn, cho nên ở đó bố trí mai phục chuẩn bị đánh lén tên thần quân kia? Đây là đang chơi với lửa mà, muốn chết hay sao?”

“Tâm cảnh như vậy có phải hơi yếu rồi không? Người ta vừa mới hạ ấn ký thần niệm trên người mình, hắn đã không nhịn được mà trả thù, hơn nữa còn là trong tình cảnh thực lực của mình không bằng. Tâm cảnh như vậy, rất khó trưởng thành.” Lần này người nói chuyện chính là Tuyên Phủ trước đó vẫn chưa từng tham gia nói chuyện. Hắn cũng là thế giới thần, cũng là một trong những thủ hạ đắc lực của Thúc Vãng Tiêu.

Thích Khai Thương lập tức phản bác, “Đây mà gọi là tâm cảnh yếu sao? Nếu như chọc đến Thích Khai Thương ta, ta cũng muốn trả thù như vậy. Ta cũng thích báo thù không cách đêm, tiểu tử này đã để cách đến mấy đêm rồi.”

Tuyên Phủ từ tốn nói, “Ngươi cảm thấy một cái rừng bia đầy bẫy rập, là có thể đánh lén được một thần quân sơ kỳ?”

Thích Khai Thương sửng sốt, lần này hắn không phản bác gì, trong rừng bia kia là một cái bẫy, cho dù là Khốn Thần Trận cấp ba, cũng không thể xử lý được một thần quân sơ kỳ, nhiều nhất chỉ có thể khiến thần quân trọng thương mà thôi.

…

Lam Tiểu Bố đã từng chứng kiến thực lực của thần quân, sao có thể không biết chỉ một cái Khốn Sát Thần Trận cấp ba thì không thể nào xử lý được một thần quân? Sau khi hắn bố trí xong cái bẫy rập thứ nhất, suy đoán sau khi tên thần quân kia bị hắn dẫn vào bẫy rồi thì sẽ chạy đi từ hướng nào.

Chương 1089 - Báo thù không cách đêm. (2)

Sau đó hắn đến chỗ mà đối phương có thể chạy đi kia, lấy ra Tham Lộ Thần Phù bắt đầu dò đường, tiếp tục bố trí trên con đường an toàn kia Giảo Sát Thần TRận. KHiến cho đối phương lần thứ hai phán đoán sai lầm, tránh đi nơi có Giảo Sát Thần Trận, tiến vào bẫy rập tiếp theo.

Sau khi tên thần quân kia xông vào bẫy rập thứ nhất, nhất định sẽ bị thương nhẹ, sau đó sẽ bị hắn dẫn vào cạm bẫy thứ hai. Cứ một đường như vậy, Lam Tiểu Bố không tin không thể khiến đối phương bị trọng thương. Chỉ cần đối phương bị trọng thương, hắn sẽ mai phục ở cạnh cái khốn trận nào đó, sau đó dùng tiền đập chết đối phương.

Sau khi bố trí xong cái bẫy rập thứ ba, lúc chuẩn bị bố trí cái bẫy rập thứ tư thì Lam Tiểu Bố có chút do dự. Nếu như là hắn, phát hiện ra ba lần liêntiếp mình tìm đường đều không đúng, có còn tiếp tục đi như thế nữa hay không?

Phạm vi tâm lý của người bình thường đều là ba. Không phải nói là hết lần này đến lần khác sao? Cho nên nhịn đến lần thứ ba sẽ không nhịn nữa.

Đáp án là khẳng định, nếu như hắn liên tục dựa vào cách công kích để tìm con đường an toàn, kết quả con đường an toàn này đều có vấn đề, vậy lần thứ tư hắn nhất định sẽ đi đến nơi không an toàn kia. Nếu như hắn lại làm giống như trước đó mà bố trí trận pháp, vậy đối phương từ trước đến giờ đều không đi vào con đường an toàn, đây chẳng phải là vừa hay đi đúng đường rồi sao?

Bởi vì hắn bố trí tại con dường đi an toàn kia là một Khốn Sát Thần Trận cấp một, đối với một thần quân mà nói, đúng là không có gì cả.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Lam Tiểu Bố chính là dùng Bình Tế Thần Trận che con đường an toàn đi, nếu như vậy, cho dù đối phương có chọn đi hướng nào, cũng sẽ bỏ qua con đường an toàn, sau đó tiến vào bẫy rập trong rừng bia.

Nhưng mà làm như vậy cũng có vấn đề, thứ nhất trình độ trận pháp của hắn có thể che được con đường an toàn mà không bị đối phương phá vỡ hay không? Thứ hai, cho dù hắn có thành công, vậy hướng mà đối phương đi cũng chưa chắc là phương hướng mà hắn muốn.

Sau khi do dự một chút, Lam Tiểu Bố quyết định làm ngược lại ý định ban đầu, hắn bố trí một cái Chuyển Di Thần Trận ở trên con đường an toàn, cái Chuyển Di Thần Trận này sẽ chuyển hết toàn bộ công kích đến nơi có trận địa cơ quan. Đối phương bị thất bại ba lần liên tiếp, nói không chừng lần này sẽ chọn cách ngược lại. Nếu như đối phương vẫn đầu sắt như cũ, một mực chọn phương hướng an toàn mà đi, vậy thì hắn sẽ từ bỏ lần đánh lén này.

Sau khi bố trí trận pháp xong, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy có chút khó chịu. Qua mấy giây sau, hắn dứt khoát dỡ bỏ hết toàn bộ trận pháp, sau đó bố trí một cái Ẩn Nặc Thần Trận cho mình. Đứng chờ ở đó.

Nếu đối phương liên tục đoán sai ba lần, lần thứ tư hắn sẽ không bố trí bất cứ trận pháp nào, có lẽ đối phương cũng sẽ đi theo con đường đúng. Cho nên lần thứ tư, hắn không cần làm gì cả, chỉ cần thử vận may là được rồi. Nếu như đối phương đi theo con đường đúng, vậy mệnh của thần quân này còn chưa đến đường cùng. Nếu như đối phương đi sai đường, vậy hắn sẽ ra tay.

…

“Tiểu tử giỏi, vậy mà bố trí liên tiếp ra nhiều bẫy rập như vậy, tên thần quân kia chắc hẳn sẽ bị chọc giận đến khóc.” Thích Khai Thương cũng đã nhìn ra sách lược của Lam Tiểu Bố.

“A, xảy ra chuyện gì thế? Đến khi bố trí cái bẫy rập thứ tư, sao hắn lại thu hồi hết những trận pháp này lại vậy? Còn trốn ở một bên?” Thích Khai Thương nhìn thấy hành động của Lam Tiểu Bố, vô cùng kinh ngạc.

Cho dù cảm thấy ba cái bẫy rập kia là có thể xử lý được một thần quân, vậy thì cũng nên trốn ở chỗ bẫy rập thứ ba xử ý đối phương chứ.

Tuyên Phủ cười ha ha một tiếng: “Tiểu tử này cho rằng hắn có thể nắm rõ lòng người, cho nên lần thứ tư cho rằng tên thần quân kia sẽ chủ động đi về phía có bẫy rập, đáng tiếc cơ hội của hắn nhiều nhất chỉ có năm phần mà thôi.”

“Vậy thì có liên quan gì sao? Nếu như hắn thất bại, bản thân hắn có Ẩn Nặc Thần Trận che giấu, nhiều nhất là có thể tránh được đòn đánh của tên thần quân kia thôi.” Thích Khai Thương nói.

…

Hoắc Chước thở ra một hơi, mặc dù cái rừng bia này có nhiều bẫy rập, nhưng mà đối với một thần quân như hắn mà nói, thật sự không có gì uy hiếp cả. Hắn dùng cách ngu ngốc nhất, cũng đã đi được đến nơi này. Hắn thấy, cứ làm như thế này, qua nửa ngày nữa, hắn có thể vượt qua được cái rừng bia này.

Điều duy nhất khiến hắn không thoải mái chính là không tìm được tên sâu kiến Lam Tiểu Bố kia. Trên người Lam Tiểu Bố có ấn ký thần niệm của hắn, vậy mà hắn không thể cảm ứng được. Hắn đoán có lẽ là do khu vực kiểm tra này có vấn đề, mới khiến hắn không cảm nhận được ấn ký thần niệm.

Mặc kệ, đầu tiên cứ vượt qua vòng thứ hai này rồi nói tiếp, nếu như có thể chặn dược Lam Tiểu Bố ở vòng thứ ba, vậy cũng có thể báo thù được cho Hương Hương. Trong mắt hắn, Lam Tiểu Bố chính là một người đã chết.

Trường mâu Lang Nha trong tay đánh ra, không gian xung quanh lập tức xuất hiện gợn sóng dao động, một phần nhận mang xuyên qua. Sau đó hắn lại đánh một phương hướng khác, cũng không có dấu hiệu trận pháp dao động, ngược lại là dao động trận pháp ở chỗ gần đó thì càng rõ ràng hơn.

Hoắc Chước không chút do dự chọn chạy theo một phương hướng khác, với kinh nghiệm của hắn, hướng hắn chọn nhất định là phương hướng chính xác.

“Phốc!” Cả người Hoắc Chước còn chưa chạm xuống đất, từng đạo nhận mang đã bắn đến. Cho dù Hoắc Chước có tránh né kịp thời, đạo nhận mang này vẫn cắt qua bắp đùi của hắn.

KHông đợi Hoắc Chước rơi xuống đất, từng đạo vòng xoáy giảo sát bao trùm đến, Hoắc Chước kinh hãi, sao hắn lại không biết mình đã chọn sai phương hướng. Lấy pháp bảo phòng ngự ra, cả người liều mạng xông ra ngoài.

Chương 1090 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi.

Từng luồng vòng xoáy giảo sát ập đến, đảo mắt trên người Hoắc Chước đã bê bết máu.

Hoắc Chước hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người mình, hắn biết rõ một khi mình bị vòng xoáy giảo sát kia cuốn đi, cho dù hắn có là Thần Quân thì cũng chết chắc.

Phốc! Một đạo KHông Gian Thứ xẹt ngang qua đan điền của Hoắc Chước, Hoắc Chước cảm thấy thần nguyên của mình đột nhiên bị ngưng trệ, nhưng hắn lại thở phào một hơi. Liều mạng mà bị thương lần này, hắn cuối cùng cũng thoát được cái vòng xoáy giảo sát kia, đến được vị trí an toàn.

Hoắc Chước không dám dừng lại tại chỗ quá lâu, bởi vì vòng xoáy giảo sát đằng sau sẽ nhanh chóng quét đến nơi hắn đang đứng, cuốn hắn vào trong một lần nữa. Hoắc Chước vội vã đánh ra mấy đạo quyền phong, sau khi xác định nơi có Ẩn Nặc Sát Trận rồi, hắn nhanh chóng xông về phía mà hắn xác định là an toàn.

Còn chưa bước đi được mấy trượng, Hoắc Chước đã cảm thấy da đầu tê dại, hắn đã cảm nhận được một luồng hơi thở tử vong, lúc này làm sao Hoắc Chước lại không biết hắn lại chọn sai phương hướng rồi?

Oanh! Từng tảng đá to lớn đập xuống, Hoắc Chước khẳng định đây là huyễn trận. HUyễn trận không có nghĩa là những tảng đá này không tồn tại, bởi vì những cự thạch này có vài cái là giả, vài cái là thật. Một khi hắn bị tảng đá đập trúng, vậy thì cho dù hắn không chết cũng sẽ bị mất đi nửa cái mạng nhỏ.

Giờ phút này, trường mâu Lang Nha trong tay Hoắc Chước hầu như chỉ còn là hư ảnh, cho dù là tảng đá thật hay giả, tất cả đều bị hắn đánh bay.

Đá càng ngày càng nhiều, hơn nữa cường độ càng lúc càng lớn. Cả người Hoắc Chước quay vòng trong hư không, giờ phút này hắn chỉ hy vọng trong không gian này không tồn tại sát cơ, nếu không thì hôm nay hắn phải viết di chúc ở đây rồi.

May mà Hoắc Chước đã có thể thở phào một hơi, vận may hắn không tệ, trên không trung bình yên vô sự, hắn đã tìm được phương hướng chính xác để ra ngoài.

Bành! Một cục đá to lớn đập vào đầu gối Hoắc Chước, tiếng xương cốt gãy nứt ê răng vang lên, Hoắc Chước không quan tâm, lần thứ hai xông ra khỏi Lạc Thạch Thần Trận.

Thở dài, Hoắc Chước thở ra một hơi. Hắn biết mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, bởi vì hắn đã phát động Lạc Thạch Thần Trận, nếu ở lại chỗ cũ, chẳng mấy chốc nữa cái Lạc Thạch Thần Trận này sẽ bao phủ khu vực này lại.

Mặc dù biết mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng

Hoắc Chước vẫn phải dò đường trước. Lần này hắn cực kỳ cẩn thận, sau khi công kích liên tiếp mấy lần, xác định mình không tính toán sai, lúc này mới nhào về phía mà mình cho rằng là an toàn.

KHiến Hoắc Chước muốn sụp đổ là, khi hắn bổ nhào ra ngoài theo phương hướng kia lại bị sát trận bao lấy một lần nữa, lần này còn là Giảo Sát Trận.

Cũng may đây chỉ là một cái Giảo Sát Thần Trận cấp hai, nếu như vừa mới bắt đầu đã gặp phải loại Giảo Sát Thần Trận cấp hai này, Hoắc Chước có lòng tin chắc chắn có thể thoát ra được. Nhưng bây giờ hắn đã bị thương, thần nguyên vận chuyển không thông thuận, không chỉ như vậy, một cái chân của hắn đã bị đứt gãy hoàn toàn, thậm chí còn không có thời gian để chữa thương.

Lại từng đạo vòng xoáy giảo sát ập đến, Hoắc Chước suýt chút nữa chửi ầm lên. Hắn khẳng định đây không phải là kiểm tra, mà là đang muốn lấy mạng của hắn. Giờ phút này, hắn hoài nghi lần kiểm tra này chính là một âm mưu, tất cả những người tham gia tuyển chọn sẽ đều mất mạng trong lần kiểm tra này.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, Hoắc Chước cũng biết mình nhất định phải nhanh chóng xông ra khỏi cái Giảo Sát Thần Trận này.

Thần nguyên trong cơ thể Hoắc Chước vận chuyển đến mức cực hạn, thần niệm cũng mở rộng đến mức lớn nhất. Hắn ném một cái khiên tròn trong tay ra, cái khiên tròn liên tục ngăn cản từng đạo nhận mang giảo sát. Hoắc Chước lại nhân chút thời gian này mà điên cuồng độn ra ngoài.

Nhìn thấy sắp xông ra ngoài phạm vi Giảo Sát Thần Trận rồi, một đạo nhận mang không gian đột nhiên xuất hiện, Hoắc Chước biết rõ nếu như hắn muốn tránh thoát được đạo nhận mang không gian này, vậy những gì hắn đã làm trước đó sẽ trở nên công cốc. Hoắc Chước cắn răng một cái, hắn không quan tâm đến đạo nhận mang không gian này, cả người vẫn điên cuồng xông ra bên ngoài.

Phốc! Nhận mang không gian xẹt qua cái chân còn lại của Hoắc Chước, trực tiếp chắt đứt chân Hoắc Chước. Thần niệm Hoắc Chước cuốn một cái, kịp thời bắt lấy cái chân kia vào tay, không để cho Giảo Sát Thần Trận xoắn nát nó.

Trả giá một cái chân, cuối cùng Hoắc Chước cũng thoát ra khỏi Giảo Sát Thần Trận.

Thở ra một hơi, Hoắc Chước nối cái chân bị chặt đứt lại.

Giờ phút này, đạo vận của hắn hỗn loạn, hơi thở bất ổn, mặc dù không tính là bị trọng thương trí mạng, nhưng cũng chắc chắn đã bị thương nặng rồi.

Bây giờ thần nguyên của hắn vận chuyển không thông thuận, hai chân đều có vấn đề. Một chân đã bị gãy nát, trên người hắn không có đan dược nào có thể hoàn toàn trị lành cái chân bị gãy xương này. Một cái chân khác thì vừa mới nối lại, vẫn trong trạng thái bị thương.

Lại nuốt thêm hai viên đan dược nữa, Hoắc Chước nhìn rừng bia liên miên không có tận cùng ơ rphía trước lần này hắn quyết định không vội vàng lựa chọn phương hướng nữa.

Trường mâu Lang Nha đánh ra, tựa như không có phản ứng gì cả, theo như kinh nghiệm trước đó, đó chính là phương hướng chính xác. Nhưng Hoắc Chước đã phán đoán như vậy sai ba lần rồi, hắn không hy vọng lần này lại sai nữa. Cho nên Hoắc Chước lại đánh tiếp về hai phía khác.

Trong không gian truyền đến dao động, theo kinh nghiệm lúc trước của hắn, vùng không gian có dao động kia chính là nơi có bẫy rập. Nhưng trước đó hắn cũng phá đoán như vậy rồi sai liên tiếp ba lần, lần này nếu như hắn lại lạc vào cạm bẫy của rừng bia thì làm sao bây giờ?

Hoắc Chước do dự một lúc lâu, đến khi cái Giảo Sát Thần Trận kia sắp khuếch tán đến vị trí của hắn, hắn mới lựa chọn tiến về hướng có không gian dao động. Nếu ba lần trước đó đều lựa chọn sai, nói không chừng phương pháp phán đoán quãng đường sau sẽ khác biệt với lúc đầu thì sao?

Chương 1091 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi. (2)

Nhưng mà cho dù có chọn đi về phía có không gian dao động, Hoắc Chước cũng không giống như trước đó, trực tiếp bổ nhào về phía trước. Nếu như vô tình gặp phải bẫy rập, hắn có thể nhanh chóng lui ra ngoài.

Sau khi đi được mấy bước, Hoắc Chước lập tức ngừng lại, hắn mơ hồ cảm thấy có ai đó đang theo dõi hắn.

Lam Tiểu Bố ở trong Ẩn nặc Thần Trận nhìn thấy Hoắc Chước quả thật làm theo suy đoán lúc trước của hắn, lựa chọn đi tới nơi có bẫy rập. Bất cứ chuyện gì cũng sẽ không phạm sai lầm liên tiếp ba lần. Hoắc Chước cũng giống như vậy, lần thứ tư này hắn lựa chọn đi vào nơi có bẫy rập chân chính. Với tốc độ của Hoắc Chước, cho dù có kích phát trận pháp bẫy rập, có lẽ Hoắc Chước cũng có thể nhảy ra ngoài.

Không được, nhất định phải ném cho Hoắc Chước một chút mồi lửa.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đột ngột ra tay, Thất âm Kích cuốn theo sát cơ cuồng bạo trực tiếp đánh vào phía sau Hoắc Chước.

Sát ý đáng sợ từ sau lưng ập đến, Hoắc Chước lập tức độn về phía trước theo bản năng.

Trong nháy mắt khi Hoắc Chước độn về phía trước, đã cảm thấy không ổn. Nếu như bản thân mình kích phát trận pháp bẫy rập, thế thì phải là sát ý ập đến từ đằng trước hoặc bên cạnh mới đúng, không thể nào là sát ý ập đến từ phía sau được. Còn một chuyện nữa, sát ý lần này khác với sát ý từ bẫy rập trong rừng bia. Sau khi tiến vào bẫy rập trong rừng bi, sát ý tồn tại ở trong không gian, chứ không phải khiến đáy lòng hắn phát lạnh như vậy.

Sát ý lần này khiến đáy lòng hắn phát lạnh, điều này nói rõ đạo sát ý này rõ ràng là đặc biệt nhằm vào Hoắc Chước hắn. Là có người muốn giết Hoắc Chước hắn, mới đột nhiên đánh lén hắn.

Đáng tiếc là, khi Hoắc Chước nghĩ thông suốt được những vấn đề này thì đã trễ, lần thứ tư hắn lại kích phát Khốn Sát Thần Trận trong rừng bia.

Lại là từng lớp từng lớp sát mang từ bốn phương tám hướng bao trùm đến, Hoắc Chước điên cuồng độn ra bên ngoài. Mấy lần trước đó mặc dù hắn bị thương, những cũng thông qua biện pháp tự cứu này mà xông ra ngoài Khốn Sát Thần Trận.

Nhưng lần này, Hoắc Chước vừa mới xông ra đã cảm thấy không đúng, sát ý kinh khủng hơn đang ập đến từ vị trí hắn sắp độn tới.

Vô cùng vô tận kích mang, vô cùng vô tận nhận mang không gian đảo lộn…

Sau đó hắn nhìn thấy một đống phù lục đập đến, những sát mang này toàn bộ là do phù lục kích phát ra. Nếu như đang ở trên mặt đất hoặc trên không, loại phù lục này cho dù có nhiều đến đâu, cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ mà thôi, hắn hoàn toàn không xem trọng.

Nhưng nơi này không phải đất trống, nơi hắn đang đứng là không gian bên trong Khốn Sát Thần Trận. Mấu chốt là cái Khốn Sát Thần Trận này còn liên kết với những trận pháp bẫy rập khác trong rừng bia, hoàn toàn không phải đơn giản là chỉ cần phá trận là có thể ra ngoài.

Hai chân Hoắc Chước bị thương, di chuyển trong hư không cũng chậm chạp hơn rất nhiều. “Phốc!” Cuối cùng cũng có một đạo nhận mang trường kích xuyên qua ngực Hoắc Chước, bắn ra máu tươi. Cái này khiến thân hình Hoắc Chước khựng lại một chút.

Giống như phản ứng dây chuyền, sau đạo nhận mang trường kích này, lại có càng nhiều nhận mang phủ trời ngập đất đánh lên người Hoắc Chước.

Chỉ mười mấy giây trôi qua, cả người Hoắc Chước đã bê bết máu. Trong lòng hắn có chút tuyệt vọng, chỉ hy vọng phù lục từ bên ngoài ném tới sẽ ít đi một chút.

Một khắc sau Hoắc Chước đã biết mình quá ngây thơ rồi, phù lục từ bên ngoài ném đến chẳng những không giảm bớt, mà còn càng lúc càng nhiều.

Hoắc Chước sắp phát điên rồi, đây là giàu có đến mức nào chứ. Cho dù chỉ là thần phù cấp một, loại Thần Thông Phù Lục này cũng có giá cả vô cùng cao. Kích phát một lúc nhiều phù lục như vậy, phải tiêu tốn biết bao nhiêu thần tinh?

Lam Tiểu Bố quả thật ném ra càng ngày càng nhiều phù lục, ban đầu hắn có thể đồng thời kích phát mười mấy lá phù lục, sau đó, hắn phát hiện dùng thần niệm khống chế kích phát, có thể kích phát được trăm lá.

Khi Lam Tiểu Bố có thể một lần kích phát được 100 lá phù lục, Lam Tiểu Bố biết, thời gian chạy trốn tốt nhất của Hoắc Chước đã qua rồi.

“Rốt cuộc ngươi là người phương nào?” Giờ phút này Hoắc Chước đã máu me khắp người, trong lòng hắn đã hiểu ra, trước đó hắn phán đoán sai mấy lần, không phải là lần kiểm tra này muốn lấy mạng hắn, mà là có người để mắt đến hắn, cố tình ở đây tính toán hắn.

“Tiểu Bố gia gia nhà ngươi, ngươi đã quên rồi sao? Bố gia ngươi và ngươi đã nói rồi, chờ ngươi đến tìm.” Lam Tiểu Bố từ trong Ẩn nặc Thần Trận bước ra, nhưng mà phù lục ném ra vẫn không hề giảm đi chút nào.

“Là ngươi!” Hai mắt Hoắc Chước đỏ bừng, chỉ kêu được hai chữ, đã bị sát mang từ Thần Thông Phù Lục kích phát ra bao phủ, sau đó bị cuốn vào trong Khốn Sát Thần Trận, biến mất không thấy đâu.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, cuối cùng cũng xử lý được. Nếu không thì, một tu sĩ Thần Quân ở đằng sau theo dõi hắn, hắn thật sự có chút lo lắng.

Xem ra phù lục cấp thấp cũng hữu dụng, chỉ cần số lượng nhiều, cũng có thể đè chết Thần Quân.

…

“Tiểu tử này giỏi, thật sự có thể xử lý được một thần quân, lợi hại, lợi hại…” Thích Khai Thương không nhịn được vỗ tay một cái, giọng nói cũng không tự chủ mà cao hơn.

Sau khi nói xong, hắn như nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu nhìn một tên thế giới thần trẻ tuổi khác, “Tuyên Phủ, không phải ngươi nói Lam Tiểu Bố kia chỉ là một dục thần nho nhỏ không thể nào hãm hại được một thần quân hay sao? Vừa rồi ngươi cũng thấy rồi đi? Ha ha, ngươi cho rằng tất cả dục thần cảnh đều Dục Thần giống ngươi sao?”

Tuyên Phủ há hốc mồm, hắn không thể nào phản bác được, sự thật đang ở ngay trước mắt. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn không tự mình ra tay, chỉ dựa vào một bó lớn phù lục đã có thể xử lý được một thần quân.

Chương 1092 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu.

Thúc Vãng Tiêu lại nhíu mày, hắn vô cùng thưởng thức Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố có thể luyện chế ra loại thần phù này, rõ ràng sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện. Có loại Thần Thông Phù Lục cấp một này, khi đó muốn bao nhiêu thần tinh mà không có? Nếu không thiếu thần tình, vậy tại sao lại muốn gia nhập quân tu sĩ Diên Tinh Thần Đình?

Quân tu sĩ là phải sống cuộc sống liếm máu trên đầu đao, mới gia nhập vào quân tu sĩ, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở thành pháo hôi.

Lam Tiểu Bố là một thần phù sư cấp một, còn chọn gia nhập quân tu sĩ, chuyện này không bình thường. Trừ chuyện đó ra, tâm cơ của Lam Tiểu Bố cũng rất sâu. Thế mà có thể dựa vào thủ đoạn phỏng đoán lòng người, lại dựa vào bẫy rập trong rừng bia của hắn để xử lý một tên thần quân, đây cũng không phải là chuyện mà tu sĩ dục thần cảnh bình thường có thể làm được.

Thúc Vãng Tiêu đang nghĩ, mục đích Lam Tiểu Bố đến Quy Hành Thần Đình là vì cái gì? Nếu như Lam Tiểu Bố nói cho hắn biết, chỉ ngắn ngủi trong vòng một năm đã biết luyện chế thần phù, hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

…

Lam Tiểu Bố sắp xếp lại phù lục trên người mình một chút, độn phù không dùng một lá nào. Thần Thông Phù Lục thì dùng hết hơn nửa.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy, hắn chắc hẳn có thể luyện chế được thần phù cấp hai, chỉ là bây giờ không có vật liệu, chờ sau khi lần tuyển chọn này kết thúc, hắn nhất dịnh phải dựng lên một cửa hàng phù lục để đổi lấy vật liệu ở Đại Hoang Thần Giác. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, có thể nắm Đại Hoang Thần Giác vào tay.

Quay đầu lại thu sạch tất cả trận pháp của mình đi, Lam Tiểu Bố tiếp tục thi triển Tham Lộ Thần Phù.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận trước mắt trắng xóa, sau đó xuất hiện trước mặt hắn chính là một trận môn hình tròn.

Lam Tiểu Bố biết, vòng kiểm tra đi xuyên qua rừng bia hắn đã thông qua được, còn về vị trí thứ mấy thì lại không biết. Tiến vào trận môn này, nhất định chính là vòng đại loạn đấu thứ ba.

Lam Tiểu Bố cảm thấy, mặc dù hắn là dục thần cảnh, đối phó với thiên thần cảnh bình thường thì vẫn có chút cơ hội, nhưng mà thiên thần cảnh mạnh hơn một chút thì hắn nhất định không phải là đối thủ. CHo nên ở bên trong vòng đại loạn đấu này, tốt nhất hắn đừng đi loạn đấu với người khác.

Bây giờ hắn không thể xác định được mình là người thứ mấy tiến vào vòng kiểm tra thứ ba này, nếu như hắn là người đầu tiên tiến vào, thế thì không còn gì lý tưởng hơn, hắn có thể cầm lấy ngọc bài hạng nhất trước. Còn loạn đấu cướp đoạt, vậy thì không liên quan gì đến hắn. Nếu như hắn vào khoảng sau cùng, vậy thì có chút phiền phức.

Theo Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định không thể tiến vào sau. Nếu không thì hắn đã không thể nào đánh lén được tên thần quân kia.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bước vào trận môn tiến đến vòng kiểm tra thứ ba, Thích Khai Thương cười he he, “Tiểu tử này là người đầu tiên tiến vào vòng kiểm tra mô phỏng rừng bia, vừa mới bắt đầu đã gặp khó khăn, ta còn tưởng rằng hắn sẽ là người cuối cùng tiến vào vòng thứ ba. KHông ngờ, hắn vẫn là người đầu tiên tiến vào vòng thứ ba. Đạo Quân, tiểu tử này cũng không tệ đúng không?”

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, “Quả thật không tệ, chỉ có quá tâm cơ.”

Tuyên Phủ lập tức nói, “Không sai, ở cùng một chỗ với loại người này, ta sẽ suốt ngày lo lắng không biết mình có bị tính kế hay không.”

Thích Khai Thương không thể phản bác lại Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu, chỉ có thể khinh thường nói với Tuyên Phủ, “Ngươi chỉ biết nói thế thôi, nếu như kéo đến trên đầu ngươi, nói không chừng ngươi càng làm quá đáng hơn người khác.”

Ở tu chân giới, người khác đã muốn ra tay với ngươi rồi, ngươi còn không tính kế người khác, đây là chuyện vô cùng ngớ ngẩn.

Thúc Vãng Tiêu mỉm cười, không giải thích gì cả. Hắn nói Lam Tiểu Bố tâm cơ, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì Lam Tiểu Bố dùng thủ đoạn giết chết thần quân kia. Mà là nghĩ đến chuyện rốt cuộc tại sao Lam Tiểu Bố lại đến Quy Hành Thần Đình? Có phải có mục đích đặc biệt nào không.

Lam Tiểu Bố chỉ mới là Dục Thần cảnh, thực lực và thủ đoạn biểu hiện ra, khiến hắn nhìn thây tương lai thần giới nhất định sẽ có nhiều thêm một cường giả. Loại người này nếu như không giết, vậy thì chỉ có thể tạo quan hệ tốt. Thúc Vãng Tiêu hắn khinh thường chuyện vì tương lai đối phương có khả năng uy hiếp hắn mà bây giờ lập tức giết đối phương.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã bước vào trận môn cửa thứ ba, vừa tiến vào trận môn, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được thần niệm của mình bị áp chế chỉ còn có thể trải rộng trong phạm vi ba mét. Mà tầm mắt của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ được trong phạm vi một mét xung quanh.

Đồng thời Lam Tiểu Bố xác định nơi này không có người đến, hắn chắc hẳn là người đầu tiên. Nếu như có người khác đến đây, nơi này nhất định đã sớm đánh nhau. Chỉ cần ra tay một lần, dao động pháp tắc thần thông trong không gian hắn nhất định có thể cảm nhận được.

Thần niệm chỉ có thể mở rộng trong phạm vi ba mét, Lam Tiểu Bố không thể nào nhận ra được nơi diễn ra vòng đại loạn đấu này là như thế nào.

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố có thể thông quan Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm của mình, ở nơi này, hắn hoàn toàn có thể rèn luyện thần niệm của mình đến mức có thể quét ngang nơi này

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không nghĩ đến sẽ làm như thế, đây là địa bàn của người khác. Hắn khẳng định chỉ cần mình vận chuyển Đoán Thần Thuật, sẽ lập tức bị người khác phát hiện ra.

Bây giờ Đoán Thần Thuật của hắn so với Đoán Thần Thuật khi hắn vừa lấy được là hai thứ hoàn toàn khác nhau, Đoán Thần Thuật đã được Vũ Trụ Duy Mô sửa chữa qua, đó là công pháp mà bất cứ kẻ nào cũng mơ ước. Thi triển Đoán Thần Thuật ở chỗ này, Lam Tiểu Bố còn chưa có lớn gan đến mức đó.

Chương 1093 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu. (2)

Trải qua thời gian dài gặp nguy cơ, khiến Lam Tiểu Bố vô cùng cẩn thận. Bại lộ bản thân là thần trận sư và thần phù sư, đã là rất nguy hiểm rồi, nếu như bị lộ ra Đoán Thần Thuật, ai biết có thể bị người ta nhớ thương hay không. Nghe đồn nhân phẩm Thúc Vãng Tiêu không tệ, nhưng Lam Tiểu Bố sẽ không gửi gắm an nguy của mình lên nhân phẩm của người khác.

Lam Tiểu Bố đi thẳng về phía trước, đi khoảng chừng trăm mét, thần niệm của hắn đã quét đến biên giới, đây là một trận trường. Rõ ràng, vòng đại loạn đấu bị vây lại trong một phạm vi, phạm vi này chính là trận tường tạo thành. Bây giờ chỉ có một mình hắn, một khi trong này có nhiều người, cộng thêm thần niệm bị ngăn cản, vậy thì quả thật chính là đại loạn đấu.

Lam Tiểu Bố thầm than, hắn hoài nghi hai thần quân tiến vào đây đều biết cửa thứ ba. Bởi vì ở nơi này, thần quân muốn giết hắn, quả thật không uổng phí chút công sức nào.

Lam Tiểu Bố còn không biết cái trận tường đại loạn đấu này rốt cuộc to rộng đến mức nào, cho nên hắn chỉ có thể ghi nhớ lại toàn bộ những nơi mình đi qua.

Thích Khai Thương nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, mỗi một động tác của Lam Tiểu Bố, hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi thêm 300 mét rồi, hắn thật sự không nhịn được nói, “Tại sao ta cảm thấy hình như tên tiểu tử này có thể dùng được thần niệm vậy.”

Lúc nói chuyện, hắn còn quay đầu nhìn về phía Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu cũng nhíu mày. Ở trong này không thể dùng được thần niệm, chỉ có thể dùng mắt nhìn. Mắt tốt, có thể nhìn thấy ba thước, mắt không tốt, chỉ sợ chỉ có thể nhìn thấy được trong phạm vi một thước mà thôi.

Con đường mà Lam Tiểu Bố đi, còn cả động tác, quả thật không giống như người chỉ có thể nhìn rõ mọi thứ trong phạm vi ba thước

Thúc Vãng Tiêu cũng quan sát Lam Tiểu Bố một hồi lâu, sau đó mở miệng nói, “Thần niệm của hắn rất có thể đã từng rèn luyện qua, năng lực thích ứng đối với các loại quy tắc không gian cũng rất mạnh. Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn hắn có thể vận dụng được một ít thần niệm.”

Lam Tiểu Bố dừng lại, thần niệm của hắn nhìn thấy một mảnh ngọc phù, ngọc phù này lơ lửng trên không trung, nhưng lại không biết thứ tự. Muốn biết được thứ tự bên trên ngọc phù, nhất định phải cầm ngọc phù vào trong tay. Ngọc phù này ghi vị trí thứ mấy, đó chính là thử vận may.

Dựa theo quy tắc, nếu như hắn cầm ngọc phù này, vậy những ngọc phù còn lại sẽ tự động ẩn đi. Nếu như mảnh ngọc phù mà hắn lấy được này là hạng nhất thì còn chưa tính, nếu như là thứ tự phía sau vậy hắn không thể nào cạnh tranh vị trí thứ nhất được. Mà Đại Hoang Thần Giác có người nhòm ngó, hắn nhất định phải lấy được vị trí thứ nhất.

Lam Tiểu Bố không động đến ngọc phù này, nhưng mà hắn cũng sẽ không để người khác lấy được mảnh ngọc phù này. Nếu không thể cầm mảnh ngọc phù này đi, hắn cũng chỉ có thể bố trí một cái trận pháp che cái ngọc phù này lại.

Thần trận cấp một cho dù bố trí ra cũng có thể bị người khác phát hiện ra. Lam Tiểu Bố do dự một chút, nếu người khác đều biết hắn là thần trận sư cấp một, vậy cũng không cần giấu diếm trình độ trận đạo của mình nữa. Một khi hạ quyết tâm, Lam Tiểu Bố không còn chần chừ nữa, hắn nhanh chóng dùng thần niệm khắc họa ra từng đạo trận văn, dùng trận văn hư không che mảnh ngọc phù này đi. KHông chỉ như vậy, hắn còn khắc họa thêm mấy đạo trận văn truyền tống trong trận văn hư không kia.

Chỉ cần cách của hắn có thể thực hiện được, trên lý luận mà nói, chỉ cần hắn lấy được mười mảnh ngọc phù, vậy nhất định sẽ được hạng nhất. ĐƯơng nhiên, điều kiện tiên quyết là chỉ có một mình hắn có thể thu thập được hai mảnh ngọc phù trở lên.

Sau khi Lam Tiểu Bố che đi mảnh ngọc phù đầu tiên, Thúc Vãng Tiêu đột nhiên đứng lên.

Chẳng những Thúc Vãng Tiêu, mấy người La Y cũng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, còn cái mảnh ngọc phù đã bị che đi kia.

“Trận văn hư không? Một tu sĩ dục thần cảnh nho nhỏ, còn biết được trận văn hư không?” Thúc Vãng Tiêu thì thào nói.

La Y thở dài, “Hắn quả nhiên có thể vận dụng thần niệm, chẳng những có thể vận dụng thần niệm, còn có thể dựa vào thần niệm mà bố trí trận văn hư không ở trong đó. Đúng như Thích thống soái nói, làm đối thủ của hắn là một chuyện thê thảm. Phải biết rằng bây giờ hắn chỉ mới là dục thần cảnh thôi, đợi đến khi hắn tấn cấp thành thiên thần, thậm chí là thần quân, vậy thì cuộc tỷ thí này, những người khác hoàn toàn không chơi lại được.”

“Biết trận văn hư không thì sao đâu, ta cũng biết trận văn hư không.” Thích Khai Thương vẫn vô cùng tùy ý. Thật sự là hắn biết trận văn hư không, nhưng mà trình độ trận đạo của hắn ở đây là thúi nhất.

Thúc Vãng Tiêu lắc đầu, “Khai Thương, ngươi không biết rằng trận văn hư không cũng phân ra thành nhiều loại khác nhau. Thứ mà Lam Tiểu Bố này biết mới thật sự là trận văn hư không, bây giờ có rất nhiều trận văn hư không đều có dấu vết lần theo, mà trận văn hư không của Lam Tiểu Bố thì hoàn toàn không có dấu vết trận văn nào. Nếu như không phải đang ở trong không gian của ta, thậm chí ta cũng không thể phát hiện ra mảnh ngọc phù kia đang nằm ở đâu.”

Còn một câu nữa hắn chưa nói, Lam Tiểu Bố chỉ mới là một thần trận sư cấp một, chờ khi Lam Tiểu Bố trưởng thành là một thần trận sư mạnh hơn, gặp loại trận văn hư không này, vậy thì đáng sợ đến mức nào?

Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh một cái giếng cạn, cái giếng cạn này sâu không đến ba mét, thần niệm của hắn đã nhìn thấy một mảnh ngọc phù dưới đáy giếng.

Lam Tiểu Bố vừa dùng trận văn hư không che mảnh ngọc phù này đi, đã cảm nhận được trong không gian truyền đến dao động nhỏ. Hẳn là có người đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình nên tăng nhanh tốc độ. Hắn đoán không cần tìm đến mảnh ngọc phù thứ mười, chỉ cần tìm được năm mảnh là chắc có thể lấy được hạng nhất rồi.

Vận may của hắn có kém đến đâu, cũng không đến mức lấy được năm mảnh ngọc phù đều nằm trong mười vị trí cuối đi. Dựa theo cơ hội đối với các loại nguyên tắc và xác suất, nếu như hắn tìm được mảnh ngọc phù thứ năm, chỉ cần có hai viên nằm trong 50 hạng đầu, vậy thì hắn chắc chắn sẽ lấy được hạng nhất.

Chương 1094 - Đều có thủ đoạn.

Lam Tiểu Bố dự định tăng nhanh tốc độ, hắn đoán người có thể tiến vào vòng ba nhanh như vậy, nhất định chính là tên thần quần còn lại kia. Nếu như đối phương là thần quân, vậy hắn phải nhanh lên, đừng nên đụng phải đối phương.

Mặc dù hắn rất muốn giết chết tên thần quân này, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, chuyện này không thực tế.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đó, đã cảm nhận được không gian dao động kịch liệt. Chỉ qua mười giây, ở biên giới thần niệm của hắn đã quét thấy một bóng người.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng dừng lại, cho dù đối phương chỉ lướt qua một chút, nhưng hắn đã xác định đó chính là tên thần quân còn lại.

Cách làm của gia hỏa này hoàn toàn khác hắn, chắc hẳn đối phương biết vòng thứ ba này nguy hiểm nhất chính là tu sĩ đánh lén. Loại đánh lén này đối với một thần quân như hắn cũng chẳng có ảnh hưởng gì, cho nên thần quân này mới không chút kiêng kị độn bên trong này. Gia hỏa này sợ là cũng thông qua cách độn gấp này tìm kiếm ngọc phù.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng ẩn thân đi, hắn cảm thấy vừa rồi thần quân kia chắc hẳn đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Quả nhiên, thần quân kia dừng lại ở biên giới thần niệm của Lam Tiểu Bố, hắn quan sát bốn phía một chút, không phát hiện ra vấn đề, hoặc là biết trong thời gian ngắn mình không thể phát hiện ra được, sau đó tiếp tục tiến lên.

Cảm nhận được thần quân biến mất, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm khó hiểu. Gia hỏa này chạy nhanh như vậy, chẳng lẽ hắn biết cái nào mới là ngọc phù hạng nhất sao?

Lam Tiểu Bố lựa chọn đi về phía ngược lại với hướng tên thần quân kia đã đi, hắn chỉ mới là Dục Thần Cảnh, một khi đối đầu chính diện với thần quân, mặc dù hắn không sợ đối phương giết chết, nhưng cũng chỉ có thể chạy trốn ở trong này mà thôi.

Bởi vì càng cẩn thận, vận may của Lam Tiểu Bố tựa như đã sử dụng hết, trừ ngày đầu tiên hắn tìm được hai mảnh ngọc phù, đồng thời dùng trận văn hư không che giấu hai mảnh ngọc phù ấy đi, sau đó hắn đã không thể nào phát hiện ra mảnh ngọc phù nào nữa.

Càng khiến Lam Tiểu Bố lo lắng chính là, phạm vi mà tường trận pháp này vây lại cũng không lớn, nhiều nhất cũng sẽ không quá mười nghìn mét vuông.

Mười nghìn mét vuông này nhìn thì có vẻ rất lớn, nhưng đối với một đám tu sĩ thiên thần cảnh, thậm chí là tu sĩ Thần quân mà nói, nơi này chẳng khác nào một cái phòng khách cả.

Dù không thể dùng thần niệm, một khi người vào đây nhiều, muốn ở nơi này lo cho thân mình là rất khó.

Qua năm ngày liên tiếp, Lam Tiểu Bố không tìm ra được một mảnh ngọc phù nào cả, tu sĩ tiến vào không gian đại loạn đấu này thì càng lúc càng nhiều.

Năm ngày, Lam Tiểu Bố phát hiện có ít nhất 32 người tiến vào đây. Mà người của Đại Hoang Thần Giác hắn, lại không có một ai.

Nơi mười nghìn mét vuông này, mới một lát đã tiến vào mấy chục người, hơn nữa mọi người còn tìm kiếm lung tung không có mục đích, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau. Trên thực tế, Lam Tiểu Bố có gặp vài người đụng mặt nhau. Cũng may không có ngọc phù để tranh đoạt, người gặp nhau cũng không ra tay với nhau.

Đến ngày thứ sáu, Lam Tiểu Bố không còn chạy loạn giống như con ruồi mất đầu nữa. Hắn tìm một góc, dùng trận văn hư không bố trí một cái Ẩn Nặc Thần Trận, sau đó trưc tiếp trốn ở chỗ này tránh người khác cướp đoạt.

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, có phải có người nhìn thấy hắn gian lận, cho nên mới che giấu hết mấy mảnh ngọc phù còn lại hay không. Trong này có 100 mảnh ngọc phù, hắn ở trong này đã sáu ngày, chỉ khi vừa mới tiến vào phát hiện ra hai mảnh, sau đó thì không tìm được nữa, chuyện này nhất định có kỳ lạ.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố trốn đi không di chuyển nữa, Thích Khai Thương không nhịn được nói, “Đạo Quân, những ngọc phù còn lại đã bị ngươi che đi rồi đi, ngươi cũng không tử tế chút nào cả.”

Thúc Vãng Tiêu cười cười, “Ta không hề làm như vậy, nếu như ta đã nói là công bằng công chính, vậy Lam Tiểu Bố kia dùng trận văn hư không thu thập được nhiều ngọc phù đó là bản lĩnh của hắn. Chỉ là trong Đại Loạn Đấu Thần Trận này, sau khi lấy được bất cứ mảnh ngọc phù nào, những mảnh ngọc phù khác sẽ tự động ẩn đi. KHông chỉ như vậy, nếu như liên tục nhìn thấy ba mảnh ngọc phù mà không lấy hoặc cầm lấy rồi lại bỏ đi, cũng sẽ không thể nhìn thấy mảnh ngọc phù thứ tư.”

“Lam Tiểu Bố kia cũng không lấy được mảnh ngọc phù nào mà, hơn nữa, hình như Lam Tiểu Bố cũng chỉ mới phát hiện ra hai mảnh ngọc phù, không có phát hiện ra mảnh thứ ba.” Thúc Vãng Tiêu không hiểu được nói.

Sau đó Thúc Vãng Tiêu lại nói, “Không, hắn đã nhìn thấy mảnh ngọc phù thứ ba rồi, chỉ là hắn vẫn chưa xác định được thôi. Sau ba lần nhìn thấy ngọc phù mà không lấy mảnh nào, tất cả mảnh ngọc phù còn lại sẽ bị ẩn đi, quy tắc này ta vẫn chưa nói ra. Ta không phải đang muốn tìm người nối nghiệp Đạo Quân, mà ta tìm kiếm chính là người làm việc có thể giúp Quy Hành Thần Đình ta.”

Câu nói này tất cả mọi người đều hiểu, người nối nghiệp đạo quân, tâm tính nhất định không tầm thường, tuyệt đối phải là người muốn lấy được ngọc phù hạng nhất. Loại người này nhìn thấy ba nhìn thấy ba mảnh ngọc phù đều bất động, đó là có khả năng. Mà người giúp thần đình làm việc, tâm tính phải bình thản. Nhìn thấy ngọc phù đã ra tay, đấy là thái độ làm việc.

Lại qua thêm hai ngày nữa, Lam Tiểu Bố đoán trong này đã có hơn một trăm người rồi, mà người càng ngày càng nhiều thì cũng bắt dầu xảy ra đánh nhau.

Cho dù có rất nhiều nơi đánh nhau Lam Tiểu Bố không nhìn thấy được, nhưng mùi máu tanh truyền đến, còn cả dao động trong không gian khiến Lam Tiểu Bố biết rõ, người vẫn lạc ở trong này chỉ sợ không phải một hai người.

Chương 1095 - Đều có thủ đoạn. (2)

Đến ngày thứ chín, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy tên thần quân kia một lần nữa, giờ phút này bên cạnh thần quân kia có một tu sĩ thiên thần cảnh đi theo.

Tu sĩ thiên thần cảnh này sắc mặt tái nhợt, không biết bị thần quân này gọi đến làm gì.

“Tiền bối, ta nhìn thấy một mảnh ngọc phù, chính là chỗ này.” Nói chuyện chính là tu sĩ thiên thần cảnh sắc mặt tái nhợt kia.

Tên thần quân này lập tức nói, “Mau cầm lấy mảnh ngọc phù kia, sau đó xem thử thứ tự bao nhiêu.”

Lúc nói chuyện, thần quân này còn nhìn về phía Lam Tiểu Bố, tựa như cảm nhận được có thần niệm đang quan sát hắn.

Lam Tiểu Bố không thu hồi thần niệm lại, hắn cảm thấy có tránh cũng chẳng có ích gì, đối phương cũng không dám khẳng định là có người đang quan sát hay không, cho nên hắn nhất định phải biết rõ thủ đoạn của thần quân này. Nếu như thạt sự muốn tránh né, hắn cũng không phải là không có cách.

Tu sĩ thiên thần cảnh này cầm lấy ngọc phù, run rẩy nói, “Tiền bối, là số 31.”

KHi đối phương cầm được mảnh ngọc phù này, Lam Tiểu Bố mới có thể nhìn thấy mảnh ngọc phù đó, trong lòng hắn thầm nghĩ, quả nhiên là những mảnh ngọc phù này đã ẩn đi. Vừa rồi hắn không hề nhìn thấy mảnh ngọc phù thứ 31 này ở cách đấy không xa. Nếu như hắn lấy được mảnh ngọc phù này, vậy thì hắn thật sự không cần tiếp tục tìm kiếm thêm nữa. Cộng thêm hai mảnh trước đó, hắn khẳng định có đủ.

“Tìm ba lần liên tục mà không tìm được ngọc phù nằm trong top 10, đúng là đồ vô dụng.” Thần quân này đập một bàn tay xuống.

“Tiền bối, ta còn có thể giúp ngươi tìm tiếp…” Tu sĩ thiên thần cảnh này còn chưa nói hết câu, đã bị thần quân đập chết.

Sau khi giết tên tu sĩ thiên thần cảnh này xong, thần quân kia hoàn toàn không quan tâm đến mảnh ngọc phù thứ ba mốt kia, lại rời đi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi tìm kiếm mảnh ngọc phù 31 kia, chỉ là mảnh ngọc phù kia lại biến mất một lần nữa.

Nhìn hướng Thần Quân biến mất, Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút rồi vội đi theo. Hắn đã đoán được một chút, chỉ cần liên tục nhìn thấy ba mảnh ngọc phù mà không lấy, vậy những mảnh ngọc phù sau đó sẽ bị ẩn đi. Nếu không thì thần quân kia cũng sẽ không giết tu sĩ thiên thần cảnh này, cứ bảo đối phương tiếp tục tìm kiếm là được rồi, cần gì phải giết người?

Nhưng Lam Tiểu Bố hắn chỉ mới nhìn thấy hai mảnh ngọc phù mà, vì sao số ngọc phù còn lại lại ẩn đi hết?

KHoan đã…

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến, trước đó khi tên thần quân kia xẹt qua biên giới thần niệm của hắn, trong thần niệm của hắn hình như có nhìn thấy một bóng dáng trong hư không. Hoắc đó chính là một mảnh ngọc phù, chỉ là khi đó hắn vừa hay gặp phải một tên thần quân, trong lòng căng thẳng, cho nên bỏ qua.

Thủ đoạn của tên thần quân này thật cao tay, hắn không ngừng bắt tu sĩ thiên thần cảnh đến tìm kiếm ngọc phù cho hắn. Cứ sau ba lần không tìm được mảnh ngọc phù trong top 10, hắn sẽ trực tiếp giết tên tu sĩ thiên thần cảnh này, sau đó lại tìm kiếm tu sĩ thiên thần cảnh khác tìm kiếm cho hắn. Nói như vậy, thần quân này cũng đã dùng hết ba lần cơ hội của mình rồi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán, quy tắc này thật sự không dám khen tặng. Thả một tên thần quân vào đây, rõ ràng chính là đại sát tứ phương, ai dám đối kháng với thần quân? Hơn nữa thần quân lại thông qua thủ đoạn này mà gian lận, chỉ sợ Thúc Vãng Tiêu nhất thời cũng không ngờ đến.

Thúc Vãng Tiêu quả thật không ngờ tới còn có một cái lỗ hổng như vậy, hoặc là nói không phải hắn không nghĩ đến cái lỗ hổng này, mà là không ngờ đến sẽ có thần quân đến đây báo danh tham gia tuyển chọn.

Chút ban thưởng trong lần tuyển chọn này, theo lý mà nói thì thần quân không coi trọng mới đúng. Không chỉ như vậy, ở bất cứ nơi nào, nếu như thần quân muốn làm một thành chủ thì không cần đến tham gia tuyển chọn cạnh tranh một chức vị thành chủ của thần thành bình thường.

Lần này chẳng những có thần quân đến, mà còn không chỉ một người.

Sau khi Lam Tiểu Bố hiểu rõ thủ đoạn gian lận của thần quân này, hắn không chút do dự bám theo thần quân kia.

Lam Tiểu Bố có thể dùng thần niệm trong phạm vi một trượng, cho nên hắn đã nhanh chóng đuổi kịp thần quân kia, giờ phút này thần quân kia đã bắt được một tu sĩ thiên thần cảnh nữa, Lam Tiểu Bố lại đi theo sau lựng đối phương.

Lần này còn chưa đến một nén nhang, tu sĩ thiên thần bên cạnh thần quân kia lập tức kêu lên, “Tiền bối, vãn bối phát hiện ra một mảnh ngọc phù.”

“Nhanh chóng cầm lấy.” Thần Quân quát.

Tu sĩ thiên thần cảnh này đáp lại, nhanh chóng cầm lấy mảnh ngọc phù kia, nhìn một chút rồi nói, “Tiền bối, là số 97.”

“Đồ rác rưởi, bỏ đi, tiếp tục tìm kiếm mảnh ngọc phù tiếp theo.” Tên Thần quân này tức giận nói.

“Vâng.” Tu sĩ thiên thần cảnh bỏ đi mảnh ngọc phù này, lại đi theo thần quân tìm kiếm mảnh ngọc phù tiếp theo.

Lần này thì phải qua hơn nửa ngày, tên tu sĩ thiên thần cảnh này mới mừng rỡ kêu lên, “Tiền bối, ta lại phát hiện ra một mảnh ngọc phù.”

“Cầm lấy.” Bước chân thần quân dừng lại, lập tức kêu lên.

Tu sĩ thiên thần cảnh này cầm lấy một mảnh ngọc phù ở trong hư không, đồng thời kích động la lên, “Tiền bối, là số 26.”

Ngay sau khi tu sĩ thiên thần cảnh này nói lên con số 26, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu điên cuồng khắc họa trận văn hư không. Thứ thần quân kia cần chính là ngọc phù nằm trong top 10, thứ hạng 26 đối với hắn nhất định không quan trọng, nhưng hắn lại rất cần mảnh ngọc phù 26 này.

QUả nhiên thần quân kia cả giận nói, “Thứ hạng 26 thì có gì mà ngạc nhiên chứ? Bỏ đi, không nằm trong top 10 đều là thứ bỏ đi.”

“Vâng, vâng.” Tu sĩ thiên thần cảnh này nhanh chóng bỏ mảnh ngọc phù này đi, bị thần quân kéo đi.

Lam Tiểu Bố khẳng định 100% tên thần quân kia biết sự tồn tại của hắn, đối phương không động đến hắn, nhất định là đang tìm cơ hội một kích thành công. Đáng tiếc tên thần quân này phải thất vọng rồi, bởi vì hắn sẽ không đi theo nữa, chỉ cần lấy được mảnh ngọc phù thứ 26 này, đối vắn hắn mà nói đã đủ rồi.

Chương 1096 - Lại giết thần quân.

Tu sĩ thần quân kia vừa đi, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được mảnh ngọc phù thứ 26 kia đã bị hắn khóa chặt. Lam Tiểu Bố lại bố trí thêm mấy đạo trận văn hư không, nhưng không lập tức cầm lấy mảnh ngọc phù này.

Bây giờ hắn đã khóa được ba mảnh ngọc phù, theo lý thuyết thì hắn chắc hẳn đã lấy được hạng nhất rồi. ĐƯơng nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể cầm được cả ba mảnh ngọc phù này ở trong tay.

Dựa theo quy củ của vòng kiểm tra thứ ba này, chỉ cần lấy được một mảnh ngọc phù, những ngọc phù còn lại sẽ tự động ẩn đi. Lam Tiểu Bố lo lắng, sau khi mình cầm lấy ba mảnh ngọc phù này rồi, sẽ có hai mảnh ngọc phù tự động biến mất. Nếu như hắn bỏ những mảnh ngọc phù này vào trong Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì nhất định không có vấn đề gì. Nhưng mà bỏ vào trong nhẫn, vậy thì khó nói. Một đạo quân không thể nào không cân nhắc đến chuyện này, cho nên bỏ ngọc phù vào trong nhẫn nhất định sẽ không an toàn.

Biện pháp duy nhất chính là dùng trận văn hư không bố trí một cái Không Gian Thần Trận, dùng Không Gian Thần TRận này khóa ba mảnh ngọc phù này lại, sau đó mang cái Không Gian Thần TRận đó rời khỏi đây.

Nhưng chỉ cần làm như thế, hắn sẽ lại để lộ chuyện mình đã chạm đến pháp tắc không gian.

Đối với một tu sĩ dục thần cảnh mà nói, chạm đến pháp tắc không gian không có gì hiếm lạ. Nhưng có thể dựa vào trận văn hư không bố trí ra một cái không gian trữ vật, đồng thời có thể di chuyển cái không gian này, vậy thì có chút quá mức.

Do dự mãi, Lam Tiểu Bố quyết định tạm thời không bố trí Không Gian Thần TRận. Hắn muốn tiếp tục đi theo dõi tên thần quân kia, thần quân kia chắc hẳn chính là gia hỏa muốn lấy Đại Hoang Thần Giác. Chỉ cần tên của hắn lần này cao hơn tên thần quân kia, Đại Hoang Thần Giác sẽ không rơi vào tay người khác.

“A.” Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến.

Lam Tiểu Bố nghe một chút, lập tức biết được tiếng kêu thảm này chính là từ tu sĩ thiên thần cảnh đi theo tên thần quân lúc trước. Xem ra ba cơ hội của tu sĩ thiên thần cảnh kia đã dùng hết , nhưng vẫn không tìm dược mảnh ngọc phù nào trong top 10.

“Đáng chết!” Lại một tiếng kêu đau truyền đến, lần này lại là tiếng của tên thần quân kia. Chắc là trước khi tu sĩ thiên thần cảnh này chết, đã đánh lén thần quân một chút. Nhưng mà một tu sĩ thiên thần cảnh, rõ ràng không thể tạo thành tổn thương gì với thần quân kia.

Vào giờ phút này, một tu sĩ thiên thần cảnh đột nhiên tiến vào phạm vi thần niệm của hắn, một khắc sau hắn nhìn thấy thần quân kia định bắt tu sĩ thiên thần cảnh đang định chạy trốn kia.

Tỉnh Tử Tự?

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố còn đang định đi theo sau xem náo nhiệt, nhưng mà nhìn thấy người chạy trốn chính là Tỉnh Tử Tự, Lam Tiểu Bố không chút do dự ném một nắm phù lục ra.

Hắn có thần niệm, có thể kích phát phù lục.

Rầm rầm rầm! Từng tiếng nổ thần thông từ phù lục truyền ra, thần quân kia cho dù có mạnh đến đâu cũng chỉ có thể dừng lại tránh né.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, trong đó hắn có một lá KHông Gian Sát Phù, khi hắn kích phát nó, lại khiến quanh người thần quân kia đột ngột sáng lên.

Cho dù phạm vi phát sáng còn chưa đến một mét, nhưng phù lục đã mở ra một không gian phát sáng đặc biệt, tu sĩ ở khoảng cách rất xa cũng có ththể nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy xung quanh vòng sáng có mười mấy mảnh ngọc phù đang lơ lửng.

Vào giờ phút này, một đạo sát thế đáng sợ đánh về phía thần quân kia. Cho dù Lam Tiểu Bố đứng cách đó rất xa, cũng có thể cảm nhận đạo sát thế kia mạnh đến mức nào.

Đây tuyệt đối là thần phù lục công kích cấp ba, có người kích phát thần phù công kích cấp ba.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hiểu ra, trong này người có thể dùng thần niệm quả nhiên không chỉ có một mình hắn. Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy khó hiểu là, nếu như người này muốn cướp ngọc phù thứ tự, vậy thì trực tiếp đến cướp là được rồi, kích phát thần phù lục cấp ba đối phó với thần quân kia chẳng phải sẽ để lộ vị trí của mình hay sao, sau đó kích thích thần quân kia ra tay? Hơn nữa thần phù cấp ba rất quý giá, vứt bỏ như vậy, cũng không có lợi gì lớn. Lam Tiểu Bố không tin đối phương giống như mình, tiện tay là có thể luyện chế được một đống thần phù.

Nhưng mà giờ phút này thần quân kia rõ ràng không thể nào ra tay được, hắn đang tránh né đống phù lục mà Lam Tiểu Bố kích phát ra.

Phù lục mà Lam Tiểu Bố kích phát đều là phù lục cấp một, đối với một thần quân mà nói thì không có gì nguy hiểm cả, thần quân chỉ cần tránh né một chút là được, thế nhưng lá thần phù công kích cấp ba kia thì lại khác.

Cho dù không hiểu rõ vì sao có người lại công kích thần quân này, nhưng Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn không chút do dự cầm một đống thần phù công kích ra ném đến.

Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghe thấy có người hét lớn, “Người này ở trong đây liên tục giết người tham gia tuyển chọn khác, bây giờ hắn đã bị bùa chú của ta vây lại, mọi người cùng nhau ra tay. Giết chết hắn, ngọc phù thứ tự ở nơi này chúng ta có thể cạnh tranh công bằng.”

Rất rõ ràng, tu sĩ lạ lên này chính là người đã lấy ra thần phù cấp ba lúc trước. Hắn cũng giống như Lam Tiểu Bố, len lén đi theo sau lưng thần quân này. Lúc này Lam Tiểu Bố mới biết được, khó trách thần quân kia phát hiện ra hắn cũng không ra tay, hóa ra người theo dõi thần quần này không phải chỉ có một mình hắn, mà thần quân này cũng đã sớm biết.

Hắn theo dõi đối phương, chỉ là muốn biết rõ đối phương lấy được ngọc phù thứ mấy, mà tu sĩ thiên thần cảnh lấy thần phù cấp ba kia ra còn làm lớn hơn, kêu gọi người khác cùng ra tay, rõ ràng là có đại thù với tên thần quân này.

Chương 1097 - Lại giết thần quân. (2)

Đầu tiên là để lộ ngọc phù, cộng thêm có người ra tay trước, căn cứ vào động tĩnh lúc đó thì không phải chỉ có một người ra tay. Lúc này, mấy tên tu sĩ thiên thần cảnh đều lao đến. Bọn hắn không có thần niệm, nhưng mà không có thần niệm cũng có thể dựa vào thần nguyên mà đánh pháp bảo của mình đến.

Tỉnh Tử Tự lúc trước bị đuổi giết cũng không chút do dự quay lại, cũng dựa vào thần nguyên đánh pháp bảo của mình ra.

Lam Tiểu Bố sao có thể bỏ qua cơ hội này, hắn biết rõ mọi người mặc dù đều đến công kích tên thần quân này, đó là bởi vì phần lớn mọi người đều tùy tiện công kích mấy lần, thử vận may. Nếu như không thể tăng lực công kích đối với thần quân này, một khi đối phương có năng lực phản kích, vậy thì tất cả mọi người sẽ giải tán ngay lập tức.

Ở nơi này vây công một tên thần quân là thích hợp nhất, bởi vì thần quân kia không thê dùng thần niệm. Một thần quân không thể dùng thần niệm, vậy thì thực lực không bằng một phần mười lúc bình thường. Lam Tiểu Bố lấy một đống thần phù ra công kích, cộng thêm thần phù công kích cấp ba của tu sĩ khác, khiến thần quân không thể dùng thần niệm trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phân tâm mà phản công.

Lam Tiểu Bố lại cầm một nắm thần phù công kích ném ra, đồng thời lấy một thanh trường thương, cuốn theo một mảnh thương mang nện xuống. Cái này vẫn chưa tính là gì, hắn còn bắt đầu khắc họa trận văn khốn sát. KHông có cơ hội thì thôi, đã có cơ hội, không xử lý được tên thần quân này, hắn xem như sống uổng rồi.

Giờ phút này tên thần quân kia vừa kinh vừa sợ, hắn không ngờ bọn thiên thần cảnh sâu kiến này cũng dám nổi lên tâm tư công kích hắn. Hắn biết có hai người len lén theo dõi hắn, nhưng mà hắn cũng không động đến. Sở dĩ không động đến, không phải là do hắn cho rằng mình không thể giết được người theo dõi hắn, mà là trong lòng hắn định bắt lấy gia hỏa theo dõi hắn để sưu hồn.

Ở chỗ này hắn không thể vận dụng được thần niệm, hai tên gia hỏa theo dõi hắn này lại có thể vận dụng thần niệm, điều này Hỗ Kỳ hắn sao có thể bỏ lỡ được? Bây giờ thì hay rồi, hắn còn chưa ra tay, hai tên sâu kiến này đã ra tay với hắn trước. Chuyện này còn chưa tính, còn kêu gọi càng nhiều người ra tay với hắn.

Hỗ Kỳ nghĩ không sai, người đến ra tay với hắn thật sự càng ngày càng nhiều. Tất cả mọi người không thể dùng thần niệm, dù sao đến đây đều là dùng thần nguyên đánh ra pháp bảo. Mỗi người đều đứng xa xa, dù sao thì chỉ cần Hỗ Kỳ phản công, tất cả mọi người sẽ chạy trốn hết. Ở nơi không thể dùng được thần niệm thế này, ngươi có thể đuổi theo được mấy người?

Thời điểm ban đầu, Hỗ Kỳ còn có thể ứng phó. Nhưng sau đó, hắn ứng phó càng lúc càng khó khăn. Lúc này Hỗ Kỳ mới bắt đầu kinh hoảng. Hắn phát hiện thứ ngăn cản hắn rời đi không chỉ những thần phù công kích cấp thấp kia, mà còn là một loại Khốn Sát Thần Trận mà hắn không thể cảm nhận được.

Chỉ vừa mới suy chuyển suy nghĩ, Hỗ Kỳ đã hiểu ra có chuyện gì, đây là Khốn Sát Thần Trận dùng trận văn hư không bố trí.

Trong lòng hoảng hối, công kích phải gánh chịu trên người ngày càng nhiều. Một thanh trường đao bổ lên mi tâm của hắn, khi Hỗ Kỳ ngăn cản thanh trường đao này, trong nháy mắt đó, một đạo thương mang đâm xuyên qua thắt lưng hắn.

Hỗ Kỳ hiểu rất rõ, trường thương này chính là tên sâu kiến luôn theo dõi hắn đánh ra.

Nếu như lúc này có thần niệm, cho dù có bị thương nặng hơn nữa, hắn cũng liều mạng chịu đựng để bắt sâu kiến nho nhỏ này rút hồn luyện phách cho bằng được.

Thắt lưng bị trường thương xuyên qua, thần nguyên bị ngưng trệ. Thế nhưng công kích đối với hắn chẳng những không giảm bớt mà càng ngày càng nhiều hơn.

Tên tu sĩ thiên thần cảnh lấy thần phù cấp ba kia ra tựa như có thâm thù đại hận với hắn vậy, liên tục gọi người bên cạnh đến công kích hắn. Theo lời tu sĩ thiên thần cảnh kia nói, nếu như không giết hắn, vậy hắn sẽ giết sạch những tu sĩ thiên thần cảnh ở đây.

Khi một đạo băng kiếm xuyên qua ngực hắn, ánh mắt Hỗ Kỳ lóe lên tia tuyệt vọng, hắn biết mình xong đời rồi. Cho dù thứ ngăn cản hắn là một Hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp thấp, nhưng cái hư Không Khốn Sát Thần Trận này lại khiến hắn không thể đi nổi.

“Tiểu tử, nhớ kỹ người giết ngươi chính là Tiểu bố gia gia nhà ngươi, kiếp sau nhớ đừng nên đối nghịch với Tiểu Bố gia gia của ngươi. Được rồi, ngươi cũng chẳng có kiếp sau đâu.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Hỗ Kỳ, khiến y gần như điền cuồng.

Tiểu Bố cái rắm…

Không đúng, Tiểu Bố, chẳng lẽ chính là Lam Tiểu Bố mà hắn muốn giết?

Một đạo Thần Hồn Thứ đánh vào tử phù của hắn, Hỗ Kỳ không thể nào suy nghĩ được thêm gì nữa, khi hắn cảm thấy thức hải sắp sụp đổ, Thất âm Kích đánh lên đầu hắn. Thực lực của hắn mạnh hơn Lam Tiểu Bố, nhưng đầu vẫn không thể nào ngăn cảnh Thất âm Kích đánh giết.

Một đám sương máu nổ tung, thần hồn Hỗ Kỳ câu diệt.

KHi Hỗ Kỳ bị giết, chiếc nhẫn của hắn và mười mấy mảnh ngọc phù xung quanh lập tức bị một đám tu sĩ thiên thần cảnh tranh đoạt. Lam Tiểu Bố không chen vào đoạt, hắn không chút do dự lui ra sau.

Xử lý xong Hỗ Kỳ, vậy ngọc phù thứ 26 đối với hắn là đủ rồi.

Tỉnh Tử Tự rõ ràng cũng rất khôn khéo, sau khi xử lý xong Hỗ Kỳ, hắn cũng nhanh chóng rút đi. Ở lại đó, chính là đại loạn chiến.

Lam Tiểu Bố không có tâm trạng tiếp tục tìm kiếm ngọc phù nữa, hắn đi thẳng đến chỗ cái giếng kia, ở đây hắn có khóa một mảnh ngọc phù.

Lam Tiểu Bố đã quyết định, chỉ cầm một mảnh ngọc phù thôi, sẽ không bố trí Không Gian Thần TRận gì nữa. Hắn sẽ thử một phen, nếu như không có mảnh ngọc phù nào cao hơn số 26, vậy hắn sẽ lấy mảnh ngọc phù 26 kia.

Bỏ đi thần trận hư không, Lam Tiểu Bố lập tức cầm lấy mảnh ngọc phù kia.

Hạng thứ hai? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nếu như sớm biết đây là mảnh ngọc phù hạng 2, vậy thì hắn hoàn toàn không cần phải tìm thêm mảnh ngọc phù nào nữa.

Có mảnh ngọc phù hạng hai này, Lam Tiểu Bố chắc chắn mình có thể lấy được hạng nhất, cần gì phải tìm cách khác nữa.

Chương 1098 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất.

Có được mảnh ngọc phù hạng hai này, Lam Tiểu Bố bỏ đi hai cái Hư Không khốn trận còn lại, mọi người lại có thể lấy được hai mảnh ngọc phù bị Hư KHông khốn trận của hắn khóa lại kia, còn về chuyện ai cướp được, đó là vận may của người đó.

KHông có thần quân có thể nghiền ép tất cả mọi người ở đây, đại loạn đấu mới chính thức biến thành danh xứng với thực. Có đôi khi chỉ vì một mảnh ngọc phù, mười mấy tu sĩ dự thi sẽ cùng nhau tiến lên. Lúc này không còn ai nương tay nữa, giết chóc không hề kiêng kị.

Cũng may tất cả tu sĩ lấy được ngọc phù đều sẽ làm giống như Lam Tiểu Bố, tìm một nơi trốn đi. Nhưng chuyện này cũng không hề giảm bớt chuyện giết chóc và đấu pháp, bởi vì tu sĩ không lấy được ngọc phù, chỉ cần phát hiện người trốn đi, nhất định sẽ ra tay trước.

Chỉ có người lấy được ngọc phù mới phải trốn đi, người khác nhìn thấy ngươi trốn đi, vậy thì đã nói rõ trên người ngươi có một mảnh ngọc phù.

…

Mấy ngày đầu sau khi thần quân kia bị giết, khắp nơi đều là giết chóc, nhưng mà vài ngày sau, giết chóc dần dần giảm bớt, cuối cùng không còn động tĩnh gì nữa.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn trốn tránh ở một góc, trong thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện bóng dáng KHâu Luân Kiệu, Khâu Luân Kiệu vô cùng cẩn thận, cứ mỗi bước đi hắn đều dừng lại cẩn thận quan sát xung quanh, nhìn hắn như vậy tựa như đang tìm kiếm ngọc phù.

Nhìn thấy Khâu Luân Kiệu, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến lời Liễu Chí nói, hắn lập tức rời khỏi Ẩn Nặc Thần Trận của mình. Đồng thời tạo ra dáng vẻ cực kỳ cảnh giác, thậm chí hơi thở có chút hỗn loạn. Khâu Luân Kiệu cũng không phải là thần quân kia, cho dù thần niệm của Lam Tiểu Bố có quét qua hắn, hắn cũng không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của Lam Tiểu Bố.

Cuối cùng Khâu Luân Kiệu cũng đi đến chỗ cách Lam Tiểu Bố không xa, khi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố, không phải xông lên trước, mà là lùi về sau một bước theo bản năng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, xem ra Liễu Chí nói không sai, Khâu Luân Kiệu này đi theo bên cạnh hắn, quả thật có chút vấn đề.

Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm quan sát Khâu Luân Kiệu, nhưng hắn có thể cảm nhận được Khâu Luân Kiệu đang ở nơi cách gắn không xa.

Ở trong này không thể dùng thần niệm, giờ phút này hắn đang quay lưng về phía Khâu Luân Kiệu, nếu như Khâu Luân Kiệu thật sự muốn ra tay với hắn, lúc này chính là thích hợp nhất.

KHiến Lam Tiểu Bố kỳ quái chính là Khâu Luân Kiệu không hề ra tay, hắn cũng không kinh động đến Lam Tiểu Bố, ngược lại làm như không phát hiện ra Lam Tiểu Bố, biến mất khỏi nơi đó.

Mặc kệ mục đích của Khâu Luân Kiệu là gì, trong lòng Lam Tiểu Bố đều nâng cao cảnh giác.

Sau khi Khâu Luân Kiệu rời đi, Lam Tiểu Bố lại tiếp tục ẩn mình đi. Trôi qua một ngày nữa, khi Lam Tiểu Bố nghĩ rằng vòng thứ ba đến khi nào thì kết thúc, lúc này đột nhiên xung quanh sáng lên, sau đó tất cả mọi người lập tức nhẹ hẫng, rồi bị truyền tống đi.

Thích Khai Thương vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bình phong giám sát, nhìn thấy vòng thứ ba đại loạn đấu đã kết thúc, Lam Tiểu Bố vẫn không lấy hai mảnh ngọc phù kia, không nhịn được nói, “Ta còn định nhìn dáng vẻ trợn tròn mắt của hắn, không ngờ gia hỏa này lại thông minh đột xuất, vậy mà không cầm theo hai mảnh ngọc phù mà hắn đã khóa lại kia.”

Những người còn lại đều hiểu ý của Thích Khai Thương là gì, đừng thấy Lam Tiểu Bố biết trận văn hư không, khóa hai mảnh ngọc phù kia lại trước. Một khi Lam Tiểu Bố lấy đi, Lam Tiểu Bố sẽ phát hiện, cho dù trong tay hắn có bao nhiêu mảnh ngọc phù, cuối cùng còn lại trong tay vẫn chỉ có một mảnh, hơn nữa còn là mảnh ngọc phù có xếp hạng thấp nhất.

La Y cũng thất vọng nói, “Ta còn muốn xem hắn bỏ ngọc phù vào trong nhẫn trữ vật mang ra ngoài, hay là để vào nơi nào, không ngờ chỉ là một hồi sấm to mưa nhỏ.”

Trên thực tế chỉ cần Lam Tiểu Bố thu thập được hơn một mảnh ngọc phù, vậy thì nhất định sẽ bại lộ bí mật của hắn.

Nếu như bỏ vào trong nhẫn mà có thể lấy được hai mảnh ngọc phù trở lên, vậy thì tên thần quân kia đã sớm làm như vậy rồi.

“Tiếng sấm của hắn không hề nhỏ chút nào, nhớ lại hai tên thần quân kia chết như thế nào chứ.” Tuyên Phủ từ tốn nói.

Hai tên thần quân chết, rõ ràng đều có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Tên thần quân đầu tiên, là do Lam Tiểu Bố tự tay thiết kế bẫy trong rừng bia giết chết. Tên thần quân thứ hai, mặc dù là bị đám người vây công, nhưng nếu Lam Tiểu Bố không đi đầu ra tay, còn cả hư không thần trận vây khốn đối phương, vậy thì hắn cũng sẽ không bị giết.

Thúc Vãng Tiêu lại gật đầu, mặc dù mục đích của Lam Tiểu Bố khiến hắn kiêng kị, nhưng mà cách làm của Lam Tiểu Bố lại khiến hắn vô cùng thưởng thức. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự lấy ra bảo vật đỉnh cấp để lất ngọc phù thứ hạng, hắn sẽ coi thường Lam Tiểu Bố một chút.

Thúc Vãng Tiêu hắn còn khinh thường chuyện cướp đồ của Lam Tiểu Bố, nhưng những người khác thì chưa chắc. Chỉ cần Lam Tiểu Bố lấy được hai mảnh trở lên ra ngoài, sẽ có người đoán được, có lẽ trên người Lam Tiểu Bố có đồ tốt. Cho dù Lam Tiểu Bố có bị oan hay không, cũng sẽ có người đi theo Lam Tiểu Bố tìm cơ hội xử lý.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố chỉ cầm lấy một mảnh ngọc phù, đây là một cách làm vô cùng chính xác đối với bản thân.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố rơi xuống đất, lập tức quan sát tình huống xung quanh, khi hắn phát hiện mình đang đứng trên đàn bạch ngọc ở trung tâm quảng trường, ở biên giới quảng trường còn có rất nhiều tu sĩ, thì biết được cuộc tuyển chọn này đã kết thúc.

Trên đàn bạch ngọc có tất cả 84 tu sĩ đang đứng, những người này đều giống Lam Tiểu Bố, là người từ vòng loạn đấu thứ ba truyền tống đến.

Chương 1099 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất. (2)

Lam Tiểu Bố chẳng những nhìn thấy Tỉnh Tử Tự mà còn nhìn thấy Khâu Luân Kiệu. Nếu như cộng thêm hắn, Đại Hoang Thần Giác đã có ba người lọt vào top 100.

“Lĩnh trưởng.” Tỉnh Tử Tự kích động tiến đến, hắn đoán trong vòng đại loạn đấu, chính Lam Tiểu Bố đã cứu hắn, nhưng mà lúc này thật sự không tiện hỏi thăm.

Ở nơi như thế này, cho dù có truyền âm, sợ rằng cũng chẳng thể tránh đi được lỗ tai của đạo quân.

“Lĩnh trưởng.” Khâu Luân Kiệu cũng có chút kích động tiếng lên chào hỏi một chút.

Lam Tiểu Bố vỗ vai hai người, ra hiệu chờ kết quả.

La Y bước ra, hắn cao giọng nói, “Cuộc tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình lần này kết thúc, tham gia tuyển chọn có tất cả là 2123 người, còn sống ra ngoài có tất cả là 1305 người…”

Khá lắm, mặc dù còn chưa đạt đến tỉ lệ năm phần, nhưng cũng không còn chênh lệch bao nhiêu. Trong lòng Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ, Đại Hoang Thần Giác có phải có người vẫn lạc hay không. Số người của Đại Hoang Thần Giác tham gia lần này cộng thêm hắn là chín người, bây giờ có ba người hoàn thành ba vòng kiểm tra, những người còn lại không biết như thế nào?

Giọng nói La Y tiếp tục truyền đến, “Số người thông qua ba vòng tuyển chọn tổng cộng là tám mươi bốn người, nhưng mà trong tám mươi bốn người này vẫn phải đào thải ra ba mươi bốn người, chỉ lấy năm mươi người trong số đó.”

Nói đến đây, La Y dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói, “Ta nghĩ mọi người chắc hẳn đã nhìn thấy, tám mươi bốn người thông qua tuyển chọn đang đứng trên đàn bạch ngọc. 50 người đứng đầu kỳ thật đã định ra rồi, ngay trong tám mươi bốn người này. Vì để mọi người cảm thấy cuộc tuyển chọn này đáng giá, lần tuyển chọn này còn cố ý tăng thêm một vòng nữa.”

Nghe đến đó, những tu sĩ lúc đầu cảm thấy mình nhất định có thể lấy được 50 vị trí đầu đều căng thẳng. Vòng tăng thêm này, không phức tạp lắm chứ?

La Y nói tiếp, “Vòng này là do đạo quân tăng thêm, bây giờ xin mời người tự nhận là mình lấy được hạng nhất đứng ra. Nếu như người lấy được hạng nhất có thể đứng ra, vậy hắn có thể vĩnh viễn lấy được một thần thành hoặc thần giác. Ta nói vĩnh viễn, chính là tòa thần thành và thần giác này được Quy Hành Thần Đình che chở, nhưng lại không chịu sự quản lý của Quy Hành Thần Đình. Tất cả mọi sự vụ, đều do thành chủ thần thành hoặc giác chủ thần giác quyết định, cũng chính là hạng nhất chủ động đứng ra.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì giật mình, hắn có chút nghi ngờ chuyện này thiết kế cho hắn. Nếu như vậy, tâm tư hắn muốn lấy Đại Hoang Thần Giác, Thúc Vãng Tiêu cũng đã biết rồi.

Thúc Vãng Tiêu biết hắn lấy được hạng nhất, chuyện này cũng không có gì lạ.

“Đương nhiên, nếu như ngươi đứng ra, cuối cùng lại phát hiện ngươi không phải là hạng nhất, ngươi chỉ có thể rút khỏi top 50.” Câu nói tiếp theo của La Y, khiến hai tên tu sĩ thứ ba và thứ tư do dự, bọn hắn vốn định đứng ra. Nhưng một khi đứng ra thì ngay cả thứ hạng ban đầu cũng bỏ đi. Hơn nữa bọn hắn cần một cái thần thành hoặc thần giác vĩnh cửu để làm gì?

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định đứng ra, một nam tử da trắng đứng dậy, đồng thời ôm quyền nói, “La đình trụ, vãn bối Tiêu Ung Nhậm, vãn bối cảm thấy mình có thể lấy được hạng nhất. Nếu như vãn bối thật sự là hạng nhất, vãn bối hi vọng có thể lấy được Đại Hoang Thần Giác, trở thành giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, hắn đã xử lý hai tên thần quân kia rồi, còn có người muốn lấy Đại Hoang Thần Giác?

Cho dù Tiêu Ung Nhậm không nhìn qua, nhưng Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng được sức chú ý của đối phương đang nằm trên người hắn.

La Y đương nhiên biết Thúc Vãng Tiêu cố ý tăng thêm vòng này chính là vì muốn giao Đại Hoang Thần Giác cho Lam Tiểu Bố, đạo quân cảm thấy Lam Tiểu Bố không đơn giản, nếu như Lam Tiểu Bố có ý muốn ở lại Đại Hoang Thần Giác, vậy thì dứt khoát đưa Đại Hoang Thần Giác cho Lam Tiểu Bố.

Nhưng khiến hắn và đạo quân không ngờ được là, Lam Tiểu Bố còn chưa đứng ra, đã có một Tiêu Ung Nhậm đứng ra.

“Ngươi xác định ngươi có thể lấy được hạng nhất? Nếu như ngươi không lấy được hạng nhất, ngươi sẽ bị loại khỏi top 50.” La Y nói.

Tiêu Ung Nhậm khẳng định nói, “Tiền bối, vãn bối xác định mình lấy được hạng nhất.”

“Được.” La Y gật đầu, sau đó nói với những người còn lại, “Tiêu Ung

Nhậm đã đứng ra nói hắn lấy được hạng nhất, đồng thời nói rõ mình muốn lấy Đại Hoang Thần Giác. Bây giờ nếu có người cảm thấy mình có được điểm số cao hơn hắn thì có thể bước ra cạnh tranh vị trí hạng nhất này. ĐƯơng nhiên, thứ ngươi cạnh tranh, không nhất định phải là Đại Hoang Thần Giác, ngươi có thể đòi bất cứ nơi nào khác. Nếu như ngươi lấy được hạng nhất, nhưng mà lại không đứng ra, vậy thì hạng nhất chính là Tiêu Ung Nhậm.”

Tất cả những người đến từ Đại Hoang Thần Giác đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, bọn họ biết rõ, lần này Lam Tiểu Bố đến đây chính là vì Đại Hoang Thần Giác, Đại Hoang Thần Giác mà bị người khác lấy đi, bọn hắn biết đến đâu mà sinh sống?

Lam Tiểu Bố đứng dậy ôm quyền nói, “Bẩm La đình trụ, ta là giác chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giác, ta cảm thấy lần này người đạt hạng nhất là ta.”

Rất nhiều người đều đang nghĩ, Tiêu Ung Nhậm này là ai vậy? Vì sao lại lấy được hạng nhất, còn muốn lấy một nơi đến cứt chim cũng không có như Đại Hoang Thần Giác chứ? Phải biết rằng lần tuyển chọn này lấy ra sáu thần thành, lựa chọn bất kỳ một thần thành nào làm địa bàn vĩnh viễn của mình không tốt sao? Không ngờ đến bây giờ lại có người đứng ra nói mình lấy được hạng nhất, cũng may người này còn chưa nói muốn lấy Đại Hoang Thần Giác. Mặc dù còn chưa nói muốn lấy Đại Hoang Thần Giác, nhưng hết lần này đến lần khác người này lại là giác chủ của Đại Hoang Thần Giác, đây mới là lạ.

Chương 1100 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác.

“Ha ha, hạng người lừa mình dối người.” Tiêu Ung Nhậm cười lạnh một tiếng, vòng kiểm tra tư chất hắn đạt được 95 điểm, vòng kiểm tra thứ hai, hắn khẳng định mình chính là người thứ hai tiến vào vòng thứ ba. Mà người đầu tiên tiến vào vòng thứ ba chính là Thần quân Hỗ Kỳ, khi Hỗ Kỳ bị giết, hắn đã nhìn thấy. Nếu như bị giết lập tức loại bỏ đi số điểm đạt được, vậy vòng thứ hai hắn cũng là người đứng đầu. Cho dù không bị loại bỏ, hắn cũng đứng sau Hỗ Kỳ, vậy cũng là người thứ hai. Vòng thứ ba hắn trực tiếp lấy được ngọc phù hạng nhất, hắn không tin còn có người có thành tích tốt hơn hắn.

La Y cười ha ha một tiếng, “Có hai người tuyên bố mình là người đứng hạng nhất, vậy có người thứ ba nào đứng ra nói rằng mình được hạng nhất không?”

Chờ nửa ngày, cũng không có người đứng ra.

La Y dứt khoát nói, “Đã như vậy, thế thì ta bắt đầu so sánh điểm số của Lam Tiểu Bố và Tiêu Ung Nhậm.”

Tất cả mọi người trên quảng trường đều yên lặng, mọi người rất muốn biết, trong hai người cho rằng mình đạt hạng nhất này, rốt cuộc là ai lấy được hạng nhất? Còn nữa, tổng điểm của hai người này có thật sự là hạng nhất hay không.

“Tiêu Ung Nhậm, vòng kiểm tra tư chất đầu tiên đạt được 95 điểm, vòng kiểm tra thứ hai đạt được tám mươi, vòng đại loạn đấu thứ ba lấy được ngọc phù hạng nhất, đạt được 1000. Điểm tổng cộng của ba vòng là 1175 điểm…”

Khi nghe La Y nói đến 1175 điểm, Lam Tiểu Bố giật nảy mình. Hắn thật sự không ngờ tư chất của Tiêu Ung Nhậm lại cao như vậy, đạt được 95 điểm. Không chỉ như vậy, vận may của gia hỏa này còn nghịch thiên như vậy, lấy được ngọc phù hạng nhất.

Tất cả mọi người trên quảng trường đều khiếp sợ nhìn Tiêu Ung Nhậm, gia hỏa này thật là danh bất kinh truyền, sao có thể đạt được điểm số cao như vậy? Điểm số này nếu như không phải là thứ nhất, thế thì ai mới có thể lấy được hạng nhất.

Mặc dù Tiêu Ung Nhậm biết điểm số của mình nhất định được hạng nhất, nhưng cũng khẽ nhíu mày. Trong suy nghĩ của hắn, vòng thứ hai hắn đạt được ít nhất là 90 điểm mới đúng, sao lại biến thành 80 điểm eoòi?

Dựa theo quy tắc, người đầu tiên thông qua vòng thứ hai đạt được 100 điểm, người thứ hai thông qua vòng thứ hai đạt được 90 điểm. Người thứ ba thông qua vòng thứ hai mới là 80 điểm, còn sau ba hạng đầu, trên cơ bản đều là 60 đến 70 điểm. Hắn đạt được 80 điểm, chẳng lẽ hắn là người thứ ba thông qua vòng thứ hai?

La Y tiếp tục nói, “Lam Tiểu Bố vòng thứ nhất đạt được 90 điểm…”

Nghe thấy vòng kiểm tra tư chát đầu tiên Lam Tiểu Bố đạt được 90 điểm, tất cả mọi người đều cảm thấy Lam Tiểu Bố đã bị loại rồi. 90 điểm tư chất xem như cao, nhưng rõ ràng còn chưa đủ để tranh đoạt hạng nhất. Nguyên nhân chủ yếu là tu vi của Lam Tiểu Bố quá thấp, mà vòng kiểm tra thứ hai, tu vi càng cao, điểm số mới có thể càng cao.

“Vòng kiểm tra thứ hai đạt được 100, vòng đại loạn đấu thứ ba lấy được ngọc phù hạng hai, đạt được 990…”

Tiêu Ung Nhậm nghe thấy vòng thứ hai Lam Tiểu Bố đạt được 100 điểm, đầu lập tức choáng váng. Nếu như vòng thứ hai Lam Tiểu Bố đạt được 100 điểm, vậy Lam Tiểu Bố có cơ hội vượt qua hắn, chỉ cần trong vòng đại loạn đấu thứ ba, Lam Tiểu Bố lấy được ngọc phù hạng hai.

Trong lòng Tiêu Ung Nhậm bắt đầu cầu nguyện Lam Tiểu Bố tuyệt đối đừng lấy được ngọc phù hạng hai, đã nghe La Y nói Lam Tiểu Bố lấy được ngọc phù hạng hai ở vòng thứ ba.

Còn câu nói tiếp theo của La Y, Tiêu Ung Nhậm hoàn toàn không nghe lọt, hắn cảm thấy tay mình hơi run rẩy. Chuyện này không chỉ là vấn đề mất mặt của bản thân mình, mà còn lại chuyện vứt bỏ đi Đại Hoang Thần Giác có bí mật lớn.

Trên quảng trường, tiếng bàn tán nổi lên xôn xao, tựa như ai ai cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

La Y vung tay ổn định lại mọi người, lúc này mới cao giọng nói tiếp, “Ba vòng kiểm tra của Lam Tiểu Bố tổng cộng lại là 1180 điểm. Qua so sánh, lần tuyển chọn này, Lam Tiểu Bố lấy được hạng nhất. Tiêu Ung Nhậm tự động rút lui đến hạng 51, vô duyên với lần ban thưởng này.”

Sau khi La Y nói xong thì không có tâm trạng để ý đến Tiêu Ung Nhậm đang mất mát đứng bên kia, mà là nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Lam Tiểu Bố, bây giờ ngươi lấy được hạng nhất trong lần tuyển chọn này, ngươi muốn cái thần thành nào? Hoặc là muốn thần giác nào?”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Đa tạ La đình trụ, ta muốn Đại Hoang Thần Giác. Ta là giác chủ của Đại Hoang Thần Giác, ta chỉ hy vọng tương lai Đại Hoang Thần Giác sẽ vĩnh viễn thuộc về ta.”

“Được, từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Giác sẽ vĩnh viễn thuộc về Lam Tiểu Bố ngươi. Ngươi ở Đại Hoang Thần Giác làm chuyện gì, Quy Hành Thần Đình đều không can thiệp. Không chỉ như vậy, Đại Hoang Thần Giác sẽ được Quy Hành Thần Đình ta che chở, bất cứ hành vi nào khiêu khích đến Đại Hoang Thần Giác, đều là đang khiêu khích đến Quy Hành Thần Đình ta. Mãi đến khi ngươi không cần Quy Hành Thần Đình ta che chở nữa.” La Y lớn tiếng nói.

Sau khi thốt ra lời này, tất cả mọi người trên quảng trường đều không rõ. Giờ khắc này trong lòng tất cả mọi người đều đang nghĩ, chắc là Đại Hoang Thần Giác thật sự có đồ tốt gì nhỉ? Nếu không thì sao tên Tiêu Ung Nhậm kia và Lam Tiểu Bố đều muốn chọn Đại Hoang Thần Giác? Đại Hoang Thần Giác chỉ là một cái thần giác mà thôi, lần này có thể chọn lựa thần thành, có cái nào mà không tốt hơn Đại Hoang Thần Giác gấp mấy trăm lần chứ?

Huống chi, nghe nói bây giờ Đại Hoang Thần Giác còn chưa thể ở lại được, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Lam giác chủ, ta cũng cảm thấy hứng thú với Đại Hoang Thần Giác, có thể đưa Đại Hoang Thần Giác của ngươi cho ta hay không, ta cho ngươi một cái thần thành?” Một giọng nói mềm mại dễ vỡ truyền đến, Lam Tiểu Bố nghe thấy giọng nói này, đã cảm thấy da đầu hơi run lên.

La Y thì lập tức ôm quyền nói, “La Y kính chào Loan Đế.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy một nữ tử mang sa mỏng từ trên hư không đứng ở biên giới đàn bạch ngọc, tựa như đang nhìn hắn.

Chương 1101 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Loan Đế? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ lại, nữ nhân này chắc hẳn là Loan Đế của Ly Loan Thần Đình kia nhỉ? KHi ở Vạn KHông Khư đã dạy dỗ người của Ly Loan Thần Đình, bây giờ nữ nhân này muốn đến tìm hắn tính sổ sao?

Lam Tiểu Bố không kiêu ngạo, không hèn mọn nói, “Đại Hoang Thần Giác là do Dịch Đế đồng ý đưa cho ta vĩnh viễn, đồng thời nhận được che chở. Chắc là Loan đế cũng sẽ đồng ý đưa một cái thần đình nào đó của Ly Loan Thần Đình cho ta vĩnh viễn, đồng thời che chở nó?”

Nữ tử cười khanh khách nói, “ĐƯơng nhiên là như vậy rồi, chỉ cần ngươi không đánh chủ ý đến đạo thành Cốc Loan Thần Đạo thành của ta, những cái khác đều được.”

Lam Tiểu Bố hiểu rõ, chuyện này hắn nhất định phải đồng ý. Nếu không thì người khác thật sự cho rằng Đại Hoang Thần Giác có đồ tốt.

“Đa tạ Loan Đế, chuyện trao đổi này ta đồng ý.” Lam Tiểu Bố hầu như không chút do dự mà đồng ý.

Chỉ là sau khi đồng ý rồi, hắn lại không biết phải chọn thần thành nào. Hắn không quen thuộc gì về Ly Loan Thần Đình. Vào giờ phút này, một giọng nói đột ngột truyền đến tai Lam Tiểu Bố, “Ngươi hãy chọn Biên Ninh thần thành, vị trí của tòa thần thành này là tốt nhất, hơn nữa bên dưới còn có một đầu Thần Linh Mạch đỉnh cấp.”

Lam Tiểu Bố không có thời gian suy nghĩ xem rốt cuộc là ai đã giúp hắn, sau đó lập tức nói, “Ta hy vọng có thể lấy được Biên Ninh thần thành, hôm nay có nhiều người ở đây, ta hy vọng có thể ký kết khế ước với Loan Đế.”

“Ai cha, tên tiểu tử này còn tưởng là thật nữa, muốn lấy Biên Ninh thần thành của ta, ngươi nằm mơ chưa tỉnh à.” Loan Đế ai da một tiếng, giống như bị dẫm phải chân.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, nữ nhân này chính là ỷ tu vi mình mạnh hơn. Tương lai nếu như thực lực của hắn đến thần vương cảnh, đối phương mà còn dám nhắc đến đề nghị này, vậy thì có không đồng ý cũng phải đồng ý. Đáng tiếc là bây giờ hắn không thể làm gì.

Thúc Vãng Tiêu cười ha ha một tiếng, “Loan Đế đến rồi, mời lên đây ngồi, cuộc tuyển chọn còn chưa kết thúc, đã khiến Loan Đế chê cười rồi.”

“Tiêu đại ca, ta nghe nói ở đây xuất hiện nhiều anh kiệt mới, muốn đến đây xem chút.” Mặc dù Loan Đế có thể mỉa mai Lam Tiểu Bố những lại không dám nói nhảm ở trước mặt Thúc Vãng Tiêu.

Đùa giỡn nói một câu là được rồi, nếu như còn tiếp tục, Du Thiên Thiên nàng khẳng định Thúc Vãng Tiêu sẽ không chút do dự đánh nàng một quyền.

La Y tiếp tục nói, “Bây giờ hạng nhất đã xuất hiện, những thứ hạng còn lại sẽ lần lượt xuất hiện trên trận pháp bình phong lớn. Những người không có tên trên trận pháp màn hình, xin mời bước xuống khỏi đàn bạch ngọc. Những người còn đứng trên đàn bạch ngọc đều được ban thưởng, còn cả những tu sĩ lấy được vị trí giác chủ và thành chủ, cũng có thể chọn nơi mình muốn đi…”

Ở biên giới đàn bạch ngọc có trận pháp màn hình, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Tỉnh Tử Tự không có nằm trong số 50 người đứng đầu, ngược lại là Khâu Luân Kiệu lấy được hạng 37.

Hạng thứ 37 thì không có tư cách lấy được vị trí giác chủ hoặc thành chủ.

“Ha ha, lĩnh trưởng, không ngờ ngươi thật sự có thể vĩnh viễn lấy được Đại Hoang Thần Giác, sau này chúng ta có nơi để đi rồi.” Tỉnh Tử Tự đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố lập tức lớn tiếng nói.

Không biết là vô tình hay cố ý, khi La Y ban phần thưởng cho những tu sĩ khác, lại không để ý đến Lam Tiểu Bố. Phải biết ban thưởng của hạng nhất thật sự không đơn giản, 100.000 thần tinh thượng phẩm, còn có một viên thần đan và một món thần khí trung phẩm nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lấy được Đại Hoang Thần Giác đã rất hài lòng rồi, những ban thưởng khác hắn cũng không thèm để ý, ngược lại quay sang nói với Khâu Luân Kiệu đứng cạnh bên, “Ngươi đi nhận ban thưởng đi, bây giờ đang phát thưởng, không nên bỏ qua.”

“Vâng.” Có lời Lam Tiểu Bố nói, lúc này Khâu Luân Kiệu mới nhanh chóng đi đến nơi ban thưởng cách đó không xa.

Lam Tiểu Bố kéo Tỉnh Tử Tự, “Chúng ta đi xem thử người của chúng ta đã ra ngoài hay chưa.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Tỉnh Tử Tự nhảy khỏi đàn bạch ngọc, tất cả mọi người của Đại Hoang Thần Giác đều ào đến.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy thiếu đi ba người, trong lòng trầm xuống, vội vàng hỏi, “Ba người Lô Phong, KHoan Viễn Thành, Bộ Sa đâu?”

Thạch Dật ảm đạm nói, “Ba người bọn họ đã bị vẫn lạc trong cuộc tuyển chọn.”

Lam Tiểu Bố cũng âm thầm cảm thán, bọn họ có tất cả là hai mươi ba người, bây giờ lại chết đi ba người. Quan trọng nhất là trong hai mươi người còn lại này, còn có một tên khốn khiếp.

“Nếu như sau lần tuyển chọn này, Đại Hoang Thần Giác đã trở thành địa bàn của chúng ta, vậy chúng ta có thể trở về rồi, sau khi trở về, chúng ta cần phải kinh doanh Đại Hoang Thần Giác thật tốt…”

Lam Tiểu Bố không có ý định tiếp tục ở lại Ngọc Hành Thần đạo thành nữa, ở nơi này có quá nhiều yêu ma quỷ quái, cũng không phải là địa bàn của hắn, không cần ở nơi này lãng phí thời gian.

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, vào giờ phút này, giọng nói của Khuông Quyết truyền đến, “Tiểu Bố huynh đệ, chúc mừng ngươi.

Thật không ngờ, ngươi lại có thể lấy được hạng nhất trong lần tuyển chọn này. Quả nhiên, có bản lĩnh thì đến nơi nào cũng có thể bộc lộ tài năng.”

“Khuông huynh, lần này đa tạ ngươi.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói.

Mặc dù Khuông Quyết cũng không thực sự giúp gì được hắn, nhưng mà quen biết Khuông Quyết, cũng coi như là trong triều có người.

Khuông Quyết cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố, ngươi cũng thật là, phần thưởng của ngươi còn chưa nhận đâu. Nhưng mà La đình trụ đã nói, đợi lát nữa Đạo Quân muốn gặp ngươi một chút, Đạo Quân sẽ đích thân ban thưởng cho ngươi. Bây giờ Đạo Quân đang nói chuyện với nữ nhân kia, đợi lát nữa ta dẫn ngươi đến đó.”

Chương 1102 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Chúc mừng Lam giác chủ lấy được hạng nhất trong lần tuyển chọn này.” Một nữ tử bước đến, trên mặt tràn đầy tươi cười. Đây chính là Dạ Lộ đã nhắc nhở Lam Tiểu Bố trong tức lâu, đồng thời muốn gia nhập Đại Hoang Thần Giác.

“Dạ Lộ, cảm ơn ngươi, vị này là?” Lam Tiểu Bố nhìn về nam tử đứng bên cạnh Dạ Lộ, người này có màu da hơi đen, thực lực thiên thần đỉnh phong, tựa như lúc nào cũng có thể bước vào thần quân cảnh. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có đầy đủ tài nguyên tu luyện. Lam Tiểu Bố đoán, đây chính là đạo lữ của Dạ Lộ.

Nam tử kia thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình, nhanh chóng thi lễ rồi nói, “Hùng Nam Phong kính chào Lam giác chủ, ta và Dạ Lộ là đạo lữ, chúc mừng Lam giác chủ lấy được hạng nhất.”

Cho dù tu vi cao hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy lúc Hùng Nam Phong nói chuyện với hắn thì rất căng thẳng. Xem ra trong hai người Dạ Lộ và Hùng Nam Phong, mọi chuyện đều do Dạ Lộ làm chủ.

“Đa tạ, lần tuyển chọn này đã kết thúc, chúng ta đang định quay về Đại Hoang Thần Giác, nếu như hai vị không chê, có thể đi cùng ta đến Đại Hoang Thần Giác.” Lam Tiểu Bố chính thức đưa ra lời mời.

Hắn đã âm thầm đắc tội với tất cả thần đình vương ở thần giới, nhiều thêm một cái Canh Già Thần Môn cũng chẳng là gì cả. Huống chi Đại Hoang Thần Giác cần phải phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác để mắt đến. Nếu như cứ sợ trước sợ sau, vậy hắn cũng không cần phải cố gắng giành lấy Đại Hoang Thần Giác.

“Đa tạ giác chủ…” Dạ Lộ và Hùng Nam Phong vô cùng vui mừng, nhanh chóng khom người thi lễ.

Bây giờ bọn hắn hầu như không còn chỗ nào để đi nữa, có thể đi cùng Lam Tiểu Bố đến Đại Hoang Thần Giác, quả thật chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Khuông Quyết cười ha ha một tiếng rồi nói, “Chúc mừng Tiểu Bố huynh đệ lại có thêm hai cường tướng, Đạo Quân đã truyền lời đến, bảo ngươi bây giờ đến gặp hắn, đi thôi, chúng ta cùng đi.”

“Được, xin nhờ Khuông huynh dẫn đường.” Lam Tiểu Bố cười cười, Khuông Quyết nói Dạ Lộ và Hùng Nam Phong là cường tướng có vài phần lấy lòng ở trong đó. Chỉ có Lam Tiểu Bố biết rõ, nếu như Dạ Lộ và Hùng Nam Phong thật sự là thần khí sư cấp ba, vậy thì đó thật sự là cường tướng, là nhân vật mà đi đến đâu cũng được chào đón.

…

Lam Tiểu Bố đi theo Khuông Quyết đến phủ thành chủ, điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút khó hiểu. Đạo Quân gặp hắn thì phải có nơi chuyên biệt mới đúng, sao lại đi đến phủ thành chủ?

“Đạo Quân, Lam Tiểu Bố đến.” Khuông Quyết dẫn theo Lam Tiểu Bố đi đến bên ngoài đại điện tần khách, không đi vào trong.

Bên trong truyền ra tiếng Thúc Vãng Tiêu, “Lam Tiểu Bố vào đi.”

Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào đại điện, nhìn thấy ở đây có năm người. Hai người trong đó hắn có biết, Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu, trước đó có nói chuyện ở trước mặt mọi người. Còn lại chính là La Y đình trụ, người này đã từng gặp mặt hắn. Ba người còn lại hắn không biết, Lam Tiểu Bố đoán, ba người này chắc có một người là thành chủ.

“Lam Tiểu Bố kính chào đạo quân, kính chào La đình trụ, kính chào ba vị tiền bối.” Lam Tiểu Bố đi vào trong điện, vô cùng kính cẩn hành lễ.

Thúc Vãng Tiêu cười ha ha một tiếng, “Lam Tiểu Bố, mời ngồi.”

“Đa tạ đạo quân.” Lam Tiểu Bố cũng không hề khách sáo, hắn đi qua một bên ngồi xuống.

“Ta rất xem trọng ngươi đó, đáng tiếc ngươi lại không biết ta, để ta giới thiệu bản thân một chút, ta tên là Thích Khai Thương, là thống soái năm quân của Quy Hành Thần Đình.”

Một nam tử có dáng người cường tráng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, cười ha ha rồi chủ động giới thiệu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đứng lên cẩn thận thi lễ, hắn cảm thấy thực lực của Thích Khai Thương này còn mạnh hơn cả Quân Vu, hơn nữa còn không phải chỉ mạnh hơn một chút. Vừa rồi khi hắn vừa bước vào chào hỏi, La Y và Thích Khai Thương đều gật đầu với hắn, hai người còn lại thì chẳng có động tác gì.

Thấy hai người kia không có động tác gì, Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu chủ động nói, “Hai vị này là Công Thâu Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ.”

Lại không giới thiệu chức vị của hai người là gì.

Lam Tiểu Bố thấy Công Thâu Thiên Nguyệt và Tuyên Phủ vẫn không động đậy, chỉ ngồi ở đó. Tu vi hắn kém một chút, nhưng mà từ hôm nay trở đi hắn cũng là một giác chủ. Nếu người khác xem thường giác chủ như hắn, vậy thì hắn cũng không cần phải mặt nóng dán mông lạnh làm gì.

Hơn nữa, hắn cũng không có ý định lăn lộn trên quan trường của Quy Hành Thần Đình, cần gì phải làm khó bản thân.

Thích Khai Thương thì càng cảm thấy Lam Tiểu Bố không tầm thường, dù sao thì chỉ khi đối mặt với hắn, Lam Tiểu Bố đứng lên thi lễ. Công Thâu Thiên Nguyệt bình thường con mắt mọc trên đầu, nhưng mà Lam giác chủ người ta cũng chẳng thèm để ý đến ngươi.

“Lam giác chủ, vị Công Thâu Thiên Nguyệt này cũng không tầm thường đâu, người này chính là thần khí đại sư có thể luyện chế ra thần khí cấp sáu.” Thích Khai Thương tựa như muốn thể hiện địa vị của mình, cố ý nói đến Công Thâu Thiên Nguyệt. Nói bóng gió chính là, mình được Lam Tiểu Bố hành lễ, còn Công Thâu Thiên Nguyệt thì chẳng được Lam Tiểu Bố đứng lên đáp lại.

Thúc Vãng Tiêu cũng cười nói, “Thích thống soái nói không sai, Công Thâu đại sư có thể luyện chế ra được thần khí cấp sáu cao cấp nhất. Có đầy đủ tài liệu, ngay cả thần khí cấp bảy cũng có thể luyện chế được. Bây giờ kết thiện duyên, tương lai có lẽ sẽ hưởng thụ không hết.”

“Đa tạ đạo quân đã chỉ điểm.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng đứng lên, nhưng mà vẫn không quan tâm gì đến Công Thâu Thiên Nguyệt.

Thần khí cấp sáu? Ha ha, hắn thật sự không để vào mắt. Ngươi luyện khí có lợi hại đến đâu cũng có thể sánh dược với Niệm không? Niệm đang ở ngay tại Đại Hoang Thần Giác. Hơn nữa, Thúc Vãng Tiêu cũng đã nói, có đầy đủ vật liệu, mới miễn cưỡng có thể luyện chế ra thần khí cấp bảy. Có thể thấy gia hỏa này mà luyện chế thần khí cấp bảy, phải lãng phí rất nhiều tài liệu, loại đại sư thần khí này, sao hắn có thể vừa mắt được chứ?

Công Thâu Thiên Nguyệt từ tốn nói, “Ta đây không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, người nào đến nhờ ta cũng có thể giúp đỡ luyện khí.”

Chương 1103 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. (2)

Lam Tiểu Bố lại không muốn tiếp tục ở lại nơi này lãng phí thời gian thêm nữa, hắn thi lễ với Thúc Vãng Tiêu rồi nói, “Không biết Đạo Quân gọi vãn bối đến đây có dặn dò gì không?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến chính mình, sắc mặt Công Thâu Thiên Nguyệt trở nên cực kỳ khó coi.

Thúc Vãng Tiêu cười ha ha một tiếng rồi nói, “Lam Tiểu Bố, ta vô cùng coi trọng ngươi, ngươi có biết vì sao ta lại gặp ngươi ở nơi này không?”

Lam Tiểu Bố mờ mịt lắc đầu, “Vãn bối không biết.”

Thúc Vãng Tiêu thu lại nụ cười nói, “Chỗ này chính là phủ thành chủ của Ngọc Hành Thần đạo thành, đạo thành của Quy Hành Thần Đình ta. Nhưng bây giờ Ngọc Hành Thần đạo thành không có thành chủ, cho nên phủ thành chủ không còn là nơi này nữa. Nếu như ngươi đồng ý, ta có thể bổ nhiệm ngươi trở thành thành chủ đời tiếp theo của Ngọc Hành Thần đạo thành.”

Thành chủ đời tiếp theo của một đạo thành thần đình? Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, hắn không phải đang mừng rỡ, mà đang liên tục suy nghĩ xem trong lần tuyển chọn này rốt cuộc mình đã để lộ chuyện gì?

“Đạo Quân?” La Y kinh hãi, định mở lời nói chuyện. Chẳng những La Y, Công Thâu Thiên Nguyệt, Tuyên Phủ, thậm chí là Thích Khai Thương cũng muốn đứng lên nói gì đó.

Thúc Vãng Tiêu xua tay ngăn lại, dừng hành đồng của mọi người, chỉ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn đang đợi Lam Tiểu Bố trả lời.

Lam Tiểu Bố đứng lên, kính cẩn thi lễ rồi nói, “Đa ta Đạo Quân đã nhìn trúng, chỉ là tu vi của ta quá thấp, hơn nữa tự do tự tại đã quen rồi. Nếu như ở lại Ngọc Hành Thần đạo thành làm thành chủ, vậy thì sẽ khiến Ngọc Hành Thần đạo thành rối tinh rối mù, bôi đen danh tiếng của đạo quân.”

Trong mắt Thúc Vãng Tiêu lóe lên tia thất vọng rồi lập tức biến mất, sau đó quay sang gật đầu với những người còn lại.

Bọn người La Y đều đứng lên, lần lượt cáo từ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút bồn chồn, đây là có ý gì? Là vì hắn không đồng ý cho nên định tiêu diệt hắn sao? Chuyện này cũng không đúng, những người ở đây nếu muốn diệt hắn thì chỉ cần đập một bàn tay là được, không cần thiết phải thần thần bí bí như vậy.

Chờ sau khi tất cả mọi người đi rồi, lúc này Thúc Vãng Tiêu mới nhìn

Lam Tiểu Bố nói, “Lam Tiểu Bố, ta biết ngươi nhất định đang giấu trong người một bí mật lớn, không chỉ như vậy, ngươi còn là một người có vận may lớn. Lúc đầu suy nghĩ của ta là để ngươi trở thành thành chủ của Ngọc Hành Thần đạo thành, chờ sau khi ngươi trưởng thành sẽ để cho ngươi tiếp quản Quy Hành Thần Đình. Bây giờ ta biết, chí hướng của ngươi chỉ sợ rất lớn.”

Nghe thấy vậy, sau lưng Lam Tiểu Bố phát lạnh, đối phương là một đạo quân thần vương, chỉ cần một bàn tay thôi là có thể đập chết hắn. Giờ phút này, ;Lam Tiểu Bố mới cảm thấy bản thân mình nhỏ bé như thế nào, sinh tử của hắn hoàn toàn không phải do bản thân mình nắm giữ.

Thúc Vãng Tiêu tiếp tục nói, “Nếu như là đạo quân khác, ta đoán giờ phút này chắc hẳn ngươi đã bị sưu hồn rồi. Nhưng Thúc Vãng Tiêu ta khinh thường làm ra loại chuyện này, ta chỉ thưởng thức ngươi thôi. Nếu ngươi đã muốn chọn Đại Hoang Thần Giác làm căn cơ của ngươi, vậy thì ta sẽ giúp ngươi một tay. Đây là ngọc phù thân phận của ta, trong tương lai nếu có bất cứ kẻ nào muốn gây chuyện ở Đại Hoang Thần Giác, ngươi có thể kích phát ngọc phù thân phận của ta, ta có thể giúp ngươi ba lần.”

Khi nói chuyện, Thúc Vãng Tiêu đã lấy ra một mảnh ngọc phù màu tím đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận lấy ngọc phù rồi nói cảm ơn, “Đa tạ đạo quân đã xem trọng, Lam Tiểu Bố nhất định nhớ kỹ ân tình này.”

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố rồi nói, “Đây là ban thưởng mà ngươi lấy được trong lần tuyển chọn này, ngươi hãy cầm lấy đi.”

Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một lần nữa rồi nhận lấy chiếc nhẫn, hắn cất chiếc nhẫn đi, sau đó nói, “Nếu tương lai đạo quân có chuyện gì cần Lam Tiểu Bố đi làm, xin cứ sai bảo, cho dù Lam Tiểu Bố ta có thể làm được hay không, Lam Tiểu Bố ta nhất định sẽ không quên ân tình ngày hôm nay, toàn lực đối phó.”

“ĐƯợc, ngươi đi xuống trước đi, hi vọng ngươi có thể phát triển Đại Hoang Thần Giác thật tốt.” Thúc Vãng Tiêu nhẹ gật đầu.

Đối với lời Lam Tiểu Bố nói hắn cũng chẳng để tâm gì nhiều, hắn đã nhìn ra được tương lai của Lam Tiểu Bố nhát định không tầm thường, nhưng đó cũng là chuyện tương lai. Mà cái tương lai này có thể là 100.000 năm sau, cũng có thể là trăm vạn năm sau. Bây giờ Thúc Vãng Tiêu hắn gặp phải chuyện gì, Lam Tiểu Bố còn chưa thể giúp được.

“Vâng.” Lam Tiểu Bố thi lễ rồi lui ra khỏi đại điện Tân khách.

Lúc đi ra khỏi phủ thành chủ, Lam Tiểu Bố cảm thấy áo mình ướt đẫm mồ hôi. Nếu như Thúc Vãng Tiêu có ý đồ xấu gì, hôm nay Lam Tiểu Bố hắn đã không còn rồi.

Nói cách khác, nếu như không phải vừa rồi là Thúc Vãng Tiêu, mà là Đơn Đinh hoặc đạo quân khác, mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố hắn đã không còn rồi.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, hắn tham gia lần tuyển chọn này, thật ra chính là đang đứng dưới bức tường sắp đổ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng vứt chuyện này sang một bên, nếu làm lại một lần nữa, có một số việc chỉ sợ hắn vẫn muốn làm.

Cũng giống như chuyện hắn giết Mông u vậy, giết Mông u cũng là đẩy bản thân mình đứng dưới bức tường sắp đổ, nhưng hắn có thể không giết Mông u sao?

Đại trượng phu có việc nên làm và việc không nên làm, nếu như sống quá hèn mọn, vậy thì tu luyện làm gì?

tình hôm nay của Thúc Vãng Tiêu hắn nhớ kỹ, tương lai nếu có cơ hội hắn sẽ trả lại cho Thúc Vãng Tiêu. Còn ngọc phù bảo mệnh mà Thúc Vãng Tiêu đưa cho hắn, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý định động đến. Trừ khi hắn tthật sự đứng bên bờ sinh tử, hắn tuyệt đối sẽ không động đến cái ngọc phù bảo mệnh này.

Không động đến nó, hắn còn có thể đối mặt bình đẳng với Thúc Vãng Tiêu, nếu như hắn dùng đến nó, vậy khi hai người gặp lại, hắn chỉ có thể ngưỡng mộ đối phương.

Chương 1104 - Làm rõ

Tầm Dương Thần Quân lâu.

Lam Tiểu Bố đã tập trung tất cả người của Đại Hoang Thần Giác lại, trừ ba người đã bị vẫn lạc trong cuộc tuyển chọn lần này, cộng thêm Lam Tiểu Bố có tổng cộng là 22 người.

“Các vị, ta dự định bây giờ lập tức quay về Đại Hoang Thần Giác. Nhưng dựa theo suy đoán của ta, lần này trở về có thể sẽ không an toàn như trước, các vị có đề nghị gì hay không?” Lam Tiểu Bố nói.

Diêm Ảnh lập tức nói, “Lĩnh trưởng, hay là làm theo cách lúc trước, lĩnh trưởng đưa chúng ta tiến vào tiểu thế giới của ngươi, sau đó một mình lĩnh trưởng rời khỏi đây.”

Ý nghĩ của Lam Tiểu Bố chính là như vậy, Diêm Ảnh giúp hắn nói ra mà thôi.

Ngược lại, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong thì âm thầm giật mình, phải biết rằng mọi người chỉ đi theo Lam Tiểu Bố dốc sức làm việc mà thôi, nhưng phải tiến vào trong tiểu thế giới của Lam Tiểu Bố lại là hai chuyện khác nhau.

Nhưng mà bây giờ nàng cũng không đưa ra bất cứ ý kiến gì, người khác có thể, vợ chồng nàng cũng có thể. Hơn nữa nàng cảm thấy con người Lam Tiểu Bố có thể kết giao, không phải là hạng người gian ác.

Ngược lại thì Khâu Luân Kiệu lại chủ động nói ra, “Làm như vậy thì lại khiến lĩnh trưởng tiêu hao một lá độn phù rồi.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Độn phù thì ta vẫn còn một ít, chẳng sao cả. Nếu mọi người không có ý kiến gì khác, vậy thì cứ làm theo cách này đi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố trực tiếp mở ra trận môn tiểu thế giới.

Diêm Ảnh là người đầu tiên xông vào trong trận môn, nhìn thấy người khác không thèm để ý chút nào, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong cũng không chút do dự, đi theo tiến vào tiểu thế giới.

Chờ tất cả mọi người tiến vào trong tiểu thế giới rồi, Lam Tiểu Bố bỏ tiểu thế giới vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó dịch hình thành Khâu Luân Kiệu, không chút hoang mang rời khỏi tức lâu.

Vừa rời khỏi tức lâu, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được có người đi theo mình, Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành.

Sau khi rời khởi Ngọc Hành Thần đạo thành, Lam Tiểu Bố đang định lấy một chiếc phi thuyền ra, lập tức nghe thấy truyền âm đến bên tai, “Thế nào rồi?”

Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, người truyền âm cho hắn chính là một nữ tử thiên thần cảnh, mặc dù đeo mạng che mặt, cũng không hề nhìn phía bên này, nhưng mà truyền âm vừa đến, Lam Tiểu Bố đã có thể xác định được.

“Lam Tiểu Bố kia vô cùng cảnh giác, chắc hẳn sẽ không rời đi nhanh như vậy. Nhưng mà ta nghe hắn nói, chuẩn bị chọn tuyến đường đi Cửu Kỳ thần thành. Ta đoán Lam Tiểu Bố rất có thể sẽ dẫn bọn ta đi từ Cửu Kỳ Hải, ta phải làm thế nào...” Lam Tiểu Bố vừa đi đường vừa truyền âm qua.

Từ Ngọc Hành Thần đạo thành đến Đại Hoang Thần Giác, nếu như đi từ Cửu Kỳ thần thành, đó là đi một vòng tròn lớn. Nhưng mà bên ngoài Cửu Kỳ thần thành chính là Cửu Kỳ Hải, Cửu Kỳ Hải cực kỳ nguy hiểm, thần niệm cũng bị hạn chế trong một pham vi nhất định, người đuổi theo nhất định sẽ rất khó khăn, Lam Tiểu Bố là vì nhóm người của mình có tu vi quá thấp, lúc này mới dẫn những người truy đuổi hắn đến Cửu Kỳ Hải.

“Ngươi lập tức quay về, lần sau có tin tức thì đừng ra ngoài nữa, trực tiếp truyền âm cho ta là được rồi.” Giọng nói của nữ tử truyền đến.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, “Chỉ sợ ngươi còn chưa biết Lam Tiểu Bố kia là một trận pháp sư nhỉ? Không chỉ có ta, tất cả những người đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, chỉ cần truyền âm ra ngoài, đều sẽ lọt vào trong trận pháp của hắn.“ Vội vàng để lại câu nói này xong, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đổi một phương hướng độn ra ngoài quảng trường.

Mặc dù cuộc tuyển chọn ở Ngọc Hành Thần đạo thành đã kết thúc, nhưng mà phường thị lâm thời bên ngoài quảng trường vẫn chưa dẹp đi, lúc này người đến người đi vẫn vô cùng náo nhiệt.

Tâm trạng của Lam Tiểu Bố cũng không tốt lắm, hắn dịch hình thành Khâu Luân Kiệu, lập tức có người liên hệ với hắn, rõ ràng là Khâu Luân Kiệu đã sớm làm phản. Hắn còn không biết, rốt cuộc Khâu Luân Kiệu cùng một bọn với người nào.

Đi đến biên giới phường thị bên ngoài quảng trường Ngọc Hành Thần đạo thành, Lam Tiểu Bố vòng vo bảy tám vòng, chờ đến khi hắn lấy ra tiên khí phi hành rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành, hắn đã dịch hình thành một nam tử trung niên bình thường.

Tiên khí phi hành cách Ngọc Hành Thần đạo thành khá xa rồi, Lam Tiểu Bố lập tức lấy Luân Hồi Oa ra, tiến về Đại Hoang Thần Giác.

Chỉ mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố đã đến bên ngoài Đại Hoang Thần Giác, ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác có vài tu sĩ ẩn nấp trông coi, nhưng mà sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Hoang Thần Giác rồi, mấy tu sĩ kia cũng không phát hiện ra.

Độc âm Hoán Thần Thảo bên trong Đại Hoang Thần Giác đã vô cùng nhạt, Lam Tiểu Bố tiến đế trận pháp tụ tập Độc âm Hoán Thần Thảo, ngọc bài không gian trong cấm chế đã sớm chứa đựng hơn phân nửa chất lỏng độc âm Hoán Thần Thảo màu xanh da trời.

Lam Tiểu Bố cất ngọc bài không gian chứa đựng chất lỏng Độc âm Hoán Thần Thảo này đi, độc này lúc đầu hắn định phong cấm lại. Nhưng đã có người dám nhòm ngó đến Đại Hoang Thần Giác, vậy đám độc này có chỗ dùng rồi. Lam Tiểu Bố định bố trí một cái Không Gian Thần Trận bên ngoài Đại Hoang Thần Giác, độc này sẽ phát tán trong Không Gian Thần Trận đó. Trước khi Đại Hoang Thần Giác chưa có năng lực tự vệ, ai có ý đồ len lén tiến vào Đại Hoang Thần Giác, nhất định phải đi qua không gian chứa Độc âm Hoán Thần Thảo.

Ngay cả Niệm mà cũng bị Độc âm Hoán Thần Thảo giam giữ nhiều năm như vậy, hắn không tin có người đầu sắt, dám xông vào Không Gian Thần Trận chứa đầy Độc âm Hoán Thần Thảo.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố chọn một vị trí đặt động phủ, lại dùng Không Gian Thần Trận che động phủ này lại, sau đó bố trí Tụ Độc Thần Trận.

Chương 1105 - Làm rõ (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, Độc âm Hoán Thần Thảo bị Lam Tiểu Bố nhốt chặt trong vùng không gian này lập tức bị hút đi, Lam Tiểu Bố mở cấm chế tiểu thế giới ra, để đám người đi ra ngoài.

“Lĩnh trưởng, chúng ta đến rồi sao?” Diêm Ảnh nhìn tình hình xung quanh hỏi, sau khi hỏi xong, hắn cảm thấy không đúng, thần linh khí ở nơi này rất nồng đậm, tựa như không kém gì so với bên hồ trong rừng bia kia.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đã đến rồi, đây là bên trong Đại Hoang Thần Giác. Ta đã tạo một không gian bên trong Đại Hoang Thần Giác, chỗ không gian này có thể tu luyện. Ta đoán nhiều nhất là một năm nữa, Đại Hoang Thần Giác sẽ hoàn toàn an toàn. Sắp tới mọi người ở lại nơi này tu luyện đi, nhanh chóng bước vào thần quân cảnh.”

“Đến Đại Hoang Thần Giác rồi?” Dạ Lộ lập tức ngơ ngác hỏi lại.

Nàng không biết tốc độ độn phù của Lam Tiểu Bố nhanh đến mức nào, nhưng nàng biết Đại Hoang Thần Giác cách Ngọc Hành Thần đạo thành bao xa.

“Đương nhiên, về sau ngươi sẽ biết độn phù của lĩnh trưởng lợi hại như thế nào.” Tỉnh Tử Tự cười he he, vô cùng đắc ý nói.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào vùng không gian xung quanh, “Vị trí an toàn mà ta bao lại này khoảng hơn trăm trượng, mọi người cứ ở trong đó tìm kiếm động phủ thích hợp để tu luyện. Chờ sau khi Đại Hoang Thần Giác an toàn rồi, chúng ta sẽ nghĩ cách phát triển Đại Hoang Thần Giác. Tóm lại, tăng thực lực mới là đạo lý quyết định.”

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, nơi này vốn chính là một khu động phủ, tùy tiện tìm một cái động phủ, tu luyện trước rồi nói tiếp.

Lam Tiểu Bố lại nhìn Khâu Luân Kiệu đang định đi tìm động phủ nói, “Khâu Luân Kiệu, ngươi đi cùng ta một chút.”

Khâu Luân Kiệu sửng sốt, lập tức gât đầu, “Vâng, lĩnh trưởng.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố một mình gọi Khâu Luân Kiệu đi, Liễu Chí đang đứng một bên lập tức vội vàng nói, “Hay là ta đi cùng với lĩnh trưởng?”

Lam Tiểu Bố biết ý của Liễu Chí, hắn là lo lắng mình và Khâu Luân Kiệu trở mặt, sau đó không thể khống chế được Khâu Luân Kiệu.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ngươi đi tu luyện đi, ta và Khâu Luân Kiệu nói chuyện riêng với nhau là được rồi.”

Nơi này là địa bàn của hắn, chẳng lẽ hắn không thể khống chế nổi thiên thần sơ kỳ như Khâu Luân Kiệu sao? Ngay cả thần quân hắn giết không chỉ một người đâu.

Dẫn Khâu Luân Kiệu đi, Lam Tiểu Bố không ở lại vùng an toàn mà hắn đã vây lại, mà đến vùng không gian có Độc âm Hoán Thần Thảo.

Độc âm Hoán Thần Thảo ở nơi này đã bị Tụ Độc Thần Trận hút đi khá nhiều, chỉ cần không tu luyện, ở lại nơi này một hai tháng cũng không thể nào cảm ứng được. Đương nhiên, chờ cảm ứng được rồi, vậy thì phải chuẩn bị tốt hậu sự. Ngươi là thần nhân, ở trước mặt Độc âm Hoán Thần Thảo cũng không có ngoại lệ.

“Ngối xuống đi.” Dẫn theo Khâu Luân Kiệu đi vào trong một động phủ, Lam Tiểu Bố chủ động nói.

Khâu Luân Kiệu vẫn kính cẩn thi lễ, sau đó ngồi xuống đối diện Lam Tiểu Bố.

“Khâu Luân Kiệu, ngươi biết vì sao ta lại gọi ngươi đến đây không?” Lam Tiểu Bố nhìn Khâu Luân Kiệu, chủ động nói ra.

Nói thật, hắn vô cùng xem trọng Khâu Luân Kiệu, thậm chí còn dự định giúp Khâu Luân Kiệu nhanh chóng bước vào thần quân cảnh. Nhưng hiện thực tràn đầy châm chọc, người mà hắn nhìn trúng lại là nội ứng.

Khâu Luân Kiệu mờ mịt lắc đầu, “Ta không biết.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Chúng ta cũng không cần quanh co nữa, ta biết Du Hà không phải là đạo lữ của ngươi, vì sao ngươi lại phải trăm phương nghìn kế nói Du Hà là đạo lữ của ngươi, sau đó tỏ vẻ trung thành với ta?”

Khâu Luân Kiệu đột nhiên ngẩng đầu, nhưng mà hắn nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lam Tiểu Bố, trong lòng giật thót. Lam Tiểu Bố lợi hại như thế nào hắn cũng đã từng nhìn thấy, cho dù chỉ là dục thần cảnh, nhưng mà thiên thần cảnh như hắn quả thật không dám ra tay với Lam Tiểu Bố. Nếu như dám ra tay, vậy thì lúc đầu khi ở vòng loạn đấu thứ ba đã ra tay rồi, lúc đó cơ hội còn tốt hơn bây giờ gấp trăm lần.

Hít một hơi thật sâu, Khâu Luân Kiệu mới lên tiếng, “Thật xin lỗi, lĩnh trưởng, ta đã lừa ngươi. Sở dĩ ta muốn giả mạo thành đạo lữ của Du Hà, là vì ta biết rõ chỉ có đi theo bên người lĩnh trưởng, mới có thể tiến bộ lớn hơn. Sự thật đúng là như vậy, lúc trước khi ở ngoài Bi Lâm Thần Vực, chúng ta đi theo lĩnh trưởng, đã có thể bước vào thiên thần cảnh, đây là chuyện mà trước đó ta cũng không dám nghĩ đến.”

Hắn có chút hoài nghi lúc ở vòng thứ ba hắn không ra tay với Lam Tiểu Bố có phải là chuyện chính xác hay không, lúc đó mà ra tay với Lam Tiểu Bố, ít nhất có sáu phần cơ hội thành công, cho dù có bị phát hiện, hắn cũng có thể nói là vì mình quá căng thẳng nên nhầm lẫn tưởng là người khác.

“Bởi vì ngươi muốn lấy được sự tin tưởng của ta, cho nên mới mượn chuyện của Du Hà để tiếp cận ta?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố vẫn không có chút dao động nào.

Khâu Luân Kiệu gật đầu, “Đúng vậy, lĩnh trưởng, ta có thể thề.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Có phải bây giờ ngươi cảm thấy hối hận, trong vòng đại loạn đấu thứ ba kia đã không ra tay với ta, ngược lại sau khi nhìn thấy ta lại lặng lẽ rời đi?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói lời này, Khâu Luân Kiệu lập tức biết, chuyện mình nhìn thấy Lam Tiểu Bố, sau đó rời đi ở vòng thứ ba, Lam Tiểu Bố đều biết hết. Nếu như nói, chuyện Du Hà hắn còn có thể miễn cưỡng giải thích được, vậy chuyện trong vòng đại loạn đấu kia, hắn thật sự không thể giải thích được.

Khâu Luân Kiệu đứng lên, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố rồi nói, “Nếu lĩnh trưởng đã hoài nghi Khâu Luân Kiệu ta, vậy ta lập tức rời khỏi nơi này.”

Lam Tiểu Bố chẳng có chút động tác nào, vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm Khâu Luân Kiệu, “Ngươi biết bản tính của ta, trước khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng, ngươi không thể nào rời khỏi đây.”

Trong lòng Khâu Luân Kiệu trầm xuống, trong đầu đang kịch liệt đấu tranh, có nên liều một lần thử hay không?

Chương 1106 - Thanh trừ tên khốn khiếp.

Khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Lam Tiểu Bố, Khâu Luân Kiệu chán nản từ bỏ ý định ra tay.

“Lĩnh trưởng, ta quả thật là thấy ngươi làm người quả quyết, đồng thời cũng có vận may lớn, cho nên mới muốn lấy được sự tin tưởng của ngươi, không có ý gì khác.” Khâu Luân Kiệu kiên định nói.

Lam Tiểu Bố từ chối cho ý kiến nói, “Khi ta rời khỏi Tầm Dương Thần Quân lâu, lúc đó đã cải trang thành ngươi. Ngươi chắc phải biết, thủ đoạn cải trang của ta, ngay cả thế gới thần cũng chưa chắc có thể nhìn ra.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói cải trang thành mình, sắc mặt Khâu Luân Kiệu lập tức tái nhợt.

“Ta vừa rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành, đã có một nữ tử gọi lại, lời nàng hỏi ta, ta tin ngươi cũng đã đoán ra được.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Khâu Luân Kiệu không tiếp tục nói nữa, chỉ đột nhiên tiến lên một bước, đồng thời tập trung hầu như toàn bộ thần nguyên trong người đánh một quyền về phía Lam Tiểu Bố, sau đó lấy pháp bảo ra.

Khiến Khâu Luân Kiệu vui mừng chính là, Lam Tiểu Bố vẫn không hề động đậy. Thần nguyên của hắn lại vận chuyển nhanh hơn, thế nhưng qua một chu thiên, hắn đã cảm nhận được một cảm giác phệ cốt đáng sợ truyền đến. Giờ phút này hắn cảm thấy tuổi thọ của mình đang nhanh chóng biến mất, tinh thuyết và xương cốt của mình cũng nhanh chóng tan rã.

Lam Tiểu Bố đứng lên từ tốn nói, “Sáu phần Độc âm Hoán Thần Thảo bao phủ toàn bộ Đại Hoang Thần Giác nhiều năm đều ở nơi này, nếu như ngươi còn có thể vận chuyển thần nguyên hoàn chỉnh, vậy thì chính là Lam Tiểu Bố ta thua.”

Sắc mặt Khâu Luân Kiệu tái nhợt ngồi dưới đất, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng nhìn Lam Tiểu Bố, “Lĩnh trưởng, nể tình quen biết nhau lúc trước, cho ta được sảng khoái đi.”

Thậm chí hắn vừa mới biết được trên không Đại Hoang Thần Giác chính là Độc âm Hoán Thần Thảo, loại độc này không thể giải được, ít nhất thì hắn không thể giải được.

Lam Tiểu Bố đứng trước mặt Khâu Luân Kiệu, “Cho ngươi sảng khoái cũng không phải là không được, ngươi nói càng nhanh, đau đớn mà ngươi chịu càng ít.”

“Được, ta biết ngươi có thể tìm được đến chỗ hồ lớn có thần linh khí trong rừng bia kia nhất định là vì trên người ngươi có bảo vật vận may đỉnh cấp. Hơn nữa ta còn biết, món bảo vật trên người ngươi kia có thể còn có cấp độ vượt xa tiên thiên, thậm chí là bảo vật Hỗn Độn…” Giọng điệu Khâu Luân Kiệu run rẩy.

“A, sao mà ngươi đoán được?” Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nếu Khâu Luân Kiệu đoán được, vậy những người khác thì sao?

Khâu Luân Kiệu tiếp tục nói, “Bởi vì khi ngươi ở đây, tốc độ tu luyện của chúng ta rất nhanh, không chỉ như vậy, lúc chúng ta tu luyện, quy tắc thiên địa xung quanh cực kỳ rõ ràng. Sau này khi chúng ta sắp đi, ta cố ý tu luyện một chút, lúc đó ta phát hiện ra chỉ có thần linh khí, quy tắc thiên địa đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Lúc đó trong lòng ta đã có chút tâm tư, muốn lấy được món bảo vật này. Ngươi giúp ta, ta còn muốn lấy bảo vật của ngươi, ta không phải là người.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, đây đều là công lao của Thần Nguyên điện. Thần Nguyên điện là một món bảo vật, nhưng tuyệt đối không đến cấp độ tiên thiên, chứ đừng nói đến hơn tiên thiên. Ngược lại thì Trận Bàn May Mắn là đồ tốt, nhưng mà cấp độ cụ thể như thế nào thì hắn không biết.

Khâu Luân Kiệu này là một gia hỏa có dã tâm, vậy mà đã sớm nhòm ngó đến bảo vật trên người mình. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, biết trên người hắn có bảo vật tuyệt đối không chỉ có một mình Khâu Luân Kiệu. Biết trên người mình có bảo vật là một chuyện, ra tay với bảo vật trên người mình là một chuyện khác.

Khi Khâu Luân Kiệu biết trên người mình có bảo vật, đã trăm phương ngàn kế tiếp cận hắn, lúc này mới mượn nhờ vào chuyện của Du Hà thể hiện bản thân. Gia hỏa này tâm cơ thâm trầm, chỉ là hắn không ngờ lại bị Liễu Chí phát hiện ra.

“Nếu như là vì muốn lấy bảo vật trên người ta, vì sao lại muốn hợp tác với người ngoài?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khâu Luân Kiệu không chút do dự nói, “Sau khi nhìn thấy ngươi dễ dàng giết chết cường giả thiên thần cảnh, ta đã biết, không có người khác giúp đỡ, ta vĩnh viễn cũng không thể khống chế được ngươi. Cho nên ta chọn hợp tác với người của Ly Loan Thần Đình, yêu cầu của ta chỉ là giao ngươi cho ta.”

“Bảo vật trong tay ta, ta dựa vào cái gì mà lại giao cho ngươi?” Trong giọng Lam Tiểu Bố nói có chút mỉa mai.

Khâu Luân Kiệu nói, “Ta đã nói với bọn hắn, ngươi để bằng hữu tốt nhất của ta đi dò đường trong rừng bia, kết quả đã bị vẫn lạc tại đó. Ta chỉ có một thỉnh cầu, đó là giao ngươi cho ta, những thứ khác ta đều không cần. Bởi vì ta khẳng định, nếu như trên người ngươi thật sự có bảo vật vượt xa tiên thiên, bảo vật kia nhất định sẽ không có ở trong nhẫn, mà là trong thức hải của ngươi…”

Lam Tiểu Bố giật mình, gia hỏa này thật là tàn nhẫn. Bản thân mình cũng vì những lời tương tự đó mà tin tưởng Khâu Luân Kiệu này, mà gia hỏa này còn muốn tìm kiếm thức hải của hắn.

“Ngươi hợp tác với ai? Cách thức hợp tác là gì?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Khâu Luân Kiệu.

“Là một ti trưởng của Ly Loan Thần Đình, hắn tên là Cố Hợi, tu vi là thần quân hậu kỳ. Mỗi lần đều là hắn đến tìm ta, chỉ cần ta xuất hiện, người của hắn sẽ đến tìm ta, còn chuyện khác thì không có. Còn chuyện độc ở Đại Hoang Thần Giác có thể loại bỏ, cũng là do ta tiết lộ ra ngoài. Ta lo thời gian dài, thực lực của ngươi tăng lên, không còn cơ hội nữa.” Khâu Luân Kiệu nói chuyện đã có chút thở dốc, rõ ràng thời gian không còn nhiều nữa.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Thật không biết là ngươi thông minh thật hay tự cho mình là thông minh nữa, lại dám hợp tác với thần quân. Ha ha…”

Nói xong, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng lười để ý đến Khâu Luân Kiệu nữa, trực tiếp dùng một đạo nhận mang xé rách thức hải của Khâu Luân Kiệu, đồng thời dùng một mồi lửa thiêu Khâu Luân Kiệu thành tro bụi.

Chương 1107 - Thanh trừ tên khốn khiếp. (2)

Hắn sắp bắt đầu bế quan tu luyện, trước lúc này, tai họa ngầm bên người nhất định phải loại bỏ.

…

Sau khi cuộc tuyển chọn ở Quy Hành Thần Đình kết thúc, thần giới tựa như lại chìm vào yên tĩnh. Đám tán tu đang tìm kiếm tài nguyên tu luyện ở khắp nơi, mà các cường giả từ tông môn và các thần đình, cũng đều đang bế quan điên cuồng tu luyện, tựa như đang chuẩn bị điều gì đó.

Đại Hoang Thần Giác cũng chìm vào yên tĩnh, có mấy tu sĩ không sợ chết muốn biết rốt cuộc Đại Hoang Thần Giác có chuyện gì, nhưng mà còn chưa sờ đến trận môn của Đại Hoang Thần Giác, đã bị Lam Tiểu Bố bố trí Độc âm Hoán Thần Thảo xâm nhập, sau đó trực tiếp vẫn lạc.

Trải qua những chuyện này, Đại Hoang Thần Giác lại càng thần bí. Bởi vì giác chủ Đại Hoang Thần Giác Lam Tiểu Bố biến mất, ai cũng không biết có phải Lam Tiểu Bố đã về đến Đại Hoang Thần Giác hay chưa, hay là đã bị người khác đột nhiên giết chết. Tóm lại, Đại Hoang Thần Giác không có một ai. Vẫn không thể nào lại gần như trước đó.

Nhưng mà ở thần giới thiếu thốn tài nguyên tu luyện như vậy, yên ổn thời gian dài là chuyện không thể nào.

Giờ phút này trong Thần Thần Điện ở Chúng Thần Chi Địa, tám đạo quân thần đình đang tụ tập tại tầng một của Thập Thần Điện. Giống như những lần tụ tập đạo quân khác, vẫn là đạo quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình không đến.

Đối với hội nghị đạo quân thần giới, Thúc Vãng Tiêu không tham gia là chuyện bình thường. Lần này rõ ràng không phải là bình thường, đạo quân Mân Đế Bặc Trì của Bách U Thần ĐÌnh còn bắt đến đây một tu sĩ, mà tên tu sĩ này ngay cả Lam Tiểu Bố cũng biết, chính là ti trưởng cũ Khâm Trường Thực của Quy Hành Thần Đình.

Bắt ti trưởng của Quy Hành Thần Đình đến đây, cho dù có phải là ti trưởng cũ hay không, rõ ràng cũng là đang muốn đối phó với Quy Hành Thần Đình.

Mân Đế ném tên tu sĩ kia vào giữa đại điện rồi ngồi xuống, những đạo quân đã ngồi xuống đều nhìn về nam tử ngồi đầu tiên bên tay trái.

Đây chính là Triệt Đế Cầu Phong được công nhận là người có thực lực mạnh nhất trong thập đại thần đình, không chỉ có thực lực cá nhân đứng hạng nhất, thực lực của Khuê Hà Thần Đình cũng đứng đầu trong thập đại thần đình.

Đạo Quân Loan Đế Du Thiên Thiên của Ly Loan Thần Đình nói, “Triệt Đế, chuyện lần này ngươi nói đi, đạo quân chúng ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ.”

Triệt Đế gật đầu, nói với Bặc Trì của Bách U Thần ĐÌnh, “Mân Đế, cho dù mọi người đã hiểu được đại khái tình hình, nhưng ngươi vẫn nói cụ thể lại đi.”

Mân Đế ôm quyền với mọi người, “Các vị đạo quân, chỉ sợ có người đang ngồi đây vẫn còn nghi ngờ tin tức lấy được trước đó có phải là thật hay không? Vậy ta đây nói cho mọi người biết, tin tức này tuyệt đối chính xác. Tên bị ta bắt đến kia tên là Khâm Trường Thực, là ti trưởng Hư Không ti lúc trước của Quy Hành Thần Đình. Hắn vốn dĩ đã bị giết, chỉ là người này cũng có chút bản lĩnh, vậy mà che giấu đi một món thần linh vật đỉnh cấp, đồng thời tàn hồn dựa vào bảo vật thần kỳ này mà khôi phục thân thể, Khâm Trường Thực!”

Nghe thấy Mân đé gọi, Khâm Trường Thực nhanh chóng kính cẩn quỳ xuống nói, “Khâm Trường Thực kính chào các vị đạo quân, các vị đạo quân cứ hỏi, vãn bối biết gì nói nấy.”

“Nếu thế thì ngươi nói xem Thúc Vãng Tiêu lấy được thứ gì?” Mân Đế nói.

“Vâng.” Khâm Trường Thực thấp thỏm lo âu nói, “Lúc trước Khuông Quyết lấy được một mảnh ngọc giản, mảnh ngọc giản kia là một phần giới thiệu vắn tắt và con đường đi xuyên qua Bi Lâm Thần Vực. Ta chỉ nhìn được đại khái, cũng không biết rõ thông tin bên trong là gì.

Du Thiên Thiên của Ly Loan Thần Đình nói, “Chuyện này là thật, mấy tên tu sĩ của Ly Loan Thần Đình ta cũng phát hiện ra ngọc giản này, kết quả đã bị Khuông Quyết cướp đi. Hơn nữa, từ lần tuyển chọn lúc trước của Quy Hành Thần Đình, mọi người cũng có thể nhìn ra được, vòng kiểm tra thứ hai của Quy Hành Thần Đình chính là mô phỏng lại rừng bia bên ngoài Bi Lâm Thần Vực. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Thúc Vãng Tiêu đã lấy được địa đồ thật sự đi vào Bi Lâm Thần Vực. Nếu như chúng ta không nhanh chóng lấy được địa đồ này, một khi để một mình Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình đến Bi Lâm Thần Vực, với tính tình buồn nôn của tên Thúc Vãng Tiêu kia, tương lai sao chúng ta có thể sống yên ổn ở thần giới này?”

Sau khi Du Thiên Thiên của Ly Loan Thần Đình nói xong, đông đảo đạo quân không còn ngồi yên được nữa, tài nguyên ở thần giới càng lúc càng thiếu thốn, hơn nữa lượng kiếp lần trước cũng không dẫn được hết đến tiên giới hoàn toàn, thần giới đã bị phá hủy nhiều nơi. Nếu như lại có thêm một đợt lượng kiếp lớn nữa đến, thần giới có còn tồn tại được nữa hay không?

Bi Lâm Thần Vực là nơi mà tất cả đạo quân đều muốn đến, chỉ là Bi Lâm Thần Vực là nơi chỉ mới nghe đồn đại, muốn đến Bi Lâm Thần Vực, nhất định phải đi xuyên qua rừng bia. Nhưng từ trước đến nay, chưa có ai có thể đi xuyên qua rừng bia.

Lỡ như Thúc Vãng Tiêu thật sự tìm được cách đi xuyên qua rừng bia, vậy thì những đạo quân như bọn hắn tương lai chính là thịt cá.

Trong mắt Triệt Đế lóe lên tia âm trầm, ở trong thần giới, hắn được công nhận là cường giả mạnh nhất. Nhưng mà trong lòng hắn có chút hoài nghi, nếu như đánh nhau với Thúc Vãng Tiêu, hắn có thể nghiền ép đối phương được hay không. Thực lực của Thúc Vãng Tiêu vô cùng thần bí, thần bí đến mức hắn cũng không biết rốt cuộc thực lực của Thúc Vãng Tiêu mạnh đến mức nào.

“Triệt Đế, ý của ta là chúng ta dứt khoát liên hợp quân tu sĩ của tám đại thần đình lại, trực tiếp tiêu diệt Quy Hành Thần Đình.” Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình đứng ra ôm quyền nói.

Đạo Quân Tề Tấn của Bất Diễn Thần Đình thường rất ít phát biểu trong những lần hội nghị như thế này, bây giờ hắn nghe thấy Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình nói vậy, ánh mắt lóe lên tia khinh thường, trong lòng cũng mỉa mai không ngừng. Diên Tinh Thần Đình ngươi được xem là yếu nhất trong thập đại thần đình, không chỉ như vậy, lần trước còn bị bốn thần đình liên thủ ức hiếp, bây giờ mới qua được mấy ngày, đã muốn đi diệt thần đình người khác, ha ha.

Chương 1108 - Ngọc giản thần bí về rừng bia.

Triệt Đế nhìn lướt qua tên ngu ngốc này, nếu thật sự có thể làm như vậy, vậy Diên Tinh Thần Đình đã sớm không còn rồi, còn có thể đợi đến ngày hôm nay được sao?

Đạo QUân Mẫn Tây Tiêu của Kính Phương Thần Đình từ tốn nói, “Vô duyên vô cớ tiêu diệt một thần đình, rõ ràng là không thực tế. Hôm nay mọi người có thể liên hợp lại tiêu diệt Quy Hành Thần Đình, ngày mai mọi người cũng có thể liên hợp lại tiêu diệt Diên Tinh Thần Đình.”

Nghe thấy lời Phương Đế nói, Đơn Đinh cười khan hai tiếng, trong lòng vô cùng nghẹn khuất, nhưng mà thực lực không bằng người, chỉ có thể nuốt xuống. Lúc trước Kính Phương Thần Đình dẫn đầu đi cướp Vũ Trụ Nguyên tức của Diên Tinh Thần Đình, ngay cả rắm mà hắn cũng không dám thả.

Mẫn Tây Tiêu rõ ràng không coi trọng Đơn Đinh, vừa quay đầu đã nói, “Lúc đầu chúng ta có thể mai phục Thúc Vãng Tiêu, nhưng mà Thúc Vãng Tiêu có một môn độn thuật, hầu như không có chút dấu vết nào. Cho nên trừ khi Thúc Vãng Tiêu liều chết đánh một trận, nếu không thì chúng ta có mai phục hắn cũng chẳng có ích gì. Nhưng ta có một cách, nhất định có thể ép Thúc Vãng Tiêu đi vào khuôn khổ…”

Mẫn Tây Tiêu vừa nói đến đây, đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo tuyền đến, “Các vị ở Thập Thần Điện nghị sự lại không cho Thúc Vãng Tiêu ta biết, chắc là Quy Hành Thần Đình ta không phải là thần đình ở thần giới này?”

Thúc Vãng Tiêu đến? Giờ phút này hầu như tất cả đạo quân đều đứng bật dậy, thậm chí có người còn dùng thần niệm câu thông với pháp bảo của mình. Bọn hắn ở nơi này thương lượng đối phó với Thúc Vãng Tiêu, mà Thúc Vãng Tiêu lại tự mình đi đến nơi này.

Quả nhiên sau khi giọng nói vừa dứt, Thúc Vãng Tiêu đã xuất hiện ở đại điện nghị sự. Mười đại thần quân ai cũng có trận kỳ cấm chế của đại điện nghị sự, Thúc Vãng Tiêu đương nhiên cũng có. Cộng thêm hắn là một đạo quân, hắn muốn đến đây còn chưa có ai có thể ngăn cản được.

Thúc Vãng Tiêu tựa như không biết người khác đang bàn chuyện hãm hại hắn vậy, không chút để ý đi đến một bên ngồi xuống.

“Không biết các vị đạo quân đang bàn bạc chuyện gì bí mật, muốn giấu Quy Hành Thần Đình ta?” Khóe miệng Thúc Vãng Tiêu ẩn chứa tia trào phúng, vừa nói chuyện, vừa lấy thần linh trà ra, rót cho mình một ly, động tác không nhanh không chậm.

Triệt Đế cười ha ha một tiếng, “Dịch Đế tới thật đúng lúc, chúng ta đã phái người thông báo cho ngươi, chắc là ngươi đã bỏ lỡ rồi. Chuyện lần này là như thế này, nghe nói bên ngoài Bi Lâm Thần Vực xuất hiện một con đường, con đường này có thể đi xuyên qua rừng bia một cách hoàn mỹ, đi thẳng đến Bi Lâm Thần Vực. Chúng ta đang thương lượng, có nên đi vào rừng bia xem xét một chút hay không.”

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, “Đây là chuyện tốt, Quy Hành Thần Đình ta mấy năm trước có nhận được một mảnh ngọc giản như vậy, trên ngọc giản chính là con đường đi đến Bi Lâm Thần Vực. Ta và mấy vị thủ hạ cũng đã đi điều tra một chuyến, nhưng mà con đường này không hề đơn giản, ta cũng đã bị vẫn lạc mất một tên Thế Giới Thần, nhưng vẫn không có chút tiến triển. Không biết mấy vị có con đường đi nào tốt hơn không?”

Mấy vị đạo quân đều hai mặt nhìn nhau, đây là có ý gì? Thúc Vãng Tiêu chủ động nhắc đến con đường đến Bi Lâm Thần Vực, đây là định chia sẻ bí mật cùng mọi người sao?

Thúc Vãng Tiêu từ tốn nói, “Con đường này thật không đơn giản, dựa vào thực lực của ta và mấy vị Thế Giới Thần, cũng không thể đi tiếp, thậm chí ta còn bị thương một lần.”

Thúc Vãng Tiêu nói xong, ném một mảnh ngọc giản cho Triệt Đế rồi nói, “Đây chính là ngọc giản đi đến rừng bia mà ta lấy được, mọi người có thể xem một chút.”

Tất cả mọi người đều ngây dại, bọn hắn hôm nay ngồi ở chỗ này bàn bạc về chuyện gì? Không phải là vì miếng ngọc giản trong tay Triệt Đế hay sao? KHiến bọn hắn không ngờ được là, bọn hắn còn chưa ra tay, người ta đã chủ động đưa ngọc giản đến.

Triệt Đế nắm lấy ngọc giản, thần niệm quét qua.

Mọi ánh mắt giờ phút này đều tập trung vào vào Triệt Đế.

Qua nửa nén hương sau, Triệt Đế mới ngẩng đầu lên nhìn Thúc Vãng Tiêu nói, “DỊch Đế, địa đồ trong ngọc giản này vô cùng rõ ràng mà, có vấn đề gì chứ?”

Triệt Đế là đạo quân một phương, còn là đạo quân được công nhận là mạnh nhất, đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà nghĩ rằng Thúc Vãng Tiêu sợ mọi người, cho nên mới giao ngọc giản ra. Thúc Vãng Tiêu có thể lấy ra ngọc giản này, vậy đã thấy rõ, ngọc giản này nhất định có vấn đề.

Quả nhiên Thúc Vãng Tiêu nói, “Triệt Đế, người nhìn lại thử xem, sau đó ghi nhớ lại con đường đi, rồi đưa ngọc giản cho đạo quân khác xem.”

Triệt Đế khẽ nhíu mày, thần niệm tập trung vào ngọc giản, một nén nhang sau, hắn vẫn không thể nào hiểu được. Ngọc giản vẫn là ngọc giản đó, đường thì vẫn là con đường kia.

Triệt Đế biết, nếu Thúc Vãng Tiêu đã nói hắn nhìn lại, vậy thì nhất định là có vấn đề. Trong thời gian ngắn hắn không thể nhìn ra được có điểm gì khác, hắn cũng không xem tiếp nữa, mà đưa ngọc giản cho người bên cạnh, Phương Đế Mẫn Tây Tiêu, “Ngươi xem trước đi, sau khi nhớ kỹ con đường đi rồi thì lại truyền xuống tiếp.”

Sau khi Phương Đế xem xong, lại truyền ngọc giản xuống cho người bên cạnh.

Một lúc lâu sau, ngọc giản lại về tay Thúc Vãng Tiêu.

Thúc Vãng Tiêu cầm ngọc giản nói, “Bây giờ mọi người tự vẽ ra con đường mà mình đã nhìn thấy ra đi.”

Triệt Đế là người đầu tiên khắc họa ra con đường hắn thấy trong hư không, những đạo quân còn lại cũng lần lượt khắc họa con đường đi của mình trong hư không.

Sau đó không cần Thúc Vãng Tiêu nói, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn thấy sự khác nhau. Cùng một miếng ngọc giản mà sau khi mọi người nhìn qua, đều lấy được con đường đi khác nhau, hơn nữa sự chênh lệch còn vô cùng lớn.

Chương 1109 - Ngọc giản thần bí về rừng bia. (2)

Giờ phút này, tất cả đạo quân đều hiểu ra ý của Thúc Vãng Tiêu, sở dĩ Thúc Vãng Tiêu xuất hiện ở đây, nhất định là đã không thể nào đi theo con đường hắn nhìn thấy để đến được Bi Lâm Thần Vực chân chính.

“Dịch Đế, có phải ngươi đã đi tìm theo con đường mà ngươi đã nhìn thấy?” Triệt Đế hỏi.

Thúc Vãng Tiêu gật đầu, “Đúng vậy, ta đã đi tìm qua, sau đó ta đã để thủ hạ của ta nhìn thử, mỗi người đều nhìn thấy con đường khác nhau. Ta tìm kiếm trong số đó mấy ngày, có một con đường còn suýt chút nữa đã khiến ta vẫn lạc.”

Đạo Quân Du Thiên Thiên của Ly Loan Thần Đình đột nhiên nói, “Tiêu đại ca, có khi nào là do có người cố ý tạo ra ngọc giản này hay không?

KHông đợi Thúc Vãng Tiêu trả lời, Triệt Đế đã nói trước, “Không thể nào, miếng ngọc giản này có hơi thở vô cùng cổ xưa, chắc hẳn là di vật thời Thượng Cổ, Chỉ riêng mảnh ngọc giản này, đã là một món chí bảo vô thượng, loại vật này không có người nào có thể cố tình tạo ra được.”

Thúc Vãng Tiêu cũng nói, “Không sai, quả thật là như vậy. Ta khẳng định trong ngọc giản này có một con đường chính xác đi đến Bi Lâm Thần Vực. Hôm nay ta đem ngọc giản đến đây, cũng là hi vọng mọi người cùng nhau ra sức, tìm đến Bi Lâm Thần Vực. Tài nguyên tu luyện ở vùng thần vực này càng lúc càng thiếu thốn, nếu như có một ngày chúng ta có thể thật sự tìm được Bi Lâm Thần Vực, đây chẳng phải là đang tạo phúc cho hậu thế sao?””

“Dịch Đế, ý của ngươi là…?” Triệt Đế Cầu Phong nhìn về phía Thúc Vãng Tiêu.

Thúc Vãng Tiêu nói, “Ý nghĩ của ta là, mười đại thần đình sẽ tuyển chọn một phần tu sĩ, tiến vào rừng bia thăm dò. Đương nhiên đấy không phải là tùy tiện thăm dò, đến lúc đó chúng ta đưa mảnh ngọc giản này dùng trận pháp cố định ở bên ngoài rừng bia. Bất kỳ kẻ nào trước khi tiến vào rừng bia, đều có thể dựa vào ngọc giản này khắc họa ra con dường đi tiến vào rừng bia, sau đó tiến vào trong rừng bia tìm kiếm đường ra.”

“Cách hay.” Phương Đế vỗ tay một cái, vô cùng hứng khởi.

Đến lúc đó nhất định có vô số tu sĩ muốn dựa vào mảnh ngọc giản này tìm được con đường tiến vào rừng bia, cuối cùng sẽ có một người tìm ra được con đường chính xác, xuyên qua rừng bia tiến đến Bi Lâm Thần Vực chân chính.

Triệt Đế cũng nói, “Ta cũng đồng ý với phương pháp này.”

Triệt Đế, Phương Đế và Dịch Đế đều đã đồng ý, những đạo quân còn lại cũng không cân nhắc gì thêm, đồng loại đồng ý.

Thúc Vãng Tiêu chủ động nói, “Nếu đã như vậy, thế thì ta nói yêu cầu đi xuyên qua rừng bia lần này một chút. Ta cảm thấy bất cứ người nào cũng có thể tiến vào rừng bia, hơn nữa mỗi người tiến vào rừng bia, đồng thời tìm kiếm ra được đường ra, đều sẽ được ban thưởng cao cấp nhất, khen thưởng này bao gồm một món Hậu Thiên Linh Bảo, tất cả thần thông đỉnh cấp, công pháp tu luyện và thần đan từ Dục Thần đến Thế Giới Thần, được ban tư cách đình dân của mười đại thần đình. Ngàn vạn thần linh thảo thượng phẩm, một đầu thần linh mạch trung phẩm. Đương nhiên đây đều là phần thưởng thấp nhất…”

Các đạo quân nghe vậy thì hít một hơi thật sâu, kiểu ban thưởng gì vậy? Đúng là nghịch thiên mà. Nhưng ở trong miệng Dịch Đế, lại thành phần thưởng thấp nhất…

Thần Linh mạch trung phẩm? Ha ha, những đạo quân đang ngồi đây còn chưa chắc có được.

Nói xong những lời này, ánh mắt Thúc Vãng Tiêu đảo qua mọi người, giọng điệu chậm lại, “Những thứ này một thần đình không thể lấy ra, mà cần cả mười đại thần đình chúng ta ra lực. Mặc dù phần thưởng phong phú, nhưng mà mọi người ngẫm lại xem, một khi tìm được Bi Lâm Thần Vực thì sao? Thế thì muốn bao nhiêu tài nguyên tu luyện mà không có, cho dù có là thần linh mạch thượng phẩm, thậm chí là cực phẩm, chắc hẳn cũng không phải chỉ là nói chơi chứ?”

Các đạo quân nghe thấy vậy, cảm thấy cũng có lý.

Nếu như tìm ra được một thần vực chưa bao giờ bị khai phá, đồ tốt ở đó chẳng phải mọi người tùy tiện lấy hay sao? Tu vi của bọn hắn thậm chí sẽ tiến thêm một bước nữa.

“Nhưng mà muốn ban thưởng nhiều đồ như vậy, rốt cuộc là sẽ do ai lấy ra?” Đạo Quân Mân Đế của Bách U Thần ĐÌnh nói.

Nghe thấy Đạo Quân Bách U Thần ĐÌnh nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thúc Vãng Tiêu. Nếu như Thúc Vãng Tiêu đã lấy ngọc giản đường đi đến Bi Lâm Thần Vực, còn đưa ra phương pháp, rõ ràng là sẽ có phương án phân chia.

Thúc Vãng Tiêu không chút hoang mang nói, “Ý của ta là như thế này, mỗi thần đình hãy chọn ra thứ mà mình có thể lấy ra. Nếu như một ngày nào đó có thể thật sự tìm được con đường đi xuyên qua rừng bia, vậy cứ dựa vào số lượng đồ vật mình đã bỏ ra mà lấy được thứ tự để tiến vào Bi Lâm Thần Vực. Người bỏ ra càng nhiều, là người có tư cách đầu tiên tiến vào Bi Lâm Thần Vực, lấy ra càng ít, vậy đó là người cuối cùng tiến vào Bi Lâm Thần Vực. KHông lấy đồ nào ra, vậy không có tư cách tiến vào Bi Lâm Thần Vực.”

“Ta đồng ý.” Triệt Đế không chút do dự nói.

“Ta cũng đồng ý…”

Hầu như tất cả đạo quân đều ra hiệu đồng ý với cách này.

Biện pháp của Thúc Vãng Tiêu công bằng công chính, ngươi bỏ ra càng nhiều đồ, vật thì có thể đến thần vực mới tìm địa bàn trước. Ngươi bỏ ra ít đồ, vậy cũng không thể trách người khác, ngươi chỉ có thể tiến vào thần vực mới này sau cùng mà tìm kiếm chỗ đặt chân thôi.

Chương 1110 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, thời gian năm năm, có một đống thần tinh thượng phẩm, cuối cùng hắn đã bước vào Dục Thần tầng ba.

Giờ phút này Đại Hoang Thần Giác đã sớm không còn Độc âm Hoán Thần Thảo nữa, Tụ Độc Thần Trận đã quét sạch hết mọi độc tố. Lam

Tiểu Bố gỡ bỏ Không Gian Thần Trận đi, hắn phát hiện, mọi người còn lại đều đang điên cuồng tu luyện, cho nên dứt khoát không ra ngoài quấy rầy họ.

Đám người này trước đó từ dục thần cảnh tấn cấp đến thiên thần cảnh trong thời gian chưa đến mười năm, một nguyên nhân là do hậu tích bạc phát, còn một nguyên nhân nữa là do hắn dùng Thần Nguyên điện. Sau khi dùng Thần Nguyên điện, bởi vì Thần Nguyên điện ngưng luyện thần tinh, cho nên quy tắc thiên địa xung quanh trở nên rõ ràng hơn, vì vậy tốc độ tu luyện của mọi người cũng nhanh.

Bây giờ mặc dù thần linh khí ở Đại Hoang Thần Giác không yếu, nhưng mà nội tình trước đó mọi người tích lũy đã dùng hết cộng thêm Lam Tiểu Bố không dùng Thần Nguyên điện ở Đại Hoang Thần Giác, cho nên tốc độ tu luyện của mọi người đã chậm lại.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét vào Vũ Trụ Duy Mô, hắn phát hiện Ôn Khả Xu đã dừng tu luyện, đang sửa sang lại dược viên. Trước đó hắn trồng trọt tiên linh thảo lung tung, có một ít thần linh thảo, trải qua sự chăm sóc của Ôn Khả Xu, bây giờ đã biến thành một dược viên vô cùng xinh đẹp.

Lam Tiểu Bố tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô cười nói, “Khả Xu, chúc mừng ngươi bước vào Thiên Thần cảnh, cảnh giới vững chắc.”

Nội tình của Ôn Khả Xu rõ ràng không tầm thường, chỉ ngắn ngủi mấy năm, đã đến cảnh giới thiên thần hậu kỳ.

“Tiểu Bố đại ca, đa tạ ngươi. Nếu như không phải ngươi dùng Niết Bàn Thánh Quả tái tạo thân thể cho ta, lại đưa cho ta công pháp tu luyện cao cấp nhất, ta chắc chắn không thể khôi phục lại thiên thần cảnh nhanh như vậy.” Vẻ mặt Ôn Khả Xu vui vẻ, phối hợp với dung mạo vô song của nàng, khiến không gian trong Vũ Trụ Duy Mô tăng thêm mấy phần sắc thái.

“Đi thôi, nơi này quá vắng lặng. Độc âm Hoán Thần Thảo của Đại Hoang Thần Giác đã bị ta loại trừ hết rồi, bây giờ ngươi ở lại Đại Hoang Thần Giác tìm kiếm một nơi tu luyện, nhanh chóng trở lại thần quân cảnh.” Lam Tiểu Bố nói.

Ôn Khả Xu ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố đại ca, ta có thể ở cùng với ngươi không? Nếu như trong lúc tu luyện ta có chỗ nào không hiểu, cũng có thể hỏi ngươi một chút?”

Lam Tiểu Bố nghĩ mình sẽ xây dựng một động phủ của riêng mình ở Đại Hoang Thần Giác, động phủ thì rõ ràng không thể chỉ có một căn phòng, Ôn Khả Xu ở đó tu luyện cũng được.

“Cũng được, khoan đã… hình như có người đến…” Thần niệm Lam Tiểu Bố cảm ứng được bên ngoài Đại Hoang Thần Giác có một thanh niên đang lo lắng đi tới đi lui. Rõ ràng là muốn vào trong Đại Hoang Thần Giác tìm người, nhưng lại không biết tiến vào Đại Hoang Thần Giác như thế nào.

“Ta và ngươi cùng ra ngoài đi.” Ôn Khả Xu lập tức nói.

Cho dù bản lĩnh của Lam Tiểu Bố rất lớn, nhưng mà trong mắt Ôn Khả Xu, tu vi của Tiếu Bố đại ca hơi thấp một chút, chỉ là dục thần cảnh.

…

Lam Tiểu Bố dẫn theo Ôn Khả Xu đi ra ngoài Đại Hoang Thần Giác, nhìn thấy thanh niên áo gai này đang lo lắng đi tới đi lui. Bởi vì quá lo lắng, cho nên khi Lam Tiểu Bố và Ôn Khả Xu đến, hắn hoàn toàn không phát hiện ra.

“Bằng hữu có việc gì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lúc này thanh niên áo gai mới nhìn thấy hai người Lam Tiểu Bố và Ôn Khả Xu, khi hắn nhìn thấy dung mạo Ôn Khả Xu, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc. Cho dù có ở thần giới, cũng chưa từng gặp được nữ nhân nào xinh đẹp như Ôn Khả Xu.

Thanh niên áo gai này nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức ôm quyền nói, “Xin hỏi giác chủ của Đại Hoang Thần Giác có phải là Lam Tiểu Bố không?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ngươi biết hắn sao?”

Thanh niên áo gai vội vàng nói, “Ta không biết Lam Tiểu Bố, nhưng ta có hai vị bằng hữu biết hắn, các nàng nói họ là bằng hữu của Lam Tiểu Bố.”

“Bằng hữu của ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

“Là Ngu Xúc và Liễu Ly…”

Không đợi thanh niên áo gai này nói xong, Lam Tiểu Bố đã kích động hỏi, “Các nàng đang ở đâu?”

“Ngươi quả nhiên chính là Lam Tiểu Bố mà ta muốn tìm kia.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố lời nói, thanh niên áo gai này cũng vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại, ôm quyền nói, “Không sai, ta quả thật chính là Lam Tiểu Bố mà ngươi muốn tìm kia. Còn chưa hỏi thăm bằng hữu xưng hô như thế nào? Làm sao quen biết với Ngu Xúc và Liễu Ly?”

Ngu Xúc và Liễu Ly đã sớm dựa vào Nghê Quang Thần bàn xé rách hư không đến thần giới, Lam Tiểu Bố rất muốn tìm các nàng, nhưng không biết phải bắt đầu từ nơi nào. Đi hỏi từng người, chuyện này rõ ràng không thực tế. Ngu Xúc và Liễu Ly cho dù có ngốc, cũng sẽ không dùng tên thật, thậm chí ngay cả dung mạo cũng sẽ giấu đi.

Trực tiếp đánh đến Đại Uyên Thần Môn cũng không tệ, đáng tiếc là thực lực của Lam Tiểu Bố quá thấp, với chút thực lực đó của hắn, chỉ sợ còn chưa đánh đến Đại Uyên Thần Môn, người ta đã giết hắn trước rồi.

“Ta tên là Xư Lý Duẫn, biết Ngu Xúc và Liễu Ly rất nhiều năm rồi. Bởi vì không có chỗ để đi, cho nên ta đã dẫn các nàng đến Vọng Sương mạc Hải…”

“Vọng Sương Mạc Hải?” Lam Tiểu Bố khiếp sợ lặp lại, nơi này hắn đã từng nghe nói đến.

Vọng Sương Mạc Hải cũng được xem là một nơi nổi tiếng ở thần giới, so với Vạn KHông KHư còn nổi tiếng hơn. Vọng Sương Mạc Hải thật ra chính là một vùng đại mạc, một khi tiến vào đó, thần niệm sẽ bị áp chế. Hơn nữa càng đi sâu vào bên trong, thần niệm càng thu hẹp lại. Cho nên rất nhiều người chạy trốn, đều chọn đến Vọng Sương Mạc Hải. Tiến vào Vọng Sương Mạc Hải rồi, khả năng bị bắt là rất thấp.

Chương 1111 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải. (2)

Nhưng đừng nghĩ rằng Vọng Sương Mạc Hải là một vùng đại mạc hoang vu, bên trong Vọng Sương Mạc Hải có vô cùng vô tận tài nguyên tu luyện. Chỉ cần vào Vọng Sương Mạc Hải mà không chết, sau khi ra ngoài, tu vi sẽ tăng tiến lên mấy cấp độ. Lúc trước từng có một tên tu sĩ chỉ là dục thần cảnh chạy vào Vọng Sương Mạc Hải, nhiều năm sau ra ngoài đã là cường giả thế giới thần. Tên tu sĩ này chẳng những giết hết toàn bộ những người đã đuổi giết hắn lúc trước, mà ngay cả tông môn của những người đó cũng không còn một mảnh ngói nào.

Hơn nữa Vọng Sương Mạc Hải còn có một đặc điểm, sau khi tiến vào mặc dù tỉ lệ vẫn lạc cao, nhưng không đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Trên cơ bản 100 người tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, có thể còn sống đi ra cũng gần ba bốn mươi người.

Cho nên chẳng những tu sĩ không có chỗ trốn lựa chọn đến Vọng Sương Mạc Hải, còn có một vài tán tu cũng chọn đi vào Vọng Sương Mạc Hải thử thời vận.

Xư Lý Duẫn gật đầu, “Đúng vậy, lúc trước tu vi của Ngu Xúc và Liễu Ly rất thấp, các nàng chạy trốn đến Vạn Không khư, chúng ta cũng là quen biết nhau ở Vạn Không KHư. Nhưng mà thế lực mà các nàng đắc tội đến quá lớn, Vạn Không KHư cũng không thể nào chứa được các nàng. Sau đó ta chủ động dẫn các nàng đến Vọng Sương Mạc Hải, lúc đầu ta cũng định tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, chỉ là các nàng đều không hi vọng ta vào trong đó.

Liễu Ly nói, cuối cùng sẽ có một ngày Lam Tiểu Bố đến thần giới, nếu như ta nghe thấy tin tức Lam Tiểu Bố đến thần giới, nhờ ta nói tin tức của các nàng cho Lam Tiểu Bố. Lúc đầu ta cũng không để ý, sau đó ta nhìn thấy Đại Uyên Thần Môn có cường giả thần quân và thiên thần cảnh đến biên giới Vọng Sương Mạc Hải, tựa như đang nghe ngóng tin tức của Liễu Ly và Ngu Xúc, ta mới biết chuyện này không ổn lắm.

Lúc này, ta lại nghe thấy cuộc tuyển chọn thành chủ và giác chủ cua Quy Hành Thần Đình kết thúc, một tu sĩ tên là Lam Tiểu Bố đạt được hạng nhất. Ta mới lập tức đến Ngọc Hành Thần đạo thành tìm kiếm ngươi, lúc đó ngươi đã rời khỏi Ngọc Hành Thần đạo thành rồi, cho nên ta lại đến nơi này.”

Ý Xư Lý Duẫn nói, Lam Tiểu Bố đã hiểu, thanh danh của hắn có thể lan truyền như vậy, dã cho thấy rõ hắn có tư cách cứu Liễu Ly và Ngu Xúc. Nếu như sau khi hắn đến thần giới, vẫn không có tiếng tăm gì, vậy Xư Lý Duẫn này cho dù đến tìm hắn cũng không có ích gì.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Đa tạ Xư Lý huynh, ta sẽ lập tức đến Vọng Sương Mạc Hải.”

Cho dù Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa biết rõ Xư Lý Duẫn trước mắt này có phải là người của Đại Uyên Thần Môn hay không, chủ yếu là sao Liễu Ly và Ngu Xúc lại nói cho đối phương biết Đại Uyên Thần Môn đang truy sát các nàng? Nhưng mà nếu biết được tin tức của Ngu Xúc và Liễu Ly, vậy thì hắn nhất định phải đến đó.

“Ta đi cùng với ngươi đi, mặc dù tu vi ta không cao, nhưng cũng có thể giúp một tay.” Xư Lý Duẫn cực kỳ dứt khoát nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Bàn về tu vi, ngươi còn mạnh hơn ta, Ngu Xúc và Liễu Ly có thể quen biết ngươi, quả thật là chuyện may mắn. Đa tạ ngươi đã chăm sóc cho Ngu Xúc và Liễu Ly, nếu như Xư Lý huynh không chê, vậy thì có thể ở lại Đại Hoang Thần Giác ta.”

“Tạ ơn Lam giác chủ, nếu như lần này có thể bình yên vô sự quay về, vậy thì ta sẽ mặt dày mà ở lại Đại Hoang Thần Giác. Ta cảm thấy Đại Uyên Thần Môn bây giờ đang đến Vọng Sương Mạc Hải, nhất định không phải là chuyện gì tốt, chúng ta nên sớm lên đường mới đúng.” Xư Lý Duẫn nói.

“Lĩnh trưởng, có phải có chuyện gì không? Có chuyện gì thì trực tiếp giao cho ta là được” Giọng nói của Diêm Ảnh truyền đến.

“Ngươi không bế quan à?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Diêm Ảnh cười một tiếng, “Ba năm trước ta đã không bế quan nữa rồi, trước đó bởi vì đang ở trong Không Gian Thần Trận, ta không thể nào ra ngoài được. Trước đó không lâu ngươi đã gỡ bỏ cái Không Gian Thần Trận này rồi, ta mới ra ngoài. Mặc dù ta chưa đi dạo một vòng, nhưng ta biết bây giờ đã rất ổn rồi.”

Rất rõ ràng, Diêm Ảnh biết Đại Hoang Thần Giác không còn Độc âm Hoán Thần Thảo nữa, có thể tùy tiện đi lại. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố đang ở chỗ này, hắn đã đi dạo trong Đại Hoang Thần Giác rồi.

“A, nàng là?” Sau khi Diêm Ảnh nói xong, mới nhìn rõ Ôn Khả Xu đang đứng bên cạnh. Hắn cũng bị kinh sợ trước dung mạo hoàn mỹ của Ôn Khả Xu, tthật sự còn có nữ nhân hoàn mỹ như vậy?

Lam Tiểu Bố nói, “Nàng tên là Ôn Khả Xu, xem như là sư muội của ta. Khả Xu, đây là Diêm Ảnh, cũng xem như là nhân vật nguyên lão của Đại Hoang Thần Giác chúng ta.”

Ôn Khả Xu tu luyện Trường Sinh Quyết của hắn, đương nhiên cũng là đồng môn của hắn.

Ôn Khả Xu cười tủm tỉm thi lễ một cái, “Ôn Khả Xu kính chào Diêm Ảnh đại ca.”

“A...” Diêm Ảnh cả kinh a một tiếng, nhanh chóng trả lời, “Khả Xu tiên tử, cứ gọi ta là Diêm Ảnh được rồi.”

Lam Tiểu Bố nói, “Diêm Ảnh, ngươi dẫn theo Xư Lý Duẫn tìm một nơi nghỉ ngơi một chút. Xư Lý huynh, ta cần phải chuẩn bị một chút, sau đó đi cùng ngươi đến Vọng Sương Mạc Hải.”

Diêm Ảnh nhanh chóng trả lời, “Vâng.”

Nói xong thì ôm quyền nói với Xư Lý Duẫn, “Xư Lý huynh, ngươi đi với ta tìm một nơi nghỉ ngơi trước đã.”

...

“Tiểu Bố đại ca, cái chỗ Vọng Sương Mạc Hải kia lúc trước ta đã từng nghe nói đến, nghe nói sau khi vào đó tỷ lệ tử vong vô cùng cao, thường xuyên có vào mà không có ra.” Ôn Khả Xu có chút lo lắng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không cần lo lắng, chúng ta đi gặp một người, ta đoán bây giờ người này cũng sắp khôi phục hoàn toàn rồi.”

Bây giờ hắn không lo lắng về chuyện Vọng Sương Mạc Hải, thứ hắn lo lắng chính là lai lịch của Xư Lý Duẫn. Với thực lực của hắn bây giờ, cho dù có muốn cứu Ngu Xúc và Liễu Ly, cũng sẽ không tùy tiện tin tưởng Xư Lý Duẫn, hắn muốn đi tìm Niệm.

Chương 1112 - Mời Niệm hỗ trợ.

“Chúc mừng Niệm huynh, lại chứng đại đạo.” Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đại điện Hoang Cổ Thần KHí môn, đã nhìn ra Niệm đã bình yên vô sự.. Chẳng những độc tố trên cơ bản đã loại trừ, hơn nữa tu vi cũng đã khôi phục được bảy tám phần. Chỉ là bây giờ hắn còn chưa nhìn ra được thực lực cụ thể mà thôi.

Niệm đứng lên, cực kỳ khiếm tốn thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam huynh, nếu như không phải ngươi, chưa nói đến chuyện khôi phục tu vi, bây giờ chắc ta đã sắp biến thành bộ xương khô.”

Hắn là thật tâm cảm tạ, Niệm không phải là người không biết nhìn hàng, hắn biết rõ công pháp giải độc mà Lam Tiểu Bố dạy cho hắn quý giá đến mức nào. Chớ thấy rằng quyển sách luyện phù của hắn cũng rất quý giá, nhưng mà Niệm cho rằng, vẫn không quý giá bằng công pháp của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ ụ đá ngồi xuống nói. “Niệm huynh, ta cũng phải cảm ơn ngươi, quyển sách Phù Đạo mà ngươi cho ta kia đã giúp ta rất nhiều.”

Niệm cười cười, “Cái quyển sách Phù Đạo bằng da kia là ta tình cờ có cơ hội lấy được, có thể phát huy trong tay của Lam huynh, cũng là một chuyện may mắn.”

“Niệm huynh, ngươi lớn hơn ta, ta gọi ngươi là huynh thì được, ngươi cứ gọi tên của ta đi. Bây giờ ta là giác chủ của Đại Hoang Thần Giác, tương lai nếu như ngươi muốn ở lại Đại Hoang Thần Giác, vậy ngươi cũng có thể vực dậy Hoang Cổ Thần KHí môn một lần nữa.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói, trong lòng hắn đang suy đoán tu vi thực sự của Niệm mạnh đến mức nào.

Nói thật, Lam Tiểu Bố đã gặp qua không ít cường giả, cho dù là Đạo Quân hắn cũng đã từng gặp qua. Nhưng mà chưa có người nào giống như Niệm, hoàn toàn không thể nhìn thấu cấp độ tu vi. Nếu như tu vi quá thấp, hắn có nhờ Niệm giúp đỡ cũng không có ích lợi gì.

“Đa tạ Lam giác chủ, ta quả thật muốn ở lại nơi này lâu dài, còn về chuyện Hoang Cổ Thần Khí môn, ta nghĩ tạm thời thôi đi. Ta còn có một số việc, cần tạm thời rời khỏi Đại Hoang Thần Giác một chuyến.” Niệm nghe đến Hoang Cổ Thần Khí môn, thở dài.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “KHông biết bao giờ Niệm huynh sẽ rời khỏi nơi này?”

Niệm trầm ngâm một chút rồi nói, “Đại khái là nửa năm sau.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Niệm huynh, ta có chuyện này muốn nhờ ngươi giúp một tay, nhưng không biết Niệm huynh có tiện hay không?

“Chuyện gì?” Niệm khó hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố không giấu diếm, “Ta có hai vị bằng hữu, bị người đuổi giết, bây giờ đã trốn vào trong Vọng Sương Mạc Hải. Hơn nữa người đang đuổi giết họ còn đang trông coi bên ngoài, ta muốn đến Vọng Sương Mạc Hải cứu giúp, không biết Niệm huynh có thể đi theo giúp ta một chuyến hay không?”

Niệm cười ha ha một tiếng, “Ngươi đã giúp ta một chuyện lớn như vậy, chỉ là chút chuyện nhỏ đi cứu người mà thôi, bây giờ ta có thể lập tức đi cùng ngươi.”

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nếu như Niệm đồng ý giúp đỡ, vậy thì cho thấy rõ tu vi của hắn không thấp, nếu như quá thấp, vậy thì chắc hẳn phải hỏi thăm thực lực của đối thủ trước.

Sau khi Lam Tiểu Bố cảm tạ thì lại nói tiếp, “Trước khi đi ta nhất định phải nói với Niệm huynh một chút, bằng hữu của ta đắc tội với Đại Uyên Thần Môn, tông môn này cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, mà cường giả nhiều như mây.”

“Đại Uyên Thần Môn?” Sau khi nghe thấy cái tên này, suy nghĩ của Niệm tựa như trôi dạt đến nơi xa.

Một hồi lâu sau, hắn mới lên tiếng, “Độc âm Hoắn Thần Thảo của Đại Hoang Thần Giác có liên quan đến Đại Uyên Thần Môn, chuyện sư phụ ta mất tích có liên quan đến tông môn này. Phải nói là, có liên quan đến người thành lập tông môn này, Thẩm Hách.”

Cho đến hôm nay Lam Tiểu Bố mới biết, Đại Uyên Thần Môn là do

Thẩm Hách khai sáng.

Sau khi Niệm nói xong, nhìn Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “Ta đi cùng ngươi.”

Tông môn này sớm muộn gì hắn cũng sẽ đi tìm, bây giờ chỉ dò xét trước một chút thôi.

Chỉ bốn chữ đơn giản thôi, không cần bất cứ lời giải thích nào. Nhưng mà bốn chữ này còn rõ ràng hơn bất cứ lời giải thích nào, đó chính là Niệm hắn không sợ Đại Uyên Thần Môn.

Niệm làm việc cực kỳ dứt khoát, sau khi đồng ý với Lam Tiểu Bố xong, lập tức đứng dậy đi với Lam Tiểu Bố rời khỏi Hoang Cổ Thần Khí môn.

Vừa bước ra khỏi đại điện, Niệm đã nhìn thấy Ôn Khả Xu đứng bên ngoài, hắn trừng to mắt nhìn chằm chằm Ôn Khả Xu, một hồi lâu sau mới thì thào nói, “Ngài là Ôn tiên tử?”

“Niệm đại ca? KHông ngờ ngươi còn sống?” Ôn Khả Xu cũng vô cùng mừng rỡ kêu lên.

Niệm nở một nụ cười khổ, “Nếu như không có Lam giác chủ, Niệm ta cho dù có chưa chết, thì cũng chẳng kém gì một bộ thi thể.”

Ôn Khả Xu là một tồn tại đặc biệt ở Đại Hoang Thần Giác. Nàng gọi sư phụ mình là sư huynh, gọi hắn là đại ca, gọi đệ tử của hắn cũng là sư huynh sư tỷ. Trong miệng nàng, ngươi không thể nào phân biệt được ai là người có bối phận lớn nhất.

Ôn Khả Xu nở nụ cười xinh đẹp, “Niệm đại ca, ta cũng là được Tiểu Bố đại ca cứu, không có Tiểu Bố đại ca, ta đã sớm bị vẫn lạc trong am KHổ Mã rồi. Ta vẫn luôn bị nhốt bên trong am KHổ Mã, thậm chí, thậm chí…”

Ôn Khả Xu không nói hết, nàng không muốn nói chuyện Diệt Duyên Thiên Ngân ra, loại chuyện này, thậm chí nàng còn không muốn nhớ lại.

“Hóa ra là ngươi?” Niệm giật mình hiểu ra, hăn biết am KHổ Mã có thể là nơi bắt nguồn độc âm Hoắn Thần Thảo, không ngờ là Ôn Khả Xu bị nhốt ở nơi đó.

Chỉ trong nháy mắt, Niệm đã đoán được đây cũng là chuyện mà Đới Phi Nhiêu làm. Chỉ mà nếu xét nghiêm túc mà nói, hắn cũng chỉ là một vãn bối, loại chuyện này cho dù có nhìn ra được một chút, cũng không thể tùy tiện nói.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi.” Thần niệm Lam Tiểu Bố cảm nhận được bên ngoài Đại Hoang Thần Giác lại có người đến. Vẫn là người hắn quen, chính là Hành Vũ đã đến lúc trước.

…

Chương 1113 - Mời Niệm hỗ trợ. (2)

“Lam giác chủ, bây giờ chúng ta lập tức đến Vọng Sương Mạc Hải sao?” Lam Tiểu Bố và Niệm, Ôn Khả Xu vừa ra ngoài, Xư Lý Duẫn đã vội vàng đến hỏi. Diêm Ảnh cũng đi theo phía sau hắn, rõ ràng khi Lam Tiểu Bố đi tìm Niệm, Xư Lý Duẫn cũng không hề đi nghỉ ngơi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, đột nhiên hỏi, “Khi nào thì ngươi quay về Đại Uyên Thần Môn?”

“A…” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Xư Lý Duẫn kinh ngạc a lên, sau đó thở dài.

“Lam giác chủ, nếu ngươi đã đoán ra được, vậy thì ta cũng không giấu diếm thêm nữa, ta quả thật chính là người của Đại Uyên Thần Môn. Nhưng ta không phải muốn hại Ngu Xúc và Liễu Ly, ta thật sự muốn cứu các nàng.” Giọng điệu của Xư Lý Duẫn vô cùng thành khẩn.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, từ chối cho ý kiến đi ra khỏi Đại Hoang Thần Giác, Xư Lý Duẫn thấy vậy thì vội vàng đi theo sau. Diêm Ảnh không hiểu gì cả, cũng chỉ có thể đi theo.

“Lam giác chủ, ha ha, chúc mừng chúc mừng. Ngươi đạt được hạng nhất cuộc tuyển chọn, vĩnh viễn có được Đại Hoang Thần Giác, ta vẫn luôn không đến chúc mừng một tiếng, đúng là không nên.” Giọng nói của Hành Vũ truyền đến, trong giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Hành huynh nói quá lời, mỗi ngày ngươi bận rộn biết bao nhiêu chuyện, đâu có giống như ta, là một người rảnh rỗi. KHông biết KHuông ti chủ vẫn khỏe chứ?”

Hành Vũ vội vàng nói, “KHuông ti chủ vô cùng tốt, hắn cũng thường xuyên nhớ đến Lam huynh, nếu như hắn có thời gian, ta đoán đã sớm đích thân đến đây rồi. Lần này ta đến đây, cũng là vì có sự căn dặn của KHuông ti chủ, có chuyện lớn đến đây bẩm báo.”

“Có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi.

Cho dù là chuyện gì, hắn cũng sẽ không thay đổi kế hoạch của mình. Hắn muốn nhanh chóng tiến dến Vọng Sương Mạc Hải cứu người, chuyện này ai cũng không thay đổi được.

Hành Vũ nói, “Là như thế này, trước đây không lâu, chín đại đạo quân thần đình của thần giới đã ở THập Thần điện tại Chúng Thần Chi Địa đạt được thống nhất chung. Chính là tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực…”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Không phải mọi người vẫn luôn tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực hay sao? Vì sao bây giờ mới nói là đạt được thống nhất chung?”

Hành VŨ giải thích, “Trước đó quả thật vẫn luôn tìm kiếm, nhưng mà chưa từng có người nào thành công, hơn nữa người tiến vào Bi Lâm Thần Vực, phần lớn đều sẽ vẫn lạc, chỉ có một số ít ra ngoài được, nhưng người có được thu hoạch ít càng thêm ít. Lần này sở dĩ liên thủ lại tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực, là bởi vì đạo quân của Quy Hành Thần Đình ta tìm được một mảnh ngọc giản có thể tìm ra được địa đồ tiến đến Bi Lâm Thần Vực...”

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến mảnh ngọc giản mà KHuông Quyết lấy được lúc trước, hắn vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ là do đạo quân chúng ta lấy được địa đồ, cho nên những thần đình khác mới liên thủ lại áp chế Quy Hành Thần Đình chúng ta, bắt đạo quân giao địa đồ ra?”

Nhưng như thế cũng không đúng, nghe nói Thúc Vãng Tiêu là một kẻ kiên cường, ai có thể ép hắn giao ra địa đồ?

Hành Vũ lắc đầu, “Không phải, địa đồ này rất kỳ quái, chính là mỗi người khác nhau dùng thần niệm xem ngọc giản, thì sẽ có được con đường đi không giống nhau. Có rất nhiều con đường đều là giả, cho nên, chín đại đạo quân quyết định, công khai cái ngọc giản địa đồ này ra, bất cứ ai cũng có thể tìm kiếm địa đồ bằng ngọc giản, sau đó vẽ ra một con đường của riêng mình để tiến vào rừng bia.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, thì ra là như thế. Nếu như hắn gặp phải tình huống như vậy, nói không chừng cũng sẽ làm như thế.

Hành Vũ nói tiếp, “Ban thưởng lần này rất nhiều, hầu như đã đổi mới lich sử thần giới. Ai có thể tìm ra được con đường đi chính xác, ít nhất có thể lấy được một món Hậu Thiên Linh Bảo, tất cả thần đan, thần thông đỉnh cấp và công pháp tu luyện từ Dục Thần đến Thế Giới Thần, được ban tư cách đình dân của mười đại thần đình. Ngàn vạn thần linh mạch thượng phẩm, một đầu thần linh mạch trung phẩm… Trừ những thứ này ra, còn có vô số phần thưởng khác nữa.”

Cho dù có là Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kinh sợ trước phần thưởng cực lớn này, đừng nói thứ gì khác, cho dù là thần đan tu luyện đến Thế Giới thần, đây cũng là một lượng tài nguyên không thể nào sánh được. Còn thần linh mạch, đó là tài nguyên khan hiếm ở thần giới.

“Ti chủ bảo ta đến đây thông báo cho ngươi, hắn cảm thấy ngươi chắc hẳn sẽ có cơ hội lấy được những phần thưởng này.” Hành Vũ nói tiếp.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Vậy bây giờ có người nào đã dựa vào ngọc giản tìm ra địa đồ tiến vào rừng bia chưa?”

Hành Vũ lắc đầu, “Còn chưa có ai, các vị Đạo Quân bây giờ đang bố trí các loại thần trận, nghe nói nhiều nhất là ba tháng, ba tháng sau, sẽ có rất nhiều người dựa vào địa đồ trên ngọc giản mà tiến vào rừng bia. KHuông ti chủ lo lắng người đến chậm, đến lúc đó con đường chính xác đã bị người ta tìm được rồi, cho nên bảo ta đến đây báo cho ngươi một tiếng.”

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đa tạ Hành huynh, còn mong Hành huynh quay về thay ta cảm tạ Khuông ti chủ một chút. Sắp đến ta phải xa nhà một chuyến, chờ sau khi ta trở về, nhất định sẽ đến rừng bia một chuyến.”

“A…” Hành Vũ nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì khẽ giật mình, lập tức vội vàng nói, “Lam giác chủ, rất nhiều người đều đoán rằng địa đồ trong ngọc giản kia càng về sau sẽ càng khó tìm ra được con đường chính xác, hơn nữa nếu có con đường đi ra chính xác, ngươi đi cũng đã chậm, nói không chừng đã bị người khác tìm được trước. Đạo Quân cũng đã nói, trong rừng bia mô phỏng kia, ngươi đã có biểu hiện rất tốt, cũng vô cùng xem trọng ngươi. Lần này ta đến đây tìm ngươi, thật ra Đạo Quân cũng biết, đồng thời ngầm đồng ý.”

Chương 1114 - Vọng Sương thần trấn.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không đến Bi Lâm Thần Vực ngay bây giờ, hắn thông qua Hành Vũ cảm tạ đạo quân Thúc Vãng Tiêu và KHuông Quyết xong thì nói cho Hành Vũ biết bây giờ hắn không có thời gian đi đến đó.

NHìn thấy thái độ của Lam Tiểu Bố vô cùng kiên quyết, Hành Vũ cũng chỉ có thể cáo từ.

“Lam giác chủ, ta thật sự không muốn hại ngươi và Ngu Xúc, Liễu Ly, ta là thật sự muốn giúp các nàng một tay.” Hành Vũ vừa đi, Xư Lý Duẫn đã vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố nhìn Xư Lý Duẫn, “Nói đi, ngươi quen biết với Ngu Xúc và Liễu Ly như thế nào, còn nữa, tại sao lại giúp nàng?”

Lam Tiểu Bố đoán ra được Xư Lý Duẫn là người của Đại Uyên Thần Môn, hoàn toàn là suy đoán, bởi vì khả năng tiếp xúc của người Đại Uyên Thần Môn với Ngu Xúc và Liễu Ly. Hắn không ngờ Xư Lý Duẫn thật sự là người của Đại Uyên Thần Môn. Bởi vì hắn không cảm nhận được sát ý của Xư Lý Duẫn, cho nên mới luôn không ra tay. Nếu không thì sao có thể để Xư Lý Duẫn an ổn đến bây giờ?

Xư Lý Duẫn hít một hơi rồi nói, “Lam giác chủ, lúc trước sở dĩ ta quen biết Ngu Xúc và Liễu Ly, là do ta chính là một trong những người truy sát các nàng. KHi Ngu Xúc và Liễu Ly vừa mới đến thần giới, là do thần ấn Nghê Quang Thần Bàn khóa lại. Nhưng mà Ngu

Xúc rất có bản lĩnh, nàng chẳng những che đi được ấn ký của Đại Uyên Thần Môn, còn dẫn theo Liễu Ly chạy trốn khỏi đợt truy sát đầu tiên, cũng là lần vây giết nguy hiểm nhất."

"Vậy sao ngươi có thể phát hiện ra các nàng?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Xư Lý Duẫn không hề giấu diếm, "Trong lúc vô tình ta đã phát hiện ra Ngu Xúc và Liễu Ly xuất hiện ở vạn KHông KHư, lúc đó ta cũng không biết các nàng chính là tội phạm mà Đại Uyên Thần Môn muốn bắt. Chỉ là tu vi của các nàng thật sự quá thấp, dám xuất hiện ở Vạn Không KHư, chuyện này khiến ta có chút kinh ngạc. Sau đó có một lần các nàng bị một con yêu thú ở Vạn Không KHư truy sát, ta ra tay giúp các nàng, một hai lần thì quen biết nhau."

Lam Tiểu Bố hiểu được, mặc dù Ngu Xúc và Liễu Ly đều biết thần thông dịch hình, nhưng tu vi lại quá kém, Xư Lý Duẫn cứu được các nàng, vậy thì khả năng phát hiện ra các nàng sẽ lớn hơn.

Quả nhiên Xư Lý Duẫn nói tiếp, "Bởi vì tu vi của các nàng quá kém, ta cũng là có lòng tốt, dẫn các nàng đi theo ta đi ra ngoài, cũng có thể kiếm một chút thần tinh để tu luyện. Sau đó ta phát hiện tu vi của hai người bọn họ tiến bộ quá lớn, chỉ với chút tài nguyên tu luyện mà hai người đã nhanh chóng tu luyện đến tiên đế. Ta bắt đầu hoài nghi tư chất của hai người, ta dự định dẫn hai người đến Đại Uyên Thần Môn, bởi vì tư chất của các nàng nhất định sẽ được tông môn coi trọng bồi dưỡng.

Nhưng sau khi các nàng nghe đến Đại Uyên Thần Môn, ta lại nhìn thấy trong mắt hai nàng hiện lên tia sợ hãi. Sau này quả nhiên các nàng trốn ta mà chạy trốn, ta ngăn cản các nàng, chất vấn các nàng rằng mọi người là bằng hữu với nhau, cho dù có muốn đi thì cũng phải chào hỏi một câu. Cứ như vậy, ta mới biết được các nàng là Ngu

Xúc và Liễu Ly.”

“Nếu biết, tại sao còn giúp các nàng?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố dịu đi một chút, hắn hỏi cái này, là bởi vì biết rõ Xư Lý Duẫn đã giúp Ngu Xúc và Liễu Ly, cũng tương đương với việc đẩy bản thân mình vào vực sâu. Một khi bị phát hiện Xư Lý Duẫn sẽ mãi mãi không thể xoay người.

Xư Lý Duẫn tiếp tục nói, “Tất cả mọi người đã quen biết nhau rất lâu, dù sao thì cũng có chút tình cảm, hơn nữa sau khi ta nhìn thấy gương mặt của Ngu Xúc, ta phát hiện ra không thể nào quên được nàng. Mặc dù ta biết, ta không xứng với Ngu Xúc, nhưng ta không thể nào thuyết phục được chính mình. Ta bèn nói cho các nàng biết, ở lại Vạn Không KHư cũng chỉ có một con đường chết, hôm nay ta có thể phát hiện ra các nàng, tương lai những người còn lại của Đại Uyên Thần Môn cũng có thể phát hiện ra các nàng. Nếu như muốn trốn khỏi Vạn Không KHư, chỉ có thể đến Vọng Sương Mạc Hải.

Sau dó ta dẫn theo các nàng đến Vọng Sương Mạc Hải, ta vốn định đi cùng các nàng vào đó. Nhưng mà Liễu Ly nói, ta không cần đi vào mạo hiểm, dù sao thì sau khi vào trong đó tỷ lệ vẫn lạc vẫn quá cao. Ta không vào trong, còn có thể chờ đợi ngươi. Liễu Ly vô cùng tin tưởng ngươi, nàng cảm thấy tương lai nếu như ngươi có thể đến thần giới, vậy phải để cho ngươi biết nàng đi chỗ nào. Sau khi ta biết được ngươi lấy được hạng nhất trong cuộc tuyển chọn Quy Hành Thần Đình, ta cảm thấy có lẽ ngươi có năng lực cứu được các nàng, lúc này mới tới xin giúp đỡ.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Xư Lý Duẫn nói, trong lòng thầm than. KHi hắn nhìn thấy Ngu Xúc, tu vi của Ngu Xúc còn rất thấp, ánh mắt lại rất cao. Xư Lý Duẫn thích Ngu Xúc, đoán chừng chỉ là từ một phía. Hắn vỗ vỗ Xư Lý Duẫn, “Xư Lý huynh, bởi vì người mà Ngu

Xúc và Liễu Ly đắc tội có chút cường đại, cho nên ta không thể không cẩn thận. Ngươi có thể giúp đỡ các nàng như vậy, đa tạ ngươi. Đại Hoang Thần Giác ngươi cũng đã đi đến rồi, ta tin nơi này trong tương lai thần linh khí sẽ không kém gì Đại Uyên Thần Môn. Đại Uyên Thần Môn kia, sợ là ngươi không thể trở về được rồi, sau này cứ ở Đại Hoang Thần Giác tu luyện đi. Lần này cứu người, ngươi không cần đi, mình ta đi là được.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu sự chân thành trong giọng nói của Xư Lý Duẫn, hắn tin những cái này mới là chân tướng của sự thật.

“KHông nên không nên, ta nhất định phải đến dó.” Xư Lý Duẫn vội vàng nói.

Hắn cũng cảm thấy tu vi của Lam Tiểu Bố hơi kém, mới chỉ là dục thần cảnh, mà hắn dã là thiên thần cảnh rồi.

“Không, ngươi đi không giúp được gì, ngược lại sẽ khiến Đại Uyên Thần Môn chú ý đến chúng ta.” Lam Tiểu Bố thành khẩn nói.

Xư Lý Duẫn là thiên thần cảnh, thật sự không giúp đỡ được gì. Hơn nữa Xư Lý Duẫn cũng không biết rốt cuộc Ngu Xúc và Liễu Ly ở đâu trong Vọng Sương Mạc Hải, cho nên hắn mới bảo Xư Lý Duẫn không cần đi theo.

Chương 1115 - Vọng Sương thần trấn. (2)

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, ánh mắt Xư Lý Duẫn lóe lên tia thất vọng, nhưng mà sau đó lập tức hiểu ra lời Lam Tiểu Bố nói là thật.

Hắn tốt xấu gì cũng là tu sĩ thiên thần cảnh của Đại Uyên Thần Môn, sau khi đến biên giới Vọng Sương Mạc Hải, tất nhiên sẽ khiến tu sĩ của Đại Uyên Thần Môn chú ý đến.

Nhưng mà hắn cũng không có ý định ở lại Đại Hoang Thần Giác, lời hắn vừa nói là thật. Đồng thời hắn cũng hiểu rõ, Ngu Xúc sẽ không động tâm với hắn. Từ những cuộc nói chuyện phiếm bình thường, hắn đã nhìn ra, Ngu Xúc cũng giống như Liễu Ly thích Lam Tiểu Bố. Trước đó hắn chưa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong lòng vẫn luôn xem thường, cảm thấy Lam Tiểu Bố cùng lắm chỉ là một tu sĩ ở tiên giới đến đây mà thôi. Bây giờ hắn đã nhìn ra, hắn không thể nào so sánh được với Lam Tiểu Bố.

Không nói đến chuyện bản thân Lam Tiểu Bố ưu tú đến mức nào, chỉ dựa vào chuyện Đạo Quân xem trọng Lam Tiểu Bố, là hắn đã biết mình kém rất xa. Sau khi rời khỏi đây, hắn sẽ chú ý đến tin tức của Ngu Xúc, một khi biết Ngu Xúc đã được cứu thoát, hắn sẽ trốn đi thật xa tìm đại đạo của mình.

“Tiểu Bố đại ca, ta có thể đi cùng với ngươi không?” Ôn Khả Xu thấy Xư Lý Duẫn cũng vì vấn đề tu vi nên mới bị Lam Tiểu Bố cho ở lại Đại Hoang Thần Giác, vội vàng hỏi. Nàng lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ không cho nàng đi cùng, dù sao thì nàng cũng chỉ là thiên thần cảnh mà thôi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ngươi cũng không cần đi cùng, chuyến đi này cũng không phải là chuyện đơn giản.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố truyền ra một đạo phi kiếm, chỉ trong chốc lát, Bàng Bất Lận đã vọt đến, “Giác chủ, ngươi xuất quan rồi?”

“Đúng vậy, ngươi cũng không tệ đâu, tu vi tiến bộ rất lớn.” Lam Tiểu Bố gật đầu

Nói xong, hắn đưa một lá trận kỳ cho Bàng Bất Lận, “Bất Lận, ta muốn ra ngoài một chuyến, bây giờ Đại Hoang Thần Giác có thể dễ dàng ra ngoài, nhưng tiến vào khó. Những trận kỳ này đưa cho ngươi, ngươi đưa cho mỗi người một lá. Bây giờ bất cứ nơi nào trong Đại Hoang Thần Giác cũng có thể ở, mọi người có thể chọn lựa nơi tu luyện một lần nữa. Ngươi nhất định phải nói cho mọi người, những trận kỳ này chỉ có thể đi ra ngoài, chứ không thể quay trở lại. Nếu có người dùng trận kỳ này ra ngoài, muốn quay trở lại Đại Hoang Thần Giác, vậy thì chỉ có thể chờ đến khi ta quay về."

Đại Hoang Thần Giác có Không Gian Thần Trận chứa độc âm Hoắn Thần Thảo, muốn tiến vào, vậy thì rất khó khăn. Lúc hắn không có ở Đại Hoang Thần Giác, Lam Tiểu Bố không thể để Đại Hoang Thần Giác trở thành một nơi tùy ý ra vào.

"Vâng." Bàng Bất Lận lập tức đáp.

Lam Tiểu Bố lại quay sang nói với Diêm Ảnh, "Diêm Ảnh, lúc ta không có ở đây, ngươi vất cả một chút, xây dựng lại tất cả kiến trúc trong Đại Hoang Thần Giác. Xư Lý huynh, nếu như ngươi không có chuyện gì, ngươi có thể giúp một chút." Xư Lý Duẫn không trả lời, hắn quyết định rời khỏi đây.

"Ta cũng có thể giúp đỡ." Bàng Bất Lận không chút do dự nói.

"Giác chủ yên tâm, ta đảm bảo sẽ xây dựng Đại Hoang Thần Giác càng hoàn mỹ hơn." Diêm Ảnh vô cùng vui mừng, lập tức bước ra cam đoan.

"ĐƯợc." Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn đưa cho Diêm Ảnh, "Diêm Ảnh, trong chiếc nhẫn này có một cái ngọc giản quy hoạch, ngươi cứ dựa theo ngọc giản mà xây dựng Đại Hoang Thần Giác. Bên trong còn có một ít vât liệu, đều là tiên tài. Vật liệu không đủ, ở trong Đại Hoang Thần Giác này có rất nhiều thứ có thể sử dụng lại."

Lam Tiểu Bố giao ngọc giản cho Diêm Ảnh, đó chính là mô hình quy hoạch tạo dựng Đại Hoang Thần Giác mà hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo ra.

Niệm cười cười, lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Chỗ ta còn rất nhiều vật liệu, cầm lấy dùng đi.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, lập tức ngây dại, vật liệu ở trong này...

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới thở dài nói, “Niệm huynh, ta vẫn cho rằng ta là một người tương đối giàu có ở tiên giới, giờ ta mới biết được, ta so với ngươi còn kém xa lắm.”

Niệm cười ha ha một tiếng, “Dù sao thì ta cũng đã kinh doanh một nghề kiếm tiền nhiều năm như vậy, có chút tích cóp cũng là bình thường.”

Lam Tiểu Bố không giới thiệu Niệm, hắn đưa chiếc nhẫn cho Diêm Ảnh, “Diêm Ảnh, những thứ này giao cho ngươi, vật liệu đầy đủ, nhớ kỹ không nên rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, nếu không thì ngươi sẽ không vào lại được.

“Giác chủ yên tâm, ta đảm bảo sẽ làm theo lời dặn của giác chủ.” Diêm Ảnh nhận lấy chiếc nhẫn, lại cam đoan lần nữa.

Sau khi dặn dò xong mọi chuyện, lúc này Lam Tiểu Bố mới cùng Niệm rời đi.

...

“Đồ tốt, đây là Luân Hồi Oa. Vậy mà ngươi lại có thể tìm được âm Oa và Dương Oa, lợi hại.” Lam Tiểu Bố vừa lấy Luân Hồi Oa ra, Niệm đã không nhịn được khen.

“May mắn mà thôi.”

Trước mặt những người khác, Lam Tiểu Bố luôn giấu Luân Hồi Oa đi, nhưng không giấu nó trước mặt Niệm.

Không chỉ bởi vì Niệm là người đáng tin, mà quan trọng hơn là Lam Tiểu Bố không có nhiều thời gian mà lề mà lề mề đi đến Vọng Sương Mạc Hải.

...

Vọng Sương Mạc Hải.

Lam Tiểu Bố đã từng nghe nói đến nơi này, cũng biết nơi này cũng không tệ lắm, lúc trước khi hắn dẫn theo một đám người rời khỏi Diên Tinh Thần Đình, thậm chí còn muốn đến Vọng Sương Mạc Hải. Chỉ là tỉ lệ vẫn lạc quá cao, mà người của bọn hắn lại nhiều, lúc đó mới từ bỏ. Không ngờ qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn phải đến nơi này.

Tốc độ của Luân Hồi Oa cực nhanh, còn chưa đến một tháng, Lam Tiểu Bố đã cất Luân Hồi Oa đi, cùng Niệm đứng một chỗ bên ngoài Vọng Sương Mạc Hải.

Trong ấn tượng của Lam Tiểu Bố, đại mạc đương nhiên phải là danh từ chỉ sự cực nóng. Nhưng mà bây giờ hắn còn chưa đến gần Vọng Sương Mạc Hải đã cảm nhận được từng đợt rét lạnh.

Vị trí tiến vào Vọng Sương Mạc Hải có rất nhiều, vị trí tốt nhất đương nhiên chính là Vọng Sương thần trấn.

Đã nhiều năm như vậy, Vọng Sương thần trấn đã sớm có thể sánh với một vài thần thành. Vô số tu sĩ đến đây tìm kiếm cơ duyên, cũng có vô số tu sĩ cô đơn hoặc là không có ý định rời đi. Mà càng nhiều tu sĩ, thì đã vĩnh viễn biến mất tại sâu trong Vọng Sương Mạc Hải.

Chương 1116 - tông môn tên điên.

Cho dù giữa Vọng Sương thần trấn và Vọng Sương Mạc Hải có trận pháp ngăn cách, nhưng mà Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Vọng Sương thần trấn đã có thể nhìn thấy Vọng Sương Mạc Hải ở đằng xa.

Tất cả sa mạc đều như một vùng biển màu vàng, nhưng nhìn Vọng Sương Mạc Hải, lại giống như bao phủ một tầng sương trắng. Dù cho người không đi vào, cũng có cảm giác tuyệt vọng.

“Hai vị lạ mặt, là mới tới sao?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Niệm bước đến, một tên nam tử áo xám bước đến.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, là mới đến.”

Hai mắt nam tử áo xám sáng lên, lập tức nói. “Nếu như hai vị mới đến đây, ta đề nghị hai vị nên để cho ra dẫn đường, nếu không thì nhất định sẽ phải tiêu phí thần tinh oan mà không cần thiết.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố có chút kinh ngạc, không phải nói ai cũng có thể đi vào Vọng Sương Mạc Hải hay sao? Tại sao còn phải tiêu tốn thần tinh?

Nam tử áo xám cười he he, “Trước khi tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, nhất định phải ở lại đây ba ngày, để cho bản thân mình tự điều chỉnh sao cho thích ứng được với Vọng Sương Mạc Hải, nếu không thì sẽ bị Vọng Sương Mạc Hải đóng băng thành sương mù. Cho dù ngươi không bị đông thành sương mù, thần niệm của ngươi cũng sẽ bị áp chế đến mức gần như không có. Mà thời gian ở trong Vọng Sương thần trấn càng dài, thần niệm thích ứng với Vọng Sương Mạc Hải càng tốt, sau khi tiến vào đó, cơ hội sinh tồn sẽ tăng lên. Thứ hai là khi vào Vọng Sương Mạc Hải cần phải nộp phí, ta có thông đạo đặc biệt, có thể giảm bớt chi phí cho hai vị.”

Niệm từ tốn nói, “Không cần, chúng ta có cách.”

Nhìn thấy Niệm và Lam Tiểu Bố không để ý đến mình mà trực tiếp tiến về Vọng Sương Mạc Hải, khóe miệng nam tử áo xám lộ ra tia cười lạnh.

“Tiểu Bố, ngươi cho rằng ta đang tiết kiệm chút thần tinh kia sao?” Sau khi đi xa, Niệm đột nhiên nói, “Ngươi đừng nghĩ tên kia thật sự là người tốt. Rất nhiều người tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, hoàn toàn còn chưa vào bên trong, đã trực tiếp bị giết, nguyên nhân chính là do những người này,”

“Bọn hắn là muốn cướp đoạt đồ trên thân người mới?” Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra.

NIệm gật đầu, “Đúng, những người này nhân lúc dẫn ngươi đi tìm nơi ở, điều ra xem ngươi là dê béo hay quỷ nghèo. Nếu như là dê béo, vậy thì sẽ lập tức hạ ấn ký. Bọn hắn có người chuyên tránh ở trong Vọng Sương Mạc Hải, đợi để đánh lén những người mới này. Ở chỗ này có rất nhiều người giàu có, cũng không phải dựa vào đồ bên trong Vọng Sương Mạc Hải, mà là tiền tài do vô số tu sĩ bên ngoài mang đến.

Vọng Sương Mạc Hải quả thật có rất nhiều đồ tốt, nhưng mà phần lớn người tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, cũng sẽ không tùy tiện lấy những thứ này ra, phần lớn bọn hắn đều tăng thực lực của mình lên ở bên trong Vọng Sương Mạc Hải. Mà thứ có thể mang ra được, nhiều nhất chính là Vọng Sương Mạc Tinh, đây là một trong những vật liệu luyện khí tốt nhất. Vọng Sương Mạc Tinh có chất lượng tương đối cao, thậm chí có thể luyện chế ra được thần khí cực phẩm... Ngươi nhìn kìa, phía trước chính là nơi thu mua Vọng Sương Mạc Tinh.”

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy, dưới một trận pháp bình phong to lớn có vài chữ cái to, thu mua Vọng Sương Mạc Tinh giá cao.

Niệm tựa như nghĩ đến chuyện gì đó, lại nói tiếp, “Bây giờ chắc hẳn phù mà ngươi luyện chế ra mới ở giai đoạn sơ kỳ, tương lai ngươi khi ngươi có thể luyện chế được thần phù cấp bảy trở lên, sẽ biết Vọng Sương Mạc Tinh quan trọng đến mức nào, Vọng Sương Mạc Tinh chính là một trong những vật liệu luyện phù tốt nhất, mà khi luyện chế Phá Giới Phù nhất định phải dùng đến Vọng Sương Mạc Tinh.”

Lam Tiểu Bố nghe đến Phá Giới Phù thì giật mình. Nếu như có được Phá Giới Phù, thế thì hắn có thể trực tiếp quay về tiên giới, chứ không cần phải đi đến tông môn khác nghe ngóng xem quay về tiên giới như thế nào.

“Chờ một chút, ngươi mới vừa đi ra từ Vọng Sương Mạc Hải, trên người có Vọng Sương Mạc Tinh không?” Một giọng nói đột ngột vang lên, Lam Tiểu Bố và Niệm nhìn thấy một nam một nữ đang ngăn cản một tên nam tử râu quai nón có vẻ vô cùng phong sương.

“Tiểu Bố, người của tông môn này đều là tên điên, chúng ta không nên có bất cứ liên quan gì đến bọn hắn.” Niệm dừng bước, ra hiệu cho Lam Tiểu Bố chờ một chút.

Nơi này cũng đúng là cửa ra vào Vọng Sương Mạc Hải, nam tử râu quai nón kia quả thật là vừa mới đi ra từ Vọng Sương Mạc Hải.

“Là người của Thần Vân Tiên Trì ư?” Lam Tiểu Bố lập tức nhìn ra, đạo phục trên người một nam một nữ này chính là Thần Vân Tiên Trì.

“Đúng, Thần Vân Tiên Trì chính là một đám điên rồ, không nên chọc đến bọn hắn.” Niệm lập tức nói.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lóe lên tia sát ý rồi nhanh chóng biến mất, sau đó vỗ vỗ đầu của mình, ấn tượng lúc trước của hắn giữ vai trò chủ đạo. Lúc nghe Xư Lý Duẫn nói đến Nghê Quang Thần Bàn, hắn còn suy nghĩ đến sự an nguy của Liễu Ly và Ngu Xúc, trong lúc nhất thời vậy mà không phản ứng kịp. Nghê Quang Thần Bàn cũng chẳng phải của Đại Uyên Thần Môn, mà là của Thần Vân Tiên Trì.

Xư Lý Duẫn nói đến Nghê Quang Thần Bàn, rõ ràng là Đại Uyên Thần Môn và Thần Vân Tiên Trì liên thủ với nhau. Hai đại tông môn đỉnh cấp, liên thủ với nhau truy sát hai tu sĩ còn chưa đến dục thần cảnh, đúng là quá không biết xấu hổ.

Sở dĩ ấn tượng ban đầu của hắn luôn giữ vai trò chủ đạo, luôn nhìm chằm chằm vào Đại Uyên Thần Môn, là trước kia vừa hay gặp phải người của Đại Uyên Thần Môn đang đuổi giết Lãnh Y Thường, cho nên theo bản năng cho rằng khi Ngu Xúc và Liễu Ly đến thần giới, cũng sẽ bị Đại Uyên Thần Môn truy sát, dù sao thì các nàng cũng đều xuất thân từ Hoán Nữ Cung của Đại Uyên Thần Môn.

Bây giờ nhìn thấy người của Thần Vân Tiên Trì, Lam Tiểu Bố mới cảm thấy mình có chút hồ đồ rồi. Đại Uyên Thần Môn truy sát Lãnh Y Thường, đó là do sau khi Lãnh Y Thường sống lại đã chui vào Đại Uyên Thần Môn một lần nữa để tìm kiếm Lân Hồi Bàn, cuối cùng mới bị Đại Uyên Thần Môn truy sát.

Chương 1117 - tông môn tên điên. (2)

Ngu Xúc và Liễu Ly sau khi chạy trốn đến thần giới rồi, khẳng định sẽ cố gắng hết sức để ẩn trốn, sao có thể đi đến Đại Uyên Thần Môn để người của Đại Uyên Thần Môn phát hiện ra chứ?

Chắc hẳn là người của Thần Vân Tiên Trì phát hiện ra Liễu Ly, sau đó

Ngu Xúc che đi ấn ký của Nghê Quang Thần Bản, dẫn Liễu Ly chạy trốn.

Lam Tiểu Bố cảm thán đầu mình không minh mẫn cho lắm, hắn đã quên hỏi Xư Lý Duẫn, sao Đại Uyên Thần Môn lại biết đến Ngu Xúc và Liễu Ly, đồng thời liên hệ với Thần Vân Tiên Trì truy sát Ngu Xúc và Liễu Ly. Lúc đó hắn chỉ nóng lòng vì an nguy của Liễu Ly và Ngu Xúc, cho nên không để ý đến chuyện Lãnh Y Thường khác với Ngu Xúc và Liễu Ly.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại không biết, sau khi hắn dẫn Mạc Tiểu Tịch đi, tông chủ Hoắc Dịch của Đại Uyên Thần Môn đã tra ra được Hoán Nữ cung là nơi ở lúc trước của Mạc Khâu, mà thứ Mạc Khâu để tại Hoán Nữ cung rất có thể chính là chí bảo Luân Hồi Bàn. Mà Luân Hồi Bàn là cái gì? Đó chính là bảo vật có thể giúp người ta niết bàn sống lại.

Sau khi biết đến Luân Hồi Bàn, Hoắc Dịch tựa như phát điên tìm kiếm Lam Tiểu Bố đang ở đâu. Đồng thời khóa chặt phạm vi bao gồm Lãnh Y Thường, Thiến tỷ, Liễu Ly, Ngu Xúc và tất cả các Thiền Nữ ở Hoán Nữ cung, Các Thiền Nữ đã tự vẫn ở Hoán Nữ cung, những người này rất có thể là người sau khi sống lại đến đây lấy Luân Hồi Bàn.

Mà lúc đó Thần Vân Tiên Trì đang truy sát hai người Liễu Ly và Ngu Xúc, mặc dù Liễu Ly và Ngu Xúc dựa vào Nghê Quang Thần Bàn phá vỡ hư không đi đến thần giới, nhưng đã bị ghi nhớ kỹ gương mặt. Bởi vì Đại Uyên Thần Môn cũng đang đi tìm Liễu Ly và Ngu Xúc, sau khi nhìn thấy Thần Vân Tiên Trì đang truy sát người này, mới trực tiếp tìm đến Thần Vân Tiên Trì.

Hai bên ăn nhịp với nhau, liên thủ tìm kiếm Liễu Ly và Ngu Xúc. Hai bên hiệp định, chỉ cần tìm được hai người, Nghê Quang Thần Bàn và Liễu Ly sẽ giao cho Thần Vân Tiên Trì, Ngu Xúc và tất cả những thứ khác đều thuộc về Đại Uyên Thần Môn.

Thần Vân Tiên Trì muốn tìm Liễu Ly, đó là do truyền thừa Thần Vân Đạo. Còn Nghê Quang Thần Bàn, đó càng là chí bảo của Thần Vân Tiên Trì, đương nhiên sẽ không để Liễu Ly mang đi.

“Thật có lỗi, không có.” Nam tử râu quai nón kia lập tức ôm quyền, sau khi nói xong thì muốn nhanh chóng rời đi.

Chỉ là một nam một nữ của Thần Vân Tiên Trì kia lại cản trước người nam tử này một lần nữa, “Không cần đi vội như vậy, ngươi mới vừa từ Vọng Sương Mạc Hải ra ngoài, nói là không có Vọng Sương Mạc Tinh, đây là đang khinh thường ta chưa từng va chạm xã hội sao? Ngươi nói một chút xem, người nào đi ra từ Vọng Sương Mạc Hải, trên người lại không có Vọng Sương Mạc Tinh chứ?

Nam tử ngừng lại, nói lần nữa. “Quả thật là không có, hơn nữa, cho dù có, thì đó chính là đồ của ta, ta có quyền bán ra hay không, chuyện này không liên quan gì đến người khác.”

“Nhìn thấy chưa? Cái cửa này là của Thần Vân Tiên Trì ta. Cho nên mỗi một tu sĩ đi ra từ nơi này, đều phải bán ra một phần Vọng Sương Mạc Tinh, đừng nói là ta không nhắc nhớ ngươi đấy.” Tên nam tu của Thần Vân Tiên Trì kia chỉ chỉ vào mấy chữ lớn trên trận pháp.

Nam tử râu quai nón ngẩng đầu, lúc này mới thấy mấy chữ trôi lơ lửng ở trên, “Lối ra Vọng Sương Mạc Hải của Thần Vân Tiên Trì.”

Lam Tiểu Bố cũng phát hiện, cách lối ra của Thần Vân Tiên Trì không xa, còn có một lối vào của Thần Vân Tiên Trì. Nếu như hắn và Niệm không ở lại đấy chờ một lúc, vậy thì nhất định sẽ tiến vào theo cửa của Thần Vân Tiên Trì. Với cái tính quái gở của Thần Vân Tiên Trì, có lẽ sẽ phải ăn bánh trả tiền.

Lam Tiểu Bố cũng đang muốn nhìn xem nam tử râu quai nón này định xử lý chuyện này như thế nào, nhưng khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, nam tử râu quai nón này sau khi nhìn thấy cửa ra và cửa vào, đột nhiên lách người, xông đến lối vào Vọng Sương Mạc Hải một lần nữa.

Nhìn thấy nam tử râu quai nón này xông đến lối vào, Lam Tiểu Bố lập tức tiến lên, hầu như vừa đúng lúc ngăn cản đường đi của một nam một nữ này.

Trong lòng hắn đã đoán được, trên người nam tử râu quai nón này nhất định có đồ tốt, nếu không thì chắc chắn sẽ không làm hành động này. Còn chuyện lấy Vọng Sương Mạc Tinh ra bán cho Thần Vân Tiên Trì, Thần Vân Tiên Trì sẽ buông tha cho hắn, lời này đến kẻ ngớ ngẩn cũng sẽ không tin.

“Ngươi muốn chết à?” Một nam một nữ đang định bắt nam tử râu quai nón kia, sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, ngăn cản đường bọn hắn truy đuổi. Tên nam tử Thần Vân Tiên Trì kia giận dữ quát.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Sao nào, đây không phải là nơi tiến vào Vọng Sương Mạc Hải à? Ta tiến vào Vọng Sương Mạc Hải còn cần ngươi cho phép hay không à?”

Nam tử bị lời nói của Lam Tiểu Bố chọc tức đến bật cười, chỉ là một sâu kiến dục thần cảnh, cũng dám đứng trước mặt hắn nói như vậy.

Chỉ là hắn còn chưa kịp nổi giận Niệm đã bước đến. Cho dù Niệm không thả uy áp thần niệm ra, nhưng loại khí thế này đã khiến một nam một nữ Thần Vân Tiên Trì cảm thấy áp lực.

Người này tuyệt đối là một cường giả, lời tên nam tử Thần Vân Tiên Trì kia định nói lập tức nuốt xuống.

Niệm nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Nếu nơi này đã là lối vào của Thần Vân Tiên Trì, vậy chúng ta đổi một lối vào khác đi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cũng may Vọng Sương Mạc Hải không phải là nhà của bọn hắn, nếu không thì chúng ta quả thật không thể nào vào trong được rồi.” Nhìn thấy Niệm và Lam Tiểu Bố sau khi ngăn cản mình bắt người rồi đi xa, khuôn mặt nam tử tức giận đến tái nhợt, chỉ là vì kiêng kị thức lực của Niệm, trong lúc nhất thời không dám ra tay.

“Hoàn sư huynh, gia hỏa vừa rồi kia hình như thực lực rất mạnh.” Nữ tu Thần Vân Tiên Trì kia bước đến.

Nam tử gật đầu, “Ít nhất cũng là thần quân trung kỳ, hai chúng ta cộng lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của người ta.”

Nữ tử nói tiếp, “Nam tử trẻ tuổi kia rõ ràng là cố ý cản đường chúng ta, mới khiến người kia có cơ hội trốn lại vào Vọng Sương Mạc Hải.”

Nam tử cười ha ha một tiếng, “Chỉ là một thần quân mà đã muốn gây khó dễ với Thần Vân Tiên Trì ta, hắn còn quá non rồi. Ngươi cứ nhìn chằm chằm bọn hắn trước đi, ta đi thăm dò xem lai lịch của hai người này một chút.”

Chương 1118 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu.

“Nữ nhân kia đang theo dõi chúng ta.” Niệm nói.

“Thần Vân Tiên Trì rất trâu bò sao? Lại dám thiết lập trạm ở Vọng Sương Mạc Hải?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Niệm cười ha ha, “Thần Vân Tiên Trì cũng không tính là rất lợi hại, lúc trước bọn hắn có hai Thần Vương. Ngoài ra còn có quan hệ khá phức tạp với Bách U Thần Đình, Đạo Quân của Bách U Thần Đình nghe nói là xuất thân từ Thần Vân Tiên Trì. Công pháp của tông môn này có tên là Thần Vân Đạo, đáng tiếc là mặc dù công pháp Thần Vân Đạo này mạnh, nhưng lại khuyết thiếu đi căn cơ, từ đầu đến cuối cùng không thể nào tạo ra được cường giả cao cấp nhất.”

“Ta có biết đến Thần Vân Đạo.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Niệm tiếp tục nói, “Lúc trước Thần Vân Đạo vì muốn thu thập huyết mạch tu chân giới vá tiên giới, đã tàn sát vô số tinh cầu, trăm triệu vạn sinh linh. Mà mục đích của bọn hắn chính là giúp huyết mạch Thần Vân Đạo đầy đủ, càng thêm hoàn mỹ, thậm chí có thể trở thành Thánh Nhân Đại Đạo.”

“Ta có nghe nói qua, cái này quả thật chính là một tông môn điên cuồng buồn nôn. Ta không hiểu là, vì sao thần giới lại cho phép loại tông môn này tồn tại?” Lam Tiểu Bố thở dài.

Niệm tự giễu cười cười, “Ngươi cho rằng Thần giới là nơi nào? Thần Vân Đạo cho dù có diệt đi toàn bộ tinh cầu ở tu chân giới và tiên giới, cũng sẽ không có người nào ở thần giới nói một chữ. Đối với người thần giới mà nói, thiếu đi tiên giới và tu chân giới, tài nguyên của bọn hắn sẽ không có người đến tranh đoạt. Nếu không thì ngươi cho rằng tại sao thần giới lại nghĩ mọi biện pháp chuyển lượng kiếp đến tiên giới chứ? Bọn hắn chính là muốn hủy đi tiên giới mà thôi.”

Quả nhiên là một đám người vì tư lợi.

Lam Tiểu Bố chẳng còn muốn nói thêm lời nào nữa, nếu như có một ngày nào đó hắn có thực lực, hắn nhất định sẽ tiêu diệt Thần Vân Đạo, hơn nữa còn quang minh chính đại mà diệt.

“Nơi này là lối vào của Kính Phương Thần Đình, chúng ta tiến vào từ nơi này đi.” Niệm chỉ chỉ lối vào trước mặt.

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy, cửa ra vào này có ít nhất hơn mười người, cũng không phải tất cả thần đình đều có lối vào ở nơi này. Chỉ có bốn thần đình có lối vào, phần lớn chính là các tông môn.

Bên ngoài Vọng Sương Mạc Hải bị hộ trận khóa lại, có lẽ là để ngăn cản sương lạnh lan ra ngoài. Muốn đi qua hộ trận tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, nhất định phải đi vào từ trận môn. Nếu không thì cũng chỉ có thể tìm cách phá trận, những thần đình và tông môn chiếm giữ những vị trí trận môn này, không biết có phải là đang gìn giữ hộ trận Vọng Sương Mạc Hải này hay không, cho nên mới có tư cách bố trí cửa vào ở chỗ này.

“Chúng ta không đi mua một ít ngọc giản địa đồ sao?” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ về phía phường thị ở đằng xa nói.

Dựa theo thói quen thì, khi tiến vào một nơi nào đó, vậy thì cần phải mua một ít ngọc giản địa đồ, như vậy có thể giảm bớt những con đường quanh co.

Niệm nói, “Có mua hay không thật ra đều như nhau cả thôi, ngọc giản địa đồ mà chúng ta có thể mua được đều là phần phía ngoài rìa, ngọc giản địa đồ ở bên trong Vọng Sương Mạc Hải, chúng ta không thể nào mua được. Cho dù người khác có, cũng sẽ không lấy ra công khai bán.”

“Đã thế thì chúng ta đi vào thôi.” Lam Tiểu Bố nói.

Mặc dù hắn cũng biết, có nhanh chóng xông vào trong Vọng Sương Mạc Hải, nhưng cũng không thể nào lập tức tìm ra được Ngu Xúc và Liễu Ly. Nhưng Vọng Sương Mạc Hải rất đáng sợ, Lam Tiểu Bố không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

“Xin hỏi có phải là Lam Tiểu Bố đại ca không?” Một giọng nói đột ngột truyền đến, bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại, thần niệm nhanh chóng nắm bắt được người gọi hắn là ai, đó là một nam tử có vóc người nhỏ gầy, sắc mặt mệt mỏi.

Nhưng mà với ánh mắt của Lam Tiểu Bố, hắn lập tức nhận ra người này tu luyện chính là thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương biến. Không chỉ như vậy, bộ dáng hiện giờ của đối phương cũng là dịch hình là ra.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã biết rất rõ, thần thông Thiên Cương biến rất mạnh, ở Thần giới hoàn toàn không có mấy người biết, mà hắn lại trùng hợp gặp được một tu sĩ biết Thiên Cương Biến, có lẽ có liên quan đến vũ trụ Đại Hoang.

“Niệm huynh, chờ một chút... có người gọi ta.” Lam Tiểu Bố ngừng lại.

“Lam Tiểu Bố đại ca, nơi này không tiện nói chuyện, ta sẽ đợi ngươi ở Vô Sương tức lâu.” Khi giọng nói này truyền đến tai Lam Tiểu Bố, tên nam tử nhỏ gầy kia đã nhanh chóng rời khỏi.

“Hoàn sư huynh, hai người kia định đi vào trong, có điều tra ra được chưa? Có nên ra tay hay không?” Nữ tử vội vàng hỏi.

Sắc mặt Hoàn sư huynh có chút nghiêm trọng, “Có chút phiền phức, người có tu vi cao kia không điều tra ra được, bây giờ lai lịch vẫn chưa rõ ràng lắm. Nhưng mà tên trẻ tuổi kia đã điều tra ra được rồi, là giác chủ Đại Hoang Thần Giác của Quy hành Thần Đình.”

“Một giác chủ dục thần cảnh?” Nữ tử kinh ngạc lên tiếng.

Hoàn sư huynh gật đều, “Ngươi đừng nên xem thường tên giác chủ này, người này đã lấy được vị trí đứng đầu trong cuộc tuyển chọn của Quy hành Thần Đình lần này, hơn nữa còn lọt vào mắt của Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu đã giao Đại Hoang Thần Giác cho người này.”

“Hóa ra là hắn.” Nữ tử này cũng hít một hơi khí lạnh, Thần Vân Tiên Trì nàng có thể không thèm để ý đến những người khác, nhưng lại không thể không thèm quan tâm đến Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy hành Thần Đình. Nếu như nói Thần Vân Tiên Trì bọn họ là một tông môn toàn người điên, thì tên Thúc Vãng Tiêu kia chính là một đạo quân điên.

Chọc giận Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu sẽ dám tiêu diệt cả Thần Vân Tiên Trì. Thần Vân Tiên Trì đã từng rất mạnh, có được mấy vị thần vương, nhưng mà bây giờ quả thật không đủ cho Thúc Vãng Tiêu người ta liếc mắt đến.

...

Vọng Sương tức lâu, ở Vọng Sương thần trấn này không tính là tức lâu gì lớn, giá cả vô cùng phải chăng, mỗi lần chỉ cần một viên thần tinh hạ phẩm đã có thể ngồi cả ngày. Cộng thêm nơi này còn có thần linh khí nhàn nhạt, phần lớn tu sĩ đều sẽ chọn đến đây.

Chương 1119 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu. (2)

Có một vài tu sĩ vì muốn thích ứng với tình huống ở Vọng Sương Mạc Hải, lại không muốn tốn nhiều thần tinh ở nhà nghỉ, dứt khoát tốn ba viên thần tinh hạ phẩm ở tức lâu này ngồi ba ngày.

Lam Tiểu Bố và Niệm vừa tìm được một nơi trong góc ngồi xuống, đã có một thanh niên mặc áo gai đi tới. Gương mặt thanh niên này rõ ràng không phải là nam tử nhỏ gầy vừa truyền âm cho Lam Tiểu Bố lúc trước, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết Thiên Cương Biến, hắn đã nhìn ra, thanh niên này thật ra chính là nam tử nhỏ gầy kia dịch hình thành.

“Lam Tiểu Bố đại ca, ta tên là Mục Đồng Châu. “Thanh niên ngồi xuống bên cạnh bàn Lam Tiểu Bố, nhẹ giọng nói.

Lam Tiểu Bố tiện tay đánh ra một cấm chế cách âm, “Mục Đồng Châu, ngươi làm sao biết được ta?”

Mục Đồng Châu nói, “Ta biết Liễu Ly và Ngu Xúc, khi các nàng đến nơi này đã nhận ra ta. Sau này các nàng có âm thầm đến tìm ta, ta mới biết được ngươi.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, đây là ý gì?

Mục Đồng Châu biết Lam Tiểu Bố nghe không hiểu, vội vàng nói, “Tiểu Bố đại ca, ngươi không cần phải nghi ngờ ta, bởi vì ta cũng là Thiền Nữ đến từ Hoán Nữ cung…”

Lam Tiểu Bố giật mình hiểu ra, “Ngươi và Ngu Xúc, Liễu Ly cùng nhau sống lại trở về?”

Ngu Xúc nói lúc đó có năm tỷ muội các nàng cùng nhau tự vẫn, xem ra Mục Đồng Châu trước mắt này cũng là một trong số đó.

Mục Đồng Châu nhanh chóng gật đầu, “Đúng vậy, vận may của ta tốt hơn Ngu Xúc tỷ tỷ và Liễu Ly tỷ tỷ một chút, ta sống lại ở ngay thần giới. Sau đó ta giãy dụa tu luyện đến dục thần cảnh, rồi không còn tài nguyên tu luyện nữa. Rơi vào đường cùng, ta đã liều mạng đến bên ngoài Vọng Sương Mạc Hải, ta định tiến vào trong Vọng Sương Mạc Hải. Cái mạng này của ta cũng là nhặt được, có thể thành công thì thành công, không thành công được thì chết đi cũng tốt. Ngay lúc này, Ngu Xúc tỷ tỷ và Liễu Ly tỷ tỷ đến. Các nàng nhận ra ta, nhưng ta không nhận ra các nàng.”

“Thần thông Dịch Hình của ngươi là do các nàng dạy cho ngươi?” Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng biết đối phương tại sao phải dùng thần thông dịch hình.

Thần thông dịch hình là một loại thần thông trong Thiên Cương Biến, chỉ có người học được thần thông Thiên Cương Biến nguyên bản mới có thể truyền thụ cho người khác, nhưng mà trải qua truyền thụ, uy lực của thần thông sẽ yếu bớt. Mà trải qua một lần truyền thụ rồi, thần thông không thể nào truyền thụ được nữa.

Ngu Xúc lấy được thần thông Thiên Cương Biến là do Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô khắc họa trong ngọc giản đưa cho Ngu Xúc, đương nhiên là có thể truyền thụ cho người khác.

Mục Đồng Châu đáp, “ĐÚng vậy, ta ở lại nơi này chính là để chờ ngươi.”

“Chờ ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Mục Đồng Châu gật đầu, “Ừm, ta đã đồng ý với Liễu Ly tỷ tỷ, nhất định phải ở đây chờ ngàn năm. Chỉ vần ta không nghe được tin Liễu Ly tỷ tỷ và Ngu Xúc tỷ tỷ đã rơi vào tay Thần Vân Tiên Trì, vậy thì ta sẽ ở lại nơi này chờ ngàn năm.”

Lam Tiểu Bố lại càng không hiểu, “Không phải Ngu Xúc và Liễu Ly đã tiến vào Vọng Sương Mạc Hải rồi sao?”

“Không có.” Mục Đồng Châu không chút do dự nói, “Ngu Xúc tỷ tỷ nói, mặc dù các nàng tiến vào Vọng Sương Mạc Hải ngay trước mặt Xư Lý Duẫn. Nhưng mà Xư Lý Duẫn xuất thân từ Đại Uyên Thần Môn, cho dù hắn thật sự muốn giúp đỡ, cũng không thể quá tin tưởng hắn, không phải là do hắn không đáng tin, mà là nếu như hắn xuất thân từ Đại Uyên Thần Môn, nói không chừng Đại Uyên Thần Môn cũng có khả năng biết hắn đang làm gì.”

Lam Tiểu Bố âm thầm khen ngợi, Ngu Xúc này quả thật lợi hại. Hắn đoán Đại Uyên Thần Môn sở dĩ biết Ngu Xúc và Liễu Ly tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, rất có thể là do Xư Lý Duẫn đã vô tình để lộ bí mật. Loại vô ý này, không nhất định phải chính mình nói ra, mà là ý niệm của mình, thậm chí là hành động của mình cũng dẫn đến bí mật bị lộ.

Nếu như hắn đoán chính xác, vậy mình đi đến nơi này, chắc hẳn Đại Uyên Thần Môn cũng biết. Nói không chừng bây giờ đã có người ở bên ngoài chờ bọn hắn, một khi bọn hắn tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, nhất định sẽ có người đi vào theo dõi.

“Cho nên Ngu Xúc tỷ tỷ và Liễu Ly tỷ tỷ sau khi tiến vào Vọng Sương Mạc Hải rồi lại quay ra một lần nữa.” Mục Đồng Châu không biết lai lịch của Niệm, cho nên không dám nhắc đến chuyện dịch hình.

Lam Tiểu Bố lại có thể nghe hiểu được, tiến vào Vọng Sương Mạc Hải rồi lại đi ra một lần nữa, nhất định phải dùng thần thông dịch hình.

“Sau khi các nàng ra ngoài đã tìm được ta, sau đó dạy ta một môn thần thông. Ta dự định đi theo hai vị tỷ tỷ, nhưng mà Liễu Ly tỷ tỷ nói, các nàng ăn bữa nay lo bữa mai, không muốn ta đi theo các nàng. Sau đó ta vẫn một mực kiên trì, Liễu Ly tỷ tỷ mới nhờ ta giúp nàng một chuyện. Bởi vì các nàng không cẩn thân tiết lộ tin tức của ngươi, lo lắng một ngày nào đó trong tương lai ngươi sẽ đến nơi này tìm các nàng, cho nên bảo ta ở lại nơi này, một khi nhìn thấy ngươi, lập tức nói cho ngươi biết, nhanh chóng rời khỏi Vọng Sương Mạc Hải.”

Tựa như đã hoàn thành được nhiệm vụ mà Liễu Ly giao, gương mạt Mục Đồng Châu trở nên nhẹ nhõm đi.

Lam Tiểu Bố nhìn Mục Đồng Châu, cảm thán nói, “Ngươi rất tốt, quả thật là bằng hữu tốt nhất của Ngu Xúc và Liễu Ly.”

Niệm đột nhiên nói, “Có một cường giả đến đây, sợ là cảnh giới thần quân hậu kỳ, thần niệm của hắn đang quan sát chúng ta.”

Chương 1120 - Sát lục tu sĩ.

Mục Đồng Châu vội vàng nói, “Lời ta cần nói cũng đã nói xong rồi, ta phải nhanh chóng đi thôi.”

Nói xong Mục Đồng Châu định đứng lên.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Mục Đồng Châu, bây giờ ngươi không đi được đâu, ta có thể khẳng định, không bao lâu nữa, sẽ có người chú ý đến ngươi. Cho dù ngươi có dịch hình như thế nào thì cũng như vậy thôi. Nếu làm như vậy thì ngươi lại càng nguy hiểm hơn.”

Mục Đồng Châu ngẩn ngơ, lúc đang định nói chuyện, một tên nam tử kết sát lục kế, ánh mắt nham hiểm chạy đến bàn bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Tu sĩ sát lục kế là loại búi tóc mà cực ít người búi, tu sĩ kết loại búi tóc này trên cơ bản đều là hạng người có thực lực cường hãn. Đây là đang nói cho người khác biết, hắn lấy giết chóc làm đạo, cho nên giết người cũng dễ dàng đơn giản như tu luyện. Đương nhiên, loại tu sĩ này cực ít, rất nhiều người đều vừa xuất hiện đã bị người khác giết. Bọn hắn thích giết chóc, mà đồng dạng cũng có rất nhiều người thích giết loại tu sĩ này.

Loại tu sĩ này có một đặc điểm, một khi trưởng thành, chính là nhân vật không ai dám trêu chọc đến, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

“Ngươi là giác chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giác?” Nam tu này ngừng lại, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hỏi.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảnh giác, nhưng hắn cũng biết với cảnh giới của mình thì cũng chẳng thể làm nên chuyện gì, đối mặt với một thần quân, cho dù hắn có là tục thần cảnh tầng ba, cũng không có sức chống cự. Thật sự là hắn từng giết thần quân, nhưng đó không phải là thực lực của chính hắn, mà là dựa vào địa hình của cuộc tuyển chọn mà thôi.

“Ngươi là người phương nào?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi lại một câu.

Nam tử này mặc dù kết sát lục kế, nhưng trên người hình như không có chút hơi thở sát phạt nào, nhưng Lam Tiểu Bố càng ngày càng cảm nhận được hắn đang gặp nguy hiểm. Nhưng hết lần này đến lần khác thực lực của hắn lại khiến hắn không thể làm gì được, bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng trên người Niệm.

“Sát Lục sứ Sư Trường Không của Thần Vân Tiên Trì.” Sau khi nam tu trả lời một câu, lại không động đậy gì cả, ngược lại là nói, “Ngươi đi với ta đến Thần Vân Tiên Trì một chuyến.”

“Cút.” Lam Tiểu Bố lạnh lùng quát một tiếng.

Sắc mặt Sư Trường Không vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ chậm rãi vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố. Đối với một tu sĩ sát lục mà nói, bất kỳ vũ nhục gì, bọn hắn cũng sẽ không để ý. Điều bọn hắn cần phải làm chính là giết đối thủ, sau đó tìm kiếm đối tượng giết chóc tiếp theo.

Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được không gian xung quanh nhất thời ngưng đọng lại, biết rõ đối phương đang muốn bắt hắn, hắn lại không thể nào động đậy được. So với thần quân khác, tên Sư Trường Không này mới khiến Lam Tiểu Bố thấy được thế nào mới là thần quân.

Niệm đột nhiên đứng lên, vươn một bàn tay ra vỗ một cái.

Không gian đang khóa chặt Lam Tiểu Bố đột nhiên vỡ vụn, ngay lúc này, Lam Tiểu Bố khôi phục lại được sự tự do.

“Đùng!” Trong không gian tựa như có thứ gì đó nổ tung, sắc mặt Sư Trường Không thay đổi trong nháy mắt, một khắc sau hắn cảm thấy không gian mình đang đứng giống như không gian mà hắn muốn khống chế lúc trước, hắn cũng không thể nào động đậy được ở trong không gian này.

Đây tuyệt đối không phải là thần quân cảnh.

Đùng! Lại một tiếng vang thanh thúy, Sư Trường Không cảm thấy cả người mình bị đánh bay ra ngoài, cả người lơ lửng trên không trung, trên mặt hắn cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chỉ là vẻ mặt này chỉ tồn tại được chưa đến một giây, cả người hắn đã nổ tung thành một đám sương máu trên không trung.

Giọng nói của Niệm lúc này mới truyền đến, tựa như đang nói chuyện phiếm, “Tiểu Bố, nhớ kỹ lần sau khi đối mặt với tu sĩ sát lục, không cần nói nhảm quá nhiều, trực tiếp giết chết là được.”

Cho đến giờ phút này, toàn bộ người trong tức lâu mới kịp phản ứng lại, ai ai cũng hoảng sợ nhìn về phía bên này, trong lúc nhất thời không có ai dám rời đi.

Lam Tiểu Bố đứng lên, “Niệm huynh, Mục Đồng Châu, chúng ta đi thôi.”

Hắn biết tu vi của Niệm sẽ không quá thấp, nhưng cũng không ngờ thực lực của Niệm lại mạnh mẽ đến như vậy. Nếu như Sư Trường Không là thần quân hậu kỳ, vậy thì Niệm nhất định là cảnh giới thế giới thần đỉnh phong. Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng nhớ kỹ lời Niệm nói, khi gặp tu sĩ sát lục, không cần nói nhảm quá nhiều, nếu có năng lực thì trực tiếp giết chết đối phương, không có năng lực, vậy thì phải nghĩ cách bỏ chạy rồi tính tiếp.

Mãi đến khi ba người Lam Tiểu Bố rời khỏi tức lâu, bên trong tức lâu mới có người thở ra một hơi khiếp sợ nói, “Vừa rồi chính là Sát Lục sứ Sư Trường Không của Thần Vân Tiên Trì, người kia thật là lợi hại, chỉ một bàn tay thôi đã có thể giết được Sư Trường Không. Đó là Sư Trường Không đấy, nghe nói có một thế giới thần chỉ vì khinh thường nhìn liếc qua sát lục kế của Sư Trường Không một cái, đã bị Sư Trường Không giết chết. Người này chỉ dùng một bàn đay đã giết chết Sư Trường Không, tuyệt đối là cường giả đã gần với thần vương rồi.”

Luân Hồi Oa giờ phút này đã sớm rời xa Vọng Sương Mạc Hải, Mục Đồng Châu bị hù một trận vẫn không dám nói chuyện. Thực lực của Niệm thật sự quá mạnh, mạnh đến mức nàng không dám suy nghĩ gì cả.

“Mục Đồng Châu, ngươi có biết Ngu Xúc và Liễu Ly đi đâu không?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố cắt ngang sự sợ hãi của Mục Đồng Châu.

Mục Đồng Châu tỉnh táo lại, lúc này mới cẩn thận nói, “Ta không biết, nhưng thần giới cũng chỉ có vài nơi có thể chạy trốn, ta nghĩ...”

Suy nghĩ kỹ một hồi, Mục Đồng Châu cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Chương 1121 - Sát lục tu sĩ. (2)

Lam Tiểu Bố quả quyết nói, “Niệm huynh, ta dự định đến rừng bia một chuyến. Nghe đồn sau khi thông qua rừng bia rất có thể sẽ đến được Bi Lâm Thần Vực, chỉ cần đến Bi Lâm Thần Vực, khắp nơi đều là tài nguyên tu luyện. Ta hiểu khá rõ tính cách của Ngu Xúc, rất có thể nàng sẽ mạo hiểm đến rừng bia.”

Niệm gật đầu nói, “Ta muốn đi tìm sư phụ của ta, ngươi có chuyện gì cứ trực tiếp truyền tin tức cho ta. Còn nữa, tương lai khi thực lực mạnh hơn một chú, tốt nhất là ngươi vẫn nên đến Vọng Sương Mạc Hải. Loại vật như Vọng Sương Mạc Tinh này rất có ích cho việc luyện phù của ngươi.”

Nói xong, Niệm lấy một cái Thông Tin Châu ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy Thông Tin Châu, cũng lấy một lá trận kỳ và một mảnh ngọc giản đưa cho Niệm nói, “Đa tạ Niệm huynh, trận kỳ này là thứ ra vào Đại Hoang Thần Giác, mảnh ngọc giản này dùng để chạy trốn, có lẽ sẽ có chút tác dụng đối với ngươi. Còn Vọng Sương Mạc Hải, ta quả thật sẽ vào trong đó một chuyến.”

Sau khi biết Vọng Sương Mạc Tinh là vật liệu dùng để luyện chế Phá Giới Phù, Lam Tiểu Bố đã quyết định sẽ đi Vọng Sương Mạc Hải một lần, chỉ là bây giờ thực lực của hắn quá thấp. Với loại thực lực như hắn, tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, khả năng vẫn lạc sẽ rất cao.

“ĐƯợc.” Niệm nhận lấy ngọc giản mà Lam Tiểu Bố đưa, sau đó từ biệt Lam Tiểu Bố.

Hắn cũng không để ý chuyện Lam Tiểu Bố nói mảnh ngọc giản đào vong này có lợi gì đối với hắn, thời gian hắn sinh tồn ở thần giới này không biết dài hơn Lam Tiểu Bố đến mức nào. Với cảnh giới thế giới thần của hắn, đã không có mấy ai có thể ra tay với hắn. Cho dù có người mạnh hơn hắn ra tay với hắn, kinh nghiệm chạy trốn của hắn cũng mạnh hơn Lam Tiểu Bố.

Chờ sau khi Lam Tiểu Bố dẫn theo Mục Đồng Châu rời khỏi, thần niệm của Niệm mới quét qua mảnh ngọc giản.

Một khắc sau, hắn suýt chút nữa làm rơi ngọc giản trong tay xuống mặt đất. Thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Biến, đây là đại thần thông đỉnh cấp đấy, có Đạo Quân nào mà không muốn? Nhưng hắn không ngờ, thần thông khiến các đạo quân điên cuồng này lại xuất hiện trên tay hắn.

Niệm hít vào một hơi, cẩn thận cất ngọc giản đi, hướng về phía Lam Tiểu Bố đã rời đi ôm quyền nói, “Tiểu Bố, đa tạ ngươi. Ta chỉ thuận tay giúp ngươi một chút, ngươi lại hồi đáp cho ta lớn như vậy. Chờ sau khi ta làm xong chuyện của mình, ta nhất định sẽ đến Đại Hoang Thần Giác dốc chút sức lực giúp ngươi.”

...

“Mục Đồng Châu, ta là giác chủ của Đại Hoang Thần Giác...”

Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, Mục Đồng Châu đã kinh ngạc hỏi, “Đại Hoang Thần Giác? Không phải nói nơi này không thể nào tu luyện được, cũng không thể ở lại hay sao?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đó là chuyện lúc trước, bây giờ Đại Hoang Thần Giác chẳng những có thể ở lại, mà thần linh khí cũng rất tốt. Ta dự định đi đến rừng bia thử thời vận, có thể có thể xuyên đến Bi Lâm Thần Vực. Hay là ta dẫn ngươi đến Đại Hoang Thần Giác trước, thế nào? Với tư chất của ngươi, ở Đại Hoang Thần Giác tu luyện chắc hẳn sẽ có thể nhanh chóng tấn cấp lên thiên thần cảnh.”

Mục Đồng Châu lắc đầu, “Lúc đầu dự định của ta là sau khi nhìn thấy ngươi, truyền tin tức cho ngươi xong, ta sẽ tiến vào Vọng Sương

Mạc Hải. Ta chưa bao giờ nghĩ đến kiếp này muốn tìm một chỗ yên tĩnh, bình bình đạm đạm tu luyện. Về sau ngươi nói cho ta biết, tiếp tục ở lại Vọng Sương Mạc Hải tương đối nguy hiểm, ta lập tức quyết định đổi nơi khác đi tìm cơ duyên. Nếu như ngươi đã dự định đến Bi Lâm Thần Vực, vậy ta cũng đi Bi Lâm Thần Vực."

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, hắn vốn nghĩ rằng Ngu Xúc và Liễu Ly đều là người lớn mật, bây giờ mới biết Mục Đồng Châu trước mắt này mới là người điên cuồng nhất.

Cho dù là bản thân hắn, nếu không phải nghe được tin Ngu Xúc và Liễu Ly ở Vọng Sương Mạc Hải, hắn cũng sẽ không tiến vào Vọng Sương Mạc Hải. Một tu sĩ dục thần cảnh, tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, vậy hầu như đã xách đầu ở trong tay.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu được suy nghĩ của Mục Đồng Châu. Mục Đồng Châu không cam tâm sống cuộc sống như kiếp trước, bình bình đạm đạm cả đời, thậm chí bị giam bên trong Hoán Nữ cung, chịu mọi nhục nhã. Cho nên nàng muốn thử một lần, xem thử có thể thu hoạch được chút cơ duyên nào không. Một kiếp này, nàng muốn sống vì chính mình.

"Được, đã thế thì ngươi đi với ta đến rừng bia đi," Lam Tiểu Bố đồng ý với yêu cầu của Mục Đồng Châu. Đổi thành hắn, hắn cũng sẽ không cam tâm mà bình bình đạm đạm như vậy cả đời.

Đừng nói là ở thần giới thiếu thốn tài nguyên, cho dù là nơi có tài nguyên sung túc, chỉ có tự thân cường đại, mới có thể nói không lúc mình không muốn.

...

Bi Lâm Thần Vực, lúc Lam Tiểu Bố và Mục Đồng Châu đến nơi này, nơi này đã sớm không phải là nơi mà người người có thể lai vãng lúc trước. Ở bên ngoài thần tiệm Bi Lâm Thần Vực, thành lập một cái quảng trường hư không, giữa quảng trường là mười cái truyền tống trận cực kỳ bắt mắt.

Trừ những truyền tống trận này ra, còn có một loạt trận pháp bình phong giám sát.

Có ít nhất mấy vạn tu sĩ đứng trên quảng trường này, mà những truyền tống trận kia còn thỉnh thoảng lóe lên tia sáng trắng, rõ ràng là giờ phút nào cũng có người truyền tống đi.

Cho dù Mục Đồng Châu đã biết được có chuyện gì xảy ra, nhưng nàng vẫn bị kinh sợ trước cảnh tượng náo nhiệt này.

Tỉ lệ tử vong khi xuyên qua rừng bia tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực rất cao, lớn hơn so với khi tiến vào Vọng Sương Mạc Hải rất nhiều, cho dù ở nơi này có một mảnh ngọc giản địa đồ, có thể hấp dẫn được rất nhiều người đến đây, nhưng cũng không trở nên khoa trương đến mức này đi.

Chương 1122 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia.

Lam Tiểu Bố đứng tại biên giới quảng trường, khó hiểu nhìn một loạt đài đấu pháp to lớn ở đằng xa, cái này hình như có chút khác biệt với lời Khuông Quyết nói lúc trước, bất kỳ người nào đến đây, đều có thể dựa vào ngọc giản địa đồ mà Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu cung cấp tìm ra được thông đạo rừng bia thuộc về mình, sau đó tiến vào rừng bia thử xem thông đạo này có chính xác hay không.

Nhưng bây giờ sao lại xuất hiện nhiều đài đấu pháp như vậy?

Lam Tiểu Bố còn đang do dự, đột nhiên có một tu sĩ thiên thần sơ kỳ bị người đánh trúng, rơi xuống đài đấu pháp, nhìn có vẻ không còn sống nữa.

“Tiểu Bố đại ca, nơi này hình như không phải người nào cũng có thể xem ngọc giản địa đồ kia, sau đó tiến vào rừng bia.” Mục Đồng Châu nhìn tu sĩ thiên thần cảnh bị giết kia, cảm thấy hình như tình cảnh có chút khác với lời Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Quả thật có chút cổ quái, ta muốn hỏi người khác một chút.”

Khi Lam Tiểu Bố định tìm kiếm Hành Vũ, đã nghe giọng nói của Hành Vũ vang lên, “Lam giác chủ, không ngờ ngươi lại đến đây nhanh như vậy.”

Ở nơi xa, Hành Vũ nhanh chóng bước đến, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Mục Đồng Châu.

“Hành huynh, tình hình nơi này hình như có chút thay đổi, có chuyện gì xảy ra thế?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Hành Vũ thở dài, “Quả thật là có chút thay đổi, hóa ra chuyện mà chín đại đạo quân đã bàn bạc chính là, dùng trận pháp cố định ngọc giản địa đồ tiến vào Bi Lâm Thần Vực của Dịch Đế ở đây, bất kỳ người nào đến đây, đều có thể dựa vào ngọc giản này, khắc họa ra con đường đi mà mình nhìn thấy sau đó tiến đến Bi Lâm Thần Vực. Nhưng chỉ mới qua một ngày, nội dung trong ngọc giản này đã bị nhạt đi rất nhiều.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, “Hành huynh, ý của ngươi là ngọc giản này sau khi bị thần niệm của nhiều người rà quét, nội dung trong đó sẽ nhạt dần đi, thậm chí sẽ biến mất?”

Hành Vũ nói, “Quả thật là như vậy, nhưng mà không phải là vì nhìn nhiều mà nội dung bị nhạt đi, mà là chỉ cần có người khắc họa ra được một thông đạo trong rừng bia, hình ảnh bên trong địa đồ ngọc giản sẽ bị nhạt đi một phần. Bởi vì chuyện không hạn chế tu sĩ dựa vào ngọc giản khắc họa ra con đường đi mới là không thể, sau này chín đại đạo quân quyết định dùng hình thức đấu pháp để quyết định. Chỉ có tu sĩ có thực lực và trình độ trận đạo đạt đến cấp độ nhất định, mới có cơ hội và tư cách dùng ngọc giản địa đồ, sau đó khắc họa ra con đường đi của chính mình, cho nên những đài đấu pháp này mới xuất hiện."

Nói đến đây thì dừng lại một chút, tựa như sợ Lam Tiểu Bố không hiểu rõ lắm, Hành Vũ tiếp tục nói, "Hơn nữa mỗi tu sĩ phải thắng ít nhất là ba trận liên tiếp trở lên."

"Sau khi thắng ba trận liên tiếp, là có thể dùng ngọc giản địa đồ sao?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Hành Vũ lắc đầu, "KHông phải, sau khi thắng liên tiếp ba trận, còn phải thông qua được một cái liên hoàn thần trận. Chỉ cần thông qua được liên hoàn thần trận, mới có thể dùng ngọc giản địa đồ khắc họa ra con đường đi mà mình nhìn thấy, sau đó tiến vào rừng bia."

Lam Tiểu Bố nói, "Nói cách khác thì bây giờ nếu như ta muốn dựa vào ngọc giản địa đồ của Dịch Đế để khắc họa ra con đường đi tiến vào Bi Lâm Thần Vực, nhất định phải thắng liên tiếp ba trận trên đài đấu pháp, sau đó lại thông qua liên hoàn thần trận thì mới được?"

Hành Vũ gật đầu, "Đúng vậy, nhưng mà ta đề nghị ngươi không nên đi tham gia đấu pháp. Ngươi nhìn thử xem, trên đài đấu pháp kia, người có tu vi thấp nhất đều là thiên thần sơ kỳ. Cho dù là dục thần cảnh viên mãn, cũng không có mấy người. Hơn nữa từ ngày thiết lập ra đài đấu pháp này, ngày nào cũng có rất nhiều người bị giết."

Rõ ràng là cho dù Lam Tiểu Bố có lấy được hạng nhất trong cuộc tuyển chọn Quy Hành Thần Đình, Hành Vũ cũng không xem trọng Lam Tiểu Bố lắm. Nói trắng ra là, tu vi của Lam Tiểu Bố quá kém. Một dục thần cảnh sơ kỳ mà thôi, đi lên đài đấu pháp này, chẳng khác nào đi tìm đường chết.

“Vậy tại sao phải tham gia đấu pháp? KHông tham gia đấu pháp không được sao? Nhiều nhất là không tiến vào rừng bia nữa thôi.” Mục Đồng Châu đứng bên cạnh không hiểu nói.

Hành Vũ giải thích, “Ngươi cho rằng những người này đấu pháp là vì tiến vào rừng bia sao? Sau khi đài đấu pháp được thiết lập ra, chín đại đạo quân đã đưa ra một phương án bồi thường. Bất kỳ một tu sĩ nào có được ba chiến thắng liên tiếp trên đài đấu pháp, đồng thời thông qua liên hoàn thần trận, đều có thể lấy được một món thần khí hạ phẩm, 10.000 thần tinh thượng phẩm. Trừ cái đó ra, còn có thể lấy được một loạt những thứ khác, bao gồm thần đan và các loại tài nguyên tu luyện…”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó, lập tức cảm thấy không thích hợp lắm, hắn hỏi, “Người lấy được những ban thưởng này, cũng có thể lựa chọn không đi tìm Bi Lâm Thần Vực sao?”

Hành Vũ đáp, “Đúng. có thể lựa chọn đi, cũng có thể lựa chọn không đi. Nhưng mà mỗi một tu sĩ thông qua được tuyển chọn, đều phải đồng ý một chuyện. Đó chính là một khi Thần giới gặp nguy cơ, nhất định phải là người đầu tiên đứng ra. Ví dụ như nếu chúng ta tìm được Bi Lâm Thần Vực, mà Bi Lâm Thần Vực đã có tu sĩ sinh sống. Chỗ chúng ta và tu sĩ Bi Lâm Thần Vực xảy ra xung đột, vậy những tu sĩ được ban thưởng này nhất định phải gia nhập đại quân tu sĩ mà chín đại thần đình chúng ta liên hợp xây dựng nên, đối kháng với Bi Lâm Thần Vực.”

“Bi Lâm Thần Vực còn chưa tìm được, sao lại có chuyện tranh đấu với Bi Lâm Thần Vực?” Mục Đồng Châu hỏi.

Hành Vũ cười cười, “Đây chỉ là nếu như thôi, cũng không nhất định phải là Bi Lâm Thần Vực, ví dụ như ở biên giới vùng thần giới chúng ta, cũng thỉnh thoảng xuất hiện một vài giới vực mới. Lỡ như có một ngày, thần giới chúng ta cần tranh đấu với ngoại giới, vậy những tu sĩ thông qua tuyển chọn thu hoạch được phần thưởng này mới cần gia nhập quân tu sĩ thần giới.”

Chương 1123 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia. (2)

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây nhất định là do chín đại thần đình đã phát hiện ra chuyện gì đó, cho nên mới thêm quy định này. Đối với đông đảo tu sĩ thần giới mà nói, yêu cầu này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, dù sao thì thần giới đã trải qua nhiều năm rồi, trừ chuyện tài nguyên tu luyện càng lúc càng thiếu thốn ra, chưa bao giờ xảy ra chuyện tranh đấu với ngoại giới. Hoặc là nói hoàn toàn không phát hiện ra ngoại giới nào cả.

“Đa tạ Hành huynh, lần này ta đến rừng bia, quả thật là muốn đi vào trong đó một chuyến, xem thử có thể xuyên qua hay không.” Lam Tiểu Bố nói lời cảm tạ.

Hành Vũ kinh hãi, vội vàng nói, “Lam giác chủ, ngươi muốn tham gia đấu pháp sao?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta không định tham gia đấu pháp, ta cũng không muốn xem cái ngọc giản địa đồ kia, tìm kiếm đường đi trong đó. Ta chỉ muốn thử vận may của chính mình mà thôi.”

Tu vi của hắn chỉ mới là dục thần cảnh, trừ khi muốn chết, mới đi tham gia đấu pháp.

Đừng thấy hắn đã từng giết thần quân, lúc đó là tình cảnh như thế nào? Hắn là dựa vào trận pháp và các loại bẫy rập của người khác, sau đó là cộng thêm một ít tính toán và may mắn, mới có thể giết được thần quân. Luận thực lực chân chính, cho dù để hắn giết một thiên thần cảnh, hắn cũng phải cố gắng hết sức.

Không phải là hắn không giết được, ở trên đài đấu pháp toàn lực giết chết một thiên thần cảnh, vậy át chủ bài của mình phải lộ ra hết. Một tu sĩ dục thần cảnh, có thể giết được thiên thần cảnh, lộ ra nhiều con át chủ bài như vậy, hắn còn chưa tiến vào rừng bia, sợ sẽ bị người ta bắt đi.

Hành Vũ vội vàng nói, “Lam giác chủ, ngươi chắc hẳn phải biết, mảnh rừng bia bên ngoài Bi Lâm Thần Vực kia, đã qua nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu người đi vào thử vận may, nhưng trên thực tế chưa bao giờ có người thành công. Rất nhiều người sau khi tiến vào rừng bia thì biến mất tăm, không, không phải là rất nhiều người, hầu như chín phần người tiến vào rừng bia đều mất tích. Đạo Quân rất xem trọng ngươi, tương lai ngươi nhất định sẽ có thành tựu lớn, bây giờ sao lại tiến vào rừng bia chứ?”

Lam Tiểu Bố nói, “Hành huynh, thật ra trước kia ta đã từng tiến vào rừng bia một lần, đồng thời tìm được một cái hồ bên trong đó. Thần linh khí ở bên cái hồ kia vô cùng nồng đậm, ta dẫn theo hơn chín mươi người tiến vào rừng bia, tu luyện ở bên hồ kia chưa đến mười năm. Cuối cùng những người ta dẫn vào đều tấn một cấp lớn. Ngươi nhìn những tu sĩ thiên thần cảnh bên cạnh ta đi, đều do tu luyện trong rừng bia mà ra.”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố để lộ ra tin tức này, là do hắn biết rõ, tin tức này cho dù hắn có để lộ ra hay không, chẳng mấy chốc cũng sẽ truyền ra ngoài.

Nhiều người tiến vào rừng bia như vậy, khả năng phát hiện ra cái hồ kia là rất lớn. Trừ chuyện đó ra, lúc trước tu luyện bên cái hồ đó cũng không phải chỉ có đám người bọn hắn, còn có một số người khác. Những người kia sau khi rời khỏi nơi đó, cũng sẽ tiết lộ tin tức này ra ngoài.

So với chuyện để tương lai Khuông Quyết làm theo lệnh của Dịch Đế đến hỏi hắn, còn không bằng nói ra trước thì tốt hơn một chút.

Hành Vũ kinh hãi nhìn Lam Tiểu Bố, giọng nói cũng có chút run rẩy, “Lam giác chủ, ngươi nói ngươi phát hiện ra trong rừng bia có hồ thần linh khí? Hơn nữa còn có thể tu luyện?”

Sở dĩ Hành Vũ kích động, đó là do qua nhiều năm như vậy, tu sĩ tiến vào rừng bia thì rất nhiều, nhưng chưa bao giờ có người phát hiện trong rừng bia có nơi có thể tu luyện, đừng bảo là thần linh khí nồng đậm.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Hành Vũ, “Hành huynh, ngươi đưa cái ngọc giản này cho Khuông ti trưởng, trên ngọc giản này chính là con đường tiến đến cái hồ trong rừng bia kia, nhưng mà ta không dám chắc chắn con đường đi này có thay đổi hay không. Dù sao thì rừng bia biến ảo khó lường, nếu như thay đổi, vậy ta cũng chẳng có cách nào khác.”

Hành Vũ cầm lấy ngọc giản, vội vàng nói, “Lam giác chủ, không bằng ngươi đi cùng ta đến gặp Dịch Đế đi?”

Loại đại sự này, Dịch Đế nhất định vô cùng coi trọng.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Ta không đi, cho dù ta có đi, cũng chỉ có thể lấy ra ngọc giản này mà thôi, ngươi cứ đưa ngọc giản này cho Dịch Đế. Những gì cần nói ta đã nói cả rồi, Hành huynh, cáo từ.“

“Được, được…” Hành Vũ nắm chặt ngọc giản, liên tục nói mấy chữ được.

Mặc dù Lam Tiểu Bố là một giải chủ thần giác của Quy Hành Thần Đình, nhưng hắn lại không nằm trong sự quản lý của Quy Hành Thần Đình.

…

“Tiêu Bố đại ca, ngươi từng tiến vào rừng bia rồi sao?” Mục Đồng Châu hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, bây giờ chúng ta cần phải nắm chặt thời gian đi vào, nếu không thì sẽ có người đến ngăn chúng ta.”

“Là do mảnh ngọc giản ngươi lấy ra kia sao? Đã như thế, tại sao lại đưa ngọc giản cho hắn? Ngọc giản đường đi đến hồ thần linh khí trong rừng bia, chỉ cần tùy tiện bán một cái cũng sẽ lấy được vô số thần tinh.” Mục Đồng Châu không hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố giải thích: “Bởi vì cho dù ta không lấy ra, tin tức về cái hồ kia chẳng mấy chốc cũng sẽ bị lộ ra, nói không chừng bây giờ cũng đã bị lộ rồi, chỉ là không có người nói mà thôi. Hơn nữa, Dịch Đế có ân đối với ta. nếu như là Đạo Quân khác lấy được tin tức về cái hồ kia, mà Dịch Đế lại không biết, vậy thì hắn sẽ rơi vào thế bị động, cho nên chuyện này cũng tương đương với việc ta giúp Dịch Đế một tay. Đi thôi, trước khi người khác ngăn chúng ta lại, tiến vào trong rừng bia.”

…

Giờ phút này trước mặt chín đại đạo quân là một tu sĩ thiên thần cảnh quần áo rách tả tơi, vẻ mặt hoảng sợ. Đừng nói là hắn, bất cứ tu sĩ thiên thần cảnh nào, đứng trước mặt chín đại đạo quân, đều sẽ thấp thỏm lo âu.

Giọng điệu Triệt Đế vô cùng ôn hóa, “Nói hết những chuyện mà ngươi biết ra đi.”

Tu sĩ thiên thần cảnh này bình tĩnh một lúc lâu rồi mới lên tiếng, “Một đám ba mươi sáu người chúng ta, năm thứ mười một sau khi tiến vào rừng bia, tìm được cái hồ kia. Lúc đó chúng ta chỉ còn lại sáu người. Thần linh khí bên cái hồ kia vô cùng nống đậm, khi chúng ta vừa đến đó, cảnh giới tu vi của mỗi người đều tiến triển cực nhanh. KHi ta vừa vào trong, là dục thần cảnh trung kỳ, chỉ năm mươi năm ngắn ngủi, ta đã bước vào thiên thần cảnh…”

Chương 1124 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi

Nghe được đến đây, hầu như mỗi một đạo quân đều sáng mắt lên, cho dù là Thúc Vãng Tiêu cũng không ngoại lệ.

Thần giới thiếu thốn tài nguyên, quy tắc thiên địa cũng mơ hồ. Muốn tiến ra khỏi thần vương cảnh, vậy thì đó hầu như là chuyện không thể nào.

Sở dĩ các đạo quân kích động, là bởi vì ai cũng có cùng suy nghĩ với Lam Tiểu Bố lúc trước. Lam Tiểu Bố khi nhìn thấy cái hồ kia, hắn đã đoán rằng cái hồ này cách Bi Lâm Thần Vực chân chính không xa. Bởi vì khoảng cách đến Bi Lâm Thần Vực chân chính không xa, cho nên mới có thể có thần linh khí nồng đậm.

“Thần linh khí nồng đậm như vậy, tại sao ngươi lại rời khỏi nơi đó?” Đạo Quân Phương Đế của Kính Phương Thần Đình hỏi.

Tu sĩ thiên thần cảnh này nói một lúc, đã không còn căng thẳng như trước nữa, “Các vị Đạo Quân tại thượng, lúc đó chúng ta cũng không muốn đi, chỉ là có gần trăm người mới đến chỗ hồ đó…”

“Gần trăm người?” Các vị đạo quân đồng thời kinh hô lên.

Từ trong giọng nói kinh ngạc của các vị đạo quân, có thể thấy được, mọi người đều không tin tưởng chuyện này lắm.

Như vậy thì cần phải có bao nhiêu người cùng đồng thời tiến vào Bi Lâm Thần Vực, như vậy mới có thể có gần trăm người còn sống đến được bên hồ có thần linh khí kia? Trước mắt tên tu sĩ thiên thần cảnh này cũng đã nói, lúc trước đám người bọn họ cũng là ba bốn mươi người, khi đến được cái hồ đó, chỉ còn lại sáu người mà thôi.

Tu sĩ thiên thần cảnh gật đầu đáp, “Đúng vây, quả thật là có nhiều người. Lúc trước khi bọn hắn đến, đều là dục thần cảnh, có một vài người là tiên đế cảnh. Chúng ta bên này mặc dù thực lực mạnh hơn bọn hắn, nhưng mà nhiều người còn đang bế quan, cho nên không ra mặt, mà những người mới này cũng không nói gì chúng ta cả. Lúc đó mọi người bình an vô sự, nhưng chúng ta không ngờ được là, qua khoảng bảy tám năm, hơn chín mươi người bọn hắn hầu như đều tấn cấp cả, tấn cấp đến thiên thần cảnh có sáu mươi, bảy mươi người. Mà trước đó bọn hắn không có một tu sĩ thiên thần cảnh nào...”

Nghe thấy vậy, đông đảo đạo quân đều âm thầm kinh hãi.

Sáu mươi, bảy mươi người đồng thời tấn cấp lên thiên thần cảnh, thần linh khí bên hồ này nồng đậm đến mức nào chứ? Cái này còn chưa quan trọng nhất, quan trọng nhất là quy tắc thiên địa nhất định cũng vô cùng rõ ràng, nêu không thì cũng không thể nào làm được như vậy.

Tất cả mọi người đều lập tức trở nên kích động hơn, thần linh khí nồng đậm như vậy, vậy có nghĩa là mọi người liều mạng là có thể có cơ hội bước ra khỏi thần vương cảnh.

Đơn Đinh thì lại càng siết chặt tay thành nắm đấm, hắn không biết người khác thế nào, nhưng tình hình bản thân hắn như thế nào thì biết rất rõ. Mặt ngoài hắn là đạo quân một phương, càng là một thần vương. Nhưng trên thực tế, hơn trăm năm trước hắn đã tụt xuống khỏi thần vương cảnh, bây giờ chỉ là thế giới thần đỉnh phong mà thôi.

Vì bảo vệ Diên Tinh Thần Đình, mỗi hoạt động hắn đều tham gia, hơn nữa còn dựa vào thủ đoạn khác để người khác vẫn cho rằng hắn là thần vương cảnh.

Nếu như quả thật có cái hồ như vậy, quy tắc thiên địa rõ ràng hơn một chút nữa, vậy hắn có thể dễ dàng quay trở về thần vương cảnh một lần nữa. Sau khi trở về thần vương cảnh, hắn cũng không cần phải ra vẻ đáng thương như trước nữa. Người khác đánh má trái, còn phải nhanh chóng giơ má phải ra.

“Những người này sau khi tấn cấp, bọn hắn cũng bắt đầu lộ ra răng nanh, bảo những tu sĩ đến trước như chúng ta rời đi khỏi chỗ bên hồ kia. Chúng ta không muốn rời khỏi đó, chỉ là bọn hắn nhiều người, chúng ta không thể không rời đi.” Tên tu sĩ thiên thần cảnh này sau khi nói một hơi, lại cúi đầu xuống một lần nữa, không dám dùng mắt hay thần niệm rà quét lung tung.

“Ngươi khắc họa dung mạo của thủ lĩnh đám người kia ra đi.” Triệt Đế từ tốn nói.

“Vâng.” Tên tu sĩ thiên thần cảnh này đưa tay khắc họa ra hình dáng một nam thanh niên trong hư không.

Nam tử này mặc áo vải bố màu xanh, trên đầu kết búi tóc tu sĩ tùy ý, khuôn mặt nhìn rất nhu hòa, khóe miệng tựa như lúc nào cũng có nụ cười, khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiện, dễ gần.

“Lam Tiểu Bố?” Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình kinh ngạc lên tiếng, lập tức hắn đột nhiên hiểu ra..

Lúc trước Lam Tiểu Bố dẫn theo một đám người rời khỏi Bách Ly thần thành, sau đó nhóm người bọn hắn đều tấn cấp, chỉ một lần còn xuất hiện thêm rất nhiều tu sĩ thiên thần cảnh. Mặc dù hắn rất kinh ngạc, nhưng cũng lơ đễnh. Bởi vì ở Tiêu Tuyền chiến trường, nếu vận may tốt, cũng có thể tìm được một nơi tụ tập thần linh khí, mọi người tu luyện một vài năm, trong tình huống hậu tích bạc phát, tấn cấp là chuyện bình thường.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết bọn người Lam Tiểu Bố là tấn cấp ở Bi Lâm Thần Vực, nếu như biết Lam Tiểu Bố tấn cấp ở Bi Lâm Thần Vực, cho dù như thế nào hắn cũng sẽ không thả Lam Tiểu Bố đi.

Thúc Vãng Tiêu cũng vô cùng kinh ngạc, hắn biết Lam Tiểu Bố là một người có vận may. Nhưng không hề nghĩ đến, vận may của Lam Tiểu Bố lại lớn đến thế. Vậy mà hắn có thể tiến vào trong rừng bia, còn ở trong rừng bia tìm được một nơi có thần linh khí.

Không đợi những người khác hỏi thăm, Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình đã chủ động nói ra, “Lam Tiểu Bố này bây giờ chính là giác chủ Đại Hoang Thần Giác, lần trước trong cuộc tuyển chọn của Quy Hành Thần Đình, còn lấy được thành tích đứng đầu?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố là giác chủ của Quy Hành Thần Đình, rất nhiều người đều nhíu mày, Thúc Vãng Tiêu đầu quá cứng, không thể mạnh mẽ cứng đối cứng được. Nếu như Lam Tiểu Bố còn ở Diên Tinh Thần Đình, vậy thì đã sớm có đạo quân bắt Lam Tiểu Bố đến đây.

Nhưng mà cho dù Lam Tiểu Bố có ở Quy Hành Thần Đình, các vị đạo quân cũng sẽ không bỏ qua. Đầu Thúc Vãng Tiêu có cứng đến đâu, cũng phải gọi Lam Tiểu Bố đến đây, ít nhất phải để Lam Tiểu Bố dẫn mọi người đến cái Hồ thần linh khí kia.

“Ngươi có biết đường đi đến cái hồ thần linh khí kia không?” Triệt Đế nhìn tu sĩ thiên thần cảnh trước mắt này hỏi thêm một câu nữa.

Chương 1125 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi (2)

Tu sĩ thiên thần cảnh này nhanh chóng lấy ra hai mảnh ngọc giản đưa ra rồi nói, “Đây là tuyến đường lúc đi và khi trở về của ta, chỉ là do thần niệm có hạn, cho nên con đường khắc họa ra sẽ có chút khác biệt, có thể dựa theo con đường này đến bên hồ trong rừng bia kia có được hay không, ta cũng không rõ lắm.”

“Ngươi đến từ thần đình nào?” Không đợi Triệt Đế cầm được ngọc giản này, Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diên Thần Đình đột ngột hỏi.

Tu sĩ này nhanh chóng đáp, “Ta đến từ Khuê Hà Thần Đình, bây giờ vẫn chưa có thân phận đình dân. Trước khi ta tiến vào rừng bia, đã từng xin được cấp thân phận đình dân ở Khuê Hà Thần Đình.”

“Ha ha.” Triệt Đế cười ha ha một tiếng, đưa tay ra nhận lấy hai mảnh ngọc giản, đồng thời nói, “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đình dân của Khuê Hà Thần Đình.”

Lúc nói chuyện, hắn đều cầm hai mảnh ngọc giản kia cất đi.

Lúc này không có ai nói chuyện, thậm chí không có đạo quân nào yêu cầu Triệt Đế cho xem nội dung trong ngọc giản.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như Triệt Đế muốn cho mọi người xem, vậy bây giờ không cần phải nói. ĐỢi lát nữa Triệt Đế sẽ thông báo cho mọi người, nhưng mà cho dù là thông báo như thế nào, đều sẽ thiếu đi một người, đó chính là Thúc Vãng Tiêu. Bây giờ mà nói chuyện, đó chính là nói giúp cho Thúc Vãng Tiêu.

Nếu Triệt Đế không muốn cho mọi người xem, với thực lực của Triệt Đế, cũng không ai có thể ép bức được.

Người khác không nói, Thúc Vãng Tiêu lại không nhịn được mà nói, “Triệt Đế, ngọc giản này chắc phải lấy ra chia sẻ cho mọi người một chút, sau đó cùng nhau đi vào tìm kiếm, nhìn xem có chính xác hay không. Cũng giống như ta lúc trước tìm được ngọc giản địa đồ trong Bi Lâm Thần Vực, bây giờ đã dùng trận pháp cố định ở bên ngoài Bi Lâm Thần Vực, chỉ cần là tu sĩ có tư cách tiến vào rừng bia, đều có thể dùng thần niệm khắc họa ra đường đi.”

Đạo Quân Mân Đế của Bách U Thần Đình cười ha ha, “Dịch Đế, lời này của ngươi là không đúng rồi. Cái ngọc giản địa đồ rừng bia kia quả thật là của ngươi, nhưng mà ngươi cũng đâu lấy ra trước. Qua rất nhiều năm, sau đó ngươi mới lấy ra chia sẻ cho mọi người. Ta nghĩ Triệt Đế nhất định sẽ lấy ngọc giản tuyến đường ra, nhưng trước lúc đó Triệt Đế chắc hẳn cũng phải tìm kiếm tuyến đường trong ngọc giản này có chính xác hay không đã.”

Triệt Đế vô cùng tán thưởng lời Mân Đế nói, đã nghe thấy lời đạo quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình mở miệng, “ Lam Tiểu Bố cũng từng đến bên hồ kia, có lẽ hắn cũng biết làm thế nào để đến bên hồ kia.”

Vào giờ phút này, Đạo Quân Du Thiên Thiên của Ly Loan Thần Đình nói ra, “Ta vừa nhận được tin tức, Lam Tiểu Bố đã tiến vào trong rừng bia.”

“Không phải hắn là dục thần cảnh sao? Sao có thể thông qua tuyển chọn?” Đơn Đinh kinh ngạc hỏi.

Du Thiên Thiên ha ha một tiếng, “Người ta hoàn toàn không tham gia tuyển chọn, trực tiếp tiến vào Bi Lâm Thần Vực.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đã tiến vào Bi Lâm Thần Vực, Thúc Vãng Tiêu thở dài, hắn biết mình đã mất đi tư cách đi đến bên hồ kia. Hắn có thể khẳng định, những người này sẽ không dẫn theo hắn chia sẻ con đường đi đến bên hồ kia. Những người này hận không thể khiến tu vi của hắn thụt lùi, sao có thể dẫn hắn đi cùng tăng thực lực chứ?

Thúc Vãng Tiêu âm thầm lo lắng, nếu như những đạo quân này đều tìm được cửa vào chính xác của Bi Lâm Thần Vực, vậy Thúc Vãng

Tiêu hắn chẳng mấy chốc sẽ bị đào thải ra ngoài. Đừng thấy bây giờ Triệt Đế hòa nhã dễ nói chuyện, một khi thực lực có thể nghiền ép Thúc Vãng Tiêu hắn, Triệt Đế sẽ là người đầu tiên xử lý hắn.

“Lần tụ hội này đến đây thôi, bây giờ mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ đến nơi này tham gia đấu pháp, chúng ta cũng phải nhìn chằm chằm từng phút từng giây.” Triệt Đế đứng lên, rõ ràng là khi lấy được ngọc giản rồi, hắn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nếu như hắn có thể là người đầu tiên bước ra khỏi thần vương cảnh, vậy thì hắn chính là chúa tể của thần giới. Cho dù không thể bước ra được khỏi thần cảnh, tấn cấp đến thần vương hậu kỳ, vậy thì cũng có thể dè ép các đạo quân còn lại.

Tất cả đạo quân đều lần lượt rời đi, Thúc Vãng Tiêu cau mày, hắn là người cuối cùng ra ngoài. Lúc này, trong lòng hắn đang suy nghĩ làm thế nào để tăng thực lực của mình lên, ít nhất thì không phải bị rơi lại phía sau các đạo quân còn lại.

“Dịch Đế...” Thúc Vãng Tiêu vừa đi ra, Khuông Quyết đã vội vàng chạy đến.

“Khuông ti chủ?” Dịch Đế gật gật đầu, mặc dù tu vi của Khuông Quyết không đủ để làm ti chủ nhưng vì cống hiến mà hắn làm ra, cho nên mới đề bạt thành ti chủ, hắn có ấn tượng rất sâu đối với Khuông Quyết.

“Dịch Đế, đây là thứ mà giác chủ Lam Tiểu Bố sai người giao đến cho ngài. Lam giác chủ đã tiến vào Bi Lâm Thần Vực, hắn nói ngọc giản này chính là tuyến đường đi đến hồ trong Bi Lâm Thần Vực, chỉ là hắn không chắc chắn con đường này có thay đổi hay không.” Khi Khuông Quyết nói chuyện, đã đưa một mảnh ngọc giản cho Thúc Vãng Tiêu.

Thúc Vãng Tiêu chấn động, lập tức vui mừng, “Ha ha, tốt, thật sự rất tốt.”

Giờ phút này, Thúc Vãng Tiêu cảm thấy mình không nhìn lầm Lam Tiểu Bố, đây quả thật là một tu sĩ đáng để hắn giúp đỡ. Hắn biết rõ, nếu như không có mảnh ngọc giản này, hắn sẽ bị động đến mức nào.

Hơn nữa hắn khẳng định, ngọc giản địa đồ của Lam Tiểu Bố chính xác hơn ngọc giản địa đồ của tu sĩ thiên thần cảnh kia một chút, không có lý do gì cả, đây chỉ là trực giác của một đạo quân. Cho dù có muốn tìm ra một lý do, thì đó là vì Lam Tiểu Bố có thể dẫn được gần trăm người đến bên hồ kia, nếu đường đi không đúng, vậy thì làm sao có thể dẫn theo nhiều người như vậy đến đó?

“Không tệ, ngươi làm rất tốt.” Thúc Vãng Tiêu cất ngọc giản đi, vỗ vỗ bả vai Khuông Quyết. Hắn nhất định phải nhanh chóng tiến vào rừng bia, nếu như có thể sớm tìm được cái hồ kia, vậy hắn phải đi trước một bước.

Trong lòng Khuông Quyết vô cùng vui mừng, Lam Tiểu Bố là người hắn nhìn trúng, đối với hắn có ơn cứu mạng. Hơn nữa những năm gần đây, hắn chưa bao giờ xa lánh Lam Tiểu Bố, có thể thấy được hắn làm rất đúng

Chương 1126 - Thạch Đao Thần Tông.

“Tiểu Bố đại ca, chúng ta sẽ đi đến chỗ cái hồ kia sao?” Sau khi tiến vào rừng bia, Mục Đồng Châu hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, nếu như chúng ta lại tiến đến chỗ cái hồ kia, vậy thì có khả năng cao sẽ bị một vài đạo quân bắt lại. Chúng ta chuyển sang vị trí khác tiến vào rừng bia, sau đó lại tìm kiếm con đường mới.”

Lam Tiểu Bố thật ra cũng không phải là muốn tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực, thậm chí hắn còn không muốn quay lại chỗ hồ kia để tu luyện, hắn chỉ muốn đi dạo vài vòng trong rừng bia, nhìn xem có thể tìm được tin tức của Ngu Xúc và Liễu Ly hay không. ĐƯơng nhiên, nếu như Trận Bàn May Mắn có thể dẫn hắn đến Bi Lâm Thần Vực, vậy thì lại càng tốt hơn.

“Được.” Mục Đồng Châu không chút do dự đồng ý với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có vẻ không có ý tốt mà nói, “Mục Đồng Châu, thật ra ta có một việc muốn nhờ ngươi giúp.”

“Tiểu Bố đại ca, ngươi cứ nói đi, chỉ cần có thể giúp được thì ta sẽ giúp.” Mục Đồng Châu đáp.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta biết người và Ngu Xúc, Liễu Ly đều là Thiền Nữ của Hoán Nữ cung, hơn nữa các ngươi còn ước định nếu như luân hồi một kiếp thì có thể tế máu tìm người…”

“Ta hiểu rồi.” Lam Tiểu Bố còn chưa nói dứt lời, Mục Đồng Châu đã nói, “Chờ sau khi đến rừng bia rồi, mỗi ngày ta sẽ tế máu một lần, xem thử có thể tìm được Ngu Xúc tỷ tỷ và Liễu Ly tỷ tỷ hay không.”

“Đa tạ Đồng Châu sư muội, cũng không cần phải cách mấy ngày là tế máu một lần. Chờ tìm kiếm được phạm vi nhất định rồi, chúng ta sẽ tế máu một lần. Ngươi yên tâm, trên người của ta còn có một ít thần linh thảo và thiên tài địa bảo, sẽ giúp ngươi nhanh chóng khôi phục lại.” Lam Tiểu Bố nói lời cảm tạ.

“KHông sao cả, tế máu cũng không gây tổn thương gì cho ta cả.” Mục Đồng Châu lập tức nói.

…

Cùng lúc đó, Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu đã đi theo tuyến đường bên trong rừng bia mà Lam Tiểu Bố đã đưa nhanh chóng di chuyển. Chỉ nửa ngày sau, Dịch Đế đã biến, tuyến đường Lam Tiểu Bố vẽ ra vô cùng hoàn mỹ. Nếu không với kinh nghiệm lúc trước của hắn, bây giờ đã sớm vùng vẫy trong trận địa trong rừng bia này rồi.

Với thực lực của Thúc Vãng Tiêu, chỉ cần mười ngày, hắn đã đi đến bên hồ. KHiến hắn khó hiểu là, bên hồ này không có bất kỳ ai cả. Trong ngọc giản của Lam Tiểu Bố có nói, trước đó còn có vài tu sĩ ở chỗ này tu luyện. Không biết là vì mấy tên tu sĩ kia đã đi rồi, hay là vì nguyên nhân nào khác mà đi.

Nhưng mà nơi này trừ chuyện không có ai ra thì thần linh khí quả đúng như những gì Lam Tiểu Bố nói trong ngọc giản, vô cùng nồng đậm.

Thúc Vãng Tiêu thử vận chuyển công pháp tu luyện, một khắc sau, thần linh khí nồng đậm lập tức bao trùm đến. Trong lòng Thúc Vãng Tiêu vô cùng vui mừng, hắn biết với hắn mà nói, có thần linh khí nồng đậm thật ra cũng không có tác dụng gì lớn, quan trọng nhất là quy tắc thiên địa nơi này có rõ ràng hay không, còn nữa là thần linh khí nơi này có đủ để hắn tu luyện hay không.

Là một đạo quân của Quy Hành Thần Đình, Thúc Vãng Tiêu không phải là không có chỗ tu luyện, Nếu như hắn không có chỗ tu luyện, vậy thì tu vi đã sớm không thể nào duy trì ở mức thần vương tầng năm.

Thần giới này không chỉ có Quy Hành Thần Đình, ở bất cứ một thần đình nào, khi tu vi đạt đến tầng thứ như hắn rồi, hấp thu thần linh khí luôn có cảm giác trống rỗng. Cho dù hắn dùng bao nhiêu thần tnh, vẫn không có sức bật. Nói đúng hơn là hắn hấp thu thần linh khí chỉ cần nhiều hơn một chút, hoặc là chất lượng cao hơn một chút, hắn sẽ có cơ hội tiến bộ. Nhưng hết lần này đến lần khác, cho dù hắn tu luyện như thế nào, thần linh khí sau khi đạt đến điểm giới hạn của tu vi, sẽ không thể nào tăng lên được nữa.

Đây không phải là vấn đề của công pháp tu luyện, bởi vì tất cả đạo quân đều giống nhau. Có lẽ là có liên quan đến quy tắc thiên địa, nhưng tuyệt đối không mật thiết. Từ thần vương tầng năm lên thần vương tầng sáu, thật ra yêu cầu đối với quy tắc thiên địa cũng không phải rất nghiêm ngặt. Dù sao thì thần vương tầng năm và thần vương tầng sáu, về phương diện giác ngộ đạo tắc thì hầu như nằm cùng cấp độ.

Thúc Vãng Tiêu biết đây là vấn đề của thần linh nguyên, lúc trước khi hắn đi diệt Thần Tinh các, đã từng lấy được một ít thần tinh thượng phẩm. Đẳng cấp của đống thần tinh thượng phẩm đó rất cao, sẽ không khiến hắn khi hấp thu thần linh khí phải tốn sức lực, số thần tinh thượng phẩm đó suýt chút nữa đã giúp hắn bước vào thần vương tầng sáu, chỉ là số lượng đống thần tinh kia vẫn thiếu đi một chút, cuối cùng đã thất bại trong gang tấc.

Thần Tinh các đã bị hắn diệt sạch, hắn cũng không biết đóng thần tinh đó rốt cuộc lấy được từ đâu.

Chỉ qua mười chu thiên, Thúc Vãng Tiêu đã kích động. Hắn khẳng định mức độ và độ tinh khiết của thần linh khí ở nơi này đều đủ để hắn tu luyện, chỉ cần hắn ở lại nơi này bế quan, sớm muộn gì cũng sẽ bước vào thần vương tầng sau, thậm chí là bước vào thần vương hậu kỳ.

Thúc Vãng Tiêu lập tức bắt đầu bố trí hộ trận, hắn muốn ở lại đây đột phá lên thiên vương hậu kỳ.

…

Lam Tiểu Bố nhanh chóng dẫn theo Mục Đồng Châu đi xuyên qua giữa hai tảng đá to tiến về phía trước.

Oanh! Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố xuyên qua hai tảng đá lớn này, hai tảng đá này lập tức khép lại. Nếu như vừa rồi Lam Tiểu Bố không kịp đi, nói không chừng hai tảng đá này đã ép Lam Tiểu Bố thành thịt nát.

Sắc mặt Mục Đồng Châu tái nhợt, trên người nàng bị thương mấy chỗ, Lam Tiểu Bố bị thương càng nặng hơn, trước đó một cánh tay của hắn suýt chút nữa bị kẹp nát.

“Tiểu Bố đại ca, chúng ta…” Mục Đồng Châu còn chưa tỉnh hồn, nàng biết tiến vào rừng bia sẽ rất nguy hiểm, nhưng không ngờ lại nguy hiểm như vậy. Nếu như không nhờ có Lam Tiểu Bố, nàng không biết đã chết mấy lần rồi.

Chương 1127 - Thạch Đao Thần Tông. (2)

Lam Tiểu Bố không tiếp tục tiến lên, hắn cảm thấy có chút không ổn. Mười mấy ngày trước, Trận Bàn May Mắn của hắn không thể nào chỉ ra được phương hướng chính xác, luôn mơ mơ hồ hồ. Bởi vì Trận Bàn May Mắn chỉ ra phương hướng không rõ ràng, cho nên Lam Tiểu Bố không thể không dựa vào kinh nghiệm của mình mà phán đoán, có đôi khi sẽ chính xác, nhưng cũng có lúc sẽ sai lầm. Vừa rồi chính là như vậy, hắn phán đoán sai lầm, suýt chút nữa đã biến thành nhân bánh bích quy.

Trận Bàn May Mắn không thể nào chỉ dẫn phương hướng chính xác, ở lại trong rừng bia, chính là chờ chết.

Răng rắc! Nơi Lam Tiểu Bố đang đứng đột nhiên nứt ra, không đợi vòng xoáy giảo sát tiêu diệt hắn và Mục Đồng Châu, Lam Tiểu Bố đã dẫn theo Mục Đồng Châu chạy trốn.

Lần này đi không được.

Ở trong rừng bia, nếu như đứng yên trong thời gian dài, còn không bằng luôn luôn di chuyển.

Lam Tiểu Bố cẩn thận đi mấy bước rồi đột nhiên nói, “Mục Đồng Châu, thế này đi, ngươi tiến vào trong thế giới của ta, ta mang theo ngươi đi tiếp, nếu như vậy, lỡ như có chuyện gì đó xảy ra, ta cũng có thể dốc sức chạy trốn.”

“Được.” Mục Đồng Châu không hề nghĩ ngợi đã đồng ý, nàng và Lam Tiểu Bố đều là dục thần cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực của nàng so với Lam Tiểu Bố thì còn kém rất xa.

Chờ Mục Đồng Châu tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô rồi, Lam Tiểu Bố cũng tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô. CHỉ là hắn có lấy ra một món tiên khí hạ phẩm, tiên khí hạ phẩm này chở theo Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng tiến vào trong rừng bia.

Tiên khí hạ phẩm đi chưa được nửa nén hương, đã bị cát vàng bao trùm đến cắn nuốt hết, một khắc sau, tiên khí hạ phẩm ngay cả xương vụn cũng không còn, chỉ còn lại Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, đứng trong rừng bia một lần nữa. Ý nghĩ lúc đầu của hắn chính là, dựa vào một đống tiên khí hạ phẩm để di chuyển, hỏng một cái thì đổi cái khác, dù sao thì tiên khí hạ phẩm của hắn cũng nhiều, chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô không hỏng là được.

Đám cát vàng đột ngột đến kia khiến Lam Tiểu Bố bỏ đi suy nghĩ này, cát vàng này thì còn tốt, ít nhất không có cuốn Vũ Trụ Duy Mô đi.

Nếu như gặp phải không gian đảo lộn, Vũ Trụ Duy Mô bị cuốn vào trong không gian đảo lộn, thế thì mặc dù hắn sẽ không bị vẫn lạc, nhưng phải làm thế nào để trở lại rừng bia? Thậm chí không thể nào trở lại thần giới.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố không hy vọng Ngu Xúc và Liễu Ly đi đến rừng bia này, với thực lực của Ngu Xúc và Liễu Ly, đến rừng bia nhất định chỉ có một con đường chết, ngay cả may mắn cũng sẽ không tồn tại. Còn Nghê Quang Thần Bàn có thể kéo hai người họ xuyên qua rừng bia hay không, trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, chuyện này tuyệt đối không thể. Nghê Quang Thần Bàn mà có loại bản lĩnh này, vậy thì sao có thể đợi đến lúc hai người Ngu Xúc và Liễu Ly dùng Nghê Quang Thần Bàn đi xuyên qua rừng bia? Thần Vân Tiên Trì đã sớm dùng Nghê Quang Thần Bàn đi xuyên qua rừng bia rồi.

Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Trận Bàn May Mắn ra cầm trong tay, Trận Bàn May Mắn chính là bảo vật đỉnh cấp, hắn không tin Trận Bàn May Mắn không thể tìm ra đường. Trước đó không phải hắn cũng dựa vào Trận Bàn May Mắn để tìm đến được bờ hồ kia sao?

Cầm Trận Bàn May Mắn trong tay, phương vị hiện ra vẫn vô cùng mơ hồ.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nếu như nói Trận Bàn May Mắn không dùng được, vậy thì nửa năm ban đầu bọn hắn sao có thể bình an vô sự được? Đều là dựa vào Trận Bàn May Mắn mà tìm đường, mỗi lần tìm được đều là con đường an toàn.

Là bắt đầu từ khi nào, con đường mà Trận Bàn May Mắn tìm ra trở nên mơ mơ hồ hồ như vậy? Lam Tiểu Bố cố gắng nhớ lại những gì mà hắn và Mục Đồng Châu đã gặp được trong rừng bia.

Đúng rồi, là khi đến tháng thứ bảy, Mục Đồng Châu đã phát hiện ra một gốc thần thảo cấp bốn Cốt Lạc Thần Hoa ở ven đường, một gốc Cốt Lạc Thần Hoa có giá trị không ít thần tinh, Mục Đồng Châu đã lập tức ngắt đi. mặc dù hắn và Mục Đồng Châu sau khi hái cây Cốt Lạc Thần Hoa này lại đi tiếp con đường ban đầu, nhưng sau đó phương vị Trận Bàn May Mắn tìm kiếm cũng bắt đầu có chút mơ hồ.

Lại có thêm mấy đạo phi kiếm xuyên qua vị trí Lam Tiểu Bố đang đứng, Lam Tiểu Bố phi thân né tránh, đồng thời đột nhiên nghĩ đến một chuyện. rừng bia sở dĩ khó đi như vậy, tu sĩ sau khi tiến vào rừng bia hầu như đều vẫn lạc. Trừ những trường hợp xông vào trận địa hoặc cấm địa ra, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó chính là trong này có rất nhiều huyễn trận.

Chắc hẳn là hắn và Mục Đồng Châu đã tiến vào trong huyễn trận nào rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình không gian, dưới một đống thần tinh chồng chất, Lam Tiểu Bố lại né thêm mấy lần nguy hiểm, Vũ Trụ Duy Mô cuối cùng cũng tạo dựng ra kết cấu mô hình không gian. Bọn họ quả thật đã tiến vào trong một huyễn trận, nói cách khác, sau khi tiến vào huyễn trận, hắn và Mục Đồng Châu hoàn toàn chưa từng rời khỏi không gian huyễn trận này một chút nào.

Huyễn trận này là một thần trận cấp bốn, Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn vì bản thân mình có Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì hắn chỉ có thể ở lại nơi này chờ chết thôi.

Muốn tấn cấp thành đại sư thần trận cấp bốn, hắn nhất định phải có đầy đủ thời gian, ở nơi này, hắn rõ ràng không có đủ thời giờ. Trừ chuyện đủ nhiều thời gian ra, còn phải có đầy đủ vật liệu, hắn cũng không có điều này.

Dựa theo mô hình không gian mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố rất dễ dàng đi ra khỏi huyễn trận này, lúc này, hắn mới lấy Trận Bàn May Mắn ra một lần nữa, quả nhiên bên trên Trận Bàn May Mắn đã xuất hiện chỉ thị phương vị rõ ràng.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi dọc theo chỉ dẫn này tiến lên, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng phải trợn to hai mắt mà nhìn.

Nếu như người khác nói, trong rừng bia còn có một tông môn, hắn nhất định sẽ nói, có phải là ngươi điên rồi không. Nhưng bây giờ hắn quả thật đã tẫn mắt nhìn thấy một cái tông môn, trước hộ trận tông môn còn có mấy chữ lớn trận pháp lơ lửng, Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1128 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

Lam Tiểu Bố đứng trước lệnh bài trận pháp tông môn của Thạch Đao Thần Tông lặng người khoảng một nén nhang, cũng không kích phát bất cứ trận địa nào. Hắn đã đoán ra được, nơi này chắc là an toàn.

Cho dù suy toán trong tông môn này có lẽ không có người, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn gõ lên trận pháp cấm chế bên ngoài hộ trận tông môn, đồng thời cao giọng hỏi: “Lam Tiểu Bố đến đây bái kiến, xin hỏi có người ở đây không?”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố bắt đầu tạo dựng lên mô hình kết cấu của Phòng Ngự Thần Trận này.

Cái Phòng Ngự Thần Trận này rất có thể chính là thần trận cấp chín, nhưng mà đã qua nhiều năm như vậy, thần trận không được tu bổ, bảo quản, đã xem như tàn tạ quá mức rồi. Cho dù có như vậy, cái này vẫn tương đương với một thần trận cấp bốn.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố dựa vào mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô xây dựng lên mở ra lối vào hộ trận tông môn này.

Trận môn mở ra, Lam Tiểu Bố thậm chí còn không mở rộng thần niệm, đã nhìn thấy một tử tử lạnh lùng nhìn mình chằm chằm. Trong tay nữ tử nắm một thanh trường kiếm, người mặc váy dài màu tím nhạt, da thịt trắng nõn, khuôn mặt như vẽ.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lui ra sau mấy bước, đồng thời ôm quyền, “Thật có lỗi, ta không biết ở nơi này có người, cưỡng ép vào trận, mong rằng…”

KHông đúng, Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu đã ngừng lại, thần niệm của hắn quét đến người nữ tử này, phát hiện nữ tử này đã sớm vẫn lạc. Chỉ là không biết vì sao vẫn lạc đã lâu, mà vẫn còn có thể duy trì được dung mạo sinh động như thật thế này?

Lam Tiểu Bố đưa Mục Đồng Châu ra ngoài.

“Tiểu Bố đại ca... A, nàng là ai?” Mục Đồng Châu cũng nhìn thấy nữ tử này.

Lam Tiểu Bố nói, “Trước đó chúng ta bị nhốt vào trong huyễn trận, sau khi ngươi tiến vào trong tiểu thế giới của ta, ta đã tìm ra được cách thoát khỏi huyễn trận, sau đó thì nhìn thấy một cái tông môn, tông môn này tên là Thạch Đao Thần Tông. Sau khi ta tiến vào cái Thạch Đao Thần Tông này, đã nhìn thấy nàng, nhưng mà nàng đã vẫn lạc rồi.”

Vẫn lạc rồi? Mục Đồng Châu đi đến vòng quanh người nữ tử này, cẩn thân quan sát một hồi lâu, lúc này mới không thể tin được mà nói, “Thật sự là như vậy, sau khi vẫn lạc mà lại có bộ dạng như khi còn sống. Thạch Đao Thần Tông này là tông môn nào? Vì sao lại có thể thành lập tông môn trong rừng bia?”

“Thạch Đao Thần Tông này chắc hẳn không đơn giản, còn về chuyện tại sao lại có thể thành lập tông môn ở chỗ này, ta đoán chắc cũng không có ai biết. Nhưng mà có một chỗ tốt đối với chúng ta, trong này thần linh khí rất nồng đậm.” Lam Tiểu Bố nói, hắn cảm ứng được thần linh khí ở trong này vô cùng nồng đậm. Đây là đang ở bên ngoài tông môn, nếu như vào bên trong tông môn, thần linh khí sẽ nồng đậm đến mức nào?

“A, đúng là thế. Tiểu Bố đại ca, có lẽ chúng ta có thể ở lại nơi này tu luyện một khoảng thời gian. Chúng ta tranh thủ thời gian vào trong xem một chút đi, có lẽ còn có bảo vật khác.” Mục Đồng Châu vui mừng nói.

Nhưng Lam Tiểu Bố không động đậy gì cả, hắn đứng bên cạnh nữ tử váy tím này, thần niệm cẩn thận quan sát nữ tử này.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, da thịt và xương cốt của nữ tử này đều bình thường, trừ chuyện máu của nàng đã ngưng kết ra, cái khác đều không có gì thay đổi.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra ấn vào da thịt nữ tử này một cái, vậy mà còn mềm, chỉ là vô cùng lạnh lẽo mà thôi. Thần niệm thẩm thấu vào trong da thịt, mặc dù máu đã đọng lại, nhưng không biến thành kiểu cứng rắn, mà là một kiểu sền sệt, hơn nữa màu sắc của máu cũng không hề thay đổi. Điểm khác biệt với người sống chính là, trừ không có hơi thở ra, toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều biến thành dạng sền sệt, kinh mạch cũng biến mất.

“Tiểu Bố đại ca.” Mục Đồng Châu nghi ngờ hỏi.

Lam Tiểu Bố rút tay lại, nhíu mày nói, “Thật là kỳ quái, ta cảm thấy hình như nàng bị một loại quy tắc nào đó trói buộc, sau đó mới biến thành thế này. Đây là thủ đoạn gì?”

Đây là độc sao? Trước đó Đại Hoang Thần Giác của hắn bị độc âm Hoán thần thảo bao phủ, nhưng độc âm Hoán Thần Thảo chỉ khiến người ta vẫn lạc, chứ không có loại cảm giác kinh dị thế này.

“Đi thôi, chúng ta vào trong xem.” Lam Tiểu Bố dẫn theo Mục Đồng Châu đi ngang qua nữ tử này, thần niệm lại mở rộng ra ngoài, dưới tác dụng của thần niệm, cấm chế bắt đầu tan rã đi. Lúc này Lam Tiểu Bố có thể thấy rõ một vài nơi trong tông môn.

“A...” Mục Đồng Châu cả kinh a lên, đứng ở tại chỗ.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy tê cả da đầu, trong thần niêm của hắn có ít nhất mười mấy tên tu sĩ, đều sinh động như thật, mà ai ai cũng chẳng có chút sự sống nào.

Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái là, trước đó nữ tử bên ngoài không có nhẫn trữ vật, mà những người trong này hầu như đều mang theo pháp bảo chứa đồ.

“Tiểu Bố đại ca, cái này, cái này...” Lá gan Mục Đồng Châu cũng không nhỏ, nhưng cũng bị tình cảnh này dọa sợ.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, “Không cần phải để ý đến những chuyện này, chúng ta đi vào trước rồi nói.”

Hai người đi xuyên qua quảng trường tông môn, đi tới Sự Vụ điện của tông môn. Bên trong sự vụ điện có ít nhất là hai trăm người, kẻ đứng người chạy, cho dù mỗi người đều sinh động như thật, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, mọi người ở đây đều đã vẫn lạc.

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt một người tu sĩ, hắn muốn lấy chiếc nhẫn từ ngón tay người tu sĩ này xuống nhìn xem, chỉ là tay của hắn vừa đụng đến chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đã răng rắc một tiếng, vỡ vụn hóa thành hư vô.

”Tiểu Bố đại ca, người ở nơi này vì sao đều không hóa thành tro bui, nhưng chiếc nhẫn lại như vậy?” Mục Đồng Châu đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố hỏi.

Chương 1129 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. (2)

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta cũng không biết, chuyện này đúng là kỳ quái. Có thể khiến chiếc nhẫn tan nát thành tro bụi, ít nhất cũng phải qua mấy ngàn vạn năm rồi nhỉ? Mấy ngàn vạn năm, con người đương nhiên phải biến thành tro bụi từ lâu rồi. Nhưng ta luôn cảm thấy nơi này không có trải qua nhiều năm như thế, đây quả thật là...”

Tạo dựng mô hinh.

Chuyện gì nghĩ không ra, vậy thì để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi có phát hiện ra một chuyện hay không, tất cả mọi ngươi ở nơi này hầu như đều có nhẫn. Nhưng nữ tử mà chúng ta nhìn thấy đầu tiên kia lại không có nhẫn, hơn nữa bước chân của nàng hình như là đang trốn ra bên ngoài...” Mục Đồng Châu nói.

“Không sai, ta cũng phát hiện ra. Chắc hẳn là Thạch Đao Thần Tông xuất hiện chuyện đáng sợ nào đó, nữ tử kia là người đầu tiên phát hiện ra, cho nên nàng muốn xông ra khỏi tông môn, chỉ là không ngờ khi chỉ còn cách đại trận tông môn một bước, lại bị khóa lại.” Lam Tiểu Bố nói ra.

“Vậy có khi nào chúng ta cũng gặp phải chuyện như thế không?” Sắc mặt Mục Đồng Châu có chút trắng.

Vẫn lạc thì cứ vẫn lạc đi, nàng cũng không sợ, dù sao thì cuối cùng cũng không còn sót lại gì cả. Nhưng nếu như có một ngày nàng biến thành bộ dạng giống như nữ tử bên ngoài kia, thân thể lại sinh động như thật, vậy thì quả thật rất đáng sợ.

Vũ Trụ Duy Mô rất nhanh đã tạo dựng ra một mô hình kết cấu hoàn chỉnh, đây là một loại quy tắc thần thông, Tiểu Vẫn mệnh Thuật.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, đúng là một thần thông lợi hại. Chỉ một cái Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, đã có thể khiến cho toàn bộ tu sĩ trong tông môn ngã xuống. Nếu như là Đại Vẫn mệnh Thuật, vậy thì đáng sợ đến mức nào?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện mình lấy được Tiểu Thiết cát Thuật, cho dù đã lất được Tiểu Thiết cát Thuật này nhiều năm rồi, Vũ Trụ Duy Mô vẫn không thể nào khôi phục được môn thần thông này.

Tiểu Vẫn Mệnh Thuật đáng sợ như vậy, nếu như thi triển trên chiến trường, vậy có phải là dù có bao nhiêu người cũng sẽ đột nhiên không có dấu hiệu nào mà chết đi như thế?

“Chúng ta sẽ không thay đổi thành như vậy, ta đoán là người đối đầu với Thạch Đao Thần Tông này, đạo pháp cực kỳ đáng sợ, hắn thi triển Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, sau đó dễ dàng giết chết tất cả mọi người ở nơi này.” Lam Tiểu Bố nói ra.

“Đây là Tiểu Vẫn Mệnh Thuật? Đúng là một thần thông lợi hại.” Mục Đồng Châu tự lẩm bẩm.

Lam Tiểu Bố muốn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, nhưng khiến hắn thất vọng là, mô hình tạo dựng ra đã thất bại.

Ngẫm lại thì cũng đúng thôi, ngay cả một Tiểu Thiết cát Thuật bị khiếm khuyết, đến bây giờ cũng còn chưa khôi phục được. Tiểu Vẫn Mệnh Thuật này hắn thấy cũng chưa từng thấy, chỉ mới nhìn thấy tu sĩ bị Tiểu Vẫn Mệnh Thuật giết chóc mà thôi. Có lẽ một ngày nào đó khi thực lực của hắn vô cùng mạnh, Vũ Trụ Duy Mô có thể làm được, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa được.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Mục Đồng Châu cuối cùng cũng thở ra một hơi.

“Ngươi ở lại đây chờ một chút, ta đi tiếp nhìn xem thế nào.” Lam Tiểu Bố nói với Mục Đồng Châu, sau đó lại đi đến chỗ nữ tử váy tím ở bên ngoài.

Mục Đồng Châu đâu dám ở cũng một chỗ với đám người này chờ đợi, nàng lập tức đi theo Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi đang làm gì thế?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đặt một bàn tay lên mi tâm của nữ tử váy tím này, Mục Đồng Châu nghi ngờ hỏi.

CHờ qua nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Trên người nữ tử này không có nhẫn, rõ ràng là vì nàng có pháp bảo chứa đồ đỉnh cấp. Pháp bảo chứa đồ này không ở trong tay, đương nhiên là ở trong thức hải của nàng. Bây giờ thức hải của nàng đã bị niết hóa, kỳ lạ là ta cũng không tìm được pháp bảo không gian ở trong thức hải của nàng. Ta nghĩ, chắc hẳn là... A, không đúng...”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói dứt lời, đã cảm thấy không thích hợp rồi. Lúc trước hắn không tìm bảo vật trong thức hải của nữ tử này, tưởng rằng đã bị người khác cầm đi. Dù sao thì hắn có thể đoán được trên người nữ tử này có thể có bảo vật trong thức hải, vậy thì người khác cũng có thể phát hiện ra. Cho nên Lam Tiểu Bố cho rằng, pháp bảo chứa đồ trên người nữ tử nữ này, chắc hẳn đã bị cường giả thi triển Tiểu Vẫn Mệnh Thuật cướp đi.

Nhưng mà hắn lập tức cảm thấy không đúng, cường giả thi triển Tiểu Vẫn Mệnh Thuật kia, giết chết nhiều người như vậy mà không hề lấy đi một chiếc nhẫn nào, sao có thể để ý đến chuyện trong tay một nữ tử này có chiếc nhẫn nào hay không?

Nếu không thèm để ý đến chuyện trong tay nữ tử này có chiếc nhẫn nào hay không, vậy cũng sẽ không nghĩ đễn chuyện bảo vật của nữ tử này nằm trong thức hải.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lại thẩm thấu vào trong tử phủ của nữ tử này một lần nữa, lần này hắn có phát hiện mới, hắn phát hiện có một hạt châu màu ngà sữa, hạt châu này nếu như không nhìn thật kỹ, vậy thì đúng là không thể phát hiện ra được.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức bao lấy hạt châu này, hạt châu này rơi vào trong lòng bàn tay hắn, có đạo vận nhàn nhạt bao phủ.

Đây tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố thử dùng thần niệm luyện hóa một chút, hắn phát hiện thần niệm của mình lại chẳng thể thẩm thấu vào một chút nào.

Bây giờ không thể gấp, thứ này nên để lại luyện hóa sau.

Lam Tiểu Bố bỏ hạt châu này vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó tiện tay luyện chế một cái ngọc quan, đặt nữ tử này vào trong ngọc quan, sau đó bỏ ngọc quan vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Chờ tìm được một nơi non nước tươi đẹp, hắn sẽ chôn nữ tử này. Lấy đồ của người khác, phải giải quyết hậu sự cho người khác, đó là chuyện phải làm.

Chương 1130 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng.

Lam Tiểu Bố và Mục Đồng Châu đi vòng qua tiền điện và trung điện rồi khu động phủ, càng đi vào bên trong, thần linh khí càng nồng đậm. Nhưng tương phản chính là, trên đường đi, tu sĩ bị vẫn lạc lại càng ngày càng ít.

Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn muốn đến tàng kinh các, bước đầu tiên là lấy hết tất cả tàng kinh trong tàng kinh các đi. Thạch Đao Thần Tông này rõ ràng không phải là một môn phái nhỏ, tu sĩ của một tông môn bị giết sạch như thế này, tàng kinh các của tông môn nhất định có vô số đạo quyển kinh điển, những đạo quyển này cũng không thể tùy tiện vứt bỏ được.

Nhưng một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố và Mục Đồng Châu đều dại ra.

Bọn họ không thể nào tiến về phía trước nữa, trước mặt bọn họ chính là một vùng thần tiệm đáng sợ. Đối diện thần tiệm là nơi nào, thần niệm căn bản không thể nào thẩm thấu vào được. Thần tiệm này sâu bao nhiêu, hình thành như thế nào, thần niệm cũng không thể nào nắm bắt được.

Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc phi thuyền tiên khí thượng phẩm, cho chiếc phi thuyền không này tiến vào bên trong thần tiệm, chiếc phi thuyền tiên khí thượng phẩm này vừa bay ra khỏi phạm vi tầm mắt của hắn, đã lập tức biến mất tăm. Cho dù trên phi thuyền có ấn ký thần niệm của Lam Tiểu Bố, cũng không thể nào biết được phi thuyền đã đi đâu.

“Tiểu Bố đại ca, chuyện này…” Mục Đồng Châu ngây ngốc một hồi lâu, lúc này mới lẩm bẩm nửa câu.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng chấn động, vùng thần tiêm trước mặt này, không biết kéo dài đến nơi nào, cũng không biết ở phía đối diện là nơi đâu, càng không biết sâu bao nhiêu. Thậm chí còn không biết người có thể đi vào hay không. Nhưng mà dựa theo chiếc phi thuyền tiên khí thượng phẩm hắn lấy ra lúc trước, Lam Tiểu Bố đoán sau khi người tiến vào thần tiệm này rồi, cũng sẽ biến mất không còn tung tích.

Trước đó khi vượt qua hẻm núi ma HUyền Hư Không, còn có thể cảm ứng được tình hình xung quanh, thậm chí còn cảm nhận được rốt cuộc hẻm núi Ma HUyền Hư Không rộng bao nhiêu. Ở chỗ này, ngươi không thể cảm ứng được gì cả.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới chậm rãi nói, “Nếu như ta đoán không sai, vùng thần tiệm này chính là Bi Lâm Thần Vực mà mọi người muốn tìm kiếm.”

Mục Đồng Châu giật mình, lập tức hỏi, “Tiểu Bố đại ca, vậy thì chẳng phải đang nói Bi Lâm Thần Vực vốn dĩ không tồn tại hay sao?”

Lam Tiểu Bố nặng nề gật đầu, chuyện này hắn cũng không muốn tin tưởng, nhưng mà sự thật đang ở ngay trước mắt. Dựa theo những gì hắn nhìn thấy và suy đoán, Bi Lâm Thần Vực không hề tồn tại. Hoặc là nói Bi Lâm Thần Vực có tồn tại, đáng tiếc là, Bi Lâm Thần Vực đã sớm biến thành vùng thần tiệm không biết rộng lớn đến mức nào này. Nơi này không khác gì một vùng hư không đơn độc, so với hư không, thần tiệm này càng khiến người ta thấp thỏm lo âu hơn.

Người người đều hướng tới Bi Lâm Thần Vực, trên thực tế thì đây lại là một thần tiệm. Có câu nói thế này, hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Mục Đồng Châu đương nhiên cũng hiểu rõ, đối với nhiều người ở thần giới mà nói, Bi Lâm Thần Vực chính là hy vọng cuối cùng. Bây giờ bọn hắn phát hiện Bi Lâm Thần Vực thật ra không tồn tại, nàng cũng lặng đi, tâm trạng nặng nề.

Có lúc, người có thể gian khổ, thậm chí chịu dày vò. Nhưng tuyệt đối không thể không có hy vọng, không có hy vọng, đây mới thật sự là tuyệt vọng.

Bi Lâm Thần Vực còn chưa tìm ra, chỉ vần Bi Lâm Thần Vực có tồn tại, thế thì không có chuyện gì cả. Đối với mọi người mà nói, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ có người phát hiện ra Bi Lâm Thần Vực, cho nên tất cả mọi người đều sẽ ôm lấy một tia hy vọng. Nếu có một ngày, tất cả tu sĩ phát hiện ra Bi Lâm Thần Vực mà bọn họ mong đợi thật ra không hề tồn tại, vậy thì sẽ như thế nào?

“Đồng Châu, thần linh khí ở nơi này vô cùng nồng đậm, chúng ta tìm một nơi tăng thực lực của mình trước rồi nói sau.” Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng.

“Tất cả nghe theo đại ca.” Mục Đồng Châu nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lúc này sợ hãi trong lòng mới giảm đi.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận ngay cạnh biên giới thần tiệm, lúc này mới dẫn Mục Đồng Châu đi vào trong khu động phủ của tông môn, tất cả động phủ đều tập trung ở nơi có thần linh khí nồng đậm.

Lam Tiểu Bố tìm một nơi có thần linh khí cực kỳ nồng đậm bố trí Tụ Linh Thần Trần, trừ chuyện đó ra, Lam Tiểu Bố lại lấy Thần Nguyên điện ra, định ngưng luyện thần tinh.

“Tiểu Bố đại ca, ta tu luyện trước.” Trong lòng Mục Đồng Châu có một khát vọng cấp thiết, đó chính là nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, nếu không nàng có khả năng còn không bằng những tu sĩ đã vẫn lạc ở nơi này.

“Khoan đã.” Lam Tiểu Bố gọi Mục Đồng Châu, “Công pháp tu luyện của ngươi là của Đại Uyên Thần Môn sao?”

Mục Đồng Châu gật đầu, “Đúng vậy, trước đó ta cũng có công pháp tu luyện của mình, nhưng mà ta phát hiện ra công pháp tu luyện của ta quá kém cỏi, cho nên đổi sang tu luyện công pháp của Đại Uyên Thần Môn. Chỉ là công pháp của Đại Uyên Thần Môn cũng không hoàn hảo, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến thần vương cảnh.”

Lam Tiểu Bố lấy ra hai mảnh ngọc giản đưa cho Mục Đồng Châu, “Đây là công pháp tu luyện của ta, còn có mấy môn thần thông và cảm ngộ khi tu luyện của ta., ngươi đổi công pháp tu luyện đi. Công pháp của Đại Uyên Thần Môn cũng chỉ đến thế thôi, không cần tiếp tục tu luyện nữa.”

“Được, Tiểu Bố đại ca.” Tính cách của Mục Đồng Châu có chút bảo sao nghe vậy, cộng thêm trong lòng nàng đã sớm khẳng định công pháp tu luyện của Lam Tiểu Bố mạnh hơn nàng. Dù sao thì tu vi của nàng và Lam Tiểu Bố không chênh lệch gì mấy, nhưng thực lực lại khác nhau một trời một vực. Cho nên khi Lam Tiểu Bố lấy công pháp tu luyện ra, nàng mới không có chút nghi ngờ nào, thậm chí cũng không hỏi công pháp Lam Tiểu Bố tu luyện là công pháp gì, đã lựa chọn tu luyện công pháp mà Lam Tiểu Bố đưa cho.

Chương 1131 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng. (2)

Nhưng mà khi Mục Đồng Châu dựa theo Trường Sinh Quyết mà hành công vận chuyển công pháp, hấp thu thần linh khí, nàng hoàn toàn dại ra.

Cái tốc độ hấp thu thần linh khí này… Nếu như công pháp của Đại Uyên Thần Môn là đỉnh cấp thần giới, vậy công pháp này là cái gì?

Mục Đồng Châu càng tu luyện càng kích động, thần linh khí đã sớm hình thành vòng xoáy xung quanh người nàng. Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đã vượt qua dục thần cảnh sơ kỳ, đến dục thần cảnh tầng bốn.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy càng tu luyện càng tốt, so với việc dùng thần tinh tu luyện, ở nơi này tu luyện, thần linh khí còn có tác dụng đột phá tu vi hơn. Hắn tin rằng, chỉ cần có đủ thời gian, hắn hoàn toàn có thể đột phá qua dục thần cảnh, đi đến thiên thần cảnh.

…

"Ha ha…" Triệt Đế Cầu Phong cười ha ha một tiếng, mặc dù tốn thời gian mấy năm, nhưng cuối cùng hắn cũng đã tìm ra được nơi này.

Nơi này thần linh khí nồng đậm, còn có một cái hồ lớn, rõ ràng chính là nơi mà bọn họ muốn tìm, tên tu sĩ thiên thần cảnh nho nhỏ kia cũng có chút bản lĩnh đó,

Sau lưng Triệt Đế, còn có bảy tu sĩ khác, cộng thêm Triệt Đế, bọn họ rõ ràng chính là tám đại đạo quân thần đình của thần giới.

"Triệt Đế, nơi này thần linh khí tựa như rất khác so với thần linh khí do thần tinh tản mát ra, có tính bền dẻo, thậm chí… A, nơi này có người?" Nói chuyện chính là Phương Đế Mẫn Tây Tiêu.

KHông chỉ Mẫn Tây Tiêu, lúc này tất cả mọi người đều phát hiện ra, nơi này có người tu luyện.

"Có người là chuyện bình thường, bảo hắn cút đi là được." Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình tùy tiện nói, hắn tựa như mọi lúc mọi nơi đều muốn cho người khác biết, thần vương cảnh như hắn cũng có kiêu ngạo.

Mấy tên đạo quân có tu vi cường hãn thì đã nhìn ra có gì đó không đúng, hoàn toàn chính xác, dựa theo lời tu sĩ thiên thần cảnh trước đó đã nói nơi này chắc hẳn còn có người đang tu luyện. Thế nhưng động tĩnh tu luyện có chút kỳ quái, quy tắc thiên địa biến hóa phức tạp loằng ngoằng, rõ ràng người đang tu luyện ở đây là một cường giả.

KHi Triệt Đế cảm nhận được biến hóa quy tắc thiên địa, sắc mặt hắn cũng thay đổi, loại hơi thở này không hề yếu hơn hắn. Không đúng, phải là mạnh hơn hắn mới đúng.

Nhưng tu vi của Đạo Quan Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình đã sớm thụt lùi, sớm không cảm ứng được dao động thần vương, hắn lại tiến lên một bước, vươn tay ra định bắt tu sĩ đang ở trong Tụ Linh Thần Trận.

“Đáng chết.” Một tiếng kêu đau truyền đến, sau đó một nắm đấm cực lớn từ trong Tụ Linh Thần Trận đánh ra.

Hơi thở không gian cường đại bao phủ Đơn Đinh lại, Đơn Đinh cảm thấy có một loại hơi thở kinh khủng khóa bản thân mình lại, giờ phút này sắc mặt hắn đại biến. Mặc dù bây giờ hắn không phải là thần vương, nhưng lúc trước hắn cũng đã từng là thần vương, loại khóa chặt đáng sợ này, rõ ràng chính là thần vương cảnh.

Nơi này lại có một thần vương đang tu luyện, đã vậy còn là một thần vương cường đại.

“Đạo hữu…” Đơn Đinh nóng vội muốn cầu xin đối thủ nhẹ tay, nhưng mấy chữ phía sau đã bị thần nguyên cường hãn chặn lại, hoàn toàn không thể nào nói được.

Bành! Một quyền này chính xác đánh lên ngực Đơn Đinh, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng xương cốt đứt gãy, ngực ĐƠn Đinh xuất hiện một lỗ máu. Mà cả người ĐƠn Đinh tựa như một tấm vải rách, từ hư không ngã xuống.

Có thể khẳng định, nếu như người ra tay đánh Đơn ĐInh lại bồi thêm một đòn nữa, Đơn Đinh nhất định sẽ chết chắc.

“Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là lão thất phu Đơn Đinh ngươi. Một gia hỏa ngay cả Thần Vương cũng không phải, thế mà dám giả mạo Thần Vương, ha ha.” Giọng nói của Thúc Vãng Tiêu truyền ra, sau đó Thúc Vãng Tiêu bước ra khỏi Tụ Linh Thần Trận.

Đơn Đinh nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, sắc mặt hắn cũng trắng bệch như tờ giấy.

Thúc Vãng Tiêu, hắn lại dám đánh lén Thúc Vãng Tiêu. Xong rồi, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Đơn Đinh.

Bây giờ chuyện hắn không phải thần vương đã bị lộ ra, có thể khẳng định, lúc này ai muốn giết hắn cũng đều đơn giản như giết gà mà thôi.

Mấy tên đạo quân còn lại nhìn lướt qua Đơn Đinh, thật sự không ngờ đến, Đơn Đinh lại sớm thụt lùi ra khỏi Thần Vị cảnh. Tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thốn, có rất nhiều đạo quân cảnh giới đều có chút lung lay. Đã có người nghĩ đến, trong số đạo quân bọn hắn có người đã bị lùi ra khỏi thần vương cảnh.

Bây giờ xem ra đúng là như vậy, Đơn Đinh rõ ràng không phải là thần vương cảnh. Chẳng những không phải là thần vương cảnh, thậm chí ngay cả thế giới thần viên mãn cũng không đến. Trước đó bọn hắn cảm thấy Đơn Đinh là thần vương cảnh, đó chẳng qua là thủ pháp che giấu của Đơn Đinh mà thôi. Chỉ là không biết trừ Đơn Đinh ra, còn có ai đã bị thụt lùi ra khỏi thần vương cảnh hay không.

“Ha ha.” Triệt Đế đứng trước mặt Thúc Vãng Tiêu cười ha ha, “Trước đó chúng ta còn đang lo lắng cho Dịch Đế, nhưng lại không thể nào ngờ được Dịch Đế đã sớm đến đây rồi, thậm chí còn tu luyện rất nhiều năm. Nực cười cho chúng ta tìm trong rừng bia mấy năm, ai ai cũng phải chịu chút vết thương, lúc này mới đến được nơi này. Dịch Đế thật cao tay, bội phục.”

Đối với chuyện Đơn Đinh đã bị lùi ra khỏi thần vương cảnh, Triệt Đế hoàn toàn không để ý. Chuyện hắn để ý là Thúc Vãng Tiêu, không dẫn theo Thúc Vãng Tiêu chơi, một là vì Thúc Vãng Tiêu có uy hiếp quá lớn, hai là có Thúc Vãng Tiêu ở đây, bọn hắn sợ là chẳng có chút cặn mà ăn.

Nhưng khiến hắn không ngờ là, vốn dĩ hắn muốn áp chế tu vi Thúc Vãng Tiêu tiến bộ. Kết quả là Thúc Vãng Tiêu lại đến nơi này tu luyện trước, nhìn khí thế của Thúc Vãng Tiêu, rõ ràng là đã thăng lên một cấp nhỏ ở nơi này.

Thúc Vãng Tiêu từ tốn nói, “Ta muốn tiếp tục tu luyện, nếu như có ai dám động đến cấm chế của ta, vậy thì kết cục sẽ không nhẹ như Đơn Đinh đâu.”

“KHẩu khí lớn thật, Dịch Đế ngươi định đối đầu với tất cả mọi người chúng ta sao? Mẫn Tây Tiêu ta cứ không tin đấy.” Phương Đế mỉa mai một tiếng, bước lên một bước, đứng song song với Triệt Đế, nhìn chằm chằm Thúc Vãng Tiêu trước mắt.

Chương 1132 - Thiên thần cảnh.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện lại, chỉ trong vòng hai mươi năm, hắn đã tu luyện đến dục thần cảnh viên mãn, sắp tới hắn muốn đột phá lên thiên thần cảnh. Chỉ cần tu luyện đến thiên thần cảnh rồi, hắn sẽ rời khỏi nơi này.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố tiện tay lấy 100.000 thần tinh thượng phẩm trong Vũ Trụ Duy Mô ra bố trí xung quanh. Hai mươi năm trôi qua, bên trong Thần Nguyên điện đã sớm chứa gần trăm vạn thần tinh thượng phẩm. Ngưng tụ nhiều thần tinh thượng phẩm như vậy, thế mà thần linh khí ở nơi này không giảm đi một chút nào, có thể thấy được ở dưới này nhất định có thần linh mạch, thậm chí không phải chỉ có một đầu.

Lam Tiểu Bố đã quen không cần dùng đan dược, giờ phút này vận chuyển Trường Sinh Quyết, thần linh khí nồng đậm hội tụ lại, giống như trường giang đại hải bị Lam Tiểu Bố cuốn đi. Trải qua thời gian dài tu luyện không cần dùng đan dược để phá cảnh, lúc này điểm tốt đã hiện rõ ra. Chỉ mới một chu thiên, thần nguyên theo chu thiên vận chuyển đã chạm đến vách chắn tu vi thiên thần cảnh. Trường Sinh Quyết lại vận chuyển lần nữa, liên tục mấy chu thiên sau, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được thức hải nổ vang, tựa như có một vùng đất vô cùng vô tận được mở ra, thần niệm lập tức tăng vọt gấp 10 lần.

Một khắc sau, thần nguyên không ngừng ngưng luyện lại, lại càng có nhiều thần linh khí hơn bao trùm đến, tăng cường thần nguyên của Lam Tiểu Bố.

Nửa tháng sau, dao động thần linh khí xung quanh người Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng dừng lại, Lam Tiểu Bố thở ra một hơi. Nhẹ nhàng bước vào thiên thần cảnh tầng một, so với dục thần cảnh, tấn cấp lên thiên thần cảnh rồi, chẳng những thức hải hắn lớn hơn mấy lần, thần niệm cũng tăng lên gấp 10 lần, thần nguyên trong thân thể cũng tăng lên, so với dục thần cảnh, đã có sự thay đổi về chất.

Thần niệm mở rộng ra, Mục Đồng Châu còn đang tu luyện, muốn bước vào thiên thần cảnh chắc hẳn còn phải thêm mấy năm nữa. Mục Đồng Châu là người sống lại, nhưng mà nội tình của nàng cũng không nhiều, tu luyện ở nơi này, có thể tiến triển nhanh như vậy, cũng là chuyện vô cùng tốt.

Lam Tiểu Bố cất Thần Nguyên điện đi, ở Thạch Đao Thần Tông tu luyện gần hai mươi năm, tu vi cũng từ dục thần cảnh đột phá lên thiên thần cảnh, bây giờ hắn không thể ở lại nơi này nữa.

Một khi cất Thần Nguyên điện đi, Mục Đồng Châu sẽ cảm ứng dược. Thần linh khí để tu luyện mặc dù vẫn nồng đậm như cũ, nhưng mà quy tắc thiên địa sẽ không còn rõ ràng như lúc trước nữa.

“Đồng Châu, ta phải đi rồi, ngươi ở lại nơi này tu luyện, hay là đi với ta quay về Đại Hoang Thần Giác?” Lam Tiểu Bố đi đến nơi Mục Đồng Châu bế quan hỏi.

Mục Đồng Châu do dự một chút rồi nói, “Tiểu Bố đại ca, ta định ở lại nơi này tu luyện. Có lẽ tương lai ta sẽ đến Đại Hoang Thần Giác, nhưng bây giờ ta muốn ở lại nơi này. Còn nữa…”

Mục Đồng Châu dừng một lát rồi nói tiếp, “Tiểu Bố đại ca, ngươi cũng đừng khắc con đường trở về đi như thế nào cho ta. Ta muốn đánh gãy ý nghĩ muốn rời khỏi nơi này, không tu luyện đến tầng thứ nhất định, ta vĩnh viễn sẽ ở lại nơi này.”

Nàng lo lắng bản thân mình ý chí không kiên định, hoặc là nghĩ đến những đệ tử Thạch Đao Thần Tông bị vẫn lạc kia, không dám tiếp tục ở lại nơi này tu luyện.

“Được, vậy ngươi bảo trọng, ta đi trước.” Lam Tiểu Bố không miễn cưỡng Mục Đồng Châu. Thật ra nếu như để hắn khắc con đường ra ngoài, cũng chưa chắc đã chính xác. Sau khi hắn khắc ra, Mục Đồng Châu cũng thật sự không thể dùng được.

Mục Đồng Châu khác với Thúc Vãng Tiêu, con đường hắn khắc cho Thúc Vãng Tiêu, nếu như có sai một chút, Thúc Vãng Tiêu có thể tự động sửa lại. Nhưng tu vi Mục Đồng Châu quá kém, một khi xuất hiện sai sót, vậy chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong rừng bia này.

Lúc đầu hắn định rút thần linh mạch ở đây đi, nhưng nếu như Mục Đồng Châu đã chọn ở lại nơi này tu luyện, vậy hắn sẽ không rút thần linh mạch ở đây nữa.

Trước khi rời khỏi rừng bia, hắn muốn đi đến một nơi, chính là bên hồ kia. Đã trôi qua hai mươi năm, không biết những đạo quân kia có tìm được cái hồ đó chưa.

…

Di chuyển trong rừng bia vô cùng nguy hiểm, nhưng mà Lam Tiểu Bố dựa vào Trận Bàn May Mắn, chỉ cần không đi vào trong huyễn trận, hắn có thể tùy ý di chuyển.

Lại qua thêm bốn tháng nữa, Lam Tiểu Bố đã tìm được một chút cảmr giác quen thuộc. Lam Tiểu Bố đi theo trí nhớ của mình tiến về phía cái hồ kia, cho nên đến khi hắn nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, đã lập tức thay đổi sách lược.

Sau này hắn sẽ không tiếp tục dựa vào Trận Bàn May Mắn nữa, mà là dựa theo tuyến đường trước đó đã đi. Lần này chỉ đi hơn một tháng, hai mắt Lam Tiểu Bố tỏa sáng, rừng bia đã biến mất, hắn lập tức biết mình đã đến bên hồ kia.

Lam Tiểu Bố không vội vàng đi vào, hắn đoán cho dù có mấy đạo quân còn chưa đến thì đạo quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình chắc hẳn đã đến rồi. Chỉ cần Thúc Vãng Tiêu tu luyện ở đây, vậy hắn có thể vào trong.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài quan sát một hồi lâu lại không cảm nhận được chút dao động thần nguyên nào cả. Trong lòng hắn vô cùng khó hiểu. Đạo quân tới đây cũng là tu luyện, vì sao lại không có dao động?

Do dự một chút, Lam Tiểu Bố vẫn đi vào trong.

Cái hồ kia vẫn là hồ lúc ban đầu, thần linh khí bên hồ vẫn nồng đậm như cũ, nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy không thích hợp.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra vì sao lại không thích hợp, nơi này có vết tích đánh nhau, trên mặt đất đối diện cái hồ có mười mấy đường rãnh thật sâu, có mấy đạo khe rãnh nối liền đến hồ, dẫn nước hồ ra ngoài.

Lam Tiểu Bố lập tức đi đến bờ hồ bên kia, để tay lên một cái khe rãnh nhắm mắt lại, sau đó hắn nhanh chóng khẳng định, khe rãnh này tuyệt đối không phải tạo thành do đại chiến tu sĩ thiên thần cảnh, cái này rất có thể là do đại chiến giữa thần vương tạo thành.

Thần Vương đại chiến, vậy thì nhất định là đạo quân thần giới.

Chương 1133 - Thiên thần cảnh. (2)

Như vậy thì Thúc Vãng Tiêu đã đi đến nơi này, chẳng những Thúc Vãng Tiêu đến đây, mấy tên thần vương còn lại cũng đến. Hơn nữa giữa những thần vương này còn xảy ra đại chiến, điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố không hiểu được là, vì sao những đạo quân kia lại từ bỏ chỗ tu luyện này? Chẳng lẽ thần linh khí nơi này không nồng đậm? Hay là tu luyện ở nơi này còn không bằng tu luyện ở nhà mình? Hay là sau khi mọi người đại chiến rồi, đều kiêng kỵ nhau, không dám ở lại đây tu luyện nữa?

Lam Tiểu Bố đi dọc theo bên hồ tìm kiếm thật cẩn thận, một nén nhang sau, hắn đứng bên cạnh một cái thi thể. Bộ thi thể này chắc hẳn chết chưa được bao nhiêu năm, nhưng mà nhìn vẻ mấp mô trên thi thể, có lẽ là bị một loại côn trùng nào đó trong rừng bia ăn hết da thịt.

Lam Tiểu Bố cẩn thận lật thi thể ra, quả nhiên có một con côn trùng màu đen to cỡ hạt gạo bị dọa sợ, nhanh chóng xông vào trong rừng bia rồi biến mất.

Lam Tiểu Bố nhặt nửa mảnh ngọc phù ở bên cạnh đó lên.

Trên ngọc phù chỉ còn nửa chữ, nhưng Lam Tiểu Bố lại biết rõ, đây là ngọc phù của ai. Lúc Trước hắn bị Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình đứng trước mặt chất vấn, bên hồng Đơn Đinh có treo một cái ngọc phù như thế này. Lúc đó hắn có nhìn lướt qua, chỉ biết chữ bên trên ngọc phù là chữ Diễn, mà bây giờ trên này chỉ còn lại một cái ô.

Đạo Quân Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình bị người giết? Còn là ở nơi này? Đại chiến bình thường giữa các đạo quân, không phải nói là các đạo quân không được giết chóc lẫn nhau sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đứng lên, Đơn Đinh dù sao cũng là một thần vương đó? Một thần vương bị giết chết, vậy thiên thần cảnh như hắn ở chỗ này chỉ sợ ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Có nên nhanh chóng rời khỏi đây không? KHi Lam Tiểu Bố còn đang do dự, thần niệm phát hiện ra Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra một mô hình kết cấu hoàn chỉnh.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, đó chính là mô hình kết cấu của tòa cung điện ở dưới đáy hồ này. Nói chính xác đó là đã tạo dựng ra mô hình của cấm trận bên ngoài cung điện.

Bên dưới đáy hồ có một cái cung điện, chẳng qua là ban đầu khi hắn đến đáy hồ, hoàn toàn không thể nào tiến vào được tòa cung điện này. Sau đó hắn mới dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của tòa cung điện, chỉ là qua nhiều năm như vậy vẫn chưa tạo dựng thành công mà thôi. Không nghĩ đến hôm nay Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình cấm trận của cấm chế bên ngoài tòa cung điện này.

Ngoài cung điện có ít nhất một cái thần trận cấp chín, nhưng mà đã trôi qua thời gian dài chắc hẳn chỉ còn tương đương với cấp bảy. Một cái thần trận cấp bảy, Vũ Trụ Duy Mô phải tạo dựng mất mấy chục năm. Đấy là do sau khi hắn bước vào thiên thần cảnh, tốc độ mới nhanh hơn.

Bất kể như thế nào cứ vào xem một chút. Chỉ cần đi vào cấm trận, vậy thì đồng nghĩa với việc đi vào trong cung điện.

Trong tay Lam Tiểu Bố nắm một lá Thủy Độn Phù, sau đó nhảy vào trong hồ.

Cung điện đâu? Lam Tiểu Bố ngây ngẩn đứng dưới đáy hồ, hắn phát hiện cung điện dưới đáy hồ đã không còn. Sau đó Lam Tiểu Bố còn phát hiện ra thêm một thi thể ở dưới đáy hồ, hơi thở dao động phát tán ra từ bộ thi thể này cũng rất mạnh, Lam Tiểu Bố đoán, đây nhất định lại là một đạo quân.

Một cái hồ nho nhỏ, lại phát hiện ra hai đạo quân.

Trừ những thứ này ra, Lam Tiểu Bố cũng phát hiện ra vết tích đại chiến ở bên dưới đáy hồ. Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy nơi cung điện đứng sừng sững lúc trước có một đạo ánh sáng nhu hòa, ánh sáng nhu hòa này còn có đạo vận lưu chuyển, hơn nữa thần linh khí cực kỳ nồng đậm

Thật giống như sau khi cung điện biến mất, có bảo vật gì để lại vậy.

Nếu như là người bình thường, nhất định sẽ tiến đến xem ánh sáng nhu hòa có đạo vận lưu chuyển này là cái gì. Nhưng giờ phút này trong đầu Lam Tiểu Bố chỉ có một suy nghĩ, nơi này tuyệt đối không phải chỗ nên ở lâu, phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Lam Tiểu Bố trồi lên mặt nước, sau đó xông ra khỏi hồ này. Rồi thậm chí không hề quay đầu tiến thẳng vào trong rừng bia.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố vừa xông ra khỏi hồ, ở giữa đạo ánh sáng kia đột nhiên có một hình bóng ngồi dậy, cái bóng này tựa như không cảm nhận được hơi thở người sống, ngồi tại chỗ một lát rồi lại nằm xuống.

Ba tháng sau, Lam Tiểu Bố đi ra khỏi rừng bia một lần nữa.

Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, ngoài rừng bia nhất định là người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Bởi vì năm đó khi hắn vào trong, chính là tình cảnh đó. Ban thưởng của chín đại thần đình quá phong phú, mặc kệ là tán tu hay là đệ tử tông môn, hoặc là tu sĩ thần đình, đều hy vọng có thể thử vận may trong rừng bia.

Nhưng khi hắn đứng bên ngoài rừng bia, lại phát hiện nơi này không có bất kỳ ai. Trừ một mảnh sương mù trắng xóa bên ngoài, cũng chỉ có thần tiệm vắt ngang trước mắt.

Chuyện gì xảy ra vậy? Xảy ra chuyện gì mà hắn không biết sao? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu.

Lam Tiểu Bố lấy ra một món thần khí hạ phẩm đi xuyên qua thần tiệm, sau đó hắn nhìn thấy đường đi của mình bị một cái thần trận ngăn cản. Cũng may đẳng cấp của cái thần trận này không cao, chỉ là một thần trận cấp ba. Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng tìm ra được cửa ra vào của thần trận.

Khi Lam Tiểu Bố đi qua khỏi thần trận, xuất hiện trước mắt hắn chính là quảng trường hư không được thành lập lúc trước. Nhưng khác với trước chính là, trên quảng trường hư không này không có bất cứ ai. Một hàng truyền tống trận đổ nát, đài đấu pháp thì mọc đầy cỏ dại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lam Tiểu Bố tìm quanh một vòng, phát hiện nơi này có ít nhất mười năm không có dấu chân người, hắn nhanh chóng lấy Luân Hồi Oa ra, bây giờ quay về Đại Hoang Thần Giác trước mới là chính sự.

Chương 1134 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lam Tiểu Bố bây giờ đã là thiên thần cảnh, khi dốc toàn lực kích phát Luân Hồi Oa, di chuyển tựa như chớp mắt, chỉ ngắn ngủi sáu ngày, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác.

Vừa đến Đại Hoang Thần Giác, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ. Đại Hoang Thần Giác đã từng bị công kích, nhưng mà không bị công phá mà thôi. Nhìn xương cốt vẫn lạc ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, gia hỏa công kích Đại Hoang Thần Giác lúc trước đã đánh phá tầng hộ trận ở bên ngoài cùng, kết quả lọt vào trong không gian hắn bố trí độc âm Hoán Thần Thảo.

Độc âm Hoán Thần Thảo trừ hắn ra, chỉ sợ có rất ít người có thể giải được. Nhìn xương cốt trên mặt đất, toàn bộ đều là trúng độc âm Hoán Thần Thảo mà chết.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, hắn đã bố trí không gian chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần Giác. Nếu không thì, bây giờ Đại Hoang Thần Giác đã bị người công phá rồi. Phòng Ngự Thần Trận cấp năm quả thật không tệ, nhưng cũng cần có người bảo vệ mới được. Sau khi hắn rời đi, Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác chỉ có tác dụng phòng ngự, mà không thể nào phản sát đối thủ. Bởi vì Giảo Sát trận cấp năm, không ai có thể điều động. Trừ khi có người đánh vào trong Đại Hoang Thần Giác, Giảo Sát trận cấp năm mới tự khởi động.

Lam Tiểu Bố vừa mở hộ trận của Đại Hoang Thần Giác ra, Diêm Ảnh là người đầu tiên xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Lĩnh trưởng, ngươi quay về rồi?” Diêm Ảnh vô cùng vui mừng.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Có phải có người từng đến đây công kích hay không?

Diêm Ảnh gật đầu, “Đúng vậy, đó là chuyện xảy ra vào năm năm trước, lúc đó có một đám người đột nhiên đến đây bắt đầu công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giác. Chúng ta ở đây mặc dù cũng có khoảng 20 người, nhưng mà bọn hắn hình như còn có một tên thần quân.

Lúc đầu chúng ta dự định dựa vào Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác ngăn cản đối phương, không ngờ sau khi bọn hắn đánh phá tầng hộ trận bên ngoài, trực tiếp mở ra độc trận. Ngay cả tên thần quân kia cũng không thể chạy đi được, bị độc chết ở trong đó.”

Lúc Diêm Ảnh nói chuyện, trong lòng còn sợ hãi, bọn hắn chỉ biết là Lam Tiểu Bố đã sử dụng số độc ở Đại Hoang Thần Giác để bố trí trận, nhưng không nghĩ cái độc trận này lại đáng sợ như vậy.

“Chiếc nhẫn của những tu sĩ vẫn lạc bên ngoài kia đều do các ngươi nhặt đi sao? Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Diêm Ảnh lắc đầu, “Không phải, chúng ta không có ai ra ngoài cả, mọi người đều biết sau khi ra ngoài rồi sẽ không thể quay vào đây được. Hơn nữa bên ngoài còn có một cái không gian độc trận, không có người nào dám lấy mạng nhỏ của mình ra đùa, cho nên dù có một chiếc nhẫn của thần quân, cũng không có ai dám đi lấy.”

Lam Tiểu Bố suy đoán chắc hẳn chuyện này có liên quan đến Ly Loan Thần Đình, lúc trước khi hắn tham gia cuộc tuyển chọn, đã có hai thần quần muốn bắt hắn, kết quả đã bị hắn xử lý hết, hai thần quân kia rất có thể chính là người của Ly Loan Thần Đình.

Sau khi tiến vào hộ trận, Lam Tiểu Bố nhìn thấy đường đi rộng rãi, sạch sẽ gọn gàng, còn có rất nhiều vườn thần linh thảo tươi tốt, cửa hàng, tức lâu, phủ thành chủ…

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đứng ở trên đường lớn hoàn toàn mới rộng rãi, Lam Tiểu Bố vỗ vai Diêm Ảnh, “Diêm Ảnh, làm rất tốt.”

“KHông phải là công lao của một mình ta, sau khi ngươi rời đi, nghe được những quy hoạch của ngươi về nơi này, tất cả mọi người ở đây đã cùng chung tay giúp đỡ.” Diêm Ảnh vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố biết Diêm Ảnh nhất định đã bỏ ra nhiều công sức, chỉ với việc hắn vừa về đến nơi đã nhìn thấy Diêm Ảnh, đã biết Diêm Ảnh vẫn luôn đứng đây trông coi hộ trận của Đại Hoang Thần Giác.

Giờ phút này những người còn lại cũng nghe thấy động tĩnh, đi ra khỏi động phủ tu luyện của mình, Lam Tiểu Bố thấy mọi người đều ở đây, chỉ có Xư Lý Duẫn là không có, hắn thuận miệng hỏi, “Xư Lý Duẫn đâu rồi?”

Diêm Ảnh vội vàng nói, “Sau khi ngươi rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, hắn cũng rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, nói là đi tìm con đường của mình.”

Người ta muốn đi tìm con đường của bản thân, cái này thì không có người nào dám ngăn cản.

“Lĩnh trưởng.” Bàng Bất Lận và bọn người Thạch Dật nhanh chóng vây quanh.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố quét qua một người một lần, rồi mới lên tiếng, “Xem ra trong khoảng thời gian này, tiến bộ của mọi người đều không lớn lắm, ta nghĩ cho dù có thần linh khí nồng đậm thì tấn cấp cũng không phải là chuyện đơn giản.”

Quả thật là như vậy, những người này đi theo Lam Tiểu Bố, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn đều tấn cấp lên thiên thần cảnh. Đây không phải là do tư chất bọn hắn cường đại, mà là do trước đó nội tình của bọn họ đã tích lũy đủ lâu mà thôi.

“Đúng vậy, chỉ là nếu rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, tu vi chúng ta nhất định sẽ chậm hơn, chỉ có thể từ từ tích lũy.” Tỉnh Tử Tự nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Giác mở cửa đối ngoại, đồng thời đổi tên là Đại Hoang Thần đạo thành.”

Thạch Dật lập tức nói, “Nếu như Đại Hoang Thần đạo thành mở cửa đối ngoại, vậy thì nhất định sẽ có vô số tu sĩ tuốn đến nơi này. Chỉ là tu vi của mấy người chúng ta đều không cao, không có một thần quân, chỉ sợ, chỉ sợ…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần phải lo lắng về chuyện này, chúng ta tuy mở ra nhưng cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện vào đây. Đầu tiên chúng ta cứ bán thần khí từ cấp ba trở xuống, đồng thời có thể bán một ít thần phù. Trước tiên cứ thu hút người đến đây, để Đại Hoang Thần đạo thành có chút danh tiếng đa.”

“Nhưng chúng ta đi đâu kiếm nhiều thần khí và thần phù như vậy?” Tỉnh Tử Tự khó hiểu hỏi.

Chương 1135 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong đã chủ động đứng dậy, “Chúng ta có thể luyện chế.”

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lam Tiểu Bố giải thích, “Dạ Lộ và Nam Phong đều là thần khí sư cấp ba, bọn hắn hoàn toàn có thể luyện chế được thần khí hạ phẩm, mà ta cũng có thể luyện chế thần phù hạ phẩm.”

Giờ phút này đại đa số mọi người mới hiểu được, hóa ra Dạ Lộ và Hùng Nam Phong lúc trước cùng Lam Tiểu Bố trở về chính là thần khí sư hạ phẩm.

Dạ Lộ lo lắng nói, “Lĩnh trưởng, ta lo rằng bọn hắn sau khi biết chúng ta ở đây sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Lam Tiểu Bố biết Dạ Lộ nói bọn hắn là đang chỉ Canh Già Thần Môn, hắn xua tay nói, “Không cần lo lắng, nếu Đại Hoang Thần đạo thành đã lựa chọn mở cửa, vậy thì chúng ta cần đối phó không chỉ có một hai tông môn, mà là thần đình. Nếu như ngay cả một hai tông môn cũng không đối phó được, chúng ta làm sao mà đối phó thần đình?”

…

Gần đây thần giới xảy ra không ít chuyện, cái gì mà Mặc Hà xuất hiện, cái gì mà Đạo Quân Đại Uyên Thần Đình hiện thân, cái gì mà một tên thế giới thần dựa vào Vũ Trụ Nguyên Tức bước vào Thần Vương cảnh…

Nhưng sự kiện lớn nhất chính là chuyện thập đại đạo quân mất tích ở ngoài Bi Lâm Thần Vực. Tu sĩ tiến vào rừng bia sau đó cũng rất ít người có thể ra ngoài, sau đó cuối cùng không có ai đi ra.

Rồi sau đó nữa, tất cả mọi người đều biết rừng bia xảy ra vấn đề, quảng trường chín đại đạo quân xây dựng bên ngoài thần tiệm đã hết hiệu lực, một vài trận pháp sư đã dứt khoát bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận cấp ba bên ngoài thần tiệm. Dùng cái này để ngăn cản tu sĩ thần giới tiến vào rừng bia.

Hoặc là vì các đạo quân đều mất tích, giữa chín đại thần đình không xuất hiện quá nhiều tranh đấu, mọi người đều sống riêng phần mình. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là bình yên ngắn ngủi trước bão tố mà thôi.

Thử nghĩ một chút đi, nếu như lại qua một vài năm nữa, không có đạo quân nào xuất hiện, vậy thì đừng nói là đại chiến giữa các thần đình, chỉ riêng việc tranh đoạt vị trí đạo quân trong nội bộ thần đình thôi cũng sẽ máu chảy thành sông.

Mà lúc này đây, Đại Hoang Thần Giác lại rêu rao mở ra cấm trận phòng ngự, đồng thời tuyên bố hai chuyện. Chuyện thứ nhất là Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, chuyện thứ hai là Đại Hoang Thần Giác từ giờ trở đi, sẽ bán ra các loại thần khí hạ phẩm, còn có thần phù hạ phẩm.

Thời điểm ban đầu, rất nhiều người đều không tin tưởng lắm.

Phải biết rằng tài nguyên ở thần giới thiếu thốn, ngay cả thời gian tu luyện và tài nguyên đều không đủ, ai sẽ não tàn mà tốn thời gian đi học luyện đan, luyện phù và luyện khí chứ?

Cho nên thần đan sư, thần phù sư và thần khí sư ở thần giới vô cùng quý hiếm. Chỉ cần phát hiện người tài giỏi như thế, các đại tông môn, thần đình sẽ đào người đi trước. Cho dù là thần đình hay tông môn nào đào đi những thần khí sư hoặc thần phù sư này, đồ vật bọn hắn luyện chế ra được cũng sẽ không bán ra ngoài. Cho dù có muốn bán ra, vậy cũng chỉ có một số ít mà thôi. Phần lớn đều bị nội bộ tông môn và thần đình chia cắt.

Vậy mà Đại Hoang Thần Giác lại bán ra một lượng lớn thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm, tin tức này khiến người ta không thể nào tin được.

Thần khí ở thần giới thiếu thốn tài nguyên trân quý đến mức nào? Rất nhiều người tấn cấp lên thiên thần cảnh, mới miễn cưỡng dùng một món thần khí hạ phẩm. Một vài tu sĩ thiên thần cảnh có chút khốn cùng, thậm chí còn đang dùng tiên khí cực phẩm.

Từ ban thưởng của các đại thần đình cũng có thể nhìn ra được, những phần thưởng kia trên cơ bản đều là thần khí hạ phẩm. Mà có ban thưởng thần khí hạ phẩm, lập tức sẽ khiến rất nhiều người chạy theo như vịt. Còn ban thưởng thần khí trung phẩm, vậy thì ít càng thêm ít.

Bây giờ Đại Hoang Thần Giác, mặc kệ là thần giác hay là thần đạo thành, chỉ cần bán ra thần khí hạ phẩm, đương nhiên trong thời gian ngắn nhất sẽ truyền đi khắp toàn bộ thần giới.

Khi mấy tu sĩ đầu tiên đi đến Đại Hoang Thần đạo thành, đồng thời phát hiện ra chuyện này là thật, tin tức này truyền bá càng nhanh hơn. Giờ phút này vô số người đều đang mang theo thần tinh gom góp được, tiến về Đại Hoang Thần đạo thành.

Rất nhanh bọn họ phát hiện ra thần phù và thần khí mình mua được đều là hàng thật giá thật, không có bất cứ tỳ vết nào. Không chỉ như vậy, giá cả thần khí cũng không cao, thậm chí có thể định chế.

Lúc này, tu sĩ tuôn về phía Đại Hoang Thần đạo thành càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà đối với đông đảo tu sĩ mà nói, Đại Hoang Thần đạo thành bán ra thần khí, thần phù là chuyện tốt, nhưng đều không tốt lớn nhất chính là, muốn định cư tại Đại Hoang Thần đạo thành tương đối khó.

Bởi vì càng ngày càng nhiều tu sĩ tràn vào Đại Hoang Thần đạo thành, điều này khiến rất nhiều thương nhân thấy được cơ hội buôn bán. Thần khí và thần phù, cho dù bán tiện nghi hơn, giá cả cũng không quá thấp. Mà rất nhiều người sau khi đến đây, nhìn trúng một món thần khí, kết quả trên người không đủ thần tinh thì phải làm sao bây giờ?

Lúc này, các loại cửa hàng đều theo thời thế mà sinh ra.

Muốn mở cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành cũng không phải là việc dễ dàng, cửa hàng ở nơi này không bán ra, chỉ có thể thuê, Hơn nữa Đại Hoang Thần đạo thành khuyến khích mở các loại cửa hàng thu mua thần linh thảo, cửa hàng thu mua thần tài, thần đan các

Còn về hiệu cầm đồ, tức lâu, Đại Hoang Thần đạo thành đã tự mở mấy cái. Đương nhiên, nếu ngươi nhất định muốn mở tức lâu ở nơi này cũng được, chỉ là tiền thuê tương đối cao mà thôi. Trừ tiền thuê ra, ở Đại Hoang Thần đạo thành còn phải nộp một phần tiền thuế.

KHiến rất nhiều tu sĩ không hài lòng chính là, Đại Hoang Thần đạo thành không cho phép mở bất cứ sòng bạc nào, không cho phép mở các loại Song Tu lâu, cũng không cho phép mở bất cứ loại Tu Sĩ hành quán nào.

Chương 1136 - Khuông Quyết báo tin.

Cho dù có hài lòng hay không, tu sĩ đến Đại Hoang Thần đạo thành cũng ngày một đông đúc hơn.

Bởi vì người đến quá nhiều, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu nghe ngóng tin tức của các đạo quân thần đình. Không khác gì so với tưởng tượng của hắn, các đạo quân hầu như không có tin tức. Chỉ có một tin tức ngầm, đạo quân Tế Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình mấy năm trước đã từng quay lại đạo thành Thiên Dương Thần đạo thành của Bất Diễn Thần Đình.

Người truyền ra tin tức này là một tu sĩ dục thần cảnh, chính hắn cũng không dám khẳng định người lúc đó mình nhìn thấy có phải là Tể Tấn Trần hay không.

Càng là tin tức không chắc chắn, càng khiến Lam Tiểu Bố lo lắng hơn. Các đại thần đình có đạo quân ở đây, mọi người sẽ kiềm chế lẫn nhau, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Một khi không có đạo quân nào ở đây, vậy thì sự cân bằng ở đây sẽ bị phá vỡ. Cho dù bây giờ thần giới rất an tĩnh, nhưng đó cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Một khi có một chỗ hở, chỉ sợ thần giới sẽ trở thành thế giới đại loạn đấu thật sự.

Niệm không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, Đại Hoang Thần đạo thành hầu như không có cường giả nào cả. Phòng Ngự Thần Trận và Giảo Sát Thần trận cấp năm quả thật có thể ngăn cản một phần người làm loạn, nhưng nội tình của Đại Hoang Thần đạo thành vẫn có chút mỏng manh.

…

Ở Đại Hoang Thần đạo thành, người thảnh thơi nhất có lẽ là Dạ Lộ và Hùng Nam Phong, so với khoảng thời gian trốn chạy lúc trước, bây giờ hai người có thể nói là quá an nhàn.

Luyện khí cũng không phải ngày nào cũng phải luyện, nơi này có đủ nhiều thần linh khí, muốn tu luyện như thế nào thì tu luyện như thế đó, không cần lo lắng người của Canh Già Thần Môn sẽ tìm đến cửa bất cứ lúc nào.

Hôm nay, lúc Hùng Nam Phong đang luyện chế một cái thần thương cấp ba, Lam Tiểu Bố đột nhiên tìm đến.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Hùng Nam Phong nhanh chóng bỏ thần khí đang luyện chế xuống, đứng lên ôm quyền.

Bởi vì có thể luyện chế thần khí cấp ba, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong có địa vị vô cùng cao. Nhưng mà bọn hắn biết rõ, Đại Hoang Thần đạo thành có được như ngày hôm nay, là dựa vào ai, rõ ràng là nhờ vào thành chủ Lam Tiểu Bố.

Lần trước sau khi Lam Tiểu Bố trở về, mặc dù không lộ ra tu vi, nhưng Hùng Nam Phong lại cảm nhận được Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã tấn cấp lên thiên thần cảnh.

Trước đó Lam Tiểu Bố hình như là dục thần cảnh sơ kỳ, lần đó ra ngoài gần hai mươi năm đã bước vào thiên thần cảnh, loại tốc độ tấn cấp này nghe thấy mà rợn cả người.

“Nam Phong huynh, ta thấy ngươi đã là thiên thần cảnh viên mãn nhỉ?” Lam Tiểu Bố ngồi xuống tủm tỉm cười hỏi một câu.

Hùng Nam Phong ngượng ngùng gãi đầu, “Đúng vậy, thần linh khí nơi này nồng đậm, hơn mười năm trước ta đã là thiên thần cảnh viên mãn.”

Hùng Nam Phong đang dự định trong vòng trăm năm sẽ đột phá lên thần quân cảnh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có được một viên Khổ quân Thần Đan.

Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Hùng Nam Phong, “Đây là phần thưởng Dịch Đế ban cho ta trong lần tham gia tuyển chọn lúc trước, trong lúc nhất thời ta giữ cũng không có tác dụng gì, đưa cho ngươi đi, ngươi xem có thể nhanh chóng bước vào thần quân cảnh không.”

Thần quân cảnh? Hùng Nam Phong sửng sốt, lập tức cầm lấy hộp ngọc mở ra. Khi hắn trông thấy đồ vật trong hộp ngọc, kinh hãi nói, “Thành chủ, đây là?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đây quả thật là một viên Khổ Quân Thần Đan. Đại Hoang Thần đạo thành ta ít cường giả, cho nên ngươi nhanh chóng bước vào thần quân cảnh đi, nếu như vậy thì cũng là đang dốc sức cho Đại Hoang Thần đạo thành ta đấy.”

Hùng Nam Phong lập tức đậy hộp ngọc lại, “Thành chủ, cái này đưa cho ta thì lãng phí quá rồi, loại đan dược này quá quý giá.”

Khổ Quân Thần Đan quý giá đến mức nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như nói thần khí sư và thần phù sư vô cùng ít ỏi, mỗi người đều là miếng bánh thơm ngon, vậy thì thần đan sư lại càng quý giá hơn.

Thần đan sư quý giá, đó là vì muốn trở thành thần đan sư, trừ chuyện cần một lượng thời gian lớn ra, còn cần một lượng lớn thần linh thảo để thử tay nghề. Ngươi nghĩ mà xem, tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thốn, làm gì còn đủ thần linh khí để bồi dưỡng thần linh thảo? Còn về thần linh thảo ở ngoài tự nhiên, đó là ít càng thêm ít.

KHông có thần linh thảo, vậy làm sao mà trở thành thần đan sư được?

Cho nên mới nói, Lam Tiểu Bố lấy viên Khổ Quân Thần Đan này ra, giá trị thật sự quá lớn.

“Ngươi cũng biết Đại Hoang Thần đạo thành ta không có thần quân, nếu như ngươi có thể tấn cấp đến thần quân cảnh, cũng là tăng thêm một phần an toàn cho Đại Hoang Thần đạo thành ta.” Lam Tiểu Bố không cất Khổ Quân Thần Đan đi.

Lam Tiểu Bố đã nói đến mức này rồi, cộng thêm bản thân Hùng Nam Phong cũng vô cùng khát vọng Khổ Quân Thần Đan này. Hắn dứt khoát cầm lấy hộp ngọc, khẽ khom người nói, “Thành chủ yên tâm, ta nhất định sẽ bước vào thần quân cảnh, cống hiến một phần sức lực cho Đại Hoang Thần đạo thành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, do dự một chút rồi hỏi, “Nam Phong huynh, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chút, ngươi có biết đến tình hình lôi kiếp sau khi tấn cấp thiên thần cảnh không?

Lam Tiểu Bố tấn cấp lên thiên thần cảnh đơn giản giống như nước chảy thành sông vậy, cũng không xuất hiện lôi kiếp, hắn vẫn muốn tìm người hỏi một chút.

Chỉ là không tìm được người lợi hại nào đó, lúc đầu Thúc Vãng Tiêu chính là người đáng hỏi thăm nhất, đáng tiếc là Thúc Vãng Tiêu cũng không gặp được.

Hùng Nam Phong thầm nghĩ, Lam Tiểu Bố quả nhiên đã là thiên thần cảnh. Hắn không biết Lam Tiểu Bố muốn hỏi vấn đề này là có ý gì, do dự một chút rồi trả lời, “Lôi kiếp thiên thần cảnh đều rất đơn giản, trong tình huống bình thường đều là Nhị Cửu lôi kiếp, cảnh giới thần quân là Tam Cửu lôi kiếp. Còn chuyện lôi kiếp mạnh yếu như thế nào, vậy thì phải dựa vào tu sĩ độ kiếp mạnh hay yếu. Ta nghe nói lôi kiếp khó vượt qua nhất chính là lôi kiếp thế giới thần, lôi kiếp thế giới thần chẳng những là Tứ Cửu lôi kiếp, mà còn có

Tâm Ma kiếp.”

Chương 1137 - Khuông Quyết báo tin. (2)

“Được, ta biết rồi, ngươi cố gắng tu luyện đi, sớm ngày bước vào thần quân cảnh.” Lam Tiểu Bố có chút tâm sự, hắn và Hùng Nam Phong chào nhau một tiếng, vội vàng rời đi.

KHi hắn lên dục thần cảnh có lôi kiếp đánh xuống, bởi vì hắn vừa cảm ngộ ra, vừa xây dựng ra đại đạo của mình. Đạo của hắn, trời đêm vạn trượng độc hành nhân, đây là một con đường cô độc, tất cả đều do chính mình sáng tạo, tự mình thai nghén hoàn thiện, cuối cùng hình thành đại đạo.

Mà khi hắn tấn cấp lên thiên thần cảnh, hoàn toàn là do thần nguyên tích lũy đến mức nhất định, vận chuyển Trường Sinh Quyết đột phá lên, không có chút ngăn trở hay khó hiểu nào.

Theo như Lam Tiểu Bố hiểu, tấn cấp có lôi kiếp hay không có lôi kiếp không giống nhau. Có lôi kiếp thì cho thấy rõ cảnh giới của mình được thiên địa tán thành, đồng thời có quy tắc thiên địa ủng hộ. KHông có lôi kiếp, chẳng lẽ là tự mình chơi với mình sao?

…

Lam Tiểu Bố mang theo tâm sự nặng nề quay về động phủ, ngồi một mình trầm tư cả ngày, lúc này mới thả lỏng tinh thần, chuẩn bị bế quan tu luyện. Cho dù có lôi kiếp hay không, thực lực mới là vương đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu tu luyện, cấm chế trên động phủ của hắn đã có người gõ lên. Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, đứng ở ngoài cửa chính là Diêm Ảnh.

“Diêm Ảnh, bây giờ chắc ngươi phải bận rộn nhiều việc lắm chứ? Sao lại đến tìm ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Sau khi Đại Hoang Thần đạo thành bán thần khí và thần phù, Đại Hoang Thần đạo thành lập tức nổi tiếng. Cho dù rất nhiều người không thể nào mua được một món thần khí hay thần phù nào, nhưng không có nghĩa là người khác không thể đến nơi này xem náo nhiệt. Cho dù là thần nhân tiên nhân hay phàm nhân, chỉ cần người càng nhiều thì sẽ có cơ hội buôn bán.

Cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không phải rất đắt sao? Chúng ta ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành cũng có thể mở mà? Cho nên bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành đã hình thành nên một cái phường thị.

Mà bọn người Diêm Ảnh thì chịu trách nhiệm về sự vụ bên trong Đại Hoang Thần đạo thành, bình thường đều bận rộn vô cùng, theo ký mà nói không rảnh tìm đến đây mới đúng.

“Là Khuông Quyết ti trưởng đến.” Diêm Ảnh nói.

Khuông Quyết? Lam Tiểu Bố lập tức đứng lên, “Dẫn ta đi gặp hắn.”

…

Khuông Quyết đang ở trong đại điện tân khách lo lắng đi qua đi lại, khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến thì vội vàng tiến lên đón, “Tiểu Bố huynh đệ, chúc mừng ngươi, khiến Đại Hoang Thần đạo thành trở nên náo nhiệt như vậy.”

Mặc dù trong miệng đang nói chúc mừng, nhưng lo lắng trong mắt hắn, ai cũng có thể nhìn ra.

Lam Tiểu Bố biết có một số việc rất gấp, cũng muốn hỏi thăm rõ ràng, nhưng hắn vẫn để Khuông Quyết ngồi xuống trước, rót cho Khuông Quyết một chén thần linh trà rồi nói, “Khuông huynh, không cần phải gấp gáp. Cho dù như thế nào thì trời cũng sẽ không sụp xuống, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Lam Tiểu Bố đang nghĩ, tin tức mà Khuông Quyết mang đến, rất có thể là chuyện Thúc Vãng Tiêu mất tích.

Có lẽ là do Lam Tiểu Bố an ủi có tác dụng, Khuông Quyết tỉnh táo một chút, bưng thần linh trà lên uống một ngụm nói ra, “Lần này chỉ sợ ngươi có chút phiền phức lớn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Lam Tiểu Bố giật mình, “Khuông huynh, ta gặp phải phiền phức gì? Ta luôn ở trong Đại Hoang Thần đạo thành, cửa lớn không ra, cửa sau không bước, ai có thể tìm đến ta gây chuyện?”

Khuông Quyết thở dài, “Không phải là chuyện của thần giới, mà là chuyện của tiên giới. Kính Phương Thần Đình của thần giới vừa bắt được một tu sĩ tên là Tra Dự, từ miệng Tra Dự điều tra ra được một ít chuyện, ta nghĩ chắc là liên quan đến chuyện lượng kiếp.”

Nghe thấy Tra Dự và lượng kiếp, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, chuyện này quá thật là hắn làm. Giờ phút này Lam Tiểu Bố hận đến ngứa cả răng. Tên Tra Tra này đúng là rác rưởi, thần giới lớn như vậy, có nơi nào mà ngươi không thể đi, hết lần này đến lần khác lại người người của Kính Phương Thần Đình bắt được?

“Có phải chín đại đạo quân đều đang ở đây không?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút nặng nề, hắn biết có ít nhất hai đạo quân không có ở đây. Nhưng hắn biết rõ, chuyện lượng kiếp có ý nghĩa như thế nào đối với thần giới.

Nếu như biết hắn chính là người đã nhét đống lượng kiếp mà thần giới muốn di chuyển đi về lại nơi này, chỉ sợ cường giả nào cũng sẽ muốn nuốt tươi hắn.

Khuông Quyết lắc đầu, “Không, chín đại đạo quân đều không lộ diện, lần này ra mặt đều là các đình trụ của các đại thần đình.”

“Chín đại đạo quân thật sự đã mất tích rồi?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Khuông Quyết thấp giọng nói, “Tiểu Bố, lúc trước chắc ngươi có tiến vào rừng bia nhỉ? Làm sao mà ngươi ra ngoài được?”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta chỉ đi vòng vòng ngoài bìa rừng bia một chút, sau đó thì cải trang rời khỏi rừng bia. Với chút thực lực đó của ta, đi vào rừng bia làm gì?”

Khuông Quyết nói, “Chuyện ngươi tiến vào rừng bia có chín đại đạo quân biết, còn có ta và Hành Vũ biết. Cho nên ngươi nhất định phải khẳng định, ngươi chưa từng đi vào rừng bia.”

Trên thực tế thì trừ Khuông Quyết và Hành Vũ ra, còn có một tên thần quân của Ly Loan Thần Đình nữa biết. Nhưng mà tên thần quân kia đã sớm vẫn lạc trong thần trận chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành.

Lam Tiểu Bố gật đầu, bây giờ hắn không biết phải làm gì. Đi theo Khuông Quyết, chỉ sợ sẽ là cục diện hữu tử vô sinh. KHông đi, bây giờ hắn đã có hang ổ, vậy có thể làm gì?

“Tiểu Bố, hôm nay ta đến đây, chính là muốn nói cho ngươi, nhanh trốn đi, chạy được bao xa thì cứ chạy đi.” Cuối cùng Khuông Quyết cũng nói ra lời mà mình muốn nói.

“Trốn?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Khuông Quyết.

Khuông Quyết gật đầu, “Đúng vậy, ngươi trốn đi, là La Y đình trụ sai ta đến đây, ta lo lắng có người tiết lộ tin tức, cho nên trên đường đi không hề ngừng nghỉ chút nào.”

“La Y đình trụ cũng muốn ta trốn đi?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Ánh mắt Khuông Quyết ảm đạm đi, một lát sau hắn lắc đầu, “La Y đình trụ bảo ta tìm cớ, nhanh chóng dẫn ngươi đến Thập Thần Điện ở Chúng Thần Chi Địa.”

Chương 1138 - Lôi kiếp thần quân.

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, hắn quả nhiên không nhìn lầm La Y, con người La Y, trong mắt chỉ có lợi ích. Đừng nhìn quan hệ giữa hắn và Thúc Vãng Tiêu vô cùng tốt, thậm chí còn là phụ tá đắc lực của Thúc Vãng Tiêu. Nếu có một ngày lợi ích của hắn có xung đột với Thúc Vãng Tiêu, hắn cũng sẽ không chút do dự mà đâm sau lưng Thúc Vãng Tiêu một nhát.

Thúc Vãng Tiêu là một người lỗi lạc, mà La Y chính là hạng người vì lợi ích. Trog tình huống bình thường, loại người vì lợi ích sẽ không có chút tiết tháo nào.

“Tiểu Bố...”

Khi Khuông Quyết còn định nói thêm điều gì đó, Lam Tiểu Bố ngăn Khuông Quyết nói, “Khuông huynh, cảm ơn ngươi đã xem Lam Tiểu Bố ta như huynh đệ mà đối đãi. Lam Tiểu Bố ta cũng không phải là người bán đứng bằng hữu, nếu như bây giờ ta đi, ta khẳng định Đại Hoang Thần đạo thành sẽ gặp nguy hiểm. Đây chỉ là một mà thôi, thứ hai là sợ rằng Khuông huynh cũng sẽ khó mà tránh khỏi cái chết.”

Nếu như vi phạm với mệnh lệnh của Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu rất có thể sẽ không giết Khuông Quyết. Bởi vì Thúc Vãng Tiêu tương đối trọng tình, hắn sẽ nể tình lúc trước Khuông Quyết đã lập được công lớn mà xử nhẹ.

Nhưng La Y thì tuyệt đối sẽ không nương tay, hắn sẽ không chút do dự mà xử lý Khuông Quyết, dùng chuyện đó để tăng uy vọng của mình lên.

Sắc mặt Khuông Quyết tối sầm, sai đó thở dài, “Có lẽ La đình trụ sẽ nể tình cảm ngày xưa mà tha cho ta một con đường sống, cho dù không cho ta con đường sống, nếu như ta biết rõ ân nhân gặp nạn mà không cứu, vậy đời này ta còn tìm kiếm đại đạo làm gì?”

“Ha ha.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, vỗ vai Khuông Quyết nói, “Khuông Quyết, bằng hữu như ngươi Lam Tiểu Bố ta xác định rồi đấy, tương lai nếu như có gì không được như ý, cứ đến Đại Hoang Thần đạo thành ta, ta đảm bảo ngươi sẽ sống càng thoải mái dễ chịu hơn. Nếu như Dịch Đế tthật sự không trở về, vậy cái Quy Hành Thần Đình kia cũng đừng có ở lại nữa, thật sự không có gì tốt đâu mà ở lại.”

Khuông Quyết thở dài, “Thôi cứ tìm cách vượt qua gian nan trước mắt của ngươi đã.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu. “Không có gì đáng nói cả, hắn muốn đối phó với ta, vậy thì cứ tới đi. Ta và ngươi cùng đi đến Chúng Thần Chi Địa, nhưng mà trước đó, ta muốn phát một đạo tin tức báo cho bằng hữu của ta trước. Nếu như bằng hữu của ta đến, vậy chúng ta sẽ nắm chắc hơn.”

Điều Lam Tiểu Bố tiếc nuối là không tìm thấy được lão Triệu, nếu như lão Triệu có ở đây, vậy đạo quân ở nơi này đối với hắn mà nói chỉ là mây bay mà thôi. Với thực lực của lão Triệu, chỉ một bàn tay là có để đập chết đạo quân. Không tìm được lão Triệu, vậy thì chỉ có thể tìm Niệm.

Phát cho Niệm một đạo tin tức, Lam Tiểu Bố nghĩ, trừ Niệm ra còn ai có thể giúp hắn lao lực? Cường giả thế giới thần, còn có một Quân Vu, nhưng mà Quân Vu cũng không thể giúp hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài vuốt vuốt tóc, nếu như Niệm không có tin tức, vậy hắn sẽ cổ động Khuông Quyết đi theo mình. Cùng lắm thì biến Đại Hoang Thần đạo thành trở lại dáng vẻ ban đầu, sau đó chạy càng xa càng tốt.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi là, chỉ qua mấy giây, Niệm đã phát tin tức trở lại. Nói rằng đang trên đường quay về Đại Hoang Thần đạo thành, nhiều nhất là một ngày sẽ về đến Đại Hoang Thần đạo thành.

Tin tức này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy an lòng, hắn nói với Khuông Quyết, “Khuông huynh, chúng ta ở lại đây chờ một ngày đi, ngày mai chúng ta sẽ đi Chúng Thần Chi Địa.”

Khuông Quyết đương nhiên là đồng ý, hắn còn ước gì Lam Tiểu Bố đừng đi Chúng Thần Chi Địa, đi đến đó thật sự khó mà sống sót quay về.

...

Không đến một ngày, vào sáng sớm hôm sau, Niệm đã quay về Đại Hoang Thần đạo thành.

“Tu vi lại tinh tiến rồi.” Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Niệm thì vui mừng nói, hắn nhìn ra được thực lực của Niệm hình như lại cao hơn một chút.

Niệm lại thở dài, “So với ngươi, ta cảm giác mấy năm qua ta sống đều uổng phí cả rồi.”

Rất rõ ràng, hắn cũng nhìn ra Lam Tiểu Bố đã bước vào thiên thần cảnh. Lúc này mới qua được bao lâu chứ? Lam Tiểu Bố đã từ một dục thần cảnh bước vào thiên thần cảnh, nếu như ở thần giới tu luyện sễ dàng như vậy, vậy thì đâu còn là nơi thiếu tốn tài nguyên nữa chứ.

“Niệm đại ca, ta gặp chút phiền phức, cần ngươi giúp đỡ một chút.” Lam Tiểu Bố không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Niệm mỉm cười một cái, “Lúc ta nghe Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, sau đó bán thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm ra ngoài, ta đã biết ngươi sẽ gặp phiền phức rồi, cho nên lập tức quay về. Không ngờ ta còn chưa về đến Đại Hoang Thần đạo thành, ngươi đã phát tin tức cho ta rồi.”

“Không phải là Đại Hoang Thần đạo thành gặp phiền phức, mà là chuyện phiền phức khác.” Lam Tiểu Bố nói hết chuyện lượng kiếp ra.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Niệm cũng nhíu mày trầm tư một hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Chỉ sợ rằng sẽ có đạo quân ra mặt, nếu thật sự không có đạo quân ở đây, vậy thì ta có thể giúp ngươi chuyện này.”

Nếu không có đạo quân xuất hiện, Niệm tin rằng sẽ không có người nào dám đối phó với Lam Tiểu Bố ở trước mặt hắn.

Niệm nói lời này, không phải là nếu có đạo quân ra mặt thì hắn sẽ không giúp. Mà là vì nếu có đạo quân ở đó, cho dù hắn có muốn giúp, thực lực cũng không đủ.

“Không có dạo quân, ta mới vừa từ Chúng Thần Chi Địa đến đây.” Khuông Quyết vội vàng nói.

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Niệm khẳng định.

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Đã thế thì chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi xuất phát.”

Bây giờ Đại Hoang Thần đạo thành ngày một phát triển, ngày nào cũng có tu sĩ xin vào Đại Hoang Thần đạo thành ở lại sau đó mua cửa hàng.

Chương 1139 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Lam Tiểu Bố dự định dẫn theo Niệm và Khuông Quyết đi dạo Đại Hoang Thần đạo thành một vòng, sau đó để hai người tự lựa chọn một tòa động phủ.

Chỉ là bọn hắn vừa mới rời khỏi phủ thành chủ, đã cảm ứng được bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành truyền đến tiếng sấm rền vang.

“Có người độ kiếp ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành?” Niệm kinh ngạc hoi.

Dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, “Đây hình như là lôi kiếp thần quân.”

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Hùng Nam Phong, nhất định là Hùng Nam Phong đang độ kiếp, hắn vội vàng nói, “Chắc là một người bạn của ta, chúng ta nhanh đến đó nhìn xem, tiện thể hộ pháp.”

…

Hùng Nam Phong cũng không ngờ khi hắn độ kiếp sẽ thu hút nhiều tu sĩ vây xem như vậy, động tĩnh gây ra còn lớn như thế.

Bởi vì hai người bọn hắn chẳng những là thần khí sư cấp ba, mà còn là thần trận sư cấp hai. Chi nên vị trí hai người độ kiếp còn bố trí các loại Bình Tế Thần Trận.

Thế nhưng khi lôi kiếp của Hùng Nam Phong đánh xuống, Bình Tế Thần Trận cấp hai mà bọn họ bố trí ra lập tức bị đánh nát, sau đó uy thế độ kiếp nhanh chóng lan tỏa ra.

Giờ phút này Dạ Lộ đang vô cùng lo lắng, đạo lữ của nàng đang độ kiếp, lúc đầu một mình nàng hộ pháp còn tạm được. Nhưng bây giờ động tĩnh lớn như vậy, nếu như vô tình gặp phải kẻ có ý đồ làm loạn, cố tình quấy rối, vậy thì xong rồi.

Rầm rầm rầm! Từng tia sấm sét đánh xuống, nhưng mà trên người Hùng Nam Phong có thần khí phòng ngự, thần khí phòng ngự của hắn tựa như không cần tiền mà ném ra, ngăn cản giúp hắn từng đạo sấm sét từ lôi kiếp thần quân đánh xuống.

“Là Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta…” Tu sĩ Ông Liên Cao vẫn luôn đi theo Lam Tiểu Bố từ Ngũ Vũ lĩnh lập tức nhận ra người độ kiếp là ai.

Hùng Nam Phong độ kiếp, nhiều người đều phát hiện ra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Hắn vội vàng nói, “Liễu CHí, ngươi nhanh đi thông báo cho Lam thành chủ, ta ở lại đây hộ pháp cho hắn.”

Liễu Chí lắc đầu nói, “KHông cần thông báo, thành chủ đã đến.”

Ông Liên Cao cũng đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Lam Tiểu Bố dẫn theo Niệm và Khuông Quyết xuất hiện gần nơi Hùng Nam Phong độ kiếp.

Thấy có càng ngày càng nhiều tu sĩ vọt đến, Lam Tiểu Bố bay lên cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, hôm nay đạo hữu Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta độ kiếp tấn cấp thần quân, mong các vị đứng ngoài quan sát lôi kiếp đứng xa ra một chút, để tránh ảnh hưởng đến việc độ kiếp.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy trận kỳ ra bắt đầu bố trí Cách Ly Thần Trận.

Phần lớn người ở đây đều biết Lam Tiểu Bố, nhìn thấy thành chủ đến bố trí thần trận, đều chủ động lui ra sau. Dạ Lộ thở phào một hơi, Lam Tiểu Bố đến đây, vậy chắc sẽ không có vấn đề gì nhỉ?

“Ha ha, Đại Hoang Thần đạo thành ngươi cũng quá phách lối rồi đấy. Bên trong Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không cho phép người khác tùy ý đi lại thì cũng thôi đi, ở đây là ngoài thành, cũng không phải là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ngươi.” Một giọng nói truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo màu vàng không nhanh không chậm đi đến chỗ Hùng Nam Phong đang độ kiếp.

Đám người nhanh chóng tránh ra, rất rõ ràng, có người không muốn Hùng Nam Phong độ kiếp thành công. Hơn nữa tu sĩ ra tay can thiệp này, tu vi ít nhất là thần quân trung kỳ, thậm chí còn là thần quân hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi nói sai rồi, trăm vạn dặm bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành, đều là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

“A, nhưng mà ta cứ thích đi lại trên địa bàn của ngươi đấy, ngươi có thể làm gì ta?” Thần quân này bước chân chẳng những không chậm lại mà còn tăng nhanh hơn.

Hắn biết Lam Tiểu Bố này không làm gì được hắn, bên trong Đại Hoang Thần đạo thành có thần trận cao cấp, nhưng nơi này thì không.

“Thật sự là không làm thì không chết mà.” Niệm thở dài, tiến lên một bước, sau đó đánh ra một quyền.

Thần quân đang tiến lên kia đột nhiên dừng lại, hắn cảm thấy không gian xung quanh bị một loại lực lượng đáng sợ trói buộc rồi đè ép lại, giờ phút này thậm chí còn không cảm giác được không gian này tồn tại.

Đây tuyệt đối là cường còn mạnh hơn hắn mấy cấp bậc, sắc mặt thần quân này lập tức tái nhợt, hắn điên cuồng muốn lùi lại, nhưng cho dù hắn có cố gắng như thế nào, quy tắc không gian này vẫn trói chặt lấy hắn, sự cố gắng của hắn chỉ là phí công mà thôi

"Dừng tay, ta là..." Tên thần quân này điên cuồng muốn nói ra thân phận của mình, nhưng khi hắn há miệng nói ra mấy chữ sau, thì phát hiện một chữ cũng không có chút âm thanh nào.

Bành! Một đám sương máu nổ tung.

Trừ một chiếc nhẫn bị cuốn đi ra, nơi thần quân này đứng, chỉ có một đám sương đỏ và một ít thịt nát xương vụn đang từ từ tản đi.

Thật mạnh! Đây là cảm giác duy nhất của những tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát lôi kiếp.

Có một vài tu sĩ trong lòng đang có chút ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành, giờ phút này cũng cảm thấy tê cả da đầu. Là ai nói Đại Hoang Thần đạo thành chỉ có một vài tu sĩ thiên thần cảnh, ngay cả một thần quân cũng không có? Trước đó người ta có thần quân không thì không biết, nhưng mà lập tức sẽ có thêm một vị thần quân. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là người ta có một cường giả có thể dùng một quyền đập chết một thần quân hậu kỳ.

Loại thực lực này, cho dù có đạo quân đến đây cũng chỉ có thế mà thôi.

Chương 1140 - Tra Tra số khổ

Đợt lôi kiếp thứ ba đã đánh xuống.

Không có yếu tố bên ngoài quấy nhiễu, tâm tư Hùng Nam Phong hoàn toàn tập trung trong việc độ kiếp, quanh năm hắn bị đuổi giết, thực lực vốn hơn xa những người cùng cấp. Cộng thêm hắn là một thần khí sư, thần khí phòng ngự hạ phẩm ở trong người rất nhiều.

Ba đợt lôi kiếp vô kinh vô hiểm trôi qua, khi hơi thở mạnh mẽ của Hùng Nam Phong tràn ra, thần linh khí nồng đậm cuồn cuộn kéo đến, tất cả mọi người biết Hùng Nam Phong đã chính thức bước vào thần quân cảnh.

Rất nhiều tu sĩ thiên thần cảnh đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, thần quân cảnh đó, một cảnh giới mà mọi người thiết tha mơ ước.

Lam Tiểu Bố cầm một đống thần tinh ném đến bên cạnh Hùng Nam Phong, bố trí một cái tụ linh thần trận cho hắn.

KHông còn náo nhiệt để xem, lại biết được Đại Hoang Thần đạo thành có một cường giả có thể miểu sát thần quân hậu kỳ, tu sĩ vây xem đều nhanh chóng rời đi.

Nửa ngày sau, Hùng Nam Phong củng cố xong tu vi, thậm chí ngay cả y phục cũng không thay đổi đã nhảy lên một cái bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Thành chủ, lần này nếu không nhờ có ngươi, sợ là ta đã bị thần quân kia hại rồi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, nghiêm giọng nói, “Nam Phong, ta bổ nhiệm ngươi làm phó thành chủ của Đại Hoang Thần đạo thành, sau khi ta rời khỏi đây, an nguy của Đại Hoang Thần đạo thành do ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

“Vâng, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thành chủ.” Hùng Nam Phong không chút do dự nói. Hắn có thể tấn cấp lên thần quân dễ dàng như vậy, chính là nhớ có Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫy tay, gọi bọn người Thạch Dật, Diêm Ảnh, Tỉnh Tử Tự và Ông Liên Cao ở đằng xa đến nói, “Lúc ta không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, tất cả mọi chuyện của Đại Hoang Thần đạo thành đều do phó thành chủ Hùng Nam Phong phụ trách, các ngươi ở bên cạnh giúp đỡ.”

Mọi người không có chút do dự nào, đều lên tiếng xác nhận. Hùng Nam Phong đến sau, theo lý mà nói thì không đến lượt hắn ngồi lên vị trí phó thành chủ, nhưng ai bảo bọn hắn không có năng lực bước vào thần quân cảnh trước chứ? Nếu như ai trong số bọn hắn có thể sớm bước vào thần quân cảnh, nhất định cũng là một phó thành chủ rồi.

Chờ sau khi những người này đi rồi, Lam Tiểu Bố mới gọi Liễu Chí lại nói, “Liễu Chí, ta có chuyện rất quan trọng giao cho ngươi. Ngươi đi thăm dò một chút, tên thần quân mới vừa bị đánh chết kia rốt cuộc là ai? Còn nữa, những năm gần đây, có người nào có ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Liễu Chí, “Ở đây có một ít tài nguyên, cũng xem như là kinh phí cho ngươi. Một mình ngươi nhất định không thể tra được, có thể thành lập một cái Hư Không ti ở Đại Hoang Thần đạo thành. Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi KHuông huynh chỉ dạy.”

Khuông Quyết vội vàng nói, “Có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi ta là được.”

Đối với quyết định của Lam Tiểu Bố, Khuông Quyết không hề cảm thấy bất ngờ. Đại Hoang Thần đạo thành là một nơi độc lập, Khuông Quyết đã biết toan tính của Lam Tiểu Bố không nhỏ. Còn Niệm, lại càng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Trên người Lam Tiểu Bố có đạo ấn Đại Hoang Thần Đình, chắc hẳn muốn thành lập Đại Hoang Thần Đình, bây giờ thành lập một cái Hư Không ti thì tính là gì chứ.

…

Chúng Thần Chi Địa, mặc dù sau khi lượng kiếp xảy ra có xuất hiện một vùng thần tiệm, nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến địa vị của Chúng Thần Chi Địa. Ngược lại, trận pháp sư còn xây dựng lên một vài kiến trúc lơ lửng trên thần tiệm, bao gồm quảng trường hư không và các loại hình cầu treo. Những kiến trúc này lại khiến Chúng Thần Chi Địa nhiều thêm sắc thái.

Lam Tiểu Bố không dùng truyền tống trận, Luân Hồi Oa của hắn chỉ tốn hơn nửa tháng đã đến Chúng Thần Chi Địa.

Phô bày Luân Hồi Oa trước mặt Khuông Quyết, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Khuông Quyết là người bằng hữu đáng kết giao, loại người này sẽ không nhòm ngó đến đồ của bằng hữu.

“Nơi này thay đổi rất nhiều, lần đầu tiên ta đến đây, Chúng Thần Chi Địa còn rất xơ xác, bây giờ lại xây dựng lên đẹp như vậy.” Lam Tiểu Bố cảm thán.

Khuông Quyết nói, “Chúng Thần Chi Địa là nơi tụ tập của tất cả tu sĩ không có thân phận đình dân, bây giờ đã không còn phồn hoa nữa. Vào lúc phồn hoa nhất, trong ngoài Chúng Thần Chi Địa đều không có chỗ đặt chân,”

“Khuông ti chủ trở về rồi sao?” Một giọng nói đột ngột xuất hiện bên tai mọi người.

Khuông Quyết nhanh chóng khom người xuống, “Đúng vậy, La đình trụ.”

“Dẫn Lam Tiểu Bố tiến vào Thập Thần điện đi.” GIọng nói bình thản của La Y truyền đến, hoàn toàn không để ý đến Niệm đang đi bên cạnh bọn họ.

Khuông Quyết lại thở dài, sau khi nhìn thấy Niệm dùng một quyền đánh nát một tên thần quân hậu kỳ, hắn biết thực lực của Niệm tuyệt đối không yếu hơn La Y, thậm chí là càng mạnh hơn. Nếu như La Y muốn cưỡng ép ra tay với Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối là lợi bất cập hại. Quan trọng nhất là thực lực của Niệm không thể nào nhìn thấu, không chú ý, sẽ nghĩ rằng đây là một tu sĩ thiên thần cảnh.

KHi Lam Tiểu Bố và Niệm tiến vào tầng một Thập Thần điện, nơi này có tất cả là 14 người, trong 14 người này, Lam Tiểu Bố có biết vài người.

Hắn biết La Y, trừ La Y ra, thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình cũng có ở đây. Mà bên phía Diên Tinh Thần Đình, hắn nhìn thấy Quân Vu cũng đến. Đúng, còn có Tra Dự. Những người còn lại, Lam Tiểu Bố không biết ai cả.

Mà Tra Dự, giờ phút này thật giống một con chuột hoảng loạn, núp trong một góc, rũ đầu không dám ngẩng lên.

“Tiểu Bố, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Quân Vu là người đầu tiên chào hỏi.

Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, ở thần giới âm u này có nhiều người gian trá, nhưng mà vẫn có không ít người lỗi lạc, Quân Vu, Thúc Vãng Tiêu, Khuông Quyết đều là người như vậy.

Chương 1141 - Tra Tra số khổ (2)

Quả nhiên khi nhìn thấy Quân Vu chào hỏi với Lam Tiểu Bố, một tên nam tử râu vàng đứng bên cạnh Quân Vu hừ lạnh nói, “Quân Vu, Lam Tiểu Bố bây giờ chính là tội nhân của thần giới, ngươi là một trong những thống soái của Diên Tinh Thần Đình, không nên tùy tiện nói lung tung.”

Quân Vu lạnh lùng nói, “KHổng Đinh, Quân Vu ta muốn nói chuyện với ai, ngươi còn chưa quản được đâu.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, ôm quyền với Quân Vu rồi nói, “Quân huynh, đúng là như vậy. KHông cần để ý đến những kẻ râu ria này, có rảnh thì đến Đại Hoang Thần đạo thành của ta ngồi một chút.”

Khổng Đinh nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là kẻ râu ria, lập tức giận dữ, sát ý trong nháy mắt bùng lên. Nhưng mà hắn cũng có chút nhẫn nại, vậy mà có thể đè ép lửa giận xuống, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Có rảnh không à? Chỉ sợ từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không có thời gian rảnh nữa.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến hắn, hắn tới đây cũng không phải để bị thẩm vấn.

“Lam thành chủ, gần đây không tệ nhỉ.” Lại có một giọng cười tủm tỉm truyền đến, người nói chuyện chính là thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Chỉ chút trò nhỏ của ta, so với Thích thống soái thì kém xa.”

Mặc dù La Y không thể quát lớn Thích Khai Thương như Khổng Đinh, nhưng mà trong lòng cũng không thoải mái. Lam Tiểu Bố chính là đối tượng mà bọn hắn sẽ thẩm vấn, Thích Khai Thương ngươi đại diện cho Quy Hành Thần Đình, ngươi tìm hắn nói chuyện làm gì?

KHông thể quát lớn Thích Khai Thương, nhưng không có nghĩa là hắn không thể quát Lam Tiểu Bố, La Y nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hừ một tiếng rồi nói, “Lam Tiểu Bố, ngươi chắc phải biết, tu sĩ thần giới chúng ta nhất định phải lấy chuyện giữ gìn an nguy thần giới làm nhiệm vụ của mình. Lần trước lượng kiếp ở thần giới đến, kết quả lại không bị dẫn đi, ngược lại đã phá hủy rất nhiều nơi có thể tu luyện. Ngay cả Chúng Thần Chi Địa cũng xuất hiện một vùng thần tiệm, nếu như không phải có chín đại đạo quân ngăn cơn sóng dữ, nói không chừng thần giới đã đứng bên bờ hủy diệt. Lam Tiểu Bố, ngươi chắc hẳn phải biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến La Y, hắn phát hiện trong này không có chỗ ngồi, dứt khoát lấy trong nhẫn ra ba cái ghế, “Chúng ta ngồi xuống đi.”

Khuông Quyết vội vàng xua tay, “Ta không cần ngồi.”

Tốt xấu gì thì trên danh nghĩa hắn cũng là ti chủ của Quy Hành Thần Đình, bây giờ Thúc Vãng Tiêu không có ở đây, hắn tính ra cũng đang nằm trong sự quản lý của La Y. Lúc này mà hắn ngồi xuống chẳng phải đang đánh vào mặt La Y sao?

Lam Tiểu Bố không khuyên Khuông Quyết, tự ngồi xuống cùng Niệm.

“Lam Tiểu Bố, ngươi to gan thật, bây giờ ngươi không biết là đang thẩm vấn ngươi sao?” La Y giận tím mặt, đột ngột đứng lên, định ra tay.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, hắn truyền âm cho Niệm nói, “Niệm huynh, đợi lát nữa khi ra tay, chúng ta trực tiếp quay về Đại Hoang Thần đạo thành, ở Đại Hoang Thần đạo thành, ta không tin lão già này có thể làm khó dễ được ta.”

Truyền âm xong thì phát hiện La Y cũng chỉ quát lên chứ không hề ra tay, dứt khoát hỏi lại chẳng chút hoang mang, “Thẩm vấn? Ngươi là đạo quân hay là chủ của thần giới? Dù sao ta cũng là thành chủ của một thần thành độc lập. Ta đến đây là phối hợp với ngươi để điều tra, bởi vì ta cũng là một thành viên của thần giới, ta không phải đến để bị ngươi thẩm vấn. La Y, tốt nhất thì ngươi nên hiểu rõ, nếu không thì đừng trách ta không tiếp.”

Thích Khai Thương khó chịu nói, “La đình trụ, đến bây giờ vẫn chưa xác định được chuyện gì, ngươi đã dùng hai chữ thẩm vấn như thế có đúng không?

Còn một câu nữa Thích Khai Thương không nói ra, cho dù có muốn thẩm vấn, cũng không nên do La Y ngươi nói ra. Dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng là người của Quy Hành Thần Đình chúng ta, La Y ngươi nói lời này là có ý gì? Người ta nghe không hiểu còn tưởng rằng Dịch Đế không có ở đây, Quy Hành Thần Đình trở nên mềm yếu đi rồi.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, Quân Vu lại đột ngột mở miệng nói, “La đình trụ, cái từ thẩm vấn này ngươi dùng thật sự không đúng. Lam Tiểu Bố có phải là người khiến lượng kiếp phản phệ đến thần giới hay không còn chưa biết rõ, ngươi đã nói là thẩm vấn rồi sao?”

La Y khẽ nhíu mày, Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một dục thần cảnh nho nhỏ mà thôi… A, Lam Tiểu Bố hình như không phải là dục thần cảnh. Nhưng mà cho dù không phải là dục thần cảnh, Quân Vu cũng không cần thiết phải nói chuyện giúp như vậy chứ?

Nhìn thấy hai thế giới thần đều nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, mấy tên định trụ thần đình định quát Lam Tiểu Bố đều chọn ngậm miệng không nói. Lam Tiểu Bố này, tựa như không đơn giản như ngoài mặt.

Một tên nam tử có vóc người cao gầy đột nhiên cười cười, “Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi đã nói không phải là ngươi làm, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, vậy chúng ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục. Tra Dự!”

Tra Dự đang núp ở một góc nghe thấy gọi đến tên hắn, nhanh chóng cong lưng eo lại, nịnh nọt nói, “Tiền bối, xin ngài cứ sai bảo.”

Không đợi tiền bối trong miệng Tra Dự lên tiếng, Lam Tiểu Bố đã lạnh lùng nói, “Tra Tra, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ, dám vu cáo ta. Còn ngươi nữa? Ngay cả tên tuổi mà ngươi cũng không nói thì dựa vào gì hỏi ta phải nói?”

Nghe thế giọng Lam Tiểu Bố, Tra Dự theo bản năng rụt cổ lại. Tra Dự vô cùng sợ hãi đám gia hỏa này, nhưng mà trong lòng hắn cũng sợ Lam Tiểu Bố. Đối với hắn mà nói, Lam Tiểu Bố chính là ác mộng của hắn.

Khi hắn bị bắt được, cũng không hề cân nhắc đã trực tiếp nói thật, nói lượng kiếp là do Lam Tiểu Bố giở trò quỷ. KHi đó Tra Dự nghĩ rằng, Lam Tiểu Bố khôn khéo xảo trá, tuyệt đối không thể nào dễ dàng bị bắt được như vậy. Nhưng lúc này mới được bao lâu chứ? Hầu như trước đó hắn vừa nói ra Lam Tiểu Bố, ngay sau đó Lam Tiểu Bố đã bị đưa đến trước mặt hắn rồi.

Đòi mạng, đúng là đòi mạng mà.

Giờ phút này Tra Dự hận không thể khóc lớn một trận, Tra Tra ta sao mà số khổ như vậy chứ. KHông đúng, Tra Tra là cái tên Lam Tiểu Bố thường nói, hắn tên là Tra Dự, là Tra Dự.

Chương 1142 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Nam tử cao gầy lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, sau đó nói với Tra Dự, “Ta là tả đình trụ Lư Hàn Phiên của KHuê Hà Thần Đình, ngươi cứ nói đi, không có người nào dám làm gì ngươi đâu.”

Tra Dự còn không dám nhìn Lam Tiểu Bố, vội vàng nói, “Lúc trước Lam Tiểu Bố phát hiện ra Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà, sau đó hắn bảo ta đi giúp việc cho hắn, cùng nhau phá hủy cái đại trận Chuyển Di này đi.”

Sau khi vội vàng nói xong câu đó, Tra Dự lại nhanh chóng lẩn qua một bên.

“Lam Tiểu Bố, giữ gìn thần giới bền vững là lời thề chung của cộng đồng thần giới chúng ta. Cho dù đạo quân có ở đây, cũng sẽ không thay đổi. Cho nên ngươi muốn giơ tay chịu trói? Hay là để ta ra tay?” Lư Hàn Phiên mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố nói một câu.

Lúc nói chuyện, hắn tựa như vô thức đứng lên, bước lên một bước, hành động này đồng nghĩa với việc ngăn cản đường chạy của Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy động tác của Lư Hàn Phiên, mấy người La Y cũng đứng lên, từ xa xa chặn đường Lam Tiểu Bố.

Quân Vu thở dài, hắn không thể động đậy. Trong tình huống này, bất cứ hành động nào của hắn cũng không giúp được Lam Tiểu Bố. Không chỉ không giúp được, chỉ cần hắn động, vậy thì cũng sẽ lâm vào khốn cảnh như Lam Tiểu Bố.

“Ha ha, chỉ là lời nói một bên mà thôi,” Thích Khai Thương ha ha một tiếng, ngồi yên không động.

“Thích thống soái, ngươi là người bảo vệ an nguy của Quy Hành Thần Đình ta, cho nên cũng cần quan tâm đến trường hợp mà nói chuyện.” La Y nhíu mày, thật sự không nhịn được nói một câu.

Mặc dù Thích Khai Thương có ấn tượng tốt với Lam Tiểu Bố, nhưng như thế thì có ích gì? Lúc này hắn dám nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, vậy thì cũng chỉ có một con đường chết. Đừng nói là lời nói một bên, cho dù có một người nào suy đoán ra, cũng có thể giết chết Lam Tiểu Bố.

Niệm không hề động, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói, vậy hắn sẽ không chút do dự mà ra tay.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vung tay ném ra một quả thủy tinh cầu rồi nói, “Chỉ cần mắt không bị mù, thì có thể tự mà nhìn. Nếu như vẫn cứ muốn làm theo những lý lẽ này, hoặc là tùy tiện một người nói một câu đã ra tay với ta, vậy thì ta chỉ có thể nói mắt chó của ngươi bị mù rồi.”

HÌnh ảnh từ thủy tinh cầu trong hư không vô cùng rõ ràng, trong thủy tinh cầu chỉ có hai người Lam Tiểu Bố và Tra Dự.

Trong hình ảnh, Lam Tiểu Bố giọng điệu vô cùng kiên định nói, “Thế nhưng nếu như chúng ta phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở tiên giới, vậy thì sẽ khiến những đại lão kia bất mãn đó. KHông nên không nên, chuyện này ta không thể làm.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Tra Dự lại lớn tiếng la lên, “Không, tu sĩ thần giới quá mức ích kỷ, nếu như loại lượng kiếp này chuyển đến tiên giới, tiên giới sao có thể tồn tại được? Tra Dự ta cho dù phải liều cái mạng này cũng phải ngăn cản chuyển dời lượng kiếp đến tiên giới.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như thực lực bây giờ của ta có thể giết ngươi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha loại người phát rồ như ngươi.

Tiên giới đều là sâu kiến, thần giới mới thực sự là tu sĩ, thần giới di chuyển lượng kiếp đến tiên giới là chuyện thiên kinh địa nghĩa... KHoan đã, đừng nên ra tay, nếu như ngươi giết ta, đồ của ngươi cũng sẽ không lấy được đâu. Ngươi nói đi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi...”

HÌnh ảnh trong thủy tinh cầu dừng lại ở đây.

Tra Dự đờ đẫn nhìn hình ảnh này, trong lòng hắn có 10.000 con thảo nê mã đang lao qua. Lúc đó khi Lam Tiểu Bố nói những lời này, hắn cũng đã cảm thấy không thích hợp rồi. Hơn nữa lúc đó hắn cũng đã cẩn thận quan sát, khẳng định lúc đó Lam Tiểu Bố không hề thu thủy tinh cầu,

Bây giờ có chuyện gì thế này? Thủy tinh cầu chẳng những có, mà còn lọt vào mắt của các thượng đế. Quả nhiên, đối nghịch với Lam Tiểu Bố quả thật không phải là chuyện tốt.

Chẳng những Tra Dự dại ra, những tu sĩ khác cũng có chút ngây người. Thủy tinh cầu này là thật một trăm phần trăm, cũng bởi vì quá thật, mới có thể khiến đám người này giật mình không thể tin được.

Thủy tinh cầu này phải thu ở góc độ nào mới có thể thu rõ ràng như thế? Hơn nữa cái lời thoại kia không đầu không đuôi, xem xét thì không hề bình thường.

Nhưng có không bình thường thế nào thì đây cũng là chứng cứ. Lam Tiểu Bố lấy ra chứng cứ, còn Tra Dự không thể nào lấy ra được chứng cứ.

“Ha ha, thủy tinh cầu giả, xem ra cũng có chút năng lực, có lẽ trước khi đến ngươi đã chuẩn bị tốt rồi.” Lư Hàn Phiên cười lạnh một tiếng.

Lần này không có mấy ai phụ họa Lư Hàn Phiên, có phải là giả tạo hay không, tất cả mọi người đều hiểu rõ. Lư Hàn Phiên muốn mượn chuyện lần này ra tay với Lam Tiểu Bố, người khác cũng không phải là đồ đần.

“Tiểu tử, xem ra không sưu hồn một chút thì ngươi sẽ không bó tay chịu trói.” Lư Hàn Phiên nói chuyện rồi vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

“Niệm huynh, ra tay, đánh cho đến chết.” Lam Tiểu Bố lập tức truyền âm cho Niệm, hắn biết hắn lấy thủy tinh cầu ra rồi ra tay so với việc ra tay trước khi lấy thủy tinh cầu, đó là hoàn toàn khác biệt.

Trước khi lấy thủy tinh cầu, người người đều muốn ra tay với hắn, bởi vì thần giới đã giao ước, bất kỳ ai phá hủy an bình của thần giới, ai ai cũng có thể bắt đi. Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu ra lại khác, bây giờ mọi người biết rõ, lúc này ra tay không liên quan gì đến sự an ổn của thần giới nữa, hoàn toàn là chuyện thù oán riêng.

Niệm không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở cũng sẽ biết, khi Lư Hàn Phiên vươn tay ra bắt Lam Tiểu Bố, hắn đột nhiên tiến lên một bước, đánh ra một quyền.

Hầu như ngay khi Niệm đánh ra một quyền này, Lam Tiểu Bố cũng điên cuồng đánh ra mười mấy đạo thần hồn thứ.

Vương bát đản, dám hạ ám chiêu với mình, không cho con rùa này một đòn nhớ đời, sợ rằng hắn không biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy.

Chương 1143 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Lư Hàn Phiên chưa bao giờ xem trọng một sâu kiến nho nhỏ như Lam Tiểu Bố, cho nên khi hắn bắt Lam Tiểu Bố, đã tuyên bố kết cục của Lam Tiểu Bố. Có hình ảnh thủy tinh cầu thì sao chứ? Lư Hàn Phiên ta muốn ngươi chết, thế thì ngươi phải chết.

Nhưng khi tay hắn còn cách Lam Tiểu Bố rất xa, một loại sát ý kinh khủng đã bao trùm đến.

Lúc này Lư Hàn Phiên hoàn toàn không kịp thay đổi chiêu thức, hắn nhanh chóng muốn lách mình đi. Nhưng hắn lại phát hiện ra, thực lực của tu sĩ ra tay này tựa như còn mạnh hơn cả hắn. Thần nguyên đáng sợ kia khóa chặt không gian của hắn khiến động tác lách mình của hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Không hay rồi, Lư Hàn Phiên căng thẳng, đang nghĩ liều mạng chịu một quyền này rồi tính tiếp.

Nhưng một khắc sau, từng đợt Thần Hồn Thứ đáng sợ đánh vào thức hải của hắn, đây là công kích thần hồn. Nếu như không có một quyền kia của Niệm, loại công kích này đối với hắn chẳng là gì cả.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại gặp phải đòn đánh từ Niệm, Lư Hàn Phiên không thể nào suy nghĩ gì được nữa, trong thời gian ngắn Lư Hàn Phiên đã đưa ra lựa chọn, bảo vệ thức hải của mình trước.

Bành! Răng rắc!

Sương máu nổ tung, một quyền này của Niệm Trực tiếp đánh Lư Hàn Phiên bay ra ngoài, một cánh tay bị đánh nát, há miệng phun ra một búng máu.

Niệm còn định ra tay, nhưng Lam Tiểu Bố đã ngăn cản Niệm lại. Không phải hắn không muốn ra tay, hắn biết bọn họ chỉ có một lần cơ hội. Nếu như ở nơi này không có những người khác, hắn sẽ không chút do dự mà cùng Niệm xử lý Lư Hàn Phiên. Bây giờ đánh nát đi một tay của Lư Hàn Phiên đã rất tốt rồi, nếu còn tiếp tục nữa, chỉ sẽ khiến những người còn lại ra mặt giúp Lư Hàn Phiên, được không bù mất.

Sắc mặt Lư Hàn Phiên vô cùng tái nhợt, lấy mấy viên đan dược ra nuốt vào, đứng lên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cuối cùng cũng không dám ra tay nữa.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Như thế thôi à? Vậy mà cũng dám vu cáo ta? Hôm nay nể mặt của nhiều đạo hữu ở đây, giữ lại mạng chó của ngươi không giết, lần sau Lam Tiểu Bố ta sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.”

TRong đại điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng máu Lư Hàn Phiên nhỏ xuống mặt đất, Niệm đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào đại điện này, hoàn toàn không có ai để ý đến. Tu vi của Lam Tiểu Bố kém, nhưng dù sao người ta cũng là một vị thành chủ, bên cạnh có một hai tùy tùng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng không ngờ đến, người tùy tùng này lại cường đại như vậy, thế mà dùng một quyền có thể hủy đi một cánh tay của Lư Hàn Phiên.

Thích Khai Thương cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố, bên cạnh ngươi không ít người tài ba nhỉ.”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ một cái, “Đa tạ Thích thống soái bênh vực lẽ phải, Đại Hoang Thần đạo thành của Lam Tiểu Bố ta luôn luôn hoan nghênh Thích thống soái.”

Thần giới đương nhiên sẽ không rêu rao chuyện không liên quan đến mình, vết thương của Lư Hàn Phiên không liên quan chút gì đối với những người khác, trừ khi đầu óc bị úng nước, lúc này mới tiếp tục gây sự với Lam Tiểu Bố.

Trong mắt La Y lóe lên tia kinh hãi rồi biến mất, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố đã phát triển đến mức này, bên cạnh có loại cường giả như Niệm. Nói cách khác, nếu như hôm nay Lam Tiểu Bố không thể lấy ra được Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu, muốn bắt được Lam Tiểu Bố, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho dù hắn kiêng kị Lam Tiểu Bố như thế nào, suy nghĩ muốn dạy dỗ Lam Tiểu Bố đến đâu, lúc này cũng không thể ra tay với Lam Tiểu Bố được, hắn nhìn chằm chằm Tra Dự đã sớm kinh ngạc đến ngay người quát lên, “Tra Dự, chuyện do chính ngươi làm, vì sao lại muốn hãm hại người khác?”

Tra Dự run lẩy bẩy, “Tiền bối, ta, ta… TRong lòng ta sợ hãi, Lam Tiểu Bố thì tương đối dễ nói chuyện, nên ta nghĩ nên ném cái nồi này lên đầu hắn.”

Hắn biết, nếu cứ tiếp tục cắn chặt Lam Tiểu Bố cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Đã như vậy, còn không bằng hắn dứt khoát thừa nhận. Với sự hiểu biết của hắn về Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bắt hắn đi tra hỏi. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không giết hắn ở nơi này, bắt hắn đi tra hỏi, hắn sẽ có cơ hội sống sót.

Nghe được lời Tra Dự nói, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Tra Tra này cũng không tính là ngu ngốc. Nếu như còn tiếp tục cắn chặt hắn, gia hỏa này sẽ chết chắc.

“Thật can đảm, dám phá hư sự an ổn của thần giới ta.” La Y giận dữ, vươn tay ra định bắt lấy Tra Dự.

Không phải Lam Tiểu Bố, La Y không có bao nhiêu hứng thú với Tra Dự. Trên người Lam Tiểu Bố có bí mật, trên người Tra Dự thì chẳng có bí mật gì cả.

Lam Tiểu Bố lại ôm quyền nói, “La đình trụ, khoan đã.”

La Y dừng tay lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “A, không biết Lam thành chủ có lời gì muốn nói?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Người này nói xấu ta, ta đương nhiên phải bắt hắn về xử lý, nếu không thì chẳng phải là ai cũng có thể cắn Lam Tiểu Bố ta một cái sao?”

La Y không chút thay đổi nói, “Ta đương nhiên là không quan trọng, nhưng Tra Dự chính là gia hỏa phá hỏng Lượng Kiếp chuyển di đại trận của thần giới, không giết thì không thể cảnh cáo được.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đương nhiên là phải giết, người này phá hủy an ổn của thần giới, sao có thể buông tha dễ dàng như vậy được chứ. Ta chỉ muốn để cho hắn biết, không nên tùy tiện bôi nhọ Lam Tiểu Bố ta mà thôi. Các vị đình trụ, không biết chút thỉnh cầu nho nhỏ ấy của ta có thể làm được không?”

Đương nhiên là được rồi, ai sẽ vì một Tra Dự mà đắc tội với kẻ ngoan độc Lam Tiểu Bố này chứ? Hơn nữa, đối với chuyện chuyển dời lượng kiếp ở thần giới này, thật sự để ý cũng không phải những vị đình trụ này, mà là những đạo quân đã mất tích kia. Nếu như những đạo quân này ở đây, đừng nói là Tra Dự, cho dù Lam Tiểu Bố đã lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu cũng đừng mong có thể may mắn thoát khỏi. Đáng tiếc là, bây giờ đạo quân không có ở đây.

Chương 1144 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lam Tiểu Bố bây giờ đã là thiên thần cảnh, khi dốc toàn lực kích phát

Luân Hồi Oa, di chuyển tựa như chớp mắt, chỉ ngắn ngủi sáu ngày, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác.

Vừa đến Đại Hoang Thần Giác, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ. Đại Hoang Thần Giác đã từng bị công kích, nhưng mà không bị công phá mà thôi. Nhìn xương cốt vẫn lạc ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, gia hỏa công kích Đại Hoang Thần Giác lúc trước đã đánh phá tầng hộ trận ở bên ngoài cùng, kết quả lọt vào trong không gian hắn bố trí độc âm Hoán Thần Thảo.

Độc âm Hoán Thần Thảo trừ hắn ra, chỉ sợ có rất ít người có thể giải được. Nhìn xương cốt trên mặt đất, toàn bộ đều là trúng độc âm Hoán Thần Thảo mà chết.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, hắn đã bố trí không gian chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần Giác. Nếu không thì, bây giờ Đại Hoang Thần Giác đã bị người công phá rồi. Phòng Ngự Thần Trận cấp năm quả thật không tệ, nhưng cũng cần có người bảo vệ mới được. Sau khi hắn rời đi, Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác chỉ có tác dụng phòng ngự, mà không thể nào phản sát đối thủ. Bởi vì Giảo Sát trận cấp năm, không ai có thể điều động. Trừ khi có người đánh vào trong Đại Hoang Thần Giác, Giảo Sát trận cấp năm mới tự khởi động.

Lam Tiểu Bố vừa mở hộ trận của Đại Hoang Thần Giác ra, Diêm Ảnh là người đầu tiên xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Lĩnh trưởng, ngươi quay về rồi?” Diêm Ảnh vô cùng vui mừng.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Có phải có người từng đến đây công kích hay không?

Diêm Ảnh gật đầu, “Đúng vậy, đó là chuyện xảy ra vào năm năm trước, lúc đó có một đám người đột nhiên đến đây bắt đầu công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giác. Chúng ta ở đây mặc dù cũng có khoảng 20 người, nhưng mà bọn hắn hình như còn có một tên thần quân.

Lúc đầu chúng ta dự định dựa vào Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác ngăn cản đối phương, không ngờ sau khi bọn hắn đánh phá tầng hộ trận bên ngoài, trực tiếp mở ra độc trận. Ngay cả tên thần quân kia cũng không thể chạy đi được, bị độc chết ở trong đó."

Lúc Diêm Ảnh nói chuyện, trong lòng còn sợ hãi, bọn hắn chỉ biết là Lam Tiểu Bố đã sử dụng số độc ở Đại Hoang Thần Giác để bố trí trận, nhưng không nghĩ cái độc trận này lại đáng sợ như vậy.

"Chiếc nhẫn của những tu sĩ vẫn lạc bên ngoài kia đều do các ngươi nhặt đi sao? Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Diêm Ảnh lắc đầu, "Không phải, chúng ta không có ai ra ngoài cả, mọi người đều biết sau khi ra ngoài rồi sẽ không thể quay vào đây được. Hơn nữa bên ngoài còn có một cái không gian độc trận, không có người nào dám lấy mạng nhỏ của mình ra đùa, cho nên dù có một chiếc nhẫn của thần quân, cũng không có ai dám đi lấy."

Lam Tiểu Bố suy đoán chắc hẳn chuyện này có liên quan đến Ly Loan Thần Đình, lúc trước khi hắn tham gia cuộc tuyển chọn, đã có hai thần quần muốn bắt hắn, kết quả đã bị hắn xử lý hết, hai thần quân kia rất có thể chính là người của Ly Loan Thần Đình.

Sau khi tiến vào hộ trận, Lam Tiểu Bố nhìn thấy đường đi rộng rãi, sạch sẽ gọn gàng, còn có rất nhiều vườn thần linh thảo tươi tốt, cửa hàng, tức lâu, phủ thành chủ…

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đứng ở trên đường lớn hoàn toàn mới rộng rãi, Lam Tiểu Bố vỗ vai Diêm Ảnh, "Diêm Ảnh, làm rất tốt."

"KHông phải là công lao của một mình ta, sau khi ngươi rời đi, nghe được những quy hoạch của ngươi về nơi này, tất cả mọi người ở đây đã cùng chung tay giúp đỡ." Diêm Ảnh vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố biết Diêm Ảnh nhất định đã bỏ ra nhiều công sức, chỉ với việc hắn vừa về đến nơi đã nhìn thấy Diêm Ảnh, đã biết Diêm Ảnh vẫn luôn đứng đây trông coi hộ trận của Đại Hoang Thần Giác.

Giờ phút này những người còn lại cũng nghe thấy động tĩnh, đi ra khỏi động phủ tu luyện của mình, Lam Tiểu Bố thấy mọi người đều ở đây, chỉ có Xư Lý Duẫn là không có, hắn thuận miệng hỏi, "Xư Lý Duẫn đâu rồi?"

Diêm Ảnh vội vàng nói, "Sau khi ngươi rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, hắn cũng rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, nói là đi tìm con đường của mình."

Người ta muốn đi tìm con đường của bản thân, cái này thì không có người nào dám ngăn cản.

"Lĩnh trưởng." Bàng Bất Lận và bọn người Thạch Dật nhanh chóng vây quanh.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố quét qua một người một lần, rồi mới lên tiếng, "Xem ra trong khoảng thời gian này, tiến bộ của mọi người đều không lớn lắm, ta nghĩ cho dù có thần linh khí nồng đậm thì tấn cấp cũng không phải là chuyện đơn giản."

Quả thật là như vậy, những người này đi theo Lam Tiểu Bố, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn đều tấn cấp lên thiên thần cảnh. Đây không phải là do tư chất bọn hắn cường đại, mà là do trước đó nội tình của bọn họ đã tích lũy đủ lâu mà thôi.

“Đúng vậy, chỉ là nếu rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, tu vi chúng ta nhất định sẽ chậm hơn, chỉ có thể từ từ tích lũy.” Tỉnh Tử Tự nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Giác mở cửa đối ngoại, đồng thời đổi tên là Đại Hoang Thần đạo thành.”

Thạch Dật lập tức nói, “Nếu như Đại Hoang Thần đạo thành mở cửa đối ngoại, vậy thì nhất định sẽ có vô số tu sĩ tuốn đến nơi này. Chỉ là tu vi của mấy người chúng ta đều không cao, không có một thần quân, chỉ sợ, chỉ sợ...”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần phải lo lắng về chuyện này, chúng ta tuy mở ra nhưng cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện vào đây. Đầu tiên chúng ta cứ bán thần khí từ cấp ba trở xuống, đồng thời có thể bán một ít thần phù. Trước tiên cứ thu hút người đến đây, để Đại Hoang Thần đạo thành có chút danh tiếng đa.”

Chương 1145 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

“Nhưng chúng ta đi đâu kiếm nhiều thần khí và thần phù như vậy?” Tỉnh Tử Tự khó hiểu hỏi.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong đã chủ động đứng dậy, “Chúng ta có thể luyện chế.”

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lam Tiểu Bố giải thích, “Dạ Lộ và Nam Phong đều là thần khí sư cấp ba, bọn hắn hoàn toàn có thể luyện chế được thần khí hạ phẩm, mà ta cũng có thể luyện chế thần phù hạ phẩm.”

Giờ phút này đại đa số mọi người mới hiểu được, hóa ra Dạ Lộ và Hùng Nam Phong lúc trước cùng Lam Tiểu Bố trở về chính là thần khí sư hạ phẩm.

Dạ Lộ lo lắng nói, “Lĩnh trưởng, ta lo rằng bọn hắn sau khi biết chúng ta ở đây sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Lam Tiểu Bố biết Dạ Lộ nói bọn hắn là đang chỉ Canh Già Thần Môn, hắn xua tay nói, “Không cần lo lắng, nếu Đại Hoang Thần đạo thành đã lựa chọn mở cửa, vậy thì chúng ta cần đối phó không chỉ có một hai tông môn, mà là thần đình. Nếu như ngay cả một hai tông môn cũng không đối phó được, chúng ta làm sao mà đối phó thần đình?”

…

Gần đây thần giới xảy ra không ít chuyện, cái gì mà Mặc Hà xuất hiện, cái gì mà Đạo Quân Đại Uyên Thần Đình hiện thân, cái gì mà một tên thế giới thần dựa vào Vũ Trụ Nguyên Tức bước vào Thần Vương cảnh…

Nhưng sự kiện lớn nhất chính là chuyện thập đại đạo quân mất tích ở ngoài Bi Lâm Thần Vực. Tu sĩ tiến vào rừng bia sau đó cũng rất ít người có thể ra ngoài, sau đó cuối cùng không có ai đi ra.

Rồi sau đó nữa, tất cả mọi người đều biết rừng bia xảy ra vấn đề, quảng trường chín đại đạo quân xây dựng bên ngoài thần tiệm đã hết hiệu lực, một vài trận pháp sư đã dứt khoát bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận cấp ba bên ngoài thần tiệm. Dùng cái này để ngăn cản tu sĩ thần giới tiến vào rừng bia.

Hoặc là vì các đạo quân đều mất tích, giữa chín đại thần đình không xuất hiện quá nhiều tranh đấu, mọi người đều sống riêng phần mình. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là bình yên ngắn ngủi trước bão tố mà thôi.

Thử nghĩ một chút đi, nếu như lại qua một vài năm nữa, không có đạo quân nào xuất hiện, vậy thì đừng nói là đại chiến giữa các thần đình, chỉ riêng việc tranh đoạt vị trí đạo quân trong nội bộ thần đình thôi cũng sẽ máu chảy thành sông.

Mà lúc này đây, Đại Hoang Thần Giác lại rêu rao mở ra cấm trận phòng ngự, đồng thời tuyên bố hai chuyện. Chuyện thứ nhất là Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, chuyện thứ hai là Đại Hoang Thần Giác từ giờ trở đi, sẽ bán ra các loại thần khí hạ phẩm, còn có thần phù hạ phẩm.

Thời điểm ban đầu, rất nhiều người đều không tin tưởng lắm.

Phải biết rằng tài nguyên ở thần giới thiếu thốn, ngay cả thời gian tu luyện và tài nguyên đều không đủ, ai sẽ não tàn mà tốn thời gian đi học luyện đan, luyện phù và luyện khí chứ?

Cho nên thần đan sư, thần phù sư và thần khí sư ở thần giới vô cùng quý hiếm. Chỉ cần phát hiện người tài giỏi như thế, các đại tông môn, thần đình sẽ đào người đi trước. Cho dù là thần đình hay tông môn nào đào đi những thần khí sư hoặc thần phù sư này, đồ vật bọn hắn luyện chế ra được cũng sẽ không bán ra ngoài. Cho dù có muốn bán ra, vậy cũng chỉ có một số ít mà thôi. Phần lớn đều bị nội bộ tông môn và thần đình chia cắt.

Vậy mà Đại Hoang Thần Giác lại bán ra một lượng lớn thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm, tin tức này khiến người ta không thể nào tin được.

Thần khí ở thần giới thiếu thốn tài nguyên trân quý đến mức nào? Rất nhiều người tấn cấp lên thiên thần cảnh, mới miễn cưỡng dùng một món thần khí hạ phẩm. Một vài tu sĩ thiên thần cảnh có chút khốn cùng, thậm chí còn đang dùng tiên khí cực phẩm.

Từ ban thưởng của các đại thần đình cũng có thể nhìn ra được, những phần thưởng kia trên cơ bản đều là thần khí hạ phẩm. Mà có ban thưởng thần khí hạ phẩm, lập tức sẽ khiến rất nhiều người chạy theo như vịt. Còn ban thưởng thần khí trung phẩm, vậy thì ít càng thêm ít.

Bây giờ Đại Hoang Thần Giác, mặc kệ là thần giác hay là thần đạo thành, chỉ cần bán ra thần khí hạ phẩm, đương nhiên trong thời gian ngắn nhất sẽ truyền đi khắp toàn bộ thần giới.

Khi mấy tu sĩ đầu tiên đi đến Đại Hoang Thần đạo thành, đồng thời phát hiện ra chuyện này là thật, tin tức này truyền bá càng nhanh hơn. Giờ phút này vô số người đều đang mang theo thần tinh gom góp được, tiến về Đại Hoang Thần đạo thành.

Rất nhanh bọn họ phát hiện ra thần phù và thần khí mình mua được đều là hàng thật giá thật, không có bất cứ tỳ vết nào. Không chỉ như vậy, giá cả thần khí cũng không cao, thậm chí có thể định chế.

Lúc này, tu sĩ tuôn về phía Đại Hoang Thần đạo thành càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà đối với đông đảo tu sĩ mà nói, Đại Hoang Thần đạo thành bán ra thần khí, thần phù là chuyện tốt, nhưng đều không tốt lớn nhất chính là, muốn định cư tại Đại Hoang Thần đạo thành tương đối khó.

Bởi vì càng ngày càng nhiều tu sĩ tràn vào Đại Hoang Thần đạo thành, điều này khiến rất nhiều thương nhân thấy được cơ hội buôn bán. Thần khí và thần phù, cho dù bán tiện nghi hơn, giá cả cũng không quá thấp. Mà rất nhiều người sau khi đến đây, nhìn trúng một món thần khí, kết quả trên người không đủ thần tinh thì phải làm sao bây giờ?

Lúc này, các loại cửa hàng đều theo thời thế mà sinh ra.

Muốn mở cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành cũng không phải là việc dễ dàng, cửa hàng ở nơi này không bán ra, chỉ có thể thuê, Hơn nữa Đại Hoang Thần đạo thành khuyến khích mở các loại cửa hàng thu mua thần linh thảo, cửa hàng thu mua thần tài, thần đan các

Còn về hiệu cầm đồ, tức lâu, Đại Hoang Thần đạo thành đã tự mở mấy cái. Đương nhiên, nếu ngươi nhất định muốn mở tức lâu ở nơi này cũng được, chỉ là tiền thuê tương đối cao mà thôi. Trừ tiền thuê ra, ở Đại Hoang Thần đạo thành còn phải nộp một phần tiền thuế.

KHiến rất nhiều tu sĩ không hài lòng chính là, Đại Hoang Thần đạo thành không cho phép mở bất cứ sòng bạc nào, không cho phép mở các loại Song Tu lâu, cũng không cho phép mở bất cứ loại Tu Sĩ hành quán nào.

Chương 1146 - Khuông Quyết báo tin.

Cho dù có hài lòng hay không, tu sĩ đến Đại Hoang Thần đạo thành cũng ngày một đông đúc hơn.

Bởi vì người đến quá nhiều, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu nghe ngóng tin tức của các đạo quân thần đình. Không khác gì so với tưởng tượng của hắn, các đạo quân hầu như không có tin tức. Chỉ có một tin tức ngầm, đạo quân Tế Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình mấy năm trước đã từng quay lại đạo thành Thiên Dương Thần đạo thành của Bất Diễn Thần Đình.

Người truyền ra tin tức này là một tu sĩ dục thần cảnh, chính hắn cũng không dám khẳng định người lúc đó mình nhìn thấy có phải là Tể Tấn Trần hay không.

Càng là tin tức không chắc chắn, càng khiến Lam Tiểu Bố lo lắng hơn. Các đại thần đình có đạo quân ở đây, mọi người sẽ kiềm chế lẫn nhau, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Một khi không có đạo quân nào ở đây, vậy thì sự cân bằng ở đây sẽ bị phá vỡ. Cho dù bây giờ thần giới rất an tĩnh, nhưng đó cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Một khi có một chỗ hở, chỉ sợ thần giới sẽ trở thành thế giới đại loạn đấu thật sự.

Niệm không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, Đại Hoang Thần đạo thành hầu như không có cường giả nào cả. Phòng Ngự Thần Trận và Giảo Sát Thần trận cấp năm quả thật có thể ngăn cản một phần người làm loạn, nhưng nội tình của Đại Hoang Thần đạo thành vẫn có chút mỏng manh.

…

Ở Đại Hoang Thần đạo thành, người thảnh thơi nhất có lẽ là Dạ Lộ và Hùng Nam Phong, so với khoảng thời gian trốn chạy lúc trước, bây giờ hai người có thể nói là quá an nhàn.

Luyện khí cũng không phải ngày nào cũng phải luyện, nơi này có đủ nhiều thần linh khí, muốn tu luyện như thế nào thì tu luyện như thế đó, không cần lo lắng người của Canh Già Thần Môn sẽ tìm đến cửa bất cứ lúc nào.

Hôm nay, lúc Hùng Nam Phong đang luyện chế một cái thần thương cấp ba, Lam Tiểu Bố đột nhiên tìm đến.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Hùng Nam Phong nhanh chóng bỏ thần khí đang luyện chế xuống, đứng lên ôm quyền.

Bởi vì có thể luyện chế thần khí cấp ba, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong có địa vị vô cùng cao. Nhưng mà bọn hắn biết rõ, Đại Hoang Thần đạo thành có được như ngày hôm nay, là dựa vào ai, rõ ràng là nhờ vào thành chủ Lam Tiểu Bố.

Lần trước sau khi Lam Tiểu Bố trở về, mặc dù không lộ ra tu vi, nhưng Hùng Nam Phong lại cảm nhận được Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã tấn cấp lên thiên thần cảnh.

Trước đó Lam Tiểu Bố hình như là dục thần cảnh sơ kỳ, lần đó ra ngoài gần hai mươi năm đã bước vào thiên thần cảnh, loại tốc độ tấn cấp này nghe thấy mà rợn cả người.

“Nam Phong huynh, ta thấy ngươi đã là thiên thần cảnh viên mãn nhỉ?” Lam Tiểu Bố ngồi xuống tủm tỉm cười hỏi một câu.

Hùng Nam Phong ngượng ngùng gãi đầu, “Đúng vậy, thần linh khí nơi này nồng đậm, hơn mười năm trước ta đã là thiên thần cảnh viên mãn.”

Hùng Nam Phong đang dự định trong vòng trăm năm sẽ đột phá lên thần quân cảnh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có được một viên Khổ quân Thần Đan.

Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Hùng Nam Phong, “Đây là phần thưởng Dịch Đế ban cho ta trong lần tham gia tuyển chọn lúc trước, trong lúc nhất thời ta giữ cũng không có tác dụng gì, đưa cho ngươi đi, ngươi xem có thể nhanh chóng bước vào thần quân cảnh không.”

Thần quân cảnh? Hùng Nam Phong sửng sốt, lập tức cầm lấy hộp ngọc mở ra. Khi hắn trông thấy đồ vật trong hộp ngọc, kinh hãi nói, “Thành chủ, đây là?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đây quả thật là một viên Khổ Quân Thần Đan. Đại Hoang Thần đạo thành ta ít cường giả, cho nên ngươi nhanh chóng bước vào thần quân cảnh đi, nếu như vậy thì cũng là đang dốc sức cho Đại Hoang Thần đạo thành ta đấy.”

Hùng Nam Phong lập tức đậy hộp ngọc lại, “Thành chủ, cái này đưa cho ta thì lãng phí quá rồi, loại đan dược này quá quý giá.”

Khổ Quân Thần Đan quý giá đến mức nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như nói thần khí sư và thần phù sư vô cùng ít ỏi, mỗi người đều là miếng bánh thơm ngon, vậy thì thần đan sư lại càng quý giá hơn.

Thần đan sư quý giá, đó là vì muốn trở thành thần đan sư, trừ chuyện cần một lượng thời gian lớn ra, còn cần một lượng lớn thần linh thảo để thử tay nghề. Ngươi nghĩ mà xem, tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thốn, làm gì còn đủ thần linh khí để bồi dưỡng thần linh thảo? Còn về thần linh thảo ở ngoài tự nhiên, đó là ít càng thêm ít.

KHông có thần linh thảo, vậy làm sao mà trở thành thần đan sư được?

Cho nên mới nói, Lam Tiểu Bố lấy viên Khổ Quân Thần Đan này ra, giá trị thật sự quá lớn.

“Ngươi cũng biết Đại Hoang Thần đạo thành ta không có thần quân, nếu như ngươi có thể tấn cấp đến thần quân cảnh, cũng là tăng thêm một phần an toàn cho Đại Hoang Thần đạo thành ta.” Lam Tiểu Bố không cất Khổ Quân Thần Đan đi.

Lam Tiểu Bố đã nói đến mức này rồi, cộng thêm bản thân Hùng Nam Phong cũng vô cùng khát vọng Khổ Quân Thần Đan này. Hắn dứt khoát cầm lấy hộp ngọc, khẽ khom người nói, “Thành chủ yên tâm, ta nhất định sẽ bước vào thần quân cảnh, cống hiến một phần sức lực cho Đại Hoang Thần đạo thành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, do dự một chút rồi hỏi, “Nam Phong huynh, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chút, ngươi có biết đến tình hình lôi kiếp sau khi tấn cấp thiên thần cảnh không?

Lam Tiểu Bố tấn cấp lên thiên thần cảnh đơn giản giống như nước chảy thành sông vậy, cũng không xuất hiện lôi kiếp, hắn vẫn muốn tìm người hỏi một chút.

Chỉ là không tìm được người lợi hại nào đó, lúc đầu Thúc Vãng Tiêu chính là người đáng hỏi thăm nhất, đáng tiếc là Thúc Vãng Tiêu cũng không gặp được.

Hùng Nam Phong thầm nghĩ, Lam Tiểu Bố quả nhiên đã là thiên thần cảnh. Hắn không biết Lam Tiểu Bố muốn hỏi vấn đề này là có ý gì, do dự một chút rồi trả lời, “Lôi kiếp thiên thần cảnh đều rất đơn giản, trong tình huống bình thường đều là Nhị Cửu lôi kiếp, cảnh giới thần quân là Tam Cửu lôi kiếp. Còn chuyện lôi kiếp mạnh yếu như thế nào, vậy thì phải dựa vào tu sĩ độ kiếp mạnh hay yếu. Ta nghe nói lôi kiếp khó vượt qua nhất chính là lôi kiếp thế giới thần, lôi kiếp thế giới thần chẳng những là Tứ Cửu lôi kiếp, mà còn có Tâm Ma kiếp.”

Chương 1147 - Khuông Quyết báo tin. (2)

“Được, ta biết rồi, ngươi cố gắng tu luyện đi, sớm ngày bước vào thần quân cảnh.” Lam Tiểu Bố có chút tâm sự, hắn và Hùng Nam Phong chào nhau một tiếng, vội vàng rời đi.

KHi hắn lên dục thần cảnh có lôi kiếp đánh xuống, bởi vì hắn vừa cảm ngộ ra, vừa xây dựng ra đại đạo của mình. Đạo của hắn, trời đêm vạn trượng độc hành nhân, đây là một con đường cô độc, tất cả đều do chính mình sáng tạo, tự mình thai nghén hoàn thiện, cuối cùng hình thành đại đạo.

Mà khi hắn tấn cấp lên thiên thần cảnh, hoàn toàn là do thần nguyên tích lũy đến mức nhất định, vận chuyển Trường Sinh Quyết đột phá lên, không có chút ngăn trở hay khó hiểu nào.

Theo như Lam Tiểu Bố hiểu, tấn cấp có lôi kiếp hay không có lôi kiếp không giống nhau. Có lôi kiếp thì cho thấy rõ cảnh giới của mình được thiên địa tán thành, đồng thời có quy tắc thiên địa ủng hộ. KHông có lôi kiếp, chẳng lẽ là tự mình chơi với mình sao?

…

Lam Tiểu Bố mang theo tâm sự nặng nề quay về động phủ, ngồi một mình trầm tư cả ngày, lúc này mới thả lỏng tinh thần, chuẩn bị bế quan tu luyện. Cho dù có lôi kiếp hay không, thực lực mới là vương đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu tu luyện, cấm chế trên động phủ của hắn đã có người gõ lên. Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, đứng ở ngoài cửa chính là Diêm Ảnh.

“Diêm Ảnh, bây giờ chắc ngươi phải bận rộn nhiều việc lắm chứ? Sao lại đến tìm ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Sau khi Đại Hoang Thần đạo thành bán thần khí và thần phù, Đại Hoang Thần đạo thành lập tức nổi tiếng. Cho dù rất nhiều người không thể nào mua được một món thần khí hay thần phù nào, nhưng không có nghĩa là người khác không thể đến nơi này xem náo nhiệt. Cho dù là thần nhân tiên nhân hay phàm nhân, chỉ cần người càng nhiều thì sẽ có cơ hội buôn bán.

Cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không phải rất đắt sao? Chúng ta ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành cũng có thể mở mà? Cho nên bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành đã hình thành nên một cái phường thị.

Mà bọn người Diêm Ảnh thì chịu trách nhiệm về sự vụ bên trong Đại Hoang Thần đạo thành, bình thường đều bận rộn vô cùng, theo ký mà nói không rảnh tìm đến đây mới đúng.

“Là Khuông Quyết ti trưởng đến.” Diêm Ảnh nói.

Khuông Quyết? Lam Tiểu Bố lập tức đứng lên, “Dẫn ta đi gặp hắn.”

…

Khuông Quyết đang ở trong đại điện tân khách lo lắng đi qua đi lại, khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến thì vội vàng tiến lên đón, “Tiểu Bố huynh đệ, chúc mừng ngươi, khiến Đại Hoang Thần đạo thành trở nên náo nhiệt như vậy.”

Mặc dù trong miệng đang nói chúc mừng, nhưng lo lắng trong mắt hắn, ai cũng có thể nhìn ra.

Lam Tiểu Bố biết có một số việc rất gấp, cũng muốn hỏi thăm rõ ràng, nhưng hắn vẫn để Khuông Quyết ngồi xuống trước, rót cho Khuông Quyết một chén thần linh trà rồi nói, “Khuông huynh, không cần phải gấp gáp. Cho dù như thế nào thì trời cũng sẽ không sụp xuống, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Lam Tiểu Bố đang nghĩ, tin tức mà Khuông Quyết mang đến, rất có thể là chuyện Thúc Vãng Tiêu mất tích.

Có lẽ là do Lam Tiểu Bố an ủi có tác dụng, Khuông Quyết tỉnh táo một chút, bưng thần linh trà lên uống một ngụm nói ra, “Lần này chỉ sợ ngươi có chút phiền phức lớn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Lam Tiểu Bố giật mình, “Khuông huynh, ta gặp phải phiền phức gì? Ta luôn ở trong Đại Hoang Thần đạo thành, cửa lớn không ra, cửa sau không bước, ai có thể tìm đến ta gây chuyện?”

Khuông Quyết thở dài, “Không phải là chuyện của thần giới, mà là chuyện của tiên giới. Kính Phương Thần Đình của thần giới vừa bắt được một tu sĩ tên là Tra Dự, từ miệng Tra Dự điều tra ra được một ít chuyện, ta nghĩ chắc là liên quan đến chuyện lượng kiếp.”

Nghe thấy Tra Dự và lượng kiếp, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, chuyện này quá thật là hắn làm. Giờ phút này Lam Tiểu Bố hận đến ngứa cả răng. Tên Tra Tra này đúng là rác rưởi, thần giới lớn như vậy, có nơi nào mà ngươi không thể đi, hết lần này đến lần khác lại người người của Kính Phương Thần Đình bắt được?

“Có phải chín đại đạo quân đều đang ở đây không?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút nặng nề, hắn biết có ít nhất hai đạo quân không có ở đây. Nhưng hắn biết rõ, chuyện lượng kiếp có ý nghĩa như thế nào đối với thần giới.

Nếu như biết hắn chính là người đã nhét đống lượng kiếp mà thần giới muốn di chuyển đi về lại nơi này, chỉ sợ cường giả nào cũng sẽ muốn nuốt tươi hắn.

Khuông Quyết lắc đầu, “Không, chín đại đạo quân đều không lộ diện, lần này ra mặt đều là các đình trụ của các đại thần đình.”

“Chín đại đạo quân thật sự đã mất tích rồi?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Khuông Quyết thấp giọng nói, “Tiểu Bố, lúc trước chắc ngươi có tiến vào rừng bia nhỉ? Làm sao mà ngươi ra ngoài được?”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta chỉ đi vòng vòng ngoài bìa rừng bia một chút, sau đó thì cải trang rời khỏi rừng bia. Với chút thực lực đó của ta, đi vào rừng bia làm gì?”

Khuông Quyết nói, “Chuyện ngươi tiến vào rừng bia có chín đại đạo quân biết, còn có ta và Hành Vũ biết. Cho nên ngươi nhất định phải khẳng định, ngươi chưa từng đi vào rừng bia.”

Trên thực tế thì trừ Khuông Quyết và Hành Vũ ra, còn có một tên thần quân của Ly Loan Thần Đình nữa biết. Nhưng mà tên thần quân kia đã sớm vẫn lạc trong thần trận chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành.

Lam Tiểu Bố gật đầu, bây giờ hắn không biết phải làm gì. Đi theo Khuông Quyết, chỉ sợ sẽ là cục diện hữu tử vô sinh. KHông đi, bây giờ hắn đã có hang ổ, vậy có thể làm gì?

“Tiểu Bố, hôm nay ta đến đây, chính là muốn nói cho ngươi, nhanh trốn đi, chạy được bao xa thì cứ chạy đi.” Cuối cùng Khuông Quyết cũng nói ra lời mà mình muốn nói.

“Trốn?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Khuông Quyết.

Khuông Quyết gật đầu, “Đúng vậy, ngươi trốn đi, là La Y đình trụ sai ta đến đây, ta lo lắng có người tiết lộ tin tức, cho nên trên đường đi không hề ngừng nghỉ chút nào.”

“La Y đình trụ cũng muốn ta trốn đi?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Ánh mắt Khuông Quyết ảm đạm đi, một lát sau hắn lắc đầu, “La Y đình trụ bảo ta tìm cớ, nhanh chóng dẫn ngươi đến Thập Thần Điện ở Chúng Thần Chi Địa.”

Chương 1148 - Lôi kiếp thần quân.

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, hắn quả nhiên không nhìn lầm La Y, con người La Y, trong mắt chỉ có lợi ích. Đừng nhìn quan hệ giữa hắn và Thúc Vãng Tiêu vô cùng tốt, thậm chí còn là phụ tá đắc lực của Thúc Vãng Tiêu. Nếu có một ngày lợi ích của hắn có xung đột với Thúc Vãng Tiêu, hắn cũng sẽ không chút do dự mà đâm sau lưng Thúc Vãng Tiêu một nhát.

Thúc Vãng Tiêu là một người lỗi lạc, mà La Y chính là hạng người vì lợi ích. Trog tình huống bình thường, loại người vì lợi ích sẽ không có chút tiết tháo nào.

“Tiểu Bố...”

Khi Khuông Quyết còn định nói thêm điều gì đó, Lam Tiểu Bố ngăn Khuông Quyết nói, “Khuông huynh, cảm ơn ngươi đã xem Lam Tiểu Bố ta như huynh đệ mà đối đãi. Lam Tiểu Bố ta cũng không phải là người bán đứng bằng hữu, nếu như bây giờ ta đi, ta khẳng định Đại Hoang Thần đạo thành sẽ gặp nguy hiểm. Đây chỉ là một mà thôi, thứ hai là sợ rằng Khuông huynh cũng sẽ khó mà tránh khỏi cái chết.”

Nếu như vi phạm với mệnh lệnh của Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu rất có thể sẽ không giết Khuông Quyết. Bởi vì Thúc Vãng Tiêu tương đối trọng tình, hắn sẽ nể tình lúc trước Khuông Quyết đã lập được công lớn mà xử nhẹ.

Nhưng La Y thì tuyệt đối sẽ không nương tay, hắn sẽ không chút do dự mà xử lý Khuông Quyết, dùng chuyện đó để tăng uy vọng của mình lên.

Sắc mặt Khuông Quyết tối sầm, sai đó thở dài, “Có lẽ La đình trụ sẽ nể tình cảm ngày xưa mà tha cho ta một con đường sống, cho dù không cho ta con đường sống, nếu như ta biết rõ ân nhân gặp nạn mà không cứu, vậy đời này ta còn tìm kiếm đại đạo làm gì?”

“Ha ha.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, vỗ vai Khuông Quyết nói, “Khuông Quyết, bằng hữu như ngươi Lam Tiểu Bố ta xác định rồi đấy, tương lai nếu như có gì không được như ý, cứ đến Đại Hoang Thần đạo thành ta, ta đảm bảo ngươi sẽ sống càng thoải mái dễ chịu hơn. Nếu như Dịch Đế tthật sự không trở về, vậy cái Quy Hành Thần Đình kia cũng đừng có ở lại nữa, thật sự không có gì tốt đâu mà ở lại.”

Khuông Quyết thở dài, “Thôi cứ tìm cách vượt qua gian nan trước mắt của ngươi đã.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu. “Không có gì đáng nói cả, hắn muốn đối phó với ta, vậy thì cứ tới đi. Ta và ngươi cùng đi đến Chúng Thần Chi Địa, nhưng mà trước đó, ta muốn phát một đạo tin tức báo cho bằng hữu của ta trước. Nếu như bằng hữu của ta đến, vậy chúng ta sẽ nắm chắc hơn.”

Điều Lam Tiểu Bố tiếc nuối là không tìm thấy được lão Triệu, nếu như lão Triệu có ở đây, vậy đạo quân ở nơi này đối với hắn mà nói chỉ là mây bay mà thôi. Với thực lực của lão Triệu, chỉ một bàn tay là có để đập chết đạo quân. Không tìm được lão Triệu, vậy thì chỉ có thể tìm Niệm.

Phát cho Niệm một đạo tin tức, Lam Tiểu Bố nghĩ, trừ Niệm ra còn ai có thể giúp hắn lao lực? Cường giả thế giới thần, còn có một Quân Vu, nhưng mà Quân Vu cũng không thể giúp hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài vuốt vuốt tóc, nếu như Niệm không có tin tức, vậy hắn sẽ cổ động Khuông Quyết đi theo mình. Cùng lắm thì biến Đại Hoang Thần đạo thành trở lại dáng vẻ ban đầu, sau đó chạy càng xa càng tốt.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi là, chỉ qua mấy giây, Niệm đã phát tin tức trở lại. Nói rằng đang trên đường quay về Đại Hoang Thần đạo thành, nhiều nhất là một ngày sẽ về đến Đại Hoang Thần đạo thành.

Tin tức này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy an lòng, hắn nói với Khuông Quyết, “Khuông huynh, chúng ta ở lại đây chờ một ngày đi, ngày mai chúng ta sẽ đi Chúng Thần Chi Địa.”

Khuông Quyết đương nhiên là đồng ý, hắn còn ước gì Lam Tiểu Bố đừng đi Chúng Thần Chi Địa, đi đến đó thật sự khó mà sống sót quay về.

...

Không đến một ngày, vào sáng sớm hôm sau, Niệm đã quay về Đại Hoang Thần đạo thành.

“Tu vi lại tinh tiến rồi.” Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Niệm thì vui mừng nói, hắn nhìn ra được thực lực của Niệm hình như lại cao hơn một chút.

Niệm lại thở dài, “So với ngươi, ta cảm giác mấy năm qua ta sống đều uổng phí cả rồi.”

Rất rõ ràng, hắn cũng nhìn ra Lam Tiểu Bố đã bước vào thiên thần cảnh. Lúc này mới qua được bao lâu chứ? Lam Tiểu Bố đã từ một dục thần cảnh bước vào thiên thần cảnh, nếu như ở thần giới tu luyện sễ dàng như vậy, vậy thì đâu còn là nơi thiếu tốn tài nguyên nữa chứ.

“Niệm đại ca, ta gặp chút phiền phức, cần ngươi giúp đỡ một chút.” Lam Tiểu Bố không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Niệm mỉm cười một cái, “Lúc ta nghe Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, sau đó bán thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm ra ngoài, ta đã biết ngươi sẽ gặp phiền phức rồi, cho nên lập tức quay về. Không ngờ ta còn chưa về đến Đại Hoang Thần đạo thành, ngươi đã phát tin tức cho ta rồi.”

“Không phải là Đại Hoang Thần đạo thành gặp phiền phức, mà là chuyện phiền phức khác.” Lam Tiểu Bố nói hết chuyện lượng kiếp ra.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Niệm cũng nhíu mày trầm tư một hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Chỉ sợ rằng sẽ có đạo quân ra mặt, nếu thật sự không có đạo quân ở đây, vậy thì ta có thể giúp ngươi chuyện này.”

Nếu không có đạo quân xuất hiện, Niệm tin rằng sẽ không có người nào dám đối phó với Lam Tiểu Bố ở trước mặt hắn.

Niệm nói lời này, không phải là nếu có đạo quân ra mặt thì hắn sẽ không giúp. Mà là vì nếu có đạo quân ở đó, cho dù hắn có muốn giúp, thực lực cũng không đủ.

“Không có dạo quân, ta mới vừa từ Chúng Thần Chi Địa đến đây.” Khuông Quyết vội vàng nói.

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Niệm khẳng định.

Chương 1149 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Đã thế thì chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi xuất phát.”

Bây giờ Đại Hoang Thần đạo thành ngày một phát triển, ngày nào cũng có tu sĩ xin vào Đại Hoang Thần đạo thành ở lại sau đó mua cửa hàng.

Lam Tiểu Bố dự định dẫn theo Niệm và Khuông Quyết đi dạo Đại Hoang Thần đạo thành một vòng, sau đó để hai người tự lựa chọn một tòa động phủ.

Chỉ là bọn hắn vừa mới rời khỏi phủ thành chủ, đã cảm ứng được bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành truyền đến tiếng sấm rền vang.

“Có người độ kiếp ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành?” Niệm kinh ngạc hoi.

Dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, “Đây hình như là lôi kiếp thần quân.”

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Hùng Nam Phong, nhất định là Hùng Nam Phong đang độ kiếp, hắn vội vàng nói, “Chắc là một người bạn của ta, chúng ta nhanh đến đó nhìn xem, tiện thể hộ pháp.”

…

Hùng Nam Phong cũng không ngờ khi hắn độ kiếp sẽ thu hút nhiều tu sĩ vây xem như vậy, động tĩnh gây ra còn lớn như thế.

Bởi vì hai người bọn hắn chẳng những là thần khí sư cấp ba, mà còn là thần trận sư cấp hai. Chi nên vị trí hai người độ kiếp còn bố trí các loại Bình Tế Thần Trận.

Thế nhưng khi lôi kiếp của Hùng Nam Phong đánh xuống, Bình Tế Thần Trận cấp hai mà bọn họ bố trí ra lập tức bị đánh nát, sau đó uy thế độ kiếp nhanh chóng lan tỏa ra.

Giờ phút này Dạ Lộ đang vô cùng lo lắng, đạo lữ của nàng đang độ kiếp, lúc đầu một mình nàng hộ pháp còn tạm được. Nhưng bây giờ động tĩnh lớn như vậy, nếu như vô tình gặp phải kẻ có ý đồ làm loạn, cố tình quấy rối, vậy thì xong rồi.

Rầm rầm rầm! Từng tia sấm sét đánh xuống, nhưng mà trên người

Hùng Nam Phong có thần khí phòng ngự, thần khí phòng ngự của hắn tựa như không cần tiền mà ném ra, ngăn cản giúp hắn từng đạo sấm sét từ lôi kiếp thần quân đánh xuống.

“Là Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta…” Tu sĩ Ông Liên Cao vẫn luôn đi theo Lam Tiểu Bố từ Ngũ Vũ lĩnh lập tức nhận ra người độ kiếp là ai.

Hùng Nam Phong độ kiếp, nhiều người đều phát hiện ra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Hắn vội vàng nói, “Liễu CHí, ngươi nhanh đi thông báo cho Lam thành chủ, ta ở lại đây hộ pháp cho hắn.”

Liễu Chí lắc đầu nói, “KHông cần thông báo, thành chủ đã đến.”

Ông Liên Cao cũng đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Lam Tiểu Bố dẫn theo Niệm và Khuông Quyết xuất hiện gần nơi Hùng Nam Phong độ kiếp.

Thấy có càng ngày càng nhiều tu sĩ vọt đến, Lam Tiểu Bố bay lên cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, hôm nay đạo hữu Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta độ kiếp tấn cấp thần quân, mong các vị đứng ngoài quan sát lôi kiếp đứng xa ra một chút, để tránh ảnh hưởng đến việc độ kiếp.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy trận kỳ ra bắt đầu bố trí Cách Ly Thần Trận.

Phần lớn người ở đây đều biết Lam Tiểu Bố, nhìn thấy thành chủ đến bố trí thần trận, đều chủ động lui ra sau. Dạ Lộ thở phào một hơi, Lam Tiểu Bố đến đây, vậy chắc sẽ không có vấn đề gì nhỉ?

“Ha ha, Đại Hoang Thần đạo thành ngươi cũng quá phách lối rồi đấy. Bên trong Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không cho phép người khác tùy ý đi lại thì cũng thôi đi, ở đây là ngoài thành, cũng không phải là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ngươi.” Một giọng nói truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo màu vàng không nhanh không chậm đi đến chỗ Hùng Nam Phong đang độ kiếp.

Đám người nhanh chóng tránh ra, rất rõ ràng, có người không muốn Hùng Nam Phong độ kiếp thành công. Hơn nữa tu sĩ ra tay can thiệp này, tu vi ít nhất là thần quân trung kỳ, thậm chí còn là thần quân hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi nói sai rồi, trăm vạn dặm bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành, đều là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

“A, nhưng mà ta cứ thích đi lại trên địa bàn của ngươi đấy, ngươi có thể làm gì ta?” Thần quân này bước chân chẳng những không chậm lại mà còn tăng nhanh hơn.

Hắn biết Lam Tiểu Bố này không làm gì được hắn, bên trong Đại Hoang Thần đạo thành có thần trận cao cấp, nhưng nơi này thì không.

“Thật sự là không làm thì không chết mà.” Niệm thở dài, tiến lên một bước, sau đó đánh ra một quyền.

Thần quân đang tiến lên kia đột nhiên dừng lại, hắn cảm thấy không gian xung quanh bị một loại lực lượng đáng sợ trói buộc rồi đè ép lại, giờ phút này thậm chí còn không cảm giác được không gian này tồn tại.

Đây tuyệt đối là cường còn mạnh hơn hắn mấy cấp bậc, sắc mặt thần quân này lập tức tái nhợt, hắn điên cuồng muốn lùi lại, nhưng cho dù hắn có cố gắng như thế nào, quy tắc không gian này vẫn trói chặt lấy hắn, sự cố gắng của hắn chỉ là phí công mà thôi

"Dừng tay, ta là…" Tên thần quân này điên cuồng muốn nói ra thân phận của mình, nhưng khi hắn há miệng nói ra mấy chữ sau, thì phát hiện một chữ cũng không có chút âm thanh nào.

Bành! Một đám sương máu nổ tung.

Trừ một chiếc nhẫn bị cuốn đi ra, nơi thần quân này đứng, chỉ có một đám sương đỏ và một ít thịt nát xương vụn đang từ từ tản đi.

Thật mạnh! Đây là cảm giác duy nhất của những tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát lôi kiếp.

Có một vài tu sĩ trong lòng đang có chút ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành, giờ phút này cũng cảm thấy tê cả da đầu. Là ai nói Đại Hoang Thần đạo thành chỉ có một vài tu sĩ thiên thần cảnh, ngay cả một thần quân cũng không có? Trước đó người ta có thần quân không thì không biết, nhưng mà lập tức sẽ có thêm một vị thần quân. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là người ta có một cường giả có thể dùng một quyền đập chết một thần quân hậu kỳ.

Loại thực lực này, cho dù có đạo quân đến đây cũng chỉ có thế mà thôi.

Chương 1150 - Tra Tra số khổ

Đợt lôi kiếp thứ ba đã đánh xuống.

Không có yếu tố bên ngoài quấy nhiễu, tâm tư Hùng Nam Phong hoàn toàn tập trung trong việc độ kiếp, quanh năm hắn bị đuổi giết, thực lực vốn hơn xa những người cùng cấp. Cộng thêm hắn là một thần khí sư, thần khí phòng ngự hạ phẩm ở trong người rất nhiều.

Ba đợt lôi kiếp vô kinh vô hiểm trôi qua, khi hơi thở mạnh mẽ của Hùng Nam Phong tràn ra, thần linh khí nồng đậm cuồn cuộn kéo đến, tất cả mọi người biết Hùng Nam Phong đã chính thức bước vào thần quân cảnh.

Rất nhiều tu sĩ thiên thần cảnh đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, thần quân cảnh đó, một cảnh giới mà mọi người thiết tha mơ ước.

Lam Tiểu Bố cầm một đống thần tinh ném đến bên cạnh Hùng Nam Phong, bố trí một cái tụ linh thần trận cho hắn.

KHông còn náo nhiệt để xem, lại biết được Đại Hoang Thần đạo thành có một cường giả có thể miểu sát thần quân hậu kỳ, tu sĩ vây xem đều nhanh chóng rời đi.

Nửa ngày sau, Hùng Nam Phong củng cố xong tu vi, thậm chí ngay cả y phục cũng không thay đổi đã nhảy lên một cái bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Thành chủ, lần này nếu không nhờ có ngươi, sợ là ta đã bị thần quân kia hại rồi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, nghiêm giọng nói, “Nam Phong, ta bổ nhiệm ngươi làm phó thành chủ của Đại Hoang Thần đạo thành, sau khi ta rời khỏi đây, an nguy của Đại Hoang Thần đạo thành do ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

“Vâng, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thành chủ.” Hùng Nam Phong không chút do dự nói. Hắn có thể tấn cấp lên thần quân dễ dàng như vậy, chính là nhớ có Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫy tay, gọi bọn người Thạch Dật, Diêm Ảnh, Tỉnh Tử Tự và Ông Liên Cao ở đằng xa đến nói, “Lúc ta không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, tất cả mọi chuyện của Đại Hoang Thần đạo thành đều do phó thành chủ Hùng Nam Phong phụ trách, các ngươi ở bên cạnh giúp đỡ.”

Mọi người không có chút do dự nào, đều lên tiếng xác nhận. Hùng

Nam Phong đến sau, theo lý mà nói thì không đến lượt hắn ngồi lên vị trí phó thành chủ, nhưng ai bảo bọn hắn không có năng lực bước vào thần quân cảnh trước chứ? Nếu như ai trong số bọn hắn có thể sớm bước vào thần quân cảnh, nhất định cũng là một phó thành chủ rồi.

Chờ sau khi những người này đi rồi, Lam Tiểu Bố mới gọi Liễu Chí lại nói, “Liễu Chí, ta có chuyện rất quan trọng giao cho ngươi. Ngươi đi thăm dò một chút, tên thần quân mới vừa bị đánh chết kia rốt cuộc là ai? Còn nữa, những năm gần đây, có người nào có ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Liễu Chí, “Ở đây có một ít tài nguyên, cũng xem như là kinh phí cho ngươi. Một mình ngươi nhất định không thể tra được, có thể thành lập một cái Hư Không ti ở Đại Hoang Thần đạo thành. Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi KHuông huynh chỉ dạy.”

Khuông Quyết vội vàng nói, “Có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi ta là được.”

Đối với quyết định của Lam Tiểu Bố, Khuông Quyết không hề cảm thấy bất ngờ. Đại Hoang Thần đạo thành là một nơi độc lập, Khuông Quyết đã biết toan tính của Lam Tiểu Bố không nhỏ. Còn Niệm, lại càng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Trên người Lam Tiểu Bố có đạo ấn Đại Hoang Thần Đình, chắc hẳn muốn thành lập Đại Hoang Thần Đình, bây giờ thành lập một cái Hư Không ti thì tính là gì chứ.

…

Chúng Thần Chi Địa, mặc dù sau khi lượng kiếp xảy ra có xuất hiện một vùng thần tiệm, nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến địa vị của Chúng Thần Chi Địa. Ngược lại, trận pháp sư còn xây dựng lên một vài kiến trúc lơ lửng trên thần tiệm, bao gồm quảng trường hư không và các loại hình cầu treo. Những kiến trúc này lại khiến Chúng Thần Chi Địa nhiều thêm sắc thái.

Lam Tiểu Bố không dùng truyền tống trận, Luân Hồi Oa của hắn chỉ tốn hơn nửa tháng đã đến Chúng Thần Chi Địa.

Phô bày Luân Hồi Oa trước mặt Khuông Quyết, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Khuông Quyết là người bằng hữu đáng kết giao, loại người này sẽ không nhòm ngó đến đồ của bằng hữu.

“Nơi này thay đổi rất nhiều, lần đầu tiên ta đến đây, Chúng Thần Chi Địa còn rất xơ xác, bây giờ lại xây dựng lên đẹp như vậy.” Lam Tiểu Bố cảm thán.

Khuông Quyết nói, “Chúng Thần Chi Địa là nơi tụ tập của tất cả tu sĩ không có thân phận đình dân, bây giờ đã không còn phồn hoa nữa. Vào lúc phồn hoa nhất, trong ngoài Chúng Thần Chi Địa đều không có chỗ đặt chân,”

“Khuông ti chủ trở về rồi sao?” Một giọng nói đột ngột xuất hiện bên tai mọi người.

Khuông Quyết nhanh chóng khom người xuống, “Đúng vậy, La đình trụ.”

“Dẫn Lam Tiểu Bố tiến vào Thập Thần điện đi.” GIọng nói bình thản của La Y truyền đến, hoàn toàn không để ý đến Niệm đang đi bên cạnh bọn họ.

Khuông Quyết lại thở dài, sau khi nhìn thấy Niệm dùng một quyền đánh nát một tên thần quân hậu kỳ, hắn biết thực lực của Niệm tuyệt đối không yếu hơn La Y, thậm chí là càng mạnh hơn. Nếu như La Y muốn cưỡng ép ra tay với Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối là lợi bất cập hại. Quan trọng nhất là thực lực của Niệm không thể nào nhìn thấu, không chú ý, sẽ nghĩ rằng đây là một tu sĩ thiên thần cảnh.

KHi Lam Tiểu Bố và Niệm tiến vào tầng một Thập Thần điện, nơi này có tất cả là 14 người, trong 14 người này, Lam Tiểu Bố có biết vài người.

Hắn biết La Y, trừ La Y ra, thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình cũng có ở đây. Mà bên phía Diên Tinh Thần Đình, hắn nhìn thấy Quân Vu cũng đến. Đúng, còn có Tra Dự. Những người còn lại, Lam Tiểu Bố không biết ai cả.

Mà Tra Dự, giờ phút này thật giống một con chuột hoảng loạn, núp trong một góc, rũ đầu không dám ngẩng lên.

“Tiểu Bố, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Quân Vu là người đầu tiên chào hỏi.

Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, ở thần giới âm u này có nhiều người gian trá, nhưng mà vẫn có không ít người lỗi lạc, Quân Vu, Thúc Vãng Tiêu, Khuông Quyết đều là người như vậy.

Chương 1151 - Tra Tra số khổ (2)

Quả nhiên khi nhìn thấy Quân Vu chào hỏi với Lam Tiểu Bố, một tên nam tử râu vàng đứng bên cạnh Quân Vu hừ lạnh nói, “Quân Vu, Lam Tiểu Bố bây giờ chính là tội nhân của thần giới, ngươi là một trong những thống soái của Diên Tinh Thần Đình, không nên tùy tiện nói lung tung.”

Quân Vu lạnh lùng nói, “KHổng Đinh, Quân Vu ta muốn nói chuyện với ai, ngươi còn chưa quản được đâu.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, ôm quyền với Quân Vu rồi nói, “Quân huynh, đúng là như vậy. KHông cần để ý đến những kẻ râu ria này, có rảnh thì đến Đại Hoang Thần đạo thành của ta ngồi một chút.”

Khổng Đinh nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là kẻ râu ria, lập tức giận dữ, sát ý trong nháy mắt bùng lên. Nhưng mà hắn cũng có chút nhẫn nại, vậy mà có thể đè ép lửa giận xuống, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Có rảnh không à? Chỉ sợ từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không có thời gian rảnh nữa.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến hắn, hắn tới đây cũng không phải để bị thẩm vấn.

“Lam thành chủ, gần đây không tệ nhỉ.” Lại có một giọng cười tủm tỉm truyền đến, người nói chuyện chính là thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Chỉ chút trò nhỏ của ta, so với Thích thống soái thì kém xa.”

Mặc dù La Y không thể quát lớn Thích Khai Thương như Khổng Đinh, nhưng mà trong lòng cũng không thoải mái. Lam Tiểu Bố chính là đối tượng mà bọn hắn sẽ thẩm vấn, Thích Khai Thương ngươi đại diện cho Quy Hành Thần Đình, ngươi tìm hắn nói chuyện làm gì?

KHông thể quát lớn Thích Khai Thương, nhưng không có nghĩa là hắn không thể quát Lam Tiểu Bố, La Y nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hừ một tiếng rồi nói, “Lam Tiểu Bố, ngươi chắc phải biết, tu sĩ thần giới chúng ta nhất định phải lấy chuyện giữ gìn an nguy thần giới làm nhiệm vụ của mình. Lần trước lượng kiếp ở thần giới đến, kết quả lại không bị dẫn đi, ngược lại đã phá hủy rất nhiều nơi có thể tu luyện. Ngay cả Chúng Thần Chi Địa cũng xuất hiện một vùng thần tiệm, nếu như không phải có chín đại đạo quân ngăn cơn sóng dữ, nói không chừng thần giới đã đứng bên bờ hủy diệt. Lam Tiểu Bố, ngươi chắc hẳn phải biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến La Y, hắn phát hiện trong này không có chỗ ngồi, dứt khoát lấy trong nhẫn ra ba cái ghế, “Chúng ta ngồi xuống đi.”

Khuông Quyết vội vàng xua tay, “Ta không cần ngồi.”

Tốt xấu gì thì trên danh nghĩa hắn cũng là ti chủ của Quy Hành Thần Đình, bây giờ Thúc Vãng Tiêu không có ở đây, hắn tính ra cũng đang nằm trong sự quản lý của La Y. Lúc này mà hắn ngồi xuống chẳng phải đang đánh vào mặt La Y sao?

Lam Tiểu Bố không khuyên Khuông Quyết, tự ngồi xuống cùng Niệm.

“Lam Tiểu Bố, ngươi to gan thật, bây giờ ngươi không biết là đang thẩm vấn ngươi sao?” La Y giận tím mặt, đột ngột đứng lên, định ra tay.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, hắn truyền âm cho Niệm nói, “Niệm huynh, đợi lát nữa khi ra tay, chúng ta trực tiếp quay về Đại Hoang Thần đạo thành, ở Đại Hoang Thần đạo thành, ta không tin lão già này có thể làm khó dễ được ta.”

Truyền âm xong thì phát hiện La Y cũng chỉ quát lên chứ không hề ra tay, dứt khoát hỏi lại chẳng chút hoang mang, “Thẩm vấn? Ngươi là đạo quân hay là chủ của thần giới? Dù sao ta cũng là thành chủ của một thần thành độc lập. Ta đến đây là phối hợp với ngươi để điều tra, bởi vì ta cũng là một thành viên của thần giới, ta không phải đến để bị ngươi thẩm vấn. La Y, tốt nhất thì ngươi nên hiểu rõ, nếu không thì đừng trách ta không tiếp.”

Thích Khai Thương khó chịu nói, “La đình trụ, đến bây giờ vẫn chưa xác định được chuyện gì, ngươi đã dùng hai chữ thẩm vấn như thế có đúng không?

Còn một câu nữa Thích Khai Thương không nói ra, cho dù có muốn thẩm vấn, cũng không nên do La Y ngươi nói ra. Dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng là người của Quy Hành Thần Đình chúng ta, La Y ngươi nói lời này là có ý gì? Người ta nghe không hiểu còn tưởng rằng Dịch Đế không có ở đây, Quy Hành Thần Đình trở nên mềm yếu đi rồi.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, Quân Vu lại đột ngột mở miệng nói, “La đình trụ, cái từ thẩm vấn này ngươi dùng thật sự không đúng. Lam Tiểu Bố có phải là người khiến lượng kiếp phản phệ đến thần giới hay không còn chưa biết rõ, ngươi đã nói là thẩm vấn rồi sao?”

La Y khẽ nhíu mày, Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một dục thần cảnh nho nhỏ mà thôi… A, Lam Tiểu Bố hình như không phải là dục thần cảnh. Nhưng mà cho dù không phải là dục thần cảnh, Quân Vu cũng không cần thiết phải nói chuyện giúp như vậy chứ?

Nhìn thấy hai thế giới thần đều nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, mấy tên định trụ thần đình định quát Lam Tiểu Bố đều chọn ngậm miệng không nói. Lam Tiểu Bố này, tựa như không đơn giản như ngoài mặt.

Một tên nam tử có vóc người cao gầy đột nhiên cười cười, “Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi đã nói không phải là ngươi làm, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, vậy chúng ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục. Tra Dự!”

Tra Dự đang núp ở một góc nghe thấy gọi đến tên hắn, nhanh chóng cong lưng eo lại, nịnh nọt nói, “Tiền bối, xin ngài cứ sai bảo.”

Không đợi tiền bối trong miệng Tra Dự lên tiếng, Lam Tiểu Bố đã lạnh lùng nói, “Tra Tra, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ, dám vu cáo ta. Còn ngươi nữa? Ngay cả tên tuổi mà ngươi cũng không nói thì dựa vào gì hỏi ta phải nói?”

Nghe thế giọng Lam Tiểu Bố, Tra Dự theo bản năng rụt cổ lại. Tra Dự vô cùng sợ hãi đám gia hỏa này, nhưng mà trong lòng hắn cũng sợ Lam Tiểu Bố. Đối với hắn mà nói, Lam Tiểu Bố chính là ác mộng của hắn.

Khi hắn bị bắt được, cũng không hề cân nhắc đã trực tiếp nói thật, nói lượng kiếp là do Lam Tiểu Bố giở trò quỷ. KHi đó Tra Dự nghĩ rằng, Lam Tiểu Bố khôn khéo xảo trá, tuyệt đối không thể nào dễ dàng bị bắt được như vậy. Nhưng lúc này mới được bao lâu chứ? Hầu như trước đó hắn vừa nói ra Lam Tiểu Bố, ngay sau đó Lam Tiểu Bố đã bị đưa đến trước mặt hắn rồi.

Đòi mạng, đúng là đòi mạng mà.

Giờ phút này Tra Dự hận không thể khóc lớn một trận, Tra Tra ta sao mà số khổ như vậy chứ. KHông đúng, Tra Tra là cái tên Lam Tiểu Bố thường nói, hắn tên là Tra Dự, là Tra Dự.

Chương 1152 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Nam tử cao gầy lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, sau đó nói với Tra Dự, “Ta là tả đình trụ Lư Hàn Phiên của KHuê Hà Thần Đình, ngươi cứ nói đi, không có người nào dám làm gì ngươi đâu.”

Tra Dự còn không dám nhìn Lam Tiểu Bố, vội vàng nói, “Lúc trước Lam Tiểu Bố phát hiện ra Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà, sau đó hắn bảo ta đi giúp việc cho hắn, cùng nhau phá hủy cái đại trận Chuyển Di này đi.”

Sau khi vội vàng nói xong câu đó, Tra Dự lại nhanh chóng lẩn qua một bên.

“Lam Tiểu Bố, giữ gìn thần giới bền vững là lời thề chung của cộng đồng thần giới chúng ta. Cho dù đạo quân có ở đây, cũng sẽ không thay đổi. Cho nên ngươi muốn giơ tay chịu trói? Hay là để ta ra tay?” Lư Hàn Phiên mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố nói một câu.

Lúc nói chuyện, hắn tựa như vô thức đứng lên, bước lên một bước, hành động này đồng nghĩa với việc ngăn cản đường chạy của Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy động tác của Lư Hàn Phiên, mấy người La Y cũng đứng lên, từ xa xa chặn đường Lam Tiểu Bố.

Quân Vu thở dài, hắn không thể động đậy. Trong tình huống này, bất cứ hành động nào của hắn cũng không giúp được Lam Tiểu Bố. Không chỉ không giúp được, chỉ cần hắn động, vậy thì cũng sẽ lâm vào khốn cảnh như Lam Tiểu Bố.

“Ha ha, chỉ là lời nói một bên mà thôi,” Thích Khai Thương ha ha một tiếng, ngồi yên không động.

“Thích thống soái, ngươi là người bảo vệ an nguy của Quy Hành Thần Đình ta, cho nên cũng cần quan tâm đến trường hợp mà nói chuyện.” La Y nhíu mày, thật sự không nhịn được nói một câu.

Mặc dù Thích Khai Thương có ấn tượng tốt với Lam Tiểu Bố, nhưng như thế thì có ích gì? Lúc này hắn dám nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, vậy thì cũng chỉ có một con đường chết. Đừng nói là lời nói một bên, cho dù có một người nào suy đoán ra, cũng có thể giết chết Lam Tiểu Bố.

Niệm không hề động, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói, vậy hắn sẽ không chút do dự mà ra tay.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vung tay ném ra một quả thủy tinh cầu rồi nói, “Chỉ cần mắt không bị mù, thì có thể tự mà nhìn. Nếu như vẫn cứ muốn làm theo những lý lẽ này, hoặc là tùy tiện một người nói một câu đã ra tay với ta, vậy thì ta chỉ có thể nói mắt chó của ngươi bị mù rồi.”

HÌnh ảnh từ thủy tinh cầu trong hư không vô cùng rõ ràng, trong thủy tinh cầu chỉ có hai người Lam Tiểu Bố và Tra Dự.

Trong hình ảnh, Lam Tiểu Bố giọng điệu vô cùng kiên định nói, “Thế nhưng nếu như chúng ta phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở tiên giới, vậy thì sẽ khiến những đại lão kia bất mãn đó. KHông nên không nên, chuyện này ta không thể làm.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Tra Dự lại lớn tiếng la lên, “Không, tu sĩ thần giới quá mức ích kỷ, nếu như loại lượng kiếp này chuyển đến tiên giới, tiên giới sao có thể tồn tại được? Tra Dự ta cho dù phải liều cái mạng này cũng phải ngăn cản chuyển dời lượng kiếp đến tiên giới.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như thực lực bây giờ của ta có thể giết ngươi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha loại người phát rồ như ngươi. Tiên giới đều là sâu kiến, thần giới mới thực sự là tu sĩ, thần giới di chuyển lượng kiếp đến tiên giới là chuyện thiên kinh địa nghĩa… KHoan đã, đừng nên ra tay, nếu như ngươi giết ta, đồ của ngươi cũng sẽ không lấy được đâu. Ngươi nói đi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi…”

HÌnh ảnh trong thủy tinh cầu dừng lại ở đây.

Tra Dự đờ đẫn nhìn hình ảnh này, trong lòng hắn có 10.000 con thảo nê mã đang lao qua. Lúc đó khi Lam Tiểu Bố nói những lời này, hắn cũng đã cảm thấy không thích hợp rồi. Hơn nữa lúc đó hắn cũng đã cẩn thận quan sát, khẳng định lúc đó Lam Tiểu Bố không hề thu thủy tinh cầu,

Bây giờ có chuyện gì thế này? Thủy tinh cầu chẳng những có, mà còn lọt vào mắt của các thượng đế. Quả nhiên, đối nghịch với Lam Tiểu Bố quả thật không phải là chuyện tốt.

Chẳng những Tra Dự dại ra, những tu sĩ khác cũng có chút ngây người. Thủy tinh cầu này là thật một trăm phần trăm, cũng bởi vì quá thật, mới có thể khiến đám người này giật mình không thể tin được.

Thủy tinh cầu này phải thu ở góc độ nào mới có thể thu rõ ràng như thế? Hơn nữa cái lời thoại kia không đầu không đuôi, xem xét thì không hề bình thường.

Nhưng có không bình thường thế nào thì đây cũng là chứng cứ. Lam Tiểu Bố lấy ra chứng cứ, còn Tra Dự không thể nào lấy ra được chứng cứ.

“Ha ha, thủy tinh cầu giả, xem ra cũng có chút năng lực, có lẽ trước khi đến ngươi đã chuẩn bị tốt rồi.” Lư Hàn Phiên cười lạnh một tiếng.

Lần này không có mấy ai phụ họa Lư Hàn Phiên, có phải là giả tạo hay không, tất cả mọi người đều hiểu rõ. Lư Hàn Phiên muốn mượn chuyện lần này ra tay với Lam Tiểu Bố, người khác cũng không phải là đồ đần.

“Tiểu tử, xem ra không sưu hồn một chút thì ngươi sẽ không bó tay chịu trói.” Lư Hàn Phiên nói chuyện rồi vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

“Niệm huynh, ra tay, đánh cho đến chết.” Lam Tiểu Bố lập tức truyền âm cho Niệm, hắn biết hắn lấy thủy tinh cầu ra rồi ra tay so với việc ra tay trước khi lấy thủy tinh cầu, đó là hoàn toàn khác biệt.

Trước khi lấy thủy tinh cầu, người người đều muốn ra tay với hắn, bởi vì thần giới đã giao ước, bất kỳ ai phá hủy an bình của thần giới, ai ai cũng có thể bắt đi. Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu ra lại khác, bây giờ mọi người biết rõ, lúc này ra tay không liên quan gì đến sự an ổn của thần giới nữa, hoàn toàn là chuyện thù oán riêng.

Niệm không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở cũng sẽ biết, khi Lư Hàn Phiên vươn tay ra bắt Lam Tiểu Bố, hắn đột nhiên tiến lên một bước, đánh ra một quyền.

Hầu như ngay khi Niệm đánh ra một quyền này, Lam Tiểu Bố cũng điên cuồng đánh ra mười mấy đạo thần hồn thứ.

Vương bát đản, dám hạ ám chiêu với mình, không cho con rùa này một đòn nhớ đời, sợ rằng hắn không biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy.

Chương 1153 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Lư Hàn Phiên chưa bao giờ xem trọng một sâu kiến nho nhỏ như Lam Tiểu Bố, cho nên khi hắn bắt Lam Tiểu Bố, đã tuyên bố kết cục của Lam Tiểu Bố. Có hình ảnh thủy tinh cầu thì sao chứ? Lư Hàn Phiên ta muốn ngươi chết, thế thì ngươi phải chết.

Nhưng khi tay hắn còn cách Lam Tiểu Bố rất xa, một loại sát ý kinh khủng đã bao trùm đến.

Lúc này Lư Hàn Phiên hoàn toàn không kịp thay đổi chiêu thức, hắn nhanh chóng muốn lách mình đi. Nhưng hắn lại phát hiện ra, thực lực của tu sĩ ra tay này tựa như còn mạnh hơn cả hắn. Thần nguyên đáng sợ kia khóa chặt không gian của hắn khiến động tác lách mình của hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Không hay rồi, Lư Hàn Phiên căng thẳng, đang nghĩ liều mạng chịu một quyền này rồi tính tiếp.

Nhưng một khắc sau, từng đợt Thần Hồn Thứ đáng sợ đánh vào thức hải của hắn, đây là công kích thần hồn. Nếu như không có một quyền kia của Niệm, loại công kích này đối với hắn chẳng là gì cả.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại gặp phải đòn đánh từ Niệm, Lư Hàn Phiên không thể nào suy nghĩ gì được nữa, trong thời gian ngắn Lư Hàn Phiên đã đưa ra lựa chọn, bảo vệ thức hải của mình trước.

Bành! Răng rắc!

Sương máu nổ tung, một quyền này của Niệm Trực tiếp đánh Lư Hàn Phiên bay ra ngoài, một cánh tay bị đánh nát, há miệng phun ra một búng máu.

Niệm còn định ra tay, nhưng Lam Tiểu Bố đã ngăn cản Niệm lại. Không phải hắn không muốn ra tay, hắn biết bọn họ chỉ có một lần cơ hội. Nếu như ở nơi này không có những người khác, hắn sẽ không chút do dự mà cùng Niệm xử lý Lư Hàn Phiên. Bây giờ đánh nát đi một tay của Lư Hàn Phiên đã rất tốt rồi, nếu còn tiếp tục nữa, chỉ sẽ khiến những người còn lại ra mặt giúp Lư Hàn Phiên, được không bù mất.

Sắc mặt Lư Hàn Phiên vô cùng tái nhợt, lấy mấy viên đan dược ra nuốt vào, đứng lên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cuối cùng cũng không dám ra tay nữa.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Như thế thôi à? Vậy mà cũng dám vu cáo ta? Hôm nay nể mặt của nhiều đạo hữu ở đây, giữ lại mạng chó của ngươi không giết, lần sau Lam Tiểu Bố ta sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.”

TRong đại điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng máu Lư Hàn Phiên nhỏ xuống mặt đất, Niệm đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào đại điện này, hoàn toàn không có ai để ý đến. Tu vi của Lam Tiểu Bố kém, nhưng dù sao người ta cũng là một vị thành chủ, bên cạnh có một hai tùy tùng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng không ngờ đến, người tùy tùng này lại cường đại như vậy, thế mà dùng một quyền có thể hủy đi một cánh tay của Lư Hàn Phiên.

Thích Khai Thương cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố, bên cạnh ngươi không ít người tài ba nhỉ.”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ một cái, “Đa tạ Thích thống soái bênh vực lẽ phải, Đại Hoang Thần đạo thành của Lam Tiểu Bố ta luôn luôn hoan nghênh Thích thống soái.”

Thần giới đương nhiên sẽ không rêu rao chuyện không liên quan đến mình, vết thương của Lư Hàn Phiên không liên quan chút gì đối với những người khác, trừ khi đầu óc bị úng nước, lúc này mới tiếp tục gây sự với Lam Tiểu Bố.

Trong mắt La Y lóe lên tia kinh hãi rồi biến mất, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố đã phát triển đến mức này, bên cạnh có loại cường giả như Niệm. Nói cách khác, nếu như hôm nay Lam Tiểu Bố không thể lấy ra được Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu, muốn bắt được Lam Tiểu Bố, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho dù hắn kiêng kị Lam Tiểu Bố như thế nào, suy nghĩ muốn dạy dỗ

Lam Tiểu Bố đến đâu, lúc này cũng không thể ra tay với Lam Tiểu Bố được, hắn nhìn chằm chằm Tra Dự đã sớm kinh ngạc đến ngay người quát lên, "Tra Dự, chuyện do chính ngươi làm, vì sao lại muốn hãm hại người khác?"

Tra Dự run lẩy bẩy, "Tiền bối, ta, ta… TRong lòng ta sợ hãi, Lam Tiểu Bố thì tương đối dễ nói chuyện, nên ta nghĩ nên ném cái nồi này lên đầu hắn."

Hắn biết, nếu cứ tiếp tục cắn chặt Lam Tiểu Bố cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Đã như vậy, còn không bằng hắn dứt khoát thừa nhận. Với sự hiểu biết của hắn về Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bắt hắn đi tra hỏi. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không giết hắn ở nơi này, bắt hắn đi tra hỏi, hắn sẽ có cơ hội sống sót.

Nghe được lời Tra Dự nói, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Tra Tra này cũng không tính là ngu ngốc. Nếu như còn tiếp tục cắn chặt hắn, gia hỏa này sẽ chết chắc.

"Thật can đảm, dám phá hư sự an ổn của thần giới ta." La Y giận dữ, vươn tay ra định bắt lấy Tra Dự.

Không phải Lam Tiểu Bố, La Y không có bao nhiêu hứng thú với Tra Dự. Trên người Lam Tiểu Bố có bí mật, trên người Tra Dự thì chẳng có bí mật gì cả.

Lam Tiểu Bố lại ôm quyền nói, "La đình trụ, khoan đã."

La Y dừng tay lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, "A, không biết Lam thành chủ có lời gì muốn nói?"

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Người này nói xấu ta, ta đương nhiên phải bắt hắn về xử lý, nếu không thì chẳng phải là ai cũng có thể cắn Lam Tiểu Bố ta một cái sao?"

La Y không chút thay đổi nói, “Ta đương nhiên là không quan trọng, nhưng Tra Dự chính là gia hỏa phá hỏng Lượng Kiếp chuyển di đại trận của thần giới, không giết thì không thể cảnh cáo được.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đương nhiên là phải giết, người này phá hủy an ổn của thần giới, sao có thể buông tha dễ dàng như vậy được chứ. Ta chỉ muốn để cho hắn biết, không nên tùy tiện bôi nhọ Lam Tiểu Bố ta mà thôi. Các vị đình trụ, không biết chút thỉnh cầu nho nhỏ ấy của ta có thể làm được không?”

Đương nhiên là được rồi, ai sẽ vì một Tra Dự mà đắc tội với kẻ ngoan độc Lam Tiểu Bố này chứ? Hơn nữa, đối với chuyện chuyển dời lượng kiếp ở thần giới này, thật sự để ý cũng không phải những vị đình trụ này, mà là những đạo quân đã mất tích kia. Nếu như những đạo quân này ở đây, đừng nói là Tra Dự, cho dù Lam Tiểu Bố đã lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu cũng đừng mong có thể may mắn thoát khỏi. Đáng tiếc là, bây giờ đạo quân không có ở đây.

Chương 1154 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lam Tiểu Bố bây giờ đã là thiên thần cảnh, khi dốc toàn lực kích phát Luân Hồi Oa, di chuyển tựa như chớp mắt, chỉ ngắn ngủi sáu ngày, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Thần Giác.

Vừa đến Đại Hoang Thần Giác, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ. Đại Hoang Thần Giác đã từng bị công kích, nhưng mà không bị công phá mà thôi. Nhìn xương cốt vẫn lạc ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, gia hỏa công kích Đại Hoang Thần Giác lúc trước đã đánh phá tầng hộ trận ở bên ngoài cùng, kết quả lọt vào trong không gian hắn bố trí độc âm Hoán Thần Thảo.

Độc âm Hoán Thần Thảo trừ hắn ra, chỉ sợ có rất ít người có thể giải được. Nhìn xương cốt trên mặt đất, toàn bộ đều là trúng độc âm

Hoán Thần Thảo mà chết.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, hắn đã bố trí không gian chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần Giác. Nếu không thì, bây giờ Đại Hoang Thần Giác đã bị người công phá rồi. Phòng Ngự Thần Trận cấp năm quả thật không tệ, nhưng cũng cần có người bảo vệ mới được. Sau khi hắn rời đi, Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác chỉ có tác dụng phòng ngự, mà không thể nào phản sát đối thủ. Bởi vì Giảo Sát trận cấp năm, không ai có thể điều động. Trừ khi có người đánh vào trong Đại Hoang Thần Giác, Giảo Sát trận cấp năm mới tự khởi động.

Lam Tiểu Bố vừa mở hộ trận của Đại Hoang Thần Giác ra, Diêm Ảnh là người đầu tiên xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Lĩnh trưởng, ngươi quay về rồi?” Diêm Ảnh vô cùng vui mừng.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Có phải có người từng đến đây công kích hay không?

Diêm Ảnh gật đầu, “Đúng vậy, đó là chuyện xảy ra vào năm năm trước, lúc đó có một đám người đột nhiên đến đây bắt đầu công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giác. Chúng ta ở đây mặc dù cũng có khoảng 20 người, nhưng mà bọn hắn hình như còn có một tên thần quân.

Lúc đầu chúng ta dự định dựa vào Phòng Ngự Thần Trận cấp năm của Đại Hoang Thần Giác ngăn cản đối phương, không ngờ sau khi bọn hắn đánh phá tầng hộ trận bên ngoài, trực tiếp mở ra độc trận. Ngay cả tên thần quân kia cũng không thể chạy đi được, bị độc chết ở trong đó.”

Lúc Diêm Ảnh nói chuyện, trong lòng còn sợ hãi, bọn hắn chỉ biết là

Lam Tiểu Bố đã sử dụng số độc ở Đại Hoang Thần Giác để bố trí trận, nhưng không nghĩ cái độc trận này lại đáng sợ như vậy.

“Chiếc nhẫn của những tu sĩ vẫn lạc bên ngoài kia đều do các ngươi nhặt đi sao? Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Diêm Ảnh lắc đầu, “Không phải, chúng ta không có ai ra ngoài cả, mọi người đều biết sau khi ra ngoài rồi sẽ không thể quay vào đây được. Hơn nữa bên ngoài còn có một cái không gian độc trận, không có người nào dám lấy mạng nhỏ của mình ra đùa, cho nên dù có một chiếc nhẫn của thần quân, cũng không có ai dám đi lấy.”

Lam Tiểu Bố suy đoán chắc hẳn chuyện này có liên quan đến Ly Loan Thần Đình, lúc trước khi hắn tham gia cuộc tuyển chọn, đã có hai thần quần muốn bắt hắn, kết quả đã bị hắn xử lý hết, hai thần quân kia rất có thể chính là người của Ly Loan Thần Đình.

Sau khi tiến vào hộ trận, Lam Tiểu Bố nhìn thấy đường đi rộng rãi, sạch sẽ gọn gàng, còn có rất nhiều vườn thần linh thảo tươi tốt, cửa hàng, tức lâu, phủ thành chủ…

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đứng ở trên đường lớn hoàn toàn mới rộng rãi, Lam Tiểu Bố vỗ vai Diêm Ảnh, “Diêm Ảnh, làm rất tốt.”

“KHông phải là công lao của một mình ta, sau khi ngươi rời đi, nghe được những quy hoạch của ngươi về nơi này, tất cả mọi người ở đây đã cùng chung tay giúp đỡ.” Diêm Ảnh vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố biết Diêm Ảnh nhất định đã bỏ ra nhiều công sức, chỉ với việc hắn vừa về đến nơi đã nhìn thấy Diêm Ảnh, đã biết Diêm Ảnh vẫn luôn đứng đây trông coi hộ trận của Đại Hoang Thần Giác.

Giờ phút này những người còn lại cũng nghe thấy động tĩnh, đi ra khỏi động phủ tu luyện của mình, Lam Tiểu Bố thấy mọi người đều ở đây, chỉ có Xư Lý Duẫn là không có, hắn thuận miệng hỏi, “Xư Lý Duẫn đâu rồi?”

Diêm Ảnh vội vàng nói, “Sau khi ngươi rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, hắn cũng rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, nói là đi tìm con đường của mình.”

Người ta muốn đi tìm con đường của bản thân, cái này thì không có người nào dám ngăn cản.

“Lĩnh trưởng.” Bàng Bất Lận và bọn người Thạch Dật nhanh chóng vây quanh.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố quét qua một người một lần, rồi mới lên tiếng, “Xem ra trong khoảng thời gian này, tiến bộ của mọi người đều không lớn lắm, ta nghĩ cho dù có thần linh khí nồng đậm thì tấn cấp cũng không phải là chuyện đơn giản.”

Quả thật là như vậy, những người này đi theo Lam Tiểu Bố, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn đều tấn cấp lên thiên thần cảnh. Đây không phải là do tư chất bọn hắn cường đại, mà là do trước đó nội tình của bọn họ đã tích lũy đủ lâu mà thôi.

“Đúng vậy, chỉ là nếu rời khỏi Đại Hoang Thần Giác, tu vi chúng ta nhất định sẽ chậm hơn, chỉ có thể từ từ tích lũy.” Tỉnh Tử Tự nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Giác mở cửa đối ngoại, đồng thời đổi tên là Đại Hoang Thần đạo thành.”

Thạch Dật lập tức nói, “Nếu như Đại Hoang Thần đạo thành mở cửa đối ngoại, vậy thì nhất định sẽ có vô số tu sĩ tuốn đến nơi này. Chỉ là tu vi của mấy người chúng ta đều không cao, không có một thần quân, chỉ sợ, chỉ sợ…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần phải lo lắng về chuyện này, chúng ta tuy mở ra nhưng cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện vào đây. Đầu tiên chúng ta cứ bán thần khí từ cấp ba trở xuống, đồng thời có thể bán một ít thần phù. Trước tiên cứ thu hút người đến đây, để Đại Hoang Thần đạo thành có chút danh tiếng đa.”

“Nhưng chúng ta đi đâu kiếm nhiều thần khí và thần phù như vậy?” Tỉnh Tử Tự khó hiểu hỏi.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong đã chủ động đứng dậy, “Chúng ta có thể luyện chế.”

Chương 1155 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lam Tiểu Bố giải thích, “Dạ Lộ và Nam Phong đều là thần khí sư cấp ba, bọn hắn hoàn toàn có thể luyện chế được thần khí hạ phẩm, mà ta cũng có thể luyện chế thần phù hạ phẩm.”

Giờ phút này đại đa số mọi người mới hiểu được, hóa ra Dạ Lộ và Hùng Nam Phong lúc trước cùng Lam Tiểu Bố trở về chính là thần khí sư hạ phẩm.

Dạ Lộ lo lắng nói, “Lĩnh trưởng, ta lo rằng bọn hắn sau khi biết chúng ta ở đây sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Lam Tiểu Bố biết Dạ Lộ nói bọn hắn là đang chỉ Canh Già Thần Môn, hắn xua tay nói, “Không cần lo lắng, nếu Đại Hoang Thần đạo thành đã lựa chọn mở cửa, vậy thì chúng ta cần đối phó không chỉ có một hai tông môn, mà là thần đình. Nếu như ngay cả một hai tông môn cũng không đối phó được, chúng ta làm sao mà đối phó thần đình?”

…

Gần đây thần giới xảy ra không ít chuyện, cái gì mà Mặc Hà xuất hiện, cái gì mà Đạo Quân Đại Uyên Thần Đình hiện thân, cái gì mà một tên thế giới thần dựa vào Vũ Trụ Nguyên Tức bước vào Thần Vương cảnh…

Nhưng sự kiện lớn nhất chính là chuyện thập đại đạo quân mất tích ở ngoài Bi Lâm Thần Vực. Tu sĩ tiến vào rừng bia sau đó cũng rất ít người có thể ra ngoài, sau đó cuối cùng không có ai đi ra.

Rồi sau đó nữa, tất cả mọi người đều biết rừng bia xảy ra vấn đề, quảng trường chín đại đạo quân xây dựng bên ngoài thần tiệm đã hết hiệu lực, một vài trận pháp sư đã dứt khoát bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận cấp ba bên ngoài thần tiệm. Dùng cái này để ngăn cản tu sĩ thần giới tiến vào rừng bia.

Hoặc là vì các đạo quân đều mất tích, giữa chín đại thần đình không xuất hiện quá nhiều tranh đấu, mọi người đều sống riêng phần mình. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là bình yên ngắn ngủi trước bão tố mà thôi.

Thử nghĩ một chút đi, nếu như lại qua một vài năm nữa, không có đạo quân nào xuất hiện, vậy thì đừng nói là đại chiến giữa các thần đình, chỉ riêng việc tranh đoạt vị trí đạo quân trong nội bộ thần đình thôi cũng sẽ máu chảy thành sông.

Mà lúc này đây, Đại Hoang Thần Giác lại rêu rao mở ra cấm trận phòng ngự, đồng thời tuyên bố hai chuyện. Chuyện thứ nhất là Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, chuyện thứ hai là Đại Hoang Thần Giác từ giờ trở đi, sẽ bán ra các loại thần khí hạ phẩm, còn có thần phù hạ phẩm.

Thời điểm ban đầu, rất nhiều người đều không tin tưởng lắm.

Phải biết rằng tài nguyên ở thần giới thiếu thốn, ngay cả thời gian tu luyện và tài nguyên đều không đủ, ai sẽ não tàn mà tốn thời gian đi học luyện đan, luyện phù và luyện khí chứ?

Cho nên thần đan sư, thần phù sư và thần khí sư ở thần giới vô cùng quý hiếm. Chỉ cần phát hiện người tài giỏi như thế, các đại tông môn, thần đình sẽ đào người đi trước. Cho dù là thần đình hay tông môn nào đào đi những thần khí sư hoặc thần phù sư này, đồ vật bọn hắn luyện chế ra được cũng sẽ không bán ra ngoài. Cho dù có muốn bán ra, vậy cũng chỉ có một số ít mà thôi. Phần lớn đều bị nội bộ tông môn và thần đình chia cắt.

Vậy mà Đại Hoang Thần Giác lại bán ra một lượng lớn thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm, tin tức này khiến người ta không thể nào tin được.

Thần khí ở thần giới thiếu thốn tài nguyên trân quý đến mức nào? Rất nhiều người tấn cấp lên thiên thần cảnh, mới miễn cưỡng dùng một món thần khí hạ phẩm. Một vài tu sĩ thiên thần cảnh có chút khốn cùng, thậm chí còn đang dùng tiên khí cực phẩm.

Từ ban thưởng của các đại thần đình cũng có thể nhìn ra được, những phần thưởng kia trên cơ bản đều là thần khí hạ phẩm. Mà có ban thưởng thần khí hạ phẩm, lập tức sẽ khiến rất nhiều người chạy theo như vịt. Còn ban thưởng thần khí trung phẩm, vậy thì ít càng thêm ít.

Bây giờ Đại Hoang Thần Giác, mặc kệ là thần giác hay là thần đạo thành, chỉ cần bán ra thần khí hạ phẩm, đương nhiên trong thời gian ngắn nhất sẽ truyền đi khắp toàn bộ thần giới.

Khi mấy tu sĩ đầu tiên đi đến Đại Hoang Thần đạo thành, đồng thời phát hiện ra chuyện này là thật, tin tức này truyền bá càng nhanh hơn. Giờ phút này vô số người đều đang mang theo thần tinh gom góp được, tiến về Đại Hoang Thần đạo thành.

Rất nhanh bọn họ phát hiện ra thần phù và thần khí mình mua được đều là hàng thật giá thật, không có bất cứ tỳ vết nào. Không chỉ như vậy, giá cả thần khí cũng không cao, thậm chí có thể định chế.

Lúc này, tu sĩ tuôn về phía Đại Hoang Thần đạo thành càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà đối với đông đảo tu sĩ mà nói, Đại Hoang Thần đạo thành bán ra thần khí, thần phù là chuyện tốt, nhưng đều không tốt lớn nhất chính là, muốn định cư tại Đại Hoang Thần đạo thành tương đối khó.

Bởi vì càng ngày càng nhiều tu sĩ tràn vào Đại Hoang Thần đạo thành, điều này khiến rất nhiều thương nhân thấy được cơ hội buôn bán. Thần khí và thần phù, cho dù bán tiện nghi hơn, giá cả cũng không quá thấp. Mà rất nhiều người sau khi đến đây, nhìn trúng một món thần khí, kết quả trên người không đủ thần tinh thì phải làm sao bây giờ?

Lúc này, các loại cửa hàng đều theo thời thế mà sinh ra.

Muốn mở cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành cũng không phải là việc dễ dàng, cửa hàng ở nơi này không bán ra, chỉ có thể thuê, Hơn nữa Đại Hoang Thần đạo thành khuyến khích mở các loại cửa hàng thu mua thần linh thảo, cửa hàng thu mua thần tài, thần đan các

Còn về hiệu cầm đồ, tức lâu, Đại Hoang Thần đạo thành đã tự mở mấy cái. Đương nhiên, nếu ngươi nhất định muốn mở tức lâu ở nơi này cũng được, chỉ là tiền thuê tương đối cao mà thôi. Trừ tiền thuê ra, ở Đại Hoang Thần đạo thành còn phải nộp một phần tiền thuế.

KHiến rất nhiều tu sĩ không hài lòng chính là, Đại Hoang Thần đạo thành không cho phép mở bất cứ sòng bạc nào, không cho phép mở các loại Song Tu lâu, cũng không cho phép mở bất cứ loại Tu Sĩ hành quán nào.

Chương 1156 - Khuông Quyết báo tin.

Cho dù có hài lòng hay không, tu sĩ đến Đại Hoang Thần đạo thành cũng ngày một đông đúc hơn.

Bởi vì người đến quá nhiều, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu nghe ngóng tin tức của các đạo quân thần đình. Không khác gì so với tưởng tượng của hắn, các đạo quân hầu như không có tin tức. Chỉ có một tin tức ngầm, đạo quân Tế Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình mấy năm trước đã từng quay lại đạo thành Thiên Dương Thần đạo thành của Bất Diễn Thần Đình.

Người truyền ra tin tức này là một tu sĩ dục thần cảnh, chính hắn cũng không dám khẳng định người lúc đó mình nhìn thấy có phải là Tể Tấn Trần hay không.

Càng là tin tức không chắc chắn, càng khiến Lam Tiểu Bố lo lắng hơn. Các đại thần đình có đạo quân ở đây, mọi người sẽ kiềm chế lẫn nhau, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Một khi không có đạo quân nào ở đây, vậy thì sự cân bằng ở đây sẽ bị phá vỡ. Cho dù bây giờ thần giới rất an tĩnh, nhưng đó cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Một khi có một chỗ hở, chỉ sợ thần giới sẽ trở thành thế giới đại loạn đấu thật sự.

Niệm không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, Đại Hoang Thần đạo thành hầu như không có cường giả nào cả. Phòng Ngự Thần Trận và Giảo Sát Thần trận cấp năm quả thật có thể ngăn cản một phần người làm loạn, nhưng nội tình của Đại Hoang Thần đạo thành vẫn có chút mỏng manh.

…

Ở Đại Hoang Thần đạo thành, người thảnh thơi nhất có lẽ là Dạ Lộ và Hùng Nam Phong, so với khoảng thời gian trốn chạy lúc trước, bây giờ hai người có thể nói là quá an nhàn.

Luyện khí cũng không phải ngày nào cũng phải luyện, nơi này có đủ nhiều thần linh khí, muốn tu luyện như thế nào thì tu luyện như thế đó, không cần lo lắng người của Canh Già Thần Môn sẽ tìm đến cửa bất cứ lúc nào.

Hôm nay, lúc Hùng Nam Phong đang luyện chế một cái thần thương cấp ba, Lam Tiểu Bố đột nhiên tìm đến.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Hùng Nam Phong nhanh chóng bỏ thần khí đang luyện chế xuống, đứng lên ôm quyền.

Bởi vì có thể luyện chế thần khí cấp ba, Dạ Lộ và Hùng Nam Phong có địa vị vô cùng cao. Nhưng mà bọn hắn biết rõ, Đại Hoang Thần đạo thành có được như ngày hôm nay, là dựa vào ai, rõ ràng là nhờ vào thành chủ Lam Tiểu Bố.

Lần trước sau khi Lam Tiểu Bố trở về, mặc dù không lộ ra tu vi, nhưng Hùng Nam Phong lại cảm nhận được Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã tấn cấp lên thiên thần cảnh.

Trước đó Lam Tiểu Bố hình như là dục thần cảnh sơ kỳ, lần đó ra ngoài gần hai mươi năm đã bước vào thiên thần cảnh, loại tốc độ tấn cấp này nghe thấy mà rợn cả người.

“Nam Phong huynh, ta thấy ngươi đã là thiên thần cảnh viên mãn nhỉ?” Lam Tiểu Bố ngồi xuống tủm tỉm cười hỏi một câu.

Hùng Nam Phong ngượng ngùng gãi đầu, “Đúng vậy, thần linh khí nơi này nồng đậm, hơn mười năm trước ta đã là thiên thần cảnh viên mãn.”

Hùng Nam Phong đang dự định trong vòng trăm năm sẽ đột phá lên thần quân cảnh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có được một viên Khổ quân Thần Đan.

Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Hùng Nam Phong, “Đây là phần thưởng Dịch Đế ban cho ta trong lần tham gia tuyển chọn lúc trước, trong lúc nhất thời ta giữ cũng không có tác dụng gì, đưa cho ngươi đi, ngươi xem có thể nhanh chóng bước vào thần quân cảnh không.”

Thần quân cảnh? Hùng Nam Phong sửng sốt, lập tức cầm lấy hộp ngọc mở ra. Khi hắn trông thấy đồ vật trong hộp ngọc, kinh hãi nói, “Thành chủ, đây là?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đây quả thật là một viên Khổ Quân Thần Đan. Đại Hoang Thần đạo thành ta ít cường giả, cho nên ngươi nhanh chóng bước vào thần quân cảnh đi, nếu như vậy thì cũng là đang dốc sức cho Đại Hoang Thần đạo thành ta đấy.”

Hùng Nam Phong lập tức đậy hộp ngọc lại, “Thành chủ, cái này đưa cho ta thì lãng phí quá rồi, loại đan dược này quá quý giá.”

Khổ Quân Thần Đan quý giá đến mức nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như nói thần khí sư và thần phù sư vô cùng ít ỏi, mỗi người đều là miếng bánh thơm ngon, vậy thì thần đan sư lại càng quý giá hơn.

Thần đan sư quý giá, đó là vì muốn trở thành thần đan sư, trừ chuyện cần một lượng thời gian lớn ra, còn cần một lượng lớn thần linh thảo để thử tay nghề. Ngươi nghĩ mà xem, tài nguyên tu luyện ở thần giới thiếu thốn, làm gì còn đủ thần linh khí để bồi dưỡng thần linh thảo? Còn về thần linh thảo ở ngoài tự nhiên, đó là ít càng thêm ít.

KHông có thần linh thảo, vậy làm sao mà trở thành thần đan sư được?

Cho nên mới nói, Lam Tiểu Bố lấy viên Khổ Quân Thần Đan này ra, giá trị thật sự quá lớn.

“Ngươi cũng biết Đại Hoang Thần đạo thành ta không có thần quân, nếu như ngươi có thể tấn cấp đến thần quân cảnh, cũng là tăng thêm một phần an toàn cho Đại Hoang Thần đạo thành ta.” Lam Tiểu Bố không cất Khổ Quân Thần Đan đi.

Lam Tiểu Bố đã nói đến mức này rồi, cộng thêm bản thân Hùng Nam Phong cũng vô cùng khát vọng Khổ Quân Thần Đan này. Hắn dứt khoát cầm lấy hộp ngọc, khẽ khom người nói, “Thành chủ yên tâm, ta nhất định sẽ bước vào thần quân cảnh, cống hiến một phần sức lực cho Đại Hoang Thần đạo thành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, do dự một chút rồi hỏi, “Nam Phong huynh, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chút, ngươi có biết đến tình hình lôi kiếp sau khi tấn cấp thiên thần cảnh không?

Lam Tiểu Bố tấn cấp lên thiên thần cảnh đơn giản giống như nước chảy thành sông vậy, cũng không xuất hiện lôi kiếp, hắn vẫn muốn tìm người hỏi một chút.

Chỉ là không tìm được người lợi hại nào đó, lúc đầu Thúc Vãng Tiêu chính là người đáng hỏi thăm nhất, đáng tiếc là Thúc Vãng Tiêu cũng không gặp được.

Hùng Nam Phong thầm nghĩ, Lam Tiểu Bố quả nhiên đã là thiên thần cảnh. Hắn không biết Lam Tiểu Bố muốn hỏi vấn đề này là có ý gì, do dự một chút rồi trả lời, “Lôi kiếp thiên thần cảnh đều rất đơn giản, trong tình huống bình thường đều là Nhị Cửu lôi kiếp, cảnh giới thần quân là Tam Cửu lôi kiếp. Còn chuyện lôi kiếp mạnh yếu như thế nào, vậy thì phải dựa vào tu sĩ độ kiếp mạnh hay yếu. Ta nghe nói lôi kiếp khó vượt qua nhất chính là lôi kiếp thế giới thần, lôi kiếp thế giới thần chẳng những là Tứ Cửu lôi kiếp, mà còn có Tâm Ma kiếp.”

Chương 1157 - Khuông Quyết báo tin. (2)

“Được, ta biết rồi, ngươi cố gắng tu luyện đi, sớm ngày bước vào thần quân cảnh.” Lam Tiểu Bố có chút tâm sự, hắn và Hùng Nam Phong chào nhau một tiếng, vội vàng rời đi.

KHi hắn lên dục thần cảnh có lôi kiếp đánh xuống, bởi vì hắn vừa cảm ngộ ra, vừa xây dựng ra đại đạo của mình. Đạo của hắn, trời đêm vạn trượng độc hành nhân, đây là một con đường cô độc, tất cả đều do chính mình sáng tạo, tự mình thai nghén hoàn thiện, cuối cùng hình thành đại đạo.

Mà khi hắn tấn cấp lên thiên thần cảnh, hoàn toàn là do thần nguyên tích lũy đến mức nhất định, vận chuyển Trường Sinh Quyết đột phá lên, không có chút ngăn trở hay khó hiểu nào.

Theo như Lam Tiểu Bố hiểu, tấn cấp có lôi kiếp hay không có lôi kiếp không giống nhau. Có lôi kiếp thì cho thấy rõ cảnh giới của mình được thiên địa tán thành, đồng thời có quy tắc thiên địa ủng hộ. KHông có lôi kiếp, chẳng lẽ là tự mình chơi với mình sao?

…

Lam Tiểu Bố mang theo tâm sự nặng nề quay về động phủ, ngồi một mình trầm tư cả ngày, lúc này mới thả lỏng tinh thần, chuẩn bị bế quan tu luyện. Cho dù có lôi kiếp hay không, thực lực mới là vương đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu tu luyện, cấm chế trên động phủ của hắn đã có người gõ lên. Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, đứng ở ngoài cửa chính là Diêm Ảnh.

“Diêm Ảnh, bây giờ chắc ngươi phải bận rộn nhiều việc lắm chứ? Sao lại đến tìm ta?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Sau khi Đại Hoang Thần đạo thành bán thần khí và thần phù, Đại Hoang Thần đạo thành lập tức nổi tiếng. Cho dù rất nhiều người không thể nào mua được một món thần khí hay thần phù nào, nhưng không có nghĩa là người khác không thể đến nơi này xem náo nhiệt. Cho dù là thần nhân tiên nhân hay phàm nhân, chỉ cần người càng nhiều thì sẽ có cơ hội buôn bán.

Cửa hàng ở Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không phải rất đắt sao? Chúng ta ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành cũng có thể mở mà? Cho nên bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành đã hình thành nên một cái phường thị.

Mà bọn người Diêm Ảnh thì chịu trách nhiệm về sự vụ bên trong Đại Hoang Thần đạo thành, bình thường đều bận rộn vô cùng, theo ký mà nói không rảnh tìm đến đây mới đúng.

“Là Khuông Quyết ti trưởng đến.” Diêm Ảnh nói.

Khuông Quyết? Lam Tiểu Bố lập tức đứng lên, “Dẫn ta đi gặp hắn.”

…

Khuông Quyết đang ở trong đại điện tân khách lo lắng đi qua đi lại, khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến thì vội vàng tiến lên đón, “Tiểu Bố huynh đệ, chúc mừng ngươi, khiến Đại Hoang Thần đạo thành trở nên náo nhiệt như vậy.”

Mặc dù trong miệng đang nói chúc mừng, nhưng lo lắng trong mắt hắn, ai cũng có thể nhìn ra.

Lam Tiểu Bố biết có một số việc rất gấp, cũng muốn hỏi thăm rõ ràng, nhưng hắn vẫn để Khuông Quyết ngồi xuống trước, rót cho Khuông Quyết một chén thần linh trà rồi nói, “Khuông huynh, không cần phải gấp gáp. Cho dù như thế nào thì trời cũng sẽ không sụp xuống, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Lam Tiểu Bố đang nghĩ, tin tức mà Khuông Quyết mang đến, rất có thể là chuyện Thúc Vãng Tiêu mất tích.

Có lẽ là do Lam Tiểu Bố an ủi có tác dụng, Khuông Quyết tỉnh táo một chút, bưng thần linh trà lên uống một ngụm nói ra, “Lần này chỉ sợ ngươi có chút phiền phức lớn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Lam Tiểu Bố giật mình, “Khuông huynh, ta gặp phải phiền phức gì? Ta luôn ở trong Đại Hoang Thần đạo thành, cửa lớn không ra, cửa sau không bước, ai có thể tìm đến ta gây chuyện?”

Khuông Quyết thở dài, “Không phải là chuyện của thần giới, mà là chuyện của tiên giới. Kính Phương Thần Đình của thần giới vừa bắt được một tu sĩ tên là Tra Dự, từ miệng Tra Dự điều tra ra được một ít chuyện, ta nghĩ chắc là liên quan đến chuyện lượng kiếp.”

Nghe thấy Tra Dự và lượng kiếp, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, chuyện này quả thật là hắn làm. Giờ phút này Lam Tiểu Bố hận đến ngứa cả răng. Tên Tra Tra này đúng là rác rưởi, thần giới lớn như vậy, có nơi nào mà ngươi không thể đi, hết lần này đến lần khác lại người người của Kính Phương Thần Đình bắt được?

“Có phải chín đại đạo quân đều đang ở đây không?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút nặng nề, hắn biết có ít nhất hai đạo quân không có ở đây. Nhưng hắn biết rõ, chuyện lượng kiếp có ý nghĩa như thế nào đối với thần giới.

Nếu như biết hắn chính là người đã nhét đống lượng kiếp mà thần giới muốn di chuyển đi về lại nơi này, chỉ sợ cường giả nào cũng sẽ muốn nuốt tươi hắn.

Khuông Quyết lắc đầu, “Không, chín đại đạo quân đều không lộ diện, lần này ra mặt đều là các đình trụ của các đại thần đình.”

“Chín đại đạo quân thật sự đã mất tích rồi?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Khuông Quyết thấp giọng nói, “Tiểu Bố, lúc trước chắc ngươi có tiến vào rừng bia nhỉ? Làm sao mà ngươi ra ngoài được?”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta chỉ đi vòng vòng ngoài bìa rừng bia một chút, sau đó thì cải trang rời khỏi rừng bia. Với chút thực lực đó của ta, đi vào rừng bia làm gì?”

Khuông Quyết nói, “Chuyện ngươi tiến vào rừng bia có chín đại đạo quân biết, còn có ta và Hành Vũ biết. Cho nên ngươi nhất định phải khẳng định, ngươi chưa từng đi vào rừng bia.”

Trên thực tế thì trừ Khuông Quyết và Hành Vũ ra, còn có một tên thần quân của Ly Loan Thần Đình nữa biết. Nhưng mà tên thần quân kia đã sớm vẫn lạc trong thần trận chứa độc âm Hoán Thần Thảo bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành.

Lam Tiểu Bố gật đầu, bây giờ hắn không biết phải làm gì. Đi theo Khuông Quyết, chỉ sợ sẽ là cục diện hữu tử vô sinh. KHông đi, bây giờ hắn đã có hang ổ, vậy có thể làm gì?

“Tiểu Bố, hôm nay ta đến đây, chính là muốn nói cho ngươi, nhanh trốn đi, chạy được bao xa thì cứ chạy đi.” Cuối cùng Khuông Quyết cũng nói ra lời mà mình muốn nói.

“Trốn?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Khuông Quyết.

Khuông Quyết gật đầu, “Đúng vậy, ngươi trốn đi, là La Y đình trụ sai ta đến đây, ta lo lắng có người tiết lộ tin tức, cho nên trên đường đi không hề ngừng nghỉ chút nào.”

“La Y đình trụ cũng muốn ta trốn đi?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Ánh mắt Khuông Quyết ảm đạm đi, một lát sau hắn lắc đầu, “La Y đình trụ bảo ta tìm cớ, nhanh chóng dẫn ngươi đến Thập Thần Điện ở Chúng Thần Chi Địa.”

Chương 1158 - Lôi kiếp thần quân.

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, hắn quả nhiên không nhìn lầm La Y, con người La Y, trong mắt chỉ có lợi ích. Đừng nhìn quan hệ giữa hắn và Thúc Vãng Tiêu vô cùng tốt, thậm chí còn là phụ tá đắc lực của Thúc Vãng Tiêu. Nếu có một ngày lợi ích của hắn có xung đột với Thúc Vãng Tiêu, hắn cũng sẽ không chút do dự mà đâm sau lưng Thúc Vãng Tiêu một nhát.

Thúc Vãng Tiêu là một người lỗi lạc, mà La Y chính là hạng người vì lợi ích. Trog tình huống bình thường, loại người vì lợi ích sẽ không có chút tiết tháo nào.

“Tiểu Bố...”

Khi Khuông Quyết còn định nói thêm điều gì đó, Lam Tiểu Bố ngăn Khuông Quyết nói, “Khuông huynh, cảm ơn ngươi đã xem Lam Tiểu Bố ta như huynh đệ mà đối đãi. Lam Tiểu Bố ta cũng không phải là người bán đứng bằng hữu, nếu như bây giờ ta đi, ta khẳng định Đại Hoang Thần đạo thành sẽ gặp nguy hiểm. Đây chỉ là một mà thôi, thứ hai là sợ rằng Khuông huynh cũng sẽ khó mà tránh khỏi cái chết.”

Nếu như vi phạm với mệnh lệnh của Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu rất có thể sẽ không giết Khuông Quyết. Bởi vì Thúc Vãng Tiêu tương đối trọng tình, hắn sẽ nể tình lúc trước Khuông Quyết đã lập được công lớn mà xử nhẹ.

Nhưng La Y thì tuyệt đối sẽ không nương tay, hắn sẽ không chút do dự mà xử lý Khuông Quyết, dùng chuyện đó để tăng uy vọng của mình lên.

Sắc mặt Khuông Quyết tối sầm, sai đó thở dài, “Có lẽ La đình trụ sẽ nể tình cảm ngày xưa mà tha cho ta một con đường sống, cho dù không cho ta con đường sống, nếu như ta biết rõ ân nhân gặp nạn mà không cứu, vậy đời này ta còn tìm kiếm đại đạo làm gì?”

“Ha ha.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, vỗ vai Khuông Quyết nói, “Khuông Quyết, bằng hữu như ngươi Lam Tiểu Bố ta xác định rồi đấy, tương lai nếu như có gì không được như ý, cứ đến Đại Hoang Thần đạo thành ta, ta đảm bảo ngươi sẽ sống càng thoải mái dễ chịu hơn. Nếu như Dịch Đế tthật sự không trở về, vậy cái Quy Hành Thần Đình kia cũng đừng có ở lại nữa, thật sự không có gì tốt đâu mà ở lại.”

Khuông Quyết thở dài, “Thôi cứ tìm cách vượt qua gian nan trước mắt của ngươi đã.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu. “Không có gì đáng nói cả, hắn muốn đối phó với ta, vậy thì cứ tới đi. Ta và ngươi cùng đi đến Chúng Thần Chi Địa, nhưng mà trước đó, ta muốn phát một đạo tin tức báo cho bằng hữu của ta trước. Nếu như bằng hữu của ta đến, vậy chúng ta sẽ nắm chắc hơn.”

Điều Lam Tiểu Bố tiếc nuối là không tìm thấy được lão Triệu, nếu như lão Triệu có ở đây, vậy đạo quân ở nơi này đối với hắn mà nói chỉ là mây bay mà thôi. Với thực lực của lão Triệu, chỉ một bàn tay là có để đập chết đạo quân. Không tìm được lão Triệu, vậy thì chỉ có thể tìm Niệm.

Phát cho Niệm một đạo tin tức, Lam Tiểu Bố nghĩ, trừ Niệm ra còn ai có thể giúp hắn lao lực? Cường giả thế giới thần, còn có một Quân Vu, nhưng mà Quân Vu cũng không thể giúp hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài vuốt vuốt tóc, nếu như Niệm không có tin tức, vậy hắn sẽ cổ động Khuông Quyết đi theo mình. Cùng lắm thì biến Đại Hoang Thần đạo thành trở lại dáng vẻ ban đầu, sau đó chạy càng xa càng tốt.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi là, chỉ qua mấy giây, Niệm đã phát tin tức trở lại. Nói rằng đang trên đường quay về Đại Hoang Thần đạo thành, nhiều nhất là một ngày sẽ về đến Đại Hoang Thần đạo thành.

Tin tức này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy an lòng, hắn nói với Khuông Quyết, “Khuông huynh, chúng ta ở lại đây chờ một ngày đi, ngày mai chúng ta sẽ đi Chúng Thần Chi Địa.”

Khuông Quyết đương nhiên là đồng ý, hắn còn ước gì Lam Tiểu Bố đừng đi Chúng Thần Chi Địa, đi đến đó thật sự khó mà sống sót quay về.

...

Không đến một ngày, vào sáng sớm hôm sau, Niệm đã quay về Đại Hoang Thần đạo thành.

“Tu vi lại tinh tiến rồi.” Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Niệm thì vui mừng nói, hắn nhìn ra được thực lực của Niệm hình như lại cao hơn một chút.

Niệm lại thở dài, “So với ngươi, ta cảm giác mấy năm qua ta sống đều uổng phí cả rồi.”

Rất rõ ràng, hắn cũng nhìn ra Lam Tiểu Bố đã bước vào thiên thần cảnh. Lúc này mới qua được bao lâu chứ? Lam Tiểu Bố đã từ một dục thần cảnh bước vào thiên thần cảnh, nếu như ở thần giới tu luyện sễ dàng như vậy, vậy thì đâu còn là nơi thiếu tốn tài nguyên nữa chứ.

“Niệm đại ca, ta gặp chút phiền phức, cần ngươi giúp đỡ một chút.” Lam Tiểu Bố không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Niệm mỉm cười một cái, “Lúc ta nghe Đại Hoang Thần Giác đổi tên thành Đại Hoang Thần đạo thành, sau đó bán thần khí hạ phẩm và thần phù hạ phẩm ra ngoài, ta đã biết ngươi sẽ gặp phiền phức rồi, cho nên lập tức quay về. Không ngờ ta còn chưa về đến Đại Hoang Thần đạo thành, ngươi đã phát tin tức cho ta rồi.”

“Không phải là Đại Hoang Thần đạo thành gặp phiền phức, mà là chuyện phiền phức khác.” Lam Tiểu Bố nói hết chuyện lượng kiếp ra.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Niệm cũng nhíu mày trầm tư một hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Chỉ sợ rằng sẽ có đạo quân ra mặt, nếu thật sự không có đạo quân ở đây, vậy thì ta có thể giúp ngươi chuyện này.”

Nếu không có đạo quân xuất hiện, Niệm tin rằng sẽ không có người nào dám đối phó với Lam Tiểu Bố ở trước mặt hắn.

Niệm nói lời này, không phải là nếu có đạo quân ra mặt thì hắn sẽ không giúp. Mà là vì nếu có đạo quân ở đó, cho dù hắn có muốn giúp, thực lực cũng không đủ.

“Không có dạo quân, ta mới vừa từ Chúng Thần Chi Địa đến đây.” Khuông Quyết vội vàng nói.

Chương 1159 - Lôi kiếp thần quân. (2)

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Niệm khẳng định.

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Đã thế thì chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi xuất phát.”

Bây giờ Đại Hoang Thần đạo thành ngày một phát triển, ngày nào cũng có tu sĩ xin vào Đại Hoang Thần đạo thành ở lại sau đó mua cửa hàng.

Lam Tiểu Bố dự định dẫn theo Niệm và Khuông Quyết đi dạo Đại Hoang Thần đạo thành một vòng, sau đó để hai người tự lựa chọn một tòa động phủ.

Chỉ là bọn hắn vừa mới rời khỏi phủ thành chủ, đã cảm ứng được bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành truyền đến tiếng sấm rền vang.

“Có người độ kiếp ở bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành?” Niệm kinh ngạc hoi.

Dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, “Đây hình như là lôi kiếp thần quân.”

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Hùng Nam Phong, nhất định là Hùng

Nam Phong đang độ kiếp, hắn vội vàng nói, “Chắc là một người bạn của ta, chúng ta nhanh đến đó nhìn xem, tiện thể hộ pháp.”

…

Hùng Nam Phong cũng không ngờ khi hắn độ kiếp sẽ thu hút nhiều tu sĩ vây xem như vậy, động tĩnh gây ra còn lớn như thế.

Bởi vì hai người bọn hắn chẳng những là thần khí sư cấp ba, mà còn là thần trận sư cấp hai. Chi nên vị trí hai người độ kiếp còn bố trí các loại Bình Tế Thần Trận.

Thế nhưng khi lôi kiếp của Hùng Nam Phong đánh xuống, Bình Tế Thần Trận cấp hai mà bọn họ bố trí ra lập tức bị đánh nát, sau đó uy thế độ kiếp nhanh chóng lan tỏa ra.

Giờ phút này Dạ Lộ đang vô cùng lo lắng, đạo lữ của nàng đang độ kiếp, lúc đầu một mình nàng hộ pháp còn tạm được. Nhưng bây giờ động tĩnh lớn như vậy, nếu như vô tình gặp phải kẻ có ý đồ làm loạn, cố tình quấy rối, vậy thì xong rồi.

Rầm rầm rầm! Từng tia sấm sét đánh xuống, nhưng mà trên người Hùng Nam Phong có thần khí phòng ngự, thần khí phòng ngự của hắn tựa như không cần tiền mà ném ra, ngăn cản giúp hắn từng đạo sấm sét từ lôi kiếp thần quân đánh xuống.

“Là Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta…” Tu sĩ Ông Liên Cao vẫn luôn đi theo Lam Tiểu Bố từ Ngũ Vũ lĩnh lập tức nhận ra người độ kiếp là ai.

Hùng Nam Phong độ kiếp, nhiều người đều phát hiện ra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Hắn vội vàng nói, “Liễu CHí, ngươi nhanh đi thông báo cho Lam thành chủ, ta ở lại đây hộ pháp cho hắn.”

Liễu Chí lắc đầu nói, “KHông cần thông báo, thành chủ đã đến.”

Ông Liên Cao cũng đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Lam Tiểu Bố dẫn theo Niệm và Khuông Quyết xuất hiện gần nơi Hùng Nam Phong độ kiếp.

Thấy có càng ngày càng nhiều tu sĩ vọt đến, Lam Tiểu Bố bay lên cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, hôm nay đạo hữu Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần đạo thành ta độ kiếp tấn cấp thần quân, mong các vị đứng ngoài quan sát lôi kiếp đứng xa ra một chút, để tránh ảnh hưởng đến việc độ kiếp.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy trận kỳ ra bắt đầu bố trí Cách Ly Thần Trận.

Phần lớn người ở đây đều biết Lam Tiểu Bố, nhìn thấy thành chủ đến bố trí thần trận, đều chủ động lui ra sau. Dạ Lộ thở phào một hơi, Lam Tiểu Bố đến đây, vậy chắc sẽ không có vấn đề gì nhỉ?

“Ha ha, Đại Hoang Thần đạo thành ngươi cũng quá phách lối rồi đấy. Bên trong Đại Hoang Thần đạo thành ngươi không cho phép người khác tùy ý đi lại thì cũng thôi đi, ở đây là ngoài thành, cũng không phải là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ngươi.” Một giọng nói truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo màu vàng không nhanh không chậm đi đến chỗ Hùng Nam Phong đang độ kiếp.

Đám người nhanh chóng tránh ra, rất rõ ràng, có người không muốn Hùng Nam Phong độ kiếp thành công. Hơn nữa tu sĩ ra tay can thiệp này, tu vi ít nhất là thần quân trung kỳ, thậm chí còn là thần quân hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi nói sai rồi, trăm vạn dặm bên ngoài Đại Hoang Thần đạo thành, đều là địa bàn của Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

“A, nhưng mà ta cứ thích đi lại trên địa bàn của ngươi đấy, ngươi có thể làm gì ta?” Thần quân này bước chân chẳng những không chậm lại mà còn tăng nhanh hơn.

Hắn biết Lam Tiểu Bố này không làm gì được hắn, bên trong Đại Hoang Thần đạo thành có thần trận cao cấp, nhưng nơi này thì không.

“Thật sự là không làm thì không chết mà.” Niệm thở dài, tiến lên một bước, sau đó đánh ra một quyền.

Thần quân đang tiến lên kia đột nhiên dừng lại, hắn cảm thấy không gian xung quanh bị một loại lực lượng đáng sợ trói buộc rồi đè ép lại, giờ phút này thậm chí còn không cảm giác được không gian này tồn tại.

Đây tuyệt đối là cường còn mạnh hơn hắn mấy cấp bậc, sắc mặt thần quân này lập tức tái nhợt, hắn điên cuồng muốn lùi lại, nhưng cho dù hắn có cố gắng như thế nào, quy tắc không gian này vẫn trói chặt lấy hắn, sự cố gắng của hắn chỉ là phí công mà thôi

“Dừng tay, ta là…” Tên thần quân này điên cuồng muốn nói ra thân phận của mình, nhưng khi hắn há miệng nói ra mấy chữ sau, thì phát hiện một chữ cũng không có chút âm thanh nào.

Bành! Một đám sương máu nổ tung.

Trừ một chiếc nhẫn bị cuốn đi ra, nơi thần quân này đứng, chỉ có một đám sương đỏ và một ít thịt nát xương vụn đang từ từ tản đi.

Thật mạnh! Đây là cảm giác duy nhất của những tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát lôi kiếp.

Có một vài tu sĩ trong lòng đang có chút ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành, giờ phút này cũng cảm thấy tê cả da đầu. Là ai nói Đại Hoang Thần đạo thành chỉ có một vài tu sĩ thiên thần cảnh, ngay cả một thần quân cũng không có? Trước đó người ta có thần quân không thì không biết, nhưng mà lập tức sẽ có thêm một vị thần quân. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là người ta có một cường giả có thể dùng một quyền đập chết một thần quân hậu kỳ.

Loại thực lực này, cho dù có đạo quân đến đây cũng chỉ có thế mà thôi.

Chương 1160 - Tra Tra số khổ

Đợt lôi kiếp thứ ba đã đánh xuống.

Không có yếu tố bên ngoài quấy nhiễu, tâm tư Hùng Nam Phong hoàn toàn tập trung trong việc độ kiếp, quanh năm hắn bị đuổi giết, thực lực vốn hơn xa những người cùng cấp. Cộng thêm hắn là một thần khí sư, thần khí phòng ngự hạ phẩm ở trong người rất nhiều.

Ba đợt lôi kiếp vô kinh vô hiểm trôi qua, khi hơi thở mạnh mẽ của Hùng Nam Phong tràn ra, thần linh khí nồng đậm cuồn cuộn kéo đến, tất cả mọi người biết Hùng Nam Phong đã chính thức bước vào thần quân cảnh.

Rất nhiều tu sĩ thiên thần cảnh đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, thần quân cảnh đó, một cảnh giới mà mọi người thiết tha mơ ước.

Lam Tiểu Bố cầm một đống thần tinh ném đến bên cạnh Hùng Nam Phong, bố trí một cái tụ linh thần trận cho hắn.

KHông còn náo nhiệt để xem, lại biết được Đại Hoang Thần đạo thành có một cường giả có thể miểu sát thần quân hậu kỳ, tu sĩ vây xem đều nhanh chóng rời đi.

Nửa ngày sau, Hùng Nam Phong củng cố xong tu vi, thậm chí ngay cả y phục cũng không thay đổi đã nhảy lên một cái bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Thành chủ, lần này nếu không nhờ có ngươi, sợ là ta đã bị thần quân kia hại rồi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, nghiêm giọng nói, “Nam Phong, ta bổ nhiệm ngươi làm phó thành chủ của Đại Hoang Thần đạo thành, sau khi ta rời khỏi đây, an nguy của Đại Hoang Thần đạo thành do ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

“Vâng, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thành chủ.” Hùng Nam Phong không chút do dự nói. Hắn có thể tấn cấp lên thần quân dễ dàng như vậy, chính là nhớ có Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vẫy tay, gọi bọn người Thạch Dật, Diêm Ảnh, Tỉnh Tử Tự và Ông Liên Cao ở đằng xa đến nói, “Lúc ta không có ở Đại Hoang Thần đạo thành, tất cả mọi chuyện của Đại Hoang Thần đạo thành đều do phó thành chủ Hùng Nam Phong phụ trách, các ngươi ở bên cạnh giúp đỡ.”

Mọi người không có chút do dự nào, đều lên tiếng xác nhận. Hùng Nam Phong đến sau, theo lý mà nói thì không đến lượt hắn ngồi lên vị trí phó thành chủ, nhưng ai bảo bọn hắn không có năng lực bước vào thần quân cảnh trước chứ? Nếu như ai trong số bọn hắn có thể sớm bước vào thần quân cảnh, nhất định cũng là một phó thành chủ rồi.

Chờ sau khi những người này đi rồi, Lam Tiểu Bố mới gọi Liễu Chí lại nói, “Liễu Chí, ta có chuyện rất quan trọng giao cho ngươi. Ngươi đi thăm dò một chút, tên thần quân mới vừa bị đánh chết kia rốt cuộc là ai? Còn nữa, những năm gần đây, có người nào có ý đồ với Đại Hoang Thần đạo thành ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Liễu Chí, “Ở đây có một ít tài nguyên, cũng xem như là kinh phí cho ngươi. Một mình ngươi nhất định không thể tra được, có thể thành lập một cái Hư Không ti ở Đại Hoang Thần đạo thành. Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi KHuông huynh chỉ dạy.”

Khuông Quyết vội vàng nói, “Có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi ta là được.”

Đối với quyết định của Lam Tiểu Bố, Khuông Quyết không hề cảm thấy bất ngờ. Đại Hoang Thần đạo thành là một nơi độc lập, Khuông Quyết đã biết toan tính của Lam Tiểu Bố không nhỏ. Còn Niệm, lại càng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Trên người Lam Tiểu Bố có đạo ấn Đại Hoang Thần Đình, chắc hẳn muốn thành lập Đại Hoang Thần Đình, bây giờ thành lập một cái Hư Không ti thì tính là gì chứ.

…

Chúng Thần Chi Địa, mặc dù sau khi lượng kiếp xảy ra có xuất hiện một vùng thần tiệm, nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến địa vị của Chúng Thần Chi Địa. Ngược lại, trận pháp sư còn xây dựng lên một vài kiến trúc lơ lửng trên thần tiệm, bao gồm quảng trường hư không và các loại hình cầu treo. Những kiến trúc này lại khiến Chúng Thần Chi Địa nhiều thêm sắc thái.

Lam Tiểu Bố không dùng truyền tống trận, Luân Hồi Oa của hắn chỉ tốn hơn nửa tháng đã đến Chúng Thần Chi Địa.

Phô bày Luân Hồi Oa trước mặt Khuông Quyết, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Khuông Quyết là người bằng hữu đáng kết giao, loại người này sẽ không nhòm ngó đến đồ của bằng hữu.

“Nơi này thay đổi rất nhiều, lần đầu tiên ta đến đây, Chúng Thần Chi

Địa còn rất xơ xác, bây giờ lại xây dựng lên đẹp như vậy.” Lam Tiểu Bố cảm thán.

Khuông Quyết nói, “Chúng Thần Chi Địa là nơi tụ tập của tất cả tu sĩ không có thân phận đình dân, bây giờ đã không còn phồn hoa nữa. Vào lúc phồn hoa nhất, trong ngoài Chúng Thần Chi Địa đều không có chỗ đặt chân,”

“Khuông ti chủ trở về rồi sao?” Một giọng nói đột ngột xuất hiện bên tai mọi người.

Khuông Quyết nhanh chóng khom người xuống, “Đúng vậy, La đình trụ.”

“Dẫn Lam Tiểu Bố tiến vào Thập Thần điện đi.” GIọng nói bình thản của La Y truyền đến, hoàn toàn không để ý đến Niệm đang đi bên cạnh bọn họ.

Khuông Quyết lại thở dài, sau khi nhìn thấy Niệm dùng một quyền đánh nát một tên thần quân hậu kỳ, hắn biết thực lực của Niệm tuyệt đối không yếu hơn La Y, thậm chí là càng mạnh hơn. Nếu như La Y muốn cưỡng ép ra tay với Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối là lợi bất cập hại. Quan trọng nhất là thực lực của Niệm không thể nào nhìn thấu, không chú ý, sẽ nghĩ rằng đây là một tu sĩ thiên thần cảnh.

KHi Lam Tiểu Bố và Niệm tiến vào tầng một Thập Thần điện, nơi này có tất cả là 14 người, trong 14 người này, Lam Tiểu Bố có biết vài người.

Hắn biết La Y, trừ La Y ra, thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình cũng có ở đây. Mà bên phía Diên Tinh Thần Đình, hắn nhìn thấy Quân Vu cũng đến. Đúng, còn có Tra Dự. Những người còn lại, Lam Tiểu Bố không biết ai cả.

Mà Tra Dự, giờ phút này thật giống một con chuột hoảng loạn, núp trong một góc, rũ đầu không dám ngẩng lên.

“Tiểu Bố, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Quân Vu là người đầu tiên chào hỏi.

Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, ở thần giới âm u này có nhiều người gian trá, nhưng mà vẫn có không ít người lỗi lạc, Quân Vu, Thúc Vãng Tiêu, Khuông Quyết đều là người như vậy.

Chương 1161 - Tra Tra số khổ (2)

Quả nhiên khi nhìn thấy Quân Vu chào hỏi với Lam Tiểu Bố, một tên nam tử râu vàng đứng bên cạnh Quân Vu hừ lạnh nói, “Quân Vu, Lam Tiểu Bố bây giờ chính là tội nhân của thần giới, ngươi là một trong những thống soái của Diên Tinh Thần Đình, không nên tùy tiện nói lung tung.”

Quân Vu lạnh lùng nói, “KHổng Đinh, Quân Vu ta muốn nói chuyện với ai, ngươi còn chưa quản được đâu.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, ôm quyền với Quân Vu rồi nói, “Quân huynh, đúng là như vậy. KHông cần để ý đến những kẻ râu ria này, có rảnh thì đến Đại Hoang Thần đạo thành của ta ngồi một chút.”

Khổng Đinh nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là kẻ râu ria, lập tức giận dữ, sát ý trong nháy mắt bùng lên. Nhưng mà hắn cũng có chút nhẫn nại, vậy mà có thể đè ép lửa giận xuống, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Có rảnh không à? Chỉ sợ từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không có thời gian rảnh nữa.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến hắn, hắn tới đây cũng không phải để bị thẩm vấn.

“Lam thành chủ, gần đây không tệ nhỉ.” Lại có một giọng cười tủm tỉm truyền đến, người nói chuyện chính là thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Chỉ chút trò nhỏ của ta, so với Thích thống soái thì kém xa.”

Mặc dù La Y không thể quát lớn Thích Khai Thương như Khổng Đinh, nhưng mà trong lòng cũng không thoải mái. Lam Tiểu Bố chính là đối tượng mà bọn hắn sẽ thẩm vấn, Thích Khai Thương ngươi đại diện cho Quy Hành Thần Đình, ngươi tìm hắn nói chuyện làm gì?

KHông thể quát lớn Thích Khai Thương, nhưng không có nghĩa là hắn không thể quát Lam Tiểu Bố, La Y nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hừ một tiếng rồi nói, “Lam Tiểu Bố, ngươi chắc phải biết, tu sĩ thần giới chúng ta nhất định phải lấy chuyện giữ gìn an nguy thần giới làm nhiệm vụ của mình. Lần trước lượng kiếp ở thần giới đến, kết quả lại không bị dẫn đi, ngược lại đã phá hủy rất nhiều nơi có thể tu luyện. Ngay cả Chúng Thần Chi Địa cũng xuất hiện một vùng thần tiệm, nếu như không phải có chín đại đạo quân ngăn cơn sóng dữ, nói không chừng thần giới đã đứng bên bờ hủy diệt. Lam Tiểu Bố, ngươi chắc hẳn phải biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến La Y, hắn phát hiện trong này không có chỗ ngồi, dứt khoát lấy trong nhẫn ra ba cái ghế, “Chúng ta ngồi xuống đi.”

Khuông Quyết vội vàng xua tay, “Ta không cần ngồi.”

Tốt xấu gì thì trên danh nghĩa hắn cũng là ti chủ của Quy Hành Thần Đình, bây giờ Thúc Vãng Tiêu không có ở đây, hắn tính ra cũng đang nằm trong sự quản lý của La Y. Lúc này mà hắn ngồi xuống chẳng phải đang đánh vào mặt La Y sao?

Lam Tiểu Bố không khuyên Khuông Quyết, tự ngồi xuống cùng Niệm.

“Lam Tiểu Bố, ngươi to gan thật, bây giờ ngươi không biết là đang thẩm vấn ngươi sao?” La Y giận tím mặt, đột ngột đứng lên, định ra tay.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, hắn truyền âm cho Niệm nói, “Niệm huynh, đợi lát nữa khi ra tay, chúng ta trực tiếp quay về Đại Hoang Thần đạo thành, ở Đại Hoang Thần đạo thành, ta không tin lão già này có thể làm khó dễ được ta.”

Truyền âm xong thì phát hiện La Y cũng chỉ quát lên chứ không hề ra tay, dứt khoát hỏi lại chẳng chút hoang mang, “Thẩm vấn? Ngươi là đạo quân hay là chủ của thần giới? Dù sao ta cũng là thành chủ của một thần thành độc lập. Ta đến đây là phối hợp với ngươi để điều tra, bởi vì ta cũng là một thành viên của thần giới, ta không phải đến để bị ngươi thẩm vấn. La Y, tốt nhất thì ngươi nên hiểu rõ, nếu không thì đừng trách ta không tiếp.”

Thích Khai Thương khó chịu nói, “La đình trụ, đến bây giờ vẫn chưa xác định được chuyện gì, ngươi đã dùng hai chữ thẩm vấn như thế có đúng không?

Còn một câu nữa Thích Khai Thương không nói ra, cho dù có muốn thẩm vấn, cũng không nên do La Y ngươi nói ra. Dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng là người của Quy Hành Thần Đình chúng ta, La Y ngươi nói lời này là có ý gì? Người ta nghe không hiểu còn tưởng rằng Dịch Đế không có ở đây, Quy Hành Thần Đình trở nên mềm yếu đi rồi.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, Quân Vu lại đột ngột mở miệng nói, “La đình trụ, cái từ thẩm vấn này ngươi dùng thật sự không đúng. Lam Tiểu Bố có phải là người khiến lượng kiếp phản phệ đến thần giới hay không còn chưa biết rõ, ngươi đã nói là thẩm vấn rồi sao?”

La Y khẽ nhíu mày, Lam Tiểu Bố cũng chỉ là một dục thần cảnh nho nhỏ mà thôi… A, Lam Tiểu Bố hình như không phải là dục thần cảnh. Nhưng mà cho dù không phải là dục thần cảnh, Quân Vu cũng không cần thiết phải nói chuyện giúp như vậy chứ?

Nhìn thấy hai thế giới thần đều nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, mấy tên định trụ thần đình định quát Lam Tiểu Bố đều chọn ngậm miệng không nói. Lam Tiểu Bố này, tựa như không đơn giản như ngoài mặt.

Một tên nam tử có vóc người cao gầy đột nhiên cười cười, “Lam Tiểu Bố, nếu như ngươi đã nói không phải là ngươi làm, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, vậy chúng ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục. Tra Dự!”

Tra Dự đang núp ở một góc nghe thấy gọi đến tên hắn, nhanh chóng cong lưng eo lại, nịnh nọt nói, “Tiền bối, xin ngài cứ sai bảo.”

Không đợi tiền bối trong miệng Tra Dự lên tiếng, Lam Tiểu Bố đã lạnh lùng nói, “Tra Tra, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ, dám vu cáo ta. Còn ngươi nữa? Ngay cả tên tuổi mà ngươi cũng không nói thì dựa vào gì hỏi ta phải nói?”

Nghe thế giọng Lam Tiểu Bố, Tra Dự theo bản năng rụt cổ lại. Tra Dự vô cùng sợ hãi đám gia hỏa này, nhưng mà trong lòng hắn cũng sợ Lam Tiểu Bố. Đối với hắn mà nói, Lam Tiểu Bố chính là ác mộng của hắn.

Khi hắn bị bắt được, cũng không hề cân nhắc đã trực tiếp nói thật, nói lượng kiếp là do Lam Tiểu Bố giở trò quỷ. KHi đó Tra Dự nghĩ rằng, Lam Tiểu Bố khôn khéo xảo trá, tuyệt đối không thể nào dễ dàng bị bắt được như vậy. Nhưng lúc này mới được bao lâu chứ?

Hầu như trước đó hắn vừa nói ra Lam Tiểu Bố, ngay sau đó Lam Tiểu Bố đã bị đưa đến trước mặt hắn rồi.

Đòi mạng, đúng là đòi mạng mà.

Giờ phút này Tra Dự hận không thể khóc lớn một trận, Tra Tra ta sao mà số khổ như vậy chứ. KHông đúng, Tra Tra là cái tên Lam Tiểu Bố thường nói, hắn tên là Tra Dự, là Tra Dự.

Chương 1162 - Bông hoa vì sao lại hồng.

trụ Lư Hàn Phiên của KHuê Hà Thần Đình, ngươi cứ nói đi, không có người nào dám làm gì ngươi đâu.”

Tra Dự còn không dám nhìn Lam Tiểu Bố, vội vàng nói, “Lúc trước Lam Tiểu Bố phát hiện ra Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận dưới đáy Hư Không Chiểu Nê Hà, sau đó hắn bảo ta đi giúp việc cho hắn, cùng nhau phá hủy cái đại trận Chuyển Di này đi.”

Sau khi vội vàng nói xong câu đó, Tra Dự lại nhanh chóng lẩn qua một bên.

“Lam Tiểu Bố, giữ gìn thần giới bền vững là lời thề chung của cộng đồng thần giới chúng ta. Cho dù đạo quân có ở đây, cũng sẽ không thay đổi. Cho nên ngươi muốn giơ tay chịu trói? Hay là để ta ra tay?” Lư Hàn Phiên mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố nói một câu.

Lúc nói chuyện, hắn tựa như vô thức đứng lên, bước lên một bước, hành động này đồng nghĩa với việc ngăn cản đường chạy của Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy động tác của Lư Hàn Phiên, mấy người La Y cũng đứng lên, từ xa xa chặn đường Lam Tiểu Bố.

Quân Vu thở dài, hắn không thể động đậy. Trong tình huống này, bất cứ hành động nào của hắn cũng không giúp được Lam Tiểu Bố. Không chỉ không giúp được, chỉ cần hắn động, vậy thì cũng sẽ lâm vào khốn cảnh như Lam Tiểu Bố.

“Ha ha, chỉ là lời nói một bên mà thôi,” Thích Khai Thương ha ha một tiếng, ngồi yên không động.

“Thích thống soái, ngươi là người bảo vệ an nguy của Quy Hành Thần Đình ta, cho nên cũng cần quan tâm đến trường hợp mà nói chuyện.” La Y nhíu mày, thật sự không nhịn được nói một câu.

Mặc dù Thích Khai Thương có ấn tượng tốt với Lam Tiểu Bố, nhưng như thế thì có ích gì? Lúc này hắn dám nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố, vậy thì cũng chỉ có một con đường chết. Đừng nói là lời nói một bên, cho dù có một người nào suy đoán ra, cũng có thể giết chết Lam Tiểu Bố.

Niệm không hề động, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói, vậy hắn sẽ không chút do dự mà ra tay.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vung tay ném ra một quả thủy tinh cầu rồi nói, “Chỉ cần mắt không bị mù, thì có thể tự mà nhìn. Nếu như vẫn cứ muốn làm theo những lý lẽ này, hoặc là tùy tiện một người nói một câu đã ra tay với ta, vậy thì ta chỉ có thể nói mắt chó của ngươi bị mù rồi.”

HÌnh ảnh từ thủy tinh cầu trong hư không vô cùng rõ ràng, trong thủy tinh cầu chỉ có hai người Lam Tiểu Bố và Tra Dự.

Trong hình ảnh, Lam Tiểu Bố giọng điệu vô cùng kiên định nói, “Thế nhưng nếu như chúng ta phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận ở tiên giới, vậy thì sẽ khiến những đại lão kia bất mãn đó. KHông nên không nên, chuyện này ta không thể làm.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Tra Dự lại lớn tiếng la lên, “Không, tu sĩ thần giới quá mức ích kỷ, nếu như loại lượng kiếp này chuyển đến tiên giới, tiên giới sao có thể tồn tại được? Tra Dự ta cho dù phải liều cái mạng này cũng phải ngăn cản chuyển dời lượng kiếp đến tiên giới.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như thực lực bây giờ của ta có thể giết ngươi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha loại người phát rồ như ngươi. Tiên giới đều là sâu kiến, thần giới mới thực sự là tu sĩ, thần giới di chuyển lượng kiếp đến tiên giới là chuyện thiên kinh địa nghĩa… KHoan đã, đừng nên ra tay, nếu như ngươi giết ta, đồ của ngươi cũng sẽ không lấy được đâu. Ngươi nói đi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi…”

HÌnh ảnh trong thủy tinh cầu dừng lại ở đây.

Tra Dự đờ đẫn nhìn hình ảnh này, trong lòng hắn có 10.000 con thảo nê mã đang lao qua. Lúc đó khi Lam Tiểu Bố nói những lời này, hắn cũng đã cảm thấy không thích hợp rồi. Hơn nữa lúc đó hắn cũng đã cẩn thận quan sát, khẳng định lúc đó Lam Tiểu Bố không hề thu thủy tinh cầu,

Bây giờ có chuyện gì thế này? Thủy tinh cầu chẳng những có, mà còn lọt vào mắt của các thượng đế. Quả nhiên, đối nghịch với Lam Tiểu Bố quả thật không phải là chuyện tốt.

Chẳng những Tra Dự dại ra, những tu sĩ khác cũng có chút ngây người. Thủy tinh cầu này là thật một trăm phần trăm, cũng bởi vì quá thật, mới có thể khiến đám người này giật mình không thể tin được.

Thủy tinh cầu này phải thu ở góc độ nào mới có thể thu rõ ràng như thế? Hơn nữa cái lời thoại kia không đầu không đuôi, xem xét thì không hề bình thường.

Nhưng có không bình thường thế nào thì đây cũng là chứng cứ. Lam Tiểu Bố lấy ra chứng cứ, còn Tra Dự không thể nào lấy ra được chứng cứ.

“Ha ha, thủy tinh cầu giả, xem ra cũng có chút năng lực, có lẽ trước khi đến ngươi đã chuẩn bị tốt rồi.” Lư Hàn Phiên cười lạnh một tiếng.

Lần này không có mấy ai phụ họa Lư Hàn Phiên, có phải là giả tạo hay không, tất cả mọi người đều hiểu rõ. Lư Hàn Phiên muốn mượn chuyện lần này ra tay với Lam Tiểu Bố, người khác cũng không phải là đồ đần.

“Tiểu tử, xem ra không sưu hồn một chút thì ngươi sẽ không bó tay chịu trói.” Lư Hàn Phiên nói chuyện rồi vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

“Niệm huynh, ra tay, đánh cho đến chết.” Lam Tiểu Bố lập tức truyền âm cho Niệm, hắn biết hắn lấy thủy tinh cầu ra rồi ra tay so với việc ra tay trước khi lấy thủy tinh cầu, đó là hoàn toàn khác biệt.

Trước khi lấy thủy tinh cầu, người người đều muốn ra tay với hắn, bởi vì thần giới đã giao ước, bất kỳ ai phá hủy an bình của thần giới, ai ai cũng có thể bắt đi. Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu ra lại khác, bây giờ mọi người biết rõ, lúc này ra tay không liên quan gì đến sự an ổn của thần giới nữa, hoàn toàn là chuyện thù oán riêng.

Niệm không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở cũng sẽ biết, khi Lư Hàn Phiên vươn tay ra bắt Lam Tiểu Bố, hắn đột nhiên tiến lên một bước, đánh ra một quyền.

Hầu như ngay khi Niệm đánh ra một quyền này, Lam Tiểu Bố cũng điên cuồng đánh ra mười mấy đạo thần hồn thứ.

Vương bát đản, dám hạ ám chiêu với mình, không cho con rùa này một đòn nhớ đời, sợ rằng hắn không biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy.

Lư Hàn Phiên chưa bao giờ xem trọng một sâu kiến nho nhỏ như Lam Tiểu Bố, cho nên khi hắn bắt Lam Tiểu Bố, đã tuyên bố kết cục của Lam Tiểu Bố. Có hình ảnh thủy tinh cầu thì sao chứ? Lư Hàn Phiên ta muốn ngươi chết, thế thì ngươi phải chết.

Chương 1163 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Nhưng khi tay hắn còn cách Lam Tiểu Bố rất xa, một loại sát ý kinh khủng đã bao trùm đến.

Lúc này Lư Hàn Phiên hoàn toàn không kịp thay đổi chiêu thức, hắn nhanh chóng muốn lách mình đi. Nhưng hắn lại phát hiện ra, thực lực của tu sĩ ra tay này tựa như còn mạnh hơn cả hắn. Thần nguyên đáng sợ kia khóa chặt không gian của hắn khiến động tác lách mình của hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Không hay rồi, Lư Hàn Phiên căng thẳng, đang nghĩ liều mạng chịu một quyền này rồi tính tiếp.

Nhưng một khắc sau, từng đợt Thần Hồn Thứ đáng sợ đánh vào thức hải của hắn, đây là công kích thần hồn. Nếu như không có một quyền kia của Niệm, loại công kích này đối với hắn chẳng là gì cả.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại gặp phải đòn đánh từ Niệm, Lư Hàn Phiên không thể nào suy nghĩ gì được nữa, trong thời gian ngắn Lư Hàn Phiên đã đưa ra lựa chọn, bảo vệ thức hải của mình trước.

Bành! Răng rắc!

Sương máu nổ tung, một quyền này của Niệm Trực tiếp đánh Lư Hàn Phiên bay ra ngoài, một cánh tay bị đánh nát, há miệng phun ra một búng máu.

Niệm còn định ra tay, nhưng Lam Tiểu Bố đã ngăn cản Niệm lại. Không phải hắn không muốn ra tay, hắn biết bọn họ chỉ có một lần cơ hội. Nếu như ở nơi này không có những người khác, hắn sẽ không chút do dự mà cùng Niệm xử lý Lư Hàn Phiên. Bây giờ đánh nát đi một tay của Lư Hàn Phiên đã rất tốt rồi, nếu còn tiếp tục nữa, chỉ sẽ khiến những người còn lại ra mặt giúp Lư Hàn Phiên, được không bù mất.

Sắc mặt Lư Hàn Phiên vô cùng tái nhợt, lấy mấy viên đan dược ra nuốt vào, đứng lên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cuối cùng cũng không dám ra tay nữa.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Như thế thôi à? Vậy mà cũng dám vu cáo ta? Hôm nay nể mặt của nhiều đạo hữu ở đây, giữ lại mạng chó của ngươi không giết, lần sau Lam Tiểu Bố ta sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.”

TRong đại điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng máu Lư Hàn Phiên nhỏ xuống mặt đất, Niệm đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào đại điện này, hoàn toàn không có ai để ý đến. Tu vi của Lam Tiểu Bố kém, nhưng dù sao người ta cũng là một vị thành chủ, bên cạnh có một hai tùy tùng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng không ngờ đến, người tùy tùng này lại cường đại như vậy, thế mà dùng một quyền có thể hủy đi một cánh tay của Lư Hàn Phiên.

Thích Khai Thương cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố, bên cạnh ngươi không ít người tài ba nhỉ.”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ một cái, “Đa tạ Thích thống soái bênh vực lẽ phải, Đại Hoang Thần đạo thành của Lam Tiểu Bố ta luôn luôn hoan nghênh Thích thống soái.”

Thần giới đương nhiên sẽ không rêu rao chuyện không liên quan đến mình, vết thương của Lư Hàn Phiên không liên quan chút gì đối với những người khác, trừ khi đầu óc bị úng nước, lúc này mới tiếp tục gây sự với Lam Tiểu Bố.

Trong mắt La Y lóe lên tia kinh hãi rồi biến mất, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố đã phát triển đến mức này, bên cạnh có loại cường giả như Niệm. Nói cách khác, nếu như hôm nay Lam Tiểu Bố không thể lấy ra được Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu, muốn bắt được Lam Tiểu Bố, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho dù hắn kiêng kị Lam Tiểu Bố như thế nào, suy nghĩ muốn dạy dỗ Lam Tiểu Bố đến đâu, lúc này cũng không thể ra tay với Lam Tiểu Bố được, hắn nhìn chằm chằm Tra Dự đã sớm kinh ngạc đến ngay người quát lên, “Tra Dự, chuyện do chính ngươi làm, vì sao lại muốn hãm hại người khác?”

Tra Dự run lẩy bẩy, “Tiền bối, ta, ta... TRong lòng ta sợ hãi, Lam Tiểu Bố thì tương đối dễ nói chuyện, nên ta nghĩ nên ném cái nồi này lên đầu hắn.”

Hắn biết, nếu cứ tiếp tục cắn chặt Lam Tiểu Bố cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Đã như vậy, còn không bằng hắn dứt khoát thừa nhận. Với sự hiểu biết của hắn về Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bắt hắn đi tra hỏi. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không giết hắn ở nơi này, bắt hắn đi tra hỏi, hắn sẽ có cơ hội sống sót.

Nghe được lời Tra Dự nói, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Tra Tra này cũng không tính là ngu ngốc. Nếu như còn tiếp tục cắn chặt hắn, gia hỏa này sẽ chết chắc.

“Thật can đảm, dám phá hư sự an ổn của thần giới ta.” La Y giận dữ, vươn tay ra định bắt lấy Tra Dự.

Không phải Lam Tiểu Bố, La Y không có bao nhiêu hứng thú với Tra Dự. Trên người Lam Tiểu Bố có bí mật, trên người Tra Dự thì chẳng có bí mật gì cả.

Lam Tiểu Bố lại ôm quyền nói, “La đình trụ, khoan đã.”

La Y dừng tay lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “A, không biết Lam thành chủ có lời gì muốn nói?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Người này nói xấu ta, ta đương nhiên phải bắt hắn về xử lý, nếu không thì chẳng phải là ai cũng có thể cắn Lam Tiểu Bố ta một cái sao?”

La Y không chút thay đổi nói, “Ta đương nhiên là không quan trọng, nhưng Tra Dự chính là gia hỏa phá hỏng Lượng Kiếp chuyển di đại trận của thần giới, không giết thì không thể cảnh cáo được.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đương nhiên là phải giết, người này phá hủy an ổn của thần giới, sao có thể buông tha dễ dàng như vậy được chứ. Ta chỉ muốn để cho hắn biết, không nên tùy tiện bôi nhọ Lam Tiểu Bố ta mà thôi. Các vị đình trụ, không biết chút thỉnh cầu nho nhỏ ấy của ta có thể làm được không?”

Đương nhiên là được rồi, ai sẽ vì một Tra Dự mà đắc tội với kẻ ngoan độc Lam Tiểu Bố này chứ? Hơn nữa, đối với chuyện chuyển dời lượng kiếp ở thần giới này, thật sự để ý cũng không phải những vị đình trụ này, mà là những đạo quân đã mất tích kia. Nếu như những đạo quân này ở đây, đừng nói là Tra Dự, cho dù Lam Tiểu Bố đã lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu cũng đừng mong có thể may mắn thoát khỏi. Đáng tiếc là, bây giờ đạo quân không có ở đây.

Chương 1164 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì.

“Nếu đã như vậy thì ta không làm phiền các vị đạo hữu bàn bạc đại sự của thần giới nữa.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, chuẩn bị bắt lấy Tra Dự cùng Niệm rời đi.

Hắn muốn nhanh chóng bắt Tra Dự đi, là muốn biết Tra Dự đến thần giới như thế nào.

“Lam thành chủ, chờ một lát.” Một nữ tử dung mạo xinh đẹp, dáng người đầy đặn vội vàng kêu lên, “Bây giờ chín đại đạo quân của thần đình đều mất tích, chúng ta còn đang muốn bàn bạc chuyện tiếp theo của thần giới. Lam thành chủ cũng xem như là thành chủ của một thần thành độc lập, không bằng cùng chúng ta thương lượng chuyện của thần giới đi?”

Thích Khai Thương thấy Lam Tiểu Bố tỏ vẻ không hiểu, cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố, nàng ta là tả đình trụ Đinh Như Dương của Ly Loan Thần Đình, ở Ly Loan Thần Đình là người gần với Loan Đế nhất.”

Ly Loan Thần Đình, Đinh Như Dương? Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn và Ly Loan Thần Đình có chút thù hận, nữ nhân này muốn giữ hắn lại là có ý gì?

Mặc kệ đối phương có ý gì, Lam Tiểu Bố đều không có ý định ở lại. Thần giới mắc mớ gì đến hắn? Đạo Quân mất tích cũng không phải là chuyện mà một thiên thần nho nhỏ như hắn có thể quản đến. Trừ Thúc Vãng Tiêu ra, những đạo quân khác đối với hắn chỉ là mây bay mà thôi.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định tiếp tục nói lời từ chối, Quân Vu đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, nếu như không có chuyện gì khác, không bằng ngươi ở lại nghe một chút đi.”

Nếu ở lại nơi này, vậy thì đương nhiên phải có lý do.

Một tên nam tử có làn da trắng nõn, vóc người hơi béo đứng lên, “Các vị, lần này mười đạo quân của thập đại thần đình ở thần giới đều mất tích, đây không phải là chuyện nhỏ. Hơn nữa còn là mất tích trong rừng bia, mặc dù sau đó chúng ta cũng đi vào trong rừng bia tìm kiếm một chút, nhưng lại không có chút tin tức nào…”

Quân Vu lại truyền âm một lần nữa, “Gia hỏa này nhìn bề ngoài thì có vẻ vô hại, nhưng thật ra vô cùng âm hiểm, hắn tên là Tả Kha Hành. là đệ nhất cao thủ dưới tay Mân Đế Bách U Thần Đình, cũng là đỉnh trụ đứng đầu của Bách U Thần Đình. Ngươi gặp người này nhất định phải cẩn thận một chút.”

Thống soái Phí Giang Ổ của Kính Phương Thần Đình liếc mắt nhìn Quân Vu một chút rồi từ tốn nói, “Có chuyện gì mà không thể nói ra mặt vậy? Cần phải truyền âm tới lui như thế?”

Quân Vu không để ý đến Phí Giang Ổ, trong lòng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy khó chịu, gia hỏa này trâu bò thật đấy, ngươi nói chuyện của ngươi, ta nói chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi chứ? Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn nhịn xuống không nổi giận, tu vi của hắn hơi thấp, đợi lát nữa còn có chuyện, không muốn tình hình trở nên phức tạp.

Tả KHa Hành tiếp tục nói, “Thần Đình không có đạo quân thì chẳng khác gì rắn mất đầu, điều này rõ ràng là không được. Cho nên đạo quân thì nhất định phải tìm kiếm, rừng bia vẫn phải đi vào. Nhưng cứ như vậy không chút chuẩn bị mà đi vào rừng bia tìm kiếm thì không khác gì mò kim đáy biển, hơn nữa cái biển này còn rất nguy hiểm. Nhưng mà ta có một vị bằng hữu, hắn có một biện pháp để giải quyết vấn đề này, ta nghe được tin tức này thì vô cùng vui vẻ, nên đã cố ý mời hắn đến đây.”

Rất nhiều người nghe được lời Tả Kha Hành nói đều có chút hứng thú, đến chính Lam Tiểu Bố cũng muốn biết tên gia hỏa này định đưa ra chủ ý ngu ngốc gì.

“Uông tông chủ, ta cũng không biết rõ về biện pháp của ngươi lắm, tự ngươi giải thích một chút đi.” Tả Kha Hành nhẹ gật đầu với một tên nam tử đứng cách hắn không xa lắm.

Một nam tử có dáng người cực kỳ thấp bé, làn da cũng tựa như truyền thừa từ người da đen châu Phi đứng dậy. Lam Tiểu Bố đánh giá một chút, gia hỏa này chắc hẳn chưa đến một mét năm.

Người lùn này đầu tiên là hành tiên thủ lễ, sau đó cao giọng nói, “Các vị đình trụ, thống soái, ta là tông chủ Uông Thưởng của Thần Vân Tiên Trì, ta nghĩ có rất nhiều đạo hữu đã biết ta rồi.”

Thần Vân Tiên Trì? Lam Tiểu Bố nghe được mấy chữ này thì lỗ tai lập tức dựng lên. Đây chính là tông môn đã truy sát Ngu Xúc và Liễu Ly, cũng có thù lớn với hắn.

Uông Thưởng tiếp tục nói, “Tông môn của ta có một món pháp bảo trấn tông, tên là Nghê Quang Thần Bàn. Món bảo vật này chính là thứ cao cấp hơn cả thần khí cực phẩm…”

Nghe được cao cấp hơn thần khí cực phẩm, có rất nhiều tu sĩ đang cụp mắt đột nhiên ngẩng lên.

Ở thần giới thiếu thốn tài nguyên, bảo vật cao cấp hơn thần khí cực phẩm quý giá đến mức nào? Một món bảo vật có thể thay đổi cả đời của tu sĩ.

Uông Thưởng tiếp tục nói, “Món bảo vật này vốn là một đệ tử của chúng ta mang đến hạ giới rồi, nhưng mà trong một cơ hội vô tình có được, một đệ tử khác của Thần Vân Tiên Trì ta đã mang món bảo vật này quay lại thần giới một lần nữa. Chỉ là tên đệ tử này nhìn thấy bảo vật thì nảy lòng tham, sau khi mang bảo vật quay về thần giới thì lại giấu bảo vật đi mà chạy trốn.

Sở dĩ Nghê Quang Thần Bàn là bảo vật trấn tông của Thần Vân Tiên Trì ta chủ yếu có hai nguyên nhân. Thứ nhất là công pháp Thần Vân Đạo của Thần Vân Tiên Trì ta có nhiều khiếm khuyết, chỉ có Nghê Quang Thần Bàn mới có thể khắc phục. Thứ hai là Nghê Quang Thần Bàn có dính đến một bí mật vô cùng lớn…”

Nghe đến bí mật lớn, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng để ý đến.

Uông Thưởng nói, “Lúc đầu Thần Vân Tiên Trì là tên tông môn ở tiên giới, đến thần giới, tên của tông môn chắc hẳn phải đổi thành Thần Vân Đạo Tông mới đúng. Đáng tiếc là, bởi vì công pháp Thần Vân Đạo của Thần Vân Tiên Trì ta không được đầy đủ, cho nên Thần Vân Tiên Trì ta vẫn không đổi tên của tông môn.

Chương 1165 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì. (2)

Hôm nay ta nhắc đến chuyện này, chính là muốn nói bí mật của Nghê Quang Thần Bàn cho mọi người nghe. Nghê Quang Thần Bàn không phải là đồ của phương thần giới này của chúng ta, mà là đến từ phương thần giới khác. Mọi người đều biết, thần giới này trừ chỗ thần vực chúng ta ra, còn có một nơi khác có thể là Bi Lâm Thần Vực…”

Nghe thấy Uông Thưởng nói Nghê Quang Thần Bàn đến từ Bi Lâm Thần Vực, tất cả mọi người đều vô cùng kích động. Giống như những đạo quân bị kẹt ở thần vương cảnh kia, bọn hắn vì sao lại bị kẹt mãi ở cảnh giới Thế Giới Thần? Còn không phải cũng là vì quy tắc thiên địa không rõ ràng cùng với thần linh khí không đủ nồng đậm sao?

Nếu như Nghê Quang Thần Bàn thật sự đến từ Bi Lâm Thần Vực, vậy thì đã cho thấy rõ một chuyện, Bi Lâm Thần Vực thật sự có tồn tại.

Uông Thưởng tiếp tục nói, “Mọi người chắc là đoán được, không sai, Bi Lâm Thần Vực quả thật có tồn tại. Thần Vân Tiên Trì ta vốn định chờ sau khi Nghê Quang Thần Bàn trở lại tông môn rồi, sẽ bẩm báo với đạo quân thần đình, sau đó tiến đến Bi Lâm Thần Vực.”

“Uông tông chủ, là tìm kiếm đường đi đến Bi Lâm Thần Vực như thế nào, chứ không phải là tiến về Bi Lâm Thần Vực.” Một đình trụ THế Giới Thần không nhịn được nhắc nhở Uông Thưởng một tiếng.

Uông Thưởng nghiêm giọng nói, “Ta không có nói mò, thật sự là tiến về Bi Lâm Thần Vực. Bí mật lớn của Nghê Quang Thần Bàn chính là nó có phương vị chính xác để tiến về Bi Lâm Thần Vực. Hơn nữa phương vị này còn vô cùng an toàn, tuyệt đối sẽ không vì đi lạc vào các trận địa mà mất mạng.”

Khi vừa nói ra lời này, đại điện vốn còn đang yên ắng cuối cùng cũng không còn bình tĩnh được nữa, ai ai cũng kích động vô cùng.

Thật sự có phương vị chính xác của Bi Lâm Thần Vực, vậy thì có nghĩa là bọn họ đều có thể tiến đến Bi Lâm Thần Vực.

Về chuyện tại sao bây giờ Uông Thưởng mới nói ra cái bí mật này, trong lòng mọi người đều biết rõ. Trước đó có sự hiện diện của đạo quân, Thần Vân Tiên Trì có mạnh đến đâu cũng là một tông môn không có thần vương. Một khi đạo quân biết đến bí mật của Nghê Quang Thần Bàn, chỉ sợ Thần Vân Tiên Trì không thể nào gánh nổi. Nhưng mà chuyện đó thì sao chứ? Chỉ cần bọn hắn có thể đến Bi Lâm Thần Vực là được rồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố lại nặng nề hơn, nếu như chỉ có Thần Vân Tiên Trì và Đại Uyên Thần Môn tìm kiếm Ngu Xúc và Liễu Ly, thần giới lớn như vậy, Ngu Xúc và Liễu Ly vẫn có thể trốn tránh được.

Chỉ khi nào chín đại thần đình đều tham gia vào, Ngu Xúc và Liễu Ly mới thực sự không còn chỗ nào để đi.

Đám người Uông Thưởng đang vô cùng kích động cũng dần bình tĩnh lại một chút rồi nói, “Thần Vân Tiên Trì ta có thể cung cấp manh mối và dấu vết của Nghê Quang Thần Bàn, mọi người cùng nhau tìm kiếm. nhưng mà Nghê Quang Thần Bàn là bảo vật trấn tông của Thần Vân Tiên Trì ta, nhất định phải để lại Thần Vân Tiên Trì ta. Còn tuyến đường an toàn chính xác đi đến Bi Lâm Thần Vực, tất cả mọi người đều có thể khắc họa ra một bản.”

“Đây là chuyện đương nhiên.” Lập tức có thế giới thần phụ họa lời Uông Thưởng nói, Nghê Quang Thần Bàn là đồ của Thần Vân Tiên Trì, đây là chuyện xác thực, cũng không lấy đi được. Đối với những người đang ngồi đây mà nói, chỉ cần có thể đến Bi Lâm Thần Vực, vậy thì đã kiếm được món lời lớn rồi.

“Cho nên Thần Vân Tiên Trì ta muốn trước tiểu nhân sau quân tử, mọi người nhất định phải ký tế lời thề máu, sau đó ta sẽ lập tức nói cách tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn như thế nào cho mọi người.” Uông Thưởng nói.

“Cái này có vẻ không hay lắm nhỉ?” Có một vài đình trụ nhíu mày.

Uông Thưởng lập tức nói, “Ta cũng sẽ ký tế vào lời thề máu này, đảm bảo mỗi một câu ta nói ra đều là sự thật.”

“Được, chúng ta đồng ý.” KHổng Đinh của Diên Tinh Thần Đình không chút do dự nói,

Giọng nói mỉa mai của Lam Tiểu Bố cắt ngang lời KHổng Đinh nói, “Ngươi chỉ có thể đại diện cho chính ngươi mà thôi, từ lúc nào ngươi có thể đại diện cho người khác vậy? Lam Tiểu Bố ta không đồng ý, cáo từ.”

“Nghe xong bí mật là muốn đi ngay sao?” Không đợi Uông Thưởng nói chuyện, Tả Kha Hành của Bách U Thần Đình đã đứng dậy, sát khí bao phủ cả người Lam Tiểu Bố. Nhưng mà hắn không dám ra tay, hắn biết Niệm bên cạnh Lam Tiểu Bố là một cường giả. Nếu như dám ra tay với Lam Tiểu Bố, hắn nhất định sẽ chịu thiệt.

Sở dĩ Tả Kha Hành dám đứng ra, là vì hắn khẳng định chỉ cần mình đứng ra, nhất định sẽ có rất nhiều người phụ họa theo.

Quả nhiên, bao gồm cả mấy tên thế giới thần bên phía La Y cũng dùng ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Đến khi không liên quan đến lợi ích của mình, Lam Tiểu Bố ngươi muốn làm thế nào cũng được, một khi dính đến lợi ích của mình, Lam Tiểu Bố ngươi không thể muốn làm gì thì làm được.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Cái này mà cũng gọi là bí mật à? Nghê Quang Thần Bàn thì ta quả thật chưa từng nghe nói qua, nhưng mà ta tin rằng loại bảo vật này nhất định có để lại dấu vết. Chỉ cần ta tìm được những vấn đề liên quan đến Nghê Quang Thần Bàn, ta cũng có thể dựa vào những thông tin này mà tìm kiếm được nơi Nghê Quang Thần Bàn rơi xuống. Chờ sau khi ta tìm được Nghê Quang Thần Bàn rồi, ta đương nhiên sẽ lấy được tuyến đường tiến đến Bi Lâm Thần Vực bên trong Nghê Quang Thần Bàn, ngươi nói xem Nghê Quang Thần Bàn của ta dựa vào đâu mà phải đưa cho Thần Vân Tiên Trì ngươi?”

Đám người nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng thầm nghĩ, đúng vậy nhỉ. Nếu Nghê Quang Thần Bàn là loại bảo vật như vậy, thế thì nhất định có liên quan đến Nghê Quang Thần Bàn trong truyền thuyết, cẩn thận một chút, chắc hẳn có thể tìm được.

Một khi tìm được Nghê Quang Thần Bàn, thế thì dựa vào đâu mà phải trả lại cho Uông Thưởng? Nghê Quang Thần Bàn chỉ là bị Thần Vân Tiên Trì ngươi xem như là bảo vật trấn tông mà thôi, cũng không phải thật sự là do Thần Vân Tiên Trì ngươi làm ra.

"Mọi người đừng nghe hắn nói bậy, bí mật trên Nghê Quang Thần Bàn chỉ có Thần Vân Tiên Trì ta biết." Uông Thưởng vội vàng nói,

Lam Tiểu Bố châm chọc nói, "Nghe lời này của ngươi, ta còn tưởng rằng Nghê Quang Thần Bàn là do Thần Vân Tiên Trì ngươi luyện chế đấy? Chỉ tiếc là lúc nãy ngươi đã nói hớ ra rồi, ngươi đã nói Nghê Quang Thần Bàn đến từ Bi Lâm Thần Vực. Nếu Bi Lâm Thần Vực có Nghê Quang Thần Bàn, vậy ai biết được có còn những thứ khác không chứ?"

Chương 1166 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường.

Không có ai tiếp lời Lam Tiểu Bố nói, ý của Lam Tiểu Bố, trong lòng những người này đều biết rõ. Nếu Lam Tiểu Bố tranh thủ lợi ích vì mọi người ở nơi này, vậy thì cứ để Lam Tiểu Bố xung phong đi.

TRong lòng Uông Thưởng giận dữ, thầm mắng Lam Tiểu Bố là thằng ngu. Người khác đã lấy ngươi ra làm thương, chỉ có một mình ngươi không nhìn ra, còn ở đó mà kêu gào. Ngươi cho rằng lời ngươi nói người khác không biết sao? Ở đây có người nào mà không biết?

Cho dù trong lòng rất tức giận, Uông Thưởng vẫn nói, "Các vị, Nghê Quang Thần Bàn quả thật là bảo vật trấn tông của Thần Vân Tiên Trì ta, món đồ này ta không thể nào hứa hẹn cho mọi người. Nếu không thì mọi người khoan lập huyết thệ trước, ta dạy cách tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn cho mọi người trước, chờ tìm được rồi, chúng ta lại bàn bạc tiếp được không?"

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng căng thẳng, điều hắn lo lắng nhất không phải là Nghê Quang Thần Bàn, mà là hắn lo mọi người cùng nhau tìm kiếm Ngu Xúc và Liễu Ly. Đồ hèn nhát Uông Thưởng này, thế mà lại không để mọi người lập huyết thệ đã nói ra làm thế nào để tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn, điều này đã khiến hắn vô cùng bị động.

“Ha ha, Uông tông chủ, đề nghị này không tệ. Xem ra ngươi có thể biết được ai là người đầu tiên tìm ra được Nghê Quang Thần Bàn, sau đó âm thầm ra tay nhỉ. Nhưng mà ta không sợ, ta cứ muốn lấy Nghê Quang Thần Bàn.” Lam Tiểu Bố cười ha ha rồi nói.

Nếu như là ở nơi khác, Lam Tiểu Bố đã sớm bắt tay cùng Niệm xử lý Uông Thưởng trước rồi tính tiếp.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, vài đình trụ thế giới thần đều nhìn Lam Tiểu Bố với ánh mắt khác, biểu hiện của Lam Tiểu Bố có chút không bình thường. Lời Lam Tiểu Bố nói rõ ràng là thật, đó chính là Uông Thưởng có thể biết ai là người tìm được Nghê Quang Thần Bàn trước

Nhưng mà cái này cần Lam Tiểu Bố ngươi nói ra sao? Trong lòng mọi người đều biết là được rồi. Ngươi nói ra miệng, lập tức không được bình thường rồi.

Vào giờ phút này, một đạo phi kiếm truyền thư đột nhiên bay đến, rơi vào trong tay Đinh Như Dương của Ly Loan Thần Đình.

Đinh Như Dương quét mắt qua nhìn một chút phi kiếm trong tay, sắc mặt bình tĩnh ôm quyền nói, “Các vị, ta có chút việc gấp, đi trước một bước.”

Sau khi nói xong, Đinh Như Dương không chút trì hoãn lập tức xông ra khỏi đại điện, đi thật xa.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, cho dù có việc gấp, thì cũng chờ Uông Thưởng nói xong đã chứ? Uông Thưởng đã không cần ràng buộc nói cho mọi người cách tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn rồi mà. Hơn nữa, chuyện quan trọng hơn nữa mọi người còn chưa thảo luận, đó chính là bây giờ thần giới không có đạo quân, phải làm gì.

Thật giống như mở đầu, sau đó lại có thêm mấy đạo phi kiếm bay đến, lần lượt rơi vào tay từng đình trụ thần đình và thống soái.

Những đình trụ và thống soái này sau khi nhìn lướt qua đều nhanh chóng cất những phi kiếm này đi, sau đó ngầm hiểu mà nhanh chóng rời đi.

Sau đó Khổng Đinh của Diên Tinh Thần Đình cũng nhận được phi kiếm, hắn không kìm nén sự vui mừng của mình, chỉ nói với Quân Vu, “Quân Vu thống soái, chúng ta nhanh đi thôi.”

Quân Vu lại lắc đầu, đứng im không động.

KHổng ĐInh vội vàng truyền âm nói, “Chúng ta nhanh đến Tiêu Tuyền chiến trường thôi, nơi này có liên quan đến việc chúng ta có thể bước vào cảnh giới thần vương hay không. Ngươi có biết không? Ở Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện quần thể Thần Linh mạch, không phải một hai đầu, mà là từng đống.”

Quân Vu ôm quyền nói, “Bây giờ Đạo Quân mất tích, ta ở lại Bách Ly thần thành cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, ta định rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. Khổng huynh, sau này đại đạo mỗi người tự bước đi, chúc ngươi may mắn.”

“Ngươi…” Nghe thấy lời Quân Vu nói, KHổng ĐInh suýt chút nữa tức điên lên.

Lúc này mà rời khỏi Diên Tinh Thần Đình, đây là điên rồi sao? Nếu như đổi thành lúc bình thường, hắn sẽ không nhịn được mà ra tay với Quân Vu. Quân Vu là thế giới thần sơ kỳ, hắn có thể cản được Quân Vu, thậm chí là giết chết,.

Nhưng ở nơi này, hắn thật sự không dám ra tay. Quan hệ của Lam Tiểu Bố và Quân Vu không tầm thường, hắn mà ra tay, nói không chừng Lam Tiểu Bố cũng sẽ ra tay. Không đúng, là nhất định sẽ ra tay.

“Khá lắm.” Khổng Đinh lạnh lùng nhìn thoáng qua Quân Vu, “Ta sẽ nhìn xem, đến khi đạo quân trở về, ngươi sẽ bàn giao với đạo quân như thế nào.”

Nói xong câu đó, KHổng Đinh nhanh chóng rời đi.

Giờ phút này, đông đảo cường giả thế giới thần trong đại điện đều nhanh chóng rời đi, cho dù không nhận được tin tức nào, cũng có thể khẳng định là đã có chuyện lớn xảy ra rồi, lúc này sao có thể ở lại nơi này chứ?

Lam Tiểu Bố đương nhiên là nhanh chóng bắt lấy Tra Dự cùng Niệm rời khỏi Thập Thần Điện, bây giờ hắn còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà chuyện này đối với hắn là chuyện tốt, ít nhất thì không để cho Uông Thưởng nói cách kiếm được Nghê Quang Thần Bàn ra ngoài.

“Tiểu Bố, Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện một lượng lớn quần thể Thần Linh mạch, những người này đều đi cướp đoạt Thần Linh mạch rồi.” Quân Vu vừa rời khỏi Thập Thần điện đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Quần thể Thần Linh mạch? Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, nếu như là quần thể Thần Linh mạch, hắn cũng muốn đi cướp đoạt.

Những thế giới thần này vì sao lại bị kẹt mãi ở cảnh giới thế giới thần không thể nào tiến triển? Nói tới nói lui không phải là vì vấn đề tài nguyên tu luyện hay sao.

Bây giờ có quần thể Thần Linh mạch, vậy thì cũng có nghĩa là những thế giới thần này có cơ hội bước vào thần vương cảnh.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ rồi nói, “Đa tạ Quân Vu tiền bối.”

“Đừng gọi ta là tiền bối, tương lai nhất định ngươi sẽ có thành tựu phi phàm, chúng ta là mối quan hệ ngang hàng mới đúng.” Quân Vu xua tay nói.

Chương 1167 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

“Vâng, Quân đại ca.” Lam Tiểu Bố không hề xoắn xuýt về vấn đề xưng hô, “Không biết bây giờ ngươi có tính toán gì không?”

Lam Tiểu Bố không ngờ rằng Quân Vu sẽ rời khỏi Diên Tinh Thần Đình, nhưng mà đây là chuyện tốt. Cho dù Quân Vu không rời đi, hắn cũng sẽ giật dây khuyên Quân Vu rời đi.

Uân Vu nói, “Ta dự định sẽ đến Tiêu Tuyền chiến trường nhìn xem một chút, có thể lấy được một hai đầu thần linh mạch hay không. Sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ quay về bách Ly thần thành, giải tán Bách Ly quân. Sau đó ta sẽ tìm kiếm một nơi nào đó tấn cấp Thần Vương, không đến Thần Vương ta sẽ không ra ngoài.” Quân Vu lắc đầu, “Ta không thể đến Đại Hoang Thần đạo thành, ta mà đi là sẽ hại ngươi. Ta hiểu con người Đơn Đinh, có thù tất báo, tuyệt đối không thả ta đi dễ dàng như vậy. Còn nữa, bản thân ngươi cũng cần phải cẩn thận một chút, ta rất xem trọng ngươi, tương lai thành tựu của ngươi nhất định sẽ cao hơn ta. Không cần phải nhét mạng nhỏ của mình vào Đại Hoang Thần đạo thành như vậy, ta đề nghị tốt nhất ngươi cũng nên rời khỏi Đại Hoang Thần đạo thành đi.

Lời hôm nay ngươi nói có vẻ hơi vội vàng một chút, ở đây đều là Thế Giới Thần. Ngươi nói có vẻ như ngươi không hy vọng mọi người cùng nhau tìm kiếm Nghê Quang Thần Bàn, chuyện này nhất định có vấn đề. Bây giờ những đình trụ kia đều chạy đi cướp đoạt Thần Linh mạch. Nhưng chờ Thần Linh mạc bị cướp đoạt xong, sẽ có rất nhiều người tìm ngươi tính sổ."

TRong lòng Lam Tiểu Bố hốt hoảng, hắn biết mình vì quá lo lắng cho sự nguy hiểm của Ngu Xúc và Liễu Ly, cho nên nói chuyện có chút vội vàng.

Nhưng mà hắn nhanh chóng vứt vấn đề này ra sau đầu, ôm quyền nói, "Quân đại ca, chuyện của ta không cần lo lắng. Sở dĩ ta đề nghị ngươi đến Đại Hoang Thần đạo thành với ta, là bởi vì ta biết Đơn ĐInh đã vẫn rồi."

"Đơn ĐInh vẫn rồi?" Quân Vu kinh hãi, không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố, "Làm sao ngươi biết?"

"Quân đại ca, ngươi lên phi thuyền của ta trước đã, trên đường chúng ta trò chuyện tiếp." Lam Tiểu Bố không giải thích mà kéo theo Tra Dự đi ra ngoài.

Quân Vu gật đầu, không có tiếp tục hỏi thăm, trong lòng hắn đang nghĩ vì sao Đơn ĐInh lại chết rồi? Đạo Quân, mỗi một người đều không hề đơn giản. Hơn nữa chuyện Đơn ĐInh chết, sao Lam Tiểu Bố lại biết?

Ra khỏi Chúng Thần Chi Địa, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra.

"Pháp bảo tốt." Quân Vu nhìn Luân Hồi Oa, đã biết pháp bảo này tuyệt đối không đơn giản. Lúc này hắn đột nhiên hiểu ra vì sao trước đó Lam Tiểu Bố lại nói mình có độn phù đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố vốn dĩ không có độn phù đỉnh cấp, mà là có cái Luân Hồi Oa này.

Sau khi lên Luân Hồi Oa rồi, Lam Tiểu Bố mới khẽ khom người với Quân Vu, “Thật có lỗi với Quân đại ca, trước đó ta đã lừa ngươi, ta không có độn phù đỉnh cấp, trước đó đều là dựa vào Luân Hồi Oa.”

Quân Vu gật đầu, “Đây là chuyện đương nhiên, đổi thành ta, ta cũng sẽ cẩn thận, cái mạng nhỏ của ngươi sợ đã sớm không còn rồi.”

Lam Tiểu Bố nói ra, “Quân đại ca, ta ở trong rừng bia có nhìn thấy thi thể của Đơn ĐInh. Ở trong rừng bia còn có vết tích đại chiến của các đạo quân, ta nhìn thấy có hai thi thể, một cái là Đơn ĐInh, còn một cái nữa là ai thì ta không biết.”

“Ngươi tiến vào rừng bia rồi?” Quân Vu kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, không chỉ như vậy, chúng ta còn tìm được tuyến đường chính xác đi trong rừng bia. Thậm chí có thể xuyên qua rừng bia.”

“Ngươi thật sự có thể xuyên qua rừng bia?” Giọng nói của Quân Vu có chút run rẩy, ngay cả Niệm đứng bên cạnh cũng chấn động nhìn Lam Tiểu Bố.

“Đúng, chuyện này nói ra rất dài dòng, chờ lúc sau ta sẽ nói rõ chi tiết ra. Trước mắt, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.” Lam Tiểu Bố nói,

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Tốt, Tiểu Bố, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Ta đồng ý, sẽ đến Đại Hoang Thần đạo thành ngươi định cư. Nếu Diễn Đế vẫn, vậy thì ta sẽ dẫn theo Bách Ly quân cùng đi. Ngươi nói chuyện quan trọng hơn cần làm chinh là đến Tiêu Tuyền chiến trường đúng không? Ta cũng cảm thấy như vậy, chúng ta nhất định phải lấy được thần linh mạch, có như vậy thì tương lai mới có tư cách nói chuyện.”

Bách Ly quân là do một tay Quân Vu thành lập nên, sở dĩ trước đó hắn muốn giải tán Bách Ly quân, đó là do Đơn ĐInh. Nhưng mà Đơn ĐInh đã vẫn, vậy hắn dẫn theo bách Ly quân rời đi cũng chẳng có ai nói gì. KHổng Đinh? Ha ha, trong mắt Quân Vu hắn, Khổng Đinh chẳng là gì cả.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “KHông phải, bây giờ chúng ta phải đi giết Uông Thưởng.”

“Giết Uông Thưởng?” Quân Vu sửng sốt nhìn Lam Tiểu Bố, “Hắn là tông chủ của Thần Vân Tiên Trì, nghe nói có quan hệ không tầm thường với Mân Đế.”

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Mân Đế sống hay chết còn không biết, hơn nữa, cho dù chúng ta giết Uông Thưởng, vậy thì ai biết chuyện này chứ?”

“Vì sao nhất định phải giết Uông Thưởng?” Quân Vu hỏi.

Trên thực tế đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ giết Uông Thưởng cũng không phải là ý kiến gì hay. Đại Hoang Thần đạo thành không thể chạy thoát, một khi giết Uông Thưởng bị người khác phát hiện, hậu hoạn vô cùng.

Lam Tiểu Bố nói, “Nghê Quang Thần Bàn là do hai vị bằng hữu của ta lấy đi, bây giờ Thần Vân Tiên Trì đang truy sát hai vị bằng hữu của ta, ta không giết hắn sao có thể cam tâm. Trước đó ta đã nhờ Niệm huynh khắc ấn ký thần niệm trên người Uông Thưởng rồi, không mất bao lâu, chúng ta sẽ có thể chặn người này lại.”

“Niệm?” Quân Vu nghe được cái tên này đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Niệm, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ngươi chính là tông chủ Niệm của Hoang Cổ Thần khí môn?”

Chương 1168 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường.

Niệm cười cười ôm quyền nói, “Hoang Cổ Thần Khí môn đã sớm trở thành quá khứ, nghĩ lại mà kinh.”

Quân Vu nổi lòng tôn kính, nhanh chóng thi lễ nói, “Quân Vu kính chào Niệm huynh, không ngờ đến Quân Vu ta còn có thể nhìn thấy phong thái của Khí Vương đứng đầu thần giới.”

Năm đó Niệm chính là thần khí sư có thanh danh tốt đẹp nhất ở thần giới, mỗi một món thần khí mà hắn luyện chế ra, đều là pháp bảo vô cùng cần thiết đối với mọi người.

Đây là vì trước đó ở Thập Thần Điện không có ai nhận ra lai lịch của Niệm, nếu như nhận ra, Niệm chỉ cần nói một câu là có thể lôi kéo một lượng lớn người. Cái này ngoài lý do Niệm nổi tiếng ra, càng quan trọng hơn là nếu như Niệm có thể luyện chế cho mình một món thần khí, vậy thì năng lực chiến đấu sẽ có thể tăng thêm một cấp độ cao.

Niệm so với Quân Vu còn sống lâu hơn cả một thời đại, nếu như không phải Lam Tiểu Bố xưng hô với Niệm là huynh, vậy thì Quân Vu có thể gọi Niệm là tiền bối rồi.

Niệm nhanh chóng khiêm nhường một chút, hắn thật sự không thèm để ý đến những cái hư danh kia.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Chờ sau khi quay trở lại Đại Hoang Thần đạo thành rồi, xin nhờ Niệm huynh luyện chế cho Quân đại ca một món pháp bảo tốt.”

Quân Vu nghe thấy lời của Lam Tiểu Bố, hai mắt sáng lên, hắn là một thế giới thần, đồ tốt trên người đương nhiên là không ít. Nếu như Niệm thật sự có thể luyện chế cho mình một món pháp bảo, vậy hắn cũng không cần tiếp tục sợ Khổng Đinh nữa, Thế Giới Thần trung kỳ đỉnh phong thì sao chứ?

“Đương nhiên là không có vấn đề gì.” Niệm không chút do dự đồng ý Lam Tiểu Bố.

Khi Quân Vu đang định cảm tạ, Niệm đột nhiên nói, “Nhanh chặn hắn lại, hắn đang ở ngay phía trước.”

Lam Tiểu Bố kéo Tra Dự đang ở trong một góc lên, “Thả lỏng tinh thần, ta ném ngươi vào trong tiểu thế giới.”

“Vâng, vâng.” Tra Dự không chút do dự lập tức mở rộng tâm thần của mình, trong lòng vô cùng đắng chát. Bản thân mình già đời hơn Lam Tiểu Bố đến mức nào? Nhưng sau khi hắn đến thần giới đã lăn lộn như thế nào? Người ta thì lăn lộn như thế nào, cái này thật sự không thể nào so sánh được.

…

Giờ phút này Uông Thưởng đã biết có chuyện gì xảy ra, Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện quần thể thần linh mạch. Khó trách đám đình trụ thần đình kia đều giống như điên mà bỏ đi, đổi thành hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Cái thần linh mạch này cho dù như thế nào thì hắn cũng sẽ không từ bỏ, chỉ là mặc dù hắn là thế giới thần, nhưng so với những đình trụ kia, thực lực của hắn vẫn còn hơi thấp một chút. Ngay khi hắn đang suy nghĩ nên tìm ai đến hỗ trợ một tay, một chiếc pháp bảo phi hành đột ngột lao đến.

“Người này điên rồi à?” Uông Thưởng nhìn pháp bảo phi hành đang lao về phía mình là một cái nồi, trong lòng kinh hãi.

Cái thần khí phi hành thượng phẩm này của hắn lấy được cũng không dễ dàng gì, cho dù bị đụng hỏng cũng là pháp bảo của đối phương, nhưng bị đụng hư một chút xíu thôi hắn cũng rất đau lòng.

Oanh! Lực va đập cuồng bạo ập đến, Uông Thưởng lập tức cảm thấy không ổn. Loại lực lượng này, tuyệt đối là có bổ sung thêm thần nguyên cố ý đập vào.

Răng rắc! Dưới chân Uông Thưởng chấn động, hắn nhanh chóng xông ra khỏi pháp bảo phi hành. Sau đó hắn nhìn thấy thần khí phi hành thượng phẩm của mình bị đập chia năm xẻ bảy.

Đáng chết!

Lửa giận trong lòng Uông Thưởng bùng lên, nhưng mà trong nháy mắt, đám lửa giận đó lại tắt ngúm. Đây là thần khí phi hành thượng phẩm đó, có thể đụng nát thần khí phi hành thượng phẩm của hắn thì làm sao có thể đơn giản? Sau đó hắn lập tức nhìn thấy ba người, Lam Tiểu Bố và cao thủ đáng sợ bên người Lam Tiểu Bố. Trừ cái đó ra, còn có Quân Vu.

Trong lòng Uông Thưởng nặng nề, cho dù có là ngớ ngẩn cũng biết Lam Tiểu Bố đến đây là vì hắn.

“Lam thành chủ, ngươi có ý gì?” Uông Thưởng cố gắng thả lỏng giọng điệu của mình.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi muốn bó tay chịu trói? Hay là để chúng ta tự ra tay?”

Uông Thưởng lập tức nói, “Nếu không nói rõ là ý gì, vậy thì ta cáo từ.”

Khi nói chuyện, Uông Thưởng quay người định đi, nhưng trên thực tế khi hắn xoay người, đã lập tức lấy pháp bảo dốc toàn lực đánh ra.

Hắn khẳng định bản thân mình không thể đi nổi, muốn đi cũng phải mở ra một con đường máu mới được.

Oanh! Thần nguyên nổ tung, một khắc sau, một cảm giác không gian trói buộc đáng sợ truyền đến, sắc mặt Uông Thưởng tái nhợt. Hắn biết thế giới thần bên cạnh Lam Tiểu Bố rất mạnh, nhưng lại không ngờ mạnh đến mức này.

Giờ phút này Uông Thưởng không lo được chuyện gì khác, hắn điên cuồng thiêu đốt tuổi thọ và tinh huyết, trước khi không gian kia kịp khóa chặt hắn, Uông Thưởng cuối cùng cũng cảm thấy thân thể nhẹ đi.

Phải chạy nhanh thôi, Uông Thưởng biến thành một tia sáng xám muốn xông vào sâu trong hư không. Nhưng mà sau đó một đạo hơi thở tử vong nghiền ép đến, ánh mắt Uông Thưởng lóe lên tia tuyệt vọng, hắn biết đây là Quân Vu ra tay.

Người kia bên cạnh Lam Tiểu Bố, hắn đã đánh không lại, cộng thêm Quân Vu, hắn chỉ có thể chết càng nhanh hơn.

Uông Thưởng thở dài một tiếng, không tiếp tục phản kháng.

Phốc! Trường thương của Quân Vu cố ý lệch đi một chút, xuyên qua bả vai Uông Thưởng, máu tươi tóe ra.

“Lam thành chủ, ta tình nguyện nói cho ngươi bí mật của Nghê Quang Thần Bàn, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi nhất định phải thả ta ra. Hơn nữa, ta đảm bảo sẽ không nói cho người khác biết.” Uông Thưởng nhìn Lam Tiểu Bố, vô cùng thức thời mà nói, “Không sao cả, ngươi không cần nói cho ta, ta có thể sưu hồn.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, sau đó vươn tay ra định đâm đến mi tâm Uông Thưởng.

Chương 1169 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường. (2)

“Khoan đã, ta cho ngươi biết. Bí mật của Nghê Quang Thần Bàn là mỗi khi Tam Dương ở thần giới nằm trên một đường thẳng, phải ở nơi có nước mới có thể cảm nhận được. Bởi vì giờ phút này Nghê Quang Thần Bàn sẽ bộc phát ra nghê quang, bất cứ thứ gì cũng không thể ngăn cản được nghê quang này. Chỉ là thời gian và phạm vi bộc phát nghê quang này có giới hạn, nhất định phải cách Nghê Quang Thần Bàn một khoảng cách nhất định mới có thể nhìn thấy. Thần Vân Tiên Trì ta quá ít người, mà thần giới thì quá rộng lớn, chúng ta không thể nào để tâm hết tất cả thủy vực, lúc này mới định nhờ mọi người giúp đỡ…” Uông Thưởng hầu như không kịp thở nhanh chóng nói bí mật của Nghê Quang Thần Bàn ra.

“Đã thế thì ngươi đi chết đi.” Tay Lam Tiểu Bố vẫn đập xuống, sát ý không hề che giấu một chút nào.

“Vì sao?” Uông Thưởng không cam lòng thét to.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Vì sao à? Ngươi đuổi giết bằng hữu của ta, ngươi nói xem là vì sao?”

Bành! Lam Tiểu Bố dùng một quyền đập vào mi tâm Uông Thưởng, thức hải Uông Thưởng lập tức sụp đổ, một khắc sâu, bóng tối vô cùng vô tận ập đến.

Cuối cùng Uông Thưởng muốn nói là ta hiểu rồi, thật sự là hắn đã hiểu ra. Khó trách khi ở Thập Thần Điện Lam Tiểu Bố lại biểu hiện kỳ lạ như vậy, hóa ra Lam Tiểu Bố cùng một bọn với người lấy đi Nghê Quang Thần Bàn. Đáng tiếc khi hắn biết thì đã muộn rồi.

“Người này là tông chủ của Thần Vân Tiên Trì, ngươi giết hắn, vậy cần phải làm cho sạch sẽ một chút, nếu không thì hậu hoạn vô tận,” Thấy Lam Tiểu Bố xử lý Uông Thưởng, Quân Vu tiến lên nói.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như có thể, ta thật sự muốn đuổi giết đến Thần Vân Tiên Trì ngay bây giờ, diệt sạch Thần Vân Tiên Trì.”

Quân Vu vội vàng nói, “Tuyệt đối đừng nên nghĩ như vậy, trừ khi thực lực của ngươi có thể nghiền ép toàn bộ thần giới, nếu không thì một khi ngươi làm như vậy, thần giới sẽ không còn nơi cho ngươi ở lại nữa đâu.”

Lam Tiểu Bố biết Quân Vu nói chính là sự thật, hắn cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Cho dù Niệm Và Quân Vu đồng ý với yêu cầu của hắn, đồng thời đi giúp hắn một tay, hắn cũng không thể làm như vậy được.

Có một vài quy tắc ngầm phải tuân thủ, hắn không phải chỉ có một mình,.

“Bây giờ đi đâu?” Niệm hỏi,

Lam Tiểu Bố bình tĩnh trở lại, hắn lập tức nói, “Chúng ta đến Tiêu Tuyền chiến trường, nếu như chúng ta có thể lấy được một ít thần linh mạch, Niệm huynh và Quân đại ca nhất định có thể bước vào Thần vương cảnh. Đến lúc đó Đại Hoang Thần đạo thành ta mới có thể thực sự yên ổn ở thần giới.”

Quân Vu cười khổ nói, “Thần Vương cảnh? Trước mắt ở Thần giới này, có thể giữ vững cảnh giới không bị tụt lùi đã là may lắm rồi. Chín đại đạo quân thần đình ở thần giới, ta đoán trong đó có người đã rơi xuống khỏi thần vương rồi. Thậm chí ta còn hoài nghi Đơn Đinh không còn là thần vương, nếu không thì…”

Sau đó Quân Vu không nói tiếp, Lam Tiểu Bố hiểu ý của Quân Vu. Nếu như Đơn Đinh là thần vương, vậy sẽ không bị vẫn lạc trong rừng bia.

Nhìn thoáng qua Uông Thưởng đã bị mình giết, Lam Tiểu Bố nói, "Đáng tiếc, đồ của gia hỏa này không lấy được chút gì."

Thế Giới Thần sở dĩ được xưng là thế giới, là bởi vì bọn họ có thể tạo dựng ra một thế giới thuộc về bản thân. Mỗi một Thế Giới Thần tạo dựng ra thế giới, đều nằm trong một không gian đặc biệt, người bình thường hoàn toàn không thể nào chạm đến. Cho nên ngươi có thể giết chết Thế GIới Thầm, muốn lấy được đồ của Thế Giới Thần thì lại cực khó.

Đây cũng là lý do vì sao đến cảnh giới Thế Giới Thần rồi, giết người cướp của lại càng ngày càng ít hơn.

"May mắn là Tiểu Bố ngươi có Luân Hồi Oa, nếu không thì từ chỗ chúng ta đến Tiêu Tuyền chiến trường, ít nhất phải một hai tháng." Quân Vu thở dài.

"Bên ngoài Tiêu Tuyền chiến trường không có truyền tống trận sao?" Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi,

Quân Vu lắc đầu, "Truyền tống trận thì có, nhưng mà truyền tống trận không phải được xây dựng ở Tiêu Tuyền chiến trường, mà là xây dựng ở nơi cách Tiêu Tuyền chiến trường rất xa, Tiêu Tuyền Thần thành. Hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng không thể dùng cái truyền tống trận này. Ngươi nghĩ lại xem, Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện quần thể thần linh mạch, truyền tống trận của các đại thần vực sẽ cho ngươi dùng sao?"

Lam Tiểu Bố hỏi, "Từ Tiêu Tuyền thần thành đến Tiêu Tuyền chiến trường, thần khí thượng phẩm cần bao lâu?”

Quân Vu suy nghĩ một chút rồi nói, “Cần bốn đến năm ngày, nếu nhanh thì chỉ cần hai ba ngày.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đã như vậy, chúng ta xem như có muộn một chút cũng sẽ không bị muộn quá lâu.”

Khi đang nói chuyện, Luân Hồi Oa đã kích phát đến cực hạn.

“Chúng ta có thể hỗ trợ Luân Hồi Oa, ngươi mở rộng quyền khống chế Luân Hồi Oa ra, ta và Quân Vu một trái một phải rót thần nguyên vào điều khiển.” Niệm lập tức nói.

Quân Vu thầm nghĩ vậy làm sao được, Luân Hồi Oa quý đến mức nào? Loại bảo vật này một khi mở rộng quyền khống chế ra, còn để thần nguyên của người khác rót vào, chẳng phải cường giả có thể cướp đi bất cứ lúc nào hay sao?

Khiến Quân Vu không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Cách hay, ta đã mở rộng quyền khống chế Luân Hồi Oa, Quân đại ca, ngươi và Niệm huynh góp chút sức lực đi.”

Quân Vu sửng sốt, lập tức thở dài, thật đúng là quân tử lòng thản nhiên*. Rất rõ ràng, Niệm và Lam Tiểu Bố đều là quân tử, ngược lại là hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Luân Hồi Oa có thêm Quân Vu và Niệm giúp đỡ, tốc độ thậm chí có thể sánh ngang với thuấn di. Ngắn ngủi hai ngày, Luân Hồi Oa đã xuất hiện ở bên ngoài Tiêu Tuyền chiến trường.

*(Từ câu nói của KHổng tử: “QUN TỬ THẢN ĐÃNG ĐÃNG, TIỂU NHN TRƯỜNG THÍCH THÍCH”. Khổng Tử cho rằng: “Lòng người quân tử thản nhiên thư thái, còn kẻ tiểu nhân thường lo lắng không

yên”. Người quân tử hành động theo lý lẽ, cho nên lòng luôn bình thản; kẻ tiểu nhân hay lo được lo mất, suy tính thiệt hơn nên thường hay lo lắng bất an.)

Chương 1170 - Một cái phong ấn.

Tiêu Tuyền chiến trường, Lam Tiểu Bố không biết đã nghe nói đến nó biết bao nhiêu lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố thấy tận mắt.

Lam Tiểu Bố đã từng đi qua rất nhiều chiến trường Hoang Cổ, nhưng nơi như trước mắt này, hắn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy. Ở nơi này hầu như không có một nơi nào hoàn chỉnh, khắp nơi đều có vết tích đấu pháp và pháp bảo.

Tàn cốt tu sĩ vương vãi khắp nơi, pháp bảo bị tàn phá hết đống này đến đống khác.

Mở rộng thần niệm ra, quân tu sĩ của các đại thần đình đều chia tách rõ ràng. Tất cả mọi người đều có hộ trận của riêng mình, tựa như có thể chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Vậy mà đến mức này…” Niệm nhìn tràng cảnh trước mặt, tự lẩm bẩm.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Ta cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Thần giới lại xuống dốc như vậy. Ta nghĩ bây giờ chắc hẳn cũng còn tốt, cứ tiếp tục như thế này, Thần giới sẽ lâm vào tình trạng sụp đổ. Từ đó về sau, không còn thần giới nữa.”

Niệm và Quân Vu đều không nói chuyện, tất cả bọn họ đều hiểu ý của Lam Tiểu Bố.

Thần giới không phải là không có tài nguyên, chỉ là tất cả tài nguyên đều lấy ra làm đại chiến. Tiêu hao vào đại chiến ở nơi này, không chỉ tiêu hai thần tinh, vật liệu, thần linh thảo, càng nhiều hơn chính là tiêu hao nguyên khí.

Nhiều tu sĩ thần giới vẫn lạc ở nơi này như thế, thần giới đã mất đi hy vọng phát triển.

Ở nơi xa dần hiện ra đao mang đấu pháp thần thông, theo đó là tiếng thần nguyên nổ tung kịch liệt truyền đến.

“Đến đó xem một chút đi.” Lam Tiểu Bố vốn định cướp đi mấy đầu thần linh mạch, nhưng sau khi hắn nhìn thấy tình hình ở Tiêu Tuyền chiến trường, tâm tình trở nên nặng nề hơn.

Thần giới mà bại vong đối với hắn cũng chẳng có gì tốt, thần giới không có, vậy thì chỉ có thể trở lại tiên giới, quy tắc thiên địa ở tiên giới có hạn chế, tu vi của hắn cũng sẽ bị đình trệ.

Lam Tiểu Bố và Niệm, Quân Vu còn chưa kịp đến gần, một cấm chế to lớn đã bị phá tan.

Xuất hiện trước mặt ba người là một cái hố to có chu vi khoảng chừng trăm dặm, sâu cũng gần vạn mét, trong hố to đã sớm chất đống vô số thi thể tu sĩ.

Giờ phút này mười mấy cường giả đang lao vào chiến đấu, bọn người Lam Tiểu Bố nhìn thấy có một đầu thần linh mạch to nằm ở biên giới cái hố to. Đầu thần linh mạch này dài khoảng trăm trượng, khảm tại viền cái hố kia, tản mát ra thần linh khí và hơi thở đạo vận nồng đậm, rõ ràng là một đầu thần linh mạch hạ phẩm không tệ.

“Phốc!” Một lưỡi búa chém một người tu sĩ thành hai nửa, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy La Y vung tay lên, cuốn đầu thần linh mạch đang nằm ở biên giới cái hố kia lấy đi.

Thần Linh mạch bị lấy đi, những tu sĩ trong hố không bị giết đều ăn ý không tiếp tục đấu với nhau nữa mà lao ra khỏi hố to.

“Ha ha, La đình trụ thật cao tay, chúng ta còn đang trên đường tới, vậy mà La đình trụ đã lấy được mấy đầu thần linh mạch rồi.” Một giọng nói a a truyền đến.

Lam Tiểu Bố thấy rõ, người nói chuyện chính là đình trụ Tả Kha Hành của Bách U Thần Đình, hắn có lẽ đã đến chậm một bước. Nhưng mà trừ hắn ra, phần lớn đình trụ của thần đình đều đến.

La Y từ tốn nói, “Ngươi cũng có thể đến sớm một chút, ví dụ như Đinh đình trụ của Ly Loan Thần Đình, nàng còn lấy được nhiều hơn ta.”

Đinh Như Dương vừa rồi không cướp được Thần Linh mạch cũng đã xông ra khỏi cái hố, nàng nghe thấy lời La Y nói, nhưng hoàn toàn không thèm để tâm. Đối với nàng mà nói, cướp được càng nhiều Thần Linh mạch, sau đó trở về bế quan bước vào thần vương cảnh mới là vương đạo.

Chờ đến khi nàng tấn cấp lên thần vương rồi, cho dù đạo quân của Ly Loan Thần Đình không có ở đây, ai dám động thổ trên đầu Ly Loan Thần Đình chứ?

Đá vụn xung quanh hố to không ngừng bị bới ra, hố to này càng lúc càng lớn. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, khi ven hố to không ngừng bị đào ra, hố to này đáng lẽ phải càng ngày càng cạn mới đúng. Thế nhưng trên thực tế, cái hố to này chẳng những không hề cạn, mà lại càng ngày càng sâu.

Rất rõ ràng, cái hố to này cũng đang dần dần lõm xuống.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói ra, “Niệm huynh, cái hố to này là một cái phong ấn đúng không?”

Niệm thở dài, “Đúng vậy, thật ra phần lớn người ở đây đều đã nhìn ra đây là một cái phong ấn, nhưng mà vẫn tham lam không đáy.”

Đến Lam Tiểu Bố còn có thể nhìn ra được cái phong ấn này, ở đây có nhiều cường giả thế giới thần như vậy, không có lý do gì lại không nhìn ra. Tất cả mọi người đều không nói đến chuyện này, rõ ràng chỉ muốn cướp đoạt lấy thần linh mạch mà thôi.

Trái tim Lam Tiểu Bố đột nhiên trầm xuống, nếu như là phong ấn, vậy mọi người đang điên cuồng cướp đoạt thần linh mạch ở nơi này như thế, kết quả sẽ như thế nào? Nơi này xuất hiện một cái phong ấn, phong ấn này còn cần nhiều thần linh mạch như vậy, thứ bị phong ấn dưới đó mà đơn giản mới là chuyện lạ.

GIờ phút này, lại một đầu thần linh mạch xuất hiện tại rìa hố to, lần này những cường giả đang ở đây đều đồng loạt lao xuống.

Lam Tiểu Bố nhìn một chút, lần này không có tu sĩ dưới Thế Giới Thần, lao xuống cướp đoạt thần linh mạch đều là cường giả thế giới thần.

Quân Vu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố muốn xuống đó cướp đoạt, hắn liên thủ với Niệm, chắc hẳn sẽ có cơ hội.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, từ sâu trong hố to đột nhiên bộc phát ra một luồng sáng bảy màu vô cùng chói mắt. Một tên tu sĩ Thế giới thần bị tia sáng này chiếu vào, cả người lập tức biến thành một đám sương máu rồi biến mất. Một tên tu sĩ thế giới thần khác, bị tia sáng này xẹt ngang qua, cả người cũng nhanh chóng héo rút.

Chương 1171 - Một cái phong ấn. (2)

Những Thế Giới Thần còn lại đang cướp đoạt thần linh mạch, bây giờ đâu còn để ý đến thần linh mạch nữa, ai ai cũng điên cuồng lao ra ngoài.

Khi tất cả mọi người vừa lao ra, dưới đáy hố to lại phát ra mười mấy đạo ánh sáng nữa. Nhưng mà lần này không phải là ánh sáng chói đầy màu sắc nữa, mà là màu đen. Khi thần niệm chạm đến tia sáng này, trong nháy mắt sẽ bị cắn nuốt cả. Cũng may sau khi những tia sáng này bắn vào hư không thì lập tức biến mất.

Lam Tiểu Bố sửng sốt nhìn hố to, đây là có chuyện gì?

Cùng lúc đó, những Thế Giới Thần vừa chạy trốn kia lại âm thầm thở phào một hơi, nếu như không phải bọn hắn trốn kịp, chỉ sợ đã bị vẫn lạc trong đám tia sáng kia rồi.

Giờ phút này đá vụn ở rìa hố to vẫn tiếp tục lở ra, mà mọi người không chỉ nhìn thấy một đầu thần linh mạch nữa, mà là mấy đầu thần linh mạch chồng chất lên nhau. Thần linh khí nồng đậm phát ra, bao phủ cả vùng không gian này.

Những Thế Giới Thần vừa thoát ra kia lại tiếp tục đỏ mắt, nhiều Thần Linh mạch như vậy, xuống đó nhất định có thể cướp được một hai đầu.

Nhưng không có người nào dám lao xuống, tia sáng vừa rồi kia thật sự quá đáng sợ.

Thế Giới Thần không xuống, một tên Thần Quân thật sự không nhịn được mà vọt xuống.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, đây quả thật là bị tiền tài che mờ con mắt rồi. Ngươi chỉ là một thần quân lại lao xuống dưới, cho dù ngươi có lấy được thần linh mạch thì sao chứ? Thần quân này khẳng định nghĩ rằng, dựa vào độn phù của hắn có thể chạy thoát khỏi truy sát của Thế Giới Thần. Trước mặt nhiều Thế Giới Thần như vậy mà lại chẳng coi vào đâu, nếu như một thần quân như ngươi có thể lấy đi thần linh mạch rồi chạy thoát, vậy mấy thế giới thần này cũng quá yếu rồi.

Vận may của tên thần quân này rõ ràng không tốt, hắn vừa mới cầm được một đầu thần linh mạch, một tia sáng đen đã phóng lên tận trời. Một khắc sau, thân thể tên thần quân kia lập tức biến thành hư không.

Mấy Thế Giới Thần còn đang kích động đều hoảng sợ lui về sau mấy bước, tia sáng đen kia rốt cuộc là thứ gì?

“Tất cả mọi người lập tức rút đi, nếu không thì chết.” Một giọng nói chứa đầy sát khí lạnh lẽo truyền đến, sau đó một luồng uy áp vô cùng đáng sợ lan ra.

Tất cả Thế Giới Thần ở đây đều biến sắc, bọn hắn cảm thấy nếu như bọn họ dám tiếp tục ở lại nơi này thêm một giây nữa, thì chắc chắn chính là con đường chết.

Thần Vương, đây tuyệt đối là một tên Thần Vương. Có Thần Vương đến nơi này, vậy tất cả thần linh mạch ở đây không còn liên quan gì đến thế giới thần nữa.

Lam Tiểu Bố nhìn Niệm và Quân Vu đều sắc mặt tái nhợt, trong lòng hắn có chút khó hiểu. Hắn không hề cảm nhận được áp lực đáng sợ kia, chẳng lẽ luồng uy áp kia không nhằm vào hắn. Chỉ là, sao có thể như thế được?

“Lam thành chủ, ngươi chờ một chút, ta muốn tìm ngươi có chút việc.” KHi Lam Tiểu Bố đi theo Niệm Và Quân Vu nhanh chóng lùi lại, một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố theo bản năng dừng lại.

Niệm kéo Lam Tiểu Bố một cái, “Tiểu Bố, nơi này không phải chỗ nên ở lâu, thần linh mạch hạ phẩm mặc dù tốt, nhưng mạng nhỏ mới là quan trọng.”

Quân Vu cũng nói, “Đúng, chúng ta nhanh đi thôi, nơi này có cường giả thần vương. Muốn nghiền ép chúng ta thì chỉ cần một cái lật tay thôi.”

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Hai vị ca ca cứ ở bên ngoài chờ ta một chút, ta có ít việc, lát nữa sẽ ra ngoài tụ họp với các ngươi. Nếu như ta thật sự gặp bất trắc gì, cũng là mệnh của ta, không cần làm gì vì ta cả.”

KHông phải Lam Tiểu Bố không muốn đi, hắn khẳng định nếu như tên thần vương này muốn giết hắn, vậy cho dù hắn đi đến đâu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa hắn nhất định phải đi, chọc giận đối phương, chỉ sợ ngay cả Niệm Và Quân Vu cũng sẽ gặp tai họa.

Niệm vẫn có chút hiểu biết về Lam Tiểu Bố, hắn nghe Lam Tiểu Bố nói vậy, biết Lam Tiểu Bố nhất định có nguyên nhân gì đó, hắn nói với Quân Vu, “Vậy chúng ta ra ngoài chờ Tiểu Bố nửa ngày.”

Lam Tiểu Bố nói, “Nửa ngày sau nếu như ta không ra ngoài, vậy thì giải tán tất cả huynh đệ ở Đại Hoang Thần Đạo thành đi, nơi đó không phải nơi nên ở lâu.”

Lam Tiểu Bố có chuẩn bị độc âm Hoán Thần Thảo ở đằng sau, một khi hắn đi, những người khác lại không có chuẩn bị gì. So với việc để huynh đệ của mình bị người giết, còn không bằng sớm giải tán.

Niệm gật gật đầu, “Ngươi yên tâm đi, ta biết.”

Chờ Niệm Và Quân Vu đi rồi, lúc này Lam Tiểu Bố mới quay về chỗ cái hố to kia.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định ôm quyền nói chuyện, đứng cách hắn không xa đột nhiên có thêm một nam tử áo xanh, quay lưng về phía hắn.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thi lễ một cái, “Lam Tiểu Bố xin ra mắt tiền bối, không biết tiền bối gọi vãn bối đến đây, có chuyện gì cần sai bảo?”

Nam tử áo xanh quay đầu lại, nhìn Lam Tiểu Bố từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới gật đầu nói, “Ánh mắt của Thúc Vãng Tiêu không tồi, ngươi thật sự không phải là một tu sĩ bình thường.”

Chương 1172 - Yến Đế Tể Tấn Trần.

Lam Tiểu Bố không nói gì, đối phương là Thần Vương, quen biết Thúc Vãng Tiêu cũng là chuyện bình thường.

“Ngươi chưa từng gặp ta?” Nam tử lại hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Vãn bối kiến thức không cao, quả thật chưa từng gặp tiền bối.”

Nam tử áo xanh gật đầu, không nhanh không chậm nói, “Ta tên là Tể Tấn Trần, ngươi đã từng nghe đến cái tên này hay chưa?”

Tể Tấn Trần? Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn đối phương, một lát sau mới nhanh chóng thi lễ, “Hóa ra là Yến Đế của Bất Diễn Thần Đình đang ở trước mặt, vãn bối sợ hãi.”

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hóa ra tin tức lúc trước mình vô tình nghe thấy là thật, Yến Đế Tể Tấn Trần thật sự không có ở lại trong rừng bia kia, mà đã về đến Bất Diễn Thần Đình.”

“Lúc trước khi chín vị Đạo Quân tiến vào rừng bia, chỉ có mình ta là quay trở về, ta trở về chắc hẳn không có người biết…” Tể Tấn Trần nói ra.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới phát hiện, câu nói “Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm” là một chân lý. Tể Tấn Trần quay về Thiên Dương Thần Đạo thành, nhất định đã cẩn thận từng li từng tí. Nhưng không ngờ rằng vẫn bị người ta phát hiện ra, cho dù người nhìn thấy hắn cũng không xác định đó có thật sự là hắn hay không, nhưng dù sao vẫn là bị phát hiện.

Mà vận may của hắn tương đối tốt, khi đang hỏi thăm tin tức về chín đại Đạo Quân, vậy mà trùng hợp tìm được tên tu sĩ nhìn thấy Tể Tấn Trần kia.

Nhưng mà cũng từ chuyện này hắn mới phát hiện ra một vấn đề, đó chính là lúc Tể Tấn Trần trở về, nhất định bản thân đã bị trọng thương, thậm chí có thể bị vẫn lạc bất cứ lúc nào, nếu không thì cũng sẽ không bị một tu sĩ Thiên Thần cảnh nhìn thấy mà chính hắn còn không biết. Trong tình huống này, Tể Tấn Trần còn muốn chạy về Thiên Dương Thần Đạo thành, đã nói rõ ở Thiên Dương Thần Đạo thành có thứ gì đó có thể chữa trị cho Tể Tấn Trần.

“Nếu như ta đoán không sai, ngươi chắc hẳn đã đi qua Ẩn Cung Hồ trong rừng bia kia, hơn nữa ngươi có thể tùy tiện đến Ẩn Cung Hồ trong rừng bia.”

Ẩn Cung Hồ? Đầu óc Lam Tiểu Bố lập tức xoay chuyển, sau đó hiểu ra đối phương đang nói chính là cái hồ thần linh khí trong rừng bia kia. KHông ngờ Tể Tấn Trần còn đặt cho cái hồ này một cái tên, Ẩn

Cung Hồ. Dựa vào việc dưới đáy hồ có che dấu một cái cung điện, cái tên này cũng thật là chính xác.

“Vãn bối thật sự đã từng đến đó.” Lam Tiểu Bố lập tức nói

Tể Tấn Trần mỉm cười, “Ta nói không phải là đã từng đi qua, ngươi đã từng đi qua đó là chuyện đương nhiên, nếu không Dịch Đế cũng không thể nào là người đầu tiên đến Ẩn Cung Hồ. Ta nói chính là sau khi chúng ta đến Ẩn Cung Hồ, ngươi chắc hẳn đã đến chỗ kia.”

Lam Tiểu Bố biết nếu Tể Tấn Trần nói ra chuyện này, nhất định có chút manh mối, vấn đề này hắn chắc hẳn không thể che giấu được, dứt khoát thức thời mà nói, “Đúng vậy, vãn bối chẳng những đến đó, còn nhìn thấy Diễn Đế vẫn lạc ở đó.”

Tể Tấn Trần gật đầu, “Trừ Diễn Đế ra, Hòa Đế của Sùng Ngọc Thần Đình cũng vẫn lạc ở đó. Cho dù có là ta, nếu không phải vận may tương đối tốt, cũng sẽ bị vẫn lạc ở đó.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố trở nên nặng nề, lời này của Tể Tấn Trần là có ý gì? Diễn Đế và Hòa Đế vẫn lạc, khả năng lớn là bị Dịch Đế giết chết. Nếu Tể Tấn Trần cũng suýt chút nữa bị vẫn lạc, vậy đã nói rõ hắn có thù với Dịch Đế, hắn và Dịch Đế có quan hệ không tệ, đây là đang định tìm hắn tính sổ sao?

“Lam thành chủ…”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Vãn bối không dám nhận.”

Thành chủ như hắn là tự bổ nhiệm, nếu như bất kỳ một Đạo Quân nào đó của thần giới không đồng ý, đều có thể dạy dỗ hắn.

Tể Tấn Trần mỉm cười, “Ngươi có thể loại bỏ độc âm Hoán Thần Thảo ở Đại Hoang Thần Giác, vậy thì là người có bản lĩnh lớn, cho nên thành chủ như ngươi là danh xứng với thực.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên hắn nghe người bên ngoài nói độc ở Đại Hoang Thần Giác là độc âm Hoán Thần Thảo. Những người khác chỉ biết ở Đại Hoang Thần Giác có một loại độc đỉnh cấp, nhưng hoàn toàn không biết đó là độc âm Hoán Thần Thảo. Tể Tấn Trần một câu đã nói ra là độc âm Hoán Thần Thảo, có thể thấy được người trước mắt này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn.

Có lợi hại hay không, chỉ cần nhìn vào chuyện chín đại Đạo Quân cùng tiến vào rừng bia, nhưng chỉ có người trước mắt này ra ngoài được là biết.

“Không dám, không dám.” Đầu óc Lam Tiểu Bố xoay chuyển nhanh chóng, trong miệng lại nói không dám.

Tể Tấn Trần không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này, mà chỉ chỉ vào hố sâu cách đó không xa, giờ phút này hố sâu đã càng ngày càng lớn, mà bên cạnh có rất nhiều thần linh mạch đã rơi xuống đáy hố,

“Nơi chúng ta đang đứng chính là phong ấn lớn nhất ở thần giới này, ngươi có biết thứ bị phong ấn trong này là gì không?” Tể Tấn Trần hỏi,

Lam Tiểu Bố nói, “Vãn bối ngu dốt, không biết thứ bị phong ấn là gì.”

Tể Tấn Trần mỉm cười, “Trong này phong ấn hai thứ, một là Yểm ma…”

Nghe thấy hai từ Yểm Ma, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống. Nếu như Tiên giới không có hắn, ít nhất thì hai tiên vực sẽ bị Yểm Ma hủy diệt. KHông ngờ đến Thần giới rồi vẫn có Yểm Ma.

Ở Thần giới này, trình độ trận pháp của hắn thấp như vậy, không có tư cách ngăn cản Yểm Ma. Hơn nữa ở thần giới thiếu thốn tài nguyên tu luyện, quy tắc mơ hồ, cho dù hắn có điên cuồng tu luyện trận đạo, cũng không thể nào có được tiến bộ quá lớn.

Yểm Ma đáng sợ như thế nào, Lam Tiểu Bố biết rõ hơn ai hết, đây là thứ đủ để hủy diệt toàn bộ vũ trụ.

Chương 1173 - Yến Đế Tể Tấn Trần. (2)

Tể Tấn Trần tiếp tục nói, “Có thể là ngươi không biết Yểm Ma, hoặc là biết nhưng không quá coi trọng. Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi, Yểm Ma có thể đè ép không gian sinh tồn của tu sĩ thần giới, khiến tu sĩ thần giới càng gian nan hơn.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, thầm nghĩ đúng là ngu xuẩn.

Yểm Ma sẽ đè ép không gian sinh tồn của tu sĩ thần giới sao? Hoàn toàn sẽ khiến cho thần giới không còn nửa sinh linh nào đó. Đừng nghĩ ngươi là Thần Vương, Yểm Ma người ta cũng có thể nuốt sống ngươi, chính ngươi không hiểu thì đừng có nói lung tung. Hơn nữa một khi Yểm Ma bộc phát, sẽ trong thời gian ngắn nhất cắn nuốt hết toàn bộ thần giới, thậm chí ngay cả tư cách đánh trả cũng không có,

Lam Tiểu Bố nghĩ đến cái Niết Bàn Thánh Quả mà mình đã cứu Ôn Khả Xu kia, cái Niết bàn Thánh Quả kia là từ Yểm Ma mà ra. Hắn lấy đi rồi, không chỉ như vậy, hắn còn tiêu diệt Yểm Ma của hai giới vực.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết mình và Yểm Ma thù sâu như biến. Nếu như Yểm Ma quật khởi, kết cục của hắn chỉ sợ không được tốt.

Tể Tấn Trần tiếp tục nói, “Cái thứ hai bị phong ấn chính là vận may của một giới, ta cũng không biết vì sao vận may của một giới lại bị phong ấn ở đây. Nhưng bây giờ phong ấn này bị các đại thần đình tổn hại thời gian dài cuối cùng đã bắt đầu sụp đổ, ta nghĩ nhanh thôi, thần giới sẽ không còn nữa.”

Nói đến đây, Tể Tấn Trần còn thở dài.

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, năng lực của hắn có hạn, cho dù có muốn giúp đỡ, cũng không thể giúp được gì.

Tể Tấn Trần nhìn Lam Tiểu Bố, “Hôm nay ta tìm ngươi là có một việc muốn nhờ ngươi giúp đỡ, ta muốn nhờ ngươi đi theo ta vào trong rừng bia một chuyến.”

Lam Tiểu Bố kinh hãi, đang nói đùa gì vậy? Hắn đi cùng Tể Tấn Trần và trong rừng bia? Ha ha, vậy còn không bằng bây giờ giết chết hắn.

“Tiền bối, thực lực vãn bối thấp, đi cùng tiền bối vào trong rừng bia chẳng khác nào đi tìm đường chết. Vãn bối ở thần giới vẫn luôn tuân thủ luật pháp, mong tiền bối có thể buông tha cho vãn bối.” Lam Tiểu Bố không thi lễ, chỉ ôm quyền nói,

Người ta đã muốn mạng hắn rồi, còn cần để ý chuyện gì nữa?

Tể Tấn Trần mỉm cười, “Tuân thủ luật pháp sao? Cái này cũng chưa chắc nhỉ? Tên Uông Thưởng kia chắc đã bị ngươi tìm cách loại trừ rồi đi? Người ta chính là tông chủ của một tông môn đấy. Ngươi có biết ở thần giới tùy tiện giết một tông chủ Thế Giới Thần có kết cục gì không?”

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, đối phương nhìn thấy hắn giết Uông Thưởng? Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, gia hỏa này hẳn là dựa vào cách khác mà biết được. Nếu như tận mắt nhìn thấy, nói không chừng bây giờ đã bắt hắn giao Luân Hồi Oa ra rồi.

Cũng may Tể Tấn Trần không tiếp tục nói đến chuyện của Uông

Thưởng nữa, “Ngươi không cần lo lắng, ta cũng không phải bảo ngươi đi ngay bây giờ, mà là trăm năm sau. Ngươi có thể dựa vào thời gian trăm năm này, tăng tu vi của mình lên một chút. Với tiến độ tu vi của ngươi, lại có thêm một hai đầu thần linh mạch, ta đoán qua hai năm, nói không chừng ngươi đã là thần quân cảnh rồi.”

Thần Linh mạch? TRong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, ta làm gì có thần linh mạch? Nhưng mà Tể Tấn Trần nói như vậy khiến Lam Tiểu Bố nổi lên lòng cảnh giác, gia hỏa này có ý gì? Ai có thể trong trăm năm từ Thiên Thần cảnh sơ kỳ tấn cấp đến thần quân cảnh cơ chứ? Gia hỏa này chắc hẳn biết tiến bộ tu vi của mình đặc biệt nhanh, Lam Tiểu Bố không giải thích, hắn biết có giải thích như thế nào cũng vô dụng.

Tể Tấn Trần chỉ vào cái hố sâu, “Thần linh mạch trong cái hố sâu này không thể lấy đi toàn bộ, đợi lát nữa ta sẽ cố gắng phong ấn nó lại một lần nữa, mặc dù không quản được thời gian bao lâu, mấy trăm năm chắc hẳn là có thể. Trước khi ta phong ấn lại, ngươi cầm lấy hai đầu thần linh mạch đi đi.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy khóe mắt Tể Tấn Trần hiện lên tia tiếc nuối, hắn lập tức biết Tể Tấn Trần ít nhất có thể lấy đi hơn mười đầu thần linh mạch ở đây đi. Sở dĩ không tiếp tục lấy nữa, là do trong lòng Tể Tấn Trần cũng hiểu rõ, nếu như lấy hết toàn bộ thần linh mạch ở đây đi, vậy thì thần giới sẽ không còn chút thời gian nào nữa.

“Đa tạ tiền bối.” Lam Tiểu Bố không khách sáo, hắn biết mình nhất định phải lấy.

Hai đầu Thần Linh mạch không gây ra ảnh hưởng lớn đối với phong ấn, nhưng mà đối với hắn thì có ý nghĩa rất lớn. Nếu như hắn có thể dựa vào hai đầu thần linh mạch này trong vòng trăm năm bồi dưỡng ra được hai Thần Vương, vậy thì cho dù là Tể Tấn Trần cũng không thể nào bắt hắn được. Lỡ như hắn có thể trong vòng trăm năm bước vào thần quân cảnh, vậy thì cơ hội bảo mệnh của hắn sẽ lớn hơn.

Trong vòng trăm năm người khác không thể nào bồi dưỡng ra được Thần Vương, nhưng hắn thì khác, hắn có Thần Nguyên điện. Chỉ cần Niệm Và Quân Vu được tu luyện bên cạnh Thần Nguyên điện, hắn sẽ giúp Niệm nhanh chóng bước vào Thần Vương cảnh. Quân Vu mặc dù là Thế Giới Thần, nhưng mà nội tình đầy đủ. Bởi vì Quân Vu không biết đã dậm chân ở Thế Giới Thần sơ kỳ biết bao nhiêu năm, có Thần Nguyên điện, cảnh giới của Quân Vu nhất định cũng sẽ tăng nhanh.

Có hai Thần Vương bên cạnh, cho dù Tể Tấn Trần có ý đồ gì, hắn cũng không sợ.

Sau khi Lam Tiểu Bố tạ ơn xong thì lập tức đến bên cạnh cái hố. Thần niệm hắn không quét ra, trực tiếp cuốn lấy hai đầu thần linh mạch.

Tể Tấn Trần đứng bên cạnh nhìn rồi âm thầm gật đầu, Lam Tiểu Bố này thật không đơn giản, chỉ tiện tay thôi đã rút được hai đầu thần linh mạch trung phẩm. Phải biết rằng ở nơi này chín phần đều là thần linh mạch hạ phẩm, chỉ có mấy đầu thần linh mạch trung phẩm được đặt ở giữa. Bởi vì liên quan đến trận văn phong ấn, thần niệm không thể nào xuyên qua được thần linh mạch trong hố sâu, nhưng dù như vậy Lam Tiểu Bố cũng có thể rút thần linh mạch trung phẩm ra.

“Vãn bối đã lấy được thần linh mạch, xin tiền bối chỉ dạy,” Lam Tiểu Bố cất thần linh mạch đi, sau đó thi lễ một cái.

Tể Tấn Trần gật đầu, “Ngươi quay về Đại Hoang Thần Đạo thành trước đi, trăm năm sau ta sẽ tự đi tìm ngươi.”

KHi nói chuyện, một đạo ấn ký thần niệm đã gắn vào người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tựa như không phát hiện ra, cáo từ với Tể Tấn Trần, sau đó nhanh chóng đi xa. Còn Tể Tấn Trần có thể phong ấn được nơi này một lần nữa hay không, Lam Tiểu Bố không quản được. Hắn đoán Tể Tấn Trần sẽ phong ấn, bởi vì Tể Tấn Trần bây giờ còn đang ở thần giới, hắn ta cũng cần thời gian.

Chương 1174 - Bịt tai trộm chuông

“Tiểu Bố, không sao chứ?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, Quân Vu lập tức hỏi thăm.

“Chúng ta đi nhanh lên, quay về Đại Hoang Thần Đạo thành trước đã.” Lam Tiểu Bố nói xong thì trực tiếp lấy ra một cái phi thuyền thần khí trung phẩm.”

“Tiểu Bố, vì sao không dùng Luân Hồi Oa? Tốc độ thế này thì sẽ chậm hơn rất nhiều.” Quân Vu hỏi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, lúc này Tể Tấn Trần nhất định còn đang chú ý đến hắn, nếu như hắn lấy Luân Hồi Oa ra, chẳng phải sẽ bị Tể Tấn Trần nhìn thấy sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây thì cảm thấy không đúng lắm, Tể Tấn Trần thật sự không biết hắn có Luân Hồi Oa sao? Có lẽ Tể Tấn Trần đã nhìn thấy ba người bọn họ vây giết Uông Thưởng, mới biết rõ ràng như vậy. Chỉ cần Tể Tấn Trần nhìn thấy bọn hắn vây giết Uông Thưởng, vậy thì nhất định biết hắn có Luân Hồi Oa, chỉ là tạm thời không thể động đến hắn mà thôi.

Tể Tấn Trần vì sao tạm thời không động đến hắn? Đó là muốn trăm năm sau mình đi theo hắn vào trong rừng bia mà thôi. Tể Tấn Trần nhất định biết hắn có cách đi lại trong rừng bia, mới bảo hắn trăm năm sau vào rừng bia. Còn vì sao không phải là bây giờ, Lam Tiểu Bố đoán tuyệt đối không phải là Tể Tấn Trần đợi hắn trưởng thành. Mà là vì bản thân Tể Tấn Trần bị trọng thương, bây giờ không thể đi làm chuyện hắn muốn làm được.

Luân Hồi Oa ở trên người hắn, có lẽ theo Tể Tấn Trần, chỉ là tạm thời để ở chỗ hắn mà thôi.

Nếu Tể Tấn Trần đã biết hắn có Luân Hồi Oa, vậy hắn lấy phi thuyền thần khí ra để làm gì?

Nhưng những suy nghĩ này chỉ trong chớp mắt lại thay đổi, cũng là vì Tể Tấn Trần biết hắn có Luân Hồi Oa, hắn mới nhất định phải giả bộ, vờ như đối phương không biết hắn có Luân Hồi Oa, lấy phi thuyền thần khí ra, cái này gọi là bịt tai trộm chuông.

Lam Tiểu Bố thở dài, thực lực thấp, đầu óc thật mệt mỏi.

Phi thuyền bay ra ngoài một ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới đổi thành Luân Hồi Oa.

Giờ phút này Quân Vu và Niệm đều đã hiểu rõ mọi chuyện, vẻ mặt Quân Vu nghiêm trọng. Cũng may Lam Tiểu Bố nói Đơn ĐInh đã vẫn, nếu không thì hắn chỉ có thể đi càng xa càng tốt

“Tiểu Bố, Tể Tấn Trần cũng không biết thân phận của Niệm, với thực lực của Niệm, chắc hẳn có thể gỡ bỏ ấn ký thần niệm trên người ngươi. Ta nghĩ sau khi Niệm huynh gỡ bỏ ấn ký thần niệm trên người ngươi rồi, ngươi hãy lập tức đi thật xa đi.” Quân Vu cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta có thể phát hiện ra hắn hạ ấn ký thần niệm trên người ta, vậy ta cũng có thể bỏ đi, nhưng mà đây không phải là cái ta muốn. Yến Đế không phải muốn mời ta đi rừng bia sao? Ta đi một chuyến. Huống hồ Dịch Đế có ân đối với ta, nếu có tin tức của Dịch Đế, ta không thể không cứu.”

“Thế nhưng ngươi chỉ mới là Thiên Thần cảnh.” Quân Vu cạn lời nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, bây giờ ta là Thiên Thần cảnh, có lẽ trăm năm sau ta sẽ bước vào thần quân cảnh.”

Quân Vu thở dài, “Cho dù ngươi có là thần quân cảnh, cũng chỉ là một con đường chết, hơn nữa ta và Niệm đều là Thế Giới Thần, dù là trăm năm sau chúng ta đều là Thế Giới Thần hậu kỳ, khoảng cách đến Thần Vương cũng xa không thể nào chạm đến được, không thể nào giúp ngươi được. KHoảng cách giữa Thần Vương và Thế Giới Thần, hoàn toàn cũng không phải nhiều người là có thể lấp được.”

Lam Tiểu Bố nhẹ giọng nói, “Ta lấy được hai đầu thần linh mạch trung phẩm, là Yến Đế cho phép. Chờ sau khi về đến Đại Hoang Thần Đạo thành rồi, ta sẽ có cách dựa vào hai đầu thần linh mạch này giúp hai vị lão ca bước vào Thần Vương cảnh. Đến lúc đó chúng ta có hai Thần Vương, vậy Yến Đế kia muốn làm gì, cũng không phải do hắn quyết định.”

Quân Vu lắc đầu, “Tư chất của ta có hạn, cho dù có hai đầu thần linh mạch, ta cũng không thể bước vào Thần Vương cảnh trong vòng trăm năm được.”

Đừng nói là trăm năm, cho dù có vạn năm, Quân Vu tin rằng mình cũng không thể nào bước vào Thần Vương cảnh. Nội tình thì hắn có, nhưng khoảng cách giữa Thần Vương và Thế Giới Thần, chỉ cần nội tình là có thể bù đắp được sao?

Niệm thì không nói gì, nội tình của hắn đã áp súc đầy đủ, chỉ còn thiếu một mồi lửa. Có hai đầu thần linh mạch trung phẩm, trong vòng trăm năm đột phá lên Thần Vương cảnh, hắn vẫn có thể thử một chút.

Chuyện duy nhất cần nghĩ chính là, mặc dù nội tình của hắn đầy đủ, hơn khí huyết thì có chút cũ.

Tốc độ của Luân Hồi Oa rất nhanh, cho dù không dốc toàn lực đi đường, sau năm ngày Luân Hồi Oa đã xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

“Nơi này thật là náo nhiệt.” Nhìn tu sĩ đi tới đi lui, Quân Vu không nhịn được nói,

TRong lòng của hắn cũng vô cùng bội phục Lam Tiểu Bố, biến nơi hoang dã không có bất cứ ai thành một thành phồn hoa kín người như thế này.

“Thành chủ.” Một tên tu sĩ Thiên Thần cảnh mới gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành đang canh giữ cửa thành nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nhanh chóng tiến lên thi lễ.

“Tiểu Bố, ta bảo Lâm Bố dẫn theo Bách Ly quân đến Đại Hoang Thần Đạo thành đi. Nếu như nơi này phát triển tiếp, không có quân tu sĩ là không được. Diên Tinh Thần Đình ta cũng không quay về nữa.” Quân Vu nói.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, vội vàng nói, “Vậy thì thật cảm ơn Quân Vu đại ca.”

Quân Vu cười cười, “Từ khi ta lựa chọn rời khỏi Diên Tinh Thần

Đình, vận mệnh của chúng ta đã gắn chặt với nhau, tất cả mọi người đều là huynh đệ, cần gì phải cảm tạ.”

Lúc đang nói chuyện, Quân Vu đã lấy ra ấn ký cao nhất của mình phát tin tức đi. Dựa theo suy nghĩ lúc đầu của hắn, là dự định giải tán Bách Ly quân. Nhưng mà nếu đã lựa chọn đi cùng với Lam Tiểu Bố, vậy Bách Ly quân kia đến chỗ Lam Tiểu Bố cũng tốt.

Giải tán Bách Ly quân, chỉ có thêm một đống tán tu mà thôi.

Chương 1175 - Bịt tai trộm chuông (2)

Mặc dù như vậy, hắn phát tin tức cho Lâm Bố cũng là để Lâm Bố biết được mà nói cho mọi người, lần này là giải tán Bách Ly quân rồi gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành. Nếu muốn đến thì cùng nhau đến, không muốn đến, có thể tự rời đi.

Lam Tiểu Bố không giải thích tiếp, nếu Quân Vu đã xem hắn như huynh đệ, vậy thì cần gì phải khách sáo.

“Tiểu Bố, ngươi cứ việc cắm Thần Linh mạch vào, chúng ta đi tu luyện thôi.” Niệm nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu.

Hắn biết chỉ có nhanh chóng bước vào Thần Vương cảnh thì mới có thể thật sự làm được chút chuyện. Nếu không có năng lực tự vệ, muốn làm chuyện gì cũng khó nói. Hơn nữa Lam Tiểu Bố sắp phải đối mặt với uy hiếp từ Thần Vương, hắn không tấn cấp lên Thần Vương thì chẳng thể giúp được gì cả.

Lam Tiểu Bố nhíu mày nói, “Bây giờ thứ ta do dự chính là lựa chọn nơi nào để tu luyện, phủ thành chủ nhất định không được, đó chính là trung tâm của Đại Hoang Thần Đạo thành.”

Hắn dựa vào Thần Nguyên điện mô phỏng rõ ràng quy tắc thiên địa thì có thể, nhưng loại quy tắc này có bị khuếch tán ra ngoài hay không. Nếu như nhất định phải bố trí Thần Nguyên điện ở phủ thành chủ, vậy xung quanh phủ thành chủ không được có người lai vãng.

Phủ Thành chủ của Đại Hoang Thần Đạo thành không thể có người tới gần, đây chẳng phải là trò cười sao.

“Có thể đến vị trí tông môn trước kia của ta.” Niệm nói.

Lam Tiểu Bố vui mừng, lập tức ôm quyền nói, “Đa tạ Niệm huynh, vị trí tông môn kia của ngươi thật sự là quá tốt. Đã có thể tu luyện, còn không cần lo lắng bị người phát hiện.”

Tìm được nơi tốt, khi Lam Tiểu Bố đang định tiến vào Đại Hoang Thần Đạo thành, thần niệm lập tức cảm ứng được cấm chế bên ngoài bị đụng vào, hắn nhanh chóng ngừng lại.

Đại Hoang Thần Đạo thành là hang ổ của Lam Tiểu Bố, nơi này được hắn phòng bị vô cùng sâm nghiêm. Chẳng những có hộ trận cấp bốn lúc ban đầu, còn có một tầng không gian chứa độc âm Hoán Thần Thảo. Ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố còn bố trí các loại Giám Sát Trận và Xúc Phát trận. Tác dụng của những trận pháp này không lớn, nhưng có thể giúp Lam Tiểu Bố kịp thời biết được bên ngoài có ai đến.

“Có người đến sao?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhìn ra bên ngoài, Quân Vu hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Có người tới, còn là một người quen.”

Quả nhiên, chỉ mấy giây sau, một pháp bảo phi hành đã rơi xuống trước mặt ba người Lam Tiểu Bố. Pháp Bảo phi hành biến mất, xuất hiện trước mặt ba người Lam Tiểu Bố chính là thống soái Thích Khai Thương của Quy Hành Thần Đình.

“Lam Tiểu Bố kính chào Thích thống soái.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng khom người thi lễ.

Đối với Thích Khai Thương, ấn tượng của hắn vẫn rất tốt.

Thích Khai Thương cười ha ha một tiếng, “Không tệ, không tệ, trong khoảng thời gian ngắn thật sự đã phát triển được Đại Hoang Thần Đạo thành, còn náo nhiệt như vậy. Sao nào, không mời ta vào trong ngồi một chút, định nói chuyện ở bên ngoài như vậy sao?”

Lam Tiểu Bố không biết Thích Khai Thương đến làm gì, chỉ có thể nói, “Thích thống soái, xin mời.”

Mấy phút sau, một nhóm bốn người ngồi ở phủ thành chủ..

“Khó trách ngươi lại muốn Đại Hoang Thần Giác, nơi này quả thật không tồi. Chẳng những thần linh khí nồng đậm, ta cảm thấy quy tắc còn rõ ràng hơn những nơi khác một chút.” Sau khi Thích Khai Thương ngồi xuống thì cảm thán một chút.

Lam Tiểu Bố không biết nên nói cái gì, hắn không tin Thích Khai Thương chỉ vô tình đi ngang qua đây, Thích Khai Thương tới đây, nhất định là có chuyện.

Quả nhiên, Thích Khai Thương thận trọng nói, “Tiểu Bố, ngươi đã từng đi vào rừng bia kia sao? Ngươi nói cho ta biết tuyến đường đi vào rừng bia mà Dịch Đế có, có phải là ngươi đưa hay không?”

Lam Tiểu Bố không phủ nhận, chuyện này Khuông Quyết biết, Thích Khai Thương đến đây, nhất định đã hỏi qua Khuông Quyết.

“Đúng vậy, tuyến đường Dịch Đế có được quả thật là do ta đưa, nhưng mà tuyến đường đó hoàn toàn không có vấn đề gì.” Lam Tiểu Bố khẳng định.

Thích Khai Thương gật đầu, “Ta biết ngươi sẽ không đưa tuyến đường có vấn đề cho Dịch Đế, bây giờ Dịch Đế mất tích, chắc là do có vấn đề khác. Ta dự định đi tìm Dịch Đế một chút, ngươi có thể khắc họa tuyến đường đó ra cho ta xem một chút không?”

“Thích thống soái…”

“Đừng gọi ta là thống soái, ta bây giờ không phải là thống soái. Ta biết ngươi và Quân Vu xưng huynh gọi đệ, ta và Quân Vu cùng thế hệ, ngươi cứ gọi ta là Thích đại ca được rồi, ta tương đối tin tưởng ngươi.” Thích Khai Thương cắt ngang lời Lam Tiểu Bố.

“Vâng.” Lam Tiểu Bố lên tiếng rồi nói, “Thích đại ca, cho dù ta đưa cho ngươi tuyến đường, ngươi cũng không tìm được Dịch Đế. Nơi Dịch Đế mất tích ta từng đi qua, hơn nữa trăm năm sau còn đến đó một chuyến. Nếu như Thích đại ca nhất định phải đi, không bằng chờ thêm trăm năm nữa, chúng ta cùng đi. Ta khá quen thuộc đối với rừng bia, có lẽ thật sự có thể tìm ra bọn người Dịch Đế…”

“Tại sao phải chờ trăm năm nữa?” Thích Khai Thương hỏi.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Bởi vì trước đây không lâu, Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình tìm được ta…”

“Cái gì? Tể Tấn Trần không bị vẫn lạc? Cũng không mất tích?” Thích Khai Thương kinh hãi hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Tin tức này đừng tiết lộ ra ngoài, nếu không ta đoán Tể Tấn Trần sẽ đến dạy dỗ ta. Tể Tấn Trần yêu cầu ta trăm năm sau đi cùng hắn tiến vào trong rừng bia kia. Ta nghĩ Dịch Đế và các Đạo Quân khác mất tích, Tể Tấn Trần nhất định biết một chút manh mối, cho nên đi vào cùng Tể Tấn Trần, mới càng có hi vọng tìm được Dịch Đế.”

Thích Khai Thương nhíu mày, trong miệng thì thào nói, “Tể Tấn Trần vậy mà không có việc gì…”

Một hồi lâu sau, Thích Khai Thương mới ngẩng đầu nói, “Tiểu Bố, ta đồng ý, trăm năm sau đi cùng ngươi đến rừng bia. Chỉ là bây giờ ta không có chỗ để đi, có thể ở lại nơi này của ngươi trăm năm không?”

Câu nói lần này khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc, Thích Khai Thương chính là thống soái của Quy Hành Thần Đình, thực lực Thế Giới Thần hậu kỳ, nói không có nơi nào để đi, đang nói đùa gì vậy?

Chương 1176 - Cảm giác bị dao động.

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố không rõ, địa vị của Thích Khai Thương ở Quy Hành Thần Đình không kém gì La Y, nếu như Thích Khai Thương nói La Y ném hắn ra khỏi Quy Hành Thần Đình, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không tin. Cho dù La Y có làm vậy, Thích Khai Thương cũng có địa bàn của mình.

Thích Khai Thương thở dài, “Chắc các ngươi cũng biết chuyện Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện thần linh mạch chứ?”

Ba người gật đầu, mặc dù bọn hắn không nhìn thấy Thích Khai Thương ở Tiêu Tuyền chiến trường, nhưng bọn hắn cũng vừa từ Tiêu Tuyền chiến trường trở về. Trên người Lam Tiểu Bố còn có hai đầu thần linh mạch trung phẩm nữa.

“Ngươi biết vì sao La Y có thể đến Tiêu Tuyền chiến trường nhanh như vậy không? Quy Hành Thần Đình ta mặc dù cũng có truyền tống trận, nhưng tuyệt đối không thể nào chỉ trong hai ngày đã có thể đến Tiêu Tuyền chiến trường. Đừng nói là Quy Hành Thần Đình ta, bất cứ một thần đình nào cũng không thể nào trong hai ngày đến Tiêu Tuyền chiến trường. Cũng bởi vì từ Tiêu Tuyền thần thành đến Tiêu Tuyền chiến trường quá xa…”

Nghe Thích Khai Thương nói đến đây, Lam Tiểu Bố hơi hiểu ra, những người đến Tiêu Tuyền chiến trường sớm kia, đều dùng một ít bí pháp.

Thích Khai Thương càng nói càng tức giận, “Từ Tiêu Tuyền thần thành đến Tiêu Tuyền chiến trường cần ba ngày, ta và La Y sau khi đến Tiêu Tuyền thần thành, bởi vì thực lực của La Y cao hơn ta, ta đã lấy ra lá Na Di Phù Lục duy nhất của mình cho La Y, bảo hắn đi trước cướp đoạt thần linh mạch trước, sau đó ta đến sau. Kết quả ta đi trễ, nghe nói có một vị đại năng đến Tiêu Tuyền chiến trường, đại năng kia không cho phép bất cứ kẻ nào lấy thêm một đầu thần linh mạch nào nữa.”

Thích Khai Thương nói đến đây, tức giận dần dần tiêu tán, thay vào đó là một loại đau buồn. “Sau khi ta gặp được La Y, hỏi hắn có lấy được thần linh mạch hay không, hắn nói hắn không lấy được, bởi vì có người can thiệp. Sau đó hắn nói hắn còn bị thương, hy vọng có thể nhanh chóng quay về chữa thương. Nhưng đúng lúc này Đinh Như Dương lại vừa hay nghe được câu nói đó, cười lạnh nói La Y lấy được ba đầu thần linh mạch, là người lấy được nhiều thần linh mạch nhất.”

Đám người Lam Tiểu Bố hiểu ra ngọn nguồn mọi chuyện, tên La Y này đúng là buồn nôn. Trợn to mắt mà nói lời bịa đặt, còn là đối với đồng bạn Thích Khai Thương của mình.

Thích Khai Thương tiếp tục nói, “Lúc đó ta cũng không dám tin nhìn La Y, La Y lại truyền âm cho ta nói bây giờ Đạo Quân không có ở đây, hắn nhất định phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Thần Vương. Dựa theo ý của hắn, chỉ khi hắn bước vào cảnh giới Thần Vương, chúng ta mới được cứu, Quy Hành Thần Đình mới có thể cứu. Lúc đó ta nổi giận lôi đình, không chút do dự phản bác hắn, cho dù ngươi muốn bước vào Thần Vương cảnh, ngươi đưa cho ta một đầu thần linh mạch để tu luyện không được sao? Phải biết rằng ngươi lấy được ba đầu thần linh mạch đó.

La Y chỉ lạnh lùng nhìn ta một chút, nói Thích thống soái, nếu như Đạo Quân không quay lại, chúng ta nhất định phải có Thần Vương. Bây giờ phân tán tài nguyên tu luyện đi, đối với Quy Hành Thần Đình mà nói không có gì tốt. Nói ta sau này có thể hiểu cho nỗi khổ tâm của hắn, còn nói nếu như Đạo Quân không thể nào trở về, hắn nhất định sẽ không khiến Quy Hành Thần Đình bị hạ thấp xuống."

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, "Hắn đã xem chính bản thân mình là Đạo Quân dự bị rồi."

Lời La Y nói rõ rằng đã biến mình là Đạo Quân tương lại, cho nên đối với La Y mà nói, tất cả tài nguyên tu luyện đều phải cung cấp cho Đạo Quân dự bị là hắn trước. Thích Khai Thương nhiều nhất chỉ là một cái thống soái mà thôi,dựa vào đâu mà muốn lấy được một đầu thần linh mạch?

Về chuyện La Y có thể lấy được thần linh mạch, là dựa vào na Di Độn Phù mà Thích Khai Thương đưa cho, chỉ sợ La Y hoàn toàn không cân nhắc đến chuyện này. Bởi vậy có thể thấy được, nhân phẩm của La Y thật sự không ra gì.

Thích Khai Thương không nói gì, rõ ràng Lam Tiểu Bố nói rất đúng. La Y đã xem mình là Đạo Quân tương lai, cho nên La Y cho rằng chuyện Thích Khai Thương hắn lấy ra na DI Độn Phù là chuyện đương nhiên. Trong lòng La Y, tương lai Thích Khai Thương chính là một tên thủ hạ của hắn.

"Thích huynh, nếu như sau khi Dịch Đế quay về, ngươi có còn quay lại Quy Hành Thần Đình không?" Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi.

Thích Khai Thương lắc đầu, “Cho dù có Dịch Đế ở đây, Dịch Đế cũng chưa từng xem ta là thủ hạ mà đối đại, cũng chưa từng khinh thường ta. La Y hắn cho rằng mặt của hắn bao lớn? Thích Khai Thương ta vĩnh viễn cũng không làm cộng sự với loại người hèn hạ này, ta cũng không tin thần giới to lớn, không có nơi đặt chân cho Thích Khai Thương ta.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Thích huynh, ngươi nói rất hợp ý ta. Đại Hoang Thần Đạo thành ta chính là hậu hoa viên và nơi đặt chân của Thích huynh, Thích huynh muốn ở bao lâu cũng được.”

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng vì sao Thích Khai Thương lại nói lời này, đó là bởi vì trong lòng Thích Khai Thương biết rất rõ, ở trong mắt Dịch Đế, địa vị của La Y nằm trên Thích Khai Thương hắn. Cho nên thật sự là hắn không thể nào tiếp tục ở lại Quy Hành Thần Đình nữa, cho dù Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu có trở về hay không cũng đều giống nhau.

“Thích huynh, ta và Niệm huynh đều gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành, không bằng ngươi cũng gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành đi? La Y đối xử với ngươi như vậy, cho dù Dịch Đế trở về, ngươi cũng có chuyện có thể nói.” Quân Vu bỗng nhiên nói.

“Các ngươi đều gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành?” Thích Khai Thương kinh ngạc nhìn hai người, Thực lực của Niệm như thế nào hắn đã thấy, vô cùng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn hắn.

Chương 1177 - Cảm giác bị dao động. (2)

“Niệm kính chào Thích đạo hữu, ta cảm thấy gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành quả thật là một chuyện không tồi, Tiểu Bố huynh đệ hiện tại mặc dù tu vi thấp, nhưng mà ta khẳng định thành tựu tương lai của hắn nhất định sẽ vượt qua bất cứ một Đạo Quân nào. Bởi vì ta còn chưa bao giờ nhìn thấy người nào có vận may lớn như Lam Tiểu Bố.” Niệm chủ động ôm quyền nói.

“Niệm?” Hai lần liên tiếp nghe thấy cái tên Niệm, Thích Khai Thương cuối cùng cũng kịp phản ứng, hắn sửng sốt nhìn Niệm trước mắt, một hồi lâu sau đột nhiên hiện ra vẻ kinh sợ, “Tiến bối chính là KHi Vương Niệm của Hoang Cổ Thần Khí môn?”

Niệm cảm thán nói, “Không ngờ nhiều năm như vậy, tiện danh còn có mấy người có thể nhớ kỹ, thật là hổ thẹn.”

Đúng là tông chủ của Hoang Cổ Thần Khí môn, Khí Vương Niệm? Thích Khai Thương vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng thi lễ nói, “Nghe đại danh tiền bối đã lâu, không ngờ hôm nay còn có thể nhìn thấy tiền bối. Đừng nói là mấy người nhớ kỹ, bây giờ tiền bối ra ngoài nói tên của mình, có vô số người sẽ đến thỉnh an tiền bối.”

“Tiền bối thì không dám nhận, cứ xưng hô ngang hàng đi, tất cả mọi người đều ngang hàng nhau. Bản lĩnh của ta không có gì, chỉ có một chút tâm đắc về luyện khí. Thích đạo hữu nếu như là bằng hữu của Tiểu Bố, tương lai nếu như cần luyện chế pháp bảo gì, cứ nói với ta một tiếng.” Niệm vội vàng nói,

Thích Khai Thương cười ha ha, lập tức nói, “Tiểu Bố, ta đồng ý, vậy ta gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành ngươi.”

Lam Tiểu Bố vô cùng đau buồn, ai cũng nói vận may hắn lớn, vô cùng xem trọng hắn. Thế nhưng những Thế Giới Thần này không có ai vì hắn mà gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành, cho dù là Quân Vu hay Thích Khai Thương, đều là vì Niệm cho nên mới gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành.

Cho dù là Niệm, trong miệng nói hắn có vận may lớn, trên thực tế nếu như hắn không có ân cứu mạng với Niệm, người ta cũng sẽ không hỗ trợ như vậy.

“Còn nhìn cái gì nữa, đi thôi, chúng ta đi tấn cấp Thần Vương.” Quân Vu vỗ vai Lam Tiểu Bố, nói đùa một câu.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Ta có một nơi tốt hơn để tấn cấp Thần Vương.”

“Nơi nào?” Quân Vu bật thốt hỏi.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Bây giờ còn chưa thể nói, chờ qua mấy ngày nữa, sau đó chút ta sẽ lén đến đó.”

“Chờ đã, các ngươi nói tấn cấp Thần Vương gì cơ?” Thích Khai Thương vội vàng hỏi.

Niệm mỉm cười nói một cái, “Tiểu Bố nói hắn có cách giúp chúng ta trong vòng trăm năm bước vào Thần Vương cảnh.”

Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, “Ta thật sự không nói đùa đâu.”

Theo Lam Tiểu Bố, lúc trước hắn dẫn theo nhiều tu sĩ dục thần cảnh có tư chất bình thường như vậy vào rừng bia, bởi vì có thần linh khí và Thần Nguyên điện khiến quy tắc không gian rõ ràng, mọi người chưa đến mười năm đã tấn cấp lên Thiên Thần cảnh. Bây giờ hắn có hai đầu thần linh mạch trung phẩm, lại có Thần Nguyên điện giúp đỡ, thời gian cũng kéo dài đến trăm năm, hắn không tin một Thế Giới Thần không thể tấn cấp lên Thần Vương.

Muốn nói đến nội tinh, từ Niệm đến Quân Vu và Thích Khai Thương, nội tình ai cũng mạnh hơn hẳn những dục thần cảnh hắn dẫn đến rừng bia lúc trước.

Thích Khai Thương nhìn Niệm, “Ngươi tin hắn?”

Niệm thần trọng gật đầu, “Ta tin Lam Tiểu Bố.”

“Ngươi thì sao? Cũng tin tưởng hắn sao?” Thích Khai Thương vừa nhìn về phía Quân Vu, hắn đột nhiên cảm thấy mình gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành có phải là chính xác hay không. Sao mà tất cả mọi người có chút hồ đồ thế kia?

Quân Vu nhún vai, “Dựa theo lời Lam Tiểu Bố nói, ngươi có cơ hội, còn ta thì chắc không có cơ hội.”

Nói cho cùng, Quân Vu vẫn không tin tưởng lắm. Nhưng mà mặc dù không tin Lam Tiểu Bố có thể giúp hắn tấn cấp lên Thần Vương, nhưng có thần linh khí từ hai đầu thần linh mạch trung phẩm này, có lẽ trong vòng trăm năm hắn có thể tấn cấp lên Thế Giới Thần trung kỳ.

Thích Khai Thương là Thế Giới Thần trung kỳ đỉnh phong, Niệm thì hình như là Thế Giới Thần viên mãn, còn Quân Vu chỉ mới là Thế Giới Thần sơ kỳ.

Thích Khai Thương thở một hơi, vô cùng tổn thương mà thở dài, “Ai, ta không biết có phải mình đã đi nhầm nơi rồi hay không.”

Hắn cảm thấy có chút dao động.

Bất kể có phải là đi nhầm nơi rồi hay không, vừa rồi hắn đã đồng ý với Lam Tiểu Bố gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành, bây giờ cũng không thể nào đổi ý.

…

Ba ngày sau, ba người đợi trong điện tân khách của phủ thành chủ cuối cùng cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra ngoài.

“Tiểu Bố, bây giờ có thể đi rồi?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra, Niệm vội vàng hỏi,

“Đúng, có thể đi rồi, chúng ta lén rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành.” Lam Tiểu Bố nói,

Hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô gỡ bỏ ấn ký thần niệm của Tể Tấn Trần trên người mình xuống, bỏ lại trong động phủ hắn bế quan. Hắn tin rằng chỉ cần ấn ký thần niệm ở chỗ này, Tể Tấn Trần nhất định sẽ cho rằng hắn còn ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Tể Tấn Trần cũng không thể nào nghĩ được hắn có thể gỡ bỏ ấn ký thần niệm, hắn nghĩ đừng bảo là Lam Tiểu Bố chỉ mới là Thiên Thần cảnh, cho dù có là Thế Giới Thần hậu kỳ, cũng đừng hòng gỡ được ấn ký thần niệm của hắn. Đáng tiếc Tể Tấn Trần không biết rằng bản thân Lam Tiểu Bố có thể gỡ bỏ, cho dù là Lam Tiểu Bố không thể gỡ bỏ, còn có Niệm có thể gỡ bỏ. Niệm là Thế Giới Thần, nhưng không phải là Thế Giới Thần bình thường.

“Chúng ta cần rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành để tu luyện?” Niệm khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nghiêm túc nói, “Đúng, trước đó suy nghĩ của ta không chu toàn. Hai người trùng kích lên Thần Vương, động tĩnh nhất định sẽ gây kinh động đến người khác, cộng thêm Đại Hoang Thần Đạo thành càng lúc càng náo nhiệt, ta nghĩ không bao lâu nữa sẽ có người biết ở nơi này có người muốn đột phá lên Thần Vương, khả năng bị phát hiện là 100%. Đừng nói là chúng ta không có thần trận vương đỉnh cấp, cho dù có thần trận vương, sợ cũng không thể nào ngăn cản được dao động đáng sợ đó.”

“Vậy chúng ta đi đâu để tu luyện?” Quân Vu hỏi.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Vậy chúng ta đi đến nơi mà tương lai chúng ta muốn đi, rừng bia. Ta ở rừng bia phát hiện ra một nơi tốt, mọi người đi tu luyện, ta đảm bảo tất cả mọi người đều có thể bước vào Thần Vương cảnh. Đương nhiên mục tiêu của ta là thần quân cảnh.”

“Vậy còn chờ gì nữa, bây giờ chúng ta nhanh đi thôi.” Niệm là người nôn nóng nhất.

Chương 1178 - Thần Vương đầu tiên

Thích Khai Thương cảm nhận tốc độ của Luân Hồi Oa, nhưng không hề lên tiếng.

Tính cách của hắn khá hào sảng và không câu nệ tiểu tiết, lại không phải hạng người ngớ ngẩn. Có thể lấy Na Di Phù cho La Y, không phải là hắn rộng lượng đến mức không thèm để ý đến thần linh mạch. Mà là hắn khẳng định Dịch Đế không có vấn đề gì, cuối cùng rồi sẽ trở về. Cho dù La Y có lấy được thần linh mạch, cũng sẽ cắm xuống bên dưới Thần Đạo thành. Hơn nữa, Na Di Phù của hắn là lúc trước Dịch Đế đưa cho hắn. Bây giờ đưa Na Di Phù cho La Y dùng, sau đó cầm thần linh mạch về cho Quy Hành Thần Đình, cũng không có gì là không đúng.

Nhưng hắn không ngờ là, La Y là kẻ xấu bụng, chẳng những muốn nuốt đi thần linh mạch, mà còn muốn trở thành Đạo Quân thần đình.

Bây giờ điều Thích Khai Thương đang nghĩ chính là, nếu như loại người như La Y nhìn thấy Luân Hồi Oa này, giờ phút này nhất định đang suy nghĩ làm cách gì để chiếm Luân Hồi Oa thành của riêng.

Lam Tiểu Bố mới có tu vi gì chứ? La Y muốn lấy Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố, chỉ sợ Lam Tiểu Bố không thể nào phản kháng được.

Niệm và Quân Vu đều là Thế Giới Thần, thực lực của Niệm chỉ sợ còn hơn La Y. Nhưng vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn bại lộ Luân Hồi Oa trước mặt bọn họ?

Thích Khai Thương nhanh chóng hiểu ra nguyên nhận, đó là vì Lam Tiểu Bố khẳng định cho dù là Niệm hay Quân Vu, cũng sẽ không cướp đi Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố nhìn người rất chuẩn, hắn biết Niệm và Quân Vu sẽ không cướp đoạt. Nếu như là La Y, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không để lộ Luân Hồi Oa ra.

Sau đó Thích Khai Thương nghĩ đến mình, hắn đột nhiên cảm thấy có chút tự đắc. Lam Tiểu Bố không có giấu diếm Luân Hồi Oa ở trước mặt hắn, đó chính là tin tưởng hắn. Nói rõ nhân phẩm của Thích Khai Thương hắn đáng tin.

“Tiểu Bố, khi ngươi biết La Y, chắc đã có Luân Hồi Oa rồi nhỉ?” Thích Khai Thương đột nhiên hỏi.

Lam Tiểu Bố không rõ lời Thích Khai Thương nói có ý gì, hắn vẫn đáp, “Đúng vậy, Luân Hồi Oa là pháp bảo ta mang theo từ tiên giới đến.”

Thích Khai Thương cười he he, “Nếu như La Y biết ngươi có Luân Hồi Oa, ta đoán hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để cướp đoạt Luân Hồi Oa của ngươi.”

Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha, một lát sau mới lên tiếng, “Hắn không có tư cách.”

Một Thế Giới Thần thì có cái rắm tư cách gì cướp đoạt Luân Hồi Oa của hắn, nếu như Dịch Đế đến cướp đoạt Luân Hồi Oa, hắn mới thật sự không có cách gì cả. Ví dụ như Yến Đế Tể Tấn Trần lúc này, hắn có lẽ sẽ cướp đoạt Luân Hồi Oa của mình, cũng có năng lực cướp đoạt. Nhưng mà chờ sau khi bọn người Niệm tấn cấp lên Thần

Vương, Tể Tấn Trần cũng sẽ không còn tư cách nữa.

Thích Khai Thương sửng sốt, sau đó âm thầm gật đầu, có Niệm và Quân Vu ở đây, La Y quả thật không có tư cách cướp đoạt Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố.

Tốc độ của Luân Hồi Oa rất nhanh, chỉ ngắn ngủi mấy ngày, đám người đã đến thần tiệm bên ngoài rừng bia. Mọi người xuyên qua thần trận cấp thấp, vượt qua thần tiệm đứng ở bên ngoài rừng bia.

“Mấy vị lão ca, ta đi trước mở đường, ba người các người phải quan sát kĩ bước chân của ta rồi bám theo.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn không vẽ tuyến đường đi ra cho ba người, hắn cảm thấy tuyến đường đến Thạch Đao Thần Tông khác với tuyến đường đến Ẩn Cung Hồ. Tuyến đường này một khi có sự thay đổi, cho dù có là Thế Giới Thần cũng sẽ bị lạc ở bên trong. Lam Tiểu Bố có Trận Bàn May Mắn, thật sự không sợ tuyến đường thay đổi.

Lam Tiểu Bố là Thiên Thần cảnh, Niệm, Quân Vu và Thích Khai Thương đều là cảnh giới Thế Giới Thần. Lam Tiểu Bố có dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên thì ba Thế Giới Thần cũng có thể theo kịp.

Lộ trình gần một năm, lần thứ hai Lam Tiểu Bố đi, chỉ cần hơn ba tháng, đã đứng bên ngoài Thạch Đao Thần Tông.

“Thạch Đao Thần Tông?” Thích Khai Thương chấn động nhìn tên tông môn trước mắt, hắn không ngờ sâu trong rừng bia còn có một tông môn tồn tại.

“Không ngờ thật sự có Thạch Đao Thần Tông…” Niệm cảm thán.

“Niệm huynh, ngươi từng nghe nói đến Thạch Đao Thần Tông sao?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Niệm gật đầu, "Nó khắc trên một bản di tích Viễn Cổ bằng đá, ta đã từng tìm kiếm được một cái di tích, trong di tích đó lấy được một quyển sách Phù Đạo bằng da. Trừ cái đó ra, trong di tích kia còn nhìn thấy một vài tượng đá, trong đó có mấy chữ Thạch Đao Thần Tông này."

Lam Tiểu Bố hiểu ra lai lịch của quyển sách bằng da mà Niệm đưa cho mình lúc trước, hóa ra là lấy được trong một cái di tích Viễn Cổ. Thạch Đao Thần Tông không cần phải nói nhất định là một tông môn vô cùng cổ xưa, xem ra quyển sách bằng da kia của hắn cũng vô cùng cổ.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến hạt châu màu trắng sữa mà hắn đã lấy được từ trên người nữ tử của Thạch Đao Thần Tông kia, không biết đó là thứ gì. Nếu như là không gian, chỉ sợ trong đó cũng là những thứ chỉ có trong viễn cổ.

Đáng tiếc trình độ trận đạo và tu vi của hắn quá thấp, bây giờ hoàn toàn không thể nào mở hạt châu đó ra được.

"Nơi này quả thật là nồng đậm thần linh khí, đúng là nơi tu luyện tốt." Quân Vu thở dài.

Mọi người sau khi đi vào trong hộ trận tông môn, lập tức nhìn thấy đông đảo tu sĩ bị vẫn lạc kia.

"Đây là có chuyện gì?" Thích Khai Thương khiếp sợ nhìn tình cảnh trước mắt, sau đó quay đầu hỏi thăm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, "Ta cũng không biết, ta nghĩ mọi người đừng động đến. Còn những chiếc nhẫn kia, đều vô dụng, đừng lấy đi."

Cho dù đám người Niệm không biết đây là trúng Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, nhưng mà bọn hắn đoán đây cũng là một thủ đoạn cực kỳ độc ác, hoặc là một loại độc vật.

Nhiều tu sĩ chết đi mà bộ dạng lại như còn sống ở chỗ này, cho dù là Thích Khai Thương, Quân Vu hay là Niệm, đều có cảm giác nặng nề.

Chương 1179 - Thần Vương đầu tiên (2)

Niệm thở dài không nói gì, trong vũ trụ mênh mông cho dù là ở kỷ nguyên nào, cho dù ai thành chúa tể hay Đạo Quân một phương. Có lẽ đối với bọn hắn mà nói, chỉ có mạng của mình mới là mạng, những thứ khác đều là sâu kiến mà thôi.

Lam Tiểu Bố dẫn theo mọi người đến khu động phủ, thần niệm của hắn quét thấy Mục Đồng Châu vẫn còn đang điên cuồng tu luyện. Hắn không kinh động đến nàng, mà nói với đám người Niệm, “Thời gian của chúng ta gấp rút, nếu như trong vòng trăm năm không thể nào bước vào Thần Vương cảnh, ta chỉ có thể chạy trốn. Nơi này là động phủ tu luyện, mọi người tự lựa chọn tòa động phủ tu luyện của mình đi, ta bắt đầu bố trí Tụ Linh Thần Trận tu luyện.”

Thích Khai Thương nói, “Tiểu Bố, thần linh khí nơi này còn nồng đậm hơn cả chỗ ta tu luyện, hơn nữa còn có Tụ Linh Thần Trận, ngươi cũng giống như chúng ta, nắm chặt thời gian tu luyện đi. Thời gian trăm năm không dám nói sẽ bước vào Thần Vương, nhưng muốn tiến thêm một chút thì vẫn có cơ hội.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói;” Thích lão ca, tiến thêm một chút cũng không có ý nghĩa gì. Mọi người nhanh chóng chọn nơi tu luyện đi, chờ sau khi tấn cấp Thần Vương, ta sẽ nói cho mọi người biết đây là nơi nào.”

Sẽ phải đối mặt với Đạo Quân, từ Thế Giới Thần tiến thêm một chút vẫn là Thế Giới Thần, vậy thì có ích gì chứ?

Càng đi về phía trước, chính là Bi Lâm Thần Vực chân chính. Nhưng mà đáng tiếc là Bi Lâm Thần Vực đã sớm biến mất rồi. Biến thành thần tiệm không thấy điểm cuối, so với hư không còn hư vô hơn.

Thấy Niệm Và Quân Vu đã bắt đầu tìm kiếm động phủ tu luyện, Thích Khai Thương cũng chỉ có thể đi tìm động phủ tu luyện.

Lam Tiểu Bố thì dùng thần trận cấp thấp bao phủ nơi họ tu luyện lại, sau đó bắt đầu cắm thần linh mạch vào.

Thần linh khí ở nơi này quả thật rất nồng đậm, nhưng mà ba người đột phá lên Thần Vương, thần linh mạch đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hai đầu thần linh mạch trung phẩm cắm xuống dưới, Lam Tiểu Bố lấy Thần Nguyên điện ra. Khi kích phát Thần Nguyên điện, thần linh khí nồng đậm lập tức bị cuốn đến.

Thích Khai Thương chỉ mới vận chuyển hai chu thiên, hắn đột nhiên đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được, tu luyện trong tình huống quy tắc rõ ràng và thần linh khí nồng đậm như thế này, hắn đến nghĩ cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Trăm năm? Với tích lũy mấy chục vạn năm ở Thế Giới Thần của hắn, cần gì phải chờ đến trăm năm?

Giờ phút này, Thích Khai Thương cuối cùng cũng hiểu, vì sao Lam Tiểu Bố lại tin rằng trong vòng trăm năm bọn họ có thể bước vào Thần Vương cảnh. Lúc này Thích Khai Thương đột nhiên cảm thấy may mắn không gì sánh được, hắn may mắn vì bây giờ mình đã rời khỏi Quy Hành Thần Đình đến tìm Lam Tiểu Bố. Nếu không thì hắn làm gì có được loại cơ duyên này.

Đúng, đây chính là cơ duyên.

Thích Khai Thương siết chặt tay thành nắm đấm, La Y, ta rất muốn nhìn thử xem, trăm năm sau ngươi có thể bước vào Thần Vương cảnh hay không. Ta cũng rất muốn nhìn xem, ngươi đối mặt với thống soái Thần Vương cảnh của Quy Hành Thần Đình, ngươi sẽ làm như thế nào?

Niệm và Quân Vu không chấn động ít hơn Thích Khai Thương bao nhiêu, bọn hắn chỉ nghĩ rằng Lam Tiểu Bố biết một chút thủ đoạn, cắm hai đầu thần linh mạch xuống, tìm cách khiến thần linh khí hội tụ lại mức lớn nhất. Bây giờ bọn hắn mới biết được, đâu chỉ đơn giản là hội tụ thần linh khí? Chất lượng loại thần linh khí cộng thêm quy tắc rõ ràng như thế này, trăm năm đột phá lên Thần Vương, cũng chẳng phải là thần thoại gì.

Quân Vu kích động siết chặt nắm tay, hắn cho rằng cả đời này mình chỉ có thể quanh quẩn trong Thế Giới Thần này. Không ngờ sau khi rời khỏi Diên Tinh Thần Đình, lại có được kỳ ngộ lớn nhất đời này của mình.

Hắn quả nhiên không nhìn lầm, Lam Tiểu Bố không phải là người bình thường.

Cùng lúc đó, Mục Đồng Châu đã vọt thẳng qua Dục Thần cảnh, nghênh đón lôi kiếp Thiên Thần.

KHi Mục Đồng Châu xông ra khỏi động phủ tu luyện để độ kiếp, nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở đằng xa. Nàng vui mừng kêu lên, “Tiểu Bố đại ca, ngươi quay lại rồi?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi độ kiếp đi, ta giúp ngươi hộ pháp, nơi này còn có mấy bằng hữu của ta cũng đang tu luyện.”

Mục Đồng Châu độ kiếp, không khiến bọn người Thích Khai Thương quan tâm, bọn hắn biết nơi này còn có một người bạn Lam Tiểu Bố đang tu luyện. Bây giờ bọn hắn hận không thể chia một giây ra làm hai giây để tu luyện, sao có thể phân tâm đi quan tâm đến chuyện khác.

…

Nội tình của Niệm đã tích lũy đến trình độ nhất định, chỉ ngắn ngủi mười năm đã dẫn lôi kiếp Thần Vương đến.

Niệm độ kiếp, Thích Khai Thương và Quân Vu đều ra ngoài quan sát, tương lai bọn hắn muốn độ lôi kiếp Thần Vương. Cho dù tu luyện ở thần giới qua thời gian rất dài, nhưng bọn hắn cũng không có kinh nghiệm quan sát Thần Vương độ kiếp. Khắp thần giới bây giờ cộng lại có bao nhiêu Thần Vương? Lúc người ta độ kiếp sao có thể để cho ngươi nhìn thấy?

Từng tia sấm sét bổ xuống, nhìn thấy Niệm lấy pháp bảo phòng ngự ra, cái nào cũng đều là thần khí cực phẩm, đến chính Lam Tiểu Bố cũng có chút hâm mộ. Hắn có mấy món bảo vật, nhưng mà thần khí cực phẩm thì hắn chẳng có một cái nào.

Đây chính là chỗ tốt của một Luyện Khí Vương.

Lôi kiếp Thần Vương là Ngũ Cửu lôi kiếp, từng lớp sấm sét đánh xuống, quy tắc thiên địa xung quanh lại càng rõ ràng hơn.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Mục Đồng Châu tấn cấp lên Thiên Thần cảnh có lôi kiếp, Niệm tấn cấp lên Thần Vương cũng có lôi kiếp, hơn nữa tấn cấp có lôi kiếp và không có lôi kiếp là hoàn toàn khác nhau. Sau khi lôi kiếp đánh xuống, cảm ngộ của tu sĩ đối với đạo vận thiên địa càng sâu sắc hơn. Nhưng hết lần này đến lần khác khi hắn tấn cấp Thiên Thần cảnh lại không có lôi kiếp, đúng là bất đắc dĩ mà.

Từng đợt lôi kiếp đánh xuống, khí thế trên người Niệm càng ngày càng cường đại.

Khi đợt lôi kiếp thứ năm đánh xuống, Niệm hét lên một tiếng, khí thế quanh thân đạt đến đỉnh phong. Uy áp cường đại lan ra, bọn người Lam Tiểu Bố nhanh chóng lùi lại, mọi người đều biết, giờ phút này Niệm đã trở thành cường giả Thần Vương chân chính.

Chương 1180 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện nữa, trong thời gian 60 năm, hắn chỉ có thể bước vào Thiên Thần cảnh tầng sáu. Nói dễ nghe một chút thì hắn từ Thiên Thần cảnh tầng hai đến Thiên Thần cảnh tầng sáu, vượt qua bốn cấp độ. Mà nói khó nghe một chút chính là, 60 năm qua, trong tình huống quy tắc thiên địa rõ ràng và thần linh khí nồng đậm, cuối cùng hắn cũng tu luyện được từ Thiên Thần cảnh sơ kỳ đến Thiên Thần cảnh trung kỳ.

Tốc độ tu luyện của mình như thế nào trong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn biết có tiếp tục tu luyện thêm 40 năm nữa, hắn cũng không thể nào bước vào Thiên Thần cảnh tầng bảy được.

Thiên Thần cảnh tầng bảy và tầng sáu mặc dù chỉ chênh lệch nhau một tầng, nhưng trung kỳ với hậu kỳ lại khác nhau.

Lam Tiểu Bố không miễn cưỡng bản thân phải đột phá lên Thiên Thần cảnh hậu kỳ, nội tình của hắn không đủ, miễn cưỡng đột phá lên hậu kỳ, cũng chỉ là dục tốc bất đạt mà thôi.

50 năm trước Niệm đã bước vào Thần Vương cảnh, Thích Khai Thương cũng đã bước vào Thần Vương cảnh vào 30 năm trước. Còn Quân Vu, Lam Tiểu Bố đoán chắc khoảng mấy chục năm nữa tấn cấp lên Thần Vương cảnh cũng không có vấn đề gì.

Những người này đều là Thế Giới Thần trùng kích lên Thần Vương đó, tốc độ tu luyện vậy mà còn nhanh hơn mình. Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, hắn biết đây cũng không có cách nào cả. Nếu như hắn dừng lại ở Thiên Thần cảnh mấy trăm ngàn năm, sợ rằng hắn chỉ cần mấy năm thôi là có thể bước vào Thần Quân cảnh. Mấu chốt là từ khi hắn tu luyện đến bây giờ, đừng bảo là mấy trăm ngàn năm, cho dù là mấy trăm năm cũng không có.

Thấy tất cả mọi người đều đang cố gắng tu luyện, Lam Tiểu Bố rảnh đến nhàm chán, cuối cùng hắn cũng nhớ đến Tra Dự bị hắn ném ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Tra Dự nhìn thấy Lam Tiểu Bố, suýt chút nữa thì phát khóc.

“Lam huynh, ta thật sự không muốn nói ngươi ra đâu, là mấy tên vương bát đản kia định sưu hồn ta, Tra Tra ta chỉ có chút nội tình như thế, một khi bị bọn hắn sưu hồn, vậy thì cái gì cũng bị tìm ra hết…”

Vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Tra Dự lập tức khóc lóc kể lể.

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Ngươi nói trước một chút, ngươi đến Thần giới như thế nào? Bây giờ ta muốn quay về Tiên giới, vậy phải làm như thế nào?”

Tra Dự vội vàng nói, “Lam huynh, ta có cách, ta khẳng định là ta có cách. Ngươi để ta nhớ lại đã…:

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Nếu như ngươi vì muốn sống mà lừa ta, vậy ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết. Những Đạo Quân kia cũng không làm được đâu, ngươi suy nghĩ một chút mà có thể nghĩ ra cách, ha ha, vậy ta nhìn thử xem ngươi có thể nghĩ ra được cách gì?”

Tra Dự vội vàng nói, “Lam huynh, những Đạo Quân kia thì có là cái rắm gì chứ, một vài Thần Vương mà cũng xứng làm Đạo Quân. Bọn hắn chính là rác rưởi, rác rưởi trong rác rưởi. Những Đạo Quân mà ta từng gặp được, có ai không phải là Thánh Nhân đâu chứ?”

Thánh Nhân?

Lam Tiểu Bố hỏi, “Tra Tra, ngươi không phải rất khâm phục Thập Đại Đế của Thần giới sao? Sao bây giờ nghe giọng điệu nói chuyện của ngươi, hình như không còn tôn kính nữa rồi?”

Tra Dự nghe Lam Tiểu Bố nói đến Thập Đại Đế của Thần giới, lập tức ha ha, “Ta mới vừa nói là chỉ mấy cái Thần Vương mà cũng xứng làm Đại Đế? Đừng nói là người khác, cho dù là Cơ Vận kia tới, dùng một đầu ngón tay là có thể nghiền ép bọn gia hỏa này.”

“Thập đại Đạo Quân bây giờ không phải là Thập Đại Đế mà ngươi nói?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không phải, Thần giới thay đổi quá nhiều, đã quá lâu rồi ta không ở đây. Không ngờ chỉ một vài Thế Giới Thần nho nhỏ mà cũng có thể trở thành đình trụ, một Thần Vương cũng có thể trở thành đại đế. Tra Tra ta… Tra Dự ta năm đó khi giết mấy tên Thần Vương này cũng chẳng phí bao nhiêu sức lực đâu.” Tra Dự vỗ ngực nói.

Lam Tiểu Bố im lặng quan sát Tra Dự một lần nữa, “Tra Tra, không ngờ ngươi cũng hiểu biết nhiều đấy, người ngươi quen biết cũng thật nhiều. Nói như vậy, ngươi cũng còn có chút tác dụng.”

Tra Dự lớn tiếng nói, “Lam huynh, ta có rất nhiều tác dụng. Ta biết rất nhiều thứ, chỉ cần ngươi không giết ta, ta đi theo bên cạnh ngươi sẽ làm tai mắt của ngươi. Ngươi nghĩ mà xem, ta biết Cơ Vận, biết Thập Đại Đế, dù sao năm đó những Thánh Nhân, Chuẩn Thánh kia, trên cơ bản ta đều biết cả.”

“Được rồi, ngươi cùng ta rời khỏi tiểu thế giới đi, sau này đi theo sau ta. Một khi nhìn thấy thứ gì ta không hiểu, ngươi phải lập tức nói cho ta biết, có biết chưa?” Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói một câu.

Tra Dự nghe thấy vậy, lập tức vô cùng vui mừng, “Lam huynh, ngươi yên tâm, ta đảm bảo biết.”

VÔ cùng kích động, Tra Dự suýt nữa nói không thành lời. Hắn thật sự không dễ dàng gì mà, còn may là gặp được Lam Tiểu Bố. Thủ đoạn của Lam Tiểu Bố mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng cuối cùng là người quen, so với đám đình trụ chó má kia còn mạnh hơn gấp trăm vạn lần.

Lam Tiểu Bố kéo Tra Dự ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, nói, “Ngươi đi theo bên cạnh ta đi, nhanh đi đến chỗ này.”

Lam Tiểu Bố quyết định đến phía sau Thạch Đao Thần Tông xem cái thần tiệm kia, hắn rất khó tưởng tượng, rốt cuộc thần tiệm kia hình thành nên như thế nào, còn cả tình cảnh của Thạch Đao Thần Tông nữa.

Tra Dự lại hoàn toàn dại ra, quy tắc thiên địa rõ ràng như thế, còn thần linh khí nồng đậm đến vậy…

Nếu như tu luyện ở chỗ này, Tra Dự hắn có thể nhanh chóng khôi phục thực lực một lần nữa.

Nhưng tùy tùng thì phải có giác ngộ của tùy tùng, trước khi Lam Tiểu Bố cho phép hắn tu luyện, hắn hoàn toàn không dám tu luyện. Giờ phút này, Tra Dự chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố nhanh chóng kết thúc thị sát, sau đó trở về bế quan tu luyện.

Lam Tiểu Bố cũng mặc kệ Tra Dự nghĩ như thế nào, hắn đang đứng cạnh biên giới thần tiệm ở phía sau Thạch Đao Thần Tông. Lần thứ hai đứng ở chỗ này, Lam Tiểu Bố vẫn có cảm giác bất an. Thần tiệm này khác với những thần tiệm khác, thần tiệm này tựa như đang nói cho ngươi, chỉ cần ngươi dám vào trong, thì vĩnh viễn không thể nào xoay sở được.

Chương 1181 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra. (2)

Nhìn thấy thần tiệm này, Tra Dự cũng nhanh chóng quên đi hoàn cảnh tu luyện tốt đẹp ở nơi này, hắn ngây người nhìn hồi lâu. Thần tiệm thì hắn đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng loại thần tiệm khiến nội tâm người ta thấp thỏm lo âu thế này, hắn thật sự mới nhìn thấy lần đầu.

Đứng lặng thật lâu, Lam Tiểu Bố mới lắc đầu, khi hắn chuẩn bị lùi ra sau thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn nhìn ký hiệu lần trước mình đã đánh dấu, sau đó phát hiện, ký hiệu đó đã biến mất.

Sau lưng Lam Tiểu Bố ớn lạnh, nói cách khác, Thạch Đao Thần Tông đang không ngừng sụp đổ. Có lẽ qua thêm vài năm nữa, Thạch Đao Thần Tông sẽ hoàn toàn bị thần tiệm này cắn nuốt hết.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, có khi nào toàn bộ rừng bia này, thậm chí là cả Thần giới này sẽ đều biến thành một phần của thần tiệm này không?

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Bi Lâm Thần Vực chắc hẳn có tồn tại. Nhưng Bi Lâm Thần Vực nếu như đã biết mất trong thần tiệm này thì sao?

Thần tiệm này rốt cuộc là từ đâu ra?

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm thần tiệm này có chút ngây người, một hồi lâu sau hắn đột nhiên nhớ đến tu sĩ bị vẫn lạc trong Thạch Đao

Thần Tông, những tu sĩ kia đều bị chết do Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, thần tiệm này có phải do Thiết Cát Thuật tạo thành không? Nếu như do Thiết Cát Thuật tạo thành, vậy tuyệt đối không phải là Tiểu Thiết Cát Thuật, mà là Đại Thiết Cát Thuật chân chính.

Người nào có thể thi triển thần thông đáng sợ như vậy, cắt đứt cả một Thần giới?

Cho dù hắn đoán có đúng hay không, Lam Tiểu Bố đều quyết định nghiên cứu thần thông Tiểu Thiết Cát Thuật. CHo nên vừa về động phủ, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu bế quan nghiên cứu Tiểu Thiết Cát Thuật.

Tra Dự ước gì Lam Tiểu Bố mặc kệ hắn, lúc này hắn đã điên cuồng bắt đầu tu luyện.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu thần thông Tiểu Thiết Cát Thuật, chủ yếu là vì hoàn thiện thần thông Tiểu Thiết Cát Thuật. Nhưng mà cái này không ảnh hưởng đến chuyện hắn tu luyện Tiểu Thiết Cát Thuật.

Thạch Đao Thần Tông lại chìm vào yên tĩnh, chỉ có từng luồng thần linh khí không ngừng uốn lượn trên không Thạch Đao Thần Tông.

…

Thần giới bây giờ rất yên tĩnh, nhưng mà có một nơi rất náo nhiệt, đó chính là Đại Hoang Thần Đạo thành.

Đại Hoang Thần Đạo thành vì có bán ra các loại thần khí hạ phẩm, thu hút tu sĩ các phe trong Thần giới. Trước đó còn có thần linh phù hạ phẩm, nhưng nghe đồn thần phù sư ra ngoài chưa về, cho nên hiện tại tạm dừng bán thần phù. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản mọi người tiến về Đại Hoang Thần Đạo thành.

Bởi vì Đại Hoang Thần Đạo thành trừ thần khí hạ phẩm ra, còn rất nhiều người phát hiện ở quảng trưởng hư không bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành cũng có thể tu luyện, có thể hấp thu được thần linh khí, hơn nữa hộ vệ của Đại Hoang Thần Đạo thành cũng không hề xua đuổi.

Bây giờ thần linh khí ở Thần giới thiếu thốn, muốn tìm một nơi để tu luyện cũng không dễ dàng. Đại Hoang Thần Đạo thành không những an toàn, mà còn có thể tu luyện, ai mà không muốn đến?

Vì sao Đại Hoang Thần Đạo thành lại an toàn? Phó thành chủ là cảnh giới Thần Quân. Không chỉ như vậy, còn có gần năm ngàn người trước kia là Bách Ly quân của Diên Tinh Thần Đình, bây giờ đã xuất hiện ở Đại Hoang Thần Đạo thành. Mặc dù còn chưa đổi tên, chỉ là vì thống soái Quân Vu của Bách Ly quân còn chưa quay về mà thôi.

Nghe đồn thống soái Quân Vu của Bách Ly quân và thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành, có mối quan hệ gắn bó sinh tử.

Cho dù Quân Vu không ở đây cũng chẳng sao cả, Bách Ly quân bây giờ có thống soái là Lâm Bố, cũng là một cường giả Thần Quân.

Hoang Vu Thần tức lâu, cái thần tức lâu này mặc dù ở Đại Hoang Thần Đạo thành, nhưng lại không nằm trong Đại Hoang Thần Đạo thành, mà nằm bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

Bởi vì giá cả phải chăng, còn cung cấp thần linh trà giá thấp. Vô số tán tu đều muốn đến Hoang Vu Thần tức lâu nghe ngóng một chút tin tức.

Giờ phút này, ở chỗ một cái bàn dài gần thần tức lâu, có bốn nam một nữ đang ngồi.

“Các ngươi có phát hiện ra hay không, gần đây tán tu đến Đại Hoang Thần Đạo thành càng ngày càng nhiều?” Nói chuyện chính là một tu sĩ có đôi mắt nhỏ tóc dài, mặc dù giọng nói của hắn cố gắng hạ thấp, nhưng mà người xung quanh đều nghe thấy được.

Không đợi tu sĩ ngồi bên cạnh nói chuyện, một nam tử ngồi ở một cái bàn cách đó không xa đã tùy tiện nói, “Chuyện này thì có gì là lạ, Tiêu Tuyền chiến trường xảy ra vấn đề, ở nơi đó xuất hiện sương độc, vô số tu sĩ đều cần rút lui ra bên ngoài. Không chỉ như vậy, còn có vài nơi không thể ở lại, mọi người không có chỗ đi, chỉ có thể đến Đại Hoang Thần Đạo thành. Nơi này an toàn lại có thể ở lại, còn có thể tu luyện, ai mà không muốn đến chứ?”

Tiêu Tuyền chiến trường xảy ra chuyện, chuyện này có rất nhiều người biết. Tiêu Tuyền chiến trường là nơi tụ tập của quân tu sĩ các đại thần đình, nơi đó thần linh khí nồng đậm, còn có các loại Khoáng thần linh mạch.

Cũng bởi vì có Tiêu Tuyền chiến trường chèo chống, cho nên các đại thần đình mới yên bình lâu như vậy. Dù là đại chiến giữa các thần đình, phần lớn đều chỉ phát sinh ở Tiêu Tuyền chiến trường mà thôi. Nếu không thì làm sao yên bình được lâu như vậy?

Bây giờ Tiêu Tuyền chiến trường xảy ra vấn đề, vậy thì có nghĩa là Thần giới không có nơi ổn định phát thần linh thạch, một vòng tranh đoạt tài nguyên mới sợ rằng sẽ càng đáng sợ và kịch liệt hơn.

Chương 1182 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Rầm rầm rầm! Từng tia sấm sét đánh xuống, bổ lên người Quân Vu, Quân Vu chẳng những không có chút sợ hãi nào, mà còn vô cùng hưng phấn.

Hắn bắt đầu độ kiếp rồi, chính là đang độ lôi kiếp Thần Vương.

Mặc dù hắn biết rất rõ, lần này đột phá lên Thần Vương, toàn bộ nội tình hắn tích lũy được sẽ bị dùng hết, nhưng hắn không cần. Có thể bước vào Thần Vương cảnh, với hắn mà nói, đó chính là yêu cầu xa vời lớn nhất cả đời này của hắn.

Ở nơi xa, tất cả mọi người đều dừng tu luyện, ngay cả Mục Đồng Châu cũng không tiếp tục tu luyện nữa. Tu vi của nàng dừng ở Thiên Thần cảnh tầng bảy, so với Lam Tiểu Bố, tu vi của nàng mạnh hơn Lam Tiểu Bố một chút

Tra Dự cũng đã dừng lại ở Thiên Thần cảnh tầng sáu, hắn cảm thấy tiến bộ của mình thật nhanh, thậm chí hắn cảm thấy tu vi của mình chắc hẳn mạnh hơn Lam Tiểu Bố một chút. Tu vi mạnh hơn Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố chắc hẳn không còn dáng vẻ không khách sáo với hắn như lúc trước nữa nhỉ? Nhưng nhìn thấy Quân Vu độ lôi kiếp Thần Vương, trái tim hắn hoàn toàn chìm xuống.

Hắn biết là Niệm đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, không ngờ qua thời gian dài như vậy, những người này vẫn còn ở bên cạnh Lam Tiểu Bố. Giờ phút này, Tra Dự nghĩ, chính mình nên dứt khoát ở bên cạnh Lam Tiểu Bố làm tiểu đệ là được rồi.

Tạch tạch tạch! Từng tia sấm sét đánh lên pháp bảo của Quân Vu, khiến khí thế trên người Quân Vu không ngừng tăng lên. TRên thân Quân Vu tràn ra máu tươi, tựa như khiến cảm xúc Quân Vu càng thêm kích động.

Niệm kéo Lam Tiểu Bố qua một bên truyền âm nói, “Tiểu Bố, ngươi có phát hiện ra hay không, đi theo bên cạnh ngươi, trong vòng trăm năm, ba tên Thế Giới Thần đều bước vào Thần Vương cảnh, chuyện này có phải rất kỳ quái hay không?”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Niệm, huynh, cái này đâu có gì kỳ quái chứ. Nơi này thần linh khí nồng đậm, ta còn đem theo hai đầu thần linh mạch trung phẩm đến.”

Niệm im lặng nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, lúc này mới chậm rãi truyền âm nói, “Thần giới thiếu thốn tài nguyên, cho dù có thần linh mạch, cũng chưa chắc có thể bước vào Thần Vương cảnh. Bởi vì không có Thần Ngọc Vương Đan, rất khó bước vào Thần Vương cảnh. Mà bây giờ ba người chúng ta không có một ai dùng Thần Ngọc Vương Đan, nhưng ai cũng bước vào Thần Vương cảnh, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

Lam Tiểu Bố lập tức tỉnh ngộ, ấn tượng ban đầu của hắn giữ vai trò chủ đạo, thế mà không ngờ khi tấn cấp lên Thần Vương cần phải có Thần Ngọc Vương Đan. Bởi vì chính hắn khi tấn cấp cho đến bây giờ đều không cần đến bất cứ đan dược nào trợ giúp, lúc này mới không nghĩ đến chuyện này.

Còn về nguyên nhân mà Niệm nói, hắn đương nhiên biết rất rõ, đó là bởi vì hắn có Thần Nguyên điện. Thần Nguyên điện ngưng luyện thần tinh, hơn nữa ngưng luyện ra chính là thần tinh thượng phẩm đỉnh cấp, lúc này nhất định sẽ hiển lộ rõ quy tắc thiên địa xung quanh. CHính là vì quy tắc thiên địa rõ ràng, Thần Linh Nguyên sung túc, mới có thể không cần đến Thần Ngọc Vương Đan mà tấn cấp lên Thần Vương cảnh.

Nếu như ở nơi thiếu thốn tài nguyên, đừng bảo là không có Thần Ngọc Vương Đan, cho dù có Thần Ngọc Vương Đan, cũng không thể nào tấn cấp Thần Vương cảnh chỉ với hai đầu thần linh mạch này.

Niệm đoán Lam Tiểu Bố hiểu được, hắn nói tiếp, “Chính ngươi tự suy ngẫm đi, tiền tài khuấy động nhân tâm, huống chi là bảo vật cao cấp nhất.”

Nói xong câu đó, Niệm không nói tiếp, hắn tin Lam Tiểu Bố hiểu rõ.

Lam Tiểu Bố quả thật đã hiểu rõ, hắn có được Luân Hồi Oa, bây giờ lại có thủ đoạn giúp Thế Giới Thần không cần Thần Ngọc Vương Đan vẫn có thể tấn cấp lên Thần Vương. Loại vật này một khi bị lộ ra, chỉ sợ toàn bộ Thần giới sẽ vì đó mà đỏ mắt. Niệm muốn nhắc nhở hắn chú ý kết giao với người khác, cái nào có thể để lộ đồ của mình, cái nào không thể để lộ đồ của mình ra.

Quân Vu cuối cùng cũng vượt qua lối kiếp, thành công tấn cấp đến Thần Vương cảnh. Hắn củng cố tu vi của mình một chút rồi hăng hái đến trước mặt mọi người.

“Chúc mừng Quân đại ca.” Lam Tiểu Bố chúc mừng một cái, những người còn lại cũng chúc mừng Quân Vu.

Quân Vu cười ha ha một tiếng rồi nói, “Ta có thể tấn cấp Thần Vương, hoàn toàn là công lao của Lam Tiểu Bố. Nhưng mà ta cũng xem như là một thành viên của Đại Hoang Thần Đạo thành, đại ân này không lời nào có thể cảm tạ hết được/”

Tất cả đều không nói gì, Lam Tiểu Bố hiểu ý trong lời nói của Quân Vu, đó chính là nếu như Đại Hoang Thần Đạo thành có chỗ nào cần Quân Vu hắn, Quân Vu hắn sẽ dốc toàn lực ứng đối. Đối với Quân Vu mà nói, giờ phút này cho dù Đơn ĐInh có vẫn lạc hay không, cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào đối với hắn.

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Bây giờ mục tiêu của chúng ta đều đã đạt thành, mà cách thời gian trăm năm vẫn còn một khoảng thời gian. Trước khi quay lại Đại Hoang Thần Đạo thành, ta dẫn mọi người đi xem điểm cuối của rừng bia một chút.”

“Điểm cuối của rừng bia?” Thích Khai Thương kinh ngạc kêu lên, “Tiểu Bố, không phải ngươi đang nói chính là Bi Lâm Thần Vực đấy chứ?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Nếu như muốn nói là Bi Lâm Thần Vực thì cũng có thể nhưng mà không phải là Bi Lâm Thần Vực trong tưởng tượng của các ngươi.”

Mọi người đầy nghi ngờ đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố, sau đó bọn hắn lập tức nhìn thấy thần tiệm vô biên khiến người ta thấp thỏm lo âu kia. Có thể nói đây là thần tiệm, cũng có thể nói đây là hư không vô tận.

“Đây là Bi Lâm Thần Vực?” Quân Vu lẩm bẩm một câu.

Tất cả mọi người ở Thần giới đều đang tìm kiếm Bi Lâm Thần Vực, bởi vì trong tưởng tượng của bọn hắn, Bi Lâm Thần Vực có thần linh khí nồng đậm, quy tắc thiên địa rõ ràng, non nước hữu tình, có vô số cảnh đẹp. Nhưng thứ bọn hắn nhìn thấy lại là thần tiệm vô bờ, hơn nữa thần tiệm này còn rất khác biệt, thần tiệm này nhìn qua lập tức khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Chương 1183 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đây chính là Bi Lâm Thần Vực, không chỉ như vậy, thần tiệm Bi Lâm Thần Vực này còn đang không ngừng mở rộng ra. Ta nghĩ, có lẽ một ngày, vị trí Thần giới của chúng ta, cũng sẽ hóa thành thần tiệm vô cùng vô tận như vậy.”

Tất cả mọi người im lặng, nếu như thần tiệm trước mắt bọn hắn này đã mở rộng ra, vậy rừng bia quả thật sẽ có một ngày biến mất. KHi rừng bia biến mất, Thần giới cũng chưa chắc sẽ còn tồn tại.

Sau một hồi lâu, Niệm đột nhiên nói ra, “Thần tiệm này ẩn chứa khí thế đáng sợ, khiến người ta thấp thỏm lo âu. Ta sợ không phải tự nhiên mà hình thành, cũng không phải hình thành do lượng kiếp, mà là có cường giả cố ý tạo nên…”

“Người nào có năng lực này?” Thích Khai Thương không nhịn được hỏi.

Đây là thần tiệm đó, hắn cũng là một Thần Vương, nhưng hắn không thể nào nghĩ ra được, người nào có bản lĩnh biến Thần giới chỗ bọn họ trở thành một vùng thần tiệm.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Có một loại thần thông gọi là Thiết Cát Thuật, ta nghĩ cái này rất có thể là thần thông Đại Thiết Cát.”

“Thần thông Đại Thiết Cát?” Niệm nhíu mày, tựa như đang cố gắng suy nghĩ gì đó.

“Ta nhớ ra rồi, ban đầu ở trong hội đấu giá ở Ngọc Hành Thần Đạo thành, hình như có một cái thần thông Tiểu Thiết Cát được lấy ra đấu giá. Thần thông Thiết Cát đáng sợ đến thế sao?” Thích Khai Thương kinh ngạc kêu lên.

Tra Dự ở bên cạnh sợ hãi rụt rè nói, “Đúng vậy, thần thông Đại Thiết Cát có thể dễ dàng xé rách một giới. Đừng bảo là một giới, cho dù là một phương vũ trụ mênh mông, cũng có thể dùng thần thông Đại Thiết Cát đập nát.”

Ánh mắt Thích Khai Thương nhìn về phía Tra Dự, “Ngươi chỉ là một Thiên Thần cảnh nho nhỏ, hiểu biết cũng nhiều đấy, chắc lai lịch không đơn giản nhỉ?”

Lai lịch của Tra Dự thế nào, bọn hắn đều biết, đối với chuyện Lam Tiểu Bố không giết Tra Dự, bọn hắn đều không để ý. Điều này nói rõ một vấn đề, đó chính là Lam Tiểu Bố thật sự có liên quan đến chuyện lượng kiếp ở Thần giới không bị chuyển dời đi. Nhưng mà vậy thì có gì chứ? Bọn hắn hoàn toàn không thèm để ý.

Lam Tiểu Bố cười he he một tiếng, “Gia hỏa này thật sự không đơn giản, hắn còn từng thấy thập đại Đạo Quân của Thần giới đấy.”

Niệm kinh hãi nhìn Tra Dự, “Ngươi đã từng nhìn thấy KHảm Hạng?”

Tra Dự cười he he, “Đừng nói là KHảm Hạng Thánh Nhân, cho dù là các Thánh Nhân như Vô Kỳ, Phỉ Lăng, Thanh Hành, ta đều gặp rồi.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Những chuyện này lên phi thuyền rồi nói tiếp, tương lai chúng ta sẽ còn đến nơi này nữa. Mặc dù Bi Lâm Thần Vực đã biến thành thần tiệm vô tận, nhưng ta vẫn cảm thấy có lẽ nơi này vẫn còn một con đường sống cho chúng ta. Đương nhiên, trước khi rời khỏi rừng bia, ta cần phải rút hết thần linh mạch ở nơi này đi đã.”

Phía đưới Thạch Đao Thần Tông nhất định có thần linh mạch, dù sao thì tương lai rừng bia sẽ bị thần tiệm này cắn nuốt hết, thần linh mạch để lại đây cũng lãng phí.

…

Đại Hoang Thần Đạo thành.

Hùng Nam Phong có chút bất an, mặc dù hắn là một Thần Quân, bên cạnh còn có hơn mười cường giả Thiên Thần cảnh. Không chỉ như vậy, 5000 tu sĩ của Bách Ly quân cũng đang ở chỗ này, thống soái Lâm Bố của Bách Ly quân cũng là một Thần Quân. Nhưng những điều này cũng không thể khiến Hùng Nam Phong yên tâm.

Nguyên nhân trừ chuyện càng ngày có càng nhiều tu sĩ cấp thấp từ bên ngoài tuôn đến đây, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là có một vài Thần Quân cũng bắt đầu tiến về Đại Hoang Thần Đạo thành.

Đi trên đường phố Đại Hoang Thần Đạo thành một vòng, tùy tiện là có thể nhìn thấy một hai cường giả Thần Quân. Nếu như nói Thần Quân còn không thể khiến hắn khủng hoảng, vậy thì Thế Giới Thần xuất hiện ở Đại Hoang Thần Đạo thành cũng đủ để khiến phó tông chủ lâm thời của Đại Hoang Thần Đạo thành như hắn thấp thỏm lo âu.

Người khác đều nghĩ rằng thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành đang bế quan, chỉ có trong lòng hắn là biết rõ, Lam Tiểu Bố không phải đang bế quan, thậm chí Lam Tiểu Bố không còn ở Đại Hoang Thần Đạo thành nữa.

“Phong ca, nếu không thì hãy phát một đạo tin tức cho Lam thành chủ đi? Nói rõ tình hình nơi này cho hắn biết?” Tình thế ở Đại Hoang Thần Đạo thành đang vô cùng căng thẳng, ngay cả Dạ Lộ cũng không có tâm tư tu luyện.

Hùng Nam Phong lắc đầu, “Không cần, mọi chuyện còn chưa đến mức khẩn cấp. Đúng rồi, đi triệu tập lâm thống soái, Bàng Bất Lận, Thạch Dật, Diêm Ảnh tới họp. Chúng ta không thể nào cứ chờ đợi thế này được, nhất định phải làm gì đó. Lam thành chủ giáo Đại Hoang Thần Đạo thành lại cho ta, ta không thể khiến hắn thất vọng.”

Dạ Lộ gật đầu, lập tức phát mười mấy đạo tin tức ra ngoài.

Chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, hơn mười người đã tụ tập tại đại điện bên ngoài phủ thành chủ.

“Hùng phó thành chủ.” Lâm Bố vừa tiến lên đã ôm quyền ân cần chào hỏi.

Mặc dù thực lực của hắn là mạnh nhất, hơn nữa thủ hạ cũng nhiều nhất, nhưng mà vì trung với Quân Vu, cho nên dù Quân Vu không ở đây, hắn vẫn dẫn theo 5000 binh lính của mình trú đóng ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Nhưng mà đối với Lâm Bố mà nói, hắn vẫn rất hài lòng về nơi này. Thần linh khí ở Đại Hoang Thần Đạo thành nồng đậm, bọn hắn còn trú đóng ở trong thành, cho nên gần trăm năm này, mỗi một người trong quân tu sĩ đều tiến bộ về tu vi rất nhanh. Có một phần đã sắp có thể tấn cấp lên Thiên Thần cảnh.

“Lâm thống soái, Thạch chấp sự, Bàng chấp sự, Diêm ti chủ, Liễu ti chủ... Mời mọi người ngồi xuống.” Hùng Nam Phong nghiêm túc nói.

Tất cả mọi người đều biết gần đây Đại Hoang Thần Đạo thành đang sắp nổi lên mưa gió, cho nên đều nghiêm chỉnh ngồi xuống.

Hùng Nam Phong mở miệng nói, “Ta nhận sự giao phó của Lam thành chủ, bảo vệ Đại Hoang Thần Đạo thành ổn định, nhưng tu vi của ta thấp, càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm. Gần đây Đại Hoang Thần Đạo thành xuất hiện nhiều cường giả, thậm chí còn có Thế Giới Thần xuất hiện ở Đại Hoang Thần Đạo thành, nếu như cứ tiếp tục như vậy, ta lo Đại Hoang Thần Đạo thành sẽ mất khống chế.”

Chương 1184 - Mưa gió nổi lên,

Bàng Bất Lận đứng lên nói, “Hùng phó thành chủ, hôm qua có hai tên tu sĩ Thiên Thần cảnh ngang nhiên đấu pháp ở Đại Hoang Thần Đạo thành, chúng ta định dựa theo quy định của Đại Hoang Thần Đạo thành, bắt hai người này lại, nhưng lúc này đột nhiên có một tên Thần Quân đứng ra ngăn cản. Tu vi của tên Thần Quân này chỉ sợ không kém gì Lâm thống soái, ta không dám động đến. Ta nghĩ Đại Hoang Thần Đạo thành đã nằm ở ranh giới mất không chế rồi. Đây là ở nội thần, tình huống ở bên ngoài thì càng nghiêm trọng hơn. Ngày nào cũng có người vẫn lạc vì đấu pháp, hơn nữa còn càng ngày càng kịch liệt.”

Liễu Chí đứng ra nói, “Bởi vì ta luôn nghe ngóng tin tức ở bên ngoài, cho nên hiểu rõ bây giờ Thần giới hỗn loạn đến mức độ nào. Một vài thần thành cũng đã bắt đầu xảy ra vấn đề, khiến ta cảm thấy rằng, Thần giới sắp đến ngày tận thế rồi, ta nghĩ, nếu như không có Lâm thống soái ở chỗ này, có lẽ Đại Hoang Thần Đạo thành đã sớm loạn rồi. Nếu mà so sánh, tình hình ở Đại Hoang Thần Đạo thành vẫn còn tính là tốt.”

Đám người im lặng, ngay cả Lâm Bố cũng cau mày.

Thế Giới Thần có ý nghĩa gì, bọn hắn đều hiểu. Quân tu sĩ của Lâm Bố tuy nhiều, nhưng cũng chỉ có thể quản lý tán tu bình thường mà thôi. Nếu như đối mặt với Thế Giới Thần, đừng nói là 5000, cho dù có 50.000, sợ cũng không thể làm được chuyện gì.

…

CÙng lúc đó ,ở Đại Uyên Thần Môn.

Từ năm đó, khi đồ bên trong Thiền Nữ viện ở Hoán Nữ cung của Đại Uyên Thần Môn mất đi, tông chủ Hoắc Dịch của Đại Uyên Thần Môn vẫn chưa bao giờ từ bỏ việc truy sát người đã cướp đồ của Đại Uyên Thần Môn.

Mặc kệ đồ này có phải là của Đại Uyên Thần Môn hay không, đối với người Đại Uyên Thần Môn mà nói, người khác chính là đã cướp đi đồ của bọn hắn.

Trải qua trăm năm tìm kiếm, hôm nay cuối cùng cũng có manh mối chính xác.

Giờ phút này trong đại điện nghị sự của Đại Uyên Thần Môn, ít nhất có hơn mười người, bao gồm tông chủ Hoắc Dịch, điện chủ Chấp Pháp điện Nguyên Trường Sơn, điện chủ Bồng Khâm của Nội Sự điện.

Bọn hắn đang đợi điện chủ Chủng Hoành Tất của Ngoại Sự Điện, bởi vì theo tin tức Chủng Hoành Tuất truyền đến, hắn đã bắt được một người vô cùng quan trọng. Tình hình cụ thể Chủng Hoành Tuất vẫn chưa nói, chỉ mới nói là bắt được một người rất quan trọng, gặp mặt thì sẽ biết.

Chủng Hoành Tuất quay về rất nhanh, chỉ nửa canh giờ sau, hắn đã tiến vào đại điện nghị sự, trong tay còn kéo theo một nam tử.

“Hắn là người phương nào?” Hoắc Dịch nhìn chằm chằm người trong tay Chủng Hoành Tuất, trong lúc nhất thời còn chưa nhận ra.

Chủng Hoành Tuất lập tức ôm quyền nói, “Tông chủ, người này chính là Độc Tộ.”

“A, hắn không phải chính là…” Hoắc Dịch nhớ tới lai lịch và thân phận của người trong tay Chủng Hoành Tuất, “Nhanh, mau gọi Hoàn

Tào đến đây.”

Hoàn Tào nhanh chóng bị dẫn đến, Lam Tiểu Bố không giết Hoàn Tào, mặc dù đã nhét Hoàn Tào ở một nơi vô cùng xa, nhưng vẫn bị Đại Uyên Thần Môn bắt được. Chỉ là khi Lam Tiểu Bố dạy dỗ Hoàn Tào, cũng không phải dùng gương mặt lúc trước, cho nên Đại Uyên Thần Môn vẫn chưa thể tìm được hắn mà thôi.

Hoàn Tào vừa đến đại điện nghị sự đã nhìn thấy người trong tay Chủng Hoành Tuất, lập tức kêu lên, “Chính là hắn, chính hắn lúc trước đã cải trang thành dáng vẻ của ta, hắn nói hắn tên là Độc Tộ.”

Chủng Hoành Tuất gật đầu, “Không sai, hắn tthật sự tên là Độc Tộ.”

“Độc Tộ, đồ thì chưa cần vội, ngươi không đưa thì chúng ta cũng sẽ từ từ tìm ra. Nói đi, vì sao lại lẻn vào Đại Uyên Thần Môn ta trộm đồ?” Hoắc Dịch không nhanh không chậm hỏi, trong lòng hắn thì lại không hề bình tĩnh như vậy

Nếu như quả thật chính là người tước mắt này, vậy thì hắn nhất định còn có thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến Dịch Hình. Nghĩ đến môn thần thông này, cả người hắn có chút kích động.

Độc Tộ vô cùng hoang mang, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ta đến Đại Uyên Thần Môn trộm đồ? Quả thật ta đã quay lại Thần giới một thời gian, nhưng vẫn luôn bế quan chữa thương. Hơn nữa dựa vào thực lực của ta bây giờ, ta có thể đến Đại Uyên Thần Môn sao?”

Hoàn Tào hầu như muốn nhảy dựng lên chỉ vào mặt Độc Tộ mắng, “Độc Tộ, lúc trước ngươi ở bên ngoài Đại Uyên Thần Môn đánh lén ta, sau đó cải trang thành ta, không đúng, là dịch hình thành hình dạng của ta tiến vào Đại Uyên Thần Môn, bây giờ ngươi không muốn thừa nhận sao?”

Độc Tộ dần dần hiểu ra, có người dịch hình thành hắn dạy dỗ Hoàn Tào, sau đó lại dịch hình thành Hoàn Tào tiến vào trong Đại Uyên Thần Môn.

KHông chỉ Độc Tộ hiểu ra, ngay cả tông chủ Hoắc Dịch và mấy tên điện chủ còn lại của Đại Uyên Thần Môn cũng hiểu ra. Chuyện này không hề đơn giản như mặt ngoài, Độc Tộ này rất có thể cũng là hiệp sĩ cõng nồi.

Độc Tộ ôm quyền nói, “Lúc đầu ta không thể nói ra lai lịch của ta, nhưng ta biết rất rõ, nếu như ta không nói lai lịch của ta ra, các vị có thể sẽ không thả ta ra. Ta đến từ Kính Phương Thần Đình, là Phương Đế ra lệnh cho ta đến Tiên giới làm việc. Bởi vì ở Tiên giới ta bị người đánh trọng thương, cho nên chuyện vẫn chưa hoàn thành, sau khi đến Thần giới, vì bị trọng thương nên khó mà hành động, cộng thêm nhẫn trong người đã mất, không thể nào truyền tin tức được cho Phương Đế, cho nên vẫn luôn bế quan chữa thương.”

Là người của Phương Đế? Bọn người Hoắc Dịch khẽ nhíu mày, nếu như là trước đó, chỉ sợ bọn hắn đã sớm thấp thỏm lo âu rồi. Cho dù là vô tình hay cố ý, bắt được người của Phương đế cũng không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng mà bây giờ không còn quan trọng nữa, đến chính Phương Đế cũng không biết rõ sống chết thế nào.

Hoắc Dịch từ tốn nói, “:Nếu ngươi từ Thần giới xuống đó, chắc hẳn có dùng phù lục quy tắc. Cho dù dùng phù lục quy tắc, một tu sĩ Thiên Thần cảnh như người lại bị người đánh trọng thương ở Tiên giới, chuyện này chỉ sợ chính ngươi cũng không tin đâu?”

Chương 1185 - Mưa gió nổi lên (2)

Độc Tộc nói, “Tiên giới quả thật có một cường giả như vậy, hơn nữa người này còn có thể phá hư đại sư chuyển dời lượng kiếp của Thần giới. Hắn tên là Lam Tiểu Bố, thực lực và uy vọng đều kinh người, không gì sánh được.”

Lam Tiểu Bố?

Tất cả mọi người trong đại điện đều hai mặt nhìn nhau, lập tức đều thấy sự vui mừng trong mắt đối phương.

Lam Tiểu Bố à, có danh tiếng, có nơi ở cố định. Càng quan trọng hơn là, Lam Tiểu Bố dễ bắt nạt.

Vốn dĩ thì khi Đạo Quân Thúc Vãng Tiêu của Quy Hành Thần Đình còn ở đây, bọn hắn còn không dám làm gì Lam Tiểu Bố. Nhưng bây giờ chín đại Đạo Quân của Thần giới đã mất tích hết, Lam Tiểu Bố còn không phải mặc cho bọn hắn chèn ép sao? Còn về 5000 quân tu sĩ ở Đại Hoang Thần Đạo thành, trong mắt bọn hắn chính là hai chữ ha ha.

Hoắc Dịch không hỏi tiếp nữa, nếu như Lam Tiểu Bố dịch hình thành Độc Tộ, lại đánh lén Hoàn Tào, sau đó dịch hình thành Hoàn Tào đến Đại Uyên Thần Môn, vậy mọi chuyện đều thông suốt.

“Người này rất âm hiểm, ta nghe nói trước đây không lâu, mấy vị đình trụ thần đình có bắt được một tu sĩ tên là Tra Dự, hoài nghi hắn phá hủy chuyện chuyển dời lượng kiếp của Thần giới. Tên Tra Dự này lập tức tố cáo Lam Tiểu Bố chính là người thật sự phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới, kết quả thì Lam Tiểu Bố vừa đến, đã lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu ra tẩy trắng. Không chỉ như vậy, hắn còn đổ hết mọi tội lỗi lên người Tra Dự. Nhìn bộ dạng sợ sệt của tên Tra Dự kia, không giống người có thể phá Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, hắn không có năng lực, không có có lá gan đó.” Điện chủ Nguyên Trường Sơn của Chấp Pháp điện cười ha ha, trong giọng nói có ẩn chứa sự khinh thường.

Điện chủ Bồng KHâm của Nội Sự Điện lại nghiêm giọng nói, “Lam Tiểu Bố này không đơn giản, bên cạnh hắn có một người rất mạnh, gia hỏa này đã từng đánh tả đình trụ Lư Hàn Phiên của Khuê Hà Thần Đình bị thương, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Hoắc Dịch xua tay ngăn lại, “Sáu Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn ta, sao lại e ngại một tên Lam Tiểu Bố nho nhỏ như hắn? Không cần chần chờ thêm nữa, bây giờ chúng ta lập tức đến Đại Hoang Thần Đạo thành.”

Độc Tộ nghe mà chóng mặt, chuyện gì xảy ra vậy? Đại Hoang Thần Đạo thành là nơi nào? Mặc kệ là nơi nào, đó cũng là một đạo thành Thần Đình đó? Nếu là đạo thành, chỉ một Đại Uyên Thần Môn mà dám đến cửa tìm sao?

…

Lam Tiểu Bố đã mở ra hộ trận thần mạch của Thạch Đao Thần Tông, ba đầu thần linh mạch tản mát ra thần linh khí nồng đậm lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Niệm cảm thán, “Ta nói sao nơi này lại có thần linh khí nồng đậm như vậy, hơn nữa quy tắc còn rõ ràng như thế, hoá ra là có ba đầu thần linh mạch thượng phẩm.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm kích Niệm, hắn biết, cho dù có ba đầu thần linh mạch thượng phẩm, cũng không thể khiến quy tắc thiên địa ở nơi này rõ ràng như thế, Niệm chỉ là đang khiến mọi người không nên suy nghĩ nhiều thôi.

“Hay lắm, mặc dù ta là một Thần Vương, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy thần linh mạch thượng phẩm.” Quân Vu thở dài.

Thích Khai Thương cười he he, “Nói cứ như ta không phải lần đầu nhìn thấy thần linh mạch thượng phẩm vậy. Trong mấy người chúng ta, chỉ sợ chỉ có Niệm huynh mới từng nhìn thấy thần linh mạch thượng phẩm thôi.”

Niệm thật sự đã nhìn thấy thần linh mạch thượng phẩm chân chính, cũng không phản bác.

Từng lá trận kỳ ném xuống, ba đầu thần linh mạch thượng phẩm bị Lam Tiểu Bố trực tiếp rút đi, bỏ vào trong nhẫn, sau đó cười ha ha một tiếng, “Ha ha, lần này Đại Hoang Thần Đạo thành ta có tài nguyên rồi, ba đầu thần linh mạch thượng phẩm, cộng thêm hai đầu thần linh mạch trung phẩm, có nhiều người hơn nữa tu luyện cũng đủ. Thần linh mạch lấy được rồi, chúng ta quay về Đại Hoang Thần Đạo thành thôi.”

Tốc độ của đoàn người vô cùng nhanh, cho dù Mục Đồng Châu có trễ nải một chút thời gian, hơn bốn tháng sau, Luân Hồi Oa cũng đã dừng bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

“Sao lại có nhiều người như vậy?” Bất luận là Quân Vu hay Thích Khai Thương đều không tin được nhìn bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lúc trước khi bọn hắn đi, người đã nhiều lắm rồi, nhưng so với tình cảnh trước mắt này, lúc trước thật sự ít rồi.

Toàn bộ quảng trường phía ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành không ngừng mở rộng ra, nhìn cái quy mô này, nơi này có ít nhất mấy triệu người đó.

“Oanh!” Dao động từ trận đấu pháp của hai tu sĩ Thiên Thần cảnh trực tiếp đánh bay một cửa hàng lâm thời, mà hai tên tu sĩ Thiên

Thần cảnh đang đấu pháp này chẳng những không dừng tay, động tác ngược lại càng lúc càng quá trớn.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố âm trầm, trước khi đi hắn đã cố ý dặn dò lại. Cho dù là trong thành hay ngoài thành, chỉ cần tu sĩ đến nơi này, phải đảm bảo tuyệt đối an toàn, chuyện đấu pháp tuyệt đối không cho phép xảy ra. Nhưng hắn vừa mới quay về nơi này đã nhìn thấy đấu pháp.

Rất rõ ràng, loại chuyện này ở Đại Hoang Thần Đạo thành đã xem như là bình thường.

Lam Tiểu Bố lạnh mặt bước đến, không đợi Lam Tiểu Bố đến gần, một giọng nói vui mừng truyền đến, “Thành chủ!”

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Quyền Dịch Phong đang bước nhanh đến, ở phía sau hắn còn có hai tu sĩ Thiên Thần cảnh.

Quyền Dịch Phong cũng là người đi theo Lam Tiểu Bố đã lâu, lúc trước gặp nhau khi gia nhập quân tu sĩ ở Chúng Thần Chi Địa, sau đó vẫn một mực đi theo.

“Dịch Phong, có chuyện gì thế này? Vì sao trong phạm vi của Đại Hoang Thần Đạo thành ta, còn có người dám ngang nhiên đấu pháp như vậy, thậm chí còn phá hư cửa hàng của người khác?”

Quyền Dịch Phong vội vàng nói, “Trước đó chúng ta cũng ngăn cản, nhưng mà sau đó có cường giả Thần Quân ra mặt, nói ai dám ngăn cản tu sĩ giải quyết ân oán cá nhân, chính là có thù với hắn. Bọn hắn không chỉ đấu pháp bên ngoài thành, cho dù là trong thành, bọn hắn cũng muốn đấu pháp. Thành chủ trở về kịp thời, nếu không trở về nữa, ta lo lắng những người này sẽ mở phong ấn của chúng ta, sau đó tiến vào trong thành tùy tiện định cư.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố càng khó coi hơn, Đại Hoang Thần Đạo thành chỉ mở ra một phần. Phần lớn đều bị phong ấn lại, chính vì vậy, rất nhiều tu sĩ chỉ có thể ở bên ngoài tu luyện, phía ngoài quảng trường mới có nhiều người như vậy. Nhưng từ lời Quyền Dịch Phong nói, Lam Tiểu Bố nghe ra được bây giờ Đại Hoang Thần Đạo thành đang có dấu hiệu mất khống chế.

Chương 1186 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lam Tiểu Bố tức giận đến cực điểm thì không còn tức giận tiếp nữa, hắn đã nhìn ra được tên Hoành Dư này là một khổ tu. Nhưng mà khổ tu thì sao chứ? Địa bàn của hắn còn chưa đến lượt một người ngoài đến khua tay múa chân, thậm chí còn giết chết người của hắn.

“Dịch Phong, ta ra lệnh cho ngươi, lập tức giết người này treo lên bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, loại cuồng đồ này không cho phép luân hồi.” Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, hầu như gằn từng chữ một mà nói.

“Vâng.” Quyền Dịch Phong hầu như không chút suy nghĩ đáp lời, sau đó lấy trường đao ra nhào về phía Thần Quân kia.

Trong lòng hắn biết rõ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không bảo hắn đi chịu chết. Cũng giống như vừa rồi khi hắn đối phó với hai tên Thiên Thần cảnh trung kỳ kia, hẳn chỉ cần xuất đao thu đao, sau đó thì kết thúc.

Hoành Dư nghe thấy lời nói tức giận của Lam Tiểu Bố thì ngây ngốc, đây là đang lấy uy phong của thành chủ ra mà đàu nghịch à? Bảo một Thiên Thần sơ kỳ nho nhỏ đến giết một Thần Quân hậu kỳ như hắn?

Nhìn thấy Quyền Dịch Phong tthật sự lao đến, sát cơ trong mắt Hoành Dư không thể nào che đi được, hắn quyết định giết luôn cả

Lam Tiểu Bố. Đại Hoang Thần Đạo thành cũng không phải của Lam Tiểu Bố, bây giờ Thần giới đại biến, bất kỳ người nào cũng có thể ở lại đây.

Hoành Dư thậm chí còn chẳng muốn lấy trường kiếm ra, cứ như vậy mà đánh ra một quyền.

Chỉ là một quyền này của hắn vừa đánh ra, đã cảm nhận được thần nguyên cuồng bạo bị không gian xung quanh trói buộc chặt chẽ, cảm giác đè nén đáng sợ truyền đến. Hoành Dư chém giết quanh năm, không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện sinh tử, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này, khiến cho hắn sợ hãi.

Không gian bị trói lại, thần niệm bị trói lại, thần nguyên bị trói lại… Có thể nói trừ tư duy của hắn, còn lại đều bị trói chặt.

Nhưng tư duy của hắn bây giờ cũng không thể làm được cái gì, chỉ có cảm giác đối mặt với tử vong, cái cảm giác tử vong kia càng lúc càng mãnh liệt, hắn thậm chí còn cảm nhận được mọi sắc thái xung quanh bắt đầu tiêu tán, biến thành hai màu trắng đen. Loại áp chế đáng sợ này, tuyệt đối không phải Thế Giới Thần có thể làm được, đây là Thần Vương, là Thần Vương.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố có Thần Vương, Hoành Dư rất muốn nhìn xem bên cạnh Lam Tiểu Bố rốt cuộc là vị Thần Vương nào, nhưng hắn không thể nào động đậy được.

“Hoành Dư, tính cách của ngươi mà không thay đổi, sớm muộn gì cũng sẽ chết vì nó. Có một vài chuyện không phải chuyện ngươi có thể quản thì ngươi đừng đi quản…” Đây là lời của hồng nhan tri kỷ duy nhất của hắn Nguyệt Yến Nhi nói, lời kia tựa như đang vờn quanh bên tai, bây giờ hắn thật sự phải đối mặt với cái chết. Hoành Dư trước giờ chưa bao giờ hối hận, giờ phút này lại cảm thấy hối hận vô cùng.

Phốc! Máu tươi lại bắn ra, đầu Hoành Dư bị bổ ra. Chỉ là thân thể của Hoành Dư rõ ràng mạnh hơn tu sĩ Thiên Thần cảnh rất nhiều, cho dù bất động để Quyền Dịch Phong ra tay, nhưng Quyền Dịch Phong vẫn không thể chém Hoành Dư ra làm hai.

NGuyên thần của Hoành Dư hoảng sợ tràn ra, chỉ là vừa mới lao ra, đã bị không gian cường đại trói chặt.

Lần này Quyền Dịch Phong không khách sáo nữa, ném một ngọn lửa ra, thần hồn Hoành Dư bị câu diệt.

Cất chiếc nhẫn của Hoành Dư đi, trong lòng Quyền Dịch Phong lại chấn động không thôi. KHông có người ra tay giúp đỡ, chỉ với không gian thôi đã trói chặt Hoành Dư, loại thực lực cường đại này chỉ sợ không phải Thế Giới Thần có thể làm được?

“Treo hắn lên cửa thành để răn đe. Từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Đạo thành cho dù là trong hay ngoài thành, đều phải chấp hành theo quy củ Đại Hoang Thần Đạo thành đã ban bố.” Lam Tiểu Bố nói.

“Thành chủ yên tâm, Quyền Dịch Phong đảm bảo làm tốt.” Quyền Dịch Phong kích động lớn tiếng đáp.

Từ khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, những tu sĩ quản lý Đại Hoang Thần Đạo thành như bọn hắn lập tức rơi vào hoàn cảnh lúng túng. Hôm nay thành chủ trở về, quả nhiên như sấm rền gió cuốn, vừa về đã giết chết ba người. Trong đó bao gồm cả Hoành Dư đã phá hỏng quy củ của Đại Hoang Thần Đạo thành lúc trước.

Thần Quân thì như thế nào? Trước mặt thủ hạ của thành chủ, còn không phải không có năng lực đánh trả sao?

Mấy người Lam Tiểu Bố đi vào trong Đại Hoang Thần Đạo thành, lúc này bên ngoài thành lập ức ầm ĩ.

Hoành Dư là ai? Đây chính là Hoành Quân chuyên quản chuyện bất bình đó, nhưng bây giờ Hoành Quân rảnh rỗi chuyên quản chuyện này đâu rồi? Bị treo trên tường thành kìa, hơn nữa đầu còn bị bổ ra nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì Lam thành chủ đã trở về.

Rất nhiều người có thể đoán được, chỉ sợ Đại Hoang Thần Đạo thành sắp tới sẽ xảy ra đại biến. Nhưng mà đối với đám tán tu đến từ bên ngoài kia, bọn hắn không hề để ý.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn là thành chủ của Đại Hoang Thần Đạo thành, quy củ của Đại Hoang Thần Đạo thành luôn cân nhắc đến tán tu, hơn nữa không ức hiếp lũng đoạn thị trường. Chỉ cần ở nơi này an phận thủ thường, sẽ không gặp nguy hiểm.

“Quân soái.” Bọn người Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Đại Hoang Thần Đạo thành, Lâm Bố lập tức kích động lao đến.

Nhìn thấy Quân Vu, hai mắt hắn kích động đến đỏ lên.

Quân Vu vỗ vỗ vai Lâm Bố, “Không tệ, ta không có nhìn lầm ngươi. Chờ Lam thành chủ chọn chỗ ở xong, ta sẽ nhờ Lam thành chủ cho ngươi một chỗ tu luyện ở gần chúng ta, nhanh chóng bước vào Thế Giới Thần.”

Biểu hiện của Lâm Bố khiến Quân Vu vô cùng hài lòng, mặc dù hắn đã bỏ qua rất nhiều thứ, nhưng mà trong cuộc đời này ánh mắt nhìn người rất chuẩn. Hắn bồi dưỡng Lâm Bố, đến bây giờ đã bước vào Thần Quân cảnh. Mà từ khi Lâm Bố bước vào Thần Quân đến này vẫn không phụ hy vọng của hắn, đối với Quân Vu hắn tuyệt đối trung thành. Còn Lam Tiểu Bố, đó là càng không nhìn lầm. Lúc trước hắn trợ giúp Lam Tiểu Bố bao nhiêu chứ? Mà bây giờ Lam Tiểu Bố giúp hắn bao nhiêu?

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Lâm huynh yên tâm, với nội tình của ngươi, muốn tấn cấp Thế Giới Thần, cũng không tốn bao nhiêu năm.”

Chương 1187 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Lâm Bố nghĩ đây là lời nói lấy lòng, cũng không để ý. Nhưng mà Quân Vu bên cạnh Lam Tiểu Bố lại biết, đây là nói thật. Chỉ cần Lam Tiểu Bố muốn, Lâm Bố bước vào Thế Giới Thần đúng là không cần mấy năm.

“Thành chủ…”

“Lam đại ca…”

Sau đó càng ngày có càng nhiều người vọt đến, vợ chồng Hùng Nam Phong và Dạ Lộ, Bàng Bất Lận, Thạch Dật, đám người đi theo Lam Tiểu Bố đều đến, ngay cả Ôn Khả Xu và Mạc Tiểu Tịch đều kích động đến gặp Lam Tiểu Bố.

Gần đây tình hình ở Đại Hoang Thần Đạo thành bấp bênh, bọn hắn biết rất rõ.

Lam Tiểu Bố trở về, thật giống như Định Hải Thần Châm.. Chuyện này không liên quan gì đến tu vi, chỉ là trực giác trong lòng bọn họ. Giống như trăm năm trước, Sát Lục sứ Sư Trường Không của Thần Vân Tiên Trì phách lối ở Đại Hoang Thần Đạo thành, kết quả Lam Tiểu Bố vừa về đến, còn không phải bị giết chết sao. Sư Trường Không bị giết nhiều năm như vậy, cũng không thấy Thần Vân Tiên Trì đến đây nói nhảm.

“Lam thành chủ, ngươi mà còn chưa về nữa thì ta sắp không kiên trì nổi nữa.” Hùng Nam Phong thở ra một hơi nói.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Những năm qua đa tạ các ngươi đã giữ gìn Đại Hoang Thần Đạo thành, từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Đạo thành vẫn dựa theo quy củ ta ban ra trước đó mà làm.”

KHông đợi Hùng Nam Phong do dự, Quân Vu đã lập tức nói, “Cứ làm theo lời Lam thành chủ đi, có vấn đề gì, ta sẽ giúp ngươi một tay.”

Hùng Nam Phong vội vàng đáp, “Vâng, ta nhất định phải khôi phục ổn định tại Đại Hoang Thần Đạo thành.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, nói với Diêm Ảnh đứng bên cạnh, “Diêm Ảnh, những đường đi còn lại ở Đại Hoang Thần Đạo thành có thể mở ra. KHông bán, chỉ cho thuê, hoan nghênh các đại thương hộ ở Thần giới vào ở.”

Thạch Dật vội vàng nói, “Thành chủ, có một vài người nhất định muốn mua động phủ ở Đại Hoang Thần Đạo thành, hoàn toàn không thể nào ngăn cản. Còn có một số người, thậm chí còn cưỡng ép chiếm đoạt vài nơi trong Đại Hoang Thần Đạo thành, hủy đi mấy tòa kiến trúc mà trước đó chúng ta đã xây dựng, sau đó tự mình thành lập động phủ. Những người này tu vi thấp nhất đều là Thần Quân trung kỳ, hoặc là có hậu trường mạnh mẽ chống lưng.”

Hùng Nam Phong hổ thẹn nói, “Thực lực của ta thấp, không thể nào ngăn cản.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần để ý, những người tự ý xây dựng động phủ ở Đại Hoang Thần Đạo thành ta, toàn bộ dỡ bỏ. Còn những tu sĩ kia, toàn bộ giết chết, sau đó treo lên ngoài tường thành. Quân lão ca, chuyện này còn phải nhờ ngươi giúp một tay.”

Vấn đề này quả thật cần Quân Vu giúp đỡ, dám chiếm đoạt địa bàn ở Đại Hoang Thần Đạo thành, tu vi ít nhất đều từ cảnh giới Thần Quân trở lên.

Quân Vu cười ha ha một tiếng, “Chuyện này không thành vấn đề, các ngươi đợi lát nữa khi phân chia động phủ, nhớ để lại cho ta một cái tốt đó. Còn nữa, Lâm Bố, ngươi giao quân tu sĩ lại cho Lam thành chủ. Từ bây giờ trở đi, Bách Ly quân không còn tồn tại nữa, còn về chuyện quân tu sĩ muốn đổi tên thành gì, đều do Lam thành chủ định đoạt.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Quân tu sĩ cứ giao cho Lâm đại ca thống lĩnh đi, còn về tên, cứ gọi là Đại Hoang quân.”

…

Nội bộ Đại Hoang Thần Đạo thành mặc dù chỉ mở ra hơn mười con đường, nhưng không phải con đường nào cũng kín hết người. Trong đó có một lối đi, toàn bộ kiến trúc đều khác hẳn những nơi còn lại. Nơi này chẳng những xây dựng ở gần bờ sông đạo thành, hoàn cảnh còn cực kỳ hoàn mỹ, thần linh khí cũng vô cùng nồng đậm. Khác với những con đường phồn hoa khác, con đường này không cho phép bất cứ người không liên quan nào đi qua.

Mọi người đều biết được, những kiến trúc cạnh bờ sông này đều không được Đại Hoang Thần Đạo thành trao quyền. Con đường đi bên cạnh con sông này vốn bị đóng lại, nghe đồn định dùng nó để thành lập tức lâu đứng đầu ở Đại Hoang Thần Đạo thành. Chỉ là thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành không có ở đây đã trăm năm, rất nhiều Thần Quân đã cưỡng ép tự thành lập động phủ của mình ở đây.

Nhưng mà hôm nay, tất cả động phủ ở con đường này đều bị dỡ bỏ hết, hơn nữa những cường giả Thần Quân cố tình ở lại nơi này, toàn bộ đều bị giết chết hết, sau đó thi thể bị treo bên ngoài tường thành của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Đại Hoang Thần Đạo thành lập tức yên tĩnh lại, không còn ồn ào náo động như trước nữa. Những tu sĩ ra ra vào vào, tất cả đều lộ ra vẻ an tĩnh, thậm chí không có người dám nói chuyện lớn tiếng.

Nếu như không phải là không có nơi tốt hơn để đi, nói không chừng rất nhiều người sẽ không dám ở lại nơi này. Bởi vì chỉ một ngày thôi, người bị giết ở Đại Hoang Thần Đạo thành đã hơn một ngàn người.

Cũng may mọi người đã nhanh chóng hiểu ra có chuyện gì, ở Đại Hoang Thần Đạo thành làm điều phi pháp, cưỡng ép chiếm lấy địa bàn ở Đại Hoang Thần Đạo thành, can thiệp vào luật pháp Đại Hoang Thần Đạo thành, cho dù tu vi ngươi như thế nào, đến từ phương nào, hầu như đều bị thanh trừ. Ở Đại Hoang Thần Đạo thành an phận thủ thường, cho dù ngươi ra vào thế nào, cũng sẽ không có người tìm ngươi tính sổ.

Một tháng trôi qua, luật pháp ở Đại Hoang Thần Đạo thành lần nữa được áp dụng, tu sĩ đến Đại Hoang Thần Đạo thành chẳng những không giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng nhiều. Nơi này là nơi an ổn nhất Thần giới, dù ngươi lấy ra đồ tốt để bán, cũng không có người dám ép mua.

Vô số người đều khát vọng có được một tòa động phủ của riêng mình ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành trước đây không lâu đã ban bố một quy định, sẽ mở khu động phủ dành cho mọi tu sĩ. Động phủ này có thể bán ra, bất cứ tu sĩ nào, chỉ cần phù hợp điều kiện, đều có thể mua được một động phủ thuộc về mình vĩnh viễn ở chỗ này.

Chương 1188 - Thần giới sắp có biến.

Đại Hoang Thần Đạo thành càng ngày càng ổn định phồn hoa, nhưng tình trạng của Thần giới thì càng lúc càng không xong.

Mạch Viễn thần thành của Hồng Vĩnh Thần Đình đột nhiên bị chia thành hai, vô số tu sĩ bị vẫn lạc. Thật giống như Chúng Thần Chi Địa gặp phải lượng kiếp lúc trước, ở giữa đột nhiên xuất hiện một vùng thần tiệm.

Thanh Hàn thần thành của Sùng Ngọc Thần Đình còn ly kỳ hơn, trong vòng một đêm biến tăm, hóa thành hư không.

Mà gần đây nhất là Bắc Loan thần thành của Bách U Thần Đình xảy ra chuyện, một đoàn sương trắng bao phủ lại, bên trong không có một tu sĩ nào đi ra. Bất cứ tu sĩ nào muốn vào trong điều tra tình huống, đều biến mất không còn tung tích.

Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình đứng bên ngoài Bắc Loan thần thành, cau mày. Lúc Mạch Viễn thần thành xảy ra chuyện hắn có đi qua, thật giống như có một loại lực lượng đặc biệt cắt tòa thần thành này ra làm hai. Không chỉ như vậy, sau khi tòa thần thành này bị chia ra, thật giống như một bao tải bị nổ, thần linh khí trong thần thành chỉ trong vòng một đêm bị mất hết. Bây giờ Mạch Viễn thần thành là một thành chết, giống như Đại Hoang Thần Giác năm đó vậy.

Nghĩa đến Đại Hoang Thần Giác, Tể Tấn Trần lập tức nghĩ đến Lam Tiểu Bố, có lẽ phải đi vào rừng bia sớm mấy năm.

Còn về Thanh Hàn thần thành, càng kỳ quái hơn, đột nhiên biến mất.

Bắc Loan thần thành trước mắt này là thần thành thứ ba xảy ra chuyện mà Tể Tấn Trần nhìn thấy, có thể thấy được Thần giới thực sự xảy ra vấn đề, còn là vấn đề lớn. Càng đáng sợ hơn chính là, hắn không dám tiến vào Bắc Loan thần thành này, bởi vì thần niệm của hắn vừa tiến vào đã lập tức biến mất tăm. Tể Tấn Trần hoài nghi sau khi mình tiến vào, cũng sẽ biến mất trong làn sương trắng này.

Không được, bây giờ nhất định phải đến Đại Hoang Thần Đạo thành, Tể Tấn Trần lập tức hạ quyết định, hắn không có nhiều thời gian cho Lam Tiểu Bố như vậy.

…

Đại Hoang Thần Đạo thành, Lam Tiểu Bố, Niệm, Thích Khai Thương, Quân Vu đều đang ở đây.

Trừ những người đó ra, còn có phó thành chủ Hùng Nam Phong của Đại Hoang Thần Đạo thành, nhưng mà Hùng Nam Phong đến đây để báo tin. Đó chính là Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện đạo quang, vị trí đạo quang phóng ra cực xa, hoàn toàn không thể nào chạm đến, nhưng tia sáng kia lại vô cùng chân thật, khiến người ta có cảm giác Thánh Đạo.

Im lặng một hồi lâu, Lam Tiểu Bố hỏi Niệm, “Niệm huynh, ngươi là người có hiểu biết nhiều nhất, ngươi cảm thấy đạo ánh sáng kia là gì?”

Niệm do dự một lúc, sau đó mới cẩn thận nói, “Dựa theo lời Hùng phó thành chủ nói, tia sáng kia xuất hiện tại một nơi giống như bên trong một cái tường trong suốt, tất cả đều ở trong cái tường trong suốt kia, mà bên này chỉ có thể cảm nhận đạo vận lưu chuyển trong tia sáng đó, nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ, nhưng lại không thể nào chạm đến được. Nói thật, loại tình huống này ta chưa từng gặp qua.

Ý nghĩ của ta là, tất cả mọi người cùng đến đó xem một chút.”

Thích Khai Thương và Quân Vu cũng gật đầu, “Đúng, ta cũng đề nghị đến đó xem một chút. Trước đó mấy cái thần thành cũng xuất hiện vấn đề, thậm chí còn có một cái thần thành trực tiếp biến mất. Nếu như không biết rõ những vấn đề này, Đại Hoang Thần Đạo thành chúng ta sợ cũng sẽ bị biến mất trong tình trạng này.”

Còn một câu nữa Thích Khai Thương không nói, đó chính là lỡ như Thần giới xảy ra vấn đề, vậy bọn hắn cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, nếu mọi người đều nhất trí, vậy đến đó xem đi.”

“Thành chủ, bên ngoài có người đến gặp mặt, nói là lão bằng hữu của ngươi.” Ngoài cửa truyền đến tiếng của thị vệ canh cổng.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được hộ trận của phủ thành chủ có người chạm vào, Tể Tấn Trần, Đạo Quân của Bất Diễn Thần Đình.

“Tể Tấn Trần đến.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Thích Khai Thương cười he he, xoa xoa đôi bàn tay nói, “Ta dây muốn nhìn thử xem tên Đạo Quân này có gì khác với những Thần Vương bình thường chúng ta hay không.”

Quân Vu nói, “Tiểu Bố, hay là chúng ta tránh đi một chút, nhìn xem rốt cuộc Tể Tấn Trần muốn ngươi làm gì?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cũng được.”

Nếu như Tể Tấn Trần vừa vào đã nhìn thấy ba Thần Vương ở đây, có lẽ sẽ không chịu nói thật.

Chờ ba người Niệm tiến vào nội điện, Lam Tiểu Bố mới nói, “Xin mời vị bằng hữu bên ngoài vào đi.”

Sau khi Tể Tấn Trần đến đây không cố tình đi vào trong, Lam Tiểu Bố đối với hắn cũng có chút ấn tượng tốt. Tên Đạo Quân này không giống như Đơn ĐInh, khiến người ta chán ghét.

Tể Tấn Trần nhanh chóng tiến vào đại điện tân khách của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đứng lên ôm quyền ân cần hỏi thăm, “Lam Tiểu Bố kính chào Yến Đế, mời Yến Đế ngồi. Ta nghĩ rằng phải trăm năm Yến Đế mới đến, bây giờ vẫn còn mấy năm nữa.”

Tể Tấn Trần gật đầu, ngồi xuống rồi thở dài một tiến, “Thần giới thay đổi quá lớn, ta sợ không chờ kịp nữa. Ngươi chắc hẳn cũng biết rồi, gần đây có một vài thần thành liên tục xảy ra vấn đề.”

Lam Tiểu Bố đáp, “Đúng vậy, chắc hẳn Yến Đế có cách? Hoặc là biết nguyên nhân vì sao?”

Tể Tấn Trần lắc đầu, “Ta không biết là nguyên nhân gì, nhưng mà chúng ta không thể nào chờ đợi thêm nữa. Ta biết Dịch Đế có ân với ngươi, lần này đi mà nói, có lẽ có thể cứu được Dịch Đế.”

Lam Tiểu Bố nói, “Mong Yến Đế hãy nói tình hình cụ thể cho ta biết, trong lòng ta cũng cần chuẩn bị thật tốt.”

Tể Tấn Trần đánh giá Lam Tiểu Bố một chút rồi thở dài nói, “Thời gian trăm năm, tu vi của ngươi tiến bộ quá nhỏ, so với suy nghĩ của ta có chút sai lệch, ta cho rằng ngươi có thể bước vào Thần Quân cảnh, không ngờ trong vòng trăm năm, ngay cả Thiên Thần hậu kỳ ngươi cũng không tới.”

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, cười he he, “Chính ta cảm thấy cũng được.”

Tể Tấn Trần lắc đầu, “Tu luyện trăm năm tới trình độ như ngươi, quả thật là cũng được, nhưng bây giờ là thời điểm quan trọng, cấp độ cảnh giới của ngươi vẫn còn kém một chút.”

“Yến Đế, ngươi cứ ăn ngay nói thật đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Bảo ta đến giúp, ít nhất cũng phải nói cho ta biết ta cần phải làm chuyện gì chứ?” Lam Tiểu Bố dứt khoát hỏi.

Chương 1189 - Thần giới sắp có biến. (2)

Tể Tấn Trần chần chờ một chút rồi nói, “Bây giờ ngươi không cần biết, chỉ cần đi cùng ta đến Ẩn Cung Hồ, sau khi đến Ẩn Cung Hồ, ta sẽ nói cho ngươi biết làm thế nào.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Rất xin lỗi, Yến Đế, nếu như không biết tình hình cụ thể, ta sẽ không đi.”

Tể Tấn Trần nhíu mày. Lam Tiểu Bố chỉ là một Thiên Thần cảnh nho nhỏ, chẳng lẽ không biết cho dù không muốn đi cũng không phải là chuyện do hắn quyết định sao?

“Thành chủ, tông chủ Đại Uyên Thần Môn dẫn theo năm điện chủ Thế Giới Thần đến đây gặp mặt.” Giọng nói của Hùng Nam Phong truyền đến, giọng điệu ung dung không hốt hoảng.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố có đến ba Thần Vương, chuyện này mặc dù không nói ra miệng, nhưng hắn cũng đoán được một chút. Càng khiến hắn kích động hơn là, Niệm ở bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Là một thần khí sư, Niệm mới là nhân vật cao cao tại thượng trong Khí Đạo. Nếu như có thể đạt được đôi lời chỉ điểm của Niệm, vậy thì phúc phần đến con cháu cũng hưởng thụ không hết.

Người của Đại Uyên Thần Môn đến? Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức nghĩ đến chuyện Luân Hồi Bàn, chắc hẳn bọn hắn đã điều tra đến chỗ mình rồi? Muốn điều tra được đến nơi này, vậy nhất định đã bắt được Độc Tộ, nếu không thì không thể nào tra lên đến người hắn.

“Cho bọn họ vào.” Lam Tiểu Bố nói.

Tể Tấn Trần lúc đầu đang định nói chuyện, sau khi biết sáu tên Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn đến đây, dứt khoát không nói tiếp nữa. Nếu như Lam Tiểu Bố cần hắn giúp đỡ, vậy thì hắn cũng dễ nói chuyện hơn.

Hoắc Dịch đi đầu tiên, hắn quyết định tiên lễ hậu binh, nếu như Lam Tiểu Bố đồng ý giao đồ ra, hắn sẽ lựa chọn xử lý khoan hồng.

KHác với khi Tể Tấn Trần tiến vào đây, Lam Tiểu Bố không thèm đứng lên.

Hoắc Dịch nhìn thấy Lam Tiểu Bố ngồi ở ghế chủ vị nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ, chỉ là một giác chủ, vậy mà cũng lớn lối quá rồi. Chắc hẳn thực sự xem bản thân mình là thành chủ, cho dù có là thành chủ, cũng không có tư cách sĩ diện trước mặt Hoắc Dịch hắn.

Điện chủ Nguyên Trường Sơn Chấp Pháp điện nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Lam Tiểu Bố, cũng cười ha ha, tiện tay ném một người lên trước, “Lam Tiểu Bố, ngươi có biết người này không?”

Độc Tộ? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, bọn gia hỏa này cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể bắt được Độc Tộ.

“Ngài là Yến Đế?” Hoắc Dịch cuối cùng cũng nhìn thấy Tể Tấn Trần đang uống trà ở bên cạnh, bước chân dừng lại, giọng nói có chút khô khốc.

Yến Đế Tể Tấn Trần? Mấy vị điện chủ còn lại của Đại Uyên Thần

Môn đều bị cái tên này hù sợ, cùng nhau quay mặt sang Tể Tấn Trần.

Trên người Tể Tấn Trần không có chút dao động nào, thậm chí nhìn còn không bằng cả Lam Tiểu Bố, nhưng nhìn dung mạo của hắn, không phải Tể Tấn Trần thì còn là ai nữa?

“Hoắc tông chủ, gióng trống khua chiêng như vậy, chắc là có chuyện lớn gì nhỉ?” Tể Tấn Trần từ tốn nói.

Thật sự là Yến Đế Tể Tấn Trần!

Bọn người Hoắc Dịch giờ phút này đều như rơi vào hầm băng, làm gì còn dám tiếp tục xoắn xuýt chuyện của Lam Tiểu Bố nữa, bọn họ cùng nhau dừng lại kính cẩn thi lễ với Tể Tấn Trần, “Kính chào Yến Đế.”

Lúc này trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng, sao Tể Tấn Trần lại xuất hiện ở đây? KHông phải nói là chín đại Đạo Quân của Thần giới đều đã mất tích trong rừng bia sao? Tể Tấn Trần xuất hiên ở đây, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tể Tấn Trần không trả lời, Hoắc Dịch cảm thấy sau lưng đầy mồ hôi lạnh. Sáu Thế Giới Thần bọn hắn thật sự rất mạnh mẽ, nhưng đó là dưới Thần Vương mà thôi, đối mặt với Tể Tấn Trần, đừng nói là sáu Thế Giới Thần, kết quả sợ cũng chẳng có gì thay đổi.

COn chưa đợi Tể Tấn Trần đáp lại, Hoắc Dịch đã nhanh chóng chủ động nói, “Yến Đế tại thượng, thật sự là Lam Tiểu Bố khinh người quá đáng, hắn cải trang thành tu sĩ của Đại Uyên Thần Môn ta rồi trộm đi chí bảo Luân Hồi Bàn của Đại Uyên Thần Môn ta. Không chỉ như vậy, hắn còn phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới, khiến Thần giới gặp phải tổn thất lớn.”

Tể Tấn Trần ở chỗ này, Hoắc Dịch biết mình có giấu diếm cũng không có ích gì.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể tra ra được thứ hắn lấy chính là Luân Hồi Bàn.

Tể Tấn Trần không có biểu lộ gì cả, chuyện Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Oa hắn thật sự đã biết, nhưng không ngờ Lam Tiểu Bố còn có Luân Hồi Bàn. Nhưng nghe được Lam Tiểu Bố chính là kẻ cầm đầu phá hư chuyện lượng kiếp của Thần giới, hắn có chút không nhịn được, hắn nhìn Lam Tiểu Bố hỏi, “Ngươi thật sự đã phá hủy Lượng Kiếp CHuyển Di đại trận của Thần giới?”

Loại chuyện này, cho dù hắn có là Đạo Quân cũng không thể giúp Lam Tiểu Bố.

Mười đại Đạo Quân Thần giới lúc trước đã từng bàn bac với nhau, bất kỳ người nào phá hỏng an nguy Thần giới, đều là kẻ địch chung của Thần giới. Dựa theo lời Hoắc Dịch mà nói, Lam Tiểu Bố bây giờ là kẻ địch chung của Thần giới, hắn giúp Lam Tiểu Bố như thế nào? Tể Tấn Trần hắn cho dù là Đạo Quân, cũng không dám trở thành kẻ địch của Thần giới.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đại Uyên Thần Môn đúng là không biết xấu hổ mà, Luân Hồi Bàn từ khi nào là của Đại Uyên Thần Môn các ngươi rồi? Đại Uyên Thần Môn ngươi có còn muốn mặt mũi nữa hay không? Còn nữa, ta không đi tìm Đại Uyên Thần Môn ngươi tính sổ, ngươi còn dám đến đây, muốn chết cũng không làm ra chuyện giống như ngươi đâu.”

“Lam thành chủ, ngươi nói thử Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới có phải do ngươi phá hỏng hay không?” Sắc mặt Hoắc Dịch âm trầm hỏi.

Tể Tấn Trần ở đây, hắn không dám ra tay, nhưng nhất định phải khiến Lam Tiểu Bố thừa nhận đã phá hủy Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không sai, chính là Tiểu Bố gia gia ngươi làm đó, ngươi có thể làm gì nào?”

Chương 1190 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Giọng điệu ngang ngược của Lam Tiểu Bố khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, không phải nói là ở địa bàn của ngươi thì ngươi có thể lớn lối như vậy. Đừng nói là Yến Đế Tể Tấn Trần, cho dù là sáu Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn này, ai mà không có khả năng dùng một bàn tay diệt Đại Hoang Thần Đạo thành chứ?

Tể Tấn Trần khẽ nhíu mày, mặc dù hắn có chuyện cần Lam Tiểu Bố giúp, nhưng với loại người phách lối như Lam Tiểu Bố thế này cũng không thể nào làm tiếp được. Huống chi Lam Tiểu Bố ngang nhiên can thiệp vào chuyện di chuyển lượng kiếp ở Thần giới, đây là đã phạm vào điều tối kỵ. Trước mắt những Đạo Quân thần đình khác không có ở đây, nếu như có Đạo Quân ở đây, chỉ sợ đã sớm thiêu đốt hồn phách của Lam Tiểu Bố rồi.

Tính cách của hắn khá nội liễm, cho nên mới không ra tay mà thôi.

Nhìn thấy Tể Tấn Trần nhíu mày, trong lòng bọn người Hoắc Dịch lập tức vui mừng, bọn hắn cũng hiểu ra một chuyện, đó chính là Tể Tấn Trần không phải chống lưng của Lam Tiểu Bố.

Quả nhiên Tể Tấn Trần từ tốn nói, “Lam Tiểu Bố, cho dù Thúc Vãng Tiêu có ở chỗ này, những chuyện mà ngươi đã làm, chỉ sợ không thể nào sống tốt ở Thần giới được. Không chỉ như vậy, khi ta đến, ngươi đã giết nhiều tu sĩ Thần Quân cảnh rồi treo bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành như vậy, đây cũng không phải là con đường lâu dài.”

Lam Tiểu Bố nhìn Tể Tấn Trần, “Ha ha, Thần giới thì sao chứ? Thần giới thì có thể chuyển dời lượng kiếp đến Tiên giới sao? Người của Tiên giới thì không phải là người à? Nếu như nhà ta có nhiều rác rưởi như vậy, có phải có thể tùy tiện ném sang nhà ngươi không? Ngươi đúng là đứng nói chuyện không sợ đau eo mà.

Tể Đạo Quân, những lời khác thì không cần nói. Nếu như cần ta giúp đỡ, vậy hãy ra tay làm thịt những tên cuồng đồ của Đại Uyên Thần Môn này đi, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc tiếp chuyện lúc nãy. Nếu như không muốn giúp, vậy thì mời đi, tự ta sẽ ra tay. Treo đám Thần Quân đó ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành là chuyện không nên làm sao? Rất nhanh thôi sẽ có cả Thế Giới Thần treo ở ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố chưa nói ra, nếu như Tể Tấn Trần ngươi không chịu nể mặt, vậy thì treo Đạo Quân Thần Vương ngươi ở ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành cũng không phải chuyện không thể.

Hoắc Dịch cười ha ha một tiếng, “Yến Đế sao lại có thể giúp kẻ phách lối ngang ngược như ngươi chứ? Ngươi tùy ý giết chết Thần Quân, đã sớm khiến lòng người tức giận. Hoắc Dịch ta ngược lại muốn xem một chút, ngươi sẽ treo Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn ta bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành ngươi như thế nào?”

Nói xong, Hoắc Dịch lập tức ôm quyền với Tể Tấn Trần, “Yến Đế, chúng ta định bắt Lam Tiểu Bố lại, còn xử lý như thế nào, còn xin Yến Đế làm chủ. Trước mắt những Đạo Quân còn lại đều không có ở đây, người có thể đại diện cho Thần giới ta chỉ còn Yến Đế ngài thôi.”

Tể Tấn Trần không phản bác, nếu như không cần đến Lam Tiểu Bố giúp đỡ, hắn đã sớm đi rồi, sao có thể ở lại nơi này nói nhảm. Hơn nữa hắn khẳng định mình vừa đi, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bị mấy người của Đại Uyên Thần Môn ăn tươi nuốt sống.

Thấy Tể Tấn Trần không nói gì, Lam Tiểu Bố biết Tể Tấn Trần không có ý định giúp đỡ, hắn đứng lên nói, "Đại Uyên Thần Môn ngươi cho dù không tìm đến nơi này, sẽ có một ngày ta cũng đi đến đó. Mấy vị bằng hữu của ta bị Đại Uyên Thần Môn ngươi giam trong Hoán Nữ cung, đừng tưởng rằng chuyện này cho qua dễ dàng như vậy. Ta vẫn chưa đi đến đó, chỉ là do ta bận mà thôi, không phải là do ta quên đi thù hận với Đại Uyên Thần Môn ngươi."

"Bắt lại." Hoắc Dịch hiểu ra thái độ của Tể Tấn Trần rồi, đâu còn khách sáo với Lam Tiểu Bố nữa. Lời Lam Tiểu Bố nói hắn đương nhiên hiểu rõ, đó chính là Liễu Ly và Ngu Xúc mà Đại Uyên Thần Môn đang truy nã có quen biết với Lam Tiểu Bố. TRên người Liễu Ly và Ngu Xúc có bí mật lớn, bắt được Lam Tiểu Bố rồi, bí mật này nhất định sẽ rõ ràng.

Nghe thấy lời Hoắc Dịch nói, mấy tên điện chủ Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn đều tiến lên một bước, vây Lam Tiểu Bố lại. Lam Tiểu Bố chỉ là một Thiên Thần cảnh thôi, nhưng bên đối phương lại là sáu tên Thế Giới Thần xông đến.

"Có gan thì ngươi động một chút thử xem, ta cũng không tin Đại Uyên Thần Môn ngươi trâu như vậy, dám đến Đại Hoang Thần Đạo thành ta tùy ý bắt thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành của chúng ta. Ha ha, Thích mỗ đã từng gặp qua hạng người phách lối, nhưng chưa từng gặp qua đám gia hỏa còn to gan lớn mật như các ngươi." Giọng nói vừa dứt, Thích Khai Thương bước ra.

Cho dù phía sau Thích Khai Thương còn có hai người nữa bước ra, nhưng mà ánh mắt đám người Hoắc Dịch đều nhìn về phía Thích Khai Thương.

“Thích thống soái, người là thống soái của Quy Hành Thần Đình, sao lại có thể nói chuyện giúp tên cuồng đồ đã phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới này chứ?” Điện chủ Ngoại Sự điện Chủng Hoành Tuất của Đại Uyên Thần Môn nghiêm nghị nói.

“Ha ha, đúng như lời thành chủ chúng ta nói, Đại Hoang Thần Đạo thành ta muốn phá hư Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận đó. Ngươi có thể làm gì được ta?” Lại một giọng nói khinh thường khác truyền đến.

“Quân Vu?” Hoắc Dịch cau mày, Quân Vu hắn đương nhiên biết, trước đó là một thống soái của Diên Tinh Thần Đình, không ngờ bây giờ cũng gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành.

Tể Tấn Trần vốn không thèm để ý, ánh mắt di chuyển từ Thích Khai Thương đến Quân Vu, cuối cùng là Niệm, trong mắt hắn đột nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ, sau đó từ từ đứng lên.

Tể Tấn Trần thậm chí còn muốn xoa xoa lại mắt của mình một chút, chẳng lẽ hắn nhìn lầm sao? Sao lại có ba cường giả Thần Vương cảnh thế này?

Chương 1191 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

“Các vị đại ca, chẳng mấy chốc nữa Đại Uyên Thần Môn sẽ bị ta diệt, mấy tên này dám quang minh chính đại đến Đại Hoang Thần Đạo thành phách lối, xử lý trước rồi nói. Không phải nói là muốn nhìn ta treo bọn hắn ở ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành như thế nào sao? Thỏa mãn bọn hắn đi.” Lam Tiểu Bố không hề khách sáo nói.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Hoắc Dịch cười lạnh. Quen biết mấy Thế Giới Thần thì giỏi lắm sao? Hôm nay người Đại Uyên Thần Môn hắn đến đây đều là Thế Giới Thần.

“Ra tay.” Hoắc Dịch hừ lạnh một tiếng, bước lên trước một bước bắt lấy Lam Tiểu Bố. Cùng lúc đó uy thế cuồng bạo của Thế Giới Thần nghiền ép về phía Lam Tiểu Bố.

Trong mắt hắn, chỉ cần Tể Tấn Trần không ra tay là được, những người khác hắn không thèm để ý. Thích Khai Thương ngươi có mạnh đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ gần giống hắn mà thôi.

Thế nhưng một khắc sau, trong mắt Hoắc Dịch lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ, chẳng những là Hoắc Dịch, năm điện chủ hắn dẫn theo trong mắt cũng đều là hoảng sợ, không còn sát ý như trước đó nữa.

KHông gian cô đọng lại ngay giờ phút này, bọn hắn lại bị một loại khí thế đại đạo mạnh mẽ khóa chặt lại, không thể nào động đậy. Nói cách khác, giờ khắc này bọn hắn chính là cá thịt nằm trên thớt, mặc cho người khác chặt chém.

Hoắc Dịch nhìn về phía Tể Tấn Trần, bởi vì chỉ có Thần Vương mới có tư cách trói chặt không gian của bọn hắn, khiến bọn hắn phải bó tay chịu trói. Mà Thần Vương ở nơi này chỉ có một, Tể Tấn Trần.

Nhưng Tể Tấn Trần không nhìn bọn hắn, mà chấn động nhìn ba người Thích Khai Thương, “Các ngươi đều là Thần Vương cảnh rồi?”

Nghe thấy lời Tể Tấn Trần nói, bọn người Hoắc Dịch mới bừng tỉnh, hoảng sợ không thôi quay đầu nhìn ba người Thích Khai Thương, Quân Vu và Niệm. Giờ phút này, bọn hắn chỉ cảm nhận được sự chết chóc.

Đều là Thần Vương cảnh rồi? Chuyện này sao có thể? Bên cạnh Lam

Tiểu Bố có ba Thần Vương?

Lam Tiểu Bố vỗ tay một cái, “Người đâu.”

“Vâng.” Hai tu sĩ Thiên Thần cảnh chạy vào.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ mấy người Hoắc Dịch nói, “Giết mấy tên kia đi, hồn phách cũng diệt. Dám đánh đến nhà ta, bọn hắn không có tư cách được luân hồi. Đúng rồi, bọn hắn nói muốn nhìn xem chúng ta treo bọn hắn lên tường thành Đại Hoang Thần Đạo thành như thế nào, thỏa mãn bọn hắn đi.”

“Lam thành chủ, là lỗi của chúng ta, xin hãy nương tay.” Hoắc Dịch cuối cùng cũng không lo đến chuyện mặt mũi nữa, nhanh chóng kêu lên.

Lam Tiểu Bố tựa như không nghe thấy gì, khi vừa đến Thần giới hắn đã muốn diệt Đại Uyên Thần Môn rồi, chỉ là vẫn không có thực lực mà thôi. Hôm nay có thực lực rồi, hắn sẽ để cho Đại Uyên Thần Môn tồn tại sao? Đúng là trò cười mà.

Lam Tiểu Bố không nói lời nào, hai tu sĩ Thiên Thần cảnh kia không hề dừng lại, lấy trường đao ra đánh hai đạo đao quang, đầu của điện chủ ngoại sự điện và điện chủ Nội Sự điện của Đại Uyên Thần Môn lập tức bị bổ ra, máu tươi bắn ra, hai đạo thần hồn hoàn toàn không kịp bỏ chạy, đã bị ngọn lửa Thiên Thần đốt trụi.

“Lam thành chủ, chúng ta tình nguyện gia nhập Đại Hoang Thần Đạo thành…” Giọng điệu Hoắc Dịch run rẩy, sao hắn có thể chết ở nơi này? Hắn là một Thế Giới Thần, là tông chủ của một tông.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến hắn, trường đao của tu sĩ Thiên Thần cảnh kia lại bổ đến.

KHi trường đao bổ từ mi tâm xuống, sâu trong nội tâm Hoắc Dịch chỉ cảm thấy vô cùng hối hận. Muốn đi tìm Luân Hồi Bàn à, đồ tốt của hắn không đủ nhiều sao? Đại Uyên Thần Môn muốn cái gì mà không có? Hắn tại sao lại phải cứ đi tìm đường chết mà tìm Luân Hồi Bàn.

Tể Tấn Trần trơ mắt nhìn sáu tên Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn bị giết chết trước mặt hắn, hắn không thể nào ngăn cản, hoặc là cũng biết chính mình không thể ngăn cản được.

Hai tên hộ vệ Thiên Thần cảnh này sau khi giết hết sáu tên Thế Giới Thần của Đại Uyên Thần Môn, ôm quyền nói, “Chấp hành hoàn tất.”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ Độc Tộ, “Gia hỏa này cũng giết đi, để lại ở đây chướng mắt.”

Sắc mặt Độc Tộ đã sớm trắng bệch, nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói muốn giết hắn thì vội vàng nói, “Lam thành chủ, ta là người do Phương Đế phái đi làm việc. Nếu như ngươi giết ta, Phương Đế nhất định sẽ biết.”

“Phương Đế biết thì sao chứ? Ngay cả Phương Đế ta cũng giết là được rồi?” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói thêm, hai hộ vệ Thiên Thần cảnh đã giết chết Độc Tộ, sau đó kéo bảy cái thi thể này đi.

Tể Tấn Trần chậm rãi thở ra một hơi, bình tĩnh nói, “Lam thành chủ, ngươi thật sự có tư cách nói chuyện với ta . Ta không ngờ là bên cạnh ngươi có ba Thần Vương.”

Hắn đoán được chắc hẳn Lam Tiểu Bố đã có được cơ duyên rất lớn, nếu không thì không thể nào có ba Thần Vương ở bên cạnh như vậy. Tu vi Thích Khai Thương nếu đầy đủ, có thần linh mạch có thể tấn cấp Thần Vương cũng có thể chấp nhận được, nhưng Quân Vu thì không thể, trước đó hình như Quân Vu chỉ mới là Thế Giới Thần sơ kỳ, cho dù có thần linh mạch, cũng không thể tấn cấp lên Thần Vương trong vòng trăm năm được.

Còn về cường giả đằng sau Quân Vu, hắn hình như không biết.

Lam Tiểu Bố ra hiệu mọi người cùng nhau ngồi xuống, rồi mới lên tiếng, “Yến Đế, ta không hề động đến ngươi. Ngươi chắc hẳn phải biết, nếu như ta muốn giết ngươi thì cũng có thể giết chết được.”

Tể Tấn Trần không nói gì, Lam Tiểu Bố quả thật có tư cách nói điều này. Ở đây là địa bàn của Lam Tiểu Bố, hơn nữa hắn lại có ba Thần Vương. Chính mình mặc dù cũng là Thần Vương, nhưng cũng chỉ là một Thần Vương sơ kỳ. Với thực lực bên phía Lam Tiểu Bố, lại cộng thêm Đại Hoang Thần Đạo thành làm căn cơ. CHo dù là toàn bộ Đạo Quân của Thần giới đến đây, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Còn về Thúc Vãng Tiêu, nhất định sẽ đứng về phía Lam Tiểu Bố. Dù cho Thúc Vãng Tiêu biết rõ Lam Tiểu Bố đã phá hủy Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận của Thần giới, Thúc Vãng Tiêu cũng sẽ không để ý. Bởi vì Thúc Vãng Tiêu vốn dĩ không tán thành chuyện chuyển dời lượng kiếp đến Tiên giới, suy nghĩ của hắn giống Lam Tiểu Bố.

Chứ đừng nói là, chín đại Đạo Quân Thần giới, bây giờ còn sống được một nửa hay sao?

Chương 1192 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ.

Một hồi lâu sau, Tể Tấn Trần thở dài, hắn biết mình đã không còn tư cách bắt ép Lam Tiểu Bố đi nữa rồi. Có lẽ cho Lam Tiểu Bố thời gian trăm năm là sai, nhưng hắn không cho Lam Tiểu Bố trăm năm, hắn cũng không thể nào tiến vào rừng bia được.

"Yến Đế, đã vậy thì ngươi nói một chút xem tìm ta rốt cuộc là để làm gì? Có muốn đi hay không, ta còn phải cân nhắc một chút." Lam Tiểu Bố nói.

Thấy mấy người Thích Khai Thương ngồi xuống, Tể Tấn Trần nói, "Cung điện trong Ẩn Cung Hồ ở rừng bia kia có vấn đề, lúc trước khi thần niệm của chúng ta phát hiện ra cung điện kia rồi tìm đến, cửa lớn cung điện đột nhiên mở rộng, không chỉ như vậy, từ sâu trong cung điện còn bắn ra mấy quả cầu lơ lửng trong hư không đại điện. Bên trong những quả cầu đó đều ẩn chứa bảo vật, không phải pháp bảo đỉnh cấp thì cũng là công pháp hoặc thần thông đỉnh cấp. Tất cả mọi người đều vọt vào trong cung điện, ta cũng không ngoại lệ. Vì những bảo vật này, mọi người ra tay đánh nhau, Hòa Đế bị vẫn lạc tại chỗ, còn lại Ôn Đế và Loan Đế bị thương, lúc đó bản thân ta cũng bị trọng thương. Nếu không phải vì tham niệm của ta không sâu, ta cũng không có cơ hội ngồi ở đây."

"Bảo vật gì?" Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Có thể khiến cho những Đạo Quân bình thường khách khách sáo sáo này ra tay đánh nhau, những bảo vật này bình thường sao? Cho dù là khách sáo thật hay giả, việc ra tay giữa các Thần Vương đều không được phép ở Thần giới.

Tể Tấn Trần nói, "Ta chỉ nhìn thấy một cái kim điệp, còn có một cái nữa hình như là thần thông na di. Những cái khác ta không biết. Ta biết thực lực mình có hạn, cho nên khi người khác đang tranh đấu, ta nghĩ đến việc bản thân mình bị trọng thương, cho nên dứt khoát rút lui. Chỉ là khi ta vừa rời khỏi cung điện kia, thậm chí còn chưa bước ra khỏi hồ, cửa lớn cung điện kia tựa như bắt đầu tiêu tán, sau đó cung điện cũng dần dần biến mất. Trong lòng ta kinh hoảng, nhanh chóng xông ra khỏi Ẩn Cung Hồ."

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng vô cùng hoảng sợ, cung điện ở dưới đáy hồ đương nhiên hắn cũng biết. Lúc trước tu vi của hắn quá thấp, không thể nào tìm ra được cửa lớn mà vào. mặc dù bây giờ Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng được mô hình kết cấu của cung điện kia, nhưng mà cung điện không thấy đâu nữa. Hắn thật sự không ngờ đến, cung điện kia còn có thể nham hiểm như vậy. Nếu lúc trước hắn có thể đi vào, vậy có phải bây giờ hắn đã không còn nữa rồi không?

“Yến Đế, nếu ngươi đã biết Ẩn Cung Hồ như thế, vì sao còn muốn tìm ta? Tu vi như ta hình như không giúp ngươi được gì cả?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tể Tấn Trần thở dài, “Cái hồ kia ta dự định tự mình đi xem, nhưng mà ta dẫn ngươi theo không phải vì cái hồ kia, mà là sau khi đến cái hồ kia rồi, nếu như không cứu được những Đạo Quân còn lại và tra được một chút manh mối nào, ta định sẽ tiến đến Bi Lâm Thần Vực. Ta đoán, ngươi chắc hẳn biết cách đi xuyên qua rừng bia như thế nào.”

Lão gia hỏa này rất lợi hại đó, nếu như Tể Tấn Trần có thể đoán được, có lẽ những Đạo Quân còn lại cũng có thể đoán được. Đáng tiếc là Bi Lâm Thần Vực đã không còn.

Tể Tấn Trần tiếp tục nói, “Bởi vì lúc trước khi cung điện dưới đáy Ẩn Cung Hồ biến mất, còn có mấy chữ to màu vàng xuất hiện, Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ.”

”Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ?” Niệm đột ngột đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.”

Tể Tấn Trần nhìn về phía Niệm, “Ngươi biết Bất Thanh Thần Giới?”.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Yến Đế, khi Niệm huynh tung hoành ở Thần giới, nói không chừng ngươi còn chưa phải là Đạo Quân đâu.”

Niệm? Tể Tấn Trần ngẫm lại, kinh ngạc hỏi, “Đạo hữu chính là Khí Vương Niệm đứng đầu Thần giới năm đó? Tông chủ của Hoang Cổ Thần Khí tông?”

Niệm thở dài, “Năm đó khi Yến Đế tung hoành, ta cũng chỉ vừa mới thành lập Đại Hoang Thần Khí môn thôi.”

Hắn và Tể Tấn Trần xem như nhân vật cùng thời đại, cũng không phải như Lam Tiểu Bố nói.

Tể Tấn Trần vội vàng ôm quyền, “Kính chào Niệm đạo hữu, không ngờ qua nhiều năm như vậy, ta vẫn còn có thể nhìn thấy đạo hữu ở Đại Hoang Thần Đạo thành.”

“Chuyện cũ không cần nhắc lại, mong Yên Đế hãy nói rõ một chút mấy chữ kia là sao.” Niệm xua tay nói, không có tâm tư đi ôn chuyện cũ.

Tể Tấn Trần lại bị kéo về thực tại, hắn nói, “Mấy chữ kia lơ lửng bên ngoài cung điện dưới đáy Ẩn Cung Hồ, đạo vận lưu chuyển, còn có một loại lạc ấn thiên đạo vô cùng mãnh liệt. Ta tin rằng, chuyện này nhất định là thật.”

Niệm im lặng, một lát sau mới nói với Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, Bất Thanh Thần Giới chính là chỗ Thần giới của chúng ta. Ta tin Yến Đế không nói dối, nếu Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ, ta nghĩ chúng ta nên tìm kiếm đường ra thôi.”

Sau khi Lam Tiểu Bố đến Thần giới chỉ biết nơi này là Thần giới, thật sự không hề biết vùng Thần giới này tên là Bất Thanh Thần Giới.

Thích Khai Thương nói, “Bất Thanh Thần Giới xảy ra vấn đề, Dịch Đế không chỉ mới nói một lần. Dịch Đế từng nói, vận may vùng Thần giới của chúng ta đang dần dần tán loạn, thần linh khí cũng theo đó mà từ từ tiêu tán. Sớm muộn sẽ có một ngày, gân cốt vùng đất này sẽ bị tiêu tán, cuối cùng diệt vong. Không ngờ rằng chuyện này sẽ biến thành thật."

Tể Tấn Trần nói, "Trước đó chỉ có một mình ta, ta dự định sau khi đến Ẩn Cung Hồ xem xét một chút sẽ rời khỏi Bất Thanh Thần Giới. Lam thành chủ, bây giờ bên cạnh ngươi có ba Thần Vương, suy nghĩ của ta là bốn người chúng ta cùng nhau đến đó xem xét tình hình. Ta vẫn luôn nghi ngờ, cung điện bên dưới Ẩn Cung Hồ có liên quan đến Bất Thanh Thần Giới. Có lẽ chúng ta có thể tra ra được chút gì đó."

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn không thể nào làm chủ thay ba người Niệm. Nhưng mà hắn hiểu ý của Tể Tấn Trần, trước đó chín đại Đạo Quân tiến đến Ẩn Cung Hồ, ai cũng có tâm tư riêng, hoàn toàn không thể cùng nhau hợp tác làm việc. Bây giờ mọi người cùng tiến vào Ẩn Cung Hồ thì khác, bởi vì sự tồn tại của mình, mọi người có thể đồng tâm hiệp lực.

Chương 1193 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ. (2)

"Ta đồng ý đến đó xem một chút." Niệm không chút do dự nói.

"Ta cũng đồng ý." Thích Khai Thương trầm giọng nói, Bất Thanh Thần Giới là nơi bọn hắn sinh tồn. Nếu như bây giờ hắn là Thế Giới Thần, hắn có thể lựa chọn không đi. Nhưng bây giờ hắn không phải là Thế Giới Thần, hắn là Thần Vương. Thần Vương còn sống ở Thần giới chỉ có mấy người, ngươi không đi, hắn không đi, vậy cuối cùng ai sẽ đi?

Quân Vu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, "Ta và Tiểu Bố đi cùng nhau, Tiểu Bố đi thì ta sẽ đi."

Tể Tấn Trần cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đứng lên nói, “Tiêu Tuyền chiến trường xuất hiện đạo quang, rất nhiều người đều có thể nhìn thấy, thậm chí còn có thể cảm nhận được đạo quang lưu chuyển, ta muốn đi cảm nhận tình hình đạo quang này một chút, sau đó mới đi đến rừng bia.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố không nói ra, trước khi đi rừng bia, hắn nhất định phải diệt đi hai tông môn, thứ nhất là Đại Uyên Thần Môn, thứ hai chính là Thần Vân Tiên Trì.

Hai tông môn này mà không diệt, hắn tuyệt đối sẽ không vào rừng bia mạo hiểm.

…

Tiêu Tuyền chiến trường

Lúc đoàn người Lam Tiểu Bố đến nơi này, nơi này đã sớm chật kín hết người. Khắp nơi đều là tu sĩ quan sát đạo quang, một phần tu sĩ thậm chí còn có giác ngộ, đồng thời tấn cấp tại chỗ.

Lam Tiểu Bố nhìn tình cảnh trước mắt, thật sự vô cùng chấn động. Trước đó nghe người khác nói là một chuyện, bây giờ chính mình nhìn thấy mới biết được như thế nào là chấn động.

Trước mắt hắn thật sự giống như có vô cùng vô tận quang luân đạo vận vô tướng tạo thành một văn quyển vô biên, những văn quyển này từng vòng từ trong khuếch tán ra ngoài, không biết kéo dài đến đâu.

Thần niệm thẩm thấu qua, lập tức bị ngăn cản rồi tiêu tán. Nhưng hết lần này đến lần khác có thể cảm nhận được vô thượng đạo vận đang lưu chuyển trong từng vòng văn quyển, trong đó tựa như ẩn chứa hơi thở đại đạo đỉnh cấp nhất.

“Hóa ra đây chính là đạo quang…” Tể Tấn Trần tự lẩm bẩm, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại đạo quang này.

Lam Tiểu Bố thử đi đến biên giới đạo quang, chỉ là hắn độn mấy ngày rồi, tựa như khoảng cách đến chỗ đạo quang vẫn xa không thể với tới. Quay đầu lại nhìn, hắn tựa như không đi được bao xa.

“Cái hố kia cũng không nhìn thấy nữa.” Lam Tiểu Bố nhìn đạo quang nói, lúc này hắn mới biết tu vi của mình tthật sự quá yếu rồi.

Tể Tấn Trần lắc đầu, “Không, cái hố kia vẫn còn, thần linh mạch trong đó đều còn cả, chỉ là những thần linh mạch kia đang tiêu hao rất nhanh. Ngươi không nhìn thấy được, chỉ là vì thần niệm của ngươi không đủ mạnh mà thôi.”

Niệm nghiêm túc gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào tia sáng kia nói, “Các ngươi nói xem, đối diện tia sáng kia có phải là một giới vực khác không? Là nơi sinh tồn chân chính? Bọn hắn vứt bỏ vùng vũ trụ của chúng ta, đổi lấy hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn?”

Từ sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi địa cầu thì biết, vùng vũ trụ của hắn đều là nơi bị vứt bỏ. Từ tinh cầu khoa học kỹ thuật cho đến tu chân giới Nguyên Châu, Ngũ Vũ Tiên giới rồi lại đến Bất Thanh Thần Giới…

Đây đều là vùng vũ trụ bị tầng thứ cao hơn vứt bỏ.

Cho dù là Thần giới trước đó, Bất Thanh Thần Giới vì muốn bảo tồn chính mình, cũng muốn chuyển dời lượng kiếp đến Tiên giới.

Vầng sáng đạo quang này xuất hiện, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được, có lẽ đối diện vầng sáng kia, chính là những kẻ cầm đầu vứt bỏ này.

Tể Tấn Trần lắc đầu, “Bất Thanh Thần Giới không phải là nơi bị vứt bỏ, Bất Thanh Thần Giới là thần giới chân chính.”

Niệm cũng nói, “Đúng vậy, Bất Thanh Thần Giới sở dĩ rơi vào tình trạng bây giờ, nhất định có liên quan đến Mặc Hà. Có lẽ tìm được Mặc Hà, còn có cơ hội cứu được Bất Thanh Thần Giới…”

Nói đến đây, Niệm tựa như nhớ ra chuyện gì đó, tự lắc đầu, không tiếp tục nói nữa.

Tể Tấn Trần nói, “Niệm đạo hữu, ta biết ý của ngươi, nhưng cái này cũng vô dụng. Bây giờ người có tu vi mạnh nhất Thần giới chỉ có mấy người chúng ta, cho dù Mặc Hà có ở ngay trước mắt, chúng ta cũng không thể nào dùng Mặc Hà để củng cố Bất Thanh Thần Giới. Cái này không liên quan đến thứ gì cả, mà là do thực lực của chúng ta quá thấp mà thôi.”

Vừa rồi Niệm lắc đầu, rõ ràng cũng là nghĩ đến vấn đề này.

“Niệm huynh, vì sao tình hình Bất Thanh Thần Giới bây giờ lại có liên quan đến Mặc Hà?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không biết vì sao Niệm và Tể Tấn Trần lại nói như vậy, nhưng trong lòng hắn đoán sở dĩ Bất Thanh Thần Giới rơi vào tình trạng như hôm nay, nhất định không phải vì có liên quan đến Mặc Hà, mà là Yểm Ma. Tình hình trước mắt của Bất Thanh Thần Giới, tám chín phần mười là do Yểm Ma, nhưng tu vi của hắn có hạn, cho dù có đoán được, cũng không thể giải quyết được chuyện này.

Niệm giải thích, “Lúc trước Bất Thanh Thần Giới cũng không phải có mười đại thần đình như bây giờ, Bất Thanh Thần Giới chỉ có một đạo đình, đạo quân đạo đình tên là Thanh Hành.”

“Là Thanh Hành Thánh Nhân sao?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn tựa như có nghe Tra Dự nhắc qua cái tên này.

Niệm gật đầu, “Đúng vậy, chính là Thanh Hành Thánh Nhân, sau Thanh Hành Thánh Nhân mới ra Thập Đại Thần Đình. Nhưng mà Thập Đại Thần Đình đó không phải là Thập Đại Thần Đình bây giờ, Thập Đại Thần Đình bây giờ là đã trải qua quá nhiều năm tháng mới có, Thanh Hành Thánh Nhân có một hồng nhan tri kỷ tốt nhất, nàng tên là Ma Hề. Nói Ma Hề có lẽ ngươi không biết rõ, nhưng mà ngươi nhất định biết Mặc Hà. Mặc Hà và Mặc Hà hư không sở dĩ xuất hiện, cũng là vì Thiên Mặc Thần giới sụp đổ tạo thành. Mà Đạo Quân đạo đình của Thiên Mặc Thần giới chính là Ma Hề.”

Chương 1194 - Là người đều ích kỷ.

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn đã từng đi qua Mặc Hà, hiểu rất rõ Mặc Hà nhất định là do một giới vực vũ trụ hoàn chỉnh sụp đổ mà xuất hiện. Nếu không thì làm sao có thể xuất hiện thứ như Vũ Trụ Nguyên Tức chứ?

Niệm tiếp tục nói, “Ma Hề Thánh Nhân đối với Thanh Hành Thánh Nhân hầu như là muốn gì được nấy, cho nên đối với bất cứ yêu cầu nào của Thanh Hành Thánh Nhân cũng đều đáp ứng vô điều kiện. Theo lý mà nói, Thanh Hành Thánh Nhân và Ma Hề Thánh Nhân là quan hệ đạo lữ, cộng thêm Thiên Mặc Thần giới và Bất Thanh Thần Giới lại gần nhau, hai đại Thần giới nên giúp đỡ nhau mới đúng, nhưng có thể vấn đề xuất hiện là do quan hệ giữa hai bọn họ quá tốt.”

Niệm nói đến đây, bản thân cũng thở dài, “Một người tu sĩ cho dù có tu luyện đến Thánh Nhân, cũng không thể nào bất tử, nghe nói điều kiện để bất tử vô cùng khắc nghiệt, một trong số đó là phải có được Thánh Vực cao cấp nhất. Bất Thanh Thần Giới và Thiên Mặc Thần giới mặc dù là Thần giới đỉnh cấp, sinh ra từ thuở khai thiên lập địa, nhưng vẫn chưa đến cấp độ thánh vực, điều tra nguyên nhân là do quy tắc thiên địa không đủ, còn nữa là do vận may của một giới không đủ.

LÚc này Thanh Hành Thánh Nhân lập tức nghĩ đến Thiên Mặc Thần giới, hắn cảm thấy nếu như lấy vận may của hai giới cộng lại, vậy chắc hẳn đã đủ cấp độ thánh vực. Cho nên hắn đã bàn với Ma Hề Thánh Nhân, muốn chuyển dời vận may của Thiên Mặc Thần giới qua cho Bất Thanh Thần Giới."

Lam Tiểu Bố có chút ngây người mà hỏi, "Thiên hạ này còn có người không biết xấu hổ như vậy sao? Sao hắn không yêu cầu chuyển vận may của Bất Thanh Thần Giới cho Thiên Mặc Thần giới đi?"

Niệm nói ra, "Ma Hề Thánh Nhân mặc dù ngay cả mạng cũng có thể cho Thanh Hành, thế nhưng nàng không đồng ý với yêu cầu của Thanh Hành Thánh Nhân. Nàng nói, "Thiên Mặc Thần giới không phải của nàng, Thiên Mặc Thần giới có nhiều tu sĩ ở nhau vậy, có nhiều sinh linh tồn tại như thế, sao có thể chuyển vận may của một giới qua cho Bất Thanh Thần Giới được? Cái này có khác gì đang giết đi sinh linh của một giới đâu chứ? Trong lòng Thanh Hành Thánh Nhân cảm thấy không thoải mái, hắn cảm thấy Ma Hề Thánh Nhân không đồng ý với yêu cầu của hắn, như vậy chẳng khác gì đã phản bội hắn."

Cái vị Ma Hề Thánh Nhân này cũng đáng đời, cũng tại cái bệnh lúc nào cũng bỏ ra tất cả mà thôi. Thanh Hành Thánh Nhân kia có thể nghĩ như vậy, thế thì trái tim hắn cũng đen kịt mà thôi." Lam Tiểu Bố nói.

“Quả thật là như vậy, Thanh Hành Thánh Nhân lập tức hãm hại Ma Hề Thánh Nhân, sau đó cưỡng ép cướp đi vận may của Thiên Mặc Thần giới. Vận may của Thiên Mặc Thần giới bị cướp đi, Thần giới sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại Mặc Hà hư không và Mặc Hà còn ở ngoài Bất Thanh Thần Giới. Ngươi chắc hẳn phải biết, vì sao Bất Thanh Thần Giới lại có liên hệ với hư không chứ. Nghe nói sau khi Thiên Mặc Thần giới bị cướp đi vận may, thiên địa hư không đều kêu rên, vô số sinh linh vẫn lạc.”

“Đáng giết.” Thích Khai Thương tức giận nói.

Tể Tấn Trần nhìn thoáng qua Thích Khai Thương, từ tốn nói, “Thanh Hành Thánh Nhân chỉ cần một đầu ngón tay, tất cả mọi người chúng ta ở đây đều không có chút lực phản kháng nào.”

Thích Khai Thương hừ một tiếng, “Cho dù không thể phản kháng lại, hắn cũng là người đáng bị giết.”

Niệm tiếp tục nói, “Cũng có một cách nói khác, đó chính là Thanh Hành Thánh Nhân không có bàn bạc gì với Ma Hề Thánh Nhân, mà là lén lút hãm hại Ma Hề Thánh Nhân, sau đó cướp đoạt đi vận may của Thiên Mặc Thần giới. Mặc dù Ma Hề Thánh Nhân là nữ tử, nhưng mà đại đạo không hề kém hơn Thanh Hành Thánh Nhân. Ta nghi ngờ Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ, nhất định có liên quan đến Ma Hề Thánh Nhân. Sở dĩ ta nói đồng ý đi đến Ẩn Cung Hồ trong rừng bia kia, là vì ta nghi ngờ cung điện bên dưới Ẩn Cung Hồ kia, chính là pháp bảo của Ma Hề Thánh Nhân, Thiên Ma Huyễn Cung.”

“Nếu vậy thì chúng ta càng phải đến đó xem một chút.” Tể Tấn Trần nói, “Nếu như đó thật sự là Thiên Ma Huyễn Cung, có lẽ chúng ta có thể thỉnh cầu Ma Hề tiền bối bỏ qua cho Bất Thanh Thần Giới một lần. Dù sao thì Thanh Hành Thánh Nhân đã không còn, mà trăm triệu vạn sinh mạng đang sinh sống ở Bất Thanh Thần Giới, một khi Thần giới sụp đổ, vậy những sinh mạng này cũng sẽ tiêu tán theo Thần giới.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyện này có chút không thực tế, không nói trước được Ma Hề như thế nào, nếu như nàng và Thiên Ma Huyễn Cung của nàng còn ở đây, vậy thì cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu của Tể Tấn Trần. Ma Hề có thể trở thành Đạo Quân của một giới, chỉ sợ không phải người dễ nói chuyện như vậy. Nàng dễ nói chuyện, cũng chỉ nằm trong giới hạn với Thanh Hành Thánh Nhân mà thôi.

Huống hồ, Lam Tiểu Bố hoài nghi Bất Thanh Thần Giới sụp đổ không nhất thiết có liên quan đến Ma Hề Thánh Nhân, hắn là nghi ngờ chuyện này liên quan đến Yểm Ma. Đương nhiên, còn về chuyện Yểm Ma có liên quan gì đến Ma Hề Thánh Nhân hay không, hắn cũng không biết.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói ra. “Các vị, suy nghĩ của ta là, tạm thời không đến rừng bia, chúng ta đi đến Mặc Hà hư không tìm kiếm Mặc Hà trước. Bên trong Mặc Hà có ẩn chứa một lượng lớn Mặc Kim, những Mặc Kim này chính là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức. Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ, có khi nào có liên quan đến Vũ Trụ Nguyên Tức hay không? Dù sao thì Thiên Mặc Thần giới đã không còn tồn tại nữa, chúng ta không phải có thể dùng những Vũ Trụ Nguyên Tức này đã chữa trị cho Bất Thanh Thần Giới sao?”

“Lam thành chủ, cho đến bây giờ Mặc Hà chỉ có trong lời đồn đại, hoặc là cũng có người lấy được Mặc Kim, nhưng mà chưa bao giờ có người đến được Mặc Hà.” Tể Tấn Trần nói

Lam Tiểu Bố cười ha ha, lấy ra một viên Mặc Kim nói, “Ta chẳng những đã từng đến đó, mà còn lấy được một phần Mặc Kim từ Mặc

Hà.”

Chương 1195 - Là người đều ích kỷ. (2)

“Đây đúng là Mặc Kim lấy được từ Mặc Hà.” Tể Tấn Trần vừa nhìn thấy Mặc Kim trong tay Lam Tiểu Bố đã lập tức nhận ra. Mặc Kim hắn đã từng nhìn thất, nhưng mà Mặc Kim trong tay Lam Tiểu Bố là loại đầu tiên mà hắn nhìn thấy.

“Đồ tốt.” Niệm thở dài, hắn là Luyện Khí sư đỉnh cấp, Mặc Kim vừa xuất hiện, hắn đã biết đây chính là một trong những vật liệu luyện khí tốt nhất.

“Thế nhưng Mặc Kim cũng không phải là Vũ Trụ Nguyên Tức.” Thích Khai Thương nói,

Cho dù Bất Thanh Thần Giới cần chữa trị, cũng chỉ có thể là Vũ Trụ Nguyên Tức.

“Cho dù tthật sự là Vũ Trụ Nguyên Tức, vậy thì cũng không có tác dụng, thực lực của chúng ta có Mặc Hà trong tay, cũng không thể chữa trị Bất Thanh Thần Giới được.” Tể Tấn Trần nói.

Lam Tiểu Bố biết làm thế nào để khôi phục lại Vũ Trụ Nguyên Tức, Mặc Kim, Mặc Độc và nước Mặc Hà có thể dung hợp lại thành Vũ Trụ Nguyên Tức. Nhưng mà nghe Tể Tấn Trần nói cho dù có Vũ Trụ Nguyên Tức cũng không thể giúp được Bất Thanh Thần Giới, chủ yếu là vì tu vi quá thấp, lúc này hắn cũng im lặng.

Tu vi của ba Thần Vương đều quá thấp, nói gì đến hắn chỉ là một Thiên Thần cảnh?

Vào giờ phút này Mặc Kim trong tay Lam Tiểu Bố đột nhiên bay ra ngoài, Lam Tiểu Bố tưởng rằng ai đó dùng thần niệm cướp đoạt, lập tức bắt lại. Nhưng sau đó hắn nhanh chóng hiểu ra, tay mình chỉ vồ được hư không. Mặc Kim biến mất về phía tia sáng kia xuất hiện.

Tể Tấn Trần trừng to mắt, thì thào nói, “Tia sáng kia hút Mặc Kim qua đó.”

Đạo quang hút Mặc Kim? TRong nháy mắt đám người đều hiểu ra, trong mắt Niệm càng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mặc Kim là gì? Đó là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức. Mà Vũ Trụ Nguyên Tức dung hợp với vận may của một giới, nói rằng Mặc Kim ẩn chứa một phần vận may giới vực cũng không có gì sai cả. Bây giờ đạo quang hấp thu Mặc Kim, chẳng khác nào hấp thu vận may của một giới.

Tất cả mọi người nhìn nhau, thật lâu sau Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Tia sáng kia có phải đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới hay không?”

Giọng nói của Niệm có chút tuyệt vọng, “Chắc không sai đâu.”

Giọng nói của Tể Tấn Trần cũng run rẩy nói, “Nơi này có phong ấn lớn nhất của Bất Thanh Thần Giới, trừ phong ấn Yểm Ma ra, còn phong ấn vận may của Bất Thanh Thần Giới. Đạo quang xuất hiện ở đây, hơn nữa Thần giới cũng không ngừng có thần thành tiêu tán…”

Câu nói tiếp theo Tể Tấn Trần không cần nói tiếp cũng biết, vận may của Bất Thanh Thần Giới đang tán loạn, truy tìm nguyên nhân thì chính là bị tia sáng kia hút đi.

“Đạo quang này là cố ý.” Lam Tiểu Bố nói.

Mọi người đều gật đầu, không có hừng thú nói tiếp nữa. Trơ mắt nhìn vận may nơi bọn họ đang sinh sống bị cuốn đi, khiến vận may nơi này tiêu tán mất, bọn hắn lại chẳng thể làm được chút gì.

“Sợ rằng nhiều nhất là trăm năm nữa, vận may của Bất Thanh Thần Giới sẽ bị tia sáng này hấp thu hết, sau đó Bất Thanh Thần Giới sẽ nối gót Thiên Mặc Thần giới, tiêu tán trong hư không.” Giọng nói của Tể Tấn Trần đầy đau thương.

Hắn không rõ, vì sao phải như thế này. Hạng người tu đạo, tu vi một khi cường đại, thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Các vị, nếu như còn thời gian trăm năm, vậy chúng ta vẫn còn có cơ hội lấy những vận may này về. Ta cảm thấy, bây giờ chúng ta lập tức đến rừng bia đi. Lỡ như ở Ẩn Cung Hồ trong rừng bia kia có thể gặp được Ma Hề Thánh Nhân, có lẽ chúng ta có thể nhờ Ma Hề Thánh Nhân ra tay giúp đỡ, ta tin đạo quang này không liên quan gì đến Ma Hề Thánh Nhân. Ma Hề Thánh Nhân cũng sẽ không trơ mắt nhìn Bất Thanh Thần Giới tiêu tán.”

Tể Tấn Trần thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái, “Đa tạ Lam thành chủ.”

Hắn biết rõ tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù thấp, nhưng ba Thần Vương bên cạnh hắn đều vô cùng tôn kính Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố lựa chọn đi rừng bia, vậy đồng nghĩa ba Thần Vương kia đều sẽ đến rừng bia.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Yến Đế không cần cảm ơn ta, Yến Đế nhìn thấy Luân Hồi Oa của ta, nhưng lại không có ý nghĩ cướp đoạt, ta cảm thấy nhân phẩm của Yến Đế cũng đáng tôn kính.”

Tể Tấn Trần hổ thẹn nói, “Thật ra không phải là ta không định cướp, mà là cảm thấy nếu tương lai ngươi vẫn lạc rồi, cái Luân Hồi Oa kia cũng là của ta mà thôi.”

Đối với bảo vật, năng lực tự kiềm chế của Tể Tấn Trần rất mạnh, nếu không thì không thể nào chỉ có mình hắn không bị cung điện bên trong Ẩn Cung Hồ cuốn đi, giữ lại được một mạng.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Yến Đế, ta có một câu không nói ra thì trong lòng không vui lắm.”

“Lam thành chủ mời nói.” Bây giờ Tể Tấn Trần rất tôn kính Lam Tiểu Bố, tu vi của Lam Tiểu Bố tuy thấp. Nhưng nếu có một ngày tu vi của Lam Tiểu Bố gần giống hắn, hắn đoán mình hoàn toàn không xứng thành đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói, “Đạo quang mà chúng ta nhìn thấy trước đó, Yến Đế cảm thấy có phải là cố ý hay không?”

Tể Tấn Trần gật đầu, “Có lẽ vậy, có người muốn cướp đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, muốn chiếm nó thành của riêng.”

“Yến Đế cảm thấy loại người này có phải rất buồn nôn, rất đáng giận hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tể Tấn Trần theo bản năng gật đầu, “Đương nhiên, trăm triệu vạn sinh mệnh của Bất Thanh Thần Giới, loại hành vi này thật sự khiến nhân thần cộng phẫn…:

Nói đến đây, Tể Tấn Trần tựa như nhớ ra chuyện gì đó, theo bản năng dừng lại.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Có câu nói là trong lòng không muốn thì đừng có đẩy cho người khác, nếu Yến Đế căm thù đến tận xương tủy loại hành vi cướp đoạt này, vì sao lại ủng hộ chuyện Thần giới chuyển dời lượng kiếp đến Tiên giới? Chẳng lẽ người thần giới là người, còn người tiên giới không phải là người sao?”

Cả khuôn mặt Tể Tấn Trần đỏ bừng, thi lễ với Lam Tiểu Bố một lần nữa, “Đa tạ đã chỉ dạy, Tể Tấn Trần ta sống mấy trăm vạn năm, vậy mà đến đạo lý đơn giản này cũng không hiểu rõ. So với Dịch Đế Thúc Vãng Tiêu, ta còn kém lắm.”

KHông phải là không hiểu rõ, nói trắng ra, làm người đều ích kỷ mà thôi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đã thế thì chúng ta đến rừng bia thôi. Nhưng mà trước khi đi rừng bia, ta có một số việc phải xử lý một chút, nếu không thì ta không thể nào an tâm mà làm việc.”

“Chuyện gì?’ Thích Khai Thương hỏi.

“Diệt Thần Vân Tiên Trì và Đại Uyên Thần Môn, không diệt hai nơi này, tâm ta không an.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

Chương 1196 - Ma Hề Thánh Nhân

Nếu như là lúc trước, hai đại tông môn Thần Vân Tiên Trì và Đại Uyên Thần Môn đột nhiên bị diệt đi, đấy tuyệt đối là chuyện lớn cấp cao nhất. Nhưng mà bây giờ, Thần giới rung chuyển bất an, hơi một tí là có thần thành biến mất, hai tông môn này trong vòng một đêm biến mất, hình như cũng không phải là chuyện gì không thể chấp nhận được.

Cho nên Thần Vân Tiên Trì và Đại Uyên Thần Môn đột nhiên bị diệt đi, cũng chỉ là một đề tài nói chuyện phiếm của mọi người mà thôi, không có người nào truy cứu đến cùng.

Thần Vân Tiên Trì ở Bách U Thần Đình, Đạo Quân Mân Đế của Bách U Thần Đình cũng đã mất tích, ai sẽ để ý đến chuyện của Thần Vân Tiên Trì chứ? Còn về phía Đại Uyên Thần Môn, ha ha, đừng nhìn trước đó thanh danh vang dội, thậm chí là đại danh từ Đại Uyên Thần Đình áp súc xuống. Nhưng mà không có Đại Uyên Thần Đình, một Đại Uyên Thần Môn nho nhỏ bị tiêu diệt, cũng giống như cô hồn dã quỷ mà thôi.

…

Trong rừng bia, Tể Tấn Trần cảm thán nói, “Nếu như lúc trước ta đi cùng với Lam thành chủ vào đây, chúng ta ít nhất sẽ giảm đi mười năm.”

Lúc trước khi hắn đi theo sau Triệt Đế di chuyển trong rừng bia phải cẩn thận từng li từng tí, cho dù có địa đồ, cũng lo lắng sẽ lạc vào trận pháp. Cho dù như vậy, cũng tốn rất nhiều năm. Chờ sau khi bọn hắn đến Ẩn Cung Hồ rồi, Dịch Đế đã sớm tu luyện nhiều năm, còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào Thần Vương hậu kỳ. Bởi vì tu luyện trong khoảng thời gian này, cho nên thực lực của Dịch Đế đã mạnh hơn bọn hắn.

Sau đó hắn một mình rời khỏi rừng bia, cũng phải tốn rất nhiều năm.

Mà bây giờ đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố, thật nhàn nhã giống như đi bộ, không có chút áp lực nào.

Chỉ chưa đến ba tháng, đoàn người đã xuất hiện bên ngoài Ẩn Cung Hồ.

Vết tích đại chiến bên ngoài Ẩn Cung Hồ vẫn còn y nguyên, chỉ là nơi này yên tĩnh không gì sánh được, một chút tiếng động cũng không có. Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu xuống dưới, dưới đáy hồ cũng không nhìn thấy cung điện kia.

Tể Tấn Trần nói, “Ta từng tiến vào cung điện kia, ta đi ở phía trước, Lam thành chủ đi theo sau ta, những người còn lại theo thứ tự mà tiến vào.”

Lam Tiểu Bố cười nói, “Yến Đế, trước đó ta thật sự có chút khinh thường ngươi, không ngờ ngươi vẫn còn có chút trách nhiệm, lại dám đi phía trước.”

Tể Tấn Trần nghiêm mặt nói, “Nếu như Bất Thanh Thần Giới sụp đổ, đối với tất cả mọi người chúng ta mà nói đều là tai nạn. Cùng tiến vào hư không chạy nạn, còn không bằng vì Bất Thanh Thần Giới làm một số chuyện. Cả đời người này, cuối cùng vẫn có một số việc không thể nào lựa chọn.”

Niệm vô cùng tán thành lời Tể Tấn Trần nói, cả đời người này, có một số việc quả thật nhất định phải làm mà không thể nào lựa chọn.

Bốn Thần Vương xuống dưới, nước hồ tự động tách ra khỏi lĩnh vực Thần Vương, trực tiếp xuất hiện một con đường đi thẳng dưới đáy hồ.

Đáy hồ toàn là do đá vụn lát thành, quả thật có vết tích của con người.

“Yến Đế, đáy hồ không có gì cả. Cho dù nơi này từng có Thiên Ma Huyễn Cung, bây giờ cũng không còn ở đấy nữa rồi?” Năm người đứng ở đáy hồ, Thích Khai Thương nhíu mày nói một câu.

Thần niệm Tể Tấn Trần cẩn thận tìm kiếm xung quanh, trong miệng lại nói, “Ta có một trực giác, cung điện kia vẫn còn ở nơi này, tuyệt đối không biến mất.”

Đó có phải là Thiên Ma Huyễn Cung hay không, hắn không rõ, nhưng Tể Tấn Trần cảm thấy trực giác của mình không sai.

“Nếu như tìm không thấy thì sao?” Quân Vu cũng cảm thấy không đáng tin lắm.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, đột nhiên lấy ra một đống trận kỳ, sau đó ném liên tục từng lá xuống.

Tể Tấn Trần thở dài, “Không có ích gì đâu, cho dù có Ẩn Nặc Thần Trận thì cái Ẩn Nặc Thần Trận này cũng nằm ngoài phạm vi hiểu biết của chúng ta, ngươi làm như vậy…”

Mấy chữ không có chút ý nghĩa nào còn chưa nói ra, Tể Tấn Trần đã ngây ngẩn cả người, vị trí ở trước mặt bọn họ, loáng thoáng xuất hiện bóng dáng của một cái cung điện.

Khi trận kỳ của Lam Tiểu Bố không ngừng ném xuống, bóng dáng cung điện này càng lúc càng rõ.

Tể Tấn Trần nhìn Lam Tiểu Bố, cảm thấy tê dại cả da đầu. Có thể khiến cung điện này hiện ra, trình độ trận pháp ít nhất phải vượt qua Thần Trận Vương cấp bảy. Lam Tiểu Bố chỉ mới tới cảnh giới Thiên Thần cảnh, rốt cuộc là có lai lịch gì, trình độ Trận Đạo lại đạt đến trình độ đáng sợ này?

Loại trình độ trận pháp này, cho dù có muốn hãm hại Thần Vương cũng không phải là không thể. Vốn dĩ Tể Tấn Trần kiêng kỵ Lam Tiểu Bố, chỉ là do bên cạnh Lam Tiểu Bố có ba Thần Vương, bây giờ hắn càng kiêng kỵ với bản thân Lam Tiểu Bố.

Nghĩ đến trước đó mình không hề e dè gì đi tìm Lam Tiểu Bố, thậm chí còn muốn bắt Lam Tiểu Bố đi, sau lưng Tể Tấn Trần đổ đầy mồ hôi lạnh. Dù không có bọn người Niệm, Lam Tiểu Bố chỉ cần bố trí Khốn Sát Thần Trận cấp bảy thôi, hắn cũng chết chắc.

Cho đến ngày hôm nay, trong tất cả các Đạo Quân ở Thần giới, Tể Tấn Trần cho rằng mình mới là người cẩn thận nhất. Hắn cho rằng, nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Cũng chính vì bản thân hắn cẩn thận, mới giúp hắn có thể sống đến ngày hôm nay, trở thành Đạo Quân Thần Vương một phương. Lần này sở dĩ dám đến nơi này, đó là vì liều chết mà đến.

Bây giờ hắn mới biết được, chỗ mà bản thân mình cho rằng là an toàn, chỉ sợ cũng không an toàn.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không nói cho Tể Tấn Trần biết hắn có thể ném những lá trận kỳ này ra, đó là vì Vũ Trụ Duy Mô đã tốn hơn một trăm năm mới tạo dựng ra được. Nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không có năng lực này.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã dừng ném trận kỳ ra, cung điện đã sớm xuất hiện rõ ràng trước mặt mọi người, chỉ là cửa lớn cung điện vẫn còn đang đóng.

Chương 1197 - Ma Hề Thánh Nhân (2)

“Lúc trước khi chúng ta đến, cửa lớn cung điện này tự động mở ra, bây giờ lại đóng lại, chúng ta sợ là không thể nào mở ra…” Tể Tấn Trần nói được một nửa, đột nhiên nhớ đến Lam Tiểu Bố.

Ngay cả Ẩn Nặc Thần Trận mà Lam Tiểu Bố cũng có thể phá, mở cửa lớn cung điện này ra, hình như cũng không phải chuyện gì khó.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố lại cầm ra một ít trận kỳ ném xuống, cung điện rõ ràng không có cửa lớn đột nhiên xuất hiện cửa. Không chỉ như vậy, cái cửa này còn tự động mở ra.

Lam Tiểu Bố nhấc chân lên định tiến vào trong cung điện, Tể Tấn Trần lại đi trước một bước, “Lam thành chủ, ta đi trước.”

Nếu mà so sánh, dù sao thì Lam Tiểu Bố chỉ mới là tu vi Thiên Thần cảnh. Giờ phút này, Tể Tấn Trần đã nhìn thấy giá trị của Lam Tiểu

Bố. Hắn cũng đã hiểu ra, vì sao Thúc Vãng Tiêu lại coi trọng Lam Tiểu Bố như vậy, thậm chí còn giao một cái thần thành cho Lam Tiểu Bố. Rất rõ ràng, ánh mắt của Thúc Vãng Tiêu hơn xa đám người bọn hắn.

Sau khi tiến vào cửa lớn cung điện, là một không gian rất lớn. Nhưng trong không gian này không có gì cả, nhìn có vẻ hơi trống trải.

“Lúc trước chính là ở chỗ này xuất hiện rất nhiều thủy tinh cầu chứa bảo vật, sau đó mọi người cùng nhau tiến lên đoạt, ta là người đầu tiên lui ra ngoài. Những Đạo Quân kia không biết đã đi đâu rồi…”

Tể Tấn Trần còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, hắn đột nhiên quay đầu lại, phát hiện mấy người Lam Tiểu Bố cũng đều sửng sốt nhìn phía sau, cửa lớn mà bọn họ vừa bước vào đã biến mất.

“Giống như lúc trước.” Giọng nói của Tể Tấn Trần có chút bất an, đồng thời nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Chẳng những Tể Tấn Trần, những người còn lại cùng đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Nếu như có thể ra ngoài, vậy chỉ có thể dựa vào Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của cung điện này, lúc trước Vũ Trụ Duy Mô chỉ tạo dựng mô hình bên ngoài cung điện, mô hình bên trong cung điện vẫn chưa tạo dựng được, bây giờ hắn cũng không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

“Tiểu Bố, nơi này không có cửa, tiếp theo chúng ta nên đi như thế nào?” Quân Vu hỏi một câu.

“Ta xem một chút.” Lam Tiểu Bố cẩn thận đi đến một góc của đại điện, đại điện này nhìn rất trống trải, chỉ có nơi này có nửa cái máng bằng đá, một nửa cái máng đá còn lại tựa như đang ở trong tường.

Lam Tiểu Bố dùng tay vịn cái máng bằng đá này một chút, đột nhiên có tiếng kẽo kẹt ghê răng truyền đến.

Đám người lập tức lùi lại, sau đó một cái cửa chỉ có thể đi được một người xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Vào xem.” Lam Tiểu Bố đi trước nhất.

“Ta đi trước đi, lỡ như có chuyện gì cũng có thể đối phó được.” Tể Tấn Trần vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay bảo, “Không cần, đã bị giam hết trong tòa cung điện này rồi, còn có chuyện gì không hay nữa chứ?”

Phía sau cánh cửa là một thông đạo rất hẹp, chẳng những rất hẹp mà còn vô cùng u ám không ánh sáng. Thần niệm rà quét cũng không được, nhưng mà khiến bọn hắn cảm thấy yên lòng một chút là, thần niệm của bọn hắn có thể nhìn rõ toàn bộ đội ngũ của mình.

Đi vào thông đạo hẹp dài này khoảng nửa nén hương, lúc này trước mặt mọi người mới xuất hiện một cái đại điện khác. Nói đại điện thì có vẻ không thích hợp lắm, phải nói đây là một căn phòng.

Căn phòng này chỉ có diện tích khoảng ba mươi mét vuông, chính giữa gian phòng còn có một cái thi thể vẫn lạc đã lâu.

“Bặc Trì?” Tể Tấn Trần kinh ngạc lên tiếng.

Chẳng những Tể Tấn Trần biết thi thể này là ai, những người còn lại cũng đều biết. Đây chính là Đạo Quân của Bách U Thần Đình, Mân Đế Bặc Trì.

Nhìn thấy thi thể Mân Đế,. thần niệm Tể Tấn Trần nhanh chóng tìm kiếm khắp căn phòng, nhưng không nhìn thấy thi thể của Đạo Quân nào nữa.

Lam Tiểu Bố thì ngạc nhiên phát hiện ra, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu bên trong tòa cung điện này, tốc độ nhanh chóng không gì sánh được.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy mấy lá trận kỳ ra ném xuống, lập tức có một cái bàn thờ xuất hiện trước mắt mọi người. Trong điện thờ thế mà lại có một nữ tử dung mạo sinh động như thật đang ngồi xếp bằng, nữ tử này đang theo dõi bọn họ.

“Tiểu Vẫn Mệnh Thuật?” Lam Tiểu Bố thốt lên.

Nữ tử trước mắt này cũng giống như những người bị vẫn lạc mà hắn đã thấy ở Thạch Đao Thần Tông, cho nên Lam Tiểu Bố lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn cho rằng nữ tử này bị trúng Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. Nhưng mà ngay sau đó hắn cảm thấy không đúng, nữ tử này hình như vẫn còn hơi thở, không bị vẫn lạc.

“Nàng còn sống.” Niệm nói.

Quả nhiên một khắc sau, giọng nói của nữ tử này truyền đến, “Các vị cố tình xông vào tẩm cung của ta, có ý gì đây?”

Đột nhiên có một luồng ý chí tinh thần khổng lồ bao trùm đến, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là Tể Tấn Trần cũng cảm nhận được hơi thở chết chóc đang ập đến.

Tể Tấn Trần nhanh chóng khom người tới đất, “Vãn bối Tể Tấn Trần, kính chào Ma Hề Thánh Nhân.”

Ma Hề Thánh Nhân? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, dễ dàng như vậy sao? Người trước mắt chính là Ma Hề Thánh Nhân, bọn họ vừa đến đã gặp được rồi? Điều này nói rõ điều Niệm suy đoán lúc trước là chính xác, nơi này thật sự chính là Thiên Ma Huyễn Cung.

Ánh mắt nữ tử lóe lên tia kinh ngạc hỏi, “Ngươi biết ta?”

Tể Tấn Trần vội vàng nói, “Nếu như là lần trước đến đây, vãn bối tuyệt đối không biết tiền bối. Nhưng mà Bất Thanh Thần Giới xuất hiện biến cố, vãn bối bởi vì nghĩ đến Thiên Mặc Thần giới của tiền bối, cho nên mới đoán ra là tiền bối.”

Lời nói của Tể Tấn Trần tựa như đã kích động đến cảm xúc của nữ tử trước mắt này, một cảm giác vô cùng đau buồn bao trùm toàn bộ không gian.

Tinh thần Lam Tiểu Bố cũng bị kéo theo, hắn nhanh chóng vận chuyển Trường Sinh Quyết ổn định tinh thần của mình, thầm nghĩ thật là lợi hại. Đây chính là Thánh Nhân sao? Chỉ chút dao động tâm thần, cũng có thể khiến tâm tình của hắn dao động theo.

Chương 1198 - Tất cả đều có thể xử lý.

Ở trước mặt Ma Hề Thánh Nhân, không có người nào dám nói chuyện.

CŨng không biết qua bao lâu, Ma Hề Thánh Nhân mới chậm rãi nói, “Có phải là cửa lớn cung điện lại mở, các ngươi tiến vào cướp đoạt bảo vật hay không?”

Nghe thấy lời này, Lam Tiểu Bố lập tức biết lần trước chuyện cửa lớn cung điện tử động mở ra không liên quan gì đến Ma Hề Thánh Nhân.

Tể Tấn Trần không dám giấu diếm, “Thánh Nhân tại thượng, lần này chúng ta đi cùng với một trận pháp sư, người đó đã mở cửa lớn cung điện ra.”

Tự mình mở cửa lớn cung điện ra? Ma Hề Thánh Nhân giật mình, ánh mắt nhìn về phía ba người Niệm, Thích Khai Thương và Quân Vu. Còn Lam Tiểu Bố, chỉ là một Thiên Thần cảnh nho nhỏ không đáng nhắc đến.

Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, đành phải chủ động tiến lên nói, “Ma Hề tiền bối, vãn bối là Lam Tiểu Bố, là vãn bối đã mở cửa lớn cung điện này ra.”

“Ngươi là thần trận vương cấp bảy?” Ma Hề chấn động nhìn Lam Tiểu Bố.

Trên thực tế cho dù là thần trận vương cấp bảy cũng chưa chắc có thể mở được cửa lớn cung điện này ra, bởi vì trận pháp phong ấn trên cửa lớn cung điện đã bị hư hại lúc đại chiến, cho nên mới hạ xuống mấy cấp độ.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Vãn bối không phải là thần trận vương cấp bảy, trên thực tế bây giờ vãn bối chỉ có thể bố trí thần trận cấp một. Sở dĩ có thể mở trận môn cung điện này ra, là vì vãn bối có một vị bằng hữu là thần trận đế đỉnh cấp, hắn từng cho ta một bản trận đồ, trận đồ này có thể mở được mấy thần trận, mà cấm trận phong ấn của cung điện này vừa hay là một trong các dạng trận trong trận đồ kia, vãn bối mới may mắn mở ra được.”

Đối với lời Lam Tiểu Bố nói, Ma Hề Thánh Nhân từ chối cho ý kiến, cũng không biết có đồng ý hay không, chỉ hỏi, “Bằng hữu của ngươi tên là gì?”

“Hắn tên là Triệu Công Minh, ta vẫn hay gọi hắn là lão Triệu.” Lam Tiểu Bố vừa nói, trong lòng vừa thầm an ủi, “Lão Triệu, không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy tên ngươi ra nói thôi.”

Triệu Công Minh? Ma Hề Thánh Nhân nhíu mày suy nghĩ một lát, rốt cuộc vẫn không nghĩ ra được đây là ai.

“Các ngươi ra ngoài đi, ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả.” Ma Hề Thánh Nhân tựa như cảm thấy toàn thân không còn sức lực, sau khi nói xong thì nhắm mắt lại.

Tể Tấn Trần nhanh chóng khom người nói, “Thánh Nhân tại thượng, Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ, xin Thánh Nhân hãy ra tay cứu giúp.”

Ma Hề Thánh Nhân mở mắt ra, từ tốn nói, “Bất Thanh Thần Giới sụp đổ có liên quan gì đến ta?”

Câu nói tiếp theo của Tể Tấn Trần lập tức bị chặn lại, đúng nhỉ, Bất Thanh Thần Giới bị sụp đổ đâu có liên quan gì đến Ma Hề Thánh Nhân? Ma Hề Thánh Nhân cũng không phải người của Bất Thanh Thần Giới. Hơn nữa, lúc trước Thiên Mặc Thần giới của Ma Hề Thánh Nhân bị sụp đổ còn là do Đạo Quân Đạo Đình của Bất Thanh Thần Giới gây ra. Nàng không đổ thêm dầu vào lửa là đã tốt lắm rồi.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tiền bối, Bất Thanh Thần Giới xuất hiện vầng sáng đạo quang khổng lồ, vầng sáng đạo quang này không ngừng hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới. Không chỉ như vậy, đạo quang này còn có thể hấp thu Mặc Kim. Mặc Kim chính là từ Mặc Hà mà ra, mà Mặc Hà chính là con sông lớn còn lưu lại sau khi Thiên Mặc Thần giới sụp đổ mà thành. Con sông lớn này có khả năng còn tồn trữ một phần vận may của Bất Thanh Thần Giới, một khi tia sáng này quét sạch vận may của Bất Thanh Thần Giới, nhất định sẽ cuốn đi luôn vận may trong Mặc Hà.”

“Mặc Hà?” Ma Hề Thánh Nhân giật mình, hỏi tiếp, “Thiên Mặc Thần giới còn sót lại Mặc Hà?”

Lam Tiểu Bố xem xét, hóa ra Ma Hề Thánh Nhân không hề biết chuyện Thiên Mặc Thần giới còn sót lại Mặc Hà, vội vàng nói: “Đúng vậy tiền bối, không chỉ còn Mặc Hà, mà còn có Mặc Hà hư không và Mặc Hà thần tiệm. Nghe nói Mặc Kim là một phần của Vũ Trụ Nguyên Tức, có ẩn chứa một ít vận may của một giới.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Ma Hề Thánh Nhân im lặng đi. Một hồi lâu sau, nàng mới chậm rãi nói, “Năng lực của ta đã không thể giúp được gì, đạo quang xuất hiện, vậy thì chính là đã có người tìm được Bất Thanh Thần Giới, Bất Thanh Thần Giới không thể nào thoát khỏi vận mệnh bị tiêu tán.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Tiền bối, vãn bối đã từng nhìn thấy một Thánh Nhân, khi năm đại vũ trụ sắp sụp đổ, lại có tinh thần không biết sợ và ý chí tinh thần vô thượng dung hợp năm đại vũ trụ, hợp nó lại thành một, giữ lại hy vọng sinh tồn cho nhân loại.”

Ma Hề cười lạnh một tiếng, “A, ta dù sao cũng từng là một Thánh Nhân, sao chưa từng nghe nói có loại người này tồn tại? Thừa dịp ta còn chưa tức giận thì các ngươi đi đi, nếu không thì cũng sẽ giống như bộ thi thể kia, đừng hòng rời khỏi đây.”

Giọng điệu này rõ ràng là khinh thường Lam Tiểu Bố nói dối, ngay cả trong lòng Tể Tấn Trần cũng thầm than, sao ngươi có thể nói dối trước mặt Thánh Nhân chứ? Nói dối trước mặt Thánh Nhân, chẳng phải là đang trách đời không thú vị à? Thánh Nhân nào sẽ vứt bỏ đi sinh mệnh của mình mà dung hợp vũ trụ, nói đùa.

Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, không gian xung quanh lập tức trở nên lạnh lẽo, di thể của Mạc Khâu được hắn đưa ra ở trước mắt mọi người.

Cũng may ở nơi này người có tu vi thấp nhất là Lam Tiểu Bố là Thiên Thần cảnh, thân thể Mạc Khâu đóng băng, đối với những người này mà nói cũng không tính là gì.

“Khâu Huyền Thánh Nhân?” Ma Hề nhìn thấy người này, ngạc nhiên kêu thành tiếng.

Lam Tiểu Bố thì thở phào một hơi, hắn suy đoán nhân vật có thể dung hợp được năm đại vũ trụ, tuyệt đối không phải là thần nhân bình thường, mà rất có thể là Thánh Nhân. Cho nên hắn đoán Mạc Khâu chính là Thánh Nhân, cũng nhờ có suy đoán này, cho nên mới lấy thi thể của Mạc Khâu ra.

Chương 1199 - Tất cả đều có thể xử lý. (2)

Bọn người Tể Tấn Trần ngoài mặt thì im lặng, nhưng sâu trong nội tâm của họ đều như đang có sóng to gió lớn ập đến. Bọn hắn không ngờ được rằng, trên người Lam Tiểu Bố còn mang theo thân thể của một Thánh Nhân.

Sau khi nói ra bốn chữ Khâu Huyền Thánh Nhân, Ma Hề lại im lặng.

Qua tròn một nén nhang, Ma Hề Thánh Nhân mới chậm rãi nói, “Khâu Huyền Thánh Nhân thật sự đã lấy sinh mệnh của mình dung hợp năm đại vũ trụ?”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ta đến từ Ngũ Vũ Tiên giới mà Khâu Huyền Thánh Nhân đã dung hợp được, chuyện này liên quan đến thanh danh của Thánh Nhân, ta không dám nói dối. Hắn vốn dĩ tên là Mạc Khâu, bởi vì khi dung hợp năm đại vũ trụ, bị người khác can thiệp, cuối cùng thất bại trong gang tấc, Ngũ Vũ Tiên giới còn có tỳ vết. Nhưng mà cho dù như thế nào, năm đại vũ trụ sụp đổ, Ngũ Vũ

Tiên giới cũng là nơi bảo trụ sinh mệnh của các sinh linh từ năm đại vũ trụ trước đó…”

Lời nói của Lam Tiểu Bố đột ngột dừng lại, bởi vì giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng hoàn toàn mô hình kết cấu của gian phòng này.

Không ngờ Ma Hề Thánh Nhân lại bị khóa lại, nếu như không phải mô hình kết cấu biểu hiện ra, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể nào biết được những sợi tơ mà mắt thường không thể nhìn thấy đang xuyên qua thân thể Ma Hề Thánh Nhân, thậm chí trong thức hải cũng dày đặc sợi tơ.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến Ôn Khả Xu, Ôn Khả Xu bị khóa trong Đại Hoang Thần Giác, trở thành thân thể phát tán độc âm Hoán Thần Thảo. Không chỉ vậy, nàng còn bị Diệt DUyên Thiên Ngân đổ vào thân thể và hồn phách, loại dày vò đáng sợ và đau đớn này quả thật mất hết nhân tính.

Ôn Khả Xu mặc dù bị tra tấn mất hết nhân tính như vậy, nhưng dù sao cũng đã mất đi mọi ý thức, hoàn toàn bị dày vò trong vô thức.

Mà Ma Hề Thánh Nhân trước mắt này, là đang sống sờ sờ mà chịu tội. Vô số sợi tơ xuyên qua thân thể và thức hải, thậm chí còn xuyên qua hồn phách nguyên thần, loại đau đớn đáng sợ này đến người binh thường cũng chưa chắc chịu được một giây, đừng nói là giống như Ma Hề Thánh Nhân, phải chịu đựng trong thời gian dài như vậy, còn phải cố gắng nói chuyện cùng bọn họ.

Ma Hề lại nhắm mắt lại một lần nữa, cho dù Lam Tiểu Bố không nhìn, cũng có thể cảm nhận được cả người Ma Hề Thánh Nhân đang run rẩy, đó là do bây giờ nàng nói chuyện cùng bọn họ đã tiêu hao quá nhiều sức lực.

Lam Tiểu Bố rất muốn đi ngay bây giờ, nhưng mà hắn biết bây giờ hắn không có bất cứ lý do gì để đi.

Lại qua một canh giờ nữa, Ma Hề Thánh Nhân mới chậm rãi nói, “Đạo quang là do có Thánh Nhân muốn cướp đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói đây là con dao hai lưỡi. Nếu như có người có thể dựa vào ngoại vật cướp đi đạo quang của đối phương, vậy thì có thể lấy được một chút hy vọng sống…”

Giọng nói của Ma Hề Thánh Nhân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng lại biến mất lần nữa.

Lời này thật giống như một tia sét đánh vào sâu trong đầu Lam Tiểu Bố, Thánh Nhân quả nhiên là Thánh Nhân. Vì sao mình chỉ muốn trốn đi và nhờ người khác giúp đỡ? Bởi vì đó là đạo quang cho nên hắn sợ sao? Hắn vì sao không nghĩ đến rằng thật ra đạo quang cũng có thể xử lý?

Lam Tiểu Bố cất thân thể của Mạc Khâu đi, khom người thi lễ, “Đa tạ Thánh Nhân đã chỉ điểm, tương lai nếu như có một ngày có thể quay lại nơi này, nhất định sẽ phân ưu giúp tiền bối.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố nói với đám người Tể Tấn Trần, “Chúng ta đi thôi.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã đi trước một bước, không thể ảnh hưởng đến Ma Hề Thánh Nhân nữa.

Tể Tấn Trần thấy có ở lại nơi này cũng không có chút ý nghĩa nào, cũng chỉ có thể thi lễ với Ma Hề Thánh Nhân, sau đó đi theo Lam Tiểu Bố.

Ma Hề lại mở to mắt, nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố, nàng có chút nghi ngờ lời vừa rồi của Lam Tiểu Bố có phải là vì đã nhìn ra được nàng đang bị giam ở chỗ này. Thế nhưng Lam Tiểu Bố mới có cảnh giới gì? Một Thiên Thần cảnh sao có thể nhìn ra được thủ đoạn của Thánh Nhân?

Một hồi lâu sau, nàng nhắm mắt lại, khôi phục dáng vẻ yên lặng trước đó. Uy áp vừa rồi, đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của nàng.

“Lam thành chủ, vì sao không hỏi một thêm một chút tình hình của các Đạo Quân còn lại?” Sau khi quay trở lại đại điện một lần nữa, Tể Tấn Trần đột nhiên hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, chỉ lấy một đống trận kỳ ra ném xuống. Những Đạo Quân còn lại cho dù vẫn lạc, cũng không liên quan gì đến Ma Hề Thánh Nhân. CHo dù có liên quan, hắn cũng không muốn dính vào. Bây giờ hắn nhất định phải bắt lấy tia sáng kia, cho dù thông qua bất cứ thủ đoạn nào cũng phải xử lý đạo quang.

Vừa rồi mặc dù Ma Hề Thánh Nhân nói không nhiều, nhưng đã để lộ ra vài tin tức quan trọng. Đạo quang có thể xử lý được, hơn nữa muốn xử lý đạo quang nhất định phải thông qua ngoại lực. Cái ngoại lực này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đơn giản chính là pháp bảo đỉnh cấp.

Lam Tiểu Bố hắn không có gì nhiều, nhưng pháp bảo đỉnh cấp thì có rất nhiều. Điều quan trọng nhất là, trước đó hắn không dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang kia.

Nếu như hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang, có lẽ thật sự xử lý được đạo quang đó cũng nên.

Lam Tiểu Bố ném trận kỳ xuống, cửa lớn cung điện lại mở ra, Lam Tiểu Bố lập tức xông ra ngoài. Tể Tấn Trần, Thích Khai Thương, Quân Vu và Niệm cũng nhanh chóng xông ra khỏi cung điện.

“Ai, mặc dù gặp được Ma Hề Thánh Nhân, nhưng không có thu hoạch được gì.” Tể Tấn Trần thở dài.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, lần này chúng ta chẳng những có thu hoạch, mà còn thu hoạch được rất nhiều.”

“Thu hoạch được gì?” Thích Khai Thương hỏi.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Các ngươi chắc cũng đã biết, những Đạo Quân còn lại của Thần giới đã mất tích, còn cả Đạo Quân Bách U Thần Đình vẫn lạc không liên quan gì tới Ma Hề Thánh Nhân cả. Mặc dù Ma Hề Thánh Nhân bị người khác hãm hại, hủy đi Thiên Mặc Thần giới, nhưng nàng lại không phải hạng người gian ác.:

Mọi người gật đầu, điểm này tất cả mọi người đều nhìn ra, Ma Hề Thánh Nhân không cứu Bất Thanh Thần Giới, không phải vì hận Thanh Hành Thánh Nhân mà giận chó đánh mèo lên Bất Thanh Thần Giới, mà là nguyên nhân khác.

“Còn một chuyện quan trọng khác, sau này mọi người sẽ biết, chúng ta bây giờ quay về.” Lam Tiểu Bố nói.

Nói chuyện cùng Ma Hề Thánh Nhân đã giúp Lam Tiểu Bố hiểu ra một đạo lý, mọi chuyện đều có thể xử lý. Đạo quang đương nhiên cũng có thể xử lý, còn về chuyện xử lý đạo quang như thế nào, Lam Tiểu Bố bây giờ không biết, nhưng hắn tin rằng có thể tìm được cách.

Tể Tấn Trần ôm quyền nói, “Lam thành chủ, ta đề nghị đi xem Bi Lâm Thần Vực trước đã. Lỡ như tthật sự tìm được Bi Lâm Thần Vực, trước khi Bất Thanh Thần Giới tiêu tán, chúng ta có thể di chuyển một số người đến Bi Lâm Thần Vực.”

Chương 1200 - Tha hương gặp người quen cũ.

Thích Khai Thương thở dài, “Yến Đế, đừng nghĩ đến chuyện đi Bi Lâm Thần Vực nữa, Bi Lâm Thần Vực bây giờ đã không còn rồi, bây giờ chỉ là một vùng hang sâu hư không, thậm chí trong đó còn có nguồn lực quỷ dị. Ta nghĩ… Ta đoán Bi Lâm Thần Vực chắc hẳn đã từng trải qua chuyện giống như Bất Thanh Thần Giới chúng ta. Điểm khác biệt chính là, Bất Thanh Thần Giới mới bắt đầu, còn Bi Lâm Thần Vực đã sớm kết thúc rồi thôi.”

Tể Tấn Trần ngẩn ngơ, trong miệng lập tức tự lẩm bẩm, cũng không biết đang nói gì, Sau một hồi lâu, hắn mới thở dài.

Cũng đúng nhỉ, nếu như Lam Tiểu Bố biết con đường đến Bi Lâm Thần Vực, sao có thể không đi Bi Lâm Thần Vực chứ? Nếu Lam Tiểu Bố đến Bi Lâm Thần Vực rồi, nhưng vẫn muốn ở lại Bất Thanh Thần Giới, rõ ràng rằng Bi Lâm Thần Vực đã xảy ra chuyện rồi. Mệt cho hắn lúc trước còn xem Bi Lâm Thần Vực thành đường lui của mình, không ngờ đó lại là con đường cùng.

Sau khi rời khỏi rừng bia, tất cả mọi người không còn hứng thú nói chuyện với nhau nữa.

Chỉ có Lam Tiểu Bố là đang suy nghĩ, làm thế nào mới có thể xử lý được đạo quang kia. Tốt nhất là tách hết toàn bộ vận may trong đạo quang ấy ra, biến thành vận may của Bất Thanh Thần Giới. Vận may của một Thánh Nhân, chắc hẳn là vô cùng hùng hậu nhỉ?

Nhưng mà khi đang hấp thu vận may, nhất định phải hoàn thành trước khi chủ nhân đạo quang kia kịp phản ứng lại. Nếu như chờ chủ nhân đạo quang phản ứng kịp, vậy nhiều nhất là tên Thánh Nhân tạo ra đạo quang kia không hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới nữa, lấy đi đạo quang mà thôi.

Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố bước xuống khỏi Luân Hồi Oa.

“Đây không phải Đại Hoang Thần Đạo thành? Là Chúng Thần Chi Địa?” Nhìn thấy tình hình xung quanh, Quân Vu nghi ngờ hỏi một câu.

CHo dù Lam Tiểu Bố không nói ra kế hoạch của mình, nhưng Quân Vu đoán chắc hẳn Lam Tiểu Bố chỉ mới suy nghĩ được bước đầu mới đúng. Đã có suy nghĩ bước đầu, nhất định sẽ nhanh chóng chạy về Đại Hoang Thần Đạo thành trước, chứ không phải ở bên ngoài lãng phí thời gian.

“QUả thật là Chúng Thần Chi Địa, ta có một suy nghĩ…” Lam Tiểu Bố còn chưa nói ra suy nghĩ của mình, đột nhiên lao ra ngoài, đấm ra một quyền.

Một tên tu sĩ Thiên Thần cảnh đang kéo một nam tử mặt mọc đầy râu, không hề đoán được Lam Tiểu Bố sẽ đánh ra một quyền bất ngờ như vậy. Hắn theo bản năng ném nam tử trong tay đi, đồng thời lấy pháp bảo ra.

Lam Tiểu Bố đưa tay ra kéo một cái, đón được tên nam tử mặt mọc đầy râu kia tiếp đất.

“Đa tạ vị đạo hữu này đã cứu mạng… Ngũ Vũ Vương?” Nam tử có râu này mới nói được một nửa, lập tức nhận ra Lam Tiểu Bố.

“Ngũ huynh, đã lâu không gặp, sau lại rơi vào tình cảnh này rồi?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ hỏi, nam tử có râu này chính là Ngũ Thiên Thành, ban đầu là Tiên Đình Vương của Nguyệt Linh Tiên Vực. Sau khi bị người khác hãm hại, hắn dẫn theo người nhà đến Ngũ Vũ Tiên giới. Sau đó Lam Tiểu Bố đến Thần giới, cho nên hai người vẫn chưa từng chạm mặt ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Bây giờ Lam Tiểu Bố ở Chúng Thần Chi Địa nhìn thấy Ngũ Thiên Thành, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

“Thật sự là ngươi, Lam Tiểu Bố.” Sau khi Ngũ Thiên Thành xác định được người trước mắt chính là Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố thì lại càng vui mừng hơn.

“Ha ha…” Lam Tiểu Bố cũng vui vẻ vô cùng, hắn chỉ đến Chúng Thần Chi Địa giải quyết một chút phiền phức, không ngờ còn có thể gặp được Ngũ Thiên Thành.

Ngũ Thiên Thành cũng cười ha ha, tha hương gặp người quen cũ, còn có gì khiến người ta vui vẻ hơn chuyện này chứ?

“Ngũ Vũ Tiên giới ổn chứ?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Mọi chuyện đều tốt…” Ngũ Thiên Thành nói một câu sau đó nhớ đến chuyện gì đó, quay người nhìn chằm chằm tên Thiên Thần cảnh vừa lấy ra pháp bảo, đồng thời nói, “Người này đã bắt Anh Nhi đi.”

Câu này là nói cho Lam Tiểu Bố nghe.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh kia bước đến, “Lam thành chủ, ta cũng đã được nghe nói đến đại danh của ngươi, nhưng mà ngươi phách lối ở Đại Hoang Thần Đạo thành thì được, nơi này là Chúng Thần Chi Địa, còn chưa đến lượt ngươi phách lối.”

“Ngũ huynh, không cần lo lắng, để ta dạy dỗ tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Ngũ Thiên Thành, sau đó đi về phía tu sĩ Thiên Thần cảnh.

Anh Nhi mà Ngũ Thiên Thành nói nhất định chính là Ngải Anh Nhi, Ngải Anh Nhi và Ngũ Thiên Thành là đạo lữ, nếu như hai người đồng thời đến Thần giới, vậy đã nói rõ một chuyện Tiên giới có cách để đến Thần giới.

Lúc trước khi hắn hỏi Tra Dự, Tra Dự nói là dựa vào dao động không gian ở Chiểu Nê Hà mà may mắn đến được Thần giới, cho nên tin tức của Tra Dự không có bất cứ giá trị tham khảo nào cả. Nhưng mà những chuyện này đợi lát nữa rồi hỏi Ngũ Thiên Thành sau, bây giờ là phải dạy dỗ tên Thiên Thần cảnh trước mắt này làm người như thế nào đã.

Ngũ Thiên Thành cũng chỉ là tiên đế mà thôi, làm sao có thể chủ động đi trêu chọc một tu sĩ Thiên Thần cảnh? Hơn nữa Ngũ Thiên Thành làm người như thế nào Lam Tiểu Bố biết rất rõ, tuyệt đối không phải hạng người đi trêu chọc thị phi, nhưng cũng không phải loại người sợ phiền phức.

“Lam thành chủ, chủ động giao người ra đây, ta…”

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này còn chưa nói hết câu, Lam Tiểu Bố đã đánh ra một quyền. Lải nhải lãng phí thời gian, có thể dùng nắm đấm giải quyết thì cần gì phải lải nhải.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này nhìn thấy Lam Tiểu Bố chủ động ra tay, trong mắt lóe lên sát khí rồi biến mất, Càn Khôn bạt nằm trong tay lập tức biến thành vòng sáng không gian tử vong đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Xem ra trong mắt tu sĩ Thiên Thần cảnh này, một quyền của Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bị vòng sáng tử vong này của hắn xoắn thành bã vụn, nếu như Lam Tiểu Bố thức thời thu hồi nắm đấm, vậy thì chờ đến chiêu thần thông tiếp theo của hắn đi. Nếu như Lam Tiểu Bố không thức thời, coi rằng có thể cứng đối cứng với vòng sáng tử vong từ Càn Khôn Bạt của hắn, vậy thì thật xin lỗi, đánh nát một bàn tay của hắn trước rồi nói.

Chương 1201 - Tha hương gặp người quen cũ. (2)

Oanh! Thần nguyên va chạm vào nhau, sắc mặt tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này lập tức thay đổi trong nháy mắt. Hắn phát hiện vòng sáng tử vong của mình còn chưa kịp thành hình, đã bị thần nguyên từ một quyền này của đối phương đánh tan.

Lực lượng thần nguyên cường đại phản phệ tới, còn không đợi tu sĩ Thiên Thần cảnh này kịp phản ứng, một quyền này của Lam Tiểu Bố đã đánh vào lồng ngực hắn.

Răng rắc! Tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến, tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này cũng cảm nhận được cả người đều bị nguồn lực lượng này bao lấy, nhưng hết lần này đến lần khác hắn không bị đánh bay. Phải ở tại chỗ này thừa nhận lực lượng thần nguyên đánh vào thân thể đang tàn phá bừa bãi.

Đằng sau vang lên tiếng tạch tạch, tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này cảm thấy xương cốt toàn thân mình đều vỡ vụn, cả người hắn tựa như đống bùn nhão ngồi liệt trên mặt đất, trong miệng không ngừng phun ra mảnh vỡ nội tạng.

Lam Tiểu Bố lại nghi ngờ nhìn nắm đấm của mình một chút, bởi vì đối phương cũng là Thiên Thần cảnh trung kỳ, cho nên một quyền vừa rồi hắn không hề nương tay chút nào. Lại không ngờ rằng, ngay cả một quyền của mình mà đối phương cũng không thể đỡ nổi, cái này hình như chênh lệch khá lớn.

“Lam Tiểu Bố, ta là đệ tử của tả đình trụ Bách U Thần Đình Cù Thương, ngươi, ngươi dám ra tay với ta…” Tu sĩ Thiên Thần cảnh này cố gắng kêu lên.

Bách U Thần Đình? Trong lòng Lam Tiểu Bố ha ha, trước đây không lâu hắn còn nhìn thấy thi thể của Đạo Quân Mân Đế của Bách U Thần Đình, không ngờ đến bây giờ lại gặp được đệ tử đỉnh trụ của Bách U Thần Đình.

Lam Tiểu Bố đi lên, nhấc chân đạp lên ngực của Cù Thương nói, “Nói đi, Ngải Anh Nhi ở đâu?”

Ngũ Thiên Thành cũng vọt lên, càng nghiêm giọng hỏi, “Anh Nhi ở đâu?”

Cù Thương lại phun ra mấy mảnh nội tạng, “Thả ta ra.”

“Ngũ huynh, ngươi chờ ta sưu hồn hắn đã, ta không tin gia hỏa này có thể tránh việc ta sưu hồn…” Lam Tiểu Bố nói xong, đưa tay ra định đánh về phía mi tâm Cù Thương.

Trong mắt Cù Thương hiện lên vẻ hoảng sợ tột cùng, khi hắn đang định bảo Lam Tiểu Bố dừng tay, một giọng nói mà Lam Tiểu Bố quen thuộc truyền đến. “Lam thành chủ, tên đệ tử này của ta đã đắc tội ngươi chỗ nào? Tại sao lại hạ độc thủ với hắn như thế? Chắc là cảm thấy Bách U Thần Đình ta phải e ngại Lam thành chủ ngươi sao?”

“Tả Kha Hành, đừng giả bộ nữa, ngươi còn dám lải nhải, ta sẽ đập chết ngươi đó biết không? Chỉ với ngươi, cũng dám đại diện cho Bách U Thần Đình sao?” Quân Vu bước đến, giọng điệu khinh thường nói.

“Quân Vu…” Tả Kha Hành vừa mới nói ra cái tên, sắc mặt đã lập tức thay đổi, khí thế trên người Quân Vu phát ra, hoàn toàn không phải thứ hắn có thể chống đỡ được.

Đây là Thần Vương? Sau đó Tả Kha Hành nhanh chóng khẳng định, Quân Vu nhất định là Thần Vương. Hắn theo bản năng nhìn về phía Niệm Và Thích Khai Thương đang đứng đằng xa, khí thế này…

Sau đó hắn nhìn thấy Tể Tấn Trần, sắc mặt Tể Tấn Trần vẫn rất kém, rõ ràng vẫn còn chưa lấy lai tinh thần từ chuyện Bi Lâm Thần Vực đã bị sụp đổ. Hoặc là nói hắn vẫn còn đang suy nghĩ đến tương lai của Bất Thanh Thần Giới.

“Yến Đế?” Tả Kha Hành nhanh chóng xác định, người xuất hiện ở nơi này chính là Yến Đế, Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình.

Giờ phút này Tả Kha Hành đâu còn nhớ đến Cù Thương, hắn nhanh chóng bước đến mấy bước khom người thi lễ, “Tả Kha Hành của Bách U Thần Đình kính chào Yến Đế.”

Tể Tấn Trần nhìn thoáng qua Tả Kha Hành, thở dài nhưng không lên tiếng.

“Lam thành chủ, Bách U Thần Đình ở chỗ này không ngừng bắt người, đã bắt ít nhất hơn nghìn người rồi. Chỉ cần là người bị Cù Thương nhìn trúng, đều sẽ bị bắt đi, ai dám phản kháng, lập tức bị giết chết,. Người bị hắn bắt đi toàn bộ đều biến mất tăm, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.”

“Đúng, Chúng Thần Chi Địa đã sớm không còn là Chúng Thần Chi Địa trước đó nữa, nơi này ai mạnh là có thể giết người khác. Chỗ sâu trong thần tiệm Chúng Thần Chi Địa không biết đã có bao nhiêu thi thể rồi.”

…

Tựa như nhìn thấy Lam Tiểu Bố cường đại, ngay cả Tả Kha Hành cũng phải sợ hãi, lập tức có người đứng dậy, nói ra những tội ác của Bách U Thần Đình.

Đến sau đó, nói ra chẳng những có Bách U Thần Đình, Kính Phương Thần ĐÌnh, KHuê Hà Thần Đình, thậm chí còn có người của Quy

Hành Thần Đình ở nơi này tùy ý giết chóc.

Thế nhưng bây giờ khắp nơi ở Thần giới đều đang tách ra, rất nhiều tán tu không có chỗ để đi, chỉ có thể đến Chúng Thần Chi Địa.

Lam Tiểu Bố càng nghe sắc mặt càng khó coi, hắn biết thực lực của mình rất yếu, không thể quản được nhiều như vậy. Thần giới rõ ràng đang đi đến con đường cùng, cho dù là vận may giới vực hay quy tắc giới vực, thậm chí là đạo đức nhân luân đều đang từ từ bị phá vỡ. Khó trách người đến Đại Hoang Thần Đạo thành càng ngày càng nhiều, rất nhiều người còn không có chỗ để đi.

“Yến Đế, ngươi chính là…” Nhìn thấy Tể Tấn Trần không nói lời nào, chỉ thở dài, trong lòng Tả Kha Hành trầm xuống, hắn hoài nghi Tể Tấn Trần đã bị mấy người bên cạnh Lam Tiểu Bố hãm hại.

Cũng may lúc này, Yến Đế Tể Tấn Trần cuối cùng cũng nói chuyện, “Lam thành chủ, ta nghĩ Thần giới…”

Nói được mấy chữ, Tể Tấn Trần không thể nào nói tiếp được nữa. Thần giới sắp sụp đổ , nói thứ gì cũng đều vô ích, hoặc là không có chút ý nghĩa nào.

Lam Tiểu Bố lại giống như đã hạ quyết tâm gì đó, “Yến Đế, ta biết ngươi là Đạo Quân một phương, có được một đại thần đình. Nhưng đến thời điểm tồn vong của Bất Thanh Thần Giới, ta cảm thấy nếu như Bất Thanh Thần Giới không thay đổi, có lẽ chính là Bi Lâm Thần Vực thứ hai.”

Chương 1202 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói ra, “Ta chọn đến Chúng Thần Chi Địa, vốn là muốn nhờ mấy vị hỗ trợ, xử lý Lượng Kiếp Chuyển Di Đại Trận ở Thập Thần Điện. Nhưng mà bây giờ, ta thay đổi chủ ý rồi. Các Đạo Quân của Thập Đại Thần Đình ở Thần giới, từ Yến Đế ra, những người còn lại đều không ở đây, ta hy vọng có thể có được sự ủng hộ của Yến Đế.”

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ ủng hộ ngươi.” Tể Tấn Trần nói.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố có ba Thần Vương, cho dù hắn không ủng hộ, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

“Năm đó Bất Thanh Thần giới chỉ có một đạo đình, Đạo Quân đạo đình là Thanh Hành Thánh Nhân. mà bây giờ, lại có mười Thần Đình, một khi Đạo Quân không có ở đây, toàn bộ Thần giới lập tức chướng khí mù mịt, Chúng Thần Chi Địa chính là một ví dụ. Trên thực tế, cho dù những Đạo Quân kia ở chỗ này, một khi có Đạo Quân nào có tu vi cường đại hơn một chút, Bất Thanh Thần giới cũng sẽ chướng khí mù mịt. Ta nghĩ tới nghĩ lui, Bất Thanh Thần giới chỉ có một cái đạo đình là tốt nhất. Còn về những Thần Đình kia, giải tán hết đi.” Lam Tiểu Bố nhìn Tể Tấn Trần nói.

Nếu như Tể Tấn Trần không đồng ý, vậy hắn sẽ làm thịt Tể Tấn Trần.

Không phải Lam Tiểu Bố hắn độc ác, đổi thành lúc khác hoặc là đổi thành lúc còn có đường lui, có lẽ hắn sẽ lựa chọn đổi chỗ khác.

Trước mắt Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ, mà toàn bộ Thần giới lại như năm bè bảy mảng, không có chút lực ngưng tụ nào. Sau khi các

Đạo Quân Thần Đình biến mất, chuyện duy nhất mà những đình trụ kia làm chính là tranh quyền đoạt lợi, hy vọng có thể trở thành Đạo Quân Thần Đình tiếp theo.

Bất Thanh Thần giới vì vận may tiêu tán, vốn đã không còn gân cốt gì rồi. Bây giờ còn phải gánh chịu đại chiến giữa các đại Thần Đình, cướp đoạt tài nguyên. Cho dù không có Thánh Nhân cướp đi vận may của Bất Thanh Thần giới, Bất Thanh Thần giới cuối cùng cũng sẽ tiêu tán.

Ngẫm lại Ngũ Vũ Tiên giới, lúc trước cũng năm bè bảy mảng, sau khi hắn trở thành Ngũ Vũ Vương, trọng chấn Ngũ Vũ Tiên giới, ít nhất thì bây giờ Ngũ Vũ Tiên giới là một nơi có thể sinh tồn yên ổn.

Bây giờ Bất Thanh Thần giới chỉ có một Đạo Quân là Tể Tấn Trần, Lam Tiểu Bố ngược lại cảm thấy đây là một cơ hội. Dứt khoát nhân cơ hội này chỉnh đốn lại Bất Thanh Thần giới, chỉnh hợp Bất Thanh Thần giới thành một đạo đình. Có một quy định thống nhất, so với tình trạng náo loạn như bây giờ thì tốt hơn nhiều chứ? Nhìn đi, chỉ một đệ tử của đình trụ, cũng dám ngang nhiên bắt người ở Chúng Thần Chi Địa, có thể thấy được bây giờ Bất Thanh Thần giới đã loạn đến mức nào rồi.

Tể Tấn Trần nghe rõ ý của Lam Tiểu Bố, kinh ngạc nói, “Ngươi muốn thống nhất Bất Thanh Thần giới, thành lập đạo đình mới?”

Thành lập đạo đình mới? Tả Kha Hành đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì cả người run lên một chút. Nếu như Lam Tiểu Bố thành lập Đạo Đình mới, vậy những đình trụ như bọn hắn, Thần Đình lúc đầu của bọn hắn sẽ như thế nào?

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Yến Đế, cũng không thể nói như vậy. Ta chỉ là muốn thành lập một trật tự Thần giới mới ở Bất Thanh Thần giới mà thôi. Nếu không thì, nhìn Chúng Thần Chi Địa cũng có thể nghĩ đến nơi khác.”

“Ngươi thành lập một đạo đình, thiết lập trật tự mới, đồng thời không cho phép những Thần Đình còn lại tồn tại, đây không phải thống nhất thì là gì?”

Tể Tấn Trần im lặng nhìn Lam Tiểu Bố.

“Ngươi nói thống nhất thì là thống nhất đi.” Lam Tiểu Bố lười cãi lại, hắn có ba Thần Vương giúp đỡ. Chỉ cần hắn giải quyết được vấn đề đạo quang, những cái khác không có vấn đề gì nữa.

“Ta đồng ý, chỉ cần ngươi có thể giải quyết được vấn đề đạo quang, Bất Diễn Thần Đình ta có tồn tại hay không cũng không quan trọng.” Tể Tấn Trần gật gật đầu, vậy mà lại đồng ý với Lam Tiểu Bố.

Thứ nhất hắn khẳng định chính mình không thể nào phản kháng được, bên cạnh Lam Tiểu Bố có ba Thần Vương. Thứ hai là Đại Hoang Thần Đạo thành của Lam Tiểu Bố hắn cũng đã từng đi qua rồi, so với thần thành bình thường, cái trật tự kia đâu chỉ một trời một vực? Có lẽ cách làm của Lam Tiểu Bố đối với Bất Thanh Thần giới không phải là chuyện xấu. Thứ ba Thần giới đã bị đạo quang ăn mòn, còn có thể tiếp tục tồn tại hay không cũng là một vấn đề.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tả Kha Hành, “Tả đình trụ, chọn ngày không bằng gặp ngày. Bách U Thần Đình ngươi đã không có Đạo Quân, ngươi vừa hay lại đến nơi này, không bằng cũng tỏ thái độ đi.”

Tả Kha Hành nghe được Tể Tấn Trần đồng ý với lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt có chút xám trắng, bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi thăm, hắn do do dự dự nửa ngày rồi mới lên tiếng, “Lam thành chủ, Đạo Quân không có ở đây, ta thật sự không thể làm chủ được. Hơn nữa Bách U Thần Đình là một tồn tại độc lập, ta nghĩ tốt nhất vẫn nên để mọi người tự quản riêng phần mình thôi…”

“Giết đi, loại rác rưởi phá hư hòa bình này không cần thiết tồn tại.” Lam Tiểu Bố nói chuyện, lúc này đã dùng một quyền đánh Cù Thương.

“Khoan…” Tả Kha Hành vội vàng muốn ngăn cản, nhưng mà giờ phút này hắn đã cảm nhận được một luồng hơi thở tử vong kiềm chế bao trùm đến.

“Ta đồng ý…” Tả Kha Hành vội vàng kêu to, lập tức phát hiện ra chính bản thân hắn hoàn toàn không thể nào phát ra một chút âm thanh nào cả. Một khắc sau nắm đấm của Quân Vu đã đánh vào mi tâm của hắn, cả người Tả Kha Hành bị một quyền này đập thành bã vụn. Trước khi chết, cuối cùng hắn cũng hiểu ra, Lam Tiểu Bố hoàn toàn là muốn giết chết hắn, hoàn toàn không có ý định trưng cầu ý kiến của hắn.

“Lam huynh, Anh Nhi còn chưa có tin tức…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố giết Cù Thương, Ngũ Thiên Thành vội vàng kêu lên.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào một nơi cách đó không xa nói, “Ta đã nhìn thấy tẩu tử, còn có rất nhiều người cũng bị giam giữ ở chỗ đó, ngươi đến đó thuận tiện cứu những người khác ra đi.”

Ngũ Thiên Thành không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, người sớm vọt tới.

Chương 1203 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố. (2)

Tại sao Cù Thương lại muốn bắt Ngải Anh Nhi, còn bắt đi rất nhiều tu sĩ vô tội như vậy, Lam Tiểu Bố cũng lười hỏi. Loại người này ở khắp nơi đều có, cũng không chỉ ở tại Thần giới. Nếu như hắn thừa dịp lần này Thần giới xảy ra chuyện, chỉnh đốn lại Thần giới, vậy có còn gì tốt hơn?

Tu sĩ đứng ngoài quan sát run lẩy bẩy, một đình trụ Thần Đình nói giết là giết. Một số tu sĩ trước đó từng nghe nói đến Lam Tiểu Bố, bây giờ mới biết Lam thành chủ này lợi hại đến mức nào.

“Lam thành chủ, bây giờ không phải là lúc chỉnh hợp Thần giới, bây giờ là phải làm thế nào để xử lý đạo quang kia. Nếu như trừ bỏ được đạo quang kia rồi, ta nghĩ cơ hội tiếp theo của Bất Thanh Thần giới sẽ đến. Nếu như đạo quang không thể nào giải quyết, tất cả đều không có ý nghĩa gì cả.” Tể Tấn Trần nói.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Yến Đế, ta dự định phá hủy Thập Thần Điện, không biết Yến Đế có thể giúp một tay không?”

“Hủy đi Thập Thần Điện?” Tể Tấn Trần sửng sốt, nhanh chóng lắc đầu nói, “Thập Thần Điện không phải do mấy Đạo Quân chúng ta tạo dựng lên. Năm đó sau khi Thanh Hành Thánh Nhân mất tích, Bất Thanh Thần giới xuất hiện thập đại cường giả, là thập đại cường giả này thành lập nên Thập Thần Điện và mười đại Thần Đình. Chỉ là sau đó lại phát sinh Chư Thần đại chiến, bây giờ Thập Đại Thần Đình đã sớm không còn liên quan đến mười đại Thần Đình trước đó rồi, thậm chí là chênh lệch rất xa. Ta nghi ngờ lúc trước trong đại chiến Chư Thần, Đạo Quân của mười đại Thần Đình kia cũng không bị ngã xuống toàn bộ, cũng có một bộ phận đã chứng đạo thành thánh rồi. Cho nên nếu như không phải bất đắc dĩ, ta đề nghị không cần hủy Thập Thần Điện.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Bọn hắn thành thánh thì có liên quan gì chứ? Nếu đã làm thì làm triệt để một chút. Ta vẫn dự định hủy đi

Thập Thần Điện, Yến Đế, ngươi nói đi ngươi có đồng ý giúp đỡ hay không.”

Đừng nói là Thập Thần Điện, kế hoạch của Lam Tiểu Bố là nếu như thật sự có thể xử lý được đạo quang, vậy cái tên Bất Thanh Thần giới này hắn cũng muốn bỏ đi. Lịch sử do người thắng viết nên, vũ trụ cũng là do người thắng viết. Khi hắn có lực lượng có thể khống chế Thần giới, vì sao hắn không thể viết ra một vũ trụ mới?

Tể Tấn Trần cười khổ nói, “Lam thành chủ, ngươi làm đi, ta đương nhiên là ủng hộ Lam thành chủ. Còn Đạo Quân như ta này, đã sớm hữu danh vô thực rồi, không bằng Lam thành chủ cứ gọi tên ta là được rồi.”

Lam Tiểu Bố nhìn thì rất dễ nói chuyện, nhưng trong lòng Tể Tấn Trần rất rõ ràng. Nếu như hắn không đồng ý với đề nghị của Lam Tiểu Bố, người thứ nhất mà Lam Tiểu Bố giết tuyệt đối chính là Tể Tấn Trần hắn. Chuyện Lam Tiểu Bố muốn làm nghe rợn cả người, nếu lựa chọn thống nhất Thần giới, sẽ không cho phép người đã từng là Đạo Quân không nghe lời như hắn được phép tồn tại.

Niệm đứng bên cạnh nói, “Tiểu Bố, Thập Thần Điện này cũng không tính là bình thường, muốn dỡ bỏ cũng không phải là việc dễ dàng như vậy. Hơn nữa ta hoài nghi Thập Thần Điện này không chỉ có Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận, còn có liên quan đến thập đại Đạo Quân lúc trước.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố đã quyết tâm hủy Thập Thần điện nghe nói như vậy thì hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Vừa rồi Tể Tấn Trần nói, sau khi Thanh Hành Thánh Nhân của Bất Thanh Thần giới mất tích mới có thập đại Đạo Quân tồn tại, thập đại Đạo Quân này thậm chí còn có khả năng chứng đạo thành thánh. Lỡ như Bất Thanh Thần giới xuất hiện đạo quang là do một tên đã từng là Đạo Quân của Bất Thanh Thần giới làm ra, vậy thì sẽ như thế nào?

Nếu như gia hỏa muốn hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới thật sự có xuất thân từ Bất Thanh Thần giới, hắn sẽ thông qua cái gì để câu thông với Bất Thanh Thần giới? Là phong ấn ở Tiêu Tuyền chiến trường, hay là Thập Thần Điện do bọn hắn tự tay thành lập? Giờ phút này hắn hiểu được ý của Niệm, Niệm không phải nói Thập Thần Điện tồn tại có liên quan đến mười đại Đạo Quân kia. Mà là nói bây giờ Thập Thần Điện vẫn còn liên hệ với mười đại Đạo Quân kia, chỉ cần mười đại Đạo Quân kia không chết.

Muốn phá hủy Thập Thần Điện, nhưng không phải là phá hủy ngay bây giờ, hắn nhất định phải biết rõ đạo quang kia hình thành như thế nào trước đã.

“Yến Đế nói rất đúng, đã như vậy thì bây giờ mặc kệ Thập Thần Điện.” Lam Tiểu Bố hạ quyết tâm xong, lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Thập Thần Điện.

Muốn xử lý được đạo quang kia, Lam Tiểu Bố không có ý định đi cùng bọn người Niệm.

Cho dù là Niệm, Thích Khai Thương, Quân Vu hay là Tể Tấn Trần, mặc dù đều là Thần Vương, nhưng mà thực lực của bọn họ đều không thể làm gì đạo quang kia.

Nếu không thể giúp được gì, vậy thì cần gì phải đưa bọn họ đi cùng. Muốn giải quyết đạo quang, chỉ sợ chỉ có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

“Lam huynh, đa tạ ngươi.” Ngũ Thiên Thành dẫn theo Ngải Anh Nhi đi đến.

“Anh Nhi tẩu tử bình yên vô sự, không còn gì tốt hơn nữa.” Lam Tiểu Bố vội vàng tiến lên thi lễ.

Ngải Anh Nhi vô cùng bùi ngùi, năm đó một nhà bọn hắn gắp họa ở Nguyệt Linh Tiên Vực, cũng là Lam Tiểu Bố đến cứu. Bây giờ đến Thần giới, cũng là nhờ Lam Tiểu Bố cứu giúp.

“Tiểu Bố, đây là cách ta đến Thần giới, ngươi cầm xem một chút. Còn chuyện có thể quay trở về đó hay không, ta cũng không chắc chắn lắm.” Ngũ Thiên Thành lấy ra một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, hắn đoán Lam Tiểu Bố muốn quay trở về Tiên giới.

Lam Tiểu Bố không lập tức xem xét luôn mà cất ngọc giản đi, sau đó nói, “Ta còn có một số việc muốn rời đi một chuyến, Ngũ huynh, ngươi và tẩu tử, cùng với mấy vị bằng hữu của ta đến Đại Hoang Thần Đạo thành chờ ta trước đi.”

“Đại Hoang Thần Đạo thành?” Ngũ Thiên Thành khó hiểu hỏi một câu, hắn mới vừa đến Thần giới không lâu, còn chưa biết đến sự tồn tại của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Chính là một cái thần thành của ta, bây giờ rất an toàn, rất nhiều người đều muốn đến đó. Bây giờ Thần giới gặp biến cố, không có nhiều nơi an toàn nữa.”

Lam Tiểu Bố định để bọn người Niệm quay về Đại Hoang Thần Đạo thành trước, còn về hắn, thì muốn đến Tiêu Tuyền chiến trường. Đạo quang kia một ngày chưa giải quyết, Bất Thanh Thần giới sẽ chưa có một ngày được yên bình.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Ngũ Thiên Thành khẽ giật mình, lập tức cười ha ha, “Quả nhiên bất cứ nơi nào cũng đều không thể ngăn cản được ngươi.”

Chương 1204 - Không có hứng thú.

Lam Tiểu Bố dùng Luân Hồi Oa phi hành mấy ngày, khoảng cách đến đạo quang kia vẫn rất xa vời. Giờ phút này Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn cất Luân Hồi Oa đi, cứ tiếp tục như vậy, cho dù hắn đi cả một đời, sợ cũng không thể nào lại gần đạo quang được.

Đây nhất định là một loại lưu chuyển đạo vận, muốn tiếp cận đạo quang này, sợ là chỉ có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố quyết định không mù quáng chạy về phía trước như thế nữa, hắn tìm một chỗ dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang này. Muốn đến gần đạo quang, nhất định phải có cách khác thường. Tu vi và kiến thức của hắn đều rất thấp, nếu như Vũ Trụ Duy Mô không thể giải quyết được, thế thì hắn chỉ có thể từ bỏ.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa dừng chân lại, một bóng dáng màu tím nhạt đã vọt đến trước người hắn.

Cảnh giới Thần Quân? Lam Tiểu Bố cảm nhận được dao động hơi thở của đối phương, lập tức biết được đây là một Thần Quân.

Còn không đợi Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, bóng dáng này đã đứng trước người Lam Tiểu Bố.

“Vận may của ngươi thật không tốt, ta vừa mới ra ngoài đã bị ta bắt gặp, ha ha.” Một âm thanh vang giòn truyền đến,

Người vừa nói chuyện chính là một nữ tử có dung mạo đẹp không thể tưởng nổi, cho dù nhìn nàng vừa mới đuổi đến từ rất xa, nhưng phong thái vẫn tùy ý như vậy, đẹp kinh người. Ngay cả đầu tóc hơi rối bời, phối hợp ở trên người nàng, cũng có thể trở thành một loại đẹp.

“Lãnh Y Thường?” Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ người trước mắt lại là Lãnh Y Thường. Cũng đúng, trong số nữ tử mà hắn biết, ngoài Ôn Khả Xu ra, cũng chỉ có nữ nhân này mới có dung mạo và thân thủ như vậy.

Trong vòng trăm năm ngắn ngủi, tu vi của Lãnh Y Thường đã tiến bộ rất nhanh, đã là Thần Quân sơ kỳ. Nhưng mà nghĩ lại cũng bình thường, Lãnh Y Thường vốn mang theo ký ức mà luân hồi, kiếp trước có lẽ chính là cảnh giới Thế Giới Thần?

“Mắt còn chưa bị mù nhỉ, lại còn có thể nhận ra ta.” Lãnh Y Thường cười lạnh một tiếng nói, “Lúc trước ném ta ra khỏi Luân Hồi Oa, không ngờ qua mấy ngày ta đã tìm được ngươi và cái nồi nát này.”

Câu này vừa nói ra, Lam Tiểu Bố lập tức biết được Lãnh Y Thường nhất định vừa hay đi ra từ một nơi nào đó, nếu không thì không thể nào không biết Lam Tiểu Bố hắn.

Bây giờ Thần giới đừng nói là một Thần Quân nho nhỏ, cho dù có là Thế Giới Thần, cũng không dám lớn lối trước mặt Lam Tiểu Bố hắn như vậy.

“Quỳ xuống chủ động giao Luân Hồi Oa ra cho ta, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một lần. Nếu như ngươi có thể nịnh nọt ta, khiến tâm trạng ta vui vẻ, nói không chừng ta còn có thể cho ngươi ngủ một lần.” Lãnh Y Thường từ tốn nói.

Giọng điệu cao ngạo cùng với tư thái tiên nữ cao cao tại thượng này, cùng lời mà nàng nói ta thật sự không tương xứng chút nào.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, xòe tay ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó từ tốn nói, “Buồn ngủ thì đi tìm Đại Uyên Đạo Quân của ngươi đi, ta không có hứng thú với xe buýt.”

Lãnh Y Thường sầm mặt, đối phó với Lam Tiểu Bố, nàng không cần dùng pháp bảo gì cả, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Xe buýt là cái gì?”

Lam Tiểu Bố uể oải nói, “Chính là cái mà bất cứ người nào cũng có thể dùng, ngươi nói xem?”

“Đáng chết!” Lãnh Y Thường cũng không nhịn được sát ý trong người, đập bàn tay về phía mi tâm của Lam Tiểu Bố. Nàng nói có thể ngủ với Lam Tiểu Bố một chút cũng không phải là nói đùa, đời trước nam nhân mà nàng từng ngủ thật sự quá nhiều. Nam nhân nào mà nàng chưa từng ngủ qua? Nhưng mà đúng là chưa từng ngủ với dạng nam nhân như Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tu luyện Trường Sinh Quyết, trên người có một loại hơi thở đạo vận vĩnh sinh khiến người ta hướng đến. Mà Lãnh Y Thường cũng là người tu đạo, đương nhiên cũng khát vọng loại lực lượng này.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh Thất âm Kích ra, vừa ra tay chính là thần thông Đạo Bất Trầm Luân.

Kích âm tản ra, kích mang tăng vọt, một khắc sau vùng không gian này lập tức bị lĩnh vực Thiên Thần của Lam Tiểu Bố bao phủ lại. Trong quy tắc Thần giới, Thiên Thần bình thường khó mà có lĩnh vực được, nhưng thần thông mà Lam Tiểu Bố thi triển ra là lĩnh vực chân chính.

Sát ý từ kích mang cuồng bạo bao lấy vùng không gian này, mang theo loại khí thế vĩnh hằng thẳng tiến không lùi.

Lãnh Y Thường quả thật không dốc ra toàn lực, nhưng nàng dù sao cũng là một Thần Quân. Kích mang của Lam Tiểu Bố và thần nguyên của nàng va chạm vào nhau, không gian không ngừng nổ tung.

Một luồng đạo vận mạnh mẽ đánh vào Lãnh Y Thường, Lãnh Y Thường cũng cảm nhận được hô hấp của mình có chút không thông thuận, nàng biết mình đã nhìn lầm thực lực của Lam Tiểu Bố rồi. Lúc này nàng đâu còn dám tiếp tục chủ quan nữa, điên cuồng rời khỏi không gian sát thế của Lam Tiểu Bố, sau đó lấy pháp bảo ra rồi đánh tới.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố sao có thể cho Lãnh Y Thường cơ hội, Lãnh Y Thường chẳng những không thể rời khỏi không gian sát thế Đạo Bất Trầm Luân được, mà còn cảm nhận được kích mang xung quanh càng ngày càng dày đặc hơn.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, tiếp tục như vậy thì chính mình sẽ chết chắc. Hơn nữa còn chết thê thảm không gì sánh được, bị kích mang vô tận xé thành bã vụn.

Lãnh Y Thường hiểu ra đạo lý này rồi, điên cuồng đâm ra một quyền, thiêu đốt tinh huyết.

Oanh! Không gian sát mang của Lam Tiểu Bố đang tăng vọt cuối cùng cũng bị chặn lại, thần nguyên cuồng bạo nổ tung, Lãnh Y Thường cảm thấy kích mang tựa như từng cái gai ngược, muốn xé nàng thành mảnh vỡ.

Cũng may một quyền này cũng giúp Lãnh Y Thường tìm được một chút không gian sinh tồn, mặc cho kích mang liên tục đánh vào người nàng, nàng nhân cơ hội này mà bay ngược ra ngoài, ngã ngồi trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay, trong lòng của hắn rất hài lòng, Thần Quân cũng chỉ như vậy thôi.

Hắn biết Lãnh Y Thường vừa rồi không dốc toàn lực, xem thường hắn, cho nên một kích này của hắn mới thành công. Nhưng mà cho dù Lãnh Y Thường dốc hết toàn lực thì sao chứ? Hắn tin mình cũng có thể khống chế được đối phương. Nữ nhân này quá tự cho mình là đúng, chẳng lẽ không biết dung mạo xinh đẹp và thực lực không hề có gì liên quan sao?

Chương 1205 - Không có hứng thú. (2)

Lãnh Y Thường nuốt vào mấy viên đan dược, nhưng không thay đổi quần áo, cứ trần trụi như vậy đứng trước trước mặt Lam Tiểu Bố.

Gió nhẹ thổi qua, xốc vải rách trên ngực nàng lên, lộ ra da thịt trắng như tuyết. Sự to lớn kia khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy tiền vốn của nữ nhân này đúng là hùng hậu. Còn bắp đùi của nàng, sắp đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài, thậm chí không có chút che giấu nào. Nhưng mà bởi vì vừa rồi kích mang quá nhiều, khắp trên đùi đều là vết thương sâu, vết máu và da thịt tuyết trắng đan vào một chỗ, lại có thêm một loại mỹ cảm khác.

Lãnh Y Thường giống như không hề biết những thứ này, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một hồi lâu mới lên tiếng, “Ngươi là Thần Quân?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta có phải là Thần Quân hay không có liên quan gì đến ngươi, ngươi phải cảm thấy may mắn vì hôm nay ta không giết ngươi. Cút đi, nếu không thì ta sẽ không nương tay nữa.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố khẳng định Lãnh Y Thường và Ôn Khả Xu có quan hệ với nhau, dáng vẻ của hai người này thật sự quá giống nhau, nhưng mà Ôn Khả Xu vẫn đáng yêu hơn một chút. Nể mặt Ôn Khả Xu, hôm nay hắn tha cho nữ nhân này một mạng.

“Ta tình nguyện làm nữ nhân của ngươi.” Lãnh Y Thường đột nhiên nói ra, nói xong vẫn ưỡn bộ ngực của mình lên, khiến nó vốn không lộ ra bây giờ đã hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Lãnh Y Thường, “Đầu có của ngươi có vấn đề à? Ta đã nói ta không có hứng thú với xe buýt.”

“Sau khi ta luân hồi, vẫn chưa từng ở cùng một chỗ với nam nhân nào cả.” Lãnh Y Thường nói.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Có khác gì nhau sao? Ta không có hứng thú mà thôi. Ta cũng muốn hỏi ngươi một chuyện, có phải ngươi đã bị nhốt ở nơi nào đó hay không?”

“Ta bị lạc trong Mặc Hà hư không, trước đây không lâu ta cảm nhận được Mặc Kim hình như có thể chỉ dẫn phương hướng, ta đi theo một viên Mặc Kim, lúc này mới ra ngoài được.” Lãnh Y Thường nói.

Lam Tiểu Bố hiểu ra, đạo quang kia đã kéo Mặc Kim đến, Lãnh Y Thường đi theo Mặc Kim, cuối cùng cũng thoát ra khỏi Mặc Hà hư không. Hóa ra nữ nhân này thật sự bị lạc đường trong Mặc Hà hư không, mà lần lạc đường này mất hơn một trăm năm.

“Được rồi, ngươi có thể cút. Nhớ kỹ nhanh một chút, đợi đến khi ta thay đổi chủ ý rồi, ta sẽ giết chết ngươi.” Lam Tiểu Bố vung tay lên, thật giống như đang ném rác rưởi.

Lãnh Y Thường mím môi, cuối cũng vẫn quay người lại, nhanh chóng đi xa. Trước khi đi, thậm chí còn không mặc lại quần áo.

…

Chờ Lãnh Y Thường đi rồi, Lam Tiểu Bố lại đổi một hướng khác, sau đó dừng lại ở một nơi vắng vẻ.

Đầu tiên hắn bố trí Ẩn Nặc Thần Trận, sau đó dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang, vì chuyện tạo dựng mô hình kết cấu của đạo quang, thậm chí hắn còn tạm dừng việc tạo mô hình của Tiểu Thiết Cát Thuật và Tiểu Vẫn Mệnh Thuật..

Nhưng cho dù như thế thì chuyện này cũng khó xa vời vợi, tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô cực kỳ chậm chạp. Có lẽ chờ đến khi hắn tạo dựng xong mô hình của đạo quang này, vận may của Bất Thanh Thần giới đã sớm bị hút hết, sau đó tiêu tán trong hư không.

Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã bao lâu rồi chưa dùng trận bàn Thời Gian. Lúc này hắn không thể không lấy trận bàn Thời Gian ra.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, trận bàn Thời Gian thật sự không khác gì gân gà. Thứ này không thể dùng để tu luyện, khi trình độ trận đạo của hắn tăng lên, thứ này ngay cả dùng để nghiên cứu trận đạo, khí đạo hay đan đạo đều không được. Tác dụng duy nhất chính là tăng thêm thời gian.

Lam Tiểu Bố biết có một loại vật liệu cao cấp có ích với trận bàn Thời Gian, đó chính là tàn phiến Luân Hồi Thụ. Lúc trước Hồng Quân Thánh Nhân dùng tàn phiến Luân Hồi Thụ để luyện chế ra trận bàn Thời Gian, là muốn tiết kiệm thời gian ngộ đạo, nhưng mà sau khi luyện chế xong, lại phát hiện thứ này chỉ có thể gia tăng thời gian, mà không thể nào ngộ đạo, lúc này mới đưa đồ cho Nguyên Thủy. Nguyên Thủy lại ném trận bàn Thời Gian cho Hoàng Long chân nhân, sau đó trận bàn Thời Gian mới rơi vào tay Tả Văn Hi, đệ tử của Hoàng Long chân nhân.

Lúc trước Lam Tiểu Bố cũng dựa vào trận bàn Thời Gian để cảm ngộ trận đạo, chính nhờ có trận bàn Thời Gian, tốc độ trận đạo của hắn ở Tiên giới mới có thể tăng nhanh như vậy. Nhưng mà khi tu vi của hắn tăng lên, trận đạo tăng cao, trận bàn Thời Gian cũng mất đi tác dụng.

Bây giờ Vũ Trụ Duy Mô cần tạo dạng mô hình của đạo quang, có lẽ trận bàn Thời Gian là phù hợp.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng bất cứ mô hình kết cấu nào, đều không cần quy tắc thiên địa bên ngoài, Vũ Trụ Duy Mô đều dựa vào quy tắc không gian của bản thân mà vận chuyển. Cho nên có ở bên trong trận bàn Thời Gian tạo dựng mô hình kết cấu hay không, cũng không bị ảnh hưởng.

TRong Ẩn Nặc Thần Trận, Lam Tiểu Bố lấy trận bàn Thời Gian ra, đồng thời đặt Vũ Trụ Duy Mô bên trong trận bàn Thời Gian.

Nếu như là lúc trước, hắn thật sự sẽ không dám làm như vậy. Lỡ như lực lương trên Vũ Trụ Duy Mô bị lộ ra ngoài, vậy Lam Tiểu Bố hắn sợ rằng không còn đường nào để đi. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không sợ chút nào nữa, Thần giới chỉ có mấy Thần Vương, bây giờ ai cũng đứng về phía hắn, hắn còn gì mà phải e ngại? Cho dù có Thần Vương cảm ứng được Vũ Trụ Duy Mô mà đến đây, cũng không có chuyện gì. Bởi vì Thần Vương này hắn biết hết.

Vũ Trụ Duy Mô dùng hai đầu thần linh mạch thượng phẩm tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang, còn về trận bàn Thời Gian, hắn dùng một đầu tiên linh mạch cực phẩm.

Mặc dù trên người còn có thần linh mạch trung phẩm, nhưng Lam Tiểu Bố không dám dùng. Trận bàn Thời Gian là đồ Tiên giới, cho dù do Thánh Nhân luyện chế, sợ cũng sẽ bị giới hạn trong quy tắc thiên địa vũ trụ Đại Hoang. Lỡ như dùng thần linh mạch trung phẩm khiến trận bàn Thời Gian sụp đổ, vậy thì được không bù nổi mất.

Chương 1206 - Tuyến đường trận pháp.

Cho dù Lam Tiểu Bố không có ở Đại Hoang Thần Đạo thành, nhưng mà không hề ảnh hưởng đến việc Đại Hoang Thần Đạo thành càng ngày càng phồn hoa.

Đại Hoang Thần Đạo thành đã được Lam Tiểu Bố cắm vào hai đầu thần linh mạch trung phẩm, cho dù thần linh khí chỉ bị hạn chế trong phạm vi phủ thành chủ, nhưng thần linh khí còn sót lại cộng với bản thân Đại Hoang Thần Đạo thành vốn ẩn chứa thần linh khí, khiến nồng độ thần linh khí ở đây vẫn hơn xa những nơi khác.

Nhưng điều này không phải nguyên nhân chủ yếu khiến nơi này càng ngày càng phồn hoa, người đến càng ngày càng nhiều. Nguyên nhân quan trọng chính là, thần thành sụp đổ ở Thần giới càng lúc càng nhiều. Thậm chí ngay cả Cốc Loan thần đạo thành của Ly Loan Thần Đình cũng bị sương trắng bao phủ, sau đó biến mất tăm. TRong đó có ít nhất một nửa tu sĩ không thể thoát ra ngoài.

Thần giới cũng sắp sụp đổ rồi, còn có nơi nào không sụp đổ?

Khi càng lúc càng nhiều nơi lâm vào tình cảnh sụp đổ, khắp nơi là giết chóc và tranh đấu, sau khi không còn Thần Đình trói buộc, loại tranh đấu này lại càng trầm trọng hơn.

Đến cuối cùng, đã hoàn toàn biến thành mạnh được yếu thua, không có chút quy tắc trật tự nào có thể nói. Thực lực của ai mạnh, nắm tay người nào lớn, ai cũng có thể đi ngang, tùy ý cướp đoạt tài nguyên tu luyện của người khác. Cộng thêm Lam Tiểu Bố mở ra một cái mở đầu không tốt, diệt đi Đại Uyên Thần Môn và Thần Vân Tiên Trì. TRong lúc nhất thời rất nhiều tông môn lớn nhỏ ở Thần giới không hiểu sao bị diệt, sau đó tài nguyên tông môn bị cướp đoạt sạch.

Những đình trụ bởi vì Đạo Quân Thần Đình không ở đây mà muốn trở thành Đạo Quân kia, giờ phút này mới hiểu được, muốn trở thành

Đạo Quân gian khổ như thế nào. Cái gian khổ này không chỉ riêng chuyện gian khổ để trở thành Thần Vương.

Thần giới nhiều nơi sụp đổ như vậy, lại có một chỗ chẳng những không sụp đổ, thần linh khí còn càng lúc càng nồng đậm. Không chỉ như vậy, ở nơi này, bất kỳ người nào cũng không dám ép mua ép bán, lấy mạnh lấn yếu. Nếu như dám làm như vậy, nhìn mấy thi thể bị đóng bên ngoài cửa thành đi, có cả Thế Giới Thần nổi tiếng khi còn sống, Thần Quân có bối cảnh cường đại…

Nơi này chính là Đại Hoang Thần Đạo thành, cộng thêm thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành là Lam Tiểu Bố nói muốn toàn bộ Thần giới có chung một trật tự. Không chỉ như vậy, còn được Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình ủng hộ. Phải biết rằng Tể Tấn Trần chính là vị Đạo Quân duy nhất còn xuất hiện trong mười đại Đạo Quân của Thần giới.

Cho nên đất trống ở Đại Hoang Thần Đạo thành càng lúc càng quý, càng ngày càng thưa thớt, người thì càng ngày càng nhiều.

Cho dù là như vậy, sau khi vào Đại Hoang Thần Đạo thành rồi, còn phải tuân thủ trật tự, bởi vì nơi này có nhân vật Thần Vương.

…

Thích Khai Thương lúc này đang rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, chạy đến Duy Trung thần thành.

Bởi vì nửa tháng trước Duy Trung Thần thành đột nhiên bắt đầu sụp đổ, mấy ngày đầu chỉ sụp đổ xung quanh, sau đó sụp đổ càng lúc càng nhiều, rồi sau đó thần linh khí trong Duy Trung Thần thành dần dần tiêu tán.

Cho dù lần này Duy Trung Thần thành sụp đổ không có nhiều người vẫn lạc, nhưng Duy Trung Thần thành là nơi thuộc Quy Hành Thần Đình. Là thống soái của Quy Hành Thần Đình, khi Duy Trung Thần thành xảy ra chuyện, Thích Khai Thương không có lý do gì mà không đến xem.

Thích Khai Thương đứng bên ngoài Duy Trung Thần thành, tu sĩ nơi này đã sớm trốn sạch. Duy Trung Thần thành vẫn không ngừng sụp đổ, phía dưới Duy Trung Thần thành tựa như trống rỗng, hút Duy Trung Thần thành xuống dưới. Càng khiến người ta kinh hoảng là, Duy Trung Thần thành sụp đổ tạo thành hố sâu đang dần dần khép lại, có thể tưởng tượng chỉ cần qua thời gian dài, Duy Trung Thần thành sẽ giống như Thanh Hàn thần thành trước đó, biến mất không còn gì nữa.

Khác biệt duy nhất chính là Thanh Hàn thần thành đột nhiên biến mất, mà Duy Trung Thần thành lại từ từ biến mất.

Thích Khai Thương thở dài, ý nghĩ của Lam Tiểu Bố là tốt, nhưng có lẽ không đợi được đến khi hắn chỉnh hợp toàn bộ Bất Thanh Thần giới, Bất Thanh Thần giới sẽ biết mất rồi.

Đáng tiếc Dịch Đế không có ở đây, nếu như Dịch Đế ở đây, có lẽ sẽ có cách khác.

Khi Thích Khai Thương còn đang đau buồn, trong phạm vi thần niệm của hắn bỗng nhiên xuất hiện một bóng người đang lao đến.

La Y? Thích Khai Thương khẽ nhíu mày, hắn không muốn gặp mặt La Y lắm. Trước đó khi làm việc cùng La Y, đều là cao tầng của Quy Hành Thần Đình, cũng không có gì xung đột. Nhưng mà từ chuyện thần linh mạch kia, đã khiến hắn nhìn rõ La Y là hạng người như thế nào.

Có lẽ La Y thật sự trung thành với Dịch Đế, nhưng sâu trong nội tâm La Y thật sự quá ích kỷ, không chỉ như vậy, dã tâm cũng quá lớn. Nếu có một ngày thực lực của La Y vượt qua Dịch Đế, chỉ sợ La Y sẽ phản bội Dịch Đế, chiếm luôn Quy Hành Thần Đình.

Chỉ là Thích Khai Thương còn chưa kịp đi, La Y đã xuất hiện trước mặt Thích Khai Thương.

“Thích thống soái, hóa ra ngươi cũng tới đây.” La Y nhìn thấy Thích Khai Thương, chỉ nghi ngờ một chút rồi lập tức từ tốn nói.

Thích Khai Thương không để ý đến La Y, hắn quay người muốn rời đi.

“Khoan đã.” La Y gọi Thích Khai Thương lại, “Thích thống soái, trước đó sở dĩ ta lấy thần linh mạch đi, là thật sự muốn bước vào Thần Vương cảnh. Chỉ khi nào ta bước vào Thần Vương cảnh rồi, Quy Hành Thần Đình chúng ta mới có hy vọng. Ta vẫn luôn bế quan, lần này biết chuyện của Duy Trung Thần thành mới nhanh chóng xuất quan. Khai Thương, trở về giúp ta đi. Tương lai người chính là đình trụ đứng đầu của Quy Hành Thần Đình ta.”

Thích Khai Thương khiếp sợ nhìn chằm chằm La Y, một hồi lâu sau mới lên tiếng. “Ngươi thật sự muốn làm Đạo Quân của Quy Hành Thần Đình? Ngươi có xứng với Dịch Đế không?”

La Y từ tốn nói, “Bây giờ hoàn toàn không biết rõ tình hình của Dịch Đế, nếu như Quy Hành Thần Đình không có người đứng ra, mới là có lỗi với Dịch Đế.”

Thích Khai Thương mỉa mai nói, “Ngươi là đình trụ đứng đầu, ngươi không làm Đạo Quân, vẫn có thể đứng ra khống chế mọi chuyện của Quy Hành Thần Đình. Ai nói nhất định phải làm Đạo Quân mới có thể làm việc cho Quy Hành Thần Đình. Nếu như ngươi thành Đạo Quân, vậy tương lai lúc Dịch Đế quay về thì sao?”

Chương 1207 - Tuyến đường trận pháp. (2)

La Y vẫn bình tĩnh nói, “Dịch Đế hiểu rõ ý của ta, ta tin Dịch Đế sẽ không nói gì.”

Thích Khai Thương hiểu lời La Y nói là có ý gì, đó chính là nếu như La Y thật sự thành Đạo Quân, Dịch Đế trở về, chỉ sợ cũng sẽ không nhường vị trí này ra. Cứ như vậy, cũng muốn bảo hắn làm thống soái.

Thấy Thích Khai Thương im lặng không nói, La Y nói thêm lần nữa, “Những năm qua, có được hai đầu thần linh mạch kia, ta đã nửa bước vào Thần Vương rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Thần Vương. Nếu như ngươi có thể trở về làm thống soái, giúp đỡ cho ta một chút, tương lai ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Ha ha, có chuyện tốt hiếm có vậy sao?” Thích Khai Thương nói xong xoay người rời đi.

Thân hình La Y lóe lên, cản trước mặt Thích Khai Thương, “Thích thống soái, dựa vào thực lực của ta muốn giữ ngươi lại là chuyện rất đơn giản. Nếu như ngươi thật sự không muốn ở lại Quy Hành Thần Đình, ta cũng không cưỡng ép, nhưng mà trận kỳ của Ngọc Hành Thần đạo thành, ngươi phải để lại.”

“Cút.” Thích Khai Thương hừ lạnh một tiếng, đồng thời lĩnh vực Thần Vương cường đại lập tức lan ra ngoài.

La Y nghe được chữ cút thì sầm mặt lại, chỉ là còn chưa chờ hắn lộ ra sát cơ, đã cảm nhận được không gian xung quanh đã thay đổi, bị một loại lực lượng cường hãn bao phủ lại, giờ phút này hắn không còn nằm trong không gian của mình nữa. Loại cảm giác sinh tử của mình không nằm trong tay mình ập đến, khiến La Y tê cả da dầu, sau lưng thấm đầy mồ hôi lạnh.

“Ngươi, ngươi đã vào cảnh giới Thần Vương…” Sắc mặt La Y tái nhợt, giọng điệu run rẩy, trong lòng hắn vạn phần không tin. Chính mình dùng ba đầu thần linh mạch bế quan trong thời gian dài như vậy còn chưa bước vào Thần Vương cảnh, mà Thích Khai Thương ngay đến Thế Giới Thần hậu kỳ còn chưa đến, sao có thể nhanh chân bước vào Thần Vương cảnh như vậy?

Lĩnh vực Thần Vương cường hãn nghiền ép đến, Thích Khai Thương lạnh lùng nói, “Ngươi nói thử xem? La Y đình trụ, nếu như ta muốn giết ngươi, chỉ cần dùng một bàn tay là được rồi. Ta không giết ngươi không phải là do mặt mũi ngươi lớn, mà là nể mặt Thúc huynh. Cút đi, đừng khiến ta phải làm ra chuyện buồn nôn. Còn nữa ngươi bế quan đến choáng váng đầu óc rồi sao? Nếu như tương lai Bất Thanh Thần giới vẫn còn tồn tại thì Quy Hành Thần Đình sẽ không còn nữa, toàn bộ đều giao cho Lam Tiểu Bố khống chế. Cho dù Dịch Đế có quay về hay không, đời này ngươi cũng không thể trở thành đạo quân, ngươi tự lo cho bản thân mình đi.”

Sau khi nói xong câu đó, Thích Khai Thương quay người sải bước đi, sau một khắc đã biến mất tăm.

La Y theo bản năng rùng mình một cái, Thần giới xảy ra chuyện gì hắn không biết sao? Lúc trước hắn lấy được ba đầu thần linh mạch thì lập tức bế quan, khi bế quan, hắn biết Thích Khai Thương vì ba đầu thần linh mạch này mà rời khỏi Quy Hành Thần Đình, nhưng mà hắn vẫn không thèm để ý.

Trên người Thích Khai Thương có xảy ra chuyện gì hắn đều có thể chấp nhận, nhưng chuyện Thích Khai Thương bước vào Thần Vương cảnh thì hắn không thể nào chấp nhận được. Nếu như Thần Vương dễ dàng đạt được như vậy, thế thì hắn cũng chẳng thể nào bế quan đã lâu mà đến bây giờ cũng không thể đạt được như vậy.

Giờ khắc này, lòng tin của La Y bắt đầu sụp đổ, hắn thật sự có thể bước vào Thần Vương sao? CHo dù có bước vào Thần Vương, hắn thật sự có thể tiếp nhận Quy Hành Thần Đình, trở thành Đạo Quân không?

…

Đây đã là năm thứ ba Lam Tiểu Bố biến mất, Đại Hoang Thần Đạo thành không ngừng mở rộng ra ngoài. Cũng may có bốn thần vương đây, Đại Hoang Thần Đạo thành cho dù có mở rộng thêm nữa, cũng vô cùng trật tự rành mạch, không có chút lộn xộn nào.

Trong ba năm này, Lam Tiểu Bố không hề tu luyện, chỉ nhìn chằm chằm Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo quang, vừa thử nghiệm trận đạo. Lam Tiểu Bố thấy rằng, tu vi của mình mặc dù không tăng lên, nhưng bây giờ có lẽ đã có thể bố trí được thần trận cấp hai rồi.

Trận bàn Thời Gian dùng Tiên Linh mạch cực phẩm, chênh lệch thời gian so với bên ngoài hầu như chính là 100:1, nói cách khác bên ngoài đã qua ba năm, nhưng thật ra Vũ Trụ Duy Mô đã vận chuyển suốt 300 năm rồi.

300 năm, hai đầu thần linh mạch thượng phẩm hầu như đã sắp cạn. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại mừng rỡ vô cùng, mặc dù Vũ Trụ Duy Mô vẫn chưa tạo dựng hoàn toàn mô hình kết cấu của đạo quang, nhưng đã hoàn thành việc tạo dựng mô hình của Thập Thần điện. Không chỉ

như vậy, còn tạo dựng được một phần mô hình của đạo quang.

Một phần này cũng đủ để Lam Tiểu Bố tiếp cận đạo quang.

Bởi vì mô hình của Thập Thần Điện đã được tạo dựng xong, Lam Tiểu Bố đã hiểu đạo quang này làm thế nào mà đến được Bất Thanh Thần giới.

Niệm phán đoán hoàn toàn chính xác, đạo quang này thật sự chính là dựa vào Thập Thần Điện mà xuất hiện ở Bất Thanh Thần giới. Cũng may lúc trước hắn không phá hủy Thập Thần Điện, nếu như lúc trước hắn phá hủy đi Thập Thần Điện, vậy thì không cần đến đây dùng Vũ Trụ Duy Mô nghiên cứu nữa. Bởi vì khi hắn phá hư Thập Thần Điện, chủ nhân của đạo quang sẽ biết được động tĩnh.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khắc họa ra một tuyến đường trận pháp, đây là con đường từ mặt đất lên không trung, chẳng những có trái có phải, mà còn có đường lùi lại.

Nếu như không nhờ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, một mình Lam Tiểu Bố sợ rằng qua vạn năm cũng không thể nghĩ ra được. Nhưng mà có tuyến đường Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố đi lại dễ hơn nhiều. Lần này, hắn chỉ tốn ba ngày, khi không có Luân Hồi Oa hỗ trợ, đã vượt qua được hố to phong ấn vận may, đứng ở nơi cách đạo quang chỉ có trăm mét.

Chương 1208 - Vận may.

Lam Tiểu Bố nhìn một chút, đạo quang này hình như lơ lửng trên không trung, lại tựa như có một nửa thẩm thấu xuống dưới đất. Nơi đạo quang và mặt đất tiếp xúc vô cùng mơ hồ, cho dù hắn có dùng thần niệm cũng không thể thấy rõ.

Có lẽ do tu vi của mình quá thấp, Lam Tiểu Bố nghĩ như vậy, lại cẩn thận đến gần đạo quang.

Đạo quang là thứ mà Thánh Nhân mới có thể kích phát được, Lam Tiểu Bố không đi hỏi bọn người Niệm, cho dù có hỏi, có lẽ cũng không thể hỏi được.

Đi đến gần đạo quang, Lam Tiểu Bố tìm một nơi ngồi xuống, dù sao thì nơi này cũng không có ai đến gần được, hắn ngồi ở đây cũng sẽ không có người phát hiện.

Vũ Trụ Duy Mô chỉ tạo dựng được con đường đi đến gần đạo quang, còn về mô hình của đạo quang, bây giờ vẫn còn chưa tạo dựng ra được. Cho nên bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn không thể nào ngăn cản đạo quang này hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới, càng không thể hấp thu vận may thánh đạo trong đạo quang này.

Ở bên cạnh đạo quang, Lam Tiểu Bố lại bố trí ra một cái Ẩn Nặc Thần Trận, sau đó lấy trận bàn Thời Gian ra, để Vũ Trụ Duy Mô tiếp tục tạo dựng mô hình kết cấu của đạo quang bên trong trận bàn Thời Gian, chính hắn cũng dự định nghiên cứu xem đạo quang này rốt cuộc là thứ gì.

Thần niệm không thể nào nắm bắt được đạo quang, mắt thường cũng nhìn không rõ lắm, Lam Tiểu Bố cẩn thận dùng tay phải chạm đến đạo quang.

Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ, chủ nhân đạo quang này có phải đang khống chế đạo quang hấp thụ vận may Bất Thanh Thần giới từng giây từng phút hay không. Nếu như là vậy, cho dù hắn làm ra động tác gì, đều sẽ kinh động đến chủ nhân đạo quang. Lam Tiểu Bố tin rằng, chủ nhân đạo quang có lẽ không thể nào đi đến Thần giới, nếu không cần gì phải dựa vào đạo quang hấp thu vận may Thần giới phiền phức như vậy? CHính hắn trực tiếp đến Thần giới cuốn vận may của Thần giới đi, vậy chẳng phải nhanh gọn hơn sao?

Tay Lam Tiểu Bố đụng đến đạo quang, tựa như không có gì cả, hắn có thể nhìn thấy đạo vận lưu động bên trong đạo quang, tựa như ẩn chứa hơi thở đại đạo vô cùng vô tận, nhưng khi tay của hắn đụng đến đạo quang, lại không cảm nhận được bất cứ lực lượng nào, thật giống như…

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên giật thót, hắn suýt chút nữa cho rằng mình bị hoa mắt. Bàn tay hắn đụng đến đạo quang đột nhiên biến mất tăm, giống như đã bị cắt đứt rồi. Lam Tiểu Bố hoảng hốt, hắn nhanh chóng muốn thu tay lại, chỉ là lúc này hắn lại cảm nhận được một luồng lực lượng cường hãn xoắn đến, chỉ chớp mắt đã ngấm vào toàn bộ thân thể.

Lúc này đừng bảo là Lam Tiểu Bố rút tay về, ngay cả cảm giác đối với cái tay này cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Xong, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn hối hận vì đã chạm vào đạo quang này. Sớm biết như vậy, đợi đến chừng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng xong mô hình đạo quang này, để hắn biết đạo quang này là như thế nào không được sao?

Chỉ là không đợi Lam Tiểu Bố nghĩ ra được biện pháp, đã cảm nhận được thân thể mình dần dần hư thoát. Đạo quang này hấp thu thần nguyên và thần niệm? Lam Tiểu Bố kinh hãi vô cùng, càng điên cuồng muốn kéo tay ra, nhưng lúc này cánh tay hắn không nhúc nhích chút nào, hoàn toàn không có cảm giác gì, làm thế nào mà rút ra?

Làm sao bây giờ? Lam Tiểu Bố lập tức muốn ngưng tụ thần niệm cắt đứt cánh tay của mình ra tước.

Nhưng hắn lập tức phát hiện ra, nhận mang thần niệm của hắn mặc dù tụ ra được, nhưng khi nhận mang thần niệm chạm đến tay của hắn, lại không thể nào chém đứt cái tay này được. Giờ phút này cường độ thân thể của cái cánh tay này tựa như đến mức cực hạn, hoàn toàn không thể bị tổn thương được.

Lam Tiểu Bố biết mình lo lắng cũng không có tác dụng, hắn nhất định phải tỉnh táo.

Lạnh lẽo, yên tĩnh, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút không đúng. Thần nguyên và thần niệm của hắn tựa như không bị hấp thu đi, nhưng hắn lại cảm thấy trong thân thể mình có thứ gì đó đang biến mất…

Chẳng lẽ là vận may? Vận may của bản thân bị đạo quang này cuốn đi rồi?

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng khẳng định đạo quang này đang hấp thu vận may, bây giờ không những đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới, còn hấp thu vận may của hắn.

Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ vận may của một người tu sĩ có ý nghĩa như thế nào đối với họ? Nếu như hắn không có vận may, hắn tuyệt đối sẽ không lấy được Vũ Trụ Duy Mô, thậm chí lấy được Trận Bàn May Mắn, còn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết của mình…

Trận Bàn May Mắn? Lam Tiểu Bố nghĩ đến Trận Bàn May Mắn, đâu còn nhớ được chuyện khác nữa, thần niệm không chút do dự câu thông với Vũ Trụ Duy Mô, lấy Trận Bàn May Mắn ra ngoài, dùng tay trái bắt lấy. Cũng may chỉ dùng một bàn tay để chạm vào đạo quang, nếu không bây giờ cả hai tay hắn đều không thể động đậy.

Nếu là vận may, vậy thì cho thấy rõ Trận Bàn May Mắn thật sự có hiệu quả.

Trận Bàn May Mắn được Lam Tiểu Bố cầm trong tay, Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm nhận được thứ gì đang trôi đi trong cơ thể mình đã chậm lại.

Lam Tiểu Bố vui mừng, nhanh chóng vận chuyển Trường Sinh Quyết cuốn theo Trận Bàn May Mắn hành công theo chu thiên vận chuyển Trường Sinh Quyết của mình.

Một khắc sau, Lam Tiểu Bố phát hiện ra vận may trước đó mình bị cuốn đi đã quay trở lại thân thể mình một lần nữa. Bởi vì thời gian quá ngắn, vận may của hắn bị cuốn đi có hạn, nhưng khi chậm rãi hấp thu về, vận may lại vô cùng vô tận.

Lam Tiểu Bố đâu còn khách sáo nữa, điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết cuốn lấy vận may bên trong đạo quang này.

Chỉ mấy ngày sau, quanh người Lam Tiểu Bố đã bao phủ một tầng sương mù màu tím. Đám sương mù này chính là vận may mà hắn không thể hấp thu được, tu vi của hắn có hạn, vô cùng vô tận vận may này đều được cất giữ hết bên trong Trận Bàn May Mắn.

Tay phải Lam Tiểu Bố lại được tự do, hắn cảm nhận bây giờ mình có thể dễ dàng thu tay lại, nhưng mà hắn không rút tay về, mà để mặc cho Trận Bàn May Mắn không ngừng hấp thu vận may trong đạo quang.

Chương 1209 - Vận may. (2)

Nhưng mà Lam Tiểu Bố hiểu rõ, Trận Bàn May Mắn hấp thu nhiều vận may đến đâu, đối với Bất Thanh Thần giới mà nói cũng chẳng có ích gì. Bởi vì đạo quang vẫn còn đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới, điều khác biệt là đạo quang đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới, đồng thời vận may ẩn chứa trong đạo quang cũng bị Trận Bàn May Mắn cua Lam Tiểu Bố hút đi.

Một năm nữa lại qua đi, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện ra, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra được cách ngăn cản đạo quang tiếp tục hấp thu vận may của Bất Thanh Thần giới.

Lam Tiểu Bố có chút hối hận vì đã không lấy lại Thiên Cương trận bàn, Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ khóa lại thông đạo di chuyển lượng kiếp. Lúc đó hắn đi vội vàng, những thứ này đều bỏ lại ở dưới đáy Chiểu Nê Hà.

Muốn ngăn cản đạo quang trước mắt hấp thu vận may, nhất định phải dùng trận kỳ cao cấp nhất để khống chế, trên người hắn không có Thiên Cương trận kỳ, cũng không có đồ tốt đỉnh cấp nào.

Lam Tiểu Bố khẳng định trận kỳ mà mình luyện chế ra nhiều nhất chỉ có thể hỗ trợ, chứ không thể nào ngăn cản chuyện vận may bị cuốn đi được. Vì khóa vận may của Bất Thanh Thần giới lại, Lam Tiểu Bố chỉ có thể lấy Mai Rùa Ma Linh, Luân Hồi Oa và Luân Hồi Bàn làm trận cơ. Hắn không tin, lấy ba cái bảo vật này ra, còn không thể khống chế được vận may của Bất Thanh Thần giới.

Dựa theo cách mà Vũ Trụ Duy Mô tạo ra, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa, Luân Hồi Bàn và Mai Rùa Ma Linh làm trận cơ, sau đó bố trí ra một cái đại trận. Đại trận này có thể ngăn cản vận may của Bất Thanh Thần giới bi hút đi hay không, Lam Tiểu Bố cũng không rõ. Nhưng mà hắn biết, nếu như hắn muốn lấy được hết vận may trong đạo quang này, với chút tu vi và trình độ trận đạo của hắn, cho dù có mô hình kết cấu đạo quang do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, hắn cũng không làm được.

Cách duy nhất chính là làm ra Thiên Cương trận bàn. sau đó dựa vào Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ.

Lam Tiểu Bố dừng hấp thu vận may trong đạo quang, cất Trận Bàn

May Mắn đi, đồng thời dùng Trận Bàn May Mắn thay thế Luân Hồi Oa làm trận cơ khống chế vận may của Bất Thanh Thần giới.

Trận Bàn May Mắn cùng Luân Hồi Bàn, mai rùa Ma Linh để ở nơi này là chuyện không có cách nào khác, nhưng Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố sẽ không đặt ở đây. Cho dù Vũ Trụ Duy Mô đang thời thời khắc khắc tạo dựng mô hình kết cấu của đạo quang, cần trận bàn Thời Gian, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để Vũ Trụ Duy Mô rời xa tầm mắt hắn.

Hắn có thể đứng ở vị trí này, thậm chí có thể cướp đoạt vận may từ trong tay của Thánh Nhân, không phải bởi vì hắn thông minh hơn người khác hoặc là thiên tài đến mức nào. Có lẽ thật sự hắn là một thiên tài, nhưng trong đó thứ có tác dụng lớn nhất không phải là hắn, mà là Vũ Trụ Duy Mô.

…

Tốc độ của Luân Hồi Oa kích phát đến mức lớn nhất, nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố lại quay về Chúng Thần Chi Địa một lần nữa.

Khi Bất Thanh Thần giới biến hóa, tu sĩ Chúng Thần Chi Địa càng ngày càng ít, càng nhiều tu sĩ tụ tập đến Đại Hoang Thần Đạo thành.

Giờ phút này bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành đã mở rộng ra rất nhiều, tu sĩ đến đây đã có hơn mấy ngàn vạn. Mà trên đường vẫn có rất nhiều tu sĩ chạy đến Đại Hoang Thần Đạo thành. Rất nhiều tu sĩ bởi vì không thể nào dùng truyền tống trận, cũng không có pháp bảo phi hành đỉnh cấp, vì tiến về Đại Hoang Thần Đạo thành, đã đi đường cả trăm năm.

Chúng Thần Chi Địa bởi vì vẫn có ít thần linh khí, cho nên nơi này cũng có một phần tu sĩ tụ tập.

Lam Tiểu Bố sau khi đến Chúng Thần Chi Địa thì trực tiếp tiến vào Thập Thần Điện.

Hôm nay hắn muốn hủy đi Thập Thần Điện, mục đích chủ yếu không phải hủy Thập Thần Điện, mục đích chủ yếu chính là lấy Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ.

Từ trong miệng Tể Tấn Trần, Lam Tiểu Bố biết được, Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận nằm ở tầng hai Thập Thần Điện. KHông chỉ như vậy, trận tâm phong ấn lượng kiếp cũng nằm ở tầng hai Thập Thần Điện.

Lúc đầu theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, chờ thực lực hắn cường đại rồi, nhất định phải hủy Thập Thần Điện. Bây giờ thực lực của hắn mặc dù vẫn chưa đủ mạnh, nhưng Thần giới đã không còn người nào có thể khua tay múa chân với hắn rồi. Hắn muốn hủy Thập Thần Điện, không có người nào dám lải nhải.

Cho dù bây giờ bên cạnh hắn không có Thần Vương, nhưng những đỉnh trụ kia cũng không phải người mù kẻ điếc gì, Thần giới thay đổi như thế, Lam Tiểu Bố không tin bọn hắn chưa từng nghe nói đến chuyện Đại Hoang Thần Đạo thành có Thần Vương.

Hắn là thành chủ của Đại Hoang Thần Đạo thành, hắn muốn hủy Thập Thần Điện, trừ khi đỉnh trụ nào muốn nối gót Tả Kha Hành, nếu không thì tuyệt đối không dám lảm nhảm trước mặt hắn.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố cho rằng chỉ cần hủy đi phong ấn tầng hai Thập Thần Điện là có thể câu thông với Thiên Cương trận bàn, đó là do Thiên Cương trận bàn đã được hắn khóa tại cửa vào Lượng Kiếp CHuyển Di đại trận ở Tiên giới. Nếu như là ở cửa vào Lượng Kiếp CHuyển Di đại trận ở Tiên giới, vậy nhất định có liên quan đến Thập Thần Điện.

Lam Tiểu Bố đã là thần trận sư cấp hai, kiến trúc của Thập Thần Điện còn kém lắm, hắn muốn hủy đi Thập Thần Điện, thật sự chẳng uổng phí chút công sức nào.

Thập Thần Điện là khu cấm, trừ Đạo Quân, không có người nào dám vào. Nhưng mà sau khi mười đại Đạo Quân biến mất, lúc trước đã có đám người đình trụ vào, sau đó Lam Tiểu Bố cũng đi theo Tể Tấn Trần tiến vào.

Hôm nay Lam Tiểu Bố một mình vào đây, hắn không có chút do dự nào, ra tay đã hủy đi phòng ngự thần trận bên ngoài Thập Thần Điện.

Cho dù Thần giới đã sớm loạn lạc, nhưng Thập Thần Điện ở Thần giới trong mắt tất cả tu sĩ vẫn là một nơi thần thánh không thể xâm phạm. Trước mắt mặc dù tu sĩ ở Chúng Thần Chi Địa đã giảm bớt, nhưng vẫn có một ít tu sĩ ở đây cọ thần linh khí.

Lam Tiểu Bố cưỡng ép phá hủy phòng ngự thần trận bên ngoài Thập Thần Điện, khiến những tu sĩ còn ở lại nơi này cho rằng mình bị hoa mắt rồi.

Có người dám ra tay phá hủy cấm chế phòng ngự bên ngoài Thập Thần Điện, đây là điên rồi sao?

Chương 1210 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện.

“Lá gan cũng lớn thật nhỉ? CHo dù Thần giới có xảy ra chuyện, cũng không có ai dám động đến Thập Thần Điện đâu?” Một tên tu sĩ Thiên Thần hậu kỳ nhìn thấy Lam Tiểu Bố cưỡng ép phá vỡ cấm chế của Thập Thần Điện, không nhịn được hô lên. Dám động đến Thập Thần Điện, thật sự là đã phá vỡ hiểu biết của hắn.

“Đừng có lên tiếng, ngươi không muốn sống nữa à? Ngươi biết đó là ai không? Là thành chủ của Đại Hoang Thần Đạo thành đấy." Bên cạnh có người nhanh chóng nhỏ giọng quát.

Nghe thấy mấy chữ thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành, tu sĩ Thiên Thần cảnh kia biến sắc, lập tức nhanh chóng quay người rời đi.

Hắn chưa từng gặp Lam Tiểu Bố, nhưng mà thanh danh của Lam Tiểu Bố đối với hắn như sấm bên tai. Mấy năm trước còn dám ngang nhiên giết chết đình trụ Tả Kha Hành của một thần đình ở đây, nghe nói bên cạnh người này còn có mấy cường giả Thần Vương hỗ trợ, đắc tội Lam Tiểu Bố là không muốn sống nữa à?

Hơn nữa bây giờ nơi có thể sinh tồn ở Thần giới càng ngày càng ít, Đại Hoang Thần Đạo thành là nơi có thể sinh sống, nói không chừng tương lai còn muốn đến Đại Hoang Thần Đạo thành sinh sống nữa.

Lam Tiểu Bố đã đến tầng hai Thập Thần Điện, hắn nhìn thấy từng đạo phong ấn cấm chế hư không.

Cho dù Lam Tiểu Bố biết phong ấn này hắn cưỡng ép cũng không thể nào phá vỡ, nhưng mà hắn có Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra đạo quang cần mấy trăm năm, thậm chí đến mấy trăm năm còn chưa hoàn thành, nhưng tạo dựng cái phong ấn lượng kiếp này thì không cần bao nhiêu thời gian cả. Chỉ chưa đến hai ngày, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình đại trận phong ấn lượng kiếp.

Lam Tiểu Bố không dựa theo mô hình kết cấu này để phá hủy phong ấn lượng kiếp, đầu tiên hắn quay lại tầng một đại điện, bắt đầu công kích căn cơ thần nguyên của Thập Thần Điện. Dựa theo kết cấu này, Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận cần có thần nguyên duy trì, mà thần nguyên thì cắm ở tầng một Thập Thần Điện.

Từng tiếng ầm vang từ trong Thập Thần Điện truyền ra, cho dù người bên ngoài đều có thể nghe được, đoán được Lam Tiểu Bố đang làm gì, nhưng không có ai dám tiến lên cướp đồ với Lam Tiểu Bố.

Lại qua mấy ngày nữa, Lam Tiểu Bố phá vỡ tầng một Thập Thần Điện, được sự giúp đỡ của Na Di Thần Trận, hắn cứng rắn rút đi hai đầu thần linh mạch trung phẩm và một đấu thần linh mạch thượng phẩm ra.

Ba đầu thần linh mạch được Lam Tiểu Bố bỏ vào trong nhẫn, toàn bộ Thập Thần Điện lập tức trở nên rách nát.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tài nguyên ở Thần giới thiếu thốn, không ngờ ở Thập Thần Điện còn cắm ba đầu thần linh mạch. Ba đầu thần linh mạch này bị hắn rút đi, những phong ấn ở tầng hai Thập Thần Điện nhất định sẽ yếu đi, có thể hủy đi bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, khi Lam Tiểu Bố quay trở lại tầng hai, chỉ cần một ngày đã có thể đánh nát phong ấn lượng kiếp và trận cơ của Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.

Oanh! Sau khi trận cơ bị hủy diệt, tầng hai Thập Thần Điện bắt đầu sụp đổ.

Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện ra, khi tầng hai sụp đổ, cùng lúc đại trận phong ấn lượng kiếp sụp đổ, hắn lập tức cảm ứng được Thiên Cương trận bàn và trận kỳ mình đã phong ấn thông đạo chuyển dời lượng kiếp ở Tiên giới. Nơi này quả thật có thể thông đến Tiên giới, khó trách có thể chuyển lượng kiếp đến đó.

Thần niệm Lam Tiểu Bố kích phát đến mức cực hạn, sụp đổ trong hư không còn chưa kết thúc, Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ đã từ hư không vọt đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng bắt lấy.

Thiên Cương trận bàn và Thiên Cương trận kỳ vừa nằm trong tay, Lam Tiểu Bố đã biết cái Thiên Cương trận bàn này bản thân mình cần phải luyện hóa thêm một lần nữa. Lúc trước mặc dù hắn luyện hóa Thiên Cương trận bàn và trận kỳ, nhưng vì thực lực có hạn, chỉ luyện hóa tầng cấm chế thứ nhất. Bây giờ cảnh giới của hắn đã là Thiên Thần, có thể luyện hóa tầng cấm chế thứ hai và thứ ba.

Một khắc sau khi Lam Tiểu Bố lấy đi Thiên Cương trận bàn, đường hầm hư không cũng biến mất. Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng về tốc độ của mình, nếu như tốc độ của hắn chậm một chút, không thể nào thu hồi được Thiên Cương trận bàn trước khi cái Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận này bị phá hỏng, vậy thì chỉ có thể tự mình đến Tiên giới lấy.

Lúc trước Ngũ Thiên Thành và đạo lữ Ngải Anh Nhi có được chỉ điểm của Lạc Thải Tư, từ Tịch Thần cốc đến Thần giới. Nhưng điều này không có nghĩa là Thần giới có thể từ Tịch Thần cốc quay lại Tiên giới, dù sao thì lúc trước Ngũ Thiên Thành tiền vào Tịch Thần cốc xong thì bị truyền tống đến một chỗ nào đó của Thần giới, chứ không phải là đường hầm hư không cố định.

Sau khi cất Thiên Cương trận bàn đi, Lam Tiểu Bố quyết định đến bên cạnh đạo quang rồi luyện hóa. Khi hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, Lam Tiểu Bố phát hiện Thập Thần Điện đã bị hắn hủy đi tầng thứ nhất và tầng thứ hai, nhưng phía trên tầng thứ hai tựa như vẫn trôi nổi trong hư không.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Thập Thần Điện. Cộng thêm hắn đã rút hết Thần Nguyên ra, đã như vậy, hắn còn hủy đi tầng thứ nhất và tầng thứ hai, vì sao từ tầng thứ ba trở lên vẫn còn tồn tại?

Đạo quang, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra có chuyện gì.

Đạo quang kia vốn chính là dựa vào Thập Thần Điện mà cắm vào Bất Thanh Thần Giới, sau đó cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới. Nếu đạo quang vẫn còn đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới, vậy Thập Thần Điện không thể hoàn toàn bị phá hủy.

Không sao cả, chờ sau khi hắn xử lý đạo quang xong, cướp đoạt hết vận may của tên Thánh Nhân muốn cuốn vận may của Bất Thanh Thần Giới đi, hắn sẽ quay về đây xem xét tình hình.

…

Lam Tiểu Bố đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cho dù Lam Tiểu Bố đã đi rồi, đông đảo tu sĩ ở Chúng Thần Chi Địa cũng không dám đến gần Thập Thần Điện.

Chương 1211 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện. (2)

Nhưng mà nửa tháng sau, có một số ít tu sĩ tin rằng không có người nào đến nữa, hơn nữa Thập Thần Điện bị phá hủy cũng không có chuyện gì, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đến gần Thập Thần Điện.

“Nếu không thì chúng ta cũng đánh nát cái thần trận này, vào xem có thứ gì tốt hay không?” Có người nhìn Lam Tiểu Bố rời đi còn bố trí một cái thần trận thì cẩn thận nói một câu.

“Đây là Thập Thần Điện, ngươi không sợ chết thì cứ động đến đi.”

“Lam thành chủ không phải cũng đã động đến rồi sao?”

“Ha ha, ngươi cũng dám so với Lam thành chủ sao? Người ta còn có thể giết được một đỉnh trụ thần đình đó. Ngươi giết một người cho chúng ta xem đi.”

“Ta cảm thấy không nên động tới thì tốt hơn, lúc Lam thành chủ đi còn phục hồi hộ trận lại như cũ, nói rõ nơi này hắn sẽ còn tới nữa.”

“Ta không tin tà, các ngươi không động thì để ta, tránh ra.” Khi giọng nói này vừa dứt, một cường giả Thiên Thần trung kỳ tách đám người ra, trực tiếp lấy pháp bảo ra đánh lên hộ trận Thập Thần Điện.

Hộ trận bên ngoài Thập Thần Điện đã bị Lam Tiểu Bố đánh nát một lần, chỉ là trước khi Lam Tiểu Bố đi đã tu bổ lại hộ trận này mà thôi.

Oanh! Răng rắc! Chỉ một chút, hộ trận Lam Tiểu Bố bố trí đã xuất hiện vết nứt.

Lam Tiểu Bố chỉ tùy ý bố trí một cái thần trận cấp một mà thôi, hắn cũng không ngờ sẽ có người đến công kích. Trên thực tế cho dù có nghĩ đến, hắn cũng sẽ không thèm để ý. Trong mắt hắn, Thập Thần Điện chính là một thứ rác rưởi, bất kỳ người nào cũng có thể công kích.

Nhìn thấy có người mở đầu, tu sĩ to gan trong đám người lần lượt lấy pháp bảo ra đánh lên.

Thập Thần Điện đó, lúc trước chính là nơi có vị trí cao nhất ở Thần giới, lỡ như ở đây còn có một số thứ không lọt vào mắt Lam Tiểu Bố, bọn hắn nhặt được cũng phát tài rồi.

“Răng rắc!” Mấy chục pháp bảo đồng thời đánh vào hộ trận, đừng bảo là hộ trận Lam Tiểu Bố chỉ tùy tiện bố trí, cho dù là tốn hao tinh lực để bố trí ra, nhiều người đồng thời công kích như vậy, hộ trận này cũng không thể nào kiên trì nổi. CHỉ hai lần ngắn ngủi, hộ trận đã hoàn toàn vỡ vụn.

“Thần linh khí thật là nồng đậm…” Hộ trận vừa vỡ, đám người đã lập tức cảm nhận được thần linh khí nồng đậm từ trong Thập Thần Điện tản ra.

“Không đúng, tầng một và tầng hai đã không còn, sau tầng ba trở lên vẫn còn…” Có người phát hiện từ tầng ba trở lên của Thập Thần Điện không hề bị chút tổn hại nào.

Chỉ là còn không chờ được câu trả lời, một giọng nói nghiêm trang ẩn chứa đầy sát khí lạnh lẽo đã truyền đến, “Thật to gan, có phải cảm thấy rằng mấy lão già chúng ta không có ở đây, cho nên dám ra tay với Thập Thần Điện rồi? Bản đế còn chưa bao giờ thấy một bầy kiến hôi gan to bằng trời như vậy.”

Tất cả mọi người đột nhiên quay đầu, sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy một nam tử vóc dáng gầy gò từ hư không bước xuống. Người này còn chưa chạm xuống mặt đất, không gian tựa như đọng lại, trở nên vô cùng lạnh lẽo.

“Phương Đế…” Trong đám người có người nhận ra đó là ai, chỉ nói được hai chữ, giọng nói đã vô cùng run rẩy, cuối cùng không thể phát ra được tiếng nào.

Phương Đế? Phần lớn tu sĩ còn đang đứng ngoài Thập Thần Điện đều hoảng sợ toàn thân run lên. Bọn hắn không ngờ rằng, Phương Đế sẽ trở về, hơn nữa vừa về đã đến Chúng Thần Chi Địa.

Nếu như nói trong mười đại Đạo Quâng, Đạo Quân nào có tính giết chóc năng nhất, vậy đó nhất định chính là Phương Đế trước mắt này. Nếu như nói Đạo Quân nào có thù tất báo, vậy thì nhất định cũng là Phương Đế trước mắt. Mà bàn về thực lực, Phương Đế trong mười đại Đạo Quân tuyệt đối có thể xếp trong ba vị trí đầu.

Người vừa đến chính là Đạo Quân của Kính Phương Thần Đình, Phương Đế Mẫn Tây Tiêu. Mẫn Tây Tiêu có chút không dám tin nhìn Thập Thần Điện, bởi vì giờ phút này Thập Thần Điện đã không còn tầng thứ nhất và tầng thứ hai nữa. Hắn thật sự không ngờ được, còn có người to gan dám hủy Thập Thần Điện.

Chỉ qua mấy giây sau, lúc này Mẫn Tây Tiêu mới cười lớn, “Ha ha…”

Thế nhưng trong tiếng cười lại chẳng có chút ý cười nào, chỉ có sát khí nồng đậm đến cực hạn.

Tiếng cười còn chưa dứt, vùng không gian này đã bị sát ý của hắn khóa lại, cho dù là cường giả Thần Quân, giờ phút này cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tử vong đang treo ngay trên đỉnh đầu.

Hối hận đã không còn kịp nữa rồi, ai có thể ngờ được khi bọn hắn đánh vào Thập Thần Điện, Phương Đế lại đột nhiên trở về chứ? KHông phải nói Đạo Quân Thần giới chỉ có mình Yến Đế trở về thôi sao?

“Ngươi qua đây, nói một chút xem vì sao lại dám công kích Thập Thần Điện?” Mẫn Tây Tiêu chỉ chỉ một tên Thiên Thần cảnh hậu kỳ.

Tên Thiên Thần cảnh hậu kỳ này run rẩy nói không thành lời, “Ta, ta…”

Hắn hiểu rất rõ Phương Đế tàn nhẫn và đáng sợ như thế nào, hắn cũng biết rất rõ, cho dù bản thân mình nói như thế nào, hôm nay cũng chỉ có một con đường chết.

Không chờ hắn nói đến chữ ta thứ ba, Mẫn Tây Tiêu đã ném một ngọn lửa qua. Mấy trượng xung quanh tên Thiên Thần này đều bị biển lửa bao phủ, chẳng những là hắn, ngay cả những tu sĩ đứng gần hắn một chút, giờ phút này cũng đều kêu rên trong biển lửa.

Mẫn Tây Tiêu tựa như không nhìn thấy, lại chỉ một tên Thần Quân sơ kỳ khác. “Ngươi lại đây nói một chút.”

Thần Quân này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hắn biết mình xong rồi. Tất cả mọi chuyện bây giờ hối hận đã không còn kịp rồi, cho dù hắn không ra tay phá vỡ cấm chế bên ngoài Thập Thần Điện, hắn cũng biết chuyện này không có chút ý nghĩa nào cả.

“Phương Đế tại thượng, tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Thập Thần Điện không phải do bọn hắn phá vỡ, mà là thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành phá vỡ. Còn ta, chưa bao giờ động đến một thứ nào của Thập Thần Điện.” Thần Quân này biết rõ chắc chắn phải chết, nhưng cũng không thể không trả lời vấn đề của Phương Đế.

“Đại Hoang Thần Đạo thành? Lam Tiểu Bố?” Sát ý trong mắt Mẫn Tây Tiêu hầu như ngưng lại thành thực chất. hắn đã hiểu ra, Đại Hoang Thần Đạo thành chính là Đại Hoang Thần Giác, Lam Tiểu Bố chính là sâu kiến đã giúp Đơn Đinh, cuối cùng trốn đến Quy Hành Thần Đình, sau đó may mắn được Thúc Vãng Tiêu che chở.

Chương 1212 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

“Đều đi luân hồi đi.” Lấy được tin tức Lam Tiểu Bố hủy đi Thập Thần Điện, tay Mẫn Tây Tiêu vung lên một cái, một đám lửa Thần Vương bay ra.

Tất cả tu sĩ ở ngoài Thập Thần Điện, cho dù có tham gia công kích hộ trận Thập Thần Điện hay không, tất cả đều bị ngọn lửa Thần Vương này bao trùm. Cho dù bọn họ kêu thê thảm đến mức nào, cũng không thể nào thoát khỏi trói buộc không gian của Thần Vương này.

Mấy trăm tu sĩ bị diệt thảm trong biển lửa, loại hỏa diễm Thần Vương này, đừng nói là luân hồi, cho dù là xương vụn cũng sẽ không còn. Còn chuyện Mẫn Tây Tiêu nói luân hồi, cũng chỉ là để nghe một chút rồi thôi.

Nhìn tầng ba trở lên của Thập Thần Điện đang lơ lửng trong hư không, Mẫn Tây Tiêu nhíu mày một cái. Nhưng mà hắn không dừng lại, thân hình lóe lên, vọt thẳng về phí Đại Hoang Thần Đạo thành.

Theo lý mà nói, hắn mới vừa từ rừng bia quay về, chuyện nên làm nhất bây giờ chính là quay về đạo thành Kinh Vực Thần đạo thành của Kính Phương Thần Đình mới đúng. Nhưng Thập Thần Điện bị hủy, đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, đó là vảy ngược của Thần giới. Thập Thần Điện bị hủy, mang ý nghĩa biểu tượng của mười đại thần đình ở Thần giới đã không còn.

Nếu như hắn không thể hủy Đại Hoang Thần Đạo thành đi trước, không rút hồn luyện phách của Lam Tiểu Bố, Mẫn Tây Tiêu hắn không xứng trở thành một Đạo Quân. Lửa giận bừng cháy khiến Mẫn Tây Tiêu không thể nhẫn nại thêm một giây phút nào, lúc này sao có thể quay về Kinh Vực Thần Đạo thành?

Thúc Vãng Tiêu thì thế nào chứ? Thúc Vãng Tiêu cũng chỉ là Thần Vương tầng sáu mà thôi, Thần Vương tầng bốn như hắn cũng là Thần Vương trung kỳ. Hơn nữa, Thúc Vãng Tiêu còn có thể sống sót mà ra ngoài sao? Hắn không tin khi hắn cùng Cầu Phong, Du Thiên Thiên liên hợp ra tay, Thúc Vãng Tiêu còn có thể sống sót.

…

Áp lực của Hùng Nam Phong có thê rnói là vô cùng lớn, dù cho đám người đi theo Lam Tiểu Bố lúc trước đều dốc hết sức lực trợ giúp hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy áp lực.

Mấy chục triệu người tuôn về phía Đại Hoang Thần Đạo thành, trước mắt Đại Hoang Thần Đạo thành đã mở rộng thêm quy mô, sớm đã trở thành thần thành lớn nhất Thần giới.

Nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, Đại Hoang Thần Đạo thành còn phải mở rộng ra bên ngoài. Giờ phút này Đại Hoang Thần Đạo thành đã tạo thành hình thức nội thành và ngoại thành. Nội thành đương nhiên chính là Đại Hoang Thần Đạo thành, còn ngoại thành là thần thành mới xây lên. Bởi vì tốc độ thành lập thần thành quá nhanh, tốc độ mở rộng cũng rất nhanh, những thần thành này đều không có tên gọi, chỉ đơn giản gọi là một Hoang Nhất Thần Thành, Hoang Nhị Thần Thành, Hoang Tam Thần Thành.

Còn tên cụ thể, phải chờ thành chủ Lam Tiểu Bố quay về đặt tên.

Giờ phút này Mẫn Tây Tiêu đang đứng bên ngoài Hoang Tứ Thần Thánh, Hoang Tứ thần thành vừa được xây dựng lên, bên trong có rất nhiều động phủ còn chưa xây dựng lên.

Đông đảo tu sĩ lui tới và kiến thiết phồn hoa khiến Mẫn Tây Tiêu có chút ngây người. Thần giới xảy ra vấn đề, trên đường trở về hắn đã biết được một chút. Nhưng vì sao Đại Hoang Thần Đạo thành còn phồn hoa như vậy? Chẳng những Đại Hoang Thần Đạo thành phồn hoa, mà bên ngoài còn thành lập rất nhiều ngoại thành?

Thần niệm kéo ra thật xa, một cái quảng trường khổng lồ vừa mới xây, không ngừng có pháp bảo phi hành đáp xuống, mà xung quanh quảng trường mới xây kia, đã chật ních đủ loại tức lâu và cửa hàng.

Lửa giận của Mẫn Tây Tiêu lập tức bốc cao, rút hết thần linh mạch trong Thập Thần Điện đi, sau đó cắm vào Đại Hoang Thần Đạo thành sao? Nhất định là như vậy, nếu không thì Đại Hoang Thần Đạo thành làm sao có thể có loại thần linh khí nồng đậm như vậy?

Nghĩ đến đây, Mẫn Tây Tiêu đánh một quyền xuống.

Hoàng Tứ thần thành mới thành lập, ngay đến thần hộ trận cấp một cũng không có, trước một quyền này của Mẫn Tây Tiêu, một nửa bên thần thành và hơn vạn tu sĩ đang bận rộn đều hóa thành bột mịn.

Hùng Nam Phong đang ở nơi xa xem xét Hoang Tứ thần thành thành lập, hắn cũng không biết cách làm của mình có khiến thành chủ hài lòng hay không. Thật sự là vì tu sĩ đến Đại Hoang Thần Đạo thành quá nhiều, để những tu sĩ này ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, qua thời gian dài nhất định sẽ xảy ra vấn đề. Chính vì vậy, lúc này Hùng Nam Phong mới ra quyết định thành lập ngoại thành bên ngoài thần thành Đại Hoang Thần Đạo thành.

Hiệu quả của ba thần thành trước đó khiến Hùng Nam Phong vô cùng hài lòng, rất nhiều tu sĩ sau khi tiến vào thần thành này, đều vô cùng an phận thủ thường. Không chỉ như vậy, bởi vì tu sĩ đến đây rất nhiều, đồng thời cũng kéo theo toàn bộ Đại Hoang Thần Đạo thành phát triển.

Bây giờ Đại Hoang Thần Đạo thành mà đứng thứ hai ở Thần giới, chỉ sợ không có cái thần thành nào dám nói đứng thứ nhất.

Khiến Hùng Nam Phong không thể tin được là, hắn đang thị sát Hoang Tứ thần thành xây dựng, sau đó nhìn thấy Hoang Tứ thần thành bị người ta đánh nát hơn một nửa, không chỉ như vậy, sau một quyền này, có ít nhất hơn vạn tu sĩ bị vẫn lạc. Những tu sĩ còn lại đều đang hoảng sợ điên cuồng chạy, toàn bộ Hoang Tứ thần thành đều lâm vào tình trạng hoảng loạn, mà tình trạng hoảng loạn này đang nhanh chóng khuếch tán ra.

Thần Vương, tuyệt đối là Thần Vương.

Hùng Nam Phong hầu như không chút suy nghĩ nào, trực tiếp phát ra mấy đạo tin tức, sau đó kích phát cảnh báo xâm lấn của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Mẫn Tây Tiêu nhìn thấy Hùng Nam Phong, trong lòng cười lạnh ha ha, “Vậy mà còn có một sâu kiến Thần Quân ở chỗ này làm thành chủ, chết đi cho ta.”

Mẫn Tây Tiêu lại đập một bàn tay xuống, chỉ là lần này thần nguyên cuồng bạo của hắn vừa đánh được một nửa, đã bị một lực lượng thần nguyên cường đại khác ngăn trở.

Oanh! Thần nguyên nổ tung, bên ngoài Hoang Tứ thần thành một mảnh hỗn độn.

Thần Vương? Mẫn Tây Tiêu giật mình, sau đó lập tức biết là ai ra tay, Đạo Quân Tể Tấn Trần của Bất Diễn Thần Đình.

Chương 1213 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.

Tể Tấn Trần không bị vẫn lạc, hóa ra đang ở Đại Hoang Thần Đạo thành.

Quả nhiên một khắc sau thân hình của Tể Tấn Trần đã xuất hiện trước mặt Mẫn Tây Tiêu, Mẫn Tây Tiêu lại càng phẫn nộ hơn, “Yến Đế, khi nào thì ngươi đã trở thành tay sai của Đại Hoang Thần Đạo thành rồi? Ta ra tay ở chỗ này, ngươi lại muốn ngăn cản sao?”

Sắc mặt Tế Tẩn Trần vô cùng khó coi, nếu như Mẫn Tây Tiêu không hủy đi nửa cái thần thành, không giết chết gần vạn tu sĩ, hắn sẽ thuyết phục Mẫn Tây Tiêu buông tay. Sau đó mọi người cùng nhau liên thủ với Lam Tiểu Bố, cứu Bất Thanh Thần Giới.

Thế nhưng Mẫn Tây Tiêu đã làm gì? Vừa mới đến đã hủy đi nửa cái thần thành, giết chết gần vạn tu sĩ. Tính toán ra, gần vạn tu sĩ này đều xem như là người của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Mẫn Tây Tiêu làm ra loại chuyện này, cho dù hắn có thuyết phục Mẫn Tây Tiêu thành công, chỉ sợ Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để yên cho Mẫn Tây Tiêu.

Đừng nhìn Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ Thiên Thần cảnh, nhưng Tể Tấn Trần vẫn có chút kiêng kị Lam Tiểu Bố. Ở với Lam Tiểu Bố thời gian không dài, Tể Tấn Trần cũng biết rõ một chút về Lam Tiểu Bố. Hắn khẳng định 100%, Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cho Mẫn Tây Tiêu.

“Phương Đế, ngươi thật sự quá lỗ mãng rồi. Nơi này là Đại Hoang Thần Đạo thành, bây giờ Thần giới đã thay đổi quá lớn, Đại Hoang Thần Đạo thành chứa chấp quá nhiều tu sĩ không còn chỗ nào để đi, ngươi không hỏi rõ ràng mọi chuyện đã hủy đi phụ thành bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, đồng thời giết chết gần vạn tu sĩ, chuyện này chỉ sợ không dễ giải quyết.” Tể Tấn Trần thở dài một tiếng nói.

Mẫn Tây Tiêu nghe thấy Tể Tấn Trần nói thì sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha, “Tể Tấn Trần, tốt xấu gì thì ngươi cũng là một Đạo Quân của Bất Diễn Thần Đình, chẳng lẽ ngươi không biết Lam Tiểu Bố hủy đi Thập Thần Điện à? Chẳng lẽ ngươi không biết Thập Thần Điện có ý nghĩa đối với chúng ta như thế nào sao? Một người ngay cả Thập Thần Điện cũng hủy đi, vậy mà ngươi còn nói ta hủy đi một cái phụ thành của Đại Hoang Thần Đạo thành thì không thể giải quyết được? Ha ha, Tể Tấn Trần, chắc ngươi cảm thấy Mẫn Tây Tiêu ta không thể giết được ngươi à?”

Sắc mặt Tể Tấn Trần có chút khó coi, hắn là Thần Vương tầng ba, thực lực còn kém hơn Mẫn Tây Tiêu một chút.

Nhưng mà Tể Tấn Trần không nói lời nào, không có nghĩa là không có người khác nói chuyện, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, “Câu nói kia Yến Đế nói không hề sai, ngươi thật sự không thể giải quyết được đâu. Còn nữa, ta quả thật cảm thấy ngươi không thể giết được Yến Đế.”

Niệm từ hư không bước đến, đứng sừng sững cùng với Tể Tấn Trần. Khí thế cường đại vờn quanh người hắn, nhanh chóng tạo thành lĩnh vực Thần Vương mơ hồ như có như không khóa Mẫn Tây Tiêu lại.

“Ngươi là ai?” Mẫn Tây Tiêu nhìn chằm chằm Niệm, sau khi nói ba chữ này xong, sắc mặt có chú khó coi. Hắn đã nhìn ra, tu vi của người trước mặt này không hề yếu hơn Tể Tấn Trần, đại khái cũng là Thần Vương tầng ba.

Hai Thần Vương tầng ba? Hai Thần Vương tầng ba, vậy thì hôm nay hắn thật sự chưa chắc có thể giết chết được Tể Tấn Trần.

Chỉ là không đợi Mẫn Tây Tiêu suy nghĩ tiếp, lại có hai đạo sát thế cường hãn bao phủ hắn. Đây cũng là hai Thần Vương? Mẫn Tây Tiêu nhanh chóng xác định, loại khí thế này tuyệt đối là hai cường giả Thần Vương.

Mẫn Tây Tiêu không dám quay đầu, thần niệm vừa tràn ra, vừa câu thông với pháp bảo của mình.

Bốn Thần Vương, cho dù đều là bốn Thần Vương sơ kỳ, hôm nay hắn cũng không thể nịnh nọt được. Chính hắn cũng chỉ là một Thần Vương tầng bốn mà thôi, hơn nữa cảnh giới còn chưa ổn định.

“Thích Khai Thương, Quân Vu?” Mẫn Tây Tiêu phát hiện hai người kia hắn đều biết, có chút không dám tin mà hô lên.

Thích Khai Thương và Quân Vu đều là Thế Giới Thần, hơn nữa còn không phải là loại Thế Giới Thần đình phong. Loại Thế Giới Thần này làm sao có thẻ tấn cấp Thần Vương?

Phải biết rằng ở Thần giới, cảnh giới Thần Vương đang dần dần lui bước. Như Diễn Đế Đơn Đinh của Diên Tinh Thần Đình, Hòa Đế Bối u của Sùng Ngọc Thần Đình. Lúc trước đều là Thần Vương cảnh, nhưng khi quy tắc ở Thần giới càng ngày càng kém đi, tài nguyên càng lúc càng thiếu thốn, hai người họ đều bị tụt xuống cảnh giới Thế Giới Thần.

Kết quả trong lần dò xét trong rừng bia, Đơn Đinh và Bối u là những người vẫn lạc trước tiên.

“Ha ha, biết Thích Khai Thương ta thì cũng vô dụng. Dám ngang nhiên giết chết tu sĩ ở Đại Hoang Thần Đạo thành ta, hơn nữa còn ra tay giết gần cả vạn người, Mẫn Tây Tiêu. Ta không nghĩ ra được sau khi Lam thành chủ trở về, sẽ lấy lý do gì mà buông tha cho ngươi.” Tính cách Thích Khai Thương ngay thẳng, cũng không dài dòng như Tể Tấn Trần.

Lửa giận của Mẫn Tây Tiêu bùng lên, Thích Khai Thương thì tính là thứ gì chứ, chỉ là một thống soái Thế Giới Thần nho nhỏ mà thôi, bây giờ tấn cấp lên Thần Vương rồi thì cho rằng mình lợi hại lắm sao? Còn cả tên Quân Vu kia nữa, trong tất cả các thống soái thì hắn chỉ sợ là hạng chót mà thôi, loại người có cấp bậc này tấn cấp Thần Vương rồi thì có thể bắt được Mẫn Tây Tiêu hắn hay sao?

“Thích Khai Thương, khi Mẫn Tây Tiêu ta làm Đạo Quân, người còn không biết đang ở đâu? Chỉ một Thần Vương sơ kỳ nho nhỏ mà dám phách lối ở trước mặt ta.” Mẫn Tây Tiêu gầm thét một tiếng, sau đó chuyển qua Tể Tấn Trần, “Yến Đế, ngươi và ta đều là Đạo Quân thần đình, cũng là người năm đó gìn giữ Thập Thần Điện. Bây giờ ngươi nhất định phải liên thủ với một đám gia hỏa ngu xuẩn này đối phó với ta sao?”

Trước đó Mẫn Tây Tiêu không hề coi trọng Tể Tấn Trần, thậm chí hắn còn nghĩ đến chuyện làm sao mới có thể giết chết được Tể Tấn Trần. Nhưng mà bây giờ thì khác, bây giờ trừ Tể Tấn Trần ra, lại có thêm ba Thần Vương vây quanh hắn. Thích Khai Thương và Quân Vu thì coi như xong, vừa mới tấn cấp Thần Vương, đều là Thần Vương tầng một. Nhưng Thần Vương xuất hiện sau Tể Tấn Trần kia, chỉ sợ không đơn giản.

Chương 1214 - Trường Sinh giới.

Tể Tấn Trần từ tốn nói, “Mẫn Tây Tiêu, Thần giới nhất định phải thống nhất, cũng đương nhiên sẽ thống nhất. Nếu như cứ tiếp tục thế này, không cần đạo quang kia cuốn hết đi vận may của Thần giới, Bất Thanh Thần Giới sẽ tự mình sụp đổ. Người có thể thống nhất Thần giới chỉ có một, đó chính là Lam thành chủ. Cho nên trong mắt Tể Tấn Trần ta, đã không còn mười đại thần đình, cũng không có mười đại Đạo Quân. Hơn nữa ta đã sớm nói rồi, ta không còn là Yến Đế. Ta chỉ ủng hộ Lam thành chủ, ta tin Lam thành chủ có thể nói được làm được, thống nhất Bất Thanh Thần Giới.”

“Được, được,...” Mẫn Tây Tiêu tựa như tức giận không nhỏ, sau khi liên tiếp nói mấy chữ được, thần hình lóe lên, đồng thời nghiêm nghị nói, “Đã vậy thì, ta chờ sau khi Lam Tiểu Bố trở về rồi lại đến.”

Tể Tấn Trần hiểu rất rõ, Mẫn Tây Tiêu đang dự định bỏ đi. Bốn tên Thần Vương vây quanh hắn, hắn sợ. Cái gì mà chờ Lam Tiểu Bố về rồi lại đến chứ? Đó là cái cớ để bỏ đi mà thôi.

Mặc dù biết Mẫn Tây Tiêu định đi, Tể Tấn Trần vẫn không chủ động ra tay. Cho dù như thế nào, lúc trước Mẫn Tây Tiêu cũng là một trong mười đại Đạo Quân.

Có lẽ đây là khác biệt lớn nhất giữa hắn và Thúc Vãng Tiêu, dù hắn đoán được tương lai Bất Thanh Thần Giới là của Lam Tiểu Bố, cũng chọn đội Lam Tiểu Bố, nhưng lại không thể nào chủ động ra tay với người từng ngồi vào ghế Đạo Quân ngang hàng với mình lúc trước.

Tể Tấn Trần không ra tay, Quân Vu thì lại không hề khách sáo. Liệt Diễm Trường Thương trong tay hắn đã đánh về phía Mẫn Tây Tiêu, hắn cũng nhìn ra Mẫn Tây Tiêu muốn bỏ chạy. Giết nhiều người của Đại Hoang Thần Đạo thành như vậy, hủy đi cả một thần thành rồi mà còn muốn chạy, nghĩ hay thật.

Thích Khai Thương và Niệm không hề kiêng kỵ xông về phía Mẫn Tây Tiêu, chỉ có Tể Tấn Trần do dự một chút.

Mẫn Tây Tiêu không có tâm tình ham chiến, thiêu đốt tinh huyết rồi lấy ra một cái thần thuẫn, đồng thời thi triển hư Không độn thuật.

Oanh! Thần thuẫn bị Thích Khai Thương và Quân Vu đồng thời đánh trúng, Mẫn Tây Tiêu xé rách trói buộc hư không do Thích Khai Thương và Quân Vu bố trí xông ra ngoài. Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu của Niệm phong phú, hắn không công kích Mẫn Tây Tiêu cùng với Thích Khai Thương và Quân Vu, mà dự đoán trước phương hướng chạy trốn của Mẫn Tây Tiêu. Cho nên khi tấm chắn của Mẫn Tây Tiêu bị đánh, họa kích của Niệm đã đâm ra một đám sương máu trong hư không. Một cánh tay của Mẫn Tây Tiêu rơi xuống mặt đất. Mặc dù như vậy, Mẫn Tây Tiêu vẫn bỏ chạy.

“Mẫn Tây Tiêu, ngươi trốn không thoát đâu, tương lai Lam Tiểu Bố nhất định sẽ tìm đến cửa.” Quân Vu khinh thường quát to lên.

Tể Tấn Trần lắc đầu, thật ra hắn không định giết Mẫn Tây Tiêu, nhưng Mẫn Tây Tiêu không dám trốn thoát từ chỗ hắn, cho nên mới khiến Mẫn Tây Tiêu bị mất một cánh tay.

Nhưng mà câu nói kia của Quân Vu không sai, Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cho Mẫn Tây Tiêu.

Mẫn Tây Tiêu đâu còn để ý đến lời mỉa mai của Quân Vu, mặc dù hắn bị mất đi một cánh tay, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi. Nếu như hắn không quyết định đi thật nhanh, hắn ở lại nơi này chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là mất một cánh tay như vậy. Bốn tên Thần Vương ra tay với hắn, hết lần này đến lần khác hắn lại là một Thần Vương trung kỳ có chút hữu danh vô thực, có thể chạy thoát mới là chuyện lạ. Một cánh tay cũng không cần để ý, dù sao hắn cũng là Đạo Quân nhiều năm, cho dù tài nguyên Thần giới khan hiếm, tài nguyên để chữa trị một cái cánh tay trên người hắn vẫn có.

Sau khi biết thế lực của thành chủ Lam Tiểu Bố Đại Hoang Thần Đạo thành xong, Mẫn Tây Tiêu biết rõ không thể quay về Kính Phương Thần Đình nữa rồi, mặc kệ Lam Tiểu Bố thông qua thủ đoạn gì khiến bốn tên Thần Vương nghe lời hắn nói, thế nhưng câu nói kia của Quân Vu không sai, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Mẫn Tây Tiêu chỉ muốn quay trở lại rừng bia, đi tìm đám người Triệt Đế. Hắn tin tưởng trong chín đại Đạo Quân, trừ hắn và Tể Tấn Trần ra, ít nhất còn có hai đến ba người còn sống. Chỉ cần Triệt Đế và Du Thiên Thiên còn sống, ba người bọn hắn sẽ không cần e ngại bốn người ở Đại Hoang Thần Đạo thành nữa. Hắn là Thần Vương tầng bốn, nhưng mà tu vi của Triệt Đế Cầu Phong sâu không lường trước được. Mẫn Tây Tiêu hoài nghi Cầu Phong là người duy nhất trong số chín đại Đạo Quân bước vào Thần Vương hậu kỳ.

…

Lam Tiểu Bố vẫn đang ở bên cạnh đạo quang điên cuồng sắp xếp tuyến đường vận may bên trong đạo quang, những vận may này hắn không thể hấp thu nổi, toàn bộ đều bị đưa vào Trận Bàn May Mắn.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, Thần giới có rất nhiều tu sĩ đều phát hiện ra một chuyện Thần giới tựa như đang dần dần ổn định lại. Trước đó cứ một khoảng thời gian thì sẽ có một nơi biến mất, sau đó xuất hiện mấy vết rách thần tiệm, nhưng gần đây đã hơn mấy tháng chưa từng xảy ra chuyện này.

Hơn nữa một vài nơi có vẻ bất ổn cũng đã dần dần ổn định lại. Thần giới tựa như lại trở lại như trước. Chỉ là tài nguyên tu luyện thiếu thốn một chút, nhìn chung thì còn tính là an toàn.

Lam Tiểu Bố đột nhiên mở mắt ra, một tay của hắn còn đang ở bên trong đạo quang, nhưng hắn lại có chút không dám tin những gì mà mình cảm nhận được. Hắn tựa như cảm nhận được một chút tình hình ở thế giới chủ nhân của đạo quang này, đồng thời còn cảm nhận được một chút hơi thở quy tắc không thuộc về Bất Thanh Thần Giới.

Đó là một nơi vĩnh sinh, bất kì người nào ở nơi đó đều vĩnh sinh bất tử, nhưng mà cái nơi vĩnh sinh này hình như có chút điều kiện.

Đan đạo? Mô hình pháp thuật? Thọ Nguyên Đạo quả? Kết cấu quy tắc…

Cảm ngộ rất mơ hồ, không quá rõ ràng. Nhưng tất cả những thứ này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy đạo pháp mình tu luyện nhiều năm như vậy tựa như không hợp với Vĩnh Sinh thế giới này…

Chương 1215 - Trường Sinh giới. (2)

Đúng, vận may, vận may hình như là chủ đề vĩnh tồn của thế giới này.

Đây là thế giới vũ trụ gì? Cao hơn Thần giới? Là thánh giới? Không đúng, là Trường Sinh giới.

Lam Tiểu Bố vậy mà có thể cảm nhận được tên của thế giới vũ trụ này, tên của thế giới vũ trụ này thế mà lại cùng tên với công pháp của hắn Trường Sinh giới.

Tất cả vũ trụ, giới vực, hư không, sinh linh đều không liên quan gì đến trường sinh…

Toàn bộ là dư thừa, những thứ dư thừa này cần thì có thể vứt bỏ, bất cứ tồn tại gì mãi mãi cũng không thể can thiệp vào việc vận chuyển của Trường Sinh giới, vĩnh viễn không thể nào ảnh hưởng đến quy tắc vĩnh sinh của Trường Sinh giới, vĩnh viễn không thể trở thành vật cản của Trường Sinh giới.

Lam Tiểu Bố còn đang chạm đến những khái niệm mơ hồ này, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, hắn lập tức biết được là Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn tạo dựng xong mô hình kết cấu của đạo quang.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thu tay lại, dừng việc hấp thu vận may, lập tức bước vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nhìn mô hình kết cấu của đạo quang do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố thầm than thật sự quá hoàn mỹ. Mô hình kết cấu tạo ra chẳng những nói cho Lam Tiểu Bố biết làm thế nào để ngăn cản đạo quang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới, còn nói cho Lam Tiểu Bố, làm thế nào để đảo ngược cướp đoạt vận may lại về.

Dựa theo cách của Vũ Trụ Duy Mô, hắn sẽ dựa vào Thiên Cương trận bàn, cộng thêm 36 lá trận kỳ, nếu có các loại bảo vật như Luân Hồi Oa, Luân Hồi Bàn làm trận cơ, nhiều nhất hắn chỉ cần một tháng, hắn có thể cuốn hết tất cả vận may của chủ nhân đạo quang về cho mình dùng.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết chuyện này tuyệt đối không thể.

Trừ khi hắn có thể trong vòng mấy giây cướp đoạt được vận may của chủ nhân đạo quang, nếu không thì nhất định sẽ bị phát hiện. Bây giờ hắn hấp thu rất nhiều vận may, sở dĩ không bị phát hiện, đó là do vận may hắn hấp thu mặc dù không ít, nhưng đối với chủ nhân đạo quang mà nói, chỉ sợ là một phần nhỏ không có ý nghĩa, thậm chí không thể gây ra sự chú ý đối với người khác.

Bởi vì đạo quang đang hấp thu vận may của Bất Thanh Thần Giới, chủ nhân đạo quang cũng biết đây là chuyện của rất nhiều năm, cho nên hoàn toàn không để ý đến sự thay đổi yếu ớt của vận may này. Mà dựa vào Thiên Cương đại trận để cướp đoạt vận may, vậy thì vận may trôi đi nhanh đến mức nào chứ?

Làm thế nào để cướp hết toàn bộ vận may của đối phương, nhưng đối phương lại không phát hiện ra? Lam Tiểu Bố vô cùng buồn bực suy nghĩ. Nếu như bị đối phương phát hiện, đừng bảo là hắn thông qua đạo quang cướp đoạt vận may của đối phương, ngay cả chuyện lấy vận may của Bất Thanh Thần Giới lại, sợ cũng là chuyện không dễ dàng.

Lam Tiểu Bố nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng cho ra một kết luận, chỉ cần hắn dùng Thiên Cương trận bàn và trận kỳ bắt đầu cướp đoạt vận may của chủ nhân đạo quang, nhất định sẽ bị phát hiện ra, sau đó đối phương sẽ cắt đứt quá trình cướp đoạt vận may của hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài, trong lòng có cảm giác bất lực. hắn có được Vũ Trụ Duy Mô, cũng có thể ngăn cản đạo quang tiếp tục lấy đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, thậm chí biết làm thế nào để tước đoạt đi vận may của chủ nhân đạo quang này, nhưng lại không thể áp dụng được.

Nếu như có một cách, khiến đối phương biết rõ mình đang bị cướp đi vận may, nhưng cũng không thể làm được gì.

Ha ha, Lam Tiểu Bố tự cười ha ha một tiếng. Người có thể lấy đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, rõ ràng nhất định là một Thánh Nhân. Hắn chỉ là một tu sĩ Thiên Thần cảnh nho nhỏ đi cướp vận may của một Thánh Nhân, đã vậy Thánh Nhân còn chẳng có cách gì đối phó, suy nghĩ hão huyền này ở đâu ra vậy?

Cách duy nhất chỉ có thể đi tìm bọn người Niệm, bốn Thần Vương cộng thêm hắn khống chế trận pháp, trước khi Thánh Nhân kia phát hiện ra, chắc hẳn có thể miễn cưỡng lấy được gần một nửa vận may của Bất Thanh Thần Giới đã bị cướp đoạt đi?

Uất ức thật, đây quả thật quá uất ức. Người khác trộm đi đồ của ngươi, ngươi nghĩ tất cả biện pháp, lại chỉ có thể lấy về được một nửa, thậm chí phải trước khi đối phương chưa phát hiện mà nhanh chân nhanh tay lấy được gần một nửa.

Được rồi, lấy được bao nhiêu thì bấy nhiêu vậy.

Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra, đang định rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô gửi tin tức cho bọn người Niệm, bỗng nhiên nhìn thấy một cái mô hình kết cấu còn chưa tạo dựng xong, Tiểu Thiết Cát Thuật.

Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức vui mừng. Tiểu Thiết Cát Thuật không được, nhất định phải có thần thông Đại Thiết Cát.

Nếu như hắn có thể đẩy nhanh quá trình Vũ Trụ Duy Mô hoàn thiện Tiểu Thiết Cát Thuật thành thần thông Đại Thiết Cát, đồng thời tự mình tu luyện thành công. Sau đó khi cướp lấy vận may từ đạo quang, trực tiếp dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt sự khống chế vận may của bản thân đối phương, đây chẳng phải là có thể ngang nhiên cướp đi vận may của đối phương rồi sao?

Đối phương trơ mắt nhìn vận may của mình bị cướp đi, nhưng lại không thể làm được gì, đây mới là chuyện thoải mái nhất. Cho ngươi cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới, để cho ngươi phách lối. Bây giờ ông đây cướp lại vận may của ngươi, còn phải khiến ngươi nuốt nghẹn mà không thể làm gì, đây mới là cảnh giới tối cao của việc dạy dỗ đối phương.

Thần thông Đại Thiết Cát, nhất định phải là thần thông Đại Thiết Cát.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy ba đầu thần linh mạch rút ra từ Thập Thần Điện cắm xuống, cung cấp cho Vũ Trụ Duy Mô vận chuyển.

Bên trong trận bàn Thời Gian, Vũ Trụ Duy Mô toàn lực hoàn thiện Tiểu Thiết Cát Thuật.

Có thể báo được thù này hay không, Lam Tiểu Bố đặt hết tất cả hy vọng vào Vũ Trụ Duy Mô. Nếu như Vũ Trụ Duy Mô chỉ có thể hoàn thiện được Tiểu Thiết Cát Thuật mà không thể tạo dựng ra Đại Thiết Cát Thuật, vậy hắn cũng không thể làm gì.

Nếu như Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra được Đại Thiết Cát Thuật, vậy thì ha ha, Thánh Nhân nào đó, thật xin lỗi ngươi.

Lam Tiểu Bố dám có loại suy nghĩ này, hoàn toàn là vì Đệ Nhị Đạo Điển và thần thông Thiên Cương Biến. Sau khi Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra Đệ Nhị Đạo Điển, toàn bộ Đệ Nhị Đạo Điển ở nơi khác đều hết hiệu lực Thiên Cương Biến cũng giống như vậy, nếu như trong tay hắn có bản chính, vậy những cái kia không còn ý nghĩa gì nữa, nơi khác chỉ có thể dùng bản không trọn vẹn.

Chương 1216 - Đại Thiết Cát Thuật.

Thời gian cứ như vậy không một tiếng động lặng lẽ trôi đi, Lam Tiểu Bố vì không muốn chủ nhân đạo quang phát hiện ra chuyện mình đã ngăn cản vận may Bất Thanh Thần Giới bị cuốn đi, thậm chí còn lấy cả Luân Hồi Bàn đi. Thiếu Luân Hồi Bàn, vận may của Bất Thanh Thần Giới lại lần nữa bị đạo quang từ từ hút đi, chỉ là so với trước đó thì đã chậm hơn rất nhiều mà thôi.

Mẫn Tây Tiêu chạy đến rừng bia cũng không vội vàng vào trong, hắn ở bên ngoài rừng bia bố trí một loạt Giám Sát Thần Trận, sau đó ở bên cạnh rừng bia chờ khoảng nửa năm. Khiến hắn nghi ngờ là, Lam Tiểu Bố kia lại không dẫn người đuổi theo đến rừng bia.

Điều này khiến Mẫn Tây Tiêu thở phào một hơi, bị mất đi một cánh tay, mặc dù hắn có thể dựa vào bảo vật để khôi phục, thế nhưng thực lực vẫn sẽ tụt giảm một chút.

Nhìn vào sâu trong rừng bia, Mẫn Tây Tiêu quyết định khôi phục cánh tay cụt của mình trước đã, sau đó vào trong rừng bia tìm kiếm đồng minh. Thực lực của Lam Tiểu Bố mặc dù bình thường, nhưng hắn trưởng thành quá nhanh, dựa vào một mình hắn ta thì không thể nào xử lý Lam Tiểu Bố được. Không xử lý được Lam Tiểu Bố, nếu như Thần giới thật sự giống như những gì Tể Tấn Trần nói, bị sâu kiến này thống nhất, vậy mấy Đạo Quân bọn hắn biết náu thân ở nơi nào?

Lam Tiểu Bố có được Đại Hoang Thần Đạo thành, Đại Hoang Thần Đạo thành có ít nhất mấy chục triệu người, trình độ phồn hoa của nó, Mẫn Tây Tiêu nhìn thấy rất rõ. Lại thêm bên cạnh Lam Tiểu Bố có bốn Thần Vương, bây giờ Đạo Quân Thần giới chỉ có một mình hắn, hắn lại còn bị thương, cho nên theo Mẫn Tây Tiêu, Lam Tiểu Bố thống nhất Thần giới sẽ không gặp khó khăn gì nhiều.

Thế nhưng mà rừng bia…

Mẫn Tây Tiêu nhìn sâu trong rừng bia, ánh mắt có vài phần nhụt chí, nhưng mà cái nhụt chí này chỉ mấy giây sau đã bị sự quyết tuyệt thay thế. Cho dù rừng bia có đáng sợ đến cỡ nào, hắn nhất định phải tiến vào trong rừng bia. Cho dù như thế nào, cũng không thể để một con kiến hôi như Lam Tiểu Bố nắm Thần giới trong tay.

…

Năm thứ mười qua đi, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù là Thiên Thần cảnh tầng sáu, nhưng trận đạo của hắn đã bước ra khỏi thần trận sư cấp hai, trở thành một thần trận sư có thể bố trí thần trận cấp ba.

Thần trận sư cấp ba không khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vui vẻ một chút nào, thứ hắn để ý là rốt cuộc Tiểu Thiết Cát Thuật đã được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng xong hay chưa.

Lúc Lam Tiểu Bố bước vào trong Vũ Trụ Duy Mô có chút kinh sợ, thần thông Tiểu Thiết Cát Thuật đã biết mất, thay vào đó là một bản điển tịch màu xám trắng trôi nổi trong hư không. Nhìn vị trí kia, thật sự là nơi tạo dựng mô hình kết cấu của thần thông Tiểu Thiết Cát.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy da đầu tê dại, chẳng lẽ lúc hắn đang nghiên cứu trận đạo, Tiểu Thiết Cát Thuật đã tạo dựng xong rồi? Nhìn thần linh mạch đã dùng một chút, toàn bộ đã bị tiêu hao hết.

Quả thật là đã tạo dựng xong, Lam Tiểu Bố vọt đến, vươn tay ra nắm lấy quyển điển tịch màu xám trắng này.

Bản điển tịch này hình như còn dày hơn cả Đệ Nhị Đạo Điển, trên bìa xám trắng có mấy chữ lớn màu đen phủ đầy bụi, Đại Thiết Cát Thuật. Mấy chữ này có màu sắc vô cùng u ám, nếu như không phải Lam Tiểu Bố có ánh mắt tốt, thật sự sẽ không thể nào nhìn thấy rõ được.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, thành công rồi.

Đại Thiết Cát Thuật, đây chính là thần thông Đại Thiết Cát Thuật đó. Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn không biết vốn dĩ thần thông Đại Thiết Cát Thuật là của ai, nhưng mà nếu đã được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, tương lai cái Đại Thiết Cát Thuật này sẽ vĩnh viễn thuộc về hắn. Cho dù Đại Thiết Cát Thuật vốn dĩ là của ai, cho dù ngươi có còn sống hay không, đều thật xin lỗi ngươi rồi.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới ổn định lại tâm tình của mình, sau đó mở trang thứ nhất ra.

“Lấy đạo cắt vạn vật, không nhập Vô Gian, không nhận có thể tranh, dạng không ra, không thể ngăn cản…”

Dạng là cái gì? Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày. Đại Thiết Cát Thuật có thể cắt chém vạn vật vũ trụ, không có bất cứ pháp bảo nào có thể ngăn cản, có thể cắt vào bất cứ cái gì có hoặc không có không gian, hư không, Lam Tiểu Bố có thể hiểu được.

Nếu như Đại Thiết Cát Thuật không lợi hại như vậy, thế thì còn gọi gì là Đại Thiết Cát Thuật, chỉ là không biết dạng là thứ đồ chơi gì, có thể ngăn cản Đại Thiết Cát Thuật.

Mặc kệ, cứ học thần thông Đại Thiết Cát Thuật trước rồi nói.

Lam Tiểu Bố lại lật thêm trang nữa, sau đó đạo vận mênh mông lưu chuyển ập đến, thần niệm Lam Tiểu Bố thấm vào, đạo vận kinh khủng trùng kích khiến đầu Lam Tiểu Bố suýt chút nữa nổ tung, nếu như có thể, hắn thà rằng lập tức ném Đại Thiết Cát Thuật này qua một bên, không học tập thứ này nữa.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng, hắn nhất định phải học Đại Thiết Cát Thuật, hơn nữa còn phải học được. Cho dù tu vi bây giờ của hắn quá thấp, không có tư cách học Đại Thiết Cát Thuật, hắn cũng nhất định phải học.

Từng đạo quyết được Lam Tiểu Bố nhớ kỹ, khi Lam Tiểu Bố không ngừng nghiên cứu Đại Thiết Cát Thuật, toàn bộ thân thể hắn tựa như đã biến thành một đạo nhận mang, đạo nhận mang này tung hoành khắp nơi trong Vũ Trụ Duy Mô, tựa như mọi không gian cản trở Lam Tiểu Bố hắn, đều sẽ bị bản thân hắn cắt đứt.

…

Phủ thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành, bốn người Niệm, Tể Tấn Trần, Thích Khai Thương, Quân Vu đều có vẻ mặt nghiêm trọng ngồi tại đây.

Bởi vì thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành mất tích hơn mười năm, cho đến bây giờ vẫn không có tin tức. Bọn hắn cũng đã đến gần đạo quang tìm kiếm, nhưng vẫn luôn không tìm thấy bóng dáng Lam Tiểu Bố.

Ban đầu bọn hắn cho rằng Lam Tiểu Bố đang ở một nơi nào đó giải quyết vấn đề đạo quang, dù sao cũng có một khoảng thời gian vận may của Bất Thanh Thần Giới hình như không còn bị cướp đi nữa. Bởi vì khoảng thời gian đó, Bất Thanh Thần Giới không có nơi nào xuất hiện chuyện sụp đổ và biến mất, nhìn tựa như đã khôi phục bình thường.

Chương 1217 - Đại Thiết Cát Thuật. (2)

Thế nhưng trong mười năm gần đây, Bất Thanh Thần Giới lại bắt đầu xuất hiện tình huống đột nhiên tan biến một lần nữa. Chỉ là loại tình huống này nhẹ hơn lúc trước mà thôi.

Mặc kệ là nhẹ hay nặng, chỉ cần Bất Thanh Thần Giới có nơi bị tiêu tán, vậy đã cho thấy rõ khoảng thời gian an ổn của Bất Thanh Thần Giới có lẽ không liên quan gì với Lam Tiểu Bố. Nếu không liên quan đến Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố đang ở đâu?

“Có khi nào đã bị Mẫn Tây Tiêu bắt được không?” Quân Vu nói ra điều mọi người đang lo lắng.

Nếu như Lam Tiểu Bố bị Mẫn Tây Tiêu bắt được, đó chính là dữ nhiều lành ít.

Tể Tấn Trần lắc đầu, “Khả năng không lớn, con người Mẫn Tây Tiêu thế nào ta cũng có hiểu rõ một chút. Người này nhìn thì phách lối rất dễ giết, thật ra lại vô cùng tiếc mạng. Nếu như ta đoán không sai, hắn tuyệt đối đã trốn ở một góc nào đó, hoàn toàn không dám xuất hiện. Khả năng lớn nhất là hắn đã đến rừng bia, đi tìm các Đạo Quân khác rồi đến đây đòi lại danh dự.”

Niệm chậm rãi nói ra, “Ta và Lam Tiểu Bố quen biết cũng đã vài năm, đối với hắn cũng có hiểu biết. Nếu Tiểu Bố nói đi giải quyết vấn đề đạo quang, vậy thì nhất định sẽ đi giải quyết đạo quang. Chúng ta chỉ cần bảo vệ Đại Hoang Thần Đạo thành thật tốt là được rồi, ta tin tưởng trong tương lai có một ngày, cho dù Tiểu Bố không thể nào giải quyết được vấn đề đạo quang, cũng sẽ quay trở về Đại Hoang Thần Đạo thành nói với chúng ta một tiếng. Còn Mẫn Tây Tiêu, cho dù hắn là một Thần Vương, cũng đừng hòng chế trụ được Lam Tiểu Bố trước khi Lam Tiểu Bố truyền tin tức về.”

Nói bóng gió là bọn họ không nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố, đã nói rõ Lam Tiểu Bố bình an vô sự.

Tể Tấn Trần do dự một chút rồi nói, “Thế nhưng mà, đạo quang kia chúng ta không thể đến gần được, mặc dù Lam thành chủ tư chất hơn người, nhưng muốn đến gần đạo quang, chỉ sợ…”

Niệm Từ tốn nói, “Năm đó ta bị nhốt ở nơi này, thậm chí trong người bị trúng độc âm Hoán Thần Thảo. Qua nhiều năm như vậy, không có bất cứ người nào có thể giải quyết, Sau khi Tiểu Bố tới chẳng những có thể giải quyết được độc âm Hoán Thần Thảo ở nơi này, mà còn cứu mạng ta. Ta nghĩ, sở dĩ hắn khiến chúng ta tin tưởng hắn, đó chính là vì hắn có thể làm những chuyện mà người khác không thể làm.”

Tể Tấn Trần cũng âm thầm gật đầu, Lam Tiểu Bố quả thật có bản lĩnh này. Hắn đoán ba người Niệm, Thích Khai Thương và Quân Vu tấn cấp lên Thần Vương cũng có liên quan đến Lam Tiểu Bố, có thể giúp ba Thế Giới Thần tấn cấp lên Thần Vương, chỉ sợ không có người thứ hai có thể làm được.

…

Lam Tiểu Bố điên cuồng chỉnh lý lại các đạo vận thu được từ thần thông Đại Thiết Cát, với năng lực cảm ngộ của hắn, cũng bị hơi thở đạo vận vô cùng vô tận này trùng kích đến điên cuồng.

Có một chuyện trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, thực lực của hắn vốn không đủ để cảm ngộ thần thông Đại Thiết Cát, nếu như giữa chừng nhụt chí từ bỏ, muốn cảm ngộ thần thông Đại Thiết Cát một lần nữa thì sẽ vô cùng khó khăn. Dù cho bản thần thông Đại Thiết Cát nguyên bản ở nơi này, cũng đừng mong có thể cảm ngộ được môn thần thông này trong thời gian ngắn.

Loại thần thông đỉnh phong vũ trụ này, coi trọng là cơ duyên, cơ duyên không đến thì đừng nghĩ đến chuyện học được.

Thời gian lại từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố hầu như đã dốc hết sức lực để cảm ngộ thần thông Đại Thiết Cát, nhưng hắn vẫn không thể nào kiên trì được. Tinh huyết và thần nguyên, thần niệm đều sắp cạn kiệt, mà đạo vận đại đạo của thần thông Đại Thiết Cát vẫn liên tục không ngừng ập đến.

Cơ duyên không đủ sao? Chẳng lẽ Thiên Thần cảnh thì không thể nào cảm ngộ loại thần thông này? Hay là không giống với lúc hắn là một tu sĩ nho nhỏ không chút nổi bật mà chạm được vào thần thông không gian sao? Dựa vào cái gì mà bây giờ hắn không thể cảm ngộ được thần thông Đại Thiết Cát?

Lam Tiểu Bố mở mắt ra, ánh mắt của hắn nhìn về phía Trận Bàn May Mắn, không biết tăng thêm vận may có giúp hắn giảm bớt sự dày vò khi cảm ngộ đạo thần thông này không.

Lam Tiểu Bố nắm lấy Trận Bàn May Mắn, chính một động tác nho nhỏ này cũng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy thức hải của mình suýt chút nữa sụp đổ.

TRong Trận Bàn May Mắn có ẩn chứa vận may được Lam Tiểu Bố hấp thu đi, Lam Tiểu Bố theo bản năng vận chuyển một chút thần nguyên, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm ngộ được một luồng đạo vận, dung nhập vào trong đại đạo.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, mặc dù hắn hấp thu vô số đạo vận Đại Thiết Cát Thuật, nhưng lại chưa bao giờ chân chính cảm ngộ được một đạo trong đó. Vận may trong Trận Bàn May Mắn vừa hấp thu vào người, đã cảm ngộ được một đạo đạo vận. mặc kệ là vận may giúp hắn đánh bậy đánh bạ, hay là vận may thực sự có thể giúp hắn cảm ngộ thần thông Đại Thiết Cát Thuật, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đều là một chuyện cực kỳ quan trọng.

KHi vận may liên tục không ngừng được Lam Tiểu Bố hấp thu, thần thông Đại Thiết Cát cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố cảm nhận được thần nguyên trong cơ thể hầu như sắp sôi trào bộc phát, hơi thở cường hãn xông phá Tử Phủ, Lam Tiểu Bố không nhịn được hét lên một tiếng dài rồi đứng lên.

Hắn đã hoàn toàn cảm ngộ được Đại Thiết Cát Thuật, không chỉ như vậy, khi cảm ngộ Đại Thiết Cát Thuật xong, tu vi của hắn đã đột phá Thiên Thần trung kỳ, tăng lên Thiên Thần tầng bảy.

Giờ phút này cả người Lam Tiểu Bố tựa như một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ, tựa như một khắc sau có thể chém hư không thành hai nửa.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, đứng tại chỗ tiếp tục củng cố Đại Thiết Cát Thuật.

Khi cảm ngộ của Lam Tiểu Bố càng lúc càng sâu, phong mang quanh người hắn dần dần tiêu tán, đến cuối cùng, Lam Tiểu Bố lại khôi phục trạng thái lúc trước, không nhìn ra chút khác thường nào.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, bây giờ hắn đã nắm trong tay một trong những môn thần thông cao cấp nhất vũ trụ, Đại Thiết Cát Thuật.

Đáng tiếc nơi này là Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì hắn nhất định phải thử một chút Đại Thiết Cát Thuật của mình có hiệu quả như thế nào.

Chương 1218 - Cướp đoạt vận may.

Lam Tiểu Bố lại đứng bên cạnh đạo quang một lần nữa, hắn cảm nhận được thần nguyên lưu chuyển bên trong, còn cả thức hải mở rộng khuấy động thần niệm, nhìn bàn tay của mình một chút. Mặc dù hắn còn chưa thi triển Đại Thiết Cát Thuật, nhưng hắn hoài nghi Đại Thiết Cát Thuật của mình có thể trực tiếp cắt đạo quang này ra.

Không chỉ thần thông Đại Thiết Cát Thuật, sau khi cảm ngộ Đại Thiết Cát Thuật xong, thậm chí Lam Tiểu Bố còn cảm thấy mình lý giải loại đạo vận thần thông này còn thấu triệt hơn một chút. Nếu như lúc này để hắn thi triển Thất âm Sát, tựa hồ sẽ biến nặng thành nhẹ tiện tay đánh ra.

Sau một hồi lâu, Lam Tiểu Bố mới thở phào một hơi, khuấy động trong lòng dần dần lắng lại, hắn quyết định đầu tiên cứ dựa theo đại trận cướp đoạt vận may trong đạo quang mà Vũ Trụ Duy Mô đã xây dựng ra.

Lần này Lam Tiểu Bố không hề nương tay, Thiên Cương trận bàn làm chủ trận cơ, Luân Hồi Bàn và Luân Hồi Oa, Trận Bàn May Mắn, mai rùa Ma Linh làm trận cơ phụ. Vì khiến đối phương không thể nào động được đến đại trận cướp đoạt vận may này, thậm chí Lam Tiểu Bố còn lấy ra khối Hỗn Độn Thuiết Mẫu duy nhất trên người mình ra dùng.

Hỗn Độn Thiết Mẫu chủ yếu là vì trấn áp trận cơ của đại trận, không để cho ngoại lực phá hư. COn Trận Bàn May Mắn, trừ hỗ trợ trận cơ ra, còn mục đích khác chính là dễ dàng biến nó thành thứ tồn trữ vận may.

Vận may là đồ tốt, không có vận may đại đạo, với tu vi Thiên Thần cảnh như hắn, cho dù có điển tịch Đại Thiết Cát Thuật, cũng đừng mong có thể học được thần thông Đại Thiết Cát. Loại cơ hội tốt như vậy, hắn sao không để Trận Bàn May Mắn chứa thêm nhiều vận may đại đạo một chút?

Bố trí trận cơ xong, Lam Tiểu Bố nắm trong tay 36 lá Thiên Cương trận kỳ, chỉ cần đặt 36 lá Thiên Cương trận kỳ này xuống, vận may của cường giả đã bố trí ra đạo quang này sẽ lấy đạo quang làm môi giới mà bị hút ngược về Bất Thanh Thần Giới.

Lam Tiểu Bố không trực tiếp bố trí 36 lá trận kỳ này xuống, đối phương là một Thánh Nhân, nếu thông qua đạo quang này cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới, vậy vận may của chính bản thân hắn có phải cũng đang ở trong đạo quang này, chỉ sợ còn không thể đoạt hết vận may của đối phương trong một lần là xong.

Nhưng mà loại do dự này chỉ diễn ra trong chớp mắt mà thôi, Lam Tiểu Bố khẳng định, cho dù vận may của đối phương không nằm hết trong đạo quang này thì cũng có một phần nằm trong đạo quang. Trong đạo quang có ẩn chứa vận may bàng bạc không gì sánh được, tuyệt đối không đơn giản chỉ có mỗi vận may của Bất Thanh Thần Giới như vậy.

Ném 36 lá trận kỳ xuống!

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức khiếp sợ nhìn xung quanh đạo quang, vô cùng vô tận thần linh khí tựa như bị xua đuổi đi, bên ngoài nơi hắn bố trí đại trận cướp đoạt vận may hình thành nên một vòng xoáy khổng lồ. Lúc đầu Lam Tiểu Bố nghĩ, nếu như đại trận này cần thần nguyên, vậy thì hắn sẽ lấy Thần Nguyên điện ra.

Bây giờ hoàn toàn không cần hắn lấy Thần Nguyên điện ra nữa, toàn bộ thần linh khí của Bất Thanh Thần Giới đã bị đại trận cướp đoạt vận may của hắn cuốn đến đây rồi.

Sau đó, Lam Tiểu Bố đờ đẫn nhìn Bất Thanh Thần Giới thay đổi, trước đó phong ấn bị phá vỡ dựa vào mắt thường có thể thấy đang dần dần khép lại, ở nơi xa, những thần tiệm xuất hiện do vận may biến mất cũng từ từ dung hợp lại với nhau.

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được vô cùng vô tận vận may đã thông qua đạo quang điên cuồng cướp lấy, sau đó thẩm thấu vào trong Bất Thanh Thần Giới.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố bắt đầu nghi ngờ, vận may của Bất Thanh Thần Giới tại sao lại bị phong ấn lại? Vận may tản ra khắp toàn bộ Thần giới, hoàn toàn không cần phải phong ấn lại một chỗ. Mà gia hỏa đã phong ấn vận may của Bất Thanh Thần Giới kia, rốt cuộc là có ý định gì?

KHông được, chờ sau khi cướp đi toàn bộ vận may của Thánh Nhân kia, trở về chuyện hắn cần làm đầu tiên chính là đánh nát phong ấn vận may của Bất Thanh Thần Giới. Phong ấn Yểm Ma thì hắn có thể hiểu, nhưng vận may tuyệt đối không có khả năng bị phong ấn.

…

Giờ phút này, ở bên ngoài cách Bất Thanh Thần Giới vô số giới vực, trong một tòa đại điện lơ lửng trong kim quang, một đám người đang uống đạo tửu đỉnh cấp, vừa nói chuyện giữa các vì sao vũ trụ.

Tại Trường Sinh giới, đạo tửu đỉnh cấp so với tu luyện, càng là thứ đáng giá mà Thánh Nhân mong muốn.

Một nam tử áo xanh đứng lên, hắn nâng ly rượu Lưu Quang trên tay lên, “Đa tạ THuần Hồ Thánh Nhân đã có lời mời, ta chỉ có thể mượn chén Khư Nguyên Thánh Tửu này để biểu đạt…”

Nam tử áo xanh này còn chưa nói hết câu, một nam tử mi dài màu xám mặc áo màu hồng đào đột nhiên đứng lên. Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào nam tử mặc áo hồng đào này, đột nhiên nam tử này phun ra một ngụm máu màu vàng.

Sau khi hộc máu, nam tử ngã ngồi trên mặt đất, sau đó không ngừng nôn ra máu, không chỉ như vậy, đạo vận xung quanh người hắn bắt đầu tan rã.

“Khổ Túc huynh, ngươi xảy ra chuyện gì vậy?” Nam tử áo xanh vội vàng hỏi, đồng thời chạy đến định nâng nam tử kia lên.

“Không nên chạm vào hắn…” Một lão giả vội vàng kêu lên.

Thế nhưng hắn vẫn chậm một bước, ngay khi nam tử áo xanh chạm lấy nam tử mặc áo hồng đào, sắc mặt lập tức tái nhợt, sau đó cũng phun ra một ngụm máu vàng.

Cũng may nam tử áo xanh này quyết định nhanh, thiêu đốt đạo nguyên, trong nháy mắt tách mình ra khỏi nam tử mặc áo hồng đào này. Trong mắt hắn đầy vẻ hoảng sợ, chỉ mới trong một khoảng thời gian ngắn mà vận may của hắn đã bị lấy đi một ít.

“Thuần Hồ Thánh Nhân, Khổ Túc có chuyện gì vậy?” Có người hỏi, mặc dù đang hỏi Thuần Hồ Thánh Nhân, nhưng ánh mắt sợ hãi của hắn đã nói cho người khác biết, hắn đã đoán ra được có chuyện gì.

Chương 1219 - Cướp đoạt vận may. (2)

Thuần Hồ Thánh Nhân râu tóc bạc trắng, hắn nhìn nam tử mặc áo hồng đào ngã ngồi trên mặt đất nói, “Ta nghĩ mọi người chắc hẳn đều đã đoán được một chút, vận may của Khổ Túc đang bị cướp đi. Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn Khổ Túc dựa vào đạo quang của chính mình đang hấp thu vận may của một giới nào đó. Nhưng mà lại bị cường giả nắm lấy cơ hội, dựa vào đạo quang của Khổ Túc cướp ngược lại vận may đại đạo của Khổ Túc. Nhưng mà không cần lo lắng, nếu như thực lực của đối phương bình thường, vậy Khổ Túc sẽ có thể nhanh chóng đoạt lại. Nhưng nếu như thực lực của đối phương vô cùng mạnh, Khổ Túc chỉ có thể cắt đứt liên hệ với đạo quang…”

Câu nói tiếp theo Thuần Hồ Thánh Nhân chưa nói, nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ hậu quả nghiêm trọng đến mức nào. Sở dĩ Thánh Nhân tồn tại, là nhờ có vận may to lớn, không có vận may lớn thì lấy cái gì mà trở thành Thánh Nhân?

KHi một Thánh Nhân bị cướp đoạt hết vận may, vậy thì Thánh Nhân này cũng chẳng khác gì phế nhân cả.

“Lẽ nào lại như vậy, Trường Sinh giới có quy định, ai dám cướp đoạt vận may của Thánh Nhân cùng giới, đều là kẻ địch của một giới.” Một vị nam tử trung niên tức giận quát.

Thuần Hồ Thánh Nhân thở dài, “Người cướp đi vận may của Khổ Túc sợ rằng không phải người của Trường Sinh giới, mà là ở giới vực khác.”

“Giới vực khác có Thánh Nhân?” Nam tử trung niên nhíu mày, ở trong vũ trụ Hạo Hãn, chỉ có một giới Thánh Nhân, đó chính là Trường Sinh giới.

Trừ Thánh Nhân ở Trường Sinh giới có thể tồn tại vĩnh hằng, bất kỳ giới vực nào, bất kỳ vũ trụ nào, bất cứ tu sĩ nào cũng đều có hạn chế tuổi thọ.

KHông ai có thể trả lời vấn đề này cho hắn, tất cả Thánh Nhân tham gia thánh yến lần này đều nhìn về phía Khổ Túc. Tình huống cướp đoạt vận may này, không ai có thể giúp Khổ Túc, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân Khổ Túc.

Khổ Túc đứng lên, hắn biết rất rõ là đã xảy ra chuyện gì. Đạo quang của hắn thông qua Thập Thần Điện bố trí tại một nơi tên là Bất Thanh Thần Giới, hắn đã cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới mấy trăm năm, nhiều nhất là còn mấy chục năm nữa, vận may của Bất Thanh Thần Giới sẽ bị hắn cướp đi hết, mà Bất Thanh Thần Giới cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đạo quang của hắn cướp đoạt vận may của một giới, cho dù có là Hợp Thần cảnh cũng không thể nào ngăn cản được, còn về Chuẩn Thánh, căn bản không thể nào tồn tại ở Bất Thanh Thần Giới. LÙi 10.000 bước mà nói, Chuẩn Thánh có tồn tại ở Bất Thanh Thần Giới, cũng không thể nào ngăn cản được đạo quang của hắn. Chính vì vậy, trong khoảng thời gian cướp đoạt vận may này hắn mới có thể ung dung đi thăm bạn khắp nơi.

Trường Sinh giới nhìn bề ngoài thì hòa bình vĩnh viễn, nhưng mỗi một Thánh Nhân đều biết, đây chỉ là khúc nhạc dạo trước hỗn loạn mà thôi.

Tất cả thứ tồn tại trong vũ trụ Hạo Hãn đều có định số, bây giờ ngươi vĩnh sinh mà ta cũng vĩnh sinh, giữa vũ trụ sao lại có thể tồn tại nhiều cường giả vĩnh sinh như vậy? Cho nên mỗi một Thánh Nhân vĩnh sinh, đều đã vì sự thay đổi trong tương lai mà chuẩn bị thật tốt. Vận may đối với Thánh Nhân mà nói là hữu dụng nhất. KHông chỉ có Khổ Túc hắn, bất kỳ Thánh Nhân nào của Trường Sinh giới, chỉ cần có cơ hội có ai không đi cướp đoạt vận may?

“Khổ Túc đạo hữu, có cần chúng ta giúp đỡ hay không?” Một tên Thánh Nhân hỏi một câu.

Khổ Túc lắc đầu, “Người cướp đoạt vận may của ta chỉ là một trận pháp sư mà thôi, ta sẽ khiến cho hắn hiểu ra, cái gì là tôn nghiêm của Thánh Nhân.”

Khi nói chuyện, hai tay Khổ Túc cuốn theo từng luồng lực lượng đạo vận mênh mông, lập tức có một cái gợn sóng hư không xuất hiện trước người Khổ Túc. Trong gợn sóng này là cái gì, không có người nào có thể thấy được, chỉ có mình Khổ Túc nói có thể thấy.

“Phá cho ta.” Thần nguyên Khổ Túc phun trào, thần niệm càng điên cuồng tràn ra. Trong hư không tựa như có một bàn tay vô hình xé rách hư không, đánh về phía xa. Hắn chẳng những muốn phá vỡ đại trận đang cướp đoạt vận may của hắn, mà còn muốn thông qua đạo quang bắt hồn pháp của tên trận pháp sư kia đến đây.

Lam Tiểu Bố đã sớm chuẩn bị xong Đại Thiết Cát Thuật, chỉ cần cảm ứng được vị trí thần thông của đối phương, hắn sẽ không chút do dự cắt hết mọi thứ.

Đạo quang? Đạo quang thì sao chứ? Trước Đại Thiết Cát Thuật, đạo quang này không thuộc về bất cứ ai cả.

Đúng như Lam Tiểu Bố suy đoán, hơi thở đạo vận kinh khủng từ hư không ập đến.

Đến rồi, Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn lên đạo vận đại đạo, Đại Thiết Cát Thuật chuẩn bị đánh ra chặt đứt luồng hơi thở đạo vận kinh khủng từ hư không này.

Thế nhưng đạo vận của Lam Tiểu Bố chỉ lưu chuyển một vòng đã dừng lại, dùng một đống bảo vật đỉnh cấp làm trận cơ, 36 lá Thiên Cương trận kỳ kéo theo đại trận, đạo hơi thở hư không này tựa như không thể nào dao động được đại trận cướp đoạt vận may của hắn.

Nếu như đối phương đã không thể nào dao động được đại trận cướp đoạt vận may của hắn, hắn thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật làm gì nữa chứ?

…

Khổ Túc lại quỳ rạp xuống đất một lần nữa, máu nôn ra càng lúc càng nhiều, giờ phút này cho dù là người có tu vi yếu nhất cũng đã nhìn ra được Khổ Túc không ổn.

Sắc mặt Thuần Hồ Thánh Nhân nghiêm túc, “Khổ Túc đạo hữu, thực lực của đối phương còn mạnh hơn cả ngươi sao?”

Nghe thấy như vậy, mấy tên Thánh Nhân đang định giúp cũng lập tức im lặng. Bọn hắn và Khổ Túc chỉ là bạn nhậu mà thôi, giúp đỡ nhau cũng chỉ giới hạn ở việc không tổn hại đến lợi ích cá nhân. Nếu như một Thánh Nhân còn mạnh hơn Khổ Túc đang cướp đoạt vận may của Khổ Túc, vậy bọn hắn sẽ không tham gia vào. Ngoài miệng thì tức giận, nhưng hành động thực tế thì khác rất nhiều.

Khổ Túc lại phun ra một ngụm máu, lúc này mới yếu ớt nói, “Không phải, là do đại trận mà đối phương bố trí chỉ sợ có bảo vật Tiên Thiên làm trận cơ, hơn nữa còn không phải chỉ có một cái. Có lẽ… KHông chỉ đơn giản là bảo vật Tiên Thiên.”

Dùng bảo vật Tiên Thiên làm trận cơ? Còn không chỉ có một cái? Thậm chí không đơn giản chỉ là bảo vật Tiên Thiên? Tất cả mọi người nghe thấy vậy thì hai mắt đều sáng lên..

Sinh tồn ở Trường Sinh giới, vận may và bảo vật đều là tài nguyên đỉnh cấp. Thứ này nếu như có thể chiếm làm của riêng, ở Trường Sinh giới này chẳng phải lại càng có quyền nói chuyện hơn sao?

Chương 1220 - Cuộc chiến so pháp bảo.

“Mọi người hãy lấy pháp bảo tốt nhất ra đây, cùng nhau liên thủ bố trí đạo trận Phản Phệ.” Thuần Hồ Thánh Nhân kêu lên một tiếng, là người đầu tiên lấy ra một cái ấm xanh, đồng thời lấy ra mười mấy lá trận kỳ.

Đạo vận trên ấm xanh lưu chuyển, rất nhanh đã kết hợp với trận kỳ của Thuần Hồ Thánh Nhân tạo thành một trận cơ.

Có Thuần Hồ Thánh Nhân mở đầu, đông đảo Thánh Nhân đều lần lượt lấy pháp bảo cao cấp nhất của mình ra, đồng thời cấu thành trận cơ.

Mười mấy trận cơ nối thành một mảnh, đạo vận cuồng bạo tràn ra, trong hư không đại điện vàng óng này tạo thành một vòng xoáy đạo cơ.

Sắc mặt tái nhợt của Khổ Túc ở trong vòng xoáy đạo cơ này, vốn đã tái giờ lại càng trắng hơn, giờ phút này hắn có muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa. Hắn có chút hối hận đã nhấc lên lần đại chiến vận may này, sớm biết thế này thì hắn sẽ quyết định thật nhanh, cắt đứt liên hệ với đạo quang, nếu như thế thì hắn chỉ bị hao tổn tám phần vận may mà thôi.

Tám phần vận may bị tổn hao này, hắn vẫn có thể tìm kiếm giới vực khác bù số vận may này lại. Thế như một đám đồng bạn như lang như hổ đang lấy hắn và đạo quang của hắn làm trận cơ bày Phản Phệ đạo trận, vậy thì có nghĩa đạo cơ của hắn sẽ bị hao tổn nghiêm trọng hơn.

Thánh Nhân còn lại hoàn toàn không để ý đến sống chết của hắn, chỉ lấy hắn làm môi giới mà thôi, chuẩn bị cướp đoạt đồ của trận pháp sư đang khóa đạo quang của hắn. Trước các loại bảo vật có đẳng cấp như Trận Bàn May Mắn, Luân Hồi Oa, sự sống chết của Khổ Túc ai mà quan tâm chứ?

Khi Lam Tiểu Bố còn đang nghi ngờ, lập tức cảm nhận được một lực hút còn mạnh hơn ập đến, trong lòng Lam Tiểu Bố siết chặt. Hắn nhanh chóng kích phát trận kỳ, để Trận Bàn May Mắn, Luân Hồi Oa và các loại trận cơ toàn lực vận chuyển.

Khi Lam Tiểu Bố kích phát, đại trận Khí Vận Bác Đoạt lại lần nữa vững chắc hơn. Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng được vận may mà đại trận Khí Vận Bác Đoạt cuốn tới thông qua đạo quang càng lúc càng mãnh liệt hơn, hơn nữa hình như không phải chỉ là vận may của một người.

Đối phương không chỉ có một người? TRong lòng Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu một chút. Cái này cũng không đúng, cho dù đối phương có ở cùng với nhiều người, theo trận pháp cướp đoạt vận may mà Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra, đạo quang này của ai, mới cướp đoạt vận may của chính người đó, sao có thể cướp được vận may của người khác chứ?

“Không hay rồi, đây là đại trận Khí Vận Bác Đoạt cao cấp nhất.” Thần Hồ là người đầu tiên phát hiện ra vận may của mình đã bị cướp đi một chút.

Chẳng những là Thuần Hồ, những Thánh Nhân còn lại cũng phát hiện ra, Phản Phệ đạo trận của bọn hắn chẳng những không cướp được vận may và pháp bảo của đối phương về tay, mà còn khiến vận may của mình tán loạn, thậm chí là bị cướp đi.

“Đại trận Khí Vận Bác Đoạt dựa vào trận cơ cường đại, chúng ta cố gắng duy trì vận may và pháp bảo, chỉ cần hủy được trận cơ của hắn, hắn sẽ tuyệt vọng,” Thuần Hồ Thánh Nhân dứt khoát đưa ra quyết định.

Cho dù có mấy tên Thánh Nhân bắt đầu do dự, có nên nghe theo lời Thuần Hồ hay không. Nếu như không nghe Thuần Hồ, bây giờ bọn họ muốn thu tay lại vẫn còn kịp. Nếu không thì đến cuối cùng chỉ có thể so đấu đại trận và pháp bảo. Loại chiến đấu đại trận tranh đoạt vận may giữa hư không giới vực như thế này, tuyệt đối không phải dựa vào đạo pháp ai mạnh hơn, thần thông ai lớn hơn là có thể thắng. Thần thông của ngươi có lớn đến mấy, chỉ cần ngươi không thể nào xuyên qua được khoảng cách vô số giới vực, thế thì chẳng có chút ý nghĩa gì.

Tất cả sự tranh đoạt, đều là ỷ vào đạo quang của KHổ Túc kia, còn lại chính là ỷ vào sự mạnh yếu đại trận của chính mình.

Chuyện mạnh yếu của đại trận trừ đẳng cấp ra, quan trọng nhất đương nhiên là trận cơ.

Nhưng mà Thuần Hồ lại lần nữa là người đầu tiên lấy ra một món pháp bảo tiên thiên, những Thánh Nhân còn lại lúc này cũng không còn do dự nữa, lấy ra từng món pháp bảo bổ sung vào Phản Phệ đạo trận. Không chỉ như vậy, vận may của mười mấy Thánh Nhân rót vào tựa như một dòng lũ lớn, toàn bộ cuốn vào đại trận.

Vận may đại đạo dày đặc nồng hậu như vậy, còn có nhiều pháp bảo đỉnh cấp bổ sung vào, vòng xoáy hư không bên trên Phản Phệ đạo trận là càng cuồng bạo hơn. từng đạo vận may rõ ràng ập đến, hơi thở của Trận Bàn May Mắn và Luân Hồi Oa cũng bị cuốn đến.

Hòa Ngọc Thánh Nhân vui mừng kêu lên, “Chúng ta thành công, vận may của đối phương bị cướp đến rồi, hơn nữa hình như là Trận Bàn May Mắn…”

“Còn có Luân Hồi Oa…” Giọng nói vui mừng vang lên.

“Ta còn cảm nhận được có Hỗn Độn Thiết Mẫu…” Lại có người run rẩy nói lên.

Còn về phần Khổ Túc đã lưu lạc đến tình trạng đạo cơ bị hủy diệt bất cứ lúc nào, sớm đã không có ai để ý đến.

“Tiến tục gia tăng vận may, còn pháp bảo đỉnh cấp không cần do dự, toàn bộ lấy ra. Đừng nói là Trận Bàn May Mắn và Luân Hồi Oa kia, cho dù vận may thôi cũng đủ cho chúng ta dùng… Thuần Hồ Thánh Nhân kích động vô cùng, nhưng hắn vẫn duy trì sự tỉnh táo, hắn biết giờ vẫn chưa đến lúc thành công.

Lam Tiểu Bố còn đang đắc ý cảm nhận vô cùng vô tận vận may bị đại trận Khí Vận Bác Đoạt của hắn cuốn đến, lại đột nhiên phát hiện đại trận này không còn nằm trong tầm khống chế của mình nữa. Không chỉ như vậy, hơi thở trận cơ của hắn bắt đầu bị lộ ra ngoài, hơn nữa vận may cũng không còn cướp về nữa mà bị cuốn đi.

Loại cuốn đi này cũng không phải tùy tiện cuốn đi, mà là một lần cuốn đi gần 1%, nếu cứ tiếp tục thế này thì liền xong rồi.

“Phốc!” Lam Tiểu Bố đang khống chế Thiên Cương trận bàn phun ra một ngụm máu, đại trận của hắn có chút nguy hiểm. Một khi đại trận bị mất khống chế, chẳng những mọi thứ của hắn sẽ bị cướp đi hết, mà Bất Thanh Thần Giới cũng sẽ sụp đổ.

Lam Tiểu Bố sắc mặt tái nhợt không lo được đến vết thương của mình, nhanh chóng muốn thi triển thần thông Đại Thiết Cát, muốn chặt đứt mọi căn nguyên rồi tính tiếp.

Chương 1221 - Cuộc chiến so pháp bảo. (2)

Nhưng một khắc sau Lam Tiểu Bố lập tức trợn tròn mắt, hắn phát hiện thần thông Đại Thiết Cát của mình hoàn toàn không thể nào thi triển ra được trong tình huống bị phản phệ vận may như lúc này.

Xong rồi, Lam Tiểu Bố cảm nhận được vô cùng vô tận vận may đang bị cướp đi, trong lòng chỉ có hối hận. Hắn muốn lấy được thêm nhiều vận may của một vài Thánh Nhân, chọn tiếp tục tin tưởng đại trận Khí Vận Bác Đoạt , mà không thi triển Đại Thiết Cát Thuật.

Hắn bế quan nhiều năm như vậy, không phải vì cảm ngộ Đại Thiết Cát Thuật sao? Cảm ngộ Đại Thiết Cát Thuật, vậy mà lại không dùng. Phách lối mà, dám cứng đối cứng với Thánh Nhân tranh đoạt vận may.

Hối hận không còn kịp nữa, cảm nhận được vận may bị phản phệ trong hư không càng lúc càng đáng sợ, Lam Tiểu Bố lo lắng tự hỏi bản thân tiếp theo phải làm gì.

Đúng rồi, tiếp tục tăng cấp bậc trận cơ của mình lên.

Pháp bảo đỉnh cấp đều tặng đi khá nhiều rồi, cũng may Lam Tiểu Bố còn có mấy đồ tốt, Vô Hỏa Hồ Lô. Món pháp bảo này Lam Tiểu Bố thậm chí còn không biết đẳng cấp, nhưng mà có thể đựng Phụ Cốt Hỏa Diễm, đồ vật này sao có thể đơn giản?

Nghĩ là làm, Vô Hỏa Hồ Lô được Lam Tiểu Bố đưa vào trong đại trận Khí Vận Bác Đoạt làm trận cơ, dung hợp cùng với các pháp bảo còn lại, trong nháy mắt này, đại trận Khí Vận Bác Đoạt lập tức mạnh lên không ít, Lam Tiểu Bố cũng đồng thời cảm nhận được phản lực yếu bớt. Khi Lam Tiểu Bố cảm thấy việc cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới dừng lại, dần dần hình thành cân bằng, trong lòng vô cùng vui mừng.

Thành công, hóa ra là dựa vào pháp bảo đỉnh cấp để tăng cường trận cơ.

Không biết Đệ Nhị Đạo Điển có tính là pháp bảo đỉnh cấp không, Lam Tiểu Bố nghĩ đến Đệ Nhị Đạo Điển, Vũ Trụ Duy Mô cũng nhanh chóng tạo dựng ra Đệ Nhị Đạo Điển.

Đệ Nhị Đạo Điển ở trên người Liễu Ly, nhưng mà hắn có thể lấy lại bất cứ lúc nào. Có lẽ bây giờ Liễu Ly không cần Đệ Nhị Đạo Điển, hắn lấy ra dùng trước đã.

Khi đưa Đệ Nhị Đạo Điển vào trận cơ xong, áp lực trên người Lam Tiểu Bố lập tức nhẹ đi. Quả nhiên là hữu dụng, đã như vậy, thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến chắc hẳn cũng có tác dụng.

Khi đại trận Khí Vận Bác Đoạt một lần nữa cuốn vận may đến, ngay cả Đại Thiết Cát Thuật vừa mới hình thành xong cũng được Lam Tiểu Bố đưa vào trấn áp đại trận Khí Vận Bác Đoạt .

Vô cùng vô tận vận may đại đạo cuốn đến, lấy đạo quang làm môi giới, dung nhập vào trong Bất Thanh Thần Giới.

…

Sắc mặt Thuần Hồ Thánh Nhân có chút tái nhợt, khi hắn lại cảm nhận được vận may bị cướp đi, nghiêm giọng nói, “Người này chỉ sợ pháp bảo còn nhiều hơn Vạn Bảo Thánh Nhân năm đó, chúng ta không thể buông tay, ta không tin pháp bảo của một mình hắn có thể nhiều hơn mười mấy người chúng ta. Ta lại càng không tin, vận may của hắn có thể vượt qua mấy người chúng ta cộng lại. Hòa Ngọc đạo hữu, trên người ngươi có Sinh Tử Bộ đúng không? Giờ phút này còn do dự gì nữa?”

“Ngươi có Địa Thư?” Những người còn lại đều nhìn về phía Hòa Ngọc.

Hòa Ngọc cười ha ha, cũng không nói chuyện, trực tiếp lấy ra một quyển sách màu đen kịt trấn áp phía trên Phản Phệ đạo trận, đồng thời nói, “Ta chỉ cần Trận Bàn May Mắn.”

“Đã như vậy, ta cũng không giấu nữa.” Một tên nam tử cao gầy đội đạo quang lên tiếng, lấy ra một cái gương ném vào.

“m Dương kính?” Tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, rất nhiều người không hề ngờ được trong số bọn họ có người có Sinh Tử Bộ, còn có người có được âm Dương Kính.

“Vận may trùng kích.” Thuần Hồ hét lên một tiếng, vận may của hơn mười người tràn vào.

Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh đạo quang không phải là không muốn vận chuyển Đại Thiết Cát Thuật, mà là nguyên khí của hắn bị hao tổn, hoàn toàn không thể nào thi triển Đại Thiết Cát Thuật được.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ngay khi hắn vừa mới khởi sắc được một chút thì đại trận lại run rẩy, vận may vô tận lại bị cướp đi một lần nữa. Lam Tiểu Bố không ngừng nôn ra máu, đạo vận hỗn loạn không kìm nổi, trong lòng hắn trầm xuống, hắn biết lần so đấu pháp bảo này mình lại thua. Muốn ổn định đại trận, hắn nhất định phải tiếp tục bỏ ra pháp bảo đỉnh cấp.

Giờ phút này, hơi thở từ đạo điển và thần thông của Lam Tiểu Bố đều bị lộ ra ngoài hết, mười mấy tên Thánh Nhân dang so đấu với Lam Tiểu Bố cũng kích động đến đỏ mặt.

“Thần thông Đại Thiết Cát…” Một giọng nói run rẩy vang lên.

“Còn cả Đệ Nhị Đạo Điển, không đúng, trận cơ của đối phương hình như là Thiên Cương trận bàn, khó trách…”

Nhiều bảo vật đỉnh cấp xuất hiện như vậy, tất cả Thánh Nhân đều điên cuồng rót vận may của mình vào, ai ai cũng đều hiểu rõ, nhiều nhất là mười mấy giây nữa, đại trận Khí Vận Bác Đoạt ở phía đối diện sẽ không thể nào duy trì được nữa, sau đó tên gia hỏa cướp đoạt vận may của bọn hắn cùng với tất cả pháp bảo kia sẽ thông qua đạo quang của Khổ Túc xuyên qua hư không truyền tống đến đây.

Đương nhiên, sau chuyện lần này, đạo cơ của Khổ Túc nhất định sẽ bị hao tổn, nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng.

Toàn thân Lam Tiểu Bố run rẩy, hắn cảm nhận được bản thân mình không thể kiên trì được bao lâu nữa. Trên người mình còn có một số pháp bảo, nhưng những pháp bảo này không hề đáng chú ý đến. Đối phương nhất định có thể lấy ra pháp bảo cao cấp nhất, thậm chí vượt qua khỏi đẳng cấp Tiên Thiên.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, cuốn theo đạo vận, Vũ Trụ Duy Mô rời khỏi thức hải, trấn áp trận cơ đại trận Khí Vận Bác Đoạt .

Một khi đại trận Khí Vận Bác Đoạt của mình bị phá, vậy thì hắn sẽ chết chắc. Chẳng những Lam Tiểu Bố hắn chết chắc, mà cả Bất Thanh Thần Giới cũng sẽ sụp đổ.

Mạng cũng không còn, giới vực cũng hỏng đi, còn giữ Vũ Trụ Duy Mô làm gì chứ?

Chương 1222 - Một, hai, ba, nhanh

Khi Vũ Trụ Duy Mô rơi vào trung tâm của đại trận Khí Vận Bác Đoạt, đại trận Khí Vận Bác Đoạt đang điên cuồng lay động nháy mắt ổn định lại. Vận may cuồn cuộn thông qua đạo quang bị cướp đoạt lại, giờ phtus này chẳng những là bttg, ngay cả vận may của Vũ Trụ Duy Mô cũng điên cuồng tăng lên. Vận may khổng lồ như vậy, bttg hoàn toàn không thể nào dung nạp kịp.

Lam Tiểu Bố vui mừng, nhanh chóng nuốt vào mấy viên đan dược bắt đầu khoi phục. Chờ hắn khôi phục xong sẽ lập tức thi triển Đại Thiết Cát Thuật.

Cùng lúc đó, Hòa Ngọc Thánh Nhân đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, há mồm phun ra một ngụm máu vàng. Một khắc sau hắn cảm thấy vận may của mình không ngừng bị xói mòn.

Sắc amwtj Hòa Ngọc tái nhợt, , việc bản thân mình vận chuyển vận may vào trấn áp đạo trận Phản Phệ, và chuyện vaanj may của mình không bị bản thân mình không chế mà bị đại trận Khí Vận Bác Đoạt cướp đi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. bản thân mình đưa vận may ra, đó là vì muốn củng cố đại trận, sau đó cướp đi vận may và pháp bảo của người khác. Bây giờ vận may của mình bị đại trận này cướp đi, đây al đang muốn mạng của hắn mà.

“Thuần Hồ....” Hòa Ngọc vội vàng nhìn về pahis Thuần Hồ Thánh Nhân, không nhìn thì thôi, khi Hòa Ngọc nhìn thấy Thuần Hồ, sắc mặt hắn ta cũng tái nhợt, cả người run rẩy, hắn lập tức biết không xong rồi.

Giờ phút này không chỉ Thuần Hồ, cho dù là người khác cũng đều như vậy, vận may đang điên cuồng bị cướp đoạt. Không chỉ như vậy, đạo trận Phản Phệ do bọn họ bố trí đang bắt đầu lay động không ngừng.

Hòa Ngọc điên cuồng muốn cắt đứt liên hệ tâm thần giữa mình và đạo trận Phản Phệ, giữ lại vận may của mình. Nhưng mặc cho hắn có cố gắng như thế nào, đạo vận mà hắn bỏ ra cuối cùng vẫn yếu hơn hơi thở đạo vận mà hắn lấy về.

Hòa Ngọc là một Thánh Nhân, đương nhiên là biết chuyện gì xảy ra. Đây không phải là do đối phương quá mạnh, mà là do giờ phút này hắn chẳng khác gì đang đấu với chính mình.

“KHông cần thử cắt đứt liên hệ tâm thần của mình và đại trận, đại trận này không thể cắt đứt được. Mọi người không cần nhẹ tay, tiếp tục dùng pháp bảo tăng cường trận cơ, ổn định đạo trận Phản Phệ.” Thuần Hồ Thánh Nhân run rẩy nói ra một câu, sau đó lấy ra vài món pháp bảo khác bỏ vào trong trận cơ.

Chẳng những là Thuần Hồ Thánh Nhân, những Thánh Nhân còn lại cũng như lấy hết bảo vật áp đáy hòm của mình ra đưa vào trận cơ, thậm chí có người còn lấy pháp bảo Tiên Thiên ra một lần nữa.

Nhưng vận may của bọn hắn vẫn điên cuồng bị hút đi, đừng nói là chậm lại, thậm chí còn đang tăng nhanh. Thật giống như những thứ bọn hắn bỏ vào không phải là pháp bảo mà là rác rưởi.

“Đây rốt cuộc là pháp bảo gì?” Một tên Thánh Nhân run rẩy hỏi.

KHông có ai biết đây là pháp bảo gì, nhưng tất cả mọi người đều biết món pháp bảo này chỉ sợ là độc nhất vô nhị. Nhiều pháp bảo đỉnh cấp như vậy đắp vào, điều không thể ổn định lại trận cơ, có thể thấy được pháp bảo trấn áp đại trận Khí Vận Bác Đoạt này lợi hại đến mức nào.

Thuần Hồ cuối cùng cũng hiểu, khi không có pháp bảo nào mạnh mẽ hơn, bọn hắn có bỏ thêm pháp bảo vào đại trận cũng chẳng có chút ý nghĩa gì. Hắn lập tức lớn tiếng kêu lên, “Mọi người dừng việc bỏ pháp bảo lại, cố gắng ổn định tâm thần. Chờ khẩu hiệu của ta, sau đó cùng nhau vận chuyển thần thông mạnh nhất, công kích đại trận và thông đạo kết nối vận may này.”

“Thế nhưng lúc này lấy thần thông ra, chẳng phải sẽ đóng thông đạo lại sao?” Đình Côn Thánh Nhân có dáng người mập mạp lên tiếng.

THông đạo bị đóng lại, vậy bọn hắn không lấy được thứ gì cả, không chỉ như vậy, vận may của bọn hắn còn bị lấy đi một nửa.

Thuần Hồ nghiêm giọng nói, “Chưa chắc, bây giờ thông đạo đã tạo dựng ra, nếu chúng ta không thể có pháp bảo và trận cơ trấn áp được đối phương, vậy chúng ta chỉ có thể được ăn cả ngã về không, dựa vào thông đạo lưu chuyển vận may này đánh đối phương một kích thật ác. Chỉ cần tu vi của đối phương không mạnh hơn chúng ta, vậy chúng ta sẽ có cơ hội đánh chết đối phương, sau đó có năm phần cơ hội xé rách đại trận Khí Vận Bác Đoạt, đoạt được một phần pháp bảo của đối phương.”

“Ta đồng ý với đề nghị của Thuần Hồ huynh, nếu như tu vi của đối phương thấp hơn xa chúng ta, vậy chúng ta chẳng những có thể giết chết đối phương, thậm chí còn có thể lấy được tất cả pháp bảo về. Dù cho đối phương rất mạnh, chúng ta cũng có cơ hội toàn thân lui mình, cùng lắm là mất một chút vận may thôi.” Nói chuyện chính là Phác Hành Thánh Nhân.

Có một câu cho dù là Thuần Hồ hay Phác Hành đều không nói rõ, chính là nếu như đối phương rất mạnh, bọn hắn cũng chỉ có cơ hội toàn thân trở ra mà thôi. Trên thực tế, một khi đối phương quá mạnh, loại công kích này nhất định có người sẽ vẫn lạc, bởi vì loại phản phệ kia quá mạnh. Ai tu vi kém cỏi nhất thì đó là người vẫn lạc đầu tiên.

Phác Hành Thánh Nhân cũng không bình thường, bàn về thực lực còn mạnh hơn cả Thuần Hồ, hơn nữa kiến thức cũng rất rộng, hắn lập tức được tất cả mọi người tán đồng.

Mặc dù mọi người đều suy đoán, trận pháp sư đã bố trí đại trận Khí Vận Bác Đoạt kia có thực lực không thể yếu hơn bọn hắn, nhưng lỡ như thì sao? Lỡ như tu vi của đối phương yếu hơn bọn hắn?

Thuần Hồ quát lớn, “Bây giờ ta bắt đầu đếm số, mọi người tụ hợp thần thông, 10, 9, 8…”

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, hắn cuối cùng cũng khôi phục xong. Cảm nhận được đại trận Khí Vận Bác Đoạt không ngừng cướp đoạt vận may đến, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Lúc này cho dù không thi triển thần thông Đại Thiết Cát thì hẳn cũng không sao.

Vũ Trụ Duy Mô quả nhiên không bình thường, Vũ Trụ Duy Mô vừa lấy ra, những pháp bảo khác đều là cặn bã.

Chương 1223 - Một, hai, ba, nhanh (2)

Nhưng mà suy nghĩ của Lam Tiểu Bố vừa chuyển, đó chính là Vũ Trụ Duy Mô có thể ổn định trận pháp, hắn vẫn quyết định thi triển Đại Thiết Cát Thuật. Lần thứ nhất hối hận, là vì hắn không có kinh nghiệm, nếu như lại bị đối phương đảo ngược tình thế một lần nữa, vậy chỉ có thể nói là hắn ngu xuẩn. Vũ Trụ Duy Mô của hắn có thể mạnh hơn, nhưng bản thân hắn thì quá yếu.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, không nên ỷ hết lại vào chuyện không biết, tình cảnh lúc trước chính là bài học.

KHi Lam Tiểu Bố quyết định thi triển Đại Thiết Cát Thuật, đạo vận quanh người hắn bắt đầu điên cuồng lưu chuyển, từng đạo sát ý cô đọng thành thực chất ngưng tụ lại.

Tất cả mọi thứ trong hư không giờ phút này đều hư hóa, chỉ có một loại sát thế càng ngày càng cường hãn đến cực hạn, cái sát thế này thay thế mọi không gian, quy tắc, mọi tồn tại.

Nếu có người đứng đối diện Lam Tiểu Bố, cho dù có là Thần Vương, cũng sẽ bị loại sát thế đáng sợ này ảnh hưởng, thậm chí tinh thần sẽ sụp đổ, sâu trong đáy lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy càng ngày càng suy yếu, thậm chí hắn hoài nghi bản thân liệu có thể thi triển ra được đạo thần thông Đại Thiết Cát này hay không, hắn cảm thấy thần niệm và thần nguyên của mình đều không đủ.

THiêu đốt, còn gì mà phải do dự nữa. Cắt đứt mối liên hệ với đạo quang này, hắn có bị thương nặng hơn nữa cũng có thể khôi phục lại, còn nếu không chặt đứt, mọi thứ vẫn còn là ẩn số.

Bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, thọ nguyên cũng bắt đầu thiêu đốt.

Đại Thiết Cát Thuật thành hình, trước thần thông Đại Thiết Cát Thuật, bầu trời trở nên âm trầm, tựa như muốn ngăn cản loại thần thông này thì triển.

Lam Tiểu Bố lại hoàn toàn không để ý đến, giờ phút này hắn mơ hồ cảm nhận được hơi thở đại đạo cường hãn sâu trong hư không.

Tựa như ở đối diện có một món pháp bảo đỉnh cấp, khống chế mọi sinh tử của tất cả sinh mệnh.

Đây là pháp bảo gì? TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, hắn có được Trận Bàn May Mắn, có được Luân Hồi Oa, thậm chí có được Vũ Trụ Duy Mô, nhưng cũng không có pháp bảo có thể khống chế sinh tử của người khác.

“Đại trận cướp đoạt!” Lam Tiểu Bố tiếp tục thiêu đốt tuổi thọ của mình, tuổi thọ của hắn còn nhiều, sau khi thiêu đốt xong hắn còn có thể kiếm trở về.

Một quyển sách màu đen bị đại trận Khí Vận Bác Đoạt kéo từ trong hư không đến, Lam Tiểu Bố thậm chí không có thời gian nhìn xem quyển sách này là thứ gì, thần thông Đại Thiết Cát đã đánh ra.

Oanh! Đạo thần thông này chém ra, vũ trụ phía trước thần thông trở nên trống rỗng, vạn vật niết hóa, tất cả đều bị chặt đứt, hư không hóa thành hai đoạn, tất cả hơi thở lúc trước bị ảnh hưởng của đạo quang đều biến mất.

Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu, ngã ngồi xuống mặt đất.

Đại trận Khí Vận Bác Đoạt vẫn như cũ điên cuồng hút đi vận may trong đạo quang, không có gì can thiệp, tốc độ cướp đoạt vận may trong đạo quang tiếp tục tăng nhanh.

Cùng lúc đó, Thuần Hồ Thánh Nhân đếm đến số 3.

Thần thông của mọi người đã chuẩn bị xong, nhưng hết lần này đến lần khác trong thời điểm này, toàn bộ người trong đại điện đột nhiên cảm thấy toàn thân buông lỏng, vận may không còn biến mất nữa, đạo trận Phản Phệ khiến bọn hắn cảm thấy áp lực cũng đột ngột dừng lại.

Trong mắt Thuần Hồ có chút ngây ngốc, cho dù tất cả thần thông của mọi người đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hắn đếm đến hai số cuối cùng, mười mấy đạo thần thông đỉnh cấp này sẽ thông qua đạo trận Phản Phệ đánh xuống.

Nhưng Thuần Hồ biết mình không cần hô nữa, bởi vì cường giả đã bố trí đại trận Khí Vận Bác Đoạt kia, đã chủ động tách rời liên hệ giữa đạo quang và đạo trận Phản Phệ. Nói cách khác, từ giờ trở đi, bọn hắn không thể nào biết được đối phương là ai, ở nơi nào nữa.

Cuối cùng vẫn chậm một bước, thậm chí giờ phút này Thuần Hồ còn có chút hối hận vì sao lại đếm từ mười, phải đếm từ ba mới đúng. Nếu như đếm từ ba, có lẽ còn có thể cướp đoạt được chút gì đó trước khi đối phương ra tay.

Hòa Ngọc Thánh Nhân toàn thân run rẩy quỳ trên mặt đất, vận may của hắn không còn bị cướp đi nữa, cả người cũng thả lỏng, nhưng hắn lại đang dại cả ra.

Sinh Tử Bộ của hắn không thấy đâu cả, trong lòng Hòa Ngọc hiểu rất rõ, Sinh tử Bộ của hắn đã đi đâu. Cũng giống như bọn hắn muốn cướp đi pháp bảo của người khác, người khác cũng muốn cướp đi pháp bảo của bọn họ, Sinh Tử Bộ của hắn đã bị người ta cướp đi rồi.

“Sinh Tử Bộ của Hòa Ngọc đạo hữu đã bị lấy đi.” Cuối cùng cũng có người nói ra.

Tất cả mọi người đều thông cảm nhìn Hòa Ngọc Thánh Nhân, tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ, vì sao pháp bảo của người khác đều bình yên vô sự, chỉ thiếu đi Sinh Tử Bộ. Bởi vì so với Sinh Tử Bộ, những pháp bảo khác đều kém một chút. Đối phương vội vàng chỉ có thể lấy được một món pháp bảo, vậy đương nhiên phải lấy đi thứ tốt nhất.

“Sinh Tử Bộ của ta, Sinh Tử Bộ…” Hòa Ngọc lầm bầm mấy lần, sau đó đột nhiên đứng lên, vọt đến bên cạnh Khổ Túc, nhấc Khổ Túc lên, “Nhanh nói cho ta biết, Sinh tử Bộ của ta đến đâu thế?”

Thuần Hồ thở dài nói, “Khổ Túc đạo hữu đã đi rồi, đạo cơ của hắn đã bị hủy, không muốn tiếp tục nhìn chúng ta tranh đấu nên đã chủ động luân hồi rồi.”

Đám người im lặng không nói, mặc dù những người còn lại ở đây không bị tổn thất pháp bảo, nhưng tổn thất về vận may là giống nhau khiến ai ai cũng không thể đối mặt. Còn chuyện KHổ Túc luân hồi, tất cả mọi người đều hiểu. Bởi vì hai bên liên tục tăng áp lực đối với đại trận, đạo cơ của Khổ Túc đã bị hủy diệt hoàn toàn. Đạo cơ đã bị hủy, còn sống cũng bị người ta ức hiếp mà thôi. Đã như vậy còn không bằng thừa cơ đi luân hồi. Lúc này đi luân hôi, những Thánh Nhân khác không thể can thiệp được, còn có thể giữ lại ký ức.

Một khi có người nhàn rỗi, Khổ Túc có muốn luân hồi sẽ gặp khó khăn. Kết cục sau cùng có thể tưởng tượng được, trong đó sẽ có một tên Thánh Nhân bắt Khổ Túc đi, sau đó bắt ép mở thế giới của KHổ Túc, cướp đi mọi đồ vật của Khổ Túc, cuối cùng xử lý Khổ Túc.

“Đáng tiếc là Khổ Túc đạo hữu luân hồi quá sớm, nếu không thì có thể hỏi thăm rốt cuộc Khổ Túc đang cướp đoạt khí vực của giới nào, chỉ cần đó là vận may của giới vực nào, đồ mất đi sớm muộn gì cũng sẽ tìm lại được.” Đình Côn Thánh Nhân tựa như đang an ủi Hòa Ngọc, lại tựa như đang nói chuyện thay bản thân mình.

Mặc kệ Đình Côn Thánh Nhân nói thế nào, người ở nơi nào không có ai cam tâm khi vận may của mình bị lấy đi. Lúc này, bọn hắn đã kết đại thù không đội trời chung với tu sĩ đã cướp đi vận may của bọn hắn.

Chương 1224 - Tể Tấn Trần tin phục.

Khoảng thời gian này tất cả tu sĩ của Bất Thanh Thần giới đều vô cùng chấn động.

Mặc dù những thần thành biến mất không thể quay trở lại, thế nhưng những thần tiệm xuất hiện khi Thần giới đại biến kia đều đang từ từ khép lại. Nếu như nói những điều này không tính là gì, vậy thần linh khí thiên địa trở nên nồng đậm, quy tắc thiên địa cũng càng ngày càng rõ ràng, cái này đủ để mọi người hiểu ra, nguyên khí ở chỗ bọn hắn đang từ từ khôi phục.

Trước kia những nơi có thần linh khí ở Bất Thanh Thần giới đều là một vài thần thành hoặc hang ổ của một số thế lực lớn. Nhưng mà bây giờ, Bất Thanh Thần giới chẳng những là các đại thần thành, cho dù là nơi lúc trước không có thần linh khí cũng đều xuất hiện thần linh khí, mặc dù còn rất yếu, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được khi thời gian từ từ trôi qua, thần linh khí cũng tăng lên không ngừng.

Bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, Tể Tấn Trần và bọn người Niệm đang đứng ở đây. Bởi vì Thần giới không ngừng thay đổi, bây giờ tu sĩ đến Đại Hoang Thần Đạo thành không còn nhiều như trước đó nữa. Là Thần Vương, bọn hắn hiểu rõ hơn ai hết đây là có chuyện gì.

Thần linh khí ở Thần giới đang khôi phục, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, nhất định là vì vận may tụ lại.

Bọn họ chẳng những cảm nhận được thần linh khí ở Thần giới khôi phục, mà còn cảm nhận được quy tắc thiên địa dần dần rõ ràng. Thần linh khí khôi phục, là bởi vì vận may của Thần giới tụ lại, giới vực có ý nghĩa tồn tại, điều này khiến thần linh khí trong Hạo Hãn bao trùm đến, bổ sung vào Thần giới.

Mà quy tắc thiên địa ở Thần giới dần dần rõ ràng, cái này cho thấy Thần giới đã thoát khỏi vận mệnh sụp đổ, không chỉ như vậy, Thần giới còn đang dần dần hoàn thiện.

“Ta nghĩ chắc hẳn là Lam thành chủ đã tìm được cách lấy lại vận may từ đạo quang, không chỉ như vậy, Lam thành chủ còn làm ra những chuyện này. Nếu không thì Thần giới không thể nào đột nhiên có chuyện thần linh khí tụ lại, quy tắc thiên địa rõ ràng như vậy.” NIệm khẳng định.

Tu vi của Lam Tiểu Bố không cao, nhưng hắn không có chút hoài nghi nào về năng lực làm việc của Lam Tiểu Bố. Theo Niệm, nếu như Thần giới có thể khôi phục, vậy nhất định là do Lam Tiểu Bố làm ra.

“Nếu như Lam thành chủ thật sự có thể làm được chuyện này, cái mạng này của Tể Tấn Trần ta sẽ bán cho Lam thành chủ.” Giọng điệu của Tể Tấn Trần có chút kích động.

Cho dù lúc trước đã từng trở thành Đạo Quân thần đình, hắn đều phấn đấu làm mọi việc vì lợi ích của thần đình mình, nhưng điều đó không có nghĩa là Tể Tấn Trần hắn không suy nghĩ vì Thần giới.

Lúc đó, Thần giới có mười đại thần đình, mười đại Đạo Quân Thần Vương, tất cả mọi người đều đang phấn đấu vì lợi ích của thần đình mình, Tể Tấn Trần hắn đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Thần giới có nhiều tài nguyên như vậy, ngươi không cướp thì cũng sẽ bị người khác cướp.

Mười đại Thần Đình đại chiến ở Tiêu Tuyền chiến trường, cũng là vì một chút tài nguyên tu luyện mà thôi.

Cho dù tất cả mọi người đều hiểu rõ, đại chiến giữa thần đình càng kịch liệt, quy mô càng lớn thì Thần giới bị hủy hoại càng nhiều, khoảng cách đến lúc Thần giới sụp đổ càng nhanh. Thế nhưng không đại chiến thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn người khác lấy đi tài nguyên tu luyện, thần đình của mình sụp đổ trước sao?

Sở dĩ Tể Tấn Trần nói ra lời này, là bởi vì mười đại Thần Vương đều không có năng lực làm được chuyện này, nhưng Lam Tiểu Bố làm được, từ tận đáy lòng hắn vô cùng khâm phục. Trừ chuyện đó ra, nếu như đây thật sự là chuyện Lam Tiểu Bố làm được, vậy bản chất của Lam Tiểu Bố và mười đại Thần Vương là khác nhau. Lam Tiểu Bố người ta chuyện gì cũng làm vì Thần giới, mà mọi chuyện bọn hắn làm, đều là vì chính mình. Còn có tổn hại đến lợi ích của Thần giới hay không, có phải là uống rượu độc giải khát không, bọn hắn mặc kệ. Chỉ xét từ điểm này thôi, Lam Tiểu Bố diệt đi mười đại thần đình cũng đầy đủ lý do.

“Muốn biết chuyện này có phải Lam thành chủ làm không thì rất đơn giản, chúng ta đi đến chỗ đạo quang nhìn xem là được. Lam thành chủ muốn làm những chuyện này, nhất định phải đến chỗ đạo quang.” Thích Khai Thương nói.

“Thế nhưng không thể nào lại gần được đạo quang.” Quân Vu có chút khó khăn nói.

Niệm mỉm cười một cái. “Nếu như những chuyện này là Lam thành chủ làm, vậy đã cho thấy rõ Lam thành chủ đã thành công tìm ra được cách. đồng thời cũng thành công cắt đứt những liên hệ mà cường giả đã bố trí đạo quang kia làm ra, cho nên bây giờ chắc hẳn có thể dễ dàng lại gần đạo quang rồi mới đúng. Nếu không thể đến gần được, vậy nói rõ biến hóa ở Thần giới là do nguyên nhân khác.”

“Đi, đến chỗ đạo quang.” Tể Tấn Trần không muốn ở lại chút nào, hắn cần lập tức đi xem tình huống.

Bốn tên Thần Vương lấy ra pháp bảo phi hành, nhanh chóng phóng đến vị trí đạo quang ở Tiêu Tuyền chiến trường.

Trên đường đi bọn hắn nhìn thấy có vô số tu sĩ quỳ trên mặt đất thành kính cúng bái, đối với những tán tu này mà nói, khắp nơi ở Thần giới đều có thần linh khí để tu luyện, đây là chuyện mà bọn hắn luôn luôn khao khát. Mà những chuyện này bây giờ đã thành hiện thực. Nếu không, bọn hắn chỉ có thể đến nơi mà ngay cả bản thân mình cũng không thể làm chủ được vận mệnh đề trộm một ít thần linh khí ít ỏi.

Hàng năm không biết có biết bao nhiêu tu sĩ như vậy mất mạng, nhưng bọn họ không còn cách nào khác.

…

Qua mấy ngày, Lam Tiểu Bố mới miễn cưỡng ngồi dậy, hắn nuốt mấy viên đan dược, cất Vũ Trụ Duy Mô và tất cả pháp bảo đi.

KHông có yếu tố bên ngoài quấy nhiễu, Thiên Cương trận bàn và mười mấy lá trận kỳ đã đưa hết vận may trong đạo quang vào trong Bất Thanh Thần giới. Vũ Trụ Duy Mô của hắn cũng đã cất giữ một phần vận may đại đạo, không chỉ như vậy, trong Trận Bàn May Mắn của hắn cũng chứa một phần vận may.

Lam Tiểu Bố không phải là hạng người tham lam, hắn cảm thấy có trăm triệu vạn tu sĩ đang sinh tồn ở Bất Thanh Thần giới, hắn lấy đi một phần vận may thế này là đủ rồi, còn về phần vận may khác, đương nhiên là phải trả lại cho Bất Thanh Thần giới.

Chương 1225 - Tể Tấn Trần tin phục. (2)

Những pháp bảo khác hắn đều cất vào trong Vũ Trụ Duy Mô, chỉ có một quyển sách màu đen là Lam Tiểu Bố cầm trong tay.

Lúc trước hắn cảm nhận được quyển sách này không đơn giản, đạo vận lưu chuyển kia tựa như có thể khống chế được sinh tử của người khác, cho nên khi hắn thi triển Đại Thiết Cát Thuật đã tiện tay đoạt lấy quyển sách này.

Quyển sách này một khi cầm trong tay, một loại hơi thở đại đạo mênh mông lập tức bao trùm đến, loại đạo vận sinh tử bàng bạc kia vờn quanh trong không gian, tựa như một khắc sau sẽ hóa thành một cái lệnh bài sinh tử. Chỉ cần hắn ném những cái lệnh bài này ra, có thể khiến một người sống hoặc chết.

Đạo vận Sinh Tử thật là cường đại, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía trang bìa quyển sách, ba chữ to "Sinh Tử Bộ" khiến Lam Tiểu Bố giật mình.

Nhân Thư Sinh Tử Bộ? (Trước đó có viết thành Địa Thư, xin lỗi.)

Lúc trước hắn cướp được Sinh Tử Bộ trong tay người khác? Lam Tiểu Bố càng xem càng vui mừng, đại danh Sinh Tử Bộ này hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay mình. Quả nhiên, liều mạng cũng có nghĩa là thu hoạch lớn. Chẳng những bảo vệ Thần giới, mà còn giúp hắn lấy được Sinh Tử Bộ.

…

Giờ phút này bốn pháp bảo phi hành đồng thời đáp xuống bên ngoài Tiêu Tuyền chiến trường, Tể Tấn Trần là người đầu tiên cất pháp bảo rồi xông về phía đạo quang nói, "Đạo quang đã mờ đi rất nhiều."

"Đi đến đó xem một chút." Thích Khai Thương cất pháp bảo đi rồi xông về phía đạo quang.

Chỉ đi về phía trước vài trăm mét, tất cả mọi người kích động hẳn lên. Đạo quang cũng không còn xa không thể chạm đến như lúc trước nữa, bọn hắn có thể đến gần đạo quang, đồng thời cảm nhận được vận may lưu chuyển trong đạo quang.

Tể Tấn Trần nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra từ trong Ẩn nặc Thần Trận, lập tức kích động kêu lên, "Lam thành chủ, đúng là ngươi?"

“Ha ha…” Quân Vu cười ha ha.

“Ngươi bị thương rồi?” Niệm đã nhìn ra Lam Tiểu Bố bị thương, hơn nữa bị thương còn không nhẹ. Giờ phút này hơi thở trên người Lam Tiểu Bố bất ổn, sắc mặt tái nhợt.

Lam Tiểu Bố cất Sinh Tử Bộ đi, cười một cái nói, “Quả thật là bị thương một chút, ta nghĩ ra cách liên hệ tinh thần với đối phương thông qua đạo quang này, bị đối phương đánh lén một cái.”

So đấu pháp bảo gì chứ, Lam Tiểu Bố không hề nhắc đến, hắn cảm thấy cũng không cần phải nói.

Tất cả mọi người đều đoán được, mọi chuyện chỉ sợ không đơn giản như Lam Tiểu Bố nói, tu vi của Lam Tiểu Bố rõ ràng không đủ ngăn cản được đối phương, mạnh mẽ nhận một đòn của đối phương.

Nhưng mà lúc này không có ai để ý xem Lam Tiểu Bố nói có đúng sự thật hay không, chỉ cần Thần giới bảo tồn được vận may, đồng thời còn đang khôi phục là được.

Tể Tấn Trần cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Lam thành chủ, chuyện nhiều năm như vậy không có người nào ở Thần giới làm được, ngươi lại làm được. Xin nhận một lạy của Tể Tấn Trần ta, từ giờ trở đi, cái mạng này của Tể Tấn Trần ta là của ngươi, mặc cho ngươi sai bảo.”

Là một Đạo Quân, Tể Tấn Trần hiểu rõ hơn bất cứ ai, chuyện mà Lam Tiểu Bố đã làm có ý nghĩa như thế nào với tất cả mọi người, với toàn bộ Thần giới.

“KHông phải không làm, mà không có người nào muốn làm mà thôi. Qua nhiều năm như vậy, Tiêu Tuyền chiến trường chỉ là nơi các đại thần đình tranh đoạt tài nguyên mà thôi, ai sẽ để ý đến tồn vong của

Thần giới chứ?” Thích Khai Thương ha ha nói.

Tể Tấn Trần im lặng, mặc dù hắn rất muốn làm gì đó cho Thần giới, nhưng sự thật chính là như vậy.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Nếu như không phải đạo quang này đột nhiên xuất hiện, cho ta cơ hội, nói thật, với thực lực của ta, muốn làm gì cho Bất Thanh Thần giới, cũng không có cơ hội và tư cách. Nhân phẩm của những Đạo Quân kia như thế nào ta không đánh giá, ta đoán bọn hắn chắc cũng không có cơ hội.”

Lam Tiểu Bố là cảnh giới Thiên Thần cảnh muốn bảo vệ vận may Thần giới, quả thật là lời nói vô căn cứ. Trên thực tế, cho dù có là Thần Vương, cũng không có tư cách làm những chuyện này.

Nghe lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng Tể Tấn Trần vô cùng cảm kích.

Người khác thì hắn không biết, nhưng mà nhân phẩm Thúc Vãng Tiêu thì hắn hiểu rất rõ. Nếu như có cơ hội, Thúc Vãng Tiêu nhất định sẽ làm chuyện giống như Lam Tiểu Bố. Là một Thần Vương, trước khi đạo quang chưa xuất hiện, quả thật không biết nên bắt đầu từ chỗ nào. Trên thực tế cho dù đạo quang có xuất hiện, hắn cũng không biết phải bắt đầu từ nơi nào.

Lam Tiểu Bố có thể làm được, không có nghĩa là mấy Thần Vương như bọn hắn cũng có thể làm được.

“He he, chúng ta chắc hẳn phải cảm ơn tên gia hỏa đã bố trí đạo quang này, nếu như không phải gia hỏa này, vận may của Bất Thanh Thần giới nói không chừng còn không thể nào bù đắp được.” Thích Khai Thương cười he he.

Đạo quang kia rõ ràng là có Thánh Nhân muốn cướp đi vận may của Bất Thanh Thần giới, tất cả mọi người đều hiểu rõ, vận may của Bất

Thanh Thần giới đã sớm tán loạn. Chuyện trước khi vận may của Bất Thanh Thần giới bị cướp đi, chưa chắc là do gia hỏa bố trí đạo quang này làm ra, bây giờ gia hỏa này bố trí ra đạo quang, kết quả bị Lam Tiểu Bố cắt đứt, chuyện này đồng nghĩa với việc bồi thường vào vận may Bất Thanh Thần giới.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Mấy vị tới vừa đúng lúc, đạo quang này có đại trận của ta củng cố, vận may sẽ không ngừng dung nạp vào trong Bất Thanh Thần giới. Bây giờ ta có một ít chuyện, cần các vị giúp đỡ.”

“Chuyện gì?” Quân Vu lập tức hỏi.

Tể Tấn Trần dứt khoát nói, “Lam thành chủ, ngươi cứ việc sai bảo, bất cứ chuyện gì, Tể Tấn Trần ta nhất định sẽ dốc hết sức làm, tuyệt đối không chút chần chờ.”

Niệm không nói gì, hắn hoàn toàn không cần phải nói, Lam Tiểu Bố muốn hắn giúp, đó là chuyện hết sức bình thường. Cái mạng nhỏ của mình là nhờ Lam Tiểu Bố cứu, bây giờ Bất Thanh Thần giới cũng là Lam Tiểu Bố cứu, Lam Tiểu Bố cần hắn giúp, đó là chuyện đương nhiên rồi.

Chương 1226 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ cách đó không xa, “Nơi này ban đầu là một cái phong ấn, khi vận may của Thần giới bị cướp đi, trong phong ấn này có rất nhiều thần linh mạch bị lộ ra ngoài, không chỉ như vậy, còn có một ít thần linh mạch bị người ta cầm đi.”

Chuyện này tất cả mọi người đều biết rõ, Tể Tấn Trần khi đó còn để Lam Tiểu Bố chủ động lấy đi hai đầu thần linh mạch trung phẩm. Sở dĩ Thích Khai Thương rời khỏi Quy Hành Thần Đình, cũng là vì La Y quá ích kỷ, dùng phù lục của Thích Khai Thương lấy được ba đầu thần linh mạch rồi độc chiếm một mình.

“Phong ấn kia thì sao? KHông đóng nó lại được sao?” Tể Tấn Trần nghi ngờ hỏi.

Vận may của Thần giới khôi phục, thần linh khí tụ lại, rất nhiều nơi dần dần được chữa trị, phong ấn kia khi bọn hắn đến cũng có nhìn thấy, hố to đã biến mất, cho thấy rõ phong ấn đã tự động tu bổ lại.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, ta chính là muốn hoàn toàn phá hỏng cái phong ấn này đi. Ta chỉ có một người, thực lực có giới hạn, không thể nào làm được, cho nên hi vọng mọi người giúp ta.

“Vì sao?” Tể Tấn Trần khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng rồi nói, “Không phải nói trong phong ấn này chính là phong ấn Yểm Ma và vận may của Bất Thanh Thần giới sao? Nếu như là vận may của Bất Thanh Thần giới, vậy thì phải trả về cho Bất Thanh Thần giới, dựa vào đâu mà lại phong ấn vận may này lại? Trước đó ta còn không hiểu rõ lắm, vì sao Tiêu Tuyền chiến trường lại có nhiều thần linh mạch và mỏ Thần Nguyên như vậy. Sau này mới hiểu được, hóa ra là vận may bị phong ấn ở nơi này. Ta muốn tất cả mọi người biết rằng, gia hỏa đã phong ấn vận may một giới ở nơi này, tuyệt đối không có ý tốt. Còn về nguyên nhân, ta tin mọi người đều hiểu rõ.”

Dù Lam Tiểu Bố không nói hết ra, nhưng mọi người quả thật hiểu rõ ý Lam Tiểu Bố là gì. PHong ấn vận may của một giới, nếu như có ý đồ tốt mới là chuyện lạ. Nếu như không phải vận may của một giới bị phong ấn lại, đạo quang làm sao có thể bố trí ở nơi này, còn tước đoạt đi vận may của Bất Thanh Thần giới nữa?

Khả năng lớn nhất chính là, gia hỏa đã phong ấn vận may này đang chuẩn bị cho tương lai. Còn chuẩn bị cái gì? Đương nhiên là tương lai cướp đoạt đi vận may của Bất Thanh Thần giới mà thôi.

Đám người im lặng, một hồi lâu sau Tể Tấn Trần mới lên tiếng, “Chỉ sợ là rất khó, chỉ dựa vào thực lực của bốn người chúng ta, muốn phá phong ấn thì rất đơn giản, nhưng khi phá phong ấn đi rồi, Yểm ma cũng sẽ tàn phá bừa bãi Bất Thanh Thần giới. Mà những Yểm Ma kia, mạnh nhất chỉ sợ đã vượt qua cấp sáu…”

Tể Tấn Trần không nói tiếp, chính hắn cũng hiểu rõ. Tại sao phải phong ấn vận may một giới với Yểm Ma, mục đích đúng là vì không để cho người khác phá hư phong ấn này.

Bất kể kẻ nào phá hư phong ấn, nhất định sẽ thả Yểm Ma ra.

Lam Tiểu Bố cũng nhíu mày, hắn không phải không nghĩ đến vấn đề Yểm Ma. Thế nhưng Yểm Ma vượt quá cấp sáu, bên hắn chỉ có bốn Thần Vương quả thật không đáng chú ý. Mà trình độ trận đạo của hắn cũng mới chỉ là thần trận sư cấp ba, cũng không thể làm gì được Yểm Ma cấp sáu. Thần Vương có mạnh đến đâu, thật ra cũng chỉ tương đương với Yểm Ma cấp năm mà thôi.

Niệm ngắt lời nói, “Tế huynh nói chính là tình huống đơn giản nhất, trên thực tế thì tình hình phức tạp hơn rất nhiều. Phong ấn này sau khi phá vỡ, có khả năng cực lớn sẽ lộ ra một cái đường hầm hư không mà chúng ta không thể nào che lại được. Nếu Yểm Ma trong đường hầm hư không này đến đủ nhiều, đủ mạnh, Bất Thanh Thần giới cuối cùng cũng sẽ sụp đổ.”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn khẳng định Yểm Ma đến đủ nhiều, hơn nữa còn đủ mạnh.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã sớm xác định, cho dù là tiên giới hay là Thần giới, người nuôi dưỡng Yểm Ma đều là cùng một người, người này còn vô cùng mạnh. Nếu như theo lời Tể Tấn Trần và Niệm nói, sau khi phá hỏng cái phong ấn này rồi, chẳng những không có cách cứu Bất Thanh Thần giới, mà cuối cùng còn đẩy Bất Thanh Thần giới vào vực sâu.

Tể Tấn Trần thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, chủ động nói, “Chỉ có Thánh Nhân đến đây mới có thể mở phong ấn này ra, giải phóng vận may, đồng thời ngăn cản Yểm Ma lại. Lần tai nạn cướp đoạt vận may Thần giới này, đối với chúng ta mà nói thật ra cũng là một chuyện tốt. Nếu không thì cho dù có biết vận may của Thần giới bị người ta phong ấn thì cũng không biết phong ấn đang nằm ở đây.”

Tể Tấn Trần không nói sai, vận may Thần giới và Yểm Ma bị phong ấn ở cùng một chỗ, người biết thật ra không ít. Thế nhưng vị trí cụ thể của phong ấn này ở đâu thì thật sự không có mấy người biết rõ.

Thánh Nhân! Lam Tiểu Bố đột nhiên nhớ đến một nữ tử, chính là Ma Hề Thánh Nhân đang bị cầm tù trong hồ ở rừng bia kia.

Nếu như có thể mời Ma Hề Thánh Nhân đến nơi này, chuyện phong ấn chẳng phải sẽ được giải quyết rồi sao? Mặc dù hắn và Ma Hề Thánh Nhân nói chuyện không nhiều, thế nhưng có thể nhìn ra được, bản chất Ma Hề Thánh Nhân vẫn rất hiền lành, không phải hạng người vì tư lợi.

Toàn thân trên dưới của Ma Hề Thánh Nhân, thậm chí sâu trong linh hồn đều bị sợi tơ khóa lại. Những sợi tơ này ngay cả chính Ma Hề Thánh Nhân cũng không thể giải quyết được, vậy thì hắn có thể làm được gì?

KHông đúng, Ma Hề Thánh Nhân không thể tự giải quyết được, là do Ma Hề Thánh Nhân chính là đương sự. Bản thân đương sự có lẽ không phải không biết, mà là vì năng lực đã bị phong ấn lại, không thể tự xóa bỏ xiềng xích kia mà thôi.

Có lẽ hắn có thể giúp được Ma Hề Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lập tức nói, “ Bốn vị lão ca, Thần giới dần dần khôi phục, xin nhờ bốn vị giúp đỡ, đừng để Thần giới xuất hiện tranh đấu lớn. Ta còn một ít việc, nhiều nhất mấy tháng nữa sẽ quay trở về.”

Niệm không chút do dự nói, “Tiểu Bố, ngươi cứ việc đi làm việc của mình đi, Thần giới có mấy lão già chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.”

Chương 1227 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ. (2)

Lời này Niệm cũng không hề nói mò, Thần giới bây giờ mạnh nhất chính là Thế Giới Thần, cho dù quy tắc thiên địa đã dần dần rõ ràng, nhưng khi không có Thần Ngọc Đan, muốn bước vào Thần Vương cảnh cũng không phải là việc dễ dàng.

“Được.” Lam Tiểu Bố không dám chần chừ, sau khi đã có quyết định, lập tức lấy Luân Hồi Oa ra xông về phía rừng bia.

“Mọi người liên thủ với ta, bố trí ở chỗ này một thần trận phòng ngự.” Niệm đột nhiên nói.

Không có bất cứ người nào có ý kiến gì, toàn bộ lấy vật liệu ra, bắt đầu phối hợp với Niệm bố trí thần trận tại nơi nà.

Còn về nguyên nhân bố trí thần trận, trong lòng mấy Thần Vương ở đây đều hiểu rõ. Vì sao Lam Tiểu Bố có thể cuốn đi vận may bên trong đạo quang này, dung nhập vào Bất Thanh Thần giới? Nhất định là Lam Tiểu Bố đã dùng pháp bảo đỉnh cấp để trấn áp, sau đó bố trí đại trận ở chỗ này, cướp đoạt vận may trong đạo quang.

Trong đạo quang có bố trí đại trận Khí Vận Bác Đoạt, người bình thường cho dù có biết cũng không thể nào tiếp cận được. Nhưng Thần giới có một người không tầm thường, đó chính là Mẫn Tây Tiêu.

Nếu như Mẫn Tây Tiêu đến đây, nói không chừng gia hỏa này sẽ cưỡng ép cướp đi pháp bảo trong đại trận của Lam Tiểu Bố.

Nếu Lam Tiểu Bố ở chỗ này, chỉ có thể nói các ngươi đã nghĩ nhiều rồi. Thiên Cương trận bàn và 36 lá Thiên Cương trận kỳ bố trí ra đại trận, một Thần Vương làm sao có thể lấy đi được? Hơn nữa đại trận ở nơi này cũng không phải là Lam Tiểu Bố bố trí, mà là Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra.

Mẫn Tây Tiêu chỉ là một Thần Vương mà thôi, muốn đi vào trong đạo quang cướp đi Thiên Cương trận bàn của Lam Tiểu Bố, vậy tuyệt đối sẽ bị Thiên Cương trận bàn cuốn vào, hóa thành chất dinh dưỡng cho Bất Thanh Thần giới.

Mặc dù Niệm không phải là người đầu tiên tấn cấp lên Thần Vương, nhưng về trận đạo thì cho dù có mười đại Đạo Quân đều đứng ở đây, cũng không thể nào sánh được với hắn. Hắn đã sắp đạt đến thần trận đại sư cấp sáu, cho dù là đại trận phòng ngự ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, toàn bộ đều là do một tay hắn ôm trọn.

Bố trí thần trận phòng ngự cấp năm đỉnh phong, cho dù Mẫn Tây Tiêu có đến, cũng đừng mong có thể tùy tiện phá trận.

…

Luân Hồi Oa dùng tốc độ nhanh nhất xông về rừng bia, bởi vì Lam Tiểu Bố đi quá nhanh, cho nên bọn người Tể Tấn Trần chưa kịp nói chuyện Mẫn Tây Tiêu cho Lam Tiểu Bố nghe, thậm chí còn không nói cho Lam Tiểu Bố, Mẫn Tây Tiêu có thể đang ở trong rừng bia.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố dám đến rừng bia, cũng là do có Đại Thiết Cát Thuật, nếu không thì cho dù hắn biết Ma Hề là Thánh Nhân cũng sẽ không đến đây nhờ Ma Hề giúp đỡ.

Ma Hề bị nhiều sợi tơ khóa lại, thậm chí hồn phách cũng rơi vào tình trạng này, cách bình thường tuyệt đối không thể giải được. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, cho dù là thần trận đế cấp bảy cũng chưa chắc có thể giúp được Ma Hề.

Nhưng Đại Thiết Cát Thuật chính là một trong những thần thông pháp thuật cao cấp nhất trong vũ trụ, nếu như Đại Thiết Cát Thuật cũng không cắt chém được gông xiềng trên người Ma Hề Thánh Nhân, vậy cả đời này chỉ sợ Ma Hề Thánh Nhân cũng không thể giải thoát được.

Vấn đề duy nhất chính là, tu vi của hắn quá thấp. Mặc dù biết Đại Thiết Cát Thuật, nhưng trong tình huống không làm Ma Hề Thánh Nhân bị thương mà chặt đứt gông xiềng đạo tuyến trên người Ma Hề Thánh Nhân cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hơn mười ngày sau, Luân Hồi Oa xuất hiện ở bên ngoài rừng bia, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, thần tiệm ở bên ngoài rừng bia kia đã biến mất. Nhìn rừng bia lượn lờ sương mù trước mắt, Lam Tiểu Bố nghĩ, Bi Lâm Thần Vực còn đang tiếp tục sụp đổ, thậm chí đã lan tràn đến trong rừng bia, có khi nào đến một ngày nào đó, loại sụp đổ này sẽ lan đến gần Bất Thanh Thần giới?

Nếu như loại sụp đổ này lan đến Bất Thanh Thần giới, vậy cho dù hắn có cướp đoạt đủ vận may cho Bất Thanh Thần giới, Bất Thanh Thần giới cũng chưa chắc có thể trụ vững được.

Hắn có chút hoài nghi thứ phá hư Bi Lâm Thần Vực chính là Đại Thiết Cát Thuật, bây giờ bản thân hắn cũng biết Đại Thiết Cát Thuật. Thế nhưng biết Đại Thiết Cát Thuật, không có nghĩa là có thể chữa trị được một giới bị phá hư bởi Đại Thiết Cát Thuật. Phá hư thì dễ, chữa trị mới khó.

Trên thực tế bị giới hạn bởi tu vi, cho dù hắn thi triển Đại Thiết Cát Thuật đối với Thần giới, hắn cũng không thể nào phá hư được một giới vực như Bất Thanh Thần giới.

TRong lòng Lam Tiểu Bố nặng trĩu tâm tư, khi sắp tiến vào rừng bia còn đang suy nghĩ không biết Ma Hề Thánh Nhân có thể giải quyết vấn đề này hay không. Nếu như Ma Hề Thánh Nhân có thể giải quyết, hắn sẽ không để ý mà truyền Đại Thiết Cát Thuật lại cho Ma Hề Thánh Nhân.

Loại thần thông Đại Thiết Cát Thuật này, trừ Lam Tiểu Bố hắn có thể truyền cho người khác, thật sự không còn người thứ hai nữa.

Bởi vì loại thần thông đỉnh cấp như Đại Thiết Cát Thuật, một khi bị truyền ra ngoài, sẽ biến thành Tiểu Thiết Cát Thuật. Tiểu Thiết Cát Thuật mà truyền đi, thì đồng nghĩa với việc phá hư thần thông.

Lam Tiểu Bố có thể truyền Đại Thiết Cát Thuật, là bởi vì hắn có được Đại Thiết Cát Thuật nguyên bản.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố vừa định bước vào rừng bia, đột nhiên phát hiện ra dấu vết trận pháp ngay tại nơi mình đang đứng.

Lam Tiểu Bố dù sao cũng là một thần trận sư cấp ba, thần niệm của hắn cẩn thận quan sát xung quang, rất nhanh đã tìm được chỗ không thích hợp. Nơi này đã từng bố trí một cái thần trận phòng ngự cấp bốn, còn có một cái Ôn Dưỡng Thần Trận cấp bốn, quan trọng hơn là thời gian bố trí không dài.

Ở Bất Thanh Thần giới, người có thể bố trí ra thần trận cấp bốn không có mấy ai, Niệm xem như là một người, nghe nói Thập đại Đạo Quân đều có thể bố trí.

Chắc là…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng kinh hãi, chắc hẳn còn có Đạo Quân thần đình khác không bị vẫn lạc, xông ra khỏi rừng bia, sau đó ở chỗ này nghỉ ngơi một khoảng thời gian?

Chương 1228 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới.

Lam Tiểu Bố lấy thông tin châu ra, đang định phát một đạo tin tức cho Niệm, nói Niệm phải cẩn thận một chút, trong rừng bia có khả năng trừ Tể Tấn Trần ra còn có Đạo Quân thứ hai còn sống ra ngoài. Lại phát hiện thông tin châu của mình đã sớm có một đạo tin tức, chỉ là khi đó hắn đang bế quan chữa thương cho nên không chú ý đến mà thôi.

Tin tức do Niệm gửi đến, Niệm nói cho Lam Tiểu Bố biết Đạo Quân Mẫn Tây Tiêu của Kính Phương Thần Đình đã trở về, hắn chẳng những trở về, mà còn giết mấy trăm người ở Chúng Thần Chi Địa, nguyên nhân là do Thập Thần Điện bị hủy. Cái này cũng chưa tính, Sau khi Mẫn Tây Tiêu biết Thập Thần Điện là do Lam Tiểu Bố hủy đi, hắn rời khỏi Chúng Thần Chi Địa chạy đến Đại Hoang Thần Đạo thành, hủy đi phụ thành Hoang Tứ thần thành của Đại Hoang Thần Đạo thành, giết gần vạn người. Nếu như không phải Đại Hoang Thần Đạo thành có bốn Thần Vương, nhất định Đại Hoang Thần Đạo thành đã bị hủy, lúc đó chết đi cũng không phải là vạn người, mà là mấy chục triệu người…

Lam Tiểu Bố xem đến đây, tức nổ phổi. Mẫn Tây Tiêu, còn có loại người như thế à, hắn không có tìm đến chỗ Mẫn Tây Tiêu gây chuyện, tên vương bát đản này còn chạy đến kiếm chuyện trên đầu hắn.

“Mẫn Tây Tiêu bị ta hủy đi một tay, đã chạy trốn. Theo Tế đạo hữu nói, rất có thể Mẫn Tây Tiêu sẽ chạy trốn đến chỗ rừng bia, tìm kiếm những Đạo Quân còn lại giúp đỡ, quay lại đối phó với Đại Hoang Thần Đạo thành.”

Nhìn đến đây, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Mẫn Tây Tiêu lại dám chạy đến Đại Hoang Thần Đạo thành hủy thành giết người, hơn nữa còn giết gần vạn người. Nếu như không cho lão già này chút bài học, hắn còn nghĩ rằng Đại Hoang Thần Đạo thành của mình dễ bắt nạt rồi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức tuyền tin cho Niệm, “Chờ sau khi ta quay trở về, lập tức thành lập đạo đình ở Đại Hoang Thần Đạo thành. Bây giờ Đại Hoang Thần Đạo thành đã bắt đầu mở rộng ra bên ngoài, đối tượng mở rộng đầu tiên chính là Kính Phương Thần Đình, sau đó là Diên Tinh Thần Đình, Bách U Thần Đình, Sùng Ngọc Thần Đình. Địa bàn của những thần đình này, trong tương lai đều sẽ trở thành địa bàn của đạo đình mới. Trước khi đạo đình chưa thành lập, toàn bộ do Đại Hoang Thần Đạo thành quản lý. Còn những quan viên cũ của cấc thần đình này, ủng hộ Đạo ĐÌnh Bất Thanh Thần giới thì giữ lại dùng, không ủng hộ thì giết toàn bộ.”

Tin tức Lam Tiểu Bố vừa mới phát ra ngoài, Niệm đã nhanh chóng phát tin tức về, trong tin tức này, trừ lời khẳng định của Niệm, còn có lời của Yến Đế Tể Tấn Trần.

“Lam thành chủ, ta hi vọng Bất Diễn Thần Đình là địa bàn đầu tiên thuộc về Đạo ĐÌnh tương lai của Thần giới. Đồng thời Tể Tấn Trần ta sẽ chinh chiến thần giới vì Lam thành chủ, vì thành lập đạo đình mới mà cống hiến một phần lực lượng của mình…”

Lam Tiểu Bố đọc được đến đây, trong lòng vô cùng cảm khái. Sở dĩ hắn không nhắc đến Bất Diễn Thần Đình, cũng là do Tể Tấn Trần đang ở đó. Tể Tấn Trần làm việc giúp hắn, hắn cũng không thể nhập Bất Diễn Thần Đình vào đạo đình mới được? Mặc dù sau này có thể sẽ làm như vậy, nhưng mà lời này chính mình nói ra thì không tốt. Mặc kệ có dối trá hay không, Lam Tiểu Bố đều tính toán đợi tương lai hắn và Tể Tấn Trần sẽ nói chuyện riêng với nhau một chút. Không ngờ hắn còn chưa nói ra, Tể Tấn Trần đã chủ động nhập Bất Diễn Thần Đình vào trong đạo đình mới mà hắn muốn xây dựng.

Lam Tiểu Bố phát một đạo tin tức về, sau đó cất thông tin châu đi.

Hắn hao hết cả khí lực khôi phục lại vận may của Bất Thanh Thần giới, bảo vệ Bất Thanh Thần giới, cũng không phải để cho thập đại thần đình lại làm mưa làm gió một lần nữa. Để Bất Thanh Thần giới chỉ có một đạo đình, là mục đích của hắn.

Vũ trụ Hạo Hãn rõ ràng không chỉ có một Bất Thanh Thần giới, lỡ như ở Thần giới phát hiện ra một Bất Thanh Thần giới khác, thậm chí còn muốn cướp đoat số mệnh của Bất Thanh Thần giới vốn không có nhiều tài nguyên tu luyện này, vậy Bất Thanh Thần giới lấy cái gì để ngăn cản? Cho dù không có thần giới khác, còn có một vài cường giả còn nghĩ đến chuyện cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần giới.

Bây giờ Bất Thanh Thần giới đã thành ra như vậy, vào lúc Thần giới đỉnh phong, mấy tên kia chẳng những không cố gắng giữ gìn Thần giới ổn định và bền vững, còn suy nghĩ làm sao để có thể chiếm được lợi ích cho bản thân, đối với an nguy của Thần giới không để ý chút nào. Loại chuyện này Lam Tiểu Bố hắn tuyệt đối không thể nhịn, cho dù không phải lần này chín đại Đạo Quân xảy ra chuyện trong rừng bia, nếu cho hắn cơ hội, tương lai chờ hắn trưởng thành, hắn cũng sẽ làm ra chuyện giống như vậy.

Sau khi phát xong tin tức, Lam Tiểu Bố tiến vào rừng bia cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Trong rừng bia có một Mẫn Tây Tiêu, nếu như bị Mẫn Tây Tiêu phát hiện, cho dù hắn có thể chạy thoát, cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Cho nên hắn nhất định phải nhân lúc Mẫn Tây Tiêu chưa phát hiện tìm được hắn trước thì tránh đối phương đi, đương nhiên tốt nhất là có thể xử lý Mẫn Tây Tiêu.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố cũng rõ ràng, cho dù nơi này là rừng bia, khkar năng hắn có thể xử lý được Mẫn Tây Tiêu quá nhỏ, thực lực của hai người chênh lệch quá lớn. Nếu như hắn cứu Ma Hề Thánh Nhân, Ma Hề Thánh Nhân ra tay, nói không chừng chỉ cần dùng đầu ngón tay ép một chút, là có thể xử lý Mẫn Tây Tiêu.

Việc cấp bách, nhất định phải đến Ẩn Cung Hồ trước khi Mẫn Tây Tiêu phát hiện ra, sau đó cứu Ma Hề Thánh Nhân.

…

Rừng bia đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đó là xe nhẹ đường quen, lần này chỉ một tháng, Lam Tiểu Bố lại đi đến bên ngoài Ẩn Cung Hồ.

Nếu như không phải đã biết được Mẫn Tây Tiêu đang ở chỗ này, Lam Tiểu Bố đã vọt thẳng vào rồi. Bởi vì biết Mẫn Tây Tiêu đang ở rừng bia, Lam Tiểu Bố biết mình nhất định phải cẩn thận, nếu không thì bị Mẫn Tây Tiêu chặn giết thì thật oan uổng.

Chương 1229 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới. (2)

Ẩn Cung Hồ nhìn qua giống như không có dấu vết người đến, nhưng mà trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố đã tấn cấp đến thần trận sư cấp ba, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra nơi này có rất nhiều Giám Sát Thần Trận. Chỉ cần hắn bước đến phạm vi ngàn mét xung quanh Ẩn Cung Hồ, lập tức sẽ bị Giám Sát Thần Trận phát hiện ra.

Mẫn Tây Tiêu đã đến nơi này, vì đề phòng người khác đến nơi này, Mẫn Tây Tiêu còn bố trí Giám Sát Thần Trận.

Đáng tiếc tu vi thấp, nếu như bây giờ Lam Tiểu Bố là Thế Giới Thần, hắn sẽ không chút do dự tiến vào Ẩn Cung Hồ. bây giờ thực lực của hắn mà đối mặt với Mẫn Tây Tiêu, hoàn toàn không có chút may mắn nào.

Ẩn núp bên ngoài Ẩn Cung Hồ mấy canh giờ, Lam Tiểu Bố xác định bây giờ Mẫn Tây Tiêu không có ở nơi này, nếu như Mẫn Tây Tiêu không phải rời khỏi Ẩn Cung Hồ thì chính là đã tiến vào trong Thiên Ma Huyễn Cung rồi.

Lam Tiểu Bố đoán khả năng Mẫn Tây Tiêu đã tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung không lớn lắm, hắn có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô đi vào Thiên Ma Huyễn Cung, không có nghĩa là người khác cũng có thể.

Đã như vậy, hắn vọt thẳng vào trong Ẩn Cung Hồ. Cho dù Mẫn Tây Tiêu có phát hiện ra hắn, sau đó đuổi đến, lúc đó hắn cũng đã vào trong Thiên Ma Huyễn Cung rồi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không còn ẩn nấp nữa, dứt khoát xông về phía Ẩn Cung Hồ.

Trước khi tiến vào Ẩn Cung Hồ, Lam Tiểu Bố không chút do dự hủy hết bốn cái Giám Sát Thần Trận bên ngoài Ẩn Cung Hồ đi. Nhìn thấy chính mình thì sao chứ, ngươi dám đuổi theo vào trong Thiên Ma Huyễn Cung sao? Hơn nữa ta hủy đi Giám Sát Thần trận của ngươi, ngươi cũng chẳng thể biết rõ ta tiến vào trong Ẩn Cung Hồ hay là chỉ đi ngang qua.

Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn vì mình đã tấn cấp lên thành thần trận sư cấp ba, nếu không thì không dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình của vùng không gian này, hắn thật sự không thể tìm ra được mấy cái Giám Sát Thần Trận này.

Mẫn Tây Tiêu có phải đã thông qua Giám Sát Thần Trận phát hiện ra hắn hay không, Lam Tiểu Bố cũng không rõ lắm. Lúc này Lam Tiểu Bố mở Thiên Ma Huyễn Cung ra một lần nữa, đồng thời tiến vào bên trong Thiên Ma Huyễn Cung.

Lần trước Lam Tiểu Bố cùng ba Thần Vương, còn có Mục Đồng Châu, Tra Dự cùng vào đây, lần này chỉ có một mình hắn.

Đại điện của Thiên Ma Huyễn Cung vẫn vô cùng trống trải vắng lặng, lần đầu nhiều người, Lam Tiểu Bố vẫn chưa cảm nhận được, lần này chỉ một mình đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm nhận được một loại hơi thở tử vong kiềm chế.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Ma Hề Thánh Nhân bị nhốt ở chỗ này, trong loại không gian ngột ngạt kìm nén này, không điên cũng đã không tệ rồi, còn phải chống lại những sợi tơ xuyên qua thân thể và hồn phách của mình, thật sự không hề dễ dàng. Không biết là tên nào đã đối xử với Ma Hề Thánh Nhân như vậy.

Đi xuyên qua thông đạo tối tăm chật hẹp, Lam Tiểu Bố đi đến căn phòng cầm tù Ma Hề Thánh Nhân.

"Vãn bối Lam Tiểu Bố kính chào Ma Hề Thánh Nhân." Lam Tiểu Bố nhìn thấy Ma Hề Thánh Nhân hai mắt nhắm nghiền, khom người thi lễ.

Hai mắt Ma Hề Thánh Nhân nhắm chặt, một chút hơi thở và đạo vận lưu chuyển đều không có, điều này khiến Lam Tiểu Bố căng thẳng trong lòng, không phải sẽ giống như nữ tử hắn đã nhìn thấy ở Thạch Đạo Thần Tông chứ? Bị Tiểu Vẫn mệnh Thuật giết?

Lam Tiểu Bố đợi cả nửa ngày cũng không thấy Ma Hề Thánh Nhân trả lời, chỉ có thể nói một lần nữa, "Lam Tiểu Bố kính chào Ma Hề Thánh Nhân."

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố cẩn thân thả một đạo thần niệm ra ngoài.

Ma Hề Thánh Nhân chậm rãi mở to mắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Hơi thở so với lần gặp mặt trước yếu ớt hơn rất nhiều.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn đoán Ma Hề Thánh Nhân suy yếu như vậy, chắc hẳn có liên quan đến đám người bọn hắn.

Không chỉ mấy người bọn hắn, mà còn có cả mấy Đạo Quân đã xông vào kia nữa, rất rõ ràng, nhưng lần này đều đã tạo thành áp lực và tiêu hao sức lực rất lớn cho Ma Hề Thánh Nhân.

"Ta biết người, ngươi tên là Lam Tiểu Bố…" Ma Hề Thánh Nhân nói được nửa câu, sau đó sắc mặt càng trắng hơn.

Lại qua thêm một nén nhang nữa, Ma Hề Thánh Nhân mới tiếp tục nói, "Ngươi lại đến đây làm gì? Còn nữa, chắc hẳn ngươi có thể tự mình ra ngoài nhỉ…"

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến Mẫn Tây Tiêu, lời này của Ma Hề Thánh

Nhân có ý là gì? Chẳng lẽ Mẫn Tây Tiêu đã từng bị nhốt ở nơi này, sau đó cầu xin Ma Hề Thánh Nhân mới có thể ra ngoài được?

Lam Tiểu Bố cũng không dám hỏi Ma Hề Thánh Nhân mà nói, "Tiền bối, lần này vãn bối đến đây là để cứu tiền bối ra ngoài."

Ma Hề Thánh Nhân kinh ngạc nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, sau đó lập tức nhắm mắt lại, tựa như nghỉ ngơi một thời gian dài rồi mới lên tiếng, "Cho dù ngươi có là một Thánh Nhân, ngươi cũng không thể cứu được ta… Ngươi đi đi…"

Sau khi nói xong, Ma Hề Thánh Nhân cũng không nói thêm một chữ nào nữa, trực tiếp nhắm mắt lại. Rõ ràng nàng vốn chỉ muốn nói thẳng sự thật cảnh giới của Lam Tiểu Bố chỉ mới là Thiên Thần cảnh, chỉ là do những lời này quá dài, nàng không còn sức nữa.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được Ma Hề Thánh Nhân đã sắp lâm vào hôn mê, vội vàng nói, "Tiền bối, xin hãy cho vãn bối một cơ hội, vãn bối cảm thấy có thể cứu được tiền bối. Hồn phách và thân thể của tiền bối bị vô số sợi tơ xuyên qua cầm giữ lại, vãn bối đã nghĩ đến một cách, cho nên cố ý đến đây giúp tiền bối giải ưu."

Nghe nói như vậy, Ma Hề Thánh Nhân lại mở to mắt một lần nữa, lần này trong mắt nàng có chút kinh hãi. Hiển nhiên là chuyện nàng bị đạo tuyến giam cầm trói buộc này, trừ khi là Thánh Nhân đến đây, người bình thường làm sao có thể thấy được?

Mặc kệ Lam Tiểu Bố làm như thế nào mà có thể thấy được, nàng đã hiểu rõ lần này Lam Tiểu Bố có chuẩn bị mà đến. Nhưng mà tu vi của Lam Tiểu Bố thật sự quá thấp, tu vi chỉ mới là Thiên Thần cảnh. Có thể khẳng định, cho dù Lam Tiểu Bố biết cách chính xác giúp nàng trốn thoát khỏi Thúc Hồn Đạo Tuyến, thực lực của Lam Tiểu Bố cũng không thể làm được.

Chương 1230 - Mạnh, quá mạnh.

Cảm nhận cơ thể càng lúc càng suy yếu, Ma Hề Thánh Nhân thở dài, nàng biết mình đã không còn cơ hội nữa rồi. Gần hơn một trăm năm này chịu đựng sự giày vò, nàng đã hoàn toàn mất đi hy vọng tiếp tục sống. Mỗi một lần Thiên Ma Huyễn Cung mở ra, mức độ Thúc Hồn Đạo Tuyến xé rách lại càng mạnh hơn gấp đôi. Cái này cũng chưa tính, mỗi lần có người tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung, đều sẽ khiến nàng không thể nào yên tâm ngăn cản Thúc Hồn Đạo Tuyến cắn xé bản thân. Qua mấy lần, nàng đã sớm sống không bằng chết.

Lần này Lam Tiểu Bố vào đây, đã là lúc nàng dầu hết đèn tắt rồi. Chỉ là nàng luôn luôn không muốn nói lời độc ác, cũng không muốn quy kết tất cả tội lỗi lên đầu người khác thôi.

Nàng thở dài một tiếng, “Trước khi ngươi ra tay, ta muốn nhờ ngươi làm một chuyện…”

Dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp,” …Nếu như có một ngày ngươi có năng lực, xin hãy mang thi thể của ta đến bên cạnh Mặc Hà, để cho ta có thể quay về quê hương của mình.”

Sau khi nói xong câu đó, Ma Hề Thánh Nhân nhắm mắt lại, thậm chí còn mở rộng thức hải và hồn phách của mình.

Nàng mở rộng thức hải và hồn phách của mình, không phải là biết Lam Tiểu Bố có thể hủy đi Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua Nguyên Thần và hồn phách của nàng, mà là muốn sau khi mình vẫn lạc rồi, Lam Tiểu Bố có thể lấy đi những thứ trong thế giới của nàng mà thôi. Những thứ kia đối với nàng mà nói, đã không còn chút ý nghĩa nào rồi. Đã như vậy, còn không bằng để lại cho Lam Tiểu Bố đang có ý định cứu nàng này.

Còn về chuyện chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến trong hồn phách và thức hải của nàng, vậy thì hoàn toàn không có khả năng. Với thực lực tu vi của Lam Tiểu Bố, thậm chí còn không thể nhìn thấy rõ được Thúc Hồn Đạo Tuyến, vậy thì làm sao có thể hủy đi được?

Lam Tiểu Bố sao lại không biết Ma Hề Thánh Nhân đã mất đi hy vọng sống, đến lúc này hắn cũng đã kề cận cái chết rồi. Cho dù hắn không ra tay, sợ là Ma Hề Thánh Nhân cũng không thể nào sống được, hắn vội vàng nói, “Tiền bối, xin hãy cho ta một cơ hội, nhất định phải có hy vọng sống mãnh liệt, nếu không thì vãn bối thật sự không thể thành công được.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Ma Hề Thánh Nhân mở mắt, khẽ cười cười, “Ngươi ra tay đi, chờ sau khi ta vẫn lạc rồi… Thế giới của ta sẽ mở ra… Ngươi nhìn trúng cái gì thì lấy cái đó đi.”

Nói xong câu này, hơi thở lại yếu đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, trong thiên hạ này còn có loại người này sao? Nói ra loại lời này, đổi thành một người ác độc khác, cho dù có thể cứu được Ma Hề Thánh Nhân, cũng sẽ không cứu.

Lam Tiểu Bố không giải thích gì nhiều, hắn biết cơ hội chỉ cần chớp mắt một cái là qua, suy nghĩ muốn chết của Ma Hề Thánh Nhân đã mạnh, nói nhiều thêm nữa cũng chỉ là nói nhảm.

Trường Sinh Quyết điên cuồng vận chuyển, đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố dần dần rõ ràng, từng đạo cơ so với đạo vận thần niệm của Thân Quân bình thường còn mạnh hơn, khuấy động trong không gian.

Ma Hề Thánh Nhân lúc đầu đã mất đi ý chí sống đột nhiên mở to mắt, vậy mà nàng lại có thể cảm nhận được một loại đại đạo Trường

Sinh mênh mông. Đây là công pháp gì?

Khi thủ quyết của Lam Tiểu Bố không ngừng ngưng luyện, đạo vận quanh thân hắn cơ hồ đã thành thực chất, đạo vận đại đạo mênh mông bàng bạc đã bao bọc chính mình, Ma Hề Thánh Nhân chấn động nói, “Đại Thiết Cát Thuật?”

Lam Tiểu Bố không nói gì, lúc này toàn thân hắn đều đang run rẩy, không phải là vì hắn không thi triển được Đại Thiết Cát Thuật, mà là do lần này thi triển Đại Thiết Cát Thuật khác với những lúc bình thường. Đại Thiết Cát Thuật bình thường là phá hư, lần này hắn là cứu người.

Điều kiện tiên quyết là không thể khiến Ma Hề Thánh Nhân bị thương, muốn chém đứt toàn bộ Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người Ma Hề Thánh Nhân, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Bởi vì toàn lực thi triển Đại Thiết Cát Thuật, Lam Tiểu Bố hầu như không giữ lại một chút nào, lúc này, cho dù là tu sĩ có tu vi kém nhất, cũng có thể dễ dàng đánh lén Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này sắc mặt Lam Tiểu Bố thậm chí còn trắng hơn cả Ma Hề Thánh Nhân, mặc dù toàn thân hắn đều run rẩy, nhưng hai tay hắn vẫn vững như bàn thạch. Đạo vận quanh người tiếp tục tăng cao, từng đạo đạo vận Thiết Cát không ngừng ngưng luyện ra.

Ma Hề Thánh Nhân khẳng định, đây chính là Đại Thiết Cát Thuật trong truyền thuyết. Đại Thiết Cát Thuật, đừng nói là nàng, cho dù là Thánh Nhân cao cấp nhất là nàng nhìn thấy lúc trước, cũng đừng hòng biết được môn thần thông này.

Đây là thần thông vũ trụ trong truyền thuyết, hôm nay nàng lại có thể nhìn thấy.

Nếu như nói thứ gì có thể chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến của nàng, có cơ hội giúp nàng sống sót, vậy thì không thể nghi ngờ đó chính là Đại Thiết Cát Thuật..

Nhưng đồng thời trong lòng nàng cũng hiểu rõ, câu nói này chỉ nhằm vào cường giả có thực lực. Lam Tiểu Bố chỉ mới là cảnh giới Thiên Thần cảnh, trước mắt mặc kệ Lam Tiểu Bố học được bao nhiêu Đại Thiết Cát Thuật, một tu sĩ cảnh giới Thiên Thần lại muốn dùng Đại Thiết Cát Thuật chém đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người nàng, không khác gì là người si nói mộng.

Ma Hề Thánh Nhân thở dài, nàng thấy, Lam Tiểu Bố là thật sự muốn cứu nàng.

Nói thật, tu sĩ trẻ tuổi như Lam Tiểu Bố, nàng đã lâu chưa từng nhìn thấy. Nàng đang nghĩ, sau khi nàng nói sau khi chết nàng sẽ mở rộng thế giới của nàng ra, tám chín phần mười sẽ mượn cơ hội lần này giết nàng để lấy đồ. Nhưng mà đối với nàng mà nói, cái này không sao cả, bởi vì nàng cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Nhân sinh không như ý, mười thì chiếm hết tám chín phần. Nàng đã từng huy hoàng, cũng đã từng đứng trên đỉnh đại đạo, đứng đầu một phương trong vũ trụ Hạo Hãn này, như vậy còn có gì tiếc nuối?

Còn về phần luân hồi, nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Không phải nàng không muốn luân hồi, mà là người chết cho bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói buộc, cho dù có luân hồi, cũng phải chịu tra tấn, bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói chặt. Loại dày vò này chịu một lần là đủ rồi, một lần nữa chỉ khiến cho mình bị tra tấn thôi.

Chương 1231 - Mạnh, quá mạnh. (2)

Nàng nhìn Lam Tiểu Bố còn đang điên cuồng tụ tập đạo vận, do dự một chút vẫn không nói chuyện. Nàng biết rõ, Lam Tiểu Bố không thể nào thành công.

Đại Thiết Cát Thuật quả thật có thể chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến, nhưng cái này phải làm liền mạch. Nếu như trong lúc chém đứt có chút chần chừ nào, vậy Thúc Hồn Đạo Tuyến sẽ điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt sẽ siết nàng thành bã vụn. Không chỉ có thân thể, mà còn hồn phách Nguyên Thần của nàng.

Ma Hề nghĩ đến chuyện hồn phách sẽ bị xoắn thành bã vụn, theo bản năng run rẩy một chút, nàng biết rất rõ điều đó đáng sợ và đau đớn đến mức nào, mà giờ phút này Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố đã tụ lại sắp bộc phát ra.

Ma Hề Thánh Nhân nhắm mắt lại, nàng biết tất cả không thể nào vãn hồi được. Lúc này nàng chỉ có thể nghĩ đến chuyện nên chịu đựng như thế nào cái sự đau đớn trước khi chết kia, Thúc Hồn Đạo Tuyến đáng sợ ở chỗ cho dù ngươi chỉ còn một hơi, đạo tuyến vẫn sẽ tiếp tục sinh trưởng cắt chém trong thân thể và huyết hồn của ngươi, sẽ không để ngươi ngất đi cũng như mất đi cảm giác. Thúc Hồn Đạo Tuyến chính là muốn khiến ngươi chịu đau đớn và dày vò, từ từ chết đi.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hoàn thành việc ngưng tụ đạo vận Đại Thiết Cát Thuật, từng đạo nhận sắc bén có thể xé rách tất cả hư không và giới vực cuốn về phía Ma Hề Thánh Nhân.

Răng rắc, răng rắc!

Từng tiếng nứt vang truyền đến, Ma Hề Thánh Nhân cũng cảm nhận được từng sợi Thúc Hồn Đạo Tuyến trói buộc thân thể mình bị cắt đứt sau đó biến mất. Vô số năm qua, Ma Hề Thánh Nhân chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như vậy. Mặc dù biết nhiều nhất là mười mấy giây nữa thôi, Thúc Hồn Đạo Tuyến sẽ điên cuồng sinh trưởng, bản thân mình sẽ phải gánh chịu đau đớn gấp trăm, ngàn lần, nhưng giờ phút này, Ma Hề Thánh Nhân vẫn cảm kích Lam Tiểu Bố, ít nhất thì Lam Tiểu Bố giúp nàng hiểu ra, tự do thật đáng ngưỡng mộ, mà trước đó nàng chưa từng cảm nhận được…

Nhưng khi đạo vận Đại Thiết Cát Thuật xông vào trong thức hải, chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến đang xuyên qua Nguyên Thần và hồn phách của nàng, Ma Hề Thánh Nhân dại ra.

Lam Tiểu Bố làm sao có thể làm được? Lam Tiểu Bố có thể nhìn ra được nàng bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói buộc, thậm chí có thể chặt đứt một phần Thúc Hồn Đạo Tuyến đang trói buộc thân thể của nàng đã là không tầm thường rồi. Thế nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua thức hải và Nguyên Thần của nàng?

Cho đến giờ phút này, Ma Hề Thánh Nhân đột nhiên kích động, nếu như Lam Tiểu Bố có thể chặt đứt toàn bộ Thúc Hồn Đạo Tuyến còn lại trong cơ thể nàng trong thời gian mười giây, nàng thật sự có thể thoát khỏi Thúc Hồn Đạo Tuyến.

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt bùng lên,, khiến Ma Hề lo lắng là, lúc này nàng lại không thể làm được chuyện gì cả, chỉ có thể chờ Lam Tiểu Bố cứu nàng. Nàng chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố có thể nhận ra Thúc Hồn Đạo Tuyến đang xuyên qua đạo vận đại đạo và không gian của nàng.

So với Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua Nguyên Thần và hồn phách, Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua đạo vận đại đạo và không gian mới là chỗ khó phát hiện ra.

Đạo vận đại đạo của nàng bị 108 sợi Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa chặt, hầu như Thúc Hồn Đạo Tuyến đã khóa chặt đại đạo của nàng, hoàn toàn không thể nào động đậy được. Đây cũng là chỗ khó phát hiện nhất, bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố thật sự quá thấp. Loại tu vi này mà muốn cảm ngộ đến đạo của Thánh Nhân thì rất khó có thể được, chứ đừng nói đến phát hiện ra Thúc Hồn Đạo Tuyến đang khóa chặt đạo của Thánh Nhân.

Còn về không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến, đây không phải là không dễ bị phát hiện, mà là dễ bị coi nhẹ nhất. Trong tình huống bình thường, có người chặt hết tất cả Thúc Hồn Đạo Tuyến trong thân thể mình đi, coi như là đã cứu nàng. Nhưng mà trên thực tế, lúc này mới là đáng sợ nhất. Bởi vì lúc này, chỉ cần động nhẹ vào nàng, chỗ không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến sẽ điên cuồng sinh trưởng, sau đó không chỉ không thể bị chặt đứt, cuối cùng còn xoắn nàng thành bã vụn. Chẳng những là nàng, ngay cả người cứu nàng cũng sẽ bị loại không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến này giết chết.

Nhưng Ma Hề không thể nói ra một chữ nào, Đại Thiết Cát Thuật đang cắt chém Thúc Hồn Đạo Tuyến của bản thân, bất kì một hành động nhỏ nào, cũng sẽ mang lại hậu quả đáng sợ cho nàng và Lam Tiểu Bố.

Lúc này Ma Hề có chút hối hận, nàng chắc hẳn phải nói cho Lam Tiểu Bố, vùng không gian cũng có Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua.

Nghĩ đến đây, Ma Hề thở dài, đừng nói là chỗ không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến, ngay cả Thúc Hồn Đạo Tuyến trong đại đạo của nàng làm sao có thể chặt đứt được chứ? Hơn nữa, chính nàng có nói ra thì đã thế nào? Chính nàng cũng không biết chỗ không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến có bao nhiêu, phân bố như thế nào.

Ma Hề vừa nghĩ đến đây, trên mặt đã hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng cảm nhận được hơn một trăm sợi Thúc Hồn Đạo Tuyến đang xuyên qua đại đạo của mình đang nhanh chóng bị chặt đứt, hầu như chỉ trong vòng hai giây, những đạo tuyến này đã biến mất hết. Mà cùng lúc đó, Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua thức hải và thân thể của nàng đã bị chặt đứt xong.

Lúc này Ma Hề cũng không lo được chuyện có nguy hiểm hay không, nàng phải nhanh chóng nhắc nhở Lam Tiểu Bố, không gian còn có Thúc Hồn Đạo Tuyến, nhưng đúng lúc này lại cảm thấy vùng không gian đột nhiên thoáng đãng.

Là một Thánh Nhân, Ma Hề so với người khác càng biết rõ, đây là do chỗ không gian Thúc Hồn Đạo Tuyến đã bị cắt đứt.

Mạnh, quá mạnh. Giờ phút này trong lòng Ma Hề kích động khó kìm nén được, cho dù chính bản thân nàng biết Đại Thiết Cát Thuật, cho dù nàng biết vùng không gian này có Thúc Hồn Đạo Tuyến, nàng cũng không thể chặt đứt, bởi vì nàng không biết những sợi Thúc Hồn Đạo Tuyến này nằm ở vị trí nào.

Mà Lam Tiểu Bố lại có thể làm được, thậm chí còn có dáng vẻ rất nhẹ nhàng, đây thật sự là một tu sĩ Thiên Thần cảnh sao?

Chương 1232 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố

KHi chặt đứt được sợi Thúc Hồn Đạo Tuyến cuối cùng, Lam Tiểu Bố ngồi liệt trên mặt đất. Đây là lần thứ hai hắn thi triển Đại Thiết Cát Thuật, lần đầu tiên là thông qua Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt liên hệ giữa đạo quang và Thánh Nhân, lần thứ hai là chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến. Nhưng đối với Lam Tiểu Bố, lần thứ hai này càng tiêu hao sức lực và tinh thần nhiều hơn lần đầu tiên. Bởi vì hắn không thể gây thương tổn cho Ma Hề Thánh Nhân.

Loại thần thông như Đại Thiết Cát Thuật này, chỉ cần có chút sai lầm thì Ma Hề Thánh Nhân sẽ không còn thi cốt nữa.

Ma Hề Thánh Nhân rời khỏi bàn thờ, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố đang ngồi liệt trên mặt đất, “Đa tạ Lam đạo hữu đã có ơn cứu mạng, lần luân hồi tiếp theo Ma Hề nhất định sẽ báo đáp.”

Lam Tiểu Bố đang định khách sáo một chút, sau đó nói có việc muốn nhờ, lại nghe thấy lời Ma Hề Thánh Nhân nói, hắn khiếp sợ nhìn Ma Hề Thánh Nhân nói, “Tiền bối, mấy sợi tơ kia không phải đã đã giúp ngươi loại trừ rồi sao? Chẳng lẽ còn vấn đề gì à?”

Nói bóng gió chính là cảm tạ ơn cứu mạng thì không cần chờ đến lần luân hồi tiếp theo, kiếp này là được rồi.

KHông biết có phải nghe ra được lời bóng gió của Lam Tiểu Bố hay không, Ma Hề Thánh Nhân cười cười, sắc mặt vô cùng nhẹ nhõm. “Mấy sợi tơ mà ngươi vừa chặt đứt tên là Thúc Hồn Đạo Tuyến, loại tơ này xuyên qua nhục thân, hồn phách, nguyên thần và đại đạo tu sĩ, khiến cho người ta giờ giờ phút phút chìm trong sinh tử, chịu đủ tra tấn, cũng không dám luân hồi.”

Lam Tiểu Bố không hỏi, hắn biết Ma Hề Thánh Nhân nhất định sẽ nói cho hắn biết.

Quả nhiên Ma Hề Thánh Nhân tiếp tục nói, “Người bị Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua hồn phách và đại đạo, cho dù có luân hồi một trăm lần, linh hồn và thân thể cũng phải chịu đựng tra tấn. Ngươi giúp ta chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến, giúp thân thể ta nhẹ nhõm luân hồi, ân tình này Tần Tự Hề ta đời đời khó quên.”

“Tiền bối…”

Ma Hề Thánh Nhân ngăn cản Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Ngươi cứ gọi tên ta đi, trước khi ta tu đạo có tên tục là Tần Tự Hề, so với ngươi không hơn mấy tuổi, ngươi có thể gọi ta là Tự Hề tỷ. Ta vẫn hy vọng sau khi ta vẫn lạc, ngươi có thể mang thi thể của ta theo, nếu như có thể đến được Mặc Hà, vậy hãy đặt ta bên cạnh Mặc Hà. Nếu như từ đầu đến cuối không thể nào gặp được, vậy cứ đặt ta vào trong thần tiệm Mặc Hà là được. Ngoài ra ta lập tức mở thế giới của ta, ngươi nhìn trúng thứ nào, tự ngươi lấy. Bởi vì ta muốn luân hồi, cho nên không thể đưa thế giới cho ngươi được."

Nói là nói như vậy, nhưng thật ra Ma Hề Thánh Nhân hiểu rõ, cho dù nàng có đưa thế giới cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có cầm được cũng không thể dùng được.

Lam Tiểu Bố không để ý đến vai vế lắm, cũng không bởi vì đối phương là Thánh Nhân mà thấp thỏm lo âu, hắn nghe thấy vậy thì lập tức nói, "Tự Hề tỷ, bây giờ không phải là ngươi đã không còn bị trói buộc nữa hay sao? Vì sao còn muốn luân hồi?"

Lam Tiểu Bố nói xong mấy câu đó, cảm thấy cơ thể quá mức yếu ớt, chỉ có thể lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào.

Tần Tự Hề vô cùng áy náy nhìn Lam Tiểu Bố, nếu như không phải vì nàng, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không thi triển loại thần thông có thể hủy đi văn cơ của mình như vậy.

Một tu sĩ Thiên Thần cảnh thi triển Đại Thiết Cát Thuật, quả thật là vô cùng miễn cưỡng. Nàng không biết Đại Thiết Cát Thuật này là ai dạy cho Lam Tiểu Bố, nhưng nàng khẳng định, người dạy Đại Thiết Cát Thuật cho Lam Tiểu Bố nhất định là một người thần thông quảng đại không hề tầm thường. Hơn nữa vừa đặt Đại Thiết Cát Thuật nguyên bản ở trước mặt Lam Tiểu Bố, vừa nhìn Lam Tiểu Bố tu luyện môn thần thông này, vừa giải thích nghi vấn cho Lam Tiểu Bố.

Nếu không thì, chỉ cần thần thông Đại Thiết Cát Thuật này tu luyện không đến nơi đến chốn, thần thông Đại Thiết Cát Thuật mà Lam Tiểu Bố thi triển ra sẽ không được như vậy, hoàn toàn không thể nào cắt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người nàng. Càng quan trọng hơn là, tu sĩ Thiên Thần cảnh bình thường thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật, chỉ cần có một chút sai lầm, có khả năng rất lớn sẽ biến bản thân mình trở thành kẻ tàn phế.

Chờ Lam Tiểu Bố khôi phục xong, Tần Tự Hề mới tiếp tục nói, “Ngay giờ phút ta bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói buộc thì đã chú định vận mệnh của ta đã kết thúc, tình huống tốt nhất là, có người giúp ta loại bỏ Thúc Hồn Đạo Tuyến, giúp ta có thể an ổn mà luân hồi. Cho nên, gặp được ngươi là kết cục tốt nhất của ta. Nguyên Thần và đại đạo của ta đã bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói buộc nhiều năm như vậy, đạo cơ đại đạo đã sớm bị hủy, đồng thời còn có nghiệp chướng chặt đứt con đường và tuổi thọ của ta. Trên thực tế, ta chỉ còn có thể sống được 49 canh giờ nữa thôi.”

Tần Tự Hề thật sự cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như không phải Lam Tiểu Bố đã loại bỏ Thúc Hồn Đạo Tuyến giúp nàng, ngay cả chết nàng cũng không dám chết, đây chính là chỗ đáng sợ của Thúc Hồn Đạo Tuyến.

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, “Không có cách nào để giải quyết sao?”

Tần Tự Hề im lặng một lúc, sau đó lắc đầu.

Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy không đúng, hắn vội vàng hỏi, “Tự Hề tỷ, nhất định sẽ có cách giải quyết đúng không?”

Tần Tự Hề thở dài, “Quả thật là có hai thứ có thể cứu ta, nhưng đó cũng là đạo quả. Hơn nữa nhất định phải uống thuốc trong vòng 49 canh giờ, nếu không thì cũng không thể dùng được.”

Nghe thấy là đạo quả, trong lòng Lam Tiểu Bố lạnh đi, đừng nói là 49 canh giờ, cho dù có cho hắn 49 năm, hắn cũng chưa chắc có thể lấy được đạo quả.

Ở Thần giới, đạo quả rác rưởi nhất cũng là một quả khó cầu. Thứ có thể cứu Tần Tự Hề tuyệt đối không thể nào là đạo quả rác rưởi nhất được.

“Loại đạo quả thứ nhất tên là Khổ Bàn Đạo Quả, loại đạo quả này cho dù là lúc Thần giới cường thịnh nhất cũng là thứ vô cùng quý giá, không thể tùy tiện có được. Loại đạo quả này có thể chữa trị đạo cơ đại đạo của ta, chữa khỏi di chứng do bị Thúc Hồn Đạo Tuyến xuyên qua…”

Tần Tự Hề nói đến đây, không biết nhớ đến cái gì, im lặng một lúc lâu, sau đó mới lấy lại tinh thần tiếp tục nói, “Loại đạo quả thứ hai tên là Ngũ Thải Tiên Chi, ta nghe nói loại đạo quả này chỉ có ở một nơi gọi là vũ trụ Đại Hoang, lúc đó có một người tên là La hầu đã lấy ra. Ngũ Thải Tiên Chi mới thực sự là đạo quả giúp người ta trường sinh, nếu như đạo cơ của ta được chữa trị, Ngũ Thải Tiên Chi có thể khôi phục tuổi thọ và tinh huyết của ta.”

Chương 1233 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố (2)

Ngũ Thải Tiên Chi? La Hầu?

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Ngũ Thải Tiên Chi mà mình đã lấy được ở tu chân giới, nhưng mà cái này có sự chênh lệch quá lớn rồi? Tu chân giới mà lại có đạo quả? Hơn nữa tác dụng của Ngũ Thải Tiên Chi hình như cũng không lớn đến như vậy. Không biết hắn đã dùng biết bao nhiêu gốc Ngũ Thải Tiên Chi rồi, sao có thể không biết được chứ? Từ sau khi tu vi của mình mạnh lên, hắn dường như đã quên mất không dùng Ngũ Thải Tiên Chi nữa rồi.

Nhưng mà Nguyên Châu có phải là tu chân giới hay không thì còn phải chờ kiểm chứng. Lúc trước khi vũ trụ Đại Hoang chưa xảy ra vấn đề, vũ trụ Đại Hoang có Thập Châu Cửu Trọng Thiên. Ở vũ trụ Đại Hoang, quy tắc cũng không hề giống với Bất Thanh Thần giới. Đẳng cấp quy tắc thiên địa vô cùng cao, có thể chứa được Thánh Nhân.

Có thể chứa được Thánh Nhân, vậy đã nói rõ đẳng cấp quy tắc thiên địa ở vũ trụ Đại Hoang không hề thấp hơn Bất Thanh Thần giới. Chỉ là sau khi vũ trụ sụp đổ, vũ trụ Đại Hoang dung hợp thành Ngũ Vũ Tiên giới, lúc này quy tắc thiên địa mới bị hạ thấp xuống.

Nếu vũ trụ Đại Hoang đã từng có quy tắc thiên địa không thấp hơn Bất Thanh Thần giới, vậy có sự xuất hiện của đạo quả cũng có thể giải thích được. Nguyên Châu là một trong Thập Châu của vũ trụ Đại Hoang, Ngũ Thải Tiên Chi là đồ của Nguyên Châu, ai có thể khẳng định đó không phải là đạo quả?

Lam Tiểu Bố do dự một chút, lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Tần Tự Hề nói, “Tự Hề tỷ, ngươi nhìn xem đây có phải Ngũ Thải Tiên Chi mà ngươi nói không?”

Tần Tự Hề nghi ngờ nhận lấy hộp ngọc, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh sợ, “Tiểu Bố, ngươi… Sao ngươi có thể có Ngũ Thải Tiên Chi?”

Lam Tiểu Bố lại dùng thêm mấy viên đan dược chữa thương nữa, cười một cái rồi nói, “Xem ra đây chính là Ngũ Thải Tiên Chi mà Tự Hề tỷ nói, xuất thân của ta là từ vũ trụ Đại Hoang đấy. Nhưng mà Ngũ Thải Tiên Chi này ta cũng đã dùng không ít, nhưng mà hình như chỉ có tác dụng chữa thương và tăng cường sức mạnh cơ thể thôi. Khi tu vi của ta tăng lên, Ngũ Thải Tiên Chi dần dần không còn tác dụng nữa.”

Tần Tự Hề bất đắc dĩ nhìn Lam Tiểu Bố, “ Ngũ Thải Tiên Chi không phải dùng như người làm đâu, mà là phải dùng cùng lúc với Ngũ Quang Tủy, như vậy mới có hiệu quả. Làm như vậy không những có thể tăng cường tuổi thọ, mà còn có thể chữa trị di chứng trong căn cơ, tinh huyết, thân thể của tu sĩ. Nếu như luyện chế thành Ngũ Thải Đạo Đan, đó chính là thứ mà đến Thánh Nhân cũng khao khát.”

Ngũ Thải Đạo Đan là cái gì, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý, hắn thở dài nói, “Đáng tiếc ta không có Ngũ Quang Tủy.”

Đừng nói là Ngũ Quang Tủy, cho dù là cái tên này, đây cũng là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe thấy.

Tần Tự Hề cầm một bình ngọc từ trong hư không ra, “Vừa hay ta lại có Ngũ Quang Tủy, cho dù không có Khổ Bàn Đạo Quả, gốc Ngũ Thải Tiên Chi này cũng đủ giúp ta sống được vô số tháng năm. Tiểu Bố, ta sẽ tạm thời không đi luân hồi, trong khoảng thời gian này, ta sẽ truyền thụ đại đạo cho ngươi. Ngươi chỉ mới ở cảnh giới Thiên Thần đã có thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật, ai có thể khẳng định trong tương lai ngươi không có khả năng thành thánh chứ?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ta chưa hề nói ta không có khả năng thành thánh mà. ta có Vũ Trụ Duy Mô, vốn chính là đang chạy trên con đường thành thánh rồi. Nhưng mà lời này hắn không nói ra, chỉ lấy thêm một cái hộp ngọc khác rồi nói, “Tự Hề tỷ, cái Khổ Bàn Đạo Quả kia thì ta không có, nhưng mà chỗ ta có Khổ Bàn Tiên Quả, không biết có thể thay thế được không?”

Tần Tự Hề nghi ngờ nhận lấy hộp ngọc, sau đó tay của nàng lập tức run rẩy, không ngờ nàng lại cảm nhận được mùi hương của Khổ Bàn Đạo Quả. Hộp ngọc lập tức bị mở ra, Tần Tự Hề khiếp sợ phát hiện, trong hộp ngọc quả nhiên có một quả Khổ Bàn Đạo Quả.

“Khổ Bàn Đạo Quả? Sao ngươi có thể…” Tần Tự Hề chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, nàng không hiểu rõ đây là có chuyện gì. Nếu như là trùng hợp, vậy thì cũng trùng hợp quá mức rồi.

Lam Tiểu Bố biết Đại Thiết Cát Thuật, cứu được mạng của nàng không nói, lại có thể lấy ra được Khổ Bàn Đạo Quả và Ngũ Thải Tiên Chi. Thật giống như Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị xong mọi thứ, sau đó cố ý đến cứu nàng vậy.

Khổ Bàn Tiên Quả chính là Khổ Bàn Đạo Quả? Đây là thứ mà Lam Tiểu Bố lấy được trong Ô Đào Lâm Mạch ở Ma Huyền Tiên Vực. Lúc đó hắn còn lấy được một đầu linh mạch cực phẩm thuộc tính Thổ, trên đó còn có một gốc Khổ Bàn Tiên Quả Thụ, trên cây có chín quả Khổ Bàn Tiên Quả. Theo như Lam Tiểu Bố hiểu, cái Khổ Bàn Tiên Quả này cũng chỉ là tiên quả cấp chín mà thôi, tác dụng chính đối với tu sĩ chính là luyện chế Khổ Bàn Đan, có thể chữa trị căn cơ của tu sĩ.

Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, “Tự Hề tỷ, đây không phải là tiên linh quả Khổ Bàn Tiên Quả cấp chín sao? Sao lại thành đạo quả được?”

Tần Tự Hề từ từ tỉnh táo lại từ trong chấn động và vui mừng, nàng quả thật rất kích động. Có hai thứ này, vậy thì có nghĩa là nàng có thể khôi phục lại.

“Tiên quả là đạo quả cũng không có gì kỳ lạ, đạo quả sở dĩ trở thành đạo quả, cũng không phải là bởi vì đạo quả xuất hiện ở nơi cao cấp hơn Tiên giới. Chỉ cần ẩn chứa một loại đại đạo nào đó, thì các loại dược liệu linh, tiên, thần đều có thể gọi là đạo quả. Khổ Bàn Đạo Quả sinh trưởng ở Tiên giới, bình thường hay mọc ở Tiên Linh mạch cực phẩm, là một trong những loại đạo quả cao cấp nhất.” Tần Tự Hề nói, trong giọng nói vẫn còn chứa đầy kích động.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Vậy thì Tự Hề tỷ, ngươi nhanh chóng khôi phục lại đi, ta cũng cần phải chữa thương đã.”

Lam Tiểu Bố không biết là do vận may hắn tốt, hay là vận may của Tần Tự Hề tốt nữa, trên người hắn đúng lúc lại có hai loại bảo vật mà Tần Tự Hề cần.

Cái này cũng rất có thể liên quan đến số mệnh, hắn cướp đi vận may của Thánh Nhân đã cướp vận may của Bất Thanh Thần giới đi, cho nên bây giờ nhất định vận may của hắn vô cùng đỏ.

Tần Tự Hề gật đầu, nàng biết, chuyện trước mắt quan trọng nhất chính là khôi phục đạo cơ đại đạo, tuổi thọ cùng tu vi của mình, chờ sau khi khôi phục lại hết những thứ này, những chuyện khác có thể từ từ tính.

Chương 1234 - Chuyện cũ năm đó.

Vài ngày sau, đến khi Lam Tiểu Bố gần như đã khôi phục hoàn toàn. Hắn kinh ngạc phát hiện ra, Tần Tự Hề đang bị một tầng sương trắng bao bọc, mà xung quanh, quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng.

Thần linh khí bao trùm đến, sau đó nhanh chóng biến mất trong sương trắng.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, hắn cảm thấy khi Tần Tự Hề khôi phục, thần linh khí hình như không đủ. Hắn nhanh chóng cầm ra một đống thần tinh đặt vào xung quanh, đồng thời bố trí một cái Không Gian Thần Trận, sau đó cầm một đầu thần linh mạch trung phẩn và nửa đầu thần linh mạch thượng phẩm ra cung cấp Thần Nguyên cho Tần Tự Hề.

Ở Thạch Đao Thần tông tu luyện trăm năm, Thần Nguyên điện của Lam Tiểu Bố đã sớm chứa cả trăm triệu thần tinh, mà đẳng cấp của đống thần tinh này đều không thấp.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố phát hiện sau khi mình lấy thần linh mạch và thần tinh ra, tốc độ khôi phục của Tần Tự Hề càng lúc càng nhanh, hơn nữa quy tắc đại đạo trong vùng không gian này cũng càng ngày càng rõ ràng.

Loại quy tắc rõ ràng này hoàn toàn khác với sự rõ ràng của quy tắc thiên địa khi dùng Thần Nguyên điện tụ tập thần tinh, loại quy tắc này tựa như càng giúp người ta dễ tấn cấp hơn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không lựa chọn tu luyện, hắn tin mình mà tu luyện, qua một khoảng thời gian ngắn rất có thể sẽ tăng lên đến Thiên Thần cảnh tầng tám.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Thiên Thần cảnh tầng bảy và Thiên Thần cảnh tầng tám đều không có gì khác nhau. Còn nữa chính là loại quy tắc này chắc là đạo tắc do chính Ma Hề Thánh Nhân cảm ngộ ra, Lam Tiểu Bố lo lắng mình tu luyện trong quy tắc đại đạo của người khác sẽ ảnh hưởng đến đại đạo của mình.

Thời gian nửa tháng chớp mắt đã qua, khi toàn bộ thần tinh Lam Tiểu Bố lấy ra đều hóa thành hư không, Lam Tiểu Bố cảm nhận được một luồng khí thế đại đạo cường hãn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị bố trí thêm thần tinh thượng phẩm ra, giọng nói của Tần Tự Hề đã truyền đến, “Tiểu Bố, ta đã sắp khôi phục hoàn toàn rồi, những chuyện khác không thể dùng thần tinh giải quyết được, ngươi không cần lấy thêm thần tinh.”

Hai mắt Lam Tiểu Bố tỏa sáng, Tần Tự Hề đã đứng trước mặt hắn. Khác với trước đó tử khí nặng nề, Tần Tự Hề trước mắt mới khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được hơi thở sinh mệnh.

So với Ôn Khả Xu và Lãnh Y Thường, Tần Tự Hề trước mắt về mặt dung mạo thì không hề kém cỏi. Điều khác biệt chính là, quanh người Tần Tự Hề có một loại đại đạo Hạo Hãn vờn quanh, khiến người ta có cảm giác hư ảo nằm ngoài hồng trần.

“Tiểu Bố, đây là dung mạo thật sự của ta. Bằng hữu của ta không nhiều, ngươi lại là bằng hữu tốt nhất của ta.” Tần Tự Hề nói ra, giọng nói có cảm giác linh động kỳ ảo.

“Đa tạ Tự Hề tỷ đã cho ta thấy gương mặt thật.” Hoặc là do đã thấy qua quá nhiều mỹ nữ, cho nên Lam Tiểu Bố cũng không để ý nhiều lắm.

Tần Tự Hề mỉm cười, nhắm mắt lại, đại đạo quanh thân tiếp tục lưu chuyển, sau đó Lam Tiểu Bố kinh ngạc phát hiện ra, khi thời gian trôi qua, loại cảm giác hư ảo trên người Tần Tự Hề dần dần biến mất. Khi xuất hiện trước mắt hắn một lần nữa, đã là dáng vẻ của một nữ tử bình thường nhà bên.

“Tiểu Bố, ngươi chờ ta một chút.” Sau khi Tần Tự Hề nói xong câu đó, hai tay liên tục đánh ra thủ quyết, Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm nhận được quy tắc xung quanh không ngừng biến hoá, tựa như có thứ gì đó không ngừng vỡ vụn.

Khi không có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không biết rõ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một canh giờ trôi qua, Tần Tự Hề khẽ quát một tiếng, Lam Tiểu Bố cảm thấy không gian xung quanh truyền đến từng tiếng ầm vang, một khắc sau thân thể hắn chợt nhẹ đi, rồi phát hiện ra mình đã ra khỏi Ẩn Cung Hồ, đứng bên cạnh Ẩn Cung Hồ.

Tần Tự Hề từ hư không bước ra, “Cung điện ở dưới đáy hồ kia là pháp bảo của ta, Thiên Ma Huyễn Cung. Nếu như không nhờ có ngươi, ta sẽ bị nhốt chết trong chính pháp bảo của mình, cuối cùng pháp bảo này còn sẽ mang theo thế giới của ta đến trước mặt kẻ thù. Ngươi không chỉ đã cứu ta, mà còn giúp ta không cần phải chết ấm ức và dày vò như vậy.”

Đối với Tần Tự Hề chưa từng nói ra lời cảm tạ, từ giờ phút Lam Tiểu Bố cứu nàng kia, mọi chuyện của Lam Tiểu Bố, đều là chuyện của Tần Tự Hề nàng. Nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào bắt nạt Lam Tiểu Bố, chỉ cần nàng còn sống.

“Tự Hề tỷ, ngươi có tu vi Thánh Nhân, ai có thể cầm tù ngươi ở nơi này?” Lam Tiểu Bố vẫn không nén được sự khó hiểu trong lòng, hỏi một câu.

Tần Tự Hề im lặng, một hồi lâu sau vẫn không nói chuyện. Khi Lam Tiểu Bố đang hối hận vì mình đã hỏi ra câu này, Tần Tự Hề đã mở miệng nói, “Hắn tên là Thân Bất Thanh…”

“Chính là Thanh Hành Thánh Nhân? Đạo Quân của Bất Thanh Thần giới?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Tần Tự Hề gật đầu, “Mặc dù không phải chỉ một mình hắn ra tay, nhưng thật ra cũng không kém gì nhiều, hắn liên thủ với Lãnh Khinh Điệp hãm hại ta. Chỉ có thể trách ta đã quá tin tưởng người khác, ta chết đi thì thôi, nhưng ta đã hại toàn bộ người vô tội của Thiên Mặc Thần giới, ta có tội, có lỗi với vô số sinh mệnh vô tội kia.”

Lam Tiểu Bố có chút bất ngờ, không ngờ lời hắn nghe bên ngoài là thật. Mặc dù hắn cứu được Tần Tự Hề, nhưng Ma Hề Thánh Nhân này cũng có chút vụng về ngốc nghếch rồi, một Thánh Nhân đã bị người mưu hại đến mức này sao? Ngây thơ đến vậy à?

“Có phải ngươi cảm thấy ta rất ngu xuẩn, ngây thơ hay không?” Tần

Tự Hề hỏi một câu, không đợi Lam Tiểu Bốt trả lời đã chủ động nói, "Ta là Đạo Quân Thần Đình của Thiên Mặc Thần giới, Thiên Mặc Thần giới và Bất Thanh Thần giới gần nhau, Đạo Quân của Bất Thanh Thần giới chính là Thanh Hành Thánh Nhân Thân Bất Thanh. Lúc đầu mọi người bình an vô sự, chỉ là chúng ta có một người hàng xóm vô cùng cường đại, đó chính là Vũ Khôn Thần giới. Đạo Quân của Vũ Khôn Thần giới tên là Trọng Song Vũ, thực lực của hắn đều mạnh hơn ta và Thân Bất Thanh…"

Chương 1235 - Chuyện cũ năm đó. (2)

Nói đến đây, Tần Tự Hề chỉ về nơi xa, "Đi qua cái rừng đá này, chính là Vũ Khôn Thần giới."

Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi, "Tự Hề tỷ, ta nghe người ta nói cái rừng đá này là rừng bia, qua khỏi đây chính là Bi Lâm Thần giới, không phải là Vũ Khôn Thần giới."

"Bi Lâm Thần giới?" Tần Tự Hề sửng sốt, lập tức lắc đầu nói, "Ta đây sẽ không nhớ nhầm, nhất định đó là Vũ Khôn Thần giới. Thực lực Đạo Quân của Vũ Khôn Thần giới vô cùng mạnh mẽ, không chỉ như vậy, là người còn thích cướp đoạt tài nguyên Thần giới ở xung quanh. Cho dù là ta hay Thân Bất Thanh, bản thân đều không phải là đối thủ của Đạo Quân Trọng Song Vũ của Vũ Khôn Thần giới. Cho nên Thân Bất Thanh mới thương nghị với ta, liên thủ đối phó với Trọng Song Vũ…"

Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyện này hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn trước kia, do dự một chút, hắn vẫn nói, "Tự Hề tỷ, ta nghe được là ngươi và Thân Bất Thanh có quan hệ đạo lữ, hơn nữa còn là loại vô cùng tốt nữa. Thân Bất Thanh bàn bạc với ngươi, nói muốn sáp nhập vận may của hai giới lại với nhau, sau đó nhân cơ hội này hãm hại ngươi, cướp đi vận may của Thiên Mặc Thần giới."

Ánh mắt Tần Tự Hề lóe lên tia khinh thường, nàng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng thả lỏng tinh thần của mình rồi nói, “Ánh mắt của Tần Tự Hề ta có kém đến đâu cũng sẽ không coi trọng Thân Bất Thanh hắn. Nhưng mà ta lại biết Thân Bất Thanh vẫn luôn muốn tiếp cận ta, chỉ là ta hoàn toàn không có suy nghĩ này, cũng không cho hắn cơ hội mà thôi. Nhưng hết lần này đến lần khác, đúng lúc này Trọng Song Vũ lại muốn chiếm lấy Bất Thanh Thần giới…”

Nói đến đây, Tần Tự Hề chợt nhớ đến chuyện gì, lập tức nói, “Bất Thanh Thần giới không phải có đạo quang đang cướp đoạt vận may sao? Ngươi dẫn ta đến đó trước, ta giải quyết đạo quang xong rồi nói tiếp. Một khi vận may của một giới bị tán loạn, vậy Bất Thanh Thần giới cũng sẽ giống như Thiên Mặc Thần giới, cuối cùng hóa thành hư không.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Chuyện này không cần phải lo lắng, trước khi ta đến đây, đã dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt liên hệ giữa đạo quang và người cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần giới rồi, bây giờ Bất Thanh Thần giới đã bình yên vô sự. ta chuẩn bị chỉnh hợp Bất Thanh Thần giới, tương lai Bất Thanh Thần giới sẽ không còn tồn tại nữa, ta sẽ bỏ cái tên Thần giới này đi.”

Nghe thấy vậy, Tần Tự Hề dại ra, một tu sĩ Thiên Thần cảnh, vậy mà lại dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt liên hệ giữa đạo quang và Thánh Nhân, đây chẳng những giúp vận may của Bất Thanh Thần giới không bị cướp đoạt, thậm chí còn giữ vận may của tên Thánh Nhân kia lại ở Bất Thanh Thần giới.

Sau đó nàng lập tức nghĩ đến chuyện bản thân mình đã trải qua, không phải Lam Tiểu Bố cũng đã dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người nàng hay sao? Độ khó này hình như lớn hơn một chút. Giống như từ sau khi biết Lam Tiểu Bố đến giờ, Lam Tiểu Bố luôn đổi mới nhận thức của nàng về hắn.

Tần Tự Hề khẳng định, nếu như Lam Tiểu Bố không vẫn lạc nửa đường, tương lai trong vũ trụ mênh mông, nhất định có một nơi cho Lam Tiểu Bố cắm dùi.

“Tiểu Bố, ngươi cứ việc thống nhất Bất Thanh Thần giới, tương lai nếu như Thân Bất Thanh dám quay trở về, ta sẽ khiến hắn phải trả cái giá thật lớn.” Tần Tự Hề thản nhiên nói câu này ra, nhưng Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được thù hận từ sâu trong nội tâm nàng ẩn chứa trong lời nói này.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn và Ma Hề Thánh Nhân quen biết nhau cũng không lâu lắm, nhưng mà hắn khẳng định Ma Hề Thánh Nhân không phải là người xấu, ngược lại còn vô cùng lương thiện. Bởi vậy có thể thấy được, Thân Bất Thanh đã làm ra biết bao nhiêu chuyện không thể lộ ra ánh sáng, khiến người như Ma Hề Thánh Nhân cũng có sát cơ mãnh liệt.

Im lặng một lúc lâu, Tần Tự Hề tiếp tục nói, “Sau khi biết Trọng Song Vũ muốn chiếm lấy Bất Thanh Thần giới, Thân Bất Thanh rất nôn nóng, hắn đến Thiên Mặc Thần giới thỉnh cầu liên thủ với ta. Ta hiểu rất rõ, một khi Trọng Song Vũ chiếm được Bất Thanh Thần giới, nhất định sẽ ra tay với Thiên Mặc Thần giới. Đạo lý môi hở răng lạnh ta hiểu rất rõ, cho nên ta đồng ý liên thủ với Thân Bất Thanh.”

Tần Tự Hề nói đến đây, tựa như lại chìm vào hồi ức xa xôi, qua thêm nửa nén hương, nàng mới tỉnh táo lại, thở dài nói, “Người mà, sau khi đã trải qua một vài chuyện, vẫn luôn thích nhớ lại những hồi ức đã qua.”

“Sau đó thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn rất muốn biết Trọng Song Vũ có bị giết hay không.

“Sau đó?” Tần Tự Hề cười cười tự giễu, “Lúc đó ta và Thân Bất Thanh hẹn nhau đánh lén Trọng Song Vũ, nơi mà chúng ta mai phục chính là chỗ này. Thân Bất Thanh không hề lừa ta, Trọng Song Vũ quả thật dẫn theo một đám người đến, với bộ dáng của bọn họ, rõ ràng là muốn tiến vào Bất Thanh Thần giới. Lúc đó ta phát hiện địa điểm và thời gian chúng ta mai phục quá trùng hợp, cũng có chút hoài nghi Thân Bất Thanh. Trọng Song Vũ nhất định là lén lút đến, Thân Bất Thanh làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?”

Lam Tiểu Bố cũng đang định nói câu này, đúng vậy, ta muốn lén lút xử lý ngươi, chẳng lẽ còn để cho ngươi phát hiện ra?

“Lúc này, Thân Bất Thanh đột nhiên lao ra ra tay, chẳng những đánh lén Trọng Song Vũ, hơn nữa còn thành công đánh lén Trọng Song Vũ mất đi một cánh tay.”

“Có phải là Trọng Song Vũ giả hay không?” Trong lòng Lam Tiểu Bố nghi ngờ, không phải là thực lực của Trọng Song Vũ rất mạnh sao? Sao lại bị Thân Bất Thanh đánh lén được, hơn nữa còn bị mất một cánh tay?

Tần Tự Hề lắc đầu, “Không phải là giả, ta biết Trọng Song Vũ. Cho dù là đại đạo lưu chuyển trên người hắn hay là hơi thở, đều là Trọng Song Vũ. Hơn nữa bởi vì Thân Bất Thanh đánh lén Trọng Song Vũ, còn bị trọng thương. Lúc này ta đương nhiên cũng không thể đứng ngoài quan sát nữa, cho nên cũng xông lên.”

Chương 1236 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không biết lúc đó Tần Tự Hề xông lên sẽ có vấn đề gì, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Tần Tự Hề tựa như lại đắm chìm vào cảnh tượng lúc đó, lúc nói chuyện hai tay nắm chặt lại, “Lúc đó Thân Bất Thanh đã dùng lực lượng thần nguyên toàn thân khóa Trọng Song Vũ lại, nhưng thực lực của Thân Bất Thanh kém hơn Trọng Song Vũ rất nhiều. Cho dù Trọng Song Vũ đã bị trọng thương, trong khoảng thời gian hắn khóa Trọng Song Vũ lại, đã bị Trọng Song Vũ hủy đi gân cốt và tứ chi. Đây là do Thân Bất Thanh đã cố gắng che chở đan điền và Tử Phủ lại, nếu không thì đến đan điền và Tử Phủ cũng đã bị Trọng Song Vũ hủy đi rồi.”

Lam Tiểu Bố lặng người, chỉ cần không phải người tệ hại đến cùng cực, đồng minh đã dùng mạng của mình đã khóa đối phương lại, tranh thủ mấy giây ít ỏi cũng phải ra tay thôi. Cho nên Tần Tự Hề ra tay tựa như không có vấn đề gì. Nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, vì sao Thân Bất Thanh có thể đánh lén được Trọng Song Vũ. Thực lực của hắn thấp hơn Trọng Song Vũ rất nhiều, hơn nữa, Trọng Song Vũ muốn diệt Bất Thanh Thần giới, sao có thể tùy tiện bị người khác đánh lén?

Tần Tự Hề tiếp tục nói, “Ta chỉ cần châm thêm một chút nữa, chỉ sợ mạng của Thân Bất Thanh sẽ không còn nữa. Cho nên ta ra tay vô cùng kịp thời, bởi vì bị gãy mất một tay, mặc dù Trọng Song Vũ khiến Thân Bất Thanh bị thương, thậm chí sắp giết chết Thân Bất Thanh, nhưng không nghĩ đến chuyện ta đang mai phục ở gần đó. Khi ta ra tay, Trọng Song Vũ muốn phân tán lực lượng để ngăn cản ta, ngay lúc này, trường kiếm của Thân Bất Thanh đánh đến mi tâm Trọng Song Vũ. Ta vẫn còn chưa kịp thở phào, đã nghe Thân Bất Thanh giận dữ hét lên, Trọng Song Vũ, ngươi thật là âm hiểm, mượn cơ hội đánh lén ta…

Ta nghe Trọng Song Vũ còn có năng lực đánh lén Thân Bất Thanh, càng điên cuồng dốc hết toàn bộ thần nguyên của mình ra, ngưng tụ thần thông cường đại nhất của mình đánh về phía Trọng Song Vũ.”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó, cũng cảm thấy tình hình không ổn, Tần Tự Hề đã tự đẩy mình vào vị trí nguy hiểm nhất. Vẫn là vì người này quá lương thiện, nếu không thì người bình thường sẽ không làm như vậy.

Tần Tự Hề thở dài. “Lúc đó bên cạnh ta cũng có đệ tử đang áp sát, tu vi mặc dù còn rất thấp, những thực lực đã gần đến Chuẩn Thánh, ta tin tưởng trong thời gian ngắn nàng sẽ bảo vệ ta. Chỉ cần qua được một kích này, ta sẽ có thực lực bảo vệ chính mình. Nhưng mà chuyện gì cũng có ngoại lệ, người ra tay với ta chính là một nữ tử mà Trọng Song Vũ dẫn đến, nàng tên là Lãnh Khinh Điệp. Đệ tử mà ta dẫn theo khi nhìn thấy Lãnh Khinh Điệp ra tay, lại không hề động đậy chút nào. Càng khiến cho ta cảm thấy toàn thân phát lạnh chính là, Lãnh Khinh Điệp đã đột phá Chuẩn Thánh, chân chính bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Đừng nói là lúc đó ta đã dốc toàn lực đối phó với Trọng Song Vũ, cho dù ta có nhàn rỗi, đối mặt với đòn đánh lén của Lãnh Khinh Điệp, cũng không thể đảm bảo bình yên vô sự.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng biết thân phận của Lãnh Khinh Điệp, Lãnh Khinh Điệp là người bên cạnh Trọng Song Vũ, đương nhiên sẽ trợ giúp Trọng Song Vũ. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, thời cơ Lãnh Khinh Điệp hỗ trợ hình như có chút chậm.

Trên mặt Tần Tự Hề lộ ra vẻ tự giễu, “Lúc đó Thân Bất Thanh lại đánh lén ta, lúc này ta mới biết được Trọng Song Vũ hoàn toàn không hề đánh lén Thân Bất Thanh. Khi ta bị khống chế lại, Trọng Song Vũ cũng vui mừng kêu lên, “Khinh Điệp, không ngờ ngươi đã đột phá được cảnh giới Chuẩn Thánh, tốt, tốt. Nhanh chóng giết chết một nam một nữ này, chúng ta cùng nhau thống lĩnh tam giới.”

TRong lòng ta cảm thấy vô cùng bi ai, ta biết bản thân mình chết chắc rồi, không ngờ Lãnh Khinh Điệp lại đột nhiên xuống tay với Trọng Song Vũ. Nàng đánh nát đan điền Trọng Song Vũ, xé rách thức hải Trọng Song Vũ.

Lúc đó Trọng Song Vũ cười giễu nói với ta, "Tần Tự Hề, khi ngươi trợ giúp con rắn độc Thân Bất Thanh này đánh lén ta, ta đã biết kết cục của ngươi rất đáng thương. Mặc dù ta đã bị khống chế, nhưng lúc đó trong lòng ta vẫn đang chế giễu ngươi. Nhưng bây giờ ta mới biết được, người đáng thương không phải chỉ có mình ngươi, ta cũng thế…"

Vẻ tự giễu trong mắt Tần Tự Hề càng lúc càng nặng, "Quả nhiên sau khi Trọng Song Vũ ngã xuống, Lãnh Khinh Điệp là người đầu tiên đỡ lấy Thân Bất Thanh. Khiến ta cảm thấy bi ai là, giờ phút này nữ đệ tử ta dẫn theo cũng xông lên đỡ lấy Thân Bất Thanh. Thậm chí nàng còn không liếc mắt nhìn ta một cái. Đúng như Trọng Song Vũ nói, ta và Trọng Song Vũ đều là người đáng thương."

"Tự Hề tỷ, tên Thân Bất Thanh kia trăm phương ngàn kế hãm hại ngươi và Trọng Song Vũ, hơn nữa còn giết Trọng Song Vũ, vì sao lại không giết ngươi?" Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, trong lòng của hắn vẫn đang suy nghĩ, Thân Bất Thanh này là nhân vật gì? Sao lại có nhiều nữ nhân dán vào hắn như vậy?

Còn về nguyên nhân Thân Bất Thanh có thể thành công đánh lén Trọng Song Vũ, Lam Tiểu Bố cũng đoán được một chút, chắc hẳn là trước đó Lãnh Khinh Điệp đã hãm hại Trọng Song Vũ, khiến thực lực của Trọng Song Vũ giảm xuống.

"Là bởi vì Thiên Mặc Ấn, đây là pháp bảo đỉnh cấp cộng sinh với Thiên Mặc Thần giới. Chỉ cần ta không đồng ý, cho dù hắn có giết ta, cũng không thể lấy Thiên Mặc Ấn đi được. Cho nên hắn liên thủ với Lãnh Khinh Điệp, dùng Thúc Hồn Đạo Tuyến trói ta ở đây, sau đó nghĩ cách phá giải thế giới của ta. Sau khi nhốt ta đến năm thứ năm trăm sáu mươi ba, bọn hắn không còn tiếp tục đến làm phiền ta nữa, lúc ấy ta biết chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà ta đã không còn quan tâm nữa, bởi vì ta cảm nhận được Thiên Mặc Thần giới sụp đổ, ta đã vô cùng tuyệt vọng, nhưng ta không muốn cứ như vậy mà luân hồi. Ta muốn trốn thoát khỏi Thúc Hồn Đạo Tuyến rồi luân hồi, ta muốn báo thù…”

Chương 1237 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá. (2)

Tần Tự Hề nói đến đây đã lệ rơi đầy mặt, nàng không để ý đến chuyện mình bị người hãm hại, bị đệ tử phản bội. Nàng không thể nào tha thứ được cho mình chính là chuyện Thiên Mặc Thần giới sụp đổ, tất cả đều là do nàng chủ quan. Bởi vì nàng chủ quan, cho nên đã hại chết vô số sinh mệnh vô tội, đây là chuyện đời đời kiếp kiếp nàng không thể nào tha thứ được cho chính mình.

“Khi thời gian trôi qua, những thứ ta có thể nghĩ được dần dần giảm bớt, đến cuối cùng, ta chỉ đang kéo dài hơi tàn mà thôi. Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp, thậm chí là người đệ tử kia của ta đều không đến, bọn hắn chắc đã xảy ra chuyện gì. Sau đó nữa, ta nghe nói Bất Thanh Thần giới biến thành thập đại thần đình, sau đó gặp được ngươi, cứu ta ra ngoài…”

Nói một hơi hết những điều này, cả người Tần Tự Hề tựa như thả lỏng đi rất nhiều. Có một số việc không nói ra, giấu trong lòng mới khó chịu.

Lam Tiểu Bố biết rõ Tần Tự Hề nói tin tức về thập đại thần đình, chắc hẳn là mấy Đạo Quân kia khi tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung đã nói.

“Tự Hề tỷ, ngươi có biết mấy đạo quân tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung kia ra sao không? Sau đó có một tên gia hỏa tên là Mẫn Tây Tiêu, có phải đã chạy đi rồi hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Những đạo quân khác chết hay sống Lam Tiểu Bố sẽ không quan tâm, hắn quan tâm chỉ có Thúc Vãng Tiêu, Thúc Vãng Tiêu có ân đối với hắn, nếu như có thể cứu Thúc Vãng Tiêu, hắn đồng ý bỏ ra một chút sức lực.

Tần Tự Hề nói, “Thiên Ma Huyễn Cung đột nhiên mở ra, vào trong này có năm người, cũng là do năm người này tiến vào, ta mới biết được Thần giới xuất hiện nhiều biến cố như vậy. Năm người tiến vào này xem như cũng lịch sự lễ phép, sau khi bọn hắn nhìn thấy ta thì rất tôn kính, nói đồng ý chủ động lùi ra ngoài, chỉ là bởi vì Thiên Ma Huyễn Cung chỉ có thể vào mà không thể ra. Lúc đó ta nói cho bọn họ biết cách đi ra như thế nào. Nhưng mà bọn hắn chỉ có bốn người ra ngoài, còn một người tên là Bặc TRì ở lại. Bặc Trì đã nhìn ra ta đang bị nhốt lại, vậy mà hắn lại định tìm kiếm thân thể của ta, ha ha…”

Câu nói tiếp theo Tần Tự Hề chưa nói nhưng Lam Tiểu Bố cũng có thể hiểu được là tiếp theo đã xảy ra chuyện gì, cho dù Tần Tự Hề có bị vây nhốt lại, người ta cũng là một Thánh Nhân. Một Thần Vương nho nhỏ ở trước mặt Thánh Nhân, thậm chí còn không bằng cả sâu kiến, dựa vào cái gì mà dám khoa tay múa chân với Thánh Nhân?

“Cái chết của hắn là do gieo gió gặt bão, sau đó khi các ngươi tiến vào, ta hầu như đã không thể nào nhúc nhích được nữa.” Tần Tự Hề nói đến đây, giọng điệu dần dịu lại.

Người với người quả thật khác biệt, Lam Tiểu Bố mới là ân nhân của nàng, bởi vì Lam Tiểu Bố tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung, nên mới có thể cứu được nàng ra, không khiến nàng phải mang theo Thúc Hồn Đạo Tuyến đời đời trầm luân.

Lam Tiểu Bố cau mày không nói gì, hắn phát hiện ra hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất là Thiên Ma Huyễn Cung không phải là do Tần Tự Hề mở ra, vì sao sau khi mấy đạo quân Thần Vương kia đến đây lại chủ động mở ra? Còn một việc nữa Tần Tự Hề chưa hề nói, đó là lúc trước khi bọn người Tể Tấn Trần tiến vào đây thì thấy có rất nhiều bảo vật trôi nổi trên không đại điện, những vật này từ đâu mà ra? Là thật hay giả? Vấn đề thứ hai là, lúc trước tiến vào Thiên Ma Huyễn Cung phải là sáu người mới đúng, sao lại biến thành năm người.

“Tự Hề tỷ, đáy hồ này có chút vấn đề.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, trực tiếp xông vào trong Ẩn Cung Hồ. Nếu như cái này không phải do Tần Tự Hề làm, vậy thì đáy hồ nhất định có vấn đề.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lại tiến vào Ẩn Cung Hồ, Tần Tự Hề nhanh chóng đi theo. Cho dù nàng còn chưa khôi phục lại hoàn toàn, nhưng so với Lam Tiểu Bố, nàng còn mạnh hơn rất nhiều.

Cung điện dưới đáy hồ đã bị Tần Tự Hề thu lại, Lam Tiểu Bố cẩn thận kiểm tra xung quanh.

“Nơi này thật sự có vấn đề.” Tần Tự Hề chủ động nói, “Nơi này có dấu vết trận văn, đã từng có một cái trận pháp Hư Không ở đây.”

Trình độ trận pháp của Lam Tiểu Bố quá thấp, Tần Tự Hề chỉ vào một nơi, hắn mới có thể cảm nhận được sự khác biệt, nơi này quả thật có dấu vết trận văn, hơn nữa cách bố trí trận văn này hình như giống với trận văn hư không mà hắn đã học.

“Đây là một cái trận văn truyền tống, nhưng mà đã bị hủy đi, nơi này luôn có người theo dõi, mấy đạo quân Thần Vương kia cũng là do người khác chủ động đẩy vào Thiên Ma Huyễn Cung.” Lam Tiểu Bố không dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, bản thân mình nhìn cũng có thể nhận ra tác dụng của trận văn hư không.

Tần Tự Hề tán thưởng nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Trình độ trận pháp của ngươi không thấp, với tu vi và tuổi tác của ngươi, quả thật không hề tầm thường. Loại trận văn này người bình thường cũng không nhìn ra được, trước đó đến ta cũng không chú ý đến. Nơi này quả thật có người bố trí một cái Hư Không Truyền Tống Trận Văn, hơn nữa trước đây không lâu đã bị phá hủy. Thời gian bố trí cái Hư Không Truyền Tống Trận Văn này không dài, chắc hẳn không phải do Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp bố trí ra. Mà là người đến sau bố trí, hắn có thể mở Thiên Ma Huyễn Cung ra, nhưng lại không tiến vào, bố trí trận văn hư không ở đây, không biết là có ý gì.”

Lam Tiểu Bố cũng nghĩ không thông rốt cuộc là lý do gì, chỉ có thể cùng Tần Tự Hề rời khỏi nơi này.

“Tiểu Bố, ngươi quay về Bất Thanh Thần giới trước đi. Chờ ta làm xong một ít chuyện, sau đó sẽ đến Bất Thanh Thần giới tìm ngươi, giúp ngươi chỉnh hợp Bất Thanh Thần giới. Nhớ kỹ, chỉnh hợp Bất Thanh Thần giới là chuyện chính xác, hơn nữa ngươi nhất định phải làm, tương lai ngươi sẽ hiểu lời ta nói có ý gì. Ngươi chỉnh hợp Thần giới lúc tu vi ngươi càng thấp, sẽ càng tốt với tương lai của ngươi.” Giọng điệu Tần Tự Hề có chút nghiêm trọng.

Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, “Tự Hề tỷ, ngươi muốn đến Mặc Hà sao? Vậy thì cùng đường với ta rồi. Hơn nữa ta đã từng đến Mặc Hà một lần, đại khái cũng có ấn tượng.”

Chương 1238 - Có lẽ ta có thể làm được.

Tần Tự Hề lắc đầu, “Không, nơi ta muốn đi không phải là Mặc Hà, là Vũ Khôn Thần giới. Năm đó ta đánh lén Trọng Song Vũ, xem như là lỗi của ta. Ta đến Vũ Khôn Thần giới xem thử Trọng Song Vũ có hậu nhân nào không, còn nữa, ta muốn biết Lãnh Khinh Điệp đã đi đâu.”

Sau khi nói xong, Tần Tự Hề thở dài tự giễu nói, “Ta không phải là một Thánh Nhân, ta vẫn chỉ là một phàm nhân, rất nhiều chuyện ta không thể bỏ xuống được.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tự Hề tỷ, đây là ngươi, nếu đổi lại là ta, đừng nói là bỏ qua, ta không giết chết Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp, ngay cả ngủ ta cũng không ngủ được.”

“Không cần an ủi ta, ta đang làm gì trong lòng ta rất rõ.” Tần Tự Hề cười cười.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Tự Hề tỷ, chỉ sợ ngươi sẽ thất vọng thôi. Nếu như ta đoán không sai, cái Vũ Khôn Thần giới kia đã không còn nữa rồi.”

“Vũ Khôn Thần giới không còn?” Tần Tự Hề giật mình, lập tức hỏi, “Chẳng lẽ giống như Thiên Mặc Thần giới của ta, bị cướp đi vận may rồi hủy diệt?”

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Có giống nhau hay không thì ta không rõ lắm, nhưng mà chỗ kia chắc là đã biến thành một vùng thần tiệm, thần tiệm kia còn có chút quái lạ, tựa như có thứ gì đáng sợ ở trong đó.”

“Đi, đến đó xem một chút.” Tần Tự Hề không chút do dự xông ra ngoài.

Lam Tiểu Bố đang định nói từ từ đã, nơi này khắp nơi đều là trận địa và sát trận đáng sợ, nhưng lại thấy Tần Tự Hề đã đi xa mấy ngàn thước.

Không có bất cứ quanh co nào, cứ dứt khoát đi thẳng về phía trước như vậy.

Lam Tiểu Bố cẩn thận đi theo, phát hiện con đường Tần Tự Hề đi qua không còn bất kỳ nguy hiểm nào cả, biến thành một con đường bằng phẳng. Cái gì mà bẫy rập và sát trận, khi Tần Tự Hề đi qua đều không còn tồn tại nữa.

Lam Tiểu Bố cảm thán vô cùng, Thánh Nhân quả nhiên là mạnh. Cho dù tu vi của Tần Tự Hề chưa khôi phục, loại cường đại này cũng không phải thứ hắn có thể theo được.

Có Tần Tự Hề mở đường, lộ trình mấy tháng chỉ tốn mấy ngày đã đến..

“Thạch Đao Thần tông…” Tần Tự Hề nhìn mấy chữ Thạch Đao Thần tông, có chút ngây người.

“Tự Hề tỷ, ngươi đã từng nghe nói đến tông môn này rồi sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Tần Tự Hề gật đầu, “Đúng vậy, đây là một trong những tông môn lớn nhất ở Vũ Khôn Thần giới, nơi này có rất nhiều cường giả kinh tài tuyệt diễm. Ta và tông chủ Thạch Đao Thần tông có chút giao tình, không ngờ qua nhiều năm như vậy, Thạch Đao Thần tông đã xuống dốc thành thế này. Người nơi này toàn bộ đều bị Tiểu Vẫn Mệnh Thuật giết chết, đây là do ai làm…”

Nói đến đây, Tần Tự Hề quay đầu nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố, ngươi nắm giữ Đại Thiết Cát Thuật, đây là thần thông cực hạn vũ trụ. Loại thần thông này một khi hủy diệt một giới, vô số sinh mệnh sẽ tán loạn. Ngươi nhất định phải nhớ kỹ, không nên tùy tiện thi triển Đại Thiết Cát Thuật với tinh cầu có sinh mệnh. Đó là vì mạng của vô số sinh mệnh vô tội, càng là vì chính ngươi.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tự Hề tỷ yên tăm, ta không phải là loại người chém giết người vô tội.”

Bảo hắn hủy diệt một tinh cầu, một giới vực, đó tuyệt đối là chuyện không thể. Dù cho hắn và chủ giới vực đó có đại thù, Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải là loại người đem lửa giận chuyển đến toàn bộ người của tinh cầu đó. Diệt tông thì cũng có thể, diệt tinh cầu, vậy thì Lam Tiểu Bố chưa từng suy nghĩ đến.

Tần Tự Hề gật đầu, khi đi vào Thạch Đao Thần tông lại nói tiếp, “Đây là Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, nếu như là Đại Vẫn Mệnh Thuật, toàn bộ sinh mệnh của Thần giới chỉ sợ sẽ biến thành hư vô.”

Nói đến đây, Tần Tự Hề tựa như phát hiện ra gì đó, nàng bước nhanh hơn, chỉ mấy giây sau đã đứng ở biên giới Thạch Đao Thần tông.

Nơi này đúng như Lam Tiểu Bố nói, thần tiệm không thấy bờ, sâu trong thần tiệm còn có một loại hơi thở khiến người ta chấn động run sợ, thật giống như vực sâu Ác Ma.

Tần Tự Hề dại ra, cứ như vậy kinh ngạc nhìn thần tiệm không thấy bờ ở trước mắt, thật lâu cũng không nói chuyện.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được rõ ràng, chắc hẳn cũng giống như lần trước, những nơi ở gần thần tiệm lại biến mất một chút. Hắn đoán không sai, khi thời gian trôi qua, Thạch Đao Thần tông sẽ biến mất, sau đó toàn bộ rừng bia sẽ bị cái thần tiệm này cắn nuốt. Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút bận tâm, nhưng chuyện hắn có thể làm quá ít.

Qua một nén nhang, Tần Tự Hề mới thì thào nói: “Thật sự là Vũ Khôn Thần giới, Vũ Khôn Thần giới đã bị người ta hủy đi…”

Lam Tiểu Bố vốn hoài nghi nơi này là do người làm ra, bây giờ nghe Tần Tự Hề nói vậy, vội vàng nói, “Tự Hề tỷ, ta cũng hoài nghi toàn bộ Vũ Khôn Thần giới bị một loại thần thông hủy đi. Trước đó ta chưa tin tưởng lắm, khi ta học xong Đại Thiết Cát Thuật, ta cảm thấy nơi này chắc là do Đại Thiết Cát Thuật hủy đi.”

Sắc mặt Tần Tự Hề nặng nề lắc đầu, “Không, Vũ Khôn Thần giới không phải do Đại Thiết Cát Thuật hủy đi, mà là một loại thần thông khác không thua kém Đại Thiết Cát Thuật một chút nào, thậm chí là càng mạnh hơn.”

“Là thần thông gì?” Lam Tiểu Bố hỏi theo bản năng.

Tần Tự Hề chậm rãi nói, “Đại Hủy Diệt Thuật.”

Đại Hủy Diệt Thuật? Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe thấy môn thần thông này, trong lòng âm thầm kinh hãi. Những thần thông cực hạn của vũ trụ này tùy tiện lấy ra cái nào cũng có thể hủy diệt một tinh cầu hoặc hủy diệt toàn bộ sinh mệnh của một giới vực. Nếu như có một ngày, hắn có thể tìm được dấu vết của những đại thần thông này để lại, nhất định phải thu thập toàn bộ những thần thông này lại, để ở trong Vũ Trụ Duy Mô, không truyền thụ cho bất cứ người nào nữa.

Tần Tự Hề tiếp tục nói, “Tiểu Bố, ngươi nhìn thần tiệm này, có phải có một loại cảm giác khiến người ta run sợ hay không?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, quả thật là như vậy. Chẳng những là hắn, bất kỳ người nào nhìn vào cái thần tiệm vô biên vô tận này, đều có loại loại cảm giác đó.

Chương 1239 - Có lẽ ta có thể làm được. (2)

Tần Tự Hề nói ra. “Bởi vì đây là lực lượng hủy diệt, giới vực bị Đại Hủy Diệt Thuật hủy diệt, lực lượng hủy diệt qua bao nhiêu năm cũng sẽ không tán loạn. Loại lực lượng này có thể dễ dàng giết chết bất cứ kẻ nào. Nếu như lần đầu tiên ngươi đến nơi này, có lẽ ngươi sẽ không cảm thấy gì, nhưng qua một thời gian dài, ngươi sẽ phát hiện ra, nơi bị Đại Hủy Diệt Thuật hủy diệt sẽ dần dần khuếch tán. Có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, rừng đá này sẽ không còn, đây là chỗ đáng sợ của Đại Hủy Diệt Thuật…

Cũng giống như thần thông Đại Thiết Cát Thuật mà ngươi biết, bây giờ tu vi của ngươi còn quá thấp, ngay cả một phần ngàn tỷ uy lực của thần thông Đại Thiết Cát Thuật chỉ sợ cũng không thể phát huy ra được. Cho nên cho dù thi triển Đại Thiết Cát Thuật, cũng sẽ không phát sinh ra tình huống đạo vận Thiết Cát tiếp tục khuếch tán. Nếu như tu vi của ngươi đến tầng thứ nhất định, sau khi thi triển Đại Thiết Cát Thuật, đồng thời cũng sẽ khuếch tán ra. Muốn diệt tận, chỉ có thời gian mới có thể.”

“Điều này có nghĩa là Bất Thanh Thần giới cuối cùng cũng sẽ không còn nữa?” TRong lòng Lam Tiểu Bố lặng đi, cho dù đã đoán được, nhưng khi Tần Tự Hề chính miệng nói ra, hắn vẫn cảm thấy vô cùng bất lực.

Tần Tự Hề gật đầu không nói gì, nàng có thể hiểu tâm trạng của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố sắp thống nhất toàn bộ Bất Thanh Thần giới, kết quả lại phát hiện cho dù hắn có cố gắng như thế nào, Bất Thanh Thần giới cuối cùng sẽ sụp đổ, có cái gì khiến người ta tuyệt vọng hơn nữa chứ?

“Tự Hề tỷ, có cách giải quyết nào không?” TRong lòng Lam Tiểu Bố còn có một loại sợ hãi, đây là sự sợ hãi do bất lực mang lại. Biết rõ sắp xảy ra chuyện gì, nhưng hết lần này đến lần khác mình lại không thể giải quyết được.

Tần Tự Hề chậm rãi nói, “Chỉ có khi học xong Đại Hủy Diệt Thuật, mới có thể loại bỏ lực lượng Đại Hủy Diệt Thuật ở nơi này, khiến Đại Hủy Diệt Thuật không còn khuếch tán ra nữa.”

Học được Đại Hủy Diệt Thuật? Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống. Vũ Trụ Duy Mô có mạnh đến đâu, cũng không thể nào tạo dựng được Đại Hủy Diệt Thuật khi không có bất cứ bản tàn khuyết nào chứ?

“Tiểu Bố, chúng ta đi thôi. CHo dù Đại Hủy Diệt Thuật đang không ngừng khuếch tán. Nhưng mà muốn hủy diệt Bất Thanh Thần giới cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Có lẽ có một ngày nào đó đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật sẽ tự động tiêu tán, không còn khuếch tán nữa.” Nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Lam Tiểu Bố, tâm tư nặng nề, Tần Tự Hề an ủi một câu.

Nàng biết, cho dù nàng nói là sự thật, nhưng đợi đến được ngày này cũng xa xôi vời vợi. Có lẽ đến khi toàn bộ Bất Thanh Thần giới bị hủy diệt rồi, ngày này vẫn còn chưa xảy ra.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Tự Hề tỷ, ta quyết định đi sâu vào chỗ này, ta không thể nào để mặc Đại Hủy Diệt Thuật hủy đi toàn bộ Thần giới.”

Tần Tự Hề đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ngươi muốn đi sâu vào thần tiệm do Vũ Khôn Thần giới biến thành? Ngươi không muốn sống nữa sao? Hơn nữa ngươi có vào đó thì cũng không làm gì được.”

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi thật sau, giọng điều càng kiên định nói: “Đúng vậy, ta muốn đi sâu vào trong đó, nếu như bây giờ ta không đi, tương lai càng không có cơ hội nữa.”

Thần tiệm này khác với Tiểu Vẫn Mệnh Thuật trong Thạch Đao Thần tông, lực lượng hủy diệt trong thần tiệm này rất nặng, hắn không dùng Vũ Trụ Duy Mô cũng có thể cảm nhận được. Nếu như đi sâu vào trong, đến nơi đạo vận hủy diệt càng mãnh liệt hơn, có lẽ hắn có thể dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Đại Hủy Diệt Thuật, chỉ cần có thể tạo dựng ra mô hình kết cấu của Đại Hủy Diệt Thuật, ngưng tụ thành Đại Hủy Diệt Thuật nguyên bản, vậy hắn sẽ có cơ hội học được Đại Hủy Diệt Thuật, sau đó dùng Đại Hủy Diệt Thuật này triệt tiêu đi lực lượng hủy diệt ở nơi này.

Sở dĩ phải làm ngay bây giờ, đó là vì khi thời gian trôi qua, lực lượng hủy diệt sẽ càng lúc càng mơ hồ. Cơ hội tạo dựng ra được Đại Hủy Diệt Thuật sẽ càng ngày càng nhỏ.

“Ta hiểu tâm tư của ngươi, nhưng tu vi của ngươi quá thấp, ta không cho phép ngươi xuống đó.” Tần Tự Hề quả quyết nói.

Lam Tiểu Bố nhìn Tần Tự Hề bình tĩnh nói, “Tự Hề tỷ, nếu như cứ như vậy chờ nơi mình sinh tồn bị hủy diệt đi, ta nghĩ cả đời ta cũng sẽ không thoải mái. Hơn nữa ở Bất Thanh Thần giới còn có mấy bằng hữu của ta đang sinh sống, tương lai thậm chí người thân của ta cũng sẽ xuất hiện ở đây, còn có vô số người tin tưởng ta còn đang sinh sống ở thần thành của ta. Ta không đi vào trong đó tìm kiếm cơ hội cứu Bất Thanh Thần giới, ta không thể nào thuyết phục được chính bản thân mình.”

Tần Tự Hề kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, cả đời này của nàng, từ một đứa trẻ u mê ngây thơ tu luyện đến Thánh Nhân đứng đầu Đạo giới, đã từng gặp rất nhiều người. Mà người như Lam Tiểu Bố, mặc dù cũng có, nhưng mà thật sự ít lại càng thêm ít.

Một hồi lâu sau, Tần Tự Hề mới lên tiếng, “Đã như vậy, ta đi vào đó thay ngươi. Ta đến cảnh giới Thánh Nhân, sau khi tiến vào đó, cơ hội thành công lớn hơn. ngươi chỉ là một Thiên Thần cảnh bình thường, sau khi tiến vào đó chỉ sợ thập tử vô sinh, một chút cơ hội cũng không có.

Lam Tiểu Bố chỉ hỏi một câu, “Tự Hề tỷ, ngươi vào trong đó rồi có thể học được Đại Hủy Diệt Thuật sao?”

Tần Tự Hề ngơ ngác một chút, lập tức lắc đầu nói, “Không thể nào học được, chỉ dựa vào lực lượng của Đại Hủy Diệt Thuật còn lại mà học Đại Hủy Diệt Thuật, ta nghĩ trong vũ trụ mênh mông này không có người nào có thể làm được.”

“KHông, có lẽ ta có thể làm được.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Chương 1240 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.

Tần Tự Hề khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, trong mắt tràn đầy mừng rỡ, “Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.”

Lam Tiểu Bố có chút ngây ngẩn, cái này liên quan gì đến chuyện cảm ơn ta? Bản thân mình cứu nàng, hình như cũng chưa nghe thấy nàng nói tạ ơn, bây giờ mình chỉ nói muốn làm chuyện nàng không thể làm lại cảm ơn mình, chuyện này…

Tần Tự Hề cười cười, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận rõ ràng được, quan hệ giữa hắn và Tần Tự Hề dường như đã kéo gần lại hơn.

“Tiểu Bố, vừa rồi ngươi nói câu này trước mặt ta, có nghĩa là ngươi đã xem ta là một trong những người bằng hữu tốt nhất, cảm ơn ngươi đã tin tưởng ta vô điều kiện như vậy. Bằng hữu của ta không nhiều, trước đó ta chỉ xem ngươi như ân nhân, dù cho có dùng cả sinh mệnh của ta để báo đáp ân tình của ngươi, Tần Tự Hề ta cũng sẽ không chần chừ chút nào. Mà bây giờ ngươi chính là bằng hữu tốt nhất của Tần Tự Hề ta.” TRong giọng nói của Tần Tự Hề tràn đầy vui vẻ khó kìm nén.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, hắn nói với Tần Tự Hề có lẽ bản thân có thể học được Đại Hủy Diệt Thuật, vậy đã nói rõ trên người mình có pháp bảo đỉnh cấp. Nếu không thì ngay cả một Thánh Nhân cũng không thể dựa vào lực lượng hủy diệt còn lưu lại để học được thần thông Đại Hủy Diệt Thuật, Lam Tiểu Bố hắn dựa vào cái gì mà có thể học được thần thông Đại Hủy Diệt Thuật cơ chứ?

Bây giờ hắn dám nói hắn có thể học được Đại Hủy Diệt Thuật, vậy chỉ có thể nói hắn có bảo vật cao cấp đến cực hạn của vũ trụ mới có thể làm được.

Dám ở trước mặt Thánh Nhân nói trên người mình có loại bảo vật đỉnh cấp này, đây không phải là muốn tìm chết hay sao? Lam Tiểu Bố nói ra, đó chính là vì vô cùng tin tưởng Tần Tự Hề, nếu không thì tất nhiên chỉ có một con đường chết.

Giọng điệu của Tần Tự Hề cực kỳ nhẹ nhàng, “Tiểu Bố, mặc dù ta là một Thánh Nhân, nhưng cực kỳ hiếm khi ra ngoài tụ hội với người khác Ta chán ghét loại xã giao người lừa ta gạt dối trá kia, tất cả mọi người đều nghĩ một đằng nói một nẻo, lời lẽ khiến cho người ta buồn nôn. Trên thực tế một khi xuất hiện đồ tốt, chỉ sợ người vừa rồi mới vô cùng sùng bái ngươi sẽ lập tức quay lại đâm cho ngươi một đao. Cho nên ta mới vui vẻ, mới trân quý việc ngươi tin tưởng ta, xem ta như là bằng hữu. Trên thực tế ngoài tu đạo ra, càng có nhiều chuyện chúng ta đã bỏ qua, chỉ là rất nhiều người không để ý mà thôi. Nhưng ta thì khác, ta lại vô cùng để ý.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Tự Hề tỷ, lần đầu tiên ta gặp được ngươi, ta đã cảm thấy ngươi là một người có thể tin được. Ngươi bị Đạo quân Thân Bất Thanh của Bất Thanh Thần giới hãm hại, nhưng ngươi lại không hề oán hận Bất Thanh Thần giới, thậm chí còn nghĩ cách làm sao để Bất Thanh Thần giới tránh đi vận mệnh như Thiên Mặc Thần giới, ta đã biết rõ ngươi có thể trở thành người bằng hữu có thể tin tưởng.”

Tần Tự Hề mở rộng tấm lòng, để Lam Tiểu Bố trở thành bằng hữu của nàng. Trong lúc này không có sự khác biệt về cấp độ tu vi, giống nhau về giá trị quan.

“Cho nên ta cảm ơn ngươi.” Tần Tự Hề nở nụ cười xinh đẹp, “Ngươi đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi. Nếu có một ngày ngươi không thể nào ra được, ta sẽ xông vào đó xem một chút.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tự Hề tỷ, ta còn định nhờ ngươi giúp một chuyện, ngươi không thể nào ở lại đây đợi ta được, càng không thể xông vào trong đó. Hơn nữa ta khẳng định mình sẽ không có chuyện gì cả, xông vào đó có lẽ là mười năm, trăm nặm, thậm chí là nhiều thời gian hơn nữa. Ở lại đây chờ ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

“Ngươi nói đi, cho dù ta có thể làm được hay không, ta sẽ dốc hết sức làm.” Tần Tự Hề không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố lên tiếng, “Ở Tiêu Tuyền chiến trường của Bất Thanh Thần giới có một cái phong ấn, trong phong ấn này phong ấn vận may của Bất Thanh Thần giới, trong đó còn phong ấn Yểm Ma. Ta muốn mời Tự Hề tỷ giúp đỡ phá vỡ phong ấn kia, để vận may của Bất Thanh Thần giới quay về với Bất Thanh Thần giới. Còn những Yểm Ma kia, vẫn phải phong ấn lại, tương lai ta sẽ nghĩ cách khác.”

“Yểm Ma?” Tần Tự Hề nghe được hai chữ này, lập tức cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng nói, “Tiểu Bố, phong ấn này nhất định phải cẩn thận.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Tần Tự Hề nói, “Vũ trụ mênh mông đã từng xuất hiện một kẻ độc ác tuyệt thế, hắn tên là Lâu Dị Y. Người này lấy mộng cảnh mà chứng đạo, được xưng là Đại Mộng Thánh Nhân. Bất cứ người nào đối nghịch với hắn, vĩnh viễn gặp phải ác mộng, đời đời kiếp kiếp không thể thay đổi. Hắn nuôi dưỡng toàn bộ đối thủ của mình thành ác mộng, cũng chính là Yểm Ma. Đối nghịch với hắn, thậm chí ngươi không biết là trong hiện thực hay ở trong mộng cảnh. Cuối cùng chết rồi, cảm xúc của bản thân sẽ cam nguyện bị Đại Mộng Thánh Nhân nuôi dưỡng thành Yểm Ma. Nếu như Yểm Ma thật sự bị phong ấn cùng một chỗ với vận may, vậy ta có thể khẳng định, là do Đại Mộng Thánh Nhân làm. Nếu như ta đột nhiên mở phong ấn do Đại Mộng Thánh Nhân làm, hậu quả chỉ sợ không thể nào tưởng tượng nổi.

Người đã chết trong tay Thánh Nhân này không biết có bao nhiêu, về phần giới vực bị hắn hủy đi thì nhiều không kể xiết. Ngươi ngẫm lại mà xem, phá vỡ phong ấn vận may mà người này để lại, một giới bị hủy đi là hậu quả nhẹ nhất.”

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi thật sâu, hắn nghĩ đến Ngũ Vũ Tiên giới, còn có Ma Huyền Tiên Vực, nhưng Yểm Ma đã bị hắn giết chết… Còn cả Niết Bàn Thánh Quả mà hắn lấy được.

Một đường dài cho đến ngày hôm nay, Lam Tiểu Bố cũng không biết đã đắc tội với ai, nhưng mà hắn biết rất rõ những chuyện mình đã làm nhất định đã đắc tội với một người, nhưng không ngờ lại là Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y.

“Nói vậy thì, Lâu Dị Y nhìn trúng vận may của Bất Thanh Thần giới, tương lai hắn sẽ trở về lấy?” Lam Tiểu Bố thì thào nói.

Chương 1241 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố. (2)

Tần Tự Hề thở dài một tiếng, “Nếu thật sự nó được phong ấn cùng với Yểm Ma, vậy sau khi Yểm Ma xông ra từ phong ấn, không bao lâu nữa Lâu Dị Y sẽ xuất hiện.”

Lam Tiểu Bố giật mình: “Tự Hề tỷ, Lâu Dị Y kia mạnh mẽ như vậy, hắn muốn cướp đoạt vận may của một giới thì trực tiếp cướp đoạt là được rồi, sao lại muốn phong ấn lại?”

Tần Tự Hề cũng nhíu mày, “Ta cũng không biết rõ lắm, nếu như phong ấn kia thật sự là phong ấn của Lâu Dị Y. Vậy đã cho thấy Lâu Dị Y xảy ra chuyện. Vũ trụ mênh mông, mặc dù Lâu Dị Y mạnh, nhưng cũng không phải là người mạnh nhất, có lẽ có người mạnh hơn hắn. Đây cũng là lý do vì sao ta vẫn luôn không muốn rời khỏi Thiên Mặc Thần giới, đến Trường Sinh giới chân chính.”

Nghe được Tần Tự Hề nói đến Trường Sinh giới, Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, “Tự Hề tỷ, ngươi có thể một chút về Trường Sinh giới cho ta nghe không? Khi ta thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật, cảm nhận được đạo quang kia là do người từ Trường Sinh giới thi triển.”

Tần Tự Hề gật đầu, “Tên gia hỏa bị ngươi cướp đoạt đạo quang kia đúng là nên cảm kích ngươi mới đúng, nếu không thì tương lai Đại Mộng Thánh Nhân tỉnh lại phát hiện vận may mình phong ấn lại bị người khác cướp đi, người kia chỉ sợ sống cũng không được chết cũng không xong.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng càng cảm thấy nóng nảy vô cùng, chỉ sợ hắn chính là người đắc tội với Lâu Dị Y sâu nhất. Trước đó hắn đã hủy diệt đi bao nhiêu Yểm Ma rồi?

“Còn về Trường Sinh giới, ta chưa từng đến đó, nhưng mà cho dù là Trường Sinh giới, đẳng cấp giới vực cũng chưa chắc cao hơn Thần giới. Nghe nói ở Trường Sinh giới quả thật có thể trường sinh, nhưng cũng phải có điều kiện. Vì ta không muốn đến đó, cho nên chỉ biết Trường Sinh giới cũng là thế lực san sát, tranh đoạt ở khắp mọi nơi. Bây giờ ngươi không cần để ý đến Trường Sinh giới, cho dù ngươi có tu luyện đến cấp độ như ta, ta cũng không hy vọng ngươi đến Trường Sinh giới. Một đám bè lũ xu nịnh mà thôi.

Bây giờ Đại Mộng Thánh Nhân phong ấn vận may của Bất Thanh Thần giới lại, cái này đối với ngươi mà nói mới là chuyện đáng sợ nhất. Cho dù có chuyện gì xảy ra, chuyện hàng đầu của ngươi là phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, cộng thêm chuyện nắm trong tay Đại Thiết Cát Thuật và Đại Hủy Diệt Thuật, cho dù là Đại Mộng Thánh Nhân cũng phải kiêng kị ngươi ba phần.” Tần Tự Hề nói.

Mặc dù là an ủi Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố nghe thấy rõ sự đáng sợ của Đại Mộng Thánh Nhân. Tu vi của hắn tăng lên, học xong Đại Hủy Diệt Thuật, cộng thêm bây giờ hắn đã biết Đại Thiết Cát Thuật, nhưng chỉ khiến Đại Mộng Thánh Nhân kiêng kị ba phần mà thôi, vậy Đại Mộng Thánh Nhân này đáng sợ đến mức nào?

Cũng không biết là đại thần nào đã đánh Đại Mộng Thánh Nhân đến mức tự bế.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến thực lực của mình bây giờ, cho dù Đại Mộng Thánh Nhân chỉ là một người qua đường Giáp có cảnh giới Thế Giới Thần, hắn cũng không làm gì được, còn không bằng đi nghỉ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Tự Hề tỷ, ta rời khỏi Bất Thanh Thần giới rồi, có vài chuyện mong Tự Hề tỷ giúp đỡ. Chuyện thứ nhất là ở Bất Thanh Thần giới này ta có hai vị bằng hữu vẫn chưa tìm được, các nàng tên là Liễu Ly và Ngu Xúc. Là người từ Hoán Nữ cung của Đại Uyên Thần Môn, ta đã tiêu diệt Đại Uyên Thần Môn. Nhưng vẫn không tìm được các nàng, nếu Tự Hề tỷ nghe được tin tức của các nàng, hãy đưa các nàng đến địa bàn của ta. Ta là thành chủ Đại Hoang Thần Đạo thành, Đại Hoang Thần Đạo thành chính là địa bàn của ta.”

Tần Tự Hề gật đầu, “Ngươi yên tâm, chút chuyện này cứ để cho ta.”

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Chuyện thứ hai là ta có một thê tử, nàng tên là Lạc Thải Tư. Nếu như qua thời gian dài chưa quay về Bất Thanh Thần giới, thê tử của ta đến Bất Thanh Thần giới, xin Tự Hề tỷ giúp ta chăm sóc một chút.”

Tần Tự Hề nhìn Lam Tiểu Bố cười cười, “Cũng không biết là cô nương nhà ai có phúc như thế, có thể gả cho ngươi. Ngươi yên tâm đi, bắt đầu từ hôm nay Thải Tư muội chính là người thân của ta, tương lai ta sẽ không để nàng phải chịu chút ấm ức nào.”

“Còn chuyện thứ ba chính là, nếu có một ngày bằng hữu của ta giúp ta thống nhất Thần giới, mà ta vẫn còn chưa trở lại Thần giới, mong tiền bối làm chủ đổi tên Thần giới. Bất Thanh Thần giới không còn tồn tại nữa, từ sau này sẽ gọi là…”

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một lúc, khi còn đang suy nghĩ có nên lấy tên là Ngũ Vũ Thần giới hay không, Tần Tự Hề đã nói ra “Chuyện liên quan đến tên mới của Thần giới, tạm thời ngươi không cần sốt ruột, chờ tương lai ngươi quay về rồi đặt tên sau. Tên mới của Thần giới, có liên quan đến đại đạo của ngươi, không thể tùy tiện.”

“Được.” Lam Tiểu Bố không xoắn xuýt tiếp nữa, “Vậy thì, ta đi vào trong đó trước đây.”

Nếu như trước đó Tần Tự Hề còn có chút lo lắng cho an nguy của Lam Tiểu Bố, thậm chí không hy vọng Lam Tiểu Bố đi thần tiệm do Đại Hủy Diệt Thuật tạo ra này mạo hiểm. Vậy thì bây giờ Tần Tự Hề hoàn toàn không có ý nghĩ này, thậm chí nàng còn hi vọng Lam Tiểu Bố có thể đi vào đó sớm hơn một chút.

Vận may của Bất Thanh Thần giới bị Đại Mộng Thánh Nhân phong ấn, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Đừng nhìn lời nàng nói với Lam Tiểu Bố vô cùng nhẹ nhàng, trên thực tế chỉ có trong lòng nàng biết rõ. Nơi bị Đại Mộng Thánh Nhân để mắt đến, trên cơ bản chính là con đường chết.

Tương lai Lam Tiểu Bố sẽ trở thành chủ của Bất Thanh Thần giới, cho dù Lam Tiểu Bố có nhượng bộ như thế nào, Đại Mộng Thánh

Nhân Lâu Dị Y cũng sẽ không tha cho hắn. Đã như vậy, còn không bằng để Lam Tiểu Bố mạo hiểm đi học Đại Hủy Diệt Thuật, ít nhất sẽ khiến Đại Mộng Thánh Nhân kiêng kị một chút.

Chương 1242 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố.

Sau khi Lam Tiểu Bố phát mấy đạo tin tức cho bọn người Niệm, đứng ở biên giới thần tiệm do Đại Hủy Diệt Thuật tạo ra. Đại Đạo từng bước long đong, không tiến tắc lùi. Hắn có thể ở cảnh giới Thiên Thần lấy được thành tựu như vậy, đồng thời nắm giữ được thần thành và uy vọng to lớn ở Thần giới. Nói thật thì, không phải hoàn toàn là do sự cố gắng của hắn, một phần lớn công lao là nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô và vận may.

Bởi vì có Vũ Trụ Duy Mô, hắn mới có thể tiến vào trong Đại Hoang Thần Giác, sau đó cứu được Niêm. Niệm đã giúp được cho hắn rất nhiều chuyện, không có Niệm, ban đầu khi Tra Dự bị bắt được, vậy hắn sẽ bị truy nã. Với mức độ tàn phá của Bất Thanh Thần giới, nơi hắn có thể trốn được vô cùng ít ỏi. Bởi vì có Niệm ở bên cạnh, cộng thêm Quân Vu và Thích Khai Thương có ấn tượng tốt đối với hắn, mấy đình trụ Thế Giới Thần kia mới lựa chọn mở một mắt nhắm một mắt.

Nếu không thì cho dù hắn có lấy ra thủy tinh cầu kia cũng vô dụng, bởi vì những đình trụ Thế Giới Thần kia của Thần giới sẽ không để ý đến chuyện này, thậm chí bọn hắn sẽ thử sưu hồn để nhìn thử. Đối với những đình trụ kia mà nói, sưu hồn một tên Thiên Thần cảnh nho nhỏ không nơi nương tựa như Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có chút e ngại gì.

Niệm tồn tại, chẳng những bảo vệ an toàn của hắn, mà còn giúp hắn phát triển Đại Hoang Thần Đạo thành, sau đó mới lôi kéo Quân Vu và Thích Khai Thương, hai người vốn xem trọng hắn vào đoàn.

Bây giờ Thần giới trên cơ bản không có gì đáng uy hiếp cả, trước đó Mẫn Tây Tiêu bị đuổi đi chính là một ví dụ. Bây giờ cho dù mấy Đạo Quân kia có còn sống trở về, muốn chèn ép Đại Hoang Thần Đạo thành của hắn, cũng đừng hòng.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, tương lai là cuộc chiến giữa Thánh Nhân, hắn chỉ có một chút thực lực đom đóm đó, ngay cả làm bia đỡ đạn cũng không có tư cách.

Lần này liều chết xông vào thần tiệm này, trừ chuyện muốn ngăn cản Đại Hủy Diệt Thuật bị khuếch tán ra ngoài, trong lòng hắn cũng muốn học được Đại Hủy Diệt Thuật, đồng thời phải cất giữ Đại Hủy Diệt Thuật lại. Nếu hắn biết Đại Hủy Diệt Thuật, không chỉ Đại Mộng Thánh Nhân, hắn còn có thể khiến những Thánh Nhân khác phải kiêng kị một hai phần. Còn cất giữ Đại Hủy Diệt Thuật, đó là bởi vì Lam Tiểu Bố hiểu rõ, người khác học xong Đại Hủy Diệt Thuật sẽ khác hắn. Hắn không hủy diệt tinh cầu và giới vực, nhưng đối với cường giả khác mà nói, hủy diệt một tinh cầu và giới vực thật sự không có chút băn khoăn nào.

Còn nữa, Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng kẻ thù của mình chỉ có Đại Mộng Thánh Nhân, có lẽ Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y là người mạnh nhất. Nhưng hắn lấy được Sinh Tử Bộ, cướp đoạt vận may của người khác, cũng đã đắc tội với những người đó.

Trước mắt có một cơ hội có thể học được Đại Hủy Diệt Thuật, cho dù là cân nhắc từ góc độ nào, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy mình không nên từ bỏ.

“Chờ một chút.” Khi Lam Tiểu Bố sắp nhảy vào trong thần tiệm, Tần Tự Hề đột nhiên gọi Lam Tiểu Bố lại, sau đó đưa một cái hộp ngọc cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, trong này là một lá phù lục, khi gặp tình huống khẩn cấp, ngươi có thể kích phát cái phù lục này.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy phù lục, nghi ngờ hỏi, “Tự Hề tỷ, đây là phù lục gì?”

“Đó là một lá Phá Giới Phù, bất kỳ giới vực nào cũng đều có thể xé mở. Tiếc nuối duy nhất chính là ngươi không thể biết được tấm phù lục này sẽ xé mở ra giới vực nào.” Tần Tự Hề nói.

“Đa tạ Tự Hề tỷ.” Lam Tiểu Bố cẩn thận cất hộp ngọc vào trong nhẫn, hắn biết rõ, loại phù lục có thể tùy tiện xé rách giới vực này, giá trị nhất định không thể nào đong đếm được.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức lấy một cái hộp gỗ đưa cho Tần Tự Hề rồi nói, “Tự Hề tỷ, trong này có một bản công pháp không tệ, ngươi có thể xem một chút. Nếu như thích, ngươi có thể chuyển qua tu luyện loại công pháp này.”

Tần Tự Hề là Thánh Nhân, công pháp nhất định không phải loại bình thường. Sở dĩ Lam Tiểu Bố lấy công pháp này ra cho Tần Tự Hề, là bởi vì khoảng thời gian vừa rồi nói chuyện với Tần Tự Hề, cảm thấy mặc dù Tần Tự Hề là một Thánh Nhân, nhưng thực lực tựa như không mạnh. Đừng nói là Đại Mộng Thánh Nhân, ngay cả Trọng Song Vũ gì kia cũng không đánh lại, cũng không mạnh hơn Thân Bất Thanh.

Đối với Đại Mộng Thánh Nhân, Tần Tự Hề thậm chí còn có cảm giác sợ hãi.

Tất cả mọi người đều là Thánh Nhân, dựa vào đâu mà phải sợ người khác? TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu thay cho Tần Tự Hề. Đổi lại nếu như là hắn sợ hãi một tu sĩ Thiên Thần cảnh cùng cấp, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách thay đổi công pháp. Nếu như thật sự không còn cách nào nữa, vậy hắn sẽ chọn một nơi nhỏ, hẻo lánh, cứ như vậy sống qua ngày không có chút tiếng tăm nào.

Tần Tự Hề không nhận lấy công pháp mà Lam Tiểu Bố đưa, là một Thánh Nhân, nàng hiển nhiên hiểu rõ tâm tư của Lam Tiểu Bố. Nàng thở dài một tiếng nói, “Tiểu Bố, chờ tương lai ngươi chứng đạo thành thánh rồi, ngươi sẽ hiểu rõ, còn sống khó khăn như thế nào.”

Nàng không nói đến chuyện người bình thường còn sống mà là một thánh nhân còn sống khó khăn thế nào.

Vũ trụ mênh mông, Thánh Nhân không nhiều nhưng cũng không ít. Vô số hạng người kinh tài tuyệt diễm, đều sẽ ở trong vũ trụ Hạo Hãn lấy được cơ duyên thuộc về mình, sau đó chứng đạo thành thánh. Chờ chứng đạo thành thánh rồi, vũ trụ sẽ trở nên nhỏ lại.Tất cả mọi người bị đè ép sẽ đến một nơi, ví dụ như Trường Sinh giới.

Ở nói này, cho dù ngươi có phải là Thánh Nhân hay không, cho dù ngươi có phải trường sinh hay không, ngươi cũng không thể không đối mặt với vô số nhân vật càng thiên tài, càng đáng sợ hơn ngươi.

Ở Bất Thanh Thần giới này, Tần Tự Hề nàng là một Thánh Nhân, ở Trường Sinh giới, chỉ sợ nàng chỉ là một người qua đường giáp, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng không muốn đến Trường Sinh giới.

“Tự Hề tỷ, ngươi xem trước công pháp này một chút đi, thật ra cũng không tệ.” Lam Tiểu Bố khuyên một câu nữa.

Chương 1243 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố. (2)

Tần Tự Hề nhận lấy công pháp Lam Tiểu Bố đưa nói, “Tiểu Bố, cảm ơn ý tốt của ngươi. Ngươi biết thánh hào của ta đấy, Ma Hề Thánh Nhân. Ta đã từng khống chế Thần giới tên là Thiên Mặc Thần giới, thật ra là Thông Ma. Đó là bởi vì ta tu luyện là công pháp Ma Đạo, công pháp của ngươi rất tốt, ta cũng đã thấy qua, có khả năng thật sự còn tốt hơn công pháp mà ta tu luyện. Nhưng với ta mà nói, cũng không phù hợp."

Lam Tiểu Bố cười cười: "Tự Hề tỷ, công pháp ta đưa ngươi thật sự thích hợp với ngươi. Bất kể có thích hợp với ngươi hay không, qua mấy năm nữa có lẽ ta sẽ lấy lại quyển công pháp này. Cho nên nếu như Tự Hề tỷ muốn học quyển công pháp này, phải nhanh chóng nhớ kỹ nội dung bên trong nó đi. Đúng rồi, bên dưới công pháp ta còn kèm theo một quyển đạo pháp thần thông, quyển đạo pháp thần thông này, tương lai ta cũng sẽ lấy lại bất cứ lúc nào. Tự Hề tỷ, ngươi muốn học thì cũng phải nhanh chóng nhớ cho kỹ. Còn nữa, ở chỗ đạo quang ta có bố trí Thiên Cương Trận Bàn và 36 lá Thiên Cương Trận Kỳ, nếu như vận may trong đạo quang bị rút hết, Tự Hề tỷ hãy giúp ta thu Thiên Cương Trận Bàn lại trước."

Có thể lấy lại công pháp bất cứ lúc nào? Tần Tự Hề giật mình, nhanh chóng cúi đầu muốn xem, thậm chí cũng không để ý đến Thiên Cương Trận Bàn mà Lam Tiểu Bố nói. Phải biết rằng công pháp có thể lấy lại bất cứ lúc nào đều là công pháp đỉnh cấp vũ trụ. Không thể nào phục chế, thậm chí không thể nào truyền miệng đi. Rất nhiều thứ tồn tại cùng với vũ trụ, ví dụ như Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Thiết Cát Thuật.

Chỉ là nàng vừa mới cúi đầu xem, đã nghe Lam Tiểu Bố nói, "Tự Hề tỷ, tương lai gặp lại, ta đi trước."

Nàng bước đến trước một bước, phát hiện ra Lam Tiểu Bố đã vọt vào trong thần tiệm do Đại Hủy Diệt Thuật tạo ra kia. Với thần niệm của Tần Tự Hề, cũng chỉ có thể theo dõi Lam Tiểu Bố được nửa nén hương, sau đó liền trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố biết mất trong phạm vi thần niệm của mình.

Tần Tự Hề kinh ngạc nhìn vào hố sâu khoảng chừng một canh giờ, lúc này mới chậm rãi nói, “Tiểu Bố, ngươi nhất định sẽ thành công.”

Nói xong câu đó, nàng lại đứng hơn hai canh giờ nữa, lúc này mới mở hộp nhỏ trong tay ra.

Đập vào tầm mắt nàng chính là bốn chữ lớn Đệ Nhị Đạo Điển.

Tần Tự Hề thậm chí còn cảm nhận được tay mình đang run rẩy, nàng quá rõ bốn chữ này có ý nghĩa như thế nào. Nếu như đối với người tu ma mà nói, đồ vật có giá trị nhất là gì, đương nhiên chính là quyển công pháp trước mắt này.

Đệ Nhị Đạo Điển, đạo điển chí cao cực hạn của Ma Đạo. Trong vũ trụ mênh mông này, không có bất cứ đạo điển Ma Đạo nào có thể mạnh hơn bản đạo điển này. Nàng biết đã từng có một gia hỏa lấy ra Ngũ Thải Tiên Chi, hắn tu luyện chính là Đệ Nhị Đạo Điển, hắn tên là La Hầu. Nhưng mà Tần Tự Hề biết rõ, La Hầu cũng không phải người sáng lập ra Đệ Nhị Đạo Điển.

Vuốt ve Đệ Nhị Đạo Điển trong tay, Tần Tự Hề cảm thấy hốc mắt có chút ướt. Đổi thành bất cứ người nào, cũng sẽ không lấy loại đạo điển quý giá này ra cho người khác tu luyện. Nhưng Lam Tiểu Bố lại đưa ra, hơn nữa còn tặng đi mà không để ý một chút nào. Lần này nàng không nhìn lầm, Lam Tiểu Bố là bằng hữu của nàng.

Nếu như tu luyện Đệ Nhị Đạo Điển, tương lai tuyệt đối sẽ không còn sợ Đại Mộng Thánh Nhân nữa. Còn Trọng Song Vũ kia, nàng cần gì phải liên thủ với Thân Bất Thanh nữa? Nói cách khác, Thân Bất Thanh muốn hãm hại nàng cũng không có cơ hội. Cho dù có cơ hội, cũng không thể hãm hại được nàng.

Có Đệ Nhị Đạo Điển mà không tự mình tu luyện, ngược lại còn đi tặng cho người khác, điều này càng khiến Tần Tự Hề cảm thấy thành tựu trong tương lai của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không đơn giản là Thánh Nhân. Nếu không thì trong tình huống có Đệ Nhị Đạo Điển, ai lại không tu luyện Đệ Nhị Đạo Điển chứ?

Cho dù như thế nào, nàng nhất định phải chuyển qua tu Đệ Nhị Đạo Điển.

Chậm rãi thở ra một hơi, khi Tần Tự Hề đang định đặt Đệ Nhị Đạo Điển xuống, lúc này mới phát hiện phía dưới còn có một bản đạo pháp.

“Thiên Cương Tam Thập Lục Biến?” Tần Tự Hề không nhịn được kinh ngạc đọc lên.

Thần thông Thiên Cương, mỗi một môn đều là thần thông cực hạn, khiến người khác khao khát nhất chính là các thần thông Oát Toàn Tạo Hóa, Nghịch Tri Vị Lai, Thai Dịch Hóa Hình. Lấy cái thần thông nào ra, có cái nào không kinh thiên động địa, vô số người hướng đến? Mỗi khi bên trong Thiên Cương Biến có một cái thần thông tàn khuyết xuất hiện, đều khiến người người tranh đoạt. Mà thần thông Thiên Cương Biến lại nằm trong tay nàng, lại còn là bản hoàn chỉnh.

Lam Tiểu Bố nhất định có cơ duyên kinh người, nếu không thì không thể nào có được Đệ Nhị Đạo Điển, còn có được Thiên Cương Biến. Đúng rồi, hắn còn biết Đại Thiết Cát Thuật.

Tần Tự Hề trong tay cầm một bản đạo điển và một quyển thần thông, sâu trong nội tâm không ngừng chấn động vô cùng. Nàng biết rất rõ, đạo quyển và thần thông này có ý nghĩa với nàng như thế nào. Chỉ cần nàng bế quan một vài năm, Bất Thanh Thần giới nhất định sẽ vững như bàn thạch, tuyệt đối không có người nào đến làm mưa làm gió được.

Lúc này Tần Tự Hề có chút hối hận, nếu như sớm biết Lam Tiểu Bố sẽ đưa cho nàng loại đạo điển và thần thông tuyệt thế như thế này, nàng sẽ không để Lam Tiểu Bố xông vào trong đó.

Chờ nàng tu luyện Đệ Nhị Đạo Điển xong, còn học được thần thông Thiên Cương Biến, chưa hẳn không thể đối phó được với Đại Mộng Thánh Nhân. Đáng tiếc mọi chuyện đã chậm rồi, bây giờ nàng chỉ có thể trở về cố gắng tu luyện, giúp Lam Tiểu Bố bảo vệ Bất Thanh Thần giới.

Quay về chuyện đầu tiên là giúp Lam Tiểu Bố thu hồi Thiên Cương Trận Bàn và 36 lá Thiên Cương Trận Kỳ lại, đây đều là chí bảo, không thể để rơi vào tay người khác được. Sau đó giúp Lam Tiểu Bố chỉnh hợp Bất Thanh Thần giới, rồi tìm tới Mặc Hà, về sau nàng sẽ định cư tại Thần giới của Lam Tiểu Bố.

Tần Tự Hề nàng không phải là một Đạo Quân tốt, nhưng nàng tin tưởng Lam Tiểu Bố nhất định sẽ làm tốt vị trí Đạo Quân Thần giới

Chương 1244 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng thấp thỏm lo âu, không chỉ do lực lượng hủy diệt trong này khiến hắn không thể nào tỉnh táo được, mà còn vì thần niệm và thần nguyên của hắn đang bị áp chế lại, không thể nào mở rộng. Điều này khiến hắn nhớ đến khi ở hẻm núi Ma Huyền, lúc hắn rơi xuống hẻm núi Ma Huyền, tốt xấu gì cũng còn có thể khống chế được chính mình, nơi này hắn hoàn toàn không thể nào khống chế được bản thân mình.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thứ bảo đảm lớn nhất của hắn chính là Vũ Trụ Duy Mô, nhưng bây giờ, hắn lại không thể tiến vào Vũ Trụ

Duy Mô được.

Sau khi hắn xông vào trong thần tiệm này, hắn đã không thể nào dừng lại được, cũng không thể nào điều khiển được bản thân mình.

Lực lượng hủy diệt không ngừng bao lấy Lam Tiểu Bố, khiến Lam Tiểu Bố càng ngày càng khủng hoảng, tựa như một khắc sau hắn sẽ bị loại lực lượng này xé tan thành trăm ngàn mảnh.

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục thế này, tiếp tục như vậy hắn chỉ có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố quyết định thử vận chuyển Trường Sinh Quyết trước, sau đó lại thử dùng ý niệm vận chuyển Đoán Thần Thuật. Chỉ cần tránh được lực lượng hủy diệt này, để hắn tiến vào Vũ Trụ Duy Mô là được. Nếu không, loại lực lượng kinh khủng này sẽ hủy diệt hắn.

Khi Lam Tiểu Bố nghĩ Trường Sinh Quyết không thể vận chuyển được, ngay cả thần nguyên và thần niệm cũng không thể động, vậy thì vận chuyển Trường Sinh Quyết như thế nào?Thử vận chuyển Trường Sinh Quyết, chỉ là do hắn có thói quen cân nhắc đến mọi khả năng có thể làm được thôi.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, vận chuyển Trường Sinh Quyết qua một chu thiên không gặp chút trở ngại nào, trực tiếp thông suốt. Bởi vì vận chuyển được một chu thiên, Lam Tiểu Bố đã có thể tạm thời tránh khỏi vòng vây của lực lượng hủy diệt kia.

Đây là có chuyện gì? Càng khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, sau khi vận chuyển Trường Sinh Quyết một chu thiên, vậy mà hắn cảm thấy thực lực của mình tăng thêm một cấp độ.

Bên trong cái hố sâu do Đại Hủy Diệt Thuật tạo ra này, đối với hắn mà nói chính là nơi tu luyện tốt nhất. Lam Tiểu Bố lại vận chuyển thêm mấy chu thiên nữa, hắn lập tức cảm nhận được cứ qua một chu thiên đều không giống nhau. Càng đi sâu vào trong, lực lượng hủy diệt càng đáng sợ. Đồng thời, Trường Sinh Quyết mang lại chỗ tốt cũng càng lớn.

Ở chỗ này tu luyện, tu vi của hắn thật sự tăng lên rất nhanh, nhưng hắn cũng luôn luôn nằm ở biên giới sụp đổ. Một khi rơi vào vòng xoáy trung tâm của Đại Hủy Diệt Thuật, vậy chờ hắn chỉ có một con đường, chết.

Sau khi hiểu được đạo lý này, Lam Tiểu Bố hầu như không có chút chần chừ nào, lập tức dứt khoát tiền vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Vừa tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, thần niệm của Lam Tiểu Bố nhanh chóng tràn ra ngoài, một khắc sau, một luồng lốc xoáy hủy diệt kinh khủng cuốn lấy thần niệm của hắn, sau đó xé vụn.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt ngã ngồi trên mặt đất, trong lòng sợ hãi vô cùng. Nếu như vừa rồi hắn có chút do dự, muộn thêm mấy giây nữa mới tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, vậy bây giờ hắn không cần vào đây nữa, bởi vì hắn đã bị lốc xoáy hủy diệt đáng sợ kia xé nát.

Đồng thời, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng nảy sinh thêm một nghi hoặc, đây là lần thứ hai hắn không vào được Vũ Trụ Duy Mô. Lần thứ nhất là ở trong hẻm núi, đó là hẻm núi Ma Huyền. Lần đó là do Cơ Vận giở trò quỷ, suýt chút nữa khiến hắn vẫn lạc ở trong hẻm núi Ma Huyền, vậy lần này thì là nguyên nhân gì? Theo lý mà nói, hắn không dùng thần niệm, chỉ cần hơi nghĩ đến một chút là có thể tiến vào Vũ Trụ Duy Mô mới đúng. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, vào thời điểm hắn nguy hiểm nhất lại không vào trong Vũ Trụ Duy Mô được.

Ý nghĩa tồn tại của Vũ Trụ Duy Mô, chính là khi hắn ở thời điểm nguy hiểm nhất trốn vào trong, nếu ngay thời điểm nguy hiểm nhất mà không dùng được, Vũ Trụ Duy Mô có an toàn đến đâu cũng không có ý nghĩa gì cả.

Đáng tiếc bây giờ quá suy yếu, chờ khá hơn một chút, hắn nhất định phải xem xét kỹ lại một chút, Vũ Trụ Duy Mô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngồi ở trong Vũ Trụ Duy Mô nghỉ ngơi trọn một canh giờ, lúc này Lam Tiểu Bố mươi cẩn thận mở rộng thần niệm ra ngoài. Lực lượng hủy diệt càng ngày càng đáng sợ, cũng may không nằm trong trung tâm hủy diệt của vòng xoáy, thần niệm của Lam Tiểu Bố mặc dù không thể kiên trì quá mười giây, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể mở rộng ra ngoài.

Nơi này hẳn đã sắp đến nơi Đại Hủy Diệt Thuật bộc phát ra, Lam Tiểu Bố thử để Vũ Trụ Duy Mô lấy những lực lượng hủy diệt này làm trung tâm, tạo dựng mô hình kết cấu.

Nhưng mà khi mô hình kết cấu bắt đầu tạo dựng ra, trái tim Lam Tiểu Bố lại chìm xuống đáy cốc. Lực lượng hủy diệt ở nơi này đâu chỉ cường đại hơn nghìn lần so với phía ngoài kia, thế nhưng tốc độ tạo dựng mô hình của Vũ Trụ Duy Mô vô cùng chậm chạp, chậm chạp đến mức thậm chí chỉ bằng một phần mấy chục khi hắn tạo dựng mô hình kết cấu của đạo quang ở Bất Thanh Thần giới.

Tạo dựng mô hình đạo quang, Lam Tiểu Bố đã mất rất nhiều năm, hơn nữa còn hoàn thành bên trong Trận bàn Thời Gian. Dựa theo thời gian thực tế mà nói, đó chính là ngàn năm.

Nếu như so với thời gian ngàn năm mà chỉ là một phần chục, vậy thì tương đương với vài vạn năm, thậm chí là mấy chục vạn năm, hoặc là càng lâu hơn.

Càng khiến Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ là, ở nơi này, hắn không thể nào dùng Trận bàn Thời Gian được. Điều kiện tiên quyết để dùng Trận bàn Thời Gian là, nhất định phải ở một nơi an toàn, đặt Vũ Trụ Duy Mô vào bên trong Trận bàn Thời Gian. Ở nơi tràn ngập lực lượng hủy diệt như thế nào, vừa lấy Trận bàn Thời Gian ra, chắc hẳn sẽ bị hủy đi ngay.

Lam Tiểu Bố dừng việc tiếp tục ở chỗ này tạo dựng mô hình kết cấu của Địa Hủy Diệt Thuật, thời gian này hắn không chờ được, cũng không thể chờ.

Huống hồ, đó chỉ là thời gian mà hắn dự đoán, thời gian thực tế có thể dài hơn. Mấu chốt là, qua thời gian dài hơn nữa, Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra dược kết cấu của Đại Hủy Diệt Thuật hay không, đó còn là một ẩn số.

Chương 1245 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta. (2)

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng hủy diệt đang quấn quanh bên ngoài Vũ Trụ Duy Mô, chỉ là không thể nào làm gì được Vũ Trụ Duy Mô mà thôi. Nếu như đổi thành pháp bảo tầm thường khác, chỉ sợ đã sớm bị lực lượng Đại Hủy Diệt Thuật hủy đi rồi.

Bị nhốt trong Vũ Trụ Duy Mô không thể ra ngoài, chỉ có thể cẩn thận kiểm tra Vũ Trụ Duy Mô. Rốt cuộc là nguyên nhân do đâu, khiến hắn mỗi khi gặp nguy hiểm thì không thể nào tiến vào?

Ở trong Vũ Trụ Duy Mô tìm kiếm mấy tháng, thậm chí Lam Tiểu Bố còn điều tra tỉ mỉ lặp đi lặp lại từng tấc một, thế nhưng không phát hiện ra chút gì khác thường cả. Vũ Trụ Duy Mô vô cùng bình thường, không có chỗ nào lạ, cũng không chỗ nào khiến hắn cảm thấy không thoải mái hay có gì đặc biệt.

Có lẽ tu vi của hắn còn quá thấp, Lam Tiểu Bố quyết định sau khi bước vào Thần Vương cảnh, sẽ kiểm tra Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa. Bây giờ chỉ có thể ở lại trong Vũ Trụ Duy Mô, ngược lại hắn có thể luyện hóa Sinh Tử Bộ.

Sau khi lấy được Sinh Tử Bộ, hắn vẫn luôn bận rộn, cho đến bây giờ vẫn chưa kịp luyện hóa Sinh Tử Bộ.

Lấy Sinh Tử Bộ ra, thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong, lập tức có một giọng nói ác độc lạnh lẽo truyền đến, "Nếu như ngươi dám luyện hóa Sinh Tử Bộ, cả đời này ta không bắt ngươi rút hồn luyện phách, Lệnh Hà Thành ta thề không làm người."

Lam Tiểu Bố sửng sốt, pháp bảo hắn từng chiếm được cũng rất nhiều, nhưng không có người nào ngoan độc đến mức cắt một tia hồn phách bỏ vào trong pháp bảo của mình. Cái này phải yêu pháp bảo của mình đến mức nào chứ, phải biết rằng một khi pháp bảo này bị hắn luyện hóa, tia hồn phách này sẽ bị diệt đi, tu vi của đối phương đương nhiên cũng sẽ giảm đi một cấp độ.

Tựa như cảm nhận được sự chần chừ của Lam Tiểu Bố, tia hồn phách bên trong Sinh Tử Bộ dịu đi rất nhiều. Tia hồn phách này đang định nói mấy câu, giải sầu cho Lam Tiểu Bố thì nghe thấy Lam Tiểu Bố thở dài nói, "Làm ta sợ muốn chết."

Lời nói của Lam Tiểu Bố càng khiến tia hồn phách kia của Lệnh Hà Thành yên tâm, đáng tiếc bây giờ hắn không cảm ứng được Lam Tiểu Bố đang ở nơi này, nếu như có thể cảm ứng được, hắn sẽ liều lĩnh vượt qua hư không giới vực đi đến chỗ của Lam Tiểu Bố, cướp lại Sinh Tử Bộ. Sao hắn chỉ có thể nói một vài câu ác độc như vậy được, những chuyện khác bây giờ đều không thể làm được.

Không đợi tia hồn phách kia kịp phản ứng, một lực lượng trói buộc mạnh mẽ đã khoá hắn lại, sau đó hắn nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, “Ở địa bàn của ta mà còn dám phách lối, ai, nói ngươi là ngu xuẩn hay là không đây? Được rồi, để cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta đi…”

Nói xong câu đó, tay Lam Tiểu Bố vung lên, tia hồn phách này trực tiếp bị Lam Tiểu Bố ném ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

“Ngươi…” Lệnh Hà Thành còn chưa kịp buông lời độc ác ra, đã cảm nhận được một luồng lực lượng hủy diệt kinh khủng ập đến. Hoàn toàn không chờ tia hồn phách này kịp phản ứng, lực lượng hủy diệt đã xoắn nát tia hồn phách Lệnh Hà Thành thành hư vô.

…

Trường Sinh giới, Kim Hồ cung.

Đây là động phủ của Thuần Hồ Thánh Nhân, từ khi vận may của bọn hắn bị cướp đoạt thông qua đạo quang của Khổ Túc Thánh Nhân, những Thánh Nhân đến đây làm khách đều không có ai rời đi.

Bọn hắn đang bàn bạc phải làm thế nào mới có thể tìm được người đã cướp đi vận may của bọn họ, bức tử Khổ Túc Thán Nhân, cướp đi Sinh Tử Bộ. Mặc kệ đối phương là ai, cũng phải cho hắn biết, hắn đắc tội không phải chỉ một Thánh Nhân.

Qua quãng thời gian bàn bạc và diễn giải, bọn họ đã có quyết định, tu sĩ này tu vi chắc hẳn không cao. Nếu như tu vi của đối phương rất cao, tuyệt đối sẽ không thông qua Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt liên hệ của đạo quang. Đây là thứ nhất, thứ hai là mặc dù Đại Thiết Cát Thuật đáng sợ, nhưng Đại Thiết Cát Thuật mà đối phương thi triển ra hình như vô cùng yếu, thậm chí không bằng Đại Thiết Cát Thuật do một Thần Vương thi triển ra.

Đây là do cách bọn họ quá xa, nếu không thì Đại Thiết Cát Thuật này hoàn toàn không thể chặt đứt được liên hệ giữa bọn hắn và đạo quang.

Nhưng vấn đề ở ngay chỗ này, muốn học được Đại Thiết Cát Thuật, tu vi thấp nhất cũng phải trên Thần Vương. Không đến Thần Vương thì làm sao có thể học được Đại Thiết Cát Thuật.

Điểm quan trọng nhất là, nếu như thực lực của đối phương rất mạnh, vậy thì không thể chỉ cướp đi Sinh Tử Bộ. Trừ Sinh Tử Bộ ra, lúc trước bọn họ còn lấy pháp bảo âm Dương Kính, Thanh Hồ,... ra trấn áp trận cơ. Có cái nào không phải là pháp bảo cao cấp nhất, nhưng vì sao đối phương không cần?

Rất rõ ràng tu vi của đối phương có hạn, không lấy được nhiều như vậy, cho nên chỉ lựa chọn lấy Sinh Tử Bộ..

“Ta cảm nhận được hắn lấy Sinh Tử Bộ của ta ra.” Hòa Ngọc Thánh Nhân đột nhiên đứng lên, vẻ mặt hắn kích động, hai tay nắm chặt. Bất cứ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được, tâm tình lúc này của Hòa Ngọc Thánh Nhân.

Nghe thấy lời Hòa NGọc nói, tất cả mọi người đều mong đợi nhìn chằm chằm Hòa Ngọc Thánh Nhân. Tất cả mọi người ở lại nơi này chỉ vì một mục đích, đó chính là nếu như đối phương cướp đi Sinh Tử Bộ của Hòa Ngọc Thánh Nhân, vậy thì chắc chắn sẽ lấy ra luyện hóa. Chỉ cần đối phương vừa lấy Sinh Tử Bộ ra, Hòa Ngọc sẽ có thể cảm ứng được.

Bởi vì Sinh Tử Bộ đối với Hòa Ngọc mà nói thì trân quý như mạng, cho nên Hòa Ngọc Thánh Nhân còn cắt ra một tia hồn niệm giấu bên trong Sinh Tử Bộ.

Giờ phút này tất cả Thánh Nhân đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần Hòa Ngọc Thánh Nhân nói ra vị trí của Lam Tiểu Bố, bọn hắn cho dù tốn hết tất cả tâm huyết, cũng phải phá vỡ hư không đi vây giết Lam Tiểu Bố.

Thế nhưng qua mười giây, Hòa Ngọc Thánh Nhân vẫn đang ngây người.

“Hòa NGọc, hắn đang ở đâu?” Thuần Hồ Thánh Nhân không nhịn được hỏi một câu.

Chương 1246 - Hủy Diệt Thánh Nhân.

Hòa Ngọc nhắm mắt lại chậm rãi nói, “Ta không cảm nhận được, ta chỉ cảm nhận được Sinh Tử Bộ của ta bị lật ra, hồn niệm của ta có cảm giác, đối phương hình như không tồn tại trong vũ trụ, chuyện này sao có thể…”

Khi Thuần Hồ đang muốn tiếp tục hỏi thăm, đã nhìn thấy Hòa Ngọc há miệng ra phun một ngụm máu, cả người ngã ngồi trên mặt đất, trong miệng thì thào nói, “Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật…”

TRong mắt và vẻ mặt của hắn đều là hoảng sợ.

Đại Hủy Diệt Thuật? Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, Đại Thiết Cát Thuật năm đó bị thất lạc. Cuối cùng đã bị người khác lấy được, sau đó còn thi triển ra thì có thể thông cảm được. Nhưng Đại Hủy Diệt Thuật là bảo vật của Hủy Diệt Thánh Nhân, trong vũ trụ Hạo Hãn chỉ có một người biết Đại Hủy Diệt Thuật, đó chính là Hủy Diệt Thánh Nhân. Còn chuyện Hủy Diệt Thánh Nhân có truyền Đại Hủy Diệt Thuật của mình cho người khác tu luyện hay không, không có ai biết. Nhưng mà với bản tính của Hủy Diệt Thánh Nhân, chỉ sợ sẽ không tùy tiện giao Đại Hủy Diệt Thuật cho người khác tu luyện.

“Hà Thành huynh, ngươi nói tên sâu kiến cướp đoạt Sinh Tử Bộ của ngươi còn biết Đại Hủy Diệt Thuật?” Đình Côn Thánh Nhân không nhịn được hỏi một câu.

Không phải hắn không tin, cho dù là Đại Thiết Cát Thuật hay Đại Hủy Diệt Thuật, mỗi một cái thần thông đều kinh thiên động địa. Lấy được một cái thần thông đã giống như trúng thưởng rồi, còn có chuyện một người đồng thời có được hai loại thần thông vũ trụ này? Đây là đang nói đùa sao.

TRong mắt Hòa Ngọc Thánh Nhân lộ ra vẻ tuyệt vọng, hắn mờ mịt gật đầu rồi lại lắc đầu, “Đúng, không đúng.”

“Rốt cuộc là phải hay không phải thế?” Đình Côn Thánh Nhân nóng nảy.

Hòa Ngọc Thánh Nhân cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, hắn thở ra một hơi chậm rãi nói, “Ta nghĩ chắc hẳn là người kia đã cướp đi Sinh Tử Bộ của ta… Nhưng khiến ta cảm thấy khó hiểu là, Đại Hủy Diệt Thuật hắn thi triển ra còn mạnh hơn lúc thi triển Đại Thiết Cát Thuật cả vạn lần. Cho dù bất cứ người nào của chúng ta, thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, sợ cũng không thể thi triển được thần thông đáng sợ như vậy.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều hít vào một hơi thật sâu. Nếu như một người còn mạnh hơn bọn hắn, nắm trong tay Đại Thiết Cát Thuật còn chưa tính, lại còn biết Đại Hủy Diệt Thuật, vậy thì bọn hắn báo thù như thế nào? Làm thế nào lấy lại vận may đã bị cướp đi? Đáng sợ nhất là đối phương còn có đủ loại pháp bảo đỉnh cấp. Có mấy tên Thánh Nhân đã âm thầm quyết định không tìm kiếm Lam Tiểu Bố báo thù, vận may bị cướp đi còn có thể kiếm về được. Bọn hắn cũng không giống như Hòa Ngọc Thánh Nhân, bị người ta cướp đi pháp bảo mình yêu quý nhất, cần gì phải kết thù với cường giả này?

“Hòa Ngọc đạo hữu, có phải ngươi đã nhìn lầm rồi không?” Thuần Hồ cũng nhíu chặt mày. Cùng là một người, thi triển thần thông lại chênh lệch nhau cả vạn lần, chuyện này sao có thể?

“Không có, ta sẽ không lầm, đây tuyệt đối là Đại Hủy Diệt Thuật, tia hồn niệm kia của ta thậm chí còn không chống chịu được nửa giây, đã hóa thành hư vô trong lực lượng hủy diệt đó.” TRong mắt Hòa Ngọc Thánh Nhân vẫn còn hoảng sợ.

Nếu như đối phương là một cường giả có thể tiện tay thi triển ra thần thông khủng bố như Đại Hủy Diệt Thuật, cho dù hắn có tìm được đối phương, vậy cũng không phải là đòi lại Sinh Tử Bộ, mà là đi tìm chết.

“Hòa Ngọc đạo hữu, đối phương cũng chưa chắc biết được ngươi ở đâu, ngươi nói cụ thể tình huống lúc đó ra một chút.” Phác Hành Thánh Nhân nghiêm túc nói.

Hòa Ngọc cuối cùng cũng dịu lại một ít, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Lúc đó hắn nói đó là địa bàn của hắn, để cho ta mở mang kiến thức về tiểu thần thông của hắn một chút, sau đó cuốn một cái, ta lập tức bị lực lượng hủy diệt đáng sợ bao lấy, ta thề, ta chưa bao giờ gặp qua loại lực lượng hủy diệt đáng sợ như vậy…”

Nói đến đây, Hòa Ngọc Thánh Nhân cảm thấy không thích hợp. Đối phương cho dù muốn kích phát Đại Hủy Diệt Thuật, cũng không thể nào nhanh chóng như vậy chứ? Loại thần thông Đại Hủy Diệt Thuật này, chẳng lẽ kích phát không có thời gian hạn chế sao?

Có khi nào đúng lúc đó đối phương vừa hay ở nơi bị Đại Hủy Diệt

Thuật hủy diệt, sau đó ném hắn vào trong lực lượng hủy diệt đó. Nhưng nếu như là vậy, làm sao hắn có thể náu thân trong lực lượng hủy diệt ấy?

Đúng, đối phương có pháp bảo đỉnh cấp. Đừng bảo là pháp bảo khác, cho dù Sinh Tử Bộ của hắn cũng có thể bảo vệ thân thể không bị hủy diệt trong Đại Hủy Diệt Thuật.

Cho dù bản thân đã có suy đoán, nhưng mà Hòa Ngọc Thánh Nhân cũng không nói ra.

Nếu như đối phương thật sự có thể tiện tay thi triển ra Đại Hủy Diệt Thuật, hắn có nói ra hay không cũng không có chút ý nghĩa nào. nếu như suy đoán của hắn là đúng, đối phương không biết Đại Hủy Diệt Thuật, chỉ là đang ở bên trong lực lượng hủy diệt đã từng thi triển rồi, vậy đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Bởi vì chỉ cần Lệnh Hà Thành hắn chặn đường được đối phương, vậy tất cả pháp bảo trên người của đối phương đều thuộc về Lệnh Hà Thành hắn. Nhiều bảo vật như vậy, dựa vào đâu hắn phải chia cho người khác?

Những người còn lại không cảm nhận được dao động trong nội tâm của Hòa Ngọc Thánh Nhân, nhưng mà trước đó Hòa Ngọc đã tỏ vẻ sợ hãi Đại Hủy Diệt Thuật, đó rõ ràng là thật, sẽ không giả.

“Xem Đại Hủy Diệt Thuật là tiểu thần thông? Chuyện này thật sự quá khoác lác rồi.” Một nam tử gầy gò không nhịn được nói.

Đình Côn Thánh Nhân từ tốn nói, “Mặc kệ người ta có khoác lác hay không, người ta ít nhất không nói sai, thật sự thi triển ra Đại Hủy Diệt Thuật.”

Thuần Hồ nhìn đông đảo Thánh Nhân đang im lặng không nói gì, bình tĩnh lên tiếng, “Như vậy, chúng ta tự mình quay về nghĩ cách đi, tìm kiếm tất cả cơ hội có thể lấy được. Chờ tìm được chút dấu vết gì đó, chúng ta đồng thời xuất động, cuối cùng cũng có thể lấy về thức thuộc về chúng ta.”

“Đúng, ta ủng hộ Thuần Hồ Thánh Nhân.” Lập tức có người đứng ra ủng hộ.

Chương 1247 - Hủy Diệt Thánh Nhân. (2)

Đám người lần lượt đứng ra ủng hộ Thuần Hồ Thánh Nhân, ngớ ngẩn đều biết, Thuần Hồ Thánh Nhân đây là không muốn tiếp tục truy cứu ai là người cướp đoạt vận may của bọn hắn. Nói lời xã giao, tất cả mọi người tản đi. Tiếp tục truy cứu, lỡ như người ta đánh tới cửa, không cần đối chiến, chỉ cần ném một chiêu Đại Hủy Diệt Thuật vào Kim Hồ cung là được rồi.

Các Thánh Nhân tụ tập đã nhiều ngày, giờ phút này lũ lượt tan tác như chim muông. Bọn hắn khác với Hòa Ngọc Thánh Nhân, bọn hắn không bị tổn thất Sinh Tử Bộ, tại sao phải đối nghịch với một cường giả biết Đại Hủy Diệt Thuật, thậm chí còn có thể là Hủy Diệt Thánh Nhân chứ?

Hòa Ngọc Thánh Nhân cũng không nói gì nhiều lời mà cáo từ, đã có hoài nghi, hắn sẽ từ từ điều tra . Một khi mình điều tra ra được đối phương thật ra không phải Thánh Nhân gì cả, cũng không biết Đại Hủy Diệt Thuật, vậy hắn phát tài rồi. Dùng một quyển Sinh Tử Bộ kiếm lời được một đống pháp bảo đỉnh cấp, hơn nữa Sinh Tử Bộ cuối cùng cũng quay về trong tay mình, chuyện tốt như vậy sao lại không làm?

…

Bên trong Vũ Trụ Duy Mô, sau khi diệt đi tia tàn niệm của Hòa Ngọc

Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố bắt đầu luyện hóa Sinh Tử Bộ.

Đạo tắc sinh cơ và tử khí của Sinh Tử Bộ đan xen vào nhau, lực lượng hùng hậu mênh mông, tuyệt đối không phải Pháp Bảo Tiên Thiên đơn giản.

Bây giờ có nhiều thời gian, Lam Tiểu Bố cũng không nóng nảy, nhanh chóng đắm chìm trong việc luyện hóa đạo vận Sinh Tử Bộ.

Thời gian như thoi đưa, khi Lam Tiểu Bố luyện hóa đạo cấm chế cuối cùng của Sinh Tử Bộ, sau đó in dấu ấn ký thần niệm của mình xuống, lúc này mới phát hiện Vũ Trụ Duy Mô hình như đã sớm ngừng rơi xuống.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn một cái, Sinh Tử Bộ hóa thành một hộ giáp mỏng như cánh ve bay vào trong nội y.

Đồ tốt, đây quả thật là hộ giáp cao cấp nhất. Có loại hộ giáp này bảo vệ, Đại Hủy Diệt Thuật ở bên ngoài chắc hắn không thể tổn thương được hắn nhỉ?

Lam Tiểu Bố thả thần niệm của mình ra ngoài, lực lượng hủy diệt đáng sợ lập tức xoắn nát thần niệm của hắn. Mặc dù nơi này không có lốc xoáy hủy diệt, nhưng đây là nơi hình thành Đại Hủy Diệt Thuật, cũng xem như là đáy thần tiệm. Bất cứ vị trí nào cũng tương đương với lốc xoáy hủy diệt.

Mặc dù không biết mình luyện hóa Sinh Tử Bộ tốn bao nhiêu năm, nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán ít nhất cũng hơn mười năm.

Lam Tiểu Bố vác Luân Hồi Oa trên lưng, sau đó biến Sinh Tử Bộ thành giáp mỏng bảo vệ toàn thân, lúc này mới thử rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Cho dù đội Luân Hồi Oa không dễ nhìn đường cho lắm, nhưng mà so với việc đeo mai rùa Quy Linh thì tốt như nhiều. Một cái nhìn qua giống rùa đen, một cái thật sự là rùa đen.

Vì mạng nhỏ của mình, Lam Tiểu Bố quyết định nhịn.

Bước một bước ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, lực lượng hủy diệt kinh khủng lập tức bao lấy Lam Tiểu Bố. Dù có Sinh Tử Bộ và Luân Hồi Oa bảo vệ, Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được tử vong tồn tại bất cứ lúc nào. Có thể khẳng định, chỉ cần hắn bỏ Sinh Tử Bộ và Luân Hồi Oa ra, khắc sau chính là lúc hắn vẫn lạc.

So với Luân Hồi Oa, Sinh Tử Bộ có thể huyễn hóa thành hộ giáp, cái này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ. Luyện hóa Sinh Tử Bộ, Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng biết, đây là pháp bảo công kích cao cấp nhất, nhưng mà bây giờ bị hắn lấy ra để phòng ngự, cũng là thứ cao cấp nhất.

Cảm thấy bản thân mình an toàn, lúc này Lam Tiểu Bố mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh. Bùn đất dưới chân và mọi thứ xung quanh, đều ngập tràn lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, nếu như có một ngày Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra được Đại Hủy Diệt Thuật, hắn tuyệt đối sẽ không truyền đi.

Tên vương bát đản này thật quá tàn nhẫn, thi triển Đại Hủy Diệt Thuật với một Thần giới, đây là thù lớn đến mức nào? Hơn nữa, có thù thì trực tiếp báo thù, hủy diệt một giới là có ý gì? Ở Tiên giới hắn cũng đã gặp qua loại người độc ác như thế này, nhưng mà đều bị lén lút giết chết.

Thần niệm không thể nào thẩm thấu ra ngoài, Lam Tiểu Bố chỉ có thể dựa vào đôi mắt của mình, chỗ này vô cùng mênh mông. Nếu như nói nơi này vốn là một giới vực Thần giới, Lam Tiểu Bố thất sự hoài nghi cái giới vực Thần giới này có phải đã bị người ta móc thành một cái hố to rồi.

Nơi này là nơi ẩn chứa lực lượng Đại Hủy Diệt Thuật nồng hậu dày đặc nhất, Lam Tiểu Bố lại để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu Đại Hủy Diệt Thuật.

Tiến độ tạo dựng mô hình kết cấu Đại Hủy Diệt Thuật so với trước đó không xê xích bao nhiêu, cho dù ở nơi này đâu đâu cũng là lực lượng hủy diệt, nhưng mô hình kết cấu của Đại Hủy Diệt Thuật vẫn xa xa khó với.

Lam Tiểu Bố thở dài, chỉ có thể để mặc Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng chầm chậm như vậy, hắn nhìn xem nơi này có thể tìm được thứ gì. Nói không chừng có thể tìm ra được là ai đã thi triển Đại Hủy Diệt Thuật.

Lam Tiểu Bố hắn quả thật sẽ không giống với cường giả đã thi triển Đại Hủy Diệt Thuật này, sẽ giận chó đánh mèo lên một tinh cầu. Nhưng mà hắn cũng sẽ giận chó đánh méo, ai thi triển Đại Hủy Diệt Thuật này, tương lai hắn sẽ tìm đến người đó. Bởi vì cái Đại Hủy Diệt Thuật này sớm muộn cũng sẽ hủy đi Bất Thanh Thần giới, mà hắn lại bất lực.

Bây giờ hắn không phải là đối thủ của đối phương, không có nghĩa là trong tương lai hắn không làm gì được đối phương.

Lam Tiểu Bố vừa di chuyển vừa cảm nhận đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật, có thể giống như Lam Tiểu Bố, di chuyển bên trong lực lượng của Đại Hủy Diệt Thuật lưu lại, đồng thời cảm nhận đạo vận Hủy Diệt, chỉ sợ không thể tìm ra được người thứ hai. Cường giả khinh thường làm như vậy, mà kẻ yếu thì không có tư cách và cơ hội để làm.

Hơn một tháng sau, Lam Tiểu Bố phát hiện hắn có một tia cảm ngộ đối với hủy diệt. Hủy diệt không chỉ là hủy diệt những thứ có thể nhìn thấy, mà còn có thể hủy diệt những thứ không nhìn thấy.

Đại Hủy Diệt Thuật chính là một loại hủy diệt như vậy, hủy diệt sinh cơ của vạn vật thiên địa, còn muốn hủy diệt linh nguyên thiên địa, cuối cùng hủy diệt đi qui tắc thiên địa…

Chương 1248 - Vạn vật đều là chó cỏ.

Cảm ngộ về đạo vận Hủy Diệt ngày càng nhiều, Lam Tiểu Bố lại càng e ngại, loại Đại Hủy Diệt Thuật này nhất định khởi nguyên từ lúc vũ trụ Hạo Hãn sinh ra.

Hắn có cảm ngộ nhiều đến đâu, cũng không lấy được Đại Hủy Diệt Thuật, cũng chỉ là lý giải đối với đạo nhiều hơn một chút mà thôi. Cũng không thể khiến Vũ Trụ Duy Mô tăng thêm tốc độ tạo dựng Đại Hủy Diệt Thuật, cũng không thể ngăn cản Bất Thanh Thần giới không bị Đại Hủy Diệt Thuật tác động đến.

Mặc dù biết lý giải của mình về Đại Hủy Diệt Thuật không có bất kỳ trợ giúp nào với Bất Thanh Thần giới, Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục cảm ngộ vô cùng vô tận đạo vận Hủy Diệt.

Xem như hắn không thể nào ngăn cản Đại Hủy Diệt Thuật hủy diệt Bất Thanh Thần giới trong tương lai, chỉ cần cảm ngộ đạo vận hủy Diệt đến trình độ nhất định rồi, hắn cũng có thể tìm được cách để ngăn cản Đại Hủy Diệt Thuật. Nếu như có thể, Lam Tiểu Bố hy vọng có thể ngăn cản đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật trong rừng bia, không khuếch tán đến Thần giới.

Năm tháng trôi qua, thời gian không dừng.

Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã ở trong thần tiệm Hủy Diệt tại Vũ Khôn Thần giới cảm ngộ đạo vận bao lâu, lúc này, hắn không chỉ cảm ngộ lực lượng hủy diệt của Đại Hủy Diệt Thuật, lý giải của bản thân về Đại Hủy Diệt Thuật, khi cảm ngộ càng sâu, hắn càng cảm ngộ ra được một loại đau thương, bi thống.

Lam Tiểu Bố xác định cảm quan của mình không sai, thật sự hắn đã cảm ngộ đến một loại đau thương và bi thống, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thút thít.

Trước đạo vận hủy diệt mênh mông của Đại Hủy Diệt Thuật, là minh chứng cực hạn đối với Sát Lục thần thông. Nhưng cái này đồng thời cũng là tận thế của vô số sinh linh, là bất công đối với vô số người vô tội. Mọi người không thể phản kháng, chỉ có thể tuyệt vọng trơ mắt nhìn Đại Hủy Diệt Thuật ập đến trên đầu bọn họ. Bọn họ không muốn chết, nhưng lại không thể không chết.

TRong bọn họ có đạo lữ gắn bó tình thâm, có người nhà đang đoàn tụ một chỗ, có sư đồ đang truyền thụ đạo nghiệp, có hội bằng hữu đang gặp mặt nhau…

Nhưng bọn hắn khi đối mặt với Đại Hủy Diệt Thuật, chỉ có thể tuyệt vọng đau thương, chỉ có thể bi thống tiếp nhận, bởi vì bọn họ không thể phản kháng và ngăn cản.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng cảm nhận được loại tâm tình này, đây là sự thổ lộ về vận mệnh bất công, là một loại khát vọng sinh tồn. Thậm chí là khao khát hèn mọn đến cực hạn, miễn là còn sống.

Lam Tiểu Bố cảm nhận mọi tâm tình, cảm nhận loại đau thương và bi thống này, hắn ngừng lại, hai tay siết chặt, hắn không thể thay đổi bất cứ điều gì, cho dù là yêu cầu hèn mọn nhất, hắn cũng không thể giúp họ được gì.

Thiên địa bất nhân, vạn vật đều là chó cỏ!

Quả nhiên không lừa hắn, trong vũ trụ mênh mông nếu có vô số sinh mệnh và sinh linh ra đời, mà những sinh linh này chỉ có khát vọng hèn mọn là được sống, nhưng vẫn xuất hiện các loại thần thông có thể hủy diệt vũ trụ như Đại Thiết Cát Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật. Cái này chẳng phải là vạn vật như chó cỏ sao? Không trước mặt Đại Hủy Diệt Thuật, ngay cả chó cỏ cũng không được. Bởi vì trước Đại Hủy Diệt Thuật, tất cả sẽ hóa thành hư vô.

Lam Tiểu Bố không còn tâm tình cảm ngộ đạo vận Hủy Diệt nữa, bước chân của hắn trở nên nặng nề, bởi vì hắn biết càng nhiều thì càng mê mang, bởi vì hết lần này đến lần khác đều không làm được gì.

Có lúc, ngốc nghếch cũng là một niềm hạnh phúc.

Lam Tiểu Bố cứ như vậy yên lặng đi tới, giống như cái xác không hồn, hắn không cảm ngộ đạo vận, không nghĩ đến bước tiếp theo phải làm gì, cứ như vậy cô độc yếu ớt mà đi trong lực lượng hủy diệt vô cùng vô tận này.

Thời gian trôi qua, một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm…

Lam Tiểu Bố đột nhiên bị đánh thức, đó là khi hắn nhìn thấy một người.

Một nam tử sinh động như thật, nam tử này quỳ hai đầu gối dưới đất, ngửa đầu, hai tay dâng lên một mảnh ngọc giản. Mà trong mắt hắn là huyết lệ, huyết lệ dù đã khô cạn, nhưng vẫn nhức nhối chói mắt

Lam Tiểu Bố nhìn về phía nơi xa, phát hiện sau lưng nam tử này, lại có một mảnh quê hương không bị phá hủy hoàn toàn, mà bên trong những gia viên này, khắp nơi đều là người đang quỳ gối xuống đất, bọn hắn hình như còn mặc quần áo, duy trì bộ dáng sinh động như thật. Bọn hắn tựa như đang khẩn cầu điều gì, có lẽ đang khao khát lực lượng hủy diệt kinh khủng này đừng hủy đi tính mạng của bọn họ, hủy đi quê hương bọn họ sinh tồn.

Lam Tiểu Bố nhớ đến Thạch Đao Thần tông, khắp nơi trong Thạch Đao Thần tông đều là những người vẫn lạc như thế này, bọn hắn đều giữ nguyên vẻ mặt, động tác. Thế nhưng những người kia là vẫn lạc do Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

Chẳng lẽ người ở nơi này cũng bị vẫn lạc do Tiểu Vẫn Mệnh Thuật? Lam Tiểu Bố nhìn lại một lần nữa. Hắn hiểu được, nhưng người này không bị vẫn lạc do Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, mà là vẫn lạc do lực lượng hủy diệt.

Nhưng vì sao những nơi khác chỉ còn lực lượng hủy diệt, hơn nữa hắn còn có thể cảm nhận được tâm tinh bi ai và tuyệt vọng, tất cả mọi vật đều sẽ bị niết hóa trong lực lượng hủy diệt. Mà nơi này lại có thể nhìn thấy rất nhiều người vẫn còn sinh động như thường? Chẳng lẽ lực lượng hủy diệt ở nơi này yếu hơn những nơi khác? Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, hắn nhanh chóng cảm ứng được, lực lượng hủy diệt ở nơi này chẳng những không hề yếu hơn những nơi khác, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Lam Tiểu Bố mơ hồ hiểu ra có chuyện gì, xung quanh trang viên này hình như có một loại đạo vận bao bọc, loại đạo vận này ngăn cản đa số lực lượng hủy diệt, nhưng vẫn như cũ không thể nào làm cho những người trong trang viên này không bị vẫn lạc.

Đừng nhìn những người này sinh động như thật, chỉ khi nào đụng vào hoặc tác động đến, sẽ lập tức biến thành hư vô.

Chương 1249 - Vạn vật đều là chó cỏ. (2)

Lam Tiểu Bố không động đến, hắn cố gắng suy nghĩ, loại đạo vận này là đạo vận gì, lại có thể ngăn cản lực lượng hủy diệt của Đại Hủy Diệt Thuật? Nếu như hắn cũng có được loại đạo vận thần thông này, vậy có phải có thể ngăn cản lực lượng hủy diệt khuếch tán đến toàn bộ Bất Thanh Thần giới?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về vị nam tử đầu tiên quỳ trên mặt đất kia, trong tay nam tử nâng một mảnh ngọc giản, mặc dù hắn không biết đã vẫn lạc bao lâu, trên mặt đều là huyết lệ, trong mắt chứa đầy hối hận và đau thương.

Lam Tiểu Bố thở dài, trước mặt Đại Hủy Diệt Thuật, tất cả hối hận đều là vô dụng. Ánh mắt của hắn di chuyển đến chỗ ngọc giản, khi Lam Tiểu Bố thấy được mấy chữ trên ngọc giản, hắn suýt chút nữa không nhịn được kêu thành tiếng.

Mấy chữ trên ngọc giản kia đột ngột đập vào mắt, bản phục chế Đại Hủy Diệt Thuật.

Đây là Đại Hủy Diệt Thuật? Không đúng, Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra, đây là Tiểu Hủy Diệt Thuật. Dù cái này là Tiểu Hủy Diệt Thuật phục chế được từ Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng chỉ cần phục chế được sẽ biến thành Tiểu Hủy Diệt Thuật.

Lam Tiểu Bố thậm chí còn có cảm giác trái tim của mình đang vọt đến cổ họng, hắn tuyệt đối không thể để cho Tiểu Hủy Diệt Thuật trước mắt này biến mất. Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, hắn không thể dùng tay lấy đi, một khi dùng tay lấy đi, vậy ngọc giản Hủy Diệt Thuật này sẽ tự động biến mất.

Ngọc giản này đã sớm bị đạo vận Hủy Diệt ăn mòn, sớm đã không thể chịu được tác động từ bất cứ ngoại lực nào.

Lam Tiểu Bố cẩn thận để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, chỉ ngắn ngủi mười mấy giây, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình ngọc giản trong tay nam nhân kia, đồng thời một mảnh ngọc giản hoàn toàn mới xuất hiện trong Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố. Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức tập trung vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, sau đó hắn thấy rõ, không sai, cái này quả thật là Tiểu Hủy Diệt Thuật.

Lam Tiểu Bố gỡ Luân Hồi Oa ra, Luân Hồi Oa hóa thành một cái nồi sắt to lớn ngăn cản mọi lực lượng hủy diệt ở xung quanh.

Sau khi tiến vào Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố mới cầm ngọc giản bên trong lên.

Bên dưới Tiểu Hủy Diệt Thuật, còn khắc một đoạn tự bạch bằng huyết lệ.

“Sư phụ, ta sai rồi, ta không nên trộm xem Đại Hủy Diệt Thuật. Vì ta phạm sai lầm, ta tình nguyện đón nhận nỗi khổ đốt hồn, ta tình nguyện vĩnh viễn trầm luân không làm người. Xin ngài buông tha cho Vũ Khôn Thần giới, không nên giết bọn họ, bọn họ đều vô tôi. ân Ninh ta và bọn họ không có quan hệ gì cả, ta chỉ chạy trốn đến Vũ Khôn Thần giới mà thôi, xin bỏ qua cho bọn họ, xin hãy bỏ qua cho bọn họ đi…”

Thời gian trôi qua, Lam Tiểu Bố dần dần hiểu ra, hắn tức giận siết chặt tay thành nắm đấm, hận không thể lập tức xé rách tên gia hỏa có được Đại Hủy Diệt Thuật kia thành ngàn mảnh.

Sư phụ của ân Ninh này có được quyển Đại Hủy Diệt Thuật, mà ân Ninh không nhịn được lén lút phục chế lại Đại Hủy Diệt Thuật. Không biết ân Ninh làm thế nào lấy được bản thần thông này, nhưng sư phụ của ân Ninh thật sự quá đáng sợ. Sau khi hắn biết ân Ninh trốn đến Vũ Khôn Thần giới, đã trực tiếp thi triển Đại Hủy Diệt Thuật này hủy diệt toàn bộ Vũ Khôn Thần giới.

Có thể khẳng định sư phụ ân Ninh sau khi hủy diệt Vũ Khôn Thần giới, biết ân Ninh đang ở nơi này, nhưng hắn không đến nhìn ân Ninh một cái. Lam Tiểu Bố đoán, trước khi thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, ân Ninh nhất định đã quỳ xuống đất cầu xin, nhưng mà cái này không có tác dụng, vẫn không thể nào ngăn cản Vũ Khôn Thần giới bị diệt vong.

Mà vị trí của ân Ninh sở dĩ cho đến bây giờ vẫn còn nguyên dạng không bị hủy đi hoàn toàn, là do ân Ninh học được Đại Hủy Diệt Thuật. Chỉ là thứ hắn học được là Tiểu Hủy Diệt Thuật, hắn dùng đạo vận Hủy Diệt tạo dựng tường phòng hộ, ngăn cản đạo vận Đại Hủy Diệt bên ngoài xâm nhập vào, chỉ là vẫn không thể nào ngăn cản Đại Hủy Diệt Thuật hủy diệt đi mọi sinh cơ ở nơi này.

Luân Hồi Oa ngăn cản vô cùng vô tận đạo vận hủy diệt, xem như là một nơi an toàn, Lam Tiểu Bố lấy Trận bàn Thời Gian ra. Đặt Vũ Trụ Duy Mô vào trong Trận bàn Thời Gian, mặc dù bây giờ hắn chỉ còn non nửa đầu thần linh mạch thượng phẩm và hơn phân nửa đầu thần linh mạch trung phẩm, nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm, hắn còn Thần Nguyên điện. Thần Nguyên điện chẳng những có thể thu thập thần linh khí ở nơi này, trong đó còn có mấy ngàn vạn thần tinh thượng phẩm có thể cung cấp cho Vũ Trụ Duy Mô dùng.

Quả nhiên có Tiểu Hủy Diệt Thuật làm cơ sở, tốc độ tạo dựng mô hình của Vũ Trụ Duy Mô tăng tốc hơn rất nhiều. Lam Tiểu Bố đoán, với tốc độ này, qua mấy trăm năm nhất định có thể phục chế được Đại Hủy Diệt Thuật nguyên bản.

Chỉ cần hắn tạo dựng được Đại Hủy Diệt Thuật, vậy bản Đại Hủy Diệt Thuật hoàn chỉnh kia sẽ bị hắn lấy đi. Tên gia hỏa dùng Đại Hủy Diệt Thuật tiêu diệt Vũ Khôn Thần giới kia không phải là do đệ tử của hắn học lén Đại Hủy Diệt Thuật mới làm ra chuyện này sao? Bây giờ hắn dứt khoát cướp luôn bản Đại Hủy Diệt Thuật hoàn chỉnh về tay, xem thử ngươi có thể làm được gì?

Lực lượng hủy diệt ở nơi này quá dày đặc, thật sự không thích hợp để tu luyện, Lam Tiểu Bố chỉ có thể tiếp tục nghiên cứu thần trận, ngoài ra thì luyện chế một ít thần phù.

Sau khi đến Thần giới, hắn vẫn luôn bận rộn khắp nơi. Cộng thêm tài nguyên ở Thần giới cực kỳ thiếu thốn, Lam Tiểu Bố ngay cả thu thập tài liệu cũng không có cơ hội. Những tài liệu trên người hắn đều là thu thập được lúc ở trong Đại Hoang Thần Đạo thành. Thần khí hạ phẩm và thần phù nhất nhị phẩm bán ra ở Đại Hoang Thần Đạo thành, thu hút toàn bộ tu sĩ ở Bất Thanh Thần giới, ngược lại cũng giúp hắn thu thập được một phần vật liệu. Những vật liệu cấp thấp này, có thể dùng để luyện tay một chút, học tập chế phù và luyện khí.

Chương 1250 - Đại Hủy Diệt Thuật.

Thời gian mười năm chỉ chớp mắt đã trôi qua, Lam Tiểu Bố đã có thể luyện chế ra thần phù cấp ba, ngay cả Trận Đạo cũng có chút tiến bộ. Đáng tiếc là, vật liệu trên người hắn đã ít đi, không chỉ như vậy, hắn còn không có thần tài cao cấp nào.

Nhưng mà cho dù có thần tài, Lam Tiểu Bố cũng không còn tâm tình tiếp tục luyện chế nữa, hắn kích động nhìn một bản điển tịch màu vàng nhạt đang lơ lửng trong Vũ Trụ Duy Mô. Bốn chữ lớn ẩn chứa đạo vận màu vàng nhạt trôi nổi trên điển tịch, thật giống như được khắc trong hư không.

Bốn chữ kia chính là “Đại Hủy Diệt Thuật”.

Có được Tiểu Hủy Diệt Thuật hoàn chỉnh, dựa vào Trận bàn Thời Gian, trong thời gian ngàn năm Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn thành việc đúc kết Đại Hủy Diệt Thuật.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Đại Hủy Diệt Thuật lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay. Từ giờ trở đi, chỉ cần hắn không vứt bỏ Vũ Trụ Duy Mô, Đại Hủy Diệt Thuật cũng chỉ có thể nằm trong tay một mình Lam Tiểu Bố hắn.

Dù cho tu vi của hắn thấp một chút, cũng nhất định phải học được Đại Hủy Diệt Thuật, triệt tiêu hết tất cả lực lượng hủy diệt ở nơi này đi.

Lam Tiểu Bố mở trang thứ nhất của Đại Hủy Diệt Thuật ra, đạo vận mênh mông phức tạp ập vào mặt, thật giống như âm vang ong ong từ sâu trong Hỗn Độn truyền đến, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng trang nghiêm.

Hắn đã học qua Đại Thiết Cát Thuật, cộng thêm cảm ngộ đạo vận Hủy Diệt đã nhiều năm, trong lòng vô cùng chắc chắn về việc học tập Đại Hủy Diệt Thuật.

“Thiên bất thanh tương liệt, địa vô ninh tương hủy; thần không thể linh, sẽ sợ nghỉ; cốc không thể doanh, sẽ sợ kiệt; vạn vật không thể sinh, sẽ sợ diệt…”

Khúc dạo đầu khiến Lam Tiểu Bố có chút ngây người, hắn vẫn cho rằng Đại Hủy Diệt Thuật thuần túy chỉ là hủy diệt và hủy diệt mà thôi. Bây giờ lật trang đầu tiên ra, cảm nhận được thiên địa vũ trụ có bị hủy diệt hay không, hoàn toàn không phải do Đại Hủy Diệt Thuật, mà là do người nắm trong tay Đại Hủy Diệt Thuật.

HỦy diệt của Đại Hủy Diệt Thuật chắc hẳn là hủy diệt thứ nên hủy diệt, chứ không phải là vô duyên vô cớ hủy diệt đi. Đáng tiếc là, Đại Hủy Diệt Thuật nằm trong tay người điên cuồng, hắn sẽ vô duyên vô cớ mà hủy diệt bất cứ thứ gì khiến tâm tình hắn khó chịu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm thấy Luân Hồi Oa có chút vướng víu, hắn lại cõng Luân Hồi Oa ở trên lưng, đứng tại nơi ngập tràn lực lượng hủy diệt này cảm ngộ Đại Hủy Diệt Thuật.

Quả nhiên, sau khi bị lực lượng đạo vận hủy diệt bao lấy, trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn chìm vào trong cảm ngộ đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật.

Đạo vận hủy diệt dần dần ngưng tụ lại quanh người hắn, có một phần là đạo vận tự bản thân ngưng luyện ra, còn một phần là bên ngoài bao trùm đến. KHi Lam Tiểu Bố cảm ngộ ngày càng sâu, đạo vật HỦy Diệt xung quanh bị hút tới càng lúc càng nhiều.

Oanh! Trang viên mà trước đó ân Ninh dùng lực lượng hủy diệt để bảo vệ, trước sự trùng kích của vô cùng vô tận lực lượng hủy diệt, hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất.

Lam Tiểu Bố đứng tại chỗ, lúc ban đầu, hắn có thể thoải mái ngao du trong lực lượng hủy diệt này, đến khi học Đại Hủy Diệt Thuật, từng đạo lực lượng hủy diệt này đã ngưng tụ thành pháp tắc, sau đó trở thành quy tắc Hủy Diệt của Lam Tiểu Bố, được hắn dung nạp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật mới.

Khi cảm ngộ của Lam Tiểu Bố đối với Đại Hủy Diệt Thuật càng ngày càng sâu sắc, đạo vận Đại Hủy Diệt kéo đến càng lúc càng mênh mông, giờ phút này, cả người Lam Tiểu Bố đã bị đạo vận Hủy Diệt bao lấy. Đây là khi hắn còn đang cõng Luân Hồi Oa, dùng Sinh Tử Bộ làm hộ giáp, nếu không thì Lam Tiểu Bố đã sớm bị đạo vận Hủy Diệt niết hóa.

KHi Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không thể nào chịu đựng được loại lực lượng đạo vận Húy Diệt này, hắn mở mắt ra. Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức dại ra, vô cùng vô tận đạo vận Hủy Diệt bao trùm đến, hắn hoàn toàn không kịp dung nhập nó vào trong đạo vận thần thông Đại Hủy Diệt Thuật của chính mình.

Đồng thời hắn cũng càng hiểu rõ hơn về sự đáng sợ của Đại Hủy Diệt Thuật, hắn còn đang cảm ngộ Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng Đại Hủy Diệt Thuật này hình như có đặc tính có thể cắn nuốt đạo vận Hủy Diệt ở bên ngoài, đây quả thật là thần thông tự mình trưởng thành. Loại Đại Hủy Diệt Thuật này một khi cảm ngộ hoàn toàn, tương lai thi triển ra sẽ đáng sợ đến mức nào?

Đừng nói là hủy diệt một cái Thần giới, cho dù hủy diệt một cái vị diện sợ cũng là chuyện hết sức dễ dàng.

Lực lượng hủy diệt không ngừng tạo ra dấu vết xé rách trên Luân Hồi Oa và Sinh Tử Bộ, Lam Tiểu Bố biết bản thân mình nhất định phải đưa ra sự lựa chọn. Nếu không thì đối mặt với loại lực lượng hủy diệt càng lúc càng đáng sợ này, một khi xảy ra chuyện quy tắc Hủy Diệt nổ tung, cho dù Luân Hồi Oa và Sinh Tử Bộ có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị thương nặng.

KHông phải Luân Hồi Oa và Sinh Tử Bộ không dùng được, mà là tu vi của hắn không dùng được.

Hay là tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô? Ý nghĩ này của Lam Tiểu Bố vừa nảy ra đã lập tức bị hắn phủ nhận. Hắn nghĩ đến một cách tốt hơn, ngay trước khi hắn lĩnh ngộ hoàn toàn thì dựa vào đạo vận Hủy Diệt ở nơi này để xé rách hư không.

Vì sao đạo vận Hủy Diệt ở nơi này lại đáng sợ như thế, thậm chí còn muốn dần dần hủy đi những nơi bên ngoài giới vực này? Còn không phải là do đạo vận Hủy Diệt từ Đại Hủy Diệt Thuật lưu lại bị trói buộc ở nơi này, hoàn toàn không thể nào tiến vào hư không chân chính. Một khi dẫn hết những đạo vận Hủy Diệt này vào trong hư không chân chính, vậy đạo vận Hủy Diệt này chẳng mấy chốc sẽ tản mất.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có lý, hắn lấy Thất âm Kích ra, sau đó điên cuồng dựa vào đạo vận Hủy Diệt ở nơi này cảm ngộ Đại Hủy Diệt Thuật. Một khi cảm ngộ có kết quả, hắn sẽ dựa vào Thất âm Kích kéo theo đạo vận Hủy Diệt xé rách hư không ở nơi này. Nghĩ thì đơn giản nhưng sự thật thì tàn khốc hơn rất rất nhiều.

Chương 1251 - Đại Hủy Diệt Thuật. (2)

Khi Lam Tiểu Bố lĩnh ngộ được Đại Hủy Diệt Thuật, đạo vận Hủy Diệt của một giới này dường như đang lao đến, lực lượng hủy diệt kinh khủng trùng kích đến, dù có Luân Hồi Oa và Sinh Tử Bộ bảo vệ, Lam Tiểu Bố cũng không thể nào ngăn cản. Hắn cảm thấy kinh mạch của mình bắt đầu nổ tung, đan điền xuất hiện vết rách, thức hải sắp hỏng.

Không hay rồi, Lam Tiểu Bố không dám nghĩ gì khác, Thất âm Kích trong tay vung lên, kích mang cuồng bạo vừa đánh ra, đã bị vô cùng vô tận đạo vận hủy Diệt bao lại.

Cạch! Hư không bị xé mở, Lam Tiểu Bố cũng không biết đó là vị diện hay hư không giới diện. Hắn rất muốn xông vào trong Vũ Trụ Duy Mô, thế nhưng trong sự trùng kích của đạo vận HỦy Diệt kinh khủng này, Lam Tiểu Bố hầu như không có chút năng lực phản kháng nào, bị quấn vào trong đạo vận Hủy Diệt vô cùng vô tận này cuốn vào trong hư không mênh mông.

Cái lỗ đen hư không vị diện bị xé nứt dần dần khép lại, chỉ chưa đến nửa nén hương, nơi này lại khôi phục lại bình thường.

Khác với trước đó chính là, bên dưới hố sâu này, cuối cùng không còn lực lượng hủy diệt đáng sợ nữa. Hoặc là ở một vài nơi, còn mơ hồ có thể cảm nhận được lực lượng hủy diệt, nhưng chút lực lượng hủy diệt ấy hoàn toàn không thể phá hư được thứ gì.

…

Đại Hoang Thần Đạo thành, nơi này đã sớm trở thành một thần thành phồn hoa nhất Thần giới. Cho dù thần linh khí ở thần giới bây giờ đã bao trùm ở khắp mọi nơi, nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ muốn đến Đại Hoang Thần Đạo thành

Ở nơi này không có bất cứ người nào dám ỷ thế hiếp người, cũng không có người náo dám ép mua ép bán. KHông chỉ như vậy, ở nơi này, có thể mua đủ loại thần khí hạ phẩm, một số thần đan cấp thấp với giá ổn định. Sau khi thần linh khí ở thần giới dần dần khôi phục, các loại thần linh thảo xuất hiện, thần đan cấp thấp cũng từ từ xuất hiện.

Chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, trước sự dọn dẹp của bọn người Niệm, tám phần đất ở Thần giới đã thuộc về Đại Hoang Thần Đạo thành, thống nhất toàn bộ Thần giới chỉ còn là vấn đề thời gian. Đây là do bọn họ đã cố ý kìm hãm tốc độ lại, bọn hắn đang đợi Lam Tiểu Bố quay về. Nếu như nhanh một chút, Thần giới đã sớm được thống nhất rồi.

Mà lúc trước Mẫn Tây Tiêu rời khỏi Thần giới đi tìm viện binh vẫn chưa từng quay trở lại, không biết là do nghe nói Đại Hoang Thần Đạo thành có một Thánh Nhân tọa trấn, hay là do hắn không gọi được cứu binh. Vào lúc Kính Phương Thần Đình bị sắp nhập vào trong Đại Hoang Thần Đạo thành, hiếm người còn nhớ đến nơi đó đã từng là Kính Phương Thần Đình.

Toàn bộ Thần giới, trừ Quy Hành Thần Đình, Khuê Hà Thần Đình, những thần đình còn lại đều đã sáp nhập vào Đại Hoang Thần Đạo thành.

Bây giờ tất cả mọi người ở Thần giới đều biết, chờ Lam Tiểu Bố trở về, Thần giới sẽ thành lập một đạo đình mới, tất cả mọi thần đình trước đó sẽ không tiếp tục tồn tại nữa. Đạo ĐÌnh mới chỉ có một Đạo Quân, đó chính là Lam Tiểu Bố.

Đối với Thánh Nhân Tần Tự Hề đang bảo vệ Đại Hoang Thần Đạo thành mà nói, chuyện Lam Tiểu Bố bàn giao cho nàng vẫn còn hai chuyện nữa chưa hoàn thành, một là nàng không tìm được Liễu Ly và Ngu Xúc. Với năng lực của một Thánh Nhân như nàng, không tìm được hai người này, điều này cho thấy rõ Liễu Ly và Ngu Xúc chắc hẳn đã rời khỏi Thần giới. thứ hai là đạo lữ Lạc Thải Tư của Lam Tiểu Bố không đến Thần giới, nàng cũng không có cách đến Tiên giới tìm kiếm.

Hôm nay, Tần Tự Hề đang ở trong động phủ của mình ở Đại Hoang Thần Đạo thành suy nghĩ làm thế nào mới có thể giúp Lam Tiểu Bố giải quyết cái phong ấn ở Tiêu Tuyền chiến trường kia, lại cảm nhận được cấm chế ngoài cửa động phủ của mình bị chạm đến.

Thần niệm Tần Tự Hề khẽ quét một chút, lập tức mở cấm chế ra cười tủm tỉm hỏi: “Khả Xu, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Đứng ở cửa động phủ chính là Ôn Khả Xu, nàng nhìn thấy Tần Tự Hề thì nhanh chóng khom người thi lễ, “Vãn bối…”

Không đợi Ôn Khả Xu nói xong, Tần Tự Hề đã xua tay ngăn lại, “Ngươi là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, Tiểu Bố gọi ta là Tự Hề tỷ, ngươi cũng đừng gọi ta là tiền bối, ta đã nói với ngươi mấy lần rồi, cứ gọi ta là Tự Hề tỷ đi.”

Nói thật lòng, cho dù đã gặp được rất nhiều người, nhưng loại nữ tử trời sinh xinh đẹp như Ôn Khả Xu này, nàng chưa gặp được mấy ai.

Nhưng mà đối với Ôn Khả Xu, ấn tượng của Tần Tự Hề không tệ. Ôn Khả Xu biết tiến lùi, hơn nữa là người thiện lương trầm ổn, chưa bao giờ cảm thấy mình xinh đẹp, lại là bằng hữu của Lam Tiểu Bố mà cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc. Ở trước mặt bất kỳ người nào, cho dù là Thánh Nhân như nàng, hay là một kẻ tán tu tùy ý gặp ngoài đường, nàng đều nói chuyện rất ôn hòa.

“Vâng, Tự Hề tỷ.” Ôn Khả Xu đáp một tiếng, sau đó lại có chút do dự.

Tần Tự Hề cười nói, “Có chuyện gì thì ngươi cứ nói thẳng đi, ở đây không có người ngoài.”

Ôn Khả Xu lập tức cảm tạ một câu rồi nói, “Tự Hề tỷ, ta muốn đi xem Tiểu Bố một chút. Hắn ra ngoài đã mấy thập niên rồi, đến bây giờ vẫn chưa trở về, ta có chút lo lắng cho hắn. Lúc đầu Tiểu Tịch cũng muốn đi xem một chút, chỉ là nàng đang bế quan đến lúc quan trọng nhất, không thể ra ngoài. Nhưng ta thật sự không thể chờ được, ta muốn đi đến đó trước xem thử. Tự Hề tỷ, có thể nói chỗ của Tiểu Bố đại ca cho ta được không, ta…”

Tần Tự Hề thu lại dáng vẻ tươi cười, nàng đứng lên đi tới trước mặt Ôn Khả Xu, “Cũng được, ta cũng định đi nhìn hắn một chút, cũng đã sắp trăm năm rồi, ta nghĩ cho dù hắn có thể làm được hay không, chắc hẳn cũng phải có tin tức rồi.”

TRong lòng Tần Tự Hề, chuyện sinh tử của Lam Tiểu Bố không lạc quan lắm.

Mặc dù nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng loại lực lượng hủy diệt kia, cho dù có là Thánh Nhân như nàng xuống đó, cũng lành ít dữ nhiều. Huống chi Lam Tiểu Bố chỉ mới là Thiên Thần cảnh. Sở dĩ cho đến bây giờ không đến xem Lam Tiểu Bố, là do Tần Tự Hề hiểu rõ, nàng đi cũng không thể làm được gì, cũng chỉ thêm đau xót mà thôi, còn không bằng giúp Lam Tiểu Bố làm thêm một vài chuyện.

Chương 1252 - Đến cửa tìm chết.

“Oanh!” Một tiếng vang kịch liệt, khiến Tần Tự Hề đang nói chuyện với Ôn Khả Xu sửng sốt, thần niệm lập tức quét ra ngoài, sau đó vẻ mặt biến sắc.

“Tự Hề tỷ?” Mặc dù Ôn Khả Xu đã bước vào Thần Quân cảnh, nhưng mà hộ trận của Đại Hoang Thần Đạo thành không có chút liên hệ nào với nàng, nàng cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tần Tự Hề cười lạnh nói, “Ta còn ở nơi này, thế mà dám công kích hộ trận của Đại Hoang Thần Đạo thành, tự gây nghiệt… Muốn chết…”

Còn chưa nói hết câu, Tần Tự Hề đã xông ra ngoài.

Ôn Khả Xu nhanh chóng xông ra ngoài theo, chờ Ôn Khả Xu vọt đến bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, Tần Tự Hề đã lấy một viên đan dược ra nhét vào trong miệng Quân Vu.

Sắc mặt Quân Vu vàng như nến, hơi thở uể oải, rõ ràng là bản thân đã bị trọng thương.

Ôn Khả Xu đương nhiên biết Quân Vu chính là một trong bốn Thần Vương ở Đại Hoang Thần Đạo thành, ai có thể đánh Quân Vu bị thương chứ?

Chờ Ôn Khả Xu ngẩng đầu lên nhìn thấy người đang đứng đối diện nàng, sắc mặt lập tức tái nhợt, giọng nói đầy sợ hãi, “Là ngươi…”

Nhìn thấy người trước mắt này, thậm chí thân thể nàng còn có chút run rẩy.

“Quả nhiên dáng vẻ đẹp một chút rất tốt, nhanh như vậy đã di tình biệt luyến rồi? Lúc đầu ta đã nói với Niệm Yên rồi, nói loại nữ nhân lẳng lơ như ngươi không thể tin tưởng được. Ha ha, quả nhiên là như vậy. Gọi Lam Tiểu Bố ra đây đi, ta sẽ dạy cho hắn biết, không nên tùy tiện động vào đồ của người khác. COn nữa, ta ngược lại rất muốn nhìn thử xem Lam Tiểu Bố này là loại nam nhân gì, khiến cho ngươi di tình biệt luyến.” Nói chuyện chính là một nữ tử, nữ tử này có dáng vẻ rất xinh đẹp, nhưng đôi mắt kia khiến người ta cảm thấy rất lạnh lẽo.

Giờ phút này lại có hai người khác lao đến, theo thứ tự là Niệm và Tể Tấn Trần. Thích Khai Thương vẫn luôn đi mở rộng phạm vi của Đại Hoang Thần Đạo thành, cho nên không ở chỗ này. Chính như Quân Vu, cũng vừa mới trở về, chỉ là vừa về đến đã bị người đánh trọng thương.

“Tể Tấn Trần, người có cốt đê tiện, ta đã gặp không ít. Người giống như ngươi, Yến Đế không làm, còn giao Bất Diễn Thần Đình cho người khác, ha ha, Quyết Khải Sâm ta lần đầu tiên nhìn thấy đó.” Lần này người nói chuyện chính là một nam tử vô cùng anh tuấn, giọng điệu chứa đầy khinh thường và chế nhạo.

Bên cạnh hắn ngoài nữ tử có ánh mắt lạnh lẽo kia, còn có một người Tể Tấn Trần quen, Mẫn Tây Tiêu.

Tể Tấn Trần chậm rãi nói, “Quyết Khải Sâm, không ngờ ngươi còn sống. Nhưng mà ta cho ngươi một đề nghị, từ nay về sau, đừng nghĩ rằng mình là Ôn Đế nữa, còn về cái Hồng Vĩnh Thần Đình kia của ngươi, cũng đừng nghĩ nữa. Bởi vì từ nay về sau, toàn bộ Thần giới chỉ có một Đạo Đình, đã không còn thần đình tồn tại nữa.

Nói xong câu đó, ánh mắt Tể Tấn Trần nhìn về phía Mẫn Tây Tiêu, “Ngươi thật có nghị lực, vậy mà còn tìm được một đồng bạn đến, cần gì chứ.”

So với người khác Tể Tấn Trần đều hiểu rất rõ, dù cho Mẫn Tây Tiêu có tìm hết tất cả mọi người đến, đó là không dùng được. Bởi vì bên người bọn họ có một Thánh Nhân, Tần Tự Hề.

Nam tử trẻ tuổi anh tuấn này chính là Đạo Quân của Hồng Vĩnh Thần Đình, Ôn Đế Quyết Khải Sâm.

“Ha ha, chờ giải quyết xong những chuyện này, nhìn xem ta thu thập các ngươi như thế nào…” Quyết Khải Sâm cười ha ha, đồng thời khí thế cuồng bạo cũng quét đến.

Tể Tấn Trần biến sắc, “Thần Vương viên mãn, ngươi…”

Lúc trước tu vi Quyết Khải Sâm còn thấp hơn hắn một chút, sao chỉ mới qua một trăm năm rồi đã là Thần Vương viên mãn? Có là thiên tài đi nữa, có được thần linh khí nồng đậm, cũng không thể tu luyện nhanh chóng như vậy.

Ánh mắt Tể Tấn Trần nhìn về phía Mẫn Tây Tiêu, cho dù Mẫn Tây Tiêu điềm nhiên như không có việc gì, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy sự không cam lòng sâu trong nội tâm Mẫn Tây Tiêu. Rất rõ ràng, Mẫn Tây Tiêu cũng đỏ mắt khi thấy tu vi của Ôn Đế Quyết Khải Sâm tăng lên nhanh như vậy.

Tần Tự Hề vỗ vỗ Ôn Khả Xu còn đang run rẩy, nhẹ nhàng nói, “Khả Xu, ngươi biết nữ nhân phách lối kia à?”

Ôn Khả Xu cảm nhận được sự an ủi và lực lượng cường đại của Tần Tự Hề, cuối cùng cũng ổn định lại, nàng gật gật đầu, “Đúng vậy, nàng tên là ĐƠi Phi Nhiêu, lúc trước chính là nàng, nàng,...”

Tần Tự Hề hiểu lời Ôn Khả Xu nói, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đới Phi Nhiêu, “Hay cho một nữ nhân âm độc, chắc là ngươi cho rằng tu luyện đến Hợp Thần hậu kỳ rồi thì có thể khoa trương trước mặt ta sao?”

Nghe thấy lời Tần Tự Hề nói, cho dù là Mẫn Tây Tiêu, Quyết Khải Sâm hay Đới Phi Nhiêu đều sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Tần Tự Hề, Tần Tự Hề là ai? Có thể nhìn ra tu vi của nàng?

Đại đạo của Tần Tự Hề đã sớm khôi phục, tu vi cũng đã phục hồi được bảy tám phần. Là một Thánh Nhân, lại biến thành dáng vẻ tầm thường nhất. Đứng ở nơi đó không nói lời nào, thậm chí không khiến người ta chú ý đến.

Trước đó Tần Tự Hề không nói gì, Quyết Khải Sâm và Mẫn Tây Tiêu còn không có cảm giác gì, bây giờ nghe Tần Tự Hề nói chuyện, Quyết Khải Sâm và Mẫn Tây Tiêu đều cảm thấy không đúng, sau đó hai người lập tức nhận ra người trước mắt này không phải là Ma Hề Thánh Nhân sao?

KHi nhận ra Ma Hề Thánh Nhân, cho dù là Mẫn Tây Tiêu hay Quyết Khải Sâm, sắc mặt đều trắng bệch.

Bởi vì Đới Phi Nhiêu chưa từng đi đến rừng bia Ẩn Cung Hồ, trong lúc nhất thời không nghĩ đến Ma Hề Thánh Nhân, đương nhiên không nhận ra Tần Tự Hề, nàng cười lạnh một tiếng, “Niệm, ngươi thật sự không chịu thua kém, sư phụ ngươi vậy mà lại dạy ra loại đệ tử đáng khinh thường như ngươi.”

Tần Tự Hề từ tốn nói, “Nói như ngươi có quan hệ rất tốt với sư phụ của Niệm vậy? Đã vậy thì, sao lại quấn lấy tên tiểu bạch kiểm Quyết Khải Sâm này lăn lộn một chỗ thế, còn song tu nữa, ha ha.”

Nghe nói như vậy, sắc mặt Đới Phi Nhiêu lập tức thay đổi, sau đó hét lên, “Ngươi muốn chết…”

Chương 1253 - Đến cửa tìm chết. (2)

Nói xong, nàng trực tiếp nhào về phía Tần Tự Hề.

Tần Tự Hề không thèm động đậy gì cả, trực tiếp đánh ra một cái bạt tai.

Đùng! Đới Phi Nhiêu cảm thấy đạo thủ ấn này đang đánh về phía má trái của nàng, cho dù nàng có biến ảo thân hình như thế nào, nhưng nàng tựa như không thuộc về vùng không gian này, hoàn toàn không thể nào tránh thoát khỏi cái tát này. Chỉ với một bàn tay, đã đánh rơi nửa bên mặt của nàng, răng cùng máu bay loạn ra ngoài.

Ma Hề Thánh Nhân? Giờ phút này Đới Phi Nhiêu cuối cùng cũng nhận ra nữ nhân trước mắt này, nửa bên mặt còn lại của nàng cũng trắng bệch.

Một cái tát thủ ấn đánh bay Đới Phi Nhiêu, Đới Phi Nhiêu không đợi lực đạo tiêu tán, trực tiếp phun ra một ngụm máu, sau đó cả người hóa thành một tia sáng vọt mất.

Tần Tự Hề sững sỡ, nàng vẫn không ngờ Đới Phi Nhiêu còn có loại năng lực này. Vậy mà mượn một cái tát này của nàng, khi nàng đang lơ là mà bỏ chạy.

Nhưng mà Tần Tự Hề hoàn toàn lười quan tâm đến Đới Phi Nhiêu đã bỏ chạy, mà nhìn về phía Quyết Khải Sâm và Mẫn Tây Tiêu. “Thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành muốn thống nhất toàn bộ Thần giới, chắc là hai người các ngươi có ý kiến gì nhỉ?”

“Tiền bối, không có, chúng ta không có.” Quyết Khải Sâm nhanh chóng cúi người.

Dám có ý kiến trước mặt Thánh Nhân, đây không phải là muốn chết hay sao? TRong lòng hắn thật sự không nghĩ ra được, tại sao Ma Hề Thánh Nhân lại ra mặt giúp Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này trong lòng Mẫn Tây Tiêu vô cùng hối hận, nếu như hắn biết Ma Hề Thánh Nhân ở đây, còn ra mặt cho Lam Tiểu Bố, cho dù có đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không đến Đại Hoang Thần Đạo thành.

Không có thần đình thì không có thần đình, nhưng mà không còn mạng nữa là xong đời.

“Ngươi tên là Mẫn Tây Tiêu? Ta nhớ lúc trước ta đã chủ động thả cho ngươi đi, bây giờ ngươi còn dám quay về đây tìm, ta quả thật không nên để cho ngươi đi.” Tần Tự Hề từ tốn nói.

Lúc trước nàng để Mẫn Tây Tiêu đi, đó là do thật sư bất lực. Nhưng Mẫn Tây Tiêu không biết mà, hắn chỉ có thể khúm núm xin lỗi.

Tần Tự Hề thở dài, đánh ra hai quyền.

TRong mắt hai người Mẫn Tây Tiêu và Quyết Khải Sâm lộ ra vẻ tuyệt vọng, bọn hắn biết mình xong rồi, đan điền và thức hải đều bị hủy, tu vi không còn.

Đừng nói là quay về thần đình làm Đạo Quân, có còn sống sót hay không cũng là hy vọng xa vời. Không, hoặc là nói ngay cả luân hồi cũng là hy vọng xa vời đối với bọn hắn.

Tần Tự Hề nhìn thoáng qua Niệm có chút mất hồn mất vía, sau đó nói với Tể Tấn Trần, “Hai người này đã bị ta phế rồi, ngươi bắt về xử lý đi, đừng để bọn hắn trở thành tai họa của Đại Hoang Thần Đạo thành.”

“Vâng, tiền bối yên tâm,” Tể Tấn Trần nhanh chóng khom người thi lễ. Quân Vu đã khôi phục lại thân thể cũng nhanh chóng khom người thi lễ, cảm tạ ơn cứu mạng của Tần Tự Hề.

Tần Tự Hề gật đầu, sở dĩ nàng phế Mẫn Tây Tiêu và Quyết Khải Sâm, chính là lo lắng sau khi mình dẫn Ôn Khả Xu đi rồi, hai người kia sẽ quay lại. Còn Đới Phi Nhiêu, Tần Tự Hề biết nữ nhân này cũng có một tấm Phá Giới Phù lục. Nếu nàng trốn khỏi một giới này, muốn quay lại thì sẽ rất khó khăn.

“Khả Xu, chúng ta đi thôi.” Làm xong những chuyện này, lúc này Tần Tự Hề mới nói với Ôn Khả Xu dang đứng bên cạnh.

“Ừm, cảm tạ Tự Hề tỷ.” Ôn Khả Xu đã tỉnh táo lại, nữ nhân Đới Phi Nhiêu này chính là ác mộng của nàng.

Tần Tự Hề mỉm cười, “Không cần cảm ơn ta, mối thù của ngươi thì hãy tự mình báo. Với tư chất của ngươi, thành tựu trong tương lai sẽ còn cao hơn cả ta. Nghiền ép nữ nhân kia, hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực.”

Ôn Khả Xu không nói gì, tính tình nàng không thích nhiều chuyện, chuyện báo thù thật sự chưa từng nghĩ đến.

Tần Tự Hề cũng không tiếp tục thuyết phục, mỗi người đều có cách sống của riêng mình. nàng lấy ra một cái thần khí phi hành, “Lên đây đi, Khả Xu.”

…

Sau khi phi thuyền rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, Ôn Khả Xu mới hoàn toàn bĩnh tĩnh lại. Nàng tựa như nghĩ đến chuyện sắp gặp được Lam Tiểu Bố, trong lòng có chút dao động. Vì sao nàng chưa bao giờ yêu thích Niệm Yên đại ca, nhưng Đới Phi Nhiêu kia nhất định phải nói nàng thích Mạc đại ca?

Cảm nhận tâm tình kích động từ Ôn Khả Xu bên cạnh, Tần Tự Hề không nhịn được nói, “Khả xu, sắp đi vào trong rừng bia rồi. Ta nói thật với ngươi, Tiểu Bố đã đi vào sâu trong thần tiệm ở rìa rừng bia, cái thần tiệm kia rất có thể chính là do Đại Hủy Diệt Thuật xé rách tạo thành, cho dù là ta tiến vào, cũng chỉ sợ là lành ít dữ nhiều…”

Ôn Khả Xu nghe đến đó, hai tay vô thức nắm chặt, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Nơi Tần Tự Hề nói nàng cũng biết, chẳng những biết, còn nghe nói không chỉ một lần. Mục Đồng Châu không biết đã nói với nàng biết bao nhiêu lần, chỗ đó đáng sợ như thế nào. Thần niệm tràn vào, khiến người ta cảm thấy hoảng hốt vô cùng, loại cảm giác đè nén kia khiến một tu sĩ sắp bước vào Thần Quân cảnh như Mục Đồng Châu cũng cảm thấy không thể thở nổi.

Lam Tiểu Bố đi vào nơi đó, có thể tốt mới là chuyện lạ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Ôn Khả Xu, Tần Tự Hề thở dài không nói gì. Nàng đối xử với Ôn Khả Xu tốt hơn những người còn lại một chút, chủ yếu cũng là vì nàng và Ôn Khả Xu là cùng một loại người.

Chương 1254 - Cách làm của Ôn Khả Xu.

Nàng bị người khác dùng Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại, đời đời kiếp kiếp không thể giải thoát, cuối cùng là Lam Tiểu Bố cứu nàng. Mà Ôn Khả Xu bị người dùng để phát tán độc âm Hoán Thần Thảo, càng đáng sợ hơn là bị Diệt Duyên Thiên Ngân đổ vào. Cũng là được Lam Tiểu Bố cứu được.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn dùng một quả Niết Bàn Thánh Quả cứu nàng. Ngay lần đầu tiên nghe thấy tên Niết Bàn Thánh Quả, Tần Tự Hề đã biết thù hận giữa Lam Tiểu Bố và Đại Mộng Thánh Nhân sâu đến mức nào.

Loại bảo vật như Niết Bàn Thánh Quả này, chỉ có một người có thể bòi dưỡng ra được, đó chính là Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y. Lam Tiểu Bố lấy đi Niết Bàn Thánh Quả, Đại Mộng Thánh Nhân có thể buông tha Lam Tiểu Bố mới là chuyện lạ. Mà người tiếp theo không thể bỏ qua, còn có Ôn Khả Xu trước mắt này.

Tu sĩ dựa vào Niết Bàn Thánh Quả để ngưng luyện thân thể, tư chất nhất định sẽ đứng đầu trong vũ trụ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn Ôn Khả Xu đã có thể tu luyện đến thần quân trung kỳ. Với tính tình kia của Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y, tuyệt đối sẽ không để cho Ôn Khả Xu trưởng thành.

Cho nên tu vi Ôn Khả Xu càng cao, thật ra nàng lại càng nguy hiểm.

“Tự Hề tỷ, người biết Tiểu Bố đi vào nơi đó rất nguy hiểm, vì sao không ngăn cản hắn?” Tình tình Ôn Khả Xu dịu dàng, đây là lần đầu nàng dùng loại giọng điệu này để chất vấn người khác. Mặc dù như vậy, giọng điệu của nàng vẫn cực kỳ nhẹ nhàng.

Tần Tự Hề không để ý, nàng nhìn vị trí Tiêu Tuyền chiến trường một chút, sâu một hồi lâu mới thở dài một tiếng nói, “Có lúc, hắn không còn lựa chọn nữa. Bởi vì hắn khác với người khác…”

Hai người lại im lặng, Tần Tự Hề chưa nói, chờ mọi chuyện ở Thần giới an ổn lại, nàng sẽ tiến vào hố sâu hủy diệt do Đại Hủy Diệt Thuật tạo ra kia tìm Lam Tiểu Bố, bất kể sống chết.

Ôn Khả Xu không nói chuyện, nàng tựa như cảm nhận được ý nghĩ trong lòng của Tần Tự Hề.

Sau một hồi lâu Tần Tự Hề mới hỏi, “Khả Xu, Đới Phi Nhiêu kia chính là nữ nhân đã dùng Diệt Duyên Thiên Ngân giết hại ngươi? Cũng bởi vì một tên nam tử tên là Niệm Yên?”

Tần Tự Hề không hiểu chính là, Đới Phi Nhiêu giết hại Ôn Khả Xu như thế, nhất định là yêu Niệm Yên kia tận xương cốt. Đã như vậy, sao lại đi song tu với một Thần Vương nho nhỏ?

Ôn Khả Xu không trả lời ngay, trong mắt nàng chứa đầy đau thương. Nàng hoàn toàn không có bất cứ ý niệm gì với Mạc Niệm Yên, cũng không đón nhận bất cứ bày tỏ nào của Mạc Niệm Yên. Từ dầu đến cuối, nàng chỉ xem Mạc Niệm Yên là một đại ca. Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy mình sai rồi, nhiều lúc nàng không nên nhận lời mời của Mạc Niệm Yên đi tham gia yến hội và tụ hội. Dù cũng không phải chỉ mời một mình nàng, nàng cũng không nên đồng ý.

Nàng sai ở chỗ không học được cách từ chối, hơn nữa có một câu nàng không nói ra, nàng nghi ngờ suy nghĩ trong đầu Đới Phi Nhiêu là do Mạc Niệm Yên cố ý để Đới Phi Nhiêu nghĩ như vậy. Chỉ là những lời này, với tích cách của nàng không thể nói nên lời mà thôi.

“Nếu như không muốn nói, vậy thì không cần nói cho ta biết. Chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, đã qua rồi thì cho qua đi, hiện tại mới là đáng trân quý.” Sau khi Tần Tự Hề nói xong thì tăng nhanh tốc độ phi thuyền.

Tốc độ của Tần Tự Hề cực nhanh, mấy ngày sau, đã dẫn theo Ôn Khả Xu đi đến chỗ thần tiệm..

A? Tần Tự Hề vừa đứng ở chỗ này, đã kinh ngạc hô lên, nàng chưa kịp tiếp tục xem xét, đã nhìn thấy Ôn Khả Xu đã nhảy vào hố sâu.

Rất rõ ràng, Ôn Khả Xu đang định thừa dịp Tần Tự Hề không chú ý đến xông vào trong tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Quyết định này, hẳn đã không màng đến sinh tử.

Nếu như là lần trước đến, cách làm này của Ôn Khả Xu, Tần Tự Hề sẽ chẳng thể làm được gì. Trong này đều là lực lượng đạo vận Hủy Diệt, Tần Tự Hề cho dù có là Thánh Nhân, thần niệm của nàng cũng không thể làm được gì nhiều trong loại lực lượng hủy diệt này. Cùng là Thánh Nhân, nhưng thực lực của nàng so với Thánh Nhân thi triển Đại Hủy Diệt Thuật này chênh lệch rất nhiều.

Hôm nay Tần Tự Hề rõ ràng cảm nhận được, lực lượng đạo vận hủy diệt ở nơi này hình như đã yếu đến cực hạn, thậm chí sắp tan biến hết rồi. Trong tình huống này, đợi thêm một lúc nữa, thần niệm của nàng sẽ có thể cuốn Ôn Khả Xu về đây.

Tần Tự Hề không làm như vậy, trong lòng nàng đang nghĩ là, chẳng lẽ Tiểu Bố thành công rồi? Ngăn cản lực lượng đạo vận hủy diệt khuếch tán?

NGhĩ đến đây, Tần Tự Hề không do dự nữa, nhảy xuống theo Ôn Khả Xu.

Quả nhiên, mới đi được một vài bước, Tần Tự Hề đã cảm nhận được, lực lượng đạo vận Hủy Diệt ở nơi này quả thật đã được giải quyết, chẳng những giải quyết, mà còn giải quyết rất triệt để.

Đừng nói là nàng và Ôn Khả Xu, cho dù là một tu sĩ bình thường tới đây, cũng sẽ không bị loại lực lượng hủy diệt này thương tổn.

“Ngươi quả nhiên đã làm được.” Tần Tự Hề tự lẩm bẩm một tiếng, trong lòng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ Thiên Thần cảnh, vậy mà quả thật đã có thể hủy đi dạo vận hủy diệt ở nơi này. Phải biết rằng, đây là chuyện mà ngay chính cả nàng cũng không thể nào mà được.

…

Lạc Tụy thành.

Dựa theo vị trí và quy mô của Lạc Tụy thành, nếu như so với toàn bộ Chân Khư đại lục ở đây, sẽ giống như một giọt nước trong biển rộng mênh mông, hoàn toàn không đáng chú ý đến.

Nhưng nghe nói nơi này đã từng có một vị cường giả tối cao, cường giả này vốn là một vương tử tinh thần sa sút, kết quả vẫn đứng ở đỉnh tinh cầu này, trở thành TinH Chủ. Bởi vì sự tồn tại của cường giả này, tinh cầu vốn dĩ sẽ bị dị thú tinh không chiếm cứ, đã đánh bại trăm triệu vạn Tinh không Thú, sừng sững trong vũ trụ hạo Hãn.

Cũng bởi vì có cường giả này, cho dù linh khí ở Lạc Tụy thành thiếu thốn, ngay cả vùng biên giới hoang vu, cũng xem như phồn hoa.

Ở Lạc Tụy thành có ba gia tộc tu chân lớn, Khuông gia, Tư gia, Nguyên gia.

Chương 1255 - Cách làm của Ôn Khả Xu. (2)

Ba đại gia tộc tu chân này hầu như đã lũng đoạn tám phần tài nguyên ở Lạc Tụy thành, không chỉ như vậy, một phần sinh ý bên ngoài Lạc Tụy thành trên cơ bản cũng nằm trong tay ba nhà này.

Tài nguyên tu luyện ở đại lục Chân Khư cũng tạm được, nhưng mà ba gia tộc đều tụ tập tại một nơi nhỏ như Lạc Tụy thành, tài nguyên tu luyện thật sự có chút giật gấu vá vai. Dù cho tài nguyên nơi này bị ba đại gia tộc chia cắt, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Lúc này ba đại gia tộc đương nhiên đã bắt đầu trong tối ngoài sáng cạnh tranh nhau, vốn dĩ Nguyên gia là nhà có ưu thế nhất. Nhưng sau khi ở Nguyên gia xuất hiện một Nguyên Hướng Tổ, Nguyên gia đã bắt đầu suy thoái.

Nguyên nhân không phải là do Nguyên Hướng Tổ không chịu học hỏi, tư chất không tốt. Ngược lại tư chất của Nguyên Hướng Tổ thông qua khảo nghiệm chứng minh là vô cùng tốt, hơn nữa năng lực học tập và tiếp thu cũng rất nhanh, còn chịu khó chịu khổ học tập.

Loại đệ tử này mà xuất hiện, Nguyên gia đương nhiên sẽ dốc sức bồi dưỡng. Nhưng khiến tất cả mọi người Nguyên gia thất vọng là, cho dù có dùng bao nhiêu tài nguyên tu luyện tu vi của Nguyên Hướng Tổ vẫn chẳng có chút tiến bộ nào. Từ khi Nguyên Hướng Tổ được 5 tuổi, khảo nghiệm tư chất xong, Nguyên gia đã dốc hết tài nguyên bồi dưỡng, mãi cho đến khi Nguyên Hướng Tổ đến 30 tuổi, tu vi vẫn chỉ có thể mở ra ba đầu mạch lạc, quanh quẩn ở cảnh giới Thác Mạch cảnh.

Hai mươi lăm năm dốc sức bồi dưỡng, phải tiêu tốn biết bao nhiêu tài nguyên? Đối với một gia tộc tu chân nho nhỏ mà nói, hầu như ngay cả vốn liếng cũng bỏ ra hết. Nuôi dưỡng hai mươi lăm vẫn là một Thác Mạch cảnh, Nguyên Hướng Tổ khiến Nguyên gia không chỉ là thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Giờ phút này mặc dù Nguyên gia vẫn còn là một trong ba đại gia tộc ở Lạc Tụy thành, nhưng mà tất cả mọi người Nguyên gia đều hiểu rõ, bây giờ thực lực của bọn họ ngay đến hạng chót của hai gia tộc còn lại cũng không sánh được.

Hơn hai mươi năm không có người tiến bộ, tất cả mọi người đều hao tổn, hao tổn lên người một tên phí của Nguyên Hướng Tổ. Mà sau khi một cường giả Chân Hồ cảnh của Nguyên gia vẫn lạc, Nguyên gia không còn tính toán làm sao để canh tranh trong ba đại gia tộc, mà là làm thế nào để sống sót.

Sản nghiệp của Nguyên gia ở Lạc Tụy thành dần dần bị người ta cướp đoạt, Nguyên gia hoàn toàn không có năng lực cướp về.

Cho nên từ trên xuống dưới ở NGuyên gia, hầu như đếu trút hết mọi oán khí lên người Nguyên Hướng Tổ..

Mặc dù Nguyên Hướng Tổ cố gắng khắc khổ, nhưng làm thế nào thì tu vi cũng vẫn bất động. Sau khi bị Nguyên gia vứt bỏ, lại càng dậm chân tại chỗ. Có đông đảo tài nguyên tu luyện đổ lên đầu cũng không có kết quả, bây giờ không có tài nguyên tu luyện, Nguyên Hướng Tổ có thể tiến bộ mới là chuyện lạ.

Nguyên Hướng Tổ bị vứt bỏ đang trong tuyệt vọng, chỉ có thể cam chịu, mỗi ngày đều dẫn theo mấy hộ vệ bình thường đi săn khắp nơi không có lý tưởng.

Là một đệ tử xuất thân từ gia tộc tu chân, cho dù không được chào đón, chỉ cần không lãng phí tài nguyên tu luyện, thời gian ở Lạc Tụy thành này vẫn rất thoải mái.

Một lúc sau, Nguyên gia cũng dần dần quên lãng có một Nguyên Hướng Tổ này, mà Nguyên Hướng Tổ bởi vì mỗi ngày không có việc gì, ăn ngon ngủ kĩ, khiến hắn biến thành một quả cầu. Cũng may là còn có chút yêu đời, nếu không thì chỉ sợ hắn đã cảm thấy mình còn sống chính là đang lãng phí không khí.

Hôm nay Nguyên Hướng Tổ lại dẫn theo mấy hộ vệ đi Lôi Vụ sâm lâm đi săn, sâu trong Lôi Vụ sâm lâm, bọn hắn không dám đi vào, nhưng mà bên ngoài thì có thể đi dạo. Với tu vi Thác Mạch tầng năm của Nguyên Hướng Tổ, ở tu chân giới thuộc hạng chót, nhưng ở ngoài Lôi Vụ sâm lâm thì có thể tự vệ.

“Thiếu chủ, ở ven đường có một người bị trọng thương hôn mê, sợ là một tu sĩ.” Trần Chiếu không có linh căn, nhưng mà có học được căn cơ võ thuật, lại được Nguyên Hướng Tổ tin tưởng, vẫn luôn đi trước dò đường giúp Nguyên Hướng Tổ.

Tu sĩ? Nguyên Hướng Tổ sửng sốt, lập tức nhảy xuống ngựa chạy đến.

Hắn không biết đã qua bao lâu rồi chưa tiếp xúc với tu sĩ, nếu như không phải hôm nay gặp được một tu sĩ, thậm chí hắn đã quên mình từng là một thiên tài trong khảo nghiệm, bây giờ là một tu sĩ Thác Mạch cảnh tầng năm.

“Trần Chiếu, ánh mắt của ngươi bị sao thế? Đây mà là tu sĩ sao?” Một tên hộ vệ ốm như khỉ cũng theo đến, hắn nhìn thấy nam tử nằm dưới đất, không nhịn được châm chọc một tiếng.

Nguyên Hướng Tổ cũng thất vọng nói, “Trần Chiếu, hắn thật sự không phải là tu sĩ, ngươi nhìn kìa, hắn còn đang vác một cái nồi, ngươi nhìn thấy tu sĩ nào vác một cái nồi chưa?”

Trần Chiếu lúng túng nói, “Ta chỉ nhìn thấy hắn đeo một chiếc nhẫn, cho rằng hắn là tu sĩ.”

Nguyên Hướng Tổ cười ha ha nói, “TRần Chiếu, ngươi đến Hạnh âm lâu nghe quá nhiều chuyện xưa rồi phải không? Ngươi biết tu sĩ đeo nhẫn không gian là ai không? Đó là cường giả ít nhất từ Nguyên Đan cảnh trở lên, Nguyên gia ta cũng chỉ có được mấy cái mà thôi. Còn là do tổ tiên truyền lại, phần lớn tu sĩ có túi trữ vật đã xem như không tệ rồi. Đương nhiên, nghe nói ở nơi linh đại phồn hoa của tu chân, cho dù là Thác Mạch cảnh cũng có nhẫn, nhưng mà chỗ của chúng ta là Lạc Tụy thành.”

Nói đến đây, Nguyên Hướng Tổ nhìn về nơi xa, trong mắt tràn đầy khao khát và mong mỏi, hắn khát vọng có thể đi đến loại thánh địa linh nguyên đó, tìm kiếm đại đạo Tiên Nguyên, đáng tiếc đây chỉ là mơ tưởng mà thôi. Hắn cũng không hận gia tộc đã vứt bỏ hắn, gia tôc nuôi dưỡng hắn hơn hai mươi năm, hắn hầu như đã tiêu hao hết tất cả tài nguyên của gia tộc, chỉ là do hắn không tranh được thôi

“Tổ thiếu, ngươi này làm sao đây? Nếu như bỏ lại ở nơi này, chỉ sẽ không được bao lâu nữa sẽ bị dã thú nuốt.” Trần Chiếu hỏi một câu.

Nguyên Hướng Tổ cúi người, đặt tay lên ngực người bị thương dò xét một chút, một lúc lâu sau mới nói, “Hắn vẫn còn một hơi, hôm nay hủy bỏ đi săn, vác theo hắn, chúng ta quay trở về. Chậm một chút nữa thì ta sợ hắn sẽ bỏ mạng ở đây mất.”:

Nói xong, Nguyên Hướng Tổ lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng người bị thương này.

“Tổ thiếu thật là từ bi, đổi thành tu sĩ bình thường, ai sẽ để ý đến sinh tử của phàm nhân chúng ta chứ.” Trần Chiếu cảm thán nói.

Nguyên Hướng Tổ cười tự giễu, “Phàm nhân? Ngay chính ta cũng là phàm nhân thôi.”

Chương 1256 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân

Nếu như muốn tìm ra mười người mạnh nhất ở Trường Sinh giới, vậy Hủy Diệt Thánh Nhân nhất định là người nằm trong hàng ngũ đó.

Trong vũ trụ mênh mông, có bao nhiêu giới vực, bao nhiêu vị diện? Sau khi vũ trụ đại biến, vô số Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đều tụ tập tại Trường Sinh giới, có thể thấy được Trường Sinh giới có bao nhiêu cường giả? Ở nơi cường giả nhiều như mây này, có thể đứng trong top 10, vậy tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là tu vi cường đại. Một người tu vi cường đại, ra tay lại không tàn nhẫn, cũng không thể nằm trong hàng ngũ cường giả ở Trường Sinh giới.

Trường sinh cũng không phải nói ngươi đến Trường Sinh giới là được, còn cần nhiều thứ khác. Ở trong đó có bao gồm cả vận may, các loại Trường Sinh Thánh Đan phụ trợ.

Mà vận may ở Trường Sinh giới lại khác biệt, nơi có vận may tốt, chỉ cần thực lực tương xứng, nếu không thì ngươi phải trốn được bao xa thì trốn, đừng khiến bản thân phải ném luôn mạng nhỏ.

Ở khắp Trường Sinh giới, Đại Niết Hải cùn là một trong những thánh địa, vận may ở nơi này tuyệt đối có thể xếp vào top 10 ở Trường Sinh giới.

Lúc đầu Đại Niết Hải cũng không phải là biển cả, mà là một dãy núi liên miên, dãy núi này có chủ nhân. Chủ nhân nơi này cũng là một cường giả, là Trường Liên Thánh Nhân tiếng tăm lừng lẫy ở Trường

Sinh giới, tên của dãy núi này cũng tên là Trường Liên mạch.

Bởi vì Trường Liên Thánh Nhân cường đại và nổi tiếng, rất nhiều người đều gọi Trường Liên mạch là Trường Sinh Liên mạch, vận may ở nơi này nồng đậm, là một trong những nơi bộc phát Thánh Nguyên ở Trường Sinh giới.

Chỉ tiếc là nơi này bị Hủy Diệt Thánh Nhân nhìn trúng, sau khi hắn đến đây thì không nói nhảm nửa chữ, trực tiếp ném một chiêu Đại Hủy Diệt Thuật, biến Trường Liên mạch cũng như Trường Liên Thánh Nhân thành hư không, dãy núi này cũng bị Đại Hủy Diệt Thuật của hắn biến thành một đại dương mênh mông.

Hủy Diệt Thánh Nhân xây dựng động phủ của mình trên đại dương mênh mông này, đổi tên thành Đại Niết Hải.

Ý là, bởi vì có Hủy Diệt Thánh Nhân hắn, nơi này mới niết bàn thành biển.

Có lẽ ở nơi khác thì đây là hành vi vô sỉ, nhưng mà ở Trường Sinh giới, chỉ phân chia mạnh yếu, không có vô sỉ hay không.

Nhưng hôm nay, trong cung điện xa hoa ở Đại Niết Hải, một nam tử mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm bản điển tịch trước mắt, lửa giận dường như muốn đốt trụi không gian này.

Hắn chính là Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, bản điển tịch ở trước mắt hắn chính là đạo pháp thần thông đệ nhất của hắn Đại Hủy Diệt Thuật.

Vọng Luân hiểu rõ hơn ai hết, hắn có thể trở thành nhân vật không dám ai trêu chọc đến ở Trường Sinh giới, không vì lí do gì khác, mà là nhờ vào Đại Hủy Diệt Thuật của hắn. Hôm nay Đại Hủy Diệt Thuật của hắn lại biến thành trang sách trắng.

Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một câu hỏi, đây là ai? Có thể khiến nội dung trong Đại Hủy Diệt Thuật của hắn biến mất? Nếu để cho hắn biết là ai, hắn sẽ khiến người đó phải hối hận khi sống trong vũ trụ này.

Tức giận qua đi thì chính là khủng hoảng, Vọng Luân biết rõ, mặc dù tư chất của mình là hạng một, nhưng không phải là loại đỉnh cấp. Một khi một Thánh Nhân khác học được Đại Hủy Diệt Thuật, hắn còn có thể dựa vào Đại Hủy Diệt Thuật sống sót ở Trường Sinh giới hay không. Bởi vì bản thân hắn biết rất rõ, hắn sẽ không cho phép tu sĩ thứ hai biết Đại Hủy Diệt Thuật còn sống trên đời.

Qua tròn một ngày, Vọng Luân mới ép bản thân mình tỉnh táo lại, sau đó phát ra một đạo tin tức. Người hắn tìm chính là Vạn Đỉnh Thánh Nhân.

Thực lực của Vạn Đỉnh Thánh Nhân bình thường, nhưng mà ở Trường Sinh giới, Vạn Đỉnh Thánh Nhân là một nhân vật mà người người tôn kính. Bởi vì Vạn Đỉnh Thánh Nhân chỉ có một yêu thích lớn duy nhất, chính là thu thập các loại đạo đỉnh trong vũ trụ mênh mông, cho dù là đỉnh gì, hắn đều thu thập.

Sau đó Vạn Đỉnh Thánh Nhân từ trong những đạo đỉnh này tìm được đạo ngấn lịch sử vũ trụ, không chế toàn bộ lịch sử quá trình phát triển và hưng suy tồn vong của vũ trụ Hạo Hãn. Có thể nói, ở Trường Sinh giới, ngươi tuyệt đối không thể tìm ra được ai có kiến thức uyên bác hơn Vạn Đỉnh Thánh Nhân.

Nếu như những người khác muốn gặp Vạn Đỉnh Thánh Nhân, vậy thì nhất định phải đến Vạn Đỉnh sơn bái kiến. Nhưng mà Hủy Diệt Thánh Nhân thì khác, hắn trực tiếp gọi Vạn Đỉnh Thánh Nhân đến, hắn có tư cách này, hơn nữa Vạn Đỉnh sẽ không từ chối, đồng thời cũng không dám từ chối.

Vạn Đỉnh Thánh Nhân quả thật không dám từ chối, thậm chí không dám trì hoãn nhiều thời gian, chỉ qua ba ngày, Vạn Đỉnh Thánh Nhân đã vội vàng chạy đến Đại Niết Hải.

Mặc dù phẫn nộ trong lòng đã bị áp chế đi, nhưng loại lửa giận kia vẫn thiêu đốt trong lồng ngực Vọng Luân. Nhưng mà hắn không dám lạnh nhạt với Vạn Đỉnh Thánh Nhân, khi Vạn Đỉnh Thánh Nhân đi vào Đại Niết Hải, Vong Luân vẫn tự mình ra nghênh tiếp.

“Bình Cửu Không kính chào Vọng huynh, đã lâu không gặp, Vọng huynh phong thái vẫn như xưa.” Vạn Đỉnh Thánh Nhân Bình Cửu Không vừa nhìn thấy Hủy Diệt Thánh Nhân, đã cảm nhận được lửa giận và sát khí trên người Hủy Diệt Thánh Nhân. Trong lòng hắn giật thót, nhanh chóng bỏ đi ba chữ “thật đáng mừng” ở cuối câu đi.

Vọng Luân cũng ôm quyền nói, “Xin lỗi đã quấy rầy Bình huynh trong lúc này, là Vọng mỗ không đúng. Vốn tưởng rằng còn phải đợi thêm một chút thời gian, không ngờ hôm nay đã thấy Bình huynh đến, mời Bình huynh nhanh vào trong!”

Vạn Đỉnh Thánh Nhân Bình Cửu Không nhanh chóng thở ra một hơi, hắn cảm thấy lửa giận của Hủy Diệt Thánh Nhân không phải nhằm vào mình, “Vọng huynh khách sáo rồi, ta vừa hay đang ở bên ngoài lịch luyện, thấy Vọng huynh gọi, không dám thất lễ, lập tức chạy đến đây.”

Hai người khách sáo một trận, đi đến phòng khách.

Vạn Đỉnh Thánh Nhân xem như là lần đầu tiên đến Đại Niết Hải, ngồi bên trong phòng khách nồng đậm vận may, linh nguyên sung túc trong lòng Vạn Đỉnh Thánh Nhân vô cùng bùi ngùi. Ở Trường Sinh giới, cũng chỉ có cường giả mới có tư cách chiếm được nơi như thế này.

Rót cho Vạn Đỉnh Thánh Nhân một chén trà, hai người nói chuyện đơn gianr vài câu, Hủy Diệt Thánh Nhân không còn lòng vòng nữa, vô cùng dứt khoát lấy ra một bản điển tịch đặt trước mặt Vạn Đỉnh Thánh Nhân, “Bình huynh, có biết đây là thứ gì không?”

Chương 1257 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân (2)

Bình Cửu Không khó hiểu nhìn điển tịch trước mắt, hắn không dùng thần niệm rà quét mà hỏi, “Mong Vọng huynh chỉ giáo.”

Bình Cửu Không nghiên cứu lịch sử vũ trụ nhiều năm, những chuyện, những người gặp được cũng quá nhiều. Hắn sẽ không vì Vọng Luân lấy ra đồ vật đặt trước mặt hắn mà hắn sẽ dùng thần niệm đi ra quét, lấy tay lật ra. Cho dù là Vọng Luân hỏi hắn, hắn cũng sẽ không làm như vậy. Trừ khi Vọng Luân mở miệng bảo hắn mở ra.

“Đây là Đại Hủy Diệt Thuật của ta.” Tiếng Vọng Luân trầm thấp nói ra.

Nghe được bốn chữ Đại Hủy Diệt Thuật này, sau lưng Vạn Đỉnh Thánh Nhân Bình Cửu Không đột nhiên lạnh căm căm. Trong lòng hắn thấp thỏm lo âu, Vọng Luân đây là có ý gì? Muốn giết Bình Cửu Không hắn sao?

Người nào mà không biết Vọng Luân xem Đại Hủy Diệt Thuật là bảo bối? Đại Hủy Diệt Thuật chính là cấm kỵ của Vọng Luân, bất kỳ người nào dám có gan nhòm ngó đến Đại Hủy Diệt Thuật, cho dù là chỉ một chút, cũng cách cái chết không còn xa nữa rồi. Bình Cửu Không hắn có to gan đến đâu cũng không dám đọc Đại Hủy Diệt Thuật đâu.

Cho nên sau khi Vọng Luân nói xong câu đó, Bình Cửu Không vẫn không có chút động đậy nào, sâu trong lòng chỉ cảm thấy thấp thỏm lo âu.

“Bình huynh, ngươi có thể lật Đại Hủy Diệt Thuật này ra nhìn xem.” Vọng Luân nói một lần nữa.

Bình Cửu Không nhanh chóng đứng lên sợ hãi nói, “Ta chỉ cảm thấy hứng thú về nghiên cứu đạo đỉnh, đối với Đại Hủy Diệt Thuật này, thật sự không có chút tâm tư nào.”

Vọng Luân mỉm cười, “Không sao, ngươi lật ra xem thì sẽ hiểu ý ta nói là gì.”

Trong lòng Bình Cửu Không thầm than một tiếng, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được. Hôm nay rất rõ ràng, cho dù hắn có muốn hay không thì cũng phải lật ra.

Nghĩ đến đây, Bình Cửu Không chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí lật bản điển tịch này ra, sau đó hắn trợn to hai mắt, trang giấy này không có một chữ nào. Bình Cửu Không theo bản năng lật thêm mấy trang nữa, toàn bộ đều trống rỗng.Lúc này Bình Cửu Không mới mơ hồ hiểu ra gì dó, hắn khó hiểu nhin Vọng Luân, “Vọng huynh, bản Đại Hủy Diệt Thuật này…”

Sắc mặt Vọng Luân âm trầm nói, “Không sai, Đại Hủy Diệt Thuật của ta vẫn luôn nằm trên người ta, có một ngày đột nhiên lại biến thành giấy trắng. Ta mời Bình huynh đến đây, chính là muốn hỏi thăm một chút, rốt cuộc là có chuyện gì.”

Đại Hủy Diệt Thuật chẳng những là một bản đạo quyển, mà còn là một món pháp bảo. Bây giờ biến thành trống không, chẳng phải đã bị phế rồi sao. Bình Cửu Không âm thầm kinh hãi, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Vọng huynh, ngươi chắc hẳn phải biết, đạo quyển đỉnh cấp sinh ra cùng vũ trụ như Đại Hủy Diệt Thuật biến thành trống không thì chỉ có một khả năng.”

Vọng Luân hít vào một hơi, chậm rãi nói, “Ta biết, chắc hẳn là có người lấy được một bản Đại Hủy Diệt Thuật càng hoàn chỉnh hơn. Nhưng Đại Hủy Diệt Thuật của ta là sinh ra cùng vũ trụ, ai có thể lấy được bản Đại Hủy Diệt Thuật còn hoàn chỉnh hơn ta?”

Bình Cửu Không thở dài một tiếng, “Nếu như là trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp, vậy chắc hẳn sẽ không có. Nhưng mà sau khi Diệt Thế LƯợng Kiếp xảy ra, quy tắc vũ trụ thiếu thốn, Đại Hủy Diệt Thuật có thể bị người khác cướp đi. Theo ta được biết, ít nhất thì có một thứ có thể lấy đi Đại Hủy Diệt Thuật.”

“Là cái gì?” Hủy Diệt Thánh Nhân lập tức hỏi.

“Thất âm Mô có thể, nghe đồn trước đây nó thuộc sở hữu của Trúc Duẩn tiền bối. Từ khi vũ trụ Hạo Hãn khai thiên tích địa, Trúc Duẫn đã lấy được Vũ Trụ Duy Mô, sau đó hắn đổi tên Vũ Trụ Duy Mô thành Thất âm Mô. Chỉ tiếc, tin tức ta có được cũng rất ít, tình huống cụ thể thì không rõ lắm, chỉ biết là Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng mô hình đạo quyển, cướp đoạt bản hoàn chỉnh từ trong tay người khác.” Vạn Đỉnh Thánh Nhân Bình Cửu Không nghiêm giọng nói, từng chữ đều mang theo vẻ tôn kính.

“Vậy nếu như ta muốn biết thêm thông tin về Vũ Trụ Duy Mô nên đi tìm ai đây?” Vọng Luân vội vàng hỏi.

Vạn Đỉnh Thánh Nhân do dự một hồi lâu mới lên tiếng, “Lão tổ có lẽ biết...”

Nghe được hai chữ lão tổ này, sát khí trên người Hủy Diệt Thánh

Nhân lập tức yếu đi, hắn biết hai chữ lão tổ này đang nói đến ai, Hồng Quân Thánh Nhân.

Hủy Diệt Thánh Nhân hắn cho dù tính tình có lớn đến đâu, thực lực mạnh thế nào, cũng không dám phách lối trước mặt Hồng Quân lão tổ. Vũ trụ Hạo Hãn, Đại Hoang mới là nơi khởi nguyên của vũ trụ. Thánh Nhân bước ra từ Đại Hoang, thực lực mạnh hơn so với Thánh Nhân ở những nơi khác một chút. Mà Hồng Quân lão tổ, lại bước ra từ khi vũ trụ Đại Hoang khai thiên tích địa.

Vạn Đỉnh Thánh Nhân biết trong lòng Hủy Diệt Thánh Nhân đang sầu lo chuyện gì, Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân dựa vào Đại Hủy Diệt Thuật mà xưng bá ở Trường Sinh giới. Một khi có người học được Đại Hủy Diệt Thuật, nếu thực lực không hề yếu hơn Hủy Diệt Thánh Nhân, vậy Hủy Diệt Thánh Nhân còn tư cách nào mà xưng bá?

Vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, Bình Cửu Không nói một lần nưa, “Thật ra Vọng huynh cũng không cần lo lắng, cùng là Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng uy lực phát huy ra có sự khác biệt rất lớn.”

Hắn lo lắng sau khi Hủy Diệt Thánh Nhân nói những tin tức quan trọng này cho hắn biết rồi thì cuối cùng sẽ giết hắn diệt khẩu.

Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân sửng sốt, vội vàng hỏi, “Bình huynh, ý của ngươi là ta thi triển Đại Hủy Diệt Thuật mạnh hơn Đại Hủy Diệt Thuật do người khác thi triển ra? Vì sao lại thế?”

Vạn Đỉnh Thánh Nhân lắc đầu, “Không, nếu như đối phương cũng cảm ngộ Đại Hủy Diệt Thuật, đồng thời đạt đến cấp độ Thánh Nhân, vậy ít nhất là hiện tại Đại Hủy Diệt Thuật ngươi thi triển ra không thể mạnh hơn Đại Hủy Diệt Thuật người khác thi triển. Nhưng mà ta có cách giúp ngươi trở nên mạnh hơn, nói cách khác chính là khiến cho Đại Hủy Diệt Thuật của ngươi trở nên vô song trong vũ trụ này, không có người nào dám cứng đối cứng, thậm chí đoạt lại Đại Hủy Diệt Thuật một lần nữa cũng không phải là không thể.”

Chương 1258 - Đạo vận Diệt Thế

Lần này đến lượt Hủy Diệt Thánh Nhân đứng lên, hắn thi lễ với Bình Cửu Không một cái, “Mong BÌnh huynh hãy chỉ giáo.”

Bình Cửu Không nhanh chóng đứng lên ra hiệu cho Vọng Luân ngồi xuống, sau đó nói, “Mặc dù ta không được chứng kiến Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng mà ta suy đoán tinh túy chắc hẳn nằm trong hai chữ hủy diệt này. Muốn Đại Hủy Diệt Thuật cường hãn, đạo vận hủy diệt nhất định phải cường đại. Vọng huynh có biết, trong vũ trụ mênh mông, hủy diệt đáng sợ nhất là gì không?”

Vọng Luân do dự một chút, chần chừ đấp, “Là lượng kiếp?”

Bình Cửu Không gật đầu, “Không sai, là lượng kiếp, nói chính xác thì đó là Diệt Thế Lượng Kiếp. Nếu như ngươi có thể dung nhập đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật, ngươi nghĩ xem, Đại Hủy Diệt Thuật của ai có thể mạnh hơn ngươi chứ?”

Nghe thấy vậy, Vọng Luân kích động siết chặt tay thành nắm đấm. Diệt Thế Lượng Kiếp, Diệt Thế Lượng Kiếp…

Hắn đương nhiên đã từng nghe nói đến Diệt Thế Lượng Kiếp, loại lượng kiếp này đã từng xảy ra, đó là khi vũ trụ bại niết, tất cả tinh cầu giới vực đều hóa thành hư vô trước lượng kiếp Hạo hãn. Loại lực lượng đáng sợ này nếu như dung nhập vào thần thông, vậy còn thần thông nào có thể so sánh?

Nhưng mà Vọng Luân nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn khó hiểu nhìn Bình Cửu Không hỏi, “Bình huynh, một khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, chúng ta đều là giun dế cả, ngay cả mạng cũng không còn, nói gì đến chuyện dung nhập đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp vào Đại Hủy Diệt Thuật? Hơn nữa, cho dù chúng ta may mắn sống sót, cũng không thể dung nhập đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp đáng sợ như vậy vào trong thần thông.”

Bình Cửu Không mỉm cười, “Vọng huynh thế này là biết một mà không biết hai rồi, mặc dù Diệt Thế Lượng Kiếp đáng sợ, nhưng không phải tất cả vị diện giới vực đều sẽ bị hủy đi, Diệt Thế Lượng Kiếp cũng có tính chọn lựa. Ngươi nghĩ lại mà xem, vũ trụ rộng lớn biết bao, một lượng kiếp sao có thể hủy diệt hết toàn bộ?

Hơn nữa cho dù là giới vực bị Diệt Thế Lượng Kiếp hủy diệt, cũng có vài tinh cầu hoặc giới vực còn tồn tại, vũ trụ Đại Hoang không có Diệt Thế Lượng Kiếp, mà vũ trụ giống với Đại Hoang không phải chỉ có một hai cái. Thật ra vị diện chỗ chúng ta, cũng không phải chưa từng có Diệt Thế Lượng Kiếp, nhiều nhất chỉ là bị tác động mà thôi. Ta nghĩ Diệt Thế Lượng Kiếp lần trước, Vọng huynh chắc hẳn đã từng nghe nói một chút?”

“Đã nghe nói đến.” Vọng Luân gật gật đầu, lần Diệt Thế Lượng Kiếp trước đáng sợ thế nào, hắn đương nhiên cũng có nghe qua. Vô số tu chân giới, Tiên giới và Thần giới đều hóa thành hư vô trước lượng kiếp, vẫn lạc trong hư không. Cho dù tu vi của ngươi mạnh đến mức nào, trước mặt Diệt Thế Lượng Kiếp, đều là sâu kiến.

Nói xong, Vọng Luân nghĩ nghĩ một lát rồi nói thêm, “Nghe nói lần lượng kiếp kia, còn có một cường giả chí cao cống hiến ra một vũ trụ hoàn toàn mới, vũ trụ mà chúng ta sinh tồn, có liên quan gì đến vị cường giả đã cống hiến cho vũ trụ kia không?”

Bình Cửu Không nói, “Ngươi nói đúng, mà cũng không đúng. Đúng là trong lần Diệt Thế Lượng Kiếp lần trước, quả thật có một cường giả đã cống hiến ra vũ trụ của chính mình. Không nhờ có cường giả kia, khi Diệt Thế Lượng Kiếp đánh đến, tất cả sẽ hóa thành hư vô. Chỗ không đúng, là do Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát trong thời gian ngắn, bị cường giả kia mạnh mẽ lấy sức một mình mình ngăn cản lại. Nếu không thì ngươi ta có thể sống sót được sao? Bởi vì Diệt Thế Lượng Kiếp còn chưa lan đến chỗ chúng ta đã bị vị diện kia ngăn cản lại, cho nên chúng ta chỉ nghe nói đến Diệt Thế Lượng Kiếp, chứ không nhìn thấy Diệt Thế Lượng Kiếp.

Đã nhiều năm như vậy, vị diện mà chúng ta sinh tồn, còn những chỗ còn lại không bị Diệt Thế Lượng Kiếp ảnh hưởng đến, hắn đều dung hợp thành vũ trụ mà cường giả kia đã tạo ra ra.”

“Mong hãy chỉ giáo.” Đây là lần thứ hai Vọng Luân ôm quyền thỉnh giáo.

Hắn biết trong vũ trụ mênh mông, có lẽ chỉ có Vạn Đỉnh Thánh Nhân trước mắt mới biết được chuyện này.

Bình Cửu Không tiếp tục nói, “Ý chí của vị cường giả kia có thể nói là xưa nay chưa từng có, đổi thành bất cứ người nào chỉ sợ không thể làm được. Nhưng hắn lại làm được, hắn từ bỏ thế giới vũ trụ của chính mình, cứu sống vô số sinh mệnh đang giãy dụa dưới lượng kiếp. Về sau, bởi vì cường giả kia tế ra mấy đạo đạo tắc, còn cả thần thông của bản thân, Diệt Thế Lượng Kiếp mới không thể kéo dài được nữa, ngược lại càng lúc càng suy yếu.

Vũ trụ mà vị cường giả này cống hiến ra đã dung hợp cùng với mấy vũ trụ bắt đầu sụp đổ khác dung hợp lại với nhau, sau đó tạo thành một vũ trụ hoàn toàn mới. Cái vũ trụ mới này chắc hẳn cũng không vì vậy mà dừng phát triển, ngược lại tiếp tục dung hợp với những vị diện không gánh chịu lượng kiếp, ví dụ như vị diện sinh tồn mà chúng ta nói.”

“Vậy chúng ta cũng sinh hoạt trong vũ trụ hoàn toàn mới này?” Vọng Luân hiểu ra.

“”Không sai, bây giờ vũ trụ mới này dần dần biến thành vũ trụ mênh mông vô tận như vũ trụ trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến.” Bình Cửu Không nói.

Vọng Luân không nói gì, hắn biết Bình Cửu Không sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những điều này.

Quả nhiên Bình Cửu Không tiếp tục nói, “Cho dù là Thánh Nhân hay là phàm nhân, đều có tư tâm. Cho dù là cường giả đã cứu vớt vô số sinh linh trong vũ trụ Hạo Hãn kia cũng không ngoại lệ, hắn cũng có chút tư tâm. Nơi hắn sinh tồn có tên là Chân Tinh, cho nên vào lúc Chân Tinh sắp bị Diệt Thế Lượng Kiếp hủy diệt, hắn dùng một loại đạo tắc vũ trụ che chở Chân Tinh. Lấy sức một người phong ấn đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia bên ngoài Chân Tinh, về sau vị cường giả chí cao kia không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn chưa từng xuất hiện. Nhưng mà đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bị phong ấn kia vẫn còn nằm bên ngoài tinh cầu đó…”

Vọng Luân hoàn toàn hiểu rõ, ngạc nhiên hỏi, “Bình huynh, ý ngươi nói là ta có thể dung hợp cái đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia?”

Chương 1259 - Đạo vận Diệt Thế (2)

Bình Cửu Không gật đầu, “Đúng, bởi vì nếu như nơi nào trong vũ trụ vẫn còn tồn tại đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp trong vũ trụ Hạo Hãn này, vậy thì chín phần mười trở lên chỉ còn có ở Chân Tinh này. Nếu như ngươi dung hợp được đạo vận này, vậy cho dù người khác có lấy được Đại Hủy Diệt Thuật thì có sao chứ? Hơn nữa, ngươi dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật, đối với Chân Tinh mà nói, đó là làm việc tốt, giúp Chân Tinh thoát khỏi nguy cơ.”

“Vậy phải làm sao để đến Chân TInh?” Vọng Luân vội vàng hỏi.

Còn về chuyện có phải giúp Chân Tinh thoát khỏi nguy cơ hay không, hắn hoàn toàn không để ý đến, sau khi dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp ở Chân Tinh rồi, hắn sẽ không chút do dự mà hủy luôn cả Chân Tinh đi.

TRong lòng Bình Cửu Không thầm than, hắn sao có thể không biết suy nghĩ của Vọng Luân. Sở dĩ hắn nói câu kia, là do hắn sợ. Lỡ như cường giả kia xuất hiện, biết là ai hủy đi Chân Tinh, vậy người hủy đi Chân Tinh nhất định sẽ hối hận vì còn sống

Hủy Diệt Thánh Nhân ngươi có mạnh đến đâu, ở trước mặt cường giả kia, ngay cả giun dế cũng không bằng. Thánh Nhân? Ha ha, Thánh Nhân bây giờ có thể so với Thánh Nhân trước Diệt Thế Lượng Kiếp sao?

Trước Diệt Thế Lượng Kiếp, Thánh Nhân chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Thánh Nhân bây giờ nhiều như chó, Chuẩn Thánh chạy ở khắp nơi.

Bình Cửu Không trầm ngâm một lát rồi nói, “Đến Chân Tinh thì không cần nóng vội, ta nghe nói Khổ Túc Thánh Nhân có một cái ĐỊnh Vị Bàn. Món bảo vật này rất có khả năng có thể tìm được giới vực Chân Tinh, nhưng mà thực lực của ta và ngươi thế này, muốn đến Chân Tinh vẫn chưa được, lại bị quy tắc thiên địa áp chế. Sau khi tìm được phương vị giới vực Chân Tinh rồi, có thể đến Thánh Hành Phương mua một lá Thúc Đạo Phù, như vậy mới có thể dễ dàng đến cướp đi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp ở Chân Tinh. Còn vấn đề Diệt Thế Lượng Kiếp, ta quay về nghiên cứu một chút, xem có còn bỏ sót gì hay không. Còn cả vị trí Chân Tinh, nếu như chỗ Khổ Túc Thánh Nhân không thể tìm được, ta xem thử có thể tìm được không. Nếu như có tình huống mới, ta sẽ lập tức nói cho Vọng huynh."

Câu nói cuối cùng này, Bình Cửu Không vì chính bản thân mình mà nói. Tính tình Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân cổ quái, động một tí là giết người, hắn không thể không chừa lại đường lui cho mình.

Vọng Luân kích động thi lễ với Bình Cửu Không một cái, "Đa tạ Bình huynh, đã giải quyết được vấn đề lớn của ta. Ta không giữ Bình huynh lại nữa, mong rằng có bất kỳ tình huống nào Bình huynh sẽ nhanh chóng báo cho ta biết."

Giờ phút này Vọng Luân chỉ muốn nhanh chóng đi tìm Khổ Túc Thánh Nhân, hắn nhất định phải nhanh chóng đến Chân Tinh. Bình Cửu Không có thể nghĩ đến chuyện này, ai có thể khẳng định người khác không nghĩ đến?

…

Nguyên Hướng Tổ dẫn theo mấy tên hộ vệ quay về chỗ ở của mình ở Lạc Tụy thành, lúc này hắn hoàn toàn dại ra. Cho dù đã bị đuổi khỏi Nguyên gia, nhưng là một tu sĩ Thác Mạch tầng năm, hơn nữa với địa vị của Nguyên gia ở Lạc Tụy thành, phủ đệ của hắn cũng không tính là tệ.

Nhưng bây giờ hắn nhìn thấy gì đây? Một mảnh phế tích.

“Là ai làm?” Nguyên Hướng Tổ nắm chặt tay, cả người tức giận đến phát run.

“Hướng Tổ, đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng đi theo ta.” Một giọng nói vội vàng vang lên, sau đó có một nam tử gầy yếu xông đến, kéo Nguyên Hướng Tổ muốn rời khỏi nơi này.

“Du Lĩnh, chỗ ở của ta đã bị phá hủy, ngươi lại bảo ta đừng nói gì sao?” Nhìn người đang kéo mình, Nguyên Hướng Tổ thở hổn hển nói.

Người đang kéo hắn tên là Nguyên Du Lĩnh, cũng xem như là đường đệ của Nguyên Hướng Tổ. Tư chất cũng không ra gì, thậm chí còn không bằng Nguyên Hướng Tổ, có một chút linh căn, mở ra được hai đầu linh lạc, bây giờ là Thác Mạch cảnh tầng hai, cũng dậm chân tại chỗ ở cảnh giới này không tiến thêm được.

“Là Tư gia làm, Tư Bối Hòa nhìn trúng chỗ của ngươi, trực tiếp cho người san bằng nơi này, nói là muốn thành lập một đại thương lâu.” Nguyên Du Lĩnh nhẹ giọng nói.

Nguyên Hướng Tổ vốn đang lửa giận ngút trời, nghe thấy là Tư gia, nháy mắt như bị hắt một gáo nước lạnh. Nếu như là người bình thường, hắn có thể đi hỏi chút đạo lý thế nào. Nhưng đối mặt với Tư gia, hắn hoàn toàn không dám nói nhảm một chữ nào, đối nghịch với Tư gia, vậy chẳng những hắn sẽ chết, mà còn hại toàn bộ Nguyên gia.

“Thật đáng hận.” Nguyên Hướng Tổ hầu như muốn bóp bàn tay mình ra máu, cuối cùng chỉ có thể nuốt nghẹn mà nói ra ba chữ này.

“Bây giờ ngươi không thể quay về Nguyên gia, ta lo lắng chuyện Tư Bối Hòa hủy đi chỗ ở của ngươi, là cố ý gây chuyện. Nếu như ngươi về Nguyên gia, nói không chừng Tư Bối Hòa sẽ giận chó đánh mèo đến Nguyên gia, sau đó lấy cớ mà khai chiến.” Nguyên Du Lĩnh nhỏ giọng nói.

“Ta biết rồi.” Nguyên Hướng Tổ ép bản thân mình bình tĩnh lại, những năm này Tư Bối Hòa bắt nạt hắn không ít. Nguyên nhân chính là hắn đã từng cướp đi tên tuổi đệ nhất thiên tài của Tư Bối Hòa, cho dù bây giờ thực lực của Tư Bối Hòa đã hơn xa Nguyên Hướng Tổ hắn, nhưng người ta chính là chướng mắt Nguyên Hướng Tổ hắn, vậy có thể làm gì?

Nguyên Du Lĩnh nói, “Bây giờ ngươi đến Tả gia tránh một chút, cho dù Tư Bối Hòa có muốn làm gì, cũng không dám đến Tả gia gây chuyện.”

Nguyên Hướng Tổ gật đầu, Tả gia hắn biết, Tả gia là một tộc, tổ tiên là Tả Thiều Doanh. Nghe nói Tả Thiều Doanh không có linh căn, nhưng mà sau khi thành hôn với một thợ săn bình thường, vậy mà lại có thể sinh ra được linh căn cực phẩm. Sau đó Tả Thiều Doanh giống như một đường bật hack, tu vi mỗi ngày một tăng.

Về sau Tả Thiều Doanh sinh ra một người con, dựa theo quy củ, nếu trong vợ chồng hai người có tu chân giả, con cái nhất định phải theo họ mẹ, đây là sự tôn trọng với tu chân giả. Cho nên Tả gia lập tức lấy mạch truyền thừa từ Tả Thiều Doanh cho đến ngày hôm nay.

Đừng nhìn thế lực Tả gia ở Lạc Tụy thành thường thường, không tính là ba đại thế lực. Nhưng thế lực Tả gia không chỉ có ở Lạc Tụy thành, ở tu chân thành chính thức, cũng vẫn có thể hô mưa gọi gió. Cho nên Tả gia ở Lạc Tụy thành, trên cơ bản không có người nào dám chọc đến.

Chương 1260 - Tả Uyển âm.

Tả gia và Nguyên gia có một ít quan hệ sâu xa, có lẽ là trước kia, người Nguyên gia đến Lôi Vụ sâm lâm cứu được một người rất quan trọng của Tả gia, mối giao tình này vẫn luôn gìn giữ cho đến tận bây giờ. Bây giờ Nguyên gia sa sút, KHuông gia và Tư gia còn chưa diệt Nguyên gia, có một phần nguyên nhân là do người Tả gia định cư tại Lạc Tụy thành này.

“Người kia là ai thế? Ngươi đến Tả gia không định mang hắn theo luôn đấy chứ?” Nguyên Du Lĩnh chỉ chỉ người được hai tên hộ vệ đằng sau mang về.

Nguyên Hướng Tổ ồ một tiếng, sau đó nói, “Hắn bị thương, ta phát hiện ra hắn ở trên đường, tiện tay cứu hắn.”

Sau khi nói xong, Nguyên Hướng Tổ nói với mấy tên hộ vệ ở đằng sau, “Trần Chiếu, ngươi đi xem xét một chút, để Hắc Bàn và Thiếu Võ nâng đi, chúng ta tạm thời đến Tả gia ở vài ngày.”

TRong miệng thì nói như vậy, trong lòng Nguyên Hướng Tổ cũng đã định rời khỏi Lạc Tụy thành. Nơi này không có chỗ cho gia thì tự có chỗ cho gia ở, hắn cũng không tin thiên phú mình kiểm tra ra là giả, có lẽ rời khỏi Lạc Tụy thành đến nơi có văn minh tu chân chân chính cao hơn, tu vi cũng sẽ từ từ tăng lên.

Lúc trước tổ tiên Tả gia của Tả Thiều Doanh không phải cũng không thể tu luyện sao? người ta cuối cùng không phải cũng đứng lên đỉnh cao của tinh cầu này sao?

Hủy đi chỗ ở của hắn cũng tốt, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, Nếu như tương lai hắn có cơ hội trở về, vậy sẽ tìm Tư gia báo thù. Nếu như tương lai không có cơ hội trở về, vậy chỉ có thể nói là hắn đáng bị chèn ép, người không có bản lĩnh thì nói cái gì?

“Hướng Tổ…” Thấy Nguyên Hướng Tổ vẫn muốn vác theo người bị thương kia đi Tả gia, Nguyên Du Lĩnh không nhịn được kêu một tiếng.

Nguyên Hướng Tổ không trả lời, chỉ xua tay với Nguyên Du Lĩnh.

Hắn biết rõ, bây giờ mà ném người bị thương này lại, tương đương với chuyện khiến người ta chết càng nhanh hơn thôi. Chính hắn là người bị vứt bỏ, cho nên hắn hiểu rất rõ tình cảnh lúc này của người bị thương kia. Nếu chính mình không muốn bị người khác vứt bỏ, vì sao lại đi vứt bỏ người khác?

Còn về chuyện đi Tả gia tránh một chút, nguyên nhân lớn hơn là muốn tìm một nơi an ổn, nhìn xem người này có còn cứu được hay không.

…

Ở trân khắp Chân Khư đại lục, Tả gia cũng có địa vị nhất định, nhưng mà Tả gia ở Lạc Tụy thành vô cùng khiêm tốn. Vị trí của Tả gia, ở toàn bộ Lạc Tụy thành đều không đáng chú ý, thậm chí chỉ ở một góc của Lạc Tụy thành.

Khác với ba đại gia tộc tu chân vô cùng cường thịnh một thời, môn đình của Tả gia cũng không phồn hoa.

Nhưng mà Nguyên Hướng Tổ biết rất rõ, đó chỉ là tình huống ngoài mặt của Tả gia mà thôi. Nếu bàn về thực lực chân chính, Tả gia cũng sẽ không yếu hơn ba đại gia tộc một chút nào. Mặt ngoài Tả gia vô cùng thanh lãnh, một khi đi vào, tuyệt đối không giống như bề ngoài. Bởi vì hắn đã từng đến hai lần, đây coi như là lần thứ ba tới đấy.

"Là Hướng Tổ thiếu gia của Nguyên gia sao?" Nguyên Hướng Tổ dẫn người đến cửa lớn Tả gia, hộ vệ ở cửa ra vào đã cười rạng rỡ tiến lên nghênh đón.

Nguyên Hướng Tổ thầm than, quả nhiên là chuyện gì cũng không thể gạt được Tả gia, hắn còn chưa đến Tả gia, Tả gia đã biết hắn nhất đính sẽ đến, hơn nữa ngay cả một người gác cổng cũng biết.

Nguyên Hướng Tổ vội vàng ôm quyền nói, "Đúng vậy, nhà ta xảy ra một chút chuyện, muốn ở lại nhà thế bá tá túc mấy ngày."

Thế bá mà Nguyên Hướng Tổ nói chính là Tả Hành Kình, gia chủ của Tả gia ở Lạc Tụy thành.

"Ha ha, Hướng Tổ huynh đệ, nhanh vào trong này đi." Một nam tử hơn 30 tuổi đi ra, tươi cười rạng rỡ nói.

Nguyên Hướng Tổ biết người này, chính là trưởng tử Tả Phương Di của Tả Hành Kình.

Nhìn thấy Tả Phương Di tự mình ra cửa nghênh đón, trong lòng Nguyên Hướng Tổ vô cùng cảm động. Mặc dù nhiều năm trước Nguyên gia có ân với Tả gia, nhưng chuyện này đã trôi qua biết bao nhiêu năm rồi? Hơn nữa Nguyên Hướng Tổ hắn đối với Tả gia mà nói, cùng lắm chỉ là một đứa con rơi của Nguyên gia mà thôi.

Mặc dù hắn cũng đã được nghe nói, Tả Phương Di không phải là con ruột của Tả Hành Kình, mà là một đứa con nuôi. Nhưng mà Tả Hành Kình chỉ có một đứa con gái ruột, cho nên Tả Phương Di mặc dù là con nuôi, địa vị ở Tả gia lại không thấp, bây giờ đi ra đón hắn, đương nhiên là đã cho đủ mặt mũi.

"Đa tạ Phương Di đại ca, làm phiền Phương Di đại ca rồi." Nguyên Hướng Tổ khom người thi lễ, sau đó giới thiệu, "Phương Di đại ca, ba người này là ba hộ vệ của ta, còn có một người bằng hữu bị trọng thương, ta cứu được trên đường đi.”:

“KHông sao cả, đi vào chung đi.” Tả Phương Di rộng lượng vung tay lên, sau đó nói với một tên quản sự ở sau lưng, “Thuần quản sự, ngươi dẫn Hướng Tổ huynh đệ đi nghỉ ngơi trước. Nhớ kỹ, nhất định không được lạnh nhạt với Hướng Tổ huynh đệ.”

Tên quản sự này nhanh chóng khom người đáp, “Vâng.”

Sau khi Tả Phương Di sắp xếp xong mới áy náy nói với Nguyên Hướng Tổ, “Hướng Tổ, ngươi đi nghỉ trước đi, ta có chút chuyện nhà cần phải xử lý, một lát nữa sẽ đến tìm ngươi nói chuyện. Có gì cần, cứ nói với Thuần quản sự. Cứ xem nơi này là nhà của mình, không cần phải khách sáo.”

Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói, “Phương Di đại ca có việc cứ đi làm trước đi, tự ta biết phải làm gì.”

…

Tả Phương Di vội vàng cáo từ với Nguyên Hướng Tổ, sau đó lại vội vàng đi vào đại sảnh nội viện.

Bên trong nội sảnh Tả gia, có ít nhất hơn mười người đang ngồi.

Ngồi ở vị trí cao nhất chính là nam tử tóc trắng vẻ mặt u sầu, bên cạnh hắn có mấy nữ tử cũng vành mắt đỏ bừng. Ở trước mặt bọn hắn, lại là một cái giường, trên giường là một nữ tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt. Dung mạo nữ tử xinh đẹp, đáng tiếc là hơi thở trên người đã không còn.

Tả Phương Di vội vàng đi vào, khom người thi lễ, “Phụ thân, mẫu thân, Nhị di nương, Tam di nương. Nguyên Hướng Tổ đã đến, ta đã sắp xếp xong xuôi, mong phụ thân yên tâm.”

Chương 1261 - Tả Uyển âm. (2)

Ngồi ở vị trí cao nhất chính là gia chủ Tả Hành Kình của Tả gia ở Lạc Tụy thành, mấy nữ tử bên cạnh hắn chính là thê tử Hoàng Phỉ Nhi và mấy thiếp thất. Mặc dù Tả gia còn tính là có chút thế lực, nhưng nhân khẩu vẫn luôn không vượng.

Cả đời Tả Hành Kình cưới được bốn người thê thiếp, kết quả chỉ có được một đứa con gái duy nhất, Tả Uyển âm.

Mà nằm trước mắt bọn hắn chính là con gái duy nhất Tả Uyển âm, Tả Hành Kình cả đời không con, 30 năm trước nhận nuôi Tả Phương Di. KHông ngờ đến lúc sắp già, con gái duy nhất Tả Uyển âm lại âm dương cách biệt, trực tiếp đi.

Cho dù trong cuộc đời Tả Hành Kình đã trải qua nhiều đả kích, nhưng cũng có chút không chịu đựng được loại đả kích này.

Nghe thấy lời Tả Phương Di nói, Tả Hành Kình gật đầu thật nhẹ, nhưng không lên tiếng.

Tả Phương Di tiến lên nói, “Phụ thân, âm muội đã không thể cứu vãn, đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể thay đổi, mong rằng phụ thân, mẫu thân bớt đau buồn. Đối với âm muội mà nói, cũng xem như là đã giải thoát khỏi đau ốm, không bị giày vò nữa.”

Tả Hành Kình thở dài một hơi, đạo lý này hắn biết, nhưng hắn hoàn toàn không thể nào chấp nhận được chuyện đứa con gái duy nhất của mình bị bệnh chết. Vì cứu nữ nhi, hắn hầu như đã mời hết toàn bộ lương y trong Lạc Tụy thành, đáng tiếc kết quả đều giống nhau, đã không thể nào cứu vãn được nữa.

“Phụ thân, Kỳ Thanh thành có một tu sĩ Y Đạo nổi tiếng, hắn tên là Tiêu Tư Luân, không bằng ta đến Kỳ Thanh thành mời hắn đến đây” Tựa như cảm nhận được sự đau thương của phụ thân Tả Hành Kình, Tả Phương Di lại nói tiếp. Trong mắt hắn có chút lo lắng, có lẽ là lo lắng cho thân thể của Tả Hành Kình.

Tả Hành Kình lắc đầu, “Không cần, không nói trước được ngươi có thể mời được Tiêu Tư Luân hay không. Chỉ là lộ trình đi từ đây đến Kỳ Thanh thành rồi quay về phải mất nửa tháng, chờ ngươi quay về, muội muội của ngươi chỉ sợ, chỉ sợ…”

Tả Hành Kình không nói được nữa, Tả Uyển âm đã sớm tắt thở, hoặc là nói Tả Uyển âm đã sớm chết rồi, hơn nữa chết đi không phải một ngày hai ngày, đợi thêm nửa tháng, chỉ sợ thi thể đều hỏng. Hơn nữa hắn còn khẳng định, Tả Phương Di tuyệt đối không thể mới được Tiêu Tư Luân đến đây

Im lặng một lúc lâu, Tả Hành Kình mới lên tiếng, “Phương Di, những ngày qua ngươi bận trước bận sau cũng mệt mỏi rồi, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”

Tả Phương Di vội vàng nói, “Phụ thân, ta không mệt.”

Do dự một chút, Tả Phương Di tựa như còn có lời muốn nói, nhưng vẻ mặt rối rắm không biết có nên nói hay không.

Tả Hành Kình nói, “Phương Di, ngươi ta đều là người một nhà, có lời gì cứ trực tiếp nói ra đi.”

“Vâng, phụ thân.” Tả Phương Di kính cẩn nói, “m muôi là nữ tử trực hệ của Tả gia ta, ta cảm thấy nên đi trước một bước, cũng không thể để nàng cô đơn như vậy. Phụ thân, mẫu thân, ta đề nghị tìm một mối âm hôn cho âm muội, cũng để cho nàng trên đường đi có thêm một người bạn lữ."

Tam di nương vẫn luôn thút thít nghe thấy vậy, xoa xoa con mắt sưng đỏ, dịu dàng nhìn Tả Phương Di nói, "Phương Di suy tính chu đáo, Uyển âm nhà ta khi con sống đã chịu khổ quá nhiều. Nếu nàng một thân một mình ở bên kia, chẳng phải rất cô đơn tịch mịch, nói không chừng còn bị ức hiếp."

"Làm loạn." Tả Hành Kình nhíu mày nói. Nhưng mà sâu trong lòng lại rất vui mừng, ít nhất thì Tả Phương Di có thể quang minh chính đại nói Tả Uyển âm là huyết mạch trực hệ. Có thể thấy được Tả Phương Di vô cùng lỗi lạc, không kiêng kỵ những chuyện này, điều này khiến hắn rất hài lòng.

Tả Phương Di nhanh chóng quỳ xuống nói, "Phụ thân, tổ tiên Thiều Doanh của Tả gia ta cũng vì sau khi thành hôn, mới có thể nhất minh kinh nhân, vận may cũng là độc nhất vô nhị ở đại lục Chân Khư. Huống chi Tả gia ta vẫn luôn là nữ hệ vi tôn, cộng thêm âm muội cực giống tổ tiên, xin phụ thân hãy cân nhắc."

Tả Hành Kình im lặng, Tả gia là mẫu hệ truyền thừa, ai cũng biết. Chuyện của Tả Thiều Doanh, càng là truyền thừa vô số năm, ai nhắc đến mà không kính ngưỡng?

Qua mười mấy giây sau, Tả Hành Kình mới thở dài một tiếng nói, "Con cái nhà ai mà không phải là thịt trong tim của người ta, dựa vào cái gì mà phải đưa đến nhà ta đưa qua bên kia. Hơn nữa, người bình thường, chúng ta cũng không vừa mắt."

Tả Phương Di lập tức nói, "Phụ thân, nếu như là trước đó ta quả thật không có cách, nhưng mà trước mắt có một lựa chọn rất tốt."

"A, là ai?" Tả Hành Kình khó hiểu nhìn Tả Phương Di.

Tả Phương Di nói, “Trước đó không lâu, Nguyên Hướng Tổ đến Tả gia ta tị nạn, hắn có mang theo một nam tử bị trọng thương đến, tướng mạo nam tử kia cũng không tệ. Nhưng mà ta đã sớm phát hiện, nam tử kia đã vẫn lạc lâu rồi, chỉ là Nguyên Hướng Tổ không phát hiện ra mà thôi. Nếu như ta đến đó nói, ta nghĩ Nguyên Hướng Tổ sẽ đồng ý. Bởi vì nam tử kia chỉ là do Nguyên Hướng Tổ nhặt được trên đường, Nguyên Hướng Tổ muốn cứu đối phương, chắc không ngờ đối phương đã sớm chết rồi.”

Tả Hành Kình gật đầu, “Ngươi đi xem một chút, nhớ kỹ, nhất định không được ép buộc người khác. Tả gia ta vốn nợ ân tình của Nguyên gia, chuyện này tuyệt đối không thể khiến Hướng Tổ không vui… Ai…”

Nói xong lười cuối cùng, Tả Hành Kình thở dài một tiếng, tựa như có vô số uất nghẹn, nhưng lại không thể nói ra.

“Vâng, phụ thân, ta đi một chút rồi trở về.” Tả Phương Di lên tiếng, sau đó vội vàng rời khỏi nội sảnh.

Nội sảnh lại khôi phục vẻ an tĩnh, chỉ là không có người chú ý đến, Tả Uyển âm sắc mặt tái nhợt, không có chút hơi thở nào đang nằm kia, khóe mắt chảy ra hai hàng nước mắt nhàn nhạt.

Chương 1262 - Thành hôn.

“Tổ thiếu, chỉ sợ hắn đã đi rồi.” Trần Chiếu thở dài rồi đứng lên, mà ở trước mặt hắn, chính là thanh niên bị trọng thương mà bọn hắn đã cứu từ bên ngoài Lôi Vụ sâm lâm về.

Nguyên Hướng Tổ đi tới, vươn tay ra cảm nhận hơi thở của thanh niên bị trọng thương kia một chút, sau đó đặt tay lên vị trí trái tim, một hồi lâu sau, mới thở dài thu tay về.

Người trọng thương được hắn mang về này quả thật đã đi, Nguyên Hướng Tổ có chút tự trách. Hắn biết đây là nguyên nhân do mình, nếu như không phải chỗ ở của hắn bị Tư Bối Hòa chiếm đoạt, hắn sẽ kịp thời cứu chữa. Bởi vì chỗ ở bị người ta chiếm đoạt, đi tới đi lui lòng vòng đến nơi này, hoàn toàn đã chậm trễ thời gian cứu chữa.

“Là lỗi của ta.” Vẻ mặt Nguyên Hướng Tổ có chút cô đơn nói, hắn quyết định ngày mai sẽ rời khỏi nơi này, đại lục Chân Khư nhất định có một chỗ cho hắn sinh tồn. Nếu như hắn không thể báo được thù, vậy hắn sẽ không quay về Lạc Tụy thành.

Còn về hưng suy của Nguyên gia, Nguyên Hướng Tổ hắn cũng không thể giúp được chút gì.

Nếu như có một ngày hắn có thể trở về, chuyện thứ nhất hắn làm chính là diệt Tư gia.

“Hướng Tổ huynh đệ, ở nơi này được chứ?” Khi Nguyên Hướng Tổ còn đang suy nghĩ con đường tương lai mình muốn đi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Tả Phương Di.

Nguyên Hướng Tổ cảm động vô cùng, hắn không ngờ Tả Phương Di lại đến tìm hắn nhanh như vậy, hắn nhanh chóng ra ngoài đón, “Đa tạ Phương Di đại ca chăm sóc, Thuần quản sự sắp xếp rất thỏa đáng, ta ở chỗ này rất tốt. Nếu như không có Phương Di đại ca, sợ rằng ta không còn chỗ đặt chân nào nữa.”

Tả Phương Di vội vàng nói, “Hướng Tổ, hai nhà Tả, Nguyên chúng ta là thế giao. Không nói đến chuyện Nguyên gia từng có ơn với Tả gia, chính tổ tiên Tả Thiều Doanh của Tả gia ta và tiên tổ Nguyên Chấn Nhất của Nguyên gia cũng là bằng hữu vô cùng tốt. Ngươi khách sáo với ta, thật sự là quá xa lạ rồi.”

“Đúng đúng.” Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói phải, sau đó mời Tả Phương Di tiến vào ngồi.

Tả Phương Di vừa tiến vào gian phòng Nguyên Hướng Tổ, ánh mắt lập tức nhìn về phía thanh niên bị trọng thương đang nằm trên giường kia.

Nguyên Hướng Tổ thở dài một hơi nói, “Ta vốn có ý tốt muốn cứu hắn một mạng, không ngờ lòng tốt lại biến thành chuyện xấu, hắn đã đi rồi. Thậm chí ngay cả tên của hăn là gì ta cũng không biết, là ta có lỗi với vị đại ca này.”

Cho dù nhìn qua tuổi tác thanh niên đã vẫn lạc này nhất định nhỏ hơn mình, nhưng vì trong lòng áy náy, Nguyên Hướng Tổ vẫn đặt đối phương ở vị trí đại ca.

“A, hắn không có tên sao?” Tả Phương Di tựa như chỉ nghe được câu nói sau cùng của Nguyên Hướng Tổ, hỏi một câu tựa như không quá quan trọng.

Nguyên Hướng Tổ lắc đầu, “Lúc trước ta thấy hắn vác trên lưng một cái nồi, giống như một ngươi chạy nạn. Cái nồi kia nhìn vô cùng cũ nát, cũng không khắc bất cứ ký hiệu gì đặc biệt, bị chúng ta ném đi…”

Tả Phương Di thở dài một tiếng, một lát sau mới nói, “Hướng Tổ, hắn cũng là một kẻ đáng thương, nhưng ta có một ý nghĩ.”

“Phương Di đại ca mời nói.” Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói.

Tả Phương Di trầm ngâm một lát nói ra, “Muội muội ta ngươi biết chứ?”

“ĐƯơng nhiên biết, Uyển âm vẫn khỏe chứ?” Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói, Tả Uyển âm sao hắn lại không biết.

Con gái ruột duy nhất của Tả Hành Kình, hơn nữa còn là nữ tử xinh đẹp nhất ở Lạc Tụy thành. Điều tiếc nuối duy nhất là không có linh căn, nếu không thì đã có không biết bao nhiêu đại tông môn đã dẫn Tả Uyển âm đi. Mặc kệ có hay không có, Tả Uyển âm đều là hòn ngọc quý trên tay Tả Hành Kình.

Tả Phương Di thở dài, vành mắt hình như đỏ lên, hắn dụi dụi mắt.

“Sao vậy?” Nguyên Hướng Tổ cảm thấy có chút không ổn.

Tả Phương Di lại thở dài, “Uyển âm đi rồi, nàng bị quái bệnh, đã cầu y khắp toàn bộ Lạc Tụy thành, nhưng không có một ai có thể cứu nàng. Người ca ca như ta thật là vô dụng, ngay cả muội muội của mình mà cũng không bảo vệ được, ta, ta,...”

“A...” Nguyên Hướng Tổ chấn động khi nghe thấy thông tin này, Tả Uyển âm chết rồi? Chuyện này sao có thể xảy ra chứ? Mặc dù Tả Uyển âm không có linh căn, nhưng cũng không giống người có bệnh mà. Nửa năm trước hắn có gặp Tả Uyển âm một lần, nàng không thích nói nhiều, tính cách lại lương thiện dịu dàng, rất nhiều người đều nói Tả Uyển âm khá giống tổ tiên Tả Thiều Doanh của nàng. Cho dù là con gái duy nhất của Tả Hành Kình cũng không tranh không cầu.

Ngây ngốc mấy giây, Nguyên Hướng Tổ mới phản ứng lại, nhanh chóng an ủi, “Phương Di đại ca, người chết thì không thể sống lại được, mong ngươi hãy bớt đau buồn.”

Tả Phương Di gật đầu, im lặng một lát rồi nói, “Hướng Tổ, suy nghĩ của ta là, vị huynh đệ kia cũng lẻ loi một mình, bọn hắn đều cô đơn lẻ loi, không có ai làm bạn. Ta nghĩ, hay là tổ chức âm hôn cho bọn hắn, tương lai trên đường đi cũng có bạn, không đến mức phải cô đơn tịch mịch.”

Nguyên Hướng Tổ lại dại ra một lần nữa, hắn hoàn toàn không quen người mà hắn cứu về. Tổ chức âm hôn cho người ta, lỡ như người ta đã thành gia, hoặc là không đồng ý thì sao?

Thấy Nguyên Hương Tổ thật lâu không trả lời, Tả Phương Di tiếp tục nói, “Hướng Tổ, kiếp người mà cô độc là khó khăn nhất. Ta nghĩ chuyện này có lẽ bọn họ đều đồng ý, chúng ta nên giúp họ một tay. Ngươi cũng xem như đã làm một ít chuyện vì vị huynh đệ này, ta cũng đỡ lo lắng cho Uyển âm.”

“Phương Di đại ca, nhưng ta hoàn toàn không biết hắn, cũng không thể làm chủ cho người khác như vậy.” Nguyên Hướng Tổ có chút khó nói.

Tả Phương Di nói, “Ta hiểu, vậy ta tiếp tục đi tìm chỗ khác, ta không thể để cho muội muội ta cứ như vậy cô độc ở âm giới.”

Sau khi Tả Phương Di nói xong thì đứng lên.

Nhìn thấy Tả Phương Di muốn đi, Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói, “Phương Di đại ca, nếu không thì thế này đi. Để ta kết bái với vị huynh đệ kia, nếu không ta luôn cảm thấy có lỗi với hắn. Còn nữa chính là, xem như Uyển âm muội ở dưới suối vàng có biết, đồng ý chuyện này, cũng không thể để Uyển âm thành hôn với một người không rõ lai lịch được.”

Chương 1263 - Thành hôn. (2)

Đối với lời Nguyên Hướng Tổ nói, hắn chưa từng xem thường người được hắn vác về nhưng không thể cứu sống này. Nếu như tùy tiện đồng ý làm âm hôn với người khác như vậy, hắn cảm thấy đây là không tôn trọng đối với người không rõ lai lịch trước mắt này. Nếu như hắn kết bái huynh đệ với người đã chết này, cũng cho lương tâm mình một câu trả lời. Mặt khác cũng để cho Tả gia nhìn một chút, là huynh đệ kết bái với Nguyên Hướng Tổ ta kết thân với nữ nhi Tả gia ngươi, cũng không phải là một người qua đường nào đó, Tả gia ngươi không thể đối đãi tùy tiện.

Tả Phương Di vội vàng nói, “Chuyện này đương nhiên không sao cả, ta quay về chuẩn bị, lát sau sẽ đến. Đúng rồi, tên cũng phải có.”

“Vậy cứ gọi là... Thiên Nhai đi.” Nguyên Hướng Tổ thở dài một hơi nói.

Hắn vốn muốn đặt tên Nguyên Lăng Tích cho người thanh niên mà hắn không cứu được này, cùng họ với hắn, trên đường lưu lạc thiên nhai bị vẫn lạc. Nhưng mà sau đó lại nghĩ, người ta nhất định có họ, dứt khoát lấy tên là Thiên Nhai. Ý là lúc đầu nghĩ rằng có thể lưu lạc chân trời góc biển, không ngờ lại bị vẫn lạc trên đường.

“Được, gọi là Thiên Nhai” Tả Phương Di vội vàng đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

“Tổ thiếu, ngươi thật sự muốn kết bái với hắn sao?” Sau khi Tả Phương Di đi rồi, Trần Chiếu do dự hỏi một câu.

Nguyên Hướng Tổ gật đầu, “Là ta có lỗi với Thiên Nhai đại ca, nếu như không phải do ta, Thiên Nhai đại ca có lẽ đã được người khác cứu được.”

“Chuyện đó không thể nào, chỗ đó đều là dã thú, Không phải Tổ thiếu, chỉ sợ hắn đã bị dã thú nuốt rồi. Hơn nữa, người có thể đến Lôi Vụ sâm lâm, trừ Tổ thiếu, không có người thứ hai ra tay cứu giúp.” Trần Chiếu vội vàng nói.

Nguyên Hướng Tổ không hề để ý đến lời Trần Chiếu nói, đầu tiên là thắp lên ba cây hương, sau đó cắt tay mình ra, để máu chảy vào trong chén đã chuẩn bị sẵn. Sau đó cầm lấy tay thanh niên đã đặt tên là Thiên Nhai kia định cắt tay, nhưng mà lại nhìn thấy trên người Thiên Nhai vốn toàn là máu, hắn đặt dao xuống, gạt những giọt máu kia vào trong chén.

Làm xong hết những chuyện này, hắn bưng bát lên quỳ gối bên cạnh Thiên Nhai, cao giọng nói, "Nguyên Hướng Tổ ta và Thiên Nhai kết bái làm huynh đệ khác họ, cho dù tuổi tác Thiên Nhai lớn bao nhiêu, đều là huynh của ta. Nguyên Hướng Tổ ta không thể cứu Thiên Nhai đại ca, trong lòng vô cùng bất an. Tương lai nếu như có một ngày, Nguyên Hướng Tổ ta có thể quay về Lạc Tụy thành, ta nhất định sẽ tiêu diệt Tư gia, báo thù cho Thiên Nhai đại ca."

Sau đó Nguyên Hướng Tổ bưng bát lên uống hết một nửa máu trong bát, nửa còn lại, hắn tưới lên người Thiên Nhai.

Theo Nguyên Hướng Tổ nghĩ, sở dĩ Thiên Nhai chết, cũng là do Tư gia. Nếu như không phải Tư Bối Hòa hủy đi nhà của hắn, hắn sẽ kịp thời cứu Thiên Nhai, không đến mức để Thiên Nhai chết ở Tả gia.

...

Gần đây Lạc Tụy thành diễn ra một chuyện lớn.

Có thể được gọi là chuyện lớn ở Lạc Tụy thành, rõ ràng không phải chuyện phòng của Nguyên Hướng Tổ bị hủy đi, mà là Tả Uyển âm của Tả gia chết rồi.

Tả Uyển âm là con gái duy nhất của gia chủ Tả Hành Kình Tả gia Lạc Tụy thành, nàng chết, đối với Tả gia Lạc Tụy thành mà nói, chính là sấm sét giữa trời quang.

Sau khi Tả Uyển âm chết, Tả Hành Kình tổ chức một lễ âm hôn cho con gái Tả Uyển âm của mình. Loại chuyện này, đối với Tả gia mà nói là phô trương đến mức không thể phô trương hơn.

Phải biết rồi, trước kia Tả gia chưa từng làm chuyện này.

Cuộc âm hôn này, nhà gái là Tả Uyển âm Tả gia, nhà trai là đại ca kết bái Thiên Nhai của người đã từng là thiên tài của Nguyên gia Nguyên Hướng Tổ.

Hôn nhân náo nhiệt đến mấy cũng có lúc kết thúc, một ngày sau, khi hoàn tất đại điển thành hôn của đại ca kết bái, Nguyên Hướng Tổ một minh rời khỏi Lạc Tụy thành, ngay cả hộ vệ hắn cũng không dẫn theo. Nếu không thể thành công, tương lai cho dù chết, Nguyên Hướng Tổ hắn cũng sẽ chết ở bên ngoài, không quay về Lạc Tụy thành nữa.

Sau khi đại điển kết thúc, không có ai biết Tả Uyển âm và Thiên Nhai được chôn ở đâu. Trên thực tế, cho dù có biết, cũng không có ai dám động đến.

Không chỉ do Tả gia cường đại, càng quan trọng hơn là nghe nói Tả Hành Kình ngoài trừ tu vi không thấp, bản thân còn là một Trận Pháp sư cấp hai. Mộ con gái của hắn, 100% sẽ được bố trí Phòng Ngự trận cấp hai và Khốn Sát Trận. Trừ khi muốn chết, nếu không không có người nào dám động đến cái mộ này.

...

Tả Uyển âm tựa như vừa trải qua một giấc mộng rất dài, giấc mộng này hình như kéo dài đến nửa năm. Khi nàng tỉnh lại, mở mắt ra, nàng chỉ nhìn thấy một màu đen kịt. Có chút gió nhẹ từ trong khe hở thổi tới, khiên đầu óc Tả Uyển âm tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nàng từ từ nhớ lại chuyện lúc trước, cho dù trước kia nàng không có chút hơi thở nào, nhưng nàng lại có thể nghe dược âm thanh ở bên ngoài, cảm nhận được chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Phụ thân hình như cho rằng nàng đã chết rồi, sau đó nghe theo lời Tả Phương Di tổ chức cho nàng một lễ âm hôn. Nghĩ đến đây, Tả Uyển âm nghiêng đầu nhìn một chút, quả nhiên bên cạnh nàng có một nam tử trẻ tuổi đang nằm.

Tả Uyển âm chậm rãi ngồi dậy, nàng hiểu rồi, nơi này quả thật chính là một ngôi mộ. Gió nhẹ vừa rồi, chỉ là do trận pháp phụ thân bố trí ra mà thôi. Cho dù nàng có chết rồi, phụ thân cũng lo lắng nàng không thể thở nổi, cho nên đã bố trí một cái hô Hấp Linh Trận cho nàng.

Chương 1264 - Chạy ra khỏi mộ thất.

Tả Uyển âm cau mày, cẩn thận nhớ lại chuyện đã qua.

Hình như nửa năm trước, nàng đi tìm đại ca Tả Phương Di nói chuyện, nói rằng nàng muốn đến Kỳ Thanh thành mở rộng chuyện làm ăn của Tả gia. Bởi vì lúc đó, Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành cũng đang dần dần tuột dốc không phanh. Nếu như Tả gia còn tiếp tục như vậy, tương lai sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử.

Bởi vì Tả Hành Kình có linh căn, đồng thời tu vi cũng không tệ, cho nên mọi chuyện trong nhà cơ bản đều giao cho một trai một gái này.

Con trai Tả Phương Di mặc dù là trưởng tử, nhưng lại bởi vì là nhận nuôi, tương lai Tả gia không thể nào giao lại cho Tả Phương Di. Con gái Tả Uyển âm cho dù không có linh căn, nhưng mà nữ tử ở Tả gia luôn có địa vị rất cao, cộng thêm Tả Uyển âm là con gái ruột thịt, tương lai Tả gia giao lại cho Tả Uyển âm là chuyện đương nhiên.

Tả Uyển âm là người dịu dàng, cho dù nàng có thể tự chủ trương đi đến Kỳ Thanh thành, còn về chuyện ở Lạc Tụy thành, chỉ cần nói với Tả Phương Di một chút là được, đồng thời còn nhờ ca ca Tả Phương Di chăm nom cho Tả gia ở Lạc Tụy thành.

Lúc đó ca ca Tả Phương Di vô cùng vui vẻ, nhưng lại có chút lo lắng về nàng. Ngồi ở chỗ ca ca một lúc, ca ca rót một chén Xuân Lai Giang Hiểu nổi danh nhất Lạc Tụy thành, nàng có uống một chén…

Trí nhớ đến lúc này đột nhiên đứt quãng, mơ mơ hồ hồ.

Tả Uyển âm chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ của mình, khi nàng hiểu ra tất cả mọi nguyên nhân, tay nàng bắt đầu run rẩy.

Tất cả đều đã rõ ràng, là Tả Phương Di hạ độc nàng.

Tả Phương Di muốn độc chiếm Tả gia Lạc Tụy thành, hắn nhất định muốn bảo vật truyền thừa Vô Linh Bàn của Tả gia.

Mặc dù Vô Linh Bàn còn ở trên người phụ thân, nhưng mà phụ thân cũng đã từng nói, ngày nàng xuất giá sẽ giao Vô Linh Bàn lại cho nàng. Vô Linh Bàn là do tổ tiên Tả Thiều Doanh truyền thừa xuống, cho tu sĩ không có linh căn sử dụng. Phụ thân đã từng cho nàng dùng thử, sự thật chứng minh nàng không thể dùng được.

Tả Phương Di cũng là người không có linh căn, chắc hẳn muốn dùng Vô Linh Bàn mở linh căn của mình ra, sau đó dựa vào Tả gia Lạc Tụy thành thu thập tài nguyên tu luyện, từ đây đặt chân vào con đường tu luyện.

Nếu Tả Phương Di hại nàng, vì sao trong khoảng thời gian nửa năm này nàng vẫn còn có chút ký ức? Không đúng, không phải một chút ký ức, thậm chí rất nhiều lời nói bên ngoài nàng đều có thể nghe thấy.

Tả Uyển âm lại lắc đầu, đây không phải là chuyện quan trọng nhất. Chủ yếu là nàng không có chút hơi thở nào ngủ say nửa năm, vì sao sau khi được an táng thì nàng lại tỉnh?

Tả Uyển âm nhìn nam tử bên cạnh, nàng biết hắn tên là Thiên Nhai, là phu quân cùng cử hành âm hôn với nàng. Hắn là âm hôn thật sự có thể mang lại vận may cho nàng, khiến nàng chết đi sống lại?

Tả Uyển âm giãy dụa định đứng lên, mặc dù có chút cố hết sức, nhưng nàng vẫn có thể đứng lên được. Điều này càng khiến Tả Uyển âm cảm thấy khó hiểu. Theo lý mà nói, nửa năm qua nàng không ăn được bất cứ thứ gì, tuy được nữ tỳ đút một chút nước dinh dưỡng. Nhưng cho dù bởi vì thế mà không chết đi, thì cũng không thể nói đứng lên là đứng lên được như thế này.

Người có linh căn đương nhiên có thể tu luyện, thời gian dài không ăn không uống cũng không sao cả, nhưng mà nàng không có linh căn. Hơn nữa, cho dù là người có linh căn, tu vi thấp một chút cũng cần phải ăn cơm uống nước.

Tả Uyển âm đi đến trước bàn cống phẩm, cầm một ít trái cây lên ăn.

Cho dù chỉ là trái cây, sau khi Tả Uyển âm ăn xong, lại cảm thấy sức lực tăng lên không ít.

Nhất định phải nghĩ cách ra ngoài, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Tả Uyển âm. Sau khi rời khỏi đây, chuyện đầu tiên nàng muốn làm chính là nói chuyện này cho phụ thân biết.

Nhưng mà ý nghĩ này lập tức bị Tả Uyển âm bác bỏ đi, nửa năm trước phụ thân có nói muốn đi Đại Khuyết tu chân thành. Còn mục đích phụ thân đi tu chân thành là gì, nàng cũng đoán được một chút, đó chính là vấn đề hôn nhân của nàng.

Về sau phụ thân vẫn không đi, chỉ là vì nàng bị bệnh không nhẹ. Bây giờ nàng đã được an táng, phụ thân không còn gì sầu lo nữa, nhất định đã sớm rời khỏi Lạc Tụy thành.

Phụ thân không ở Lạc Tụy thành, nàng quay về Tả gia, đây không phải là muốn chết sao? Tả gia còn có mấy người trung thành với nàng?

Có lẽ Tả gia đã sớm bị Tả Phương Di nắm trong tay, nàng có thể trở về sao?

Nghĩ đến chính mình ngay cả nhà cũng không thể về, Tả Uyển âm mờ mịt ngồi trên mặt đất. Không thể trở về nhà, một đứa con gái yếu ớt như nàng ra ngoài có thể đi đâu?

Qua nửa nén hương, nàng mới đứng lên một lần nữa, đi đến trước mặt vị phu quân tên là Thiên Nhai kia, nhìn người trước mắt vốn không quen biết với mình này. Cho dù bây giờ gương mặt rất yếu ớt tái nhợt, nhưng dung mạo quả thật rất anh tuấn.

Sau một hồi lâu, nàng mới thì thào nói, “Mặc dù trước kia chúng ta vốn không quen biết, nhưng bây giờ ngươi đã là phu quân của ta. Ta có một người bên cạnh, vĩnh viễn ở lại nơi này cũng không cô đơn. Ta biết, tên ban đầu của ngươi nhất định không phải là Thiên Nhai. Là vợ của ngươi, ta lại không biết ngươi tên là gì…”

Ở bên cạnh Thiên Nhai không biết bao, Tả Uyển âm cảm thấy cơ thể mình như nhũn ra, nàng lảo đảo một chút, lúc sắp té ngã thì tựa lên cánh tay Thiên Nhai.

Không đúng…

Trong nháy mắt khi chạm vào cánh tay Thiên Nhai, Tả Uyển âm mới thấy không thích hợp. Theo lý mà nói, Thiên Nhai đã chết mấy ngày rồi, thân thể hắn phải lạnh lẽo cứng ngắc mới đúng. Nhưng nơi tay nàng chạm vào chẳng những không cứng, mà còn hơi mềm…

Trừ chuyện đó, thậm chí nàng còn cảm nhận được một ít độ ấm, một người chết mấy ngày sao lại còn độ ấm?

Trừ khi…

Trừ khi Thiên Nhai cũng giống như nàng, cũng không chết.

Tả Uyển âm nghĩ đến đây, đâu còn dám chần chữ nữa đưa tay ra đặt tay lên vị trí trái tim của Thiên Nhai. Trái tim không nhảy lên, quả thật đã chết rồi.

Chương 1265 - Chạy ra khỏi mộ thất. (2)

“Thật xin lỗi…” Tả Uyển âm nói lẩm bẩm ba chữ, nàng đoán chắc hẳn Thiên Nhai đã bị Tả Phương Di giết chết. Mục đích là vì muốn chôn cùng nàng, làm âm hôn, sau đó nịnh nọt phụ thân nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi Tả Uyển âm định thu tay lại, nằm xuống chỗ cũ, cứ như vậy an tĩnh chờ chết, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay nảy lên một cái.

Thật sự có đập? Thật còn sống? Tả Uyển âm kích động. Nàng không dám suy nghĩ lung tung nữa, mà tiếp tục đặt tay ở vị trí trái tim của Thiên Nhai. Quả nhiên lần này qua gần nửa canh giờ, nàng lại cảm nhận được nhịp đập và nhiệt độ.

Thiên Nhai còn sống, nàng nhất định phải rời khỏi nơi này. Một mình nàng chết thì chết, nhưng nàng không thể để người khác chết vì nàng được. Huống chi người này còn là phu quân của nàng.

Tả Uyển âm tựa như lập tức tràn đầy sức lực, nàng nhanh chóng ăn thêm ít thứ từ bàn cống phẩm, sau đó tùy tiện nhét một vài thứ có giá trị trên bàn cống phẩm vào trong người, lại xé chăn thành dây thừng, cố gắng vác Thiên Nhai lên lưng của mình, nàng nhất định phải rời khỏi đây.

Tả Uyển âm lo lắng nhìn cửa mộ, sợ rằng mìn không thể nào mở ra, đầu tiên nàng cẩn thận đẩy một chút, khiến nàng kinh ngạc đó là cửa mộ lại có thể dễ dàng đẩy ra.

Nàng quay người nhìn cửa mộ, không có gì cả.

Tả Uyển âm hiểu rất rõ nàng có thể đi ra, nhưng đừng nghĩ có thể tiến vào nữa. Đây nhất định là pháp trận phụ thân bố trí cho nàng, pháp trận này khiến trộm mộ không thể nào đi vào.

Dọc theo thông đạo đi lên, Tả Uyển âm cõng Thiên Nhai mở cửa mộ ra, sau đó phát hiện mình xuất hiện bên cạnh một vùng Thúy Trúc Lâm xanh biếc. Bên ngoài rừng trúc, còn có một cái hồ lớn xinh đẹp.

Tả Uyển âm biết nơi này, là sản nghiệp Tả gia, Bình Thúy Hồ. Lúc trước nàng và phụ thân đi đến nơi này, nàng còn nói nơi này thật xinh đẹp.

Không ngờ phụ thân vẫn luôn nhớ kỹ câu nói này, mai táng nàng ở đây, thậm chí ngay cả bùn đất cũng không còn, toàn bộ mộ địa đều dùng đá xây lên, giống như là ngôi nhà của nàng.

Tả Uyển âm quay đầu lại nhìn, phát hiện con đường cũ đằng sau đã biến mất, mộ kia muốn tiến vào lần nữa là chuyện không thể. Đó nhất định là do phụ thân dùng Ẩn Nặc Trận che nơi này lại, không cho người khác tìm được.

Nhìn Thiên Nhai trên lưng, Tả Uyển âm cảm thấy may mắn vì mình không chọn một mình đi trước dò đường, nếu như làm như vậy, nàng sẽ không thể nào cõng Thiên Nhai ra ngoài được.

Sắc trời lúc này đã là hoàng hôn, trời chiều lơ lửng trong rừng trúc bên cạnh Bình Thúy Hồ, nghiêng nghiêng chiếu xuống, ấm áp mà mỹ lệ. Nhưng Tả Uyển âm biết rất rõ, cái mỹ lệ này không thuộc về nàng, nơi này cũng không phải nơi nàng nên ở lâu, nàng nhất định phải rời khỏi nơi này.

Phụ thân mai táng nàng ở đây, Tả Phương Di nhất định cũng biết, nàng không thể để Tả Phương Di biết nàng vẫn còn sống.

…

Nguyên Hướng Tổ dừng lại, hắn quay đầu nhìn một chút, Lạc Tụy thành đã sớm không còn nhìn thấy gì nữa. Qua một ngày, hắn đã cách xa Lạc Tụy thành. Trạm đầu tiên trong mục tiêu của hắn chính là Đại Khuyết tu chân thành, nhưng mà Đại Khuyết tu chân thành cũng không phải là trạm cuối của hắn, hắn hy vọng có thể đi đến tu chân thành lớn hơn đại chiến cùng yêu thú.

Nghe nói ở đó, còn có thể rời khỏi đại lục Chân Khư, tiến vào trong tinh không mênh mông săn giết yêu thú tăng thực lực của mình lên.

Nhìn tình hình xung quanh một chút, ở đằng xa là một sơn thôn nhỏ. Nơi này có sơn thôn, nói rõ chỗ này an toàn.

Nguyên Hướng Tổ không định đến sơn thôn này tá túc, dù sao hắn cũng là tu sĩ Thác Mạch tầng năm, ở nơi tương đối an toàn, một người ở bên ngoài cũng không sao cả.

Xây một chỗ ở đơn giản, Nguyên Hướng Tổ ăn vài miếng lương khô. hắn quyết định từ hôm nay trở đi, dù tu luyện không còn tiến bộ, hắn cũng phải tu luyện không ngừng mỗi ngày. Cần cù chăm chỉ thì tay nghề tăng tiến còn nếu vui đùa thì chỉ hoang phế thôi, mặc kệ kết quả như thế nào, nếu như mình không cố gắng, có thiên phú hay cơ duyên cũng đều uổng phí. Huống hồ sự thật chứng minh, thiên phú của hắn là giả.

Công pháp tốt nhất của Nguyên gia chính là Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết, môn công pháp này do lão tổ Nguyên Chấn Nhất của Nguyên gia truyền thừa xuống. Cho dù là đệ tử của Nguyên gia, cũng không phải ai cũng có thể tu luyện Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết. Là đệ nhất thiên tài của Nguyên gia, Nguyên Hướng Tổ chẳng những có thể tu luyện Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết, thậm chí có thể tu luyện bản hoàn chỉnh.

Cho dù bản hoàn chỉnh đã bị lấy đi, nhiều năm như vậy, Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết đã sớm được Nguyên Hướng Tổ thuộc lòng.

Nghe đồn lão tổ Nguyên Chấn Nhất của Nguyên gia tu luyện Võ đạo, cái này cũng không ảnh hưởng đến những người còn lại của Nguyên gia tu luyện Tiên Đạo.

Nơi này linh khí khá yếu kém, Nguyên Hướng Tổ cẩn thận hấp thu linh khí, chuẩn bị vận chuyển một chu thiên từ huyệt Quan Nguyên. Công pháp Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết khác với những công pháp khác, vận chuyển chu thiên mở đầu từ huyện Quan Nguyên, thuộc Nhậm Linh mạch.

Theo kinh nghiệm trước kia, tại nơi linh khí yếu như thế này, Nguyên Hướng Tổ muốn vận chuyển Thanh Nguyên Thiên Hoang Quyết một chu thiên phải mất một đến hai canh giờ.

Cho nên Nguyên Hướng Tổ cũng không sốt ruột, vận chuyển công pháp, chậm rãi hấp thu linh khí.

Thế nhưng một khắc sau suýt chút nữa Nguyên Hướng Tổ đã nhảy dựng lên, hắn cảm thấy vô cùng vô tận linh khí từ xung quanh bao trùm đến, sau đó tự nhiên đi theo tuyến đường vận chuyển của hắn đi một chu thiên, trước sau chỉ mất mười mấy giây mà thôi.

Chương 1266 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này.

Nhưng chuyện này không phải điều khiến Nguyên Hướng Tổ kích động nhất, khiến hắn kích động không thôi chính là hắn cảm thấy mạch lạc đang phong kín trong cơ thể đột nhiên mở ra, hắn đã mở ra đạo linh lạc thứ tư.

Nguyên Hướng Tổ lệ rơi đầy mặt, cho dù vận chuyển chu thiên nhanh hơn, hắn cũng chỉ mừng rỡ mà thôi. Có thể tiếp tục mở rộng lich lạc, điều này khiến hắn không biết biểu đạt sự vui mừng trong lòng mình như thế nào. Đã qua bao nhiêu năm rồi? Sau khi hắn mở ra được ba đầu linh lạc đã được xem là thiên tài, sau đó…

Không còn sau đó nữa, mãi đến khi hắn 30 tuổi, chỉ vẫn có ba đầu linh lạc.

Hôm nay, hắn không dựa vào bất cứ thủ đoạn nào, chỉ tu luyện một chu thiên đã mở ra được đầu linh lạc thứ tư, đây chẳng phải là niềm vui bất ngờ chưa từng có hay sao?

Nguyên Hướng Tổ rất sợ loại vui mừng này đến nhanh rồi biến mất như bọt nước, cho dù bây giờ toàn thân hắn đang ê ẩm, nhưng hắn không dám dừng lại. Tiếp tục vận chuyển từng chu thiên, linh khí xung quanh vẫn điên cuồng vọt đến.

Đầu linh lạc thứ năm mở ra, tu vi bước vào Thác Mạch cảnh tầng sáu.

Đầu linh lạc thứ sáu mở ra…

…

“Thiếu chủ, lão gia đã rời khỏi Lạc Tụy thành.” Nội viện Tả gia, Thuần quản sự đứng ở ngoài cửa phòng Tả Phương Di, kính cẩn nói.

Tả Phương Di ừ một tiếng nói, “Gia chủ không có ở đây, ngươi càng phải cẩn thận, đừng để Tả gia xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.”

“Vâng.” Giọng nói của Thuần quản sự truyền đến.

“Được rồi, ngươi mau đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Tả Phương Di từ tốn nói.

Thuần quản sự nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó cẩn thận lui ra ngoài. Lão gia Tả gia không ở đây, tiểu thư cũng đi. Tương lai nhất định Phương Di thiếu chủ sẽ làm chủ ở đây.

Sau khi Thuần quản sự đi được nửa canh giờ, Tả Phương Di bước ra khỏi phòng, đi mấy bước đã biến mất trong hoa viên.

Hai canh giờ sau, Tả Phương Di lại xuất hiện bên cạnh Bình Thúy Hồ.. Đúng như Tả Uyển âm suy đoán, thứ hắn muốn chính là bảo vật Vô Linh Bàn.

Lúc Tả Hành Kình rời đi, cũng không đưa Vô Linh Bàn mà hắn muốn cho hắn, điều này Tả Phương Di thật sự không thể nào hiểu nổi, bản thân Tả Hành Kình có linh căn, hoàn toàn không cần Vô Linh Bàn. Bây giờ Tả Uyển âm chết rồi, cái Vô Linh Bàn kia đương nhiên phải đưa cho Tả Phương Di hắn mới đúng.

Sở dĩ Tả Hành Kình còn ở lại Tả Hành Kình nhiều năm như vậy, chỉ sợ vẫn là do Tả Uyển âm. Bây giờ Tả Uyển âm không có ở đây, Tả Hành Kình có thể quay lại Lạc Tụy thành hay không còn chưa chắc chắn. Cho nên Tả Phương Di nghĩ, lần này Tả Hành Kình rời đi, nhất định phải đưa Vô Linh Bàn cho hắn mới đúng, Nhưng trên thực tế, Tả Hành Kình lại không giao Vô Linh Bàn cho hắn.

KHông có được Vô Linh Bàn, Tả Phương Di đoán Vô Linh Bàn này đã được Tả Hành Kình đặt trong mộ táng cùng với Tả Uyển âm rồi.

“Lão già, ông đây làm trâu làm ngựa cho Tả gia, cần thứ gì hỏi ngươi, ngươi đều đáp qua loa lấy lệ. Con gái ngươi chết rồi, có cần thứ kia cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng hết lần này đến lần khác lại không cho ông đây.” Tả Phương Di hùng hổ nói.

Mộ địa của Tả Uyển âm thật sự không tìm được, nhưng mà Tả Phương Di cũng không thèm để ý. hắn biết Tả Hành Kình có bố trí Ẩn Nặc trận bên ngoài mộ của Tả Uyển âm.

Hắn không phải người tu luyện, cũng không hiểu trận pháp, nhưng hắn có thuốc nổ. Lúc trước đưa Tả Uyển âm nhập mộ chỉ có hai người hắn và Tả Hành Kình, nơi này hắn đã sớm đánh ký hiệu lại. Hắn không tìm thấy mộ cũng không sao, chỉ cần hắn chôn thuốc nổ xung quanh vị trí hắn đã ký hiệu, cuối cùng cũng có thể nổ hỏng cái Ẩn Nặc trận này.

Một nén hương sau, Tả Phương Di trốn đến chỗ xa châm ngòi thuốc nổ.

Tiếng ầm vang liên miên không dứt, một vùng đất trước mắt hầu như đã bị san bằng thành bình địa, rừng trúc xanh biếc kia gần như đã trụi hết một nửa. Nhưng khiến Tả Phương Di trợn tròn mắt chính là, đừng nói là mộ địa, cho dù là một tảng đá hắn cũng không nổ ra được.

Ở lại nơi đó quanh đi quẩn lại mấy canh giờ, Tả Phương Di không thể không hậm hực rời khỏi Bình Thúy Hồ. Hắn biết nếu như không phải là người tu luyện, muốn mở được mộ địa của Tả Uyển âm là rất khó. Mà hắn muốn tu luyện, nhất định phải mở mộ địa của Tả Uyển âm ra tìm được Vô Linh Bàn, cái này đã biến thành một vòng lặp vô hạn.

…

Trường Lĩnh thôn, ở nơi này có khoảng hơn 30 gia đình sinh sống. Thợ săn và dược nông chiếm gần một phần ba, còn lại đều là nông dân.

Trường Lĩnh thôn cách Lạc Tụy thành khoảng ba bốn trăm dặm, cho nên người nơi này cực kỳ hiếm khi đến Lạc Tụy thành. Cho dù muốn đi bán thú săn hoặc dược liệu, đều đến Pháp Khâu trấn cách đây năm mươi dặm.

Nhưng mà hôm nay ở Trường Lĩnh thôn xuất hiện hai người lạ. Nhìn cách ăn mặc, quần áo trên người, là một đôi vợ chồng.

Hai vợ chồng này ở trên một cái xe lừa, người chồng hình như có bệnh trong người, chỉ nằm trên xe. Người vợ mặc áo vải, trên mặt cũng vì mệt mỏi và tro bụi, nhìn qua có chút sa sút.

Thôn dân ở Trường Lĩnh thôn chất phác, thấy hai vợ chồng họ không có chỗ để đi, lập tức tiếp nhận hai người, thậm chí còn cùng nhau xây dựng một ngôi nhà bằng đất ở cuối thôn cho hai vợ chồng này.

Hai người này chính là Tả Uyển âm và Thiên Nhai chạy từ Bình Thúy Hồ đến đây, Tả Uyển âm đã bán một cái vòng tay, đổi một chút tiền mua một cái xe lừa, nếu không thì nàng cũng không thể nào cõng Thiên Nhai đi mấy trăm dặm đường đến đây. Tả Uyển âm chỉ nói chồng nàng họ Nhai, cho nên người của Trường Lĩnh thôn đều gọi Tả

Uyển âm là Nhai thị.

Ở lại Trường Lĩnh thôn, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu đất. Ở chỗ này, Tả Uyển âm cũng khai khẩn một vài mẫu đất, trồng một ít rau quả, trái cây và ngô.

Chương 1267 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này. (2)

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, cộng thêm Tả Uyển âm mặc dù không thích nói nhiều, nhưng mỗi khi nhà ai có việc cần giúp đỡ, cho dù trong tay nàng đang bận chuyện gì, đều sẽ buông ra rồi đến giúp đỡ.

Qua một hồi lâu, Tả Uyển âm ở Trường Lĩnh thôn có danh tiếng cực tốt. Vợ chồng hai người cũng xem như vững chân ở Trường Lĩnh thôn.

Hôm nay, sau khi bận rộn một ngày, lau người cho Thiên Nhai xong, nàng mới cận thận nằm xuống bên người hắn.

Bây giờ nàng đã có chút suy đoán, sở dĩ nàng có thể tỉnh lại, rất có thể là nhờ vị phu quân bên cạnh này. Bởi vì cho dù nàng có mệt mỏi như thế nào, chỉ cần nằm bên cạnh phu quân, qua một đêm, cả người nàng tựa như thoát thai hoán cốt, sức lực tràn đầy. Phu quân của nàng tuyệt đối không phải thợ săn, mà là một người có lai lịch bất phàm.

Cho dù phu quân vẫn luôn hôn mê, thế nhưng mỗi khi trời tối, nằm bên cạnh phu quân, ôm lấy cánh tay phu quân, trong lòng Tả Uyển âm sẽ cảm thấy bình yên vui vẻ, không có chút ưu sầu nào.

Mỗi khi trời tối đều đợi hắn tỉnh lại, chỉ cần chờ hắn tỉnh lại, nàng nhất định phải vì phu quân sinh nhi dục nữ.

Có lẽ đây là chuyện duy nhất mà nàng cảm kích Tả Phương Di, ít nhất thì Tả Phương Di không để nàng cô đơn, vì nàng tìm một người phu quân mà nàng rất thích. Dù vị phu quân này đến bây giờ chưa nói với nàng một câu nào, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở ra, nhưng nàng chỉ cần ở bên cạnh phu quân, cho dù thân thể hay là linh hồn của nàng, đều cảm thấy vô cùng an bình.

…

Sau khi bị lực lượng hủy diệt cuốn theo vào vết rách hư không, Lam Tiểu Bố cảm thấy cả người như sắp bị xé tan ra thành từng mảnh.

Chẳng những kinh mạch, đan điền, cho dù là Nguyên Thần hồn phách, tựa như cũng sắp vỡ vụn.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ đây là lực lượng đạo vận Hủy Diệt đang công kích, tu vi của hắn quá yếu, mặc dù thân thể cũng được xem là cường đại, nhưng so với đạo vận hủy diệt này, hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Lực lượng đạo vận hủy diệt vừa xé mở hư không, đạo vận Hủy Diệt trong nháy mắt ngưng tụ lại cường đại đến mức nào chứ?

Cũng may trên người hắn có Sinh Tử Bộ và Luân Hồi Oa bảo vệ, nếu không thì, đừng nói là giữ lại thân thể, cho dù là Nguyên Thần cũng sẽ bị xé thành bã vụn.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy Trường Sinh Quyết bắt đầu chậm rãi vận chuyển, không chỉ như vậy, kinh mạch bị đứt gãy và thức hải cũng đang dần dần được chữa trị.

Lam Tiểu Bố rất muốn mở to mắt, nhưng hắn tựa như đang bị nhốt trong cơn ác mộng đáng sợ, không thể nào mở được mí mắt nặng nề lên. Cũng may đến lúc này, hắn có thể cảm nhận được có một đôi tay đang xoa bóp, tựa như muốn giúp hắn nhanh chóng tỉnh lại, khi hai tay kia không ngừng nắn bóp, lực lượng ác mộng bám trên người hắn hình như càng ngày càng yếu đi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng sợ hãi, hắn không biết mình đã rơi xuống nơi nào, nếu như bị yêu thú ăn thịt, vậy thì hắn chết quá oan uổng rồi.

Lần nào cũng cố gắng thử một chút, có lẽ thời gian tích lũy đủ dài, hiệu quả Trường Sinh Quyết quá mức nghịch thiên, cũng có lẽ nhờ lực lượng xoa nắn trên tay hắn mỗi ngày kia, hôm nay cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng có tri giác.

Theo lý mà nói, hắn bị thương nghiêm trọng như vậy, sau khi có tri giác rồi, cảm giác đầu tiên phải là đau đớn mới đúng. Nhưng hắn lại cảm thấy mềm mại ấm áp, đây là…

Lam Tiểu Bố cố gắng muốn chống người ngồi dậy, lại phát hiện tay mình đang nắm lấy một thứ cực kỳ mềm mại.

Sau đó, hắn lập tức nghe thấy một giọng nói êm ái vang lên, “Phu quân, ngươi đã tỉnh rồi?”

Trong lòng Tả Uyển âm mừng rỡ vô cùng, bởi vì mỗi ngày nàng đều lau chùi thân thể cho phu quân, hơn nữa còn xoa bóp toàn thân khớp xương, cho nên nàng hiểu rõ hơn ai hết thân thể người bên cạnh đang chuyển biến ngày càng tốt đẹp, qua không bao lâu nữa nhất định sẽ tỉnh lại, sau đó hoàn toàn hồi phục, hôm nay quả nhiên nàng đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố tỉnh táo.

Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn Tả Uyển âm chỉ mặc mỗi nội y nằm bên cạnh mình, giọng nói khàn khàn hỏi, “Ngươi là ai?”

Mặc dù là nữ tử cực kỳ xinh đẹp, nhưng hắn chưa từng gặp qua.

“Phu quân…” Tay Tả Uyển âm run rẩy, phu quân cuối cùng cũng tỉnh.

Phu quân? Nhưng đối phương không phải là Thải Tư. Lam Tiểu Bố muốn thả thần niệm ra, lập tức phát hiện thức hải mình tê rần, vô cùng vô tận lực lượng hủy diệt phóng tới.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể cố gắng luyện hóa những lực lượng hủy diệt kia, dung nhập vào đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật của mình.

Giờ phút này hắn cảm nhận được nữ tử bên cạnh đang vuốt ve thân thể mình, Lam Tiểu Bố vừa mới tỉnh lại, đạo vận đang lưu chuyển, làm sao chịu được loại tình cảnh này.

Tay Tả Uyển âm ngừng lại, mặt nàng đỏ ửng như trái táo. nàng đương nhiên biết đây là có chuyện gì, cũng biết đây rất có thể là do tay của mình động lung tung.

Giờ phút này, trái tim nàng đập thình thịch, nàng cố gắng kìm nén sự bất an và khát vọng trong lòng, nàng đang đợi phu quân mình.

Thế nhưng đợi cả nửa nén hương, phu quân vẫn hô hấp bình thường, không có hành động gì đối với nàng.

Tả Uyển âm suýt chút nữa vỗ trán, nàng vẫn không cẩn thận, chủ động ôm Lam Tiểu Bố, tay cũng vụng về dán lên.

…

Lam Tiểu Bố vừa mới ngăn chặn lực lượng hủy diệt trong thức hải, lại bị Tả Uyển âm ôm, hắn thở dài. Không nghĩ hắn cũng có một ngày như hôm nay, đây quả thật là…

Cũng may hắn cũng không ghét nữ nhân bên cạnh này, hơn nữa hơi thở trên người nàng cũng vô cùng sạch sẽ.

Chương 1268 - Hai ngày mười một linh lạc.

Thức hải khôi phục là một quá trình khá dài, trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy như vậy đã rất may mắn rồi. Ít nhất hắn cũng nhặt được một cái mạng trở về, nếu như thật sự rơi vào hư không, vậy hắn thật sự có thể mất mạng, đừng nói là mạng, ngay cả xương vụn cũng không còn.

Tả Uyển âm có chút dại ra, giờ phút này nàng không lo đến chuyện xấu hổ khi không mặc quần áo, cả người đều bò dậy. Vậy mà nàng lại cảm nhận được linh khí nhàn nhạt xung quanh người.

“Vậy mà tư chất của ta thật sự giống với tổ tiên…” Tả Uyển âm tự lẩm bẩm.

Nàng biết rất rõ tổ tiên Tả Thiều Doanh của mình có chuyện gì, chính là một phàm nhân, không thể nào tu luyện. Về sau tìm một thợ săn đàng hoàna mà gả đi, sau khi lấy chồng, Tả Thiều Doanh lại kích phát ra linh căn, cuối cùng không gì cản nổi. Tu vi mỗi ngày một dạng, cuối cùng đứng đầu toàn bộ đại lục Chân Khư. Nghe đồn đã xé rách hư không mà đi.

Nhìn nam tử bên cạnh, phu quân của nàng, trong lòng Tả Uyển âm vô cùng cảm kích. nếu không có phu quân của nàng, nàng hoàn toàn không thể có linh căn được.

“Cảm ơn ngươi.” Sau khi Tả Uyển âm nói xong ba chữ này, lập tức nhắm mắt lại bắt đầu vận chuyển công pháp gia tộc tu chân để tu luyện.

Công pháp gia tộc Tả gia không phải thứ bình thường, mà là công pháp Thiên Vân Tiên Quyết truyền thừa từ Vấn Thiên học cung. Tổ tiên Tả Thiều Doanh của Tả Uyển âm mặc dù không có linh căn, nhưng quan hệ giữa nàng và Vấn Thiên học cung không tệ, bởi vì nàng có một người muội muội là tả Thiều Di. Cho nên những đệ tử ngoại môn khác đừng nói là tiếp xúc với công pháp đỉnh cấp, cho dù là nhìn một chút cũng không thể được, nhưng Tả Thiều Doanh lại có thể lấy được bản đầy đủ từ chỗ Tả Thiều Di.

Tả Thiều Doanh cũng xem như là đệ tử Vấn Thiên học cung, cho dù là đệ tử ngoại môn thì cũng là đệ tử. Cho nên nàng tu luyện Thiên Vân Tiên Quyết cũng không tính là trái quy tắc. Sau đó Tả Thiều Doanh giống như được bật hack, thực lực từ từ tăng lên, chờ nàng tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên, Vấn Thiên học cung cũng không có ai dám nói công pháp của Tả Thiều Doanh là của Vấn Thiên học cung.

Tả Uyển âm không phải chỉ mới tu luyện Thiên Vân Tiên Quyết một lần, bởi vì không có linh căn, lần nào cũng không thể vận chuyển được. lần này nàng cảm ứng được linh văn, chỉ vận chuyển một chút, chu thiên đầu tiên đã tự nhiên mà hoàn thành.

KHi chu thiên thứ nhất hoàn thành, đầu linh lạc đầu tiên của Tả Uyển âm mở ra.

Ngay cả khai linh cũng không cần, trong lòng Tả Uyển âm vô cùng kích động. Bởi vì nàng không có linh căn, phụ thân không yên lòng vẫn luôn ở lại bên cạnh nàng, trong lòng nàng hiểu rất rõ. Phụ thân là một tu sĩ, ở lại Lạc Tụy thành có ý nghĩa như thế nào, sao Tả Uyển âm có thể không biết?

Bây giờ có thể tu luyện, nàng đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Bụng Tả Uyển âm có chút đói, lúc này nàng mới phát hiện mình đã tu luyện được hai ngày. Hai ngày này, mở ra đến mười một đầu linh lạc, tu vi cũng đã lên đến Thác Mạch tầng hai.

Tả Uyển âm biết rõ, cho dù là tu sĩ thiên tài đi nữa, cũng không thể nào mở được mười một đầu linh lạc trong hai ngày như vậy, tu vi bước vào Thác Mạch cảnh tầng hai. Mặc dù nàng đã từng nghe nói ở đại lục Chân Khư có một vị cường giả chí cao, chỉ cần nửa ngày đã mở ra được ba mươi đầu linh lạc, nhưng mà cũng chỉ nghe đồn mà thôi.

Nhưng mà nàng lập tức nghĩ đến phu quân bên cạnh, cảm nhận trên người mình dinh dính, nàng nhanh chóng nhảy xuống, vội vàng nói, “Thật xin lỗi phu quân, ta quên mất thời gian.”

Cho dù Tả Uyển âm rất đói, nhưng nàng vẫn tắm rửa bản thân sạch sẽ, sau đó lại muốn giúp Lam Tiểu Bố lau chùi.

Đây không phải lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe thấy Tả Uyển âm gọi mình là phu quân, hắn vội vàng nói, “Không cần chạm vào ta, ngày mai giúp ta sau. Còn nữa, ta tên là Lam Tiểu Bố.”

“Vâng, phu quân.” Tả Uyển âm sợ hãi nói một câu, lại cẩn thận đổi toàn bộ ga giường đi, lúc này mới ra ngoài nấu cơm.

Rất nhanh, mùi thơm thức ăn nhàn nhạt bay vào, ngô là mua được từ chỗ hàng xóm, ngoài ra còn có một ít loại thịt hong khô và một vài loại rau quả.

Nửa canh giờ sau, Tả Uyển âm bưng đồ ăn tiến vào, “Phu quân, ta dìu ngươi đứng lên, ngươi ngồi đây ăn một chút.”

Lam Tiểu Bố đã sớm tích cốc, cho dù có muốn ăn, cũng sẽ không ăn những đồ ăn không có chút linh khí nào như thế này, vội vàng nói, “Ngươi cứ ăn một mình đi, ta nghỉ ngơi một ngày, ngày mai có thể tự mình xuống giường.”

Tả Uyển âm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, đó chính là sau khi nàng ở cùng với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vẫn chưa bao giờ ăn gì, thế nhưng phu quân trước mắt nàng này, hoàn toàn không giống người chưa từng ăn uống. Trừ chuyện còn nằm trên giường ra, mọi thứ khác đều rất tốt.

Điểm này, nàng hiểu rõ hơn ai hết.

“Phu quân, ngươi cũng là người tu luyện sao?” Tả Uyển âm hiểu được, trừ khi Lam Tiểu Bố là người tu luyện, nếu không không có lời giải thích nào khác.

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Đúng vậy, nhưng mà sau khi ta bị thương, thức hải và kinh mạch đều đứt gãy, bây giờ không thể nào tu luyện được.”

Thức hải và kinh mạch bị đứt gãy?

Tay bưng bát của Tả Uyển âm run lên, nàng đột nhiên nghĩ đến sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, một mình nàng tu luyện có phải cũng sẽ đón nhận nỗi khổ cô đơn?

Là đích nữ của một gia tộc tu chân, Tả Uyển âm hiểu rõ hơn hai hết, thức hải vỡ vụn và kinh mạch đứt gãy là tình huống như thế nào. Đó chính là một phế nhân, đừng nói là nàng, cho dù là tông môn cao cấp nhất ở đại lục Chân Khư, chỉ sợ cũng không thể nào chữa trị được.

Chương 1269 - Hai ngày mười một linh lạc. (2)

Vành mắt Tả Uyển âm đỏ lên, nhanh chóng lặng lẽ lui ra ngoài. Tình hình bây giờ của Lam Tiểu Bố, ngay cả một phàm nhân cũng không bằng.

Một mình ngồi bên ngoài, Tả Uyển âm bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nàng và Lam Tiểu Bố xem như có một cuộc hôn nhân, hơn nữa còn là âm hôn. Thế nhưng khoảng thời gian ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, nàng thật sự rất hạnh phúc. Cho dù Lam Tiểu Bố không nói với nàng một chữ nào, mỗi ngày nàng chỉ nằm bên cạnh Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bình an vui vẻ.

Nói rằng khoảng thời gian này là thời gian vui sướng nhất trong đời nàng cũng không quá, nàng thích vô ưu vô lo, cuộc sống tự do tự tại. Mà không phải là phụ thân lo lắng, đai ca nhớ thương gia nghiệp, chính mình còn phải dốc sức.

Tại giờ phút nghi thức thành hôn hoàn thành, nàng đã xem Lam Tiểu Bố chính là phu quân của mình.

Suy nghĩ của Tả Uyển âm trôi nổi , nàng nghĩ đến tổ tiên của mình. Không biết sau khi Tả Thiều Doanh thành hôn với thợ săn kia, cuối cùng thế nào? Vậy cũng xem như là Thái Tổ của nàng đi?

Thế nhưng trong ghi chép gia tộc, vậy mà chỉ có ghi chếp về thái tổ nãi Tả Thiều Doanh, nhưng không có ghi chép về thái tổ. Từ những gì ghi chép về tổ tiên Tả Thiều Doanh còn lưu lại, Tả Uyển âm cảm thấy, vị thái tổ nãi này của mình hình như cũng không hạnh phúc lắm.

Có lẽ sau khi thái tổ nãi có linh căn thì rời khỏi tổ gia gia, đi tìm đại đạo của chính mình.

Nghĩ đến đây, Tả Uyển âm siết chặt tay thành nắm đấm, cho dù như thế nào, nàng cũng sẽ không vứt bỏ phu quân của mình. Có lẽ đợi tu vi của nàng cường đại rồi, còn có thể giúp phu quân chữa trị thức hải và kinh mạch bị đứt gãy.

Có mục tiêu rồi, Tả Uyển âm hít một hơi thật sâu, đồng thời hạ quyết tâm. Ăn xong đồ ăn, dọn dẹp trong nhà một chút, sau đó tiếp tục quay lại bên cạnh Lam Tiểu Bố tu luyện.

Ngày thứ hai, Lam Tiểu Bố cảm nhận dạo vận Hủy Diệt đã dung hợp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật của mình khá nhiều, lúc này mới cẩn thận nâng người dậy.

Thức hải còn đang khôi phục, nhưng mà chuyện này không gấp được. Còn cả Luân Hồi Oa của hắn, Luân Hồi Oa không ở bên người, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý, hắn cảm nhận được Luân Hồi Oa đang ở trong giới vực này.

Giới vực này có linh khí, cho dù là ai, cũng không thể xóa bỏ ấn ký hắn để lại trên Luân Hồi Oa, hắn không cần lo lắng Luân Hồi Oa bị người khác cướp đi.

Còn Sinh Tử Bộ hóa thành hộ giáp nội y, đã được Tả Uyển âm cởi ra, giặt sạch gấp lại đặt trong một cái tủ gỗ nhỏ ở đầu giường.

“Phu quân, ngươi khỏe rồi à?” Tả Uyển âm đang tu luyện nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên thì vô cùng mừng rỡ, chạy đến đỡ người.

“Cảm ơn ngươi, ta còn chưa biết ngươi tên là gì.” Lam Tiểu Bố cảm kích nói.

Mặc dù hắn và Tả Uyển âm đã có vợ chồng chi thực, nhưng lại thật sự không biết tên của Tả Uyển âm là gì. TRong lòng hắn thì rất rõ ràng, nếu như không có Tả Uyển âm ân cần chăm sóc tỉ mỉ như vậy, có lẽ bây giờ hắn vẫn còn đang nằm ở một nơi nào đó ở bên ngoài chờ yêu thú thăm hỏi.

“Ta tên là Tả Uyển âm, chúng ta là âm hôn…” Tả Uyển âm bắt đầu từ từ kể lại chuyện giữa nàng và Lam Tiểu Bố.

Sau khi Lam Tiểu Bố nghe xong mới biết được, hóa ra mình được một người tên là Nguyên Hướng Tổ cứu, sau đó bị ca ca Tả Phương Di của Tả Uyển âm hãm hại để phối âm hôn với Tả Uyển âm. Kết quả hắn vẫn thật sự thành vợ chồng với Tả Uyển âm. Trước đây cũng chỉ chênh lệch mấy đêm mà thôi, nếu như bây giờ mà nói, hắn chắc chắn sẽ không để mình và Tả Uyển âm có vợ chồng chi thực.

Việc khôi phục thức hải bị xé rách, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cho nên tương lai, sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời khỏi đây.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rất rõ sao Tả Uyển âm có thể sống lại, mặc dù hắn mới là Thiên Thần tầng bảy, nhưng ở bên cạnh một tu sĩ Thiên Thần cảnh, chỉ với luồng đạo vận lưu chuyển kia, cũng có thể giúp Tả Uyển âm khôi phục.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Tả Uyển âm có chút bất an. Trước đó Lam Tiểu Bố không thể làm được gì, không nói gì, nàng còn cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã có thể hoạt động, nàng lại không biết phải làm như thế nào.

Cảm nhận được Tả Uyển âm bất an, Lam Tiểu Bố chủ động nắm tay Tả Uyển âm nói, “Uyển âm, ta có một người thê tử, nàng tên là Lạc Thải Tư…”

“Phu quân, phụ thân ta có một thê tử và bốn thiếp thất, đây đều là chuyện rất bình thường. Ta tình nguyện nghe lời Thải Tư tỷ tỷ, là một thiếp thất cũng tốt rồi. Còn nữa, về thức hải và mạch lạc ngươi cũng không cần lo lắng, chờ tu vi của ta cao hơn một chút, ta nhất định sẽ dẫn ngươi đến nơi lớn hơn cầu y.” Tả Uyển âm vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây không phải là vấn đề ngươi có muốn hay không, Lạc Thải Tư cũng sẽ không nghĩ như thế. hắn nhìn nữ tử hiền lành trước mắt, dịu giọng nói, “Cảm ơn ngươi Uyển âm, ngươi tiếp tục tu luyện đi, ta ra ngoài đi dạo.”

Mọi chuyện đã xảy ra, có nói gì cũng vô dụng.

“ĐƯợc, ngươi vừa mới tỉnh lại, đừng đi quá xa.” Mặc dù Tả Uyển âm rất muốn đi dạo cùng với Lam Tiểu Bố, nhưng nàng biết rõ, tu vi của mình tăng lên càng nhanh, khả năng chữa trị của Lam Tiểu Bố sẽ càng cao. Tương lai nàng và Lam Tiểu Bố có thể cùng nhau tu luyện, hai người cùng sinh sống ở đại lục Chân Khư, so với thái tổ nãi chẳng phải sẽ hạnh phúc hơn sao?

Chương 1270 - Hôm nay ta ở cùng ngươi.

Lam Tiểu Bố đi ra khỏi phòng, cảm nhận vị trí của Luân Hồi Oa một chút. Luân Hồi Oa vẫn không hề xê xích, rõ ràng không có ai nhặt đi.

Dựa theo cảm ứng của hắn, khoảng cách giữa Luân Hồi Oa và hắn cũng không gần. Lam Tiểu Bố quyết định qua một khoảng thời gian nữa rồi đi tìm Luân Hồi Oa, chờ thức hải và đan điền của hắn khôi phục một chút, cho dù thần niệm không thể sử dụng, có thể thi triển một phần thần nguyên cũng được.

Đứng bên ngoài ngôi nhà đất kia, lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra nơi này thật đẹp.

Sơn thanh thủy tú, có một ít chim chóc không biết tên từ trên trời cao bay qua, sau đó kêu hót véo von, ở đằng xa còn có mấy người nông dân đang làm ruộng, tạo thành một bức tranh hoàn mỹ.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, cho dù không có tiên linh khí, cũng không có thần linh khí, cho dù là linh khí vô cùng nhạt nhòa, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, hài lòng.

Nếu như thật sự không có linh căn, ở mãi tại nơi này sinh hoạt cũng là một niềm hạnh phúc. Cho dù nơi này không có thần linh khí, nhưng đứng ở vị trí này, Lam Tiểu Bố cảm thấy tâm trạng của mình tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Lạc Thải Tư, hắn thở dài, cũng không biết tương lai phải đối mặt với Lạc Thải Tư như thế nào.

Quay về phòng một lần nữa, Tả Uyển âm còn đang cố gắng tu luyện. Cho dù Lam Tiểu Bố không biết công pháp của Tả Uyển âm, nhưng mà nhìn công pháp của Tả Uyển âm chắc hẳn cũng không tệ. Mặc dù từ góc nhìn của hắn, cấp bậc còn kém xa, nhưng ở một tu chân giới, có loại công pháp này cũng xem như là vô cùng lợi hại.

Trừ lần đầu tiên tu luyện liên tục hai ngày hai đêm, sau đó Tả Uyển âm đều tu luyện theo đúng giờ giấc. Mỗi lần đến giờ cơm, nàng sẽ dừng tu luyện, nấu cơm cho Lam Tiểu Bố ăn. Qua mấy ngày thì đi vào trong ruộng chăm sóc cây cỏ được gieo trồng một chút.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể thuyết phục Tả Uyển âm không cần nấu cơm cho hắn, khi hắn muốn ăn sẽ tự mình làm. Còn rau quả trong ruộng và hai ruộng ngô kia, hắn cũng có thể giúp đỡ chăm sóc một chút.

Qua thời gian dài, Tả Uyển âm phát hiện Lam Tiểu Bố nói chính là thật. Cộng thêm nàng đang trong quá trình tu luyện, mỗi ngày đều bị cắt ngang, quả thật bị ảnh hưởng rất lớn, dứt khoát nghe theo lời Lam Tiểu Bố nói, chuyên tâm tu luyện.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, Tả Uyển âm tu luyện không biết ngày đêm, mà Lam Tiểu Bố không có việc gì, trừ chăm sóc hoa màu, ruộng đồng ở bên ngoài, phần lớn thời gian sẽ vòng quanh từ đầu thôn đến cuối thôn.

TRong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong Trường Lĩnh thôn đều biết Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng phát hiện ra, loại bình thản không suy nghĩ gì, sống cuộc sống điền viên yên bình này giúp tốc độ khôi phục kinh mạch và thức hải của hắn tăng nhanh hơn rất nhiều.

Có lúc, thứ mình cần chính là dừng lại nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Cho dù là người đang vật lộn cầu sinh trong đông đảo chúng sinh, hay là một tu sĩ tu luyện không kể ngày đêm cũng đều giống nhau.

…

Nguyên Hướng Tổ bị tiến độ tu luyện của mình dọa sợ ngây người, lại phát hiện sau khi mình liên tục mở được linh lạc, hắn đã ở lại đây tu luyện hơn bốn tháng.

Hơn bốn tháng qua, hắn mở được 96 đầu linh lạc, tu vi cũng đạt đến Thác Mạch tầng chín, điều này khiến hắn khó kìm nén kích động trong lòng.

Nguyên Hướng Tổ là con trai trưởng của Nguyên gia, hắn có thể khẳng định, ở đại lục Chân Khư này tuyệt đối không có ai có thể mở được hơn 90 đầu linh lạc trong vòng bốn tháng. Không chỉ như vậy, tu vi của hắn còn tăng lên bốn cấp độ, từ Thác Mạch tầng năm đến Thác Mạch tầng chín.

Mà hắn hình như vẫn chưa đến điểm cuối, nếu như hắn tiếp tục nữa, có lẽ hắn có thể mở ra đầu linh lạc thứ 97, thứ 98… Thậm chí là đầu linh lạc thứ 100.

Vừa nghĩ đến đầu linh lạc thứ 100, Nguyên Hướng Tổ vô cùng kinh sợ trước ý nghĩ của mình. Ở đại lục Chân Khư, chỉ cần mở đến đầu linh lạc thứ 99, có ai không phải là cường giả kinh tài tuyệt diễm?

Chứ đừng nói là mở đầu linh lạc thứ 100.

Tuyệt đối không thể Trúc Linh nhanh như vậy được, hắn nhất định phải thử một chút, xem có thể mở được đầu linh mạch thứ 100 hay không. Cho đến giờ phút này, Nguyên Hướng Tổ mới cảm nhận được bản thân cũng xứng đáng với tổ tiên. Phụ thân vì sao đặt tên cho hắn là Nguyên Hướng Tổ? Chính là muốn hắn là người giống với tổ tiên Nguyến Chấn Nhất của hắn nhất. Nhưng mà những năm gần đây, hắn đã vứt sạch thanh danh của tổ tiên rồi.

Tư gia, ngươi đợi đó cho ta, khiến Nguyên gia ta càng ngày càng sa sút, hủy nhà của Nguyên Hướng Tổ ta, còn hại chết đại ca kết bái của ta.

Thế nhưng tại sao mình lại tu luyện nhanh như vậy? Trước đó qua mấy chục năm rồi mà chẳng thể tiến thêm chút nào, chẳng lẽ đột nhiên khai thông? Hoặc là nói ở chỗ này có gì đó đặc biệt?

Nguyên Hướng Tổ nhanh chóng xác định, tiến độ tu luyện của mình nhanh như vậy không hề liên quan gì đến nơi này. Linh khí nơi này nói chính xác thì có chút thiếu thốn, chỉ là do hắn mở nhiều linh lạc, mới có thể quét sạch linh khí trên diện tích lớn.

Vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì mới khiến hắn đột nhiên tu luyện nhanh như vậy? Nguyên Hướng Tổ cẩn thận nghĩ lại những chuyện lúc trước, sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đó là hắn kết bái với Thiên Nhai.

Chắc là…

Nguyên Hướng Tổ đột nhiên đứng lên, chẳng lẽ là do máu của Thiên Nhai mới khiến hắn tiến bộ nhanh như vậy? Nguyên Hướng Tổ càng nghĩ càng thấy đúng. Nếu như quả thật là máu của Thiên Nhai giúp hắn thay đổi nhiều như vậy, thế thì Thiên Nhai tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nghĩ đến đây, Nguyên Hướng Tổ cũng không thể nào tiếp tục ngồi ở đây tu luyện được nữa, hắn phải nhanh chóng quay về Lạc Tụy thành…

Nhưng mà Nguyên Hướng Tổ nhanh chóng ngừng lại, bây giờ hắn quay lại Lạc Tụy thành có tác dụng gì không? Thiên Nhai và Tả Uyển âm đã sớm được an táng rồi.

Chương 1271 - Hôm nay ta ở cùng ngươi. (2)

Nguyên Hướng Tổ vỗ trán mình một cái, hắn luôn cảm thấy chuyện này mình làm chưa tốt. Đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn, may mắn là mình phát hiện ra máu của Thiên Nhai bất phàm, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ đi đào mộ lên. Chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, ngay cả một chữ cũng không thể tiết lộ.

…

Lam Tiểu Bố nhìn Tả Uyển âm đang tu luyện, cho dù hệ thống tu luyện ở nơi này khác với hệ thống tu luyện ở chỗ hắn, nhưng mà cơ bản đều giống nhau.

Bốn tháng qua, bởi vì có hắn ở bên cạnh, Tả Uyển âm đã đến Thác Mạch tầng chín viên mãn. Không chỉ như vậy linh lạc cũng đã mở ra được 99 đầu.

Tựa như cảm ứng được Lam Tiểu Bố đang nhìn mình, Tả Uyển âm từ trong tu luyện tỉnh táo lại, nàng nhìn Lam Tiểu Bố nở một nụ cười xinh đẹp, đứng lên nói, “Phu quân, ta pha trà giúp ngươi. Lạc Tụy thành có rất nhiều trà ngon, chờ chúng ta đến Lạc Tụy thành rồi, có thể uống thử.”

Lam Tiểu Bố đỡ Tả Uyển âm lên, dù đã cùng Lam Tiểu Bố có vợ chồng chi thực, thậm chí mình còn từng rất điên cuồng, nhưng mà gần đây Tả Uyển âm quá chú tâm vào tu luyện, hai người hầu như không cùng chung chăn gối. Bây giờ được Lam Tiểu Bố đỡ lên, mặt Tả Uyển âm vẫn đỏ lên.

Nhưng mà nàng nhanh chóng nói nhỏ, nhỏ đến mức Lam Tiểu Bố gần như không thể nghe thấy được, “Phu quân, ban đêm ta không tu luyện, ở cùng với ngươi.”

Khi Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, Tả Uyển âm còn nói thêm, “Chờ qua lần này, ta đoán có lẽ qua rất lâu nữa không thể giúp ngươi.”

“Có phải ngươi sắp tấn cấp hay không?” Lam Tiểu Bố đoán Tả Uyển âm sắp Trúc Linh.

Tả Uyển âm gật đầu, “Đúng vậy, ta sắp Trúc Linh.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, tốt nhất ngươi đừng Trúc Linh, ta cảm thấy bây giờ ngươi mà Trúc Linh, đối với tiền đồ tương lai của ngươi sẽ bị hạn chế rất lớn. Ta đề nghị ngươi tiếp tục mở linh lạc ra, có lẽ ngươi sẽ mở được thêm nhiều linh lạc nữa.”

“A…” Tả Uyển âm kinh hô một tiếng, sau đó vội vàng nói, “Phu quân, ta đã mở ra được 99 đầu linh lạc rồi, trên khắp đại lục Chân Khư, đây đã xem như là sừng lân lông phượng rồi, đã vô cùng tốt.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không, ngươi còn có thể mở ra nhiều linh lạc hơn, ở đại lục Chân Khư có thể mở được nhiều nhất bao nhiêu linh lạc?”

Vị diện tu chân khác biệt, quy tắc thiên địa cũng có chút khác biệt, cho nên cách thức tu luyện cũng sẽ hơi khác, nhưng mà trăm sông đều đổ về một biển, kết quả cuối cùng sẽ không khác biệt lắm.

Tu luyện ở nơi này cần phải mở linh lạc ra trước, mà lúc Lam Tiểu Bố tu luyện là vừa tu luyện, linh lạc sẽ tự động mở ra, hoàn toàn không cần tách riêng cảnh giới ra.

Cái này không phải là vấn đề ai mạnh ai yếu, chỉ là quy tắc thiên địa khác biệt mà thôi.

“Ta nghe nói từng có một vị tiền bối, hắn mở ra được đến 108 đầu linh lạc… Không đúng, hình như là mạch lạc, cụ thể thì ta cũng không biết, tổ tiên ta và hắn có duyên phận vài lần. Nhưng mà trừ hắn ra, người có thể mở được 100 đầu linh lạc không có mấy người.” Tả Uyển âm nói.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Đã như vậy, thế thì ngươi cứ mở 108 đầu linh lạc ra đi, cụ thể thế nào ta sẽ chỉ điểm cho ngươi. Còn nữa, ta cảm thấy quy tắc thiên địa nơi này tu luyện đến Thác Mạch tầng chín vẫn chưa phải là cực hạn, hẳn là còn có thể tiếp tục tu luyện nữa. Ngươi không cần Trúc Linh, tiếp tục tu luyện đi.”

”108 đầu linh lạc?”

Tả Uyển âm dại ra, còn cả quy tắc thiên đia, đây là thiên đạo đó, đâu có liên quan gì đến chuyện nàng tu luyện nhỉ? Không đúng, vừa rồi phu quân có nói cảm nhận được quy tắc thiên địa ở nơi này, loại thiên đạo mơ hồ như quy tắc thiên địa này còn có thể cảm nhận được sao?

Nhưng mà Tả Uyển âm không hoài nghi lời Lam Tiểu Bố nói, chỉ cẩn thận nói, “Phu quân, nếu như muốn tiếp tục mở linh lạc ra, vậy không thể tiếp tục tu luyện nữa, chỉ cần ta tu luyện, thì sẽ Trúc Linh.”

Còn một vấn đề nữa khiến Tả Uyển âm xoắn xuýt, đó chính là nếu không tiếp tục tu luyện, thế thì làm sao nàng có thể mở linh lạc ra?

“Uyển âm, nếu như ngươi đồng ý, có thể tu luyện công pháp của ta.” Lam Tiểu Bố nói.

Ở cùng với Tả Uyển âm một khoảng thời gian, hắn hoàn toàn hiểu rõ Tả Uyển âm là hạng người thế nào. Cho nên hắn mới tình nguyện lấy công pháp của mình ra, cho Tả Uyển âm tu luyện.

“A…” Tả Uyển âm kinh ngạc hô lên, trong lòng nàng biết rõ, công pháp của tổ tiên mình tuyệt đối phải tốt hơn Lam Tiểu Bố.

Tổ tiên Tả Thiều Doanh của nàng chính là người đứng đầu ở đại lục này, công pháp tu luyện nghe đồn cũng là từ tông môn Thiên Vấn học cung cao cấp nhất ở Chân Tinh.

Nhưng bây giờ bảo nàng thay đổi công pháp tu luyện chính là phu quân của nàng, Tả Uyển âm nhanh chóng cảm thấy vẻ mặt mình không ổn, nàng vội vàng nói, “Đa tạ phu quân, vậy ta đổi qua tu công pháp của phu quân.”

Cho dù phu quân lấy ra đồ tốt hay xấu, vợ đều nên lấy phu làm trời. Cho dù Tả gia là nữ tử vi tôn, nhưng Tả Uyển âm lại không cho rằng như vậy. Nàng cảm thấy nữ tử nên tuân theo phu quân, không thể khiến phu quân khó xử. Nếu không thì, nữ đức đặt ở đâu chứ?

Hơn nữa, với tốc độ tu luyện bây giờ của nàng, đổi công pháp cũng không có ảnh hưởng gì cả.

Sau khi nói xong, Tả Uyển âm lo lắng mình biểu hiện không hết nghĩa, vội vàng nói thêm, “Phu quân yên tâm, công pháp này tương lai sẽ chỉ truyền cho con của chúng ta, không tiết lộ cho bất cứ kẻ nào cả.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không sao cả, muốn học được Trường Sinh Quyết chân chính, không có ta chỉ điểm thì sẽ không thành. Bây giờ ta sẽ dạy cho ngươi Trường Sinh Quyết, sau đó ngươi hãy đột phá Thác Mạch cảnh tầng cao hơn.”

Tả Uyển âm nghe đến đó, vội vàng nói, “Phu quân, nếu không thì để ngày mai đi, hôm nay ta ở cùng ngươi…”

Chương 1272 - Quay về báo thù.

Thời gian như gió, năm tháng thoi đưa.

Lúc này cách lúc Nguyên Hướng Tổ rời khỏi Lạc Tụy thành đã bảy năm, trong bảy năm này, toàn bộ Lạc Tụy thành đã thay đổi rất nhiều.

Thay đổi lớn nhất chính là Nguyên gia đã sớm sa sút đến mức bị xóa tên ra khỏi ba đại gia tộc tu chân. Các sản nghiệp lớn của Nguyên gia cũng lần lượt bị Khuông gia và Tư gia chiếm lấy.

So ra thì, Tả gia vốn luôn điệu thấp, mấy năm gần đây đã quật khởi rất nhanh. Gia chủ Tả gia là Tả Hành Kình, sau khi con gái Tả Uyển âm chết đã rời khỏi Lạc Tụy thành, từ đây bặt vô âm tín.

Tả gia không có Tả Hành Kình và Tả Uyển âm, bây giờ người đang làm chủ chỉ có Tả Phương Di. Tả Phương Di là một người có dã tâm, chỉ ngắn ngủi mấy năm, đã đẩy Tả gia luôn điệu thấp ra trước mặt mọi người. Nhúng tay vào đủ loại sinh ý, không chỉ như vậy, còn nuôi rất nhiều tu sĩ, thậm chí còn có một tên cường giả Thoát Phàm cảnh.

Thực lực của Tả gia mặc dù kém hơn Khuông gia và Tư gia có cường giả Thoát Phàm cảnh viên mãn, nhưng mà Tả gia ở thành thị tu chân chính thức Đại Khuyết tu chân thành cũng có nội tình. Cho nên trước khi chưa xâm phạm đến lợi ích của Khuông gia và Tư gia, Khuông gia và Tư gia cũng không làm gì Tả Phương Di.

Trường Tư thương lâu của Lạc Tụy thành, đây được xem là thương lâu xa hoa nhất ở Lạc Tụy thành, thương lâu này là do Tư Bối Hòa của Tư gia dựng lên.

Toàn bộ thương lâu chia thành năm tầng, tầng dưới cùng là công hội Tư gia, công hội Tư gia cho phép bất cứ ai đến đây giao nhận nhiệm vụ, đồng thời có thể sử dụng điểm cống hiến của Tư gia. Tầng hai và tầng ba là nơi bán ra các loại bảo vật và đan dược, tầng bốn là hội đấu giá lớn. Còn tầng năm, là chỗ tu luyện của thiếu chủ Tư gia Tư Bối Hòa.

Giờ phút này bên ngoài Trường Tư thương lâu có một nam tử cả người tang thương, tóc nam tử rất dài, râu thật lâu còn chưa cạo đi. Sau lưng hắn đeo một thanh trường đao, nhìn chằm chằm thương lâu cao lớn trước mắt này, tựa như đang ngây người.

Hắn chính là Nguyên Hướng Tổ, hắn biết rõ vị trí thương lâu này trước kia là chỗ của ai. Chỗ thương lâu này là nhà của hắn, Tư Bối Hòa hủy đi nhà của hắn, sau đó dựng lên thương lâu này.

Cũng vì nhà hắn bị hủy, hắn mới không thể cứu được mạng của đại ca kết bái Thiên Nhai. Nếu như trước đó hắn kết bái với Thiên Nhai chỉ hi vọng Thiên NHai có một cái thân phận để âm hôn cùng Tả Uyển âm, ngoài ra còn là vì áy náy với Thiên Nhai. Nhưng mà sau khi hắn cảm nhận được tốc độ tu luyện của mình tăng mạnh có thể là nhờ Thiên Nhai, hắn đã hoàn toàn xem Thiên Nhai là đại ca của mình.

Hôm nay hắn trở về báo thù, báo thù cho Thiên Nhai đại ca, còn cả mối thù hủy nhà của Nguyên Hướng Tổ hắn.

Bảy năm, thời gian bảy năm này, hắn từ một tu sĩ Thác Mạch tầng năm tấn cấp đến Nguyên Đan tầng một, mở ra 102 đầu linh lạc. Tất cả những thứ này đều là nhờ Thiên Nhai đại ca ban tặng, trước khi tiến vào hư không tìm kiếm cơ duyên, hắn nhất định phải báo thù này, sau đó đến trước mộ phần của đại ca tế bái.

“Tất cả người ở trong Trường Tư thương lâu nghe cho kĩ, nếu như ngươi không phải là người của Tư gia, trong vòng mười giây xin mời rời khỏi Trường Tư thương lâu, nếu không thì sinh tử tự chịu trách nhiệm.” Nguyên Hướng Tổ hít một hơi thật sâu, cao giọng nói rõ từng chữ một.

Hầu như ngay sau khi Nguyên Hướng Tổ dứt lời, mười mấy bóng người lập tức bay ra từ Trường Tư thương lâu, nhào về phía Nguyên Hướng Tổ.

“Khoan đã…” Một giọng nói đột nhiên vang lên, hơn mười người vừa vọt ra kia lập tức ngừng lại trước người Nguyên Hướng Tổ.

Một nam tử mặc cẩm y bước đến, hắn đánh giá trên dưới Nguyên Hướng Tổ một lát, sau đó cười ha ha nói, “Ai da, ta đang nghĩ xem là ai trở về, phách lối đến thế. Hóa ra là Tổ thiếu đây, Tổ thiếu trở về tìm lại mặt mũi à? Cảm thấy Tư Bối Hòa ta chiếm địa bàn của ngươi ư?”

Nguyên Hướng Tổ nhìn Tư Bối Hòa đứng trước mặt, đối phương đã đến cảnh giới Trúc Linh tầng bảy. Nếu như là mấy năm trước, hắn thậm chí không có tư cách đứng trước mặt đối phương. Mà bây giờ, trong mắt hắn đối phương chỉ là giun dế. Nhân sinh gặp gỡ, thật sự vô thường mà.

Sau khi giễu cợt xong, sắc mặt Tư Bối Hòa lạnh lẽo, giọng nói âm lãnh, “Chém đứt tứ chi của hắn cho ta, sau đó treo bên ngoài Trường

Tư thương lâu, đồng thời báo cho Nguyên gia, hạn cho bọn hắn một ngày phải cút ra khỏi Lạc Tụy thành.”

Nguyên gia cút ra khỏi Lạc Tụy thành là chuyện không thể nào, Tư gia đã sớm xem Nguyên gia là người chết, chỉ cần Nguyên gia rời khỏi Lạc Tụy thành, Tư gia sẽ chém tận giết tuyệt Nguyên gia.

“Vâng.” Mười mấy tu sĩ đang đứng đó lại xông về phía Nguyên Hướng Tổ một lần nữa.

TRong lòng Nguyên Hướng Tổ biết rất rõ, Tư Bối Hòa để mười mấy người này đối phó với hắn, cũng chỉ là đang cố ý khoe khoang mà thôi. Đây không phải là làm cho hắn nhìn, mà là làm cho người đứng xem nhìn. Nếu không thì, trong mắt Tư Bối Hòa, chỉ sợ chỉ cần một người thôi là đã có thể dạy dỗ Nguyên Hướng Tổ hắn.

Nguyên Hướng Tổ xòe tay ra, trường đao phía sau bay lên, sau đó một đạo bạch mang hình lưỡi liềm xẹt qua không gian. Từng đóa sương máu nổ tung, mười mấy tên tu sĩ đang xông về phía Nguyên Hướng Tổ, thậm chí còn chưa tiếp cận được Nguyên Hướng Tổ, đã biến thành hai đoạn.

Tư Bối Hòa biến sắc, những tên tay chân xông lên này, tu vi mạnh nhất chính là Trúc Linh tầng chín. So với hắn còn cao hơn một chút, nhưng bây giờ người ta đến cả quần áo còn chưa sờ được, vậy thực lực của Nguyên Hướng Tổ…

“Tổ thiếu, chuyện này có chút hiểu lầm, là lỗi của ta…” Sắc mặt Tư Bối Hòa tái nhợt cẩn thận lui lại, trong giọng nói tràn đầy thấp thỏm lo âu. Nguyên Hướng Tổ chỉ sợ không phải đơn giản là Thoát Phàm cảnh, rất có thể đã đột phá lên Nguyên Đan cảnh rồi. Năm đó Nguyên Hướng Tổ là đệ nhất thiên tài Nguyên gia, chẳng lẽ là sự thật? Nguyên Hướng Tổ vẫn luôn giấu dốt.

Chương 1273 - Quay về báo thù. (2)

Nguyên Hướng Tổ vẫn không hề động đậy, cái Hư Không Trường Đao kia vạch ra bốn đạo ánh sáng, một khắc sau, hai tay và hai chân Tư Bối Hòa đã bị chặt đứt.

Nguyên Hướng Tổ tiến lên một bước, vừa hay đạp lên ngực Tư Bối Hòa, ngũ tạng và máu tươi từ trong người Tư Bối Hòa chảy ra, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng mà Nguyên Hướng Tổ không nhìn Tư Bối Hòa ở dưới chân, trường đao vung lên, hóa thành một đạo nhận mang dài mấy trượng chém thẳng về phía Trường Tư thương lâu.

Oanh!

Bụi bặm bay tứ tung, toàn bộ Trường Tư thương lâu bị chém thành hai nửa, rất nhiều tu sĩ còn chưa kịp ra ngoài, trực tiếp vẫn lạc ở trong đó.

Càng nhiều tu sĩ đang đứng xem náo nhiệt, nhìn thấy tình cảnh đáng sợ này, đâu còn dám tiếp tục ở lại nơi này nữa, điên cuồng bỏ chạy tứ tán. Tất cả mọi người biết rõ, Tư gia xong đời rồi. Tư gia chắc hẳn cũng có một vị Nguyên Đan cảnh, nhưng mà đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi? Nói không chừng cái vị Nguyên Đan cảnh kia đã sớm chết già. Cho dù không chết già, khí huyết của vị Nguyên Đan cảnh ở Tư gia kia sợ đã cũng không thể nào tránh được lưỡi đao của Nguyên Hướng Tổ.

Nguyên Hướng Tổ không nhìn Trường Tư thương lâu đã bị hắn hủy đi, mà nhìn về phía Tư gia. Hắn không đi Tư gia trước, mà đến Trường Tư thương lâu, bởi vì nơi này là nhà của hắn, Tư Bối Hòa hủy đi nơi này, khiến hắn chậm trễ cứu chữa đại ca kết bái.

…

Nguyên gia Lạc Tụy thành.

Vốn dĩ ở Lạc Tụy thành, Nguyên gia chiếm diện tích hơn ngàn mẫu đất, giờ phút này chỉ còn một đại viện rộng chừng mười mẫu mà thôi.

Thời điểm Nguyên gia thịnh vượng nhất, có khoảng chừng mấy vạn đệ tử gia tộc, mà bây giờ chỉ còn mấy trăm người. Mấy trăm người này đều tập trung hết ở trong đại viện hơn mười mẫu này.

Còn những nơi khác, không phải bị Khuông gia chiếm, chính là bị Tư gia đoạt, gần đây ngay cả Tả gia cũng bắt đầu chiếm chỗ của Nguyên gia. Có thể nói Nguyên gia không chỉ bị xóa tên khỏi ba đại gia tộc ở Lạc Tụy thành, thậm chí ngay cả chỗ đặt chân cũng sắp bị cướp đoạt.

Gia chủ Nguyên gia Nguyên KHiếu giờ phút này đang ngồi trên vị trí gia chủ, tu sĩ từ Trúc Linh Trở lên của Nguyên gia đều đang ở chỗ này, cộng lại cũng chỉ mười lăm người mà thôi. Tu vi cao nhất là Nguyên Trầm Hệ, cũng chỉ là Thoát Phàm cảnh tàng một.

Nguyên KHiếu nhìn thành viên gia tộc có chút mỏng manh, thờ dài nói, “Lạc Tụy thành là gốc rễ của Nguyên gia ta, thế nhưng chúng ta không thể không rời khỏi nơi này.”

KHông có ai nói chuyện, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu rõ có chuyện gì, chỉ ngắn ngủi mấy năm, sản nghiệp Nguyên gia hầu như đã bị cướp đoạt hết. Cái này thì cũng thôi đi, những đệ tử có chút tư chất của Nguyên gia, đều chết không rõ ràng ở bên ngoài, hoặc mất tích không thể tìm thấy.

“Còn muốn chạy à, không dễ như vậy đâu, Nguyên Du Lĩnh của Nguyên gia ngươi đả thương Tư Phỉ của Tư gia ta.” Một giọng nói đột ngột vang lên, sau đó, một nam tử kéo theo một người đi vào phòng nghị sự của Nguyên gia, đồng thời ném người trong tay lên mặt đất.

Người này tất cả những người trong đại sảnh đều biết, chấp sự ngoại phủ của Tư gia, Tư Bào.

Người bị Tư Bào vứt trên mặt đất chính là Nguyên Du Lĩnh, chỉ là giờ phút này cả người Nguyên Du Lĩnh chồng chất vết thương, hấp hối, chỉ còn sót lại một hơi.

Tất cả mọi người trong Nguyên gia đều siết chặt tay thành nắm đấm, nhưng bọn hắn không dám ra tay. Bởi vì vừa ra tay, Nguyên gia sẽ hoàn toàn biến mất, Tư gia sẽ giết sạch Nguyên gia, đến gà chó cũng không tha.

Nguyên Khiếu hít một hơi thật sâu, Tư gia khinh người đến cực điểm, ngang nhiên xé mở hộ trận xâm nhập vào phòng nghị sự của Nguyên gia. Hơn nữa mỗi lần đến đều lấy cớ giống nhau, nói là người Nguyên gia đả thương người Tư gia.

Nguyên Du Lĩnh mới là Thác Mạch tầng ba, còn là một hai năm gần đây mới vừa tấn cấp lên. Một Thác Mạch tầng ba, lại có thể đánh người Tư gia bị thương? Hơn nữa, người Nguyên gia bây giờ còn dám đến Tư gia gây chuyện sao?

Cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng xuống, lúc này Nguyên Khiếu mới đứng lên, tỏ vẻ áy náy nói, “Chuyện này là do Nguyên gia ta không đúng, Tư chấp sự bớt giận.”

Sau khi nói xong, lúc này Nguyên Khiếu mới quát Nguyên Du Lĩnh đang nằm trên mặt đất, “Ngươi không ở trong nhà cho yên ổn, đi ra ngoài gây chuyện làm gì? Xem thử ta có đánh chết ngươi không? Từ hôm nay trở đi, ngươi…”

“Gia chủ, ta có việc muốn báo…” Nguyên Du Lĩnh giãy dụa nói mấy chữ, máu trong miệng lập tức trào ra, khiến hắn không thể nào nói tiếp được.

“ĐƯợc, đã thế thì ta cho ngươi một cơ hội giải thích.” Nguyên Khiếu lấy một viên đan dược ra bỏ vào trong miệng Nguyên Du Lĩnh.

Có viên đan dược này, hô hấp của Nguyên Du Lĩnh ổn định hơn rất nhiều. Hắn không chờ thân thể mình tốt hơn một chút đã nhanh chóng gượng người dậy, vội vàng nói, “Hướng Tổ đại ca quay về…”

Nguyên Hướng Tổ trở về rồi? Tất cả mọi người sửng sốt. Mấy năm trước sau khi Nguyên Hướng Tổ mất tích, không một ai để ý đến. Những năm này, người Nguyên gia bị mất tích còn ít sao? Huống chi tư chất của Nguyên Hướng Tổ lúc khảo nghiệm mặc dù rất tốt, nhưng đã tiêu hao hết hầu như toàn bộ Nguyên gia.

“Hướng Tổ đại ca lấy sức một mình, hủy đi Trường Tư thương lâu, giết đông đảo tay chân của Tư gia, còn giết Tư Bối Hòa. Bây giờ chắc hẳn đang đến hang ổ của Tư gia…” Nguyên Du Lĩnh nói một hơi.

Hắn cũng vì vội vã quay về báo tin, lúc này trên đường gặp phải Tư Bào, Tư Bào tiện tay đánh hắn trọng thương, còn vu cáo hắn đánh người Tư gia bị thương.

“Cái gì?” Nguyên Khiếu kích động siết chặt bàn tay.

Chương 1274 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh.

Điều này có nghĩa là gì? Ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về phía Tư Bào đang đờ đẫn đứng đằng kia, sau đó hừ lạnh một tiếng, “Trầm Hệ, bắt người này lại, chúng ta đến Tư gia.”

“Gia chủ, lỡ như…” Một trưởng lão Nguyên gia có chút lo lắng nói một câu.

Nhưng mà lời hắn nói còn chưa hết đã bị Nguyên Trầm Hệ cắt ngang: “Nguyên gia ta có cái gì mà phải sợ nữa, năm đó tổ tiên chúng ta phong quang như thế nào, những năm này ta đã chịu đủ rồi. Cho dù lời Nguyên Du Lĩnh nói là thật hay giả, cái mạng của Nguyên Trầm Hệ ta sẽ để lại ở nơi này, cũng không có ý định tham sống sợ chết.”

Nói xong, hắn vô cùng dứt khoát nhào về phía Tư Bào đang ngây ngốc.

Nguyên Khiếu không tiến lên, thực lực của Tư Bào chỉ là Trúc Linh tầng chín, Nguyên Trầm Hệ đủ khả năng bắt đối phương. Hắn chỉ nhìn vị trưởng lão lo lắng vừa rồi kia nói, “Do Tiềm, ngươi cảm thấy Du Lĩnh sẽ lừa chúng ta trong chuyện này sao?”

Trường lão lo lắng kia tên là Nguyên Do Tiềm, hắn vội vàng nói, “Sẽ không, Du Lĩnh sẽ không gạt chúng ta, chắc hẳn là Hướng Tổ thật sự quay về.”

Nguyên Khiếu từ tốn nói, “Vậy chẳng phải là được rồi sao? Hướng Tổ giết Tư Bối Hòa, ngươi cho rằng nếu chúng ta điệu thấp xin lỗi cầu xin tha thứ, Nguyên gia sẽ còn tồn tại được không? Tư gia sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Giờ phút này Nguyên Trầm Hệ đã bắt Tư Bào lại, hắn hừ lạnh rồi nói, “Đừng nói là Hướng Tổ làm ra những chuyện này, cho dù không làm những chuyện này, ngươi cho rằng Tư gia sẽ bỏ qua cho Nguyên gia ta sao? Bọn hắn đã sớm dự định chém tận giết tuyệt. Chỉ là thực lực Nguyên gia chúng ta cách Tư gia quá xa, hoàn toàn không thể phản kháng mà thôi.”

“Giết người này, chúng ta đến Tư gia.” Nguyên Khiếu không chút do dự nói.

“Vâng.” Nguyên Trầm Hệ đánh ra một quyền về phía mi tâm Tư Bào, cho dù Tư Bào rất muốn xin tha, nhưng hắn biết rõ có cầu xin tha thứ cũng không được, Nguyên gia đã quyết định đập nồi dìm thuyền. Người ta ngay cả thiếu chủ Tư Bối Hòa cũng dám giết, sẽ tha cho một chấp sự ngoại phủ như mình sao?

Nguyên Khiếu dẫn theo một đám người đến Tư gia, lúc đến nơi mọi người đều bị kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn, Tư gia đã hóa thành một vùng phế tích. Gia chủ Tư gia, Tư Dịch Hoàng, mi tâm đã bị bổ ra, sớm đã chết. Mười tên trưởng lão Thoát Phàm cảnh của Tư gia, không một ai sống sót, toàn bộ bị giết.

“Hướng Tổ.” Nguyên Khiếu kích động tiến lên, hắn cũng là Thoát Phàm tầng một, nhưng hắn lại không nhìn thấu thực lực của Nguyên Hướng Tổ, rất rõ ràng Nguyên Hướng Tổ rất có thể đã vượt qua Thoát Phàm cảnh, rất có thể đã bước vào Nguyên Đan cảnh. Nguyên Hướng Tổ quả nhiên chính là đệ nhất thiên tài của Nguyên gia, đáng tiếc Nguyên gia năm đó không tiếp tục bồi dưỡng nữa. Nếu không Nguyên Hướng Tổ đã sớm có thể tiến vào Nguyên Đan cảnh, sao có thể đợi đến ngày hôm nay?

“Gia chủ.” Nguyên Hướng Tổ lập tức ôm quyền.

Hắn là người Nguyên gia, trong lòng vẫn vô cùng cảm mến Nguyên gia. Sở dĩ Nguyên gia xuống dốc, nguyên nhân rất lớn chính là vì hắn đã hao hết quá nhiều tài nguyên tu luyện.

“Hướng Tổ có phải ngươi đã bước vào Nguyên Đan cảnh rồi không?” Nguyên Trầm Hệ cũng kích động hỏi.

Nguyên Hướng Tổ gật đầu, “Đúng vậy, ta đã bước vào Nguyên Đan cảnh.”

“Tốt, tôt… Những năm qua đã làm khổ ngươi rồi.” Nguyên Khiếu kích động nói mấy chữ tốt, hắn nghĩ một mình Nguyên Hướng Tổ ở bên ngoài tu luyện đến Nguyên Đan cảnh nhất định rất gian nan.

Nghe thấy Nguyên Hương Tổ đã bước vào Nguyên Đan cảnh, tất cả tu sĩ Nguyên gia đến đây đều vô cùng kích động. Nghe đồn Tư gia và Khuông gia đều có Nguyên Đan cảnh, nhưng tất cả mọi người đều chưa từng gặp qua. Mà Nguyên Đan cảnh của Nguyên gia, bây giờ đang ở trước mắt mọi người. Không chỉ như thế, còn tiêu diệt Tư gia.

“Ha ha, chúc mừng Hướng Tổ đạo hữu bước vào Địa cảnh.” Tiếng cười to ha ha truyền đến.

Người này Nguyên Hướng Tổ biết, là gia chủ Khuông gia KHuông Hà Thải. Bây giờ nhìn thấy hắn mạnh mẽ tiêu diệt Tư gia, trong lòng sợ hãi, cho nên không đợi Nguyên gia trở về, đã nhanh chóng đến đây gặp mặt.

Nguyên Hướng Tổ không để ý đến Khuông gia, Khuông gia đối xử với Nguyên gia không ác bằng Tư gia, xử lý Khuông gia như thế nào, là chuyện của gia chủ Nguyên gia, không liên quan gì đến hắn.

Thấy Nguyên Hướng Tổ không để ý đến mình, Khuông Hà Thải không có chút nào khó chịu, nhanh chóng ân cần hỏi thăm Nguyên Khiếu ở trước mặt.

Nguyên Hướng Tổ nói với Nguyên Khiếu, “Gia chủ, ta đi tế bái đại ca kết nghĩa của ta một chút, chuyện ở đây giao lại cho gia chủ. tài nguyên tu luyện của Tư gia, gia chủ tự phân chia là được, coi như là chút bồi thường của ta cho Nguyên gia. Ta sẽ ở Lạc Tụy thành một khoảng thời gian, có chuyện gì, trực tiếp đến mộ địa đại ca kết bái của ta tìm ta.”

Nói xong, lúc này Nguyên Hướng Tổ mới cáo từ, hắn muốn đến Tả gia tìm Tả Phương Di, hỏi thăm mộ Thiên Nhai nằm ở đâu.

Năm đó hắn không có tư cách đi đến mộ Thiên Nhai, nhưng mà bây giờ, ngay cả Tả Hành Kình cũng không dám có ý kiến gì với hắn.

…

Trường Lĩnh thôn, Lam Tiểu Bố thả bầu nước tưới cây trong tay xuống, nhìn tia nắng ban mai và mặt trời phía xa đang từ từ lên cao, trong lòng vô cùng yên bình.

Bảy năm, bảy năm này, thức hải và mạch lạc của hắn cuối cùng cũng khôi phục. Cho dù bảy năm qua, tu vi không tiến thêm một chút nào, nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy trong khoảng thời gian này hắn lại đạt được rất nhiều.

Có rất nhiều thứ, không phải dựa vào tu luyện là có được.

Lam Tiểu Bố thử vận chuyển Trường Sinh Quyết, vô cùng vô tận linh khí bao trùm đến, Lam Tiểu Bố mỉm cười, vươn tay lấy ra một đống thần tinh, tu vi của hắn bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Khi sự nghiền ép kinh khủng từ quy tắc thiên địa ập đến, Lam Tiểu Bố biến sắc, đây là tu chân giới, nếu như hắn không thể áp chế loại quy tắc thiên địa này, toàn bộ tu chân giới sẽ bị sụp đổ. Không chỉ như vậy, hắn cũng sẽ bị loại quy tắc thiên địa này nghiền ép thành mảnh vỡ.

Chương 1275 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh. (2)

“Răng rắc!” Lam Tiểu Bố cảm nhận được xương cốt mình lại gãy ra một lần nữa, Lam Tiểu Bố bị loại quy tắc thiên địa đáng sợ này nghiền ép đến mức không thể nào đứng thẳng, hắn nhanh chóng thử chuyển dời loại áp lực thiên địa này lên Vũ Trụ Duy Mô.

Áp lực kinh khủng tựa như đã tìm được chỗ tháo nước, toàn thân Lam Tiểu Bố thả lỏng, hắn thầm sợ hãi trong lòng. Cũng may hắn có Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì hắn sẽ bị quy tắc thiên địa nghiền ép đến chết.

Khi tu vi thấp hơn cảnh giới Chân Tiên, Lam Tiểu Bố cảm thấy quy tắc thiên địa còn chưa nghiền ép hắn. Không phải là không nghiền ép hắn, mà hắn đã chuyển sức mạch nghiền ép kia lên trên Vũ Trụ Duy Mô, ở tại giới này, tu vi của hắn chỉ có thể phát huy mạnh nhất là Chân Tiên.

Lam Tiểu Bố biết có một loại phù lục tên là Quy tắc Phù, dựa vào Quy Tắc Phù thì có thể trói buộc tu vi của mình. Nhưng mà loại Quy tắc Phù này rất nguy hiểm, một khi Quy Tắc Phù bị xé nát, vậy tu sĩ sử dụng Quy tắc Phù sẽ bị quy tắc thiên địa áp chế đến chết. So sánh ra thì Vũ Trụ Duy Mô của hắn có cấp bậc cao hơn nhiều.

Cho dù lực lượng quy tắc thiên địa mênh mông thế nào nghiền ép đến, chỉ cần hắn chuyển dời loại lực lượng quy tắc thiên địa có thể đè sập hắn lên Vũ Trụ Duy Mô là được.

Thở ra một hơi, Lam Tiểu Bố chậm rãi mở rộng thần niệm của bản thân ra. Thần niệm của một Chân Tiên mặc dù không thể bao trùm toàn bộ tinh cầu này, nhưng có thể cảm nhận được một phần lực lượng và những nhân vật ở tinh cầu này.

KHi thần niệm của Lam Tiểu Bố chạm đến Luân Hồi Oa, trong lòng hắn đột nhiên giật thót.

Thế mà hắn lại có thể cảm nhận được một luồng lực lượng hủy diệt, luồng lực lượng hủy diệt này thậm chí có thể hủy diệt cả tinh cầu này trong nháy mắt.

Chẳng lẽ là đạo vận hủy Diệt mà hắn mang đến? Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng bất an. Hắn đến tinh cầu này, tinh cầu này cứu hắn, nếu như cuối cùng bởi vì hắn mà tinh cầu này bị hủy đi, vậy cả đời hắn cũng sẽ không yên lòng.

Tranh thủ thời gian dẫn luồng lực lượng hủy diệt này đi, thần niệm Lam Tiểu Bố cẩn thận thẩm thấu ra, rất nhanh hắn đã phát hiện ra, luồng lực lượng hủy diệt này khác với lực lượng Đại Hủy Diệt Thuật. Nhưng Lam Tiểu Bố cũng không vì lực lượng hủy diệt này khác với Đại Hủy Diệt Thuật mà vui vẻ, hắn cảm nhận được, lực lượng hủy diệt này còn đáng sợ hơn Đại Hủy Diệt Thuật vô số lần.

Cái này có chút giống lượng kiếp mà hắn đã từng chứng kiến…

Vừa nghĩ đến lượng kiếp, cả người Lam Tiểu Bố đều cảm thấy không ổn. Nếu quả thật có lượng kiếp xuất hiện, dù hắn có là Thiên Thần cảnh, loại lượng kiếp này hắn cũng không thể ngăn cản.

Mà luồng lực lượng đáng sợ này, Lam Tiểu Bố cảm thấy so với lượng kiếp Thần giới đã từng chuyển dời kia còn mạnh hơn. Chuyện này sao có thể? Đây là tu chân giới mà.

Chẳng lẽ lại có tu sĩ Thần giới chuyển lượng kiếp đến đây?

Một tinh cầu tu chân có lực lượng hủy diệt đáng sợ như vậy ở đây, vì sao tu chân giới này vẫn còn bình yên vô sự? Lam Tiểu Bố không thể nào hiểu nổi.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình nhất định phải đi xem thử một chút, nếu như có thể, hắn muốn dẫn lực lượng hủy diệt đáng sợ này đi. Tuyệt đối không thể để lực lượng hủy diệt này ở lại tu chân giới.

…

Cho dù không có bất cứ đan dược nào, nhưng có Lam Tiểu Bố ở bên cạnh, hơn bảy năm qua Tả Uyển âm đã bước vào Nguyên Đan cảnh tầng năm.

Mặc dù Tả Uyển âm không có linh căn, nhưng xuất thân từ thế gia tu chân. Nàng biết rõ mình có thể bước vào Nguyên Đan cảnh tầng năm trong khoảng thời gian ngắn như vậy là thế nào, nàng biết rõ hơn ai hết mở ra được 107 đầu linh mạch là ra sao.

Tư chất của phụ thân nàng cũng không tính là kém, mấy chục năm qua, cũng chỉ mới tu luyện đến Thoát Phàm cảnh mà thôi. Còn linh lạc, chỉ mới mở ra được 79 đầu, cái này còn không tính là tệ.

Mà mở linh lạc, thêm một đầu, độ khó sẽ tăng thêm gấp đôi.

Chỉ dựa vào những thứ này, Tả Uyển âm đã biết công pháp tu luyện của nàng không tầm thường đến mức nào. Không chỉ như vậy, phu quân của nàng còn có sự lý giải đối với tu luyện vô cùng sâu sắc.

Khi nàng mở được đầu linh lạc thứ 107, phu quân còn muốn giúp nàng mở đầu linh lạc thứ 108. Chỉ là phu quân không có tu vi, không thể nào giúp nàng mà thôi. Nhưng mà đối với nàng mà nói, 107 đầu linh lạc, nàng đã rất hài lòng rồi. Có một câu rằng biết thỏa mãn mới là hạnh phúc, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng tăng thực lực của mình lên.

Trên thực tế ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không biết, chính tâm tính của Tả Uyển âm đã giúp nàng sống tiếp. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn mạnh mẽ mở đầu linh lạc thứ 108 cho Tả Uyển âm, cho dù tu vi của

Lam Tiểu Bố vẫn còn, cũng không làm được. Bởi vì Trường Sinh Quyết không phải do Tả Uyển âm sáng tạo ra, nàng hoàn toàn không có tư cách mở Thế Giới Lạc.

Nếu không phải Lam Tiểu Bố kiên trì muốn ở lại nơi này, Tả Uyển âm đã sớm dẫn Lam Tiểu Bố rời khỏi Trường Lĩnh thôn.

Nhưng mà hôm nay, khi Tả Uyển âm đang tu luyện Trường Sinh Quyết, đột nhiên cảm thấy vô cùng vô tận linh khí khủng bố ập đến, những linh khí này chẳng những cấp bậc cực cao, thậm chí còn có thể giúp nàng tẩy tủy, tăng cường thức hải và đan điền của nàng. Điều này khiến nàng cảm thấy, cho dù không tu luyện, tu vi của nàng cũng có thể nhanh chóng tăng lên.

Chương 1276 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh:

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tu vi của Tả Uyển âm đã đột phá Nguyên Đan tầng năm, đến Nguyên Đan tầng sáu, dựa theo đạo lý mà nói, sau khi tấn cấp một tiểu cảnh giới, cũng phải cần một khoảng thời gian để củng cố, sau đó mới tấn cấp đến cấp độ tiếp theo. Nhưng Tả Uyển âm cảm thấy linh khí xung quanh tựa như phát điên, dường như muốn xé tan nàng thành từng mảnh nhỏ. Lúc này, điều duy nhất mà nàng có thể làm chính là điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết, tiêu hao hết những linh nguyên này đi.

Cũng may nàng có 107 đầu linh lạc, khi vận chuyển Trường Sinh Quyết, tu vi lại lần nữa đột phá Nguyên Đan tầng bảy, sau đó là Nguyên Đan tầng tám…

Lúc vừa mới bắt đầu, Tả Uyển âm còn có chút vui mừng, nhưng về sau, đã biến thành sợ hãi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị loại linh khí đáng sợ này xé nát.

KHi Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, cũng cảm thấy có chút không ổn, gian phòng tu luyện của Tả Uyển âm, linh khí hỗn loạn, không đúng, trong đó hẳn còn có thần linh khí.

Lam Tiểu Bố lập tức biết không hay rồi, Tả Uyển âm vẫn luôn tu luyện ở nơi thiếu thốn linh khí, sở dĩ có thể tu luyện nhanh như vậy, là bởi vì có hắn ở bên cạnh. Trước mắt có thần linh khí nồng đậm ập đến như vậy, ai mà có thể chịu đựng được? Thần linh khí còn mạnh hơn linh khí gấp mấy lần, nói không chừng Tả Uyển âm sẽ bị phế đi mất.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố tiện tay thu hết thần tinh lại, nhanh chóng bước vào gian phòng tu luyện của Tả Uyển âm.

KHông có thần tinh cung cấp thần nguyên, linh khí Tả Uyển âm hấp thu chớp mắt đã nhạt đi.

Tả Uyển âm đầu đầy mồ hôi, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, khống chế hành công theo từng chu thiên, sau đó ngừng lại.

“Phu quân, vừa rồi không biết có chuyện gì xảy ra. Thân thể giống như không thể nào khống chế được, linh khí hấp thu được đều khiến ta muốn nổ tung.” Tả Uyển âm sợ hãi nói.

“Thật xin lỗi, là nguyên nhân do ta, ta lấy ra một ít thứ, khiến ngươi tu luyện bị mất khống chế. Nhưng mà cũng là chuyện tốt bây giờ người đã là Nguyên Đan tầng mười hai rồi.” Lam Tiểu Bố áy náy nói.

Tả Uyển âm gật đầu, từ khi Lam Tiểu Bố dạy nàng tu luyện đến nay, mỗi một cảnh giới của nàng đều là mười hai tầng. Nguyên Đan mười hai tần, vậy có nghĩa là nàng sắp bước vào Chân Hồ cảnh. Còn chuyện có thể bước vào Chân Hồ cảnh hay không, cần phải có những loại đan dược gì, cho đến bây giờ Tả Uyển âm vẫn chưa từng cân nhắc đến. Bởi vì nàng tu luyện đến bây giờ, đều chưa bao giờ dựa vào đan dược để đột phá bình cảnh.

KHông đúng, Tả Uyển âm tựa như nhớ ra được chuyện gì đó, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, “Phu quân, ngươi khỏe lại rồi? Thức hải và kinh mạch của ngươi…”

Bây giờ nàng đã biết chiếc nhẫn trên tay Lam Tiểu Bố chính là nhẫn trữ vật. Vừa rồi Lam Tiểu Bố nói lấy một ít thứ ra, vậy nhất định là lấy từ nhẫn trữ vật ra. Trong cái sơn thôn nhỏ này lấy ra một thứ có thể gây ảnh hướng đến việc nàng tu luyện, chỉ có thể là do Lam Tiểu Bố tự mang đến. Nếu như thức hải không tốt, sao có thể lấy được đồ trong nhẫn trữ vật chứ?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, trên cơ bản ta đã khôi phục lại rồi, nhưng mà bây giờ chúng ta phải đi đến nơi khác, ta cần làm một vài chuyện.”

“Được, phu quân đi đâu, ta sẽ đi đó.” Tả Uyển âm lập tức nói, sau khi nàng nói xong lại hỏi, “Rốt cuộc tu vi của phu quân là gì? Địa giới hay là Thiên giới?”

Ở đại lục Chân Khư, cấp độ tu vi là ba tầng Nhân giới, ba tầng Địa giới, và ba tầng Thiên giới. Thác Mạch, TRúc Linh và Thoát Phàm đều thuộc về Nhân giới. Tả Uyển âm bây giờ là Nguyên Đan cảnh, xem như là tầng một của Địa giới.

Theo Tả Uyển âm, Lam Tiểu Bố hiểu nhiều như vậy, vấn đề khó khăn nào cũng không làm gì được hắn, rất có thể là ba cảnh giới trong Thiên giới. Nếu không phải nàng biết tu sĩ nằm trong ba tầng Thiên giới ở đại lục Chân Khư cực kỳ ít ỏi, nhìn tuổi tác của Lam Tiểu Bố cũng không lớn, nàng sẽ khẳng định Lam Tiểu Bố là tu sĩ ba tầng Thiên giới.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Ta không phải Địa giới, cũng không phải Thiên giới.”

“Thực lực của phu quân còn chưa khôi phục sao?” Tả Uyển âm khẳng định Lam Tiểu Bố không phải tu sĩ Nhân giới, nếu không thì làm sao có thể hiểu nhiều như vậy, thậm chí còn có nhẫn trữ vật?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Quả thật không thể nào ra tay toàn lực, cho nên chuyện lần này cần làm có chút nguy hiểm, đợi đến đó rồi nói sau.”

Bản thân Lam Tiểu Bố cũng không biết phải giải thích với Tả Uyển âm như thế nào, nói hắn là tu sĩ Thiên Thần cảnh? Vẫn nên chờ đến khi tu vi của Tả Uyển âm vững chắc lại rồi nói sau, tin tức này đối với Tả Uyển âm mà nói, nghe quá mức rợn người, đoán chừng trong lúc nhất thời cũng không thể nào giải thích rõ ràng được. Sau này có nhiều thời gian, lúc hắn ra đi, sẽ không để Tả Uyển âm ở lại nơi này. Người khác không thể nào dẫn người rời khỏi tu chân giới, nhưng hắn lại có cách.

“Chiếc nhẫn này ngươi dùng đi, bên trong có tài nguyên tu luyện.” Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Tả Uyển âm.

Tả Uyển âm nhận lấy theo bản năng, sau đó nhanh chóng phát hiện cái này cũng không phải là chiếc nhẫn là Lam Tiểu Bố đeo trên tay, nàng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Nhẫn trữ vật ở Lạc Tụy thành rất hiếm, phụ thân nàng cũng có một cái. Nhưng lại không ngờ rằng, trên người phu quân không chỉ có một cái nhẫn trữ vật.

“Chúng ta đi thôi, trước đó tiến độ tu vi của ngươi quá nhanh, trong khoảng thời gian này ngươi không cần tu luyện.” Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra một món tiên khí phi hành hạ phẩm, nơi đầu tiên hắn muốn đi chính là vị trí có đạo vận Hủy Diệt kia. Cho dù như thế nào, hắn cũng không thể để lực lượng Hủy Diệt này ảnh hưởng đến đại lục Chân Khư.

“Phu quân, ta muốn đi Lạc Tụy thành một chuyến trước, cha ta để lại cho ta một thứ, ta muốn đi lấy.” Tả Uyển âm nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi không nói ta cũng muốn đến đó một chuyến.”

Loại rác rưởi như Tả Phương Di, Lam Tiểu Bố sẽ không để hắn sống tiếp.

…

Chương 1277 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh: (2)

Nguyên Hướng Tổ trở về dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt Tư gia, sau đó Khuông gia tới cửa xin lỗi, đồng thời bồi thường cho Nguyên gia gấp đôi những gì đã lấy đi.

Bây giờ ở Lạc Tụy thành, chỉ có một nhà độc đại, đó chính là Nguyên gia. Trừ Nguyên gia ra, nhà thứ hai không phải Khuông gia mà là Tả gia. Chủ nhân Tả gia Tả Phương Di và Nguyên Hướng Tổ là bằng hữu, chẳng những là bằng hữu, hơn nữa còn xem nhau như thân thích. Bởi vì đại ca kết bái của Nguyên Hướng Tổ đã kết thành phu thê với muội muội Tả Phương Di.

Tả Phương Di gần đây vô cùng đắc ý, Tư gia đã bị diệt, Khuông gia suy thoái. Hắn là người thứ hai được lợi, đáng tiếc Nguyên gia quá lớn, còn xuất hiện một cường nhân là Nguyên Hướng Tổ, hắn không thể nào nuốt được.

Còn một nguyên nhân nữa chính là, hắn không có linh căn, không có khả năng tu luyện. KHông có linh căn, có lẽ đây chính là chuyện đau khổ nhất của Tả Phương Di. Cho dù ngươi có tài nguyên tu luyện và địa vị, còn là tài nguyên tu luyện không dứt, kết quả không có linh căn tu luyện, có chuyện gì đau khổ hơn chứ?

Bây giờ đại viện Tả gia mở rộng không chỉ mười lần, nếu không phải vẫn còn đang ở chỗ cũ, sợ là Tả Uyển âm đã không thể nào tìm được Tả gia.

“Đại, đại, đại tiểu thư…” Hộ vệ canh cửa Tả gia khi nhìn thấy Tả Uyển âm bước đến, suýt chút nữa hắn cho rằng mình bị hoa mắt rồi.

Nhưng mà khi hắn xác định đó là đại tiểu thư, cả người đều run lên, nếu không phải đang ban ngày ban mặt, nói không chừng hắn sẽ hét lớn rồi.

Đại tiểu thư chết rồi, hắn lại tận mắt nhìn thấy đại tiểu thư đứng trước mặt hắn, đây là sao chứ?

Tả Uyển âm gật đầu với thủ vệ, sau đó đi vào cửa viện Tả gia. Thủ vệ nhìn Lam Tiểu Bố đi cùng với Tả Uyển âm, cả người đều cứng ngắc. Lam Tiểu Bố hắn cũng đã gặp, không phải là Thiên Nhai đã cử hành âm hôn với đại tiểu thư sao? Trước đó mấy ngày Nguyên Hướng Tổ có đến đây nói, muốn tế bái đại ca kết bái Thiên Nhai của hắn.

…

Sảnh tiếp khách của Tả gia, Tả Phương Di đang ngồi nói chuyện cùng với một nữ tử, nhìn Tả Phương Di cau mày, tựa như có chuyện gì đó khó khăn.

Nhưng vào đúng lúc này, hai người lại đi vào sảnh tiếp khách.

“Thật to gan, ai cho ngươi tiến vào…” Câu nói của Tả Phương Di còn chưa hoàn chỉnh, cả người tựa như bị bóp cổ, tiếng nói im bặt dừng lại, kinh hãi vô cùng nhìn chằm chằm hai người tiến vào.

KHông phải đó là Tả Uyển âm và Thiên Nhai sao? Hai người này hắn đã tận mắt nhìn thấy Tả Hành Kình đưa vào trong mộ địa, sao lại xuất hiện ở đây?

“Uyển m…” Tả Phương Di đột ngột đứng lên, giọng điệu run rẩy.

“Tả Phương Di, có phải ngươi không ngờ rằng ta lại không chết hay không? Ha ha, phụ thân ta nếu như biết ngươi hạ độc con gái ruột của hắn, hắn nhất định sẽ hối hận vì lúc trước đã cứu con sói mắt trắng nhà ngươi về.” Tả Uyển âm lạnh lùng nói.

“Ngươi không chết?” KHi Tả Phương Di biết Tả Uyển âm không chết, giọng nói cũng trở lại bình thường.

Mộ địa do Tả Hành Kình xây dựng, Tả Uyển âm không chết thì có thể tự mình đi ra ngoài là chuyện bình thường. Chỉ là hắn lập tức nghĩ đến Thiên Nhai đi cùng Tả Uyển âm, Thiên Nhai sao có thể còn sống?

“Ngươi là Uyển âm?” Nữ tử đang nói chuyện với Tả Phương Di nghe được lời Tả Uyển âm nói, cũng kinh ngạc vô cùng đứng lên, sau đó nàng lập tức hiểu ra có chuyện gì, nhìn chằm chằm Tả Phương Di nói, “Khó trách ngoài mặt thì ngươi sốt ruột, nhưng trong lòng thì lại chẳng nóng nảy chút nào, hóa ra Uyển âm là do ngươi hại chết. Phụ thân ngươi thực lực mạnh, ngươi không thể nào hại được đúng không? Nếu không thì có phải ngay cả phụ thân ngươi, ngươi cũng định hại chết?”

“Đáng tiếc, người thông minh đều không sống lâu, mặc kệ ngươi làm thế nào mà sống lại được, sau ngày hôm nay ta không tin ngươi còn có thể tiếp tục sống được.” Khi giọng nói của Tả Phương Di vừa dứt, mấy bóng người đã vọt vào.

Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, tu sĩ Thoát Phàm cảnh bên cạnh Tả Phương Di đã có năm người.

“Bắt bọn hắn lại.” Tả Phương Di hừ lạnh một tiếng, năm tên tu sĩ Thoát Phàm cảnh kia nhanh chóng xông về phía Tả Uyển âm.

Tả Uyển âm vung tay bổ ra năm đạo nhận mang, nàng không định giết năm người này, năm đạo nhận mang này chỉ khiến mấy người kia trọng thương mà thôi. Nhưng mà sau khi nhận mang của nàng bổ ra, năm người này tựa như trúng tà, đột nhiên đứng yên không nhúc nhích. Năm đạo nhận mang này không nghiêng không lệch chém đúng vào mi tâm năm người này, năm người lập tức bỏ mạng.

Tả Phương Di đờ đẫn nhìn năm tên Thoát Phàm cảnh nằm trên mặt đất, một hồi lâu sau mới khô khan nói, “Ngươi, có thể tu luyện?”

Nhất định là Vô Linh Bàn, Tả Hành Kình quả nhiên đưa Vô Linh Bàn cho Tả Uyển âm, Tả Uyển âm chẳng những dựa vào Vô Linh Bàn để tu luyện, thực lực còn cao đến vậy.

Đúng, nhất định phải mời Nguyên Hướng Tổ đến, chỉ có Nguyên Hướng Tổ mới có thể cứu hắn. Tả Phương Di lập tức bóp nát ngọc phù Nguyên Hướng Tổ đưa cho hắn, trong lòng hắn vô cùng mong chờ Nguyên Hướng Tổ có thể lập tức đến đây.

…

Bên ngoài đại lục Chân Khư, một nam tử mặc áo vàng, đầu đội khăn thần vân đứng trong hư không, trong mắt hắn tràn đầy vui sướng và khát vọng.

“Đến rồi, nơi này chính là Chân Tinh sao? Quả nhiên có đạo vận lượng kiếp. Tốt, rất tốt… Cho dù ngươi là ai, làm sao có thể cướp được Đại Hủy Diệt Thuật, Vọng Luân ta cũng sẽ cho ngươi biết, Đại Hủy Diệt Thuật ở trong tay Hủy Diệt Thánh Nhân ta mới là Đại Hủy Diệt Thuật, ở trong tay ngươi, ngay cả rác rưởi cũng không bằng.” Nam tử áo vàng siết chặt bàn tay, dù cho hắn là Thánh Nhân, giọng điệu vẫn có chút kích động.

Có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, Đại Hủy Diệt Thuật hắn mới là đại thần thông đệ nhất, ai có thể làm gì được hắn?

Chương 1278 - Vô Linh Bàn

“Ai dám động đến bằng hữu của Nguyên Hướng Tổ ta.” Một tiếng gầm thét truyền đến, sau đó Nguyên Hướng Tổ xuất hiện ở cửa điện tân khách.

Tả Phương Di vội vàng nói, “Hai người bọn hắn cải trang đến đây, Hướng Tổ, nhanh giết bọn hắn.”

Trước đó hắn chỉ một lòng cầu mong Nguyên Hướng Tổ cứu mạng, chờ Nguyên Hướng Tổ tới, hắn mới suy nghĩ rõ ràng, nam tử trước mắt này là đại ca kết bái của Nguyên Hướng Tổ, nhưng bây giờ muốn cản Nguyên Hướng Tổ đến thì không kịp nữa rồi. Hơn nữa, trừ Nguyên Hướng Tổ ra, cũng không có người thứ hai có thể cứu hắn.

Nguyên Hướng Tổ đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi là Thiên Nhai đại ca? Ngươi sao có thể…”

Nguyên Hướng Tổ là một tu sĩ Nguyên Đan, hắn đương nhiên liếc mắt một cái là nhìn ra Lam Tiểu Bố không hề cải trang.

“Phu quân ta thật ra không phải tên là Thiên Nhai, hắn cũng không vẫn lạc, ở trong mộ còn cứu cả ta.” Tả Uyển âm nói.

Lúc này Nguyên Hướng Tổ mới nhìn thấy Tả Uyển âm, mặc dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng đã hiểu ra, nhanh chóng bước đến cúi người hành lễ, "Hướng Tổ bái kiến đại ca."

Lam Tiểu Bố nhìn Nguyên Hướng Tổ trước mắt khẽ nhíu mày, chậm rãi nói, "Ngươi dùng máu của ta tu luyện?"

Nguyên Hướng Tổ nghe được lời này của Lam Tiểu Bố, sao lại không biết phán đoán trước đó của mình là chính xác, hắn vội vàng nói, "Trước đó ta vẫn nghĩ là đại ca đã vẫn lạc, nghĩ là do ta không kịp thời cứu được đại ca, cho nên mới kết bái với đại ca, cũng nghĩ không muốn đại ca một mình cô đơn…"

Nghe thấy Nguyên Hướng Tổ kết bái với mình, sau đó kể chuyện mình và Tả Uyển âm thành hôn ra, Lam Tiểu Bố gật gật đầu, Nguyên Hướng Tổ này cũng không tệ. Máu đưa cho hắn tu luyện, cũng xem như có chút giá trị.

Tả Phương Di chỉ là không có linh căn, nếu như bàn về trí thông minh, hắn không hề kém bất cứ kẻ nào. Sau khi nghe Lam Tiểu Bố và Nguyên Hướng Tổ nói chuyện xong, hắn đã hoàn toàn hiểu ra, vì sao mấy năm này tốc độ tu luyện của Nguyên Hướng Tổ lại nhanh như vậy. Giờ phút này hắn chỉ có hối hận, hối hận mình đã không ép khô máu của Lam Tiểu Bố, lấy ra từ từ tu luyện.

"Thật xin lỗi, Thiên Nhai đại ca, ta đã trèo cao rồi." Sau khi Nguyên Hướng Tổ giải thích xong, có chút thấp thỏm lo lắng nói.

Máu của Lam Tiểu Bố cường đại như vậy, có thể tưởng tượng được Lam Tiểu Bố hoàn toàn không phải thợ săn hay phàm nhân bình thường, mà là một cường giả tối cao.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Nguyên Hướng Tổ, "Nếu không có ngươi cứu giúp, có lẽ ta đã sớm bị dã thú cắn nuốt rồi, ta còn chưa cảm ơn ân cứu mạng của ngươi. Còn nữa, ta không phải tên là Thiên Nhai, tên của ta là Lam Tiểu Bố. Nếu đã kết bái, vậy hai chúng ta chính là huynh đệ, không có cái gì mà trèo cao hay không trèo cao. Trước khi ta chưa tu luyện, cũng chỉ là một người tầm thường mà thôi. Ngươi hãy nhìn xem trước đã, tên cặn bã này dùng độc hãm hại Uyển âm, chỉ vì chút gia sản đáng thương kia của Tả gia, ha ha, thật sự buồn cười.”

“Cái gì? Là ngươi hãm hại Uyển âm?” Nguyên Hướng Tổ trừng to mắt nhìn chằm chằm Tả Phương Di, hắn đột nhiên cảm thấy mình chính là một tên hề. Vậy mà lại xem một người như vậy là bằng hữu tốt nhất của hắn, còn nhiều lần đứng ra bảo vệ.

“Hắn chính là một tên cặn bã.” Nữ tử trước đó nói chuyện cùng Tả Phương Di cũng khinh thường nói, thật thiệt thòi cho bản thân ta lại đến đây tìm hắn nhờ giúp đỡ.

“Uyển âm, ta sai rồi…” Tả Phương Di lập tức hiểu rõ tình cảnh của mình, bây giờ người cứu hắn chỉ có Tả Uyển âm.

Chỉ là không đợi hắn nói lời cầu cứu xong, Lam Tiểu Bố đã ném ra một ngọn lửa. Một khắc sau, Tả Phương Di đã tan thành tro bụi trong ngọn lửa này.

Vẻ mặt Tả Uyển âm có chút cô đơn, Tả Phương Di từ nhỏ đã ở Tả gia, chuyện gì cũng xử lý rất thỏa đáng, không ngờ lại che giấu sâu như thế, quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

“Mong Lam đại ca hãy cứu phụ thân của Uyển âm.” Sau khi Tả Phương Di bị giết, nữ tử trước đó nói chuyện với Tả Phương Di lập tức tiến lên khẩn cầu..

“Phụ thân ta bị làm sao vậy?” Tả Uyển âm vốn còn đang sầu não, khi nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi vội vàng hỏi.

“Hắn bị người của Chân Khư cung bắt đi.” Nữ tử vội vàng nói.

“Chân Khư cung?” Tả Uyển âm chưa từng nghe nói đến nơi này.

Nguyên Hướng Tổ vội vàng nói, “Tiền thân của Chân Khư cung chính là đệ nhất tông môn TinH Đế sơn của Chân Tinh, Chân Tinh xảy ra chuyện, sau khi được Mạc tiền bối cứu thì đổi tên thành đại lục Chân Khư. Lúc này Tinh Đế sơn đã không còn tồn tại, về sau, những người sống sót của Tinh Đế sơn đã thành lập Chân Khư cung ở địa điểm ban đầu. Có thể nói Chân Khư cung chính là tông môn đệ nhất ở đại lục Chân Khư.”

“Sao ngươi lại biết?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Nguyên Hướng Tổ.

Nguyên Hướng Tổ thở dài, “Bởi vì tổ tiên ta là Nguyên Chấn Nhất, hắn và Mạc tiền bối là bằng hữu vô cùng tốt. Năm đó vũ trụ Hạo Hãn xuất hiện Diệt Thế Lượng Kiếp, Mạc tiền bối dùng đạo tắc và một món chí bảo che chắn Chân Tinh sắp sụp đổ. Theo lời tổ tiên ta truyền lại, chờ sau khi lượng kiếp qua đi, hắn sẽ cùng Mạc tiền bối quay về Chân Tinh, cũng chính là đại lục Chân Khư. Nhưng trên thực tế, sau đó thì bặt vô âm tín.”

Vốn những thứ mơ hồ lúc trước, giờ phút này đã dần dần trở nên rõ ràng hơn trong đầu Lam Tiểu Bố. Hắn đoán không sai, nơi này quả thật có mọt luồng đạo vận lượng kiếp. Không ngờ đây chính là đạo vận hủy diệt lượng kiếp, còn đến từ Diệt Thế Lượng Kiếp, quả thật đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn là Mạc tiền bối kia, lấy sức một mình dùng một món pháp bảo và đạo tắc ngăn cản, thậm chí còn phong ấn đạo đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp có thể hủy diệt Chân tinh, vậy thì phải cường hãn đến mức nào?

“Hướng Tổ, tổ tiên ngươi làm sao biết được chuyện này, hơn nữa làm sao nói cho các ngươi biết?”

Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Chương 1279 - Vô Linh Bàn (2)

Nguyên Hướng Tổ giải thích, “Theo tổ tiên ta nhắn lại, tổ tiên ta dùng võ thành thánh, khi hắn rời khỏi Chân Tinh, đã để lại Chân Tinh một món bảo vật. Bên trong bảo vật kia có ấn ký hồn niệm của hắn, thông qua cái ấn ký đó để nói cho chúng ta biết. Có thể nói, ở trên khắp đại lục Chân Khư, không có người nào biết rõ chuyện này hơn Nguyên gia ta. Đây cũng là lý do vì sao Lạc Tụy thành xuống dốc, nhưng Nguyên gia ta vẫn một mực ở lại nơi này. Bởi vì nơi này đã từng là nơi ở của Mạc tiền bối, vốn dĩ trước kia nó là một quận quốc.”

“Món pháp bảo kia là gì ngươi có biết không?” Lam Tiểu Bố nghĩ đến, vật có thể làm nền cho một đạo tắc bảo vệ một tinh cầu tu chân, tuyệt đối không phải thứ bình thường.

“Thật ra món pháp bảo này ở trong nhà Uyển âm tỷ, tên là Vô Linh Bàn.” Nguyên Hướng Tổ nhìn về phía Tả Uyển âm.

“A…” Tả Uyển âm giật mình, lần này nàng trở về thật ra cũng là vì muốn lấy Vô Linh Bàn, nhưng không ngờ món pháp bảo này lại có lai lịch to lớn như vậy.

Nguyên Hướng Tổ nói, “Sau khi món pháp bảo này bị Tả gia lấy đi, Nguyên gia ta vẫn luôn rất lo lắng, lo lắng đại lục Chân Khư vì không có pháp bảo bảo vệ mà đột nhiên bị hủy. Nhưng mà nhiều năm qua đi, đại lục Chân Khư vẫn bình yên vô sự, chúng ta cũng từ từ an lòng.”

Còn một chuyện nữa hắn chưa hề nói, đó chính là lỡ như đại lục Chân Khư xảy ra chuyện gì, Nguyên gia bọn hắn có thể đến Tả gia lấy Vô Linh Bàn trước tiên, nhìn xem có thể tiếp tục trấn áp đạo vận lượng kiếp trên đại lục Chân Khư hay không.

Lam Tiểu Bố thầm than, chuyện này Tả gia làm đúng là không hay chút nào. Mặc dù không biết Tả gia làm thế nào mà lấy được Vô Linh Bàn, nhưng lấy Vô Linh Bàn đi, đối với đại lục Chân Khư cũng không phải là chuyện gì tốt.

Nguyên Hướng Tổ tiếp tục nói, “Cái Vô Linh Bàn này vô cùng quý giá, nghe đồn do Mạc tiền bối luyện chế ra. Mạc tiền bối chính là người không có linh căn, cho nên cái Vô Linh Bàn này chính là dùng cho người không có linh căn tu luyện, hơn nữa có thể tu luyện đến mức vô cùng mạnh.”

“Không có ích gì cả, trước đó ta cũng dùng Vô Linh Bàn tu luyện rồi.” Tả Uyển âm nói.

Nguyên Hướng Tổ lại nói tiếp, “Vô Linh Bàn có phương pháp sử dụng, không phải tùy tiện một phàm nhân lấy đi là có thể tu luyện, cụ thể ra sao thì ta cũng không rõ lắm.”

Lúc này, nữ tử đến cầu cứu vẫn không nói gì kia lại tiến lên cất lời: “Lam đại ca,, Nguyên đại ca, Uyển âm. Phụ thân của Uyển âm bị Chân Khư cung bắt đi, cũng là vì chuyện của Vô Linh Bàn.”

“Ngươi là người phương nào? Về chuyện phụ thân của UYển âm bị bắt đi, ngươi từ từ rồi nói.” Lam Tiểu Bố nhìn nữ tử này.

Nữ tử này ừ một tiếng rồi nói, “Ta là Lệ Điềm Hà, là phụ thân của Uyển âm đã cứu ta, đồng thời thu ta làm đệ tử. Sư phụ ta vì đột phá Nguyên Đan cảnh, cho nên muốn đến chiến trường tinh không thử vận may, kết quả lại bị người ta phát hiện ra Vô Linh Bàn. Sư phụ ta biết được chuyện không ổn, lập tức bảo ta chạy đi, chính hắn bị người bắt lại. Ta mới là Thác Mạch cảnh, không thể nào cứu sư phụ, chỉ có thể đến Tả gia ở Lạc Tụy thành tìm kiếm giúp đỡ.”

Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm ứng được nơi này có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, biết vị trí đại khái của Diệt Thế Lượng Kiếp. Nhưng lại không khẳng định được mình có thể nắm bắt được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp hay không, động thời khi hóa giải đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp này phải không gây ảnh hưởng gì đến đại lục Chân Khư.

Bây giờ nghe nói Vô Linh Bàn chính là pháp bảo phong ấn đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến chuyện muốn lấy được Vô Linh Bàn. Chỉ có lấy được Vô Linh Bàn, mới có cơ hội hoá giải đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp mà không làm tổn hại đến một cành cây ngọn cỏ nào ở đại lục Chân Khư.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói với Lệ Điềm Hà, “Ngươi nói vị trí cho chúng ta biết, bây giờ chúng ta đến đó ngay.”

“Vâng.” Lệ Điềm Hà không có chút chần chừ nào, lấy một mảnh ngọc giản từ trong túi trữ vật ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

“Đại ca, ta có thể đi cùng ngươi không?” Trong lòng Nguyên Hướng Tổ lập tức linh động, đại ca kết bái này của hắn tuyệt đối không phải người bình thường, nếu như có thể đi theo đại ca, tu vi của hắn nhất định sẽ bay lên thẳng tắp, nói không chừng tiến độ còn nhanh hơn hiện tại.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “ĐƯơng nhiên là được, với tu vi bây giờ của ngươi, ở lại nơi này cũng chẳng có ích gì.”

“Đa tạ đại ca, ta quay về lấy một vài thứ, một lát sẽ quay lại.” Nguyên Hướng Tổ mừng rỡ nói, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Lam Tiểu Bố thấy Tả Uyển âm đang hỏi Lệ Điềm Hà một ít chuyện về phụ thân nàng, dứt khoát đi ra khỏi phòng. Tiện tay vồ trong hư không một hồi, Luân Hồi Oa bị ném ở Lôi Vụ sâm lâm lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Nguyên Hướng Tổ đi nhanh mà quay về cũng nhanh.

Trong tay hắn cầm một cái thạch ấn, vừa thấy Lam Tiểu Bố, hắn lập tức đưa thạch ấn trong tay mình cho Lam Tiểu Bố, “Đại ca, đây là pháp bảo tổ tiên ta để lại, bên trong có một tia niệm ký của tổ tiên ta. Mong đại ca hãy giữ lấy, tương lai nếu như đại ca có thể gặp được tổ tiên ta, hãy nói cho tổ tiên ta biết, mọi chuyện ở Nguyên gia ta vẫn ổn, sẽ không phụ kỳ vọng của hắn. Còn nữa là mọi chuyện ở đại lục Chân Khư đều tốt, hắn không cần phải lo lắng.”

Lúc này Nguyên Hướng Tổ nghĩ, tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ sợ sẽ xé rách hư không, nếu không thì không có khả năng chỉ một chút máu đã giúp hắn mở ra 102 đầu linh lạc, ngắn ngủi mấy năm đã đến Nguyên Đan cảnh. Không chỉ hắn, hắn cảm thấy Tả Uyển âm là người không có linh căn, tu vi hình như còn cao hơn hắn. Đây là chuyện người bình thường có thể giúp được sao?

“Được, ngươi yên tâm đi.” Lam Tiểu Bố cất cái thạch ấn này đi.

Tổ tiên Nguyên Hướng Tổ là Thánh Nhân dùng võ nhập đạo, thực lực nhất định vô cùng kinh người, mà Thánh Nhân hắn đắc tội phải cũng không phải chỉ một hai người, cho dù là Thanh Hành Thánh Nhân, Đại Mộng Thánh Nhân, Hủy Diệt Thánh Nhân, đều không phải nhân vật mà một mình hắn có thể đối phó, quen biết với nhiều bằng hữu cường đại cũng không phải là chuyện gì xấu.

Chương 1280 - Đánh đến Chân Khư cung.

Chân Khư cung, đệ nhất tông môn ở đại lục Chân Khư.

Nghe đồn trên khắp đại lục Chân Khư này chỉ có một cường giả Địa Tiên duy nhất, ở ngay trong Chân Khư cung.

KHông chỉ có vậy, cung chủ Chân Khư cung Hồ Ngọc Hùng, đã đến cảnh giới Nhân Tiên viên mãn, đã bước nửa bước vào Địa Tiên.

So với phần lớn tông môn không có cả một Nhân Tiên, Chân Khư cung quả thật được xem là một quái vật khổng lồ.

Giờ phút này ở trong đại điện nghị sự thứ nhất của Chân Khư cung, hầu như tất cả cường giả của Chân Khư cung đều ngồi ở đây. Trừ cung chủ Hồ Ngọc Hùng ra, còn có cả cường giả đệ nhất của Chân Khư cung Đinh Tuyền Truyền, đây là Thái Thượng trưởng lão của Chân Khư cung, không chỉ là Địa Tiên, nghe nói tu vi đã đến cảnh giới Địa Tiên hậu kỳ.

Trừ những người đó ra, năm cường giả Nhân Tiên còn lại của Chân Khư cung, đều tụ tập hết ở nơi này.

Sáu Nhân Tiên cộng thêm một Địa Tiên, thực lực này hầu như có thể quét ngang khắp đại lục Chân Khư.

Trước mắt bảy người này, trưng bày một cái mâm tròn khắc đầy những đường vân màu vàng nhạt.

“Nghe đồn cái này là Vô Linh Bàn này có thể giúp người không có linh căn tu luyện, thậm chí có thể mở ra được hơn 100 đầu linh lạc, nhưng cầm trong tay thì hình như chẳng có chút gì kỳ lạ, lời đồn bên ngoài hình như không thật lắm?” Nói chuyện chính là một trưởng lão Nhân Tiên.

Bảy tên cường giả Chân Khư cung đã nghiên cứu cái Vô Linh Bàn này mấy ngày, đều không nghiên cứu ra cái gì cả.

“Thái Thượng trưởng lão, dựa theo tin tức mà ngươi lấy được, ngươi cảm thấy đây có phải là giả không?” Cung chủ Hồ Ngọc Hùng cũng có chút nghi ngờ, lời đồn về Vô Linh Bàn hình như không đúng lắm.

Đinh Tuyền Truyền lắc đầu, “Không phải giả, căn cứ vào những tin tức mà ta sưu hồn Tả Hành Kình lấy được, thật sự là hắn cũng không biết sử dụng Vô Linh Bàn như thế nào. Trong ký ức của hắn, con gái duy nhất của hắn không có linh căn, hắn đã nhiều lần dùng Vô Linh Bàn, cũng không thể nào giúp con gái hắn mở linh lạc được. Nhưng mà lai lịch của Vô Linh Bàn không hề đơn giản, nói chính xác là, cũng không phải thứ có thể lấy được ở đại lục Chân Khư, mà là tổ tiên Tả gia lấy được bên ngoài đại lục Chân Khư. Ta hoài nghi cái Vô Linh Bàn này chính là chí bảo bảo vệ Chân Tinh…”

“Chẳng lẽ là…” Hồ Ngọc Hùng kinh hãi nói, chỉ là hắn không nói hết câu.

Đinh Tuyền Truyền tựa như biết ý của Hồ Ngọc Hùng, nhẹ gật đầu rồi nói, “Nếu như đoán không sai, chỉ sợ Vô Linh Bàn này chính là lấy được từ vị kia. Có thể thấy được món bảo vật này không đơn giản.”

“Ta sẽ cho người dẫn tên Tả Hành Kình kia đến đây tiếp tục tra hỏi.” Hồ Ngọc Hùng lập tức nói.

Đinh Tuyền Truyền lắc đầu, “Không có ích gì đâu, Tả Hành Kình kia ngay cả Nguyên Đan cảnh còn chưa đến, thức hải rất yếu ớt. Sau khi ta sưu hồn Tả Hành Kình, thức hải của hắn đã hoàn toàn sụp đổ, sớm đã vẫn lạc rồi.”

“”Tả Hành Kình vẫn rồi?” Hồ Ngọc Hùng giật mình, nhưng mà cũng không nói gì.

“Cung chủ có chuyện gì bận tâm sao?” Đinh Tuyền Truyền mỉm cười nói.

Hồ Ngọc Hùng gật đầu, “Mặc dù Tả gia xuống dốc, nhưng mà lại lịch vẫn quá lớn, năm đó Tả Thiều Doanh chính là người đứng đầu Chân

Tinh. Ta lo rằng…”

Chẳng những Hồ Ngọc Hùng lo lắng, mấy tên Chân Tiên khác đang ở đây đều lộ vẻ lo lắng.

Tả gia cũng không phải là nhà bình thường, nhà bình thường thì có thể lấy được loại bảo vật như Vô Linh Bàn này sao? Một khi tổ tiên Tả gia trở về, vậy bọn hắn chỉ có một con đường chết.

Đinh Tuyền Truyền cười ha ha một tiếng, “Mọi người hoàn toàn không cần lo lắng, theo tin tức mà ta sưu hồn lấy được, mấy năm gần đây Tả gia đã bắt đầu xuống dốc, không chỉ ở Lạc Tụy thành, ngay cả Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành, cũng bị người ta lấn ép đến mức không thể ngẩng đầu lên được. Tả Thiều Doanh có mạnh đến đâu, cũng không biết đang cách đại lục Chân Khư biết bao nhiêu vị diện, hoàn toàn không cần để ý. Lùi một bước mà nói, cho dù tổ tiên Tả gia có quay về, Chân Khư cung của ta tiền thân chinh là Tinh Đế sơn đấy. Tinh Đế sơn có càng nhiều cường giả ở bên ngoài, sợ cái gì chứ?

Nếu dựa theo suy đoán này, cái Vô Linh Bàn này vốn dĩ nên thuộc về Chân Khư cung ta mới đúng.”

Hồ Ngọc Hùng gật đầu, “Đã thế thì, nhổ tận gốc cái Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành luôn đi.”

…

Mặc dù Đại Khuyết tu chân thành cách Chân Khư cung khá xa, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần Chân Khư cung vẫn nằm trong phạm vi đại lục Chân Khư, đều không có vấn đề gì cả.

Sở dĩ đến Đại Khuyết tu chân thành, là bởi vì Lam Tiểu Bố hi vọng mấy người Tả Uyển âm sẽ ở lại Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành chờ hắn.

Lần này hắn đi lấy được Vô Linh Bàn rồi, sẽ lập tức đến chỗ đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia xem xét tình hình một chút, nếu nắm chắc có thể hoá giải được, vậy hắn sẽ ra tay. Nếu không nắm chắc, vậy hắn còn phải quay về tìm viện binh. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cứu binh này chỉ có một người, đó chính là Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề.

“Phu quân, nếu không thì để Điềm Hà tỷ đi cùng với ngươi đi, Điềm Hà tỷ ít ra cũng biết một ít tình hình.” Khi mọi người đi đến Đại Khuyết tu chân thành, Tả Uyển âm có chút không yên tâm nói.

Nàng cũng không rõ thực lực cụ thể của Lam Tiểu Bố là như thế nào, nhưng mà Lam Tiểu Bố nói với tu vi của nàng và Nguyên Hướng Tổ cũng không thể giúp được gì, vậy cho thấy rõ thực lực của Lam Tiểu Bố khẳng định còn cao hơn nàng rất nhiều.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Nàng ấy có đi cũng chẳng thể giúp được gì cả, chỉ cần biết người đang ở Chân Khư cung là được rồi. Mấy người các ngươi cứ ở lại Tả gia tu luyện đi, chờ sau khi ta làm xong chuyện rồi sẽ trở về. Ta nghĩ, nhiều nhất sẽ không quá một tháng.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy ra hai chiếc nhẫn đưa cho Nguyên Hướng Tổ và Lệ Điềm Hà, “Hai chiếc nhẫn này các ngươi giữ lại đi, bên trong có một ít tài nguyên tu luyện. Còn cái gì không hiểu, chờ sau khi ta trở về có thể hỏi ta.”

Chương 1281 - Đánh đến Chân Khư cung. (2)

TRên thực tế, thỉnh giáo Lam Tiểu Bố về vấn đề tu luyện cũng chỉ có cơ hội lần này. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chờ sau khi hắn trở về, nhất định đã giải quyết được vấn đề đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn sẽ dẫn Tả Uyển âm rời khỏi đại lục Chân Khư.

“A, nhẫn không gian… Cái này quá quý giá.” Nguyên Hướng Tổ vội vàng từ chối, hắn còn cẩn thận nhìn xung quanh.

Nguyên gia hắn bây giờ cũng không có nhẫn trữ vật, Tiểu Bố đại ca lấy ra một cái nhẫn, hắn đâu dám nhận lấy.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ Nguyên Hướng Tổ, “Chờ tu vi ngươi tăng lên, những thứ này sẽ không còn quý giá nữa. Tả gia đang ở ngay phía trước rồi, ta không đi nữa, các ngươi cứ ở nơi này chờ ta.”

Mặc dù lấy nhẫn ra khi đang ở trên đường đi, Lam Tiểu Bố đã sớm che giấu giác quan của người khác, cho nên điều Nguyên Hướng Tổ lo lắng là dư thừa.

“Phu quân, ngươi đi sớm về sớm…” TRong lòng Tả Uyển âm thật ra rất muốn đi cùng với Lam Tiểu Bố, chỉ là Lam Tiểu Bố đã nói nàng ở chỗ này chờ, thế nên nàng không nhắc đến.

Lam Tiểu Bố vừa xoay người đi, đột nhiên lại quay đầu lại nhìn về phía đại viện Tả gia, nhíu mày, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức sải bước đi đến đó.

Nhìn Lam Tiểu Bố đã đến sân nhỏ Tả gia, bọn người Tả Uyển âm và Nguyên Hướng Tổ cũng nhanh chóng theo sau.

Đẩy cửa viện ra, một mùi máu tanh lập tức ập vào mặt, trên mặt đất trong sân đã có hơn mười bộ thi thể.

Mà phía sau hơn mười bộ thi thể này, là một đám nam nữ sắc mặt trắng bệch. TRong đám nam nữ này, người có tu vi cao nhất chính là Nguyên Đan tầng một, phần lớn đều là Thác Mạch cảnh.

“Chân Khư cung truy nã tội phạm, cút.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào, một tên nam tử mập mạp quát chói tai. Mặc dù hắn nói Lam

Tiểu Bố cút, nhưng sát thế đã khóa Lam Tiểu Bố lại, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa như đang ép hỏi người Tả gia chuyện gì đó.

“Đại bá, đây là…” Mấy người Tả Uyển âm vọt vào đại viện, nhìn thấy thi thể nằm đầy đất, sắc mặt Tả Uyển âm tái nhợt hỏi. Nàng nhìn thấy đại bá của mình, Tả Hành Thiên, chỉ là trong mắt đại bá chỉ toàn là sợ hãi.

“Uyển âm, ngươi không phải đã…” Tả Hành Thiên chỉ nói mấy chữ đã ngừng lại, hắn biết bây giờ không phải là lúc hỏi những chuyện này.

Hắn hít vào một hơi rồi nói, “Hắn nói là người của Chân Khư cung, nói Tả gia ta cấu kết với yêu thú, muốn phá hủy đại lục Chân Khư, ha ha…”

Tu vi cao nhất ở Tả gia cũng chỉ là Chân Hồ cảnh, bây giờ còn bị giết. Với loại thực lực này, làm sao mà phá hủy đại lục Chân Khư?

“Ngươi là người của Chân Khư cung?” Lam Tiểu Bố nhìn nam tử mập mạp trước mặt hỏi một câu.

TRong mắt nam tử này lại là vẻ hoảng sợ tột cùng, rõ ràng hắn muốn bắt Lam Tiểu Bố, nhưng cơ thể lại chẳng thể nào động đậy. Cho dù là Thái Thượng trưởng lão của Chân Khư cung, cũng không thể khiến cường giả Chân Thần cảnh như hắn không thể động đậy như vậy.

“Vâng, vâng…” Nam tử mập mạp này cảm thấy răng mình không tự chủ mà va lập cập, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, xong rồi.

Lam Tiểu Bố nói, “Đi trước dẫn đường đi, đến Chân Khư cung.”

“Vâng, vâng…” Nam tử mập mạp này lại nói hai chữ, lúc này hắn phát hiện cơ thể mình lại có thể động đậy. Hắn cũng không dám chạy trốn, mà cẩn thận đi qua trước người Lam Tiểu Bố, “Tiền bối, ta dẫn đường, dẫn đường…” Lam Tiểu Bố quay đầu lại nói với Tả Uyển âm, “Các ngươi ở chỗ này chờ ta, sau khi ta xử lý xong mọi chuyện sẽ quay về.”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Chân Khư cung chính là một vắt mì, tùy ý đập một cái là được. Chuyện quan trọng hơn hắn cần làm là lấy được Vô Linh Bàn, sau đó đi tìm đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

“Phu quân, ngươi cẩn thận một chút.” Tả Uyển âm vội vàng nói một câu.

Lam Tiểu Bố lúc này đã kéo theo nam tử mập mạp này đi xa.

“Uyển âm, hắn…” Lam Tiểu Bố đã đi một hồi lâu, Tả Hành Thiên mới tỉnh táo lại, nhanh chóng hỏi thăm.

TRong lòng hắn còn có chút lo lắng, nếu như người kéo theo Chân Thần cảnh Cố Kỳ của Chân Khư cung đi thật sự là phu quân của Uyển âm, vậy Tả gia sẽ không lo lắng bị diệt vong nữa.

“Đại bá, hắn tên là Lam Tiểu Bố, là phu quân của ta.” Tả Uyển âm trả lời xong thì không còn tâm tình nói chuyện nữa. Trong lòng nàng bây giờ rất lo lắng, người của Chân Khư cung đã đánh đến Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành rồi, phụ thân nàng vẫn còn ổn sao?

…

TRong đại điện nghị sự Chân Khư cung, bảy cường giả kia vẫn còn đang nghiên cứu Vô Linh Bàn. Loại pháp bảo đỉnh cấp này vào tay rồi, nhưng lại không biết dùng như thế nào, vậy thì đúng là quá phung phí của trời rồi.

Ngay lúc này, có một giọng nói run rẩy tuyền đến, “Tiền bối, nơi này chính là…”

Hồ Ngọc Hùng cau mày, lập tức nói, “Cố Kỳ, ngươi đang làm gì thế? Chuyện ở Đại Khuyết tu chân thành…”

Hồ Ngọc Hùng còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy Thái Thượng trưởng lão Đinh Tuyền Truyền đứng lên, không chỉ thế, hắn còn lấy pháp bảo Lạc Hồn Địch của mình ra.

Không cần hỏi Thái Thượng trưởng lão nguyên nhân, tất cả mọi người đều thấy rõ. Một nam tử trẻ tuổi đi vào, trong tay hắn đang kéo người mà bọn hắn đã phái đến Đại Khuyết tu chân thành diệt Tả gia, Cố Kỳ.

“Đạo hữu có ý gì đây?” Hồ Ngọc Hùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, không trực tiếp ra tay. Đối phương kéo theo một cường giả Chân Thần vào đây. Đối mặt với một Địa Tiên và sáu Nhân Tiên bọn hắn, lại chẳng có chút sợ hãi nào, chỉ sợ không phải người đơn giản.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, Cố Kỳ bị ném lên mặt đất, sau đó thất khiếu không ngừng đổ mấu, chỉ mấy giây sau, đã hoàn toàn tắt thở.

“Ngăn hắn lại.” Đinh Tuyền Truyền là người đầu tiên lao đến, ngăn cản đường lui của Lam Tiểu Bố, hắn lo Lam Tiểu Bố sẽ trốn thoát.

Ở đại lục Chân Khư, không ai có thể trốn chạy trước mặt Đinh Tuyền Truyền hắn và sáu Nhân Tiên.

Chương 1282 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đương nhiên không nghĩ đến chuyện chạy trốn, ánh mắt hắn nhìn về phía Vô Linh Bàn.

“Ha ha, thật to gan.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào Vô Linh Bàn, Đinh Tuyền Truyền cười ha ha, vươn tay ra định chộp lấy đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chậm rãi đi đến chỗ Vô Linh Bàn, đồng thời đánh trả một quyền. Còn một chiêu kia của Đinh Tuyền Truyền, hắn tựa như không thèm để ý đến.

TRong mắt Đinh Tuyền Truyền hiện lên vẻ mỉa mai, theo hắn thấy, Lam Tiểu Bố cùng lắm chỉ là một Nhân Tiên sơ kỳ. Ở đại lục Chân Khư, cho dù là Địa Tiên hậu kỳ cũng không có ai dám không nhìn hắn như vậy, còn đánh trả một quyền. Trên thực tế, khắp đại lục Chân Khư này, Địa Tiên cũng chỉ có một mình hắn, đừng nói là Địa Tiên hậu kỳ.

Kẻ điên hắn đã thấy nhiều, nhưng loại kẻ điên như Lam Tiểu Bố, hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng một khắc sau, hắn đã cảm thấy không ổn, không gian quanh người sao có vẻ như đột nhiên chậm lại thế này? KHông đúng, không gian này...

KHông gian không chỉ nhất thời chậm lại, thậm chí còn ngưng lại. Ánh mắt Đinh Tuyền Truyền lóe lên vẻ hoảng sợ, giờ phút này trong thế giới của hắn chỉ có một thứ đang chuyển động, đó chính là nắm đấm của Lam Tiểu Bố. KHông đúng, hắn là Lam Tiểu Bố đã đi lên phía trước, quyền thế của hắn đã bao phủ hắn ta lại.

Cho dù có là kẻ ngớ ngẩn cũng biết, Lam Tiểu Bố đang nắm trong tay quy tắc thiên địa của vùng không gian này, đây là cảnh giới tu vi gì?

Đinh Tuyền Truyền không phải đồ ngốc, hắn đã biết rõ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải tu sĩ tu chân giới. Tu sĩ tu chân giới cho dù tu luyện được đến Địa Tiên viên mãn, cũng không thể nào khống chế được không gian nơi này. CHo dù là tiếp xúc với quy tắc Không gian, cũng chỉ có thể lợi dụng không gian mà thôi, không giống như người trước mắt này, trực tiếp nắm giữ không gian trong tay.

“Bành!” Đinh Tuyền Truyền cảm thấy tựa như có một cây búa bằng sắt to lớn đập vào đan điền của mình, đan điền của hắn vỡ vụn, nhưng mà đây không phải là kết thúc, sau đó là linh lạch bị đứt thành từng khúc, sau đó thức hải của hắn bắt đầu tan vỡ.

KHiến người đứng xem kinh hãi và cảm thấy kỳ dị chính là, bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng quyền thế của Lam Tiểu Bố đánh vào trên người Thái Thượng trưởng lão Đinh Tuyền Truyền, cũng đánh trúng Đinh Tuyền Truyền, nhưng Đinh Tuyền Truyền lại nằm gục xuống đất, không hề bị đánh bay ra ngoài.

Máu tươi và ngũ tạng từ trong miệng Đinh Tuyền Truyền trào ra, Đinh Tuyền Truyền nằm trên mặt đất co giật, lại không thể nào phát ra chút âm thanh nào.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng vừa hay đi đến chỗ Vô Linh Bàn, cầm Vô Linh Bàn lên.

TRong đại điện tĩnh lặng như chết, không ai dám ra tay với Lam Tiểu Bố, cũng không có người nào dám nói chuyện. Giờ phút này, tất cả mọi người tựa như còn chưa kịp phản ứng.

Hoặc là đã kịp phản ứng, nhưng bọn hắn không dám động.

Đinh Tuyền Truyền là cường giả đệ nhất ở đại lục Chân Khư, tu sĩ Địa Tiên hậu kỳ duy nhất. Nói cách khác, sáu tên Nhân Tiên còn lại trong phòng này mà vây công Đinh Tuyền Truyền, người thắng cuối cùng cũng sẽ là Đinh Tuyền Truyền. Bây giờ Đinh Tuyền Truyền lấy thực lực Địa Tiên hậu kỳ ra tay với người trẻ tuổi này, nói là đánh lén cũng không ngoa. Người ta ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ đấm một quyền, Đinh Tuyền Truyền đã hoàn toàn phế bỏ.

“Tiền… Tiền bối…” Giọng nói Hồ Ngọc Hùng có chút run rẩy, là cung chủ Chân Khư cung, cường giả Nhân Tiên viên mãn, hắn đương nhiên hiểu rõ người trẻ tuổi trước mặt này chỉ sợ không phải người ở giới này.

Bây giờ hắn rất hối hận, có chút oán trách Thái Thượng trưởng lão. nếu như làm theo suy nghĩ của hắn, đừng đi gây chuyện với người Tả gia, bây giờ sẽ không chọc đến phiền phức này.

Nhìn Hồ Ngọc Hùng đứng ra, Lam Tiểu Bố đi tới, Hồ Ngọc Hùng nhanh chóng tránh người đi.

Lam Tiểu Bố ngồi xuống vị trí của Hồ Ngọc Hùng, sau đó nói, “Tả Hành Kình đâu?”

“Hắn, hắn bị Thái Thượng trưởng lão…” Hồ Ngọc Hùng cảm thấy giọng nói mình không thể nào khống chế được.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, thần niệm quét ra.

Thực lực của Chân Khư cung quả thật kinh người, trừ bảy cường giả ở nơi này, còn có hơn 20 cường giả Chân Thần, Hư Thần cảnh càng nhiều hơn.

“Hắn bị Thái Thượng trưởng lão sưu hồn, bị phế đi, Thái Thượng trưởng lão bèn dứt khoát giết chết hắn.” Một tên trưởng lão Nhân Tiên sơ kỳ đột nhiên đứng dậy, kính cẩn nói.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đinh Tuyền Truyền đã bị hắn phế đi, gia hỏa này chắc hẳn là Thái Thượng trưởng lão. Trong lòng hắn thầm than, thực tế trước khi hắn đến đây, trong lòng đã đoán được Tả Hành Kình lành ít dữ nhiều.

Nếu như Chân Khư cung lấy được Vô Linh Bàn, nhất định sẽ giết chết Tả Hành Kình, mà trên thực tế cũng đã làm như vậy.

“Đã thế thì, các ngươi cũng đi luân hồi đi.” Lam Tiểu Bố đứng lên, muốn giết mấy tên Nhân Tiên này, đối với hắn mà nói chẳng tốn chút sức nào.

“Tiền bối, vãn bối là La Thiên Thương, là hậu nhân của Tinh chủ thứ mười La Vũ Trần Tinh Đế sơn. Tinh Đế sơn đã từng là tông môn bảo vệ đại lục Chân Khư, là thần thủ hộ của toàn bộ đại lục. Mà sau khi Tinh Đế sơn bị hủy, Chân Khư cung bây giờ đã chướng khí mù mịt. Một mình ta sức lực có hạn, chỉ có thể hy vọng tương lai có một ngày có thể nhận chức cung chủ một lần nữa, phế đi Chân Khư cung, thành lập lại TinH Đế sơn.” Người nói chuyện chính là tên trưởng lão Nhân Tiên sơ kỳ kia.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tên trưởng lão này, gia hỏa này biết mình sắp bỏ mạng nên đổi giọng à?

La Thiên Thương khom người một lần nữa, “Tiền bối, câu nào của vãn bối cũng đều là sự thật. Còn mọi chuyện Chân Khư cung làm, ta chưa bao giờ ủng hộ. Không chỉ như vậy, ta chưa bao giờ cùng bọn hắn làm chuyện ác. Chỉ là năng lực ta có hạn, không thể nào ngăn cản mà thôi. Bởi vì ta là NHân Tiên, còn bị Chân Khư cung khống chế, cho nên không thể không tham gia tất cả buổi nghị sự của bọn hắn. La Thiên Thương ta lấy máu thề, nếu ta có nửa lời dối trá, sẽ bị lôi kiếp tâm ma mà bỏ mình, vĩnh viễn không thể luân hồi.”

Chương 1283 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố. (2)

Nói xong câu đó, La Thiên Thương phun ra một ngụm máu, sau đó ngưng luyện máu này thành phù văn Hư KHông. Sau khi phù văn biến mất, La Thiên Thương yếu ớt ngồi dưới đất.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Nói ra thì Tả Hành Kình cũng xem như là nhạc phụ của ta. Ngươi đã thề như vậy, ta tạm thời tin tưởng ngươi một lần.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt Hồ Ngọc Hùng lóe lên tia tuyệt vọng, đã giết nhạc phụ người ta luôn rồi, còn sống được mới là chuyện lạ.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, sáu ngọn lửa trong nháy mắt bao lấy sáu người còn lại, trừ La Thiên Thương bao gồm cả Đinh Tuyền Truyền, sáu người này không kịp rên một tiếng nào, đã hoàn toàn biến thành tro bụi. Nhân Tiên, ĐỊa Tiên gì chứ, ở trước mặt Lam Tiểu Bố hắn, ngay cả một phàm nhân cũng không bằng.

La Thiên Thương thầm than, theo suy nghĩ của hắn, hắn rất muốn chừa lại hai tên Nhân Tiên để giúp đỡ, phục hưng Tinh Đế sơn. Nhưng lời này hắn không dám nói, chọc giận chủ nhân trước mắt này, nói không chừng ngay cả cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ mất luôn, đừng nói đến chuyện phục hồi Tinh Đế sơn.

Nhưng mà La Thiên Thương nhanh chóng siết chặt nắm tay, đây là một cơ hội rất tốt. hắn nhất định phải thừa cơ hội này, xây dựng lại Tinh Đế sơn, để đại lục Chân Khư khôi phục lại trật tự một lần nữa.

Lam Tiểu Bố đang định nói mấy câu, đột nhiên biến sắc, hắn đột nhiên cảm nhận được một loại khí thế đáng sợ. Dù loại khí thế này đã bị áp chế lại, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được, đây là khí thế của Thánh Nhân.

Có Thánh Nhân đến đại lục Chân Khư? Chuyện này sao có thể.?

Nếu như là Thánh Nhân không có ý tốt, chỉ cần thổi một hơi thôi, nói không chừng có thể hủy diệt cả đại lục Chân Khư.

KHông đúng, luồng khí thế này là thẳng tiến về phía này, rõ ràng là đến Chân Khư cung.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “La Thiên Thương, chỉ sợ ta phải rời khỏi nơi này một khoảng thời gian. Nếu như trong thời gian ngắn ta chưa quay về, ngươi giúp ta đưa tin đến Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành cho đạo lữ của ta là Tả Uyển âm, nói nàng cố gắng tu luyện cho tốt, không cần lo lắng cho ta.”

“Vâng, vãn bối đã hiểu.” La Thiên Thương nhanh chóng khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố lại lấy một cái bình ngọc ra cho La Thiên Thương nói, “Viên đan dược này có thể giúp ngươi bước vào Địa Tiên cảnh, cũng xem như giúp ngươi một chút.”

“Đa tạ tiền bối.” La Thiên Thương không nghĩ đến còn có loại cơ duyên này, hắn kích động nhận lấy đan dược, lại kính cẩn thi lễ.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được khí thế Thánh Nhân càng lúc càng gần, hắn nhanh chóng nói nhanh, “Chờ chút nữa có người sẽ tìm đến đây, ngươi cứ nói ta là Hồ Ngọc Hùng, là cung chủ Chân Khư cung.”

“A…” La Thiên Thương sững sờ, địa vị của Lam Tiểu Bố rõ ràng mạnh hơn Hồ Ngọc Hùng rất nhiều, tại sao phải giả mạo Hồ Ngọc Hùng?

Lam Tiểu Bố không thể nào giải thích được, nếu như có thể, bây giờ hắn sẽ dịch hình thành Hồ Ngọc Hùng, nhưng hắn thật sự không dám làm như vậy. Ở trước mặt người khác dịch hình thì không có vấn đề gì cả, nhưng hắn là một tu sĩ Thiên Thần cảnh mà lại dịch hình trước mặt một Thánh Nhân, một khi bị vạch trần thì lại càng bất lợi cho hắn.

La Thiên Thương cũng không hiểu rõ vấn đề, một nam tử đầu thắt Thần Vân Cân mặc áo vàng đã đứng ở cửa đại điện.

Khi Lam Tiểu Bố đến, còn có Cố Kỳ dẫn đường, người trước mắt này hình như trực tiếp vượt qua hư không mà đến, hoàn toàn không cần người nào dẫn đường.

La Thiên Thương sửng sốt nhìn người đứng ở cửa, nếu như nói trước đó tu vi của Lam Tiểu Bố hắn hoàn toàn không thể nào cảm nhận được, chỉ biết là sâu không lường được. Mà người trước mắt này khiến hắn cảm thấy mênh mông vô cùng như hư không, không phải sâu không lường được, mà là không thể nào chạm đến.

Đây cũng là một cường giả tuyệt thế, thậm chí so với nam tử trẻ tuổi kia còn mạnh hơn. La Thiên Thương cảm thấy toàn thân rét run, đại lục Chân Khư xảy ra chuyện gì vậy? Cường giả loại này làm sao lại đến nơi này nhiều thế?

“Nói này chính là tông môn đệ nhất đại lục, Chân Khư cung sao?” Nam tử áo vàng lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố và La Thiên Thương, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố đang ngồi trên vị trí cung chủ.

Lam Tiểu Bố tựa như lúc này mới nhìn thấy hắn, đột nhiên đứng lên, vẻ mặt kinh hãi nhìn nam tử áo vàng, “Ngươi, ngươi là ai? Sao lại đến nơi này? La trưởng lão…”

La Thiên Thương đã hiểu rõ, hắn nhanh chóng tiến lên trước nói, “Đến ngay đây.”

Mặc dù hắn tiến lên, nhưng trong lòng lại càng chấn động hơn. Tu vi của Lam Tiểu Bố đã biến thành Nhân Tiên sơ kỳ, trước đó hắn hoàn toàn không nhìn ra thực lực của Lam Tiểu Bố, bây giờ thì hắn có thể cảm nhận được rất rõ Lam Tiểu Bố là Nhân Tiên sơ kỳ. Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố đã cố ý không chế tu vi của mình thành Nhân Tiên sơ kỳ.

“Ha ha, không cần đi gọi người, ngươi ngồi xuống trước rồi nói tiếp.” Nam tử áo vàng kia vung tay lên, Lam Tiểu Bố cảm nhận được một luồng lực lượng khổng lồ ép tới, khiến hắn phải ngồi lại một lần nữa.

Giờ phút này trong mắt Lam Tiểu Bố đều là kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ cảm thấy nam tử áo vàng này thật cường đại.

“Tiền bối, vãn bối là cung chủ Hồ Ngọc Hùng của Chân Khư cung, không biết tiền bối đến đây có chuyện gì sai bảo…” Lam Tiểu Bố tựa như đã kịp phản ứng lại, giọng điệu lo lắng nói.

TRong lòng hắn đang nghĩ, tên Thánh Nhân này sao lại đến đây? Là vì Chân Khư cung là đệ nhất tông môn mới đến, hay là vì Vô Linh Bàn?

Nam tử áo vàng không chút hoang mang đi lên vài bước, nhìn bốn phía một chút, rồi mới lên tiếng, “Xem ra vị cung chủ như ngươi tính tình cũng không tốt lắm nhỉ, vừa rồi còn giết mấy người có tu vi không thấp ở đây.”

Chương 1284 - Đấu với Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố kinh sợ, ngay cả La Thiên Thương cũng có thể cảm nhận được Lam Tiểu Bố đang sợ hãi. La Thiên Thương thật sự không biết Lam Tiểu Bố đang sơ hãi thật hay là giả. Nhưng cho dù là thật hay giả, đều cho thấy người trước mắt này rất lợi hại.

“Không đúng, tu vi của ngươi không đúng…” Nam tử áo vàng đột nhiên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tiền bối, trước đó ta bị thương, thương thế còn chưa khỏi hẳn, cho nên tu vi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.”

Nam tử áo vàng nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói cũng chỉ gật đầu, Lam Tiểu Bố quả thật là bị thương. Còn vết thương chưa lành, tu vi chưa khôi phục, hắn hoàn toàn không để ý đến. Tu vi Lam Tiểu Bố hoàn toàn khôi phục thì sao chứ?

“Nơi này trước kia là Chân Tinh?” Nam tử áo vàng đi về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể tránh ra, trong lòng hắn còn cảm thán một tiếng, trước đó không lâu hắn cũng làm như vậy ép Hồ Ngọc Hùng nhường chỗ, bây giờ hắn đã lưu lạc đến mức giống Hồ Ngọc Hùng, nhường chỗ cho người càng mạnh hơn.

Điều duy nhất khác Hồ Ngọc Hùng chính là, Hồ Ngọc Hùng đối mặt với mình không có bất cứ năng lực chống cự nào cả. Nhưng Lam Tiểu Bố tin rằng hắn có thể đối kháng với nam tử áo vàng trước mặt này, thậm chí còn có thể dễ dàng rời khỏi. Bởi vì nam tử áo vàng trước mắt này nhất định đã dùng Quy tắc Phù Lục, áp chế tu vi Thánh Nhân. Nếu không thì một Thánh Nhân nhất định không thể nào xuất hiện ở đại lục Chân Khư được.

Nếu như là ở nơi khác, Lam Tiểu Bố đã sớm không chút do dự mà ra tay. Đối phương có Quy Tắc phù áp chế, hắn còn sợ gì chứ? Nhưng ở nơi này hắn không thể không thỏa hiệp, một khi ra tay, cho dù hắn thắng hay thua, đại lục Chân Khư đều sẽ bị hủy.

“Ngươi là tông chủ của tông môn đệ nhất Chân Tinh, có từng nghe nói đến Diệt Thế Lượng Kiếp hay không?” Nam tử áo vàng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

“Diệt Thế Lượng Kiếp?” Lam Tiểu Bố vẻ mặt mờ mịt, tựa như đây là lần đầu tiên nghe được bốn chữ này. Trong lòng hắn thì lại trầm xuống, người này là vì đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp mà đến sao? Cái đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia là thứ có thể hủy diệt cả một tinh cầu, thậm chí hủy diệt cả một giới vực, đối phương là Thánh Nhân, muốn đạo vận này để làm gì?

Khi hắn cảm nhận được nam tử áo vàng này có sát ý, lập tức lên tiếng, “Nhưng mà khi ta tiếp nhận vị trí cung chủ Chân Khư cung, ngược lại có biết đại lục Chân Khư được một món pháp bảo bảo vệ, nói có một đạo đạo vận Hủy Diệt bên ngoài đại lục Chân Khư. Một khi đạo vân Hủy Diệt này thoát khỏi sự trói buộc của pháp bảo, sẽ hủy đi đại lục Chân Khư, tiền bối nói chẳng lẽ chính là cái đạo vận Hủy Diệt này?”

Nam tử áo vàng cười ha ha một tiến, “Chân Khư cung quả nhiên là biết, không sai, ngươi dẫn ta đi xem đạo vận Hủy Diệt đó đi.”

Lam Tiểu Bố vội vàng lắc đầu, “Tiền bối, cái đạo vận Hủy Diệt đó không thể nào cứ đi xem như vậy được. Bởi vì cái đạo vận Hủy Diệt này có một món pháp bảo đỉnh cấp khóa lại, nếu như không mang theo món pháp bảo này, đạo vận hủy Diệt sẽ lập tức bộc phát, biến toàn bộ đại lục Chân Khư thành hư vô.”

“Ngươi biết đó là bảo vật gì không?” Nam tử áo vàng nói chuyện, nhưng trong lòng đã có chút hoài nghi. Nhưng mà sau đó nghĩ đến, chỉ một sâu kiến nho nhỏ ở tinh cầu tu chân, cho dù có lừa hắn thì sao chứ? Hắn trực tiếp sưu hồn là được.

“Có có, món bảo vật này tên là Vô Linh Bàn. Cái Vô Linh Bàn này chỉ có cung chủ các đời của Chân Khư cung mới biết được ở đâu, nhưng lại không thể động đến. Một khi động đến cái Vô Linh Bàn này, đại lục Chân Khư sẽ bị phá hủy. Chân Khư cung ta là tông môn bảo vệ đại lục Chân Khư, mỗi một đời cung chủ sẽ xem việc bảo vệ Vô Linh Bàn là nhiệm vụ quan trọng nhất, truyền thừa về sau.” Có lẽ thấy mình nói khá nhiều rồi, những lời tiếp theo Lam Tiểu Bố nói trôi chảy hơn rất nhiều.

Sau khi Lam Tiểu Bố nói ra Vô Linh Bàn, nam tử áo vàng đã dự định sưu hồn Lam Tiểu Bố. Nhưng mà nghe Lam Tiểu Bố nói đến câu cuối cùng, mỗi một đời tông chủ phải lấy nhiệm vụ bảo vệ Vô Linh Bàn là quan trọng nhất, truyền thừa về sau, hắn đã từ bỏ ý định ra tay.

Hắn lo lắng một khi mình sưu hồn, không cẩn thận giết mất tên cung chủ Chân Khư cung này, lỡ như đến khi lấy Vô Linh Bàn xảy ra vấn đề, vậy thì không còn kịp nữa rồi, ai có thể khẳng định khi lấy Vô Linh Bàn không cần tên cung chủ sâu kiến này tế máu chứ.

Dù sao thì trong mắt hắn, tên cung chủ này cũng chỉ là một người có thể tiện tay giết chết mà thôi. Vậy cứ để sâu kiến này dẫn hắn đi lấy Vô Linh Bàn đã, cuối cùng giết sâu kiến này cũng không muộn.

“Rất tốt, ngươi dẫn đường đi, bây giờ chúng ta lập tức đi lấy Vô Linh Bàn.” Nam tử áo vàng từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn không dám nói Vô Linh Bàn không có hắn thì không lấy được, bây giờ hắn nói lời gián tiếp đã có tác dụng, khiến đối phương cảm thấy muốn lấy được Vô Linh Bàn, rất có thể phải cần đến người cung chủ như mình tự đến đó. Cho dù đối phương có tin tưởng lời hắn nói hay không, chỉ cần không sưu hồn hắn tại đại lục Chân Khư, đó chính là chuyện tốt.

“La trưởng lão, trong lúc ta không có ở đây, Chân Khư cung giao lại cho ngươi. Nhớ kỹ lời hứa của ngươi, đừng khiến tu sĩ đại lục Chân Khư thất vọng.” Trước khi đi Lam Tiểu Bố nhìn La Thiên Thương nói một câu.

“Vâng, cung chủ yên tâm.” La Thiên Thương nhanh chóng đáp, trong lòng thì vô cùng kinh hãi.

Hắn không nghĩ là Lam Tiểu Bố nói dối, trưởng lão Đinh Tuyền Truyền đã bị Lam Tiểu Bố giết chết cũng từng nói, Vô Linh Bàn rất có thể chính là chí bảo bảo vệ đại lục Chân Khư. Bây giờ lời Lam Tiểu Bố khiến suy đoán này trở nên rõ ràng hơn, Vô Linh Bàn đang trấn áp đạo vận Hủy Diệt ở bên ngoài đại lục Chân Khư.

Chương 1285 - Đấu với Thánh Nhân. (2)

Đại lục Chân Khư lại có đạo vận hủy Diệt ở bên ngoài, một khi đạo vận Hủy Diệt này bộc phát, toàn bộ đại lục Chân Khư sẽ bị hủy, tin tức này thật sự quá kinh hãi

Trong lòng nam tử áo vàng cười lạnh, đại lục Chân Khư? CHờ hắn lấy được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp này rồi, đại lục Chân Khư còn cần tồn tại nữa hay sao? Hắn sẽ hủy đi toàn bộ, chó gà không tha. Chờ làm xong những chuyện này, hắn lại diệt luôn Vạn ĐỈnh Thánh Nhân Bình Cửu Không, cuối cùng sẽ không có ai biết hắn đã lấy đi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp ở Chân Tinh chứ?

Nhìn Lam Tiểu Bố và nam tử áo vàng đi ra khỏi cửa đại điện, La Thiên Thương đột nhiên cảm thấy người trẻ tuổi đã giết cung chủ và Thái Thượng trưởng lão kia phải chăng đang cố tình dẫn nam tử áo vàng kia đi? Nếu không thì, hai người này một khi ra tay, với thực lực của bọn họ, trăm dặm quanh đây nói không chừng sẽ không còn sinh mệnh nào nữa. Hai người này chắc hẳn đều không phải người tu chân giới, loại thực lực này mà ra tay ở tu chân giới, đại lục Chân Khư làm sao có thể chịu được.

…

Lam Tiểu Bố thành thật đi theo sau lưng nam tử áo vàng đi đến chỗ trận môn tinh không của đại lục Chân Khư, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn còn đang ảo não vì trước đó mình đã không suy nghĩ chu đáo. Hắn không nói chuyện với La Thiên Thương một chút, bảo hắn thông báo ra ngoài. Nếu không thì người ở nơi này một khí có ai ngăn hắn lại, vậy chẳng phải đã cho thấy vị cung chủ hắn là giả hay sao.

Nhưng khi Lam Tiểu Bố đến gần trận môn tinh không, phát hiện nơi này đâu đâu cũng là thi thể. Hắn tựa như vừa bước qua cánh cửa Địa Ngục, không có một người sống nào.

“Không cần kinh ngạc, những người này là do ta giết.” Nam tử áo vàng từ tốn nói.

Sau khi nói xong, hắn bước ra khỏi trận môn tinh không, nếu không phải còn chưa lấy được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn nhất định sẽ hủy đi toàn bộ đại lục ở sau lưng.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố bình tĩnh, hắn quyết định, phải nhân cơ hội này xử lý tên áo vàng rác rưởi này. Thánh Nhân? Thánh Nhân thì sao chứ, ở nơi này cũng vẫn bị quy tắc thiên địa áp chế. Hắn cũng không tin Thánh Nhân này có Vũ Trụ Duy Mô để chuyển dời lực ép của quy tắc.

Cho nên vừa ra khỏi trận môn tinh không, Lam Tiểu Bố lập tức độn gấp về phía trước.

Nam tử áo vàng kia chẳng thèm để ý một chút nào, chỉ từ tốn đuổi theo sau Lam Tiểu Bố, hắn không sợ Lam Tiểu Bố chạy thoát. Một tu sĩ của tu chân cầu, nếu như có thể chạy thoát khỏi bàn tay của Vọng Luân hắn, vậy Thánh Nhân như hắn quá tệ rồi.

Rất rõ ràng, hắn chính là Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân đi tìm kiếm Diệt Thế Lượng Kiếp.

Độn gấp liên tục mấy ngày, Lam Tiểu Bố dừng lại ở một khối thiên thạch.

“Ha ha, to gan lắm, ta vốn đã cảm thấy lời ngươi nói có vấn đề rồi, thật không ngờ ngươi chỉ là một Nhân Tiên sâu kiến mà cũng dám dẫn ta đến nơi này.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dừng lại, trên mặt lại chẳng có chút sợ hãi nào, Vọng Luân tức quá hóa cười.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện trong tay, “Nói đi, ngươi là ai? Sao lại đến đại lục Chân Khư giết nhiều người như vậy?”

Vọng Luân hoàn toàn không có hứng thú lấy pháp bảo của mình ra, thậm chí hắn cứ đứng chắp tay sau lưng trong hư không nhìn Lam Tiểu Bố. “Ta đứng ở chỗ này cho ngươi ra tay, vượt xa Địa Tiên thì rất đáng gờm sao? Đúng, ở cái tinh cầu tu chân nho nhỏ này đúng là không tầm thường. Đáng tiếc, ta hoàn toàn không cần ra tay cũng có thể nghiền ép ngươi.”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nói nhảm nửa lời, Thất âm Kích trong tay cuốn theo một đạo kích mang xé rách hư không đánh tới. Cùng lúc đó, tu vi của hắn tăng vọt, một luồng khí thế vượt xa cả Thiên Thần cảnh ập đến, sắc mặt Vọng Luân thay đổi.

Chính bản thân hắn, ở nơi này cũng chỉ có thể áp chế tu vi của mình đến cấp độ Tiên Vương. Một khi cao hơn, cho dù có Quy tắc Phù, cũng sẽ không chịu nổi sức ép của lực lượng quy tắc thiên địa. Mà đối phương lại là một Thiên Thần cảnh? Tại sao không bị quy tắc thiên địa áp chế?

Lực lượng kinh khủng và màn đen tử vong bao trùm đến, Vọng Luân đâu còn dám chắp hai tay sau lưng nữa? Hắn điên cuồng tăng thực lực của mình lên, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của hắn đã vượt qua Tiên Đế, đến cảnh giới Dục Thần.

Cho dù Vọng Luân là một Thánh Nhân, thực lực hầu như đã đứng đầu ở Thần giới, nhưng khi hắn điên cuồng tăng thực lực lên, hắn vẫn không thể nào ngăn được lực lượng nghiền ép kinh khủng của quy tắc thiên địa. Thậm chí Quy tắc Phù còn xuất hiện một vết rạn.

“Rác rưởi, đi chết đi cho ta…” KHí thế đạo vận trên trường kích cuối cùng cũng ngưng luyện thành thực chất, hoàn toàn xoắn nát hư không, bao phủ Vọng Luân lại.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố lo lắng Đại Thiết Cát Thuật sẽ khiến quy tắc của vùng vị diện này vĩnh viễn tan nát, hắn sẽ thi triển Đại Thiết Cát Thuật.

Vọng Luân cuối cùng cũng đánh ra một quyền, hắn nhìn thấy khóe miệng Lam Tiểu Bố chảy máu, trên trán lộ ra gân xanh, thân thể bị quy tắc thiên địa nghiền ép đến mức sắp sụp đổ, điều này khiến hắn tin chắc Lam Tiểu Bố cũng dùng Quy tắc Phù.

Oanh! Lực lượng đạo vận Thiên Thần cảnh trên Thất âm Kích va chạm với nắm đấm của Vọng Luân, trong hư không xuất hiện từng vòng xoáy vỡ vụn, những vòng xoáy này không ngừng lan ra tạo nên một cái lỗ đen. Toàn bộ không gian trở nên cực kỳ bất ổn, giờ phút này vị diện kia tựa như đang bắt đầu sụp đổ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn cách đại lục Chân Khư đã đủ xa rồi, không ngờ vẫn gây ảnh hưởng đến. Nếu vị diện sụp đổ tiếp tục lan ra, vậy đại lục Chân Khư nhất định sẽ bị hủy.

Mà chỉ cần bọn hắn tiếp tục ra tay, đại lục Chân Khư sẽ bị hủy. Một kích vừa rồi của hắn đã kiểm tra xong rồi, tên Thánh Nhân trước mắt này đã áp chế chín phần chín thực lực của mình rồi, nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của đối phương. Người có thể tiện tay ra đòn là có thể mang theo lực lượng quy tắc này, hắn hoàn toàn không thể nào ngăn cản được.

Vọng Luân lại thở phào một hơi, mặc dù Quy tắc Phù của hắn có vết rách. Nhưng mà chỉ cần có thể kiên trì, hắn vẫn có thể dễ dàng giết chế Lam Tiểu Bố. Hắn cũng đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố không phải Thánh Nhân gì cả, mà là một sâu kiến có tu vi thấp hơn hắn rất nhiều, thậm chí chỉ là Thiên Thần cảnh.

Càng khiến hắn kích động chính là, rất có thể Lam Tiểu Bố không sử dụng Quy tắc Phù. Không sử dụng Quy tắc Phù, lại có thể thi triển thực lực Thiên Thần cảnh ở loại giới vực cấp thấp như tu chân giới này, nhất định phải có bảo vật Hỗn Độn vô cùng đặc biệt bảo vệ trong người

Chương 1286 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

KHi cảm nhận được thực lực thật sự của Lam Tiểu Bố là thấp kém, trên người còn có chí bảo đỉnh cấp, Vọng Luân cuối cùng cũng không lo đến chuyện Quy Tắc Phù của mình có bị xé nát hay không nữa, hắn điên cuồng nhào về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời thần nguyên cuốn lên một quyền ấn cực lớn.

Thất âm Kích cũng vung lên, vô tận kích mang lại lần nữa va chạm với quyền ấn của Vọng Luân.

Lỗ đen vòng xoáy hư không kia theo thần nguyên và động tác của Vọng Luân trở nên càng lúc càng lớn, một cái lỗ đen dài đáng sợ từ chỗ Lam Tiểu Bố và Vọng Luân tranh đấu mở ra, sau đó dọc theo lực lượng đáng sợ này mà kéo dài.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, nếu như còn tiếp tục đối kháng với gia hỏa này, vậy sẽ khiến đại lục Chân Khư biến thành tro bụi.

Oanh! Vòng xoáy lỗ đen tựa như đã xé ra một không gian, một loại khí thế vô cùng mênh mông còn mang theo hơi thở khai thiên tích địa, phủ trời ngập đất tràn ra.

Xuất hiện trước mắt Lam Tiểu Bố và Vọng Luân chính là một đạo tắc đại đạo màu tím, đạo tắc đại đạo màu tím này tựa như một hàng rào, bao quanh đạo vận HỦy Diệt kinh khủng kia.

Ngay cả Vọng Luân đang điên cuồng xử lý Lam Tiểu Bố nhìn thấy tình cảnh này cũng dại ra, hắn thì thào nói, "Đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, đạo tắc Hồng Môn..."

Sau đó trong mắt hắn lập tức lộ ra vẻ điên cuồng, hầu như không muốn mạng mà nhào về phía đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp đáng sợ kia.

Hắn biết cơ duyên của mình đến rồi, chỉ cần hấp thu được đạo tắc Hồng Môn màu tím và đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, ở Trường Sinh giới còn ai có thể làm gì Vọng Luân hắn? Sau ngày hôm nay, Hủy Diệt Thánh Nhân hắn sẽ đứng ở đỉnh Trường Sinh giới.

Lam Tiểu Bố cũng dại ra, hắn không ngờ đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp lại bị đạo tắc Hồng Môn bao lại, phong ấn trong hư không mênh mông bên ngoài đại lục Chân Khư, thậm chí còn mở ra một không gian để khóa lại.

Thật mạnh, ai mới có thể làm được việc này?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu rõ, bây giờ không phải là lúc cảm thán, hắn tuyệt đối không thể để cho tên trước mắt này lấy đi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp và đạo tắc Hồng Môn.

Lam Tiểu Bố vọt đến, hắn lập tức cảm nhận được đạo vận Hủy Diệt kinh khủng ập đến.

Đại Hủy Diệt Thuật?

Nếu như giờ phút này Lam Tiểu Bố còn không biết người trước mắt này là ai, vậy thì hắn chính là heo. Người trước mắt này chính là Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, sao Vọng Luân lại đến nơi này?

TRong đầu xoay chuyển rất nhanh, Lam Tiểu Bố hiểu ra rồi. Chắc hẳn Vọng Luân đã biết được bản Đại Hủy Diệt Thuật nguyên bản của hắn bị người khác cướp mất, trong lòng lo lắng có một ngày nào đó, người đã cướp Đại Hủy Diệt Thuật của hắn sẽ dùng chính Đại Hủy Diệt Thuật giết hắn. Sau đó không biết hắn lấy được tin tức ở đâu, biết rằng ở bên ngoài đại lục Chân Khư có một đạo đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bị phong ấn, cho nên gia hỏa này đến đây muốn dùng đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp tăng uy lực Đại Hủy Diệt Thuật của mình lên.

Đừng nói là nơi này còn có đạo tắc Hồng Môn, cho dù không có đạo tắc Hồng Môn, Lam Tiểu Bố cũng tuyệt đối không để Hủy Diệt Thánh Nhân đạt được mục đích.

Cướp đi Đại Hủy Diệt Thuật của Vọng Luân chính là Lam Tiểu Bố hắn, hoặc là nói trong toàn bộ vũ trụ Hạo Hãn này, có lẽ chỉ có hai người bọn họ biết Đại Hủy Diệt Thuật. Nếu như Vọng Luân dung hợp được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật của mình, vậy tương lai còn gì có chuyện của Lam Tiểu Bố hắn nữa?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dứt khoát nhào đến.

Lúc này Vọng Luân chỉ một lòng muốn dung hợp đạo vận Diệt Thế

Lượng Kiếp, cướp đi đạo tắc Hồng Môn, thu thập Lam Tiểu Bố đã bị ném ra sau.

Cho nên sau khi hắn thi triển đại vận Đại Hủy Diệt Thuật ra, trực tiếp khóa chặt đạo tắc Hồng Môn.

Thế nhưng Vọng Luân biết mình là một Thánh Nhân, nhưng lại không biết thực lực của mình so với Thánh Nhân lúc trước phong ấn đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia, cách xa cả vạn dặm.

Suy nghĩ thì tốt, nhưng hiện thực thì quá tàn khốc.

Vừa thi triển đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật ra, hoàn toàn còn chưa bắt đầu dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, đã bị mất khống chế.

Sắc mặt Vọng Luân tái nhợt, hắn điên cuồng muốn khống chế đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật và đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, đáng tiếc cho dù hắn dốc thần nguyên mạnh cỡ nào, liều mạng bao trùm thần niệm ra sao, cũng vẫn chỉ giống như kiến lay cây, không thể làm gì được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp mênh mông bộc phát.

Oanh! Toàn bộ hư không xuất hiện một lỗ đen vô cùng khổng lồ, cho dù là tinh cầu bị bỏ hoang hay là thiên thạch, cho dù là vùng tinh không này, đều trở nên vô cùng nhỏ bé so với cái lỗ đen hư không ấy.

Lực lượng hủy diệt đáng sợ khuếch tán ra, sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, toàn bộ đại lục Chân Khư sẽ giống như vùng tinh không này, hoàn toàn biến mất khi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát.

Vọng Luân há mồm phun ra một ngụm máu, Quy tắc Phù của hắn đã bị hư tổn rất nghiêm trọng, nhưng lúc này hắn vẫn không muốn đi. Khác với Lam Tiểu Bố chính là, đại lục Chân Khư có bị hủy diệt hay không hắn hoàn toàn không để ý đến. Chuyện hắn để ý chính là, lần này nếu như hắn chạy đi rồi. Vậy thì cho dù là đạo tắc Hồng Môn hay là đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, sẽ không còn bất cứ liên quan gì đến Vọng Luân hắn nữa.

Lực lượng Diệt Thế Lượng Kiếp đáng sợ quét đến người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cảm thấy xương cốt toàn thân như sắp bị nghiền thành bột. Hắn hoàn toàn không chú ý đến tổn thương trên người mình, điên cuồng thi triên độn thuật Ngũ Hành, nhanh chóng vọt đến trước vùng hư không bị xé rách trước đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, đồng thời lấy Vô Linh Bàn ra.

Chương 1287 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. (2)

Chỉ cần lời đồn là thật, Vô Linh Bàn thật sự là bảo vật trấn áp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, vậy hắn sẽ có cơ hội ngăn cản Diệt Thế Lượng Kiếp này tiếp tục hủy diệt giới vực hư không ở đây.

Vô Linh Bàn kích phát, 108 đạo quang tựa như 108 đầu linh lạch, phủ giăng khắp nơi trong hư không, bao phủ toàn bộ hư không lại.

Oanh! Từng luồng đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp đáng sợ đánh vào đạo quang do Vô Linh Bàn kích phát ra. Phản phệ đạo vận ập đến, một khắc sau, cả người Lam Tiểu Bố đã bị đánh bay ra ngoài, liên tục hộc máu trong hư không, thân thể không ngừng lộ ra vết rách.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt Lam Tiểu Bố đã quay trở lại, trong lòng hắn vô cùng vui mừng, bởi vì đạo quang của Vô Linh Bàn đã ngăn cản đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát. Lời Nguyên Hướng Tổ nói là thật, Vô Linh Bàn thật sự chính là bảo vật dùng để đối phó với đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

KHi Lam Tiểu Bố mừng như điên, trong lòng cũng rất kinh hãi. Đây là vị đại năng nào? Vậy mà có thể luyện chế ra loại bảo vật này. Thực lực này, cho dù có 100 Hủy Diệt Thánh Nhân cộng lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của người ta. Cái này là lực lượng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân chấn động nhỉn Lam Tiểu Bố dựa vào Vô Linh Bàn ngăn trở Diệt Thế Lượng Kiếp tiếp tục hủy diệt hư không, trong lòng hắn vô cùng tức giận, Vô Linh Bàn vốn nằm trong tay tên súc sinh này, lại dám nói đi với hắn tìm kiếm Vô Linh Bàn.

Vọng Luân phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, hắn thấy rõ, chỉ cần lấy được Vô Linh Bàn, hắn sẽ có thể từ từ dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật của mình. Muốn lấy được Vô Linh Bàn, dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, chuyện đầu tiên chính là phải xử lý Lam Tiểu Bố.

Chỉ là vì trước đó Vọng Luân đã dùng đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật để dung hợp Diệt Thế Lượng Kiếp, kích phát đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, khiến hắn bị thương không nhẹ. Cộng thêm Vọng Luân hoàn toàn không dám thi triển quá nhiều thần nguyên, trước khi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát, tốc độ hắn phóng tới Lam Tiểu Bố vô cùng chậm chạp.

Lam Tiểu Bố sao có thể để Vọng Luân vọt đến trước mặt mình? Hắn điên cuồng phát động Vô Linh Bàn, sau đó hầu như bạo phát toàn bộ lực lượng thần nguyên trong người, được sự giúp đỡ của Vô Linh Bàn, dẫn dắt đạo tắc Hồng Môn và đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp chuyển hướng về phía lỗ đen hư không bị xé ra trước đó.

Đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát ra đã bị Vô Linh Bàn của Lam Tiểu Bố ngăn cản, nhưng cái lỗ đen bị xé rách do lực lượng hủy diệt và đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia vẫn còn tiếp tục khuếch tán.

Vọng Luân cuối cùng cũng hiểu Lam Tiểu Bố muốn làm gì, hắn càng nôn nóng hơn, cách làm của Lam Tiểu Bố chính là hại người cũng không lợi mình. Nếu như đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp rời khỏi vị diện giới vực này, sẽ hoàn toàn mất khống chế. Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp hoàn toàn mất khống chế, hắn lại không có Vô Linh Bàn, vậy lấy cái gì dung hợp vào Đại Hủy Diệt Thuật của mình?

Hắn biết cho dù mình là một Thánh Nhân, nhưng mọi uy hiếp của hắn trong mắt Lam Tiểu Bố đều là trò cười, hắn chỉ có thể tăng thêm tốc độ, khống chế Lam Tiểu Bố lại trước đã.

Vọng Luân tăng nhanh tốc độ lên một chút, Quy tắc Phù của hắn lập tức bị xé tan. Quy tắc thiên địa lập tức nghiền ép đến, trong lòng Vọng Luân vô cùng lo lắng. Hắn lo lắng bất cứ lúc nào mình cũng sẽ bị loại nghiền ép đáng sợ này nghiền thành bã vụn.

Có sự giúp đỡ của Vô Linh Bàn, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đã dẫn đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp và đạo tắc Hồng Môn vào trong lỗ đen vô biên kia.

Vọng Luân làm sao có thể từ bỏ Diệt Thế Lượng Kiếp đã đến tay như vậy? Hắn không chút do dự mà vọt vào theo. Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không để cho Vọng Luân có thể luyện hóa được Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn cầm lấy Vô Linh Bàn, xông vào theo.

Một khi để Hủy Diệt Thánh Nhân luyện hóa được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp dung hợp vào trong Đại Hủy Diệt Thuật, Lam Tiểu Bố hắn làm sao còn lăn lộn được nữa? Mặt khác, nơi đó cũng không phải chỉ có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, mà còn có đạo tắc Hồng Môn. Đây chính là báo vật trong truyền thuyết, thế mà hắn lại gặp được.

KHông có Vô Linh Bàn trói buộc, đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp lập tức trở nên vô cùng mãnh liệt, bị đạo tắc Hồng Môn khóa lại, đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp càng lúc càng cường hãn, không ngừng xé rách hư không, sau đó xuyên qua hết lỗ đen này đến lỗ đen khác.

Lam Tiểu Bố lại thở phào một hơi, ít nhất thì đại lục Chân Khư đã được an toàn, lúc này phương hướng mà đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp xé rách ra vừa hay ngược lại với vị trí của đại lục Chân Khư. Mà vị diện của bọn hắn bây giờ cũng không phải là vị diện đại lục Chân Khư.

Cảm nhận được lực lượng đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bộc phát ra càng lúc càng đáng sợ, trong lòng Vọng Luân biết rõ, với năng lực bây giờ của hắn, muốn hoàn toàn ngăn cản đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, khả năng không hề lớn.

Vọng Luân hoàn toàn không để ý đến Quy tắc Phù của mình có còn dùng được nữa hay không, hắn lại kích phát đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật khóa Diệt Thế Lượng Kiếp một lần nữa, liều mạng dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

Lam Tiểu Bố thì lại lấy Thất âm Kích ra, kích mang cuồng bạo bao lấy từng mảnh sát thế vụn nhỏ đánh về phía Vọng Luân.

Vọng Luân định đánh một quyền về phía Lam Tiểu Bố, vào giờ phút này, hắn nghe thấy tiếng răng rắc, lực lượng quy tắc thiên địa đáng sợ nghiền ép đến.

Trong lòng Vọng Luân phát lạnh, khi linh lạc hắn bị vỡ vụn thành từng mảnh, thức hải sụp đổ, thân thể cũng bắt đầu bị xé nát…

Lúc này Vọng Luân đâu còn dám tiếp tục luyện hóa Diệt Thế Lượng Kiếp nữa, hắn liều mạng xé rách hư không muốn chạy trốn. Chậm thêm một chút nữa, vậy cả người hắn sẽ bị quy tắc thiên địa xé nát thành hư vô.

Bành! Từng đám sương máu nổ tung, vào một giây cuối cùng kia, Vọng Luân đã nghiêng ngả lảo đảo mà vọt vào trong hư không. Lam Tiểu Bố tận mắt nhìn thấy, thân thể Vọng Luân hình như bị xé thành hai nửa.

Vọng Luân vừa đi, Lam Tiểu Bố lập tức lấy Vô Linh Bàn ra, ngăn cản đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp lại.

Chương 1288 - Ngõ hẹp gặp nhau.

Không có Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân quấy rối, cho dù bản thân Lam Tiểu Bố bị trọng thương, cũng có thể dựa vào Vô Linh Bàn miễn cưỡng khống chế được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn cũng thi triển Đại Hủy Diệt Thuật ra. Đại Hủy Diệt Thuật bắt đầu chậm rãi dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, lúc này Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng rằng đạo tắc Hồng Môn màu tím kia tựa như đang muốn rời khỏi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.

Lam Tiểu Bố biết rõ đạo tắc Hồng Môn vô cùng quý giá, có thể nói tất cả mọi thứ trên người hắn, trừ Vũ Trụ Duy Mô ra, có cộng lại toàn bộ cũng kém đạo tắc Hồng Môn. Nhưng cái đạo tắc Hồng Môn này lại muốn chạy đi, điều này khiến hắn không cam tâm lắm.

Chỉ là với năng lực bây giờ của hắn, không thể nào trói đạo tắc Hồng Môn này lại. Vô Linh Bàn cũng không phải thứ dùng để trói buộc đạo tắc Hồng Môn, ý nghĩa tồn tại của Vô Linh Bàn chỉ có một, đó là giúp đạo tắc Hồng Môn trói chặt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp lại.

Bởi vì phải dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, lực lượng đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật càng lúc càng mạnh, ngay lúc này, đạo tắc Hồng Môn màu tím kia cuối cùng cũng tách rời khỏi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. Lam Tiểu Bố không lo được chuyện gì khác, trực tiếp lấy Vũ Trụ Duy Mô ra. Hắn hy vọng có thể thu được đạo tắc Hồng Môn vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó từ từ nghiên cứu. Đáng tiếc là, ý nghĩ rất đẹp, nhưng hiện thực lại khiến Lam Tiểu Bố rất bất đắc dĩ.

Vũ Trụ Duy Mô hoàn toàn không thể nào ngăn cản đạo tắc Hồng Môn lại, càng không thể thu đạo tắc Hồng Môn. Thậm chí Vũ Trụ Duy Mô còn không thể nào chạm đến cái đạo tắc Hồng Môn kia, đạo tắc Hồng Môn đã vọt vào trong hư không, biến mất tăm.

Nói cách khác, đạo tắc Hồng Môn người ta hoàn toàn không thèm để ý đến Vũ Trụ Duy Mô.

Quả nhiên là bảo vật không kém cạnh gì Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ chỉ có thể cất Vũ Trụ Duy Mô đi, tiếp tục dung hợp Đại Hủy Diệt Thuật.

…

Đại lục Chân Khư, tất cả mọi người đều đang thấp thỏm lo lắng. Có vài người nhìn chằm chằm không trung, có vài người nhìn chằm chằm mặt đất.

Giờ phút này toàn bộ đại lục Chân Khư, cho dù là hư không, mặt đất, sông dài biển rộng, núi cao đồng bằng, đều đang chấn động, tựa như có một luồng lực lượng cường đại đang nắm lấy đại lục Chân Khư ra sức rung lắc. Loại lực lượng này mà tiếp tục kéo dài, toàn bộ đại lục Chân Khư sẽ bị lắc tan thành từng mảnh.

Từng vết nứt xuất hiện trên mặt đất đại lục Chân Khư, trong hư không thậm chí còn xuất hiện những đường vân hư không, tựa như một khắc sau, vùng vũ trụ này sẽ bị vỡ nát.

Thế nhưng không có người nào dám động đậy, cũng không có ai dám chạy trốn. Bởi vì giờ phút này, quy tắc thiên địa đang cực kỳ bất ổn, hơn nữa căn cứ vào tin tức mà bọn họ lấy được, giờ phút này ở khắp mọi nơi đều là tình cảnh như thế này. Chỉ cần còn ở trong đại lục Chân Khư, không có bất cứ nơi nào an ổn.

Chân Khư cung, tân cung chủ La Thiên Thương sắc mặt tái nhợt, hắn chỉ vừa mới bắt đầu chỉnh hợp lại Chân Khư cung, thậm chí còn chưa kịp tuyên bố tương lai Chân Khư cung sẽ không còn tồn tại nữa, thứ tồn tại ở đại lục Chân Khư chính là Tinh Đế sơn. Nhưng vào lúc này đại lục Chân Khư tựa như sắp bị diệt vong, toàn bộ thiên địa đều đang rung chuyển.

Là một cường giả Nhân Tiên, trước đó là trưởng lão thực quyền ở Chân Khư cung, La Thiên Thương hiểu rõ hơn ai hết đang có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì tiền thân của đại lục Chân Khư là Chân Tinh, Chân Tinh đã từng xảy ra một chuyện giống như thế này. Hắn nghe đồn chính là lượng kiếp đến, kết quả đã bị đại năng ngăn cản lại.

Điều này khiến La Thiên Thương nhớ đến Lam Tiểu Bố đã đến Chân Khư cung lúc trước, còn cả nam tử áo vàng đầu đội Thần Vân Cân kia, thực lực hai người này cường đại, chỉ sợ không phải người của tu chân giới, nhưng bọn họ đến đây đều vì Vô Linh Bàn.

Vô Linh Bàn là bảo vật bảo vệ Chân Tinh, phía trước Chân Tinh còn có đạo vận HỦy Diệt…

Nghĩ đến đây, cả người La Thiên Thương run lên, hắn đoán được rồi, chắc hẳn là hai cường giả kia đã dẫn phát lực lượng hủy diệt kia.

Nếu như hắn đoán chính xác, vậy đại lục Chân Khư sắp bị hủy diệt.

Ngay khi La Thiên Thương còn đang suy nghĩ miên man, thiên địa đang rung chuyển kịch liệt hình như đang từ từ yên ổn lại. Những vết nứt trong không trung cũng bắt đầu liền lại, mặt đất nứt toác cũng từ từ khép lại.

Chẳng lẽ cường giả trẻ tuổi kia đã ngăn cản được người áo vàng, bảo vệ đại lục Chân Khư một lần nữa?

Cho dù có phải hay không, La Thiên Thương đều cảm thấy mình chắc hẳn phải nhanh chóng đi đến Đại Khuyết tu chân thành một chuyến, đi tìm đạo lữ Tả Uyển âm của nam tử trẻ tuổi kia.

Tả gia Đại Khuyết tu chân thành, Tả Uyển âm lo lắng đứng ở cửa ra vào, nàng nhìn thiên địa rung chuyển kịch liệt, trong lòng lo lắng cho Lam Tiểu Bố.

“Uyển âm tẩu tử, ngươi không cần lo lắng, thực lực của Tiểu Bố đại ca sâu không lường được, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.” Nguyên Hướng Tổ đứng bên cạnh an ủi.

Hắn có chút nghi ngờ, có phải Lam Tiểu Bố đã chạm đến đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp kia rồi không, nếu không thì làm sao gây ra tình cảnh thiên địa đáng sợ như vậy?

Tả Uyển âm theo bản năng vuốt ve bụng dưới một chút, sau khi dừng tu luyện, nàng luôn cảm thấy mình đã có. Lúc đầu định đợi sau khi phu quân trở về sẽ nói cho phu quân nghe chuyện này, không ngờ lại xuất hiện chuyện thiên địa thay đổi.

Cũng may thời gian rung chuyển này đã nhanh chóng kết thúc, mọi thứ đã bình ổn lại, điều này khiến Tả Uyển âm thở phào một hơi.

“Xin hỏi Tả Uyển âm tiên tử có ở đó không?” Một giọng nói trong trẻo ở bên ngoài vang lên.

Tả Uyển âm nhanh chóng chạy ra, đứng ở cửa là một nam tử nàng chưa từng thấy qua.

Từ khi Tả gia ở Đại Khuyết tu chân thành xảy ra chuyện, Tả gia đều lấy Tả Uyển âm làm chủ. Bây giờ Tả Uyển âm ra ngoài, Tả Hành Thiên dẫn theo một đám người Tả gia nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chương 1289 - Ngõ hẹp gặp nhau. (2)

Người khác không biết La Thiên Thương, nhưng Tả Hành Thiên biết. Hắn nhìn thấy La Thiên Thương, cả người bỗng chốc như rơi vào hầm băng.

Xong rồi, đạo lữ Lam Tiểu Bố của Tả Uyển âm giết một tên cường giả Chân Thần cảnh của Chân Khư cung, bây giờ La trưởng lão đích thân đến đây. Đây chính là cường giả Nhân Tiên của Chân Khư cung đó, cường giả Nhân Tiên của Chân Khư cung, tùy tiện một bàn tay thôi cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Đại Khuyết tu chân thành, chứ đừng nói đến một Tả gia nhỏ nhoi hắn.

“Vãn bối Tả Hành Thiên bái kiến La trưởng lão,” Cho dù đã đoán được La Thiên Thương đến đây chắc hẳn để trả thù, nhưng Tả Hành Thiên vẫn lo lắng Tả Uyển âm va chạm với vị cường giả Nhân Tiên trước mắt này, cho nên nhanh chóng đến trước khom người đến đất, giọng điệu khiến tốn đến cực hạn.

La Thiên Thương vội vã tiến lên đỡ Tả Hành Thiên dậy, “Không dám, không dám. Ta nhận lời nhắc nhở của đạo lữ Uyển âm tiên tử đến đây để báo tin.”

“Phu quân ta đang ở đâu? Vì sao không trở về? Còn phụ thân ta đâu? Hắn ở cùng với phu quân ta sao?” Tả Uyển âm nghe thấy vậy, tiến lên trước hỏi.

Vẻ mặt La Thiên Thương ảm đạm, “Lệnh tôn bất hạnh qua đời, phu quân ngươi đã giết kẻ thù báo thù cho lệnh tôn. Chỉ là kẻ thù quá cường đại, phu quân ngươi và kẻ thù đã cùng rời khỏi đại lục Chân

Khư, tình hình cụ thể, ta cũng không biết rõ lắm. Nhưng mà xin Uyển âm tiên tử yên tâm, chỉ cần La Thiên Thương ta còn ở đây một ngày, Tả gia sẽ không có chuyện gì cả.”

La Thiên Thương chưa hề nói đến chuyện Lam Tiểu Bố giết chết sáu cường giả Nhân Tiên và Địa Tiên của Chân Khư cung, một mẻ hốt gọn hầu hết cường giả Chân Khư cung.

Hắn còn muốn khống chế Chân Khư cung, nếu như nói chuyện này ra, đối với chuyện hắn phục hồi Tinh Đế sơn cũng không phải là chuyện tốt. Nói cường giả Chân Khư cung bị nam tử áo vàng kia giết, cái này chẳng những giảm bớt thù hận với Tả gia, còn có lợi cho hắn nắm giữ Chân Khư cung.

Tả Hành Thiên nghe thấy vậy, cả người đều ngây ngốc, sau đó trong lòng vô cùng mừng rỡ. Đây là lời hứa hẹn của một trưởng lão Chân Khư cung, có lời hứa hẹn này, sau này Tả gia không còn phải chịu ức hiếp nữa.

“A…” Tả Uyển âm ngây ra, phụ thân đã vẫn lạc? Hơn nữa phu quân cũng vì một cường giả mà rời khỏi đại lục Chân Khư?

TRong lúc nhất thời, nàng không thể nào chấp nhận được.

“Uyển âm, bây giờ Tả gia chỉ có ngươi mới có thể vực dậy được, ngươi đừng quá lo lắng.” Tả Hành Thiên khuyên nhủ một câu.

Nhưng mà lời thuyết phục của hắn rõ ràng chẳng có chút tác dụng nào, Tả Uyển âm vẫn sững sờ nhìn trận môn tinh không của đại lục Chân Khư, phu quân rời đi từ nơi đó.

…

Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã luyện hóa bao nhiêu năm rồi, được sự giúp đỡ của Vô Linh Bàn, hắn cuối cùng cũng dung nhập đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp này vào trong Đại Hủy Diệt Thuật của mình.

Nếu như nói đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp này có 100, vậy hắn đã dung hợp được ít nhất 99%, chỉ có 1% đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp đã bị Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân dung hợp vào Đại Hủy Diệt Thuật của hắn ta.

Hư không đã sớm an tĩnh lại, Lam Tiểu Bố cuối cùng không thể tìm thấy được phương hướng. Hắn lấy Hư KHông Phương Vị Bàn lúc trước lấy được ở Tiên giới ra. Sau khi tiến vào Thần giới, hắn vẫn không sử dụng cái Hư KHông Phương Vị Bàn này. Lam Tiểu Bố biết, cái Hư KHông Phương Vị Bàn này nhất định là một món bảo vật.

Lam Tiểu Bố hy vọng cái Hư KHông Phương Vị Bàn này có thể tìm được vị trí của đại lục Chân Khư, sau đó hắn có thể quay về. Còn Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, cho dù không chết, cũng sẽ bị quy tắc thiên địa xử lý chín phần cái mạng nhỏ kia.

KHiến Lam Tiểu Bố thất vọng chính là, trên Hư KHông Phương Vị Bàn chỉ có một màu đen kịt, không có một chút tạo độ nào. Rõ ràng, cái Hư KHông Phương Vị Bàn này không dùng được ở vị diện của hắn.

Do dự nửa ngày, Lam Tiểu Bố quyết định xé rách hư không giới diện ở hướng ngược lại với hướng Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân chạy trốn, có lẽ hắn có thể quay lại đại lục Chân Khư.

Thực lực của Lam Tiểu Bố là Thiên Thần tầng bảy, ở loại vị diện cấp thấp này xé rách hư không này không có gì là khó cả. Hết cái hư không giới diện này đến cái khác bị Lam Tiểu Bố xé rách, khi độ khó xé rách giới diện hư không càng lúc càng lớn, Lam Tiểu Bố biết, chỉ sợ trong thời gian ngắn, mình không thể nào trở về đại lục Chân Khư rồi.

Không chỉ như vậy, vị trí bây giờ của hắn rất có thể là vị diện Tiên giới, bởi vì vị diện Tiên giới có cường độ mạnh hơn so với vị diện tu chân giới.

TRong hư không tối tăm, ngoài liên tục xé rách giới diện hư không ra, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể làm được bất cứ chuyện gì.

Xé rách giới diện hư không một lần nữa, Lam Tiểu Bố bước vào một vùng không gian tăm tối hoàn toàn xa lạ khác, hắn đã thành thói quen.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định xé rách vùng hư không này một lần nữa, hắn trợn tròn mắt, bởi vì hắn không thể xé được.

Hắn là một tu sĩ Thiên Thần cảnh hậu kỳ, trừ không thể xé được vị diện Thần giới, vị diện hư không ở tu chân giới và tiên giới hắn đều có thể xé được.

Bây giờ không thể xé được vùng hư không này, đều duy nhất có thể giải thích chính là hắn đã đến vị diện Thần giới.

Vùng vị diện này mặc dù thuộc về vị diện Thần giới, nhưng có thể thấy rõ không phải nằm ở đại lục Thần giới. Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, cẩn thận di chuyển trong hư không tối tăm này. Nửa năm sau, hắn vẫn ở trong vùng hư không tối tăm này, không có chút đầu đuôi nào.

Ngay khi Lam Tiểu Bố nghĩ cứ thế này thì không được, chuẩn bị thử dùng lá Phá Giới Phù mà Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề đưa cho hắn lúc trước, hắn đột nhiên cảm nhận được luồng khí thế quen thuộc. Đó là khí thế của Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, Hủy Diệt Thánh

Nhân không chạy được, vậy mà còn bị nhốt ở nơi này. Đồng thời, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, Hủy Diệt Thánh Nhân cũng cảm nhận được hắn tồn tại.

Chương 1290 - Con đường quỷ dị trong hư không.

Phải trốn, đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lam Tiểu Bố.

Nơi này quy tắc thiên địa tương đồng với Thần giới, nếu như Hủy Diệt Thánh Nhân không bị quy tắc thiên địa nghiền ép mà chết, vậy hắn ở nơi này cũng không cần phải dùng Quy tắc Phù. Một Thánh Nhân không dùng Quy Tắc Phù, cũng không bị thiên địa áp chế, hắn hoàn toàn không đủ để người ta dùng một ngón tay nghiền chết. Mặc dù Vọng Luân bị trọng thương, Lam Tiểu Bố vẫn không dám đánh cược. Một Thánh Nhân bị trọng thương, đó cũng là Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố đang định sử dụng độn thuật, sau đó dựa vào Luân Hồi Oa chạy trốn, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cả người ngừng lại.

Theo lý mà nói, phản ứng của một Thánh Nhân không thể nào chậm như thế, khi phát hiện ra hắn, Vọng Luân nên đuổi đến đây, nhưng trên thực tế, Hủy Diệt Thánh Nhân hình như không hề động đậy một chút nào. Phải biết rằng trên người hắn có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp mà Vọng Luân cực kỳ tha thiết muốn lấy được, cho dù đạo tắc Hồng Môn hắn không lấy được, nhưng Vọng Luân nhất định nghĩ rằng hắn cũng đã lấy được.

Nhưng Vọng Luân không hề xuất hiện, có thể thấy được gia hỏa này nhất định đã bị thương vô cùng nghiêm trọng, không thể nào uy hiếp được Lam Tiểu Bố hắn. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp vác Luân Hồi Oa trên lưng, đi đến chỗ Vọng Luân.

Chỉ cần Hủy Diệt Thánh Nhân ra tay, hắn có thể dựa vào Luân Hồi

Oa chạy trốn, hơn nữa Luân Hồi Oa ở trên người, còn có thể giúp hắn cản được đòn đánh lén của Hủy Diệt Thánh Nhân.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Vọng Luân ngừng lại, hắn không hề động, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Dù hắn biết thực lực của mình bây giờ hắn không thể uy hiếp được Lam Tiểu Bố, nhưng hắn là một Thánh Nhân, khi không bị quy tắc thiên địa áp chế, Lam Tiểu Bố chỉ là một Thiên Thần nho nhỏ còn chưa thể cản hắn chạy trốn.

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, lúc này mới phát hiện đối phương có chút không ổn.

Hơi thở uể oải, chỗ mi tâm loáng thoáng xuất hiện đạo ngấn. Sau khi bị quy tắc thiên địa nghiền ép, thực lực của gia hỏa này không còn bao nhiêu nữa.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, lập tức xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện, "Vọng Luân, hôm nay chúng ta tính toán hết nợ nần đi."

TRong lòng Vọng Luân hận không thể nuốt sống Lam Tiểu Bố ngay lập tức, mặt ngoài thì vẫn bình tĩnh nói, "Ngươi cướp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, còn chiếm được đạo tắc Hồng Môn, ta chẳng những bị thương nặng mà còn lạc đường ở nơi này. Ngươi muốn tính toán nợ nần gì với ta, chẳng lẽ không muốn chia một nửa cho ta sao? Còn chuyện muốn uy hiếp ta, ha ha, ngươi chỉ là một Thiên Thần cảnh nho nhỏ, còn chưa thể uy hiếp được bản thánh đâu."

"Đồ tốt trên người ta còn rất nhiều, cũng không biết ngươi có mạng để dùng hay không…" Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố hóa thành từng lớp kích mang đánh tới.

Bụi đen hư không chớp mắt đã bị sát thế Lam Tiểu Bố bao phủ, trong lòng Vọng Luân trầm xuống, hắn ghét nhất chính là kẻ không biết rõ ràng tình hình đã lỗ mãng ra tay như Lam Tiểu Bố. Đối mặt với đòn đánh của Lam Tiểu Bố, hắn chỉ có thể tiện tay lấy một cái đại ấn đánh ra.

Người này chẳng lẽ hoàn toàn không để hắn vào mắt sao? TRong lòng Lam Tiểu Bố nghi ngờ, hắn cảm thấy Vọng Luân chỉ tiện tay chứ không hề dốc toàn lực, thậm chí ngay cả một nửa lực lượng cũng không thi triển. Phải biết rằng hắn chính là muốn giết chết Vọng Luân đó, trong tình huống này rồi mà hắn còn muốn giữ lại thực lực sao?

Mặc kệ Vọng Luân nghĩ như thế nào, Lam Tiểu Bố càng điên cuồng dốc thần nguyên của mình ra.

Oanh! Thất âm Kích đánh vào đại ấn của Vọng Luân, khi đại ấn của Vọng Luân bị Lam Tiểu Bố đánh bay, hắn lại phun một ngụm máu vào hư không.

Lam Tiểu Bố vui mừng,thực lực của Vọng Luân quả nhiên đã mất đi chín phần chín. Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định truy sát, muốn một lần xử lý luôn Vọng Luân, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể suy yếu đi.

Chuyện này không đúng, bình thường vào lúc chiến đấu, cho dù dốc hết toàn bộ thần nguyên ra, sau khi thi triển thần thông, thần nguyên của hắn sẽ lập tức được bổ sung, cho dù sẽ mệt mỏi một chút, cũng sẽ không đến mức suy yếu như bây giờ.

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra chuyện gì, thần nguyên mà hắn tiêu hao không khôi phục lại trong thời gian ngắn, mà kéo dài khoảng thời kỳ suy yếu này ra.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy một ít thần tinh ra hấp thu thần linh khí, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, ở nơi này, thần tinh hoàn toàn không thể nào giúp hắn khôi phục thần nguyên và thần niệm đã bị tiêu hao. Khó trách Vọng Luân không muốn dốc toàn lực đánh nhau với hắn, nếu như hắn còn tiếp tục như vậy, đợi lát nữa không cần Vọng Luân ra tay, chính hắn sẽ giày vò bản thân đến chết.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không còn truy sát nữa, dáng vẻ ngây ngốc, trong lòng Vọng Luân cười lạnh.

Nhưng mà hắn cũng không ra tay với Lam Tiểu Bố, hắn bết rõ, thực lực bây giờ của hắn có lẽ còn mạnh hơn Lam Tiểu Bố một chút, nhưng mà hắn muốn giết Lam Tiểu Bố cũng không khả thi. Nhiều nhất chỉ có thể tiêu hao hết thần nguyên và thần niệm của mình, sau đó phải đối mặt với những nguy hiểm không thể lường trước được ở nơi này. Phải biết rằng thức hải của hắn đã bị vỡ, chẳng những thức hải, đan điền, linh lạc và Nguyên Thần cũng đều bị hư hỏng.

Không cần vội vàng thu thập Lam Tiểu Bố, chỉ cần hắn khôi phục thực lực, có thể thu thập bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy Vọng Luân xoay người rời đi, Lam Tiểu Bố vẫn còn đứng ở nơi này. Hắn đang suy nghĩ, đây rốt cuộc là nơi nào, tại sao lại quỷ dị như vậy?

Chờ Vọng Luân đã đi xa rồi, Lam Tiểu Bố mới chọn hướng ngược lại mà di chuyển, sau đó tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, bắt đầu dùng thần tinh khôi phục.

Khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là, ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố cuối cùng có thể từ từ hồi phục thần nguyên và thần niệm đã tiêu hao. Nhưng tốc độ khôi phục cũng chậm hơn bình thường rất nhiều, ngay cả một phần ngàn lúc bình thường cũng chưa đến, rõ ràng là có liên quan với nơi này.

Chương 1291 - Con đường quỷ dị trong hư không. (2)

Qua khoảng mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố mới miễn cưỡng khôi phục được gần nửa thần nguyên, hắn lo lắng Vọng Luân chạy trốn, nhanh chóng đuổi về phía Vọng Luân đã đi. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô để khôi phục, nếu đã có cơ hội, Lam Tiểu Bố vẫn muốn xử lý Vọng Luân. Hắn chỉ cần cách một thời gian lại đánh Vọng Luân một đòn, sau đó lén lút khôi phục lại. Bởi vì Vọng Luân không thể nào khôi phục được, cho nên sớm muộn gì hắn cũng sẽ giết chết được Vọng Luân.

Lần này trừ chuyện tìm kiếm tung tích của Vọng Luân ra, Lam Tiểu Bố còn bắt đầu chú ý đến chuyện tiêu hao thần niệm và thần nguyên. hắn phát hiện chỉ không ra tay ở nơi này, vậy thì thần niệm và thần nguyên sẽ không tiêu hao nhiều. Bởi vì lượng tiêu hao không lớn, nếu như không chú ý, thật sự khó mà cảm nhận được.

Bây giờ bởi vì Lam Tiểu Bố đã biết ở nơi này tiêu hao thần nguyên và thần niệm thì khó mà khôi phục được, cho nên hắn cố ý cảm ứng xem. Cuối cùng phát hiện, di chuyển ở nơi này sẽ tiêu hao thần nguyên và thần niệm, tiêu hao cực ít. Nhưng một khi đấu pháp, chỉ cần tiêu hao, thì hầu như không khôi phục lại được. Trừ khi hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, nếu không sẽ có một ngày hắn bị mệt chết ở nơi này.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy Vọng Luân một lần nữa. Vọng Luân di chuyển vô cùng chậm chạp, rõ ràng là đang muốn giữ thể lực. Lần này Lam Tiểu Bố không hề đuổi theo ra tay, nơi này không thể ra tay, hình như còn có những người khác ở đây.

KHiến Lam Tiểu Bố trợn tròn mắt kinh ngạc chính là, hắn lại nhìn thấy một dãy cửa hàng, nhìn về phía trước, Lam Tiểu Bố còn xoa xoa mắt mình nhiều lần. Nơi này không chỉ có cửa hàng, hình như còn có một lối đi. Ở phía trên con đường còn có hai chữ to lơ lửng, Thiên

Nhai.

Ở trong hư không quỷ dị này, nhìn thấy một con đường đi quỷ dị, cho dù là ai thì trong lòng cũng sẽ bất an.

Loại chuyện không hợp tình hợp lý đều đã hiện ra trước mặt, Lam Tiểu Bố đã sớm không còn quan tâm đến Vọng Luân nữa. Vọng Luân tựa như cũng không đặt Lam Tiểu Bố ở trong lòng, đã tiến vào con đường đi kia. Từ biểu hiện của Vọng Luân, Lam Tiểu Bố hoài nghi gia hỏa này biết sự tồn tại của cái Thiên Nhai này.

Lam Tiểu Bố đến gần con đường Thiên Nhai, cảm thấy mình tựa như vừa đi xuyên qua một bức tường hư không vô hình, xung quanh chợt nhẹ đi. Quay đầu nhìn lại, vẫn là hư không mà hắn đã đến. Lam Tiểu Bố thử lùi về sau mấy bước, cảm giác đè nén trong hư không kia lại truyền đến.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã biết con đường Thiên Nhai này, hình như càng thích hợp để sinh tồn hơn vùng hư không bên ngoài kia. Sau khi tiến vào Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng thần nguyên của mình đã không còn tiêu hao nữa.

Cửa hàng đầu tiên có vẻ là một cửa hàng tạp hóa, bên trong có một đống đồ vật để lộn xộn khắp nơi. Lam Tiểu Bố không nhìn thấy chủ cửa hàng, hắn thử đi vào, sau đó lấy từ trong đống đồ vật lộn xộn kia một cái phi thuyền đẹp đẽ. Đây là hắn tiện tay lấy ra, hoàn toàn không co chút chọn lựa.

Phi thuyền vừa vào tay, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa kinh hô lên, đây là một món thần khí cực phẩm đó. Ở nơi này tùy tiện lấy một cái đều là Thần khí cực phẩm sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng cầm thêm mấy thứ nữa, Thần khí công kích cực phẩm, thần khí phòng ngự cực phẩm…

Đến sau cùng, Lam Tiểu Bố lấy ra được một món Hậu Thiên Linh Bảo, hắn hoàn toàn trợn tròn mắt. Đây là tiệm tạp hóa gì thế? Trong tiệm tạp hóa này đều là thần khí cực phẩm, thậm chí còn cao cấp hơn cả thần khí cực phẩm, đây là như thế nào?

“Ông chủ, cái này bán như thế nào?” Lam Tiểu Bố cầm lấy món Hậu Thiên Linh Bảo, đây là Ngũ Hành Tháp, Ngũ Hành Tháp sao chép Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rất nhiều. Còn cái Hậu Thiên Linh bảo chân chính này, Lam Tiểu Bố chưa từng thấy qua.

Trong cửa hàng rõ ràng không có người, sau khi Lam Tiểu Bố lên tiếng, có một bóng người vô cùng gầy gò đột nhiên xuất hiện, hắn cười rạng rỡ xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, vừa xoa xoa tay vừa nói, “Ánh mắt của huynh đệ thật là tốt, đây là bảo vật Tiên Thiên cao cấp nhất, giá trị của món bảo vật này quả thật không gì sánh kịp, từ trước tới nay, thứ có thể vượt qua món bảo vật này…”

Gia hỏa này rõ ràng bị khuyết thiếu thiên phú làm ăn, nói tới nói lui đều là mấy từ ngữ ca ngợi Ngũ Hành Tháp trong tay không có gì sánh bằng, còn thổi một món Hậu Thiên Linh Bảo thành bảo vật Tiên Thiên.

“Ngươi cứ nói thẳng bán như thế nào đi, những cái khác không cần nhiều lời.” Lam Tiểu Bố thả Ngũ Hành Tháp trong tay xuống, hắn cảm thấy gia hỏa này chắc hẳn là một Thánh Nhân.

“Đạo quả có dáng vẻ tốt thì chỉ cần ba cái, nếu như dáng vẻ xấu, vậy thì cần mười quả.” Nam tử gầy yếu cười rạng rỡ, bộ dạng như vậy chính là ngươi tuyệt đối đừng nên trả giá, ta không chấp nhận trả giá.

“Đạo quả?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, hắn lập tức nói, “Trên người ta có một ít thần tinh, ta dùng thần tinh trao đổi được không? Cho dù thêm một chút cũng không sao.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố dùng thần tinh trao đổi, gương mặt đang tươi cười của nam tử gầy yếu kia đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt đã biến mất, sau đó là giọng nói lạnh lẽo truyền đến, “Ngươi muốn đến đây cướp bóc sao? Ha ha, Lãnh Nghi Nhân ta muốn xem thử, ngươi sẽ cướp đồ của ta như thế nào.”

Cướp bóc? Lam Tiểu Bố im lặng nhìn gia hỏa Lãnh Nghi Nhân trước mắt này. ta dùng thần tinh mua đồ của ngươi, ngươi muốn bán thì bán, khôg muốn bán thì cứ nói không bán, có ai rảnh mà đi cướp của ngươi chứ. Hơn nữa, ngươi tốt xấu gì cũng là một cường giả Thánh Nhân đấy. Ta là một tu sĩ Thiên Thần cảnh thì có thể cướp gì của ngươi?

Chương 1292 - Thần Vị Môn.

“A, cái nồi này của ngươi không tệ.” Khi Lãnh Nghi Nhân còn đang nổi giận, đột nhiên nhìn thấy cái nồi sắt sau lưng Lam Tiểu Bố, vẻ mặt tức giận dữ tợn nháy mắt đã biến mất.

Sau khi nói cái nồi của Lam Tiểu Bố không tệ xong, con ngươi xoay chuyển mấy vòng, lại xoa xoa tay nói, “Nếu không thì thế này đi, ngươi đã thích Ngũ Hành Tháp của ta như vậy, ta cho ngươi đấy, ngươi đưa cái nồi kia cho ta. Còn những hứ khấc, ngươi cứ tùy tiện cầm, lấy bao nhiêu cũng không sao cả.”

Lam Tiểu Bố nhìn tên gầy này như đang nhìn một thằng ngốc, đầu óc gia hỏa này có vấn đề à, Luân Hồi Oa của hắn là gì chứ? Chỉ một món Hậu Thiên Linh Bảo mà dám đòi đổi Luân Hồi Oa của hắn?

“Không đổi, nếu không bán thì thôi, cáo từ.” Lam Tiểu Bố xoay người rời đi.

Người trước mắt này mặc dù là Thánh Nhân, nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề cảm nhận được khí thế nghiền ép về tu vi trên người hắn. Theo Lam Tiểu Bố đoán, gia hỏa này nhất định dã bị tiêu hao quá lớn, trong lúc nhất thời không thể nào khôi phục được. Cũng không phải ai ai cũng giống như hắn, có Vũ Trụ Duy Mô.

Nếu tu vi đã không thể nghiền ép hắn, hắn có gì phải e ngại?

“Ha ha, người trẻ tuổi, ngươi lấy Luân Hồi Oa của Tam Oa Thánh Nhân, một khi bị Tam Oa Thánh Nhân phát hiện ra, muốn chết cũng là hy vọng xa vời. Chi bằng sớm bán cho ta, ta chẳng những có thể bảo vệ ngươi, ngươi còn có thể lấy được một đống bảo vật, vụ mua bán này đồ ngốc cũng biết nên làm như thế nào.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xoay người rời đi, Lãnh Nghi Nhân không nhịn được châm chọc một câu.

Thấy Lãnh Nghi Nhân không đuổi theo, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ trong lòng quả nhiên là gia hỏa này có vấn đề, không dám đuổi theo đối phó với hắn.

Nhưng mà Tam Oa Thánh Nhân là ai? Luân Hồi Oa là của Tam Oa Thánh Nhân?

Mặc kệ Luân Hồi Oa có phải là của Tam Oa Thánh Nhân hay không, Lam Tiểu Bố cũng cất Luân Hồi Oa lại, đề phòng một chút luôn tốt.

Lần này Lam Tiểu Bố đi đến cửa hàng thứ hai, cái này cũng là một tiệm tạp hóa, bên trong có đủ các loại vật liệu. Thần tài đỉnh cấp bình thường khó gặp, ở chỗ này thì tựa như rác rưởi, chỗ này một đống, chỗ kia một đống.

Lam Tiểu Bố cầm một viên Vọng Sương Mạc Tinh xoa xoa thầm nghĩ, đây chính là thứ mà hắn luôn mong muốn có được, vật liệu tốt nhất để luyện phù. Không cần hỏi, thứ này nhất định cũng cần phải có đạo quả mới có thể mua được.

Nghĩ nghĩ, Lam Tiểu Bố thả vật liệu trong tay xuống, đạo quả trên người hắn thì cũng có một ít, nhưng hắn không định dùng tùy tiện. Theo lời Tự Hề tỷ nói, Ngũ Thải Tiên Chi và Khổ Bàn Đạo Quả trên người hắn đều là đồ tốt. Cho dù muốn đổi, cũng không cần phải vội vã ngay lúc này.

Rời khỏi cửa hàng thứ hai, Lam Tiểu Bố đi đến cửa hàng thứ ba, khác với hai cửa hàng không có người trước đó. Lam Tiểu Bố vừa mới đến lối vào cửa hàng thứ ba, còn chưa đi vào, đã có một tên nam tử mặt đen tươi cười rạng rỡ tiến lên đón, “Bằng hữu muốn mua thứ gì? Ở chỗ của ta đây cái gì cần có đều có.”

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua, trong lòng thầm nói, hai tiệm tạp hóa lúc trước mà bảo cái gì cần có đều có thì cũng khá đúng. TRong cửa hàng này thì chỉ có ba thứ, món đồ thứ nhất hình như là một bản công pháp, món đồ thứ hai là một cái hạt giống lớn như quả trứng gà, đồ thứ ba là một cái hạt châu. Hạt châu này dùng để làm gì, ít nhất thì nhìn bề ngoài không thể biết được. Với số lượng hàng như thế này mà cũng dám nói cái gì cần có đều có ư?

Nhìn nhìn rồi ngẩng đầu lên, đây cũng không phải là tiệm tạp hóa, mà là cửa hàng vạn vật. Ba thứ thôi mà gọi là cửa hàng vạn vật.

“Ông chủ, ngươi hình như chỉ có ba món đồ thôi.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào ba món đồ trưng trong tủ thủy tinh, không có những thứ khác làm nền, ba món đồ này chỉ có thể dùng từ tội nghiệp để hình dung.

Ông chủ mặt đen vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, tam sinh vạn vật mà.”

Lại là một tên ngốc, Lam Tiểu Bố quay người định rời đi. Nhưng mà nam tử mặt đen này lại vội vàng kéo hắn lại, “Bằng hữu vừa đến phải không? Ở chỗ của ta có thể cung cấp các loại tin tức ở Thiên Nhai, thậm chí chỉ cần năm… Ba… Không, chỉ cần một cái đạo quả là được rồi.”

Cái Thiên Nhai này quá mức quỷ dị, Vọng Luân kia chắc hẳn đã biết nơi này có chuyện gì, Lam Tiểu Bố vốn định tìm một người hỏi một chút rốt cuộc Thiên Nhai này là nơi nào, nhưng hắn không muốn hào phóng lấy ra một cái đạo quả nào đi hỏi. Bây giờ có một người muốn chủ động nói tin tức Thiên Nhai cho hắn biết, Lam Tiểu Bố đương nhiên là hy vọng có thể biết được chân tướng.

Hắn đi đến chỗ quyển công pháp kia hỏi, “Bằng hữu, công pháp này có thể lấy ra cho ta xem được không?”

“Không được, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết đây là loại công pháp gì.” Nam tử mặt đen lắc đầu như cái trống bỏi.

“KHông cần nói cho ta biết loại công pháp gì, ngươi trực tiếp nói cho ta biết đây là công pháp gì luôn đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Nam tử mặt đen do dự một lúc, hắn đang suy nghĩ Lam Tiểu Bố đang định lừa hắn hay thật sự lấy môn công pháp này. Nếu như chỉ muốn nói lời khách sáo, hắn sẽ không nói.

“Ngươi khẳng đình mình sẽ mua chứ?” Một hồi lâu sau, nam tử mặt đen mới hỏi một câu.

Hắn lo lắng nếu như không mua mà nói cho Lam Tiểu Bố biết tên công pháp, Lam Tiểu Bố sẽ bỏ đi ngay, bây giờ tìm một khách hàng có chất lượng không phải là việc dễ dàng. Trong lòng thở dài một hơi, sinh tồn ở Thiên Nhai càng lúc càng khó khăn.

“Nếu như tốt ta đương nhiên sẽ mua.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Đây là một môn thần thông, tên là Tiểu Vẫn Mệnh Thuật…” Nam tử mặt đen cười he he nói.

Tiểu Vẫn Mệnh Thuật? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Thạch Đao Thần Tông, toàn bộ tu sĩ trong tông môn này đều bị Tiểu Vẫn Mệnh Thuật giết chết. Mặc dù hắn rất muốn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, sau đó tạo dựng ra Đại Vẫn Mệnh Thuật, nhưng đạo vận Vẫn mệnh ở Thạch Đao Thần Tông hầu như đã không còn.

Chương 1293 - Thần Vị Môn. (2)

“Môn thần thông này ta muốn…” Lam Tiểu Bố mới nói được một nửa, tựa như nhớ ra gì đó, khó hiểu nhìn nam tử mặt đen hỏi, “Ngươi làm sao có được Tiểu Vẫn Mệnh Thuật? Chẳng lẽ ngươi là Vẫn Mệnh Thánh Nhân?”

“He he, ngươi không cần quan tâm đến chuyện này. Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, ta không phải Vẫn Mệnh Thánh Nhân.” Nam tử mặt đen cười he he.

“Thế còn cái hạt giống này là gì?” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vật trong cái tủ thứ hai.

Vẻ tươi cười của nam tử mặt đen thu lại, hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố không giống như muốn mua đồ của hắn.

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra biến hóa trên vẻ mặt của nam tử mặt đen, hắn cười ha ha, lấy một cái hộp ngọc ra nói, “Đây là đồ của ta, ngươi xem một chút như thế nào?”

“Hình như là đồ tốt đó.” TRong mắt nam tử mặt đen lộ ra khát vọng nhìn hộp ngọc trên tay Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố mở hộp ngọc ra nói, “Ngươi nhìn một chút xem.”

Nam tử mặt đen trợn tròn mắt, lập tức vươn tay muốn cầm lấy hộp ngọc của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố thu tay về, cất hộp ngọc đi, bình tĩnh nhìn nam tử mặt đen.

Thứ hắn vừa lấy ra chính là Ngũ Thải Tiên Chi, từ sắc mặt, thái độ của gia hỏa này có thể thấy được, gia hỏa này cực kỳ muốn có Ngũ Thải Tiên Chi.

“Đây là đạo quả Ngũ Thải Tiên Chi?” Nam tử mặt đen thở ra một hơi, sau đó như nghĩ ra gì đó, tiện tay lấy quyển Tiểu Vẫn Mệnh Thuật kia ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Bằng hữu, Tiểu Vẫn Mệnh Thuật này ta cho ngươi.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta còn chưa quyết định có giao dịch hay không mà.”

Nam tử mặt đen nịnh nọt nói, “Ngươi có bất cứ vấn đề gì đều có thể hỏi ta, ta biết cái gì thì sẽ nói hết, không giấu diếm gì cả.”

“Đưa cái hạt giống này cho ta luôn đi.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ cái hạt giống như quả trứng gà kia.

Nam tử mặt đen vội xua tay, “Cái này không thể được, mặc dù ta rất cần đạo quả Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng ngươi chỉ có thể đổi lấy Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.”

Lam Tiểu Bố cũng chỉ thuận miệng nói, cũng không nhất định phải lấy hạt giống này, thấy nam tử mặt đen bảo vệ hạt giống này như vậy, Lam Tiểu Bố không nhắc lại, đổi giọng hỏi, “Vậy ta hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi tên gì? Đến đây bao lâu rồi?”

“Ta tên Đồ Võng, tới đây cũng đã mấy trăm ngàn năm… Hoặc là trăm vạn năm rồi nhỉ? Ta không còn nhớ rõ nữa.” Giọng điệu nam tử mặt đen tựa như đang cười nhạo chính mình.

“Có phải các ngươi không cẩn thận đi lạc vào nơi này, sau đó bị nhốt trong Thiên Nhai?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Đồ Võng khinh thường nhìn Lam Tiểu Bố, “Bị nhốt ở chỗ này? Ngươi có biết có bao nhiêu người đến Thiên Nhai cũng không thể tìm được nơi này, chúng ta sẽ đi lạc rồi bị nhốt ở nơi này sao?”

“Có nghĩa là sao?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi.

Đồ Võng không trả lời Lam Tiểu Bố, ngược lại là hỏi, “Ngươi biết thần vị không?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu.

Đồ Võng hỏi lần nữa, “Vậy ngươi biết Diệt Thế Lượng Kiếp chứ?”

Lần này thì Lam Tiểu Bố nói, “Biết, Diệt Thế Lượng Kiếp hầu như đã diệt toàn bộ tu sĩ trong vũ trụ Hạo Hãn rồi.”

Đồ Võng cười ha ha, “Diệt hết, trong vũ tụ Hạo Hãn không biết có biết bao nhiêu thế giới vũ trụ, sao có thể diệt hết được. Nhiều nhất chỉ là diệt một phương vũ trụ Hạo Hãn của chúng ta mà thôi, người chúng ta ở nơi này, phần lớn là còn sót lại sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp yếu bớt. Năm đó có một vị Thánh Vị Thánh Nhân, hắn lấy sức của một mình, được bằng hữu giúp đỡ, mới mạnh mẽ ổn định được Hạo Hãn này, đồng thời ngăn chặn Diệt Thế Lượng Kiếp.

Không chỉ như vậy, vị Thánh Vị Thánh Nhân kia còn cống hiến ra thế giới vũ trụ của chính mình, giúp vô số người không có chỗ để đi có thể tiến vào thế giới vũ trụ của hắn để tránh nạn.”

“Phẩm hạnh của vị tiền bối này thật là cao cả.” Lam Tiểu Bố gật đầu, những chuyện này hắn cũng mơ hồ nghe nói đến.

“Phẩm hạnh cao cả?” Đồ Võng ha ha một tiếng, sau đó nói, “Có lẽ là vậy.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như chính ngươi làm không được, vậy ngươi khác đúng là như thế.”

Đồ Võng tựa như không muốn nảy sinh xung đột với Lam Tiểu Bố, cố ý xoa dịu bầu không khí lại, “VỊ bằng hữu này, nếu như ngươi đứng trước tình huống như vậy, ngươi có đến thế giới vũ trụ của hắn tránh nạn không?”

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Đương nhiên là đi chứ, không đi chẳng lẽ chờ lượng kiếp diệt đi sao?”

“Nếu như lượng kiếp cũng đã bị vị tiền bối này khống chế, ngươi có còn vào nữa không? Bây giờ tu vi của ngươi cũng không cao nhỉ, nếu như tu vi của ngươi cũng đến cảnh giới Thánh Nhân, ngươi có còn đi nữa hay không? Đồ Võng liên tục hỏi mấy vấn đề.

TRong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố bị hỏi đến không trả lời được.

Hắn lập tức hiểu ra, nếu có đường có thể đi, hắn sẽ không đi vào thế giới của một người xa lạ, dù người xa lạ này có cao thượng đến đâu, chỉ sợ hắn cũng sẽ không đi.

Đồ Võng nói, “Xem ra ngươi chắc hẳn đã có đáp án, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp bị áp chế lại, rất nhiều người đều lựa chọn không tiến vào thế giới kia, ta chính là một trong những người đó. Bởi vì lúc ấy, vũ trụ sụp đổ, giới diện bị niết hóa, hầu như đã không còn chỗ náu thân. Nhưng ngay lúc này, trong Hạo Hãn sau khi bị lượng kiếp tàn phá, tất cả tu sĩ có được đại đạo của chính mình đều lấy được tin tức của Thiên Đạo.

Đó chính là bất kể vũ trụ Hạo Hãn nào, không có Thần vị giả thì không thể trường sinh. Muốn trường sinh, nhất định phải đến Thần Vị Môn. Mà điểm cuối của Thiên Nhai này, chính là Thần Vị Môn. Sau Diệt Thế Lượng Kiếp, thần vị lại được phân chia một lần nữa, loại cướp đoạt thần vị này, ai sẽ cam chịu bị rơi lại phía sau chứ?” Lúc nói chuyện Đồ Võng chỉ chỉ về phía cuối đường.

Chương 1294 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo.

Thần vị là cái gì, Lam Tiểu Bố không để ý, hắn đã từng nghe nói đến Phong Thần Bảng, đó là một thứ do một vài đại lão của vũ trụ Đại Hoang làm ra. Nhưng Đồ Võng nói, chỉ có tu sĩ lấy được thần vị mới có thể trường sinh, điều này khiến Lam Tiểu Bố không dám gật bừa. Chỉ là hắn cũng không biết thần vị là gì, cho nên không dám nói nhiều.

“Ông chủ Đồ, ta biết có một giưới vực tên là Trường Sinh Giới. Người người ở Trường Sinh Giới đó đều có thể trường sinh, ta không tin là ai ai ở nơi đó cũng đều có thần vị.” Lam Tiểu Bố khinh thường nói.

Đồ Võng sửng sốt, sau đó khinh thường nói, “Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng, nơi gọi là Trường Sinh Giới có rất nhiều. Nhưng không có thần vị, ngươi có gọi nơi đó là Vĩnh Sinh giới thì cũng có lúc đạo tiêu bỏ mình.”

Lam Tiểu Bố không có cách nào cãi với Đồ Võng, dù sao thì hắn cũng chưa từng đến Trường Sinh Giới, nhưng mà khi hắn cướp đoạt vận may có cảm ứng được Trường Sinh Giới. Hắn hình như còn cảm ứng được một vài thứ khác ở Trường Sinh Giới, như đan đạo, mô hình pháp thuật, Thọ Nguyên Đạo Quả, các loại quy tắc đại đạo Trường

Sinh.

Nếu như ở Trường Sinh Giới thật sự có thể trường sinh, vậy thì chắc hẳn không có Thọ Nguyên Đạo Quả rồi? Ngươi đa trường sinh rồi, còn dùng Thọ Nguyên Đạo Quả làm cái quái gì?

Lam Tiểu Bố nhớ đến Vọng Luân, lập tức nói, “Đúng rồi, có một gia hỏa tên là Vọng Luân cũng đi đến đây, hắn hình như là từ Trường Sinh Giới đến đây, có lẽ có thể hỏi hắn một chút.”

Chuyện Vọng Luân là Hủy Diệt Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố không nói ra, một khi hắn nói, vậy đã cho thấy rõ hắn đã từng nhìn thấy Đại Hủy Diệt Thuật. Hắn đoán Vọng Luân đến từ Trường Sinh Giới, là bởi vì dựa theo lời Tần Tự Hề nói, thánh nhân bình thường đều sinh sống ở Trường Sinh Giới.

“Ha ha, ta không cần hỏi hắn, ta chỉ biết không có thần vị thì đừng nghĩ đến chuyện trường sinh. Những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là ta đã trả lời vấn đề của ngươi rồi, chúng ta có thể giao dịch được chưa?” Đồ Võng có chút nóng nảy, nếu không phải Ngũ Thải Tiên Chi của Lam Tiểu Bố là mối làm ăn độc nhất vô nhị, hắn thật sự không muốn nói nhảm nhiều như vậy đâu.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Không vội, còn hai vấn đề cuối cùng, hỏi xong thì có thể giao dịch được rồi.”

“Ngươi hỏi đi.” Đồ Võng có chút bất đắc dĩ, ai bảo hắn đang khát cầu Ngũ Thải Tiên Chi của đối phương chứ?

“Vấn đề thứ nhất, có phải sau khi rời khỏi Thiên Nhai rồi, thần niệm và thần nguyên bị tiêu hao rất khó có thể khôi phục lại? Thế thì người ở nơi này, có phải thực lực đều không ở trọng thái đỉnh phong? Vấn đề thứ hai, nếu muốn tiếp tục ở lại nơi này thì cần có những điều kiện gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đồ Võng cười he he, “Không phải là sau khi rời khỏi Thiên Nhai, cho dù ngươi có ở trong Thiên Nhai tiêu hao thần nguyên và thần niệm, cũng khó có thể khôi phục được. Điểm khác nhau ở trong Thiên Nhai và ở hư không bên ngoài là, chỉ cần không ra tay ở nơi này, hầu như sẽ không bị tiêu hao. Còn muốn ở lại chỗ này, chỉ cần ngươi tìm được nơi thích hợp, bất kỳ nơi nào cũng có thể ở lại, sẽ không có bất cứ ai thu phí gì của ngươi cả. Đúng rồi, có một số người đã vẫn lạc hoặc đã vượt qua được Thần Vị môn, nơi của bọn hắn đã trống rồi. Chỉ cần ngươi tìm được cũng có thể ở lại đó.”

Còn có một việc nữa Đồ Võng không nói cho Lam Tiểu Bố, muốn sống sót ở Thiên Nhai, nhất định phải có đạo quả. Đạo quả chẳng những là thứ có thể bảo đảm bản thân sinh tồn ở Thiên Nhai, mà còn có thể bảo vệ bản thân khi vượt qua Thần Vị Môn. Loại chuyện này hắn không thể nói, một khi nói rồi, Lam Tiểu Bố không muốn bán Ngũ Thải Tiên Chi cho hắn nữa thì phải làm sao?

“Được, giao dịch.” Lam Tiểu Bố đưa Ngũ Thải Tiên Chi cho Đồ Võng, đồng thời cất Tiểu Vẫn Mệnh Thuật đi. Hầu như ngay khi cất Tiểu Vẫn Mệnh Thuật đi, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

“Đúng rồi, ở chỗ này thần tinh và thần linh mạch đều vô dụng, thứ có tác dụng lớn nhất chính là đạo quả, trừ đạo quả ra, đan đạo cũng rất được hoan nghênh. Còn nữa, nếu như ngươi có vận may, vậy thì ngươi phát tài rồi, he he.” Đồ Võng hài lòng cất Ngũ Thải Tiên Chi đi, lúc này mới nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu, nể tình tặng không cho hắn một quả Ngũ Thải Tiên Chi.

“Nếu như là thần linh mạch cực phẩm thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đồ Võng trầm ngâm một lát rồi nói, “Thần linh mạch cực phẩm thì cũng có người cần, nhưng mà thứ này không nhiều, đối với mọi người cũng có chút tác dụng, cho nên trong tình huống bình thường sẽ không lấy ra.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, những gia hỏa ở nơi này nhất định đều giàu chảy mỡ, cho dù hắn muốn đi, cũng phải kiếm được một ít thần linh mạch cực phẩm.

“Ông chủ Đồ, làm sao để rời khỏi Thiên Nhai?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Rời khỏi Thiên Nhai? Đồ Võng sửng sốt nói, “Vượt qua Thần Vị Môn, lấy được thần vị rồi chẳng phải là rời khỏi Thiên Nhai rồi sao?”

“Ta nói là nếu như không vượt qua Thần Vị Môn, nhưng lại muốn rời khỏi Thiên Nhai thì phải làm sao?” Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ hỏi lại một lần nữa, Thần Vị Môn là mục tiêu của tất cả mọi người, nhưng không phải là mục tiêu của Lam Tiểu Bố hắn.

Đồ Võng cười ha ha, “KHông vượt qua Thần Vị Môn, có ai tình nguyện rời khỏ Thiên Nhai?”

Được rồi, Lam Tiểu Bố không hỏi tiếp nữa, tiếp tục hỏi nữa thì cũng không thể hỏi ra được cái gì, hai người không nằm trong cùng một tần số. Hắn nhất định phải rời khỏi Thiên Nhai, trước khi rời khỏi Thiên Nhai hắn phải mở cửa hàng, nhìn xem có thể lấy được một ít thần linh mạch cực phẩm để tương lai tu luyện hay không.

Nếu như có thể xử lý được Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân trước khi đi, vậy thì càng tốt.

Một đường đi tiếp, Lam Tiểu Bố xem như được mở rộng tầm mắt. Ở Thiên Nhai, trừ đan dược và linh thảo ra, những thứ khác không có gì là ngươi không thấy được. Lam Tiểu Bố chỉ có thể cảm thán đạo quả trên người mình quá ít, nếu như có một ngày hắn có thể lấy được một lượng lớn đạo quả, hắn nhất định phải tới nơi này trao đổi một đống đồ về.

Chương 1295 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo. (2)

Cái Thiên Nhai này tựa như không có điểm cuối, cũng không biết ở nơi này có bao nhiêu người mở cửa hàng. Lam Tiểu Bố không nhìn thấy bao nhiêu người khách, nhưng mà hầu như người người đều có một cửa hàng. Điều này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi lời Đồ Võng nói cho hắn chưa đúng lắm.

Nhiều người mở cửa hàng như vậy, bây giờ giống như chỉ có một người khách là hắn đi dạo, nhiều nhất thì chỉ có thêm Vọng Luân nữa thôi. Những người mở cửa hàng này lấy cái gì để sinh tồn?

Lam Tiểu Bố đi khoảng trọn một ngày, lúc này mới tới điểm cuối Thiên Nhai. tại điểm cuối Thiên Nhai, là một cái quảng trường hư không không nhỏ.

Đối diện quảng trường hư không là một cái đạo môn cao không đến mười trượng, đạo vận lưu chuyển, tựa như không hề đơn giản. Chắc hẳn đây là Thần Vị Môn? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ cái Thần Vị Môn này cũng chỉ cao mười trượng mà thôi, khó bay qua lắm sao? Đợi lát nữa thử một chút.

Dời mắt khỏi Thần Vị Môn, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nhìn thấy một đám người trên quảng trường. Nói là một đám người, thật ra chỉ có mười người mà thôi, mà Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân bây giờ cũng đang nằm trong số đó. Chỉ là giờ phút này Vọng Luân đang đứng chung với một nam tử có thân hình cao lớn, tựa như đang muốn nói gì đó. Những người còn lại thì đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, tựa như đang cảm ngộ đạo vận.

Lam Tiểu Bố bước vào quảng trường, lập tức cảm nhận được từng đạo hơi thở Thiên Đạo huyền ảo, những luồng hơi thở Thiên Đạo này vô cùng vô tận, huyền ảo phức tạp. Phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là, trong loại hơi thở thiên địa huyền ảo phức tạo này, ai ai đang trong quá trình tu đạo đều cần cảm ngộ các loại quy tắc đại đạo, mà nơi này còn rõ ràng hơn bên ngoài rất nhiều lần.

Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng hiểu, vì sao người nơi này không muốn rời khỏi Thiên Nhai. Nếu như tu luyện đến tầng thứ nhất định, ở lại nơi này cảm ngộ Thiên Đạo, quả thật là mạnh hơn bên ngoài rất nhiều.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố chỉ có cảnh giới Thiên Thần, hắn không hề ở lại nơi này cảm ngộ quy tắc Thiên Đạo, mà đi đến trước mặt Vọng Luân, “Vọng Luân đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở xa xa, Vọng Luân đang cầu nguyện, tên hỗn đản này không được qua đây, hắn không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ra…

Thế nhưng Lam Tiểu Bố vẫn bước đến, còn nói đã lâu không gặp, bọn hắn chỉ mới một ngày không thấy thôi đó.

“Vọng huynh, vị này là?” Tên nam tử có thân hình cao lớn kia đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, lúc này mới hỏi Vọng Luân một câu.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Ta là bằng hữu của Vọng Luân, không biết ngươi đang nói chuyện gì cùng Vọng Luân đạo hữu thế?”

Vọng Luân còn chưa kịp ngăn lại, nam tử có người cao lớn kia đã nói, “Vọng Luân đạo hữu có bản phục chế Đại Hủy Diệt Thuật, hắn muốn trao đổi bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật của ta.”

“Đạo hữu là Trớ Chú Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, trong lòng hắn đang giật thình thịch. May là mình chạy đến kịp, nếu như để tên vương bát đản Vọng Luân này học xong Đại Trớ Chú Thuật, không đúng, Vọng Luân chỉ có thể học được Tiểu Trớ Chú Thuật từ bản phục chế này. Nhưng Tiểu Trớ Chú Thuật hắn cũng không chịu nổi đâu, một khi bắt đầu nguyền rủa hắn, hắn hoàn toàn không thể nào ngăn cản được.

“Ha ha, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn có người nhớ được Minh Thường Tiêu ta.” Nam tử lớn tiếng cười ha ha, vô cùng tự đắc.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, trời mới biết ngươi, ngươi có Đại Trớ Chú Thuật, không phải Trớ Chú Thánh Nhân thì còn là ai nữa?

Vọng Luân cười lạnh một tiếng nói, “Ngươi lén lén lút lút, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì.”

Minh Thường Tiêu sửng sốt, bây giờ hắn mới biết Lam Tiểu Bố và Vọng Luân là kẻ thù.

Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha, “Vọng Luân à, ngươi ngứa da rồi phải không? Bố gia nhà ngươi có lòng tốt chào hỏi với ngươi, ngươi còn ở đó mà nói mỉa Bố gia nhà ngươi à?”

Khi nói chuyện, Lam Tiểu Bố trực tiếp tụ một đạo Thần Hồn Thứ đánh về phía Vọng Luân.

Tên điên, gia hỏa này là tên điên. Vọng Luân biến sắc, nhanh chóng lui về sau mấy bước, cũng không dám phản kích.

Giờ phút này trong mắt của hắn, Lam Tiểu Bố chính là một tên điên, chẳng lẽ không biết nơi này không thể vận dùng thần niệm và thần nguyên sao? Một khi vận dụng, muốn khôi phục là chuyện xa xa khó vời. Nếu tu vi mất hết, ai biết lúc nào sẽ bị người giết chết?

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dám ra tay, Minh Thường Tiêu cũng biến sắc. Dám ra tay ở nơi này, hầu như đều là tên điên. Người nào mà không biết một khi ra tay ở Thiên Nhai, cho dù là thần nguyên hay là thần niệm đều không khôi phục được?

“Minh đạo hữu, ta và Vọng Luân này có chút xích mích. Lúc đầu ta không có hứng thú gì với bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật, nhưng mà nếu Vọng Luân muốn, vậy ta đột nhiên cảm thấy hứng thú rồi. Thế này đi, ngươi đưa bản phục chế Đại Trớ Chú THuật cho ta, cộng thêm một đầu thần linh mạch cực phẩm, ta đưa cho ngươi cái này.”

KHi Lam Tiểu Bố nói chuyện đã lấy ra một cái hộp ngọc, mở hộp ngọc ra, trong đó chính là Ngũ Thải Tiên Chi.

“Đạo quả, Ngũ Thải Tiên Chi?” Hai mắt Minh Thường Tiêu tỏa sáng, lập tức nói, “Được, ta trao đổi.”

Một đầu thần linh mạch cực phẩm thì tính là gì chứ? Hơn nữa bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật cũng chỉ có thể học được thành Tiểu Trớ Chú Thuật mà thôi. Muốn có được Tiểu Trớ Chú Thuật của hắn, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

“Chờ một chút, Minh đạo hữu, ngươi và ta gặp nhau trước, huống chi giao dịch này là ta đề cập đến trước.” Vọng Luân nhìn thấy Lam Tiểu Bố giao dịch với Minh Thường Tiêu, vội vàng ngăn cản.

Minh Thường Tiêu áy náy cười một cái, “Vọng đạo hữu, nếu như người có thể lấy ra đạo quả giống như Ngũ Thải Tiên Chi này, ta đương nhiên sẽ giao dịch với ngươi.”

Vọng Luân ngẩn ngơ, ở Trường Sinh Giới, đạo quả cũng vô cùng hút hàng, trên người hắn quả thật có một ít đạo quả, nhưng không có loại đạo quả như Ngũ Thải Tiên Chi.

Chương 1296 - Thần Vị Môn.

Không đợi Vọng Luân nói chuyện, Minh Thường Tiêu đã lấy ra một quyển sách và một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố.

Sách chính là bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật, trong nhẫn là một đầu thần linh mạch cực phẩm. Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào một chút, cũng có thể cảm nhận được thần linh khí mênh mông nồng đậm.

Thần linh mạch cực phẩm, thật sự là đồ tốt.

Còn về quyển sách kia, cho dù là một bản phục chế, lực lượng đạo vận Trớ Chú cũng vô cùng nồng đậm, quanh quẩn trên quyển sách.

Lam Tiểu Bố không lập tức cất cái bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật kia mà nói, “Minh đạo hữu, ta hy vọng có thể thêm một điều kiện nữa, chính là trong ngàn năm này, không không thể đưa bản phục chế Đại Trớ Chú Thuật này cho người khác nữa.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố, Minh Thường Tiêu sửng sốt, chẳng những Minh Thường Tiêu ngây ngẩn, ngay cả Vọng Luân cũng ngây ngẩn cả người.

Minh Thường Tiêu lập tức cười ha ha nói, “Đạo hữu có lẽ không biết, Đại Trớ Chú Thuật là đạo pháp đỉnh cấp vũ trụ, qua ngàn năm mới có thể phục chế một lần.”

Còn có chuyện này sao? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô phục chế thần thông Thiên Cương Biến không biết đã bao nhiêu lần, không gặp phải loại hạn chế này.

Nhưng mà Vũ Trụ Duy Mô của hắn sao chép được Thiên Cương Biến, đó là đại thần thông, cũng không hề biến thành tiểu thần thông.

“Đã thế thì, chúng ta trao đổi.” Lam Tiểu Bố cầm hộp ngọc trong tay kín đáo đưa cho Minh Thường Tiêu, đồng thời lấy đi đầu thần linh mạch cực phẩm và Đại Trớ Chú Thuật.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Vọng Luân, mặc dù hắn rất muốn xử lý Vọng Luân, nhưng biết ở nơi này không thể xử lý được hắn.

“Vọng Luân đạo hữu, qua một khoảng thời gian ngắn nữa chúng ta lại tâm sự một chút, ta đi học Trớ Chú Thuật trước đã.” Lam Tiểu Bố nhìn Vọng Luân cười tủm tỉm nói một câu, xoay người rời đi. Không thể giết chết được Vọng Luân, vậy khiến Vọng Luân sợ hãi một chút cũng tốt.

Ngay khi xoay người, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu Tiểu Trớ Chú Thuật. Những lão già này đều là một đám gian xảo không gì bằng. Lam Tiểu Bố không tin tưởng bọn gia hỏa này.

Sắc mặt Vọng Luân khó coi, hắn là một Thánh Nhân, vậy mà bị một sâu kiến Thiên Thần nho nhỏ uy hiếp, đây thật sự là quá uất ức.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đi xa, Vọng Luân mới nhìn Minh Thường Tiêu nói, “Minh đạo hữu, chuyện vừa rồi ngươi làm có phải không hợp lý rồi không.”

Minh Thường Tiêu cười he he, “Vọng đạo hữu, người khác không biết, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Chờ sau khi hắn đi rồi, chúng ta sẽ giao dịch một lần nữa.”

“Ý ngươi là?” Vọng Luân ngạc nhiên nhìn Minh Thường Tiêu, hắn hiểu ý của Minh Thường Tiêu là gì.

Cũng như Đại Trớ Chú Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật là thần thông đỉnh cấp, quả thật là qua thời gian ngàn năm mới có thể phục chế một lần. Nhưng nếu như phục chế trong vòng ba ngày một lần, bản phục chế trước đó sẽ tự động mất đi nội dung. Chỉ có qua ba ngày rồi, mới không thể phục chế nữa.

Minh Thường Tiêu rõ ràng muốn bản phục chế Đại Hủy Diệt Thuật, lúc này mới nói với Vọng Luân.

Minh Thường Tiêu quả thật đã nghĩ như vậy, bất cứ kẻ nào sau khi lấy bản phục chế của hắn rồi, nhất định sẽ ở lại ba ngày mới giao dịch. Không ngờ Lam Tiểu Bố đã giao dịch ngay lập tức, có thể thấy được Lam Tiểu Bố hoàn toàn không biết chuyện này.

“Vậy thì Minh đạo hữu, bây giờ chúng ta giao dịch.” Vọng Luân có chút nôn nóng nói.

“ĐƯợc thôi.” Minh Thường Tiêu không chút do dự phục chế lại một bản Tiểu Trớ Chú Thuật một lần nữa, nhưng mà hắn biết Vọng Luân không phải Lam Tiểu Bố, nên chỉ đặt Tiểu Trớ Chú Thuật trước mặt chứ không giao cho Vọng Luân.

Vọng Luân đương nhiên cũng đặt Tiểu Hủy Diệt Thuật ở trước mặt mình, bọn hắn đều đang đợi ba ngày.

Ba ngày sau, Minh Thường Tiêu đưa Tiểu Trớ Chú Thuật cho Vọng Luân, cười he he nói, “Vọng đạo hữu, Tiểu TRớ Chú Thuật là của ngươi, thế nào, đã hài lòng chưa.”

“Hài lòng, hài lòng.” Vọng Luân vội vàng nhận lấy Tiểu Trớ Chú Thuật, đồng thời đưa Tiểu Hủy Diệt Thuật cho Minh Thường Tiêu.

“Đây là bản sao chép được vào ba ngày trước sao?” Minh Thường Tiêu cầm lấy Tiểu Hủy Diệt Thuật, có chút không tin hỏi một câu. Hắn cảm thấy cái Tiểu Hủy Diệt Thuật này hình như đã rất lâu rồi, nếu như sắp đến thời gian ngàn năm, vậy hắn bị thiệt rồi.

Vọng Luân vội vàng nói, “Đúng vậy, mới sao chép ra vào ba ngày trước.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Vọng Luân cũng rất bất đắc dĩ, Đại Hủy Diệt Thuật của hắn đã sớm không còn nữa, cái Tiểu Hủy Diệt Thuật hắn đưa cho Minh Thường Tiêu là một phần lúc trước hắn giữ lại. Đưa một phần Tiểu Hủy Diệt Thuật này cho Minh Thường Tiêu rồi, hắn sẽ không thể nào phục chế được quyển Tiểu Hủy Diệt Thuật thứ hai nữa.

Nhưng mà vì Tiểu TRớ Chú Thuật, hắn liều mạng.

…

Lam Tiểu Bố không hề rời khỏi quảng trường này, hắn ở lại quảng trường, ngồi xuống cảm ngộ mấy ngày. Nơi này thật sự có thể cảm ngộ ra được đủ loại quy tắc đại đạo, chỉ là có chút tiêu hao thần niệm.

Vài ngày sau, Lam Tiểu Bố phát hiện Vọng Luân không hề có ý rời đi, dứt khoát không chờ đợi nữa, rất thẳng thắn đi đến chỗ Thần Vị Môn kia. Theo Đồ Võng nói, chỉ cần vượt qua được Thần Vị Môn, vậy thì có thể rời khỏi Thiên Nhai này. Đã như vậy, Lam Tiểu Bố cũng muốn thử một chút.

“Ha ha, chỉ là một sâu kiến Thiên Thần cảnh, cũng dám đi vượt Thần Vị Môn.” Ở đằng xa, Vọng Luân nhìn thấy hành động của Lam Tiểu Bố, không nhịn được hừ lạnh.

“Hắn chỉ là Thiên Thần cảnh?” Minh Thường Tiêu khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Quả thật chỉ là Thiên Thần cảnh.” Vọng Luân gật đầu.

“Vậy sao hắn có thể đi vào Thiên Nhai được?” Minh Thường Tiêu kinh ngạc nói.

Chương 1297 - Thần Vị Môn. (2)

Vọng Luân lắc đầu. “Ta cũng không biết, có lẽ là đi lạc vào trong lỗ đen nào đó?”

Lam Tiểu Bố có thể đi vào Thiên Nhai, nhất định có liên quan đến cái lỗ đen mà đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp đã xé mở ra. Nhưng mà lời này Vọng Luân không muốn nói ra, đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp là của hắn, không thể nào tặng cho người khác được. Huống chi trên người Lam Tiểu Bố còn có đạo tắc Hồng Môn, mặc dù hắn không biết Lam Tiểu Bố lấy được đạo tắc Hồng Môn như thế nào, nhưng Lam Tiểu Bố nhất định có được may mắn cực kỳ to lớn.

Cho dù là đạo tắc Hồng Môn hay đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, hai thứ này nằm trong tay Lam Tiểu Bố, hắn còn có được hy vọng, một khi bị những người ở Thiên Nhai lấy đi, hắn muốn lấy cũng khó khăn.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố chỉ là Thiên Thần cảnh, Minh Thường Tiêu càng yên tâm hơn.

Đứng ở ngoài Thần Vị Môn, Lam Tiểu Bố cảm nhận được hơi thở Thiên ĐẠo vô cùng mênh mông, các loại quy tắc đại đạo giao thoa tung hoành, chỉ trong chớp mắt, hắn đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lam Tiểu Bố không dám dừng lại, tụ tám phần lực lượng thần nguyên dốc sức nhảy lên.

KHi hắn nhảy lên được khoảng một mét, lực lượng kinh khủng lập tức ập đến, đủ loại quy tắc Thiên Đạo bao phủ Lam Tiểu Bố lại, nếu như muốn lên trên nữa, nhất định phải lý giải thông suốt những quy tắc này, sau đó đạp lên những quy tắc này xông ra ngoài. Nhưng quy tắc phong phú như vậy, một đạo Lam Tiểu Bố đều không thể lý giải thấu triệt. Chỉ trong chốc lát, Lam Tiểu Bố đã không thể nào khống chế được bản thân, không tự chủ mà ngã xuống.

Vừa rơi xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố đã lập tức lùi lại. Mãi đến khi rời khỏi phạm vi của Thần Vị Môn, hắn mới miễn cưỡng đứng thẳng được.

Mấy tu sĩ ở nơi xa đang nhìn Lam Tiểu Bố vọt qua Thần Vị Môn như thế nào, khi nhìn thấy màn biểu diễn vụng về của Lam Tiểu Bố, đều im lặng lắc đầu, sau đó tiếp tục cảm ngộ quy tắc đại đạo.

Lam Tiểu Bố nghỉ ngơi một chút, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nơi này không phải nơi nên ở lâu, hắn nhất định phải tìm nơi an toàn, khôi phục lại trước rồi nói.

Sau khi thử, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra những tu sĩ trong Thiên Nhai kia đã tiêu hao hết thần niệm và thần nguyên ở đâu, những thần nguyên và thần niệm này rõ ràng đều tiêu hao ở cùng một chỗ, đó chính là Thần Vị Môn.

Tu sĩ ở lại Thiên Nhai, nhất định cứ qua một thời gian sẽ thử vượt qua Thần Vị Môn một lần. Một khi không vượt qua được, vậy thì phải nhanh chóng rút quân, trở lại trong cửa hàng của mình từ từ khôi phục. Đây là một quá trình khá dài, chờ vô số năm tháng trôi qua, bọn hắn khôi phục được ổn thỏa rồi, sau đó lại đi thử.

Về phần mấy người ở trên quảng trường kia, nhất định là tu sĩ đang chuẩn bị vượt qua Thần Vị Môn. Cảm ngộ tại quảng trường, là cảm ngộ quy tắc trước khi vượt Thần Vị Môn.

KHó trách đan đạo đỉnh cấp và đạo quả ở nơi này lại quý như vậy, bởi vì đan đạo đỉnh cấp và đạo quả, chẳng những có thể giúp tu sĩ ở

Thiên Nhai nhanh chóng khôi phục thực lực, còn có thể giúp bọn họ cảm ngộ các loại quy tắc Thiên Đạo ở quảng trường. Thử một lần, Lam Tiểu Bố biết, lý giải càng nhiều quy tắc Thiên Đạo, cơ hội vượt qua Thần Vị Môn càng lớn.

Cho dù đã thử vượt qua Thần Vị Môn một lần, nhưng Lam Tiểu Bố không có ý định thử lần thứ hai. Với thực lực của hắn, cho dù ở thời kỳ đỉnh phong, cũng không thể vượt qua cái Thần Vị Môn này.

Lần này Lam Tiểu Bố không ở lại Thiên Nhai, hắn luôn cảm thấy Thiên Nhai này có chút quỷ dị. Dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi thật xa. Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố mới tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố quyết định lần này nhất định phải khôi phục hoàn toàn thực lực của mình, sau đó lại đến Thiên Nhai một chuyến, mục đích chuyến đi này chính là mua Phá Giới Phù đỉnh cấp. Mặc dù hắn có một lá Phá Giới Phù, nhưng mà những người ở Thiên Nhai đều là đại lão, trên người ai ai cũng có một đống lớn đồ tốt. Trừ mua Phá Giới Phù, Lam Tiểu Bố còn muốn mua một ít thần linh mạch cực phẩm.

Sau khi đạt được những thứ này rồi, hắn sẽ lập tức rời khỏi Thiên Nhai.

Còn về Vọng Luân, chỉ sợ chỉ cần đối phương còn ở Thiên Nhai, hắn sẽ khó có thể giết chết. Vọng Luân khác với người khác, Vọng Luân mới vừa đến Thiên Nhai, trên người vẫn còn ít đạo quả. Những đạo quả này có thể giúp Vọng Luân khôi phục một phần thực lực.

Đặt một đống thần tinh thượng phẩm bên người, đầu thần linh mạch cực phẩm kia cùng được Lam Tiểu Bố lấy ra dùng.

Chuẩn bị mọi thứ kỹ càng, lúc Lam Tiểu Bố đang định khôi phục thực lực, lại phát hiện Tiểu Vẫn Mệnh Thuật và Tiểu Trớ Chú Thuật có chút không đúng.

Lam Tiểu Bố vươn tay cầm lấy hai bản phục chế kia, sắc mặt lập tức khó coi.

Đúng là đồ vương bát đản, cho dù là Tiểu Vẫn Mệnh Thuật hay Tiểu Trớ Chú Thuật, khi hắn vừa cầm được, bên trong đều có nội dung, bây giờ thuật thần thông trong hai quyển này đều trống không.

Rõ ràng hắn đã bị lừa.

Hoặc là nói, nếu như hắn không có Vũ Trụ Duy Mô, vậy nhất định đã bị lừa. Cũng may trước đó hắn đã để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Tiểu Vẫn Mệnh Thuật và Tiểu Trớ Chú Thuật trước, hai bản phục chế này đã không còn tác dụng gì với hắn nữa rồi.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không đưa không hai gốc Ngũ Thải Tiên Chi, kết quả lại không đạt được cái gì.

Những con rùa này quả nhiên không phải người tốt.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp dùng thần linh mạch cực phẩm để tạo dựng ra Trớ Chú Thuật Và Vẫn Mệnh Thuật.

Chờ hắn tạo dựng được hai bản thần thông vũ trụ này rồi, vậy thì sẽ đến lượt Minh Thường Tiêu và Đồ Võng phải trợn tròn mắt. Ha ha, bán mớ giấy lộn cho người khác vui lắm sao? Vậy thì để các ngươi thử một chút khi thần thông của mình biến thành giấy lộn là tình cảnh gì.

Chương 1298 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có.

Thần linh mạch cực phẩm vừa bổ sung vào việc tạo dựng mô hình, tốc độ tạo dựng lập tức tăng nhanh rất nhiều. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cực kỳ vui mừng, xem ra cho dù không cần trận bàn Thời Gian, thần linh mạch cực phẩm cung cấp thần nguyên tạo dựng mô hình, tốc độ tạo dựng vẫn vô cùng nhanh chóng. Điều này khiến Lam Tiểu Bố hạ quyết tâm, một khi khôi phục thực lực rồi, sẽ đến Thiên Nhai thu thập bảo vật.

Ngũ Thải Tiên Chi trên người hắn còn gần năm mươi gốc, tám quả Khổ Bàn Đạo Quả. Trừ cái đó ra còn có Cửu Diệp Độ Cửu Hoa, mặc dù bây giờ trên người hắn chỉ có một ít cây Cứu Diệp Độ Thần Hoa, nhưng ở nơi này cũng rất đáng giá.

Nhưng Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm thấy không ổn, cho dù có thêm một đầu thần linh mạch cực phẩm, nhưng tốc độ khôi phục của hắn còn chậm hơn lần đầu tiên rất nhiều. Nếu như cứ theo tiến độ này, qua hai năm chưa chắc hắn đã có thể khôi phục được.

Thời gian hai năm, chỉ để khôi phục thực lực của mình, Lam Tiểu Bố thật sự không thể nào chấp nhận được.

Nếu như hắn không có thần linh mạch cực phẩm, lại không có Vũ Trụ Duy Mô, vậy hắn muốn khôi phục lại phải mất bao lâu? Lam Tiểu Bố nhanh chóng có được đáp án mà ngay chính bản thân mình cũng không thể tin được, chỉ cần còn ở nơi này, hắn vĩnh viễn không thể nào khôi phục.

Sau khi tiêu hao ở Thiên Nhai, thời gian khôi phục sẽ dài hơn theo từng lần. Lần thứ nhất hắn tiêu hao, chỉ qua mấy ngày đã có thể khôi phục gần một nửa, muốn khôi phục hoàn toàn, đoán chừng cần một hai tháng. Mà lần này, hắn có thêm một đầu thần linh mạch cực phẩm, vậy mà phải tốn hơn một năm, cái thời gian này kéo dài hơn cả mấy lần.

Lam Tiểu Bố lấy một gốc Ngũ Thải Tiên Chi ra, cho dù đạo quả quả thật rất quý giá, nhưng cũng phải nhanh chóng khôi phục thực lực mới được. Khi nuốt Ngũ Thải Tiên Chi vào, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được tốc độ khôi phục thần nguyên và thần niệm của mình tăng lên nhanh gấp mấy chục lần. Không chỉ như vậy, những đạo tắc mơ hồ mà hắn đã cảm nhận ở quảng trường Thiên Nhai lúc trước cũng dần dần rõ ràng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã chìm vào trong đại đạo Trường Sinh của mình. Quy tắc thiên địa phức tạp, cũng dần dần hóa thành một phần đạo tắc trong đại đạo của mình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lam Tiểu Bố cảm thấy thần nguyên khuếch đại, thần niệm phát triển thêm một cấp độ, lúc này mới mở mắt ra.

Giờ phút này chẳng những thực lực của hắn đã hoàn toàn khôi phục, tu vi còn tấn cấp lên Thiên Thần cảnh tầng tám.

Ở trong giới vực hư không của Thiên Nhai mà có thể tăng tu vi lên, chỉ sợ cũng chỉ có một mình hắn nhỉ? Từ khi bước vào Tiên giới, hắn gần như không thể tăng cao tu vi khi ở trong Vũ Trụ Duy Mô, lần này thế mà hắn lại có thể tăng tu vi của mình ở trong Vũ Trụ Duy Mô. Có lẽ là vì hoàn cảnh vùng giới vực ở Thiên Nhai, khó trách đạo quả ở nơi này đều là thứ mà người người khát cầu. Nếu như hắn bị nhốt ở đây trong thời gian dài, hắn cũng muốn có đạo quả.

TRước đó hắn ở Thần Vị Môn đã tiêu hao hết tám phần thực lực, hắn còn đang lo lắng, nhưng không thấy có ai tiến lên ra tay. Xem ra không phải là hắn may mắn, mà là tất cả mọi người đều không dám tiến lên ra tay. Người khác cũng không có đạo quả như Ngũ Thải Tiên Chi, một khi tiêu hao giống hắn, vậy cho dù có xử lý được hắn, ai biết có người nào khác cũng nắm lấy cơ hội mà xử lý hay không.

Cũng may, lúc đó Tam Oa Thánh Nhân không có ở đó, nếu Tam Oa Thánh Nhân ở đây, nói không chừng sẽ liều mạng ra tay với hắn, cướp lấy Luân Hồi Oa.

Lần này dùng Ngũ Thải Tiên Chi, khiến Lam Tiểu Bố biết đạo quả là phải sử dụng như thế nào. Mà trước đó hắn dùng Ngũ Thải Tiên Chi để chữa thương, quả thật là giống như trâu nhai mẫu đơn, chà đạp đồ tốt mà. Lúc đó bên trong Ngũ Thải Tiên Chi đều là đạo tắc dẫn đạo đại đạo, đáng tiếc hắn không thể sử dụng, chỉ có thể bị động dùng Ngũ Thải Tiên Chi để chữa thương mà thôi.

Từ lúc ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã vác Thất âm Kích lên vai. Lần này hắn muốn đi tính sổ, dù sao thì hắn cũng có Ngũ Thải Tiên Chi để khôi phục thực lực, cùng lắm là tiêu tốn thêm một hai tháng nữa thôi, còn có thể tăng tu vi của mình lên, sao lại không làm chứ.

Cho dù hắn sử dụng hết Ngũ Thải Tiên Chi, hắn cũng có thể quay lại Nguyên Châu để tìm kiếm. Dù sao thì nơi có Ngũ Thải Tiên Chi, chỉ có hắn và Liễu Ly biết.

Nghĩ đến Liễu Ly, Lam Tiểu Bố thở dài, cũng không biết Ma Hề Thánh Nhân có tìm được các nàng hay không.

Thiên Nhai, vẫn như trước đây là dãy cửa hàng không người, lần thứ hai Lam Tiểu Bố đi vào trong Thiên Nhai, hắn trực tiếp đi thẳng đến cửa hàng thứ ba.

Mấy chữ cửa hàng vạn vật vẫn được treo bên ngoài, nhưng mà không thấy Đồ Võng đi ra nghênh đón.

Lam Tiểu Bố không chút do dự vung Thất âm Kích ra đánh xuống.

“OAnh, răng rắc!” Bốn chữ lớn cửa hàng vạn vật kia bị Lam Tiểu Bố đánh vỡ, trực tiếp hóa thành hư vô. Cho dù vật liệu của cửa hàng vạn vật vô cùng rắn chắc, nhưng mà bị Lam Tiểu Bố công kích, cũng lắc lư không ngừng.

Loại công kích có động tĩnh lớn như vậy đã nhanh chóng thu hút những người xung quanh. Tình cảnh cửa hàng không người lúc trước bỗng chốc thay đổi, tại mỗi cửa ra vào của từng cửa hàng, đều xuất hiện một người, bọn hắn không dám tin nhìn Lam Tiểu Bố vừa ra tay.

Thiên hạ còn có kẻ ngốc như thế này? Cho dù ngươi muốn báo thù, cũng không cần tốn khí lực đi công kích vào cửa hàng như vậy chứ, ngươi công kích người là được rồi mà.

Ở Thiên Nhai, khí lực đều là có hạn, bây giờ ngươi tiêu hao hết thần nguyên và thần niệm, vậy tương lai phải làm sao đây? Ở Thiên Nhai vì sao không có ai dám ra tay, cũng là do một khi tiêu hao sẽ không thể nào khôi phục được, cho nên tất cả mọi người đều không dám ra tay.

Chương 1299 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có. (2)

“Tiểu tử, ngươi muốn chết à, dám đến phá cửa hàng của Đồ Võng ta.” Đồ Võng mặt đen dính đầy bụi bặm lao ra, chỉ vào Lam Tiểu Bố tức giận mắng to.

“Đừng có lảm nhảm, nhìn một kích của ông đây.” Thất âm Kích kéo theo kích mang đánh về phía Đồ Võng, lúc này cho dù Đồ Võng có không muốn ra tay, cũng không thể không ra tay.

Đồ Võng ném một cái đại ấn lên Thất âm Kích, nhìn dáng vẻ của hắn, ngay cả một nửa lực lượng cũng không hề thi triển.

Oanh! Thần nguyên nổ tung, Lam Tiểu Bố bị đánh bay ra ngoài, tiếng xương cốt vỡ nát vang lên trong không trung.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố chẳng hề kinh sợ mà còn vui mừng, hắn không chút do dự lấy một gốc Ngũ Thải Tiên Chi ra cắn, sau đó lại vung Thất âm Kích ra đánh về phía Đồ Võng.

Ở nơi này sẽ không dùng thần thông, thần thông sẽ khiến tiêu hao nhiều hơn. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần không ngừng công kích là được.

“Oanh!” Đối mặt với Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố, Đồ Võng buồn bực vô cùng, nhưng chỉ có thể lấy ra một cái ấn khác ngăn cản.

Về phần công kích, mặc dù hắn có thể công kích, thậm chí có thể dùng một đòn đưa Lam Tiểu Bố vào chỗ chết, nhưng hắn không dám.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố còn định liều mạng xông lên đánh, Đồ Võng hét lớn, “Thiên Nhai cũng không phải chỉ có một mình ta, bây giờ có người dám ngang nhiên cướp đoạt cửa hàng ở Thiên Nhai, chẳng lẽ mọi người không ra mặt ngăn lại sao? Hôm nay là cửa hàng vạn vật của ta, ngày mai sẽ đến lượt các ngươi.”

Nhìn thấy có mấy người dường như muốn can thiệp, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Cái lão già Đồ Võng ngươi, ta dùng đạo quả đỉnh cấp trao đổi công pháp với ngươi, kết quả ngươi đưa cho ta một quyển sách trắng, muốn ta bỏ qua cho ngươi, Thiên Nhai có còn công bằng nữa hay không?”

Thế nhưng mấy người muốn can thiệp kia cũng không có ý định dừng lại, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, ở nơi này có Đồ Võng xung phong, tiêu hao thực lực của hắn. Những người còn lại cùng tiến lên, mỗi người bỏ ra một chút sức lực, vậy thì có thể xử lý hắn. Hơn nữa người ở nơi này đầu đã nhìn ra, hắn còn chưa đến cảnh giới Thế Giới Thần, không thể nào ngưng luyện ra được thế giới của bản thân. Nếu không có thế giới của mình, vậy có thể phân chia nhau đồ của hắn.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy một gốc Ngũ Thải Tiên Chi khác cắn một miếng, “Hôm nay tiểu gia dựa vào gốc Ngũ Thải Tiên Chi này, cho dù ăn hết gốc Ngũ Thải Tiên Chi cuối cùng này, Bố gia nhà ngươi cũng có thể giết một hai tên, đủ vốn rồi.”

Lam Tiểu Bố nói ra lời này không phải là muốn khoe khoang mình có Ngũ Thải Tiên Chi, nếu như khoe khoang mình có nhiều Ngũ Thải Tiên Chi, vậy sẽ khiến tấn cả mọi người đều vây công hắn. Hắn có hai ý, thứ nhất ta có Ngũ Thải Tiên Chi khôi phục thần nguyên, cho dù các ngươi cùng xông lên, ta cũng có thể liều mạng giết một hai người. Thứ hai ta chỉ còn gốc Ngũ Thải Tiên Chi này, ăn xong là hết, các ngươi có tiến lên vây công ta cũng chẳng có gì tốt.

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời Lam Tiểu Bố nói, cho dù trong mắt vài người lộ ra khát vọng, nhưng cũng không ai tiếp tục tiến lên.

“Chờ một chút, vị đạo hữu này, trước đó quả thật là ta không đúng, ta có thể bồi thường.” Đồ Võng nhìn thấy không có ai tiến lên giúp đỡ, lập tức lui ra sau, giơ tay ngăn Lam Tiểu Bố lại rồi nói. Trong mắt hắn, Lam Tiểu Bố chính là một tên điên.

Nhiều người ở đây như vậy, hắn cũng không dám bức ép Đồ Võng quá mức, sau khi Đồ Võng nói sẽ bồi thường, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục công kích nữa.

Cho dù có dùng Ngũ Thải Tiên Chi ở nơi này, thần nguyên vẫn khôi phục vô cùng chậm rãi, mà đạo quả thì phải cảm ngộ trong hoàn cảnh yên tĩnh mới có hiệu quả, chứ không phải tùy tiện cắn từng miếng để khôi phục thần nguyên như thế này.

“Ta muốn mười đầu thần linh mạch cực phẩm, 100 đầu thần linh mạch thượng phẩm.” Lam Tiểu Bố dùng công phu sư tử ngoạm.

Sắc mặt Đồ Võng khó coi nói, “Chuyện này tuyệt đối không thể, ta chỉ có một đầu thần linh mạch cực phẩm, ngoài ra có thể cho người mười đầu thần linh mạch thượng phẩm.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, những tên vương bát đản này đúng là quá giàu có. Thần linh mạch thượng phẩm ở Bất Thanh Thần Giới cũng chỉ là thứ cực kỳ hiếm có, không ngờ tên gia hỏa này lại có thể lấy ra được mười đầu.

“Hai đầu thần linh mạch cực phẩm, hai mươi đầu thần linh mạch thượng phẩm. Nếu được thì ta đi, nếu không có, vậy ta lập tức ra tay.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Hắn đã nhìn ra, những gia hỏa ở nói này đều là cường giả cực hạn, không phải CHuẩn Thánh thì cũng là Thánh Nhân, nhưng những năm qua, bọn gia hỏa này đã sớm tiêu hao hết bảy tám phần. Bàn về thực lực, những người này có lẽ mạnh hơn hắn, nhưng mà bọn gia hỏa này hoàn toàn không dám ra tay với hắn. Không phải là e ngại hắn, mà là lo lắng tương lai không thể vượt qua Thần Vị Môn.

“Được, ta đưa cho ngươi.” Đồ Võng hầu như không hề cân nhắc lại một chút nào đã lấy một cái nhẫn ra ném cho Lam Tiểu Bố. Hắn thật sự là giận điên người rồi, hắn dùng Tiểu Vẫn Mệnh Thuật gạt người cũng không phải một hai lần, nhưng lần đầu tiên gặp phải loại người điên như Lam Tiểu Bố. Thế mà không cần mạng đi công kích hắn, đây là không sợ chết sao?

Cất chiếc nhẫn đi, Lam Tiểu Bố giống như người vừa rồi không phải là hắn, cười tủm tỉm nhìn Đồ Võng nói, “Đồ huynh, có một việc muốn hỏi thăm ngươi một chút…”

“Đừng tìm ta nghe ngóng gì cả, ta không biết gì hết.” Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, Đồ Võng đã lập tức nói.

“Bằng hữu, gốc Ngũ Thải Tiên Chi vừa rồi ngươi chưa dùng hết có thể bán lại cho ta không?” Vào giờ phút này, có một giọng nói đột ngột vang lên.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn thấy một nam tử đầu tóc màu xám, nhìn đạo vận lưu chuyển quanh người hắn, rõ ràng không tiêu hao nhiều. Tiêu hao không nhiều, còn muốn mua Ngũ Thải Tiên Chi, xem ra gia hỏa này sắp chuẩn bị vượt Thần Vị Môn đây.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình, nam tử tóc xám này lập tức ôm quyền nói, “Bỉ nhân Kỷ Di, nếu đạo hữu có hứng thú, không bằng đến cửa hàng của ta tâm sự một lát?”

Chương 1300 - Lời khuyên của Kỷ Di.

Nếu như là người bình thường, cho dù là Minh Thường Tiêu, Lam Tiểu Bố cũng dám đi cùng hắn đến cửa hàng để giao dịch, nhưng người trước mắt này Lam Tiểu Bố thật sự không dám đi cùng. Nhìn Kỷ Di này cười hì hì, nhưng Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy gia hỏa này rất âm trầm, không giống là người tốt.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố tiện tay lập ra một cấm chế rồi nói, “Nếu đạo hữu muốn giao dịch thì nói luôn ngay ở đây đi, dù sao thì cũng đã lập cấm chế, không ai có thể biết chúng ta giao dịch cái gì.”

Kỷ Di cười ha ha, Lam Tiểu Bố chỉ là Thiên Thần cảnh, nhưng tính cách phách lối của hắn khiến hắn ta nhớ đến vị cường giả kia. Nếu không phải hắn biết quan sát, đã sớm bị cường giả kia đánh đến thần hồn câu diệt. Loại người này, nếu như không có khả năng đánh chết trong một lần, vậy thì đừng có đắc tội. Kỷ Di đã sống qua vô số năm tháng, thậm chí đã trải qua lúc thế giới của mình bị Diệt Thế Lượng Kiếp hủy diệt, đương nhiên không phải vì chút lợi nhỏ mà giết người cướp của.

“Theo ý của đạo hữu, đạo hữu nhìn xem những thứ này có thể đổi được phần Ngũ Thải Tiên Chi kia của ngươi không?” Nói xong, Kỷ Di lấy ra một chiếc nhẫn ném cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bắt lấy chiếc nhẫn có chút ngây người, giao dịch không phải là một tay giao tiền một tay giao hàng sao? Hắn còn chưa lấy đồ ra, đối phương đã đưa tiền cho hắn, đây là hoàn toàn không lo lắng hắn sẽ bỏ chạy, hay là tin tưởng nhân phẩm của hắn cao hơn Đồ Võng?

Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố thẩm thấu và trong chiếc nhẫn, lập tức ngây ngẩn cả người, trong chiếc nhẫn có khoảng chừng mười đầu thần linh mạch cực phẩm .

Món tài phú này, quả thật là…

“Ta không có thần linh mạch thượng phẩm, nếu không thì ta cũng sẽ đưa cho ngươi một ít thần linh mạch thượng phẩm.” Kỷ Di cười cười.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là làm màu này. Ta cũng không cần thần linh mạch thượng phẩm, lấy thần linh mạch cực phẩm thôi được chứ?

Thế nhưng thần linh mạch cực phẩm này, trong một giới cũng chỉ có mấy đầu mà thôi. Gia hỏa này sao lại có nhiều như vậy? Gia hỏa này rốt cuộc đã đào thần linh mạch cực phẩm ở bao nhiêu giới vực thế này?

Khi Lam Tiểu Bố đang nghĩ, thần linh mạch cực phẩm trên người Kỷ Di chắc hẳn phải hơn cả trăm. Nếu không thì sao có thể tùy tiện lấy ra được mười đầu thần linh mạch cực phẩm?

“Kỷ đạo hữu, cái giá này đương nhiên có thể, chỉ là số lượng này nhiều quá rồi không?” Chiếm chút tiện nghi thì được, nhưng Lam Tiểu Bố không muốn chiếm tiện nghi mà không hiểu gì.

Kỷ Di xua tay ngăn lại, “Đạo hữu cảm thấy được, vậy thì có thể đưa Ngũ Thải Tiên Chi cho ta là được. Còn bao nhiêu, ta nói ta xem trọng đạo hữu, tương lai hy vọng đạo hữu có thể giúp ta một chuyện, dược không?”

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Kỷ Di, “Giao dịch này ta đã chiếm lời rồi, nhưng mà ta không thể nào hứa hẹn với ngươi rằng nhất định sẽ giúp ngươi một tay. Ta chỉ có thể nói, trong phạm vi năng lực ta cho phép, hơn nữa không vi phạm đạo đức của ta, ta có thể giúp ngươi một chút.”

“Được, vậy xin đa tạ.” Kỷ Di lập tức ôm quyền.

Thấy hắn ta quả thật không có âm mưu gì khác, Lam Tiểu Bố hỏi, “Kỷ đạo hữu, ta muốn hỏi thăm một chút, ngươi có biết cửa hàng của Minh Thường Tiêu nằm ở đâu không?”

“Ngươi nói tên gia hỏa có vận may không tệ kia, may mắn lấy được Đại Trớ Chú Thuật?” Kỷ Di tựa như có biết Minh Thường Tiêu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, chính là hắn, Trớ Chú Thánh Nhân.”

“Ha ha, hắn mà cũng xứng!” Kỷ Di từ tốn nói, “Một ngón tay của Trớ Chú Thánh Nhân thôi cũng có thể ép chết Minh Thường Tiêu hắn, hắn xách giày cho Trớ Chú Thánh Nhân cũng không có tư cách đâu, chỉ là vì vận may của hắn tốt, khi Trớ Chú Thánh Nhân chạy trối chết, lấy được Đại Trớ Chú Thuật. Tương lai khi Trớ Chú Thánh Nhân quay về, hắn vẫn phải giao Đại Trớ Chú Thuật ra thôi.”

“Trớ Chú Thánh Nhân rất mạnh sao? Người khiến hắn phải chạy trối chết, đây chẳng phải là…” Lam Tiểu Bố không nhịn được hỏi.

Kỷ Di không trực tiếp trả lời vấn đề của Lam Tiểu Bố mà nghiêm giọng nói, “Ta thấy đạo hữu cũng là người có vận may lớn, cho nên muốn kết giao bằng hữu với đạo hữu.”

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố ôm quyền.

Có kết giao bằng hữu với Kỷ Di hay không hắn không hề quan tâm, nhưng thứ mà Kỷ Di biết thật sự rất nhiều, hắn muốn lấy được một ít tin tức từ Kỷ Di.

“Lam đạo hữu muốn biết thứ gì, cứ hỏi.” Kỷ Di cười tủm tỉm nói.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này thật sự đúng là người già thành tinh mà, trong lòng mình nghĩ gì, hắn đều biết rõ.

Không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Kỷ Di lại nói tiếp, “Mặc dù ta biết trên người Lam đạo hữu vẫn còn Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng thứ này nếu như không cần lấy ra dùng thì tốt nhất đừng dùng, Lam đạo hữu còn phải ở đây qua vô số năm tháng nữa. Đối với Lam đạo hữu mà nói, trong tương lai Ngũ Thải Tiên Chi có giá trị không thể nào đo lường được.”

Nói xong, Kỷ Di chỉ chỉ nơi xa, “Lời trước đó Lam đạo hữu nói quả thật đã khiến một số người nghi ngờ ngươi chỉ còn một gốc Ngũ Thải

Tiên Chi này, nhưng mà có nhiều người hơn đều biết rõ, trên người ngươi khẳng định vẫn còn Ngũ Thải Tiên Chi.”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn tin lời Kỷ Di nói là thật, những gia hỏa ở nơi này đều gian xảo vô cùng, một khi bị nhiều gia hỏa để ý đến đồ vật trên người mình, đây không phải là chuyện tốt lành gì. Đến lúc đó thì hỏi Kỷ Di làm sao rời khỏi nơi này, hắn rời đi chẳng lẽ còn không được sao?

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Kỷ Di tiếp tục nói, “Bây giờ ta trả lời vấn đề của ngươi, Minh Thường Tiêu ở cửa hàng thứ 364. Nếu như ngươi muốn tìm hắn, tốt nhất đừng giống như Đồ Võng, trực tiếp đánh nhau.”

Lam Tiểu Bố từ chối cho ý kiến, hắn có cách làm của mình, không phải chuyện gì cũng cần người khác chỉ bảo. Đối phương là Thánh Nhân thì sao chứ? Hắn cứ đánh tới, chẳng lẽ không được?

Chương 1301 - Lời khuyên của Kỷ Di. (2)

“Ngươi có còn vấn đề gì không?” Kỷ Di cười tủm tỉm hỏi.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nó, “Kỷ đạo hữu, ngươi chưa hẳn có thể vượt qua Thần Vị Môn bất cứ lúc nào nhỉ? Vì sao còn muốn ở lại nơi này?”

Kỷ Di thích thú nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Không sai, ta quả thật có thể tùy tiện rời khỏi nơi này. Nhưng người có thể rời đi cũng đâu phải chỉ có một mình ta, rất nhiều người có thể đi nhưng lại không đi, ngươi có biết là vì sao không?”

“Chẳng lẽ là do quy tắc đại đạo mênh mông phức tạp vô tận ở nơi này?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Kỷ Di thở dài, “Đó chỉ là một nguyên nhân mà thôi, cũng là nguyên nhân rất quan trọng. Vũ Trụ Hạo hãn sau khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, đã không còn nơi nào có thể cảm ngộ đạo tắc vũ trụ hoàn chỉnh. Mà nơi này, đủ loại quy tắc vũ trụ, đại đạo vũ trụ đều có thể cảm ngộ được. Chỉ cần ngươi có đủ đạo quả, ngươi có thể ở nơi này đi lên con đường vô thượng chí cường.”

Lam Tiểu Bố tự mình cảm nhận đạo tắc vũ trụ vô cùng vô tận ở nơi này, hắn biết đây là lời thật. Nhưng mà câu trả lời của Kỷ Di không phải chỉ có chừng đó.

Quả nhiên, Kỷ Di tiếp tục nói, “Ta đã từng cho rằng thực lực tu vi của ta cho dù không nằm trong một phần nhỏ người đứng đầu thì cũng xem như là ở đỉnh của vũ trụ. Mãi đến khi ta nhìn thấy một con Hắc Long, nhìn thấy con Hắc Long kia truy sát Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn đến mức không có chỗ để trốn, ta mới biết được bản thân mình nhỏ bé đến mức nào. Nơi này có thể cảm ngộ được vô số đạo tắc vũ trụ mà những nơi khác không thể cảm ngộ được, ở lại nơi này có thể tăng thực lực của mình, ta đương nhiên sẽ không đi.”

Lời Kỷ Di nói rất nhiều thứ đều là thật, nếu như trước khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn sẽ không chút do dự giết chết Lam Tiểu Bố, cướp đồ của Lam Tiểu Bố về tay, nhưng mà bây giờ hắn đã thay đổi rất nhiều.

Mặc dù hắn có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố, hắn lại có cảm giác mình không giết được Lam Tiểu Bố, ít nhất thì ở nơi này không thể giết được. Thứ hai là, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là người có vận may lớn, nếu như không giết được Lam Tiểu Bố, tương lai Kỷ Di hắn chỉ sợ không có kết cục tốt gì.

“Đa tạ Kỷ đạo hữu đã nói cho ta biết những điều này, còn muốn thỉnh giáo Kỷ đạo hữu, nếu như không vượt qua Thần Vị Môn, muốn rời khỏi nơi này phải làm như thế nào?" Cho dù Kỷ Di nói Hắc Long kia đáng sợ như thế nào, nhưng Lam Tiểu Bố thật sự không nghe lọt tai, thực lực của hắn mới là gì? Cường giả đáng sợ hơn hắn có rất nhiều, có thêm một Hắc Long thì cũng chẳng là gì cả.

Kỷ Di rõ ràng đã nhìn ra Lam Tiểu Bố không quan tâm đến hắn, hắn mỉm cười nói, "Chắc là không có cách nào cả, ít nhất thì bây giờ ta không có cách. Nơi này, bất kỳ Phá Giới Phù nào cũng không dùng được."

Lời này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn còn định dựa vào Phá Giới Phù rời khỏi đây, nếu như bất cứ Phá Giới Phù nào cũng vô cùng, hắn còn tìm Phá Giới Phù để làm gì?

"Ta đề nghị ngươi tốt nhất đừng nhanh chóng rời đi, ngươi ở nơi này cảm ngộ được đầy đủ đại đạo rồi, lúc đó hãy nghĩ đến chuyện rời đi như thế nào. Nơi này do Diệt Thế Lượng Kiếp đánh ra, nếu như ngươi có thể thi triển ra loại sức mạnh cường hãn như Diệt Thế Lượng Kiếp, có lẽ còn có một tia hy vọng. Còn nữa, đừng tưởng rằng Thánh Nhân chính là người mạnh nhất. ta đoán, trong vũ trụ Hạo Hãn này còn có một nơi, ở nơi đó đều là sinh vật do vũ trụ sinh ra, tùy tiện một cái cũng có thể giết chết Thánh Nhân." Kỷ Di cười tủm tỉm nói, sau đó xoay người rời đi.

"Là Hắc Long mà tiền bối nói đó sao?" Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi.

Không biết Kỷ Di có nghe được hay không, hay là không muốn trả lời, sớm đã đi xa.

Lam Tiểu Bố lấy được rất nhiều tin tức, trong lòng hắn ngược lại không có suy nghĩ gì. Ở nơi này cảm ngộ đạo tắc vũ trụ quả thật rất tốt, nhưng mà hắn không thể ở lại đây trong thời gian dài, nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây.

…

Cửa hàng 364 ở Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố ở ngoài cửa hàng này đứng một lúc, đang chuẩn bị lấy Thất âm Kích ra công kích, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người nói, “Ngươi có công kích cái cửa hàng này cũng không có ý nghĩ gì, Minh Thường Tiêu đã vượt qua Thần Vị Môn, rời khỏi Thiên Nhai rồi.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, nhanh chóng hiểu ra mình đã giúp Minh Thường Tiêu một đại ân. Nếu như không nhờ cây Ngũ Thải Tiên Chi kia của hắn, Minh Thường Tiêu tuyệt đối không thể vượt qua Thần Vị Môn nhanh như vậy.

“Đa tạ đạo hữu.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, sau đó không chút khách sáo xé rách cấm chế bên ngoài cửa hàng của Minh Thường Tiêu, đồng thời lập cấm chế của mình lên.

Sau khi tiến vào cửa hàng, Lam Tiểu Bố phát hiện trong này còn bố trí một vài cấm chế giám sát và ấn ký thần niệm.

Lam Tiểu Bố hủy đi hết những thứ này đi, sau đó đổi thành cấm chế trận pháp của mình.

Cho rằng rời khỏi Thiên Nhai là được rồi sao? Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ như vậy. hắn lấy trận bàn Thời Gian ra, sau đó dùng năm đầu thần linh mạch cực phẩm cung cấp thần nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Đại Trớ Chú Thuật.

Đồ Võng thì còn ở nơi này, Đại Vẫn mệnh Thuật có thể chờ thêm một thời gian nữa rồi cướp đi. Đại Trớ Chú Thuật của Minh Thường Tiêu, hắn không khách sáo đâu.

Năm đầu thần linh mạch cực phẩm, cộng thêm trận bàn Thời Gian. Chỉ ngắn ngủi nửa tháng, một bản Đại Trớ Chú Thuật hoàn toàn mới đã xuất hiện trong Vũ Trụ Duy Mô.

Lam Tiểu Bố cầm Đại Trớ Chú Thuật vào tay, trong lòng vô cùng vui mừng. Minh Thường Tiêu người không phải rất phách lối mà gạt Ngũ Thải Tiên Chi của ta sao? Bây giờ Đại Trớ Chú Thuật của ngươi đã không còn, có phải ngươi cảm thấy không tệ đúng không.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố tạo dựng ra Đại Trớ Chú Thuật, Vọng Luân tức giận quát lên, “Minh Thường Tiêu, đừng để ta gặp được ngươi.”

Tiểu Trớ Chú Thuật trước mặt hắn đã biến thành giấy trắng, bản phục chế Tiểu Trớ Chú thuật chỗ hắn đã biến mất, Tiểu Trớ Chú Thuật của hắn có thể tồn tại mới là chuyện lạ.

Chương 1302 - Học tra và học bá.

Có cửa hàng của mình, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục ở trong Vũ Trụ Duy Mô tu luyện nữa. Sau khi tạo dựng xong Đại Trớ Chú Thuật, Lam Tiểu Bố lập tức quay về cửa hàng.

Bởi vì có lời nói của Kỷ Di trước đó, Lam Tiểu Bố quyết định ở nơi này cảm ngộ quy tắc vũ trụ một khoảng thời gian, sau đó sẽ nghĩ cách rời đi.

KHông phải Kỷ Di kia đã nói sao, nếu như có thể khống chế lực lượng đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, sẽ có cơ hội xé mở giới vực này. Đầu tiên hắn dùng một đầu thần linh mạch cực phẩm bế quan ở nơi này một thời gian, nếu thât sự không thể nào tiến bộ, vậy hắn sẽ ra ngoài Thiên Nhai thử dùng Đại Hủy Diệt Thuật mở giới vực này ra.

Đại Hủy Diệt Thuật của hắn đã dung hợp với đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, chỉ cần Kỷ Di không lừa hắn, vậy chính là sự thật, thế thì hắn có thể dựa vào Đại Hủy Diệt Thuật mở vùng không gian này ra, rời khỏi nơi này.

Ngay từ đầu Lam Tiểu Bố tu luyện, lập tức hiểu ra vì sao lại có nhiều người muốn ở lại nơi này không muốn rời đi. Cho dù là không thể vượt qua Thần Vị Môn, cũng không muốn rời khỏi Thiên Nhai, thậm chí mỗi người đều mở cửa hàng ở nơi này.

Nơi này tu luyện rất khó, một khi có tiêu hao, thần nguyên và thần niệm cũng rất khó khôi phục, nhưng có một vài nơi không thể so sánh với nhau, nơi này có thể cảm ngộ được đạo tắc vũ trụ cực hạn và các loại quy tắc thiên địa.

So với quảng trường Thiên Nhai, quy tắc thiên địa trong cửa hàng này đơn giản hơn rất nhiều, không có lộn xộn phức tạp như ở trong quảng trường Thiên Nhai. Nói cách khác, cảm ngộ quy tắc vũ tụ trong cửa hàng đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu như có đạo quả, vậy ở trong này cảm ngộ thiên địa vũ trụ là nơi vô cùng tuyệt hảo. Có thể tưởng tượng, một khi có thể cảm ngộ hết tất cả quy tắc ở nơi này, vậy thì có thể áp đảo một phương vũ trụ.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, bắt đầu sắp xếp lại những luồng đạo tắc hỗn loạn rối rắm ở đây. Hắn muốn cảm ngộ rất nhiều quy tắc, bao gồm Không Gian, Thời Gian, Niết Bàn, Ngũ Hành.

Nếu như nắm bắt được cơ hội này, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Từng đạo quy tắc thiên địa rõ ràng được Lam Tiểu Bố nắm bắt lấy, sắc mặt Lam Tiểu Bố nhanh chóng thay đổi, hắn cảm thấy có chút không ổn trong không gian này.

Chỉ mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã xác định được nguyên nhân không ổn ở đây là gì, là do tên vương bát đản Minh Thường Tiêu kia.

Trước khi con rùa kia đi, vậy mà để lại quy tắc niệm ký ở trong không gian này. Nếu như hắn thật sự cảm ngộ quy tắc thiên địa ở nơi này, có tám phần khả năng sẽ bị Minh Thường Tiêu đánh lén.

Cho dù trong lòng Lam Tiểu Bố rất khó chịu, nhưng mà nghĩ đến chuyện mình đã cướp đi Đại Trớ Chú Thuật của đối phương, trong lòng cũng có chút an ủi. Cảm ngộ quy tắc thiên địa trong không gian có niệm ký này, Lam Tiểu Bố cũng không dám, hắn không chắc chắn có thể bỏ đi toàn bộ niệm ký của một Thánh Nhân ở nơi này. Đã như vậy, Lam Tiểu Bố dứt khoát rời khỏi cửa hàng.

Không thể nào cảm ngộ trong cửa hàng, vậy hắn sẽ đến quảng trường Thiên Nhai để cảm ngộ.

Đạo tắc đại đạo vũ trụ và quy tắc thiên địa ở quảng trường Thiên Nhai phức tạp hơn ở trong cửa hàng vô số lần. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý, dù sao thì trước khi hắn đi, cũng phải tạo dựng mô hình kết cấu của tất cả đạo tắc và quy tắc trên quảng trưởng này một lần. Những thứ này tương lai có thể từ từ cảm ngộ, hắn không cần phải giống như người khác, cảm ngộ ở nơi này.

Đi đến quảng trường Thiên Nhai một lần nữa, Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân. Vọng Luân ngồi ở một góc trong quảng trường Thiên Nhai, chắc hẳn đang cảm ngộ quy tắc thiên địa.

Trừ Vọng Luân ra, hôm nay tu sĩ ở Thiên Nhai càng ít hơn, chỉ có năm sáu người.

Nếu như không phải ở trong cửa hàng của Minh Thường Tiêu cảm nhận được niệm ký không có ý tốt của Minh Thường Tiêu, hắn vẫn không rõ, vì sao Vọng Luân không tìm cửa hàng để cảm ngộ quy tắc, mà muốn cảm ngộ ở quảng trường Thiên Nhai. Rất rõ ràng, Vọng

Luân biết những cửa hàng kia không dễ chiếm như vậy. Lão gia hỏa này, suy nghĩ chu đáo hơn mình rất nhiều.

Lam Tiểu Bố không tìm nơi để cảm ngộ quy tắc, hắn từ từ đi đến trước mặt Vọng Luân.

“Lão Vọng, đã lâu không gặp nhỉ.” Lam Tiểu Bố đứng xa xa cười tủm tỉm nói một câu.

Lúc này tâm trạng Vọng Luân đang vô cùng buồn bực, lửa giận không biết phải phát tiết vào đâu, nhưng hết lân này đến lần khác người hắn không muốn nhìn thấy nhất lại đột nhiên xuất hiện ở đây, còn chào hỏi với hắn, điều này thật sự còn khó chịu hơn nuốt phải ruồi.

“Ngươi còn chuyện gì nữa?” Vọng Luân đứng dậy, Lam Tiểu Bố chắc hẳn vừa từ bên ngoài vào đây, trên người nhất định có đạo quả khôi phục đỉnh cấp. Chỉ dựa vào Ngũ Thải Tiên Chi, Lam Tiểu Bố khôi phục nhanh như vậy cũng là chuyện bình thường.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta nghĩ đến chuyện sau khi ngươi ra ngoài rất có thể sẽ đến tìm ta gây chuyện, cho nên ta sự định ở đây gây chuyện với ngươi trước. Miễn cho sau này rời khỏi đây rồi, Lam Tiểu Bố ta lại bị người khác ức hiếp.”

“Lam Tiểu Bố, ngươi đừng có mà khinh người quá đáng.” Vọng Luân đã bị người khác cướp đi Đại Hủy Diệt Thuật, trước đây không lâu lại bị người ta cướp đi Tiểu Trớ Chú Thuật, bây giờ một con kiến hôi như Lam Tiểu Bố cũng tới ức hiếp hắn, hắn hầu như bị chọc giận đến muốn nổ tung. Dù sao thì hắn cũng là một Thánh Nhân, cho dù sau khi đến nơi này rồi, hắn biết Thánh Nhân như mình chất lượng không cao, nhưng cho dù không cao thì cũng là một Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích xuất hiện trong tay của hắn, sau đó từ tốn nói: "Ức hiếp ngươi thì sao chứ? Bây giờ không giết ngươi, chẳng lẽ chờ đến khi ngươi ra ngoài được rồi giết ta sao?"

Chương 1303 - Học tra và học bá. (2)

Vọng Luân hận không thể lấy pháp bảo của mình ra dạy dỗ Lam Tiểu Bố một trận, tốt nhất là có thể giết chết luôn Lam Tiểu Bố. Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn nhịn được, giết chết Lam Tiểu Bố ở nơi này, đó là chuyện không thể nào. Một khi ra tay với Lam Tiểu Bố, kết quả hắn nhất định sẽ phải tìm một chỗ để khôi phục nguyên khí, không cẩn thận thì rất có thể sẽ bị vẫn lạc ở nơi này. Không chỉ như vậy, hắn muốn cảm ngộ đạo tắc vũ trụ ở nơi này cũng sẽ rất khó khăn, đừng nói đến chuyện vượt qua Thần Vị Môn.

Đến được nơi này đối với hắn mà nói chính là cơ duyên, cũng không nên vì bản thân đánh mất lý trí mà biến cơ duyên thành tai nạn.

Cuối cùng lý trí của Vọng Luân đã chiến thắng xúc động, hắn hít một hơi thật sâu nói, "Lam đạo hữu, ngươi chắc hẳn phải biết, cho dù thực lực của ta chỉ còn một phần vạn, ngươi cũng chẳng thể giết chết được ta. Nói cách khác, ngươi và ta đánh nhau ở nơi này, chỉ có thể tiện nghi cho những người khác mà thôi."

Lam Tiểu Bố có thể nổi điên không cần mạng, nhưng Vọng Luân hắn thì không thể. Nói cách khác, ở nơi này có thể tùy tiện cảm ngộ các loại quy tắc thiên địa, đạo pháp vũ trụ. Lam Tiểu Bố chỉ là một con kiến hôi nho nhỏ, hoàn toàn không thể nào cảm ngộ được, Lam Tiểu Bố ở nơi này chính là dư thừa.

Mà hắn thì khác, năng lực cảm ngộ của hắn mạnh hơn Lam Tiểu Bố không biết bao nhiêu ngàn lần, Lam Tiểu Bố đến đây là dư thừa, còn Vọng Luân hắn không phải là dư thừa.

Nếu như Lam Tiểu Bố biết suy nghĩ của Vọng Luân, sẽ biết ngay

Vọng Luân đang xem Lam Tiểu Bố hắn là một học sinh dốt không có lý tưởng, mà Vọng Luân đã xem bản thân mình chính là một vị học bá. Theo góc nhìn của Vọng Luân, hắn là một bọc bá, đương nhiên không thể liều chết đánh lộn với một học tra như Lam Tiểu Bố.

Thấy Lam Tiểu Bố không ra tay, Vọng Luân tiếp tục nói, “Ngươi không phải là lo lắng sau khi ta rời khỏi đây sẽ gây bất lợi cho ngươi hay sao? Ta thề ta sẽ không gây bất lợi cho ngươi. Nếu như ngươi muốn, Vọng Luân ta lập tức thề, sau đó mọi người tự tu luyện phần mình đi.”

Lam Tiểu Bố biết mình muốn ở nơi này giết Vọng Luân là chuyện không thể nào, mặc dù hắn muốn xử lý Vọng Luân, nhưng một khi Vọng Luân mà liều mạng, nhất định sẽ lưỡng bại câu thương.

“Cũng được, ngươi thề đi. Nhưng mà phải thành tâm đó, nếu không đừng trách ta vò mẻ không sợ bể, ở chỗ này đồng quy vu tận với ngươi. Nếu như ngươi không tin, có thể đi hỏi người khác một chút, trước đây không lâu ta còn sống mái một trận với Đồ Võng ở cửa hàng Vạn Vật đấy, cũng là do hắn bán hàng giả cho ta.” Lam Tiểu Bố nói.

Tên điện này, thật sự dám đánh nhau với người khác ở nơi này. Sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Vọng Luân hầu như không chút do dự nào nói, “Vọng Luân ta ở đây xin thề, vĩnh viễn không bao giờ khiêu khích hoặc gây tổn thương cho Lam Tiểu Bố...”

“Chờ đã, còn có bằng hữu của ta, tinh cầu ta ở, tinh cầu lúc trước ngươi cướp đi đạo tắc Hồng Môn cũng là chỗ của ta. Ta ở Thần giới và Tiên giới đều có tinh cầu, nếu bất kỳ một tinh cầu hoặc giới vực nào có chút tổn thương nào, ngươi cũng sẽ phải chịu phản phệ vì lời thề. Nhớ kỹ, chẳng những ngươi, cho dù là người khác cũng không thể vì ngươi mà đi làm những chuyện này.” Lam Tiểu Bố không đợi Vọng Luân nói xong đã dứt khoát cắt ngang lời Vọng Luân.

Trong lòng Vọng Luân giận dữ, một khi lập lời thề này rồi, vậy cái đạo tắc Hồng Môn kia đâu còn liên quan quái gì đến hắn nữa? Trừ đạo tắc Hồng Môn ra, còn có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp nữa chứ?

“Xem ra ngươi cũng không cam lòng, không tình nguyện mà thề, không sao cả, dù sao thì ta cũng không có dự định đi ra ngoài.” Khi nói chuyện, Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố đã ong ong rung lên, từng luồng sát thế cuồng bạo quét ra.

Ngươi không định ra ngoài, nhưng ta cũng đâu có ở lại nơi này mãi, Vọng Luân vội vàng nói, “Chờ đã, ta thề lại một lần nữa.”

Cũng đúng, Lam Tiểu Bố đã là vò mẻ không sợ bể, không định rời khỏi nơi này, nhưng Vọng Luân hắn thì khác, chỉ cần hắn cảm ngộ được quy tắc vũ trụ nhất định, hắn có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.

“Vọng Luân ta thề, từ hôm nay trở đi, tuyệt đối sẽ không trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra bất cứ thương tổn nào đối với Lam Tiểu Bố, bằng hữu Lam Tiểu Bố, tinh cầu giới vực của Lam Tiểu Bố, giới vực tinh cầu Lam Tiểu Bố từng sinh sống. Nếu như vi phạm lời thề này, tâm ma đại bạo mà chết, vĩnh viễn bị đày đọa.” Vọng Luân bắt đầu thề, hắn rất muốn bản thân mình có thể an tâm ở nơi này cảm ngộ đạo tắc, cho nên không hề làm bộ một chút nào.

Nhưng mà chờ đến khi hắn cảm ngộ được quy tắc đại đạo vũ trụ đỉnh cấp rồi, vượt qua được Thần Vị Môn, có lẽ có thể phá vỡ được lời thề này.

Rầm rầm rầm! Từng đạo lôi quang nổ tung trong hư không, Vọng

Luân cũng cảm nhận được một gông xiềng vô hình theo lôi quang kia hóa thành đạo vận thẩm thấu vào sâu trong đạo vận của hắn.

Vọng Luân đờ đẫn nhìn hư không, hắn không ngờ được phát lời thề lại thật sự có được sự cảm ứng của Thiên Đạo. Đúng rồi, nơi này là nơi tập trung mọi quy tắc trong vũ trụ, có thể khẳng định sẽ được phản hồi đầu tiên.

Nhưng mà lời thề đã phát ra, mọi chuyện đều đã vô dụng rồi.

“Ta đã thề rồi, không có chuyện gì nữa thì ngươi có thể đi được chưa.” Vọng Luân nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu bình tĩnh.

“Lão Vọng, làm rất tốt, ta xem trọng ngươi đó.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Vọng Luân, xoay người rời đi.

Lam Tiểu Bố tự vỗ vai mình, không hề cảm nhận được sát ý, Vọng Luân quả thật không nhúc nhích. Tên điên Lam Tiểu Bố này, hắn xem như đã rõ rồi. Với hắn mà nói, chỉ cần Lam Tiểu Bố không đến làm phiền hắn, vậy thì mọi chuyện đều ổn.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ rằng phát lời thề ở nơi này sẽ khiến Thiến Đạo công nhận, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Nhìn mấy người còn lại trên quảng trường không có phản ứng gì, Lam Tiểu Bố biết rõ, những người ở nơi này chắc hẳn đều biết, thề ở quảng trường Thiên Nhai chắc chắn sẽ ứng nghiệm.

Chương 1304 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết.

Không tiếp tục dây dưa với Vọng Luân nữa, Lam Tiểu Bố cũng không quay lại cửa hàng ở Thiên Nhai, hắn trực tiếp đến một góc khác trên quảng trường Thiên Nhai, lấy ra ba đầu thần linh mạch cực phẩm, còn lấy thêm một đống thần tinh bố trí một cái Tụ Linh Trận, ở ngoài

Tự Linh Trận còn bố trí một cái thần trận phòng ngự.

Quy tắc vũ trụ ở nơi này rõ ràng như vậy, hắn định tu luyện một thời gian rồi đi. Hỗn loạn một chút thì sao chứ, làm rõ là được rồi. Còn nữa, không phải thần linh khí ở nơi này cực nhạt sao? Nhưng hắn không sợ, hắn có đạo quả.

Bố trí trận pháp xong, Lam Tiểu Bố bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết. hắn khác với những người khác, người khác đến nơi này vì muốn cảm ngộ các loại quy tắc vũ trụ. Lam Tiểu Bố chỉ thuần túy là vì tu luyện, những thứ như quy tắc vũ trụ này, hắn dự định sẽ xây dựng mô hình kết cấu. Nếu không thì chẳng lẽ làm giống như những người khác, ở lại nơi này hơn chục vạn năm hay sao?

Thần linh khí trong Tụ Linh Trận nồng đậm đến cực hạn, thậm chí không cần tu luyện, cũng tạo thành sương mù thần linh. Nhưng cho dù Lam Tiểu Bố vận chuyển Trường Sinh Quyết như thế nào, mỗi chu thiên vận chuyển đều vô cùng chậm chạp. Sau một chu thiên vận chuyển, thần linh khí hấp thu được lại gần như bằng không.

Lam Tiểu Bố lấy một gốc Ngũ Thải Tiên Chi ra dùng, sau đó vận chuyển Trường Sinh Quyết một lần nữa, quả nhiên quy tắc đạo vận trở nên rõ ràng, tốc độ vận chuyển một chu thiên cũng nhanh hơn trước rất nhiều. Thần nguyên bắt đầu nhanh chóng khôi phục, thậm chí bởi vì vận chuyển theo từng chu thiên, quanh người hắn đã dần tạo ra vòng xoáy thần linh khí nhàn nhạt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tu vi nhất định sẽ tăng lên. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, một đạo quả có thời gian hạn chế, chờ đến khi hắn tu luyện đến trình độ nhất định, cảm ngộ được quy tắc vũ trụ nhất định, đạo vận đạo quả sẽ tiêu tán, vậy thì sẽ quay lại trạng thái lúc trước. Muốn tiếp tục, nhất định phải dùng đạo quả.

Không thể làm như vậy được, Lam Tiểu Bố không dựa vào đạo quả để cảm ngộ quy tắc vũ trụ, mà dựa vào đạo quả để bắt đầu thử nghiệm sửa chữa Trường Sinh Quyết của chính mình.

Hắn khác với người khác, đó là do công pháp Trường Sinh Quyết của hắn là do chính hắn sáng tạo ra, cho dù có là Thánh Nhân cũng chưa chắc đã mạnh hơn hắn.

Những năm gần đây, Trường Sinh Quyết không ngừng được sửa chữa, càng ngày càng hoàn thiện. Không phải nói là tư chất và năng lực cảm ngộ của Lam Tiểu Bố mạnh hơn Thánh Nhân, mà là do Lam Tiểu Bố có một thứ hợp tác vô cùng hiệu quả, đó chính là Vũ Trụ Duy Mô.

KHi người khác thử nghiệm thần thông hoặc công pháp của chính mình, một khi gặp phải vấn đề gì, nhất định sẽ dựa theo suy nghĩ của mình mà giải quyết, hoặc là trực tiếp bị kẹt lại. Thử nghiệm công pháp như vậy, trừ một số ít thành công, phần lớn nhất định sẽ không bằng những công pháp đã được rèn luyện qua vô số năm tháng.

Lam Tiểu Bố thử nghiệm Trường Sinh Quyết, một khi có vấn đề nào đó hắn không hiểu được, hắn sẽ dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, sau đó tham khảo mô hình này, kết hợp với đặc điểm của bản thân để đưa ra phương án sửa đổi công pháp, chứ không phải thay đổi mô hình kết cấu của đạo văn. Ai có thể làm được như Lam Tiểu Bố chứ?

Cho nên những người khác không thể nào sửa chữa công pháp của mình ở quảng trường Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố thì có thể, hắn có sự trợ giúp của đạo quả liên tục sửa chữa lại công pháp của mình. Hắn muốn khiến Trường Sinh Quyết có thể vận chuyển bình thường tại nơi đầy quy tắc vũ trụ hỗn loạn, phức tạp huyền ảo này, thậm chí còn có thể tăng tu vi của mình lên.

Thời gian trôi qua từng ngày, Lam Tiểu Bố không ngừng sửa đổi công pháp, lúc này hắn không ngừng tiêu hao Ngũ Thải Tiên Chi.

Một khi một chu thiên vận chuyển Trường Sinh Quyết trở nên chậm chạp, hoặc không thể nào cuốn theo thần linh khí để mình tu luyện, một chu thiên vận chuyển không đạt được hiệu quả như mong muốn, hắn sẽ bắt đầu thay đổi cách vận chuyển chu thiên. Bởi vì có một đống thần linh mạch cực phẩm và thần linh mạch thượng phẩm cung cấp thần nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô, phần lớn vấn đề gặp phải, Lam Tiểu Bố có thể giải quyết trong thời gian ngắn.

KHông có ai biết Lam Tiểu Bố đang sửa chữa công pháp của mình tại quảng trường Thiên Nhai, cho dù có người biết, cũng chỉ xem đó là chuyện cười mà thôi.

Công pháp do chính mình sáng tạo ra, ở chỗ này cũng không có gì hiếm lạ. Thánh Nhân ở nơi này, cũng có vài người sáng tạo ra công pháp cho chính mình. Nhưng trên cơ bản sau khi tu vi đến một cấp độ nhất định rồi, trong tay nắm được quy tắc thiên địa nhất định mới sáng tạo ra công pháp thuộc về mình.

Nếu như là ở nơi khác, bọn hắn còn có thể không ngừng sửa chữa công pháp của mình. Nhưng ở nơi này thì không được, ở nơi này sửa chữa công pháp vẫn một lượng lớn đạo quả. Ở nơi này trong thời gian dài, trên người ai còn một lượng lớn đạo quả nữa chứ? Có đạo quả cũng sẽ không dùng để sửa đổi công pháp, mà dùng để cảm ngộ đạo tắc vũ trụ.

Thời gian giống như nước chảy, chỉ mới chớp mắt đã qua mười năm.

Trong mười năm này, Lam Tiểu Bố đã tiêu hao hết mười bảy gốc Ngũ

Thải Tiên Chi, hai mươi mốt gốc Cửu Diệp Độ Thần Hoa, ba quả Khổ Bàn Đạo Quả. Được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, cuối cùng hắn cũng đã hoàn thành việc sửa đổi Trường Sinh Quyết.

Giờ phút này, không cần đạo quả hỗ trợ, trên quảng trường Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố vẫn có thể dùng Trường Sinh Quyết vận chuyển theo từng chu thiên để tu luyện.

Bởi vì quy tắc thiên địa ở nơi này quá phức tạp huyền ảo, sau khi sửa chữa Trường Sinh Quyết xong, tốc độ vận chuyển theo chu thiên vẫn khá chậm chạp. Nhưng mà so với lúc vừa đến nơi này, ngay cả khôi phục Thần Nguyên mà Trường Sinh Quyết cũng không thể làm được thì bây giờ không biết đã tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Chương 1305 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết. (2)

Cho dù một chu thiên vận chuyển của Trường Sinh Quyết vẫn vô cùng chậm chạp, nhưng tiến độ tu luyện cũng không chậm. Không chỉ vì giờ phút này bên cạnh Lam Tiểu Bố có một đống thần linh mạch cực phẩm và thần tinh, càng quan trọng hơn là quy tắc thiên địa ở nơi này quá rõ ràng. Phức tạp cũng không sao cả, Trường Sinh Quyết đã giải quyết vấn đề này.

Vòng xoáy thần linh khí không ngừng ngưng tụ quanh người Lam Tiểu Bố, sau khi không thử nghiệm công pháp nữa, chỉ ngắn ngủi một năm, Lam Tiểu Bố đã vượt qua Thiên Thần cảnh tầng tám, đi đến Thiên Thần cảnh tầng chín.

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện, khi tu vi tăng lên, Trường Sinh Quyết mà hắn tiêu tốn rất nhiều tinh lực để sửa chữa cuối cùng cũng vận chuyển càng lúc càng nhanh hơn. Lần này chỉ qua nửa năm, Lam Tiểu Bố đã đến cảnh giới Thiên Thần viên mãn, đồng thời nghênh đón lôi kiếp.

Quy tắc thiên địa rõ ràng như vậy, thần nguyên nồng đậm như thế, nếu như có thể tu luyện, tấn cấp hầu như là chuyện đơn giản như nước chảy thành sông.

Rầm rầm rầm! KHi đợt lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, Lam Tiểu Bố không nhịn được hét lên một tiếng lớn.

Từ sau khi bước vào Thần giới, hắn đã không gặp được lôi kiếp, có lúc thậm chí hắn còn hoài nghi có phải công pháp của mình có vấn đề hay không.

Khác với những người khác, Lam Tiểu Bố rất chờ mong lôi kiếp. Chỉ có lôi kiếp đến mới có thể khiến thực lực của hắn có sự phi thăng về chất, nếu không thì chỉ vẻn vẹn là tăng lên cảnh giới mà thôi.

Hôm nay hắn cuối cùng cũng chờ đón lôi kiếp đến, đây cũng là lôi kiếp Thần Quân của hắn.

Lam Tiểu Bố độ kiếp ở quảng trường Thiên Nhai, hầu như đã kinh động đến tất cả tu sĩ ở quảng trường Thiên Nhai, không chỉ như vậy, có một vài tu sĩ không có mặt ở quảng trường Thiên Nhai cũng chạy đến quan sát.

Bế quan tu luyện ở quảng trường Thiên Nhai không phải là chuyện hiếm lạ gì, đã từng có người bế quan ở quảng trường Thiên Nhai hơn mười vạn năm, Lam Tiểu Bố mới tu luyện bao lâu chứ?

Thế nhưng độ kiếp ở quảng trường Thiên Nhai thì không bình thường, người khác bế quan ở quảng trường Thiên Nhai, đó là vì cảm ngộ đạo tắc và quy tắc thiên địa phức tạp, vì tương lai có thể rời khỏi nơi này và đại đạo của mình mà suy tính. Cho dù ngươi có cảm ngộ nhiều quy tắc thiên địa như thế nào, cũng không thể tăng tu vi lên, nhiều nhất chỉ có thể giúp thực lực ngươi tăng lên thôi.

Độ kiếp, đó chính là tu vi trực tiếp tăng lên mới có thể độ kiếp.

Vọng Luân cũng vô cùng chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, hơn mười năm, hắn cũng thu hoạch được không ít. Bởi vì hắn đến đây cũng tương đối ngắn, trên người có chút đạo quả. Dựa vào những đạo quả này, trong mười năm qua, hắn đã lý giải đại đạo của mình sâu hơn một cấp độ. Nhưng lại không ngờ sâu kiến, vò mẻ trong mắt hắn kia, ở nơi này lại có thể tu luyện, thậm chí còn đến tình trạng độ kiếp.

Rầm rầm rầm! Từng tia sấm sét đánh xuống, Lam Tiểu Bố thậm chí không lấy cả pháp bảo ra, hắn chỉ điên cuồng vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện thân thể của mình và trùng kích Thần Quân cảnh.

Khi một đợi lôi kiếp nữa đánh xuống, Lam Tiểu Bố đã xông phá vách chắn Thiên Thần cảnh, bước vào Thần Quân cảnh. Thần linh mạch cực phẩm ở xung quanh cuốn theo vòng xoáy thần linh khí trên không trung Thiên Nhai, ai ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Một vài cường giả nhìn thấy thần linh khí xung quanh Lam Tiểu Bố hình thành nên vòng xoáy, trong mắt đều là kinh ngạc. Nếu như nơi này có thể tu luyện, vậy thì sợ là chẳng có người nào muốn vượt qua Thần Vị Môn. Nhất định sẽ điên cuồng tu luyện, tăng thực lực của mình lên.

Lam Tiểu Bố có thể tu luyện, trừ khi mượn đạo quả, nếu không thì công pháp của hắn nhất định là đạo pháp cực hạn độc nhất vô nhị.

Kỷ Di vừa chạy đến cũng kinh hãi vô cùng, hắn quả nhiên không nhìn lầm, vị tu sĩ trẻ tuổi này không đơn giản. Ở quảng trường Thiên Nhai tu luyện đến tấn cấp, còn dẫn đến lôi kiếp, tài giỏi đến mức nào chứ?

Đến khi đợt lôi kiếp cuối cùng qua đi, Lam Tiểu Bố cười ha ha, dùng một đạo Khứ Trần Thuật thanh tẩy một chút, đổi một bộ quần áo tu sĩ sạch sẽ khác. Sau đó, hắn tiếp tục ở chỗ này bế quan, nhưng mà không phải để tu luyện, hắn muốn cảm ngộ quy tắc Thời Gian.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tấn cấp Thần Quân không phải là chuyện khiến hắn vui vẻ nhất. Điều khiến hắn vui vẻ nhất chính là sau khi hắn sửa đổi Trường Sinh Quyết rồi, ở chỗ này không còn phải sợ hãi nữa. Cho dù Thánh Nhân đến tìm hắn, hắn cũng có thể đánh đối phương đến mức răng rơi đầy đất. Hắn có thể khôi phục lại thực lực bất cứ lúc nào, nhưng người khác thì không được. Thực lực của Thánh Nhân ở chỗ này, trừ một số ít ra, phần lớn cũng chỉ tương đương với Thần Quân mà thôi.

Một Thần Quân, một khi bị tiêu hao sẽ không thể khôi phục được, hắn có gì phải sợ chứ?

Bị một đám tu sĩ vây xem, đối với Lam Tiểu Bố mà nói chẳng là gì cả, hắn không thèm để ý. Nhưng mà Lam Tiểu Bố phát hiện, có một người tu sĩ hình như không phải đang vây xem hắn, mà là đi về phía hắn.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảnh giác, hắn rõ ràng không định ra ngoài, mà là muốn tiếp tục bế quan. Bây giờ có người đi về phía hắn, tám chín phần mười là đến gây sự.

Người đi đến có dáng người mập lùn, mái tóc dài, mắt nhỏ da vàng, khí thế trên người cực kỳ hung hăn, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì.

“Ta tên là Đàm Cửu Phiến.” Nam tử mập lùn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói một câu, trong mắt hắn rõ ràng không xem Lam Tiểu Bố ra gì, thậm chí còn không ôm quyền một chút, chứ đừng nói đến tiên thủ lễ.

Lam Tiểu Bố sau khi vào trong Thiên Nhai, người mạnh nhất gặp được là Kỷ Di, cho dù là lúc Kỷ Di giao dịch với hắn, cũng không có dáng vẻ con mắt mọc trên đỉnh đầu thế kia, gia hỏa này là ai?

Lam Tiểu Bố chẳng muốn trả lời nửa chữ, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, muốn ra tay thì hắn phụng bồi. Bây giờ hắn đã sáng tạo ra Trường Sinh Quyết hoàn toàn mới, ra tay cũng không phải chỉ đơn giản là bồi thường không đâu.

Đàm Cửu Phiến nói lần nữa, “Ta còn có một cái tên khác, người khác đều gọi ta là Tam Oa Thánh Nhân.”

Chương 1306 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai.

Nghe thấy là Tam Oa Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, hóa ra tên tiểu tử Đồ Võng kia bị mình dạy dỗ một lần rồi còn không phục, tìm Tam Oa Thánh Nhân đến đây cõng nồi. Lam Tiểu Bố nhìn Đại Vẫn Mệnh Thuật đã sắp hoàn thành trong Vũ Trụ Duy Mô, không chút do dự bỏ thêm hai đầu thần linh mạch cực phẩm vào cung cấp Thần Nguyên.

Ở nơi xa, bóng dáng Đồ Võng lắc lư mấy lần, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn nhìn thấy rõ. Lam Tiểu Bố cười lạnh, đợi lát nữa sẽ đi tìm gia hỏa này tính sổ.

“Oa Tử, ngươi tìm ta có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Nghe nói ngươi cầm Luân Hồi Oa của ta, ta hy vọng ngươi có thể trả lại cho ta.” Đàm Cửu Phiến nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn thì đang cười lạnh, Oa Tử? Tam Oa Thánh Nhân hắn từ khi có thánh hào cho đến nay, còn chưa có ai dám ở trước mắt gọi hắn là Oa Tử. Đợi lát nữa hắn sẽ cho tên sâu kiến trước mắt này biết, dưới Thánh Nhân tất cả đều là sâu kiến. Dù là ở Thiên Nhai này cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này người vây xem ở đằng xa mới hiểu được là có chuyện gì, Đàm Cửu Phiến ra ngoài đã rất lâu rồi, gần đây mới quay trở lại Thiên Nhai. Theo lý mà nói, bên trong Thiên Nhai có thể không cần ra tay thì cố gắng đừng nên ra tay. Đàm Cửu Phiến là lão gia hỏa đã sinh tồn ở Thiên Nhai nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu rõ đạo lý này hơn ai hết.

Đàm Cửu Phiến vừa về đến đã tìm một tu sĩ có thể tấn cấp ở quảng trường Thiên Nhai để ra tay, chuyện này không bình thường lắm. Nhưng mà dính đến Luân Hồi Oa thì khác, Luân Hồi Oa chính là pháp bảo giữ nhà của Tam Oa Thánh Nhân. Vứt bỏ Luân Hồi Oa đi, thực lực của Tam Oa Thánh Nhân cũng không phải chỉ giảm đi một chút đơn giản như vậy.

Nếu như Luân Hồi Oa thật sự ở trên người tu sĩ trước mắt này, vậy Tam Oa Thánh Nhân ra tay là chuyện tất nhiên.

“Là ngươi luyện chế ra Luân Hồi Oa sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Luân Hồi Oa là bảo vật thiên địa, không có người nào có thể luyện chế ra được.” Đàm Cửu Phiến bình tĩnh nói, đây là sự thật.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu như là bảo vật thiên địa, đương nhiên là người có duyên thì lấy được, người có đức thì đạt được. Ngươi đánh mất Luân Hồi Oa, nói rõ nó vô duyên với ngươi, cũng cho thấy ngươi không có đức. Từ đâu đến thì quay về đó ngồi đi cho khỏe, đừng ở chỗ này mà làm mất mặt.”

“Ha ha…” Đàm Cửu Phiến cười ha ha, đồng thời lấy ra một thanh trường thương, thương mang đầy trời cuốn lên đánh về phía Lam Tiểu Bố.

“Người khác không dám ra tay ở nơi này, cũng không có nghĩa là

Đàm Cửu Phiến ta không dám ra tay.” Khí thế Đàm Cửu Phiến đột nhiên bùng lên, uy thế ra tay tựa như không hề để ý đến chuyện tiêu hao.

Tất cả mọi người đều biết Lam Tiểu Bố vừa mới tấn cấp lên Thần Quân, một Thần Quân cho dù dám ra tay ở chỗ này, cũng không dám ra tay toàn lực. Có đạo quả cũng không được, đạo quả khôi phục cũng cần có thời gian. Nếu như toàn lực ra tay, vậy cũng chỉ có một con đường chết.

Khi mọi người nhìn thấy Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố cuốn theo kích mang vô cùng mênh mông đánh về phía Đàm Cửu Phiến, người vây xem đều trợn tròn hai mắt.

Còn có loại kẻ ngốc như thế này à? Dốc toàn lực cứng đối cứng với một Thánh Nhân? Không còn muốn sống nữa sao? Nếu như ở biên giới Thiên Nhai, một khi thua, có lẽ còn có thể xông ra khỏi Thiên Nhai chạy trốn. Ở nơi này, muốn chạy trốn thì phải đi qua một con đường dài, nếu không thì hoàn toàn không thể trốn thoát.

Rầm rầm rầm! Kích mang cuồng bạo và thương mang va chạm vào nhau, sát thế nổ tung, thần nguyên quay cuồng.

Cho dù Lam Tiểu Bố dốc toàn lực ra tay, nhưng phản lực từ Thương Đạo đáng sợ ập đến, Lam Tiểu Bố vẫn như bị gió xoáy cuốn lên, hộc máu ở trong hư không rồi bị đánh bay ra ngoài.

Cảm giác buồn nôn tuyền đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy cả thân thể và máu nóng trong người đều như muốn văng ra ngoài. Răng rắc! Tiếng xương cốt gãy vỡ vang lên, xương ngực và xương tay của Lam Tiểu Bố bị phản phệ thần nguyên mà gãy thành bảy tám khúc. Cũng may hắn điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết, kịp thời ngừng xu hướng sụp đổ này.

Nuốt mấy viên đan dược chữa thương vào, vết thương trên người Lam Tiểu Bố nhanh chóng khôi phục.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Đàm Cửu Phiến đang đằng đằng sát khí ở đằng kia thầm nghĩ, cho dù là một Thánh Nhân tinh thần sa sút đến cực hạn, tu vi thậm chí còn không bằng một phần vạn lúc bình thường, hắn dốc toàn lực ra tay vẫn kém xa.

May là lúc này Đàm Cửu Phiến không thi triển bất cứ thần thông nào, chỉ lấy lực lượng thần nguyên và thần niệm ra áp chế hắn. Nếu như đối phương thi triển thần thông, chỉ sợ hắn đã bị trọng thương.

Thánh Nhân không dám thi triển thần thông ở đây, có lẽ đây chính là ưu thế duy nhất của hắn.

Không thể so đấu thần nguyên với đối phương, Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng, người còn đang ở trong hư không, Thất âm Kích lại cuốn theo một vùng kích mang, trong chốc lát, trong không gian lập tức bao phủ khí thế sát phạt, một loại khí thế thê lương hùng hậu tựa như từ trong núi thây biển máu, gào thét xông về phía Đàm Cửu Phiến.

Lam Tiểu Bố không dùng thần nguyên để liều mạng nữa, mỗi lần ra tay hắn đều dùng thần thông sát phạt Đạo Bất Trầm Luân.

Thần thông Lam Tiểu Bố vừa đánh ra, toàn bộ tu sĩ trên quảng trường Thiên Nhai đều lập tức lui lại mấy bước, giờ phút này trong mắt tất cả mọi người, Lam Tiểu Bố chính là một kẻ điên.

Chiêu thứ nhất đã liều mạng hao hết một nửa thần nguyên và thần niệm, nếu như lại thêm một thần thông, vậy trên cơ bản không có cơ hội ra tay lần thứ ba, hơn nữa trong tình huống này mà thi triển thần thông không phải muốn chết thì là gì?

Thần thông tiêu hao cũng không phải chỉ một hai phần, có thể nói những người tồn tại ở Thiên Nhai từ trước đến nay, ở chỗ này thi triển thần thông, hầu như không đếm hết trên một bàn tay. Nếu có thể thi triển thần thông, lần đầu tiên khi Đàm Cửu Phiến ra tay, hắn đã dùng một đạo thần thông nghiền ép đến, Lam Tiểu Bố đã sớm không còn mạng rồi.

Chương 1307 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai. (2)

Tam Oa Thánh Nhân khát cầu Luân Hồi Oa như vậy, cũng không dám tùy ý thi triển thần thông. Cũng bởi vì hắn biết rõ, ở nơi này thi triển thần thông chỉ có thể làm một lần. Dù cho hắn giết được Lam Tiểu Bố, chẳng mấy chốc nữa cũng sẽ bị người chém giết.

Cho dù lấy lực lượng thần nguyên cường đại để ngăn cản Lam Tiểu Bố, nhưng Đàm Cửu Phiến cũng bị tiêu hao không nhỏ. Những năm gần đây ở Thiên Nhai, thực lực của hắn vốn đã giảm sút rất nhiều, bây giờ vì lấy lại Luân Hồi Oa, lần đầu tiên ra tay đã dùng hết chín phần thần nguyên.

Hắn thấy, lần ra tay này, Lam Tiểu Bố cho dù có ngăn cản được, cuối cùng cũng sẽ vì tiêu hao quá lớn,trở thành thịt cá trong tay hắn, mặc cho hắn càn quét. Loại tiêu hao thần nguyên này, cho dù có đạo quả, ở Thiên Nhai không đến nửa năm, một năm thì cũng không thể khôi phục được.

Nhưng khiến Đàm Cửu Phiến không thể tin được là, kết quả hắn mong đợi lại chưa từng xuất hiện, Lam Tiểu Bố chỉ hơi khốn đốn một sau, sau đó hắn nhìn thấy cái gì? Lại là thi triển thần thông.

Chuyện này…

Đàm Cửu Phiến khẳng định có chuyện gì đó mà hắn không biết, nếu không thì chính là Đồ Võng kia nói dối hắn. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, sát thế kích mang cuồng bạo dã ập đến. Giờ phút này Đàm Cửu Phiến cảm thấy cả người mình bị khóa ở trong một chiến trường Viễn Cổ hung hãn, ở trên chiến trường này, chỉ có giết chóc vô cùng vô tận.

TRong khí thế giết chóc cuồng bạo này, Đàm Cửu Phiến hắn giống như một gốc cỏ dại chập chờn trong gió, hoàn toàn không thể nào phản kháng được.

Cả người Đàm Cửu Phiến vô cùng lạnh lẽo, hắn không thể giống như Lam Tiểu Bố, trong khoảng thời gian ngắn là có thể khôi phục. Hơi thở tử vong trên chiến trường Viễn Cổ mênh mông này từ từ bao phủ lấy hắn, khiến hắn không thể nào thở nổi.

Từng đạo kích mang hóa thành sát thế đánh tới, khiến Đàm Cửu Phiến cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hắn điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, trường thương trong tay cuốn theo thương mang đánh vào không gian.

Phốc! Từng đạo huyết quang nổ tung, thương mang của Đàm Cửu Phiến bị kích mang vô tận trong chiến trường Viễn Cổ kia xé nát. Đàm Cửu Phiến giống như một con diều đứt dây, bị đánh bay ra ngoài.

Đàm Cửu Phiến lại thở nhẹ ra một hơi, cũng may tu vi của đối phương chênh lệch với hắn quá lớn, nếu không vừa rồi hắn hoàn toàn không thể nào chạy khỏi sự nghiền ép tử vong ở cái chiến trường kia, có thiêu đốt tinh huyết cũng không được.

Thế nhưng còn chưa đợi Đàm Cửu Phiến tỉnh táo lại, kích mang mênh mông vô tận kia lại khiến không gian nổ tung một lần nữa, nương theo tiếng hét của Lam Tiểu Bố, sát thế càng ngày càng cuồng bạo. Hắn bay ra ngoài một khoảng không gian, không gian lại nhanh chóng bị khí thế giết chóc cuồng bạo bao phủ.

Giờ phút này, trong kích mang mênh mông ấy, trừ tử vong vẫn là tử vong. Quảng trường Thiên Nhai mờ tối, giờ phút này đột nhiên sáng ngời. Kích mang tựa như trăng sáng nhô lên cao, xé rách mọi u ám hoặc là muốn chém tận giết tuyệt mọi u ám.

Toàn bộ kích mang mang theo đạo âm thần thông lượng lờ trong không gian, Đạo Bất Trầm Luân Thất âm ra, trời đem vạn trượng độc hành nhân!

Đàm Cửu Phiến không có dũng khí chạy trốn, thần thông này quá đáng sợ, thậm chí từ sâu trong lòng hắn còn có ảo giác, dù là hắn không sa sút tinh thần đến tình trạng này, tựa như cũng không thể nào tránh thoát khí thế tử vong từ trong thần thông này.

BỊ Đồ Võng hại, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Đàm Cửu Phiến. Giờ phút này, hắn cảm thấy bi ai cho một Thánh Nhân như mình. Là một Thánh Nhân, vậy mà không thể nào phản kháng được trước thần thông của một Thần Quân nho nhỏ, đây là chuyện châm chọc đến mức nào?

Kỷ Di thở dài một tiếng, hắn khẳng định Lam Tiểu Bố ở nơi này có thể tùy ý khôi phục thần nguyên, nếu không thì cũng không dám thi triển thần thông đáng sợ như vậy. Hơn nữa hắn không hề cảm nhận được chút xu hướng suy tàn nào trong thần thông của Lam Tiểu Bố, rõ ràng Lam Tiểu Bố thi triển thần thông ở nơi này, và thi triển thần thông ở bên ngoài không có gì khác nhau. Thậm chí là bởi vì quy tắc thiên địa rõ ràng, hắn thi triển thần thông lại càng cường hãn hơn.

Thiên Nhai này không có ai có thể làm gì Lam Tiểu Bố, có lẽ hắn có thể giết chết Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

TRên người Lam Tiểu Bố có đồ tốt, nhưng mà không phải thứ hắn cần.

Tay chân Đồ Võng lạnh buốt, nếu như hắn biết chỉ trong ngắn ngủi mười năm mà Lam Tiểu Bố đã lợi hại đến mức thế này, có đánh chết hắn hắn cũng sẽ không đắc tội với Lam Tiểu Bố. Giờ phút này,trong lòng hắn hoàn toàn sụp đổ, bởi vì hắn không có chỗ để trốn. Một vài tu sĩ ôm mục đích ngư ông đắc lợi, giờ phút này đều trầm mặc không nói. Ở nơi này chẳng có ai là đồ ngốc cả, mà cho dù có là đồ ngốc cũng có thể nhìn ra, Lam Tiểu Bố có thể khôi phục thần nguyên trong lúc đang đánh nhau. Nơi này đối với bọn hắn là nơi không thể tiêu hao, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ sợ không phải như vậy.

Tất cả mọi người đều biết rõ, từ giờ trở đi, trong Thiên Nhai không có người nào dám làm gì với tên Thần Quân nho nhỏ trước mắt này. Nếu như Thần Quân này vô cùng phách lối, vậy thì người này nhất định sẽ trở thành bá chủ một phương ở Thiên Nhai, chẳng mấy chốc Thiên Nhai sẽ nghênh đón những năm tháng tăm tối nhất.

Một luồng khí lạnh lẽo thẩm thấu vào trong mi tâm, Đàm Cửu Phiến không tiếp tục phản kháng nữa, cho dù hắn có thắng, vào thời khắc sống còn mà thiêu đốt tinh huyết cũng nhất định sẽ trốn không thoát khỏi Thiên Nhai. Huống chi, trước thần thông đáng sợ của Lam Tiểu Bố, hắn còn thua.

Chỉ qua mấy giây sau, Đàm Cửu Phiến phát hiện thức hải của mình vẫn còn nguyên vẹn, mà luồng khí lạnh lẽo kia chỉ đâm vào mi tâm của hắn mà thôi. Mi tâm và thức hải không bị xé rách, hắn mở mắt ra.

“Vì sao không giết ta?” Nhìn thấy trường kích của Lam Tiểu Bố đâm vào mi tâm gần tấc, nhưng không tiếp tục giết mình, Đàm Cửu Phiến không nhịn được hỏi một câu.

Chương 1308 - Quy tắc Thời Gian.

Lam Tiểu Bố không trả lời Tam Oa Thánh Nhân, chỉ nói với những tu sĩ vây xem bên ngoài, “Các vị không có chuyện gì thì đi đi, bây giờ ta muốn tu luyện.”

Lam Tiểu Bố có thể tu luyện ở quảng trường Thiên Nhai, thậm chí còn không bị ảnh hưởng vì tiêu hao thần nguyên ở nơi này, đã gây ra kích thích cực lớn với những người ở nơi này. Đối mặt với Tiểu Cường như Lam Tiểu Bố ở Thiên Nhai, không có người nào muốn đắc tội. Cho nên Lam Tiểu Bố nói hắn muốn tu luyện, tất cả mọi người đều lập tức giải tán.

Một Thần Quân có thể khôi phục thần nguyên bất cứ lúc nào, ở Thiên Nhai này, không ai dám trêu chọc đến.

Ngay cả Vọng Luân đang bế quan ở Thiên Nhai, lúc này cũng không dám tiếp tục ở lại đây bế quan nữa, hắn cúi đầu theo đám người rời khỏi quảng trường Thiên Nhai. Với thực lực nghiền ép Tam Oa Thánh Nhân của Lam Tiểu Bố, muốn giết Vọng Luân hắn chẳng có gì khó khăn cả.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn về phía Đàm Cửu Phiến. Hắn cũng không phải đồ ngốc, giết Đàm Cửu Phiến có gì tốt chứ? Thánh Nhân đã có thế giới của mình, hắn giết Đàm Cửu Phiến rồi, thậm chí Nguyên Thần của đối phương cũng không thể diệt được.

Thế giới của Thánh Nhân khác với thế giới của Thần Vương, ở trong đó cơ bản đã tạo thành quy tắc thiên địa độc lập. Loại quy tắc thiên địa này, cho dù hắn có xử lý thân thể của Đàm Cửu Phiến, Nguyên

Thần của Đàm Cửu Phiến vẫn có thể trốn vào trong thế giới của mình lẩn trốn. Thực lực bây giờ của hắn, tựa như cũng không thể nào ngăn cản được.

Nếu như không giết Đàm Cửu Phiến, hắn có thể lấy được một ít đồ từ chỗ Đàm Cửu Phiến.

Kể từ khi giao dịch với Kỷ Di, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, Thánh Nhân ở nơi này đều giàu đến chảy mỡ. Đồ tốt của hắn cũng không ít, nhưng mà so với những Thánh Nhân này, hắn thật sự quá nghèo khó.

Giờ phút này Đàm Cửu Phiến mơ hồ có chút hiểu ra ý của Lam Tiểu Bố, tu vi của Lam Tiểu Bố quá thấp, hơn nữa có thể ở chỗ này tu luyện. Bây giờ hắn không thể nào phản kháng được Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố lại không giết hắn, đây cũng là vì muốn có đồ tốt.

Quả nhiên một khắc sau hắn đã nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, “Ta đương nhiên có thể không giết ngươi, nhưng mà phải xem thử ngươi có thể cho ta được thứ tốt gì, cơ hội chỉ có một lần thôi đó.”

“Sáu mươi đầu thần linh mạch cực phẩm, bốn mươi đầu thần linh mạch thượng phẩm.” Đàm Cửu Phiến không chút do dự nói.

Với tu vi cảnh giới như bọn hắn, thần tinh đã không còn ích lợi gì nữa, ở trong người có đủ các loại thần linh mạch.

“Được, thành giao.” Lam Tiểu Bố không trả giá chút nào.

Trong lòng hắn thì âm thầm kinh ngạc, mấy lão già này thật là giàu có, nếu như hắn có thể cướp hết mấy lão gia hỏa ở Thiên Nhai một lần, sẽ như thế nào nhỉ?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng nén suy nghĩ này của mình lại, một khi khiến mọi người nổi giận, cho dù hắn có thể nhanh chóng khôi phục thần nguyên, ở nơi này cũng chỉ có một con đường chết.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đồng ý, Đàm Cửu Phiến không chút do dự lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố. So với những Thánh Nhân khác, hắn xem như là người ngèo. Nhưng mà có nghèo, hơn mười đầu thần linh mạch cực phẩm này vẫn có thể lấy ra được.

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua một chút rồi lập tức cất đi, “Ngươi có thể đi rồi, nhớ kỹ lần sau đừng nên tùy tiện nói cái nồi là của ngươi, nói nhiều sẽ xảy ra chuyện đó.”

Đàm Cửu Phiến ôm quyền với Lam Tiểu Bố, một câu cũng không nói, xoay người rời đi. Nhưng hắn không lập tức rời khỏi quảng trường Thiên Nhai, bây giờ hắn tiêu hao không phải chỉ một hai phần, hắn nhất định phải bế quan mấy chục năm ở Thiên Nhai, sau đó mới tính đến chuyện rời đi. Cũng may trên người hắn còn có một ít đồ, nếu không thì ngay cả khôi phục thực lực hắn cũng sẽ không có cơ hội.

Lam Tiểu Bố lấy được một đống thần linh mạch, trong lòng cực kỳ hài lòng. Mối làm ăn này, hắn ước gì mỗi ngày đều sẽ có.

Quay trở về Tụ Linh Trận của mình, Lam Tiểu Bố lại lấy ra thêm thần linh mạch cực phẩm. Trường Sinh Quyết vận chuyển trong tình huống thần linh khí nồng đậm như thế này, tốc độ tu luyện càng lúc càng nhanh.

Cộng thêm ở quảng trường Thiên Nhai có đầy đủ hết mọi quy tắc vũ trụ, chỉ ba tháng sau, Lam Tiểu Bố đã đến Thần Quân tầng hai. Nửa năm sau, Lam Tiểu Bố đã bước vào Thần Quân tầng ba.

Đàm Cửu Phiến đang ở đằng xa khôi phục một chút thần nguyên nhìn thấy thì âm thầm kinh hãi, cho dù có ở bên ngoài, hắn cũng chưa từng thấy Thần Quân nào có thể tu luyện nghịch thiên như Lam Tiểu Bố. Xung quanh Tụ Linh Trận của Lam Tiểu Bố, thần linh khí đã không còn là sương mù nữa, mà đã tạo thành một Hư không hồ thần linh khí.

Càng thấy lòng Đàm Cửu Phiến càng lạnh, với tiến độ tu vi như Lam Tiểu Bố, cộng thêm thủ đoạn ra tay gọn gàng dứt khoát của Lam Tiểu Bố. Đàm Cửu Phiến hắn thật sự có thể lấy lại Luân Hồi Oa được sao?

Giờ phút này, lòng tin của Đàm Cửu Phiến đã bị nghiền ép. Trước đó Luân Hồi Oa của hắn bị mất, hắn thật sự cũng không để ý gì nhiều. Ở trong mắt Đàm Cửu Phiến, chờ hắn vượt qua Thần Vị Môn, Luân Hồi Oa sớm muộn gì cũng là của hắn, ai có thể lấy được Luân Hồi Oa của Đàm Cửu Phiến hắn chứ?

Trên thực tế hắn còn chưa ra ngoài, Luân Hồi Oa đã xuất hiện ở trước mắt hắn, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, đừng nói đến chuyện cướp đoạt về.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, trong tay hắn cầm một bản đạo quyển, chính là Đại Vẫn Mệnh Thuật.

Cho dù Đại Vẫn Mệnh Thuật có thật sự nằm trong tay Đồ Võng hay không, Đồ Võng sẽ không còn cơ hội có được nữa. từ giờ trở đi, cho dù là Đại Vẫn Mệnh Thuật hay Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, sẽ đều nằm trong tay hắn.

Sau khi lấy được Đại Vẫn Mệnh Thuật, Vũ Trụ Duy Mô lập tức bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu toàn bộ đạo tắc vũ trụ trong quảng trường Thiên Nhai. Đây là một quá trình khá dài, lúc nào có thể hoàn thành, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Hắn chỉ hy vọng tương lai sau khi mình rời khỏi Thiên Nhai, có một đường để cảm ngộ quy tắc vũ trụ nơi này mà thôi.

Chương 1309 - Quy tắc Thời Gian. (2)

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang cảm ngộ quy tắc Thời Gian, cảm ngộ quy tắc ở nơi này so với việc cảm ngộ quy tắc ở nơi khác mạnh hơn gấp trăm lần.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố lựa chọn cảm ngộ quy tắc Thời Gian, đó là vì trong tất cả các thần thông, thần thông về quy tắc Thời Gian là một trong những thần thông mạnh nhất. Nếu như có thể cảm ngộ được quy tắc Thời Gian, lĩnh ngộ được thần thông quy tắc Thời Gian, vậy tương lai hắn có sẽ rất nhiều cơ hội sinh tồn.

Lam Tiểu Bố nghe nói có một loại đạo quả có liên quan đến quy tắc Thời Gian, chỉ cần lấy được loại đạo quả Thời Gian, cảm ngộ quy tắc Thời Gian sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy loại Thời Gian Đạo Quả này, nhưng hắn cũng biết rõ Thời Gian Đạo Quả này quý giá đến mức nào, sinh trưởng trong hoàn cảnh cực kỳ hiếm có. Bây giờ ở nơi có quy tắc Thời Gian rõ ràng thế này, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.

Chỉ cần cảm ngộ được quy tắc Thời Gian, Lam Tiểu Bố sẽ rời khỏi Thiên Nhai, đi ra ngoài hư không thử thi triển Đại Hủy Diệt Thuật.

Còn về chuyện vượt qua Thần Vị Môn, Lam Tiểu Bố chưa từng nghĩ đến, hắn biết cho dù mình bước vào Thân Quân tầng ba, cũng đừng mong có thể vượt qua Thần Vị Môn.

Lam Tiểu Bố cảm ngộ quy tắc Thời Gian, thời gian lại trôi qua thật nhanh. Khi cảm ngộ của Lam Tiểu Bố càng ngày càng sâu, đạo vận lưu chuyển không ngừng, cuối cùng tạo thành một đạo kén thật dày quanh người Lam Tiểu Bố.

Người cảm ngộ quy tắc vũ trụ ở quảng trường Thiên Nhai tạo thành đạo kén không chỉ có một mình Lam Tiểu Bố, nhưng nơi này bất cứ người nào cũng có thực lực mạnh mẽ hơn Lam Tiểu Bố gấp trăm ngàn lần. Một tu sĩ Thần Quân, cũng có thể cảm ngộ tạo ra đạo kén, ở bên ngoài thì đây là chuyện không thể nào.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố sớm đã chìm đắm trong đạo vận quy tắc Thời Gian, từ mơ hồ đến rõ ràng, từ trừu tượng đến cụ thể. Trước đó Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng thời gian không thể tồn tại độc lập với không gian, khi hắn cảm ngộ sâu sắc hơn, hắn mới biết lý giải của mình về thời gian kém cỏi đến mức nào.

Thời gian hoàn toàn có thể tồn tại độc lập bên ngoài không gian, nó không chỉ có thể áp súc lại, còn có thể kéo duỗi, thậm chí có thể đảo ngược, vấn đề nằm ở năng lực khống chế sự vận hành quy tắc của nó.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố đột nhiên vươn tay ra vạch ra một đạo quỹ tích, không gian lúc này đột nhiên trì trệ lại, thậm chí trong nháy mắt còn ngừng lại.

Răng rắc! Đạo kén quanh người Lam Tiểu Bố vỡ vụn, chớp mắt đã biến mất không còn gì. Lam Tiểu Bố lại đứng lên, đấm ra một quyền.

KHông gian nhất thời chậm lại, cho dù còn chưa đến một giây, nhưng Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận rõ, trong một giây đó, hắn có thể khống chế một quyền đó ở trong không gian này. Hắn có thể khống chế không gian này, là bởi vì hắn có thể khiến thời gian trong không gian này nhất thời chậm lại.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, hắn đã chạm đến quy tắc Thời Gian. KHi tu vi của hắn càng lúc càng mạnh, hắn cảm ngộ quy tắc Thời Gian càng lúc càng khắc sâu, càng ngày càng sáng tỏ. Có Lẽ có một ngày, hắn vung tay lên, thật sự có thể đảo ngược thời gian. Đến lúc đó, có lẽ hắn có thể nắm giữ cả Lượng Kiếp Vũ TRụ ở trong tay chăng?

Lắc đầu, Lam Tiểu Bố biết chuyện này quá xa vời.

Sau khi vứt bỏ hết những ý niệm này, Lam Tiểu Bố lại quay đầu nhìn một chút, cũng không biết hắn đã cảm ngộ trên quảng trường hư không được bao lâu. Trước đó Tam Oa Thánh Nhân Đàm Cửu Phiến vẫn luôn ở nơi xa khôi phục thần nguyên đã rời đi trên khắp quảng trường này, trừ hắn ra, không còn người thứ hai nữa.

Bây giờ đã chạm được đến quy tắc Thời Gian, có nên thử vượt Thần Vị Môn một chút hay không? Lam Tiểu Bố nhìn Thần Vị Môn ở xa xa. Chỉ do dự trong chốc lát, Lam Tiểu Bố đã từ bỏ suy nghĩ này.

Tu vi của hắn là Thần Quân tầng ba, cho dù đã chạm đến quy tắc Thời Gian, muốn vượt qua Thần Vị Môn thì vẫn chưa đủ.

Ở lại nơi này quả thật là tốt, chẳng những có thể tu luyện, còn có thể cảm ngộ các loại quy tắc vũ trụ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết hắn không thể tiếp tục ở lại nơi này, hắn muốn rời khỏi vùng hư không này. hắn còn có một lá Phá Giới Phù, cho dù bây giờ đại lục Chân Khư đã không cò uy hiếp nữa, những Tả Uyển âm vẫn còn ở đó, hắn không yên tâm lắm. Trừ Tả Uyển âm ở đại lục Chân Khư khiến hắn không yên lòng, còn cả Tiên giới, hắn nhất định phải quy về một chuyến.

Bất Thanh Thần Giới đã có mhtn Tần Tự Hề và mấy Thần Vương giúp đỡ, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, mà Tiên giới không có lực lượng gì để bảo vệ. Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y là một quả bom không biết bao giờ sẽ nổ, ai biết gia hỏa này lúc nào sẽ xuất hiện?

Hắn chẳng những hủy đi mấy giới vực Lâu Dị Y dùng để nuôi dưỡng Yểm Ma, còn lấy một cái Niết Bàn Thánh Quả của Lâu Dị Y. Hắn và Lâu Dị Y đã kết tử thù rồi.

Cất mấy đầu thần linh mạch cực phẩm của mình đi, Lam Tiểu Bố quyết định dựa theo kế hoạch đã định ra từ trước, rời khỏi Thiên Nhai thử thi triển Đại Hủy Diệt Thuật. nếu như Đại Hủy Diệt Thuật của hắn thật sự có thể xé mở thông đạo ở nơi này, vậy hắn đương nhiên sẽ nhanh chóng rời đi. Nếu như không thể, vậy thì Kỷ Di kia chắc hẳn có thể giúp hắn một tay, hắn sẽ đi tìm Kỷ Di một lần.

Rời khỏi quảng trường Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố nhanh chóng rời đi, hắn đến trước cửa hàng Vạn Vật. Đồ Võng châm ngòi Tam Oa Thánh Nhân đến cướp Luân Hồi Oa của hắn, chuyện này không kiếm một ít đồ tốt, chẳng phải hắn đã bị tính kế không công sao?

Chương 1310 - Thanh niên bình thường trong hư không.

KHiến Lam Tiểu Bố thất vọng là, Đồ Võng lại không có ở đây. Cửa hàng Vạn Vật của Đồ Võng đã bị cấm chế khóa lại, người rõ ràng đã sớm rời đi.

“Lam đạo hữu muốn tìm kiếm Đồ Võng sao?” Một giọng nói đột ngột vang lên, Lam Tiểu Bố quay đầu lại nhìn thấy Kỷ Di đang đi tới.

Nếu như nói trong Thiên Nhai này còn có người khiến Lam Tiểu Bố kiêng kị, vậy đó nhất định chính là Kỷ Di.

Chiến đấu với người khác, hắn có thể dựa vào năng lực khôi phục của mình để kiên trì. Nhưng gặp phải Kỷ Di, Lam Tiểu Bố hoài nghi mình có thể kiên trì trong một chiêu hay không, nói không chừng người ta hoàn toàn không cho hắn có cơ hội khôi phục.

Cho nên một khi Kỷ Di muốn ra tay với hắn, hắn sẽ lập tức trốn đi, tuyệt đối không đấu pháp với người này. Nơi này ở ngay lối ra vào Thiên Nhai, hắn có thể chạy đi ngay.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Hóa ra là Kỷ đạo hữu, ta chính là muốn tìm Đồ Võng, chỉ là không khéo, Đồ Võng không có ở nhà.”

Kỷ Di mỉm cười nói, “Ta vô cùng xem trọng tiềm lực trong tương lai của Lam đạo hữu, ngược lại muốn kết giao với bằng hữu như Lam đạo hữu. Có lẽ tương lai khi đại chiến thần vị, ngươi và ta có thể liên thủ.”

Lam Tiểu Bố cười cười từ chối cho ý kiến, Kỷ Di là Thánh Nhân, mặc dù Lam Tiểu Bố không biết lai lịch của Kỷ Di, nhưng hắn có thể đoán được trước khi Kỷ Di đến đây nhất định là nhân vật khuấy đảo phong vân, liên thủ với hắn? Hắn có tư cách gì mà liên thủ với Kỷ Di? Ha ha, là để hắn đi lên làm pháo hôi mới đúng. Hơn nữa chuyện trong tương lai ai có thể nói rõ, vậy quá xa rồi.

Kỷ Di tựa như biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn tiếp tục nói, “Chẳng mấy chốc nữa ta sẽ rời khỏi Thiên Nhai, vượt qua Thần Vị Môn. Ngươi không nên xem thường thần vị, đôi khi, một cái thần vị có thể quyết định độ cao trưởng thành của ngươi trong vũ trụ mênh mông này. Vượt qua Thần Vị Môn nhất định có thể lấy được thần vị, đây là tin tức của Thiên Đạo. Nhưng trên thần vị còn có thánh vị, người lấy được thánh vị nhất định phải chọn lựa từ những người có thần vị. Ta tin với năng lực của ngươi, trong vòng vạn năm có thể vượt qua được Thần Vị Môn, lấy được thần vị.”

Cho dù có rất nhiều lời Kỷ Di chưa nói ra, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ ý của Kỷ Di, hắn sẽ không cho Kỷ Di bất cứ lời hứa hẹn gì.

“Kỷ đạo hữu, tương lai nếu như ta có thể vượt qua Thần Vị Môn, nhất định có thể gặp lại Kỷ đạo hữu. Nếu không thì, bây giờ ta có nói gì cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.” Lam Tiểu Bố ôm quyền.

Kỷ Di gật đầu, “Cũng được, vậy ta đi trước một bước, sau này còn gặp lại.’

Nói xong, Kỷ Di nhanh chóng tiến về phía quảng trường Thiên Nhai, hắn muốn vượt qua Thần Vị Môn. Lúc đầu hắn còn định trễ một chút mới vượt qua Thần Vị Môn, nhưng Lam Tiểu Bố và Vọng Luân xuất hiện, khiến hắn có chút bất an.Hắn không hỏi Lam Tiểu Bố, nhưng hắn có hỏi thăm từ chỗ Vọng Luân. Biết được sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp kết thúc, vũ trụ Hạo hãn đã thay đổi rất nhiều, hắn muốn chiếm cứ một chỗ cắm dùi, vậy thì không thể cứ ở lại Thiên Nhai mãi được. Hơn nữa, những năm qua ở Thiên Nhai cảm ngộ quy tắc vũ trụ, đã thu hoạch được không nhỏ.

Bây giờ hắn chỉ mới tạo mối quan hệ với Lam Tiểu Bố mà thôi, ít nhất thì giờ phút này trong mắt hắn, Lam Tiểu Bố muốn rời khỏi Thiên Nhai nhất định phải vượt qua Thần Vị Môn.

Chỉ là hắn không biết trên người Lam Tiểu Bố có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, nếu như biết, chỉ sợ hắn sẽ nghĩ cách lấy được đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. Vọng Luân nói cho hắn rất nhiều thứ, những tin tức về đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp và đạo tắc Hồng Môn, hắn sẽ không nói cho Kỷ Di. Những thứ này trên người Lam Tiểu Bố, tương lai Vọng Luân còn có cơ hội cướp về, một khi bị Kỷ Di lấy được, vậy hắn ngay cả cơ hội cướp về cũng sẽ không có.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố rời xa Thiên Nhai, tùy tiện tìm một chỗ, hắn muốn thử thi triển Đại Hủy Diệt Thuật đã dung hợp đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp của mình. Hắn cảm thấy có một câu Kỷ Di không lừa hắn, muốn rời khỏi nơi này, trừ vượt qua Thần Vị Môn, chỉ có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp mới có thể xé mở không gian ở nơi này.

Lấy Thất âm Kích ra, Lam Tiểu Bố tụ tập thần nguyên, đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật lưu chuyển, trong khoảng thời gian ngắn, vùng không gian xung quanh Lam Tiểu Bố đã bị bao quanh một luồng lực lượng hủy diệt. Loại lực lượng hủy diệt này càng lúc càng cường đại, lại như tiếp tục ấp ủ mà không phát ra.

Lam Tiểu Bố biết rõ thực lực của mình, nếu như hắn ở trên Thần Vương, dựa vào Đại Hủy Diệt Thuật không chừng có thể xé mở nơi này. Bây giờ thực lực của hắn chỉ mới là Thần Quân, muốn dựa vào Đại Hủy Diệt Thuật xé mở nơi này không phải là chuyện đơn giản.

…

“Đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp?” Cách Lam Tiểu Bố khoảng mấy trăm triệu dặm, một nam tử có dáng người không cao, hơi béo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Lam Tiểu Bố.

Trước đó hắn đã sớm cảm ứng được đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng mà đối với hắn mà nói, Đại Hủy Diệt Thuật không là gì cả, nhiều nhất chỉ là ,một đại thần thông vũ trụ mà thôi, hắn không để ý. Nhưng đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp thì lại khác, đây là đạo vận duy nhất có thể xé mở vùng hư không này.

“Đừng nên ra tay…” Nam tử hơi béo này điên cuồng phóng về phía Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn biết rất rõ, chính mình chắc hẳn không kịp ngăn cản.

Oanh! Đại Hủy Diệt Thuật cuốn theo vô tận đạo vận hủy Diệt đánh vào trong hư không, đạo vận Hủy Diệt vô cùng vô tận này xen lẫn với đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, khiến vùng hư không này bị đánh đến rung chuyển, tựa như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt đứng tại chỗ, nhìn đạo vận Hủy Diệt hắn đánh ra đang khuếch tán từng lớp từng lớp, trong mắt hiện lên tia thất vọng.

Chương 1311 - Thanh niên bình thường trong hư không. (2)

Đây là một kích toàn lực của hắn, thế nhưng đừng nói là xé rách vùng hư không này, cho dù xé ra một cái khe cũng không thể làm được. Có thể thấy được cho dù hắn có bước vào Thần Vương cảnh, cũng không thể xé mở vùng không gian này.

Nếu như Đại Hủy Diệt Thuật đánh vào một tinh cầu, tinh cầu này sẽ liên tục sụp đổ, nhưng đánh vào vùng hư không này, đạo vận HỦy Diệt lại nhanh chóng khuếch tán,sau đó tan rã trong hư không, ngay cả một gợn sóng cũng chẳng thể khuấy ra.

“Ai, ngươi làm thế là lãng phí thần nguyên đấy, nếu như ta đến sớm một bước thì tốt rồi.” Một giọng nói thở dài cắt ngay cảm xúc thất vọng của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giật mình, có người đến trước mặt hắn, vậy mà hắn lại không phát hiện ra. Chờ đến khi hắn quay đầu lại, đã nhìn thấy cách hắn không xa là một thanh niên có vẻ lớn tuổi, dáng người không cao, màu da hơi đen, người hơi béo. Tóc dài có vẻ cũng hơi lộn xộn.

…

Nhưng điều này không khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là đây là lần đầu tiên hắn nhìn không ra thực lực của đổi phương, người này tựa như một phàm nhân bình thường vậy. Thật giống như… Lam Tiểu Bố suy nghĩ kỹ một chút rồi mới nhớ ra, ngươi này giống như một lão nông, không có chút hơi thở tiên vận nào, chứ đừng nói đến thần vận.

Một lão nông phàm nhân sẽ xuất hiện trong loại hư không này sao, Lam Tiểu Bố nhanh chong ôm quyền nói, “Lam Tiểu Bố kính chào đạo hữu, không biết đạo hữu ở chỗ này, vừa rồi đã quấy rầy đạo hữu.”

Thanh niên hơi béo cười ha ha, xua tay nói, “Không sao cả, không sao cả, ta đi dạo ở trong này, đi dạo bao nhiêu năm rồi chính ta cũng chẳng nhớ rõ nữa. Ngươi không có quấy rầy đến ta, chỉ là ta cảm thấy đáng tiếc mà thôi. Đáng tiếc vừa rồi ngươi đã tiêu hao hết phần lớn thần nguyên, đi làm một chuyện không có ích gì. Nếu như chờ ta chạy đến kịp, chúng ta liên thủ, cộng thêm đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, vậy thì có thể xé mở nơi này rồi.”

“Đạo hữu có thể xé mở hư không ở đây?” Lam Tiểu Bố âm thầm giật mình, hắn cũng không hề hoài nghi đối phương, nơi này ngọa hổ tàng long, cường giả thật sự quá nhiều.

Thanh niên hơi béo thở dài, “Một mình ta xé không ra, bởi vì ta không có thần thông ẩn chứa đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.”

“Với thực lực của đạo hữu chắc hẳn có thể vượt qua Thần Vị Môn nhỉ?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Vừa rồi đối phương nói nếu như hắn có thần thông chứa đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp thì có thể xé mở hư không giới vực ở nơi này, Lam Tiểu Bố biết ngay gia hỏa này tuyệt đối là cường giả cực hạn, thậm chí còn mạnh hơn Kỷ Di. Một cường giả như vậy, sao lại không vượt qua Thần Vị Môn, lại muốn xé mở hư không giới vực?

Thanh niên hơi béo cười ha ha, “Gặp mặt cũng xem như là có duyên, ta cảm thấy con người ngươi tương đối thuận mắt, sẽ nói cho ngươi biết một chuyện. Cái Thần Vị Môn kia, có thể không vượt qua thì tốt nhất đừng vượt qua nó, nếu không ta sẽ đợi đến ngày hôm nay sao?

Năm đó khi ta bị nhốt ở chỗ này, nơi này còn chưa có Thiên Nhai, cũng không có người thứ hai, chỉ có Thần Vị Môn. Nhưng ta không phải vẫn không vượt qua sao? Chỉ là qua không biết bao nhiêu năm sau đó, những người đến nơi này, ai ai cũng điên cuồng vượt qua Thần Vị Môn."

"Đạo hữu là người đầu tiên đến đây? Là tại thời điểm Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra sao?" Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc nhìn thanh niên trước mặt.

KHi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, Thiên Đạo nhắc nhở nơi này có Thần Vị Môn, đồng thời có thể tránh né lượng kiếp. Cho nên vô số người đều tiến vào Thiên Nhai né tránh, đồng thời mưu cầu thần vị cho mình. Đương nhiên đây là những gì Lam Tiểu Bố nghe được từ chỗ người khác.

Cho dù là thật hay giả, có một vài điều không thể phủ nhận, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xuất hiện thì mới có thể đi đến nơi này.

Thanh niên cười he he, "Diệt Thế Lượng Kiếp thì ta thật sự không biết, khi ta bị nhốt ở nơi này, so với lúc Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra còn sớm hơn rất nhiều. Mãi đến rất nhiều năm sau, có người tiến vào đây, ta mới biết Diệt Thế Lượng Kiếp đến. Ai, có cố gắng thì như thế nào chứ? Trước Diệt Thế Lượng Kiếp, cát bụi lại quay về với cát bụi mà thôi, ta đã sớm khai thông tầm mắt rồi. Hôm nay nếu như không phải nhìn thấy ngươi thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, trong đó còn ẩn chứa đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp, ta còn chẳng muốn chạy một đoạn đường dài như vậy đâu.

Người mà, ở một chỗ lâu rồi, lại muốn đổi sang chỗ khác. Không nghĩ tới một người có tính cách gặp sao yên vậy như ta, vậy mà cũng muốn rời khỏi nơi này. A, ngươi có thể khôi phục thần nguyên của mình?”

Thanh niên hơi béo kia tựa như cảm nhận thần nguyên của Lam Tiểu Bố đang khôi phục, hơn nữa tốc độ còn không chậm.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta quả thật có thể khôi phục, còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Được, được, vậy thì quá tốt rồi.” Thanh niên hơi béo kia liên tục nói mấy chữ được, sau đó xoa xoa tay nói, “Ta tên là Quan Hoan, là một người gặp sao yên vậy. Đúng rồi, đến lúc đó chúng ta liên thủ, nhất định có thể xé mở nơi này, ta muốn đi ra ngoài xem một chút.”

“Quan đạo hữu, ta còn muốn hỏi thăm một chút, vì sao ngươi không vượt qua Thần Vị Môn, còn khuyên ta không nên vượt Thần Vị Môn?” Lam Tiểu Bố rất khó hiểu hỏi.

Quan Hoan cười he he, “Tiểu Bố, người nghe lời ta không sai đâu. Thần vị? Ngươi cho rằng đó là cái gì? Nếu thần vị này không phải Thiên Đạo ban cho thì sao? Hoặc là có người có thể cường đại đến mức có thể mượn danh nghĩa Thiên Đạo giao ra thần vị thì sao? Ngươi vượt qua chẳng phải là thừa nhận ngươi tình nguyện bị quy tắc của hắn trói buộc sao?”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó trong lòng giật thót, vội vàng nói, “Quan đạo hữu, ta cảm ngộ quy tắc thiên địa ở quảng trường Thiên Nhai, không có vấn đề gì chứ?”

Chương 1312 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ lại càng cảm thấy không đúng, hắn không những cảm ngộ quy tắc Thời Gian ở quảng trường Thiên Nhai, mà còn độ kiếp bước vào Thần Quân cảnh. Nếu như đều dựa vào quy tắc của người khác chẳng phải là hắn cũng đã thừa nhận mình bị quy tắc của người khác trói buộc rồi sao? Tương lai phải phụ thuộc vào người khác?

Quan Hoan suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta cũng không xác định lắm, nhưng mà bây giờ chắc hẳn tu vi ngươi cũng không cao nhỉ?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta mới là cảnh giới Thần Quân.”

“Vậy thì tốt,” Quan Hoan nói, “Nếu như ngươi đã không yên tâm, thế thì sau khi chúng ta xé mở nơi này ra rồi, ngươi có thể tìm một nơi trảm đạo tu vi Thần Quân cảnh của mình, sau đó trảm đi quy tắc vũ trụ mà mình đã cảm ngộ.”

Nghe thấy lời Quan Hoan nói, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống. Trảm đi tu vi và thần thông của mình, bản thân mình tấn cấp lên Thần Quân cảnh dễ dàng lắm sao?

Vậy thì cũng thôi đi, trảm đi tu vi rất có thể còn khiến đạo cơ của hắn bị hao tổn nữa.

“Tiểu tử, nếu như không được, vậy đổi sang tu công pháp của ta, ta thu ngươi làm đệ tử ký danh cũng được. Đừng có mà xem thường công pháp của ta, công pháp của ta không hề tầm thường đâu, người khác muốn học ta còn lười dạy cho đó. Ta tu chính là công pháp nhất đẳng Thiên Phàm Quyết, tư chất của ngươi có kém đến đâu, tu luyện Thiên Phàm Quyết của ta cũng có thể đứng ở đỉnh Hạo Hãn.” Quan Hoan nhìn thấy Lam Tiểu Bố có chút trầm lặng, an ủi một chút. Nhưng mà đến khi nói câu sau cũng, đã là sự ngạo nghễ tự đắc.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không đổi sang tu công pháp của người khác, hắn do dự một hồi lâu, quyết định ra ngoài xem một chút, dù sao thì Quan Hoan cũng không chắc chắn lắm. Nếu quả thật có vấn đề, vậy cho dù tu vi hắn có thụt lùi, cũng phải trảm đạo, cái này có gì không tốt mà lùi bước.

“Công pháp ngươi tu luyện là gì? Lề mề chậm chạp do do dự dự như vậy, chẳng lẽ là công pháp sáng thế khai thiên?” Thấy Lam Tiểu Bố vẫn còn im lặng, Quan Hoan không nhịn được hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta tu luyện là Trường Sinh Quyết, ít nhất thì cái tên thôi đã mạnh hơn Thiên Phàm Quyết của ngươi rồi.”

“Trường Sinh Quyết?” Quan Hoan lẩm bẩm cái tân này mấy lần, một hồi lâu mới lên tiếng, “Tốt, quả thật là không tệ.”

“Quan Hoan đạo hữu, chúng ta cùng nhau ra tay đi, ngươi nói cho ta biết phải làm như thế nào, ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Sau khi biết mình có thể đã bị quy tắc của người khác trói buộc, Lam Tiểu Bố không còn tâm tình ở lại nơi này nữa.

“Xem ra Trường Sinh Quyết của ngươi rất đáng gờm, công pháp của ta ở chỗ này không thể khôi phục được nhanh bằng ngươi đâu.” Quan Hoan cảm nhận được đạo vận quanh thân Lam Tiểu Bố lại lưu chuyển một lần nữa, không nhịn được tán dương một tiếng.

Lam Tiểu Bố vứt lo lắng trong lòng qua một bên, cười ha ha nói, “Quan đạo hữu, nếu như ngươi muốn đổi sang học Trường Sinh Quyết của ta, ta cũng có thể dạy ngươi.”

So với Kỷ Di, Lam Tiểu Bố cảm thấy Quan Hoan là người có thể kết giao.

“Ha ha, không tệ, không tệ, lại có thể truyền công pháp tu luyện của ngươi cho ta, ngươi và ta đều là người hào phóng, bằng hữu như ngươi Quan Hoan ta nhất định phải kết rồi. Nhưng mà ta không học công pháp của ngươi đâu, bởi vì công pháp của ngươi nhất định không tốt bằng công pháp của ta.” Quan Hoan cười ha ha một tiếng, đắc ý nói.

Sau khi nói xong, Quan Hoan còn nói thêm, “Ta thấy con người ngươi không tệ, cho nên ta sẽ nói cho ngươi biết một chuyện, nếu như ngươi muốn trảm đạo trùng tu, nhất định phải hoàn thiện đạo tâm của mình. Nếu không thì tương lai nói không chừng sẽ còn xảy ra những chuyện tương tự.”

“Hoàn thiện đạo tâm?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi một câu, hắn không có sư phụ. Nếu như nhất định phải nói đến một vị sư phụ, vậy Vũ Trụ Duy Mô cũng được xem như nửa sư phụ của hắn. Nhưng mà Vũ Trụ Duy Mô đều làm theo ý của hắn, sẽ không chủ động dạy hắn điều gì.

Còn về những người mà hắn quen biết được, trên cơ bản đều là mối quan hệ bằng hữu. Cho dù là Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề, cũng là kết giao bằng hữu với Lam Tiểu Bố.

“Đúng, đạo tâm vô cùng quan trọng. Ta từng ở một cảnh giới ngây người gần trăm vạn năm, trong thời gian trăm vạn năm này, mặc dù tu vi của ta không tiến bộ một chút nào, nhưng ta đã hiểu ra được rất nhiều đạo lý. Đáng tiếc bây giờ có vô số cường giả lại không xem cảnh giới quan trọng nhất này ra gì, ngược lại là tăng nhanh tốc độ mà tiến lên.” Quan Hoan nói đến đây thì thở dài.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Quan Hoan, một cảnh giới phải dừng lại trăm vạn năm không phải là không có, tu sĩ có tư chất bình thường, một cảnh giới bình thường cho dù có dừng lại cả một đời cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng tư chất của Quan Hoan rõ ràng không phải là bình thường, nếu không sao có thể đến được độ cao như bây giờ?

“Quan Hoan đạo hữu, bây giờ ngươi có cảnh giới gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Quan Hoan cười ha ha, “Là Dục Thần cảnh, ngươi không ngờ được đúng không? Ta cho ngươi biết, độ cao và vị trí trong tương lai của một Thần Nhân, hoàn toàn quyết định bởi đại đạo mà hắn tạo dựng ra ở cảnh giới Dục Thần. Nếu như ngươi nhất định phải trảm đạo, ta cho ngươi biết, không cần chỉ trảm đến Thần Quân cảnh thôi, ngươi dứt khoát trảm đến cảnh giới trước Dục Thần cảnh đi, sau đó hoàn thiện đạo tâm, một lần nữa thai nghén ra đại đạo Trường Sinh Quyết của ngươi, chuyện này thật sự rất tốt đối với ngươi. Đây chính là kinh nghiệm mà ta đúc kết ra được, chính ngươi tự làm thì sẽ hiểu lời ta nói có ý gì.”

Lam Tiểu Bố không nói tiếp, hắn có thể trảm đến Thần Quân cảnh, những cảnh giới khác hắn không muốn trảm đi lắm. Với Trường Sinh Quyết của hắn, hắn đã vô địch so với những người cùng giai, loại đại đạo này mà còn muốn trảm, vậy hắn còn cần đạo gì?

Chương 1313 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố. (2)

Quan Hoan tiếp tục nói, “Nhớ kỹ ta nói còn có đạo tâm nữa, có lúc đạo tâm vô cùng quan trọng. Đặc biệt là khi ngươi vừa mới bắt đầu tu đạo, hoặc là những thứ từng li từng tí trước khi tu đạo. Có lẽ bây giờ ngươi sẽ không để ý đến, nhưng đến một ngày ngươi muốn vượt qua độ cao cực hạn, ngươi sẽ nhận ra, hối hận thì đã không kịp rồi. Bởi vì lúc đó muốn hoàn thiện đạo tâm của mình đã quá muộn rồi.”

Trước mắt Lam Tiểu Bố đột nhiên hiện ra một tình cảnh, “Lam Tiểu Bố…” Một giọng nói trong trẻo vang lên, sau đó là một bóng người nhỏ gầy từ dưới sườn núi chạy đến…

TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút sợ hãi, Tô Sầm? Sao lại nghĩ đến những thứ này?

Lam Tiểu Bố cào cào đầu tóc rối bời của mình, ở quán trà Hổ Di kia, khi Tô Sầm lựa chọn cá quay về nước với hắn, khi hắn đưa viên Lam Sí Chi Tinh kia cho Tô Sầm, hắn cho rằng mình đã hoàn toàn buông tay đối với mọi chuyện, đã giống như Tô Sầm cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ.

Nhưng khi hắn nghe xong lời Quan Hoan nói, người đầu tiên hắn nhớ đến chính là Tô Sầm ở trên Địa Cầu, có lẽ hắn thật sự bị quy tắc vũ trụ ở nơi này ảnh hưởng đến.

Lam Tiểu Bố cố gắng lắc đầu, chuyện bây giờ hắn cần làm chính là tìm được Lạc Thải Tư và Tả Uyển âm, sau đó quay về Đại Hoang Thần Đạo thành.

Quan Hoan nhìn thấy rõ Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn mỉm cười, “Tiểu Bố, ta cảm thấy ngươi là một bằng hữu có thể kết giao, lúc này mới nói với ngươi nhiều như vậy. Ta cảm thấy trong lòng ngươi có phải còn có chuyện gì đó không thể buông bỏ được? Nếu như quả thật có loại chuyện như vậy, ta đề nghị ngươi trước khi DỤc Thần thì hãy xử lý cho thật tốt, nếu không tương lai ngươi sẽ tiếc nuối.”

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn về phía mình, Quan Hoan tiếp tục nói, “Bởi vì nếu không thể đứng tại đỉnh phong vũ trụ Hạo hãn, tương lai chỉ có thể cầu xin được sống mà thôi.”

Quan Hoan nói đến đây, hai tay chắp sau lưng nhìn hư không mênh mông, “Lúc trước ta đã từng sống chỉ vì tồn tại, sau đó ta thề tương lai đừng bao giờ sống như vậy, lúc đó mới chấp nhận cầu xin mà sống. Cả đời người này, cuối cùng cũng phải làm những chuyện mà bản thân mình không phải hối hận.”

Quan Hoan chỉ chỉ về phía Thiên Nhai, “Ta không vượt qua cái Thần Vị Môn kia, cũng là vì lo lắng có một ngày ta sẽ hối hận. Trước khi ta đến nơi này, vẫn cho rằng tương lai mình nhất định sẽ đứng ở đỉnh cao nhất của Thần giới, ở vị trí cực hạn của vũ trụ Hạo Hãn. Về sau ta mới biết được, có một số việc có lẽ không phải cố gắng là có thể làm được.”

“Đã thế thì…” Lam Tiểu Bố không hiểu nhìn Quan Hoan, ngươi cũng biết có một số chuyện cố gắng cũng không thể làm được, ngươi lại còn khuyên ta?

Quan Hoan tiếp tục nói, “Sở dĩ ta nói như vậy, là bởi vì ta đã từng nhìn thấy cường giả mạnh hơn gấp trăm lần người mạnh nhất ở Thần giới, đó không phải là cấp độ mà tu luyện có thể đạt được. Có lẽ vì cái Thần Vị Môn này, chính là những người đó tiện tay bố trí ra. Nhưng ta biết rõ, cho dù có cố gắng cũng không làm được, ta cũng phải nỗ lực. Bởi vì khi cố gắng thì vẫn còn có một tia hy vọng, không cố gắng thì chẳng có chút hy vọng nào cả. Tương lai có như thế nào, ít nhất thì ta cũng không phải hối hận.”

Lam Tiểu Bố biết rõ, Quan Hoan nhìn trúng tiềm lực của hắn, nói những lời này cũng là vì thuyết phục nếu như hắn có thể Chứng Đạo mạnh nhất, thì đừng có chút hạn chế nào. Quan Hoan càng nói càng để lộ ra, sự lý giải của hắn về vũ trụ Hạo hãn này so với hắn còn thấu triệt hơn rất nhiều, rất nhiều chuyện hắn chưa từng tiếp xúc đến Quan Hoan đều biết.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, ôm quyền nói với Quan Hoan, “Quan đại ca, đa tạ lời hay. Ta cảm thấy, đạo tắc vũ trụ ta cảm ngộ ở chỗ này quả thật có vấn đề.”

Trước đó hắn tu đạo nhiều năm như vậy, cũng chưa từng có chút chần chừ hay mờ mịt gì. Mà một khắc này hắn lại mê mang, tựa như cảm thấy có một vài việc mình vẫn chưa làm xong. Quan Hoan cũng đã nhìn ra hắn đang mê mang, cho nên mới mở miệng giúp đỡ hắn.

Theo trực giác của hắn, Lam Tiểu Bố cảm thấy lời Quan Hoan nói là đúng.

“Ha ha, tốt. Một lát nữa chúng ta sẽ liên thủ phá vỡ cái hư không này, nhưng mà sau khi phá vỡ hư không rồi, chúng ta có thể sẽ không đến cùng một chỗ. Bởi vì sau khi diễn ra Diệt Thế Lượng Kiếp, ta cũng không biết Thần giới thay đổi như thế nào, đợi lát nữa chúng ta lưu lại Thông Tin Châu, đến lúc đó liên hệ.” Quan Hoan nghe thấy Lam Tiểu Bố gọi hắn là đại ca, trong lòng rất vui vẻ.

“Quan đại ca, nghe ngươi nói xong, ta cảm thấy trước đó có một chuyện khiến trong lòng ta có khúc mắc. Những khúc mắc này cũng xem như là ta chưa trải chuyện đời, cho nên sau khi trảm đạo rồi cũng phải đặt một dấu chấm hết cho nó. Chỉ là xuất thân của ta là từ một tinh cầu phàm nhân bình thường, ta phải làm thế nào mới có thể quay lại cái tinh cầu phàm nhân kia?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cho dù như thế nào, hắn muốn đi tìm Tô Sầm một lần.

Quan Hoan cười he he nói, “Chuyện này đối với ta đơn giản, cái này cho ngươi.”

Khi nói chuyện, Quan Hoan lấy ra một lá phù lục màu vàng nhạt đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là Phá Vị Phù, đáng tiếc ta chỉ có một lá này. Lúc ngươi kích phát là phù lục này, phải lấy máu ra luyện hóa, sau đó đưa ý niệm của ngươi để duy trì phù lục, phù lục sẽ căn cứ vào tinh huyết và ý niệm của ngươi, đưa ngươi đến vị diện mà ngươi muốn. Với cảnh giới Thần Nhân của ngươi, sau khi đến vị diện đó rồi, ngươi nhất định có thể tìm được tinh cầu mà ngươi muốn. Nếu may mắn, thậm chí có thể một bước đưa ngươi đến tinh cầu mà ngươi muốn.”

“Đa tạ Quan đại ca.” Lam Tiểu Bố biết cái phù lục này nhất định có giá trị kinh người, nhưng mà hắn không có cách nào từ chối, đây là thứ hắn cần.

Chương 1314 - Trảm đạo trong Hư Không

“Chờ trao đổi Thông Tin Châu rồi, chúng ta sẽ cùng nhau phá vỡ giới vực hư không ở chỗ này. Chuyện Trảm đạo của ngươi không nên gấp, chờ sau khi ngươi đến được vị diện mà ngươi muốn rồi, có thể trảm đạo ở đó, sau đó hoàn thiện đạo tâm của ngươi, rồi dục đạo một lần nữa.” Quan Hoan lấy một cái Thông Tin Châu ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

“Đa tạ Quan đại ca.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy ra Thông Tin Châu của mình trao đổi với Quan Hoan, sau đó lại lấy vài gốc Ngũ Thải Tiên Chi đưa cho Quan Hoan.

“Ha ha, tốt, thứ này có ích với ta.” Quan Hoan cười ha ha một tiếng, cất Ngũ Thải Tiên Chi đi.

Lam Tiểu Bố vô cùng hợp tính với hắn, thiên tài thì Quan Hoan hắn đã thấy nhiều, những thiên tài kia đã từng vênh mặt hất hàm sai khiến trước mặt hắn, tùy tiện bố thí một vài công pháp cho hắn. Cho đến bây giờ hắn đều cười híp mắt mà đi phụ họa, cẩn thận chạy trước chạy sau. Bây giờ Quan Hoan hắn vẫn là Quan Hoan, hắn mở ra Thiên Phàm tông, còn những thiên tài kia thì đang ở đâu?

Lam Tiểu Bố có thể tới đây khi chỉ là Thần Quân cảnh, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, nhưng hắn không hề cảm nhận được chút ngạo mạn của thiên tài từ trên người Lam Tiểu Bố. KHông chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố đối mặt với một cường giả như hắn không hề kiêu ngạo, không hèn mọn, càng khiến hắn thưởng thức.

“Quan đại ca, ta còn muốn thỉnh giáo ngươi một vấn đề. Khi ta tấn cấp đến Dục Thần và Thiên Thần cảnh đều không có lôi kiếp xuất hiện, chỉ có ở nơi này khi tấn cấp lên cảnh giới Thần Quân, mới là lần đầu có lôi kiếp, đây là có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi thăm.

Hắn cảm thấy so với Tần Tự Hề, Quan Hoan thấu hiểu về đại đạo sâu hơn nhiều.

Quan Hoan cười ha ha, “Vậy thì ngươi càng phải trảm đi Dục Thần cảnh và Thiên Thần cảnh đi, không có lôi kiếp, vậy đã cho thấy rõ công pháp của ngươi trong tương lai có thể sẽ đạt đến độ cao vượt xa cấp độ ở giới vực mà ngươi tấn cấp. Cái này đối với ngươi mà nói, là một loại áp chế đạo, bất lợi cho tương lai ngươi đi lên đỉnh Hạo Hãn.”

“Thì ra là thế, đa tạ Quan đại ca. Chúng ta bắt đầu phá hư không đi, ngươi ra tay trước hay là ta ra tay trước?” Lam Tiểu Bố sau khi nghe xong lời Quan Hoan nói, một khắc cũng không muốn ở lại nơi này.

Quan Hoan cười he he, “Là ta ra tay trước, đợi lát nữa người dùng Đại Hủy Diệt Thuật tăng cường thần thông của ta lên, chỉ cần xé mở được một chút khe hở, có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp trùng kích, hai người chúng ta có thể hoàn toàn xé mở được nơi này. Nhưng mà trước đó, tốt nhất ngươi nên luyện hóa lá Phá Vị Phù kia đi.”

“KHông phải là sau khi ta rời khỏi nơi này rồi mới lấy Phá Vị Phù ra dùng sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Quan Hoan lắc đầu, “Mặc dù làm như vậy thì cũng được, nhưng ngươi suy nghĩ một chút đi, hai người chúng ta đồng thời ra tay, khi đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp xé rách được hư không, lại sử dụng Phá Vị Phù của ngươi, cơ hội ngươi có thể quay về tinh cầu của mình sẽ lớn hơn rất nhiều. Nhưng mà ngươi phải cẩn thận một chút. Bởi vì loại lực lượng xé rách này vô cùng cường đại, tu vi của ta còn mạnh hơn ngươi, ngược lại không bị ảnh hưởng gì cả. Tu vi của ngươi quá yếu, một khi khống chế không tốt, nói không chừng sẽ bị lực lượng hư không sai vị xé rách thân thể.”

“Ta có bảo vật, không cần lo lắng.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, hắn lấy ra một cái hộ giáp, hộ giáp này lập tức tan ra nhập vào trong quần áo của hắn.

“Đồ tốt, có cái này, ta không cần phải lo lắng cho ngươi nữa.” Hai mắt Quan Hoan sáng lên, hắn đã nhìn ra, thứ Lam Tiểu Bố vừa lấy ra chính là Sinh Tử Bộ huyễn hóa thành hộ giáp.

Lam Tiểu Bố lấy Phá Vị Phù ra, phun một ngụm máu lên Phá Vị Phù, chỉ trong một nén nhang, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa Phá Vị Phù.

Từng đạo quy tắc Không gian huyền ảo phức tạp vờn quanh trên Phá Vị Phù, Lam Tiểu Bố có chút tiếp xúc với quy tắc Không Gian, thậm chí có thể tạo dựng các loại thần trận truyền tống. Nhưng đạo vận quy tắc Không Gian trên Phá Vị Phù này, vẫn khiến Lam Tiểu Bố choáng váng, mỗi khi hắn cảm thấy mình có thể đụng đến, lại phát hiện ra lại xuất hiện một quy tắc đạo vận không gian khác ở bên ngoài

Quan Hoan cảm thấy Lam Tiểu Bố chìm trong đạo vận của Phá Vị Phù, hắn cười ha ha vỗ vai Lam Tiểu Bố, “Không cần phải tốn sức, đây là phù lục do người khác luyện chế. Cho dù là ta cũng chẳng thể nào hiểu thấu đáo được cái huyền ảo trong đó, nếu như là KHông Gian Phá Vị Phù của người khác, ngươi có thể hiểu thấu đáo, vậy người luyện phù kia cũng quá thiệt thòi rồi.”

“Quan đại ca, ta xem một lát đã, sau đó mới xé mở hư không được chứ?” Lam Tiểu Bố cũng đã từng học phù lục, hơn nữa hiện tại đã bước một chân vào Thần Phù sư cấp ba. Nhưng loại phù lục có cách thức luyện chế như thế này, hắn thấy còn cao minh hơn so với Phù Lục Quyển mà Niệm đã đưa cho mình rất nhiều. Nếu như hiểu thấu đáo được cách luyện chế phù lục này, kết hợp với sự lý giải về Phù Đạo của mình, có lẽ tương lai hắn cũng có thể luyện chế ra Phá Vị Phù.

“Ta chờ ngươi, ngươi cứ từ từ lĩnh hội. Ở lại nơi này đã nhiều năm như thế, sao lại quan tâm đến chuyện nhanh chậm chứ?” Quan Hoan không thèm để ý nói.

Lam Tiểu Bố lại lĩnh hội Phá Vị Phù tiếp, đương nhiên sẽ không giống như trước đó, hắn trực tiếp để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của tấm phù lục này.

Bây giờ hắn không thể lĩnh hội ra, chờ sau khi tạo dựng xong mô hình kết cấu của Phá Vị Phù này, hắn sẽ có nhiều thời gian từ từ cảm ngộ.

…

Một hồi lâu sau, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng xong mô hình kết cấu của lá Phá Vị Phù này rồi, Lam Tiểu Bố mới đứng lên nói, “Quan đại ca, ta đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

“ĐƯợc.” Quan Hoan nói ngắn gọn một chữ, hai tay lập tức huyễn hóa ra vô cùng vô tận quy tắc đạo vận, trong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố cảm thấy toàn bộ không gian đang bị Quan Hoan nhào nắn thành nhiều hình dạng.

Chương 1315 - Trảm đạo trong Hư Không (2)

Cho dù Lam Tiểu Bố biết đây chỉ là ảo giác, nhưng hắn vẫn cảm thấy kinh sợ trước thủ pháp của Quan Hoan. Đây quả thật là đã lý giải không gian đến cực hạn, nếu không thì không thể nào tạo ra cho hắn cảm giác không gian đang thay đổi hình dạng như vậy. Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra một đạo lý, cũng không phải là phải có bảo vật đỉnh cấp mới đánh ra được lực lượng phá hoại đáng sợ nhất. Ít ra thì Quan Hoan bây giờ không lấy ra bất cứ pháp bảo nào, nhưng hắn lại cảm thấy không gian sắp bộc phát một loại lực lượng vô cùng khủng khiếp.

“Tiểu Bố, ra tay!” KHi Quan Hoan dứt lời, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện, đạo vận Hủy Diệt của Đại Hủy Diệt Thuật trong nháy mắt ập đến, lực lượng cuồng bạo dâng lên.

Hầu như cùng lúc đó, lực lượng đạo vận không gian Quan Hoan cuốn lên đánh thẳng vào hư không, loại lực lượng đạo vận không gian này vừa hay đánh chồng lên đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật mà Lam Tiểu Bố đánh ra.

Oanh! KHông gian hư không rung chuyển liên tục.

TRong hư không bị thần thông của Quan Hoan xé ra một vết nứt rất nhỏ, có đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp bên trong Đại Hủy Diệt Thuật tăng cường thêm, vết nứt này đột nhiên toạc ra, sau đó tiếp tục mở lớn, biến thành một vòng xoáy lỗ đen kinh khủng.

“Đi.” Quan Hoan quát lên, cả người nhảy vào trong vòng xoáy lỗ đen.

Hoàn toàn không đợi Lam Tiểu Bố lao đến, lực lượng không gian cuồng bạo đã quấn lấy Lam Tiểu Bố, sau đó cuốn vào trong lỗ đen, lực lượng xé rách đáng sợ đánh lên người Lam Tiểu Bố, thậm chí Lam Tiểu Bố còn hoài nghi có phải mình đã bị không gian đảo lộn xé rách thành từng mảnh hay không.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ bản thân mình cần phải làm gì, lúc này chuyện hắn cần làm nhất chính là kích phát Phá Vị Phù.

Kích phát Phá Vị Phù đã được luyện hóa, vị diện bị xé nứt, vòng xoáy không gian đang cuốn lấy Lam Tiểu Bố tựa như đột ngột đổi phương hướng, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình suýt chút nữa bị loại biến hóa không gian kịch liệt này xé tan.

Nhận mang hư không vô cùng vô tận xẹt qua người Lam Tiểu Bố, vòng xoáy lỗ đen bao lấy Lam Tiểu Bố, không ngừng đâm xuyên qua những nhận mang hư không và hư không sai chỗ này.

Tử vong luôn thời thời khắc khắc vờn quanh người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết rõ, chỉ cần một chút vô ý, hắn sẽ bị loại lực lượng hư không đáng sợ này tiêu diệt. Nhưng ở giữa lằn ranh sinh tử này, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận rõ ràng được phương hướng đại đạo của mình.

Trường Sinh Quyết vận chuyển, thậm chí Lam Tiểu Bố còn biết lúc nào mình nên tăng tốc chu thiên vận chuyển, khi nào nên hành công chậm lại.

Loại cảm ngộ quy tắc thiên địa rõ ràng này, tuyệt đối là lần đầu tiên xảy ra. Cho dù vẫn còn đang quay cuồng trong hư không, còn đang di chuyển trong không gian đảo lộn, Lam Tiểu Bố vẫn không chút do dự tập trung ý chí thần niệm chém xuống.

Hắn không nghe lời Quan Hoan nói, quay lại ĐỊa Cầu rồi mới trảm đạo, mà trong lúc đang xuyên qua không gian đã bắt đầu trảm đạo.

Trảm thứ nhất, trảm đi cảm ngộ đạo vận quy tắc Thời Gian.

Phốc! Một ngụm máu phun ra, thân thể Lam Tiểu Bố lập tức suy yếu đi, một đạo không gian đảo lộn đánh lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết Sinh tử Bộ đã che chở hắn một lần nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề dừng lại, tụ lại ý niệm, trảm đạo!

Tất cả mọi đạo vận khi cảm ngộ Thần Quân cảnh, tại giờ phút này bị Lam Tiểu Bố trảm đi. Cảm giác xé rách đáng sợ hơn truyền đến, cái này không chỉ là xé rách thân thể, mà còn có xé rách linh hồn và Nguyên Thần. Lam Tiểu Bố càng suy yếu hơn, lúc này hắn hoài nghi ngay cả một phàm nhân cũng có thể bóp chết hắn.

Người còn đang quay cuồng trong hư không, đạo vận đang không ngừng bị trảm đi mà biến mất.

Cũng may Lam Tiểu Bố mới vừa bước vào Thần Quân cảnh, đạo vận bị trảm đi, cũng không đến mức khiến hắn mất hết ý chí.

Đổi thành bất cứ ai, lúc này sợ đã không dám làm gì nữa. Nếu giày vò tiếp, chỉ sợ thân thể sẽ sụp đổ, mạng nhỏ ở trong hư không cũng chẳng thể bảo vệ được.

Nhưng Lam Tiểu Bố ngay cả thần hồn của mình cũng đã từng xé rồi, cho dù có suy yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nhưng Lam Tiểu Bố vận tụ ý niệm lại.

Lại trảm! Hắn lại trảm một cái vào đạo vận Trường Sinh đại đạo của mình, vận chuyển chu thiên chợt đình trệ.

Rơi xuống cảnh giới Thiên Thần, Lam Tiểu Bố về đến Dục Thần cảnh.

“Phốc phốc phốc!” Liên tục hộc máu ra, Lam Tiểu Bố hoài nghi sinh mệnh mình sắp rời đi rồi, hắn miễn cưỡng mở to mắt, ý niệm lại tụ lại, trảm xuống lần thứ tư.

Quan Hoan có thể dùng trăm vạn năm rèn luyện trong một cảnh giới, vì sao hắn không thể chỉ trong một lần trảm đi đạo của chính mình?

Oanh! Thân thể của Lam Tiểu Bố đập vào một tảng đá lớn, giờ phút này toàn bộ thân thể đều muốn tan ra thành từng mảnh.

Ngay cả mắt Lam Tiểu Bố cũng không mở ra, giờ phút này trừ Sinh tử Bộ đã huyễn hóa thành quần áo còn nằm trên người hắn, quần áo còn lại đã bị xé rách trong hư không.

Sau khi chém đi Dục Thần cảnh, từng đạo quy tắc đạo vận rõ ràng vờn quanh, ấp ủ trên người Lam Tiểu Bố.

Trong mơ hồ, Lam Tiểu Bố biết mình chắc hẳn đã rơi xuống một tinh cầu nào đó, hơn nữa tinh cầu này chỉ có linh khí yếu kém. Nhưng mà hắn không có sức lực đi thăm dò tình hình xung quanh, giờ phút này hắn đang thai nghén đại đạo của mình một lần nữa.

Trảm đạo liên tục bốn lần, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng đại đạo ngưng luyện tạo ra, sau đó hủy diệt, rồi lại tạo ra.

Đối với hắn mà nói, bây giờ hắn đang trong quá trình niết bàn. Sau khi trảm đại đạo của mình, vô cùng vô tận đạo vận rõ ràng khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hắn không thể bỏ qua từng giây từng phút nào lúc này.

Chỉ cần hắn chỉnh lý xong đại đạo của mình một lần nữa, hoàn thiện đạo tâm rồi, hắn sẽ Dục Thần lần hai thành công.

Chương 1316 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo.

KHi đạo niệm càng lúc càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố lại càng không có chút phân tâm nào, hắn cũng càng ngày càng kích động. Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy sai lầm của mình, hắn tu luyện cho đến ngày hôm nay, vậy mà lại không biết rõ đạo mình tu chính là gì.

Hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, vẫn luôn tu luyện Trường Sinh Quyết cho đến bây giờ, cũng vô cùng mơ hồ.

Nếu như không bị nhốt trong hư không Thiên Nhai, nếu không gặp được Quan Hoan đại ca, nếu không phải hắn kiên định trảm đi đại đạo của mình…

Hắn sẽ vẫn tiếp tục mơ hồ tu luyện, vì tấn cấp mà tấn cấp. Rất nhiều năm sau, hắn sẽ giống như đông đảo các tu sĩ, có lẽ hắn có thể bước vào Thánh Nhân cảnh, nhưng cũng chỉ có thể thôi.

So với rất nhiều người, hắn thật ra đã đứng ở một độ cao khác, hắn đã sớm sáng tạo ra đại đạo thuộc về mình, nhưng mà một đường tu luyện cho đến hôm nay, vẫn không hiểu rõ được con đường của chính mình.

Hắn có thể sáng tạo đại đạo là may mắn, nhưng hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô quá nhiều. Nói cách khác, không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn chỉ có thể giống như tu sĩ tầm thường, nhiều nhất chỉ là tu sĩ có tư chất tốt hơn một chút mà thôi. Còn Trường Sinh Quyết, hắn hoàn toàn không thể nào sáng tạo ra được.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố càng ngày càng kích động, là bởi vì sau khi hắn trảm đạo rồi, mới khiến đạo của mình có hình thức ban đầu, thể hiện sinh động.

Vạn vật luân hồi, mục đích của sinh chỉ là vì chết đi, tất cả mọi tồn tại đều đi về phía tiêu vong. Từ chỗ xuất phát, cho dù có đi bao xa, đi bao lâu, điểm cuối cùng sẽ quay lại nơi ban đầu…

Mà đạo của hắn thì khác, trường sinh đạo của hắn, không phải vì đi về điểm xuất phát, mà là hướng đến vĩnh sinh.

“Thiên địa có thể trường tồn hơn con người, sinh ra từ không, có thể trường sinh…”

KHông sai, chính là Trường Sinh Đạo, hắn sáng tạo ra chính là

Trường Sinh Đạo, hắn tu luyện cũng là Trường Sinh Đạo. Trường Sinh Đạo nghịch chuyển quy tắc có sinh nhất định có chết, có lên nhất định có xuống. Muốn cảm ngộ được Trường Sinh Đạo, phải hướng tử mà sinh, cho nên hắn trảm đạo là con đường chính xác nhất.

Thánh Nhân vì không có lòng tư kỷ, nên lấ y lòng người thành lòng mình, không còn tranh chấp. Chính vì vậy mà tồn tại cùng thời gian, chính vì thế mà những cái riêng tư của mình cũng chẳng mất.

Tiến tới trước, mới có thể tiến xa, phải bỏ ra trước mới có thể thu được.

Giống như Đạo ở thiên hạ, sông suối đổ vào biển lớn.

Muốn thu được hết mọi dòng sông trong thiên hạ, hắn phải trở thành biển rộng trước, như vậy mới có thể dung nạp tất cả, đứng trên vạn vật.

Đạo vận càng lúc càng rõ ràng, càng ngày càng sáng tỏ, đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố tạo thành từng vòng, mỗi một vòng đều muốn hòa hợp cùng nhau.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, nhưng giờ phút này hắn có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ, thậm chí có thể thấy rõ thời không.

Đây chính là đại đạo Trường Sinh của ta sao? Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, từ khi tu đạo đến nay, thậm chí là sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, hắn cũng chưa từng cảm thấy kích động như ngày hôm nay.

Hôm nay, hắn đã làm rõ đại đạo của mình, làm rõ con đường tu đạo mà mình muốn đi. Cả đời Quan Hoan bình thường, tu luyện Thiên Phàm Quyết, chắc hẳn là lấy phàm nhập đạo.

Mà hắn từ khi vừa bắt đầu đã chạy trên con đường trường sinh này, đồng thời sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, hắn lấy trường sinh nhập đạo.

Khi ngộ ra được đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố không nhịn được chảy nước mắt. Hắn biết rõ, từ hôm nay trở đi, con đường tu đạo của hắn không còn giống như trước nữa, không còn mơ mơ màng màng nữa.

Tiếng yêu thú gào thét truyền đến, mà sau tiếng gào thét này, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng con yêu thú kia đang nhanh chóng đến gần mình.

Lam Tiểu Bố vẫn không mở mắt ra, đạo vận đại đạo Trường Sinh Quyết của hắn đang sắp thành hình.

"Phốc!" Máu nóng nổ tung trước người Lam Tiểu Bố, một con Tật Điện Báo ngã xuống, vừa hay nằm trước người Lam Tiểu Bố. Một mũi tên màu bạc xuyên qua mi tâm con tật Điện Báo này, đuôi tên vẫn còn rung rung.

"Ngươi không sao chứ?" Ở nơi xa có một nam một nữ nhanh chóng chạy đến, nam tử mày kiếm sắc bén, dáng người thon dài, sau lưng đeo bao đựng tên và một thanh trường kiếm. Hắn có chút cẩn thận nhìn Lam Tiểu Bố, rõ ràng cho rằng Lam Tiểu Bố đã bị dọa sợ.

Nữ tử có dung mạo thanh tú, tuổi tác cũng không lớn, sau lưng đeo một thanh trường đao, cũng nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt còn có chút thương cảm, rõ ràng cảm thấy một người lớn như Lam Tiểu Bố mà lại bị sợ phát khóc.

Lam Tiểu Bố mở mắt, đối diện với hai người này ôm quyền nói, "Hai vị bằng hữu, ta lạc đường ở nơi này, xin hỏi đây là nơi nào?"

Giờ phút này tâm trạng Lam Tiểu Bố cũng không tệ, nghe lời hai người này nói, hắn khẳng định đây là Địa Cầu. Phá Vị Phù mà Quan Hoan đại ca đưa cho hắn định vị thật chính xác, dựa theo máu và ý niệm của hắn, chuẩn xác đưa hắn đến Địa Cầu.

Vũ Trụ Duy Mô của hắn còn đang tạo dựng mô hình kết cấu của Phá Vị Phù, tương lai nếu như có thể, hắn nhất định phải học được cách luyện chế Phá Vị Phù.

Hai người trước mặt này đều là người tu luyện, dựa theo cảnh giới ở đại lục Chân Khư mà nói, nam tử hẳn đang ở Trúc Linh cảnh, còn nữ tử hẳn đang ở Thác Mạch cảnh. Nhưng mà hệ thống tu luyện ở Địa Cầu không giống nhau lắm, cho nên hai người này vẫn còn trong giai đoạn Luyện Tinh Hóa KHí TRúc Cơ.

“Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, nơi này chính là Luyện Tinh sơn mạch, mặc dù bên trong có đồ tốt, nhưng cũng có rất nhiều yêu thú mạnh mẽ. Cũng may ngươi không có đi sâu vào trong, nếu không thì cũng chẳng thể nào cứu được ngươi. Tu vi của ta và sư huynh đều bình thường, chỉ có thể ở bên ngoài.” Nữ tử thanh tú nghe thấy Lam Tiểu Bố nói chuyện, lập tức nói ngay.

Chương 1317 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo. (2)

Lam Tiểu Bố ngẩn ngơ, Luyện Tinh sơn mạch? Hắn ở Địa Cầu sinh sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói đến Luyện Tinh sơn mạch. Chẳng lẽ nơi này không phải là ĐỊa Cầu? Cũng không đúng, hai người này rõ ràng đang nói tiếng Hoa.

“Xin hỏi một chút, hai vị có biết Tân Nguyên tông không?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi thăm.

Nam tử kia nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi đến Tân Nguyên tông, nghi ngờ đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, một hồi lâu sau mới lên tiếng. “Một thợ săn như ngươi, tốt nhất đừng nghe ngóng tin tức của Tân Nguyên tông, chuyện này không có gì tốt cho ngươi cả.”

Tô Sầm đang ở trong Tân Nguyên tông, Lam Tiểu Bố đương nhiên phải nghe ngóng về Tân Nguyên tông, hắn vội vàng nói, “ Ta có một người muội muội ở Tân Nguyên tông, ta đang chuẩn bị đến đó nương tựa nàng.”

“A…” nữ tử kinh ngạc a lên một tiếng, sau đó nhìn thoáng qua nam tử kia, lúc này mới lên tiếng nói với Lam Tiểu Bố, “Chuyện ngươi nói chính là chuyện thật lâu lúc trước rồi? Vậy thì cũng không đúng, Tân Nguyên tông đã bị diệt cách đây hai mươi năm rồi, ngươi mới bao nhiêu tuổi chứ?”

Tân Nguyên tông bị tiêu diệt? Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức nói, “Muội muội ta từ nhỏ đã bị dẫn đi Tân Nguyên tông, lúc đó ta chỉ vừa mới biết nhớ, trên thực tế ta sắp ba mươi rồi.”

“A, vậy cũng khó trách ngươi sẽ tìm đến nơi này, trước đó chúng ta tưởng rằng ngươi là một thợ săn chứ.” Nữ tử kia ồ lên.

Sau đó nàng chỉ chỉ vào một dãy núi ở sâu bên trong nói, “Thật ra ban đầu vị trí của Tân Nguyên tông cũng cách chỗ này không xa, về sau bởi vì một viên thiên thạch rơi xuống đây, đúng lúc nện vào trúng giữa Tân Nguyên tông và sa mạc Kumtag. Những thứ này ngươi có thể không biết nhưng mà Luyện Tinh sơn mạch hình thành như thế nào ngươi phải biết chứ, cũng do viên thiên thạch này rơi xuống, tạo ra thương tổn cực lớn, rất nhiều năm sau mới tạo ra Luyện Tinh sơn mạch. Lúc đó Tân Nguyên tông cũng bị ảnh hưởng, ở nơi ban đầu kiên trì được mấy chục năm, sau đó không thể nào tiếp tục kiên trì được nữa, sau đó chỉ có thể di chuyển đi…”

“Vậy họ di chuyển đến đâu?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Nữ tử không nói nữa, thanh niên anh tuấn kia cười tủm tỉm vỗ vai Lam Tiểu Bố nói, “Một phàm nhân như ngươi cũng không nên hỏi những chuyện này, ta chỉ có thể nói cho ngươi, Tân Nguyên tông không còn, lúc di chuyển đã xảy ra một ít chuyện. COn muội muội của ngươi, có lẽ nàng còn sống. Nhưng với năng lực bây giờ của ngươi, cho dù muội muội của ngươi còn sống, ngươi cũng không thể di tìm nàng. Luyện Tinh sơn mạch rất nguy hiểm, ngươi rời khỏi Luyện Tinh sơn mạch với chúng ta trước đã. Chờ ra bên ngoài rồi, chúng ta có thể từ từ tìm kiếm.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, Địa Cầu đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn, thứ hai là nơi này có rất nhiều người đều bắt đầu tu luyện. Chỉ là hắn bây giờ còn đang thai nghén đạo niệm đại đạo, thần niệm chỉ có thể trải ra trong phạm vi vài dặm, hoàn toàn không thể nào mở rộng ra. Nếu không thì với thực lực bây giờ của hắn, thần niệm có thể dễ dàng bao phủ cả Địa Cầu.

“Đa tạ hai vị, ta tên là Lam Tiểu Bố, còn chưa thỉnh giáo hai vị xưng hô như thế nào?” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền.

“Ta tên là Đoàn Tề Vũ, đây là sư muội của ta Lục Bách Nguyên. Chúng ta đến nơi này, vừa hay đang tìm kiếm Tật Điện Báo. Con Tất Điện Báo kia bị ngươi thu hút, cũng xem như là đã giúp chúng ta một tay.” Thanh niên tên là Đoàn Tề Vũ kia nói.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta vẫn còn một cái túi đặt cách đây không xa, ta đi lấy một chút.”

“Ngươi đi nhanh lên, chúng ta phải rời khỏi đây, một khi trời tối, Luyện Tinh sơn mạch còn nguy hiểm hơn và dãy núi Côn Lôn.” Lục Bách Nguyên vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố vội vàng chạy đi, hắn tìm được một cái sơn động, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thân mình, cất Sinh Tử Bộ đi, đổi một bộ quần áo bình thường, lấy thêm một ít quần áo đặt vào trong một cái túi, lúc này mới đi tụ họp với Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên."

"A, đồ của ngươi không bị mất à. Chỉ là vũ khí của ngươi đâu?" Lục Bách Nguyên thấy túi của Lam Tiểu Bố, vô cùng kinh ngạc hỏi.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, "Vũ khí bị mất rồi."

Đoàn Tề Vũ bó tay rồi, một người ở Luyện Tinh sơn mạch, quần áo thì không bị mất, vũ khí thì lại bị mất. Cũng may hắn và Lục Bách Nguyên không phải là người thích nói nhiều, cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Mặc kệ Đoàn Tề Vũ nói rằng họ đang ở bên ngoài Luyện Tinh sơn mạch, ba người đi ra ngoài vẫn mất hai đến ba tiếng.

Lam Tiểu Bố nhìn tình cảnh hoang vu ở đằng xa, có chút ngây ngẩn. Đây là Địa Cầu? Lúc trước khi hắn lái đĩa bay rời khỏi nơi này, giúp Địa Cầu tránh khỏi kiếp nạn bị người ngoài hành tinh nô dịch, cuối cùng sao lại trở nên rách nát như thế này rồi?

Đoàn Tề Vũ nói, "Đi qua mảnh phế tích này, thành thị gần nhất là Trấn Lương Khê, sau khi đến Trấn Lương Khê rồi, trời cũng đã tối. Ngươi tốt nhất là ở lại đó một đêm, sau đó ngươi có thể rời đi."

Rất rõ ràng Đoàn Tề Vũ chỉ có ý định đưa Lam Tiểu Bố đến Trấn Lương Khê rồi sẽ tách khỏi Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, trên đường đi không ngừng hỏi một ít tin tức từ Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên. Từ trong miệng hai người Lam Tiểu Bố biết được, sau khi ở Địa Cầu có thể tu luyện, các đại tông môn mọc lên như nấm sau mưa. Không chỉ tông môn, bởi vì có linh khí, có đủ loại yêu thú cũng lần lượt xuất hiện, hơn nữa tốc độ phát triển còn nhanh hơn tốc độ tu luyện của nhân loại.

Yêu thú dù sao cũng chỉ ở trong núi sâu, lấy được tài nguyên tu luyện thuận lợi hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều. Nhưng mà so sánh với nhân loại, yêu thú không có hệ thống công pháp tu luyện, rất nhanh đã bị áp chế lại. Thực lực yêu thú lần nữa đảo ngược là do viên thiên thạch rơi vào ĐỊa Cầu kia, viên thiên thạch chẳng những có chứa trứng của Tinh không Thú, mà còn mang theo rất nhiều linh thảo từ bên ngoài. Một phần linh thảo từ bên ngoài này, đã giúp rất nhiều yêu thú vốn có tu vi có thể khai mở linh trí.

Chương 1318 - Địa Cầu cũng có công hội.

Sau khi ba người đến Trấn Lương Khê, đã là lúc chạng vạng tối.

Đoàn Tề Vũ ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Lam Tiểu Bố, chúng ta từ biệt nhau ở nơi này thôi, ta và sư muội nghỉ ngơi một đêm, ngày mai phải quay về tông môn.”

Lam Tiểu Bố thoạt nhìn không có dao động linh vận, rõ ráng là một phàm nhân bình thường. Mặc dù Đoàn Tề Vũ cũng từ phàm nhân mà lên, nhưng mà bây giờ trên Địa Cầu, bọn hắn là người tu đạo được người người tôn kính.

Đây là do tính tình hắn ôn hòa, chẳng những cứu Lam Tiểu Bố, còn cùng sư muội dẫn Lam Tiểu Bố đến thành thị mà con người ở. Nếu như đổi thành người tu đạo có tính tình kiêu ngạo khác, sẽ hoàn toàn không thèm quan tâm đến Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vội vàng ôm quyền nói, “Đa tạ hai vị bằng hữu đã giúp đỡ, ta muốn hỏi một chút, hai vị có từng nghe đến một tu sĩ tên là Tô Sầm?”

Tô Sầm? Đoàn Tề Vũ suy nghĩ kỹ một chút, sau đó lắc đầu: “Chưa từng nghe nói đến.”

Lam Tiểu Bố vô cùng thất vọng, hắn lấy hai cái dây chuyền ra đưa cho Lục Bách Nguyên và Đoàn Tề Vũ nói, “Đây là dây chuyện ta ngẫu nhiên lấy được, nghe nói có thể trừ tà, tặng lại cho hai vị.”

Đây là hai món pháp khí phòng ngự, chỉ cần Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đeo ở trên người, sẽ tự động điều chỉnh cho phù hợp với huyết khí của tu sĩ, người khác sẽ không thể cướp đi. Đừng nói là thực lực của Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên, cho dù là người có tu vi mạnh nhất ở Địa Cầu, cũng không thể nhìn ra được hai cái dây chuyền này là pháp bảo phòng ngự.

Chủ yếu là Lam Tiểu Bố không muốn nhiều chuyện, hắn đến đây để tìm Tô Sầm. Nếu như vì để lộ ra đồ tốt, mỗi ngày đều có một đám người nhàm chán đến tìm, vậy không phải là ý định của hắn.

“Vậy thì xin đa tạ.” Đoàn Tề Vũ rõ ràng cũng không hề để ý, sau khi cùng Lục Bách Nguyên nhận lấy dây chuyền, cảm tạ Lam Tiểu Bố một câu rồi nhanh chóng từ biệt Lam Tiểu Bố, vội vàng rời đi.

Chờ Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đi xa. Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhớ đến chuyện mình vẫn chưa hỏi mượn Đoàn Tề Vũ một ít tiền, trên người hắn ngay cả tiền ở nhà trọ cũng không có.

Có lẽ vì ở gần Luyện Tinh sơn mạch, số lượng người ở Trấn Lương Khê cũng không nhiều, hơn nữa người tới lui đều vô cùng hung hãn. Nhưng mà có rất nhiều cửa hàng, đi mấy bước là có thể nhìn thấy một khách sạn hoặc nhà trọ.

Lam Tiểu Bố đi vòng vo trên đường phố một lát, ở nơi này trừ khách sạn và tiệm cơm, nhiều nhất là các tiệm vũ khí và bệnh viện.

Điều làm Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhất là, vậy mà hắn lại nhìn thấy một cái công hội, bên trên công hội không phải là Lương Khê công hội, mà là Võ Giả liên minh công hội.

Mới qua mấy trăm năm, Địa Cầu đã thay đổi quá lớn, bây giờ đã giống như tu chân giới bình thường. Điểm duy nhất khác với tu chân giới chính là, Lam Tiểu Bố không nhìn thấy linh thạch gì cả, phần lớn mọi người đều dùng một loại tiền điện tử để giao dịch.

Lam Tiểu Bố đi vào trong công hội, nhận ra cho dù trời đã tối, bên trong vẫn đèn đuốc sáng trưng, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả bên ngoài đường. Trong công hội có quán cà phê, tiệm tạp hóa và cửa hàng vũ khí, cửa hàng thuốc, thậm chí còn có tin tức cề xác chuyến xe và phi cơ. Nêu như không phải bên trên màn hình điện tử to lớn trong công hội có hiển thị các loại nhiệm vụ, tin tức tổ đội và tin tức thu mua, Lam Tiểu Bố đã hoài nghi nơi này chính là một trung tâm thương mại tổng hợp rồi.

Lam Tiểu Bố đi đến ô cửa sổ nhiệm vụ tin tức ngồi xuống hỏi, “Xin hỏi, giá cả tuyên bố tin tức là bao nhiêu?”

“Phát trên màn hình một ngày 13.000.” Một nữ tử mặt có chút tàn nhang nói.

“Ta không có tiền mặt và tiền điện tử, xin hỏi có thể đổi hiện vật không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Thiếu nữ chỉ chỉ vào một ô cửa sổ khác không xa, “Bên kia có thể đổi.”

Lam Tiểu Bố nhìn về đó, trên ô cửa kia có viết hai chữ “Mua đồ”, xem ra chuyên dùng để cho người ta bán đồ.

“Cảm ơn.” Lam Tiểu Bố đến ô cửa sổ kia, lấy ra một loại trái cây tươi mới nói, “Ngươi nhìn xem loại trái cây này của ta có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Đây chính là Thọ Nguyên Quả lúc trước Lam Tiểu Bố lấy được trong tinh không, Thọ Nguyên Quả có thể tăng thêm 20 năm tuổi thọ. Khi Lam Tiểu Bố lấy được Thọ Nguyên Quả, trình độ cấm chế còn rất bình thường. Sau khi đến Nguyên Châu, hắn mới lập cấm chế lên trên Thọ Nguyên Quả, nhưng mà lúc đó Thọ Nguyên Quả đã héo mất một nửa. Bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ tiện tay lấy Thọ Nguyên Quả đã héo một nửa này khôi phục nguyên dạng mà thôi.

Người ngồi sau ô cửa sổ này là một nữ tử tóc ngắn, nàng không biết Thọ Nguyên Quả, nhưng mùi hương thanh mát từ Thọ Nguyen Quả kia, ngửi một chút cũng cảm thấy cả người tỉnh táo hẳn. Nàng lập tức biết đây chính là đồ tốt.

Sau khi Địa Cầu xuất hiện linh khí. Có rất nhiều đồ tốt xuất hiện, phần lớn đều là thứ nàng không biết.

“Ngài chờ một chút.” Nữ tử này nhanh chóng đứng lên, sau đó ấn vào cái nút bên cạnh.

“Bằng hữu, trái cây này có thể bán cho ta không?” Một nam tử trung niên cũng bị mùi hương từ Thọ Nguyên Quả của Lam Tiểu Bố hấp dẫn, đi mấy bước đã đến trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói, “Đương nhiên là được, chỉ cần ngươi cho ta một cái giá thích hợp là được.”

“Chờ một chút, ta nhìn một chút.” Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đã có một tên nam tử râu ria từ phía sau chạy đến, sau đó nắm lấy Thọ Nguyên Quả trong tay nữ tử tóc ngắn.

Sau đó hắn lại phát hiện ra mình không biết loại trái cây này, có chút bất đắc dĩ nhìn nam tử trung niên kia hỏi, “Ngươi biết đây là quả gì sao? Chắc hẳn là linh quả có đẳng cấp không thấp?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là Địa Cầu mà, nếu như ở tu chân giới chính thức, có người dám giật đồ của công hội, cường giả của công hội sẽ sớm ra ngoài giết chết đối phương, đâu có yên bình nói chuyện như thế này. Chỉ hy vọng tương lai Địa Cầu sẽ không biến thành như vậy.

Chương 1319 - Địa Cầu cũng có công hội. (2)

Nam tử trung niên nói, “Ta quả thật có nghe nói đến loại quả này, là một loại linh quả. Nhưng mà ta muốn mua trước rồi mới nói cho ngươi.”

“Được rồi.” Nam tử có râu của công hội kia cũng không thể làm gì trả Thọ Nguyên Quả lại cho Lam Tiểu Bố.

Là một vị chấp sự công hội, linh quả mà hắn không biết, hắn cũng chẳng có cách để định giá.

“Ta ra giá 50.000 nhân dân tệ.” Nam tử trung niên chỉ chỉ Thọ Nguyên Quả trong tay Lam Tiểu Bố.”

Lam Tiểu Bố có chút thất vọng, hắn cho rằng đối phương sẽ cho ra một cái giá tương đối công bằng, không ngờ rằng lại chỉ có 50.000 nhân dân tệ, đây là đang cố tình chèn ép hắn.

“Không bán.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, cho dù không biết giá trị của Thọ Nguyên Quả, nhưng một quả nhất định không chỉ có 50.000.

Hắn cũng không muốn chờ sau khi dùng hết 50.000 này rồi, lại phải lấy thêm đồ để bán. Đồ tốt trên người hắn thì còn nhiều, thậm chí còn có một đống linh thạch có thể bán ở Địa Cầu. Nhưng lấy những thứ này ra, hắn sẽ chẳng thể nào được an tĩnh nữa, nhất định sẽ khiến một đám người vọt đến.

“Vậy ngươi nói xem bao nhiêu?” Nam tử trung niên nhanh chóng dò hỏi.

“10 triệu, không cần trả giá, trả giá thì ta không bán cho ngươi nữa.” Lam Tiểu Bố nói.

Linh quả tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ, còn có thể trị liệu nhiều chứng bệnh, 10 triệu cũng không ngoa.

Nam tử trung niên nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, có chút trợn tròn mắt, hắn không bỏ ra được nhiều tiền như vậy. Mặc dù hắn biết giá trị của Thọ Nguyên Quả này nhất định không chỉ 10 triệu, nhưng người khác nhất định không biết.

“Đây là Thọ Nguyên Quả, có thể tăng hai mươi năm tuổi thọ. Loại linh quả này có rất nhiều người muốn, 10 triệu quả thật không quý.” Lại có một giọng nói khác truyền đến.

Sau khi tiếng nói này vừa dứt, có một nam tử đeo trường kiếm, đầu buộc đạo kế xuất hiện, Lam Tiểu Bố biết người này là người mạnh nhất trong đại sảnh công hội này, tu sĩ Kim Đan chân chính. Một Thọ Nguyên Quả đối với tu sĩ Kim Đan không có lực hấp dẫn gì cả, cho nên sau khi tu sĩ Kim Đan này nói ra đó là Thọ Nguyên Quả, cũng không tham gia vào cuộc tranh đoat.

“10 triệu công hội ta mua.” Nghe thấy đó là Thọ Nguyên Quả, nam tử có râu của công hội không chút do dự nói.

“Chờ một chút, ta đi kiếm tiền cho ngươi...” Nhìn thấy công hội đã biết đây là Thọ Nguyên Quả, nam tử trung niên kia cũng vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố không để ý đến gia hỏa này, trực tiếp đưa Thọ Nguyên Quả cho nam tử có râu của công hội, “Làm cho ta một cái thẻ điện tử đi, nạp 10 triệu này vào trong thẻ, được không?”

“Đương nhiên là được, ngươi đưa giấy chứng nhận thân phận cho ta.” Nam tử có râu kia nói.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Ta vì cái Thọ Nguyên Quả này, đến mạng cũng suýt thì mất rồi, giấy chứng nhận gì đó trên người đã mất hết rồi, ngươi cứ dùng thân phận của ngươi làm cho ta một cái đi.”

“A...” Nam tử có râu kinh ngạc hô lên, dùng thân phân của mình làm thẻ cho Lam Tiểu Bố? Thế thì chẳng phải hắn có thể lấy đi tiền trong thẻ bất cứ lúc nào sao?

“Được không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

“A, a không có vấn đề.,” Nam tử có râu nhanh chóng đáp lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất làm thẻ cho Lam Tiểu Bố. Nếu như quả thật là Thọ Nguyên Quả, có thể tăng 20 năm tuổi thọ, vậy thì đó là một món tài phú lớn rồi.

Võ Giả liên minh công hội có ngân hàng của riêng mình, quản sự của công hội này chỉ mất mười phút, đã làm xong một cái thẻ ngân hàng cho Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà hắn cũng không dự định cướp đi tiền của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể lấy được Thọ Nguyên Quả ở Luyện Tinh sơn mạch, nhất định là một kẻ liều mạng. Hơn nữa võ lực nhất định cũng không tệ, loại người này không dễ chèn ép. Hơn nữa giá trị của Thọ Nguyên Quả, trích phần trăm ra cũng đủ cho hắn kiếm được một món tiền lớn.

“Bằng hữu, ta tên là Hồng Táp, có thể nói chuyện một chút hay không?” Thấy Lam Tiểu Bố bán Thọ Nguyên Quả, nam tử trung niên không lấy được Thọ Nguyên Quả kia không nhịn được đuổi theo Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này muốn làm gì, chắc chắn là muốn nghe được hắn lấy được Thọ Nguyên Quả ở đâu mà thôi.

“Không thể, bây giờ ta rất bận.” Lam Tiểu Bố không chút do dự từ chối. Nam tử trung niên này chính là một gian thương, trên Địa Cầu, một cái Thọ Nguyên Quả, đừng nói là 10 triệu, cho dù có là 100 triệu cũng sẽ có người mua. Gia hỏa này lại chỉ ra giá 50.000, có thể thấy được đây không phải là hạng người đáng kết giao.

Thấy Lam Tiểu Bố trực tiếp đi đến cửa sổ nhiệm vụ tin tức, trong mắt nam tử trung niên lóe lên vẻ không cam lòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi ra ngoài.

“Ta muốn tuyên bố hai tin tức, tin tức thứ nhất là tin tức Tân Nguyên tông, không cần chiếu màn hình, nằm đầu đề ba ngày. Tin tức thứ hai là tin tức của đệ tử Tân Nguyên tông Tô Sầm, cũng không cần chiếu màn hình, cũng để đầu đề ba ngày.” Lam Tiểu Bố ngồi xuống lập tức nói.

“Hai tin tức đều không cần chiếu màn hình, đồng thời yêu cầu đầu đề ba ngày liên tiếp, cần tổng cộng 3,8 triệu.” Thiếu nữ vội vàng nói, đây là một vị khách không nhỏ.

“Sao lại đắt như vậy? Chiếu màn hình là 13,000, cái này không chiếu màn hình lại hơn 3 triệu? Có phải vừa rồi ngươi nhìn thấy ra kiếm được tiền rồi ra giá hay không thế?” Lam Tiểu Bố hoài nghi nhìn đối phương.

“Quả thật là giá tiền như vậy, hon nữa đã ưu đãi cho ngươi rồi. Bởi vì tin tức một khi tuyên bố, tất cả liên minh công hội Võ Giả trên toàn cầu đều có thể nhìn thấy, cái giá tiền này không cao.” Lam Tiểu Bố không cần quay đầu, cũng biết người nói chuyện chính là tu sĩ Kim Đan kia. Tu sĩ Kim Đan kia theo đến đây, nhất định là có chuyện gì đó muốn hỏi hắn.

Chương 1320 - Tân Nguyên tông bị diệt.

Một tu sĩ Kim Đan sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà nói dối, Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền cảm tạ một câu, sau đó nói với nữ tử kia, “Cứ dựa theo giá cả ngươi đã nói, tuyên bố tin tức ba ngày cho ta. Người cung cấp được tin tức hữu ích, thù lao thấp nhất là 5 triệu.”

“Vâng, xin ngài để lại phương thức liên lạc, sau khi có tin tức, bên chúng tôi sẽ lập tức liên hệ với ngài.” Nữ tử trẻ tuổi kia nhanh chóng đáp lại lời Lam Tiểu Bố. Tiện tay là có thể ném ra ba bốn triệu, còn có thể đưa ra thù lao năm triệu, tuyệt đối không phải người bình thường.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta ở chỗ này đợi.”

Có thể ở chỗ này tầm vài ngày, đối với Lam Tiểu Bố mà nói chẳng sao cả.

“A…” Nữ tử kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, để lại cách thức liên lạc khó lắm sao? Ở chỗ này chờ ba ngày, chuyện này…

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Điện thoại của ta mất rồi, chờ ta mua một cái điện thoại mới rồi liên lạc.

“Được rồi, sau khi ngài mua tinh tấn rồi, có thể đến chỗ ta đăng ký số tinh tấn bất cứ lúc nào. Nếu có tin tức gì, ta cũng có thể ghi lại thông tin giúp ngài.” Nữ tử vội vàng nói.

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, Trên Địa Cầu không phải là thời đại điện thoại, mà là thời đại tinh tấn. Cũng may hắn nói là điện thoại, đối phương cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Bằng hữu tìm ta có việc gì sao?” Sau khi đứng lên, Lam Tiểu Bố hỏi tu sĩ Kim Đan đang chờ sau lưng một câu.

Tu sĩ Kim Đan này cười một cái rồi nói, “Ta tên là Cô Xương Kiếm, vừa rồi ta nghe nói ngươi muốn tìm tin tức của Tân Nguyên tông, có lẽ rằng ngươi ở chỗ này rất khó lấy được thứ có giá trị.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Tân Nguyên tông có lẽ là một tông môn không nhỏ mà? Sao lại khó kiếm được tin có giá trị?”

Năm đó khi Lam Tiểu Bố quay lại Địa Cầu, Tô Sầm đã đến cảnh giới Kim Đan, tu sĩ Kim Đan ở Địa Cầu vô cùng ít ỏi, bởi vậy có thể thấy được địa vị của Tân Nguyên tông nhất định không thấp mới đúng.

Cô Xương Kiếm nói, “Nếu như ngươi không để ý, có thể đến chỗ của ta trò chuyện một chút, chuyện về Tân Nguyên tông, thật ra ta có biết một hai phần.”

“Đa tạ Cô huynh, vậy nhờ Cô huynh chỉ đường.” Có tin tức của Tân Nguyên tông, cho dù đi bất cứ nơi nào, Lam Tiểu Bố cũng không để ý

“Được, bằng hữu thật thoải mái.” Cô Xương Kiếm vô cùng thích thái độ của Lam Tiểu Bố.

Đừng nhìn thấy bề ngoài trấn Lương Khê rất bình yên, trên thực tế hàng năm ở nơi này không biết có bao nhiêu người vô duyên vô cớ biến mất. Rất nhiều người bị âm thầm giết chết, nguyên nhân chính là lấy được đồ tốt ở Luyện Tinh sơn mạch, hoặc là kẻ thù tìm đến được nơi này.

Cho nên ở trấn Lương Khê này, người bình thường sẽ không đi theo người xa lạ.

Lam Tiểu Bố chẳng có chút hoài nghi nào, trực tiếp để mình dẫn đường đi, điều này khiến Cô Xương Kiếm cảm thấy lá gan của gia hỏa này thật lớn. Cũng khó trách, nếu như lá gan không lớn thì làm sao có thể lấy được Thọ Nguyên Quả?

Cô Xương Kiếm ở trong một khách sạn lớn nhất ở trấn Lương Khê, khách sạn Luyện Tinh Cận Không. Không chỉ như vậy, phòng ở cũng là gian phòng xa hoa nhất.

Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyện này rất bình thường, tu sĩ Kim Đan ở Địa Cầu cũng không tính là người mạnh nhất, nhưng mà một tu sĩ Kim Đan ở trong một đô thị, vậy nhất định chính là cường giả trong cường giả. Cho dù đô thị này là một đô thị gần sát Luyện Tinh sơn mạch, thì cũng sẽ như vậy.

Chờ Lam Tiểu Bố ngồi xuống rồi, Cô Xương Kiếm chủ động rót một chén trà cho Lam Tiểu Bố.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng cảm khái, ở tu chân giới, để một tu sĩ Kim Đan rót cho phàm nhân một ly trà, đó là chuyện đến nằm mơ cũng không thể. Cho dù đã qua trăm năm, tu sĩ Địa Cầu vẫn không xem mình là Tiên Nhân cao cao tại thượng.

Cô Xương Kiếm là một tu sĩ Kim Đan, ngay cả túi trữ vật cũng không có, có thể thấy được tu sĩ Địa Cầu, vẫn còn đang trong giai đoạn tìm tòi nghiên cứu.

“Thật ra Tân Nguyên tông tại sao lại biến mất, chỉ cần là người tu đạo, hầu như đều biết…”

Cô Xương Kiếm vừa mở miệng đã khiến Lam Tiểu Bố sửng sốt, chỉ cần là người tu đạo thì đều biết? Vậy khi hắn hỏi thăm Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên, vì sao hai người họ đều nói là không biết, chỉ biết Tân Nguyên tông đã dời vị trí rồi?

“Vậy tại sao khi ta hỏi người khác thì họ đều nói không biết?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Cô Xương Kiếm từ tốn nói, “Bởi vì tông môn diệt Tân Nguyên tông chính là Lục Luân Đao Tông, Lục Luân Đao Tông chính là một trong năm đại tông môn ở Địa Cầu. Chuyện liên quan đến Lục Luân Đao Tông, ai dám tùy tiện nói chuyện thị phi của Tân Nguyên tông chứ?

Ta dám khẳng định, nhiều nhất là hai ngày nữa, nhất định sẽ có người đến tìm ngươi. Ngươi gióng trống khua chiêng tìm kiếm Tân Nguyên tông, Lục Luân Đao Tông nhất định sẽ đến tra nguyên nhân. Ta dẫn ngươi đến đây, cũng xem như giúp ngươi một tay.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Đoàn Tề Vũ không nói thật cho hắn biết, đây là biết muội muội của hắn đã bị Lục Luân Đao Tông giết, cho nên mới không nói thật ra. Đương nhiên cũng có khả năng tông môn của Đoàn Tề Vũ rất nhỏ, không dám sau lưng bàn chuyện của Lục Luân Đao Tông.

“Cho nên ta đề nghị tốt nhất ngươi đừng quay về công hội nữa, nếu không thì chỉ sợ ngươi sẽ chết rất khó coi.” Cô Xương Kiếm nói.

Lam Tiểu Bố đoán lời Cô Xương Kiếm nói có ý phóng đại, nhưng mà đại khái cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu. Cô Xương Kiếm dám dẫn hắn ra khỏi công hội, lai lịch nhất định cũng không bình thường.

“Cô huynh tìm ta có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố không nghĩ rằng đối phương là một tu sĩ Kim Đan mà lại tìm đến một phàm nhân như hắn nói nhảm nhiều như vậy.

Cô Xương Kiếm gật đầu, “Ngươi là người thông minh, hơn nữa cũng có vận may và can đảm. Qua mấy ngày nữa ta và mấy bằng hữu sẽ cùng nhau tiến vào trong Luyện Tinh sơn mạch, muốn ngươi có thể đi cùng. Ngươi yên tâm, đợi sau khi quay về, ta sẽ giới thiệu ngươi đến tông môn của chúng ta. Tông môn của ta là Côn Tiên tông, cũng là một trong năm đại tông môn ở Địa Cầu, mặc dù Lục Luân Đao Tông không nhỏ, nhưng cũng không thể làm gì được ngươi.”

Chương 1321 - Tân Nguyên tông bị diệt. (2)

Theo Cô Xương Kiếm nghĩ, bất cứ người nào nghe được lời hắn nói, nhất định sẽ mừng rỡ vô cùng, thậm chí còn cảm thấy đây là một cái bánh cực lớn từ trên trời rơi xuống.

Bây giờ mặc dù tông môn trên Địa Cầu không ít, nhưng muốn tùy tiện gia nhập vào một tông môn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Còn gia nhập vào một trong năm đại tông môn, đó là khó càng thêm khó.

Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, “Cô huynh, có nhiều người như vậy đều có thể tìm mà, tại sao ngươi lại muốn tìm đến ta?’

Cô Xương Kiếm cười ha ha, “Bởi vì nơi mà chúng ta muốn đi ngươi cũng đã đến rồi, đó chính là nói có Thọ Nguyên Quả trong Luyện Tinh sơn mạch. Chỗ đó rất khó đi vào, ngươi chỉ cần dựa theo tuyến đường lúc trước đã đi, dẫn bọn ta vào trong đó là được, những chuyện khác ngươi không cần phải để ý.”

Lam Tiểu Bố vừa lấy Thọ Nguyên Quả ra, Cô Xương Kiếm đã biết nơi bọn hắn phát hiện đã bị người khác phát hiện ra. Cũng may người phát hiện ra này chỉ là một phàm nhân bình thường, không biết rằng chỗ đó ngoài Thọ Nguyên Quả ra, còn có nhiều đồ tốt khác.

Điều duy nhất khiến hắn không hiểu chính là Lam Tiểu Bố đi vào trong đó như thế nào, phải biết rằng lúc đó bọn hắn tìm mất vài ngày, cũng không thể nào vào trong được. Có vài lần, còn suýt chút nữa đã chết. Lam Tiểu Bố có thể vào, đồng thời lấy được Thọ Nguyên Quả, nhất định là có một con đường khác đặc biệt kín đáo.

“Còn một vấn đề nữa muốn hỏi thăm, ngươi có nghe qua một người tên Tô Sầm chưa?” Lam Tiểu Bố không có chút quan tâm nào đến nơi mà Cô Xương Kiếm muốn đến, hắn chỉ quan tâm tin tức của Tô Sầm.

Cô Xương Kiếm gật đầu, “Ta có nghe nói qua, Tô Sầm là đệ nhất thiên tài của Tân Nguyên tông, thậm chí là nhóm người sớm bước vào Luyện Thần cảnh nhất ở Địa Cầu. Nghe nói sau khi bước vào Luyện Thần cảnh, nàng đã đến truyền tống trận ở Côn Lôn rời đi. Cũng có người nói sau khi nàng Luyện Thần xong thì muốn tìm một người nào đó, sau đó có chút điên điên khùng khùng. Nhưng mà đó cũng là tin tức của một hai trăm năm trước rồi, cụ thể ra sao thì ta cũng không biết rõ lắm.”

Lam Tiểu Bố biết, nếu như muốn tìm Tô Sầm, nhất định hắn phải đến Lục Luân Đao Tông trước.

Tô Sầm là đệ nhất thiên tài của Tân Nguyên tông, Lục Luân Đao Tông tiêu diệt Tân Nguyên tông, tuyệt đối sẽ không buông tha cho đệ nhất thiên tài này.

“Đa tạ Cô huynh đã giải đáp thắc mắc cho ta, xin thứ lỗi, tạm thời ta không thể cùng ngươi đến Luyện Tinh sơn mạch được, chuyện của ta còn chưa giải quyết xong.” Nói xong, Lam Tiểu Bố đứng lên chuẩn bị rời đi.

Cô Xương Kiếm có chút áy náy cản trước mặt Lam Tiểu Bố, “Thật sự xin lỗi, bởi vì ngươi đã biết nơi chúng ta muốn đi, cho nên bây giờ ngươi không thể đi được.”

“Ý ngươi là ta nhất định phải đi cùng các ngươi đến Luyện Tinh sơn mạch rồi mới có thể được tự do?” Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh đi.

Cô Xương Kiếm gật đầu, “Quả thật là như vậy, nhưng mà ngươi yên tâm, chỉ cần chúng ta từ Luyện Tinh sơn mạch trở về, ngươi sẽ có thể gia nhập Côn Tiên tông của ta. Cô Xương Kiếm ta nói lời giữ lời, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Hơn nữa ta đảm bảo, khi ở Luyện Tinh sơn mạch sẽ bảo vệ ngươi, không để ngươi bị yêu thú làm hại.”

“Ai, đã như vậy, thế thì ta sẽ giúp ngươi xóa những tin tức này đi.”

Lam Tiểu Bố nói xong, vươn tay ra bắt lấy Cô Xương Kiếm.

Cô Xương Kiếm trừng to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, hắn rõ ràng nhìn thấy tay Lam Tiểu Bố đang vươn đến, nhưng hắn lại không thể nào động đậy được.

Qua một hồi lâu sau, Cô Xương Kiếm mới tỉnh táo lại, hắn cố gắng vỗ vỗ đầu mình, sao lại có cảm giác như mình đã quên mất một ít chuyện vậy, không thể nào nhớ ra điều gì cả.

Đúng rồi, không phải hắn muốn đến công hội sao? Sao còn ở chỗ này?

Lam Tiểu Bố đã xuất hiện tại một cửa hàng bán tinh tấn trong trấn Lương Khê, hắn cuối cùng cũng thấy rõ cái gì là tinh tấn. Nơi này có đủ loại tạo hình tinh tấn, tạo hình chiếc nhẫn, tạo hình vòng tay, tạo hình cúc áo, tạo hình tai nghe,...

Lam Tiểu Bố tùy tiện chọn lấy một cái tinh tấn có tạo hình vòng tay, dựa theo lời giới thiệu của người bán hàng, khi trò chuyện có thể xuất hiện màn hình trong hư không, độ lớn nhỏ của màn hình có thể điều chỉnh. Nếu không cần màn hình, có thể chỉ cần trò chuyện hoặc nhắn tin đơn giản. So với điện thoại, quả thật là thuận tiện hơn nhiều.

Sau khi mua được tin tấn quay về công hội, người ngồi ở sau ô cửa sổ nhiệm vụ tin tức kia lập tức vẫy tay, chờ Lam Tiểu Bố đến, nàng lấy ra một tờ giấy ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là tin tức vừa mới lấy được, những người này đều nói biết, cụ thể thì muốn giao lưu tinh tấn với ngươi.”

“Đa tạ, ta để lại số tinh tấn ở đây, nếu có tin tức, ngươi trực tiếp nói hắn gọi đến tinh tấn cho ta.” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu.

Bây giờ hắn không muốn ở lại nơi này nữa, hắn muốn đến Lục Luân Đao Tông ngay lập tức. Còn Lục Luân Đao Tông ở chỗ nào, Lam Tiểu Bố không hề lo lắng, trước đây không lâu hắn đã nhìn thấy có một cửa hàng chuyên bán bản đồ tông môn. Chỉ cần mua một tấm bản đồ, là có thể biết được vị trí của Lục Luân Đao Tông.

Lam Tiểu Bố còn chưa đi đến cửa hàng bán bản đồ tông môn, một nam tử cao gầy đã chặn đường hắn lại, “Là ngươi tìm tin tức của Tân Nguyên tông sao?”

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua đồ án thêu trên tay áo đối phương, hai chữ Lục Luân vô cùng rõ ràng, tên trước mắt này chính là người của Lục Luân Đao Tông.

Chương 1322 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch.

“Không sai, chính là ta.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

“Ta biết tin tức của Tân Nguyên tông, ngươi đi cùng với ta đi.” Nam tử cao gầy kia từ tốn nói.

“Được, dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố không có chút do dự nào.

Thái độ của Lam Tiểu Bố khiến nam tử cao gầy này có chút bất ngờ, đây là có ý gì? Toàn cầu đều biết chuyện Tân Nguyên tông bị diệt có liên quan đến Lục Luân Đao Tông bọn hắn, gia hỏa này sao không nói nhảm một câu nào đã tin tưởng hắn như vậy?

“Sao lại không đi? Là do trời tối rồi nên không tiện sao?” Thấy nam tử cao gầy ngây người, Lam Tiểu Bố hỏi ngược lại một câu.

Trời quả thật đã tối, nhưng mà nam tử cao gầy này là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, không thể nào không tiện được.

“A a, không phải.” Nam tử cao gầy này phản ứng lại, bước một bước ra khỏi công hội trước.

Lam Tiểu Bố đương nhiên là đi theo sát ở phía sau, một vài người biết lai lịch của nam tử cao gầy này và tin tức mà Lam Tiểu Bố đã tuyên bố ra đều lắc đầu.

Trước đó người nam tử trung niên muốn thu mua Thọ Nguyên Quả trong tay Lam Tiểu Bố, nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay về đây, hắn chỉ có thể thở dài một hơi. Cho dù là người của Côn Tiên tông hay là Lục Luân Đao Tông, đều không phải đối tượng hắn có thể chọc đến.

“Tề Vũ sư huynh, ngươi nhìn xem người kia có phải là Lam Tiểu Bố hay không?” Ở đằng xa, Lục Bách Nguyên vừa hay nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi theo nam tử cao gầy kia rời đi.

Đoàn Tề Vũ thở dài nói, “Là hắn, người dẫn hắn đi chính là Hắc Tâm Nhân Đỗ Khi của Lục Luân Đao Tông.”

Sau khi nói xong, Đoàn Tề Vũ im lặng. Rơi vào tay Hắc Tâm Nhân Đỗ Khi, là đang tính xem làm thế nào để chết nhanh hơn một chút, chứ không phải là sống sót.

“Tề Vũ sư huynh, ngươi không cần phải cảm thấy khó chịu, Thất Trận môn của chúng ta so với Lục Luân Đao Tông, ngay cả một con kiến cũng không bằng. Sợ rằng chúng ta mà còn muốn giúp hắn nữa, cũng không thể làm được gì.” Lục Bách Nguyên cảm thấy tâm trạng sư huynh không tốt, chủ động an ủi một câu.

“Thật ra ta phải nói cho hắn biết một chút, nhưng mà ta không dám…” Đoàn Tề Vũ lắc đầu, trong mắt có chút buồn bã.

Hắn không dám nhắc đến tên Lục Luân Đao Tông, bởi vì hắn khẳng định chỉ cần Lam Tiểu Bố nghe được, sớm muộn gì cũng sẽ bị Lục Luân Đao Tông bắt được. Một khi bị Lục Luân Đao Tông bắt được, vậy sẽ ép hỏi Lam Tiểu Bố tất cả những gì mà hắn biết. Chỉ cần hắn nói cho Lam Tiểu Bố, Tân Nguyên tông diệt vong có liên quan đến Lục Luân Đao Tông, vậy hắn sẽ mang lại tai nạn cho tông môn của hắn.

Sau khi Địa Cầu tiến vào thế kỷ tu luyện, Lục Luân Đao Tông phát triển, thật ra chính là một tông môn chuyên tàn sát. Chỉ cần có một vài tông môn bị bắt được cớ, Lục Luân Đao Tông sẽ lấy cớ đó mà diệt tông môn này đi. Tân Nguyên tông chính là bị diệt đi như thế, Lục Luân Đao Tông cũng nhanh chóng đi lên như vậy.

“Đi thôi, sư huynh, chúng ta về khách sạn trước đi.” Lục Bách Nguyên lo lắng sư huynh mình ra làm ra chuyện gì đó, nói thêm một câu.

Đoàn Tề Vũ vẫn có ấn tượng rất tốt đối với Lam Tiểu Bố, hắn nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố đi theo sau Hắc Tâm Nhân kia dần dần biến mất, tâm trạng vô cùng đè nén.

Nhưng mà hắn biết rõ, mình không thể làm bất cứ chuyện gì, nếu không thì sợ Thất Trận môn sẽ gặp tai nạn. Đừng nhìn thấy địa vị của Thất Trận môn không cao, nhưng mà trong số những tông môn mà Lục Luân Đao Tông mơ ước, Thất Trận môn nhất định xếp hạng đầu. Bởi vì Thất Trận môn lấy Trận Đạo lập nghiệp, rất nhiều đại trận của các tông môn đều nhờ đến Thất Trận môn bố trí. Đối với tông môn ăn cướp mà lớn mạnh như Lục Luân Đao Tông, chỉ sợ đã sớm đặt tâm tư đến Thất Trận môn rồi.

“Được, chúng ta đi thôi…”

Lời Đoàn Tề Vũ còn chưa dứt, một tiếng nói đột ngột vang lên cắt ngang lời Đoàn Tề Vũ, “Không cần phải đi, nghe nói hai người các ngươi cùng nhau tiến vào trấn Lương Khê với tên dư nghiệt Tân

Nguyên tông kia?”

Nghe thấy giọng nói này, cho dù là Đoàn Tề Vũ hay Lục Bách Nguyên đều rét run cả người.

Khi bọn hắn nhìn thấy một nam tử có dáng người mập mạp đứng trước mặt họ, tay không tự chủ run lên.

Người trước mắt này cũng nổi danh như Đỗ Khi, tên là Lục Tâm Nhân Bì Cuồng, cũng là một kẻ độc ác ở Lục Luân Đao Tông. Rơi vào tay Đỗ Khi, nhất định phải chịu đủ loại tra tấn, thậm chí muốn chết cũng khó khăn. Mà rơi vào tay Bì Cuồng, sẽ bị Bì Cuồng bóp nát cả trái tim và mật đắng.

…

Lam Tiểu Bố đi theo người cao gầy kia đến chỗ một chiếc xe, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, lập tức biết được đây là một cỗ xe có thể bay được.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã đi qua rất nhiều tinh cầu khoa học kỹ thuật, khoa học kỹ thuật của Địa Cầu vẫn tương đối là lạc hậu. Sau khi trôi qua mấy trăm năm, khoa học kỹ thuật ở Địa Cầu rõ ràng đã tiến bộ hơn rất nhiều. Nhưng mà tiến bộ này vẫn có chút chậm. Rất có thể là do sau khi Địa Cầu có thể tu luyện, rất nhiều người đều bắt đầu tìm kiếm một con đường khác.

“Lên đây đi.” Nam tử cao gầy leo lên ghế lái, sau đó gọi Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, trực tiếp ngồi lên xe, xe chỉ khẽ run lên, sau đó lập tức rời khỏi mặt đất, nghiêng nghiêng xông ra ngoài, chỉ trong chớp mắt, đã bỏ trấn Lương Khê lại phía sau.

“Ngươi và Tân Nguyên tông có quan hệ như thế nào?” Sau khi chiếc xe đã cách xa trấn Lương Khê, nam tử cao gầy mới hỏi một câu.

“Ta có một người muội muội ở Tân Nguyên tông, ta đến để tìm nàng.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Thế có liên quan gì đến Tô Sầm?” Nam tử cao gầy tiếp tục hỏi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn mặc kệ tên gia hỏa này, gia hỏa này rõ ràng đang muốn dẫn hắn đến Lục Luân Đao Tông. Loại kiến hôi chỉ mới Trúc Cơ này nhất định có rất nhiều tin tức không biết được, chỉ có đến Lục Luân Đao Tông, bắt hết toàn bộ những người đã tham gia vào chuyện diệt Tân Nguyên tông lại, hắn mới có thể hỏi thăm được tin tức của Tô Sầm.

Chương 1323 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch. (2)

Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, nam tử cao gầy cười he he, “Ngươi không biết ta là ai sao? Cũng khó trách, ngươi chỉ là một người bình thường mà thôi. Ta tên là Đỗ Khi, còn có một biệt danh nữa, người khác hay gọi ta là Hắc Tâm Nhân.”

…

Cùng lúc đó, Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đang không ngừng lùi lại. Bọn hắn thà rằng tự sát, cũng không muốn bị rơi vào tay Lục Tâm Nhân Bì Cuồng, một khi rơi vào tay Bì Cuồng, đó chính là sống không bằng chết.

“Yên tâm, bây giờ ta không giết các ngươi, chỉ là đưa các ngươi về tông môn. Chờ tông môn tiêu diệt Thất Trận môn rồi, ta mới có thể từ từ giết các ngươi, có được không…”

Khi nói đến ba chữ có được không, Bì Cuồng đã đánh một quyền về phía Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên.

Lực lượng chân nguyên cuồng bạo bao trùm đến, trong lòng Đoàn Tề Vũ trầm xuống, hắn biết cho dù hắn có liên thủ với Lục Bách Nguyên, so với tên Bì Cuồng trước mắt này vẫn chênh lệch quá xa.

Cho dù Đoàn Tề Vũ liều mạng muốn tránh đi trói buộc từ một quyền này của Bì Cuồng, nhưng lực lượng chân nguyên kia vẫn khóa chặt hắn và Lục Bách Nguyên.

Oanh! Chân nguyên nổ tung giữa ba người, Đoàn Tề Vũ nhìn cả người Bì Cuồng bị đánh bay ra ngoài, sau đó trực tiếp đụng vào cột đá bên ngoài một cửa hàng.

Phốc! Bì Cuồng phun ra một ngụm máu, ngay cả sức bò dậy cũng không có, Đoàn Tề Vũ đờ đẫn nhìn Bì Cuồng, sau đó quay đầu nhìn Lục Bách Nguyên còn đang mờ mịt ở bên cạnh, “Bách Nguyên, có chuyện gì thế này?”

Lục Bách Nguyên lấy lại tinh thần, lúc đang định nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gào thét lớn, sau đó bọn hắn nhanh chóng nghe thấy tiếng khóc nức nở, “Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch đến, mau chạy thôi…”

Thú triều? Đoàn Tề Vũ có chút choáng váng. Hắn đã từng nghe nói đến thú triều một lần, nghe nói ở rừng mưa Amazon đã từng xảy ra thú triều, thú triều lần đó đã trực tiếp khiến một quốc gia không lớn lắm diệt vong. Mà trong nước trên cơ bản không có thú triều gì lớn, Luyện Tinh sơn mạch cũng có mấy lần xuất hiện yêu thú tụ tập công kích tu sĩ nhân loại, nhưng mà số lượng tối đa cũng chỉ hàng trăm, hàng ngàn mà thôi.

Không đợi Đoàn Tề Vũ kịp phản ứng, hắn đã nhìn thấy đàn thú đen nghịt tràn vào đường phố.

Tật Điện Báo bình thường khó gặp, Đoàn Tề Vũ nhìn thấy cả một đám. Nghĩ đến trong gian phòng của mình còn một con Tật Điện Báo đã bị giết, Đoàn Tề Vũ cảm thấy cả da đầu tên dại.

Mà không chỉ có mỗi Tật Điện Báo, trên không vài trượng còn có Thiết Đầu Tam Trảo Ưng đã che hết một nửa thành thị, Xích Nhãn Hổ, Liêu Lang cao vài trượng, Phong Bào, Song Đầu Sư…

Vô số người điên cuồng muốn chạy ra khỏi thành, nhưng giờ phút này cho dù không có vô cùng vô tận yêu thú vọt đến, những người này cũng đã chen chúc lẫn nhau mà không thể nào tiến thêm được.

Lục Bách Nguyên nhìn những thi thể bị yêu thú xé rách kia, còn cả máu bắn đầy trời, còn có tiếng kêu la thảm thiết đau đơn… Lạnh cả người, hoàn toàn ngây ngốc.

Không gian xung quanh đều là máu tanh, gào thét, kêu gọi và chạy trốn.

“Mọi người đừng chạy loạn…” Một giọng nói khàn khàn vang lên, sau đó Đoàn Tề Vũ nhìn thấy một nam tử có thân hình cao lớn bay lên tận trời, trường đao trong tay trực tiếp chém một con Phong Bào thành hai khúc.

Đây là đệ nhất cường giả Chung hạc ở trấn Lương Khê, nghe nói đã nửa bước vào Luyện Thần cảnh, Đoàn Tề Vũ vừa mới bật lên suy nghĩ này, đã nhìn thấy một con Tật Điện Báo cao chừng bảy tám mét nhào về phía Chung Hạc, Chung Hạc còn chưa kịp kéo trường đao của mình lại đã bị Tật Điện Báo xé rách nửa người.

Đoàn Tề Vũ rùng mình một cái, kéo lấy Lục Bách Nguyên đã ngây ngốc bên cạnh kêu lên, “Bách Nguyên, chúng ta nhanh trốn đi, nếu không thì hôm nay nhất định sẽ chết ở chỗ này.”

Khi nói chuyện Đoàn Tề Vũ đã kéo theo Lục Bách Nguyên xông về phía nam. Những con yêu thú này vào thành từ phía bắc, nếu như tốc độ của bọn hắn nhanh, vậy thì có thể trốn được một mạng.

“Kéo theo ta đi với.” Bì Cuồng đang ngã ngồi trên mặt đất điên cuồng kêu lên, giờ phút này hắn không còn là Lục Tâm Nhân bóp nát tim mật của người khác nữa, trong mắt hắn chỉ tràn đầy sợ hãi.

Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đâu quản được Bì Cuồng nữa, hai người là tu sĩ, so với những người bình thường không tu luyện, ưu thế chạy trốn lớn hơn một chút.

Nhưng yêu thú thật sự quá nhiều, quá nhanh. Hai người vừa xông vào một lối nhỏ, một con Thiết Đầu Tam Trảo Ưng lập tức xà xuống, còn Bì Cuồng ở đằng xa đã bị hai con Liêu Lang xé thành hai nửa.

Lực lượng kinh khủng từ con Thiết Đầu Tam Trảo Ưng kia bao phủ hai người lại, ánh mắt Đoàn Tề Vũ lóe lên tuyệt vọng, đây tuyệt đối là một con yêu thú cấp bốn. Yêu thú cấp bốn thì cho dù sư phụ bọn họ có gặp phải cũng sẽ chạy trốn, đừng nói là hai người bọn họ.

Oanh! Con Thiết Đầu Tam Trảo Ưng này vừa bổ nhào đến hai người, móng vuốt còn chưa chạm đến đầu Lục Bách Nguyên, một đạo bạch quang đã đánh ra từ trên người Lục Bách Nguyên, con Thiết Đầu Tam Trảo Ưng trực tiếp bị đánh bay, trên không trung lông vũ bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang xa.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Đoàn Tề Vũ khiếp sợ nhìn Lục Bách Nguyên, chuyện này đã xảy ra lần thứ hai rồi.

“Ta hiểu rồi, hiểu rồi…” Lục Bách Nguyên chỉ chỉ vào dây chuyền trước ngực, trong lúc nhất thời vì quá kích động mà không thể nào nói thành lời.

Qua mấy giây sau, Lục Bách Nguyên mới vội vàng nói, “Là dây chuyền, dây chuyền trừ tà, Lam Tiểu Bố cho chúng ta. Sư huynh, ngươi nhanh đeo dây chuyền lên đi…”

Chương 1324 - Ngăn cản thú triều.

Bởi vì thú triều đột ngột xuất hiện, đèn báo động ở trấn Lương Khê toàn bộ đều được bật sáng, toàn bộ trấn Lương Khê sáng lên như đang mặt trời ban trưa. Vừa rồi Đoàn Tề Vũ đã nhìn thấy rất rõ quang mang trên người Lục Bách Nguyên lóe lên đánh lui Thiết Đầu Tam Trảo Ưng, khi hắn hỏi Lục Bách Nguyên có chuyện gì, đã mơ hồ đoán ra được một chút.

KHi Lục Bách Nguyên nhắc nhở, Đoàn Tề Vũ đã lấy dây chuyền ra đeo lên cổ. Hầu như ngay khi Đoàn Tề Vũ đeo dây chuyền lên cổ, một đạo thủy tiễn đã bắn về phía mi tâm của Đoàn Tề Vũ. Nhưng mà khi cái thủy tiễn này cách mi tâm Đoàn Tề Vũ chừng mấy thước, đã bị một vòng ánh sáng ngăn cản, sau đó bắn ngược về.

Đây là công kích của Phún Tiễn Thú, Đoàn Tề Vũ bị dọa đổ đầy mồ hôi lạnh. Thủy tiễn của Phúc Tiễn Thú, rất nhiều tu sĩ Kim Đan đều không thể tránh được. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy thật may mắn, khi Lam Tiểu Bố đưa dây chuyền này cho hắn, hắn đã tiện tay bỏ dây chuyền vào trong túi áo, chứ không phải bỏ vào balo đang đeo trên lưng. Nếu không thì hắn chỉ có thể dựa vào Lục Bách Nguyên dẫn hắn ra ngoài, một khi hai người tách ra, vậy hắn chết chắc rồi. Không đúng, nếu vậy thì ngay vừa rồi hắn đã chết vì đạo thủy tiễn kia rồi.

Sau khi một Thiết Đầu Tam Trảo Ưng bị Lục Bách Nguyên đánh bay, lại có càng nhiều Thiết Đầu Tam Trảo Ưng khác nhào về phía hai người. Rõ ràng loài Thiết Đầu Tam Trảo Ưng kia rất mang thù, đồng bạn bị Lục Bách Nguyên đánh bay, những con khác đều tìm đến báo thù.

Thế nhưng cho dù đám Thiết Đầu Tam Trảo Ưng này có công kích Lục Bách Nguyên và Đoàn Tề Vũ như thế nào, đều bị bạch quang đánh bay. Lực lượng công kích càng lớn, phản lực dội lại càng lớn.

Mãi sau đó, chẳng những Thiết Đầu Tam Trảo Ưng, ngay cả mấy ngày yêu thú Tật Điện Báo, Liêu Lang, Phong Bào đều nhào về bên phía Đoàn Tề Vũ.

Nhưng yêu thú xông đến có nhiều hơn, chỉ cần công kích hai người, đều sẽ trực tiếp bị đánh bay. Sau cùng, cho dù không công kích hai người, những yêu thú đi vào trong phạm vi nhất định, cũng sẽ bị dây chuyền trên cổ hai người tự động đánh bay.

Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên dù sao cũng là đệ tử tu chân, hơn nữa xuất thân từ Thất Trận môn, giờ phút này sao có thể không biết Lam Tiểu Bố không phải là một thợ săn bình thường? Chẳng những không phải là thợ săn, chỉ sợ còn là một cường giả tuyệt thế.

“Sư huynh, ta lo rằng linh lực ẩn chứa trong pháp khí này có hạn, một khi linh lực bị tiêu hao hết, chúng ta vẫn sẽ bị yêu thú cắn nuốt, chúng ta phải nhanh rời khỏi đây thôi.” Lục Bách Nguyên lo lắng nói.

Đoàn Tề Vũ lắc đầu, “Đây nhất định không phải là pháp khí, cho dù là Linh Khí bình thường cũng không thể nào lợi hại như vật. Vừa rồi con Tật Điện Báo đã giết chết Chung Hạc kia nhào về phía ta, kết quả cũng bị đánh bay, con Tật Điện Báo kia nhất định là yêu thú cao hơn cấp năm, thế nhưng bị một cái dây chuyền phòng ngự đánh bay, đây quả thật là, chính là…”

Phần còn lại Đoàn Tề Vũ không dám nói ra, đệ nhất cường giả của Địa Cầu là Cung Trường Hà, nhưng hắn hoài nghi cho dù Cung Trường Hà đích thân đến đây, cũng chưa chắc đã mạnh hơn tác dụng của cái dây chuyền phòng ngự này.

Từng bầy yêu thú nhào về phía Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên, sau đó lại bị đánh bay. Sau lưng hai người đã trống không, lúc này cho dù là những người đang điên cuồng chạy trốn kia cũng phát hiện ra chỗ không đúng. Một vài người tỉnh táo nhanh chóng đến gần hai người, sau đó chạy về lối trống.

Lúc đầu chỉ có một hai người, sau đó hầu như gần mấy trăm, mấy ngàn người tụ đến. TRong quá trình chạy trốn đều mù quáng làm theo cảm tính, giờ phút này hiển lộ vô cùng rõ ràng.

Nhìn thấy có càng nhiều người chạy về phía này, Lục Bách Nguyên có chút lo lắng nói, “Sư huynh, cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta…”

Đoàn Tề Vũ nhìn đông đảo người đang hoảng sợ vọt đến, chỉ do dự một chút rồi dứt khoát nói, “Bách Nguyên sư muội, chúng ta ở lại sau cùng, để những người này chạy trước.”

“A…” Lục Bách Nguyên kinh ngạc a lên, không hiểu nhìn Đoàn Tề Vũ.

Đoàn Tề Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói, “Lam Tiểu Bố nhất định là một cường giả tuyệt thế nào đó, đối với chúng ta mà nói hắn chắc hẳn là một vị tiền bối. Vì sao tiền bối lại đưa dây chuyền này cho chúng ta? Có lẽ tiền bối này biết thú triều sắp xảy ra, cho nên đưa dây chuyền cho chúng ta, để chúng ta bảo vệ nơi này.”

“Chắc hẳn là chúng ta ra tay giúp đỡ hắn một chút, sau đó mới…” Lục Bách Nguyên không thể nói tiếp được nữa, loại cường giả như Lam Tiểu Bố cần đến bọn hắn giúp đỡ sao?

Đoàn Tề Vũ tiếp tục nói, “Thực lực của chúng ta có hạn, không thể nào bảo vệ được thành này, nhưng mà chúng ta có thể cố gắng bảo vệ càng nhiều người rời khỏi nơi này.”

“Được, sư huynh, ta nghe lời ngươi.” Lục Bách Nguyên nhìn thấy một đám yêu thú lại bị đánh bay, nàng cắn răng nói.

Sư phụ đã từng nói với nàng, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn. Trước đó bọn họ không có năng lực, chỉ có thể chạy trốn. Bây giờ bọn họ đã có năng lực nhất định, vậy thì phải gánh vác trách nhiệm này.

Đoàn Tề Vũ dứt khoát lớn giọng nói, “Mọi người đừng chen chúc, đừng hoảng loạn, có trật tự mà đi qua chỗ chúng ta, chúng ta ở lại cuối cùng, chỉ cần chúng ta giữ ở chỗ này, yêu thú sẽ không thể xông qua được.”

Nghe lời Đoàn Tề Vũ nói, đám người đang hốt hoảng tựa như ổn định hơn một chút, ít nhất thì đều biết ở phía sau bọn họ có người bảo vệ.

Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên không còn hoàn toàn dựa vào dây chuyền nữa, mà lấy ra hai món pháp khí bắt đầu công kích đàn yêu thú đến gần.

Bọn hắn phát hiện bọn hắn có thể không cần để ý đến đòn công kích của yêu thú, chỉ cần công kích yêu thú là được. Bất cứ yêu thú nào công kích bọn hắn, cuối cùng đều sẽ bị dây chuyền trên người bọn họ đánh bay.

Chương 1325 - Ngăn cản thú triều. (2)

Những yêu thú đến sau tựa như biết ở nơi này có hai kẻ mạnh, điên cuồng chạy về phía Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên. Cho dù là không trung hay mặt đất, thậm chí là dưới mặt đất cũng có yêu thú bắt đầu công kích hai người. Có một vài yêu thú, còn ở chỗ xa phun ra độc tiễn.

Nhưng cho dù có bao nhiêu công kích, chỉ cần đến gần Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên, đều sẽ bị đánh bật trở lại. Yêu thú càng ngày càng hung hãn, công kích cũng càng ngày càng mạnh, nhưng yêu thú chết đi cũng càng ngày càng nhiều.

“Bách Nguyên sư muội, chúng ta công kích lại đi.” Đoàn Tề Vũ phát hiện ra vấn đề, dây chuyền phòng ngự của bọn hắn nghịch thiên đến đáng sợ. Giờ phút này bọn hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả, thậm chí có thể phản công lại.

Bởi vì tất cả mọi công kích đối với bọn họ đều có thể không quan tâm, mà bọn họ lại có thể không ngừng chém giết yêu thú. Yêu thú có mạnh hơn cũng không thể nào chịu nổi.

Khi từng đống yêu thú bị hai người chém giết, đàn yêu thú phía sau cũng không dám chen chúc đến nữa mà chậm rãi lùi lại. Vài con yêu thú mạnh mẽ cũng bắt đầu từ từ rút lui, những con yêu thú này, con nào đã đã nếm mùi đau khổ trước mặt hai người. Cho dù bọn chúng dùng bất cứ pháp thuật gì công kích, cuối cùng sẽ bị phản phệ lại bản thân. Lực lượng công kích mạnh bao nhiêu, lực lượng phản phệ lớn bất nhiêu.

Đám người đang chen chúc sợ hãi qua thời gian cũng dần dần bình tĩnh lại, trừ một số ít còn đang điên cuồng chạy ra ngoài, càng nhiều người hơn đã dừng lại.

Bọn hắn nhìn thấy một tình cảnh vô cùng chấn động, hai tu sĩ một nam một nữ trong tay cầm pháp bảo xông vào trong bầy thú, mà bầy thú này lại không ngừng lui lại, dưới chân hai người không ngừng xuất hiện thi thể yêu thú.

“Sư huynh, ngươi nói đúng, Lam tiền bối thật sự là muốn chúng ta đối phó với những yêu thú này.” Lục Bách Nguyên cũng khẳng định

nói.

Bởi vì đừng nói là hai người bọn họ, cho dù là hai người bình thường, đứng ở chỗ này cũng sẽ bình yên vô sự. Nhưng mà hai người bình thường, thì không thể nào phản kích lại yêu thú mà thôi.

Những người còn ở lại trấn Lương Khê, phần lớn đều đã trải qua biến động lớn. Cho nên một khi yêu thú bắt đầu lui lại, những người này cũng ngừng chạy trốn, ngược lại là xem Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đè đánh yêu thú.

“Hai đệ tử này thật là lợi hại, đây là tông môn nào thế?” Một tên buôn bán vật liệu chấn động nhìn Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên.

“Tuyệt đối là một trong năm đại tông môn, nếu không làm sao lại có thực lực cường đại như vậy?”

“Không phải, hai người này hình như là từ Thất Trận môn, ta đã từng nhìn thấy.”

“Hai vị cường giả tu đạo này đã ngăn cản yêu thú giúp chúng ta, thậm chí còn đuổi yêu thú đi, chúng ta nên giúp bọn họ thu dọn đống vật liệu này đi.”

“Đúng, đúng, tính thêm cả ta nữa.”

…

“Thật mạnh!” Cô Xương Kiếm trợn mắt há mồm nhìn Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên đang không ngừng chém giết yêu thú, tự lẩm bẩm. Trên thực tế nếu không phải Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên xông ra ngăn cản yêu thú, hắn đã sớm trốn khỏi trấn Lương Khê.

Khác với người bình thường, Cô Xương Kiếm là một tu sĩ Kim Đan, hắn nhìn rõ hơn một chút. Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên có thể đánh lui đàn yêu thú mà ngay cả tu sĩ Luyện Thần cũng không dám đến gần này, hoàn toàn là vì trên người bọn họ có pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp.

Chẳng lẽ Thất Trận môn đã cường đại đến mức độ này rồi? Loại pháp bảo phòng ngự thế này đưa cho mỗi người một cái?

Cho dù như thế nào. chuyện này nhất định phải báo về Côn Tiên tông trước. Cô Xương Kiếm xoa xoa huyệt thái dương, hắn luôn cảm thấy đầu óc của mình có chút hỗn loạn, rất nhiều thứ đều không thể nhớ được.

…

Xe bay của Đỗ Khi di chuyển rất nhanh, còn chưa đến hai canh giờ, xe bay đã đến Kỳ Liên sơn mạch. Tông môn Lục Luân Đao Tông xây dựng ở sâu trong Kỳ Liên sơn mạch, đây là một nơi bộc phát linh nguyên. Trên Địa Cầu, nơi bộc phát linh nguyên ít càng thêm ít.

Xe bay nhanh chóng đáp xuống một nơi bằng phẳng ở biên giới quảng trường, Lam Tiểu Bố từ trên xe bước xuống, thần niệm quét qua một chút, quảng trường này có diện tích hơn mười dặm. Toàn bộ quảng trường đều được chiếu sáng, tỏ tường không gì sánh bằng.

Hắn cũng có chút cảm thán, ở sâu trong Kỳ Liên sơn mạch thành lập được một cái quảng trường to lớn như vậy, nhân lực vật lực thật sự không đơn giản. Trình độ tu chân ở Địa Cầu rất thấp, việc thành lập quảng trường này nhất định do người bình thường dựng nên là chủ yếu.

Phía cuối quảng trường là từng dãy kiến trúc, từ Ngoại Sự điện, Truyền Công điện, Nội Vụ điện…

Cái này so với tông môn ở giới vực tu chân chân chính không kém gì nhiều.

“Trước khi đi gặp trưởng lão Chấp Pháp Điện, ngươi cần phải nói cho ta biết, trước đó là ai đã che giấu cho ngươi?” Đỗ Khi phát hiện mình hình như càng ngày càng kiên nhẫn hơn. Nếu theo tính tình lúc trước của hắn, khi Lam Tiểu Bố ở trên xe làm lơ hắn, hắn đã nổi giận rồi. Hôm nay, hắn lại có kiên nhẫn dẫn Lam Tiểu Bố đến tông môn.

Có lẽ là do đã lâu Lục Luân Đao Tông không diệt tông môn khác, cho nên bọn hắn thật sự rất nóng vội muốn tìm một cái cớ đi diệt tông môn khác.

Lam Tiểu Bố vẫn không trả lời, đã nhìn thấy mấy chục bóng người lao ra, dừng lại trên quảng trường.

“Tông chủ, điện chủ Tàng Kinh điện…” Đỗ Khi đờ đẫn nhìn những người đang xuất hiện ở ngoài quảng trường, có chút ngây dại. Hắn chẳng những nhìn thấy tông chủ, phó tông chủ, mà còn thấy điện chủ của mười điện, bảy vị trưởng lão….

Có thể nói hầu như tất cả cường giả của Lục Luân Đao Tông, giờ phút này đều lao ra quảng trường.

Chuyện gì xảy ra vậy? Không thể nào là vì hắn được? Hắn cũng không có đưa tin về tông môn, nói rằng dẫn theo dư nghiệt của Tân Nguyên tông trở về, cho dù là tông chủ của Tân Nguyên tông bị bắt trở về, cũng sẽ không có loại tình cảnh long trọng thế này chứ?

“Đỗ Khi? Có phải ngươi vừa từ trấn Lương Khê quay về?” Một giọng nói đột ngột cắt ngang những suy nghĩ trong đầu Đỗ Khi.

Đỗ Khi giật mình, lấy lại tinh thần nhanh chóng khom người thi lễ, “Đỗ Khi kính chào tông chủ, kính chào các vị điện chủ, các vị trưởng lão. Thưa Mẫn trưởng lão, ta đúng là vừa từ trấn Lương Khê về đây.”

Chương 1326 - Một cái thủ ấn.

“Có phải trấn Lương Khê vừa xảy ra thú triều hay không? Có phải yêu thú từ Luyện Tinh sơn mạch đã hủy diệt trấn Lương Khê rồi?” Lần này người tra hỏi chính là tông chủ Lịch Bộ của Lục Luân Đao Tông.

Trong lòng Đỗ Khi giật mình, trấn Lương Khê xảy ra thú triều? Không đúng, lúc hắn đi vẫn còn rất tốt mà, sao có thể xảy ra thú triều? Lúc này mới qua hai canh giờ thôi.

Tông chủ tra hỏi, Đỗ Khi cũng không dám làm ngơ, dù không biết rõ lắm, nhưng cũng nhanh chóng trả lời, “Bẩm tông chủ, khi ta rời khỏi trấn Lương Khê, mọi chuyện ở trấn Lương Khê đều tốt, không xảy ra thú triều.”

Lịch Bộ xua tay nói, “Ngươi lui ra đằng sau đi.”

Lúc nói chuyện đã vung tay lên lấy ra một cái phi thuyền.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, trình độ tu chân ở Địa Cầu phát triển rất chậm, luyện khí phát triển càng chậm hơn. Cái phi thuyền mà vị tông chủ này lấy ra cũng chỉ là một cái Linh khí hạ phẩm mà thôi, mà vị tông chủ trước mắt này chắc hẳn là Hư Thần cảnh sơ kỳ. Có thể thấy ở Địa Cầu thiếu thốn linh khí mà có thể tu luyện đến Hư Thần cảnh sơ kỳ, cũng xem là rất tốt, ít nhất tư chất cũng xem như là hạng một.

“Các vị khoan đi đã, ta muốn hỏi mấy vị một vài vấn đề liên quan đến Tân Nguyên tông.” Lam Tiểu Bố đứng dậy.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên nói, Đỗ Khi đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, thầm nghĩ xong rồi. Vậy mà hắn lại để con kiến nhỏ này chạy ra trước mặt tông chủ, đây quả thật là…

“Ngươi là ngươi phương nào?” Lịch Bộ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, ở trước mặt hắn hỏi chuyện của Tân Nguyên tông? Ha ha, đúng là to gan.

“Tông chủ, đây là một dư nghiệt của Tân Nguyên tông, ta đang chuẩn bị bắt hắn đi thẩm vấn, không ngờ lại để hắn…” Khi Đỗ Khi còn chưa nói hết cầu đã định tiến lên bắt Lam Tiểu Bố lại, chỉ là hắn vừa bước ra một bước, đã cảm thấy không gian quanh mình đột nhiên đọng lại, thậm chí hắn còn không thể nào động đậy, cũng không thể nói ra một chữ nào.

Lịch Bộ cũng không thèm để ý, hắn thấy, Đỗ Khi chính là bị dọa sợ. Để một dư nghiệt của Tân Nguyên tông đứng ra trước mặt tông chủ hắn, tội này quả thật không nhỏ.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, muội muội ta ở Tân Nguyên tông, nghe nói là Lục Luân Đao Tông ngươi diệt đi Tân Nguyên tông. Các ngươi là hung thủ tiêu diệt Tân Nguyên tông, đến hỏi các ngươi chuyện của Tân Nguyên tông, nhất định là rõ ràng nhất. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết mấy vấn đề, Tô Sầm của Tân Nguyên tông ở đâu? Tại sao các ngươi lại tiêu diệt Tân Nguyên tông? Diệt vào lúc nào? Diệt ở đâu? Còn nữa Tân Nguyên tông…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói xong, một trưởng lão Luyện Thần cảnh đã vọt ra, đánh một bàn tay về phía đầu Lam Tiểu Bố, “Chỉ một con châu chấu nho nhỏ mà cũng dám đến Lục Luân Đao Tông ta nói nhảm…”

Chỉ là tay của tên trưởng lão này còn cách đầu Lam Tiểu Bố mấy mét, đã đột ngột dừng lại, sau đó, cả người tên trưởng lão này lập tức nổ tung trong hư không, biến thành một đám sương máu, thậm chí ngay cả một cục máu cũng không còn.

Trước ánh đèn chói sáng đột nhiên xảy ra một màn này, toàn bộ không gian đều trở nên vô cùng quỷ dị, trong lúc nhất thời đột nhiên im bặt không một tiếng động.

“Sao nào? Trả lời vấn đề của ta rất khó sao?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm tông chủ Lục Luân Đao Tông, giọng điệu lạnh lẽo.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Giọng nói của Lịch Bộ không giấu được sự run rẩy, cho dù hắn là Hư Thần cảnh, hắn cũng không thể nào thấy rõ được vừa rồi Loan trưởng lão đã bị giết như thế nào. Loại thực lực này vượt xa phạm vi tưởng tượng của hắn, phải biết rằng hắn là một tu sĩ Hư Thần cảnh đó.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, trước đó đã nói một lần rồi, nếu như ngươi còn không chịu chú ý, đừng trách ta tức giận.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố càng lạnh hơn. Từ thái độ của người trưởng lão muốn giết hắn kia, hắn đã biết đây là loại tông môn gì.

Lịch Bộ cảm thấy có một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đến tim, hắn có một trực giác, Lam Tiểu Bố này rất rất mạnh, cường đại đến mức hắn không thể nào tưởng tượng được. Trong lòng hắn nhanh chóng tính toán, nếu như Lam Tiểu Bố báo thù cho Tân Nguyên tông, vậy hắn phải trả lời vị cường giả trước mắt này như thế nào?

“Tiền bối, ngươi, ngươi là Lam Tiểu Bố?” Một nam tử trung niên đứng đằng sau Lịch Bộ đột nhiên đứng dậy, giọng nói có chút run rẩy, rõ ràng trong lòng đang vô cùng chấn động.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn tên nam tử trung niên này, nhìn quần áo trên người hắn, chắc hẳn là một trưởng lão của Lục Luân Đao Tông. hắn vừa mới đến Địa Cầu, không có ai biết hắn mới đúng chứ? Cho dù có người biết hắn, thế thì cũng đã chết từ lâu rồi.

“Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Trưởng lão này cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, giọng điệu vô cùng đau thương, “Tiền bối quay lại đây tìm kiếm Tô Sầm tiền bối sao?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vừa rồi ta đã nói là tìm kiếm Tô Sầm, ai cũng biết.”

Tên trưởng lão này vẫn không quan tâm, vô cùng kính cẩn nói, “Vãn bối là Đoàn Cổ Kỳ, ông nội của vãn bối tên là Đoàn Lao, cũng là người đã khai sáng Tân Nguyên tông…”

“Dư trưởng lão, ngươi…” Nghe thấy lời Đoàn Cổ Kỳ nói, ngay cả Lịch Bộ cũng dại ra. Tân Nguyên tông là do hắn diệt đi, Đoàn lao cũng do chính tay hắn giết chết. Bây giờ ở trong Lục Luân Đao Tông của hắn lại có cháu ruột của Đoàn Lao, còn là một trưởng lão?

Hai mắt Đoàn Cổ Kỳ đỏ lên chỉ vào Lịch Bộ mắng, “Lịch Bộ, ngươi là tên chó dại bụng đầy ý xấu. Vì Lục Luân Đao Tông, ngươi tiêu diệt không biết bao nhiêu tông môn vô tội, giết chết bao nhiêu người vô tội? Nếu như không phải không có mấy người biết được thân phận của ta, Đoàn gia ta đã sớm bị ngươi chém tận giết tuyệt rồi. Ngay giờ phút Tân Nguyên tông bị tiêu diệt, Đoàn Cổ Kỳ ta đã thề, đời này kiếp này nhất định phải chém tận giết tuyệt Lục Luân Đao Tông, một tên cũng không để lại, báo thù cho những vong hồn vô tội kia.”

Chương 1327 - Một cái thủ ấn. (2)

Gương mặt của Lịch Bộ tức giận đến tái nhợt, hắn nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, do dự một chút, suy nghĩ hay là tụ tập chân nguyên, xử lý Đoàn Cổ Kỳ trước rồi tính tiếp, Lam Tiểu Bố trước mắt này chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, đã như vậy thì còn không bằng giết chết Đoàn Cổ Kỳ trước.

Chỉ là hắn vừa mới giơ tay lên, đã cảm thấy không gian ngưng đọng lại. Dù sao thì hắn cũng là một cường giả Hư Thần cảnh, trên Địa Cầu có thể xếp vào hàng đầu, giờ phút này hắn thậm chí còn chẳng thể nào động đậy được. Thật giống như hắn đã bị không gian này buộc chặt hoàn toàn.

Trên trán Lịch Bộ đầy mồ hôi lạnh, tu vi như thế nào mới có thể làm được như thế này? Hắn khẳng định, Cung Trường Hà mạnh nhất trên Địa Cầu so với người trước mắt này, ngay cả lông tơ cũng không bằng.

“Ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu với Đoàn Cổ Kỳ.

Đoàn Cổ Kỳ nhìn thấy Lịch Bộ không ra tay với hắn, kính cẩn thi lễ với Lam Tiểu Bố một cái rồi nói, “Lam tiền bối, năm đó đệ nhất thiên tài của Tân Nguyên tông ta là Tô Sầm tiền bối. Sau khi Tô Sầm tiền bối độ kiếp tấn cấp lên Luyện Thần cảnh, hình như nhớ đến một vài chuyện gì đó, sau đó nói với ông nội của ta rằng muốn rời khỏi Tân Nguyên tông đi làm một vài chuyện. Về sau ông nội ta điều tra ra mới biết được, Tô Sầm tiền bối chính là muốn tìm kiếm ngài. Chỉ là sau khi Tô Sầm tiền bối rời khỏi Tân Nguyên tông hơn bốn mươi năm thì đã mất tin tức.

Ông nội của ta cũng đã cố gắng tìm kiếm Tô Sầm tiền bối, nhưng vẫn không thể tìm được. Ông nội của ta nghi ngờ Tô Sầm tiền bối đã rời khỏi Địa Cầu, bởi vì khoảng thời gian đó có rất nhiều người rời khỏi Địa Cầu. Ở Côn Lôn sơn có một cái truyền tống trận, sau khi tiến vào truyền tống trận thì sẽ rời khỏi Địa Cầu, cụ thể là đi đâu, không có ai biết.”

Lam Tiểu Bố vô cùng thất vọng, tin tức của Đoàn Cổ Kỳ khác xa những gì hắn mong muốn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Đoàn Cổ Kỳ trực tiếp quỳ xuống nói, “Lam tiền bối, Lục Luân Đao Tông vì chiếm lấy công pháp của Tân Nguyên tông, đã lấy cớ vây giết tông chủ và tất cả trưởng lão của Tân Nguyên tông. Không chỉ Tân Nguyên tông, những tông môn bị Lục Luân Đao Tông lấy cớ vây giết ít nhất là hơn mười tông môn. Lục Luân Đao Tông đi lên đã dẫm đạp lên máu tươi của vô số người vô tội. Bởi vì Lục Luân Đao Tông là một trong năm đại tông môn của Địa Cầu, không có ai có thể làm gì bọn hắn, mong tiền bối hãy làm chủ cho Tân Nguyên tông.”

Lam Tiểu Bố nhìn Đoàn Cổ Kỳ trước mắt, đột nhiên vung tay đánh mấy đạo thủ quyết, dùng đạo vận khóa Đoàn Cổ Kỳ lại, sau đó chậm rãi nói, “Ngươi tên là gì? Có thân phận gì?”

“Ta tên là Dư u, là trưởng lão Nội Vụ điện của Lục Luân Đao Tông.” Đoàn Cổ Kỳ lớn tiếng đáp.

“Đoàn Cổ Kỳ kia là ai? Đang ở đâu?” TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, trên thế giới này sao lại có nhiều người gian xảo như vậy, nếu như không phải hắn có chút thủ đoạn, hắn khẳng định đã cho rằng lời Dư u nói là thật. Màn biểu diễn vừa rồi của Dư u, nếu không phải hắn cảm nhận được chính xác dao động trong nội tâm hắn ta, hắn thật sự đã bị lừa rồi.

Giờ phút này những người còn lại của Lục Luân Đao Tông đều ngây dại, nếu như không phải chính Dư u tự mình nói ra, bọn hắn thật sự đã cho rằng Dư u chính là Đoàn Cổ Kỳ, đang âm thầm trốn trong Lục Luân Đao Tông chuẩn bị báo thù, bây giờ bọn hắn mới biết được, so với Dư u, bọn họ đã quá ngây thơ rồi.

“Tô Sầm đã đi đâu? Ngươi lấy được tin tức ở đâu?” Lam Tiểu Bố không đổi sắc tiếp tục hỏi.

“Tô Sầm đi tìm Lam Tiểu Bố, sau khi rời khỏi Tân Nguyên tông năm thứ 43 thì mất tin tức, chẳng biết đi đâu. Đây đều là những gì Đoàn Cổ Kỳ nói cho ta biết.” Dư u đáp.

Xem ra tin tức về Tô Sầm mà Dư u đã nói không sai. Lam Tiểu Bố cũng biết tại sao Dư u lại muốn hỏi Đoàn Cổ Kỳ vị trí của Tô Sầm, Tô Sầm có thể nói chính là đệ tử có thiên phú nhất ở Tân Nguyên tông, cũng là một trong những tu sĩ bước vào Luyện Thần cảnh sớm nhất. Dư u chỉ muốn biết bí mật trên người Tô Sầm mà thôi, cho nên mới nghe ngóng tin tức của Tô Sầm.

Lam Tiểu Bố thở dài, quay người từ từ rời đi.

Tông chủ và những trưởng lão của Lục Luân Đao Tông đều không thể tin được mà nhìn Lam Tiểu Bố đã đi xa, vậy mà Lam Tiểu Bố lại không làm gì bọn họ?

Dư u tỉnh ngộ, hắn hoảng sợ nhìn tông chủ Lịch Bộ. Lịch Bộ đã có thể hành động được rồi, hắn ha ha một tiếng, lúc đang định nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy mọi ánh đèn đột nhiên tắt đi.

Sau đó hắn trừng to hai mắt, hoảng sợ nhìn lên không trung. Không chỉ Lịch Bộ, tất cả trưởng lão và đệ tử của Lục Luân Đao Tông đều hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên trời. Một thủ ấn vô cùng khổng lồ đang chậm rãi rơi xuống, mà bọn hắn thì chỉ có thể trơ mắt nhìn cái thủ ấn này đập xuống, chuyện gì cũng không thể làm được.

Oanh! Vị trí của Lục Luân Đao Tông bắt đầu nổ tung, bụi bay mịt mù trải khắp mười dặm.

Toàn bộ Lục Luân Đao Tông đều biết thành bột mịn dưới thủ ấn. Trừ một vài vụn cốt thép và gạch đá nói cho người khác biết, nơi này đã từng có một vài kiến trúc, cuối cùng đã không còn nhìn ra được bất cứ vết tích nào của một tông môn. Còn lại, chỉ là một hố thủ ấn thật sâu.

Rất nhiều năm sau, nơi này hình thành nên một cái hồ cực lớn bên trong núi, người người đều gọi cái hồ này là Thích Oan Hồ.

Chương 1328 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn.

Toàn bộ Địa Cầu đều bị chấn động vì thú triều ở trấn Lương Khê, thú triều lần này thậm chí còn cường đại hơn cả lần thú triều ở rừng mưa Amazon mấy chục năm trước. Nhưng khác với lần thú triều ở rừng Amazon chính là, lần này thú triều ở Hoa Hạ đã bị chặn lại, còn là do hai người cản lại.

Sau khi tra ra được hai người này là đệ tử của Thất Trận môn, hầu như tất cả cường giả của các đại tông môn đều lũ lượt kéo về Thất Trận môn.

Bọn hắn đã điều tra ra, thứ chân chính đánh lui thú triều không phải là thực lực của hai đệ tử này, mà là hai món pháp bảo phòng ngự hai người này lấy được ở Luyện Tinh sơn mạch. Hai món pháp bảo này có thể đánh lui thú triều, vậy hai món pháp bảo ấy nghịch thiên đến mức nào? Phải biết rằng pháp bảo phòng ngự đó, cũng không phải là pháp bảo công kích.

Thất Trận môn có tài đức gì? Có thể có được loại pháp bảo đỉnh cấp này?

Trụ sở của Thất Trận môn nằm ở Đề Nguyên sơn mạch, thời gian Đề Nguyên Sơn mạch hình thành cũng không dài, chỉ mới hơn một trăm năm. Khác với Luyện Tinh sơn mạch, Đề Nguyên Sơn mạch hình thành qua một lần biển động và chen lấn lục địa mà thành, ở gần phía Đông bắc Hoa Hạ.

Bởi vì thời gian hình thành nên Đề Nguyên Sơn mạch tương đối ngắn, linh khí kém xa Kỳ Liên sơn mạch, thậm chí có thể nói là thiếu thốn, có rất ít tông môn muốn đặt trụ sở ở chỗ này. Thất Trận môn lựa chọn nơi này, có thể thấy được thực lực của tông môn vốn không lớn, đồng thời cũng không có ý muốn cướp đoạt tài nguyên tu luyện của những tông môn khác.

Nhưng mà hôm nay tông chủ Phú Khúc Sinh của Thất Trận môn, vẻ mặt buồn thiu ngồi tại chủ vị trong Tân Khách điện, trừ phó tông chủ Tiết nương tử còn có trưởng lão tông môn Hạ Đính.

Ngồi phía dưới trưởng lão Hạ Đính là hai đệ tử vừa mới vội vàng từ bên ngoài trở về, Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên. Chính hai người bọn họ đã đánh lui thú triều, cũng bởi vì hai người bọn họ mà đã đẩy môn phái nhỏ Thất Trận môn này vào trong cuộc phân tranh này.

Còn lại đều là khách, quan trọng là khách đến lần này, mỗi một người đều là nhân vận dậm chân một cái là cả Địa Cầu có thể rung chuyển.

Thần Quân Kiếm Môn, một trong năm đại tông môn của Địa Cầu, nghe nói đã lấy được một trong mười đại danh kiếm tên là Thần Quân Kiếm mà đặt tên. Tông chủ Phỉ Lưu là Hư Thần cảnh trung kỳ, một người là có thể diệt đi toàn bộ Thất Trận môn.

Côn Tiên tông, một trong năm đại tông môn. Côn Lôn phái, một trong năm đại tông môn. Tứ Hải Đạo Tông, một trong năm đại tông môn.

Còn có Thất Lâm cốc, mặc dù không tính là môn phái nằm trong năm đại tông môn, nhưng thực lực không hề yếu hơn năm đại tông môn một chút nào.

Càng khiến Phú Khúc Sinh lo lắng là, còn một tông môn tàn nhẫn nhất vẫn chưa đến, Lục Luân Đao Tông. Tông môn này nhất định sẽ đến, hơn nữa còn khí thế hung hăng lấy cớ mà đến.

“Ha ha, bây giờ Lục Luân Đao Tông không đến, có lẽ là không có hứng thú với hai món pháp bảo phòng ngự này rồi, chúng ta không cần phải đợi nữa. Phú tông chủ, ta nói trước đi, hai món pháp bảo phòng ngự này xuất hiện ở Luyện Tinh sơn mạch Địa Cầu, vậy thì mỗi một tu sĩ tu luyện ở Địa Cầu đều có phần. Bây giờ bị Thất Trận môn độc chiếm, có chút không ổn rồi.” Người đầu tiên nói chuyện chính là phó tông chủ của Tứ Hải Đạo Tông, Phí Chính Kỳ.

Mặc dù không ác liệt như Lục Luân Đao Tông, nhưng Tứ Hải Đạo Tông lớn mạnh cũng tràn đầy máu tanh. Nguyên khí Địa Cầu bộc phát, sau khi có thể tu luyện, tài nguyên tu luyện ở mấy đại dương lớn hầu như đều bị Tứ Hải Đạo Tông chiếm lấy.

Lục Bách Nguyên siết chặt tay thành nắm đấm, nhưng nàng biết rõ, so với những cường giả này, Thất Trận môn của nàng chẳng đáng gì cả.

“Ta ủng hộ lời Phí tông chủ nói, hai món pháp bảo phòng ngự này là từ Luyện Tinh sơn mạch mà ra, nên thuộc về giới tu đạo trên Địa Cầu. Đương nhiên, Thất Trận môn tìm được hai món pháp bảo này cũng có công lao, chúng ta lấy đi hai món pháp bảo này rồi thì cũng phải có bồi thường. Còn một chuyện nữa chính là, khi Thất Trận môn lấy được hai món pháp bảo này, có phải còn lấy được những thứ khác hay không? Chúng ta đều không biết, hy vọng Thất Trận môn có thể nói thật.” Một tên nam tử mặt chữ điền từ tốn nói.

Đây là tông chủ Cô Quân của Côn Tiên tông, Côn Tiên tông chính là đại tông môn đứng thứ hai sau Côn Lôn phái.

Phó tông chủ Tiết nương tử của Thất Trận môn mặc dù là một nữ tử, nhưng tính cách cũng rất nóng nảy, nàng vỗ bàn đứng lên, “Các vị đều là tông chủ và phó tông chủ đến từ các đại tông môn, Thất Trận môn ta trong mắt các vị không tính là gì cả. Nhưng ta không hiểu chính là, vì sao đệ tử của Thất Trận môn ta lấy được đồ, lại phải giao ra cho các ngươi phân chia? Tông môn các vị lúc trước không phải cũng lấy được không ít đồ tốt sao? Vì sao ta chưa từng thấy các vị lấy đồ ra chia thế?”

“Thế nào, Tiết phó tông chủ đang định dạy dỗ chúng ta sao? Vậy thì để Phí Chính Kỳ ta nhìn xem, là Thất Trận môn ngươi tiêu diệt chúng ta, hay là chúng ta tiêu diệt Thất Trận môn ngươi.” Giọng nói của Phí Chính Kỳ trở nên chua ngoa, kèm theo sát ý lạnh lẽo.

“Ha ha, có lẽ là người ta ỷ vào hai món pháp bảo kia thì có thể trực tiếp diệt được chúng ta cũng nên. Ngươi nhìn đi, người ta không phải còn có thể ngăn cản được toàn bộ thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch sao?” Một giọng nói lanh lảnh truyền đến, tất cả mọi người không cần nhìn cũng biết dây là cốc chủ của Thất Lâm cốc Đông Phương Thừa.

Thực lực của Đông Phương Thừa cũng là Hư Thần cảnh, nhưng cực ít người muốn chọc đến hắn, con người này cực kỳ âm độc. Sau khi chọc đến hắn, phải phòng bị người này hãm hại bất cứ lúc nào.

Đoàn Tề Vũ đứng lên ôm quyền nói, “Các vị tiền bối, tông chủ, ta và Bách Nguyên sư muội lấy được hai cái dây chuyền này, thật ra không phải là từ Luyện Tinh sơn mạch có được, mà là một vị tiền bối cho chúng ta.”

Chương 1329 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn. (2)

“Ha ha, tiền bối kia thật là hào phóng, thế mà lại có thể tặng đi loại bảo vật đỉnh cấp như thế nào, sao không thấy tiền bối này đưa cho chúng ta?” Một giọng nói mỉa mai truyền đến.

Lục Bách Nguyên không nhịn được đứng lên khóc nức nở nói, “Những người các ngươi thật sự quá đáng, ta và sư huynh đã liều sống liều chết đuổi yêu thú đi, thậm chí suýt chút nữa bị yêu thú giết. Các ngươi một câu cảm ơn cũng không có, hơn nữa lại đến Thất Trận môn ta cướp đồ của chúng ta.”

“Bách Nguyên, ngươi ngồi xuống, để ta nói.” Đoàn Tề Vũ thấy Lục Bách Nguyên kích động, nhanh chóng bảo Lục Bách Nguyên ngồi xuống. Bất kỳ một tông môn nào ở nơi này, đều không phải đối tượng Thất Trận môn có thể động đến.

Chờ sau khi Lục Bách Nguyên ngồi xuống, Đoàn Tề Vũ mới lên tiếng, “Các vị tông chủ, lời sư muội ta nói chính là thật. Người đưa dây chuyền cho chúng ta là một vị tiền bối tên là Lam Tiểu Bố, tiền bối này nói hắn có một người muội muội ở Tân Nguyên tông. Sau đó ta đoán, Tô Sầm tiền bối chắc hẳn là muội muội của vị tiền bối này. Ta tin rằng, vị tiền bối này nhất định sẽ đi Lục Luân Đao Tông, nếu như mấy vị…”

Đoàn Tề Vũ còn chưa nói xong, tinh tấn bên hông Cô Quân đột nhiên sáng lên. Cô Quân khó hiểu mở tinh tấn ra, hình một một nam tử lập tức xuất hiện trong hư không, “Ông nội, Lục Luân Đao Tông không còn…”

“Nói năng đàng hoàng, tông chủ của các đại tông môn đều đang ở đây.” Cô Quân nhìn hình ảnh của Cô Xương Kiếm quát lên.

Giờ phút này Cô Xương Kiếm mới nhìn thấy rõ trong đại sảnh còn có mấy tông chủ của các tông môn còn lại, rõ ràng ông nội của hắn, cũng chính là tông chủ Côn Tiên tông Cô Quân đang ở Thất Trận môn, nhất định là vì cái pháp bảo phòng ngự kia.

“Tông chủ, Lục Luân Đao Tông bị người diệt đi rồi. Nhìn vết tích này, giống như dùng một bàn tay đập xuống mà diệt đi…” Giọng điệu của Cô Xương Kiếm vẫn còn chút kinh hoảng, cảnh tưởng thế này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hắn.

Theo lời Cô Xương Kiếm nói, hình ảnh đã xoay sang chỗ vị trí Lục Luân Đao Tông đã bị hủy.

Nhìn dấu bàn tay to lớn từ vùng phế tích này, tất cả mọi người trong đại điện đều cảm thấy rùng mình, một số người liếc nhìn Đoàn Tề Vũ một chút, vừa rồi Đoàn Tề Vũ đã nói Lam Tiểu Bố kia muốn tìm Tân Nguyên tông, chẳng lẽ là hắn đã diệt Lục Luân Đao Tông? Diệt đi Lục Luân Đao Tông cũng không đáng sợ, đáng sợ là dùng một bàn tay mà tiêu diệt.

Đoàn Tề Vũ cũng cực kỳ chấn động, hắn có thể khẳng định 90% rằng, Lục Luân Đao Tông đã bị Lam tiền bối diệt đi. Tiện tay lấy ra hai cái dây chuyền phòng ngự đã đáng sợ như vậy, một bàn tay diệt đi cả Lục Luân Đao Tông thì có gì lạ?

Đúng rồi, giờ hắn mới nhớ đến, trước khi thú triều tiến đến, không phải Lam Tiểu Bố đã bị Hắc Tâm Nhân Đỗ Khi của Lục Luân Đao Tông dẫn đi hay sao?

“Ngươi cũng biết Lam Tiểu Bố sao?” Cô Quân khẽ nhíu mày, giọng điệu chậm lại.

Cô Xương Kiếm lập tức nói, “Tông chủ, ta đang muốn nói chuyện này. Bởi vì ta biết Lam Tiểu Bố muốn tìm kiếm Tân Nguyên tông và Tô Sầm, cho nên mới định đi tìm Lam Tiểu Bố, nhưng sau đó trí nhớ của ta đột nhiên lại vô duyên vô cớ biến mất. Sau khi thú triều diễn ra, ta còn cố ý tìm một vài người có mặt ở đó để hỏi thăm chuyện này. Bọn hắn nói cho ta biết, là ta đã dẫn Lam Tiểu Bố đi… Nhưng trong đầu ta lại chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện này.”

Từng luồng hơi lạnh thổi qua gáy mọi người, có thể ngồi ở chỗ này, có mấy ai là kẻ ngốc? Rất rõ ràng Lam Tiểu Bố đã lấy đi một phần ký ức của Cô Xương Kiếm. Loại thủ đoạn này, thật sự quá đáng sợ.

Cô Quân cất tinh tấn đi, không nói gì cả, hắn cảm thấy chuyện này có chút đáng sợ.

“Ha ha.” Tông chủ Côn Lôn phái Bác Tinh Cúc cười ha ha một tiếng, đứng lên ôm quyền với Phú Khúc Sinh nói, “Phú tông chủ, hôm nay ta đến đây cũng không phải là muốn lấy pháp bảo phòng ngự gì cả, chỉ là đến cảm tạ hai đệ tử của quý tông đã đứng ra ngăn cản thú triều, có cống hiến to lớn cho trấn Lương Khê. Một lời cảm tạ, không thể nào nói rõ thành ý của mình.”

Lúc nói chuyện, Bác Tinh Cúc đã lấy ra một cái túi nhỏ tiến lên mấy bước, đưa cho Phú Khúc Sinh.

Trên cái túi nhỏ này khắc đủ loại đường vân, nhìn huyền ảo không gì sánh được. Nơi này chẳng có người ngoài nghề, vừa nhìn đã biết đây là túi trữ vật.

Trên Địa Cầu, túi trữ vật là bảo vật đỉnh cấp trong số bảo vật đỉnh cấp. Vậy mà Bác Tinh Cúc lại lấy một cái túi trữ vật ra tặng, quả thật đã lật đổ tam quan của tất cả tông chủ tông môn.

“Không dám không dám…” Phú Khúc Sinh nhanh chóng từ chối.

Bác Tinh Cúc xua tay nói, “So với cứu vớt trấn Lương Khê, đây chẳng là gì cả. ta còn muốn hỏi Tề Vũ vài chuyện, Lam Tiểu Bố kia có nói muốn đến đâu không?”

Đoàn Tề Vũ vội vàng trả lời, “Trước khi thú triều đến, ta nhìn thấy

Đỗ Khi của Lục Luân Đao Tông đã dẫn Lam tiền bối rời khỏi đó, ta nghĩ Lam tiền bối chắc hẳn đã đi Lục Luân Đao Tông.”

Điện Tân Khách hoàn toàn im lặng, Lam Tiểu Bố đến Lục Luân Đao Tông, Lục Luân Đao Tông bị một bàn tay đập nát. Mà bọn họ còn dám ở chỗ này đòi đồ mà Lam Tiểu Bố lấy ra, đây chẳng phải đang tìm chết sao? Hay là muốn diệt tông môn?

“ĐƯợc rồi, tiêu diệt một cái tông môn tai họa. Phú tông chủ, ta không quấy rầy nữa, cáo từ trước.” Bác Tinh Cúc cười tủm tỉm ôm quyền nói.

Cho dù ngoài mặt thì cười tủm tỉm, nhưng sau lưng hắn đã đầy mồ hôi lạnh, nếu như bị Lam Tiểu Bố biết chuyện hôm nay hắn đến đây muốn cướp đồ của Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên, vậy Côn Lôn phái sẽ xong đời luôn. Cũng may hắn vẫn giữ im lặng, cho đến bây giờ trừ tặng đồ, cũng không nói gì đến chuyện pháp bảo phòng ngự nào cả.

Nhìn thấy Bác Tinh Cúc là người đầu tiên rời đi, những tông chủ của các tông môn còn lại đều như đang ngồi trên bàn chông, Phí Chính Kỳ lại càng hối hận vì mình là người đầu tiên đứng ra.

…

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã đứng ở Tân Thành thị, hắn dựa theo những số mà liên minh công hội Võ Giả đã đưa cho hắn mà gọi, trong đó có người ở Tân Thành thị nói rằng biết tin tức của Tô Sầm, cho nên hắn đã trực tiếp chạy đến Tân Thành thị.

Chương 1330 - Sàn đấm bốc ngầm.

“Là ngươi nói biết Tô Sầm?” Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ nhìn thanh niên lôi thôi ở trước mặt, gia hỏa này nhìn thấy nào cũng giống một kẻ lang thang.

Tóc dài rối bời, bụi bên tai đã thành một lớp đen đen dơ bẩn, cổ áo nửa đứng nửa bẻ, không biết đã qua bao lâu rồi chưa tắm, có một lớp dầu thật dày. Trên người cũng có mùi hôi nhàn nhạt, giống như mới vừa từ trong ao nước rửa chén bò ra.

“ĐÚng, là ta.” Thánh niên cười he he, răng thì lại rất trắng.

“Tô Sầm đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thanh niên vươn tay ra, “Một vạn, chỉ cần ngươi đưa tiền cho ta, ta lập tức dẫn ngươi đi kiếm người biết Tô Sầm. Đỗ Tuân Nhi ta làm việc cho đến bây giờ đều không hố người, nói một là một.”

Lam Tiểu Bố lấy tinh tấn ra, “Đưa cho ta số thẻ, ta chuyển cho ngươi.”

Đỗ Tuân Nhi sửng sốt, hắn nghĩ rằng Lam Tiểu Bố sẽ trả giá, không ngờ lại dễ dàng như vậy. Sau đó hắn không chút do dự lấy thẻ ngân hàng của mình ra, trong lòng biết rõ mình đã gặp người có tiền.

Lam Tiểu Bố lập tức xoay người sang chỗ khác chuyển qua 10.000. Đỗ Tuân Nhi kích động cất thẻ ngân hàng đi nói, “Đại ca, mời đi theo ta.”

Đi theo Đỗ Tuân Nhi qua mấy con phố, Đỗ Tuân Nhi mới chỉ vào một nơi ở góc đường đằng xa nói, “Chính là chỗ kia, có một cô gái, nàng nhất định biết Tô Sầm ở đâu.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, “Người đâu?”

Ở góc đường quả thật có người tới người lui, nhưng không có nữ nhân nào cả.

Đỗ Tuân Nhi cảm nhận được Lam Tiểu Bố hình như nổi giận, nhanh chóng giải thích, “Nữ nhân kia ban ngày vẫn luôn núp ở một nơi ở góc đường, không đi xa, ban đêm nàng sẽ đến, lúc đó chắc hẳn nàng ra ngoài kiếm ăn.”

Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ rằng Đỗ Tuân Nhi đang nói dối, “Sao ngươi biết nữ nhân kia biết tin tức của Tô Sầm?”

Đỗ Tuân Nhi nhẹ giọng nói, “Nữ nhân kia trước đó vẫn luôn co ro ở nơi này, đầu óc có chút mơ hồ. Tâm tính ta lương thiện, cho nàng một cái bánh mì, trong miệng nàng có lẩm bẩm nói hình như gì đó, ta hỏi nàng hình như gì? Nàng nói Tô Sầm.”

“Lần trước ngươi nhìn thấy nàng là lúc nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Mấy ngày rồi, ta thường xuyên đi qua nơi này, phần lớn thời gian nàng đều co ro trong góc đó.” Đỗ Tuân Nhi vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố cứ đứng ở chỗ đó chờ đợi, khi trời tối đi, nữ nhân trong miệng Đỗ Tuân Nhi vẫn không xuất hiện.

“Người đâu?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Đỗ Tuân Nhi, nếu như không phải bản thân có điểm mấu chốt, hắn thậm chí đã muốn sưu hồn.

“Đại ca, đừng nóng, ta đi hỏi một chút.” Đỗ Tuân Nhi lấy tinh tấn ra, nhanh chóng gọi đi, “Cốc Tử, lần trước hai chúng ta có nhìn thấy một nữ nhân ở góc đường Bối Tuyền… Ta còn đưa cho nàng một cái bánh mì… Đúng, chính là nàng, không ăn bánh mì. Sao nàng không còn ở đây nữa?”

Giọng nói truyền đến từ tinh tấn, Lam Tiểu Bố nghe thấy rất rõ ràng, “Ngươi nói nữ nhân kia à, ta nói với ngươi này, nàng thật sự không hề đơn giản. Bây giờ đã bị sàn đấm bốc ngầm Trầm Uyên bắt đi rồi, hôm qua ta còn nhìn thấy nàng, làm bao cát thịt dưới sàn boxing. Nàng đặc biệt có thể chịu đánh, cho dù là bao nhiêu quyền, quyền đánh nặng như thế nào, nàng hình như đều có thể chịu được. Bây giờ sàn đấm bốc ngầm Trầm Uyên đang chơi chiêu bài bao cát thịt, mỗi lần nàng ra sân, dưới khán đài đều ngồi đầy người đó."

"Cốc Tử, ngươi đi sàn boxing mà không dẫn theo ta…" Đỗ Tuân Nhi mới nói được một nửa đã cảm thấy mình không nên xoắn xuýt chuyện có đi sàn boxing hay không, hắn nhanh chóng quay đầu lại nói với Lam Tiểu Bố, "Đại ca, khó trách lại tìm không thấy, nàng…"

Đỗ Tuân Nhi cúp điện thoại, còn một câu vẫn chưa nói xong đã nghe Lam Tiểu Bố nói, "Dẫn ta đến sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên."

"Vâng, đại ca, mời đi theo ta." Đỗ Tuân Nhi sửng sốt, lập tức đáp. Trong lòng hắn thầm nghĩ, tai của người đại ca này thật là thính, vậy mà nghe được lời nói của Cốc Tử từ trong tinh tấn.

Đỗ Tuân Nhi rõ ràng vô cùng quen thuộc với cái sàn đấu bốc ngầm này, dẫn theo Lam Tiểu Bố vòng vo mấy con phố, sau đó đứng trước bảng hiệu bằng đèn nê ông cực đại.

Mấy chữ thế giới giải trí Trầm Uyên lóe lên trên bảng đèn, rất nhiều nam nam nữ nữ không ngừng ra ra vào vào.

"Đại ca, cao ốc giải trí Trầm Uyên có mười một tầng, sàn boxing ở tầng hầm thứ ba," Đỗ Tuân Nhi cười tủm tỉm chỉ vào cao ốc trước mắt nói.

"Dẫn đường." Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

"Được." Đỗ Tuân Nhi dẫn theo Lam Tiểu Bố vào trong đại sảnh giải trí Trầm Uyên, bốn phía đại sảnh có quầy rượu và các loại cửa hàng, thang máy lại nằm chính giữa đại sảnh.

Từ thang máy đi xuống tầng hầm thứ ba, vừa bước ra tháng máy, đã nhìn thấy một cái bảng hiệu còn lớn hơn lúc trước xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Bốn chữ sàn boxing Trầm Uyên viết vô cùng khí thế.

“Đại ca, muốn đi vào sàn boxing thì phải mua vé, vé toàn trường cần hơn tám trăm.” Đỗ Tuân Nhi nhìn Lam Tiểu Bố, hắn lo Lam Tiểu Bố bảo hắn bỏ tiền ra.

Lam Tiểu Bố đã thấy rõ, vé toàn tưởng không thời hạn là 888, một trận có thời hạn là hơn một trăm. Lam Tiểu Bố trực tiếp mua hai tấm vé toàn trường.

“Đại ca, chuyện tìm ngươi cứ giao cho ta.’ Cầm được vé vào sàn boxing, Đỗ Tuân Nhi vỗ ngực, dẫn đầu đi vào sàn boxing.

Sàn boxing này là nơi mà bọn họ thích nhất, bình thường chỉ cần dành dụm đủ tiền thì đều sẽ nghĩ cách đi vào sàn boxing. Trong này có nữ nhân quyến rũ nhất, có nắm đấm cường đại nhất, bọn hắn thậm chí có thể học được một ít quyền thuật từ những người đấu quyền kia.

Vừa tiến vào sàn boxing, Lam Tiểu Bố đã cảm thán không ngừng, hắn không biết rõ đây là tiến bộ hay là thụt lùi. Toàn bộ sàn đấu bốc ngầm kín hết cả người, hơn nữa người chiến đấu trên lôi đài đều là kẻ liều mạng, tác dụng của trọng tài chỉ là sau khi một kẻ bị đánh chết hoặc bị đánh rơi xuống đài, đứng ra tuyên bố người chiến thắng một chút mà thôi. Nơi này còn chưa được hợp thức hóa, chỉ cần ra sàn đánh, cứ theo đó mà định thắng thua.

Chương 1331 - Sàn đấm bốc ngầm. (2)

Tiếng gào thét khàn khàn trên khán đài, không gian lập tức trở nên vô cùng khí thế, hung hãn.

“Bành!” Lam Tiểu Bố nhìn thấy trên một lôi đài, một nam tử bị người khác đấm một quyền, ngã xuống đất, người đã bất động.

“Đại ca, đây là khu thi đấu. Nữ nhân kia nằm ở khu bao cát thịt, đi vòng qua nơi này.” Đỗ Tuân Nhi chỉ về một con đường khác.

Đi theo Đỗ Tuân Nhi qua thông đạo này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy từng nam tử có dáng người cường tráng, bị người khác không ngừng đập lên người. những nam tử này chỉ có thể bảo vệ đầu, ngay cả tránh né cũng không cho phép.

Rất nhanh, một nam tử đã bị đánh hộc máu tươi ngã xuống đất, sau đó bị kéo ra ngoài.

Lam Tiểu Bố thầm than, thời gian cũng không phải là tiêu chí giúp văn minh tiến bộ, có văn minh sẽ theo thời gian mà từ từ suy thoái. Quy tắc mới là tiêu chí của tiến bộ văn minh, có lẽ đây là lý do tại sao hắn lại muốn thành lập Đạo Đình ở Thần giới?

“Đại ca, nhìn thấy chưa, bao cát thịt số 6 chính là nàng.” Đỗ Tuân Nhi kích động chỉ chỉ một nữ tử đang bị đánh ở đằng xa.

Nữ tử này có vóc người trung đẳng , tuổi tác hình như cũng không quá lớn . Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được tu vi của đối phương, chắc hẳn là Kim Đan cảnh, nhưng mà giờ phút này Kim Đan đã xám trắng, còn bị rạn nứt.

Đánh nàng là một nam tử có dáng người tương đối cao, nam tử này là người bình thường, làn da trắng nõn, trong mắt tràn đầy lệ khí và sát khí, từng quyền từng quyền đánh vào trên người nữ tử.

Khác với những đài thi đấu khác, nữ tử này không có bất cứ hành động phòng ngự nào. Mắt, mũi, miệng của nàng đều đang chảy máu, răng đã bị đánh rơi rất nhiều. Có thể thấy được nam tử này chẳng những dùng nắm đấm để công kích thân thể nàng mà còn công kích cả đầu của nàng. Có thể tưởng tượng, nếu như không phải là tu sĩ Kim Đan, nữ nhân này đã sớm bị đánh chết..

Những người vây xem bên ngoài vẫn còn đang không ngừng gào thét, "Đánh nàng, dốc sức đánh nàng…"

Nam tử có làn da trắng nõn kia tựa như được cổ vũ, đánh một quyền về phía mắt trái nữ tử. Một quyền này mà đánh trúng, chỉ sợ mắt sẽ bị đánh văng ra ngoài.

Chỉ là một quyền này của hắn chỉ mới vươn ra được một nửa đã đột ngột dừng lại.

Một bàn tay nắm lấy tay hắn, cho dù hắn có dốc sức như thế nào, cũng không thể động đậy một chút.

"Ngươi là ai, làm gì thế?' Nam tử có làn da trắng nõn này nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hét lên.

"Ngươi có biết Tô Sầm không?" Lam Tiểu Bố không để ý đến nam tử này, chỉ nhìn nữ nhân bị đánh kia hỏi , khi nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nhét một viên đan dược vào trong miệng nàng.

Có lẽ nhờ hiệu quả của đan dược, có lẽ là do cái tên Tô Sầm kia, nữ tử đang mơ hồ kia đột nhiên hơi nghiêng nghiêng đầu, thì thào nói, "Sư phụ, là sư phụ…"

Lúc này Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, nữ tử này nhất định chính là đệ tử của Tô Sầm, mà trước đó lời nàng nói không phải là hình như gì cả, mà là sư phụ.

“Sàn boxing các ngươi có chuyện gì thế? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ta bỏ tiền ra vào đây, sao lại đối xử với khách hàng như vậy…” Nam tử bị Lam Tiểu Bố bắt lại kia gào thét lên.

Lam Tiểu Bố thả tay ra, đạp một cước.

Tên nam tử này trực tiếp bay ra ngoài, đập lên một cái cây, thất khiếu đổ máu, cả người từ từ trượt xuống. Trong mắt hắn vẫn còn tràn đầy sợ hãi, tựa như không thể tin được đây lại là sự thật. Người sáng suốt có thể nhìn ra, người này hẳn không thể sống nổi.

Tâm trạng Đỗ Tuân Nhi vốn còn đang rất hưng phấn giờ phút này đã lạnh lẽo, tay chân hắn đều đang run rẩy. Vị đại ca mà hắn dẫn đến sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên này giết người, mặc dù hắn không biết người vừa giết người này là ai, nhưng mà nhìn khí thế kia chắc hẳn không phải người bình thường.

Xong, xong thật rồi. Hắn cẩn thận lui lại, nhất định phải nhanh chóng chạy trốn, nếu không thì hắn chết chắc.

Thế nhưng cả sàn đấu đều đang trở nên điên cuồng hơn, đối với bọn hắn mà nói, cho dù có đánh chết ai cũng không quan trọng, chỉ cần có người bị đánh chết, vậy mới đặc sắc, bỏ tiền ra cũng đáng giá.

Hai bóng người vọt đến, một trái một phải nhào về phía Lam Tiểu Bố. người vẫn còn đang ở trong không trung, đã đánh hai quyền ảnh về phía Lam Tiểu Bố.

Khó trách lại có thể mở được một sàn đấu boxing ngầm lớn như vậy, hai người kia đều là Trúc Cơ sơ kỳ. Người bình thường, cho dù biết được mấy chiêu, trước mặt loại người này, cũng có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố không nương tay, trực tiếp đánh ra hai quyền, hai người này còn đang ở trong không trung đã bị nổ tung thanh hai đám sương máu

Giờ phút này, những người xem trên khán đài đã nhận ra được không bình thường, thủ đoạn giết chóc này, hoàn toàn không phải đang biểu diễn hay tranh chấp bình thường. Chỉ hai quyền đã giết chết hai tên tay chân của sàn boxing, đều như nắm đấm của hắn nhằm vào bọn họ, vậy bọn họ đâu còn mệnh ở đây nữa.

KHi người thứ nhất chạy trốn, toàn bộ khán phòng đều loạn cả lên. Vừa lớn lên, lại càng khiến tâm lý của mọi người sợ hãi hơn. Một vài người bị chen ngã xuống đất, hoàn toàn không có cơ hội bò dậy, đã bị người khác không ngừng dẫm đạp lên.

Tiếng thét chói tai, bóng người chạy hỗn loạn, bỗng chốc lan ra, khiến sàn đấu bốc ngầm này biến thành một nơi kinh khủng.

Chương 1332 - Lam Tiểu Bố chứng đạo

Sợ hãi lan truyền đi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ người trong sàn đấu bốc ngầm đều lũ lượt chạy trốn. Rất nhiều người không biết chuyện gì, nhưng mà bọn hắn đều cảm thấy không trốn thì sẽ gặp nguy hiểm.

“Bằng hữu chắc hẳn cũng là người tu đạo, vì sao lại muốn đến sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên ta gây chuyện?” Một nam tử gầy gò nhanh chóng vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố, sau lưng nam tử này còn có hơn mười người nữa xông đến.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua những người này một chút, tu vi mạnh nhất vậy mà tương đương với Thoát Phàm hậu kỳ. Nếu là ở tu chân giới chính thức, những tu sĩ này mà ở lại một sàn boxing, đó là chuyện không thể nào.

Nhưng mà trên Địa Cầu thì khác, mặc dù Địa Cầu có nguyên khí, nhưng mà nguyên khí mỏng manh, linh thạch hầu như không có bao nhiêu. Linh thảo cũng cực kỳ quý hiếm, có thể tu luyện đến trên Kim Đan, vậy thì cũng là một số ít người có thiên phú đến cực hạn. Phần lớn người, sau khi tu vi không thể nào tiến bộ được, chỉ có thể lựa chọn ở trong đô thị hưởng thụ hồng trần.

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn đang đợi người xem đi hết.

Nhưng nam tử gầy gò kia rõ ràng không thể đợi được, hắn nhìn nữ tử đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, trong lòng thật ra đã rõ có chuyện gì rồi.

"Bằng hữu, nếu như nữ tử này là bằng hữu của ngươi, trước đó chúng ta cũng không biết chuyện này. Sư phụ ta là đệ tử của Tứ Hải Đạo Tông, nếu muốn ra tay thật, ngươi phải biết hậu quả như thế nào. Hơn nữa ngươi biết người hôm nay ngươi giết là ai không? Hắn là người nhà đệ tử ký danh của Cung Trường Hà tiền bối đó."

Lam Tiểu Bố thật sự không muốn nói nhảm với những người râu ria này, hắn nói với nữ tử kia, "Ngươi đi theo ta, chúng ta đi tìm sư phụ ngươi."

Nghe là đi tìm sư phụ, đôi mắt vốn đang mờ mịt của nữ tử này đột nhiên sáng lên.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xoay người rời đi, nam tử gầy gò kia hừ một tiếng, ra hiệu bằng ánh mắt với mấy tu sĩ bên cạnh.

Chỉ là còn chưa đợi bọn họ ra tay, nam tử gầy gò kia đã kinh hãi phát hiện từng người bên cạnh đang bắt đầu nổ tung. Bọn hắn tựa như quả bóng, mà nhiệt độ xung quanh cũng đột ngột tăng cao. Với loại nhiệt độ này, mấy quả bóng bọn họ chỉ có thể nổ tung.

“Tiền bối…” Sao nam tử gầy gò này còn chưa biết mình đã gặp phải cường giả đạo môn, hắn vội vàng muốn gọi Lam Tiểu Bố, chỉ là hắn chỉ nói được hai chữ đã không thể nào phát ra được bất cứ âm thanh nào nữa. Người ở trước mặt hắn cách đây không lâu, đã không còn nữa, hắn cũng không biết đã biến mất như thế nào.

Một khắc sau, một luồng lực lượng kinh khủng nghiền xuống, nam tử gầy gò chỉ kịp nói một chữ “Không” sau đó đã bị xé thành bã vụn.

…

KHi Lam Tiểu Bố dẫn theo nữ tử kia đi vào khách sạn Tân Tiên Đạo, toàn bộ Tân Thành đều đã loạn.

Ông chủ của sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên bao gồm cả mười mấy tên tu đạo đều bị giết sạch. ông chủ của sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên thật ra chính là ông chủ của thế giới giải trí Trầm Uyên Hỗ Nguyên Trấn. Bởi vì sàn đấu bốc ngầm kiếm lợi được nhiều nhất và có nhiều người nhất, cộng thêm Hỗ Nguyên Trấn rất thích máu tanh và bạo lực, cho nên vẫn luôn ở trong sàn đấu bốc ngầm.

Đừng nói là thực lực bản thân của Hỗ Nguyên Trấn vô cùng kinh người, Tứ Hải Đạo Tông sau lưng hắn còn mạnh mẽ khủng khiếp hơn, là một trong năm đại tông môn của Địa Cầu.

Không chỉ như vậy, con trai trưởng Lượng Do An của gia tộc tu đạo đứng đầu Lượng gia cũng bị giết trong sàn boxing. Lượng gia cũng không phải gia tộc bình thường, bởi vì Lượng Hàn là đệ tử ký danh của cường giả đệ nhất Địa Cầu Cung Trường Hà, mà Lượng Do An chính là con trai Lượng Hàn.

Dám giết chết Lượng Do An và Hỗ Nguyên Trấn, còn dám diệt đệ tử mở sàn boxing của Tứ Hải Đạo Tông, loại người này không phải kẻ ngu thì chính là cường giả. Cho nên trước khi chưa có người của Cung Trường Hà và Tứ Hải Đạo Tông ra mặt, thì sẽ không có ai đi bắt Lam Tiểu Bố.

…

Khách sạn Tân Tiên Đạo, Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán. Mặc dù Địa Cầu có tu chân giả, cũng có nguyên khí, nhưng cuối cùng vẫn còn là tinh cầu phàm nhân, bởi vì nơi này phàm nhân là nhiều nhất. Nhưng hôm nay đến sàn đấu bốc ngầm đã khiến Lam Tiểu Bố nhận ra, kẻ ác và thói hư tật xấu, không liên quan gì đến chuyện tiên phàm.

Bắt một nữ tử vô tội đánh đập như một bao cát thịt, đổi được tâm lý sung sướng, không có lý do gì phải thông cảm, cái này có khác gì Ác ma?

TRong tu chân giới, hắn đã gặp quá nhiều cường giả không hề có chút bận tâm gì đối với một tinh cầu bị hủy diệt. Nếu như để những người xem ở sàn đấu bốc ngầm kia biến thành cường giả, chỉ sợ một tinh cầu có sinh mệnh nào đó diệt vong, bọn hắn cũng sẽ không thèm để ý

Nữ tử được Lam Tiểu Bố dẫn đi này nhiều lắm cũng không quá 150 tuổi, thật ra ở tu cầu tu chân chính thức, 150 tuổi trở lên mà bước vào Kim Đan cảnh, tư chất phải cực kỳ nghịch thiên, chứ đừng nói là tài nguyên tu luyện ở Địa Cầu còn thiếu thốn như vậy.

Lam Tiểu Bố lại lấy ra một viên thần đan nhét vào trong miệng nữ tử này, đan điền vỡ vụn đối với bất cứ ai cũng là chuyện tuyệt vọng, nhưng mà theo Lam Tiểu Bố, cái này không tính là vết thương gì cả. Vết thương chân chính của nữ tử này là đại não bị kích thích, có chút điên loạn.

Chỉ là mười mấy phút sau, nữ tử này mở mắt ra. Khác với ánh mắt mờ mịt hỗn loạn lúc trước, trong mắt nàng đã trở nên linh động.

Nàng nhìn xung quanh theo bản năng, sau đó cúi đầu nhìn mình một chút, lúc này mới nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lúc ban đầu, nàng còn cảm thấy khó hiểu, sau đó sự khó hiểu này biến thành kinh ngạc rồi cuối cùng là mừng rỡ, “Ngài là Lam Tiểu Bố?”

Nữ tử này cuối cùng cũng thử gọi cái tên Lam Tiểu Bố ra.

Chương 1333 - Lam Tiểu Bố chứng đạo (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, “:Đúng vậy, ta quả thật là Lam Tiểu Bố, Tô Sầm là sư phụ của ngươi sao? Nàng ở đâu?”

“Đệ tử Mục Khuynh Đình kính chào sư phụ.” Nữ tử nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, hai mặt đỏ bừng, nước mắt không nhịn được trào ra, cả người quỳ xuống.

Lam Tiểu Bố kéo một cái, giúp Mục Khuynh Đinh đứng lên, “Khoan đã, ta không phải sư phụ ngươi.”

“Sư phụ ta là Tô Sầm, sư phụ ta nói kiếp trước nàng và ngươi là vợ chồng, cho nên ngươi cũng là sư phụ của ta.” Mặc dù Mục Khuynh Đình nói vậy, nhưng tay đang run nhè nhẹ, cho thấy trong lòng nàng đang vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Nếu không biết gọi thì cứ gọi ta là sư thúc đi, những chuyện khác đợi lát nữa rồi nói, ngươi nói cho ta biết sư phụ Tô Sầm của ngươi đã đi đâu rồi?”

Mục Khuynh Đình thở phào một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh được một chút, “Vâng, sư thúc. Sư phụ ta sau khi bước vào Luyện Thần cảnh, trong đầu đột nhiên có được rất nhiều ký ức. Nàng là sống lại, chỉ là ký ức của nàng khôi phục tương đối trễ. Sư phụ nói, sư thúc ngươi cũng là sống lại, chỉ là vừa bắt đầu ngươi đã khôi phục ký ức rồi, khác với nàng. Bởi vì biết đan điền của ngươi bị nát, sư phụ không tu luyện nữa, mà điên cuồng tìm kiếm ngươi…”

Lam Tiểu Bố dại ra, hắn không ngờ Tô Sầm cũng là sống lại, chỉ là ký ức của Tô Sầm đến khi bước vào Luyện Thần cảnh mới khôi phục lại. Vì sao hắn và Tô Sầm đều sống lại? Nhất định trong này có gì đó đã bị hắn bỏ qua.

“Sư phụ tìm kiếm được hai mươi năm, gặp được ta ở một vùng dã ngoại. Lúc đó sư phụ vì hao tâm tổn trí quá độ, cả người đều hốt hoảng…”

Nghe Mục Khuynh Đình nói đến đây, Lam Tiểu Bố siết chặt tay lại, hắn chợt cảm thấy mình đang vô cùng đau đớn.

Tô Sầm tìm kiếm hắn, là bởi vì ký ức kiếp trước khôi phục, là bởi vì bọn họ là vợ chồng. Hắn quay lại tìm Tô Sầm, thậm chí còn nhờ cả Quan Hoan đại ca giúp đỡ, chỉ vì muốn hoàn thiện đạo tâm của mình mà thôi.

Lam Tiểu Bố vò đầu mình, cả người run rẩy, trong lòng hắn có một loại đau đớn khó nói thành lời. Lúc nào, hắn đã biến thành một người như vậy? Chỉ vì Trường Sinh đại đạo thôi ư?

“Sư thúc, ngươi sao thế?” Mục Khuynh Đình vội vàng muốn đỡ lấy Lam Tiểu Bố đang run rẩy.

KHi thần trí đã tỉnh táo lại, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến sư phụ, có phải sư phụ đã xảy ra chuyện gì rồi không. Còn tình cảnh bi thảm mà nàng gặp phải những năm gần đây, thậm chí nàng còn không nhớ đến.

Lam Tiểu Bố xua tay, thở một hơi thật dài.

Khi hắn chọn trường sinh là đại đạo của mình, chắc hẳn đã đi lệch hướng rồi. Quan Hoan đại ca nói cho hắn, nhưng hắn vẫn không hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Cũng may từ sâu trong lòng hắn vẫn có tiêu chuẩn đạo dức của chính mình, có kiêu ngạo của bản thân mình. Nếu không thì hắn sẽ biến thành hạng người gì? Một người vì tu đạo mà đã cố ý vô tình quên đi tình cảm từ sâu trong lòng mình?

Vẫn là vì tu đạo, cho nên không dám nhìn thẳng vào những thứ tồn tại từ sâu trong nội tâm mình?

Kiếp trước, Tô Sầm là người duy nhất hắn yêu, vì Tô Sầm, hắn có thể bỏ ra mọi thứ. Vì sao một kiếp này hắn tu đạo, lại có thể cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ?

“Lam Tiểu Bố, ngươi nói xem, bầu trời có thể trong xanh lại không?

“Lam Tiểu Bố, trước kia ngươi nói ngươi cưới ta, câu đó có còn tính không?”

“Tiểu Bố, ta thở mệt quá…”

“Tiểu Bố, thật xin lỗi, ta phải đi trước rồi…”

Từng hình ảnh như đang hiện ra trước mắt, là bởi vì đại đạo của hắn, trí nhớ của hắn càng ngày càng mơ hồ, thậm chí hắn có thể còn quên đi những ký ức này.

Nếu không phải hắn cảm thấy đại đạo của hắn không ổn, không phải lần này lạc đến Thiên Nhai gặp được Quan Hoan, không phải hắn dứt khoát trảm đạo rồi quay về Địa Cầu một lần nữa, có lẽ những ký ức này cuối cùng sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Đây không phải là đại đạo mà hắn muốn theo đuổi, nếu như đổi thành kiếp trước, hắn thà rằng ứng cứu nhau trong lúc hoạn nạn, cũng không muốn cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ. Cơ hội đã đến với hắn một lần nữa, sau khi hắn lựa chọn, đã chọn cá quay về nước quên đi chuyện trên vờ. Hắn đã vi phạm với sơ tâm của chính mình, lựa chọn nhường đường cho Trường Sinh Quyết.

“Thiên địa có thể tồn tại dài lâu, lấy không mà sinh, mới có thể trường sinh…”

Trời và đất có thể tồn tại lâu dài, chính là vì không tư tâm tư kỷ, hằng lồng trong vạn vật không hề lìa xa, sinh dưỡng vạn vật không bỏ sót vật nào, cho nên có thể sinh tồn lâu dài.

Hắn cảm ngộ Trường Sinh Đạo, lại chỉ một lòng vì hoàn thiện đạo tâm của mình.

Đạo vận Trường Sinh Đạo quanh người Lam Tiểu Bố từ từ tán loạn, trong mắt Lam Tiểu Bố có một loại mờ mịt và hoảng loạn.

Mục Khuynh Đình không dám nói chuyện, nhưng nàng nhanh chóng cảm thấy không đúng, đạo vận tán loạn trên người Lam Tiểu Bố, cho dù là nàng cũng mơ hồ cảm nhận được, đó là một loại u ám, mê man và đau buồn không nói nên lời.

Mục Khuynh Đình dù sao cũng là một tu sĩ Kim Đan, mặc dù vừa mới khôi phục thần chí, cũng biết tình huống như thế này không thể tiếp tục được, nàng nhanh chóng kêu lên, “Sư thúc, chúng ta nên đi tìm sư phụ thôi…”

Đại đạo của Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục tán loạn, sau đó Mục Khuynh

Đình không thể nói thêm một chữ nào nữa.

Đạo của hắn không nên chỉ vì trường sinh, đạo của hắn hẳn còn có sơ tâm, có cho đi, có tìm kiếm…

Qua một ngày một đêm, Lam Tiểu Bố đột nhiên sải bước ra hư không, cả người đã đứng trong hư không bên ngoài tinh cầu.

“Lam Tiểu Bố ta hôm nay bỏ qua tất cả truy cầu trường sinh, xây dựng lại quy tắc thiên địa, chứng đại đạo bản thân!”

Cùng lúc đó, đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố lại tụ lại, chỉ là đạo vận này so với lúc trước tán loạn càng rõ ràng hơn, vùng hư không nơi Lam Tiểu Bố đang đứng, đạo âm không ngừng quanh quẩn.

Chương 1334 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau.

Khi đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố càng lúc càng rõ ràng, vận may vô tận bao trùm đến.

Thế nhưng trong tình huống vận may vô cùng vô tận bao trùm này, Lam Tiểu Bố lại không thể nào dựng dục ra đại đạo của bản thân một lần nữa.

Đạo vận càng ngày càng rõ ràng, là do Lam Tiểu Bố phải dục đạo, vô cùng vô tận vận may cuốn đến, là cấu trúc kiến tạo nên đại đạo của Lam Tiểu Bố. tất cả đều có, nhưng đại đạo của hắn lại bắt đầu đình trệ.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã hiểu ra chuyện gì, trước đó hắn bỏ đi truy cầu trường sinh, một lần nữa thai nghén ra quy tắc thiên địa, chuẩn bị chứng đạo bản thân.

Nhưng đạo của bản thân hắn chính là trường sinh, mà hắn lại bỏ đi truy cầu trường sinh, đạo nông của bản thân hắn có mâu thuẫn, vậy thì hắn làm thế nào mà thai nghén đại đạo được?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đạo vận của hắn sẽ sụp đổ, thân thể của hắn cũng sẽ sụp đổ theo đạo vận, hoàn toàn tiêu tán trong vũ trụ Hạo Hãn này.

Không đúng, thứ hắn bỏ đi là Trường Sinh đại đạo trước kia, bỏ qua là vì Trường Sinh đại đạo, có thể từ bỏ tất cả các loại đại đạo chi tâm, chứ không phải là không cần trường sinh. Lúc trước Trường Sinh đại đạo của hắn là vì trường sinh mà trường sinh, bởi vì gặp được Mục Khuynh Đình, giúp hắn hiểu ra, đại đạo của mình là sai lầm, hiểu rõ đại đạo của mình đã đi vào một cái ngõ hẹp.

Trường Sinh đại đạo không phải là phải buộc tất cả thứ khác phải nhường đường, sinh mệnh có rất nhiều thứ không thể từ bỏ cũng như không thể nào từ bỏ được. Một khi từ bỏ, người chẳng phải sẽ trở thành một cái máy móc? Hắn có máu có thịt, có yêu hận tình thù, có thể nếm được ngọt bùi đắng cay.

Tâm ở phía trước, đạo ở phía sau.

Đây mới thật sự là đại đạo

Lam Tiểu Bố vừa hiểu ra đạo lý này, đã cảm thấy vận may trong hư không đã tụ tập đến cực hạn. Không chỉ như vậy, sinh vật trên Địa Cầu cũng bắt đầu khô héo, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, đây là vì hắn quét hết vận may của Địa Cầu? Cứ tiếp tục như vậy, Địa Cầu sẽ vì hắn mà sụp đổ. Hắn nào có thể cướp đi vận may và sinh cơ của Địa Cầu? CHẳng những không thể cướp đi, hắn còn phải đưa sinh cơ và vận may quay về Địa Cầu.

“Thiên địa sở dĩ trường cửu vì không có tư tâm, tư kỷ, lấy không mà sinh, có thể trường sinh…”

Trời và đất không sinh tồn vì chính nó mà vận hành tự nhiên, cho nên có thể sinh tồn lâu dài. Hắn cũng phải như vậy, hắn không thể vì trường sinh mà cướp đi số vận may còn lại, huống chỉ còn là hành tinh mẹ?

Tâm ở phía trước, đạo ở phía sau, đây chính là TRường Sinh đại đạo hắn vừa ngộ ra. Không, từ giờ trở đi, hắn không còn là truy cầu Trường Sinh đại đạo. Hắn cũng không thể chứng đạo giống như những người còn lại, cướp mất đi mọi vận may trên Địa Cầu. Nếu như có nhận được, hắn nhất định phải cho đi.

Hắn muốn ngưng luyện ra vận may thuộc về mình, dùng vận may của chính mình xây dựng lên Trường Sinh Đạo. Nếu có một ngày, vận may của hắn không thể nào xây dựng lên Trường Sinh Đạo, vậy hắn sẽ bỏ qua trường sinh.

Từ hôm nay trở đi, tất cả đại đạo của hắn đều là tâm ở phía trước, những thứ còn lại ở phía sau.

“Đạo của Lam Tiểu Bố ta, lấy bản thân ta ngưng tụ vận may!”

“Đạo của Lam Tiểu Bố ta, lấy vận may thai nghén thành đạo tắc!”

“Đạo của Lam Tiểu Bố ta, tâm ở phía trước, đạo ở phía sau!”

“Khí vận chi đạo, thành!”

Ban đầu tu luyện rõ ràng là Trường Sinh đại đạo, bây giờ dựng dục ra lại là vận may bản thân ngưng tụ thành, lấy vận may ngưng luyện đạo tắc, xây dựng lên Khí Vận Chi Đạo. Thế nhưng Lam Tiểu Bố không có chút hối hận nào, đạo ngôn phát ra, đạo tâm lại càng thêm kiên cố.

Oanh! Vô tận vận may không còn tiếp tục kéo đến nữa, mà là bắt đầu lấy Lam Tiểu Bố làm trung tâm, được ngưng luyện ra, sau đó từ từ khuếch tán.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được đại đạo của mình đã có hình thức ban đầu, đạo vận không ngừng dựng dục ra đạo tắc Khí Vận của bản thân, thật giống như một cây non đang nảy mầm, mang theo sinh cơ bừng bừng.

Lam Tiểu Bố đã từng Dục Thần, nhưng chưa bao giờ cảm nhận trực quan như hiện tại. Đây tuyệt đối không phải đơn giản là xây dựng đạo một lần nữa, mà là có quan hệ với đạo ngôn của hắn.

Một chồi non màu vàng nhạt xuất hiện sâu trong thức hải Lam Tiểu Bố, chồi non kia giống như vừa mới nảy mầm, vận may vờn quanh, mang theo hơi thở đạo tắc vĩnh sinh.

Cùng lúc đó, Địa Cầu đang bắt đầu sụp đổ, tựa như một lần nữa được đổ đầy sinh cơ vô tận, vận may cũng không ngừng chảy vào.

Nguyên khí thiên địa bắt đầu bộc phát, thảm thực vật sắp khô héo lại bắt đầu nảy nở, càng nhiều loài cây bắt đầu cải biến, thậm chí có một phần biến dị thành linh thảo…

Rầm rầm rầm ! Nương theo tiếng sấm sét ầm vang, từng tia sấm sét đánh xuống, Lam Tiểu Bố không nhúc nhích, mặc cho lôi kiếp đánh lên người mình.

Mặc dù hắn không rõ vì sao mình đang ở vị diện cấp thấp mà lại có lôi kiếp Dục Thần, nhưng hắn sẽ không để cho những lôi kiếp này ảnh hưởng đến Địa Cầu. Đây là lôi kiếp Dục Thần của hắn, Địa Cầu không thể chịu nổi.

Từng đầu Thần Linh mạch cực phẩm được Lam Tiểu Bố lấy ra, thần linh khí lập tức hình thành nên Thần Nguyên vờn quanh người Lam

Tiểu Bố. Tu vi Lam Tiểu Bố cũng điên cuồng dâng lên vào lúc này, Dục Thần cảnh, Thiên Thần cảnh, Thần Quân cảnh,...

Khi Lam Tiểu Bố bước vào Thần Quân tầng hai, tu vi của hắn mới ngừng tăng lên.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một đạo văn huyền ảo xuất hiện trong hư không, dưới đạo văn này, thời gian hình như cũng dừng lại, không gian thời gian đều nằm trong tay hắn.

“Cám ơn ngươi, Quan Hoan đại ca.” Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, nhìn về phía hư không mênh mông nói một câu.

Khi hắn trảm đi quy tắc Thời Gian cảm ngộ được ở quảng trường Thiên Nhai, trảm đi cảnh giới Thần Quân.

Lúc này, sau khi dục đạo một lần nữa, trong khoảng thời gian ngắn khôi phục tu vi của mình, đi đến cảnh giới Thần Quân, hơn nữa còn là Thần Quân tầng hai. Không chỉ như vậy, quy tắc Thời gian mà hắn tạo ra đã sớm không còn liên quan gì đến quy tắc Thời Gian ở quảng trường Thiên Nhai nữa.

Chương 1335 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau. (2)

Cái này là quy tắc Thời gian do chính hắn cảm ngộ, phù hợp với vũ trụ đại đạo.

KHông phá thì không xây được, có lẽ đây mới là hy vọng sống trong đại đạo của hắn, một tia hy vọng sống này đã được hắn nắm lấy.

Sau khi bước vào Thần Quân tầng hai, Lam Tiểu Bố càng cảm nhận được rõ chồi non màu vàng nhạt trong thức hải của mình đã cao hơn một thước, trở thành một cái cây nhỏ. Xung quanh cái cây nhỏ màu vàng nhạt này, vận may không ngừng lưu chuyển. Vận may sinh cơ đưa đến cho Địa Cầu, chính là do cái cây nhỏ này khuếch tán ra.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, cái cây nhỏ màu vàng nhạt lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Khí Vận Chi Thụ.” Lam Tiểu Bố nhìn cây nhỏ sinh cơ bừng bừng trong lòng bàn tay, trong lòng vô cùng kích động và vui mừng.

Khi hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, hắn đã muốn tạo ra một đại đạo riêng cho chính mình tu luyện. Cho đến hôm nay, hắn trảm đi đại đạo lúc đầu, một lần nữa Dục Thần thành công, đồng thời còn có một cây Khí Vận Chi Thụ, mới chính thức đi vào con đường đại đạo như Quan Hoan đại ca nói.

Hắn không cần giống như những người khác, vì chứng đạo, mà điên cuồng cướp đi vận may và sinh cơ của những tinh cầu và giới vực khác. Không chỉ không cần, hắn có thể tùy ý trả lại vận may cho vũ trụ Hạo Hãn.

Đây mới là đạo ngôn của Lam Tiểu Bố!

“Phải chăng vì không tư lợi tư kỷ? Nên mới thành được cái riêng tư.”

Chính là vì hắn vô tư, mới có thể đạt được KHí Vận Chi Đạo của bản thân, mới có thể ngưng luyện ra được Khí vận Chi Thụ thuộc về mình.

Đặt Khí Vận Chi Thụ về thức hải của mình một lần nữa, Lam Tiểu Bố vung tay lên, một đống Thần Linh mạch lập tức biến mất.

…

Mục Khuynh Đình lo lắng nhìn hư không mênh mông, nàng nhìn thấy rõ ràng Lam Tiểu Bố bước một bước ra khỏi hư không, sau đó hoàn toàn biến mất. Dù nàng là một tu sĩ Kim Đan, tình cảnh như thế này vẫn khiến nàng cảm thấy rất khó có thể tin được. Nàng nghi ngờ Lam Tiểu Bố đã là một Tiên Nhân chân chính rồi.

Chỉ qua mấy ngày, Địa Cầu đã bắt đầu có dấu hiệu suy tàn, tất cả đều trở nên héo úa, tựa như đi đến ngày tận thế, điều này khiến Mục Khuynh Đình có chút lo lắng, nàng nghi ngờ những chuyện này có liên quan đến Lam Tiểu Bố.

Cho dù trong lòng nàng, địa vị của Lam Tiểu Bố và sư phụ Tô Sầm ngang bằng nhau, nhưng nàng vẫn không hy vọng chuyện Địa Cầu xảy ra chuyện có liên quan đến Lam Tiểu Bố.

Cũng may tình trạng này cũng không kéo dài quá lâu, sinh cơ mênh mông vô tận lập tức quay trở về. Dù Mục Khuynh Đình không tu luyện, cũng có thể cảm nhận được tu vi mình đang nhanh chóng được củng cố lại. Không chỉ như vậy, nàng bắt đầu cảm nhận được nguyên khí Địa Cầu trở nên nồng đậm hơn, tất cả đều càng ngày càng bừng bừng phát triển.

Mục Khuynh Đình siết chặt hai tay, nang khẳng định, chuyện này cũng liên quan đến Lam Tiểu Bố.

…

Trên một hoang đảo ở sâu trong Đại tây Dương.

Từng tia sấm sét đánh xuống người một nam tử áo nâu, mỗi lần sấm sét đánh xuống, khí thế trên người nam tử áo nâu sẽ tăng thêm một phần. Đến khi đợt lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, nam tử áo nâu không thèm quan tâm đến vết thương trên người mình, cứ như vậy đứng đó cười lớn, “Ha ha ha…”

Một vị nam tử trung niên nhanh chóng bước đến thi lễ một cái, “Chúc mừng tông chủ bước vào Chân Thần cảnh, chỉ sợ tông chủ chính là cường giả Chân Thần cảnh duy nhất trên Địa Cầu, từ giờ trở đi, Tứ Hải Đạo Tông ta sẽ lập lại trật tự ở Địa Cầu.”

Nam tử áo nâu tiện tay đổi một bộ quần áo trên người rồi mới lên tiếng, “Duy nhất thì không phải, Cung Trường Hà chắc hẳn đã sớm bước vào cảnh giới này rồi, Chính Kỳ, trong khoảng thời gian ta bế quan, ngươi cũng đã vất vả rồi. Ta cũng thật sự không ngờ, Địa Cầu lại đột nhiên nồng đậm linh khí như vậy, thậm chí quy tắc đại đạo còn vô cùng rõ ràng, nếu không ta tuyệt đối không thể nào từ Hư Thần cảnh trung kỳ bước vào Chân Thần cảnh. Lần này ngươi trở về nhất định có chuyện gì phải không? Ngươi cứ nói đi.”

Nam tử áo nâu này chính là tông chủ Tứ Hải Đạo Tông, một trong năm đại tông môn ở Địa Cầu, Tất Tu Bách, hắn vừa mới độ kiếp bước vào Chân Thần cảnh. Mà hộ pháp cho hắn chính là phó tông chủ Tứ Hải Đạo Tông, Phí Chính Kỳ. Bởi vì chuyện của Lam Tiểu Bố, Phí Chính Kỳ vẫn luôn cảm thấy lo lắng. Chỉ là tông chủ đang bế quan, hắn không thể nào báo cáo được chuyện này mà thôi.

“Vâng.” Phí Chính Kỳ đáp lời, sau đó nói chuyện ở trấn Lương Khê ra, không chỉ như vậy, hắn còn nhắc đến chuyện sàn đấu bốc ngầm Trầm Uyên ở Tân Thành đã bị hủy, ông chủ Hỗ Nguyên Trấn của sàn đấu bốc ngầm bị giết.

“Hỗ Nguyên Trấn?” Tất Tu Bách cau mày, sao cái tên này có chút quen thuộc nhỉ?

Phí Chính Kỳ vội vàng nói, “Hỗ Nguyên Trấn chính là đệ tử thân truyền của Chân Đinh, chỉ là tư chất bình thường, người cũng không chăm chỉ lắm, tu vi đã một thời gian dài không tiến triển, cho nên đến Ngu Nhạc thành làm kinh doanh.”

Nghe thấy là đệ tử thân truyền của Chân Đinh, sắc mặt Tất Tu Bách trầm xuống. Chân Đinh là đệ tử của hắn, mặc dù đã bị vẫn lạc ở Côn Lôn sơn, nhưng ức hiếp người mà lại ức hiếp lên đến trên đầu Tất Tu Bách Tứ Hải Đạo Tông hắn, đúng là không biết sống chết mà.

Nhưng mà càng khiến Tất Tu Bách thèm muốn chính là hai món pháp bảo phòng ngự kia của Thất Trận môn, hai món pháp bảo phòng ngự này có thể giúp hai tu sĩ Trúc Cơ ngăn cản được mấy vạn yêu thú tạo thành thú triều, đây tuyệt đối không phải bảo vật tầm thường.

“Đi, đến Thất Trận môn lấy hai món bảo vật phòng ngự kia về trước rồi tính tiếp.” Tất Tu Bách nói.

Chương 1336 - Bây giờ ngươi có thể đến.

Đứng lặng trong hư không, Lam Tiểu Bố kinh ngạc phát hiện ra, bản thân mình không hề bị quy tắc thiên địa áp chế. Lúc trước khi hắn quay lại Địa Cầu đã trảm đạo, tu vi tụt xuống đến cực hạn, hơi thở trên người chỉ tương đương với một tu sĩ Thiên Tiên cảnh mà thôi. Không chỉ như vậy, thần niệm còn bị hư hỏng đến mức chỉ có thể trải rộng trong phạm vi vài dặm. Cũng bởi vì thế, hắn mới không bị quy tắc thiên địa áp chế.

Mà bây giờ hắn đã bước vào Thần Quân cảnh một lần nữa, cũng không bị quy tắc thiên địa áp chế, điều này đã nói rõ đại đạo của hắn đã phù hợp với mọi quy tắc vũ trụ.

Với cường độ thần niệm bây giờ của hắn, chỉ cần quét một vòng bất kỳ nơi heo hút nào trên Địa Cầu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lần này vừa sải bước ra, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở khách sạn.

“Sư thúc…” Mục Khuynh Đình vẫn luôn lo lắng cho Lam Tiểu Bố, sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố lại xuất hiện trong phòng khách sạn, trong lòng mới có thể thả lỏng.

Lam Tiểu Bố biến mất mấy ngày, trên Địa Cầu biến hóa vô cùng lớn, nàng mơ hồ cảm thấy những chuyện này đều có liên quan đến Lam Tiểu Bố.

“Thật xin lỗi, sau khi ta nghe được tin tức của sư phụ ngươi, tinh thần có chút dao động, càng nhận ra cái được cái mất của mình, cho nên rời khỏi Địa Cầu một khoảng thời gian.” Lam Tiểu Bố nói.

Mục Khuynh Đình lại càng khẳng định ý nghĩ của mình, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một vị Tiên Nhân. Cho dù là người có tu vi mạnh nhất trên Địa Cầu, cũng không thể tùy tiện bước vào hư không biến mất tăm như vậy.

Lúc này tâm tình của Lam Tiểu Bố đã khác với trước đó, “Khuynh Đình, ngươi có biết sư phụ ngươi đã đi đâu không?”

Mục Khuynh Đình vội vàng nói, “Sư phụ ta dẫn theo ta đi tìm kiếm sư thúc, có một ngày sư phụ ta gặp được một người tên là Thôi Nghị, hắn nói hắn là đệ tử của Eddy, còn nói biết một ít tin tức của ngươi…”

Eddy? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ ra, có lẽ là lần trước hắn đến khi Eddy chuẩn bị tiến vào Luyện Thần cảnh. Nhưng mà bây giờ chắc hẳn Eddy đã rời khỏi Địa Cầu.

“Lúc đó, sư phụ mới biết đan điền của sư thúc ngài đã khôi phục rồi, hơn nữa thực lực còn vô cùng mạnh. Sư phụ bèn để ta ở lại một trấn nhỏ để tu luyện, vừa đợi nàng, nàng thì đi tìm Eddy tiền bối…”

Lam Tiểu Bố thở dài, bởi vì hắn biết Tô Sầm không thể nào tìm thấy Eddy được.

Mục Khuynh Đình tiếp tục nói, “Sau lần đó sư phụ ta rời đi thì chưa từng quay trở về. Ta liên lạc với sư phụ ta cũng không có chút tin tức nào. Về sau có một lần ta đến Côn lôn sơn tìm kiếm sư phụ, vì cướp đoạt một linh quả, bị người ta hãm hại, mặc dù lúc đó trốn được, nhưng vết thương trên người càng lúc càng nặng, khiến ta dần dần mất đi thần trí. Nếu như không gặp được sư thúc, có lẽ ta đã chết trong sàn đấu bốc ngầm kia rồi.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, thần niệm của hắn đã sớm rà quét hết cả Địa Cầu, nhưng không tìm thấy Tô Sầm. Không tìm thấy được Tô Sầm ở Địa Cầu, chỉ có hai khả năng, một là Tô Sầm đã vẫn lạc từ lâu, còn một khả năng nữa là sau khi Tô Sầm biết được thực lực của hắn, hiểu rõ hắn đã rời khỏi Địa Cầu. Biết hắn đã rời khỏi Địa Cầu, cho nên Tô Sầm cũng rời khỏi Địa Cầu đi tìm hắn.

“Khuynh Đình, ta muốn rời khỏi Địa Cầu, ngươi muốn đi cùng với ta hay là ở lại nơi này để tu luyện?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hắn muốn đưa Mục Khuynh Đình đến Ngũ Vũ Tiên giới, để nàng tu luyện ở Tiên giới.

Mục Khuynh Đình lắc đầu, “Sư thúc, ta muốn ở lại Địa Cầu. Nơi này là nhà của ta, hơn nữa ta cũng quen ở nơi này rồi. Còn nữa chính là nếu như sư phụ còn ở Địa Cầu, có lẽ ta có thể nói chuyện của sư thúc cho sư phụ biết.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “:Sư phụ ngươi rất có thể đã rời khỏi Địa Cầu rồi, ta định sẽ đi tìm sư phụ ngươi tiếp.”

“Sư thúc, tư chất của sư phụ ta mạnh hơn ta gấp trăm lần, có lẽ tương lai cũng sẽ có một ngày sư phụ giống như sư thúc, quay về Địa Cầu một lần nữa. Nếu như sư phụ quay lại Địa Cầu, một người quen cũng không có, sư phụ nhất định sẽ đau buồn, hơn nữa sư phụ cũng không biết ngươi đang tìm nàng.” Mục Khuynh Đình tiếp tục nói.

“Được, vậy thì thế đi, nếu như tìm được sư phụ ngươi, ngươi có thể kích phát tấm ngọc phù này, bình thường, ngươi cứ đeo ngọc phù này trên người đi.” Lam Tiểu Bố lấy một mảnh ngọc phù ra đưa cho Mục Khuynh Đình.

Đây là một món thần khí thượng phẩm, thậm chí Lam Tiểu Bố còn để lại một tia niệm ký của bản thân, chờ Mục Khuynh Đình nhận chủ rồi, cho dù Tiên Đế có đến, cũng chưa chắc có thể bắt được Mục Khuynh Đình.

“Vâng, sư thúc.” Mục Khuynh Đình lập tức đeo ngọc phù lên cổ.

Lam Tiểu Bố lại lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Mục Khuynh Đình, “Khuynh Đình, chiếc nhẫn này ngươi đeo lên tay, tất cả tài nguyên tu luyện của ngươi đều nằm trong chiếc nhẫn này. Nếu có một ngày ngươi tìm được sư phụ ngươi, tài nguyên tu luyện của sư phụ ngươi cũng ở trong đó. Chiếc nhẫn màu bạc trong này là thứ ta để lại cho sư phụ ngươi.”

“A, cái này… Chẳng lẽ là nhẫn trữ vật?” Mục Khuynh Đình khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Túi trữ vật nàng đã từng nhìn thấy rồi, đó cũng là thứ mà cường giả đỉnh cấp của một tông mới có, chẳng lẽ đây chính là nhẫn trữ vật? Nhưng cái loại nhẫn trữ vật này, nàng chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Quả thật chính là nhẫn trữ vật. Công pháp của ngươi cũng bình thường, cho nên đến Kim Đan cảnh cũng không tu luyện ra được bao nhiêu thần niệm, cái này là không được. Chiếc nhẫn này chỉ có ngươi có thể mở ra, ngươi dùng máu luyện hóa một chút, bên trong đó có một bộ công pháp. Ta sẽ ở chỗ này một khoảng thời gian, chờ sau khi ngươi Luyện Thần cảnh rồi, ta sẽ rời khỏi Địa Cầu.”

“A, Luyện Thần cảnh?” Mục Khuynh Đình vội vàng nói, “Sư thúc, tư chất của ta không thể so với sư phụ của ta, muốn Luyện Thần chỉ sợ rất khó khăn.”

Chương 1337 - Bây giờ ngươi có thể đến. (2)

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Tư chất của ngươi so với những thiên tài ở những tu chân giới mà ta đã gặp qua không biết mạnh hơn biết bao nhiêu, ngươi không cần phải xem nhẹ bản thân mình, ta bố trí một cái Tụ Linh Trận ở chỗ này, ngươi tu luyện là được rồi. Ngươi đi vào phòng tu luyện đi, nơi này có một người đến, chắc hẳn là tìm ta, ta đi xem một chút.”

ở Đại Cầu thiếu thốn linh khí, mà Mục Khuynh Đình có thể bước vào Kim Đan cảnh trong thời gian mấy chục năm, tư chất không thể nói là thiên tài nữa mà là nghịch thiên.

TRên thực tế ở trên Địa Cầu, chỉ cần có thể tu luyện lên Kim Đan cảnh, không có một ai có tư chất kém.

…

Lấy ra một ít linh thạch và tiên tinh giúp Mục Khuynh Đình bố trí xong Tụ Linh Trận, một tên nam tử áo xám đã xuất hiện bên ngoài cửa phòng Lam Tiểu Bố.

Nam tử này không gõ cửa, chỉ đứng ngoài hỏi, “Đây có phải là phòng của Lam Tiểu Bố không?”

Lam Tiểu Bố mở cửa ra, đứng ở cửa là một nam tử mặt trắng không râu, dáng người thon dài.

“Ngươi chính là Lam Tiểu Bố? Là ngươi đưa hai món pháp bảo phòng ngự cho đệ tử Thất Trận môn, sau đó hai món pháp bảo phòng ngự này đã ngăn cản được thú triều ở trấn Lương Khê?” Nam tử hỏi.

“Không sai, tới tìm ta có chuyện gì? Ngồi đi.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào một cái ghế trong phòng khách, bản thân mình thì ngồi xuống trước.

Một cường giả ở Địa Cầu có thể tu luyện đến Nhân Tiên cảnh, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút khâm phục. Cho dù chỉ vừa mới đột phá lên Nhân Tiên cảnh, thậm chí còn là dựa vào quy tắc đạo vận hắn Dục Thần thành công mới có thể đột phá, nhưng mà cũng thật sự không hề tầm thường.

“Ta tên là Cung Trường Hà, người khác đều cảm thấy ta là đệ nhất cường giả ở Địa Cầu.” Lúc nam tử này nói chuyện lại nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn cũng không hề ngồi xuống.

Lam Tiểu Bố thì thản nhiên gật đầu, “Lời này cũng không hề sai.”

Trừ hắn ra, Nhân Tiên cảnh duy nhất trên Địa Cầu quả thật chỉ có một mình người trước mắt này. Trừ Nhân Tiên này ra, còn có mấy Chân Thần cảnh. Mấy Chân Thần cảnh kia cũng vừa đột phá cách đây không lâu, chắc hẳn đều có liên quan đến hắn.

Cung Trường Hà từ tốn nói, “Ta có một đệ tử ký danh tên là Lượng Hàn, hắn có một đứa con trai tên là Lượng Do An. Trước đó không lâu, LƯợng Do An đã bị người ta đánh chết trong sàn boxing ngầm.”

Lam Tiểu Bố im lặng nghe, một Nhân Tiên, vậy mà vì một phàm nhân đến đây tìm hắn.

“Nếu không có chuyện gì khác thì mời đi cho, ta bây giờ muốn nghỉ ngơi.” Lúc đầu còn là vì đối phương là một cường giả tấn cấp Nhân Tiên ở Địa Cầu, Lam Tiểu Bố còn có chút thưởng thức. Nhưng mà nghe xong lời đối phương nói, Lam Tiểu Bố không thèm phí lời với hắn nữa.

“Ha ha.” Cung Trường Hà đột nhiên ngưng luyện ra một cái thủ ấn, muốn bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Thế nhưng một khắc sau sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, cả người đều bị không gian giam cầm. Đây là thực lực gì? Hắn là Nhân Tiên sao? Có thể nói cho dù là một Tiên Nhân chân chính, một Nhân Tiên lại bị không gian giam cầm đến mức không thể động đậy, còn chuyện gì khiến người ta sợ hãi hơn thế này?

“A?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hô lên, mắt nhìn về nơi xa.

…

Cùng lúc đó, tông chủ Phú Khúc Sinh của Thất Trận môn dẫn theo đông đảo trưởng lão của tông môn kính cẩn đứng trước mặt một nam tử áo nâu.

Trong lòng hắn đang thầm than, trước đây không lâu bởi vì chuyện của Lục Luân Đao Tông, người đến Thất Trận môn đòi pháp bảo phòng ngự đều đã bị dọa lui, nhưng lúc này mới qua được mấy ngày chứ? Lại có người đến, đã vậy người đến còn là tông chủ Tất Tu Bách của Tứ Hải Đạo Tông. Không chỉ có Tất Tu Bách, còn có phó tông chủ Phí Chính Kỳ lần trước bị dọa lui.

“Pháp bảo phòng ngự đâu? Lấy ra cho ta xem một chút.” So với Phí Chính Kỳ, Tất Tu Bách nói càng trực tiếp hơn, ngay cả cái cớ cũng chẳng cần.

“Tất tông chủ, pháp bảo này là do Lam Tiểu Bố tiền bối đưa, Lam tiền bối dùng một tay có thể tiêu diệt cả Lục Luân Đao Tông, nếu như tiền bối cứ muốn cứng rắn lấy đồ mà Lam tiền bối cho chúng ta, chỉ sợ Lam tiền bối…”

Một câu này của Lục Bách Nguyên còn chưa nói hết, đã cảm thấy một luồng lực lượng đánh tới. Đùng một tiếng, nàng bị dánh bay ra ngoài, ở trong không trung phun ra mấy cái răng rồi rơi xuống đất.

Phú Khúc Sinh vừa giận vừa sợ, hắn kinh ngạc vì thực lực của Tất Tu Bách đã mạnh đến khủng bố như thế này, không dám nhúc nhích, chỉ nghĩ xong rồi, thần nguyên thủ ấn đã đánh bay Lục Bách Nguyên. Giận là, hắn là tông chủ Thất Trận môn, đối mặt với sự ức hiếp của đối phương, vậy mà không dám nói nửa câu nào.

“Ha ha, ta đây thật ra cũng muốn nhanh chóng nhìn thấy cái vị Lam tiền bối trong miệng kia đó.” Tất Tu Bách ha ha một tiếng, trước khi hắn đến đây, đã cố ý đến Lục Luân Đao Tông xem một chút. Bởi vì trời mưa liên tục mấy ngày, giờ phút này Lục Luân Đao Tông đã biến thành một cái hồ lớn. Trong mắt Tất Tu Bách, đây chỉ là dùng một quả pháo đại bác có tính hủy diệt rất lớn bắn vào mà thôi. Là ai dám dùng vũ khí nóng công kích Lục Luân Đao Tông, hắn sẽ từ từ tra ra.

Còn về chuyện dùng một bàn tay đập Lục Luân Đao Tông thành một cái hồ lớn, Tất Tu Bách hắn dù sao cũng là một Chân Thần cảnh, hắn khẳng định cho dù mình có tiến thêm một bước, cũng không thể nào làm được. Bởi vì Lục Luân Đao Tông là một tông môn, nếu là tông môn, thì sẽ có người tu đạo. Người tu đạo có hơi thở tu đạo và chân nguyên tăng cường, không gian sẽ trở nên vô cùng kiên cố, đây là chuyện khi bước vào Chân Thần cảnh rồi hắn mới hiểu dược.

Đập diệt một cái tông môn cũng với việc đánh ra một cái hố sâu tại nơi không người là hai việc hoàn toàn khác nhau.

“Không cần chờ, bây giờ ngươi có thể thấy ta luôn rồi.” Một giọng nói đột ngột vang lên trong đại điện, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Chương 1338 - Suýt chút nữa bị hãm hại.

“Lam Tiểu Bố?” Tất Tu Bách nghiêm nghị quát lên.

“Không sai, chính là ta, các ngươi đã không tiện đến, vậy thì ta đành phải vất vả một chút đến đón các ngươi thôi.” Sau khi vừa dứt lời, hai cái thủ ấn lớn đột nhiên xuất hiện trong không trung.

Tất Tu Bách hoảng sợ phát hiện hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cái thủ ấn này xách cổ hắn lên, hắn lại không thể làm được gì cả.

Phí Chính Kỳ cũng cảm thấy da đầu tê dại, không đợi hắn kịp phản ứng, ngón trỏ của đại thủ ấn này đã móc hắn lên, kéo hắn và Tất Tu Bách vào cùng một chỗ rồi biến mất trong hư không.

Hai người biến mất trong nháy mắt ở đại điện Thất Trận môn, toàn bộ người của Thất Trận môn bao gồm cả Phú Khúc Sinh đều ngây dại. Một hồi lâu sau, Phú Khúc Sinh mới kịp phản ứng lại, nhanh chóng khom người tới đất.

Trong đầu mọi người chỉ có một câu, vị tiền bối này tuyệt đối là một vị Tiên Nhân. Khó trách hai món pháp bảo phòng ngự kia có thể ngăn cản được thú triều, pháp bảo phòng ngự của một vị Tiên Nhân mạnh đến mức nào? Chỉ có thú triều thôi chẳng lẽ không thể ngăn được?

“Bành bành!” Tất Tu Bách và Phí Chính Kỳ từ trên không trung rơi xuống, chờ bọn hắn mở mắt ra, đã nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng.

“Cung Trường Hà, là ngươi?” Tất Tu Bách liếc mắt nhìn thấy Cung Trường Hà đang đứng trong không trung, trong lòng hắn cực kỳ chấn động, từ lúc nào mà Cung Trường Hà đáng sợ như vậy?

Cung Trường Hà thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh hãi, không nói được lời nào.

Giờ phút này Tất Tu Bách mới nhìn rõ Lam Tiểu Bố đang ngồi trước mặt, hắn hoàn toàn hiểu ra, Cung Trường Hà cũng giống hắn bị đối phương bắt đến. Lợi hại không phải là Cung Trường Hà, mà là Lam Tiểu Bố này.

Phí Chính Kỳ hoàn toàn không lo đến xương cốt toàn thân mình đã bị gãy, hắn chỉ hối hận mình bị ma quỷ ám ảnh, lại nói chuyện Thất Trận môn có được hai món pháp bảo phòng ngự kia cho Tất Tu Bách.

“Ngươi chính là định trắng trợn cướp đoạt pháp bảo phòng ngự mà ta đã đưa cho đệ tử của Thất Trận môn sao? Có phải là ỷ vào bản thân mình tu vi mạnh mà tùy ý làm bậy?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tất Tu Bách.

Tất Tu Bách cảm thấy cả người mình đang run rẩy, hắn hoàn toàn không biết được tu vi của Lam Tiểu Bố là gì. Hắn cũng không biết đây là đâu, Lam Tiểu Bố chỉ cần một cái thủ ấn đã bắt hắn đến đây,quả thật là…

“Không nói thì không có cơ hội nói nữa, “ Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Vâng, vâng…” Tất Tu Bách liên tục nói mấy chữ, cuối cùng cũng tìm ra được một lý do ra dáng, “Trong lúc nhất thời ta nảy lòng tham, ta thề sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa…”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ngươi sẽ không có sau đó nữa, ngươi cũng không có lý do sống tiếp.”

Sau khi câu nói này vừa dứt, cả người Tất Tu Bách đã biến thành sương máu, tiêu tán trong không trung. Nếu như không phải trong không trung vẫn còn mùi máu tanh nhàn nhạt, Phí Chính Kỳ còn nghĩ rằng mình đã bị hoa mắt.

Trái tim Cung Trường Hà hoàn toàn chìm xuống, hắn biết so với cường giả trước mắt này, mình ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

“Đến lượt ngươi.” Lam Tiểu Bố nhìn Cung Trường Hà.

Cung Trường Hà vốn dĩ không thể nào động đậy lúc này đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh thả lỏng, hắn tựa như lại có thể hoạt động.

“Tiền bối, vãn bối đến đây cũng không phải là vì muốn báo thù cho Lượng Do An, mà là muốn hỏi thăm tiền bối chuyện liên quan đến hai món pháp bảo phòng ngự kia. Hơn nữa vãn bối cũng không phải nhòm ngó đến hai món pháp bảo phòng ngự này, chỉ là tò mò không biết tiền bối lấy được hai món pháp bảo phòng ngự này ở đâu. Còn nữa, ta còn muốn thỉnh giáo tiền bối chuyện về Lục Luân Đao Tông một chút.” Cung Trường Hà kính cẩn thi lễ rồi nói.

Thật sự là hắn nghĩ như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện giết chết Lam Tiểu Bố để báo thù cho một tên nhị thế tổ, chuyện duy nhất hắn làm không đúng chính là đã ra tay bắt lấy Lam Tiểu Bố.

“Nếu vậy thì ngươi đi đi.” Lam Tiểu Bốt từ tốn nói.

“A…” Cung Trường Hà ngơ ngác, hắn đã chuẩn bị tinh thần rằng bản thân sẽ giống như Tất Tu Bách, biến thành sương máu, không ngờ lại dễ dàng được thả đi như vậy.

“Còn chưa đi sao?” Lam Tiểu Bố lạnh giọng nói.

Trên thực tế ngay từ ban đầu hắn đã không có ý định giết Cung Trường Hà, chỉ là bản thân Cung Trường Hà muốn đi tìm chết mà thôi. Cung Trường Hà đến đây, cũng không mạnh bạo phá cửa, nói rõ hắn không phải đến để báo thù, trên thực tế trên người hắn cũng không có bất cứ sát cơ nào. Cộng thêm vấn đề đầu tiên hắn hỏi chính là hai pháp bảo phòng ngự, nói rõ người này có nguyên tắc của mình.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố cũng biết Cung Trường Hà sẽ không đi cướp hai món pháp bảo phòng ngự kia, nếu không thì hắn cũng sẽ không tìm đến chỗ mình trước, mà giống như Tất Tu Bách, tìm đến Thất Trận môn trước.

“Vâng, đa tạ tiền bối.” Cung Trường Hà nhanh chóng cúi người hành lễ, sau đó cẩn thận từng li từng tí lui ra.

“Tiền bối…” Giọng nói của Phí Chính Kỳ run rẩy.

“Ta thật sự không thể tìm thấy được lý do nào để ngươi sống tiếp.” Lam Tiểu Bố nhìn Phí Chính Kỳ, người này có sát khí và lệ khí quá nặng.

“Ta có thể nói cho những người còn lại, yêu cầu bọn hắn không động đến Thất Trận môn…” Phí Chính Kỳ tìm cho mình một cái lý do sống tiếp.

“Không cần.” Lam Tiểu Bố nói xong hai chữ này, Phí Chính Kỳ đã giống như Tất Tu Bách, biến thành sương máu rồi tan biến.

Chỉ có thể nói lá gan của Thất Trận môn quá nhỏ, nếu như gan lớn hơn một chút, Tất Tu Bách và Phí Chính Kỳ đến cửa cũng không thể làm gì được bọn họ. Chỉ cần Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên liên thủ lại công kích, chính diện ngăn cản Tất Tu Bách và Phí Chính Kỳ, những người còn lại ở phía sau công kích. Tất Tu Bách cho dù có là Nhân Tiên, cũng không thể nào làm gì được pháp bảo phòng ngự mà hắn đã đưa cho Đoàn Tề Vũ và Lục Bách Nguyên.

…

Chương 1339 - Suýt chút nữa bị hãm hại. (2)

Lam Tiểu Bố ở lại khách sạn Tân Tiên Đạo không đi, giờ phút này ở xung quanh khách sạn Tân Tiên Đạo đã sớm hình thành nên một vòng linh vân dày nặng, sau khi vô số võ giả biết tin, đã chen chúc nhau đến bên ngoài khách sạn Tân Tiên Đạo để tu luyện.

Nhưng mà không có bất cứ ai dám vào trong khách sạn quấy rầy Lam Tiểu Bố, bởi vì chuyện của Tứ Hải Đạo Tông đã truyền ra ngoài. Nghe nói tông chút Tất Tu Bách và phó tông chủ Phí Chính Kỳ của Tứ Hải Đạo Tông đến Thất Trận môn cướp đoạt pháp bảo phòng ngự, kết quả đã bị một cái thủ ấn bắt đi, rồi sau đó bặt vô âm tín.

Về sau có người biết được tin tức từ trong miệng đệ nhất cường giả Địa Cầu Cung Trường Hà, đó là sự thật, thậm chí một cái thủ ấn kia đã bắt hai người đó đi đến ngàn dặm. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, tu đạo giới đều biết có một cường giả tuyệt thế đang ở khách sạn Tân Tiên Đạo.

Bây giờ ở khách sạn Tân Tiên Đạo, đạo vận lưu chuyển, đương nhiên không thể nào ngăn cản nổi mọi người đến nơi này tu luyện.

TRong khoảng thời gian ngắn đã hơn mười người ở chỗ này tấn cấp, cho dù là một tu sĩ Luyện Thần cảnh, cũng ở nơi này tu luyện mà nghênh đón lôi kiếp Chân Thần. Nếu như không phải không dám ở lại khách sạn Tân Tiên Đạo độ kiếp, hắn hoàn toàn không nỡ rời đi.

Mục Khuynh Đình có nằm mơ cũng không thể ngờ được, tốc độ tu luyện của mình lại nhanh như vậy. Sau khi tu luyện Trường Sinh Quyết, nàng cảm thấy mỗi giờ mỗi phút tu vi của nàng đều đang tăng lên, chỉ ngắn ngủi một tháng, đã đi đến cảnh giới Kim Đan viên mãn.

“Sư thúc…” Mục Khuynh Đình đẩy cửa phòng ra, ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi độ kiếp, sau khi độ kiếp xong, ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Vâng, sư thúc.” Mục Khuynh Đình mừng rỡ một chút rồi thôi. Nàng biết rõ, sở dĩ Lam Tiểu Bố ở lại nơi này là vì chờ nàng tu luyện đế Luyện Thần cảnh, đó là vì lo lắng nàng có tu vi quá thấp, không thể nào tự vệ.

Lam Tiểu Bố quả thật là nghĩ như vậy, Mục Khuynh Đình chỉ cần bước vào Luyện Thần cảnh rồi, cho dù Cung Trường Hà có đến đây, Mục Khuynh Đình cũng có thể tùy tiện chém giết đối phương. Hắn đưa cho Mục Khuynh Đình chính là Thần khí thượng phẩm, loại pháp bảo phòng ngự này cả Tiên Nhân cũng không thể phá nổi, đừng nói là Cung Trường Hà.

…

Chín ngày sau, bên ngoài một trận văn ở sâu trong Côn Lôn sơn.

Mục Khuynh Đình đã bước vào Luyện Thần cảnh chỉ chỉ vào trận văn có linh vận lưu chuyển nói, “Đây chính là truyền tống trận ở Côn Lôn sơn, nghe nói chỉ có tu luyện đến Luyện Thần cảnh rồi, mới có thể dùng truyền tống trận này rời đi.”

“Được, sau khi ta đi rồi, ngươi ở lại Địa Cầu tiếp tục tu luyện, với tài nguyên trên người ngươi, ngươi muốn bước vào Địa Tiên cảnh cũng không tốn bao lâu. Ta ở Tiên giới có một tông môn, tên là Đại Hoang Tiên Môn. Tương lai sau khi ngươi đến Tiên giới rồi, có thể đến Đại Hoang Tiên Môn, ta phải đi rồi, sau này còn gặp lại.” Lam Tiểu Bố nói.

Sở dĩ hắn không chọn xé rách hư không đi, chính là muốn đi theo tuyến đường Tô Sầm đã đi để tìm kiếm.

“Sư thúc bảo trọng, một khi sư phụ về đến đây, ta nhất định sẽ nói cho sư phụ biết.” Mục Khuynh Đình cúi người hành lễ.

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố bước một bước vào truyền tống trận, truyền tống trận kích phát tạo ra một vòng sáng cuốn Lam Tiểu Bố đi.

Mục Khuynh Đình bắt hai tay thành hình chữ thập, âm thầm cầu nguyện, hy vọng sư thúc sớm ngày gặp được sư phụ.

…

Cảm giác choáng váng ập đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút không ổn. Truyền tống trận trên Địa Cầu có thể cao cấp đến mức nào chứ? Ngay cả tu sĩ Luyện Thần cảnh cũng có thể truyền tống được, hắn là một tu sĩ Thần Quân đó. Một Thần Quân sử dụng truyền tống trận này sẽ bị choáng váng sao.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được một lực lượng đạo vận nghiền ép đến, sau đó là một loại kiềm nén chết chóc.

Không ổn, đây là định xử lý hắn mà.

Lam Tiểu Bố không có chút do dự nào, đạo vận lưu chuyển, chỉ trong chớp mắt đã tránh thoát khỏi đạo vận truyền tống không gian, sau đó nhanh chóng độn gấp tránh đi.

Oanh! Đạo vận sát phạt đáng sợ nổ tung tại vị trí hắn đứng lúc trước, trong hư không xuất hiện một cái lỗ đen vô cùng lớn.

Đây tuyệt đối là đạo vận của Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố đã được nhìn thấy rất nhiều lực lượng đạo vận Thánh Nhân, đạo vận công kích hắn này chẳng những là lực lượng đạo vận Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn cả Vọng Luân. Nếu không phải hắn đã dục đạo lại một lần nữa, hoàn thiện đại đạo của mình, vừa rồi hắn đã chẳng có năng lực mà tránh thoát không gian truyền tống kia.

Loại truyền tống này, nếu như tu vi thấp hơn hắn, tuyệt đối chỉ có một con đường chết. Đừng nói là tu vi thấp hơn hắn, cho dù là Thần Vương, thậm chí là cường giả cao hơn Thần Vương, cũng không sống nổi. Hắn có thể tránh thoát được loại đạo vận truyền tống không gian này, đó là bởi vì đạo của hắn đã tách rời ra khỏi quy tắc Hạo Hãn, ngưng luyện vận may của bản thân, xem như đã tự hình thành nên một thể mới.

Chẳng lẽ truyền tống trận chính là dùng để giết tất cả những người muốn truyền tống đi? Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném ý nghĩ này đi, tuyệt đối không thể nào như vậy.

Bố trí ra truyền tống trận này chắc hẳn là cường giả Viễn Cổ, cường giả Viễn Cổ kia bố trí truyền tống trận này ở Côn lôn sơn, có lẽ có liên quan đến Côn lôn phái. Hoặc là truyền tống trận này là một cường giả nào đó của Tây Côn lôn bố trí, mục đích là chỉ truyền tống tu sĩ tầm thường, một khi có cường giả tiến vào truyền tống trận này, sẽ bị đạo vận Thánh Nhân nghiền ép chết. Hắn ngưng luyện đại đạo của bản thân, trốn được một kiếp.

Trong truyền thuyết ở Địa Cầu, Tây Côn Lôn chính là nơi tu luyện của Dao Trì Thánh mẫu. Nếu đổi thành trước đó, Lam Tiểu Bố sẽ không để ý quá nhiều. Nhưng mà bây giờ không giống vậy, Lam Tiểu Bố biết rõ đây đều là chuyện thật. Hắn đã biết đến năm đại vũ trụ, thậm chí còn biết đến vũ trụ Đại Hoang đã từng là Tiên giới trong truyền thuyết. Không chỉ như vậy, hắn còn quen biết với Triệu Công Minh, nhìn thấy Trực Kiện.

Nghĩ đến Triệu Công Minh, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Trường Sinh giới. Không biết lão Triệu có phải đã đến Trường Sinh giới rồi hay không, ít nhất thì ở Thần giới hắn chưa từng gặp được.

Chương 1340 - Địa Mộng Tháp.

Lam Tiểu Bố thở dài, vốn dĩ hắn muốn đi theo con đường mà Tô Sầm có lẽ đã đi để tìm kiếm Tô Sầm, bây giờ bị nhốt trong hư không, hắn lại lạc đường.

Định Vị Bàn duy nhất trên người Lam Tiểu Bố chính là cái Hư Không Phương Vị Bàn, nhưng mà cái Hư Không Phương Vị Bàn kia hình như không thể định vị được ở Thần giới. Lam Tiểu Bố không biết vị trí của mình có phải Thần giới hay không, nhưng hắn cảm thấy có lẽ là như vậy, bởi vì quy tắc không gian tựa như không thấp.

Hư Không Phương Vị Bàn vẫn không có chút động tĩnh gì, Lam Tiểu Bố tức giận đập đập lên Hư Không Phương Vị Bàn một cái. Không phải nói cái này nghịch thiên lắm sao? Sao mỗi lần cần dùng đến đều không có chút tác dụng nào?

Thần niệm tràn ra ngoài, không có gì cản trở, nhưng hoàn cảnh không giống hư không bình thường lắm, còn có thần linh khí nhàn nhạt…

TRong hư không không phải là không có thần linh khí, nhưng mà thần linh khí trong hư không tựa như cái cây không rễ, rất khó để lại dấu vết, cho nên trong hư không mênh mông, nơi có thần linh khí cực kỳ hiếm. Một khi tìm được nơi có thần linh khí nhàn nhạt, vậy cho thấy rõ nơi đó nhất định có bảo vật.

Vẫn không đúng lắm, thần linh khí nơi này có chút hỗn tạp, không gian hình như còn có chút…

Lam Tiểu Bố nhíu mày suy nghĩ kỹ một chút, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đây là hơi thở của Yểm Ma. Hắn đã tiếp xúc với Yểm Ma rất nhiều lần, hơn nữa không biết đã giết chết biết bao nhiêu Yểm Ma, hơi thở của Yểm Ma hắn có thể nhận ra ngay lập tức.

Nhưng nơi này là hư không mà, hư không thì tại sao lại có hơi thở của Yểm Ma? Lam Tiểu Bố độn trong hư không một khoảng thời gian, phát hiện vẫn có hơi thở Yểm Ma. Phải nhanh chóng rời khỏi đây, bây giờ Lam Tiểu Bố đã biết rất rõ Yểm Ma là do ai tạo ra. Đó chính là Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y, từ trong miệng Tần Tự Hề, Lam Tiểu Bố biết rõ Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y là một kẻ đáng sợ như thế nào. Nếu như lạc vào đại bàn của Lâu Dị Y, hắn chết cũng không biết là chết như thế nào.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định lấy Luân Hồi Oa ra, thần niệm của hắn đột nhiên phát hiện ra một vật thể, đây là…

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thấy rõ, đây là mặt đất. Ở trong hư không lại có mặt đất? Chẳng lẽ không phải hắn đang ở trong hư không, mà đi tới một giới vực nào đó, hay là giới vực của Lâu Dị Y?

Thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, lập tức đáp xuống mặt đất.

Sau khi quay đầu nhìn lại, quả nhiên vẫn là hư không. Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, hư không mà hắn nhìn thấy lúc trước quả thật là giả. Nói cách khác, trước đó nơi mà hắn tiến vào, nhìn giống như hư không, thật ra chỉ là một loại không gian hư không.

Mới ra khỏi Thiên Nhai, lại bị nhốt trong một không gian Yểm Ma?

Không đợi Lam Tiểu Bố xác định có phải mình đã bị nhốt trong không gian Yểm Ma hay không, không gian đột nhiên trở nên vặn vẹo, tựa như có vô cùng vô tận Yểm Ma xông đến. Lam Tiểu Bố vươn tay lấy Thất âm Kích ra, đại đạo lưu chuyển, lực lượng đạo vận của Khí Vận Chi Thụ bao trùm cả người Lam Tiểu Bố lại.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố đang định đánh giết ra ngoài, đạo vận Khí Vận Chi Thụ lưu chuyển, Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy rõ. Xông đến không phải là một đám Yểm Ma, mà chỉ có hai con Yểm Ma mà thôi. Hai con Yểm Ma, cũng chỉ tương đương Thiên Thần cảnh hậu kỳ.

Thất âm Kích vung lên, hai Yểm Ma bị Lam Tiểu Bố dễ dàng giết chết.

Phải nhanh chóng rời đi, ngay cả nội hạch của hai Yểm Ma này, Lam Tiểu Bố cũng không lấy mà trực tiếp bỏ chạy.

Chỉ nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã vô cùng mừng rỡ, hắn nhìn thấy hai tu sĩ. Hai tu sĩ này đều có tu vi là Thiên Thần cảnh, hơn nữa đang cẩn thận nhìn xung quanh, từ khí thế trên người họ, Lam Tiểu Bố biết hai người này đã giết chết rất nhiều Yểm Ma.

“Xin chào hai vị đạo hữu.” Lam Tiểu Bố đến trước ôm quyền.

Hai tu sĩ đang đề cao cảnh giác với Yểm Ma, thấy Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện thì giật nảy mình, chờ bọn hắn nhìn thấy Lam Tiểu B là một nhân tu, đều thở phào một hơi.

“Bằng hữu thật to gan, dám tiến vào tầng 22 hư không Yểm Ma.” Nói chuyện chính là một tu sĩ Thiên Thần cảnh tóc dài.

Tầng 22 hư không Yểm Ma? Chắc hẳn là vùng hư không giả vừa rồi hắn tiến vào?

Lam Tiểu Bố rất định hỏi thăm một chút, nhưng mà hắn cảm thấy mình cứ trực tiếp hỏi về nơi này như vậy thì không thích hợp. Nghĩ đến đây, hắn vội vàng nói, “Hai vị đạo hữu, ta ở trong hư không Yểm Ma này đã bị mất đi nhẫn của mình, bây giờ ngay cả đường ra cũng không thể tìm được.”

Nhẫn của mình đã bị mất? Hai người nghi ngờ nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, một tu sĩ có thể đánh mất cả nhẫn của mình, chuyện này không thể không nói là một chuyện vô cùng nực cười. Tu sĩ ngay cả mạng cũng có thể mất, nhưng chiếc nhẫn thì không thể nào mất được.

Một tu sĩ khác có dáng người cao thở dài, lấy ra một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Đây là ngọc giản phương vị, bản thân ngươi phải cẩn thận một chút, những chuyện khác chúng ta không thể giúp được ngươi.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố cần chính là thứ này, đồ đã đến tay, hắn vội vàng nói một câu cảm ơn.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói thêm gì, hai tu sĩ Thiên Thần cảnh này đã nhanh chóng rời khỏi, sau đó biến mất ở đằng xa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua ngọc giản, mặc dù ngọc giản chỉ giới thiệu sơ lượng, hắn cũng hiểu ra đây là nơi nào. Nơi hắn đang đứng có tên là Địa Mộng Tháp, là một bí cảnh ở Vô Căn Thần giới.

Địa Mộng Tháp có tất cả 72 tầng, một tầng so với một tầng lại rộng hơn. nhưng mà khác với các tháp khác, đỉnh tháp của Địa Mộng Tháp nằm ngay dưới mặt đất. Mà nơi hắn đứng là tầng thứ 22, chính là nói tầng thứ 22 của Địa Mộng Tháp mà thôi.

Chương 1341 - Địa Mộng Tháp. (2)

Bên trong Địa Mộng Tháp đều là Yểm Ma, ở Vô Căn Thần giới, nội hạch của Yểm Ma vô cùng đáng giá, bởi vì nội hạch của Yểm Ma chẳng những có thể luyện chế thần đan tăng cảnh giới, mà còn có thể chiết xuất ra đủ loại kỹ pháp thần thông. Gần đây có người đã sáng chế ra một loại Thanh Thần Đan, mà thành phần chủ yếu của Thanh Thần Đan chính là nội hạch Yểm Ma.

Nhìn thấy Thanh Thần Đan, Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu. Rõ ràng Thanh Thần Đan là do hắn nghiên cứu ra, sao đến nơi này lại biến thành của người khác rồi? Thanh Thần Đan là một loại đan dược rất đặc biệt, ngươi lấy nội hạch Yểm Ma cấp một ra luyện chế sẽ ra tiên đan nhất phẩm, nếu dùng nội hạch Yểm Ma cấp một luyện chế ra Thanh Thần Đan, đó chính là thần đan nhất phẩm.

Tác dụng của Thanh Thần Đan rất lớn, chẳng những có thể nuôi dưỡng thức hải, khôi phục thần niệm, thậm chí có thể chữa trị thần hồn, dùng để tu luyện thần niệm.

TRong ngọc giản chỉ giới thiệu đơn giản về nội hạch của Yểm Ma trong Địa Mộng Tháp, sau đó ghi chú di chuyển trong Địa Mộng Tháp như thế nào.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy, ngọc giản này chỉ có cách đi lại trong hai mươi ba tầng trên, từ tầng hai mươi ba trở về sau thì không có.

Trừ giới thiệu đơn giản về nội hạch Yểm Ma và Thanh Thần Đan, còn có mấy chục loại thần linh thảo và các loại vật liệu khác. Những Thần Linh thảo và vật liệu này hình như chỉ có thể sinh trưởng trong Địa Mộng Tháp, giá trị không nhỏ.

Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, dựa theo chỉ dẫn nhanh chóng tìm được lối vào tầng 21. Sau khi đến tầng 21 rồi, Lam Tiểu Bố cũng thỉnh thoảng gặp phải Yểm Ma, cấp bậc Yểm Ma ở nơi này thấp hơn tầng 22 một chút, trên cơ bản đều là Yểm Ma tương đương với Thiên Thần cảnh sơ kỳ, còn có một ít Dục Thần cảnh.

Rất nhiều tu sĩ kết thành đội, rõ ràng là đang tìm kiếm Yểm Ma để lấy nội hạch.

Lam Tiểu Bố không để ý, hắn tăng nhanh tốc độ, càng lên cao hắn càng gặp được nhiều người hơn. Rất nhiều Dục Thần, thậm chí còn có tu sĩ Tiên Đế cảnh đang ở trong này tìm kiếm các loại vật liệu. Hoặc là liên thủ đối phó với Yểm Ma cấp thấp, lấy nội hạch cấp thấp.

Không đến một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã từ tầng 21 đi đến tầng một Địa Mộng Tháp.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng rời khỏi Địa Mộng Tháp, là bởi vì hắn hoài nghi cái Địa Mộng Tháp này có liên quan đến Đại Mộng Thánh Nhân. Bên trong Địa Mộng Tháp đều là Yểm Ma, không chỉ như vậy, Địa Mộng Tháp còn có một chữ Mộng, điều này khiến hắn hoài nghi suy đoán của hắn là chính xác. Dựa theo lời Tần Tự Hề nói, chỉ có Đại Mộng Thánh Nhân mới nuôi dưỡng Yểm Ma. Chỉ là hắn còn chưa hiểu biết nhiều về Đại Mộng Thánh Nhân.

Từ Địa Mộng Tháp ra ngoài, xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố chính là một quảng trường khổng lồ, ở biên giới quảng trường còn có đủ loại cửa hàng và thương lâu. Hàng vạn tu sĩ lui tới, tu vi mạnh nhất là Thế Giới Thần, tu vi kém nhất chính là Tiên Tôn.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, cho dù như thế nào, cuối cùng hắn cũng đến được một cái Thần Vực. Mặc dù không biết cái Vô Căn Thần giới này cách Bất Thanh Thần giới bao xa, nhưng mà nếu là Thần giới, vậy chính là cùng một vị diện, hắn sẽ có cơ hội tìm được Bất Thanh Thần giới.

Chờ quay về Bất Thanh Thần giới rồi, hắn sẽ giải quyết chuyện ở Thần giới thật tốt, sau đó lại nghĩ cách đến Ngũ Vũ Tiên giới. Cho dù là Tô Sầm hay là Tả Uyển âm, chỉ cần phi thăng, vậy nhất định sẽ đến Ngũ Vũ Tiên giới.

Tài nguyên tu luyện của Tả Uyển âm đầy đủ, muốn tu luyện đến Tiên Đế viên mãn rồi phi thăng, hình như cũng không mất bao nhiêu thời gian. Mặc dù không biết Tô Sầm sẽ truyền tống đến đâu, nhưng mà nàng có thể tu luyện đến Luyện Thần cảnh ở Địa Cầu, cho thấy tư chất tuyệt đối là cao cấp nhất.

“Bằng hữu, có muốn tổ đội đi Địa Mộng Tháp không, lần này chúng ta chuẩn bị đi tầng 25.” Một giọng nói đột ngột cắt ngang suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

Xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố chính là ba tu sĩ Thiên Thần cảnh hậu kỳ, sau khi Lam Tiểu Bố ngưng luyện được Khí Vận Chi Thụ của mình, tu vi không hiện. Nếu như tu vi của ngươi là Thiên Thần, ngươi nhìn Lam Tiểu Bố cũng là Thiên Thần, nếu như ngươi là Dục Thần cảnh, vậy thì nhìn Lam Tiểu Bố hình như là Dục Thần cảnh.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng ôm quyền nói, “Thật có lỗi, ta mới vừa đến quảng trường Địa Mộng Tháp, trên người ta chỉ có một mảnh ngọc giản 22 tầng Địa Mộng Tháp, hai vị có địa đồ tầng 25 sao?”

Tu sĩ vừa hỏi Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Không chỉ có tầng 25, trên người chúng ta có địa đồ có thể đi đến cao nhất là tầng 27, nhưng mà tầng 27 quá nguy hiểm, cho nên chúng ta chỉ đến tầng 25. Địa đồ từ tầng 25 trở xuống, ngươi có thể dùng thần tinh để mua được, nhưng mà địa đồ Địa Mộng Tháp từ tầng 27 trở xuống rất khó lấy được. Nếu như bằng hữu đi cùng với chúng ta, chúng ta đồng ý đưa địa đồ này cho bằng hữu xem.”

“Vì sao không thể sao chép ra?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

“Ha ha, ta tin là bằng hữu mới đến đây lần đầu tiên rồi. Ngọc giản địa đồ Địa Mộng Tháp từ tầng 25 trở xuống, chỉ cần sao chép, Nguyên Ngọc Giản sẽ bị vỡ. Bởi vì từ tầng 25 trở xuống, ngọc giản địa đồ đều dùng Địa Ma Ngọc luyện chế, loại ngọc này không thể nào sao chép được.

Trừ khi ngươi ghi nhớ lại, sau đó tự mình khắc họa ra một phần. Nhưng mà Địa Mộng Tháp nguy hiểm như thế nào chỉ sợ ngươi không biết, chỉ cần có chút sai khác, mạng nhỏ của ngươi sẽ xong luôn. Hơn nữa từ tầng 25 Địa Mộng Tháp trở xuống đều có hình dạng mặt đất, còn biết biến hóa. Cho nên địa đồ này sẽ thường xuyên đổi mới, ai rảnh mà mỗi ngày đi ghi nhớ địa đồ chứ.” Tu sĩ này giải thích.

Chương 1342 - Hồng Mông Sinh tức.

“Bởi vì ta vừa đến nơi này, cho nên muốn đi dạo một chút, sau đó mới tính đến chuyện đi Địa Mộng Tháp sau.” Lam Tiểu Bố khéo léo từ chối lời mời của mấy người kia.

Sau đó Lam Tiểu Bố đi đến một nhà thương lâu, hắn mua một lượng lớn ghi chép về Vô Căn Thần giới. Bây giờ hắn cũng không biết mình đang ở nơi nào, nhất định phải tìm hiểu rõ vị trí của mình rồi mới tính đến những chuyện khác.

“Bằng hữu chắc hẳn vừa đến Địa Mộng Tháp?” Một giọng nói trong trẻo dễ nghe cản trước người Lam Tiểu Bố.

Thật là một nữ nhân xinh đẹp, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm khen ngợi, nữ nhân trước mắt này quả thật xinh đẹp, chẳng những xinh đẹp, mà lúc nói còn có thái độ dịu dàng, khiến người ta như đang tắm trong gió xuân, lòng phòng bị bất giác biến mất.

“Đúng vậy, ta quả thật vừa đến nơi này.” Lam Tiểu Bố đáp.

Trong lòng hắn lại thầm nghĩ, nếu như nữ nhân này không phải quan sát kỹ càng thì chính là có ý đồ. Có lẽ giọng nói khiến người ta như đang tắm gió xuân kia là cố ý. Nếu không một người xa lạ như hắn đến đây mua sắm ghi chép về Thần vực, sao lại bị chú ý đến?

“Sở dĩ ta đoán như vậy, là bởi vì vừa rồi khi ngươi mua Kỷ Nguyên Sử Vô Căn Thần giới, ta vừa hay nhìn thấy được.” Nữ tử chủ động nói cho hắn biết vì sao biết được Lam Tiểu Bố vừa đến nơi này.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, lúc này mới bình tĩnh lại, nếu không một người xa lạ như hắn đến đây, đối phương vì sao lại để mắt đến hắn? Tu vi của đối phương hình như còn cao hơn hắn, ít nhất là một cường giả Thế Giới Thần. Hơn nữa đạo vận của đối phương không hiển, cho dù là cường giả Thần Vương cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng Thần Vương như nữ nhân trước mặt này, chỉ sợ mấy Thần Vương ở Bất Thanh Thần giới kia ở trước mặt nàng cũng không đáng chú ý đến.

“Ta tên là Khúc Tập, còn chưa thỉnh giáo đại ca xưng hô như thế nào?” Nữ tử tựa như rất thân quen, cười tủm tỉm nói tên mình ra.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố ôm quyền nói.

Khúc Tập lại nói, “Ta đề nghị đại ca nên mua một bản Lượng Kiếp Sử Vô Căn Thần giới trước, quyển sách này nói rất rõ ràng về Thần Vực này. Không chỉ giới thiệu về sự tồn tại của Vô Căn Thần giới, mà còn giới thiệu quá trình hình thành của Vô Căn Thần giới từ một Thần Vực sắp sụp đổ như thế nào.”

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, lập tức nỏi, “Khúc Thần nữ có bản Lượng Kiếp Sử này sao? Bởi vì vừa rồi ta không nhìn thấy nó ở trong thương lâu, cho nên không mua được.”

Khúc Tập cười một tiếng, “Ngươi đừng có gọi ta là Thần Nữ, Vô Căn Thần giới có một cái tông môn vô cùng nghịch thiên, nữ nhân ở trong đó đều là Thần Nữ. Ta chỉ là một người sống sót trong môn phái nhỏ, lỡ như bị người ta biết ngươi gọi ta là Thần Nữ, vậy thì ta sẽ gặp phiền phức đó.

Còn về Vô Căn Thần giới Lượng Kiếp Sử này, ta cũng không có hứng thú, nhưng mà ta cũng có xem qua một chút. Toàn bộ giới vực của Vô Căn Thần giới đã sắp bị tan biến trong lượng kiếp, lúc đó tất cả mọi người ở Thần giới đều là sâu kiến, hoàn toàn không có chỗ để đi, chúng ta chỉ có thể chờ đợi cái chết…”

Lam Tiểu Bố chấn động hỏi, “Khúc tiên tử đã từng trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp?”

Những người hắn nhìn thấy ở Thiên Nhai đều là người đã trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, có ai là dễ trêu chọc đến chứ?

Khúc Tập thở dài, “Đã trải qua thì sao chứ, chỉ là lén lút trộm về được một mạng mà thôi. Nếu không phải Vô Căn Thần giới ngừng sụp đổ, Thần giới chỉ còn một nơi gọi là Vô Diệp lâm, ta cũng đã sớm vẫn lạc rồi.”

“Mong tiên tử hãy chỉ giáo.” Lam Tiểu Bố thật sự rất muốn biết chuyện của Vô Căn Thần giới, trên thực tế, đối với Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn cũng muốn biết một vài chi tiết.

Thiên Nhai chắc hẳn là một con đường sống Thiên Đạo tạo ra khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến. Chẳng lẽ Vô Diệp lâm là con đường sống thứ hai?

Nhưng mà bên trong Thiên Nhai đều là cường giả Thánh Nhân, cho dù yếu nhất cũng đã sắp Chuẩn Thánh rồi. Người duy nhất không vì Diệt Thế Lượng Kiếp mà bị nhốt ở Thiên Nhai, chỉ sợ cũng chỉ có Quan Hoan mà thôi.

“Lúc Diệt Thế Lượng Kiếp hủy diệt Thần giới, vô số nơi bị tan biến, mọi người không có nơi để đi, lúc này cũng chỉ có một con đường sống. Nhưng mà con đường đó ta không muốn đi mà thôi, đổi thành ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không muốn đi…”

Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi. “Con đường sống nào mà lại còn đáng sợ hơn cả tử vong?”

Khúc Tập cười lạnh nói, “Nếu như Diệt Thế Lượng Kiếp đến, có một ngụy quân tử cực kỳ âm hiểm, ra vẻ đạo mạo nghiêm nghị lấy một thế giới ra, thế giới kia là của hắn, hắn bảo ngươi vào thế giới của hắn tránh Diệt Thế Lượng Kiếp, ngươi có đi không?”

“Thế giới của hắn tại sao có thể bình yên vô sự trước Diệt Thế Lượng Kiếp?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

“Bởi vì hắn có mấy đầu đạo tắc vũ trụ, Diệt Thế Lượng Kiếp có lợi hại đến đâu cũng không thể hủy diệt đạo tắc vũ trụ.” Khúc Tập lại khôi phục giọng điệu dịu dàng.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Chỉ sợ ta cũng sẽ không đi.”

KHông nói trước rằng hắn có Vũ Trụ Duy Mô, cho dù không có Vũ Trụ Duy Mô, bảo hắn đi vào trong thế giới của một tên ngụy quân tử, hắn cũng không làm.

Khúc Tập gật đầu, “Đúng vậy, lúc đó có nhiều người biết rõ con người hắn cũng không muốn vào đó. Cũng may khi Thần giới sụp đổ, có một nơi vẫn không bị sụp đổ, nơi này chính là Vô Diệp lâm. Vô số người sống sót đều trốn đến Vô Diệp lâm, mặc dù biết rằng Vô Diệp lâm cuối cùng cũng sẽ bị sụp đổ, nhưng mà có thể sống được một lần vẫn là chuyện tốt. Khiến chúng ta không ngờ được là, Diệt Thế Lượng Kiếp lại ngừng lại, chúng ta cũng vì đó mà có thể sống tiếp.

Chúng ta còn sống, nhưng những người tiến vào trong thế giới của ngụy quân tử kia, một người cũng không thấy đâu, ha ha.”

“Đa tạ Khúc tiên tử đã nói cho ta những điều này.” Lam Tiểu Bố cảm kích nói.

Khúc Tập lại cười rạng rỡ nói, “Tu vi của ngươi chắc hẳn không thấp nhỉ?”

Chương 1343 - Hồng Mông Sinh tức. (2)

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta bị kẹt ở Thiên Thần hậu kỳ đã mấy vạn năm, vẫn luôn không thể tiến thêm được.”

Khúc Tập cũng nhẹ giọng nói, “Ta biết có một nơi, đảm bảo có thể giúp ngươi tấn cấp lên Thần Quân cảnh. Bây giờ ta đang tìm người hợp tác, cùng nhau đi đến chỗ đó.”

Lam Tiểu Bố áy náy nói, “Ta chỉ mới là Thiên Thần cảnh, chuyện mà Khúc tiên tử cũng không làm được, vậy thì ta lại càng không làm được.”

Khúc Tập vội vàng nói, “Tu vi thật sự của ta cũng chỉ là Thiên Thần hậu kỳ mà thôi, khi gặp lượng kiếp, thức hải và kinh mạch của ta đều bị thương, cho nên tu vi chẳng thể nào tiến bộ được. Nơi đó có thể giúp ngươi bước vào Thần Quân cảnh, ta cũng có thể tiếp tục tu luyện.”

Sau khi nói xong, Khúc Tập còn vận chuyển một chu thiên. Đừng nói Lam Tiểu Bố là Thần Quân tầng hai, cho dù là một tu sĩ Dục Thần cảnh bình thường, cũng có thể cảm nhận được khi Khúc Tập vận chuyển một chu thiên thì đột nhiên chậm lại.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu, vì sao hắn nhìn thấy Khúc Tập giống như là Thần Vương, nhưng lại là một tu sĩ Thế Giới Thần. Khúc Tập nhất định là Thần Vương, nhưng mà thực lực bây giờ chỉ là một Thế Giới Thần bình thường. Nguyên nhân chính là do thức hải và kinh mạch của Khúc Tập đều bị tổn thương, không thể nào hồi phục như cũ.

Nhưng mà cho dù có như vậy, Lam Tiểu Bố cũng không có chút hứng thú nào, khi hắn đang định từ chối, Khúc Tập lại nói tiếp, "Sở dĩ ta muốn đến chỗ đó, là bởi vì ta biết ở nói đó có một cái Tử Hồ Lô, ngươi biết bên trong Tử Hồ Lô đựng cái gì không?"

Không đợi Lam Tiểu Bố đoán, Khúc Tập đã chủ động nói, "Là Hồng Mông Sinh tức.'

Lam Tiểu Bố giật mình, hắn biết rõ Hồng Mông Sinh Tức có ý nghĩa như thế nào đối với hắn. Khí Vận Chi Thụ của hắn muốn trưởng thành khỏe mạnh, trừ một lượng lớn Thần Nguyên và quy tắc thiên địa ra, thứ cần nhất chính là mấy đồ tốt như Hỗn Độn Sinh tức, Ngũ Hành Sinh Tức, Huyền Hoàng Sinh Tức, Hồng Mông Sinh Tức.

Nếu như lúc đầu Lam Tiểu Bố không thèm để ý, vậy khi biết được có Hồng Mông Sinh Tức, hắn thật sự động tâm.

"Ta cũng không lừa ngươi, bởi vì ta đã đi đến chỗ đó một lần, cảm nhận được Hồng Mông Sinh Tức. Thậm chí ta có thể thề, mỗi một chữ ta nói đều là sự thật." Khúc Tập nói từng câu từng chữ.

Cho dù bản thân muốn đi, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn trầm ngâm một chút rồi nói, "Vậy chúng ta đi mấy người? Ở đâu?"

Khúc Tập nói, "Chúng ta có tất cả năm người, ngoài trừ ngươi và ta còn có ba người khác. Còn ở đâu, mọi người tập trung lại ta mới có thể nói. Một khi ta nói ra, không cho phép chúng ta tách ra."

“ĐƯợc, ta đồng ý. Trước đó ta còn phải mua một ít Giải Độc Đan và phù lục chuẩn bị một chút.” Lam Tiểu Bố nói.

Có Khí Vận Chi Thụ, Lam Tiểu Bố đương nhiên không cần phải chuẩn bị Giải Độc Đan gì cả. Cho dù không có Khí Vận Chi Thụ, chính hắn cũng có thể luyện chế ra Giải Độc Thần Đan cấp thấp. Hắn muốn dành ra chút thời gian tìm hiểu về Vô Căn Thần giới một chút, đồng thời luyện chế một ít thần trận bàn.

“Đã vậy thì hai canh giờ sau chúng ta sẽ tập hợp tại Vong Xuyên thần tức lâu.” Khúc Tập vô cùng quả quyết, sau khi hẹn Lam Tiểu Bố xong thì nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Khúc Tập, Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày một chút, một Thế Giới Thần muốn tổ đội thì đi tìm Thế Giới Thần mới đúng chứ, vì sao lại muốn tìm một tu sĩ Thiên Thần cảnh như hắn? Còn về chuyện tu vi của hắn là Thần Quân tầng hai, Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương không thể nào nhìn ra. Trừ khi đại đạo của đối phương còn cao hơn đại đạo của hắn.

Chắc hẳn chỗ kia cần tu sĩ Thiên Thần cảnh làm pháo hôi? Khúc Tập kia mặc dù nhìn không giống hạng người âm hiểm xảo trá, nhưng mà vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

…

Hai canh giờ sau, Lam Tiểu Bố đi đến Vong Xuyên thần tức lâu.

Lam Tiểu Bố vừa mới đến đâu, giọng nói của Khúc Tập đã nhanh chóng truyền đến, “Lên lầu hai Đại Mộng các.”

Đại Mộng các? Lam Tiểu Bố bây giờ kiêng kị nhất chính là hai chữ Đại Mộng, thế nhưng hết lần này đến lần khác, nơi này còn có một cái Đại Mộng các.

Nghĩ đến Khí Vận Chi Thụ, Lam Tiểu Bố vẫn đi đến cửa ra vào Đại Mộng các. Cửa Đại Mộng các khép hờ, Lam Tiểu Bố đẩy cửa tiến vào, người đầu tiên nhìn thấy chính là Khúc Tập.

Bên cạnh Khúc Tập là một nữ tử, mắt phượng, sắc mặt lạnh lẽo, thật giống như toàn thế giới đều nợ tiền của nàng. Nhưng mà tu vi của nữ nhân này cũng không thấp, Thần Quân hậu kỳ.

Trừ Khúc Tập và nữ tử này, còn có hai nam tu Thiên Thần cảnh hậu kỳ. Một trong số đó đang uống thần linh trà trong tay, người khác thì ân cần nhìn Khúc Tập cười.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Khúc Tập lập tức đứng lên lập cấm chế trong phòng, sau đó nói, “Mọi người đều đã đến đủ, ta giới thiệu với mọi người một chút. Ta tên là Khúc Tập, mọi người đều biết rồi, bên cạnh ta chính là Ngạo Tùng.”

Không đợi Khúc Tập giới thiệu, tu sĩ Thiên Thần cảnh vẫn luôn ân cần nhìn Khúc Tập kia đã đứng lên cười tủm tỉm nói, “Ta tên là Đông Phần, một kẻ tán tu.”

“Ta tên là Phòng Vưu Sam, cũng là tán tu.” Nam tu uống trà chậm rãi nói.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố nói, hắn đã nhìn ra, những người này đều là Khúc Tập lâm thời tìm được.

Chương 1344 - Tổ đội hạ tháp.

Khúc Tập xua tay nói, “Nếu tất cả mọi người đều đã đến đông đủ rồi vậy thì ta bắt đầu nói luôn. Lần này đồ cần tìm mọi người đều biết rõ rồi, ta không nói lại nữa. Địa điểm cụ thể ta đoán rằng tất cả mọi người đã đoán ra rồi, chính là Địa Mộng Tháp.”

Lam Tiểu Bố thầm than, hắn vừa mới từ Địa Mộng Tháp ra ngoài, không ngờ lại phải đến Địa Mộng Tháp một lần nữa. Nếu như là những thứ khác, hắn thật sự sẽ không để ý lắm, nhưng mà Hồng Mông Sinh Tức, hắn sẽ không bỏ qua.

Thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến gì, Khúc Tập tiếp tục nói, “Đồ nằm ở tầng 30 của Địa Mộng Tháp, tầng 30 đã có Yểm Ma cấp ba, tương đương với cảnh giới Thần Quân. Cho nên chúng ta nhất định phải cần nhiều người một chút, hơn nữa cũng phải vô cùng cẩn thận…”

Lam Tiểu Bố xen vào nói, “Từ tầng 30 trở lên không có Yểm Ma cấp ba sao?”

Đông Phần cười ha ha, “Đừng nói là tầng 30 trở lên, cho dù là tầng thứ nhất cũng có cơ hội gặp phải Yểm Ma cấp ba, thậm chí là cao hơn cấp ba, chỉ là tỷ lệ vô cùng thấp mà thôi. Ở tầng 30 cũng có Yểm Ma cấp ba, nhưng cũng giống như những tầng kia, bình thường không dễ gặp phải thôi.”

Khúc Tập gật đầu nói, “Quả thật là như vậy, đi vào Địa Mộng Tháp vốn là một chuyện vô cùng mạo hiểm, nhưng mà đồ mà chúng ta cần tìm so với mạo hiểm mà nói thì vẫn đáng giá. Năm người chúng ta đều là Thiên Thần cảnh, tu vi của ta cao hơn một chút, cảnh giới Thiên Thần đỉnh phong…”

TRong lòng Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu, Ngạo Tùng rõ ràng là Thần Quân hậu kỳ, ở đâu ra Thiên Thần cảnh? Nhưng mà hắn nhanh chóng hiểu ra, sau khi bản thân mình dục đạo một lần nữa ngưng luyện ra Khí Vận Chi Thụ, quy tắc đã tự thành một thể. Cho nên Ngạo Tùng che giấu tu vi, trong mắt hắn chỉ như một trò đùa, thậm chí nếu hắn không nói ra, người khác đương nhiên sẽ không biết.

Lời Khúc Tập nói khiến Lam Tiểu Bố đặc biệt quan sát Ngạo Tùng một chút, không biết Khúc Tập có phát hiện ra Ngạo Tùng che giấu tu vi hay không. Từ giọng điệu phân tích của Khúc Tập, rất có thể Khúc Tập không hề phát hiện ra. Điều này cho thấy rõ thần thông che giấu tu vi của Ngạo Tùng mặc dù không thể qua được mắt hắn, nhưng đối với người khác xem ra vẫn có tác dụng.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chuyện này thật là thú vị, năm người có một người là cường giả Thế Giới Thần, hai Thần Quân, hai Thiên Thần cảnh, cuối cùng lại bị Khúc Tập nói là năm tu sĩ Thiên Thần Cảnh.

Khúc Tập tiếp tục nói, “Trên thực tế, nơi mà chúng ta muốn đi, cũng chỉ có tu sĩ Thiên Thần cảnh mới có thể mở ra, tu vi quá mạnh cũng không thể mở ra được. Lần trước ta và Ngạo Tùng đã đến đó, mong mọi người hãy yên tâm.”

“Tầng 30 Địa Mộng Tháp đối với chúng ta mà nói là một nơi rất nguy hiểm, có thể hỏi Khúc đạo hữu một chút, sao ngươi lại biết tầng 30 có thứ kia không?” Phòng Vưu Sam cuối cùng cũng thả chén trà trong tay xuống, chậm rãi hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cũng rất muốn biết sao đối phương lại biết tầng 30 Địa Mộng Tháp có Hồng Mông Sinh Tức, nếu như biết được từ trong địa đồ, vậy thì có chút nguy hiểm. Bởi vì thứ như địa đồ này, ngươi có thể lấy được, vậy thì người khác cũng có thể lấy được.

Khúc Tập mỉm cười, “Thật ra tin tức này không phải ta lấy được, mà là từ Ngạo Tùng đạo hữu. Ngạo Tùng, nếu như tất cả mọi người đã hợp tác, vậy ngươi nói tình hình cụ thể của đồ vật đó đi. Để trong lòng mọi người không còn khúc mắc gì nữa, lúc này mới có thể hợp tác chặt chẽ, không khiến mọi người nghi kỵ nhau.”

Ánh mắt không chút tình cảm của Ngạo Tùng quét qua Phòng Vưu

Sam một chút, lúc này mới từ tốn nói, “Bởi vì món đồ này là của một Tiên Đế nho nhỏ, hắn tên là Khuê Phong Vân. Khuê Phong Vân đã bị người giết chết, nhưng mấy thứ tốt nhất trên người hắn cũng không bị cướp đi. Bởi vì trước khi Khuê Phong Vân bị giết đã cảm thấy mình sẽ gặp nguy hiểm, thế nhưng một Thiên Đế Tiên vực, hắn không thể không đi được, cho nên trước khi đi hắn đã lấy hết những thứ trân quý nhất trên người mình để tại một nơi. Trong những thứ này, có bao gồm cả đồ mà chúng ta muốn lấy.”

Không có ai nói chuyện, mọi người đều biết Ngạo Tùng nhất định vẫn còn lời nói tiếp. Nếu không thì, đồ của một Tiên Đế, sao lại xuất hiện trong Địa Mộng Tháp của Thần giới?

Quả nhiên Ngạo Tùng nói tiếp, “Những thứ này sau đó đã bị một người đệ tử của Khuê Phong Vân lấy được, hắn dựa vào những thứ này mà tu luyện cực kỳ nhanh, trong khoảng thời gian ngắn đã bước vào cảnh giới Tiên Đế.”

“Sao ngươi lại biết được?” Lần này ngươi hỏi vẫn là Phòng Vưu Sam.

Ngạo Tùng hừ một tiếng nói, “Là ta tận mắt nhìn thấy, chỉ là lúc đó thực lực của ta rất thấp mà thôi, cho nên không dám làm gì cả. Sau này đến Vô Căn Thần giới, người kia bị đuổi giết, ta tận mắt nhìn thấy hắn trốn vào trong Địa Mộng Tháp. Ta lập tức theo sau vào Địa Mộng Tháp, ta chỉ có thể đến tầng 28, nhưng ta khẳng định bọn họ đã vào tầng 29. Sau đó người chạy và kẻ đuổi đó vẫn không hề ra ngoài, ta biết được bọn họ đã vẫn lạc ở trong Địa Mộng Tháp. Còn vì sao ta biết bọn họ ở tầng 30, đó là do ta vẫn luôn tìm kiếm manh mối chuyện này. Cuối cùng có một ngày, ta ở tầng thứ 30 phát hiện ra một chút manh mối ở một nơi vô cùng kín đáo.”

Nói đến đây, Ngạo Tùng không nói tiếp nữa. Nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể hiểu rõ ý nghĩ của Ngạo Tùng, theo lý mà nói, Ngạo Tùng hao tổn nhiều tinh lực như vậy cuối cùng cũng tìm được Hồng Mông Sinh Tức ở tầng 30, vậy đương nhiên là sẽ được chia nhiều hơn một chút. Nhưng Ngạo Tùng không hề nhắc đến nửa câu nào, có thể thấy được Ngạo Tùng chỉ xem bốn người kia là pháo hôi, đồ vật cuối cùng nàng sẽ độc chiếm.

Khúc Tập cười một cái rồi nói, “Nếu mọi người đã không còn dị nghị gì về tính chân thật của chuyện này, vậy bây giờ ta sẽ lấy ra ngọc giản địa đồ của tầng 30 cho mọi người xem một chút. Ngọc giản địa đồ tầng 30 Địa Mộng Tháp này lấy được cũng không dễ dàng gì, mọi người xem thì nhớ kỹ đừng dùng thần niệm khắc họa. Một khi khắc họa, ngọc giản địa đồ này sẽ bị vỡ vụn, lại chẳng thể khắc hết được. Hơn nữa thần niệm không được xem quá lâu, nhiều nhất không quá mười giây.

Chương 1345 - Tổ đội hạ tháp. (2)

Không có ai có ý kiến gì, rõ ràng tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này.

Khúc Tập lấy ra một mảnh ngọc giản trôi nổi trong hư không, tất cả thần niệm của mọi người đều tập trung vào mảnh ngọc giản này, Lam Tiểu Bố thì lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình ngọc giản này, thậm chí ngay cả thần niệm cũng không thẩm thấu vào.

Chưa đến mười giây, Khúc Tập đã thu ngọc giản địa đồ lại, nhưng mà giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của cái ngọc giản địa đồ này. Chỉ cần Lam Tiểu Bố muốn, hắn có thể khắc họa ra vô số ngọc giản địa đồ như vậy bất cứ lúc nào.

Cất ngọc giản đi, Khúc Tập cười tủm tỉm nhìn mọi người, “Nếu như các vị không còn vấn đề gì nữa, vậy bây giờ chúng ta lập tức tiến vào

Địa Mộng Tháp chứ?”

Lam Tiểu Bố đứng lên, “Ta chỉ có một vấn đề, nếu như tìm được đồ rồi thì mọi người sẽ phân chia như thế nào?”

Người khác có thể không hỏi vấn đề này, nhưng Lam Tiểu Bố nhất định phải hỏi. Hắn đã nhìn ra, Đông Phần và Phòng Vưu Sam là một nhóm, vừa rồi hai người truyền âm cho nhau đã bị Lam Tiểu Bố phát hiện ra dao động quy tắc. Cho nên Đông Phần và Phòng Vưu Sam hoàn toàn không để ý đến vấn đề phân chia, bọn hắn cảm thấy hai người có thể khống chế ba người còn lại, mà trên thực tế, hai người này mới có tu vi thấp nhất.

Khúc Tập không sợ, nàng là người lập đội, hơn nữa tu vi của nàng cũng là cảnh giới Thế Giới Thần, nàng cho rằng mình có thể ăn sạch, cho nên nàng cũng sẽ không để ý đến vấn đề ăn chia như thế nào.

Còn về Ngạo Tùng, cũng giống vậy, nàng cho rằng mình là Thần Quân hậu kỳ, là người có tu vi mạnh nhất, cũng không sợ người khác, phân chia đối với nàng mà nói là không cần, những người còn lại đều là pháo hôi, đồ là của một mình nàng.

Chỉ còn lại một mình Lam Tiểu Bố, trong mắt người khác tu vi chỉ là Thiên Thần cảnh. Nếu như hắn không dứng ra hỏi vấn đề phân chia, vậy thì mới là không bình thường.

Khúc Tập cười một cái rồi nói, “Ta vừa hay cũng đang định nói đến vấn đề này.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, nếu như hắn không đứng ra nói, Khúc Tập chắc chắn sẽ không nhắc đến vấn đề này.

“Phương án phân chia thứ nhất là, chúng ta trực tiếp tiến vào Địa Mộng Tháp, chờ sau khi tìm được đồ, mọi người dựa theo cống hiến mà phân chia. Phương án thứ hai là, đợi đến nơi, mỗi người dựa vào cơ duyên của mình. Đương nhiên, còn có phương án thứ ba, đó chính là phân chia bình quân, các vị ủng hộ phương án phân chia nào?” Khúc Tập vừa nói vừa vuốt một ít tóc bên tai.

Hai mắt Đông Phần sáng lên, lộ ra vẻ ái mộ. Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm ha ha, trong lòng Đông Phần này không có chút dao động này, hắn tin rằng Khúc Tập cũng đã nhìn ra. Chỉ một Thiên Thần cảnh, lại muốn giả vờ trước mặt một Thế Giới Thần, đúng là tự chuốc lấy phiền phức mà.

“Nếu không thì cứ dựa theo phương án thứ hai mà phân chia đi, mọi người thấy thế nào?” Phòng Vưu Sam nói.

“Ta không có ý kiến.” Ngạo Tùng lập tức nói.

“Không có ý kiến, không có ý kiến…” Đông Phần vừa ngắm nhìn Khúc Tập, vừa nói không có ý kiến.

Khúc Tập nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ý của ngươi thế nào?”

Lam Tiểu Bố buông thõng hai tay nói, “Tất cả mọi người đã không có ý kiến, vậy ta đương nhiên cũng không có ý kiến gì.”

“Được, như vậy thì bây giờ chúng ta lập tức đi thôi.” Khúc Tập nói.

Mọi người rời khỏi tức lâu, nhanh chóng tiến về Địa Mộng Tháp.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, mình vừa rời khỏi Địa Mộng Tháp, chỉ chớp mắt đã phải quay về Địa Mộng Tháp. Chỉ hy vọng nơi này không có liên quan gì đến Đại Mộng Thánh Nhân, cho dù có liên quan, tốt nhất là Đại Mộng Thánh Nhân đừng có ở đây, nếu không hắn thật sự là ăn không hết gói mang đi.

Càng ra vào Địa Mộng Tháp không có bất cứ hạn chế nào, cực kỳ náo nhiệt. Tại cửa ra vào, còn có mấy tiểu nhị thương lâu đang không ngừng hét lớn, "Chúng ta dùng giá cao nhất thu mua các loại nội hạch Yểm Ma, thu mua các loại thần linh thảo trong Địa Mộng Tháp…"

Ai ai cũng hét là giá tiền cao nhất, cũng không biết cái nhất này của ai là thật thôi.

KHi mọi người muốn đi vào trong, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đột nhiên quét đến một bóng dáng quen thuộc.

Tả Uyển âm? Lam Tiểu Bố lập tức ngừng lại, theo bản năng định đuổi theo.

"Lam đạo hữu, có chuyện gì không?" Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dừng lại, tựa như muốn rời đi, Khúc Tập lập tức hỏi, đồng thời lui về sau một bước, ngăn cản đường đi của Lam Tiểu Bố.

"À, không có gì, vừa rồi hình như ta nhìn thấy một người quen, sau đó mới phát hiện là đã nhìn lầm." Lam Tiểu Bố đáp.

Nữ tử giống Tả Uyển âm kia vừa rồi đã đi vào trong một cửa hàng Luyện Khí các, thần niệm không thể nào quét đến.

Lam Tiểu Bố càng vững tin rằng mình đã nhìn nhầm, thứ nhất, tu vi của đối phương còn mạnh hơn hắn, không thể nào là Tả Uyển âm được. Cho dù Tả Uyển âm tu luyện nhanh đến đâu, cũng không thể nào đi đến Thần giới được. Thứ hai, nhìn dáng vẻ đối phương vô cùng quen thuộc nơi này, rõ ràng là biết rất rõ về nơi này. Tả Uyển âm cho dù có tu luyện nhanh như thế, cũng sẽ không lão luyện như vậy.

Chỉ là cái bóng lưng này rất giống Tả Uyển âm, rốt cuộc là người nào?

“Chúng ta nhanh lên, từ nơi này đi đến nơi chúng ta cần đến nguy hiểm trùng điệp, nhất định phải càng nhanh càng tốt.” Tựa như không chịu được Lam Tiểu Bố lề mà lề mề, Đông Phần không nhịn được nói một câu.

Chương 1346 - Thực lực của Khúc Tập.

Số lần bọn người Khúc Tập tiến vào đây rõ ràng không ít, ai ai cũng tỏ ra vô cùng quen thuộc. Đặc biệt là người dẫn đường Ngạo Tùng, chẳng có chút chần chừ nào, từng tầng từng tầng đi xuống dưới, cực kỳ nhanh chóng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đã đi đến tầng thứ 22.

Lúc trước vị trí Lam Tiểu Bố xuất hiện chính là tầng thứ 22, hắn cũng không rõ vì sao sau khi bị Thánh Nhân hãm hại từ truyền tống trận thoát ra ngoài, lại bị cuốn đến tầng thứ 22 Địa Mộng Tháp, hơn nữa còn là tầng thứ 22, hư không Yểm Ma.

Hoặc là cường giả đã bố trí truyền tống trận kia có liên quan đến Đại Mộng Thánh Nhân, nếu không thì tại sao có thể xảy ra loại tình huống như thế này? Chờ tu vi mạnh hơn một chút, hắn nhất định phải đến tầng 22 hư không Yểm Ma này nhìn xem.

Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ mười của Địa Mộng Tháp, người cũng không nhiều, tu sĩ ở tầng mười một đến tầng 20 là nhiều nhất. Lúc nào cũng có thể nhìn thấy người tổ đội đang ở trong Địa Mộng Tháp tìm kiếm vật liệu, thần linh thảo và nội hạch Yểm Ma. Từ sau tầng 21, người bắt đầu ít đi.

Bởi vì Lam Tiểu Bố mua rất nhiều ghi chép về Vô Căn Thần giới, bao gồm cả ghi chú về Địa Mộng Tháp cũng mua không ít. Bây giờ trên đường đi dùng thần niệm quan sát, hắn cũng đã hiểu được đại khái.

Địa hình bên trong Địa Mộng Tháp có một ít biến hóa, nhưng dựa vào ghi chép trong một quyển sách Lam Tiểu Bố đã đọc qua, thứ biến hóa chủ yếu ở nơi này cũng không phải là địa hình, mà là các loại cấm chế đại trận tự nhiên xảy ra biến hóa, điều này đã gây ra sự biến hóa về địa hình.

Ở trong Địa Mộng Tháp, huyễn trận là nhiều nhất, rất nhiều huyễn trận tự nhiên cao cấp, một khi bị lạc vào trong, rất có thể sẽ không ra được. Mọi người thường nói địa hình của Địa Mộng Tháp thường xuyên biến hóa, cũng có thể là huyễn trận biến đổi.

Địa hình của Địa Mộng Tháp biến hóa, chủ yếu tập trung ở những tầng phía sau. Hai mươi tầng trước, biến hóa không lớn. Cho nên ngọc giản địa đồ của hai mươi tầng trước Địa Mộng Tháp vô cùng đơn giản, ngọc giản địa đồ từ tầng 25 về sau sẽ khó có thể lấy được. Có người lấy được thì cũng bị quá hạn. Giống như Khúc Tập, lấy được ngọc giản địa đồ tầng 30 của Địa Mộng Tháp, thật sự không hề tầm thường.

TRong Địa Mộng Tháp, từ tầng 25 trở về trước, nơi đáng sợ nhất chính là tầng 22 hư không Yểm Ma. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, may mắn hắn lạc vào hư không Yểm Ma lúc Khí Vận Chi Thụ đã hình thành, đại đạo tự thành một thể. Nếu không với thực lực lúc trước của hắn, tiến vào hư không Yểm Ma rồi sợ khó có thể ra ngoài.

Khiến Lam Tiểu Bố khó chịu với Khúc Tập chính là, hắn đọc được một bản ghi chép liên quan đến Địa Mộng Tháp, trong đó có nói, chỉ cần đến tầng 25, sẽ cần phải đề phòng một loại độc chướng trong Địa Mộng Tháp, loại độc chướng này tên là Địa Mộng ma khí. Cho nên tu sĩ muốn đi vào tầng 25 trở xuống, nhất định phải chuẩn bị Khu Ma Thần Đan.

Lam Tiểu Bố khẳng định mấy người đồng bọn này đều có Khu Ma Thần Đan, nhưng mà bản thân hắn thì lại không có.

Mọi người nhanh chóng vượt qua tầng 22, tiến vào tầng 23. Giờ phút này người dẫn đường Ngạo Tùng rõ ràng đã bước chậm lại.

Khúc Tập giải thích, “Từ tầng 23 về sau, sẽ xuất hiện Thần Yểm cấp ba, chúng ta cần phải cẩn thận một chút. Cho nên bây giờ Ngạo Tùng đạo hữu đi chậm lại, cũng là vì an toàn của mọi người.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng mỉa mai, lời này nói cho Đông Phần và Phòng Vưu Sam nghe thì được. Ngươi và Ngạo Tùng một người Thế Giới Thần, một Thần Quân hậu kỳ, các ngươi mà sợ Thần Yểm cấp ba sao?

Đông Phần và Phòng Vưu Sam quả thật nâng cao cảnh giác, thần niệm hai người tăng cường, mỗi người phụ trách một vùng không gian vừa hay bảo vệ quanh hai người họ.

Một đường hữu kinh vô hiểm, mọi người tiến vào tầng 24. Hầu như khi vừa tiến vào tầng thứ 24, một con Thần Yểm cấp ba lập tức nhào về phía Ngạo Tùng.

Ngạo Tùng chắc hẳn đã thường xuyên gặp phải tình huống như vậy, nàng nhanh chóng lấy Song Nguyệt Hoàn ra. Chỉ là Song Nguyệt Hoàn vừa lấy ra, con Yểm Ma kia đã đánh tới.

Sắc mặt Ngạo Tùng bị hù dọa đến tái nhợt, định tránh sang bên cạnh.

Lam Tiểu Bố thật sự muốn xem Ngạo Tùng sẽ biểu diễn hoàn mỹ như thế nào, sau đó vào thời điểm mà người khác sắp nhìn ra được, Khúc Tập ra tay.

Pháp bảo của Khúc Tập là một cái ấn giám, lấy ấn giám đánh ra mang theo sát thế lạnh lẽo, Lam Tiểu Bố cảm ứng được rất rõ, Khúc Tập ra tay toàn lực.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ lúc trước hắn nhìn lầm, tu vi của nữ nhân này thật sự chỉ là Thiên Thần cảnh? Chỉ có Ngạo Tùng là giả vờ?

Oanh! Ấn giám phối hợp với Song Nguyệt Hoàn kịp thời ngăn cản tập kích của Yểm Ma, Ngạo Tùng bay ra ngoài.

Lúc này, Đông Phần, Phòng Vưu Sam và Lam Tiểu Bố cũng đều phản ứng lại, lấy pháp bảo ra. Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, kích âm xé rách hư không, uy thế kinh người.

Ngạo Tùng cũng tỉnh táo lại, lần nữa cầm lấy Song Nguyệt Hoàn, liên thủ với Đông Phần và Phòng Vưu Sam công kích Yểm Ma.

Con Thần yểm cấp ba kia rõ ràng không phải là đồ ngốc, cảm nhận được năm người này không dễ chọc vào, một mình nó đối phó thì có chút khó khăn. Nó nhào về phía Khúc Tập, rõ ràng nó muốn xử lý Khúc Tập, sau đó chạy thoát từ vị trí của Khúc Tập.

Khúc Tập lấy ấn giám ra, trong lúc nhất thời vẫn chưa thể lấy lại, tốc độ phản công của Yểm Ma quá nhanh, đã nhào đến đỉnh đầu Khúc Tập, uy thế cũng nghiền ép đến.

Sắc mặt Khúc Tập tái nhợt, Lam Tiểu Bố vốn đứng sau lưng Khúc Tập, Thất âm Kích kịp thời đánh ra.

Chương 1347 - Thực lực của Khúc Tập. (2)

Thất âm Kích mang theo sát thế cuồng bạo bao phủ Thần Yểm cấp ba này lại, nhưng có thể là vì tu vi của Lam Tiểu Bố có giới hạn, tốc độ của Thất âm Kích cũng không tính là nhanh, sơ hở trong sát thế cũng rõ ràng. Mắt thấy kích mang sát thế của Thất âm Kích sắp khóa được Thần Yểm cấp ba, con Thần Yểm cấp ba này đã nhanh chóng tránh thoát sát thế từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố.

Chỉ là con Thần Yểm cấp ba này không được may mắn lắm, bởi vì giờ phút này Song Nguyệt Hoàn của Ngạo Tùng cũng vừa hay đánh tới, xẹt qua cổ của con Thần Yểm chuẩn bị chạy trốn này, thật giống như gặp may, giết được con Thần Yểm cấp ba này.

Từ động tác Ngạo Tùng mà thấy, vẫn phù hợp với trình độ của một tu sĩ Thiên Thần hậu kỳ. Nhưng mà đó là trong mắt tu sĩ Thiên Thần cảnh, đối với tầm nhìn của Lam Tiểu Bố, lại có trăm ngàn chỗ hở.

Càng khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là Đông Phần và Phòng Vưu Sam, hai người này ngay cả một nửa thực lực cũng không lấy ra.

Con Thần Yểm này quả thật là cấp ba sơ kỳ, nhưng mà đối mặt với một con Thần Yểm cấp ba, một tu sĩ Thiên Thần cảnh lại không dốc ra một nửa thực lực, cho thấy rõ thực lực chân chính của hai người này, có thể đối phó được với một Thần Quân bình thường.

Người duy nhất Lam Tiểu Bố không nhìn ra chính là Khúc Tập, Lam Tiểu Bố cảm thấy thực lực chân chính của Khúc Tập rất có thể chính là Thần Vương cảnh. Chỉ là bởi vì thức hải và kinh mạch bị thương, thực lực bây giờ chắc hẳn là Thế Giới Thần.

Nhưng vừa rồi thực lực Khúc Tập biểu hiện ra, chân chân chính chính là một tu sĩ Thiên Thần cảnh. Cái này chẳng có chút giả vờ nào, chủ yếu là khi Khúc Tập kích phát thần nguyên, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng chu thiên vận chuyển của Khúc Tập nhất thời chậm lại, khiến thực lực của Khúc Tập chỉ có thể bị giới hạn ở Thiên Thần cảnh. Lam Tiểu Bố hoài nghi nếu như không có hắn giúp Khúc Tập ngăn cản một lần này, Khúc Tập đã bị Thần Yểm cấp ba kia xử lý.

Nếu như có thể, Lam Tiểu Bố thật sự muốn xem một chút trước khi Khúc Tập chết, có thật là không có sức phản kháng nào không. Nhưng mà hắn cũng biết làm vậy không được, hắn đứng sau lưng Khúc Tập, nếu như không ra tay, vậy chỉ sợ những người còn lại sẽ hợp lại đối phó với hắn.

“Kích này của ngươi không tệ.” Ngạo Tùng tiện tay lấy đi nội hạch của Yểm Ma, quay đầu nói với Lam Tiểu Bố một câu.

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt gật đầu nói, “Đúng vậy, kích này của ta tên là Thất âm Kích, lúc đầu bản lĩnh của ta chỉ có một phần, cộng thêm Thất âm Kích này, ta có thể phát huy thêm mấy phần bản lĩnh. Đây cũng là lực lượng của ta.”

Mà trên thực tế, mặc dù Thất âm Kích là bảo vật, đối với tu vi bây giờ của Lam Tiểu Bố, đã có chút hạn chế. Bên trong Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn Thiết Mẫu, hắn định luyện chế cái Hỗn Độn Thiết Mẫu này thành một thanh trường kích.

“Lam đại ca, cảm ơn ngươi, vừa rồi không như có ngươi, ta chết chắc rồi.” Sắc mặt Khúc Tập mặc dù đã khôi phục lại, nhưng trong mắt vẫn còn hoảng sợ. Bởi vì cảm kích Lam Tiểu Bố, cho nên xưng hô cũng đổi lại.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Chúng ta là một tổ đội, nói gì đến chuyện cảm ơn, đều là chuyện phải làm.”

“Chúng ta phải nhanh lên thôi.” Ngạo Tùng cắt ngang lời Lam Tiểu Bố, nhanh chóng tiến lên.

Nửa ngày sau, bọn hắn đã đến tầng 25.

Vừa đến tầng 25, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được không ổn. Chướng khí nhàn nhạt nhanh chóng bao quanh toàn thân, những chướng khí này từ da thấm vào người, sau đó chậm rãi ăn mòn máu thịt. Những điều này còn chưa tính, hắn hành công một chu thiên, phát hiện chu thiên chuyển động của mình bị chậm lại. Sau đó thần niệm cũng bị nén lại, khi Địa Mộng ma khí không ngừng thẩm thấu, thần niệm bị nén lại càng lúc càng nhiều.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Ngạo Tùng là người đầu tiên nuốt một viên đan dược, sau Ngạo Tùng, Đông Phần, Phòng Vưu Sam cũng lần lượt lấy đan dược ra đưa vào miệng. Lam Tiểu Bố đoán những người này đều dùng Khu Ma Thần Đan, tiến vào tầng 25 Địa Mộng Tháp, nhất định phải có được thần đan. Chỉ là khi hắn biết được tin tức này, đã đi đến tầng 20 Địa Mộng Tháp rồi.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng vận chuyển Trường Sinh Quyết, Khí Vận Chi Thụ hình như cũng bắt được Địa Mộng ma khí. Đạo thụ tản ra đạo vận, những Địa Mộng ma khí thẩm thấu vào trong cơ thể Lam Tiểu Bố này lập tức bị dạo thụ hấp thu đi, sau đó biến mất.

Lam Tiểu Bố lúc đầu định dừng lại bây giờ cũng cảm thấy an tâm, âm thầm cảm thấy may mắn. Cũng may có Khí Vận Chi Thụ, nếu không thì hắn chỉ có thể tạm thời rút lui.

“Lam đại ca, ngươi không có Khu Ma Thần Đan sao?” TRong tay Khúc Tập cầm một viên Khu Ma Thần Đan, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, tựa như đang cảm thấy kỳ lạ vì sao Lam Tiểu Bố không lấy Khu Ma Thần Đan ra dùng.

Lam Tiểu Bố cười cười xấu hổ, “Ta vừa mới đến Địa Mộng Tháp, thật sự không biết nơi này lại có ma khí có thể ngăn chặn vận chuyển thần niệm và thần nguyên, cũng không chuẩn bị Khu Ma

Thần Đan.”

Khúc Tập vội vàng nói, “A, đây là lỗi của ta, ta không để ý đến chuyện này, ta nói đến tầng 30 ngươi cũng không có dị nghị gì cả, ta còn tưởng rằng ngươi đã biết rồi. Địa Mộng Tháp từ tầng 25 trở xuống, đều có Địa Mộng ma khí. Chỉ cần chuẩn bị một viên Khu Ma Thần Đan là được, hay là ta đưa viên của ta cho ngươi.”

Lúc nói chuyện Khúc Tập đã đưa viên Khu Ma Thần Đan trong tay cho Lam Tiểu Bố.

“Vậy đa tạ, ngươi chắc vẫn còn nhỉ?” Lam Tiểu Bố không hề khách sáo, mặc dù hắn có thể đối phó với Địa Mộng ma khí, nhưng cũng không muốn để người khác biết.

“Ha ha, Khu Ma Thần Đan chính là thứ rất hút hàng, rất ít người mới có thể có được hai viên Khu Ma Thần Đan trở lên. Người bình thường quanh năm đều di chuyển trong Địa Mộng Tháp, mới có một viên Khu Ma Thần Đan. Loại đan dược này không phải là có thần tinh là có thể mua được, nếu như ta đoán không sai, trên người Khúc Tập sư muội chắc hẳn chỉ có một viên Khu Ma Thần Đan mà thôi.” Đông Phần cười ha ha nói.

“Không sao, tu vi của ta cao hơn Lam đại ca một chút, chỉ là sau khi bị thương, tu vi mới bị phế đi một phần. Ta có thể ngăn chặn Địa Mộng ma khí.” Khúc Tập lập tức nói.

Chương 1348 - Tâm tư của mọi người.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng trả Khu Ma Thần Đan trong tay lại cho Khúc Tập, “Đã như vậy thì đan dược này bản thân người dùng đi. Trên người ta cũng có một ít đan dược giải độc, mặc dù kém hơn Khu Ma Thần Đan, những mà cũng tạm được.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy một viên đan dược ra nuốt xuống.

“Đan dược kia của ngươi chỉ sợ không được đâu, thành phần chính của Khu Ma Thần Đan chính là thần linh thảo Khu Mộng Đằng và nội hạch Yểm Ma. Hơn nữa ít nhất phải là thần đan sư cấp bốn trở lên mới có thể luyện chế được, Khu Ma Thần Đan có đẳng cấp càng cao, số ngày có tác dụng ngày càng nhiều, năng lực chống lại Địa Mộng ma khí cũng ngày càng mạnh.” Khúc Tập vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không sao cả, chờ ta ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách kiếm một viên Khu Ma Thần Đan.”

“Khu Ma Thần Đan cũng không phải dễ kiếm như vậy, muốn mua Khu Ma Thần Đan, nhất định phải có Khu Mộng Đằng. Không có Khu Mộng Đằng, ngươi không thể nào mua được Khu Ma Thần Đan. Khu Mộng Đằng cũng giống như nội hạch Yểm Ma, cũng có đẳng cấp.” Phòng Vưu Sam từ tốn nói.

“Cảm ơn, ta sẽ chú ý đến Khu Mộng Đằng.” Lam Tiểu Bố thuận miệng đáp một câu, nhưng không nhận Khu Ma Thần Đan của Khúc Tập.

Khúc Tập do dự một chút rồi cất đan dược trong tay đi, sau đó nói, “Lam đại ca, vậy sau khi chúng ta quay về, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi mua thần đan trừ độc. Khu Ma Thần Đan của chúng ta, bình thường có thể kiên trì được 49 ngày.”

Sau khi nói xong, Khúc Tập nói với Ngạo Tùng, “Ngạo Tùng đạo hữu, chúng ta tăng nhanh tốc độ một chút, nắm chặt thời gian ra ngoài.”

“Được.” Ngạo Tùng lên tiếng, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Không biết là lo lắng cho Lam Tiểu Bố sớm bị độc chướng giết chết không thể nào giúp được gì, hay là muốn nhanh chóng ra ngoài giúp

Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nghĩ, chắc hẳn là Ngạo Tùng lo lắng hắn chết quá sớm, không thể giúp nàng được chút gì thôi.

Còn về tâm tư của Khúc Tập, Lam Tiểu Bố thật sự không thể nào đoán ra được. Trước đó Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy Khúc Tập là người che giấu sâu nhất, lúc trước Khúc Tập ra tay, quả thật là Thiên Thần cảnh, đây mới là lạ. Lại cộng thêm Khúc Tập chủ động nhường Khu Ma Thần Đan cho hắn, điều này đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bởi vì Ngạo Tùng tăng nhanh tốc độ, mọi người nhanh chóng xuyên qua tầng 26 và 27, đi đến tầng 28.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã tạo dựng xong ngọc giản địa đồ sau tầng 25, hắn phát hiện đường đi của Ngạo Tùng không khác gì nhiều so với ngọc giản địa đồ. Nhưng ngọc giản địa đồ nằm trên người Khúc Tập, có thể thấy được trên người Ngạo Tùng cũng có ngọc giản địa đồ tầng 30. Hoặc là trong mười giây lúc trước, Ngạo Tùng đã nhớ được mấy tầng cuối cùng đi như thế nào.

Đoạn đường này, mọi người cũng gặp được vài Thần Yểm cấp ba, thậm chí còn gặp một đám Thần Yểm từ cấp ba trở xuống. Nhưng mà Ngạo Tùng dẫn đường rất tốt, mọi người đều hữu kinh vô hiểm mà vượt qua những Yểm Ma này, không ra tay lần nào.

Sau khi tiến vào tầng 29, Khúc Tập cố ý đi đến bên cạnh Lam Tiểu Bố, ân cần hỏi thăm, “Lam đại ca, ngươi cảm thấy như thế nào rồi?”

Mùi hương nhàn nhạt ập đến, cánh tay Khúc Tập thậm chí còn dán lên cánh tay Lam Tiểu Bố.

“Thần đan của ta cũng tạm được, mặc dù thần niệm bị áp chế, nhưng mà vẫn có thể chịu đựng được.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói.

“Ừm.” Khúc Tập ừ một tiếng,sau đó im lặng một hồi lâu rồi nói thêm, “Ta đến từ một thần môn tên là Vong Xuyên Đạo Môn, mặc dù tu vi không tính là cao, nhưng mà chuyện ta từng trải qua không hề ít. Ta đã trải qua lúc Thần giới hoang tàn, trải qua lúc Thần giới suýt chút nữa bị Thần tộc chiếm lấy, đã trải qua quá trình niết bàn quật khởi của Thần giới, sau đó còn trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, Thần giới sụp đổ…”

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, Khúc Tập tại sao lại đột nhiên nói đến mấy chuyện này? Hắn thật sự không tin rằng Khúc Tập động tâm với hắn. Trong mắt Khúc Tập, hắn chắc hẳn là một tu sĩ Thiên Thần cảnh nho nhỏ, trước đó khi Khúc Tập mời hắn gia nhập tổ đội, thái độ thể hiện cũng không có vấn đề gì. Khúc Tập nhất định là Thần Vương, tuy nói bây giờ tu vi có vấn đề, nhưng mà Khúc Tập rõ ràng tin rằng nàng có thể khôi phục. Một Thần Vương có thể khôi phục, tuyệt đối không thể nào có suy nghĩ gì khác với một tu sĩ Thiên Thần cảnh tầm thường như hắn.

Hơn nữa xem xét Khúc Tập, chính là loại người cực kỳ kiêu ngạo. Nói không chừng tổ đội với bọn họ, trong lòng Khúc Tập còn cho rằng là nàng đang bố thí cho họ.

“Thức hải và kinh mạch của ta bị thương vào lúc Diệt Thế Lượng Kiếp đến, nếu không phải sau đó trốn vào trong Vô Diệp lâm nhặt về được một mạng, ta đã vẫn lạc lâu rồi. Còn thức hải và kinh mạch, cho đến hôm nay vẫn chưa thể khôi phục. Lần này ta cũng muốn tìm kiếm Hồng Mông Sinh Tức, khôi phục thức hải và kinh mạch của ta.” Nói đến đây, Khúc Tập thở dài.

Lam Tiểu Bố xác định, giờ phút này Khúc Tập đang bộc lộ chân tình, đang thương cảm cho bản thân.

KHông đúng, Ngạo Tùng đi sai đường. Mặc dù Lam Tiểu Bố đang nghe chuyện xưa của Khúc Tập, nhìn vẫn nhìn chằm chàm Ngạo Tùng. Cho nên Ngạo Tùng vừa đi sai đường, hắn đã lập tức phát hiện ra.

Phương hướng Ngạo Tùng đi đã chếch đi, con đường đi bây giờ tuyệt đối không giống địa đồ Khúc Tập lấy ra, mà là một con đường mới.

Cho dù Lam Tiểu Bố là người mới trong Địa Mộng Tháp, hắn cũng biết rõ, trong Địa Mộng Tháp này mỗi bước đều nguy hiểm, một bước sai, mạng nhỏ sẽ không còn.

Bọn hắn có thể dễ dàng đi đến tầng 29, công lao lớn nhất không phải là do bọn hắn may mắn, mà là địa đồ của Khúc Tập.

Trước đó Ngạo Tùng vẫn luôn đi theo địa đồ của Khúc Tập, cho nên trên đường đi không gặp phải nguy hiểm gì. Bây giờ Ngạo Tùng đi lệch con đường mà địa đồ của Khúc Tập đã chỉ, dựa theo mức độ nguy hiểm trong Địa Mộng Tháp, mối nguy chắc hẳn sẽ nhanh chóng xảy ra.

Chương 1349 - Tâm tư của mọi người. (2)

TRong lòng Khúc Tập đang cảm thán, cảm xúc tựa hồ dao động khá lớn, vậy nên không chú ý đến Ngạo Tùng đã nhầm đường. Còn về Đông Phần và Phòng Vưu Sam, cũng không hề để ý, chỉ theo sát phía sau Ngạo Tùng.

Có nên đi theo hay không?

Suy nghĩ này của Lam Tiểu Bố chỉ lóe lên một chút, hắn nhanh chóng quyết định đi theo. Ngạo Tùng tuyệt đối sẽ không vô tình đi nhầm đường, mà là cố ý đi nhầm đường. Nếu không sẽ không đi chệch nhiều như vậy.

Ngạo Tùng và hắn không thù không oán, cho dù muốn hắn làm pháo hôi, cũng không thể nào trước khi đến chỗ có Hồng Mông Sinh Tức mà hi sinh hắn.

Nhìn thấy mấy người Lam Tiểu Bố không có một ai phản ứng gì, khóe miệng Ngạo Tùng lộ ra nụ cười lạnh, càng tăng nhanh tốc độ hơn.

Nhanh chóng di chuyển qua một ngày, bước chân Ngạo Tùng chậm lại, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, nơi này tựa như là một đáy biển khô cạn. Đáy biển khô nứt ra từng đường rạn, đường vân rất nhỏ, độ rộng chỉ có một đường, rộng nhất là khoảng vài trượng, thần niệm thẩm thấu vào, tựa như không thể nào thấy đáy

Dưới đáy biển khô cạn đều là vỏ ốc bị nát, san hô khô nứt, xương cá to lớn…

Khúc Tập tựa như lúc này mới tỉnh ngộ ra, nàng dừng lại ngạc nhiên kêu lên, “Ngạo Tùng đạo hữu, có phải chúng ta đi nhầm đường rồi không? Tầng 30 chúng ta đã đi đến một lần, không phải nơi này mà?”

Ngạo Tùng cũng vẻ mặt kinh hoảng, nàng nhìn xung quanh một chút, lúc này mới tái mặt nói, “Thật xin lỗi, chúng ta hình như đi nhầm đường rồi. Ta chỉ muốn đi nhanh một chút, không ngờ lại đến nơi này.”

Khúc Tập lấy ngọc giản địa đồ ra, chỉ là trên ngọc giản địa đồ cũng không có đáy biển khô cạn này.

“Vừa rồi ta có chút phân tâm, không để ý đến đường đi, các ngươi có ai nhớ được đường quay về không?” Khúc Tập vội vàng hỏi.

Đông Phần và Phòng Vưu Sam cũng có vẻ mặt mờ mịt, nhớ lại địa đồ một chút, thế nhưng Ngạo Tùng dẫn đường, bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện Ngạo Tùng đi nhanh như vậy sẽ đi nhầm đường. Bây giờ bảo bọn hắn quay về, chỉ sợ khả năng không lớn. Bởi vì bên trong Địa Mộng Tháp, đường đi và đường về cho dù là cùng một đường, nhưng tình hình trên đường là khác biệt.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, hắn nhớ được đường về, đồng thời một đường đi tới đây, hắn đều tạo dựng lại mô hình kết cấu. Tình hình đường đi đường về hoàn toàn khác biệt, cái này đối với hắn không sao cả. Bây giờ thậm chí hắn có thể lấy ra được địa đồ từ nơi này đến tầng 28, nhưng mà hắn sẽ không lấy ra, nguyên nhân chính là vì Ngạo Tùng đã cố ý đến nơi này.

Ngạo Tùng là người duy nhất biết được Hồng Mông Sinh Tức, nàng muốn lấy Hồng Mông Sinh Tức, cũng muốn người khác làm pháo hôi cho nàng, nàng không có lý do gì lại dẫn bọn hắn đến một nơi khỉ ho cò gáy ở tầng 29, để bọn hắn chịu chết, sau đó lại một mình đi tìm Hồng Mông Sinh Tức. Nếu thật sự như vậy, nàng còn tổ đội làm gì?

Cho nên đáp án duy nhất chính là, toàn bộ tin tức bọn hắn lấy được lúc trước đều là giả, Hồng Mông Sinh Tức không nằm ở tầng 30, mà là nằm ở tầng 29, thậm chí rất có thể đang ở dưới đáy biển khô cạn này.

“Lam đạo hữu, ngươi có biết đường quay về như thế nào không?” Ngạo Tùng tựa như đã nhìn ra không thể trông cậy vào Đông Phần và Phòng Vưu Sam, cho nên nàng chỉ có thể vội vàng nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vuốt vuốt tóc mình, thở dài, “Vừa rồi ta đang nói chuyện phiếm với Khúc muội muội, có chút đồng cảm…”

Trong lòng Ngạo Tùng cười lạnh, tên ngốc này. Thế mà tưởng rằng Khúc Tập sẽ coi trọng hắn, đúng là con cóc ghẻ nằm mơ.

Nghe Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Ngạo Tùng nghiêm túc nói, “Lần này là vấn đề của ta, ta dẫn đường mà lại đi lầm đường. Bây giờ ta đi dò đường, mọi người cẩn thận đi theo phía sau ta, một khi ta xảy ra chuyện, mọi người lập tức lùi lại.”

Nói xong, Ngạo Tùng dứt khoát đi vào sâu trong đáy biển khô cạn.

Ý của Ngạo Tùng mọi người đều hiểu, sai lầm của mình thì mình phải trả giá. Nếu đi theo ngọc giản địa đồ, vậy sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào, nhưng tìm kiếm một con đường mới trong Địa Mộng Tháp, đây mới thật sự là nguy hiểm. Không cẩn thận, sẽ hoàn toàn lạc vào huyễn trận hoặc sát trận, biến mất không còn tung tích.

Cho nên bây giờ Ngạo Tùng đi phía trước dò đường, không có người nào dị nghị.

Ngạo Tùng cực kỳ cẩn thận, hầu như mỗi một bước đều sẽ dừng lại cân nhắc xem bước tiếp theo sẽ đi như thế nào. Sáu ngày sau, Ngạo Tùng đột nhiên dừng lại trước một khói đá san hô to lớn.

“Ngạo Tùng đạo hữu, có tình huống gì xảy ra vậy?” Khúc Tập vội vàng hỏi.

Ngạo Tùng nghi ngờ chỉ chỉ vào đá san hô, “Mọi người thử dùng thần niệm thẩm thấu vào thử xem?”

“Thần niệm của ta không thể thẩm thấu vào được.” Đông Phần là người đầu tiên nói, rõ ràng hắn đã thử dùng thần niệm thăm dò qua.

Ngạo Tùng đột nhiên lấy Song Nguyệt Hoàn ra đánh xuống, Song Nguyệt Hoàn đánh vào trên đá san hô, từng đợt dao động truyền đến, sau đó mọi người lập tức cảm nhận được một loại Thần Linh khí cực kỳ thuần khiết tản ra. Loại Thần Linh khí này chỉ cần cảm nhận một chút, đã cảm thấy tu vi của mình có thể tăng lên một cấp độ. Sau đó một vòng xoáy trận văn nhàn nhạt xuất hiện trước mặt mọi người.

Nơi này tuyệt đối có đồ tốt, đám người vừa nghĩ đến đây, Ngạo Tùng lại là người đầu tiên nhảy vào trong vòng xoáy trận văn bên trong đá san hô kia, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy Ngạo Tùng vọt vào, Đông Phần và Phòng Vưu Sam cũng không chút do dự nhảy vào theo.

Khúc Tập vội vàng nói, “Lam đại ca, ngươi đi theo phía sau ta, đi vào chung.”

Nói xong, Khúc Tập vọt vào theo.

Lam Tiểu Bố không vội vã xông vào, đầu tiên là hắn tạo dựng mô hình kết cấu.

Chương 1350 - Ai là ngư ông.

Tu vi của Lam Tiểu Bố đã đến tầng thứ nhất định, cộng thêm trên người hắn có một đống Thần Linh mạch cực phẩm, tốc độ tạo dựng mô hình của Vũ Trụ Duy Mô cực kỳ nhanh chóng. Trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã biết trận văn bên dưới đá san hô này là gì.

Sau khi tiến vào trận văn hư không trong đá san hô sẽ lập tức mất đi thần niệm, chỉ có thể dùng thần nguyên. Không có thần niệm, tất nhiên sẽ bị đình trệ. Mà bên dưới có năm cái vòng treo, nếu như không muốn bị đình trệ, nhất định phải nắm được một cái vòng treo trong số đó.

Giờ phút này Ngạo Tùng, Khúc Tập, Đông Phần, Phòng Vưu Sam, mỗi người đều nắm lấy một cái vòng treo, chỉ cần chờ hắn xuống, toàn bộ năm cái vòng treo sẽ đều được nắm lấy. Theo mô hình được tạo dựng ra, năm cái vòng treo này chỉ là thứ để khởi động một cổng truyền tống mà thôi.

Ngạo Tùng biết được nơi này, chỉ có hai khả năng, một là Ngạo Tùng rất có thể đã đến nơi này, sau đó nàng bị nhốt lại ở trong đó, dựa vào thủ đoạn nào đó mà trốn được. Thứ hai là Ngạo Tùng có được địa đồ ở nơi này, cho nên biết tình huống như thế nào.

Sau khi hiểu ra những điều này, Lam Tiểu Bố không chút do dự, vô cùng dứt khoát bước vào trận môn hư không.

Khi Lam Tiểu Bố nắm lấy cái vòng treo thứ năm, không gian phát ra tiếng vang kẽo kẹt, sau đó một trận môn từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Khi trận môn hoàn toàn xuất hiện, Ngạo Tùng lại là người đầu tiên lao ra.

Những người còn lại cũng kéo nhau xông ra ngoài, Lam Tiểu Bố vẫn là người cuối cùng. Không phải là hắn không nhanh bằng người khác, mà là hắn biết rõ, cho dù ai lấy được vật này, cuối cùng vẫn sẽ đánh nhau. Cho nên người lấy được đồ không phải là người đầu tiên cầm được, mà là người sống sót cuối cùng.

Năm người đáp xuống mặt đất, đây là một đại điện vô cùng lớn. Nhìn thấy đại điện này, Lam Tiểu Bố không khỏi nhớ đến Thiên Ma Huyễn Cung của Tần Tự Hề, nhìn qua thật là giống.

Điều khác biệt chính là, bên trong đại điện này có một bàn đá ngay chính giữa, cấm chế bên dưới bàn đá hiện tại còn rất mơ hồ, nhưng mà đang từ từ trở nên rõ ràng.

Ngạo Tùng nhìn Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không ngờ ngươi lại rất cẩn thận đó, nếu cẩn thận như vậy, vì sao còn muốn vào trong này?”

Lam Tiểu Bố biết, tác dụng của mình chắc hẳn đã không còn nữa. Bảo hắn tổ đội, tác dụng duy nhất chính là kéo cái vòng kia.

Giờ phút này, bàn đá hoàn toàn hiện ra, trên bàn đá rõ ràng có một cái hồ lô màu tím. Bên ngoài bàn đá còn có một tầng cấm chế khóa lại, bất cứ người nào muốn lấy được Tử Hồ Lô này, nhất định phải phá vỡ cái cấm chế kia.

Tất cả mọi người tiến lên phía trước một bước, chỉ có Lam Tiểu Bố lui về phía sau một bước, đồng thời tạo dựng mô hình kết cấu.

Trong lòng Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, trong Tử Hồ Lô kia thật sự là Hồng Mông Sinh Tức sao? Chuyện này không đúng lắm, nếu như Hồng Mông Sinh Tức đang ở trước mặt mình, Khí Vận Chi Thụ sao có thể không có chút phản ứng nào như vậy. Lam Tiểu Bố nhanh chóng có được đáp án, trong mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, trong Tử Hồ Lô này không phải là Hồng Mông Sinh Tức.

“Khúc Tập đạo hữu, Ngạo Tùng đạo hữu, huynh đệ chúng ta rất xin lỗi, cái Hồng Mông Sinh Tức này, chúng ta nhất định phải có.” Phòng Vưu Sam là người đầu tiên lên tiếng, đồng thời bước đến gần cấm chế. Đông Phần cũng đưa lưng về phía Phòng Vưu Sam, cảnh giác nhìn chằm chằm Ngạo Tùng và Khúc Tập.

Rất rõ ràng, trong mắt hai người, Lam Tiểu Bố có cũng được không có cũng không sao.

“Cút!” Ngạo Tùng đột nhiên đánh một bàn tay về phía Phòng Vưu Sam.

Phòng Vưu Sam cười lạnh một tiếng, đồng thời lấy một cây Lang Nha ra. Nhưng hắn chỉ có thể lấy được Lang Nha ra mà thôi, mọi động tác sau đó của hắn đều chậm lại, một loại sát ý kinh khủng khóa hắn lại.

Cho dù có là ngớ ngẩn, Phòng Vưu Sam cũng biết rõ mình đã gặp phải nhân vật nào, hắn hét lên một tiếng, “Ngươi là cường giả Thần Quân…”

Phản ứng của Đông Phần cũng không chậm, sau khi biết Ngạo Tùng là cường giả Thần Quân, hắn lập tức đánh một quyền về phía Ngạo Tùng.

Chỉ là tốc độ của hắn quá chậm, đừng nói là Ngạo Tùng đã chiếm được tiên cơ, cho dù Ngạo Tùng không chiếm được tiên cơ, Đông Phần liên thủ với Phòng Vưu Sam cũng không thể đối phó được với Ngạo Tùng,. Hai người bọn họ có lẽ có thể đối phó với Thần Quân, nhưng mà Thần Quân này tuyệt đối không bao gồm Ngạo Tùng trong này.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, Phòng Vưu Sam bị Song Nguyệt Hoàn trực tiếp chém chết.

Nhìn thấy Phòng Vưu Sam bị giết, mắt Đông Phần hiện lên tia hoảng sợ, hắn điên cuồng lui lại, chỉ là trong mắt Ngạo Tùng, tất cả hành động của hắn đều là dư thừa, Song Nguyệt Hoàn lại bổ đến một lần nữa.

“Ta sẽ đi…” Đông Phần chỉ nói được ba chữ, mi tâm đã bị Ngạo Tùng xé rách, vẫn lạc ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Khúc Tập nuốt vào một viên đan dược, chỉ mấy giây sau, đạo vận lưu chuyển quanh người Khúc Tập đã trở nên lưu loát.

Lam Tiểu Bố thầm than, lúc trước hắn xem ra đã không nhìn lầm. Thực lực của Khúc Tập quả thật chính là Thế Giới Thần. Chỉ là trước đó không dùng đan dược, nàng chỉ có thể thi triển thực lực Thiên

Thần cảnh. Sau khi dùng đan dược rồi, Khúc Tập mới có thể thể hiện thực lực của Thế Giới Thần. Tác dụng của đan dược kia, chắc chắn là có thể tạm thời chữa trị một phần kinh lạc và thức hải của Khúc Tập.

Tu vi rõ ràng đã tăng lên đến Thế Giới Thần, Khúc Tập lại trừng to mắt nhìn Ngạo Tùng, “Ngươi là tu sĩ Thần Quân?”

Ngạo Tùng gật gật đầu với Khúc Tập, “Đúng vậy, nể tình chúng ta đã hợp tác với nhau hai lần, ta sẽ giết ngươi sau cùng.”

Lúc nói chuyện, Ngạo Tùng tùy ý đá hai cái, thi thể Đông Phần và Phòng Vưu Sam bị đá về phía vách đá đại điện. Vách đá đại điện lúc này đột nhiên biến mất, thay vào đó là một vùng hư không, hai bộ thi thể cũng rơi vào hư không.

Chương 1351 - Ai là ngư ông. (2)

Lam Tiểu Bố cũng không kinh ngạc, hắn đã thông qua mô hình kết cấu mà biết được, vách đá bốn phía của đại điện này đều là huyễn trận, nói cách khác, đại điện này không có vách đá, bên ngoài vách đá là hư không. Không ngờ Ngạo Tùng cũng biết, xem ra tin tức mà Ngạo Tùng lấy được rất hoàn chỉnh.

Chỉ là không biết Ngạo Tùng có biết trong hư không bốn phía của đại điện này còn có một cái trận môn ẩn giấu. Bên trong trận môn kia là cái gì, đến bây giờ Vũ Trụ Duy Mô cũng chưa tạo dựng ra được.

Ngạo Tùng nói xong câu đó, chậm rãi đi về phía Lam Tiểu Bố. Hồng Mông Sinh Tức nàng không vội, chờ nàng giải quyết được chuyện ở nơi này, Hồng Mông Sinh Tức sẽ là của nàng.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Khúc Tập, Khúc Tập nhíu mày nói, “Ngạo Tùng đạo hữu, ta và Lam đại ca có thể rời khỏi đây chứ? Ngươi không cần ra tay với Lam đại ca.”

Lam Tiểu Bố thầm than, từ khi bắt đầu biết nữ nhân này cho đến bây giờ, hắn mới biết được, năng lực diễn kịch của nữ nhân này lợi hại đến mức nào. Loại thực lực này, chỉ sợ Oscar cũng không xứng với nàng. Hắn còn có một khoảng thời gian hoài nghi bản thân mình đã nhìn sai, bây giờ mới biết, cái nhìn của mình không sai một chút nào.

Với thực lực của Khúc Tập bây giờ, muốn ngăn cản Ngạo Tùng ra tay với hắn, thật sự rất đơn giản.

Thấy Khúc Tập không có ý giúp đỡ, Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Không cần ra tay, ta tự đi.”

“Đáng tiếc, ngươi…”

Ngạo Tùng còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố vọt vào trong hư không, biết mất tăm.

Ngạo Tùng sửng sốt, vừa rồi nàng hình như đã dùng thần niệm khóa Lam Tiểu Bố lại, Lam Tiểu Bố tại sao có thể rời khỏi? Chẳng lẽ vừa rồi nàng đã chậm một bước?

Nhưng mà lời Khúc Tập nói khiến nàng không thể nghĩ tiếp được, “Vừa rồi ngươi giết Lam Tiểu Bố cũng xem như là đã giết ân nhân cứu mạng của ta, cho nên ta chỉ có thể giết ngươi.”

Ngạo Tùng sửng sốt, lời Khúc Tập nói có nghĩa là gì? Một tu sĩ Thiên Thần cảnh muốn giết Thần Quân như nàng sao?

Không đợi Ngạo Tùng suy nghĩ tiếp, Khúc Tập tiến lên một bước, thậm chí nàng còn không lấy ra pháp bảo, cứ như vậy đánh một bàn tay về phía Ngạo Tùng.

Lực lượng sát phạt đáng sợ nghiền ép đến, sắc mặt Ngạo Tùng thay đổi, nếu như lúc này nàng còn không biết Khúc Tập là một cường giả Thế Giới Thần, nàng chính là heo.

Khúc Tập chẳng những là cường giả Thế Giới Thần, mà còn là cường giả Thế Giới Thần hậu kỳ. Không đúng, một bàn tay này đập xuống, khí thế đạo vận kia, thậm chí có thể tương đương với Thần Vương cảnh.

Trong lòng Ngạo Tùng hoảng hốt, lúc này nàng đâu còn dám phản kháng, há mồm phun ra một ngụm máu, đạo quang trong tay trái nổ tung. Một khắc sau, Ngạo Tùng biến thành một tia sáng xông ra ngoài, biến mất trong hư không bên ngoài đại điện.

Khúc Tập khẽ giật mình, nàng không ngờ Ngạo Tùng biết rõ thực lực mình có thể nghiền ép bốn người còn lại, còn giấu độn phù ở trong tay, xem như cũng quá cẩn thận rồi.

Nhưng mà Ngạo Tùng chạy trốn, Khúc Tập cũng không để ý, nàng đoán, sau khi tiến vào hư không rồi, khả năng sống sót sẽ rất nhỏ. Hơn nữa, cho dù Ngạo Tùng còn sống thì sao chứ? Khúc Tập vọt đến chỗ cái bàn đá kia, chỉ sau vài lần, đã loại bỏ cấm chế trên bàn đá, cuốn Tử Hồ Lô đi. Sau đó lấy ra một lá phù lục, biến mất khỏi đó.

…

Lam Tiểu Bố vừa đáp xuống đất, đã biết đây mới thật sự là nơi cất giữ Hồng Mông Sinh Tức. Bởi vì hắn vừa tới nơi này, Khí Vận Chi Thụ trong Tử Phủ đã bắt đầu đung đưa, rõ ràng là vô cùng mẫn cảm với Hồng Mông Sinh Tức.

Lam Tiểu Bố quan sát nơi mình đang đứng một chút, so với phía trước đại điện, nơi này chỉ có một cái gian phòng hơi lớn một chút. Ở một góc trong gian phòng còn có một cái cấm chế ẩn.

Lấy Thất âm Kích ra, Lam Tiểu Bố chỉ đánh một chút, cái cấm chế ẩn này đã bị Lam Tiểu Bố xé rách. Sau đó một hồ lô màu tím và một bộ xương khô xuất hiện trước mắt hắn.

Lam Tiểu Bố không lấy ngay, mà dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Một khắc sau, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, trong Tử Hồ Lô này quả thật chính là Hồng Mông Sinh Tức. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không có biểu hiện kích động gì cả, bởi vì bên ngoài Tử Hồ Lô có ít nhất ba đạo ấn ký thần niệm, không chỉ như vậy, còn có một đạo ký hiệu thần hồn.

Rất rõ ràng, cái Tử Hồ Lô này đã được khắc ấn ký lên. Nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, người lấy được Tử Hồ Lô, nhất định sẽ bị ký hiệu thần hồn này thẩm thấu vào, cuối cùng biết thành cái túi da lưu giữ ấn ký của người kia.

Ha ha, đây là có người cố ý để Hồng Mông Sinh Tức ở chỗ này sao? Chờ người khác lấy ra giúp hắn.

Nhưng như thế cũng không đúng lắm, nếu như làm như vậy, không bằng để Hồng Mông Sinh Tức ở đại điện phía trên, nếu như vậy, cơ hội bị nhìn thấy sẽ lớn hơn. Để ở nơi này, cơ hội bị phát hiện sẽ bớt đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng suy nghĩ thông suốt nguyên nhân ở đây là gì, chắc hẳn chủ nhân của Hồng Mông Sinh Tức trốn đến nơi này, sau đó biết mình chắc chắn sẽ chết, cho nên ở bên ngoài bố trí một cái đại điện giả. Còn trong này, là nơi hắn che giấu Hồng Mông Sinh Tức. Nếu có người nào tìm đến nơi này, lấy đi Hồng Mông Sinh Tức, tương lai hắn cũng sẽ lần theo ấn ký mà đuổi theo. Nếu như không có ai tìm đến nơi này, chờ hắn luân hồi rồi, sẽ tìm đến đây lấy lại.

Đáng tiếc lại gặp phải hắn.

“Có phải ngươi đang cảm thấy may mắn vì đã tìm được Hồng Mông Sinh Tức chân chính hay không?” Lam Tiểu Bố vừa đi đến chỗ Hồng Mông Sinh Tức, còn chưa cầm lấy Tử Hồ Lô, giọng nói lạnh lẽo có chút vui sướng của Ngạo Tùng đã truyền đến bên tai.

Chương 1352 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc.

Lam Tiểu Bố cảm thấy hơi kinh ngạc, hắn không ngờ Khúc Tập lại không giết chết Ngạo Tùng, ngược lại đã để Ngạo Tùng chạy trốn đến nơi này, còn nhìn thấy hắn đang chuẩn bị lấy Hồng Mông Sinh Tức.

Cho dù Ngạo Tùng có đến hay không, Lam Tiểu Bố cũng không để ý, tay hắn cuốn một cái, hồ lô chứa Hồng Mông Sinh Tức đã được hắn bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“To gan, ngươi chắc đã biết rằng bản thân mình sống không được lâu, cho nên trước khi chết cũng muốn lấy Hồng Mông Sinh Tức…” Khi Ngạo Tùng nói chuyện, hoàn ảnh từ Song Nguyệt Hoàn đã phủ đầy trời đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Ngạo Tùng lo lắng Khúc Tập sẽ tìm được đến nơi này, cho nên vừa ra tay đã dốc toàn lực, hoàn toàn không nương tay một chút nào, đạo vận thần nguyên thi triển đến cực hạn, cuốn về phía Lam Tiểu Bố.

Theo Ngạo Tùng, khi đạo vận Thần Quân hậu kỳ của nàng đánh tới, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể nào tránh thoát khỏi sự trói buộc từ thần thông của nàng được. Nhiều nhất là ba giây, Lam Tiểu Bố sẽ biến thành cặn máu.

Chỉ là sắc mặt Ngạo Tùng nhanh chóng thay đổi, đừng nói là hóa thành cặn máu, Lam Tiểu Bố hầu như chẳng có chút ảnh hưởng nào, hoặc là nói tựa như không nhìn thấy thần thông sát phạt của nàng, chỉ giơ tay ra, Thất âm Kích lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó một đạo kích mang từ trong hư không bổ xuống.

Một loại kiềm nén tử vong đáng sợ bao phủ Ngạo Tùng lại, nhìn thấy hoàn ảnh của mình bị đánh nát như bọt biển trước đạo kích mang này, trong lòng Ngạo Tùng vô cùng tuyệt vọng. Đạo vận của Lam Tiểu Bố có lẽ vẫn chưa mạnh bằng Khúc Tập, nhưng loại sát phạt tử vong kia nghiền ép đến vẫn khiến Ngạo Tùng không thể nào thở nổi. nàng cảm thấy loại sát ý đáng sợ này còn hơn xa sự uy hiếp của Khúc Tập đối với nàng.

Đây cũng là một Thế Giới Thần? Ngạo Tùng rất muốn xin tha, nhưng nàng biết rất rõ, Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cho nàng. Một người che giấu sâu như vậy, tuyệt đối sẽ không để nàng sống sót. Trong lòng Ngạo Tùng vô cùng bi ai, trước đó trong tổ đội năm người, nàng cho rằng mình mới là người có thực lực mạnh nhất. Không nghĩ thực lực mạnh nhất, lại là Lam Tiểu Bố có thực lực kém nhất trong mắt nàng. Mà Ngạo Tùng nàng, thậm chí mạnh thứ hai cũng không bằng..

Đúng là mỉa mai mà.

Khúc Tập kia nên cảm thấy may mắn vì đã không phát hiện ra Hồng Mông Sinh Tức chân chính, nếu như nàng phát hiện ra Hồng Mông Sinh Tức chân chính, kết cục của Khúc Tập chắc hẳn cũng giống như nàng, nàng khẳng định Khúc Tập không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố trước mắt này.

“Phốc!” Thất âm Kích bổ vào mi tâm Ngạo Tùng, lúc này trong lòng Ngạo Tùng đột nhiên hiện lên một hình ảnh. Khi đó nàng chỉ mới là Đại Ất Tiên, người trẻ tuổi kia chỉ mới đến cảnh giới Huyền Tiên, nhưng khi nàng đối mặt với một tu sĩ Huyền Tiên, vẫn không có năng lực phản kháng.

Lam Tiểu Bố trước mắt này sao lại có chút tương tự với người trẻ tuổi mà nàng đã từng gặp kia? Không đúng, nàng đột nhiên trừng to mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nàng rất muốn hỏi một câu, “Có phải ngươi vẫn chưa đến cảnh giới Thế Giới Thần hay không?”

Một tu sĩ chưa đến Thế Giới Thần, vậy mà có thể dùng một chiêu nghiền ép một Thần Quân hậu kỳ như nàng?

Đáng tiếc là, bóng tối đã ập đến, nàng hoàn toàn mất đi tất cả ý thức.

Lam Tiểu Bố cuốn lấy chiếc nhẫn của Ngạo Tùng, ném một ngọn lửa thiêu Ngạo Tùng thành hư vô. Đối với người muốn giết hắn, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nhẹ tay.

Sau khi giết chết Ngạo Tùng, thần niệm Lam Tiểu Bố quét về phía bộ xương khô kia.

Trong tay xương khô cũng có một chiếc nhẫn, thần niệm Lam Tiểu Bố quét vào trong, trong nhẫn chỉ có một ít thần linh thảo đã khô héo và thần tinh, đối với những thứ này, Lam Tiểu Bố không có chút hứng thú nào.

Điều khiến hắn khó hiểu là,tại sao Hồng Mông Sinh Tức lại đặt ở đây. Nếu như là do tên gia hỏa đã chết đi này muốn sau khi luân hồi đến đây lấy lại, vậy chắc hẳn phải đặt trong thế giới của mình. Trừ khi gia hỏa này không có thế giới.

Một gia hỏa không có thế giới, vậy tu vi nhất định không đến cảnh giới Thế Giới Thần.

Mồi hồi lâu sau vẫn không thể nào nghĩ ra được nguyên nhân, Lam Tiểu Bố không suy nghĩ nữa. Chờ sau khi ra khỏi nơi này rồi, hắn sẽ gỡ bỏ ấn ký trên Hồng Mông Sinh Tức. Ấn ký Thánh Nhân hắn đã từng gặp rồi, đối với ấn ký trên Tử Hồ Lô, Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn tin mình có thể loại bỏ được.

Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của gian phòng này, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không giống như Khúc Tập, dựa vào phù lục rời khỏi nơi này, thân hình hắn nhanh chóng độn liên tục mười mấy lần trong phòng, sau đó đã xuất hiện trong đại điện đặt hồ lô giả kia. TRong đại điện này, Lam Tiểu Bố quay ngược lại mấy lần nữa, trước mắt hắn đột ngột xuất hiện một trận môn hư không.

Lam Tiểu Bố bước vào trận môn, chờ đến khi hắn chạm đến mặt đất, đã ở bên ngoài đá san hô, dưới chân vẫn là đáy biển khô cạn.

Nếu như là ở nơi khác, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ tìm một chỗ trốn đi, sau đó tiến vào Vũ Trụ Duy Mô nghiên cứu Hồng Mông Sinh Tức một chút.

Nhưng ở trong Địa Mộng Tháp này, Lam Tiểu Bố mỗi giờ mỗi phút đều cảm thấy cả người không được thoải mái, hắn cần nhanh chóng ra ngoài.

Lam Tiểu Bố có địa đồ của Địa Mộng Tháp, hắn đoán nếu mình dùng tốc độ nhanh nhất mà di chuyển, nhiều nhất chỉ cần hai ba ngày là có thể rời khỏi Địa Mộng Tháp.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị tăng nhanh tốc độ, trong phạm vi thần niệm đột nhiên xuất hiện một đám sợi đằng xanh biếc. Những sợi đằng này nhìn rất lộng lẫy, cực kỳ đẹp mắt.

Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng thấy hình dạng cụ thể của Khu Mộng Đằng, nhưng hắn vẫn có thể xác định, những Khu Mộng Đằng này đều là thần linh thảo cấp sáu. Mặc dù vẫn chưa đến cấp bảy, nhưng

Lam Tiểu Bố biết rõ, đẳng cấp Khu Mộng Đằng cấp sáu này tương đối cao.

Chương 1353 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc. (2)

Hắn lập tức lấy hết đám Khu Mộng Đằng này bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, có tất cả là mười hai cây.

Còn về chuyện dùng Khu Mộng Đằng để mua Khu Ma Thần Đan, Lam Tiểu Bố không có hứng thú đó. CHờ đến Vô Căn Thần giới, hắn xem thử Khu Mộng Đằng có còn tác dụng nào khác hay không. Nếu như không có, hắn sẽ bán hết đồng Khu Mộng Đằng này đi.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố rời khỏi tầng 29, đến tầng 28.

Bởi vì Lam Tiểu Bố có địa đồ hoàn chỉnh, cho nên di chuyển qua tầng 28 vẫn rất nhanh. Trên đường đi đến tầng 27, thần niệm của Lam Tiểu Bố hầu như đã mở rộng đến mức lớn nhất.

KHi Lam Tiểu Bố chuẩn bị vọt đến tầng 26, trong phạm vi thần niệm của hắn đột nhiên quét đến bóng người quen thuộc trước đó. Không sai người kia rất giống với Tả Uyển âm, chỉ là tu vi cao hơn Tả Uyển âm rất nhiều.

Chỉ là lần này đối phương di chuyển cực kỳ vội vàng, tựa như đang bỏ chạy. Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng biết được, nữ tu có bóng lưng cực giống Tả Uyển âm này quả thật đang chạy trốn, hình như còn bị thương. Một nam tử mũi ưng đang truy sát nữ tử kia, nhìn sát thế từ trên người hắn đã biết một khi hắn đuổi kịp nữ tu kia, nhất định sẽ giết chết.

Nam tử mũi ưng truy sát nữ tu kia cách Lam Tiểu Bố chỉ mới một dặm, thần niệm Lam Tiểu Bố nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố. Nhưng mà trong mắt người này, rõ ràng cho rằng Lam Tiểu

Bố là sâu kiến không cần quan tâm đến, thứ hắn để ý chính là nữ tu đang chạy trốn kia.

Cho dù có liên quan đến Tả Uyển âm hay không, Lam Tiểu Bố đều quyết định ra tay. Khi nam tu và Lam Tiểu Bố này vừa chạm mặt, Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố đã lập tức phóng ra.

Nam tu mũi ưng này tuyệt đối không ngờ được, Lam Tiểu Bố chỉ là một sâu kiến có tu vi thấp kém mà lại dám ra tay với Thế Giới Thần hậu kỳ như hắn? Trong lúc vội vàng, lại bị Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố đánh trúng.

Khi tu vi của Lam Tiểu Bố ngày càng cao, đối thủ gặp phải ngày càng mạnh. Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố từ đòn sát thủ đã dần dần biến thành gân gà. Bởi vì vào thời điểm đối chiến, đối thủ đều phòng bị rất kỹ càng, muốn dùng Thần Hồn Thứ đánh lén đối phương là rất khó.

Thần niệm của nam tử mũi ưng này nhìn chằm chằm nữ tu đã chạy trốn phía trước, thần niệm mở rộng, trong lúc nhất thời không chú ý, đã bị Lam Tiểu Bố đánh lén thành công.

Phốc! Nam tử há miệng phun ra một ngụm máu, giờ phút này sát cơ trong lòng hắn đã dâng cao đến mức cực hạn. Chỉ một con kiến hôi nho nhỏ, cũng dám dùng thần niệm công kích đánh lén hắn? Cơn tức này sao hắn có thể nuốt trôi được chứ?

Chỉ là không đợi hắn phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, đã phát hiện Lam Tiểu Bố đã chủ động xông về phía mình.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xông đến, cộng thêm trước đó bị Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố đánh lén, nam tu Thế Giới Thần lập tức cảnh giác, vươn tay cầm lấy một thanh trường đao, mở rộng lĩnh vực.

Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đã sớm cuốn theo trăm triệu vạn kích mang, bao bọc không gian sát thế đánh về phía nam tử mũi ưng này.

Mặc dù đột nhiên ra tay, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố lại đang nghĩ đến chuyện sau khi mình rời khỏi đây, nhất định phải hoàn thiện lại Thần Hồn Thứ một lần nữa. Thần Hồn Thứ là đòn sát thủ lớn, chỉ là lúc trước cấp bậc Thần Hồn Thứ của hắn quá thấp. nếu như có thể trong lúc đối chiến với đối phương, đột nhiên dùng Thần Hồn Thứ đánh lén, trợ giúp này lớn đến mức nào chứ?

Khi sát thế kích mang cuồng bạo của Lam Tiểu Bố ập đến, nam tu mũi ưng này lại càng thận trọng hơn, hắn biết mình đã xem thường Lam Tiểu Bố rồi. Thực lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không kém hơn hắn bao nhiêu, may mắn là hắn không mù quáng mà xông về phía Lam Tiểu Bố.

Trường đao trong tay nam tử mũi ưng kia cũng cuốn lên một biển đao mang. sát thế Đao Đạo hình thành trong chớp mắt. Sát thế từ lĩnh vực của hai người đánh vào nhau, đạo vận và thần nguyên nổ tung trong không gian, hư không liên tục dao động.

Khí thế sát phạt của nam tử mũi ưng khiến chiến ý của Lam Tiểu Bố dâng cao, hắn hét lên một tiếng, cả người đều nằm trong khí thế sát phạt của kích âm, kích mang đầy trời trong khí thế sát phạt cường hãn này trở nên ác liệt hơn. Sát thế biến thành sóng lớn tử vong cuồn cuộn, mãnh liệt vô cùng.

Mà cái kích mang vô tận kia, lại biến thành con thuyền nhỏ giữa sóng lớn sát thế cuồn cuộn này, thuyền nhỏ theo sóng lớn mà lên xuống, lung lay không ngừng, lại giống như con bù nhìn rơm hứng chịu từng mũi tên rơi xuống.

Nam tử mũi ưng đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố tuyệt đối vẫn chưa đến cảnh giới Thế Giới Thần, một tu sĩ còn chưa đến cảnh giới Thế Giới Thần, lại có thể thi triển ra khí thế sát phạt đáng sợ như vậy, quả thật là nghe rợn cả người.

“Ta và đạo hữu không thù không oán, đạo hữu có ý gì?” Nam tử mũi ưng mở miệng nói, đạo thế của hắn chẳng những không yếu bớt, ngược lại càng càng lúc càng cường hãn, biển đao đã hóa thành đao mạc, dường như muốn xé nát mọi thứ ở trước đao mạc thành hư vô

Oanh! Đao thế và sát thế kích mang đánh vào nhau, không gian chấn động liên tục, đao thể xé mở sóng lớn kích mang của Lam Tiểu Bố.

Khí thế Lam Tiểu Bố lại càng cao, lần đầu tiên hắn gặp phải loại đối thủ như thế này, mặc dù chênh lệch tu vi rất lớn, nhưng thực lực lại khác biệt không lớn, loại đấu pháp này đối với hắn rất tốt.

Kích mang bị đạo mạc xé mở chẳng những không lụn bại, mà lại ngưng luyện lại, gào thét trong không gian.

Đạo âm cuốn ra, Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Trong mắt nam tử mũi ưng hiện lên sự kinh hãi, đây là thần thông gì? Hắn rõ ràng có tu vi cao hơn, vì sao trước khí thế của thần thông này, lại biến thành một chiếc thuyền lá nhỏ rách nát?

Chương 1354 - Lại gặp được. (1)

Khi nam tử mũi ưng cảm nhận được hơi thở tử vong, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, phải nhanh trốn.

Giờ phút này hắn không còn lo được thần thông Thương âm Sát của Lam Tiểu Bố sẽ khiến mình bị thương đến mức nào, chỉ điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, đồng thời kích phát cấm độn.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, nam tử mũi ưng này lập tức biến mất trong huyết quang, nơi vừa rồi chỉ còn một cái chân gãy, còn cả kích âm sát phạt vẫn còn chưa tiêu tán.

Lam Tiểu Bố có chút im lặng, hắn vẫn chưa hết hứng mà. Cũng giống như uống rượu vậy, thật vất vả mới tìm được một đối thủ ra dáng, hắn còn mới bắt đầu, kết quả đối phương lại sợ chạy mất.

Thần thông Thương âm Sát vừa kích phát, Lam Tiểu Bố còn đang nghĩ, nếu như nam tu Thế Giới Thần này không trốn, nói không chừng hắn đã thi triển chiêu thứ tư của Thất âm Sát, Trưng âm Sát rồi.

Đối phương đã chạy trốn, Lam Tiểu Bố cũng lười đuổi theo. Hắn biết gia hỏa này đã phế rồi, trước thần thông Thương âm Sát của hắn mà chỉ muốn chạy trốn, đây là muốn chết.

Thần thông Thương âm Sát cũng không phải chỉ lấy đi một cái chân gãy, mà là đã xoắn nát linh lạc và một nửa thức hải của đối phương. Chạy trốn thì cũng chỉ có một con đường chết.

TRong tầng 27 Địa Mộng Tháp, một tên phế nhân có thể sống được bao lâu?

Ở tầng 27 chậm trễ một chút thời gian, tốc độ của Lam Tiểu Bố càng nhanh hơn.

Cũng may Địa Mộng Tháp này càng lên cao, nguy hiểm càng thấp, tốc độ của Lam Tiểu Bố cũng càng nhanh hơn. Từ tầng 25 trở về trước, Lam Tiểu Bố di chuyển trong Địa Mộng Tháp tựa như đang chạy trên đồng bằng.

Chỉ mất ba ngày, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện bên ngoài Địa Mộng Tháp.

Quả nhiên vừa bước ra khỏi Địa Mộng Tháp, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Hắn có thể khẳng định, Địa Mộng Tháp này nhất định không phải nơi tốt lành gì.

Lam Tiểu Bố không rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp ngay, hắn định tìm một cái tức lâu nghỉ ngơi mấy ngày, nghiên cứu Hồng Mông Sinh Tức mà mình đã lấy được một chút, sau đó lại hỏi thăm một chút Thần giới này cách Bất Thanh Thần giới bao xa.

Lam Tiểu Bố không dám đến Vong Xuyên thần tức lâu, hắn nghe Khúc Tập nói nàng vốn xuất thân từ một nơi tên là Vong Xuyên Đạo Tông. Theo lời Khúc Tập nói, Vong Xuyên thần tức lâu rất có thể chính là sản nghiệp của Khúc Tập, hắn đến Vong Xuyên thần tức lâu, chẳng phải tự dâng mình lên tận cửa sao?

Nhưng mà đối với Khúc Tập, Lam Tiểu Bố không hề sợ hãi một chút nào. Khúc Tập có mạnh đến đâu cũng là một Thế Giới Thần mà thôi, trước đó không lâu hắn đã đánh cho một tên Thế Giới Thần tàn phế. Huống chi Khúc Tập còn là một Thế Giới Thần bị thương, còn không có năng lực áp chế hắn không thể động đậy.

Nơi Lam Tiểu Bố chọn chính là Đại Đạo thần tức lâu, cấp bậc của thần tức lâu này có vẻ cũng cao, giá cả không hề thấp. Nhưng trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều thần tinh, có lẽ ở nơi này không có người nào giàu hơn hắn. Trên thực tế bất cứ người nào từ Thiên Nhai ra ngoài, đều rất giàu có.

Lam Tiểu Bốt trực tiếp thuê một căn phòng thượng đẳng trong Đại Đạo thần tức lâu, đồng thời dự định ở trong một tháng. Thời gian một tháng này, hắn muốn biết rõ quan hệ giữa Vô Căn Thần giới và Bất Thanh Thần giới, cả cách rời khỏi Vô Căn Thần giới. Trừ chuyện này ra, hắn còn muốn biết lai lịch của Địa Mộng Tháp, thứ này có liên quan gì đến Đại Mộng Thánh Nhân hay không.

…

Tả Thiều Doanh thở phào một hơi, nàng quay đầu lại nhìn một chút, người truy sát nàng hình như sau khi tiến vào tầng 27 thì không còn tiếp tục đuổi theo nữa

Cho dù Tả Thiều Doanh cảm thấy khó hiểu, nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Địa Mộng Tháp không phải là nơi nên ở lâu, thừa dịp đối phương còn chưa đuổi tới, tốt nhất là nàng nên tìm một nơi nào đó dưỡng thương thật tốt, sau đó cải trang mà chạy ra khỏi Địa Mộng Tháp, đi càng xa càng tốt.

Tả Thiều Doanh tìm một lúc lâu, ngay khi nàng đang quyết định xây một động phủ tạm thời tại một vùng sa mạc, trong không gian đột nhiên dao động kích liệt.

Không đợi Tả Thiều Doanh kịp phản ứng, một bóng người đã xuất hiện trong thần niệm của nàng. Khi Tả Thiều Doanh nhìn thấy rõ người này là ai, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, ánh mắt lóe lên tia tuyệt vọng.

Chính nàng cũng không biết bản thân đã chọc đến tông môn Ám Nguyệt Hà này lúc nào, sau đó vẫn luôn luôn phải trốn chạy. Muốn hỏi rõ đối phương tại sao lại truy sát nàng, nhưng mà đối phương hoàn toàn không trả lời, chỉ một lòng muốn bắt nàng đi.

Chạy trốn đã mấy tháng, vất vả lắm mới trốn được đến quảng trường Địa Mộng Tháp, không ngờ vừa bước vào một thương lâu đã bị người của Ám Nguyệt Hà để mắt đến. Trước đó không lâu nàng còn cảm thấy may mắn vì cuối cùng mình cũng trốn thoát khỏi sự truy sát của Ám Nguyệt Hà, đáng cười là, người ta đã trực tiếp xuất hiện trước mặt nàng rồi, còn có thể trốn như thế nào?

Tả Thiều Doanh không định chạy trốn nữa, nàng biết mình có chạy trốn nữa thì cũng uổng công. Giống như vừa rồi, nàng hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng đối phương, đối phương lại đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, vậy thì nàng làm sao mà trốn?

“Bành!” Nam tử truy sát nàng ngã xuống đất, khiến Tả Thiều Doanh không thể tin được là, nam tử truy sát nàng đã bị trọng thương chí mạng, không chỉ như vậy, còn bị thiếu mất một chân. Từ dao động trên người hắn có thể thấy được, thức hải bị hủy, hình như linh lạc cũng có vấn đề.

Nam tử mũi ưng vốn đã tuyệt vọng, bởi vì khi hắn bỏ chạy đã nhận ra thức hải và linh lạc của mình đều bị hủy, mấu chốt nhất là bản thân vẫn còn đang ở trong Địa Mộng Tháp. Khiến hắn không ngờ được là, sau khi rơi xuống mặt đất rồi, người đầu tiên nhìn thấy lại là Tả Thiều Doanh, còn có chuyện gì tuyệt vọng hơn nữa chứ?

Chương 1355 - Lại gặp được. (2)

“Ngươi bị người ta đánh trọng thương?” Khi Tả Thiều Doanh hỏi càng có chút khó hiểu, lên tiếng xong, không đợi đối phương trả lời, trong lòng nàng đã vô cùng vui mừng. Tên gia hỏa truy sát nàng này nhất định đã bị thương nặng, chẳng những bị thương năng, còn phát động cấm thuật chạy trốn, chạy đến trước mặt nàng.

“Nếu như ngươi giết ta, Ám Nguyệt Hà sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Mặc dù nam tử biết mình chết chắc rồi, nhưng vẫn không nhịn được uy hiếp Tả Thiều Doanh một chút.

Tả Thiều Doanh hầu như không có chút cân nhắc nào, ném một ngọn lửa qua, nam tử mũi ưng này chưa kịp nói câu thứ hai, đã bị ngọn lửa này thiêu rụi.

Tả Thiều Doanh thở phào một hơi, nàng không vừa đồ ngốc vừa mới ra ngoài. Đối phương vốn không có ý định buông tha cho nàng, sao nàng phải để ý đến sự uy hiếp của đối phương.

Ám Nguyệt Hà truy lùng Tả Thiều Doanh ở khắp mọi nơi, mặc dù giết được một tên truy sát nàng, nguy hiểm của nàng vẫn chưa biến mất. Nàng nhất định phải nhanh chóng rời khỏi Địa Mộng Tháp, sau đó tiếp tục chạy trốn.

…

Lam Tiểu Bố lập cấm chế trong căn phòng của mình, sau đó vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Lam Tiểu Bố không cảm nhận được Hồng Mông Sinh Tức trong Tử Hồ Lô, nhưng mà Khí Vận Chi Thụ thì có thể cảm nhận được.

Bên ngoài Tử Hồ Lô có mấy cái ấn ký thần niệm đã bị Lam Tiểu Bố dễ dàng gỡ bỏ, sau đó Lam Tiểu Bố mới mở cấm chế trên miệng Tử Hồ Lô ra. Quy tắc Khai Thiên vô tận và sinh cơ từ Hồng Mông Sinh Tức lập tức tản ra, Lam Tiểu Bố không nhịn được siết chặt tay thành nắm đấm, đây đúng là đồ tốt mà.

Một cụm Hồng Mông Sinh Tức được Lam Tiểu Bố lấy ra đưa đến bên cạnh Khí Vận Chi Thụ, quy tắc xung quanh Khí Vận Chi Thụ càng ngày càng rõ ràng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Khí Vận Chi Thụ đã lớn hơn một mét. Quy tắc vận may mênh mông càng ngày càng nồng đậm, không chỉ như vậy, trên người Khí Vận Chi Thụ còn có thêm hơi thở quy tắc Khai Thiên.

Lam Tiểu Bố biết mình lấy được đồ tốt, cũng không biết là ai, lại đặt bảo vật Hồng Mông Sinh Tức ở Tiên giới, còn bị một Tiên Đế nho nhỏ lấy được.

Lập cấm chế lên Tử Hồ Lô, Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, cảm nhận quy tắc đại đạo rõ ràng bên trong Hồng Mông Sinh Tức, hắn chuẩn bị tu luyện một khoảng thời gian.

Lam Tiểu Bố lấy ra một đống thần tinh, vận chuyển Trường Sinh Quyết, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được tu vi của mình không ngừng tăng lên. Loại cảm giác này đã rất lâu rồi chưa có, sau khi hấp thu được một ít Hồng Mông Sinh Tức, hắn lại cảm nhận được.

Chỉ nửa ngày sau, gian phòng của Lam Tiểu Bố đã có vòng xoáy thần linh khí bao quanh. Nếu không phải Lam Tiểu Bố đã bố trí thần trận che giấu, vậy thì toàn bộ quảng trường Địa Mộng Tháp đều có thể nhìn thấy vòng xoáy thần linh khí trong thần tức lâu này.

Chỉ qua mười ngày, Lam Tiểu Bố đã đột phá Thần Quân tầng hai, bước vào Thần Quân tầng ba.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ không ngừng, phải biết rằng bình thường hắn tu luyện đều phải lấy Thần Linh mạch ra, bây giờ hắn chỉ dùng một chút thần tinh mà tu vi đã từ từ dâng lên, có thể thấy được Hồng Mông Sinh Tức này cường đại đến mức nào. Lam Tiểu Bố quyết định nhất cổ tác khí, xông vào Thần Quân trung kỳ. Ngay lúc này, cấm chế của hắn đột nhiên chấn động.

Lam Tiểu Bố đứng lên, hắn biết rõ, không phải có người đang công kích cấm chế của hắn, mà là đang công kích cấm chế phòng khác. Chỉ là động tĩnh công kích quá lớn, lan đến cấm chế trên phòng hắn mà thôi.

Lam Tiểu Bố cất thần tinh đi, mở cấm chế gian phòng ra.

Khiến hắn cạn lời là, hắn lại nhìn thấy nữ tu quen thuộc kia. Bị người đuổi giết đến tầng 27 Địa Mộng Tháp, hắn đã giúp nàng giải quyết tu sĩ Thế Giới Thần đang truy sát nàng kia, không ngờ nữ nhân này vẫn chưa đi, lại đến quảng trường Địa Mộng Tháp, thậm chí còn tiến vào thần tức lâu, vẫn bị người ta vây giết.

Nhưng mà lần này Lam Tiểu Bố thấy rất rõ, nữ tu này mặc dù có bóng lưng rất giống Tả Uyển âm, trên thực tế tướng mạo chênh lệch rất xa với Tả Uyển m…

Không đúng, Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận ra, nữ tu này chắc hẳn đã cải trang.

Nữ tu nhảy xuống đại sảnh lầu một của thần tức lâu, có hai tu sĩ thế Giới Thần chặn đường đi của nữ tu, công kích cấm chế của nữ tu này chính là hai tên Thế Giới Thần này.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút kinh ngạc, dù sao nơi hắn ở cũng là một thần tức lâu, một thần tức lâu, ít nhất cũng phải có cường giả Thần Vương chống lưng chứ. Hai tên Thế Giới Thần lại dám công kích cấm chế của một thần tức lâu, xem ra lai lịch không nhỏ.

Thật không biết rốt cuộc nữ tu này đã chọc đến nhân vật nào, lại có cường địch như vậy. Hắn giúp một tay giết một tên tốt thí cũng không giải quyết được vấn đề, lại càng kéo thêm nhiều người hơn đến. Bây giờ còn là thế Giới Thần, tiếp theo có phải sẽ có Thần Vương, thậm chí là cường giả Hợp Thần cảnh đến?

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi gian phòng, đi đến đại sảnh lầu một. Giờ phút này ở đại sảnh lầu một, đã sớm vây kín tu sĩ đứng ngoài quan sát.

“Đi với chúng ta đi, nếu không thì chúng ta sẽ phải bắt ngươi đi.”

Vừa nói chuyện chính là một người đang bao vây nữ tu, dáng người không cao, nhưng đạo vận lưu chuyển trên người cực kỳ trôi chảy, rõ ràng là một Thế Giới Thần hậu kỳ.

Một người khác mặc dù không nói chuyện, nhưng mà lĩnh vực của hắn vẫn đang khóa nữ tu này lại.

Khóe miệng nữ tu còn đang chảy máu, vết thương trên người càng nặng hơn. Lam Tiểu Bố nhìn đạo vận lưu chuyển trên người nữ tu này có thể khẳng định, nữ nhân này chính là tiên tổ của Tả Uyển âm.

Nếu như là người khác thì thôi đi, tiên tổ của Tả Uyển âm, hắn đã nhìn thấy thì tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn. Lam Tiểu Bố gạt đám người qua, đi vào.

Chương 1356 - Một kích giết chết. (1)

“Vừa rồi là ai đã phá cấm chế tức lâu? Ta đang lúc đột phá, cấm chế bị đánh vào khiến ta suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Nếu như không phải ta có đạo quả chữa thương, bây giờ đã vẫn lạc rồi. Là ngươi làm sao?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm nữ tu đang bị chặn lại kia hung hăng hỏi.

Nữ tu hắn đang nhìn chằm chằm chính là Tả Thiều Doanh, Tả Thiều Doanh còn đang rất lo lắng, Lam Tiểu Bố vừa hay đã giúp nàng tìm được một cơ hội kéo dài thời gian, nàng vội vàng nói, “Vị đạo hữu này, vừa rồi không phải là ta làm. Là cấm chế của ta bị người ta đánh nát, ảnh hưởng đến cấm chế trên gian phòng của đạo hữu.”

“Là ta làm, thế nào? Không phục à.” Hai cường giả Thế Giới Thần đang chặn đường Tả Thiều Doanh, tên tu sĩ Thế Giới Thần sơ kỳ kia mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố nói.

Hắn thấy tu vi của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu cũng sẽ không bằng bọn hắn

“Khúc tiên tử, ta biết ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì mà.” Khiến Thế Giới Thần sơ kỳ này cạn lời chính là, Lam Tiểu Bố vậy mà lại không đáp lời hắn, chỉ quay đầu nhìn về một nữ tu đang đứng trong quần chúng vây xem.

Trong lòng Khúc Tập vô cùng kinh hãi, nàng mới vừa từ trong Địa Mộng Tháp ra ngoài, bởi vì Đại Đạo thần tức lâu xảy ra chuyện, nàng mới thuận tiện đến xem một chút, không ngờ lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

Chuyện này sao có thể? Nàng đã tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố bị Ngạo Tùng ép phải nhảy vào trong hư không ở tầng 29 Địa Mộng Tháp, hư không Địa Mộng Tháp tuyệt đối không phải nơi tốt lành gì. Dù cho Lam Tiểu Bố không bị vẫn lạc trong hư không, vậy thì cũng không thể xuất hiện ở nơi này nhanh như vậy chứ?

“Lam Tiểu Bố, ngươi không sao ư?” Khúc Tập không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố nổi giận đùng đùng chỉ vào tu sĩ Thế Giới Thần sơ kỳ kia nói, “Người này công kích vào cấm chế trên gian phòng của ta, suýt chút nữa khiến ta tẩu hỏa nhập ma, bây giờ còn uy hiếp ta. Khúc tiên tử, nể giao tình của chúng ta, mong hãy ra tay giúp đỡ một chút.”

Khúc Tập khẽ nhíu mày, đừng nhìn thấy rằng lúc trong Địa Mộng Tháp nói Lam Tiểu Bố cứu nàng một mạng, đây chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, trên thực tế nàng chưa từng để chuyện này ở trong lòng. bây giờ Lam Tiểu Bố lại muốn nàng giúp đỡ đối phó với người của Ám Nguyệt Hà, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Tu vi của Khúc Tập bây giờ vẫn là cảnh giới thế Giới Thần, tên Thế

Giới Thần sơ kỳ kia cảm nhận được khí thế dao động trên người Khúc Tập, lập tức chia hơn nửa lực chú ý về phía Khúc Tập. Khúc Tập cảm nhận được uy hiếp, đạo vận quanh thân nàng không tự chủ được mà chống lại.

Quả nhiên là cường giả Thế Giới Thần, hai tên tu sĩ Thế Giới Thần kia cũng bắt đầu chú ý đến Khúc Tập, ngay lúc này, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đột nhiên xuất hiện. Thất âm Kích cuốn theo kích mang cuồng bạo, đánh về phía tu sĩ Thế Giới Thần sơ kỳ.

Đừng nói là tên Thế Giới Thần sơ kỳ này, cho dù là những người đang đứng bên ngoài quan sát, thậm chí ngay cả Khúc Tập và Tả Thiều Doanh, tuyệt đối không có ai nghĩ đến Lam Tiểu Bố sẽ ra tay vào lúc này.

Người của Ám Nguyệt Hà dám động vào cấm chế của Đại Đạo thần tức lâu, không có nghĩa là những người khác cũng có thể. Lam Tiểu Bố động đến cấm chế của Đại Đạo thần tức lâu, đó chính là muốn chết. Nhưng hết lần này đến lần khác, chuyện mà mọi người nghĩ là không thể nào, lại phát sinh trên người Lam Tiểu Bố.

Sự uy hiếp chết chóc truyền đến, tên Thế Giới Thần sơ kỳ này đâu còn để ý đến Khúc Tập nữa, chỉ là hắn chỉ vừa mới lấy pháp bảo của mình ra, đã hoảng sợ phát hiện, trường kích của Lam Tiểu Bố đã bổ về phía mi tâm của hắn.

Tất cả không gian đối với trường kích của Lam Tiểu Bố mà nói hoàn toàn không hề tồn tại. Lam Tiểu Bố đột nhiên ra tay, hắn nhanh chóng phản ứng lại, trường kích xẹt qua không gian bổ vào mi tâm của hắn, hầu như xảy ra trong cũng một lúc. Không đúng, hắn phản ứng lại hơi chậm một giây.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, mi tâm tên Thế Giới Thần sơ kỳ này bị bổ ra, trong mắt hắn vẫn còn hiện lên vẻ tuyệt vọng và hối hận, miệng lại thốt lên bốn chữ, “Quy Tắc Thời Gian…”

hắn khẳng định đây tuyệt đối không phải là quy tắc Không Gian, quy tắc Không Gian có dao động không gian, hắn không cảm nhận được không gian dao động, sau đó trường kích Lam Tiểu Bố đã xé rách mi tâm của hắn, cho nên đây nhất định là quy tắc Thời Gian.

Tên Thế Giới Thần hậu kỳ vẫn luôn đề phòng Khúc Tập kia, nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ dùng một kích đã giết chết đồng bọn của hắn, đó là một Thế Giới Thần sơ kỳ đó, hắn lập tức ngây dại, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau.

Một kích vừa rồi của Lam Tiểu Bố chỉ nằm trong không gian cực kỳ nhỏ hẹp, thậm chí người bên cạnh còn chưa cảm nhận gì thì mọi thứ đã kết thúc.

Mà sau một kích này, đồng bọn của hắn bị giết, đại sảnh tức lâu lại không bị chút hư hại nào.

Đây mới là đáng sợ nhất, hai Thế Giới Thần ra tay, cho dù hủy đi toàn bộ đại sảnh, phá hủy hết cấm chế ở nơi này cũng không có gì là không thể. Nhưng thực tế, đối phương không làm hư hao gì cả, chỉ giết một Thế Giới Thần sơ kỳ, cái này mới là đáng sợ.

Những tu sĩ đứng ngoài quan sát không ngờ Lam Tiểu Bố sẽ đột nhiên ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã giết chết một Thế Giới Thần sơ kỳ của Ám Nguyệt Hà. Tất cả mọi người dần lùi ra sau, bởi vì bọn họ biết chuyện này đã lớn lắm rồi. Nếu như Lam Tiểu Bố bị giết, cũng không sao cả, nhưng một Thế Giới Thần sơ kỳ của Ám Nguyệt Hà bị giết trước mặt công chúng, đây mới là chuyện lớn.

Khúc Tập cũng trợn tròn mắt, nàng không ngờ thực lực của Lam Tiểu

Bố lại mạnh như vậy, thế mà dựa vào cuộc nói chuyện với nàng, chuyển lực chú ý của tên Thế Giới Thần sơ kỳ kia đi, đột ngột đánh lén thành công xử lý một Thế Giới Thần. Cái này chẳng những gan to bằng trời, mà còn rất âm hiểm cẩn thận.

Chương 1357 - Một kích giết chết. (2)

Nàng không tự chủ nhớ đến nam tử kia, chỉ là một Dục Thần cảnh mà thôi, nhưng đối phương lại dám tiến vào Vong Xuyên Đạo Môn cứu người, loại người gan to bằng trời này. Kết quả của tu sĩ Dục Thần kia như thế nào? Có mấy Thần Vương của Vong Xuyên Đạo Môn, cũng chỉ có thể uống nước rửa chân của người ta mà thôi. Ngược lại là mình, có thể dựa vào danh nghĩa Khúc Du mà đánh lén được đối phương một đòn.

Nhiều năm sau, nàng lại nhìn thấy một nhân vật tương tự.

“Ngươi dám đụng đến người của Ám Nguyệt Hà ta?” Tên cường giả Thế Giới Thần hậu kỳ kia nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong miệng nói lời độc ác, nhưng dưới chân lại không nhúc nhích.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, Thất âm Kích vung lên, “Động đến người của Ám Nguyệt Hà ngươi? Ám Nguyệt Hà ngươi là cái thứ gì chứ, ta còn muốn giết ngươi đây.”

Cảm nhận được sát thế cuồng bạo ập đến, tên Thế Giới Thần hậu kỳ này nhanh chóng lui lại, sau khi xông ra khỏi tức lâu thì chạy trốn thật xa.

Lam Tiểu Bố có thể dùng một chiêu giết chết đồng bọn của hắn, vậy đã cho thấy rõ mình cũng có thể không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, nếu như hắn ta tiếp tục ở lại nơi này, chỉ sợ cũng chỉ có con đường chết.

Lam Tiểu Bố lại thở phào một hơi, người của Đại Đạo thần tức lâu không ra mặt, đó chính là chuyện tốt. Điều này nói rõ Đại Đạo thần tức lâu cũng kiêng kỵ hắn, không dám ra mặt. Đương nhiên Đại Đạo thần tức lâu không muốn ra mặt đối đầu với Ám Nguyệt Hà cũng là một nguyên nhân.

Sự thật đúng là thế, giờ phút này có một tên nam tử da trắng nõn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn là một tên Thần Vương. Hắn tin mình ra mặt có thể khống chế được Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn không dám ra mặt. Thứ nhất là người của Ám Nguyệt Hà đã trực tiếp phá nát cấm chế trong tức lâu của hắn, mặc dù tức lâu của hắn không dám động đến người của Ám Nguyệt Hà, nhưng không có nghĩa là hắn muốn quỳ liếm Ám Nguyệt Hà. Thứ hai, vừa rồi Lam Tiểu Bố đánh lén, đã dùng quy tắc Thời Gian. Quy tắc Thời Gian này không phải ai ai cũng có thể cảm ngộ, rất nhiều người đến Chuẩn Thánh, cũng chỉ chạm đến da lông của quy tắc Thời Gian mà thôi.

“Mọi người tản ra đi.” Lam Tiểu Bố ném một ngọn lửa lên người tên Thế Giới Thần sơ kỳ này, biến hắn thành hư vô rồi ôm quyền nói.

Còn chưa nói hết câu đã xử lý người của Ám Nguyệt Hà, giờ phút này không có người nào muốn nói chuyện với Lam Tiểu Bố, ai cũng biết Lam Tiểu Bố này nhất định là một người không dễ chọc đến. Hơn nữa, cho dù Lam Tiểu Bố là ai, chọc đến Ám Nguyệt Hà, cái mạng nhỏ kia cũng chẳng giữ được lâu, ai muốn nói nhảm với người sắp chết chứ?

“Đạo hữu ra tay ở thần tức lâu của ta, đã vi phạm vào quy củ của thần tức lâu, mong hãy rời khỏi Đại Đạo thần tức lâu.” Một tên tiểu nhị đi lên, nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Được, trả thần tinh lại cho ta, ta sẽ đi ngay.”

Tiểu nhị đã sớm chuẩn bị xong thần tinh, đưa một cái túi trữ vật cho Lam Tiểu Bố, “Đây là tiền phòng còn thừa của đạo hữu, đi thong thả.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây là không dám chọc đến Ám Nguyệt Hà mà. Chỉ là hắn vẫn không biết Ám Nguyệt Hà này là nơi nào, sao lại có nhiều người e ngại như vậy.

Thấy mọi người bắt đầu tản ra, Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói với Khúc Tập, “Khúc tiên tử, không bằng chúng ta tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện một chút?”

Khúc Tập lộ ra nụ cười miễn cưỡng nói, “Ta bị Ngạo Tùng đánh trọng thương, mặc dù dựa vào phù lục mà thoát được một mạng, nhưng bây giờ còn phải quay về dưỡng thương.”

Nói xong, Khúc Tập hạ thấp người với Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng rút đi.

Lam Tiểu Bố xuất hiện ở đây khiến nàng vô cùng hoang mang, trên thực tế khi lần đầu tiên nhìn thấy Lam Tiểu Bố, suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng chính là nhanh chóng xử lý Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không thể để chuyện Hồng Mông Sinh Tức bị lộ ra ngoài. Nhưng khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng một kích giết chết Thế Giới Thần sơ kỳ, nàng đã biết được, khi mình che giấu tu vi, Lam Tiểu Bố cũng đang che giấu tu vi.

Thực lực đáng sợ như vậy, còn có tâm cơ thâm trầm, khiến Khúc Tập không dám nói nhiều với Lam Tiểu Bố.

Mà Tả Thiều Doanh bên cạnh thì đã thấy rõ, nàng khẳng định, Lam Tiểu Bố không phải là một người đơn giản.

“Tả Thiều Doanh đa tạ đạo hữu đã ra tay tương trợ, bởi vì phiền phức của ta quá nhiều, không dám tiếp tục ở lại nơi này, xin cáo từ.” Tả Thiều Doanh hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái, khách sáo nói.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tả tiền bối, thật ra ta và hậu nhân của ngươi có quan hệ rất lớn, không bằng chúng ta tìm một nơi nào đó từ từ nói chuyện đi.”

TRong lòng Tả Thiều Doanh trầm xuống, người này quả nhiên có mục đích, nàng tuyệt đối sẽ không đi cùng Lam Tiểu Bố.

Ha ha, có quan hệ với hậu nhân của nàng? Sau khi nàng rời khỏi Chân Tinh vẫn chưa bao giờ có đạo lữ, qua nhiều năm như vậy, nàng làm gì có hậu nhân nào? Nói dối thì cũng nói cho thật một chút được không hả.

“Thật có lỗi, ta muốn tìm một chỗ để chữa thương.” Tả Thiều Doanh lại từ chối Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Ta và Tả Uyển âm có quan hệ đạo lữ, Tả Uyển âm chắc hẳn là hậu nhân của ngươi.”

Tả Thiều Doanh dứt khoát không nói câu nào, nàng chỉ cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Nếu nàng dễ lừa gạt như vậy, nhiều năm qua không biết nàng đã chết biết bao nhiêu lần rồi.

Nhìn thấy Tả Thiều Doanh có vẻ khó chơi, Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, đành phải nói, “Không biết Tả đạo hữu có Khu Ma Thần Đan không?”

Tả Thiều Doanh không chút do dự lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, lần này không nói lời nào.

Lam Tiểu Bố nhận lấy bình ngọc, lấy ra một cái hộp ngọc khác đưa cho Tả Thiều Doanh nói, “Đây là thứ để trao đổi Khu Ma Thần Đan với ngươi.”

Tả Thiều Doanh nhận lấy hộp ngọc, thân hình lóe lên, chớp mắt đã xông ra khỏi tức lâu rồi biến mất.

Tả Thiều Doanh không muốn đi với hắn, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ. Hắn đưa lá Phá Giới Phù mà Tần Tự Hề đã đưa cho hắn đưa cho Tả Thiều Doanh, nếu không, với bản lĩnh của Tả Thiều Doanh, đoán rằng không quá ba ngày nữa sẽ bị người của Ám Nguyệt Hà sẽ tìm được.

Chương 1358 - Tông môn ám sát. (1)

Lam Tiểu Bố cũng không sốt ruột, mặc dù hắn không biết Ám Nguyệt Hà là nơi nào, nhưng cũng biết, Ám Nguyệt Hà có thể khiến nhiều người kiêng kỵ, tuyệt đối không phải là một tông môn đơn giản. Nếu hắn đi ngay bây giờ, tám chín phần mười Ám Nguyệt Hà cũng sẽ tìm đến hắn.

Hắn đi đến Vô Căn Thần giới là hoàn toàn ngẫu nhiên, trước khi chưa điều tra rõ vị diện của Bất Thanh Thần giới, hắn nhất định không thể đi được.

Ám Nguyệt Hà có mạnh đến đâu, có lẽ người mạnh nhất chính là Hợp Thần cảnh, Lam Tiểu Bố không tin một Hợp Thần cảnh sẽ đến bắt hắn, đến bắt hắn chắc hẳn là tu sĩ có cảnh giới Thần Vương. Thần Vương thì hắn đánh không lại, nhưng mà Thần Vương muốn bắt được hắn, vậy đừng có mơ.

Người khác có thủ đoạn chạy trốn, hắn cũng có, hơn nữa thủ đoạn chạy trốn của hắn còn là Ngũ hành Đại Độn trong Thiên Cương thần thông.

Lam Tiểu Bố đi đến thương lâu lớn nhất của quảng trường Địa Mộng Tháp. Người của Ám Nguyệt Hà có đến đây, nhất định phải cần một chút thời gian. Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải là bị người đuổi giết là xong, nếu đuổi giết hắn, vậy hắn nhất định phải tặng một chút quà mang về. Cho nên hắn đến thương lâu này để mua sắm vật liệu, vật liệu có thể bố trí các loại trận pháp.

Thiên Cương thương lâu chính là lấy tên dựa theo Địa Mộng Tháp, nghe đồn Địa Mộng Tháp có tất cả là 72 tầng. Bởi vì đỉnh tháp của Địa Mộng Tháp nằm gần mặt đất nhất, cho nên bình thường mọi người gọi là tầng thứ nhất, thật ra tương đương với Địa Mộng Tháp tầng thứ 72.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Thiên Cương thương lâu, thương lâu vốn đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại. Trên thực tế những giọng nói bàn tán lúc này, phần lớn đều đang nói về Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giết người của Ám Nguyệt Hà tại Đại Đạo thần tức lâu trên quảng trường Địa Mộng Tháp, vậy mà còn dám ở lại đây đi dạo, quả thật là không biết sống chết thế nào.

“Xin hỏi tiền bối cần gì?” Lam Tiểu Bố đi đến nơi mua sắm tài liệu, còn chưa mở lời, đã có một tên tiểu nhị tươi cười rạng rỡ đến hỏi.

Trời đất chứng giám, tiểu nhị này thật sự không phải là nhiệt tình muốn bàn chuyện làm ăn với Lam Tiểu Bố, mà là hy vọng Lam Tiểu Bố nhanh chóng mua đồ xong rồi đi, không nên ở chỗ này lại cửa hàng của bọn họ. Ai biết người của Ám Nguyệt Hà sẽ đến lúc nào chứ?

“Ta muốn mua vật liệu, Tiệt Sa, Mạc Lưu Ngân, Phi Khuê Trúc Căn, Hư Không Bằng Kim…” Lam Tiểu Bố báo hơn một trăm loại vật liệu, mà số lượng của mỗi loại vật liệu đều từ một đến hai chục.

“A…” Tiểu nhị ngây ngẩn cả người, đây là định nhập hàng sao? Chỉ mua một lần đã mua nhiều tài liệu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải. Thiên Cương thương lâu mặc dù là thương lâu đứng đầu, nhưng giá cả không hề rẻ chút nào, thậm chí còn là đắt nhất. Sở dĩ chuyện làm ăn của Thiên Cương thương lâu tốt như vậy, nguyên nhân chủ yếu không phải là do giá cả, mà là ở đồ vật, ở Thiên Cương thương lâu hầu như đều có thể mua được thứ mình cần.

“Sao thế? Không lấy ra được à?” Lam Tiểu Bố thấy tiểu nhị không trả lời, khẽ nhíu mày hỏi một lần nữa.

Vật liệu mà hắn mua sắm đều là vật liệu để luyện chế phù lục và bố trí trận pháp, bây giờ hắn là Thần Phù sư cấp ba đỉnh phong, đồng thời cũng là một đại sư thần trận cấp bốn.

Nếu như chỉ là Thần Vương đuổi giết hắn, hắn hoàn toàn có thể xử lý được Thần Vương. Nếu là cường giả Hợp Thần đuổi giết hắn, vậy hắn sẽ trực tiếp rời đi.

“Không, không phải, trừ Tuyết Đằng Tinh, Lạc Vân Thiết, Hư Không Bằng Kim chỉ còn một ít, những cái khác Thiên Cương thương lâu ta đều có, chỉ là giá cả không rẻ. Ngài chắc hẳn phải biết, rất nhiều thứ đều cực kỳ quý hiếm. Vì đây là Thiên Cương thương lâu ta, đổi thành thương lâu khác, có thể lấy ra được hai phần đã không tệ rồi. Cho nên giá tiền cũng không rẻ…” Một nam tử da rám nắng vội vàng đi tới, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, giọng điệu vô cùng khách sáo.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì vô cùng vui mừng, hắn nghĩ có thể lấy được một nửa đã là không tệ rồi, người này lại nói có thể lấy được hơn chín phần. Xem ra cái Thiên Cương thương lâu này quả thật rất lợi hại.

“Bao nhiêu thần tinh?” Lam Tiểu Bố giơ tay ngăn lại, dứt khoát nói.

“Cộng thêm phí truyền tống, tất cả cần 11,3 triệu thần tinh thượng phẩm. Bởi vì có một ít vật liệu cần phải truyền tống ngay từ nơi khác đến, cho nên cần một ít phí truyền tống.” Nam tử nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, càng nhiệt tình hơn.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái này cũng không rẻ chút nào, hắn mua tất cả không đến 2000 vật liệu. Hơn nữa phần lớn vật liệu này đều là thần tài từ cấp năm trở xuống, thậm chí thần tài cấp năm cũng không nhiều, lại phải mất hơn 10 triệu thần tinh thượng phẩm.

“Ta là chấp sự ở nơi này, ta có thể làm chủ bỏ bớt cho ngài 300.000 số lẻ, chốt giá 11 triệu thần tinh thượng phẩm. Thật ra trong những tài liệu này, quý ở chỗ Mạc Lưu Ngân, đây là thần tài gần với cấp sáu, cực kỳ khó có được.” Tên nam tử báo giá thấy Lam Tiểu Bố đang cân nhắc, nhanh chóng giải thích.

“Được, lập tức chuẩn bị cho ta đi, càng nhanh càng tốt.” Lam Tiểu Bố nói xong, lấy một cái túi trữ vật ra đặt trên quầy.

“Được.” Thấy Lam Tiểu Bố thản nhiên lấy thần tinh ra, gã chấp sự này vô cùng vui mừng, trong lòng hắn thầm nói, cho dù ngươi không bảo ta nhanh chóng chuẩn bị, ta cũng sẽ nhanh chóng mà chuẩn bị, chậm trễ một chút thôi thì người của Ám Nguyệt Hà sẽ đến mất.

Ngoài miệng thì nói được, nhưng tay của hắn thì đã muốn cầm lấy túi trữ vật. Chỉ cần cầm được túi trữ vật, vậy không cần phải vội vàng chuẩn bị nữa. Thần niệm của hắn đã quét qua, bên trong túi trữ vật quả thật là 11 triệu thần tinh thượng phẩm, hơn nữa phẩm chất cũng không tệ.

Lam Tiểu Bố kéo lại, túi trữ vật lại nằm trong tay hắn. Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm tên chấp sự này, không nói nửa câu nào.

Chấp sự cười cười xấu hổ, “Đúng, đúng, một tay giao hàng, một tay giao thần tinh, bây giờ ta đi chuẩn bị vật liệu ngay.”

Chương 1359 - Tông môn ám sát. (2)

Thấy chấp sự đi rồi, lúc này Lam Tiểu Bố mới đặt lại túi trữ vật ở trên quầy. Trên túi trữ vật không có cấm chế, bên trong có 11 triệu thần tinh thượng phẩm phẩm chất không tệ, ai cũng có thể nhìn thấy. Một tay giao tiền, một tay giao hàng, chấp sự này không thể nào không biết quy củ này.

Đã biết quy củ này, tên chấp sự còn muốn giơ tay ra lấy thần tinh, gia hỏa này rõ ràng muốn giở trò mà. Chỉ cần thần tinh bị lấy đi, vậy đối phương có thể sẽ từ từ xuất hàng. Lam Tiểu Bố khẳng định, tuyệt đối chưa đợi đến lúc lấy được hàng, người của Ám Nguyệt Hà sẽ xuất hiện ở đây. Lúc đó, hắn chỉ có thể chạy trốn, mà thần tinh thì không thể nào lấy về được.

Tuy rằng hắn không sợ, nhưng hắn thấy phiền phức.

Vì hoàn thành mối làm ăn này, gã chấp sự này đã tự đi chuẩn bị đồ cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhìn tiểu nhị nói, “Lấy cho ta một phần ghi chép giới thiệu vắn tắt các đại tông môn ở Vô Căn Thần giới, cần phải cặn kẽ một chút, tốt nhất là có giới thiệu của cả Ám Nguyệt Hà nữa.”

Hầu như một khắc sau khi Lam Tiểu Bố nói xong câu đó, một lời truyền âm đã đến bên tai Lam Tiểu Bố, “Bằng hữu, ngươi ở chỗ này không thể mua được ghi chép về Ám Nguyệt Hà đâu. Ám Nguyệt Hà là một tông môn ám sát, tông môn này có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để làm việc, nghe đồn tông chủ là một cường giả Hợp Thần cảnh. Còn cường giả Thần Vương, ở Ám Nguyệt Hà có hơn vài chục. Một khi đắc tội với Ám Nguyệt Hà, vậy thì chỉ có thể chờ bọn họ trả thù. Ám Nguyệt Hà trả thù ở khắp mọi nơi, thủ đoạn chẳng những tàn nhẫn ác độc, mà còn không để lại hậu hoạn.

Thậm chí có tông môn có CHuẩn Thánh, cũng vì đắc tội với Ám Nguyệt Hà, cuối cùng bị ám sát sạch. Bằng hữu ở quảng trường Địa Mộng Tháp giết chết sát thủ của Ám Nguyệt Hà, người Ám Nguyệt Hà chẳng bao lâu nữa sẽ đến đây, ta đoán bọn hắn sẽ phái cường giả Thần Vương đến. Còn Ám Nguyệt Hà ở đâu, không có ai biết.”

Tông môn ám sát? Lam Tiểu Bố nghĩ hai tên Thế Giới Thần xuất hiện trong Đại Đạo thần tức lâu, phong cách hành sự hoàn toàn chẳng giống một tông môn ám sát chút nào. Đã quang minh chính đại như vậy rồi, còn ám sát cái quái gì?

Tiểu nhị áy náy nói với Lam Tiểu Bố, “Rất xin lỗi, chúng ta không có ghi chép như vậy.”

Tựa như đã nhìn ra được suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, truyền âm lại đến một lần nữa, “Trước đó Ám Nguyệt Hà là một tông môn ám sát, bởi vì càng ngày càng phách lối, cũng càng ngày càng khiến các tông môn khác phải kiêng kị, bây giờ Ám Nguyệt Hà đã ngang nhiên quang minh chính đại mà đi ám sát đối thủ của bọn hắn. Ngươi nhìn thấy bọn hắn ngang nhiên xé rách cấm chế các gian phòng trong Đại Đạo thần tức lâu, nhưng mà đối với bọn hắn thì đó chính là ám sát. Hơn nữa Đại Đạo thần tức lâu cũng không dám nói nửa chữ.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã xác định được người truyền âm cho hắn, đó là một tán tu lưng còng, tên tán tu này đang xem xét một món thần khí cấp thấp trong một quầy ở đằng xa.

“Đa tạ đạo hữu đã giải đáp thắc mắc, xin hỏi một chút, Ám Nguyệt Hà có mấy Hợp Thần cảnh?” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu.

Tán tu lưng còng này nghe thấy Lam Tiểu Bố truyền âm lại, toàn thân chấn động, hắn hoàn toàn không dám truyền âm cho Lam Tiểu Bố nữa, quay người vội vàng rời khỏi thương lâu.

Hắn không ngờ Lam Tiểu Bố lại có thể nắm bắt được phương hướng truyền âm tìm được đến chỗ hắn. Phải biết rằng trong đại sảnh này có ít nhất là bốn mươi, năm mươi người, hơn nữa rất nhiều người còn đang nhỏ giọng bàn tán. Hắn ở trong một góc, Lam Tiểu Bố làm sao biết được là hắn?

Thấy người đã đi, Lam Tiểu Bố cũng không để ý. Đừng nói là đại đạo của hắn đã tự thành một thể, một chút dao động quy tắc trong không gian hắn cũng có thể nắm bắt được. Cho dù không như vậy, để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, hắn cũng có thể dễ dàng tìm ra được là ai truyền âm cho hắn.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố vẫn còn đang chờ vật liệu, một phần tu sĩ cảm thấy lo lắng đã bắt đầu rút đi. Rất nhiều người đoán được người của Ám Nguyệt Hà chẳng mấy chốc nữa sẽ đến, Lam Tiểu Bố vẫn chưa đi, đợi lát nữa đánh nhau, Ám Nguyệt Hà cũng sẽ không kiêng kị đến Thiên Cương thương lâu.

Lam Tiểu Bố thì chẳng có chút nóng nảy nào, hắn vừa khắc họa trận văn hư không, vừa chờ tên chấp sự kia gom đủ vật liệu cho hắn.

Qua khoảng một nén nhang, tên chấp sự kia vội vàng chạy đến, cầm trong tay một cái túi trữ vật.

“Đã để đạo hữu đợi lâu rồi, đồ đã chuẩn bị xong, xin mời đạo hữu xem qua.” Nói xong, chấp sự đặt túi trữ vật ở trên quầy, ở cùng một chỗ với túi trữ vật của Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, biết ngay đồ vật đã đủ, hắn cầm túi trữ vật đựng vật liệu lên, quay người rời khỏi thương lâu, không hề chần chừ chút nào.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố bước ra khỏi Thiên Cương thương lâu, một đạo niệm ký đã gắn lên người hắn. Hạ niệm ký lên người hắn chính là một tên tu sĩ Thế Giới Thần trung kỳ, tên Thế Giới Thần này lúc hắn tiến vào Thiên Cương thương lâu đã có mặt ở đây. Bây giờ lại hạ ấn ký trên người hắn, chắc hẳn chính là người của Ám Nguyệt Hà.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, không sợ ngươi gắn niệm ký, chỉ sợ ngươi không làm mà thôi. Hắn hoàn toàn không gỡ cái ấn ký này ra, cứ như vậy rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp.

Vừa ra khỏi quảng trường, Lam Tiểu Bố lập tức tăng nhanh tốc độ, nửa canh giờ sau, Lam Tiểu Bố đã đứng ở một vùng hoang vu trống trải.

Chương 1360 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba.

Dựa theo suy nghĩ lúc đầu của Lam Tiểu Bố, trên người hắn có ấn ký thần niệm, vậy người của Ám Nguyệt Hà kia nhất định sẽ lần theo cái ấn ký thần niệm này mà đuổi đến chỗ hắn.

Nhưng mà khi Lam Tiểu Bố dừng lại ở nơi này bố trí Khốn Sát Thần Trận, đột nhiên cảm thấy không đúng. Hắn chỉ cần một chiêu đã có thể giết chết một Thế Giới Thần sơ kỳ, thậm chí sau khi giết tu sĩ Thế Giới Thần rồi, cũng không vội vã chạy đi, vậy thì đã nói rõ hắn hoàn toàn không sợ Ám Nguyệt Hà truy sát. Từ góc độ của người bên ngoài mà nhìn, hắn chắc chắn không hề đơn giản.

Nếu như biết hắn không đơn giản, Ám Nguyệt Hà còn để một tu sĩ Thế Giới Thần hạ ấn ký thần niệm lên người hắn, chuyện này không đúng rồi. Một tu sĩ Thế Giới Thần hạ ấn ký thần niệm lên người hắn, hắn không phát hiện ra được sao?

Nếu như đối phương biết rõ hắn có khả năng phát hiện ấn ký thần niệm này, còn hạ ấn ký thần niệm trên người hắn, vậy thì phải nghĩ sâu xa. Cái gì gọi là bịt tai trộm chuông, chính là như thế này đây.

Tâm niệm vừa chuyển, Lam Tiểu Bố lập tức xác định đối phương đã biết hắn đã phát hiện ra ấn ký thần niệm của hắn ta, hơn nữa còn cố ý để hắn phát hiện ra. Lúc này mới bình thường, nếu không thì, lúc hắn đi, tu sĩ Thế Giới Thần kia cũng không hạ ấn ký thần niệm lên người hắn, chẳng lẽ Ám Nguyệt Hà không tìm được Lam Tiểu Bố hắn sao?

Nếu như Ám Nguyệt Hà chỉ có chút bản lĩnh này, cũng sẽ không khiến nhiều người sợ sệt. Nếu tu sĩ Thế Giới Thần này không hạ ấn ký thần niệm lên người hắn, Ám Nguyệt Hà cũng có thể tìm được hắn, vậy đã cho thấy trên người hắn vẫn còn ấn ký khác.

Lam Tiểu Bố vừa bố trí Khốn Sát Thần Trận, đồng thời để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu trên người mình. Thần niệm của hắn tìm một vòng cũng không thể tìm được ấn ký thần niệm, thời gian gấp rút, hắn chỉ có thể nhờ Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã bố trí một cái Khốn Thần Trận ẩn cấp ba, một Sát Thần Trận ẩn cấp ba. Mặc dù trình độ trận pháp của hắn có thể bố trí ra thần trận cấp bốn, nhưng mà trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể làm được. Bây giờ chỉ có thể bố trí một cái khốn trận và sát trận.

Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng xong mô hình kết cấu trên thân thể hắn, khiến Lam Tiểu Bố ngạc nhiên là, trừ ấn ký thần niệm của tên Thế Giới Thần kia, không có ấn ký thần niệm nào khác.

Chẳng lẽ Ám Nguyệt Hà chỉ có chút bản lĩnh này?

Tuyệt đối không thể, Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định, ở một nơi cách xa Khốn Sát Thần Trận một chút, lại bố trí ra một cái Khốn Thần Trận cấp hai, sau đó gỡ ấn ký thần niệm trên người hắn ra, đặt ở trong thần trận cấp hai này. Còn bản thân hắn thì trốn vào trong Khốn Sát Thần Trận cấp ba.

Lam Tiểu Bố tin rằng Ám Nguyệt Hà đến tìm hắn, nhất định không cần đến cái ấn ký thần niệm của tu sĩ Thế Giới Thần kia

Bởi vì không xác định lắm, Lam Tiểu Bố trốn trong Khốn Sát Thần Trận, vẫn có chút bất an, hắn bắt đầu khắc họa trận văn hư không, lại bố trí một cái huyễn trận trong hư không.

Sở dĩ không huyễn hóa thành vật khác, là do Lam Tiểu Bố đang thử xem, Ám Nguyệt Hà có phải không cần dựa vào bất cứ ấn ký gì để tìm được hắn hay không.

Ngay sau khi hắn gỡ ấn ký thần niệm kia ra, Vũ Trụ Duy Mô cũng không tìm thấy được bất cứ ấn ký thần niệm nào khác trên người hắn, vậy thì đã nói rõ trên người hắn nhất định không có ấn ký. Hắn không tin Ám Nguyệt Hà còn lợi hại hơn cả Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Một hồi lâu sau khi đã hoàn thành việc khắc họa trận văn huyễn trận, cũng không thấy người nào đến. Khi trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu vì sao người của Ám Nguyệt Hà còn chưa đến, một bóng đen đột ngột xuất hiện trong hư không rồi nhào về phía hắn.

Khi bóng đen nhào về phía hắn, sát thế kinh khủng cũng bao phủ cả vùng không gian của hắn lại.

Lam Tiểu Bố hoảng hốt, đối phương quả nhiên không cần dùng bất cứ ấn ký thần niệm nào cũng có thể tìm được hắn. Lấy Thất âm Kích ra, đồng thời phát động Khốn Sát Thần Trận cấp ba.

Nếu như không thể xử lý đối phương trong một kích, Lam Tiểu Bố quyết định đi ngay.

Oanh! Khí thế sát phạt cuồng bạo xé rách lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, một trường thương từ hư không phóng đến, khóa chặt mi tâm Lam Tiểu Bố.

KHí thế sát phạt đáng sợ kia hầu như đã ép Lam Tiểu Bố đến mức hít thở không thông, sát khí ngang ngược đầy máu tanh tung hoành trong không gian của Lam Tiểu Bố.

Đây là một gia hỏa giết người như ngóe, nếu không thì không thể nào có loại khí thế sát phạt đầy máu tanh như vậy. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn thở phào một hơi, bởi vì người đến không phải là Thần Vương, mà là một cường giả Thế Giới Thần viên mãn.

Lam Tiểu Bố khẳng định, cường giả Thế Giới Thần viên mãn này không hề yếu hơn Thần Vương sơ kỳ, thậm chí còn đã từng giết Thần Vương sơ kỳ. Nhưng mà hắn e ngại Thần Vương, nhưng sẽ không e ngại Thế Giới Thần. Hắn khác với tu sĩ khác, lĩnh vực Thần Vương hắn không phá nổi, bởi vì đạo tắc đại đạo của Thần Vương đã vượt xa cấp độ Thần Quân của hắn. Nhưng một Thế Giới Thần thì hắn không thèm để ý, cũng đừng mong có thể nghiền ép hắn.

Chỉ cần đối phương không thể nào nghiền ép lĩnh vực với hắn, hắn sẽ có cơ hội thắng.

Lần này Thất âm Kích không phải cuốn lên trăm triệu kích đào, mà là một đường kích mang, kích mang này đánh thẳng vào thương mang kia.

TRong hư không truyền đến tiếng ồ ngạc nhiên, tựa như đang cảm thấy kỳ quái vì sao Lam Tiểu Bố rõ ràng chưa đến Thần Vương cảnh, nhưng lại có thể tránh thoát được lĩnh vực Sát Phạt của hắn, hơn nữa còn có thể đánh trả.

Oanh! Đạo vận nổ tung, khí thế sát phạt cường hãn cuốn tới, cho dù Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị kỹ càng, cũng bị loại lực lượng đáng sợ này đánh trúng, phun ra một ngụm máu.

Lam Tiểu Bố rên lên đau đớn, lấy trận kỳ ra, đồng thời khắc họa thêm mấy đạo trận văn hư không.

Đối phương cũng chỉ có cơ hội ra tay lần này mà thôi, hắn tuyệt đối sẽ không để cho đối phương có thể mặt đối mặt công kích hắn lần thứ hai. Nếu như không phải là đánh lén, ngay cả cơ hội ra tay đối phương cũng sẽ không có.

Bóng người trong hư không dần trở nên rõ ràng hơn, đó là một tên nam tử áo vàng, hắn đeo một cái mặt nạ, không thể nào nhìn thấy rõ gương mặt. Vừa rơi xuống mặt đất, trường thương trên tay của hắn đã huyễn hóa thành thương ảnh bao phủ Lam Tiểu Bố.

Chương 1361 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba. (2)

Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố sẽ không cho hắn cơ hội nữa, từng luồng lực lượng sát phạt hư không cuốn về phía nam tử mặc áo vàng này, lực lượng sát phạt này trong nháy mắt đã tạo thành sát thế bao chặt lấy hắn ta.

“Chỉ là cấp ba…” Nam tử áo vàng này còn chưa nói ra được mấy chữ thần trận cấp ba, đạo âm đã ngân lên, Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố hóa thành kích mang phủ trời ngập đất bao trùm đến.

Không gian bắt đầu nén lại, giờ phút này nam tử áo vàng mới tỉnh ngộ ra, thứ Lam Tiểu Bố bố trí không chỉ là Sát Thần trận cấp ba, mà còn có Khốn Thần Trận cấp ba. Nhưng trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố còn khống chế Khốn Sát Thần Trận đối phó với hắn.

Nam tử áo vàng không dám phân tâm suy nghĩ nữa, trường thương cuốn ra không còn là thương ảnh nữa, đạo vận thương thế tạo ra một không gian, hắn chẳng những muốn ngăn cản lực lượng sát phạt trong Khốn Sát Thần Trận, mà còn muốn ngăn cản kích mang phủ trời ngập đất kia của Lam Tiểu Bố.

Rầm rầm rầm! Thần nguyên nổ tung, bên trong Khốn Sát Thần Trận, không ngừng có máu tươi bắn ra.

Nam tử áo vàng có mạnh đến đâu, chỉ cần không thể dùng lĩnh vực đè ép được Lam Tiểu Bố, đối với Lam Tiểu Bố mà nói chẳng có chút uy hiếp nào. Đừng bảo là còn có Khốn Sát Thần Trận cấp ba, cho dù không có Khốn Sát Thần Trận, nhiều nhất là Lam Tiểu Bố không thể giết chết được đối phương thôi, chứ tuyệt đối không hề e sợ.

Cảm nhận được vết thương trên người mình càng ngày càng nhiều, nam tử áo vàng biết, mình nhất định phải chạy khỏi đây. Nếu như không đi, hắn sẽ bị mài đến chết. Đây là lần đầu tiên hắn giết một sâu kiến dưới Thần Vương mà lại không giết được, hơn nữa còn lầm vào tình cảnh không thể không bỏ chạy.

Đây là nỗi sỉ nhục của Huyết Đồ Cuồng Sa hắn, cho dù hôm nay tạm thời rời đi, cái đầu của Lam Tiểu Bố hắn chắc chắn phải lấy cho được. Không có bất kỳ tu sĩ dưới Thần Vương nào có thể khiến Cuồng Sa hắn thất bại, một Thần Trận sư cấp ba cũng không được.

Sau khi quyết định phải đi, nam tử áo vàng vô cùng quả quyết, trường thương cuốn lên một vùng thương mang, khi thương mang này đánh về phía Lam Tiểu Bố, cả người hắn phóng lên tận trời. Khốn Sát Thần Trận cấp ba mà muốn ngăn được Huyết Đồ Cuồng Sa hắn, vẫn còn kém lắm.

“Răng rắc!” Khốn Sát Thần Trận tựa như bị nam tử áo vàng trực tiếp xé mở, trời xanh xuất hiện ở trước mắt. Nam tử áo vàng hừ lạnh một tiếng, “Giữ cho tốt cái đầu của ngươi, ta sẽ còn quay trở lại…”

Nói xong, cả người nam tử áo vàng hóa thành kim mang định bỏ chạy.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, kim mang tán loạn, thân hình nam tử áo vàng lại lộ ra. Điều khác biệt duy nhất là mi tâm của hắn đã bị Thất âm Kích xuyên qua, mà Lam Tiểu Bố còn đang nắm lấy Thất âm

Kích, đứng trên hư không cúi đầu nhìn hắn. Còn mặt nạ của hắn, đã sớm vỡ nát trước một kích này.

“Ngươi…” Nam tử áo vàng mới nói được một chữ ngươi, đột ngột hiểu ra, Lam Tiểu Bố chẳng những bố trí Khốn Sát Thần Trận, mà còn bố trí một cái huyễn trận. Hơn nữa cái huyễn trận này không dùng bất cứ trận kỳ nào cả, là dùng trận văn hư không bố trí.

Vừa rồi hắn nhìn thấy trời xanh mây trắng, đây chẳng qua là trong huyễn trận mà thôi. Hắn độn về phía trời xanh mây trắng kia, thật ra là đang chủ động lao đầu về phía trường kích của đối phương.

“Ha ha, ta không thích loại khách hàng như ngươi, lần sau đừng có đến nữa.” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của tên nam tử áo vàng này.

Không phải Ám Nguyệt Hà muốn tìm hắn gây chuyện sao? Bây giờ hắn còn muốn gây chuyện với Ám Nguyệt Hà đây. Trước đó hắn tạo dựng ra hai mô hình kết cấu của tu sĩ Ám Nguyệt Hà, chỉ cần hắn tạo dựng thêm mấy cái nữa, là có thể tìm được điểm giống nhau của tu sĩ Ám Nguyệt Hà, vậy thì hãy chờ hắn đến ám sát đi.

Loại chuyện lặt vặt như ám sát này, cũng không phải chỉ có mỗi mình Ám Nguyệt Hà biết, Lam Tiểu Bố hắn cũng biết. Hơn nữa hắn còn biết Thiên Cương Biến, ám sát lại càng thuận buồm xuôi gió.

Máu chảy dọc theo mi tâm nam tử áo vàng này xuống dưới, mặc dù một mặt đầy vết máu, Lam Tiểu Bố vẫn có thể nhìn thấy nam tử áo vàng này là một soái ca, chẳng những đẹp trai, mà còn đẹp trai đến mức không thể tin nổi. Nếu như không phải vì lệ khí, hầu kết và lĩnh vực Sát Phạt đầy máu tanh kia, thậm chí Lam Tiểu Bố sẽ nghĩ rằng đây là một nữ nhân cải trang thành.

Khó trách lại phải đeo mặt nạ, cái gương mặt này đúng là có chỗ không ổn.

“Ngươi rất mạnh, là tu sĩ Thần Quân mạnh nhất mà ta từng gặp.” Nam tử áo vàng nhìn Lam Tiểu Bố nói từng chữ, khi trường kích của Lam Tiểu Bố xuyên qua mi tâm của hắn, hắn đã xác định, Lam Tiểu Bố vẫn chưa đến Thế Giới Thần, mà là một tu sĩ Thần Quân.

Nghĩ đến lời hắn nói lúc trước, cảm thấy thật là nực cười.

Khi đến giết Lam Tiểu Bố, hắn đã nói, dưới Thần Vương, không có người nào mà Huyết Đồ Cuồng Sa hắn không giết được. Bởi vì lúc đó tất cả mọi người đều cho rằng Lam Tiểu Bố là một Thế Giới Thần hậu kỳ. Nhưng thật châm chọc là, sau khi bị trường kích của Lam Tiểu Bố xuyên qua mi tâm, hắn mới biết được người trước mắt mà hắn muốn giết là một Thần Quân.

“Ta rất mạnh không cần ngươi phải nói, trong mắt ta, ngươi cũng chỉ là tu sĩ thứ ba của Ám Nguyệt Hà bị ta giết chết mà thôi. Ngươi nói cho ta biết hai vấn đề, ta sẽ cân nhắc đến chuyện thả cho ngươi đi luân hồi. Vấn đề thứ nhất, làm sao ngươi tìm được đến chỗ ta? Vấn đề thứ hai, hang ổ của Ám Nguyệt Hà ngươi ở chỗ nào?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Chương 1362 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu.

Ánh mắt nam tử áo vàng lóe lên tia mỉa mai, ngậm miệng lại không nói lời nào.

“Ha ha, xem ra ta không thể làm gì khác ngoài sưu hồn ngươi rồi.” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, ngón tay điểm vào mi tâm của nam tử áo vàng.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói sưu hồn, đối phương trên cơ bản đều sẽ đi vào khuôn khổ. Theo Lam Tiểu Bố, nam tử trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, sau khi hắn nói sưu hồn, nam tử áo vàng này ngay cả mí mắt cũng không động.

Đủ kiên cường, thần niệm của Lam Tiểu Bố không chút do dự thẩm thấu vào trong thức hải đối phương bắt đầu quấy phá.

Sưu hồn? Ha ha, hắn hoàn toàn không biết, nhưng mà không biết sưu hồn cũng không có nghĩa là không biết sưu hồn là làm gì, sưu hồn chính là vơ vét hết tin tức bên trong thức hải và nguyên hồn của đối phương. Lam Tiểu Bố không biết, chỉ có thể tìm loạn xa.

Tu sĩ sợ nhất chính là sưu hồn, chuyện khiến tu sĩ còn sợ hơn cả sưu hồn, đó chính là gặp phải người không biết sưu hồn lại đi sưu hồn hắn.

Đau đớn đáng sợ truyền đến, Nguyên Thần và linh hồn của nam tử áo vàng này cũng bắt đầu vặn vẹo, nhưng mà lúc này Lam Tiểu Bố lại dừng việc sưu hồn lại, hắn không tìm được thứ gì hữu dụng, chỉ lấy được tên của một nữ nhân, Sắc Nhân Nhi.

Lam Tiểu Bố rút tay lại từ tốn nói, “Xem ra ngươi biết rằng ta sẽ không sưu hồn, ta cũng lười làm nữa, nhưng mà ta sẽ đi tìm một nữ nhân tên là Sắc Nhân Nhi. Chờ ta tìm được nữ nhân này, ta không tin nàng sẽ giống như ngươi, không sợ loại người như ta sưu hồn.”

Khi Lam Tiểu Bố rút ngón tay về, vẻ trào phúng tràn ra từ khóe miệng nam tử kia lại càng rõ ràng hơn. Chỉ là sau khi hắn nghe thấy Lam Tiểu Bố nói đến Sắc Nhân Nhi, mỉa mai đã biến thành sợ hãi, hắn đột nhiên mở to mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi thật là độc ác. Ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngay cả sau khi ta chết rồi ngươi cũng không buông tha cho ta?"

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Ngươi cũng biết ta và ngươi không thù không oán. Nói như vậy thì chỉ có ngươi mới có thể giết người không thù không oán với ngươi, người khác thì không thể làm vậy với ngươi à? Người khác đối phó với ngươi thì là độc ác, ngươi có gì cao quý hơn người khác chứ? Hay là tim của ngươi đen hơn người khác?"

Đối với loại người này, Lam Tiểu Bố xem thường nhất. Bọn hắn cho rằng mình giết một người xa lạ thì được, một khi người khác làm như vậy với hắn, thì chính là độc ác.

"Ngươi thắng…" KHóe miệng nam tử áo vàng tràn ra máu, cười thảm một tiếng nói, "Ngươi phải thề không được động đến Sắc Nhân Nhi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, "Ngươi còn chưa có tư cách bắt ta phải thề, nhưng mà ta có thể nói với ngươi, chỉ cần ngươi trả lời hai vấn đề của ta, ta sẽ không đi tìm Sắc Nhân Nhi. ĐƯơng nhiên, nếu Sắc Nhân Nhi muốn hãm hại ta, ta sẽ không khách sáo."

"Được, ta tin ngươi." Nam tử áo vàng không biết là thực sự tin Lam Tiểu Bố hay biết mình cũng chỉ có thể tin Lam Tiểu Bố, hắn không nói nhảm nữa mà nói, "Chúng ta có thể tìm được ngươi, là bởi vì Ám Nguyệt Hà có một loại Thần Thú, tên là Vô Vị. Chỉ cần Vô Vị ngửi được mùi của ngươi, cho dù ngươi đến bất cứ đâu, Vô Vị đều có thể tìm được. Đối với Vô Vị mà nói, bất cứ mùi gì nó cũng có thể cảm nhận được, không có bất cứ ngoại lệ nào."

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, còn có loại Thần Thú này. Khó trách hắn không tìm được bất cứ ấn ký thần niệm nào trên người, cái này hoàn toàn không cần có ấn ký, vậy thì làm sao hắn tìm được?

Đây tuyệt đối không phải Thần Thú bình thường, mà là một yêu thú quy tắc. Cho dù ở nơi này, thiên phú quy tắc là đáng sợ nhất. Xem ra con Thần Thú Vô Vị này hắn phải xem thử một chút.

“Còn về trụ sở tông môn, chỉ có Thần Vương trở lên mới có thể biết, ta là Thế Giới Thần duy nhất biết trụ sở tông môn…”

Nghe thấy nửa câu trước của nam tử áo vàng, trong lòng Lam Tiểu Bố đã có chút thất vọng, không ngờ nửa câu sau lại mang đến bất ngờ cho hắn, gia hỏa này thật sự là trước khi chết cũng muốn mạnh mồm. Nhưng mà với thực lực của người này, đúng là có tư cách đó.

“Ta nói với ngươi những chuyện này, là bởi vì ta hy vọng tin tức của ta có giá trị cao hơn một chút, khiến ngươi không đi tìm Sắc Nhân Nhi… Trụ sở của Ám Nguyệt Hà nằm ở Niết Bàn thần thành, Vô Căn học cung…” Nam tử áo vàng nói xong câu đó, vô cùng quả quyết tự tuyệt Nguyên Thần và sinh mạng.

Vậy là chết rồi sao? Đúng là điên mà, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hắn còn một vấn đề nữa vẫn chưa hỏi được, đó chính là làm thế nào để nhận ra tu sĩ của Ám Nguyệt Hà.

Nhưng mà trụ sở của Ám Nguyệt Hà nằm ở Niết Bàn thần thành cũng không đúng, chứ đừng nói đến Vô Căn học cung.

Lam Tiểu Bố đến Vô Căn Thần giới được một khoảng thời gian, hắn ở trong thương lâu đã mua được rất nhiều bản ghi chép về Vô Căn Thần giới, biết rất rõ Niết Bàn thần thành là nơi như thế nào.

Thần thành lớn nhất ở Thần giới, thật ra chính là Niết Bàn thần thành. Vô Căn Thần giới trước đó từng bị sụp đổ vì Diệt Thế Lượng Kiếp, về sau không biết là nguyên nhân gì, Diệt Thế Lượng Kiếp đột nhiên kết thúc. Vô Diệp lâm cũng vì thế mà có thể tồn tại được, mà

Niết Bàn thần thành cũng giống như Vô Diệp lâm, cũng còn tồn tại lại như vậy.

Vị trí của Niết Bàn thần thành nằm bên cạnh Tịch Diệt Hải lúc trước, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp dừng lại, vô số tu sĩ đều tuôn về Niết Bàn thần thành. Khi tu sĩ càng lúc càng nhiều, nơi này dần dần hình thành nên một cái thần thành. Bởi vì thần thành này thoát khỏi số vận diệt vong do Diệt Thế Lượng Kiếp, đồng thời càng ngày càng phồn hoa, cho nên được gọi là Niết Bàn thần thành.

Chương 1363 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu. (2)

Mà Ám Nguyệt Hà lại là một tông môn ám sát, sao có thể ở bên trong một thần thành to lớn phồn hoa như Niết Bàn thần thành? Vô Căn học cung, Lam Tiểu Bố cũng đã đọc được trong bản ghi chép, đây là một nơi vô cùng đông người, thậm chí có thể nói là nơi đông người nhất ở Vô Căn Thần giới. Nghe nói ở nơi này có thể học được các loại đạo pháp, thậm chí còn không cần phải trả giá quá nhiều.

Tôn chỉ của Vô Căn học cung chính là niết bàn Vô Căn Thần giới, muốn giúp tu sĩ đã chịu nhiều tổn thương vì lượng kiếp được một chút bồi thường. Cho nên học những thứ ở Vô Căn học cung, chỉ cần một ít điểm cống hiến của Vô Căn học cung là được. Còn điểm cống hiến của Vô Căn học cung, giết Yểm Ma, giao nộp linh thảo, làm các loại nhiệm vụ của Vô Căn học cung là có thể lấy được điểm cống hiến.

Một nơi đông người như vậy, lại là hang ổ của một tông môn ám sát?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không nghi ngờ rằng nam tử cáo vàng đã nói dối, đối phương không có bất cứ lý do nào để nói dối.

Có câu nói bóng tối dưới chân đèn, có lẽ là vì Ám Nguyệt Hà nằm ở

Vô Căn học cung đông đúc ấy, cho nên mới không có ai hoài nghi.

Lam Tiểu Bố thậm chí còn cảm thấy Vô Căn học cung có phải chính là Ám Nguyệt Hà hay không? Đáng tiếc nam tử áo vàng kia chết quá nhanh, hắn còn chưa kịp hỏi thăm.

Nam tử áo vàng chết rồi, không nghĩa là chuyện với Lam Tiểu Bố hắn đã kết thúc. Trước đó hắn không có thời gian bố trí thần trận cấp bốn, bây giờ có rất nhiều thời gian rồi, hắn bắt đầu bố trí thần trận cấp bốn.

Lam Tiểu Bố ở nơi đó không ngừng bố trí đủ loại thần trận cấp bốn, chỉ ngắn ngủi mấy ngày, hắn bố trí bảy tám thần trận cấp bốn, còn dùng trận văn hư không phác họa ra một đống hư không thần trận. Nếu như bây giờ nam tử áo vàng kia đến, thậm chí Lam Tiểu Bố không cần ra tay, cũng có thể dễ dàng xử lý đối phương.

Mấy ngày trôi qua, người của Ám Nguyệt Hà chắc hẳn sẽ biết nam tử áo vàng đã bị hắn xử lý, nên phái Thần Vương đến đây nhỉ?

Lam Tiểu Bố mô phỏng lại mùi trên người hắn một chút, luyện chế ra một lá phù giết chóc đặt ở giữa Thần Huyễn Trận cấp bốn. Bản thân hắn thì dịch hình thành một tảng đá không đáng chú ý đến, tiếp theo là lúc hắn chém giết Thần Vương.

…

Vong Xuyên thần tức lâu, sắc mặt Khúc Tập có chút âm trầm ngồi trong một gian phòng ở tầng cao nhất.

Nàng đã kiểm tra xong, Tử Hồ Lô mà mình lấy được chính là giả, bên trong Tử Hồ Lô chỉ có một tí nước mưa tầm thường nhất, không liên quan gì đến Hồng Mông Sinh Tức.

Giờ phút này nàng đang nghĩ đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một cường giả Thế Giới Thần. Nếu Lam Tiểu Bố là một cường giả Thế Giới Thần, vậy thì không thể nào bị Ngạo Tùng chỉ có cảnh giới Thần Quân bắt ép phải nhảy vào hư không.

Một cường giả Thế Giới Thần mà ngay cả Hồng Mông Sinh Tức cũng không đoạt, khả năng duy nhất chính là Lam Tiểu Bố biết thứ bọn hắn đang cướp không phải là Hồng Mông Sinh Tức.

Nếu như Lam Tiểu Bố biết thứ bọn hắn cướp không phải là Hồng Mông Sinh Tức, vậy Hồng Mông Sinh Tức thật sự…

Khúc Tập không cần nghĩ tiếp, nàng khẳng định Hồng Mông Sinh Tức chân chính đang nằm trên người Lam Tiểu Bố, thật sự quá gian trá. Thực lực của nàng bây giờ mà muốn lấy được Hồng Mông Sinh Tức trên người Lam Tiểu Bố, hầu như là chuyện người si nói mộng.

Không đúng, Lam Tiểu Bố bây giờ rất có thể đã bị giết chết. Mấy ngày trước, Huyết Đồ Cuồng Sa của Ám Nguyệt Hà đã đến quảng trường Địa Mộng Tháp tìm kiếm Lam Tiểu Bố. VỚi phong cách hành sự của Huyết Đồ Cuồng Sa, chỉ cần là chuyện hắn đã nhận, hầu như không có con cá lọt lưới nào.

Nếu như Lam Tiểu Bố đã bị Huyết Đồ Cuồng Sa xử lý, vậy Hồng Mông Sinh Tức chắc hẳn đã rơi vào tay Huyết Đồ Cuồng Sa…

Khúc Tập không cam lòng siết chặt tay thành nắm đấm, sau một hồi lâu thì thở dài một hơi, nàng biết mình đã không có cơ hội lấy được Hồng Mông Sinh Tức rồi.

Lấy được Hồng Mông Sinh Tức, cho dù là Huyết Đồ Cuồng Sa hay Ám Nguyệt Hà, đều không phải đối tượng mà Khúc Tập nàng có thể đối kháng.

Huyết Đồ Cuồng Sa chính là người mạnh nhất dưới Thần Vương, trên thực tế cho dù là một Thần Vương đối đầu với Huyết Đồ Cuồng Sa, cơ hội sống cũng không nhiều.

Chẳng những Khúc Tập nghĩ như vậy, sau khi Huyết Đồ Cuồng Sa đi đến quảng trường Địa Mộng Tháp, toàn bộ người ở quảng trường Địa Mộng Tháp đều biết, Lam Tiểu Bố xong rồi.

Huyết Đồ Cuồng Sa chẳng những đã từng giết Thần Vương, mà còn không chỉ giết một lần. Lần này Ám Nguyệt Hà phái Huyết Đồ Cuồng Sa ra, đó là thật sự tức giận. Bởi vì so với việc phái Thần Vương đến, Huyết Đồ Cuồng Sa càng đáng sợ hơn. Hắn giết một người có thể giết mấy tháng, thậm chí là giết mấy năm. Rơi vào trong tay Huyết Đồ Cuồng Sa, sống không bằng chết.

KHi Huyết Đồ Cuồng Sa rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp, chuyện Lam Tiểu Bố đã dần dần không còn được bàn tán nữa, bởi vì đó là chuyện đã qua.

Nhưng mà hôm nay, quảng trường Địa Mộng Tháp lại lần nữa náo động. Ám Nguyệt Hà lại phái thêm người đến, mà lần này chính là hai cường giả Thần Vương, một người trong số đó còn là Khổ Nhược Thần Vương nổi danh.

Tu vi của Khổ Nhược Thần Vương cũng không tính là cao, chỉ là Thần Vương tầng bón, thế nhưng thực lực của hắn tuyệt đối có thể xử lý được Thần Vương tầng bảy. Danh hào của hắn cũng vì hình thức tu hành của hắn mà ra, đã từ vì rèn luyện ý chí của mình, Khổ Nhược Thần Vương đã ở bên trong Địa Ngục Thủy của Vô Căn Thần giới tu luyện hơn mười ba ngàn năm.

Địa Ngục Thủy là một cấm đại ở Vô Căn Thần giới, nơi này không có một ngọn cỏ, chỉ có một vùng nước đầm lầy đen nhánh. Bởi vì chỉ cần người ta đụng vào nước này, linh hồn và kinh mạch đều sẽ chịu tra tấn vô cùng đáng sợ. Tu sĩ tầm thường không thể nào chịu đựng nổi một nén nhang, chỉ cần dám kiên trì, cuối cùng kinh mạch sẽ nứt hết, thần hồn tiêu tán. Khổ Nhược Thần Vương lại có thể kiên trì hơn một vạn năm, có thể thấy được hắn hung ác với bản thân mình như thế nào.

Chương 1364 - Thiết sáo

Sau khi Khổ Nhược Thần Vương đến đây, vậy mà lại hỏi thăm chuyện của Huyết Đồ Cuồng Sa. Điều này khiến tất cả mọi người đều hiểu ra, đó chính là Huyết Đồ Cuồng Sa chạy theo đuổi giết Lam Tiểu Bố hình như đã xảy ra chuyện. Nếu không thì Ám Nguyệt Hà không thể nào phái thêm hai Thần Vương nữa đến, thậm chí còn có Khổ Nhược Thần Vương.

Với tính tình kiêu ngạo của Huyết Đồ Cuồng Sa, Khổ Nhược Thần Vương đương nhiên sẽ không thể nghe ngóng ra được chuyện gì. Chỉ có thể biết là Huyết Đồ Cuồng Sa đi đến chỗ Lam Tiểu Bố từng đến, sau đó cứ thế mà đi.

Huyết Đồ Cuồng Sa kiêu ngạo, nhưng Khổ Nhược Thần Vương thì không như vậy. Nếu như không phải bây giờ Ám Nguyệt Hà giết người quá quang minh chính đại, sớm đã không còn tác phong ám sát, nói không chừng hắn cũng sẽ không ngang nhiên hiện thân như thế này, mà là lén lút đến nghe ngóng tin tức.

Tác phong của Khổ Nhược Thần Vương không những hung ác đối với chính mình mà còn rất kiên nhẫn. Hắn tuyệt đối sẽ không vì bản thân mình là Thần Vương mà cảm thấy đi nghe ngóng tin tức từ một tu sĩ Dục Thần cảnh là mất mặt, chỉ cần có tin tức hữu dụng với hắn, không liên quan đến tính mạng của hắn, bảo hắn làm gì hắn cũng không để ý.

Nhục nhã gì chứ, đối với Khổ Nhược Thần Vương mà nói, hoàn toàn không tồn tại.

“Ngươi nói là tên tu sĩ Lam Tiểu Bố kia từng hợp tác với một tu sĩ tên là Khúc Tập?” Khổ Nhược Thần Vương hỏi thăm một tên tu sĩ Thần Quân cảnh. Mà tu sĩ Thần Quân cảnh này chính là người đã hạ ấn ký thần niệm lên người Lam Tiểu Bố lúc trước.

So với Huyết Đồ Cuồng Sa cái gì cũng không biết, hắn đã biết được tên Lam Tiểu Bố. Không chỉ như vậy, hắn còn biết Lam Tiểu Bố đã từng liên thủ với Khúc Tập.

“Đi, chúng ta đến Vong Xuyên thần tức lâu.” Sau khi Khổ Nhược Thần Vương biết Khúc Tập đang ở Vong Xuyên thần tức lâu, không chút do dự đi thẳng đến Vong Xuyên thần tức lâu.

Khúc Tập còn đang hối hận vì chuyện Hồng Mông Sinh Tức, đột nhiên nghe thấy tiếng của tiểu nhị truyền đến từ ngoài cửa, “Bà chủ, Khổ Nhược Thần Vương ở bên ngoài nói muốn gặp ngài.”

Khúc Tập giật mình, đột nhiên đứng lên.

Khổ Nhược Thần Vương? CHỉ cần là người lăn lộn ở Vô Căn Thần giới, không biết đến cái tên Khổ Nhược Thần Vương này thật sự không nhiều. Dù sao thì nàng cũng là người lập nên Vong Xuyên thần tức lâu, sao có thể không biết đến Khổ Nhược Thần Vương? Đây chẳng những là Thần Vương đáng sợ nhất ở Ám Nguyệt Hà, đồng thời cũng là Thần Vương đáng sợ nhất ở Vô Căn Thần giới.

Nếu như xét trong cảnh giới Thế Giới Thần, người lợi hại nhất là Huyết Đồ Cuồng Sa, mà ở cảnh giới Thần Vương, người lợi hại nhất chính là Khổ Nhược.

Khổ Nhược Thần Vương tìm nàng là có chuyện gì? Rõ ràng chính là chuyện của Lam Tiểu Bố. Bởi vì nàng từng hợp tác với Lam Tiểu Bố, cho nên đối phương đến tìm nàng để nghe ngóng tin tức. Trước đó không phải Huyết Đồ Cuồng Sa đã đi truy sát Lam Tiểu Bố sao? Huyết Đồ Cuồng Sa đã ra tay, Lam Tiểu Bố nhất định trốn không thoát.

Suy nghĩ Khúc Tập đột ngột dừng lại, nếu như Lam Tiểu Bố đã bị Huyết Đồ Cuồng Sa bắt được hoặc giết chết, vậy Khổ Nhược Thần Vương kia không thể nào tìm đến nàng, điều này nói rõ Lam Tiểu Bố rất có thể không bị bắt được.

“A, ta lập tức đi gặp Khổ Nhược Thần Vương.” Khúc Tập nhanh chóng đáp lại, đồng thời từ trong phòng vội vã ra ngoài.

Cho dù tu vi của nàng không bị tổn hại mà tụt giảm, nàng khẳng định mình cũng không phải là đối thủ của Khổ Nhược Thần Vương. Huống chi sau lưng Khổ Nhược Thần Vương còn có Ám Nguyệt Hà, Khúc Tập nàng có to gan đến đâu cũng không dám làm gì Khổ Nhược Thần Vương.

Khúc Tập hầu như dùng tốc độ nhanh nhất đến sảnh tiếp khách của Vong Xuyên thần tức lâu, giờ phút này trong sảnh tiếp khách có hai nam tử đang ngồi. Khúc Tập vừa tiến vào đã nhận ra Khổ Nhược Thần Vương, người còn lại mặc dù nàng không biết, nhưng mà khẳng định cũng là một Thần Vương.

“Khúc Tập kính chào Khổ Nhược Thần Vương, kính chào vị Thần Vương đại nhân này.” Khúc Tập cúi người hành lễ, giọng điệu vô cùng khách sáo.

Khổ Nhược Thần Vương xua tay, từ tốn nói, “Khúc đạo hữu, ta hỏi thăm một vài chuyện liên quan đến Lam Tiểu Bố một chút, ta nghe nói ngươi đã từng tổ đội cùng hắn.”

Khúc Tập vội vàng nói, “Vâng, Lam Tiểu Bố từ đâu đến ta cũng không biết, chẳng qua lúc đó ta và mấy đạo hữu khác đang chuẩn bị tổ đội vào Địa Mộng Tháp tìm kiếm nội hạch Thần Yểm từ cấp ba trở lên, tìm hắn tổ đội. Thật ra khi tìm hắn tổ đội, ta cũng không biết hắn đã là cường giả Thế Giới Thần. Ta vẫn cho rằng hắn là một tu sĩ thiên Thần cảnh, bởi vì tu vi của ta mặc dù không phải là Thiên Thần cảnh, nhưng vì thức hải và kinh mạch bị thương, cho nên tu vi chỉ có thể dừng lại ở Thần Quân cảnh…”

Khúc Tập vốn đang định nói nàng và Lam Tiểu Bố tổ đội là vì muốn tìm kiếm Hồng Mông Sinh Tức, bởi vì theo Khúc Tập, Lam Tiểu Bố sớm muộn gì cũng sẽ bị Ám Nguyệt Hà bắt được. Với thủ đoạn của Ám Nguyệt Hà, chắc chắn sẽ sưu hồn Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố hợp tác với nàng đi tìm kiếm Hồng Mông Sinh Tức, chuyện này nhất định sẽ bại lộ. Nếu đã biết sẽ bại lộ, vậy bây giờ nói ra, đối với nàng còn có lợi hơn.

Không nói ra, bị người Ám Nguyệt Hà tra ra, khi đó mới phiền phức lớn.

Nhưng chuyện này còn chưa nói ra miệng, Khúc Tập đã thay đổi suy nghĩ, che giấu chuyện Hồng Mông Sinh Tức đi.

Chương 1365 - Thiết sáo (2)

Nàng nhớ đến lúc trước đã từng có một tu sĩ Dục Thần nho nhỏ, lúc trước tu sĩ Dục Thần nho nhỏ đó có thể dễ dàng thoát khỏi Vong Xuyên Đạo Môn, đùa nghịch mấy tên Thần Vương xoay vòng quanh mà vẫn không thể làm gì được hắn. Mà bây giờ, tu vi của Lam Tiểu Bố nào chỉ Dục Thần cảnh? Khổ Nhược Thần Vương tên tuổi quả thật rất lớn, nhưng mà chưa chắc có thể bắt được Lam Tiểu Bố.

Bởi vì ở trong mắt nàng, Lam Tiểu Bố cũng giống như người lúc trước đã đến Vong Xuyên Đoạn Môn cứu tỷ nàng. Khổ Nhược Thần Vương xuất hiện, càng chứng minh suy đoán của nàng. Huyết Đồ Cuồng Sa khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không thì sao Khổ Nhược Thần Vương lại xuất hiện ở đây?

Nếu đối phương chưa chắc có thể bắt được Lam Tiểu Bố, vậy sao nàng phải nói ra chuyện Hồng Mông Sinh Tức? Chuyện này mà nói ra đối với nàng cũng chẳng phải chuyện tốt gì, không ăn cá còn khiến cả người tanh hôi. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không bị bắt được, tương lai Lam Tiểu Bố đến đây, còn có thể phải nợ nàng một ân tình.

Nghe lời Khúc Tập nói, Khổ Nhược Thần Vương đứng lên, ý vị thâm trường nhìn lướt qua Khúc Tập, “Rất tốt, nhưng mà ngươi tốt nhất đừng rời khỏi nơi này, một khi ta nhớ đến vấn đề nào đó, ta sẽ còn đến hỏi ngươi.”

“Vâng, vãn bối khẳng định sẽ ở lại nơi này, trả lời vấn đề của tiền bối bất cứ lúc nào.” Khúc Tập hạ thấp người, giọng điệu vô cùng yếu đuối.

…

“Khổ Nhược Thần Vương, lời nữ nhân vừa rồi nói nhất định có vấn đề.” Lúc rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp, vị Thần Vương còn lại kia lập tức nói.

Khổ Nhược Thần Vương cười nhạt nói, “Ta biết, nhưng mà trước khi chưa bắt được Lam Tiểu Bố, chỉ sợ không thể hỏi ra được vấn đề này. Lam Tiểu Bố kia rất có thể đã xử lý Huyết Đồ Cuồng Sa, sợ không phải người đơn giản, rất có thể cũng là một Thần Vương.”

Khúc Tập nói tổ đội với Lam Tiểu Bố để đi lấy nội hạch Yểm Ma, cái cớ ngây thơ này KHổ Nhược hắn tuyệt đối không tin. Hắn đã lấy được tin tức, lúc trước tổ đội với Khúc Tập, Lam Tiểu Bố còn có ba người khác, ba người kia vẫn chưa từng ra ngoài, chắc hẳn đã vẫn lạc rồi.

Năm người thần thần bí bí tổ đội đi Địa Mộng Tháp, nhất định là phát hiện ra được đồ tốt nào đó, vấn đề này ai cũng biết.

“Cho dù hắn có là Thần Vương thì sao chứ? Thanh danh của Huyết Đồ Cuồng Sa rất lớn, trong mắt ta cũng chỉ như thế mà thôi. Người này kiêu ngạo quá mức, cho dù lần này không xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện.” Tu sĩ Thần Vương sơ kỳ kia nói.

Thần Vương này tên là Ca Thù, mặc dù chỉ là Thần Vương tầng ba, nhưng cũng không xem tên Huyết Đồ Cuồng Sa có thể chém giết Thần Vương kia ra gì. Huyết Đồ Cuồng Sa có thể chém giết Thần Vương, nhưng không có nghĩa Huyết Đồ Cuồng Sa có thể giết Ca Thù hắn.

Một Thế Giới Thần có mạnh đến đâu, cũng không có lĩnh vực Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương bình tĩnh nói, “Ngươi không nên xem thường Huyết Đồ Cuồng Sa, người này cũng không hề kiêu ngạo như bề ngoài thế đâu, hắn vậy mà không thể chạy trốn được, cho thấy Lam Tiểu Bố kia thật sự không hề đơn giản…”

Lời Khổ Nhược Thần Vương nói đột ngột dừng lại, cả người cũng đứng lại, qua một hồi lâu sau, hắn đột nhiên nói ra. “Đã biết được phương hướng, người này thật là lớn mật, dám ở lại một vùng hoang nguyên trống trải.”

Cho dù có là Khổ Nhược Thần Vương cũng cảm thấy kinh sợ trước thông tin mà mình lấy được, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể nào ở lại nơi đồng hoang mà chờ bọn hắn đến chứ?

“Ta nghĩ hắn chắc hẳn là dựa vào Trận Đạo, nếu như hắn biết ngươi là một Thần Trận sư cấp ba đỉnh phong, thậm chí còn suýt chút nữa đã thành Đại Thần Trận sư cấp bốn, có lẽ hắn sẽ không gan to bằng trời như vậy.” Ca Thù Thần Vương khinh thường nói.

Khổ Nhược Thần Vương không nói gì, chỉ tăng nhanh tốc độ.

Hai người chỉ tốn nửa ngày đã ngừng lại, dựa theo tin tức Khổ Nhược Thần Vương lấy được, Lam Tiểu Bố chắc hẳn đang trốn ở nơi này.

Nơi này là một vùng hoang nguyên, chẳng những là hoang nguyên, còn chẳng có thứ gì che chắn.

“Ta cảm nhận được ấn ký thần niệm của Cam Đề, tựa như thật sự đang ở chỗ này.” Ca Thù Thần Vương nói.

“Đúng là to gan, dám mai phục ở nơi này, chỗ này mặt đất bằng phẳng, ngay cả một nơi giấu mình cũng không có. Đây là tự tin với trận đạo của mình đến mức nào, mới dám bố trí mai phục ở nơi này?” Ngay cả Khổ Nhược Thần Vương cũng cảm thấy bội phục với lá gan của Lam Tiểu Bố.

Ca Thù Thần Vương nói, “Khổ Nhược Thần Vương, ngươi xem thử nơi này có cấm trận hay không?”

KHổ Nhước gật đầu, “Ta đã nhìn thấy, nơi này có hai cấm trận, một thần trận cấp hai, bên trong thần trận cấp hai này còn có ấn ký thần niệm của Cam Đề. Còn có một cái thần trận cấp ba, cái thần trận cấp ba này chắc hẳn mới là nơi mà Lam Tiểu Bốt tránh né, ta cảm nhận được trong thần trận cấp ba này có hơi thở của hắn. Thần trận cấp hai bố trí khá đơn sơ, thần trận cấp ba thì bố trí rất tinh tế.”

"Đây là đặt bẫy để chúng ta đi vào trong thần trận cấp hai, còn hắn thì trốn trong thần trận cấp ba đánh lén?" Ca Thù nói.

Khổ Nhược Thần Vương lắc đầu, "Chỉ sợ không phải là như vậy, ta đoán hắn cố ý để chúng ta nhìn ra được cái thần trận cấp hai kia là do hắn dùng để mê hoặc chúng ta, là muốn chúng ta tiến vào trong cái thần trận cấp ba kia đối phó với hắn. Chỉ cần chúng ta tiến vào trong thần trận cấp ba này, đối phương sẽ lập tức phát động thần trận nhốt chúng ta lại, sau đó mới đánh lén chúng ta. Điều này cho thấy, hắn đã biết chúng ta dựa vào hơi thở của hắn mà tìm được hắn."

"Lá gan của Huyết Đồ Cuồng Sa không lớn như vậy chứ? Dám tiết lộ bí mật của Ám Nguyệt Hà?" Ca Thù Thần Vương không thể tin được nói.

Khổ Nhược Thần Vương từ tốn nói, "Đối mặt với tử vong, có chuyện gì mà không thể làm được, đừng nói là chỉ mấy câu. Trận Đạo của Lam Tiểu Bố không hề thấp hơn ta…"

"Đáng tiếc hắn không ngờ ngươi lại là một Thần Trận sư cấp ba đỉnh phong, cho nên hắn đã định trước là phải uổng phí tâm cơ rồi." Ca Thù mừng rỡ, nghe Khổ Nhược Thần Vương nói, hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố cách cái chết không còn xa nữa rồi.

"Không, cái thần trận cấp ba này của hắn bố trí vô cùng tinh tế, hơn nữa còn có trận kỳ che giấu đi. Nếu như không phải ta cảm nhận được vị trí hơi thở của hắn, trong lúc vội vàng thật sự chưa chắc có thể nhìn ra được. Đợi lát nữa lúc ta ra tay, ngươi chú ý đừng để cho hắn chạy trốn, loại người này nhất định có thủ đoạn chạy trốn đặc biệt." Khổ Nhược nói.

"Ngươi yên tâm, chỉ là một Thế Giới Thần, tuyệt đối không thể nào chạy thoát khỏi tay ta.” Ca Thù Thần Vương nói.

Chương 1366 - Chiến Thần Vương.

Có Ca Thù Thần Vương chặn đường chạy trốn của Lam Tiểu Bố, Khổ Nhược Thần Vương không còn băn khoăn gì nữa, trực tiếp nhào về phía có hơi thở của Lam Tiểu Bố. Người còn đang ở trong không trung, mà trường kiếm trong tay hắn đã biến thành một lưỡi kiếm mảnh dài bao phủ trung tâm của thần trận cấp ba lại.

Còn về cái thần trận cấp ba mà Lam Tiểu Bố bố trí ra, hắn trực tiếp không nhìn đến, chỉ là một cái thần trận cấp ba mà có thể ngăn cản được Khổ Nhược hắn, vậy những năm qua hắn tu luyện uổng phí rồi.

Lam Tiểu Bố trốn ở một chỗ khác nhìn Khổ Nhược Thần Vương không chút nương tay đánh lén vị trí hắn để lại hơi thở, trong lòng thì thầm mắng. Ngươi nói xem ngươi là một Thần Vương, còn ta chỉ mới cảnh giới Thần Quân, vậy mà ngươi còn đánh lén, có còn mặt mũi nào nữa không.

Oanh! Tiếng nổ kịch liệt truyền ra, trong lòng Khổ Nhược Thần Vương lại trầm xuống, hắn đánh lén, vậy nhưng lại đánh lén trúng một con rối cấp thấp.

Trên thực tế khi chưa đánh trúng con rối này, Khổ Nhược Thần Vương cũng cảm thấy không ổn. Dựa theo phán đoán của hắn, trong nháy mắt khi hắn đánh lén Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chắc hẳn phải phát động Khốn Sát Thần Trận cấp ba khóa hắn lại, nhưng trên thực tế, cái Khốn Sát Thần Trận cấp ba này không phát động. Kết quả, thứ hắn đánh được quả nhiên không phải Lam Tiểu Bố, nói rõ đây là một cái bẫy.

Chỉ trong chớp mắt, Khổ Nhược Thần Vương đã hiểu ra, đây là cái bẫy rập thứ hai của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đoán được hắn có thể nhìn thấu được thần trận cấp ba, cũng biết tu sĩ của Ám Nguyệt Hà dựa theo hơi thở mà tìm được người, cho nên bố trí bẫy trong bẫy ở nơi này.

Cái bẫy thứ nhất là cái thần trận cấp hai có ấn ký thần niệm mà Lam Tiểu Bố bố trí bên ngoài kia, thần trận kia Lam Tiểu Bố biết hắn có thể nhìn ra, trên thực tế thì hắn cũng đã nhìn ra. Cái bẫy thứ hai chính là thần trận cấp ba, hắn nghĩ là khi mình đánh lén Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ phát động thần trận cấp ba nhốt hắn lại, sau đó thừa cơ đánh lén.

Mà thực sự đây chính là một cái lồng. Lam Tiểu Bố biết hắn có thể nhìn thấu thần trận cấp ba, cho nên cái thần trận cấp ba này cũng không phải là thứ Lam Tiểu Bố đối phó với hắn. Điều này cho thấy Lam Tiểu Bố còn có cái bẫy thứ ba…

Phải nhanh chóng chạy thôi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Khổ Nhược Thần Vương. Hắn hung ác với bản thân mình, nhưng mà cũng vô cùng cẩn thận. Cho dù muốn đối phó với Lam Tiểu Bố, cũng phải chạy ra ngoài trước rồi nói.

Oanh! Oanh! Oanh!

Không gian liên tục có tiếng ầm vang, từng luồng khí thế sát phạt ập đến, không gian trở nên mơ hồ vặn vẹo, thậm chí bắt đầu chồng lấn nhau, ở trong không gian này, thần niệm của hắn lúc có lúc không, lúc có cũng vô cùng mơ hồ. Mà những gì hai mắt hắn nhìn thấy so với dùng thần niệm quét được hoàn toàn khác biệt.

Khổ Nhược Thần Vương hít vào một hơi thật sâu, đây là liên hoàn thần trận cấp bốn. Chẳng những có Khốn Sát Thần Trận, còn có huyễn trận và giảo trận, đây mới là đòn sát thủ dùng để đối phó với hắn.

Lam Tiểu Bố ở lại nơi này, hoàn toàn không phải là lo lắng mình trốn không thoát, người ta nhất định có thể chạy thoát, ở lại nơi này là vì cố ý giết người của Ám Nguyệt Hà hắn.

Khổ Nhược Thần Vương biết rõ, lần này Ám Nguyệt Hà đã chọc phải một nhân vật hung ác rồi.

Nếu là người bình thường, cho dù có là Thần Vương hậu kỳ, tiến vào bên trong loại Khốn Sát Thần Trận được chuẩn bị tỉ mỉ như thế nào, cũng sẽ bị xử lý. Nhưng mà hắn không sợ, cái này mặc dù là liên hoàn thần trận cấp bốn, nhưng dù sao thì hắn cũng là thần trận sư cấp ba đỉnh phong, còn là một Thần Vương. Hắn không tin một Thế Giới Thần có thể dùng thần trận cấp bốn vây nhốt được hắn.

KHổ Nhược cất trường kiếm đi, giơ tay lấy ra một cái Lưu Tinh CHùy, thôi thúc thần nguyên, Lưu Tinh Chùy lập tức biến thành một ngọn núi to đập xuống.

Thần trận cấp bốn thì hắn không thể bố trí ra được, nhưng mà muốn tìm được trận cơ của cái thần trận cấp bốn này, sau đó mạnh mẽ đánh vỡ trận cơ đó, hắn vẫn còn có thể làm được.

Oanh! Răng rắc! Từng tiếng vỡ vụn truyền đến, Khổ Nhược Thần Vương cảm nhận trước mắt sáng lên, tựa như có một loại gông cùm xiềng xích đã bị hắn đánh nát, không gian cũng sáng lên.

Khổ Nhược Thần Vương vô cùng vui mừng, hắn biết mình đã phá được một cái Khốn Thần Trận cấp bốn, chuyện này khiến hắn không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Chỉ là không gian đã sáng lên lại tối đi, trở lại tình cảnh trùng điệp mơ hồ. Khổ Nhược Thần Vương cũng không thèm để ý, hắn biết đây không phải là vấn đề của mình. Mà là cái Lam Tiểu Bố bố trí ra không phải chỉ có một cái Khốn Sát Thần Trận, cho nên hắn phá vỡ một cái, sẽ lập tức có thần trận thứ hai bù vào.

Cho nên Khổ Nhược Thần Vương bắt đầu tìm kiếm trận cơ của cái Khốn Sát Thần Trận thứ hai, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Khổ Nhược Thần Vương lại lấy Lưu Tinh Chùy ra một lần nữa, hắn đã tìm được trận cơ. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không dám mặt đối mặt với hắn, hắn cứ phá nát một đường như thế, mãi đến khi đánh nát hết cái liên hoàn thần trận này.

Suy nghĩ của Lam Tiểu Bố là chờ đến khi Khốn Sát Thần Trận khóa Khổ Nhược Thần Vương lại, hắn sẽ đột nhiên đánh lén. Đáng tiếc hắn còn chưa nghiên cứu ra thần thông Thần Hồn Thứ có thể đối phó với Thần Vương, nếu không thì ngay bây giờ hắn có thể ra tay luôn rồi.

Nhưng Lam Tiểu Bố không ngờ được là, trình độ trận đạo của gia hỏa này cũng không tệ, mặc dù bị thần trần cấp ba của hắn đánh lừa mà nhốt trong liên hoàn Khốn Sát Thần Trận cấp bốn, nhưng gia hỏa này có thể tìm được trận cơ, sau đó không ngừng đánh nát, Khốn Sát Thần Trận cấp bốn không thể nhốt được Khổ Nhược Thần Vương, nhận mang vụn vặt cũng chỉ tạo thành vết thương lặt vặt trên người Khổ Nhược Thần Vương.

Chương 1367 - Chiến Thần Vương. (2)

Cứ tiếp tục như vậy, bảy tám cái Khốn Sát Thần Trận mà hắn bố trí ra còn không đủ cho đối phương đập, mấu chốt là hắn lại không thể mặt đối mặt ngăn cản đối phương. Nếu như hắn có thực lực Thế Giới Thần, chỉ cần có thể đối mặt kiềm chế được gia hỏa này, vậy tên Thần Vương này cho dù có tinh thông trận pháp cũng sẽ bị hắn vây đến chết.

Tu vi quá thấp mà, Lam Tiểu Bố cảm thán, trơ mắt nhìn Khổ Nhược Thần Vương đánh nát cái Khốn Sát Thần Trận thứ hai, hắn biết không thể tiếp tục như vậy nữa, tiếp tục như vậy thì hắn chỉ có thể chạy trốn.

KHông phải ngươi rất thích dùng bạo lực để phá nát Khốn Sát Thần Trận sao? Ta thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, Lam Tiểu Bố lấy trận kỳ ra, bắt đầu bố trí Phản Phệ Thần Trận. Cái Khốn Sát Thần Trận thứ ba bị Khổ Nhược Thần Vương đánh nát, Khổ Nhược Thần Vương cũng chẳng có chút đắc ý nào, hắn không biết Lam Tiểu Bố đã bố trí ra bao nhiêu cái liên hoàn Khốn Sát Thần Trận, chỉ cần hắn vẫn chưa thoát được Khốn Sát Thần Trận, cho dù hắn đánh nát được cái Khốn Sát Thần Trận thứ ba trăm cũng chẳng có tác dụng gì nhiều.

Giờ phút này Khổ Nhược Thần Vương đã tìm được trận cơ của Khốn Sát Thần Trận thứ tư, Lưu Tinh Chùy lấy ra, hóa thành một ngọn núi cao ập xuống.

Sau khi phá nát liên tục ba cái Khốn Sát Thần Trận, giờ phút này Khổ Nhược Thần Vương đã có kinh nghiệm.

Ca Thù Thần Vương đứng bên ngoài chờ Lam Tiểu Bố trốn ra đang vô cùng run sợ, trong lòng hắn nghĩ, sau khi Khổ Nhược Thần Vương tiến vào Khốn Sát Thần Trận, sẽ nhanh chóng phá nát Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố, sau đó bắt Lam Tiểu Bố lại. Lý do hắn đứng ở đây, chính là lo lắng Lam Tiểu Bố dựa vào phù lục mà bỏ chạy.

Nhưng Khổ Nhược Thần Vương đã tiến vào Khốn Sát Thần Trận lâu như thế, ngoài trừ việc bên trong Khốn Sát Thần Trận không ngừng truyền đến tiếng ầm vang, không hề thấy bóng dáng Lam Tiểu Bố, cũng không thấy bóng dáng của Khổ Nhược Thần Vương đâu.

KHông phải Lam Tiểu Bố kia chỉ có cảnh giới Thế Giới Thần thôi sao?

Đối mặt với Khổ Nhược Thần Vương, cho dù có Khốn Sát Thần Trận, chắc hẳn cũng không thể nào kiên trì được trong khoảng thời gian dài như vậy chứ?

Oanh! Lưu Tinh Chùy của Khổ Nhược Thần Vương đánh vào trận cơ của Khốn Sát Thần Trận thứ tư. Khi Lưu TinH Chùy đánh trúng trận cơ, Khổ Nhược Thần Vương lập tức cảm thấy không đúng. Đây không phải là dấu hiệu của việc đánh nát trận cơ, mà là…

Khổ Nhược Thần Vương vừa nghĩ đến đây, thần nguyên cuồng bạo lập tức phản phệ lại, giống như có một cái búa to nặng đập vào trong tim hắn.

Khổ Nhược Thần Vương há miệng phun ra một ngụm máu, thậm chí ngay cả nội tạng cũng bị nổ tan.

Đối phương bố trí Phản Phệ Thần Trận, giờ phút này Khổ Nhược Thần Vương sao lại không biết trong khoảng thời gian ngắn mà Lam Tiểu Bố đã đổi mới trận tâm của trận cơ Khốn Sát Thần Trận thứ tư, bố trí ra một cái Phản Phệ Thần TRận. Phản Phệ Thần Trận này giống như một cái lò xo gắn trên mặt tường, đánh vào nó với bao nhiêu lực lượng, sẽ có bấy nhiêu lực lượng bị dội trở lại.

Lam Tiểu Bố trốn ở một bên nhìn thấy Khổ Nhược Thần Vương bị thương, sao lại không biết nắm bắt cơ hội? Cái hắn chờ chính là lúc này, Thất âm Kích cuốn lên một đám kích mang bạo liệt, đột ngột đánh vào một chân của Khổ Nhược Thần Vương.

Cho dù Khổ Nhược Thần Vương có mạnh đến đâu, cũng sẽ không ngờ được một tảng đá bên chân mình sẽ đột ngột đánh lén hắn. Huóng chi Khổ Nhược Thần Vương còn vừa mới bị thương?

Răng rắc! Khổ Nhược Thần Vương cảm nhận được lĩnh vực của mình bị phá nát, sát mang tử vong ngưng tụ lại, không hề chậm lại một chút nào.

Khổ Nhược Thần Vương điên cuồng đấm ra một quyền, cả người bay ngược lại.

Cạch! Kích mang bao liệt từ Thất âm Kích va chạm với một đấm của Khổ Nhược Thần Vương, nắm đấm của Khổ Nhược Thần Vương lập tức bị đánh tan.

Giờ phút này Khổ Nhược Thần Vương đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hắn hoàn toàn không chú ý đến vết thương của mình, điên cuồng nhào về phía Lam Tiểu Bố, chỉ cần không chế được Lam Tiểu Bố, tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Vậy mà lại huyễn hóa thành một tảng đá chẳng có chút sinh cơ nào, đây là thần thông mạnh đến mức nào?

Bởi vì liên tục bị thương, tốc độ của Khổ Nhược Thần Vương chậm hơn rất nhiều. Nhưng cho dù có chậm hơn nữa, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Khổ Nhược Thần Vương vẫn nhanh không thể nào tưởng tượng nổi.

Thần hình Lam Tiểu Bố lóe lên, hầu như ngay lúc Khổ Nhược Thần Vương sắp bắt được hắn, lại biến mất trước mắt Khổ Nhược Thần Vương.

Không đợi Khổ Nhược Thần Vương tìm được quỹ tích không gian bỏ chạy của Lam Tiểu Bố, sát thế vô cùng vô tận lại đánh đến một lần nữa.

Sắc mặt Khổ Nhược Thần Vương âm trầm, mặc dù hắn nhìn thấy trận cơ, nhưng hắn thật sự không dám tiếp tục hành động như trước đó. Hơn nữa hắn khẳng định, Lam Tiểu Bố vẫn chưa đến cảnh giới

Thế Giới Thần, chỉ là một Thần Quân. Nếu như Lam Tiểu Bố là Thế Giới Thần, vậy vừa rồi không phải là nắm đấm của hắn bị đánh nát, mà là thân thể của hắn đã bị hỏng mất một nửa.

Một Thần Quân mà đã đáng sợ đến mức này, nếu như là Thế Giới Thần, thậm chí là cảnh giới Thần Vương, vậy thì sẽ đáng sợ thế nào?

Khổ Nhược Thần Vương đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nếu như bây giờ hắn có thể trốn thoát khỏi cái Khốn Sát Thần Trận này, hắn tuyệt đối sẽ nghĩ cách rời khỏi Ám Nguyệt Hà. Lam Tiểu Bố rõ ràng là loại người không chịu thua thiệt, nếu không cũng sẽ không ở lại nơi này phục kích hắn. Một người như vậy bị Ám Nguyệt Hà truy sát, hắn sẽ bỏ qua Ám Nguyệt Hà sao? Thần Quân thôi mà người ta đã đáng sợ như vậy rồi, một khi tấn cấp lên Thần Vương…

Ha ha, chỉ sợ người có cảnh giới mạnh nhất Hợp Thần của Ám Nguyệt Hà đến đây, cũng chưa chắc có thể bắt được người ta.

Phốc phốc! Chỉ hơi phân tâm, hai tia huyết quang đã xuất hiện trên người Khổ Nhược Thần Vương. Khổ Nhược Thần Vương nhanh chóng tỉnh táo lại, chưa nói đến chuyện hắn hoàn toàn không thể nào rời khỏi Ám Nguyệt Hà, mà ngay lúc này, hắn cũng không thể rời khỏi cái Khốn Sát Thần Trận này.

Lam Tiểu Bố nuốt ngụm máu trong miệng xuống, tên Thần Vương này bị hắn nhốt lại, trong tình huống hắn dùng Thất âm Kích đánh lén, vậy mà vẫn bị phản phệ đến nội thương. Tên Thần Vương trước mắt này thật sự quá đáng sợ, hắn đã gặp được không ít Thần Vương, nhưng có thể khẳng định không ai có thể so sánh với tên Thần Vương trước mặt này. Tuyệt đối không thể để gia hỏa này có thể rời khỏi đây, gia hỏa này hắn phải giết.

Chương 1372

Chương 1372

Chương 1372 - Ám Nguyệt Lạc.

Nhìn Thần Vương bị mình giam trong Khốn Sát Thần Trận không còn công kích bốn phía nữa, Lam Tiểu Bố lập tức ném ra từng lá trận kỳ, Khốn Sát Thần Trận hoàn toàn kích phát.

Vô cùng vô tận nhận mang sát phạt gào thét ập đến, sắc mặt Khổ Nhược Thần Vương trở nên cực kỳ khó coi. Mặc dù hắn có thể đỡ được những nhận mang khốn sát này, nhưng tuyệt đối có thời gian nhất định, nếu như nhận mang lít nha lít nhít thế này liên tục trút xuống, hắn tuyệt đối không thể chống đỡ được bao lâu.

Nhưng bây giờ hắn không thể mạnh mẽ phá trận, trong lúc nhất thời điều này khiến hắn lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng như vậy vẫn không phải là kết thúc, khi vô cùng vô tận nhận mang càng lúc càng nhiều, trong không gian lại xuất hiện vòng xoáy giảo sát, khóe mắt Khổ Nhược Thần Vương giật giật, đây là đã khởi động Giảo Sát Thần Trận. Hơn nữa một khi khởi động cái Giảo Sát Thần Trận này, vòng xoáy giảo sát sẽ càng lúc càng nhiều.

Phốc phốc! Trên người không ngừng có vết thương do nhận mang cắt ra, Khổ Nhược Thần Vương có thể khẳng định, thần nguyên mà Lam Tiểu Bố dùng để khởi động những Khốn Sát Thần Trận này không phải là thần tinh, mà là Thần Linh mạch, còn là Thần Linh mạch thượng phẩm. Dù là ở Vô Căn Thần giới, một đầu Thần Linh mạch cũng có giá trị liên thành. Ngay cả hắn cũng chỉ có một đầu Thần Linh mạch trung phẩm, Lam Tiểu Bố này vậy mà lại có được loại Thần Linh mạch thượng phẩm?

Khi một đạo nhận mang từ không gian đảo lộn suýt chút nữa chặt đứt chân của Khổ Nhược Thần Vương, sắc mặt Khổ Nhược Thần

Vương hoàn toàn thay đổi, hắn biết mình nhất định phải chạy. Tình cảnh bây giờ hung hiểm đến mức nào? Trừ nhận mang khốn sát, vòng xoáy Giảo Sát Thần Trận, còn bố trí cả Không Gian Thác Vị Thần Trận.

Khốn Sát Thần Trận cấp bốn bình thường xem như xong, nhưng loại thần trận không gian đảo lộn này, phải nắm bắt được quy tắc Không gian đến một trình độ nhất định mới có thể bố trí được. Tiếp tục ở lại đây, cũng chỉ có con đường chết.

Khổ Nhược Thần Vương cuối cùng cũng không lo đến chuyện bị phản phệ nữa, lấy Ngũ Sắc Kiếm ra, thần nguyên quanh thân hầu như đã tạo thành thực chất, đạo vận cũng lưu chuyển không ngừng. Ngũ Sắc Kiếm hóa thành một luồng sáng năm màu rồi nổ tung, xé mở được một khe hở không gian trong Khốn Sát Thần Trận này.

Khổ Nhược Thần Vương vô cùng vui mừng, hắn không có chút nghi ngờ nào rằng cái khe hở này có gì không ổn, đây là đệ nhất thần thông Ngũ Sát Liệt Không của hắn. Cho dù là cường giả Hợp Thần, trước chiêu thần thông này cũng phải tạm thời tránh đi mũi nhọn.

Cuối cùng không lo được đến đồng bọn của mình, Khổ Nhược Thần Vương hóa thành một bóng đen chui vào trong vết nứt không gian.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, hơi thở tử vong ập đến.

TRong lòng Khổ Nhược Thần Vương nổi lên tuyệt vọng, hắn biết mình lại trúng kế rồi, vết nứt không gian mà hắn nhìn thấy là giả, vẫn là thần trận mà Lam Tiểu Bố bố trí ra. Lam Tiểu Bố chẳng những có thể bố trí được thần trận hữu hình mà còn có thể bố trí được hư Không Huyễn Trận vô hình.

Khổ Nhược Thần Vương không còn giãy dụa nữa, mặc cho kích mang từ Thất âm Kích xuyên qua mi tâm của hắn, xé rách thức hải của hắn. Đấu với loại người đầy tâm cơ ngày, còn đang ở trong Khốn Sát Thần Trận của đối phương, hắn không chạy thoát được.

“Một chiêu này quả thật dùng rất tốt.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến, Thất âm Kích trong tay hắn đang đâm trên người Khổ Nhược Thần Vương.

Trước đó hắn giết nam tử áo vàng kia cũng là dùng một chiêu này, không ngờ bây giờ giết tên Thần Vương lợi hại này cũng bằng một chiêu này.

“Ta nghĩ chắc hẳn không có bất cứ ai biết ngươi chỉ là một Thần Quân.” Giọng điệu của Khổ Nhược Thần Vương vô cùng bình tĩnh, cả đời hắn không biết đã giết bao nhiêu người, bây giờ bị người giết cũng không sao cả, hắn cũng đã sớm chán những ngày qua rồi.

Khiến hắn thất vọng là, từ đầu đến cuối Lam Tiểu Bố đều không đối kháng chính diện với hắn. Chỉ cần Lam Tiểu Bố đối kháng chính diện với hắn quá ba giây, hắn sẽ có cơ hội xử lý Lam Tiểu Bố. Chết như thế này, đối với một Thần Vương như hắn mà nói quá uất ức.

“Ngươi là một người khổ tu.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, với biểu hiện của Khổ Nhược Thần Vương bên trong Liên Hoàn Khốn Sát Thần Trận của hắn, đây tuyệt đối chính là khổ tu.

“CHo ta được toàn thây đi, ta và ngươi không còn gì để nói.” Khổ Nhược Thần Vương bình tĩnh nói.

Thắng làm vua thua làm giặc mà thôi, chết trong tay Thần Quân trước mắt này, mặc dù có chút uất ức, nhưng cũng không lỗ. Tương lai Lam Tiểu Bố này nhất định sẽ là nhân vật hùng bá một phương, hắn khẳng định.

“Ta biết các ngươi có một loại Thần Thú tên là Vô Vị, nhưng mà sau khi Vô Vị tìm được vị trí của ta rồi, làm thế nào mà truyền tin tức lại cho các ngươi? Còn nữa, giữa các ngươi liên hệ như thế nào? Nói đúng hơn là, ngươi làm thế nào để nhận ra người đó là người của Ám Nguyệt Hà trong đám đông?” Lam Tiểu Bố hỏi mấy vấn đề.

Khổ Nhược Thần Vương từ tốn nói: “Ta sẽ không nói, ngươi cứ giết ta luôn đi. Cũng đừng nghĩ đến chuyện sưu hồn ta, càng đừng cân nhắc đến chuyện tra tấn ta, bởi vì ngươi sẽ không lấy được đáp án đâu.”

Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, “Người Ám Nguyệt Hà các ngươi đều cứng đầu cứng cổ thật, tên nam tử áo vàng ta bắt được trước đó cũng nói vậy, kết quả vẫn nói cho ta rất nhiều thứ.”

“Hắn là hắn, ta là ta.” Giọng điệu Khổ Nhược Thần Vương nhẹ nhàng, không chứa bất cứ cảm xúc nào.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi không nói ta cũng có thể đoán được một chút, có phải là thông qua một loại linh lạc hay không? Hoặc không phải là linh lạc, mà là một loại kinh lạc khác…”

Khổ Nhược Thần Vương vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở to mắt ra, không thể tin được mà nhìn Lam Tiểu Bố. Qua mấy giây sau, hắn mới hỏi, “Sao ngươi lại biết?”’

Chương 1373 - Ám Nguyệt Lạc. (2)

“Ngươi không cần phải hỏi làm sao ta lại biết được, ta khẳng định, cho dù ngươi không nói, chỉ cần thêm một ngày nữa, ta sẽ có thể biết rõ.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, hắn thật sự không hề khoác lác. Cộng thêm tên Thần Vương trước mắt này, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra được mô hình kết cấu Đạo Thể của ba tu sĩ Ám Nguyệt Hà. Từ ba mô hình kết cấu của ba người này, Lam Tiểu Bố lấy được một thông tin, đó chính là trong cơ thể bọn họ hình như có một đầu linh lạc không hề liên quan đến kinh mạch.

Tu sĩ khác không có, vì sao tu sĩ Ám Nguyệt Hà lại có?

“Ngươi rất mạnh, đáng tiếc trên người của ta có Ám Nguyệt Lạc, nếu không thì ta tình nguyện nói hết cho ngươi. Ta có Ám Nguyệt Lạc, chỉ cần Ám Nguyệt Hà không bị tiêu diệt, ta sẽ không thể phản bội Ám Nguyệt Hà. Cho đến bây giờ ta vẫn không rõ, vì sao Huyết Đồ Cuồng Sa lại phản bội Ám Nguyệt Hà.” Khổ Nhược Thần Vương hít vào một hơi, nhìn Lam Tiểu Bố, giọng điệu dịu đi rất nhiều.

“Ám Nguyệt Hà chắc hẳn dùng Ám Nguyệt Lạc để khống chế các ngươi nhỉ? Nếu như ta có cách giúp ngươi loại bỏ Ám Nguyệt Lạc này, không còn bị Ám Nguyệt Lạc khống chế nữa thì sao?” Lam Tiểu Bố nói.

Khổ Nhược Thần Vương quả quyết nói, “Tuyệt đối không có khả năng, một khi Ám Nguyệt Lạc hình thành sẽ không thể giải trừ.”

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Trước khi ngươi đến nơi này giết ta, nhất định cũng cảm thấy ta tuyệt đối không thể áp chế được ngươi, nhưng trên thực tế ta lại có thể áp chế được ngươi. Ngươi cảm thấy tu sĩ Ám Nguyệt Hà không thể nào phản bội Ám Nguyệt Hà, nhưng sự thật là trước đó Huyết Đồ Cuồng Sa đến truy sát ta cũng đã phản bội Ám Nguyệt Hà. Ngươi cảm thấy những chuyện không thể xảy ra, hết lần này đến lần khác đều đã xảy ra rồi đấy.”

Khổ Nhược Thần Vương giật mình, quả thật là như thế. Trước khi hắn đến đây, tuyệt đối không nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố có thể áp chế được hắn. mà bây giờ hắn chẳng những đã bị người ta áp chế, mà còn bị ghim trên trường kích.

“Nếu như ngươi thật sự có thể làm được, ta nguyện giao lạc ấn linh hồn cho ngươi. Sinh tử đều nằm trong sự khống chế của ngươi.” Khổ Nhược Thần Vương không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố chậc một tiếng, “Ta đây hiếm lạ lạc ấn linh hồn của ngươi à? Bằng hữu của ta còn có mấy vị Thánh Nhân, lạc ấn linh hồn của ngươi đối với ta mà nói là thứ rẻ mạt. Ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì tự ta có thể tìm được đáp án.”

Khổ Nhược Thần Vương đột nhiên nói, “Tu sĩ gia nhập Ám Nguyệt Hà, đều sẽ được mở Ám Nguyệt Lạc. Nghe đồn mỗi tu sĩ có nhiều nhất là 108 đầu linh lạc, nhưng mà trong cơ thể con người có một số phế lạc. Những phế lạc này mặc kệ là linh lạc hay mạch lạc, đều thuộc về phế lạc không thể mở, bởi vì một khi mở ra sẽ tạo thành lậu thể. Lậu thể có nghĩa là cho dù ngươi có hấp thu bao nhiêu nguyên khí, cuối cùng đều sẽ biến mất trong hư không, không thể chuyển hóa thành tu vi của ngươi.

TRong tiền lệ khai sáng của Ám Nguyệt Hà, bọn hắn tìm được một đầu phế lạc trong người, đầu phế lạc này chính là Ám Nguyệt Lạc. Hơn nữa, Ám Nguyệt Hà còn có cách mở Ám Nguyệt Lạc trong người tu sĩ ra. Sau khi mở Ám Nguyệt Lạc ra, Ám Nguyệt Hà có thể thông qua Ám Nguyệt Lạc truyền tin tức cho bất cứ kẻ nào. Thần Thú có thể ngửi được mùi thật sự chỉ có Vô Vị, nhưng mà Vô Vị có thể truyền tin tức vị trí mà nó tìm được qua Ám Nguyệt Lạc cho ta. Không chỉ như vậy, bất kỳ ai phản bội Ám Nguyệt Hà, Ám Nguyệt Hà đều có thể thông qua Ám Nguyệt Lạc tìm đến chỗ ở của hắn.

Còn về sự trả thù của Ám Nguyệt Hà, vậy thì đáng sợ đến mức khiến người ta giận sôi gan. Không chỉ kẻ phản bội, mà ngay cả người bên cạnh kẻ phản bội, tông môn của kẻ phản bội, tinh cầu… Ám Nguyệt Hà đều có thể thông qua Ám Nguyệt Lạc tra ra. Trước đó Huyết Đồ

Cuồng Sa phản bội Ám Nguyệt Hà, thứ chờ đợi Huyết Đồ Cuồng Sa chính là kết quả mà hắn sợ nhất.”

Ám Nguyệt Hà mở Ám Nguyệt Lạc, Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ là không ngờ được Ám Nguyệt Lạc còn có tác dụng lớn như vậy. Hắn ngược lại là bội phục sự quả quyết của Thần Vương trước mắt này, vậy mà trực tiếp nói cho hắn biết đáp án.

Theo lời Khổ Nhược Thần Vương nói, vậy Sắc Nhân Nhi kia chỉ sợ đã bị Ám Nguyệt Hà để mắt đến.

“Trước đó ngươi không muốn nói, sao đột nhiên lại nói ra?” Lam Tiểu Bố nhìn Khổ Nhược Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Ta chỉ có một người bằng hữu tốt nhất, nếu như Ám Nguyệt Hà muốn tìm ta tính sổ, cũng chỉ có thể giết chết hắn.”

Thấy Lam Tiểu Bố kinh ngạc, Khổ Nhược Thần Vương tiếp tục nói, “Ta gia nhập Ám Nguyệt Hà, cũng là vì bị hắn hãm hại, bởi vì hắn cũng là người của Ám Nguyệt Hà. Còn tông môn của ta và người bên cạnh ta, ta chắc chắn chờ Ám Nguyệt Hà tìm được đến bọn họ, ngươi đã diệt Ám Nguyệt Hà rồi. Ta tin ta sẽ không nhìn lầm, tương lai người có thể diệt được Ám Nguyệt Hà nhất định là ngươi. Cho nên trợ giúp cho ngươi một chút, giúp ngươi nhanh chóng diệt đi Ám Nguyệt Hà, ta nói.”

“Ngươi tin tưởng ta có năng lực cứu ngươi?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương lắc đầu, “Không, ta biết ngươi không cứu được ta. Một khi mở Ám Nguyệt Lạc thì không thể nào giải trừ.”

Tay Lam Tiểu Bố run lên, Khổ Nhược Thần Vương rơi xuống mặt đất, “Ngươi tính sai thật rồi, ta thật sự có thể cứu ngươi. Nhưng mà phải chờ ta giải quyết tên gia hỏa kia đã rồi nói tiếp.”

Nói xong câu đó, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, biến mất khỏi trận.

Khổ Nhược Thần Vương nhìn hướng Lam Tiểu Bố biến mất, trong mắt có chút chờ mong. Bây giờ cho dù hắn có trốn được, hắn cũng sẽ không chạy trốn. Chưa nói đến chuyện hắn trốn không thoát, cho dù chạy được, cũng bị Ám Nguyệt Hà ám sát mà thôi.

Hắn đang đánh cược, nếu như Lam Tiểu Bố có thể giải trừ Ám Nguyệt Lạc của hắn, cái mạng này của hắn giao cho Lam Tiểu Bố có là gì chứ? Lam Tiểu Bố chỉ mới Thần Quân đã có thể nghiền ép Thần Vương như hắn, thành tựu trong tương lai nhất định sẽ là Thánh Nhân.

Ở lại Ám Nguyệt Hà, ha ha, cũng chỉ là một con chó cắn người không có năng lực tự chủ mà thôi,

Chương 1374 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà.

Ca Thù Thần Vương có chút lo lắng, bởi vì bên trong Khốn Sát Thần Trận không còn tiếng nổ của thần nguyên, chấn động không gian cũng đã biến mất, đã vậy còn yên tĩnh một thời gian dài rồi.

Không được, phải nhanh chóng rời khỏi đây trước đã, hắn nghi ngờ có lẽ Khổ Nhược Thần Vương đã xảy ra chuyện rồi, nếu không thì sao có thể tiêu tốn thời gian dài như vậy được.

Thân hình Ca Thù Thần Vương lóe lên, phát động độn thuật. Còn chuyện vào xem Khổ Nhược Thần Vương xảy ra chuyện gì, cho đến bây giờ Ca Thù Thần Vương đều không nghĩ đến. Khổ Nhược Thần Vương là ai? Ngay cả Thần Vương hậu kỳ ở trước mặt hắn cũng không đáng chú ý, Ca Thù Thần Vương hắn lại càng không đáng chú ý. Nếu như Khổ Nhược Thần Vương xảy ra chuyện, hắn chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

“Bành!” Ca Thù Thần Vương cảm thấy bản thân mình hình như vừa đụng vào một cái tường gai cực lớn, thần nguyên tán loạn, thân hình đang bỏ chạy ngã xuống.

Từng lưỡi dao đâm vào thân thể, Ca Thù Thần Vương không có chút đau đớn nào, hắn chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn khẳng định mình đã sớm bị người ta nhốt vào bên trong Khốn Sát Thần Trận, đáng thương cho hắn còn tưởng rằng mình đang ở bên ngoài thần trận, chờ Lam Tiểu Bố trốn ra thì chặn đường. Rất rõ ràng, chẳng những là hắn, ngay cả Khổ Nhược Thần Vương cũng không cảm nhận được khi bọn hắn đến đây đã đi vào Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố.

Không đợi Ca Thù Thần Vương nghĩ tiếp, vô tận nhận mang đã ập đến, vòng xoáy không gian cũng nhanh chóng lướt qua nơi hắn đứng.

Trong lòng Ca Thù Thần Vương trầm xuống, hắn không phải là thần trận sư cấp ba. Đừng bảo là thần trận cấp ba, cho dù có là thần trận cấp hai hắn cũng chỉ có thể dùng sức mạnh mà phá. Tình huống bị nhốt trong trận thế này, đối với hắn mà nói là bết bát nhất.

Lấy Thiên Nguyên Hạo ra, cuốn lấy từng đạo thần nguyên. Chỉ là nhận mang trong sát trận này càng ngày càng dày đặc và cuồng bạo, chỉ trong thời gian ngắn, trên người Ca Thù Thần Vương đã xuất hiện mấy chục vết thương sâu cạn khác nhau.

(Hạo: Cuốc)

Những nhận mang này có lẽ không lấy được mạng của hắn, thế nhưng lại quá nhiều. Vết thương như vậy tiếp tục tăng lên, sớm muộn gì hắn cũng bị xé thành mảnh nhỏ.

Nghĩ đến bản thân mình bị nhốt trong Khốn Sát Thần Trận từ từ bị lăng trì, mà hắn chỉ có thê rkhoong ngừng tránh né và ngăn cản, nỗi lòng tuyệt vọng ngập tràn, Ca Thù Thần Vương rất muốn xin tha, nhưng hắn biết rõ cho dù Lam Tiểu Bố có tha cho hắn, cuối cùng hắn cũng chỉ có một con đường chết. Nếu như Ám Nguyệt Hà dễ phản bội như vậy, thế thì đã không khiến cho nhiều người ở Vô Căn Thần giới kiêng kị như thế, ngay cả chính hắn cho đến ngay hôm nay cũng không dám nghĩ đến chuyện phản bội.

Lại một vòng xoáy không gian đảo lộn ập đến, Ca Thù Thần Vương điên cuồng lấy ra một tấm chắn, không đến thời khắc cuối cùng, hắn vẫn không muốn vẫn lạc ở nơi này.

Oanh! Vòng xoáy không gian đảo lộn bị Ca Thù Thần Vương ngăn trở, Ca Thù Thần Vương thở ra một hơi, hắn biết cái thần trận này đang mô phỏng lại quy tắc Không Gian một cách đơn sơ, nếu như là vòng xoáy không gian đảo lộn chân chính trong hư không, hắn đã sớm bị giết chết.

Chỉ là Ca Thù Thần Vương mới vừa thở ra một hơi, một luồng hơi thở tử vong đã đột ngột tuôn ra. Hoàn toàn không chờ Ca Thù Thần Vương kịp phản ứng, một thanh trường kích đã đánh tới bên cạnh hắn.

Phốc! Trường kích xuyên qua thắt lưng Ca Thù Thần Vương, trực tiếp xé rách đan điền.

Ca Thù Thần Vương vốn còn muốn phản kháng,sau khi cảm nhận đan điền của mình đã bị vỡ vụn, thở dài, không còn tiếp tục phản kháng nữa. Tiếp tục phản kháng thì sao chứ? Vẫn là một chữ chết.

Hắn hoài nghi Khổ Nhược Thần Vương cũng bị giết như thế này, Khổ Nhược Thần Vương tốt xuất gì cũng kiên trì được khoảng thời gian rất lâu, mà hắn thì thậm chí nửa nén nhang cũng không thể kiên trì nổi.

Không đợi Ca Thù Thần Vương nói chuyện, trường kích ở thắt lưng của hắn xoắn một cái, bóng tối ập đến, Ca Thù Thần Vương hoàn toàn mất mạng.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, thu hết trận kỳ lại, xung quanh lập tức khôi phục bình thường, vẫn là một thảo nguyên hoang vu. Khổ Nhược Thần Vương bình tĩnh đứng ở chỗ cũ nhìn Lam Tiểu Bố, đối với việc Lam Tiểu Bố dễ dàng giết chết Ca Thù Thần Vương như vậy, hắn hoàn toàn không có chút bất ngờ nào.

“Xem ra gia hỏa này thật sự là kẻ đi ngang qua sân khấu mà.” Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích, bước đến chỗ Khổ Nhược Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương ép một giọt máu từ mi tâm ra, sau đó đạo vận quanh người Khổ Nhược Thần Vương lập tức lưu chuyển, “Đàm Khổ ta ở nơi này thề, từ hôm nay trở đi, ta chính là thủ hạ của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không bao giờ phản bội, nếu làm trái lời thề, máu khô mà chết.”

Một đạo lôi quang lập tức đánh xuống, trực tiếp đánh tan giọt máu từ mi tâm kia.

Lấy đại đạo của mình ra phát thệ, 100% hữu hiệu. Trừ khi ngươi rời khỏi vùng Thần giới này, đi đến giới vực khác, hoặc là giới vực cao hơn. Nếu không thì ngươi ở nơi này tu luyện, dùng đại đạo của mình thề, vậy thì phải thực hiện.

Sau khi phát thề xong, Khổ Nhược Thần Vương lại lấy ra khế ấn văn, chờ Lam Tiểu Bố cầm lấy.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố cầm lấy cái khế ấn văn này, vậy sinh tử của hắn sẽ bị Lam Tiểu Bố khống chế.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, khế ấn văn tản đi, không đợi Khổ Nhược Thần Vương hỏi, Lam Tiểu Bố đã nói, “Lời thề của ngươi là đã đủ rồi, cái khế ấn văn này thì thôi đi. Ta đối đầu cũng không ít người, không cần phải vô duyên vô cớ liên lụy đến ngươi.”

Loại khế ấn văn này một khi cầm lấy, chỉ cần Lam Tiểu Bố xảy ra chuyện gì, vậy Khổ Nhược Thần Vương cũng sẽ xảy ra chuyện.

Khổ Nhược Thần Vương khẽ giật mình, hắn chưa bao giờ nhìn thấy tu sĩ nào như Lam Tiểu Bố. Tu sĩ đều coi trọng chu toàn không một kẻ hở, loại khế ấn văn này đối với Lam Tiểu Bố chẳng có hại chút nào, chỉ có thể khiến mình càng thêm trung thành với Lam Tiểu Bố, vì sao lại không lấy?

Chương 1375 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà. (2)

Lam Tiểu Bố cầm một mảnh ngọc giản đưa cho Khổ Nhược Thần Vương, “Đây là cách hành công loại trừ Ám Nguyệt Lạc, ngươi thử một chút, ta chờ ngươi.” Nếu như Khổ Nhược Thần Vương tiếp tục nói điều kiện với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thật sự lười lấy ra ngọc giản công pháp giải trừ Ám Nguyệt Lạc. Khổ Nhược Thần Vương quả quyết, khiến Lam Tiểu Bố vô cùng thưởng thức gia hỏa này.

“Ngươi đây là…” Khổ Nhược Thần Vương chỉ quét qua ngọc giản một chút, đã kinh ngạc vô cùng nhìn Lam Tiểu Bố.

Công pháp này rõ ràng là khôi phục Ám Nguyệt Lạc đã mở ra trở về như cũ, nói cách khác chính là trở về trạng thái lúc trước khi chưa mở Ám Nguyệt Lạc ra, cái này sao có thể?

Khổ Nhược Thần Vương đã từng nghĩ đến các phương pháp loại bỏ Ám Nguyệt Lạc, đầu tiên là hoàn toàn phá hư Ám Nguyệt Lạc, nếu làm vậy, có thể sẽ khiến đạo cơ của hắn bị tổn hại. Thứ hai chính là gỡ bỏ phong ấn Ám Nguyệt Lạc, làm như thế, trong cơ thể hắn vẫn ẩn chứa tai họa ngầm.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến còn có cách thứ ba, thông qua công pháp biến Ám Nguyệt Lạc trở lại hình thái ban đầu, quả thật…

“Ta biết ngươi muốn nói khả năng không lớn, nhưng mà ngươi thử trước một chút, có thể thành công hay không đã.” Lam Tiểu Bố nói ra, hắn cũng không cho rằng cách này không dùng được. Công pháp là Vũ Trụ Duy Mô dựa vào đặc tính của Ám Nguyệt Lạc mà tạo ra, nếu như công pháp Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra không dùng được, vậy chỉ có thể nói là cái Ám Nguyệt Lạc này nghịch thiên đến mức độ cao cấp hơn cả Vũ Trụ Duy Mô, mà trên thực tế cái này tuyệt đối không có khả năng.

“Được.” Khổ Nhược Thần Vương không chút do dự, ngồi xếp bằng bắt đầu vận chuyển công pháp. Chỉ một chu thiên, Khổ Nhược Thần Vương đã chấn động.

Một chu thiên khiến liên hệ từ Ám Nguyệt Lạc của hắn với phía bên ngoài biến mất, cảm giác này khiến Khổ Nhược Thần Vương vô cùng vui mừng, lúc này hắn điên cuồng vận chuyển công pháp.

Nơi này có Thần Linh mạch thượng phẩm Lam Tiểu Bố bố trí ra, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trên đỉnh đầu Khổ Nhược Thần Vương đã hình thành một vòng xoáy.

Một ngày trôi qua, Khổ Nhược Thần Vương hét dài một tiếng vang lên tận trời.

Ám Nguyệt Lạc của hắn đã bị loại bỏ, giờ phút này thân thể Khổ Nhược Thần Vương của hắn đã khôi phục lại trạng thái trước khi bị Ám Nguyệt Hà khống chế. Từ hôm nay trở đi, Ám Nguyệt Hà đã không thể nào thông qua Ám Nguyệt Lạc theo dõi mọi bí mật của hắn. Nếu không thì, ở trước Ám Nguyệt Hà, trên người hắn hoàn toàn không có bí mật gì.

Ám Nguyệt Lạc mất đi, đây mới là cuộc sống mới của hắn. Ngày này hắn đã từng mơ thấy vô số lần, cuối cùng đã trở thành sự thật.

“Đa tạ chủ thượng.” Khổ Nhược Thần Vương kích động không thôi khom người thi lễ. Nếu như trước khi ra tay với Lam Tiểu Bố mà hắn biết Lam Tiểu Bố có thủ đoạn này, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay với Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố có thể áp chế hắn hay không hắn cũng sẽ không ra tay.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Gọi tên ta là được rồi, thời gian ta ở lại đây cũng không dài, đợi lát nữa có vài vấn đề cần phải hỏi ngươi. Nếu như cảm thấy gọi tên không được, vậy cứ gọi ta là thành chủ hoặc là tông chủ đi, ta có một cái thần thành, cũng có một cái tông môn.”

“Vâng, tông chủ. Từ hôm nay trở đi, mạng của Đàm Khổ ta chính là của tông chủ.” Hai tay Khổ Nhược Thần Vương chắp lại, đối với một người tu sĩ tới nói, tự do thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, hôm nay hắn đã có được tự do.

“Nếu như tiết lộ môn công pháp này ra ngoài, ta đoán tất cả mọi người ở Ám Nguyệt Hà đều sẽ rời khỏi Ám Nguyệt Hà.” Khổ Nhược Thần Vương bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, hắn không có hứng thú đi giải cứu người của Ám Nguyệt Hà, điều hắn hứng thú là tiêu diệt Ám Nguyệt Hà. Có thể khẳng định, những tu sĩ của Ám Nguyệt Hà này, không biết đã vì Ám Nguyệt Hà đã làm ra bao nhiêu chuyện buồn nôn. Có thể nói không có người nào là vô tội.

“Đàm Khổ, ngươi có biết Bất Thanh Thần giới không? Hoặc là ngươi có biết xung quanh Vô Căn Thần giới có những Thần giới nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương đã bình phục tâm tình kích động, hắn kính cẩn nói, “Ta chưa từng nghe nói đến Bất Thanh Thần giới, cũng không biết xung quanh Vô Căn Thần giới có Thần giới nào. Nhưng mà ta khẳng định ở trụ sở của Ám Nguyệt Hà có những thứ này, nghe nói tông chủ của Ám Nguyệt Hà không phải người ở Vô Căn Thần giới, mà là đến từ nơi khác. Cụ thể là nơi nào thì ta không biết rõ.”

“Vậy có phải Ám Nguyệt Hà ở tại Vô Căn học cung của Niết Bàn thần thành không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương đáp, “Quả thật là như vậy, tiền thân của Vô Căn học cung thật ra tên là Niết Bàn học cung, đây là một tông môn bao hàm toàn diện. bất cứ kẻ nào cũng có thể gia nhập tông môn, hơn nữa tôn chỉ của tông môn vô cùng cấp tiến. Nhưng mà sau khi Thần giới trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, Niết Bàn học cung cũng sụp đổ. Khi Diệt Thế Lượng Kiếp đột ngột dừng lại, một đệ tử của Niết Bàn học cung đã sáng lập ra Vô Căn học cung.

Lúc trước khi tên đệ tử này sáng lập nên Vô Căn học cung, là hi vọng Vô Căn học cung có thể giống như Niết Bàn học cung, giúp Thần giới không ngừng lớn mạnh. Nhưng mà sau đó có một người tên là Khúc Bồng đến chiếm đoạt, giết vị tiền bối sáng lập nên Vô Căn học cung kia, lén lút thành lập Ám Nguyệt Hà.”

“Ý của ngươi là, bây giờ Vô Căn học cung, thật ra chính là Ám Nguyệt Hà.” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương gật đầu, “Đúng vật, Vô Căn học cung ở Niết Bàn thần thành đã sớm hữu danh vô thực, thật ra chính là Ám Nguyệt Hà, Vô Căn học cung cũng chỉ là tên tuổi mặt ngoài của nó mà thôi. Hàng năm có không biết bao nhiêu người bị Ám Nguyệt Hà lấy danh nghĩa của Vô Căn học cung bắt đi, có một số người thành tay chân giống như ta, còn số khác thì bị giết.’

“Nếu như ta muốn tiêu diệt Ám Nguyệt Hà, ngươi cảm thấy ta nên làm thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương cũng chút bất ngờ gì về điều Lam Tiểu Bố nói, nếu như Lam Tiểu Bố không diệt được Ám Nguyệt Hà, như thế mới khiến hắn thất vọng.

Chương 1376 - Đại Tinh Cầu Thuật.

Khổ Nhược Thần Vương do dự một chút rồi nói, “Ta cảm thấy dựa vào thực lực của hai người chúng ta thì khó mà diệt được Ám Nguyệt Hà, Vô Căn học cung có uy vọng rất lớn ở Vô Căn Thần giới, ở Niết Bàn thần thành thì càng có uy vọng lớn hơn. Nếu như ngươi có thể bố trí ra được thần trận cấp sáu hoặc cấp bảy, thì còn có một tia hy vọng, thần trận cấp bốn thì không có chút cơ hội nào.”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn biết rõ, tu vi của mình quá thấp. Mặc dù hắn dựa vào thần trận cấp bốn, có thể diệt được một vài người đến giết hắn, nhưng muốn đối phó với Ám Nguyệt Hà cũng còn kém xa.

Nhưng hắn không diệt xong Ám Nguyệt Hà, trong lòng sẽ không thoải mái. Không chỉ vì chuyện Ám Nguyệt Hà đuổi giết hắn, hắn còn khó chịu vì cái tông môn ám sát này. Trên thực tế thì chuyện đến nước này, đã hình thành nên cục diện không chết không thôi. Trừ khi hắn rời khỏi Vô Căn Thần giới, nếu không thì giữa hắn và Ám Nguyệt Hà chỉ có một bên có thể sống sót.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Khổ Nhược Thần Vương tiếp tục nói, “Ám Nguyệt Hà lấy Vô Căn học cung ngụy trang, bề ngoài thì làm việc gì cũng công bằng chính nghĩa, trong tối thì lén lút làm chuyện xấu. Bọn hắn có hai cường giả Hợp Thần, còn có rất nhiều cường giả Thần Vương. Mặc dù ta ở Ám Nguyệt Hà cũng có một chỗ cắm dùi, nhưng mà người mạnh hơn ta ở Ám Nguyệt Hà có ít nhất hơn mười người.”

“Cung chủ của Vô Căn học cung chính là tông chủ của Ám Nguyệt Hà…” Lam Tiểu Bố tự lẩm bẩn, hắn làm thế nào mới có thể xử lý một cường giả Hợp Thần cảnh?

Nếu như chờ đến khi hắn tấn cấp lên Thần Vương, có lẽ sẽ có cơ hội. Nhưng chờ đến bao giờ hắn mới tấn cấp lên Thần Vương chứ? Hơn nữa tông chủ Ám Nguyệt Hà nhất định không phải cường giả Hợp Thần bình thường, cho dù hắn có tấn cấp Thần Vương, muốn xử lý tông chủ Ám Nguyệt Hà, cũng có chút khó khăn.

Đáng tiếc là lão Triệu và Hoan đại ca đều không có ở đây, nếu như có hai người bọn họ ở chỗ này, vậy thì hắn sẽ trực tiếp đến Vô Căn học cung. Tu vi thấp, thật sự là bó tay bó chân khắp nơi. Ở Thiên Nhai còn chưa cảm nhận được, ở nơi này không có quy tắc hạn chế, chỗ xấu của tu vi thấp lập tức phóng đại ra.

“Thật ra bây giờ cung chủ của Vô Căn học cung không phải là tông chủ của Ám Nguyệt Hà, cung chủ của Vô Căn học cung chỉ là một con rối mà thôi. Hơn nữa cứ qua một trăm năm, Vô Căn học cung sẽ tranh cử vị trí cung chủ, chính là vì thể hiện Vô Căn học cung vô tư công bằng…”

Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Khổ Nhược Thần Vương nói, “Đàm Khổ, ngươi nói cung chủ của Vô Căn học cung là được tranh cử mà ra?”

Khổ Nhược Thần Vương gật đầu, “Đúng vậy, hơn nữa còn rất náo nhiệt, cứ một trăm năm đều diễn ra tranh cử cung chủ một lần. Cho dù là cung chủ tranh cử được, cũng là một con rối.’

“Vậy tại sao tranh cử cung chủ lại náo nhiệt như vậy?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hoie.

Khổ Nhược Thần Vương cười ha ha, “Đó là vì khi Vô Căn học cung tranh cử vị trí cung chủ, có thể thu hút toàn bộ tu sĩ ưu tú của Vô Căn Thần giới đến Niết Bàn thần thành. Sở dĩ Ám Nguyệt Hà lớn mạnh, chính là vì có những tu sĩ ưu tú này thay máu bổ sung vào. Những người ưu tú này đi đến Vô Căn học cung, bị Ám Nguyệt Hà nhìn trúng đều sẽ không hiểu sao đột nhiên mất tích, sau đó mở Ám Nguyệt Lạc ra.”

Lam Tiểu Bố cảm thán, lúc trước Bất Thanh Thần giới bị Thập Đại Thần Đình khống chế đã đủ khổ cực rồi, cái Vô Căn Thần giới này lại càng khổ cực hơn. Có thể tưởng tượng được, khi thời gian dần trôi qua, Ám Nguyệt Hà sẽ càng ngày càng mạnh, cuối cùng khống chế toàn bộ Vô Căn Thần giới. Với loại người như tông chủ Ám Nguyệt Hà, nắm trong tay Vô Căn Thần giới rồi, cho dù có luyện hóa một giới cũng không phải là không có khả năng..

“Ở Ám Nguyệt Hà có một bí mật cực kỳ lớn, đó chính là tông chủ Khúc Bồng của Ám Nguyệt Hà. Công pháp người này tu luyện chẳng những thần bí mà còn rất ác độc. Cho dù người này mới có cảnh giới Hợp Thần, nhưng ta lo lắng, cho dù người có cảnh giới Chuẩn Thánh đến cũng chưa chắc là đối thủ của người này. Ta đoán công pháp của hắn so với công pháp của ngươi có cùng cấp độ.” Khổ Nhược Thần

Vương nói xong thì nhìn Lam Tiểu Bố.

Hắn cảm thấy Lam Tiểu Bố đáng sợ, không phải là bởi vì Lam Tiểu Bố có thể dùng trận pháp vây nhốt hắn rồi khống chế được hắn. Dù sao thì dựa vào trận pháp, thành tựu sẽ có hạn. Ngươi và đối thủ gặp nhau trong ngõ hẹp, ngươi có thể bố trí được trận pháp sao? Sử dụng trận pháp vẫn có hạn chế rất lớn.

Khổ Nhược Thần Vương thăm dò được khi ở quảng trường Địa Mộng Tháp, Lam Tiểu Bố dùng một chiêu đã có thể giết chết được một Thế Giới Thần sơ kỳ, đây mới là chỗ đáng sợ mà hắn thấy ở Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hỏi, “Công pháp ác độc? Chẳng lẽ có thể dựa vào tinh huyết hay là Nguyên Thần của tu sĩ khác để tu luyện sao?”

Khổ Nhược Thần Vương lắc đầu, “Nếu như là phương thức tu luyện kiểu này, nhiều nhất chỉ là buồn nôn mà thôi, một mình hắn có thể gây tai họa được bao nhiêu chứ?”

Lời này khiến Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, hắn cảm thấy dựa vào tinh huyết và nguyên hồn của người khác để tu luyện là ác độc đến cực hạn rồi, ở trong mắt Khổ Nhược Thần Vương thì chỉ là buồn nôn mà thôi. Thế giới quan của người này khác biệt, quả nhiên nhìn nhận vấn đề cũng không nằm trong cùng một không gian.

Khổ Nhược Thần Vương tiếp tục nói, “Công pháp mà Khúc Bồng tu luyện là dựa vào tinh cầu ngưng luyện ra đạo vận đại đạo, là một loại công pháp quang minh chính đại, tên là Tinh Cầu Đại Đạo. Tinh Cầu Đại Đạo này, sau khi tu luyện đến Hợp Thần cần phải không ngừng dựa vào tinh cầu hoàn thiện đại đạo của mình, Khúc Bồng ở tại Vô Căn Thần giới cũng chính là muốn dựa vào Vô Căn Thần giới hoàn thiện đại đạo của hắn. Chờ đại đạo của hắn có thành tựu rồi, Vô Căn Thần giới chính là tinh cầu hi sinh cho đại đạo của hắn. Sau đó hắn chỉ cần không ngừng tìm kiếm tinh cầu, giúp đại đạo của hắn càng lúc càng lớn mạnh. Cuối cùng trở thành nhân vật đứng ở đỉnh cao trong vũ trụ Hạo Hãn, tất cả tinh cầu, tinh lục đều chỉ tồn tại vì hắn.”

Chương 1377 - Đại Tinh Cầu Thuật. (2)

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, đây quả thật là quá điên cuồng.

“Nghe đồn Tinh Cầu Đại Đạo là công pháp từ thuở khai thiên tích địa, loại công pháp này còn có một tên gọi khác là Đại Tinh Cầu Thuật.”

Khổ Nhược Thần Vương nói đến đây thì thở dài, “Ta nghĩ đây là vì cường giả của những tinh cầu khác không biết Khúc Bồng đang tu luyện Đại TinH Cầu Thuật, nếu như cường giả của những tinh cầu khác biết, cho dù có vượt qua bao nhiêu giới vực, cũng sẽ đến nơi này giết chết Khúc Bồng, tuyệt đối không cho phép loại người này trưởng thành tiếp. Một khi đại đạo Đại TinH Cầu Thuật của Khúc Bồng thành hình, đối với mọi sinh cơ trong Hạo hãn, hoặc là tinh cầu không có sự sống mà nói, đều là tai họa.”

Lam Tiểu Bố không ngờ mình lại nghe được tin tức đáng sợ như vậy, “Đại Tinh Cầu Thuật?”

Trên người hắn có Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, còn có Đại Vẫn Mệnh Thuật. Những thứ này sau khi hắn thu hồi đều phong ấn ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Có thể coi đây đều là đại thần thông thuật, cũng kém xa Đại Tinh Cầu Thuật trong miệng Khổ Nhược Thần Vương. Đừng nói là không bằng, những đại thần thông mà hắn lấy được này, ngay cả một góc của Đại Tinh Cầu Thuật cũng không bằng.

Chỗ hắn đều là thần thông, mà Đại TinH Cầu Thuật trong miệng Khổ Nhược Thần Vương rõ ràng là công pháp, đây là khác nhau về bản chất. Tuyệt đối không thể để cho tên Khúc bồng này có thể tu luyện thành công Đại TinH Cầu Thuật, một khi tu luyện thành, không cần nghĩ cũng biết, gia hỏa này sẽ trở thành một trong những đối tượng gây họa cho Bất Thanh Thần giới. Còn tinh cầu Tiên giới, tồn vong hay không hoàn toàn dựa vào tâm trạng của người này mà thôi.

“Đàm KHổ, cho dù ta không thể diệt được Ám Nguyệt Hà, thì ta cũng phải giết chết tên Khúc Bồng này, bây giờ ta cần ngươi giúp đỡ.” Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói.

Khổ Nhược Thần Vương lập tức nói, “Tông chủ, cái mạng này của ta là của ngươi, ngươi cứ việc sai bảo.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đầu tiên ngươi cần quay về Ám Nguyệt Hà, tiếp tục mai phuc trong Ám Nguyệt Hà…”

Khổ Nhược Thần Vương sửng sốt, hắn biết rõ, bản thân mình đã không có Ám Nguyệt Lạc, nếu như ẩn núp trong Ám Nguyệt Hà, đó chính là tìm đường chết.

Không đợi Khổ Nhược Thần Vương nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nói, “Ám Nguyệt Lạc của ngươi đã không còn, quay lại Ám Nguyệt Hà chỉ có chết, nhưng mà chuyện này không làm khó được ta. Ta có cách giúp ngươi mô phỏng lại một cái Ám Nguyệt Lạc khác, sau đó mô phỏng hết tất cả những tin tức giả, ngươi chờ ta một chút đã.”

Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Ám Nguyệt Lạc.

Khổ Nhược Thần Vương còn đang suy nghĩ, mô phỏng Ám Nguyệt Lạc? Sao Ám Nguyệt Lạc có thể mô phỏng được? Nhưng hắn lập tức nghĩ đến chỗ nghịch thiên của Lam Tiểu Bố, Ám Nguyệt Lạc được mở ra, Lam Tiểu Bố còn có thể phục hồi lại như cũ, mô phỏng một đầu Ám Nguyệt Lạc, hình như cũng không phải là chuyện không thể.

Khi Khổ Nhược Thần Vương còn đang suy nghĩ những vấn đề này, Lam Tiểu Bố đã lấy một mảnh ngọc giản đưa cho Khổ Nhược Thần Vương, “Ngươi nhanh chóng mô phỏng Ám Nguyệt Lạc đi.”

KHi Khổ Nhược Thần Vương dựa theo công pháp của ngọc giản để mô phỏng lại, đến bản thân hắn cũng vô cùng sửng sốt, một đầu Ám Nguyệt Lạc hoàn toàn mới xuất hiện trong thân thể của hắn, mà đầu Ám Nguyệt Lạc này lại vô cùng phù hợp với đạo vận của hắn. Khi từng đạo tin tức được truyền đến chỗ hắn, Khổ Nhược Thần Vương hoảng hốt, bản thân mình lại mở ra Ám Nguyệt Lạc rồi sao?

Cũng may Khổ Nhược Thần Vương nhanh chóng hiểu ra, đầu Ám Nguyệt Lạc này là giả, hắn có thể tùy tiện gạt bỏ đầu Ám Nguyệt Lạc này bất cứ lúc nào. Không chỉ như vậy, lúc tu luyện và vận dụng thần niệm, đầu Ám Nguyệt Lạc này cũng không thể tiết lộ được bất cứ tin tức gì, trừ khi hắn cho phép tiết lộ ra.

Thủ đoạn thật là lợi hại, Khổ Nhược Thần Vương vô cùng chấn động. Cái Đại TinH Cầu Thuật mà Khúc Bồng tu luyện quả thật là đáng sợ, nhưng cũng không đáng sợ đến trình độ này. Tùy tiện loại trừ đi Ám Nguyệt Lạc, sau đó tùy tiện mô phòng một đầu Ám Nguyệt Lạc giả, đây là bản lĩnh lớn cỡ nào?

“Tông chủ, ta đã mô phỏng xong Ám Nguyệt Lạc, ta tin cho dù Khúc Bồng có đứng trước mặt ta, cũng không thể nào phát hiện ra được Ám Nguyệt Lạc trên người ta là giả.” Lúc Khổ Nhược Thần Vương nói chuyện, trong mắt đã có thêm sự kính sợ.

“KHoảng thời gian mà ngươi hủy đi Ám Nguyệt Lạc này có bị phát hiện ra không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương lắc lắc đầu, “Tuyệt đối không thể, Ám Nguyệt Lạc của ta chỉ mới bỏ đi trong thời gian chưa đến một nén nhang…”

Lời Khổ Nhược Thần Vương đột ngột dừng lại, Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, “Có phải có vấn đề gì không?”

“Không phải là có vấn đề, mà là chuyện Ca Thù Thần Vương vẫn lạc, Ám Nguyệt Hà biết, đồng thời đang hỏi ta có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Ám Nguyệt Hà biết chuyện Ca Thù Thần Vương vẫn lạc không phải thông qua Ám Nguyệt Lạc mà biết, chắc hẳn là hồn bài của hắn đã bị vỡ vụn.” Khổ Nhược Thần Vương đáp.

“Ngươi cũng có linh hồn bài?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi, cho dù Khổ Nhược Thần Vương có loại bỏ đi Ám Nguyệt Lạc, chỉ cần còn linh hồn bài, Ám Nguyệt Hà vẫn sẽ biết được vị trí của Khổ Nhược Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương gật đầu, “Đúng vậy, nhưng mà bây giờ ta sẽ quay về Ám Nguyệt Hà, sẽ không có vấn đề gì cả.”

“Được.” Lam Tiểu Bố không nói nhiều về linh hồn bài nữa, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể giúp Khổ Nhược Thần Vương chấn vỡ linh hồn bài, loại chuyện này bây giờ không cần thiết phải nói.

“Ta lập tức truyền tin về, nói là đã giết ngươi, đồng thời Ca Thù Thần Vương bị ngươi đánh lén mà bỏ mình.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Được, còn một việc nữa, chính là lần tiếp theo tranh cử cung chủ Vô Căn học cung của Ám Nguyệt Hà là lúc nào?”

Chương 1378 - Thiên Tịch Hà.

“Năm năm sau, cử hành ở Niết Bàn thần thành. Mỗi lần Vô Căn học cung tranh cử vị trí cung chủ, cũng là lúc mà Niết Bàn thần thành náo nhiệt nhất.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Đã như vậy thì chúng ta trao đổi Thông Tin Châu một chút, năm năm sau ta sẽ đến Niết Bàn thần thành tranh cử vị trí cung chủ Vô Căn học cung.”

“Tông chủ, ngươi muốn đi tranh cử cung chủ sao?” Khổ Nhược Thần Vương khẽ giật mình.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta nhất định phải tranh cử cung chủ.”

Sau khi biết được Khúc Bồng tu luyện chính là Đại TinH Cầu Thuật, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Từ trong lời Đàm Khổ nói, Lam Tiểu Bố biết một trong những phương thức tu luyện của Đai Tinh Cầu Thuật, đó chính là phải cướp đoạt đi quy tắc và vận may của tinh cầu để tăng cường thực lực của bản thân, nói tóm lại loại thủ đoạn tu luyện này chính là hủy diệt tinh cầu.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến lượng kiếp, lượng kiếp khiến tinh cầu bị hủy diệt, vận may tiêu tán, tất cả sự sống đều tan biến. Tất cả dấu hiệu này chẳng phải không khác gì có người tu luyện Đại TinH Cầu Thuật hay sao? Nếu như thật sự có một cường giả tối cao, không ngừng tu luyện thông qua phương thức này, cướp đoạt đi đạo tắc, vận may và sinh cơ của tinh cầu, vậy lượng kiếp rõ ràng sẽ xảy ra qua một khoảng thời gian. Độ lớn nhỏ của lượng kiếp, có lẽ sẽ căn cứ vào tiến độ tu luyện của người đó.

Càng nghĩ, Lam Tiểu Bố lại càng cảm thấy đáng sợ.

Người ta là dao thớt ta là thịt cá, có lẽ tâm tình của Lam Tiểu Bố bây giờ là như vậy.

Đối với tiết tháo của những cường giả trong vũ trụ mênh mông kia, Lam Tiểu Bố không tin tưởng một chút này, những người này tu vi càng cao thì tiết tháo lại càng không có.

Khúc Bồng tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, nếu có một người mạnh hơn Khúc Bồng, cũng tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật thì sẽ như thế nào? Hoặc là người kia tu luyện công pháp cướp đoạt Vận May của vũ trụ còn đáng sợ hơn cả Đại Tinh Cầu Thuật thì sao?

Trước chưa kể đến có người như vậy hay không, Lam Tiểu Bố đều quyết định phải xử lý Khúc Bồng trước. Xử lý một gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, đừng nói là tốn năm năm, cho dù thêm một trăm cái năm năm nữa, Lam Tiểu Bố sẽ không thay đổi quyết tâm. Tốt nhất là lấy được Đại Tinh Cầu Thuật, phong ấn trong Vũ Trụ Duy Mô của mình mới an tâm.

Khổ Nhược Thần Vương không tiếp tục hỏi nữa, mà nói, “Nếu đã vậy, bây giờ ta lập tức quay về.”

Lam Tiểu Bố nói, “Được, tương lai ta có thể sẽ không dùng gương mặt bây giờ đến Niết Bàn thần thành, sau khi ngươi đến Vô Căn học cung rồi, nếu có tu sĩ Ám Nguyệt Hà đáng tin cậy, ngươi có thể lôi kéo đến. Nhớ kỹ, nhất định phải đáng tin, nếu không thì thà rằng không cần.”

“Vâng, tông chủ yên tâm.” Khổ Nhược Thần Vương nói, hắn biết ý mà Lam Tiểu Bố muốn nói. Một khi thủ đoạn có thể loại bỏ và mô phỏng Ám Nguyệt Lạc bị tiết lộ ra ngoài, vậy Ám Nguyệt Hà tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này, bởi vì đây chẳng khác nào đang đào gốc rễ của Ám Nguyệt Hà.

“Vậy chúng ta trao đổi Thông Tin Châu xong thì từ biệt tại đây, còn nữa, nếu không phải gặp được tình huống vạn bất đắc dĩ, không nên tùy tiện gửi tin tức cho ta. Đúng rồi, con Thần Thú Vô Vị kia có khi nào phát hiện được tình hình của hai chúng ta không?” Trước khi rời đi, Lam Tiểu Bố nhớ đến Vô Vị, nếu như Vô Vị biết hắn và Khổ Nhược Thần Vương nói chuyện với nhau, vậy thì không hay cho lắm.

“Sẽ không, Vô Vị là một tồn tại đặc biệt gần với tông chủ KHúc Bồng. Đối với bất cứ ai, nó cũng chỉ ra ngoài một lần. Trước đó khi ở quảng trường Địa Mộng Tháp, nó đã tìm kiếm mùi của ngươi rồi, cho nên sau đó chỉ cần thông qua Ám Nguyệt Lạc của tu sĩ Ám Nguyệt Hà, nó có thể cảm nhận được vị trí. Ví dụ như trước đó ta tìm đến được ngươi, chính là do Vô Vị thông qua Ám Nguyệt Lạc truyền tin tức cho ta.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

“Ngươi có từng thấy con Vô Vị này chưa? Dáng vẻ ra sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương lắc đầu, “Chưa từng, ở Ám Nguyệt Hà, chỉ sợ chỉ có tông chủ Khúc Bồng mới nhìn thấy được Vô Vị. Những người khác chỉ biết Vô Vị là Thần Thú, nhưng chưa từng nhìn thấy.”

“Vậy thôi, chúng ta từ biệt tại đây.” Lam Tiểu Bố không nói nhảm, sau khi tạm biệt Khổ Nhược Thần Vương, thì nhanh chóng đi xa. Hắn nhất định phải tìm kiếm chỗ tu luyện mấy năm, sau đó thì sẽ đến Niết Bàn thần thành cạnh tranh vị trí cung chủ Vô Căn học cung.

Con rối? Con rối thì sao chứ? Tông chủ Ám Nguyệt Hà thông qua Ám Nguyệt Lạc khống chế thủ hạ, chuyện này đối với hắn chẳng có chút ý nghĩa nào. Hắn tiến vào Ám Nguyệt Hà chỉ có mục đích duy nhất chính là lôi kéo đông đảo tu sĩ Ám Nguyệt Hà, biến những người này thành lực lượng của mình để đối phó với Khúc Bồng, nếu không thì, thực lực của hắn và Khổ Nhược Thần Vương nhất định không đủ.

…

Sau khi tách ra với Khổ Nhược Thần Vương, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố muốn làm chính là tìm một nơi có thể tu luyện. Trên thực tế đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Địa Mộng Tháp cũng xem là một chỗ tốt, thậm chí cái nơi mà hắn lấy được Hồng Mông Sinh Tức càng thích hợp để tu luyện.

Nhưng Lam Tiểu Bố không dám đến Địa Mộng Tháp, chỉ cần ở trong Địa Mộng Tháp, hắn sẽ cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Chuyện này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi, Đại Mộng Thánh Nhân thật ra đang ở trong Địa Mộng Tháp tu dưỡng. Đáng tiếc thực lực của hắn quá thấp, nếu như bây giờ hắn là Thần Vương cảnh, hắn sẽ nghĩ cách tiến vào nơi sâu nhất trong Địa Mộng Tháp tra một chút, có phải Đại Mộng Thánh Nhân đang ở chỗ này tu dưỡng hay không.

Thiên Tịch Hà, kéo dài trăm vạn dặm, nước sông đục ngầu, thần linh khí cũng cực kỳ thiếu thốn.

Nơi này có rất ít tu sĩ, cho dù là ít, cũng đều đến đây tìm kiếm một loại vật liệu, tên là Tịch Đạo Sa. Bởi vì tiền thân của Thiên Tịch Hà chính là Tịch Diệt Hải, Tịch Diệt Hải có rất nhiều Tịch Đạo Sa, nếu như tìm được Tịch Đạo Sa đỉnh cấp, thậm chí có thể có được cơ hội bước vào cảnh giới Hợp Thần.

Chương 1379 - Thiên Tịch Hà. (2)

Nhưng bởi vì nhiều năm qua, không ngừng có người đến nơi này tìm kiếm, Tịch Đạo Sa ở Thiên Tịch Hà càng ngày càng ít đi. Đến sau đó, không không còn người muốn đến đây tìm nữa, bởi vì ngươi tìm kiếm mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể tìm được một viên Tịch Đạo Sa.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố lại đi đến Thiên Tịch Hà, hắn không phải cố ý đến đây, chỉ là sau khi đi ngang qua nơi này, phát hiện người ở đây vô cùng ít ỏi, cảm thấy ở nơi này tìm một chỗ tu luyện mấy năm cũng được.

Theo ghi chép về Vô Căn Thần giới, nơi này chắc hẳn là Thiên Tịch Hà, tiền thân của Thiên Tịch Hà là Tịch Diệt Hải. Mặc dù Lam Tiểu Bố đã nghe Khổ Nhược Thần Vương nói qua, Niết Bàn thần thành cũng nằm ở biên giới Tịch Diệt Hải. Nhưng mà Tịch Diệt Hải kéo dài cả trăm triệu dặm, mặc dù Thiên Tịch Hà và Niết Bàn thần thành đều nằm ở biên giới Tịch Diệt Hải, nhưng khoảng cách thật sự quá xa.

Lam Tiểu Bố chọn một nơi ở giữa Thiên Tịch Hà, nơi này nước sông chẳng những đục ngầu, mà còn cuộn trào không ngừng, thần linh khí thiên địa yếu kém đến mức hầu như không thể cảm nhận được. Tu luyện ở nơi này đối với Lam Tiểu Bố mà nói không thể thích hợp hơn.

Hắn không định tu luyện ở biên giới Thiên Tịch Hà, mà trực tiếp tiến vào trong Thiên Tịch Hà. Sau khi tiến vào Thiên Tịch Hà, hắn bố trí một cái Linh Thần trận ẩn và Trói Đạo Thần trận, không có ai biết được hắn đang ở trong Thiên Tịch Hà tu luyện.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất dừng nên tiến vào trong đó, nước sông sẽ ăn mòn đại đạo và thân thể của ngươi.” KHi Lam Tiểu Bố chuẩn bị bước vào Thiên Tịch Hà, một giọng nói đột ngột vang lên gọi Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố quay người, vừa rồi hắn chỉ chú ý quan sát Thiên Tịch Hà, thật sự không biết có người đã đến gần hắn.

Đứng trước mặt hắn là một nam tử áo xám, nam tử này mày kiếm mắt sáng, nhìn rất đẹp trai. Chỉ là trong ánh mắt của hắn, có cái gì đó không thể nói thành lời khiến Lam Tiểu Bố không thấy thoải mái.

Nước sông Thiên Tịch Hà có thể ăn mòn thân thể và đại đạo, hắn đã đọc qua, cũng biết rõ chuyện này. Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý, hắn có Khí Vận Chi Thụ và Vũ Trụ Duy Mô, nếu như bị nước sông ăn mòn, vậy Trường Sinh đại đạo của hắn sẽ có vấn đề.

Lam Tiểu Bố không sợ nước sông này ăn mòn, sở dĩ hắn kinh ngạc hỏi lại, là vì hắn thông qua Khí Vận Chi Thụ cảm nhận được một loại uy hiếp đáng sợ.

Nam tử anh tuấn trước mắt này, tu vi chắc hẳn cũng không cao lắm, nhiều nhất chỉ là cảnh giới Thế Giới Thần. Nhưng hơi thở trên người người này, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy bị đè nén, cho dù là khi đối mặt với Tần Tự Hề, hắn cũng không có cảm giác này. Không đúng, cho dù là Quan Hoan đại ca, cũng không khiến hắn cảm thấy đè nén như vậy.

Tu vi của người này bây giờ mặc dù chưa đến Thế Giới Thần, nhưng nhất định đã từng là một cường giả đỉnh cấp tuyệt thế.

“Không sai, đúng là sẽ ăn mòn thân thể và đại đạo.” Nam tử bình tĩnh nói.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Đa tạ đạo hữu, còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Ta tên là Lưu Tinh, quanh năm ở nơi này tìm kiếm Tịch Đạo Sa.” Nam tử anh tuấn từ tốn nói.

“May mắn có Lưu Tinh đạo hữu nhắc nhở, ta suýt chút nữa đã tiến vào trong Thiên Tịch Hà rồi.” Lam Tiểu Bố lại ôm quyền cảm tạ một câu, sau đó nhanh chóng quay người rời đi, chỉ chớp mắt đã rời khỏi trăm dặm.

Lưu Tinh kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, không biết hắn đã nhắc nhở biết bao nhiêu người ở Thiên Tịch Hà này, nhưng người giống như Lam Tiểu Bố bị hắn thuyết phục được, vẫn là lần đầu tiên.

Theo kinh nghiệm trước kia của hắn, Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ không để ý lời khuyên của hắn, sau đó tiến vào trong Thiên Tịch Hà. Chỉ cần đi vào trong Thiên Tịch Hà, đại đạo của Lam Tiểu Bố sẽ bị hắn cướp đoạt, vận may cũng sẽ bị hắn cuốn đi. Bởi vì cái Thiên Tịch Hà này, bây giờ đã biến thành Đại Đạo Pháp Bảo của hắn.

Sở dĩ hắn nhắc nhở một câu, là vì không dính đến nhân quả. Hắn nhắc nhở đối phương, đối phương vẫn khăng khăng tiến vào Thiên Tịch Hà, vậy hắn đương nhiên có thể dựa vào đại đạo và vận may trên người đối phương rèn luyện bản thân mình.

Nhìn thấy bóng lưng Lam Tiểu Bố dần dần biến mất, Lưu Tinh nhíu mày nhưng không đuổi theo. Hắn còn có mối huyết hải thâm thù, trước khi chưa báo thù, hắn phải thường xuyên nhắc nhở bản thân mình tỉnh táo, tuyệt đối không thể vì bất cứ chuyện nhỏ nào mà thay đổi kế hoạch trưởng thành của mình. Với hắn mà nói, chỉ một tu sĩ Thần Quân nho nhỏ không giúp ích gì lớn đối với Thiên Tịch Hà của hắn.

Lấy Luân Hồi Oa ra phi hành mấy ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới cất Luân Hồi Oa đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quy tắc ở Vô Căn Thần giới không được đầy đủ, thậm chí còn không bằng cả Bất Thanh Thần giới, nguy hiểm lại còn nhiều như vậy. Vừa rồi hắn suýt chút nữa đã tiến vào Thiên Tịch Hà rồi. Tên Lưu Tinh kia tuyệt đối không phải là người tầm thường, tên kia rất có thể là một Thánh Nhân chuyển thế. Sau khi nhìn thấy gia hỏa này, hắn có trực giác là phải phòng bị.

Vũ Trụ Duy Mô đang tạo dựng ra mô hình kết cấu của Thiên Tịch Hà, chỉ cần tạo dựng xong mô hình này, Lam Tiểu Bố sẽ biết vì sao Lưu Tinh lại nhắc nhở hắn không nên tiến vào Thiên Tịch Hà.

Mấy bóng người lướt qua phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhìn thấy những người này đều đi về một hướng, hắn lập tức đi theo. bế quan tu luyện chỉ cần trói buộc được vòng xoáy thần linh khí của mình, cũng chưa chắc phải bế quan ở nơi thưa thớt người.

Ám Nguyệt Hà chiếm đoạt Vô Căn học cung, cho đến bây giờ cũng không có ai biết, không phải bởi vì dưới chân đèn thì tối sao? Đối với hắn mà nói, chỉ cần không bị người phát hiện, có thể trong vòng năm năm bước vào Thần Quân hậu kỳ, đó chính là thành công, cũng không nhất định phải tu luyện ở nơi hoang vu hẻo lánh.

Chương 1380 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố kinh ngạc dừng lại, nếu như không đi đến nơi này, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ ra còn có một thế giới như vậy. Trước đó thần niệm của hắn không quét đến nơi này, có thể thấy được ở đây có một cái trận pháp tự nhiên.

Bặc Chi Vực Ngoại Giác, năm chữ màu đen lơ lửng tại cửa ra vào, sau đó thứ Lam Tiểu Bố nhìn thấy khung cảnh phồn hoa náo nhiệt. Từng nhóm tu sĩ tới lui, trên đường đá xanh nhỏ có một vài cửa hàng xốc xếch xen lẫn với động phủ tu sĩ. Nhìn thấy giống như một cổ trấn, khiến người ta cảm thấy ấm cúng.

Cửa hàng ở nơi này cái gì cũng có, thu mua thần linh thảo và khoáng thạch, thu mua các loại đan dược pháp bảo. Đương nhiên, có thu mua thì cũng có bán ra. Cửa hàng bán đan dược, phù lục pháp bảo, thần linh thảo cũng có rất nhiều.

Còn về tu sĩ ở nơi này, hầu như không có cảnh giới Thiên Thần cảnh, ngẫu nhiên chỉ có thể nhìn thấy một hai người. Còn tu sĩ có tu vi Thần Quân như hắn, lại càng hiếm có hơn. Phần lớn tu sĩ đều là Tiên Tôn và Dục Thần cảnh, thậm chí còn có Tiên Vương hoặc là tu sĩ từ Tiên Vương trở xuống.

Lam Tiểu Bố đi dạo quanh mấy cửa hàng sau đó đã biết rõ, chỗ của hắn, chỉ là lối vào Bặc Chi Vực Ngoại Giác mà thôi, bởi vì gần vị trí của Bặc Chi Vực, nơi này đã tạo thành một cái trấn nhỏ. Bặc Chi Vực chỉ cách nơi này khoảng trăm vạn dặm, đó là một vùng hoang vu. Trong đó thừa thải các loại vật liệu, khoáng thạch, thần linh thảo, và còn có một số mảnh vỡ pháp bảo.

Bởi vì ở chỗ đó, vật liệu cao cấp nhất cũng chỉ là thần tài cấp hai, mà thần linh thảo có đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là thần linh thảo cấp hai, cho nên nơi này đều là những tu sĩ cấp thấp.

Sau khi đi dạo một vòng, Lam Tiểu Bố đi đến một cửa hàng tên là Tu Sĩ Chi Gia. Cửa hàng này hơi vắng vẻ một chút, nhưng mà nhà này thật sự có nhiều động phủ có thể bán. Lam Tiểu Bố dự định thuê một tòa động phủ ở đây, tu luyện một khoảng thời gian.

“Có động phủ nào an tĩnh một chút để thuê hay không?” Đi vào cửa hàng, Lam Tiểu Bố gõ gõ lên quầy hàng.

“Đạo hữu thuê động phủ sao, Tu Sĩ Chi Gia của chúng ta có động phủ tốt nhất ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác. Đồng thời động phủ của Tu Sĩ Chi Gia chúng ta, cũng được trang bị đầy đủ nhất.” Nghe Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đã hỏi thăm có động phủ nào yên tĩnh hay không, tiểu nhị cửa hàng đã nhanh chóng nhiệt tình chào đón.

Lúc nói chuyện, tiểu nhị đã cầm một cái thủy tinh cầu kích phát ra. Thủy tinh cầu bắt đầu phát ra, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy động phủ nơi này bố trí không tệ, có thể nói trừ chuyện thần linh khí yếu kém ra, những cái khác đều tốt.

Tu sĩ bình thường thuê động phủ, đầu tiên cần cân nhắc nhất định là thần linh khí. Lam Tiểu Bố thì hoàn toàn không trông cậy vào thần linh khí ở nơi này, hắn định tự mình bố trí Thần Linh mạch để tu luyện.

“Lấy cái này đi, cái này nhìn không tệ.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào một tòa động phủ ở bên hồ, động phủ này tạm thời không nói đến thần linh khí, xây dựng ở bên hồ, còn có hoa hoa cỏ cỏ, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không tệ. Chủ yếu nhất là, từ động phủ này đến động phủ khác, khoảng cách khá xa, diện tích cũng là lớn nhất.

“Ánh mắt đạo hữu thật là tốt, động phủ này thần linh khí sung túc, diện tích cũng là lớn nhất, không chỉ như vậy, còn bố trí cả phòng ngự thần trận cấp một, có thể nói là động phủ tốt nhất ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác, không có cái thứ hai.” Tiểu nhị thao thao bất tuyệt.

Những lời tiểu nhị nói, Lam Tiểu Bố không biết rõ lắm, nhưng mà có một điều hắn có thể khẳng định, thần linh khí ở nơi này tuyệt đối không hề sung túc.

“Ngươi cứ nói thẳng bao nhiêu thần tinh đi.” Lam Tiểu Bố cắt ngang lời tiểu nhị.

“10.000 thần tinh một năm…” Tiểu nhị lập tức nói, “Tuyệt đối đáng giá.”

“Đắt vậy à?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, 10.000 thần tinh thượng phẩm, ở một nơi cứt chim cũng không có này thuê một năm? Tu sĩ ở nơi này phần lớn đều là tu sĩ Dục Thần cảnh, chỉ sợ không có mấy tu sĩ Dục Thần cảnh tùy tiện lấy ra 10.000 thần tinh thượng phẩm để thuê một năm động phủ?

Tiểu nhị thấy Lam Tiểu Bố chê đắt, nhanh chóng giải thích, “Đạo hữu nếu như cảm thấy đắt, chúng ta có thể thương lượng lại, nhưng nơi này nhất định là nơi tốt.”

Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ ra, tiểu nhị này đã nói đến 10.000 thần tinh chính là thần tinh hạ phẩm, chứ không phải là thần tinh thượng phẩm như suy nghĩ của hắn. Cho đến hôm nay, hắn đều quen dùng thần tinh thượng phẩm. Đâu nghĩ đến tu sĩ ở nơi này đều là người ở tầng dưới chót, tuyệt đối sẽ không dùng thần tinh thượng phẩm để giao dịch.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy ra 500 thần tinh thượng phẩm nói, “Đã như vậy thì ta thuê năm năm.”

Nếu như tiểu nhị này nói là 10.000 thần tinh thượng phẩm, hắn sẽ đi ngay lập tức, cái này rõ ràng là đang làm thịt người mà. Mấy vạn thần tinh thượng phẩm, hắn còn không để vào mắt, nhưng hắn không muốn bị người ta làm thịt.

“A… Thần tinh thượng phẩm?” Tiểu nhị nhìn chằm chằm thần tinh thượng phẩm trên bàn, lập tức hiểu ra mình đã gặp được người giàu có. Ai mà dùng thần tinh thượng phẩm đi thuê động phủ chứ? Đây đúng là đang chà đạp bảo vật mà. Thần tinh thượng phẩm mà tu sĩ trước mắt này lấy ra, mỗi một viên đều ẩn chứa đầy thần linh khí, óng ánh long lanh, rõ ràng là thần tinh thượng phẩm cao cấp nhất.

Dùng thần tinh thượng phẩm thuê động phủ, còn không trả giá gì cả, đây thật là…

“Được rồi, đạo hữu xin chờ một lát, ta lập tức làm thủ tục thuê động phủ cho ngài, sau đó dẫn ngài đến chỗ động phủ.” Sau khi tỉnh ngộ lại, tiểu nhị lấy tốc độ nhanh nhất cất thần tinh đi rồi bắt đầu làm việc.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, xem ra hắn đoán không sai, nơi này đêu dùng thần tinh hạ phẩm để giao dịch.

Chương 1381 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực. (2)

Một nén nhang sau, tiểu nhị đã dẫn Lam Tiểu Bố đến động phủ đã chọn lúc trước. Nơi này cho dù là biên giới của Bặc Chi Vực Ngoại Giác, ở bên ngoài Bặc Chi Vực Ngoại Giác đã có một cái thần trận cấp hai bảo vệ toàn bộ Bặc Chi Vực Ngoại Giác, nhưng mà loại thần trận cấp hai này, cho dù là thần thú cấp hai bình thường cũng không thể ngăn cản, sợ cũng là để trưng bày mà thôi.

“Đạo hữu, đây chính là nơi bế quan của ngài, trong vòng năm năm, ngài có thể tùy ý tu luyện, không có người nào quấy rầy ngài.” Tiểu nhị chỉ vào động phủ Lam Tiểu Bố thuê nói.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, “Được, nhưng mà ta có vài lời cảnh cáo muốn nói trước. Trong vòng năm năm nếu có bất cứ vị khách nào đến động phủ này quấy rầy ta, ta sẽ bắt các ngươi đền bù phí tổn mà ta đã bỏ ra gấp trăm lần.”

Tiểu Nhị vỗ ngực, “Đạo hữu yên tâm, động phủ của Tu Sĩ Chi Gia ta, tuyệt đối an toàn yên bình, không có bất cứ kẻ nào dám đến quấy rầy.”

“Vậy là tốt rồi, ngươi có thể đi.” Lam Tiểu Bố ra hiệu cho tiểu nhị rời đi.

Chờ tiểu nhị đi rồi, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí các loại hộ trận. Hắn muốn ở nơi này bế quan năm năm, thần trận cấp một đương nhiên là không được.

Đầu tiên bố trí ở bên ngoài động phủ của mình một cái Ẩn Nặc Thần Trận, sau đó lại bắt đầu bố trí Khốn Sát Thần Trận, Giảo Sát Thần Trận và huyễn trận. Sau khi bố trí xong những cái này, Lam Tiểu Bố lại dùng trận văn hư không bố trí mấy cái thần trận. Sau khi bố trí xong hết mọi thứ, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Thúc Linh Thần Trận, Ẩn Linh Thần trận. Tất cả những thần trận này, cao cấp nhất là thần trận cấp bốn, thấp nhất là thần trận cấp ba.

Động tĩnh hắn tu luyện nhất định không nhỏ, những động tĩnh này nhất định phải che giấu đi.

Qua gần mười ngày bày trận và cắm Thần Linh mạch, lúc này Lam Tiểu Bố mới yên tâm tiến vào động phủ để tu luyện.

Cho dù đã cắm ba đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và một đầu Thần Linh mạch cực phẩm, Lam Tiểu Bố vẫn lấy ra một đồng thần tinh để cung cấp thần linh khí cho mình.

Sau khi vận chuyển xong chu thiên thứ nhất, thần linh khí đã ngưng luyện thành một vòng xoáy trong động phủ của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không đi quản đến chuyện này, Trường Sinh Quyết tiếp tục hành công theo từng chu thiên. Hắn biết bản thân mình thế nào, nếu như không cần Hồng Mông Sinh Tức, tu luyện trong năm năm, nhiều nhất hắn chỉ có thể đến Thần Quân tầng năm mà thôi. Nhưng mà bây giờ hắn đã biết dùng Hồng Mông Sinh Tức để hỗ trợ tu luyện, chỉ cần có thêm Hồng Mông Sinh Tức, trong vòng năm năm hắn rất có thể sẽ tu luyện đến cảnh giới Thần Quân viên mãn.

Chỉ qua ba ngày, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn bị bao quanh bởi thần linh khí nồng đậm. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, hắn còn chưa sử dụng Hồng Mông Sinh Tức, tu vi đã từ từ tăng lên, tốc độ không hè chậm hơn so với lần trước hắn hấp thu Hồng Mông Sinh Tức.

Lần trước hắn hấp thu Hồng Mông Sinh Tức quả thật vẫn còn chưa tiêu hao hết, nhưng như thế thì cũng không thể có hiệu quả lớn như vậy chứ? Lam Tiểu Bố vận chuyển chu thiên chậm lại, khi qua mười mấy chu thiên, Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm nhận được bên trong thần linh khí mà mình hấp thu có thêm một loại hơi thở quy tắc, loại quy tắc này tuyệt đối không phải là Hồng Mông Sinh Tức, mà là…

Lam Tiểu Bố vừa từ từ vận chuyển chu thiên, vừa bắt đầu cảm nhận luồng hơi thở hấp thu được này.

Lại qua thêm mười mấy chu thiên nữa, Lam Tiểu Bố khiếp sợ, đây chẳng lẽ chính là Hỗn Độn chi khí thời khai thiên? Nơi này sao lại có Hỗn Độn chi khí thời Khai thiên?

Cho dù có phải hay không, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu tạo dựng mô hình. Một ngày sau, căn cứ vào mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố đã xác định, thứ ẩn chứa trong thần linh khí mà hắn hấp thu được chính là Khai Thiên Hỗn Độn chi khí.

Cũng bởi vì Khai Thiên Hỗn Độn chi khí này, giúp tu vi của hắn từ từ tăng lên. Khai Thiên Hỗn Độn chi khí này cũng không phải xuất phát từ bên dưới động phủ của hắn, mà là ở một nơi hơi xa một chút. Bởi vì hắn bố trí mấy đầu Thần Linh mạch ở nơi này, lại dựa vào Trường Sinh Quyết để tu luyện, thần linh khí nồng đậm đã cuốn lấy một ít Khai Thiên Hỗn Độn chi khí đến đây.

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, loại Khai Thiên Hỗn Độn chi khí này, hắn nhất định phải lấy được. Thứ này không những tốt cho hắn, mà đối với Khí Vận Chi Thụ cũng tốt. Hơn nữa hắn không lấy, chỉ cần hắn tiếp tục ở nơi này tu luyện, hộ trận của hắn cũng không thể nào ngăn cản Khai Thiên Hỗn Độn chi khí tràn ra ngoài.

Theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, đầu nguồn tản ra Khai Thiên Hỗn Độn chi khí này cách động phủ của hắn cũng không xa, Lam Tiểu Bố trực tiếp Thổ Độn đến hướng đó, đi theo Khai Thiên Hỗn Độn chi khí tìm kiếm vị trí của nó.

Qua hai ngày, khi đang độn bên dưới mặt đất, Lam Tiểu Bố đột nhiên bị một tầng cấm chế cản lại. Từ bên ngoài cấm chế, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được Hỗn Độn chi khí, chắc hẳn Hỗn Độn chi khí đang nằm bên trong cấm chế này.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định phá vỡ cấm chế này, nhưng mà cân nhắc đến chuyện một khi hắn phá vỡ cấm chế, Hỗn Độn chi khí sẽ tràn lan ra ngoài, sợ rằng sẽ thu hút đến nhiều cường giả hơn. Chỉ là cái cấm chế này là cấm chế tự nhiên, hắn cũng không thể nào phá vỡ được.

Rơi vào đường cùng, Lam Tiểu Bố chỉ có thể bố trí mấy cái Thúc Phược Thần Trận, sau đó cẩn thận dùng Thất âm Kích mạnh mẽ công kích. Mặc dù cấm chế này có đẳng cấp cao, cũng chỉ có tác dụng che giấu, không kiên cố lắm. Lam Tiểu Bố chỉ mất nửa ngày, cấm chế đã bị Lam Tiểu Bố đánh nát. Lam Tiểu Bố lập tức bước vào, sau đó hoàn toàn sững người.

Xuất hiện trước mặt hắn là một không gian cực lớn, trong không gian này đều là Khai Thiên Hỗn Độn chi khí. Mà thứ Khai Thiên Hỗn Độn chi khí đang thai nghén ra, chính là một vài vật liệu Hỗn Độn đỉnh cấp khó có thể thấy được ở nơi nào.

Chương 1382 - Có người đoạt động phủ.

Lam Tiểu Bố đã thấy qua rất nhiều đồ tốt, nhưng vẫn kinh sợ vì cảnh trượng trước mắt. Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu hắn nhìn thấy có mười mấy viên, ĐOạn Giới Tinh Kim hắn cũng thấy có mấy khối, còn có một vài thứ, ngay cả tên hắn cũng không biết.

KHi hắn khai sáng ra Đại Hoang tiên tông, có tìm được một khối Hỗn Độn Thiết Mẫu. Nhưng mà muốn rèn đúc được pháp bảo tốt nhất, chỉ dựa vào Hỗn Độn Thiết Mẫu thôi vẫn không được. Nơi này chẳng những có Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu, còn có Đoạn Giới Kim Tinh và

Hư Không Chỉ Thủy. Những thứ này đều có thể dùng để luyện chế pháp bảo, chỉ tiếc là trình độ luyện khí của hắn quá kém, cho dù lấy được đầy đủ hết mọi thứ, hắn cũng không thể nào luyện chế ra được pháp bảo.

Ở Vô Căn Thần giới tuyệt đối không thể nào xuất hiện những bảo vật này, cho dù là Hỗn Độn chi khí, hay là những thần tài đỉnh cấp do Hỗn Độn chi khí ngưng luyện ra này, cũng là thứ có từ thời khai thiên tích địa mới có thể xuất hiện.

Lam Tiểu Bố đã đọc ghi chú sơ lược về Vô Căn Thần giới, hắn biết tiền thân của Vô Căn Thần giới chẳng những có Thần Vực mà còn có Thần giới. Ở giữa Thần Vực và Thần tộc có một vùng hư không Hỗn Độn, vùng hư không Hỗn Độn này cứ qua một khoảng thời gian sẽ xuất hiện Thần Vực Sào. Thần Vực Sào là từ Hỗn Độn sinh ra, trong đó nhất định có rất nhiều bảo vật Hỗn Độn, có Hỗn Độn chi khí cũng là bình thường.

Xem ra chỗ của hắn chính là Thần Vực Sào do Hỗn Độn sinh ra, chỉ là khi lượng kiếp đến, không hủy diệt nơi này đi. Nơi này giữ lại một lượng lớn Hỗn Độn chi khí, bởi vì có Hỗn Độn chi khí, đương nhiên sẽ tạo thành một cái cấm chế ngăn cách.

Sau này bởi vì thời gian từ từ trôi qua, cái cấm chế ngăn cách này không thể nào ngăn cản được Hỗn Độn chi khí thẩm thấu ra ngoài, Hỗn Độn chi khí đã từ từ tràn ra khỏi tầng cấm chế. Lúc hắn tu luyện, cuốn lấy thần linh khí quá mạnh, cho nên mới cuốn Hỗn Độn chi khí đến.

Có thể nói, cho dù hôm nay hắn không đến, qua thời gian dài, Hỗn Độn chi khí ở nơi này cũng sẽ có người phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, có Khí Vận Chi Thụ, vận may của hắn thật sự không nói thành lời. Loại chuyện tốt này mà hắn cũng có thể động đến.

Thế nhưng ở nơi này có nhiều Hỗn Độn chi khí như vậy, làm sao hắn mới có thể lấy đi được?

TRực tiếp bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô? Vậy rõ ràng không được, sau khi bỏ Hỗn Độn chi khí vào trong Vũ Trụ Duy Mô, chẳng mấy chốc nó sẽ tiêu tán bên trong Vũ Trụ Duy Mô, có thu thập lại, thì cũng không còn là Hỗn Độn chi khí nữa rồi.

Ngược lại hắn có một cái Tử Hồ Lô, nhưng mà bên trong tử Hồ Lô này còn hơn phân nửa Hồng Mông Sinh Tức, cũng không thể đựng Hỗn Độn chi khí.

Sau khi tìm một hồi ở trong Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố không khỏi cảm thán, trên người hắn có nhiều bảo vật, thế nhưng không có một món bảo vật nào có thể chứa đựng Hỗn Độn chi khí.

Tiếp tục phong ấn nơi này lại, sau đó tìm kiếm pháp bảo đựng Hỗn Độn chi khí? Chưa nói trước được hắn có thể tìm được hay không, cho dù hắn tìm được, Hỗn Độn chi khí ở nơi này cũng sẽ bị người khác phát hiện ra.

Trước đó là cấm chế tự nhiên, Hỗn Độn chi khí vốn đã bắt đầu thẩm thấu ra bên ngoài rồi, vì hắn đi đến đây, lại trực tiếp phá vỡ cấm chế tự nhiên, bây giờ cấm chế bên ngoài là do hắn bố trí ra, hắn cũng chỉ là một Thần Trận đại sư cấp bốn mà thôi. Ngay cả cấm chế tự nhiên cũng không thể ngăn cản Hỗn Độn chi khí tràn ra ngoài, thần trận cấp bốn mà hắn bố trí ra có thể kiên trì được mấy tháng đã là không tệ rồi.

Do dự một hồi, Lam Tiểu Bố quyết định tự mình luyện chế một bảo vật không gian để đựng Hỗn Độn chi khí ở nơi này.

Trình độ luyện khí của hắn quả thật thấp, nhưng mà hắn cũng có thể luyện chế ra được thần khí cấp thấp. Dùng những thứ khác để luyện chế thần khí cấp thấp thì đương nhiên không thể nào đựng được Hỗn Độn chi khí, nếu như dùng Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu và Hư Không Chỉ Thủy để luyện chế Thần khí cấp thấp, vậy chẳng phải là được rồi sao?

Ba tháng sau, Lam Tiểu Bố đã luyện chế ra một cái hồ lô, hồ lô này đen thui, không có chút mỹ cảm nào. Chủ yếu là bởi vì mặc dù Lam Tiểu Bố đã tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa của mình lên thần diễm, nhưng mà hòa tan Hỗn ĐỘn Ngưng Đạo Châu vẫn có chút gian nan. Dùng thời gian mấy tháng, chủ yếu đều là để hòa tan Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu.

Mặc dù hắn luyện chế ra một cái hồ lô, nhưng thật ra chỉ đơn giản là dung hợp Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu với Hư Không Chỉ Thủy, sau đó khắc họa ra một ít trận văn quy tắc mà thôi. Cũng may qua ba tháng này, hắn cuối cùng cũng miễn cưỡng hòa tan được Ngưng ĐẠo Châu, đồng thời dung hợp Ngưng Đạo Châu cùng Hư Không Chỉ Thủy, tạo thành một cái hồ lô đơn giản.

Còn những cái khác, hắn vẫn không thể nào làm được.

Chuyện này không có ảnh hưởng gì lớn đối với Lam Tiểu Bố, hắn chỉ cần cái hồ lô đen này có thể đựng Hỗn Độn chi khí là được.

Hồ lô đen có thể đựng được Hỗn Độn chi khí bao lâu, Lam Tiểu Bố cũng không để ý, nếu thật sự không thể nào đựng được, Hỗn Độn chi khí cũng sẽ bị tản vào trong Vũ Trụ Duy Mô mà thôi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã quay về động phủ của mình, Khí Vận

Chi Thụ trong thức hải sau khi được Hỗn Độn chi khí tẩm bổ, đã nhanh chóng trưởng thành.

Có Hỗn Độn chi khí và thần linh khí sung túc xung quanh, chỉ trong một tháng, Lam Tiểu Bố đã bước vào Thần Quân tầng bốn. Nửa năm sau, Lam Tiểu Bố đã bước vào Thần Quân tầng năm…

Điều này khiến Lam Tiểu Bố càng điên cuồng tu luyện, với tiến độ này, năm năm sau hắn thật sự có cơ hội bước vào cảnh giới Thế Giới Thần.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đột phá lên Thần Quân tầng sáu, tầng cấm chế hộ trận bên ngoài cùng của động phủ bị đánh nát. Tầng cấm chế bên ngoài cùng kia không phải do hắn bố trí ra mà là thứ động phủ vốn có, chỉ là thần trận cấp một.

Chương 1383 - Có người đoạt động phủ. (2)

Ngang nhiên phá cấm chế động phủ của hắn, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ, cũng may hắn không phải đang trong thời khắc mấu chốt đột phá cảnh giới, nếu không chắc hẳn hắn sẽ bị phản phệ rồi.

Lúc trước khi tiến vào động phủ, hắn đã dặn dò tiểu nhị kia, đừng làm gì ảnh hưởng hắn tu luyện. Lúc này còn chưa qua một năm, cấm chế động phủ của hắn đã bị phá vỡ, chuyện này sao có thể nhịn được?

Cho dù là tu chân giới, Tiên giới hay là Thần giới, cưỡng ép phá vỡ cấm chế động phủ của người khác, đều là đại thù sinh tử, cái này không khác gì chém đứt đạo cơ đòi tính mạng của người khác.

“Cút đi, ta chiếm dụng nơi này rồi.” Lam Tiểu Bố vừa bước ra, một tên nam tử mặt xám đã lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói.

Thiên Thần cảnh hậu kỳ? Lam Tiểu Bố bình tĩnh lại, hắn nhìn tên Thiên Thần cảnh hậu kỳ trước mắt này, trong lòng có chút khó hiểu, một tu sĩ Thiên Thần cảnh sao lại đến đây bế quan?

Bặc Chi Vực Ngoại Giác hoàn toàn không phải là nơi mà tu sĩ Thiên Thần cảnh đến, tu sĩ Thiên Thần cảnh trở lên bế quan ở chỗ này chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

“Người của Tu Sĩ Chi Gia đâu?” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, thần niệm không chút kiêng kị nào rà quét khắp nơi. Rất nhanh hắn đã tìm ra, hắn nhìn thấy một cái thi thể, thi thể này chính là tiểu nhị đưa hắn đến động phủ lúc trước.

Lam Tiểu Bố hiểu ra, xem ra là tiểu nhị này muốn ngăn cản gia hỏa kia, nhưng ngăn cản không được lại còn bị giết.

“Nói một lý do vì sao mà ngươi cứ phải chiếm cứ nơi này tu luyện? Có lẽ ta có thể cho ngươi ở lại đây tu luyện.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn tin Hỗn Độn chi khí ở nơi này không bị lộ ra, nếu không bị lộ ra, vì sao gia hỏa này lại muốn lấy động phủ của hắn? Cho dù là hắn có muốn đi, cũng nhất định phải biết rõ mọi chuyện. Nếu không thì chuyện Hỗn Độn chi khí bị lộ ra ngoài cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Lý do chính là ngươi sắp phải chết rồi…” Tu sĩ Thiên Thần cảnh nói xong lời cuối cùng đã đánh môt quyền về phía Lam Tiểu Bố.

Hắn muốn dựa vào quyền thế của mình, khóa vùng không gian của Lam Tiểu Bố lại.

Chỉ là hắn vừa đánh ra một quyền này, đã cảm thấy không gian mình đang đứng bị khóa lại, giờ phút này một quyền của hắn trở nên vô cùng chậm rãi.

CHo dù có là heo cũng biết là mình đã đá vào tấm ván sắt, tu sĩ Thiên Thần cảnh này đương nhiên không phải là heo, sắc mặt hắn tái nhợt, "Tiền bối, vãn bối hoàn toàn không biết nơi này là chỗ tu luyện của tiền bối, mạo phạm…"

Chỉ là tu sĩ Thiên Thần cảnh này còn chưa nói xong, đã bị thủ ấn thần nguyên nắm lấy cổ, sau đó bị Lam Tiểu Bố dễ dàng nhấc lên tiến vào động phủ.

"Nói đi, vì sao nhất định phải là động phủ của ta?" Lam Tiểu Bố ném nam tử lên mặt đất.

Răng rắc! Một tiếng nứt gãy vang lên, cho dù Lam Tiểu Bố chỉ tiện tay ném thôi, xương đùi của nam tử này đã bị đứt đoạn.

"Vâng, vãn bối nhìn thấy nơi này phong cảnh tốt, động phủ cũng rộng rãi." Tu sĩ Thiên Thần vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một đạo nhận mang lập tức hiện ra, một cánh tay của nam tử này nhanh chóng bị cắt đứt, một khắc sau, một mồi lửa đã thiêu rụi cánh tay của nam tu Thiên Thần cảnh này.

"Ngươi còn có cơ hội nói dối hai lần nữa, nói tiếp." Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói.

"Vâng, vâng, quả thật là vãn bối phát hiện ra nơi này thần linh khí nồng đậm, không biết là tiền bối đang tu luyện, cho nên mới…"

Nam tu Thiên Thần cảnh nhìn thấy một đống thần tinh, lập tức đổi giọng nói.

Phốc! Lại có thêm một đạo huyết quang nổ tung, một cánh tay còn lại của nam tử này cũng biến mất.

“Chỉ còn một cơ hội cuối cùng, lần này sẽ là cổ của ngươi.’ Giọng điệu của Lam Tiểu Bố vẫn rất nhẹ nhàng.

Chỗ tu luyện của hắn, hoàn toàn đã bị Thúc Linh Thần Trận khóa lại, tuyệt đối không có khả năng thần linh khí bị tràn ra ngoài.

“Tiền bối giết vãn bối đi, vãn bối không có ý gì khác, cũng là do thần linh khí…” Tu sĩ Thiên Thần cảnh này cắn răng, dứt khoát nói.

Sau khi nói xong lại cảm thấy mình không bị giết, tu sĩ Thiên Thần cảnh này cảm thấy hình như mình đang bị ép, Lam Tiểu Bố nói giết hắn chỉ là uy hiếp mà thôi. Nếu như hắn nói ra thật, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Lam Tiểu Bố quả thật không giết tên nam tu này, một ngón tay của hắn đã chạm vào mi tâm của nam tử này, sau đó lập tức có một luồng lực lượng thần nguyên cuồng bạo ập vào thức hải của nam tử này, bắt đầu quấy phá hồn niệm và Nguyên Thần của hắn ta.

“Tiền bối dừng tay, vãn bối nói…” Giờ phút này nam tu chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố một đao giết hắn, loại quấy phá thức hải và thần hồn đau đớn này, hắn tuyệt đối không muốn tiếp tục. Ngay thời khắc bị sưu hồn, Nguyên Thần hắn đang run rẩy, bất cứ lúc nào cũng sẽ tan mất.

Đáng tiếc là, Lam Tiểu Bố tựa như không nghe thấy, vẫn vơ vét trong thức hải và nguyên hồn của người này.

Bởi vì không phải là lần đầu tiên sưu hồn, Lam Tiểu Bố đã nắm giữ được một ít kỹ xảo. Hơn nữa tu sĩ Thiên Thần cảnh trước mắt này, cảnh giới cũng thấp hơn hắn, nên khi hắn sưu hồn cũng dễ dàng hơn một chút.

Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố rút ngón tay về, giờ phút này nam tu Thiên Thần cảnh kia đã run rẩy nằm trên mặt đất, đau đớn đáng sợ khiến hắn không thể kêu rên được một tiếng nào.

Lam Tiểu Bố tiện tay ném một mồi lửa qua, hắn không để ý nam tu đang giãy dụa trong đám lửa, mà nhíu mày nghĩ đến có còn người nào biết đến Hỗn Độn chi khí hay không.

Nam tu Thiên Thần cảnh này đến đây chiếm lấy động phủ này, chính là vì Hỗn Độn chi khí.

Chương 1384 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí.

Còn về chuyện tại sao đối phương lại biết đến Hỗn Độn chi khí, nguyên nhân là do trước đây không lâu cảm ứng được. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng kinh hãi, nếu như xung quanh động phủ của hắn có thể cảm ứng được Hỗn Độn chi khí, vậy hắn còn tiếp tục ở lại nơi này chẳng phải chỉ có con đường chết hay sao? Chuyện này đối với hắn mà nói cũng giống như một đứa trẻ ôm vàng chạy trên phố.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân, chắc hẳn là khi hắn luyện chế hồ lô đựng Hỗn Độn chi khí, Hỗn Độn chi khí ở nơi này đã thẩm thấu qua cấm chế của hắn tản ra ngoài. Mà khi hắn thu thập Hỗn Độn chi khí xong thì lập tức quay về động phủ bế quan, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Hỗn Độn chi khí có bị tràn ra ngoài hay không.

Có thể nói nửa năm sau người khác mới phát hiện ra nơi này, lại bởi vì thời gian trôi qua, Hỗn Độn chi khí đã thẩm thấu ra vùng không gian này, còn nữa là do vận may của hắn tương đối tốt. Phát hiện ra chuyện này là một tu sĩ Thiên Thần cảnh, nếu là một Thần Vương phát hiện ra Hỗn Độn chi khí ở nơi này, vậy thì Khổ Nhược Thần Vương sẽ thảm rồi.

Động phủ của hắn có bố trí các loại khốn trận và sát trận, một Thần Vương hắn cũng không thèm để ý. Nhưng hắn chưa chắc có thể giết chết được một Thần Vương, một khi Thần Vương đó khiến gương mặt thật của hắn bị lộ ra ngoài, vậy chuyện Ám Nguyệt Hà vẫn chưa giết hắn sẽ lộ ra ánh sáng, Khổ Nhược Thần Vương chắc chắn sẽ phải chết.

Cũng may tiểu nhị đón tiếp hắn và tu sĩ Thiên Thần cảnh nhìn thấy hắn đã chết rồi, nếu không hắn sẽ có khả năng bị lộ, xem ra phải dịch hình thành bộ dáng khác đã rồi nói tiếp.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đâu còn dám tiếp tục tu luyện nữa? Hắn rút hết toàn bộ mấy đầu Thần Linh mạch ra, sau đó loại bỏ các loại thần trận ở nơi này đi.

Sau khi thu hồi các loại thần trận, Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài động phủ. Cho dù khoảng thời gian gần đây hắn luôn dùng Hỗn Độn chi khí để tu luyện, có thể cảm nhận được xung quanh động phủ của mình có Hỗn Độn chi khí nhàn nhạt.

Nguy hiểm thật, phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy quần áo lúc trước mình đã mặc khi đến Bặc Chi Vực Ngoại Giác xé rách nhét vào trong một chỗ kín đáo, sau đó dịch hình thành tu sĩ Thiên Thần cảnh đã bị hắn giết chết quay về Tu Sĩ Chi Gia.

Lần này Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát hủy đi Giám Sát trận pháp và Ký ức trận pháp, hắn tuyệt đối sẽ không để trận pháp Giám Sát và Ký Ức còn tồn tại.

Không chỉ Giám Sát trận pháp và Ký Ức trận pháp ở Tu Sĩ Chi Gia, trong khắp Bặc Chi Vực Ngoại Giác, chỉ cần tất cả những Ký Ức trận pháp có khả năng lưu lại hình ảnh của hắn, trừ cái trận pháp Ký Ức chỉ có thể ghi lại hình ảnh tiếp theo, những cái khác Lam Tiểu Bố đều hủy hết.

Hắn còn cố ý để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra phương thức giết người của tên tu sĩ Thiên Thần cảnh kia, sau đó dùng cách này để giết chết ba tu sĩ ngăn cản hắn.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố không nghỉ ngơi một chút nào mà vọt vào Bặc Chi Vực. Bởi vì Hỗn Độn chi khí bị tràn ra ngoài, hắn không cảm nhận được, giờ phút này đồ vật xung quanh động phủ của hắn đều bị lây dính Hỗn Độn chi khí. Cộng thêm tiểu nhị của Tu Sĩ Chi Gia đã tiếp đón hắn bị giết, động phủ của hắn chẳng mấy chốc nữa sẽ bị người người vây xem.

Đó vẫn chưa phải là kết thúc, sau khi vượt ra khỏi phạm vi thần niệm của những tu sĩ cấp thấp ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, dùng tốc độ nhanh nhất đi theo đường cũ, sau đó xông ra khỏi Bặc Chi Vực Ngoại Giác.

Quả nhiên chưa đến nửa canh giờ sau khi Lam Tiểu Bố rời đi, tin tức Bặc Chi Vực Ngoại Giác xuất hiện Hỗn Độn chi khí đã nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Chỉ ngắn ngủi nửa ngày, vô số cường giả đã tuôn về Bặc Chi Vực Ngoại Giác.

Đừng nói là cường giả Thần Vương, cho dù là cường giả Hợp Thần cũng đến mấy người. Động phủ tu luyện của Lam Tiểu Bố đã sớm có tầng tầng lớp lớp người vây quanh, cho dù Lam Tiểu Bố đã rút Thần Linh mạch đi, nhưng thần linh khí nồng đậm ở nơi này vẫn có thể cảm nhận được.

Mà Hỗn Độn chi khí ở xung quanh động phủ của Lam Tiểu Bố, lập tức ai ai cũng có thể cảm nhận được. Giờ phút náy, ai ai cũng đỏ mắt.

Hỗn Độn chi khí đó, thứ này cho Hợp Thần cảnh, cũng là bảo vật giúp cho hắn có cơ hội bước vào Chuẩn Thánh.

Một lúc lâu sau, không gian Lam Tiểu Bố thu thập Hỗn Độn chi khí bị người ta tìm được. Hỗn Độn chi khí nồng đậm còn lưu lại, càng khiến cho tất cả cường giả phải điên cuồng.

Rất rõ ràng, từ tình huống hiện trường có thể thấy, tu sĩ đầu tiên thuê động phủ đã phát hiện ra Hỗn Độn chi khí ở nơi này. Sau đó tu sĩ này đã lượm nhặt hết tất cả Hỗn Độn chi khí ở nơi này, nhưng mà tên tu sĩ thuê động phủ này cũng không gặp may, khi đang dùng Hỗn Độn chi khí để tu luyện bị tu sĩ Thiên Thần cảnh thứ hai phát hiện ra. Tên tu sĩ Thiên Thần cảnh giết tu sĩ thứ nhất thuê động phủ, sau đó cầm theo Hỗn Độn chi khí vọt vào trong Bặc Chi Vực.

Vì xác thực tin tức này, mười bảy cường giả Thần Vương và ba Hợp Thần cảnh cùng liên hợp lại, tập trung bốn tên tu sĩ đã bị giết ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác lại, đồng thời kiểm tra toàn bộ trận pháp hình ảnh trong Bặc Chi Vực Ngoại Giác. Bốn tên tu sĩ bị giết này, có một người là Tu Sĩ Chi Gia, còn là người khác là vì Lam Tiểu Bố hủy diệt Ký Ức trận pháp mà giết chết.

Cho dù bởi vì có Hỗn Độn chi khí, nơi này có rất nhiều Thế Giới Thần và Thần Quân đến, nhưng mà có thể làm chủ chỉ có ba cường giả Hợp Thần cảnh. Cho dù là Thần Vương, cũng chỉ có thể ở lại đây giúp đỡ đôi chút, nhìn xem có thể uống một ngụm canh hay không/

Chương 1385 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí. (2)

Đầu tiên là Thái Thượng trưởng lão Úc Chân Đồng của Thần Nữ tông

Vô Diệp lâm, cảnh giới Hợp Thần tầng ba, giờ phút này nàng đang kiểm tra những tu sĩ bị giết. Thứ hai là một kẻ tán tu Cuồng Bí, cường giả Hợp Thần tầng hai. Người thứ ba là trưởng lão Đồng Cáp đến từ Vô Căn học cung, cường giả Hợp Thần tầng một, nghe đồn Đồng Cáp cũng là đệ nhất cường giả của Vô Căn học cung.

Sở dĩ bọn họ có thể nhanh chóng đến đây như vậy, là bởi vì bọn họ vừa hay cách nơi này không xa.

Úc Chân Đồng kiểm tra một lúc lâu, sau đó mới thu hồi ánh mắt, ở trong một góc của động phủ nhặt được một ít mảnh vụn quần áo.

“Úc trưởng lão, có phát hiện ra gì không?” Người vừa nói chuyện chính là Cuồng Bí, vừa rồi hắn đã kiểm tra tình hình của những người bị giết, đều bị người ta xé rách thức hải mi tâm mà chết. Thủ pháp và cường độ đều giống nhau, đạo vận để lại cũng chẳng có gì khác biệt.

Úc Chân Đồng nhíu mày nói, “Từ mặt ngoài mà xem xét, mấy người này hình như do cùng một người giết, chỉ là…”

Úc Chân Đồng cảm thấy tình huống mấy người kia bị giết quá giống nhau, cho dù là cùng một người giết chết thì cũng sẽ có nặng có nhẹ, mà mấy người này giống như là cố ý dùng thủ pháp và đạo vận ngang bằng nhau giết chết, không có chút chênh lệch nào.

Có lúc không có chút vấn đề nào, mới thật sự là có vấn đề. Nhưng Úc Chân Đồng cũng không hiểu vì sao lại như thế, nếu như tu sĩ Thiên Thần cảnh này theo đuổi sự hoàn mỹ, giết người cũng như vậy thì sao? Loại người này rất ít, nhưng cũng không phải là không có.

“Nếu như ta đoán không sai, mảnh vụn quần áo này chắc hẳn chính là của người đã thuê động phủ này, chỉ là hắn đã bị kẻ đến sau giết chết. Kẻ đến sau kia sau khi giết hắn, đã hủy đi tất cả trận pháp Ký Ức, tiến vào Bặc Chi Vực. Kiểm tra hình ảnh của tu sĩ đã thuê động phủ này, lúc tiến vào Bặc Chi Vực Ngoại Giác.” Úc Chân Đồng nói.

Là Thái Thượng trưởng lão của Thần nữ tông Vô Diệp lâm, lời Úc Chân Đồng nói chính là ý chỉ.

Rất nhanh, tất cả nội dung còn lưu trong Ký ức trận pháp đều được sàng lọc ra, chỉ có một Ký Ức trận pháp có hình ảnh của tu sĩ Thiên Thần cảnh kia, còn lại đều bị hủy hết. Cũng may là chỉ cần một cái như vậy là đủ rồi, bởi vì gương mặt của tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này đã bị ghi lại. Còn tên tu sĩ đến thuê động phủ tiến vào Bặc Chi Vực Ngoại Giác nửa năm trước kia, đồng thời thuê động phủ tại Tu Sĩ Chi Gia, chỉ có hình ảnh thoáng qua, còn lại đều bị hủy hết.

Hình ảnh chỉ lóe lên rồi mất này, chỉ có thể nhìn rõ quần áo và vóc dáng của hắn.

“Cái vụn áo này quả thật là của hắn.” Đồng Cáp nói, thân phận công khai của hắn chính là đệ nhất cường giả của Vô Căn học cung, trên thực tế hắn chính là đệ nhất sát thủ dưới Khúc Bồng.

Úc Chân Đồng lại cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao vừa hay lại có một cái hình ảnh mơ hồ giúp nàng chứng minh được mảnh vụn này chính là quần áo của tên tu sĩ đã thuê động phủ? Nếu như là trùng hợp thì cũng hơi quá đáng rồi.

Vào giờ phút này, một tên tu sĩ Dục Thần cảnh vội vã chạy đến, sau đó kính cẩn nói. “Các vị tiền bối, ta đã tìm được hình ảnh hoàn chỉnh của vị tu sĩ Thiên Thần cảnh kia tiến vào Bặc Chi Vực kia. Cái Giám Sát Thần Trận kia là do một người tu sĩ bố trí ra nhiều năm trước, đến chính hắn cũng đã quên, hắn dự định quan sát xem Bặc Chi Vực có nguy hiểm hay không, không ngờ lại có thể ghi lại hình ảnh hoàn chỉnh.”

“Nhanh chóng lấy đến đây.” Suy nghĩ của Úc Chân Đồng bị cắt ngang, lại kích động nói.

“Vâng.” Tu sĩ Dục Thần cảnh này kính cẩn đưa thủy tinh cầu lên.

Thủy tinh cầu được kích phát, một nam tử mặt xám độn gấp xông về phía Bặc Chi Vực, nam tử áo xám này chính là gia hỏa mà mọi người đoán rằng đã đoạt động phủ của Lam Tiểu Bố.

Hoài nghi của Úc Chân Đồng lập tức biến mất, gương mặt và vóc dáng này tuyệt đối không thể nào cải trang được. Xem ra vấn đề rất đơn giản, chính là tu sĩ Thiên Thần cảnh này phát hiện ra Hỗn Độn chi khí, giết tên tiểu tu đang ở trong động phủ này, sau đó cướp đi Hỗn Độn chi khí của tiểu tu, trốn vào trong Bặc Chi Vực.

Sau khi xác định mọi chuyện, thân hình Úc Chân Đồng lóe lên, vọt vào trong Bặc Chi Vực.

Chẳng những Úc Chân Đồng, Cuồng Bí và Đồng Cáp cũng vọt về phía Bặc Chi Vực. Có mấy Thần Vương do dự một chút rồi cũng đi theo.

Bọn hắn đang nghĩ, lỡ như bản thân mình bắt được tên tu sĩ Thiên Thần cảnh kia, vậy Hỗn Độn chi khí chính là của bọn họ.

…

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa di chuyển mấy ngày, mặc dù chuyện bế quan tu luyện ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác thất bại, nhưng mà tâm trạng Lam Tiểu Bố không tệ. Đồ trên người hắn, cho dù là Thánh Nhân cũng thèm muốn.

Mười ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng tại một vùng phế tích.

Cái này rõ ràng là một sơn trang, chỉ là sau khi trải qua lượng kiếp, nơi này đã bị hủy đi một nửa, bây giờ đã mọc đầy cỏ dại và gạch đá vỡ vụn.

Chính là ở chỗ này, Lam Tiểu Bố tiến vào trong phế tích, tìm được một nơi còn nửa vách tường bắt đầu bố trí các loại thần trận phòng ngự, cắm Thần Linh mạch vào.

Lam Tiểu Bố bắt đầu bế quan tu luyện, lúc này toàn bị Vô Căn Thần giới đang xôn xao vô cùng. Bặc Chi Vực Ngoại Giác của Vô Căn Thần giới phát hiện ra Hỗn Độn chi khí, không chỉ như vậy, trong không gian chứa Hỗn Độn chi khí đã bị lấy đi kia, người ta còn tìm được một ít bã vụn của Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu.

Nghe nói ở nơi đó chỉ cần tùy tiện đào đi một ít bùn đất, cũng có thể phát tài, bởi vì bùn đất đã nhiễm đầy Hỗn Độn chi khí.

Mặc dù đã có ba cường giả Hợp Thần cảnh về rất nhiều cường giả Thần Vương, Thế Giới Thần tiến vào Bặc Chi Vực, nhưng sự mê hoặc của Hỗn Độn chi khí quá lớn. Vô số tu sĩ lũ lượt tuôn về phía Bặc Chi Vực, bọn hắn không trông mong có thể lấy được bao nhiêu Hỗn Độn chi khí, cho dù chỉ cần tìm được một thứ lây nhiễm Hỗn Độn chi khí thôi, cũng là cơ duyên lớn.

Chương 1386 - Thế Giới Thần

Lam Tiểu Bố không biết những chuyện này, mà cho dù hắn có biết hắn cũng sẽ không đi quản, giờ phút này hắn đã xông phá Thần Quân tầng năm, bước vào Thần Quân tầng sáu. Vì mục tiêu trong vòng năm năm tấn cấp lên cảnh giới Thế Giới Thần, Lam Tiểu Bố hầu như đang điên cuồng tu luyện mỗi phút mỗi giây.

…

Bặc Chi Vực Ngoại Giác, đừng nói là động phủ của Lam Tiểu Bố, cho dù là bùn đất bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố cũng đã bị đào sâu hơn mười trượng, trước kia bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố có một cái hồ, bây giờ cả vùng động phủ của Lam Tiểu Bố đều đã biến thành hồ lớn.

Một vài tu sĩ có tu vi thấp, cũng mặc kệ đám bùn đất này có ẩn chứa Hỗn Độn chi khí hay không, chỉ cần có Hỗn Độn chi khí thẩm thấu qua, cứ đào đi trước rồi tính tiếp. Cho dù không bán được, cầm về đắp động phủ cho mình cũng được. Còn về tu sĩ có tu vi mạnh hơn một chút thì tiến vào trong không gian đã cất chứa Hỗn Độn chi khí kia, khiến không gian càng mở rộng thêm.

Bây giờ đã là một tháng sau khi tu sĩ Thiên Thần cảnh kia cướp được Hỗn Độn chi khí rồi chạy đến Bặc Chi Vực, trong một tháng này, không có biết bao nhiêu người tiến vào Bặc Chi Vực tìm kiếm tu sĩ Thiên Thần cảnh kia. Chỉ là cho dù có bao nhiêu người tiến vào Bặc Chi Vực tìm kiếm, đều không có kết quả gì.

Bặc Chi Vực Ngoại Giác cũng ồn ào náo nhiệt một khoảng thời gian rồi dần dần tĩnh lặng lại, bùn đất nên đào đều đã đào, tin tức nên nghe cũng đã nghe. Bởi vì Hỗn Độn chi khí xuất hiện, cũng khiến Bặc Chi Vực rơi vào tình trạng ngư long hỗn tạp, một vài tu sĩ có tu vi thấp cũng chỉ có thể chọn cách rời đi.

Hôm nay, Bặc Chi Vực Ngoại Giác xuất hiện hai người đặc biệt, một nam một nửa. Hai người này từ một trái một phải đến, gần như đồng thời đi đến lối vào Bặc Chi Vực Ngoại Giác.

Nam tử có dáng người cao ráo, dung mạo anh tuấn. Chỉ là gương mặt kia chẳng có chút cảm xúc nào, giống như một cái tượng gỗ được điêu khắc tinh xảo. Nữ tử kia thì nếu nhìn từ một bên, chính là hoàn mỹ đến cực hạn, nhưng nếu nhìn theo hướng ngược lại, thì lại là A Tu La. Nửa bên mặt cực đẹp cùng nửa bên mặt cực xấu, vậy mà xuất hiện trên cùng một người.

Khí thế đạo vận trên thân hai người cực kỳ mạnh mẽ, rõ ràng tu vi đều rất mạnh.

Nam tử tên là Khúc Bồng, là tông chủ của tông môn ám sát công khai Ám Nguyệt Hà của Vô Căn Thần giới, xem như là một trong những người đứng đầu ở đây. Nữ tử tên là Cúc Bội, cũng là nhân vật đứng đầu ở Vô Căn Thần giới, bởi vì nàng chính là tông chủ của Thần Nữ tông trong Vô Diệp lâm.

“Thật là trùng hợp, lần nào cũng có thể gặp phải Khúc tông chủ.” Cúc Bội thản nhiên nói, ở Vô Căn Thần giới, có thể khiến cho nàng kiêng kị chỉ có người trước mắt này. Cho dù nàng chưa đấu với Khúc Bồng lần nào, nhưng mà nàng có một loại trực giác, mình có thể không phải là đối thủ của Khúc Bồng. Đương nhiên, chênh lệch cũng sẽ không quá lớn.

TRên mặt Khúc Bồng vẫn chẳng có chút cảm xúc nào, thậm chí hắn còn không trả lời Cúc Bội, chỉ từ tốn nói, “Ta muốn quay ngược hình ảnh thời không, ngươi có thể giúp ta một chút.”

Nghe thấy là quay ngược hình ảnh thời không, mặt ngoài thì Cúc Bội không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng thì vô cùng kinh hãi. Khúc Bồng lại có thể quay ngược thời không? Sau khi xác định mình không hề nghe lầm, sau lưng Cúc Bội chợt rùng mình. Bản thân Cúc Bội tu luyện chính là Tu La Thần Công, loại công pháp này có khả năng chiến đấu rất cao, hầu như là vô địch trong những người cùng cấp. Nhưng vô địch trong những người cùng cấp, Cúc Bội khẳng định mình không thể nào quay ngược thời không được, đừng nói là bây giờ, cho dù nàng có bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng không thể nào quay ngược thời không.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Khúc Bồng lại muốn quay ngược thời không về một tháng trước, đây thật sự là quá đáng sợ.

“Khúc tông chủ cần ta giúp gì? Xin cứ việc nói.” Mặc dù biết Khúc Bồng muốn quay ngược thời không lại một tháng trước, nhưng Cúc Bội vẫn giả vờ như không biết mà nói.

Khúc Bồng lạnh nhạt nói, “Một tháng trước, chính là khi tu sĩ Thiên Thần cảnh kia chạy đến Bặc Chi Vực. Ta nghi ngờ tên tu sĩ Thiên Thần cảnh kia hoàn toàn không hề tiến vào Bặc Chi Vực, mà là từ nơi này chạy đi, cho nên ta muốn quay ngược vùng không gian này lại một tháng trước. Ngươi chỉ cần giúp ta khóa chặt quy tắc không gian lại, không để dao động nào xâm nhập vào quấy nhiễu ta, để ta yên tâm quay ngược vùng không gian này là được…”

“Được, chuyện này ta có thể làm được, xin mời Khúc tông chủ.” Cúc Bội không chút do dự nói, nàng cũng muốn nhìn xem Khúc Bồng quay ngược thời không như thế nào.

Phong cách nói chuyện và làm việc của Khúc Bồng đều giống nhau, ngay sau khi Cúc Bội đồng ý, hai tay Khúc Bồng lập tức cuốn lên vô tận đạo tắc, những đạo tắc này nhanh chóng tạo thành từng đợt gợn sóng trong hư không. Nhưng cái này chỉ mới là bắt đầu, khi đạo tắc từ hai tay Khúc Bồng tản ra càng lúc càng phức tạp, gợn sóng trong hư không cũng ngày càng rõ ràng.

Một lúc lâu sau, khi sắc mặt Khúc Bồng đã tái đi, hắn dừng động tác lại. Trong hư không xuất hiện một hình ảnh trong suốt, hình ảnh cũng không tính là rõ ràng lắm, nhưng có thể cảm nhận được cảnh tượng lúc đó. Một vài tu sĩ lẻ tẻ ra vào Bặc Chi Vực Ngoại Giác, sau khi tình cảnh này kéo dài hơn một canh giờ, Khúc Bồng đột nhiên vung tay lên, hình ảnh trong hư không đột ngột dừng lại.

TRong hình ảnh có một cái bóng nhàn nhạt, Khúc Bồng lại vung tay lên, cái bóng nhàn nhạt này xẹt qua, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

“Pháp bảo này thật nhanh.” Cúc Bội hít vào một hơi thật sâu, tốc độ này, cho dù có là nàng cũng khó mà đạt được.

Chương 1387 - Thế Giới Thần (2)

Khúc Bồng nhíu mày, hắn thật sự là quay ngược lại được hình ảnh ở vùng không gian này lại một tháng trước, nhưng đối với hắn mà nói không có ích gì, chỉ có thể xác định tu sĩ Thiên Thần cảnh kia thật sự không chạy đến Bặc Chi Vực. Nhưng lại không thể thấy rõ được tướng mạo đối phương, thậm chí ngay cả pháp bảo phi hành của đối phương như thế nào cũng không thấy rõ lắm.

Khúc Bồng nhíu mày, Cúc Bội thì lại không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện Hỗn Độn chi khí, lúc này trong đầu nàng đều là thần thông quay ngược thời không của Khúc Bồng.

Nàng khẳng định Khúc Bồng vẫn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ là một tu sĩ Hợp Thần cảnh, lại có thể quay ngược thời không, đây là thực lực mạnh cỡ nào? Không đúng, phải nói là loại đại đạo này đáng sợ đến mức nào?

TRước đó nàng cho rằng Khúc Bồng có mạnh hơn nàng thế nào thì cũng có hạn, nhưng bây giờ nàng đã rõ, mình so với Khúc Bồng không chỉ kém một hai phần. Cho dù nàng có bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Khúc Bồng.

Giờ phút này Cúc Bội cũng đã hiểu rõ, đệ nhất tông môn Vô Căn học cung của Vô Căn Thần giới tại sao lại bị Ám Nguyệt Hà khống chế, hóa ra là có Khúc Bồng.

Chuyện Vô Căn học cung chỉ còn trên danh nghĩa, bây giờ đã biến thành Ám Nguyệt Hà, người khác không biết rõ, nhưng Cúc Bội lại biết rất rõ. Trước đó nàng hoàn toàn không để ý, nàng nghĩ rằng, chờ nàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, một Ám Nguyệt Hà nho nhỏ chỉ cần một bàn tay là có thể đập chết thôi. Bây giờ nàng mới biết được, tông chủ Ám Nguyệt Hà thâm sâu ra sao. Giờ phút này Cúc Bội đã quyết định, sau khi trở về sẽ tổ chức đại hội tông môn, không tranh gì với Ám Nguyệt Hà nữa.

“Cúc tông chủ, ta định dựa theo quỹ tích độn hành này để đi tìm một chút, không biết Cúc tông chủ có muốn đi tìm cùng ta hay không?” Khúc Bồng nhìn Cúc Bội hỏi.

Cúc Bội áy náy nói, “Lần này ta xuất quan vô cùng vội vã, còn về loại vật Hỗn Độn chi khí này, có đương nhiên là tốt, nếu như không có, vậy ta cũng không cưỡng cầu làm gì.”

“Nếu đã như vậy, ta cáo từ trước.” Sau khi Khúc Bồng nói xong, thân hình lóe lên, đi về phía mà hình ảnh đã biến mất hắn thấy lúc trước.

NHìn bóng lưng Khúc Bồng biến mất, Cúc Bội hít một hơi thật sâu, nàng nhất định phải nhanh chóng bước vào Chuẩn Thánh cảnh. Khúc Bồng khiến nàng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, tựa như lúc nào cũng có thể hủy diệt đi toàn bộ Vô Căn Thần giới. Cúc Bội lắc đầu, cho dù ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng nàng lại không muốn tiếp tục đi cùng Khúc Bồng.

…

Khúc Bồng có thể quay ngược thời không, nhưng muốn tìm được Lam Tiểu Bố tuyệt đối là chuyện không thể. Đừng nói khi Lam Tiểu

Bố dùng Luân Hồi Oa bỏ chạy đã đổi phương hướng đến mấy lần, cho dù Lam Tiểu Bố không đổi phương hướng, Khúc Bồng cũng không thể nào tìm được quỹ tích của Luân Hồi Oa.

Khi chuyện Hỗn Độn chi khí hạ màn kết thúc, Vô Căn Thần giới tựa như lại khôi phục như cũ. Cũng bởi vì trước đó xuất hiện Hỗn Độn chi khí, Bặc Chi Vực Ngoại Giác náo nhiệt hơn trước một chút. Đối với nhiều tu sĩ mà nói, nếu nơi này đã từng xuất hiện Hỗn Độn chi khí, có lẽ sẽ xuất hiện những thứ khác.

Nhưng mà nơi náo nhiệt nhất, vẫn là Địa Mộng Tháp.

Đồ bên trong Địa Mộng Tháp thật sự tồn tại, tu sĩ cấp thấp bình thường, chỉ cần có thể sống sót trong Địa Mộng Tháp, thực lực sẽ nhanh chóng tăng lên.

Tại một trang viên bỏ hoang cách Địa Mộng Tháp trăm triệu dặm, một tu sĩ áo xanh đang độ kiếp.

Từng đợt, từng đợt lôi kiếp ầm ầm đánh xuống, tựa như muốn xé người độ kiếp này thành bã vụn. Nhưng mà cho dù có bao nhiêu sấm sét đánh xuống, người độ kiếp chẳng những không bị đánh chết, khí thế lại càng ngày càng tăng mạnh.

Vào giờ phút này, một nữ tử đột nhiên xuất hiện bên ngoài trang viên, nàng nhìn tu sĩ áo xanh đang độ kiếp, khẽ nhíu mày.

Người đang độ kiếp đương nhiên chính là Lam Tiểu Bố, dựa theo kế hoạch ban đầu, Lam Tiểu Bố sẽ dùng năm năm để tu luyện đến Thần Quân viên mãn. Nhưng được sự giúp đỡ của Hỗn Độn chi khí, tốc độ tu luyện của hắn tăng nhanh hơn rất nhiều. Chỉ hơn bốn năm, hắn đã đến Thần Quân viên mãn, bắt đầu độ lôi kiếp Thế Giới Thần.

Sấm sét thô to dày đặc liên tục đánh xuống, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý, hắn vừa điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết, vừa vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện thân thể.

Mắt thấy sắp phá tan vách chắn Thế Giới Thần, bước vào cảnh giới Thế Giới Thần rồi, Lam Tiểu Bố đột nhiên phát hiện ra bên ngoài có một tu sĩ.

Nếu như là tu sĩ bình thường cho dù là Thần Vương, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được, thực lực của tu sĩ này mạnh hơn xa Thần Vương. Mạnh hơn Thần Vương, vậy nhất định chính là Hợp Thần. Theo Lam Tiểu Bố đoán, tu sĩ này chẳng những là Hợp Thần, mà còn là Hợp Thần viên mãn.

Giờ phút này bị một tu sĩ hợp Thần viên mãn nhìn chằm chằm mình độ kiếp, Lam Tiểu Bố không sợ hãi mới là chuyện lạ.

Chín tia sét thô to cuối cùng ầm ầm đánh cuống, Lam Tiểu Bố điên cuồng cuốn lấy thần linh khí xung quanh, Trường Sinh Quyết điên cuồng vận chuyển đột phá cảnh giới. Cho dù có kiêng kị, cũng phải đột phá cho xong rồi tính tiếp.

Oanh! Vách chắn bị Lam Tiểu Bố đánh tan, giờ phút này vô cùng vô tận thần linh khí bao trùm đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy tu vi của mình đang điên cuồng tăng lên, thức hải cũng mở rộng vô tận. So với Thần Quân, thức hải đâu chỉ lớn hơn gấp 10 lần?

Lam Tiểu Bố ép bản thân mình đặt tên cường giả đang quan sát mình độ kiếp kia qua một bên, toàn tâm toàn ý cảm nhận đạo vận đại đạo của bản thân.

Một loại đạo tắc đại đạo mênh mông vô cùng tựa như đột ngột xuất hiện, quy tắc quanh người Lam Tiểu Bố càng ngày càng phức tạp, Thời Gian, KHông Gian, Ngũ Hành, quang minh, hắc ám, giới vực, dị tượng…

Khí Vận Chi Thụ đã cao hơn mười trượng điên cuồng lắc lư, tất cả quy tắc quanh người Lam Tiểu Bố bắt đầu ngưng luyện lại, Lam Tiểu Bố cảm thấy một thế giới hoàn toàn mới đang hình thành.

Đây là đang hình thành thế giới của mình? Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, giờ phút này hắn đã hiểu được, so với Thần Quân, cảnh giới Thế Giới Thần mới xem như là tiêu chí chân chính bước vào Thần cảnh.

Chương 1388 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố.

Đây là đang mở ra một dị không gian thuộc về chính mình, chỉ cần mở ra dị không gian, vậy cho dù có người giết hắn, cũng không thể nào lấy được đồ của hắn. Số lượng Thế Giới Thần vẫn lạc ít hơn so với những tu sĩ dưới Thần Quân, không chỉ là do Thế Giới Thần có tu vi cao hơn, mà còn một nguyên nhân nữa chính là đồ của Thế Giới Thần không dễ lấy.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang mở dị không gian, đạo vận trên Khí Vận Chi Thụ xoay tròn theo từng chu thiên của Trường Sinh Quyết càng lúc càng nhanh, càng nhiều quy tắc xuất hiện rõ ràng quanh Khí Vận Chi Thụ.

TRong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy mới mẻ, hắn cảm thấy mình hình như không phải đang ngưng luyện một dị thế giới, hắn còn có thể đang ngưng luyện một thế giới chân chính, đây là dùng quy tắc đại đạo của chính mình tạo dựng lên một thế giới hoàn toàn mới.

Chỉ là trước khi đại đạo chưa thành, thế giới này nhất định không thể bị phát hiện ra, thế nhưng một khi hắn ngưng luyện được thế giới chân chính thuộc về mình, vậy sau khi hắn bị giết rồi, thế giới này có thể sẽ bị người ta phát hiện ra.

Cái nào thì tốt hơn đây? Lam Tiểu Bố phải đưa ra lựa chọn. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã đưa ra quyết định, hắn muốn ngưng luyện thế giới chân chính. Đã bị giết luôn rồi, còn xoắn xuýt thế giới cái quái gì nữa?

Khi tu vi của hắn không ngừng tăng lên, dị thế giới chỉ có thể mở rộng ra mà thôi, mà thế giới đại đạo của hắn thì sẽ dần dần hoàn thiện, cuối cùng hình thành nên một thứ giống như Vũ Trụ Duy Mô cũng không phải là không có khả năng.

Quy tắc của Vũ Trụ Duy Mô rất mạnh, đẳng cấp rất cao, dù sao cũng không phải là do hắn ngưng luyện ra, mà là hình thành từ khi có vũ trụ Hạo hãn. Có thể nói nó rất tốt đối với Lam Tiểu Bố, nhưng cũng không tốt bằng thế giới quy tắc do chính mình ngưng luyện ra.

“Quy tắc Không Gian, ngưng!”

“Quy tắc Thời Gian, ngưng!”

“Quy tắc thuộc tính Kim, ngưng!”

“Quy tắc thuộc tính Mộc, ngưng!”

…

Khí Vận Chi Thụ nhanh chóng xoay tròn, Lam Tiểu Bố ngưng luyện ra từng đạo đạo quyết, vô cùng vô tận quy tắc dần dần hình thành bóng dáng mơ hồ trước đạo quyết đại đạo của Lam Tiểu Bố.

Nhưng quy tắc của một thế giới đâu chỉ có ngàn vạn? Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã sớm quên đi bên cạnh hắn còn có người đang thăm dò, chỉ điên cuồng ngưng luyện ra quy tắc Thế Giới của chính mình.

Nữ tử ở đằng xa kia vốn đang nhíu mày nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố độ kiếp, chờ sau khi Lam Tiểu Bố độ kiếp xong, nàng sẽ nói chuyện với Lam Tiểu Bố một chút. Nhưng lúc sau, trong mắt nàng dần dần lộ ra kinh hãi. Đây cũng chỉ là lôi kiếp của một Thế Giới Thần, sao lại ngưng luyện ra thế giới quy tắc? Thế Giới Thần không phải chỉ mở ra dị thế giới thôi sao? Sao lại trở thành mở ra thế giới quy tắc rồi?

Khi từng luồng đạo vận quy tắc tràn ra, kinh hãi trong mắt nữ tử biến thành kích động, vậy mà lúc một tu sĩ Thế Giới Thần ngưng luyện ra thế giới, nàng lại bắt gặp được thời cơ cảm ngộ đại đạo của mình.

Giờ phút này, nữ tử này cuối cùng cũng không lo được chuyện gì khác, nàng ngồi xuống, điên cuồng vận chuyển công pháp dò xét phương hướng đại đạo của chính mình.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, hai tay kết quyết của Lam Tiểu Bố chưa từng ngừng lại. Hắn hoàn toàn đắm chìm trong quá trình hình thành thế giới của chính mình, mỗi một đạo thủ quyết đánh ra, mỗi một đạo đạo tắc ngưng luyện thành, thế giới của hắn lại rõ hơn một phần.

Một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt hắn chỉ có vui mừng. Thế giới của hắn đã tạo thành, vậy mà không phải nằm trong thức hải, mà nằm trong Nguyên Thần của hắn.

Có lẽ là thế giới vừa mới hình thành nên, tất cả đều cực kỳ ngắn gọn. Chỉ tồn tại một không gian đơn giản nhất, trong không gian còn có đại địa chưa thành hình, bầu trời chưa thành hình, còn cả sông dài biển lớn chưa thành hình…

Có thể khẳng định, khi tu vi của hắn không ngừng tăng lên, thế giới của hắn sẽ từ từ hoàn thiện. Từ nay về sau, thế giới này cứ gọi là Trường Sinh giới đi.

Vị diện Thần giới chắc hẳn cũng có một nơi tên là Trường Sinh giới, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố, thể giới của hắn chỉ có thể gọi là Trường Sinh giới thì mới thích hợp. Hắn tu luyện Trường Sinh Quyết, ngưng luyện Trường Sinh giới, còn cái tên nào thích hợp hơn Trường Sinh giới chứ?

Lam Tiểu Bố nhảy lên một cái, khi hắn nhìn thấy một nữ tử đang ngồi xếp bằng cách đó không xa, lúc này mới nhớ đến một tháng trước khi hắn độ lôi kiếp Thế Giới Thần có một người lạ đến đây. Rất rõ ràng, người đó chính là nữ tử này, hắn không ngờ nữ tử này lại ở chỗ này chờ hắn một tháng.

Cũng may nữ tử này không quấy rầy đến hắn, nếu không thế giới hắn tạo dựng ra nhất định sẽ có vấn đề.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng sử dụng mấy đạo Khứ Trần Quyết, sau đó đổi một bộ quần áo mới, đồng thời cất mấy đầu Thần Linh mạch đi. Giờ phút này nữ tử kia cũng mở mắt ra, đồng thời đứng lên.

Thấy nữ tử nhìn mình, Lam Tiểu Bố vôi vàng ôm quyền nói, “Đạo hữu ở nơi này chờ ta hơn một tháng, không biết là có chuyện gì không?”

Tu vi của nữ tử này nhất định là Hợp Thần cảnh, hơn nữa rất có thể là Hợp Thần hậu kỳ. Cho dù hắn đã bước vào Thế Giới Thần, đối mặt với nữ nhân này cũng chỉ có thể trốn xa. Lam Tiểu Bố đoán nữ nhân này chắc hẳn không có ác ý gì với hắn, nếu không thì không có khả năng ở chỗ này chờ hắn hơn một tháng.

Nữ tử đánh giá Lam Tiểu Bố, rồi mới lên tiếng, “Có phải ngươi cảm thấy rất kỳ quái vì sao ta ở chỗ này mà không đi?”

Chương 1389 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố. (2)

“Không dám, bây giờ ta muốn rời khỏi đây, xin cáo từ.” Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã chuẩn bị tinh thần bỏ chạy bất cứ lúc nào. KHông chỉ là vì nữ nhân này, mà là hắn muốn đến Niết Bàn thần thành tranh cử vị trí cung chủ Vô Căn học cung.

Nữ tử nói ra, “Nơi này vốn là nhà của ta, ta quay về đây dự định trùng kiến nhà của ta một chút thôi.”

KHó trách đối phương ở đây chờ hơn một tháng, đã thế mình còn ở trong nhà người khác độ kiếp, Lam Tiểu Bố vội vàng áy náy nói, “Rất xin lỗi, ta không biết nơi này là nhà của ngươi, nếu không thì ta cũng sẽ không ở lại đây độ kiếp.”

Có thể thấy nữ tử này là người có tính cách ôn hòa, nếu không thì một Thế Giới Thần dám đến nhà người khác độ kiếp, đã sớm giơ tay đập chết luôn rồi, sao có thể chờ một thời gian dài như vậy?

Nữ tử mỉm cười, sau đó cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố,

Lam Tiểu Bố vẻ mặt hoang mang nhìn nữ tử trước mắt này, xét thực lực, đối phương có thể dễ dàng nghiền ép hắn, cộng thêm vừa rồi hắn lại còn độ kiếp trong nhà người ta, vì sao đối phương lại còn thi lễ với hắn?

Chẳng lẽ sẽ lập tức giết hắn, cảm thấy không hay lắm, cho nên mới làm ra loại lễ tiết buồn nôn này? Thần giới vô cùng mênh mông, các loại gia hỏa dở hơi cũng có. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố chợt lui về sau mấy bước.

Nữ tử giống như không nhìn thấy bước chân lùi lại của Lam Tiểu Bố, bản thân đã tự lên tiếng, “Ta tên là Tích Niệm Mạt, lúc đầu nơi này chính là Lôi Kiếm sơn trang, chỉ là đã bỏ hoang từ rất lâu. Ngươi ở chỗ này độ kiếp, cũng không có gì là sai cả.

Vừa rồi ta thi lễ với ngươi, là bởi vì đạo của ngươi không hề tầm thường, Khi ngươi bước vào Thế Giới Thần, đạo vận lưu chuyển đã giúp ta cảm nhận được phương hướng đại đạo của mình. Cho nên ta phải cảm ơn ngươi mới đúng, nếu không thì không biết ta sẽ bị kìm chân ở Hợp Thần cảnh bao lâu. Qua một khoảng thời gian nữa, ta sẽ ở lại nơi này hoàn thiện đại đạo của ta, tìm kiếm thời cơ tấn cấp lên Chuẩn Thánh.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này quả nhiên là Hợp Thần cảnh, còn là Hợp Thần viên mãn. Bản thân mình có nên nói cho nàng tên của mình không? Nghĩ đến mình từng bị Ám Nguyệt Hà truy nã, đồng thời theo tông môn Ám Nguyệt Hà nhận định, mình đã bị giết rồi. Chỉ do dự một chút, Lam Tiểu Bố quyết định không nói tên ra.

Thấy sau khi nói bản thân mình là Hợp Thần cảnh, mặt Lam Tiểu Bố chẳng có chút thay đổi nào, Tích Niệm Mạt cảm thấy có chút kinh ngạc. Một Thế Giới Thần gặp được Hợp Thần cảnh, bình thường đều tranh thủ khom lưng gọi tiền bối, Thế Giới Thần trước mắt này hình như còn đang suy nghĩ đến chuyện khác. Đâu là một Thế Giới Thần không giống bình thường, nàng thật sự chưa từng gặp loại người thế này bao giờ.

Nhưng mà nghĩ đến đại đạo đáng sợ của Lam Tiểu Bố vừa rồi, Tích Niệm Mạt lập tức cảm thấy bình thường lại. Một Thế Giới Thần khi ngưng luyện thế giới, có thể giúp tu sĩ Hợp Thần cảnh như nàng cảm ngộ được phương hướng đại đạo của chính mình, Thế Giới Thần này sao có thể đơn giản chứ?

“Có thể cho ta biết tên của ngươi không?” Lam Tiểu Bố không nói tên mình ra, Tích Niệm Mạt bèn chủ động hỏi. Nàng cảm thấy thành tựu trong tương lai của Lam Tiểu Bố nhất định không tầm thường, tu vi bây giờ của nàng có lẽ cao hơn Lam Tiểu Bố, nhưng mà nhiều năm sau thì rất khó nói.

Sau khi hỏi xong, suy nghĩ của Tích Niệm Mạt tựa như lại trôi xa, ánh mắt lóe lên tia hoài niệm.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố không định nói tên của mình ra, nhưng hắn không cảm nhận được bất cứ ý xấu nào từ trên người Tích Niệm Mạt, cộng thêm Tích Niệm Mạt đã chủ động hỏi tên của hắn, hắn dứt khoát ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố.”

“Lam Tiểu Bố…” Tích Niệm Mạt lặp lại một lần, đột nhiên nói, “Ngươi là đệ tử của tông môn nào đó sao? Sau này có tính toán gì không?”

Lam Tiểu Bố nói, “Ta không phải đệ tử tông môn, ta nghe nói Vô Căn học cung sắp tranh cử vị trí cung chủ, ta định đến Vô Căn học cung thử vận may.”

Tích Niệm Mạt rõ ràng không biết quan hệ giữa Vô Căn học cung và Ám Nguyệt Hà, nàng do dự một chút rồi nói, “Làm cung chủ Vô Căn học cung quá phiền phức, ta đang chuẩn bị trùng kiến lại Lôi Kiếm sơn trang, ngươi có thể ở lại Lôi Kiếm sơn trang của ta tu luyện. Với tư chất của ngươi, nếu an tâm bế quan, ta tin sẽ nhanh chóng có thể bước vào Thần Vương cảnh.”

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Tích Niệm Mạt biết ơn Lam Tiểu Bố đã chỉ điểm cho đại đạo của nàng. Còn nữa chính là nàng cảm thấy loại thiên tài như Lam Tiểu Bố không nên bị sự vụ tông môn quấn thân, mà nên chuyên tâm bế quan tu luyện. Nên mới nói Lam Tiểu Bố ở lại đây an tâm bế quan tu luyện, không cần đi quản bất cứ chuyện phức tạp gì.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Đa tạ Tích tiên tử, ta đã hẹn với bằng hữu, nhất định phải đến Niết Bàn thần thành một chuyến.”

Tích Niệm Mạt cũng chỉ thuận miệng nói một câu, nghe lời Lam Tiểu Bố nói, nàng lấy ra một mảnh ngọc phù đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Đa tạ ngươi đã dẫn dắt đại đạo cho ta, ta cũng không có thứ gì tốt để đưa cho ngươi, nếu như vô tình gặp phải chuyện gì khẩn cấp, bóp nát mảnh ngọc phù này, ta có thể đến giúp ngươi một lần.”

Nàng vốn định đưa Lam Tiểu Bố một ít tài nguyên tu luyện, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố cất mấy đầu Thần Linh mạch đi, nàng đã gạt suy nghĩ này đi. Bàn về tài nguyên tu luyện trên người, chỉ sợ Lam Tiểu Bố còn giàu có hơn một cường giả Hợp Thần cảnh như nàng rất nhiều.

“Đa tạ Tích tiên tử, vậy ta không quấy rầy tiên tử nữa, xin cáo từ.” Lam Tiểu Bố vội vàng nhận lấy, thứ này có ích với hắn.

Vào lúc hắn tạo dựng thế giới, giúp Tích Niệm Mạt cảm ngộ được đại đạo, lấy một ít lễ vật cũng là chuyện nên làm. Lam Tiểu Bố biết rất rõ đại đạo của mình, thế giới ngưng luyện bởi Khí Vận Chi Thụ, giúp một cường giả Hợp Thần cảnh cảm ngộ được đạo vận, cũng là chuyện bình thường.

Chương 1390 - Niết Bàn thần thành.

Niết Bàn thần thành, thần thành lớn nhất Vô Căn Thần giới. Người của Vô Căn Thần giới vốn không nhiều, nhưng tu sĩ ở Niết Bàn thần thành thì có hơn ngàn vạn.

Sở dĩ Niết Bàn thần thành náo nhiệt và phồn hoa như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Vô Căn học cung. Tiền thân của Vô Căn học cung chính là Niết Bàn học cung, Niết Bàn học cung là một nơi có tính bao dung cực lớn. Vô Căn học cung dựng lên đều dựa theo quy tắc của Niết Bàn học cung, cho nên Vô Căn học cung đối với các tu sĩ cũng cực kỳ bao dung. Không chỉ bao dung, Vô Căn học cung còn dùng cái giá thấp nhất để cung cấp các loại công pháp, đan dược, động phủ, các loại tài nguyên tu luyện.

Những tài nguyên này đều có thể dùng điểm cống hiến để đối lấy, chỉ cần là cống hiến cho Vô Căn Thần giới, thì có thể lấy được điểm cống hiến của Vô Căn học cung.

Bên ngoài tấp nập người đến người đi vào Niết Bàn thần thành, giờ phút này có một tán tu lôi thôi lếch thếch đang đứng bên ngoài cửa thành. Tán tu này không biết từ đâu xuất hiện, từ dáng vẻ phong trần và hơi thở trên người có thể thấy được, đây là một tu sĩ cô độc thường xuyên di chuyển bên ngoài vì tài nguyên tu luyện.

Tóc dài xốc xếch tùy tiện kết búi tóc tán tu ở sau lưng, hai mắt đục ngầu tang thương, xem ra chính là khổ tu sĩ có tư chất bình thường. Giờ phút này tên tán tu kia nhìn Niết Bàn thần thành phồn hoa náo nhiệt, tựa như đang suy nghĩ đến vấn đề gì đó, một hồi lâu sau mới thì thào nói, “Quả nhiên là đệ nhất thần thành.”

Tên tán tu này chính là Lam Tiểu Bố dịch hình thành, hắn chẳng những cải biến gương mặt của mình, ngay cả hơi thở và trạng thái cũng thay đổi.

“Đương nhiên rồi, Vô Căn Thần giới vốn cũng có tên là Vô Căn Thần Khư, bây giờ người gọi Thần Khư càng lúc càng ít, cũng là vì Vô Căn học cung tồn tại. Vô Căn học cung đã làm nên cống hiến to lớn cho Vô Căn Thần giới, cho nên mới có địa vị như ngày hôm nay.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố lẩm bẩm, bên cạnh có một tu sĩ nói.

Lam Tiểu Bố nghiêng đầu nhìn thấy một tên tán tu gần giống như hắn, thực lực đại khái là Thần Quân sơ kỳ. Dáng người của người này thấp hơn Lam Tiểu Bố một chút, trên lưng đeo một thanh trường đao.

TRong tình huống bình thường, đồ vật của tu sĩ đều sẽ đặt vào trong nhẫn trữ vật. Lấy pháp bảo ra đeo lên người, chủ yếu là nói cho người khác biết hai chuyện, thứ nhất đạo của ta chính là Sát Phạt chi đạo, thứ hai là không nên tùy tiện chọc đến ta. Trên thực tế loại tu sĩ này quả thật rất khó chọc đến.

“Đạo hữu đến đây là để tham gia cuộc tuyển chọn vị trí cung chủ sao?” Lam Tiểu Bố ôm quyền hỏi.

Thần Quân này cũng ôm quyền nói, “Không sai, Vô Căn học cung đã có cống hiến to lớn cho Vô Căn Thần giới, Ngũ mỗ bất tài, cũng hy vọng có thể thông qua lần chọn lựa này làm một vài chuyện trong khả năng của mình cho Vô Căn học cung.”

“Thế nhưng cung chủ Vô Căn học cung chỉ có một thôi, nhiều người đến cạnh tranh như vậy…” Lam Tiểu Bố nhíu mày nói.

Thần Quân họ Ngũ kia cười ha ha một tiếng, “TRanh cử được đương nhiên là tốt, tranh cử không được, ta cũng có thể mở mang kiến thức về thiên tài của Vô Căn Thần giới một chút, đối với đạo của ta mà nói cũng có chỗ tốt. Hơn nữa Vô Căn học cung trừ lựa chọn cung chủ, còn lựa chọn rất nhiều chấp sự.”

Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy kỳ quái, đối phương tu luyện chính là sát phạt đạo, tham gia loại tranh cử này quả thật có chỗ tốt.

“Ngũ huynh, vì sao Vô Căn học cung cứ trăm năm sẽ lựa chọn cung chủ một lần? Thế cung chủ lúc đầu đâu rồi?" Lam Tiểu Bố hỏi, hắn muốn biết người khác nhìn nhận vấn đề này như thế nào.

"Ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết? Chẳng lẽ ngươi không phải đến để tham gia tranh cử cung chủ sao?" Thần Quân họ Ngũ kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười xấu hổ, "Ta vẫn luôn bế quan, nghe nói Vô Căn học cung sắp tranh cử vị trí cung chủ nên lập tức tới ngay, ta thực sự không biết những cung chủ trước kia đã đi đâu."

Theo Khổ Nhược Thần Vương nói, Lam Tiểu Bố biết rất rõ chỉ cần là cung chủ Vô Căn học cung đều là con rối, sau khi xuống đài thì sẽ trở thành sát thủ của Ám Nguyệt Hà. Đây mới là sát thủ giấu trong chỗ tối, chứ không phải những sát thủ có thể quang minh chính đại ra ngoài kia. Cho nên chỉ cần đảm nhiệm cung chủ Vô Căn học cung, trên cơ bản là không có khả năng lấy thân phận thật bước ra ngoài ánh sáng.

Còn về Ám Nguyệt Hà bắt những tu sĩ có thiên phú mạnh về làm sát thủ, ngay cả Khổ Nhược Thần Vương cũng không biết rõ.

"Chỉ cần làm cung chủ Vô Căn học cung một trăm năm, đều có tư cách tiến vào Niết Bàn Đạo Thần cốc tu luyện từ vạn năm đến một trăm ngàn năm, thời gian cụ thể là căn cứ vào cống hiến đã làm được cho Vô Căn học cung lúc đảm nhiệm vị trí cung chủ..."

Chuyện này thì Khổ Nhược Thần Vương không nói cho Lam Tiểu Bố biết, có lẽ cho rằng Lam Tiểu Bố biết. Dù sao thì đây là nơi mà tất cả mọi người đều hướng đến, bế quan trong Niết Bàn Đạo Thần cốc vạn năm, đối với bất cứ tu sĩ nào cũng đều là hấp dẫn cực lớn.

"Ngũ Điềm đạo hữu..." Ở đằng xa có một giọng nói đột ngột vang lên.

Thần Quân đang nói chuyện với Lam Tiểu Bố ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người gọi mình, trên mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức nói với Lam Tiểu Bố, “Bằng hữu của ta đến, chúc ngươi may mắn.”

Nói xong thì lập tức đi qua kia.

Lam Tiểu Bố không để ý đến, hắn đã biết Niết Bàn Đạo Thần cốc là nơi nào, đây là thánh địa tu luyện lớn nhất ở Vô Căn học cung, nhưng mà bây giờ nhất định đã bị Ám Nguyệt Hà chiếm đoạt.

Đi đến lối vào Niết Bàn thần thành, một cái pho tượng cực kỳ to lớn đứng sừng sững ở cửa vào Niết Bàn thần thành.

Pho tượng này là ai, Lam Tiểu Bố cũng biết, tên là Xích Khôn. Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, chính hắn là người đã sáng lập nên Vô Căn học cung. Chỉ là khi Vô Căn học cung đang phát triển nhanh chóng thì Xích Khôn đột nhiên mất tích. Nghe đồn sở dĩ Xích Khôn mất tích, là vì đang đi thăm dò vùng biên giới Vô Căn Thần giới ấp mà xảy ra chuyện.

Chương 1391 - Niết Bàn thần thành. (2)

Trước Diệt Thế Lượng Kiếp, Vô Căn Thần giới đã sớm bị hủy diệt bảy tám phần, chỉ còn lại một vài nơi. Về sau sở dĩ từ từ mở rộng một lần nữa, thậm chí còn từ từ khôi phục lại những nơi đã bị hủy diệt, cũng là vì Vô Căn Thần giới ấp ủ ra.

Vô Căn Thần giới vẫn luôn tự ấp ủ, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp kết thúc, những khu vực được ấp ủ ra này và quy tắc thiên địa đã từ từ chữa trị Vô Căn Thần giới, cho nên mới có dáng vẻ ngày hôm nay.

Nhưng mà biên giới Vô Căn Thần giới ấp lại vô cùng nguy hiểm, trên cơ bản những tu sĩ đến đó tìm kiếm đều không thể sống sót quay về.

Lam Tiểu Bố cũng biết rõ chuyện Xích Khôn chết có liên quan đến tông chủ Khúc Bồng của Ám Nguyệt Hà, là Khúc Bồng đã giết Xích Khôn, sau đó chiếm đoạt mọi thứ của Vô Căn học cung.

Hôm nay mục đích chủ yếu hắn đến đây, chính là xử lý Ám Nguyệt Hà và Khúc Bồng, muốn xử lý Ám Nguyệt Hà và Khúc Bồng, với thực lực của hắn, cũng chỉ có thể đi tranh cử cái vị trí con rối cung chủ này thôi.

Sau khi tiến vào Niết Bàn thần thành, đường đi rộng mấy chục trượng khiến tòa thần thành này có vẻ đặc biệt hoành tráng và khí thế.

Đường đi rộng rãi, người đi lại trên đường phố lại nhiều.

Lam Tiểu Bố quyết định tìm một nơi ở lại trước, sau đó gọi Khổ Nhược Thần Vương đến bàn bạc một chút.

TRong tình huống bình thường, ở trong loại thần thành phồn hoa náo nhiệt này, cộng thêm sắp tới sẽ tổ chức đại sự, các tức lâu trong thần thành nhất định sẽ không đủ chỗ để ở. Niết Bàn thần thành rõ ràng là một ngoại lệ, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tìm ra được chỗ ở, Sa Đạo thần tức lâu.

Sau khi tiến vào Sa Đạo thần tức lâu, Lam Tiểu Bố muốn tìm một cái động phủ xa hoa, thuê ba tháng. Bây giờ đến lúc Vô Căn học cung ở Niết Bàn thần thành tranh cử cung chủ vẫn còn hai tháng nữa, cho nên hắn thuê ba tháng.

Chuyện thứ nhất sau khi Lam Tiểu Bố vào ở chính là phát một đạo tin tức cho Khổ Nhược Thần Vương.

KHông để Lam Tiểu Bố đợi lâu, chỉ qua một nén nhang, Khổ Nhược Thần Vương đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Ám Nguyệt Hà là một tông môn ám sát, nhưng bây giờ đã phách lối đến mức công khai ám sát đối thủ. Có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, Ám Nguyệt Hà sẽ không còn mượn danh nghĩa Vô Căn học cung nữa, mà sẽ quang minh chính đại đổi tên Vô Căn học cung thành Ám Nguyệt Hà.

“Kính chào tông chủ.” Khổ Nhược Thần Vương vừa tiến vào đã cúi người hành lễ, đồng thời trong lòng âm thầm chấn động. Nếu như hắn không biết người trước mắt chính là Lam Tiểu Bố, hắn khẳng định không thể nào nhận ra đây là Lam Tiểu Bố. Hắn thật sự không nhìn ra, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã từ một tu sĩ Thần Quân bước vào cảnh giới Thế Giới Thần.

“Ngồi xuống đi, trước tiên nói tình huống của Ám Nguyệt Hà một chút đã.” Lam Tiểu Bố nói.

“Vâng.” Khổ Nhược Thần Vương sau khi ngồi xuống, suy nghĩ một chút thì nói, “Trước đó ta đã có chút sai lầm về thực lực của tông chủ Khúc Bồng Ám Nguyệt Hà, mặc dù Khúc Bồng còn đang ở Hợp Thần cảnh, nhưng thực lực tuyệt đối không hề thấp hơn Chuẩn Thánh.” Câu đầu tiên Khổ Nhược Thần Vương nói không phải là tình hình của Ám Nguyệt Hà, mà là về Khúc Bồng.

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Vì sao lại nói như vậy?”

Khổ Nhược Thần Vương giải thích, “Mấy năm trước, ở Bặc Chi Vực xuất hiện Hỗn Độn chi khí, bởi vì Khúc Bồng đang bế quan, cho nên khi hắn đến Bặc Chi Vực, chuyện Hỗn Độn chi khí xuất hiện đã qua một tháng rồi, Khúc Bồng dựa vào đại thần thông tuyệt thế quay ngược thời không tìm được hình ảnh tu sĩ đã lấy được Hỗn Độn chi khí, xác nhận tên tu sĩ Thiên Thần cảnh kia không hề tiến vào Bặc Chi Vực, mà là rời khỏi Bặc Chi Vực Ngoại Giác…”

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, vội vàng hỏi, “Quay ngược thời không?”

Chẳng lẽ hắn bị phát hiện rồi? Cũng không đúng, hắn bế quan đã mấy năm, không có người nào đến quấy rầy hắn cả, Tích Niệm Mạt cũng là khi hắn chuẩn bị rời đi mới phát hiện ra hắn.

Quay ngược thời không, cái này thật sự quá đáng sợ. Cái này nhất định là đã tiếp xúc với quy tắc Thời Gian và quy tắc Không Gian đến một trình độ nhất định rồi, trừ chuyện đó ra, đại đạo của bản thân cũng phải vô cùng mạnh mẽ, thần nguyên và thần niệm cũng phải vô cùng cường đại, mới có năng lực làm được chuyện này.

Khúc Bồng có thể quay ngược thời không một tháng trước, cho thấy rõ thực lực của người này quả thật mạnh hơn Chuẩn Thánh. Đừng nói là một Hợp Thần cảnh, cho dù Tần Tự Hề có đến đây, Lam Tiểu Bố đoán nàng cũng không thể quay ngược hình ảnh thời không về một tháng trước.

Từ một góc độ nào đó mà nói, năng lực của Khúc Bồng đã mạnh hơn Thánh Nhân Tần Tự Hề. Đương nhiên, sau khi Lam Tiểu Bố gặp qua Thánh Nhân ở Thiên Nhai rồi, biết Tần Tự Hề cũng không phải là Thánh Nhân gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi. Mà theo lời Quan Hoan đại ca nói, những Thánh Nhân ở Thiên Nhai kia cũng không tính là Thánh Nhân. Điều này nói rõ, Thánh Nhân chân chính hắn vẫn còn chưa tiếp xúc đến.

“Đúng vậy, tuyệt đối là thần thông quay ngược thời không, tin tức này là từ Thần Nữ tông truyền đến, tuyệt đối không giả. Về sau ta cố ý tra xét một chút thực lực khi Xích Khôn bị giết, lúc đó Xích Khôn chắc hẳn đang đột phá đến Chuẩn Thánh, hoặc đã là Chuẩn Thánh rồi.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

Nghe thấy Khổ Nhược Thần Vương đi thăm dò chuyện Xích Khôn, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, thứ này Khổ Nhược có thể tra ra sao?

Tựa như nhìn ra được suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, Khổ Nhược Thần Vương vội vàng nói, “Sở dĩ ta biết chuyện này, cũng không phải là cố ý đi thăm dò, mà là ngẫu nhiên nghe thấy hai tên tu sĩ nói chuyện ở Niết Bàn thần thành rồi nói đến Xích Khôn, thuận miệng nói tu vi của Xích Khôn ra. Nghe bọn họ nói, hình như là vô cùng quen thuộc với Xích Khôn.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, nếu như Khúc Bồng đáng sợ như vậy, thế thì cho dù hắn có trở thành cung chủ của Vô Căn học cung, cũng chưa chắc có thể xử lý được gia hỏa này.

Chương 1392 - Súc tích lực lượng.

Nếu trở thành chung chủ Vô Căn học cung cũng không thể xử lý được Khúc Bồng, sao còn phải đi tranh cái vị trí cung chủ này? Còn một chuyện nữa hắn nhất định phải biết rõ, lúc Khúc Bồng giết chết Xích Khôn, rốt cuộc Xích Khôn đã đột phá lên Chuẩn Thánh hay chưa? Nếu Xích Khôn đã đột phá lên Chuẩn Thánh, Khúc Bồng vẫn có thể giết chết Xích Khôn, vậy hắn sẽ rời đi.

Báo thù quan trọng, nhưng mạng nhỏ cũng rất quan trọng.

“Mấy năm nay ngươi ở trong Ám Nguyệt Hà, có tiến triển chút nào không?” Lam Tiểu Bố vội hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương lập tức ôm quyền nói, “Ta tìm được hai người, đều là Thần Vương viên mãn. Một người tên là Sùng Địch, còn một người nữa tên là Trầm Hổ, tư chất đều không tệ, chỉ là sau khi mở Ám Nguyệt Lạc ra, tu vi đã bị hạn chế lại. Hai người này đều có cơ hội đột phá lên Hợp Thần cảnh.”

Hắn biết rõ Lam Tiểu Bố cần người như thế nào, Thần Vương viên mãn một khi trừ bỏ đi Ám Nguyệt Lạc, rất có thể sẽ bước vào Hợp Thần cảnh. Cường giả Hợp Thần cảnh, nhất định sẽ có tác dụng lớn trong việc bọn hắn xử lý Ám Nguyệt Hà.

“Bọn họ đã loại bỏ Ám Nguyệt Lạc rồi chứ?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Nhược Thần Vương nói, “Đúng vậy, Ám Nguyệt Lạc thật sự của bọn họ đều đã bị loại bỏ, đồng thời mô phỏng ra Ám Nguyệt Lạc giả. Sau khi bỏ Ám Nguyệt Lạc đi, TRầm Hổ có thể đột phá Hợp Thần cảnh bất cứ lúc nào, ta đã nhắc nhở hắn đừng đột phá sớm, nếu không thì hắn đã sớm đột phá rồi. Còn Sùng Địch, cũng đang ở biên giới đột phá rồi.”

“Làm rất tốt, đợi lát nữa ta muốn gặp TRầm Hổ và Sùng Địch một chút.” Lam Tiểu Bố rất hài lòng nói.

KHi hắn không có ở đây, nếu Trầm Hổ đột phá lên Hợp Thần cảnh thì đó mới là chuyện xấu. Vũ Trụ Duy Mô của hắn mô phỏng Ám Nguyệt Lạc ra chỉ áp dụng cho Thần Vương mà thôi, một khi đột phá lên Hợp Thần cảnh, mạch lạc mô phỏng này sẽ hoàn toàn biến mất, vậy tất cả mọi kế hoạch sẽ bị bại lộ trước Ám Nguyệt Hà.

“Vâng.” Khổ Nhược Thần Vương lên tiếng đáp rồi tiếp tục nói, “Lần tuyển chọn này có một mục, là ở trong Bặc Chi Vực, bây giờ Khúc Bồng vẫn còn đang ở trong Bặc Chi Vực, không biết vì sao hắn lại làm như vậy. Còn cả mục đích hắn ở lại Bặc Chi Vực để làm gì, ta cũng không biết.”

“Không sao, bây giờ chúng ta cũng chưa nhất định phải giết Khúc

Bồng. Mà chúng ta cũng không thể giết Khúc Bồng ngay được, chờ chúng ta tích súc đủ lực lượng rồi, tìm cơ hội xử lý người này sau. Công pháp tu luyện của người này không thể coi thường được, một khi tin tức bị lộ ra, tất cả chúng ta cộng lại cũng không đủ cho người này giết.” Lam Tiểu Bố nói.

TRong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, đẳng cấp Đại Tinh Cầu Thuật mà Khúc Bồng tu luyện nói không chừng còn mạnh hơn cả Trường Sinh Quyết của hắn. Trường Sinh Quyết còn đang trong quá trình hoàn thiện, mà Đại Tinh Cầu Thuật của đối phương thì đã là công pháp hoàn thiện rồi.

“Ta cảm thấy còn một người nữa chúng ta có thể lôi kéo, chỉ là ta không có tư cách nói chuyện với hắn. Cường giả Hợp Thần cảnh thứ hai của Ám Nguyệt Hà, Đồng Cáp. Đồng Cáp nhất định cũng có Ám Nguyệt Lạc, nếu không thì sẽ không cam lòng mà ở lại Ám Nguyệt Hà làm tay chân của Khúc Bồng.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

“Đồng Cáp đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

“Hắn vừa mới từ Bặc Chi Vực trở về, chắc hẳn là người chủ trì lần tranh cử cung chủ Vô Căn học cung lần này.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn vốn định trở thành cung chủ của Vô Căn học cung, từ từ lôi kéo cao thủ của Ám Nguyệt Hà về, sau đó vây công Khúc Bồng. Đây là một loại độc mãn tính, nhằm vào chính là loại gia hỏa Khúc Bồng đã dùng Ám Nguyệt Lạc khống chế thủ hạ.

Bây giờ trong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, cách của hắn chưa chắc có thể làm được. Khúc Bồng dùng Ám Nguyệt Lạc khống chế thủ hạ, không phải là vì thực lực của Khúc Bồng vô cùng kém cỏi, phải dùng Ám Nguyệt Lạc để khống chế thủ hạ ra sức cho hắn. Mà là vì Khúc

Bồng hoàn toàn không muốn tốn hao tinh lực vào tông môn, mục đích cuối cùng của hắn không chừng chính là rút hết vận may và đạo vận của Vô Căn Thần giới để tăng cảnh giới của mình lên.

Nói cách khác, toàn bộ người của Ám Nguyệt Hà đều phản bội hắn, đối với Khúc Bồng mà nói cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào. Nếu thực lực của Ám Nguyệt Hà không thể nào đối đầu được với Khúc Bồng, vậy hắn còn khiến nội bộ tan rã để làm gì?

Khổ Nhược Thần Vương thấy Lam Tiểu Bố gật đầu, tiếp tục nói, “Trước đó không phải ngươi hỏi ta là Vô Căn Thần giới có liên hệ gì với Thần giới khác hay không sao? Mặc dù ta không biết, nhưng ta khẳng định Đồng Cáp biết.”

“Khúc Bồng bây giờ không có ở Niết Bàn thần thành, chuyện này quả thật không còn gì tốt hơn, bây giờ ngươi hãy hẹn Trầm Hổ và Sùng Địch đến đây, hai canh giờ sau, ta sẽ gặp bọn họ ở ngoài thành, lát nữa ta sẽ phát tin tức định vị cho ngươi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đứng lên.

Muốn xử lý Khúc Bồng, nhất định phải hiểu rõ về Khúc Bồng, đồng thời chia tách những người bên cạnh có thể trợ giúp Khúc Bồng.

Sự giúp đỡ của Khổ Nhược Thần Vương thật sự quá tốt, đã giúp hắn làm rất nhiều chuyện.

…

Sau khi rời khỏi Niết Bàn thần thành, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, nửa canh giờ sau, Lam Tiểu Bố ngừng lại. Với tốc độ của Luân Hồi Oa, nửa canh giờ đã cách khá xa Niết Bàn thần thành.

Nơi Lam Tiểu Bố chọn là một hẻm núi, hắn dừng lại rồi phát tin tức định vị cho Khổ Nhược Thần Vương, sau đó bắt đầu bố trí thần trận.

Giờ phút này Khổ Nhược Thần Vương không ở trong Niết Bàn thần thành, trước khi chưa nhận nhiệm vụ của Ám Nguyệt Hà, thành viên Ám Nguyệt Hà không thể kết bạn ra ngoài. Cho nên hắn chỉ có thể rời khỏi Niết Bàn thần thành trước, sau đó mới truyền tin tức cho Trầm Hổ và Sùng Địch. Theo suy nghĩ của Khổ Nhược Thần Vương, hắn sẽ phải chờ một lúc lâu mới truyền tin tức cho hai người Trầm Hổ. Nhưng không ngờ chỉ mới rời khỏi nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố đã bảo hắn lập tức tới ngay.

Chương 1393 - Súc tích lực lượng. (2)

Lam Tiểu Bố muốn làm gì, Khổ Nhược Thần Vương cũng có thể đoán được, đó chính là giúp Trầm Hổ và Sùng Địch bước vào Hợp Thần cảnh. Hắn không thể nào mô phỏng được Ám Nguyệt Lạc sau khi hai người bước vào Hợp Thần cảnh, nhưng Lam Tiểu Bố thì nhất định có thể.

Mặc dù cảm thấy sau nửa canh giờ Lam Tiểu Bố đã gọi bọn họ qua đó, vậy thì chắc là vẫn còn rất gần Niết Bàn thần thành, nhưng mà Khổ Nhược Thần Vương vẫn làm theo yêu cầu của Lam Tiểu Bố, hẹn Trầm Hổ và Sùng Địch đến.

.

Hai đạo phi thuyền nhanh chóng bay đến, sau đó đáp xuống bên cạnh Khổ Nhược Thần Vương.

“Khổ đạo hữu, tông chủ tới sao?” Người nói chuyện chính là Sùng Địch có gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn.

Điều kiện để Khổ Nhược Thần Vương loại bỏ đi Ám Nguyệt Lạc của bọn hắn, đó chính là nhất định phải trung thành với tông chủ Lam Tiểu Bố. Đã phát lời thề đại đạo, bọn hắn không được phép đổi ý.

Tướng mạo của Trầm Hổ vừa hay lại tương phản với Sùng Địch, mặt đầy râu, thân hình cao lớn. Có lẽ vì ở trong Ám Nguyệt Hà đã trải qua quá nhiều chuyện, hắn không hề nói lời nào mà chỉ đứng một bên chờ Khổ Nhược Thần Vương nói chuyện.

Mặc dù Khổ Nhược Thần Vương chỉ là Thần Vương tầng bốn, nhưng mà sức chiến đấu của Khổ Nhược Thần Vương không hề thấp, cho dù là Sùng Địch, cũng chưa chắc có thể ăn chắc Khổ Nhược Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương nói, “Đúng vậy, tông chủ đến, đồng thời nửa canh giờ trước đã rời khỏi Niết Bàn thần thành. Trước đây không lâu tông chủ đã phát tin tức vị trí cho ta, hẹn chúng ta đến gặp mặt.”

“Quãng đường nửa canh giờ, vậy có phải là gần Niết Bàn thần thành quá không?” Sùng Địch do dự một chút rồi nói, bởi vì Khổ Nhược Thần Vương đã nói với hắn, nếu như tông chủ cảm thấy bọn hắn có thể hợp tác, vậy nhất định sẽ cho phép bọn hắn bước vào Hợp Thần cảnh. Một khi tấn cấp Hợp Thần Cảnh, vậy thì sẽ phải độ kiếp.

Cho dù là hắn hay là Trầm Hổ, những năm qua đã súc tích đủ nội tính, sở dĩ vẫn không bước vào Hợp Thần cảnh, cũng là vì Ám Nguyệt Lạc. Đối với Vô Căn Thần giới mà nói, cường giả của Ám Nguyệt Hà rất nhiều, Thần Vương như bọn hắn có thể làm bất cứ chuyện gì vì Ám Nguyệt Hà, cho nên bọn hắn có bước vào Hợp Thần cảnh hay không, hoàn toàn không thèm để ý đến.

“Ta và tông chủ mặc dù không quen biết lâu, nhưng biết rõ mỗi một chuyện tông chủ làm đều không phải là quyết định tùy tiện, nếu không thì cũng không thể nào thu phục được chúng ta. Nếu tông chủ đã nói ra địa điểm, chúng ta trực tiếp đến đó là được.” Khổ Nhược

Thần Vương nói xong thì lấy pháp bảo phi hành ra.

Sùng Địch và Trầm Hổ cũng không nói gì thêm, đều bước lên pháp bảo phi hành của Khổ Nhược Thần Vương. Đã phát lời thề đại đạo, cho dù có dị nghị gì thì cũng chỉ có thể đè xuống.

Khổ Nhược Thần Vương kích phát pháp bảo phi hành, nhanh chóng tiến về vị trí của Lam Tiểu Bố.

Sau hai canh giờ, sắc mặt Khổ Nhược Thần Vương có chút tái đi. Tông chủ và hắn đã nói, hai canh giờ sau gặp mặt, tông chủ rời khỏi Niết Bàn thần thành nửa canh giờ đã phát tin tức cho hắn, vậy mà bây giờ bọn hắn đã đi hai canh giờ rồi mà vẫn chưa đến.

“Khổ huynh, không có sai lầm gì chứ?” Sùng Địch nhíu mày hỏi một câu.

Trầm Hổ cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Khổ Nhược Thần Vương, tông chủ rời khỏi Niết Bàn thần thành nửa canh giờ, bây giờ bọn hắn đi hơn hai canh giờ rồi mà vẫn chưa đến, chuyện này…

Phải biết rằng pháp bảo phi hành của Khổ Nhược Thần Vương chính là một món bảo vật Thần khí phi hành thượng phẩm cao cấp, tốc độ rất nhanh đó.

Khổ Nhược Thần Vương lại tăng nhanh tốc độ phi hành, trong miệng thì nói, “Sẽ không sai đâu, có lẽ chúng ta đã nghĩ sai khoảng cách tông chủ có thể đi được trong nửa canh giờ sau khi rời khỏi Niết Bàn thần thành rồi.”

Pháp bảo phi hành đi gần năm canh giờ, lúc này Khổ Nhược Thần Vương mới nhìn thấy Lam Tiểu Bố trong hẻm núi.

Khổ Nhược Thần Vương nhanh chóng bước xuống khỏi pháp bảo phi hành, bước đến mấy bước kính cẩn thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Tông chủ, ta đến trễ rồi.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không trễ, thời gian vừa đúng.”

“Sùng Địch(Trầm Hổ) kính chào tông chủ, đa tạ tông chủ đã giúp chúng ta thoát khỏi Ám Nguyệt Hà, lấy lại được tự do.” Trầm Hổ và Sùng Địch bước lên thi lễ.

Trong lòng hai người đều âm thầm kinh hãi, con đường mà tông chủ đi mất nửa canh giờ, bọn hắn phải mất năm canh giờ mới đến được. Trước đó Khổ Nhược Thần Vương nói tông chủ chỉ mới là một tu sĩ Thần Quân cảnh, điều này khiến bọn họ có chút hoài nghi. Chỉ là đại đạo của Lam Tiểu Bố đã tự thành một thể với bản thân, bây giờ lại ngưng luyện ra được thế giới của mình, hai người hoàn toàn không thể nào nhìn ra được thực lực của Lam Tiểu Bố.

“Ta muốn tiêu diệt Ám Nguyệt Hà, giết chết Khúc Bồng, hai vị có thể giúp ta không?” Lam Tiểu Bố dứt khoát ngắn gọn, bây giờ cũng không phải lúc lãng phí thời gian nói nhảm.

Trầm Hổ vẫn một mực không nói chuyện lập tức nói, “Trầm Hổ ta sau khi bị ép mở Ám Nguyệt Lạc, ta đã thề, nếu có một ngày nào đó ta có thể loại bỏ được Ám Nguyệt Lạc, ta nhất định sẽ giết chết Khúc Bồng.”

“Sùng Địch ta thề, tuyệt đối không vi phạm bất cứ mệnh lệnh nào của tông chủ Lam Tiểu Bố, nếu làm trái lời thề, bị lôi kiếp đánh chết.” Sùng Địch lại thề một lần nữa, hắn đã phát thề một lần, bây giờ nói lại lần nữa trước mặt Lam Tiểu Bố cũng chẳng có gì cả.

“Được, bây giờ hai vị hãy đột phá lên Hợp Thần cảnh. Ta đã bố trí xong hai cái Tụ Linh Thần Trận, một trái một phải, hai vị tiến vào trong trận tu luyện là được.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào Tụ Linh Thần Trận hắn đã bố trí ra.

Sùng Địch vội vàng nói, “Tông chủ, chuyện này chỉ sợ không được, ta và Trầm Hổ mặc dù đã loại bỏ Ám Nguyệt Lạc, đột phá lên Hợp Thần cảnh cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà còn phải cần một chút thời gian, khoảng thời gian này chúng ta vẫn luôn chuẩn bị tài nguyên tu luyện, còn cả thần đan đột phá. Ta nghĩ, cần nhiều nhất phải là nửa năm…”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đợi đến nửa năm thì đồ ăn cũng đã nguội rồi, bây giờ hai vị lập tức tiến vào trong Tụ Linh Thần Trận đột phá Hợp Thần cảnh đi, ta sẽ hộ pháp cho hai vị. Còn tài nguyên tu luyện thì không cần lo lắng, đến lúc đó tự nhiên sẽ có.”

“A…” Sùng Địch có chút sửng sốt nhìn Khổ Nhược Thần Vương, giọng điệu của Lam Tiểu Bố quá cường thế, nhưng mà Lam Tiểu Bố hoàn toàn không hiểu một Thần Vương muốn bước vào Hợp Thần cảnh cần biết bao nhiêu tài nguyên tu luyện chứ? Đây chẳng khác nào đang bàn chuyện đánh trận trên giấy mà.

Chương 1394 - Lời thề đại đạo giả.

Lam Tiểu Bố dự định khi hai người trùng kích lên Hợp Thần cảnh, sẽ cho mỗi người một cái đạo quả, Ngũ Thải Tiên Chi có thể giúp hai người đột phá Hợp Thần cảnh hay không, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ lắm, nhưng có Ngũ Thải Tiên Chi giúp đỡ, vậy cơ hội đột phá nhất định sẽ lớn hơn.

Suy nghĩ một chút thì Lam Tiểu Bố đã thay đổi suy nghĩ, hắn quyết định dùng Hỗn Độn chi khí. Giá trị của Hỗn Độn chi khí đương nhiên là cao hơn Ngũ Thải Tiên Chi, nhưng mà Hỗn Độn chi khí của hắn chắc chắn có thể giúp hai người xông phá Thần Vương vào Hợp Thần cảnh. Hỗn Độn chi khí thì trên người hắn có nhiều, nhưng Ngũ Thải Tiên Chi thì chỉ có vài gốc.

Sau khi dùng Hỗn Độn chi khí rồi, cũng có nghĩa là hắn sẽ bại lộ ra hắn chính là người lấy được Hỗn Độn chi khí ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác. Nhưng như vậy thì sao chứ? Cho dù là Sùng Địch hay Trầm Hổ, đều đã phát lời thề đại đạo, chắc hẳn sẽ không tiết lộ ra chuyện hắn có Hỗn Độn chi khí.

Hơn nữa, khi đối phó với Khúc Bồng, cần hai người này bán mạng, cho chút Hỗn Độn chi khí cũng được.

Trầm Hổ không suy nghĩ nhiều, sau khi nghe Lam Tiểu Bố nói, cực kỳ dứt khoát ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Đã như vậy thì ta lập tức đột phá lên Hợp Thần cảnh.”

Hắn đã phát lời thề đại đạo, Lam Tiểu Bố bảo hắn đi trùng kích Hợp Thần cảnh, vậy thì đi đột phá thôi. Mặc dù hắn biết, nếu như lần này không thể nào tấn cấp được Hợp Thần, vậy lần sau hắn sẽ khó mà tấn cấp, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Nhìn thấy Trầm Hổ đã tiến vào Tụ Linh Thần Trận đột phá lên Hợp Thần cảnh, Sùng Địch lại do dự không tiến vào. Hắn thành khẩn ôm quyền nói, “Tông chủ, nếu như ngươi nhất định bảo ta đi đột phá lên Hợp Thần cảnh, ta sẽ lập tức bước vào. Nhưng mà ta nói trước, nếu như lần này không thể tấn cấp lên Hợp Thần cảnh, vậy tương lai chỉ sợ không thể nào tấn cấp lên Hợp Thần cảnh nữa. Lần đầu tiên trùng kích Hợp Thần cảnh sẽ dùng hết toàn bộ nội tình đã tích súc được nhiều năm. Mà lần này ta trùng kích lên Hợp Thần cảnh, có thể sẽ thất bại 100%.”

TRong miệng thì nói Lam Tiểu Bố bảo hắn vào thì hắn sẽ lập tức vào Tụ Linh Thần Trận để trùng kích lên Hợp Thần cảnh, nhưng nếu Lam

Tiểu Bố thật sự bắt ép hắn vào, hắn chỉ có thể đi ngay lập tức. Hắn sẽ không ở lại nơi này mà đánh mất đại đạo của mình, còn một câu nữa Sùng Địch vẫn chưa nói ra, cho dù là hắn có thể trùng kích lên Hợp Thần cảnh, nhưng ở trước mặt Lam Tiểu Bố và Khổ Nhược Thần Vương trùng kích lên Hợp Thần, chẳng phải sẽ bại lộ bí mật của hắn rồi sao? Lời thề đại đạo hắn có thể nói, nhưng bí mật đại đạo thì không thể tiết lộ.

Nghe lời Sùng Địch nói, Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra ngay, lời thề đại đạo của Sùng Địch nhất định có vấn đề. Hoặc là Sùng Địch có thần thông đỉnh cấp, có thể giải trừ lời thề đại đạo. Nếu không thì tuyệt đối đã không nói nhảm nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Sùng đạo hữu nói cũng đúng, đã vậy thì Sùng đạo hữu quay về Niết Bàn thần thành chờ chúng ta đi. Sau khi chuyện ở bên này kết thúc, ta sẽ lập tức quay về Niết Bàn thần thành.”

Sùng Địch lập tức nói, “Không sao cả, ta có thể ở lại đây làm hộ pháp cho Trầm Hổ.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố lạnh đi, tên chó chết này vừa rồi còn mới phát lời thề đại đạo, nói rằng sẽ nghe theo mọi lời hắn nói, bây giờ hắn nói hai việc đều không nghe, rõ ràng không phải kẻ tốt lành gì. Lời thề đại đạo có thể tùy tiện lập như vậy sao?

“Ngươi tu luyện trước đi, hành công mấy chu thiên cho ta xem xét một chút.” Lam Tiểu Bố không chút cảm xúc nói.

Phản ứng đầu tiên của Sùng Địch chính là kháng cự, chu thiên đại đạo là bí mật của hắn, vậy mà Lam Tiểu Bố lại bảo hắn hành công chu thiên ở trước mặt hắn, chuyện này chẳng phải đang bảo hắn nói bí mật ra ngoài sao?

Nhưng lập tức nghĩ đến mình vừa rồi đã liên tục từ chối hai yêu cầu của Lam Tiểu Bố, hắn do dư một chút rồi nói, “Đã vậy thì, ta hành công một chu thiên để tông chủ xem công pháp của ta.”

Cho dù Chuẩn Thánh có ở nơi này, thậm chí có là Thánh Nhân, cũng không thể từ một chu thiên mà nhìn ra bí mật đại đạo của hắn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng mỉa mai hơn, hắn bảo Sùng Địch hành công mấy chu thiên, con rùa này lại nói chỉ hành công một chu thiên. Nhưng mà đối với hắn mà nói, một chu thiên cũng đủ rồi.

Khổ Nhược Thần Vương cũng nhíu mày, hắn cảm thấy hình như mình đã lôi kéo nhầm người mất rồi. Biểu hiện và lời nói của Sùng Địch khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không hề đặt lời thề đại đạo ở trong lòng mà.

Sùng Địch đã bắt đầu ngồi xuống vận chuyển công pháp một chu thiên, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu. Sùng Địch nói một chu thiên chính là một chu thiên, sau khi một chu thiên kết thúc, hắn ngừng vận chuyển công pháp.

Giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu công pháp của Sùng Địch, Lam Tiểu Bố thông qua mô hình kết cấu cảm nhận được Sùng Địch tu luyện đạo thân nguyên hồn, cũng chính là Nguyên Hồn Đạo Thể. Đạo thân nguyên hồn tương đương với thế thân của một người tu sĩ, loại này sẽ tu luyện nguyên hồn đến mức cực hạn, có thể chia ra phân thân. Rất rõ ràng, Sùng Địch đã chuẩn bị tốt cho tương lai chứng đạo Thành Thánh Nhân. Mới Thần Vương cảnh, đã chuẩn bị để trở thành thánh, gia hỏa này nhìn xa thật đấy.

Đây là thủ đoạn Trảm Thi Đạo thành thánh, nhưng mà loại Trảm Thi Đạo này có đẳng cấp hơi thấp. Trảm thi cũng không phải chém đi thân thể Nguyên Hồn Đạo Thể mà mình đã bồi dưỡng ra, Sùng Địch lý giải về Trảm Thi Đạo này có chút sai lệch. Đương nhiên, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến công pháp đại đạo của Sùng Địch.

Đối với Sùng Địch mà nói, dù tương lai không dựa vào trảm thi thành thánh, hắn cũng có thể tu luyện Nguyên Hồn Đạo Thể ra một cái phân thân mới. Cho dù như thế nào đi nữa, đối với Sùng Địch mà nói, cái Nguyên Hồn Đạo Thể này chỉ có tốt chứ không có xấu.

Chương 1395 - Lời thề đại đạo giả. (2)

“Tông chủ, vừa rồi ta đã vận hành chu thiên công pháp.” Sùng Địch đứng lên nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, đột ngột hỏi, “Tên thật của ngươi là gì?”

Bây giờ hắn đã khẳng định, cái Nguyên Hồn Đạo Thể kia mới tên là Sùng Địch, bản thân Sùng Địch chắc hẳn còn có cái tên khác. Tương lai cho dù lời thề đại đạo có ứng nghiệm, cũng chỉ khiến Sùng Địch mất đi một cái phân thân mà thôi. Chỉ cần Sùng Địch chém ra Nguyên Hồn Đạo Thể, vậy thì có thể không cần để ý đến lời thề.

“A…” Sùng Địch sửng sốt, hắn khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, ở bên ngoài hắn luôn dùng tên là Sùng Địch, không có bất cứ người nào biết Sùng Địch là tên Nguyên Hồn Đạo Thể của hắn, hắn vẫn còn một cái tên khác.

“Ta ra lệnh cho ngươi nói thật.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Vốn đang định tùy tiện nói bậy một cái tên, trong lòng Sùng Địch đột nhiên rùng mình, bởi vì khi hắn phát thề, chỉ cần là mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố, Sùng Địch hắn nhất định phải nghe, nếu không sẽ bị lôi kiếp mà chết. Bây giờ Lam Tiểu Bố ra mệnh lệnh, hắn không thể nào nói dối. Một khi nói dối, cái Nguyên Hồn Đạo Thể Sùng Địch này sẽ bị lôi kiếp đánh chết.

“Bẩm tông chủ, ta tên là KHoảnh Kiếm, bởi vì vẫn luôn dùng cái tên Sùng Địch, cho nên rất ít khi dùng cái tên lúc đầu.” Sùng Địch nhanh chóng đáp.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cái tên này không tệ, xem ra KHoảnh Kiếm chính là Sùng Địch, cũng là bản thân ngươi!”

Lúc nói câu nói này, Lam Tiểu Bố đã dùng đến đạo ngôn, đại đạo của hắn đã tự thành một thể, cho dù tu vi thấp hơn Sùng Địch, dùng đạo ngôn thì Sùng Địch cũng không thể tránh khỏi cái hố của hắn.

Sùng Địch theo bản năng đáp lại “Đúng vậy.”

Đạo ngôn thành! TRong lòng Lam Tiểu Bố ha ha, muốn dựa vào hắn để loại bỏ Ám Nguyệt Lạc, lại không dám lập lời thề đại đạo chân chính, trong thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy? Ngươi đã muốn lời thề đại đạo làm cái cớ, vậy ta sẽ giúp ngươi chứng thực lời thề đại đạo. Về sau nếu ngươi dám làm trái lời thề đại đạo, vậy thì chờ ngươi chính là cả bản thân ngươi và Nguyên Hồn Đạo Thể cùng bị lôi kiếp đánh chết.

“Thì ra là thế. Sùng Địch, ở đây không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi quay về Niết Bàn thần thành chờ tin tức của ta trước đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Nếu lời thề đại đạo đã hình thành, Lam Tiểu Bố không có hứng thú nói nhảm với gia hỏa này nữa.

Đây là lần thứ hai Lam Tiểu Bố bảo hắn rời đi, Sùng Địch chỉ có thể thi lễ một cái, “Vâng, tông chủ, vậy thì ta quay về chuẩn bị tài nguyên tấn cấp Hợp Thần cảnh, có thể nhanh chóng tấn cấp Hợp Thần cảnh sớm một chút, cũng có thể góp thêm một phần sức lực.”

“Đi đi.” Lam Tiểu Bố đáp.

“Vâng.” Sau khi Sùng Địch đáp lại, lấy pháp bảo phi hanh ra, nhanh chóng đi xa.

Hắn không hề hoài nghi Lam Tiểu Bố đã động tay động chân lên đạo ngôn, là bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố quả thật thấp hơn hắn. Dù Lam Tiểu Bố không phải là Thần Quân thì cũng không phải là Thần Vương. Loại cảnh giới tu vi này, không thể nào động tay động chân lên đạo ngôn của hắn được.

“Tông chủ, chuyện này là lỗi của ta. ta không ngờ Sùng Địch lại dám vi phạm lời thề đại đạo, gia hỏa này không sợ chết sao? Chẳng lẽ hắn không biết cho dù vốn dĩ hắn tên là Khoảnh Kiếm, lời thề đại đạo cũng sẽ ứng nghiệm sao?” Sùng Địch vừa đi, Khổ Nhược Thần Vương đã lập tức khó chịu nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần để ý, chỉ cần đến khi ra tay, hắn đồng ý giúp đỡ là được.”

Có một câu nữa Lam Tiểu Bố vẫn chưa nói, nếu như không phải vừa rồi hắn hố đối phương một chút, tương lai lời thề đại đạo quả thật không thể làm gì được Khoảnh Kiếm. Nhiều nhất thì lời thề đại đạo chỉ có thể giết đi Nguyên Hồn Đạo Thể Sùng Địch của Khoảnh Kiếm mà thôi, không có bất cứ ảnh hưởng nào đối với Khoảnh kiếm. Cùng lắm thì, hắn sẽ phân ra một Sùng Địch thứ 2 mà thôi.

Trầm Hổ hoàn toàn không biết những chuyện này, trên người hắn không có thần đan và đạo quả đột phá Hợp Thần cảnh, nếu Lam Tiểu Bố nhất định bắt hắn phải đột phá Hợp Thần cảnh lúc này, vậy hắn chỉ có thể điên cuồng áp súc nội tình của mình, tranh chủ dựa vào tài nguyên có hạn trên người mình mà xông phá vách chắn Hợp Thần.

Nhưng qua mười chu thiên, trái tim Trầm Hổ dần dần chìm xuống. Thần linh khí ở nơi này quá ít, Tụ Linh Thần Trận mà Lam Tiểu Bố bố trí ra hầu như không có tác dụng gì cả.

Thở dài một hơi, Trầm Hổ lại càng đẩy nhanh tốc độ vận chuyển một chu thiên, lúc này ngay cả vách chắn Hợp Thần cảnh mà hắn còn chưa chạm đến được, làm thế nào mà xông phá được vách chắn và bước vào Hợp Thần cảnh chứ?

Một nén hương trôi qua, Trầm Hổ đã chuẩn bị từ bỏ rồi, một chu thiên vận chuyển này đột nhiên cuốn lấy vô cùng vô tận thần linh khí đến, những thần linh khí này nhanh chóng chuyển hóa thành thần nguyên. Giờ phút này Trầm Hổ đâu có thời gian mà cân nhắc xem những thần linh khí này từ đâu mà đến? Hắn càng điên cuồng vận chuyển công pháp, theo từng chu thiên vận chuyển, khí thế trên người hắn cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, quanh người Trầm Hổ đã hình thành nên sương mù thần linh khí. Sương mù thần linh khí này càng lúc càng dày đặc, từ từ che kín Trầm Hổ.

TRong lòng Khổ Nhược Thần Vương thầm than, hắn tận mắt nhìn thấy sau khi Sùng Địch đi rồi, thần linh khí quanh người Trầm Hổ đột nhiên nồng đậm . Mặc dù hắn không nhìn thấy Lam Tiểu Bố kích phát thần linh khí như thế nào, nhưng loại thần linh khí nồng đậm này, tuyệt đối là phải cắm Thần Linh mạch ở trong đó. Hơn nữa cái Thần Linh mạch này có khả năng chính là Thần Linh mạch thượng phẩm

Ở Vô Căn Thần giới, cho dù là cường giả Hợp Thần cảnh cũng khó có thể có Thần Linh mạch thượng phẩm, ở đây lại có Thần Linh mạch thượng phẩm, có thể thấy được vị Lam tông chủ mà hắn đi theo này rất giàu có. Sùng Địch quả thật là dùng mắt chó nhìn người, cơ duyên tốt đẹp như vậy lại bỏ đi.

Nếu không thì, lần tấn cấp lên Hợp Thần cảnh này, nhất định sẽ có thêm Sùng Địch nữa.

Chương 1396 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp.

TRong lòng Trầm Hổ vô cùng kích động, không thể nào kìm nén nổi, hắn tu luyện cho đến ngày hôm nay, chưa bao giờ gặp được hoàn cảnh tu luyện dồi dào như thế này. Hắn khẳng định ở dưới nơi này có cắm Thần Linh mạch thượng phẩm, thậm chí còn có Thần Linh mạch cực phẩm. Cho dù là Thần Linh mạch thượng phẩm hay là Thần Linh mạch cực phẩm đều không phải thứ mà Trầm Hổ hắn có thể động đến, mà bây giờ, hắn lại đang được dùng loại bảo vật này để tấn cấp Hợp Thần cảnh.

Nếu như nói trước đó hắn tình nguyện phát lời thề đại đạo, hoàn toàn là vì xóa đi Ám Nguyệt Lạc, vậy bây giờ hắn là thật sự sùng bái Lam Tiểu Bố. Cũng không phải ai ai cũng có thể lấy ra Thần Linh mạch thượng phẩm và cực phẩm để tu luyện.

Đáng tiếc hắn còn thiếu một viên thần đan, nếu không bây giờ hắn có thể xông phá vách chắn Hợp Thần cảnh, chứ không phải là chờ áp súc lại.

Trầm Hổ vừa nghĩ đến đâu, đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi thở khai thiên tích địa cuốn vào trong chu thiên vận chuyển, chỉ trong chớp mắt, quy tắc thiên địa đã hiện ra rõ ràng trước mặt Trầm Hổ.

Cái này chỉ mới là bắt đầu, một khắc sau, vô cùng vô tận quy tắc thần nguyên thuần túy bao quanh đến, hắn đã cảm nhận được cảnh giới Hợp Thần vô cùng rõ ràng.

Đây là Hỗn Độn chi khí? Chỉ chưa đến mấy giây, Trầm Hổ đã khẳng định đây quả thật chính là Hỗn Độn chi khí. Trầm Hổ đã hiểu ra, người lấy đi Hỗn Độn chi khí ở Bặc Chi Vực chính là Lam Tiểu Bố. Có Thần Linh mạch cực phẩm, còn có Hỗn Độn chi khí, đây tuyệt đối chính là người có vận may cực lớn.

Nhưng mà Trầm Hổ biết bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, Hỗn Độn chi khí khai thiên tích địa bao quanh đại đạo, khiến đại đạo hiển lộ rõ ràng. Thần nguyên theo một chu thiên vận chuyển xông phá lên, vách chắn Hợp Thần cảnh càng lúc càng rõ ràng, hầu như có thể chạm tay vào được.

Trong tình huống thế này, nếu như không thể xông phá lên Hợp Thần, vậy thì Trầm Hổ hắn chính là heo.

Oanh! Chỉ lần trùng kích đầu tiên, lôi kiếp Hợp Thần đã ầm ầm đánh xuống.

Trầm Hổ hét một tiếng lớn, cả người nhảy lên, đồng thời lấy pháp bảo phòng ngự ra. Lôi kiếp Hợp Thần đến, chờ hắn vượt qua lôi kiếp Hợp Thần, hắn sẽ trở thành một cường giả chân chính.

Khổ Nhược Thần Vương nhìn Trầm Hổ độ kiếp, hai tay nắm chặt thành quyền. Nếu như hắn có thể bước vào Thần Vương viên mãn, có tài nguyên tu luyện như vậy, nhất định cũng có thể bước vào Hợp Thần cảnh.

Nhìn từng đạo lôi kiếp đánh lên người Trầm Hổ, trong lòng Khổ Nhược Thần Vương lại càng khâm phục vị tông chủ Lam Tiểu Bố này hơn. Phải biết rằng, khi hắn giao lạc ấn nguyên hồn của mình ra, Lam Tiểu Bố cũng không cần. Không so sánh thì không thể nhìn ra, Khổ Nhược Thần Vương lại càng khinh bỉ Sùng Địch.

Cơ duyên đại đạo cũng là một nhân tố quan trọng quyết định một tu sĩ có thể đạt được đến cực hạn đại đạo hay không, cơ duyên đại đạo đã đặt ở trước mặt, Sùng Địch vậy mà lại chủ động từ bỏ, loại người này cho dù không bị lời thề đại đạo trói buộc, thành tựu trong tương lai cũng sẽ không quá cao.

Lam Tiểu Bố nhìn Trầm Hổ độ kiếp, đã biết lôi kiếp Hợp Thần này không uy hiếp gì được Trầm Hổ, bây giờ hắn chỉ cần không để Hỗn Độn chi khí bị lộ ra ngoài là được.

Từng tia sấm sét đánh xuống, Trầm Hổ cũng bị lôi kiếp đánh càng lúc càng mạnh. Khi chín tia sét của đợt lôi kiếp thứ sáu đánh xuống, Trầm Hổ hét lên một tiếng, khí thế quanh người tăng vọt, giờ phút này hắn đã bước vào Hợp Thần cảnh. Lĩnh vực Hợp Thần mở rộng, khí thế cường hãn khiến trong lòng Khổ Nhược Thần Vương khẽ run. Nếu như nói trước đó hắn không sợ Trầm Hổ, vậy thì bây giờ hắn và Trầm Hổ đã là hai cấp độ tồn tại khác nhau.

Không được, nhất định phải nhanh chóng bước vào Hợp Thần cảnh, trong lòng Khổ Nhược Thần Vương âm thầm hạ quyết tâm.

Lôi kiếp Hợp Thần qua đi, Trầm Hổ chỉ chỉnh đốn bản thân một chút, đã đến trước mặt Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ, “Đa tạ tông chủ đã dìu dắt, giúp ta tấn cấp Hợp Thần cảnh. Khi nào tông chủ đối phó với Khúc Bồng, Trầm Hổ ta cho dù có liều cái mạng này, cũng sẽ không để cho Khúc Bồng sống sót.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Tạm thời không thể ra tay, chờ ta tìm hiểu về Khúc Bồng trước đã. Nếu như hắn thật sự có thể thi triển thuật quay ngược thời không, cộng thêm ngươi, chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn, ta còn phải tiếp tục tìm kiếm giúp đỡ.”

Trầm Hổ không phản bác, mặc dù hắn tự tin trong những người cùng cấp, người có thể thắng được hắn rất ít. Nhưng nếu như một Hợp Thần cảnh có thể thi triển thuật quay ngược thời không, vậy hắn thật sự là chênh lệch quá xa.

Có thể thi triển thuật quay ngược thời không, vậy đã nói rõ đối phương lý giải quy tắc Thời Gian và quy tắc Không Gian rất sâu sắc. Một Hợp Thần cảnh, lý giải quy tắc Thời Gian và quy tắc Không Gian rất sâu, đối với quy tắc tự nhiên khác đương nhiên cũng hiểu rất rõ. Loại người này là đáng sợ nhất.

“Đàm Khổ, ngươi có thể mời được Đồng Cáp hay không? Nếu như có thể thì mời hắn đến đây một chuyến.” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Khổ Nhược Thần Vương.

Khổ Nhược Thần Vương còn chưa nói gì, Trầm Hổ lập tức nói, “Có thể nói chuyện với Đồng Cáp chỉ có ta và Sùng Địch, hai người chúng ta đều là Thần Vương viên mãn…”

Nói đến đây, Trầm Hổ tựa như nhớ đến gì đó, “Sùng Địch đâu rồi?”

Lúc Sùng Địch rời khỏi đây, hắn đang đột phá lên Hợp Thần cảnh, cho nên không chú ý đến. Mà sau khi hắn bước vào Hợp Thần cảnh rồi, tâm tình vui sướng, nhất thời không để ý đến, bây giờ mới đột nhiên nghĩ đến.

“Hắn không muốn trùng kích Hợp Thần cảnh, hắn là không có lòng tin đối với tông chủ. Cho nên tông chủ đã bảo hắn đi trước.” Khổ Nhược Thần Vương nói.

TRong lòng Trầm Hổ thầm than, mặc dù ở Ám Nguyệt Hà chỉ có hắn và Sùng Địch là hai Thần Vương viên mãn, nhưng mà hắn cũng không muốn làm cộng sự với Sùng Địch, người này tâm cơ quá nặng. Quả nhiên, tâm cơ quá nặng đã khiến hắn mất đi cơ duyên.

Chương 1397 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp. (2)

“Đã vậy thì Trầm Hổ, ngươi gửi một đạo tin tức cho Đồng Cáp đi, mời Đồng Cáp đến đây một chuyến, ta mô phỏng lại Ám Nguyệt Lạc cho ngươi.” TRong lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra cách mô phỏng Ám Nguyệt Lạc.

“Được.” Trầm Hổ không có chút do dự nào, phát ngay cho Đồng Cáp một đạo tin tức.

Lam Tiểu Bố đưa ngọc giản cho Trầm Hổ nói, “Bây giờ ngươi mô phỏng lại Ám Nguyệt Lạc đi, ta bố trí mấy cái trận pháp. Trong này có cả cách che giấu cảnh giới, trước khi chưa ra tay, ngươi cứ che giấu tu vi của ngươi ở Thần Vương cảnh đi.”

Từ sau khi dùng tài nguyên tu luyện cao cấp nhất bước vào Hợp Thần cảnh, Trầm Hổ đã vô cùng tin phục Lam Tiểu Bố, hắn nhanh chóng nhận lấy công pháp, sau đó đi qua một bên mô phỏng lại Ám Nguyệt Lạc một lần nữa.

…

Hai canh giờ sau, một chiếc phi thuyền màu bạc từ hư không đáp xuống, một nam tử có dáng người không cao bước ra khỏi phi thuyền, đồng thời cất phi thuyền đi.

“Khổ Nhược Thần Vương? Sao ngươi lại ở chỗ này? Trầm Hổ đâu?”

Nam tử thấp bé này sau khi cất phi thuyền đi thì liên tục hỏi mấy vấn đề. Mặc dù đang hỏi Khổ Nhược Thần Vương, nhưng ánh mắt của hắn thì lại nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đã dịch hình rồi, cho nên Đồng Cáp chỉ cảm thấy lạ lẫm mà thôi. Hắn không hiểu tại sao Khổ Nhược Thần Vương lại để một người xa lạ ở nơi này làm gì?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố cũng nhìn về phía Đồng Cáp, dáng người Đồng Cáp không cao, trên mặt mập mạp đều là thịt, khiến người ta cảm thấy rất hòa nhã dễ nói chuyện. Nhưng Lam Tiểu Bố tuyệt đối không cho rằng gia hỏa này dễ nói chuyện, dễ nói chuyện thì làm sao có thể trở thành người thân cận với Khúc Bồng nhất? KHông chỉ như vậy, mặt nổi của gia hỏa này còn là đệ nhất cường giả của Vô Căn học cung.

Cho dù tu vi của Đồng Cáp là Hợp Thần cảnh, nhưng Lam Tiểu Bố liếc mắt là có thể nhìn ra được Đồng Cáp đang ở Hợp Thần cảnh tầng một đỉnh phong, có thể bước vào Hợp Thần tầng hai bất cứ lúc nào.

“Ngươi là ai?” Đồng Cáp nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, lúc nói chuyện, lĩnh vực Hợp Thần đã bao phủ vùng không gian của Lam Tiểu Bố lại.

“Hắn tên là Lam Tiểu Bố, bây giờ là tông chủ của ta.” Trầm Hổ từ trong Ẩn nặc Thần Trận bước ra, qua hai canh giờ, hắn chẳng những đã mô phỏng xong Ám Nguyệt Lạc, mà còn che giấu tu vi của mình thành Thần Vương cảnh.

Đồng Cáp quả nhiên không nhìn ra Trầm Hổ đã bước vào Hợp Thần cảnh, cau mày nói, “Trầm Hổ, ngươi không muốn sống nữa sao? Ngươi nói với ta là tông môn có đại sự khẩn cấp, kết quả ta đến, ngươi lại nói người khác là tông chủ của ngươi, vậy Khúc tông chủ trong mắt ngươi là ai?”

Trầm Hổ cười lạnh” Khúc Bồng cưỡng ép mở Ám Nguyệt Lạc cho ta, khiến ta phải bán mạng cho hắn, không giết Khúc Bồng, cả đời Trầm Hổ ta sẽ có khúc mắc. Ngươi cảm thấy Khúc Bồng trong mắt ta là gì?”

“Ngươi muốn chết…” Lĩnh vực Hợp Thần của Đồng Cáp cuồng bạo ập đến, cho dù Trầm Hổ có là người mới, dám ở đằng sau lưng nói xấu tông chủ cũng chỉ có con đường chết.

Oanh! Lĩnh vực Hợp Thần cuồng bạo đánh vào nhau, Đồng Cáp cảm nhận lĩnh vực của mình bị vỡ vụn thành từng mảnh, mà Trầm Hổ đứng trước mặt hắn thì chẳng thay đổi sắc mặt một chút nào.

“Ngươi đã đến Hợp Thần cảnh rồi?” Đồng Cáp chấn động nhìn Trầm Hổ, Trầm Hổ chẳng những là Hợp Thần cảnh, mà thực lực còn mạnh hơn hắn.

Ngay lập tức Đồng Cáp cảm thấy không đúng, nếu như Trầm Hổ là Hợp Thần cảnh, vậy tuyệt đối sẽ bị phát hiện mới đúng, bản thân mình hẳn cũng phải nhận được tin tức, nhưng vì sao Ám Nguyệt Lạc không có chút phản ứng nào?

Trầm Hổ bình tĩnh nói: “Không sai, ta quả thật chính là Hợp Thần cảnh. Lam tông chủ chẳng những giúp ta bỏ đi Ám Nguyệt Lạc, còn giúp ta đột phá lên Hợp Thần cảnh.”

“Vậy vì sao ta vẫn có thể thông qua Ám Nguyệt Lạc cảm ứng được Ám Nguyệt Lạc của ngươi vẫn còn?” Đồng Cáp không thể tin được mà hỏi.

“Bởi vì Ám Nguyệt Lạc của ta là nhờ tông chủ mô phỏng lại, cũng xem như là Ám Nguyệt Lạc giả. Dù ta đứng ở chỗ này, Ám Nguyệt Hà cũng không thể nào thông qua Ám Nguyệt Lạc mà làm được gì ta.” Trầm Hổ kiêu ngạo nói.

Đồng Cáp hít vào một hơi, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn bị kẹt ở Hợp Thần cảnh tầng một, ngay cả tên tán tu Cuồng Bí cũng có tu vi cao hơn hắn, điều này khiến hắn vô cùng uể oải. Truy cứu nguyên nhân thì cũng vì hắn có Ám Nguyệt Lạc.

Đồng Cáp nghĩ đến đây, đột nhiên hiểu ra mục đích Trầm Hổ gọi hắn đến đây, chẳng lẽ là…

“Trầm Hổ, chẳng lẽ ngươi muốn giúp ta một tay?” Đồng Cáp càng khẳng định, suy nghĩ của Trầm Hổ chính là muốn giúp hắn.

Trầm Hổ cười ha ha, “Ta không giúp được ngươi, người có thể giúp ngươi chính là tông chủ.”

Thật ra sau khi Đồng Cáp hỏi xong đã kịp thời phản ứng lại, nhất định là do Lam Tiểu Bố ở đây, cho nên mới gọi hắn đến. Đồng Cáp nghĩ đến Khổ Nhược Thần Vương, không cần phải hỏi, Khổ Nhược Thần Vương nhất định cũng đã bỏ đi Ám Nguyệt Lạc, bây giờ Ám Nguyệt Lạc chỉ là mô phỏng.

“Đồng Cáp kính chào Lam tông chủ, vừa rồi đã mạo phạm.” Đồng Cáp là người vô cùng thức thời, sau khi biết thực lực của Trầm Hổ và tác dụng của Lam Tiểu Bố, lập tức thay đổi xưng hô, đồng thời hành tiên thủ lễ.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Đồng trưởng lão, ngươi chắc hẳn phải biết, ta có khả năng loại bỏ đi Ám Nguyệt Lạc, không chỉ như vậy, ta còn có thể mô phỏng lại một đầu Ám Nguyệt Lạc khác, khiến Ám Nguyệt Hà không thể nào phát hiện ra ngươi đã bỏ đi Ám Nguyệt Lạc.”

“Lam tông chủ cần ta làm gì?” Đồng Cáp dứt khoát nói, hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không thể nào có lòng tốt như vậy, chủ động loại bỏ Ám Nguyệt Lạc cho hắn.

“Chỉ có một việc, liên thủ xử lý Khúc Bồng.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện thì nhìn chằm chằm Đồng Cáp.

Đồng Cáp tự giễu cười cười nói, “Cho dù bây giờ ngươi giết ta, ta cũng không đồng ý với yêu cầu của ngươi, hơn nữa, cho dù có thêm Trầm Hổ, các ngươi cũng không thể giữ ta lại được. Không phải là ta trung thành gì, mà là bởi vì chúng ta không thể giết được hắn. Đừng bảo là bốn người chúng ta, cho dù có thêm bốn Hợp Thần cảnh nữa, cũng đừng mong có thể đối phó được với Khúc tông chủ.”

Khúc Bồng đáng sợ như thế nào, người khác không biết, nhưng Đồng Cáp hắn thì lại biết rất rõ.

Chương 1398 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Trầm Hổ nhìn về phía Lam Tiểu Bố, một khi Đồng Cáp không đồng ý liên minh với bọn họ, vậy thì chỉ có thể giết đi. Chỉ là hắn có thể đánh lại Đồng Cáp, nhưng chưa chắc có thể giết chết Đồng Cáp.

Hơn nữa giờ phút này Đồng Cáp đang cảnh giác đề phòng bọn họ, muốn đánh lén cũng khó. Nói thật lòng thì, Lam Tiểu Bố trực tiếp gọi Đồng Cáp đến đây như vậy là có chút lỗ mãng rồi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, nhìn Đồng Cáp nói, “Đồng Cáp đạo hữu, ta tin ngươi chắc hẳn cũng biết Khúc Bồng đang tu luyện môn công pháp gì?”

“Đương nhiên là biết, là Tinh Cầu Thuật.” Đồng Cáp không chút do dự đáp, hắn không cần thiết phải che giấu chuyện này. Muốn đối phó với Khúc Bồng, vậy cho thấy rằng những người trước mắt này đều là người chết, có gì mà cần phải giấu diếm mấy người chết này?

Lam Tiểu Bố giật mình, hỏi lại lần nữa, “Ngươi biết là Đại Tinh Cầu Thuật, hay là Tiểu Tinh Cầu Thuật?”

Đồng Cáp lắc đầu, “Ta cũng không biết, nhưng nghe đồn là Đại Tinh Cầu Thuật.”

Lam Tiểu Bố không hỏi tiếp nữa, chỉ nói, “Mặc dù ta không biết Khúc Bồng tu luyện là Đại Tinh Cầu Thuật hay là Tiểu Tinh Cầu Thuật, nhưng mà ngươi biết cách tu luyện của Tinh Cầu Thuật là gì không?”

“Là gì?” Đồng Cáp bật thốt theo bản năng.

“Cướp đoạt vận may của tinh cầu, rút hết đạo tắc tinh cầu. Cho nên chỉ cần là tu sĩ tu luyện Tinh Cầu Thuật, cuối cùng tinh cầu nơi hắn ở sẽ trở thành tài nguyên để hắn tấn cấp. Ta khẳng định, chỉ cần qua thêm một khoảng thời gian nữa, chờ đến khi Khúc Bồng chứng đạo lên cảnh giới Chuẩn Thánh, Vô Căn Thần giới sẽ trở thành vật bồi táng để hắn tấn cấp mà sụp đổ. Ta tin câu nói tiếp theo, không cần ta nói, ngươi cũng biết chứ?” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì bình tĩnh nhìn Đồng Cáp.

Đồng Cáp khẽ giật mình, hắn lập tức hiểu ra lời Lam Tiểu Bố nói có ý gì. Ý là một khi Khúc Bồng chứng đạo thành Chuẩn Thánh, Đồng Cáp hắn vẫn sẽ phải chôn cùng. Thử nghĩ một chút xem, ngay cả Vô Căn Thần giới đã bị sụp đổ rồi, Đồng Cáp hắn đâu có ngoại lệ gì?

Sắc mặt Đồng Cáp lập tức khó coi, chẳng những là Đồng Cáp, ngay cả trong mắt Trầm Hổ và Khổ Nhược Thần Vương cũng đều là kinh hãi. Nhưng mà Trầm Hổ cảm thấy lời nói của Lam Tiểu Bố có chút phóng đại, chắc hẳn là đang cố ý nói như vậy cho Đồng Cáp nghe.

Lam Tiểu Bố đương nhiên biết mấy người kia đang suy nghĩ gì, hắn tiếp tục nói, “Đồng Cáp đạo hữu, ta tin ngươi chắc hẳn đã đoán được. Chờ Khúc Bồng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, tất cả sinh linh của Vô Căn Thần giới đều sẽ chôn cùng. Bây giờ ngươi liều một lần, còn có thể nhanh chóng tấn cấp lên Hợp Thần trung kỳ, chúng ta có cơ hội xử lý Khúc Bồng. Sau đó đại đạo của ngươi sẽ tràn ngập ánh sáng, nếu như ngươi không liều một lần, vậy thì chẳng còn hy vọng nào nữa.”

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói Khúc Bồng tu luyện TinH Cầu Thuật sẽ khiến Vô Căn Thần giới bị hủy diệt?” Đồng Cáp không hề nổi giận, chỉ trầm giọng hỏi Lam Tiểu Bố.

Hắn khác với Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ, hắn hiểu Khúc Bồng nhiều hơn.

Lam Tiểu Bố thì biết, Đồng Cáp đã có chút ý muốn hợp tác với hắn, nếu không thì cũng đã không trực tiếp gọi Khúc Bồng như vậy.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Trước đó ta cũng không biết, chẳng qua là ta đã đọc một ít ghi chép về Vô Căn Thần giới, hơn nữa tiếp xúc với nhiều người của Ám Nguyệt Hà, mới có cảm giác này. Biết vì sao lúc nãy ta lại hỏi ngươi Khúc Bồng tu luyện là Đại Tinh Cầu Thuật hay Tiểu TinH Cầu Thuật không? Bởi vì ta hoài nghi, Khúc Bồng tu luyện chỉ là Tiểu Tinh Cầu Thuật, còn về Đại Tinh Cầu Thuật, người tu luyện là một người khác.

Tu luyện TinH Cầu Thuật sẽ cướp đi đạo tắc và số mệnh của một tinh cầu, khiến cho tinh cầu hoặc tinh vực đó bị hủy diệt, cũng chính là lượng kiếp mà chúng ta nói…”

Nghe Lam Tiểu Bố nói đến lượng kiếp, trong đầu Đồng Cáp tựa như có tia sáng nào đó lóe lên, tất cả những thứ mơ hồ trước kia đột nhiên rõ ràng. Giờ phút này, hắn hầu như có thể khẳng định, lượng kiếp của Tiên giới hoặc tu chân giới nhất định có liên quan đến Khúc Bồng.

Mà Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra với Vô Căn Thần giới lúc trước, rất có thể liên quan đến cường giả tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật kia, nhưng đây tuyệt đối không phải là Khúc Bồng, mà là gia hỏa đáng sợ hơn Khúc Bồng gấp ngàn vạn lần.

“Theo ta được biết, người tu luyện Tinh Cầu Thuật sẽ không dừng lại một chỗ quá lâu, chỉ cần tinh cầu nơi người tu luyện Tinh Cầu Thuật này bị sụp đổ, người tu luyện sẽ không chút do dự hủy diệt cả tinh cầu này, để tăng đại đạo của mình lên…”

Nghe Lam Tiểu Bố nói đến đây, Đồng Cáp lập tức nói, “Nếu như theo lời Lam tông chủ nói, vậy thì Khúc Bồng sẽ không gây nguy hiểm cho Vô Căn Thần giới, bởi vì Khúc Bồng đã ở đây rất nhiều năm rồi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà trước kia ta cũng lấy làm lạ, theo lý mà nói, Khúc Bồng không thể nào ở lại Vô Căn Thần giới một khoảng thời gian dài như vậy được. Vô Căn Thần giới phải sớm bị Khúc Bồng tai họa rồi mới đúng, nhưng thực tế theo ghi chép về Vô Căn Thần giới, chẳng những Khúc Bồng đã ở nơi này rất lâu, mà còn thành lập nên Ám Nguyệt Hà. Mãi đến khi ta biết được Vô Căn Thần giới có thể tự động ấp ủ ra giới vực, ta đã hoàn toàn thông suốt.’

Mấy người Đồng Cáp đang muốn nghe Lam Tiểu Bố giải thích, sau khi nghe được lời nói này, trong lòng cũng đã hiểu ra. Vô Căn Thần giới có thể không ngừng ấp, vậy ở nơi này có thể không ngừng lấy đi đạo tắc giới vực, thậm chí còn có thể không ngừng cuốn đi vận may giới vực.

TRong vũ trụ mênh mông, có tinh cầu và giới vực nào có thể tốt hơn so với Vô Căn Thần giới chứ? Một giới vực có thể để cho mình cướp đi đạo tắc và số mệnh để tu luyện liên tục, giới vực này chẳng những không yếu đi, ngược lại càng ngày càng ngưng luyện, đây quả thật là địa bàn để tu luyện TinH Cầu Thuật tốt nhất.

Chương 1399 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Đồng Cáp nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Vốn là như vậy, nhưng mà sau khi xảy ra một chuyện, ta đoán trong vòng mấy năm nữa, Khúc Bồng sẽ hủy diệt đi Vô Căn Thần giới, mượn cơ hội chứng đạo Chuẩn Thánh.”

“Chuyện gì?” Đồng Cáp bật thốt hỏi.

“Hỗn Độn chi khí ở Bặc Chi Vực.” Lam Tiểu Bố nói ra, “Bặc Chi Vực xuất hiện Hỗn Độn chi khí, chuyện này không ai biết được, Khúc Bồng cũng không hề nghĩ đến. Bây giờ hắn đã biết Bặc Chi Vực có Hỗn Độn chi khí, nhất định sẽ nghĩ rằng ở những nơi khác của Vô Căn Thần giới cũng có Hỗn Độn chi khí, chỉ cần hắn dựa vào Vô Căn Thần giới chứng đạo Chuẩn Thánh, vậy toàn bộ Hỗn Độn chi khí sẽ là của hắn.”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố nhìn Đồng Cáp hỏi, “Đồng Cáp đạo hữu, nếu như ta đoán không sai, trước kia khi Vô Căn học cung tuyển chọn cung chủ, Khúc Bồng chắc chắn sẽ ở lại Niết Bàn thần thành đúng không? Vì sao lần này hắn chẳng những không quay về Niết Bàn thần thành mà lại đi Bặc Chi Vực? Thậm chí còn chọn Bặc Chi Vực là một nơi tuyển chọn cung chủ?”

Lời Lam Tiểu Bố nói giống như một viên đạn nổ tung trong đầu Đồng Cáp, bởi vì Lam Tiểu Bố nói không hề sai một chút nào, trước kia khi Vô Căn học cung tuyển chọn cung chủ, Khúc Bồng nhất định sẽ ở lại Niết Bàn thần thành, mà lần này Khúc Bồng chẳng những không ở Niết Bàn thần thành, ngược lại là đi Bặc Chi Vực, thậm chí còn chọn địa điểm tuyển chọn ở Bặc Chi Vực.

“Cho nên ta đoán, vòng cuối cùng trong tuyển chọn cung chủ của Vô Căn học cung này, các tuyển thủ dự thi sẽ đến Bặc Chi Vực để kiểm tra, lúc này cũng chính là khi Khúc Bồng hủy diệt Vô Căn Thần giới chứng đạo Chuẩn Thánh. Điều duy nhất khiến ta không hiểu được là, Khúc Bồng muốn lợi dụng những tu sĩ tham gia tuyển chọn cung chủ Vô Căn học cung này để làm gì?” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì nhìn Đồng Cáp, chờ Đồng Cáp trả lời.

Đồng Cáp thở dài, nghĩ một lát rồi mới lên tiếng, “Khúc Bồng có một cái tế từ, bên trong tế từ của hắn có đặt một cái bài vị. Mỗi lần chọn được cung chủ mới, đều sẽ do ta đưa vào trong tế từ đó. Mà lúc đó, hầu như Khúc Bồng đều sẽ ở bên trong tế từ tế điện gì đó.”

“Ý là Ám Nguyệt Hà chỉ có mình ngươi biết đến cái tế từ kia?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đồng Cáp gật đầu, “Quả thật là chỉ có mình ta biết, nếu như ta đoán không sai, tế từ kia thật ra là một món pháp bảo đỉnh cấp.”

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ngươi cảm thấy khi Khúc Bồng hủy diệt Vô Căn Thần giới tấn cấp lên Chuẩn Thánh, sẽ bỏ qua cho người duy nhất biết bí mật của hắn hay sao?”

“Lam tông chủ, ta nguyện ý cùng ngươi đối phó với Khúc Bồng.” Đồng Cáp hầu như không chờ Lam Tiểu Bố nói tiếp, đã vô cùng dứt khoát nói.

Cùng Lam Tiểu Bố đối phó với Khúc Bồng, còn có một tia hy vọng. Nếu như không cùng Lam Tiểu Bố đối phó với Khúc Bồng, nếu lời suy đoán của Lam Tiểu Bố là chính xác, vậy khi Khúc Bồng tấn cấp CHuẩn Thánh, hắn là người đầu tiên phải chết. Còn về chuyện Lam Tiểu Bố nói có thật hay không, hắn là người biết rõ hơn ai hết, cái này rất có thể đều là sự thật.

“Được, ta tin tưởng có Đồng Cáp đạo hữu gia nhập, khả năng thành công của chúng ta lại tăng thêm một phần. Mong Đồng Cáp đạo hữu nói một chút tiêu chí Khúc Bồng lựa chọn cung chủ Vô Căn học cung là gì?” Đối với chuyện Đồng Cáp gia nhập với Lam Tiểu Bố, cùng hắn đối phó với Khúc Bồng, hắn cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ cần không phải là kẻ ngớ ngẩn thì đều sẽ đồng ý. Đương nhiên nếu như Đồng Cáp không đồng ý, vậy hắn chỉ có thể giết chết. Nơi này hắn đã sớm dùng trận văn hư không bố trí đủ loại Khốn Sát thần trận, hắn tuyệt đối không cho phép Đồng Cáp biết nhiều như vậy còn có thể rời đi.

“Thứ nhất, phải là người có thần hồn cường đại, thứ hai, tuổi tác càng thấp càng tốt, thứ ba phải có một loại bản lĩnh hoặc thần thông đặc biệt, trời sinh là tốt nhất.” Đồng Cáp không có chút giấu diếm nào.

…

Đồng Cáp vô cùng dứt khoát, sau khi đồng ý gia nhập với Lam Tiểu Bố đối phó với Khúc Bồng, lập tức lập lời thề đại đạo, nghe Lam Tiểu Bố như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Lam Tiểu Bố cũng tuân thủ hứa hẹn loại bỏ đi Ám Nguyệt Lạc của Đồng Cáp, giúp Đồng Cáp mô phỏng ra một đầu Ám Nguyệt Lạc giả. Làm xong những chuyện này Lam Tiểu Bố còn để lại một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, để Đồng Cáp và Trầm Hổ tu luyện, hắn thì dẫn theo Khổ Nhược Thần Vương quay về Niết Bàn thần thành.

Có hai Hợp Thần cảnh Đồng Cáp và Trầm Hổ gia nhập vào, giúp thực lực của Lam Tiểu Bố tăng lên rất nhiều. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, những chuyện này để đối phó với gia hỏa có thể quay ngược thời không thì vẫn còn chưa đủ.

Cho nên vừa về đến Niết Bàn thần thành, Lam Tiểu Bố đã bóp nát ngọc phù mà Tích Niệm Mạt đã đưa cho lúc trước, đối phó với Khúc

Bồng nhất định phải có Chuẩn Thánh gia nhập, nếu không thì khả năng thua rất lớn. Nếu như Tích Niệm Mạt vẫn chưa tấn cấp lên Chuẩn Thánh, vậy hắn sẽ giúp đỡ nàng một chút.

Lôi Kiếm sơn trang vẫn còn chưa bắt đầu trùng kiến lại, nhưng mà Tích Niệm Mạt thì vô cùng kích động, trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã chứng đạo Chuẩn Thánh. Sâu trong lòng nàng vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như không có đại đạo của Lam Tiểu Bố dẫn dắt, nàng muốn bước cảnh giới Chuẩn Thánh không biết phải chờ biết bao lâu. Phải biết rằng ở Vô Căn Thần giới, lúc đầu quy tắc đã không được đầy đủ. Ở nơi quy tắc không đầy đủ này, chứng đạo Chuẩn Thánh đã khó càng thêm khó.

Khi nàng đang vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố, nàng cảm nhận được Lam Tiểu Bố đã bóp nát ngọc phù thần ấn của nàng. Có thể khẳng định Lam Tiểu Bố đã gặp chuyện phiền phức, nếu không thì sẽ không dễ dàng bóp nát ngọc phù của nàng như vậy.

Chuyện trùng kiến Lôi Kiếm sơn trang có thể lùi lại một chút, bây giờ nàng nhất định phải đi đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Chương 1400 - Thần Nữ tông.

Vì muốn nhanh chóng đến nơi, Tích Niệm Mạt không ngừng sử dụng truyền tống trận, thậm chí còn dùng cả độn phù. Nhưng khi nàng đi đến Sa Đạo thần tức lâu, nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì sững người lại.

Lam Tiểu Bố chẳng có chuyện gì cả, vậy mà lại bóp nát ngọc phù của nàng? Đây là không xem lời cảm tạ mà nàng đưa ra là gì cả? Cũng may tích cách của Tích Niệm Mạt rất tốt, cho dù có tấn cấp lên Chuẩn Thánh rồi, cũng sẽ không nổi giận vì loại chuyện này. Nàng đưa ngọc phù cho Lam Tiểu Bố, chính là muốn giúp Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố sử dụng ngọc phủ như thế nào, đó là chuyện của Lam Tiểu Bố.

“Chúc mừng Tích tiên tử chứng đạo Chuẩn Thánh, tu vi tăng tiến.” Lam Tiểu Bố vừa nhìn thấy Tích Niệm Mạt, đã biết Tích Niệm Mạt bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, điều này khiến hắn vô cùng vui mừng.

Hắn đến đây chính là muốn giúp Tích Niệm Mạt bước vào Chuẩn Thánh, không ngờ Tích Niệm Mạt đã làm được sớm hơn một bước. Cái này đã giúp hắn tiết kiếm được rất nhiều thời gian, nếu không thì cho dù có Hỗn Độn chi khí giúp đỡ, Tích Niệm Mạt cũng chưa chắc có thể bước vào Chuẩn Thánh trong vòng hai tháng.

“Ngươi là cảnh giới Thế Giới Thần, sao có thể nhìn ra ta đã Chuẩn Thánh?” Tích Niệm Mạt kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố hỏi.

Lam Tiểu Bố tấn cấp Thế Giới Thần, là nàng tận mắt nhìn thấy.

“Đúng vậy, công pháp mà ta tu luyện có chút khác biệt, cho nên có thể thấy được Tích tiên tử đã tấn cấp lên Chuẩn Thánh. Lúc đầu ta dự định mời tiên tử đến đây, ta giúp tiên tử một chút để tấn cấp lên

Chuẩn Thánh. Không ngờ đại đạo của Tích tiên tử trôi chảy, đã tấn cấp đến Chuẩn Thánh rồi, vậy thì tốt quá.” Lam Tiểu Bố nói.

Tích Niệm Mạt gật gật đầu, nàng không hề cho rằng Lam Tiểu Bố đang khoác lác. Đại đạo của Lam Tiểu Bố không hề tầm thường, nếu không thì nàng cũng không thể nào trong lúc Lam Tiểu Bố đang tấn cấp lên thế Giới Thần mà có thể cảm ngộ được cơ hội CHuẩn Thánh của mình từ trong đại đạo của Lam Tiểu Bố, đồng thời còn có thể chứng đạo Chuẩn Thánh thành công. Còn chuyện Lam Tiểu Bố nói đại đạo của nàng trôi chảy, trong nội tâm của nàng biết rất rõ, tư chất và ngộ tính của nàng đều chỉ có thể xem là trung đẳng. Nếu như không phải gặp được nhiều cơ duyên, cả đời này nàng cũng không thể chứng đạo Chuẩn Thánh.

“Đại đạo ngươi tu luyện không hề tầm thường, mặc dù bây giờ tu vi của ta cao hơn ngươi một chút, nhưng tương lai thì rất khó nói. Ngươi không cần gọi ta là tiên tử, trực tiếp gọi ta là Tích sư tỷ được rồi. ngơi gọi ta đến đây, chỉ vì muốn giúp ta chứng đạo Chuẩn Thánh thôi sao?” Tích Niệm Mạt nói.

Nàng tin Lam Tiểu Bố nhất định còn có chuyện khác, nếu như chỉ là giúp nàng chứng đạo Chuẩn Thánh, vậy thì đã không cần đợi đến ngày hôm nay. Ban đầu lúc ở Lôi Kiếm sơn trang, Lam Tiểu Bố đã giúp nàng rồi.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Mời sư tỷ ngồi xuống, ta từ từ nói sư tỷ nghe.”

Chờ Tích Niệm Mạt ngồi xuống rồi, Lam Tiểu Bố mới nói chuyện liên quan đến công pháp đại đạo Khúc Bồng đang tu luyện là những suy đoán của mình ra.

Tích Niệm Mạt càng nghe, sắc mặt càng nghiêm trọng, đến cuối cùng thậm chí nàng còn đứng bật dậy. Nàng tin lời Lam Tiểu Bố nói là thật, có một loại người vì đạo của mình, có thể hủy diệt tất cả những thứ khác. Rất rõ ràng Khúc Bồng chính là loại người này.

“Tiểu Bố, chuyện này không thể chần chừ được, bây giờ chúng ta lập tức đến Bặc Chi Vực, chỉ cần hắn còn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, ta chắc hẳn có thể khống chế được hắn.” Tích Niệm Mạt quyết định rất nhanh, nàng đã trải qua quá nhiều chuyện. Gia viên bị phá, tinh cầu bị phá, bằng hữu tiêu tán…

Bây giờ nàng có thực lực Chuẩn Thánh, nếu như có thể ngăn cản loại chuyện này tiếp tục xảy ra, nàng mong rằng loại chuyện này sẽ vĩnh viễn không xảy ra.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Tích sư tỷ, chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Mặc dù người này chỉ là Hợp Thần cảnh, nhưng hắn đã đến cảnh giới có thể tùy tiện khống chế quy tắc thiên địa. Mấy năm trước, hắn đã thi triển thần thông quay ngược thời không. Mặc dù hắn còn là Hợp Thần cảnh, nhưng chỉ cần hắn muốn, chỉ sợ tùy thời cũng có thể bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, loại thực lực này, chúng ta không thể coi thường.”

“Quay ngược thời không?” Tích Niệm Mạt lại lần nữa kinh sợ trước lời Lam Tiểu Bố nói.

Có thể thi triển thần thông quay ngược thời không, đây tuyệt đối đã lý giải quy tắc Thời Gian và quy tắc Không Gian đến một trình độ nhất định rồi thì mới có thể làm được. Hơn nữa quay ngược thời không không phải chỉ hiểu rõ mỗi quy tắc Thời Gian và Không Gian, mà còn hiểu rõ về quy tắc Ngũ hành.

Một cường giả Hợp Thần cảnh, lại có thể nắm bắt những quy tắc này một cách đáng sợ như vậy, có thể tưởng tượng ra được người này thi triển đại thần thông nhất định cũng vô cùng dễ dàng. Như vậy thì nàng thật sự không phải là đối thủ của hắn.

“Ngươi có kế hoạch gì chưa?” Tích Niệm Mạt hỏi, nàng cũng bình tĩnh lại.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta đã triệu tập hai cường giả Hợp Thần cảnh, một cường giả Thần Vương, cộng thêm sư tỷ là Chuẩn Thánh, bây giờ chắc hẳn có thể đối kháng được với đối phương. Thời cơ ra tay chính là khi đến Bặc Chi Vực, tên Khúc Bồng kia nhất định sẽ chứng đạo Chuẩn Thánh ở Bặc Chi Vực, chúng ta tuyệt đối không thể để hắn chứng đạo Chuẩn Thánh.”

“Nếu như đối phương thật sự đang tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, có thể gây ra lượng kiếp cho tinh cầu, thậm chí có thể quay ngược thời không, vậy thì mấy người chúng ta cũng không thể nào áp chế được hắn.” Tích Niệm Mạt lo lắng nói, sau khi tỉnh táo lại, Tích Niệm Mạt biết vừa rồi tâm trạng mình quá kích động, bây giờ nàng lại bắt đầu khuyên Lam Tiểu Bố.

“Dù sao thì hắn cũng chưa chứng đạo Chuẩn Thánh.” Lam Tiểu Bố cảm thấy thực lực chắc hẳn không chênh lệch lắm/

Tích Niệm Mạt lắc đầu, “Không, ngươi không biết rằng cường giả chân chính lợi hại như thế nào. Ta có quen biết một vị đại ca, khi hắn là Hợp Thần cảnh sơ kỳ, đã có thể dễ dàng miểu sát một Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí còn có thể lấy một địch nhiều. Mà khi đến Chuẩn Thánh, hầu như có thể trực diện đối đầu với Thánh Nhân mạnh nhất trong vũ trụ mênh mông. Nếu như Khúc Bồng cũng là loại cường giả này, thực lực của chúng ta quả thật không đủ.”

Chương 1401 - Thần Nữ tông. (2)

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, vị đại ca này của Tích Niệm Mạt cũng quá bất hợp lý rồi? Hợp Thần cảnh đã có thể miểu sát Chuẩn Thánh hậu kỳ? Bây giờ là Thế Giới Thần sơ kỳ, hắn có thể miểu sát Thần Vương hậu kỳ sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khẳng định, khi hắn là Thần Quân đã từng giết được Thần Vương, mặc dù có dùng thủ đoạn khác, nhưng mà bây giờ hắn là cảnh giới thế Giới Thần, đối phó với Thần Vương chắc hẳn cũng đủ.

Lỡ như Khúc Bồng kia là loại người giống như đại ca Tích sư tỷ, vậy thì hắn có tập hợp bao nhiêu Hợp Thần cảnh cũng không đủ. Hơn nữa, ở Vô Căn Thần giới, Hợp Thần đã là nhân vật đứng đầu, làm sao có thể tùy tiện lôi kéo đến?

Tích Niệm Mạt đã nhìn ra tâm tư của Lam Tiểu Bố, mỉm cười nói, “Ngươi không cần phải lo lắng, loại cường giả như vị đại ca kia của ta, cả trăm triệu năm chưa chắc đã có thêm một người nữa. Khúc Bồng kia có mạnh đến đâu, so với đại ca kia của ta còn kém xa lắm. Hơn nữa, ta sinh tồn ở nơi này đã nhiều năm như vậy, cũng không phải không có bằng hữu nào. Ngươi cứ ở Niết Bàn thần thành tham gia tuyển chọn cung chủ Vô Căn học cung đã, ta đi tìm người.’

“Đa tạ Tích sư tỷ.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, Tích Niệm Mạt là người nơi này, người nàng đi tìm đương nhiên sẽ mạnh hơn cường giả mà mình thông qua các loại thủ đoạn để tìm.

…

Sự thật khác một trời một vực so với những gì Lam Tiểu Bố nghĩ, mặc dù Tích Niệm Mạt ở Vô Căn Thần giới đã rất lâu, thế nhưng nàng thật sự chẳng có bao nhiêu bằng hữu.

Chủ yếu là vì phần lớn thời gian nàng đều dùng để tu luyện, rất ít khi ra bên ngoài kết giao bằng hữu, hoặc là đi làm những chuyện chẳng có chút ý nghĩa nào. Cho nên mặc dù tu vi của nàng đứng trên đỉnh cao ở Vô Căn Thần giới, nhưng cũng không có mấy người biết.

Người đầu tiên Tích Niệm Mạt tìm chính là Cúc Bội, nàng cũng không nhận ra Cúc Bội. Nhưng mà Cúc Bội đã chiếm lấy Vô Diệp lâm, sáng lập nên Thần nữ tông, chuyện này nàng đã nghe nói đến.

Khúc Bồng muốn hủy diệt Vô Căn Thần giới, cho dù là từ phương diện nào, Cúc Bội cũng sẽ không bỏ qua.

Ở Vô Căn Thần giới, thần thành phồn hoa và khí thế nhất chính là Niết Bàn thần thành, nhưng tông môn mạnh nhất không phải là Vô Căn học cung, mà là Thần Nữ tông Vô Diệp lâm.

Vô Diệp lâm nằm ở biên giới Phu Hóa Sào, sau khi lượng kiếp kết thúc, nơi này có tài nguyên tu luyện phong phú. Thần Nữ tông chiếm cứ nơi này, phát triển vô cùng nhanh chóng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã vượt xa Vô Căn học cung, trở thành tông môn đệ nhất.

Bởi vì Thần Nữ tông là tông môn mạnh nhất ở Vô Căn Thần giới, cho nên hầu như không có người nào có thể đi vào Vô Diệp lâm, nơi này hoàn toàn biến thành đất của Thần Nữ tông.

Tích Niệm Mạt vừa đến con kênh bên ngoài Vô Diệp lâm đã bị hai tu sĩ Thần Quân ngăn lại, điều này khiến Tích Niệm Mạt cảm thán vô cùng. DÙng Thần Quân để giữ cửa, chỉ sợ cũng chỉ có Thần Nữ tông mà thôi.

“Trụ sở tông môn của Thần Nữ tông, xin mời đi đường vòng.” Một nữ tử trung niên chẳng những ngăn cản Tích Niệm Mạt, mà còn lấy một thanh trường kiếm ra.

Đây là vì cảm thấy thực lực của Tích Niệm Mạt mạnh hơn xa nàng, nếu không thì lấy tính tình của Thần Nữ tông, chỉ cần đến gần Vô Diệp lâm thì đã sớm bị giết chết.

“Ta có chuyện quan trọng muốn gặp Cúc tông chủ…” Tích Niệm Mạt từ tốn nói, nàng không có thói quen ỷ mạnh khinh người, cho nên nói chuyện vẫn vô cùng hòa nhã.

“Cút.” Một nữ tu canh giữ khác chẳng thèm hỏi đến chuyện gì, đối phương là ai đã trực tiếp bảo Tích Niệm Mạt cút.

Tích Niệm Mạt cho dù tính tình có tốt đến đâu cũng có chút tức giận. Dù sao thì nàng cũng là một Chuẩn Thánh, chỉ một Thần Quân nho nhỏ mà cũng dám bảo nàng cút?

“Đùng!” Một đạo thủ ấn thần nguyên đập xuống, nữ tu bảo Tích Niệm Mạt cút kia trực tiếp bị đánh bay, xoay trong trên không trung mấy vòng mới rơi xuống một thân cây.

Chỉ một cái thủ ấn này, âm thanh cảnh báo trong Thần Nữ tông lập tức vang lên, chỉ trong chớp mắt, mấy chục độn quang từ sâu trong Vô Diệp lâm lao ra, vây quanh Tích Niệm Mạt.

Ánh mắt Tích Niệm Mạt nhìn về phía một nữ tử áo tím, nàng đã nhìn ra, nữ tử áo tím này chắc chắn là Hợp Thần tầng ba, xem như là người mạnh nhất ở chỗ này.

Thần niệm của nữ tử áo tím tập trung trên người Tích Niệm Mạt, trong lòng thì âm thầm suy nghĩ, thực lực của người trước mắt này tuyệt đối còn cao hơn nàng, thậm chí là cao hơn cả tông chủ.

Cao hơn cả tông chủ? Nghĩ đến đây, nàng càng thấy kinh hoảng. Cao hơn cả tông chủ, đó chính là cảnh giới Chuẩn Thánh đó. Cũng may nàng vừa hay định ra ngoài, gặp phải việc này, nếu không một khi sự việc căng lên, Thần Nữ tông nhất định sẽ tổn thất nặng nề.

“Ta là Thái Thượng trưởng lão Úc Chân Đồng của Thần Nữ tông, không biết đạo hữu có chuyện gì mà đến tông môn ta?” Úc Chân Đồng lập tức ôm quyền, giọng điệu khách sáo hỏi một câu.

Còn về chuyện Tích Niệm Mạt dùng một bàn tay đánh bay một Thần Quân của Thần Nữ tông, nàng tựa như không hề nhìn thấy.

“Ta tìm Cúc tông chủ có chuyện gấp.” Giọng điệu Tích Niệm Mạt vô cùng thành thật.

“Được, mời đạo hữu vào trong cùng ta.” Úc Chân Đồng cũng không hỏi Tích Niệm Mạt có chuyện gì, nhưng mà nàng cho phép Tích Niệm Mạt tiến vào Thần Nữ tông.

“Đa tạ.” Tích Niệm Mạt gật đầu, đi theo Úc Chân Đồng tiến vào trong Vô Diệp lâm.

Một mình tiến vào Vô Diệp lâm, Tích Niệm Mạt cũng không để ý. Dù sao thì nàng cũng là đại sư thần trận cấp bốn, còn là một cường giả Chuẩn Thánh, Thần Nữ tông lại không có Chuẩn Thánh. Mặt khác, nàng đến đây là muốn bàn chuyện đại sự tồn vong của Vô Căn Thần giới với Cúc Bội, cho dù như thế nào, Thần Nữ tông cũng không có lý do nào mà tính toán với nàng.

Chương 1402 - Tông môn xấu bụng.

Vô Diệp lâm vô biên vô hạn, tại Thần Vực Sào Phu Hóa lúc trước, không biết nơi này đã có biết bao nhiêu tu sĩ đi tìm kiếm cơ duyên. Bây giờ Thần Nữ tông đã thành lập tông môn ở sâu trong Vô Diệp lâm, nếu không có chỉ dẫn, muốn tìm được trụ sở tông môn cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tích Niệm Mạt đi theo Úc Chân Đồng vào trong Vô Diệp lâm, lập tức biết bản thân mình đã có chút khinh thường rồi. nàng khẳng định bản thân mình đã tiến vào một cái Khốn Sát thần trận cấp bảy, với thủ đoạn đại sư thần trận cấp bốn của nàng, muốn phá vỡ thần trận này, cách duy nhất chính là cưỡng ép công kích..

Nếu như chỉ là Khốn Sát thần trận cấp bảy, nàng cũng không quá để ý, nhưng nếu bên trong cái Khốn Sát thần trận cấp bảy này có một đám cường giả Hợp Thần cảnh đối phó với nàng, vậy thì khó nói. Nghe đồn tông chủ Cúc Bội của Thần Nữ tông, đã bước nửa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhìn thấy Tích Niệm Mạt khẽ nhíu mày, trong lòng Úc Chân Đồng cười lạnh, Thần Nữ tông nàng dễ bắt nạt như vậy sao, nếu như vậy thì Thần Nữ tông đã sớm không còn rồi. Cảnh giới Chuẩn Thánh thì sao chứ?

Tích Niệm Mạt hít một hơi thật sâu, nếu đã tới, vậy thì không còn đường lui nữa, hơn nữa nàng cũng không đến để gây chuyện.

Úc Chân Đồng đi quanh co lòng vòng một lúc, qua trọn một canh giờ, lúc này mới dẫn Tích Niệm Mạt đến bên ngoài một quảng trường khổng lồ, xuyên qua thông đạo màu vàng ở giữa quảng trường, là ba chữ lớn lơ lửng trên hư không, Thần Nữ tông.

Ba chữ này khí thế bàng bạc, Tích Niệm Mạt hoài nghi đến mình cũng chưa chắc có thể viết ra được. Tu sĩ có thể viết ra được ba chữ này, tu vi sợ rằng không hề thấp hơn nàng, hơn nữa còn cao hơn một chút.

Chẳng lẽ Thần Nữ tông còn có người có tu vi cao hơn cả Chuẩn Thánh sao?

Úc Chân Đồng càng đi càng nhanh, Tích Niệm Mạt cũng chỉ có thể tăng nhanh tốc độ. Sau khi đi qua quảng trường, mới tiến vào đại điện tông môn của Thần Nữ tông.

Giờ phút này trong đại điện tông môn đã sớm ngồi đầy người, rõ ràng là vì Tích Niệm Mạt. Thần niệm Tích Niệm Mạt hơi quét qua một chút, đã biết nơi này có ít nhất năm cường giả Hợp Thần cảnh, hơn mười tu sĩ Thần Vương. Nữ tử ngồi ở vị trí cao nhất, gương mặt có hai bên hoàn toàn khác biệt, nửa xấu nửa đẹp.

Dung mạo thì thôi không nhắc đến, khí thế quanh người nữ nhân này cường hãn, tựa như lúc nào cũng có thể bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Tích Niệm Mạt biết người này nhất định là Cúc Bội, nàng lập tức ôm quyền, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói, “Tích Niệm Mạt Lôi Kiếm sơn trang kính chào Cúc tông chủ.”

Cúc Bội vừa nhìn thấy Tích Niệm Mạt đã biết Tích Niệm Mạt đã là Chuẩn Thánh, nàng dừng ở Hợp Thần cảnh đỉnh phong không biết đã bao nhiêu năm, muốn bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh vẫn luôn còn thiếu một chút nữa. Giờ phút này nhìn thấy một tu sĩ Chuẩn Thánh đứng trước mặt nàng, hơn nữa còn là tu sĩ vừa bước vào Chuẩn Thánh, trong lòng nàng luôn cảm thấy có chút quái dị.

“Vì sao Tích đạo hữu lại vô duyên vô cớ đến dạy dỗ đệ tử Thần Nữ tông ta?” Cúc Bội từ tốn nói, cho dù Tích Niệm Mạt đã là Chuẩn Thánh, nàng cũng không sợ.

Bây giờ trong lòng nàng chỉ e ngại một người, đó chính là Khúc Bồng.

Tích Niệm Mạt bình tĩnh nói, “Ta là vì cứu Cúc tông chủ và Thần Nữ tông mà đến.”

Cúc Bội cười ha ha, “Thần Nữ tông không cần bất cứ ai đến cứu, chúng ta có thể sinh tồn cho đến ngày hôm nay, đều dựa vào chính mình, không phải là người khác.”

“Có thể cho những người còn lại lui đi, ta và Cúc tông chủ nói chuyện riêng được không?” Tích Niệm Mạt khẽ nhíu mày, đồng thời nàng cũng cảm nhận được, những năm qua nàng vẫn luôn một lòng tu luyện, làm việc hình như đã không còn cẩn thận như lúc ban đầu. Rất rõ ràng, Cúc Bội đã bố trí mai phục ở nơi này, mà Khốn Sát thần trận trong đại điện cũng là cấp bảy.

Nhưng mà Tích Niệm Mạt nhanh chóng bình thường trở lại, dù biết rõ Cúc Bội sẽ không có ý tốt với mình, nàng vẫn phải đến một chuyến. Ở Vô Căn Thần giới, có thể giúp nàng và Lam Tiểu Bố, cũng chỉ có nữ nhân trước mắt này. Tài nguyên ở Vô Căn Thần giới thiếu thốn, quy tắc không được đầy đủ, người có tu vi cường đại cũng cực ít.

“Không được, Tích đạo hữu có việc gì thì cứ nói thẳng, nếu không thì mời đi cho.” Cúc Bội từ tốn nói, Tích Niệm Mạt biết rõ, nếu như mình thật sự xoay người rời đi, vậy chờ đợi nàng chính là bị vây giết. Nàng thật sự không nghĩ ra, là cái gì khiến đám nữ nhân này trở nên điên cuồng như vậy, không coi ai ra gì.

Một thần trận cấp bảy quả thật có trói buộc khá lớn đối với nàng, nhưng mà nàng là một Chuẩn Thánh, cho dù đối phương muốn bắt nàng lại, cũng phải bỏ ra một cái giá rất lớn?

“Bởi vì Vô Căn Thần giới sắp bị hủy diệt, mà chúng ta có thể ngăn cản chuyện Vô Căn Thần giới bị hủy diệt, cho nên ta tới đây mời đạo hữu cùng chung tay ngăn cản Vô Căn Thần giới hủy diệt.” Tích Niệm Mạt từ tốn nói.

Nếu như đối phương còn không có phản ứng, vậy nàng sẽ lập tức đi ngay, điều này cho thấy rõ Cúc Bội không hề quan tâm đến Vô Căn

Thần giới một chút nào. Còn chuyện của Lam Tiểu Bố và Khúc Bồng, chỉ cần Cúc Bội không nói chuyện riêng với nàng, nàng sẽ không tiết lộ một chút nào.

“Chính là câu này thôi sao?” TRong mắt Cúc Bội chứa đầy mỉa mai.

“Nếu Cúc tông chủ không tin lời ta nói, vậy ta cáo từ.” Tích Niệm Mạt lập tức ôm quyền, xoay người rời đi. Nàng đã nhìn ra, nữ nhân trước mắt này không hề quan tâm đến chuyện Vô Căn Thần giới có tồn tại hay không, có lẽ nữ nhân này còn để ý đến Tích Niệm Mạt nàng hơn.

Cúc Bội cười ha ha một tiếng, “Thần Nữ tông ta cũng không phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, mọi người ra tay.”

Hầu như ngay khi Cúc Bội ra lệnh, trận kỳ trong tay nàng đã ném xuống.

Nàng nhất định phải bắt Tích Niệm Mạt lại, hỏi rõ ràng Tích Niệm Mạt làm thế nào để bước vào cảnh giới CHuẩn Thánh, bởi vì nàng vẫn luôn không thể nào phá tan vách chắn Chuẩn Thánh. Chuyện này không liên quan gì đến tài nguyên tu luyện.

Chương 1403 - Tông môn xấu bụng. (2)

Mặc dù tính cách của Tích Niệm Mạt ôn hòa, những năm gần đây cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, sát phạt lại càng thấy nhiều. Ngay khi Cúc Bội nói ra tay, nàng cũng ra tay.

Từng đạo lôi kiếm theo thủ quyết của nàng đánh ra, Khốn Sát thần trận cấp bảy mặc dù mạnh, nhưng người bị nhốt ở đây là một cường giả Chuẩn Thánh.

Nhìn thấy Khốn Sát thần trận không ngừng xuất hiện vết rách, lôi kiếm đầu trời từ trong vết rách này tràn ra, không ngừng giết đi trưởng lão Thần Nữ tông trong đại điện, sắc Sắc mặt Cúc Bội cực kỳ khó coi. Nàng cầm lấy một đạo Thất Thải Đái, chủ động nhào về phía Tích Niệm Mạt.

…

Lam Tiểu Bố rời khỏi Niết Bàn thần thành, mặc dù hắn đã mời Tích Niệm Mạt, nhưng mà lời Tích Niệm Mạt nói rất đúng, tên Khúc Bồng kia không phải là gia hỏa đơn giản, cho nên hắn còn cần phải chuẩn bị một chút.

Bây giờ đến lúc tuyển chọn cung chủ Vô Căn học cung ở Niết Bàn thần thành cũng chỉ còn hai tháng, Lam Tiểu Bố biết trong hai tháng này mà dùng để tu luyện thì tu vi của hắn cũng chẳng thể tăng lên được bao nhiêu. Cho nên hắn định dùng mấy tháng này để tăng trình độ Trận Đạo của mình.

Bây giờ hắn là đại sư Thần Trận cấp bốn, qua khoảng thời gian này không ngừng bố trí thần trận cấp bốn, hắn đã không còn cách đại sư thần trận cấp năm bao xa.

Vật liệu trên người hắn còn rất nhiều, bây giờ hắn rời khỏi Niết Bàn thần thành, chính là muốn tìm một nơi yên tĩnh rèn luyện TRận Đạo.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi Niết Bàn thần thành, hắn đã nhìn thấy một nữ tử bị người khác đánh bay, đang bay về phía hắn.

Lam Tiểu Bố theo bản năng giơ tay ra đỡ nàng một chút, nữ tử này cũng không rơi xuống đất mà ngã xuống trước mặt hắn.

Lam Tiểu Bố biết mình đã vô tình chọc phải phiền phức, thật sự vừa rồi hắn chỉ hành động theo bản năng. Nếu như là lúc khác, hắn sẽ không làm như vậy, cho dù có muốn giúp đỡ, cũng phải hỏi tình huống cho rõ ràng.

Chỉ là vừa rồi kho nữ tử kia bay đến chỗ hắn, hắn còn đang suy nghĩ phải mất bao lâu mới có thể tấn cấp đại sư Thần Trận cấp năm.

Quả nhiên hai nam một nữ nhanh chóng xuất hiện gần Lam Tiểu Bố, bao vây Lam Tiểu Bố lại. Nữ tử có tướng mạo có chút yêu mị, hai nam tử, một người tóc dài, một người thì môi trề ra ngoài, nhìn có chút dị thường.

“Đạo hữu xưng hô như thế nào?” Nói chuyện chính là nam tử có môi trề ra ngoài kia, mặc dù hắn đang nói chuyện, nhưng thần niệm đã cố ý vô tình bao phủ Lam Tiểu Bố lại, tựa như đang điều tra tu vi và thực lực của Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố trong mắt bọn hắn sẽ không quá cao, tuổi tác cũng không lớn, đạo vận lưu chuyển cũng không rõ ràng.

“Chuyện này không liên quan đến hắn, là ta không cẩn thận ngã trúng hắn.” Nữ tử kia đã lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói.

“Sắc Nhân Nhi, ngươi đứng qua một bên, đợi lát nữa sẽ nói chuyện của ngươi sau.” Lần này nói chuyện chính là nữ tử có chút yêu mị.

Sắc Nhân Nhi? Lam Tiểu Bố nhìn nữ tử có bề ngoài xấu xí này, hắn không ngờ nữ nhân này chính là người mà nam tử áo vàng của Ám Nguyệt Hà muốn bảo vệ.

Từ Khổ Nhược Thần Vương, hắn mới biết được nam tử áo vàng muốn ám sát hắn tên là Huyết Đồ Cuồng Sa, đây tuyệt đối là một tên khát máu như điên, giết người như ngóe. Không ngờ gia hỏa này lại thích một nữ nhân nhìn rất tầm thường, thậm chí thà rằng phản bội Ám Nguyệt Hà, cũng không muốn Lam Tiểu Bố ra tay với nàng.

“Ta tên là Ngộ Không, ngươi có thể gọi ta là đại sư huynh.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy nam tử tra hỏi này, không nhịn sẽ nhớ đến Nhị sư huynh. Môi gia hỏa này trề như vậy, nếu như nói là do Nhị sư huynh biến thành, hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

“Ha ha, hay cho cái từ đại sư huynh này, đi theo chúng ta đi.” Nam tử môi trề cười ha ha.

Nhưng mà vừa rồi Lam Tiểu Bố đã nghe thấy nam tử tóc dài kia truyền âm, ý là hắn không rõ lai lịch, lại đi đến Niết Bàn thần thành, có lẽ chính là loại người đến Vô Căn học cung tìm vận may.

“Đi đâu?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

“Đi thôi, bảo ngươi đi thì cứ đi, còn ngươi nữa, cũng đi cùng luôn.” Nữ tử yêu mị kia nhẹ nhàng nói.

Lam Tiểu Bố đang định nói, thật có lỗi, ta không có thời gian, hắn đã nghe nam tử môi trề kia nói, “Đương nhiên là phát tài rồi, Sắc Nhân Nhi tìm được một nơi tốt, nghe nói bên trong có di tích của Thánh Nhân nữa, chúng ta vừa hay thiếu một người dò đường, cùng đi chứ.”

Giọng nói của nam tử môi trề này đã khống chế lại, chỉ có những người bọn hắn mới có thể nghe thấy.

Lam Tiểu Bố vốn định dạy dỗ mấy tên này một lần, ra tay ở bên ngoài Niết Bàn thần thành, hoàn toàn không có người nào quản, hắn dạy dỗ mấy tên này xong rồi đi nghiên cứu Trận Đạo cũng không muộn, không ngờ mấy tên này còn muốn đi tìm chết. Di tích Thánh Nhân? Hắn thật muốn cười hai tiếng ha ha. Di tích Thánh Nhân dễ tìm như vậy sao?

Sắc Nhân Nhi lại nói tiếp, “Di tích Thánh Nhân kia chỉ có mình ta biết, ta dẫn đường cho các ngươi là được rồi, vị sư huynh này chắc hẳn còn có việc gấp, để hắn đi đi.”

“Đã bảo ngươi đừng có chen lời vào rồi mà, ngươi cứ phải chen lời như vậy à.” Lần này nữ tử kiều mỵ kia lập tức vung tay lên tát vào mặt Sắc Nhân Nhi.

Lam Tiểu Bố đưa tay kéo một cái, giúp Sắc Nhân Nhi tránh khỏi cái tát này, sau đó từ tốn nói, “Đã vậy thì dẫn đường đi, mọi người cùng nhau đi.”

Trước đó Lam Tiểu Bố cho rằng nam tử môi trề kia chỉ đang tìm một cái cớ, khi Sắc Nhân Nhi chủ động nói biết di tích Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố mới biết chuyện này chỉ sợ là thật.

Chương 1404 - Di tích Thánh Nhân

Nam tử môi trề thấy Lam Tiểu Bố tiện tay đã có thể kéo Sắc Nhân Nhi rời khỏi phạm vi công kích của Cố Mi thì lập tức nhíu mày, thủ đoạn này thì tu vi không thể yếu hơn Cố Mi.

Khi hắn đang định hỏi thăm Cố Mi có chuyện gì vậy, đã nghe Lam Tiểu Bố nói đồng ý đi cùng với bọn hắn tìm kiếm di tích Thánh Nhân, hắn lập tức nuốt lời định nói xuống. Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn ba người bọn hắn được, chỉ cần Lam Tiểu Bố đồng ý dò đường, vậy thì mọi chuyện đều ổn. Nếu như Lam Tiểu Bố không muốn đi dò đường, vậy thì từ từ thu thập hắn cũng không muộn.

“Ngộ Không đạo hữu là người thoải mái, đã như vậy thì chúng ta lập tức lên phi thuyền thôi.” Nam tử môi trề lấy một cái phi thuyền ra.

Lam Tiểu Bố không có chút do dự nào nhảy lên phi thuyền của đối phương. Ba tu sĩ Thần Quân, cho dù có hai Thần Quân đỉnh phong, hắn cũng hoàn toàn không để tâm.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lên phi thuyền, trong lòng Sắc Nhân Nhi thở dài, là nàng làm hại Lam Tiểu Bố, nhưng nàng lại chẳng thể làm được điều gì.

Nam tử môi trề nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã lên phi thuyền, trong lòng lại cảm thấy vô cùng cổ quái. Theo hắn nghĩ, đáng lẽ Lam Tiểu Bố phải do dự một chút, nhưng mà có do dự thì hắn cũng sẽ bắt Lam Tiểu Bố lên phi thuyền. Khiến hắn không ngờ được là, đừng nói là do dư, ngay cả động tác Lam Tiểu Bố cũng không chậm lại một chút nào.

“Nhanh khỏi động phi thuyền đi, hai tháng sau ta còn phải quay về Niết Bàn thần thành nữa.” Lam Tiểu Bố nói.

“Được.” Nam tử môi trề kích phát phi thuyền, phi thuyền lập tức xông ra ngoài.

Sau khi phi thuyền xông ra ngoài, nữ tử yêu mị kia mới tỉnh táo lại trước động tác của Lam Tiểu Bố, khi nàng không ra tay toàn lực, mà Lam Tiểu Bố cách Sắc Nhân Nhi lại gần, lúc này mới tiện tay kéo Sắc Nhân Nhi tránh khỏi cái tát kia của nàng. Hơn nữa, cho dù thực lực của Lam Tiểu Bố có mạnh hơn nàng thì sao chứ? Nàng mới là Thần Quân tầng một mà thôi, cho dù là Khổng Bồng hay Thiên Vân Phi, đều là Thần Quân viên mãn, thực lực mạnh hơn nàng rất nhiều. Ba người bọn họ chẳng lẽ lại phải e ngại tên gia hỏa mặt trắng như Lam Tiểu Bố sao?

“Hai tháng chỉ sợ không quay về Niết Bàn thần thành được, chuyến đi này phải mất ít nhất là nửa năm.” Nữ tử yêu mị không còn sợ hãi nữa, giọng nói cũng tùy ý hơn.

Nam tử môi trề cười ha ha một tiếng rồi nói, “Lời Cố Mi nói mặc dù không chính xác lắm, nhưng cũng không sai lệch gì nhiều. Nhưng mà so với cơ duyên phát hiện được di tích Thánh Nhân, đừng nói là nửa năm, cho dù là mười năm ta cũng cảm thấy đáng. Ngộ Không đạo hữu, nếu mọi người đã tổ đội, chính là ngồi chung một thuyền. Để ta giới thiệu một chút, ta tên là KHổng Bồng, đây là Thiên Vân Phi và Cố Mi. Từ giờ trở đi, chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ngươi vẫn nên lấy tên Bát Giới thì hợp hơn.

TRong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng đối với chuyện mấy người này tên gì, Lam Tiểu Bố chẳng hề quan tâm một chút nào, hắn vô cùng dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra nói, “Dừng phi thuyền lại, ngồi pháp bảo phi hành của ta đi, chỉ cần nhiều nhất ba bốn ngày thôi sẽ đến. Pháp bảo phi hành của ngươi tốc độ quá chậm rồi.”

Ba bốn ngày là đến? Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, cho dù là Khổng Bồng, Thiên Vân Phi hay Cố Mi đều trừng to mắt nhìn chằm chằm Luân Hồi Oa. Nếu thật sự đúng như lời Lam Tiểu Bố nói, cái nồi này tuyệt đối chính là pháp bảo đỉnh cấp.

Đáng tiếc cái Luân Hồi Oa này đã bị Lam Tiểu Bố luyện hóa, cấm chế trên Luân Hồi Oa, thần niệm của bọn hắn cũng không thể thẩm thấu vào. Mặc kệ Lam Tiểu Bố lấy ra bảo vật gì, Khổng Bồng cũng ngừng phi thuyền lại. Không chỉ như vậy, Khổng Bồng còn lấy ra một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố. “Đây là ngọc giản phương vị nơi mà chúng ta muốn đi, ngươi đi đến đó là được.”

Lam Tiểu Bố đi ra khỏi cấm chế, mở Luân Hồi Oa ra, là người đầu tiên nhảy lên Luân Hồi Oa, sau đó vẫy vẫy mấy người còn lại, “Lên đi, ta phải kích phát pháp bảo phi hành.”

Những người còn lại nhanh chóng nhảy lên Luân Hồi Oa của Lam

Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố kích phát Luân Hồi Oa, mấy người còn lại lập tức cảm thấy tốc độ này tựa như thuấn di. Thần niệm hoàn toàn không thể nào mở rộng được, chỉ cái cấm chế phòng ngự của pháp bảo phi hành này thôi, bọn hắn cũng không thể nào phá võ được.

Luân Hồi Oa? Giờ phút này tất cả mọi người đều đã đoán được pháp bảo của Lam Tiểu Bố rất có thể chính là Luân Hồi Oa tiếng tăm lừng lẫy. Nghe đồn khi kích phát Luân Hồi Oa lên tốc độ cao nhất, khoảng cách có thể vượt qua chính là một lần luân hồi.

Dùng luân hồi để hình dung khoảng cách không gian trong nháy mắt, người bình thường có lẽ không biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn cảm thấy một cái là thời gian, một cái là không gian, nhưng đối với người tu đạo mà nói thì lại hoàn toàn rõ ràng. Điểm cuối của không gian chính là thời gian, đây là đạo tắc vũ trụ. Mà pháp bảo phi hành có thể làm được chuyện này cũng không nhiều, Luân Hồi Oa chính là một trong số đó.

Loại bảo vật đỉnh cấp như Luân Hồi Oa này, đối với bất cứ người nào mà nói đều là thứ mà người ta tha thiết mơ ước, thậm chí là khao khát có thể lấy được.

Nhưng mà trong lòng mấy người Khổng Bồng, Lam Tiểu Bố công khai lấy ra Luân Hồi Oa, còn chủ động để bọn hắn lên phi thuyền của mình, trong lòng bọn họ không có bao nhiêu kích động và mừng rỡ. Đến đầu heo cũng có thể nghĩ được, không có chút bản lĩnh, dám tùy tiện lấy Luân Hồi Oa ra trước mặt người khác sao?

Khổng Bồng lại nhớ đến động tác kéo tay Sắc Nhân Nhi lúc trước của Lam Tiểu Bố, bất an trong lòng lại càng mãnh liệt.

“Vân Phi, Mi Nương, chuyện này chỉ sợ không đơn giản. Tên Ngộ Không này chỉ cần tiện tay là lấy ra Luân Hồi Oa, chẳng hề có chút do dự nào mà đi cùng chúng ta đến di tích Thánh Nhân, có thể thấy được hắn hoàn toàn không sợ chúng ta.” Khổng Bồng truyền âm cho Thiên Vân Phi và Cố Mi.

Chương 1405 - Di tích Thánh Nhân (2)

Thiên Vân Phi và Cố Mi, Khổng Bồng cùng nghĩ giống nhau, ba người liếc nhau một cái, Khổng Bồng gật đầu với Thiên Vân Phi và Cố Mi sau đó đột ngột nói, “Pháp bảo phi hành của đại sư huynh này tuyệt đối là thần khí thượng phẩm cao cấp nhất, tốc độ còn nhanh hơn cái thần khí hạ phẩm kia của ta không biết bao nhiêu lần.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn cũng không tin mấy người này không nhận ra Luân Hồi Oa đại danh đỉnh đỉnh. Mặc dù vừa rồi hắn không nắm bắt nội dung truyền âm của mấy người này, nhưng hắn cũng có thể biết được, vừa rồi ba người này đã bàn bạc với nhau. Đối với lời Khổng Bồng nói, hắn chẳng thèm trả lời nửa chữ.

Thấy Lam Tiểu Bố không thèm trả lời mình, trong lòng Khổng Bồng lại càng nặng nề hơn, hắn đoán hôm nay mình đã sai lầm rồi.

“Khổng đại ca, ngươi và Vân Phi đại ca đều là Thần quân viên mãn, tu vi của Ngộ Không kia ta đoán cũng không cao lắm đâu. Cho dù hắn là Thế Giới Thần thì sao chứ? Chúng ta liên thủ, cộng thêm vật kia, cũng không cần phải sợ hắn.” Cố Mi truyền âm.

Khổng Bồng âm thầm gật đầu, ba người bọn họ liên thủ, cũng không phải chưa từng giết Thế Giới Thần. Còn Lam Tiểu Bố có phải là Thần Vương hay không, hắn có thể khẳng định là không phải.

Bởi vì Lam Tiểu Bố không nói lời nào, Sắc Nhân Nhi đang căng thẳng cũng không dám nói lời nào, ba người Khổng Bồng đã bắt đầu đề phòng Lam Tiểu Bố, trong lúc nhất thời bên trong Luân Hồi Oa vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người chỉ có thể cảm nhận bọn họ đang thuấn di, nhưng lại không biết là đến nơi nào.

Qua hai ngày, Lam Tiểu Bố dừng Luân Hồi Oa lại, “Ba vị đạo hữu, ngươi nói di tích Thánh Nhân ở chỗ này sao?”

Khổng Bồng nói, “Cái di tích Thánh Nhân này không phải là do chúng ta phát hiện ra, là Sắc Nhân Nhi phát hiện ra.”

Cố Mi cười khanh khách nói, “Đại ca, nơi này có lai lịch không hề tầm thường đâu. Trước khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, nghe đồn nơi này chính là Táng Thần quật, thật sự có tung tích của Thánh Nhân.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu nơi là do Sắc Nhân Nhi phát hiện ra, ta có trách nhiệm dò đường, vậy thì ba người các có tác dụng gì?”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, ba người Khổng Bồng cùng nhau lùi lại một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

“Ngộ Không đạo hữu, nếu không muốn chúng ta tham gia chuyện này thì chúng ta có thể rút.” Khi Lam Tiểu Bố công khai lấy Luân Hồi Oa ra, Khổng Bồng đã biết chuyện không bình thường. Cho dù Cố Mi nói ba người bọn họ liên thủ cũng không sợ Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn vẫn không muốn mạo hiểm.

“Đã chậm rồi.” Lĩnh vực Thế Giới Thần của Lam Tiểu Bố mở rộng, muốn giết chết ba người.

Khổng Bồng lớn tiếng nói, “Ngộ Không đạo hữu, ta biết chính xác nơi mà một tên Thánh Nhân đang ở, hơn nữa còn là Viễn Cổ Thánh Nhân. Mấu chốt là tu vi của tên Thánh Nhân này hiện tại rất thấp, nếu như có thể lấy được truyền thừa của hắn, ta tin thành tựu trong tương lai nhất định không hề thấp hơn Thánh Nhân…”

Vào giờ phút lĩnh vực của Lam Tiểu Bố khóa hắn lại, hắn đã biết ba người bọn hắn chênh lệch rất xa với Lam Tiểu Bố. Cho dù có dùng tới lá thần phù công kích cấp năm kia, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố. Bởi vì trong lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, đừng nói là phản kháng, ngay cả động đậy thôi cũng rất gian nan.

Còn về Thiên Vân Phi và Cố Mi, giờ phút này đã tái mặt. Ba người liên thủ đối phó với Lam Tiểu Bố, ngươi muốn thì có thể làm đấy. Không đúng, nếu như ngươi có thể động đậy được một cái thì ta liên thủ cho ngươi xem.

Lam Tiểu Bố thả lỏng lĩnh vực ra một chút, “Nói đi, chỗ nào?”

“Xin Ngộ Không đạo hữu, giơ cao đánh khẽ…”

Lời Khổng Bồng nói còn chưa dứt, sát ý đáng sợ đã bao trùm đến, rất rõ ràng, hắn ta có nói ra hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đặt trong lòng.

“Ta nói, chỉ hy vọng đạo hữu có thể cho ta luân hồi.” Khổng Bồng nhanh chóng nói ra lời này, giờ phút này hắn đã hiểu hắn chết chắc rồi, không có chút may mắn nào có thể hy vọng. Nếu không sống được, vậy cầu xin luân hồi đi, có lẽ sau khi luân hồi còn tồn tại ký ức.

Lam Tiểu Bố không hỏi, cũng không tiếp tục ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Khổng Bồng.

Khổng Bồng vội vàng nói, “Ở Thiên Tịch Hà, mặc dù Tịch Diệt Hải không còn Tịch Đạo Sa, nhưng đã bị áp súc đến cực hạn thành Thiên Tịch Hà, thật sự có một Thánh Nhân ở đó. Hắn tên là Lưu Tinh, ta nghe người ta nói…”

“Có phải là người này hay không?” Lam Tiểu Bố vung lên hình ảnh một nam tử anh tuấn.

“A, ta không biết ta chỉ biết Thánh Nhân kia tên là Lưu Tinh, còn tướng mạo thì ta chưa gặp.” Khổng Bồng vội vàng nói.

“Đã vậy thì để ngươi đi luân hồi.” Lam Tiểu Bố giơ tay lên, ba đạo nhận mang đã xé rách mi tâm và thức hải của ba người.

Mặc dù giết ba người, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố lại âm thầm sợ hãi. Hắn khẳng định Khổng Bồng không hề lừa hắn, người trẻ tuổi tên Lưu Tinh ở Thiên Tịch Hà kia nhất định chính là Thánh Nhân chuyển thế. Nếu như lúc trước hắn không nghe theo lời Lưu Tinh nói, thật sư vào trong Thiên Tịch Hà tu luyện, vậy thì hắn chết chắc.

Đáng tiếc Lưu Tinh kia tâm cơ thâm trầm, cũng quá đáng sợ, đáng sợ đến mức với tu vi bây giờ của hắn cũng không muốn tiếp cận đối phương. Nếu không thì dùng Lưu Tinh đối phó với Khúc Bồng, có thể lấy độc trị độc.

Tích Niệm Mạt nói rằng đi tìm mấy bằng hữu, cũng không biết tìm thế nào rồi, mấy ngày qua, cũng không truyền tin tức gì cho hắn.

Chương 1406 - Tuyên Hà Đan Lô.

TRong lòng Sắc Nhân Nhi cũng đã đoán được Lam Tiểu Bố không phải là người đơn giản, nhưng hoàn toàn không thể ngờ được Lam Tiểu Bố sẽ không đơn giản như vậy. Chỉ mấy đạo nhận mang đã giết chết ba người Khổng Bồng, chẳng lẽ là cường giả Thần Vương sao?

“Ngươi đã đến nơi này rồi?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Sắc Nhân Nhi.

Sắc Nhân Nhi run giọng nói, “Đúng vậy tiền bối, trước đó vì tránh né ám sát, cho nên ta mới đến nơi này.”

“Tránh né ám sát?” Lam Tiểu Bố vừa nghe đến ám sát, lập tức không tự chủ mà nhớ đến tông môn Ám Nguyệt Hà.

Sắc Nhân Nhi hoàn toàn không dám giấu diếm gì trước mặt Lam Tiểu Bố, thậm chí Lam Tiểu Bố còn chưa hỏi, nàng đã run rẩy nói, “Là một người tên là HUyết Đồ Cuồng Sa của Ám Nguyệt Hà, hắn giết cha mẹ ta, sau đó nhục nhã ta còn chưa nói, còn luôn một mực đuổi giết ta…”

Lam Tiểu Bố sửng người, hắn nghĩ Sắc Nhân Nhi và Huyết Đồ Cuồng Sa là người yêu của nhau, thậm chí còn là loại người yêu sống chết có nhau. Nhưng lại không ngờ được, cha mẹ Sắc Nhân Nhi là do Huyết Đồ Cuồng Sa giết chết, đây quả thật đã lật đổ tam quan của hắn. Còn Huyết Đồ Cuồng Sa vẫn luôn truy sát Sắc Nhân Nhi, Lam Tiểu Bố cảm thấy đây là một chuyện cười. Với thực lực của Huyết Đồ Cuồng Sa, sẽ phải đi theo truy sát Sắc Nhân Nhi sao? Chỉ cần một lần nhất định sẽ thành công.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ sẽ bát quái mà hỏi thăm một chút, rốt cuộc là chuyện như thế nào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không có tâm tư đó, hắn chỉ hỏi, “Ta muốn đi xem di tích Thánh Nhân kia một chút, ngươi có thể dẫn đường giúp ta hay không?”

“Vâng, tiền bối cứ sai bảo, vãn bối nhất định tuân mệnh.” Sắc Nhân Nhi không hề phản kháng nói một câu.

Lam Tiểu Bố đã có chút lý giải về tính cách của Sắc Nhân Nhi, đây là một nữ nhân nhẫn nhục chịu đựng, nhưng mà tâm lớn cũng hiền lành. Hơn nữa không có tâm cơ gì cả, có lẽ vẫn luôn sống dưới sự bảo vệ của cha mẹ. Bây giờ chỉ còn một mình, năng lực sinh tồn cũng kém cỏi. Nếu không thì chuyện đi đến di tích Thánh Nhân này, không thể để mấy người Khổng Bồng biết được. Đây là chuyện liên quan đến mạng người, vậy mà lại có thể tiết lộ ra.

“Lần đầu tiên ngươi đến nơi này, làm sao biết được ở đây có di tích Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Sắc Nhân Nhi nhanh chóng đáp, “Sau khi ta vào trong đó một khoảng thời gian, nhìn thấy một cái đan lô cực lớn, trên đan lô có viết hai chữ Tuyên Hà. Mà đạo vận lưu chuyển trên đan lô, có một loại khí thế mênh mông khiến người ta phải quỳ lạy.”

“Vậy sao ngươi biết đó là di tích Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Sắc Nhân Nhi nói, “Bởi vì khi ta cầm cái đan lô kia, lại nghe thấy một câu cảm thán rằng, Thánh Nhân thì sao chứ? Chứng đạo Thánh Nhân vẫn là một con đường chết.”

“Cho nên ngươi không dám lấy đan lô kia nữa mà chạy ra ngoài?” Mặc dù Lam Tiểu Bố không hiểu, nhưng lại cảm thấy chuyện này đối với Sắc Nhân Nhi mà nói thì không có gì kỳ quái.

Đối thành bất cứ ai, nhìn thấy cái đan lô của Thánh Nhân này, nhất định sẽ không bỏ qua. Nhưng mà tính cách của Sắc Nhân Nhi, thật sự sẽ không động đến cái đan lô này.

“Đúng vậy, ta không động đến cái đan lô kia nữa.” Sắc Nhân Nhi nhỏ giọng nói.

“Ngươi dẫn đường đi, ta vào xem.” Lam Tiểu Bố nói.

Nếu hắn nhìn thấy cái đan lô này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Vâng.” Sắc Nhân Nhi không hề có chút ý kiến nào, sau khi đáp lại thì đi phía trước dẫn đường.

Vô Căn Thần giới đã trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, Táng Thần quật thật ra đã không còn tồn tại nữa. Mặc dù tiền thân của nơi này là Táng Thần quật, nhưng mà hình dạng mặt đất hoàn toàn khác biệt. Dọc theo một con đường nhỏ đi vào là từng dãy vách đá cao ngất, mỗi một vách đá đều có hang động vô cùng vô tận. Mà những hang động này, có một vài hang động dùng thần niệm là có thể quét vào, có một vài nơi lại không thể dùng thần niệm rà quét.

Nhưng mà nơi đây dày đặc độc chướng, chỉ trong chốc lát, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy thần niệm vận chuyển nhất thời chậm lại. Nếu như không phải hắn có Khí Vận Chi Thụ, thật sự không thể nào đi tiếp được. Hắn khó hiểu nhìn qua Sắc Nhân Nhi, Sắc Nhân Nhi tựa như không có chút ảnh hưởng nào, loại thể chất này thật sự đặc biệt.

Tân cung chủ của Vô Căn học cung nhất định phải có bản lĩnh đặc biệt, Sắc Nhân Nhi không sợ độc chướng như thế này, chắc hẳn cũng xem như là một loại bản lĩnh. Hơn nữa Sắc Nhân Nhi là một người có vận may lớn, cho dù hắn không cứu được Sắc Nhân Nhi, chờ Sắc Nhân Nhi dẫn mấy người Khổng Bồng đến đây, sợ rằng mấy người Khổng Bồng cũng sẽ tiêu đời.

Rất rõ ràng, Sắc Nhân Nhi hoàn toàn không biết sự đáng sợ của độc chướng ở nơi này, vẫn theo con đường mà mình đã đi tiến lên phía trước.

Hai người đi mất hai ngày, lúc này mới tiến vào trong một huyệt động không có chút thu hút nào.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây cũng là thiên phú thứ hai của Sắc Nhân Nhi, đổi thành hắn, hắn cũng không dám khẳng định lần thứ hai đến đây sẽ nhớ chính xác vị trí hang động như vậy.

Phải biết rằng lần đầu tiên đến đây là trốn chạy mà đến. Nếu là trốn chạy, vậy sẽ không dùng thần niệm ghi nhớ lại. Nhưng hết lần này đến lần khác, lần thứ hai Sắc Nhân Nhi đến đây, không hề đi lạc đường, vẫn tìm đường hang động mà lúc trước mình vào được, đây chính là thiên phú.

Sau khi hai người tiến vào hang động, đi thẳng một đường xuống dưới, đi thêm một ngày nữa, Sắc Nhân Nhi ngừng lại, “Tiền bối, đã đến rồi, chính là ở chỗ này. Ở nơi này có một cái trận môn ẩn nặc, từ bên này đi tới, chỉ cần giẫm lên hàng đá tròn kia là có thể tiến vào.”

“ĐƯợc, ngươi đi theo ta vào trong.” Lam Tiểu Bố bước lên đá tròn.

Lam Tiểu Bố cảm thấy mình sẽ không nhìn nhầm, Sắc Nhân Nhi chính là loại người không có chút tâm cơ nào. Đổi thành người khác, hắn sẽ cho rằng đối phương đang vừa biểu diễn, vừa gài bẫy hắn.

Đi trên đá tròn khoảng nửa nén hương, trước mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, một cái đan lô cực lớn xuất hiện trước mặt của hắn.

Sắc Nhân Nhi ở sau lưng Lam Tiểu Bố nói, “Tiền bối, chính là cái đan lô này.”

Chương 1407 - Tuyên Hà Đan Lô. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đã nhìn thấy hai chữ to lớn khắc bên ngoài cái đan lô này, Tuyên Hà.

Lam Tiểu Bố không dùng tay chạm vào đan lô mà để Vũ Trụ Duy Mô xây dựng mô hình kết cấu.

Một lúc lâu sau, mô hình kết cấu của Tuyên Hà Đan Lô đã xuất hiện trong thức hải của Lam Tiểu Bố. Cái Tuyên Hà Đan Lô này quả thật chính là một món bảo vật đỉnh cấp, thế nhưng Tuyên Hà Đan Lô đã có chủ, hơn nữa chủ nhân của Tuyên Hà Đan Lô vẫn chưa vẫn lạc, mà đang ở trong đan lô.

Mùi thơm đan dược nhàn nhạt tỏa ra, Lam Tiểu Bố chấn động vô cùng. Đan Đạo của chủ nhân Tuyên Hà Đan Lô này chỉ sợ là đến đỉnh cao của Thần giới, chỉ mùi hương từ đan lô tỏa ra thôi đã khiến hắn cảm thấy tu vi của mình đã tăng một chút.

Lam Tiểu Bố tiến lên vươn một bàn tay đập lên đan lô, đạo âm liên miên bất tuyệt bao trùm đến, nhưng mà có Khí Vận Chi Thụ, đạo âm này hoàn toàn không ảnh hưởng đến Lam Tiểu Bố.

Sau một cái đập tay này, hai tay Lam Tiểu Bố không ngừng đập vào bên ngoài đan lô.

Một nén nhang sau, một bóng người hư ảo từ bên trong đan lô từ từ lộ ra.

“A, ở đây còn có Nguyên Thần còn sống?” Sắc Nhân Nhi nhìn thấy bóng người hư ảo trong đan lô, bị dọa mà lui về sau mấy bước.

Lam Tiểu Bố biết, Nguyên Thần hư ảo này chẳng những còn sống, thậm chí thân thể vẫn còn tồn tại. Hắn gọi Nguyên Hồn này tỉnh lại, chỉ là một hỏi thăm một vài vấn đề mà thôi.

“Đạo pháp tốt, không ngờ còn có người có thể chỉ dựa vào thủ quyết đại đạo mà lay tỉnh Nguyên Thần của ta. Nhưng người này lại là một tiểu tu sĩ Thế Giới Thần…” Nguyên Thần hư ảo lơ lửng trên không đan lô, giọng nói mơ hồ truyền ra.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Vãn bối Lam Tiểu Bố, muốn thỉnh giáo tiền bối vài vấn đề.”

“Không cần thỉnh giáo, ta cho ngươi biết ta tên là Lâu Thiêm Hồ, ngươi chưa từng nghe nói đến ta, nhưng nhất định có nghe đến Đan

Đạo mà ta khai sáng. Nhìn thấy đan lô của ta thì ngươi có thể đoán được rồi chứ? KHông sai, đó chính là Tuyên Hà Đan Đạo.” Giọng nói mơ hồ từ Nguyên Thần truyền ra.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, gia hỏa này phải tự tin đến mức nào mới có thể cảm thấy rằng ai ai cũng biết đến Tuyên Hà Đan Đạo?

“Thật có lỗi, vãn bối chưa từng nghe đến Tuyên Hà Đan Đạo. Sắc Nhân Nhi, ngươi có từng nghe đến chưa?” Lam Tiểu Bố quay đầu hỏi Sắc Nhân Nhi một chút.

Sắc Nhân Nhi cũng áy náy lắc đầu, “Ta cũng chưa từng nghe nói đến.”

“Không thể nào.” Nguyên Thần trên đan lô thật sự không có thân thể, nếu như có thân thể, nói không chừng sẽ tức giận mà đứng bật dậy.

“Không có gì là không thể cả, chưa nghe nói đến thì chính là chưa nghe nói đến thôi.” Ngay cả tiền bối Lam Tiểu Bố cũng không gọi nữa.

“Sao có thể được? Tuyệt đối không có khả năng…” Câu nói này liên tục lặp đi lặp lại không ngừng, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này không thể cầm cự được lâu, vội vàng nói, “Lâu tiền bối, vãn bối thương lượng với tiền bối một chút. Vãn bối cứu tiền bối một mạng, đảm bảo giúp tiền bối dung hợp thân thể và Nguyên Thần, tiền bối cũng giúp vãn bối một chuyện, thế nào?”

“Ha ha, bây giờ ai ai cũng có thể mạnh miệng như vậy à? Nếu như ta có thể cứu được dễ dàng như vậy, ta sẽ chờ ngươi đến cứu ta sao?” Lâu Thiêm Hồ hừ lạnh, giọng điệu có chút khó chịu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta có thể cứu ngươi hay không là chuyện của ta, ngươi có muốn giao dịch với ta hay không là chuyện của ngươi. Nếu như ngươi không đồng ý, vậy thì coi như ta chưa nói ra câu này.”

“Có phải chờ sau khi ta chết rồi, ngươi sẽ lấy đi Tuyên Hà Đan Lô của ta không?” Giọng điệu của Lâu Thiêm Hồ có chút khó chịu.

Lam Tiểu Bố không trả lời, trong lòng thì tự nhủ, ngươi cũng đã chết rồi, đương nhiên là ta sẽ lấy cái đan lô này đi. Bây giờ ngươi không chết, vậy ta sẽ ở lại đây chờ.

“Được, ta đồng ý giúp ngươi, ngươi cứu ta đi. Nếu như ngươi không cứu được, he he…” Lâu Thiêm Hồ cười he he một tiếng thì không nói tiếp nữa.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi là Thánh Nhân, còn ta thì cũng chỉ là một Thế Giới Thần mà thôi. Nếu như không có lời thề đại đạo, vậy tiền bối cảm thấy ta dám cứu ngươi sao? Đúng rồi, ta tên là Lam Tiểu Bố.”

“Được rồi…” Lâu Thiêm Hồ lại vô cùng tán thành lời nói của Lam Tiểu Bố, hắn vô cùng dứt khoát nói, “Lâu Thiêm Hồ ta ở chỗ này lấy đại đạo Tuyên Hà của mình lập lời thề, nếu như Lam Tiểu Bố cứu mạng ta, ta tuyệt đối không trực tiếp hoặc gián tiếp tổn thương Lam Tiểu Bố một chút nào. Không chỉ như vậy, ta còn đồng ý một yêu cầu của Lam Tiểu Bố. Nếu làm trái lời thề, đại đạo Tuyên Hà của Lâu Thiêm Hồ ta sẽ tán loạn, vĩnh viễn trầm luân, không thể luân hồi.”

KHi Lâu Thiêm Hồ thề, Lam Tiểu Bố đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình, hắn có thể cảm nhận được, lời thề đại đạo của Lâu Thiêm Hồ không có chút giả dối nào, hoàn toàn là thật tình chân ý.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố có ấn tượng tốt hơn nhiều, đây là một gia hỏa thật tình.

Lời thề đại đạo của Lâu Thiêm Hồ vừa kết thúc, Lam Tiểu Bố lại hỏi, “Tiền bối chính là vì nghiệp chướng Đan Đạo mà thành, cuối cùng thần hồn và thân thể tách rời, đại đạo sụp đổ?”

“A, tiểu gia hỏa cũng có chút bản lĩnh đó.” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Lâu Thiêm Hồ bật thốt lên, cực kỳ kinh ngạc.

Chương 1408 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ.

“Có thật sự có bản lĩnh hay không, tiền bối hãy xem hai thứ này.” Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố lấy một cái bình ngọc và hộp ngọc ra.

Khi bình ngọc và hộp ngọc chạm vào Nguyên Thần hư ảo kia, Nguyên Thần hư ảo lập tức xoay tròn rồi biến mất.

“A…” Sau khi Nguyên Thần hư ảo bắt được hai thứ kia rồi, kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó Nguyên Thần biến mất trong đan lô.

Lam Tiểu Bố lại không có chút nóng nảy nào, quay người nói với Sắc Nhân Nhi, “Chúng ta đứng bên ngoài chờ một chút, vị tiền bối này chẳng mấy chốc nữa sẽ ra ngoài.”

“Vâng, tiền bối.” Sắc Nhân Nhi nhanh chóng đáp lại.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta không phải tiền bối, vị Tuyên Hà Đan Đạo Lâu Thiêm Hồ này mới là tiền bối. Ngươi cũng đừng gọi ta là tiền bối nữa, ta tên là Lam Tiểu Bố, mọi người là đạo hữu tương xứng.”

“Vâng, Lam Tiểu Bố đạo hữu.” Sắc Nhân Nhi lại đáp một lần nữa, nàng thật sự nghe theo, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều.

…

Bị nghiệp chướng đại đạo đã nhiều năm như vậy, Lâu Thiêm Hồ cảm thấy không có bất cứ thứ gì có thể khiến cho hắn dao động. Nhưng khi nhìn thấy hai thứ mà Lam Tiểu Bố cho hắn, hắn kích động đến mức toàn thân đều run rẩy, Lâu Thiêm Hồ hoàn toàn không ngờ được, còn có người có thể đưa cho hắn Hồng Mông Sinh Tức và Khổ Bàn Đạo Quả.

Hắn vì nghiệp chướng đại đạo mà đại đạo sụp đổ, điều này không biết đã kéo dài bao nhiêu năm, lại thêm một vài năm nữa, hắn sẽ hoàn toàn cát bụi trở về với cát bụi. Bởi vì thứ có thể cứu được hắn không nhiều, mỗi một thứ đều có giá trị liên thành, còn là bảo vật mà ngay cả Thánh Nhân cũng khát vọng. Có thể tưởng tượng được, hắn là một người không có chút năng lực hành động nào, đương nhiên cũng không thể nào lấy được những thứ này.

Mặc dù đồ có thể cứu hắn không nhiều, nhưng Khổ Bàn Đạo Quả chính là một trong số đó. Khổ Bàn Đạo Quả có thể loại trừ nghiệp chướng đạo đạo, đối với hắn mà nói là thứ hữu dụng nhất.

Nhưng chỉ có Khổ Bàn Đạo Quả thôi thì không được, bởi vì đại đạo của hắn bị sụp đổ quá nghiêm trọng, cho nên Hồng Mông Sinh Tức đối với hắn còn quan trọng hơn. Nếu như nói muốn lấy được Khổ Bàn Đạo Quả đã khó càng thêm khó, vậy thì Hồng Mông Sinh Tức là thứ hầu như không thể nào lấy được.

Hồng Mông Sinh Tức là thứ có được từ khi vũ trụ Hạo Hãn mở ra, loại vật này đã sớm bị người ta chia cắt sử dụng hết, hắn đi đâu mà tìm? Cho dù thực lực của hắn vẫn còn, cũng không thể lấy được thứ này. Hắn đã không lấy được, còn trông cậy người khác đi lấy giúp hắn sao? Nhưng bây giờ, hai thứ này lại xuất hiện trước mặt hắn, đây quả thật giống như ông trời đến cứu hắn vậy.

Khổ Bàn Đạo Quả nhanh chóng hóa thành đạo tắc bao lấy toàn thân, đánh tan nghiệp chướng đại đạo, mà Hồng Mông Sinh Tức thì bắt đầu dung hợp thân thể và nguyên thần của Lâu Thiêm Hồ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn sinh cơ bên trong Tuyên Hà Đan Lô đã bừng bừng tỏa ra. Thần linh khí xung quanh kéo đến, khí thế đại đạo mênh mông cũng càng ngày càng cường đại.

Một loại đạo tắc Đan Đạo huyền diệu khó giải thích được bao phủ toàn bộ không gian, nếu như là người luyện đan, ở chỗ này chỉ cần tùy tiện cảm ngộ một chút là có thể tấn lên mấy cấp. Lam Tiểu Bố lại không có hứng thú, mặc dù hắn biết dựa vào đạo tắc Đan Đạo ở chỗ này có thể tăng trình độ Đan ĐẠo của mình lên. Nhưng mà đây là Tuyên Hà Đan Đạo của Lâu Thiêm Hồ, không phải Trường Sinh Đan Đạo của hắn. Đan Đạo của hắn mặc dù bình thường nhưng sau khi Khí Vận Chi Thụ hình thành, đã tự thành một thể, sau này chỉ cần tiếp tục rèn luyện là được rồi, không cần thiết phải dựa vào Đan Đạo của người khác. Còn Sắc Nhân Nhi, hoàn toàn không tiếp xúc với Đan ĐẠo, cho nên cũng mờ mịt không biết.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, một đống thần tinh thượng phẩm dặt xung quanh Tuyên Hà Đan Lô. Một khắc sau, đống thần tinh thượng phẩm này lập tức biến thành thần linh khí, rót vào trong đan lô. Nhìn thấy thần tinh thượng phẩm không thể cung cấp đủ Thần Nguyên, Lam Tiểu Bố chỉ có thể lấy một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm ra.

Sắc Nhân Nhi đứng một bên nhìn mà sững người, Lam Tiểu Bố đạo hữu rốt cuộc giàu có đến mức nào? Thần tinh thượng phẩm ném cả một đống lớn, Thần Linh mạch thượng phẩm cũng có thể tùy tiện ném ra, đây quả thật không thể dùng từ giàu có để hình dung. Nhưng nàng lại không biết, thứ vừa rồi Lam Tiểu Bố lấy ra, ngay cả thần tinh thượng phẩm và đầu Thần Linh mạch thượng phẩm kia cũng không phải thứ đáng giá nhất.

Cảm nhận được khí thế đạo vận trong Tuyên Hà Đan Lô càng lúc càng ngưng thực, Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng hài lòng. Hắn cứu Lâu Thiêm Hồ là vì muốn đối phó với Khúc Bồng, nếu như tu vi của Lâu Thiêm Hồ không thể tăng lên, vậy thì cũng chẳng thể giúp gì được cho hắn.

Đảo mắt đã qua nửa tháng, một tiếng cười ha ha từ trong đan lô truyền ra, sau đó một nam tử gầy yếu từ trong đan lô lao ra đứng trên mặt đất. Một khắc sau, Tuyên Hà Đan Lô sừng sững ở đó đã biến mất.

Tóc nam tử này có chút lộn xộn, hai chân trần trụi, áo nâu rách rưới, nhìn thật giống như mảnh vải đang treo trên người.

Nhưng Lam Tiểu Bố nhìn ra được, cái áo nâu kia tuyệt đối chính là pháp bảo phòng ngự cao cấp nhất.

“Ha ha…” Sau khi cất Tuyên Hà Đan Lô đi, Lâu Thiêm Hồ lại cười lớn một lần nữa, lúc này mới ôm quyền Lam Tiểu Bố, “Đa tạ ơn cứu mạng của Lam tiền bối, Lâu Thiêm Hồ ta tuyệt đối sẽ không quên. Nói đi, ngươi muốn ta giúp chuyện gì, ta sẽ không chần chừ một chút nào.”

TRong lòng hắn biết rõ, gặp được Lam Tiểu Bố la vận may lớn của mình, có thể nói không phải Lam Tiểu Bố, thật sự không có ai có thể cứu hắn.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói, “Ngươi là tiền bối, đừng gọi ta là tiền bối, như vậy thì ta già quá rồi.”

Lâu Thiêm Hồ tựa như không nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, xua tay nói, “Ngươi nói là chuyện của ngươi, ta gọi là chuyện của ta, không liên quan gì cả, cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, sao phải xoắn xuýt để ý là gì. Bây giờ ngươi nói đi, ngươi cần ta giúp cái gì. Con người của ta chính là không thể thiếu nợ, một khi thiếu nợ thì cả người sẽ không thoải mái.”

Chương 1409 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ. (2)

Lam Tiểu Bố đành phải ôm quyền nói, “Lâu tiền bối, gần đây có người muốn đối phó với ta, ta muốn giết chết hắn, nhưng mà thực lực quá yếu, gọi thêm mấy bằng hữu giúp đỡ, nhưng thực lực còn chưa đủ. Cho nên ta hy vọng tiền bối có thể ở bên cạnh ta một khoảng thời gian, giúp ta dạy dỗ gia hỏa này một chút. Không đúng, là giết gia hỏa này.”

Lâu Thiêm Hồ vừa ra đã hỏi hắn cần giúp chuyện gì, chứ không phải là hỏi thăm lai lịch của Khổ Bàn Đạo Quả và Hồng Mông Sinh Tức, điều này khiến cái nhìn của Lam Tiểu Bố về hắn càng tốt hơn. Người này coi trọng cam kết, không hề giúp sai người.

“Vấn đề nhỏ, tu vi của gia hỏa này là gì?” Lâu Thiêm Hồ xua tay, tùy tiện nói.

Lam Tiểu Bố chần chừ một chút rồi nói. “Hắn là Hợp Thần cảnh viên mãn, nhưng mà thực lực của người này tuyệt đối không phải Hợp Thần, hẳn là có thể đối phó với cường giả Chuẩn Thánh, đại đạo của hắn vô cùng đáng sợ.”

Lâu Thiêm Hồ cười he he, “Ai lúc Hợp Thần mà chẳng thể đối phó cường giả Chuẩn Thánh? Không có gì ghê gớm.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Tiền bối là Thánh Nhân sao? Bây giờ đã khôi phục tu vi chưa?”

Ánh mắt Lâu Thiêm Hồ tối sầm lại, một lúc lâu mới lên tiếng, “Ta cũng vì muốn Đan Đạo thành thánh, cho nên mới biến thành bộ dạng như thế này. Tu vi của ta còn chưa khôi phục, chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi. Nhưng tu vi của ta đang từ từ tăng lên, ngươi không cần lo lắng. Đúng rồi, nếu như ngươi có đủ Thần Linh mạch, cho ta nửa tháng, ta có thể khôi phục lại Chuẩn Thánh hậu kỳ."

"Không có vấn đề gì, những cái khác ta không dám nói, nhưng muốn Thần Linh mạch khôi phục tu vi, ta đây không thiếu." Lam Tiểu Bố chẳng có chút do dự nào.

Thần Linh mạch hắn còn nhiều, thiếu là cường giả giúp đỡ.

Lâu Thiêm Hồ nhìn về phía Sắc Nhân Nhi, "Nơi này khắp nơi đều là chướng khí đại đạo, Lam tiền bối là người có bản lĩnh, không sợ cũng là bình thường. Nhưng người chỉ mới là Thần Quân sơ kỳ, sao lại không sợ chướng khí đại đạo?"

Trước đó Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng mà sau đó Lam Tiểu Bố nghĩ rằng đây là thiên phú của Sắc Nhân Nhi, cho nên không hỏi nhiều.

Nghe Lâu Thiêm Hồ hỏi, Sắc Nhân Nhi sửng sốt, sau đó nói, "Ta không biết, ta không hề cảm nhận được độc chướng."

"Còn có chuyện này sao?" Lâu Thiêm Hồ đột nhiên bước đến, cầm cổ tay Sắc Nhân Nhi lên xem, chỉ mấy giây sau, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên, "Thiên phú thật là lợi hại, không đúng, đây là Đan Đạo chi thể trời sinh. Tiểu cô nương, có muốn làm đệ tử của ta hay không?"

Sắc Nhân Nhi sửng sốt, lập tức nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết, Sắc Nhân Nhi này tính tình đơn thuần, vận may cho dù có tốt, nhưng lúc nào cũng có thể bị người khác ăn đến xương vụn cũng không còn.

Bây giờ Lâu Thiêm Hồ muốn thu nàng làm đệ tử, đây là cơ duyên lớn của nàng, nếu như từ chối, nữ nhân này chỉ có thể chờ đợi cái chết thôi. Hắn không chút do dự nói, "Sắc Nhân Nhi đạo hữu, đây có lẽ là cơ duyên lớn nhất trong cuộc đời ngươi, nếu như bỏ qua, có lẽ sẽ chết đi trong đau khổ."

Bên cạnh không còn người nào, Sắc Nhân Nhi bị giết là chuyện chắc chắn, còn về chuyện chết như thế nào, vậy cũng không biết.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Sắc Nhân Nhi không chút do dự nói, "Đa tạ tiền bối, vãn bối Sắc Nhân Nhi đồng ý làm đệ tử của tiền bối."

Nàng cuối cùng cũng thông minh một lần, sau khi nói xong thì nhanh chóng quỳ xuống đất dập đầu mấy cái thật vang.

Lâu Thiêm Hồ cười ha ha một tiếng, càng hài lòng đập lên đỉnh đầu và mi tâm Sắc Nhân Nhi mười mấy cái.

Nguyên nhân thì hắn chưa hề nói, nhưng Lam Tiểu Bố đã nhìn ra được một chút. Không đợi Lam Tiểu Bố chứng thực suy đoán của mình có đúng hay không, giọng nói của Lâu Thiêm Hồ đã truyền đến bên tai. "Sắc Nhân Nhi bị một gia hỏa không có ý tốt cường bạo, trong cơ thể nàng vẫn còn để lại đạo tắc đại đạo, nếu như không gặp được ta, người cường bạo nàng mặc dù đã chết rồi, nhưng cũng biết mượn cơ thể Sắc Nhân Nhi để sống lại. Sắc Nhân Nhi sẽ trở thành đại đạo chi cơ của hắn, loại người buồn nôn này nếu như bị ta gặp được, ta nhất định sẽ lột da hắn. Vừa rồi ta đã phế bỏ đạo tắc này, để đạo tắc này chìm vào trầm luân."

Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Lâu Thiêm Hồ nói, trong lòng cảm thán, bản thân mình còn tưởng rằng sâu trong lòng tên Huyết Đồ Cuồng Sa kia còn có một chỗ thịt mềm, hóa ra cũng chỉ là biểu diễn cho người ta xem. Tên Huyết Đồ Cuồng Sa kia toàn thân trên dưới đều mục nát

rồi.

“Lam tiền bối, Nhân nhi, chúng ta đi thôi. Chướng khí đại đạo ở nơi này quá nặng, không thích hợp để ta tiếp tục khôi phục thực lực, chúng ta tìm nơi khác, thực lực vừa khôi phục ta sẽ giúp ngươi đi thu thập tên kia. Sau đó làm chuyện ta cần làm.” Lâu Thiêm Hồ làm việc vô cùng dứt khoát, cho dù là nói chuyện hay thu đệ tử.

Ba người nhanh chóng rời khỏi Táng Thần quật, tìm một nơi trống trải, Lam Tiểu Bố bố trí một cái Tụ Linh Thần Trận, cắm mấy đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, giúp Lâu Thiêm Hồ khôi phục thực lực.

Trong lòng hắn đang nghĩ, vì sao Lâu Thiêm Hồ cứ nhất định phải gọi hắn là tiền bối? Lâu Thiêm Hồ nhìn thì tùy tiện, cũng không phải là người thích chiếm lợi nhỏ, nhưng mà Lam Tiểu Bố không cho rằng Lâu Thiêm Hồ là một tên toàn cơ bắp không có đầu óc.

Suy nghĩ kỹ một lát, Lam Tiểu Bố vẫn không thể nghĩ ra nguyên nhân, hắn dứt khoát lấy Thông Tin Châu ra phát một đạo tin tức cho Tích Niệm Mạt. Hắn bảo Tích Niệm Mạt không cần tìm kiếm trợ thủ nữa, có Lâu Thiêm Hồ, xử lý Khúc Bồng là chuyện nắm chắc rồi.

Chương 1410 - Tiến đến Thần Nữ tông.

Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là Tích Niệm Mạt lại không hề phát tin tức về cho hắn. Theo lý mà nói, Tích Niệm Mạt đi tìm bằng hữu giúp đỡ, nhất định sẽ luôn chú ý đến tin tức bên hắn mới đúng.

Đợi thêm mười ngày nữa, Lam Tiểu Bố liên tục phát thêm mười mấy đạo tin tức cho Tích Niệm Mạt, nhưng vẫn bặt vô âm tín. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn, vào giờ phút mấu chốt này, Tích Niệm Mạt tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà không trả lời tin tức của hắn.

Không thể chờ thêm được nữa, hắn nhất định phải đi tìm Tích Niệm Mạt.

Một tiếng hét dài truyền ra, Lâu Thiêm Hồ cười ha ha bước ra ngoài, lúc này, trên người Lâu Thiêm Hồ đã không còn là cái áo nâu như tấm vải rách kia nữa, mà là một bộ đồ gai tương đối hoàn chỉnh, cũng không còn đi chân trần, mà mang một đôi giày vải cực kỳ bình thường.

“Sư phụ.” Gần đây EQ của Sắc Nhân Nhi đã tăng lên, nhìn thấy Lâu Thiêm Hồ bước ra thì bước đến trước ân cần hỏi thăm.

Lâu Thiêm Hồ vô cùng hài lòng gật đầu với Sắc Nhân Nhi, ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Chúc mừng tiền bối tu vi tăng mạnh.”

“Ta cảm thấy cũng được, chúng ta khi nào ra tay?” Lâu Thiêm Hồ cũng vô cùng hài lòng, có thể trong khoảng thời gian ngắn khôi phục được chín phần thực lực, công lao lớn nhất đều là nhờ Lam Tiểu Bố.

“Tiền bối chờ một chút, ta có một bằng hữu, nàng nói muốn đi mời người đối phó với tên gia hỏa buồn nôn kia…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết, Lâu Thiêm Hồ đã xua tay nói, “Có Lâu Thiêm Hồ ta là được rồi, quy tắc thiên địa ở nơi này bị tàn phá, tuyệt đối không thể xuất hiện cao thủ gì cả. Có thể xuất hiện cường giả Hợp Thần đã là không tầm thường rồi. ĐI thôi, bây giờ chúng ta đi xử lý tên gia hỏa kia.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong đầu chợt lóe lên, quy tắc Vô Căn Thần giới bị tàn phá, Tích Niệm Mạt muốn tìm kiếm giúp đỡ thật sự không có mấy người. Muốn nói đến thực lực cường đại nhất, nhất định chính là Thần Nữ tông Vô Diệp lâm.

Nếu như hắn là Tích Niệm Mạt, sau khi tấn cấp Chuẩn Thánh thì nhất định sẽ tìm mấy Hợp Thần hỗ trợ, nhất định sẽ đến Thần Nữ tông Vô Diệp lâm.

Mặc dù Tích Niệm Mạt ở Vô Căn Thần giới sinh sống thời gian dài hơn Lam Tiểu Bố, nhưng thật sự không hiểu rõ về Vô Căn Thần giới lắm. Một là không có thời gian đi tìm hiểu, đồng thời cũng không có hứng thú đi tìm hiểu. Nhưng cho dù có không biết rõ, cũng biết ở Vô Căn Thần giới, Vô Căn học cung và Thần Nữ tông là hai tông môn lớn nhất.

Tích Niệm Mạt biết Thần Nữ tông là một trong những tông môn lớn nhất, lại nhất định không biết người Thần Nữ tông tương đối buồn nôn. Hắn ở Vô Căn Thần giới đã tiếp xúc với nhiều tu sĩ tầng dưới chót, biết mặt ngoài thì Thần Nữ tông vô cùng cường đại cao ngạo, sau lưng thì lại vô cùng bẩn thỉu.

“Lâu tiền bối, bây giờ chúng ta lập tức đến Thần Nữ tông.” Lam Tiểu Bố lập tức quyết định đến Thần Nữ tông xem trước, cho dù Tích Niệm Mạt có đến Thần Nữ tông hay không, hắn cũng phải đi thử một chuyến.

Lâu Thiêm Hồ cười he he, “Khi chúng ta ở cùng nhau, tất cả đều do Lam tiền bối làm chủ, ngươi nói đi đâu thì sẽ đi đó.”

…

“Lam tiền bối, cái nồi này của ngươi không tệ đâu, không hề kém hơn Tuyên Hà Đan Lô một chút nào.” Vừa lên Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố, Lâu Thiêm Hồ đã không nhịn được khen một câu. Hắn đã nhìn ra, đây là Luân Hồi Oa.

“Tiền bối quá khen, chỉ là tốc độ của cái nồi này cũng được, mỗi lần ta dùng đi đường đều có thể tiết kiệm được nhiều thời gian.” Lam Tiểu Bố biết đối phương đã nhận ra cái nồi của hắn, không cần phải che giấu nữa.

Lâu Thiêm Hồ do dự một chút rồi nói, “Nhưng mà Lam tiền bối, có một câu mặc dù ta biết không nên nói, nhưng vẫn muốn nói một chút.’

“Tiền bối cứ việc nói.” Lam Tiểu Bố đối với chuyện Lâu Thiêm Hồ mở miệng ngậm miệng đều là tiền bối đã bó tay luôn rồi, thậm chí hắn còn nói với Lâu Thiêm Hồ, nếu vậy thì thôi mọi người đừng gọi nhau là tiền bối nữa, nhưng đối phương lại nói tiền bối cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì cả.

Nếu Lâu Thiêm Hồ nhất định phải gọi hắn là Lam Tiểu Bố, hắn cũng không thể trực tiếp gọi Lâu Thiêm Hồ là đạo hữu được chứ?

Lâu Thiêm Hồ ừ một tiếng nói, “Cái nồi này không hề tầm thường, ta nghe nói cái nồi này đã có chủ. Ta chỉ lo lắng tương lai…”

Lam Tiểu Bố hiểu lời Lâu Thiêm Hồ nói, đó chính là nếu hắn tiếp tục giữ lại Luân Hồi Oa, chờ đến khi chủ nhân Luân Hồi Oa tìm đến, vậy hắn nhất định phải chết. Nhưng mà Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thèm để ý, trên người hắn chẳng những có Luân Hồi Oa, còn có Vũ Trụ Duy Mô. COn thần thông khai thiên, hắn có đến mấy cái trên người. Không chỉ như vậy, Sinh tử Oa còn bị hắn lấy ra làm trận tâm, đặt ở Ngũ Vũ Tiên giới, Sinh Tử Bộ thì hắn dùng làm hộ giáp.

Hắn cũng đâu phải chưa từng nhìn thấy Thánh Nhân, hắn và Quan Hoan xưng huynh gọi đệ, ở Thiên Nhai ép Hủy Diệt Thánh Nhân không dám nói nhảm. Thần Linh mạch trên người hắn, hầu như đều lấy được từ Thánh Nhân, Chuẩn Thánh.

Thấy Lam Tiểu Bố không để ý lời mình nói, Lâu Thiêm Hồ cũng lời nói tiếp. Lam Tiểu Bố nhất định là người có đại cơ duyên, nếu không thì không thể lấy ra được Hồng Mông Sinh Tức, loại người này tương lai rất khó nói rõ được. Có lẽ sẽ đứng ở đỉnh cao vũ trụ, có khi sẽ chết không nơi chôn thân.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa, Lâu Thiêm Hồ thì truyền thụ Đan Đạo cho Sắc Nhân Nhi. Chỉ qua hai ngày, Sắc Nhân Nhi đã có thể luyện chế ra thần đan nhất phẩm. Loại thiên phú này, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm thán vô cùng, người với người có lúc thật sự không nên so sánh.

Cho dù Lâu Thiêm Hồ biết Sắc Nhân Nhi có thiên phú Đan Đạo, nhưng hắn thấy chỉ qua hai ngày, khi chưa nắm được bao nhiêu cơ sở Đan Đạo mà Sắc Nhân Nhi đã có thể luyện chế ra thần đan nhất phẩm, vẫn vô cùng kích động.

Chương 1411 - Tiến đến Thần Nữ tông. (2)

Đại đạo cần truyền thừa, nếu bây giờ tất cả mọi người đều không biết đến Tuyên Hà Đan Đạo của hắn, vậy thì rõ ràng Tuyên Hà Đan Đạo đã thất truyền. Hoặc là nói truyền nhân của Lâu Thiêm Hồ hắn đều dã tuyệt diệt rồi. Đại đạo không thể truyền thừa, sau này hắn chứng đạo vẫn sẽ là thất bại.

Giờ phút này Luân Hồi Oa đã dừng bên ngoài Vô Diệp lâm, Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, dẫn theo Lâu Thiêm Hồ và Sắc Nhân Nhi trực tiếp đi vào Vô Diệp lâm.

“Đứng lại, nơi này là trụ sở Thần Nữ tông.” Hai nữ tu xuất hiện ngăn cản Lam Tiểu Bố.

“Lần trước có nữ tu đến đây, vì sao Thần Nữ tông các ngươi lại hãm hại nàng?” Lam Tiểu Bố quát, hắn không biết Tích Niệm Mạt có đến đây hay không. Lời này nói ra chỉ là đang nói dối, ý là hắn biết rõ chuyện Thần Nữ tông làm.

“Hừ, ngang nhiên xông đến Thần Nữ tông ta, giết không tha.” Một nữ tu nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố lạnh lùng quát.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, Tích Niệm Mạt thật sự đã đến đây? CÒn bị hãm hại?

“Cút, nếu không thì cũng giết không tha.” Một nữ tu khác hét lên.

Lam Tiểu Bố cũng không phải Tích Niệm Mạt, Tích Niệm Mạt là một cường giả Chuẩn Thánh đến đây, tu sĩ Thần Quân bảo nàng cút, nàng chỉ dùng một bàn tay đánh bay mà thôi. Nhưng Lam Tiểu Bố không tốt tính như vậy, hắn không chút do dự đánh ra một quyền.

Tên nữ tu bảo hắn cút đi không kịp rên một tiếng nào, đã bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh nát thần hồn.

KHi biết Tích Niệm Mạt có thể đã bị Thần Nữ tông hãm hại, Lam Tiểu Bố không còn tâm tư dò xét nữa, bây giờ hắn chỉ muốn đánh thẳng vào trong.

“Ngươi…” Nữ tu còn lại đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Nàng chưa bao giờ thấy có người nào dám đánh chết đệ tử hộ vệ ở Thần Nữ tông bao giờ.

Cũng may nàng phản ứng nhanh, ném một đạo phi kiếm ra ngoài.

Lam Tiểu Bố biết nàng muốn gọi người, nhưng hoàn toàn thờ ơ, chỉ nhìn chằm chằm nữ tu còn lại này nói, “Sư tỷ Tích Niệm Mạt của ta sau khi đến đây, là ai đã hãm hại nàng? Bây giờ nàng đang ở đâu?”

“Ta, ta không biết…”

Nữ tu này vừa nói được mấy chứ, Lam Tiểu Bố đã nói, “Đã như vậy thì ngươi sống không còn ý nghĩa nữa.”

Đè nén tử vong ập đến, toàn thân nữ tu này run rẩy, nàng không biết rằng nếu như Lam Tiểu Bố muốn giết chết nàng, thì nàng làm sao có thể cảm nhận được tử vong chứ, chỉ vội vàng nói, “Là tông chủ và Thái Thượng trưởng lão ra tay, không liên quan gì đến ta…”

“Cho nên ngươi ở đây bán rẻ Thần Nữ tông trước mặt một tên sâu kiến, đúng không?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, mặt nữ tu này đã tái nay còn tái hơn.

Giọng nói lạnh lẽo này vừa dứt, xuất hiện trước mắt mọi người là một nữ tử cao gầy. Dung mạo nữ tử này cũng thanh tú, chỉ là mặt mũi lạnh lẽo, còn tràn đầy sát khí, khiến người ta cảm thấy không thoải mái một chút nào.

“Hách trưởng lão…” Nàng rất muốn nói một câu, nhưng tử vong đã bao phủ vùng không gian của nàng lại, nàng hoàn toàn không thể nào nói được nữa.

Oanh! Một đám sát mang đánh tới, nữ tu này không thể rên lên một tiếng, đã bị đám sát mang này xoắn thành cặn mẫu.

“Ta tên là Hách Hố Diễm, trưởng lão Thần Nữ tông, ngươi có lời gì có thể hỏi ta.” Nữ tử mặt đầy sát khí này giương mắt lạnh lùng nhìn Lam Tiểu Bố.

Tu vi của Lam Tiểu Bố không hiện, nhưng mà trong mắt nàng, trong mấy người này tu vi của Lam Tiểu Bố chắc hẳn là tốt nhất. Ít nhất thì so với Lâu Thiêm Hồ, đạo vận lưu chuyển trên người Lam Tiểu Bố càng ngưng thực hơn.

“Tích Niệm Mạt có phải đã từng tới đây hay không? Còn bị người của Thần Nữ tông ngươi hãm hại?” Lam Tiểu Bố lạnh lùng hỏi.

“Hỏi xong rồi chứ?” Hách Hố Diễm mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt nàng, Lam Tiểu Bố chính là một người chết. Nhưng mà nàng tạm thời sẽ không giết Lam Tiểu Bố, bởi vì Lam Tiểu Bố sẽ giúp Thần Nữ tông một đại ân.

Lam Tiểu Bố không đợi Hách Hố Diễm ra tay, đã nói với Lâu Thiêm Hồ đứng bên cạnh, “Lâu tiền bối, đừng lãng phí thời gian nữa, bắt gia hỏa này sưu hồn đi.”

“Chuyện này đơn giản.” Lâu Thiêm Hồ vươn tay ra bắt lấy Hách Hố Diễm.

Hách Hố Diễm có chút cạn lời, nhưng chỉ một khắc sau, sự cạn lời của nàng đã biến thành sợ hãi. Bởi vì khi Lâu Thiêm Hồ đưa tay ra bắt nàng, không gian quanh nàng tựa như không còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng nữa, ngay cả động một chút nàng cũng không thể động đậy được.

Trong mắt Hách Hố Diễm lộ ra kinh hãi, cho dù là Chuẩn Thánh như Tích Niệm Mạt, cũng không thể khóa chặt không gian của Hợp Thần tầng một như nàng.

Đối phương chỉ cần tùy tiện là có thể khóa lại không gian, thực lực này thật sự quá kinh khủng. Thần Nữ tông đã gây ra chuyện lớn rồi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Hách Hố Diễm.

“Răng rắc!” Cổ Hách Hố Diễm bị thủ ấn thần nguyên của Lâu Thiêm Hồ bóp gãy, sau đó Hách Hố Diễm bị ném đến dưới chân Lam Tiểu Bố như một con chó chết.

Ngón tay Lam Tiểu Bố đang định điểm lên mi tâm Hách Hố Diễm, đã nhìn thấy Nguyên Thần của Hách Hố Diễm tràn ra, đồng thời vội vàng nói, “Đừng sưu hồn ta, ta nói. Tích Niệm Mạt đã bị năm đại Hợp Thần và mười bảy Thần Vương của Thần Nữ tông ta bao vây trong một cái Khốn Sát thần trận cấp bảy, khi nàng mạnh mẽ phá trận đã giết chết hai Hợp Thần, mười một Thần Vương, lúc này đã bị ném vào trong Vô Diệp liệt phùng…”

Tích Niệm Mạt chưa chết, sau khi Lam Tiểu Bố nghe được tin tức này thì thở phào một hơi. Nếu như bởi vì hắn mà khiến Tích Niệm Mạt phải chết, trong lòng hắn sẽ vô cùng tự trách. Chỉ là một tông môn không có lấy một Chuẩn Thánh, mà lại muốn hãm hại một Chuấn Thánh, đúng là đáng đời.

“Bành!” Lam Tiểu Bố đánh một quyền xuống, Nguyên Thần của Hách Hố Diễm bị đánh tan, hoàn toàn mất mạng.

Chương 1412 - Hủy diệt Thần Nữ tông.

“Đi, vào trong.” Lam Tiểu Bố giết Hách Hố Diễm xong thì lập tức muốn xông vào bên trong.

Lâu Thiêm Hồ lại ngăn cản Lam Tiểu Bố, “Hay là để ta đi trước dẫn đường đi, ở nơi này có một cái Khốn Sát thần trận cấp bảy, không chỉ như vậy, còn một cái thần trận nữa vẫn chưa kích phát, ta hoài nghi đó ít nhất cũng phải là thần trận cấp tám, thậm chí còn vượt qua cấp độ cao nhất của thần trận.”

“Lợi hại như vậy à?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, Khốn Sát thần trận cấp bảy thì hắn đã có thể nhìn ra được một chút. Trên thực tế Lam Tiểu Bố thật sự không thèm để ý, thần trận này mặc dù hắn không thể phá, nhưng mà muốn dùng thần trận này để vây giết mấy người bọn hắn, hẳn là vẫn còn chưa được. Với thực lực của Lâu Thiêm Hồ, cho dù không phá được trận này, hủy đi thần trận này cũng được. NHưng thần trận vượt qua cấp tám, vậy thì ngay cả Lâu Thiêm Hồ cũng chưa chắc có thể ứng phó được.

Sắc mặt Lâu Thiêm Hồ cũng nghiêm trọng hơn rất nhiều, “So với ngươi nghĩ thì còn lợi hại hơn, nhưng mà cũng không cần phải quá lo lắng, ta hoài nghi những đại trận này ngay cả Thần Nữ tông cũng không thể khởi động được. Thần Nữ tông chỉ có thể khởi động được nhiều nhất là thần trận cấp bảy, còn thần trận vượt quá cấp bảy, Thần Nữ tông không khởi động được. Cho nên những thần trận có đẳng cấp cao kia, đều không có dấu vết được kích phát.”

“CŨng không biết là ai, có thể bố trí ra được đại trận như vậy.” Lam Tiểu Bố không nhịn được cảm thán.

“Lúc trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, có rất nhiều cường giả đều trốn vào đây. Thực lực của ta mặc dù không tệ lắm, nhưng so với những người kia, ta cũng chỉ được xem là bình thường mà thôi.” Lâu Thiêm Hồ tự giễu nói.

“KHông phải nói rằng có cường giả mở thế giới của mình ra, để người khác chạy vào tránh nạn sao? Vì sao đều muốn chạy đến đây trốn?” Lam Tiểu Bố nói.

Lâu Thiêm Hồ từ tốn nói, “Ta cũng biết đến chuyện này, ta còn nhìn thấy mấy đầu Hồng Mông Kim Đạo mênh mông ấy nữa. Nhưng ngay cả ta cũng không muốn đi vào thế giới của người khác, ngươi nói những người mạnh hơn ta, thậm chí còn kiêu ngạo hơn ta sẽ đồng ý đi sao?”

“Ở lại nơi này cũng bị diệt vong mà thôi, vì sao lại không đi?” Lam Tiểu Bố lại hỏi tiếp.

Lâu Thiêm Hồ thì gật đầu nói, “Ngươi nói cũng đúng, nếu như quả thật nơi chúng ta tránh bị diệt vong, vậy thì đi. Nhưng mấu chốt là nơi chúng ta tránh đi cũng không bị tiêu tán, nếu như có thể sống sót được, đương nhiên là có thể thở phàomột hơi rồi. Một khi nơi mà chúng ta tránh nạn cũng bắt đầu tiêu tán trước lượng kiếp, vậy không còn lựa chọn nào nữa, cũng chỉ có thể vào trong đó thôi. Nhưng sự thật là trước Diệt Thế Lượng Kiếp vẫn có một vài Thần Vực không bị tiêu tán, rất nhiều người đều còn sống, Thần Vực bị tàn phá cũng còn lại vài chỗ, Vô Diệp lâm chính là một trong số đó.”

Lam Tiểu Bố không hỏi tiếp nữa, hắn đã biết suy nghĩ của Lâu Thiêm Hồ. Khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, vô số người sẽ bị dồn vào một chỗ. Nếu Vô Diệp lâm thành Thần Vực có thể sinh tồn, vậy nhất định sẽ tụ tập vô số cường giả. Cường giả may mắn còn sống bố trí thần trận đỉnh cấp ở chỗ này cũng không có gì kỳ lạ.

Có Lâu Thiêm Hồ dẫn đường, mọi người nhanh chóng đi đến quảng trường lớn của Thần Nữ tông, nhìn ba chữ lớn Thần Nữ tông bàng bạc lơ lửng trên không trung. Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh xuống một quyền, ba chữ này bị đập nát. KHông đợi ba người chạy qua quảng trường, mười máy bóng người đã nhanh chóng vọt ra, bao vây bọn họ lại.

Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn ra, chỉ có hai tu sĩ Hợp Thần cảnh, hơn nữa hơi thở trên hai người này còn có chút uể oải, tựa như vẫn còn chưa khôi phục lại. Còn lại toàn bộ là tu sĩ Thần Vương cảnh, những Thần Vương này hoàn toàn không có bất cứ uy hiếp gì với ba người họ.

“Người nào dám to gan đột nhập vào Thần Nữ tông ta?” Nói chuyện chính là tu sĩ Hợp Thần tầng ba.

Lâu Thiêm Hồ hoàn toàn lười nói nhảm, Lam Tiểu Bố tiến lên nói, “Sư tỷ Tích Niệm Mạt của ta đang ở chỗ này đúng không? Nang đang ở đâu?”

Tông chủ Cúc Bội của Thần Nữ tông vô cùng sửng sốt, một Tích Niệm Mạt thôi đã đủ đáng sợ rồi, sao lại có thêm một cường giả Chuẩn Thánh nữa đến thế này?

Úc Chân Đồng không nhìn 2ra tu vi thực lực của Lâu Thiêm Hồ, nhưng nàng có thể nhìn ra được. Lâu Thiêm Hồ chẳng những là cường giả Chuẩn Thánh, mà còn mạnh hơn Tích Niệm Mạt rất rất nhiều.

Cúc Bội trước giờ chưa từng hối hận về chuyện gì, lúc này đã có chút hối hận, nàng khẳng định Nhị trưởng lão Hách Hố Diễm đã bị Chuẩn Thánh trước mắt này giết chết, nếu không thì đã không có bất cứ tin tức nào cho đến bây giờ như vậy.

Thái Thượng trưởng lão Úc Chân Đồng hừ lạnh một tiếng, định tiến lên bắt lấy Lam Tiểu Bố, chỉ là nàng chỉ vừa mới bước đến một bước, Lâu Thiêm Hồ đã đánh một quyền ra.

“Bành!” Một đám sương máu nổ tung trong không trung, đừng nói là Úc Chân Đồng không có cơ hội đánh trả, ngay cả những người đứng gần đó cũng không có.

Cúc Bội biến sắc, sau đó lấy mấy lá trận kỳ ném ra, quảng trường trong nháy mắt đã bị sát thế cuồng bạo bao phủ. KHi trận kỳ Cúc Bội ném ra càng ngày càng nhiều, sát thế càng lúc càng mãnh liệt, tựa như muốn trói ba người Lam Tiểu Bố vào trong một không gian sát phạt nhỏ hẹp rồi giết chết.

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, hắn tin tưởng những thứ này không làm khó được Lâu Thiêm Hồ.

Quả nhiên Lâu Thiêm Hồ cũng lấy ra mấy lá trận kỳ ném xuống, khí thế sát phạt trước mắt Lam Tiểu Bố lập tức biến mất, không gian cũng trở nên rộng rãi sáng sủa hơn rất nhiều.

“Ngươi là Thần TRận Vương cấp bảy?” Cúc Bội hoảng sợ nhìn Lâu Thiêm Hồ.

Mặc dù nàng có thể khống chế Khốn Sát thần trận cấp bảy, nhưng thần trận này cũng không phải do nàng bố trí ra, chỉ là do cơ duyên tiến vào Vô Diệp lâm mà lấy được truyền thừa từ đại năng ở nơi này thôi.

“Lam tiền bối, ngươi xem nên xử lý gia hỏa này như thế nào?” Lâu Thiêm Hồ không để ý đến Cúc Bội, chỉ nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Chương 1413 - Hủy diệt Thần Nữ tông. (2)

“Phế đi trước rồi nói tiếp.” Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, Lâu Thiêm Hồ đã đánh ra một quyền

“Dừng tay, ta thả người…” Câu nói của Cúc Bội còn chưa nói hết, cả người đã bị đánh bay ra ngoài.

Hợp Thần cảnh và CHuẩn Thánh hậu kỳ, chênh lệch này không cùng đẳng cấp, Lâu Thiêm Hồ cũng không phải người mà Tích Niệm Mạt có thể so sánh được. Cúc Bội phun ra một ngụm máu, cả người lập tức suy yếu đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm cũng có thể biết được Cúc Bội đã bị phế hoàn toàn, chẳng những thức hải bị đánh nát mà ngay cả toàn bộ linh lạc, đan điền đều bị phế bỏ.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cường giả Đan Đạo chính là cường giả Đan Đạo, một lần ra tay đều nắm chắc vô cùng chuẩn xác.

Thái Thượng trưởng lão của Thần Nữ tông bị một quyền của người ta đánh thành cặn máu, mà tông chủ thì bị một quyền đánh bay. Hơn mười Thần Vương còn lại, không có ai dám nhiều lời, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, Thần Nữ tông xong rồi.

KHông có thực lực, vậy mà hết lần này đến lần khác muốn đấu với Chuẩn Thánh. Lúc trước là vây bắt Chuẩn Thánh Tích Niệm Mạt, đã tổn thất hơn mười cường giả Thần Vương và hai cường giả Hợp Thần, thế nhưng vẫn không thể giết chết được. Bây giờ còn dẫn đến cường giả Chuẩn Thánh thứ hai, ba Hợp Thần cảnh cảnh còn lại người bị giết người bị phế.

Ánh mắt Cúc Bội lóe lên tia tuyệt vọng, toàn bộ thân thể nàng đều đang run rẩy. Nếu như có thể quay lại một lần nữa, nàng tuyệt đối sẽ không đối phó với Chuẩn Thánh nữa. Đáng tiếc là không có thuốc hối hận, nàng điên cuồng muốn tự bạo Nguyên Thần và thần hồn của mình để tự vẫn, nhưng bây giờ nàng đã bị phế, không thể làm được chuyện gì cả.

“Mau dẫn người đến đây, nếu không thì đừng trách ta sưu hồn.” Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Cúc Bội, sát ý tràn đầy.

“Tiền bối…” Một Thần Vương khác tiến lên, ấp a ấp úng nói.

“Có chuyện mau nói, có rắm mau thả.” Lam Tiểu Bố quát lớn.

Thần Vương này vội vàng nói, “Ta biết, biết chỗ kia…”

KHông đợi Thần Vương này nói xong, sâu trong đại điện Thần Nữ tông đột nhiên truyền đến tiếng ầm vang. Sau đó toàn bộ mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Lâu Thiêm Hồ đột nhiên lấy Tuyên Hà Đan Lô ra, đan lô hóa thành một ngọn núi cao ngàn trượng đánh xuống. Toàn bộ Thần Nữ tông lập tức biến thành hoang phế, không gian cũng truyền đến tiến nứt vang kèn kẹt.

Oanh! Lại một tiếng ầm vang khác vang lên, sau đó mặt đất xuất hiện một vết nứt rất to, một nữ tử tóc tai bù xù từ dưới mặt đất vọt lên, đứng trên quảng trường.

“Tích sư tỷ.” Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng.

Người vừa xông ra chính là Tích Niệm Mạt, vừa rồi hộ trận giam cầm nàng không có người củng cố, cộng thêm có người đánh tan cấm chế phong ấn, nàng nhân cơ hội này xé rách khốn trận phong ấn, chạy ra ngoài.

Cúc Bội đờ đẫn nhìn Tích Niệm Mạt, nàng biết rõ Tích Niệm Mạt đang bị nhốt chỗ nào. Thế nhưng Tích Niệm Mạt làm sao có thể vọt ra từ phía dưới chủ điện tông môn? Sau đó nàng lập tức hiểu ra, tông môn Thần Nữ tông không ngờ lại được xây dựng phía trên Phu Hóa liệt cốc ở Vô Diệp lâm. Nàng vẫn cho rằng Phu Hóa liệt cốc của Vô Diệp lâm nằm ở bên ngoài vết nứt hư không cách xa Thần Nữ tông, bây giờ nàng mới biết suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Cho dù hôm nay Tích Niệm Mạt không xé nát cái khe nứt phong ấn này, tông môn Thần Nữ tông sớm muộn gì cũng sẽ bị khe nứt này cắn nuốt.

“Lam Tiểu Bố?” Tích Niệm Mạt nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vô cùng kinh ngạc hô lên, sau đó nàng lập tức hiểu ra mọi chuyện. Lam Tiểu Bố dẫn người đến cứu nàng, kết quả đã kéo hết tông chủ Cúc Bội và Thái Thượng trưởng lão Úc Chân Đồng của Thần Nữ tông đến đây, không chỉ như vậy, người Lam Tiểu Bố dẫn tới còn đánh tan phong ấn của Thần Nữ tông, nhìn đại điện tông môn Thần Nữ tông đã biến thành một vùng phế tích là biết ngay. Bởi vì những điều này, mới giúp nàng có cơ hội trốn ra khỏi khe nứt.

“Ngươi không có việc gì là được, từ này về sau Thần Nữ tông không còn tồn tại nữa, một tông môn ác độc.” Lam Tiểu Bố hừ một tiếng.

“Đa tạ đạo hữu cứu giúp…” Tích Niệm Mạt hành tu sĩ lễ với Lâu Thiêm Hồ, câu này còn chưa nói xong, đã cảm thấy không bình thường. Thực lực của Lâu Thiêm Hồ còn hơn xa nàng, Lam Tiểu Bố tìm được cường giả như thế này ở đâu ra vậy?

Lâu Thiêm Hồ xua tay nói, “Ngươi là bằng hữu của Lam tiền bối, ta đến cứu giúp cũng là chuyện nên làm.”

Lam tiền bối? Tích Niệm Mạt hoàn toàn kinh sợ trước cách gọi của Lâu Thiêm Hồ, cái này…

Lam Tiểu Bố ném một ngọn lửa về phía Cúc Bội, Cúc Bội há to mồm, không nói ra được một chữ nào, trực tiếp bị Lam Tiểu Bố đốt thành tro bụi. Tích Niệm Mạt đã cứu được rồi, hắn không còn tâm tình giữ Cúc Bội lại nữa.

“Mấy vị rời khỏi Thần Nữ tông trước đi, ta muốn hủy đi nơi này.” Lam Tiểu Bố nhìn mười mấy tên Thần Vương còn đang run lẩy bẩy trên quảng trường nói.

“Được, được…” Mười tên Thần Vương này đã sớm chờ Lam Tiểu Bố lên tiếng. Bây giờ không giết bọn hắn, quả thật giống như nằm mơ.

Chờ tất cả Thần Vương trốn đi rồi, Lam Tiểu Bố mới nghiêm nghị nói, “Bây giờ xóa tên Thần Nữ tông ra khỏi Vô Căn Thần giới, tất cả đệ tử của Thần Nữ tông lập tức rời khỏi nơi này, nếu không giết không tha.”

Cho dù Lam Tiểu Bố không nói câu này, đệ tử trong Thần Nữ tông đều sẽ kéo nhau chạy hết. Đại điện tông môn của Thần Nữ tông đã bị hủy, rất rõ ràng Thần Nữ tông đã đụng phải cường địch.

"Tiểu Bố, phía dưới hẻm núi của Thần Nữ tông này rất đáng sợ, ta nghi ngờ là…" Tích Niệm Mạt mới nói được một nửa thì nhận ra bên cạnh còn có Lâu Thiêm Hồ và Sắc Nhân Nhi, cho nên đột nhiên dừng lại.

Lam Tiểu Bố nói, "Tích sư tỷ, ngươi chữa thương trước đi, những chuyện khác đợi lát nữa rồi nói tiếp."

Chương 1414 - Đại Thánh Nhân.

Tích Niệm Mạt bị thương không nặng, chỉ là bị phong ấn trong hẻm núi một tháng, tiêu hao quá lớn.

Bây giờ an tâm rồi, chỉ cần hai canh giờ, đã hoàn toàn khôi phục.

Nàng đứng lên vội vàng nói, "Tiểu Bố, trong hẻm núi này có một tên Thánh Nhân đã bị vẫn lạc. Toàn bộ truyền thừa của Thánh Nhân đều đã bị mất, nhưng mà ta lại nhìn thấy một viên Hồn Niệm Thạch…"

Loại vật như Hồn Niệm Thạch này, tất cả mọi người đều biết, đó là thần hồn tu sĩ sau khi vẫn lạc còn sót lại một chút thời gian, lưu lại di ngôn của mình.

Trong tình huống bình thường, Hồn Niệm Thạch đều là do tu sĩ cấp thấp để lại. Một Thánh Nhân lại để lại Hồn Niệm Thạch để truyền lời, có thể thấy Thánh Nhân này hầu như đã không còn chút năng lực hành động nào, yếu đến mức chỉ có thể nhắn lại qua Hồn Niệm Thạch.

"Để lại lời gì?" Lâu Thiêm Hồ cũng không nhịn được hỏi.

Nếu là chuyện khác thì hắn sẽ không để ý lắm, nhưng lời nhắn lại của một Thánh Nhân, hắn không thể nào xem nhẹ.

"Thánh Nhân kia có nhắn lại rằng hắn đã phạm phải sai lầm lớn, để mất đạo quyển tu luyện Tiểu TinH Cầu Thuật. Hắn vốn định hủy diệt Tiểu Tinh Cầu Thuật, kết quả đã bị người cướp đi mất. Một khi Tiểu Tinh Cầu Thuật này bị lạc ra ngoài, sẽ là tai họa đối với tu sĩ nhân loại…" Lúc Tích Niệm Mạt nói chuyện thì nhìn Lam Tiểu Bố, trong lòng nàng đến giờ vẫn chưa thể nào bình tĩnh lại được.

TRước đó Lam Tiểu Bố đã nói với nàng thứ Khúc Bồng đang tu luyện chính là Tinh Cầu Thuật, Tinh Cầu Thuật chính là căn nguyên gây ra lượng kiếp. Chỉ là Lam Tiểu Bố không biết rõ Khúc Bồng đang tu luyện là Đại Tinh Cầu Thuật hay là Tiểu Tinh Cầu Thuật, bây giờ xem ra, rất có thể Khúc Bồng đang tu luyện Tiểu TinH Cầu Thuật, còn về Tiểu Tinh Cầu Thuật này từ đâu ra, chính là trong di tích mà vị thánh Nhân kia để lại trong hẻm núi này.

Tích Niệm Mạt nhìn Lam Tiểu Bố, "Tiểu Bố, suy đoán của ngươi là đúng, Tinh Cầu Thuật kia chính là căn nguyên gây ra lượng kiếp tu sĩ…"

"Tinh Cầu Thuật là căn nguyên tai họa?" Lâu Thiêm Hồ kinh ngạc lên tiếng, lượng kiếp thất sự quá đáng sợ, bản thân hắn đã tự trải nghiệm rồi. Bây giờ nghe lời Tích Niệm Mạt nói, lượng kiếp chẳng lẽ là do tu sĩ nhân loại tu luyện TinH Cầu Thật mà thành?

Lam Tiểu Bố lập tức nói, "Lâu tiền bối, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta tìm người giúp đỡ,"

Nói xong, Lam Tiểu Bố nói chuyện của Khúc Bồng ra, còn cả suy đoán của chính mình. Bây giờ không thể nói là suy đoán, bởi vì tin tức mà Tích Niệm Mạt lấy được đã chứng minh, đây là sự thật, lượng kiếp là do có người tu luyện Tinh Cầu Thuật mà thành.

Nghe Lam Tiểu Bố nói xong, Lâu Thiêm Hồ hoàn toàn sững người. Trước đó hắn và những người khác đều cho rằng, lượng kiếp là do

Thiên Đạo tạo ra.

Ti sĩ tu luyện, vi phạm vào quy tắc Thiên Đạo, loại hành động nghịch thiên này, Thiên Đạo đương nhiên phải giáng các loại lôi kiếp và lượng kiếp xuống. Nhưng lại không hề ngờ đến, lượng kiếp cũng là cố ý, gia hỏa gây ra Diệt Thế Lượng Kiếp cho Thần giới, đáng sợ đến mức nào?

Lâu Thiêm Hồ vốn dĩ không đặt Khúc Bồng vào mắt, giờ phút này trong mắt hắn đã nhiều hơn một tia nghiêm túc.

Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy thì vội vàng nói, “Lâu tiền bối, tên Khúc Bồng kia vẫn chưa đến cảnh giới Chuẩn Thánh, bên chúng ta có hai Hợp Thần cảnh, hai cường giả Chuẩn Thánh, cộng thêm ta đi ngang qua sân khấu một chút, chắc chắn hắn không thể nào chạy thoát được.”

Lâu Thiêm Hồ lắc đầu, “Ngươi không biết lượng kiếp đáng sợ như thế nào, ngươi đã từng trải qua lượng kiếp chưa?”

“Chưa.” Lam Tiểu Bố thật sự chưa từng trải qua lượng kiếp, mặc dù hắn đã từng ngăn cản Thần giới chuyển dời lượng kiếp đến Tiên giới, nhưng sau khi lượng kiếp chuyển đến Tiên giới, không biết đã bị giảm đi biết bao nhiêu lần. Nói nghiêm chỉnh thì, đó chỉ là dư uy của lượng kiếp, không tính là lượng kiếp. Nhưng cho dù là dư uy của lượng kiếp, cũng không phải là dựa vào năng lực của hắn, mà là do bản thân Thiên Cương trận bàn.

LƯợng kiếp phá hoại Thần giới như thế nào, hắn cũng có nhìn thấy, mặc dù đáng sợ, nhưng chưa đến mức khủng khiếp.

Lâu Thiêm Hồ hít vào một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi nói, “KHi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, trong lòng mỗi người chỉ có hai chữ, tuyệt vọng. Lúc đó, ai ai cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ thần hồn câu diệt. Lực lượng đó, hoàn toàn không phải tu luyện đại đạo là có thể làm được. Thần thông Đại Đạo có đáng sợ đến đây, cũng không thể đạt đến mức độ kinh khủng như Diệt Thế Lượng Kiếp. Tất cả quy tắc đều tiêu tán, đừng nói là tinh cầu và giới vực. Lượng kiếp đáng sợ như vậy, thế thì người tạo ra lượng kiếp đáng sợ đến mức nào?”

Lam Tiểu Bố lại không thấy vậy, có một câu của Lâu Thiêm Hồ hắn không đồng ý lắm, đó chính là khi thần thông Đại Đạo đạt đến một mức độ nhất định rồi, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Diệt Thế Lượng Kiếp. Với thực lực của hắn bây giờ, nếu như đến một tinh cầu phàm nhân thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, vậy hậu quả chính là một trận Diệt Thế Lượng Kiếp.

“Vị tiền bối kia còn nói gì nữa không?” Lam Tiểu Bố ra hiệu Tích Niệm Mạt nói tiếp.

Tích Niệm Mạt cố gắng bình tĩnh mà nói, “Tiền bối có nói nếu như có người đến nơi này, thấy lời nhắn của hắn, nhất định phải nghĩ ra cách tìm được Tiểu Tinh Cầu Thuật, tuyệt đối không thể để có người tu luyện được. Ta cũng biết thì cũng đã chậm, có người đã tu luyện Tiểu Tinh Cầu Thuật, hơn nữa còn sắp tu luyện đến mức độ chứng đạo CHuẩn Thánh rồi.

Khi ta vội vàng muốn rời khỏi hẻm núi, lại cảm nhận được lực lượng niết hóa trong hẻm núi này, ta đã trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, ta biết rõ loại niết hóa này cũng tương tự với Diệt Thế Lượng Kiếp. Bởi vì hẻm núi đó không ngừng niết hóa, cho nên ta phải không ngừng chạy trốn. Ta cũng không ngờ được, phía dưới đại điện tông môn của Thần Nữ tông và hẻm núi đó lại thông nhau.”

Chương 1415 - Đại Thánh Nhân. (2)

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì trái tim hoàn toàn chìm xuống. Theo suy nghĩ của hắn, hắn sẽ tham gia tuyển chọn cung chủ của Vô Căn học cung ở Niết Bàn thần thành, tại vòng kiểm tra cuối cùng ở Bặc Chi Vực. Có Đồng Cáp là người của hắn, cho nên trong lần tuyển chọn này, hắn định để Lâu Thiêm Hồ và Tích Niệm Mạt đều giả làm người tham gia tuyển chọn, mọi người cùng nhau tiến vào Bặc Chi Vực, sau đó vây công Khúc Bồng.

Cho dù Khúc Bồng chỉ là Hợp Thần cảnh, bên bọn hắn lại có hai Chuẩn Thánh, Lam Tiểu Bố vẫn không dám xem thường Khúc Bồng.

Bây giờ thông qua lời Tích Niệm Mạt nói, hắn mới biết được ý nghĩ của mình ngây thơ biết bao nhiêu. Rất rõ ràng, Khúc Bồng đã sớm bắt đầu chứng đạo CHuẩn Thánh rồi. Hẻm núi bên dưới Thần Nữ tông đang bắt đầu niết hóa, đó là vì Khúc Bồng đang quét sạch vận may và đạo tắc của Vô Căn Thần giới mà thôi. Chờ đến khi Khúc Bồng tấn cấp, chính là khi toàn bộ Vô Căn Thần giới bị niết hóa.

Tuyệt đối không thể chờ đến khi cung chủ Vô Căn học cung kết thúc rồi mới đối phó với Khúc Bồng, bọn hắn nhất định phải ra tay ngay bây giờ.

“Tích đạo hữu, ngươi có biết Thánh Nhân đánh mất Tiểu Tinh Cầu Thuật kia tên là gì không?” Lâu Thiêm Hồ hỏi một câu.

“Sau khi ta xem Hồn Niệm Thạch kia xong, Hồn Niệm Thạch đã bị vỡ ra. Nhưng mà lời nhắn cuối cùng trong Hồn Niệm Thạch có mấy chữ, là Đại Thánh Nhân Mân Nguyên, không biết có phải là danh hào của vị Thánh Nhân kia không. Kỳ quái là, cho dù đối phương có là Thánh Nhân, cũng không cần phải nói mình là Đại Thánh Nhân như vậy chứ.” Tích Niệm Mạt đáp.

“Mân Nguyên?” Lâu Thiêm Hồ suy nghĩ một lát, nhưng không có ấn tượng gì cả. Nhưng mà hắn vẫn nói, “Thánh Nhân làm việc đều không tầm thường, cho dù chỉ để lại một cái Hồn Niệm Thạch, cũng đã cho thấy rõ chuyện này không thể coi thường. Nếu không Thánh Nhân thà rằng niết hóa thành hư vô cũng sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì trong lòng khẽ động, một Thánh Nhân chỉ để lại một viên Hồn Niệm Thạch thôi sao? Hắn do dự một chút, rồi lặng yên để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu đại đạo của Tích Niệm Mạt một chút.

Tích Niệm Mạt mặc dù là Chuẩn Thánh, nhưng cũng không phải loại người tâm tư kín đáo, có lẽ dưới hẻm núi kia vẫn còn có gì đó đã bị nàng bỏ qua.

Bây giờ Lam Tiểu Bố là cảnh giới Thế Giới Thần, trong Vũ Trụ Duy Mô có không ít Thần Linh mạch cực phẩm, cho nên cho dù Tích Niệm Mạt là cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ tạo dựng mô hình vẫn không hề chậm.

“Tiểu Bố, ngươi nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Tích Niệm Mạt đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bật thốt theo bản năng, “ĐƯơng nhiên là sớm hành động, Thần giới đã bắt đầu niết hóa rồi, cho dù có được hay không, chúng ta cũng không thể tiếp tục chờ nữa…”

Còn chưa nói xong, Lam Tiểu Bố đã đột ngột dừng lại, Tích Niệm Mạt khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Sao vậy?”

Lam Tiểu Bố không trả lời Tích Niệm Mạt, qua mấy giây sau, hắn mới lên tiếng, “Tích sư tỷ, bây giờ ngươi hành công một chu thiên cho ta xem,” Mặc dù Tích Niệm Mạt cảm thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Lam Tiểu Bố mà hành công một chu thiên. Vừa rồi khi nàng chữa thương, đã hành công cả một canh giờ, đây cũng không phải là chuyện gì lớn lao.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức trở nên khó coi, theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố có thể thấy rõ có một chút dị dạng.

“Tích sư tỷ, ngươi hành công thêm một chu thiên nữa, sau đó đặc biệt chú ý khi vận chuyển một chu thiên từ kinh đoạn kinh mạch đến phù trạch thần mạch, có cảm thấy kỳ lạ ở đâu không?” Lam Tiểu Bố trầm giọng nói.

Ngay cả Sắc Nhân Nhi cũng có thể nhận ra giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút nghiêm trọng, Tích Niệm Mạt đương nhiên cũng hiểu ra. Nàng không chút do dự làm theo lời Lam Tiểu Bố nói, chỉ qua mấy giây sau, sắc mặt nàng đã tái nhợt.

Bị người động tay động chân, một Chuẩn Thánh như nàng lại chẳng hay biết chút nào.

“Tiểu Bố, ta bị người động tay động chân, vị trí hành công một chu thiên theo lời ngươi nói, có cảm giác chậm chạp, hơn nữa ta cảm thấy khi ta không ngừng tu luyện, cái cảm giác chậm chạp này sẽ dần dần dung nhập vào trong chu thiên của ta, không thể nào nhận ra được nữa.” TRong giọng nói Tích Niệm Mạt có chút kinh hoảng, trong lúc nhất thời không biết được sao Lam Tiểu Bố lại có thể phát hiện ra.

Lâu Thiêm Hồ khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, trên người một CHuẩn Thánh có vấn đề, ngay chính bản thân Chuẩn Thánh cũng không phát hiện ra, Lam Tiểu Bố làm sao có thể phát hiện ra được? Đừng nói là

Lam Tiểu Bố, hắn cũng không phát hiện ra Tích Niệm Mạt bị người ta động tay động chân.

“Tích sư tỷ, ta đoán vấn đề này là do viên Hồn Niệm Thạch kia mà ra.” Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, trong lòng hắn cực kỳ khinh bỉ tên Đại Thánh Nhân Mân Nguyên kia. Ngươi nói xem ngươi là một Thánh Nhân, thậm chí còn tự xưng là Đại Thánh Nhân, vậy mà lại giở thủ đoạn hạ lưu như vậy.

“Đối phương dù sao cũng là một Thánh Nhân, tại sao lại làm hại ta?” Tích Niệm Mạt tỉnh táo lại thì hỏi, cũng nghĩ đến chuyện phải bỏ đi ấn ký trên người mình như thế nào, nhưng nàng đã nghĩ mấy cách, đều không thể nào làm được.

Lam Tiểu Bố nghĩ một lát rồi nói, “Nếu như ta đoán không sai, tên Mân Nguyên kia rất muốn lấy được Tiểu Tinh Cầu Thuật, nhưng không biết Tiểu Tinh Cầu Thuật thì đã bị Khúc Bồng lấy đi mất. Có thể là Mân Nguyên không phải là không biết Khúc Bồng đã lấy tiểu Tinh Cầu Thuật đi, nhưng lại không thể làm gì được Khúc Bồng. Cho dù là tình huống nào, hắn cũng muốn dựa vào người khác tìm kiếm Tiểu TinH Cầu Thuật cho hắn. Có thể thấy được tên Mân Nguyên này cũng không phải hạng người tốt lành gì.”

“Ta nghĩ cũng có khả năng Tiểu Tinh Cầu Thuật kia vốn chính là của Mân Nguyên, kết quả lại bị Khúc Bồng lấy mất. Mân Nguyên để lại ấn ký lên thân người khác, chỉ là hy vọng có người giúp hắn cướp Tiểu Tinh Cầu Thuật lại thôi.” Lâu Thiêm Hồ nói.

“Nhưng Thánh Nhấn kia có nói Tiểu Tinh Cầu Thuật là mầm tai họa, nhất định phải hủy diệt đi.” Sắc Nhân Nhi không nhịn được nói nhỏ một câu.

Lam Tiểu Bố cười lạnh.”Đây là vì tên kia nắm chắc rằng người khác có thể giúp hắn tìm được Tiểu Tinh Cầu Thuật, đồng thời lấy Tiểu Tinh Cầu Thuật đi, thủ đoạn chính là thông qua ấn ký kia.”

Chương 1416 - Tự làm mồi

Nói thì nói như vậy, nhưng Lam Tiểu Bố lại không biết có phải như thế hay không. Dù sao cũng là ấn ký của một Thánh Nhân, nếu như không phải có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, hắn cũng không biết trên người Tích Niệm Mạt có ấn ký, chứ đừng nói đến tác dụng cụ thể của ấn ký.

Nơi dừng chân của một Thánh Nhân, còn là Đại Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố thật sự muốn đến xem thử. Theo Lam Tiểu Bố, Đại Thánh Nhân nhất định là mạnh hơn Thánh Nhân bình thường rất nhiều. Nếu không thì còn gọi ngươi là Đại Thánh Nhân cái quái gì.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn hẻm núi mà Tích Niệm Mạt vừa thoát khỏi, Lâu Thiêm Hồ biết rõ suy nghĩ trong đầu Lam Tiểu Bố, hắn từ tốn nói, “Ngươi tốt nhất là bỏ cái suy nghĩ ấy đi, ngươi chưa gặp phải tình cảnh niết hóa đáng sợ lúc lượng kiếp, lúc đó thậm chí chạy trốn cũng là hy vọng xa vời. Trước lượng kiếp, không gian bị niết hóa, mọi quy tắc sẽ vỡ vụn, cho dù tu vi của ngươi có cao đến mức nào, cuối cùng cũng chỉ giống một phàm nhân mà thôi.”

Lam Tiểu Bố biết lời Lâu Thiêm Hồ nói đối với phần lớn người thì là đúng, nhưng đối với hắn thì không đúng hoàn toàn. Hắn có Khí Vận Chi Thụ, có thể tạo dựng ra quy tắc cho bản thân mình, cho dù mọi quy tắc trong không gian đều bị vỡ vụn, hắn vẫn có thể tạo ra quy tắc thiên địa thuộc về mình. Đương nhiên điều này cũng chỉ là cơ hội mà thôi, một khi suy đoán sai, vậy thì xong rồi. Dù sao thì hắn cũng không biết, quy tắc thiên địa mà mình tạo ra có bị tan vỡ trước lượng kiếp hay không.

“Tiểu Bố, ta không thể nào gỡ đi ấn ký trên người.” Sắc mặt Tích Niệm Mạt có chút tái nhợt, ấn ký trên người không gỡ được, đối với nàng mà nói chẳng khác gì vẫn lạc, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Ấn ký Thánh Nhân ta cũng không bỏ đi được, đừng nói là ngươi.” Lâu Thiêm Hồ thở dài, rõ ràng hắn đã sớm đoán được sẽ là cái kết quả này. Chỉ là hắn vẫn không thể nào hiểu được, làm sao Lam Tiểu Bố có thể phát hiện ra trên người Tích Niệm Mạt có ấn ký.

“Tích sư tỷ, ngươi đừng lo lắng, chờ ta một lát.” Lam Tiểu Bố đã sớm biết Tích Niệm Mạt không thể nào gỡ bỏ ấn ký trên người, cho nên sau khi phát hiện trên người Tích Niệm Mạt có ấn ký, hắn đã bắt đầu tạo dựng mô hình kết của cái ấn ký này, chỉ là ấn ký này thật sự không đơn giản, đến bây giờ vẫn chưa tạo dựng ra được.

“Được.” Tích Niệm Mạt đáp lại, sau đó không nói gì nữa. Bây giờ nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể phát hiện ra trên người nàng có ấn ký, cho thấy Lam Tiểu Bố nhất định có thủ đoạn không hề tầm thường.

Nửa nén hương trôi qua, Lam Tiểu Bố lấy một mảnh ngọc giản đưa cho Tích Niệm Mạt, “Tích sư tỷ, ngươi cứ làm theo ngọc giản này gỡ ấn ký ra, nhớ kỹ, gỡ ra rồi thì đưa ấn ký cho ta.”

Tích Niệm Mạt không có chút do dự nào, nhận lấy ngọc giản thì lập tức bắt đầu vận công gỡ ấn ký ra. Có một đạo ấn ký ở trên người, cho dù là ai thì toàn thân đều sẽ không thoải mái.

Lâu Thiêm Hồ kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam tiền bối, ngươi có cách có thể gỡ bỏ ấn ký của Thánh Nhân sao?”

Hắn không muốn hỏi những cái này, dù sao thì vấn đề này liên quan đến riêng tư cá nhân, nhưng bản lĩnh của Lam Tiểu Bố đã vượt quá phạm vi tượng tượng của hắn, khiến hắn không thể nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Là nhờ cơ duyên xảo hợp mới có được thủ đoạn này.”

Lâu Thiêm Hồ chỉ gật gật đầu, Lam Tiểu Bố là người có vận may lớn, nếu không thì làm sao có được Hồng Mông Sinh Tức và Khổ Bàn Đạo Quả?

Chỉ qua một nén nhang, Tích Niệm Mạt đã ngạc nhiên đứng lên, đồng thời lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, đa tạ, trong hộp ngọc này là ấn ký mà ta đã gỡ ra, ta phong ấn rồi.”

Ấn ký trên người đã được gỡ ra, trong lòng Tích Niệm Mạt nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Được.” Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp ngọc, lại đánh lên mười mấy đạo cấm chế phong ấn, lúc này mới bỏ hộp ngọc vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Lam tiền bối, ta không thể không nhắc nhở ngươi một câu, ngươi cất giữ ấn ký của Thánh Nhân, chuyện này vô cùng nguy hiểm. Không cẩn thận thì chính ngươi cũng sẽ bị ấn ký này cắn nuốt.” Thấy Lam Tiểu Bố cất ấn ký đi, Lâu Thiêm Hồ không nhịn được nói một câu.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Tiền bối yên tâm, ta có cách.”

Nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố thật sự không dám tùy tiện cất giữ một cái ấn ký Thánh Nhân. Có Vũ Trụ Duy Mô, hắn có thể đặt ấn ký vào trong Vũ Trụ Duy Mô, có bất cứ điều gì không ổn, hắn có thể cảm ứng ngay lập tức. Cho dù đối phương là Đại Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố cũng không tin đối phương có thể câu thôn ấn ký xuyên qua Vũ Trụ Duy Mô.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Lâu Thiêm Hồ rất nóng vội muốn giết chết Khúc Bồng, xử lý xong Khúc Bồng, hắn sẽ đi tìm kiếm cơ duyên có thể chứng đạo Thánh Nhân một lần nữa.

Đã từng có một câu, không thành Thánh Nhân đều là giun dế, sau khi trải qua Diệt Thế Lượng Kiếp, Lâu Thiêm Hồ biết rất rõ, cho dù có thành Thánh Nhân, ở trước Diệt Thế Lượng Kiếp cũng là sâu kiến. Nhưng sâu kiến thì sâu kiến, sau khi thành Thánh Nhân rồi, chung quy vẫn mạnh hơn sâu kiến một chút.

“CHúng ta đến Niết Bàn thần thành trước, mọi người tụ tập đông đủ rồi bàn chuyện đối phó Khúc Bồng, sau đó đến Bặc Chi Vực. Còn Sắc Nhân Nhi, tạm thời ở lại Niết Bàn thần thành chờ chúng ta.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ mới là Thế Giới Thần, nhưng mà chuyện này do Lam Tiểu Bố khởi xướng lên, cho nên do Lam Tiểu Bố chủ đạo chuyện này, cho dù Lâu Thiêm Hồ hay Tích Niệm Mạt đều không có ý kiến gì.

…

Vài ngày sau, Luân Hồi Oa đứng ở bên ngoài Niết Bàn thần thành, Lam Tiểu Bố dẫn theo Lâu Thiêm Hồ, Tích Niệm Mạt, Sắc Nhân Nhi quay về Sa Đạo thần tức lâu. vừa đến chỗ ở, Lam Tiểu Bố đã phát tin tức cho Khổ Nhược Thần Vương, Trầm Hổ và Sùng Địch, mời mọi người tụ tập lại.

Chương 1417 - Tự làm mồi (2)

Sở dĩ không mời Đồng Cáp đến, là bởi vì Đồng Cáp đã phát tin tức lại cho Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn ta đang gần đến Bặc Chi Vực rồi. Nếu Đồng Cáp đã đến Bặc Chi Vực, vậy thì không cần thiết phải quay về Niết Bàn thần thành.

Trầm Hổ và Khổ Nhược Thần Vương đến rất nhanh, chỉ chưa đến một nén nhang đã đến nơi ở của Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà Sùng Địch đến rất chậm, bọn họ chờ mất hai canh giờ, Sùng Địch mới khoan thai đến muộn.

Nhìn thấy trong phòng ở của Lam Tiểu Bố đã có rất nhiều người, Sùng Địch cảm thấy có chút ngoài ý muốn, khi ánh mắt hắn nhìn về phía Sắc Nhân Nhi, đã có chút cạn lời. Ngay cả tu sĩ Thần Quân cảnh mà cũng gọi đến, thật sự là ha ha.

Còn về hai Chuẩn Thánh Lâu Thiêm Hồ và Tích Niệm Mạt, hắn cảm thấy tối đa cũng chỉ là hai Thần Vương mà thôi

Lâu Thiêm Hồ thì âm thầm gật đầu, tu vi Lam Tiểu Bố như vậy, nhưng năng lực làm việc thì rất mạnh. Có thể ở nơi thiếu thốn quy tắc như Vô Căn Thần giới này tìm được cường giả Hợp Thần cảnh như Trầm Hổ, còn tìm được cường giả Chuẩn Thánh Tích Niệm Mạt, đã không hề tầm thường rồi. Nếu như đối thủ không phải là Khúc Bồng tu luyện TinH Cầu Thuật, hắn khẳng định đám người họ thắng chắc.

“Người đã đến đông đủ, vậy bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bàn bạc một chút…”

Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời, Sắc Nhân Nhi đã đứng lên, “Các vị tiền bối, ta đi vào phòng tu luyện trước.”

Nàng biết lần này đối phó với Khúc Bồng không có liên quan gì đến nàng, cho nên nàng cũng không cần phải ở lại nơi này nghe. Có lúc biết quá nhiều, ngược lại cũng không tốt.

“Được, ngươi đi tu luyện đi.’ Lam Tiểu Bố nói, trên thực tế thì nếu như Sắc Nhân Nhi không nói, hắn cũng định bảo Sắc Nhân Nhi rời khỏi đây.

Sắc Nhân Nhi sẽ ở lại Niết Bàn thần thành, không tham gia vào kế hoạch vây giết Khúc Bồng, cho nên không cần tham gia lần bàn bạc này.

Chờ Sắc Nhân Nhi đi rồi, Lam Tiểu Bố nói ngắn gọn, “Ta quyết định đẩy nhanh kế hoạch, vốn định đến khi tham gia vòng tuyển chọn cuối cùng ở Bặc Chi Vực mới ra tay, nhưng ta quyết định ra tay luôn ngay bây giờ.”

“A…” Sùng Địch kinh ngạc a lên một tiếng, lập tức nói, “Bây giờ ra tay có phải quá vội vàng rồi hay không, ta còn chưa chuẩn bị thỏa đáng.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta quyết định ra tay bây giờ, không cần chuẩn bị nữa.”

Sùng Địch đứng lên, “Lam tông chủ, ta cảm thấy hay là hoãn lại một chút thời gian. Ta sắp bước vào cảnh giới Hợp Thần rồi, ta nghĩ chờ sau khi ta Hợp Thần rồi, mọi người cũng nắm chắc một chút. Hơn nữa, qua một khoảng thời gian nữa, có lẽ Trầm Hổ cũng sẽ bước vào Hợp Thần cảnh.”

Cho đến bây giờ, hắn còn chưa biết Trầm Hổ đã sớm bước vào Hợp Thần cảnh.

“Đây không phải là đang hỏi ý kiến, mà là mệnh lệnh. Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi nhất định phải đi với ta đến Bặc Chi Vực ngay bây giờ, ra tay với Khúc Bồng.” Giọng điệu của Lam Tiểu Bốt trở nên nghiêm nghị. Sở dĩ hắn nói là mệnh lệnh, là do trong lời thề đại đạo của Sùng Địch, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hắn, chứ không phải yêu cầu bình thường.

Sắc mặt Sùng Địch có chút khó coi, hắn đứng tại chỗ do dự mấy giây, sau đó mới chậm rãi nói ra, “Rất xin lỗi, ta không thể nào ra tay ngay bây giờ được, ta vẫn sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi, nhưng mà phải chờ sau khi ta Hợp Thần cảnh đã. Ta lập tức ra ngoài trùng kích lên Hợp Thần cảnh.”

Nói xong câu đó, Sùng Địch quay người rời đi, không dừng lại một chút nào. Ngay khi hắn đi đến cửa, chợt nghe Trầm Hổ nói, “Có một câu ngươi nói sai rồi, ta đã Hợp Thần cảnh rồi, chứ không phải là qua một thời gian nữa mới có thể Hợp Thần.”

Bước chân Sùng Địch khựng lại, hắn đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ qua gì đó rồi, nhưng mà hắn vẫn không dừng lại.

Cho dù những người ở nơi này, cho dù là Lâu Thiêm Hồ hay Tích Niệm Mạt, thậm chí là Trầm Hổ đều muốn giết Sùng Địch, nhưng mà Lam Tiểu Bố không nói lời nào, tất cả mọi người chỉ có thể im lặng ngồi nguyên tại chỗ không hề động đậy.

Chờ Sùng Địch đi rồi, Lam Tiểu Bố mới lập cấm chế lên gian phong một lần nữa.

Lâu Thiêm Hồ cười he he nói, “Lam tiền bối, xem ra ánh mắt của ngươi không phải lần nào cũng tốt nhỉ, tên Sùng Địch này dường như không để ý đến yêu cầu của ngươi một chút nào.”

“Tông chủ, thật xin lỗi, là do ta không nhìn đúng người, không có mắt nhìn người.” Khổ Nhược Thần Vương đứng lên, trong giọng nói đều lo lắng.

Lam Tiểu Bố xua tay, một chút tức giận cũng không có, “Không cần lo lắng, vốn dĩ cũng không cân nhắc đến hắn, bây giờ chúng ta có thể bàn bạc kế hoạch đối phó với Khúc Bồng rồi. Kế hoạch tiếp theo của ta là thế này…”

Trầm Hổ vội vàng nói, “Tông chủ, Đồng Cáp trưởng lão biết Khúc Bồng đang ở đâu, chúng ta có thể đánh lén. Ta và Đồng Cáp là chủ lực đánh lén, chỉ cần hắn bị thương, tông chủ ngươi…”

Không đợi Trầm Hổ nói xong, Lam Tiểu Bố đã giơ tay ngăn lại, “Đánh lén thì đúng là đánh lén, nhưng mà không phải đến chỗ của Khúc Bồng đánh lén, mà là tại nơi chúng ta đã bố trí trước, sau đó để Khúc Bồng chủ động tìm đến đó rồi chúng ta đánh lén.”

“A…” Trầm Hổ sửng sốt, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Khúc Bồng chọn chứng đạo Chuẩn Thánh ở Bặc Chi Vực, ta nghĩ chắc hẳn là do hắn không thể nào bỏ qua Hỗn Độn chi khí, nếu hắn đột nhiên phát hiện tu sĩ lấy được Hỗn Độn chi khí đang tu luyện ở Bặc Chi Vực, hơn nữa còn để lộ một ít Hỗn Độn chi khí ra, vậy các ngươi đoán hắn sẽ làm thế nào?”

Lam Tiểu Bố đang định lấy bản thân mình ra làm mồi nhử, dụ Khúc Bồng vào bẫy.

Chương 1418 - Khúc Bồng

Trầm Hổ biết Hỗn Độn chi khí thật sự đang ở trên người Lam Tiểu Bố, nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, hắn vội vàng nói, “Thực lực của Khúc Bồng kia đã đến cấp độ vô cùng đáng sợ, tông chủ còn chưa bước vào Thần Vương cảnh, làm mồi nhử có chút nguy hiểm. Nếu không thì để ta làm mồi nhử cho, Đồng Cáp trưởng lão là đợt tấn công đầu tiên, ngươi và Khổ Nhược Thần Vương là đợt tấn công thứ hai.”

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thưởng nhìn Trầm Hổ, đây là một gia hỏa đáng tin. Nhưng mà ý nghĩ của hắn hoàn toàn khác Trầm Hổ, bên hắn có hai cường giả Chuẩn Thánh, trong đó còn có một người là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đương nhiên không cần đến Hợp Cảnh phải xông pha trận đầu.

“Ngươi không cần phải lo lắng, nhưng mà tu vi của mọi người thì cần phải che giấu một chút. Lâu tiền bối và Tích sư tỷ đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, loại cảnh giới này không thể để lộ ra được, nếu không thì tên Khúc Bồng kia chắc hẳn sẽ không dám ra tay…”

Lời Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết, Trầm Hổ và Khổ Nhược Thần Vương đã cảm thấy đầu óc ầm vang. Cảnh giới Chuẩn Thánh? Còn là hai Chuẩn Thánh?

Trầm Hổ lập tức khẳng định Lam Tiểu Bố không hề lừa hắn, Lam Tiểu Bố có thể bất động thanh sắc giúp hắn dễ dàng đột phá lên Hợp Thần, vậy thì cũng có thể mời được Chuẩn Thánh đến giúp.

Nếu như trước đó Trầm Hổ nghĩ rằng, cho dù có liều mạng cũng phải cắn rớt một miếng thịt của Khúc Bồng, vậy thì bây giờ hắn nghĩ là làm thế nào mới có thể xử lý Khúc Bồng. Hai Chuẩn Thánh, cộng thêm hai Hợp Thần cảnh, không giết được Khúc Bồng thì quá châm chọc rồi.

“Nếu như tên Khúc Bồng kia thật sự tu luyện Tiểu Tinh Cầu Thuật, là căn nguyên gây ra lượng kiếp, vậy cho dù chúng ta có che giấu tu vi cũng sợ hắn có thể nhìn ra.” Lâu Thiêm Hồ trầm giọng nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu cộng thêm cái này, cho dù thứ hắn tu luyện là Đại Tinh Cầu Thuật, nếu không thì ta khẳng định hắn không thể nhìn ra.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố lấy mấy mảnh ngọc giản ra. Đây là công pháp che giấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, hắn còn dựa vào quy tắc từ Khí Vận Chi Thụ, hắn không tin Khúc Bồng có thể nhìn ra.

…

Lúc Sùng Địch rời khỏi Sa Đạo thần tức lâu., trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ có phải Trầm Hổ đã Hợp Thần rồi hay không. Nhưng mà hắn nhanh chóng xác định, Trầm Hổ nhất định đã bước vào Hợp Thần cảnh. Vừa rồi hắn chỉ chú ý đến Lam Tiểu Bố và mấy người Lam Tiểu Bố mời đến, không chú ý đến Trầm Hổ. Bây giờ nghĩ lại, tu vi của Trầm Hổ tựa như mơ mơ hồ hồ, đó cũng không phải là do công pháp che giấu.

Không đúng, Trầm Hổ nhất định đã Hợp Thần thành công. Đây không phải là công pháp che giấu, mà là hắn không nhìn ra cảnh giới của Trầm Hổ.

Sùng Địch siết chặt tay thành nắm đấm, hắn không ngờ Lam Tiểu Bố sẽ sớm ra tay như vậy, kết quả bị mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố quấy nhiễu, trong lúc nhất thời đã đánh mất cơ hội. Trầm Hổ có thể bước vào Hợp Thần cảnh, chẳng lẽ thật sự chính là tại lần Lam Tiểu Bố yêu cầu bọn hắn trùng kích Hợp Thần lúc trước?

Chắc hẳn không sai, nếu như lần đo Trầm Hổ thất bại, trong thời gian ngắn không thể nào trùng kích Hợp Thần cảnh lần nữa.

Sùng Địch hận không thể quay về nhờ Lam Tiểu Bố giúp hắn một chút, để hắn trùng kích Hợp Thần cảnh. Nhưng mà hắn biết, sau khi hắn từ chối mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố, thậm chí còn vi phạm lời thề đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không còn giúp hắn nữa.

Đáng tiếc, bản thân mình tu luyện một cái Nguyên Hồn Đạo Thể, đây chính là một cái phân thân chân chính. Chỉ là không biết lời nói hắn nói lúc gần đi, có thể giúp hắn tránh được một kiếp này hay không.

Sùng Địch vừa nghĩ đến đây, đột nhiên cảm nhận được quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng, tựa như một khắc sau hắn có thể ngay lập tức bước vào Hợp Thần cảnh.

Nhanh như vậy sao? Sùng Địch tỉnh táo lại, chắc hẳn là Trầm Hổ cũng chỉ vừa mới bước vào Hợp Thần cảnh, hắn trong lúc vô tình cảm nhận được đạo vận Hợp Thần trên người Trầm Hổ, cộng thêm tâm hắn không cam lòng, cho nên mới có thể chạm đến vách chắn Hợp Thần cảnh.

Giờ phút này trong lòng Sùng Địch vô cùng vui mừng, hắn đã sớm chuẩn bị xong để tấn cấp Hợp Thần cảnh, thứ duy nhất thiếu hụt chính là đạo đan. Có đạo đan, hắn mới có cơ hồi chạm đến vách chắn Hợp Thần. Không ngờ hắn ngẫu nhiên đến Sa Đạo thần tức lâu lần này, lại giúp hắn có thể chạm vào vách chắn Hợp Thần.

Sùng Địch không còn tâm tình ở lại Niết Bàn thần thành nữa, hắn nhất định phải rời khỏi Niết Bàn thần thành độ lôi kiếp Hợp Thần.

Nửa ngày sau, Sùng Địch đi đến một nơi hoang vắng, hắn vét hết sạch tất cả thần tinh và một nửa Thần Linh mạch hạ phẩm tàn khuyết trên người ra, sau đó bố trí một cái tụ Linh Thần Trận.

Chu thiên thứ nhất còn chưa hoàn toàn kết thúc, từng tia sấm sét đã ầm ầm đánh xuống.

Nhưng Sùng Địch lại chẳng mừng rỡ một chút nào, mà chỉ là hoảng sợ. Sau khi lôi kiếp đánh xuống, đạo tắc giúp hắn chạm đến vách chắn Hợp Thần cảnh phải rõ ràng hơn mới đúng, nhưng khi đạo lôi kiếp này đánh xuống, vách chắn Hợp Thần hắn chạm đến càng lúc càng mơ hồ.

Không đợi hắn kịp phản ứng, đợt lôi kiếp thứ hai, thứ ba đã đánh xuống.

Giờ phút này, đừng nói là đạo tắc Hợp Thần cảnh, Sùng Địch cảm nhận được một loại kiềm chế tử vong ập đến. Trong mắt Sùng Địch lộ ra hoảng sợ, hắn biết có chuyện gì rồi. Vừa rồi khi hắn chạm đến vách chắn Hợp Thần cảnh, đó chỉ là tâm ma mà thôi, nguyên nhân là vì hắn đã vi phạm lời thề đại đạo, tâm ma bao phủ tâm trí hắn, đây chính là lôi kiếp lấy mạng của hắn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cho dù có vi phạm lời thề đại đạo, lôi kiếp cũng sẽ không đến nhanh như vậy chứ?

Rầm rầm rầm! Lôi kiếp rầm rầm rơi xuống, Sùng Địch biết rõ, đây thực sự là lôi kiếp lời thề đại đạo.

Sùng Địch cắn răng một cái, dứt khoát từ bỏ Nguyên Hồn Đạo Thể của mình. Nguyên Hồn Đạo Thể của hắn đã thành hình, khi hắn vừa thoát ra, đã ngưng luyện thành một phân thân khác.

Chương 1419 - Khúc Bồng (2)

Ngay khi Nguyên Hồn Đạo Thể bị tách ra, thân hình Sùng Địch lóe lên, xông ra khỏi phạm vi lôi kiếp.

Rầm rầm rầm! Mấy đạo lôi kiếp liên tục đánh vào Nguyên Hồn Đạo Thể của Sùng Địch, Sùng Địch há miệng phun ra một ngụm máu, còn Nguyên Hồn Đạo Thể của hắn bây giờ đã biến thành tro bụi.

Sùng Địch thở phào một hơi, cũng may, mình tu luyện chính là Nguyên Hồn Đạo Thể, cái lời thề đại đạo này quả nhiên không thể tùy tiện lập ra. Nếu không có Nguyên Hồn Đạo Thể, hôm nay hắn sẽ biến thành tro rồi.

Chỉ là suy nghĩ trong đầu còn chưa kết thúc, một cụm mây đen lại khóa chặt Sùng Địch, Sùng Địch ngẩng đầu nhìn một chút, rầm rầm rầm, từng đạo lôi kiếp lại đánh xuống một lần nữa.

Tử vong lại lần nữa bao phủ đến, Sùng Địch có chút không dám tin, khi hắn lập lời thề đại đạo, đã dùng Nguyên Hồn Đạo Thể. Nguyên Hồn Đạo Thể của hắn tên là Sùng Địch, mà tên thật của hắn là Khoảnh Kiếm. Đã thế thì tại sao sau khi lôi kiếp đánh giết cái Nguyên Hồn Đạo Thể kia của hắn rồi, vì sao còn muốn giết bản gốc là hắn?

Oanh! Một đạo lôi kiếp đánh xuống xé rách nửa người Sùng Địch, ngay giờ phút này Sùng Địch cũng tỉnh ngộ ra, hắn đã bị Lam Tiểu Bố hãm hại. Lúc đó Lam Tiểu Bố cố ý hỏi hắn tên thật của hắn là gì, hắn trả lời là KHoảnh Kiếm, sau đó Lam Tiểu Bố đã nói một câu, “Cái tên này không tệ, xem ra KHoảnh Kiếm chính là Sùng Địch, cũng chính là bản thân ngươi!”

Hắn trả lời, “Đúng vậy.”

Lúc đó hắn không hề để ý, bây giờ nghĩ lại, chắc hắn cái tên họ Lam kia đã tính toán hắn vào lúc này. Có thể khẳng định khi tên họ Lam kia nói ra câu này, đã dùng đạo ngôn.

Ầm ầm! Lại có thêm mấy đạo lôi kiếp đánh xuống, ánh mắt Sùng Địch lóe lên vẻ tuyệt vọng, một Thế Giới Thần dùng đạo ngôn hố hắn, vậy mà hắn lại không phát hiện ra, đúng là đáng đợi.

Răng rắc! Suy nghĩ của Sùng Địch dừng lại tại đây, lôi kiếp kia đã hoàn toàn xé rách thần hồn của hắn.

…

Bặc Chi Vực, thật ra đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố đến đây. Lần trước khi hắn đến Bặc Chi Vực Ngoại Giác, cũng không hề vào trong

Bặc Chi Vực, chỉ ở Bặc Chi Vực Ngoại Giác mà thôi.

Bặc Chi Vực Ngoại Giác bây giờ phồn hoa hơn lúc trước khi Lam Tiểu Bố đến rất nhiều, khi đi ngang qua Bặc Chi Vực Ngoại Giác, Lam Tiểu Bố tận mắt nhìn thấy động phủ mà hắn từng tu luyện đã biến thành một cái hồ lớn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, đây là do hắn chạy nhanh, nếu như chậm một chút, chỉ với Hỗn Độn chi khí trên người hắn, vậy những người kia sẽ nuốt luôn xương vụn của hắn.

Thần linh khí trong Bặc Chi Vực cũng giống như trong lời đồn, cực kỳ thiếu thốn, không chỉ như vậy, ngay cả thần linh thảo cấp thấp cũng không có.

Lam Tiểu Bố độn gấp một đường, sau khi tiền vào Bặc Chi Vực khoảng ngàn vạn dặm, hắn mới cảm nhận được thần linh khí nhàn nhạt. Trừ thần linh khí nhàn nhạt, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một ít tiên linh thảo, còn về thần linh thảo, vẫn cực kỳ khan hiếm.

Ngày thứ tư sau khi tiến vào Bặc Chi Vực, Lam Tiểu Bố tìm được một nơi khá tốt, đây là một cái hố nham thạch đã cạn. Cái hố này sâu khoảng mấy trăm trượng, bên trong này thần linh khí vô cùng mỏng manh.

Lam Tiểu Bố ở bên ngoài bố trí đủ loại thần trận cấp bốn, chủ yếu là thần trận ẩn linh và trói buộc, trừ cái đó ra, còn có các loại khốn sát và huyễn trận.

Bây giờ hắn đã dịch hình thành tu sĩ Thiên Thần cảnh đã cướp đi động phủ của mình, cho nên trình độ trận pháp không thể nào thấp hơn đại sư thần trận cấp bốn. Một đại sư thần trận cấp bốn có tu vi Thiên Thần cảnh, cho dù tu vi có mạnh đến đâu cũng không thể cướp đoạt được động phủ có một đống thần trận cấp bốn bảo vệ.

Lam Tiểu Bố khẳng định Khúc Bồng sẽ đến xem xét động phủ tại Bặc Chi Vực Ngoại Giác của hắn, mặc dù toàn bộ thần trận bên ngoài động phủ đã bị dỡ bỏ hết, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng Khúc Bồng vẫn có thể nhìn ra được một vài dấu vết.

Bên trong hố nham thạch này sớm đã không còn nham thạch nữa, nơi này cũng đã bị hoang phế vô số năm. Lam Tiểu Bố tìm thấy bên trong đó có một cái hang động, sau đó tiếp tục bố trí các loại thần trận cấp bốn.

Cho dù trong số những người bên cạnh, Lâu Thiêm Hồ có thể bố trí ra được thần trận cấp bảy, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không để Lâu Thiêm Hồ bố trí. Lâu Thiêm Hồ không phải mạnh về TRận Đạo mà là Đan Đạo. Một cường giả Đan Đạo, bố trí ra thần trận cấp bảy, cho dù là Lam Tiểu Bố cũng có thể phát hiện ra dấu vết, đừng nói đến Khúc Bồng khiến bọn họ kiêng kị. Cho dù Khúc Bồng không phải Thần Trận Đế cấp bảy, Lam Tiểu Bố tin rằng đối phương cũng có thể nhìn ra dấu vết của thần trận cấp bảy.

Hắn muốn khóa được Khúc Bồng, chủ yếu là dựa vào hai cường giả Chuẩn Thánh, còn có trận văn hư không của hắn.

Khúc Bồng có mạnh đến đâu, cho dù có thể nhận ra được thần trận cấp bảy, cũng chưa chắc có thể nhìn ra trận văn hư không cấp bốn mà hắn bố trí ra.

…

Cách Lam Tiểu Bố khoảng ngàn vạn dặm, trên một khối hắc thạch to lớn, một nam tử mặc áo xanh đang ngồi xếp bằng, từng đạo đạo vận xung quanh người hắn hầu như đã ngưng thành thực chất. Bất cứ người nào đến đây, tiếp xúc với loại quy tắc đạo vận ngưng đến thực chất như vậy, chỉ sợ không cần bất cứ đan dược gì cũng có thể đột phá trong nháy mắt.

Quy tắc xung quanh nơi này rõ ràng đến mức có thể dùng tay để nắm lấy, hai tay nam tử áo xanh không ngừng đánh ra thủ thế phức tạp, sau đó cuốn hết từng đạo lực lượng trong không gian đi.

“Đồng Cáp kính chào tông chủ.” Một nam tử hơi mập mạp, vóc người không cao đi đến trước người nam tử mặc áo xanh này, khom người thi lễ. Mặc dù hắn đang cúi đầu, nhưng sự sợ hãi và bất an trong lòng thì không thể nào ngăn cản được. Hắn biết cho dù là hắn hay là Lam Tiểu Bố, cũng đều đã xem thường Khúc Bồng rồi. Loại đạo vận ngưng thực đến gần như thực chất này, quy tắc thiên địa cũng vô cùng rõ ràng, cho dù có là Chuẩn Thánh cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, giờ phút này trong lòng Đồng Cáp đã có chút hối hận.

Nam tử áo xanh dừng đánh ra thủ quyết phức tạp, mở to mắt nhìn Đồng Cáp đang khom người, từ tốn nói, “Có phải là ngươi cảm thấy rằng, mấy người các ngươi liên thủ lại là có thể hãm hại được Khúc Bồng ta?”

Chương 1420 - Mai phục.

Nghe thấy vậy, cả người Đồng Cáp giống như bị điện giật mà cứng ngắc, một nỗi tuyệt vọng dâng lên trong đầu hắn, hắn ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Khúc Bồng đang ở trước mặt. Chuyện này vô cùng kín đáo, hắn không biết làm sao mà Khúc Bồng có thể biết được.

“Có phải ngươi đang nghĩ rằng, sao ta lại biết được hay không?” Khúc Bồng đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm Đồng Cáp, giọng điệu vẫn vô cùng bình tĩnh.

Đầu óc Đồng Cáp vẫn vô cùng hỗn loạn, hắn hoàn toàn không biết Khúc Bồng đang nói gì, chỉ đang nghĩ rốt cuộc mình đang làm gì, có thể sống sót được hay không?

Khúc Bồng bỗng nhiên thở dài, nhìn phía xa rồi nói, “Sống không tốt sao? Tại sao phải cứ đối nghịch với ta?”

Đồng Cáp giật mình, chợt nhớ đến lời Lam Tiểu Bố nói, hắn cắn răng một cái rồi nói, “Tông chủ, cho dù ta có tính kế ngươi hay không, ta cũng không thể nào sống được đúng không?”

“Khác chứ.” Khúc Bồng ha ha một tiếng, “Ngươi tính kế ta, bây giờ ngươi phải chết, nếu như ngươi không tính kế ta, cho dù có chết thì cũng phải là mấy tháng sau mới chết, thậm chí còn có cơ hội rời khỏi. Ngươi hỏi ra lời này, chắc hẳn đã biết ta muốn làm gì rồi nhỉ? Với đại đạo của ngươi, chỉ sợ không thể nào đoán ra được chuyện này, nói đi, là ai đoán ra được thế?”

Đồng Cáp không còn giấu diếm giúp Lam Tiểu Bố nữa, đến mạng nhỏ của hắn cũng không còn rồi, làm sao có thể để ý đến chuyện khác nữa?

“Là một người tên là Lam Tiểu Bố, hắn nói cho ta biết tu luyện Tinh Cầu Thuật rất đáng sợ, sẽ khiến toàn bộ tinh cầu bị niết hóa, đến lúc đó chúng ta cũng phải chết.” Đồng Cáp run giọng nói, hắn biết mình trốn không thoát, nhưng hắn thật sự không có dũng khí đối nghịch với Khúc Bồng.

“Lam Tiểu Bố?” Khúc Bồng khẽ giật mình, mặc dù hắn không điều tra chuyện này, nhưng hắn đoán chắc hẳn có liên quan đến Lam Tiểu Bố.

Bởi vì Khổ Nhược Thần Vương đã phản bội hắn, cũng chính là lúc mà Khổ Nhược Thần Vương đi đuổi giết tên Lam Tiểu Bố đã giết người của Ám Nguyệt Hà. Sở dĩ hắn không điều tra, là bởi vì hắn hoàn toàn không đặt những người này vào trong mắt.. Nói thật, nếu không phải Đồng Cáp chủ động đến đây tìm hắn, thì hắn cũng lười hỏi đến.

Dù sao thì qua mấy tháng nữa, tất cả tu sĩ ở Vô Căn Thần giới sẽ trở thành một phần cơ sở pháp tắc trong đại đạo của hắn, không cần thiết phải lãng phí sức lực đi điều tra loại chuyện này. Khiến hắn kinh ngạc chính là, tu vi của Lam Tiểu Bố cũng không tính là cao, vậy tại sao có thể đoán ra được đặc thù của Tinh Cầu Thuật? Người hiểu rõ Tinh Cầu Thuật này, chỉ sợ đã hóa thành tro rồi.

“Nói kế hoạch của các ngươi một chút xem, còn nữa, chuyện ngươi tới đây có phải cũng nằm trong kế hoạch hay không?” Khúc Bồng hỏi, Lam Tiểu Bố này đã khơi dậy chút hứng thú của hắn.

“Vâng.” Đồng Cáp không dám giấu diếm, “Lam Tiểu Bố hẹn ta, Khổ Nhược Thần Vương, còn có Trầm Hổ, Trầm Hổ đã bước vào Hợp Thần cảnh. Lam Tiểu Bố có ý là, tại vòng tuyển chọn cung chủ Vô Căn học cung cuối cùng ở Bặc Chi Vực…”

“Sau đó sẽ đánh lén ta ở chỗ này?” Khúc Bồng kinh ngạc nhìn Đồng

Cáp, hắn cuối cùng cũng biết thế nào là người không biết sợ là gì. Đừng nói là hắn biết chuyện này, cho dù hắn không biết, Khúc Bồng hắn cũng không phải là người có thể đánh lén dễ dàng như vậy.

“Đúng vậy, đều là Lam Tiểu Bố kia chủ đạo, mặc dù hắn là Thế Giới Thần, nhưng lại có rất nhiều thủ đoạn, trên người còn có Thần Linh mạch đỉnh cấp.” Đồng Cáp kính cẩn đáp lại.

Khúc Bồng thì nhíu mày, trong đầu vẫn đang suy nghĩ sao một Thế Giới Thần có thể biết được lượng kiếp tinh cầu có liên quan đến Tinh Cầu Thuật?

…

Bên trong hố nham thạch hoang vu kia, năm người Lam Tiểu Bố lại tập hợp ở cùng một chỗ, giờ phút này toàn bộ thứ cần bố trí đã được làm xong.

“Tông chủ, bây giờ ta phát tin tức cho Đồng Cáp, gọi Đồng Cáp trưởng lão đến.” Trầm Hổ chủ động nói, nếu là đánh lén, người nhất định phải đến đông đủ.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, hắn nhíu mày trầm tư một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Mọi người chờ một lát, ta suy nghĩ một chút đã.”

Sở dĩ ngăn cản Trầm Hổ gọi Đồng Cáp đến, còn phải suy nghĩ một chút, đó là vì Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy bố trí của bọn hắn có chỗ nào đó không ổn. Trừ cái đó ra chính là Đồng Cáp, Đồng Cáp đến Bặc Chi Vực không phải là chuyện đã bàn trước với hắn, mà là đến rồi mới phát tin tức cho hắn.

Theo ý của Đồng Cáp chính là hắn ta sẽ đến Bặc Chi Vực đợi bọn hắn, còn về cuộc tuyển chọn cung chủ của Vô Căn học cung, hắn sẽ giao cho người khác đi làm. Lam Tiểu Bố không nói cho Đồng Cáp biết kế hoạch được đẩy lên trước thời hạn, hắn chỉ định đến Bặc Chi Vực rồi mới phát một đạo tin tức cho Đồng Cáp, hẹn Đồng Cáp đến gặp mặt.

Lúc đầu chuyện này cũng không có vấn đề gì, mấu chốt là sau khi Lam Tiểu Bố đến Bặc Chi Vực rồi, luôn cảm thấy không nên phát tin tức cho Đồng Cáp. Hắn tu luyện Trường Sinh Quyết, còn có Khí Vận Chi Thụ, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà có loại cảm giác này.

Chỉ là mặc dù Lam Tiểu Bố đã giúp Đồng Cáp mô phỏng ra Ám Nguyệt Lạc, nhưng hắn không thể thông qua Ám Nguyệt Lạc mà điều tra tình hình của Đồng Cáp, dù sao thì đó cũng là Ám Nguyệt Lạc giả.

“Mấy vị, ta cảm thấy Đồng Cáp đến, cũng không có trợ giúp gì lớn cho chúng ta. Cho nên, kế hoạch lần này bỏ Đồng Cáp ra ngoài đi, chỉ mấy người chúng ta thôi.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định, nếu đã là nhân tố không xác định, thế thì tạm thời vứt bỏ đi.

“Tiểu Bố, ngươi hoài nghi tên Đồng Cáp kia có thể đã xảy ra vấn đề gì?” Tích Niệm Mạt hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, Khúc Bồng cũng không phải là người bình thường, Đồng Cáp chủ động đến Bặc Chi Vực nhất định không phải là vì đánh lén Khúc Bồng, mà hắn còn có chuyện của bản thân mình nữa. Một khi hắn nghĩ đến chuyện khác, thì sẽ có khả năng bị phát hiện. Cộng thêm Khúc Bồng cũng đang ở Bặc Chi Vực, lỡ như Đồng Cáp bị Khúc Bồng phát hiện ra thì phải làm sao?”

“Nếu như Đồng Cáp bị Khúc Bồng phát hiện, vậy thì Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ đạo hữu chắc hẳn cũng bị phát hiện.” Tích Niệm Mạt nói.

Chương 1421 - Mai phục. (2)

“Ám Nguyệt Lạc mà ngươi mô phỏng ra kia có vấn đề gì không?” Lâu Thiêm Hồ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố khẳng định.”Ám Nguyệt Lạc mô phỏng nhất định không có vấn đề, cho dù Khúc Bồng kia có tu luyện Tinh Cầu Thuật, cũng không thể nào phát hiện ra Ám Nguyệt Lạc mô phỏng kia có vấn đề gì, nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?” Lâu Thiêm Hồ vội vàng hỏi, đây không phải là chuyện nhỏ, không chỉ có liên quan đến mạng của mọi người, mà còn liên quan đến toàn bộ Vô Căn Thần giới.

Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Ám Nguyệt Lạc mô phỏng không có vấn đề nhưng mà khi Ám Nguyệt Lạc thật bị hủy đi, trước khi Ám Nguyệt Lạc mô phỏng còn chưa hình thành, trong này có một khoảng thời gian trống. Nếu như đúng lúc trong khoảng thời gian trống này có người thông qua Ám Nguyệt Lạc liên hệ hoặc điều tra, vậy thì cái vấn đề này sẽ bị lộ ra ngoài. Khả năng này rất nhỏ, nhưng không phải không thể xảy ra.”

Ám Nguyệt Lạc mô phỏng do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, cho dù có vấn đề, cũng sẽ không bị Khúc Bồng phát hiện ra. Nếu như Khúc Bồng phát hiện có vấn đề, vậy thì đó chính là lúc chuyển đổi Ám Nguyệt Lạc thật và giả.

“Tiểu Bố, nếu đã bắt đầu bố trí, vậy cứ theo kế hoạch mà làm.” Tích Niệm Mạt nói, nếu như Lam Tiểu Bố đã nói có vấn đề, vậy thì chỉ có thể nói là do vận may của bọn hắn không tốt bằng Khúc Bồng. CHo dù vận may không tốt bằng Khúc Bồng, Khúc Bồng muốn thắng chắc mấy người bọn họ cũng không dễ dàng như vậy. Hơn nữa chuyện đánh lén Khúc Bồng, tuyệt đối không thể nào trì hoãn hoặc dừng lại.

“Được, vậy ta dụ Khúc Bồng đến, mọi người dựa theo cách của ta mà nấp đi.” Lam Tiểu Bố vừa nói, vừa chỉ mấy vị trí.

Lâu Thiêm Hồ từ tốn nói, “Lam tiền bối, mấy vị trí mà ngươi nói quả thật rất tốt, nhưng mà ta có thể khẳng định, cho dù chúng ta trốn như thế nào, Khúc Bồng kia vừa đến là có thể phát hiện ra được chúng ta ngay.”

Lam Tiểu Bố cười he he, “Khúc Bồng thật sự rất lợi hại, nhưng mà ta cũng không tầm thường. Mọi người mở rộng tâm thần, sau đó dựa theo cách ẩn nấp của ta mà che giấu hơi thở, ta lại thi triển một đạo thần thông lên người các vị nữa…”

“Ngươi cứ việc thi triển, ta sẽ không để ý.” Lâu Thiêm Hồ là người đầu tiên đến vị trí mà Lam Tiểu Bố chỉ định.

TRước đó ở bên ngoài Lâu Thiêm Hồ còn chưa để ý đến, bây giờ đứng vào vị trí của Lam Tiểu Bố chỉ định rồi, trong mắt hắn mới lộ ra vẻ kinh sợ, còn có cả hư không thần trận? Đây là hư không thần trận được bố trí từ trận văn hư không.

Nhưng mà Lâu Thiêm Hồ lập tức thờ dài một tiếng, “Nếu như đây mà là hư không thần trận cấp bảy, vậy thì trốn ở chỗ này, Khúc Bồng thật sự không thể nào phát hiện ra, nhưng đây không phải là hư không thần trận cấp bảy, mà là hư không thần trận cấp bốn.”

“Trầm Hổ đạo hữu, ngươi mở rộng tâm thần, sau đó ta sẽ dịch hình cho ngươi thành một tảng đá nham thạch, nhớ kĩ nhất định phải tập trung ý chí.” Lam Tiểu Bố vừa nói chuyện, vừa giơ tay ra điểm vào, đạo vận không gian lập tức bao phủ Trầm Hổ, một khắc sau Trầm Hổ đã biến mất, nơi đó chỉ còn một tảng đá nham thạch không có gì đặc biệt.

“Thần thông Thiên Cương?” Lâu Thiêm Hồ hít vào một hơi thật sâu, nếu như nói trận văn hư không hắn còn không để ý lắm, vậy thì Thai Hóa Dịch Hình trong thần thông Thiên Cương kia đã khiến hắn hoàn toàn kinh hãi.

Chẳng những Lâu Thiêm Hồ, Tích Niệm Mạt cũng như Khổ Nhược Thần Vương đều kinh hãi trước thần thông Thiên Cương của Lam Tiểu Bố, bây giờ Khổ Nhược Thần Vương mới hiểu được, vì sao sau khi Lam Tiểu Bố dịch hình thì không có một chút dấu vết nào. Người ta thi triển chính là Thai Hóa Dịch Hình, chỉ cần tu luyện môn thần thông này đến nơi đến chốn, căn bản không có chút dấu vết nào. Lam Tiểu Bố còn quá đáng hơn, ngay cả hơi thở cũng biến đối.

Trong khoảng thời gian ngắn Khổ Nhược Thần Vương đã biến thành một viên ô kim dưới đáy hố nham thạch. Ô kim chính là tiên tài cấp thấp, là vật tàn lưu trong hố nham thạch, ở đây đâu đâu cũng có.

Tích Niệm Mạt thì biến thành một lá trận kỳ, đây là trận kỳ ẩn nặc mà Lam Tiểu Bố bố trí ra, loại trận kỳ này tin rằng Khúc Bồng nhất định thấy được, nhưng mà nhìn thấy cũng sẽ không để ý, Khúc Bồng chí nghĩ rằng đó thật sự là trận kỳ. Bởi vì Lam Tiểu Bố bế quan ở chỗ này, đương nhiên phải bố trí ra Ẩn Nặc Trận.

Còn về Lâu Thiêm Hồ, thì biến thành nhũ nham thạch, bên trong hố nham thach hoang vu này, nhũ nham thạch có ở khắp mọi nơi.

Chờ sau khi đám người đã nấp đi rồi, một mình Lam Tiểu Bố ngồi trong một góc của hố nham thạch, sau đó lấy bình đựng Hỗn Độn chi khí ra. Lam Tiểu Bố tin rằng, chỉ cần mình mở bình đựng Hỗn Độn chi khí ra, khiến Hỗn Độn chi khí tản ra ngoài, Khúc Bồng sẽ nhanh chóng vọt đến nơi này.

…

“Tông chủ, ta tình nguyện vì tông chủ mà dụ Lam Tiểu Bố kia đến đây, sau đó…”

Không đợi Đồng Cáp nói hết, Khúc Bồng đã lạnh lùng nói, “Ngươi cảm thấy ta cần dụ tên Lam Tiểu Bố kia đến đây sao?”

Đồng Cáp khẽ giật mình, đúng vậy, với thực lực của Khúc Bồng, trực tiếp tới cửa giết Lam Tiểu Bố là được rồi, cần gì phải lấy hắn ra dụ Lam Tiểu Bố đến đây?

“Nhưng mà bây giờ ta cũng không đi được, ngươi…” Khúc Bồng còn chưa nói hết câu, trong mắt lập tức hiện lên tia mừng rỡ, sau đó hắn kéo Đồng Cáp dậy, cả người biến thành một tia sáng rồi biến mất.

Ánh mắt Đồng Cáp lóe lên tia kinh hãi, hắn đã sớm cho rằng Khúc Bồng chính là cường giả trong cường giả, bây giờ mới biết Khúc Bồng mạnh đến mức nào. Dù sao thì hắn cũng là một Hợp Thần cảnh, mà Hợp Thần cảnh như hắn ở trong tay Khúc Bồng, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Chương 1422 - Liên thủ đánh lén.

Đồng thời Đồng Cáp cũng biết vì sao mà Khúc Bồng lại muốn kéo hắn theo, bởi vì Hỗn Độn chi khí, cái Hỗn Độn chi khí này đến hắn cũng có thể cảm nhận được.

Giờ phút này trong lòng Đồng Cáp chỉ cảm thấy đáng thương cho tu sĩ Thiên Thần cảnh kia, ngươi nói xem ngươi đã lấy được Hỗn Độn chi khí rồi, tại sao phải lấy ra làm gì? Đây không phải là đang đi tìm chết sao?

Nhưng mà Đồng Cáp lại nhanh chóng thở dài ra, đến chính mạng nhỏ của hắn cũng khó mà giữ được, còn ở đây là thương cảm người khác, người thật sự cần thương cảm phải là hắn mới đúng. Sở dĩ bây giờ

Khúc Bồng còn chưa giết hắn, chẳng qua là vì Khúc Bồng muốn xem xét Ám Nguyệt Lạc mô phỏng trong người hắn mà thôi.

Đồng Cáp vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ ập đến, hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại. Sau đó là thức hải của hắn bị xé nứt, linh lạc hoàn toàn vỡ nát.

“Răng rắc!” Khi bị Khúc Bồng ném lên mặt đất, Đồng Cáp có thể nghe thấy tiếng xương cốt trong người mình đứt gãy, hắn mờ mịt nhìn lên bầu trời, trong lòng rất rõ ràng, mình xong rồi. Nếu như có thể tự vẫn, hắn thà rằng tự vẫn luôn ngay bây giờ. Nhưng mà bây giờ ngay cả tự vẫn hắn cũng không làm được.

Khúc Bồng nhất định đã vọt vào trong hố nham thạch cách đó không xa, Hỗn Độn chi khí nồng đậm trước đó, chính là từ trong cái hố nham thạch cạn khô này tản ra.

Đồng Cáp tự giễu cười cười, “Nơi tu sĩ Thiên Thần cảnh kia tìm được rất tốt, nếu như không tự tiện lấy Hỗn Độn chi khí ra, chỉ sợ sẽ không có ai có thể tìm được. Tự gây nghiệt không thể sống mà, giống như Đồng Cáp hắn vậy, cũng là tự gây nghiệt không thể sống.”

…

Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên, tiện tay cất cái hồ lô đen ở trước mặt đi, kinh hãi nhìn chằm chằm đất trống trước mắt.

Chỉ một giây sau, chỗ đất trống kia đột nhiên xuất hiện một nam tử áo xanh, nam tử mặc áo xanh này ánh mắt bình thản, toàn thân trên dưới không có một chút lệ khí nào, tựa như thanh niên đôn hậu, thật thà nhà hàng xóm.

Lam Tiểu Bố theo bản năng mà lui về sau một bước, nam tử mặc áo xanh kia bỗng nhiên mở miệng nói, “Cái hồ lô đen mà ngươi vừa cất đi kia chính là luyện chế từ Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu và Hư Không Chỉ Thủy, xem ra những thứ này là do ngươi lấy được khi lấy Hỗn Độn chi khí nhỉ? Đồ tốt trong không gian Hỗn Độn kia cũng không ít đâu.”

“Ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố lui lại, âm thầm nghĩ, chuẩn thật đó, gia hỏa này quả nhiên là người đầu tiên xông vào đây, hắn khẳng định gia hỏa này chính là Khúc Bồng.

“Đến ngay cả ta cũng cho rằng ngươi đã rời khỏi Bặc Chi Vực, không ngờ ngươi vẫn còn ở Bặc Chi Vực, thật không biết ngươi làm sao mà có thể làm được. ta cũng chỉ cho rằng ngươi là một tu sĩ Thiên Thần cảnh, không ngờ ngươi lại là cảnh giới Thần Quân. Đáng tiếc, nếu như không gặp phải ta, nếu như không phải ngươi đang sinh tồn ở Vô Căn Thần giới. Ngươi chắc hẳn có thể phấn đấu ra chuyện lớn.” Khúc Bồng tựa như không vội nghiền ép Lam Tiểu Bố.

“Đạo hữu, ta có một quyển Đại Hủy Diệt Thuật, nếu như ngươi thả ta ra, ta sẽ đưa Đại Hủy Diệt Thuật cho ngươi?” Tay Lam Tiểu Bố xòe ra, một bản đạo quyển vô cùng cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đại Hủy Diệt Thuật? Hai mắt Khúc Bồng đỏ lên, hắn kích động đến mức hai tay nổi đầy gân xanh. Nếu như không phải hắn cảm nhận được đạo vận Hủy Diệt đang lưu chuyển bên trên bản Đại Hủy Diệt Thuật Lam Tiểu Bố đang cầm trên tay, hắn đã cho rằng Lam Tiểu Bố đang nói láo. Bây giờ hắn biết Lam Tiểu Bố nói chính là thật, không hề giả dối chút nào.

Tu luyện Tinh Cầu Thuật thì thần thông gì là tốt nhất? Đó chính là Đại Hủy Diệt Thuật. Nếu như hắn lấy được Đại Hủy Diệt Thuật, vậy Tiểu TinH Cầu Thuật của hắn sẽ tăng thêm một cấp độ nữa, tương lai khi diễn hóa thành Đại Tinh Cầu Thuật cũng không phải là không có khả năng.

“Nếu như ngươi dám cướp Đại Hủy Diệt Thuật của ta, ta chắc chắn có thể hủy diệt Đại Hủy Diệt Thuật trước khi ngươi cướp được nó.” KHông đợi Khúc Bồng suy nghĩ tiếp, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói,

Một chân Khúc Bồng đã bước vào trong trận, hắn hít một hơi thật sâu, trước mắt có thứ mà hắn khát khao nhất, nhưng hắn biết rất rõ, tuyệt đối không thể cưỡng ép cướp đoạt được. Chỉ cần lấy được Đại Hủy Diệt Thuật, vậy hắn có thể hoàn toàn đứng trên đỉnh cao Hạo Hãn. Cho nên dù cho có một chút ngoài ý muốn nào, hắn cũng không cho phép nó xảy ra.

“Ta có thể thả ngươi, chỉ cần ngươi giao Đại Hủy Diệt Thuật ra.” Khúc Bồng đè nén khát vọng trong lòng mình xuống.

Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Được, nhưng mà ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi là ai?”

“Ta tên là Khúc Bồng, đến từ Ám Nguyệt Hà, xem như là tông chủ của Ám Nguyệt Hà…” Sau khi nói đến mấy chữ cuối, giọng điệu đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố lóe lên tia kinh dị, “Tông chủ Ám Nguyệt Hà? Ngươi tu luyện chính là TinH Cầu Thuật?”

“Không sai, ta tu luyện chính là Tinh Cầu Thuật.” Khúc Bồng từ tốn nói, tông chủ Ám Nguyệt Hà tu luyện Tinh Cầu Thuật, cũng không tính là bí mật gì cả, trong Ám Nguyệt Hà có rất nhiều người biết.

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, “Vậy thì Khúc tông chủ, yêu cầu của ta thêm một cái nữa, ngươi thả ta đi, lại dùng Tiểu Tinh Cầu Thuật trao đổi với Đại Hủy Diệt Thuật của ta, có được hay không? Nếu như được, chúng ta song song giao đồ. Đương nhiên, tu vi của ngươi mạnh hơn ta, ngươi phải phát thề nữa.”

Cho dù Khúc Bồng đã bình tĩnh lại, nhưng mà giờ phút này trong đầu hắn đều là Đại Hủy Diệt Thuật. Khi nghe Lam Tiểu Bố nói xong, hắn hầu như không có chút suy nghĩ nào, lập tức lấy đạo quyển Tiểu Tinh Cầu Thuật ra. Thề? Ha ha, nếu như lời thề hữu dụng với hắn, hắn cũng không cần tu luyện Tinh Cầu Thuật nữa.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu Tiểu Tinh Cầu Thuật!

Chương 1423 - Liên thủ đánh lén. (2)

Ngay tại giờ phút Khúc Bồng lấy Tiểu Tinh Cầu Thuật ra, Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của Tiểu Tinh Cầu Thuật. Sau đó, hắn cất Đại Hủy Diệt Thuật đi, đột ngột kích phát Khốn Sát Thần Trận cấp bốn, Thất âm Kích lấy ra đánh một kích tới.

“Muốn chết…” TRong lòng Khúc Bồng giận dữ, sau đó đánh ra một quyền.

Khúc Bồng nghĩ, trước một quyền này, xương cốt và linh lạc của Lam Tiểu Bố đã sẽ bị vỡ vụn hết, sau đó hắn sẽ từ từ nhào nặn Lam Tiểu Bố. Chỉ một Thần Quân nho nhỏ mà cũng dám ra tay với hắn?

Nếu không phải là một người có vận may lớn, tuyệt đối không thể nào lấy được pháp bảo phi hành cấp bậc Hậu Thiên Linh Bảo, còn có thể lấy được Hỗn Độn chi khí. Lúc trước khi hắn quay ngược thời không, mặc dù không thể nào xác định được pháp bảo của Lam Tiểu Bố, nhưng cũng có thể đoán được đây ít nhất là một món bảo vật phi hành cao cấp hơn thần khí cực phẩm.

Đương nhiên, đáng sợ nhất là đối phương còn có Đại Hủy Diệt Thuật

Ngay sau khi đánh ra một quyền này, một mối nguy cơ đáng sợ từ bên cạnh đánh tới. Khúc Bồng cau mày, thân thể vẫn đứng yên, chỉ đạp ra một cước.

Thẩn thể Trầm Hổ đột ngột xuất hiện, bổ một thanh trường đao về phía Khúc Bồng.

“Răng rắc!” Không gian tựa như đã bị một đao này của Trầm Hổ xé rách, phát ra tiếng răng rắc vỡ tan, Trầm Hổ cảm thấy một luồng lực lượng đáng sợ bao trùm đến, hắn há miệng phun ra một ngụm máu, cả người bay ngược ra ngoài.

Giờ phút này linh lạc đã bắt đầu xuất hiện vết rạn, ngay cả trong thức hải của hắn cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn.

Trong lòng Trầm Hổ vô cùng kinh hãi, dù sao thì hắn cũng là một Hợp Thần cảnh, hơn nữa hắn tin tưởng mình không hề yếu hơn Hợp Thần cảnh tầng ba Đồng Cáp kia. Nhưng Hợp Thần cảnh như hắn khi đánh lén Khúc Bồng, kết quả ngay cả pháp bảo người ta cũng không cần lấy ra, chỉ cần đã một cước thần thông, đã khiến hắn bị trọng thương.

“Oanh!” Thất âm Kích cuốn lên vô cùng vô tận kích mang phối hợp với Lưu Tinh Chùy cùng đánh về một quyền mà Khúc Bồng đánh ra.

Bởi vì một quyền này của Khúc Bồng không phải là giết Lam Tiểu Bố, cho nên khi thần thông của Khúc Bồng và Trầm Hổ va chạm nảy, kích mang từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố mới đánh vào cùng một chỗ.

Lưu Tinh Chùy là của Khổ Nhược Thần Vương, theo như mọi người đã bàn lúc trước, Khổ Nhược Thần Vương chỉ có một nhiệm vụ, đó chính là giúp Lam Tiểu Bố ngăn cản một đòn của Khúc Bồng, không thể để Khúc Bồng đánh Lam Tiểu Bố bị thương.

Mà Trầm Hổ ra tay lúc Khúc Bồng ra tay với Lam Tiểu Bố, mục đích là khiến lĩnh vực thần nguyên của Khúc Bồng tán loạn một chút, sau đó mới đến lượt Tích Niệm Mạt đánh lén.

Nhưng Khúc Bồng lợi hại hơn xa sự tưởng tượng của mọi người, một đòn toàn lực của Trầm Hổ, đừng nói là khiến thần nguyên và lĩnh vực của Khúc Bồng tán loạn, Trầm Hổ thậm chí còn không khiến động tác của Khúc Bồng chậm lại một chút nào đã bị Khúc Bồng đánh bay, thậm chí còn bị trọng thương.

“Tâm cơ nhỉ…” Khúc Bồng châm chọc một tiếng, hay cho một Thế Giới Thần. Tu vi kém cỏi, nhưng thủ đoạn che giấu tu vi thật là cao minh.

Giờ phút này nếu như hắn còn không đoán ra được người để lộ Hỗn Độn chi khí đang đứng trước mặt này chính là Lam Tiểu Bố, vậy thì hắn không xứng tu luyện Tinh Cầu Thuật. Rất rõ ràng, Hỗn Độn chi khí, cũng không phải là vô tình để lộ ra ngoài , mà là cố ý để lộ ra để dẫn dụ hắn đến.

Chỉ là những thủ đoạn này, trong mắt hắn đều chẳng là gì cả.

“Phốc!” Lam Tiểu Bố cũng phun ra một ngụm máu, thần nguyên cuồng bạo bị dội ngược về, gân cốt rạn nứt. Khổ Nhược Thần Vương cũng không khá hơn Lam Tiểu Bố bao nhiêu, đã sớm bị đánh bay đến vách hố nham thạch, đạo vận quanh thân hỗn loạn, không thể động đậy được chút nào.

Nếu như không có Khổ Nhược Thần Vương giúp đỡ, chỉ sợ vừa rồi một quyền kia của Khúc Bồng đã xé rách thức hải của Lam Tiểu Bố.

Một quyền này của Khúc Bồng còn chưa thu về, một loại lực lượng tử vong khác đã ập đến, Khúc Bồng đột nhiên quay người, cùng lúc đó lấy pháp bảo của mình ra. Ngay khi hắn muốn nện pháp bảo xuống, lại đột ngột dừng lại, lấy một món pháp bảo khác đánh ra.

Pháp bảo hắn vẫn còn đang nâng trong tay không đánh ra ngoài là một tinh cầu nhỏ máu xám, thứ hắn lấy ra sau chính là một pháp bảo khác có hình dạng một vầng loan nguyệt.

Tại giờ phút này, Khúc Bồng đang nghĩ trước đó đánh lén hắn là Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ, Trầm Hổ và Khổ Nhược Thần Vương dùng cách gì để ẩn nấp, hắn hoàn toàn không thể nào cảm nhận được. Cũng may thực lực của Trầm Hổ và Khổ Nhược Thần Vương có hạn, không thể uy hiếp gì đến hắn. Tích Niệm Mạt ra tay, khiến hắn cảm thấy giật thót.

Bởi vì những người này đều đánh lén từ bên cạnh hắn, hắn lại không phát hiện ra bất cứ ai cả. Có thể thấy được thủ đoạn ẩn nấp này đáng sợ đến mức nào, đáng sợ nhất là người đánh lén hắn thực lực ngày càng mạnh hơn.

Trầm Hổ có thể khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, đến người thứ ba xuất hiện thì khiến hắn cảm thấy sự uy hiếp từ cái chết.

Đã có người thứ ba đánh lén, ai có thể khẳng định không có người thứ tư chứ? Có lẽ người thứ tư đánh lén hắn, còn mạnh hơn người thứ ba. Cho nên hắn không lấy pháp bảo tinh cầu bản mệnh của mình ra, mà là lấy ra một món pháp bảo loan nguyệt.

Oanh! Loan nguyện và lôi quang va chạm vào nhau, loan nguyệt bị đánh bay, vô số lôi mang phóng về phía Khúc Bồng.

Nếu như Khúc Bồng dùng tình cầu ngăn cản lôi quang này, hắn chắc chắn sẽ không bị thương, nhưng Tích Niệm Mạt đã đánh tới nơi, hắn lại lâm thời thay đổi pháp bảo. Cho dù hắn có lợi hại đến đâu, cũng không thể ngăn cản thần thông lôi kiếm của một cường giả Chuẩn Thánh.

Phốc phốc phốc! Từng đạo lôi kiếm xuyên qua thân thể Khúc Bồng, bắn ra từng tia máu.

Ngay lúc này, Lâu Thiêm Hồ biết đây là cơ hội đánh lén tốt nhất, nhưng mà khi hắn vừa định lấy Tuyên Hà Đan Lô của mình ra, một tin tức đột ngột thông qua hư không thần trận truyền đến không gian của hắn, “Lâu tiền bối, bây giờ tuyệt đối không thể đánh lén, người này quá lợi hại, vết thương của hắn chỉ là bề ngoài mà thôi…”

Chương 1424 - Ngươi là ai.

Đây là truyền âm của Lam Tiểu Bố, Lâu Thiêm Hồ biết rõ Lam Tiểu Bố thông qua hư không thần trận để truyền âm cho hắn, khi nghe thấy truyền âm của Lam Tiểu Bố, hắn lập tức dập tắt ý nghĩ ra tay của mình. Hắn vô cùng tin tưởng Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không đoán sai

Nếu Lam Tiểu Bố đã nói bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để ra tay, vậy thì chính là không phải.

Sau khi mấy đạo lôi kiếm này xuyên qua thân thể Khúc Bồng, Khúc Bồng không thấy có đợt đánh lén nào nữa thì thở phào một hơi. Vừa rồi hắn nghĩ, đó chính là thời cơ đánh lén tốt nhất, nếu như vừa rồi không đánh lén, vậy đã cho thấy rõ đòn đánh lén từ Chuẩn Thánh này chính là đòn cuối cùng.

Cũng đúng, thi triển thần thông lôi kiếm này tuyệt đối chính là một cường giả vừa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh. Ở Vô Căn Thần giới, tìm được một Chuẩn Thánh đã là trúng số độc đắc rồi, tìm được hai Chuẩn Thánh, đó là chuyện không thể nào. Hơn nữa, Vô Căn

Thần giới có hai Chuẩn Thánh sao?

Khúc Bồng vốn đang phòng bị đợt đánh lén tiếp theo, sau khi biết Lam Tiểu Bố đã không còn hậu chiêu nữa, tinh cầu màu xám trong tay hắn lập tức biến thành vũ trụ mênh mông đánh ra.

Khi tinh cầu màu xám này đánh ra, không gian bên trong hố nham thạch này hoàn toàn biết thành hư không của tinh cầu màu xám này, tất cả quy tắc đều nằm trong khống chế của tinh cầu màu xám này. Cho dù là cái tinh cầu màu xám này không nhằm vào Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, tựa như giờ phút này, sinh tử của hắn đang nằm trong tay Khúc Bồng.

Hắn bị áp chế trong cái không gian vũ trụ bàng bạc này, hơn nữa trong không gian này, Chúa Tể chính là Khúc Bồng.

Thật là mạnh, nếu như gia hỏa này bước vào Chuẩn Thánh, thậm chí là trở thành Thánh Nhân, còn ai có thể áp chế được hắn?

Sắc mặt Tích Niệm Mạt tái nhợt, một loại kiềm chế tử vong bao phủ lấy nàng. Lĩnh vực Chuẩn Thánh của nàng bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh, Lôi Kiếm Hải vừa rồi của nàng chỉ mới tạo thành hình thức ban đầu, đã không thể nào kích phát được nữa.

Người này thật đáng sợ, đối với việc lý giải và vận dụng quy tắc thiên địa đã đến mức cực hạn. Nàng là một Chuẩn Thánh, vậy mà lại không thể nào nghiền ép đối phương về quy tắc. Không, đừng bảo là nghiền ép, quy tắc đại đạo của nàng trong lĩnh vực Không Gian của đối phương, thậm chí còn không thể nào mở rộng nữa

Cỏ lẽ chỉ có Mạc đại ca khi Hợp Thần cảnh mới có uy thế như vậy.

“Ra tay.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Lâu Thiêm Hồ, đồng thời thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ của mình tránh thoát áp chế không gian trên người hắn, đồng thời đánh ra mấy đạo Thần Đạo Thứ.

Thành bại chính là khoảnh khắc này, Trầm Hổ vừa lên đã bị đánh trọng thương, sau đó không có lực đánh trả. Chính hắn mặc dù cũng bị trọng thương, nhưng mà trên người hắn có nhiều đồ tốt, bây giờ vẫn có thể hành động được.

Nếu như bây giờ không ra tay, chờ Khúc Bồng giết Tích Niệm Mạt rồi, vậy bọn hắn chỉ có thể chờ chết.

Không cần Lam Tiểu Bố lên tiếng, Lâu Thiêm Hồ cũng biết bây giờ là thời khắc đánh lén tốt nhất, bởi vì Khúc Bồng không hề có phòng bị nào với hắn, hoặc là không có dư nhiều tinh lực để phòng bị hắn.

Tuyên Hà Đan Lô cuốn theo vô cùng vô tận khí thế sát phạt, quét sạch mà ra.

Giờ phút này, tinh cầu máu xám mà Khúc Bồng đánh ra, đã diễn hóa ra từng đạo quy tắc sát phạt hoàn toàn mới bên trong hố nham thạch này, tất cả những thứ tồn tại trong quy tắc sát phạt này chỉ có một con đường chết.

Ngay khi Khúc Bồng cho rằng mình đã sắp khống chế được mọi thứ, hắn lại cảm nhận uy hiếp tử vong đáng sợ. Không đợi hắn nhận ra được loại uy hiếp này là từ đâu đến, khí thế đại đạo bàng bạc đã ập đến. Giờ phút này quy tắc sát phạt của hắn đang bắt đầu vỡ vụn, bóng ma tử vong điên cuồng ập xuống.

Sắc mặt Khúc Bồng thay đổi, lại có người có thể xé rách quy tắc đại đạo TinH Cầu của hắn? Thực lực này mạnh đến mức nào?

Cho dù Khúc Bồng hiểu ra, đây không phải là do đạo tắc đại đạo của hắn không bằng người khác, mà là tu vi của hắn kém người khác một cấp độ quá lớn. Nhưng bây giờ đang trong thời khắc sinh tử, ai sẽ cân nhắc đến chuyện tu vi của ngươi có đến Chuẩn Thánh hay không?

Loại khí thế nghiền ép mênh mông đáng sợ này, tuyệt đối là cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà còn là một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ vô cùng lợi hại.

Sắc mặt Khúc Bồng tái nhợt, chỉ cần lĩnh vực Sát Phạt của hắn bị xé nứt, vậy quy tắc đại đạo Tinh Cầu hắn tạo dựng ra cũng sẽ vỡ vụn, không gian bên trong hố nhàm thạch này, Khúc Bồng hắn không thể nào định đoạt được nữa. Hắn có thể ngăn chặn một Chuẩn Thánh sơ kỳ, không phải là do thực lực của hắn có thể nghiền ép đối phương, mà là quy tắc đại đạo của hắn nghiền ép đối phương. Một khi quy tắc đại đạo Tinh Cầu mà hắn tạo dựng ra bị xé nứt hết, vậy hôm nay hắn nhất định sẽ chết ở nơi này.

Khúc Bồng cuối cùng cũng không lo được chuyện gì khác, thôi động thần niệm, từng đạo đạo vận Hủy Diệt kinh khủng quanh người bùng lên.

Ngay lúc này, mấy đạo sát mang giống như kinh châm đánh vào trong đầu của hắn, bắt đầu xé rách thần niệm, thức hải của hắn.

Phốc! Khúc Bồng cũng không thể nào nhịn được, há miệng phun ra một ngụm máu, đạo vận Hủy Diệt vừa mới tạo ra lại bị sụp đổ.

Bị đánh lén, Khúc Bồng biết rất rõ mình bị một con kiến hôi đánh lén. Đánh lén hắn chính là Lam Tiểu Bố kia, một Thế Giới Thần nho nhỏ chẳng những có vận may lớn, mà còn có thủ đoạn công kích thần niệm đáng sợ. Nếu như là khi mặt đối mặt, hắn hoàn toàn không sợ loại Thần Hồn Thứ này. Nhưng bây giờ thần nguyên và thần niệm của hắn đang bị một Chuẩn Thánh hậu kỳ chặn lại, hoàn toàn không thể nào ngăn cản được Thần Hồn Thứ đánh lén, haoặc là nói hoàn toàn không ngờ đến còn có loại Thần Hồn Thứ đánh lén này.

Nhà dột gặp đêm mưa, nước xiết thêm gió ngược chính là thế này. Dưới áp lực từ hai Chuẩn Thánh, ngay cả tự vệ cũng khó khăn, hắn đâu hề chú ý đến đòn đánh lén thần hồn này chứ?

Chương 1425 - Ngươi là ai. (2)

Ken két Quy tắc vũ trụ do tinh cầu màu xám kia tạo dựng ra lúc này đã hoàn toàn vỡ vụn, Tích Niệm Mạt cảm thấy xung quanh mình chợt buông lỏng, nàng hoàn toàn không quan tâm đến vết thương của mình, cuốn theo mấy đạo lội kiếm đánh về phái Khúc Bồng.

Bành! Sau khi mọi lĩnh vực và quy tắc bị xé rách, tinh cầu màu xám và Tuyên Hà Đan Lô cuối cùng cũng va vào nhau, toàn bộ hố nham thạch đều bị nổ tung.

Thần nguyên cuồng bạo niết hóa không gian, sau đó lại xé tan mọi trở ngại. Mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ đánh lén Khúc Bồng một chút, nhưng cũng không thể ngăn cản sự ảnh hưởng này.

Chẳng những là Lam Tiểu Bố, Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ cũng không thể nào chống lại được. Hố sâu nham thạch bắt đầu sụp đổ, ba người đều bị thần nguyên đánh bay.

Tuyên Hà Đan Lô và tinh cầu màu xám kia đánh vào nhau, lực lượng phản phệ cường đại càn quét ra, Lâu Thiêm Hồ rên lên đau đớn, khóe miệng tràn ra tia máu, trong mắt hắn là sát cơ nồng đậm, đấm ra một quyền.

Một tên còn chưa đến Chuẩn Thánh, chỉ mới là Hợp Thần cảnh thôi mà đã đáng sợ như vậy, một khi chờ Khúc Bồng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, vậy thì chỉ sợ không ai có thể áp chế được hắn, chỉ có Thánh Nhân. Nhưng mà Thánh Nhân nào rảnh rỗi mà đi đối phó

Khúc Bồng chứ? Thánh Nhân bình thường thấy việc không liên quan đến mình đều tránh thật xa, đối với bọn họ mà nói, điều quan trọng nhất chính là đại đạo, ngoài đại đạo ra, không còn chuyện gì nữa.

Cùng lúc đó, lôi kiếm của Tích Niệm Mạt cũng đánh lên Khúc Bồng.

Bành!

Huyết quang lại nổ tung một lần nữa, một chân Khúc Bồng đã bị Lâu Thiêm Hồ đánh nát thành bã vụn, nhưng quy tắc của một quyền này cũng đã bị đạo vận từ cái chân bị đánh gãy kia của Khúc Bồng hóa giải.

“Phốc phốc phốc!” Mấy đạo huyết quang nổ tung, lôi kiếm của Tích Niệm Mạt đã vạch ra mấy vết thương trên người Khúc Bồng, nhưng không thể nào giữ Khúc Bồng ở trong hố nham thạch này. Bởi vì Khúc Bồng đã dựa vào mấy đạo huyết quang này, xông ra ngoài.

“Lâu tiền bối, tuyệt đối không nên để gia hỏa này chạy trốn…” Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu, đã phun ra một ngụm máu, sau đó nhiệt đột xung quanh đột ngột tăng cao đến đáng sợ.

Dưới đáy hố nham thạch bị tinh cầu màu xám của Khúc Bồng và Tuyên Hà Đan Lô của Lâu Thiêm Hồ đánh sâu, một lượng lớn nham thạch đáng sợ trào lên.

Lúc này, ai cũng không còn bận tâm đến Khúc Bồng nữa, cho dù là Lâu Thiêm Hồ, cũng không thể không nhanh chóngg né tránh nham thạch. Loại nham thạch đáng sợ này, trừ khi luyện thể đã đến mức cực hạn, nếu không thì nhất định sẽ bị hủy đi thân thể.

Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ đều điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, hóa thành một đạo huyết quang xông ra khỏi hố nham thạch. Lam Tiểu Bố cũng thi triển Ngũ Hành độn thuật lao ra ngoài, mặc dù thân thể của hắn khá tốt, nhưng cũng không muốn bị chìm trong dòng nham thạch này. CHo dù đang chạy trối chết, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn còn nghĩ đến Khúc Bồng, tuyệt đối không thể để cho Khúc Bồng chạy trốn, nếu không thì hậu hoạn vô cùng.

Nhưng hắn biết rất rõ, thực lực của mình có hạn, mà Lâu Thiêm Hồ mặc dù có thể đánh lại được Khúc Bồng, nhưng cũng không thể ngăn cản Khúc Bồng chạy trốn. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng hư không thần trận mà mình bố trí có thể nhốt Khúc Bồng lại.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phải thất vọng, hắn tận mắt nhìn thấy Khúc Bồng vọt thẳng qua Hư Không Khốn Sát Thần Trận của hắn, hầu như chẳng hề chậm chân một chút nào.

Suy nghĩ trong đầu vừa chuyển, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, trước đó bọn người Tích Niệm Mạt, Trầm Hổ, Lâu Thiêm Hồ ẩn nấp, mặc dù có thể lừa được Khúc Bồng, nhưng cũng khiến Khúc Bồng hiểu ra đó là do có hư không thần trận và Thai Dịch Hóa Hình.

Sau khi biết nơi này có hư không thần trận, vậy mà trong thời gian ngắn, thân thể còn bị trọng thương, Khúc Bồng vẫn có thể tìm được vị trí của Hư Không Khốn Sát Thần Trận, đồng thời tránh đi, thật sự là lợi hại.

…

Ngay khi Khúc Bồng xông ra khỏi hố nham thạch, quay người lại nhìn nham thạch phun trào, hắn thở phào một hơi, mình đã chủ quan rồi. Nếu như không phải đại đạo Tinh Cầu thay đổi không gian, hắn bây giờ đã bị giết rồi. Lam Tiểu Bố này tuyệt đối không thể giữ lại, gia hỏa này mới là cảnh giới thế Giới Thần, không những bản thân lợi hại, còn có thể tìm đến hai cường giả CHuẩn Thánh có thể giết chết hắn. Chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, Lam Tiểu Bố đều làm

được.

Quan trọng nhất là trên người gia hỏa này còn có Đại Hủy Diệt Thuật và Hỗn Độn chi khí, còn có thể bố trí hư không thần trận. Qua một khoảng thời gian nữa, cho dù chỉ gặp phải một mình Lam Tiểu Bố, bản thân cũng chưa chắc có thể thắng được. Lần này hắn bị thương cũng không nhẹ, không đến mấy chục vạn năm sợ không thể nào khôi phục lại được.

Cho dù như thế nào, chờ sau khi hắn khôi phục rồi, nhất định phải giết chết Lam Tiểu Bố.

Khi Khúc Bồng nghĩ đến chỗ này, cả người đã hoàn toàn thoát ra khỏi hố nham thạch kia, chỉ là hắn còn chưa kịp thi triển độn thuật chạy xa, một đạo thương mang sát phạt vô cùng kinh khủng đã đâm đến mi tâm của hắn.

Cả người Khúc Bồng lạnh lẽo, trước đó hai Chuẩn Thánh suýt chút nữa giết chết hắn kia khi đánh lén hắn, hắn còn còn nhận được kièm nén tử vong. Nhưng mà đạo thương mang này, đến khi chạm đến mi tâm của hắn, hắn mới cảm nhận được tử vong ập đến.

Phốc! Huyết quang nổ tung, thức hải của Khúc Bồng bị đạo thương mang này xé rách, tuyệt vọng ngập đầu. Hắn phục rồi, cho dù là hắn, cũng tuyệt đối không nghĩ ra được ở bên ngoài hố nham thạch này vẫn còn một người nữa mai phục, thậm chí còn là người lợi hại nhất trong đám người kia…

Không đúng, tu vi của người này hình như cũng không phải là lợi hại nhất, nhưng lực lượng đại đạo này ngay cả hắn cũng không thể chạm đến, tựa như đã hòa nhập với tất cả mọi vật trong không gian này.

Ý thức dần dần trở nên mơ hồ, Khúc Bồng cố gắng mở ta mắt ra, có chút không cam lòng hỏi, “Ngươi là ai?”

Chương 1426 - Đả kích rất lớn.

Sau khi thương mang kia biến mất, trước mặt Khúc Bồng mới xuất hiện một nam tử mặc áo gai, nam tử nhìn chằm chằm Khúc Bồng đã bị trường thương của hắn xuyên qua mi tâm, lạnh lùng nói, “Họ Khúc kia, ta đã sớm muốn giết ngươi. Vô Căn Thần giới không phải là của Khúc Bồng ngươi, tổ tông ta đây cũng ở nơi này tu luyện. Đúng rồi, gia tên là Lưu Tinh, nhớ đến tìm ta mà báo thù.

Ta tin rằng loại người như ngươi, nhất định sẽ có cơ hội bảo toàn ký ức mà luân hồi, ta chờ ngươi. Chẳng qua nếu như đời sau ngươi còn vì chút Hỗn Độn chi khí mà bỏ qua kế hoạch ban đầu của mình như vậy, thế thì không cần đến tìm ta nữa, bởi vì ngươi không xứng.”

Sau khi nói xong câu đó, tay nam tử áo gai rung lên, thân thể Khúc Bồng bị hắn ném về phía nham thạch đang phun trào, sau đó hắn nhìn nơi phun trào nham thạch, lại hừ lạnh một tiếng, cả người biến mất khỏi không gian.

Lam Tiểu Bố vừa tránh khỏi dòng nham thạch, đã nhìn thấy Khúc Bồng bay đến, không đúng, phải là thi thể của Khúc Bồng bị người ta ném đến. Khúc Bồng bị giết? Khi thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến người Khúc Bồng, hắn lập tức khẳng định, Khúc Bồng thật sự đã bị người ta giết.

Nham thạch cuồn cuộn tràn đến, Lam Tiểu Bố không dám nghĩ nhiều, lại tăng thêm tốc độ.

Qua mười mấy giây sau, Lam Tiểu Bố dừng lại bên ngoài hố nham thạch. Lúc này, Khổ Nhược Thần Vương, Trầm Hổ, Tích Niệm Mạt và Lâu Thiêm Hồ cũng đã tránh thoát dòng nham thạch tụ lại đây.

Khổ Nhược Thần Vương bị thương nặng nhất, cộng thêm tu vi cũng là thấp nhất, nếu như không có Lâu Thiêm Hồ giúp hắn một tay, thậm chí hắn đã bị vùi trong nham thạch.

“Khúc Bồng bị giết?” Lâu Thiêm Hồ vừa đến đã hỏi một câu.

Sau khi Tích Niệm Mạt nuốt một viên đan dược, mới nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trong mắt cũng là đang hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, Khúc Bồng đã bị giết. nhưng mà không phải do chúng ta giết, khi hắn chạy ra khỏi hố nham thạch này, bị một cường giả đang mai phục bên ngoài giết chết.”

“Vô Căn Thần giới còn có loại cường giả này?” Tích Niệm Mạt kinh ngạc nói.

Đừng thấy là Khúc Bồng đã bị trọng thương, nhưng muốn giết chết được Khúc Bồng, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Khúc Bồng lý giải quy tắc thiên địa đã sớm thấu triệt hơn phần lớn Chuẩn Thánh. Muốn giết loại người này, không chỉ có thực lực là có thể làm được, mà còn phải lý giải quy tắc thiên địa đến một trình độ nhất định.

Lâu Thiêm Hồ trầm giọng nói, “Người giết Khúc Bồng ta có cảm ứng được một chút, đạo vận đại đạo cực kỳ trôi chảy, nhưng tu vi của hắn hình như không cao.”

Nhìn thấy Khổ Nhược Thần Vương đã nuốt một viên đan dược chữa thương rồi, vết thương bắt đầu trở nên tốt hơn, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Ta luôn cảm thấy ta đã từng gặp người giết chết Khúc Bồng rồi, người này khiến ta cảm thấy rất đáng sợ.”

Tích Niệm Mạt nói, “Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, có vô số cường giả bị nhốt tại các nơi hẻo lánh ở Vô Căn Thần giới. Ở đây có cường giả cũng không phải chuyện gì lạ. Ta lo lắng chính là, tên Khúc Bồng kia có còn phân thân nguyên hồn nào không."

Lâu Thiêm Hồ lắc đầu, "Khúc Bồng chắc hẳn không còn phân thân nguyên hồn đâu, nếu như tu luyện có phân thân nguyên hồn, khi ta ra tay với hắn là có thể cảm nhận được. Có một điều ta có thể khẳng định, mặc dù Khúc Bồng này không có phân thân nguyên hồn, nhưng hắn có hơn bảy phần khả năng giữ lại ký ức mà luân hồi. Cho nên Lam tiền bối, tương lai ngươi nhất định phải cẩn thận gia hỏa này.'

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vãn bối sẽ để ý." Lam Tiểu Bố thi lễ một cái.

Với hắn mà nói, Khúc Bồng có luân hồi hay không hắn cũng không để ý. Qua một khoảng thời gian nữa, cho dù Khúc Bồng có luân hồi, thì sao chứ? Hắn sẽ khiến Khúc Bồng phải hối hận khi luân hồi. Bây giờ hắn không thể nào xử lý Khúc Bồng, chờ hắn đến cảnh giới như Khúc Bồng, hắn chắc chắn có thể khiến Khúc Bồng thần hồn câu diệt.

"Tiểu Bố, đấu với Khúc Bồng một trận, khiến ta nhận ra ta còn rất nhiều thiếu sót, ta nhất định phải tìm một nơi hoàn thiện đại đạo của mình, chúng ta từ biệt tại đây." Tích Niệm Mạt ôm quyền nói.

Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn đưa cho Tích Niệm Mạt nói, "Tích sư tỷ, những cái này là ta đưa cho ngươi, hy vọng có thể giúp ngươi một tay."

"Vậy thì ta không khách sáo, sau khi ta đi, ngươi có chuyện gì vẫn có thể gọi ta đến." Tích Niệm Mạt cất đồ của Lam Tiểu Bố đi, cáo từ với mọi người rồi vội vã đi xa.

Lâu Thiêm Hồ thì không định đi ngay, hắn còn phải trở về Niết Bàn thần thành, dẫn Sắc Nhân Nhi theo.

Khổ Nhược Thần Vương thì ôm Đồng Cáp từ đằng xa đến, “Tông chủ, người này chắc đã phản bội chúng ta, sau đó bị Khúc Bồng ném lại đây.”

Đồng Cáp khiếp sợ nhìn bọn người Lam Tiểu Bố, lúc này nếu như hắn còn không biết là Lam Tiểu Bố đã lấy được Hỗn Độn chi khí, đồng thời lợi dụng Hỗn Độn chi khí dẫn dụ Khúc Bồng đến đây, vậy hắn chính là tên ngu ngốc. Bây giờ bọn người Lam Tiểu Bố đã bình yên vô sự, mặc dù Khổ Nhược Thần Vương và Trầm Hổ đều bị thương, nhưng không bị thương cân động cốt. Tất cả mọi người không có vấn đề, vậy thì chính là Khúc Bồng đã bị giết.

Chuyện này sao có thể? Thực lực Khúc Bồng khiến hắn phải hoảng sợ, bọn người Lam Tiểu Bố chỉ có mình Trầm Hổ thôi. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lâu Thiêm Hồ, cho dù Lâu Thiêm Hồ cũng là Hợp Thần, thậm chí là Hợp Thần hậu kỳ, cũng không thể làm gì được Khúc Bồng mới đúng.

“Ta đã định ra tay với Khúc Bồng trước thời hạn, trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an. Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn ngươi đã sớm phản bội chúng ta?” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đồng Cáp.

Đồng Cáp thở dài một tiếng rồi nói, “Ta cũng không còn cách nào khác, cho dù ta không nói, Khúc Bồng cũng có thể sưu hồn ta. Với thực lực của Khúc Bồng. sưu hồn ta thì ta cũng chẳng thể phản kháng được.”

Lam Tiểu Bố nhìn Đồng Cáp một chút, một đạo thủ ấn lập tức đập tan cấm chế trên người Đồng Cáp, giúp Đồng Cáp có năng lực hành động. Bây giờ toàn bộ thức hải và linh lạc của hắn đã bị hủy, có thể nói đã là một tên phế nhân.

Chương 1427 - Đả kích rất lớn. (2)

“Ngươi đi đi.” Lam Tiểu Bố không tiếp tục hỏi Đồng Cáp vấn đề nào nữa, hắn phá bỏ cấm chế trên người Đồng Cáp, chỉ là giúp Đồng Cáp có cơ hội tự vẫn mà thôi.

Với tình hình bây giờ của Đồng Cáp chỉ giống như một phàm nhân, muốn khôi phục thức hải và linh lạc của mình, hầu như là người si nói mộng. Mặc dù trên người Lam Tiểu Bố có thứ có thể giúp Đồng Cáp, nhưng mà Lam Tiểu Bố không định làm như vậy. Nếu như Đồng Cáp không khai hắn ra, vậy thì cho dù Đồng Cáp bị sưu hồn, hắn cũng sẽ giúp Đồng Cáp một tay.

Nhưng trước sự áp bách của Khúc Bồng, Đồng Cáp lại khai bọn hắn ra, hắn chỉ có thể giúp Đồng Cáp một chút, để Đồng Cáp có năng lực tự vẫn, đã xem như là khai ân rồi. Nếu không phải trong lòng hắn có trực giác, không nói kế hoạch sau đó cho Đồng Cáp biết, đám người bọn hắn chỉ sợ sẽ chết đi mấy người, hơn nữa còn không giết được Khúc Bồng.

“Đa tạ tông chủ.” Đồng Cáp khom người với Lam Tiểu Bố, quay người tập tễnh rời đi. Cho dù cách đó không xa chính là nham thạch cuồn cuộn, Đồng Cáp muốn tự vẫn chỉ cần nhảy vào trong nham thạch là được, nhưng phương hướng Đồng Cáp đi rõ ràng không phải vị trí dòng chảy nham thạch, mà là tiến sâu vào trong Bặc Chi Vực.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Đồng Cáp nữa, hắn đã nghĩ mình có nên quay về Niết Bàn thần thành hay không.

Trầm Hổ cũng đứng ra nói, “Tông chủ, chuyện ở nơi này đã xong. Mặc dù ta không giúp đỡ được gì, nhưng cũng xem như đã thực hiện xong lời hứa của ta. Ta cũng muốn cáo từ tông chủ, đi hoàn thiện đại đạo của mình. Còn Niết Bàn thần thành, ta sẽ không quay về.”

Trận chiến với Khúc Bồng vừa rồi, khiến Tích Niệm Mạt bị đả kích rất lớn, đối với Trầm Hổ hắn cũng đả kích vô cùng. Cho đến nay, hắn đều vô cùng tin tưởng với đại đạo của mình. Cho dù Khúc Bồng mạnh hơn hắn, cũng chỉ là do Khúc Bồng là Hợp Thần viên mãn, mà hắn chỉ là Hợp Thần sơ kỳ. Thế nhưng khi đánh với Khúc Bồng một trận, hắn mới biết được mình so với Khúc Bồng, chênh lệch xa cả vạn dặm. Đây là lần đầu tiên, hắn nhận phải đả kích từ tu sĩ cùng cảnh giới.

Lam Tiểu Bố biết trong lòng Trầm Hổ chắc hẳn không dễ chịu, hắn lấy một chiếc nhẫn đưa cho Trầm Hổ, “Trầm huynh, ngươi là một bằng hữu đáng kết giao, ta cũng không thể giúp ngươi được bao nhiêu, trong chiếc nhẫn này có một ít đồ, hy vọng có thể giúp ngươi một chút.”

Cũng giống như Tích Niệm Mạt, Lam Tiểu Bố đưa Trầm Hổ thần thông Dịch hình Địa Sát Biến, còn có một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và một ít Hỗn Độn chi khí. Hắn đưa Tích Niệm Mạt chính là Thần Linh mạch cực phẩm, bởi vì Thần Linh mạch thượng phẩm đối với Tích Niệm Mạt không có ích gì nhiều. Trầm Hổ vừa mới Hợp Thần cảnh, hơn nữa bình thường tu luyện cũng không có thần linh khí dư dả, cho nên Thần Linh mạch thượng phẩm đối với Trầm Hổ mà nói là đủ rồi.

“Đa tạ tông chủ.’ Trầm Hổ khom người nói tạ ơn.

Hắn đã từng là một thiên tài đỉnh cấp ở một tòa thành cấp tám, đi đến bất cứ nơi nào, cũng là tiêu điểm. Sau khi mình xông xáo ra ngoài, hắn mới biết được, so với những thiên tài trong vũ trụ mênh mông vô cùng vô tận kia, Trầm Hổ hắn thật sự không bằng.

Sau khi Trầm Hổ rời đi, Lam Tiểu Bố chuyển qua Khổ Nhược Thần Vương, “Ngươi quay về Vô Căn học cung hay là cũng dự định rời đi?”

Khổ Nhược Thần Vương vội vàng nói, “Tông chủ ở đâu, ta sẽ đi theo đến đó.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cái này thì không cần, ta định rời khỏi Vô Căn Thần giới…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố quay sang Lâu Thiêm Hồ, “Lâu tiền bối, ngươi có biết làm thế nào rời khỏi Vô Căn Thần giới không, hoặc là nói ngươi có biết khoảng cách giữa Vô Căn Thần giới và thần vực gần nhất ra sao không?”

Lâu Thiêm Hồ lắc đầu, “Không biết, đừng nói là ta không biết, ta đoán trên cơ bản cũng sẽ không có ai biết. Nếu như nói nhất định có một người biết, vậy thì đó nhất định chính là Khúc Bồng. người này tu luyện chính là Tinh Cầu Thuật, vô cùng nhạy cảm với tinh thể.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, đáp án này hắn đã sớm đoán được, bởi vì cùng một vấn đề, hắn đã hỏi qua rất nhiều người, cho dù là Tích Niệm Mạt hay là Đồng Cáp đèu không biết. Thật ra chuyện này có thể hiểu được, nếu có người biết ở bên ngoài Vô Căn Thần giới, còn có nơi có đầy đủ quy tắc hơn, nói không chừng đã sớm đi đến rồi, còn có thể chờ đến bây giờ sao”?

“Thật ra chỉ cần tu luyện đến trình độ nhất định, ngươi có thể rời khỏi Vô Căn Thần giới đi tìm. Bây giờ tu vi của ngươi quá thấp, sau khi rời khỏi Vô Căn Thần giới rồi, rất có thể sẽ hoàn toàn lạc lối trong hư không mênh mông.” Lâu Thiêm Hồ bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Khổ Nhược Thần Vương, “Đàm Khổ, ta không có ý định quay lại Niết Bàn thần thành, ta chuẩn bị đi dạo khắp nơi. Chúng ta sau này còn gặp lại, trong chiếc nhẫn này có chút tài nguyên tu luyện, xem như là ta giúp ngươi một chút.”

“Không được, sao ta có thể lấy tài nguyên tu luyện của tông chủ chứ?” Khổ Nhược Thần Vương nhanh chóng từ chối.

Lam Tiểu Bố nói, “Thật ra đối với ta mà nói, tài nguyên tu luyện của ta đã đủ rồi, thứ cần thiết chính là thời gian tích lũy đại đạo mà thôi. Sở dĩ có được những tài nguyên tu luyện này, là bởi vì ta ngẫu nhiên đến được một nơi, may mắn lấy được. Với ta mà nói thì đây chẳng là gì cả, đối với ngươi thì có lẽ chính là cơ hội có thể giúp ngươi bước vào Hợp Thần cảnh.”

Cho dù là Trầm Hổ, hay là Khổ Nhược Thần Vương, đều đã liều mạng để đối phó với Khúc Bồng, Lam Tiểu Bố không hề keo kiệt với họ.

Khổ Nhược Thần Vương nghe thấy vậy, lúc này mới cúi người hành lễ, cất chiếc nhẫn đi. Thật sự là hắn cũng cần tìm một nơi để bế quan, lần này đối phó với Khúc Bồng, hắn hầu như không giúp được gì cả, cuối cùng còn phải nhờ Lâu tiền bối tiện tay cứu hắn.

Chương 1428 - Lại quay về Địa Mộng Tháp.

Chờ Khổ Nhược Thần Vương đi rồi, Lâu Thiêm Hồ mới cười he he nói, “Tiền bối, ngươi không quay về Niết Bàn thần thành, nhưng ta thì phải quay về đó một chuyến. Chúng ta cũng phải từ biết nhau tại đây, có phải ngươi cũng có ít đồ đưa cho ta hay không?”

Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, “Lâu tiền bối, trên người ba người bọn họ không có tài nguyên tu luyện gì tốt, Lâu tiền bối thì chính là Đan Đế khai sáng ra Tuyên Hà Đan Đạo, sao có thể cọi trọng những thứ trên người ta chứ.”

Lâu Thiêm Hồ cười ha ha một tiếng, “Cũng đúng, nhưng mà Hỗn Độn chi khí của ngươi có thể cho ta một chút không, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, ta đưa cho ngươi mấy viên đan dược.”

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy ra một cái bình ngọc đã phong ấn Hỗn Độn chi khí bên trong đưa cho Lâu Thiêm Hồ, lần này không có Lâu Thiêm Hồ, đừng nói là giết Khúc Bồng, có thể sống được đã là không tệ rồi.

Hỗn Độn chi khí không thể nào dùng bình ngọc đựng lâu dài được, hắn đưa cho Lâu Thiêm Hồ, còn về chuyện Lâu Thiêm Hồ bảo quản nó như thế nào, vậy thì không phải là chuyện của hắn.

Lâu Thiêm Hồ vô cùng mừng rỡ nhận lấy bình ngọc, cũng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là đan dược do ta luyện chế, đưa cho ngươi một ít. Nếu như ngươi nhất định phải rời khỏi Vô Căn Thần giới, thật ra ta biết có một con đường.”

“Con đường nào?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, hắn thật sự muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lâu Thiêm Hồ cười he he một tiếng, “Nghe nói ở Vô Căn Thần giới có một nơi nào đó, có một tảng đá, tảng đá đó tên là Thất Giới Thạch. Chỉ cần ngươi có thể tìm được Thất Giới Thạch, vậy thì có thể đi đến bảy vị diện giới vực.”

“Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố lặp lại một lần nữa, Thất Giới Thạch, ý trên mặt chữ rất dễ hiểu, đó chính là tảng đá này có thể liên thông với bảy giới vực.

“Đúng, là Thất Giới Thạch. Ngươi đừng nên hỏi ta là Thất Giới Thạch ở đâu, bởi vì ta cũng không biết. Cáo từ, hẹn sau này gặp lại.” Nói xong câu đó, Lâu Thiêm Hồ nhanh chóng biến mất.

Lam Tiểu Bố tin tưởng Lâu Thiêm Hồ sẽ không lừa hắn, hắn không biết Thất Giới Thạch, nhưng mà hắn đã đọc qua ghi chép về Vô Căn Thần giới, biết ở Vô Căn Thần giới có một nơi giống như Bặc Chi Vực, gọi là Thất Giới đại mạc, không biết cái Thất Giới đại mạc này có liên quan gì đến Thất Giới Thạch hay không. Cho dù có liên quan hay không, Lam Tiểu Bố cũng định đến xem một chút.

Thần niệm của hắn quét qua chiếc nhẫn mà Lâu Thiêm Hồ đưa cho hắn, lập tức vô cùng kinh sợ. Đây cũng không phải là chỉ có mấy viên đan dược, số lượng bình ngọc bên trong ít nhất phải hơn cả mấy trăm. Đủ loại thần đan, thần đan tứ phẩm đến thần đan cửu phẩm đều có.

Đúng là giàu có mà, nếu như đổi thành tu sĩ tầm thường khác, những đan dược này đủ để hắn đột phá đến cảnh giới Hợp Thần. Nhưng mà Lam Tiểu Bố chỉ cảm thán một chút về sự giàu có của Lâu Thiêm Hồ mà thôi. Cho đến bây giờ, trên người hắn hầu như không có đan độc.

…

Lam Tiểu Bố không quay về Niết Bàn thần thành, cũng không đến Thất Giới đại mạc, mà là đi đến quảng trường Địa Mộng Tháp.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố đến Địa Mộng Tháp mặc dù rất cảnh giác, nhưng cũng không đặc biệt chú ý lắm, hắn cũng định đợi đến khi hắn tấn cấp lên Thần Vương rồi sẽ đến đây. Thế nhưng chuyện của Khúc Bồng giúp hắn hiểu ra, chuyện ở Địa Mộng Tháp phải nhanh chóng giải quyết. Nếu như bên trong Địa Mộng Tháp thật sự là Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y, vậy thì thật sự không phải là chuyện gì tốt. Khúc Bồng có thể khiến Vô Căn Thần giới niết hóa mà biến mất, Đại Mộng Thánh Nhân cũng có thể làm được, mấu chốt là gia hỏa này còn rất buồn nôn, nuôi dưỡng Yểm Ma.

Sở dĩ Đại Mộng Thánh Nhân bị nhốt trong Địa Mộng Tháp, Địa Mộng

Tháp cũng không thể nào di chuyển được, rất có thể là vì có liên quan đến Diệt Thế Lượng Kiếp. Diệt Thế Lượng Kiếp đến, rất nhiều người đều bọn cách ẩn núp để bảo mệnh…

Ai, thật sự là bó tay với những con rùa này rồi. Chẳng lẽ những con rùa này đều là từ hòn đá nhảy ra ngoài sao? Vì đại đạo của mình, chẳng có chút tình cảm nào cả.

KHi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, không biết có bao nhiêu con rùa giống như Đại Mộng Thánh Nhân bị nhốt ở nơi này… Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên tia sáng, hắn nhớ đến Lưu Tinh kia.

Người giết chết Khúc Bồng có phải là Lưu Tinh hay không? TRên người Lưu Tinh có một loại lực lượng đại đạo nào đó khiến hắn không thể nào thấy rõ, rất có thể là một vị Viễn Cổ Đại Thần. Giống như vừa rồi hắn đã nghĩ, Diệt Thế Lượng Kiếp khiến Lưu Tinh bị kẹt ở Vô Căn Thần giới, kết quả Lưu Tinh dựa vào Tịch Diệt Hải mà sống sót, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp kết thúc, Tịch Diệt Hải mà Lưu Tinh sinh sống biến thành Thiên Tịch Hà. Nhưng cho dù như thế nào, Lưu Tinh cũng đã thành công.

Trước đó Lâu Thiêm Hồ cũng đã nói, người giết Khúc Bồng tu vi không cao, nhưng đại đạo thì vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả hắn.

Còn mạnh hơn cả Lâu Thiêm Hồ, không phải Thánh Nhân thì là gì? Lúc trước hắn cũng đoán Lưu Tinh là một Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy chính xác, giết Khúc Bồng chính là Lưu Tinh. Lưu Tinh ở Thiên Tịch Hà hoàn thiện đại đạo của mình, mà tiền thân của Thiên Tịch Hà chính là Tịch Diệt Hải. Niết Bàn thần thành nằm ở biên giới Tịch Diệt Hải, Khúc Bồng tu luyện

Tinh Cầu Thuật, nhất định sẽ bị Lưu Tinh phát hiện ra. Chỉ là đại đạo của Lưu Tinh chưa hoàn thiện, cho nên không dám ra tay với Khúc Bồng mà thôi. Lần này hắn mời nhiều người đến phục kích Khúc Bồng, Lưu Tinh cũng nắm lấy cơ hội này mà xử lý Khúc Bồng.

Nếu như đổi thành người bình thường, có lẽ sẽ không nắm được cơ hội chính xác như vây, nhưng Lưu Tinh là Thánh Nhân chuyển thế, nắm bắt được cơ hội cũng là chuyện bình thường.

Xác định Lưu Tinh chính là người giết chết Khúc Bồng rồi, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy chuyện mình lựa chọn quay lại Địa Mộng Tháp là chính xác.

Chương 1429 - Lại quay về Địa Mộng Tháp. (2)

Lưu Tinh và Đại Mộng Thánh Nhân chắc hẳn là cường giả cùng thời đại, đã như vậy, bọn hắn nhất định đều vì Diệt Thế Lượng Kiếp mà gặp nạn. Sau Diệt Thế Lượng Kiếp, Lưu Tinh đã khôi phục được đến cảnh giới Thế Giới Thần. Vậy Đại Mộng Thánh Nhân kia cho dù có khôi phục, tối đa cũng giống như Lưu Tinh mà thôi.

Đã như vậy, hắn phải nhanh chóng đến Địa Mộng Tháp, tuyệt đối không thể chờ đến khi tu vi của Đại Mộng Thánh Nhân khôi phục đến quá cao. Một khi khôi phục quá cao, hắn tiến vào Địa Mộng Tháp chẳng khác nào tìm chết.

Lần này đến quảng trường Địa Mộng Tháp, Lam Tiểu Bố vẫn dịch hình một chút, hắn dịch hình thành một tán tu trung niên bình thường.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố biết rất rõ mình không cần dịch hình thì cũng chẳng có vấn đề gì cả. Bởi vì tông chủ Ám Nguyệt Hà đã bị hắn xử lý, Ám Nguyệt Hà bây giờ nhất định đang nội đấu rối tinh rối mù, hoàn toàn không có người nào để ý đến hắn. Nói cách khác, có người để ý đến Lam Tiểu Bố hắn, hắn cũng sẽ không sợ.

Sở dĩ hắn chọn dịch hình, chỉ là vì lúc trước khi hắn đến quảng trường Địa Mộng Tháp, đã chọc ra rất nhiều chuyện. Hắn không muốn khi đến nơi này một lần nữa lại bị người ta nhòm ngó đến, gây ra một vài chuyện không cần thiết, chủ yếu là sợ chậm trễ thời gain.

Lần này hắn muốn tiến sâu vào trong Địa Mộng Tháp, tốt nhất có thể xử lý được Đại Mộng Thánh Nhân còn chưa kịp trưởng thành. Nếu như Đại Mộng Thánh Nhân không ở nơi này, vậy hắn còn muốn xem thử Địa Mộng Tháp này có thể luyện hóa hay không. Địa Mộng Tháp nhất định chính là pháp bảo của Đại Mộng Thánh Nhân, luyện hóa Địa Mộng Tháp rồi, Đại Mộng Thánh Nhân kia cho dù không có ở nơi này, cũng sẽ bị hắn tháo đi một cánh tay.

Người khác không thể nào luyện hóa được Địa Mộng Tháp, không có nghĩa là hắn không thể. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, có thể tùy tiện tạo dựng ra các loại mô hình kết cấu. Cho dù hắn không thể luyện hóa, hắn chỉ cần đi đến tầng cuối cùng, sau đó từ tầng cuối cùng rời khỏi Địa Mộng Tháp, hắn cũng có thể dùng trận pháp bỏ Địa Mộng Tháp vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Vừa tiến vào quảng trường Địa Mộng Tháp, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy gia hỏa mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, Khúc Tập.

Nữ nhân này vậy mà đến cảnh giới Thần Vương rồi, lúc này mới qua bao lâu chứ, thức hải và linh lạc của nữ nhân này đã khôi phục rồi.

Lam Tiểu Bố có chút tò mò, thần niệm quét về phía Khúc Tập, lập tức khẳng định, linh lạc và thức hải của Khúc Tập thật sự đã khôi phục. Giờ phút này, thực lực của Khúc Tập chính là Thần Vương tầng một, đây là sự thật.

Nữ nhân này vô cùng tâm cơ, Lam Tiểu Bố không muốn nói nhảm với nữ nhân này, hắn vừa nghĩ đến đây, Khúc Tập lại đi về phía hắn.

Lam Tiểu Bố khựng lại, hắn biết vừa rồi thần niệm của mình quét đến người đối phương, đối phương cũng cảm nhận được.

“Đạo hữu nhìn rất lạ mặt, là vừa mới đến đây sao?” Khúc Tập cười tủm tỉm hỏi.

“Đúng vậy.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Nụ cười trên mặt Khúc Tập càng sâu, “Không biết đạo hữu xưng hô như thế nao?”

Lam Tiểu Bố đánh giá Khúc Tập một chút, ha ha một tiếng, “Chuyện ta tên gì có liên quan gì đến ngươi sao?”

Khúc Tập chẳng hề để ý giọng điệu khó chịu của Lam Tiểu Bố một chút nào, vẫn cười nói tiếp, “Tầng thứ 46 của Địa Mộng Tháp phát hiện ra một bộ công pháp Thánh Đạo cao cấp nhất, chỉ là môn công pháp này đã bị hư hao rất nghiêm trọng, rất nhiều người đều cảm thấy càng đi sâu vào trong Địa Mộng Tháp sẽ tìm được bản công pháp hoàn chỉnh kia, cho nên đều tổ đội đi tìm. Ta thấy đạo hữu tu vi không tệ, muốn tổ đội với đạo hữu cùng đến đó, thế nào?”

“Bằng hữu tuyệt đối đừng tin tưởng nữ nhân này, cứ qua một khoảng thời gian nàng lại ở chỗ này mời người cùng tổ đội, dù sao những người cùng tổ đội với nàng tiến vào Địa Mộng Tháp, không có mấy người có thể sống sót ra ngoài.” Một lời truyền âm đột nhiên truyền đến bên tai Lam Tiểu Bố, rất rõ ràng người này đang muốn nhắc nhở Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời nhìn nhìn Khúc Tập, nữ nhân này lần nào đến cũng tìm hắn tổ đội, chẳng những xấu bụng, mà thủ đoạn còn tàn nhẫn. Cái tông môn Vong Xuyên Đạo Môn kia của nàng, nhất định không phải là nơi tốt lành gì.

Đồng thời Lam Tiểu Bố đã chú ý ra, truyền âm cho hắn chính là một nam tử gầy yếu da hơi đen, đang xem đồ ở một sạp hàng khác.

Nam tử gầy yếu này cũng là cảnh giới Thế Giới Thần, lại có thể truyền âm cho hắn mà không bị Khúc Tập phát hiện ra, chắc hẳn là có thủ đoạn nào đó.

“Công pháp gì?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

“Bản công pháp bị hư hại kia tên là Đại Mộng Thánh Điển.” Khúc Tập cười tủm tỉm nói.

Đại Mộng Thánh Điển?TRong lòng Lam Tiểu Bố sững lại, hắn quả nhiên đoán không sai, bên trong Địa Mộng Tháp quả thật chính là nơi náu thân của Đại Mộng Thánh Nhân. Nếu không thì làm sao có thể có Đại Mộng Thánh Điển? Vừa nghe cái tên này đã biết nó có liên quan rất lớn đến Đại Mộng Thánh Nhân.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đâu còn tâm trạng nói nhảm với Khúc Tập nữa, thân hình hắn lóe lên, vọt thẳng vào trong Địa Mộng Tháp.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố hỏi mình xong thì lập tức tiến vào trong Địa Mộng Tháp, Khúc Tập sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia sát khí. Chỉ là một Thế Giới Thần, mà lại dám có thái độ với Thần Vương nàng như vậy, đúng là to gan lớn mật. Bây giờ nàng lười quản tên gia hỏa này, chờ gia hỏa này ra ngoài, nàng sẽ tìm hắn tính sổ. Nếu như không ra được, vậy xem như hắn gặp may rồi.

“Đứng lại.” Lam Tiểu Bố vừa đến cửa ra vào Địa Mộng Tháp, đã bị hai nam tử ngăn lại. Người ngăn hắn lại tu vi cũng không thấp, cảnh giới Thần Quân.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố có chút lạnh, ra vào Địa Mộng Tháp từ trước đến nay đều tự do. hai tên này ngăn hắn lại, rất có thể là do Địa Mộng Tháp xuất hiện Đại Mộng Thánh Điển, cho nên muốn bắt đầu thu phí đây.

Chương 1430 - Thần Vương thối tha

“Bởi vì phải giữ gìn Địa Mộng Tháp, bây giờ tu sĩ tiến vào Địa Mộng Tháp cần phải giao nộp thần tinh. Ngươi chắc hẳn là lần đầu tiên đến đây đúng không, giao nộp 100 thần tinh hạ phẩm.” Nam tử bên trái nhìn chầm chầm Lam Tiểu Bố, trong giọng để lộ môt ý, đó chính là lần đầu tiên đến đây, 100 thần tinh hạ phẩm xem như hời rồi.

“Ta không muốn giao.” Lam Tiểu Bố không chút do dự từ chối, hắn cũng không phải chưa từng đến nơi này. Lần trước khi đến còn không cần giao nộp thần tinh. Lúc này mới qua bao lâu chứ? Đã phải giao nộp thần tinh rồi?

Quan trọng nhất là nếu như ở nơi này thu thần tinh, vậy người đến Địa Mộng Tháp sẽ giảm đi. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, người đến Địa Mộng Tháp phải càng nhiều càng tốt.

Bởi vì Địa Mộng Tháp là của Đại Mộng Thánh Nhân, chỉ có càng nhiều người phá hư thứ này, mới có thể khiến Đại Mộng Thánh Nhân khôi phục chậm lại. nếu không Địa Mộng Tháp yên tĩnh, Yểm Ma bên trong không có người nào đến giết, tu vi của Đại Mộng Thánh Nhân nhất định sẽ khôi phục ngày càng nhanh.

“KHông muốn giao nộp, vậy thì nhìn sang bên kia đi, đó đều là những người không muốn giao đó.” Nam tử nói chuyện bĩu môi.

Lam Tiểu Bố nhìn theo phương hướng mà nam tử kia chỉ, một cái hố cực lớn xuất hiện trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, mặc dù trên miệng hố có cấm chế che giấu, nhưng mà thần niệm Lam Tiểu

Bố quét qua là có thể thấy rõ. Trong cái hố này, toàn bộ là thi cốt.

“Những người đó đều không muốn giao nộp, nếu như ngươi không thấy được, thế thì ngươi có thể vào trong đó nhìn một chút. Sau đó suy nghĩ xem, ngươi có giao ra nữa hay không.” Giọng điệu của nam tử bên phải có chút lạnh lẽo.

“Các ngươi là người của tông môn nào?” Sát ý của Lam Tiểu Bố tăng lên.

“Thế nào, còn muốn tìm đến tông môn của chúng ta sao?” Thần Quân bên trái cười ha ha, giọng điệu không còn kiên nhẫn. Ngay cả Thần Nữ Tông cũng phải kiêng kị tông môn của bọn hắn ba phần, chỉ một kẻ tán tu mà cũng muốn dựa vào chuyện hỏi thăm tông môn bọn họ mà nói lời uy hiếp à?

Lam Tiểu Bố lười nói nhảm, vung tay lên phóng hai đạo phong nhận ra.

Hai tên Thần Quân thấy Lam Tiểu Bố vung phong nhận ra đã cảm thấy không ổn, hai người vội vàng lui lại, nhưng lập tức nhận ra không gian đã bị nam tử trước mắt này khóa lại.

Thần Vương? Hai người vừa mới suy nghĩ đến đây, hai đạo phong nhận của Lam Tiểu Bố đã xé rách mi tâm của hai người. Hai tên Thần Quân này ngay cả Nguyên Thần cũng không kip thoát ra đã bị hai ngọn lửa bao trùm, tiêu tán thành hư vô.

Những người đứng xung quanh xem náo nhiệt đều nhanh chóng rút lại ánh mắt và thần niệm, bọn họ biết hôm nay có một tên ngoan nhân đến. Ngay cả Khúc Tập từ đằng xa chuẩn bị bước đến cũng dừng lại, nàng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, đó là đồ đần sao? Người có thể thu lệ phí tại cửa ra vào Địa Mộng Tháp nhất định có lai lịch không hề đơn giản, hắn không hiểu sao?

Nếu như không phải là tên đần, vậy biết đám người thu lệ phí này không đơn giản mà vẫn ra tay giết, đây là có ý gì? Cho dù bây giờ có chạy thì cũng không thể trốn thoát.

Nhưng khiến Khúc Tập không thể tin nổi chính là, sau khi Lam Tiểu Bố giết hai tên kia thì chẳng những không trốn đi, mà còn không chút hoang mang tiến vào trong Địa Mộng Tháp.

Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào trong Địa Mộng Tháp, tu sĩ ở bên ngoài lập tức bắt đầu bàn tán, “Dám giết người của Đại Viêm Thần Cốc, đúng là ngại mạng mình quá dài rồi mà.”

Có rất nhiều người biết đến Đại Viêm Thần Cốc, nhưng người biết Đại Viêm Thần Cốc do Viêm Linh Thần Vương xây dựng nên thì không nhiều lắm.

Khi người bên ngoài vẫn còn đang bàn tán, hai bóng người đã xuất hiện ở lối vào Địa Mộng Tháp. Hai người đều mặc áo vàng, đỉnh búi tóc trên đầu đều buộc một dải lụa màu đỏ. Tu sĩ bên ngoài nhìn thấy hai người này, lập tức ngậm miệng không nói, sau đó lũ lượt kéo đi.

Đạo vận vờn quanh trên thân hai người này, rõ ràng đều là cường giả Thần Vương. Một người trong đó còn lấy ra một cái thủy tinh cầu, đồng thời ném mấy lá trận kỳ ra. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã cất thủy tinh cầu đi.

Thủy tinh cầu bị kích phát, một hình ảnh xuất hiện trong hư không. Hình ảnh chính là Lam Tiểu Bố giết hai Thần Quân canh cổng, đồng thời còn ném mồi lửa giết chết hai Thần Quân.

“Vạn Ngang, ta đi vào truy sát, ngươi canh ở nơi này, đừng cho hắn chạy thoát. Nhớ kỹ gửi tin tức về cốc, dám giết người của Đại Viêm

Thần Cốc ta, đúng là không còn muốn sống nữa mà.” Nói chuyện chính là Thần Vương kích phát Giám Khống Ký Ức Trận từ Ảnh tượng Thủy Tinh cầu.

Trong mắt Thần Vương tên Vạn Ngang kia cũng tràn đầy sát ý lạnh lẽo, hắn gật đầy nói, “Thai huynh yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, người này tuyệt đối không thể đi được. Người này chắc hẳn là Thế Giới Thần hậu kỳ, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, đề phòng hắn đánh lén.”

…

Lam Tiểu Bố đi đã đi đến tầng hai mươi bảy Địa Mộng Tháp, dọc đường gặp được một ít tu sĩ, qua hỏi thăm dò xét, cuối cùng hắn đã biết có chuyện gì xảy ra.

Là một nơi có tên là Đại Viêm Thần Cốc, lúc trước có một cường giả Hợp Thần cảnh đến đây, sau khi tên cường giả Hợp Thần cảnh đó đến, đã giết chết một tên Thần Vương viên mãn và một tên cường giả Hợp Thần cảnh tầng một ở Địa Mộng Tháp, sau đó chiếm đoạt lối vào Địa Mộng Tháp.

Mục đích của bọn hắn không phải chỉ là thu 100 thần tinh hạ phẩm, mà còn yêu cầu mỗi một tu sĩ tiến vào Địa Mộng Tháp, đều phải đeo một cái vòng tay. Không cho phép lấy cái vòng tay này xuống. Một khi lấy vòng tay này xuống, vậy thì sau khi ra ngoài, sẽ trực tiếp bị ném vào trong cái hố kia.

Vòng tay kia Lam Tiểu Bố đã dùng thần niệm quét qua một chút, đồng thời dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, biết được đây là một cái vòng tay ký ức. Nói một cách khác, bất cứ người nào tiến vào Địa Mộng Tháp, tất cả những thứ tìm được trong Địa Mộng Tháp, đều sẽ bị ghi hình lại.

Chương 1431 - Thần Vương thối tha (2)

Rất rõ ràng, mục đích của Đại Viêm Thần Cốc vẫn chính là Đại Mộng Thánh Điển. Cho dù là ai, chỉ cần lấy được Đại Mộng Thánh Điển, cuối cùng sẽ bị Đại Viêm Thần Cốc đoạt lấy. Đương nhiên nếu như lấy được một vài bảo vật khác, chỉ cần bị ghi lại, chỉ sợ đều sẽ bị Đại Viêm Thần Cốc lấy đi.

Trước tầng 30, Lam Tiểu Bố đã có địa đồ, đi rất nhanh, sau khi đến tầng 31 rồi, Lam Tiểu Bố chỉ có thể từ từ dò đường. Hắn cảm thấy mình vào đây có chút gấp gáp, đã có người tìm kiếm được đến tầng 50, vậy hắn nên mua một phần ngọc giản địa đồ, như vậy thì có thể tiết kiệm thời gian.

Sau khi đi qua tầng 31 đến tầng 32, thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến một tu sĩ Thế Giới Thần, tên tu sĩ này đang đào một gốc Khu Mộng Đằng, Lam Tiểu Bố lập tức độn đến.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện, tên tu sĩ này lập tức ném Khu Mộng Đằng vào trong nhẫn, sau đó cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đạo hữu, ta tiến vào đây khá vội vàng, có thể để ta khắc một phần địa đồ được không?”

“Ta chỉ có địa đồ đến tầng 40, chỉ là địa đồ này không thể mô phỏng lại, ta có thể để thần niệm của đạo hữu xem xét một chút.” Tên Thế Giới Thần này nghe Lam Tiểu Bố nói muốn địa đồ, trong lòng thả lỏng hơn, hắn không hề cấm Lam Tiểu Bố khắc địa đồ lại, rõ ràng hắn đã ghi nhớ lại địa đồ rồi.

“Đa tạ, ta chỉ cần nhìn một chút là được.” Lam Tiểu Bố vội vàng cảm tạ, với hắn mà nói, chỉ cần một chút xíu thời gian vậy là được.

“Ngươi không cần xem, bởi vì ngươi không đi đến đó được đâu.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, một nam tử áo vàng đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Tu sĩ Thế Giới Thần đang định đưa địa đồ cho Lam Tiểu Bố xem, nhìn thấy nam tử mặc áo vàng này, trong mắt hiện lên tia hoảng sợ, hắn cẩn thận lui lại. Khi nhìn thấy nam tử áo vàng này không để ý đến hắn, hắn nhanh chóng quay người rồi bỏ chạy.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử mặc áo vàng này, đây cũng là một Thế Giới Thần sơ kỳ, nếu có trận văn hư không, hắn thậm chí hắn có thể giết chết đối phương. Bây giờ không có trận văn hư không, hắn muốn giết đối phương không biết có được không.

“Ngươi là người phương nào?” Lam Tiểu Bố vừa hỏi, vừa khắc họa trận văn hư không.

“Thai Thừa Đình, đến từ Đại Viêm Thần Cốc…” Khi nói chuyện, tên Thần Vương này đã giơ tay bắt lấy Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, lĩnh vực Thần Vương của hắn cũng hoàn toàn trói buộc không gian của Lam Tiểu Bố lại.

Hắn lo lắng Lam Tiểu Bố chạy trốn, nhưng trên thực tế, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chạy trốn. Khi đối phương ra tay, hắn cũng ra tay. Biết gia hỏa này đang khinh địch, Lam Tiểu Bố lại càng ra tay toàn lực.

Thất âm Kích phá không bổ ra một đạo kích mang, kích mang vừa ra đã xé rách lĩnh vực đang buộc chặt vùng không gian này, sau đó kích mang nổ tung, dung hợp với lĩnh vực Thế Giới Thần của hắn, tạo thành một lĩnh vực Không Gian sát phạt.

Thai Thừa Đình biến sắc, giờ phút này hắn đâu còn dám khinh thường Lam Tiểu Bố nữa? Người ta vừa ra tay đã có thể xé rách lĩnh vực Thần Vương của hắn, không chỉ như vậy, còn biến vùng không gian chỗ hắn thành lĩnh vực Sát Phạt, nếu như hắn lại chủ quan, chỉ sợ một khắc sau sẽ đến lúc mạng nhỏ hắn bị bỏ lại nơi này.

Một vòng sáng màu vàng được hắn lấy ra, sau đó một trận đồ cũng xuất hiện trên không nơi hai người chiến đấu.

Vòng sáng không đánh vào người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy thần nguyên bị trôi đi một chút, sau đó có một loại lực hút cường đại từ hư không ập đến, tựa như muốn hút đi toàn bộ thần nguyên trên người đi.

Đây là trận đồ gì? Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, Khí Vận Chi Thụ chuyển động, thần nguyên lại khôi phục như cũ, giờ phút này đạo vận lưu chuyển trên Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố càng ngày càng chuyển động nhanh hơn, không gian sát phạt cũng càng cường thế hơn.

Tiên cơ đã bị mất, sắc mặt Thai Thừa Đình tái xanh, thủ quyết không ngừng đánh ra, đạo vận quanh người cũng càng ngày càng rõ ràng. Trận đồ kia cốn theo từng đạo phật âm, cắt đứt vòng vận chuyển thần nguyên của Lam Tiểu Bố, điên cuồng hấp thu thần nguyên của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cảm thấy thần nguyên và máu nóng trong thân thể mình như muốn nổ tung, cái cảm giác ức chế này khiến Lam Tiểu Bố liều mạng mà thôi thúc khí thế sát phạt trên Thất âm Kích, Khí Vận Chi Thụ lại tránh thoát trói buộc một lần nữa. Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng thật to, kích mang từ Thất âm Kích hoàn toàn đánh ra, khí thế sát phạt trong không gian lên đến cực hạn, đạo âm sát phạt Kích Đạo cuốn lên.

Tại giờ phút này, không gian giống như sôi trào, toàn bộ không gian đều tràn đầy khí thế sát phạt từ Thất âm Kích, những khí thế này nhanh chóng ngưng tụ trong không gian.

Rõ ràng là đạo âm trường kích và khí thế sát phạt, Thai Thừa Đình có thể cảm nhận được âm thanh từ vô cùng vô tận đao kiếm, thậm chí hắn còn cảm nhận được tiếng trống trận ầm vang liên miên không dứt, mà khí thế sát phạt và ầm vang này càng lúc càng gấp rút, cuối cùng xông thẳng đến chân trời, tựa như một khắc sau là có thể xé rách cả vùng không gian này, bao gồm cả hắn thành bã vụn..

Phải chạy nhanh thôi, đây tuyệt đối không phải là một thế Giới Thần. Thai Thừa Đình điên cuồng cuốn thần nguyên lên, vòng sáng màu vàng của hắn chỉ chớp mắt đã lớn hơn cả nghìn lần, biến thành một bức tường sáng.

Khí thế sát phạt mênh mông cuối cùng cũng xé rách vùng không gian này, hóa thành một đạo kích mang mấy chục trượng, chém về phía tường sáng kia.

Oanh! Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Chương 1432 - Đại Mộng điện.

Răng rắc! âm thành thần nguyên bị xé rách tựa như thành thực chất, tường sáng Thai Thừa Đình tạo ra bị kích mang đánh nát, sát ý bao trùm đến, Thai Thừa Đình cảm thấy da đầu tê dại. Tử vong lạnh lẽo thấm vào người, Thai Thừa Đình cuối cùng cũng không lo đến bản thân có bị thương hay không, chỉ điên cuồng lùi lại.

Theo ý ban đầu của hắn, vòng sáng hắn tạo ra kia sẽ ngăn cản được truy sát của Lam Tiểu Bố, giúp hắn dễ dàng rời khỏi. Nhưng vòng sáng của hắn không thể ngăn cản được Lam Tiểu Bố một chút nào, mặc dù hắn cảm thấy bản thân mình có thể chống đỡ được Lam Tiểu Bố, nhưng hắn đã mất đi dũng khí đó.

Nhìn thấy Thai Thừa Đình lùi lại, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Cung âm Sát của hắn có thể đánh tan vòng sáng Thai Thừa Đình tạo ra, nhưng muốn giết chết Thai Thừa Đình thì có chút khó khăn. Bởi vì kích mang do thần thông Cung âm Sát đánh ra, sau khi đánh nát bức tường sáng kia, đạo vận đã bắt đầu tán loạn. Bây giờ Thai Thừa Đình lui lại, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đúng là đang hạn hán gặp mưa rào.

Lĩnh vực Thần Vương vốn đã bị xé nứt, khi Thai Thừa Đình lui lại, lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thần thông Cung âm Sát vốn đã bị vòng sáng kia phá tan, đạo vận kích mang sát phạt lại dần ngưng tụ lại.

Chỉ lui về sau mấy trượng, Thai Thừa Đình đã lập tức hối hận, hắn không nên lui lại, bởi vì lui lại đã khiến hắn mất đi khí thế, khiến cho đạo vận thần thông lúc đầu đã bị hắn đánh tan lại bắt đầu ngưng luyện lại. Nếu như hắn tiếp tục lui lại, vậy đạo vận sát phạt từ kích mang vô tận kia sẽ hoàn toàn khóa chặt hắn, sau đó xé nát hắn.

Hối hận thì đã không kịp, Thai Thừa Đình kịp thời dừng lại, vòng sáng điên cuồng đánh ra.

Oanh! Thần nguyên lại nổ tung, đạo vận tan vỡ.

Vì quá vội vàng, vòng sáng của Thai Thừa Đình cũng không thể ngăn cản được khí thế sát phạt ngập trời từ Cung âm Sát. Kích mang vô cùng vô tận đánh bay vòng sáng, hoàn toán khóa chặt Thai Thừa Đình.

Ánh mắt Thai Thừa Đình lóe lên tia tuyệt vọng, hắn dường như đã nhìn thấy cái chết kề cận.

Nhìn thấy kích mang muốn xé mình thành từng mảnh nhỏ đang đánh xuống, Thai Thừa Đình chỉ có thể tụ tập toàn bộ thần nguyên, đấm ra một quyền.

Cạch! Một đạo huyết quang nổ tung, một cánh tay của Thai Thừa Đình bị kích mang Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố xé thành bã vụn, đạo vận sát phạt từ kích mang mặc dù đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn có thể xé thân thể Thai Thừa Đình thành hai nửa. Đây là do hắn chủ động đấm ra một quyền, nếu không thì trước một kích này, hắn sẽ hoàn toàn hóa thành một đám sương máu.

Đạo vận lưu chuyển, Thai Thừa Đình có muốn khôi phục lại thân thể bị xé nứt cũng không thể làm được. Giờ phút này trong lòng hắn đang nghĩ đến không phải là muốn khôi phục thân thể, mà là hối hận.

KHi thần thông Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố đánh ra, hắn đã lập tức cho rằng Lam Tiểu Bố là Thần Vương, còn là một Thần Vương hậu kỳ. Mãi đến khi một quyền của hắn đánh vào kích mang thần thông Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố, hắn mới hiểu ra, Lam Tiểu Bố chỉ là một Thế Giới Thần mà thôi.

Thế nhưng vì lúc trước hắn quá khiếp đảm, nếu không thì cho dù hắn không phải là đối thủ của Thế Giới Thần này, hắn cũng có thể rời khỏi.

Phốc! Trường kích của Lam Tiểu Bố chém xuống, xé rách mi tâm của Thai Thừa Đình.

Cất trường kích đi, Lam Tiểu Bố mới thở phào một hơi. Vừa rồi mặt đối mặt, hắn đã giết chết một Thần Vương, mặc dù Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nếu như đối phương không hoảng sợ, hắn chắc chắn không thể giết được đối phương, thế nhưng như vậy cũng đủ để chứng minh hắn không cần phải e ngại Thần Vương bình thường.

Đáng tiếc hắn không thể nào mở được thế giới của đối phương, nếu không thì chắc hẳn hắn đã có thể lấy được địa đồ bên trong Địa Mộng Tháp.

Thu dọn đơn giản một chút, Lam Tiểu Bố lấy trận bàn May Mắn ra.

Lúc trước khi hắn tìm đường trong rừng bia, chính là dựa vào cái trận bàn May Mắn này. Nếu như không có địa đồ, vậy hắn chỉ có thể dùng trận bàn May Mắn thử một chút. TRong Địa Mộng Tháp này có rất nhiều nơi nguy hiểm, có lẽ trận bàn May Mắn này có thể dùng được.

Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố câu thông với trận bàn May Mắn và xung quanh vạn dặm, lập tức cảm nhận được một tuyến đường đi.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, thật sự là trên người có đồ tốt mà không biết, vậy mà còn muốn đi tìm địa đồ. Cho dù có lấy được địa đồ Địa Mộng Tháp, hình dạng mặt đất của Địa Mộng Tháp lại luôn luôn thay đổi, đâu có tốt bằng trận bàn May Mắn, có thể vạch ra tuyến đường an toàn nhất trong vạn dặm.

Có trận bàn May Mắn, tốc độ Lam Tiểu Bố trở nên nhanh hơn, chỉ ngăn ngủi năm ngày, Lam Tiểu Bố đã đi đến tầng 46.

Trước đó Lam Tiểu Bố đi cực kỳ nhanh, cho nên tu sĩ gặp được trên đường cũng không nhiều. Sau khi đến tầng thứ 46 rồi, thần niệm của Lam Tiểu Bố đảo qua, lập tức phát hiện ở nơi này có ít nhất hơn trăm tu sĩ. Tu sĩ đến nơi này, tu vi thấp nhất chính là Thần Quân, còn lại không phải là Thế Giới Thần thì chính là Thần Vương.

“Đạo hữu có muốn tổ đội không?” Lam Tiểu Bố vừa dừng lại, một đạo độn quang đã lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Đây là một tên tu sĩ Thế Giới Thần hậu kỳ, đầu tóc màu nâu, mũi cực cao, nhìn khá giống người phương Tây ở Địa Cầu.

“Có phải là đi tìm Đại Mộng Thánh Điển hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mặc dù hắn khôg biết đối phương muốn tổ đội làm gì, nhưng mà tầng 46 chính là nơi phát hiện ra Đại Mộng Thánh Điển. Nơi này nhìn qua thấy có rất nhiều người, rõ ràng tất cả mọi người đều là vì Đại Mộng Thánh Điển mà đến.

“Đúng, ở tầng 46 này chẳng những phát hiện ra Đại Mộng Thánh Điển, trước đây không lâu còn phát hiện ra một món Tiên Thiên Linh Bảo. Cho nên chắc hẳn nơi này còn có những vật khác, chỉ là bên trong Đại Mộng điện rất nguy hiểm, tất cả mọi người đều tổ đội vào đây.” Nam tu tóc nâu nói rất nhanh, có thể thấy được Lam Tiểu Bố không phải là đối tượng đầu tiên hắn tìm đển để tổ đội.

Chương 1433 - Đại Mộng điện. (2)

Lam Tiểu Bố thông qua lời đối phương nói đã hiểu Đại Mộng Thánh Điển được tìm ra ở đâu, chắc là Đại Mộng điện.

Nhưng mà bây giờ hắn không có thời gian đến Đại Mộng Điện, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là nhanh chóng đi đến tầng 72 của Địa Mộng Tháp, thật ra cũng chính là tầng thứ nhất của Địa Mộng Tháp. Bởi vì Địa Mộng Tháp nằm sâu trong đất, mọi người nói tầng thứ nhất ngược lại chính là đỉnh của Địa Mộng Tháp.

Hắn muốn luyện hóa Địa Mộng Tháp, đương nhiên là phải đến được tầng dưới đáy của Địa Mộng Tháp, mới có thể luyện hóa được.

Thấy Lam Tiểu Bố do dự, tên nam tu tóc nâu này cười he he nói, “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, rất nhiều người đều cảm thấy phần còn lại của Đại Mộng Thánh Điển đang nằm ở sâu bên trong Địa Mộng Tháp. Có người bỏ lại tầng 46 này đi tìm kiếm tiếp, càng đi xuống sâu hơn. Ta lại không cho là như vậy, ta cảm thấy nếu tầng 46 đã xuất hiện Đại Mộng Điện, vậy phần còn lại của Đại Mộng Thánh Điển chắc hẳn cũng nằm ở tầng 46 này, chỉ là mọi người vẫn chưa tìm ra được mà thôi. Đại Mộng Điện lớn như vậy, bên trong cấm chế san sát nhau, ai có thể khẳng định đã tìm hết mọi ngóc ngách rồi?”

Nghe thấy câu này, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhận ra tư duy của mình đã đi vào một ngõ hẻm sai lầm. Trong tiềm thức của hắn, nếu như Địa Mộng Tháp là địa bàn của Đại Mộng Thánh Nhân, vậy Đại Mộng Thánh Nhân nhất định đang ở tầng sâu nhất trong Địa Mộng Tháp, cũng chính là tầng thứ nhất. Muốn luyện hóa Địa Mộng Tháp, đương nhiên là phải đến tầng một Địa Mộng Tháp.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong tiềm thức của hắn mà thôi, nếu như Địa Mộng Tháp là của hắn, chẳng lẽ hắn nhất định phải đặt đồ ở trong tầng thứ nhất, cũng là tầng 72 sao? Đặt ở giữa không được sao?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đa tạ đạo hữu đã mời, ta đồng ý tổ đội với đạo hữu cùng tiến vào Đại Mộng Điện tìm kiếm cơ duyên.”

“Được, đạo hữu là người dứt khoát, đi cùng với ta, chúng ta vào trong Đại Mộng Điện trước.” Nam tử tóc nâu vô cùng vui mừng, sau khi nói một câu với Lam Tiểu Bố, bắt đầu đi trước dẫn đường.

Đại Mộng Điện cách tầng 46 cũng không xa, chỉ chưa đến một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Đại Mộng Điện.

Nơi này ít nhất có hơn năm sáu trăm người, phần lớn đều là cảnh giới Thần Quân và Thế Giới Thần, còn có một ít Thần Vương. Thậm chí có người còn bày bán trên vỉa hè, có nhiều người thì đang tụ lại bàn bạc, hoặc là tổ đội, hoặc là làm giao dịch khác.

Đại Mộng Điện thật sự là một cái cung điện, cửa lớn cung điện có màu xám tro. Ba chữ Đại Mộng Điện thì là màu vàng, khắc họa trên cái cửa màu xám tro này, mang lại cảm giác khó chịu không nói thành lời.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy thỉnh thoảng có nhóm người đã bàn bạc tốt, sau đó họ đẩy cửa lớn màu xám ra tiến vào trong Đại Mộng Điện. Sau khi cửa lớn màu xám được đẩy ra, rất nhanh đã khép lại như cũ. Thần niệm dảo qua, chỉ đến được cái cửa màu xám kia đã bị cấm chế cản lại.

“Trừ hai người chúng ta, vẫn còn hai vị bằng hữu khác, tổ đội chúng ta có bốn người…” Nam tử tóc nâu đang nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy có hai người một nam một nữ đi về phía này. Nam tử cả người cơ bắp, nhìn có vẻ rất hung hãn, mà nữ tu thì ngoại trừ trên mặt sần sùi, dáng người lại cực kỳ xinh đẹp.

Nam tử tóc nâu tìm kiếm đồng đội, rõ ràng dã chọn lựa kỹ càng. hai người này đều là cảnh giới Thế Giới Thần, so với tu vi của nam tử tóc nâu thì thấp hơn một chút.

“Cung Thiên, đã đủ người rồi chứ?” Tên nam tử cơ bắp kia còn chưa đến gần đã tùy tiện hỏi.

Rõ ràng Cung Thiên chính là tên nam tử tóc nâu vừa lôi kéo Lam Tiểu Bố tổ đội, hắn cười tủm tỉm nói, “Tất cả mọi người đến đây, ta giới thiệu một chút…”

Lam Tiểu Bố chủ động ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, tán tu.”

Cung Thiên lập tức nói, “Lam đạo hữu, ta tên là Cung Thiên, hai vị này là Đường Chung và Tự Trầm Diễm.”

“Ha ha, Lam đạo hữu, ta tin chúng ta cùng nhau tổ đội đi vào nhất định sẽ có thu hoạch. Con người ta nhìn bề ngoài có vẻ rất hung, thật ra thì rất dễ gần. Chỉ cần có ta ở đây, ta đảm bảo mỗi người trong tiểu đội chúng ta đều sẽ an toàn.” Không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Đường Chung đã tỏ vẻ thân thiết lên tiếng chào.

Tự Trầm DIễm cũng không giỏi nói chuyện, chỉ cười gật đầu với Lam Tiểu Bố, không nói gì nhiều.

Lam Tiểu Bố chào mấy câu đơn giản rồi nói, “Cung đạo hữu, ta nhìn thấy lối vào Đại Mộng Điện, cũng nhìn thấy rất nhiều người đi vào. Nếu như chúng ta muốn đi ra ngoài thì làm sao ra?”

Tới đây một lúc, Lam Tiểu Bố chỉ nhìn thấy có mấy đợt người tiến vào Đại Mộng Điện, nhưng không thấy người nào đi ra.

Cung Thiên cười cười, “Xem ra đây là lần đầu tiên Lam đạo hữu đến Đại Mộng Điện, mặc dù bên trong Đại Mộng Điện rất nguy hiểm, nhưng mà khá ổn. Nhiều nhất chỉ có hai phần tỷ lệ vẫn lạc, phần lớn người đều có thể bình yên vô sự ra ngoài. Cứ mỗi cuối tháng, sẽ có một cảnh cửa tự động mở ra bên cạnh cửa vào Đại Mộng Điện, đó chính là cửa ra.”

“Nói cách khác, chỉ cần vào Đại Mộng Điện, vậy phải đợi đến cuối tháng mới có thể ra?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cung Thiên gật đầu, “Đúng vậy, bây giờ cách cuối tháng chỉ còn năm ngày, cho nên khoảng thời gian này người tiến vào Đại Mộng Điện là nhiều nhất. Sau khi chúng ta tiến vào, năm ngày là có thể đi ra. Nếu như Lam đạo hữu không có vấn đề gì khác. ta hy vọng bây giờ chúng ta tiến vào Đại Mộng Điện luôn.”

“Được, mời Cung đạo hữu dẫn đường.” Lam Tiểu Bố không hỏi nhiều.

Cho dù Đại Mộng Thánh Nhân đang ở đây, vậy tu vi của Đại Mộng Thánh Nhân chắc hẳn chưa đến Thần Vương cảnh, hắn cũng không cần e ngại gì cả.

Chương 1434 - Mộng cảnh.

Tu vi của Cung Thiên là cao nhất, cũng là người dẫn đầu, cho nên hắn đi đầu tiên. Đường Chung thì tùy tiện, nói có hắn ở đây, toàn đội sẽ không có vấn đề gì, cho nên đi sau cùng. Tự Trầm Diễm thì đi thứ hai, Lam Tiểu Bố theo sau Tự Trầm Diễm đi thứ ba.

Bốn người vừa tiến vào trong Đại Mộng Điện, cảnh vật xung quanh đã thay đổi, dưới chân đám người là một vùng sa mạc.

Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày, không thể nào, đây là một đại điện, trong đại điện là sa mạc sao? Vũ Trụ Duy Mô lập tức tạo dựng mô hình kết cấu không gian.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu, đây không phải sa mạc, mà là một đại trận Mộng Cảnh. Đại trận Mộng Cảnh khác với huyễn trận, sau khi tiến vào đại trận Mộng Cảnh rồi, nếu như trong thời gian dài không tỉnh lại, sẽ hoàn toàn bị trầm luân.

Lam Tiểu Bố đã tạo dựng mô hình kết cấu, đợi thêm một lúc nữa, Cung Thiên mới tỉnh lại, hắn lấy ra một lá phù lục ném ra ngoài.

Nhìn tấm phù lục này, Lam Tiểu Bố không hề động đến cũng có thể biết được đây là một lá thần phù, xem như là thần phù cấp ba.

Phù lục nổ tung trong không gian, hóa thành đạo âm trong trẻo. Đạo âm rơi xuống người bọn họ, Tự Trầm Diễm và Đường Chung đều tỉnh táo lại. Giờ phút này, trong mắt mọi người, sa mạc đã biến mất, thay vào đó là một đường nhỏ bằng đá xanh. Con đường nhỏ này uốn lượn khúc chiết, kéo dài đến tận nơi xa.

Cung Thiên trầm giọng nói, “Mọi người không cần lo lắng, đây là một huyễn trận, huyễn trận này có thể liên thông đến 72 Động Thiên, 72 Động Thiên chính là nơi mà chúng ta tìm kiếm cơ duyên. Dọc theo con đường này không có nguy hiểm gì, tất cả nguy hiểm sau khi vào trong Động Thiên mới có thể xuất hiện.”

Lời Cung Thiên nói thật ra là đang nói cho Lam Tiểu Bố nghe, cho dù là Tự Trầm Diễm hay là Đường Chung, đương nhiên đều không phải là lần đầu tiên tới nơi này, đương nhiên sẽ không kinh hoảng lo lắng, ngược lại Lam Tiểu Bố là người lần đầu đến nơi này.

Trên đường đi Lam Tiểu Bố không ngừng bố trí trận văn hư không, Vũ Trụ Duy Mô vẫn luôn tạo dựng mô hình kết cấu xung quanh. Đây chính là nơi của Đại Mộng Thánh Nhân, hắn không dám chủ quan một chút nào.

Đường nhỏ bằng đá xanh này chỉ mới đi được một nửa, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi. Sau khi cảm nhận được mô hình kết cấu do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, cả người hắn cũng vì đó mà sững lại, tựa như có gì đó đột nhien tỉnh táo lại.

Bởi vì mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, nơi này không hề có con đường nhỏ đá xanh nào, mà là con đường Đất Xám không ngừng hướng xuống dưới. Bọn người Cung Thiên sỡ dĩ cảm thấy đây là đường nhỏ bằng đá xanh, đó là do sau khi thần phù kích phát đã từ mộng cảnh này tiến vào mộng cảnh khác.

Hắn là do có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu mà tỉnh táo lại, người khác thì vẫn còn đang trong mộng cảnh. Điều này cho thấy, chỉ cần biết rõ đây là nơi nào, vậy mộng cảnh sẽ không còn hiệu quả với hắn nữa.

Nếu như mộng cảnh này tiếp tục kéo dài, vậy thì cho thấy tất cả tu sĩ tiến vào Đại Mộng Điện ở tầng 46 Địa Mộng Tháp, đều chỉ đang đi vòng vo trong mộng cảnh mà thôi, sau đó thì ra ngoài.

Nếu như chỉ là mộng cảnh đơn thuần, vậy không thể nào lấy được thứ gì. Nói cách khác, trong mộng cảnh ở Đại Mộng Điện này, chỉ một số ít tu sĩ mới có thể thực sự thu hoạch được vài thứ gì đó.

Cái này rất đáng sợ, nếu như những mộng cảnh này là do Đại Mộng Thánh Nhân khống chế, vậy chẳng phải là Đại Mộng Thánh Nhân muốn xử lý ai thì có thể giết chết người đó sao? Mà những tu sĩ tiến vào Đại Mộng Điện này, đều là nguồn cung cấp tài nguyên tu luyện cho Đại Mộng Thánh Nhân mà thôi.

Nghĩ đến đây, thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung trên người Cung Thiên, Cung Thiên vẫn đang cẩn thận từng li từng tí dẫn đường ở phía trước, nhưng Lam Tiểu Bố rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đối phương không ổn, đây là ánh mắt đã rơi vào trạng thái nửa mơ hồ. Chẳng những là Cung Thiên, Tự Trầm Diễm và Đường Chung cũng giống như vậy.

Nói cách khác, bây giờ trong bốn người, đã có ba người nửa tỉnh nửa mê, chỉ có một mình hắn là tỉnh táo.

“Cung đạo hữu…” Lam Tiểu Bố gọi Cung Thiên.

“...” Cung Thiên có chút chậm chạp quay đầu nhìn Lam Tiểu Bố, lúc này mới nghi ngờ hỏi, “Lam đạo hữu, có chuyện gì thế?”

Lam Tiểu Bố thầm than, nếu như mình muốn hãm hại Cung Thiên, hoàn toàn không cần làm một hành động dư thừa nào cả, chỉ cần trực tiếp lấy pháp bảo ra đánh là được.

“Cung đạo hữu có cảm thấy chỗ này không ổn hay không?” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện cố ý dùng đạo âm.

Cung Thiên chấn động, ánh mắt dường như tỉnh táo một chút, nhưng mà lập tức nói, “Có gì không ổn? Ta đã đến đây một lần, đi về phía trước không đến trăm trượng nữa chính là 72 động.”

Lam Tiểu Bố không nói nhảm nữa, hắn cảm thấy mình phải nghĩ cách nhanh lên, chỉ sợ Địa Mộng Tháp không phải nơi hắn có thể vào được, hay là ra ngoài tiếp tục cố gắng nâng cao tu vi rồi tính tiếp.

Đi về phía trước trăm trượng, thật ra chính là tiếp tục xuống dưới khoảng trăm trượng. Điểm này Cung Thiên nói không sai, quả thật là trăm trượng, sau trăm trượng xuất hiện trước mặt bốn người là một vách núi sương mù mông lung, lờ mờ có thể nhìn thấy trên vách núi có một vài hang đá.

“Trên vách đá này có tổng cộng là 72 hang đá, Đại Mộng Thánh Điển được tìm thấy bên trong một trong 72 hang đá đó. Còn món Tiên Thiên Linh bảo kia, cũng tìm được trong một hang đá. Những hang đá này, không ai có thể đi được đến điểm cuối, cho nên bảo vật vẫn chưa tìm được ở nơi này cũng nhiều.” Cung Thiên chỉ chỉ hang đá mông lung trước mặt, giải thích với đám người Lam Tiểu Bố một chút.

“Tại sao nơi này không có người?” Lam Tiểu Bố vừa nói chuyện, vừa tạo dựng mô hình kết cấu.

Chương 1435 - Mộng cảnh. (2)

“Những người đến nơi này nhất định đều tiến vào trong hang đá, ai ở bên ngoài lãng phí thời gian cơ chứ. Ta đã đi vào một lần rồi, lúc trước ta tìm kiếm mất ba ngày, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.” Đường Chung cười he he.

Cung Thiên cũng cười nói, “Có lẽ Lam Tiểu Bố đạo hữu chưa từng vào trong đó, mấy người chúng ta đều đã đi qua rồi. Lần này chúng ta nhiều người, khi tiến vào, năng lực tự vệ cũng tăng lên, ta tin chắc chắn sẽ có thu hoạch. Ta chọn hang đá này…”

Vừa nói, Cung Thiên vừa chỉ vào một cái hang đá cách đám người hơi xa, hang động này so với những hang động còn lại càng mông lung hơn, không nhìn kỹ thậm chí không thể nào thấy rõ được.

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố đột ngột gọi Cung Thiên lại.

Cung Thiên khó hiểu quay đầu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, trong mắt Lam Tiểu Bố hiện lên vẻ bất an.

Vũ Trụ Duy Mô vừa tạo dựng ra mô hình kết cấu của nơi này, mặc dù vẫn còn chưa hoàn thành, nhưng Lam Tiểu Bố đã có thể thấy rõ phần lớn hoàn cảnh ở đây. Đây đâu phải là vách núi và hang đá? Mà là một đại điện đắp bằng đất rất lớn. Dưới chân bọn hắn vẫn là bùn đất màu nâu xám, đại điện rộng khoảng ngàn mét vuông, đại điện này có hình dạng như một cái nồi, mà vị trí bọn hắn đang đứng chính là đáy nồi.

Bốn phía của đại điện này là tường đất nghiêng nghiêng, bên trên có 72 hành lang quanh co uốn lượng. Phần lớn các hành lang quanh co này đều đang có tu sĩ cẩn thận di chuyển, những tu sĩ này thỉnh thoảng lại lấy pháp bảo đánh ra ngoài, hoặc là phát hiện ra bảo vật gì đó, trong mắt lộ ra vui mừng. Nhưng theo Lam Tiểu Bố, những người này chỉ là đang đi lại trên một con đường trong suốt. Có lẽ những người này sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được, bọn hắn tiến vào đây để tìm kiếm bảo vật, nhưng thật ra chính là đang di chuyển khắp nơi trên cái tường đất bốn phía này.

Lam Tiểu Bố càng nhìn càng kinh hãi, hắn đã đoán ra được rồi, Đại Mộng Thánh Điển kia chắc hắn cũng lấy được trong hành lang quanh co này. Nói cách khác, có người cố ý để người tiến vào đây lấy được Đại Mộng Thánh Điển.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tận cùng sâu bên trong đại điện, bên trong là một cái hồ ngũ sắc, hoặc là nói trên ao lơ lửng sương mù ngũ sắc, mà trong ao lại là chất lỏng màu xám. Chất lỏng này là gì, Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn đang tạo dựng.

Ở trên không cái ao này, có một cái bóng hư ảo đang ngồi, sương mù ngũ sắc trong ao tựa như đang bị cái bóng hư ảo hấp thu đi.

Đại Mộng Thánh Nhân? Lam Tiểu Bố lập tức không còn cái tự tin lúc trước nữa. Khí thế trên cái bóng hư ảo kia hầu như đã gần đến Hợp Thần cảnh, nếu như đó là Đại Mộng Thánh Nhân, hoặc là phân thân của Đại Mộng Thánh Nhân, vậy chút tu vi đó của hắn còn xa mới đến được cấp độ đó. Đại Mộng Thánh Nhân ở cảnh giới Thần Vương, cũng không thể so sánh với những Thần Vương nho nhỏ mà hắn đã gặp, đơn giản chính là khác nhau một trời một vực.

Thiệt thòi cho hắn lúc trước còn tưởng rằng Lưu Tinh là Thế Giới Thần, cho nên tu vi của Đại Mộng Thánh Nhân có mạnh đến đâu thì cũng sẽ không vượt quá Thần Vương cảnh. Bây giờ nhìn lại, ý nghĩ của mình thật sự đã quá ngây thơ rồi. Dựa vào cái gì mà những

Thánh Nhân khác không thể khôi phục nhanh hơn Lưu Tinh? Cơ duyên của mỗi người khác nhau, tu vi có nhanh có chậm là chuyện hết sức bình thường.

“Bịch!” Một tu sĩ đang di chuyển trên hành lang quanh co, không biết gặp phải chuyện gì, từ trên vách đá ngã xuống, trực tiếp rớt vào trong ao sương mù ngũ sắc. Bọt nước màu xám trong ao văng lên, mà tu sĩ rơi xuống kia hoàn toàn biến mất.

“Lam đạo hữu, có vấn đề gì không?” Thấy Lam Tiểu Bố không nói lời nào, Cung Thiên hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố khô khan nói, “ Cung đạo hữu, ta cảm thấy hay là chúng ta đừng đi vào nữa, ta luôn cảm thấy nơi này rất cổ quái.”

“Không cần phải lo lắng, có Đường Chung ta ở đây rồi.” Đường Chung cả người cơ bắp vỗ vỗ ngực mình, giọng điệu vẫn vô cùng tùy tiện.

Cung Thiên cũng nói, “Đúng vậy, chúng ta đã đến trước 72 động rồi, nếu như không đi vào thì được bù không nổi mất.”

Lam Tiểu Bố thấy mình không thể khuyên được đối phương, đành phải nói, “Thật sự xin lỗi, ta không muốn vào nữa, ta nhát gan.”

“Lam đạo hữu, sau khi đến đây thì không còn đường lui nữa. Từ nơi này tiến vào hang đá, đến cuối tháng, chúng ta sẽ từ hang đá quay về. Nhưng mà đường ra cũng không phải ở nơi này, mà là ở cạnh cửa ra vào đại điện. TRực tiếp ở chỗ này rời đi, cuối cùng sẽ mất tích.” Tự Trầm Diễm vẫn luôn không nói gì lúc này mới chủ động nói một câu.

Nếu như không biết đây là nơi nào, Lam Tiểu Bố còn định vào xem. Bây giờ đã biết rõ nơi mọi người tiến vào chính là một hành lang quanh co, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không đi vào mạo hiểm. Bởi vì không cẩn thận, sẽ rớt xuống cái ao nước kia. Hắn đến đây là muốn xử lý Đại Mộng Thánh Nhân, chứ không phải là để Đại Mộng Thánh Nhân xử lý.

“Không, ta vẫn không muốn vào đó. Cung đạo hữu, Đường đạo hữu, Tự đạo hữu, mọi người tổ đội đi, nhưng mà ta khuyên các ngươi tốt nhất cũng đừng đi vào. Còn rời khỏi nơi này như thế nào, ta có thể dẫn đường.” Lam Tiểu Bố không chút do dự từ chối.

Thấy Lam Tiểu Bố quyết tâm không muốn đi vào, Cung Thiên thở dài nói, “Đã như vậy thì ba người chúng ta đi vào, Lam đạo hữu, hẹn sau này gặp lại.”

Nói xong, hắn cũng không còn để ý đến Lam Tiểu Bố nữa. Lúc đầu đã hẹn nhau bốn người cùng nhau tiến vào tìm kiếm cơ duyên, đã sắp bắt đầu, Lam Tiểu Bố vậy mà lại đánh trống lui quân, vô duyên vô cớ khiến tiểu đội của bọn họ hụt đi một người.

Chương 1436 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì.

Ba người Cung Thiên nhanh chóng tiến vào trong cái hang động đầy sương mù kia, biết mất không còn tung tích, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy rất rõ ràng ba người đã tiến vào một hành lang uốn lượn trong đại điện. Nhìn ba người cẩn thận đi trên đường đất, Lam Tiểu Bố không hề cảm thấy buồn cười một chút nào, chỉ cảm thấy sau lưng sởn gai ốc.

Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong toàn bộ mô hình kết cấu của đại điện, Lam Tiểu Bố cũng biết được cái ao nước xám kia là gì, đó chính là Đạo Mộng Trì. Bất kỳ tu sĩ nào, chỉ cần đến đây, chỉ cần đi vào con đường uốn lượn kia, đạo vận đại đạo của hắn sẽ bị Đạo Mộng Trì phục chế lại. Mà sương mù ngũ sắc bên trên Đạo Mộng Trì, chẳng qua là các loại đạo vận của các tu sĩ thể hiện ra mà thôi.

Nếu như gặp phải tu sĩ đặc biệt như hắn, hoặc là tu sĩ nào tu luyện đại đạo khiến Đại Mộng Thánh Nhân cảm thấy hứng thú, vậy thì hắn sẽ ngã xuống khỏi Cửu Khúc Hồi Lang trên tường đất kia, rơi xuống Đạo Mộng Trì.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy trong mô hình kết cấu, từng đạo đạo vận trong Đạo Mộng Trì kia bị bóng người hư ảo kia cuốn đi, khí thế đạo vận trên bóng người hư ảo kia cũng từ từ mà mạnh lên.

Khiến Lam Tiểu Bố yên tâm được một chút là, bóng người hư ảo kia, chỉ là một trong những đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân mà thôi. Đại Mộng Thánh Nhân có bao nhiêu đạo mộng hình người, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ, nhưng hắn hiểu được, chờ đến khi Đại Mộng Thánh Nhân dung hợp hết những đạo mộng này lại, một lần nữa thành thánh, vậy chỉ sợ Đại Mộng Thánh Nhân sẽ còn kinh khủng đáng sợ hơn nữa.

Nếu như nói gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật có thể khiến các tinh cầu trong vũ trụ Hạo Hãn bị niết hóa trước lượng kiếp, vậy Đại Mộng Thánh Nhân có thể khiến cho toàn bộ người trong vũ trụ đều sống ở trong mộng cảnh của hắn. Cái này có khác gì vũ trụ bị niết hóa chứ?

Lam Tiểu Bố cảm thán, những người này tu luyện đại đạo rốt cuộc là vì cái gì? Không phải là vì khống chế vũ trụ Hạo Hãn, mà chính là để hủy diệt vũ trụ Hạo Hãn.

Trong mắt bọn hắn, toàn bộ vũ trụ này chỉ có một người mới xứng đáng tồn tại, đó chính là bản thân hắn.

Lam Tiểu Bố nhìn cái ao tràn đầy sương mù ngũ sắc kia, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, cho dù chính mình rời khỏi đây, cũng phải xử lý cái đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân này.

Theo mô hình kết cấu mà phán đoán, Lam Tiểu Bố biết rõ, thực thể đạo mộng này giờ phút này hoàn toàn không hề để ý đến sự tồn tại của hắn, mà đang toàn tâm toàn ý cuốn lấy các loại đạo vận mộng cảnh trong Đạo Mộng Trì.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Đại Mộng Thánh Nhân và các tu sĩ khác, đối với tu sĩ khác mà nói, đều là một Thánh Nhân, cảm ngộ đạo vận của tu sĩ cấp thấp hoàn toàn không có tác dụng gì cả, hoặc là nói tác dụng cực kỳ nhỏ. Nhưng Đại Mộng Thánh Nhân thì khác, đối với Đại Mộng Thánh Nhân mà nói, cho dù là mộng cảnh của một phàm nhân bình thường, đối với hắn cũng có ích lợi. Mộng cảnh của ai cũng khác biệt, đối với tu sĩ mà nói, giấc mơ của bọn họ lại có thêm cảm ngộ đại đạo của bản thân và đạo vận đại đạo, càng thích hợp để Đại Mộng Thánh Nhân tăng thêm cảm ngộ của mình đối với Đại Mộng Thánh điển.

Tu sĩ tầm thường tiến vào đại điện này, thật sự chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là tiến vào Cửu Khúc Hồi Lang trên tường đất đại điện, bởi vì bọn hắn không nhìn thấy đường ra ngoài.

Lam Tiểu Bố thì khác, Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, thậm chí hắn có thể đi dọc theo con đường cũ mà quay về. Có lẽ Đại Mộng Thánh Nhân có nằm mơ cũng không thể ngờ được, trong mộng cảnh của một Thánh Nhân như hắn, lại có người có thể duy trì được sự tỉnh táo, đồng thời còn có thể ra ngoài.

Lam Tiểu Bố không ra ngoài, cũng không ra tay, mà đầu tiên là ẩn thân đi, sau đó bắt đầu không ngừng khắc họa trận văn hư không. Thực thể đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân, giờ phút này đang đắm chìm trong cảm ngộ mộng cảnh đạo vận. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần hắn không phá rối, vậy thực thể đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân kia sẽ không tùy tiện tỉnh táo lại.

Có thể thấy được bây giờ Đại Mộng Thánh Nhân vì khôi phục thực lực, đã chìm vào điên cuồng, không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác. Có lẽ Đại Mộng Thánh Nhân là rõ ràng nhất, nếu như hắn không nhanh chóng chứng đạo Thánh Nhân, tương lai không phải là hắn khống chế người khác, mà là bị người khác giết chết. Người ác như hắn có nhiều lắm.

Lam Tiểu Bố tin rằng, thực thể đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân có thể cảm ứng được tất cả tu sĩ ở nơi này, nhưng không bao gồm hắn. Bởi vì hắn không tiến vào trong mộng cảnh này, không tiến vào mộng cảnh, đối phương làm sao có thể nhận ra sự tồn tại của hắn?

Lam Tiểu Bố ngồi tại một góc của đại điện, từng đạo trận văn hư không được hắn khắc họa ra. Lại không ngừng có người tiến vào trong đại điện, sau đó những người này đều vô cùng hưng phấn xông vào hành lang uốn lượn trên tường đất, tìm kiếm mộng tưởng thuộc về mình.

Mấy ngày nhanh chóng qua đi, Lam Tiểu Bố vẫn đang không ngừng khắc họa trận văn hư không. mà bên trong những hành lang gấp khúc uốn lượn trên tường đất kia, phần lớn người đã rời khỏi mộng cảnh. Một ít người đã rơi vào Đạo Mộng Trì, còn có một ít người cá biệt không phải vì cuối tháng mà nhanh chóng ra ngoài, vẫn đang tìm kiếm cơ duyên.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, lại có một đám người kéo vào đại điện này, sau đó lại tái diễn tình cảnh lúc trước.

Lam Tiểu Bố không biết mình đã bố trí bao nhiêu trận văn hư không, trình độ trận đạo của hắn đã từ đại sư Thần Trận cấp bốn đến đại sư Thần Trận cấp năm, nhưng điều này vẫn không thể nào ngăn cản Lam Tiểu Bố tiếp tục khắc họa trận văn.

Tất cả những trận văn mà hắn bố trí ra đều là Bạo Liệt Thần Trận, một cái Bạo Liệt Thần Trận cấp bốn hay là cấp năm thì không tính là gì cả, thế nhưng 100 cái, 1000 cái, thậm chí là 10.000 cái Bạo Liệt Thần Trận đồng thời nổ tung, thậm chí còn tạo thành liên hoàn Bạo Liệt Thần Trận, Lam Tiểu Bố không tin không thể hủy được Đạo Mộng Trì và Đại Mộng điện.

Chương 1437 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì. (2)

Lại sắp đến cuối tháng, Lam Tiểu Bố đã có thể dung hợp những Bạo Liệt Thần Trận này lại với nhau.

Cho dù Đạo Mộng Trì nằm bên trong đại điện này, thần linh khí vô cùng nồng đậm, Lam Tiểu Bố vì đề phòng không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hắn vẫn cẩn thận cắm một đầu Thần Linh mạch cực phẩm cung cấp linh nguyên.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới quay trở về đường cũ, trên đường về Lam Tiểu Bố vẫn không ngừng bố trí các loại thần trận. Bởi vì rời khỏi đại điện Đạo Mộng Trì, Lam Tiểu Bố không còn kiêng nể gì như khi bố trí Bạo Liệt Thần Trận nữa, không chỉ dùng trận văn hư không để bố trí thần trận, thậm chí hắn còn dùng trận kỳ bố trí cả một đường.

Đi qua con đường nhỏ Đất xám và sườn đất, Lam Tiểu Bố đi đến vị trí lúc trước khi tiến vào Đại Mộng điện.

Nhưng mà không thấy cửa ra vào đâu, Lam Tiểu Bố không để ý, tiếp tục tạo dựng mô hình kết cấu.

Nửa ngày sau, một trận môn hư không dần dần xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Đây là một trận môn hư không một chiều, chỉ có thể vào mà không thể đi ra. Bây giờ mặc dù Lam Tiểu Bố đã là một đại sư thần trận cấp năm vẫn không thể nào từ cái trận môn hư không này đi ra ngoài. Nếu như hắn không có Vũ Trụ Duy Mô, chỉ sợ thật sự chỉ có thể quay về, sau đó đi vào trong cái hành lang uốn lượn trên tường đất kia, mãi đến khi bị thực thể đạo mộng của Đại Mộng Thánh Nhân phát hiện ra.

Cái trận môn hư không một chiều này rõ ràng không đơn giản, Lam Tiểu Bố đã dừng tạo dựng mô hình của Tiểu Tinh Cầu Thuật, Vũ Trụ Duy Mô phải mất bốn ngày mới có thể tìm được cách ra ngoài.

Ném mấy lá trận kỳ ra, bên cạnh cái trận môn hư không một chiều này đột nhiên xuất hiện một vết nứt, Lam Tiểu Bố bước vào vết nứt, một khắc sau hắn đã xuất hiện bên ngoài cửa lớn màu xám của Đại Mộng điện.

“Sao ngươi có thể đi ra từ cửa này?” Mấy tu sĩ đang định tiến vào thấy Lam Tiểu Bố đi ra từ cửa vào Đại Mộng điện, đều vô cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Đại Mộng điện ở tầng thứ 46 không phải chỉ mới xuất hiện ngày một ngày hai, vẫn chưa bao giờ có người có thể từ cửa lớn này đi ra. Muốn đi ra khỏi Đại Mộng điện, chỉ có thể chờ đến cuối tháng, sau đó bên cạnh cửa lớn này sẽ xuất hiện một cái cửa nhỏ, đó mới là nơi đi ra.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Mọi người mau trốn đi, Đại Mộng điện xảy ra chuyện rồi, người nào vào trong cũng đều bị giết chết, hơn nữa còn đang không ngừng niết hóa. Không chỉ như vậy, toàn bộ Địa Mộng Tháp sắp đóng lại rồi, nếu như trong thời gian ngắn không thể chạy ra ngoài, vậy chỉ sợ không thể nào chạy ra khỏi Địa Mộng Tháp nữa…”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố không quay đầu lại mà bỏ chạy. Hắn hành động như vậy, mọi người không tin hắn cũng không có cách nào.

Nhìn thấy bóng lưng của Lam Tiểu Bố biến mất, mấy tên tu sĩ muốn đi vào Đại Mộng điện đều có chút chần chờ.

Một vài người cũng theo sau Lam Tiểu Bố chạy trốn, nhưng mà có càng nhiều người hơn vẫn ở lại nơi này, thậm chí còn khinh thường nói, “Ha ha, Đại Mộng điện là của mọi người, dựa vào đâu mà bảo mọi người không nên tiến vào trong Đại Mộng điện?”

Quả nhiên một vài người nghe thấy vậy, cũng từ bỏ suy nghĩ rời đi.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành một đệ tử tông môn, hắn hốt hoảng chạy ra ngoài trốn, trên đường đi không ngừng lan truyền tin tức Địa Mộng Tháp sắp đóng lại.

Địa Mộng Tháp có đóng lại hay không, Lam Tiểu Bố không biết, hắn đoán chờ đến khi mình đào gốc rễ của Đại Mộng Thánh Nhân rồi, vậy cái Địa Mộng Tháp này rất có thể sẽ đóng lại. Đây cũng là nguyên nhân mà bây giờ hắn không dám kích phát Bạo Liệt Thần Trận, hắn nhất định phải đợi đến khi mình chạy ra khỏi Địa Mộng Tháp rồi mới có thể kích phát Bạo Liệt Thần Trận.

Vì tăng nhanh tốc độ, thậm chí Lam Tiểu Bố còn dùng đến Luân Hồi Oa. Chỉ hai ngày ngắn ngủi, Lam Tiểu Bố đã xông ra khỏi Địa Mộng Tháp.

Nhìn thấy có người muốn đi vào Địa Mộng Tháp, Lam Tiểu Bố nhanh chóng la to lên, “Mọi người đừng vào trong nữa, Địa Mộng Tháp xảy ra chuyện rồi, đi vào rồi sẽ không thể nào ra ngoài được nữa.”

Quả nhiên, mấy tu sĩ định đi vào Địa Mộng Tháp nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì theo bản năng mà ngừng chân lại.

“Đáng chết!” Một tiếng hừ lạnh truyền đến, sau đó một luồng lực lượng cuồng bạo đã khóa vùng không gian của Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố không để ý đến luồng lực lượng cuồng bạo đang khóa chặt vùng không gian của hắn, mà trực tiếp kích phát Bạo Liệt Thần Trận mà mình đã bố trí bên trong Đạo Mộng Trì.

Cho dù có một ít người tin tưởng hắn, đang bắt đầu trốn ra ngoài, bọn hắn còn chưa chạy ra khỏi Địa Mộng Tháp, nhưng Lam Tiểu Bố không lo được nhiều như vậy. Chờ đến khi Đại Mộng Thánh Nhân khôi phục lại, vậy thì toàn bộ Thần Vực này sẽ xong đời, Lam Tiểu Bố hắn là người đầu tiên xong đời, hắn và Đại Mộng Thánh Nhân có đại thù đó.

Bạo Liệt Thần Trận bên trong Đạo Mộng Trì được kích phát, Đạo Thể hư ảo ở trên không Đạo Mộng Trì kia đột nhiên dừng hấp thu đạo vận mộng cảnh trong Đạo Mộng Trì.

Chỉ là còn chưa đợi hắn kịp có hành động gì, một tiếng nổ ầm vang để truyền đến, nước ao màu xám bị chấn động văng lên cao.

Một tiếng nổ vang này tựa như tín hiệu, toàn bộ Đạo Mộng Trì lập tức tràn ra tiếng ầm vang liên miên bất tuyệt. Tiếng nổ càng lúc càng dày đặc, khí thế bạo liệt càng lúc càng cường hãn.

Rầm rầm rầm! Sau khi hơn ngàn cái Bạo Liệt Thần Trận cấp năm liên tiếp nổ tung, Đạo Mộng Trì hoàn toàn sụp đổ, tường đất đại điện của Đạo Mộng Trì cũng bắt đầu sụp đổ. Tất cả Cửu Khúc Hồi Lang uốn lượn đều bị xé nứt, còn đủ loại đạo vận đầy màu sắc kia thì tán loạn, khí thế trên Địa Mộng Đạo Thể đang lơ lửng kia nhanh chóng yếu đi.

“Đây là giả…” Bởi vì Bạo Liệt Thần Trận cấp năm xé rách mộng cảnh giúp tu sĩ tỉnh táo lại, bọn họ cuối cùng cũng nhận ra nơi này là giả, mà trước loại Bạo Liệt Thần Trận đáng sợ này, cho dù biết đây là giả cũng không thể nào chạy ra ngoài được.

“Rống!” Cái Đại Mộng Đạo Thể kia tức giận rống lên, thân thể lại không hề tán loạn đi, mà dần ngưng thực lại, chỉ là tu vi của hắn đang nhanh chóng giảm xuống, từ gần đến Hợp Thần cảnh xuống đến Thần Vương, sau đó là Thế Giới Thần, cuối cùng là cảnh giới Thần Quân.

Chương 1438 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh.

“Oanh!” Sau khi Địa Mộng Tháp sụp đổ, Đại Mộng điện cũng sụp đổ theo. Đông đảo tu sĩ đang bị vây trong Đạo Mộng Trì vô cùng mừng rỡ, Đại Mộng điện sụp đổ, tất cả trói buộc từ mộng cảnh trên người họ cũng tan biến hết. Bây giờ Đại Mộng điện sụp đổ, nơi vây nhốt bọn hắn đã hoàn toàn biến mất. Giờ phút này thần niệm bọn hắn đã có thể rà quét hoàn cảnh bên ngoài Đại Mộng điện, thậm chí còn có thể nhìn thấy tu sĩ đang chạy trốn tứ tán ở bên ngoài.

Lúc đầu đông đảo những tu sĩ bị nhốt đã nghĩ rằng mình chết chắc rồi, lúc này đang điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài. Nếu như trốn muộn thêm một chút nữa, vậy thì Bạo Liệt Thần Trận kia sẽ bao phủ hoàn toàn bọn hắn.

Đại Mộng Đạo Thể của Đại Mộng Thánh Nhân lúc trước còn muốn cố gắng khống chế Đạo Mộng Trì, nhưng cuối cùng thì ngay cả Đại Mộng điện cũng đã hỏng mất, điều này khiến Đại Mộng Đạo Thể cũng không thể không đi theo mà trốn ra ngoài.

Lam Tiểu Bố không biết thực lực của Đại Mộng Đạo Thể là do Đạo

Mộng Trì và Đại Mộng điện tồn tại mà hiện ra như thế, một khi Đạo Mộng Trì bị hủy, thực lực của Đại Mộng Đạo Thể sẽ rớt xuống thẳng tắp. Nếu như Lam Tiểu Bố biết thực lực của Đại Mộng Đạo Thể sẽ bị rớt xuống cảnh giới Thần Quân, hắn nhất định sẽ ở lại đây mà xử lý Đại Mộng Đạo Thể.

Dù cho có vô số tu sĩ vượt qua hắn mà chạy trốn, Đại Mộng Đạo Thể cũng không thể làm được gì. Mỗi một tu sĩ ở nơi này, thực lực đều cao hơn hắn. Hắn còn cảm thấy may mắn vì mình không bị nhận ra, nếu không thì sẽ có rất nhiều người ập đến giết hắn.

…

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, cửa Địa Mộng Tháp không bị khóa lại, giờ phút này đang có không ngừng có tu sĩ từ trong Địa Mộng Tháp lao ra.

Cửa Địa Mộng Tháp không đóng, nói rõ tình huống của Đại Mộng Thánh Nhân có lẽ là kém hơn so với suy nghĩ của hắn, thậm chí còn không có năng lực quản đến Địa Mộng Tháp. Còn có một điều chính là, Đại Mộng Thánh Nhân cố ý mở Địa Mộng Tháp ra, hoặc là còn đang suy nghĩ xem thành lập Đại Mộng điện như thế nào, sau đó cướp đoạt đạo vận mộng cảnh của tu sĩ.

Một tu sĩ Thế Giới Thần xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, đồng thời vươn tay bắt lấy Lam Tiểu Bố. Trong mắt hắn, Lam Tiểu Bố đã bị lĩnh vực của hắn trói chặt, lần này bắt được, Lam Tiểu Bố nhất định không thể nào thoát được.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh ra một quyền, hắn thấy rõ ràng đây cũng là tu sĩ của Đại Viêm Thần Cốc. Đối với Đại Viêm Thần Cốc, cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ đến chuyện thỏa hiệp.

Thần Vương của Đại Viêm Thần Cốc hắn cũng đã giết rồi, giết thêm một Thế Giới Thần thì có là gì chứ.

Oanh! Thần nguyên cuồng bạo nổ tung, tình cảnh tên Thế Giới Thần này bị hắn đánh bay trong đầu Lam Tiểu Bố chưa hề xuất hiện, bởi vì có một tên Thần Vương đột nhiên ra tay, ngăn cản một quyền này của Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy có Thần Vương ra tay, toàn bộ người xung quanh đều tránh ra.

“Hóa ra là một Thần Vương, lại ngụy trang thành một tu sĩ cấp thấp, ngươi có ý gì?” Một Thần Vương đứng chắn trước người Lam Tiểu Bố, trong giọng nói mang theo sự giễu cợt. Còn tên Thế Giới Thần ra tay với Lam Tiểu Bố kia, đã bị hù đến sắc mặt tái nhợt. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có sợ hãi, vậy mà hắn lại ra tay với một Thần Vương.

“Ta vừa nhận được tin tức của bằng hữu, tầng thứ 46 xuất hiện biến cố, Đại Mộng điện đột nhiên nổ tung, bây giờ tất cả mọi người đều đang chạy ra bên ngoài…” Một tu sĩ vừa lao ra đã vội vàng la lên.

“ĐÚng, ta cũng nhận được tin tức. Nói 72 động bên trong Đại Mộng điện là huyễn trận, tất cả đều là giả, thật ra chính là đang đi loanh quanh trên tường đất của đại điện…”

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ chạy ra nói chuyện, mặc dù tu sĩ ở tầng 46 chưa thể ra chạy ra khỏi Địa Mộng Tháp nhanh như vậy, nhưng mà chuyện Đại Mộng điện ở tầng 46 Địa Mộng Tháp có vấn đề, tất cả mọi người đều đã biết.

Lúc này có rất nhiều người nhìn về phía Lam Tiểu Bố với ánh mắt cảm kích, nếu như không phải Lam Tiểu Bố nhắc nhở, vậy thì bọn hắn đã tiến vào trong Địa Mộng Tháp rồi.

Lam Tiểu Bố chủ động nói, “Mặc dù Địa Mộng Tháp không bị đóng lại, nhưng mà ta đề nghị mọi người tốt nhất đừng vào trong Địa Mộng Tháp nữa, trong đó có gì đó rất kỳ quái.”

Thần Vương của Đại Viêm Thần Cốc lúc trước đã ra tay với Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Địa Mộng Tháp có vấn đề hay không thì ta không biết, nhưng ngươi dám ra tay với tu sĩ Đại Viêm Thần Cốc ta, vấn đề của ngươi không nhỏ. Ngươi buông tay chịu trói hay là để ta phải ra tay bắt ngươi lại?”

Lời uy hiếp đã nói ra như vậy rồi, Lam Tiểu Bố đâu còn nói nhảm gì nữa, Thất âm Kích vung lên, hóa thành một đạo kích mang đánh về phía Thần Vương này. Tên Thần Vương lúc trước hắn giết được ở trong Địa Mộng Tháp, tựa như còn mạnh hơn so với tên trước mặt này một chút.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lớn lối như vậy, tên Thần Vương này biến sắc, nhanh chóng lui ra sau, đồng thời lấy pháp bảo của mình ra ngăn cản vô tận kích mang đang ập đến kia.

Kích mang và thần nguyên va chạm vào nhau, đạo vận nổ tung. Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ mới đánh ra một chiêu, nhưng tên Thần Vương này đã cảm nhận được, rất có thể hắn không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, chứ đừng nói đến việc bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Tên Thần Vương này lui ra sau, Lam Tiểu Bố cũng lười đuổi theo, hắn nắm lấy Thất âm Kích lạnh lùng nói, “Ám Nguyệt Hà chiếm lấy Vô Căn học cung, chiếm cứ Niết Bàn thần thành, kết quả tông chủ Khúc Bống đã bị ta giết. Thần Nữ tông hãm hại bằng hữu của ta, kết quả Thần Nữ tông đã bị ta tiêu diệt. Nếu như Đại Viêm Thần Cốc ngươi có gan, cứ tiếp tục đuổi giết ta đi.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích đi, thân hình lóe lên, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Tên Thần Vương của Đại Viêm Thần Cốc này đờ đẫn nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố biến mất, vậy mà trong lúc nhất thời không dám đuổi theo. Người khác không biết Vô Căn học cung thật ra chính là Ám Nguyệt Hà, nhưng hắn có nghe qua một ít tin tức. Còn chuyện Thần Nữ tông bị diệt, hắn cũng đã nghe nói qua, nếu không thì Đại Viêm Thần Cốc hắn cũng không dám đứng ở nơi này mà thu phí.

Chương 1439 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh. (2)

“Tông chủ Ám Nguyệt Hà đã bị giết?”

“Ám Nguyệt Hà có phải đã chiếm đoạt Vô Căn học cung rồi không?”

“Rất có thể, ta cảm thấy bây giờ Vô Căn học cung không còn giống như trước đó nữa. Mặc kệ có phải là Ám Nguyệt Hà đã chiếm đoạt Vô Căn học cung hay không, nhưng mà chuyện tuyển chọn cung chủ của Vô Căn học cung hình như cũng không giải quyết được gì.”

“Còn cả Thần Nữ tông, thật sự đã bị tiêu diệt rồi, bây giờ đến Vô Diệp lâm hoàn toàn không có ai ngăn cản, ta nghe người ta nói đã từng đi vào rồi. Trước đó ta còn không tin lắm, không dám đến đó, bây giờ nghĩ lại chuyện này rất có thể chính là sự thật.”

“TRong Vô Diệp lâm có rất nhiều bảo vật đó…”

Đám người bàn tán ầm ĩ, rất nhanh đã có rất nhiều người lấy được tin tức, Thần Nữ tông ở Vô Diệp lâm đã không còn. TRong lúc nhất thời từng đám tu sĩ đều kết bạn bỏ chạy, nơi tiến về đều là Vô Diệp lâm.

Ở nơi xa nhìn thấy một màn này, trong mắt Khúc Tập lộ ra tia chấn động, lúc đầu nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố có chút quen thuộc, nàng vẫn luôn cố gắng nghĩ xem Lam Tiểu Bố rốt cuộc là ai. Khi Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, nàng đã hoàn toàn hiểu ra Lam Tiểu Bố là ai.

Khúc Tập hít một hơi thật sâu, nàng khẳng định, trước đó tên Thai Thừa Đình đi truy sát Lam Tiểu Bố kia nhất định đã bị Lam Tiểu Bố giết rồi. Lam Tiểu Bố không ngừng biến ảo dung mạo, không phải có được thần thông Thiên Cương Biến thì chính là thần thông Địa Sát.

Nàng không dám đuổi theo, với thực lực Thần Vương tầng một của nàng, cho dù có đuổi kịp Lam Tiểu Bố, chỉ sợ cũng sẽ chết chắc. Khiến nàng cảm thấy kỳ quái là, thực lực của Lam Tiểu Bố như vậy, vì sao lúc trước khi mọi người tổ đội lại không tham gia cướp đoạt Tử Hồ Lô.

Mặc dù trong Tử Hồ Lô kia không phải là Hồng Mông Sinh Tức, nhưng cũng có một ít bảo vật, nếu không thì nàng cũng không thể nào khôi phục thực lực được.

…

“Bằng hữu khoan đi đã.” Lam Tiểu Bố vừa mới rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp, một giọng nói đột ngột vang lên gọi Lam Tiểu Bố lại.

Chờ sau khi Lam Tiểu Bố dừng lại, xuất hiện trước mặt hắn chính là một nam tử anh tuấn. Nam tử này mặc một thân áo xám, lập tức ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Lưu Tinh kính chào Lam đạo hữu, ta nghĩ đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

Lưu Tinh? TRong lòng Lam Tiểu Bố lập tức nâng cao cảnh giác, tu vi của tên trước mắt này đã tăng lên rất nhiều so với lần trước, chắc hẳn là Thế Giới Thần hậu kỳ. Lần trước khi hắn nhìn thấy gia hỏa này, nhiều nhất cũng chỉ là Thế Giới Thần sơ kỳ mà thôi, rất có thể còn là cảnh giới Thần Quân.

Cái tu vi này thật sự là bay lên cao như diều gặp gió, thật sự quá nhanh.

Thấy Lam Tiểu Bố bất động thanh sắc, không định nói gì, Lưu Tinh cười một cái rồi nói, “Khó trách trong lòng đạo hữu lại cảnh giác, lần trước là lỗi của ta. Ta nghĩ đạo hữu là tu sĩ tầm thường, cho nên dự định hố đạo hữu một chút, kết quả đạo hữu phát hiện, không hề rơi vào bẫy của ta.”

Lam Tiểu Bố thì thầm nghĩ trong lòng, gia hỏa này cũng là người thức thời, vậy mà nói sự thật lần trước đã hố mình ra.

“Vậy ta đây phải đa tạ đạo hữu đã buông tha cho ta một lần rồi.” TRong giọng nói của Lam Tiểu Bố có chút trào phúng.

Lưu Tinh lại làm như không nghe được ý trong lời Lam Tiểu Bố nói, vẫn nói tiếp, “Ta đến đây là thật sự muốn làm bằng hữu với đạo hữu, sau đó cùng nhau làm một vài chuyện.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Lưu Tinh đạo hữu là Viễn Cổ Đại Thần, ta chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, so với Viễn Cổ Đại Thần, ta còn chưa có đủ tư cách trở thành bằng hữu.”

Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ trở thành bằng hữu với Lưu Tinh, có thể làm bằng hữu với Quan Hoan, có thể trở thành bằng hữu với Lâu Thiêm Hồ, thậm chí có thể trở thành bằng hữu với tên Di Kỷ mà hắn vô cùng kiêng kị, nhưng thật sự không dám làm bằng hữu với tên Lưu Tinh này.

“Đạo hữu là người phi thường, có thể đánh giết Khúc Bồng, đủ khiến ta khâm phục. Ta tin tưởng qua một khoảng thời gian nữa, thành tựu của đạo hữu sẽ không thấp hơn ta.” Lưu Tinh tựa như vẫn không nghe ra sự mỉa mai trong giọng nói của Lam Tiểu Bố, vẫn vô cùng chân thành nói.

Thấy Lam Tiểu Bố vẫn không có bất cứ dị thường gì khi mà mình nói đến Khúc Bồng, trong lòng Lưu Tinh có chút hoảng hốt, rõ ràng là Lam Tiểu Bố đã sớm đoán được là hắn đã giết chết Khúc Bồng. Cái năng lực suy đoán này, quả thật quá mức kinh người.

Lưu Tinh cười cười tự giễu, “Xem ra Lam đạo hữu đã biết một kích cuối cùng đâm chết Khúc Bồng là do ta làm, có thể thấy được chugns ta hợp tác vẫn rất ăn ý.”

Lam Tiểu Bố nói, “Không biết Lưu Tinh đạo hữu muốn hợp tác với ta làm gì?”

Lưu Tinh chỉ chỉ về phía Vô Diệp lâm, “Ngươi đã nghe nói đến Đại Thánh Nhân Mân Nguyên chưa?”

Lam Tiểu Bố tỏ vẻ kinh ngạc, lập tức lắc đầu nói, “Chưa từng nghe nói đến, thế nào?”

Mân Nguyên hắn đã từng nghe nói đến, gia hỏa này đã động tay động chân lên người Tích Niệm Mạt, nếu như không phải có hắn nhắc nhở, sau khi Tích Niệm Mạt tìm đến được Khúc Bồng rồi, vậy chính là lúc Mân Nguyên thu lưới. Không chỉ như vậy, ấn ký thần niệm của Mân Nguyên, bây giờ vẫn còn đang nằm trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Lưu Tinh nghiêm mặt nói, “Tên Mân Nguyên này không hề đơn giản, có thể nói hắn còn giàu có hơn cả Thánh Nhân chân chính, sự giàu có của hắn vượt xa sự tưởng tượng của ngươi. Ngươi kiêng kị Khúc Bồng, chắc hẳn đã biết Khúc Bồng tu luyện chính là Tinh Cầu Thuật chứ? Ta cho ngươi biết người thật sự có được Tinh Cầu Thuật chính là Mân Nguyên, chỉ là sau đó bị Khúc Bồng cướp đi mà thôi. Chỉ cần Mân Nguyên khôi phục lại, hắn là người đầu tiên cướp lại Tinh Cầu Thuật.

Trên thực tế chúng ta giết Khúc Bồng, cũng tương đương với giúp Mân Nguyên. Bởi vì một khi chờ Khúc Bồng chứng đạo thành thánh, vậy thì tên Ngụy Thánh Nhân Mân Nguyên này sẽ không còn cơ hội chạm đến Tiểu Tinh Cầu Thuật nữa.”

“Mân Nguyên là Ngụy Thánh?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Chương 1440 - Đạo của hai người.

Lam Tiểu Bố vừa hỏi ra lời đã biết mình đã lỡ miệng rồi, vừa rồi hắn còn nói là không biết Mân Nguyên, bây giờ lại tỏ ra vẻ không thể tin nổi, chẳng phải là đang nói cho Lưu Tinh biết hắn đang nói dối.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, nói dối thì nói dối đi, cùng lắm thì đợi lát nữa rồi thừa nhận với đối phương là được. Lưu Tinh có vẻ như không định xuống tay với hắn, sau đó chủ động thừa nhận sao.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi thăm, Lưu Tinh đương nhiên cũng hiểu ra, hắn vẫn giả bộ làm như không biết gì nghiêm mặt nói, “Cũng không thể nói là Ngụy Thánh, mà là bởi vì khi Mân Nguyên bước vào cảnh giới Thánh Nhân, nhưng không lấy được thánh vị.”

“Thánh vị là gì?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Lưu Tinh sửng sốt, lập tức nói, “Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, đến lúc đó ta sẽ tìm thời gian từ từ giải thích cho ngươi. Đơn giản mà nói thì, chính là muốn leo lên được vị trí cao hơn trong vũ trụ mênh mông này, nhất định phải được vũ trụ Hạo Hãn thừa nhận. Loại thừa nhận này có hình thức biểu hiện là chính quả, Thánh Nhân chi vị được xem là chính quả cao nhất trong vũ trụ mênh mông này.”

“Vậy ý của ngươi là Thánh Nhân lấy được chính quả chính là người có tu vi mạnh nhất?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lưu Tinh bất đắc dĩ giải thích, “Cũng chưa chắc, bởi vì Thánh Nhân lấy được chính quả không phải chỉ có một người, mà là có rất nhiều người. Nhưng người mạnh nhất nhất định cũng nằm trong số bọn họ.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười he he, nhưng không tiếp tục hỏi thăm nữa, hắn cũng không quá tán thành lời Lưu Tinh nói. Theo Lam Tiểu Bố, trong vũ trụ mênh mông này nhất định còn có tồn tại nào đó mạnh hơn cả Thánh Nhân, Thánh Nhân tuyệt đối không phải người mạnh nhất.

“Lưu Tinh đạo hữu, thật ra ta có nghe nói đến Mân Nguyên, chỉ là trước đó thấy Lưu Tinh đạo hữu không giống người tốt, cho nên mới nói là không biết. Đúng, tên Mân Nguyên kia nếu là Đại Thánh Nhân, cũng chỉ vì hắn là Ngụy Thánh không lấy được chính quả, chuyện này hình như không thích hợp lắm nhỉ?” Lam Tiểu Bố không có chút áp lực nào khi nói dối Lưu Tinh.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói rằng mình không phải là người tốt, khóe miệng Lưu Tinh giật giật mấy cái, sau đó cười ha ha nói, “Lam đạo hữu, tên Mân Nguyên kia không lấy được thánh vị, đối với chúng ta đây là một chuyện tốt. Gần đây ta nghe nói được nơi đặt chân của Mân Nguyên, bởi vì hắn có quá nhiều đồ tốt, cho nên khôi phục nhanh hơn ta, một mình ta không thể làm gì được hắn. Cho nên mới nghĩ đến chuyện mời Lam đạo hữu liên thủ, mọi người cùng nhau phát tài.”

Lưu Tinh cũng rất bất đắc dĩ, với trình độ tu vi của hắn, muốn tìm người hợp tác quả thật rất khó. Nếu như muốn tìm Thần Vương hợp tác, vậy thì có lẽ đồ còn chưa lấy được đến tay, Thần Vương kia sẽ xử lý hắn trước. Mặc dù hắn không sợ Thần Vương, nhưng hắn không muốn đến thời khắc mấu chốt thì đối phương lại phản bội, vậy thì rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc. Đối phó với Mân Nguyên, cơ hội chỉ có một lần.

Còn nữa, với thực lực bây giờ của hắn, muốn tìm Thần Vương hợp tác, bất cứ Thần Vương nào cũng sẽ hoài nghi. Một Thế Giới Thần nói chuyện hợp tác với Thần Vương, nói không chừng là đang che giấu tu vi. Nếu như có thể che giấu tu vi ở cảnh giới Thế Giới Thần, ai có thể khẳng định được tu vi thật sự của đối phương là gì?

Lựa chọn hợp tác với Lam Tiểu Bố, một là vì tu vi và thực lực của Lam Tiểu Bố phù hợp với yêu cầu hợp tác của hắn, còn một lý do nữa chính là Lam Tiểu Bố đủ gian trá. Nếu không đủ gian trá, vậy thì không thể chạy thoát khỏi tay hắn, cũng không thể nào đánh lén được Khúc Bồng.

Đối phó với loại người như Mân Nguyên, cũng không thể tùy tiện tìm một người là có thể liên thủ được, nhất định phải tìm được đối tượng hợp tác có năng lực mới được.

Lam Tiểu Bố buông thõng tay, “Rất xin lỗi, Lưu Tinh đạo hữu, ta có một vài việc cần phải xử lý, bây giờ phải đến Thất Giới đại mạc một chuyến.”

Trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều tài nguyên tu luyện, đối với những thứ trên người Mẫn Nguyên hắn thật sự không thèm để ý lắm.

Nếu như nói đến Tiểu Tinh Cầu Thuật bây giờ đang ở trên người Mân Nguyên, thế thì có lẽ hắn sẽ có chút hứng thú, bây giờ Tiểu Tinh Cầu Thuật đang được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, qua thời gian dài nhất định có thể tạo dựng ra được. Còn về tài nguyên tu luyện, hắn là người thiếu mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm kia sao?

Lưu Tinh đã nhìn ra đã nhìn ra Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn nhẹ giọng nói, “TRong toàn bộ vũ trụ này Mân Nguyên là người giàu có nhất, không có người thứ hai. Thần Linh mạch cực phẩm trên người hắn phải dùng đến chục vạn để tính. Trừ Thần Linh mạch cực phẩm, còn có vô số Đạo Quả, bảo vật Tiên Thiên, bảo vật Hậu Thiên, thậm chí ngay cả thập đại linh căn hắn cũng có.”

Bước chân đang định rời đi của Lam Tiểu Bố dừng lại, mấy đầu thậm chí hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm, hắn cũng sẽ không để ý, nhưng lên đến 100.000 đầu Thần Linh mạch cực phẩm, vậy thì đáng sợ đó.

Cho dù Lưu Tinh có nói dối, chỉ cần đối phương có mấy ngàn đầu Thần Linh mạch cực phẩm thôi cũng đã đủ để hắn ra tay rồi. Ngẫm lại mà xem, hơn ngàn đầu Thần Linh mạch cực phẩm ở trong Vũ Trụ Duy Mô, vậy tốc độ tạo dựng Tiểu Tinh Cầu Thuật của Vũ Trụ Duy Mô chẳng phải chỉ là chuyện vài phút thôi sao?

“Lưu Tinh đạo hữu, vừa rồi ta chỉ thăm dò ngươi một chút thôi, nhìn xem ý chí của ngươi đối với việc lấy được đồ của Mân Nguyên có kiên định hay không. Bởi vì một khi chúng ta ra tay, tuyệt đối không thì vì bất cứ lý do gì mà nửa đường rời khỏi. Bây giờ ngươi đã thông qua bài kiểm tra của ta, ta quyết định liên thủ với ngươi, cướp của người nghèo chia cho người giàu. À không, là cướp của người giàu chia cho người nghèo.” Mấy chục vạn đầu Thần Linh mạch cực phẩm cũng khiến Lam Tiểu Bố không chút do dự từ bỏ tiết thóa.

“Được, ta biết ngay Lam đạo hữu có cùng suy nghĩ với ta mà, để ta nói một chút về tình huống mà ta điều tra được, sau đó sẽ cùng nhau bàn bạc kế hoạch.” Tinh thần Lưu Tinh nâng cao, chỉ cần Lam Tiểu Bố đồng ý liên thủ, vây là tốt rồi.

Chương 1441 - Đạo của hai người. (2)

“Mong Lưu Tinh đạo hữu hãy chỉ giáo.” Lam Tiểu Bố cũng muốn biết tên Mân Nguyên này đang trốn ở đâu.

Lưu Tinh thì không hề giấu diễm chút nào, “Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, không có chỗ nào có thể đi, cho dù ngươi đi dến bất cứ nơi nào, đều sẽ bị niết hóa. Ta trốn ở trong Tịch Diệt Hải, còn Mân

Nguyên thì trốn trong Vô Diệp lâm. Vận may của hắn tương đối tốt, Tịch Diệt Hải bị niết hóa rất nghiêm trọng, Vô Diệp lâm thì hầu như không bị hao tổn gì. Nếu không phải hắn đang bị thương trong quá trình chạy trốn, vậy thì bây giờ hắn hoàn toàn không cần phải khôi phục.”

Tích Niệm Mạt tìm được ấn ký thần niệm mà Mân Nguyên để lại trong hẻm núi sau Thần Nữ tông, Lam Tiểu Bố cũng có chút hoài nghi Mân Nguyên có đúng là ở Vô Diệp lâm hay không, không ngờ hắn ta thật sự ở đó.

“Ta biết đồ tốt trên người Mân Nguyên rất nhiều, chẳng qua là vết thương trên người ta lúc đầu còn nghiêm tọng hơn hắn rất nhiều, cho nên ta trốn ở trong Thiên Tịch Hà để khôi phục. Sau khi Tịch Diệt Hải niết hóa thành Thiên Tịch hà, quy tắc đạo vận vô cùng yếu kém, ta cũng khôi phục rất chậm. Nhưng mà ta biết, tốc độ khôi phục của Mân Nguyên nhanh hơn ta rất nhiều.

Ta hiểu ra muốn nghiền ép đối phương về mặt tu vi là chuyện không thể nào, bởi vi đồ tốt trên người Mân Nguyên thật sự quá nhiều. Chờ thực lực của ta khôi phục rồi, thực lực của người này nhất định cũng khôi phục càng tốt hơn. Ta vẫn đang tìm kiếm đồng bạn hợp tác, sau đó liên thủ đối phó với Mân Nguyên.” Sau khi Lưu Tinh nói xong thì trong mắt đều là hưng phấn.

Tìm Lam Tiểu Bố hợp tác vẫn còn một nguyên nhân nữa mà hắn không nói ra, đó chính là Lam Tiểu Bố chắc hẳn là một Thần Trận sư cấp bốn, thậm chí có thể phác họa ra trận văn hư không. Bởi vì sau khi bọn người Lam Tiểu Bố thoát khỏi khốn cảnh, hắn có đi đến cái hố nham thạch kia điều tra.

“Ngươi còn chưa nói thực lực của Mân Nguyên bây giờ là gì.” Lam

Tiểu Bố từ tốn nói

Lưu Tinh cười cười xấu hổ, “Vừa rồi quên nói, chắc hẳn là đang ở cảnh giới Thần Vương, không phải trung kỳ thì chính là hậu kỳ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Lưu Tinh đạo hữu, ta chỉ mới là Thế Giới Thần sơ kỳ, ngươi bảo một Thế Giới Thần sơ kỳ như ta đi đối phó với một Thần Vương hậu kỳ sao? Ngươi coi trọng ta đến mức nào vậy? Ta chỉ sợ có mạng đi cướp Thần Linh mạch chứ không có mạng dùng Thần Linh mạch rồi. Lưu Tinh đạo hữu, nếu không thì để ta mời thêm mấy vị bằng hữu khác đến?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn mời bằng hữu, sắc mặt Lưu Tinh có chút cứng ngắc. Hắn thật sự không biết Lam Tiểu Bố đang nghĩ gì, mấy bằng hữu kia của Lam Tiểu Bố, hắn cũng biết, thậm chí còn có hai Chuẩn Thánh. Nếu như Chuẩn Thánh đến, vậy đồ của Mân Nguyên đâu còn liên quan đến Lưu Tinh hắn nữa? Đừng nói là không liên quan đến hắn, ngay cả Lam Tiểu Bố ngươi cũng không có liên quan gì cả.

“Lam đạo hữu, Mân Nguyên quả thật chính là một Thần Vương, nhưng bây giờ hắn không thể dốc hết toàn lực được. Hơn nữa, một khi ngươi mời được bằng hữu có tu vi mạnh, vậy Mân Nguyên kia sẽ không ra tay với chúng ta nữa mà bỏ chạy luôn, chúng ta hoàn toàn không thể chặn đường hắn được. Nói theo một cách khác, cho dù có bắt được Mân Nguyên, bằng hữu của ngươi là Chuẩn Thánh, sợ cũng không thể nào mở được thế giới của Mân Nguyên.” Lưu Tinh cố gắng nói chậm rãi và thành khẩn.

“Nếu như bắt được Mân Nguyên rồi, ngươi có cách mở thế giới của Mân Nguyên sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn Lưu Tinh.

Lưu Tinh gật đầu, “Ta khẳng định có cách mở được thế giới của hắn, mặc dù ta không phải Chuẩn Thánh, nhưng đại đạo của ta là thứ có từ thời Viễn Cổ.”

“Đạo của ngươi tu luyện là gì?” Lam Tiểu Bố biết mình không nên hỏi vấn đề này, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi một câu.

Hắn vẫn luôn muốn mở thế giới của tu sĩ có tu vi từ Thế Giới Thần trở lên, nhưng vẫn không có chút tiến tiển nào.

“Thứ ta tu luyện được xem như là Phàm Nhân Đạo, tất cả đều bắt đầu từ những thứ tầm thường nhất.” Lưu Tinh không giấu diếm, hắn tu luyện Phàm Nhân Đạo, người biết không phải chỉ có một hai người, cái này cũng không có gì phải giấu diễm.

Phàm Nhân Đạo? Hẳn là một kẻ phàm nhân bình thường tu luyện thành thánh? Lúc trước hắn cũng là phàm nhân, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy Phàm Nhân Đạo mà Lưu Tinh nói so với chuyện phàm nhân tu luyện có chút khác biệt.

Thấy Lam Tiểu Bố có chút hứng thú, Lưu Tinh dứt khoát nói, “Lúc trước ở Niết Bàn học cung có một người tu luyện Phàm Nhân Đạo, nhưng mà so với ta, hắn còn kém hơn rất nhiều. Phàm Nhân Đạo mà ta tu luyện, một khi đạo thành, mặc kệ ngươi quan sát như thế nào, thì đều thấy ta là một phàm nhân.”

“Có phải chính là đang nói rằng, từ những quy tắc bình thường trong vạn vật, sau đó dựa vào những quy tắc tầm thường nhất trong vạn vật này, cảm ngộ con đường đại đạo của mình?” Lam Tiểu Bố có chút ngộ ra.

“Cũng có thể nói là như vậy.” Lưu Tinh không muốn nghiên cứu thảo luận với Lam Tiểu Bố về đại đạo của mình.

Lam Tiểu Bố đột nhiên hiểu ra, vì sao lúc trước Lưu Tinh có thể đánh lén được Khúc Bồng. Lưu Tinh ẩn nấp bên ngoài hố nham thạch, giống như một kẻ phàm nhân, Khúc Bồng kia hoàn toàn không thể nào cảm nhận được.

“KHông biết đạo mà Lam đạo hữu tu luyện là gì?” Lưu Tinh đột ngột hỏi Lam Tiểu Bố một câu, Lam Tiểu Bố hỏi đạo của hắn, hắn không hỏi Lam Tiểu Bố một chút, luôn cảm thấy bản thân đã chịu thiệt.

Lam Tiểu Bố kiêu ngạo nói, “Ta tu luyện chính là Trường Sinh đại đạo, tất cả đều vì truy cầu vĩnh sinh.”

Lưu Tinh há hốc mồm, hắn cảm thấy gia hỏa Lam Tiểu Bố này quả thật quá gian trá, ai tu luyện mà không phải là Trường Sinh Đạo chứ? Hắn tu luyện Phàm Nhân Đạo, cũng là vì truy cầu trường sinh và quyền năng.

Nếu như Lam Tiểu Bố không muốn nói, hắn cũng lười hỏi tiếp, chỉ nói, “Lam đạo hữu, lúc nào chúng ta đi Vô Diệp lâm? Chuyện này ta cảm thấy nên làm càng sớm càng tốt. Trên người tên Mân Nguyên kia có nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, có thể đột phá lên tầng cao hơn bất cứ lúc nào. Đến lúc đó chúng ta ra tay thì sẽ trễ.”

Chương 1442 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm.

“Cũng được, mời Lưu Tinh đạo hữu lấy pháp bảo phi hành ra dẫn đường.” Mặc dù Lam Tiểu Bố vẫn luôn nói mình có mạng cướp mà không có mạng hưởng, nhưng hắn chỉ hi vọng Lưu Tinh có thể nói ra nhiều chuyện hơn mà thôi. Sau khi lượng kiếp xảy ra, vũ trụ bị tàn phá rất nhiều, tài nguyên thiếu thốn, một đống lớn Thần Linh mạch cực phẩm có ý nghĩa như thế nào, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ. Cho nên cơ hội này hắn tuyệt đối không bỏ qua.

Lưu Tinh cũng đoán được tâm tư của Lam Tiểu Bố, nhưng lại không dám đánh cược. Có đồng bạn hợp tác tốt như Lam Tiểu Bố, đúng là không dễ dàng tìm được. Bây giờ Lam Tiểu Bố đồng ý, hắn lập tức lấy pháp bảo phi hành của mình ra, là một cái phi thuyền có hình dạng thiên thạch.

Cái này là thần khí phi hành cực phẩm ngụy trang thành một tảng thiên thạch, khiến Lam Tiểu Bố mở rộng tầm mắt. hắn nghĩ nếu như cái pháp bảo phi hành này di chuyển trong hư không, nếu sơ ý một chút, rất có thể sẽ xem đây là một tảng thiên thạch tầm thường.

“Lam đạo hữu đi theo đằng sau ta là được.” Lưu Tinh bước vào Vẫn Thạch Phi Thuyền.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không co chút do dự nào, trực tiếp bước vào phi thuyền của Lưu Tinh, “Lưu Tinh đạo hữu, ta không có thần khí phi hành cực phẩm, cho ta đi ké phi thuyền của ngươi một đoạn.”

Lưu Tinh há hốc mồm, đã từng gặp qua người to gan, nhưng chưa gặp qua người to gan như Lam Tiểu Bố. Đây là tin tưởng mình, hay là cảm thấy không sợ hắn? Bởi vì nếu đổi thành hắn, hắn tuyệt đối sẽ không đi lên phi thuyền của người khác.

“Thế nào, Lưu Tinh đạo hữu không hẹp hòi như vậy chứ? Chỉ là thuân đường đi cùng một chút mà thôi.” Lam Tiểu Bố thấy Lưu Tinh khó hiểu, chủ động nói một câu.

Hắn đoán Lưu Tinh chắc hẳn đã biết hắn là một đại sư thần trận cấp bốn, bởi vì Lưu Tinh nhất định sẽ đi thăm dò trận văn hư không mà hắn đã bố trí ra. Nhưng mà hắn tin Lưu Tinh không biết bây giờ hắn đã là đại sư Thần Trận cấp năm, cho dù cấm chế trên phi thuyền của Lưu Tinh không chỉ có cấp năm, nhưng hắn vẫn có cơ hội rời đi.

Hơn nữa, Lưu Tinh hy vọng có thể liên thủ với hắn đối phó với Mân Nguyên, chắc chắn sẽ không ra tay với hắn ở trên phi thuyền này.

“Đương nhiên là không?” Lưu Tinh cười cười xấu hổ, sau khi nói một câu thì Vẫn Thạch Phi Thuyền nhanh chóng khởi hành.

Có một giây nào đó, Lưu Tinh thật sự muốn xử lý Lam Tiểu Bố. Nhưng mà nghĩ đến thứ trên người Mân Nguyên, hắn vẫn nhịn được ý nghĩ ra tay của mình.

Phi thuyền kích phát, Lam Tiểu Bố lại hỏi, “Lưu Tinh đạo hữu, ngươi làm thế nào để mở ra thế giới của một cường giả từ Thế Giới Thần trở lên? Có thể chỉ giáo một chút hay không?”

TRong lòng Lưu Tinh rất cạn lời, thứ này có thể chỉ giáo sao? Lam Tiểu Bố cũng có chút quá đáng rồi đó, nếu như ta hỏi đạo pháp ngươi tu luyện là gì, ngươi có thể chỉ giáo một chút không?

Trước mắt hắn và Lam Tiểu Bố đang trong quan hệ hợp tác, lo lắng nếu như cái gì mình cũng không nói, vậy thì trong lòng Lam Tiểu Bố sẽ có khúc mắc. Dù sao thì khi hợp tác, Lam Tiểu Bố có thể ngăn chặn tai họa giúp hắn, nhưng bây giờ không thể khiến Lam Tiểu Bố không vui.

Người đã không vui rồi, vậy thì chuyện hợp tác nhất định không thể nào vui vẻ tiến hành rồi.

Nghĩ đến đây Lưu Tinh cười ha ha, “Cũng không phải là cách gì đặc biệt, chỉ là vì công pháp mà ta tu luyện, có thể thông qua đại đạo của đối phương, sau đó từ từ cướp đoạt pháp tắc đại đạo của đối phương mà thôi, chỉ cần ta tách pháp tắc đại đạo của đối phương ra, cuối cùng sẽ có thể tìm được Thế Giới quy tắc của đói phương.”

Lời Lưu Tinh nói không hề sai, nhưng nói ra thật sự cũng giống như không nói. Hắn tu luyện Phàm Nhân Đạo, từ khi tu đạo đã bắt đầu tìm kiếm pháp tắc vạn vật. Cho nên với hắn mà nói, nắm bắt được pháp tắc đại đạo của đối phương là chuyện khá dễ dàng mà thôi. Người khác cho dù có biết đến cách này, cũng đừng mong có thể làm được.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, bởi vì hắn không thích phiền phức, cho nên khi tu luyện thần thông hoặc là công pháp, đều trực tiếp cướp đoạt quy tắc, hoặc là cảm ngộ các loại quy tắc đại đạo.

Lời Lưu Tinh nói rất có lý, nếu như đối phương là một cường giả trên Thế Giới Thần, một khi bị người giết chết, vậy quy tắc đại đạo của hắn nhất định sẽ trở nên mơ hồ hoặc tan rã, cuối cùng biến mất trong vũ trụ Hạo Hãn.

Nhưng mà quy tắc đại đạo cho dù là trở nên mơ hồ hay là bị tan rã, pháp tắc lại có thể từ từ tràn ra ngoài, có thể nắm bắt được thông qua đạo vận. Có lẽ hắn không thể nào tìm ra được toàn bộ pháp tắc cấu tạo thành một đạo đại đạo, nhưng chỉ cần hắn có thể tìm được hơn một nửa, hắn sẽ có cơ hội nắm bắt được quy tắc hình thành nên đạo đại đạo này.

Hơn nữa so với tu sĩ khác mà nói, phương diện này hắn càng có ưu thế hơn. Hắn có được Vũ Trụ Duy Mô, cho dù chỉ nắm bắt được mấy đạo pháp tắc, hắn cũng có thể thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, mô phỏng hoàn chỉnh quy tắc đại đạo của đối phương.

Một thế giới vũ trụ, quan trọng nhất chính là quy tắc đại đạo, cũng chính là quy tắc thiên địa. Nếu như ngay cả những quy tắc này cũng có thể tách rời ra, vậy thế giới vũ trụ này còn cái gì có thể ngăn cản hắn. Hắn muốn mở thế giới vũ trụ này ra, tựa như không tốn bao nhiêu sức lực cả.

“Ha ha, đa tạ Lưu Tinh đạo hữu.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, ôm quyền cảm tạ một câu.

Lưu Tinh cũng không giúp được hắn bao nhiêu, chỉ nói nhảm một chút. Nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Lưu Tinh thật ra đã giúp hắn không ít. Có lúc đối với loại người tu luyện đại đạo tự thân như Lam Tiểu Bố mà nói, cửa sổ giấy chỉ có một tầng, chọc thủng nó là được.

Sau khi biết làm thế nào để cướp được thế giới đại đạo của tu sĩ Thế Giới Thần trở lên, Lam Tiểu Bố lập tức đắm chìm trong thế giới làm sao để mở ra thế giới của tu sĩ Thế Giới Thần trở lên.

Chương 1443 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm. (2)

Lam Tiểu Bố tin tưởng, với cảm ngộ về quy tắc và đại đạo của hắn, không bao lâu nữa, hắn cũng có thể mở ra đuọc thế giới của tu sĩ từ Thế Giới Thần trở lên.

…

Vô Diệp lâm, lúc trước bị Thần Nữ tông chiếm lấy, sau khi Thần Nữ tông bị tiêu diệt, đã có một vài tu sĩ đến Vô Diệp lâm tìm kiếm cơ duyên.

Tin rằng qua một khoảng thời gian nữa, Vô Diệp lâm sẽ đông kín người. Lam Tiểu Bố đã nói chuyện Thần Nữ tông Vô Diệp lâm bị tiêu diệt ngay ở quảng trường Địa Mộng Tháp, bây giờ còn có rất nhiều người không biết rõ. Nhưng khi tin tức này truyền đi, sẽ có càng ngày càng nhiều tu sĩ tiến về nơi này.

Phi thuyền của Lưu Tinh dừng lại ở bên ngoài Vô Diệp lâm, lúc này chỉ có lẻ tẻ mấy tên tán tu mà thôi.

“Lam đạo hữu, chúng ta tiến vào từ đây là được.” Lúc Lưu Tinh nói chuyện đã cất Vẫn Thạch Phi Thuyền của mình đi.

Nói xong hắn cũng không chờ Lam Tiểu Bố trả lời, trực tiếp độn vào trong. Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể đuổi theo phía sau Lưu Tinh vào Vô Diệp lâm.

Lần đầu tiên đến Vô Diệp lâm, hắn dẫn theo Lâu Thiêm Hồ, lần này không có Lâu Thiêm Hồ, bên cạnh là một Lưu Tinh không có lòng tốt.

Vô Diệp lâm cực kỳ rộng lớn, thần niệm hoàn toàn không thể quét đến biên giới. Cộng thêm bên trong Vô Diệp lâm có rất nhiều người và cấm chế tự nhiên, di chuyển trong Vô Diệp lâm, có thể cảm nhận được phạm vi trong vòng trăm dặm là được rồi.

Lưu Tinh giống như rất quen thuộc Vô Diệp lâm, di chuyển chẳng có chút chần chừ nào. Phương hướng mà bọn hắn đang di chuyển, rõ ràng không phải là vị trí của Thần Nữ tông.

Với tốc độ của Lam Tiểu Bố và Lưu Tinh, hai người độn trong Vô Diệp lâm bốn ngày, lúc này Lưu Tinh mới ngừng lại.

Xuất hiện trước mặt hai người là một vết nứt rộng khoảng một thước, thần niệm tràn vào bên trong, hoàn toàn không thể cảm nhận được đáy của vết nứt này ở đâu. Vết nứt này kéo dài không biết điểm cuối là ở đâu.

“Lam đạo hữu, trong vết nứt này có càn khôn đó, ta đã đi vào một lần. Cường giả còn sống bên trong này nhất định không chỉ có mình Mân Nguyên, còn có những người khác, nhưng mà chúng ta chỉ cần tìm Mân Nguyên là được rồi. Nhớ kỹ, gia hỏa ở chỗ này không có ai dễ chọc vào, có thể không động vào bọn hắn thì cố gắng đừng động đến.” Lưu Tinh chỉ chỉ vào vết nứt nói.

TRong khoảng thời gian ngắn kHi Lưu Tinh nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã khắc họa một cái truyền tống trận. Bởi vì thời gian quá ngắn, hắn chỉ có thể khắc họa ra một cái truyền tống thần trận cấp ba, đối với Lam Tiểu Bố mà nói vậy là đủ rồi. Thủ đoạn chạy trốn của hắn rất nhiều, Ngũ Hành độn thuật và thần thông Dịch Hình, đều là thủ đoạn chạy trốn cực tốt, nhưng hợp tác với loại người như Lưu Tinh, vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Lưu Tinh nhắc nhở Lam Tiểu Bố xong thì nhảy vào trong vết nứt.

Lam Tiểu Bố cùng theo sau Lưu Tinh tiến vào trong vết nứt, cái vết nứt này chỉ rộng khoảng một trượng, thần niệm cũng không quét được rõ ràng, Lam Tiểu Bố là Thế Giới Thần tầng một, sau khi tiến vào trong vết rách, cũng cảm nhận được có một loại kiềm nén.

Cái vết rách này tựa như vĩnh viễn không có đáy, qua một ngày sau, Lam Tiểu Bố đã biết, so với cái hẻm núi mà Tích Niệm Mạt trốn ra được lúc trước, cái vết rách này không biết còn sâu hơn gấp bao nhiêu lần.

Mặc kệ là sâu như thế nào, thần niệm Lam Tiểu Bố từ đầu đến cuối đều tập trung lên người Lưu Tinh, chỉ cần Lưu Tinh còn ở đằng trước, vậy hắn không cần phải lo lắng.

Lại qua thêm hai ngày nữa, thần niệm của Lam Tiểu Bố dần dần có thể mở rộng ra, không gian xung quanh hắn cũng từ từ lớn hơn, rất rõ ràng, không gian nơi này càng ngày càng rộng rãi, đã không còn là vết nứt hẹp dài kia nữa.

Qua hai ngày nữa, thần niệm Lam Tiểu Bố đã chạm đến được mặt đất, mặt đất nơi này tựa như một khối nham thạch to lớn không gì sánh được.

Lưu Tinh đã đáp xuống tảng đá, chờ Lam Tiểu Bố rơi xuống rồi, Lưu Tinh mới cười tủm tỉm nói, “Sau khi lượng kiếp Thần Vực đến, bởi vì nơi này nằm ở bên dưới Vô Diệp lâm, cho nên không bị lượng kiếp ảnh hưởng đến. Cho dù người ở nơi này sinh tồn rất nhiều, nhưng chỉ cần chúng ta không nói, người ở nơi này cũng không biết chúng ta từ bên ngoài vào.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Vì sao người ở nơi này không ra ngoài?”

Nụi cười trên mặt Lưu Tinh thu lại, “Bởi vì từ nơi này ra ngoài rất khó, Lam đạo hữu yên tâm, chúng ta có cách ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố sẽ không đặt hết hy vọng lên người Lưu Tinh, hắn tung người bay lên, định lao ra ngoài, nhưng một khắc sau trái tim hắn lập tức chìm xuống. Trước đó khi tiến vào, hắn chẳng có chút cảm giác nào, bởi vì trừ chuyện không gian nhỏ hẹp ra, những chuyện khác đều nằm trong tầm khống chế, nhưng bây giờ hắn mới biết được, nơi này hoàn toàn không thể nào nhảy lên, giống như có cấm chế cấm bay, cho dù hắn có thi triển thủ đoạn gì, vẫn bị trói buộc trong phạm vi này.

Bị lừa rồi, Lam Tiểu Bố biết Lưu Tinh nhất định có cách ra ngoài. Nếu như không tìm được cách đi lên, hắn tuyệt đối sẽ không đi cùng với Lưu Tinh đi đối phó với Mân Nguyên.

Tựa như cảm nhận được tâm trạng của Lam Tiểu Bố, Lưu Tinh lại nói tiếp, “Lam đạo hữu yên tâm, ta có một lá độn phù, tấm phù lục này có thể mô phỏng ra một cái không gian cực lớn, đến lúc đó hai người chúng ta sẽ thông qua không gian này để bỏ chạy là được. Nếu như Lam đạo hữu không yên lòng, ta sẽ đưa lá độn phù này cho Lam đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố hầu như không có chút chần chờ nào, mừng rỡ nói, “Vậy thì đa tạ Lưu Tinh đạo hữu, biết ta không có cảm giác an toàn, như thế này thì ta yên tâm rồi.”

Lưu Tinh khẽ giật mình, không nên như vậy mới đúng chứ, ít nhất thì ngươi phải khách sáo một chút, để cho ta rút lại lời vừa nói mới đúng chứ.

Chương 1444 - Đại thiện nhân.

Mặc dù trong lòng có chút khó chịu, Lưu Tinh vẫn lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, tấm phù lục này chính là thứ bảo đảm cho chúng ta có thể rời khỏi đây, ngươi nhất định phải giữ cho thật tốt.”

“Lưu Tinh đạo hữu yên tâm, ta sẽ giữ gìn tấm phù lục này thật tốt.” Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa tin tưởng Lưu Tinh lắm, không nhận lấy hộp ngọc ngay, mà để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái hộp ngọc này.

Quả nhiên mô hình kết cấu vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã nhận ra có chỗ không ổn.

Bên ngoài hộp ngọc này có một đạo ấn ký, đây là ấn ký pháp tắc?

Mô hình kết cấu khiến Lam Tiểu Bố vô cùng giật mình, sau đó hắn lập tức hiểu ra, cái pháp tắc ấn ký ở bên ngoài hộp ngọc này chính là một cái ấn ký hòa hợp với tất cả mọi pháp tắc. Ấn ký pháp tắc này khắc ở trên hộp ngọc này, hầu như đã hòa thành một thể với hộp ngọc, không có chút khác thường nào. Thậm chí chính là một đường vân trên hộp ngọc này, ngay cả mùi hương tản ra cũng giống nhau.

Nói cách khác, ấn ký pháp tắc này nếu như gắn trên một gốc cỏ non, vậy ấn ký này cũng sẽ có mùi hương của cỏ non.

Nếu như Lam Tiểu Bố không cẩn thận một chút, hắn nhất định sẽ bị lừa. Loại ấn ký này, Thánh Nhân có thể phát hiện ra không thì Lam Tiểu Bố không biết, nhưng hắn khẳng định Tích Niệm Mạt không thể nào phát hiện ra. Ngay cả Lâu Thiêm Hồ, trong tình huống vô tình cố ý, có thể cảm nhận được loại ấn ký pháp tắc này không, còn là một dấu chấm hỏi lớn.

Thật sự là một đạo ấn ký bình thường đến cực hạn, bình thường đến mức hoàn toàn dung nhập vào vạn vật.

Có thể khẳng định, một khi tay hắn cầm lấy cái hộp ngọc này, vậy đạo ấn ký này sẽ hoàn toàn dung nhập vào cơ thể hắn, hoàn toàn đống nhất với mọi hơi thở trên người hắn, không có chút dị thường nào. Trừ khi hắn tiếp tục dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của bản thân, nếu không thì nhất định không thể cảm nhận được.

Hắn cũng đâu có vấn đề gì, sao có thể động một tí là tạo dựng mô hình kết cấu của bản thân mình chứ?

Giờ phút này, tay Lam Tiểu Bố đã chạm đến hộp ngọc, ấn ký pháp tắc trên hộp ngọc kia tựa như một giọt nước rơi xuống biển cả, hoàn toàn dung hợp vào người Lam Tiểu Bố, không có chút khác thường nào.

Phàm Nhân Đạo, cũng thật lợi hại đó. Quan Hoan đại ca cũng tu luyện đạo phàm nhân tương tự, nhưng so với Lưu Tinh trước mắt này, khác biệt quá xa.

Lam Tiểu Bố để mặc cho ấn ký pháp tắc này thẩm thấu qua cổ tay mình, sau đó dung nhập vào trong lực lượng của mình. Nhưng mà mặc dù ấn ký pháp tắc này ở trên người hắn, lại bị đạo vận của hắn bao lại, có thể loại bỏ đi bất cứ lúc nào.

“Lam đạo hữu, ngươi đã nhận lấy phù lục rồi, chúng ta bàn bạc một chút xem ra tay như thế nào.

“Được.” Lam Tiểu Bố cất hộp ngọc đi nói, “Lưu Tinh đạo hữu có thể nói một chút xem chúng ta ra tay như thế nào.”

Lưu Tinh cười he he, “Nơi này còn có một tên gọi khác, tên là vực sâu Di Thần.Ở trong vực sâu Di Thần, có một người cực kỳ hiền lành. Hắn cố gắng hết sức để giúp đỡ mọi người trong vực sâu Di Thần, có thể nói là bất cứ người nào chỉ cần gặp khó khăn đi tìm hắn, hắn đều sẽ giúp. Không chỉ như vậy, hắn còn thích xen vào việc của người khác. Chỉ cần có chuyện bất bình, tìm đến người này, hắn cũng sẽ ra tay giải quyết. Cho dù đối phương có lai lịch lớn như thế nào, hắn cũng sẽ không ngồi nhìn rồi mặc kệ. Bởi vì người này đã làm rất nhiều chuyện ở vực sâu Di Thần, cho nên đắc tội với rất nhiều người, cũng có được sự ủng hộ của rất nhiều người.”

Lam Tiểu Bố lại nổi lòng tôn kính, “Không ngờ lại còn có người bác ái như vậy, loại người này ở tu chân giới hầu như đã tuyệt chủng rồi.”

Lam Tiểu Bố không phải là chưa từng gặp được người tốt, nhưng thứ hắn gặp được nhiều hơn chính là tất cả những hạng người vì đại đạo mà có thể hủy diệt mọi thứ. Ví dụ như Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y, còn có Khúc Bồng, còn cả gia hỏa đã cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới lúc trước.

“Thật ra thì người này cũng chính là Mân Nguyên, ngoại hiệu là Đại Thánh Nhân, cũng chính là đối tượng mà chúng ta muốn ra tay.” Lưu Tinh nói.

Lại là Mân Nguyên? Lam Tiểu Bố cau mày, trong ấn tượng của hắn, Mân Nguyên cũng không phải là hạng người tốt gì. Vì Tiểu Tinh Cầu Thuật, có thể hạ ấn ký lên người Tích Niệm Mạt.

Nếu như Mân Nguyên là người bác ái như vậy, tại sao hắn lại muốn ra tay cướp đồ trên người đối phương? Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút khó chịu.

Lưu Tinh không biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, tiếp tục nói, “Chỗ ở của Mân Nguyên, thần linh khí không tính là nồng đậm, nhưng cũng không tính là yếu kém. Hắn có một thói quen, cứ qua một khoảng thời gian, sẽ mời toàn bộ tu sĩ trong vực sâu Di Thần đến để luận đạo. Mọi người cùng nhau bàn về đại đạo, nói chuyện thoải mái, đưa ra cách nhìn của mình với đại đạo.”

“Ý của Lưu Tinh đạo hữu là, chúng ra sẽ ra tay vào lần tiếp theo khi Mân Nguyên mời mọi người tham gia hội luận đạo của hắn?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lưu Tinh gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà không phải là khi tham gia luận đạo, mà là sau khi tham gia luận đạo. Với địa vị của Mân Nguyên, chúng ta mà ra tay với hắn và thời điểm luận đạo, đó chính là tìm chết. Ngươi đừng thấy rằng Mân Nguyên bây giờ là Thần Vương cảnh, nhưng Thần Vương ở nơi này cũng không phải chỉ có một hai người, Mân Nguyên có thế nhất hô bách ứng.”

“Khi nào thì hội luận đạo sẽ bắt đầu?” Lam Tiểu Bố hỏi tiếp.

Lưu Tinh đáp, “Mân Nguyên vô cùng coi trọng việc cử hành hội luận đạo, chính là khi Đan Tuyền ở vực sâu Di Thần ngừng phun trào, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người sẽ không thể xuống được, có thể mượn cơ hội để tham gia hội luận đạo của Mân Nguyên.”

“Chờ đã, Đan Tuyền là cái gì?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Chương 1445 - Đại thiện nhân. (2)

Lưu Tinh nhìn Lam Tiểu Bố đầy thâm ý, “Cái Đan Tuyền này chính là thứ tốt đó, ngươi phải biết rằng trong vực sâu Di Thần này, thần linh khí thiên địa rất thiếu thốn. Nếu như thần linh khí nơi này thiếu thốn như vậy, thế thì trên cơ bản tu sĩ sẽ không có tài nguyên tu luyện được, vậy thì vì sao tu vi của tu sĩ nơi này lại không ngừng tăng lên? Đó chính là vì có Đan Tuyền.

Mỗi ngày cái Đan Tuyền này có thể phun trào mười hai lần, hầu như cứ qua một canh giờ sẽ phun trào một lần. Thứ được phun ra đều là Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn và quy tắc thiên địa rõ ràng…”

“Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn và quy tắc thiên địa rõ ràng?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Hắn đã từng nghe nói đến Thần Nguyên Đan, đây là loại đan dược do thần nguyên ngưng luyện ra, tại nơi có quy tắc đạo vận cực kỳ rõ ràng, đó chính là đan dược tự nhiên, thuần túy là ngưng tụ từ quy tắc thần nguyên. Không có bất cứ thần linh thảo nào, cũng không có bất kỳ đan độc gì, có thể nói là dùng nó để tu luyện thì mạnh hơn thần tinh rất nhiều.

Nhưng Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn và quy tắc thiên địa rõ ràng, Lam Tiểu Bố thật sự chưa từng nhìn thấy.

“Đương nhiên, đây là đâu chứ? Là Thần Vực Sào Phu Hóa lúc trước. Ở nơi này, chẳng những có không gian Hỗn Độn, mà còn có sô vố hơi thở Hỗn Độn và Hỗn Độn Thần Nguyên. Hơi thở Hỗn Độn và Hỗn Độn Thần Nguyên này, ngưng luyện ra chính là Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn…”

Lúc Lưu Tinh nói chuyện thì cười tủm tỉm nhìn Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn muốn gì, chỉ có chính hắn biết. Giờ phút này trong lòng của hắn đang nghĩ, trên người của Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn chi khí, Hỗn

Độn chi khí của Lam Tiểu Bố cũng là lấy được từ Thần Vực Sào Phu Hóa ở Bặc Chi Vực. Lúc trước Lam Tiểu Bố dùng Hỗn Độn chi khí dụ dỗ Khúc Bồng vào bẫy, chuyện này hắn biết rõ.

“Vậy thì chẳng phải cái chỗ Đan Tuyền này lúc nào cũng sẽ xảy ra đại chiến sao?” Lam Tiểu Bố không tin mọi người sẽ bình tĩnh ở đó mà phân chia Thần Nguyên Đan.

Lưu Tinh nói, “Nếu như không có Mân Nguyên, vậy thì thật sự sẽ là như vậy. Mân Nguyên này vô cùng lợi hại, hắn cứng rắn ép mọi người bình tĩnh tu luyện xung quanh Đan Tuyền. Khi Đan Tuyền phun đan, rơi vào tay ai thì đó chính là của người đó, không cho phép cướp đoạt. Hơn nữa khi Đan Tuyền phun đan, còn tản mát ra thần linh khí Hỗn Độn, cho dù không thể lấy được Thần Nguyên Đan, cũng có thể dựa vào cái Đan Tuyền này mà tu luyện.”

“Vậy thì chẳng phải ngồi càng gần Đan Tuyền thì càng tốt sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói.

“Cũng chưa chắc, khoảng cách phun đan của Đan Tuyền có gần có xa. Nói chính xác thì, vị trí tốt nhất không phải là nơi gần với Đan Tuyền nhất, cũng không phải là nơi xa nhất, mà là một khoảng cách nhất định. Cho nên cứ qua một khoảng thời gian, Mân Nguyên sẽ điều chỉnh lại vị trí của mọi người.”

Nghe lời Lưu Tinh nói, Lam Tiểu Bố càng cảm thấy Mân Nguyên này là người có bản lĩnh, loại người này cho dù có nhiều đồ tốt, hắn cũng không muốn đoạt.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi, trong lòng đoán chắc Lưu Tinh sẽ dẫn hắn đến Đan Tuyền.

Quả nhiên Lưu Tinh nói, “Bây giờ chúng ta đến Đan Tuyền, ở ngoài

Đan Tuyền tu luyện khoảng một năm, là có thể nhận được lời mời luân đạo của Mân Nguyên, lúc đó chúng ta sẽ đến động phủ của Mân Nguyên. Sau khi đến động phủ của Mân Nguyên rồi, ta sẽ có cách.”

Biện pháp cụ thể là gì, Lưu Tinh không nói, Lam Tiểu Bố cũng không hỏi.

Cho dù có ra tay với Mân Nguyên hay không, cái Đan Tuyền kia Lam Tiểu Bố vẫn muốn đến xem một chút.

…

KHi tiến đến chỗ Đan Tuyền, Lam Tiểu Bố không lên Vẫn Thạch Phi Thuyền của Lưu Tinh, mà bản thân lấy ra một cái thần khí phi hành trung phẩm, không nhanh không chậm đi theo sau lưng Lưu Tinh.

Vừa lên phi thuyền, Lam Tiểu Bố lập tức tạo dựng mô hình kết cấu của bản thân. Con người Lưu Tinh lòng dạ quá sâu, không cẩn thận thì sẽ trúng kế của hắn ta, hắn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Nửa ngày sau, sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút khó coi. Lúc trước hắn cho rằng Lưu Tinh thông qua lá độn phù kia mà gắn một đạo ấn ký pháp tắc lên người hắn, bây giờ thông qua mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng cho bản thân mình, hắn mới hiểu ra, Lưu Tinh đã sớm hạ ấn ký khác trên người hắn.

Cái này cũng là một đạo ấn ký Pháp tắc. Nếu không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn muốn tìm được ấn ký này, sợ rằng chỉ đến khi chứng đạo Chuẩn Thánh mới có thể phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, đối phương hạ ấn ký lên người hắn lúc nào?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã nhớ lại, là lúc hắn nhảy lên Vẫn Thạch Phi Thuyền của đối phương. Phi thuyền kia là của Lưu Tinh, hắn tùy tiện tiến vào phi thuyền, đương nhiên là sẽ trúng chiêu. Nhưng Lưu Tinh đã hạ một cái ấn ký lên người hắn rồi, vì sao còn muốn hạ ấn ký thứ hai lên người hắn nữa? Chẳng phải sẽ khiến khả năng bị bại lộ tăng lên sao?

Đây là xem thường hắn sẽ không phát hiện ra sao? Trên thực tế nếu như Lưu Tinh không hạ cái ấn ký thứ hai lên người hắn, trong nhất thời hắn quả thật không thể nào phát hiện ra được cái ấn ký thứ nhất này.

Cái ấn ký thứ nhất này đã bám vào Dương Linh lạc của hắn, cái ấn ký thứ hai thì bám vào Hỏa KHinh linh lạc ở tay của hắn.

Mặc kệ rốt cuộc gia hỏa này có tâm tư gì, Lam Tiểu Bố đã quyết định tạm thời không động đến hai cái ấn ký pháp tắc này, chỉ dùng cấm chế khóa hai cái ấn ký này lại, giữ nguyên tại vị trí cũ. Chỉ cần hắn muốn, hai cái ấn ký này có thể biến mất theo suy nghĩ của hắn.

Kiểm tra thân thể của mình xong, Lam Tiểu Bố mới lấy cái hộp ngọc đựng tấm phù lục kia ra, sau khi mở ra hộp ngọc thì lại tạo dựng mô hình kết cấu.

Chương 1446 - Thế Giới Thần mạnh nhất.

Trong hộp ngọc là một lá phù lục màu lam ẩn chứa đạo vận lưu chuyển, Lam Tiểu Bố là Thần Phù sư cấp ba đỉnh phong, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đây là một lá Thần Độn Phù cấp tám.

Mặt ngoài tấm độn phù là đạo văn quy tắc Không Gian vô cùng huyền ảo. Với lý giải của Lam Tiểu Bố về quy tắc Không Gian bây giờ, hắn vẫn không thể nào hiểu rõ.

Tấm phù lục trong tay này không phải người nào cũng có thể kích phát được, dưa theo mô hình kết cấu thể hiện, chỉ có đạo vận đặc biệt mới có thể kích phát được tấm phù lục này. Lam Tiểu Bố không cần kiểm tra, cũng biết phù lục này nhất định phải là đạo vận Phàm Nhân Đạo của Lưu Tinh mới có thể kích phát được.

Lam Tiểu Bố lập tức tìm kiếm phương pháp phá giải, nếu như tấm phù lục này do Lưu Tinh luyện chế ra, có lẽ Vũ Trụ Duy Mô cũng không thể nào phá giải, hoặc là chỉ có thể tu luyện Phàm Nhân Đạo mới được. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy tấm phù lục này không phải do Lưu Tinh luyện chế ra, còn về phần sau nhất định phải là Phàm Nhân Đạo mới có thể kích phát được, chắc hẳn là khi tu vi của Lưu Tinh cao đã thông qua thủ đoạn nào đó bày ra cấm chế này. Chỉ cần là cấm chế, hắn có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô để phá giải.

Sau năm ngày, Lam Tiểu Bố vừa thông qua mô hình kết cấu tìm được cách phá giả tấm độn phù này, Vẫn Thạch Phi Thuyền của Lưu Tinh đã dừng lại.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn chấn động vì tình cảnh trước mắt, có ít nhất mười mấy vạn người tạo thành một cái nối bằng người cực lớn.

Nói là hình dạng cái nồi, là bởi vì người ngồi ngoài cùng là ở vị trí cao nhất, mà người ở trong cùng thì giống như dưới đáy nồi. Mỗi một vòng, đếu có ít nhất là sáu đội bảy người, từng vòng một từ trong ra ngoài.

Ở giữa cái nồi này, chính là một nơi khá mờ mịt. Thần niệm quét qua, lập tức biến mất tăm.

“Lam đạo hữu, nơi này chính là Đan Tuyền ở vực sâu Di Thần, có thể nói là hơn nằm phần tu sĩ ở vực sâu Di Thần đều ở nơi này.” Lưu Tinh chỉ vào những người trước mặt này giới thiệu với Lam Tiểu Bố.

Hầu như ngay sau khi Lưu Tinh nói xong câu đó, nơi sương mù lượn lờ kia đột nhiên phun ra một đống đan dược màu trắng ngà. Thần niệm của Lam Tiểu Bố không thể nào chạm đến được, nhưng vẫn có thể cảm nhận được Thần Linh khí nồng đậm. Giống như lời Lưu Tinh nói, thần linh khí này quả thật có ẩn chứa đạo vận Hỗn Độn.

Đan dược màu trắng ngà này có ít nhất là mấy ngàn viên, một lần phun trào tựa như thiên nữ đang rải hoa, bắn ra bốn phương tám hướng.

Rất nhiều tu sĩ điên cuồng dùng thần niệm cướp lấy, nhưng không có một ai rời khỏi vị trí của mình.

“Đây có phải là thần niệm yếu thì sẽ không thể nào cướp được?” Lam Tiểu Bố nhìn Thần Nguyên Đan bắn ra bốn phương tám hướng, không nhịn được nói ra. Dù không rời khỏi vị trí đang ngồi, nhưng ở nơi này, thần niệm mạnh nhất định là chiếm ưu thế.

“Thần niệm mạnh đương nhiên là có chỗ tốt, nhưng mà ở đây không có tác dụng gì nhiều, ngươi càng đi về phía trước, chỉ cần nằm trong phạm vi cướp đoạt Thần Nguyên Đan rồi, ngươi sẽ phát hiện phạm vi thần niệm của mình chỉ có thể trải rộng khoảng mấy trăm trượng mà thôi.” Lưu Tinh nói.

Lam Tiểu Bố cố ý đi đến chỗ tu sĩ nằm ở vòng ngoài cùng, quả nhiên thần niệm của hắn sau khi đến chỗ này lập tức bị áp chế lại, nói rõ nơi này có cấm chế thần niệm.

“Ta cảm thấy có một vấn đề, đó chính là khi Mân Nguyên triệu tập mọi người đến luận đạo, người lấy được vị trí tốt ở chỗ này một khi rời đi tham gia luận đạo, có phải vị trí sẽ bị người khác cướp đi hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lưu Tinh cười ha ha, “Quả thật là như vậy.”

“Thế thì sẽ có một số người không tham gia hội luận đạo, vậy chẳng phải vẫn cứ chiếm lấy vị trí tốt này?” Lam Tiểu Bố nói, nếu như đổi thành hắn, hắn sẽ không vì một cái hội luận đạo mà bỏ đi vị trí tốt của mình. bởi vì nơi này có cấm thần trận, tầm quan trọng của vị trí dược hiện ra rất rõ.

“Sẽ không đâu, bởi vì trong lúc diễn ra hội luân đạo, nơi này sẽ bị trận pháp khóa lại, bất cứ người nào cũng phải rời khỏi nơi này.Lúc này, cho dù ngươi không đi tham gia hội luận đạo, ngươi cũng không thể đi vào phạm vi của Đan Tuyền. Chỉ chờ đến khi hội luận đạo kết thúc rồi, mới có thể cướp đoạt vị trí một lần nữa. Lúc đó, cơ hội của mọi người đều giống nhau, bởi vì phải đợi đến khi hộ trận Đan Tuyền mở ra mới đi vào được.” Lưu Tinh giải thích.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Mân Nguyên này làm việc rất công chính, khiến mọi người có cơ hội ngang nhau.

“Chúng ta ngồi xuống chỗ này đi, có lẽ có thể cướp được một ít Thần Nguyên Đan.” Lưu Tinh nói xong thì tìm một vị trí ngồi xuống.

“Ngươi ngồi trước đi, ta qua chỗ phường thị kia xem một chút.” Lam Tiểu Bố chỉ về phía phường thị ở đằng xa.

Có lẽ bởi vì ở nơi này có Đan Tuyền, nơi này cũng hình thành nên một cái phường thị lộ thiên. Phần lớn người đều đang ở ngoài Đan Tuyền chờ đợi Thần Nguyên Đan, cho nên người ở phường thị lộ thiên này cũng không có nhiều.

Trong phường thị lộ thiên này không có đan lâu, nhiều nhất đều là tạp hóa, khí các về phù các.

Lam Tiểu Bố tiến vào trong phường thị, vốn định hỏi thăm tin tức của Mân Nguyên một chút. Bây giờ Mân Nguyên trong tưởng tượng của hắn hình như khác xa những gì mà hắn thấy trong hiện thực, nếu như không biết rõ rốt cuộc lai lịch của Mân Nguyên là gì, hắn cũng không muốn ra tay.

Hội luận đạo của Mân Nguyên còn một năm nữa mới diễn ra, Lam Tiểu Bố tin rằng mình có thể tìm hiểu rõ.

Lam Tiểu Bố vừa mới đi vào một nhà phù các, đã nhìn thấy một nữ tử đeo mạng che mặt cũng bước vào. Nữ nhân này Lam Tiểu Bố cũng có chút ấn tượng, vừa rồi khi cướp đoạt Thần Nguyên Đan, nữ nhân này hình như còn cướp được ba viên. Nhiều người cướp đoạt Thần Nguyên Đan như vậy, nữ nhân này cướp được ba viên, xem như là khá tốt.

Nữ nhân này sau khi cướp được ba viên đan dược, lập tức rời khỏi vị trí ở Đan Tuyền, không ngờ nàng lại đến chỗ phù các này.

Chương 1447 - Thế Giới Thần mạnh nhất. (2)

“Xin hỏi có phù lục phòng ngự độc chướng không? Cấp bốn trở lên.” Nữ tử vừa tiến vào đã hỏi.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được tu vi của đối phương, chắc hẳn là cảnh giới Thần Quân.

Chưởng quỹ của của cửa hàng phù các tuổi cũng hơi lớn, tu vi cũng là cảnh giới Thần Quân. Lam Tiểu Bố hoài nghi gia hỏa này nếu như không nhanh chóng tấn cấp, tuổi thọ chỉ sợ sẽ tận.

“Không có, chỉ có Giải Độc Phù cấp bốn.” Chưởng quỹ từ tốn nói.

Nữ tử xoay người rời đi, không nói nhảm một câu nào.

Lam Tiểu Bố giả vờ mình là một khách quen nói, “Cái gì mà Phòng Ngự Chướng Độc Phù chứ, đi nghe Đại Thánh Nhân luận đạo nhiều một chút, nói không chừng bản thân cũng có thể tự luyện chế ra phù phòng ngự độc chướng rồi.”

Chưởng quỹ liếc mắt nhìn Lam Tiểu Bố một chút, “Luận đạo cũng không phải là vạn năng, nếu như nghe luận đạo mấy lần, có thể luyện chế ra phù phòng độc chướng cấp bốn, vậy thì tất cả mọi người đều đi nghe luận đạo rồi.”

“Ngươi xem thường Đại Thánh Nhân sao?” Lam Tiểu Bố trừng mắt, giọng điệu có chút khó chịu.

CHưởng quỹ tựa như bị khí thế của Lam Tiểu Bố dọa sợ, lầm bầm một câu rồi nói, “Ta chỉ nói sự thật mà thôi, Đại Thánh Nhân cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà giận chó đánh mèo với ta.”

“Ngươi cảm thấy Đại Thánh Nhân là người thế nào?” Lam Tiểu Bố bắt lấy chủ đề.

“Đương nhiên là người tốt rồi, nếu không có Đại Thánh Nhân, chúng ta không thể sống nổi được một ngày rồi.” Chưởng quỹ bị Lam Tiểu Bố dọa sợ, trong giọng nói tràn đầy cảnh giác.

Lam Tiểu Bố vừa nhìn là biết ngay, do vừa rồi mình dọa đối phương quá ác, cho nên giọng điệu dần nhẹ đi, “Ta nghe nói một năm sau là hội luận đạo của Đại Thánh Nhân, ngươi có đi không?”

Chưởng quỹ thấy Lam Tiểu Bố không còn truy cứu trách nhiệm với hắn nữa, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi, không dám chần chừ nói với Lam Tiểu Bố, “Đương nhiên là đi, Đại Thánh Nhân luận đạo, nhất định phải đi. Chỉ là vé vào cửa hội luận đạo, cũng không dễ lấy được.”

Đi vào hội luận đạo mà cũng cần phải có vé vào cửa? Không phải tất cả mọi người đều được mời đến sao? Lam Tiểu Bố lần đầu tiên nghe đến chuyện này, Lưu Tinh không hề nói cho hắn nghe chuyện này.

Nhưng mà lời này hắn không dám nói, vừa nói ra đối phương sẽ biết hắn có vấn đề.

“Cũng đúng, ta đang nghĩ cách làm sao để lấy được vé vào đây.” Lam Tiểu Bố nhíu mày, giọng điệu có chút buồn bực.

“Có thể đến Đại Lâm phù các xem thử, nghe nói bọn hắn bán vé vào cửa, vé vào cửa có giá từ mười viên Thần Nguyên Đan đến vạn viên Thần Nguyên Đan đều có, vé vào cửa chính là một loại đảm bảo cho phép ra vào, một tấm vé vào chỉ cho phép một người vào.”

Câu nói của chưởng quỹ khiến trong lòng Lam Tiểu Bố giật thót, tên gia hỏa Lưu Tinh này đúng là âm hiểm, lỡ như sau khi đánh lén Mân Nguyên rồi, Lưu Tinh đi, hắn lại vì không có vé vào mà bị chặn ở trong đó, vậy thì chuyện vui này lớn lắm đấy.

“Đúng đùng, ta phải đi mua vé thôi.” Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn phải đến Đại Lâm phù các hỏi chuyện này.

Lam Tiểu Bố vừa đi ra khỏi cửa lớn phù các, thần niệm đã quét được nữ tử lúc nãy đang rời khỏi phường thị. Lúc đầu thì Lam Tiểu Bố cũng không để ý lắm, nhưng hắn lập tức nhìn thấy có một tu sĩ Thế Giới Thần đang lặng lẽ theo dõi nữ tử kia.

Vốn đang định nghe ngóng tin tức, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn không chút do dự đi theo.

Nữ tử này sau khi rời khỏi phường thị cũng không đến chỗ Đan Tuyền, mà lấy một món pháp bảo phi hành rời đi. Lam Tiểu Bố thấy tu sĩ Thế Giới Thần kia cũng lấy pháp bảo đi theo sát phía sau, lúc này mới thi triển độn thuật đi theo.

Lam Tiểu Bố vừa đi, Lưu Tinh đã phát hiện ra, hắn nhìn phương hướng Lam Tiểu Bố đã đi một chút, cũng không hề đuổi theo, hắn tin lát nữa Lam Tiểu Bố sẽ quay về đây.

…

Nửa ngày sau, nữ tử đằng trước đã nhận ra không ổn, còn chưa đợi nàng dừng lại, một bóng người màu xám đã chặn ở phía trước nàng.

“Đạo hữu có ý gì?” Nữ tử cùng dừng phi thuyền lại, đồng thời lấy pháp bảo của mình ra, KHông Nhận lưu ly tinh.

Nàng chắc hắn biết rõ ở trước mặt người này, nàng không thể nào chạy thoát.

“Ngươi tên là Bắc Tố Đình?” Nam tử đàng từ trên cao nhìn xuống nữ tử, mặc dù đang hỏi, nhưng giọng điệu vô cùng cường thế.

“Không sai, ta chính là Bắc Tố Đình.” Nữ tử lui về sau mấy bước, khí thế sát phạt trên pháp bảo lưu chuyển không ngừng.

“Ta tên là Khúc Khổ, nhìn trúng ngươi đã lâu. Đi cùng với ta đi, ngươi có thể lấy được cơ duyên, nếu như ngươi không chịu đi với ta, vậy thì ta chỉ có thễ ra tay với ngươi.” Nam tử nói chuyện vô cùng bình thản, lại mang theo dáng vẻ đương nhiên phải vậy..

“Thật xin lỗi, ta không đi với ngươi.” Bắc Tố Đình lại lùi về sau mấy bước, thần niệm nàng rà quét xung quanh, tựa như đang tìm kiếm con đường đi.

“Chuyện này không phải do ngươi quyết định.” khi Khúc Khổ đang nói chuyện đã vươn tay ra bắt lấy Bắc Tố Đình.

Dù sao thì Bắc Tố Đình cũng là một Thần Quân trung kỳ, nhìn thấy rất rõ ràng bàn tay đối phương đang vươn đến, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại chẳng thế nào tránh né được.

Oanh! Một đạo quyền phong đánh lên cánh tay này, Lam Tiểu Bố xuất hiện giữa hai người.

“Ngươi là người phương nào?” Khúc Khổ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong giọng nói tràn đầy lệ khí.

Lam Tiểu Bố thì âm thầm kinh hãi, hắn cũng phải chưa từng giết một hai Thần Vương, nhưng chưa thấy qua THế Giới Thần có đạo vận mênh mông khổng lồ như vậy. Gia hỏa này chính là thế Giới Thần mạnh nhất mà hắn từng thấy, hắn chưa từng đối chiến với Lưu Tinh, nhưng mà hắn cảm thấy gia hỏa này không thể nào yếu hơn Lưu Tinh.

Chương 1448 - Người Trúc gia.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Ta là người phương nào thì liên quan gì đến ngươi? Ta cứ thích dạy dỗ loại người bỉ ổi trộm gà bắt chó, theo đuôi nữ tử như ngươi đấy.”

“Ha ha…” Khúc Khổ cười ha ha một tiếng, “Vậy thì để Khúc Khổ ta nhìn xem sau khi đạo của ngươi bị hủy rồi, có còn phách lối như bây giờ nữa hay không?”

“Ta hiểu rồi, ngươi chính là Đoạn Đạo Giả.” Bắc Tố Đình tựa như nhớ ra thân phận của Khúc Khổ, kinh hô lên một tiếng, theo bản năng mà lui về sau mấy bước.

Đoạn Đạo Giả? Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, Khúc Khổ đã lấy ra một hạt châu đầy mây ngũ sắc, sau khi lấy hạt châu ra thì giống như vũ trụ Hạo Hãn, vô cùng vô tận khí thế đạo vận lập tức phủ trời ngập đất đánh về phía không gian lĩnh vực của Lam Tiểu Bố.

Trước hạt châu ngũ sắc này, Lam Tiểu Bố thật giống như đang ở trong một không gian vũ trụ khởi nguyên. Ở trong không gian vũ trụ khởi nguyên này, tất cả mọi động tác của hắn đều như bị phóng đại ra, hầu như ngay cả tư duy và đạo vận đại đạo của hắn, cũng không thể nào che giấu trước vũ trụ khởi nguyên này.

Lam Tiểu Bố không hề sợ hãi, Khí Vận Chi Thụ chuyển động, luồng lực đang hút đi khí thế đạo vận của bản thân hắn trong nháy mắt bị chặn lại. Thất âm Kích lập tức cuốn lên cuồn cuộn kích đào, đánh về phía hạt châu ngũ sắc kia. Ngay cả Thần Vương hắn cũng dám cứng đối cứng mà ứng chiến, tên Khúc Khổ này dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một Thế Giới Thần mà thôi. Chỉ là một Thế Giới Thần, cũng dám khống chế đạo vận đại đạo của hắn, nằm mơ đi.

Oanh! Đạo vận sát phạt từ Thất âm Kích bành trướng thành một tòa núi lớn đánh vào hạt châu ngũ sắc, Lam Tiểu Bố cảm thấy khí thế đạo vận của mình bị chặn lại, sau đó thần nguyên và thần niệm đều bị chặt đứt.

Không hay rồi, Lam Tiểu Bố lui lại, Khí Vận Chi Thụ điên cuồng vận chuyển, cũng may Khí Vận Chi Thụ đã chặt đứt loại khống chế đạo vận này. Đạo vận sát phạt từ Thất âm Kích lại cuốn lên một lần nữa.

Phốc phốc! Huyết quang nổ tung, cho dù kích đào do Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đánh ra bị cắt đứt, nhưng đạo vận từ hạt châu ngũ sắc của Khúc Khổ cũng bị xé nứt, đạo vận vũ trụ khởi nguyên cũng bị nổ tan, hạt châu cũng bị đánh văng ra ngoài. Khí thế sạt phạt bị cắt đứt, đồng thời vạch ra mấy vết thương trên người Khúc Khổ.

“Ta sẽ đến tìm ngươi.” Khúc Khổ bỏ lại câu nói này, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất.

KHi đạo vận kích đào từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố bị hắn cắt đứt lại nhanh chóng cuốn lên kích mang, Khúc Khổ đã biết Lam Tiểu Bố khác với Thế Giới Thần bình thường.

Trong tình huống bình thường, hắn giết Thế Giới Thần cũng giống như giết gà vậy, bởi vì hắn có thể khống chế đạo vận đại đạo của đối phương. Nhưng khi đối mặt với Thế Giới Thần có tu vi thấp hơn hắn như Lam Tiểu Bố, hắn lại có chút kiêng kị. Nhưng mà hắn đã sắp bước vào Thần Vương cảnh rồi, muốn giết Lam Tiểu Bố cũng không vội, chờ hắn bước vào Thần Vương cảnh rồi, lại đến giết Lam Tiểu Bố sau.

TRơ mắt nhìn Khúc Khổ bỏ chạy, Lam Tiểu Bố không đuổi theo. hắn biết cho dù Khúc Khổ không chạy trốn, hắn cũng không thể làm gì được đối phương. Có cùng cảnh giới tu vi, nhưng mà Khúc Khổ thật sự quá mạnh.

Hắn mạnh, đó cũng là vì hắn ngưng luyện ra được Khí Vận Chi Thụ thuộc về chính mình, tu luyện đại đạo bản thân. Còn tên Khúc Khổ này tại sao lại mạnh như thế?

“Vãn bối Bắc Tố Đình, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.” Bắc Tố Đình nhanh chóng khom người cảm tạ. Mặc dù đang cảm tạ, nhưng trong lòng Bắc Tố Đình cũng có chút bất an. Lúc nãy ở trong phường thị nàng đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố lại xuất hiện ở nơi này, rõ ràng là theo dõi mà đến.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Thuận tay mà thôi, không đáng nhắc đến, ta nhìn thấy ngươi bị tên Khúc Khổ này theo dõi, cho nên mới đi theo đến đây. Ngươi biết Khúc Khổ à? Đoạn Đạo Giả là gì?” Lam Tiểu Bố nói với Bắc Tố Đình.

Bắc Tố Đình nghe thấy Lam Tiểu Bố theo dõi Khúc Khổ mà theo đến đây, trong lòng thở phào một hơi, nhanh chóng thi lễ một cái, “Tên

Khúc Khổ này ta từng nghe nói đến, tên thật của hắn là Trúc Khổ. Đạo mà người này tu luyện rất quỷ dị, người chết trong tay hắn, tất cả đều bị cướp đi đạo vận, thất phách cũng không còn, càng không có cơ hội luân hồi. Ra tay với hắn, đạo vận đại đạo sẽ bị hắn khống chế…”

Lam Tiểu Bố càng khẳng định, tên Trúc Khổ này cũng tu luyện đại đạo tự thân, chỉ là không biết rốt cuộc gia hỏa này tu luyện đạo gì.

Khi tu vi tăng lên, Lam Tiểu Bố lý giải về đại đạo càng rõ ràng hơn. Trong tình huống bình thường, gia hỏa có thực lực cường đại, đều tu luyện đại đạo tự thân. Ví dụ như Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y tu luyện Đại Mộng Đạo, Khúc Bồng tu luyện Tinh Cầu đại đạo, Lưu Tinh tu luyện Phàm Nhân Đạo, Hủy Diệt Thánh Nhân tu luyện Hủy Diệt đại đạo, ngay cả Lâu Thiêm Hồ, cũng có Tuyên Hà Đại Đạo của mình.

Tích Niệm Mạt không tu luyện đại đạo tự thân, cho nên tu vi so với những người còn lại, kém hơn rất nhiều. Còn Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề, mặc dù là một Thánh Nhân, thực lực của nàng chỉ sợ là xếp vào hàng thấp nhất.

Đương nhiên, theo Lam Tiểu Bố, Tần tự Hề cũng không tính là Thánh Nhân.

Thấy Bắc Tố Đình còn muốn nói gì đó nhưng cứ chần chừ không nói ra, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Tố Đình đạo hữu, có chuyện gì thì cứ nói, ta tên là Lam Tiểu Bố, cũng sẽ không vì ngươi nói ra điều gì mà cảm thấy khó chịu đâu.”

Bắc Tố Đình nghe thấy vậy thì vội vàng cúi thấp người nói, “Vâng, Lam tiền bối…”

“Gọi tên ta đi, tu vi của ta so với ngươi cũng không cao hơn bao nhiêu.” Lam Tiểu Bố xua tay nói.

Chương 1449 - Người Trúc gia. (2)

“Vâng, Lam đại ca.” Bắc Tố Đình cẩn thận nói, “Tên Trúc Khổ này khiến ta nhớ đến một người mà ta đã từng gặp khi ta ở tu chân giới, người này tên là Trúc Khúc, công pháp mà hắn tu luyện cũng vô cùng quỷ dị, hơn nữa thần hồn của hắn vô cùng cường đại. Nếu như lúc đó không phải Chân Tinh xuất hiện một cường giả thiên tài, vậy Trúc Khúc kia lúc đó có thể đã hủy diệt cả Chân Tinh rồi. Phụ thân của Trúc Khúc tên là Trúc Phục, phụ thân của Trúc Phục tên là Trúc Nam Sơn. Mà phụ thân của Trúc Nam Sơn chính là Trúc âm, nghe nói Trúc âm đã sáng lập ra một cái tông môn ở Chân Tinh, tên của tông môn này chính là Luân Hồi Đạo Tông, hình như bọn hắn tu luyện chính là Luân Hồi đạo.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày nghĩ một lát rồi nói ra, “Công pháp tên Trúc Khổ này tu luyện, hình như không phải là Luân Hồi đạo, mà là một loại…”

Cho dù chỉ ứng đối một chiêu với Trúc Khổ, nhưng Lam Tiểu Bố cảm nhận được công pháp của Trúc Khổ và Luân Hồi đạo vẫn còn có chút khác biệt, còn về phần khác nhau ở chỗ nào, trong lúc nhất thời hắn không thể nói ra được.

Bắc Tố Đình nói, “Ta nghi ngờ tên Trúc Khổ này chính là con trai của Trúc âm, chắc hẳn là huynh đệ của Trúc Nam Sơn. Hơn nữa Trúc Khổ chắc hẳn được Trúc âm nuôi lớn ở Tiên giới, cho nên ở tu chân giới không có tin tức của hắn.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố đã nổi lên lòng kiêng kị đối với tên Trúc Khổ này, bây giờ hắn không sợ tên Trúc Khổ này, nhưng một khi tên Trúc Khổ này bước vào Thần Vương cảnh, vậy thì khó nói. Cho nên hắn nhất định phải tìm nơi tấn cấp lên Thần Vương trước rồi tính tiếp, cho dù là chuyện đánh lén Mân Nguyên, chưa tấn cấp Thần Vương, hắn cũng phải dời lại.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố hỏi, “Tố Đình đạo hữu, ta cũng từng đi qua một tinh cầu tu chân, cái tinh cầu tu chân này trước kia cũng từng có tên là Chân Tinh, không biết có phải tinh cầu mà ngươi đang nói đến hay không.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói từng đi đến Chân Tinh, Bắc Tố Đình kích động vô cùng, nàng vội vàng hỏi, “Tinh cầu mà Lam đại ca đi qua có phải có một tông môn, tên là Tinh Đế sơn?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, đúng là có một cái tông môn tên là Tinh Đế sơn, nhưng mà sau khi lượng kiếp xảy ra, Tinh Đế sơn đã bị hủy diệt, bây giờ gọi là Chân Khư cung.”

“Lam đại ca, tinh cầu đó đúng là tu chân giới mà ta đã từng sống, ta…” Bắc Tố Đình kích động đến đỏ bừng vành mắt.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghe được tin tức của Chân Tinh. Từ sau khi rời khỏi Chân Tinh, nàng vẫn chưa từng nghe nói đến tin tức Chân Tinh, ngay cả người quen ở Chân Tinh cũng không gặp được ai. Đến mức Trúc Khổ có khả năng có cùng nguồn gốc từ Chân Tinh, nàng chỉ là tình cờ nghe thấy được.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến Tả Uyển âm, thờ dài nói, “Lúc ta đi không cẩn thận lạc vào trong hư không, bây giờ cũng không tìm được đường trở về. Ta có một đạo lữ, bây giờ còn đang ở Chân Tinh chờ ta.”

“Lam đại ca, tương lai nếu như ngươi muốn đến Chân Tinh, nhất định phải gọi ta đi cùng. Sau khi ta đến Thần giới, vẫn luôn bị nhốt ở trong vực sâu Di Thần, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy mặt trời.”

Tâm trạng Bắc Tố Đình vẫn vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi yên tâm, chờ sau khi ta rời khỏi vực sâu Di Thần, nhất định sẽ dẫn theo ngươi rời khỏi nơi này.”

“Lam đại ca có thể rời khỏi vực sâu Di Thần? Nơi này không thể đi được.” Bắc Tố Đình kinh ngạc nói,

“Ta có cách rời đi, nhưng mà bây giờ ta không thể đi. Tên Trúc Khổ kia là một mầm tai họa, cho dù ta không đi tìm hắn, hắn cũng sẽ đến tìm ta, cho nên ta nhất định phải tìm một nơi bế quan tu luyện, ít nhất phải đột phá lên Thần Vương cảnh, mới có tư cách sống sót ở nơi này. Đúng rồi, ngươi có biết Mân Nguyên không, người được xưng là Đại Thánh Nhân, cũng là một đại thiên nhân. Ngươi ở vực sâu Di Thần khá lâu, hiểu rõ về con người hắn được bao nhiêu?” Lam Tiểu Bố nói thẳng.

Bắc Tố Đình do dự một chút rồi nói, “Ta cảm thấy người này có chút…”

“Không có gì, có chuyện gì thì ngươi cứ nói.” Cảm thấy Bắc Tố Đình chần chừ, Lam Tiểu Bố bèn nói.

Bắc Tố Đình ừ một tiếng rồi nói, “Ta ở vực sâu Di Thần tìm được một nơi, nơi này vô cùng kỳ quái, có thể nhìn thấy rõ vị trí của Đan Tuyền, nhưng lại chẳng có chút thần linh khí nào. Ta cảm thấy kỳ quái là, trong khoảng thời gian Đan Tuyền dừng phun trào, Mân Nguyên sẽ phong tỏa Đan Tuyền lại, sau đó mời mọi người đi luận đạo, nhưng trong khoảng thời gian này, chính hắn lại đi đến Đan Tuyền…”

“Chờ một chút, Tố Đình đạo hữu, ngươi nói là lúc hội luận đạo diễn ra, Mân Nguyên lại di đến Đan Tuyền? Ngươi có thể nhìn thấy tình huống lúc đó sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói.

“Đúng, ta có thể nhìn thấy, Lam đại ca, ta dẫn ngươi đi. Chỉ là khoảng cách hơi xa.” Bắc Tố Đình lập tức nói.

“Được, ngươi lên phi thuyền của ta, chúng ta cùng đi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự, lấy Luân Hồi Oa ra.

Chờ Bắc Tố Đình bước lên Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố kích phát Luân Hồi Oa, hầu như giống như đang thuấn di, chỉ chớp mắt đã độn không mà đi.

Nửa nén hương sau khi Lam Tiểu Bố đi, trong hư không đột ngột xuất hiện một bgons người, cái ngón này dần dần rõ ràng, đây chính là Trúc Khổ đã rời đi trước đó không lâu.

Trúc Khổ nhắm nghiền hai mắt đứng tại không gina mà vừa rồi hắn và Lam Tiểu Bố đã chiến đấu với nhau, tựa như đang cảm nhận gì đó. Qua một nén nhang sau, hắn mới mỏ to mắt ra. Từ hai hàng lông mày nhíu chặt của hắn cũng có thể thấy được, hắn cũng không thể nào cảm nhận được khí thế đại đạo của Lam Tiểu Bố.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm nói, “Đắc tội với Trúc Khổ ta, ngươi sẽ hối hận vì sống trên đời này.”

Chương 1450 - HÌnh ảnh Đan Tuyền.

Tiếng tăm của Luân Hồi Oa, Bắc Tố Đình đã từng nghe nói đến, cho nên Luân Hồi Oa vừa kích phát, Bắc Tố Đình đã biết ngay đây là Luân Hồi Oa, trong lòng nàng âm thầm sợ hãi mà thán phục. Lam đại ca mới quan này tuyệt đối không phải là người bình thường, người bình thường đừng nói là đuổi được Trúc Khổ đi, có thể sống sót được đã là không tệ rồi, hơn nữa người bình thường cũng không thể nào lấy được Luân Hồi Oa.

“Tố Đình đạo hữu, ngươi có biết bao lâu thì Mân Nguyên sẽ cử hành hội luận đạo một lần?” Bên trong Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố hỏi. Hắn muốn qua loa với Lưu Tinh, nhất định phải biết những thứ này.

Bắc Tố Đình đáp, “Bình thường đều là năm năm một lần, bởi vì cứ qua năm năm Đan Tuyền sẽ ngừng một khoảng thời gian. TRong khoảng thời gian ngừng này, chính là lúc tổ chức hội luận đạo. Lam đại ca, tốc độ pháp bảo phi hành này rất nhanh, ta đoán nhiều nhất là ba đến năm ngày, chúng ta có thể đến chỗ đó.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng đã có chút suy tính, hắn đổi phương hướng của Luân Hồi Oa một chút.

“Lam đại ca, phương hướng hình như không đúng.” Bởi vì Lam Tiểu Bố cho phép Bắc Tố Đình xem xét phương hướng bên ngoài, cho nên khi Lam Tiểu Bố đổi hướng, nàng cũng có thể cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố đáp,”Ta biết, ta đi lệch một chút, đi làm một vài chuyện.”

Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố đến một vách đá hẹp dài khá heo hút, dừng Luân Hồi Oa lại. Tại sâu trong vách đá này, Lam Tiểu Bố đào ra một cái động phủ lâm thời, gỡ hai cái ấn ký thần niệm ở trên người hắn xuống phong ấn trong cái động phủ này.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí đủ loại Ẩn Nặc Thần Trận, Phòng Ngự Thần Trận và Công Kích Thần Trận. Trừ cái đó ra, hắn còn bố trí một cái truyền tống trận.

Thần linh khí ở nơi này thiếu thốn, cộng thêm vực sâu Di Thần rất hoang vắng, chắc hẳn sẽ không có ai tìm đến đây. Cho dù có người tìm đến nơi này, muốn phá vỡ hư không thần trận cấp năm của hắn tiến vào động phủ cũng không có khả năng. Nếu như bản thân Lưu

Tinh tự đến đây, chỉ cần chạm đến cấm chế thần trận của hắn, hắn sẽ phát hiện ra ngay.

Khống chế Luân Hồi Oa một lần nữa tiến về phương hướng Bắc Tố Đình đã nói, Lam Tiểu Bố phát cho Lưu Tinh một đạo tin tức. Nội dung chủ yếu là, cảm thấy tu vi của mình quá thấp, hắn quyết định tìm kiếm nơi bế quan mấy năm, hội luận đạo của Mân Nguyên lần này không đi, chờ đến hội luận đạo lần sau của Mân Nguyên, hắn sẽ xuất quan.

Mặc dù là ngồi ở vòng ngoài cùng tại Đan Tuyền, nhưng thủ đoạn của Lưu Tinh có rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắ cũng đã lấy được một ít Thần Nguyên Đan. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố, điều này khiến Lưu Tinh hận không thể chửi ầm lên.

Hắn thấy, tên gia hỏa Lam Tiểu Bố này đúng là một chút tiết tháo cũng không có, hai người họ đã bàn tốt một năm sau sẽ đến hội luận đạo của Mân Nguyên đánh lén Mân Nguyên, nhưng nửa đường gia hỏa này lại lật lọng.

Mặc dù Lưu Tinh hận không thể lập tức giết chết Lam Tiểu Bố, nhưng hết lần này đến lần khác hắn không thể không nhịn cơn tức này xuống. Đối phó với Mân Nguyên cần một Thế Giới Thần cường đại như Lam Tiểu Bố, nếu không thì bọn hắn sẽ chẳng có chút cơ hội nào. Đồng bạn hợp tác tốt như Lam Tiểu Bố không dễ tìm, bây giờ Lam Tiểu Bố nói muốn lùi đến hội luận đạo sau, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Cũng may Lưu Tinh có thể thông qua ấn ký của mình cảm nhận được vị trí của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố quả thật đang dừng lại một chỗ nào đó, hẳn là đang bế quan.

Lưu Tinh cố kìm nén xúc động đi tìm Lam Tiểu Bố, cũng may đối với một người tu sĩ mà nói, thời gian sáu năm sẽ nhanh chóng qua đi, cùng lắm thì hắn đợi thêm mấy năm nữa thôi.

…

Sau khi gỡ đi ấn ký, Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, lần này Luân Hồi Oa chỉ phi hành ba ngày, đã đến nơi mà Bắc Tố Đình chỉ.

“Nơi ngươi nói chính là chỗ này?” Lam Tiểu Bố dựa theo vị trí Bắc Tố Đình nói mà dừng Luân Hồi Oa lại, sau đó còn cảm thấy khó hiểu, nơi này quá bình thường. Khắp nơi đều là bùn đất xám trắng, ở vực sâu Di Thần, nơi có loại bùn đất màu xám này, hầu như chiếm bảy phần trở lên.

Nếu như nhất định phải nói có chỗ nào đặc biệt, vậy thì đó chính là bùn đất xám trắng ở nơi này có chút mấp mô, hoặc là dùng đồi núi để hình dung thì thích hợp hơn một chút.

Bắc Tố Đình biết Lam Tiểu Bố đang cảm thấy nghi ngờ, nàng vội vàng nói, “Lam đại ca, từ nơi này chúng ta tiếp tục đi về phía trước, ngươi đi theo sau ta, ta biết đi như thế nào.”

Nói xong, Bắc Tố Đình nhảy lên đỉnh một đồi núi hơi cao, sau đó từ đỉnh núi này nhảy đến đỉnh đồi núi khác.

Lam Tiểu Bố đi theo phía sau, vừa đi vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Cứ đi như vậy khoảng một canh giờ, Bắc Tố Đình mới dừng lại.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Sao ngươi lại biết phải đi như thế nào?”

Giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu ở nơi này, đây là một cấm trận. Mặc dù tạo dựng ra được đây là một cấm trận, nhưng muốn mở được cấm trận này tiến vào bên trong, chỉ sợ phải tốn rất nhiều thời thời gian.

Bắc Tố Đình vội vàng nói, “Lúc trước ta bị nhốt ở trong hư không, sau khi lượng kiếp xảy ra, ta nghĩ rằng mình chết chắc rồi, kết quả lại xuất hiện một cái vết nứt hư không. Ta không kịp suy nghĩ gì cả, vọt thẳng vào bên trong vết nứt hư không kia. Sau khi vọt vào trong vết nứt hư không ấy, nơi ta đến chính là nơi mà chúng ta muốn đi. Ta nghi ngờ chỗ đó là do có người cố ý xây dựng lên, bởi vì nơi đó có một cái đồ giám viễn cổ. Ta có thể đi ra từ nơi đó, chính là dựa vào cái đồ giám kia.”

Chương 1451 - HÌnh ảnh Đan Tuyền. (2)

“Đò giám kia còn ở đó không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Bắc Tố Đình lắc đầu, “Không còn ở đây, khi ta ghi nhớ được cách ra vào từ đồ giám kia, cái đồ giám lập tức tán loạn trong hư không.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái cấm chế này quả thật rất cao minh. Cấm chế hoàn toàn dung hợp với quy tắc thiên địa xung quanh, đều là cấm chế cực mạnh.

“Nhưng mà ta biết ra vào như thế nào, đợi lát nữa ta sẽ khắc cho ngươi.” Bắc Tố Đình nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “KHông cần phải làm như vậy, nếu như ta đoán không sai, với quy tắc thiên địa ở nơi này, ngươi nhất định không thể nào khắc họa ra được cái đồ giám kia.”

Bắc Tố Đình sửng sốt, không tin lắm mà lấy một mảnh ngọc giản ra, chỉ là nàng vừa mới khắc họa được một ít, ngọc giản đã trực tiếp vỡ vụn.

“Không cần làm nữa, sau khi ngươi đến nơi này, nhiều gò núi như vậy, nhưng ngươi có thể biết rõ nên đi trên gò núi nào, sau đó bước đến gò núi tiếp theo ra sao, có phải giống như được khắc ở trong đầu hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, Bắc Tố Đình mới tỉnh ngộ ra, “Đúng, thật giống như được khắc ở trong đầu vậy.”

Lúc này, nàng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, sau khi nàng đến nơi này, nhiều gò núi như vậy, nàng lại biết rất rõ nên đi trên những gò núi nào. TRên đồ giám cũng có, nhưng cũng không giải thích rõ ràng như vậy.

“Không cần phải lo lắng, vấn đề này chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây rồi nói tiếp.” Lam Tiểu Bố ra hiệu Bắc Tố Đình không nên suy nghĩ nhiều.

Lam Tiểu Bố lại thông qua mô hình mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mà biết rõ, Bắc Tố Đình đã bị người hạ ấn ký ký ức trong đầu, loại ấn ký ký ức này cũng không phải là thứ đơn giản. Nếu như gia hỏa hạ ấn ký ký ức này vẫn lạc, vậy thì không quan trọng. Nhưng một khi đối phương không vẫn lạc, vậy thì Bắc Tố Đình rất có thể đã lâm vào một âm mưu, bị người khác lợi dụng.

Chờ rời khỏi nơi này rồi, Lam Tiểu Bố dự định dựa vào Vũ Trụ Duy Mô giúp Bắc Tố Đình loại bỏ cái ấn ký ký ức này đi.

“Được, Lam đại ca, muốn đi vào nơi này, nhất định phải dựa theo cách của ta mà làm.” Nói xong, Bắc Tố Đình nhanh chóng di chuyển mấy vị trí, sau đó phun ra một ngụm máu.

Một khắc sau, một cái trận môn loáng thoáng hiện ra trước mặt hai người, Bắc Tố Đình vừa sải bước đi vào vừa kêu lên, “Lam đại ca, nhanh chóng tiến vào.”

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Bắc Tố Đình hộc máu, cũng có chút cau mày, hắn vẫn đi theo Bắc Tố Đình bước vào trong trận môn, xuất hiện trên một tảng bạch ngọc cực lớn.

Bốn phía tảng bạch ngọc này đều là vách đá cao ngất, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối. Mà tảng bạch ngọc này chỉ nối liền với một cái vách đá bằng một cây cầu đá cực kỳ nhỏ hẹp.

Đứng trên tảng bạch ngọc này nhìn về phía vách đá ở đối diện, chính là một tấm ngọc bích bóng loáng như gương. HÌnh ảnh hiện lên trên tấm ngọc bích kia lại khiến Lam Tiểu Bố vô cùng khiêp sợ, bởi vì đó rõ ràng là hình ảnh của Đan Tuyền. Giờ phút này đang là lúc Đan Tuyền phun Thần Nguyên Đan, vô số tu sĩ đều đang cướp đoạt Thần Nguyên Đan ở vị trí của mình.

Lam Tiểu Bố thậm chí còn có thể nhìn thấy Lưu Tinh đang ngồi ở ngoài cùng, cho dù Lưu Tinh ngồi ở vòng ngoài cùng, nhưng thần niệm của hắn hình như rất đặc biệt, có mấy chục viên đan dược đã bị hắn cuốn đi.

“Lam đại ca, lúc trước khi ta từ hư không lạc đến đây, đã bị truyền tống lên đến chỗ ngọc thạch này. Ta thấy được cái đồ giám cổ xưa kia, cũng là ở trên cái ngọc thạch này. Chỉ là ở nơi này không có thần linh khí, cơ bản không thể nào tu luyện.” Bắc Tố Đình nói.

Lam Tiểu Bố cảm nhận một chút, nơi này quả nhiên không có chút thần linh khí nào, quả thật không thể tu luyện được.

“Ta xem xét xung quanh xem thế nào.” Lam Tiểu Bố nói xong thì cẩn thận đi đến biên giới ngọc thạch.

Bắc Tố Đình vội vàng nói, “Lam đại ca, nơi này cũng không thể sử dụng được thần niệm, chỉ có thể dùng mắt mà nhìn, hơn nữa bên dưới không biết kéo dài đến đâu. Bởi vì không thể nào sử dụng thần niệm, một khi bị rơi xuống đó, hậu quả khó mà đoán trước được.”

“Ta biết.” Lam Tiểu Bố đã biết thần niệm không thể dùng được ở chỗ này, chuyện này đối với hắn không thành vấn đề, chỉ cần hắn tạo dựng ra được mô hình kết cấu rồi, tìm được nguyên nhân không thể dùng thần niệm, sớm muộn gì cũng có thể dùng thần niệm của bản thân.

Rõ ràng không có gió, nhưng khi Lam Tiểu Bố đứng tại rìa của ngọc thạch, lại có thể cảm nhận được một loại ý lạnh thấm đến tận xương cốt từ bên ngoài ngọc thạch thổi đến.

Thần niệm chỉ có thể mở rộng trong phạm vi nửa thước, hoàn toàn không thể nào mở rộng được.

Đi vòng quanh bốn phía ngọc thạch này nhìn một chút, trừ một cây cầu đá hẹp dài nối liền ngọc thạch với vách đá kia thì không còn thứ gì khác.

Lấy tay sờ vào ngọc thạch một chút, lại cảm nhận được cảm giác trơn bóng mát lạnh.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục đi dạo nữa, mà ngồi trên ngọc thạch, thậm chí còn nhắm mắt lại. Tảng ngọc thạch này không nhỏ, chu vi chỉ khoảng chừng ba trượng. Vừa rồi di dạo, hắn đã sớm kiểm tra hết xung quanh ba trượng này.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhắm mắt không nói gì thêm nữa, Bắc Tố Đình cũng tìm một nơi ngồi xuống, nàng biết Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ biện pháp, bây giờ nàng cũng không nên quấy rầy Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố quả thật đang nghĩ cách, khi hắn tạo dựng ra mô hình kết cấu. Mô hình kết cấu của tảng ngọc thạch này, còn cả mô hình kết cấu tại sao nơi này lại không thể sử dụng thần niệm. Sau khi tạo dựng xong những thứ này, chuyện đầu tiên hắn cần làm chính là phải mở rộng thần niệm của mình ra.

Chương 1452 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng.

Tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô vô cùng chậm chạp, Lam Tiểu Bố dừng việc tạo dựng mô hình Tiểu Tinh Cầu Thuật lại, ngoài ra còn dùng mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm để cung cấp thần nguyên, thế nhưng với điều kiện như vậy cũng tốn thời gian nửa tháng, Vũ Trụ Duy Mô mới có thể tạo dựng ra được một mô hình đại khái.

Nếu như là trước đó, từ mô hình kết cấu đại khái này, Lam Tiểu Bố không thể nào hiểu rõ được đây là mô hình kết cấu gì. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố đã ngưng luyện ra Khí Vận Chi Thụ rồi, sự lý giải về quy tắc đại đạo cũng hơn xa trước kia.

Thông qua mô hình kết cấu mơ hồ này, Lam Tiểu Bố đoán ra được sở dĩ trên tấm ngọc bích này có được hình ảnh Đan Tuyền, rất có thể chính là quy tắc Không Gian Kính Tượng, nhất định là quy tắc đại đạo tự thân ngưng luyện ra, tuyệt đối không phải là do không gian vùng thiên địa này tự hình thành ra.

Trước đó Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng, sở dĩ trên ngọc bích này có thể nhìn thấy tình cảnh ở Đan Tuyền, có thể là do Giám Sát đại trận, thông qua Giám Sát đại trận là có thể làm ra được chuyện này. Nhưng sự thật chứng minh đây không phải là Giám Sát đại trận.

Lại qua thêm mười ngày nữa, mô hình kết cấu của Vũ Trụ Duy Mô đã từ từ hoàn thành được chín phần, giống như những gì Lam Tiểu Bố đã suy đoán, cái này quả thật chính là quy tắc Không Gian Kính

Tượng.

Cho dù biết loại quy tắc Không Gian Kính Tượng này là do đại đạo tự thân mà ngưng luyện ra, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ bản thân mình không thể nào làm được như vậy. Có thể làm được thế này, tuyệt đối là đại năng trong số đại năng, Lam Tiểu Bố nghi ngờ, cho dù là Thánh Nhân cũng không thê nào làm được. Giám Sát đại trận đem đi so với quy tắc Không Gian Kính Tượng này chẳng khác nào là trò hề.

TRong đầu Lam Tiểu Bố đang nghĩ, cái quy tắc Không Gian Kính Tượng này chắc hẳn tồn tại trong một không gian vô cùng mênh mông ở vực sâu Di Thần này, nếu không thì làm sao có thể chiết xạ được hình ảnh Đan Tuyền ở cách xa cả trăm triệu vạn dặm đến đây được?

Thánh Nhân cũng không làm được, vậy người tạo dựng ra được quy tắc Không Gian Kính Tượng này chính là cường giả còn cao cấp hơn Thánh Nhân?

Lam Tiểu Bố cảm thấy da đầu tê dại, Thánh Nhân đã rất đáng sợ rồi, nếu như cao cấp hơn cả Thánh Nhân, vậy có phải chỉ cần một cái hà hơi thôi cũng có thể diệt hắn?

Không đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác, nếu như theo cái khả năng này, thế thì hắn cũng có thể làm được.

Đó chính là vùng không gian này là của hắn, vậy thì hắn đương nhiên có thể tùy ý tạo dựng ra quy tắc nào đó trong vùng không gian thuộc về mình này.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên giật thót, bởi vì khả năng này thì càng đáng sợ hơn

Chẳng lẽ vực sâu Di Thần là thế giới vũ trụ của một cường giả? Chuyện này không phải là không có khả năng, mà là vô cùng có khả năng. Bởi vì Trường Sinh giới của hắn cũng giống như vậy, mặc dù Trường Sinh giới của hắn bây giờ vẫn còn rất đơn sơ, nhưng hắn có thể ngưng luyện quy tắc đại đạo thuộc về mình ở trong Trường Sinh giới.

Nghĩ đến nơi này rất có thể chính là thế giới của người khác, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nếu như là thế giới của người khác, vậy thì mình nhất định phải nhanh chóng rời đi. Cho dù bây giờ chủ nhân của thế giới này không có ở đây, nhưng chỉ cần đối phương luôn luôn liên hệ cảm ứng với thế giới này, vây thì ở chỗ này sẽ không an toàn.

Lam Tiểu Bố ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu lại một lần nữa. Vùng không gian này là thế giới của người khác thật sự khả năng cũng không lớn, đây là vực sâu ở Vô Căn Thần giới, làm sao có thể là thế giới vũ trụ của người khác? Vô Căn Thần giới không biết đã tồn tại biết bao nhiêu năm, nếu như là thế giới của người khác, vậy thì đã sớm có người phát hiện ra rồi, chứ không đợi đến bây giờ.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn tạo dựng xong mô hình kết cấu của tấm ngọc bích ở đây.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, cái quy tắc Không Gian Kính Tượng này chưa lớn đến mức như trong tưởng tượng của hắn, đằng sau tấm ngọc bích này chính là một cái Hư Không Truyền Tống Trận Môn, cái quy tắc Không Gian Kính Tượng này chỉ hình thành ở giữa hai cái Hư Không Truyền Tống Trận. Cách này mặc dù rất khó, nhưng mà so với việc hình thành một loại quy tắc trong không gian này thì đơn giản hơn rất nhiều. Hơn nữa có thể xác định, đây không phải là thế giới của người khác.

Không đúng…

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, nếu như có hai cái trận môn truyền tống, vậy chẳng phải là đang nói lên rằng, phía bên kia của tấm ngọc bích này chính là đầu nguồn chân chính của cái Đan Tuyền kia? Ở nơi đó hình thành nên vô cùng vô tận Thần Nguyên Đan, sau đó những Thần Nguyên Đan này thông qua trận môn hư không truyền tống đến chỗ Đan Tuyền, sau đó phun trào ra…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy đúng, bởi vì vừa rồi mô hình kết cấu đã thể hiện đằng sau tấm ngọc bích này có quy tắc thần nguyên vô cùng nồng đậm, nói rõ đằng sau tấm ngọc bích có thần linh khí.

Bây giờ hắn phải nghĩ cách đi đến chỗ tấm ngọc bích này, sau đó nghĩ cách đục mở tấm ngọc bích này ra.

Có mục tiêu rồi, Vũ Trụ Duy Mô tiếp tục tạo dựng ra mô hình kết cấu mới, chính là làm thế nào để hắn có thể mở rộng thần niệm ở nơi này.

TRong lúc tạo dựng mô hình, Lam Tiểu Bố bắt đầu nghiên cứu quy tắc Không Gian Kính Tượng. Hắn cảm thấy cái quy tắc này vô cùng trâu bò, bây giờ hắn có rất nhiều độn thuận, lại không biết thuấn di. Nếu như học được thuấn di, lại cộng thêm độn thuật của hắn, cho dù có là Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể đuổi kịp hắn. Quy tắc Không Gian Kính Tượng, đây chính là từ một vùng không gian này đến một vùng không gian khác, có lẽ có thể dùng để thuấn di.

Chương 1453 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Lam Tiểu Bố bắt đầu dựa vào đạo thụ của mình để nghiên cứu mô hình kính tượng ở vùng không gian này, đầu tiên là khoảng cách thuấn di nhất định phải nằm trong phạm vi thần niệm của hắn, một khi nằm ngoài thần niệm của hắn…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lại cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề. Chỉ thuấn di trong phạm vi thần niệm của mình, vậy thì muốn chạy thoát khỏi sự truy sát của Hợp Thần cảnh cũng khó.

Cho dù thần niệm của hắn có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn Hợp Thần được. Nghĩ lại mà xem, vất vả lắm hắn mới thuấn di một lần, kết quả là vẫn còn nằm trong phạm vi thần niệm của Hợp Thần người ta, cái này mà gọi là thuấn di gì chứ? Còn không bằng hắn trực tiếp dùng Ngũ Hành độn thuật

Khoảng cách thuấn di nhất định phải vượt qua phạm vi thần niệm của hắn, chuyện này có liên quan đến việc thay đổi quy tắc Không Gian, công pháp của Lưu Tinh không tính là tệ, có thể dựa vào pháp tắc phá vỡ thế giới của người khác, có thể dựa vào pháp tắc mà hạ ấn ký lên người khác…

Như vậy thì hắn chỉ cần mượn một đạo pháp tắc bên trong quy tắc Không Gian để thi triển thuấn di, chỉ cần nắm bắt đươc không gian nào có đạo pháp tắc này, vậy hắn có thể dựa vào pháp tắc thuấn di này đi đến nơi xa vô tận. Sau khi thần nguyên của hắn bộc phát có thể đi đến nơi nào, vậy thì hắn có thể thuấn di đến đó. Về mặt lý thuyết, chỉ cần nơi này cũng có một đạo pháp tắc tương tự…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có thể, nếu như vậy, mặc dù không biết tiếp theo mình sẽ thuấn di đến nơi nào, nhưng có thể thoát khỏi nguy hiểm. Tương lai chờ thực lực của hắn tăng lên rồi, thậm chí có thể dung hợp loại thuấn di này vào thần thông Vô Giới.

Trong quá trình thuấn di không quan tâm đến giới vực không gian, chỉ sợ không ai có thể đuổi kịp hắn.

Khí Vận Chi Thụ không ngừng ngưng luyện đạo vận mà Lam Tiểu Bố đã cảm ngộ ra, cảm ngộ của Lam Tiểu Bố đối với thuấn di càng ngày càng rõ ràng. nếu như không phải bản thân còn đang ở chỗ này, Lam Tiểu Bố đã muốn chạy ra ngoài thử một chút rồi.

Nhưng vào lúc này, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu mới, sở dĩ ở chỗ này không thể mở rộng thần niệm được, là bởi vì không gian này có cấm chế khóa chặt thần niệm.

Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô dung hợp với quy tắc của nơi này để nâng cấp Đoán Thần Thuật, Đoán Thần Thuật của hắn không biết đã nâng cấp bao nhiêu lần, vừa đến nơi có áp chế thần niệm, chỉ cần dung hợp quy tắc không gian nơi đó rồi nâng cấp Đoán Thần Thuật là được.

Có lẽ có một ngày, thần niệm mà hắn dùng Đoán Thần Thuật rèn luyện ra, sẽ không còn bị áp chế ở bất cứ nơi nào nữa.

Quy tắc của nơi này đã được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, chỉ qua mấy ngày, Đoán Thần Thuật đã được Lam Tiểu Bố nâng cấp một lần nữa.

Lam Tiểu Bố đang thử dùng Đoán Thần Thuật mới rèn luyện thần niệm của mình, chỉ ngắn ngủi mấy ngày, thần niệm của hắn đã phá tan được cấm chế nơi này, sau đó từ từ mở rộng ra ngoài.

Từ một thước đến mười trượng…

Một tháng sau, thần niệm Lam Tiểu Bố đã có thể mở rộng ra khoảng trăm dặm. Không chỉ như vậy, bởi vì hắn tu luyện Đoán Thần Thuật, thần niệm lại tăng lên một chút.

Lam Tiểu Bố biết như vậy đã không tệ rồi, nơi nào rèn luyện thần niệm cũng được, không cần thiết phải ở nơi này tiêu hao thời gian. Ở nơi này, thần niệm mở rộng được trăm dặm đã đủ để hắn đến được chỗ của tấm ngọc bích kia, sau đó đục mở ngọc bích ra xem xét tình hình bên trong.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng lên Bắc Tố Đình vội vàng hỏi, “Lam đại ca, ngươi có cách rồi sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta thử một chút xem, ta nghi ngờ phía đối diện tấm ngọc bích này chính là đầu nguồn của Thần Nguyên Đan, nếu như ta suy đoán là sự thật, vậy trong vài năm ta có thể bước vào Thần Vương cảnh, mà tu vi của ngươi nhất định cũng sẽ tăng mạnh.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Bắc Tố Đình mừng rỡ vô cùng. Những năm qua nàng có thể từ Tiên Đế tu luyện đến Thần cảnh, chỉ yếu là nhờ vào Đan Tuyền. Mỗi lần ở Đan Tuyền thu hoạch được một ít Thần Nguyên Đan, cứ như vậy tích lũy tháng ngày, nàng cũng tu luyện đến Thần Quân sơ kỳ. nếu có đầy đủ Thần Nguyên Đan, nàng có thể trong thời gian ngắn bước vào Thế Giới Thần, sau đó tấn cấp Thần Vương cảnh.

Những năm này bị nhốt ở trong vực sâu Di Thần, nội tình của nàng đã đầy đủ, bây giờ cần nhất chính là một lượng lớn tài nguyên tu luyện.

“Lam đại ca, ngươi phải cẩn thận một chút. Ta luôn cảm thấy cái vực sâu này không hề đơn giản, một khi rơi xuống sợ sẽ rất nguy hiểm.” Mặc dù trong lòng Bắc Tố Đình rất kích động nhưng cũng biết cái vực sâu này rất nguy hiểm. Cái này hoàn toàn là dựa vào trực giác, không có cái gì gọi là chứng minh được hay không.

Lam Tiểu Bố đứng ở rìa của ngọc thạch, thần niệm cẩn thận thẩm thấu ra ngoài, vực sâu bên dưới ngọc thạch không chỉ sâu hơn trăm dặm, thần niệm của hắn vẫn chỉ chạm đến hư không.

Lam Tiểu Bố nhìn ngọc bích ở phía đối diện một chút, cách vị trí hắn đang đứng chỉ có vài dặm. Với thần niệm bây giờ của hắn, chắc hẳn đã đủ để đến phía chỗ đó.

Hít vào một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố sải bước ra. Một khắc sau một luồng lực lượng đáng sợ lập tức đè ép Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố giống như thiên thạch bị rơi xuống. Bắc Tố Đình đang đứng trên ngọc thạch kinh hô một tiếng, nàng không ngờ đến sẽ xảy ra tình huống này.

Lam Tiểu Bố cũng không thể nào nghĩ đến sẽ xảy ra tình huống này, thần niệm của hắn đã có thể bao bọc cả người hắn lại, thậm chí có thể cảm nhận được sự tồn tại trong không gian xung quanh, theo lý mà nói hắn hoàn toàn có thể đi qua không gian này mới đúng.

Cho dù đã cố gắng dùng thần niệm bao bọc lấy mình, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh. Không thể tiếp tục như vậy được, Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Đoán Thần Thuật vừa rèn luyện thần niệm của mình, vừa cố gắng ổn định thân mình. Qua hơn nửa ngày, Đoán Thần Thuật tựa như có tác dụng, thân thể Lam Tiểu Bố bắt đầu rơi chậm lại.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, vẫn vừa vận chuyển Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm của mình, vừa thử bay lên. Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra, trong hư không ở bên ngoài tảng ngọc thạch này, hiệu quả rèn luyện thần niệm từ Đoán Thần Thuật của hắn càng tốt hơn. Qua một ngày sau, Lam Tiểu Bố đã có thể bay lên trên, mà giờ phút này thần niệm của hắn đã mở rộng ra gấp hai lần.

Chương 1454 - Thần Nguyên Đan Hải.

Càng về sau, tốc độ của Lam Tiểu Bố bay lên càng lúc càng nhanh. Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố đã bay lên được trên tảng ngọc thạch kia.

Từ khi Lam Tiểu Bố rơi xuống vực sâu, Bắc Tố Đình vẫn luôn lo lắng đi vòng quanh, nhưng mà nàng không thể làm gì được. Mãi đến khi thân ảnh Lam Tiểu Bố xuất hiện trong tầm mắt nàng một lần nữa, nàng mới thở phào một hơi.

Lần này Lam Tiểu Bố chỉ cần hơn mười mấy giây đã có thể đứng đối diện với tấm ngọc bích, chỉ là hẻm núi bằng ngọc bích này bóng loáng như gương, hoàn toàn không có nơi đặt chân.

Lam Tiểu Bố lấy Thất âm Kích ra, đánh một kích vào tấm ngọc bích này, trên ngọc bích xuất hiện một dấu vết màu trắng, sau đó dấu vết này nhanh chóng biến mất, ngọc bích vẫn là ngọc bích, không có chút thay đổi nào.

Lam Tiểu Bố kinh hoảng, một kích vừa rồi của hắn đã dùng đến năm phần thần nguyên, vậy mà lại không khiến ngọc bích này có chút tỳ vết nào, ngọc bích này cứng rắn đến mức nào?

Trước đó hắn thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của tấm ngọc bích này, biết rất rõ cái ngọc bích này cũng không phải là trận pháp gì cả, mà là một tấm ngọc bích thật. Nếu như không phải là trận pháp, vậy mạnh mẽ phá vỡ là được mới đúng chứ.

Lam Tiểu Bố lui về sau một chút, lại vung Thất âm Kích ra, dốc toàn lực đánh.

“Răng rắc!” Một tiếng vang lanh lảnh truyền đến, sau đó lực phản cường đại dội đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy ngực bị nện vào, trong lòng càng trầm xuống. hắn biết rõ tiếng giòn vang lúc này không phải là do ngọc bích bị đánh vỡ, mà là mũi Thất âm Kích của hắn đã bị gãy mất nửa thước.

Thất âm Kích này từ khi hắn còn ở tu chân giới đã ở bên người hắn, lúc trước vì lấy được Thất âm Kích, Liễu Ly còn suýt chết. Không ngờ Thất âm Kích không bị hư hại do đấu pháp với người khác, mà bị vỡ vụn tại một vách đá.

Lam Tiểu Bố có chút đau lòng nhìn Thất âm Kích, muốn tìm được một món pháp bảo thích hợp với hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Không ngờ còn chưa lấy được đồ đến tay, ngược lại đã khiến mình bị tổn thất pháp bảo.

Thất âm Kích bị gãy, Lam Tiểu Bố không còn thử dùng sức mạnh nữa. Mô hình kết cấu của tấm ngọc bích này đã sớm tạo dựng ra, nếu như có cách khác để mở ra, mô hình kết cấu cũng sẽ cho ra đáp án. Nếu mô hình kết cấu không đưa ra đáp án, vậy đã nói rõ tấm ngọc bích này chỉ có thể cứng đối cứng mà mở ra.

Đáng tiếc tu vi của hắn quá thấp, chỉ là cảnh giới Thế Giới Thần. Cho dù Thế Giới Thần như hắn có thể so với Thần Vương, nhưng sợ rằng cũng không thể nào cưỡng ép phá mở tấm ngọc bích này ra.

Lam Tiểu Bố nhíu mày đứng trước tấm ngọc bích, cẩn thận quan sát mô hình kết cấu đã tạo dựng ra. Trong ngọc bích này có quy tắc thần nguyên, còn có quy tắc truyền tống trận văn, có quy tắc Không Gian Kính Tượng…

Còn nữa, khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, bên trong còn có rất nhiều quy tắc mà hắn không để ý đến, lúc đó hắn nghĩ rằng, những quy tắc này quá nhiều, không cần phải để ý.

Mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, mỗi lần đều có một lượng lớn quy tắc, nếu như mỗi một đạo quy tắc hắn đều phải nghiên cứu một chút, vậy thì sẽ phải hao tốn quá nhiều thời gian. Cho nên sau khi tạo dựng ra mô hình của tấm ngọc bích này, hắn chỉ để ý đến mỗi quy tắc truyền tống hư không, quy tắc Không Gian Kính Tượng, các loại quy tắc nguyên khí thiên địa.

Bây giờ hắn cẩn thận quan sát lại, phát hiện trên tấm ngọc bích này còn ẩn chứa quy tắc Chuyển Hóa Thần Nguyên, quy tắc Ngưng Luyện, quy tắc Phản Phệ…

Nói chính xác thì khi một kích của hắn đánh vào tấm ngọc bích này, cho dù hắn sử dụng lực lượng thần nguyên lớn đến mức nào, vậy thì phần lớn thần nguyên sẽ chuyển hóa thành một loại quy tắc lực lượng, những lực lượng này được ngọc bích mượn lấy, sau đó ngưng luyện cùng ngọc bích, khiến độ cứng của ngọc bích tăng lên.

Đây là lực lượng của chính hắn đánh vào chính lực lượng đó, nếu có thể đánh tan ngọc bích mới là chuyện lạ. Cái này cũng giống như có một người nắm lấy đầu của chính mình kéo lên, theo lý mà nói, cho dù sức của người này có lớn đến đâu, chỉ cần không có lực lượng khác tham gia vào, vậy thì hắn sẽ không thể nào thành công được.

Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, nếu như không phải có Vũ Trụ Duy Mô, chỉ sợ hắn chỉ có thể đến từ đâu thì quay về đó mà thôi, bởi vì hắn không thể nào biết được trên tấm ngọc bích này còn ẩn chứa các loại quy tắc Chuyển Hóa Thần Nguyên, quy tắc Ngưng Luyện. Cho dù tấm ngọc bích này là ai tạo ra, người tạo ra tấm ngọc bích này chính là một thiên tài.

Nhưng mà tên thiên tài này không gặp may lắm, gặp phải người có Vũ Trụ Duy Mô như hắn. Trước mô hình kết cấu, tất cả mọi bí mật của tấm ngọc bích này đều không thể nào che giấu được.

Lần này Lam Tiểu Bố thậm chí không cần Vũ Trụ Duy Mô đưa ra phương án phá giải giúp hắn, lấy một đoạn kích đánh ra một kích. Một kích này ẩn chứa quy tắc đại đạo do chính hắn cảm ngộ ra, lần này chẳng những có thể khiến quy tắc Chuyển Hóa Thần Nguyên trên ngọc bích biến mất, mà còn khiến ngọc bích không thể nào mượn lực để ngưng luyện chính nó.

Răng rắc! Một tiếng vang giòn truyền đến một lần nữa, một lỗ hổng chỉ lớn bằng quả đấm xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Thần nguyên nồng đậm đến cực hạn bao trùm đến, thần nguyên này còn ẩn chứa quy tắc Thần Nguyên Đan tự nhiên, khiến tinh thần Lam Tiểu Bố thả lỏng.

Chỉ qua mấy giây sau, cái lỗ hổng cỡ nắm tay này lại khôi phục lại như cũ. Lam Tiểu Bố biết rất rõ, đây là quy tắc Phục Hồi trên tấm ngọc bích. Chỉ cần Thần Nguyên Đan ở nơi này không biến mất, những quy tắc này mãi mãi có hiệu lực.

“Tố Đình đạo hữu, ngươi mở rộng tâm thần ra, ta kéo ngươi đến đây.” Lam Tiểu Bố nói xong, thần niệm trực tiếp tụ trên người Bắc Tố Đình, đồng thời cuốn lên.

Chương 1455 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Cho dù Bắc Tố Đình cách Lam Tiểu Bố xa khoảng vài dặm, nhưng Lam Tiểu Bố có thể đánh vỡ ra một cái lỗ hổng trên tấm ngọc bích này, mùi hương Thần Nguyên Đan nồng đậm ập đến, nàng cũng có thể cảm nhận được. Suy đoán của Lam Tiểu Bố quả nhiên chính xác, nơi này thật sự chính là đầu nguồn phun trào Thần Nguyên Đan của Đan Tuyền.

Bây giờ nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, nàng lập tức mở rộng tâm thần ra. Một khắc sau, một luồng lực lượng thần niệm bao trùm đến, Bắc Tố Đình được Lam Tiểu Bố trực tiếp cuốn đến trước mặt.

”Chờ sau khi ta mở ra được một cửa hang, ta sẽ đưa ngươi vào trước. Nơi này đi vào nhất định phải nhanh, bởi vì tấm ngọc bích này sẽ nhanh chóng phục hồi lại.” Lam Tiểu Bố dặn dò một câu.

Bắc Tố Đình ừ một tiếng, căng thẳng nhìn chằm chằm tấm ngọc bích trước mặt. Trong lòng nàng vô cùng kích động, bởi vì nàng hiểu được, chỉ cần có thể tiến vào trong này, đến khi ra ngoài, nàng tuyệt đối sẽ có một tu vi khác.

Lấy Thất âm Kích ra, liên tiếp đánh vào tấm ngọc bích.

Tạch tạch tạch, mấy tiếng nứt vang lên. Một lỗ hổng rộng chừng một thước xuất hiện, Lam Tiểu Bố vươn tay ra, Bắc Tố Đình nhanh chóng cuốn theo thần nguyên vọt vào trong. Lam Tiểu Bố đi theo sát phía sau cũng nhanh chóng vọt vào. Lúc chân hai người chạm chân đến mặt đất rồi quay đầu nhìn lại, lỗ hổng vừa rồi chỉ còn lại chừng một nắm đấm, sau đó qua mấy giây sau, lỗ hổng đã hoàn toàn biến mất.

“Đây là nơi nào?” Bắc Tố Đình có thể cảm nhận được thần linh khí nồng đậm, nhưng thần niệm của nàng vẫn không thể nào mở rộng ra được.

Lam Tiểu Bố tiện tay bố trí một cái Minh Quang Trận, Bắc Tố Đình lập tức thấy rõ khung cảnh trước mắt, nàng có chút sững người. Cách nàng khoảng trăm trượng chính là một vùng đan hải, đan hải này dường như vô biên vô hạn. Trên không đan hải là đan khí mờ mịt lượn lờ, luồng đan khí này còn ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn vô cùng nồng đậm.

Loại Thần Nguyên Đan này, Bắc Tố Đình quá quen thuộc, chính là Thần Nguyên Đan do Đan Tuyền phun ra.

“Lam đại ca, lần này chúng ta phát tải rồi.” Bắc Tố Đình kích động không thôi nhìn Thần Nguyên Đan Hải, Thần Nguyên Đan ở nơi này ít nhất phải tính bằng triệu vạn. Tùy tiện lấy một ít cũng đủ.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Chúng ta đây chỉ là đang nhìn mơ mà giải khát thôi, cũng không đúng, so với việc nhìn mơ để giải khát thì chúng ta tốt hơn một chút, bởi vì chúng ta còn có thể hấp thu thần linh khí ở nơi này để tu luyện.”

“Không thể lấy được?” Bắc Tố Đình lập tức hiểu ra ý mà Lam Tiểu Bố nói, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, Thần Nguyên Đan ở nơi này chúng ta không thể lấy đi một viên nào cả. Đây là quy tắc cấm chế tự nhiên, ẩn chứa quy tắc Hỗn Độn ở trong đó. Đừng nói là ta, người đầu tiên phát hiện ra nơi này cũng không thể lấy đi một viên Thần Nguyên Đan nào ở nơi này. Thần niệm không thể nào chạm đến cái đan hải này, cấm chế trên đan hải này ta cũng không thể phá nổi.”

Trên thực tế, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố không thể nào cuốn lấy Thần Nguyên Đan ở nơi này, hắn đã bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cái đan hải này. Nhưng mà cái tốc đô vô cùng chậm chạp, thậm chí còn chậm hơn khi tạo dựng Tiểu Tinh Cầu Thuật.

Với tốc độ này, cho dù hắn ở chỗ này tạo dựng hơn ngàn năm, sợ rằng cũng không thể nào hoàn toàn tạo dựng xong mô hình kết cấu. Trên thực tế, hắn không thể ở lại đây cả ngàn năm được. Khoảng thời gian hơn ngàn năm này, nói không chừng hắn đã đến gần với cấp độ Thánh Nhân rồi, đến lúc đó hắn cũng không cần phải tạo dựng mô hình kết cấu nữa cũng có thể lấy đi Thần Nguyên Đan trong đan hải.

“A…” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Bắc Tố Đình kinh ngạc hô lên, trong mắt lộ ra tia thất vọng.”Nhưng mà chúng ta cũng không cần quá thất vọng, ít nhất thì chúng ta ở nơi này tu luyện, cũng giống như đang ngồi trong đan hải tu luyện vậy.” Lam Tiểu Bố cười nói.

Bố trí một cái tụ Linh Thần Trận ở nơi này, so với việc ngồi ở trong đan hải này tu luyện không có gì khác nhau cả. Điểm khác biệt duy nhất chính là không thể cầm Thần Nguyên Đan đến tay mà thôi.

“Đúng vậy, Lam đại ca, ta muốn tìm một nơi bế quan tu luyện, tu vi của ta quá thấp.” Bắc Tố Đình vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta bố trí một cái Tụ Linh Thần Trận, ngươi tu luyện trước đi, lát nữa ta cũng phải tu luyện. Nếu như ta không tu luyện đến Thần Vương cảnh, sau khi rời khỏi đây, chỉ sợ sẽ phải đi đưa đồ ăn cho Trúc Khổ thôi.”

Trong khoảng thời gian này, Lam Tiểu Bố đã bố trí cho Bắc Tố Đình một cái Tụ Linh Thần Trận, Bắc Tố Đình không hề chần chừ một chút nào, xông vào trong Tụ Linh Trận, một khắc sau vị trí của nàng đã tạo thành một vòng xoáy Thần Nguyên Đan khí nhàn nhạt. Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài quan sát, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng tu vi của Bắc Tố Đình đang tăng lên nhanh chóng như đang ngồi hỏa tiễn. Với tốc độ tăng tu vi như thế này, mấy năm sau, Bắc Tố Đình thật sự có thể bước vào Thần Vương cảnh.

Lam Tiểu Bố thì đến một chỗ khác bố trí Tụ Linh Thần Trận, cái Tụ Linh Thần Trận này không phải dùng để cho hắn tu luyện, mà là để hắn đặt Thần Nguyên điện.

Thần Nguyên Đan ở nơi này hắn không thể cầm đi được, nhưng Thần Nguyên điện có lẽ là có thể. Lam Tiểu Bố nghĩ, Thần Nguyên điện có thể tụ tập thần nguyên ngưng tụ ra thần tinh, vậy chắc hẳn cũng có thể tụ tập Thần Nguyên Đan khí để ngưng luyện ra Thần Nguyên Đan.

Sau khi bố trí tốt Thần Nguyên điện, Lam Tiểu Bố cũng không tu luyện, hắn căng thẳng nhìn chằm chằm Thần Nguyên điện. Chỉ qua nửa canh giờ, thần niệm Lam Tiểu Bố tràn vào bên trong Thần Nguyên điện, ở một góc của Thần Nguyên điện đã có mười mấy viên Thần Nguyên Đan. Lam Tiểu Bố cầm lấy một viên, Thần Nguyên Đan này óng ánh long lanh, không có một chút tạp chất nào, tựa như so với Thần Nguyên Đan ở trong đan hải còn xinh đẹp hơn.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn nhanh chóng bố trí Tụ Linh Thần Trận cho chính mình, hắn nhất định phải bước vào Thần Vương cảnh trong vòng sáu năm.

Chương 1456 - Đột phá lên Thần Vương.

Lam Tiểu Bố cũng không phải là Bắc Tố Đình, tài nguyên tu luyện hắn có rất nhiều, có hoàn cảnh nào mà chưa từng trải qua? Thậm chí hắn còn từng tu luyện trong không gian ẩn chứa Hỗn Độn chi khí tinh khiết. Giờ phút này bế quan ở trong đan hải, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy cám thán không ngừng, đây quả thật chính là thiên đường tu luyện.

Nếu chỉ đơn giản là Thần Nguyên Đan cũng không thể có được loại hiệu quả như thế này, nhưng đây là Thần Nguyên Đan ẩn chứa quy tắc Hỗn Độn, đơn giản chính là vì tu luyện mà xuất hiện. Vốn là đang ở Thế Giới Thần tầng một đỉnh phong, chỉ qua nửa tháng, Lam Tiểu Bố đã bước vào Thế Giới Thần tầng hai. Chín tháng sau, Lam Tiểu Bố đã bước vào Thế Giới Thần tầng ba.

Sau khi tấn cấp lên Thế Giới Thần tầng ba rồi, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục tu luyện nữa, hắn rời khỏi Tụ Linh Thần Trận bố trí một cái Giám Sát Trận. Nơi mà Lam Tiểu Bố muốn giám sát, chính là tấm ngọc bích kính tượng to lớn bên ngoài kia, Theo lời Bắc Tố Đình nói, sau khi Đan Tuyền ngừng tu luyện, Mân Nguyên sẽ yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi Đan Tuyền tham gia hội luận đạo, sau đó bản thân hắn sẽ đến Đan Tuyền. Hắn muốn biết, gia hỏa này đến Đan Tuyền thì sẽ làm gì.

…

Vực sâu Di Thần, Đan Tuyền.

Bình thường cứ qua một canh giờ thì Đan Tuyền sẽ phun trào Thần Nguyên Đan một lần, nhưng mà mấy ngày gần đây, khoảng cách phun trào Thần Nguyên Đan càng lúc càng dài. Từ một canh giờ đến hai canh giờ, sau đó đến ba canh giờ mới phun trào một lần.

Tất cả mọi người biết rõ, Đan Tuyền sắp bước vào giai đoạn ngừng phun trào Thần Nguyên Đan, sau đó chính là lúc hội luận đạo bắt đầu.

Quả nhiên hai ngày sau, Đan Tuyền hoàn toàn dừng phun trào Thần Nguyên Đan.

Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, “Các vị đạo hữu, Đan Tuyền đã dừng phun trào Thần Nguyên Đan, mời tất cả mọi người rời khỏi phạm vi Đan Tuyền. Chúng ta sẽ nghênh đón đại hội luận đạo năm năm một lần, lần luận đạo trước, đã giúp mấy vị bằng hữu có thể đột phá ngay tại chỗ, điều này khiến ta cảm thấy rất vui mừng. Ta hi vọng mỗi lần luận đạo đều có thật nhiều đạo hữu có thể tấn cấp cao hơn, giúp đại đạo ở vực sâu Di Thần ta vĩnh tồn không ngừng.”

Bốn phía Đan Tuyền truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đông đảo tu sĩ bắt đầu lần lượt rời khỏi Đan Tuyền.

Cho dù ngươi có muốn tham gia hội luận đạo hay không, hoặc là ngươi có tư cách tham gia luận đạo hay không, trong thời gian diễn ra luận đạo, ngươi nhất định phải rời khỏi Đan Tuyền.

Đối với phần lớn người mà nói, chỉ cần hơi giàu có một chút, bọn hắn đều sẽ rời khỏi Đan Tuyền tham gia hội luận đạo.

Bởi vì sau khi hội luận đạo kết thúc, chính là lúc Đan Tuyền mở ra một lần nữa. Tu sĩ tham gia luận đạo, đều sẽ xuất hiện ở ngoài Đan Tuyền đầu tiên. Một khi Đan Tuyền mở ra một lần nữa, bọn hắn cũng có thể vào đầu tiên, lấy được vị trí tốt.

Ở Đan Tuyền, lúc cướp Thần Nguyên Đan không nguy hiểm, nguy hiểm nhất là lúc cướp đoạt vị trí.

Lúc này, tất cả mọi người đều vì một vị trí tốt hơn, thậm chí có thể không ý đến lời cảnh cáo của Đại Thánh Nhân Mân Nguyên, ra tay ngay tại chỗ.

Mặc dù Mân Nguyên đã cảnh cáo rất nhiều người, cũng đã từng trừng phạt rất nhiều người, nhưng loại tình huống như thế này cấm bao nhiêu lần cũng không ngừng, đến sau này thì dứt khoát chấp nhận. Quy tắc chính là khi mọi người cướp đoạt vị trí, chỉ cần chưa có người ngồi xuống chỗ đó, vậy người khác có thể vận dụng mọi thủ đoạn để cướp đoạt vị trí này. Một khi đã có người ngồi ở vị trí này rồi, vậy thì không cho phép cướp đoạt vị trí đó.

Lam Tiểu Bố đã có một khoảng thời gian không tu luyện, hắn nhìn chằm chằm vào bình phong giám sát hình ảnh chỗ Đan Tuyền. Từ khi Đan Tuyền dừng phun trào Thần Nguyên Đan, đến khi tất cả tu sĩ trong Đan Tuyền đều rời đi, Lam Tiểu Bố đều có thể nhìn thấy.

Sau đó hắn nhìn thấy có một đám hộ vệ đến kiểm tra tất cả vị trí ở Đan Tuyền một lần, đề phòng có người trốn ở nơi này không rời đi.

Sau khi đã chắc chắn không có người, cấm chế ở Đan Tuyền được khóa lại. Sau đó Lam Tiểu Bố bắt đầu chờ đợi, không để Lam Tiểu Bố phải đợi lâu, chỉ chưa đến nửa ngày, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy Mân Nguyên, một mình Mân Nguyên tiến vào trong Đan Tuyền.

Lam Tiểu Bố cho rằng Mân Nguyên là Đại Thánh Nhân, tu luyện công pháp đỉnh cấp, nhất định là tướng mạo đường đường, uy vũ bá khí. Khiến hắn không ngờ đượcc là, Mân Nguyên xấu xí, cái trán dô cao, tai nhọn nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống nhân tu.

Đầu tiên là Mân Nguyên đi dọc Đan Tuyền dạo một vòng, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, theo thời gian trôi qua, Mân Nguyên đi đến cái miệng đen ngòm của Đan Tuyền.

Gia hỏa này không sợ chết sao? Lam Tiểu Bố khiếp sợ vô cùng, đáng tiếc hư Không Kính Tượng chỉ hiển hiện ra tình cảnh bên ngoài Đan Tuyền. Mà tình cảnh miệng Đan Tuyền phun đan, lại không thể biết được.

KHoảng nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố mới nhìn thấy Mân Nguyên từ chỗ phun đan bước ra ngoài, sau đó rời khỏi Đan Tuyền.

Sau khi Mân Nguyên rời đi, Lam Tiểu Bố tiếp tục bế quan tu luyện.

Thời gian bế quan trôi qua rất nhanh, chỉ qua nửa năm, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận rõ ràng Bắc Tố Đình đã ra ngoài độ kiếp rồi. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thán vô cùng, tốc độ tu luyện này, chỉ qua một năm rưỡi đã tiến vào cảnh giới Thế Giới Thần, mà hắn chỉ mới bước vào Thế Giới Thần tầng bốn không lâu, xem ra hắn nhất định phải tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Bắc Tố Đình kích động vô cùng, nàng đã dừng ở Thần Quân sơ kỳ không biết bao lâu, lúc này mới qua một năm rưỡi, nàng đã bước vào thế Giới Thần. Đi đến Thần Nguyên Đan Hải này, chỉ sợ là nơi tu luyện tốt nhất mà nàng gặp được đời này.

Đối với Bắc Tố Đình có nội tình thâm hậu mà nói, lôi kiếp Thế Giới Thần không hề có chút uy hiếp nào đối với nàng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã vượt qua lôi kiếp Thế Giới Thần, mở ra dị không gian của chính mình, trở thành một tu sĩ Thế Giới Thần chân chính.

Chương 1457 - Đột phá lên Thần Vương. (2)

Quay đầu nhìn Lam Tiểu Bố còn đang bế quan tu luyện một chút, sự tự đắc khi vượt qua lôi kiếp trở thành Thế Giới Thần của Bắc Tố Đình nhanh chóng biến mất.

Lúc nàng tu luyện, quanh người đều là đan khí lượn lờ, mà khi Lam Tiểu Bố tu luyện, đan khí đã hình thành nên vòng xoáy đan khí nồng đậm xung quanh hắn. Từ mắt thường thầm chí có thể nhìn thấy đan khí trong đan hải bị Lam Tiểu Bố hút đi, tạo thành một thông đạo đan khí. Mà tựa như cho dù có bao nhiêu đan khí bị hút đi, đều sẽ biến mất trong vòng xoáy đan khí do Lam Tiểu Bố tu luyện tạo thành.

Khó trách lại mạnh như vậy, cái tốc độ hấp thu Thần Nguyên Đan Khí này, bình thường nàng hiếm khi thấy được. Xem ra nàng cần phải tiếp tục cố gắng, nếu không một khi rời khỏi nơi này, tu vi của nàng và Lam đại ca sẽ chênh lệch càng lúc càng lớn.

Lam Tiểu Bố vì muốn nhanh chóng bước vào Thần Vương cảnh, thậm chí trong lúc tu luyện hắn còn dùng đến Hồng Mông Sinh Tức. Đến năm thứ ba, hắn đã bước vào Thế Giới Thần tầng sáu, đến năm thứ tư, Thế Giới Thần tầng bảy, năm thứ năm, Thế Giới Thần tầng tám.

Điên cuồng tu luyện như vậy, cuối cùng tại năm thứ sáu, Lam Tiểu Bố đã bước đến Thế Giới Thần tầng chín.

Lam Tiểu Bố biết mình nhất định phải nhanh hơn nữa, nếu không thì hắn sẽ không kịp tham gia hội luận đạo lần này của Mân Nguyên.

Khi vô cùng vô tận Thần Nguyên Đan Khí thẩm thấu vào người, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đến Thế Giới Thần tầng chín đỉnh phong. Lam Tiểu Bố đánh giá một chút, bây giờ đến khi hội luận đạo diễn ta còn khoảng ba bốn tháng nữa, hắn nhất định phải đột phá lên Thần Vương cảnh.

Lam Tiểu Bố không định ở chỗ này độ lôi kiếp Thần Vương, hắn dừng tu luyện, dỡ Tụ Linh Thần Trận đi, Thần Nguyên điện đã mang lại cho hắn một niềm vui lớn bất ngờ. Bên trong Thần Nguyên điện là Thần Nguyên Đan sáng óng ánh long lanh, khoảng hơn ngàn vạn viên. Ban đầu Lam Tiểu Bố còn nghĩ rằng có được hai ba trăm vạn đã không tệ rồi, có hơn ngàn vạn viên Thần Nguyên Đan, đây là niềm vui ngoài ý muốn. Có thể thấy được tốc độ ngưng luyện Thần Nguyên Đan của Thần Nguyên điện theo thời gian trôi qua là càng lúc càng nhanh.

Bắc Tố Đình vẫn còn đang bế quan, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được tu vi của Bắc Tố Đình bây giờ là khoảng Thế Giới Thần tầng bảy.

Lam Tiểu Bố đánh thức Bắc Tố Đình, chờ Bắc Tố Đình bước ra khỏi Tụ Linh Thần Trận, Lam Tiểu Bố nói, “Tố Đình đạo hữu, ta định rời khỏi nơi này, đi làm một vài chuyện, sau đó rời khỏi vực sâu Di Thần, ngươi có muốn đi với ta không?”

Bắc Tố Đình sửng sốt, nàng hình như chưa tu luyện được bao lâu mà, sao đã qua năm sáu năm rồi?

Nàng do dự một chút rồi mới cắn răng nói ra, “Lam đại ca, ta muốn tiếp tục ở lại đây tu luyện một khoảng thời gian. Nếu như rời khỏi nơi này, sợ rằng tu vi của ta sẽ nhất thời chậm lại. Với ta mà nói, lịch duyệt và nội tình đã đầy đủ, thiếu hụt chính là loại thánh địa tu luyện này."

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng đã đoán ra được Bắc Tố Đình sẽ ở lại nơi này tu luyện. Cho dù trước đó Bắc Tố Đình đã từng nói, muốn theo hắn rời khỏi vực sâu Di Thần, đó là bởi vì Bắc Tố Đình vẫn chưa tìm được nơi này. Loại Thần Nguyên Đan Hải này, chỉ sợ trừ Lam Tiểu Bố hắn ra, bất cứ người nào cũng sẽ không tùy tiện rời đi.

Lam Tiểu Bố để lại một mảnh ngọc giản rồi nói, "Đây là một môn thần thông Đoán Thần Thuật mà ta tu luyện, nếu như ngươi muốn rời khỏi nơi này, ngươi có thể rèn luyện thần niệm của mình một chút, nếu không thì cho dù ngươi có mở được nơi này ra, cũng không thể rời khỏi tấm ngọc bích này."

"Đa tạ Lam đại ca." Bắc Tố Đình nhanh chóng cúi người hành lễ, nhận lấy ngọc giản.

"Đúng rồi, trên tấm ngọc bích này có dung hợp quy tắc chuyển di, cho dù cứng đối cứng đập vỡ, cũng phải nắm trong tay quy tắc này mới có thể phá vỡ được. Còn nữa, nơi này chắc hẳn đã từng có người đến, người này vì sao không ở lại đây, ta cũng không biết rõ lắm, nhưng có một chuyện ta có thể khẳng định, tương lai cường giả kia nhất định sẽ đến. Cho nên nếu như có thể rời đi càng sớm thì càng tốt." Lam Tiểu Bố lại dặn dò một câu.

"Lam đại ca, vì sao ngươi không ở lại đây bế quan? Với thiên phú và tốc độ tu luyện của ngươi, ta tin tưởng chỉ cần bế quan thêm mấy trăm năm nữa nhất định có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh." Bắc Tố Đình khó hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố cười cười, "Đạo của ta và ngươi không giống nhau, đừng nhìn tốc độ tu luyện mấy năm này của ta rất nhanh, nhưng nếu như ta vẫn tiếp tục ở lại nơi này tu luyện, tốc độ tu luyện của ta nhất định sẽ chậm lại, hơn nữa đối với đại đạo của ta cũng không có gì tốt.”

Lam Tiểu Bố biết rõ chuyện của mình, cảnh giới của hắn tăng lên quá nhanh, cho nên mỗi lần đều phải cần đến tài nguyên tu luyện cường đại để bù vào. Cho dù hắn ở chỗ này bế quan tu luyện lên đến Hợp Thần cảnh, vậy sau khi đến Hợp Thần cảnh rồi thì sao? Lúc đó hiệu quả của Thần Nguyên Đan đối với hắn nhất định sẽ giảm, hầu như còn không có khả năng tiến bộ. Đây cũng là lý do vì sao hắn bị kẹt ở một cảnh giới rất nhiều năm, có khi lại nhanh chóng tăng lên tu vi.

“Vậy Lam đại ca, nếu như mười năm sau mà ngươi vẫn còn ở lại đây, ta muốn nhờ Lam đại ca vất vả một chuyến, đến đây dẫn ta đi.” Cho dù Bắc Tố Đình cảm thấy rất có lỗi với Lam Tiểu Bố, nhưng nàng vẫn nói.

Bởi vì trừ Lam Tiểu Bố, chính nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào rời khỏi đây.

“Được, nếu như trong vài năm ta không rời khỏi đây, chờ đến khi ta rời khỏi đây sẽ đến dẫn ngươi đi. Nếu như ta nhanh chóng rời khỏi đây, vậy ta sẽ không đến đây nữa.” Lam Tiểu Bố đồng ý với yêu cầu của Bắc Tố Đình.

Chương 1458 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*.

*Thiên Lương Hảo Cá Thu: Một mình cô độc trong trời thu lạnh lẽo.

Vừa rời khỏi vùng đồi núi ở Thần Nguyên Đan Hải, Lam Tiểu Bố đã thi triển thần thông thuấn di mà mình cảm ngộ được trên tảng ngọc thạch kia. Lúc mới bắt đầu, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình đều để lại dấu vết thuấn di quá rõ ràng. Nhưng khi hắn không ngừng thuấn di, lý giải của hắn đối với quy tắc Không Gian Kính Tượng càng lúc càng rõ ràng, thậm chí đã dung nhập loại quy tắc này vào trong đại đạo của mình.

Đến cuối cùng, khi Lam Tiểu Bố thuấn di ra ngoài, không gian xung quanh hầu như đã không có chút dấu vết dao động nào.

Rất tốt, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Theo Lam Tiểu Bố, đây là thời đại vũ trụ tàn phá, cũng là một thời đại lớn. Có vô số cường giả sẽ dũng mảnh tiến ra, bọn hắn hoặc là vì sinh tồn, hoặc là vì đại đạo, hoặc là vì vũ trụ…

Thực lực của hắn bây giờ, trước mặt những cường giả này, cái gì cũng không bằng. Cho nên có thủ đoạn thuấn di thuộc về mình, mới có thể ngăn ngừa việc bản thân mình trở thành pháo hôi bất cứ lúc nào. Về sau thần thông thuấn di hắn tự sáng tạo ra thông qua cảm ngộ này tên là thuấn di kính tượng, hắn tin loại thuấn di này của mình không hề kém với bất cứ ai.

Lam Tiểu Bố dừng lại trước nơi mà mình đã để lại ấn ký thần niệm của Lưu Tinh lúc trước, ấn ký và cấm chế ở nơi này không có bất cứ dấu vết động chạm đến, nói rõ Lưu Tinh cũng không biết mình đã gỡ ấn ký thần niệm của hắn ta ra.

Quan sát xung quanh một chút, nơi này là một hẻm núi hẹp dài, cũng có một vài nơi thoáng đãng. Khả năng là do nơi này ở trong lòng đất, lại thiếu thốn thần linh khí, khắp nơi đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, khiến người ta cảm thấy tựa như đến ngày tận thế.

TRừ chuyện bốn phía tối tăm mờ mịt ra, bầu trời cũng vô cùng tăm tối. Lam Tiểu Bố thở dài, nếu như hắn ở nơi này sinh tồn mấy ngàn năm, thật sự sẽ rất khó chịu. Đứng ở chỗ này, có một loại cảm giác tiêu điều cố quạnh, hay đó chính là một loại thê lương cuối thu. Nơi này có lẽ có sinh cơ, nhưng chỉ thiếu đi một loại sinh khí nào đó.

Qua thời gian dài tu luyện ở nơi không có sinh khí này, cho dù tu sĩ cũng sẽ có tâm ma hoặc là tính tình trở nên kỳ quái nhỉ?

Lam Tiểu Bố chỉnh đốn tinh thần một chút, cầm vào ba đầu Thần Linh mạch cực phẩm, mấy triệu Thần Nguyên Đan ra, hắn chuẩn bị trùng kích Thần Vương ở chỗ này.

Dựa theo lời Lưu Tinh nói, Hợp Thần cảnh ở vực sâu Di Thần cực kỳ ít, thậm chí là không có. Cho nên chỉ cần hắn bước vào Thần Vương cảnh, trên cơ bản đều chỉ có thể ở chỗ này để tự vệ.

Trước đó Lam Tiểu Bố tu luyện ở đan hải, ămcj dù có vòng xoáy Thần Nguyên Đan khí nồng đậm, nhưng cũng không tính là quá dễ thấy. Nhưng ở nơi thiếu thốn thần linh khí như thế này, một khi vận chuyển Trường Sinh Quyết, Thần Linh mạch cực phẩm và Thần Nguyên Đan dung hợp lại sẽ hình thành nên vòng xoáy thần linh khí, cho dù là Thúc Linh Trận cũng không thể trói buộc lại.

Cũng may tu sĩ đến nơi này cực kỳ ít, hoặc là phần lớn tu sĩ đều đang ở Đan Tuyền, chỗ hoang vu như thế này, thần linh khí có nồng đậm, trong lúc nhất thời cũng sẽ không có ai để ý.

Lam Tiểu Bố một lòng muốn đột phá lên Thần Vương cảnh, cộng thêm có tài nguyên tu luyện phong phú nâng đỡ, tâm cảnh và tu vi của hắn trong vòng xoáy Thần Nguyên Đan này không ngừng tăng lên.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố đã đến Thế Giới Thần viên mãn.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã chân chính cảm nhận được ưu thế của đại đạo tự thân, không chỉ Trường Sinh Quyết của hắn, còn có Khí Vận Chi Thụ của hắn đối với cảm ngộ đại đạo.

Khi không dùng bất cứ đan dược nào, hắn đã cảm nhận được vách chắn Thần Vương. Không phải là Lam Tiểu Bố không có đan dược, trên người hắn có một đống đan dược, toàn bộ là do Lâu Thiêm Hồ cho hắn, nhưng hắn khinh thường dùng đến những đan dược này. Thậm chí hắn còn không cho Bắc Tố Đình đan dược, đột phá ở Thần Nguyên Đan Hải, nếu như còn cần đến đan dược, vậy tư chất của Bắc Tố Đình hơi kém rồi. Sự thật là Lam Tiểu Bố cảm thấy tư chất của Bắc Tố Đình không kém, thậm chí không khác gì hắn là mấy. Hắn mạnh hơn Bắc Tố Đình, chẳng qua là vì có Vũ Trụ Duy Mô và Trường Sinh Quyết mà thôi.

Trường Sinh Quyết cuốn lấy Thần Nguyên Đan Khí như một con trường long lao đến, chỉ qua mười chu thiên, Lam Tiểu Bố đã chạm đến vách chắn Thần Vương. Một loại hơi thở đại đạo vô cùng huyền diệu khó có thể giải thích được ập đến, tựa như trước mặt Lam Tiểu Bố có một cánh cửa Đại Đạo Chi Môn sắp mở ra. Chỉ cần hắn mở được cái Đại Đạo Chi Môn này, Trường Sinh Quyết của hắn sẽ bước vào một thế giới hoàn toàn mới.

TRường Sinh đại đạo, không chỉ là vì mình trường sinh mà trường sinh. Nếu như hắn giống với gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, hoặc giống như Đại Mộng Thánh Nhân tu luyện Đại Mộng Thánh Điển, vì bản thân mình trường sinh mà hủy diệt tất cả, loại Trường Sinh đại đạo này cần để làm gì? Vũ trụ đều đã bị hủy diệt cả rồi, một mình ngươi trường sinh, sau đó ở trong vũ tụ Hại Hãn thành một người cô đơn sao?

TRường Sinh đại đạo của hắn là trường sinh trong vũ trụ mênh mông, chứ không phải một mình hắn trường sinh.

Chính như lúc trước khi hắn ngưng luyện ra Trường Sinh giới, “Thiên địa sở dĩ trường tồn vì không sống cho riêng mình, lấy không mà sinh, có thể trường sinh…”

Đạo niệm thông suốt, đạo vận lưu chuyển, quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng.

Oanh! Đợt lôi kiếp thứ nhất ầm ầm đánh xuống, Lam Tiểu Bố vươn người đứng dậy, đám ra một quyền.

Hắn cần lôi kiếp, cần lôi kiếp rất rất mạnh.

Rầm rầm rầm! Mười tám tia sấm sét thô to đánh lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vừa điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết, vừa vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện thân thể.

Chương 1459 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*. (2)

Đợt lôi kiếp thứ nhất và thứ hai qua đi, khí thế trên người Lam Tiểu Bố tiếp tục tăng lên, Lam Tiểu Bố biết như vậy vẫn chưa đủ. Hắn tiếp tục quét sạch Thần Nguyên Đan Khí và thần linh khí, chuẩn bị tiếp tuc chọc giận lôi kiếp, mười tám tia sét thô to đánh xuống.

Mười tám tia sấm sét này ẩn chứa khí thế giết chóc đáng sợ, chỉ là Lam Tiểu Bố không hề sợ hãi, Trường Sinh Quyết cuốn theo thần linh khí nồng đậm dựa vào lôi kiếp này đánh vào vách chắn tu vi Thần Vương. Vách chắn Thần Vương xuất hiện một vết nứt.

Cùng lúc đó, bốn tia sét còn kinh khủng hơn trước đó cũng ầm ầm đánh xuống.

Khí thể diệt tuyệt đáng sợ bao phủ Lam Tiểu Bố, “Phốc!” Lam Tiểu Bố cuối cùng không chịu nổi, phun ra một ngụm máu, nhưng Lam Tiểu Bố không hề để ý đến. Trừ Trường Sinh Quyết, hắn còn có Bất Tử Quyết, hơn nữa chính bản thân hắn còn là một cường giả luyện thể. Lôi kiếp càng mạnh cũng chỉ giúp hắn có thêm lôi nguyên để bổ sung mà thôi, lôi kiếp Thần Vương còn chưa thể đánh chết được hắn.

Ngay khi vòng vận chuyển chu thiên của Trường Sinh Quyết sắp phá tan vách chắn Thần Vương, một luồng hơi thở quy tắc mông lung bị hắn nắm bắt được.

Đó là sát ý diệt tuyệt ẩn chứa trong lôi kiếp giúp hắn có cảm ngộ, đó là một loại đạo vận có sinh cơ nhưng lại không có sinh khí…

Cái này rất giống với tình cảnh mà hắn đã nhìn thấy khi tới đây, tâm tình cảm nhận được cũng giống vậy.

Thế mà lúc này Lam Tiểu Bố không còn để tâm đến chuyện đột phá lên Thần Vương cảnh nữa, mà đánh ra một quyền. Trước một quyền này, toàn bộ thế giới đều biến thành một vùng tịch liêu, thê lương cuối thu, tình cảnh cuối thu buồn bã này, chỉ có không gian tử vong tối tăm mờ mịt. Có lẽ trong không gian tử vong này có sinh cơ, nhưng không dùng được, bởi vì sinh cơ này thiếu đi một loại sinh khí.

Một quyền này cuốn theo đạo vận khiến cái thế giới này càng lúc càng bi thương, ngay cả sinh cơ mờ nhạt kia cũng dần dần mất đi, thế giới tối tăm mờ mịt bắt đầu ảm đạm, giống như thu hết đông sang, bốn phía đều là băng sương, tất cả mọi sinh khí đều tiêu tán hết…

Sinh khí biến mát, còn lại chỉ là chết chóc.

“Quyền lên gió thu thổi, đến lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!”

Khi một quyền này đánh xuống, không gian càng tiêu điều, tựa như biến không gian vốn đang cuối thu này trở thành một vùng tuyệt địa không còn sinh cơ.

Oanh! Tình cảnh trước mắt Lam Tiểu Bố đều bị một quyền này đánh thành hư vô, tử vong phun trào, tựa như ngay cả bùn đất cũng mang theo một loại hơi thở băng sương tuyệt vọng.

Rầm rầm rầm! Năm đợt lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, Lam Tiểu Bố còn đang cảm ngộ thần thông từ một quyền này đột nhiên bừng tỉnh, hắn còn đang độ kiếp, không phải là lúc cảm ngộ thần thông.

Răng rắc! Răng rắc! Xương cốt trên người Lam Tiểu Bố bị nứt ra, tử vong chân chính ập đến. Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ ra, càng điên cuồng mà vận chuyển Trường Sinh Quyết.

Thế giới của hắn tựa như đột ngột được mở ra, ở một khắc cuối cùng này, Lam Tiểu Bố đã phá tan vách chắn, bước vào Thần Vương cảnh. Trường Sinh giới của bản thân đã lớn hơn gấp 10 lần, tất cả mọi thứ bên trong Trường Sinh giới trở nên rõ ràng hơn, ngay cả quy tắc cũng nhiều hơn. Không chỉ như vậy, thần niệm và thức hải của hắn cũng đang điên cuồng mở rộng.

Cho dù giờ phút này Lam Tiểu Bố vẫn không thể nào đứng lên, hắn lại biết rõ mình đã vượt qua lôi kiếp Thần Vương. Từ giờ trở đi, hắn là một Thần Vương chân chính.

Lam Tiểu Bố nuốt mấy viên đan dược chữa thương, hắn nhìn vị trí trước mắt đã bị hắn đánh thành hư vô, trong mắt có môt tia sáng đang lóe lên.

Hắn kích động không phải là do hắn đã bước vào Thần Vương cảnh, với tài nguyên tu luyện trên người hắn, hắn muốn bước vào Thần Vương cảnh chính là chuyện sớm hay muộn mà thôi, điều khiến hắn kích động chính là, hắn đã cảm ngộ được chiêu thứ tư trong Thất âm Sát, Vũ âm Sát. Nói chính xác thì phải là chiêu thứ năm.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, chiêu thứ tư hắn cảm ngộ được chính là Trưng âm Sát mới đúng. Hơn nữa pháp bảo của hắn là Thất âm Kích, cảm ngộ Trưng âm Sát, nhất định phải dựa vào pháp bảo loại kích để giúp đỡ.

Khiến hắn không nghĩ được là, thứ hắn cảm ngộ trước không phải là Trương âm Sát, cũng không dựa vào Thất âm Kích giúp đỡ. Hắn cảm ngộ trước lại là Vũ âm Sát, chỉ bởi vì cảm thán về hoàn cảnh nơi này, sau đó ở thời điểm tấn cấp Thần Vương mà cảm ngộ được.

Tình cảnh hư vô trước mắt này, còn có hơi thở tử vong lạnh lẽo nhàn nhạt, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang đắm chìm trong sự kích động, trước một quyền này, cỏ cây hóa thành sương. Đây hầu như là đánh ra một quyền đã dự đoán trước được số mạng của đối phương.

Vũ âm Sát, Lam Tiểu Bố chỉ muốn cười ha ha, có lẽ một quyền này nên gọi là Thiên Lương Hảo Cá Thu thì tốt hơn. Bởi vì trước một quyền này, thật sự là Thiên Lương Hảo Cá Thu.

Ở tại nơi này củng cố tu vi và chữa thương, Lam Tiểu Bố ở thêm khoảng một tháng nữa, sau đó mới lấy ấn ký thần niệm rời rời khỏi đó.

…

Lưu Tinh có chút lo lắng chờ đợi, nếu Lam Tiểu Bố thật sự không đến, hắn phải đi tìm Lam Tiểu Bố. Bởi vì chỉ còn khoảng một tháng nữa, Mân Nguyên sẽ tổ chức hội luận đạo. Nếu như bỏ lỡ hội luận đạo lần này, lại phải ở chỗ này lãng phí thêm năm năm nữa.

Thời gian năm năm đối với hắn mà nói thì quả thật không nhiều, nhưng hắn có biết bao nhiêu việc cần hoàn thành chứ? Vì một chút tài nguyên tu luyện, lãng phí hết năm năm này đến năm năm khác, còn là vì một tên như Lam Tiểu Bố, hắn không muốn chút nào.

Cũng may là vào lúc này, Lưu Tinh đã cảm nhận được ấn ký thần niệm của mình đang lại gần hắn, điều này khiến hắn thở phào một hơi. Lần này Lam Tiểu Bố không lừa hắn, xem như đuổi đến kịp thời.

Lam Tiểu Bố còn chưa đến bên ngoài Đan Tuyền, thần niệm đã quét thấy Lưu Tinh. Vừa nhìn thấy Lưu Tinh, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn về lựa chọn của mình, rất rõ ràng Lưu Tinh cũng đã là Thần Vương cảnh. Nói cách khác, trong mấy năm hắn cố gắng bước vào Thần Vương cảnh, Lưu Tinh cũng bước vào Thần Vương cảnh.

Chương 1460 - Thánh Nhân sơn luận đạo.

Đương nhiên cũng có một khả năng khác, đó chính là Lưu Tinh vốn là Thần Vương cảnh, hắn ta lừa mình nói rằng hắn ta là Thế Giới Thần, mà hắn cũng không nhìn ra.

“Ai nha, Lam đạo hữu, ta chờ ngươi gần sáu năm rồi, ngươi cuối cùng cũng đến.” Lưu Tinh nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, lập tức đứng lên, trong giọng nói tràn đầy vui sướng.

TRong lòng hắn cũng có chút khâm phục, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà Lam Tiểu Bố đã từ Thế Giới Thần sơ kỳ đột phá lên cảnh giới Thế Giới Thần trung kỳ. Tiến độ tu vi này thật sự rất nhanh, đừng nói là còn đang ở trong vực sâu Di Thần.

Thấy Lưu Tinh không hề phát hiện ra tu vi của mình đã bước vào Thần Vương cảnh, Lam Tiểu Bố cũng yên lòng, điều này cho thấy Lưu Tinh vẫn còn chưa lợi hại đến mức có thể nhìn thấu tình trạng công pháp của hắn.

Lam Tiểu Bố khẳng định Lưu Tinh mời hắn góp vốn cũng không có lòng tốt gì, trước đó nếu như tất cả mọi người đều là Thế Giới Thần, vậy thì cũng thôi đi. Bây giờ Lưu Tinh chính là Thần Vương cảnh, với thực lực Thần Vương của Lưu Tinh, hoàn toàn không cần Thế Giới Thần như hắn góp vốn vào, nhưng hắn ta vẫn lôi kéo hắn góp vốn, đương nhiên là có vấn đề.

“Lưu Tinh đạo hữu, ta đi mua một cái vé vào cửa hội luận đạo…”

Lời Lam Tiểu Bố còn chưa dứt, Lưu Tinh đã cắt ngang, “Lam đạo hữu, ngươi cứ yên tâm ở lại đây chờ hội luận đạo mở ra, vé vào cửa hội luận đạo ta đã sắp xếp xong xuôi rồi.”

Lúc nói chuyện, hắn ta đã lấy ra vé vào cửa giá trị 100 Thần Nguyên

Đan

Giá trị của vé vào cửa hội luận đạo không giống nhau, rẻ nhất là 10 Thần Nguyên Đan.

“Đây là vé vào cửa trung đẳng?” Lam Tiểu Bố nhận lấy vé vào cửa, nhìn thấy giá trị ghi ở bên trên, thuận miệng hỏi một câu.

Lưu Tinh cười he he, truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Chúng ta không thể nào mua phiếu quá rẻ, nếu như vậy, chúng ta có thể ngồi ở ngoài cùng. Nhưng chúng ta cũng không thể mua vé vào cửa quá đắt, nếu thế thì chúng ta sẽ bị chú ý. Hơn nữa vé vào cửa đều dùng Thần Nguyên Đan để mua, ngươi đi cũng chưa chắc có thể mua được.”

Lam Tiểu Bố cất vé đi, “Tất cả đương nhiên đều nghe theo lời Lưu Tinh đạo hữu mà làm chủ, may là Lưu Tinh đạo hữu đã mua vé vào cửa giúp ta, nếu không ta thật sự không có tư cách mua vé.”

Khi Lưu Tinh nói chuyện Đan Tuyền đã bắt đầu phun trào Thần Nguyên Đan.

Thủ đoạn của Lưu Tinh quả nhiên lợi hại, nơi này rõ ràng có Thúc Phược đại trận hạn chế thần niệm, hắn lại ngồi ở vòng ngoài cùng, lại có thể cuốn được Thần Nguyên Đan trong phạm vi hơn mười trượng.

Trong mắt người khác thì là vận may của Lưu Tinh tốt, phương hướng Thần Nguyên Đan phun ra nằm bên phía hắn, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, Lưu Tinh tuyệt đối không phải là vận may tốt, mà là thông qua một loại thủ đoạn nào đó, cuốn Thần Nguyên Đan đến đêy.

Thấy Lam Tiểu Bố không cướp được một viên Thần Nguyên Đan nào, Lưu Tinh an ủi một câu, “Không cần phải gấp gáp, cứ qua một canh giờ thì nơi này sẽ phun trào Thần Nguyên Đan một lần, luôn luôn sẽ có cơ hội.”

Một lúc lâu sau, vận may của Lam Tiểu Bố bộc phát, cướp được một viên Thần Nguyên Đan. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, viên Thần Nguyên Đan này cũng không phải là hắn may mắn cướp được, mà là Lưu Tinh dùng thủ đoạn để Thần Nguyên Đan phun qua chỗ hắn.

Cứ mỗi một lần Lưu Tinh đều có thể cướp dược Thần Nguyên Đan, có lúc mà mấy viên, có lúc là mười mấy viên hoặc mấy chục viên.

Lam Tiểu Bố bắt đầu dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu không gian nơi Lưu Tinh đang ngồi, chỉ qua hai ngày, Lam Tiểu Bố đã biết rõ Lưu Tinh dùng thủ đoạn gì để cướp đi Thần Nguyên Đan, thứ hắn dùng không phải là thần niệm, mà là một loại lực lượng quy tắc Không Gian.

Nói thật thì có một cách hắn cũng có thể làm được, đó chính là Lưu Tinh bố trí rất nhiều trận văn hư không ở nơi này, sau đó hắn ta dựa vào những trận văn hư không này thay đổi lực lượng quy tắc Không Gian, kéo Thần Nguyên Đan đến chỗ của hắn ta.

Bởi vậy có thể thấy được, Lưu Tinh cũng có thể dùng trận văn hư không để bố trí hư không thần trận, hơn nữa cấp độ hư không thần trận mà Lưu Tinh bố trí ra chỉ sợ không thấp hơn hư không thần trận mà hắn có thể bố trí ra.

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra một chút vì sao Lưu Tinh lại muốn mời hắn tổ đội, hẳn không phải vì những nguyên nhân mà con hàng này đã nói, nguyên nhân quan trọng nhất chỉ sợ là vì hắn có thể bố trí ra hư không thần trận.

Thấy Lưu Tinh không ngừng thu lấy Thần Nguyên Đan, Lam Tiểu Bố bắt đầu nghiên cứu trận văn hư không. Bây giờ hắn là đại sư thần trận cấp năm, có thể bố trí ra hư không thần trận cấp năm, nếu như có thể trong một tháng cuối cùng này có thể bố trí ra được hư không thần trận cấp sáu, với hắn mà nói, khả năng sinh tồn sẽ cao hơn một chút.

Còn về Thần Nguyên Đan ở nơi này, Lam Tiểu Bố chẳng có chút hứng thú nào. Nếu như hắn muốn, chỉ cần thăng cấp Đoán Thần Thuật của mình một lần nữa, hắn có thể cuốn hết Thần Nguyên Đan ở đây về chỗ mình.

Lúc mới đầu Lưu Tinh còn nhắc nhở Lam Tiểu Bố cách cướp đoạt Thần Nguyên Đan, sau đó thấy Lam Tiểu Bố dường như không có hứng thú với chuyện cướp đoạt Thần Nguyên Đan, cho nên cũng lười nhắc nhở Lam Tiểu Bố. Hắn ta cũng không nghi ngờ gì cả, trên người Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn chi khí, đối với Thần Nguyên Đan ở nơi này không để ý đến cũng là chuyện bình thường. Sở dĩ Thần Nguyên Đan ở nơi này có giá trị, không phải vì bản thân Thần Nguyên Đan, mà là do trong Thần Nguyên Đan này có ẩn chứa đạo tắc Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố không ngừng phác họa ra trận văn hư không bên trong Trường Sinh giới của chính mình, đồng thời lặp đi lặp lại thử nghiệm cấp độ và đẳng cấp của trận văn hư không.

Thật sự là do hắn đang ngồi bên cạnh Lưu Tinh, nếu không thì hắn sẽ không phác họa trận văn hư không thử nghiệm trận đạo trong Trường Sinh giới, mà là trực tiếp bố trí trận văn hư không trong không gian xung quanh mình.

Chương 1461 - Thánh Nhân sơn luận đạo. (2)

Hơn nửa tháng nhanh chóng trôi qua, ngay khi Lam Tiểu Bố cảm thấy mình đã có được lý giải hoàn toàn mới về Hư Không Trận Đạo, trong hư không đã truyền đến tiếng của Mân Nguyên, “Các vị đạo hữu, Đan Tuyền đã dừng phun trào Thần Nguyên Đan, hội luận đạo năm năm một lần lại mở ra. Mời mọi người theo thứ tự rời khỏi Đan Tuyền, đạo hữu nhận lời mời, mời đến Thánh Nhân Sơn luận đạo.”

“Lam đạo hữu, đã đến lúc, chúng ta cũng đi thôi.” Lưu Tinh nhảy lên một cái, vì một ngày này hắn ta đã chờ quá lâu rồi.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, vì sao Lưu Tinh lại khát vọng Thần Linh mạch như vậy.

Dùng Thần Nguyên Đan để tu luyện, hiệu quả nhất định không kém. Dùng Thần Nguyên Đan có ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn tu luyện, so với Thần Linh mạch thì tốt hơn rất nhiều, cho dù là Thần Linh mạch cực phẩm, cùng đừng hòng có thể so sánh với Thần Nguyên Đan.

Nhưng đây chỉ là đối với cảnh giới thấp mà thôi, một khi đến Hợp Thần cảnh, thậm chí là cấp độ trên Hợp Thần cảnh là Chuẩn Thánh, Thánh Nhân. Thần Nguyên Đan có ẩn chứa quy tắc Hỗn Độn kia cho dù có nhiều, cũng không thể nào so sánh với Thần Linh mạch cực phẩm.

Thần Linh mạch cực phẩm ẩn chứa quy tắc thiên địa rõ ràng, có ưu thế cảm ngộ đại đạo hơn hẳn các tài nguyên tu luyện khá. Mà Thần Nguyên Đan chỉ là thứ mà Thần Linh mạch hoặc thần nguyên ngưng luyện ra mà thôi, ở cảnh giới thấp có thể dễ dàng chuyển hóa thành tu vi của mình, nhưng ở cảnh giới cao thì lại không được.

Nói cách khác, Thần Linh mạch có thể chuyển hóa thành Thần Nguyên Đan, mà Thần Nguyên Đan thì không thể nào ngưng luyện thành Thần Linh mạch, đây chính là khác nhau.

Bên ngoài Đan Tuyền xuất hiện một cái trận môn hư không, tất cả mọi người đều bước vào trận môn hư không này.

Lam Tiểu Bố đi theo sau Lưu Tinh bước vào trong trận môn hư không, rời khỏi Đan Tuyền.

Lam Tiểu Bố thầm than, khó trách người tham gia hội luận đạo luôn có thể đến trước chiếm được vị trí tốt. Chờ sau khi hội luận đạo kết thúc, mọi người nhất định đều từ trận môn này tiến vào. Cấm chế phía ngoài Đan Tuyền còn chưa mở ra, tu sĩ tham gia hội luận đạo có thể cướp chỗ ngồi trước. Đổi thành hắn, hắn cũng sẽ tham gia hội luận đạo. Dù không cảm ngộ đại đạo, cũng là vì lần sau có thể chiếm cứ được chỗ tốt hơn ở Đan Tuyền.

KHoảng cách truyền tống từ trận môn này cũng không tính là xa, Lam Tiểu Bố hầu như không có cảm giác gì, đã đặt chân lên một tảng đá màu nâu khổng lộ. Tảng đá này rộng khoảng mấy chục dặm, mấy vạn người ngồi ở chỗ này luận đạo cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

Tại phía cuối của cự thạch là một đường hầm hư không, từ phía dưới nhìn qua, có thể thấy rõ đường hầm hư không này trực tiếp thông đến cửa vào một đại điện.

“Nếu như không tham gia luận đạo, có thể trực tiếp rơi khỏi nơi này?” Lam Tiểu Bố nhỏ giọng hỏi.

KHông đợi Lưu Tinh trả lời, một tu sĩ ở bên cạnh đã chủ động đáp, “Đây là Thánh Nhân Sơn, ngươi có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.”

“Chúng ta đi lên thôi.” Lưu Tinh chỉ chỉ đường hầm hư không kia, rất rõ ràng vé hắn mua chính là vé có thể tiến vào cửa đại điện.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Mân Nguyên này mặc dù dáng vẻ có chút ngụy quân tử, nhưng từ hành động bên ngoài thì quả thật rất hào phóng. Từ Đan Tuyền truyền tống đến đây, ngươi cho rằng sẽ đến một nơi nguy hiểm, kết quả sau khi đến nơi này rồi, ngươi có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Đi theo Lưu Tinh vào trong đường hầm hư không, sau đó tiến vào đại điện. Cùng lúc đó, hắn đã để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu đại điện.

Vừa tiến vào đại điện, Lam Tiểu Bố đã truyền âm cho Lưu Tinh nói, “:Lưu Tinh đạo hữu, đại điện này hình như không thể tùy ý ra vào.”

Đại điện này khác với cự thạch màu nâu ở bên ngoài kia, cự thạch màu nâu xám kia có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, nhưng đại điện này hình như chỉ có thể vào mà không thể đi ra. Thông qua mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố biết, bên ngoài đại điện có một cái Phong Ấn Thần Trận cấp tám.

Thần trận cấp tám, hắn không có năng lực chạy đi.

Lưu Tinh cười ha ha, “Không cần lo lắng, cấm chế bên ngoài đại điện rất thấp, chỉ là một cấm chế Quân tử mà thôi. nếu như ngươi thật sự muốn ra ngoài, cho dù ngươi chỉ là Thiên Thần cảnh thì cũng được.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, cái Phong Ấn Thần Trận cấp tám này cực kỳ kín đáo, nếu không phải hắn có Vũ Trụ Duy Mô, thứ hắn nhìn thấy được cũng chỉ là một thần trận cấp hai. Một cái thần trận cấp hai, người đến nơi này đương nhiên có thể ra ngoài.

Lam Tiểu Bố không tin Lưu Tinh không nhìn ra được cái thần trận cấp tám này, người khác có lẽ không thể nhìn ra, nhưng Lưu Tinh thì nhất định có thể nhìn được.

Hắn vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô để phá giải cái thần trận cấp tám này, vừa xem xét tình hình trong đại điện một chút.

Đại điện này cũng chia ra thành mấy cấp độ, lối vào xem như có cấp độ thấp nhất, sau đó là từng vòng chỗ ngồi. Ở chính giữa đại điện, cũng có một chỗ ngồi, có lẽ chính là vị trí của Mân Nguyên.

Nếu là luận đạo, vậy nhất định là càng gần Mân Nguyên, vị trí càng tốt. Bây giờ Mân Nguyên còn chưa đến, tất cả mọi người đều ngồi vào vị trí của mình. Vé mà Lưu Tinh mua được, là ngồi với Lam Tiểu Bố ở hàng cuối cùng của đại điện.

Chương 1462 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh.

TRong đại điện luận đạo vô cùng an tĩnh, tất cả mọi người sau khi ngồi xuống đều chờ Đại Thánh Nhân Mân Nguyên đến. Chỉ có Lam Tiểu Bố biết rõ, phải nửa ngày nữa Mân Nguyên mới đến, bởi vì gia hỏa này còn đang ở chỗ miệng của Đan Tuyền. Còn Mân Nguyên đi đến miệng Đan Tuyền để làm gì, Lam Tiểu Bố chỉ có thể suy đoán rất có thể gia hỏa này cũng là vì Thần Nguyên Đan.

“Chúng ta cứ nghe Mân Nguyên luận đạo trước, loại chuyện này không thể nôn nóng.” Giọng nói của Lưu Tinh truyền đến bên tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không trả lời, vừa rồi có một đạo thần niệm đã đảo qua người hắn, Khí Vận Chi Thụ tựa như đã cảm nhận được đạo thần niệm này, trong phút chốc hắn cảm thấy có chút lạnh lẽo. Đây tuyệt đối là người có ý đồ xấu với hắn, Khí Vận Chi Thụ của hắn cảm ứng vô cùng chính xác.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng tùy tiện quét một chút, rất nhanh hắn đã nhìn thấy một tên nam tử áo vàng. Gia hỏa này đã cải trang, nhưng hơi thở đạo vận trên người hắn, Lam Tiểu Bố vẫn nhận ra được.

Trúc Khổ, tên vương bát đản này đúng là đã bước vào Thần Vương cảnh, đồng thời cũng đến đây nghe Mân Nguyên luận đạo. Lam Tiểu Bố không biết Trúc Khổ đến đây nghe Mân Nguyên luận đạo là thật tâm hay giả dối, nhưng mà hắn khẳng định gia hỏa này sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thu hồi thần niệm, Lam Tiểu Bố học theo các tu sĩ khác, nhắm mắt chờ Mân Nguyên đến. Xem ra hắn lựa chọn liều mạng đột phá lên Thần Vương cảnh trong vài năm qua là chuyện đúng đắn.

Người trong đại điện chờ khoảng nửa ngày, Mân Nguyên mới khoan thai đến muộn.

Sau khi Mân Nguyên ngồi xuống, cảm thán nói ra, “Ở vực sâu Di Thần, thứ thiếu nhất chính là quy tắc đại vũ trụ, đạo pháp của chúng ta dần dần lụn bại. Chỉ có thể luận đạo mấy năm một lần, giúp chúng ta hiểu rõ vấn đề tu luyện, cùng nhau tiến bộ. Ta vô cùng may mắn, làm bạn với mọi người cho đến ngày hôm nay. Cũng rất may mắn, vì nhiều người có thể có dược chút cảm ngộ trong quá trình luận đạo này, tấn cấp trong đại đạo…”

Giọng nói của Mân Nguyên không lớn, nhưng rơi vào tai của bất cứ ai, cũng giống như Mân Nguyên đang ngồi bên cạnh họ. Không chỉ là trong đại điện, cho dù là trên đá lớn bên ngoài đại điện, cũng như vậy. Lam Tiểu Bố thì biết rất rõ, đây là vì Mân Nguyên đã dung hợp đạo âm của mình vào quy tắc thiên địa của vùng không gian này.

“…Đạo mà phối hợp thì như sông núi biển hồ, như cồn cát đầm lầy. Nỏ tồn tại, chu du khắp nơi mà không diệt…”

Khi Mân Nguyên luận đạo, đạo vận vờn quanh tất cả mọi người, ngay cả Lam Tiểu Bố đều cảm nhận được mình bất tri bất giác cũng đắm chìm vào.

Cũng may Khí Vận Chi Thụ lưu chuyển, đạo của Mân Nguyên lập tức bị quẳng đi, giống như quăng rác.

Gia hỏa này lợi hại đó, giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng hoài nghi Mân Nguyên sẽ không có lòng tốt luận đạo giúp mọi người như vậy. Gia hỏa này nhất định có ý khác, nếu không thì làm sao có ý tốt như vậy, qua mấy năm là tổ chức hội luận đạo mời mọi người đến tham gia?

Nếu như Mân Nguyên thật sự là một Đại Thánh Nhân vì mọi người như vậy thì thôi, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy gia hỏa này không hề giống đại thiện nhân. Chỉ dựa vào chuyện mỗi lần Đan Tuyền dừng phun trào, gia hỏa này lại lén lút đi vào trong miệng Đan Tuyền cả nửa ngày, vậy đã không giống như người tốt rồi. Thời gian nửa ngày này, hắn nhất định đang trù định kế hoạch gì đó.

Chỉ tiếc là hắn không thể tạo dựng ra mô hình kết cấu miệng Đan Tuyền được, nếu không thì hắn đã biết rồi.

Đạo âm của Mân Nguyên theo lời luận đạo của hắn không ngừng khuếch tán ra ngoài, Lam Tiểu Bố cảm thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang chìm đắm vào đạo vận của hắn ta. Ngay cả Lưu Tinh cũng nhắm mắt lại, đạo vận quanh thân lưu chuyển, tựa như cũng đắm chìm vào trong đạo vận.

Lam Tiểu Bố khẳng định Lưu Tinh không hề dắm chìm trong đạo vận của Mân Nguyên, Phàm Nhân Đạo của Lưu Tinh rất mạnh, không thể nào để ý đến đạo của Mân Nguyên. Trừ Lưu Tinh ra, còn cả tên Trúc Khổ kia nữa, đại đạo mà hắn tu luyện tuyệt đối không thể coi thường, cũng không chìm vào đạo của Mân Nguyên.

Đạo âm của Mân Nguyên dần dần hoàn toàn dung hợp với quy tắc xung quanh, thậm chí Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được có người hấp thu đạo âm của Mân Nguyên, tu vi bắt đầu không ngừng tăng lên.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, hắn tiếp tục thử nghiệm trận văn hư không của mình.

Thời gian từ từ trôi qua, đảo mắt đã một tháng.

Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định mình đã có thể khắc họa ra trận văn hư không cấp sáu, đúng lúc này, đạo âm của Mân Nguyên đột ngột ngừng lại.

Tất cả tu sĩ đang đắm chìm trong đạo âm này bỗng nhiên tỉnh lại, Lam Tiểu Bố cũng học theo đông đảo tu sĩ, mơ hồ mở to mắt ra, trong mắt còn ẩn chứa một loại khát vọng, tựa như khát vọng loại đạo âm này sẽ tiếp tục vang lên.

“Được rồi, các vị đạo hữu, hội luận đạo một tháng đã kết thúc rồi, cho dù mọi người thu hoạch được bao nhiều, đều là cơ duyên của bản thân mình. Bây giờ là khi mọi người xác minh đại đạo của nhau, ở nơi này, bất cứ người nào cũng có thể nói chuyện thoải mái, cảm ngộ đại đạo của mình.

Ở chỗ này ta vẫn còn một câu nói cũ rích nhai đi nhai lại nhiều lần, rất nhiều bằng hữu cũ đều biết. Bởi vì lại có thêm rất nhiều bạn mới đến, cho nên ta cũng muốn nói lại một lần nữa. Đó chính là cái đại điện này không phải là do ta xây dựng nên, mà khi ta đến, cái đại điện đã tồn tại ở nơi này. Bên ngoài đại điện có thần trận cấp hai, rất nhiều người đều biết, nhưng mà trừ cái thần trận cấp hai này ra, còn có một cái thần trận thậm chí còn cao hơn cấp tám. Thần trận này, không có bất cứ người nào có thể mở ra, bao gồm cả ta.

Ta hy vọng có một ngày, ta hoặc là một người nào đó trong số chúng ta có thể phá vỡ cái thần trận của đại điện này, giúp chúng ta biết được rốt cuộc cái đại điện này có thứ gì, đồng thời cũng giúp cho đạo pháp của chúng ta có thể tiến thêm một bước. Bây giờ là lúc mọi người xác minh đạo pháp của mình, thời gian tặng cho mọi người.” Giọng điệu Mân Nguyên vô cùng ôn hòa.

Chương 1463 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh. (2)

Giọng nói cảm tạ Đại Thánh Nhân truyền đến, sau đó hầu như tất cả mọi người đều rời khỏi chỗ ngồi, sau đó bắt đầu xác minh đại đạo cho nhau.

Ở nơi này, tất ca mọi người đều nói chuyện rất ôn hòa khách khí, không có chút lệ khí nào.

Mân Nguyên có phải là Đại Thánh Nhân hay không, Lam Tiểu Bố không biết rõ lắm, nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Mân Nguyên bây giờ không phải là Thần Vương, mà là một cường giả Hợp Thần chân chính. Mân Nguyên không thể nào có thể bước vào Hợp Thần cảnh trong thời gian ngắn như vậy, nói cách khác chính là khi hắn đang ở Thế Giới Thần, Mân Nguyên chính là Hợp Thần cảnh.

Hắn chỉ là một Thế Giới Thần, Lưu Tinh cũng là một Thế Giới Thần. Hai Thế Giới Thần lại muốn tính toán với một Hợp Thần cảnh như Mân Nguyên, quả thật là muốn chết mà.

Càng khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, Mân Nguyên vậy mà báo cho mọi người biết ở nơi này có một cái thần trận cấp tám. Mặc dù không nói cho mọi người rằng đây là một cái Phong Ấn Thần Trận, nói rõ gia hỏa này không có ý giấu diếm. Không đúng, có lẽ gia hỏa này đã sớm có thể khống chế được cái Phong Ấn Thần Trận cấp tám này, chỉ là cố ý nói như vậy mà thôi.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Lưu Tinh, rõ ràng Lưu Tinh đã sớm biết chuyện này, mặt ngoài hắn vẫn không có chút biến hóa nào.

Khi tất cả mọi người đang xác minh đại đạo với nhau, Lưu Tinh truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Lam đạo hữu, bây giờ chúng ta nắm chặt thời gian khắc họa trận văn hư không, chờ tất cả mọi người rời đi rồi, chúng ta chỉ có một canh giờ để bố trí trận pháp mà thôi. Bây giờ khắc họa trận văn trước, đến lúc đó bố trí trận pháp sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này tìm mình góp vốn, quả nhiên là vì bản thân mình tinh thông hư không thần trận. Hắn cười cười, “ĐƯơng nhiên là cứ theo lời Lưu Tinh đạo hữu nói mà làm chủ, ngươi là chủ lực, ngươi nói thế nào thì cứ làm như vậy.”

Trong đại điện người đến người đi, bởi vì muốn xác minh đạo pháp với nhau, cho nên trong đại điện đều là đạo vận lưu chuyển. Lúc này Lam Tiểu Bố và Lưu Tinh đang bố trí trận văn hư không, không có chút dị thường nào.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua, giọng nói của Mân Nguyên lại vang lên một lần nữa, “Các vị đạo hữu, lần luận đạo này đến đây là hết, hy vọng tất cả mọi người đều có thu hoạch. Còn thời gian một nén nhang nữa, trận môn truyền tống bên ngoài tảng đá lớn kia đã mở ra, mọi người có thể tiến đến Đan Tuyền, bởi vì Đan Tuyền sắp mở ra lần nữa.”

Một tràn vỗ tay nhiệt liệt vang lên, tất cả mọi người lớn tiếng hô hào, cảm tạ Đại Thánh Nhân.

Trong tiếng cảm tạ của mọi người Mân Nguyên sải bước đi, chớp mắt đã biết mất.

Rời khỏi đại điện này cũng phải đi theo thứ tự, Lam Tiểu Bố và Lưu Tinh mặc dù cũng có phiếu tham gia luận đạo. Nhưng mà hai người tuyệt đối không thể chiếm đường của người khác, ở nơi này, ai ngồi gần vị trí với Mân Nguyên nhất là người rời đi trước nhất. Còn Lam Tiểu Bố và Lưu Tinh, đương nhiên sẽ là người cuối cùng rời khỏi đại điện.

Khi Trúc Khổ đi ngang qua người Lam Tiểu Bố, một luồng hơi thở mờ ảo bám vào trên quần áo Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng thấm vào.

Lưu Tinh rõ ràng đã nhận ra Trúc Khổ hạ ấn ký trên người Lam Tiểu Bố, hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, gia hỏa này mới vào đây bao lâu chứ, sao lại đắc tội với người khác rồi?

TRong lòng Lam Tiểu Bố thì vô cùng giận dữ, mấy tên vương bát đản này, ai ai cũng muốn hạ ấn ký lên người hắn, là vì cảm thấy Lam Tiểu Bố hắn dễ ức hiếp à?

“Đừng lên tiếng.” Lưu Tinh truyền âm cho Lam Tiểu Bố, sau đó thân hình hắn đột nhiên nhạt đi, Lam Tiểu Bố lại vô cùng kinh ngạc nhân ra, hắn và Lưu Tinh tựa như đang đi ra khỏi đại điện. Nhưng trên thực tế, bọn hắn vẫn đang đứng nguyên ở vị trí cũ, nhưng đang dần dần ẩn đi mà thôi.

Đây là thủ đoạn gì? Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ ra, cái này có chút tương tự với cái quy tắc Không Gian Kính Tượng kia, cũng là tạo dựng ra giả tượng rằng hai người bọn họ đã rời khỏi đại điện, mà trên thực tế thì bọn hắn vẫn còn đang ở trong đại điện này.

Chờ tất cả mọi người đã rời khỏi đại điện rồi, Lưu Tinh lập tức nói, “Lam đạo hữu, bây giờ chúng ta chỉ có một canh giờ, trong một canh giờ này chúng ta nhất định phải bố trí tất cả những trận văn đã khắc họa lúc trước thành hư không thần trận. Mân Nguyên sẽ đi ra ngoài một lúc rồi xuất hiện ở chỗ này, lúc đó mới là lúc chúng ta ra tay.”

“Hắn đi đâu?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi

Lưu Tinh cười ha ha, “Gia hỏa này có chút giả vờ giả vịt, hoặc là ra vẻ thần bí. mặc kệ hắn đi đâu, một lúc sau hắn nhất định phải xuất hiện, sau đó từ nơi này rời khỏi đại điện, bởi vì lối ra của đại điện này chính là đường đi duy nhất. Ta tiến vào bên trong bố trí hư không thần trận công kích, ngươi ở bên này bố trí hư không thần trận Khốn Sát. Chúng ta phải tận dụng thật tốt một canh giờ này, nếu không thì chúng ta không thể nào xử lý được Mân Nguyên đâu.”

“Được, không thành vấn đề.” Lam Tiểu Bố đáp

Lam Tiểu Bố gỡ ấn ký thần niệm của Trúc Khổ xuống phong ấn lại, sau đó lập tức bắt đầu bố trí hư không thần trận. Ba ngày này, hắn đã sớm khắc họa ra vô số trận văn hư không. Vì đang nằm trong phạm vi thần niệm của Lưu Tinh, hắn bố trí ra đều là hư không thần trận cấp bốn. Nhưng mà trong cái hư không thần trận cấp bốn này, hắn đều bố trí hư không thần trận cấp sáu.

Một canh giờ trôi qua, Lam Tiểu Bố chẳng những đã bố trí ra một đống Hư Không Khốn Sát Trận, Giảo Sát Trận, Phòng Ngự Trận cáp sáu, còn bố trí cả Hư Không Huyễn Trận cấp sáu.

Cái Hư Không Huyễn Trận này hắn bố trí ngay lối ra đại điện, sau khi bố trí xong những cái hư không thần trận này, Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng ra hư không thần trận của Lưu Tinh.

Khiến Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động chính là, hư không thần trận mà Lưu Tinh bố trí ra đều là hư không thần trận cấp sáu. Nếu như Trận Đạo của hắn không có tiến bộ, vậy thì chỉ có thể trơ mắt nhìn Lưu Tinh nghiền ép hắn.

Chương 1464 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đứng bên trong hư không thần trận cấp bốn mà hắn đã bố trí, chờ Lưu Tinh. Chỉ cần Lưu Tinh nói chuyện, hắn có thể dựa vào Hư Không Kính Tượng để chạy trốn. Thuất di Hư Không Kính Tượng có thể một bước vạn dặm, cũng đồng thời có thể di động trong phạm vi cực nhỏ.

Chủ yếu là vì Lam Tiểu Bố không tin Lưu Tinh lắm, hắn luôn cảm thấy gia hỏa này có ý đồ xấu với hắn.

“Lam đạo hữu, sau khi bố trí xong trận pháp, ngươi chờ ta ra tay. Chỉ cần ta ra tay rồi, ngươi phải lập tức phát động tất cả Khốn Sát Thần trận.” Giọng của Lưu Tinh truyền đến.

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố cảm thấy hơi khó hiểu một chút. Theo lý mà nói, Lưu Tinh phải để cho hắn ra tay trước mới đúng chứ, hắn là pháo hôi mà. Kém nhất thì là hai người cùng nhau ra tay. Bây giờ Lưu Tinh lại nói rằng để hắn ta ra tay trước, còn hắn chỉ khởi động Khốn Sát Thần trận mà thôi? Gia hỏa này thật sự muốn hợp tác với hắn sao, chứ không phải muốn giở trò gì đó, đẩy hắn ra làm pháo hôi?

Có thể căn cứ vào mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, Lưu Tinh bố trí ra chính là hư không thần trận cấp sáu, trong đó Khốn Sát Thần trận là liên hoàn, những cái Khốn Sát Thần trận này đều đã bao hết số thần trận mà hắn đã bố trí. Nói cách khác, một khi Lưu Tinh kích phát Khốn Sát Thần trận, Lam Tiểu Bố hắn cũng sẽ bị vây ở trong trận.

Đứng trước Khốn Sát Thần trận cấp sáu của Lưu Tinh, Khốn Sát Thần trận cấp bốn của mình hoàn toàn không đủ nhìn.

“ĐƯợc, Lưu Tinh đạo hữu, yên tâm, chỉ cần người nói ra tay, ta sẽ ra tay.” Mặc dù trong lòng vẫn còn đang nghi ngờ, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn quyết định làm theo lời Lưu Tinh nói.

Hầu như sau khi truyền âm cho Lam Tiểu Bố xong, thân ảnh Mân Nguyên đã xuất hiện ở trong đại điện, hắn nhắm mắt lại, hai tay không ngừng kết ra thủ quyết phức tạp, tựa như đang cảm ngộ gì đó.

Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái, bây giờ người ở đại điện đều đã đi cả rồi, hắn muốn cảm ngộ cái gì?

Ngay lúc này, một đạo sát khí đáng sợ đánh về phía Mân Nguyên, cùng lúc đó Lam Tiểu Bố nghe thấy truyền âm của Lưu Tinh, “Ra tay.”

Lam Tiểu Bố không chút do dự kích phát tất cả Hư Không Khốn Sát Thần trận cấp bốn, đồng thời để lại ấn ký trên người mình lại đó, còn bản thân thì thuấn di rời khỏi, nấp vào trong một cái hư không Ẩn Nặc Thần Trận ở một góc của đại điện, dịch hình thành một cái bồ đoàn.

Trong đại điện này, những thứ khác thì không có, nhưng bồ đoàn thì có ở khắp mọi nơi. Mọi người đến luận đạo, cũng không phải là ngồi dưới đất mà là ngồi trên bố đoàn.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố thuấn di đi, một thân ảnh màu xám tro đã đánh vào vị trí mà Lam Tiểu Bố đứng lúc trước. Nhưng cũng chính lúc này, toàn bộ Khốn Sát Thần trận của Lưu Tinh đều khởi động.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm kiểm tra tình huống, nhưng có thể thông qua mô hình kết cấu Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra để nhìn thấy. Vừa rồi mặc dù Lưu Tinh đánh lén với Mân Nguyên, nhưng khi phát ra công kích chính là vị trí mà hắn đứng, còn hắn thì không biết sao mà Lưu Tinh có thể làm được.

Chính vì vị trí hắn đứng phát ra công kích, cho nên một quyền của

Mân Nguyên cũng đánh vào vị trí của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi trong lòng, nếu như không phải hắn cẩn thận, chỉ mới là Thế Giới Thần sơ kỳ mà hợp tác với Lưu Tinh, bây giờ hắn đã ngỏm củ tỏi trước một quyền này rồi.

Một quyền của tu sĩ Hợp Thần cảnh, hắn không có năng lực đánh trả.

Hư Không Khốn Sát Thần trận cấp sáu vừa kích phát, Lưu Tinh đã lao đến, trường thương trong tay chỉ đâm ra một đạo thương mang. Đạo thương mang này còn ngưng thực hơn cả vật thực, hầu như muốn đâm xuyên qua hư không.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố biết Mân Nguyên chắc chắc sẽ không tránh né, loại cường giả như Mân Nguyên, tuyệt đối biết chỉ cần hắn tránh thì sẽ bị cuốn vào trong Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận của Lưu Tinh. Không tránh, vậy thì đây chẳng qua chỉ là một cái Khốn Sát Thần trận. Có lẽ cái liên hoàn hư Không Khốn Sát Thần trận cấp sáu này đối với Mân Nguyên còn chưa đến mức uy hiếp đến tính mạng, nhưng Mân Nguyên tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì mà không có ích.

Mân Nguyên quả nhiên không tránh né, chỉ đứng một chỗ đánh một quyền xuống.

Oanh! Đạo thương mang kia của Lưu Tinh trực tiếp bị xé nứt, lực lượng thần nguyên cuồng bạo đánh bay trường thương của Lưu Tinh đi, cả người Lưu Tinh bị đánh ngược ra ngoài, trong hư không phun ra một ngụm máu.

“Ngươi là Hợp Thần cảnh?” Lưu Tinh khiếp sợ nhìn chằm chằm Mân Nguyên đang đứng trong hư Không Khốn Sát Thần trận ở đằng xa, bởi vì Mân Nguyên không động đậy, cho nên hắn cũng không khống chế Khốn Sát Thần trận công kích Mân Nguyên.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, chẳng lẽ Lưu Tinh thật sự không biết Mân Nguyên là Hợp Thần cảnh.

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ ra. Đó là vì Mân Nguyên vừa mới đột phá Hợp Thần cảnh, trước đó Lưu Tinh đoán rất đúng, Mân Nguyên lúc đó là Thần Vương.

Hơn nữa cho đến bây giờ Lưu Tinh đều không nghĩ đến, ở cảnh giới Thế Giới Thần là có thể xử lý được Mân Nguyên. Hắn đã sớm chuẩn bị tốt, sau khi vào vực sâu Di Thần, đầu tiên là tấn cấp Thần Vương cảnh. Cho dù là Lam Tiểu Bố, hắn cũng không chọn rời đi một mình, Lưu Tinh đã ở ngay năm đầu tiên mà tấn cấp lên Thần Vương cảnh.

Chờ Lưu Tinh lên Thần Vương cảnh, cho dù Mân Nguyên là Thần Vương hậu kỳ, cũng không thể nào làm gì được Lưu Tinh. Cộng thêm liên hoàn hư Không Khốn Sát Thần trận cấp sáu, càng có thể đẩy Mân Nguyên vào tử địa.

Cho dù Lưu Tinh có tấn cấp lên Thần Vương hay không, Lam Tiểu Bố hắn đều là pháo hôi, tác dụng của hắn chính là dựa vào hư không thần trận thu hút ánh mắt của Mân Nguyên, sau đó Lưu Tinh đánh lén Mân Nguyên, còn hắn thì mất mạng.

Chương 1465 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố. (2)

Với loại cường giả như Mân Nguyên, trừ hư không thần trận có khả năng uy hiếp với hắn ra, thần trận bình thường người ta hoàn toàn không quan tâm. Hắn biết khắc họa ra hư không thần trận cấp bốn, mới có thể thu hút ánh mắt của Mân Nguyên. Đối với Lưu Tinh mà nói, đồ tốt trên người Lam Tiểu Bố hắn, có lẽ mới chính là điều kiện mà Lưu Tinh muốn hợp tác với hắn.

Cho nên Khốn Sát Thần trận cấp bốn vừa ra, Mân Nguyên sẽ nhận ra ngay, sau đó Lưu Tinh ra tay ở ngay vị trí của hắn, Mân Nguyên đương nhiên sẽ cho rằng mình dựa vào hư không thần trận cấp bốn này để hãm hại hắn. Mân Nguyên giết Lam Tiểu Bố hắn, Lưu Tinh đánh lén Mân Nguyên, cuối cùng cho dù là đồ của Mân Nguyên hay là Lam Tiểu Bố đều là của Lưu Tinh.

“Chỉ một Thần Vương sơ kỳ nho nhỏ mà cũng dám ra tay với Mân Nguyên ta, đi chết đi.” Tay Mân Nguyên xòe ra, một cái xẻng vàng tỏa ra kim quang lập tức đánh ra.

Hầu như ngay khi Mân Nguyên ra tay, Lưu Tinh đã kích phát Khốn Sát Thần trận cấp sáu ở phía ngoài cùng của Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận.

Rầm rầm rầm! Sát thế cuồng bạo nổ tung trong đại điện, Lam Tiểu Bố dựa vào mô hình kết cấu Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra để thấy rõ, Khốn Sát Thần trận mà Lưu Tinh đã bố trí lập tức tan vỡ. Rõ ràng Lưu Tinh đã đánh giá thấp thực lực của Mân Nguyên.

“Mân Nguyên, ta quả thật đã đánh giá thấp thực lực của ngươi, nhưng nếu như ta dốc hết toàn lực, đại điện này sẽ hoàn toàn bị phế bỏ, hơn nữa ngươi còn không thể làm được gì ta. Ngươi chắc hẳn phải biết rằng, cho dù ngươi có đánh nát thần trận đang vây khốn ngươi, bên ngoài vẫn còn liên hoàn hư không thần trận nữa.” Lúc nói chuyện, khí thế quanh thân Lưu Tinh đã tăng vọt, một loại hơi thở đại đạo mênh mộng lập tức lưu chuyển trong đại điện.

Mân Nguyên cảm nhận được luồng khí thế mênh mông vô cùng này, quả nhiên không tiếp tục ra tay nữa. Chỉ cau mày như đang suy nghĩ gì đó, có lẽ cảm nhận được hơi thở đại đạo của Lưu Tinh có chút quen thuộc, hắn đang nghĩ đến lai lịch của Lưu Tinh.

Lưu Tinh để mặc cho đạo vận lưu chuyển xung quanh, giọng điệu chậm rãi nói, “Mân Nguyên, ta đồng ý bồi thường cho ngươi, chỉ hy vọng ngươi có thể để cho ta mang di thể của bằng hữu ta đi.”

Nghe được câu này, Lam Tiểu Bố thầm than mình đoán quả nhiên chính xác. Gia hỏa Lưu Tinh này đúng là một tiễn song điêu mà, đầu tiên là dựa vào hắn để vây nhốt Mân Nguyên, sau đó uy hiếp Mân Nguyên để Mân Nguyên lấy đồ ra. Cuối cùng là lấy thi thể của mình đi, cướp đi thế giới của hắn, lấy đi đồ của hắn. Theo Lưu Tinh, đồ tốt trên người hắn rất nhiều. Có lẽ có một vài thứ khiến Lưu Tinh để ý nhất, dù sao thì Lưu Tinh cũng biết trên người hắn có Hỗn Độn chi khí.

“Ha ha ha…” Mân Nguyên cười ha ha một tiếng, hoàn toàn không có trả lời Lưu Tinh, xẻng vàng cuốn theo khí thế mênh mông đánh ra một lần nữa.

“Răng rắc!” Hư KHông Khốn Sát Thần trận cấp sáu mà Lưu Tinh bố trí ra đã bị phá vỡ, Mân Nguyên bước đến, chỉ là hắn ta vẫn không ra tay, Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận ở bên ngoài đã ngăn cản Mân Nguyên.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, Mân Nguyên cũng là một Thần Trận sư đỉnh cấp, không chỉ như vậy, còn biết đến trận văn hư không, nếu không thì Mân Nguyên tuyệt đối không có khả năng chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã có thể phá vỡ được một cái Hư Không Khốn Sát Thần trận cấp sáu.

Lưu Tinh nhìn thấy Mân Nguyên không bị uy hiếp, hơn nữa còn có thể trực tiếp xé rách Khốn Sát Thần trận của mình, sắc mặt có chút khó coi, nhưng mà hắn không còn tiếp tục uy hiếp Mân Nguyên nữa, mà kích phát Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận, sau đó lấy một lá phù lục ra kích phát, một luồng quang mang bao quanh lấy hắn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Đối với chuyện Lưu Tinh bỏ trốn, Mân Nguyên hoàn toàn không để ý đến, hoặc là nói hắn đã sớm nhận ra Lưu Tinh là ai, cho nên rõ ràng là Lưu Tinh nhất định có thể rời khỏi, hắn có đuổi cũng không thể đuổi kịp, huống chi, bây giờ hắn còn đang bị nhốt trong Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận của Lưu Tinh.

Lưu Tinh vừa đi, xẻng vàng trong tay Mân Nguyên đã bộc phát ra khí thế càng cường đại hơn, lại đập một cái nữa, đập vào Liên Hoàn Khốn Sát Thần trận ở bên ngoài của Lưu Tinh.

Không có Lưu Tinh chủ trì trận pháp, cái liên hoàn Khốn Sát Thần trận này không khác gì cái Khốn Sát Thần trận trước đó.

“Cạch!” Một tiếng nứt vang lên, chỉ với một lần, Khốn Sát Thần trận đã xuất hiện vết rách, cũng không thể nào liên kêt với nhau được nữa.

Lam Tiểu Bố thầm than, Lưu Tinh tính toán không tê, nếu như bây giờ Mân Nguyên là Thần Vương, vậy cho dù Mân Nguyên có tinh thông trận văn hư không, biết phải phá trận như thế nào, trong thời gian ngắn cũng không thể nào phá trận được, cuối cùng sẽ bị hắn và Lưu Tinh nghiền ép.

Người mà, ngàn vạn lần đừng bao giờ cho rằng bản thân là đúng. Lưu Tinh tự cho mình có thể khống chế được Mân Nguyên và Lam Tiểu Bố hắn, trên thực tế, Lưu Tinh chẳng thể nắm giữ được ai cả.

Răng rắc! Mân Nguyên hoàn toàn xé rách cái Khốn Sát Thần trận trước mặt, ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Ra đi, Lưu Tinh có thể đi, ta không tin ngươi cũng có thể. Nhưng mà ngươi có thần thông Thiên Cương Biến Thai Dịch Hóa HÌnh, thật ra đã nằm ngoài dự liệu của ta rồi.”

Lam Tiểu Bố thở dài, chỉ có thể xuất hiện trong đại điện. Hắn biết là câu nói kia của Lưu Tinh mới khiến Mân Nguyên hoài nghi, nếu không thì Mân Nguyên thật sự chưa chắc đã biết được ở nơi này trừ Lưu Tinh ra thì vẫn còn một người khác. Mặc dù đã hiện thân thể ra, nhưng hắn vẫn dịch hình, lần này dịch hình thành dáng vẻ của Trúc Khổ.

“Khắc họa thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh ra đây.” Mân Nguyên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Hắn không chỉ muốn có mỗi thần thông Thai Dịch Hóa Hình, ngay cả Lưu Tinh cũng muốn lấy thi thể của Lam Tiểu Bố đi, có thể thấy được trên người Lam Tiểu Bố nhất định có nhiều đồ tốt. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến Lưu Tinh là loại người này, sẽ thật tâ vì thi thể của đồng bọn mà nói nhảm.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi là Đại Thánh Nhân, cho nên mặt ngươi to lắm à? Muốn lấy thần thông Thiên Cương Biến của ta thì cũng được, lấy Thần Linh mạch ra mà trao đổi, ta nghe nói ngươi có rất nhiều Thần Linh mạch cực phẩm, ta đây đang đỏ mắt lắm đây.”

Chương 1466 - Giao dịch với Mân Nguyên.

“Ha ha…” Mân Nguyên cười lớn, hắn mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố, “Ta đã từng thấy ngươi, mỗi lần đều có thể lấy được rất nhiều Thần Nguyên Đan, vài ngày trước còn tham gia hội luận đạo của ta. Nhưng mà ngươi chỉ là một Thế Giới Thần nho nhỏ mà cũng dám ở trước mặt Mân Nguyên ta đòi Thần Linh mạch, sư phụ người không dạy ngươi tôn kính cường giả là như thế nào sao?”

Khi đang nói chuyện, Mân Nguyên đã bước đến, vươn tay ra định bắt lấy Lam Tiểu Bố, hắn hoàn toàn không xem một sâu kiến Thế Giới Thần ra gì. Chỉ là hắn vừa nhúc nhích, đã cảm thấy không gian xung quanh đột ngột bùng lên sát khí kinh khủng.

“Làm sao có thể?” Mân Nguyên biến sắc, lập tức dừng chân lại. Lưu Tinh đã đi, sao có thể còn Khốn Sát Thần trận cấp sáu, hơn nữa cái Khốn Sát Thần trận này hình như còn mạnh hơn cái Lưu Tinh đã bố trí, hầu như không có chút dấu vết nào cả.

“Ngươi cũng là đại sư Thần Trận cấp sáu có thể bố trí ra được hư không thần trận cấp sáu?” Mân Nguyên lập tức hiểu ra.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vươn tay nắm lấy Thất âm Kích, “Đúng vậy. Lưu Tinh sợ ngươi, cho nên bỏ chạy. Nhưng mà ta thì không sợ, ta khác với Lưu Tinh, ta đây là đầu trọc không sợ bị nắm tóc.”

Sắc mặt Mân Nguyên âm trầm, hắn không biết lai lịch của Lam Tiểu Bố, nếu như là Lưu Tinh, hắn sẽ không tin lời Lam Tiểu Bố nói. TRên người Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn chi khí, cho dù tính như thế nào cũng đều không phải là đầu trọc.

“Đã vậy thì để ta nhìn xem Khốn Sát Thần trận của ngươi một chút, xem nó mạnh hơn Lưu Tinh bao nhiêu.” Mân Nguyên nói, xẻng vàng trong tay cuốn theo một luồng lân phiến giống như gợn sóng đánh về phía hư không thần trận của Lam Tiểu Bố.

Gợn sóng hư không mà xẻng vàng cuốn lên nổ tung, tản ra vô tận đạo vận tàn sát, những đạo vận này đánh vào những vị trí mà Mân Nguyên cho rằng đó là trận tâm.

Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố không hề động, thần niệm cuốn theo từng đạo trận văn hư không.

Oanh! Đạo vận sát phạt màu vàng đụng vào hư không, thần nguyên nổ tung, đạo vận hỗn loạn. Tình huống thần trận cấp sáu này xuất hiện vết rạn trong tưởng tượng của Mân Nguyên không hề xuất hiện, thay vào đó là vô cùng vô tận nhận mang không gian sát phạt đánh ra.

Mân Nguyên là Hợp Thần cảnh, nhận mang này mặc dù nhiều, nhưng vẫn không thể nào tổn thương đến hắn. Thần hình hắn di chuyển, giống như tơ lụa mềm mại uyển chuyển không có chút dấu vết nào. Sát mang hư không này có nhiều đến đâu cũng không thể nào chạm được vào hắn.

“Cũng không tệ, lại có thể di chuyển trận tâm, để ta xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu?” Lúc Mân Nguyên nói chuyện, quanh người đã xuất hiện một vòng bảo hộ nhàn nhạt, đồng thời, cái xẻng vàng trong tay cũng cuốn lên đạo văn màu vàng nhiều hơn gấp 10 lần đánh ra.

Trên thực tế thì trong lòng hắn đang cảm thấy Lam Tiểu Bố càng mạnh thì hắn càng vui vẻ. Bởi vì Lam Tiểu Bố càng mạnh, cho thấy cơ duyên của Lam Tiểu Bố càng thâm hậu. Cũng chỉ có cơ duyên thâm hậu, mới có thể khiến cho loại người như Lưu Tinh nhòm ngó đến.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, cuốn trận văn hư không lên, Khốn Sát Thần trận từ một hóa thành hai, sau đó thừ hai chia thành bốn, lại từ bốn chia thành tám…

Cái này còn chưa phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là trừ Khốn Sát Thần trận và Giảo Sát Thần trận, còn có liên hoàn huyễn trận, cái này khiến Mân Nguyên nảy sinh phán đoán sai lầm.

Đạo vận sát phạt từ xẻng vàng liên tục đánh vào liên hoàn sát trận của Lam Tiểu Bố, cho dù ngẫu nhiên Mân Nguyên cũng có thể xé rách một hai cái Khốn Sát Thần trận, nhưng những Khốn Sát Thần trận này đảo mắt là đã được Lam Tiểu Bố chữa trị lại. Mà huyễn trận kia vẫn không ngừng khiến Mân Nguyên phán đoán sai lầm.

Đây chính là điểm khác nhau khi có người khống chế liên hoàn sát trận với việc không có người khống chế liên hoàn sát trận.

Chỉ chưa đến một canh giờ, trên người Mân Nguyên đã có thêm mười mấy vết cắt.

Mân Nguyên kêu lên một tiếng đau đớn, đạo vận quanh người bộc phát ra lệ khí đáng sợ hơn, một khắc sau, cả người hắn đang ở trong đại trận dần mờ đi, hắn quyết định rời khỏi đại điện trước.

Lưu Tinh vì sao không dám tiếp tục đấu với hắn? Cũng là vì Lưu Tinh biết rõ, cho dù có liên hoàn Khốn Sát Thần trận khóa Mân Nguyên hắn, hắn vẫn có cách để xông ra khỏi đại điện. Hắn không muốn dùng đến thủ đoạn này mà thôi, chỉ vì dùng thủ đoạn này tiêu hao kahs lớn.

Nhưng mà vì Thai Dịch Hóa Hình trong Thiên Cương Biến, hắn cảm thấy đáng giá. Nơi này có nhiều Thần Nguyên Đan như vậy, hắn có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn nhất.

Còn muốn chạy? Lam Tiểu Bố bĩu môi khinh thường, nếu như nói tất cả hư không thần trận trong đại điện chỉ khiến Lam Tiểu Bố bỏ ra năm phần tinh lực, vậy thì cái huyễn trận bố trí ngay lối ra đại điện kia, đã tốn hao của hắn năm phần tinh lực còn lại. Nếu như Mân Nguyên có thể rời khỏi đại điện bằng lối đi đó, vậy thì xem như hắn thua.

Ngay giờ phút mà thân hình Mân Nguyên nhạt đi, Lam Tiểu Bố điên cuồng cuốn trận văn lên. Lúc này, huyễn trận ở ngay lối đi đại điện càng giống như Vạn Hoa Đồng, trận tâm có thật có giả, thậm chí còn đang không ngừng biến hóa.

Oanh! KHi Mân Nguyên lao ra, hắn lập tức phát hiện không ổn. Đây là một cái huyễn trận, nhanh chóng lui lại. Chỉ là hắn vừa lui được mấy bước, đã cảm thấy có một cái thiết chùy cực lớn đánh tới. Cho dù tốc độ của Mân Nguyên có nhanh, nhưng vẫn bị đánh trúng.

Thần hình Mân Nguyên lại bẻ ngoặt, khi rơi xuống đất một lần nữa, hắn phát hiện mình không hề động đậy một chút nào, vẫn còn đang đứng ở vị trí cũ.

“Thủ đoạn hay, có thể ngừng Khốn Sát Thần trận của ngươi lại một chút, chúng ta bàn điều kiện.” Mân Nguyên không tiếp tục xông ra nữa, nếu như tiếp tục làm vậy, chỉ tiêu hao thần nguyên của mình mà thôi. Chỉ cần thần niệm của Lam Tiểu Bố theo kịp, vậy thì chỉ kéo dài thời gian lãng phí mà thôi.

Lam Tiểu Bố lại nghe theo, hắn lập tức dừng liên hoàn Khốn Sát Thần trận của mình lại. Nếu như có thể giết chết Mân Nguyên, hắn tuyệt đối sẽ không dừng lại. Nhưng hắn biết rõ, nhìn bề ngoài thì có vẻ hắn đang chiếm ưu thế, cả người Mân Nguyên đang đẫm máu, nhưng trên thực tế, hắn hoàn toàn không tạo ra được tổn thương nghiêm trọng gì cho Mân Nguyên cả.

Chương 1467 - Giao dịch với Mân Nguyên. (2)

Muốn thắng được Mân Nguyên, hắn nhất định phải tiếp tục tăng thực lực của mình lên, hôm nay có thể lấy được một ít Thần Linh mạch trên người Mân Nguyên là được rồi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố vô cùng thẳng thắn dừng Hư Không Liên Hoàn Thần Trận, Mân Nguyên từ tốn nói, “Ngươi rất lợi hại, ngươi tên là gì.”

Cũng không biết là đang nói thực lực của Lam Tiểu Bố lợi hại hay là tâm cơ lợi hại, Lam Tiểu Bố đoán, đây cũng chẳng phải là lời ca ngợi gì cả.

Mân Nguyên cũng biết rõ thanh niên trước mặt này chắc hẳn là một nhân vật lợi hại, Lưu Tinh là ai hắn cũng đã nghe nói đến. Có lẽ danh tiếng của Lưu Tinh không lớn bằng hắn, nhưng thực lực của Lưu Tinh tuyệt đối không kém hơn hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn

Người thanh niên trước mắt này lai lịch là gì hắn không biết, nhưng mà có thể để Lưu Tinh uống nước rửa chân, lừa gạt Lưu Tinh cho rằng hắn đã vẫn lạc thì cũng không phải là hạng người đơn giản. Không chỉ như vậy, người thanh niên trước mắt này còn có thể khiến hắn không thể nào bước ra khỏi địa bàn của hắn được.

Cho dù đối phương có lợi hại đến mấy, cuối cũng cũng phải uống nước rửa chân của Mân Nguyên hắn mà thôi. Hắn cũng không tin, đối phương có thể phá vỡ Phong Ấn Thần Trận cấp tám ở bên ngoài đại điện này. Chờ giao dịch kết thúc, hắn sẽ để thanh niên trước mắt này đi, người này chắc chắn không thể đi nổi, đến lúc đó hắn sẽ từ từ thu thập.

“Ngươi có thể gọi ta là Khúc Khổ đi, dù sao thì có đôi khi ta sẽ đổi tên.” Lam Tiểu Bố nói,

“Rất tốt, Khúc Khổ, ngươi phục chế Thiên Cương Biến cho ta, ta đưa cho ngươi một đầu Thần Linh mạch cực phẩm.” Mân Nguyên bình tĩnh nói.

“Ha ha, thật là hào phóng, ta chưa từng nhìn thấy Thần Linh mạch chắc, ngươi dọa ta à?” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, trực tiếp lấy ra bảy tám đầu Thần Linh mạch cực phẩm. Những đầu Thần Linh mạch này đều bị quy tắc Không Gian của Lam Tiểu Bố bao lấy, nhìn giống như đang bị Lam Tiểu Bố nắm trong tay.

Nhưng trên thực tế, mỗi một đầu Thần Linh mạch đều không thể đặt xuống đại điện này được.

Mân Nguyên hoàn toàn kinh sợ trước hành động của Lam Tiểu Bố, hắn bắt đầu suy đoán cân lượng của Lam Tiểu Bố. Mặc dù hắn ở trong vực sâu Di Thần, nhưng hắn biết rất rõ, bây giờ trong vũ trụ tài nguyên thiếu thốn, loại Thần Linh mạch mà Lam Tiểu Bố lấy ra, có thể lấy ra nửa cái thôi đã rất đáng gờm rồi. Lam Tiểu Bố tiện tay là có thể cầm ra được bảy tám đầu, đây không phải giàu có đơn giản như vậy, mà nội tình rất đáng sợ.

Cũng không phải ai cũng giống như Mân Nguyên hắn, có nhiều Thần Linh mạch cực phẩm như vậy. Huống chi Thần Linh mạch trên người hắn mặc dù nhiều, nhưng phần lớn đều là hắn cướp từ tay người khác đến, không phải chính bản thân hắn đã giàu có như vậy. Phải biết rằng chủ của đống Thần Linh mạch kia, có ai mà không phải là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ mênh mông này?

Đạo Quân, Tán Thánh, Thần Đế, người nắm giữ 36 bộ, Đế Quân 72 phương, còn về những trị thần, tiểu thần kia hắn không tính toán đến.

“Ngươi rốt cuộc là người nơi nào?” TRong giọng Mân Nguyên có chút nghiêm trọng.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, cất Thần Linh mạch đi, “Đừng quan tâm đến ta là ai, Thiên Cương Biến, 100.000 đầu Thần Linh mạch cực phẩm, không giao dịch thì ta sẽ ra tay cướp lấy.”

“100 đầu Thần Linh mạch cực phẩm, muốn giao dịch thì giao dịch, không muốn, vậy thì chúng ta chờ xem.” Sắc mặt Mân Nguyên lạnh đi.

Mặc dù hắn biết rất rõ, cuối cùng đống Thần Linh mạch này cũng sẽ quay về lại tay hắn, nhưng hắn chính là không muốn lấy đồ của mình ra dễ dàng như vậy. Cho dù có là tạm thời lấy ra cũng không được. Năm đó bị người ta cướp đi vạn đầu Thần Linh mạch cực phẩm, cho đến hôm nay hắn vẫn còn cảm thấy ảo não.

“200 đầu Thần Linh mạch cực phẩm, cộng thêm 500 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, đồng ý thì giao dịch, không đồng ý thì mọi người dựa vào bản lĩnh mà cướp đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn cũng rõ ràng, Lưu Tinh nói trên người Mân Nguyên có mấy chục vạn đầu Thần Linh mạch cực phẩm, chuyện này nhất định không chính xác lắm, mấy chục vạn đầu Thần Linh mạch cực phẩm, đó là khái niệm gì? Có100 đầu Thần Linh mạch cực phẩm đã không tầm thường rồi.

“Được, thành giao.” Mân Nguyên không chút do dự lấy ra một chiếc nhẫn rồi nói, “Trong này có 200 đầu Thần Linh mạch cực phẩm, còn có 500 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, bây giờ giao dịch.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, có phải mình đã đoán sai rồi không, gia hỏa này thật sự giàu có đến vậy à?

“Có giao dịch hay không?” Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, Mân Nguyên cười lạnh nói một câu.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy nét mặt của Mân Nguyên thì đã nhìn ra ngay, gia hỏa này sẽ không trả giá nữa. Nghĩ đến đây, hắn lấy ra một bản đạo quyển nói, “Đây là thần thông Thiên Cương Biến, ngươi nhất định phải mở ra sau khi ta rời đi, nếu không thì đụng vào cấm chế nhất định sẽ nát. Thần thông Thai Dịch Hóa Hình, ngươi có thể thấy ngay bây giờ.”

“Được, đây là không gian trong trận pháp của ngươi, ngươi bố trí một cái Giao Dịch Truyền Tống Trận đi.” Mân Nguyên cố nén nội tâm kích động trong lòng mình xuống. Thật ra hắn đang nghĩ, chỉ càn đối phương có thể lấy Thai Dịch Hóa HÌnh ra, hắn sẽ giao dịch ngay. Khiến hắn không ngờ được là, thằng ngu trước mặt này còn lấy cả Thiên Cương Biến ra nữa.

TRên thực tế hắn hoàn toàn không nghĩ đến, Lam Tiểu Bố trẻ tuổi như vậy, có thể lấy được nguyên quyển Thiên Cương Biến.

Đạo vận Thiên Cương Biến trong tay Lam Tiểu Bố lưu chuyển, hơn nữa vừa rồi Lam Tiểu Bố lật ra một tờ, thật sự chính là phần mở đầu của thần thông Thai Dịch Hóa Hình.

Giao dịch truyền tống, chỉ cần đồ của hai bên đặt ở trên trận văn, mới có thể khởi động truyền tống.

“Đương nhiên có thể.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nào, trực tiếp bố trí một cái Giao Dịch Truyền Tống Trận, đồng thời còn đặt thần thong Thiên Cướng Biến của mình lên trận văn truyền tống.

Chương 1468 - Ai là người uống nước rửa chân.

Vào thời khắc lấy được đạo quyển Thiên Cương Biến, Mân Nguyên kích động đến mức tay cũng run rẩy. Thiên Cương Biến đó, hắn ngưỡng mộ đã lâu, thậm chí còn từng bị thua thiệt vì nó, bây giờ lại đến tay, còn là Thiên Cương Biến hoàn chỉnh, đây tuyệt đối là đại cơ duyên đỉnh cấp. Cho nên ngay khi lấy được Thiên Cương Biến, Mân Nguyên đã ném ngay Thiên Cương Biến vào trong thế giới của mình.

Cho dù kết quả hôm nay như thế nào, đều đáng giá. TRên người hắn cũng có thần thôngkém cỏi hơn Thiên Cương Biến, thế nhưng với hắn mà nói, Thiên Cương Biến mới là thần thông thích hợp với hắn nhất.

Thần niệm Lam Tiểu Bố xác nhận trong nhẫn quả thật chính là 200 đầu Thần Linh mạch cực phẩm và 500 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, cũng ném đồ vào trong nhẫn của mình, thân hình lóe lên, hóa thành một tia sáng xông ra khỏi đại điện.

Mân Nguyên nhìn chầm chầm bóng lưng Lam Tiểu Bố, cười lạnh một tiếng, đồng thời kích phát Phong Ấn Thần Trận của đại điện.

Lấy đồ của Mân Nguyên hắn mà còn muốn chạy sao? Đừng có nằm mơ.

Lam Tiểu Bố còn chưa đến cửa ra đại điện, đã biết Phong Ấn Thần Trận cấp tám bên ngoài đại điện đã được kích phát. Thứ này khiến Lưu Tinh kiêng kị, cho nên đã sớm chạy đi, nhưng hắn thì thật sự không thèm để ý. Vũ Trụ Duy Mô đã sớm tạo dựng được lối ra của cái Phong Ấn Thần Trận cấp tám này, cái thần trận cấp tám này có thể nhốt được người khác, nhưng lại không thể nhốt được Lam Tiểu Bố hắn.

Thần hình Lam Tiểu Bố hóa thành một bóng dáng vặn vẹo ngay cửa ra vào, chỉ vặn vẹo mấy lần, sau đó thì hoàn toàn biến mất.

Giờ phút này Mân Nguyên mới tỉnh ngộ ra, hắn định lập tức phóng đến cửa ra đại điện, nhưng lại nhớ ra mình vẫn còn đang ở trong Liên Hoàn Hư không thần trận. Nhưng mà cái Liên Hoàn Hư không thần trận này không có Lam Tiểu Bố khống chế, chỉ qua mười mấy giây đã bị Mân Nguyên phá vỡ.

Phá vỡ Liên Hoàn Hư không thần trận rồi, Mân Nguyên tiến đến cửa ra đại điện thì sững người. Người ta thật sự đã đi rồi, là từ trong

Phong Ấn Thần Trận cấp tám mà chạy thoát. Cho dù có là hắn, phá giải cái Phong Ấn Thần Trận cấp tám này cũng cần phải mất vài ngày, tên Khúc Khổ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Đáng sợ đến vậy? Nếu như có thể phá vỡ Phong Ấn Thần Trận cấp tám này, vì sao chỉ bố trí một vài Khốn Sát Thần trận cấp sáu ở trong đại điện này?

Phải biết rằng nếu như Lam Tiểu Bố bố trí Khốn Sát Thần trận cấp tám trong đại điện này, vậy thì cho dù hắn có là Hợp Thần cảnh, chỉ sợ cũng phải mất mạng.

Mân Nguyên xông ra khỏi đại điện, thần niệm quét ra bên ngoài, đâu còn chút tung tích nào của Lam Tiểu Bố nữa? Giờ phút này Mân Nguyên hoàn toàn tin tưởng, trên người Lam Tiểu Bố chẳng những có bí mật, mà còn là bí mật đỉnh cấp. Hắn âm thầm quyết định, chỉ cần đối phương vẫn còn ở vực sâu Di Thần, vậy thì hắn nhất định phải tìm được.

Nhưng mà Mân Nguyên nhanh chóng gạt chuyện Lam Tiểu Bố đã chạy trốn qua một bên, thậm chí còn không thất vọng gì nhiều. Trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố đáng sợ như vậy, hư không thần trận mà đối phương bố trí ở trong đại điện này nhất định có thể giúp hắn học tập được một chút. Chỉ cần hắn quay lại đại điện, cẩn thận nghiên cứu những trận văn hư không này, vậy thì có thể khống chế loại trận đạo này. Với hắn mà nói, chỉ là cần nhiều thời gian hơn chút mà thôi. Hắn đã ở vực sâu Di Thần không biết bao lâu, tốn chút thời gian cũng không là gì cả.

Khi Mân Nguyên quay lại đại điện một lần nữa, chuẩn bị khắc họa toàn bộ hư không thần trận lại, sau đó quay về cẩn thận nghiên cứu trận văn, đột nhiên hắn trợn tròn hai mắt. Đâu còn hư không thần trận nào nữa?

Hư không thần trận mà Lam Tiểu Bố bố trí ra đã tự động tản mất, có cũng chỉ là những hư không thần trận mà Lưu Tinh để lại kia, hắn thật sự không đặt vào trong mắt, chủ yếu là dấu vết quá rõ ràng.

Mân Nguyên hận đến nghiến răng nghiến lợi, sở dĩ những thần trận này bị tản mất, chắc chắn là do Lam Tiểu Bố đã sớm trù tính, đây chính là vì không muốn để hắn nhìn thấy.

Nếu như không phải đã lấy được Thiên Cương Biến, lần này hắn thật sự đã thua đến rối tinh rối mù.

Vừa nghĩ đến Thiên Cương Biến, Mân Nguyên cuối cùng cũng không thể nào đè nén nổi kích động trong lòng mình xuống, hắn cần phải bế quan một khoảng thời gian, tập trung nghiên cứu Thiên Cương Biến.

Mân Nguyên vừa về đến động phủ, đầu tiên là lấy Thiên Cương Biến ra.

Vừa nhìn thấy Thiên Cương Biến, tâm Mân Nguyên lập tức lạnh đi.

Trước đó rõ ràng là Thiên Cương Biến có ẩn chứa hơi thở đại đạo Hạo Hãn, bây giờ cầm trong tay, lại giống như một quyển sách bằng da bình thường, không có chút đạo vận lưu chuyển nào. Trong lòng Mân Nguyên có một cảm giác không dám mở đạo quyển Thiên Cương Biến này ra, đối phương có thể khiến hư không thần trận tự tản đi, sao có thể để Thiên Cương Biến lại cho hắn?

Không dám mở cũng phải mở ra. Đạo quyển Thiên Cương Biến trống rỗng. Không chỉ như vậy, thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh mà hắn nhìn thấy lúc trước cũng đã biến mất tăm.

Bảy trăm đầu Thần Linh mạch chỉ đổi được một quyển sách bằng da vô dụng?

Tay Mân Nguyên có chút run rẩy, hắn đã luân hồi mấy lần, những chuyện đã từng trải qua cũng rất nhiều, nhưng lần này hắn không thể nào nén được cảm xúc trong đáy lòng mình.

Chỉ một sâu kiến Thế Giới Thần, vậy mà lấy một quyển sách trắng đổi đi mấy trăm đầu Thần Linh mạch của hắn, hơn nữa còn là một bản Thiên Cương Biến giả để lừa hắn.

Giờ phút này, Mân Nguyên đã cảm thấy ngực mình nghẹn lại, trong lòng như có một nắm bùn, khiến hắn không thể nào làm gì được. Nếu như Lưu Tinh khiến hắn phải ăn quả đắng, hắn sẽ nhận. Nhưng chỉ một sâu kiến nho nhỏ là gì chứ? Cũng dám khiến hắn phải chịu thiệt thòi lớn như vậy.

“Khúc Khổ, cho dù ngươi là ai, cho dù tên thật của ngươi là gì, Mân Nguyên ta nhất định phải rút hồn luyện phách của ngươi, mở thế giới của ngươi ra cướp đoạt hết mọi thứ.” Mân Nguyên tức giận phát tiết một lúc, sau đó thì chán nản ngồi trên mặt đất.

Hắn biết rõ, với sự gian trá mà đối phương dã thể hiện, hắn muốn bắt được đối phương một lần nữa, chỉ sợ là vô cùng khó khăn.

…

Chương 1469 - Ai là người uống nước rửa chân. (2)

Lam Tiểu Bố đã sớm rời xa Thánh Nhân Sơn, giờ phút này đang ngồi trên một cái thần khí phi hành trung phẩm.

Hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Thiên Cương Biến một lần nữa, loại đạo quyển thiên địa này, chỉ tồn tại một quyển duy nhất, không thể nào tồn tại được quyển thứ hai. Cho nên sau khi hắn tạo dựng ra một lần nữa, Thiên Cương Biến trong tay Mân Nguyên chính là giấy trắng. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lam Tiểu Bố không dám đưa riêng thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh cho Mân Nguyên.

Chỉ đưa mỗi Thai Dịch Hóa Hình cũng xem như là bản Thiên Cương Biến tàn khuyaết, nếu như khắc họa ra, hắn cũng không thể nào lấy về được. Hơn nữa Mân Nguyên cũng có thể học được môn thần thông này. Loại chuyện này, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không làm.

Bây giờ tốc độ phi thuyền của Lam Tiểu Bố cũng không nhanh, nhưng Mân Nguyên tuyệt đối cũng không thể nào đuổi kịp, bây giờ hắn đã một người khác. Hắn tin nếu như Trúc Khổ đã hạ ấn ký thần niệm trên người hắn, vậy thì sẽ không quên hắn. Chỉ cần mở rộng ấn ký thần niệm ra, Trúc Khổ nhất định sẽ đuổi theo.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố chỉ đi được nửa ngày, đã cảm nhận được ấn ký thần niệm Trúc Khổ hạ trên người mình có dấu hiệu cảm ứng.

Lam Tiểu Bố trực tiếp dừng phi thuyền lại, sau đó bố trí một ít trận văn hư không ở đó.

Một cái Khốn Sát Thần trận còn chưa bố trí xong, một tia sáng vàng đã từ đằng xa lao đến, xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Tia sáng tiêu tán, người xuất hiện chính là Trúc Khổ.

“Ngươi có biết là ta đã chờ ngươi lâu rồi không.” Trúc Khổ đứng trước mặt Lam Tiểu Bố, giọng điệu lạnh lẽo.

“A, ngươi chính là tên vô sỉ? Chờ ta để ta dạy dỗ ngươi thêm một trận nữa?” Lam Tiểu Bố ồ một tiếng, giơ tay lấy Thất âm Kích ra. Cho dù Trúc Khổ là một Thần Vương không tầm thường, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều lắm.

“Hi vọng ngươi sẽ không vôi vàng chạy trốn, nhưng mà ngươi cũng không có cơ hội chạy trốn đâu.” Trúc Khổ hừ một tiếng, giơ tay lấy ra hạt châu ngũ sắc đặt trên đỉnh đầu của hắn.

Đối phó với một Thế Giới Thần hắn không cần phải lấy ra Đoạn Đạo Châu của mình, nhưng hắn lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ chạy trốn, hắn biết Lam Tiểu Bố rất lợi hại.

Lam Tiểu Bố mỉa mai cười một tiếng, "Lần trước người chạy trốn cũng không phải là ta."

Trúc Khổ hoàn toàn không để ý đến Lam Tiểu Bố, hạt châu ngũ sắc kia cuốn theo lực lượng đạo vận vô cùng mênh mông, hóa thành một thế giới ngũ sắc. Một loại khí thế khủng bố muốn thiêu đốt vũ trụ bao trùm đến, không gian xung quanh Lam Tiểu Bố xiết chặt, lĩnh vực tựa như đang bị cắn nuốt.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã có chút hiểu ra vì sao Trúc Khổ là được gọi là Đoạn Đạo Giả, lĩnh vực này thật sự là cường đại. Nếu như hắn vẫn còn là Thế Giới Thần, vậy hắn chỉ có thể chạy càng xa càng tốt. Ngay cả lĩnh vực Thần Vương của hắn cũng bị lĩnh vực Đoạn Đạo này cắn nuốt, nếu như hắn là Thế Giới Thần, thực lực thấp hơn Trúc Khổ một cái cấp độ, lĩnh vực của mình chỉ sợ sẽ giống như băng tuyết gặp lửa lớn, hòa tan càng nhanh hơn.

Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng, khí thế tăng cao, lĩnh vực Trường Sinh đại đạo vừa bị cắn nuốt mất một góc chẳng những không tiếp tục tan rã đi mà điên cuồng mở rộng ra.

Oanh! Lĩnh vực của hai người chạm vào nhau, sắc mặt Trúc Khổ biến đối, hai tay nhanh chóng kết ra thủ quyết liên miên, phối hợp với đạo vận từ hạt châu ngũ sắc của hắn, tạo thành một chùm sát thế khóa chặt Lam Tiểu Bố.

Thế mà hắn ta lại cảm thấy lĩnh vực đoạn đạo của mình không thể nào cắn nuốt được lĩnh vực của đối phương, không chỉ như vậy, lĩnh vực của hắn ta còn bị lĩnh vực của đối phương nghiền ép, còn có dấu hiệu bị đánh tan, chuyện này sao có thể?

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy hồn phách mình lạnh đi, tựa như có lực lượng đáng sợ nào đó muốn bổ hồn phách của hắn ra. Nếu như hắn không nhanh tay ngăn cản, giờ phút này hồn phách của hắn đã bị chặt đi một góc rồi.

Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố vẫn không đánh ra, mà đánh môt quyền.

Khí thế trong không gian lập tức biến đổi, rõ ràng là bầu trời đang âm u chỉ có lĩnh vực đoạn đạo ngũ sắc của Trúc Khổ, thế nhưng sau khi Lam Tiểu Bố đánh ra một quyền này, ngũ sắc đã biến mất, âm u cũng bị xé mở. Chỉ có một loại hơi thở bi thương tràn vào trong vùng không gian này, giờ phút này không gian này đã có thêm sự biến hóa về mùa.

Lá thu xào xạc cuốn lên, sau cơn gió thu này, là cái rét căm căm ập đến.

Trúc Khổ rùng mình một cái, giờ phút này nếu như hắn ta không biết Lam Tiểu Bố cũng là Thần Vương, vậy thì hắn ta đã uổng công lăn lộn rồi. Hắn ta không thể nào nghĩ thông được, vì sao Lam Tiểu Bố chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã từ một Thế Giới Thần sơ kỳ tấn cấp lên Thần Vương cảnh.

Lúc trước khi Lam Tiểu Bố còn là Thế Giới Thần sơ kỳ, hắn cũng không phải là đối thủ, bây giờ người ta cũng là Thần Vương giống như hắn, còn đánh cái gì nữa? Chỉ cần nhìn lĩnh vực Thần Vương của mình bị đối phương nghiền ép như thế nào là hắn ta đã biết kết quả rồi.

Phải chạy thôi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Trúc Khổ.

Nhưng mà giờ phút này quyền ý của Lam Tiểu Bố đã hình thành, ý thu lạnh lẽo đánh xuống. Không gian lạnh lẽo, hóa thành một loại tử khí. Giờ phút này Trúc Khổ cảm thấy cả thế giới của mình chỉ còn một màu xám trắng, không có chút sinh khí nào.

Quyền lên gió thu thổi, đợi đến lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương.

Oanh! Đạo vận nổ tung, Trúc Khổ tê cả da đầu, hắn ta đâu còn dám chần chừ một giây nào, điên cuồng cuốn theo thần nguyên, thân hình nhạt đi.

Chỉ một khắc sau, thân hình nhạt đi của Trúc Khổ lại ngưng thực lại một lần nữa, trong mắt hắn ta lộ ra tia sợ hãi. Lam Tiểu Bố biết hắn ta đã hạ ấn ký thần niệm lên người, cho nên đã ở đây bố trí hư không thần trận chờ hắn ta đến.

Cũng đúng, người ta là Thần Vương có thực lực mạnh hơn hắn ta, sao có thể không biết hắn ta đã hạ ấn ký?

Bản thân mình lại vội vàng chạy trốn, thậm chí còn không nhớ đến chuyện gì cả, đúng là heo mà.

Chương 1470 - Thất Giới đại mạc.

TRong lòng Trúc Khổ sáng như gương, lúc này hắn ta chỉ cần do dự một giây thôi, vậy thì chờ hắn ta chính là con đường chết. Người trước mắt này quá đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến hắn ta phát lạnh từ trong xương cốt.

Hạt châu ngũ sắc đột nhiên nổ tung tạo ra một cụm quang mang ngũ sắc, cùng lúc đó, trên người Trúc Khổ nứt toát ra thành từng đóa sương máu, sương máu và đạo mang ngũ sắc hòa vào nhau, trong không gian cuốn lên khí thế xé rách kinh khủng. Ngay cả Lam Tiểu

Bố cũng cảm thấy lĩnh vực của mình có chút bất ổn, tựa như sắp bị loại khí thế xé rách đáng sợ này cắn nuốt một lần nữa.

Cho dù lĩnh vực của mình thật sự bị đối phương cắn nuốt, Lam Tiểu Bố cũng không hề có ý nghĩ lùi lại, thần nguyên lại càng dốc ra nhiều hơn, trừ khi đối phương có thể xé mở hư không ở nơi này, nếu không thì đừng hòng rời khỏi.

Muốn xé mở hư không ở đây, một Thần Vương còn chưa làm được.

Răng rắc! Hư không lại thật sự bị đạo mang ngũ sắc này xé ra một khe nhỏ. Lam Tiểu Bố thầm nghĩ không ổn, gia hỏa này lại có thể xé rách hư không. Chỉ là Trúc Khổ rõ ràng cũng biết đây là cơ hội duy nhất của hắn ta, hắn ta hoàn toàn không quản sau lưng có thứ gì hay sát ý, chỉ điên cuồng trốn vào trong vết rách hư không kia.

Bành! Vũ âm Sát xé nát hai chân Trúc Khổ thành sương máu, nhưng Trúc Khổ vẫn có thể chưa vào Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu của hắn ta mà chạy trốn.

Nhìn Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu rơi xuống từ hư không, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày.

Gia hỏa này chẳng những có tính bền dẻo lớn, mà có thể tự chặt đứt cổ tay. Viên Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu này là đại đạo của đối phương, là pháp bảo bản mệnh, còn là nơi phát ra lĩnh vực của đối phương, tuyệt đối là thứ cả đời mới có thể tu luyện được, gia hỏa này nói vứt là vứt đi luôn.

Lam Tiểu Bố giơ hạt châu ngũ sắc này lên nhìn, cho dù giúp Trúc Khổ xé rách hư không, khiến đạo vận trong đó có chút u ám. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, trong hạt châu này có ẩn chứa mọi đại đạo của Trúc Khổ. Cho dù hôm nay hắn không xử lý được Trúc Khổ, chỉ cần chờ hắn cẩn thận nghiên cứu cái Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu này xong, tương lai Trúc Khổ sẽ không còn bất cứ bí mật nào trong mắt hắn nữa.

“Ta xem ngươi có thể ngưng luyện được bao nhiêu hạt châu như thế này.” Lam Tiểu Bố cất Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu đi, thứ này đợi đến khi hắn rảnh rỗi nhất định phải nghiên cứu một chút. Trúc Khổ đạo hữu có chút lợi hại, nghiên cứu đạo của Trúc Khổ đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

Nhìn thoáng qua vị trí mà Bắc Tố Đình đang bế quan, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không cần tiếp tục chờ Bắc Tố Đình nữa. Hắn không thể ở lại chỗ này chờ thêm mười năm nữa, tương lai nếu có cơ hội, vậy sẽ thuận tiện tới nơi này dẫn Bắc Tố Đình đi. Không có cơ hội đến đây, vậy thì Bắc Tố Đình cũng không thể trách hắn.

Phát cho Bắc Tố Đình một đạo tin tức, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra. Muốn rời khỏi nơi này, đương nhiên phải tìm về chỗ lúc trước đã đến.

Lam Tiểu Bố không biết Lưu Tinh đã rời khỏi nơi này hay chưa, nhưng mà hắn nghĩ, tám chín phần mười là Lưu Tinh đã đi rồi. Với hạng người như Lưu Tinh, sau khi biết không thể lấy được Thần Linh mạch trên người Mân Nguyên, tuyệt đối sẽ không tiếp tục ở lại nơi này chờ Mân Nguyên truy sát.

Khi đến nơi mà hắn và Lưu Tinh đã đến, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, lập tức cảm nhận được thần trận cấm bay tự nhiên.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý, trên người hắn vẫn còn một lá độn phù mà Lưu Tinh đưa. Phù lục này Lam Tiểu Bố không định dùng, hắn chỉ tiếp tục tăng cấp Đoán Thần Thuật của mình lên. Đây cũng là chuyện không thể thay đổi, Vô Căn Thần giới bị tàn phá, quy tắc thiên địa cũng bị tàn phá, cho nên có rất nhiều nơi gây cản trở thần niệm.

Có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, chỉ ngắn ngủi mấy ngày, Đoán Thần Thuật đã thăng cấp một lần nữa, Lam Tiểu Bố dựa vào quy tắc cấm bay ở nơi này bắt đầu rèn luyện thần niệm của mình.

Thời điểm ban đầu, thần niệm của Lam Tiểu Bố chỉ có thể mở rộng trong phạm vi vài dặm. Khi hắn không ngừng dựa vào Đoán Thần Thuật rèn luyện thần niệm, nửa tháng trôi qua, thần niệm của hắn đã có thể mở rộng ra mấy trăm dặm.

Một tháng trôi qua, thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể mở rộng ra tới bên ngoài, thần niệm cuốn lên, cả người hắn biến thành một đạo độn quang xông ra khỏi hẻm núi.

Năm ngày sau, Lam Tiểu Bố lại xuất hiện ở Vô Diệp lâm.

Thần niệm quét ra, bên trong Vô Diệp lâm bây giờ có rất nhiều người, rõ ràng lúc này mọi người đều biết Thần Nữ tông đã không còn ở đây, Vô Diệp lâm đã trở thành một nơi vô chủ, bất cứ người nào cũng có thể đến đây tìm kiếm cơ duyên.

Lam Tiểu Bố phân biệt phương hướng một chút, sau đó lấy Luân Hồi Oa ra, hắn chuẩn bị đến Thất Giới đại mạc. Sau khi đến Vô Căn Thần giới, tin tức hữu ích nhất là do Lâu Thiêm Hồ nói. Chỉ cần hắn có thể tìm được Thất Giới Thạch ở Thất Giới đại mạc, có lẽ sẽ có thể quay về Bất Thanh Thần Giới.

…

Ở Vô Căn Thần giới, Thất Giới đại mạc cũng được xem là một nơi khá nổi tiếng, khác với Vô Diệp lâm, Địa Mộng Tháp, Niết Bàn thần thành. Thất Giới đại mạc nổi tiếng không phải là vì nơi này có nhiều thần linh khí và tài nguyên tu luyện, mà là do Thất Giới đại mạc quá nguy hiểm, người đi vào có thể còn sống đi ra cũng không nhiều.

Theo lý mà nói thì thần linh khí ở Thất Giới đại mạc thiếu thốn, không có bao nhiêu người đến mới đúng, nhưng hét lần này đến lần khác, bên trong Thất Giới đại mạc lại có một thứ, Thất Thần Sa.

Thất Thần Sa là bảo vật có đẳng cấp thế nào, không ai xác định được, nhưng chỉ cần là tu sĩ ở Vô Căn Thần giới, không có ai là không khát cầu Thất Thần Sa.

Nhìn từ bề ngoài Thất Thần Sa có màu sắc không khác gì cát đá bình thường, cũng là màu vàng xám, so với cát thì lớn hơn rất nhièu, Thất Thần Sa bình thường đều lớn bằng trái nhãn. Loại cát này có một đặc tính, đó chính là có thể mở rộng thức hải, không phải chỉ mở rộng một chút xíu. Không chỉ có thể mở rộng thức hải, còn có thể củng cố và ngưng luyện thức hải.

Chương 1471 - Thất Giới đại mạc. (2)

Cái Thất Thần Sa này cũng phân chia đẳng cấp, nghe đồn đẳng cấp cao nhất chính là Thất Thần Sa có bảy đạo đạo văn. Trong đó có Thất Thần Sa một văn, có thể giúp tu sĩ có cảnh giới dưới Thần Vương mở rộng thức hải ra thêm gấp hai lần, không chỉ như vậy, thức hải còn có thể ngưng luyện gấp đôi. Loại bảo vật này ai mà không muốn chứ?

Nếu như là Thất Thần Sa hai văn, vậy thì hầu như chính là chí bảo của Vô Căn Thần giới, có thể giúp thức hải của tu sĩ Hợp Thần cảnh mở ra gấp đôi, còn về Thất Thần Sa ba văn, là bảo vật có thể giúp thức hải của Chuẩn Thánh lớn mạnh hơn gấp đôi. Còn Thất Thần Sa từ ba văn trở lên, vẫn chưa từng được tìm thấy ở Thất Giới đại mạc.

Bởi vì Thất Thần Sa có công năng nghịch thiên như vậy, cho nên cho dù Thất Thần Sa rất ít, lại khó tìm, nhưng cũng có rất nhiều người tiến đến Thất Giới đại mạc tìm kiếm Thất Thần Sa.

Thất Thần Sa có màu sắc giống cát bình thường, lẫn ở trong sa mạc rất khó tìm kiếm. Nếu như chỉ là như vậy, đối với những tu sĩ kia mà nói thì không có vấn đề gì cả. Ai cũng biết, thức hải mở rộng gấp đôi tốt với chuyện tu luyện đến mức nào. Không chỉ là tốt cho tu luyện, thức hải mở rộng gấp đôi, thực lực còn tăng lên rất nhiều.

Chỗ đáng sợ của Thất Giới đại mạc, là một khi tiến vào Thất Giới đại mạc, sẽ có hơn năm phần khả năng bị vẫn lạc trong đại mạc, không thể nào ra ngoài được.

Bên trong Thất Giới đại mạc có vô số hãm cát trận, không cẩn thận bước vào hãm cát trận này, trên cơ bản chính là hữu tử vô sinh.

Mấy ngày sau, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở bên ngoài Thất Giới đại mạc.

Trong tình huống bình thường, nơi có Thất Thần Sa như Thất Giới đại mạc này, bên ngoài nhất định phải có phường thị lộ thiên. Bởi vì không ngừng có tu sĩ đến đây, vậy nhất định phải có giao dịch, chỉ cần có giao dịch thì sẽ hình thành nên phường thị.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, sau khi hắn đến bên ngoài Thất Giới đại mạc rồi, vậy mà không hề nhìn thấy bất cứ phường thị nào.

Chỉ có lẻ tẻ mấy tu sĩ tiến vào Thất Giới đại mạc, không nhìn thấy ai đi ra.

Một nữ tu có vẻ hơi gầy yếu cách đó không xa đi lướt qua Lam Tiểu Bố, rõ ràng là muốn vào trong Thất Giới đại mạc. Lam Tiểu Bố nhanh chóng xuất hiện trước mặt vị nữ tu này, đồng thời khom người nói, “Xin lỗi vị đạo hữu này.”

Nữ tu này thấy Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện, trong lòng giật mình, lập tức lui lại mấy chục thước. Nhưng mà nàng không thấy trên người Lam Tiểu Bố có sát ý thì ngừng lại. Hoặc là nàng biết rõ, với thực lực của Lam Tiểu Bố, nếu như muốn giết nàng, nàng có trốn cũng không thể trốn thoát.

“Xin hỏi tiền bối có chuyện gì không?” Nữ tu này kính cẩn thi lễ một cái, trong giọng nói có ẩn chứa sự thấp thỏm lo lắng.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta nghe người ta nói bên trong Thất Giới đại mạc có đồ tốt, đã như vậy thì tại sao bên ngoài Thất Giới đại mạc không có phường thị vậy?”

Nữ tu nhanh chóng trả lời, “Thất Giới đại mạc thường xuyên có vòng xoáy đại mạc, vòng xoáy đại mạc sẽ cuốn hết mọi thứ ngoài ngàn dặm. Bất cứ kẻ nào chỉ cần bị vòng xoáy đại mạc cuón đi, thì chắc chắn sẽ phải chết. Trước đó nơi này cũng có phường thị, nhưng mà sau khi vòng xoáy đại mạc xuất hiện, vị trí của phường thị đều biến thành đại mạc.”

Lam Tiểu Bố kinh hãi, “Nói vậy thì Thất Giới đại mạc đang không ngừng khuếch tán ra ngoài, qua thời gian dài, thậm chí có thể chiếm toàn bộ Vô Căn Thần giới?”

Lam Tiểu Bố thầm mắng những bản ghi chép mà hắn đã đọc về Vô Căn Thần giới, hắn xem ghi chép đều ghi rằng Vô Căn Thần giới có một nơi nguy hiểm tên là Thất Giới đại mạc, bên trong Thất Giới đại mạc có Thất Thần Sa. Còn chuyện Thất Giới đại mạc khuếch tán ra ngoài, một chữ cũng không nhắc đến.

Chẳng lẽ những gia hỏa viết ghi chép không biết rõ, chuyện Thất

Giới đại mạc dần khuếch tán ra ngoài mới là đáng sợ nhất.

Nữ tu không hiểu ý của Lam Tiểu Bố, chỉ có thể sợ hãi đáp, “Đúng vậy, tiền bối. Nếu như dựa theo quá trình khuếch tán bây giờ, sớm muộn gì cũng có một ngày toàn bộ Vô Căn Thần giới sẽ hóa thành Thất Giới đại mạc.”

“Đạo hữu có vẻ rất quen thuộc với Thất Giới đại mạc, vậy có bản đồ phương vị không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Nữ tu áy náy nói, “Tiền bối, Thất Giới đại mạc không có bản đồ phương vị. Sau khi tiến vào Thất Giới đại mạc, bốn phương tám hướng đều là đại mạc, bất kì nơi nào cũng giống nhau. Hơn nữa ở Thất Giới đại mạc, thần niệm sẽ bị áp chế chỉ còn một phần mười, cho nên muốn có được bản đồ phương vị ở nơi này là rất khó.”

Lam Tiểu Bố thở dài xua tay nói, “Đa tạ đạo hữu, ta hiểu rồi.”

“Vâng, vãn bối cáo từ.” Nữ tu này thi lễ một lần nữa, lúc này mới nhanh chóng vọt vào trong Thất Giới đại mạc.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể tạo ra một cái ấn ký đặt ở nơi mình đang đứng, đồng thời để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của vùng không gian này.

Tương lai lúc hắn muốn đi ra, một khi bị lạc đường, cũng có một điểm để chỉ hướng chứ?

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới bước vào Thất Giới đại mạc. Hắn muốn tìm kiếm Thất Giới Thạch trong Thất Giới đại mạc, cho nên không lấy ra bất cứ pháp bảo phi hành nào.

Chỉ mới tiến vào đại mạc nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ ý mà nữ tu kia nói. Ở trong cái đại mạc này, không có bất cứ phương hướng nào. Bất kỳ nơi nào cũng giống nhau, toàn bộ đều tối tăm mờ mịt. Ngay cả ấn ký thần niệm mà hắn tạo ra cũng không thể nào cảm ứng được.

Thần niệm của hắn mạnh hơn xa Thần Vương bình thường, nhưng ở Thất Giới đại mạc, thần niệm của hắn cũng bị hạn chế chỉ còn có thể trải rộng ra khoảng trăm dặm.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô kết hợp với quy tắc thiên địa ở nơi này thăng cấp Đoán Thần Thuật của mình, vừa mở rộng thần niệm ra, tìm kiếm bất cứ nơi có thể có Thất Giới Thạch.

Chương 1472 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch.

Năm ngày sau, Lam Tiểu Bố không có bất cứ thu hoạch nào, giống như nữ tu kia đã nói. Sau khi đi vào nơi này, không có bất cứ phương hướng nào cả. Cho dù đi đến đâu, xung quanh cũng đều là cát vàng mênh mông.

Cũng may có Vũ Trụ Duy Mô giúp sức, dung hợp quy tắc thiên địa ở Thất Giới đại mạc, giúp Đoán Thần Thuật thăng cấp lên.

Một tháng sau, thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể mở rộng ra khoảng vạn dặm, nếu cứ tiếp tục, thần niệm của hắn ở trong Thất Giới đại mạc này sẽ không bị chút hạn chế nào.

Cho dù Lam Tiểu Bố không có mục đích tìm kiếm Thất Thần Sa, nhưng bởi vì thần niệm thật sự rất mạnh, cho nên những ngày tiếp theo, hắn không ngừng nhặt được Thất Thần Sa.

Thất Thần Sa quả thật rất ít, nhưng Thất Giới đại mạc vô cùng rộng lớn. Người đến nơi này mặc dù không ít, nhưng so với Thất Giới đại mạc, người đến nơi này thật sự quá nhỏ bé.

Nửa tháng qua đi, trên người Lam Tiểu Bố đã có hai mươi tư viên Thất Thần Sa, trong đó có mười bảy viên là một đạo văn, năm viên là hai đạo văn, hai viên là ba đạo văn.

Hơi thở đạo vận phức tạp ẩn chứa bên trong Thất Thần Sa này, quả thật có chút tương quan với thức hải, nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy có chút tạp chất, hắn không định dùng. Cho dù là có thể giúp mở rộng thức hải lên gấp đôi, khi chưa biết rõ ràng thì hắn sẽ không dùng. Chờ xong chuyện lần này, hắn sẽ để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Ngược lại thì gần đây việc tạo dựng mô hình kết cấu của Tiểu Tinh Cầu Thuật có tốc độ tương đối nhanh, cho dù không có trận bàn Thời Gian, có mấy trăm đầu Thần Linh mạch cung cấp Thần Nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô dùng để tạo dựng mô hình kết cấu của Tiểu Tinh Cầu Thuật, tốc độ cũng sẽ không quá chậm.

Lam Tiểu Bố tìm kiếm Thất Giới Thạch, thần niệm của hắn vẫn luôn mở rộng trong phạm vi vạn dặm. Không chỉ như vậy, ở những nơi xung quanh, thần niệm của hắn cũng cố gắng thẩm thấu sâu xuống dưới để tìm kiếm, có khi thần niệm còn thẩm thấu xuống đến mấy ngàn dặm.

Nếu như Thất Giới Thạch thật sự tồn tại ở trong Thất Giới đại mạc, tuyệt đối không nằm ở ngoài mặt, nhất định là ở phía dưới lớp cát đá. Bất cứ nơi nào có khả năng xuất hiện trận pháp, cấm chế, Lam Tiểu Bố đều xem xét nhiều lần.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố vẫn giống như ngày thường, dùng thần niệm tìm kiếm trong đại mạc, đột nhiên dưới chân bị hẫng đi, sau đó một đạo lực lượng càn quét kinh khủng ập đến.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ không tốt, đây là vòng xoáy đại mạc. Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, trong phạm vi thần niệm của hắn, vậy mà lại có vòng xoáy đại mạc có thể lọt qua vòng kiểm tra? Phải biết rằng trong nửa tháng này, hắn gặp được nơi có vòng xoáy đại mạc không đến mười thì cũng phải năm sáu lần, nhưng không có lần nào hắn bị trúng chiêu. Cũng là vì hắn cẩn thận, mỗi lần đều chưa chạm đến biên giới vòng xoáy đại mạc thì hắn đã bỏ chạy.

Nhưng lần này hắn rõ ràng đã kiểm tra kĩ chỗ này không có vòng xoáy đại mạc, sao dưới chân hắn lại đột ngột xuất hiện lực lượng càn quét khủng khiếp như vậy?

Lam Tiểu Bố biết bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, thôi thúc thần nguyên, đạo vận quanh thân lưu chuyển, nhưng chờ đến khi hắn bỏ chạy, một khắc sau sức mạnh càng đáng sợ hơn ập đến.

Cảm nhận được lực lượng đáng sợ này, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra hắn không thể tránh thoát được. Đừng bảo là thực lực của hắn bây giờ, cho dù thần nguyên của hắn tăng thêm gấp đôi, thần niệm mở rộng ra gấp đôi, cũng không thể nào tránh thoát được.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức dùng thần niệm bao trùm cả người lại, chuẩn bị tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô bất cứ lúc nào. nếu không tránh thoát được, vậy thì phải bảo vệ tốt chính mình.

Lam Tiểu Bố không cố gắng xông ra ngoài, lực lượng càn quét kia tựa như nhỏ đi rất nhiều.

“Bành!” Chỉ mười mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã đứng trên mặt đất. Hắn là tu sĩ luyện thể, cho dù mặt đất cứng rắn, nhưng chạm đến sau khi rơi mười mấy giây vẫn không thể nào khiến hai chân hắn bị bẻ gãy.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn xung quanh một chút, nơi này tuyệt đối không cách mặt đất quá xa, so với vực sâu Di Thần, nơi này chỉ xem như mặt đất. Chút khoảng cách ấy, vì sao hắn không thể tránh thoát được? Chẳng lẽ nơi này cũng có một cái đại trận tự nhiên đỉnh cấp, đại trận này còn cao cấp hơn cả thần trận cấp bảy?

Lam Tiểu Bố vừa tạo dựng mô hình kết cấu, vừa dò xét bốn phía. Mở rộng thần niệm ra, ở vài góc khuất lại có vết tích của việc bố trí trận pháp.

Lam Tiểu Bố lập tức vui mừng, hắn tiến về nơi có dấu vết trận pháp này. Có người là tốt, chỉ sợ nơi này không có ai, bản thân mình tự tìm kiếm thì phiền phức hơn nhiều.

Chỉ là đi thêm vài phút nữa, Lam Tiểu Bố đã biết không gian hắn đang ở này không phải là nơi gì tốt, nơi này chẳng có chút linh khí nào, hơn nữa trong không gian còn có một loại hơi thở đạo vận hỗn tạp, giống như…

Đúng rồi, giống như Thất Thần Sa mà hắn lấy được lúc trước. Bên trong Thất Thần Sa cũng có chút pha tạp, nhưng mà hơi thở pha tạp ở nơi này hoàn toàn khác biệt với hơi thở pha tạp trong Thất Thần Sa ở ngoài kia. Thất Thần Sa là đạo vận pha tạp, không hề gây tổn hại đến tu vi. Hơn nữa Thất Thần Sa chỉ có thể mở rộng thức hải, chỉ cần khi sử dụng, lọc bỏ đi đạo vận pha tạp kia là dược.

Nhưng hơi thở pha tạp ở nơi này lại có thể ăn mòn thần nguyên và linh lạc, qua thời gian dài, thậm chi có thể khiến tinh thần hỗn lạn, tẩu hỏa nhập ma cũng không kỳ quái. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được, tựa như toàn bộ đạo vận pha tạp ở trong Thất Thần Sa bị lọc bỏ đi, sau đó nhét hết vào trong không gian này.

Nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì chuyện này không ảnh hưởng gì nhiều, Khí Vận Chi Thụ xoay chuyển, luồng hơi thở pha tạp này lập tức bị quẳng đi. Mặc dù không ảnh hưởng gì đến mình, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không muốn tiếp tục ở lại nơi này, hắn dự định đi xem xét một vòng rồi nghĩ cách đi lên.

Chương 1473 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch. (2)

Cái nơi như vực sâu Di Thần kia hắn cũng có cách đi lên, nơi này đương nhiên cũng có thể thoát ra được, chỉ là tốn một chút thời gian mà thôi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã đi đến nơi mà thần niệm của hắn phát hiện ra dấu vết có người bố trí trận pháp, chỉ là một cái Cách Tuyệt Thần Trận. Rất rõ ràng, cái Cách Tuyệt Thần Trận này không thể nào ngăn cản những lực lượng pha tạp ở bên ngoài.

Lam Tiểu Bố tiếp tục đi về phía trước, trên đường hắn có nhìn thấy mấy cái Cách Tuyệt Thần Trận giống vậy. Nhưng mà trong những cái Cách Tuyệt Thần Trận này hoàn toàn trống không, chỉ có một vài cái Cách Tuyệt Thần Trận, trong đó có một ít xương cốt. Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ trong này không có nơi nào có thể sống sót? Nếu không thì sao có thể ở lại trong Cách Tuyệt Thần Trận, để mặc cho lực lượng pha tạp này ăn mòn linh lạc và đại đạo của mình?

Lại qua hai ngày nữa, thần niệm Lam Tiểu Bố đã bị ngăn cản. Lam Tiểu Bố ngừng lại, đây là một đại trận tự nhiên?

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, đây qua thật là một cái đại trận tự nhiên.

Khi hắn đi đến lối vào của đại trận tự nhiên này, mới phát hiện ra nơi này đều là xương cốt. Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, hắn bước vào trong đại trận tự nhiên này, bên trong lại không có loại lực lượng pha tạp kia. Quả nhiên Thiên Đạo không tuyệt đường ai, cuối cũng cũng có chút hy vọng sống.

Khiến hắn cảm thấy kỳ quái là, nếu đây là một nơi an toàn, vì sao không có ai muốn ở lại chỗ này? Bên ngoài sao lại có nhiều xương cốt của tu sĩ như vậy?

Thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn mở rộng, cẩng cẩn thận kiểm tra từng nơi mà mình đi qua.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn nhìn thấy có một nam tử ngã trên mặt đất. Nam tử này muốn giãy dụa đứng lên, sau đó xông ra ngoài, chỉ là hắn luôn cố gắng, nhưng đạo vận quanh người vẫn ảm đạm, ngay cả đứng lên cũng khó khăn.

Lam Tiểu Bố lấy một viên đan dược ra nhét vào miệng nam tử này, trên người hắn có một đống lớn thần đan, mặc dù hắn không cần, nhưng những thần đan này đối với người khác chính là bảo vật đỉnh cấp.

Dùng viên thần đan này xong, nam tử kia lập tức bò dậy, hắn nhanh chóng khom người với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ đạo hữu cứu giúp, đạo hữu nhanh đi đi, nơi này không phải chỗ nên ở lâu.”

“Xin hỏi có chuyện gì vậy?” Lam Tiểu Bố vôi vàng hỏi.

Tên nam tử chỉ chỉ phía sau, “Nơi này là không gian Đơn Giới Thạch, phía trước có một cái bia đá, phía trên có khắc mấy chữ ĐƠn Giới Thạch. Một khi đến gần, đạo vận trên người sẽ không ngừng bị hút đi. Nếu như không gặp dược đạo hữu, ta không thể nào bò dậy nổi,”

Nói xong câu đó, nam tử lảo đảo nghiêng ngả xông ra ngoài.

Đơn Giới Thạch? Lam Tiểu Bố sửng sốt, hắn muốn tìm chính là Thất Giới Thạch, sao lại xuất hiện Đơn Giới Thạch ở nơi này?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đuổi theo hỏi, “Bằng hữu có từng nghe nói đến một nơi tên là Thất Giới Thạch?”

“Thất Giới Thạch? Ngươi muốn tìm Thất Giới Thạch?” Nam tử kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy một cái bình ngọc ra đưa cho nam tử này, “Đây là một ít đan dược giúp khôi phục thần nguyên và đạo vận, ta tặng cho ngươi. Ta quả thật muốn tìm kiếm Thất Giới Thạch, nếu như đạo hữu biết, xin hãy nói cho.”

“Ta đương nhiên biết Thất Giới Thạch, nơi này chẳng những có Đơn Giới Thạch, còn có Tam Giới Thạch, Ngũ Giới Thạch và Thất Giới Thạch.” Nam tử vội vàng trả lời, đồng thời cẩn thận nhận lấy đan dược của Lam Tiểu Bố, những đan dược này rất quan trọng đối với hắn.

“Đều là số lẻ sao?” Lam Tiểu Bố cảm thấy rất khó hiểu.

Mấu chốt là hắn cũng chưa từng đến chỗ Thất Giới Thạch, hắn chỉ nghe Lâu Thiêm Hồ nói có Thất Giới Thạch, hơn nữa ý của Lâu Thiêm Hồ là, chỉ cần tìm được Thất Giới Thạch, thậm chí có thể đến được nhiều vị diện. Hắn muốn rời khỏi Vô Căn Thần giới, đương nhiên là muốn tìm Thất Giới Thạch.

“Mong đạo hữu hãy dẫn ta đến chỗ Thất Giới Thạch, Lam mỗ vô cùng cảm kích.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, giọng nói vô cùng thành khẩn.

Nam tử thở dài nói, “Ta quả thật có thể dẫn ngươi đến chỗ Thất Giới Thạch, nhưng mà chỗ đó người bình thường không thể vào được.

Nghe nói vị trí Thất Giới Thạch là an toàn nhất, có rất nhiều người từ Thất Giới đại mạc tiến vào đây đều trốn ở Thất Giới Thạch."

"Vì sao người bình thường không thể vào?" Lam Tiểu Bố cau mày.

Nam tử giải thích, "Bởi vì tiến vào chỗ đó nhất định phải có tài phú, bên ngoài Thất Giới Thạch cần bố trí các loại Tụ Linh Thần Trận, còn bố trí các loại Thúc Phược Thần Trận. Cho nên một khi không có thần tinh, chỉ có thể rời khỏi đó."

"Nếu Thất Giới Thạch có nơi có thể dừng lại, vậy vì sao trong này không thể dừng lại?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Nam tử đáp, "KHi ta vừa mới tiến vào đây cũng cho rằng đây là nơi an toàn, nhưng mà sau khi vào đây mới phát hiện, chỉ cần dừng ở chỗ này quá một ngày, sẽ bị hư không Đơn Giới Thạch cuốn đi, ta gặp may, gặp được ngươi."

"Hư không Đơn Giới Thạch là gì?" Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Nam tử vừa đi ra ngoài vừa giải thích, "Cho dù là Đơn Giới Thạch hay là Thất Giới Thạch, đều nằm trong một vùng hư không, từ nơi này đi vào trong, ngươi sẽ nhìn thấy một mảnh hư không, mà Đơn Giới thạch nằm trong hư không đó."

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, "Nếu thế thì ngươi dẫn ta đến chỗ Thất Giới Thạch đi."

Nam tử nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố thở dài, "Nếu như không phải bất đắc dĩ, ta đề nghị ngươi đừng đi, trước đó ta nhìn thấy một Thần Vương, sau khi hắn tiến vào phạm vi Thất Giới Thạch rồi, còn lấy một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm ra, cho dù như vậy, hắn cũng bị người ta đóng đinh ở ngoài."

Chương 1474 - Người quen ở Thất Giới Thạch.

“Vị đạo hữu này, mong người có thể nhanh chóng dẫn ta đi, ta nhất định phải đi.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, hắn đến đây là vì tìm kiếm Thất Giới Thạch, sao có thể tìm được Thất Giới Thạch rồi lại không đi?

Có lẽ là vì nhận được mấy viên đan dược của Lam Tiểu Bố, tên nam tử này chỉ do dự một chút rồi nói, “Được rồi, ngươi đi theo ta đi, chờ đến được một vị trí nhất định rồi, ta sẽ chỉ chỗ cho ngươi. Còn Thất Giới Thạch, ta không dám tiến vào.”

“Đa tạ, xin dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố lập tức nói,

Thất Giới Thạch cũng nằm trong vùng không gian này, chỉ là phương hướng khác với Đơn Giới Thạch mà thôi. Nam tử này dẫn Lam Tiểu Bố đi vài ngày, ngay khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện có nên để hắn ta khắc lại một cái ngọc giản, rồi mình tự đến đó hay không, nam tử này lại ngừng lại, sau đó chỉ về phía trước nói, “Từ nơi này đi thẳng về phía trước, ngươi có thể nhìn thấy hai cây đại thụ, giữa hai cây đại thụ đó chính là phạm vi của Thất Giới Thạch.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, thân hình lóe lên, trong phạm vi thần niệm của hắn đã nhìn thấy hai cây đại thụ kia.

nam tử nhìn thoáng qua phương hướng Lam Tiểu Bố biến mất, ôm quyền, “Đa tạ ơn cứu mạng của đạo hữu, nhưng ta không thể nào cứu ngươi.”

Nói xong thì hắn quay người nhanh chóng rời đi. Theo hắn nghĩ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một người giàu có, nếu không thì cũng không thể tiện tay lấy ra nhiều thần đan cấp bốn cho một người qua đường như hắn. Những thần đan này, mỗi một viên ở bên ngoài đều có thể bán với giá không hề rẻ, đối phương cứ vậy mà lấy ra cứu người xa lạ như hắn, thậm chí chỉ vì muốn hỏi đường.

Tu sĩ bị vòng xoáy đại mạc trong Thất Giới đại mạc cuốn đến đây, càng giàu thì kết cục càng đáng buồn.

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ hai cây đại thụ kia, trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, ở nơi này lại tồn tại loại đại thụ như vậy. Hai cây đại thụ này xanh tươi um tùm, giống như quanh năm sống trong ánh mặt trời. Trên thực tế, nơi này hoàn toàn không có ánh nắng, thậm chí còn tối tăm hơn cả vực sâu Di Thần. nếu không phải mọi người còn có thần niệm, vậy trên cơ bản mà nói thì ở đây chẳng khác nào bị mù mắt.

Tạo dựng mô hình, cho dù là cây gì, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự tạo dựng mô hình kết cấu.

Đi qua hai cây đại thụ này, thứ đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy chính là một tảng cự thạch lơ lửng trong không trung, trên tảng đá này có viết sáu chữ, nơi cư trú Thất Giới Thạch.

Bên dưới tảng đá này có một nam tử đang nằm, nam tử này vẫn chưa chết, hẳn còn hô hấp. Từ hơi thở trên người hắn nhìn ra được, đây là một Thần Vương, hoặc là nói đây chính là Thần Vương đã lấy ra Thần Linh mạch thượng phẩm mà người kia đã nói?

KHông đúng, sao đạo vận trên người nam tử này lại có chút quen thuộc?

Rất nhanh sắc mặt Lam Tiểu Bố đã thay đổi, đây không phải là Đàm Khổ sao? Sao Đàm Khổ lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn bị người ta khóa lại…

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào là nhìn rõ, Đàm Khổ không phải là bị ghim lại, mà là bị mấy đạo Thúc Đạo Tuyến xuyên qua thức hải và đan điền. TRong tình huống này, Đàm Khổ hoàn toàn không thể nào tự vẫn hay bỏ chạy.

Loại Thúc Đạo Tuyến này không có bất cứ ai có thể động đến được, một khi động đến, người bị Thúc Đạo Tuyến trói buộc sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ. Muốn động vào Thúc Đạo Tuyến, nhất định phải là người biết công pháp Thúc Đạo Tuyến này.

Nhưng mà cái này không bao gồm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tu luyện là đại đạo tự thân, lại có Khí Vận Chi Thụ, đối với sự biến hóa quy tắc thiên địa vô cùng nhạy cảm, hắn nhanh chóng cảm nhận được quy tắc tồn tại trong Thúc Đạo Tuyến. Giờ phút này Lam Tiểu Bố thậm chí không cần phải tạo dựng mô hình kết cấu, trực tiếp lấy Thất âm Kích ra, dùng mấy đạo kích mang, cắt đứt Thúc Đạo Tuyến đang trói buộc Đàm Khổ đi.

Mấy viên đan dược được nhét vào trong miệng Đàm Khổ, Đàm Khổ mờ mịt mở ro hai mắt, khi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đứng trước mắt mình, lập tức giật mình, rồi nhảy lên một cái.

“Tông chủ? Sao ngươi lại đến đây?” Nói xong mấy chữ, hắn đột nhiên nhớ lại gì đó, vôi vàng nói, “Tông chủ, là ngươi đã cứu ta?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta đến tìm Thất Giới Thạch, vừa hay nhìn thấy ngươi. Sao ngươi lại bị người ta trói buộc thức hải và linh lạc thế? Hơn nữa thế giới của ngươi còn đang bị ăn mòn?”

“Tông chủ, đi nhanh đi, ở đây có một cường giả Hợp Thần, chúng ta không phải là đối thủ của hắn.” Đàm Khổ vội vàng nói.

Mặc dù hắn rất tôn trọng Lam Tiểu Bố, nhưng hắn cũng biết rõ, Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ Thế Giới Thần mà thôi. Thậm chí tu vi còn không bằng hắn, ở lại đây không phải là chuyện gì tốt.

“Ngươi dùng đan dược này trước đi, bây giờ chúng ta không đi đươc rồi.” Lam Tiểu Bố lấy một cái bình ngọc ra đưa cho Đàm Khổ.

“Không sai, các ngươi quả thật không thể đi nổi, xem ra trên người các ngươi đều có đồ tốt.” Một giọng nói truyền đến, sau đó một nam tử lùn nhỏ đi về phía Lam Tiểu Bố.

Sau khi nhìn thấy người này, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, chỉ là một Hợp Thần Cảnh thôi, còn là một Hợp Thần cảnh sơ kỳ, nhiều nhất cũng không cao hơn Hợp Thần cảnh tầng hai. Mặc dù cũng là Hợp Thần cảnh, nhưng Lam Tiểu Bố lại biết rất rõ, tên Hợp Thần cảnh trước mắt này mà so với Hợp Thần cảnh Mân Nguyên, chênh lệch xa cả vạn dặm.

“Tông chủ, chính là người này, hắn ta là Hợp Thần cảnh. Sở dĩ ta không bị giết chết, cũng là do người này muốn mở thế giới của ta ra.” Sát khí quanh người Đàm Khổ tràn ra, nhưng hắn biết rõ, hắn không thể làm gì dược người ta.

“Ngươi trị thương trước đi.” Lam Tiểu Bố vừa bố trí trận văn hư không, vừa nói.

Đàm Khổ mở bình ngọc ra, lấy một viên đan dược, khi hắn nhìn thấy viên đan dược trong tay, mắt lóe lên tia không thể tin nổi. Thần đan cấp tám đó, ở Vô Căn Thần giới không có Thần Đan Đế cấp tám, vậy mà trong tay hắn lại có một viên thần đan chữa thương cấp tám.

Chương 1475 - Người quen ở Thất Giới Thạch. (2)

“Thấm Ngọc Đan cấp tám?” Tên Hợp Thần Cảnh thấp bé kia cũng nhìn ra được giá trị của viên đan dược trong tay Đàm Khổ, thân hình lao đến, muốn cướp lấy viên đan dược trong tay Đàm Khổ.

Đàm Khổ bị thương rất nặng, mặc dù đã bắt đầu khôi phục, nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cộng thêm tu vi của hắn vốn dĩ thấp hơn đối phương, hoàn toàn không phản ứng kịp, nhưng Lam Tiểu Bố đứng đó lại đánh ra một quyền.

Oanh! Thần nguyên cuồng bạo nổ tung, mặt đất giữa Lam Tiểu Bố và tên Hợp Thần cảnh thấp bé kia bị nổ tung tạo thành một cái hang sâu. Lam Tiểu Bố lui ra sau mấy bước, tên Hợp Thần cảnh thấp bé kia cũng lui về sau mấy bước, hắn ta khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố. Ứng đối một chiêu với Lam Tiểu Bố, hắn ta lập tức biết được Lam Tiểu Bố là một Thần Vương. Nhưng Thần Vương như Lam Tiểu Bố này rõ ràng khác với Thần Vương bình thường, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy Thần Vương nào có khí thế thần nguyên mênh mông như vậy, còn có thể chống lại được một trảo này của Hợp Thần cảnh hắn ta.

Đàm Khổ cũng sững người, sau đó vui mừng mà đứng lên, rất rõ ràng Lam Tiểu Bố đã bước vào Thần Vương cảnh, thực lực của Lam Tiểu Bố hắn biết rất rõ, lúc trước chỉ mới là Thần Quân cảnh, đã có thể áp chế được Thần Vương như hắn. Cho dù là dựa vào trận pháp nhưng cũng đã áp chế được hắn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã là Thần Vương cảnh rồi, tên Hợp Thần cảnh ở đối diện kia chưa chắc có thể làm gì được Lam Tiểu Bố. Hợp Thần có thể nghiền ép một Thần Vương như hắn, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ cần là Thần Vương thì nhất định không phải là Thần Vương bình thường.

Đàm Khổ nhanh chóng nuốt đan dược ở trong tay đi, đợi lát nữa khi ra tay, hắn nhất định sẽ ra tay.

“Ngươi rất mạnh, là Thần Vương mạnh nhất mà ta thấy.” Tên nam tử thấp bé này nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố chậm rãi nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đáng tiếc là ngươi lại rất yếu, ta thấy trong số Hợp Thần cảnh, ngươi không phải hạng thứ nhất đếm ngược thì cũng là hạng thứ hai đếm ngược.”

Lời Lam Tiểu Bố cũng không phải đang cố ý nói mò, hắn cũng đã từng gặp được một vài tu sĩ Hợp Thần cảnh, mà người thấp bé trước mắt này đúng là không được. Với thực lực của ngươi này, cũng chỉ có thể so tài với Đồng Cáp một chút.

TRầm Hổ cũng là một Hợp Thần cảnh, đừng nhìn thấy là TRầm Hổ bị Khúc Bồng đánh đến mức hoài nghi nhân sinh, nhưng nếu như Trầm Hổ đứng ở chỗ này, hắn ta vẫn có thể dễ dàng xử lý tên thấp bé trước mắt này.

Nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, còn cả Đàm Khổ đang càng ngày càng bình ổn trở nên mạnh mẽ hơn ở bên cạnh, tên Hợp Thần thấp bé này biến sắc mấy lần, hắn ta đang nghĩ bây giờ mình nên ra tay ngay, hay là tìm mấy người đến giúp? Một quyền trước đó mà Lam Tiểu Bố đánh ra đã cho thấy, đây là một người không dễ đối phó.

Ngay khi tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này quyết định tìm mấy người nữa tới giúp đỡ, Đàm Khổ đột nhiên hét lên một tiếng, “Tông chủ, đây thật sự là đan dược tốt, nội thương của ta đã khỏi hoàn toàn rồi.”

Lam Tiểu Bố biết Đàm Khổ nhìn bề ngoài thì rất nghiêm trọng, nhưng tình hình thật ra cũng không quá đáng sợ. Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh trước mắt này muốn mở thế giới của Đàm Khổ ra, nhất định phải phải mở ra một cách hoàn chỉnh, cho nên không thể nào hoàn toàn phá hủy hết thức hải và linh lạc của Đàm Khổ.

Với chút hiểu biết đó của hắn ta, một khi phá hủy linh lạc và thức hải của Đàm Khổ, vậy tám chín phần mười sẽ không thể nào mở được thế giới của Đàm Khổ ra.

Nếu đổi thành Lưu Tinh thì sẽ không giống vậy, với thủ đoạn của Lưu Tinh, e là cho dù giết Đàm Khổ, chỉ cần Nguyên Thần của Đàm Khổ chưa bị tán loạn hoàn toàn, hắn vẫn có thể mở thế giới của Đàm Khổ ra.

“Đã thế thì chúng ta xử lý tên thấp bé này trước, rồi đi vào trong.” Lam Tiểu Bố vừa nói chuyện, Thất âm Kích đã cuốn theo một mảnh kích mang đánh về phía tên Hợp Thần cảnh kia.

“Đáng chết.” Tên thấp bé kia giận dữ, dù sao thì hắn ta cũng là một Hợp Thần cảnh, hắn ta còn chưa nghĩ kĩ có nên ra tay ngay lúc này hay không, thế mà đối phương đã chủ động ra tay trước.

Cho dù hắn ta giận dữ, nhưng hắn ta cũng không hề xem thường Lam Tiểu Bố, tay vung lên một cái, một luồng gió tanh thổi qua, sau đó một cái lỗ đen thật lớn xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

TRong lỗ đen kia có một lực hút vô cùng cuồng bạo, tựa như muốn hút Lam Tiểu Bố vào trong đó.

Đạo vận quen thuộc, khí thế quen thuộc. Lam Tiểu Bố âm thầm khâm phục, gia hỏa này thật sự có bản lĩnh, vậy mà có thể cảm ngộ được đạo vận từ vóng xoáy đại mạc trong Thất Giới đại mạc này. Sau đó dựa vào loại đạo vận này cảm ngộ ra thần thông của mình. Cái này cũng thôi đi, mấu chốt là pháp bảo của gia hỏa này lại là một con hắc ngư cực kỳ to lớn.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố cho rằng đây là một món pháp bảo cố ý luyện chế thành hình con cá, nhưng khi mùi tanh ập đến, thần niệm của hắn đã cảm ứng ra được, đây quả thật là một con cá.

Dùng vật sống làm pháp bảo, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy.

Nhưng mà con cá này cũng không thể xem như là vật sống, cá đã bị đối phương luyện hóa, thậm chí là dung hợp quy tắc đại đạo của bản thân vào đó. Cá đã chết, nhưng hồn phách của con cá này đã bị ngưng luyện lại, thành linh hồn trung tâm của món pháp bảo này.

Lực hút càng lúc càng lớn, nếu như gặp phải người không hiểu nhiều về quy tắc vòng xoáy đai mạc, thật sự sẽ bị cuốn vào trong đó, ở trong Thất Giới đại mạc, rất nhiều người đã bị cuốn vào trong vòng xoáy đại mạc, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng bị cuốn vào. Đây không phải là vì vòng xoáy đại mạc đáng sợ đến mức không thể nào ngăn cản được, mà là do đây là một loại quy tắc hoàn toàn mới, tu sĩ chưa từng tiếp xúc với loại quy tắc này rất dễ bị trúng chiêu.

Lam Tiểu Bố đã từng bị cuốn đi một lần, hắn đã sớm biết đây là quy tắc gì. Huống chi tu vi của tên Hợp Thần trước mắt này mặc dù mạnh hơn hắn, nhưng về việc lý giải quy tắc đại đạo thì chưa chắc đã hơn hắn.

Kích mang từ Thất âm Kích tụ lại, trực tiếp đánh vào tâm của lỗ đen kia. Lam Tiểu Bố lại dễ dàng tránh thoát của luồng đạo vận càn quét này từ vị trí trung tâm, sau đó bố trí ra một cái Khốn Sát Thần trận.

Chương 1476 - Giết Hợp Thần, mở thế giới.

Oanh! Lỗ đen bị kích mang của Lam Tiểu Bố đánh trúng, truyền ra âm thanh thê lương. Trong lòng tu sĩ Hợp Thần cảnh này hoảng loạn, Lam Tiểu Bố chắc hẳn là cảnh giới Thần Vương, nhưng đối phương lại có thể tránh thoát vòng xoáy của hắn ta, còn có thể đánh trúng Phệ Hồn Ngư Khẩu của hắn, chuyện này sao mà một Thần Vương có thể làm được? Phải biết rằng trước vòng xoáy quy tắc Thôn Phệ của hắn ta, tu sĩ Thần Vương cảnh bị cuốn vào trong, nhất định đã sớm không phân rõ được phương hướng, chứ đừng nói đến chuyện ra tay công kích.

Không đợi hắn ta tiếp tục suy nghĩ, một cảm giác uy hiếp nhàn nhạt ập đến, tên Hợp Thần cảnh thấp bé này cảm nhận được loại uy hiếp nhàn nhạt này, lại nghĩ đến Lam Tiểu Bố không sợ lĩnh vực Thôn Phệ của hắn ta, trong lòng đã có kiêng kị. Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, cũng không chờ hắn ta toàn lực ra tay với Lam Tiểu Bố, Đàm Khổ đã lấy pháp bảo ra nhào về phía hắn ta.

Nói đi cũng phải nói lại, cho dù có thể xử lý được Lam Tiểu Bố và Đàm Khổ hay không, tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này cũng không muốn đẩy bản thân mình vào hiểm cảnh. Lui vào trong, hắn ta còn có giúp đỡ.

Cho dù Đàm Khổ chỉ là một Thần Vương, nhưng trong lòng hắn ta rất rõ ràng, Thần Vương Đàm Khổ này cũng mạnh hơn xa Thần Vương bình thường. . Bây giờ hắn ta đang bị người ta áp chế, Đàm Khổ ở bên cạnh ra tay, gây bất lợi cho hắn ta.

Tên Hợp Thần cảnh thấp bé này vừa lùi lại, loại hơi thở tử vong kia lại càng dày đặc hơn, giờ phút này sao hắn ta lại không biết rằng mình đang nguy hiểm. KHông chờ hắn ta lấy lại tinh thần, từng luồng lực lượng giảo sát từ phía dưới cuốn lên, một khắc sau, đạo lực lượng đáng sợ này đã xoắn nát hai chân của hắn ta.

Đây là hư không thần trận, hư không thần trận cấp sáu. Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này sắc mặt tái nhọt, hắn ta biết mình hôm nay phải chôn ở đây rồi. Có thể bố trí hư không thần trận, không có ai là hạng đơn giản. Mà đối phương chẳng những có thể bố trí hư không thần trận, còn có thể bố trí hư không thần trận cấp sáu.

“Ăn một quyền của ta này.” Lam Tiểu Bố thấy Giảo Sát Thần Trận có hiệu quả, lại bước ra từ hư không đánh một quyền vào đầu của tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này.

Vòng xoáy sát thế ở bên trong Hư Không Giảo Sát Thần trận cũng không bị tiêu tán, mà nắm đấm của Lam Tiểu Bố hầu như đã đánh tới. Không chỉ như vậy, ở nơi xa, một cây trường thương đã đánh tới, đó là Đàm Khổ đã gia nhập trận chiến.

Trong mắt tên tu sĩ Hợp Thần cảnh thấp bé này lộ ra tia tuyệt vọng, hôm nay đã đá trúng tấm ván sắt rồi. Hắn ta điên cuồng thiêu đốt thần nguyên của chính mình, lấy Phệ Hồn Ngư ra. Chỉ cần tránh thoát lần công kích này, hắn ta sẽ xông ra khỏi nơi này, không quay về nữa.

Oanh! Sau khi đã mất đi một phần lớn thực lực, Phệ Hồn Ngư của tên Hợp Thần cảnh kia dã bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh bay. Mà quyền ý lại không hề tiêu tán, vẫn khóa chặt đầu của tu sĩ Hợp Thần cảnh kia lại...

Đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương.

Hợp Thần cảnh thấp bé kia không còn năng lực phản kháng nữa, trước quyền ý đấy khí thế sát phạt của thu ý này, hắn ta giật nảy mình, nhìn hai cây cổ thụ đằng xa xa, trong lòng có một loại không cam lòng.

“Bành!” Sương máu nổ tung, tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này không còn chút sinh khí nào, đầu đã bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh nát.

Từ khi Lam Tiểu Bố thoát khỏi Phệ Hồn Ngư của tên tu sĩ Hợp Thần cảnh thấp bé kia cắn nuốt, cho đến khi Lam Tiểu Bố dựa vào trận văn hư không trước đó bố trí ra Giảo Sát Thần trận, lại khiến tu sĩ Hợp Thần cảnh kia cảm thấy nguy hiểm, Đàm Khổ lấy pháp bảo ra đánh tới, những chuyện này chỉ xảy ra trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi.

Chờ cường thế từ trường thương của Đàm Khổ hoàn toàn hình thành, hắn mới khiếp sợ phát hiện ra, Hợp Thần cảnh thấp bé kia đã bị Lam Tiểu Bố giết chết, vậy mà hắn còn chưa thể giúp được gì. Nếu như nói đến giúp đỡ, có lẽ chính là khi hắn ra tay đã khiến tên Hợp Thần cảnh kia kinh ngạc một chút.

“Tông…” Đàm Khổ cất pháp bảo đi, vừa kêu lên một chữ đã nhanh chóng im bặt, hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề dừng động tác trong tay lại, mà đang điên cuồng cuốn lên từng đạo quyết thủ ấn.

KHi thủ quyết của Lam Tiểu Bố không ngừng đánh ra, lực lượng quy tắc trong hư không không ngừng biến ảo, sau đó hắn kinh ngạc nhìn thấy một thế giới hư ảo dần dần bị mở ra.

Đàm Khổ trừng to mắt nhìn cái thế giới hư ảo này, mở thế giới của người khác? Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Tu sĩ trên Thế Giới Thần vì sao khá ít khi bị giết, đó chính là bởi vì người khác biết rõ, cho dù giết đi tu sĩ từ Thế Gới Thần trở lên, cũng không thể lấy được đồ của người ta, bởi vì ngươi không thể nào mở thế giới của người ta ra được. Cũng chính vì như vậy, hắn mới không bị giết, cho đến bây giờ chỉ bị Thúc Đạo Tuyến khóa lại.

Mà bây giờ hắn đang nhìn thấy cái gì? Lam Tiểu Bố vậy mà có thể mở thế giới của một tu sĩ Hợp Thần cảnh, không chỉ như vậy, hắn còn nhìn thấy được hình thức ban đầu của thế giới này. Có thể khẳng định, qua một khoảng thời gian nữa, thế giới này sẽ hoàn toàn được mở ra.

Loại thủ đoạn này…

Lam Tiểu Bố thậm chí có thể nhìn thấy một đống vật liệu trân quý ở trong thế giới của đói phương, nhưng hết lần này đến lần khác, ở thời điểm này, đạo vận trong tay hắn đột nhiên chậm lại, cái thế giới sắp mở ra kia lập tức tan rã ra, tất cả mọi thứ đột nhiên an tĩnh lại.

“Tông chủ, chuyện này…” Đàm Khổ cũng nhận ra Lam Tiểu Bố đã thất bại trong gang tấc.

Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy quá thất vọng, chỉ cười một cái rồi nói, “Đây là lần đầu tiên, vẫn còn có nhiều chỗ chưa hiểu, nhưng mà lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Lam Tiểu Bố thì cảm thấy khá ổn, lần này thất bại hắn đã biết rõ nguyên nhân, khi hắn mở thế giới của đối phương ra, cần phải thông qua quy tắc đạo vận của mình tạo dựng ra một cái lối đi. Mà vừa rồi hắn vẫn chưa nghĩ đến, cộng thêm thực lực của hắn không thể nào chống đỡ giúp thế giới của đối phương được bền chắc, cho nên mới bị tán loạn đi.

Lần sau chỉ cần thực lực của hắn đủ dùng, vậy khi hắn mở thế giới của người khác ra, sẽ tạo dựng một cái thông đạo quy tắc thuộc về mình trước. Làm như vậy thì cho dù thế giới của đối phương bắt đầu sụp đổ, hắn cũng có thể lấy được đồ trong thế giới của đối phương.

“Tông chủ, sao ngươi lại đến đây?” Lúc này Đàm Khổ mới nhớ đến chính sự.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta cũng đang định hỏi ngươi đây, bởi vì ta đã tìm được cách rời khỏi vùng vũ trụ này cho nên mới đến đây.”

Đàm Khổ cũng nói ra, “Ta cũng giống như tông chủ, trước đó khi ta vừa bế quan được mấy năm, cảm thấy cần mua một vài thứ gì đó. Cho nên đi đến phường thị, trong phường thị này ta nghe được một chuyện, đó chính là sâu trong Thất Giới đại mạc có một thứ, đó chính là Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch có thể tiến đến thế giới vũ trụ khác, sau khi ta nghe được chuyện này lập tức muốn đến đây xem thử, chỉ cần xác định Thất Giới Thạch có thể rời khỏi Vô Căn Thần giới thật, ta sẽ nói chuyện này cho tông chủ.

Nhưng ta không ngờ sau khi tiến vào Thất Giới đại mạc rồi, ta bị vòng xoáy đại mặc cuốn đến đây. Sau đó ta nghe được Thất Giới Thạch, kết quả vừa tiến vào đã bị tên thấp bé kia để mắt đến. Nơi này có hai người cầm đầu, một là tên thấp bé kia, còn một tên nữa có tu vi không kém gì tên này lắm. Nói rằng muốn ở lại nơi này lâu dài, cần phải lấy một đầu Thần Linh mạch.”

“Ngươi thật sự lấy một đầu Thần Linh mạch ra sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đàm Khổ. Đầu Thần Linh mạch thượng phẩm kia là do hắn đưa cho Đàm Khổ, theo lý mà nói Đàm Khổ không lấy ra mới đúng chứ.

Đàm Khổ lắc đầu, “Ta không lấy ra, nhưng tên Hợp Thần cảnh kia không biết có bản lĩnh gì, vậy mà biết gần đây ta có dùng Thần Linh mạch thượng phẩm để tu luyện, cho nên hắn đoán ra ta có một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, do đó bắt ta lấy Thần Linh mạch ra. Ta không muốn lấy ra, thế là hắn ta lập tức ra tay. Ta biết ta không phải là đối thủ của hắn ta, cho nên ta mới lấy Thần Linh mạch ra, chuyện sau đó thì ngươi cũng biết rồi.”

Lam Tiểu Bố không ngờ Đàm Khổ đến đây là vì muốn giúp hắn, rõ ràng sau khi Đàm Khổ lấy Thần Linh mạch ra, đối phương còn muốn mở thế giới của Đàm Khổ ra, Đàm Khổ không đồng ý cho nên mới có thể bị khóa ở nơi này, nếu như hắn không đến, thế giới của Đàm Khổ có bị mở ra hay không thì hắn không biết, nhưng mà Đàm Khổ chắc hẳn phải chết.

Lam Tiểu Bố cảm kích nói, “Đàm huynh, đa tạ. Đi thôi, chúng ta đi vào nhìn xem. Nếu như Thất Giới Thạch thật sự ở chỗ này, vậy ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi nơi này, ta muốn rời khỏi vùng Thần giới này.”

Đàm Khổ vội vàng nói, “Ta ở đâu cũng được, ta đi cùng với tông chủ.”

“Được, vậy thì đi với ta. Đúng rồi, ngươi nói ở nơi này còn một gia hỏa nữa không kém tên thấp bé kia?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đàm Khổ gật đầu, “Đúng vậy, gia hỏa này là Hợp Thần cảnh, hai người bọn họ cùng nhau khống chế Thất Giới Thạch. Người nào tiến vào nơi này cũng cần phải giao nộp thần tinh, sở dĩ ta bị trói lại, là vì Thần Linh mạch trên người khiến bọn họ đỏ mắt.”

“Có phải là không có thần tinh thì sẽ bị đuổi đi?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn nghĩ đến vì sao bên ngoài lại có nhiều xương trắng như vậy.

“Đúng thế.” Đàm Khổ đáp.

Hai người vừa nói chuyện vừa tiến vào trong.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua phát hiện có mười mấy người ở phía trước, nơi này có thần linh khí khá nhạt, nhưng vẫn có thể tu luyện.

Một phần tu sĩ không tu luyện nhìn Đàm Khổ đi vào, đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Rõ ràng là chuyện của Đàm Khổ, bọn hắn đều biết.

Lam Tiểu Bố vừa khắc họa các loại trận văn hư không, vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Không gian này không tính là lớn, chu vi không quá một dặm.

Đàm Khổ đi bên cạnh Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Ngươi đang đến từ phía đối diện chính là một Hợp Thần cảnh khác, hắn và tên thấp bé kia cùng khống chế nơi này.”

“Lúc trước hắn có ra tay với ngươi hay không?” Lam Tiểu Bố dừng lại, điên cuồng khắc họa trận văn hư không.

Đàm Khổ lắc đầu, “Không, từ đầu đến cuối, hắn đều không ra tay. Chỉ là khi ta nghe thấy hắn nói chuyện với tên kia, mới biết được hắn cũng là một người nắm quyền khống chế ở nơi này.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía gia hỏa đang tiến đến chỗ bọn hắn, đây quả thật chính là một Hợp Thần cảnh, tu vi hình như còn thấp hơn tên thấp bé kia một chút, Hợp Thần cảnh tầng một, vóc người trung đẳng, tóc dài.

“Tại hạ là Toàn Dịch, xin hỏi đạo hữu mới đến sao?” Nam tử này ngừng lại trước mặt Lam Tiểu Bố, thậm chí còn ôm quyền, người hắn đang hỏi rõ ràng không phải là Đàm Khổ mà là Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng tiện tay ôm quyền, “Không sai, mới tới.”

Toàn Dịch đột nhiên hỏi. “Trước đó ta thấy Phí Tân ra ngoài, hắn không nhìn thấy ngươi sao?”

Phí Tânn nhất định chính là tên Hợp Thần cảnh thấp bé kia, Lam Tiểu Bố cười ha ha, đánh giá Toàn Dịch một chút, sau đó mới lên tiếng, “Hắn không có ý tốt với bằng hữu của ta, cho nên ta không cẩn thận bóp nát hồn phách của hắn, bây giờ đã hôi phi yên diệt rồi.”

Toàn Dịch nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, cả người có chút cứng đờ. hắn biết rất rõ Lam Tiểu Bố nói vậy là có ý gì, ý của Lam Tiểu Bố là đã giết chết Phí Tân rồi, bây giờ đã thần hồn câu diệt. Lời này cũng là đang cảnh cáo hắn, không nên có suy nghĩ không chính đáng.

Sắc mặt Toàn Dịch lập tức bình thường trở lại, “Hai vị muốn ở lại đây lâu dài sao? Chỗ của Phí Tân cũng không tệ lắm, nếu như hai vị cảm thấy được thì có thể qua đó ở.”

Lam Tiểu Bố đáp, “Ta đến xem Thất Giới Thạch một chút, nghe nói Thất Giới Thạch có thể rời khỏi giới vực này, không biết là thật hay giả?”

Chương 1477 - Đế Hưu Thụ.

Toàn Dịch nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức đáp, “Nơi này quả thật có Thất Giới Thạch, ta cũng nghe nói Thất Giới Thạch có thể rời khỏi giới vực này, nhưng trên thực tế thì chưa có người nào có thể đi lên Thất Giới Thạch được.”

Cũng đúng, nếu như ngươi có thể lên Thất Giới Thạch, còn ở lại nơi này sao?

“Đàm huynh, chúng ta đến đó xem một chút.” Lam Tiểu Bố không để ý đến Toàn Dịch nữa, nơi này chỉ có chu vi một dặm, trận văn của hắn có thể dùng bố trí hư không thần trận cấp sáu bất cứ lúc nào. Chỉ cần Toàn Dịch dám ra tay với hắn, hắn không để ý thử mở thế giới của tu sĩ Hợp Thần cảnh một lần nữa đâu.

“Đạo hữu, để ta dẫn các ngươi đến đó.” Toàn Dịch chẳng những không ra tay, mà còn chủ động đề xuất dẫn Lam Tiểu Bố đi đến chỗ Thất Giới Thạch.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn cảm thấy Toàn Dịch sẽ không ra tay với hắn.

Nơi này vốn nhỏ, mọi người nhanh chóng đi đến bên ngoài Thất Giới Thạch. Lam Tiểu Bố sau khi đến nơi này rồi, mới có thể nhìn thấy rõ tình hình ở đây như thế nào.

Thần niệm bị chặn lại, nhưng mà Lam Tiểu Bố không quan tâm, hắn tiếp tục thăng cấp Đoán Thần Thuật.

Bây giờ hắn có thể nhìn thấy một tảng đá lớn rộng khoảng một trượng, phía trước cự thạch là một vùng hư không, trước hư không đã bị chặn lại.

“Đây chính là Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố nhìn tảng cự thạch này, có chút nghi ngờ.

Toàn Dịch vội vàng nói, “Đây không phải Thất Giới Thạch, đứng trên tảng cự thạch này, ngươi có thể nhìn thấy trong hư không có một tảng đá lớn hơn, tảng đá kia mới chính là Thất Giới Thạch.”

Lam Tiểu Bố nhảy lên cự thạch này, quả nhiên hắn nhìn thấy một tảng đá khác. Xung quanh tảng đá này có đạo vận lưu chuyển, quy tắc phức tạp. Người bình thường không thể nào nhìn thấy rõ những quy tắc này, nhưng mà Lam Tiểu Bố thì đã nhìn ra ngay được, đây là quy tắc Không Gian đa chiều.

Hắn có thể biết đến loại quy tắc này, cũng là vì Vũ Trụ Duy Mô đã từng tạo dựng ra một loại đồ vật có loại quy tắc này.

Đồ có chứa quy tắc Không Gian đa chiều, cho dù ngươi có thể nhìn thấy, nhưng có lẽ nó đang ở cách xa ngươi cả trăm triệu vạn dặm, thậm chí là cách vô số giới vực. Nếu như không có thông đạo quy tắc nối đến cái tảng đá kia, vậy thì không thể nào nhảy lên đó được.

“Có phải không thể nào đi lên tảng đá kia được?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đúng vậy, bất cứ kẻ nào chỉ cần nhảy đến tảng đá kia, đều sẽ bị cuốn vào hư không biến mất tăm.” Toàn Dịch đáp.

Lam Tiểu Bố gật đầu, như vậy mới bình thường. Nếu như ở nơi này không có thông đạo quy tắc Hư Không chuyên dụng, hắn cũng không thể nào đến đó được. Trừ khi là cường giả đỉnh cấp thật sự đến, vung tay xé rách toàn bộ giới vực ở đây, sau đó nhảy lên tảng đá kia.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của vùng không gian này, Lam Tiểu Bố nói chuyện với Toàn Dịch, “Ngươi chắc cũng biết…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu, trong mắt hắn đã hiện lên tia kích động. Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình của hai cây đại thụ bên ngoài kia, hai cây đại thụ kia mặc dù có thể sinh trưởng được ở nơi này là chuyện vô cùng quỷ dị, nhưng nhìn bề ngoài thì chẳng có chút dị thường nào, ít nhất thì Lam Tiểu Bố không thể nhìn ra được.

Bây giờ thông qua mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố mới biết được, đây chính là Đế Hưu Thụ. Đế Hưu Thụ xuất hiện thành đôi, loại cây này có thể nói chính là vô giới chi bảo. Bất cứ tu sĩ nào bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ cần tu luyện bên dưới Đế Hưu Thụ một khoảng thời gian, thì có thể bình phục tâm cảnh. Nguyên Thần bị hao tổn, căn cơ bất ổn, đều có thể dựa vào chuyện tu luyện bên dưới Đế Hưu Thụ để giải quyết.

Không chỉ như vậy, Đế Tu Quả trên Đế Hưu Thụ còn là một trong những đạo quả cao cấp nhất, giá trị không gì sánh kịp.

Mặc dù không biết vì sao Đế Hưu Thụ lại xuất hiện ở đây, nhưng Lam Tiểu Bố đã quyết định phải mang nó đi.

Toàn Dịch không hiểu rõ lắm vì sao Lam Tiểu Bố mới nói được mấy chữ đã không nói nữa, nhưng mà hắn cũng đoán ra được Lam Tiểu Bố không có chú ý gì tốt, không chủ động cắt ngang suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

“Toàn đạo hữu, ngươi có biết đến Nhất Giới Thạch, Tam Giới Thạch và Ngũ Giới Thạch không? Còn nữa vì sao không có Nhị Giới Thạch và Tứ Giới Thạch, Lục Giới Thạch?” Biết được Đế Hưu Thụ ở chỗ này rồi, tâm trạng Lam Tiểu Bố rất tốt, lại hỏi một câu.

Toàn Dịch lắc đầu nói, “Ta không rõ lắm, nhưng mà Vô Căn Thần giới vào thời Thượng Cổ chính là nơi có vị diện Thần giới cao cấp nhất. Trong thần giới cao cấp nhất này xuất hiện những thứ chúng ta không hiểu được cũng là chuyện bình thường…"

Dừng lại một chút Toàn Dịch nói thêm, "Ta từng nhìn thấy trong một quyển cổ tịch ghi chép lại về Thất Giới Thạch, nghe đồn Thất Giới Thạch là một món bảo vật Khai Thiên cao cấp nhất. Cái Nhất Giới Thạch, Tam Giới Thạch kia, không biết có liên quan gì với Thất Giới Thạch hay không."

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố giật mình.

Thất Giới Thạch hắn đã tìm được rồi, trước khi Vũ Trụ Duy Mô còn chưa tạo dựng ra mô hình kết cấu của Thất Giới Thạch, hắn nhất định không thể đi lên đó được. Đã như vậy, còn không bằng đến Nhất Giới thạch xem thử, xem cái Nhất Giới Thạch này có liên quan gì đến Thất Giới Thạch hay không.

"Đàm huynh, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đến chỗ Nhất Giới Thạch xem thử. Tối đa một tháng sẽ quay lại." Ở đây nhàn rỗi, Lam Tiểu Bố định đi đến vị trí mấy Giới Thạch còn lại xem xét. Hắn có một cảm giác mơ hồ rằng, Nhất Giới Thạch đến Lục Giới Thạch đều là cơ sở của Thất Giới Thạch.

Có lẽ khi hắn luyện hóa Thất Giới Thạch, nhất định phải tìm được Nhất Giới Thạch cho đến Lục Giới Thạch. Loại bảo vật như Thất Giới Thạch này, một khi luyện hóa nó vào trong tay mình, ngẫm lại thật là thoải mái.

"Được, ta ở chỗ này chờ ngươi." Đàm Khổ không chút do dự nói, hắn cũng không cần lo lắng cho Lam Tiểu Bố. Thực lực của Lam Tiểu Bố, ở nơi này hầu như không có người nào dám chọc đến.

Chương 1478 - Đế Hưu Thụ. (2)

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi phạm vi Thất Giới Thạch, không đi ngay mà đến chỗ Đế Hưu Thụ trước.

Hai cây đại thu cao lớn um tùm, còn chưa có kết quả, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã định đào hai cây đại thụ này đi. Hắn đi vòng quanh hai cây đại thụ này một vòng, vẫn chưa ra tay, thần niệm đã quét thấy Toàn Dịch đến.

Toàn Dịch nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi vòng quanh hai cây đại thụ này, cười khổ rồi nói, “Đạo hữu muốn đào hai cây đại thụ này đi sao?”

Lam Tiểu Bố không hề che giấu mà nói, “Đúng vậy, ta quả thật muốn đào hai cây đại thụ này đi.”

Toàn Dịch nói, “Phí Tân vẫn luôn đánh chú ý lên hai cái cây này, nhưng mà mãi không thành công. Hai cái cây này không thể nào đào đi được, hơn nữa cho dù đào đi được, ngươi cũng không thể nào nuôi được chúng. Hai cái cây này là chủng loại thời Viễn Cổ, cụ thể là gì thì ta cũng không biết, nhưng tu luyện bên dưới hai gốc cây này, tâm cảnh sẽ nhanh chóng tăng cao, cho dù tu luyện vội vàng, cũng có thể tiến giai nhanh hơn một chút, chỉ cần ngồi dưới hai gốc cây này, sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Theo ta được biết, không có thể giới cao cấp nhất thì hai cái cây này bị đào đi rồi cũng sẽ chết. Cho dù có thế giới cao cấp nhất, không có Hỗn Độn chi khí nuôi dưỡng thì cũng không thể nào sống được. Ta đã nói với Phí Tân rất nhiều lần, nhưng hắn hoàn toàn không nghe, chỉ muốn đào hai cái cây này đi. Nếu như đạo hữu nghe lời ta, tốt nhất đừng động đến hai cái cây này, trên thực tế thì đạo hữu cũng không thể đào hai cái cây này đi được.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên Toàn Dịch này cũng có chút bản lĩnh đó, vậy mà có thể nói ra một phần công năng của Đế Hưu Thụ rồi. Nếu không phải hắn ta không biết tương lai Đế Hưu Thụ còn kết ra Đế Tu

Quả, nếu không thì sẽ không chỉ ngăn cản như vậy.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Con người ta chính là không thể thấy đồ tốt được, cho nên ta vẫn dự định đào hai cái cây này này đi. Chết trong thế giới của ta, dù sao cũng tốt hơn so với chỗ này, ai biết hai cái cây này ở đây có thể sống được bao lâu nữa?”

Khi nói câu này, trong lòng Lam Tiểu Bố quả thật đang nghi ngờ, vì sao Đế Hưu Thụ có thể sống sót được ở chỗ này? Ở đây có Thất Giới Thạch, chắc hẳn có liên quan đến không gian này?

Thấy Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nghe mình nói, Toàn Dịch cũng không thể làm gì. Nhưng hắn tin Lam Tiểu Bố nhất định không thể đào được hai cái cây này đi, hắn sợ chính là Lam Tiểu Bố không đào được hai cái cây này rồi sẽ tức giận mà đánh gãy hai cái cây này đi. Với thực lực có thể giết chết được Phí Tân của Lam Tiểu Bố, hắn thật sự không dám ra tay.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến suy nghĩ của Toàn Dịch, hắn nhắm mắt lại trầm tư một hồi lâu, lúc này mới lấy một cái xẻng khá lớn và kỳ quái ra, ở vòng ngoài cây đại thụ mà xúc đất lên. Xúc một xẻng này xuống, một cái hố cực lớn đã bị cái xẻng kỳ quái trong tay Lam Tiểu Bố xúc ra.

Sau mấy cái, xung quanh cây đại thụ này đã rỗng một mảng lớn.

Toàn Dịch đờ đẫn nhìn động tác của Lam Tiểu Bố, cái này hoàn toàn không thích hợp. Hai cái cây này không thể nào dùng thần thông dời đi được, dùng trận pháp cũng không thể. Bọn hắn cũng đã đoán ra, hai cái cây này phải dùng tay đào đi mới được. Trước đó Phí Tân cũng từng thử qua, nhưng cho dù Phí Tân có đào như thế nào, cứ đào chỗ này, khi đào đến cái thứ hai thì cái hõm đất lúc đầu đào được sẽ tự động được lấp đầy.

Tiếp tục như vậy, vĩnh viễn cũng không thể đào được.

Nhưng tu sĩ trước mắt này tại sao có thể làm được? Người ta đào xung quanh, chỗ bị đào không hề có dấu hiệu phục hồi nào cả.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không nói cho hắn ta biết, bản thân mình phải thông qua mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mới biết được. Muốn đào Đế Hưu Thụ, nhất định phải dùng tay, bất cứ quy tắc trận pháp nào cũng không có tác dụng với Đế Hưu Thụ. Công cụ sử dụng còn phải là Hỗn Độn Thiết Mẫu, nếu không thì cũng không thể nào đào được. Cái xẻng kỳ quái trong tay hắn đây, là từ Hỗn Độn Thiết Mẫu và một đống vật liệu mà luyện ra, với cấm chế trận pháp của hắn, chỉ cần Toàn Dịch không dùng thần niềm tra xét, cũng không thể nào nhìn ra được. Ở trước mặt hắn, Toàn Dịch hoàn toàn không dám dùng đến thần niệm tra xét.

Trừ chuyện đó ra, Đế Hưu Thụ còn có một đặc điểm khác, đó chỉ là chỉ cần đào được một cây, cây còn lại sẽ không cần đào, theo sự liên kết mà cây còn lại cũng sẽ bị cuốn theo cây thứ nhất.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố đưa tay ra kéo một cái, cây Đế Hưu Thụ thứ nhất đã bị hắn cuốn đi, xuất hiện trong Trường Sinh giới của hắn.

Trường Sinh giới vốn chính là thế giới của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chỉ cần suy nghĩ một chút, cái cây thứ nhất đã rơi xuống mặt đất. Nhưng mà vừa rơi xuống đất, cái cây này đã nhanh chóng khô héo. COn không đợi cái cây thứ nhất này hoàn toàn khô héo đi, thần niệm đã cuốn lên, cái cây thứ hai đã được hắn đưa vào Trường Sinh giới, đặt cạnh cây thứ nhất.

Hai cái cây xuất hiện trong thế giới của mình, Lam Tiểu Bố lập tức lấy Hồng Mông Sinh tức và Hỗn Độn chi khí ra bỏ hết vào trong thế giới của mình. Đồng thời lấy 200 đầu Thần Linh mạch cực phẩm và 500 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm trong chiếc nhẫn ra, bỏ hết Thần Linh mạch vào giữa hai cái cây kia.

KHi Hỗn Độn chi khí rót vào hai cái cây này, cộng thêm thần linh khí từ Thần Linh mạch bao trùm đến, hai gốc cây lập tức khôi phục sức sống bừng bừng.

Thậm chí Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được Trường Sinh giới của mình có chút thay đổi, đây là một cảm giác vô cùng khó nói, giống như có thêm một loại sinh mệnh sinh tồn.

Chương 1479 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, xem ra Đế Hưu Thụ ở trong thế giới của hắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Sở dĩ hắn không đặt Đế Hưu Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, đó là vì sau khi Vũ Trụ Duy Mô xảy ra chuyện hai lần, trong lòng hắn vẫn luôn có chút vướng mắc. Hai lần đều là tại thời khắc sống còn mà hắn không thể nào tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô được, lần thứ nhất có thể nói là do tên Cơ Vận ở trong trận bàn May Mắn kia giở trò, nhưng lần thứ hai thì lại chẳng có lý do nào cả.

Khi tu vi của hắn càng cao, tác dụng của Vũ Trụ Duy Mô đối với hắn dần dần biến thành là thứ chỉ dùng để tạo dựng mô hình kết cấu. Còn khi xảy ra đại sự sống còn, hắn tin tưởng vào Trường Sinh giới của mình hơn một chút.

“Ngươi thật sự đã đào hai cái cây kia đi rồi?” Toàn Dịch trừng to hai mắt nhìn Lam Tiểu Bố, thậm chí còn có chút không dám tin.

Hai cái cây này mặc dù hắn không biết là cây gì, nhưng lại mơ hồ cảm thấy chắc hẳn là một trong mười đại thần thụ.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Toàn Dịch, thậm chí hắn còn muốn diệt đi gia hỏa này, bởi vì hắn biết rất rõ cây này là gì.

Sau khi lấy đi hai gốc cây đại thụ này, Trường Sinh giới xảy ra biến hóa, giờ phút này hắn mới nhớ đến một truyền thuyết Viễn Cổ. Hắn không nhớ rõ đã đọc ở đâu một đoạn văn thế này:

“Ở hướng đông 50 dặm là hòn núi Thiếu Thất, trăm loài cỏ cây thành vựa. Trên đó có loài cây, tên nó là đế hưu, lá dạng như cây dương, cành nó năm đường, hoa vàng quả đen, uống vào không giận. Trên đó lắm ngọc, dưới đó nhiều sắt. Sông Hưu Thủy đi ra, rồi chảy hướng bắc trút vào sông Lạc, trong nước nhiều cá đế, dạng nó như rắn chu mà cựa dài, chân trắng mà chĩa vào, ăn vào không bệnh yếm độc, có thể đem ngăn binh.” (Sơn Hải kinh)

(Sơn Hải kinh)

Nếu như cái cây này thật sự chính là Đế Hưu Thụ trong ghi chép này, vậy thì cái này chính là một trong hai Thần Thụ có thể làm pháp bảo phòng ngự. Loại cây này còn được xưng là Bất Sầu Mộc, có thể xóa bỏ mọi lo âu về đại đạo.

Thập đại thần mộc đó, đây chính là loại cây nổi danh với Kiến Mộc.

Cảm nhận được sát ý trong mắt Lam Tiểu Bố, Toàn Dịch không tự chủ được mà lùi về sau mấy bước, hắn vẫn chưa biết rõ thực lực của Lam Tiểu Bố lắm. Nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng giết chết Phí Tân, vậy thì cũng có thể giết chết hắn, cho nên hắn vô cùng kiêng kị Lam Tiểu Bố.

“Ngươi có biêt đây là cây gì không?” Lam Tiểu Bố cười ha ha, thần niệm câu thông đến Đế Hưu Thụ, tâm cảnh trở nên vô cùng bình thản.

Giờ phút này hắn cảm thấy vô cùng chấn kinh với ý nghĩ vừa rồi của mình, mặc kệ sau này Toàn Dịch có tiết lộ chuyện hắn lấy được Đế Hưu Thụ hay không, nhưng từ khi biết Toàn Dịch đến nay, người ta không hề có bất cứ sát ý nào với hắn. Không chỉ như vậy, còn giải đáp rất nhiều thắc mắc của hắn. Vậy mà khi hắn lấy được Đế Hưu Thụ, lại muốn giết người diệt khẩu. Cái này hoàn toàn không phải là bản ý của hắn, làm cho Lam Tiểu Bố vô cùng cảnh giác.

Lam Tiểu Bố cảm thấy tu đạo cho dù có mạnh đến đâu, cảnh giới cao thế nào, bản tính con người cũng không thể vứt đi được. Nếu không thì hắn có khác gì Đại Mộng Thánh Nhân, Hủy Diệt Thánh Nhân chứ? Hắn vì muốn giữ bí mật mà nổi lên tâm tư giết người diệt khẩu, vậy thì không phải cũng giống như Hủy Diệt Thánh Nhân thôi sao?

Nếu lựa chọn con đường này, vậy thì chẳng cần lo lắng bị người ta nhớ thương nữa. Lưu Tinh không phải cũng là gia hỏa nhòm ngó đến Hỗn Độn chi khí trên người hắn sao? Kết quả thì sao? Hắn lấy được mấy trăm đầu Thần Linh mạch, mà Lưu Tinh thì chỉ có thể chạy trốn.

Toàn Dịch hít vào một hơi thật sâu, ôm quyền nói, “Ta không biết đây là cây gì, nhưng mà nhất định không phải là một cây đại thụ bình thường. Đạo hữu hãy yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện hôm nay ra.”

Lam Tiểu Bố cười cười, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Lam Tiểu Bố rời đi, Toàn Dịch có chút ngây người, hắn nghĩ là cho dù Lam Tiểu Bố không ra tay, cũng sẽ ép hắn phát lời thề. Nhưng trên thực tế, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý ra tay với hắn. Toàn Dịch biết rõ, người trẻ tuổi không biết tên này rất mạnh, hơn nữa cơ duyên cũng rất thâm hậu.

Hai cái cây này ở đây không biết đã bao lâu, chưa có người nào có thể mang đi, mà đối phương vừa đến đã đào được hai cái cây này đi, sao có thể đơn giản được?

…

Lần nữa đi đến bên ngoài Nhất Giới Thạch, trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn đang nghĩ lần này mình lấy được Đế Hưu Thụ chính là cơ duyên cực lớn. Có lẽ tương lai khi Vũ Trụ Duy Mô xảy ra vấn đề, hắn sẽ cần đến Đế Hưu Thụ giúp đỡ.

Bên ngoài Nhất Giới Thạch trừ một đống xương cốt ra, không còn người nào nữa. Lần đầu tiên đến đây, Lam Tiểu Bố đã cứu được một người, hắn vẫn chưa tiến vào trong, cũng không nhìn thấy Nhất Giới Thạch.

Lần này Lam Tiểu Bố trực tiếp đi vào trong, chỉ đi được vài trăm mét, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một cái bia đá. Chữ viết trên tấm bia đá này cũng không phải là Nhất Giới Thạch, mà là Đơn Giới Thạch.

Cái bia đá khắc chữ Đơn Giới Thạch này không khác gì cái bình đài ngọc thạch mà Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy ở Thần Nguyên Đan Hải, lẻ loi trơ trọi trôi nổi trong hư không. Mà hắn chỉ có thể nhìn thấy bia đá này, thần niệm không thể nào chạm được đến cái bia đá này.

Lam Tiểu Bố chuẩn bị lấy trận bàn Thời Gian ra, để Vũ Trụ Duy Mô vào trong trận bàn Thời Gian để tạo dựng quy tắc thiên địa của vùng không gian này, cho dù như thế nào, hắn cũng muốn đến được chỗ cái bia đá đó.

Bây giờ thần niệm của hắn không thể chạm vào tấm bia đá kia, vậy thì khẳng định hắn cũng không thể đi đến đó được. Chỉ là lúc này đột nhiên có một luồng lực lượng vòng xoáy hư không ập đến. Sau luồng lực lượng vòng xoáy này, hơi thở ăn mòn đại đạo trong hư không cũng càng ngày càng dày đặc.

Chương 1480 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình. (2)

Vô cùng vô tận đạo vận pha tạp tuôn về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không tự chủ được mà xông về phía hư không.

Khó trách trước đó nam tử mà hắn cứu kia lại điên cuồng xông ra ngoài như vậy, lực hút vòng xoáy hư không ở nơi này giống như quy tắc trong vòng xoáy đại mạc.

Thần nguyên Lam Tiểu Bố lưu chuyển, nhanh chóng ổn định cơ thể mình lại.

Bị loại vòng xoáy hư không này hút một lần, đó là do hắn không chuẩn bị. Nếu như bị hút hai lần, đó là do hắn ngu xuẩn. Người khác có thể bị hút hai lần, nhưng hắn thì không thể. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, lại tu luyện đại đạo tự thân, còn có Khí Vận Chi Thụ. Những thứ này đều giúp hắn có thể tiếp xúc với quy tắc đạo vận của vòng xoáy hư không, đồng thời lý giải loại quy tắc đạo vận này. Nếu như vậy mà còn bị hút hai lần, vậy không phải ngu xuẩn thì là gì.

Đạo vận pha tạp ăn mòn ập đến, Lam Tiểu Bố thậm chí không dùng đến Đế Hưu Thụ, Khí Vận Chi Thụ xoay tròn, lập tức cản những đạo vận pha tạp này lại.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, lấy trận bàn Thời Gian ra, đồng thời đặt Vũ Trụ Duy Mô vào trong trận bàn Thời Gian, tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này. Khi chưa biết rõ vấn đề của Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không để Vũ Trụ Duy Mô vào trong Trường Sinh giới của hắn.

Hơn trăm đầu Thần Linh mạch cung cấp Thần Linh Nguyên, lại có trận bàn Thời Gian. Lam Tiểu Bố chỉ đợi năm ngày, mô hình kết cấu của vùng không gian này đã xuất hiện trong đầu của Lam Tiểu Bố.

Trừ các loại quy tắc trong hư không, Lam Tiểu Bố không lấy được bất cứ tin tức nào về tấm bia đá trước mặt kia. Đây cũng là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố thấy được thứ mà Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng được, cũng may vẫn còn có tin tức quy tắc hư không ở nơi này, hắn có thể thăng cấp Đoán Thần Thuật.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể phát một đạo tin tức cho Đàm Khổ, nói cho hắn biết cần phải kéo dài một ít thời gian, lúc này mới bắt đầu rèn luyện thần niệm của mình.

Nếu như nói Vũ Trụ Duy Mô nâng cấp Đoán Thần Thuật đã hao tốn rất nhiều thời gian, Lam Tiểu Bố rèn luyện thần niệm lại càng tốn nhiều thời gian hơn. Lần này phải qua một năm, Lam Tiểu Bố mới cảm thấy thần niệm của mình đã có thể miễn cưỡng mở rộng ra khoảng trăm mét.

Rơi vào đường cùng, Lam Tiểu Bố chỉ có thể tiếp tục rèn luyện thần niệm.

Lại qua hai năm sau, Lam Tiểu Bố dừng rèn luyện thần niệm. Thời gian ba năm này, thần niệm ở hắn ở trong vùng không gian này, chỉ có thể mở rộng ra khoảng 300 mét. Lam Tiểu Bố từ bỏ ý nghĩ lấy Đơn Giới Thạch này đi, Phạm vi thần niệm 300 mét, muốn lấy được Đơn Giới Thạch này, hoàn toàn không có khả năng. Thần niệm của hắn còn không thể chạm đến cái bia đá này, lấy đi thế nào được?

Chỉ sợ là hắn vừa bước vào vùng hư không này, một khắc sau sẽ bị cuốn vào sâu trong hư không rồi chết ở trong đó.

Nmà qua ba năm này, Lam Tiểu Bố không phải không thu hoạch được gì. Đầu tiên là Tiểu Tinh Cầu Thuật đã được tạo dựng ra, bây giờ Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần thông qua Tiểu Tinh Cầu Thuật tiếp tục tạo dựng ra Đại TinH Cầu Thuật là được. Thứ hai là mô hình kết cấu của vùng không gian Thất Giới Thạch cũng đã được tạo dựng ra.

Đây là một không gian điệp gia, cũng chính là không gian đa chiều mà hắn nghĩ đến lúc trước. Cho dù đã tạo dựng ra được mô hình, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn muốn đến được chỗ Thất Giới Thạch, hầu như là chuyện không thể.

Có lẽ chờ đến khi hắn đến Chuẩn Thánh rồi, mới có cơ hội xé rách không gian điệp gia này. Nhưng mà bây giờ, hắn không có bất cứ cơ hội nào.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định rời khỏi nơi này, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vì sao vòng xoáy quy tắc hư không lại có thể tồn tại ở nơi này? Chẳng lẽ chỉ vì để cuốn người vào hư không thôi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên có một loại xúc động, nếu như hắn xông vào vùng hư không này, dựa vào lực hút của vòng xoáy hư không mà tiến vào, chỉ cần khống chế mình không bị rơi vào vực sâu hư Không, có phải sẽ có cơ hội lấy được Nhất Giới Thạch?

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, người khác không thể làm được, nhưng hắn thì có thể làm được. Bởi vì bây giờ thần niệm của hắn có thể mở rộng ra 300 mét trong vùng không gian này. Khoảng cách này đủ để hắn dựa theo lực hút từ vòng xoáy hư không này mà tiến lên, chứ không bị lực lượng pha tạp hư không này cuốn xuống vực sâu hư Không.

Mấu chốt là khi hắn lấy được Nhất Giới Thạch rồi thì làm sao để quay về nơi này?

Nếu như Nhất Giới Thạch cách chỗ hắn rất nhiều vị diện, nếu như hắn có thể dựa vào lực lượng vòng xoáy hư không này để đi qua, chứ không thể dựa vào lực lượng vòng xoáy hư không để quay về.

Chỉ do dự một chút, Lam Tiểu Bố lập tức phát một đạo tin tức cho Đàm Khổ. hắn lo mình đi rồi không thể quay về được, vậy thì Đàm Khổ sẽ bị nhốt ở chỗ này.

Đàm Khổ đã sớm chờ tin tức của Lam Tiểu Bố, bây giờ nhận được tin tức, hắn lập tức chạy đến.

“Tông chủ, có phải có vấn đề gì không?” Đàm Khổ nhìn thấy Lam Tiểu Bố bình yên vô sự, thở phào một hơi.

Hắn vừa tới nơi này, đã được lĩnh vực của Lam Tiểu Bố bảo vệ. Lam Tiểu Bố có thể ngăn cản được lực hút của vòng xoáy hư không, bởi vì hắn đã lý giải được quy tắc lực hút của vòng xoáy hư không này, Đàm Khổ lại không thể làm được.

Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, “Ta muốn lấy cái Nhất Giới Thạch này đi, nhưng ta không xác định được mình có thể lấy được hay không. Cho nên nếu như ngươi muốn, có thể tiến vào Chân Linh thế giới của ta, ta dẫn ngươi đi cùng…”

Không đợi Lam Tiểu Bố nói đến chuyện đi đến đó sẽ nguy hiểm như thế nào, Đàm Khổ không chút do dự nói, “Tông chủ, ta đồng ý.”

Chương 1481 - Thất Giới kỳ.

“Được.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lập tức mở Chân Linh thế giới ra.

Đàm Khổ không chút chàn chừ lập tức vọt vào trong Chân Linh thế giới của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lại ném Chân Linh thế giới vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó nhìn Nhất Giới Thạch trong hư không một chút, hít vào một hơi thật sâu rồi bước đến.

Lực lượng càn quét cuồng bạo từ vòng xoáy ập đến, cả người Lam Tiểu Bố đều bị buộc chặt. Không chỉ như vậy, lực lượng càn quét trong hư không không chỉ có mỗi loại vòng xoáy này. Nếu như không hiểu rõ quy tắc vòng xoáy hư không, cuối cùng nhất định sẽ bị những lực lượng hỗn loạn này cuốn đi.

Cũng may Lam Tiểu Bố đã cảm ngộ loại quy tắc vòng xoáy hư không này, hơn nữa hắn còn có thần niệm, mặc dù có chút tốn sức, nhưng hắn vẫn có thể tránh thoát khỏi những lực lượng còn lại, mặc cho đạo lực lượng quy tắc từ vòng xoáy hư không kia cuốn hắn đi.

Cho dù thần niệm của Lam Tiểu Bố không thể thẩm thấu ra ngoài, hắn vẫn có thể cảm nhận được bản thân mình hình như đã xuyên qua mấy cái giới vực, thậm chí là vị diện. Khi thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể chạm đến cái bia đá Đơn Giới Thạch kia, hắn cảm thấy lực lượng vòng xoáy hư không này chẳng những không dừng lại mà còn càng ngày càng mạnh.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, hắn đến đây là vì bia đá Đơn Giới Thạch, nếu như cứ như vậy đi ngang qua nó mà không lấy được bia đá, vậy chẳng phải là đã đi một chuyến uổng công sao?

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã khắc họa ra mấy đạo trận văn hư không, một cái Na Di Thần Trận cấp năm được bố trí ra, trong nháy mắt khi Lam Tiểu Bố và Đơn Giới Thạch xẹt qua nhau, thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lên, được sự giúp đỡ của Na Di Thần Trận, cuốn bia đá Đơn Giới Thạch kia vào trong Trường Sinh giới của mình.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố cuốn lấy Đơn Giới Thạch đi rồi, lực lượng quy tắc trong vòng xoáy hư không đột ngột biến mất, mà Lam

Tiểu Bố tựa như xuất hiện ở trong một cái trận môn, sau đó một cảm giác chóng váng ập đến.

Chờ cái cảm giác choáng váng kia biến mất, hắn đã xuất hiện ở trong hư không.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn đã rời khỏi Thất Giới đại mạc rồi, không đúng, rất có thể hắn đã rời khỏi Vô Căn Thần giới rồi. KHoảng cách truyền tống khiến hắn choáng váng, cũng không chỉ đơn giản là một giới.

Đừng nói là Tam Giới Thạch Và Ngũ Giới Thạch, bây giờ ngay cả Thất Giới Thạch hắn cũng không đi được.

Lam Tiểu Bố lấy một cái phi thuyền thần khí thượng phẩm ra, để Đàm Khổ ra ngoài.

“Tông chủ, đây là trong hư không sao?” Đàm Khổ vừa ra ngoài đã nhìn thấy rõ tình hình, cái này rõ ràng là đang ở trong hư không, không còn ở bên dưới Thất Giới đại mạc nữa.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “ĐÚng vậy, sau khi ta lấy được ĐOn Giới Thạch, không thể nào trở về nữa, tựa như đã bị truyền tống đến hư không mênh mông này. Cũng không biết nơi này là nơi nào, ngươi khống chế phi thuyền xem xét tình hình đi, ta bế quan một khoảng thời gian. Còn chiếc nhẫn này đưa cho ngươi, trong đó có một ít tài nguyên tu luyện.”

“Được.” Đàm Khổ không chút do dự đáp, sở dĩ hắn khăng khăng một mực đi theo Lam Tiểu Bố, là bởi vì hắn khẳng định tương lai Lam Tiểu Bố sẽ không tầm thường. Ai từng thấy một Thần Quân có thể xử lý được một Thần Vương chứ? Hắn đã từng nhìn thấy, còn là Thần Vương bị áp chế đó.

KHông phải Đàm Khổ hắn yếu, hắn không biết đã giết bao nhiêu Thần Vương cùng cấp, nhưng chưa từng thấy Thần Quân nào nghịch thiên như Lam Tiểu Bố. Mà chuyện sau này cũng đã chứng minh cái nhìn của hắn là đúng, người kết giao với Lam Tiểu Bố còn có cả Chuẩn Thánh. Chỉ có TRầm Hổ là tu sĩ Hợp Thần, còn là Lam Tiểu Bố giúp người ta tấn cấp lên.

Hắn bây giờ là Thần Vương tầng năm, cũng là dựa vào tài nguyên tu luyện của Lam Tiểu Bố.

Lúc này mới qua bao nhiêu năm chứ, Lam Tiểu Bố đã tấn cấp đến Thần Vương cảnh, không chỉ như vậy, Thần Vương cảnh còn có thể dễ dàng giết chết Hợp Thần cảnh như Phí Tân, hắn tin tưởng lựa chọn của mình không sai.

Nhưng mà khi Đàm Khổ nhìn thấy đồ trong nhẫn, nhanh chóng đựa lại cho Lam Tiểu Bố, “Tông chủ, cái này quá nhiều rồi.”

TRong chiếc nhẫn kia chẳng những có hai đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và một đống thần tinh thượng phẩm, mà còn có một đống đan dược, quan trọng nhất là, ngay cả đan dược tu luyện để tấn cấp Hợp Thần cảnh cũng có, trong đó có một viên Thần Đạo Đan nữa. Đây chính là đạo đan đó, là đan dược giúp Thần Vương tấn cấp Hợp Thần.

“Gần đây ta vừa kiếm được một khoản tiền nhỏ, những thứ này ngươi cứ cầm lấy tu luyện đi, ta không thiếu Thần Linh mạch.” Lam Tiểu Bố xua tay nói.

Hắn không đưa Thần Linh mạch cực phẩm cho Đàm Khổ, là bởi vì Lam Tiểu Bố biết rõ đối với Đàm Khổ mà nói, Thần Linh mạch thượng phẩm là đủ rồi. Mà đối với hắn mà nói, Thần Linh mạch cực phẩm là tài nguyên tu luyện cơ bản nhất, thật sự là vì hoàn cảnh tu luyện của hắn quá dư dả.

Thần Linh mạch cực phẩm trên người hắn mặc dù nhiều, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ có thể lấy được những Thần Linh mạch này, đều là nhờ có vận may ở trong đó, một là do hắn đến Thiên Nhai, hai là hắn gặp được Mân Nguyên.

Tương lai nếu như có cơ hội, hắn nhất định phải đến Vô Căn Thần giới một chuyến. Không vì chuyện gì khác, chỉ đi hỏi thăm lão bằng hữu Mân Nguyên một chút, tiếp tục lấy quà từ người bạn cũ này.

“Được.” Đàm Khổ biết rõ, cơ duyên của Lam Tiểu Bố vô cùng lớn, hai cây đại thụ ở bên ngoài Thất Giới Thạch kia cũng chính là Lam Tiểu Bố lấy đi. Hai cái cây đại thụ kia không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm vẫn không có ai có thể đào đi được Lam Tiểu Bố vừa đến đã có thể lấy đi, cái này nói rõ có vấn đề.

Đàm Khổ làm theo yêu cầu của Lam Tiểu Bố, bắt đầu khống chế phi thuyền di chuyển không có mục đích trong hư không. Cũng không tính là không có mục đích, chỉ cần nhìn thấy có người thì sẽ nhanh chóng tiến lên hỏi thăm phương hướng.

Lam Tiểu Bố ở lại trong khoang thuyền, hắn cầm một đống Thần Nguyên Đan và thần tinh ra, bố trí một cái Tụ Linh Thần Trần.

Chương 1482 - Thất Giới kỳ. (2)

Ở trong Tụ Linh Thần Trận, đầu tiên là Lam Tiểu Bố lấy đi Đơn Giới Thạch, cái Đơn Giới Thạch này tựa như không cần phải luyện hóa là có thể lấy đi. Nhưng mà muốn biết cái Đơn Giới Thạch này rốt cuộc là cái gì, hắn vẫn phải luyện hóa Đơn Giới Thạch.

Đạo vận Trường Sinh Quyết cuốn lấy Dơn Giới Thạch, khi đạo vận của Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào, cấm chế bên trong Đơn Giới Thạch từ từ bị gỡ bỏ, luyện hóa.

Đàm Khổ khống chế phi thuyền ở bên ngoài cảm được được mùi hương của Thần Nguyên Đan, trong lòng cảm thán không ngừng. Tông chủ của hắn đúng là quá giàu có, có thể nói là hắn tu luyện cho đến bây giờ, chưa từng gặp qua tu sĩ nào giàu có như Lam Tiểu Bố. Mặc dù hắn đang khống chế phi thuyền, nhưng mà loại Thần Nguyên Đan Khí này hắn cũng có thể hấp thu được một ít, qua thời gian dài, tu vi của hắn cũng sẽ tăng lên.

Chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố hoàn toàn luyện hóa xong Đơn Giới Thạch ở trong tay.

Cái Đơn Giới Thạch này quả thật chính là Nhất Giới Thạch, đây cũng chỉ là một cái Giới Kỳ mà thôi. Nói chính xác thì Nhất Giới Thạch chính là một lá Giới Kỳ của Thất Giới Thạch. Muốn khống chế Thất Giới Thạch, nhất định phải lấy được đủ bảy lá Giới Kỳ. Cái này trước đó Lam Tiểu Bố đã mơ hồ đoán ra được một chút, chỉ là còn chưa rõ ràng như hiện tại mà thôi.

Ở dưới Thất Giới đại mạc, tất cả có bốn lá Thất Giới Thạch Giới Kỳ, theo thứ tự chính là Nhất Giới Thạch Giới Kỳ, Tam Giới Thạch Giới Kỳ, Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ và Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Thông qua tin tức lấy được từ Đơn Giới Thạch, Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, cho dù hắn không lấy đi Đơn Giới Thạch Giới Kỳ này, cũng không thể từ Thất Giới Thạch bên dưới Thất Giới đại mạc rời khởi Vô Căn Thần giới. Bởi vì cái Thất Giới Thạch kia cũng chỉ là một lá Giới Kỳ, một phần dùng để khống chế Thất Giới Thạch, không phải là Thất Giới Thạch có thể truyền tống hắn đi.

Xem ra tương lai hắn còn phải thu hoạch cho được Tam Giới Kỳ, Ngũ Giới Kỳ và Thất Giới Kỳ, còn phải đến Vô Căn Thần giới mấy chuyến.

Nhưng mà mấy cái Giới Kỳ này thật ra cũng không nằm ở Vô Căn Thần giới, có lẽ ở giới vực khác hắn cũng có thể nhìn thấy.

Trong Vũ Trụ Duy Mô, tốc độ tạo dựng Đại Tinh Cầu Thuật từ Tiểu Tinh Cầu Thuật đang vô cùng chậm chạp, dựa theo tốc độ này, Lam Tiểu Bố không biết phải bao lâu mới có thể hoàn thành được. Có lẽ chờ đến khi hắn đến cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, tốc độ tạo dựng sẽ nhanh hơn.

Lúc trước khi hắn tạo dựng Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, đều không gian nan như khi tạo dựng Đại Tinh Cầu Thụ.

Hai gốc Đế Hưu Thụ bên trong Trường Sinh giới, có Hỗn Độn chi khí và Hồng Mông Sinh tức nuôi dưỡng, càng cứng cáp hơn. Dù chỉ mới đặt hai cây Đế Hưu Thụ này ở trong Trường Sinh giới mới mấy năm, nhưng đã khiến cho quy tắc thiên địa ở Trường Sinh giới, giới vực càng vững chắc hơn.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, lần này không cẩn thận lạc vào Vô Căn Thần giới, thu hoạch được lớn nhất không phải là mấy trăm đầu Thần Linh mạch kia, mà là hai gốc Đế Hưu Thụ này.

Để Vũ Trụ Duy Mô vừa khống chế phi thuyền, vừa hấp thu thần linh khí từ Thần Nguyên Đan, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy một đống Thần Nguyên Đan ra. Nếu tạm thời không thể nào tìm được con đường đến Bất Thanh Thần Giới, vậy hắn tu luyện một khoảng thời gian trước đã.

…

Vùng hư không mà Lam Tiểu Bố lạc đến này rõ ràng vô cùng vắng vẻ, Đàm Khổ khống chế phi thuyền di chuyển ba năm, cũng không nhìn thấy một bóng người nào.

Trong ba năm này, Lam Tiểu Bố đã từ Thần Vương tầng một bước vào Thần Vương tầng hai. Thấy lang thang trong hư không này không gặp được người nào, Lam Tiểu Bố dứt khoát bố trí một cái thần trận tự động điều khiển phi hành, sau đó bố trí thêm mấy cái cấm trận cảnh báo, rồi bảo Đàm Khổ đi bế quan tu luyện.

Lần này Lam Tiểu Bố lấy ra một đầu Thần Linh mạch cực phẩm, cộng thêm một đống Thần Nguyên Đan và thần tinh bố trí thành một cái Tụ Linh Thần Trận.

Trong hoàn cảnh tu luyện như vậy, tu vi của Đàm Khổ tiến bộ còn nhanh hơn cả Lam Tiểu Bố. Không phải là tư chất của hắn tốt hơn Lam Tiểu Bố, mà là do thời gian hắn dừng chân ở Thần Vương cảnh đã quá dài, nội tình vô cùng thâm hậu. Lam Tiểu Bố hầu như từng phút từng giây đều tiến bộ, tu luyện đến Thần Vương cảnh cũng chưa được bao lâu. Hơn nữa trước đây không lâu Lam Tiểu Bố còn tu luyện ở bên cạnh Thần Nguyên Đan Hải, cho nên hoàn cảnh tu luyện này mặc dù rất tốt, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ có thể từ từ tích lũy mà thôi.

Đương nhiên so với tu sĩ khác, sự tiến bộ của Lam Tiểu Bố vẫn rất nhanh, khi phi thuyền phi hành trong không gian mười bảy năm, Lam Tiểu Bố bước vào Thần Vương tầng ba, Đàm Khổ đã đến Thần Vương tầng bảy, chính thức trở thành tu sĩ Thần Vương hậu kỳ.

Điều này khiến Đàm Khổ cảm thấy vô cùng may mắn, nếu ở lại Vô Căn Thần giới, cho dù có một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, hắn muốn bước vào Thần Vương hậu kỳ, ít nhất cũng cần phải tốn mấy trăm năm. Nếu không có đầu Thần Linh mạch thượng phẩm kia, chỉ sợ vạn năm cũng chưa làm được.

Oanh! Một tiếng va chạm kịch liệt khiến Lam Tiểu Bố và Đàm Khổ đang bế quan lập tức tỉnh táo lại, Lam Tiểu Bố lập tức xông ra khỏi khoang thuyền, đứng trên boong thuyền. Phi thuyền hắn đã bố trí khống chế thần trận, tuyệt đối không thể nào đụng phải thiên thạch và tinh cầu hoang. Như vậy thì chính là có người công kích phi thuyền của hắn.

Đàm Khổ cũng dừng tu luyện, xuất hiện bên cạnh Lam Tiểu Bố, “Tông chủ, đối phương có không ít người.”

“Nhiều người cũng vô dụng, tu vi cao nhất cũng chỉ là một Thần Vương mà thôi.” Lam Tiểu Bố vung tay lên, tất cả Thần Nguyên Đan còn chưa sử dụng hết lập tức bị hắn cất đi.

Gặp phải người, cho dù là ai, cũng có thể chứng minh rằng ở gần đây có giới vực tồn tại. Có giới vực tồn tại, vậy bọn hắn không cần phải tiếp tục lang thang trong hư không nữa.

Chương 1483 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế phi thuyền ra, trên phi thuyền đối diện có năm người. Một Tên Thần Vương, ba Thế Giới Thần, còn có môt tu sĩ Thần Quân.

“Các hạ là Thần Vương?” Ánh mắt tên Thế Giới Thần kia nhìn về phía Đàm Khổ, hắn hơi cau mày, trên thực tế vùng hư không này không có nhiều Thần Vương lắm.

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, chỉ cần hắn không muốn để lộ ra, đạo vận đại đạo sẽ thu lại, cho dù Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể nhìn ra được.

Đàm Khổ không để ý đến gia hỏa này, bây giờ cấm chế đã mở ra, hắn cũng nhìn thấy rõ. Cho dù năm người này có liên thủ lại, cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn là Thần Vương hậu kỳ, mà đối phương chỉ có một Thần Vương trung kỳ, mấy người còn lại còn chưa đến Thần Vương, tại sao có thể đánh lại hắn?

“Giết hết.” Lam Tiểu Bố không nói nhiều, chỉ nói giết hết, sau đó truyền âm cho Đàm Khổ, để lại một tên Thế Giới Thần không giết.

Tên Thần Vương trên phi thuyền hạ phẩm này nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì tức quá hóa cười, hắn ta dù sao cũng là một Thần Vương trung kỳ, hầu như tùy thời có thể bước vào Thần Vương hậu kỳ, đối phương lại mở miệng bảo giết hết. Lúc đầu nhìn thấy đối phương cũng có một Thần Vương, trong lòng hắn ta còn có chút do dư, có nên ra tay hay không. Nhưng đối phương còn phách lối hơn cả hắn ta, vậy mà dám nói giết hết.

Không chờ hắn ta nói chuyện, Đàm Khổ đã vọt thẳng về phía phi thuyền của bọn hắn.

Lĩnh vực Thần Vương cường hãn bao trùm đến, tên Thần Vương này cuối cùng cũng biến sắc, loại lĩnh vực này còn cường đại gấp đôi hắn ta. Lúc này hắn ta chẳng những đã nhìn rõ được Đàm Khổ là Thần Vương, mà thực lực còn mạnh hơn hắn ta. Đây ít nhất là Thần Vương tầng bảy, thậm chí còn có thể là cường giả Thần Vương tầng chín.

Hắn ta nhanh chóng lấy pháp bảo của mình ra, đánh về phía Đàm Khổ, Lưu Tinh Chùy của Đàm Khổ giờ phút này đã biến thành một mảnh chùy triều, chùy triều cuồng bạo này bao phủ cả người tên Thần Vương trung kỳ này lại.

Oanh! Đạo vận từ pháp bảo mà tên tu sĩ Thần Vương trung kỳ này lấy ra lập tức bị xé mở…

Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy khí thế quanh người tên Thần Vương trung kỳ này đột ngột trở nên cuồng bạo, là một loại đạo vận còn cao cấp hơn cả Thần Vương sắp nổ tung. Mà giờ phút này, chùy triều của Đàm Khổ đã bị ngăn trở lại.

KHông hay rồi, gia hỏa này định bỏ chạy, Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng Thần Hồn Thứ đánh tới.

Cho dù Đàm Khổ có thể nghiền ép đối phương, nhưng nếu như đối phương sử dụng cấm thuật mà chạy trốn, cũng khó có thể bắt lại được.

“Phốc!” Tên Thần Vương trung kỳ này há miệng phun ra một ngụm máu, thức hải bị xé rách vô cùng đau đớn. Hắn ta nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi…”

Giờ phút này, trong mắt hắn ta đều là tức giận và sợ hãi. Sở dĩ tức giận, là vì hắn ta vốn đang ở thế yếu, trong tình huống này mà ngươi còn ra tay đánh lén nữa, đúng là chẳng có chút võ đức nào cả. Sợ hãi chính là, dù sao hắn ta cũng là một Thần Vương trung kỳ, trong tình huống có phòng bị, đối phương vẫn có thể sử dụng thần thông thần niệm để đánh lén thức hải của hắn ta, đây không phải là chuyện mà người nào cũng có thể làm được. Chẳng lẽ đây là một Hợp Thần cảnh? Hợp Thần cảnh thì cần gì phải đánh lén?

Mặc kệ Lam Tiểu Bố có võ đức hay không, thức hải của tên Thần Vương này đã bị Thần Hồn Thứ đánh trúng, lúc này Lưu Tinh Chùy của Đàm Khổ cũng đã bao lấy tên Thần Vương này lại, trong chùy ảnh của Lưu Tinh Chùy tuôn ra một đám sương máu. Tên Thần Vương này từ lúc nói chuyện đế khi ra tay, chỉ có thể lấy pháp bảo ra, sau đó thì không còn gì nữa.

Đối phương là một Thần Vương, ngay cả hứng thú mở thế giới của đối phương Lam Tiểu Bố cũng không có.

Bốn người còn lại đều vô cùng sửng sốt, bọn hắn vẫn luôn sinh tồn ở nơi này, dừng bảo là nơi này, cho dù là ở biên giới Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, bọn hắn cũng có một chỗ cắm dùi. Mà bây giờ bọn hắn vừa tìm được một con dê béo bị hư không cuốn đến đây, còn chưa ra tay, lão đại đã bị giết? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đàm Khổ cũng mặc kệ đám người này đang nghĩ gì, Lưu Tinh Chùy lại vung lên một lần nữa, đánh ra mấy cái chùy ảnh, ba người lập tức bị giết ngay tại chỗ.

“Tiền bối giơ cao đánh khẽ.” Tên Thế Giới Thần này cuối cũng cũng tỉnh ngộ, vội vàng kêu lên.

Đàm Khổ nắm lấy cổ hắn, ném đến trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Trả lời ta cho đàng hoàng, ta sẽ giữ lại cho ngươi một mạng. Đây là nơi nào?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm tên Thế Giới Thần trên boong thuyền.

“Nơi này là Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu…”

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Đàm Khổ, đã biết Đàm Khổ cũng chưa từng nghe nói đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Tên Thế Giới Thần này nhanh chóng im bặt, hắn ta không biết Lam Tiểu Bố có ý gì.

“Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu? Chẳng lẽ nơi này là một cái bến đò?” Thần niệm của Lam Tiểu Bố bao phủ tên Thế Giới Thần này lại, nếu như đối phương dám nói láo, hắn sẽ không để ý mà sưu hồn.

Trước đó hắn thật sự sẽ không làm vậy, nhưng sau khi lục lọi một chút, cũng đã hiểu sơ sơ về sưu hồn.

“Đúng vậy tiền bối, cái này quả thật chính là một bến đò. Rất nhiều người sau khi tiến vào vùng không gian vũ trụ này rồi, sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ này không thể đi được. Vùng không gian này không có tinh cầu, thần linh khí thiếu thốn, qua thời gian dài, sẽ bị vẫn lạc ở nơi này.” Tên Thế Giới Thần này kính cẩn trả lời.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn và Đàm Khổ đi lang thang ở trong này đã gần hai mươi năm, trừ một ít thiên thạch ra, quả thật không gặp được bất cứ tinh cầu nào. Còn tu luyện, đó là do chính hắn có nhiều tài nguyên tu luyện.

“Nói tiếp đi,” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố dịu đi.

Giọng điệu của tên Thế Giới Thần này càng kính cẩn hơn, “Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu vào thời điểm đông đúc nhất có đến mấy trăm triệu người, chỉ là bởi vì rất khó có thể ra ngoài, cho nên những người này dần dần chết đi, cuối cùng còn lại không đến một trăm triệu người.”

Chương 1484 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu. (2)

“Nơi này không có giới vực cũng không có tinh cầu, tại sao lại xuất hiện nhiều người như vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tên tu sĩ Thế Giới Thần này đáp, “Lúc đầu, nơi này cũng không có nhiều người như vậy, còn chưa đến mấy triệu người, đều là từ vết nứt hư không ở các nơi hoặc là không cẩn thận lọt vào vòng xoáy truyền tống tự nhiên bị cuốn đến. Nhưng sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, rất nhiều người không có chỗ để trốn, lúc này lại xuất hiện thông đạo tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, người của vô số giới vực lập tức tuôn đến vùng không gian này. Thế nhưng tiến vào thì dễ, muốn ra ngoài thì rất khó.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tên gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật này không biết là ai. Phàm nhân và tu sĩ sinh tồn trong vũ trụ Hạo Hãn, đâu chỉ có triệu triệu vạn? Kết quả chỉ có mấy chục tỷ người chạy trốn đến được nơi này. Cho dù có sinh tồn ở nơi khác một chút, cũng sẽ không quá nhiều.

Tên gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật này thật là tàn nhẫn.

“Vừa rồi ngươi nói nơi này rất khó ra ngoài, ý là vẫn có cơ hội ra ngoài đúng không?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm tên Thế Giới Thần này, nếu quả thật không thể ra ngoài, đối phương nhất định sẽ không nói rất khó ra ngoài.

“Vâng, nơi này có một cái bến đò, cái bến đò này có tên là Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. Từ cái bến đò này có thể rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, chỉ là hàng năm từ cái bến đò này chỉ có thể rời đi một lần, mỗi lần chỉ có thể rời đi khoảng trăm người, cho nên có rất nhiều người chỉ có thể bị nhốt ở chỗ này.” Tu sĩ Thế Giới Thần này sau khi nói xong thì có chút lo sợ bất an, những gì nên nói hắn ta đều đã nói rồi, hắn ta không biết đối phương có giết hắn ta hay không.

“Làm sao để đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tên tu sĩ nhanh chóng lấy một mảnh ngọc giản ra cẩn thận đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiền bối, mảnh ngọc giản này chính là phương vị của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. Chỉ cần ở trong hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, cho dù là bất cứ nơi nào, đều có thể dựa vào mảnh ngọc giản này để tìm được Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. Bởi vì Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu có quá nhiều người, cho nên tạo thành Hư Không thành. Trong tình huống bình thường, mọi người đều ở trong Hư Không thành đợi thông đạo mở ra.”

“Người có tu vi mạnh nhất ở Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu là gì? Có những ai?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

“Lúc ban đầu, Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu thậm chí còn có Thánh Nhân tồn tại, về phần Chuẩn Thánh thì nhiều không kể xiết. Nhưng mà về sau khi mọi người cướp đoạt cơ hội rời khỏi đây đã vẫn lạc không ít. Bây giờ mạnh nhất là Hợp Thần cảnh, còn về có Chuẩn Thánh hay không thì ta không rõ lắm.” Tu sĩ này đáp.

Thật sự là hắn ta không biết rõ, bởi vì có một vài cường giả không muốn tranh đoạt Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu với người khác. Không có ai biết những người này khi nào thì đi, bọn hắn muốn đi thì có thể trực tiếp chen ngang bất cứ lúc nào. Cho nên mỗi lần Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu mở ra, đều có cường giả xuất hiện.

Lam Tiểu Bố cảm thấy đối phương chắc hẳn không nói dối, nhận lấy ngọc giản rồi nói, “Phát lời thề đi, sau đó cút.”

“Vâng, vãn bối Khâm Thiêm Lộc thề, tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ về chuyện xảy ra ngày hôm nay. Nếu làm trái lời thề này, thân tử đạo tiêu, vĩnh viễn không được luân hồi.” Tên tu sĩ Thế Giới Thần này không chút do dự thề độc, hắn ta lo Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn ta đang nói dối, cho nên cũng không dám bịa tên giả cho mình. So với mạng nhỏ của mình, những thứ khác đều là râu ria.

“Cút đi.” Đàm Khổ đạp một cước vào người tên Thế Giới Thần này, khống chế phi thuyền xông về phía Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Có ngọc giản phương vị rồi, lần này phi thuyền chỉ mất ba tháng, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố và Đàm Khổ đã quét thấy một cái Hư Không thành.

Cái này rõ ràng là thành do con người tạo dựng lên, ngoài thành có một mảnh lớn phương thị hư không, là nơi ở lâm thời do chính tu sĩ lập nên.

KHông cần đi hỏi, Lam Tiểu Bố cũng có thể đoán được, chắc hẳn là người muốn ở lại Hư Không thành quá nhiều, kết quả Hư Không thành không ở được nữa, những người này chỉ có thể xây dựng nơi ở tạm thời bên ngoài Hư KHông thành.

Phường thị hư không lâm thời ở bên ngoài thì cũng thôi đi, khi thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến Hư Không thành, trong lòng hắn giật thót, đây tuyệt đối là thần trận cấp chín. Có thần trận cấp chín, rõ ràng là có Thánh Nhân ở lại.

"Thật là lợi hai." Đàm Khổ mặc dù không cảm nhận được thần trận cấp chín, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy đẳng cấp của thần trận này không thấp.

Nhìn một hồi lâu sau, hắn mới tiếp tục nói, "Tông chủ, cái hư không thần thành này không đơn giản đâu, chúng ta có nên vào trong không?"

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Đi vào là nhất định phải đi, nhưng mà không phải bây giờ, bây giờ chúng ta phải đi xem Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu một chút, rốt cuộc đây là cái bến đò như thế nào."

Mặc dù Lam Tiểu Bố đi xem Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, nhưng lại để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái Hư Không thần thành này. Trước khi chưa biết rõ cái thần trận này, hắn sẽ không vào. Trước đó khi ở trong vực sâu Di Thần, nếu không phải hắn cẩn thận, tạo dựng cái Phong Ấn Thần Trận trong đại điện ở Thánh Nhân sơn trước, bây giờ nhất định hắn đã nằm trong tay Mân Nguyên rồi.

Thánh Nhân bố trí ra Hư Không thành này nhất định đã rời đi, nhưng mà hắn sẽ không chủ quan. Cho dù Thánh NHân đã đi, thần trận vẫn còn đó.

Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu rất dễ tìm, cái bến đò này nằm trong hư không ngay phía trước thần thành, chẳng những có trận pháp phong ấn to lớn khóa lại, còn có mấy tên cường giả canh chừng.

Chỉ là vì có Phong Ấn Thần Trận khóa lại, cho nên Lam Tiểu Bố không thể nào nhìn rõ được cái bến đò này rốt cuộc là gì mà thôi.

Chương 1485 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn.

“Bành!” Lam Tiểu Bố vừa mới đi tới phường thị hư không, đã nhìn thấy một tên nam tử bị người ta đạp bay ra ngoài. Sau đó hắn nghe thấy một giọng nói đầy khinh thường truyền đến, “Kiều Ngạo Luân, lần sau nếu như ngươi còn dám đến cửa hàng của ta để cọ thần linh khí, ta sẽ không đạp bay ngươi ra ngoài đơn giản như thế này đâu.”

Tên Thần Quân có tên là Kiều Ngạo Luân kia cúi đầu, không hề dám nói lời nào vội vàng đi xa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, cửa nàng này bán ra một ít thần đan cấp thấp, quả thật có thần linh khí, nhưng mà thần linh khí thật sự nhạt nhòa gần như là không có, ở nơi này cũng có thể cọ thần linh khí được sao?

Ngược lại tên tu sĩ Kiều Ngạo Luân kia, đạo vận ngưng thực, mặc dù là một Thần Quân, nhưng hình như không hề tầm thường. Nhìn đạo vận lưu chuyển trên người hắn, càng giống là một tu sĩ Thế Giới Thần hơn.

Cái phường thị hư không này, toàn bộ đều là các thần trận và thần tài cấp thấp dựng lên san sát nhau. Đủ loại thần tài, thần trận cao thấp không đều, hơn nữa cửa hàng này và cửa hàng kia sắp xếp lộn xộn vô cùng hỗn loạn. Rõ ràng, những cửa hàng này đều do tự bản thân mỗi người bố trí ra, sau đó cửa hàng của người khác cũng dựng lên tùy tiện. Bởi vì hoàn toàn không có quy hoạch, cho nên cuối cùng đã tạo thành một cái phường thị hư không có cấp độ cao thấp hoàn toàn khác nhau này.

Lam Tiểu Bố chỉ ở trong phường thị đi dạo một vòng, mua mấy mảnh ngọc giản ghi chép về Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, sau đó rời khỏi phường thị này.

Một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố và Đàm Khổ đứng bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, thần trận ở nơi này phải mấy thứ rối loạn ở phường thị kia có thể so sánh. Phòng Ngự Thần Trận ở nơi này tuyệt đối không kém hơn ở cái hư không thần thành kia, cũng là thần trận cấp chín.

Cho dù Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu này là cái gì, nơi này ít nhất cũng có một Thần Trận đế cấp chín.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng cấm trận bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, hai tên tu sĩ bảo vệ đều là cảnh giới thế Giới Thần, bởi vì Lam Tiểu Bố chỉ đứng ở bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, cho nên bọn hắn cũng không nói nhiều.

“Đi thôi, chúng ta đến cái phường thị lộ thiên kia tìm kiếm chỗ ở đã.” Lam Tiểu Bố nói với Đàm Khổ đang quan sát tình huống một tiếng.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái thần trận cấp chín này cũng cần phải mất mấy ngày, đây là vì bây giờ Lam Tiểu Bố đã là Thần Vương cảnh, nếu không thì tốn mấy tháng cũng là chuyện bình thường.

“Hai vị tiền bối muốn xem xét tình huống của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu sao?” Lam Tiểu Bố chưa đi được bao lâu, đã gặp lại tên Kiều Ngạo Luân kia.

“Không sai, vừa rồi ta có hỏi thăm một chút, lần tiếp theo Vũ Trụ Độ

Đạo Khẩu mở ra là nửa năm nữa, cho nên không xem được.” Lam Tiểu Bố nói.

Kiều Ngạo Luân nhanh chóng cúi người hành lễ, đồng thời Thúc âm lại nói, “Hai vị tiền bối, ta ở nơi này cũng khá lâu rồi, cho nên có ghi chép hình ảnh của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, nếu như hai vị tiền bối muốn xem, ta có thể phục chế một phần cho hại vị tiền bối.”

“Tại sao ngươi lại có thể có loại ghi chép hình ảnh?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nhìn Kiều Ngạo Luân, vừa rồi hắn tìm ở trong cửa hàng cũng không mua được loại vật này, Kiều Ngạo Luân mới là cảnh giới Thần Quân, sao có thể lấy được loại đồ này?

Kiều Ngạo Luân giải thích, “Nơi này đã từng xảy ra đại chiến Thánh Nhân, ta ở bên cạnh nhìn thấy. Ta biết một ít trận pháp, bố trí một cái Giám Sát Thần Trận ở chỗ này. Vận may cũng khá tốt, cái Giám Sát Thần Trận này của ta không bị hủy đi, ngược lại còn ghi chép được hình ảnh lúc Thánh Nhân đại chiến, còn có một ít tình hình của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.”

Lúc nói chuyện, Kiều Ngạo Luân đã lấy một quả thủy tinh cầu đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, lạp tức lấy cái thủy tinh cầu này đi, hắn biết giá trị của thủy tình cầu này đối với người khác không thể rnào đánh giá được, với hắn mà nói thì giá trị cũng không thấp. So sánh với hình ảnh đại chiến thần thông của Thánh Nhân, hình ảnh Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu không tính là gì cả.

“Vì sao trước đó ngươi không dám lấy ra, bây giờ lại lấy ra? Hơn nữa cho dù ngươi lấy ra, sao không xóa đi một phần hình ảnh cuộc đại chiến đi?” Lam Tiểu Bố nhìn Kiều Ngạo Luân, bởi vì cách làm của Kiều Ngạo Luân khiến hắn hơi khó hiểu.

Loại thủy tinh cầu này tùy tiện ở đâu cũng có thể bán được, hơn nữa còn bán rất tốt. Nếu như Kiều Ngạo Luân lo lắng lấy Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu ra sẽ khiến bản thân gặp nguy hiểm, vậy thì lại càng không nên đưa cho hắn. Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn và Kiều Ngạo Luân gặp mặt, trước đó mọi người hoàn toàn không quen biết.

“Tiền bối có thể đổi sang chỗ khác nói chuyện được không?” Kiều Ngạo Luân cẩn thận nói.

“Đương nhiên có thể, ngươi đi theo ta.” Lam Tiểu Bố đi đến biên giới của phường thị lộ thiên, sau đó lấy ra một ít vật liệu cấp thấp, trong thời gian ngắn nhất đã bố trí ra một cái cửa hàng hư không, đồng thời đặt cửa hàng này bên cạnh mấy cửa hàng bên ngoài.

Cái phường thị hư không này, thật ra chính là từng dãy cửa hàng liên tiếp nhau. Chỉ cần ngươi có vật liệu, có thể bố trí một ít thần trận cấp thấp, vậy thì ngươi có thể bố trí một cái cửa hàng hư không ở đây.

Mãi cho đến khi Lam Tiểu Bố bố trí xong cửa hàng, Kiều Ngạo Luân mới do dự nói, “Tiền bối, nếu như ngươi bố trí cửa hàng ở chỗ này, lát nữa sẽ có người đến tìm ngươi, bọn hắn muốn thu phí chiếm dụng diện tích của cửa hàng hư không, còn có phí quản lý, phí ở lại, còn có phí bảo vệ nữa…”

Nghe Kiều Ngạo Luân nói ra một đống phí tổn, trong lòng Lam Tiểu Bố cạn lời, hắn cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao nhiều tu sĩ thà rằng di chuyển loạn ở khắp nơi, cũng không muốn lấy vật liệu ra xây dựng cửa hàng ở đây. Không muốn bán tiết tháo, giống như loại tu sĩ như Kiều Ngạo Luân, chỉ có thể hôm nay ở cửa hàng này vận chuyển công pháp tu luyện mấy chu thiên, ngày mai lại đến cửa hàng khác tu luyện mấy chu thiên.

Chương 1486 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn. (2)

Tu sĩ không có tiết tháo, dứt khoát giống như tên Thần Vương chặn đường cướp bên ngoài lúc trước, phát tài ở bên ngoài.

“Không cần để ý đến những thứ này, ngươi tiến vào cửa hàng tâm sự với ta trước đã.” Lam Tiểu Bố tiện tay lập cấm chế lên.

Lam Tiểu Bố lấy vài cái ghế ra, hắn ra hiệu cho Kiều Ngạo Luân ngồi xuống nói.

Kiều Ngạo Luân ôm quyền một lúc, sau đó mới ngồi xuống nói, “Tiền bối, hình ảnh từ thủy tinh cầu của vãn bối sở dĩ không dám lấy ra, là do cường giả đấu pháp trong hình ảnh thủy tinh cầu này, có một người không đi. Nàng đang ở trong hư không thần thành của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, lỡ như hình ảnh thủy tinh cầu này bị lộ ra ngoài, vãn bối nhất định chỉ có một con đường chết.

Hơn nữa ở Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu còn có một điều luật vô cùng hà khắc, bất kỳ người nào cũng không được phép ghi lại hình ảnh của Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. Vãn bối có thể ghi lại được, là bởi vì lúc đó còn chưa có pháp lệnh này. Vãn bối không xóa đi hình ảnh Thánh Nhân đấu pháp, là vì vãn bối biết môt khi bỏ đi, tiền bối nhất định có thể nhìn ra.”

“Đã vậy thì vì sao bây giờ ngươi lại lấy ra?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Kiều Ngạo Luân thở dài, “Bởi vì nếu vãn bối không lấy ra, tu vi của vãn bối sẽ bị thụt lùi về Thiên Thần cảnh. Vãn bối vốn là Thế Giới Thần sơ kỳ, những năm gần đây, tu vi không ngừng thụt lùi, bây giờ đã lui đến mức không thể lui được nữa. Quy tắc thiên địa ở nơi này không rõ ràng, thần linh khí thì hầu như không có, tu sĩ ở chỗ này, cũng chỉ có thể chờ đến khi tiêu hao hết tinh khí của bản thân, sau đó chờ vẫn lạc mà thôi.

Những năm này vãn bối cầu sinh trong hư không, mặc dù không tu luyện ra được cảnh giới cao cường, nhưng cũng luyện ra được một đôi mắt tinh tường. Vãn bối tin tưởng tiền bối là người quang minh lỗi lạc, không so đo cùng với vãn bối. Vãn bối lấy cái này ra cho tiền bối, là kỳ vọng có thể lấy được một ít tài nguyên tu luyện, sau đó vãn bối sẽ rời xa nơi này, không bao giờ quay về nữa.”

Kiều Ngạo Luân thật sự nghĩ như vậy, Lam Tiểu Bố có phải hạng người lỗi lạc hay không thì hắn không biết rõ, nhưng mà quanh người Lam Tiểu Bố có một loại đạo vận mênh mông, người hèn hạ không thể nào tu luyện ra loại đạo vận mênh mông này. Hơn nữa, cho dù hắn nhìn sai, chỉ cần Lam Tiểu Bố đồng ý cho hắn một ít thần tinh, hắn cũng cảm thấy vậy là đủ rồi.

Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu không phải là thứ mà loại người như hắn có thể mơ ước được, dù sao hắn cũng đã đợi ở đây quá lâu rồi, hắn cũng không có cơ hội rời khỏi nơi này từ Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, đổi thành hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ làm như vậy.

Hắn khá thưởng thức loại người như Kiều Ngạo Luân, thuận miệng hỏi, “Ngươi đến từ giới vực nào thế?”

Kiều Ngạo Luân kính cẩn đáo, “Vãn bối đến từ Chân Tinh, sau khi độ kiếp thành tiên, vẫn luôn tu luyện ở Trường Tần Tiên Giới. Tư chất của vãn bối vẫn tạm được, rất nhanh đã đến Thần giới. Vẫn luôn ở Cửu Ngang Thần giới tu luyện đến cảnh giới Thế Giới Thần, lúc này Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra. Vãn bối đi theo rất nhiều người trốn đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.”

“Ngươi ở Chân Tinh? Vậy ngươi có biết Bắc Tố Đình hay không?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi, hắn không ngờ lại gặp được một tu sĩ có xuất thân từ Chân Tinh.

Kiều Ngạo Luân suy nghĩ kỹ một lúc rồi mới lắc đầu, “Không biết, tiền bối biết tinh cầu Chân Tinh sao?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Thật đúng là có duyên, ta còn vừa từ Chân Tinh đến, không nói chuyện thừa thãi gì, Chân Tinh có chút tàn phá, nhưng vẫn còn ở đó. Đúng rồi, Chân Tinh có một tông môn, tên là Tinh Đế sơn, không biết ngươi có biết không?”

Kiều Ngạo Luân ngạc nhiên đứng lên, “Tiền bối, Tinh Đế sơn vẫn còn chứ? Tông môn này chính là ta đã tạo dựng ra ở Chân Tinh.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Chân Tinh đúng là nhân tài đông đúc, ngươi không cần phải đi nữa, cứ ở lại bên cạnh ta đi, chờ đến khi ta rời khỏi đây, ta sẽ dẫn theo ngươi rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu này, ngươi có bằng lòng không?”

Lam Tiểu Bố nói Chân Tinh nhân tài đông đúc cũng không phải là đang nói mò, Ở trong vũ trụ Hạo Hãn, một tinh cầu tu chân có một người bước vào cảnh giới Thần Nhân đã rất khó lường rồi, mà hắn phát hiện ra được hai người. Bắc Tố Đình dựa vào sự giúp đỡ của hắn, bây giờ nhất định đã đến cảnh giới Thần Vương rồi, còn Kiều Ngạo Luân này trước đó cũng là Thế Giới Thần. Chỉ cần rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, muốn khôi phục tu vi, đó chỉ là chuyện vài phút thôi.

“Đa tạ tiền bối dìu dắt, vãn bối vô cùng tình nguyện.” Kiều Ngạo Luân kích động khom người thi lễ.

Hắn thật sự quá kích động, còn chuyện Lam Tiểu Bố có phải đang lừa hắn hay không, hắn hoàn toàn không nghĩ đến. Hắn chỉ là một tu sĩ Thần Quân, có gì mà lừa chứ?

Ở lại nơi này chỉ là chết chậm hơn một chút mà thôi, rời đi cùng Lam Tiểu Bố, cùng lắm cũng chỉ là một chữ chết mà thôi, có gì khác nhau đâu chứ?

Lam Tiểu Bố nói, “Người đừng gọi ta là tiền bối, ta tên là Lam Tiểu Bố, đây là Đàm Khổ. Về sau ngươi cứ gọi tên ta, hoặc gọi ta là tông chủ đều được.”

“Vâng, tông chủ.” Kiều Ngạo Luân không thể nào đè nén kích động trong lòng mình.

Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Kiều Ngạo Luân, “Trên người ngươi chắc hẳn không có bao nhiêu tài nguyên tu luyện, trong chiếc nhẫn này có một ít tài nguyên tu luyện, một phần là giúp ngươi một chút, còn lại là cảm tạ hình ảnh thủy tinh cầu mà ngươi đã đưa cho ta.”

Thủy tinh cầu ghi lại hình ảnh Thánh Nhân đấu pháp, đối với Lam Tiểu Bố mà nói có giá trị không nhỏ. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, chỉ cần tạo dựng được mô hình kết cấu, vậy thì có thể cảm nhận được đạo pháp thần thông của Thánh Nhân.

Chương 1487 - Người mới phách lối.

“Đa tạ tông chủ,” Kiều Ngạo Luân vốn chỉ muốn lấy một ít tài nguyên tu luyện, cho nên Lam Tiểu Bố đưa chiếc nhẫn cho hắn, hắn không hề từ chối.

Nhưng mà khi Kiều Ngạo Luân nhìn thấy đồ ở trong nhẫn, lập tức trả lại nhẫn cho Lam Tiểu Bố, hắn vẫn muốn có tài nguyên tu luyện, lại không phải hạng người có lòng tham không đáy. Trong chiếc nhẫn kia có hơn ngàn vạn thần tinh, còn có một ít thần đan, những tài nguyên tu luyện này, đủ để hắn khôi phục thực lực, thậm chí còn tăng lên.

Ở Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, ngàn vạn thần tinh thượng phẩm cùng một ít thần đan có ý nghĩa như thế nào, Kiều Ngạo Luân biết rất rõ.

Không đợi Kiều Ngạo Luân đưa đồ lại cho mình, Lam Tiểu Bố lập tức xua tay chặn lại, “Không cần, ngươi lấy tu luyện đi.”

Nói thật lòng, thần tinh đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ có thể nói là có chút ít còn hơn không, thứ hắn dùng tu luyện đều là Thần Linh mạch.

“Đây là người mới tới đúng không, giao nộp phí vào phường thị ở.” Một giọng nói đột ngột vang lên ở bên ngoài.

Kiều Ngạo Luân vội vàng nói, “Tông chủ, những người thu lệ phí kia đã tới, bây giờ là đợt đầu tiên, sau đó sẽ đến đượt thứ hai, đợt thứ ba.”

“Đàm huynh, đi giết đi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“A…” Kiều Ngạo Luân sửng sốt, vội vàng nói, “Tông chủ, không thể giết được, người thu lệ phí ở nơi này đều có hậu đài, nếu như giết họ, chúng ta sẽ bị vây công, thậm chí không thể đi được.”

Đàm Khổ không nói gì, mặc dù hắn biết mạnh nhất ở nơi này có thể là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng mà Lam Tiểu Bố bảo hắn đi giết thì hắn sẽ giết.

“Không cần phải để ý, cứ giết đi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

“Vâng.” Đàm Khổ lên tiếng rồi mở cấm chế ra, nhìn hai tên tu sĩ Thần QUân đang đứng ở bên ngoài.

Hai tên tu sĩ Thần Quân này nhìn chằm chằm Đàm Khổ, tựa như cảm nhận được tu vi của Đàm Khổ mạnh hơn bọn hắn một chút, một người trong đó cố gắng nói chuyện với giọng điệu vô cùng chậm rãi, “Bố trí cửa hàng ở nơi này, đều cần phải giao nộp phí tổn, chúng ta đến thu phí vào phường thị Độ Đạo Khẩu ở, tổng cộng là 10.000 thần tinh thượng phẩm.”

Đàm Khổ không hề nói nửa chữ nào, vung tay đánh hai đạo nhận mang ra.

“Ngươi dám…” Hai tên tu sĩ Thần Quân này cảm nhận được hơi thở tử vong nghiền ép đến, sắc mặt lập tức thay đổi. Thế nhưng không chờ bọn họ nói xong, Đàm Khổ đã giết chết hai người này. Không chỉ giết hai người này, hai chiếc nhẫn cũng bị lấy đi, ném hai ngọn lửa biến hai người này thành hư vô.

Những tu sĩ đứng đằng xa nhìn thấy Đàm Khổ ra tay đều bị dại ra, đây là người nào? Người mới đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu hình như rất phách lối ngông cuồng?

Đàm Khổ cũng kệ người khác thấy thế nào, hắn đã quay về cửa hàng.

“Tông chủ, người đã giết rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục ở lại nơi này sao?” Đàm Khổ hỏi.

Trong lòng Kiều Ngạo Luân thầm than, hắn không ngờ vị Lam tông chủ này lại quả quyết dứt khoát như vậy. Nếu mọi người đã đi với nhau, vậy thì phải cùng nhau đối mặt thôi. Lam Tiểu Bố còn trẻ, có cường giả như Đàm Khổ đi theo, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đương nhiên là ở lại đây.”

“Thần tinh mà mấy người này đòi cũng không nhiều, chúng ta giết người như vậy có phải sẽ có phiền phức hay không?” Đàm Khổ hỏi.

Dựa theo suy nghĩ của Đàm Khổ, bọn hắn chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, nếu như chỉ một chút thần tinh, có thể đưa cho bọn hắn, sau đó yên ổn mà nghỉ ngơi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không đâu, nếu như không giết mới có phiền phức. Hôm nay tên này đến đòi thần tinh, ngày mai tên kia đến đòi thần tinh, ngay cả cơ hội bế quan cũng không có. Hơn nữa, nửa năm sau chúng ta phải cướp đoạt danh ngạch đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, cho nên bây giờ nhất định phải cường thế một chút. Hơn nữa, chúng ta ở nơi này nhiều nhất chỉ một tháng mà thôi.”

Đàm Khổ nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, lập tức đáp, “Ta hiểu rồi.”

Thật sự thì hắn đã hiểu rõ, mấy người đó chỉ đến đây thu một chút thần tinh, tuyệt đối chống lưng không thể nào là Chuẩn Thánh hoach Thánh Nhân. Đừng nhìn thấy hai tên Thần Quân bên ngoài vừa mở miệng là đòi 10.000 thần tinh thượng phẩm, trên thực tế thì chỉ cần 1000 thần tinh thượng phẩm là có thể đuổi đi rồi, cho nên hậu trường của những người này sẽ không quá lớn. Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, ai lại vì một chút lợi cực nhỏ như thế mà lãng phí thời gian? Cho nên Lam Tiểu Bố lại càng rõ hơn hắn, chỉ cần không phải là Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, dù hậu trường của đối phương có là Hợp Thần cảnh, đến đây cũng sẽ phải nằm xuống thôi.

Thứ hai là danh ngạch ở Độ Đạo Khẩu vào nửa năm sau nhất định phải cướp được, nếu như vừa đến đã sợ hãi rụt rè, tương lai khi đoạt danh ngạch, chỉ rước thêm nhiều đối thủ mà thôi.

Lam Tiểu Bố muốn đánh bóng hung danh của mình ra ngoài.

Bọn người Lam Tiểu Bố không phải chờ bao lâu, chỉ chưa đến một nén nhang, năm bóng người đã xuất hiện bên ngoài của hàng của Lam Tiểu Bố.

“Oanh!” Một người trong số đó rõ ràng tính tình không tốt lắm, vừa xuất hiện bên ngoài động phủ đã lấy pháp bảo ra đánh vào thần cấm bên ngoài động phủ.

Động phủ của Lam Tiểu Bố, bên ngoài là thần trận cấp hai, bên trong là thần trận cấp sáu. Một cái thần trận cấp hai, trúng một kích của cường giả Thần Vương, lập tức bị đánh nát.

“Đi, đi ra xem một chút. Khiến ta phải thất vọng rồi, ta còn tưởng rằng ít nhất cũng sẽ có một Hợp Thần cảnh đến đây, không ngờ chỉ năm Thần Vương đến, ha ha, quá xem thường chúng ta rồi.” Lam Tiểu Bố mở cầm chế phòng ngự ra, bước ra ngoài.

“Tông chủ, để ta ra tay.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố định tự mình ra tay, Đàm Khổ vội vàng nói.

Đối phương chỉ có một Thần Vương hậu kỳ, ba Thàn Vương sơ kỳ, một Thần Vương trung kỳ mà thôi. Lam Tiểu Bố biết thủ đoạn công kích thần niệm, chỉ cần hắn ra tay, hoàn toàn không sợ đối thủ vây công.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta quả thật chỉ muốn ra tay với Hợp Thần cảnh, mấy Thần Vương này không đáng để chúng ta ra tay. Ngươi đứng đó đợi một lát đi, chò ta quay lại.”

“Thật là phách lối, mới đến nơi này đã dám giết người rồi.” Người nói chuyện chính là một Thần Vương sơ kỳ.

Chương 1488 - Người mới phách lối. (2)

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến đối phương, trận kỳ trong tay liên tục ném ra. Trên thực tế ném trận kỳ ra chỉ là để cho người khác nhìn mà thôi. Hắn muốn kích phát thần trận ở nơi này hoàn toàn không cần đến trận kỳ, chỉ cần kích phát mấy đạo trận văn hư không là được.

Những người đứng ngoài quan sát chỉ nhìn thấy Lam Tiểu Bố ném ra trận kỳ, sau đó vùng không gian này đột nhiên bị một luồng sát thế cường đại bao phủ lại, cuối cùng bên ngoài không thể nhìn thấy gì cả.

Oanh! Từng đạo nhận mang chết chóc ở trong Giảo Sát Thần Trận bắt đầu tàn phá bừa bão, tên Thần Vương hậu kỳ kia kinh hãi kêu lên, :”Đâu là Giảo Sát Thần Trận cấp sáu…”

“Phốc!” Tên Thần Vương này con chưa kịp nói hết câu, đã bị một đạo nhận mang hư không sai chỗ cắt đi một cánh tay.

Bọn hắn nghe thấy giọng Lam Tiểu Bố truyền đến. “Chỉ là mấy Thần Vương, mà cũng dám chủ động đến địa bàn của ta ra oai, ha ha. Không cần để ý đến bọn hắn nữa, chúng ta quay về tu luyện mấy ngày.”

Nói thật, nếu như Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa tìm được cách phá giải thần trận cấp chín bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành, Lam Tiểu Bố đã chẳng phải ở bên ngoài phường thị này chịu đựng mấy ngày.

Kiều Ngạo Luân kinh hãi, cuối cùng thì hắn cũng hiểu vì sao mà Lam Tiểu Bố lại không hề sợ hãi chút nào. Năm cường giả Thần Vương đến, tông chủ này cũng không cần ra tay trực tiếp giết chết, đâu là thủ đoạn gì chứ?

Giờ phút này hắn cũng hiểu ra vì sao trước đó tông chủ là muốn Đàm KHổ đi giết hai Thần Quân này, chứ không dùng trận pháp. Bởi vì tông chủ muốn giải quyết trong một lần, dùng thủ đoạn kiêu ngạo nhất dẫn mấy cường giả đó đến đây, sau đó dùng trận pháp xử lý, nhất định sẽ yên tĩnh lại.

Năm Thần Vương tiến vào cửa hàng Lam Tiểu Bố thì lập tức biến mất không còn tung tích, có người nhìn thấy Lam Tiểu Bố kích phát Khốn Sát TRận, nhốt năm Thần Vương này lại. Còn có người nói người mới tới này thật ra là một cường giả Hợp Thần, cho nên năm tên Thần Vương kia hoàn toàn không có tư cách phản kháng.

Cho dù là cách nói nào mới chính xác, Lam Tiểu Bố quả thật đã trải qua những ngày yên bình. Không có người nào đến đây thu bất cứ loại phí tổn nào, cũng không có người nào dám đến đây nhiều lời.

Chỉ một lần duy nhất dễ dàng giết chết năm Thần Vương, còn có một tên trung kỳ và hậu kỳ, cho dù cường giả Hợp Thần cảnh cũng không tùy tiện đến mạo hiểm một chuyến.

Đến ngày thứ mười lăm khi Lam Tiểu Bố đến đây, Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn thành việc tạo dựng mô hình của Phòng Ngự Thần Trận bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành, đồng thời cũng tạo dựng xong Phòng Ngự Thần Trận của Độ Đạo Khẩu.

Mặc dù có thể đến Vũ Trụ Độ Đạo thành, nhưng Lam Tiểu Bố không sốt ruột. Hắn hi vọng sau khi mình bước vào Thàn vương tầng bốn rồi, lúc đó mới đến Vũ Trụ Độ Đạo thành.

Sau ba tháng, Lam Tiểu Bố đã đến Thần Vương tầng ba đỉnh phong, cách Thần Vương trung kỳ còn một khoảng, hắn cũng lười tu luyện. Còn mấy tháng nữa là Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu sẽ mở ra, hắn cần phải đến Vũ Trụ Độ Đạo thành hỏi thăm tình hình một chút.

“Tông chủ, chúng ta đi Vũ Trụ Độ Đạo thành sao?” Nhìn thấy Lam

Tiểu Bố dừng bế quan, Đàm Khổ đứng lên hỏi. Bây giờ Đàm Khổ là Thần Vương tầng bảy, bế quan mấy tháng đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Ngược lại là Kiều Ngạo Luân, mặc dù chỉ mấy tháng, tu vi đã khôi phục đến Thần Quân tầng bốn.

“Đúng, chúng ta đến Vũ Trụ Độ Đạo thành.” Lam Tiểu Bố gật đầu

Kiều Ngạo Luân vội vàng nói, “Tông chủ, những người khác ở bên trong Vũ Trụ Độ Đạo thành thì không sao, nhưng có một nữ nhân ngươi nhất định phải chú ý.”

“Là ai?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

“Nữ nhân này tên là Hồ Thanh Gia, mặc dù nàng chỉ là Hợp Thần cảnh, nhưng lại vô cùng lợi hại, bây giờ có thể rnói là nhân vật đáng sợ nhất ở Vũ Trụ Độ Đạo thành. Ta nghe nói đã từng có Thánh Nhân chết trong tay nàng, không chỉ như vậy, ta từng tận mắt nhìn thấy nàng ám hại một Chuẩn Thánh.” Rõ ràng nơi này là địa bàn của Lam Tiểu Bố, nhưng Kiều Ngạo Luân vẫn nhỏ giọng nói.

“Sao ngươi biết nàng ám hại một Chuẩn Thánh?” Đàm Khổ khó hiểu nhìn Kiều Ngạo Luân, nếu như nói Kiều Ngạo Luân trốn ở một góc nhìn thấy Hồ Thanh Gia ám hại một Chuẩn Thánh, Hồ Thanh Gia lại không phát hiện ra, chuyện này không có khả năng.

Kiều Ngạo Luân vội vàng nói, “Chính là cái Giám Sát Thần Trận mà ta bố trí lúc trước, cái Giám Sát thần trận ta bố trí ra rất kín đáo, hơn nữa cũng không chỉ có một cái. Bởi vì ta đã bố trí từ trước, cho nên lúc ban đầu khi Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đại chiến cướp đoạt Độ Đạo khẩu, không có ai để ý đến. Ta ghi lại mấy cái Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu, bởi vì tu vi của ta bị tụt lùi, những thủy tinh cầu khác đều đang ở trong thế giới của ta, ta không thể nào lấy ra được. Chỉ có thủy tinh cầu về Độ Đạo Khẩu kia nằm trong nhẫn, cho nên vẫn giữ cho đến bây giờ.”

“Bây giờ người này có thân phận gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Kiều Ngạo Luân đáp, “Bây giờ là Thái Thượng thành chủ của Vũ Trụ Độ Đạo thành. Đây không phải là do nàng đòi, mà là người khác chủ động dâng lên, thậm chí nàng còn không bày tỏ thái độ gì cả. Khi nàng vừa đến có đi cùng với hai người nữa, một người tên là Thân Bât Thanh, còn một người tên là Lãnh Khinh Điệp. Tên Thân Bất Thanh kia cũng rất mạnh, ta nghi ngờ hắn là một cường giả Chuẩn Thánh, đúng rồi, trong Ảnh Tượng Thủy Tinh cầu có hình ảnh của hắn.”

“Thân Bất Thanh?” Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Đạo Quân Bất Thanh Thần Giới, gia hỏa này là một Thánh Nhân đó, đạo hiệu là Thanh Hành Thánh Nhân. Đúng rồi, còn cả Lãnh Khinh Điệp kia, là nữ nhân của Trọng Song Vũ từ Vũ Khôn Thần Giới, kết quả nàng ta đã nội nón xanh cho Trọng Song Vũ, còn cùng gian phu Thân Bất Thanh hãm hại TRọng Song Vũ.

Nói thế thì, Hồ Thanh Gia kia chắc hẳn là đệ tử của Tần Tự Hề rồi.

Chương 1489 - Đi hay là không đi.

“Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp còn ở đây không? Ở đây trừ Hồ Thanh Gia, còn có Chuẩn Thánh hay Thánh Nhân nào khác không?” Lam Tiểu Bố hỏi, nếu như hai tên này vẫn còn ở đây, vậy thì hắn chỉ có thể rời đi trước. Hắn đã từng tu luyện ở Bất Thanh Thần Giới, nếu như Thân Bất Thanh là Thánh Nhân có chất lượng tương đối cao, nói không chừng có thể cảm nhận được hắn đã từng ở Bất Thanh Thần Giới. Còn Hồ Thanh Gia kia, nếu là Hợp Thần cảnh, vậy thì có nghĩa là tu vi đã tụt xuống, nàng vốn dĩ chính là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Kiều Ngạo Luân nói, “Căn cứ vào hình ảnh ghi chép lại, Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp đều đã rời khỏi đây rồi. Tu vi của ta có hạn, có rất nhiều chuyện đều là nghe người ta nói, còn có một phần là do ta dựa vào hình ảnh giám sát mà suy đoán ra. Ta đoán có Chuẩn Thánh ở nơi này, chỉ là không xác định lắm.”

Bởi vì vẫn luôn bế quan, cho nên thủy tinh cầu kia Lam Tiểu Bố chỉ mới nhìn lướt qua một chút, không hề xem xét tỉ mỉ. Bây giờ nghe thấy Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp, Lam Tiểu Bố lập tức cẩn thận hơn.

Lam Tiểu Bố đã quyết định đổi tên Bất Thanh Thần Giới, đợi đến khi đại đạo của hắn có thành tựu sẽ đổi tên Bất Thanh Thần Giới. Nếu như Thân Bất Thanh còn sống, chờ gia hỏa này quay về Bất Thanh Thần Giới, chắc chắc sẽ không để mặc cho Bất Thanh Thần Giới như vậy, gia hỏa này nhất định sẽ giờ trò gì đó. Bây giờ nghe Thân Bất Thanh đã đi, trong lòng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy sốt ruột.

Tần Tự Hề, mặc dù là một Thánh Nhân, nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Thánh Nhân như Tần Tự Hề có chất lượng rất thấp, thậm chí ngay cả CHuẩn Thánh cũng không bằng. Tên Thân Bất Thanh kia hình như cũng là một Thánh Nhân không có chất lượng, nhưng hắn có Lãnh Khinh Điệp giúp đỡ. Hai tên này còn thích giở trò, hắn lo một khi Thân Bất Thanh quay về đến Bất Thanh Thần Giới, một mình Tần Tự Hề không chơi lại được hai tên này.

Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu được Lam Tiểu Bố lấy ra, sau dó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. Nơi này có hình dạng giống như một cái bến tàu, còn là một bến tàu nhỏ. Ở bến tàu nhỏ này có một cái cầu gỗ kéo dài đến tận hư không. Cầu gỗ này rất hẹp, chỉ có một người mới có thể đi qua.

Phía cuối cầu gỗ là hư không hư ảo, khi thời gian từ từ trôi qua, phía trước cầu gỗ đột nhiên xuất hiện một trăm phù quang hình lá sen, hoặc có thể gọi là Hư Không hà Diệp.

Rất rõ ràng, cái hình ảnh giám sát này là đã được Kiều Ngạo Luân chọn lọc ra từ trong trận pháp Ký ức Giám Sát.

Một trăm phù quang lá sen này sau khi xuất hiện, có một tên nam tử lập tức xông về phía một lá sen, lá sen này bạo lấy nam tử kia nhanh chóng lặn vào trong hư không rồi biến mất.

Có tên nam tử này dẫn đầu, mấy trăm người sau đó đều xông về phía Hư Không Hà Diệp, chỉ là Hư Không Hà Diệp chỉ có một trăm lá, cộng thêm chuyện muốn đi đến Hư Không Hà Diệp phải đi qua cầu độc mộc. Vì cướp đoạt quyền đi cầu độc mộc và Hư Không Hà Diệp , những người này bắt đầu đại chiến.

Trong hư không thần thông hỗn loạn, đạo vận nổ tung. Vô số cường giả bị giết chết, sau đó khi tán đạo không gian xung quanh bị chấn động kịch liệt.

Mỗi một cường giả cướp được cầu độc mộc, đều vọt đến Hư Không Hà Diệp rồi biến mất. Khi cường giả rời đi càng lúc càng nhiều, cạnh tranh cầu độc mộc cũng càng ngày càng kích liệt. Lam Tiểu Bố đoán, những người này chắc hẳn còn không biết Hư Không Hà Diệp sẽ xuất hiện mỗi năm một lần, chỉ cho rằng cơ hội chỉ có một lần đó. Nếu không thì sẽ không tranh đoạt kích liệt như vậy.

“Nhìn thấy không? Gia hỏa này chính là Thân Bất Thanh.” Kiều Ngạo Luân chỉ vào một tên nam tử áo gai, nam tử này mặc áo gai, chân mang một đôi giày sợi đay. Nhìn không tính là vô cùng anh tuấn, nhưng lại có một loại khí chất khó nói thành lời.

Thân Bất Thanh cũng xông về phía cây cầu gỗ kia, giờ phút này có một cường giả khác cũng vừa giết chết đối thủ cướp đoạt với hắn. Hắn ta nhìn thấy Thân Bất Thanh đến, lập tức lấy pháp bảo ra đánh về phía Thân Bất Thanh. Thân Bất Thanh vẫn không hề ra tay, nữ tử bên cạnh hắn đã lấy pháp bảo ra đánh về phía tu sĩ ra tay với Thân Bất Thanh.

“Đây là Lãnh Khinh Điệp sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lãnh Khinh Điệp này quả thật là xinh đẹp, dù đây chỉ là hình ảnh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên người nàng có một loại khí chất thoát tục. Giống như là tiên tử cao cao tại thượng, khiến cho người ta không nhịn được mà tự ti mặc cảm.

Nếu như lần đầu tiên nhìn thấy loại nữ nhân này, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không nghĩ đây là một gia hỏa phản bội đạo lữ TRọng Song Vũ của nàng, đi theo Thân Bất Thanh. Lam Tiểu Bố tin tưởng Tần Tự Hề sẽ không lừa hắn.

Lúc đầu nam tử công kích Thân Bất Thanh nhìn thấy Lãnh Khinh Điệp đến giúp dỡ, lập tức lui về sau một bước. Ngay lúc này, lại có một nữ tử lao đến. Nữ tử này vọt từ sau lưng nam tu đã ra tay với Thân Bất Thanh đến, mục tiêu mà nàng đánh tới rõ ràng chính là Thân Bất Thanh.

“Người này chính là Hồ Thanh Gia.” Nhìn thấy nữ tử kia, Kiều Ngạo Luân lập tức nói.

“Nếu là Hồ Thanh Gia, tại sao nàng lại công kích Thân Bất Thanh…”

Đàm Khổ còn chưa dứt lời, pháp bảo trong tay Hồ Thanh Gia đột nhiên đổi hướng, đánh về phía mi tâm nam tu đã ra tay với Thân Bất

Thanh.

Trên thực tế khi nhìn thấy Hồ Thanh Gia ra tay công kích Thân Bất Thanh, tên nam tu công kích Thân Bất Thanh kia đương nhiên sẽ không ngăn cản. Khiến hắn ta không thể ngờ được là, người này giúp mình, thậm chí còn giao sau lưng cho nữ nhân kia lại đột nhiên quay sang ra tay với mình.

Nam tu này vội vàng né tránh, nhưng mà giờ phút này công kích của Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp cũng đã đến. Ba người liên thủ công kích ăn ý đến trình độ không chê vào đâu được, tên nam tử này trực tiếp bị đánh chết.

Chương 1490 - Đi hay là không đi. (2)

Giờ phút này trong hình ảnh, Thân Bất Thanh xông lên đầu tiên, tựa như còn đang thúc giục Lãnh Khinh Điệp và Hồ Thanh Gia nhanh đuổi theo. Nhưng bởi vì người cướp đoạt Hư Không Hà Diệp quá nhiều, không đợi ba người đều xông lên cầu gỗ, đã có hai người khác lao đến.

Lúc này Thân Bất Thanh nói một câu gì đó, sau đó Thân Bất Thanh lập tức kéo Lãnh Khinh Điệp xông đến Hư Không Hà Diệp, Hồ Thanh Gia lại ở lại bọc hậu giúp bọn họ.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy sau khi Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp rời đi, Hồ Thanh Gia đột nhiên há miệng phun ra môt ngụm máu, nhưng mà nàng không biết đã dùng thủ đoạn gì mà chạy trốn khỏi cầu gỗ.

Chỉ cần rời khỏi cầu gỗ rồi, lúc này sẽ không còn ai chú ý đến nàng nữa.

HÌnh ảnh đến đây là kết thúc.

Kiều Ngạo Luân nói, “Hồ Thanh Gia kia sau khi rời đi thì chưa từng xuất hiện, mãi cho đến nhiều năm sau này, hầu hết Thánh Nhân và Chuẩn Thánh ở đây đều đã đi hết, nàng mới xuất hiện. Đồng thời vừa xuất hiện đã giết chết Thái Thượng thành chủ của Vũ Trụ Độ Đạo thành, chiếm lấy chỗ tốt nhất trong Vũ Trụ Độ Đạo thành.”

Lam Tiểu Bố cảm thán vô cùng, tên Thân Bất Thanh này có bản lĩnh thế nào chứ, có hai nữ nhân đều tình nguyện chết vì hắn, hơn nữa còn phối hợp ăn ý như vậy, trên tình trường chỉ sợ không có ai có thể vượt qua được gia hỏa này nhỉ?

Cất thủy tinh cầu đi, Lam Tiểu Bố nói, “Đi thôi, cho dù như thế nào thì chúng ta cũng phải đến Vũ Trụ Độ Đạo thành một chuyến, nếu không thì sẽ bị nhốt mãi ở chỗ này thôi.”

“Ta thì cảm thấy kỳ quái là, nếu như thực lực của Hồ Thanh Gia kia có thể quét ngang moi thứ ở đây, vậy thì sao lại cứ ở mãi đây không đi?” Đàm Khổ nói.

Lam Tiểu Bố cũng không hiểu vấn đề này, điều duy nhất có thể giải thích chính là ở nơi này có thứ gì đó hấp dẫn Hồ Thanh Gia. mặc kệ Hồ Thanh Gia vì sao ở lại đây không đi, đều không phải là chuyện mà hắn có thể quản, hắn nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bỏ đi cấm chế động phủ, sau khi ba người ra ngoài thì đi về phía Vũ Trụ Độ Đạo thành, phần lớn người đều chọn tránh đi. Vừa mới đến đã giết chết năm cường giả Thần Vương, cho dù không phải Hợp Thần cảnh cũng đừng nên trêu chọc đến.

“Lại là Kiều Ngạo Luân?” Khi mấy người Lam Tiểu Bố đi ngang qua một cửa hàng nào đó, chủ nhân cửa hàng vừa hay nhìn thấy Kiều Ngạo Luân đi đằng sau Lam Tiểu Bố, bì hù đến mức mặt mày trắng bệch. Lúc trước hắn ta đã từng đá bay Kiều Ngạo Luân ra ngoài, nếu như bây giờ Kiều Ngạo Luân tìm hắn ta tính sổ, vậy người có thể giết chết năm Thần Vương kia, với chút bản lĩnh của hắn ta sợ không thể chịu nổi một bàn tay của người ta rồi.

Khiến hắn ta thở phào một hơi là, Kiều Ngạo Luân không tìm hắn ta, chỉ là đi theo tên cường giả mới tới kia tiến về Vũ Trụ Độ Đạo thành mà thôi.

Chờ Kiều Ngạo Luân đi rồi, tên chủ cửa hàng này do dự một chút, quyết định đóng cửa hàng lại, bản thần mình trốn vào hư không một khoảng thời gian trước rồi nói.

Người ra vào Vũ Trụ Độ Đạo thành rõ ràng có chút giàu có, nếu không ở lại trong Vũ Trụ Độ Đạo thành, vậy thì mỗi lần ra vào đều cần phải nộp mười viên thần tinh hạ phẩm.

Đừng thấy rằng một lần mười viên thần tinh hạ phẩm thì không nhiều, nhưng ở trong vùng hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu này, vốn không có nơi tạo ra thần tinh. Chỉ cần đi vào nơi này, đều bị tiêu hao. Đối với bất cứ ai, thời gian dài cũng không thể chịu được.

Thủ vệ cửa thành cũng là một tu sĩ Thần Quân, trên thực tế thì nhưng người có tu vi thấp một chút, trên cơ bản đều đã bị đào thải. Không phải vẫn lạc trong hư không thì chính là bị người ta chém giết. Cũng bởi vì điều này, ở nơi này rất khó nhìn thấy tu sĩ từ Thần Quân trở xuống. Đương nhiên cũng rất khó gặp tu sĩ từ Hợp Thần cảnh trở lên, bởi vì cường giả đều đã đi rồi.

Tên Thần Quân này rõ ràng đã nghe nói về Lam Tiểu Bố, nhìn thấy ba người Lam Tiểu Bố đến, hắn vô cùng kính cẩn ôm quyền nói, “Các vị đạo hữu, tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành cần nộp mỗi người mười viên thần tinh hạ phẩm.”

Lam Tiểu Bố lấy ra ba viên thần tinh trung phẩm đưa cho tên hộ vệ này, đồng thời cầm lấy ba tấm lệnh bài ra vào tạm thời.

Hộ vệ vô cùng chu đáo nói, “Mấy vị đạo hữu, ba tấm lệnh bài này lúc ra ngoài cần phải trả lại cho ta. Sau khi vào thành chỉ có thể ở lại lâu nhất là mười ngày, mười ngày sau nhất định phải ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn biết Vũ Trụ Độ Đạo thành này không thể ở lại vĩnh viễn. Có thể ở lại Vũ Trụ Độ Đạo thành vĩnh viễn hay không, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý. Sở dĩ hắn tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành, cũng chỉ vì ngọc bài danh ngạch để đi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu vào mấy tháng sau mà thôi.

“Tông chủ, ngọc bài Độ Đạo Khẩu, chúng ta chỉ cần đến công hội Độ Đạo thành là được rồi. Nếu như muốn ở lại Độ Đạo thành một thời gian dài, cũng cần phải đên công hội Độ Đạo thành.” Kiều Ngạo Luân nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Đi thôi, chúng ta đi công hội.”

Ngọc bài đi Độ Đạo Khẩu Lam Tiểu Bố cũng biết, thời điểm ban đầu, hàng năm có thể bán ra mấy vạn, bây giờ thì ít đi một chút, hàng năm cũng có thể bán được mấy ngàn cái.

Hơn một trăm cái danh ngạch, hàng năm lại bán ra nhiều như vậy, nếu như không rời đi được thì làm sao bây giờ? Chuyện này công hội cũng không quản, đối với công hội mà nói, có ngọc bài thì ngươi mới có tư cách tranh đoạt, không có ngọc bài, ngay cà cơ hội tranh đoạt danh ngạch ngươi cũng không có.

“Ngươi đến phủ Thái Thượng thành chủ của ta một chuyến, ngay bây giờ.” Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, một giọng nói đột ngột truyền đến bên tai Lam Tiểu Bố.

Bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại, đây là giọng nói của một nữ nhân. Dựa theo lời Kiều Ngạo Luân nói trước đó, phủ Thái Thượng thành chủ, đó là nơi ở của Hồ Thanh Gia. Hắn vừa mới đến Vũ Trụ Độ Đạo thành, Hồ Thanh Gia đã gọi hắn đến đó, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Đi hay là không đi đây?

Chương 1491 - Phủ Thái Thượng thành chủ.

Thấy Lam Tiểu Bố dừng lại, Đàm Khổ lập tức hỏi, “Tông chủ, có chuyện gì sao?”

Lam Tiểu Bố cũng không hề giấu diếm, “Là Thái Thượng thành chủ của Vũ Trụ Độ Đạo thành mời ta đến một chuyến, ta lại không biết vị trí phủ Thái Thượng thành chủ ở đâu.”

Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của Vũ Trụ Độ Đạo thành, Vũ Trụ Độ Đạo thành có Giám Sát thần trận cấp bậc không cao, chỉ là một thần trận cấp bốn mà thôi. Không cần phải hỏi, cái thần trận này chắc hẳn là do Hồ Thanh Gia bố trí ra. Nếu như là Thánh Nhân, cho dù có bố trí Giám Sát Thần Trận thì cũng không thể chỉ bố trí một cái thần trận cấp bốn như vậy. Hơn nữa Thánh Nhân chắc hẳn không cần bố trí thần trận ở Vũ Trụ Độ Đạo thành.

Một cái Giám Sát thần trận cấp bốn ở Vũ Trụ Độ Đạo thành này vẫn tồn tại, rất rõ ràng người bố trí ra trận pháp này có thực lực rất mạnh.

“Nếu như tông chủ muốn đi đến đó, ta sẽ đi cùng ngươi.” Đàm Khổ lập tức nói, với sự hiểu biết của hắn về Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đi đến đó.

“Ta cũng đi, ta biết đường.” Kiều Ngạo Luân không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Đã như vậy thì chúng ta cùng đi qua đó thôi.”

KHiến Lam Tiểu Bố quyết định đi đến đó có hai nguyên nhân, thứ nhất là bên trong Vũ Trụ Độ Đạo thành chỉ bố trí Giám Sát Thần Trận cấp bốn, cho thấy trình độ trận đạo của đối phương cũng như vậy. Thứ hai, đối phương có thể biết hắn, cho thấy rõ đã biết chuyện hắn xử lý năm tên Thần Vương kia. Nếu như đối phương thật sự muốn đối phó với hắn, hoặc là có năng lực đối phó với hắn, vây sẽ không đợi đến khi hắn tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành rồi mới tới tìm, mà trực tiếp đến cửa rồi.

Nếu đối phương kiêng kị hắn, vậy nói rõ thực lực của đối phương còn chưa đến tình trạng có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố hắn. Sở dĩ dám gọi hắn đến khi ở Vũ Trụ Độ Đạo thành này, hẳn là vì bản thân có thể khống chế được cái thần trận cấp chín bên ngoài Độ Đạo thành kia. Đương nhiên, có lẽ ở phủ Thái Thượng thành chủ còn có thần trận khác.

Thần trận cấp chín của Độ Đạo thành nhất định không phải do Hồ Thanh Gia bố trí ra, Hồ Thanh Gia có thể khống chế được thần trận cấp chín, cũng chỉ là dựa vào trận kỳ mà thôi. Mà hắn đã sớm thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái thần trận cấp chín này, cộng thêm trình độ trận đạo của hắn mạnh hơn Hồ Thanh Gia, có thể nói khả năng khống chế cái thần trận cấp chín kia còn hơn cả Hồ Thanh Gia.

Cho dù bây giờ hắn không thể nào khống chế được thần trận cấp chín này để đối phó với Hồ Thanh Gia, nhưng mà Hồ Thanh Gia cũng đừng hòng dựa vào cái thần trận này mà đối phó với hắn.

…

Phủ Thái Thượng thành chủ ở Vũ Trụ Độ Đạo thành, nơi này vốn có một cường giả Chuẩn Thánh ở. Sau khi tên cường giả Chuẩn Thánh kia từ Độ Đạo Khẩu rời đi, phủ Thái Thượng thành chủ lập tức bị một tên cường giả Hợp Thần khác chiếm cứ.

Chỉ là sau đó Hồ Thanh Gia đã giết tên cường giả Hợp Thần này, sau đó cưỡng ép chiếm lấy phủ Thái Thượng thành chủ. Cho dù Hồ Thanh Gia không nhắc đến nửa chữ về chuyện mình muốn làm Thái Thượng thành chủ, nhưng thành chủ của Vũ Trụ Độ Đạo thành vẫn rất thức thời, qua một khoảng thời gian lại đưa một ít tài nguyên đến. Đây là lệ cũ của Vũ Trụ Độ Đạo thành, chỉ cần có thể chiếm được phủ Thái Thượng thành chủ, đó chính là Thái Thượng thành chủ.

Còn về Lam Tiểu Bố, sở dĩ Hồ Thanh Gia biết đến, quả thật là vì Lam Tiểu Bố có thể giết năm Thần Vương trong một lần kia.

Năm tên Thần Vương này mặc dù là người của phường thị hư không bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành, nhưng mà năm tên Thần Vương ấy đều ở trong Đọ Đạo thành. Việc thu phí tổn ở bên ngoài, chỉ là một chút sản nghiệp của thủ hạ bọn họ mà thôi. Cho nên đừng thấy phường thị hư không bên ngoài cứ theo định kỳ là thu các loại phí tổn, thật ra phần lớn đều chảy vào trong ĐỘ Đạo thành.

Lam Tiểu Bố chỉ một lần đã giết năm tên Thần Vương, nhìn bề ngoài thì là nổi lên xung đột với người quản lý phường thị hư không bên ngoài Độ Đạo thành, thật ra thì chính là xung đột với thành chủ Độ Đạo thành, hoặc là nói đã nổi lên xung đột với một đám người có được lợi ích có đại biểu là thành chủ của Độ Đạo thành.

Những người này sở dĩ đến bây giờ cũng không đến động phủ của Lam Tiểu Bố gây chuyện, là bởi vì vẫn chưa thể điều tra rõ ràng lai lịch và thực lực của Lam Tiểu Bố mà thôi. Một khi bọn hắn biết được Lam Tiểu Bố không phải là cường giả Hợp Thần, hoặc là nói một khi bọn hắn biết Lam Tiểu Bố không thể dựa vào trận pháp được, vậy bọn hắn nhất định sẽ ra tay.

Mặc dù bọn hắn chưa ra tay, vẫn báo chuyện này lại cho Hồ Thanh Gia, bọn hắn hy vọng Hồ Thanh Gia sẽ ra tay xử lý Lam Tiểu Bố. Nhưng Hồ Thanh Gia không nói lời nào, đương nhiên là không đến cửa ra tay với Lam Tiểu Bố.

Hồ Thanh Gia không ra tay, những người này chỉ có thể chờ đợi.

Cho nên ba người Lam Tiểu Bố bây giờ mặc dù không có chuyện gì, chờ bọn hắn tiến vào công hội rồi, người bí mật quan sát bọn hắn sau khi biết được tin tức chuẩn xác, sẽ cũng nhau xông lên.

Chỉ là những người này không ngờ được là, trên đường tiến về công hội, Lam Tiểu Bố lại chuyển hướng đi đến phủ Thái Thượng thành chủ.

Hồ Thanh Gia cũng khá kinh ngạc, nàng biết Lam Tiểu Bố vào thành, lại không ngờ đến lá gan của Lam Tiểu Bố lớn đến vậy, thực sự có can đảm chấp nhận lời mời tiến đến phủ Thái Thượng thành chủ của nàng.

Nàng chỉ thử một chút mà thôi, nếu như Lam Tiểu Bố không dám đến, nàng sẽ trực tiếp ra tay bắt Lam Tiểu Bố đến đây. Lam Tiểu Bố không dám đến, đã nói rõ Lam Tiểu Bố không phải là cường giả chân chính, Lam Tiểu Bố xử lý được năm tên Thần Vơng kia, nhất định là chỉ dựa vào trận pháp mới được.

Chương 1492 - Phủ Thái Thượng thành chủ. (2)

Có thể sử dụng trận pháp im hơi lặng tiếng xử lý năm tên Thần

Vương, vậy thì ít nhất cũng phải là một cái thần trận cấp năm. Đến bây giờ nàng chỉ mới có thể bố trí được một cái thần trận cấp bốn mà thôi, một người trẻ tuổi như vậy mà đã là đại sư thần trận cấp năm, cho dù là thu làm thủ hạ hay ép hỏi một chút xem hắn làm thế nào để trở thành đại sư thần trận cấp năm đều có tác dụng lớn.

Bây giờ thấy Lam Tiểu Bố thật sự đến, Hồ Thanh Gia lại đề cao cảnh giác.

Phủ Thái Thượng thành chủ ở Vũ Trụ Độ Đạo thành nằm ở vị trí trung tâm nhất của Vũ Trụ Độ Đạo thành, so với phủ thành chủ Độ Đạo thành thì vị trí còn tốt hơn.

Lam Tiểu Bố chỉ đi đến bên ngoài thôi, đã biết nơi này ít nhất phải cắm một đầu Thần Linh mạch trung phẩm. So với toàn bộ hư không Vũ Trụ Độ Đạo thiếu thốn thần linh khí này, thần linh khí bên ngoài phủ Thái Thượng thành chủ có thể nói là dày đặc.

Thần linh khí ở nơi này nồng đậm, nhưng lại không ai dám đến nơi này cọ thần linh khí.

Năm chữ phủ Thái Thượng thành chủ to lớn màu vàng thông qua trận pháp lơ lửng trong hư không, người ngoài nhìn vào, có cảm giác có một loại hơi thở đại đạo Hạo Hãn vờn quanh ở trong đó.

Lam Tiểu Bố thì chỉ nhìn lướt qua, không đặt trong lòng. Loại đạo vận đại đạo này đối với hắn mà nói, ngay cả gân gà cũng không bằng.

Đứng ở bên ngoài phủ Thái Thượng thành chủ, Lam Tiểu Bố cũng không đi vào. Bên ngoài phủ Thái Thượng thành chủ này có hai tầng hộ trận, một cái là thần trận cấp bốn, chắc hẳn do Hồ Thanh Gia bố trí, còn một cái nữa là thần trận cấp năm, chắc hẳn là Thái Thượng thành chủ nhiệm kỳ trước bố trí ra, hai cái thần trận này hoàn toàn không thể nào che giấu được trước mắt Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố vẫn không lập tức vào trong, hắn vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của phủ Thái Thượng thành chủ này, vừa tự khắc họa trận văn hư không.

Mọi chuyện cần cẩn thận thì sẽ không gây ra sai lầm lớn, lúc trước hắn cũng vì dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cái Phong Ấn Thần Trận bên ngoài đại điện của Mân Nguyên, cho nên mới có thể trốn thoát. Huống hồ, Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy nơi này còn có thần trận thứ ba nữa.

Lần này tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô rất nhanh, là một cái Khốn Sát Thần Trận ẩn cấp bảy. Cho dù cái Khốn Sát Thần Trận này Hồ Thanh Gia có khống chế được hay không, Lam Tiểu Bố cũng tạm thời cho rằng đối phương có thể làm được.

“Ngươi tên là gì? Vì sao lại đến hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu?” Một giọng nói đột ngột truyền ra từ trong phủ Thái Thượng thành chủ.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khắc họa trận văn hư không, đồng thời không nhanh không chậm trả lời, “Lam Tiểu Bố, chỉ là một người qua đường ngẫu nhiên mà thôi.”

Bên kia im lặng một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng, “Đã thế thì vào đây đi.”

Khi câu nói này vừa dứt, cấm chế trước mặt ba người Lam Tiểu Bố lập tức mở ra, một thông đạo dẫn vào trong phủ Thái Thượng thành chủ xuất hiện trước mặt ba người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đột nhiên lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Kiều Ngạo Luân, đồng thời truyền âm nói, “Ngươi không cần phải đi vào, đợi lát nữa nếu như nghe thấy truyền âm của ta, ngươi lập tức dựa theo lời truyền âm của ta mà cắm trận kỳ xuống. Nhớ kỹ, khi cắm trận kỳ ra, nhất định phải đối mặt với trận kỳ.”

Nói xong câu đó, hắn lại truyền âm cho Đàm Khổ, “Ngươi cũng không cần vào trong, ở lại nơi này chờ ta đi, một khi nhìn thấy Kiều Ngạo Luân bố trí trận kỳ, ngươi mới ra tay. Nhớ kỹ, ngươi phải đứng ở vị trí sau lưng Kiều Ngạo Luân ba trượng, lần thứ nhất ra tay công kích vị trí bên trái Kiều Ngạo Luân ba trượng, lần thứ hai công kích vị trí bên phải Kiều Ngạo Luân hai trượng. Không chờ đến lần công kích thứ ba, ta đã ra ngoài rồi.”

Cho dù là Kiều Ngạo Luân hay Đàm Khổ, đều không có chút dị nghị gì với lời Lam Tiểu Bố nói.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã khắc họa xong trận văn hư không, từ từ đi vào trong phủ Thái Thượng thành chủ. Trận pháp của đối phương không bằng hắn, nhưng hết lần này đến lần khác lại muốn dùng đến trận pháp.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào cửa lớn phủ Thái Thượng thành chủ, cấm chế trên cửa lớn lập tức đóng lại. Kiều Ngạo Luân ở bên ngoài căng thẳng nhìn thoáng qua Đàm Khổ, “Đàm đại ca, tông chủ có khi nào…”

Không đợi Kiều Ngạo Luân nói xong, Đàm Khổ đã xua tay cản lại, “Không cần lo lắng cho tông chủ, chỉ cần làm theo lời tông chủ nói là được, đơi lát nữa phối hợp với nhau. Tông chủ đã từng trải qua nhiều nguy hiểm, so với lần này thì đáng sợ hơn nhiều.”

ĐÔi với Đàm Khổ mà nói, lần trước giết Khúc Bồng mới tính là nguy hiểm. Đừng thấy Khúc Bồng chỉ là một Hợp Thần cảnh viên mãn, theo Đàm Khổ thấy, thực lực của Khúc Bồng tuyệt đối mạnh hơn cả

Chuẩn Thánh.

Lâu Thiêm Hồ và Tích Niệm Mạt đều là Chuẩn Thánh, mặc kệ Lâu Thiêm Hồ hay Tích Niệm Mạt, khi đơn độc chiến đấu nhất định đều không phải là đối thủ của Khúc Bồng. Hồ Thanh Gia trước mắt này có lẽ cũng là một Hợp Thần, ha ha, cũng là Hợp Thần, thực lực lại khác nhau một trời một vực. Bởi vì chuyện này, hắn cũng không hề lo lắng cho Lam Tiểu Bố.

Cho đến bây giờ, Đàm Khổ đều chưa từng thấy Lam Tiểu Bố làm chuyện gì không đáng tin.

Lam Tiểu Bố đã đứng trong một đại điện khổng lồ, dưới chân đều lót bằng đá ngưng tụ từ thần linh khí nồng đậm. Đại điện vô cùng trống trải, khiến người ta có cảm giác không nơi nương tựa. Ở phía trên đại điện có một nữ nhân đang ngồi, nữ nhân này không đeo mạng che mặt, nhìn có dáng vẻ điềm đạm nho nhã. Dung nhan của nàng cũng vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt kia. Đôi mắt kia mà nhìn chằm chằm vào ai thì giống như ánh mắt đối phương đang muốn nói gì đó với ngươi vậy.

“Lá gan của ngươi rất lớn.” Nói chuyện chính là nữ tử đang ngồi ở trên cao kia, giọng nói của nàng vô cùng bình thản giống như dáng vẻ của nàng, điềm đạm nho nhã, không có chút lệ khí nào. Chỉ là vừa nói ra câu này, lại phá đi mỹ cảm từ ánh mắt của nàng.

Đầu tiên là Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của nữ nhân này, mặc dù hắn đã nhìn ra, nữ nhân này đích thật là một Hợp Thần cảnh, nhưng mà vẫn dùng Vũ Trụ Duy Mô thì đáng tin hơn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Vũ Trụ Duy Mô đã cho ra đáp án, nữ nhân này thật sự là mọt Hợp Thần cảnh, thậm chí còn chưa đến

Hợp Thần viên mãn, chỉ là một Hợp Thần hậu kỳ. Từ mô hình kết cấu đạo tắc là có thể nhìn ra, đại đạo của nữ nhân này đã bị hao tổn, còn chưa hoàn toàn khôi phục lại.

Lam Tiểu Bố im lặng một lúc rồi mới nói ra, “Lá gan của ta có lớn hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là ngươi đã mời ta đến đây. Ý của ngươi chẳng lẽ là ta không nên đến nơi này sao?”

Chương 1493 - Ta không tin nàng có thể đi được.

“Một đại sư thần trận nói chuyện cũng thật ngông cuồng, Lam Tiểu Bố, nếu như ta nói bây giờ ta có thể dễ dàng giết chết ngươi, ngươi có tin hay không?” Hồ Thanh Gia nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút mỉa mai.

Trước đó nàng không biết rốt cuộc là thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hay là trận đạo của hắn mạnh, bây giờ gặp mặt trực diện như thế này, nàng đã xác định được, không phải là thực lực Lam Tiểu Bố mạnh mà là trận đạo mạnh, Lam Tiểu Bố trước mắt này tu vi tuyệt đối không vượt quá Thần Vương cảnh, cao nhất cũng chỉ là một Thần Vương mà thôi.

Nếu như là một Hợp Thần, cộng thêm trình độ trận pháp thế này, nàng sẽ có chút kiêng kị, nhưng một Thần Vương, còn đang ở trên địa bàn của nàng, nàng thật sự không hề kiêng kị gì cả. Ở nơi này, ngay cả cơ hội bố trí thần trận Lam Tiểu Bố cũng sẽ không có.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vừa tạo dựng trận văn hư không, vừa nói, “Ta không tin.”

“Cũng đúng, ngươi ít nhất cũng là một đại sư thần trận cấp năm thậm chí là cấp sáu, đương nhiên sẽ không xem thần trận cấp bốn, cấp năm của ta ra gì.” Hồ Thanh Gia vậy mà lại không hề nổi giận, ngược lại là gật đầu tán đồng cách nhìn của Lam Tiểu Bố.

“Nếu như không có chuyện gì, vậy thì ta không tiếp chuyện nữa.” Lam Tiểu Bố không muốn tiếp tục ở lại đây lải nhải, chính sự của hắn còn cả một đống lớn, làm sao có thời gian ở đây dong dài với một nữ nhân già chứ.

Dáng dấp thanh tú thì không phải là nữ nhân già sao? Chỉ là một nữ nhân già tu vi mạnh một chút mà thôi.

Hồ Thanh Gia vẫn không hề tức giận, bình thản nói, “Ta hi vọng ngươi có thể ở lại, tốt nhất là đi theo ta ở lại trong phủ Thái Thượng thành chủ này. Ta nghĩ, cái này tốt với ngươi đó.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, từ tốn nói, “Trong nhà ta đã có kiều thê, đối với nữ nhân có tuổi tác như ngươi, thật sự không có hứng thú.”

“Ngươi muốn chọc giận ta à?” Giọng điệu của Hồ Thanh Gia vẫn vô cùng lạnh nhạt, không hề bị Lam Tiểu Bố chọc giận.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại biết, nơi này là thần trận cấp bốn và cấp năm đã được kích phát. Nữ nhân này chắc hẳn không phải muốn dựa vào thần trận cấp bốn và cấp năm này để áp chế hắn, mà là muốn uy hiếp hắn mà thôi. Nếu không thì đối phương đã trực tiếp ra tay rồi, chứ không hề cho rằng một Hợp Thần cảnh như nàng khi đối phó với Thần Vương như mình mà phải dựa vào thần trận.

“Muốn ra tay thì nhanh chút đi.” Lam Tiểu Bố vậy mà là vươn tay lấy Thất âm Kích ra, mặc dù mũi Thất âm Kích đã bị gãy mất một đoạn, nhưng vừa lấy ra thì khí thế sát phạt đã lập tức vờn quanh trong đại điện này.

Hồ Thanh Gia từ từ đứng lên, nàng đi về phía Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút mỉa mai, “Xem ra là do nhiều năm qua ta không động đậy gì, cho nên rất nhiều người không biết được ta là ai rồi.”

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Người khác có lẽ không biết ngươi là ai, ta thì biết rất rõ. Hồ Thanh Gia ngươi chính là rác rưởi có thể đánh lén sư phụ của mình, cho nên hôm nay ta sẽ giúp sư phụ ngươi dạy dỗ tên rác rưởi ngươi một chút.”

Nghe được lời này của Lam Tiểu Bố, sắc mặt Hồ Thanh Gia lập tức tái nhợt, nàng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nhận một kích của Bố gia ngươi đã.” Trường kích trong tay Lam Tiểu Bố không chú do dự đánh xuống, đâu có để ý đến lời Hồ Thanh Gia tra hỏi.

Hồ Thanh Gia cuốn theo một đám thanh mang, lấy một cái dù xanh ra.

Vừa lấy dù xanh ra, đã cuốn theo vô cùng vô tận thanh mang, những thanh mang này trực tiếp xé rách lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, đánh vào kích mang của Lam Tiểu Bố.

Trong hư không đại điện bộc phát ra từng đợt xé rách đạo vận thần nguyên, quy tắc Không Gian trở nên vô cùng bất ổn.

Lực phản phệ cường đại bao trùm đến, Lam Tiểu Bố đang định tiếp tục công kích, cảm thấy thần niệm của mình dường như đã bị cắn nuốt mất một khoảng, có cảm giác mất hết sức lực. Đây là lần đầu tiên, khi hắn đối mặt với đối thủ, không có năng lực tiếp tục phản kích.

Nữ nhân này rất mạnh, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có chút cân nhắc nào, lập tức kích phát Hư Không Khốn Sát Thần Trận.

Ngay khi Hồ Thanh Gia nhìn thấy thần trận cấp bốn và cấp năm của mình không có chút phản ứng nào, đã biết ngay trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố rất có thể đã vượt qua đại sư thần trận cấp năm. Muốn bắt Lam Tiểu Bố lại, nhất định phải kích phát Khốn Sát Thần Trận cấp bảy. Nếu không với thần thông vừa rồi Lam Tiểu Bố thể hiện ra, nàng thật sự chưa chắc có thể bắt được Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này nàng hoài nghi Lam Tiểu Bố có thật sự là Thần Vương hay không, một Thần Vương mà lại có được thực lực cường đại như vậy sao? Đây hầu như không khác gì một Hợp Thần cả.

Chỉ là còn chưa đợi Hồ Thanh Gia kích phát thần trận cấp bảy, sát ý đáng sợ trong không gian đột nhiên quét đến.

Hư không thần trận? Vừa tiếp xúc với loại sát ý đáng sợ này, Hồ Thanh Gia đã biết ngay đây tuyệt đối là hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp sáu. So với thần trận cấp bảy, mối nguy hiểm từ hư KHông Khốn Sát Thần Trận cấp sáu này có lẽ lớn hơn.

Hồ Thanh Gia đã từng trải qua quá nhiều nguy hiểm lập tức nhận ra, mặc dù nơi này là sân nhà của nàng, nhưng những gì đối phương đã thể hiện ra, tuyệt đối không hề yếu hơn nàng. Điều khiến nàng kiêng kị nhất chính là, hắn có thể tùy ý bố trí Khốn Sát Thần Trận cấp sáu bất cứ lúc nào, hơn nữa nàng lại không thể phát hiện ra, đây chính là chỗ đáng sợ của một Hư Không Thần Trận sư. Một khi nàng bị vô cùng vô tận hư không thần trận khóa lại, vậy nàng thật sự sẽ bị lật thuyền trong mương.

Cho dù tình huống như thế nào, đi trước rồi tính tiếp. Nàng khẳng định Lam Tiểu Bố sẽ không dừng lại Vũ Trụ Độ Đạo thành quá lâu, chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa đi, nàng lại quay về, xem như nàng sợ đi.

Chương 1494 - Ta không tin nàng có thể đi được. (2)

Cho nên dù chiếm thế chủ động, còn có một cái Khốn Sát Thần Trận cấp bảy, nhưng Hồ Thanh Gia vẫn không muốn ở lại nơi này mà mạo hiểm

Thanh mang từ dù xanh của Hồ Thanh Gia kích phát ra càng lúc càng dày đặc và cường bạo, khí thế lĩnh vực Hợp Thần thăng lên đến mức cực hạn.

Lam Tiểu Bố cảm thấy lĩnh vực của mình đang không ngừng bị áp chế rồi xé rách, cây dù xanh của đối phương có chút kỳ quái, khiến thần niệm của hắn bị trôi sạch, trong trận đấu pháp này luôn luôn có cảm giác lực bất tòng tâm. Giờ phút này đừng nói là tiếp tục bố trí hư không thần trận, cho dù có lấy Thất âm Kích ra cũng khó khăn. Nếu như không phải hắn còn hư không thần trận cấp sáu, thậm chí Lam Tiểu Bố đã dự định chạy đi trước.

Lam Tiểu Bố không chạy đi, Hồ Thanh Gia đã chạy đi trước. Hư Không Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa hoàn toàn bộc phát ra uy lực, hoặc là nói là do thần niệm Lam Tiểu Bố bị ngăn trở, không thể nào khống chế được hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp sáu này, thần trận cấp bảy của Hồ Thanh Gia đã khóa hư không đại điện lại.

Trước thần trận cấp bảy, hư không thần trận cấp sáu cũng xuất hiện sơ hở, thanh mang từ dù xanh nổ tung, sơ hở kia lại càng phóng đại ra, Hồ Thanh Gia thừa cơ xông ra ngoài.

Hồ Thanh Gia rời khỏi đại điện, Lam Tiểu Bố hoàn toàn nhẹ nhàng hơn, nhưng sau đó sát thế từ Khốn Sát Thần Trận cấp bảy cũng hoàn toàn khóa chặt Lam Tiểu Bố lại.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn vì trước đó mình đã phá giải cái Khốn Sát Thần Trận cấp bảy này, nếu không đợi đến khi hắn ra ngoài, Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân cũng đã bị Hồ Thanh Gia giết chết rồi, chứ đừng nói đến chuyện cản Hồ Thanh Gia lại.

Nhưng mà bên ngoài Lam Tiểu Bố cũng đã bố trí hư không thần trận, Hồ Thanh Gia vừa ra ngoài, Lam Tiểu Bố lập tức kích phát hư không thần trận, đồng thời truyền âm bảo Kiều Ngạo Luân ra tay.

Nhìn thấy sát thế tung hoành trong đại điện, tiếng ầm vang va chạm đạo vận truyền ra, Kiều Ngạo Luân và Đàm Khổ đã sớm muốn ra tay, chỉ là Lam Tiểu Bố vẫn chưa truyền âm, hai người cũng không biết phải ra tay như thế nào mà thôi. Bây giờ nhận được truyền âm của Lam Tiểu Bố, Kiều Ngạo Luân lập tức dùng tốc độ nhanh nhất dựa theo lời nhắc nhở của Lam Tiểu Bố mà bố trí trận kì trong tay ra.

KHi Hồ Thanh Gia xông ra khỏi đại điện vẫn luôn đề phòng Lam Tiểu Bố bố trí hư không thần trận ở bên ngoài, loại hư không thần trận này, ưu thế lớn nhất chính là không có bất cứ dấu vết nào, trong tình huống bình thường hoàn toàn không thể nào cảm nhận được.

Hư không thần trận cấp sáu, chỉ cần không có Lam Tiểu Bố khống chế, Hồ Thanh Gia cho rằng mình vẫn có thể phá vỡ được trước khi Lam Tiểu Bố rời khỏi đại điện.

Cho nên khi Hồ Thanh Gia ra ngoài bị Hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp sáu khóa lại, nàng cực kỳ tỉnh táo đánh dù xanh ra. Hôm nay chuyện này đã cảnh tỉnh nàng, đó chính là về sau không có việc gì thì cố gắng đừng nên chọc đến thần trận sư, còn nữa chính là mình nhất định phải nhanh chóng tăng trình độ trận đạo của mình lên.

Răng rắc! Mặc dù là hư không thần trận cấp sáu, nhưng không có Lam Tiểu Bố khống chế, lại ở trong thần trận cấp bảy ở phủ Thái Thượng thành chủ của nàng, Hồ Thanh Gia chỉ cần một lần đã có thể xé ra một vết rách trên hư không thần trận cấp sáu này.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của nàng, cả đời nàng không biết đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, sở dĩ mỗi lần đều có thể thoát thân đi được, cũng là vì nàng có thủ đoạn dự đoán được nguy hiểm. Lần này cũng không ngoại lệ, nàng quả thật chính là một đại sư thần trận cấp bốn, bởi vì thực lực của nàng mạnh hơn xa Lam Tiểu Bố, cộng thêm nơi này có thần trận cấp bảy. Lúc Lam Tiểu Bố đang bị nhốt lại, nàng có thể một lần xé mở được cái hư không thần trận cấp sáu này.

Chỉ là còn chưa đợi Hồ Thanh Gia tiếp tục xé rách cái hư không thần trận cấp sáu này xông ra ngoài, trong hư không đột nhiên truyền đến tiếng vang nặng nề, vết rách lúc trước nàng xé rách trên hư không thần trận cấp sáu lúc trước cũng đột ngột biến mất.

Có người ở bên ngoài giúp đỡ Lam Tiểu Bố chủ trì thần trận này? CHỉ trong nháy mắt, Hồ Thanh Gia đã xác định, quả thật là có người giúp Lam Tiểu Bố khống chế cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp sáu này.

Có phải là người bên cạnh Lam Tiểu Bố giúp đỡ hay không, đối với Hồ Thanh Gia là không quan trọng, nàng nhất định phải rời đi khỏi nơi này trước khi Lam Tiểu Bố thoát ra ngoài.

Dù sao thì nàng cũng là một đại sư thần trận cấp bốn, cộng thêm thực lực đã là cảnh giới Hợp Thần đỉnh phong. KHi hư không thần trận cấp sáu này bị xé ra một vết rách, nàng đã dự định tiếp tục mở rộng thêm cái vết rách này. Mà đối phương mặc dù đang khống chế hư không thần trận này, nhưng lại là sử dụng trận kỳ, cũng khiến cái hư không thần trận cấp sáu này trở nên rõ ràng hơn, nàng dự đoán hoàn toàn chính xác. Cho nên Hồ Thanh Gia không hề suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp dời sang bên cạnh ba trượng.

Chỉ là còn chưa đợi Hồ Thanh Gia lấy dù xanh ra, vô cùng vô tận Lưu Tinh Chủy cảnh đã đánh tới. Có thể nói là cái Lưu Tinh Chùy ảnh này và nàng hầu như xuất hiện cùng lúc, hoặc là nói Lưu Tinh Chùy ảnh này đang chờ nàng xuất hiện.

Hồ Thanh Gia hoảng hốt, lần này nàng hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, lại lần nữa chạy trốn. Bên trong cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận này khắp nơi đều là sát thế điên cuồng, vị trí có hư không sai chỗ thậm chí nàng có thể dùng thần niệm cảm ứng được. CHo nên phương hướng nàng có thể chạy chỉ có một.

Cho dù đang chạy trốn, nhưng Hồ Thanh Gia đã mơ hồ cảm thấy không ổn. Nguyên nhân chính là mình đã lựa chọn con đường an toàn duy nhất mà trong tiềm thức nàng đưa ra, đây là không đúng.

Quả nhiên, lần này, cả người Hồ Thanh Gia còn chưa rơi xuống, sát ý đáng sợ lại bao trùm đến một lần nữa. Hồ Thanh Gia cưỡng ép cuốn thanh mang lên đánh trả về. Cho dù chỉ là một đòn tiện tay của Hồ Thanh Gia, nhưng lực lượng đạo vận cuồng bạo từ thanh mang kia không phải thứ mà Đàm Khổ có thể ngăn cản được, Đàm Khổ cảm thấy ngực mình bị dội trúng, phun ra một ngụm máu, cả người cũng bay ngược ra ngoài.

Sau khi dùng một đòn đánh bay Đàm Khổ, Hồ Thanh Gia không còn tiếp tục đuổi theo giết chết, nàng biết Lam Tiểu Bố đã thoát ra khỏi Khốn Sát Thần Trận cấp bảy của nàng rồi.

Quả nhiên một khắc sau, Hồ Thanh Gia đã nghe thấy giọng Lam Tiểu Bố nói, “Đàm huynh, ngươi tránh ra, nữ nhân này để ta đối phó, ta không tin hôm nay nàng có thể đi khỏi nơi này được.”

Chương 1495 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật.

“Lam đạo hữu, ta tin ngươi có thể khiến ta bị trọng thương, nhưng ta khẳng định ta vẫn có thể rời khỏi đây được, trong lòng người chắc hẳn cũng tin lời ta nói. Sở dĩ ta không tiêu hao đại đạo tự thân mà bỏ chạy, là bởi vì ta muốn hợp tác với ngươi.”

Nói đến đây, Hồ Thanh Gia nhìn thấy tia mỉa mai trong mắt Lam Tiểu

Bố, nàng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng dịu giọng nói, “Ta ở lại nơi này không đi, trừ vì chữa thương ra, đương nhiên còn sẽ có nguyên nhân khác. Ta tin rằng Lam đạo hữu hẳn cũng muốn biết, vì sao ta lại ở mãi nơi này không đi.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ hợp tác với người hãm hại sư phụ của chính mình sao? Hơn nữa, ta thật sự không muốn biết vì sao ngươi lại ở nơi này không đi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, vẫn đang khắc họa trận văn hư không.

Hồ Thanh Gia bây giờ quả thật có cơ hội chạy thoát, nhưng mà Hồ Thanh Gia càng kéo dài thời gian thì khả năng nàng có thể chạy đi càng thấp.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Hồ Thanh Gia tự giễu cười cười, “Lam Tiểu Bố, nếu như có người giết người thân duy nhất của ngươi, ngươi có báo thù hay không?”

Lam Tiểu Bố sững sờ, giết người thân duy nhất của hắn, vậy đương nhiên là phải báo thù, chuyện này mà còn cần phải nói sao? Sau đó hắn lập tức khó hiểu nhìn Hồ Thanh Gia, “Ngươi nói Ma Hề Thánh Nhân giết người thân của ngươi?”

Hồ Thanh Gia nhìn con đường Độ Đạo thành ở đằng xa, chậm rãi nói, “Năm đó ta và ca ca sống nương tựa lẫn nhau, có một lần ca ca ta dẫn ta đến một bí cảnh bỏ hoang tìm kiếm tài nguyên tu luyện, ca ca ta đi đến một nơi rất nguy hiểm, bảo ta chờ hắn ở bên ngoài. Không ngờ lại chờ được một vợ chồng độc ác tàn nhẫn, bọn hắn làm việc ác bất tận ở khu vực đó, cho nên tăng tu vi cũng mạnh hơn người bình thường. Nữ tử kia cưỡng ép muốn bắt ta đi, làm lô đỉnh cho chồng của nàng ta. Mà tên nam nhân kia thì ngay tại đó khống chế ta, xé toang quần áo của ta ra…

Ngay lúc đó ca ca ta tới, ca ca ta không nói hai lời đã lập tức ra tay đánh nam nhân kia bị trọng thương. Không chỉ như vậy, ca ca ta còn đánh nữ tử ác độc kia bị thương, thậm chí còn xé hết quần áo trên người nữ tử kia, treo nữ tử kia lên lóc từng thớ thịt xuống. Bởi vì người ca ca thương nhất chính là ta, bất kỳ người nào làm tổn thương ta, ca ca ta sẽ không bao giờ buông tha, đâu thể chịu được cảnh ta bị người ta bắt nạt như vậy được?”

Sau khi Hồ Thanh Gia nói đến đây, trong mắt nàng đã tràn đầy nước mắt, “Ngay lúc đó Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề đi ngang qua nơi này. Nàng nhìn thấy chuyện ca ca ta đang làm, cộng thêm dáng vẻ ca ca ta có chút hung hãn, nàng thậm chí không hề hỏi đến ngọn nguồn sự việc, đã trực tiếp giết chết ca ca ta…”

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn cảm thấy với tính cách của Tần Tự Hề thật sự có khả năng sẽ làm như vậy. Tính cách Tần Tự Hề hướng nội, không có bằng hữu nào cả, cũng không tham gia tụ hội gì nhiều. Mặc dù rộng lượng, nhưng những chuyện thật sự trải qua quá ít. Nói dễ nghe thì chính là tính tình kiên cường ghét ác như thù, nói khó nghe một chút thì chính là EQ thấp, nếu không thì cũng sẽ không bị Thân Bất Thanh hãm hại.

Nàng chắc hẳn là đột nhiên nhìn thấy một nam tử lột bỏ hết quần áo của một nữ nhân, đồng thời lăng trì nàng ta, tức giận mà ra tay. Có thể thấy được có đôi khi, mắt thấy cũng không phải là sự thật.

Hai tay Hồ Thanh Gia siết chặt, “Từ sau khi cha mẹ ta qua đời, ta vẫn luôn đi theo đằng sau ca ca. Ca ca ta đột nhiên bị giết, với ta mà nói lúc đó chẳng khác nào trời đất sụp đổ, đầu óc ta hoàn toàn trống rỗng.”

Tựa như vì khắc chế cảm xúc kích động trong nội tâm của mình, Hồ

Thanh Gia im lặng một lúc để bình tĩnh lại rồi mới nói tiếp ”Tần Tự Hề cứu nữ nhân kia, hỏi thăm nguyên nhân. Nữ nhân kia vậy mà lại khóc lóc nói rằng là ca ca ta muốn bắt ép nàng ta làm lô định, đánh trọng thương đạo lữ của nàng ta. Còn ta, nữ nhân kia nói, cũng là do ca ca ta bắt được, chắc hẳn cũng là để làm lô đỉnh.”

“Vì sao ngươi không giải thích gì?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi một câu.

Hồ Thanh Gia chậm rãi nói, “Bởi vì khi Tần Tự Hề nghe nói ta là do ca ca ta bắt về, vậy mà nàng lại có suy nghĩ muốn thu ta làm đệ tử.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra vì sao Hồ Thanh Gia lại không giải thích, Hồ Thanh Gia muốn đi theo Tần Tự Hề, sau đó hãm hại Tần Tự Hề.

Quả nhiên Hồ Thanh Gia lại tự giễu nói, “Lúc đó ta đã tỉnh táo lại, biết được cho dù ta có giải thích như thế nào, ca ca ta cũng sẽ không sống lại được nữa. Mà nữ nhân đã giết ca ca ta này, tuyệt đối là một cường giả, nếu như ta không đi theo nàng, ta sợ vĩnh viễn cũng không có cơ hội báo thù cho ca ca ta. Cho nên ta không giải thích gì, mặc dù kẻ thù của ta có ba người, nhưng ta chỉ cần giết chết được Tần Tự Hề, vậy thì ta nhất định cũng có thể giết chết hai vợ chồng Vô Bản kia.”

“Đôi vợ chồng kia là vợ chồng Vô Bản sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Hồ Thanh Gia gật đầu, “Đúng vậy, nam tu tên là Khuông Bản Hầu, nữ tu tên là Cẩu Vô Ngọc. Hai người này việc ác bất tận, giết người như ngóe. Để bọn hắn sống chính là để đi giết hại người khác, hơn nữa hai người này cực kỳ xảo quyệt, người bình thường hoàn toàn không thể bắt được bọn hắn.”

Nói đến đây Hồ Thanh Gia nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ta tin rằng ngươi biết Tần Tự Hề, nếu không thì ngươi cũng sẽ không đoán ra được ta là đệ tử của Tần Tự Hề. Tần Tự Hề quả thật không hề bạc đãi ta, thậm chí còn đối xử với ta như con gái ruột, tất cả tài nguyên tu luyện hay công pháp cũng đều cho ta. Thế nhưng ca ca duy nhất của ta đã bị nàng giết, đây luôn là cái gai trong lòng ta. Ta bái nàng làm thầy, vốn chính là vì muốn giết nàng.

Chương 1496 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật. (2)

Trên thực tế, cho dù như vậy, từ đấu đến cuối ta vẫn không thể vứt bỏ ý định ra tay với nàng. Mặc dù ta ghi hận, nhưng cũng ghi nhớ ân tình. Những năm đó, Tần Tự Hề không hề làm ra chuyện gì có lỗi với ta. Ta hận ta nhu nhược, không thể báo thù cho ca ca ta.”

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết, Hồ Thanh Gia thật sự không hề ra tay với Tần Tự Hề, chỉ là không để ý đến Tần Tự Hề bị trọng thương, ngược lại là ra tay giúp đỡ Thân Bất Thanh hãm hại Tần Tự Hề mà thôi.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Được rồi, ta không giết ngươi, ngươi đi đi. Nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi một câu, Thân Bất Thanh cũng không phải hạng người gì tốt, ngươi đi theo bên cạnh hắn cũng không có gì tốt đâu.”

Ánh mắt Hồ Thanh Gia lóe lên tia ảm đạm, “Ta vẫn luôn đi theo sau ca ca ta, có rất nhiều thứ không thể hiểu được. Sau này khi ta đi theo Tần Tự Hề, mặc dù Tần Tự Hề đối xử với ta rất tốt, dạy ta rất nhiều thứ, nhưng trong lòng ta, nàng vẫn là kẻ thù của ta. Lúc này, Thân Bất Thanh tiếp cận ta, ta cảm thấy hắn giống như ca ca của ta vậy, cái loại quan tâm ấy khiến ta vô cùng khát vọng, lo sợ sẽ biến mất.”

Nghe đến đây, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, Hồ Thanh Gia đã lấy Thân Bất Thanh ra làm thế thân cho ca ca của nàng. Chỉ là rõ ràng Thân Bất Thanh không phải là ca ca của nàng.

Hồ Thanh Gia tiếp tục nói, “Cho đến bây giờ, Thân Bất Thanh đối với ta rất tốt, ta cũng dần dần xem hắn là ca ca ta. Mãi đến khi chúng ta đều bị nhốt trong hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, khi chúng ta cùng nhau chạy trốn. Thân Bất Thanh và nữ nhân của hắn Lãnh Khinh Điệp bỏ chạy, để ta lại bọc hậu cho bọn họ, lúc đó ta đã biết, cuối cùng thì Thân Bất Thanh vẫn không phải là ca ca của ta. Ca ca ta nhất định sẽ bọc hậu vì ta, chứ không phải để ta bọc hậu cho hắn."

Về chuyện này thì Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy hình ảnh, hắn còn nghĩ rằng là do Hồ Thanh Gia tình nguyện đánh đổi mạng sống vì Thân Bất Thanh mà ở lại bọc hậu, không ngờ lại là Thân Bất Thanh yêu cầu Hồ Thanh Gia ở lại bọc hậu cho hắn.

"Nếu như tương lai gặp lại Thân Bất Thanh, ngươi sẽ làm gì?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Hồ Thanh Gia bình tĩnh nói, "Từ khi hắn yêu cầu ta bọc hậu cho hắn, khoảnh khắc hắn vứt bỏ ta đi với Lãnh Khinh Điệp, ta đã không còn quan hệ gì với hắn nữa rồi. Ca ca ta đã vẫn lạc, thế giới này sẽ không có ai có thể thay thế được."

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Hồ Thanh Gia này cũng là một nữ nhân rất đáng thương. HIện thức quá phũ phàng, khiến nàng cũng dần dần trở nên khôn khéo và phải tự đứng lên. Nhìn biểu hiện của nàng ở Vũ Trụ Độ Đạo thành là có thể biết được, nàng đã không còn là Hồ Thanh Gia ngây ngô ngày trước nữa.

"Ta chấp nhận lời giải thích của nươi, ngươi có giao dịch gì, chúng ta có thể nói chuyện." Lam Tiểu Bố nói chuyện, đồng thời ngừng Hư Không Khốn Sát Thần Trận lại.

Hồ Thanh Gia có muốn ra tay thì hắn cũng không sợ, bản lĩnh của Hồ Thanh Gia còn chưa thể nào miểu sát được hắn. Chỉ trong thời gian ngắn mà không thể giết được hắn, vậy thì hắn có thể vây nhốt Hồ Thanh Gia lại một lần nữa. Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng lời Hồ Thanh Gia nói là sự thật.

"Đa tạ Lam đạo hữu đã tin lời ta nói, chúng ta vẫn nên vào trong phủ

Thái Thượng thành chủ trò chuyện đi.” Lam Tiểu Bố dừng Hư Không Khốn Sát Thần Trận lại, Hồ Thanh Gia cũng cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi.

…

Mọi người lại vào trong phủ Thái Thượng thành chủ một lần nữa, tất cả mọi người bây giờ đã dễ nói chuyện hơn nhiều. Lần này Hồ Thanh Gia trực tiếp dẫn Lam Tiểu Bố đến Tân Khách điện trong phủ Thái Thượng thành chủ, cũng lấy thần linh trà đỉnh cấp tốt nhất ra.

Kiều Ngạo Luân thì cảm thán không ngừng, mấy tháng trước, hắn còn bị một chủ của cửa hàng nhỏ bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành đạp bay ra ngoài. Mà bây giờ, hắn đang ngồi ở Tân Khách điện xa hoa của phủ Thái Thượng thành chủ, uống ly thần linh trà đích thân Thái Thượng thành chủ pha. Nhân sinh mà, đúng là quá vô thường.

Hồ Thanh Gia rót thần linh trà cho mọi người xong, lúc này mới nghiêm giọng nói, “Lam đạo hữu, ta ở lại nơi này vì có ba nguyên nhân, một là vì ta bị thương, ta cần phải ở lại nơi này chữa thương. Ta lo lắng sau khi rời khỏi đây, sẽ gặp phải Thân Bất Thanh, ta không muốn gặp lại loại người này. Nguyên nhân thứ hai là ta phát hiện Thất Giới Thạch Giới Kỳ ở chỗ này. Lam đạo hữu, không biết ngươi có từng nghe nói đến Thất Giới Thạch hay chưa. Cái Thất Giới Thạch này là một trong những pháp bảo cao cấp nhất trong vũ trụ mênh mông này, đẳng cấp không thấp hơn bất kỳ bảo vật Tạo Hóa nào. Nếu như có thể lấy được Thất Giới Thạch, ngươi sẽ cảm ngộ được quy tắc Không Gian cao cấp nhất trong vũ trụ mênh mông. Vũ trụ Hạo Hãn đối với ngươi mà nói, giống như sân sau của ngươi vậy, không có bất cứ khoảng cách nào cả.”

Lam Tiểu Bố giật mình, mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy Thất Giới

Thạch có dáng vẻ như thế nào, nhưng danh tiếng của Thất Giới Thạch hắn cũng nghe nói đã lâu, hắn hoài nghi Thất Giới Thạch có thể so sánh được với bảo vật Vũ Trụ Duy Mô.

“Lam đạo hữu, ngươi có biết vì sao loại bảo vật như Thất Giới Thạch không có ai có thể luyện hóa rồi lấy đi được không? Bởi vì luyện hóa Thất Giới Thạch cần phải có bảy lá Giới Kỳ, ta phát hiện ở nơi này có một lá Nhị Giới Thạch Giới Kỳ.” Sau khi Hồ Thanh Gia nói xong, sốt ruột nhìn Lam Tiểu Bố.

“Ngươi muốn lấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ, sau đó luyện hóa Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Hồ Thanh Gia nói, “Loại bảo vật như thế này ai mà không muốn có? Ý nghĩ của ta chính là, cái Nhị Giới Thạch Giới Kỳ này mặc dù là do ta tìm được, nhưng chúng ta ai cũng có thể luyện hóa, ai lấy được chính là của người đó. Người lấy được Giới Kỳ, chỉ cần đưa cho người không lấy được Giới Kỳ một chút bồi thường là được.”

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Ta đồng ý, chỉ là vì sao Hồ đạo hữu lại nói chuyện này cho ta biết? Ngươi hoàn toàn có thể phát tài một mình mà.”

Hồ Thanh Gia thở dài nói, “Bởi vì một mình ta không thể nuốt trọn được, vừa rồi ta nói không thể rời khỏi nơi này là vì có hai nguyên nhân, thật ra còn một nguyên nhân nữa ta không nói. Nguyên nhân này chính là ta đã bị người khác chú ý đến, đừng thấy bây giờ ta uy phong thế này, nhưng ta không thể tùy tiện rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành.”

Chương 1497 - Liên thủ.

Không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Hồ Thanh Gia đã tiếp tục nói, “Ngươi này tên là Lai Trì Lũ, tuy rằng tu vi yếu hơn ta một chút, nhưng bởi vì ta bị thương, cộng thêm đạo của ta thiếu đi giết chóc, thực lực của hắn mạnh hơn ta. Sở dĩ ta bị hắn để mắt đến, là bởi vì ta có một đầu Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm."

Nghe thấy là Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm, Lam Tiểu Bố hít vào một luồng hơi lạnh. Dùng 100 đầu Thần Linh mạch cực phẩm cũng không thể đổi được một đầu Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm, thứ này chính là vô giới chi bảo. Nghe đồn Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm này, chỉ cần còn một hơi thở, cũng có thể từ từ nuôi dưỡng người sống lại, chỉ cần thời gian mà thôi.

Hồ Thanh Gia tự giễu cười cười, "Nếu như ta không có đầu Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm này, Hồ Thanh Gia ta không biết đã chết biết bao nhiêu lần rồi."

"Làm sao Lai Trì Lũ lại biết ngươi có Sinh Cơ Thần Linh mạch?" Lam Tiểu Bố hỏi

Hồ Thanh Gia đáp, "Lúc trước ta bị Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp bỏ lại bọc hậu, kết quả bị đánh trọng thương, ta dựa vào cấm thuật bỏ chạy, sau đó dùng SinH Cơ Thần Linh mạch chữa thương. Chỉ là thương thế của ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, đã bị Lai Trì Lũ phát hiện ra. Lúc đó hắn cũng bị trọng thương, nhưng ta vẫn không phải là đối thủ của hắn. Chỉ là thủ đoạn chạy trốn của ta tương đối nhiều, hắn không thể đuổi kịp ta được.

Chờ sau khi ta chạy trốn đến Vũ Trụ Độ Đạo thành rồi, hắn thì ở lại bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành. Một là hắn biết Vũ Trụ Độ Đạo thành có Khốn Sát Thần Trận cấp chín, hắn không dám ở trong này. thứ hai chính là hắn tin ta nhất định sẽ rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành. Bởi vì trong quá trình chạy trốn ta phát hiện ra Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch, cho nên chắc hắn cũng đã phát hiện ra. Hắn nghĩ rằng, loại vật như Thất Giới Thạch Giới Kỳ này, ta nhất định sẽ lấy được.”

Lam Tiểu Bố nghe đến đây, không nhịn được mà cảm thán, người mà, thật sự không nên tự cho mình là đúng. Lúc trước hắn tự cho mình là đúng, Hồ Thanh Gia sở dĩ không chủ động ra ngoài thành bắt hắn, là do tu vi của Hồ Thanh Gia không đủ, trình độ trận pháp cũng không tốt.

Cho dù sự thật là tu vi của Hồ Thanh Gia quả thật không đủ để nghiền ép hắn, trận pháp cũng không bằng cấp độ của hắn. Nhưng nguyên nhân Hồ Thanh Gia không ra ngoài, chính là do Lai Trì Lũ.

“Sự tồn tại của Lai Trì Lũ, không có mấy người biết được. Ta có thể biết, là do hắn đang ở bên ngoài chờ ta. Hắn không ra tay với ngươi, là vì ngươi không để lộ ra thứ gì khiến hắn muốn đoạt được, nếu như hắn cảm thấy trên người ngươi có thứ càng tốt hơn, có lẽ không đợi ngươi đến, hắn đã chuẩn bị ra tay với ngươi rồi.”

Hồ Thanh Gia nói đến đây thì nhìn Lam Tiểu Bố, dường như đang chờ Lam Tiểu Bố trả lời.

Lam Tiểu Bố nói, “Hồ đạo hữu, tu vi của ta không cao, chỉ là cảnh giới Thần Vương. Không biết vi sao Hồ đạo hữu lại muốn tìm một Thần Vương hợp tác chứ không phải là tìm cường giả Hợp Thần để hợp tác?”

Hồ Thanh Gia vô cùng thành khẩn nói, “Lam đạo hữu, Kiều Ngạo Luân bên cạnh ngươi ta cũng biết. Một tu sĩ cáp thấp, không có chút nền tảng nào, ngươi lại tình nguyện dẫn theo hắn đi bên cạnh, có thể thấy được ngươi là người trọng tình nghĩa. Đương nhiên, quan trọng nhất là vì ta không dám hợp tác với tu sĩ Hợp Thần cảnh. Mặc dù ta cố gắng chú ý cẩn thận rất nhiều, nhưng ta biết rất rõ, đấu pháp thì ta có thể ngăn cản được chút, một khi đấu trí, ta hoàn toàn không phải đối thủ của người khác.

Giống như Lam đạo hữu đã làm lúc trước, mỗi một bước ta đi, đều nằm trong sự tính toán của Lam đạo hữu. Điều này khiến ta bị đả kích vô cùng, đồng thời cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta muốn liên thủ với Lam đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố im lặng sợ cằm , hắn phát hiện bản thân mình trong mắt Hồ Thanh Gia đã trở thành một tên gian xảo. Đối với chuyện Hồ Thanh Gia biết Kiều Ngạo Luân, Lam Tiểu Bố cảm thấy không có gì lạ cả. Hồ Thanh Gia đã bố trí Gíam Sát thần trận ở Vũ Trụ Độ Đạo thành, chỉ cần Kiều Ngạo Luân từng tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành thì sẽ bị nàng phát hiện ra.

“Ta chỉ chịu trách nhiệm ra tay, còn những chuyện khác giao cho Lam đạo hữu đối phó. Đương nhiên còn có một nguyên nhân nữa, ta chỉ có thể tìm Lam đạo hữu hợp tác. ta hoàn toàn không dám rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành, cho dù ta có thể chạy đi, cũng không dám đi. Một khi rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành, tên Lai Trì Lũ kia nhất định sẽ đi theo truy sát ta, mãi đến khi ta bị hắn giết chết.” Hồ Thanh Gia nhận thức rất rõ về tình cảnh của mình.

“Vị trí cụ thể của tên Lai Trì Lũ kia là nơi nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hồ Thanh Gia vung tay lên, hình ảnh trong thủy tinh cầu được kích phát ra, sau đó nàng chỉ vào một chỗ đối diện lối ra của Vũ Trụ Độ Đạo thành nói, “Ở ngay chỗ này, Vũ Trụ Độ Đạo thành chỉ có một lối ra duy nhất, chính là lối ra trận môn ĐỘ Đạo thành, cho nên hắn chặn ngay chỗ này.”

“Ngươi nói là, chỉ cần ngươi ra ngoài, hắn sẽ ra tay?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hồ Thanh Gia lắc đầu, “Không, ta đoán khi ta ra ngoài hắn sẽ không ra tay, nếu như ta đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, vậy hắn nhất định sẽ ra tay, không cho ta đến được đó. Nếu như ta đi tìm Giới Kỳ, vậy hắn sẽ đi theo dõi ta.”

Lam Tiểu Bố có chút hiểu ra, thực lực của tên Lai Trì Lũ này mạnh hơn Hồ Thanh Gia, nhưng mà không có khả năng nghiền ép Hồ Thanh Gia.

Hồ Thanh Gia tiếp tục nói, “Nếu như ta đoán không sai, bên ngoài Giới Kỳ kia chắc hẳn đã bị Lai Trì Lũ bố trí tầng tầng lớp lớp Khốn Sát Thần Trận. Lai Trì Lũ là thần trận sư cấp sáu, trình độ trận đạo của hắn mạnh hơn ta, ưu thế này hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.”

“Bây giờ ngươi dùng Sinh Cơ Thần Linh mạch thì vết thương của ngươi cần bao lâu nữa mới có thể hồi phục?”

Chương 1498 - Liên thủ. (2)

Hồ Thanh Gia đáp, “Ít nhất phải cần ngàn năm nữa, mà vết thương của tên Lai Trì Lũ kia chỉ cần mấy chục năm là có thể khôi phục được rồi. Ta bị hao tổn đạo cơ đại đạo, hắn biết rõ ta cần phải chữa thương bao lâu, cho nên không hề lo lắng. Ta nghĩ, không cần chờ đến ngàn năm, chỉ cầ mấy năm sau, khi vết thương của Lai Trì Lũ hồi phục lại, hắn sẽ tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành kiếm ta trước. Mặc dù Vũ Trụ Độ Đạo thành có thần trận Phòng Ngự cấp chín, nhưng thần trận này không phải do ta bố trí ra. Hơn nữa trình độ trận đạo của Lai Trì Lũ còn mạnh hơn ta, cho nên chỉ cần hắn hồi phục, hắn sẽ không còn để ý đến những thần trận này nữa.”

Đạo cơ bị hao tổn, cái này thì dễ thôi.

Lam Tiểu Bố lấy một cái bình ngọc ra đưa cho Hồ Thanh Gia nói, “Hồ đạo hữu, cái này đưa cho ngươi để chữa thương, ta hy vọng vết thương của ngươi có thể trị tận gốc sau một đêm, chúng ta nhanh chóng đi lấy Giới Kỳ thôi.”

Hồ Thanh Gia sửng sốt, mặc dù nàng đã nhận lấy bình ngọc của Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, có đồ gì có thể khiến cho vết thương của nàng khôi phục trong một đêm? Phải biết rằng nàng là bị hao tổn đại đạo đó, trừ khi là đồ vật từ thời Khai Thiên…

Nghĩ đến đồ vật Khai Thiên, thần niệm của Hồ Thanh Gia lập tức quét vào trong bình ngọc. Khi nàng cảm nhận được Hỗn Độn chi khí, kích động đến mức tay chân run rẩy, loại vật như Hỗn Độn chi khí này chỉ có thể ngộ không thể cầu. Nàng không ngờ lại có thể lấy được loại bảo vật này, đây quả thật chính là bảo vật khôi phục đại đạo bị hao tổn tốt nhất.

Hồ Thanh Gia đứng lên khom người với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được. Cái Giới Kỳ kia ta không cần nữa, thứ này còn giá trị hơn cả việc ta cung cấp thông tin vị trí Giới Kỳ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không cần, mọi người cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi, ai lấy được chính là của người đó.”

Hồ Thanh Gia không trả lời, Lam Tiểu Bố dùng Hỗn Độn chi khí để trao đổi thông tin vị trí của Giới Kỳ, nàng sẽ không đi giành Giới Kỳ nữa. Có Hỗn Độn chi khí này, nàng thật sự có thể qua một đêm khôi phục đạo cơ đại đạo. Nếu như nàng dùng thêm Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm, thậm chí còn có thể khôi phục lại cảnh giới Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn nhất.

Thấy Hồ Thanh Gia đã vào trong chữa thương, Đàm Khổ cũng cảm thán vô cùng. Hắn biết rõ thứ Lam Tiểu Bố lấy ra chính là Hỗn Độn chi khí, cho nên hắn mới cảm thán Lam Tiểu Bố quá rộng lượng, bởi vì Lam Tiểu Bố cũng đã từng đưa Hỗn Độn chi khí cho hắn. Có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến hắn tình nguyện đi theo Lam Tiểu Bố.

Một đêm trôi qua, khi Hồ Thanh Gia quay trở lại, quả nhiên đã khác với lúc trước, đạo vận quanh thân không còn đứt quãng như lúc trước nữa, mà trôi chảy hơn rất nhiều. Rõ ràng là với trạng thái này của Hồ Thanh Gia, muốn khôi phục thực lực chỉ là vấn đề thời gian.

“Đa tạ Lam đạo hữu đã ra tay dứt khoát, đạo cơ đại đạo của ta đã được chữa trị, chuyện khôi phục tu vi cũng chỉ là thời gian mà thôi. ta nghĩ bây giờ chúng ta có thể đi đến vị trí Giới Kỳ được rồi.” Hồ Thanh Gia cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, đây là thật tâm thật ý cảm tạ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Bây giờ đi đến nơi đó, nhưng mà không phải chúng ta cùng đi, mà là ta đi đến đó trước. Nếu như Lai Trì Lũ ở bên ngoài chờ ngươi, hắn sẽ chỉ nhìn chằm chằm vào ngươi. Ta muốn đến đó chuẩn bị một chút, chờ tên Lai Trì Lũ kia tự chui đầu vào lưới. Sau khi ta đi một ngày, ngươi mới rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành. Còn nữa, Hồ đạo hữu, khi ngươi rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành, nhất định phải xử lý đạo vận của mình một chút, đừng để lộ ra rằng vết thương của mình đã khôi phục.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lại quay sang Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân nói, “Các ngươi đi mua ngọc bài Độ Đạo Khẩu trước đi, sau đó quay lại động phủ phường thị ngoài thành chờ ta.”

“Hay là ở lại phủ Thái Thượng thành chủ của ta tu luyện đi?” Nghe Lam Tiểu Bố bảo Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đi, Hồ Thanh Gia vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay bảo, “So với nơi này, bên ngoài có lẽ an toàn hơn một chút.”

“Vâng tông chủ.” Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân lập tức đáp, Đàm Khổ biết rõ bây giờ hắn cần tăng thực lực lên, nếu không đối phó với Hợp Thần cảnh, hắn cũng không giúp đỡ được gì.

…

Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo thành, đã lấy Luân Hồi Oa ra, thậm chí còn không dùng thần niệm quan sát động phủ của Lai Trì Lũ.

Dựa theo ngọc giản phương vị mà Hồ Thanh Gia đưa cho hắn, Lam Tiểu Bố chỉ mất một ngày là đã đến nơi. Lam Tiểu Bố đoán, cho dù Hồ Thanh Gia hay là Lai Trì Lũ đến, đều phía mất ít nhất là năm đến bảy ngày. Khoảng thời gian này, đủ cho hắn bố trí tốt trận kỳ.

Phương vị Hồ Thanh Gia đưa ra không khác gì cả, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm nhận được ở đây bố trí rất nhiều trận kỳ ẩn. Rõ ràng những trận kỳ này là do Lai Trì Lũ bố trí ra.

Lam Tiểu Bố không hề động đến những trận kỳ này, hắn dựa theo vị trí Hồ Thanh Gia đưa phát hiện ra một cái trận môn hư không ẩn.

Cho dù là ở bên ngoài hư không, cái trận môn hư không này cũng khó có thể phát hiện ra được, chứ đừng nói người ở trong hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu này còn vô cùng thưa thớt. Nếu như không phải Hồ Thanh Gia ngẫu nhiên đến đây, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra trận môn hư không này.

Dựa theo lời Hồ Thanh Gia nói, sau khi tiến vào trận môn hư không này, chính là Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch. Lam Tiểu Bố nhìn các loại cấm trận bên cạnh trận môn một chút, hắn không đi vào. Mặc dù với thủ đoạn của hắn, nhiều nhất chỉ cần một ngày là có thể không cần đụng đến những cấm trận này mà tiến vào trong trận môn hư không, nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy không cần. Chỉ cần Giới Kỳ thứ hai ở đây, vậy sẽ không biến mất trong mấy ngày tới. Hắn đi vào chẳng những chậm trễ thời gian, lỡ bị phát hiện thì được không bù nổi mất.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ chuyện cần làm chính là không ngừng bố trí hư không thần trận, khóa các loại Ẩn nặc Cấm Trận của Lai Trì Lũ hoắc khắc chế chúng lại.

Chương 1499 - Tính kế Lai Trì Lũ.

Hồ Thanh Gia dựa theo lời Lam Tiểu Bố nói, sau khi từ Vũ Trụ Độ Đạo thành ra ngoài thì chỉ đi dạo ở bên ngoài phường thị hư không. Đi dạo hơn nửa ngày, nàng mới đột nhiên lấy pháp bảo ra xông ra khỏi phường thị, đồng thời lấy pháp bảo ra nhanh chóng di chuyển.

Cho dù Hồ Thanh Gia biết, Lai Trì Lũ nhất định có thể tìm được vị trí của nàng, nhưng nàng vẫn muốn biết làm sao Lai Trì Lũ có thể tìm được nàng. Ba ngày trước, nàng không hề cảm nhận được tung tích của Lai Trì Lũ, nhưng nàng luôn cảm thấy Lai Trì Lũ đã để mắt đến nàng.

Đến ngày thứ tư, cái cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, mãi đến ngày thứ bảy, Hồ Thanh Gia xuất hiện ở vị trí Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch mà nàng đã nói cho Lam Tiểu Bố, Lai Trì Lũ tựa như u linh xuất hiện trong phạm vi thần niệm của mình. Không chỉ như vậy, đường lui của nàng còn bị Lai Trì Lũ chặn lại.

Nếu như không phải tin tưởng Lam Tiểu Bố đã sớm đến đây, cho dù Hồ Thanh Gia đã khôi phục được đạo cơ đại đạo, sợ cũng không dám ở lại nơi này đối mặt với Lai Trì Lũ. Người này chẳng những khiến người ta sợ hãi, mà còn rất quỷ dị.

“Ta nói sao mà ngươi lại dám đi ra ngoài, còn dẫn ta đến nơi này, hóa ra là đạo cơ đại đạo đã khôi phục rồi à.” Lai Trì Lũ bước đến đứng trước mặt Hồ Thanh Gia, khiến Hồ Thanh Gia phải lùi lại mấy bước.

“Lai Trì Lũ, ta và ngươi không thù không oán, ngươi có ý gì?” Hồ Thanh Gia không biết kế hoạch của Lam Tiểu Bố, chỉ có thể mở miệng ngăn Lai Trì Lũ lại.

Dáng người Lai Trì Lũ không cao, tướng mạo cũng cực kỳ bình thường, tóc lại có hai loại màu sắc, đen và đỏ thẫm, có vẻ hơi quái dị.

Lai Trì Lũ không trả lời Hồ Thanh Gia ngay, mà chỉ đánh giá Hồ Thanh Gia một chút rồi mới lên tiếng, “Đạo cơ đại đạo của ngươi bị hao tổn, ta nghĩ nếu không có được bảo vật Hỗn Độn thì không thể nào khôi phục được nhanh như vậy. Ngươi có Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm, còn có bảo vật Hỗn Độn, cơ duyên của ngươi thật là tốt đấy. Ta cũng không có ý gì khác, ngươi lấy Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm ra đây, đồng thời đưa luôn bảo vật Hỗn Độn mà ngươi đã lấy được ra, ngươi có thể tự do tự tại mà đi rồi.”

“Nằm mơ!” Hồ Thanh Gia quát lên một tiếng chói tai, thân hình nhanh chóng lùi lại. Chỉ là nàng vừa đi được khoảng mấy trượng, đã cảm thấy không gian xung quanh thay đổi, sát cơ đáng sợ đã bao phủ lấy nàng.

Trong lòng Hồ Thanh Gia hoảng hốt, không phải Lam Tiểu Bố đã đến đây trước rồi sao? Vì sao ở đây vẫn còn Khốn Sát Thần Trận của Lai Trì Lũ? Không đợi Hồ Thanh Gia lấy lại tinh thần, một cái cự xúc màu đen đỏ giao nhau từ hư không đánh xuống, sau khi cái cự xúc này đánh xuống, thần nguyên cuồng bạo và lĩnh vực đạo vận đã khóa chặt lĩnh vực của Hồ Thanh Gia lại.

Thật là lợi hại, trong lòng Hồ Thanh Gia biết rõ, nàng đang ở trong Khốn Sát Thần Trận, trừ cứng rắn đỡ lấy một xúc này, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Hồ Thanh Gia không còn cách nào bận tâm đến Lam Tiểu Bố đang làm gì, nàng lấy dù xanh ra, lĩnh vực Hợp Thần cuốn lên.

Oanh! Đạo vận cuồng bạo nổ tung, Hồ Thanh Gia cảm thấy khí thế thần nguyên mênh mông vô cùng nghiền ép đến, lĩnh vực của nàng cũng vỡ vụn thành từng mảnh.

Khí thế đạo vận vô biên bàng bạc kia theo lĩnh vực của đối phương không ngừng tăng vọt, trong lòng Hồ Thanh Gia hiện lên tia tuyệt vọng, xong rồi. Chỉ cần nàng lùi về sau, không cần Lai Trì Lũ ra tay, nàng cũng sẽ bị Khốn Sát Thần Trận xé mất nửa cái mạng.

Ngay khi Hồ Thanh Gia nghĩ đến chuyện thi triển cấm thuật tiếp tục bỏ chạy, nàng mơ hồ cảm thấy đối phương chắc hẳn sẽ tiếp tục tăng cường lĩnh vực của mình thì đột nhiên nhất thời chậm lại một chút. KHiến Hồ Thanh Gia mừng rỡ chính là, không biết Lai Trì Lũ đã xảy ra chuyện gì, chẳng những lĩnh vực bắt đầu chậm lại, mà sát thế đạo vận lúc đầu đang cường thế như một con sóng lớn tựa như cũng bắt đầu rút đi, càng ngày càng yếu ớt.

Không đúng, nàng và Lai Trì Lũ đã giằng co nhiều năm rồi, biết rất rõ Lai Trì Lũ như thế nào, tuyệt đối sẽ không dừng tay vào lúc này, khả năng duy nhất định là có người ra tay với Lai Trì Lũ. Có thể ra tay với Lai Trì Lũ, vậy thì tất nhiên là Lam Tiểu Bố.

Nghĩ đến đây, Hồ Thanh Gia không còn nghĩ đến chuyện thi triển cấm thuật nữa, sát thế từ dù xanh trong tay nàng tăng vọt, đạo vận thần thông lưu chuyển càng lúc càng rõ ràng, từng đạo dù mang màu xanh cuốn ngược về.

KHóe miệng Lai Trì Lũ xuất hiện một vệt máu, hắn tin tưởng mình cẩn thận hơn bất cứ ai, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ có người lại bố trí Khốn Sát Thần Trận trong đám Ẩn Nặc Thần Trận của chính mình, cái Khốn Sát Thần Trận này hắn chẳng những không phát hiện ra, mà bây giờ còn bị vây trong đó.

Đây tuyệt đối là hư không thần trận, là hắn chủ quan, nơi này có người đã bố trí hư không thần trận, trăm phần trăm là do Hồ Thanh Gia mời đến nhờ giúp đỡ.

TRong lòng Lai Trì Lũ trầm xuống, hắn vẫn luôn ở bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành, cho nên bất cứ cường giả nào tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành hắn đều biết. Qua nhiều năm như vậy, cũng không hề có cường giả chân chính trong mắt hắn tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành.

Nếu không có cường giả tiến vào Vũ Trụ Độ Đạo thành, Hồ Thanh Gia này tìm kiếm giúp đỡ từ đâu đến? Chẳng lẽ chính là gia hỏa đã giết chết năm tên Thần Vương cặn bã trong hư không phường thị bên ngoài thần thành kia sao? Người này hắn đã từng quan sát rồi, thực lực còn chưa đến Hợp Thần cảnh.

Lai Trì Lũ vừa mới nghĩ đến đây, khí thế sát phạt trong không gian lập tức bao trùm đến. Đây là liên hoàn Hư Không Khốn Sát Thần Trận, không chỉ như vậy, còn có Giảo Sát Thần Trận.

Lai Trì Lũ khẳng định, tu vi của cường giả bố trí ra trận pháp này cũng không mạnh, nếu không thì không thể chỉ dùng trận pháp để đối phó với hắn. Nếu như tu vi không mạnh, vậy thì thật sự chính là tên kia.

Chương 1500 - Tính kế Lai Trì Lũ. (2)

Lai Trì Lũ điên cuồng ném trận kỳ trong tay mình ra, đồng thời xúc Địa Ngục đánh ra hai loại khí thế đạo vận khác biệt ra ngoài. Hắn nhất định phải thoát khỏi cái Liên Hoàn Khốn Sát Thần Trận này trong thời gian ngắn nhất, nếu không thì rất có thể hắn sẽ không đi nổi.

Rầm rầm rầm! Xúc Địa Ngục cuốn lên đạo vận sát phạt va chạm với sát thế bên trong không gian hư Không Khốn Sát Thần Trận, tiếng thần nguyên nổ tung trong hư không kéo dài không dứt. Quy tắc Không Gian vô cùng hỗn loạn, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy quy tắc sắp bị xé rách.

Tim Lai Trì Lũ lại càng nặng nề hơn, trận kỳ hắn ném ra ngoài không hề có chút phản ứng nào. Trừ cái Khốn Sát Thần Trận hắn kích phát lúc đầu ra, những thần trận khác hình như đã mất liên hệ với hắn.

Cho dù mình cũng là một đại sư Thần TRận cấp sáu, nhưng Lai Trì Lũ khẳng định người kia có trình độ trận pháp mạnh hơn hắn.

Phải nhanh lên, nếu không hậu quả càng bết bát, Lai Trì Lũ còn chưa giải quyết xong Liên Hoàn Hư KHông Khốn Sát Thần Trận đang khóa chặt hắn này, từng đạo sát mang màu xanh đã ập đến.

Lai Trì Lũ và Hồ Thanh Gia không chỉ mới đấu với nhau chỉ một lần, hắn sao có thể không biết được Hồ Thanh Gia đã thoát khỏi Khốn Sát Thần Trận và lĩnh vực sát thế từ xúc Địa Ngục của hắn, đang dốc toàn lực phản công với hắn chứ?

Cuối cùng đã không lo được đến chuyện thương thế của mình vừa khỏi hẳn, Lai Trì Lũ điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ, xúc Địa Ngục ở trong hư không lớn mạnh hơn gấp trăm lần, có hai đầu Đại Long sát phạt một đỏ một đen vờn quanh trong hư không.

Hồ Thanh Gia đang dốc toàn lực công kích Lai Trì Lũ cảm nhận được đạo vận mới ập đến, không chỉ như vậy, thậm chí nàng còn cảm thấy có một loại hơi thở tử vong chèn ép đến, tựa như chỉ cần nàng còn dám tiếp tục đánh tới, sẽ bị hai con Đại Long này nuốt chửng.

KHí thế của Hồ Thanh Gia chỉ dừng lại một chút, hai con Đại Long của Lai Trì Lũ đã xé rách Liên Hoàn Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố. Hư không xuất hiện trước mặt Lai Trì Lũ, Lai Trì Lũ không suy nghĩ gì nữa, vọt thẳng ra ngoài. Cho dù là báo thù, hay phía sau như thế nào, chuyện đầu tiên nhất định phải chạy thoát khỏi cái liên hoàn Hư Không Khốn Sát Thần Trận này trước đã.

Sự kiềm chế yếu đi, Hồ Thanh Gia sao có thể không biết mình đã bị chơi xỏ, nàng nhìn hư không đã bị Lai Trì Lũ xé rách, trong lòng vô cùng hổ thẹn, nếu không phải vì sự do dự và lùi lại của nàng, Lai Trì Lũ tuyệt đối không thể trốn thoát được. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã trễ, nàng chỉ có thể điên cuồng cuốn dù xanh lên đánh về bóng lưng Lai Trì Lũ.

Phá vỡ liên hoàn hư không thần trận, Lai Trì Lũ cuối cùng cũng thở phào một hơi, thoát được rồi.

Chỉ là hắn vừa nghĩ đến đây, hư không bên ngoài đã biến mất tăm, một đạo kích mang đột nhiên bổ đến phía hắn từ vị trí mà hắn không thể nào ngờ đến được, cắt người hắn ra làm đôi dễ dàng như cắt đậu hũ.

“Phốc!” Sương máu nổ tung, Lai Trì Lũ đờ đẫn đứng trong hư không, nhìn thấy nửa người mình bị một nam tử trẻ tuổi ném một mồi lửa thiêu rụi, sâu trong lòng là tuyệt vọng.

Giờ phút này hắn cũng đã hiểu ra, vừa rồi mình vẫn chưa xông ra khỏi liên hoàn thần trận của đối phương, mà là đã tiến vào một cái

Hư Không Huyễn Trận.

Có lẽ trình độ trận đạo của đối phương cũng giống như hắn, cho dù có mạnh hơn hắn thì cũng có hạn. Nhưng loại thủ đoạn sử dụng trận pháp thế này thì mạnh hơn gấp mười lần Lai Trì Lũ hắn.

Nhìn thấy Lai Trì Lũ bị mình đánh trọng thương, sau đó nhắm hai mắt lại, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Một chiêu này của mình không phải là lần đầu tiên dùng, đây xem như là lần thứ ba sử dụng, vẫn có thể dùng tốt như vậy.

“Lam đạo hữu, ta vô cùng hổ thẹn, không giúp đỡ được gì nhiều.” Dù xanh của Hồ Thanh Gia không hề gây thương tổn gì với Lai Trì Lũ. Nhưng mà nàng đã nhìn thấy rõ, Lai Trì Lũ không chạy được, đã bị Lam Tiểu Bố khóa chặt trong Khốn Sát Thần Trận. Nói tới nói lui, nàng đã không nhìn lầm Lam Tiểu Bố, cũng không khiến nàng thất vọng.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không, ngươi đã giúp ta một đại ân, nếu như không có ngươi thì ta cũng không nhốt được gia hỏa này. Vết thương của gia hỏa này chẳng những đã sớm khôi phục, thực lực còn đến Hợp Thần tầng bảy. Là ngươi kéo đi chín phần lực chú ý của gia hỏa này, ta mới có thể vây nhốt được người này.”

“Thương thế của hắn đã sớm khôi phục rồi?” Hồ Thanh Gia kinh ngạc hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, thương thế của gia hỏa này đã sớm khôi phục, ta nghi ngờ sở dĩ hắn thể hiện ra ngoài rằng mình bị thường, là đang cho ngươi nhìn. Còn nguyên nhân, ta thật sự cũng không biết.”

“Vậy vì sao hắn không vào trong Vũ Trụ Độ Đạo thành.” Hồ Thanh

Gia lại càng không hiểu. Nếu như Lai Trì Lũ không bị thương, vậy hắn phải sớm vào trong Vũ Trụ Độ Đạo thành ra tay với nàng mới đúng chứ.

Lai Trì Lũ không để ý đến Hồ Thanh Gia, mà là nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Bằng hữu, ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại muốn hãm hại ta?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Lúc đầu quả thật là không thù không oán, nhưng mà ai bảo ngươi lại muốn nhòm ngó đến trận kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch cơ chứ? Đây chính là đồ ta đã định trước. Hơn nữa, Hồ đạo hữu và ngươi cũng không thù không oán, Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm trên người nàng có liên quan gì đến ngươi đâu? Vậy mà ngươi lại đứng chắn ở ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành nhiều năm như vậy? Chính là vì muốn đoạt được đồ đạc của nàng.”

Lai Trì Lũ tự giễu cười cười, “Năm đó ta còn là một trong thập đại Thiên Thần trong Niết Bàn học cung, hôm nay vậy mà bị một con kiến hôi hãm hại, ha ha.”

Lam Tiểu Bố thì không hề hoài nghi câu nói này, công pháp Lai Trì Lũ tu luyện rất quỷ dị, thậm chí còn tu luyện thần thông vô cùng sống động. Nhưng mà cho dù là như vậy, cũng phải uống nước rửa chân của Lam Tiểu Bố hắn thôi.

Sau khi tự giễu một câu, Lai Trì Lũ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Cho dù ngươi có giết ta, chiếm đoạt nơi này, ngươi cũng không thể đến được chỗ Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch. Nguyên nhân thì ta lười nói cho ngươi, đến lúc đó tự bản thân ngươi sẽ hiểu. Còn nữa, loại người như ngươi nhất định là người cảm ngộ đại đạo đỉnh cấp. Ngươi sẽ hiểu ra một đạo lý, ta và ngươi không thù không oán, hôm nay ngươi giết ta, tương lai nhân quả đến, ngươi vĩnh viễn không thể nào chứng đại đạo của mình được.”

Chương 1501 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long.

Nghe thấy vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm ha ha. Con rùa này còn định tính toán trò nhỏ này với hắn, cho dù có bị mình giết, cũng muốn hố Lam Tiểu Bố hắn một chút.

Nếu như hắn thật sự cảm ngộ quy tắc của vùng vũ trụ này mà tu luyện, đồng thời cho dù là công pháp, đại đạo cũng đều dựa theo quy tắc thiên địa ở vùng vũ trụ này, có lẽ thật sự có khả năng bị mưu hại. Nhưng mà Lam Tiểu Bố bây giờ không thèm để ý, hắn tu luyện đại đạo tự thân, chỉ cần đại đạo không ngừng, có một ngày hoàn toàn vượt xa quy tắc Thế Giới của vùng vũ trụ này cũng không phải là chuyện không có khả năng.

“Hồ đạo hữu, ngươi có gì muốn hỏi không?” Lam Tiểu Bố quay sang nhìn Hồ Thanh Gia.

Lai Trì Lũ nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống. Hắn biết rõ, cái mạng nhỏ của mình không còn nằm trong tay mình nữa, người trước mắt này đang chuẩn bị giết hắn. Chỉ là hắn và Lam Tiểu Bố không hề quen biết, hắn cũng không biết phải làm thế nào Lam Tiểu Bố mới tha cho mình một mạng. Giờ phút này hắn chỉ hận bản thân mình đã chủ quan, nếu như hắn không khinh địch, lúc trước khi Lam Tiểu Bố giết chết năm tên Thần Vương bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành, hắn nên ra tay xử lý Lam Tiểu Bố.

Hồ Thanh Gia lập tức nói, “Ta không có gì muốn hỏi, người này rất quỷ dị. Trước đó ta vẫn luôn cảm thấy hắn đang theo dõi ta, nhưng ta không thể nào tìm thấy sự tồn tại của hắn, loại người này ta thấy nên giết sớm thì sớm bớt việc, giữ lại chính là một tai họa.”

Lai Trì Lũ đột nhiên nói, “Vị đạo hữu này, nếu như ngươi giơ cao đánh khẽ, ta tình nguyện nói cho ngươi biết một bí…”

Chữ mật còn chưa kịp nói ra, Lai Trì Lũ đã cảm thấy mi tâm mát lạnh, bóng tối bao phủ, suy nghĩ cuối cùng trong đầu hắn chính là, thiên hạ này lại không có loại người tò mò.

mật

Bí mật gì đó, đối với Lam Tiểu Bố mà nói không hề đáng giá, hắn sẽ không để Lai Trì Lũ nói hết, dùng một đạo nhận mang xé rách mi tâm Lai Trì Lũ, đồng thời ném một ngọn lửa đốt cháy Lai Trì Lũ thành hư vô.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố giết Lai Trì Lũ, Hồ Thanh Gia thở phào một hơi, “Đa tạ Lam đạo hữu, gia hỏa này khiến cho cả người ta trên dưới đều không thoải mái, sau khi giết rồi, ta cảm thấy khá hơn rất nhiều.”

Lam Tiểu Bố đoán Hồ Thanh Gia đã bị Lai Trì Lũ ám ảnh đến sợ hãi, hắn cười một cái rồi nói, “Ngươi này đã bị giết, không bằng chúng ta cùng đi vào trong luyện hóa Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch đi? Giống như lúc trước đã nói, ai có thể luyện hóa trước thì đó chính là của người đó.”

Hồ Thanh Gia lắc đầu, “Ta không đi, thật ra ta nghe lời Lai Trì Lũ nói xong, đã mơ hồ cảm thấy hắn nói đúng, cái Giới Kỳ Thất Giới Thạch này có lẽ không thật sự dễ luyện hóa như vậy. Ngươi đi xem thử đi, nếu như thật sự không luyện hóa được cũng không cần để ý. Với tư chất và thủ đoạn của ngươi, ta nghĩ chờ sau khi ngươi tăng lên một cấp độ nhất định, chắc chắn sẽ luyện hóa được.”

Lời này Hồ Thanh Gia không hề nói mò, lúc trước cái Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch này nàng phát hiện ra đầu tiên. Mặc dù nàng không luyện hóa mang nó đi, nhưng thần niệm nàng đã dò xét qua, bây giờ nghe Lai Trì Lũ nói, luôn cảm thấy lời Lai Trì Lũ nói không sai. Nếu như cái Giới Kỳ này dễ luyện hóa như vậy, hoàn toàn không cần phải đợi đến ngày hôm nay, Lai Trì Lũ đã sớm luyện hóa lấy nó đi rồi.

Thấy Hồ Thanh Gia không đi, Lam Tiểu Bố cũng lười thuyết phục tiếp, trên thực tế cho dù Hồ Thanh Gia cùng đi với hắn, hắn tin mình sẽ luyện hóa được trước.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đã như vậy thì ta vào trong xem, Hồ đạo hữu ở chỗ này chờ ta một lát.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố không chút do dự, sải bước ra bước vào bên trong Hư Không Truyền Tống Trận Môn kia.

Vừa tiến vào trận môn, Lam Tiểu Bố đã phát hiện bản thân mình đang đứng trên một cái Hư Không Thạch Duẫn trong hư không. Đối diện nơi này có một tấm bia đá, trên bia đá có viết Nhị Giới Thạch.

Cái bia đá Nhị Giới Thạch lấy được dễ như trở bàn tay, so với Nhất Giới Thạch và Thất Giới Thạch, lấy Nhị Giới Thạch này rõ ràng đơn giản hơn nhiều. Nhưng mà một khắc sau, Lam Tiểu Bố biết mình đã nghĩ quá đơn giản ròi, cho dù Nhị Giới Thạch đang ở trước mặt, nhưng thần niệm của hắn hoàn toàn không thể nào chạm đến.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cố gắng thẩm thấu vào vùng hư không này, sau đó từ từ tiến về phía trước tìm kiếm, nếu như thật sự không làm được, vậy hắn sẽ tiếp tục thăng cấp Đoán Thần Thuật.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng cảm ứng được một vài thứ gì đó, một cái lỗ Khảm không khác gì với Đơn Giới Thạch, khi thần niệm của hắn thẩm thấu đến cái lỗ khảm này, hắn đã lấy được điều kiện để lấy Nhị Giới Thạch đi.

Muốn lấy được Nhị Giới Thạch đi, điều kiện tiên quyết là trước đó phải luyện hóa được Nhất Giới Thạch, sau đó cầm Nhất Giới Thạch đến nơi này, lúc đó mới có thể lấy được Nhị Giới Thạch đi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đã hiểu ra vì sao trước đó Lai Trì Lũ lại nói mình không thể lấy được lá Giới Kỳ này, nếu như không lấy được NHất Giới Thạch, bất kỳ người nào cũng không thể lấy được Nhị Giới Thạch đi.

Chỉ là thật trùng hợp, trên người hắn lại có Nhất Giới Thạch. Nếu như trong vũ trụ này, còn có người có thể lấy được cái Nhị Giới Thạch này, có lẽ đó chính là Lam Tiểu Bố hắn.

Lam Tiểu Bố lấy Nhất Giới Thạch ra khảm vào trong lỗ khảm hư không kia, mọi thứ trước mắt lập tức trở nên sáng tỏ thông suốt, cái không gian mơ mơ hồ hồ cũng trở nên vô cùng rõ ràng, Nhị Giới Thạch cũng trở nên rõ ràng hơn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức khóa Nhị Giới Thạch lại, đạo vận lưu chuyển, đã có thể dễ dàng cuốn Nhị Giới Thạch vào trong Trường Sinh giới của hắn.

Cất Nhị Giới Thạch đi, không đợi Lam Tiểu Bố đi lấy Nhất Giới Thạch, Nhất Giới Thạch đã nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Chương 1502 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long. (2)

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, nếu như cứ tiếp tục như thế này, vậy Tam Giới Thạch chắc hẳn phải cần có Nhị Giới Thạch làm môi giới. Nếu thế thì, Giới Kỳ Thất Giới Thạch kia, chỉ có thể chờ Lam Tiểu Bố hắn đi lấy về thôi.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được hư không bắt đầu dao động, nơi này hình như muốn sụp đổ? Lam Tiểu Bố nhanh chóng xông ra khỏi trận môn.

Hầu như một khắc sau khi Lam Tiểu Bố xông ra khỏi trận môn, hư không sụp đổ đằng sau đã lan đến, sau đó cái trận môn hư không kia cũng bắt đầu sụp đổ.

“Đi mau.” Lam Tiểu Bố nói với Hồ Thanh Gia một tiếng, trực tiếp bỏ chạy.

Hồ Thanh Gia nhanh chóng đi theo sau Lam Tiểu Bố chạy, phía sau bọn họ là tiếng hư không sụp đổ liên miên không dứt.

Mặc dù Lam Tiểu Bố có lấy được cái Giới Kỳ thứ hai hay không, Lam Tiểu Bố đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng có chút không tầm thường. Nhưng mà Hồ Thanh Gia không hỏi thăm Lam Tiểu Bố có lấy được Giới Kỳ hay không, nàng cũng không muốn biết.

Hồ Thanh Gia không hỏi, Lam Tiểu Bố cũng không nói, thù lao nên đưa cho Hồ Thanh Gia, đợi lát nữa hắn sẽ đưa, đây là chuyện lúc trước đã nói xong. Trên đường quay về Vũ Trụ Độ Đạo thành, Lam Tiểu Bố hỏi thăm về tình huống hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu một chút, so với thông tin hắn biết được cũng không kém gì nhiều.

Hư không Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu đã tồn tại từ rất lâu, lúc đầu nơi này chỉ là tuyệt địa. Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xuất hiện, nơi này đã trở thành nơi sống sót của vô số tu sĩ tránh né lượng kiếp.

Còn về làm sao đến được nơi này, tại sao lại tồn tại, Hồ Thanh Gia cũng không biết.

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, vùng không gian này có phải có quan hệ với Thất Giới Thạch hay không. Sau khi hắn lấy được Nhất Giới

Thạch, nên mới bị cuốn đến vùng hư không này. Sau đó ở trong vùng hư không này, hắn lấy được Nhị Giới Thạch.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Hồ Thanh Gia chợt nhớ đến một chuyện nói, “Còn có một chuyện nữa, đó chính là tại vùng hư không này cũng không phải là không có gì là không có, còn có một tòa Hư Không Cự Sơn. Lúc đầu hư Không Cự Sơn này cũng không có gì, nhưng ở trên Hư Không Cự Sơn này có thi thể của một con Hôi Long vô cùng to lớn, thi thể con Hôi LOng này dài ít nhất là vạn trượng, cái đầu to như một ngọn núi lớn. Con Hôi Long kia không biết vì sao mà vẫn lạc, cho đến bây giờ, vẫn tản mát ra uy áp kinh khủng.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Thi thể Hôi Long này, giá trị chắc hẳn vô cùng cao? Vì sao không có ai lấy đi?”

Hồ Thanh Gia nói, “Kỳ quái là ở chỗ này, người bình thường tu vi thấp một chút, còn chưa đến gần con Hôi Long này, sẽ bị uy áp kinh khủng này đè ép đến mất không thể nào làm gì được, đừng bảo là thần niệm, ngay cả dùng mắt cũng không dám nhìn nhiều. Trong tình huống này, muốn lấy Hôi Long đó đi, đó là chuyện cực kỳ viển vông.”

“Lúc trước đi vào vùng hư không này, có phải có Thánh Nhân hay không? Chẳng lẽ Thánh Nhân cũng không lấy Hôi Long kia đi được sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Hồ Thanh Gia giải thích, “Sau khi chuyện của Hôi Long bị phát hiện ra, lúc đó đã có rất nhiều Thánh Nhân thực lực cường đại đã rời khỏi vùng hư không này. Có lẽ còn một ít Thánh Nhân vẫn còn ở lại đây, nhưng bọn họ tựa như cũng không thể nào lấy con Hôi Long này đi được. Thân Bất Thanh cũng từng thử qua, cũng không thể nào làm được. Ban đầu Thân Bất Thanh là Đạo Quân của một giới, nhưng mà sau khi đến nơi này, hắn cũng biết hắn chỉ là một ngụy Thánh Nhân mà thôi, so với những Thánh Nhân cường đại kia, hắn hoàn toàn không sánh nổi.

Ngụy Thánh Nhân dù sao cũng là một cường giả, mặc dù Thân Bất Thanh đến gần được Hôi Long, nhưng cái uy áp kia vẫn áp chế hắn đến mức ngay cả thần niệm cũng không thể hoàn toàn mở rộng được, chứ đừng nói đến chuyện kéo Hôi Long vào trong thế giới của mình. Ta nghe Thân Bất Thanh nói, cho dù thần niệm có cuốn được Hôi Long, muốn kéo Hôi Long đi cũng không thể, hắn nói đạo tắc đại đạo của Hôi Long đã cao hơn vùng vũ trụ này, thế giới tu luyện ra được ở vùng vũ trụ này, không thể chứa được Hôi Long, trừ khi có một ngày đạo tắc của Hôi Long này tán loạn đi mới có thể kéo nó đi được. Từ đó sau khi trở về, Thân Bất Thanh đã dùng ta cản đao cho hắn, chính hắn thì dẫn theo Lãnh Khinh Điệp chạy đi."

Lam Tiểu Bố dừng lại nói, "Hồ đạo hữu, bây giờ đến lúc Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu mở ra còn khoảng mấy tháng, ta quyết định đến đó xem một chút, có thể nói chỗ đó cho ta biết không?"

Lúc này Hồ Thanh Gia lập tức lấy một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, "ĐƯơng nhiên có thể, đây chính là ngọc giản vị trí của Hôi Long. Nơi này đã từng có rất nhiều người đi qua, thậm chí có người bị uy áp nghiền ép mà chết. Ngươi nhất định phải cẩn thận."

"Đa tạ, ta sẽ cẩn thận." Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản vô cùng vui mừng nói.

Hồ Thanh Gia cũng nói, "Ta ở Vũ Trụ Độ Đạo thành chờ ngươi, sau khi ngươi quay lại, chúng ta cùng rời khỏi nơi này, ta đã ở ngốc trong Vũ Trụ Độ Đạo thành đủ rồi."

Hồ Thanh Gia rất biết điều, cho dù Lam Tiểu Bố có thể lấy được con Hôi Long kia hay không, nhất định sẽ lấy ra bản lĩnh cuối cùng. Dù sao thì nàng cũng không giúp được gì, đã như vậy, tốt nhất là nàng không cần đi theo.

“Được.” Trong lòng Lam Tiểu Bố rất tán thưởng sự biết điều của Hồ Thanh Gia, cho dù trước đó Hồ Thanh Gia là người như thế nào, nhưng bây giờ nàng không hề khiến người ta chán ghét. Từ sau khi giết chết Lai Trì Lũ, nàng vẫn chưa từng hỏi đến vấn đề Giới Kỳ Nhị Giới Thạch. Cho dù sau khi quay về Vũ Trụ Độ Đạo thành, hắn cũng sẽ nói cho nàng biết, đồng thời bồi thường một vài thứ gì đó cho nàng, những chuyện đó với nàng chủ động hỏi đến là hai việc khác nhau. Mà bây giờ nàng lại chủ động lựa chọn không đi cùng mình đến đó, cũng biết cho dù mình có lấy được Hôi Long hay không, đều có thể bại lộ một ít bí mật của mình.

Chương 1503 - Hôi Long đáng sợ

Nơi mà Hồ Thanh Gia nói ở khá xa, nhưng mà Lam Tiểu Bố dùng Luân Hồi Oa để di chuyển, cũng chỉ qua năm ngày là đến nơi.

Khác với những lời Hồ Thanh Gia nói, cự sơn này cũng không thể nhìn thấy, mà là bị một tầng cấm chế mơ mơ hồ hồ ngăn cách. Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy rằng Hồ Thanh Gia đã lừa hắn, cấm chế ở nơi này chắc hẳn chỉ mới hình thành trong thời gian ngắn. Lúc Hồ Thanh Gia đến đây, cấm chế nhất định còn chưa có.

Có rất nhiều người ở Vũ Trụ Độ Đạo thành đều biết ở nơi này có một con Hôi Long, cũng biết uy áp từ con Hôi Long này vô cùng đáng sợ, người bình thường hoàn toàn không thể nào đến gần được. Cho nên những Thánh Nhân, Chuẩn Thánh kia sau khi rời khỏi vùng hư không này rồi, trên cơ bản có rất ít người đến nơi này tìm chết, đây cũng là nguyên nhân mà nơi này từ từ hình thành nên cấm chế.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào cấm chế mông lung này, lập tức có một cảm giác vô cùng quen thuộc. Quy tắc của cấm chế này khác với những cấm chế hình thành từ quy tắc thiên địa bình thường, cũng giống như quy tắc mà hắn đã cảm nhận được ở Thần Nguyên Đan hải trong vực sâu Di Thần kia.

Đây là một loại quy tắc vũ trụ hoàn toàn mới, hình như có cùng nguồn gốc với quy tắc KHông Gian Kính Tượng.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đã tiếp xúc với loại quy tắc này, cộng thêm cấm chế ở nơi này hình thành vẫn chưa quá lâu, cho nên lần này hắn hoàn toàn không cần thăng cấp Đoán Thần Thuật, thần niệm cũng có thể từ từ thẩm thấu vào bên trong cấm chế.

Thần niệm Lam Tiểu Bố vừa thấm vào trong, một luồng khí thế uy áp mênh mông lập tức ập tới, thần niệm Lam Tiểu Bố bị sự nghiền ép cuồng bạo này ép thành bã vụn.

Cảm giác suy yếu truyền đến, Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi. Đây không phải là đang cắn nuốt thần niệm của hắn, mà là trực tiếp nghiền thần niệm của hắn thành hư vô.

Sau khi nuốt mấy viên đan dược vào, Lam Tiểu Bố bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của nơi này.

Thời gian hình thành cấm chế ở nơi này không dài, cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố cũng mất gần nửa tháng mới có thể tạo dựng xong mô hình kết cấu của cái cấm chế này.

Một trăm lá trận kỳ rơi xuống, cái cấm chế ẩn này đã bị Lam Tiểu Bố xé mở ra một lỗ hổng. Cho dù Lam Tiểu Bố đã sớm mở rộng lĩnh vực Thần Vương của mình, nhưng khi lỗ hổng trên cấm chế này bị mở ra, lĩnh vực của hắn cũng vỡ vụn thành từng mảnh.

Uy áp kinh khủng bao trùm đến, Lam Tiểu Bố há miệng phun ra một ngụm máu, cả người bay ra ngoài.

Lam Tiểu Bố đứng đằng xa chấn động nhìn vào lỗ hổng trên cấm trận mà hắn đã mở ra, hắn nhìn thấy rất rõ, ở chỗ này quả thật có một ngọn núi lớn, một phần của sườn núi, có một đầu của con Cự Long dài gần vạn trượng đang nằm, toàn thân con Cự Long này màu xám, mặc dù không có chút sinh cơ nào, nhưng uy áp vô cùng vô tận kia, cho dù Lam Tiểu Bố có là Thần Vương cũng không thể nào đến gần Cự Long được.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi thật sâu, hắn tu luyện đến Thần Vương cảnh, không phải là người không biết gì, chưa thấy gì như trước. Sau khi hắn giết chết mấy Hợp Thần cảnh, thậm chí hắn còn có một loại cảm giác, chỉ cần mình chứng đạo Chuẩn Thánh, cho dù có là Thánh Nhân hắn cũng sẽ không e ngại.

Bây giờ hắn mới biết được bản thân mình nhỏ bé như thế nào, khi tu vi của hắn còn thấp kém, không biết bao nhiêu lần bị người khác xem là sâu kiến. Nhưng hắn chưa bao giờ xem bản thân mình là sâu kiến, hắn tin chỉ cần mình không ngừng tu luyện, những người luôn xem hắn là sâu kiến này cuối cùng sẽ bị hắn đè xuống.

Hôm nay khi hắn cảm nhận được uy áp vô cùng mênh mông này, hắn cuối cùng cũng cảm thấy mình thật sự là một con kiến hôi, lần đầu tiên hắn có suy nghĩ, cho dù hắn có tu luyện như thế nào, cũng không thể nào đánh bại được con Hôi Long khi còn sống này.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, lại giống như cỏ dại điên cuồng lan tràn, khi một sợi đạo vận màu xám xuất hiện, KHí Vận Chi Thụ trong thức hải của Lam Tiểu Bố bắt đầu lưu chuyển, điều này khiến Lam Tiểu Bố lập tức tỉnh táo lại. Ý niệm của hắn nhanh chóng câu thông với Đế Hưu Thụ, một luồng hương thơm thanh mát thẩm thấu đến toàn bộ thể xác tinh thần, khiến tâm tình Lam Tiểu Bố kiên định hơn rất nhiều.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới lấy lại tinh thần, hắn theo bản năng giật cả mình, vừa rồi có uy áp nghiền ép kia suýt chút nữa đã khiến hắn mất đi tinh thần.

Nếu như hắn không có KHí Vận Chi Thụ, không có Đế Hưu Thụ, vậy hắn chỉ có thể ép tia uy áp này ra ngoài, vậy thì không biết phải mất bao nhiêu năm tháng. Một khi không ép ra được, cuối cùng sẽ là cát bụi vẫn là cát bụi mà thôi.

Lam Tiểu Bố lại nhìn về con Hôi Long to lớn ở phía xa xa, trong lòng âm thầm cảnh giác, thật là mạnh.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển KHí Vận Chi Thụ, vừa câu thông Đế Hưu Thụ bình ổn Nguyên Thần của mình, từ từ tiến đến gần con Cự Long này.

Lần này mới đi được một chút, Lam Tiểu Bố đã dừng lại, hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục tiến lên nữa, nếu như tiếp tục tiến lên, có lẽ tâm thần của hắn sẽ bị uy áp này nghiền ép.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của Hôi Long, con Hôi Long này từ đâu tới, Lam Tiểu Bố không biết. Nhưng mà có một chuyện Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, con Hôi Long này tuyệt đối không tồn tại trong vùng vũ trụ này. KHí thế từ uy áp của Hôi Long cộng với quy tắc thiên địa tự động hình thành ở bên ngoài kia, tuyệt đối vượt xa vùng vũ trụ này.

Mãi cho đến nay, Lam Tiểu Bố vẫn luôn cảm thấy có lẽ Thánh Nhân cũng không phải là cực hạn của đại đạo. Trước lúc này, Lam Tiểu Bố chỉ có cảm giác như vậy thôi. Bây giờ hắn đã có một cảm giác trực quan, đó chính là con Hôi Long này mới là cảnh giới tồn tại trên cả Thánh Nhân.

Chương 1504 - Hôi Long đáng sợ (2)

Nếu như có thể, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ kéo con Hôi Long này đi. Tất cả mọi thứ trên người con Hôi Long này, đều là bảo vật đỉnh cấp. Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố biết rõ mình không thể nào làm được, đừng nói là bây giờ hắn không làm được, cho dù hắn đến Hợp Thần cảnh rồi cũng không thể làm được. Hắn tấn cấp lên Hợp Thần cảnh rồi, cũng chỉ có thể đến gần Hôi Long được một chút mà thôi.

CHỉ trong thời gian ngắn nhất, Lam Tiểu Bố đã đưa ra lựa chọn. Đầu tiên hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này trước, sau đó tạo dựng mô hình kết cấu của con Hôi Long này. Tạo dựng mô hình kết cấu của Hôi Long, chủ yếu là vì muốn cảm ngộ quy tắc đạo vận của Hôi Long. Những quy tắc này rõ ràng cao hơn vùng vũ trụ của hắn, có lẽ có một ngày hắn sẽ cần dùng đến.

Tạo dựng mô hình kết cấu của vùng không gian này, đồng thời khắc lại ngọc giản phương vị không gian, cũng vì để tiện tương lai quay lại nơi này.

Cả người con Hôi Long này đều là bảo vật, nếu như hắn có thể tấn cấp đến Chuẩn Thánh cảnh, hắn thật sự sẽ quay về đây một chuyến, lấy con Hôi Long này đi.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố rời khỏi đây. Hắn không cần phải phong ấn lại, chỉ cần hắn rời đi, cấm chế tự nhiên ở bên ngoài sẽ tự động phong ấn không gian của Hôi Long lại.

Lam Tiểu Bố không đến Vũ Trụ Độ Đạo thành, hắn quay về động phủ ở phường thị bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ dược là Hồ Thanh Gia cũng có mặt ở đây.

“Tông chủ.” Những ngày này Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân vẫn luôn lo sợ bất an, bây giờ nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay về, hai người đều kích động ra ngoài đón.

Dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng đi cùng Hồ Thanh Gia, kết quả Hồ Thanh Gia một mình quay về, mà Lam Tiểu Bố thì không thấy đâu, đổi thành ai cũng sẽ có chút lo lắng.

“Hồ đạo hữu, ta đang chuẩn bị đi tìm ngươi, không ngờ ngươi cũng ở đây.” Nhìn thấy Hồ Thanh Gia, Lam Tiểu Bố vui vẻ nói.

Hồ Thanh Gia nhanh chóng bước lên một bước, “Thật ra ta ở trong phủ Thái Thượng thành chủ luôn cảm thấy có chút bất an, bây giờ có cơ hội ra ngoài, ta lại càng không muốn quay về đó.”

Bất an? Lam Tiểu Bố sửng sốt, trên danh nghĩa thì Hồ Thanh Gia chính là người đứng đầu ở Vũ Trụ Độ Đạo thành, ở phủ Thái Thượng thành chủ thì có gì bất an chứ?

Thấy Lam Tiểu Bố khó hiểu, Hồ Thanh Gia giải thích một câu, “Đừng thấy rằng ở trong Vũ Trụ Độ Đạo thành có Giám Sát Thần Trận do ta bố trí ra, thật ra ta vẫn luôn cảm thấy bên trong Vũ Trụ Độ Đạo thành còn có người mạnh hơn ta. Chỉ là ta vẫn chưa tổn hại đến lợi ích của bọn họ mà thôi, cho nên bây giờ tu vi của ta đã khôi phục, ta cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi đó nữa.”

“Cũng tốt, còn hai ba tháng nữa, chính là khi Độ Đạo Khẩu mở ra, đến lúc đó ngươi cũng đi cùng chúng ta đi. Đúng rồi, chiếc nhẫn này đưa cho Hồ đạo hữu, hy vọng Hồ đạo hữu có thể nhanh chóng khôi phục tu vi.” Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra.

Hồ Thanh Gia nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy ra chiếc nhẫn, lập tức hiểu ra, Lam Tiểu Bố lấy được Giới Kỳ thứ hai của Thất Giới Thạch. Điều này khiến nàng vô cùng chấn động, Lam Tiểu Bố nhất định chính là một Thần Vương. Một Thần Vương có sức chiến đấu cường đại còn chưa nói, còn có thể lấy được Giới Kỳ Thất Giới Thạch mà đến Lai Trì Lũ cũng không thể lấy được, chuyện này sao có thể đơn giản?

Cũng không biết Lam Tiểu Bố đi đến chỗ Hôi Long kia có thu hoạch được gì không, muốn lấy được thi thể của Hôi Long, chuyện này không có khả năng lắm. Dù sao thì đó là chuyện mà đến cả Thánh Nhân cũng không làm được, mặc dù Lam Tiểu Bố mạnh, nhưng còn chưa cường đại đến mức làm được chuyện mà Thánh Nhân cũng không làm được.

“Đa tạ Lam đạo hữu.” Hồ Thanh Gia cũng không khách sáo, thậm chí nàng còn không hỏi thăm gì nhiều.

Chỉ cần nàng hỏi thăm hay từ chối, vậy tất nhiên Lam Tiểu Bố sẽ phải nói ra chuyện lấy được Giới Kỳ, chút chuyện này nàng vẫn có thể tự hiểu rõ. Có một số việc mọi người đều biết, nhưng nói ra thì không hay lắm.

Lam Tiểu Bố cũng đáp, “Còn hai ba tháng nữa, chúng ta tự tu luyện đi, sau đó thì đến Độ Đạo Khẩu.”

Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đương nhiên không có bất cứ dị nghị gì, Hồ Thanh Gia cũng không muốn đi Vũ Trụ Độ Đạo thành, cho nên cũng ở lại trong động phủ của Lam Tiểu Bố tu luyện.

Lúc đầu Hồ Thanh Gia cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ đưa cho nàng một ít thần tinh, nhưng khi nàng mở chiếc nhẫn ra nhìn thấy đồ vật ở bên trong, suýt chút nữa kinh sợ.

Một đầu Thần Linh mạch cực phẩm, một đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, còn có một đống thần tinh. Những thứ này mà để nàng khôi phục lại cảnh giới CHuẩn Thánh, đó là quá đủ.

Điều này khiến Hồ Thanh Gia có chút xấu hổ, lúc trước nàng còn lo lắng Lam Tiểu Bố muốn lấy Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm của nàng, bây giờ nhìn người ta tùy tiện lấy ra đều là Thần Linh mạch cực phẩm. Lam Tiểu Bố có thể lấy ra được Thần Linh mạch cực phẩm, đã nói lên trên người Lam Tiểu Bố còn có rất nhiều Thần Linh mạch cực phẩm

Người với người mà, có người thật sự không thể nào so sánh được. Nàng xem Thân Bất Thanh như ca ca, bao nhiêu lần vì Thân Bất Thanh vào sinh ra tử, nhưng khi phân phối tài nguyên tu luyện, nàng lúc nào cũng là người được chia ít nhất. Thân Bất Thanh đối với nàng tốt, chẳng qua chỉ là ngoài mặt hỏi han ân cần một chút mà thôi, không có chút trợ giúp thực chất nào cả.

Nàng chỉ cung cấp cho Lam Tiểu Bố vị trí của một cái Giới Kỳ không thể nào luyện hóa được, Lam Tiểu Bố lại cho nàng nhiều tài nguyên tu luyện như vậy. Trên thực tế, thậm chí Lam Tiểu Bố cũng không cần đưa cho nàng, thậm chí không cho nàng, vậy chuyện hắn lấy được Giới Kỳ cũng sẽ không bị lộ ra.

Chương 1505 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông.

Tu luyện hơn một tháng, Lam Tiểu Bố cảm nhận thấy tiến độ của mình chậm chạp lại, hắn dứt khoát dừng tu luyện.

Không tu luyện, Lam Tiểu Bố lại đi xem thử tốc độ tạo dựng mô hình kết cấu quy tắc đạo vận của Hôi Long kia, tốc độ vô cùng chậm rãi, so với tốc độ tu luyện của hắn còn chậm hơn, đó chính là tốc độ tạo dựng Đại Vũ TRụ Thuật, mức độ chậm chạp này hầu như không khác gì không có tiến độ cả.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn cảm thấy nếu như tạo dựng ra được quy tắc đạo vận của Hôi Long, giúp hắn hiểu được sự tồn tại của loại quy tắc này, có lẽ hắn có thể đến vực sâu Di Thần lấy toàn bộ Thần Nguyên Đan hải kia đi.

Còn mười ngày nữa, Lam Tiểu Bố không chọn tu luyện. Hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, ở trong Vũ Trụ Duy Mô có một không gian đặc thù, vùng không gian này có mấy cái cấm chế. Bên trong có một người là Mạc Khâu, hơi thở lạnh lẽo trên người Mạc Khâu ở trong Vũ Trụ Duy Mô nhiều năm cũng đã tiêu tán đi rất nhiều. Hơn nữa với trình độ trận đạo bây giờ của Lam Tiểu Bố, sau khi bố trí hộ trận khóa lại, hơi thở lạnh lẽo trên người Mạc Khâu sẽ không còn ảnh hưởng gì đến xung quanh nữa.

Trừ Mạc Khâu ra, còn có một cái quan tài bằng ngọc. TRong quan tài ngọc này là một nữ tử có khuôn mặt mỹ lệ như họa, nữ tử này là do Lam Tiểu Bố đưa đi từ Thạch Đao Thần Tông.

Thạch Đao Thần Tông bị người ta dùng Tiểu Vẫn Mệnh Thuật xử lý, nữ tử này bị vẫn lạc bên ngoài tông môn, cho dù đã vẫn lạc, nhưng trừ kinh lạc, xương cốt, máu thịt đã trở nên sền sệt ra, dung mạo cả người đều không có chút thay đổi nào. Sở dĩ Lam Tiểu Bố mang nữ nhân này đi, là bởi vì lấy được một thế giới của nàng.

Thế giới này chính là hạt châu màu ngà sữa lúc trước, khi đó tu vi của hắn có hạn, không thể nào phá vỡ cấm chế mở cái hạt châu này ra, cho nên vẫn ném ở trong Vũ Trụ Duy Mô. Bây giờ nhớ đến, cộng thêm tu vi của hắn đã đến Thần Vương cảnh, chắc hẳn có thể mở cấm chế thế giới này ra.

Cấm chế của thế giới này quả thật là rườm rà, nhưng mà Lam Tiểu

Bố bỏ ra mấy ngày, vẫn tìm được cửa vào cấm chế của tiểu thế giới này.

Lam Tiểu Bố mất nửa ngày, hoàn toàn mở cái cấm chế này ra, trong thần niệm của hắn lập tức xuất hiện một thế giới vũ trụ thu nhỏ.

Thần linh khí nồng đậm, thần linh thảo trưởng thành dày đặc. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, thế giới này có một mặt trời, mặt trời này còn không phải do trận pháp tạo dựng ra, mà là quy tắc thuộc tính Hỏa ngưng luyện ra. Mặc dù quy tắc này rất đơn sơ, nhưng có khả năng ngưng luyện ra mặt trời đã là chuyện vô cùng phi thường.

Trừ thần linh thảo dày rậm ra, còn có từng đống thần tinh, từng đống vật liệu. Cho dù không có sông núi, nhưng lại có một con sông lớn, con sông lớn này bao quanh những thần linh thảo kia mà chảy xuôi, khiến cho người ta cảm thấy xinh đẹp và lãng mạn.

Lam Tiểu Bố cảm thán một tiếng, nữ nhân này thật là giàu có, tuyệt đối là nhân vật chủ chốt của Thạch Đao Thần Tông. Không chỉ như vậy, nàng còn là một người có chủ nghĩa lý tưởng. Nhìn thế giới mà nàng tạo dựng ra, là biết được một vùng đất trời mà nàng khát vọng đến, sau đó sinh hoạt trong vùng thiên địa này.

Cho dù nơi này có đủ loại thần linh thảo, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cũng không có giá trị gì nhiều. Bởi vì nơi này không có đạo quả, cũng không có đạo thụ. Thứ có chút giá trị duy nhất, chắc hẳn chính là một gốc Thanh Hạnh đang mọc trên nham thạch, bên trên Thanh Hạnh có kết một quả, cách lúc chín còn khá lâu. Nếu như nói trong này có một đạo quả thụ hư hư thực thực, vậy nhất định đó chính là cây Thanh Hạnh này.

Cho dù cây Thanh Hạnh này là đạo quả, còn chưa chín thì cũng không có ý nghĩa gì.

Lam Tiểu Bố chuyển nữ tử này vào trong thế giới của nàng, thế giới này cứ đặt trong Trường Sinh giới của mình đi. Hắn tin mình cũng không thể nào gặp được người nhà của nữ tử này, cho nên thế giới này cũng không thể giao cho bất kỳ ai.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định rời khỏi thế giới này, thần niệm của hắn đột nhiên quét đến một cái thạch đao bị vứt ở một bên. Thần niêm Lam Tiểu Bố cuốn một cái, thạch đao này lập tức nằm trong tay hắn

Một luồng hơi thở Đao đạo mênh mông bao trùm đến, Lam Tiểu Bố hoảng hốt, hắn nhanh chóng hiểu ra đây tuyệt đối là một món bảo vật đỉnh cấp, chỉ sợ giá trị của thanh thạch đao này không thấp hơn bảo vật Tiên Thiên. Có lẽ thạch đao này mới là bảo vật trấn tông của Thạch Đao Thần Tông, cũng là nguyên nhân Thạch Đao Thần Tông tồn tại.

Nhìn một lát, Lam Tiểu Bố không lấy thạch đao đi. Pháp bảo của hắn là trường kích, Thất âm Kích hư hại một chút nhưng vẫn có thể dùng được. Đẳng cấp của thạch đao này không thấp, tác dụng với hắn không lớn. Hắn cần nhất chính là luyện chế một pháp bảo Kích Đạo đỉnh cấp.

Vật liệu luyện chế pháp bảo, hắn đã có mấy loại vật liệu Hỗn Độn Thiết Mẫu, Đoạn Giới Tinh Kim và Hư Không Chỉ Thủy. Hỏa diễm hắn cũng có, bưởi vì trên người hắn có Hỏa Bản Nguyên Tinh, Thái Sơ Hằng Hỏa trên người hắn cũng không ngừng tăng cao theo tu vi của hắn, bây giờ đã là thần diễm cấp năm.

Thần diễm cấp năm dùng để luyện chế Hỗn Độn Thiết Mẫu vẫn chưa đủ, cho nên hắn nhất định phải tiếp tục chờ. Còn trình độ luyện khí của hắn, vẫn không phải là điểm quan trọng nhất.

Chỉ cần có thể luyện chế Hỗn Độn Thiết Mẫu, cho dù tùy tiện là một Luyện Khí sư sứt sẹo cũng có thể luyện chế ra được pháp bảo, điều khác biệt duy nhất chính là cấp bậc cao hay thấp thôi.

Mà loại bảo vật như Hỗn Độn Thiết Mẫu này, luyện chế ra được pháp bảo có phẩm cấp như thế nào đều không quan trọng, quan trọng là trưởng thành vào hậu kỳ. Dùng Hỗn ĐỘn Thiết Mẫu để luyện chế pháp bảo, nhất định có thể tiếp tục trưởng thành.

Chương 1506 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông. (2)

Nhét thạch đao vào một góc nào đó trong thế giới này, Lam Tiểu Bố ra ngoài một lần nữa.

Lam Tiểu Bố dự định nghiên cứu trận đạo một khoảng thời gian nữa, lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được cấm chế thận trận bên ngoài cửa ra vào của mình bị động đến.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét ra ngoài, hắn chính thấy bên ngoài cấm chế của mình có một nam tử thân hình cao lớn đang đứng, nam tử này mắt lõm mũi cao, tóc vàng, khá giống người phương Tây trên ĐỊa Cầu. Nhưng khí thế trên người hắn thật sự không đơn giản, Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết gia hỏa này chính là một Chuẩn Thánh. Hắn có tiếp xúc với nhiều Chuẩn Thánh, còn là bằng hữu với Tần Tự Hề, Lâu Thiêm Hồ, Tích Niệm Mạt.

“Hồ Thanh Gia, sao ngươi lại ở nơi này?” Giọng nói của nam tử truyền đến.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến Hồ Thanh Gia, lúc này mới qua một tháng, khí thế trên người Hồ Thanh Gia đã vững chắc hơn nhiều, hầu như đã bước nửa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh. Giờ phút trong mắt Hồ Thanh Gia có chút nghiêm trọng, rõ ràng biết người tới không đơn giản.

“Hồ tỷ, có chuyện gì vậy?” Lam Tiểu Bố từ đông phủ bước ra.

Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đều đã ra ngoài, tu vi của Đàm Khổ đã hoàn toàn củng cố tại Thần Vương tầng bảy, Kiều Ngạo Luân cách Thế Giới Thần càng lúc càng gần.

Hồ Thanh Gia nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra ngoài, ngược lại có thể thả lỏng một chút, cho dù tu vi của nàng mạnh hơn Lam Tiểu Bố, nhưng nàng luôn cảm thấy Lam Tiểu Bố mới là người mạnh hơn, có Lam Tiểu Bố ở đây, tất cả mọi chuyện đều không sao.

“Ta cũng không biết, người này ta đã từng gặp qua, là một Chuẩn Thánh rất mạnh. Hắn tên là Phong Nhất Ngấn, lúc trước ta cho rằng hắn đã sớm rời khỏi vùng hư không này rồi, không ngờ hắn còn ở lại nơi này, thậm chí nghe lời hắn nói hình như hắn cũng để mắt đến ta.” Hồ Thanh Gia nói.

Đàm Khổ đứng một bên hừ một tiếng, “CHắc hẳn gia hỏa này biết chúng ta sắp rời khỏi đây cho nên lúc này mới chạy ra đây chặn đường.”

Lúc này cách lúc Độ đạo Khẩu mở ra quả thật chỉ còn mấy ngày, lúc này đột nhiên xuất hiện chặn ở đây, quả thật có khả năng như Đàm Khổ nói.

“Đã như vậy thì ra ngoài xem một chút đi.” Lam Tiểu Bố nói, hắn hoàn toàn không sợ đối phương. Đối phương thật sự là một Chuẩn Thánh, nhưng mà bên hắn cũng không phải là không có cường giả. Hồ Thanh Gia đã nửa bước vào Chuẩn Thánh, nàng có thực lực, chỉ là luôn bị xem như pháo hôi mà đối kháng với đối thủ hơn xa nàng, điều này khiến lòng tin của nàng bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng mà cái thứ lòng tin này, Lam Tiểu Bố có rất nhiều.

Bốn người bước ra khỏi động phủ, ánh mắt Phong Nhất Ngấn không nhìn về phía Hồ Thanh Gia, mà nhìn về phía Lam Tiểu Bố trước tiên.

“Các hạ có ý gì? Ta đang bế quan, đột nhiên gõ động phủ của ta, nếu như ta xảy ra vấn đề gì trong lúc tu luyện, các hạ có chịu trách nhiệm không?” Lam Tiểu Bố không đợi đối phương hỏi, đã nhanh chóng chụp mũ trước.

Phong Nhất Ngấn khẽ nhíu mày, hắn ta đã nhìn ra Lam Tiểu Bố chỉ là cảnh giới Thần Vương, hắn ta thật sự không hiểu rõ vì sao một cảnh giới Thần Vương lại có thể nói chuyện với giọng điệu như vậy. Một Thần Vương ăn nói như thế, có thể sống được đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì.

Hắn ta vẫn luôn bế quan, hoàn toàn không biết chuyện Lam Tiểu Bố đã từng giết chết năm Thần Vương còn giết cả Lai Trì Lũ. Nếu như không phải vì mấy ngày nữa Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu sẽ mở ra, hắn ra sẽ vẫn còn đang bế quan. Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu mở ra, hắn ta lo rằng Hồ Thanh Gia sẽ rời khỏi đây.

“Ta và Hồ Thanh Gia có vài chuyện riêng, để Hồ Thanh Gia đi với ta.” Phong Nhất Ngấn không trả lời Lam Tiểu Bố, cũng không ra tay.

“Hồ tỷ, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn gia hỏa này đã hạ ấn ký trên người ngươi. Hắn biết mấy ngày nữa ngươi sẽ đi, cho nên trực tiếp tìm đến đây.” Lam Tiểu Bố nói.

“Chắc hẳn là như vậy, ta thật sự không biết ta có chuyện gì liên quan đến gia hỏa này.” Hồ Thanh Gia truyền âm, lúc này sắc mặt có chút khó coi, cho dù Lam Tiểu Bố không nói thì nàng cũng có thể đoán được. Nhưng mà ấn ký này, đợi đến khi nàng khôi phục lại cảnh giới Chuẩn Thánh sẽ tự động tìm ra mà tiêu trừ.

Hồ Thanh Gia nhìn Phong Nhất Ngấn nói, “Phong Nhất Ngấn, năm đó ngươi cũng là nhân vật có danh tiếng ở Vũ Trụ Độ Đạo thành. Giữa chúng ta không thù không oán, cũng không có bất cứ liên quan gì, ta muốn đi thì đi, có liên quan gì đến ngươi chứ?”

Lúc này Lam Tiểu Bố đã kích phát Hư Không Khốn Sát Thần Trận, hơn nữa còn không ngừng khắc họa trận văn hư không.

Nhìn thấy hư không thần trận của Lam Tiểu Bố đang liên tục kích phát, Phong Nhất Ngấn đột nhiên biến sắc, nhanh chóng lui lại, hơn nữa vô cùng trùng hợp lại lùi ra khỏi vị trí hư không thần trận của Lam Tiểu Bố. Sau khi rời khỏi hư không thần trận của Lam Tiểu Bố, Phong Nhất Ngấn nhìn về phía Lam Tiểu Bố có chút kiêng kị.

“Trình độ trận đạo không tệ, nhưng mà muốn giương oai tại chỗ của ta thì vẫn chưa được đâu.” Lam Tiểu Bố vừa nói chuyện, vừa khắc họa càng nhiều trận văn hư không.

Phong Nhất Ngấn nhìn thoáng qua Hồ Thanh Gia, “Tốt nhất là ngươi nên đến Vũ Trụ Độ Đạo thành tìm ta một lần, nếu không thì ngươi sẽ hối hận.”

Nói xong hắn ta nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Thị phi ân oán chỉ vì can thiệp, ngươi chỉ là một Thần Vương nho nhỏ, ỷ vào mấy cái hư không thần trận này mà cũng dám tùy tiện nhúng tay vào chuyện của người khác, hy vọng tương lai ngươi sẽ không hối hận.”

Sau đó thân hình Phong Nhất Ngấn lóe lên, nhanh chóng biến mất. Lam Tiểu Bố chỉ có thể dừng khắc họa trận văn hư không lại, trình độ trận đạo của gia hỏa này thế nào thì hắn không biết, nhưng loại nhạy cảm với nguy cơ này thì vô cùng mạnh, hơn nữa còn cẩn thận như hồ ly.

Chương 1507 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn mặc kệ không hỏi đến lời Phong Nhất Ngấn, hối hận gì chứ, hắn chỉ có thể trả lại hai chữ ha ha thôi. Phong Nhất Ngấn là Chuẩn Thánh thì sao chứ? Cho dù có chặn hắn trong hư không, cũng không thể nào giết được hắn. Hắn cảm ngộ ra được thần thông thuấn di Không Gian Kính Tượng, không có thủ đoạn trói buộc tất cả pháp tắc không gian trong hư không, đừng nghĩ đến chuyện có thể giết được hắn. Chỉ cần không thể giết được Lam Tiểu Bố hắn, tương lai cuối cùng sẽ có một ngày hắn giết chết Phong Nhất Ngấn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố quay sang hỏi Hồ Thanh Gia, “Hồ tỷ, ngươi cho rằng gia hỏa kia tìm ngươi có chuyện gì? Chẳng lẽ cũng vì biết người có một đầu Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm, cho nên nảy lòng tham?”

Hồ Thanh Gia lắc đầu, “Nếu như hắn để mắt đến ta, vậy chuyện ta có một đầu Sinh Cơ Thần Linh mạch cực phẩm nhất định cũng sẽ biết. Nhưng ta luôn cảm thấy hắn ta không phải vì đầu Thần Linh mạch này, mà là vì chuyện khác. Chỉ là ta và hắn thật sự không quen biết, ta cũng không biết là nguyên nhân gì.”

“Chắc hẳn là hắn đã hạ ấn ký thần niệm trên người Hồ tiền bối.” Đàm Khổ đứng một bên nói.

Hồ Thanh Gia bình tĩnh nói, “Chuyện này không cần phải sợ, nhiều nhất là một tháng nữa ta sẽ đột phá lên Chuẩn Thánh cảnh. Chờ sau khi ta đến cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, ấn ký của hắn sẽ không còn ảnh hưởng gì đến ta nữa.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng cho rằng như vậy, chỉ cần Hồ Thanh Gia đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đối phương hạ ấn ký bình thường thì nhất định sẽ tìm được. Trừ khi là loại ấn ký cực kỳ quỷ dị và hiếm có, loại ấn ký này không phải người nào cũng biết…

Không đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến lời Phong Nhất Ngấn nói trước khi rời đi. Dù sao thì Phong Nhất Ngấn cũng là một Chuẩn Thánh hoặc là thật lâu trước đó hắn cũng là một Thánh Nhân. Nếu như một Thánh Nhân, cần gì phải nói lời độc ác uy hiếp Hồ Thanh Gia chứ?

Trước đó khi Phong Nhất Ngấn chuẩn bị đi đã nói, nếu như Hồ Thanh Gia không đến tìm hắn thì sẽ hối hận.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cuối cùng không lo đến chuyện hiềm nghi gì nữa, trực tiếp dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu đạo vận của Hồ Thanh Gia.

Thấy Lam Tiểu Bố đứng yên tại chỗ, chỉ nhíu mày không nói lời nào, cũng không quay về động phủ. Sau đó, thậm chí Lam Tiểu Bố còn nhắm mắt lại. Ba người Hồ Thanh Gia, Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đều đứng ở đây, chờ Lam Tiểu Bố nói xem bước tiếp theo sẽ như thế nào, bây giờ nên đi luôn hay chờ một chút.

Qua một nén nhang sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới mở mắt ra, hắn nhìn Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân nói, “Các ngươi đi vào tu luyện trước đi, nửa ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.”

Chờ Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân rời đi rồi, Lam Tiểu Bố nói với Hồ Thanh Gia, “Hồ tỷ, ngươi đi vào trong với ta, ta có mấy câu muốn nói với ngươi.”

Trong bốn người, Lam Tiểu Bố rõ ràng là người làm chủ, cho nên không có bất cứ ai dị nghị.

KHi Lam Tiểu Bố lập thêm mấy cấm chế trên cửa động phủ, đi cùng Hồ Thanh Gia vào trong, Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Hồ tỷ, ấn ký trên người ngươi chỉ sợ không đơn giản đâu, hơn nữa không phải là do Chuẩn Thánh hạ, ta nghi ngờ đây là ấn ký do Thánh Nhân hạ. Ấn ký này ngươi không thể tìm ra được, cho dù ngươi có đột phá lên Chuẩn Thánh rồi cũng không thể nào phát hiện ra được. Thậm chí tu vi ngươi càng cao thì càng khó tìm ra."

Hồ Thanh Gia vô cùng tin tưởng Lam Tiểu Bố, nàng nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, vô cùng kinh ngạc hỏi, "Là ấn ký gì, ngươi cũng biết sao?"

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định bảo Hồ Thanh Gia đưa tay ra cho hắn xem, làm bộ một chút, nhưng mà sau đó hắn đã từ bỏ ý nghĩ này đi, nói thẳng, "Đây là ấn ký khống chế hồn niệm, nếu như đối phương muốn, có thể tùy tiện kích phát ấn ký, khiến cho ngươi thần hồn câu diệt."

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Hồ Thanh Gia lập tức tái nhợt. Nàng cố gắng nhớ lại, rốt cuộc mình đã bị hạ ấn ký lên người lúc nào.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, "Ấn ký này cũng không dễ hạ như vậy, vào thời điểm hạ ấn ký, đối phương nhất định đang ở rất gần ngươi, hơn nữa ngươi còn phải bị trọng thương…. Nói cách khác, cái này không phải là ấn ký, mà là một đạo pháp tắc thúc cấm hồn niệm."

"Ta biết rồi, là khi ta bọc hậu cho Thân Bất Thanh, bản thân ta bị thương, lúc đó trừ Thân Bất Thanh ra, Phong Nhất Ngấn cũng đang ở cách ta không xa, tu vi của hắn hình như mạnh hơn bây giờ rất rất nhiều…"

Mặc dù Hồ Thanh Gia đang nói, nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ, lúc đó tu vi của Phong Nhất Ngấn mạnh hơn bây giờ rất nhiều, cho thấy rõ lúc trước Phong Nhất Ngấn là một Thánh Nhân chân chính.

Nếu như là cường giả Thánh Nhân, vì sao gia hỏa này phải ở lại đây nhiều năm như vậy? Với thủ đoạn của Phong Nhất Ngấn, có thể rời đi bất cứ lúc nào mới đúng. Đối phương chẳng những không đi, lại ở nơi này đợi nàng, chuyện này rất quái dị.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Hồ tỷ, bây giờ ngươi không cần nghĩ, dựa theo cách của ta, ngươi gỡ cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này ra đã.”

“Tiểu Bố, ngươi có cách giúp ta gỡ cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này ra sao?” Hồ Thanh Gia mừng rỡ nhìn Lam Tiểu Bố, nàng tin Lam Tiểu Bố không lừa nàng, bởi vì Lam Tiểu Bố không cần phải lừa nàng. Lam Tiểu Bố gọi nàng là Hồ tỷ, là bởi vì tuổi nàng lớn hơn Lam Tiểu Bố. Cộng thêm khoảng thời gian này ở cùng Lam Tiểu Bố, nàng cảm thấy so với những người khác, Lam Tiểu Bố mới thật sự xem nàng là bằng hữu, cho nên nàng cũng đổi cách xưng hô.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, lấy một mảnh ngọc giản ra nói, “Bây giờ ngươi cứ dựa theo cách thức trong ngọc giản này gỡ đạo pháp tắc này ra, chờ sau khi gỡ cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này ra rồi, ta sẽ có cách lấy cái đạo tắc này đi.”

Chương 1508 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên. (2)

Lam Tiểu Bố còn phải cảm tạ Lưu Tinh, Lưu Tinh đã dạy hắn làm thế nào để mở thế giới của người khác ra, thật ra chính là ra tay từ chỗ pháp tắc. Đạo vật mà, có rất nhiều liên hệ, nhất thông bách thông.

Cho dù Phong Nhất Ngấn dùng cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm khóa thần hồn Hồ Thanh Gia lại như thế nào, cũng là dựa vào thủ đoạn pháp tắc, chỉ là pháp tắc trong các loại không gian thế giới không giống nhau lắm thôi.

“Được.” Hồ Thanh Gia không chút do dự, thần niệm quét qua ngọc giản một lần, sau đó lập tức tiến hành chu thiên hành công theo như ngọc giản.

Chỉ mới một chu thiên mà sắc mặt Hồ Thanh Gia lập tức trở nên khó coi. Trước đó nàng vẫn luôn cảm thấy rất tốt, bây giờ tu luyện theo ngọc giản của Lam Tiểu Bố, nàng mới cảm thấy không thích hợp. Giữa Nguyên Thần và thức hải, có một đạo hơi thở pháp tắc như có như không vờn quanh. Trước đó không biết cũng không cảm nhận được, bây giờ cảm nhận được đạo pháp tắc này rồi, Hồ Thanh Gia có một loại cảm giác, đạo pháp tắc này có ẩn chứa hơi thở tử vong đáng sợ, có thể xé rách Nguyên Thần và hồn phách của nàng bất cứ lúc nào.

Hồ Thanh Gia cố gắng tỉnh táo lại, sau đó dựa theo cách ghi trong ngọc giản từ từ gỡ bỏ đạo pháp tắc thúc cấm này đi.

Lam Tiểu Bố thì không ngừng vẽ phác họa trận văn hư không trong vùng không gian này, một canh giờ rưỡi sau, hầu như ngay khi Hồ Thanh Gia gỡ cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này ra, hư không thần trận của Lam Tiểu Bố cũng kích phát, trói buộc cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này lại, khóa trong cấm chế, bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Hồ Thanh Gia mở mắt ra, nàng cảm thấy vô cùng khác biệt, lúc trước luôn cảm thấy đại đạo mơ mơ hồ hồ, mà bây giờ nàng đã cảm nhận được rõ ràng đại đạo mình lưu chuyển. Không chỉ như vậy, đầu óc nàng cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Thật là lợi hại.” Hồ Thanh Gia không nhịn được cảm thán một tiếng, nàng cho rằng mình đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, nhưng bị người khác động tay động chân lên người, vẫn không thể biết được. Có thể thấy ở phương diện này, nàng hoàn toàn không thể thành tài được.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Hồ tỷ, ta nghi ngờ tên Phong Nhất Ngấn này tìm ngươi rất có thể là vì huyết mạch của ngươi.”

“Huyết mạch?” Hồ Thanh Gia khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Huyết mạch của ngươi có ẩn chứa một loại hơi thở đạo tắc Khai Thiên, chỉ là toàn bộ hơi thở đạo tắc này đã bị chà đạp rồi, bởi vì công pháp ngươi tu luyện thật sự quá bình thường…”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định nói là rác rưởi, nhưng mà nghĩ đến công pháp Hồ Thanh Gia học chính là truyền thừa từ Tần Tự Hề. Nói công pháp của Hồ Thanh Gia là rác rưởi, không phải cũng đang nói công pháp của Tần Tự Hề là rác rưởi sao?

“A…” Hồ Thanh Gia kinh ngạc hô lên, lập tức nói, “Lúc ta tu luyện, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như là có lực mà không thể làm được gì. Còn nữa, khi ta vận dụng đạo pháp thần thông, luôn cảm thấy nó có thể lợi hại thêm một chút nữa, chẳng lẽ là vì công pháp của ta, cho nên đại đạo của ta đã bị hạn chế?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Có lẽ là như vậy, Hồ tỷ, cha mẹ ngươi là ai ngươi có biết không?”

Loại huyết mạch như Hồ Thanh Gia, nhất định là đến từ truyền thừa rất mạnh, loại truyền thừa này chỉ có biết được cha mẹ nàng thì mới biết rõ được.

Nghe Lam Tiểu Bố hỏi đến cha mẹ mình, ánh mắt Hồ Thanh Gia lóe lên tia ảm đạm, “Từ nhỏ ta đã cùng ca ca ta sống nương tựa lẫn nhau, ca ca ta chưa bao giờ nói đến cha mẹ ta, ta cũng không biết cha mẹ ta là ai, ta chưa từng gặp bọn họ.”

Lam Tiểu Bố cũng âm thầm cảm thán, chuyện này Tần Tự Hề làm cũng không phúc hậu rồi. Cũng không thể nói là không phúc hậu, mà là Tần Tự Hề làm việc quá đơn giản thô bạo đi. Ít nhất ngươi cũng phải hỏi thăm nguyên nhân một chút rồi mới giết người chứ, nàng nhìn thấy ca ca Hồ Thanh Gia lột sạch quần áo của một nữ tử rồi treo ngược lên dùng hình, có lẽ lửa giận bừng lên, cho nên mới làm như vậy.

Huyết mạch của Hồ Thanh Gia không phải bình thường, cộng thêm Hồ Thanh Gia học công pháp của Tần Tự Hề, nàng vốn có thù với Tần Tự Hề, học công pháp của Tần Tự Hề, nhất định trong lòng có chút vướng mắc. Điều này khiến uy lực nguyên bản của công pháp bị giảm đi rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Hồ tỷ, nếu như ngươi không để ý, vậy ta có thể truyền thụ cho ngươi một bộ công pháp, bộ công pháp này cũng là từ thời khai thiên tích địa. Ta nghĩ loại công pháp khai thiên tích địa này thích hợp cho người có loại huyết mạch như ngươi tu luyện. Chỉ là muốn tu luyện bộ công pháp mà ta truyền thụ này, ngươi nhất định phải hủy đi đạo cơ của mình làm lại.”

“A…” Hồ Thanh Gia kinh ngạc hô lên, lập tức nói, “Ta đương nhiên là tình nguyện, nhưng mà sau khi hủy đi đạo cơ rồi thì chẳng phải không còn gì nữa sao?”

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “KHông đâu, lúc đó ngươi dựa vào Hỗn Độn chi khí và huyết mạch của bản thân ngươi, cộng thêm công pháp ta truyền cho ngươi, cấu trúc lại đạo cơ đại đạo hoàn toàn mới. Ta tin tu luyện như vậy, thành tựu tương lai của ngươi sẽ mạnh hơn xa bây giờ. Ít nhất thì gặp tên Lai Trì Lũ kia, ngươi có thể dễ dàng nghiền ép hắn, chứ không phải là e ngại không dám ra tay.”

“Ta đồng ý.” Lúc này Hồ Thanh Gia nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, nhưng mà không phải bây giờ, mà là chờ sau khi chúng ta rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu đã. Còn nữa, công pháp ta truyền thụ cho ngươi có tên là Đệ Nhị đạo Điển…”

“Đệ Nhị Đạo Điển?” Hồ Thanh Gia rõ ràng đã từng nghe nói đến cái tên này, nàng lập tức khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Chương 1509 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Lam Tiểu Bố dẫn theo Hồ Thanh Gia, Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đi ra khỏi động phủ, lúc này, Phong Nhất Ngấn đứng ở đằng xa lạnh lùng nhìn chằm chằm. Hắn ta thật sự không ngờ lại có loại nữ nhân không sợ chết như vậy, hắn ta đã cảnh cáo đến mức đó rồi, vậy mà Hồ Thanh Gia còn dám đi đến Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu, đây là cảm thấy Phong Nhất Ngấn hắn đang uy hiếp suông sao?

Nhìn thấy tốc độ mấy người Lam Tiểu Bố cực kỳ chậm chạp, ánh mắt Phong Nhất Ngấn xoay chuyển mấy lần, nhưng không tiến lên ra tay. Hắn biết rõ vì sao Lam Tiểu Bố lại đi chậm như vậy, hơn nữa còn tiến về Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu trước thời hạn một hai ngày, đó là vì trên đường đi Lam Tiểu Bố đều đang bố trí hư không thần trận.

Hắn ta không đặt Hồ Thanh Gia vào trong mắt, nhưng lại cực kỳ kiêng kỵ Lam Tiểu Bố. Đừng nhìn thấy hắn ta đã từng uy hiếp Lam Tiểu Bố, nhưng đó cũng chỉ là uy hiếp mà thôi. Cái này khác với chuyện hắn ta uy hiếp Hồ Thanh Gia, hắn uy hiếp Hồ Thanh Gia, đó cũng không phải là uy hiếp, mà thật sự có thể nghiền ép Hồ Thanh Gia.

Phong Nhất Ngấn cho rằng ưu điểm lớn nhất của mình chính là có thể nhẫn nại, cũng bởi vì hắn có thể nhẫn nhịn cho nên mới có được thành tựu như ngày hôm nay, cũng đến hôm nay vẫn chưa bắt Hồ Thanh Gia lại. Hắn ta vốn tính toán đợi vết thương của Hồ Thanh Gia gần khôi phục hoàn toàn rồi, sau đó sẽ lột đi huyết mạch Khai Thiên và tất cả đồ trên người Hồ Thanh Gia đi… Thứ có giá trị trên người Hồ Thanh Gia, không chỉ riêng huyết mạch Khai Thiên, mà còn có truyền thừa ẩn chứa trong huyết mạch đó nữa.

Một Lam Tiểu Bố đã khiến kế hoạch của hắn hoàn toàn đổ vỡ, khiến hắn không thể không ra tay sớm. Có lẽ hắn ta vẫn có thể chờ sau khi Hồ Thanh Gia rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu rồi, sau đó tiếp tục theo dõi. Nhưng Lam Tiểu Bố xuất hiện, khiến hắn ta không có lòng tin đó. Chỉ cần Hồ Thanh Gia không tách ra khỏi Lam Tiểu Bố, vậy hắn ta cũng không thể nào đơn độc ra tay với Hồ Thanh Gia.

Tu vi của Lam Tiểu Bố tuy hơi kém, nhưng tuyệt đối không phải người mà Hồ Thanh Gia có thể so sánh. Hai ngày này hắn ta đã sớm quan sát rõ, mỗi con đường Lam Tiểu Bố đi qua đều khắc họa trận văn hư không, hắn ta biết ngay rằng mình không thể đánh lén người ta được.

TRận môn Độ đạo Khẩu mặc dù còn chưa mở ra, nhưng mà Phong Nhất Ngấn quyết định không đợi nữa. Có Lam Tiểu Bố ở đây, hắn ta có chờ nữa thì cũng uống công. Hắn ta đã để lại Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm trên người Hồ Thanh Gia, có thể lấy đi mười giọt máu của Hồ Thanh Gia, mười giọt máu này so với kế hoạch lúc trước của hắn còn kém xa lắm, nhưng mà dù sao thì có cũng tốt hơn không có gì.

Hai tay Phong Nhất Ngấn cuốn lên từng đạo thủ ấn, đạo vận Chuẩn Thánh lưu chuyển, toàn bộ không gian xung quanh đều bị hắn ta nắm trong tay.

Những tu sĩ đứng gần Phong Nhất Ngấn một chút đều kinh hoảng lùi ra xa, chỉ với uy áp khi cường giả Chuẩn Thánh dốc sức vận chuyển đại đạo này, chỉ cần lùi lại chậm một chút sẽ bị đạo vận trực tiếp nghiền nát.

Lam Tiểu Bố dừng lại, hắn bình tĩnh nhìn Phong Nhất Ngấn. Hắn biết Phong Nhất Ngấn đang làm gì, đáng tiếc là Phong Nhất Ngấn nhất định phải thất vọng rồi.

Một nén nhang sau, Phong Nhất Ngấn sắc mặt tái nhợt dừng thủ ấn lại, hắn không thể nào liên hệ được với đạo Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm mà hắn ta đã để lại kia, chứ đừng nói đến chuyện dựa vào cái Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm này để xé rách nguyên hồn của Hồ Thanh Gia, sau đó lấy đi tinh huyết của Hồ Thanh Gia.

Phong Nhất Ngấn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong lòng vô cùng sợ hãi. Đối phương chỉ mới là một Thần Vương cảnh, vậy mà khiến cho hắn ta cảm thấy thâm tàng bất lộ, khiến hắn ta không dám tiến lên ra tay. Cái này thì cũng thôi đi, đối phương lại có thể trong thời gian ngắn gỡ đi Thúc Cấm Pháp Tắc hồn niệm của hắn ta, chuyện này hắn ta không thể nào ngờ được…

Nếu như để cho tu vi tên Thần Vương này tăng lên đến trình độ giống như hắn ta, vậy hắn ta làm gì có cơ hội sống sót nữa?

Phong Nhất Ngấn không dám ở lại đó nữa, hắn ta quay người định nhanh chóng rời đi. Ngay lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên có giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến, “Phong Nhất Ngấn, nhớ kỹ lần sau đừng để ta gặp được, nếu không thì ngươi tự cầu phúc cho mình đi. Còn nữa, Lam Tiểu Bố ta không phải đối tượng dễ uy hiếp đâu.”

Lam Tiểu Bố biết rõ bây giờ mình không giết được Phong Nhất Ngấn, cho dù hắn có đuổi theo cũng không giết được Phong Nhất Ngấn. Phong Nhất Ngấn không dám đến, là bởi vì Phong Nhất Ngấn biết nơi hắn đi qua đều có trận văn hư không, có thể tạo dựng ra Hư Không Khốn Sát Thần Trận bất cứ lúc nào. nếu như hắn đuổi theo, không có hư không thần trận giúp đỡ, có lẽ không đợi hắn giết được Phong Nhất Ngấn, đối phương đã dạy dỗ hắn trước rồi.

Bước chân Phong Nhất Ngấn dừng lại, những vẫn không đứng lại mà nhanh chóng phóng về phía Vũ Trụ Độ Đạo thành.

“Vì sao không đến Vũ Trụ Độ Đạo thành chặn hắn lại?” Hồ Thanh Gia hỏi.

Nàng khẳng định bây giờ Phòng Ngự Thần Trận của Vũ Trụ Độ Đạo thành không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, hoặc là nói có lẽ Lam Tiểu Bố đã nắm trong tay cái Phòng Ngự Thần Trận của Vũ Trụ Độ Đạo thành rồi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta không thể vào trong Vũ Trụ Độ Đạo thành, ta nghi ngờ trong Vũ Trụ Độ Đạo thành còn có người mạnh hơn, những người này ở lại nơi này vì nguyên nhân gì thì ta không rõ, có lẽ là vì con Hôi Long kia, có lẽ là vì chuyện khác. Bây giờ tu vi của ta còn thấp, không muốn xung đột với những người này.”

Hồ Thanh Gia nghe thấy vậy, không khỏi giật mình, nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố nói đúng. Trong Vũ Trụ Độ Đạo thành nhất định còn có cường giả mạnh hơn, thiệt thòi cho nàng lúc trước còn tưởng rằng trừ Lai Trì Lũ ra, mình mới là người mạnh nhất ở Vũ Trụ Độ Đạo thành, thậm chí còn ở trong phủ Thái Thượng Thành chủ. Nếu như không phải gặp được Lam Tiểu Bố, đến chết nàng cũng không biết mình đã chết như thế nào. Có lẽ trong số những người để mắt đến nàng, Lai Trì Lũ xem như là người kém cỏi nhất.

Chương 1510 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. (2)

Hai ngày sau đó, Lam Tiểu Bố vẫn luôn khắc họa trận văn, nhưng không có bất cứ kẻ nào đến quấy rầy mấy người Lam Tiểu Bố, mãi đến khi trận môn Độ đạo Khẩu mở ra, Lam Tiểu Bố dẫn đầu đi đến

Độ Đạo Khẩu.

Độ Đạo Khẩu mở ra, người đi vào trong có đến mấy ngàn. Nhưng mà không có ai dám tranh đoạt đường đi với mấy người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vừa mới đến đã một lần xử lý năm tên Thần Vương. Điều này khiến hư không phường thị ở bên ngoài Vũ Trụ Độ Đạo thành đã rất lâu cũng không có người dám thu phí, rất nhiều cửa hàng ở chỗ này đều lấy được một ít chỗ tốt. Không chỉ như vậy, đi theo sau Lam Tiểu Bố còn có Thái Thượng Thành chủ của Vũ Trụ Độ Đạo thành.

Trừ khi là nghĩ quẩn, lúc này mới dám chặn đường của Thái Thượng Thành chủ và Lam Tiểu Bố.

Bốn người đi lên cầu độc mộc, phía trước cầu độc mộc xuất hiện khoảng một trăm Hư Không Hà Diệp, Hư Không Hà Diệp nhanh chóng rời đi. Lam Tiểu Bố thử mở rộng thần niệm ra, chỉ là thần niệm của hắn vừa tràn ra đã bị chặn lại. Không chỉ có thần niệm, ngay cả tầm nhìn cũng chỉ còn trong phạm vi ba thước. Thậm chí hắn còn không biết mấy người Hồ Thanh Gia có đi cùng hắn hay không.

Hư Không Hà Diệp dưới chân di chuyển càng lúc càng nhanh, Lam Tiểu Bố bắt đầu dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình của không gian xung quanh. Nếu như có một ngày thần niệm của hắn có thể mở rộng ở trong vùng hư không này, vậy hắn hoàn toàn không cần dùng đến Hư Không Hà Diệp, mà có thể tùy tiện rời đi bất cứ lúc nào.

Còn cả phù quang hình lá sen ở dưới chân này, cũng là một loại quy tắc thiên địa. Cho dù là quy tắc vũ trụ nào hình thành nên, chỉ cần hắn gặp được, đương nhiên phải tạo dựng mô hình.

Khi tốc độ của phù quang Hư Không Hà Diệp dưới chân lên đến mức cao nhất thì giống như là thuấn di. Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, loại vật này nếu như có thể mang đi, có thể trở thành tài liệu luyện chế phi thuyền cao cấp nhất không? KHông thể làm vật liệu, cũng có thể lấy những pháp tắc này bố trí bên ngoài phi thuyền.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của Hư Không Hà Diệp dưới chân. Mấy cái lá sen này cũng không phải là thực thể, mà là một loại pháp tắc ngưng luyện thành. Ngay khi Lam Tiểu Bố định thông qua mô hình kết cấu thu Hư Không Hà Diệp này lại, Hư Không Hà Diệp dưới chân hắn đột nhiên biến mất.

Lúc này thần niệm Lam Tiểu Bố lại khôi phục bình thường, trong phạm vi thần niệm của hắn, đã nhìn thấy ba người Đàm Khổ xuất hiện ở đằng xa, cũng đang dừng lại trong hư không này.

“Tông chủ, chúng ta ra ngoài thật rồi sao?” Đàm Khổ nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vui mừng độn lại gần.

Giọng nói của Hồ Thanh Gia truyền đến, “Đúng vậy, quy tắc thiên địa ở nơi này hoàn toàn không giống với Độ Đạo Hư Không, chắc hẳn là đã ra ngoài rồi.”

Lam Tiểu Bố lấy Hư Không Phương Vị Bàn ra, tự giễu cười cười nói, “Nghe nói cái Hư Không Phương Vị Bàn này của ta là một bảo vật rất lợi hại, đáng tiếc là phần lớn thời gian đều không dùng được. Hy vọng lần này sẽ không khiến ta thất vọng.”

Lấy Hư Không Phương Vị Bàn ra, có thêm thần tinh thượng phẩm bổ sung thần nguyên, bên trên Hư Không Phương Vị Bàn lập tức xuất hiện những điểm sáng.

“A, cuối cùng cũng dùng được, mấy điểm sáng này nhất định chính là lục vực, chúng ta đi đến nơi gần đây nhất rồi tính tiếp.” Lam Tiểu Bố lấu Luân Hồi Oa ra, ra hiệu cho mọi người lên Luân Hồi Oa.

Đừng nhìn khoảng cách mấy điểm sáng trên Hư Không Phương Vị Bàn mà nhầm, trên thực tế chúng cách vị trí của bọn họ rất xa.

Đây là Luân Hồi Oa? Hồ Thanh Gia vừa lên đã nhận ra Luân Hồi Oa, trong lòng nàng cảm thán không ngừng. Năm đó dù sao thì Thân Bất Thanh cũng là một Thánh Nhân, thậm chí còn là Đạo Quân khống chế một giới, nhưng Thân Bất Thanh cũng không có loại bảo vật có đẳng cấp thế này.

Lam Tiểu Bố lấy Đệ Nhị Đạo Điển và một bình Hỗn Độn chi khí ra đưa cho Hồ Thanh Gia, “Hồ tỷ, ta cảm thấy bây giờ chúng ta đến được tinh vực gần nhất cũng cần một chút thời gian. Trong khoảng thời gian này, ngươi có thể ở đây đúc lại đạo cơ.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta không khách sáo nữa.” Hồ Thanh Gia biết, đồ mà Lam Tiểu Bố lấy ra, nàng cảm tạ cũng không có ích gì. Những thứ này cho dù là một món nào, cũng là thứ khiến cho Thánh Nhân khát cầu. Lam Tiểu Bố có thể lấy ra, vậy đã thật sự xem nàng là một người bạn.

Lam Tiểu Bố nói, “Sau khi trùng tu đại đạo rồi, phải nhanh chóng nhớ kỹ Đệ Nhị Đạo Điển một chút.”

“Ta biết.” Hồ Thanh Gia đáp, cho dù Lam Tiểu Bố không nói, nàng cũng sẽ nhớ kỹ Đệ Nhị Đạo Điển, sau đó trả đạo điển lại cho Lam Tiểu Bố. Loại bảo vật này, nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại trên người.

Lam Tiểu Bố không giải thích, bởi vì cái Đệ Nhị Đạo Điển này sớm muộn gì hắn cũng sẽ tạo dựng ra một lần nữa, cho nên một khi hắn tạo dựng ra, Hồ Thanh Gia mà còn chưa nhớ kỹ Đệ Nhị Đạo Điển, vậy chỉ có thể đọc một bản đạo quyển trống mà thôi.

Hồ Thanh Gia bắt đầu đúc lại đại đạo, không có ai quấy rầy nàng. Kiều Ngạo Luân cũng bắt đầu điên cuồng khôi phục lại thực lực của mình, Lam Tiểu Bố thì khống chế Luân Hồi Oa, Đàm Khổ cũng bế quan tu luyện.

So với hư không Vũ Trụ Độ Đạo thành, Lam Tiểu Bố đứng trên Luân Hồi Oa cảm nhận quy tắc thiên địa của vùng hư không này, thầm nghĩ đây mới là nơi mà sinh mệnh tồn tại.

Luân Hồi Oa di chuyển trong hư không mênh mông, an tĩnh mà nhanh chóng.

Bảy tháng sau, Lam Tiểu Bố đứng trên Luân Hồi Oa nhìn thấy trên Hư Không Phương Vị Bàn xuất hiện một cái tên, Mặc Hà.

Mặc Hà không giống với phương hướng mà hắn đang đi, nhưng mà Lam Tiểu Bố không chút do dự,trực tiếp đổi hướng Luân Hồi Oa, xông về phía Mặc Hà.

Hắn cảm thấy cái Mặc Hà rất có thể chính là cái Mặc Hà hư không mà lúc trước hắn đã đi qua, cũng chính là Thần giới của Tần Tự Hề. Nếu như hắn nghĩ đúng, vậy hắn xem như đã về đến Bất Thanh Thần Giới rồi.

Chương 1511 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật.

Nửa ngày sau, Luân Hồi Oa đã vọt vào trong Mặc Hà hư không, đến nơi này cảm nhận quy tắc hư không xung quanh rồi, Lam Tiểu Bố lại càng vững tin, hắn thật sự đã quay về rồi. Cái Mặc Hà hư không này chính là Mặc Hà hư không lúc trước hắn lạc đến khi lần đầu đến Bất Thanh Thần Giới. Ở Mặc Hà hư không, hắn còn lấy được một ít Mặc Kim.

Lam Tiểu Bố hãm tốc độ Luân Hồi Oa lại, hắn phát một đạo tin tức cho Đàm Khổ, Kiều Ngạo Luân và Hồ Thanh Gia, nói cho ba người biết, có thể là bọn họ đến rồi.

Rất nhanh, ba người đều ra khỏi phòng, Lam Tiểu Bố nhìn Hồ Thanh Gia. Cả người Hồ Thanh Gia đã cực kỳ bình thường, tu vi cũng chỉ là Dục Thần cảnh. Nhưng tia vui mừng trong mắt nàng kia, rõ ràng nàng vô cùng yêu thích công pháp mới này.

Trên thực tế, đạo của nàng đã không tầm thường, cả người nàng đều giống như sắp dung nhập vào hư không, không chút dấu vết.

Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân biết chuyện Hồ Thanh Gia đang trùng tu công pháp, nhìn thấy Hồ Thanh Gia chỉ mới Dục Thần cảnh, đều vô cùng kính nể. Nếu đổi thành bọn hắn, có lẽ bọn hắn không thể nào hạ quyết tâm được như vậy. Hủy đi đạo cơ của mình, tu luyện lại từ đầu, cũng không phải ai ai cũng có loại quyết đoạn này. Một khi có chút lỗ hổng, đừng nói là trùng tu đại đạo, có thể luân hồi đã là may mắn rồi.

“Chúc mừng Hồ tỷ, trảm đạo trúc đạo thành công.” Đầu tiên Lam Tiểu Bố chúc mừng một câu, loại chuyện đúc lại đại đạo của Hồ Thanh Gia này, người khác không thể giúp nàng, chỉ có thể dựa vào chính nàng. Và thực tế thì Hồ Thanh Gia đã thành công.

Hắn biết với nội tình của Hồ Thanh Gia, nếu tu luyện lại đến Hợp Thần cảnh, nhất định không mất bao nhiêu năm.

Hồ Thanh Gia kích động nói, “Tiểu Bố, bây giờ tu vi ta thấp, chỉ có thể đi bên cạnh ngươi cầu bình an thôi.”

“Đương nhiên là hoan nghênh.” Lam Tiểu Bố cười nói, hắn biết ý của Hồ Thanh Gia, cho dù tương lai tu vi của Hồ Thanh Gia khôi phục

Chuẩn Thánh cảnh một lần nữa, chỉ sợ chỉ cần hắn có chuyện gì cần giúp, Hồ Thanh Gia sẽ xông ra đầu tiên.

Đàm Khổ cảm nhận hư không xung quanh, nghi ngờ hỏi, “Tông chủ, nơi này hình như là một giới vực đã bị tàn phá, sau đó hóa thành hư không…”

So với Lam Tiểu Bố lần đầu tiên đến Mặc Hà hư không, kiến thức của Đàm Khổ cao hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố cười cười không nói gì, nếu như hắn nói đến Tần Tự Hề, nhất định Hồ Thanh Gia sẽ nhớ đến chuyện cũ.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, Hồ Thanh Gia lại chủ động nói, “Nơi này chắc hẳn là Thần giới của sư phụ ta sụp đổ mà thành, ta có thể cảm nhận được.”

Lam Tiểu Bố chỉ có thể im lặng, hắn khó hiểu là, trong những năm mình rời đi này, vì sao Tần Tự Hề không ngưng luyện vùng hư không này lại. Cho dù là đưa vào thế giới của mình, hoặc là tạo dựng ra tiểu thế giới một lần nữa, đối với Tần Tự Hề mà nói, đây cũng là chuyện rất quan trọng.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, Hồ Thanh Gia cũng không nói tiếp. nàng khẳng định Lam Tiểu Bố và Tần Tự Hề có quan hệ rất tốt, nếu như nàng ở đây nhắc đến chuyện báo thù, Lam Tiểu Bố sẽ rất khó xử. Lúc trước nàng có thể tự tay giết chết Tần Tự Hề, nhưng nàng cũng không giết, huống chi là bây giờ?

“Không đúng, nơi này vốn có rất ít người đến, cho dù ngẫu nhiên có người đến, cũng đều vì tìm kiếm Mặc Kim, hoặc là thu thập Mặc Độc. Sau bây giờ lại nhiều người như vậy?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm thấy không đúng, trong phạm vi thần niệm của hắn quét thấy có hơn mười người, hơn nữa càng tiến về phía trước, tu sĩ xuất hiện càng nhiều.

Cái này không đúng, Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ cản một tu sĩ Thiên Thần cảnh lại.

Cho dù là nguyên nhân gì, Mặc Hà hư không thể nào có nhiều người như vậy. Phải biết rằng sau khi tiến vào Mặc Hà hư không vốn rất nguy hiểm, cộng thêm nơi này là Thần giới của Tần Tự Hề bị sụp đổ, Tần Tự Hề chắc chắn sẽ không để nhiều người đến Mặc Hà hư không như vậy.

“Tiền bối…” Tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, ;lập tức hoảng sợ ôm quyền thi lễ. Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là người bên cạnh Lam Tiểu Bố, tu vi đều rất mạnh, bóp chết một Thiên Thần cảnh như hắn chỉ sợ đơn giản như bóp chết một con kiến thôi.

“Vì sao ở Mặc Hà hư không lại xuất hiện nhiều người như vậy?” Lam Tiểu Bố dứt khoát hỏi.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này nghi ngờ liếc nhìn Lam Tiểu Bố, sau đó mới kính cẩn nói, “Thần giới chỗ chúng ta sắp sụp đổ, người đến nơi này phần lớn là muốn tìm kiếm con đường rời khỏi vùng Thần giới này, ngoài ra còn có một ít muốn tìm kiếm Mặc Kim. Bởi vì trừ chuyện Mặc Kim có thể luyện chế phi thuyền, còn có thể tăng thần niệm của tu sĩ lên. KHi Thần giới sắp sụp đổ, thần niệm càng ngày càng bị đè ép, chỉ có Mặc Kim mới có thể tăng cường thần niệm.”

Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ? Lam Tiểu Bố lập tức hỏi, “Tại sao Bất Thanh Thần Giới lại sụp đổ? Thế Đại Hoang Thần Đạo thành đâu?”

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này càng kính cẩn nói, “Nghe nói Tần thành chủ có quan hệ với Trường Sinh giới, ở Trường Sinh giới có Thánh Nhân nào đó khó chịu với Bất Thanh Thần Giới, Thánh Nhân kia muốn cướp đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, đồng thời luyện hóa Bất Thanh Thần Giới thành Chân Linh thế giới. Lúc đương thời có một cái đạo quang đáng sợ từ hư không cắm xuống Bất Thanh Thần Giới…”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố hơi cau mày. Đạo quang? Lúc trước hắn dựa vào Đại Thiết Cát Thuật xử lý đạo quang, thậm chí còn lấy được Nhân thư Sinh tử Bộ, lại có ai cắm đạo quang đến Bất Thanh Thần Giới nữa?

“Cảm thấy vận may của Bất Thanh Thần Giới bị cướp đi, Thái Thượng Tần thành chủ của Đại Hoang Thần Đạo thành, tức giận mà ra tay, ngăn cản đạo quang xâm lấn Bất Thanh Thần Giới. Lúc đầu đạo quang này tương đối yếu ớt, Tần thành chủ thần thông quảng đại, có thể ngăn cản được. Nhưng đúng lúc này, Bất Thanh Thần Giới xuất hiện một nam một nữ, một nam một nữ này đột nhiên ra tay đánh lén Tần thành chủ. Tần thành chủ bị trọng thương, nhưng mà Tần thành chủ lập tức phản kích, đánh một nam một nữ kia bị thương nặng…”

Chương 1512 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật. (2)

“Tần thành chủ bây giờ ở đâu?” Lam Tiểu Bố nghe thấy Tần Tự Hề bị trọng thương, trong lòng kinh hãi nhanh chóng hỏi.

Tên tu sĩ này nhanh chóng đáp, “Tần thành chủ sau khi đánh trọng thương một nam một nữ kia, đã bị đạo quang cuốn đi, mà một nam một nữ kia cũng chạy trốn. Bây giờ không có ai ngăn cản đạo quang, đạo quang lại càng bộc phát đáng sợ hơn. Không ngừng hút đi vận may của Bất Thanh Thần Giới…”

Nói đến đây, tu sĩ này dường như nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng bổ sung ”Có tu sĩ đứng ngoài quan sát nói, khi Tần thành chủ đánh một nam một nữ kia trọng thương có nói một câu, Thân Bất Thanh, ngươi còn mặt mũi mà quay về sao?”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố khó coi, hắn không ngờ lại là Thân Bất Thanh. Nếu như nam tử là Thân Bất Thanh, vậy nữ tử kia nhất định chính là Lãnh Khinh Điệp.

“Vậy Đại Hoang Thần Đạo thành thế nào rồi?” Lam Tiểu Bố có chút bận tâm đến Đại Hoang Thần Đạo thành, đó mới là của cải, là nhà của hắn.

Tu sĩ Thiên Thần đáp, “Bởi vì đạo quang xuất hiện ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, cho nên Đại Hoang Thần Đạo thành là nơi nguy hiểm nhất,. rất nhiều người đều chạy trốn.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố cảm ơn một câu, Luân Hồi Oa lập tức cuốn lên một đạo quang mang hư không, chỉ chớp mắt đã biến mất.

…

Lòng Lam Tiểu Bố nóng như lửa đốt, hầu như dùng tốc độ thuấn di đến bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

Một đạo quang màu tử kim từ trên hư không cắm xuống, giống như có một con đường nào đó nối Bất Thanh Thần Giới với một nơi nào đó trong hư không. Vô cùng vô tận đạo vận vờn quanh bên trong thông đạo màu tử kim này, thậm chí Lam Tiểu Bố còn có thể cảm nhận được vận may của Thần giới không ngừng bị đạo quang màu tử kim này cuốn đi.

Nếu như nhìn từ trên cao xuống, đây tuyệt đối chính là hình ảnh đẹp nhất trong hư không.

Bọn người Lam Tiểu Bố cách cái thông đạo màu tử kim này rất xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đạo vận trên người mình đang tiêu tán.

Khó trách không có người nào dám ở chỗ này, Đại Hoang Thần Đạo thành ở xa xa vẫn còn, nhưng mà đã bị một cái thần trận cấp tám khóa lại, thần niệm cũng không tràn vào được. Lam Tiểu Bố đoạn, cái thần trận cấp tám này nhất định là do Tần Tự Hề làm.

"Đây không phải là đạo quang." Lam Tiểu Bố nhìn thấy cái thông đạo màu tử kim này, đã biết đây không phải là đạo quang của Thánh Nhân cướp đoạt vận may của Bất Thanh Thần Giới. Thứ này hắn đã từng nhìn thấy, hơn nữa còn từng tranh đoạt với Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân.

Cái này so với đạo quang còn quý giá hơn cả ngàn lần, đây là đạo tắc Hồng Mông từ thuở khai thiên tích địa, lúc trước Vũ Trụ Duy Mô của hắn không thể kéo được cái đạo tắc Hồng Mông này, không ngờ cái đạo tắc Hồng Mông này lại xuất hiện ở Bất Thanh Thần Giới, thậm chí còn nối Bất Thanh Thần Giới với một giới vực khác.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố dọc theo cái đạo tắc Hồng Mông này nhìn lên trên, hắn chỉ có thể cảm nhận được đạo vận đang điên cuồng lưu chuyển, quy tắc không ngừng biến hóa, thậm chí cái đạo tắc Hồng Mông này cũng đang không ngừng diễn sinh ra vô cùng vô tận quy tắc thiên địa.

Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, hắn có thể khẳng định, Tần Tự Hề suy đoán đúng, cái đạo tắc Hồng Mông này đã hình thành nên một thông đạo lớn liên kết với Trường Sinh giới. Có lẽ có một ngày, Trường Sinh giới sẽ vì cái đạo tắc Hồng Mông này mà hoàn toàn dung hợp với Bất Thanh Thần Giới.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là vận may của Bất Thanh Thần Giới không bị cướp đi, vận may của Bất Thanh Thần Giới mà bị cướp đoạt, vậy thì Bất Thanh Thần Giới sẽ bị sụp đổ.

Đạo tắc Hồng Mông là đạo tắc khai thiên tích địa, tuyệt đối không cướp đi vận may của Bất Thanh Thần Giới. Bây giờ vận may của Bất Thanh Thần Giới không ngừng bij đạo tắc Hồng Mông cuốn đi, vậy đã nói rõ một chuyện, ở Trường Sinh giới có người phát hiện ra cái đạo tắc Hồng Mông này, đồng thời biết cái đạo tắc Hồng Mông này nối đến Bất Thanh Thần Giới.

Gia hỏa này không có ý tốt, hắn dựa vào đạo tắc Hồng Mông cướp đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, đồng thời muốn dựa vào những vận may này mà luyện hóa đạo tắc Hồng Mông.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, cho dù đối phương là Thánh Nhân gì, chuyện này đã bị hắn phát hiện thì đừng mong có thể tiếp tục.

Lam Tiểu Bố ra hiệu cho mọi người tránh ra, sau đó cất Luân Hồi Oa đi, hai tay kết thủ quyết điên cuồng càn quét ra ngoài.

Khi đạo vận của Lam Tiểu Bố không ngừng lưu chuyển, quanh người Lam Tiểu Bố đã hình thành nên một loại khí thế cắt chém đáng sợ. Cho dù là Hồ Thanh Gia, Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đã tránh đi rất xa, vẫn có thể cảm nhận được khí thế đạo vận Thiết Cát đáng sợ trên người Lam Tiểu Bố, không tự chủ được mà tiếp tục lùi lại.

Ba người bọn họ đều có cảm giác, đó chính là một khi đạo thần thông này của Lam Tiểu Bố bộc phát ra, toàn bộ vũ trụ sẽ bị hắn chém đứt làm hai.

Hồ Thanh Gia tự lẩm bẩm, “Đại Thiết Cát Thuật…”

Nàng đã từng nghe nói đến Đại Thiết Cát Thuật, biết đây là thần thông khai thiên trong truyền thuyết, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày nàng có thể nhìn thấy có người thi triển Đại Thiết Cát Thuật trước mặt mình.

Nhưng mà nghĩ đến người thi triển Đại Thiết Cát Thuật chính là Lam Tiểu Bố, Hồ Thanh Gia lại cảm thấy bình thường. Ngay cả Đệ Nhị Đạo Điển mà Lam Tiểu Bố cũng có, thậm chí còn đưa Đệ Nhị Đạo Điển cho nàng tu luyện, cho dù có được Đại Thiết Cát Thuật cũng chẳng có gì không đúng.

Nếu như giống như người bình thường, vậy thì đó không phải là Lam Tiểu Bố.

Chương 1513 - Đại Hoang Thần Giới.

Đạo vận Thiết Cát từ thần thông Đại Thiết Cát dao động càng lúc càng đáng sợ, cuối cùng hóa thánh một vết cắt mênh mông vô hình, sau đó quấn vào trong hư không mênh mông.

“Cạch!” TRong hư không truyền đến tiếng quy tắc vỡ vụn, ngay cả những người đang đứng ở nơi xa quan sát cũng sợ ngây người, đây là lần đầu tiên bọn hắn nghe thấy âm thanh quy tắc bị cắt đứt, thần thông này…

Giờ phút này Hồ Thanh Gia cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lam Tiểu Bố không sợ tên Chuẩn Thánh kia, chỉ cần tên Chuẩn Thanh kia bị nhốt trong hư không thần trận mấy giây, Lam Tiểu Bố có thể dùng thần thông Đại Thiết Cát Thuật cắt hắn ra thành bã vụn. Sở dĩ Lam Tiểu Bố không làm như vậy, phần lớn là vì không muốn thương tổn đến những sinh linh vô tội. Loại Đại Thiết Cát Thuật này một khi thi triển ra, chỉ cần tu sĩ ở gần đó sẽ không thể nào may mắn tránh khỏi. Đừng nói là tu sĩ ở gần đó, ngay cả những kiến trúc, thậm chí là quy tắc đạo vận, đều sẽ hóa thành bã vụn trước Đại Thiết Cát Thuật.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được quy tắc đại đạo của đối phương đã bị mình cắt nát, trong lòng cười lạnh, Thánh Nhân thì sao chứ? Dám dựa vào đạo tắc Hồng Mông cướp đoạt đi vận may của Bất Thanh Thần Giới, muốn chết mà. Bây giờ cắt đứt quy tắc đại đạo của ngươi, cho ngươi cướp tiếp đấy.

Ngươi cho rằng như vậy là kết thúc rồi sao? Đây chỉ là bắt đầu thôi.

KHi đạo vận Thiết Cát của Lam Tiểu Bố không ngừng lan ra, đạo tắc cắt chém cuồng bạo chẳng những không kết thúc, ngược lại càng cuồng bạo hơn.

So với khi Lam Tiểu Bố thi triển Đại Thiết Cát Thuật lúc trước, bây giờ Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố đâu chỉ cường đại hơn cả vạn lần?

Một nam tử gầy yếu có râu hình chữ bát ở Trường Sinh giới há miệng phun ra một ngụm máu, hắn hoảng sợ nhìn đạo tắc Hồng Mông đang lưu chuyển đạo vận màu tử kim ở trước mắt. Vừa rồi một đạo thần thông Đại Thiết Cát dọc theo cái đạo tắc Hồng Mông này xé rách đến, trực tiếp cắt đứt quy tắc đại đạo của hắn. Không đúng, cái Đại Thiết Cát Thuật này vẫn còn đang xé rách đạo cơ của hắn, hoàn toàn không cho phép hắn rời đi.

Tên nam tử gầy yếu này điên cuồng muốn thu lại đạo tắc đại đạo của mình, nhưng ngay giờ khắc hắn muốn cướp đi đạo tắc Hồng Mông này đi, hắn ta đã đập nồi dìm thuyền, bỏ hết vận may và đại đạo tự thân của mình vào trong đạo tắc Hồng Mông. Nếu như không có Đại Thiết Cát Thuật, cho dù có xuất hiện Thánh Nhân, cũng chẳng thể làm gì được hắn ta, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn ta cuốn đạo tắc Hồng Mông đi.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta lại gặp phải thần thông Đại

Thiết Cát, không chỉ như vậy, đạo thần thông Đại Thiết Cát này còn đang xé rách quy tắc đại đạo và đạo cơ của hắn ta.

Đạo vận Thiết Cát mênh mông cuồn cuộn xé rách đến, nam tử gầy yếu lại phun thêm mấy ngụm máu. Đạo cơ đại đạo của hắn ta đã xuất hiện vết rách, quy tắc đại đạo tiếp tục bị chặt đứt, lúc này hắn ta muốn rút lại đạo vận của mình đang ở trong đạo tắc Hồng Mông khó khăn đến mức nào chứ?

Một khắc sau, vận may đại đạo tự thân của hắn ta điên cuồng bị cướp đi, cảm giác suy yếu truyền đến, trong mắt nam tử gầy yếu có râu hình chữ bát kia hiện lên tia hoảng sợ. Bây giờ hắn ta chẳng những không thể rút đạo tắc đại đạo của mình về, mà vận may bản thân cũng bị cướp đi.

Đối phương giống như thường xuyên làm loại chuyện này, thủ đoạn vô cùng nhuần nhuyễn.

“Phốc!” Lại phun ra một ngụm máu, nam tử gầy yếu này điên cuồng thiêu đốt tuổi thọ của mình.

Bành! KHi thế giới của hắn ta bị áp súc đến mức gần như không còn, tên nam tử gầy yếu này mới bị luồng khí thế kinh khủng kia đánh bay ra ngoài.

Bay ra ngoài hơn mười dặm, nam tử gầy yếu này mới đập lên một ngọn núi lớn, khiến ngọn núi này bị lõm một lỗ khảm hình người, sau đó rơi xuống mặt đất.

Sau một hồi lâu, nam tử gầy yếu này mới chậm rãi lau đi vết máu ở khóe miệng, thì thào nói, “Cổ Đô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không…”

Giờ phút này có một giọng nói đột ngột truyền đến, “Ha ha, Cổ Đô, ta nói là ngươi đừng có chọc đến hắn, ngươi không tin. Ngươi cho rằng như vậy là kết thúc rồi sao? Chỉ cần ngươi không chết, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Tần Tự Hề, hắn chính là Lam Tiểu Bố?” Cổ Đô Thánh Nhân nhìn chằm chằm một nữ tử cách đó không xa, nữ tử này chính là Tần Tự Hề đã bị đạo tắc Hồng Mông kéo đến đây.

Tần Tự Hề chậm rãi đứng lên, nàng mỉa mai nhìn Cổ Đô Thánh Nhân, “Ngươi nói thử xem? Ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể ra tay với ta sao?”

Sau khi nói xong câu đó, Tần Tự Hề xoay người rời đi, trong khoảng thời ngắn đã biến mất trong tầm mắt và phạm vi thần niệm của Cổ Đô. Mặc dù Cổ Đô Thánh Nhân bị trọng thương không thể làm gì được nàng, nhưng nàng cũng bị trọng thương, không thể làm gì dược Cổ Đô Thánh Nhân. Thần thông Đại Thiết Cát vừa xuất hiện, Tần Tự Hề đã biết là Lam Tiểu Bố đã trở về. Chỉ cần Lam Tiểu Bố trở về, Bất Thanh Thần Giới sẽ không có chuyện gì.

Cổ Đô Thánh Nhân thất thần thu hồi tầm mắt, lại có chút sửng sốt nhìn đạo tắc Hồng Mông đang lưu chuyển đạo vận khai thiên ở đằng xa, trong mắt lóe lên tia không cam lòng. Cái đạo tắc Hồng Mông này, hắn là người nhìn thấy đầu tiên, đồng thời tạo dựng mấy tầng cấm chế phòng ngự ở đây. Nhưng cuối cùng hắn chẳng những không lấy được đạo tắc Hồng Mông, mà còn khiến đạo cơ của mình bị hao tổn, quy tắc đại đạo bị cắt chém, vận may bị đoạt đi hơn chín phần mười.

KHông đúng, cái đạo tắc Hồng Mông kia hình như đang biến hóa.

Cổ Đô Thánh Nhân nhìn chằm chằm đạo tắc Hồng Mông, trong mắt hiện lên vẻ không dám tin. KHi không có hắn quấy nhiễu, theo thời gian từ từ trôi qua, đạo tắc Hồng Mông lại biến thành từng đạo quy tắc thiên địa. Những quy tắc thiên địa này hình như đang ngưng luyện ra núi non sông ngòi, sông dài biển rộng…

Đây là…

Cổ Đô Thánh Nhân hiểu ra, cái đạo tắc Hồng Mông này đang dung hợp Trường Sinh giới với một giới khác, cuối cùng hóa thành một giới.

Chương 1514 - Đại Hoang Thần Giới. (2)

Hai giới cách nhau vô tận hư không mênh mông và giới vực này, cũng chỉ có đạo tắc Hồng Mông mới có thể làm được. Nghĩ đến nơi sắp dung hợp với Trường Sinh giới kia, trong lòng Cổ Đô Thánh Nhân lập tức sợ hãi. Vết thương của hắn không biết phải qua bao nhiêu kỷ nguyên mới có thể khôi phục được, nếu như gia hỏa thi triển Đại Thiết Cát Thuật kia biết sự tồn tại của Cổ Đô hắn, nhất định sẽ tìm đến hắn gây chuyện. Tần Tự Hề đã nói, Lam Tiểu Bố kia không phải là người dễ đối phó.

Chờ đến cuối cùng, thù của hắn còn chưa báo, đã bị người ta giết chết.

…

Lam Tiểu Bố cũng đang chấn động nhìn đạo tắc Hồng Mông biến hóa, nói thật, dựa vào thần thông Đại Thiết Cát chặt đứt đạo tắc đại đạo của đối phương, cướp lấy vận may của đối phương, Lam Tiểu Bố quả thật có kinh nghiệm. Lần trước sau khi hắn cướp đi vận may của đối phương, đã nhanh chóng dựa vào Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt hết mọi quy tắc đạo vận. Lần này hắn chẳng những không chặt đứt, mà ngược lại còn tiếp tục khiến đối thủ bị trọng thương. Nhưng khiến hắn không ngờ được là, đạo tắc Hồng Mông lại bắt đầu biến hóa.

Nói chính xác thì, đạo tắc Hồng Mông đang bắt đầu diễn hóa các loại quy tắc thiên địa. Trước khi Lam Tiểu Bố ra tay, hắn đã cảm nhận được đạo tắc Hồng Mông đang diễn hóa các loại quy tắc, nhưng không rõ ràng như bây giờ mà thôi.

Trước khi chưa ra tay, đạo tắc Hồng Mông chỉ diễn hóa một ít quy tắc thiên địa, bây giờ thứ đạo tắc Hồng Mông diễn hóa ra chính là các loai quy tắc Thế Giới. Hắn nhìn thấy đạo vận màu tử kim kia hóa thành bùn đất màu vàng đất, trong đó có mầm cây thật nhỏ đang nảy mầm. TRong hư không xa xa, thậm chí còn xuất hiện núi non sông ngòi…

Cái đạo tắc Hồng Mông này muốn diễn hóa ra một phương giới vực sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra, cái đạo tắc Hồng Mông này chẳng những muốn diễn hóa ra một phương giới vực, mà còn thông qua quá trình diễn hóa này dung hợp Bất Thanh Thần Giới và Trường Sinh giới lại làm một.

Khá lắm, đây là đang định tăng đẳng cấp vùng Thàn giới của hắn lên mà.

Quy tắc của Bất Thanh Thần Giới vốn không được đầy đủ, cộng thêm lúc trước bị lượng kiếp tổn hại, càng thêm tàn phá. Bây giờ dung hợp với Trường Sinh giới, cộng thêm một đầu đạo tắc Hồng Mông hiến thân, rõ ràng là muốn trở thành Thần giới đứng đầu trong vũ trụ mênh mông mà.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến một khi Bất Thanh Thần Giới và Trường Sinh giới dung nhập vào nhau, mấy cường giả của Trường Sinh giới đến đây, vậy hắn còn thống lĩnh Thần giới cái quái gì nữa? Mấy CHuẩn Thánh, Thánh Nhân kia, tùy tiện một người nào cũng có thể nghiền ép hắn.

Không được, tuyệt đối không thể để vùng Thần giới này trở thành sân sau của mấy tên ở Trường Sinh giới kia. Làm thế nào mình mới có đủ quyền nói chuyện ở giới này? Thậm chí không cần nhìn sắc mặt mấy Thánh Nhân kia mà sống?

Lam Tiểu Bố nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có một con đường tăng thực lực của mình lên. Thế nhưng tăng thực lực không phải là chuyện ngày một ngày hai, cho dù hắn có lấy hết Thần Nguyên Đan hải đến đây, cũng đừng mong có thể nhanh chóng trở thành Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến Ngũ Vũ Tiên giới, lúc trước khi hắn thành lập Đại Hoang Tiên Môn, cũng bởi vì là người đầu tiên đặt tên Đại Hoang Tiên Môn, có được sự tán đồng của đại đạo thiên địa, cũng khiến người khác không thể nào thành lập được Đại Hoang Tiên Môn thứ hai.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dứt khoát bước lên, đi vào trong cái đạo tắc Hồng Mông vẫn còn đang diễn hóa kia, đạo vận quanh thân lưu chuyển, đồng thời lớn giọng nói, “Trường Sinh giới và Bất Thanh Thần Giới dung hợp, ta Lam Tiểu Bố tuyên bố, từ nay về sau, vùng giới vực này có tên là Đại Hoang Thần Giới, không được sửa đổi.”

KHi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, Bất Thanh Thần Giới sẽ hoàn toàn biến mất, cái tên Trường Sinh giới sẽ thành tên thế giới của chính hắn.

Lam Tiểu Bố nói xong, từng tiếng ầm vang vang lên cộng hưởng với lời Lam Tiểu Bố nói vang vọng ra xa, giờ phút này cho dù là Bất Thanh Thần Giới hay Trường Sinh giới đều vang tiếng của Lam Tiểu Bố. Tất cả mọi người hiểu ra một chuyện, đó chính là nơi bọn hắn đang đứng không còn tên trước đó nữa, mà biến thành Đại Hoang

Thần Giới.

Đại Hoang Thần Giới? Tất cả tu sĩ đang ở Bất Thanh Thần Giới lúc này đều dừng lại, khi bọn hắn đang sợ hãi vì Bất Thanh Thần Giới sắp sụp đổ, bọn hắn nên đi nơi nào. Bây giờ thì đột nhiên xuất hiện Đại Hoang Thần Giới, hơn nữa sau khi cái tên Đại Hoang Thần Giới này xuất hiện, hình như còn được quy tắc thiên địa tán thành.

Ở sâu trong rừng bia, một tên nam tử đang trọng thương đột nhiên đứng lên, bởi vì vết thương chưa khôi phục, hắn lại đột nhiên đứng lên, từng tia máu thấm ra trên người.

“Dám cướp đoạt Bất Thanh Thần Giới của ta, cho dù ngươi là ai, ta cũng sẽ diệt ngươi.” Mỗi câu mỗi chữ nam tử này nói ra đều vô cùng nghiêm nghị.

“Bất Thanh, bây giờ chuyện quan trọng nhất của chúng ta là chữa thương, chờ sau khi vết thương tốt lên rồi, khôi phục tu vi. Sau đó mới có thể làm chuyện khác, nếu không thì cho dù có tức giận, chuyện gì cũng không thể làm được. Bên cạnh nam tử này là một nữ tử dịu dàng nói, ánh mắt nàng nhìn về phía nam tử kia đều là sự dịu dàng.

Nam tử thở hổn hển một lúc, tựa như cảm thấy lời nữ tử nói là chính xác, hắn chậm rãi ngồi xuống, thở ra một hơi rồi nói, “Tần Tự Hề vậy mà lại bình yên vô sự, bây giờ chuyện Đại Hoang Thần Giới này không biết có liên quan gì đến Tần Tự Hề hay không…”

Nam tử nói đến đây thì ngây ngẩn cả người, hắn rõ ràng không muốn đổi tên thành Đại Hoang Thần Giới, nhưng sau khi nói ra miệng thì lại là Đại Hoang Thần Giới.

Nữ tử cũng thở dài, đã được quy tắc Thiên đạo tán thành, con người không thể nào thay đổi được.

Chương 1515 - Tiên hạ thủ vi cường.

Nếu như nói ở Đại Hoang Thần Giới, đám người chỉ là kinh ngạc không rõ, thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng ở giới vực Trường Sinh Giới bên ngoài, lại rất hỗn loạn.

Tất cả những người sinh tồn ở Trường Sinh Giới, đều vô cùng tự hào vì giới vực của bọn họ có tên là Trường Sinh Giới. Mà bây giờ bọn hắn lại nghe thấy đạo âm Thiên đạo, có người đổi tên Trường Sinh Giới thành Đại Hoang Thần Giới. Cái Bất Thanh Thần Giới kia là cái thứ quỷ gì, dựa vào cái gì mà dung hợp với Trường Sinh Giới?

Nhưng còn chưa đợi những người này nghĩ rõ những chuyện này, một tấm bia đá sừng sững trên núi Đạo Tắc ở Trường Sinh Giới đột nhiên nổ tung, sau đó một tấm bia đá hoàn toàn mới xuất hiện trên ngọn núi này. Điều khác biệt chính là, trước đó tấm bia đá trên ngọn núi này khắc ba chữ Trường Sinh Giới, mà bây giờ đã thành bốn chữ lớn Đại Hoang Thần Giới.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, một vài Thánh Nhân có tu vi cường hãn đã hiểu ra, Trường Sinh Giới đang dung hợp với giới vực khác.

Trường Sinh Giới dung hợp với Thần giới khác, vậy thì cũng được. Những người sống ở Trường Sinh Giới đều là cường giả đỉnh cấp, bất kỳ giới vực nào dung hợp với Trường Sinh Giới, vậy những tu sĩ ở giới vực đó đối với cường giả Trường Sinh Giới chỉ là sâu kiến mà thôi.

Nhưng khiến bọn hắn không chấp nhận được chính là, cái tiểu giới vực sắp dung hợp với Trường Sinh Giới kia lại có người dám ngông cuồng đặt tên cho toàn bộ giới vực. Không chỉ như vậy, tên hắn đặt còn được quy tắc Thiên Đạo của Thần giới mới tán thành.

Người này mà không giết, sẽ trở thành cái gai của toàn bộ Thánh Nhân ở Trường Sinh Giới. Thử nghĩ mà xem, bọn hắn đều là Thánh Nhân, vậy mà giới vực của bọn hắn lại do một con kiến hôi đặt tên, chuyện này ai có thể nhịn được?

Trừ chuyện này ra, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm một nơi, đó chính là vị trí dung hợp Trường Sinh Giới và tiểu giới vực kia. Có thể dung hợp hai giới vực lại với nhau, đây tuyệt đối là bảo vật khai thiên tích địa đỉnh cấp. Nếu như bọn hắn có thể tìm được, nói không chừng có thể lấy được món bảo vật này, cũng có thể ngăn cản hai giới dung hợp.

“Thành chủ…” Thần trận của Đại Hoang Thần Đạo thành mở ra, một đám người xông ra ngoài. Ngươi xông ra đầu tiên chính là Quân Vu, bây giờ thực lực của Quân Vu đã là Thần Vương tầng bốn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét vào trong Đại Hoang Thần Đạo thành, bên trong Đại Hoang Thần Đạo thành có gần ngàn vạn người, điều này khiến hắn cảm thấy hơi khó hiểu. Theo lý mà nói, Thần giới đã bắt đầu sụp đổ rồi, mọi người nhất định sẽ chạy được bao xa thì chạy. Không ngờ lại còn có nhiều người ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành như vậy.

Phía sau Quân Vu, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy càng nhiều người quen hơn, Diêm Ảnh, Tinh Tử Tự, Thạch Dật, Liễu Chí, Bàng Bất Lận, Dạ Lộ, Hùng Nam Phong,...

Mọi người khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì vô cùng vui mừng, Quân Vu vẫn là người xông đến đầu tiên.

“Thành chủ, ngươi quay về thì tốt rồi.” Quân Vu kích động nói, hắn đã cảm nhận được xu hướng suy tàn của Thần giói đã tiêu tán, không chỉ như vậy, vận may cũng không còn bị cướp đoạt nữa. Rất rõ ràng, chuyện này có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Điều này khiến lòng hắn càng khâm phục Lam Tiểu Bố hơn, lúc trước hắn xem trọng Lam Tiểu Bố, không ngờ Lam Tiểu Bố có thể trưởng thành đến mức này. Phải biết rằng vận may của Đại Hoang Thần Giới bị cướp đi, ngay cả Tần Tự Hề tiền bối cũng không thể giải quyết được, cuối cùng còn bị đạo quang cuốn đi. Nhưng hết lần này đến lần khác, Lam Tiểu Bố vừa trở về đã giải quyết xong chuyện này.

“Tại sao không nhìn thế Tể đạo hữu và Niệm huynh?” Lam Tiểu Bố hỏi đến Tể Tấn Trần và Niệm.

Tể Tấn Trận và Niệm đều là Thần Vương, vậy mà tại thời khắc mấu chốt lại không ở nơi này. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Tế Tấn Trần và Niệm chính là tay trái, tay phải của hắn, có trợ giúp rất lớn đối với chuyện hắn sắp làm.

Quân Vu nói, “Năm đó Đới Phi Nhiêu đến đại náo Đại Hoang Thần Đạo thành, kết quả đều bị Tần tiền bối đánh trọng thương bỏ chạy. Về sau Niệm nhận được tin tức, nói rằng có tin tức vị trí của sư phụ Niệm Yên của hắn, Niệm muốn đi tìm sư phụ của hắn. Tể đạo hữu không yên lòng Niệm, cho nên đi cùng với Niệm một chuyến, sau đó thì không quay trở lại. Lúc đầu ta cũng định đi xem một chút, nhưng đạo quang xuất hiện, vận may của Thần giới bị cướp đoạt, quy tắc niết hóa, ta chỉ có thể ở lại nơi này.”

Đối với Quân Vu mà nói, hắn biết mình ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành cũng chẳng giúp được gì. Nhưng hắn là người trấn giữ Đại Hoang Thần Đạo thành, sớm đã hạ quyết tâm, thành còn thì người còn, thành mất người vong.

ĐỚi Phi Nhiêu đến đây? Nữ nhân này cũng không phải hạng tốt lành gì, chỉ với cách làm của nàng với Ôn Khả Xu, đã biết được nữ nhân này ác độc như thế nào.

“Ôn Khả Xu và Mục Đồng Châu đâu?” Lam Tiểu Bố cũng không nhìn thấy hai người kia, chỉ có Mạc Tiểu Tịch còn ở đây.

Nghe thấy vậy, Mạc Tiểu Tịch nhanh chóng bước ra nói, “Khả Xu tỷ và Đồng Châu tỷ đều đã đi rồi, Đồng Châu tỷ cảm thấy ở lại nơi này không thể giúp tu vi nàng tăng lên, cho nên muốn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên. Khả Xu tỷ cũng muốn tăng tu vi của mình lên, cho nên đã đi cùng Đồng Châu tỷ.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, thần linh khí ở Đại Hoang Thần Đạo thành có thể nói là nồng đậm nhất trên khắp Đại Hoang Thần Giới, ở lại đây tu vi không tăng lên nhanh sao?

Nhưng mà hắn không hỏi, mà nói, “Đi thôi, chúng ta vào trong thành rồi nói tiếp.”

Mục Đồng Châu là một nữ nhân không an phận, lúc trước có thể một mình tiến vào trong Vọng Sương Mạc Hải tăng tu vi, có thể thấy được nàng sẽ không ở yên một nơi quá lâu. Cho nên nói Mục Đồng Châu ra ngoài, Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, Ôn Khả Xu đi thì khiến hắn cảm thấy hơi khó hiểu một chút, Ôn Khả Xu chính là một người yên phận, không thích đi du đãng khắp nơi.

Chương 1516 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Lam Tiểu Bố vào trong Đại Hoang Thần Đạo thành, toàn bộ Đại Hoang Thần Đạo thành tựa như được sống lại. Sở dĩ có ngàn vạn người vẫn còn ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành, đó là bởi vì tất cả mọi người không có nơi để đi mà thôi. Vận may Thần giới tiêu tán, toàn bộ Thần giới sẽ biến mất. Rất nhiều người ở nơi này đều đã từng chứng kiến Diệt Thế Lượng Kiếp, theo bọn hắn nghĩ, lần này vận may của Thần giới tiêu tán, thật ra chính là một lần lượng kiếp nữa. Trước loại lượng kiếp này, có thể đi đâu chứ? Chết ở nơi khác, còn không bằng ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành.

“Đạo ĐÌnh quân thế nào rồi?” Lam Tiểu Bố vừa về đến phủ thành chủ đã hỏi.

“Thành chủ, Đạo ĐÌnh quân của Đại Hoang Thần Đạo thành đã thành lập, nhưng mà sau khi Tần tiền bối mất tích, cộng thêm Thần giới sắp sụp đổ, Đạo ĐÌnh quân đi thì đi, tản thì tản, bây giờ chỉ còn chưa tới mấy triệu người.” Quân Vu có chút xấu hổ nói.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Quân Vu, ngươi và Đàm Khổ, Kiều Ngạo Luân, Hùng Nam Phong lập tức tập hợp quân tu sĩ Đạo Đình. Đại Hoang Thần Giới đã có hình thức ban đầu, trăm ngày sau chúng ta sẽ thành lập Đại Hoang Đạo Đình. Chuyện này không thể trì hoãn nữa, trong thời gian trăm ngày này, ta quyết định xây dựng thêm Thần Đạo thành.”

“Vâng.” Đàm Khổ không chút do dự đáp hắn là Thần Vương hậu kỳ, đã có chút hiểu ra vì sao Lam Tiểu Bố lại thành lập Đại Hoang Đạo Đình gấp như vậy.

Chỉ cần không có biến cố quá lớn, Đại Hoang Thần Giới này chắc chắn sẽ đứng vững trong vũ trụ Hạo Hãn này. Lúc đó sẽ không còn

Trường Sinh Giới hay Bất Thanh Thần Giới nữa, thậm chí những Thần giới còn lại đều sẽ từ từ biến mất. Đại Hoang Thần Giới có thể dung hợp Trường Sinh Giới và Bất Thanh Thần Giới, đương nhiên cũng có thể dung hợp Thần giới khác.

Cho nên bây giờ ai là người chiếm vị trí chủ đạo đầu tiên, thành lập Đạo ĐÌnh đầu tiên, sẽ trở thành chủ Đạo Đình, được Thiên Đạo thừa nhận.

…

Thành chủ Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Đạo thành trở về, trăm ngày sau thành lập Đại Hoang Đạo Đình, đồng thời đang có tuyển nhận quân tu sĩ Đạo Đình. Tin tức này hầu như đã lan truyền ra khắp toàn bộ Đại Hoang Thần Giới trong thời gian ngắn nhất, giờ phút này phần lớn người đều đang điên cuồng chạy về phía Đại Hoang Thần Đạo thành.

Cái tên Lam Tiểu Bố này đối với tất cả mọi người ở Đại Hoang Thần Giới mà nói như sấm bên tai, nếu như không phải đạo quang xuất hiện ở Đại Hoang Thần Giới, những cường giả dưới trướng Lam Tiểu Bố đã thống nhất toàn bộ Thần giới rồi. Bây giờ Lam Tiểu Bố vừa trở về, đã củng cố Thần giới lại, đồng thời bắt đầu tuyển chọn quân tu sĩ, thành lập Đạo Đình. Không có ai cảm thấy kỳ quái, cũng không có ai cảm thấy không thể thành lập được.

Ở Đại Hoang Thần Giới, nếu như có một người có thể thành lập Đạo Đình, thống nhất Thần giới, vậy đó nhất định chính là Lam Tiểu Bố.

Đại Hoang Thần Giới đã từng là thập đại Thần Đình sớm suy thoái, hoặc căn bản không có năng lực phản kháng, bây giờ Đại Hoang Đạo Đình thành lập hầu như là chuyện nước chảy thành sông. Rất nhiều tán tu thậm chí đều ngóng trông Đại Hoang Đạo Đình thành lập, bọn hắn khát vọng sau khi Đại Hoang Đạo Đình thành lập rồi, toàn bộ Đại Hoang Thần Giới sẽ giống như Đại Hoang Thần Đạo thành, không cần vì một chút thần linh khí mà bôn ba khắp nơi rồi mất mạng.

Lúc trước Đại Hoang Thần Đạo thành dung nạp không ít người, rất nhiều người không thể ở đây được, một khi toàn bộ Thần giới đều nằm trong khống chế của thành chủ Lam Tiểu Bố Đại Hoang Thần Đạo thành, vậy nhất định sẽ thi hành các biện pháp giống vậy.

Có Lam Tiểu Bố dẫn đầu, toàn bộ Đại Hoang Thần Giới đều vận chuyển. Đại Hoang Thần Đạo thành bắt đầu xây dựng thêm, chủ yếu là xây dựng thêm Đạo Đình. Còn đạo tắc Hồng Mông đang diễn hóa bên ngoài, dã sớm bị Lam Tiểu Bố dùng hư không thần trận che phủ lại.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn nhất định phải nhanh, nếu không đợi đến khi Trường Sinh Giới thành lập Đại Hoang Đạo Đình rồi, vậy hắn sẽ mãi mãi không có cơ hội thành lập Đại Hoang Đạo Đình nữa. Đến lúc đó vẫn sẽ phải phụ thuộc, quyền chủ động không nằm ở trong tay. Còn một nguyên nhân nữa chính là Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy, đạo tắc Hồng Mông này chọn Trường Sinh Giới dung hợp đến đây, chắc chắn không phải là chuyện đơn giản. Hắn sớm thành lập Đại Hoang Đạo Đình, trở thành chủ đầu tiên của Đại Hoang Thần Giới, nhất định có chỗ tốt.

Lúc này Lam Tiểu Bố cảm thấy dưới tay mình đã có người xử lý mọi chuyện, lúc trước khi hắn vừa mới đến vùng Thần giới này, hắn đã dẫn dắt một đám người, bây giờ đám người này, ai ai cũng dốc hết sức mà làm việc cho hắn.

Xây dựng thêm Đại Hoang Thần Đạo thành, điện Đạo Đình của Đại Hoang Thần Giới thì được xây dựng trong hư không, khiến người ta cảm thấy khí thế mênh mông và bàng bạc.

Một dãy bậc thang rộng rãi bằng bạch ngọc nối dài đến điện Đạo Đình, mỗi một bậc đều có đạo vận lưu chuyển.

Càng ngày càng nhiều người cảm nhận được, khi thời gian thành lập Đại Hoang Đạo Đình càng đến gần, toàn bộ Đại Hoang Thần Giới tựa như cũng trở nên khác biệt. Một ít quy tắc thiên địa cũng trở nên rõ ràng hơn, những khe rãnh do lượng kiếp xé rách ra cũng tự động khép lại.

Một vài tu sĩ có cảm ngộ tương đối sâu với đại đạo cũng có cảm ứng trong lòng, chỉ cần Đạo Đình Đại Hoang Thần Giới thành lập, lúc đó quy tắc thiên địa nhất định sẽ rõ ràng nhất, nói không chừng có có đạo vận thiên địa giáng xuống, giúp người ta dễ dàng bước vào cảnh giới tiếp theo.

Có người cảm ngộ được điểm này, đương nhiên là truyền tin tức ra. Khi tin tức càng truyền ra xa, càng nhiều tu sĩ đều tuôn đến Đại Hoang Thần Đạo thành, đến mức tu sĩ tham gia quân tu sĩ Đạo Đình càng ngày càng nhiều.

Có thể nghĩ một chút, một khi Đại Hoang Đạo Đình thành lập sẽ được Thiên Đạo tán thành. Làm quân tu sĩ Đạo ĐÌnh, khẳng định sẽ thu hoạch được chỗ tốt rất lớn. Lúc này không tham gia quân tu sĩ, chẳng lẽ chờ sau khi Đại Hoang Đạo Đình thành lập rồi mới tham gia sao? Lúc đó có lẽ canh cũng không còn để húp rồi.

Chương 1517 - Lập Đại Hoang Đạo Đình.

Thánh Nhân ở Trường Sinh Giới quá nhiều, cũng là bởi vì các loại nguyên nhân khiến cho rất nhiều giới vực sụp đổ, những giới vực này sau khi sụp đổ, những tu sĩ tầm thường sẽ biến thành pháo hôi. Thế nhưng có một ít cường giả, như Thánh Nhân, CHuẩn Thánh, trên cơ bản đều sẽ bình yên vô sự. Cuối cùng bọn hắn sẽ tụ tập lại cùng một chỗ, mà nói đó chính là Trường Sinh Giới.

Bởi vì Trường Sinh Giới có quá nhiều cường giả, cũng tạo thành thánh môn san sát, vô số cường giả tranh đoạt địa bàn. Nhiều năm qua, khi mọi người dần dần hiểu rõ tình hình, Trường Sinh Giới cũng dần trở nên ổn định lại.

Sở dĩ có thể ổn định lại, cũng là bởi vì những Thánh Nhân này biết rõ, tất cả mọi người đều là Thánh Nhân, thủ đoạn thần thông cũng không chênh lệch nhau gì nhiều, đấu đá với nhau còn không bằng sống an bình phần mình, cố gắng hoàn thiện đại đạo của mình mới là chuyện quan trọng.

Cho nên ở Trường Sinh Giới dần dần tạo nên một vài thánh môn đỉnh cấp, trong đó có Thái Hàn Thánh Môn, Nam Thiên Thánh Môn, Tam Thanh Thánh Môn, Vạn Đạo Thánh Môn, Ma Diễn Thánh Môn, …

Còn về Kim Hồ cung của Thuần Hồ Thánh Nhân, mặc dù cũng có tiếng tăm hiển hách, nhưng so với những thánh môn đỉnh cấp, vậy thì còn chênh lệch rất xa.

Giờ phút này ở trong Thái Hàn Thánh Môn, trọng điện thánh môn bên trên Thái Hàn Thánh Sơn đã ngồi đầy người. Ngồi ở vị trí cao nhất chính là một nam tử mắt dài nhỏ, chẳng những mắt hắn dài nhỏ, gương mặt còn có chút đặc sắc, đường cong giống như đao tước, hình dáng rõ ràng, khiến người ta có cảm giác không giận tự uy.

Hắn chính là Thánh Nhân đứng đầu của Thái Hàn Thánh Sơn, Côn Vi. Ban đầu khi còn ở vũ trụ Thái Hàn, Côn Vi Thánh Nhân chính là người đứng đầu Thái Hàn. Thánh Nhân ở vũ trụ Thái Hàn khá nhiều, nhưng không có ai dám vi phạm lời nói, hành động của Côn Vi Thánh Nhân. Chuyện này khác với những vũ trụ khác, trước khi vũ trụ Đại

Hoang sụp đổ cũng có mấy Thánh Nhân nổi danh, nhưng cho dù là Thánh Nhân phương tây hay là Tam Thanh, mọi người đều bình đẳng với nhau, không tồn tại chuyện ai cao ai thấp. Còn ở vũ trụ Đại Hoang, nhân vật tồn tại cao nhất chính là Hồng Quân, lại càng không đi tham gia vào chuyện tranh đoạt giữa các Thánh Nhân.

Ánh mắt Côn Vi đảo qua mọi người, chậm rãi nói, "Từ sau khi vũ trụ Thái Hàn bị sụp đổ, Thái Hàn Thánh Sơn ta mặc dù có thể đặt chân ở Trường Sinh Giới, nhưng rốt cuộc không còn là Thái Hàn Thánh Môn có thể khống chế đạo tắc thiên địa như lúc trước nữa. Ở chỗ này cho dù là ba đại Thánh Nhân của Tam Thanh Thánh Môn hay là Ma Diễn Thánh Môn Kế Ha, hoặc là những người của Vạn ĐẠo Thánh Môn, đều không phải là kẻ vớ vẩn. Thái Hàn Thánh Sơn ta muốn ra mặt thì lại càng gian nan hơn."

Nói đến đây, bản thân Côn Vi không nhịn được mà nhíu mày một cái, "Vốn dĩ ta dự định phát triển thêm một khoảng thời gian nữa, sau đó sẽ thành lập Trường Sinh Đạo ĐÌnh, từ từ khôi phục đại đạo phồn hoa của vũ trụ Thái Hàn ta lúc trước, giúp Thái Hàn Thánh Sơn ta giống như trước kia. Khiến ta không ngờ được là, Trường Sinh Giới lúc này lại dung hợp với một giới vực khác, không chỉ như vậy, còn bị một sâu kiến ở tiểu giới vực kia vượt mặt mà đặt tên giới vực…"

Tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của Côn Vi Thánh Nhân, Trường Sinh Giới không còn tồn tại, đương nhiên sẽ không có Trường Sinh Đạo ĐÌnh. Cưỡng ép lấy tên Trường Sinh Đạo Đình, còn không bằng dùng cái tên Thái Hàn Đạo ĐÌnh. Bởi vì ngươi lấy tên Trường Sinh Đạo Đình, đã mất đi thiên cơ và số mệnh, nếu tiếp tục như vậy, Đạo ĐÌnh của ngươi khi thời gian từ từ trôi qua sẽ bị biến mất trong dòng sông lịch sử.

"Đại Thánh Nhân, Đại Hoang Thần Giới bị người khác đặt tên lên, không chỉ là Thái Hàn Thánh Môn ta không ngờ tới mà rất nhiều thánh môn khác cũng không ngờ được. Ta cảm thấy tốt nhất là bây giờ chúng ta hãy thành lập Đại Hoang Đạo Đình, nếu như vậy, không đến mức sẽ rơi vào thế bị động. Ta cảm thấy tương lai Đại Hoang Thần Giới sẽ có chính quả tái hiện, nếu như trở thành ĐẠo Quân một giới, đó mới chính là Chúa Tể chính quả." Một nam tử râu dài đứng lên, giọng điệu nghiêm trọng nói.

Một khi chính quả xuất hiện, đó cũng không phải là chuyện nhỏ. Một số người vì lấy được chính quả của mình, chuyện gì cũng có thể làm được. Đừng nói là bán thánh môn, bán linh hồn của mình cũng được.

Nam tử râu dài vừa dứt lời, lại có một người khác đứng lên, "Đại Hoang Thần Giới vô cùng mênh mông, vốn dĩ ở Trường Sinh Giới đã có rất nhiều Thánh Nhân, Thái Hàn Thánh Môn ta một khi thành lập Đại Hoang Đạo Đình, sẽ trở thành kẻ thù của đông đảo thánh môn. Nếu như là vũ trụ Thái Hàn lúc trước, chúng ta không sợ ai, nhưng ở nơi này mà chúng ta làm vậy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết."

"Đây là hai chuyện khác nhau, ngươi có biết một khi Đại Hoang Đạo Đình thành lập, chính quả xuất hiện sẽ có kết quả gì không?"

"Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xuất hiện, chính quả đã tán loạn, sẽ không còn nữa, chứ đừng nói là hiện tại. Cho dù Đại Hoang Đạo Đình thành lập cũng sẽ không có chính quả xuất hiện nữa. Nếu không thì, ngươi cho rằng giữa thiên địa này sao lại có nhiều Thánh Nhân như vậy?"

"Ha ha, ngươi cảm thấy bây giờ có rất nhiều Thánh Nhân đều là Thánh Nhân hay sao? Bọn hắn thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng không bằng, chính ta thật ra cũng là một trong số đó. Đừng nói là Thánh Nhân. Ta nói ngay cả Thái Hàn Thánh Môn chúng ta, trừ Đại

Thánh Nhân Côn Vi Thánh Nhân ra có thể khống chế thiên địa đại đạo, có được thực lực Thánh Nhân, có ai cảm thấy bản thân mình là Thánh Nhân không?”

TRong đại điện vang lên tiếng ồn ào, mọi người biết rõ ý kiến không hợp nhau.

Một nữ tử vì nói sang chuyện khác mà chủ động nói ra, “Các ngươi nói tên gia hỏa đặt cái tên Đại Hoang Thần Giới này có phải là người đến từ vũ trụ ĐẠi Hoang không? Vũ trụ Đại Hoang ở nơi này có mấy thánh môn, hơn nữa thực lực còn vô cùng mạnh mẽ.”

Côn Vi cũng đứng lên, “Cho dù đối phương có phải tu sĩ xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang hay không, tương lai có thể xuất hiện chính quả hay không, những chuyện này đều không có chút ý nghĩa nào. Chỉ cần đặt tên cho Thần giới này, vậy Thần giới này không chỉ là đại biểu của vũ trụ Đại Hoang, mà còn đại biểu cho Hạo Hãn Thần Vực. Ta quyết định, cho dù có khiến mọi người vây công, Thái Hàn Thánh Môn ta cũng nhất định phải thành lập Đại Hoang Đạo Đình. Bỏ lỡ lần đầu tiên là do chúng ta sai lầm, nếu như bỏ lỡ lần thứ hai là do chúng ta ngu xuân.”

Chương 1518 - Lập Đại Hoang Đạo Đình. (2)

Nghe thấy quyết định của Côn Vi Thánh Nhân, tất cả mọi người đứng lên biểu thị ủng hộ. Côn Vi Thánh Nhân ở Thái Hàn Thánh Môn, vẫn có được vị trí chí cao vô thượng.

Hơn nữa Côn Vi Thánh Nhân nói rất đúng, Đại Hoang Đạo Đình đại biểu cho Đại Hoang Thần Giới chính thống, một khi thành lập Đại Hoang Đạo Đình, Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình sẽ đại biểu cho Thánh Đế Đạo Đình duy nhất ở một phương Thần giới này. Loại tồn tại này, xem như ngươi muốn thay vào đó, cũng nhất định phải hợp với Thiên Đạo, hợp nhân hòa. Lỡ như tương lai xuất hiện chính quả, nhất định không qua được một người chính là ĐẠo Quân Đại Hoang Đạo Đình.

Ngay lúc này, trong hư không mênh mông truyền đến đạo âm, “Ta tuyên bố, từ giờ trở đi, thành lập Đại Hoang Đạo Đình, lấy trận bàn May Mắn trấn áp vận may một giới, Lam Tiểu Bố ta là ĐẠo Quân đời thứ nhất của Đại Hoang Đạo Đình. Đại Hoang Đạo Đình sẽ là Đạo ĐÌnh duy nhất trong vũ trụ Đại Hoang, trên hợp quy tắc Thiên Đạo, dưới phù hợp đạo thống nhân đạo…”

Tất cả mọi người nghe thấy giọng nói này, đều như bị sét đánh.

KHóe môi Côn Vi Thánh Nhân đang run rẩy, hắn vừa mới quyết định, người ta đã đi trước một bước đoạt lấy. Hắn còn đang bàn bạc chuyện thành lập Đại Hoang Đạo Đình, Đại Hoang Đạo Đình người ta đã tạo dựng xong. Đạo âm của Lam Tiểu Bố truyền đến bên tai, nhưng hắn cảm thấy đầu óc vô cùng hỗn loạn.

“… Đại Hoang Đạo Đình lấy chuyện giữ gìn hòa bình Đại Hoang Thần Giới làm nhiệm vụ của mình, lấy bình đẳng chúng sinh làm chuẩn tắc, thành lập Thần giới công bằng, công chính, tự do, bình đẳng, bác ái. Thành lập luật pháp Đạo Đình, thành lập trật tự Đạo Đình, thành lập…”

Côn Vi Thánh Nhân chán chường ngã ngồi trên mặt đất, cùng lúc đó, đông đảo thánh môn đang mưu đồ thành lập Đại Hoang Đạo Đình cũng như bị sét đánh.

Mất rồi, bọn hắn lại đánh mất cơ hội nữa rồi.

Tiên cơ đó, vô duyên vô cớ mất đi hai lần tiên cơ, chuyện này sao có thể chịu được?

Nghe thấy đạo âm Lam Tiểu Bố thành lập Đại Hoang Đạo Đình, nhìn quy tắc Đại Hoang Thần Giới mênh mông cộng minh, tất cả mọi người đều biết, cái Đại Hoang Đạo Đình này đã được Thiên Đạo tán thành.

Trong một góc hẻo lánh, Tần Tự Hề ngẩng đầu nhìn hư không mênh mông, kích động siết chặt tay thành nắm đấm. Nàng không nhìn lầm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố so với dự đoán của nàng làm càng tốt hơn.

KHông có nàng giúp đỡ, Lam Tiểu Bố cũng đã thành lập Đại Hoang Đạo Đình. Nhưng nàng biết rất rõ, thời gian của Lam Tiểu Bố không nhiều. Lam Tiểu Bố nhất định phải tăng tu vi của mình lên trước khi Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn dung hợp với Trường Sinh Giới, nếu không thì bất cứ ai ở nơi này đều có thể đẩy Lam Tiểu Bố vào chỗ chết.

Cùng lúc đó, Cổ Đô Thánh Nhân hai tay run rẩy nhìn thanh âm đạo tắc thành lập Đạo Đình vờn quanh trong hư không mênh mông. Hắn còn định sau khi vết thương khôi phục, sẽ đi giết tên Lam Tiểu Bố này. Nhưng bây giờ hắn biết, mình vĩnh viễn sẽ không có cơ hội này.

Lam Tiểu Bố thành lập ĐẠo Đình, thành ĐẠo Quân, Cổ Đô hắn đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ là một con kiến hôi trong số sâu kiến mà thôi.

ĐƯợc quy tắc Thiên ĐẠo thừa nhận, nhất định phải có đầy đủ quân tu sĩ Đạo Đình. Lam Tiểu Bố đối đầu với hắn, thậm chí không cần phải tự mình ra tay.

Sau một hồi lâu, Cổ Đô Thánh Nhân mới thử ra một hơi thật dài, hắn quyết định không tiết lộ vị trí đạo tắc Hồng Mông đang dung hợp Trường Sinh Giới. Tiết lộ nơi này ra không có ích gì cho hắn, ngược lại sẽ khiến Lam Tiểu Bố tương lai càng quyết tâm giết hắn hơn. Bây giờ nhắn không tiết lộ ra, tương lai nếu như Lam Tiểu Bố tìm đến hắn, hắn vẫn còn một cái cớ để sống sót.

Có thể thống nhất Đại Hoang Thần Giới, thành lập Đại Hoang Đạo Đình, người này hắn không thể trêu vào được.

…

TRong đại điện của Đại ĐÌnh bên trên Đại Hoang Thần Đạo thành, Lam Tiểu Bố tuyên bố thành lập Đại Hoang Đạo Đình. Khi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, toàn bộ tu sĩ của Đại Hoang Thần Giới đều cảm nhận được giọng nói ẩn chứa trong quy tắc Thiên Đạo.

Khi nghe đến Đại Hoang Đạo Đình sẽ có luật pháp mới, một vài tu sĩ có tu vi thấp đều vô cùng kích động. Cho dù luật pháp này có chấp hành được hay không, ít nhất thì trước công chúng sẽ không có chuyện lấy mạnh hiếp yếu.

KHi Lam Tiểu Bố nói xong, vô số tu sĩ đồng thanh nói, “Chúc mừng Đại Hoang Đạo Đình thành lập, Lam Đạo Quân Đại Hoang vĩnh hằng, Đại Hoang Đạo Đình vĩnh hằng, Đại Hoang Thần Giới vĩnh hằng…”

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy từng đạo vận may vờn quanh người, khi hắn trở thành ĐẠo Quân đời thứ nhất của Đại Hoang Đạo Đình, một cái đại ấn đột ngột xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đây là Khí Vận Đạo Quân Ấn? Lam Tiểu Bố nắm cái đại ấn này trong tay lập tức hiểu được, đây là đại ấn vận may từ trận bàn May Mắn. Hắn dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới, trận bàn May Mắn đã diễn sinh thành khí linh, mà đại ấn trong tay này chính là khí linh của trận bàn May Mắn biến thành.

Nắm chặt đại ấn Đạo Quân bàng bạc của một giới trong tay, trong lòng Lam Tiểu Bố có một loại kích động khó nói. Có lẽ có rất nhiều người đều cho rằng, hắn trở thành ĐẠo Quân, chờ tương lai hắn chứng đạo Thánh Nhân, chính là người đứng đầu Đại Hoang Thần Giới. Chỉ có trong lòng hắn mới biết rõ, muốn trở thành người đứng đầu Đại Hoang Thần Giới vẫn còn kém xa lắm.

Đừng nói đến chuyện khác, ngay khi hắn nhìn thấy đạo tắc từ đầu Hôi Long ở trong hư không Vũ TRụ ĐỘ Đạo kia, hoàn toàn mạnh hơn xa tất cả mọi đạo tắc thiên địa mà hắn từng thấy. Có thể tưởng tượng được, vũ trụ mà con Hôi Long kia sống, cho dù đẳng cấp không mạnh bằng Đại Hoang Thần Giới, cường giả ở đó cũng có thể dễ dàng nghiền ép cường giả Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1519 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi.

Đã từng là Trường Sinh Giới, bây giờ đã biến thành Đại Hoang Thần Giới. Làm tu sĩ bản địa của Trường Sinh Giới, quá nhiều người không muốn thừa nhận cái tên này. Thậm chí bọn hắn vẫn tiếp tục lấy cái tên Trường Sinh Giới để nói về chỗ ở của mình, nhưng mặc cho bọn hắn không thừa nhận Đại Hoang Thần Giới, theo thời gian từ từ trôi qua, Đại Hoang Thần Giới vẫn dần dần được tiếp nhận.

Là một tu sĩ, trái lương tâm gọi vị trí tại Đại Hoang Thần Giới là Trường Sinh Giới, vốn không hợp với đại đạo. Nếu như biết rõ Đại Hoang Thần Giới còn mạnh hơn Trường Sinh Giới, vậy thì đây chỉ là những lời nói nhảm nhí. Qua thời gian dài, chẳng những ảnh hưởng đến tâm tính của mình, mà còn ảnh hưởng đến đại đạo.

KHi thời gian dần dần trôi qua, ngay khi mọi người phải tiếp nhận Đại Hoang Thần Giới, đột nhiên lại xuất hiện một cái Đại Hoang Đạo Đình.

Nếu mà so sánh, Đại Hoang Đạo Đình thành lập, đối với tu sĩ tầm thường mà nói thì không quan trọng, người không muốn thừa nhận đều là những cường giả đứng ở đỉnh cao kia.

Ý của Đạo ĐÌnh chính là muốn khống chế, khiến người ta cảm thấy trói buộc. Các Thánh NHân tu vi cường tuyệt, sẽ để cho người khác trói buộc mình sao? TRong lòng bọn họ, đương nhiên là muốn làm gì thì làm cái đó, muốn giết ai thì giết, muốn hủy diệt tinh cầu nào thì hủy diệt tinh cầu đó. Đạo ĐÌnh vừa xuất hiện, làm sao còn có thể làm việc theo ý mình nữa?

Giờ phút này tại một vùng sa mạc hoang vu của Trường Sinh Giới, một nam tử tóc dài có thân hình cao lớn cười ha ha, “Quả nhiên là huynh đệ của ta, lão thất phu Côn Vi kia, còn có Thái Hàn Thánh Môn nữa, đợi bị diệt đi. Đợi đến ngày đó, huynh đệ của ta sẽ dẫn theo trăm triệu vạn đại quân Đạo Đình, dẫm đập thánh môn nho nhỏ của ngươi thành hư vô.”

“Triệu huynh, ngươi biết Lam Tiểu Bố kia?” NGhe thấy lời nam tử cao lớn kia nói, một nam tử có vóc người trung đẳng cách đó không xa nghi ngờ hỏi một câu.

Nam tử cao lớn cười he he, “ĐƯơng nhiên, nếu như không có Tiểu Bố huynh đệ, Triệu Công Minh ta bây giờ nói không chừng còn đang bị nhốt trong Thông Thiên Trụ. Chỉ là ta không ngờ Côn Vi lại hèn hạ như vậy, thế mà lại nhốt chúng ta ở trong Bích cốc Đại Kính Qua, tên vương bát đản này không phải thứ gì tốt.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố là huynh đệ của Triệu Công Minh, lập tức có đám người vây quanh.

“Triệu tiền bối, chúng ta có thể đi theo ngươi lăn lộn hay không?” Một nam tu gầy yếu xoa xoa tay, có chút mong đợi nhìn Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh vung tay lên, “Tất cả mọi người đều có thể đi theo ta lăn lộn, cái tên Côn Vi kia có tâm tư gì, ta tin mọi người đều rất rõ ràng. Chúng ta đến từ các phương vũ trụ, Côn Vi muốn để vũ trụ Thái Hàn xưng bá Trường Sinh Giới, không đúng, bây giờ phải là Đại Hoang Thần Giới. Ha ha, đây chẳng qua là do hắn nằm mơ mà thôi. Đừng nói là bây giờ huynh đệ Lam Tiểu Bố của ta đã thành lập Đạo ĐÌnh, cho dù huynh đệ ta không ra mặt, cường giả vũ trụ Đại Hoang ta nhiều như mây, tùy tiện một người xuất hiện cũng có thể nghiền ép Côn Vi hắn.”

“Còn có vũ trụ Đại Huyền ta nữa, Thánh Nhân cũng không ít.”

“Thánh Nhân ở vũ trụ Khôn Trần ta chẳng lẽ lại ít sao? Côn Vi hắn chỉ có thể ở sau lưng làm ra mấy trò buồn nôn vặt vãnh mà thôi.”

…

TRong lúc nhất thời tiếng thảo luận vang lên ầm ĩ, bọn hắn đều bị Thái Hàn Thánh Môn hãm hại, vừa đến Trường Sinh Giới đã bị nhốt ở trong bích cốc Đại Kính Qua. Chủ yếu là vì, Thái Hàn Thánh Môn lo lắng những người bọn họ ở nơi có quy tắc rõ ràng này tăng tiến tu vi quá nhanh, có thể nhanh chóng chứng đạo Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, trở thành cường giả có đẳng cấp cao.

Bởi vì Thái Hàn Thánh Môn muốn thống nhất Trường Sinh Giới, đương nhiên không cho phép những người có tiềm lực này đối nghịch với bọn hắn.

Cho dù nhốt bọn hắn ở bích cốc Đại Kính Qua, muốn giết bọn họ cũng không phải là chuyện đơn giản. Đại Kính Qua là nơi mà rất nhiều người đến Trường Sinh Giới đều phải trải qua, nhưng bích cốc Đại Kính Qua vô cùng mênh mông, hoàn toàn không có giới hạn. Thái Hàn Thánh Môn có thể phong ấn bích cốc Đại Kính Qua, là do Thái

Hàn Thánh Môn khống chế cửa ra vào từ bích cốc Đại Kính Qua đến Trường Sinh Giới. Mà bọn hắn không thể làm gì được tu sĩ bị phong ấn trong bích cốc Đại Kính Qua này.

Chờ tiếng nghị luận của bọn hắn nhỏ đi một chút, Triệu Công Minh mới nói tiếp, “Các vị đạo hữu, bây giờ huynh đệ của ta là Lam Tiểu Bố đã trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. Tương lai chờ sau khi Đại Hoang Thần Giới hoàn thiện, nói không chừng còn có chính quả xuất hiện…”

KHi Triệu Công Minh nói đến chính quả, người ở nơi này không thể nào đè nén được sự khát vọng trong lòng, chính quả đó, rất nhiều người cả đời đều khát vọng có được một chính quả, đáng tiếc là, Thần giới quá mênh mông, vị trí có thể lấy được quá ít.

Đè tiếng nghị luận của mọi người xuống, Triệu Công Minh tiếp tục nói, “Các vị đạo hữu, tương lai khi huynh đệ của ta đến đây, nhất định phải xung đột với Thái Hàn Thánh Môn, thậm chí còn xung đột với những thánh môn khác. Ta đề nghị bây giờ chúng ta hãy kết lại thành đoàn, tương lai cũng có thể trợ giúp chút sức lực cho huynh đệ của ta.

Âm thanh huyên náo kích động đột ngột nhỏ đi, lên tiếng ủng hộ Triệu Công Minh thì được, nhưng phải hành động, vậy thì hình như có hơi quá.

Mặc dù bọn hắn bị phong ấn ở bích cốc Đại Kính Qua, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, thực lực của Trường Sinh Giới mạnh như thế nào. Đối nghịch với những thánh môn kia ở Trường Sinh Giới? Là ngại mình đã sống quá lâu hay sao? Lam Tiểu Bố kia mặc dù trở thành ĐẠo Quân, ha ha, tương lai khả năng bị giết là chín phần chín.

Trường Sinh Giới dung hợp với một cái Bất Thanh Thần Giới không biết rõ, bây giờ Lam Tiểu Bố kia linh động, sớm thành lập Đại Hoang Đạo Đình, đây không là gì cả. Chiếm được tiên cơ quả thật có nhiều phần thắng hơn, nhưng dù như vậy thì cũng phải so thực lực nữa. Nếu như thực lực hai bênh chênh lệch nhau về chất, vậy thì làm sao mà thắng?

Chương 1520 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi. (2)

Một khi Trường Sinh Giới hoàn toàn dung hợp với Bất Thanh Thần Giới, chỉ sợ cũng là lúc Đạo Quân Lam Tiểu Bố kia phải dâng mạng nhỏ lên.

Người xem náo nhiệt nhanh chóng tỉnh táo lại, thậm chí có một số người bắt đầu rời đi, Triệu Công Minh tức giận không nhẹ. Bọn gia hỏa này đều chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng, một chút sức lực đều không muốn bỏ ra. Ha ha, thiên hạ này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Triệu huynh, ta tình nguyện tiến lùi cùng ngươi.” Một giọng nói đột ngột vang lên, một nam tử tóc dài bước đến.

“Bằng hữu là?” Triệu Công Minh khó hiểu nhìn nam tử tóc dài này, tất cả mọi người đều lùi bước, vậy mà hắn thì khác? Chẳng lẽ không sợ chết sao?

Nam tử tóc dài này ôm quyền nói, “Ta tên là Bắc Ký, tình nguyện tin tưởng lời Triệu huynh nói, cùng tiến lùi với Triệu huynh. Nếu như ta còn sống, muốn xin nhờ Lam ĐẠo Quân giúp ta một việc.”

“Chuyện gì?” Triệu Công Minh lập tức hỏi.

Bắc Ký không có chút giấu diếm nào, “Ta chỉ cần Lam Đạo Quân tìm được Sinh tử Bộ ở Đại Hoang Thần Giới, sau đó giúp tỷ tỷ Bắc Đình của ta được luân hồi một lần.”

“He he, Triệu huynh, ngươi đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Tỷ tỷ hắn chính là người bị một trong mười hai Thần Đế Minh Nhạc Thần Đế giết chết, còn là dùng Đinh Đầu Thư giết chết. Sinh Tử Bộ có mạnh đến đâu, sợ rằng cũng không thể giúp người bị Đinh Đầu Thư giết được luân hồi. Nêu như ta đoán không sai, tỷ tỷ hắn tám chín phần mười đã bị thần hồn câu hiệt, sao có thể luân hồi?” Bên cạnh có một nam tử cười he he nói.

Triệu Công Minh cau mày, đối phương tình nguyện giúp hắn đương nhiên là tốt, nhưng hắn cũng không thể khiến Lam Tiểu Bố phải khó xử. Nếu như Lam Tiểu Bố không tìm được Sinh Tử Bộ thì phải làm sao? Cho dù tìm được Sinh Tử Bộ, người bị Đinh Đầu Thư giết, quả thật chính là thần hồn câu diệt.

Bắc Ký trầm giọng nói, “Nếu ta đã nói ra lời này thì sẽ có biện pháp. Chỉ cần Lam Đạo Quân đồng ý giúp đỡ, được hay không ta cũng sẽ không trách hắn. Năm đó dù sao Bắc Ký ta cũng là một trong những tiểu thần có chính quả, sẽ không nói dối trong chuyện này.”

Triệu Công Minh nghĩ đến tính cách của Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Được, ta đồng ý. Nhưng mà nếu như Tiểu Bố huynh đệ của ta không thể làm được, vậy chuyện ta nói không tính.”

“Đa tạ Triệu huynh, Bắc Ký ta không phải hạng người quấy rầy người khác.” Bắc Ký cúi người hành lễ, đứng sau lưng Triệu Công Minh.

“Triệu huynh, Lam Đạo Quân kia có thể lấy được sự ủng hộ của Thánh Nhân từ vũ trụ Đại Hoang ngươi không? Nếu như có thể lấy được sự ủng hộ, ta sẽ gia nhập đội ngũ của ngươi.” Lại có người hỏi.

Triệu Công Minh từ tốn nói, “Mọi người muốn gia nhập thì gia nhập, không muốn gia nhập thì thôi, ta không miễn cưỡng bất cứ ai. Còn có lấy được sự ủng hộ hay không, ta đây cũng không thể làm chủ được.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Triệu Công Minh khẳng định 100% phần lớn Thánh Nhân từ vũ trụ ĐẠi Hoang sẽ không ủng hộ Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố là một người có xuất thân từ cỏ dại, muốn lấy được sự ủng hộ của những Thánh Nhân đã từng đứng đầu vũ trụ, chẳng khác nào người si nói mộng. Những Thánh Nhân kia sẽ tính toán mà thôi, đáng tiếc tính đi tính lại cũng chỉ là công dã tràng.

…

Những cường giả ở Trường Sinh Giới đều có những tính toán của riêng mình, Lam Tiểu Bố thì đang bắt đầu chỉnh đốn toàn bộ Đại Hoang Thần Giới. Một cái tông môn rác rưởi, trực tiếp xóa sổ. Tất cả thần thành đều gia nhập Đại Hoang Đạo Đình ban bố luật pháp, tất cả thần thành, thần giác, phường thị đều có Cấm Thần ti tồn tại.

Bất kỳ tu sĩ nào, cho dù ngươi có lai lịch gì, thời điểm cường giả vi tôn đã qua rồi.

Chỉ cần ngươi ở Đại Hoang Thần Giới, ngươi phải tuân theo luật pháp của Đại Hoang Đạo Đình. Tất cả mọi hành động trái luật, đều sẽ bị Cấm Thần ti phán quyết.

Ở Đại Hoang Thần Giới, Cấm Thần ti không chỉ có tác dụng giữ gìn trật tự và truy nã ác đồ, còn có một công năng quan trọng hơn, đó chính là có thể cáo trạng lên Đại Hoang Thần Giới.

Bất kỳ tu sĩ nào, chỉ cần ngươi bị đối xử không công bằng, đều có thể đến Cấm Thần ti kháng nghị. Chỉ cần Cấm Thần ti điều tra ra đó là sự thật, vậy ngươi sẽ nhận được đối xử công bằng.

Một loạt luật pháp ban bố xuống, trật tự ở Đại Hoang Thần Giới biến đổi. Cũng không còn chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, ép mua ép bán, có thứ tốt thì đoạt, một lời không hợp thì trực tiếp giết chết. Còn những tu sĩ sát lục tu luyện Sát Đạo, lại càng phải mai danh ẩn tích. Bởi vì chỉ cần ngươi xuất hiện, sẽ bị Cấm Thần ti chém giết.

Một khi đến Cấm Thân ti, cho dù ngươi có thể may mắn giữ được tính mạng, vậy thì cũng không còn bao nhiêu tiền đồ nữa. Bên trong Cấm Thần ti nhẹ nhất chính là giam giữ, rất nhiều tầng hình đều là phế bỏ tu vi, phế bỏ thức hải, thậm chí là giết chết.

Không có tông môn nào có thể đứng ra phản đối, đứng ra phản đối đều sẽ bị Đạo Đình quân của Đại Hoang Đạo Đình dứt khoát xóa bỏ. Không chỉ như vậy, tông môn tồn tại ở Đại Hoang Thần Giới, nhất định phải báo cáo với Đại Hoang Đạo Đình. Sau khi được Đại Hoang Đạo Đình cho phép, ngươi mới có thể khai tông lập phái. Sau khi khai tông lập phái, tông môn cũng phải tuân thủ luật pháp Đại Hoang Đạo Đình. Nếu không thi tông môn này không được phép tồn tại ở Đại Hoang Đạo Đình.

Bởi vì có đạo tắc Hồng Mông không ngừng hoàn thiện quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới, thậm chí hơi thở ở Trường Sinh Giới cũng bắt đầu dung hợp với Đại Hoang Thần Giới. Điều này khiến vận may thiên địa của Đại Hoang Thần Giới ngưng tụ lại, thần linh khí cũng càng ngày càng phong phú, chỗ có thể tu luyện ở Đại Hoang Thần Giới càng lúc càng nhiều.

KHông có vô cớ giết chóc, chỉ có hoàn cảnh tu luyện càng ngày càng công bằng, Đại Hoang Thần Giới phát triển càng lúc càng nhanh. Một vài đệ tử thiên tài sẽ không bị chém giết lúc còn non trẻ, giúp bọn họ nhanh chóng quật khởi.

Thực lực của Đại Hoang Thần Giới, theo tu vi của mọi người tăng lên mà nhanh chóng tăng lên.

Chương 1521 - Lo lắng.

Bên dưới Đại Hoang Thần Đạo thành, Lam Tiểu Bố có cắm mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm và 100 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, những Thần Linh mạch này đã tạo thành một cái Liên Hoàn Tụ Linh Thần Trận Chỉ cần Đại Hoang Thần Giới không ngừng hoàn thiện, thần linh khí không ngừng gia tăng, Lam Tiểu Bố cắm những Thần Linh mạch này vào sẽ không bị rút cạn, không ngừng cung cấp Thần Nguyên cho Đại Hoang Thần Đạo thành.

Cho dù Đại Hoang Thần Đạo thành không chỉ mở rộng ra hơn mười lần, nhưng cắm nhiều Thần Linh mạch như vậy, Đại Hoang Thần Đạo thành vẫn là nơi có thần linh khí nồng đậm nhất ở Đại Hoang Thần Giới, không có nơi thứ hai.

Khi Đại Hoang Thần Giới càng lúc càng ổn định, Đại Hoang Thần Đạo thành cũng càng ngày càng phồn hoa. Hơn trăm triệu tu sĩ tràn vào Đại Hoang Thần Đạo thành, cho dù như vậy, Đại Hoang Thần Đạo thành vẫn không hề hỗn loạn. Vô số tu sĩ, đều vì chuyện có thể nắm giữ được một động phủ ở Đại Hoang Thần Đạo thành mà tự hào.

Sau khi thành lập Đạo Đình ở Đại Hoang Thần Giới, Lam Tiểu Bố đã ban bố ra một luật pháp, đó chính là toàn bộ Đại Hoang Thần Giới đều sẽ bố trí Pháp Cấm đại trận. Cái Pháp Cấm đại trận này sẽ không giám sát chuyện đời tư của bất cứ ai, hoặc là cho dù có giám sát đời tư của ngươi, cũng sẽ không ghi chép lại… Pháp Cấm đại trận chỉ có một mục đích, chính là ghi chép lại người và sự việc phạm tội, sau đó truyền những tin tức này đến Cấm Thần ti. Không chỉ như vậy, người và sự việc phạm tội này, sẽ được phát ra trên bình phong giám sát ở trên quảng trường của các đại thần thành lớn ở Đại Hoang Thần Giới.

Cứ như vậy, bất kỳ vi phạm lớn nhỏ gì cũng sẽ được phô bày trước mặt tất cả mọi người, càng khiến cho tu sĩ Đại Hoang thần thành không dám tùy ý làm bậy.

Là ĐẠo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, động phủ của Lam Tiểu Bố đương nhiên là ở trong đại điện của Đại Hoang Đạo Đình.

Lam Tiểu Bố không dựa vào thần mạch của Đại Hoang Thần Đạo thành để tu luyện, bên dưới động phủ của hắn có cắm một đống Thần Linh mạch khác.

Chỉ là sau khi cắm đống Thần Linh mạch này rồi, Lam Tiểu Bố cũng không bế quan ngay, thậm chí hắn còn có chút bất an. Theo lý mà nói, sau khi hắn thành lập Đại Hoang Đạo Đình, Liễu Ly và Ngu Xúc nhất định phải biết mới đúng. Nhưng trên thực tế, đã nhiều ngày như vậy, hắn không hề nhận được tin tức của Liễu Ly và Ngu Xúc.

Nếu như không lấy được tin tức của Liễu Ly và Ngu Xúc, là do họ đang cách Đại Hoang Thần Đạo thành quá xa, không thể nào truyền tin tức được. Nhưng Tể Tấn Trần, Niệm và Ôn Khả Xu, Mục Đồng Châu cũng không có tin tức, chuyện này có chút kỳ quái. Đại Hoang Đạo Đình thành lập, bọn hắn tuyệt đối sẽ biết đến.

Chờ một chút vẫn không có tin tức, Lam Tiểu Bố giao cho Liễu Chí phụ trách việc tìm kiếm tin tức của mấy người này, Quân Vu thì tiếp tục chỉnh đốn Đại Hoang Đạo Đình, bản thân hắn thì bắt đầu bế quan.

Chuyện của Đại Hoang Đạo Đình rất nhiều, mười đại Đạo Đình quân, bây giờ chỉ còn lại hai. Nhưng Lam Tiểu Bố không thể không gạt chuyện này đi, hắn nhất định phải tăng tu vi của mình lên.

Đạo tắc Hồng Mông dung hợp Trường Sinh Giới với nơi này không biết sẽ mất bao lâu, nhưng có một chuyện Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, một khi chờ Trường Sinh Giới hoàn toàn dung hợp xong, vậy thì Đại Hoang Đạo Đình sẽ bại lộ ra trước mắt tất cả cường giả ở Trường Sinh Giới. Nếu như hắn lấy tu vi bây giờ để xuất hiện, vậy đừng nói là chết, ngay cả quyền lựa chọn chết như thế nào cũng không có.

Cho nên đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tốt nhất là trước khi Trường Sinh Giới hoàn toàn dung hợp với vùng vũ trụ này, hắn có thể thành công chứng đạo CHuẩn Thánh.

Quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới càng ngày càng hoàn thiện, Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của một giới, vận may tăng cao, lại có Hỗn Độn chi khí và Thần Linh mạch cực phẩm, còn có Thần Nguyên Đan thuần túy để tu luyện.

Chỉ ngắn ngủi hai năm, tu vi của Lam Tiểu Bố đã đến Thần Vương tầng năm.

Hai năm sau, quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới càng rõ ràng hơn, tu vi Lam Tiểu Bố tiến bộ nhanh chóng, nhưng Lam Tiểu Bố lại chẳng có chút mừng rỡ nào. Hắn biết rõ, đợi đến khi quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn hoàn thiện, đó chính là lúc hắn gian nan nhất.

Lúc đầu bên cạnh hắn còn có một Tần Tự Hề, bây giờ ngay cả Tần Tự Hề cũng không có ở đây. Trên thực tế Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, cho dù Tần Tự Hề có ở đây, chỉ sợ cũng chẳng thể làm được gì.

Còn về mấy ngàn vạn quân tu sĩ Đạo Đình, trước mặt Thánh Nhân, chỉ sợ cũng chỉ là một đám kiến mà thôi.

Nghĩ đến những thứ này, Lam Tiểu Bố đã không thể nào an tâm tu luyện nữa. hắn muốn đến chỗ đạo tắc Hồng Mông nhìn xem, tốt nhất là có thể khiến đạo tắc Hồng Mông diễn hóa quy tắc thiên địa, hoàn thiện Đại Hoang Thần Giới chậm hơn một chút.

“Đạo Quân!” Lam Tiểu Bố vừa bước ra khỏi động phủ Đạo Quân, Đàm Khổ đã vội vàng chạy đến.

“Đàm đình trụ? Sao ngươi lại đến đây?” Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, Đàm Khổ thống lĩnh một quân, là đình trụ thứ hai của Đại Hoang Thần Giới, theo lý mà nói thì Đàm Khổ phải vô cùng bận rộn mới đúng. Có chuyện gì cần gặp hắn thì chỉ cần phái người đến là được, Đàm Khổ tự mình chạy đến đây, điều này hình như không thích hợp.

Sau khi thành lập Đại Hoang Đạo Đình, thủ hạ của Lam Tiểu Bố chỉ có mấy Thần Vương, chuyện của Đàm Khổ còn nhiều hơn cả Lam Tiểu Bố. Nhưng hắn vô cùng vui mừng, cũng may mắn bản thân mình đã lựa chọn không sai. Nếu không thì Đàm Khổ hắn có tài đức gì mà có thể trở thành đình trụ thứ hai của Đại Hoang Đạo Đình?

Đình trụ của Đại Hoang Đạo Đình, đây cũng không phải là một thân phận đơn giản. Một khi Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn hoàn thiện, Đại Hoang Đạo Đình tương hợp cùng Thiên Đạo, Đàm Khổ hắn cũng sẽ có chính quả rất cao trong người. Lúc trước, hắn hoàn toàn không dám nghĩ đến, lúc này lại có thể lấy được.

Chương 1522 - Lo lắng. (2)

Hơn nữa, làm đình trụ Đạo Đình, hắn cuối cùng không cần nhìn ánh mắt người khác mà làm việc. Ít nhất thì ở Đại Hoang Thần Giới, Đàm Khổ hắn có thể dựa theo ý nghĩ của mình mà tu luyện, làm việc.

Vất vả thì vất vả một chút, chỉ cần khoảng thời gian đầu này qua đi, sau đó sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Đạo Quân, ngươi bảo chúng ta tìm tên Thân Bất Thanh kia, đã có đầu mối rồi.” Đàm Khổ vội vàng nói.

Tìm được Thân Bất Thanh rồi? Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi, “Hắn ở đâu?”

Lam Tiểu Bố không dám tùy tiện rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, còn có một nguyên nhân nữa chính là Thân Bất Thanh. Cho dù Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp đều đã bị Tần Tự Hề đánh bị thương, nhưng hai tên này không hề đơn giản, một Thánh Nhân, một Chuẩn Thánh. Cho dù Thánh Nhân này trong mắt Lam Tiểu Bố hắn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không bằng, nhưng trên thực tế, thực lực của bọn hắn quả thật có thể quét ngang Đại Hoang Thần Giới.

Một khi vết thương trên người Thân Bất Thanh khôi phục, đến Đại Hoang Thần Đạo thành gây chuyện, Đại Hoang Đạo Đình hắn còn chưa đủ để đối phương giày vò.

“Có người phát hiện Thân Bất Thanh xuất hiện trong rừng bia, bởi vì quy tắc thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới càng ngày càng hoàn thiện, rừng bia cũng dần dần rõ ràng, không còn mơ hồ như dĩ vãng nữa, rừng bia cũng không phải nơi để ẩn nấp tốt.” Đàm Khổ nói.

“Được.” Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn nhất định phải đến rừng bia. Mặc dù tu vi của hắn mới là Thần Vương tầng năm, nhưng mà hắn dựa vào thủ đoạn Trận Đạo, người lại đang ở trong chỗ tối, xử lý Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp đang trọng thương kia thì vẫn được.

“Đạo Quân, ta đi cùng với ngươi, gọi thêm Quân Vu đình trụ nữa.” Đàm Khổ biết Lam Tiểu Bố khẳng định sẽ đối phó với Thân Bất Thanh.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không, nếu như các ngươi là Hợp Thần, vậy thì có thể đi cùng với ta, bây giờ tu vi của ngươi còn thấp, đi cùng cũng chẳng có tác dụng gì, còn tăng thêm khả năng bị bại lộ. Một mình ta tiến vào là được, dù sao thì Đại Hoang Thần Giới cũng là địa bàn của Lam Tiểu Bố ta, Thân Bất Thanh còn chưa thể làm được gì ta. ĐỐi với ngươi mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là hoàn thành những chuyện trong tay đi, sau đó lập tức bế quan tu luyện, nhanh chóng bước vào Hợp Thần cảnh."

Đàm Khổ không có chút dị nghị gì về lời Lam Tiểu Bố nói, hắn nhanh chóng đáp lời. Lam Tiểu Bố dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới, cho dù không phải là đối thủ của Thân Bất Thanh, cũng có thể dựa vào trận bàn May Mắn ngăn cản được Thân Bất Thanh.

"Còn nữa, vị trí của rừng bia tương đối phức tạp, Thân Bất Thanh kia dù sao cũng từng là một Ngụy Thánh Nhân. Cho nên thời gian ta quay về vẫn chưa thể xác định được, nếu như trong thời gian ngắn mà ta vẫn chưa quay về, ngươi và Quân Vu nhất định phải quản lý Đại Hoang Đạo Đình thật tốt, đừng để cho người không an phận xuất hiện. Tên Thân Bất Thanh kia ta nhất định sẽ tìm được, sau đó xử lý hắn. Trừ Thân Bất Thanh ra, còn có một người nữa khiến ta lo lắng, chính là ĐỚi Phi Nhiêu kia. Nữ nhân này lúc trước chính là Hợp Thần cảnh, ta sợ nữ nhân này sẽ quay lại. ngươi nhớ kỹ, một khi nữ nhân này quay lại, ta đã bố trí liên hoàn Khốn Sát Thần Trận ở Đại Hoang Thần Đạo thành, ngươi hãy dùng thần trận xử lý đối phương." Lam Tiểu Bố dặn dò một câu.

"Đạo Quân yên tâm, chỉ cần Đàm Khổ ta vẫn còn, Đại Hoang Đạo Đình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì." Đàm Khổ lớn tiếng đáp.

Lam Tiểu Bố lại tìm mấy người Quân Vu dặn dò một vài chuyện, lúc này mới rời khỏi động phủ Đạo Quân. hắn không đi đến rừng bia ngay mà đi tìm Mạc Tiểu Tịch.

Truyền thừa của Mạc Tiểu Tịch không hề tầm thường, sau khi an định ở Đại Hoang Thần Đạo thành, tu vi nhanh chóng tiến bộ, lần trước khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Mạc Tiểu Tịch, tu vi đã là Thần Quân hậu kỳ. Với tiến độ tu vi của Mạc Tiểu Tịch, với thần linh khí nồng đậm ở Đại Hoang Thần Đạo thành, có lẽ sẽ nhanh chóng tu luyện đến Thần Vương.

Đối với Mạc Tiểu Tịch mà nói, chuyện duy nhất mà nàng làm chính là điên cuồng bế quan tu luyện. Nàng rất cảm kích Lam Tiểu Bố, cứu nàng ra khỏi Đại Uyên Thần Môn còn chưa nói, còn để nàng ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành để tu luyện.

Lúc Mục Đồng Châu rời đi, nàng cũng biết, thậm chí còn biết Ôn Khả Xu tỷ tỷ đi cùng với Mục Đồng Châu, nhưng nàng không phải là người thích giày vò bản thân, nàng thà rằng ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành tu luyện. Mà trên thực tế thì nàng không hề sai, ở Đại Hoang Thần Đạo thành, tu vi của nàng tiến triển cực nhanh.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố đại ca đã quay về Đại Hoang Thần Đạo thành một lần nữa. Phụ thân nàng đã từng nói với nàng, có một vài chuyện không cần phải cố gắng mà theo đuổi, chỉ cần hữu duyên, tất cả sẽ nước chảy thành sông. Nàng biết rất rõ Ôn Khả Xu tỷ tỷ muốn đi tìm Tiểu Bố đại ca, nhưng nàng đã nhìn thấy Tiểu Bố đại ca, Khả Xu tỷ tỷ thì lại bỏ qua cơ hội gặp mặt.

Oanh! Thần nguyên lưu chuyển trong đan điền, đạo vận quanh người rõ ràng như thực chất. Mạc Tiểu Tịch kích động đứng lên, nàng sắp độ kiếp rồi.

Tiểu Bố đại ca thật sự là có bản lĩnh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã giúp Đại Hoang Thần Giới trở nên phồn hoa như vậy. Ngay cả nàng, bây giờ cũng sắp độ lôi kiếp Thế Giới Thần rồi.

Ngay lúc này, cấm chế trên cửa ra vào bị gõ lên.

Thần niệm Mạc Tiểu Tịch quét qua, sau đó ngạc nhiên sải bước ra ngoài, mở cấm chế ra, “Tiểu Bố đại ca, sao ngươi lại đến đây?”

Lam Tiểu Bố nhìn Mạc Tiểu Tịch bây giờ đã là Thần Quân viên mãn, vô cùng hài lòng gật đầu nói, “KHông tệ, trong khoảng thời gian ngắn đã đến Thần Quân viên mãn, xem ra ngươi chuẩn bị ra ngoài độ kiếp thành tu sĩ Thế Giới Thần.”

Mạc Tiểu Tịch vội vàng nói, “Tất cả những thứ này là nhờ có Tiểu Bố đại ca cho ta, nếu như không có Tiểu Bố đại ca, bây giờ ta còn đang bị nhốt trong Hoán Nữ cung.”

Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Mạc Tiểu Tịch, “Tiểu Tịch muội muội, ngươi đi ra ngoài độ kiếp trước đi, chờ sau khi độ kiếp rồi, ta có một vài chuyện muốn nói với ngươi một chút.”

Chương 1523 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh

Bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, Lam Tiểu Bố đã bố trí tốt Tụ Linh Thần Trận, chỉ nửa ngày sau, Mạc Tiểu Tịch đã có lôi kiếp Thế Giới Thần.

Quy tắc thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới càng ngày càng hoàn thiện, cộng thêm thần linh khí thiên địa cũng càng ngày càng nồng đậm. Nếu có cơ hội tu luyện ở Đại Hoang Thần Đạo thành, vậy thì tiến triển cực kỳ nhanh. Cho nên gần đây ở ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, tu sĩ độ kiếp chỗ nào cũng có, Mạc Tiểu Tịch độ kiếp, cũng không khiến bao nhiêu người chú ý.

Bởi vì cho dù có nhìn thấy người khác độ kiếp, cũng không thể đánh ngất được. Trước mắt luật pháp của Đại Hoang Đạo Đình cũng không phải để đùa giỡn, chỉ cần ngươi dám đánh lén tu sĩ độ kiếp, một khắc sau sẽ có cường giả Cấm Thần ti bắt ngươi đi.

Công pháp của Mạc Tiểu Tịch không hề bình thường, cộng thêm nơi này thần linh khí vô cùng nồng đậm, Tứ Cửu lôi kiếp Thế Giới Thần đối với Mạc Tiểu Tịch mà nói, hoàn toàn không gây nên tổn thương gì nhiều.

Lôi kiếp qua đi, Mạc Tiểu Tịch củng cố tu vi của mình một chút, đổi một bộ quần áo mới thì đi đến chỗ của Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Tiểu Bố đại ca đã hộ pháp cho ta, ta đã tấn cấp lên Thế Giới Thần…”

Mặc dù đã cố hết sức kiềm chế, nhưng sâu trong lòng Mạc Tiểu Tịch vẫn vô cùng kích động. Ở Đại Hoang Thần Giới, Thế Giới Thần đã là cường giả trong cường giả.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Công pháp của ngươi không hề tầm thường, nội tình cũng không tệ, tin rằng ngươi muốn bước vào Thần Vương cảnh sẽ không mất quá lâu.”

“Vâng, Tiểu Bố đại ca đến tìm ta có chuyện gì?” Sau khi kích động qua đi, trong lòng Mạc Tiểu Tịch có chút bất định, nàng không biết Lam Tiểu Bố tìm nàng để làm gì.

Lam Tiểu Bố nói, “Thật ra có một việc ta vẫn chưa nói với ngươi, bởi vì lúc đó tu vi của ngươi tương đối thấp, chính là chuyện về phụ thân Mạc Khâu của ngươi.

Lam Tiểu Bố nói, “Phụ thân ngươi lúc trước vì dung hợp năm đại vũ trụ sắp bị niết hóa, đã bỏ ra tinh lực cực lớn. Ngay khi hắn sắp thành công, bị người hãm hại. Vừa hay ta đang ở Ngũ Vũ Tiên giới, tìm được thân thể của phụ thân ngươi, cho nên đã mang theo hắn trên người…”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố lấy một cái tiểu thế giới đưa cho Mạc

Tiểu Tịch.

Mạc Tiểu Tịch run rẩy nhận lấy tiểu thế giới, khi thần niệm của nàng nhìn thấy phụ thân của mình ở trong tiểu thế giới kia, nước mắt không nhịn được mà trào ra.

Phụ thân đã bị động thành băng, sớm không còn sự sống.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ngươi không cần phải quá lo lắng, phụ thân ngươi vẫn còn cơ hội sống lại, trong chiếc nhẫn ta đưa cho ngươi có một ít Hồng Mông Sinh Tức. Sau khi ngươi trở về, hãy lấy Hồng Mông Sinh Tức ra đặt bên cạnh phụ thân ngươi, nhớ kỹ tốt nhất là đưa phụ thân ngươi từ trong tiểu thế giới ra ngoài, tìm một căn phòng đơn tại chỗ ở của ngươi mà làm.

Với thực lực của phụ thân ngươi, chỉ cần có một chút ý niệm, lại có cơ duyên quy tắc thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới đang diễn hóa tốt đẹp, sẽ có cơ hội sống lại. Đương nhiên, nếu như thật sự không sống được, cũng không cần lo lắng. Thực lực của phụ thân ngươi ít nhất là một Thánh Nhân, hắn nhất định có thể luân hồi.”

Mạc Tiểu Tịch cúi người hành lễ, “Đa tạ Tiểu Bố đại ca, ta đi về trước.”

Lam Tiểu Bố biết Mạc Tiểu Tịch muốn xem thử có thể cứu được phụ thân nàng hay không, gật đầu nói, “Ngươi trở về đi, tu luyện cho thật tốt. Tương lai Đại Hoang Thần Giới có thể sẽ có chuyện lớn, tu vi ngươi mạnh một chút cũng có thể giúp một tay.”

KHông cần Lam Tiểu Bố nói, Mạc Tiểu Tịch cũng biết rõ, tu vi đối với nàng có ý nghĩa như thế nào. Bởi vì không có tu vi, những ngày tháng ở Đại Uyên Thần Môn phải trốn ru rú không thấy ánh mặt trời. Bây giờ một giờ mỗi phút nàng đều muốn tăng thực lực của mình lên.

Tạm biệt Mạc Tiểu Tịch, Lam Tiểu Bố không tiếp tục quay về Thần Đạo thành, hắn lấy Luân Hồi Oa ra tiến về phía rừng bia. Lão gia hỏa Thân Bất Thanh này mà còn chưa xử lý, hắn không thể nào yên tâm được.

…

Tốc độ của Luân Hồi Oa quá nhanh, khi không toàn lực phi hành, chỉ ngắn ngủi nửa ngày Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở bên ngoài rừng bia.

Cái rãnh sâu hoắm ở bên ngoài rừng bia đã dần dần biến mất không còn, bây giờ Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy chỉ là một cái hang sâu rộng chưa đến một trượng. Có thể thấy được, khi thời gian trôi qua, quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới càng ngày càng hoàn thiện, cái hang sâu hư không này sẽ dần dần được lấp đầy.

Màn sương trắng bên ngoài rừng bia cũng yếu đi rất nhiều, hầu như đã sắp biến mất.

Bây giờ ở khắp Đại Hoang Thần Giới đâu đầu cũng là nơi tu luyện tốt, rừng bia có rất ít người tới. Lam Tiểu Bố ở bên ngoài rừng bia nhìn thấy rất nhiều Giám Sát Thần Trận, hắn âm thầm gật đầu, Cấm Thần ti làm việc rất tốt. Ngay cả bên ngoài rừng bia cũng bố trí các loại Giám Sát Thần Trận, có lẽ việc phát hiện ra Thân Bất Thanh, cũng là tác dụng của mấy cái Giám Sát Thần Trận này.

Cấm Tiên ti chỉ biết tung tích của Thân Bất Thanh qua những cái Giám Sát Thần Trận, nhưng lại không biết rốt cuộc Thân Bất Thanh đang ở đâu.

Chuyện này đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần Thân Bất Thanh đang tu luyện và chữa thương trong rừng bia, vậy thì sẽ để lại hơi thở đại đạo.

Với sự nhạy cảm về đại đạo của Khí Vận Chi Thụ, tuyệt đối có thể cảm ứng được hơi thở tu luyện của một Thánh Nhân. Bởi vì trong rừng bia này, có thể tu luyện đến Thánh Nhân, chỉ có Thân Bất Thanh. Cho dù hắn là Chân Thánh hay Ngụy Thánh, ở Đại Hoang Thần Giới mà nói, đều là chí cường giả.

Các loại cấm chế tự nhiên trong rừng bia, đối với Lam Tiểu Bố bây giờ, hầu như chẳng có chút trở ngại nào.

Ở trong rừng bia này, Lam Tiểu Bố chỉ cần hai ngày đã cảm ứng được chút dao động nhỏ xíu của hơi thở đại đạo, loại dao động hơi thở đại đạo này tuyệt đối hơn xa Hợp Thần cảnh.

Chương 1524 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh (2)

Cường giả Hợp Thần ở Đại Hoang Thần Giới, hầu như chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu như trong rừng bia xuất hiện loại đạo động này, vậy thì tám chín phần mười chính là Thân Bất Thanh. Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển chu thiên công pháp, vừa nhanh chóng độn về phía phát ra dao động này. Với thực lực bây giờ và thủ đoạn trận đạo của Lam Tiểu Bố, bây giờ di chuyển trong rừng bia hầu như không có cái bẫy rập nào có thể ảnh hưởng đến hắn.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng lại, trước mặt hắn chính là vị trí của Thạch Đao Thần Tông.

Thạch Đao Thần Tông đã bị Tiểu Vẫn Mệnh Thuật diệt đi, lúc trước hắn còn ở nơi này tu luyện. Về sau bởi vì lực lượng hủy diệt từ Đại Hủy Diệt Thuật khuếch tán ra khiến Thạch Đao Thần Tông dần dần niết hóa. Nếu như lực lượng hủy diệt tiếp tục tồn tại, có thể khẳng định, khi thời gian trôi qua, Thạch Đao Thần Tông, thậm chí là cả rừng bia sẽ bị lực lượng hủy diệt từ Đại Hủy Diệt Thuật hủy đi.

Cũng là lúc đó, hắn từ Thạch Đao Thần Tông đi đến Vũ Khôn Thần

Giới đã bị hủy diệt. Đồng thời dùng Đại Hủy Diệt Thuật của chính mình, hoàn toàn cắn nuốt hết lực lượng hủy diệt ở đây. Bởi vì chuyện này, hắn mới rời khỏi Đại Hoang Thần Giới rất nhiều năm, trước đó không lâu mới trở về Đại Hoang Thần Giới.

Bây giờ không còn lực lượng hủy diệt không còn, Thạch Đao Thần Tông đương nhiên cũng không bị niết hóa, nhưng mà vực sâu Hư Không do Vũ Khôn Thần Giới đã bị hủy diệt tạo thành sẽ không thể nào khôi phục trong thời gian ngắn được.

Cảm nhận được hơi thở đại đạo là từ trong vực sâu hư không do Vũ Khôn Thần Giới hủy diệt tạo ra, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chẳng lẽ Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp trốn ở trong vực sâu Hư Không chữa thương sao?

Lam Tiểu Bố vừa ẩn thân, vừa khắc họa trận văn hư không. Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, cho dù là Thạch Đao Thần Tông hay là vực sâu hư Không, luồng hơi thở đại đạo này không mạnh lên cũng không yếu đi. Chuyện này không đúng, lúc tu luyện, hơi thở đại đạo này phải là càng đến gần người tu luyện thì càng mạnh, cách xa người tu luyện thì càng yếu mới đúng.

Từ xa đến gần, hơi thở đại đạo lại chỉ có một dạng, chuyện này không phù hợp với lẽ thường.

Lam Tiểu Bố quay lại nơi có thần linh khí nồng đậm nhất ở Thạch Đao Thần Tông, lúc trước hắn và Mục Đồng Châu ở đây tu luyện một khoảng thời gian. Nếu như Thân Bất Thanh muốn chữa thương hoặc tu luyện, nhất định sẽ chọn chỗ này.

Ở khu vực này, thần niệm Lam Tiểu Bố tìm kiếm qua lại, một canh giờ trôi qua vẫn không tìm được chút đồ gì có giá trị.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, hai tay hắn đánh ra thủ quyết rườm rà, chuẩn bị thi triển thần thông quay ngược.

Lúc trước Khúc Bồng có thể quay ngược thời không, Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải không làm được, Chẳng qua ban đầu tu vi của hắn thấp mà thôi, bây giờ hắn là Thần Vương tầng năm, với đại đạo của hắn, hoàn toàn có thể thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật.

Hồi Thiên Phản Nhật chính là một đại thần thông đỉnh cấp trong 36 thần thông Thiên Cương Biến, lúc tu vi cực kỳ cao thi triển Hồi Thiên Phản Nhật, có thể nhìn rõ Chư Thiên, chiếu khắp thế giới Diêm Phù, nhìn rõ trăm triệu vạn hằng sa giới.

Bây giờ tu vi Lam Tiểu Bố thấp, quay ngược lại thời không xem vùng không gian này đã xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể làm được.

Đạo vận lưu chuyển, trước người Lam Tiểu Bố nhanh chóng hình thành nên một cái hư không kính tượng mơ hồ. Nơi này không có bóng người, cho nên Hư Không Kính rất trống trải. Nhưng sau đó, Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm nhận được có hai bóng người đang lướt qua chỗ Hư Không Kính của hắn.

Lam Tiểu Bố dừng thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật, ánh mắt hắn nhìn về phía vực sâu Hư Không của Vũ Khôn Thần Giới. Phương hướng bóng người kia bỏ chạy, chính là vực sâu Hư Không.

Cẩn thận quay về biên giới vực sâu Hư Không, Lam Tiểu Bố bắt đầu thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật một lần nữa. Lại qua hai canh giờ sau, lần này Lam Tiểu Bố nhìn thấy có hai bóng người từ vực sâu Hư Không đi ra ngoài, hóa thành hai tia sáng xông ra khỏi Thạch Đao Thần Tông.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, nuốt một viên đan dược, thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật tiêu hao quá nhiều thần niệm và thần nguyên của hắn. Thi triển hai lần liên tiếp, đối với Lam Tiểu Bố mà nói là đã cố hết sức rồi.

Từ kính tượng của hai lần dùng Hồi Thiên Phản Nhật này, hai người này đã từ Thạch Đao Thần Tông tiến vào vực sâu Hư Không. Nhưng sau khi tiến vào vực sâu Hư Không, hai người tựa như cảm thấy không ổn, sau đó lại đi ra khỏi vực sâu Hư Không.

Nếu như hai người kia là Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp, vậy bọn hắn sẽ đi đâu?

Không đúng, hai người kia chắc chắn chính là Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp. Bọn hắn sở dĩ sau khi tiến vào vực sâu Hư Không rồi lại lập tức ra ngoài ngay, là vì cảm nhận được vực sâu Hư Không không an toàn. Nếu như ở vực sâu Hư Không không an toàn, vậy ở trong rừng bia cũng sẽ không an toàn.

Làm sao Thân Bất Thanh lại biết nơi này không an toàn? Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía bên ngoài rừng bia, Giám Sát Thần Trận bên ngoài rừng bia hắn đã nhìn thấy. Có thể tưởng tượng, Thân Bất Thanh chỉ là bị thương, chứ không phải là mù lòa. Giám Sát Thần Trận có thể phát hiện ra Thân Bất Thanh hắn, mà Thân Bất Thanh cũng có thể phát hiện ra GIám Sát Thần Trận.

Lam Tiểu Bố bắt đầu tưởng tượng, nếu như hắn phát hiện ra Giám Sát Thần Trận thì sẽ làm gì? Nhất định là phải rời xa rừng bia. Mà Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp ở trong rừng bia đều sẽ bị giám sát được, đi nơi khác, chẳng lẽ lại không bị giám sát sao?

Muốn không bị tìm được, vậy bọn hắn sẽ đi đâu.

Lam Tiểu Bố cau mày, chỉ một nén nhang sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên hiểu ra, trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, không chút do dự lấy Luân Hồi Oa ra nhanh chóng xông ra khỏi rừng bia.

Chương 1525 - Ôm cây đợi thỏ.

Toàn bộ Đại Hoang Thần Giới đều nằm trong sự thống trị của Lam Tiểu Bố hắn, hắn còn ban bố luật pháp, bố trí các loại Giám Sát Thần Trận trong khắp Thần giới. Trong tình huống này, Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp cho dù có trấn đến đâu, đều sẽ bị phát hiện ra.

Có câu nói dưới chân đèn thì tối, nếu như là hắn, hắn nhất định sẽ trốn đến Đại Hoang Thần Đạo thành. Với tu vi của Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp, cho dù có bị thương nặng, muốn lừa gạt thủ vệ trốn vào Đại Hoang Thần Đạo thành, là chuyện rất dễ dàng.

Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp trốn ở trong Đại Hoang Thần Đạo thành, chuyện này nguy hiểm như thế nào có thể nghĩ đến được, tùy tiện có thể đứng lên tạo phản đó.

Nhưng Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp trốn ở Đại Hoang Thần Đạo thành vẫn chưa phải chuyện đáng sợ nhất, chuyện nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất chính là, hai người trốn vào trong đạo tắc Hồng Mông.

Đạo tắc Hồng Mông đang diễn hóa quy tắc thiên địa hai giới, dung hợp Trường Sinh Giới vào trong Đại Hoang Thần Giới.

Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp trốn vào trong đạo tắc Hồng Mông, chẳng những có thể nhanh chóng khôi phục vết thương, mà còn có thể nắm được bảy tấc của Đại Hoang Thần Giới…

Đạo tắc Hồng Mông có thể truyền tống người đến Trường Sinh Giới, Tần Tự Hề cũng là thông qua đạo tắc Hồng Mông mà truyền tống đến Trường Sinh Giới. Nếu như Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp trốn ở trong đạo tắc Hồng Mông vừa cảm ngộ, vừa chữa thương, chờ đến khi gặp phải nguy hiểm, lập tức thông qua đạo tắc Hồng Mông tiến vào Trường Sinh Giới, đó không phải là chuyện gì tốt.

Từ khi hắn phát hiện đạo tắc Hồng Mông cho đến nay, đạo tắc Hồng Mông vẫn luôn không ngừng hoàn thiện quy tắc thiên địa Đại Hoang Thần Giới, đồng thời dung hợp Trường Sinh Giới, trong khoảng thời gian này vẫn không có bất cứ ảnh hưởng gì. Rất có thể cường giả ở Trường Sinh Giới vẫn chưa tìm được vị trí của đạo tắc Hồng Mông. Còn vì sao không tìm được, hắn cũng không hiểu. Khả năng duy nhất chính là gia hỏa lúc trước thông qua đạo tắc Hồng Mông cướp đoạt vận may của Đại Hoang Thần Giới đã bị hắn xử lý, lúc này mới dẫn đến chuyện không có ai biết đạo tắc Hồng Mông ở đâu.

Nếu như Thân Bất Thanh tiến vào Trường Sinh Giới rồi, tiết lộ vị trí của đạo tắc Hồng Mông ra. Cho dù có cường giả thông qua đạo tắc Hồng Mông đi đến Đại Hoang Thần Giới, hoặc là có cường giả cưỡng ép ngăn cản đạo tắc Hồng Mông tiếp tục hoàn thiện Đại Hoang Thần Giới, vậy thì đây không phải là chuyện khiến Lam Tiểu Bố lo lắng.

Điều khiến Lam Tiểu Bố lo lắng nhất là, có cường giả sẽ cướp đi đạo tắc Hồng Mông. Cho dù khả năng này khó có thể xảy ra, nhưng lỡ có loại người này xuất hiện, vậy thì sẽ như thế nào?

Ví dụ như hắn, thực lực của hắn không thể nào lấy được đạo tắc Hồng Mông, chỉ khi nào hắn có ý đồ với đạo tắc Hồng Mông, vậy thì sẽ dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, sau đó thông qua mô hình kết cấu lấy đi đạo tắc Hồng Mông. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, ai biết trong vũ trụ mênh mông này có bảo vật nào ngang hàng với Vũ Trụ Duy Mô hay không?

Cho nên cho dù như thế nào, cũng không thể để Thân Bất Thanh tiến vào trong pham vi của đạo tắc Hồng Mông. Lam Tiểu Bố cảm thấy mình đã quá sơ ý rồi, lúc trước mặc dù hắn bố trí các loại liên hoàn thần trận giấu đạo tắc Hồng Mông đi, nhưng hắn lại không nghĩ đến chuyện bố trí mấy cái Cảnh Kỳ trận. Chỉ cần có người tiến vào đạo tắc Hồng Mông thì sẽ vang lên tiếng cảnh cáo.

Lần này tốc độ của Luân Hồi Oa được kích phát đến mức cực hạn, chỉ qua một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã về đến bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

Thần cấm và hộ trận ở chỗ đạo tắc Hồng Mông vẫn bình yên vô sự, nhưng mà Lam Tiểu Bố không dám khinh thường. Cho dù Thân Bất Thanh có tiến vào Đại Hoang Thần Đạo thành hay không, hắn phải tiếp tục củng cố hộ trận và Ẩn Nặc Thần Trận bên ngoài đạo tắc Hồng Mông.

Lam Tiểu Bố không vào trong Đại Hoang Thần Đạo thành, mà vọt thẳng đến chỗ đạo tắc Hồng Mông mà mình đã phong ấn, vừa tiến vào hộ trận, Lam Tiểu Bố đã thở phào một hơi. Bởi vì hắn khẳng định Thân Bất Thanh không vào đây, cho dù Thân Bất Thanh có vào Đại Hoang Thần Đạo thành hay không ít nhất có một chuyện có thể an tâm, Thân Bất Thanh chưa đến nơi này.

Vị trí đạo tắc Hồng Mông kết nối với Đại Hoang Thần Giới, đạo quang lưu chuyển, vô cùng vô tận quy tắc thiên địa diễn sinh ra, sau đó bao phủ khắp Đại Hoang Thần Giới, tiếp tục hoàn thiện Đại Hoang Thần Giới.

Vì che giấu cái đạo tắc Hồng Mông này, Lam Tiểu Bố đã bố trí ít nhất chín cái cấm chế ẩn, còn bố trí hơn mười cái Khốn Sát Thần Trận và Giảo Sát Thần Trận. Còn Hư Không HUyễn Trận và Hư Không Khốn Sát Thần Trận, cái này liên tiếp cái kia. Nếu như không hiểu trận đạo, cho dù Thánh Nhân có đến đây cũng sẽ bị hư Không Huyễn Trận giết chết.

Trước đó Lam Tiểu Bố cảm thấy nơi này đã kín đáo không kẽ hở, nhưng bây giờ hắn vẫn cảm thấy không đủ, hắn nên nâng trình độ trận đạo của mình lên Thần Trận Vương cấp bảy, sau đó tăng cấp độ của tất cả trận pháp nơi này lên thần trận cấp bảy.

Không chỉ như vậy, hắn còn phải nghĩ cách ngăn đạo tắc Hồng Mông liên thông với đạo tắc Không Gian của Trường Sinh Giới. Nếu không thì có người từ Trường Sinh Giới truyền tống đến đây, cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Từng đạo trận văn hư không được Lam Tiểu Bố bố trí ra, hắn vừa cảm ngộ Trận Đạo, vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của đạo tắc Hồng Mông.

Thực lực và Trận Đạo của hắn có hạn, không thể nào hoàn toàn che giấu đi đạo tắc Hồng Mông, nếu như có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, thông qua quy tắc của chính đạo tắc Hồng Mông hoàn toàn che giấu đạo tắc Hồng Mông đi, vậy thì sẽ không còn chuyện gì phải lo lắng nữa.

Mấy ngày qua đi, bởi vì Lam Tiểu Bố một lòng muốn đột phá lên Thần Trận Vương cấp bảy, ở bên cạnh cái đạo tắc Hồng Mông này, trình độ Trận Đạo của Lam Tiểu Bố thẳng tắp lên cao. Đến sau đó, Lam Tiểu Bố vì muốn cám ngộ trận đạo rõ ràng hơn, thậm chí còn hóa thân thành một lá Thần khí trận kỳ.

Chương 1526 - Ôm cây đợi thỏ. (2)

Hôm nay khi Lam Tiểu Bố đang tiếp tục tạo dựng một đạo trận văn Hư Không Giảo Sát, đột nhiên cảm ứng được trận văn có dấu vết chạm vào. Lam Tiểu Bố giật mình, tất cả hình ảnh trong vùng không gian này lập tức xuất hiện trong ý niệm của hắn.

Một nam một nữ đang đứng bên trong Khốn Sát Thần Trận của hắn, không chỉ như vậy, còn đang từ từ đến gần vị trí đạo tắc Hồng Mông.

Từ hơi thở dao động trong không gian, Lam Tiểu Bố có thể cảm ứng được, hai người này tuyệt đối chính là Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp.

Thân Bất Thanh có thể đi vào hộ trận hư Không của hắn, trình độ Trận Đạo nhất định đã vượt qua đại sư Thần Trận cấp sáu, là một Thần Trận Vương cấp bảy thật sự. Sở dĩ đối phương không phát hiện ra hắn, trừ lý do vì không hiểu Hư Không Trận Đạo, còn một nguyên nhân nữa, đó chính là bây giờ hắn đang dịch hình thành một Thần khí trung phẩm trấn áp trận tâm.

Bên trong thần trận của hắn, Thần khí trung phẩm trấn áp trận tâm nhiều đến mấy trăm cái.

Lam Tiểu Bố dừng hành động của mình lại, thần niệm của hắn không động đến Thân Bất Thanh, mà chuẩn bị cho hai người này một bữa tiệc lớn.

Vết thương của Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp rất nặng, khí thế trên người vẫn chưa ổn định lại, thậm chí chỉ tản mát ra đạo vận Hợp Thần cảnh. Lam Tiểu Bố âm thầm cảm kích Tần Tự Hề, nếu như không phải Tần Tự Hề, cho dù hắn có mấy ngàn đại quân Đạo Đình, có liên hoàn hư không thần trận, cũng không thể làm gì được Thân Bất Thanh và Lãnh Khinh Điệp.

Trình độ trận đạo của Thân Bất Thanh vô cùng cao minh, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm được hơn mười trận tâm Khốn Sát Thần Trận. Cũng may đối phương không tinh thông hư không thần trận, cho nên bây giờ vẫn chưa phá được bất cứ một trận tâm hư không thần trận nào của hắn.

Chỉ là sao gia hỏa này lại đến muộn hơn mình chứ? Lam Tiểu Bố suy đoán vòng vo một hồi thì tỉnh ngộ ra. Hắn dùng chính là Luân Hồi Oa, từ rừng bia đến đây chỉ cần nửa ngày. Nếu như là Thần khí thượng phẩm bình thường, từ rừng bia đến nơi này cũng chẳng thể nào chỉ mất nửa ngày được. Cho dù Thân Bất Thanh có đạo vận cường đại, thần niệm thâm hậu, cũng cần phải tốn rất nhiều ngày, mới có thể đến được bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

“Thanh ca, Lam Tiểu Bố này có thể bố trí nhiều thần trận cao cấp như vậy, có khi nào là vị Đại Thần nào đó chuyển thế không? Thứ như Trận Đạo này, thời gian hao tốn chẳng kém gì tu luyện. Hắn trẻ tuổi như vậy, sao có nhiều thời gian cảm ngộ Trận Đạo như thế?” Giọng nói của nữ tử kia truyền đến, nhu hòa uyển chuyển, Lam Tiểu Bố không nhìn thấy dung mạo của nàng, chỉ nghe thấy giọng nói này thôi, cũng cảm thấy nữ nhân này rất xinh đẹp.

Thân Bất Thanh cười ha ha, “Cho dù hắn có là Đại Thần chuyển thế thì sao chứ? CHúng ta đã hỏi thăm rất kỹ rồi, bây giờ tu vi của Lam Tiểu Bố không quá cao, nhiều nhất cũng chỉ là một Thế Giới Thần mà thôi. Dù bây giờ ngươi và ta đã bị trọng thương, muốn đối phó với một Thế Giới Thần cũng không cần lo lắng gì nhiều. Huống chi, những thần trận này của hắn trong mắt ta chỉ là trò trẻ con mà thôi. Miễn cưỡng cũng chỉ là một đại sư Thần Trận cấp sáu mà thôi.”

Lời này của Thân Bất Thanh có chút trái lương tâm, những thần trận cấp sáu mà Lam Tiểu Bố bố trí ra đều cực kỳ hoàn mỹ, cái nào cũng không có chút sơ hở nào để bắt bẻ. Nói cách khác, nếu như Thân Bất Thanh hắn không phải là Thần Trận Vương cấp bảy, hắn hoàn toàn không thể nào phá mở những thần trận cấp sáu này của Lam Tiểu

Bố.

Trên thực tế cho dù là như vậy, thứ Thân Bất Thanh phá vỡ cũng chỉ là những thần trận cấp sáu do trận kỳ bố trí ra, còn những hư không thần trận cấp sáu mà Lam Tiểu Bố dùng trận văn hư không bố trí ra, Thân Bất Thanh không thể phá vỡ một cái nào. Sỡ dĩ đến bây giờ hắn ta vẫn chưa phát hiện ra, là bởi vì Lam Tiểu Bố đang ở đây, hắn không kích phát những hư không thần trận này mà thôi.

“Ta lo là hắn có thể bố trí ra thần trận cấp sáu, vậy chưa chắc chỉ là Thế Giới Thần.” Lãnh Khinh Điệp do dự một chút rồi nói.

Thân Bất Thanh bình tĩnh nói, “Khinh Điệp, ngươi đề cao gia hỏa này quá rồi. Gia hỏa này thật ra có thể xem là vô cùng nghịch thiên, theo tin tức mà chúng ta nghe được, hắn vừa tới ĐẠi Hoang… Bất Thanh Thần Giới, chỉ mới là Dục Thần cảnh mà thôi. Lúc này mới qua bao nhiêu năm chứ, ta nghĩ hắn là một Thế Giới Thần đã là xem trọng hắn lắm rồi. Trên thực tế, những năm qua, hắn có thể từ Dục Thần cảnh tu luyện đến Thân Quân, đã xem như là thiên tài trong thiên tài.. Cộng thêm tài nguyên ở Đại Hoang Thần Giới thiếu thốn như vậy, hắn dựa vào đâu mà có thể vượt qua Thế Giới Thần chứ?”

Lãnh Khinh Điệp thở dài không nói gì thêm, Thân Bất Thanh muốn bỏ cái từ Đại Hoang Thần Giới qua một bên, nhưng hắn vẫn không tự chủ được mà gọi Đại Hoang Thần Giới thành tên của một giới này.

Nhưng mà Thân Bất Thanh nói cũng đúng, lúc này mới qua bao nhiêu năm chứ? Bất cứ người nào cho dù có tài nguyên tu luyện sung túc, có thể từ Dục Thần cảnh tu luyện đến Thần Quân cảnh, đã là thiên tài trong thiên tài rồi. Huống chi Thân Bất Thanh nghĩ đối phương là một Thế Giới Thần, đây không phải là coi trọng, mà là cố ý nâng cao thêm mấy cấp độ.

“Thanh ca, ta nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông rồi. Đạo tắc Hồng Mông đang diễn hóa ra vô số quy tắc thiên địa, thậm chí chẳng mấy chốc nữa sẽ dung hợp với Đại Hoang Thần Giới.” Lãnh Khinh Điệp kích động kêu lên.

Thân Bất Thanh cũng vô cùng kích động, “Khinh Điệp, chúng ta ở chỗ này chẳng những có thể chữa thương, mà còn có thể cảm ngộ đạo tắc Hồng Mông, chúng ta nên sớm đến đây mới đúng.”

Lãnh Khinh Điệp ừ một tiếng, giọng điệu cũng ẩn chứa đầy kích động, “Bây giờ đến cũng không muộn, đến lúc đó chúng ta sẽ thông qua đạo tắc Hồng Mông này đến Trường Sinh Giới. Lam Tiểu Bố kia có lợi hại đến đâu, cũng không thể đuổi đến Trường Sinh Giới được.”

Thân Bất Thanh hừ một tiếng, “Chờ sau khi vết thương của ta khôi phục rồi, sao ta có thể rời đi được chứ? Lam Tiểu Bố kia là cái quái gì chứ, cũng dám cướp Bất Thanh Thần Giới của ta? Ta muốn đoạt lại vị trí thuộc về ta kia, còn cả đạo tắc Hồng Mông này nữa… A…”

Chương 1527 - Mở thế giới của Ngụy Thánh.

“Sao vậy, Thanh ca?” Giọng điệu Lãnh Khinh Điệp run rẩy hỏi, từ sau khi rời khỏi rừng bia nàng luôn cảm thấy bất an, cho nên tinh thần lúc nào cũng luôn căng thẳng.

Giọng nói của Thân Bất Thanh cũng trở nên nghiêm trọng, “Ta phát hiện nơi này trừ những thần trận mà chúng ta có thể nhìn thấy ra, còn một số hư không thần trận nữa. Đẳng cấp của những hư không thần trận này đến bây giờ ta vẫn chưa biết, nhưng mà chúng có uy hiếp rất lớn đối với chúng ta.”

“Thanh ca, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi, ta luôn cảm thấy nơi này có chút quỷ dị.” Giọng nói của Lãnh Khinh Điệp lại càng run rẩy hơn.

Thân Bất Thanh xua tay ngăn lại, “KHông cần lo lắng, tốt xấu gì thì ta cũng là một Thần Trận Vương cấp bảy, mặc dù không thể nào bố trí hư không thần trận, nhưng cũng đã từng tiếp xúc với hư không thần trận rồi. Chỉ cần cho ta thêm mấy ngày nữa, ta tin rằng hư không thần trận của nơi này ta có thể biết được rõ ràng. Chờ sau khi ta biết rõ, ta cũng có thể bố trí ra hư không thần trận như vậy, đây cũng là một cơ hội đối với ta…

Hơn nữa, nơi này không có bất cứ vật gì che chắn, hoàn toàn không có ai có thể trốn được ở chỗ này. Nếu như ta đến nơi này trước, chờ sau khi ta biết rõ thần trận của nơi này, vậy thì ta chính là chủ nhân ở nơi này.”

Lãnh Khinh Điệp hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng tốt hơn một chút, “Thanh ca, ta lo sau khi ngươi chạm đến hư không thần trận, sẽ bị người ta phát hiện ra, sau đó nhốt chúng ta lại. Vết thương trên người ta và ngươi dù sao cũng chưa tốt lên, thậm chí còn rất nặng.”

Thân Bất Thanh cười ha ha, “Có câu dưới chân đèn thì tối, chúng ta trốn ở nơi này, đối phương không thể nào nghĩ đến được. Còn nữa chính là Đại Hoang Thần Giới có mạnh thì mạnh đến đâu được chứ? Mấy Thần Vương mà thôi. Mặc dù Lam Tiểu Bố có khả năng lung lạc lòng người, nhưng tu vi của hắn thì không đáng nhắc tới…”

Giọng nói Thân Bất Thanh đột nhiên ngừng lại, hắn cảm thấy có một loại nguy hiểm cực độ ập đến, cái này thậm chí còn uy hiếp đến mạng nhỏ của hắn.

Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, thân hình Thân Bất Thanh khẽ động, muốn xông ra khỏi vùng không gian này. Thế nhưng một khắc sau, hắn đã phải sợ hãi, không gian xung quanh toàn bộ là Hư Không Khốn Sát Thần Trận đã được kích phát, những cái Hư Không Khốn

Sát Thần Trận này tạo thành liên hoàn trận. Vô cùng vô tận khí thế sát phạt bao trùm cả không gian, ép không gian sinh tồn của hắn đến mức không còn.

“Thanh ca…” Sắc mặt Lãnh Khinh Điệp cũng tái nhợt, liên hoàn Hư Không Khốn Sát Thần Trận kích phát, nàng biết mình xong rồi.

“Đừng lo lắng, cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận này chỉ là bị kích phát mà thôi, cho dù đối phương có muốn đến đây, ít nhất cũng cần phải mất mười mấy giây, ta chắc chắn có thể rời đi… A…”

Lời Thân Bất Thanh còn chưa dứt, một đạo sát mang đáng sợ đã xuyên qua lưng hắn, trực tiếp ghim hắn lên hư không thần trận ở đối diện.

Một đạo huyết quang nổ tung, Thân Bất Thanh cảm thấy Nguyên Thần của mình sắp thoát ra khỏi thân thể. Giờ phút này hắn đã bị ghim chặt, nhận mang khốn sát bên trong Khốn Sát Thần Trận ập đến, xé ra từng đám sương máu trên người hắn. Hắn là một Thần Trận Vương cấp bảy không sai, cho hắn thời gian hắn thật sự có thể phá vỡ hư không thần trận cấp sáu nơi này. Nhưng có một điều kiện tiên quyết là người khác phải cho hắn thời gian mới được.

Đừng nói là mấy chục giây, bây giờ Lam Tiểu Bố ngay cả nửa giây cũng không cho Thân Bất Thanh.

Nhìn Thân Bất Thanh bị Thất âm Kích của mình ghim chặt, Lam Tiểu Bố cũng hơi kinh ngạc, hắn đã chuẩn bị xong thần thông rồi, vậy mà còn chưa dùng đến. Tên Thân Bất Thanh này nhìn đạo vận trên người thì có vẻ còn tốt, không ngờ lại là miệng cọp gan thỏ, hoàn toàn không chịu nổi một kích mà. Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, gia hỏa này bị trọng thương đến mức ngay cả Hợp Thần cảnh cũng không bằng.

Ở trong liên hoàn Hư Không Khốn Sát Thần Trận của mình, cho dù có là Hợp Thần cảnh, cũng chỉ có thể bó tay chịu chết.

“Ngươi…” Thân Bất Thanh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện, giờ phút này sao hắn lại không biết trước đó Lam Tiểu Bố vẫn luôn ẩn thân trong hư không thần trận, buồn cười là hắn lại chẳng phát hiện ra một chút nào.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Thân Bất Thanh, chuyển qua Lãnh Khinh Điệp đã tái mặt đứng bên kia, “Ngươi không cần lui ra sau nữa, bởi vì chút đạo hạnh đó của ngươi, ta có thể giết ngươi bất cứ lúc nào.”

Vốn Lãnh Khinh Điệp đang lui lại chút xíu lập tức ngừng lại, chỉ là còn chưa chờ nàng lên tiếng, đã có một đạo trường thương đánh tới, thanh trường thương này cũng ghim Lãnh Khinh Điệp lên hư không thần trận.

Nhìn hai người bị mình ghim lên kia, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng thở ra một hơi. Hai người kia đã bị hắn ghim lại, hơn nữa còn đang ở trong liên hoàn Hư Không Khốn Sát Thần Trận của mình, cho dù hai người này có bản lĩnh thông thiên, cũng đừng mong có thể chạy thoát.

“Lam Tiểu Bố?” Thân Bất Thanh tỉnh táo lại, hắn có chút hối hận, không nên đến nơi này. Đạo lý dưới chân đèn thì tối có lẽ sẽ có tác dụng với người khác, nhưng đối với Lam Tiểu Bố thì khó nói.

Lãnh Khinh Điệp run giọng nói, “Lam Đạo Quân, ta và Thân Bất Thanh là con dân của Đại Hoang Thần Giới, lần này xem như đã mạo phạm Đạo Quân, mong ĐẠo Quân nể tình chúng ta là…”

Không đợi Lãnh Khinh Điệp nói xong, Lam Tiểu Bố đã trực tiếp cắt ngang lời Lãnh Khinh Điệp nói, “Một tiện nhân ngay cả đạo lữ của mình mà cũng có thể phản bội như ngươi, đừng có mà nói nhảm trước mặt ta, ô uế lỗ tai của ta.”

Tận đáy lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khinh thường loại nữ nhân như Lãnh Khinh Điệp, cho dù Trọng Song Vũ mưu đồ Thân Bất Thanh và Thiên mặc Thần Giới như thế nào, hắn cũng vô cùng toàn tâm toàn ý với Lãnh Khinh Điệp, nếu không sẽ không giao sau lưng mình cho nữ nhân này. Nhưng hết lần này đến lần khác nữ nhân này lại hãm hại hắn, cùng loại người như Thân Bất Thanh lăn lộn với nhau. Đây là liên thủ với gian phu hãm hại người bên cạnh.

Chương 1528 - Mở thế giới của Ngụy Thánh. (2)

Thân Bất Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng thả chậm giọng điệu của mình, “Lam Đạo Quân, dù sao ta cũng từng là Đạo Quân của Bất Thanh Thần Giới, bây giờ ta tình nguyện nhường Bất Thanh Thần Giới…”

“Ha ha, ngươi còn chưa tỉnh ngủ à? Nếu không thì bây giờ ta tiễn ngươi lên đường luôn nhé? Không đúng, phải khiến ngươi thần hồn câu diệt mới đúng.” Lam Tiểu Bố cũng cắt ngang lời Thân Bất Thanh nói, nếu như không phải còn có mấy vấn đề muốn hỏi hai người này, hắn đã sớm giết chết rồi.

Thân Bất Thanh vội vàng nói, “Chỉ cần Lam Đạo Quân tha cho ta một lần, ta tình nguyện nói cho Lam Đạo Quân một bí mật lớn. Ta biết một cái Thần Linh mạch sơn, nơi đó ẩn chứa ít nhất hơn trăm đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm…”

Nếu như Lam Tiểu Bố vẫn luôn sinh tồn ở nơi này, vậy hơn trăm đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm cũng đủ khiến hắn ngoác mồm kinh ngạc. Ở Đại Hoang Thần Giới, một đầu Thần Linh mạch hạ phẩm, cũng là tài nguyên tu luyện vô thượng, đừng nói là hơn 100 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, còn có cả Thần Linh mạch cực phẩm.

Đáng tiếc, bây giờ những thứ đó trong mắt Lam Tiểu Bố, đều là thứ có cũng được không có cũng không sao. Thất sự là hắn đã trải qua việc đời quá nhiều, Thần Linh mạch thượng phẩm và cực phẩm trên người cộng lại cũng có 700-800 đầu.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một đạo nhận mang xẹt tới, hai chân Thân Bất Thanh bị cắt đứt giống như đậu hũ, trong hư không thần trận xuất hiện một ngọn lửa, đốt trụi hai chân Thân Bất Thanh thành hư vô.

Thân Bất Thanh vẫn đang suy nghĩ vì sao Lam Tiểu Bố trốn ở nơi này mà hắn lại không thể nào phát hiện ra, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Từ một tiểu tu đến nhân vật khống chế Bất Thanh Thần Giới, Thân Bất Thanh hắn vẫn luôn đứng ở vị trí người thắng, từ bao giờ đã rơi vào kết cục như thế này?

KHí thế chết chóc nghiền ép đến, giọng nói Thân Bất Thanh run rẩy, “Lam Đạo Quân, Lãnh Khinh Điệp là nữ nhân cực phẩm, ta đảm bảo, toàn bộ Thần giới không thể nào tìm được nữ nhân thứ hai có thể so sánh với nàng. Nàng sẽ khiến ngươi quên hết mọi ưu phiền, mang lại cho ngươi sự hưởng thụ lớn nhất. Chỉ cần ngươi tha cho ta một lần, ta sẽ nói cho ngươi biết làm thế nào để khống chế nàng, để nàng khăng khăng một mực trở thành người của ngươi.”

Lãnh Khinh Điệp không thể tin được nhìn Thân Bất Thanh, nàng cũng sợ chết, nhưng nàng không ngờ mình chọn tới chọn lui lại chọn trúng mặt hàng như thế này. Phải biết rằng nàng đã lựa chọn phản bội đạo lữ…

Giờ phút này Lãnh Khinh Điệp nghĩ đến Trọng Song Vũ, lúc này nàng mới hiểu được, người tốt với nàng nhất đã bị nàng hãm hại chết rồi. Thân Bất Thanh cho nàng được cái gì? Cảm giác thỏa mãn về mặt tinh thần hay là thỏa mãn về địa vị? Hoặc là thứ khác?

Đi theo Trọng Song Vũ, không có người nào dám làm trái lời nàng. Đi theo Thân Bất Thanh, vẫn luôn phải chạy ngược chạy xuôi, không phải đang chạy trối chết thì chính là đang trên đường chạy trối chết.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Lãnh Khinh Điệp mặt đã xám như tro tàn, lạnh lùng nói, “Hai tiện nhân không cần phải giở trò trước mặt ta làm gì, nhanh nói cho ta biết, lúc trước các ngươi hãm hại Tần Tự Hề như thế nào, Tần Tự Hề bị cuốn vào đạo tắc Hồng Mông như thế nào…”

“Ta nói cho ngươi, chỉ cần ngươi có thể tha cho ta…” Một câu của Thân Bất Thanh còn chưa nói hết, hai đạo phong nhận đã chặt đi hai cánh tay của hắn, khi hai cánh tay bị rơi xuống đất, lại bị một ngọn lửa thiêu rụi.

Ở nơi này, còn dám nói điều kiện với hắn, đúng là không biết sống chết mà.

“KHi đạo tắc Hồng Mông diễn sinh đại đạo thiên địa, cứ qua một khoảng thời gian sẽ có vòng xoáy quy tắc Không Gian xuất hiện. Lúc trước chúng ta hãm hại Tần Tự Hề, sau khi Tần Tự Hề phản kích lại chúng ta, không cẩn thận lùi vào trong vòng xoáy quy tắc Không Gian kia. Vì nàng lọt vào trong vòng xoáy quy tắc Không Gian, cho nên mới bị cuốn đi.” Nằm ngoài dự đoán của Lam Tiểu Bố là Lãnh Khinh Điệp lại không chút do dự nói tình hình lúc đó ra.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn thoáng qua Lãnh Khinh Điệp, hắn không ngờ mình còn chưa hỏi đến nữ nhân này, đối phương đã chủ động nói ra. Nhưng mà cho dù nữ nhân này có chủ động nói ra thì hắn cũng muốn giết nữ nhân này.

“Khinh Điệp, ngươi…” Thân Bất Thanh hoàn toàn không ngờ được, Lãnh Khinh Điệp vô cùng hết lòng với hắn lúc này lại phản bội hắn.

Lãnh Khinh Điệp lạnh lùng nhìn chằm chằm Thân Bất Thanh, “Là mắt ta bị mù, lúc trước ngươi vô tình bỏ lại Hồ Thanh Gia bọc hậu, ta nên tỉnh táo lại mới đúng, ta hận ta đã quá ngu xuẩn…”

Lãnh Khinh Điệp không nói tiếp, chỉ nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Lam Đạo Quân, ta hy vọng ngươi có thể giết tên này trước ta.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nể tình ngươi nói cho ta biết làm thế nào để dựa vào đạo tắc Hồng Mông rời khỏi nơi này, ta đồng ý với yêu cầu của ngươi.”

“Lam Đạo Quân, ta còn chuyện khác…”

Cho dù Thân Bất Thanh có nói như thế nào, Lam Tiểu Bố vẫn dùng một bàn tay đập vào mi tâm của Thân Bất Thanh, từng đạo quy tắc đại đạo ngưng luyện ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tại mi tâm của Thân Bất Thanh đã xuất hiện một cái đạo môn hư ảo…

Lãnh Khinh Điệp đờ đẫn nhìn động tác của Lam Tiểu Bố, khóe môi nàng không ngừng run rẩy.

Tu vi của Lam Tiểu Bố nhất định không chỉ là Thế Giới Thần, nhưng cũng chưa đến cảnh giới Chuẩn Thánh. Cho dù Lam Tiểu Bố là Hợp Thần, nhưng một Hợp Thần cũng không thể tùy tiện mở thế giới của Thân Bất Thanh ra.

Thân Bất Thanh chính là Thánh Nhân, cho dù Lãnh Khinh Điệp biết Thân Bất Thanh là một Thánh Nhân giả, nhưng bây giờ đã bị trọng thương, tu vi sụt giảm. Nhưng tu vi Thân Bất Thanh có giảm, thế giới của Thánh Nhân cũng không phải ai cũng có thể mở ra. Nhưng nàng đang nhìn thấy cái gì? Một Thần Vương đang mở thế giới của Thân Bất Thanh.

Mặc dù bây giờ thế giới vẫn chưa bị mở ra, nhưng với tiến độ này của Lam Tiểu Bố, vào thế giới của Thân Bất Thanh ra chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Chương 1529 - Chính là giờ phút này.

Thời gian từ từ trôi qua, pháp quyết trên tay Lam Tiểu Bố càng ngày càng phức tạp. Chính Lam Tiểu Bố cũng âm thầm cảm thán, mặc dù hắn là Thần Vương cảnh, nhưng mở một thế giới của Ngụy Thánh, vẫn có chút cố sức.

Nhưng cho dù cố hết sức, theo thời gian trôi qua vẫn bị hắn mở ra.

Răng rắc! Một tiếng nứt vang thanh thúy, một đại môn hư không xuất hiện trước mặt lt.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy đồ vật bên trong mà chấn động sững người, hắn không phải là người chưa từng nhìn thấy đồ tốt, ngược lại, đồ tốt trên người hắn còn nhiều hơn so với rất nhiều Thánh Nhân. Nhưng thế giới của Thân Bất Thanh lại đổi mới nhận thức của hắn. Tuy rằng trong này không có bao nhiêu bảo vật cấp bậc vũ trụ, nhưng đồ bên trong này có thể trợ giúp hắn chỉ sợ không kém mấy bảo vật cấp bậc vũ trụ kia, thậm chí là lớn hơn.

Trong thế giới của Thân Bất Thanh, vật liệu Thần cấp từ cấp một đến cấp chín chất từng đống. Dược viên thần linh thảo không phải từng cụm, mà là từng ngọn núi. Một cái được viên chính là một ngọn núi, nơi này vô số ngọn núi liên miên, không biết có bao nhiêu dược viên.

Thế giới của Thân Bất Thanh, hầu như không khác gì một cái tinh cầu bình thường. Mặc dù Thần Linh mạch hơi ít một chút, những cũng có hơn mười đầu Thần Linh mạch thượng phẩm và Thần Linh mạch trung phẩm. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy một đống Thần Nguyên Đan, cũng có ít nhất là mấy trăm vạn viên. Đây chính là tài nguyên tu luyện khan hiếm nhất ở Thần giới, trên thị trường cơ bản không thể tìm thấy được.

Lãnh Khinh Điệp nhìn từng đống tài nguyên trong thế giới, nàng càng cảm thấy mắt mình quá mù rồi. Bình thường lúc tu luyện, Thân Bất Thanh luôn luôn rộng lượng nói sẽ đưa hết tài nguyên tu luyện cho nàng dùng trước. Nhưng bây giờ nàng mới biết được, chuyện này buồn cười đến mức nào. Những thần tinh mà Thân Bất Thanh đưa cho nàng kia, trong thế giới của Thân Bất Thanh, ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra nắm lấy, một đạo thủ ấn kéo Nguyên Hồn ra.

“Lam Đạo Quân, giết người không để đầu chạm đất, ngươi giết Nguyên Thần của ta, tiêu diệt thân thể của ta, đây chỉ là một chút tàn hồn của ta mà thôi…” Cái nguyên hồn này bị Lam Tiểu Bố nắm trong tay, giọng nói tràn đầy sợ hãi. Nhưng hắn ta biết rõ, chút nguyên hồn này mà bị Lam Tiểu Bố giết chết, vậy Thân Bất Thanh hắn sẽ hoàn toàn biến mất trong vùng vũ trụ này.

Trước đó mặc dù hắn có sợ hãi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, đó là bởi vì hắn khẳng định Lam Tiểu Bố không thể mở thế giới của hắn ra được, chỉ cần thế giới của hắn vẫn còn, cho dù Lam Tiểu Bố có hủy đi thân thể và Nguyên Hồn của hắn, hắn vẫn còn cơ hội quay về một lần nữa.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, trong tay bùng lên một ngọn lửa, cái nguyên hồn này còn chưa kịp phản kháng, đã bị Lam Tiểu Bố đốt thành hư vô.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng cảm thán, Thánh Nhân quả thật khó mà giết chết được. Cho dù giết được thân thể của đối phương, chỉ cần thế giới của đối phương không bị mở ra, vậy đối phương sẽ có cơ hội sống thêm một lần. Đừng thấy rằng hắn đã mở thế giới của Thân Bất Thanh ra, nhưng nếu là một Thánh Nhân có đại đạo cường hãn, hơn nữa là do đại đạo tự thân ngưng luyện ra, hắn thật sự khó mà mở thế giới của đối phương ra.

NHìn Thân Bất Thanh đã bị hắn xử lý, Lam Tiểu Bố nhớ đến Khúc Bồng, mặc dù Khúc Bồng không phải là Thánh Nhân, nhưng đã gần đến Chuẩn Thánh, gia hỏa này đã bị Lưu Tinh xử lý, nhưng thế giới của hắn ta chắc hẳn Lưu Tinh không hề mở ra. Hoặc là Lưu Tinh chưa kịp mở thế giới của Khúc Bồng ra.

Đã như vậy, Khúc Bồng có phải cũng chưa hoàn toàn chết đi? Lam Tiểu Bố lập tức xác định, gia hỏa này nhất định không hề chết hẳn. Cho dù là hắn, tương lai cũng có thể gửi lại một tia hồn niệm trong thế giới của mình.

Cái này đã cho Lam Tiểu Bố một lời nhắc nhở, sau này khi giết tu sĩ từ Thần Vương trở lên, nhất định phải xé rách thế giới của đối phương.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố cuốn lên, tất cả mọi thứ trong thế giới của Thân Bất Thanh đều bị Lam Tiểu Bố cuốn hết vào trong thế giới của mình.

Mặc dù thế giới của hắn còn chưa hoàn thiện như thế giới của Thân Bất Thanh, nhưng mà sớm muộn cũng có một ngày, cấp độ thế giới của hắn sẽ mạnh hơn cả thế giới của Thân Bất Thanh.

Nhìn thấy Thân Bất Thanh bị giết trước mặt mình, Lãnh Khinh Điệp không hề cảm thấy có chút đau buồn nào, chỉ có bi ai và tự giễu, nàng đang bi ai vì chính mình.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Lãnh Khinh Điệp, Lãnh Khinh Điệp theo bản năng nhắm mắt lại. Lam Tiểu Bố trực tiếp kích phát Khốn Sát Thần Trận, Lãnh Khinh Điệp bị giết chết.

Nể tình Lãnh Khinh Điệp chủ động nói cho hắn biết vấn đề hắn đã hỏi, hắn không xé mở thế giới của Lãnh Khinh Điệp. Còn một nguyên nhân nữa, trên người Lãnh Khinh Điệp nhất định không có bao nhiêu đồ tốt.

Sở dĩ Thân Bất Thanh có nhiều đồ tốt như vậy, đó là do Thân Bất Thanh từng là Đạo Quân của Bất Thanh Thần Giới, có thể nói là phần lớn bảo vật của một giới, đều bị Thân Bất Thanh lấy đi.

Dọn dẹp Khốn Sát Thần Trận một chút, Lam Tiểu Bố không tiếp tục cảm ngộ hư không thần trận nữa. Hắn cảm thấy cho dù mình có trở thành Thần Trận vương cấp bảy, bố trí ra Hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp bảy, vẫn không thể nào ngăn cản cường giả đến nơi này.

Cách duy nhất, chỉ có thể là để chính đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra cấm chế phong ấn, hoàn toàn phong ấn vùng không gian này lại, đợi đến khi diễn hóa xong quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới, dung nhập vào trong Đại Hoang Thần Giới.

Vũ Trụ Duy Mô còn đang tạo dựng mô hình, tốc độ vô cùng chậm chạp. Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Vũ Trụ Duy Mô ra, đặt Vũ Trụ Duy

Mô vào trong trận bàn Thời Gian.

Có hơn trăm đầu Thần Linh mạch cung cấp thần nguyên, tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô khi ở trong trận bàn Thời Gian cuối cùng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu điên cuồng tu luyện. Tu luyện bên cạnh đạo tắc Hồng Mông, lại có nhiều Thần Nguyên cung cấp, tiến độ tu vi của Lam Tiểu Bố lại lần nữa tăng nhanh.

Chương 1530 - Chính là giờ phút này. (2)

Một năm sau, Lam Tiểu Bố tấn cấp lên Thần Vương tầng sáu. Trải qua thời gian một năm, Lam Tiểu Bố xem như đã nhận ra. Cho dù hắn có tăng nhanh tốc độ tu luyện, bỏ ra nhiều Thần Nguyên hơn, muốn Vũ Trụ Duy Mô nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo tắc Hồng Mông, sau đó dựa vào đạo tắc của chính đạo tắc Hồng Mông che giấu ơi này đi, đó chính là người si nói mộng.

Trừ khi hắn tu luyện đến cấp bậc Thánh Nhân, sau đó dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra một kỷ nguyên thì mới có chút khả năng. Đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra quy tắc đại đạo, thật sự quá mức phức tạp, hơn thời thưởi thời khắc khắc đều đang biến hóa thì làm sao mà có thể tạo dựng được?

Điều duy nhất khiến hắn vui mừng chính là. Trước mắt Vũ Trụ Duy Mô của hắn đã tạo dựng ra một phần mô hình kết cấu, tìm được một cách. Đó chính là thần niệm của hắn chủ động thâm nhập vào trong đạo tắc Hồng Mông, sau đó đưa ý niệm và cảm ngộ của mình dung nhập vào trong đó. Dù sao thì Lam Tiểu Bố hắn cũng là Đạo Quân của một giới, được Thiên Đạo của một giới này công nhận. Có lẽ khi đạo tắc Hồng Mông diễn hóa quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới, cũng sẽ hoàn thiện cả ý niệm của hắn.

Nghĩ đến là làm ngay, ý niệm của Lam Tiểu Bố lập tức thẩm thấu vào trong đạo tắc Hồng Mông, khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ chính là, đạo tắc Hồng Mông lại không bài xích ý niệm của hắn. Khi thời gian trôi qua, những cảm ngộ của Lam Tiểu Bố về Trường Sinh đại đạo của mình lại càng khắc sâu hơn, hơn thời trong lúc hắn bất tri bất giác, đạo tắc Hồng Mông đã bắt đầu diễn sinh ra quy tắc Ẩn Nặc.

Đây không phải cấm chế hay là trận pháp tự nhiên, mà là một loại quy tắc đại đạo, loại quy tắc đại đạo này, tự nhiên đã che giấu vị trí của đạo tắc Hồng Mông đi.

Lam Tiểu Bố lại càng có thể cảm ngộ rõ ràng loại quy tắc Ẩn Nặc này, trong lòng hắn lại càng mừng rỡ, tương lai bất cứ kẻ nào cũng không thể cảm ứng được vị trí của đạo tắc Hồng Mông, chỉ có hắn mới có thể cảm ứng được, bởi vì cái quy tắc Ẩn Nặc này hắn đã cảm ngộ ra trước. Còn một nguyên nhân nữa chính là, cho dù người khác có biết được vị trí của đạo tắc Hồng Mông, cũng không thể nào tìm kiếm được đạo tắc Hồng Mông, cũng là vì cái quy tắc Ẩn Nặc này. Mà hắn, chính là nhân chứng chứng kiến lúc quy tắc Ẩn nặc này diễn sinh ra, hắn đương nhiên có thể xuyên qua cái quy tắc Ẩn Nặc này đi đến chỗ đạo tắc Hồng Mông.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang đắm chìm trong loại quy tắc đại đạo này, không gian đột nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt. Loại dao động này là từ một đầu khác của đạo tắc Hồng Mông truyền đến, rõ ràng là có người thông qua đạo tắc Hồng Mông truyền tống đến đây.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, đầu kia của đạo tắc Hồng Mông chính là Trường Sinh Giới, người sinh tồn ở Trường Sinh Giới đều là Thánh Nhân, nếu như có Thánh Nhân đến, hắn còn đánh cái quái gì nữa?

Hắn có thể xử lý Thân Bất Thanh, không chỉ là vì Thân Bất Thanh là một Ngụy Thánh, điều quan trọng hơn là Thân Bất Thanh đã bị trọng thương, chỉ tương đương với một Hợp Thần sơ kỳ. Còn một nguyên nhân nữa chính là hắn đã ẩn thân thành một lá trận kỳ, đột nhiên đánh lén...

Nghĩ đến một lá trận kỳ, Lam Tiểu Bố không chút do dự lại dịch hình bản thân thành một lá trận kỳ. Hắn có thể đánh lén xử lý Thân Bất Thanh, vậy thì cũng có cơ hội xử lý Thánh Nhân thứ hai. Thánh Nhân hắn gặp được cũng không phải chỉ mới một hai người, trên cơ bản đều là Ngụy Thánh. Mạnh một chút cũng có, nhưng mà tương đối ít, ví dụ như mấy người Hủy Diệt Thánh Nhân, Di Kỷ, đương nhiên, còn có Quan Hoan chất lượng tương đối thật.

Mặc kệ người này là Chân Thánh hay Ngụy Thánh, nếu như là Trường Sinh Giới truyền tống đến, nhất định là đã tìm được vị trí của đạo tắc Hồng Mông ở Trường Sinh Giới. Cho dù người truyền tống đến đây là ai, hắn cứ đánh lén trước đã. Cho dù là Tần tự Hề, hắn cũng phải đánh lén trước rồi tính tiếp. Nếu như thật sự là Tần Tự Hề, hắn có thể dùng Hồng Mông Sinh Tức cứu Tần Tự Hề. Nếu là Thánh Nhân khác, một khi hắn bỏ qua thời cơ đánh lén tốt nhất, hắn sẽ không có kết quả gì tốt.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố chuẩn bị có thể kích phát tất cả Khốn Sát Thần Trận và huyễn trận bất cứ lúc nào. Mặc dù đã dịch hình thành một lá trận kỳ, nhưng thần niệm của hắn vẫn luôn câu thông với Thất âm Kích của mình. Mà Thất âm Kích chính là một lá trận kỳ khác, đang lơ lửng cách chỗ hắn không xa.

Trong hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, một thân hình mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng. Lam Tiểu Bố không đánh lén ngay, hắn biết rõ, đối phương vừa mới xuất hiện ở nơi này, thần niệm nhất định đang căng thẳng và cẩn thận nhất, lúc này mà đánh lén, hiệu quả không quá cao.

Chờ đến khi đối phương thấy rõ nơi này chỉ có một ít trận kỳ, lòng cảnh giác nhất định sẽ giảm đi, sau đó hắn mới đánh lén.

Quả nhiên bóng người kia còn chưa chạm đến mặt đất, thần niệm đã rà quét khắp vùng không gian hắn sắp đến.

Thần khí trận kỳ Lam Tiểu Bố dùng để bố trí thần trận, chỉ chớp mắt đã bị đạo thần niệm này quét đến. Nhưng mà khi nhìn rõ nơi này chỉ có một ít trận kỳ, còn cả đạo tắc Hồng Mông đang diễn sinh quy tắc, thần niệm của bóng người mơ hồ này rõ ràng đã thả lỏng hơn. Hắn rõ ràng cũng phát hiện ra trận kỳ ở nơi này đều là trận kỳ Ẩn Nặc Thần Trận, nếu là Ẩn Nặc Thần Trận, đương nhiên mục đích chính là vì che giấu đạo tắc Hồng Mông. Giờ phút này trong lòng hắn đang cười lạnh, che giấu nơi này đi, nhưng lại không ngờ hắn lại từ Trường Sinh Giới đến chứ.

Khi hai chân của bóng người mơ hồ này sắp chạm đến mặt đất, Lam Tiểu Bố kích phát tất cả hư không thần trận, Thất âm Kích cuốn lên vô cùng vô tận sát ý đánh tới, sát thế chỉ chớp mắt đã bao phủ toàn bộ vùng không gian này.

Đánh lén, chính là giờ khắc này.

Chương 1531 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới.

Giờ phút này chiêu thức Lam Tiểu Bố thi triển chính là thần thông Kích Đạo Vô Giới, đây là một đạo thần thông Pháp Tắc Không Gian. Bỏ qua mọi khoảng cách trong vùng không gian mà Lam Tiểu Bố khống chế, càng quan trọng hơn là, một kích này của Lam Tiểu Bố còn dung hợp với quy tắc Ẩn Nặc`mà đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra.

Thi triển một kích thần thông này, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rõ đối phương, đây là một nam tu. Tu vi tuyệt đối không yếu hơn Lâu Thiêm Hồ, cho nên đối phương ít nhất là một cường giả Chuẩn Thánh cảnh. Đây chỉ là phán đoán sơ bộ của hắn, khả năng lớn hơn chính là gia hỏa này còn mạnh hơn Chuẩn Thánh.

Hôm nay hắn có thể sống sót được hay không, phải nhìn vào lần đánh lén này có thể khiến đối phương bị trọng thương hay không. Giết chết đối phương, hắn có thể sống sót. Còn không, hắn chỉ có thể chờ chết, bởi vì hắn chỉ có một lần cơ hội. Chỉ có đánh đối phương trọng thương, hắn mới có cơ hội ra tay lần thứ hai. Nhưng cơ hội ra tay lần thứ hai này phải trả giá rất lớn, tuyệt đối còn hơn lần thứ nhất rất nhiều, cho nên Lam Tiểu Bố hy vọng một kích này có thể xử lý đối phương, không dùng đến lần thứ hai.

Hầu như ngay khi nam tử này cảm nhận được sát ý, Thất âm Kích đã đến trước mi tâm của đối phương.

Đây rõ ràng chính là một cường giả cực hạn, cho dù còn chưa đến nửa giây, hắn đã có thể chuyển mi tâm của mình đi.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, dù nam tử đã chuyển mi tâm đi một tấc, nhưng vẫn bị thần thông Vô Giới của Lam Tiểu Bố xé rách thức hải.

Phun ra một ngụm máu, còn chưa đợi nam tử này thở ra một hơi, vô cùng vô tận nhận mang không gian và không gian đảo lộn đã bao chặt lấy nam tử này.

Lam Tiểu Bố giống như điên, thiêu đốt đạo vận đến cực hạn, thi triển thần thông mạnh nhất Đạo Bất Trầm Luân.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hiểu rõ hơn ai hết, nếu như hắn không thể trong thời gian ngắn nhất thừa dịp đối phương đang trọng thương, còn chưa có thời gian thở ra hơi đánh đối phương tàn phế, vậy đợi lát nữa người tàn phế chính là hắn. Không đúng, hắn không bị tàn, mà còn bị ngược sát.

Bước vào Thần Vương cảnh, Đạo Bất Trầm Luân mà Lam Tiểu Bố thi triển ra không còn là kích mang liên miên và tiếng kích âm gào thét chém giết như trên chiến trường nữa, mà là từng đạo pháp tắc Kích Đạo. Cho dù bị giới hạn về tu vi, pháp tắc Kích Đạo Lam Tiểu Bố còn chưa hoàn toàn thành hình, chỉ là một vài mảnh vỡ pháp tắc, nhưng cái này đã mạnh hơn xa kích đào và kích mang liên mên kia.

Đây là sự khác nhau về chất, nếu như đến một ngày, kích đào của Lam Tiểu Bố là do pháp tắc Kích Đạo tạo thành, thậm chí là quy tắc thần thông ngưng luyện, vậy cho dù đối phương có mạnh đến đâu, chỉ sợ một kích này là có thể giải quyết hết,

Cảm nhận được mảnh vỡ pháp tắc kích mang đáng sợ bao trùm đến, hầu như có thể xé rách thân thể và Nguyên Thần của mình, tên nam tử này đâu còn quan tâm đến chuyện gì khác, thậm chí ngay cả thần nguyên hắn cũng không thể nào ngưng tụ được, chỉ đánh ra một quyền. Chậm một chút nữa thì cả thân thể hắn cũng không còn.

Oanh! Trước một quyền này của đối phương, mảnh vỡ pháp tắc do Đạo Bất Trầm Luân ngưng luyện ra không ngừng bị xé rách, không gian trở nên vô cùng bất ổn.

Từng đóa sương máu nổ tung, bên trong đám sương máu này, truyền ra tiếng gào thét cuồng bạo.

Một cánh tay và gần nửa thân thể một bên đã bị mảnh vỡ pháp tắc này xoắn nát, hắn có mạnh đến đâu cũng không thể dùng thân thể chống lại thần thông ĐẠo Bất TRầm Luân của Lam Tiểu Bố.

“Răng rắc!” Cho dù bị Lam Tiểu Bố đánh lén xử lý gần nửa bên người, thần nguyên cường hãn ẩn chứa trong một quyền kia cũng trực tiếp đánh gãy mười mấy đoạn xương của Lam Tiểu Bố, linh lạc nứt ra, thức hải xuất hiện vết rạn. Dư âm từ thần nguyên này, càng khiến mảnh vỡ pháp tắc từ Đạo Bất Trầm Luân của Lam Tiểu Bố càng thêm rách nát, đạo vận tan rã, pháp tắc dần dần mơ hồ. Xét về thương thế, mặc dù Lam Tiểu Bố nhẹ hơn đối phương một chút, nhưng đối với thực lực của Lam Tiểu Bố mà nói thì vết thương này cũng rất nặng.

ĐỔi thành bất cứ người nào, khi gần nửa bên thân thể bị xoắn nát, đầu tiên nhất định sẽ lui lại. Nhưng nam tu này chẳng những không lui lại, mà còn mượn cơ hội này lấy pháp bảo của mình ra, hộc ra mấy ngụm máu tươi, pháp bảo cuốn theo vô tận đạo vận sát phạt đánh ra.

Lam Tiểu Bố bị thương cũng vô cùng nghiêm trọng, nam tử này không lui lại, mà hắn cũng chẳng lùi ra sau. Đạo vận sát phạt quanh người càng tăng vọt, sát ý càng ngưng luyện thành thực chất. Vốn những mảnh vỡ pháp tắc hỗn loạn lộn xộn trong hư không lại lần nữa trở nên rõ ràng, vào giờ phút này đã ngưng tụ thành một đạo sát giới vô hình lại có chất, cho dù sát giới chỉ mới tạo thành một tầng, nhưng loáng thoáng lại có bảy đạo dấu vết. Rõ ràng, chờ đến khi cái sát giới này hoàn toàn thành hình, sẽ có bảy tầng.

Cho dù nam tử này hay là Lam Tiểu Bố cũng không ngờ được đối phương bị thương nặng như vậy, vẫn lựa chọn toàn lực công kích. Cảm nhận được ý nghĩ của đối phương cũng giống như mình, hai người lại càng dốc hết sức lực, thiêu đốt thần nguyên và thần niệm. Lam Tiểu Bố tụ hết mọi sát thế trong không gian của hư không thần trận đến đây, đánh về phía nam tử này.

Khi Lam Tiểu Bố điên cuồng cuốn lên thần nguyên và thần niệm của mình, thần thông Đạo Bất Trầm Luân hình thành nên một tầng sát giới có đạo âm vờn quanh, khi va chạm vào sát giới của đối phương, đạo âm kéo lên cao, Đạo Bất Trầm Luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!

Oanh! Lam Tiểu Bố lại càng cảm nhận rõ từng đợt choáng váng, cả người giống như một con diều đứt dây, một lỗ thủng xuyên qua lồng ngực hắn, xuyên qua sau lưng. Xung quanh lỗ hổng vờn quanh đạo vận xé rách mang theo một loại đạo tắc tử vong. Giờ phút này, đan điền của hắn đã trực tiếp bị xé nát.

Lam Tiểu Bố nhào vào trong Khốn Sát Thần Trận, không có chút âm thanh nào.

Chương 1532 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới. (2)

Cùng lúc đó, đạo vận sát giới do Đạo Bất Trầm Luân hình thành nên đã xé rách thức hải của đối phương, thân thể bị rách nát như giấy vụn, tên nam tử này cũng ngã nhào xuống đất. Tốt hơn Lam Tiểu Bố là, quanh người nam tử này vẫn còn một đạo sinh cơ vờn quanh, tựa như một khắc sau sẽ tỉnh táo lại.

Tất cả đều vô cùng yên lặng, không gian chỉ có Thần nguyên chưa tản đi và âm thanh mảnh vỡ pháp tắc xé rách hư không vang vọng.

Cũng không biết qua bao lâu, trước khi Đạo Bất Trầm Luân của Lam Tiểu Bố hoàn toàn xé rách thân thể, nam tử này đã tỉnh lại trước. Hắn ta tỉnh lại, không phải bởi vì khả năng chịu đựng của hắn cao hơn Lam Tiểu Bố, mà là bởi vì hư không thần trận ở đây là của Lam Tiểu Bố, hư không thần trận không công kích Lam Tiểu Bố, nhưng mỗi giờ mỗi phút thì đều xé rách tên nam tử này. Tên nam tử này là bị nhận mang hư không bên trong hư không thần trận cắt da cắt thịt mà tỉnh lại.

Hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố nằm ở đằng xa, khóe mắt hiện lên tia sát ý hung tàn. Hắn ta không chỉ muốn giết chết tên sâu kiến này, còn muốn lục soát từng tấc hồn phách của sâu kiến này một lần. Không chỉ như vậy, thế giới của sâu kiến này, hắn ta cũng phải tra tìm kỹ càng. Sâu kiến này dám đánh nổ Nguyên Thần của hắn ta, xé nát đan điền, tổn hại thức hải, đại thù này, so với trực tiếp giết hắn ta còn lớn hơn.

Có thể ẩn mình thành một lá trận kỳ rồi đánh lén hắn ta, cái này nhất định phải là đại thần thông đỉnh cấp, Thai Dịch Hóa HÌnh.

Chỉ một Thần Vương nho nhỏ, lại có thể thi triển ra loại thần thông sát thế Thất Giới này, cơ duyên lấy được nhất định phải là nghịch thiên trong nghịch thiên.

Chỉ là hắn ta vừa mới nhúc nhích, đã bị một đạo nhận mang hư không xẹt tới, đạo nhận mang hư không này đã cắt mất một miếng thịt trên lồng ngực không còn mấy máu thịt của hắn ta.

Nam tử này tỉnh táo lại, hắn ta ý thức được mình vẫn còn đang trong tình trạng nguy hiểm. Bây giờ đừng nói là giết chết Lam Tiểu Bố, hắn ta đến gần Lam Tiểu Bố cũng đã rất khó khăn. Nguy hiểm nhất là vì nơi này không phải là địa bàn của hắn ta, mà là đang bên trong một cái Hư Không Liên Hoàn trận của người khác, chỉ cần không cẩn thận một chút, hắn sẽ hoàn toàn bị diệt ở nơi này.

Đè sát ý trong mắt xuống, nam tử này gian nan lấy một viên đan dược từ trong nhẫn ra, chỉ là ý niệm còn hắn ta còn chưa khống chế viên đan dược này đến bên miệng, một đạo nhận mang đột nhiên đánh tới, xoắn viên đan dược của hắn ta thành bã vụn.

Nam tử di chuyển một khoảng cách ngắn, đợi đến khi nhận mang trong hư không thần trận kia dừng tổn hại hắn ta. Mỗi một lần nhận mang đảo qua, đều cách người hắn ta không xa.

Nam tử hít vào một hơi, một lần nữa dùng ý niệm cẩn thận câu thông với chiếc nhẫn của mình, một viên đan dược được hắn ta từ từ lấy từ trong chiếc nhẫn ra, sau đó viên đan dược này chậm rì rì bay đến miệng hắn.

Giờ phút này trong đầu Lam Tiểu Bố chỉ có một âm thanh, nhất định không thể nào ngất đi, nhất định phải tỉnh táo lại, nhất định phải vậy. Hắn không giết chết đối phương, nếu như để đối phương tỉnh lại trước, hắn nhất định phải chết.

Có lẽ chính vì loại dục vọng cầu sinh kiên cường này, khiến Khí Vận Chi Thụ của hắn cảm ứng được. Khí Vận Chi Thụ điên cuồng vận chuyển, từng đạo đạo vận bắt đầu vờn quanh người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng chậm rãi mở mắt ra.

Lam Tiểu Bố mở mắt ra, chuyện đầu tiên hắn nhìn thấy, chính là nam tử mà hắn chưa giết chết đang dùng ý niệm câu thông với một viên đan dược bỏ vào miệng.

Lúc này sao có thể để cho ngươi dùng đan dược được chứ? Lam Tiểu Bố hầu như không hề cân nhắc một chút nào, dùng thần niệm thôi động Hư Không Trận Kỳ. Không gian lại biến hóa một lần nữa, từng đạo nhận mang sát phạt đáng sợ lại bao trùm đến nam tử này. Đan dược còn chưa kịp vào miệng nam tử này, đã bị hai đạo nhận mang xoắn thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng may mắn, hắn may mắn vì bản thân đã kịp ra tay. Nếu không thì đừng nói là đánh đối phương trọng thương, bây giờ hắn chắc hẳn đã là một người chết, mà đối phương thì có thể từ từ trừng trị hắn.

Nam tử này còn chưa kịp phẫn nộ, bởi vì có Lam Tiểu Bố khống chế, càng nhiều nhận mang hư không ập đến chỗ hắn.

Cảm nhận được một chút thịt trên thân thể rách nát của mình đang bị phá nát, nam tử này đã sớm không còn phẫn nộ, chỉ có hoảng hốt. Cứ tiếp tục như vậy, thậm chí ngay cả nguyên hồn của hắn ta cũng đừng mong có thể thoát khỏi đây.

Nam tử cuối cùng cũng không lo đến chuyện thân thể mình đã bị tàn phá đến thê thảm, sinh mệnh lực bộc phát đến mức cực hạn, dựa vào cái thân thể bị tàn phá thê thảm này nhào về phía đạo tắc Hồng Mông

”Phốc!” Nam tử này còn chưa đến gần đạo tắc Hồng Mông, thân thể của hắn đã bị nhận mang hư không bên trong Hư Không Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố xoắn nát, biến thành một đám sương máu.

Lam Tiểu Bố không hề mừng rỡ một chút nào, trong lòng thì càng kinh hãi. Hắn đã nhìn ra, gia hỏa này hoàn toàn không cần đến thân thể, gia hỏa này phóng đến chỗ đạo tắc Hồng Mông là muốn chạy trốn.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố vừa phản ứng lại, Nguyên Thần của nam tử kia đã vọt đến chỗ đạo tắc Hồng Mông, bị một vòng xoáy không gian cuốn đi, biến mất không còn tăm tích.

Lam Tiểu Bố đờ đẫn nhìn Nguyên Thần đã biến mất kia, hắn biết minh đã gặp phải một kẻ hung ác, người này bỏ đi thân thể, chỉ vì để Nguyên Thần có thể đào tẩu.

Không được, tuyệt đối không thể để cho gia hỏa này chạy thoát. Đây chỉ là một người ở Trường Sinh Giới, nếu như có thêm mấy kẻ của Trường Sinh Giới đến thêm nữa, vậy Đại Hoang Thần Giới và Đại Hoang Đạo ĐÌnh chính là một trò cười, còn về Lam Tiểu Bố hắn, lại càng là trò cười trong những trò cười.

Chương 1533 - Bổ cứu.

Lam Tiểu Bố hầu như không hề suy nghĩ gì cả, lập tức nhào đến cái bóng mờ còn chưa hoàn toàn tiêu tán trong vòng xoáy hư không kia. Loại vòng xoáy hư không mang theo quy tắc Không Gian của đạo tắc Hồng Mông này, có lúc sẽ liên tục xuất hiện, có lúc thật lâu cũng không xuất hiện. Lam Tiểu Bố không dám chờ đến khi có một cái vòng xoáy hư không nữa xuất hiện. Như vậy thì sẽ quá chậm trễ, có lẽ khi đó đối phương đã sớm chạy thoát, hắn đuổi theo cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Dù biết rằng một khi vòng xoáy hư không mang theo quy tắc Không Gian này biến mất, hắn có thể sẽ bị xé nát, cũng có khả năng sẽ bị truyền tống đến một nơi nào đó trong vũ trụ, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ hắn không còn đường lui nữa.

Người vừa xông đến vòng xoáy hư không mang quy tắc Không Gian này, lực hút không gian cường đại lập tức ập đến, Lam Tiểu Bố miễn cưỡng lấy Sinh Tử Bộ ra bảo vệ toàn thân. Hắn lo lắng lỡ như cái vòng xoáy hư không có quy tắc Không Gian này biến mất, hắn sẽ bị xoắn thành bã vụn. Lúc này đan điền của hắn đã bị vỡ, so với Nguyên Thần đã chạy trốn kia mặc dù tốt hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Bành!” TRải qua trận choáng váng ngắn ngủi, hai chân Lam Tiểu Bố đã chạm đến mặt đất.

Điều này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn biết vận may của mình không tệ, trước khi vòng xoáy hư không kia tiêu tán, bản thân đã đến Trường Sinh Giới.

Có đạo tắc Hồng Mông ở chỗ này, Lam Tiểu Bố không lo lắng không thể quay về Đại Hoang Thần Đạo thành, điều hắn lo lắng chính là không giết được cái Nguyên Thần kia.

Khi hai chân Lam Tiểu Bố vừa chạm đến mặt đất, thần niệm lập tức càn quét ra ngoài, một cái Nguyên Thần yếu ớt xuất hiện trong phạm vi thần niệm của hắn.

Nhìn thấy cái Nguyên Thần này định bỏ trốn, trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, tuyệt đối không thể để đối phương chạy thoát.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố thậm chí không để ý đến căn cơ của mình, đánh từng đạo Thần Hồn Thứ ra ngoài. Đáng tiếc là đan điền của hắn đã vỡ vụn, hoàn toàn không thể nào thi triển được lực lượng thần nguyên giết chết đối phương. Điều hắn có thể làm chỉ là dựa vào Thần Hồn Thứ giữ đối phương lại, sau đó giết chết.

Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến, Nguyên Thần kia bị Thần Hồn Thứ của Lam Tiểu Bố đánh trúng, thức hải vốn đã bị tổn hại nghiêm trọng, bóng dáng nhạt yếu giờ đã trở thành như có như không, sau đó biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Giờ phút này hắn biết rõ hơn ai hết, mình có đuổi theo cũng không thể nào tìm được Nguyên Thần yếu ớt kia. Lùi một bước mà nói, cho dù mình có tìm được, với trạng thái bây giờ của hắn, chỉ sợ cũng không thể nào giết được cái Nguyên Thần yếu ớt kia.

Nơi này không phải là bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành, nơi này không có Hư Không Khốn Sát Thần Trận mà hắn bố trí ra. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng hối hận, hắn nên đến đây từ sớm mới đúng, bố trí mấy cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận ở nơi này. Chỉ cần có Hư Không Khốn Sát Thần Trận, cái Nguyên Thần kia chắc chắn không thể nào chạy nổi, quả nhiên là người không lo xa thì tất có phiền gần.

Lam Tiểu Bố sắp phải đối mặt với một vấn đề là, nếu như Nguyên Thần kia tiết lộ nơi này cho những người khác biết, vậy thì không cần quá nhiều, chỉ cần là một cường giả không khác gì Nguyên Thần kia, hắn chỉ có thể bị ép quay về Đại Hoang Thần Đạo thành, thậm chí có thể luyện hóa Đại Hoang Thần Giới bây giờ.

Còn về đạo tắc Hồng Mông, ai có thể khẳng định một cường giả như vậy không thể lấy đi được chứ? Đạo tắc Hồng Mông còn chưa hoàn toàn diễn hóa thành các loại quy tắc thiên địa, có thể bị lấy đi bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố điên cuồng suy nghĩ, một hồi lâu sau hắn đã chìm vào trong mớ suy nghĩ hỗn độn. Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố ép bản thân mình phải bình tĩnh lại. Hắn biết đây là do đan điền xảy ra vấn đề, khiến cho tâm cảnh của hắn cũng xuất hiện vấn đề.

Từ khi xông xáo đến nay, hắn không chỉ nhắc nhở mình một lần, bất cứ chuyện gì, cho dù là sắp bị gạt bỏ đi, cũng phải tỉnh táo, mà vừa rồi hắn lại không thể nào tỉnh táo được.

Cho dù Lam Tiểu Bố biết, khiến hắn không thể nào tỉnh táo được là vì vết thương trên ngực hắn, xung quanh vết thương này có đạo vận thần thông đối phương để lại, loại đạo vận tổn thương lưu chuyển, cộng thêm hắn đang lo lắng cho Đại Hoang Thần Giới, mới khiến hắn không thể nào tỉnh táo lại được.

Trước mắt sau khi hắn tỉnh táo lại, hắn mới nghĩ đến, có lẽ chuyện còn chưa bết bát đến mức này.

Thứ nhất, cho dù gia hỏa này là Chuẩn Thánh hay Thánh Nhân, vậy hơn chín phần mười là trong thời gian ngắn hắn sẽ không nói chuyện này cho người khác biết

Thử nghĩ một chút xem, khi một cường giả của Trường Sinh Giới, vất vả lắm mới phát hiện ra đạo tắc Hồng Mông, sau đó tiến đến Đại Hoang Thần Giới phát hiện đầu bên kia là một nơi yếu kém, hắn sẽ nói tin tức này cho người khác biết sao?

Mặc dù Lam Tiểu Bố hắn không cướp đoạt đi vận may của Thần giới, nhưng đối với người khác thì lại khác biệt. Đại Hoang Thần Giới nhỏ yếu, đối với phần lớn cường gả ở Trường Sinh Giới, cướp đoạt vận may mới là chuyện có lợi cho bọn hắn nhất. Mà đạo tắc Hồng Mông có thể khiến cho sư đồ, đạo lữ trở nên bất hòa. Loại bảo vật do bản nguyên Khai Thiên biến thành này, làm sao bọn hắn có thể nói cho người khác biết?

Hơn nữa trong lòng gia hỏa bị trọng thương kia, nếu như không có lợi về địa hình, cộng thêm có thủ đoạn Thai Dịch Hóa Hình, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn ta.

Đã như vậy, đứng trên lập trường của tên gia hỏa bị đánh trọng thương kia, hắn sẽ nhanh chóng tìm kiếm một nơi chữa thương, sau đó đợi sau khi vết thương hồi phục rồi, sẽ đến lấy đạo tắc Hồng Mông, còn giết Lam Tiểu Bố để báo thù.

Như vậy thì, hắn không cần phải quá lo lắng rồi?

Chương 1534 - Bổ cứu. (2)

Không Đúng, nếu như đối phương muốn đến đây lấy đi đạo tắc Hồng Mông, còn muốn giết hắn báo thù, chắc chắn sẽ không kéo thời gian quá dài. Đến khi đạo tắc Hồng Mông diễn hóa xong quy tắc thiên địa, hắn ta làm sao mà có thể lấy đi đạo tắc Hồng Mông, giết hắn báo thù?

Bản thân mình đã đánh hắn ta bị thương đến trình độ này, thân thể bị mình xử lý, thần hồn cũng bị đánh tàn phế, thậm chí ngay cả Nguyên Thần cũng bị Thần Hồn Thứ đánh trúng, loại thương thế này…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ tim lại càng nặng nề, loại thương thế này đổi thành bất cứ người nào, cũng không thể khôi phục trong thời gian ngắn được?

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có chút hối hận, hắn hối hận vì đòn cuối cùng mà mình đã đánh vào đối phương. Một đạo Thần Hồn Thứ cuối cùng kia nếu như hắn không công kích đối phương, vậy thì vết thương trên người đối phương sẽ nhẹ hơn một chút, vậy thì cũng sẽ không nghĩ đến chuyện nói chuyện này cho người khác biết, mà nghĩ là đến khi vết thương hồi phục rồi, sẽ đến đây cướp đi đạo tắc Hồng Mông. Một khi thương thế khiến đối phương tuyệt vọng, vậy thì có khả năng sẽ nói cho người khác biết.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể hy vọng đối phương có bảo vật chữa thương đỉnh cấp, sau đó đối phương sẽ dùng những bảo vật chữa thương này, nghĩ đến chuyện trước khi đạo tắc Hồng Mông diễn hóa xong quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới mà cướp đi đạo tắc Hồng Mông.

Khoảng thời gian này chắc hẳn sẽ không quá một năm, nếu như một năm sau vết thương của đối phương vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp, vậy nhất định sẽ đập nồi dìm thuyền, thà rằng vứt bỏ đạo tắc Hồng Mông, cũng sẽ tìm người đến giết Lam Tiểu Bố.

Có lẽ thời gian một năm này cũng là suy nghĩ quá lạc quan, Lam Tiểu Bố quyết định rút ngắn khoảng thời gian này lại, sáu tháng. Giả sử đều hắn nghĩ đến xảy ra, vậy sáu tháng sau, nơi này sẽ có cường giả đến. Hắn nhất định phải trong vòng sáu tháng này, tìm cách bảo vệ khu vực Trường Sinh Giới bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành này.

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút may mắn, hắn đã cảm ngộ được quy tắc Ẩn Nặc do chính đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra, hoàn toàn che giấu đi vị trí của đạo tắc Hồng Mông đi.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ chuyện quan trọng nhất không phải là chữa thương, hắn nhất định phải thẩm thấu ý niệm của mình vào trong đạo tắc Hồng Mông, sau đó diễn sinh ra quy tắc thiên địa Ẩn Nặc.

Nuốt vào mấy viên đan dược, sử dụng một ít Hồng Mông Sinh Tức, Lam Tiểu Bố bắt đầu vận chuyển theo từng chu thiên. Ý niệm của hắn dần dần thẩm thấu vào trong đạo tắc Hồng Mông, một tháng sau, vùng không gian Lam Tiểu Bố đang ngồi và đạo tắc Hồng Mông đã bắt đầu diễn sinh ra từng dạo quy tắc thiên địa Ẩn Nặc. Nơi này vốn đã rất kín đáo, sau khi những quy tắc Ẩn Nặc này diễn sinh ra, hoàn toàn dung nhập vào thiên địa xung quanh.

Nửa năm sau, Lam Tiểu Bố mở mắt ra. Cho dù có Hồng Mông Sinh Tức và đan dược giúp đỡ, lại ở bên cạnh đạo tắc Hồng Mông, vết thương ở đan điền của hắn vẫn rất năng. Nhưng mà khiến Lam Tiểu Bố kích động chính là, quy tắc Ẩn Nặc ở nơi này đã diễn sinh ra, tương lai trừ Lam Tiểu Bố hắn, không có bất cứ người nào có thể đi đến nơi này. Mãi đến khi đạo tắc Hồng Mông này hoàn toàn dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới, hoàn thành việc diễn sinh quy tắc thiên địa.

Nửa năm rồi mà Nguyên Thần yếu ớt kia vẫn không tới, điều này khiến Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Chỉ cần quy tắc Ẩn Nặc đã diễn sinh ra, vậy đối phương cho dù có tới đây cũng chẳng thể làm được gì.

Bây giờ hắn không thể tiếp tục ở lại chỗ đạo tắc Hồng Mông này nữa, sự tồn tại của hắn, đối với đạo tắc Hồng Mông chính là một sơ hở. Lỡ như đối phương thông qua Lam Tiểu Bố hắn tìm được vị trí của đạo tắc Hồng Mông, vậy thì được không bù nổi mất.

Lam Tiểu Bố cũng không lựa chọn quay về Đại Hoang Thần Đạo thành, quy tắc Ẩn Nặc của đạo tắc Hồng Mông là do hắn khống chế, hắn có thể tiến về Đại Hoang Thần Đạo thành bất cứ lúc nào.

Bây giờ hắn nhất định phải ở lại nơi này quan sát một khoảng thời gian, nhìn xem tên kia có tìm người đến hay không. COn một chuyện nữa, hắn nhất định phải tăng nhanh tốc độ chữa thương. Đan điền bị phá hỏng, đây không phải là vấn đề đơn giản. Đổi thành người khác, đã sớm tuyệt vọng rồi.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố không quá lo lắng, là do trên người hắn có không ít đồ tốt. Chưa nói đến Tử Mạch Tiên Quả chuyên dùng để luyện chế đan dược chữa thương, cho dù là Hồng Mông Sinh Tức, Hỗn ĐỘn chi khí, Đế Hưu Thụ, Khổ Bàn Đạo Quả, Ngũ Thải Tiên Chi đều có thể giúp hắn khôi phục đan điền. Trừ những cái đó ra, trong thế giới của Thân Bất Thanh hắn còn lấy được một gốc đạo thụ, Tịch Hành Đạo Quả, Tịch Hành Đạo Quả này chính là một trong những đạo quả cao cấp dùng để chữa trị đan điền.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ thứ hắn thiếu không phải là bảo vật chữa thương, mà là thời gian. Trước mắt đạo tắc Hồng Mông đã hoàn thành việc tự diễn sinh quy tắc Ẩn Nặc, còn hắn đương nhiên phải nhanh chóng tìm kiếm nơi chữa thương.

Vị trí Lam Tiểu Bố chọn để chữa thương cách đạo tắc Hồng Mông cũng không xa, mặc dù hắn rất muốn bố trí mấy cái Giám Sát Thần Trận ở nơi này, nhưng mà hắn không dám.

Giám Sát Thần Trận rất dễ bị phát hiện ra, cho dù là hư không thần trận thì cũng không được. Hư không thần trận ở chỗ khác thì người bình thường không thể nhìn ra, nhưng mà ở nơi này, tùy tiện một gia hỏa nào cũng có thể chính là cường giả hư không thần trận.

Nơi chữa thương Lam Tiểu Bố tìm được là một đáy hồ lớn, ở dưới đáy hồ này, hắn bố trí từng đạo Ẩn Nặc Thần Trận. Không chỉ như vậy, còn bố trí mấy cái truyền tống trận, lúc này mới yên tâm chữa thương.

…

Nửa năm sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi đạo tắc Hồng Mông, một bóng người xuất hiện ở bên ngoài đạo tắc Hồng Mông.

Đây là một nữ tử, nữ tử này không khác gì nữ tử tầm thường, nhưng mà nếu Lam Tiểu Bố ở chỗ này, hắn có thể nhìn ra được, đạo vận lưu chuyển quanh thân nữ tử này dường như đã dung hợp với không gian xung quanh. Chính vì thế, cho nên nàng mới trông vô cùng bình thường như vậy.

Sau khi nữ tử đến nơi này thì dò xét xung quanh mất ba ngày. Nhưng qua ba ngày vẫn không có bất cứ phát hiện nào, nàng lại bố trí một ít thần trận rồi tiếp tục xem xét.

Đến ngày thứ sáu, nàng có chút thất vọng dừng hành động trong tay của mình lại, cũng thu hồi thần niệm, đồng thời nhíu mày tự lẩm bẩm, “Khổ Phương Lăng có ý gì đây? Nơi này hoàn toàn không có bất cứ gì cả, vậy mà lừa ta nói rằng đạo tắc Hồng Mông đang diễn sinh quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới ở đây?”

Chương 1535 - Chương 1535: Trường Sinh Thánh Đạo.

Nữ tử kia tự lẩm bẩm rồi đứng một hồi lâu, sau đó mới tự lẩm bẩm tiếp, “Khả năng này cũng không lớn nhỉ, theo lý mà nói, Khổ Phương Lăng không lừa ta mới đúng, hắn không có khả năng phát ra lời thề độc lớn như vậy, chẳng lẽ đạo tắc Hồng Mông đã bị giấu đi rồi? Dựa vào thủ đoạn trận pháp của ta, cho dù là thần trận cấp chín, ta cũng có thể nhìn ra được một chút dấu vết mới đúng…”

…

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, đứng lên. Qua nửa năm chữa thương, trong người lại có nhiều bảo vật như vậy, hắn cuối cùng cũng đã hồi phục lại, khôi phục thực lực Thần Vương tầng sáu. Bởi vì trải qua một trận chiến với cường giả, cẩm ngộ thần thông chém giết của hắn cũng mạnh hơn rất nhiều.

Có thể rời khỏi đây rồi, hắn muốn đến chỗ đạo tắc Hồng Mông nhìn xem có người nào đến đó hay không. Nếu như không có ai, vậy đã cho thấy rõ Nguyên Thần bị hắn đánh lui kia không nói chuyện này ra cho người khác biết. Nếu có người, vậy thì Nguyên Thần kia đã tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Lam Tiểu Bố vừa định đi ra khỏi đấy hồ, một đạo hắc ảnh giống như một quả pháo đập xuống.

Nước hổ văng lên tung tóe, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tránh sang một bên, đồng thời dùng thần niệm câu thông với Thất âm Kích. Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra, bóng đen này là một nữ tử bị trọng thương, đối với hắn chẳng có chút uy hiếp nào.

Lam Tiểu Bố vươn tay kéo nữ tử này lên, nhảy lên bờ hồ. Hắn có lĩnh vực bảo vệ, không dính một giọt nước nào. Những nữ tử này bị thương không nhẹ, hẳn là đang bỏ chạy thì rơi xuống nơi này, toàn thân đã ướt đẫm.

Nhìn nữ tử mình vừa cứu lên một chút, dáng người vô cùng hoàn mỹ. Bởi vì đã ướt đẫm, những nơi nên lồi nên lõm trên người đối phương đều hiện rõ ra. Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái chính là dung mạo của nữ nhân này. Dung mạo hình như không tính là xinh đẹp, nhưng hết lần này đến lần khác không thể nén lòng mà ngắm nhìn, hơn nữa còn là loại càng nhìn càng thu hút.

KHiến nữ nhân này bị trọng thương là vết thương ở sau lưng, Lam Tiểu Bố dùng thần niệm quét qua, đó là một đạo quyền ấn. Quyền ấn này chẳng những đánh gãy xương sống của nữ nhân này, mà còn ảnh hưởng đến linh lạc của đối phương. Trên người nữ nhân này mặc nội giáp cấp bậc rất cao, ít nhất là một món Thần KHí bán cực phẩm, có thể thấy được lai lịch của nữ nhân này không tầm thường.

Lam Tiểu Bố lấy một viên thần đan cấp thấp nhét vào miệng nữ nhân này, sau đó tiện tay bố trí một cá Phòng Ngự Thần Trận ở bên hồ, đưa nữ nhân này vào trong Phòng Ngự Thần Trận. Trên người hắn có thần đan cao cấp, nhưng mà Lam Tiểu Bố không muốn để lộ tiền tài ra ngoài, hắn cũng không biết nữ nhân mà hắn cứu được này rốt cuộc là ai.

Một viên thần đan cấp một, cũng đủ để đối phương có thể tỉnh lại, chỉ cần đối phương tỉnh lại, nhất định sẽ có cách chữa thương cho mình.

Sau khi làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố quay về vị trí đạo tắc Hồng Mông.

Lam Tiểu Bố đến nơi này là chuẩn bị thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật, bất kỳ người nào chỉ cần trong vòng nửa năm qua mà đi đến nơi này, thần thông Hồi Thiên Phản Nhật của hắn đều có thể thấy được.

Nhưng hắn còn chưa thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật, đã biết từng có người đến nơi này. Chẳng những đã có người đến nơi này, mà còn dò xét tìm kiếm đạo tắc Hồng Mông ở đây. Bởi vì xung quanh nơi này có bố trí thần trận tìm kiếm, không chỉ như vậy còn có một số vết tích bố trí Xúc Phát Thần Trận.

Từ những dấu vết thần trận này là có thể thấy được, người bố trí ra thần trận này ít nhất là một Thần Trận Vương cấp bảy, trình độ TRận Đạo mạnh hơn hắn nhiều.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may, hắn đã sớm nghĩ ra cách, để đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra quy tắc Ẩn Nặc. Đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra quy tắc Ẩn Nặc, hầu như đã hòa vào hư không thiên địa vào một thể. Cho dù là Thần Trận Đế cấp chín, chắc hẳn cũng khó có thể nhìn ra.

Nếu như nơi này bị bại lộ, có người đã đến tìm kiếm đạo tắc Hồng Mông, nói rõ gia hỏa bị hắn đánh trọng thương kia trong thời gian ngắn không thể nào khôi phục vết thương rồi.

Từ vết tích thần trận nơi này có thể nhìn ra, cường giả này mới rời đi không lâu, rất có thể chỉ mới mấy ngày trước. Đối phương thông qua thần trận cũng không thể nào tìm được đạo tắc Hồng Mông, chắc hẳn không thể nào tìm được đạo tắc Hồng Mông ở nơi này, cho nên mới rời đi.

Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút may mắn, may mắn khi đi bản thân mình đã không bố trí bất cứ hư Không Giám Sát Thần TRận nào cả, nếu không nơi này đã bị phát hiện ra rồi.

Từng đạo đạo vận được Lam Tiểu Bố tiện tay vung ra, vùng hư không trước mặt Lam Tiểu Bố dần dần như có thực chất, vùng hư không trước mặt Lam Tiểu Bố, một bóng người mơ hồ đang từ từ rõ ràng lại.

Cảm nhận được bóng người càng ngày càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật càng ngày càng nhanh. Lại qua hai canh giờ nữa, hình ảnh trong hư không hoàn toàn rõ ràng.

Đây cũng là một nữ tử, trên đầu nữ tử có đầu mũ phượng Thần Nữ, Lam Tiểu Bố bị giới hạn về tu vi, không thể nào nhìn rõ tướng mạo của đối phương, nhưng từ động tác của nữ tử này có thể nhìn ra được, đây là một nữ nhân vô cùng cường đại và tự tin.

Thần thông của Lam Tiểu Bố không thể nào duy trì được lâu, hắn dứt khoát khắc hình ảnh này ra. Thần thông tản đi, trong hư không lại bình thường trở lại. Chỉ cần tương lai hắn gặp được nữ nhân này, hắn nhất định có thể nhận ra.

“Đa tạ ơn cứu mạng của đạo hữu.” Ngay khi Lam Tiểu Bố định rời khỏi đây, một giọng nữ thanh thúy truyền đến.

Lam Tiểu Bố quay đầu lại nhìn thấy một nữ tử váy xanh, nữ tử này Lam Tiểu Bố biết, trước đây không lâu hắn vừa cứu được một nữ tử ở chỗ hồ nước. So với lúc trước toàn thân ướt đẫm bị trọng thương, giờ phút này nàng đã lộ ra một loại khí chất cao quý có giáo dưỡng.

Chương 1536 - Chương 1536: Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Lam Tiểu Bố vội vàng tỏ vẻ thật thà nói, “Vị đại tỷ này khách sáo quá, ta đi đến cái hồ đó vừa hay nhìn thấy đại tỷ bị rơi vào trong hồ. Người xuất gia lòng dạ từ bi, ta mới thuận tay cứu đại tỷ lên… A, đúng rồi, trước đó ta là người xuất gia. Chỉ là ta không có thần đan tốt, chỉ có một viên thần đan cấp một, còn là do người khác tặng cho ta. Bây giờ thấy đại tỷ đã bình an vô sự, ta cũng an tâm rồi, thiện tai, thiện tai!”

Nữ tử sửng sốt, gọi nàng là đại tỷ? TRong những tu sĩ ở Đại Hoang Thần Giới, còn có người có tuổi nhỏ hơn cả nàng? Nàng còn chưa đến 500 năm đã tu luyện đến cảnh giới Thế Giới Thần, chỉ thiếu một chút nữa là bước vào Thần Vương cảnh, có thể nói trong khắp Đại Hoang Thần Giới là người có tư chất đệ nhất.

Nhưng mà nàng nhanh chóng bình thường trở lại, đạo vận trên người Lam Tiểu Bố không hiện rõ, rõ ràng tu vi cũng giống nàng. Nhìn bộ dạng thật thà của hắn, chắc hẳn là một khổ tu sĩ tương đối đàng hoàng. Cộng thêm hắn nói đã từng là người xuất gia, cộng thêm cách ăn mặc này, chắc hẳn là một tăng nhân khổ hạnh rồi.

“Ta tên là Thích Mục Dư, đến từ Trường Sinh Thánh Đạo. Nếu như không có ngươi, đổi thành người khác, chỉ sợ ta không thể nào yên ổn mà đứng ở chỗ này rồi. Cho nên ơn cứu mạng của ngươi, trong lòng ta vô cùng cảm kích.” Nữ tử tên là Thích Mục Dư này sau khi nói xong thì cúi đầu hành lễ.

Ngôn từ vô cùng tha thiết, đối với nàng mà nói thì quả thật là như vậy. Xem ra bản tính của Lam Tiểu Bố tương đối thuần hậu, con người cũng có vẻ không có tâm cơ gì. Đổi thành một người có tâm cơ và xảo trá, chỉ sợ chuyện đầu tiên không phải là cứu nàng, mà là lột sạch nàng. Đừng nói đến thứ khác, bộ nội giáp trên người nàng kia chính là Thần khí bán cực phẩm.

Trừ nội giáp ra, trên cổ nàng có một sợi dây chuyền, đó cũng là một món Thần Khí Phòng Ngự thượng phẩm đỉnh cấp, còn trong nhẫn của nàng cũng có không ít đồ. Mặc dù nàng có thể giới của mình, nhưng vẫn có rất nhiều đồ đặt ở trong nhẫn của mình.

Thanh niên chất phác trước mặt này sau khi cứu được nàng cũng chẳng hề động đến bất cứ đồ vật nào trên người nàng, ngay cả chiếc nhẫn của nàng cũng không động đến, ngay cả dùng thần niệm cưỡng ép dò xét cũng không làm.

Lam Tiểu Bố thì khiếp sợ nhìn nữ tử trước mắt này Trường Sinh Thánh Đạo? Còn có loại tông môn có cái tên phách lối như vậy? Hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, cũng không dám đặt tên tông môn của mình là Trường Sinh Thánh Đạo.

“Ngươi nói ngươi đến từ Trường Sinh Thánh Đạo?” Lam Tiểu Bố chần chừ một chút vẫn hỏi thành lời. Tông môn dám đặt tên là Trường Sinh Thánh Đạo, lợi hại biết bao nhiêu chứ? Phải biết rằng lúc trước ở nơi này chính là Trường Sinh Giới đó. Ở Trường Sinh Giới đặt tên tông môn là Trường Sinh Thánh Đạo, đây quả thật là coi trời bằng vung. Khỏi cần phải nói, cho dù là Đại Hoang Thần Giới, nếu có tông môn dám đặt tên là Đại Hoang Thánh ĐẠo, vậy Đạo Quân như hắn sẽ cho phép sao? Không phải là hắn bá đạo, nhưng hắn chắc chắn sẽ không cho phép.

“Đúng vậy, Trường Sinh Thánh Đạo.” Thích Mục Dư nghi ngờ nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, biểu hiện của Lam Tiểu Bố hình như có chút kỳ quái.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Thích Mục Dư, vội vàng nói, “Ta cảm thấy cái tên này thật là khí phách, khiến ta không nhìn được mà cảm thán quá lợi hại.”

Loại ánh mắt không hiểu gì cả chỉ biết là rất lợi hại kia của Lam Tiểu Bố khiến Thích Mục Dư cảm thấy có chút buồn cười, nàng dịu dàng giải thích, “Cái tên Trường Sinh Thánh Đạo này không phải muốn lấy là lấy được, lúc trước vì cái tên này, mấy cường giả Thánh ĐẠo cao cấp nhất của tông môn ta đã phải xuất động. Hơn nữa bây giờ Trường Sinh Thánh Đạo là do năm đại gia tộc Tiên Đạo tạo thành, thánh môn bình thường ở Đại Hoang Thần Giới, cũng không thể nào so sánh với Trường Sinh Thánh Đạo được.”

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta nghĩ nói nơi này vốn là Trường Sinh Giới, về sau mới đổi tên là Đại Hoang Thần Giới. Ta nghĩ tông môn của các người lúc trước tên là Trường Sinh Thánh Đạo, vậy tương lai có khi nào lại đổi tên thành Thánh Đạo có liên quan đến Đại Hoang Thần Giới hay không?”

Đây mới chính là chuyện mà Lam Tiểu Bố lo lắng, bây giờ hắn còn chưa thành lập loại tông môn như Đạo Hoang Thánh Đạo, nếu như Trường Sinh Thánh Đạo đổi tên tông môn thành Đại Hoang Thánh Đạo, vậy rõ ràng sẽ càng hợp với quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới. Đối với toàn bộ tông môn mà nói thì vô cùng tốt, điểm này hắn tin đối phương không thể nào không nghĩ ra.

Thích Mục Dư cười cười, “Cái này cũng không phải muốn thay đổi thi có thể thay đổi được.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn đối phương, đối phương lại có thể tại Trường Sinh Giới cường giả như mây lấy tên tông môn của mình là Trường Sinh Thánh Đạo, muốn đổi tên thành Đại Hoang Thánh Đạo, hắn khẳng định không thể làm gì được.

Thích Mục Dư giải thích, “Bởi vì lúc trước Trường Sinh Giới không có Đạo Đình, thời gian Trường Sinh Giới hình thành không dài, cho nên thế lực ở khắp nơi đều san sát nhau, mọi người minh tranh ám đấu, còn chưa có ai có thể thống nhất toàn bộ Trường Sinh Giới. Cũng chính vì vậy, tông môn mới có thể lấy tên là Trường Sinh Thánh Đạo. Bây giờ Đại Hoang Thần Giới lại khác, Đại Hoang Thần

Giới đã có Đạo ĐÌnh rồi, Trường Sinh Thánh Đạo không thể nào lấy cái tên Đại Hoang Thánh Đạo được.”

“Chẳng lẽ ĐẠo Quân của Đại Hoang Đạo ĐÌnh sẽ đánh tới đây sao?” TRong lúc nhất thời trong lòng Lam Tiểu Bố không hiểu rõ, hắn biết mình muốn đánh tới đây cũng không có thực lực đó.

Sự kiên nhẫn của Thích Mục Dư cũng không tệ, tiếp tục nói, “Đó là bởi vì Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới nhận được sự tán thành của Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới, trước khi hắn chưa bị giết chết, muốn lấy tên Đại Hoang Thánh Đạo, nhất định phải có được đạo ngôn đồng ý của ĐẠo Quân Đại Hoang Thần Giới. Nếu không thì không thể nào thành lập được Đại Hoang Thánh Đạo.”

Chương 1537 - Chương 1537: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo.

“Vậy thì tông môn của các ngươi chắc hẳn sẽ nghĩ cách giết chết vị Đạo Quân này sao?” Trong Lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cahr giác, một tông môn như thế này rất có thể đã xem hắn là kẻ địch tiềm ẩn.

Thích Mục Dư lắc đầu, “Mặc dù ta chưa từng gặp Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới, nhưng có thể trở thành ĐẠo QUân của một giới, sao có thể đơn giản được? Huống chi nó còn bao gồm cả Trường Sinh Giới. Muốn giết chết Đạo Quân này, sợ rằng sẽ rước họa vào thân.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng thầm mắng, cái tông môn vương bát đản này, rõ ràng đã để mắt đến hắn, nếu không thì khi nói chuyện Thích Mục Dư sẽ không nói với giọng điệu như vậy. NGhe giọng điệu của Thích Mục Dư, là có người đã để mắt đến Lam Tiểu Bố hắn, nhưng Thích Mục Dư không hề xem trọng những người này.

Phải làm thế này mới khiến mấy con rùa này không nhìn chằm chằm mình? Tiên hạ thủ vi cường?

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố hình như có chút hoang mang, Thích Mục Dư nói, “Còn chưa thính giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

Lam Tiểu Bố lấy lại tinh thần, vội vàng nói, “KHông biết đã bao lâu rồi không có ai hỏi tên ta, cứ tùy tiện gọi ta là người qua đường Giáp là được rồi, ta phải đi rồi, thí chủ, hẹn sau này gặp lại… Ai da, nói quen miệng rồi, đạo hữu, sau này gặp lại.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố chắp hai tay lại.

Thích Mục Dư cười khúc khích, “Vậy ta gọi ngươi là KHổ Hành Giả đi, ngươi muốn đi đâu?”

Rõ ràng Thích Mục Dư cũng đã nghe ra, cái tên người qua đường Giáp này quả thật quá tùy tiện. Đối phương là một tăng nhân khổ hạnh, không để ý đến tên cũng là chuyện bình thường.

Lam Tiểu Bố lại thiện tai một lúc rồi mới lên tiếng, “Ta thì cứ gặp sao hay vậy, đi đến chỗ nào thì đi chỗ đó.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố xoáy người rời đi, hắn nhất định phải tìm một nơi, đột phá lên Hợp Thần cảnh trước rồi tính. Tu vi thấp đúng là không ổn, bây giờ lại xuất hiện thêm một cái Trường Sinh Thánh Đạo, đây là thứ gì chứ.

Thích Mục Dư gọi Lam Tiểu Bố lại, “Khổ Hạnh đạo hữu, nếu như ngươi vẫn chưa định được chỗ đi, không bằng đến Trường Sinh Thánh Đạo với ta đi. Ở Trường Sinh Thánh Đạo, ít nhất cũng có một nơi để đặt chân, không cần phải lưu lạc tứ xứ, cũng có thể an tâm tu luyện. ĐÔi với một người tu sĩ mà nói, dù sao thì cho dù đạo tâm có kiên định, nhưng không thể an tâm tu luyện, vẫn sẽ bị tụt lại phía sau.”

Ở trong mắt Thích Mục Dư, tu vi của Lam Tiểu Bố rất bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là Thần QUân mà thôi, thậm chí còn không đến. Nàng không dùng thần niệm dò xét, là vì bận tâm đến cảm xúc của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, chủ ý này hay đấy, nếu như hắn đến Trường Sinh Thánh Đạo, có thể biết rõ những thánh môn đỉnh cấp ở Trường Sinh Giới này có cấp độ thế nào. Có câu nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, có lẽ đối phương biết Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới có tên là Lam Tiểu Bố, biết tu vi của hắn không mạnh, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết gì về đối thủ của mình.

“Thiện tai, đa tạ Thích thí chủ.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói cảm tạ.

Thích Mục Dư lại cười nói, “Tốt nhất là ngươi nên đổi lại những lời thường nói đi. Trường Sinh Thánh Đạo không có quan hệ tốt với phật môn lắm.”

“Đa tạ, Thích đạo hữu, ta sẽ để ý. “Lam Tiểu Bố đổi giọng vô cùng tự nhiên, hắn cũng chẳng phải tăng lữ khổ hạnh gì cả.

Thích Mục Dư lấy ra một cái pháp bảo phi hành nói với Lam Tiểu Bố, “Khổ Hạnh đạo hữu, ngươi lên đây đi, ta dẫn ngươi đến Trường Sinh Thánh Đạo.”

Lam Tiểu Bố vốn còn định đến Trường Sinh Thánh Đạo điều tra một chút, bây giờ đã có cơ hội thì đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đây là một cái phi thuyền thần khí thượng phẩm, mặc kệ Trường Sinh Giới giàu có như thế nào, một pháp bảo phi hành của Thế Giới Thần chính là thần khí thượng phẩm, trên người còn mặc một cái hộ giáp thần khí bán cực phẩm, vậy thì nhất định là giàu có.

Trên thực tế Thích Mục Dư vẫn tương đối dễ nói chuyện, ít nhất thì trong mắt Lam Tiểu Bố, nàng là một người dễ nói chuyện.

Phi thuyền tiến về phía Trường Sinh Thánh Đạo, trên đường đi, nàng luôn giải thích tình hình của Trường Sinh Thánh Đạo cho Lam Tiểu Bố biết. Trường Sinh Thánh Đạo là một trong những thánh môn đỉnh cấp ở Trường Sinh Giới, không hề yếu hơn những thánh môn Thái Hàn Thánh Sơn, Nam Thiên Thánh Môn, Tam Thanh Thánh Môn, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Trường Sinh Thánh Đạo có thể đứng sừng sững ở Trường Sinh Giới, chủ yếu là vi có năm gia tộc Tiên Đạo liên minh. Năm gia tộc Tiên đạo này không có gì cả, nhưng trong năm gia tộc Tiên Đạo này đều có một cường giả chí cao, theo thứ tự là Tang Lạc Bình, Thương Khuê, Kế Tam Cát, Dị Phong Cùng, Thích Vạn Hà.

Năm người này, mỗi một người đều là cường giả đỉnh cấp của Trường Sinh Giới, liên hợp với nhau tạo thành Trường Sinh Thánh Đạo, uy thế đương nhiên cũng như mặt trời ban trưa. Trường Sinh Thánh Đạo vừa mới thành lập, có rất nhiều thánh môn đều muốn đến san bằng Trường Sinh Thánh Đạo. Bởi vi Trường Sinh Thánh Đạo có năm cường giả này tồn tại, kết quả những thánh môn đến gây chuyện chẳng những không san bằng được thành môn này, mà còn bị san bằng.

Lam Tiểu Bố cũng vì vậy mới biết người làm chủ ở Trường Sinh Thánh Đạo, theo thứ tự là Tang gia, Thương gia, Kế gia, Dị gia, Thích gia, Thích Mục Dư chắc chắn là người Thích gia.

Mặc dù Trường Sinh Thánh Đạo do năm đại gia tộc tu tiên đỉnh cấp tạo thành, nhưng mà Đạo Chủ của Trường Sinh Thánh Đạo lại không phải người của năm gia tộc này. Đạo Chủ của Trường Sinh Thánh Đạo tên là Chúng Hành ĐÌnh, có thể trở thành Đạo Chủ của Trường Sinh Thánh Đạo, là bởi vì năm đại gia tộc tu tiên không có ai đồng ý để đối phương làm Đạo Chủ, cho dù là luân phiên cũng không được.

Bởi vì ĐẠo Chủ của Trường Sinh Thánh Đạo không phải là người của năm gia tộc, cho nên đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo cũng không hoàn toàn là người của năm gia tộc. Nói chính xác gì, đệ tử của năm gia tộc này chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong Trường Sinh Thánh Đạo, phần lớn đều là những tu sĩ khác họ.

Chương 1538 - Chương 1538: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo. (2)

Nhưng các vị trí quan trọng ở Trường Sinh Thánh Đạo như Tàng Kinh các, CHấp Pháp điện, Nội Ngoại Sự Điện, TRuyền Công điện, Đan Khí điện, đều do người của năm gia tộc này nắm giữ. Đạo tràng Thánh Đạo, trên cơ bản cũng nằm trong tay người năm gia tộc này.

Ở Trường Sinh Thánh Đạo, có quan niệm đẳng cấp vô cùng mạnh. Tu sĩ từ năm gia tộc ở trong Trường Sinh Thánh Đạo, địa vị đương nhiên là cao nhất. Trong tình huống bình thường, những đệ tử khác họ mà xảy ra xung đột với đệ tử của năm gia tộc này, mặc kệ đúng sai, đều sẽ dạy dỗ đệ tử khác họ một lần trước, sau đó mới tra hỏi ngọn nguồn mọi chuyện. Cuối cùng mới phán quyết mọi chuyện, nhưng khẳng định vẫn sẽ thiên vị đệ tử của năm gia tộc.

Nói xong những chuyện này Thích Mục Dư mới nhìn Lam Tiểu Bố, "Khổ Hạnh, sau khi ngươi đến Trường Sinh Thánh Đạo rồi, nhất định phải nhớ kỹ, không thể nổi lên xung đột với người của năm gia tộc này. Nếu như lỡ mà ngươi có xung đột với người của năm gia tộc, nhất định phải đến tìm ta. Bây giờ ngươi ở lại ngoại môn Trường Sinh Thánh Đạo trước đã, chờ ta đến đạo tràng Thích gia báo cáo, sẽ sắp xếp cho ngươi đến đạo tràng Thích gia. Đến đạo tràng làm việc không cần phải quá hao tổn tâm trí, còn có đầy đủ thời gian và tài nguyên tu luyện."

Thích Mục Dư dẫn theo Lam Tiểu Bố từ phi thuyền đổi sang truyền tống trận, rồi lại đổi qua phi thuyền, đi hết sáu ngày, lúc này mới về đến Trường Sinh Thánh Đạo.

Vừa đến bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo, Lam Tiểu Bố không nhịn được cảm thán, Trường Sinh Thánh Đạo quả nhiên là hung ác, bốn chữ Trường Sinh Thánh Đạo kia, hầu như muốn che khuất cả nửa bầu trời rồi. Trôi nổi trong hư không vô cùng mênh mông.

Cầu thang rộng lớn màu vàng, được hư không thần trận nâng đỡ, kéo dài đến giữa không trung.

Dùng thần niệm thăm dò, không thể nào biết được giới hạn của Trường Sinh Thánh Đạo nằm ở đâu, ngươi đứng ở tại cầu thang màu vàng của Trường Sinh Thánh Đạo, thậm chí có thể có một loại ảo giác, toàn bộ Trường Sinh Giới này đều là Trường Sinh Thánh Đạo. Nói dễ nghe một chút chính là khí thế bàng bạc mênh mông, nói khó nghe một chút chính là bá đạo, ngang ngược càn rỡ.

Hơn nữa bên ngoài cầu thang Trường Sinh Thánh Đạo, hộ trận cũng là thần trận cấp chín.

Thích Mục Dư vừa hạ phi thuyền, đã có một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt Thích Mục Dư, người còn chưa hiện rõ mà giọng nói đã tới trước, “Mục Dư có chuyện gì vậy?”

Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm cũng có thể cảm nhận được tu vi của người này, đây là một nam tử trung niên, tu vi chắc hẳn là Hợp Thần trung kỳ, đầu đội quan Hợp Thần, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

“Bàng thúc, ta ở ngoài bí cảnh Cuồng KHuyết bị Kế Tán đánh lén trọng thương, nếu không nhờ Khổ Hạnh cứu giúp, ta đã không còn mạng ở đây rồi.” Thích Mục Dư vừa nhìn thấy người tới đã lập tức ấm ức nói.

Người nam tử được gọi là Bàng thúc này vẻ mặt đầy sát khí, khi nghe lời Thích Mục Dư nói xong, sát khí trên mặt càng sâu, “Kế gia thật là can đảm, dám tính toán đến Thích gia ta, ha ha, Thánh Chủ của Thích gia ta không có ở đây, vậy thì không còn kiêng kỵ nữa sao? Mục Dư, ngươi không cần lo lắng, Thích gia ta nhất định phải trút nỗi nghẹn này ra. Đi thôi, đầu tiên đi với ta đến Chấp Pháp điện đã.”

Thích Mục Dư ừ một tiếng rồi nói, “Bằng thúc, Khổ Hạnh là ân nhân của ta, ta định sắp xếp hắn đến đạo tràng của Thích gia ta.”

Nam tử kia nghe thấy vậy, khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Chúng ta đến Chấp Pháp điện trước đã, bảo Khổ Hạnh đi theo làm chứng.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố biết, bản thân mình còn chưa bắt đầu hưởng thụ ngày tháng yên bình đã bị cuốn vào trận thị phi này rồi. Có thể sau khi chuyện này kết thúc, hắn sẽ trở thành đối tượng chèn ép của Kế gia. Nhưng mà không quan trọng, tương lai Kế gia cũng sẽ là một trong những đối tượng mà hắn muốn xử lý.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện này, đã cảm thấy trong không gian đột nhiên chấn động. Hắn lập tức biết được, đây là nam tử trung niên đang truyền âm cho Thích Mục Dư. Nội dung truyền âm này chỉ sợ không có ý tốt gì với hắn, bởi vì hắn nhìn thấy Thích Mục Dư nhíu mày lại.

Trong lòng Thích Mục Dư quả thật không hề thoải mái, Bằng thúc truyền âm cho nàng, nói cái gì mà đạo tràng Thích gia không thể có người ngoài được, nhất định đều phải là người của Thích gia, nếu không thì sẽ không an toàn.

Vì sao đạo tràng Thích gia lại không thể có người ngoài? Ở Trường Sinh Thánh Đạo, đạo tràng của nhà khác đều có rất nhiều người ngoài.

Tựa như cảm thấy Thích Mục Dư khó chịu, nam tử Bằng thúc kia lại truyền âm đến nói, “Mục Dư, ngươi là người có tư chất đứng đầu ở Thích gia ra, cho nên có rất nhiều chuyện ở đạo tràng, ngươi còn chưa từng tiếp xúc đến. Đạo tràng của Thích gia ra cũng xem như là ít nhất, nhưng mà đạo tràng Thích gia ra đều là những đạo tràng được chọn lựa kỹ càng, mỗi một đạo tràng đều liên quan đến sinh tử tồn vong của Thích gia ta trong tương lai. ngươi không cần quá lo lắng, nếu tên Khổ Hạnh kia đã cứu ngươi, chờ sau khi hắn làm chứng xong, nhất định sẽ có sắp xếp tốt hơn.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Thích Nguyên bằng thì nghi ngờ Lam Tiểu Bố. May mắn như vậy à? Cứu người lại cứu đến chỗ Thích Mục Dư luôn rồi? Bây giờ người để mắt đến Thích gia cũng không phải chỉ một hai người, lỡ như Khổ Hạnh này là nội ứng của nhà khác, Thích gia xem như bị thiệt lớn.

Cho nên hắn thà rằng khiến Thích Mục Dư mất hứng, chứ không sắp xếp Khổ Hạnh đến đạo tràng Thích gia.

Chương 1539 - Kế hoạch xấu xa.

Không biết là vì Thích gia có địa vị rất cao, hay là Thích Mục Dư có địa vị rất cao, Lam Tiểu Bố đi theo Thích Mục Dư và Thích Nguyên Bằng đến Chấp Pháp điện, bên trong Chấp Pháp điện đã ngồi đầy người.

Lam Tiểu Bố không mở rộng thần niệm, loại khí thế đạo vận cường hãn tung hoành trong Chấp Pháp điện, khiến Lam Tiểu Bố không dám tùy tiện nhìn loạn.

Hắn có Khí Vận Chi Thụ che giấu tu vi, chắc hẳn sẽ không bị nhìn ra. Nhưng mà cường giả ở nơi này thật sự quá nhiều, sơ ý một chút thì sẽ bại lộ. Không đúng, đạo vận cường hãn này không phải là do cường giả ở nơi này quá nhiều, mà là bởi vì thần trận ở nơi này quá cường hãn, đạo vận thần trận tung hoành khiến hắn cảm thấy áp lực.

“Các vị điện chủ, Đạo Chủ. Ta nghĩ tư chất của Thích Mục Dư ở Trường Sinh Thánh Đạo ta, thậm chí là toàn bộ Đại Hoang Thần Giới chính là hạng nhất. Nhưng nàng lại bị người ta hãm hại, suýt chút nữa bỏ mạng… Đây là đang ức hiếp Thích gia ta, hay là đang khinh thường Trường Sinh Thánh Đạo ta?” Thích Nguyên Bằng vừa lên tiếng đã có giọng điệu vô cùng bất mãn, tựa như không có được câu trả lời hợp lý thì sẽ không bỏ qua.

Lam Tiểu Bố nghe thấy rất rõ, Đạo Chủ cũng ở nơi này. Nếu là Đạo Chủ, vậy nhất định chính là Đạo Chủ của Trường Sinh Thánh Đạo, Nhưng khi Thích Nguyên Bằng nói ra, vậy mà đặt điện chủ trước, Đạo Chủ sau, quả nhiên không phải là người của năm gia tộc thì không có địa vị.

Một giọng nói hơi khàn khàn vang lên, “Hành Đình Đạo Chủ, chuyện này ngươi giải quyết đi.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố mới nghe được giọng nói tràn đầy tức giận từ phía chủ vị, “Ai dám to gan như vậy? Mục Dư ta đương nhiên có biết, là đệ nhất thiên tài ở Trường Sinh Thánh Đạo ta, cũng là lực lượng trung kiên của Trường Sinh Thánh Đạo ta trong tương lai. Mục Dư, ngươi nói tình hình cụ thể xem.”

“Vâng.” Thích Mục Dư đáp lời, sau đó đứng dậy nói, “Đạo Chủ, các vị điện chủ tại thượng. Ta là Thích Mục Dư của Thích gia, sáu ngày trước, ta ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết gặp được Kế Tán. Lúc đó Kế Tán muốn tổ đội với ta tiến vào bí cảnh, ta đã từ chối ngay lúc đó. Ta là một nữ tử, hắn là một nam tử, tổ đội không thích hợp lắm.

Khiến ta không thể ngờ được là, Kế Tán lúc đó lại đột nhiên hãm hại ta. Hắn chắc hẳn muốn đánh ta trọng thương rồi bắt ta đi. Nhưng không ngờ được ta có một món bảo vật hộ thân, mặc dù bảo vật bị đánh nát, nhưng Kế Tán không thể nào thành công, ta lại dựa vào một lá độn phù bỏ chạy…”

Lam Tiểu Bố biết, bảo vật mà Thích Mục Dư nói thật ra chính là cái nội giáp Thần Khí bán cực phẩm kia. Trên thực tế Lam Tiểu Bố biết rất rõ nội giáp Thần khí bán cực phẩm không bị đánh nát, Thích Mục Dư cũng đang bày mưu kế nhỏ.

“Nếu như không phải Khổ Hạnh đạo hữu đi ngang qua cứu giúp, ta nghĩ ta đã bị Kế Tán giết chết rồi. Còn mong Đạo Chủ và các bị điện chủ làm chủ cho ta.” Sau khi Thích Mục Dư nói xong thì cúi người hành lễ.

Lam Tiểu Bố lại càng có ấn tượng tốt với Thích Mục Dư, so với Thích Nguyên Bằng thì gọn gàng dứt khoát đặt mấy vị điện chủ ở trước, Thích Mục Dư thì càng tôn trọng Đạo Chủ hơn. Mặc dù biết Đạo Chủ không phải người của năm gia tộc, nhưng nàng vẫn đặt Đạo Chủ ở phía trước.

Nghe thấy lời Thích Mục Dư nói, tất cả mọi người trong đại điện đều im lặng. Nếu như là người khác, vậy thì có thể áp giải đến, nhưng dính đến Kế Tán Kế gia, đây là người trong năm gia tộc, cũng là một tu sĩ thiên tài, chuyện này làm sao đây?

Một hồi lâu sau, một giọng nói chói tai vang lên, “Mục Du hiền chất, nếu như quả thật là Kế Tán đánh lén ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Chỉ là bây giờ Kế Tán hoàn toàn không có ở trong đạo môn, chuyện này phải đợi Kế Tán quay về mới có thể xem xét được.”

“Kế điện chủ, chuyện này đã cực kỳ rõ ràng rồi, còn phải đợi Kế Tán trở về sao? Nếu như Kế Tán không quay về, chẳng lẽ cứ chờ đợi mãi như vậy sao?” Lại có một giọng nói khác vang lên.

Lam Tiểu Bố nghe được giọng nói này không phải là từ Thích Nguyên Bằng, nhưng mà hắn nghĩ nếu đã nói chuyện giúp Thích Mục Dư, vậy thì chắc hắn là người của Thích gia.

“Thích điện chủ, dù sao thì đây cũng là lời nói một bên, chẳng lẽ bây giờ cứ nghe một bên như vậy, rồi định tội Kế Tán hay sao?” Giọng nói chói tai từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố nghe đến đây thì trong lòng khẽ động, người năm gia tộc tạo thành Trường Sinh Thánh Đạo quả thật là mạnh, nhưng chưa chắc đã là chuyện tốt. Pháo đài có mạnh đến đâu một khi nội bộ bắt đầu tan rã cũng sẽ sụp đổ, năm gia tộc này rõ ràng đang nội đấu vô cùng nghiêm trọng, nếu như hắn nắm lấy cơ hội này, để nội bộ Trường Sinh Thánh Đạo nội đấu một trận…

Không được, không được, bố cục này quá nhỏ.

Lam Tiểu Bố phát hiện bố cục này quá nhỏ rồi, cái gì mà khiến Trường Sinh Thánh Đạo nội đấu chứ, dứt khoát khiến cho cả Trường Sinh Giới nội đấu hết đi. KHiến cho mấy thánh môn này sống chết với nhau, cuối cùng hắn lấy danh Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới ra mặt, ổn định Đại Hoang Thần Giới, tất cả không phải sẽ nằm trong tầm kiểm soát rồi sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, không khỏi cảm thán mình cũng đã thành một hạng người xấu bụng rồi. Lúc trước hắn rất khinh thường sự xuất hiện của Phong Thần Bảng, vì sự xuất hiện của Phong Thần Bảng, các đạo môn ở vũ trụ Đại Hoang mới bắt đầu nội đấu, mấy đại Thánh Nhân bắt đầu tính toán với nhau.

Bây giờ không phải hắn cũng giống như vậy sao? Nếu như gây ra nội đấu cho toàn bộ Trường Sinh Giới, thế thì có khác gì mấy đạo môn ở vũ trụ Đại Hoang nội đấu đâu chứ?

Lão Triệu chính là vì xuất thân từ Tiệt giáo, kết quả đã trở thành vật hi sinh trong tính toán của Thánh Nhân. Nếu như không có hắn cứu lão Triệu từ Thông Thiên Trụ ra, bây giờ lão Triệu chỉ còn là một cái tên mà thôi.

Nhưng mà cho dù có xấu bụng, Lam Tiểu Bố cũng quyết định làm như vậy. Thánh Nhân làm được, sao Lam Tiểu Bố hắn lại không làm được? KHông thể khiến cho những Thánh Nhân này nội đấu, Lam Tiểu Bố hắn lấy cái gì mà khống chế toàn bộ Đại Hoang Thần Giới? Bây giờ thủ hạ của hắn chỉ có mấy Thần Vương và một đám quân tu sĩ tu vi thấp mà thôi.

Chương 1540 - Kế hoạch xấu xa. (2)

Ở Trường Sinh Giới, hắn nhất định phải giết một nhóm, kéo một nhóm, đuổi một nhóm…

Một giọng nói đột ngột kéo Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại, “Đạo Chủ, chuyện này ngươi cảm thấy nên xử lý như thế nào?”

Đại điện lại càng yên tĩnh hơn, điện chủ vừa lên tiếng này không phải là người Thích gia, cũng không phải người Kế gia, mà là người Tang gia. Điện chủ Tang gia dò hỏi Đạo Chủ, đây là muốn chuyển mâu thuẫn lên người Đạo Chủ Trường Sinh Thánh Đạo. Khó trách người của năm gia tộc lại muốn một người khác họ làm Đạo Chủ, cái này chẳng những có thể giúp cho năm gia tộc không vì tranh đoạt vị trí Đạo Chủ mà tự hao tổn, còn có thể chuyển dời loại mâu thuẫn nội bộ này đi.

Cho dù Đạo Chủ xử lý như thế nào, đều sẽ đắc tội với một bên, thậm chí là đắc tội với cả hai phe. Làm thế này có thể giảm bớt mâu thuẫn giữa Thích gia và Kế gia, gia tăng bất mãn của hai nhà hoặc một nhà với Đạo Chủ.

Lam Tiểu Bố không khỏi cảm thông với tên Đạo Chủ này, Đạo Chủ mà như vậy thì quá uất ức rồi. Nhưng mà chuyện này đối với hắn là một chuyện tốt, nếu như có thể, hắn sẽ lôi kéo Đạo Chủ này về với mình. Chỉ là bây giờ rõ ràng không được, bây giờ hắn còn không bằng một người qua đường Giáp, sẽ không có ai để ý đến hắn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang cảm thông với vị Đạo Chủ này, hắn chợt nghe một giọng nói ôn hòa vang lên, “Ngươi tên là Khổ Hạnh sao? Ngươi nói quá trình người cứu Mục Dư như thế nào ra đi.”

Lam Tiểu Bố ngẩng đầu nhìn một chút, người vừa nói chuyện chính là Đạo Chủ. Hắn cũng dựa vào cơ hội này nhìn lướt qua mấy vị điện chủ còn lại.

Tu vi của vị Đạo Chủ này hình như không cao cũng không thấp, chắc hẳn mới vừa bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, mấy điện chủ kia, tu vi hình như cũng là Hợp Thần cảnh. Đạo Chủ chẳng những có giọng nói ôn hòa, mà gương mặt cũng cực kỳ nhã nhặn, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng hiền lành.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ gia hỏa này bị mài mòn hết góc cạnh rồi, ngay cả dung mạo cũng không dám hung hãn. Có lẽ là đã từng bị người của năm gia tộc dạy dỗ qua, hoặc là biết mình mà có chút góc cạnh thì sẽ biến mất khỏi vị trí Đạo Chủ. Thậm chí có khả năng hoàn toàn biến mất khỏi vùng vũ trụ này.

“Bẩm Đạo Chủ, ta chính là Khổ Hạnh. Ta là một khổ tu sĩ, vừa hay đi ngang qua một cái hồ, nhìn thấy Thích Mục Dư đạo hữu từ trên trời rơi xuống cái hồ kia. Ta nhanh chóng cứu Thích Mục Dư đạo hữu lên, sau đó mới biết được nàng bị người ta hãm hại.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng kính cẩn nói.

“Khổ Hạnh, ngươi nói chuyện phải chú ý một chút. Thích Mục Dư có bị người ta hãm hại hay không, bây giờ vẫn chưa có kết luận.” Giọng nói chói tai của điện chủ Kế gia truyền đến.

Lam Tiểu Bố tỏ vẻ đờ đẫn, vẻ mặt mờ mịt nói, “Lúc đó ta có nhìn thấy vết thương trên người Thích Mục Dư, nàng khẳng định đã bị người hãm hại, là đánh lén vào sau lưng, ta còn bỏ ra một viên thần đan chữa thương cấp một nữa.”

“Ha ha, Kế điện chủ, Khổ Hạnh đạo hữu nói Thích Mục Dư bị người hãm hại, cũng không có nói là ai hãm hại, ngươi đã vội vã lên tiếng như vậy là vì sao?” Điện chủ Thích gia lập tức châm chọc một câu.

Kế điện chủ hừ một tiếng, từ tốn nói, “Có phải hay không ngươi và ta nói đều không tính, để Đạo Chủ nói đi.”

Đạo Chủ ôn hòa nói, “Khổ Hạnh, cái nhìn của ngươi là như thế nào?”

Lam Tiểu Bố mắng to, nhìn cái đầu nhà ngươi đấy. Nơi này đều là người của năm gia tộc, một mình ngươi không dám đắc tội, lại đấy lên người Lam Tiểu Bố ta rồi. Ta chỉ là một người đi ngang qua, đi ngang qua thôi đó, ngươi bảo một người đi ngang qua nói lên cái nhìn của mình? Vốn có chút cảm thông với vị Đạo Chủ này, giờ phút này Lam Tiểu Bố không còn chút cảm thông nào nữa.

Bởi vì có tùy tiện nói như thế nào, đều khó có thể hỏi thăm đến cái nhìn của hắn, nhưng không ngờ loại chuyện hoang đường này vẫn có thể xảy ra.

Lam Tiểu Bố hoang mang nhìn xung quanh, vẻ mặt thật thà nói, “Cái nhìn của ta sao? Ta không có cái nhìn nào cả. Có phải hay không, cứ gọi Kế Tán về đối chất không phải tốt hơn sao?”

Đạo Chủ khẽ nhíu mày, một hồi lâu sau mới lên tiếng. “Ngươi nói gọi Kế Tán về đối chất một chút?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, chẳng lẽ không phải nên như thế sao?”

“Cũng được, ngươi có bằng lòng gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo ta không?” Đạo Chủ nhìn Lam Tiểu Bố, giọng điệu lại càng hòa nhã.

Lam Tiểu Bố lộ ra vẻ mặt vui mừng nói, “Đương nhiên là đồng ý rồi, ta có thể gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo thật là tốt quá.”

“Tang điện chủ, con người Khổ Hạnh này cũng không tệ lắm, cộng thêm lại muốn gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo ta, nếu như không có gì thì hãy để hắn gia nhập Chấp Pháp điện, trở thành một vị chấp pháp của Chấp Pháp điện được không?” Đạo Chủ nhìn về phía Tang điện chủ CHấp Pháp điện.

Tất cả mọi người đều hiểu Đạo Chủ có ý gì, Đạo Chủ không muốn đắc tội với ai cả, cho nên đề cử Lam Tiểu Bốt trở thành người chấp pháp của Chấp Pháp điện, sau đó sẽ để cho Lam Tiểu Bố bắt Kế Tán về đây.

Lam Tiểu Bố đi bắt Kế Tán, đương nhiên sẽ thành bánh bao thịt đánh chó, có đi không về. Chuyện này lại có thể kéo dài một khoảng thời gian, kéo mãi cho đến lần nguy cơ tiếp theo của Đạo Chủ mới thôi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm khinh bỉ, cái cách làm này của Đạo Chủ, đúng là đáng thương lại đáng buồn. Chuyện này có thể làm được mấy lần? Nếu hắn mà thành Đạo Chủ, hắn nhất định sẽ nghĩ cách lôi kéo mấy nhà này, sau đó đắc tội với mấy nhà khác, nghĩ đến chuyện không đắc tội với ai, đừng có mà nằm mơ nữa.

Chỉ cần là ở trong giang hồ, nhất định phải xếp hàng, không xếp hàng thì sớm muộn cũng sẽ ngỏm củ tỏi.

Chương 1541 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên.

Giọng nói khàn khàn của Tang điện chủ truyền đến, “Khổ Hạnh có tướng mạo đường đường, vẻ mặt chính khí, xét thấy rất thích hợp trở thành người chấp pháp của Chấp Pháp điện ta, ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.” Giọng nói chói tai của Kế điện chủ vang lên.

Lựa chọn Lam Tiểu Bố thành người chấp pháp, chủ yếu là vì bắt Kế Tán, bây giờ ngay cả người Kế gia cũng đã đồng ý, những điện chủ khác cũng lần lượt đồng ý.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, mặc dù là tên Đạo Chủ này đã hố hắn, nhưng mà cũng hợp tâm ý của hắn. Hắn phải đánh vào bên trong Trường Sinh Thánh Đạo, đầu tiên làm một quan chấp pháp không nhỏ, đương nhiên là một mở đầu tốt.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố cho rằng chức quan chấp pháp này không nhỏ, là bởi vì chức quan chấp pháp này là do Đạo Chủ đề bạt, các đại điện chủ cho ý kiến mới có được. Ngươi ngẫm lại mà xem, một chức quan nhỏ sẽ có thanh thế lớn như vậy sao?

“Khổ Hạnh không thích hợp làm quan chấp pháp, tu vi của hắn rất thấp, còn là ân nhân cứu mạng của ta…” Quá nôn nóng, Thích Mục Dư không lo được đến quy củ mà ngắt lời.

Lời Thích Mục Dư còn chưa dứt, đã bị một giọng nói khác cắt ngang, “Lời của Mục Dư chất nữ sai rồi, trước đó Khổ Hạnh là một kẻ tán tu, nhất định đã đi qua rất nhiều nơi, được nhìn thấy đủ loại phong tục và miền đất khác nhau. Khổ Hạnh, ngươi nói xem có đúng không?”

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố đầy hoang mang nói, “Đúng đúng, là như thế này, trước đó ta vẫn luôn lang thang, đã đi qua rất nhiều nơi.”

Rất nhiều người trong đại điện đều không nhịn được mà thầm cười trong lòng, tên Khổ Hạnh này thật sự ngây ngốc như một tấm giấy trắng. Người ta đã muốn bán hắn rồi mà hắn còn giúp người ta kiếm tiền.

“Thế thì đúng rồi, loại người có kinh nghiệm phong phú như thế này là thích hợp với vị trí quan chấp pháp nhất. Mục Dư chất nữ nên đề cử nhiều người như vậy giúp sức cho Trường Sinh Thánh Đạo ta, giúp Trường Sinh Thánh Đạo ta tận dụng kỳ tài mới đúng.” Giọng nói kia lại vang lên một lần nữa.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua gia hỏa vừa nói chuyện, mặc dù hắn không biết đối phương là người nhà nào trong năm gia tộc, nhưng biết gia hỏa này và Kế gia chắc có cấu kết với nhau. Cũng không biết minh hữu của Thích gia là ai.

Tang điện chủ cười ha ha một tiếng, “Đã như vậy thì điện chủ Chấp Pháp điện ta quyết định, Khổ Hạnh chính là quan chấp pháp của Trường Sinh Thánh Đạo ta. Đây là lệnh bài quan chấp pháp, Khổ Hạnh, sau này ngươi trực tiếp báo cáo công việc với ta là được, không cần quan tâm đến những chấp sự các khu vực khác. TRong lúc chấp pháp, có thể tùy cơ ứng biến mà làm việc. Kỳ Ngôn, ngươi dẫn Khổ Hạnh đi chọn động phủ tu luyện, nghỉ ngơi trước, sau đó nói cho hắn biết một vài chuyện cần làm.”

“Vâng.” Một nam tử có dáng người gầy yếu không biết từ một góc kín đáo nào xuất hiện, không người trước mặt Tang điện chủ trả lời một câu.

Sau đó hắn đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, đưa lệnh bài trong tay cho

Lam Tiểu Bố nói, “Khổ Hạnh, ngươi đi theo ta.”

“Được.” Lam Tiểu Bố nhận lấy lệnh bài chấp pháp, trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, đây có nghĩa là sao? Dù sao thì bản thân mình cũng là một quan chấp pháp, sau tên Kỳ Ngôn này lại gọi thẳng tên mình ra như vậy, ngay cả xưng hô chấp pháp cũng không gọi?

“Ha ha, đây là việc đại thiện, Khổ Hạnh, sau này ngươi chính là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo ta, mấy chuyện nhập môn rườm rà cứ giảm bớt đi, đây là lệnh bài đệ tử nội môn Trường Sinh Thánh Đạo. Ngươi đã là quan chấp hành, vậy tạm thời cứ ở phong của Chấp Pháp điện tìm kiếm động phủ đi.” Đạo Chủ ngồi ở vị trí cao nhất, sau khi nói xong thì giơ tay lên, một cái lệnh bài khác rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố.

Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu lại, tên Kỳ Ngôn kia sau khi nhìn thấy mình có được lệnh bài đệ tử nội môn thì lộ ra ánh mắt mình đã gặp vận may rồi.

“Khổ Hạnh, nếu như ngươi có chuyện gì, lập tức truyền âm cho ta biết.” Khi Lam Tiểu Bố sắp rời khỏi Chấp Pháp điện, Thích Mục Dư nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Không đúng, mình nhất định đã tính sai chỗ nào đó rồi, cho nên vừa ra khỏi Chấp Pháp điện, Lam Tiểu Bố đã lập tức gọi Kỳ Ngôn đang dẫn đường ở phía trước lại hỏi, “Kỳ Ngôn đạo hữu, xin hỏi một chút, bên trong Chấp Pháp điện chúng ta… À, có những chức vị gì thế?”

Vốn Lam Tiểu Bố đang định hỏi tham quan chấp pháp ở Chấp Pháp điện thuộc cấp độ gì, nhưng mà lời như vậy có chút trần trụi rồi, nên hỏi thăm một cách uyển chuyển một chút. Chỉ cần đối phương nói tất cả chức vị của Chấp Pháp điện, vậy hắn có thể căn cứ theo lời nói của đối phương mà phán đoán vị trí của mình trong Chấp Pháp điện.

Kỳ Ngôn nghe thấy lời Lam Tiểu Bố hỏi thì sửng sốt, lập tức nói ra, “ĐƯơng nhiên là điện chủ, phó điện chủ, hộ pháp hộ điện, chấp sự các phương và quan chấp pháp.”

Quan chấp pháp xếp ở hàng cuối? Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, một lát sau mới hỏi thăm, “Vậy quan chấp pháp có bao nhiêu thủ hạ vậy?”

Kỳ Ngôn cảm thông nhìn thoáng quan Lam Tiểu Bố, “Khổ Hạnh, quan chấp pháp là vị trí dưới cùng, bình thường hay làm chính là truy bắt người, cho nên không có thủ hạ. Quan chấp pháp đều ở dưới trướng một chấp sự khu vực nào đó, còn Khổ Hành ngươi thì trực tiếp làm việc cho điện chủ, không giống với những quan chấp pháp bình thường khác.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra mình là một tên lính quèn. Hơn nữa còn là một tên lính quèn chạy việc, chỉ cần chấp sự khu vực nào đó muốn bắt ai, hắn phải lập tức đi bắt người đó. Ha ha, những tên vương bát đản này, một tên lính quèn, thế mà bọn hắn lại thảo luận nhiệt liệt đến đây, cuối cùng còn bày binh bố trận qua lại, để mình thành công trở thành một tên lính quèn thế này.

Rõ ràng là chuyện thứ nhất hắn cần làm chính là đi bắt Kế Tán, có lẽ đây cũng chính là chuyện cuối cùng của hắn. Bởi vì chuyện này tương đối phức tạp, mới khiến một tên lính quèn như hắn phải có đông đảo các vị điện chủ, thậm chí cả Đạo Chủ đánh nhịp mới làm được.

Nếu như có thể chửi ầm lên, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu chửi đổng rồi. nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố biết chuyện cần phải suy tính chính là làm thế nào sống sót sau nhiệm vụ bắt Kế Tán này.

Chương 1542 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên. (2)

Cho dù mọi người đều biết hắn không có khả năng bắt được Kế Tán, nhưng người Kế gia có lẽ đều đang nghĩ rằng, phải làm sao để khiến Lam Tiểu Bố không thể nào rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo một dặm.

Tính toán Tiểu Bố gia gia sao, ha ha, ông đây cứ muốn bắt Kế Tán kia về đây đấy, nhìn xem sắc mặt của mấy lão già ngươi biến ảo như thế nào.

Đương nhiên, trên đường đi bắt Kế Tán, hắn có thể làm một vài chuyện khác. Ví dụ như chạy đến Thánh Môn nào đó, tìm THánh Nữ Thánh Môn gây ra một chút hiểu lầm, hoặc là ngẫu nhiên giết chết một đệ tử của thánh môn nào đó, không thì giết một vài cháu chắt của đại lão thánh môn, cướp bóc đạo tràng của thánh môn nào đó.

CHâm ngòi đại chiến thánh môn ở Trường Sinh Giới, để Lam Tiểu Bố ta làm nên.

TRên đường Lam Tiểu Bố vẫn nghĩ đến kế hoạch của mình, mãi đến khi Kỳ Ngôn gọi hắn, hắn mới dừng lại.

Đây chỉ là một đại điện, trong đại điện có một hình ảnh lập thể to lớn, trên hình ảnh là vô số ngọn núi. Không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Kỳ Ngôn đã nói, “Khổ Hạnh chấp pháp, đây là Chân Đạo sơn mạch nơi đặt động phủ của Chấp Pháp điện ta. Ngươi có thể lựa chọn một ngọn núi làm động phủ, ngươi nhìn thấy khu vực màu đỏ không, đó là những nơi đã được chọn rồi, những nơi còn lại đều trống không.”

Hóa ra là lựa chọn động phủ, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cũng tính là chưa tán tận lương tâm. Ít nhất cũng cho hắn lựa chọn một tòa động phủ, rồi sau đó mới giao nhiệm vụ cho hắn. Chứ không phải là không để cho hắn biết động phủ ở đâu đã giao nhiệm vụ cho hắn.

Lam Tiểu Bố nhìn một chút, những động phủ này trên cơ bản đều tập trung một chỗ. Xem ra là một nơi tập trung, có lẽ là nơi có thần linh khí nồng đậm nhất ở Chân Đạo sơn mạch. Cái khu vực tập trung này, mỗi một chỗ đều được vẽ rất rõ ràng.

Lam Tiểu Bố không định chọn một nơi vắng vẻ, tu vi của hắn có thấp, người Kế gia cũng sẽ theo dõi hắn, nếu như hắn chọn một nơi vắng vẻ, người ta giết chết hắn, có lẽ sẽ không có ai đến cứu giúp. Hơn nữa, hắn cũng không định ở lại Trường Sinh Thánh Đạo tu luyện, đã như vậy thì cứ chọn nơi tụ tập nhiều người nhất đi.

Lam Tiểu Bố chỉ vào một vị trí trên hình ảnh, không đợi Lam Tiểu Bố ấn mở vị trí này ra, Kỳ Ngôn đứng bên cạnh đã nói ngay, “Nơi này vốn là động phủ của một vị chấp sự khu vực trong Chấp Pháp điện ra, bởi vì trong một nhiệm vụ nào đó hắn ta vẫn chưa quay về, cho nên nơi đó bị bỏ trống.”

Giờ phút này, nơi đó đã bị Lam Tiểu Bố ẩn mở, là một ngọn núi đơn độc, xung quanh ngọn núi này đều là thần linh thảo cấp thấp, động phủ trên đỉnh núi cũng được xây vô cùng khí phái.

“Cứ chọn nơi này đi.:” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Nơi này là căn cứ của Chấp Pháp điện, có ai ra tay với hắn, sẽ khiến những ngọn núi quanh đó biết được.

“ĐƯợc, ngọn núi này tên là Lai Hà phong, sau này sẽ là động phủ của ngươi.” Lúc Kỳ Ngôn nói chuyện đã lấy ra một cái ngọc phù đặt vào lỗ khảm trên trận cơ, sau đó lấy một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là trận kỳ hộ trận của Lai Hà phong, trong chiếc nhẫn còn có một ít vật phẩm mà ngươi cần dùng đến, bây giờ ta dẫn ngươi đến Lai Hà phong.

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, hắn biết Kỳ Ngôn nhất định không muốn dẫn hắn đến Lai Hà phong, mà là định giao nhiệm vụ cho hắn ở Lai Hà phong.

Mặc dù nhìn thì có vẻ Lai Hà phong ở rất xa, nhưng mà ở ngoài Chấp Pháp điện có truyền tống trận có thể trực tiếp truyền tống đến dưới chân Chân Đạo sơn mạch. Từ dưới chân Chân Đạo sơn mạch đến Lai Hà phong, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Vừa lên đến đỉnh Lai Hà phong, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy vô cùng hài lòng. Thần linh khí ở nơi này quả thật là nồng đậm, trên đỉnh núi là những dãy Thần Nguyên thụ, tăng thêm sinh cơ và thần linh khí cho nơi này.

Quả nhiên, còn chưa đợi Lam Tiểu Bố tiến vào trong động phủ của Lai Hà phong thăm quan một chút, Kỳ Ngôn đã ôm quyền nói, “Khổ Hạnh đạo hữu, đã đến nơi thì ta cũng cáo từ thôi, nếu như có chỗ nào không hiểu, có thể đến hỏi ta bất cứ lúc nào. Đúng rồi, nhiệm vụ mới của ngươi là trong vòng ba ngày nhất định phải rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo, đến bí cảnh Cuồng KHuyết bắt Kế Tán về đây.”

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố thật thà nói, “ĐƯơng nhiên là được, đây là lần đầu tiên ta có động phủ xa hoa như vậy.”

Kỳ Ngôn ha ha cười mấy tiếng, ôm quyền nhanh chóng rời đi. TRong lòng hắn thì vô cùng cạn lời, tên ngốc này, cái động phủ xa hoa này là cho ngươi ở sao? Nhiều nhất thì ngươi chỉ có thể ở ba ngày mà thôi, ba ngày sau, ngươi sẽ phải mất mạng rồi.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến thái độ của Kỳ Ngôn chút nào, sau khi Kỳ Ngôn rời đi, hắn bố trí mấy cái hộ trận phòng ngự, hộ trận phòng ngự mà hắn bố trí chỉ là thần trận cấp một mà thôi, còn về hư không thần trận, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không định bố trí.

Đây không phải là địa bàn của hắn, hắn bố trí thần trận chỉ là làm bộ mà thôi. Trên thực tế cho dù hắn ở chỗ này lâu dài, hắn cũng sẽ không làm vậy.

Sau khi bố trí hộ trận xong, Lam Tiểu Bố tiến vào động phủ, động phủ rất rộng rãi, trên cơ bản đều có đầy đủ mọi thứ. Những thứ này không khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy hứng thú, hắn lấy chiếc nhẫn Kỳ Ngôn đưa cho mình mở ra, bên trong có mười mấy bộ quần áo quan chấp pháp, còn có một ít trang phục của đệ tử nội môn Trường Sinh Thánh Đạo. Một vài đan dược giải độc cấp thấp và mấy ngọc giản ghi chú.

Chương 1543 - Lá gan của ta tương đối nhỏ.

Sau khi Lam Tiểu Bố kiểm kê đồ vật xong, thở dài, hắn biết với hắn mà nói, khó khăn nhất không phải là đi bắt Kế Tán, mà là làm sao để rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo.

Nếu như hắn không nghĩ sai, một đống người đang chờ sau khi hắn rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo sẽ giết hắn. Người Kế gia giết hắn, là hy vọng hắn dừng náo loạn. Đạo Chủ Trường Sinh Thánh Đạo giết hắn, là hi vọng rất lâu sau đó mới có người nhớ đến quan chấp pháp hắn đề bạt kia đi bắt một người mà lâu như vậy không có tin tức? Tang điện chủ muốn giết hắn, là hy vọng hắn cứ như thế mà biến mất, không cần tiếp tục nội đấu gữa Kế gia và Thích gia nữa.

Có lẽ chỉ có người Thích gia mới hy vọng hắn có thể bắt được Kế Tán về đây, nhưng mà người Thích gia cũng sẽ không trộng cậy vào Lam Tiểu Bố hắn đi bắt Kế Tán, bọn hắn sẽ tự phái người lén lút đi bắt. Mà người Kế gia thì vừa hay ngược lại, bọn hắn sẽ nghĩ cách nói cho Kế Tán, để Kế Tán chạy đi.

Lén lút rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo, đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì rất đơn giản, thậm chí hắn chỉ cần dịch hình một chút là có thể đi được, chứ đừng nói là thuấn di hay các thủ đoạn độn pháp, trận đạo.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn không thể lén lút rời đi được, hắn nhất định phải quang minh chính đại rời khỏi nơi này. Bởi vì hắn là một người ngu ngơ có tính cách thẳng thắn, tuyệt đối không thể nào nghĩ ra được cái chuyện lén lút rời đi này.

Nếu như có thể nghĩ đến chuyện lén lút rời đi, vậy thì sẽ có người điều tra hắn, vì cái này không phù hợp với thiết lập nhân vật của hắn.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không còn tâm tư ở lại động phủ nữa, hắn lập tức hạ sơn đi đến chỗ quảng trường của Chân Đạo sơn mạch. Nơi này là chỗ truyền tống đến toàn bộ động phủ ở Chân Đạo sơn mạch, bất cứ nơi nào truyền tống đến Chân Đạo sơn mạch, đều phải đi đến quảng trường này trước, sau đó mới đến ngọn núi của mình.

Lam Tiểu Bố vừa tới đây, đã gặp được bảy, tám tu sĩ, những người này đều là người của Chấp Pháp điện. Lam Tiểu Bố không hỏi thăm những người này có vị trí thế nào ở Trường Sinh Thánh Đạo, ở đây mà nói ra lời này, rất có thể một khắc sau sẽ truyền đến tai của Tang điện chủ.

Hắn đoán có lẽ Kế gia có muốn giết hắn, cũng sẽ không phái người đến Lai Hà phong theo dõi hắn. Dù sao thì hắn cũng là một người mới, hơn nữa tu vi cũng thấp kém. Cảnh giới Thần Quân ở Đại Hoang Thần Đạo thành xem như là cao thủ không nhỏ, nhưng mà ở Trường Sinh Thánh Đạo, chính là người kém cỏi trong những người kém cỏi. Kế gia là một trong năm đại gia tộc, Thích gia người ta cũng là một trong năm đại gia tộc. Loại trắng trợn phái người đến chỗ động phủ của hắn nhìn chằm chằm, chẳng khác anof đang xé rách mặt nhau.

Cho nên nhiều nhất là Kế gia sẽ phái người ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo chờ hắn, chỉ cần hắn vừa ra khỏi Trường Sinh Thánh Đạo, sẽ bị người của Kế gia theo dõi, hơn nữa còn theo dõi mãi cho đến khi đến một nơi nào đó không có một bóng người nào rồi ra tay.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, yên lặng rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo có hai cách, một chính là trực tiếp rời đi, sau đó lén lút cắt đuôi người theo dõi, nhưng mà cách này cũng không tốt. Còn có một cách nữa, chính là đi với một đệ tử khác của Trường Sinh Thánh Đạo, như vậy mới có cơ hội tránh thoát Kế gia.

Lam Tiểu Bố chọn cách thứ hai, hắn muốn đến đại điện tông môn tìm hiểu nhiệm vụ tông môn, cứ đến đại điện nhiệm vụ trước rồi tính. Chỗ đó đệ tử hỗn tạp, mới có cơ hội ra ngoài cùng với đệ tử khác.

Lam Tiểu Bố chỉ quan sát nửa nén hương, đã hiểu rõ cách thức, hắn đi đến vị trí truyền tống, tìm một vị trí ở giữa truyền tống trận, sau đó đặt lệnh bài thân phận đệ tử nội môn của mình vào vào. Đồng thời khảm một viên thần tinh thượng phẩm.

Vừa rồi hắn đã quan sát được truyền tống ở nơi này, cần phải có phí, có hai loại phí, một là điểm cống hiến của tông môn, còn một cái nữa là thần tinh. Lam Tiểu Bố không có nhiệm vụ nhận điểm cống hiến, đương nhiên cần phải dùng thần tinh.

Trên bình phong truyền tống có xuất hiện một loạt nơi cần đi, Lam Tiểu Bố trực tiếp chọn đến đại điện nhiệm vụ. Truyền tống trận lóe lên ánh sáng trắng, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở một quảng trường vô cùng to lớn.

So với quảng trường ở Chân Đạo sơn mạch, cái quảng trường nà mới thật sự là vô cùng náo nhiệt, người đến người đi đông đúc, cho thấy Trường Sinh Thánh Đạo vô cùng phồn hoa.

“Bằng hữu đén từ điện nào?” Lam Tiểu Bố vừa ra khỏi truyền tống trận, đã có một nam tử mũi cao xuất hiện trước người Lam Tiểu Bố hỏi.

“Vị đại ca này, ta tên là Khổ Hạnh, đệ tử mới tới...” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút căng thẳng, lúc nói chuyện cũng kính cẩn cẩn thận vô cùng. Hắn không dám nói mình đến từ Chấp Pháp điện, nếu như đối phương biết hắn là quan chấp pháp, nói không chừng sẽ không muốn hợp tác với hắn. Hắn là người mới đó, trừ trực tiếp viết lên mặt ra, bây giờ chính là đang nói với những đệ tử xấu bụng kia, mau đến lừa ta đi.

“Ha ha, ngươi đúng là may mắn đó. Chúng ta vừa hay ba thiếu một, nhận nhiệm vụ Cốt Đình Hà, đây chính là nhiệm vụ béo bở, ngươi có muốn gia nhập không?”

Nam tử mũi cao này hỏi xong, dường như nhớ ra chuyện gì đó, nói với Lam Tiểu Bố một câu ngươi chờ một, sau đó quay đầu cười nói với một nam tử có dáng người không cao khác, “Duyên sư huynh, là người mới, có muốn dẫn hắn đi không?”

Nam tử có dáng người không cao kia nhíu nhíu mày, nhìn người đến người đi xung quanh một chút, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tìm nữa thì sợ không kịp chuyến thuyền ba ngày sau, vậy thì tạm chịu thôi.”

Nghe thấy vậy, nam tử mũi cao lúc này mới nhìn Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta đã nói ngươi gặp may mà, nhiệm vụ Cốt Đình Hà cũng không phải dễ nhận đâu, chúng ta vất vả lắm mới nhận được, tính cho ngươi một chân. Nếu đồng ý thì bây giờ đi với chúng ta luôn.”

Chương 1544 - Lá gan của ta tương đối nhỏ. (2)

Bây giờ đi thì tốt, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đại điện nhiệm vụ này là một nơi tốt, hắn còn chưa chủ động đi tìm người khác, vừa đến nơi này đã có người đến tìm hắn hợp tác. Có thể thấy được cho dù gia hỏa này không tìm hắn, chắc hẳn hắn cũng có thể tìm được đối tượng hợp tác. Nhưng mà có người tìm hắn, vậy thì đương nhiên là hoàn mỹ nhất.

“Điểm cống hiến có cao không?” Lam Tiểu Bố cẩn thận hỏi.

“Ha ha...” Nam tử mũi cao cười ha ha một tiếng, “Thù lao từ nhiệm vụ Cốt Đình Hà khiến cho người người hâm mộ, ngươi nói xem có cao không.”

Lam Tiểu Bố do dự một hồi lâu, lúc này mới gật đầu, “ĐƯợc, ta tham gia.”

“Không sai, dứt khoát quả quyết, ta tin tưởng tương lai Khổ Hạnh đạo hữu sẽ bộc lộ tài năng ở Trường Sinh Thánh Đạo ta. Đi thôi, bây giờ chúng ta rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thôi.” Nam tử lùn kia đi tới, gật gật đầu với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương có chút khinh thường hắn là người mới, thứ nhất nếu như hắn tham gia vào nhiệm vụ này, vậy thì nhất định phải đến đại điện nhiệm vụ đăng ký một chút, nhưng đối phương lại không nhắc đến chuyện này, cứ tựa như là không biết vậy. Thứ hai, gia hỏa này chỉ nói là thù lao của nhiệm vụ Cốt Đình Hà này khiến người người hâm mộ, nhưng không nói cụ thể là chuyện gì, có thể thấy được nhiệm vụ này rất nguy hiểm, nếu không thì thù lao sao có thể khiến người người hâm mộ?

Nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, điều hắn quan tâm không phải là hai chuyện này, điều hắn quan tâm chính là làm thế nào rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo.

Nếu như quang minh chính đại rời đi, vậy còn không bằng hắn không tham gia. Bởi vì quang minh chính đại rời đi, vậy thì đồng nghĩa với chuyện sẽ bị người Kế gia chặn lại.

Giờ phút này lại có một tên nam tử khác đến, tên nam tử này cũng không cao, dáng vẻ lại vô cùng cường tráng. Cộng thêm Lam Tiểu Bố, bốn người đều là cảnh giới Thần Quân, điều khác biệt duy nhất chính là, cảnh giới Thần Quân của Lam Tiểu Bố rất yếu, còn mấy người còn lại hình như đều là Thần Quân viên mãn.

“Người đã đến đông đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Tu sĩ được gọi là Duyên sư huynh có dáng lùn kia rõ ràng là người đứng đầu tiểu đội này.

Lam Tiểu Bố nhìn sắc trời một chút, khẽ nhíu mày.

“Khổ Hạnh sư đệ, sao vậy? Nếu như ngươi không muốn tham gia thì chúng ta sẽ đi tìm người khác, chúng ta không thể tiếp tục chậm trễ ở nơi này nữa.” Nam tử mũi cao nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhíu mày, lập tức hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cười khan một tiếng, “Là thế này, bên chỗ ta cũng có một cái nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ do chấp sự giao.Ta lo là chấp sự mà thấy ta đi làm nhiệm vụ khác trước, cho nên...”

“Ta còn tưởng là chuyện gì, chỉ là loại chuyện nhỏ nhặt này thôi sao. Đệ tử mới tới ở chỗ chúng ta, ai mà chẳng nhận được nhiệm vụ của chấp sự. Thế này đi, chúng ta lặng lẽ rời khỏi tông môn.” Duyên sư huynh dáng lùn nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói vô cùng khinh thường xua tay.

“Lặng lẽ rời khỏi tông môn? Cái này không được hay lắm đâu? Hơn nữa…” Lam Tiểu Bố trừng to mắt.

“Ha ha, ngươi mới tới không biết cũng là chuyện bình thường. Chúng ta chỉ cần đến Thải Cấu điện là được rồi, bọn hắn ra vào tông môn đều dựa vào truyền tống, trực tiếp từ Thải Cấu điện truyền tống đến Trường Sinh Thánh Đạo thành. Chúng ta chỉ cần dùng một ít thần tinh, trực tiếp truyền tống đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, thậm chí còn nhanh hơn mọt chút.” Nam tử mũi cao ha ha nói một tiếng.

Lam Tiểu Bố thầm than, cho dù là loại thánh môn như Trường Sinh Thánh Đạo, cũng có trăm ngàn chỗ hở. Xem ra tông môn quá lớn, thái bình đã lâu, không có người tiến đánh nên mới tạo thành cái lỗ hổng này.

Hắn im lặng một hồi lâu, lúc này mới miễn cưỡng đồng ý.

Lam Tiểu Bố khẳng định, những gì hắn đã làm, đã nói ở nói này, tại sao vô duyên vô cớ mất tích, đều nằm trong lòng bàn tay của Đạo Chủ và các điện chủ.

…

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã ngồi trên phi thuyền rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành. Hắn chỉ biết nam tu mũi cao kia tên là Trịnh Khoảnh, tu sĩ cường giả tên là Phủ Hữu Tuyền. Còn người lùn dẫn đầu kia, Lam Tiểu Bố chỉ biết gọi là Duyên sư huynh, còn về tên của hắn ta là gì, hắn cũng không biết, cũng lười hỏi. Dù sao thì hắn chỉ mượn đường ra ngoài, sau khi rời khỏi nơi này, hắn sẽ đến bí cảnh Cuồng Khuyết.

Sau khi lên phi thuyền, tất cả mọi người đều trò chuyện về Trường Sinh giới một chút, cũng không hề nói đến Cốt Đình Hà. Dựa theo kế hoạch, phi thuyền phi hành ba ngày, sẽ đến một cái cảng, mọi người sẽ lên thuyền tiến về Cốt Đình Hà.

Phi thuyền phi hành một ngày, thấy mấy người này còn không nói đến Cốt Đình Hà, Lam Tiểu Bố đành phải chủ động hỏi, “Trịnh sư huynh, chúng ta nhận nhiệm vụ Cốt Đình Hà, ta còn không biết nhiệm vụ này rốt cuộc là làm gì đâu? Mấy vị sư huynh có thể nói cho ta biết một chút không?”

Cho dù là nhiệm vụ gì, Lam Tiểu Bố cũng quyết định rồi, đối phương vừa nói ra, hắn sẽ nói là quá nguy hiểm, không dám đến đó, nửa đường bỏ ngang.

“Không có gì, chỉ là đi tìm kiếm mảnh vỡ xá lợi của Cốt Đình Thánh Phật, vậy là chúng ta sẽ phát tài rồi.” Không đợi Trịnh Khoảnh trả lời, Duyên sư huynh đã chủ động trả lời vấn đề của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Nếu có thể tìm kiếm được mảnh vỡ xá lợi Cố Đình Thánh Phật ở Cốt Đình Hà, vậy xem như không nhận nhiệm vụ, chắc hẳn là có rất nhiều người tìm kiếm chứ? Vì sao nhiệm vụ này lại khó nhận được?”

TRịnh Khoảnh cười he he nói, “Khổ Hạnh đạo hữu, ngươi không biết rồi. Cốt Đình Hà khác với những con sông bình thường, muốn đến Cốt Đình Hà, nhất định phải đi qua thông đạo Cốt Đình Hà Thánh Phật. Ở trong cái thông đạo Thánh Phật này có chút nguy hiểm, cho nên bình thường đều là tổ đội bốn người. Đây cũng không phải là người nào cũng có thể đi được, bình thường chỉ có thánh môn lớn mới có thể đi.”

Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên, sắc mặt trắng bệch nói, “Các ngươi nói cái này khiến ta nhớ ra rồi, thông đạo kia rất nguy hiểm, không được, lá gan của ta tương đối nhỏ, ta không muốn đi nữa...”

Chương 1545 - Bí cảnh Cuồng Khuyết.

Lam Tiểu Bố không biết cái thông đạo này có nguy hiểm hay không, nhưng hắn đoán là nguy hiểm, những người này gọi hắn đến đây, chính là để hắn đi làm pháo hôi.

Không đi? Duyên sư huynh dáng lùn sầm mặt lại, sát khí trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ phi thuyền. Không chỉ như vậy, Trịnh Khoảnh và Phủ Hữu Tuyền ở bên cạnh cũng lộ ra tia mỉa mai, một trái một phải chặn đường chạy trốn của Lam Tiểu Bố. Lên thuyền rồi mà còn muốn đi, đừng có nằm mơ.

“Khổ Hạnh sư đệ, nhiệm vụ này cũng không phải ngươi muốn nói đi là đi được, muốn nói không đến là không đến. Ngươi biết lần này nếu như chúng ta thiếu đi một người, vậy thì không thể nào đến Cốt Đình Hà được, nhiệm vụ lần này cũng xem như thất bại. Nhiệm vụ Cốt Đình Hà nhận được không hề dễ dàng, nếu như ngươi phá hỏng nhiệm vụ của chúng ta, chỉ sợ ngươi không đủ khả năng gánh vác đâu, he he...” Trịnh Khoảnh không còn vẻ ôn hòa dễ nói chuyện như khi mời Lam Tiểu Bố tổ đội nữa, trong giọng nói tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

Phủ Hữu Tuyền đứng bên kia thì dứt khoát cầm một thanh trường đao ra, thần nguyên rót vào, trường đạo ong ong chấn động...

Lam Tiểu Bố hoảng sợ lui về sau một bước, lúc này mới lắp ba lắp bắp nói, “Ta nhận lời sai bảo của Tang điện chủ Chấp Pháp điện và Đạo Chủ, ra ngoài làm việc. Lúc đầu ta muốn thuận tiện nhận một cái nhiệm vụ kiếm ít điểm cống hiến, chỉ là ta không ngờ nhiệm vụ Cốt Đình Hà lại nguy hiểm như vậy mà thôi. Nếu như các ngươi không tin, đây là lệnh bài thân phận của ta...”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố tiện tay lấy hai cái lệnh bài ra.

Duyên sư huynh dáng lùn cầm lấy ngọc bài mà Lam Tiểu Bố lấy ra, khi hắn nhìn thấy rõ quan chấp pháp và đệ tử nội môn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lệnh bài quan chấp hành là do Tang điện chủ tự tay ban ra. Mà lệnh bài đệ tử nội môn cũng là do Đạo Chủ ban ra. Dựa theo quy củ của Trường Sinh Thánh Đạo, lệnh bài quan chấp pháp, bình thường là do chấp sự khu vực giao ra. Nhưng cái này ghi rõ là do điện chủ ban ra, vậy cho thấy rõ tên Khổ Hạnh này lai lịch không tầm thường. Còn lệnh bài đệ tử nội môn, Đạo Chủ ban ra lệnh bài đều có tiêu chí khác với lệnh bài do Đệ Tử điện phát ra, đây tuyệt đối sẽ không tính sai. Hai cái ngọc bài này, cho thấy Lam Tiểu Bố không hề bình thường.

Nếu như là một đệ tử râu ria, đã giết thì giết, cứ nói là vẫn lạc trong lúc làm nhiệm vụ. Bình thường chỉ càn không phải là đệ tử của năm gia tộc, trên cơ bản sẽ không có người tra xét. Thế nhưng quan chấp pháp của Chấp Pháp điện thì khác, cho dù không phải là đệ tử của năm gia tộc, bọn hắn cũng không dám làm như vậy. Huống chi, tên quan chấp pháp trước mắt này còn không phải bình thường.

Sắc mặt Duyên sư huynh thay đổi mấy lần, lúc này cười cười ha ha một tiếng, kín đáo trả lệnh bài lại cho Lam Tiểu Bố, “Ha ha, hóa ra là Khổ Hạnh chấp pháp, mặc dù lần này tổn thất tương đối lớn, nhưng có thể quan biết Khỏ Hạnh chấp pháp, Duyên Cường ta cũng vô cùng hứng khởi. Nếu như Khổ Hạnh chấp pháp không muốn tổ đội cùng với chúng ta, vậy chúng ta cũng không miễn cưỡng.”

“A, vậy đa tạ các vị sư huynh.” Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc bài, cẩn thận ôm quyền, sau đó mở cấm chế phi thuyền ra nhảy ra ngoài. Nếu như mấy tên này thật sự không để cho hắn chạy, vậy hắn chỉ có thể giết chết rồi nói.

“Gia hỏa này này sẽ không nói dối chứ?” Thấy Lam Tiểu Bố đi, Trịnh Khoảnh không nhịn được hỏi.

Duyên Cường lắc đầu, tuyệt đối không thể nào nói láo được, không ngờ gia hỏa này có lá gan nhỏ như vậy, nói chuyện cũng khúm núm, lai lịch lại không phải lớn bình thường đâu.

“Cho dù chúng ta có...” Phủ Hữu Tuyền làm một động tác cắt cổ, mới tiếp tục nói, “Đến lúc đó nói rằng hắn ta đã vẫn lạc trong nhiệm vụ, cũng sẽ không có ai hoài nghi.”

Duyên Cường lắc đầu, “Nếu như là đệ tử bình thường thì không tính, quan chấp pháp của Chấp Pháp điện một khi xảy ra chuyện đều sẽ được điều tra cẩn thận, hơn nữa Khổ Hạnh này còn là do điện chủ trực tiếp bổ nhiệm, lai lịch lại càng không tầm thường. Thậm chí Chấp Pháp điện còn không cẩn tra xét cẩn thận, đã biết Khổ Hạnh nhận nhiệm vụ cùng với chúng ta đến Cốt Đình Hà. Với đám người của Chấp Pháp điện kia, cho dù không thể nào định tội chúng ta, vậy thì cũng sẽ lột đi một lớp da của chúng ta, sau đó sẽ chết rất khó coi.”

Hai người còn lại đều im lặng, bọn hắn biết lời này là thật, quan chấp pháp của Chấp Pháp điện sao có thể tùy tiện nói giết là giết được?

...

Lam Tiểu Bố đoán được bọn gia hỏa này không dám ra tay với hắn, bây giờ quả nhiên là như vậy. Nhưng mà hắn cũng sẽ không đến bí cảnh Cuồng Khuyết như vậy, bây giờ hắn đã tự do, không có ai có thể theo dõi hắn, hắn nhất định phải dịch hình thành môt người khác.

Đối tượng Lam Tiểu Bố chọn dịch hình chính là Lưu Tinh, lúc trước Lưu Tinh lừa hắn làm pháo hôi, chuyện này Lam Tiểu Bố hắn sẽ không quên. Sau khi dịch hình thành Lưu Tinh, đương nhiên phải tìm một ít phiền phức cho Lưu Tinh, tương lai khi Lưu Tinh đến đây, cũng phải cho hắn ta ăn chút bụi.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, đứng trên một cái quảng trường. Ở trước mắt hắn là một cái Thánh Đạo thành, phía trên cửa thành có hai chữ lơ lửng trên hư không, Côn Ngu.

Cái Thánh Đạo thành này không lớn, có lẽ xung quanh không có bí cảnh nào, cho nên cũng không tính là phồn hoa. Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào trong Thánh Đạo thành thì đi vào một thương lâu tạp hóa không lớn.

“Đạo hữu cần mua gì?” Nhìn thấy có khách vào, một tiểu nhị vôi vàng tiến lên nói.

“Có tư liệu về bí cảnh Cuồng Khuyết hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn muốn đến bí cảnh Cuồng Khuyết, nhưng tất cả những thứ về bí cảnh Cuồng Khuyết hắn đều không biết.

Nghe thấy là mua tư liệu về bí cảnh Cuồng Khuyết, tiểu nhị này không còn nhiệt tình như trước nữa, lấy ra mấy cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tổng cộng là mười viên thần tinh thượng phẩm, đều là tài liệu đầy đủ vê bí cảnh Cuồng Khuyết, còn có cả một cái ngọc giản định vị.”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố không có chút do dự nào, trực tiếp lấy mười viên thần tinh thượng phẩm đưa ra, thứ hắn cần chính là cái ngọc giản định vị kia.”

Chương 1546 - Bí cảnh Cuồng Khuyết. (2)

“Đạo hữu, bên chỗ ra còn có tư liệu của bảy đại Thánh cảnh, ngươi có muốn mua không?” Thấy Lam Tiểu Bố không thèm trả giá, tiểu nhị này biết ngay mình đã gặp được người giàu có, nhanh chóng chào bán thứ khác.

“Không cần.” Lam Tiểu Bố trả lời một câu, sau đó nhanh chóng rời khỏi thương lâu.

Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi thương lâu, hắn đã cảm nhận được có người theo dõi hắn. Thần niệm hắn quét đến một nam tử có dáng người không cao, nam tử này theo dõi hắn chắc hẳn không phải vì nhìn trúng đồ trên người hắn, tựa như là có chuyện gì đó. Bởi vì từ khí thế lưu chuyển quanh người đối phương, không hề cảm nhận được ác ý.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không có tâm trạng nói nhảm với người khác, hắn tăng nhanh tốc độ rời khỏi Côn Ngu Thánh Đạo thành, trực tiếp lấy Luân Hồi Oa ra đi xa.

Lam Tiểu Bố vừa đi, một nam tử gầy yếu đã xuất hiện ở vị trí của Lam Tiểu Bố, nhìn nơi trống rỗng ở trước mắt, nam tử gầy nhỏ này vỗ gáy một cái, “Ai, chậm rồi.”

...

Bí cảnh Cuồng Khuyết cách Côn Ngu cũng không gần, cho dù là dùng thần khí phi hành thượng phẩm, ít nhất cũng cần phải mất một tháng. Lam Tiểu Bố sử dụng Luân Hồi Oa, chỉ qua hai ngày, đã đến quảng trường khổng lồ bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết.

Hai ngày này, Lam Tiểu Bố đã biết rõ bí cảnh Cuồng Khuyết thật ra cũng không tính là một bí cảnh, mà là một lối vào hư không mênh mông. Sau khi tiến vào cửa vào bí cảnh Cuồng Khuyết, sẽ xuất hiện ở trong hư không vô cùng mênh mông, trong hư không này có đủ loại đồ vật, cho nên được gọi là bí cảnh Cuồng Khuyết.

Người ở trên quảng trường bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết thật là nhiều, thần niệm Lam Tiểu Bố chỉ mới dùng thần niệm quét sơ qua, có ít nhất là hơn 100.000 người. Cho dù quảng trường rất lớn, nhưng hơn mười vạn người ở chỗ này cũng vẫn rất trống trải, nhưng mà muốn tìm một người ở nơi này thì có chút khó khăn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố có hình ảnh của Kế Tán, nhưng không nói trước được Kế Tán có còn ở quảng trường này hay không, cho dù đã từng đến, Lam Tiểu Bố tin rằng chỉ cần gia hỏa này không ngốc thì sẽ không thể nào tiếp tục ở lại đây nữa. Kế gia 100% sẽ nói tin tức này cho Kế Tán, Kế Tán cũng sẽ không ngu ngốc mà ở lại nơi này.

Lam Tiểu Bố dự định đi đến bí cảnh Cuồng Khuyết nhìn xem một chút, có lẽ khi Kế gia truyền tin cho Kế Tán, Kế Tán đã ở trong bí cảnh Cuồng Khuyết rồi. Nếu như là ở trong bí cảnh Cuồng Khuyết, vậy thì sẽ không nhận được tin tức bên ngoài.

Ở cuối quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết, có hai cái trận môn hư không, một cái là tiến vào, một cái là đi ra.

Người đi ra không phải rất nhiều, ngẫu nhiên mới có một hai người đi ra. Lam Tiểu Bố mặc kệ Kế Tán có phải đã vào bí cảnh Cuồng Khuyết hay chưa, đầu tiên là hắn bố trí một cái Hư Không Giám sát Thần Trận ở lối ra bí cảnh Cuồng Khuyết. Bố trí xong Hư Không Giám Sát Thần Trận, lúc này Lam Tiểu Bố mới đi đến lối vào.

Khác với lối ra, cửa vào lúc nào cũng có người tiến vào.

Lam Tiểu Bố đi theo đám người đi vào trong trận môn hư không, chỉ là một khắc sau hắn đã bị một luồng lực lượng cường đại đẩy ra ngoài.

Nhìn Lam Tiểu Bố ngã ngồi trên mặt đất, xung quanh yên tĩnh một chút rồi lập tức vang lên tiếng cười vàng.

“Vị đạo hữu này, không phải là ngươi không có ngọc phù tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết đấy chứ?” Một người tốt tính hỏi.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy trong lòng mắng to tên gian thương kia. Nói cái gì mà có đầy đủ tất cả tư liệu của bí cảnh Cuồng Khuyết, ngay cả chuyện tiến vào bí cảnh cần ngọc phù, trong những tài liệu này cũng không nói đến, đều là cái rắm cả.

Hắn lúng túng đứng lên, cười ha ha một tiếng, “Bị gian thương lừa, bán một viên ngọc phù giả cho ta.”

Nghe thấy vây, những người xung quanh đều giật mình. Nói đúng nhỉ, còn có ai mà không biết khi tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết cần phải có ngọc phù chứ? Chỉ là ngọc phù bí cảnh Cuồng Khuyết có rất ít người mua từ chỗ thương nhân.

“Vị đạo hữu này, ngươi muốn mua ngọc phù bí cảnh Cuồng Khuyết, chỉ có thể đến Cuồng Khuyết thương lâu. Đi mua ở nơi khác, mặc dù tiện nghi, tám chín phần mười đều là hàng giả. Cuồng Khuyết thương lâu mỗi ngày có thể bán ra mấy trăm miếng ngọc phù, chỉ cần chịu bỏ tiền vốn, trong tình huống bình thường đêu có thể mua được.” Tên tu sĩ sĩ tốt tính kia lại nhắc nhở một câu.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Đa tạ vị sư huynh này, ta đang định đến Cuồng Khuyết thương lâu xem mọt chút.”

Cuồng Khuyết thương lâu, chỉ cần vừa đến quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết là có thể nhìn thấy được, bốn chữ lớn bên trên thương lâu này hầu như là dựng đứng trong hư không, cực kỳ dễ thấy.

Đi ngang qua quảng trường khồng lồ, Lam Tiểu Bố đi tới Cuồng Khuyết thương lâu, đầu tiên là hắn mua một cái ngọc giản giới thiệu về bí cảnh Cuồng Khuyết. Bây giờ Lam Tiểu Bố mới biết rõ, ngọc giản ban đầu mua được ở Côn Ngu Thánh Đạo thành có rất nhiều tin tức giả, nếu không thì chính là tin tức không có chút ý nghĩa nào. Trừ định vị vẫn dùng được, những thứ khác không phải sai sót, thì chính là không quan trọng.

Thông qua cái ngọc giản giới thiệu về bí cảnh Cuồng Khuyết này, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng biết ngọc phù để tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết từ đâu tới.

Những ngọc phù này đều được luyện chế từ Cuồng Khuyết Ngọc Sa bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết, chiết xuất đưuọc loại Ngọc Sa này vô cùng gian nan, chỉ có một Khí Đế đỉnh cấp ở Cuồng Khuyết thương lâu mới có thể chiết xuất ra được loại Cuồng Khuyết Ngọc Sa này. Dùng loại Cuồng Khuyết Ngọc Sa chiết xuất được này, mới có thể luyện chế Hư Không Ngọc phù, thông qua loại Hư Không Ngọc phù này mà tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết.

Chương 1547 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh.

“100.000 thần tinh thượng phẩm?” Lam Tiểu Bố có chút không dám tin nhìn gia hỏa trước mắt này, một mảnh ngọc phù tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết, lại đòi tới 100.000 thần tinh thượng phẩm, sao ngươi không đi cướp luôn đi?

“Ngươi có mua hay không? Nếu không thì tránh sáng một bên.” Tiểu nhị có chút khó chịu nhìn Lam Tiểu Bố, người này có ý gì thế? Ngọc phù tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết chính là 100.000 thần tinh thượng phẩm, có mua hay không vậy.

“Đạo hữu, mua ngọc phù bí cảnh Cuồng Khuyết ở nơi này quả thật chính là 100.000 thần tinh thượng phẩm một cái. Nếu như muốn tiện nghi hơn một chút, có thể tham gia đấu giá ngọc phù mỗi tháng một lần, vận may tốt thì có 10.000 cũng có cơ hội mua được.” Một tu sĩ bên cạnh Lam Tiểu Bố nói một câu.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ta biết, thế nhưng trên người ta chỉ có hơn mười vạn thần tinh thượng phẩm, có chút không nỡ.”

Trong miệng thì nói không nỡ, nhưng Lam Tiểu Bố đã lấy một cái túi trữ vật ra, “Cho ngươi này, đây là 100.000 thần tinh thượng phẩm.”

Tiểu nhị thì lại kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, hắn cho rằng Lam Tiểu Bố không mua nổi, không ngờ gia hỏa này thật sự có thể lấy được 100.000 thần tinh thượng phẩm ra...

Kiểm tra lại thần tinh một chút, tiểu nhị lấy một cái ngọc phù ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, ngọc phù này quả thật cứng rắn, nhưng mà Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn vẫn có thể đốt cháy được. Bây giờ Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn là thần diễm cấp bảy, đốt cháy ngọc phù này không thành vấn đề. Chỉ là trên ngọc phù này khắc đủ loại trận văn hư không, đẳng cấp của những trận văn này đều không thấp, liên hoàn kết nối với nhau. Với trình độ Thần Trận Vương cấp bảy của mình, cũng không thể nào biết được quy tắc của những trận văn này.

Cái này quả thật chính là đại sư chuyên luyện chế đồ vật, mặc dù đối với người có thể luyện chế mà nói, luyện chế không quá tốn sức, nhưng mà bán 100.000 thần tinh thượng phẩm thì nghe cũng tạm được.

Lam Tiểu Bố cất ngọc phù đi, bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết không chỉ có riêng Cuồng Khuyết Ngọc Sa, mà nghe nói còn có Thời Không Tinh Thạch, mảnh vỡ quy tắc, Hư Không Đạo Quả, các loại tài liệu đỉnh cấp, các loại đồ tốt.

Hắn đang chờ sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa tấn cấp lên Thánh Diễm rồi, sẽ lập tức luyện chế ra pháp bảo mới, cho nên có các loại vật liệu, hắn đều cần thu thập lại. Đương nhiên, mục đích chủ yếu, vẫn là bắt Kế Tán. Bắt được Kế Tán, kéo về Trường Sinh Thánh Đạo, hắn nhất định sẽ thăng chức, đây là chuyện đầu tiên. Thứ hai là để mâu thuẫn giữa Kế gia và Thích gia tăng cao. Lúc này, hắn sẽ đi đến mấy thánh môn khác kiếm chút chuyện vui, kế hoạch từ từ triển khai.

“Tông môn nào?” Một giọng nói đột ngột vang lên bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn thấy một nam một nữ, nam tử tuổi rất trẻ, thực lực là Thần Quân trung kỳ, nữ tử dáng dấp cũng không tệ, cũng là cảnh giới Thần Quân.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ nói, “Ta là tán tu, sao vậy?”

Nam tử nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là tán tu, hai mắt sáng lên, lập tức cười ha ha một tiếng rồi nói, “Nghe nói ngươi vừa mua một cái ngọc phù tiến vào bí cảnh Cuồng Khuyết, ta vừa hay muốn đi bí cảnh Cuồng Khuyết, không bằng ngươi bán ngọc phù kia lại cho ta đi? Đây là 120.000 thần tinh...”

Lúc nam tử này nói chuyện, đã ném một cái túi trữ vật cấp thấp cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không nhận lấy túi trữ vật này, thần niệm của hắn đã quét qua, trong này quả thật có 120.000 thần tinh, nhưng mà đây là 120.000 thần tinh hạ phẩm vô cùng kém cỏi. 120.000 thần tinh hạ phẩm kém, xem như chỉ bằng 1000 thần tinh thượng phẩm.

“Lạch cạch!” Cái túi trữ vật rơi xuống mặt đất.

Nam tử cười ha ha, “Nhặt túi trữ vật lên, à, đúng rồi, ta tên là Toàn Húc, đến từ Vạn Đạo Thánh Môn...”

Lam Tiểu Bố nghe thấy là Vạn Đạo Thánh Môn, hai mắt sáng lên. Nghe nói ở Trường Sinh giới, Vạn Đạo Thánh Môn chính là một trong những thánh môn cao cấp nhất. Trước mắt có cơ hội tốt như vậy, hắn chỉ cần không giữ được bình tĩnh mà xử lý tên tiểu tử này, vậy chẳng phải đang kéo một khoản nợ cho Trường Sinh Thánh Đạo sao?

Lam Tiểu Bố lập tức biết hôm nay không thể được, hôm nay hắn dịch hình thành Lưu Tinh, không có quan hệ gì với Trường Sinh Thánh Đạo. Nhưng mà gia hỏa này hắn nhớ kỹ rồi, chờ tương lai khi lấy lại thân phận Khổ Hạnh xuất hiện, hắn nhất định sẽ nghĩ cách xử lý tên gia hỏa này, đồng thời để cho người khác biết.

Khổ Hạnh là một người thật thà, bị ép đến mức giết người cũng không có gì lạ.

Lam Tiểu Bố nhìn túi trữ vật trên mặt đất một chút, nếu như có năm sáu vạn thần tinh thượng phẩm, vậy thì cũng thôi đi, hắn sẽ nhặt đống thần tinh này lên rồi xông vào bí cảnh Cuồng Khuyết. Thế nhưng 1000 thần tinh thượng phẩm, ngay cả eo hắn cũng không muốn cong. Không đợi Toàn Húc nói câu thứ hai, Lam Tiểu Bố đã cười một cái rồi nói, “Ngươi nhớ phải sống thọ đấy.”

Nói xong câu đó, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, xông về phía bí cảnh Cuồng Khuyết.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đã đi xa mấy chục thước Toàn Húc mới tỉnh ngộ lại, lập tức giận dữ, xông về phía Lam Tiểu Bố, chỉ là một kẻ tán tu nho nhỏ mà lại dám lớn lối như vậy.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định chờ sau khi từ bí cảnh Cuồng Khuyết ra ngoài rồi, sẽ khôi phục lại thân phận Khổ Hạnh xử lý gia hỏa này, nhưng mà hắn không ngờ được là, hắn vừa mới đến lối vào bí cảnh Cuồng Khuyết, còn chưa tiến vào, đã có một đạo sát mang đánh về phía hắn.

Rất rõ ràng, đây là có người giúp Toàn Húc cản hắn lại, không cho hắn tiến vào bí cảnh.

Người ngăn trở hắn là một đạo cô, mi thanh mục tú, không ngờ cũng là một tên liếm cẩu. Nếu như hắn thật sự là một Thần Quân, đạo cô này ra tay cản một chút, hôm nay hắn nhất định đã phải mất mạng ở đây rồi.

“Ngươi trốn tiếp đi chứ.” Toàn Húc mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Toàn Húc, mà nhìn đạo cô vừa ra tay với hắn, “Ngươi là ai? Vì sao lại muốn chặn giết ta?”

Chương 1548 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh. (2)

Đạo cô này cản hắn, chính là muốn mạng của hắn.

Đạo cô mỉa mai nhìn Lam Tiểu Bố một chút, “Nguyệt Tuyền Thánh Am Quý Ngọc Cô, vì sao không thể cản ngươi lại?”

“Quý sư tỷ, chuyện này không liên quan đến thánh am của chúng ta...” Một đạo cô nhìn có tuổi nhỏ hơn đứng sau lưng Quý Ngọc Cô, cẩn thận từng li từng tí truyền âm nói.

Quý Ngọc Cô trừng mắt nhìn đạo cô nhỏ tuổi này, “Ngươi không hiểu cái gì hết, đừng có nói nhiều.”

“A, rất tốt.” Lam Tiểu Bố chỉ nói ba chữ, đột nhiên lấy ra một cây trường thương, trường thương cuốn theo một mảnh thương mang quét đến.

Quý Ngọc Cô cảm thấy một luồng sát thế kinh khủng bao trùm đến, hơi thở tử vong nghiền ép đè nén, sắc mặt nàng biến đổi, đây tuyệt đối là cường giả mạnh hơn nàng mấy đẳng cấp, bởi vì nàng không có chút năng lực phản kháng nào.

Chỉ là suy nghĩ của nàng chỉ đến đây mà thôi, trường thương của Lam Tiểu Bố đã xuyên qua mi tâm của nàng, giết chết nàng ngay lập tức. Trường thương lắc một cái, thi thể Quý Ngọc Cô như một tấm vải rách bị Lam Tiểu Bố ném ra xa hơn mười trượng. Những tu sĩ đứng ở đằng xa quan sát đều lũ lượt lùi lại, lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy có người dám ra tay ở quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết, phái biết là ra tay ở nơi này, cho dù thực lực ngươi mạnh thế nào, đều chỉ có một con đường chết.

Sắc mặt Toàn Húc lập tức trở nên tái nhợt, hắn lập tức muốn lui lại, chỉ là lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã sớm khóa hắn lại.

“Tiền bối, vãn bối... Vãn bối sai rồi, vãn bối là đệ tử thân truyền của trưởng lão Toàn Đình của Vạn Đạo Thánh Môn... Mong tiền bối hãy tha mạng...” Toàn Húc chợt nhớ đến một câu, gọi là ra ngoài lăn lộn cần phải trả giá.

Nếu như có thể trốn, hắn đã sớm chạy trốn rồi, nhưng sau khi bị khóa lại, hắn đâu thể nào chạy thoát được?

“Ai, lúc đầu đã định để cho ngươi sống lâu thêm mấy ngày, ngươi tại sao phải nghĩ quẩn như vậy chứ? Ha ha, Vạn Đạo Thánh Môn đáng sợ lắm à? Ở trong mắt Thái Hàn Thánh Sơn ta, cũng chỉ như vậy mà thôi...” Giọng nói Lam Tiểu Bố vừa dứt, sát ý đáng sợ đã xoắn nát vùng không gian này.

Tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy Toàn Húc biến thành một đám sương máu, sau đó không còn gì nữa.

“Thật can đảm!” Một tiếng quát lớn truyền đế, hai bóng người một trái một phải xuất hiện ở vị trí của Lam Tiểu Bố. Tất cả mọi người đều biết, chấp sự của bí cảnh Cuồng Khuyết đến. Chỉ là bọn hắn đến hơi chậm một chút, Lam Tiểu Bố đã sớm vọt vào bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết rồi.

Lam Tiểu Bố giết hai người, vứt lại một đống chuyện, nhưng chuyện ở trên quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết vẫn chưa kết thúc. Có người đến đây giết đệ tử thân truyền của trưởng lão Vạn Đạo Thánh Môn chưa hết, còn giết đạo cô của Nguyệt Tuyền Thánh Am.

Nguyệt Tuyền Thánh Am mặc dù không tính là thánh môn đỉnh cấp, ở trong Trường Sinh giới vẫn có một địa vị nhất định, đệ tử thánh môn bị chém giết trước mặt mọi người, tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Lập tức truy nã người này...” Một tên chấp sự vừa nói xong một câu đã im bặt ngay, hắn vừa nhận được một truyền âm. Truyền âm này rất đơn giản, đó chính là tu sĩ giết người đến từ Thái Hàn Thánh Sơn.

Bí cảnh Cuồng Khuyết rất trâu bò, thậm chí sau lưng còn có mấy đại thánh môn. Ở Trường Sinh giới, phần lớn tông môn, đều sẽ kiêng kị bí cảnh Cuồng Khuyết. Nhưng mà có một vài thánh môn không sợ, trong số thánh môn không sợ này, tuyệt đối có Thái Hàn Thánh Sơn.

“Báo chuyện này lên đi, chúng ta không thể nào xử lý được đâu.” Một chấp sự khác cũng nhận được truyền âm, hắn nhỏ giọng nói.

Cho đến giờ phút này, tiểu đạo cô ở sau lưng Nguyệt Tuyền Thánh

Am Quý Ngọc Cô mới tỉnh ngộ ra, sư tỷ của nàng đã bị giết, nàng bổ nhào đến trước thi thể của Quý Ngọc Cô khóc lớn. Một hồi lâu sau, có người khác nhắc nhở, nàng mới lấy Thông Tin Châu ra phát một đạo tin tức cho tông môn.

...

Sau khi Lam Tiểu Bố bước vào trận môn hư không của bí cảnh Cuồng Khuyết, phát hiện mình đã đứng trên một cái Hư Không Cự Thạch to lớn. Cái Hư Không Cự Thạch này có chu vi khoảng một dặm, bên trên còn có một cửa hàng tạp hóa. Ở rìa của cái Hư Không Cự Thạch này, có hai cái trận môn hư không. Một cái trận môn hư không là trận môn Lam Tiểu Bố vừa đi vào, một cái trận môn khác Lam Tiểu Bố đoán là trận môn rời khỏi bí cảnh Cuồng Khuyết.

Đứng ở trên Hư Không Cự Thạch này, Lam Tiểu Bố cũng không lập tức đi ngay, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc là có ai đuổi theo hắn không, hắn sẽ giết thêm một hai người rồi mới đi.

Nhưng hắn ở trên Hư Không Cự Thạch này chờ nửa nén hương, cũng không có người nào tới, Lam Tiểu Bố biết được, tên chấp sự ở bí cảnh Cuồng Khuyết đã bị tên tuổi của Thái Hàn Thánh Sơn hù dọa, vậy mà không dám đuổi theo đến, đúng là không thú vị gì cả.

Nửa nén hương qua đi, Lam Tiểu Bố không chờ tiếp nữa, ngay cả pháp bảo phi hành hắn cũng lười lấy ra, bước ra khỏi Hư Không Cự Thạch, trong nháy mắt đã biến mất trong hư không mênh mông của bí cảnh Cuồng Khuyết.

Sau khi Lam Tiểu Bố rời đi gần nửa nén hương, lúc này mới có hai tu sĩ mặc trang phục chấp sự của bí cảnh Cuồng Khuyết xuất hiện trên Hư Không Cự Thạch.

Lam Tiểu Bố đến thì không có người nào chào hỏi, nhưng khi hai tên chấp sự của bí cảnh Cuồng Khuyết này đến, tiểu nhị trong cửa hàng tạp hóa lại nhanh chóng chạy ra chào hỏi.

“Người này rời đi lúc nào, phương hướng bên nào?” Một tên chấp sự lấy chân dung Lưu Tinh mà Lam Tiểu Bố dịch hình thành ra.

Một tiểu nhị nhanh chóng chỉ về một hướng rồi đáp, “Sau khi hắn đến đây thì chờ khoảng nửa nén hương, lúc này mới đi về hướng kia.”

Hai tên chấp sự liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có chút may mắn, may là mình không vôi vã vào trong. Nếu như vôi vàng vào đây, vậy nhất định sẽ bị tên điên này xử lý. Gia hỏa này quá phách lối, ở quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết sau khi giết người xong, còn ở nơi này chờ chấp sự bí cảnh Cuồng Khuyết đến.

Chương 1549 - Tử Vong Lam Mạc Thiên.

Lam Tiểu Bố tiến vào hư không, đã cảm thấy có chút không thích hợp, đây không phải là hư không, mà là một loại không gian đặc thù, thậm chí có chút giống với Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Chẳng lẽ nơi này cũng giống như Vũ Trụ Duy Mô của hắn, là một món bảo vật Khai Thiên?

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái thần khí phi hành thượng phẩm, di chuyển trong hư không này, thần niệm cũng mở rộng đến mức lớn nhất.

Mấy ngày qua đi, Lam Tiểu Bố không nhìn thấy có thứ gì tốt, lại nhìn thấy mười cái tinh cầu bị tàn phá, còn một số đám vẫn thạch khổng lồ.

Lam Tiểu Bố còn cố ý đến chỗ mấy tinh cầu tàn phá, trên đó trừ một chút bùn đất đá cuội không chút sinh cơ hay dòng sông đã khô cạn thì không có gì nữa.

Nếu như cứ mãi tiếp tục như vậy, thế thì 100.000 thần tinh thượng phẩm đúng là đã hoang phí rồi. Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, bí cảnh Cuồng Khuyết nhất định không chỉ có những thứ này. Bởi vậy có thể thấy được, không gian bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết rộng lớn như thế nào.

Một nơi rộng lớn như vậy, muốn tìm kiếm Kế Tán, chỉ sợ là rất khó.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang nghĩ rằng mình nên đi về phía nào, một đám Hư Không Thú như châu chấu kéo đến. Trong đám Hư Không Thú này, mạnh nhất đã là cấp bốn, phần lớn đều là cấp hai và cấp ba. Mỗi con Hư Không Thú trên đỉnh đầu đều có một cái sừng, nhìn khá giống Độc Giác Thú. Một đám này, có lẽ khoảng chừng hơn bốn, năm vạn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không sợ đàn Hư Không Thú này, nhưng không muốn ở lại đây tiêu hao thần nguyên. Đồ tốt trên người hắn có nhiều đến đâu, Hư Không Thú độc giác cấp bốn kia cũng không lọt vào mắt hắn.

Cho nên Lam Tiểu Bố tránh sang một bên nhường đường cho đám Hư Không Thú này, theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, đám Hư Không Thú này nhất định sẽ đuổi theo hắn. Nhưng hắn không ngờ rằng, khi hắn tránh đám Hư Không Thú này đi, đám Hư Không Thú này chẳng chút chần chừ xông thẳng vào hư không xa xa.

Một đám Hư Không Thú này trốn vào hư không, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn rõ ở phía đằng sau có ít nhất là hơn ba bốn ngàn người, hắn ở nơi này mấy ngày đã không gặp được một người nào, lúc này đột nhiên gặp được đến ba, bốn ngàn người. Mà ba, bốn ngàn người này đều đuổi theo đám Hư Không Thú kia, vọt vào hư không xa xôi.

Đây là có ý gì? Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, nếu những người này muốn công kích Hư Không Thú, trực tiếp tăng nhanh tốc độ là được, mấy ngàn người công kích một đám Hư Không Thú, chẳng phải rất dễ dàng sao. Trong ba, bốn ngàn người này, tu vi mạnh nhất còn có cả Hợp Thần cảnh.

Nhưng mấy ngàn người này không công kích đàn Hư Không Thú này, ngược lại là đuổi đàn Hư Không Thú này chạy đi, đúng là không thể nào hiểu được.

Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc dộ, đuổi kịp một tu sĩ Thần Quân trung kỳ đang chạy sau cùng hỏi, “Vị đạo hữu này, ĩn hỏi vì sao tất cả mọi người đều đuổi đàn Hư Không Thú này chạy mà không ra tay với chúng?”

Tu sĩ Thần Quân này nghi ngờ nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, lập tức cảm nhận được khí thế trên người Lam Tiểu Bố mạnh mẽ hơn hắn, hắn vội vàng nói, “Đây là Hỗn Độn Độc Giác Thú, một khi có người truy sát bọn chúng, bọn chúng sẽ tìm kiếm không gian Hỗn Độn để trốn. Loại không gian Hỗn Độn này có một lượng lớn Hỗn Độn thần linh khí, còn có trứng của Hỗn Độn Độc Giác Thú...”

Hỗn Độn Độc Giác Thú? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, trên người mình không biết có bao nhiêu Hỗn Độn chi khí, bắt nạt hắn chưa từng thấy Hỗn Độn chi khí à? Đám Độc Giác Thú này nào chút chút hơi thở Hỗn Độn nào?

“Nhưng đám Độc Giác Thú này rất bình thường mà, cũng không có hơi thở Hỗn Độn, vì sao lại gọi là Hỗn Độn Độc Giác Thú?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi tiếp.

Nếu như Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ cấp thấp, Thần Quân này đã sớm một chân đạp bay Lam Tiểu Bố rồi. Ông đây đã nói một lần rồi, rốt cuộc ngươi có nghe kỹ không thế?

Nhưng mà thực lực của Lam Tiểu Bố hình như mạnh hơn hắn một chút, Thần Quân này chỉ có thể kiềm chế sự không thoải mái trong lòng mà đáp, “Hỗn Độn Độc Giác Thú sở dĩ có tên gọi như vậy, không phải là bởi vì bọn chúng thật sự là Hỗn ĐỘn Thú, mà là bởi vì bọn chúng vô cùng mẫn cảm với hơi thở Hỗn Độn, bình thường cũng chỉ nghỉ ngơi ở trong không gian Hỗn Độn. Bây giờ có nhiều người truy sát đám Hỗn Độn Thú này, đám Hỗn Độn Thú này nhất định sẽ chạy trốn vào trong hư không, một khi tìm được không gian Hỗn Độn, bọn chúng sẽ vọt ngay vào đó.”

“Nếu như không có không gian Hỗn Độn thì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thần Quân này lắc đầu, “Ở trong bí cảnh Cuồng Khuyết này, có rất nhiều không gian Hỗn Độn, mặc dù tu sĩ tầm thường không thể tìm thấy được, nhưng Hỗn Độn Độc Giác Thú nhất định có thể tìm được.”

Thấy Lam Tiểu Bố không hỏi tiếp nữa, Thần Quân này nhanh chóng tăng nhanh tốc độ đuổi theo.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, cũng đi theo sau. Hắn muốn xem không gian Hỗn Độn mà đám Hỗn Độn Độc Giác Thú này tìm kiếm được rốt cuộc là như thế nào, nếu như có Hỗn Độn chi khí, vậy hắn cũng sẽ không khách sáo.

Trên người hắn có rất nhiều Hỗn Độn chi khí, nhưng mà ai lại ghét bỏ khi có nhiều thứ này chứ? Đế Hưu Thụ của hắn cũng cần phải có một lượng lớn Hỗn Độn chi khí. Đừng nói là Đế Hưu Thụ, cho dù là Khí Vận Chi Thụ, đương nhiên là Hỗn Độn chi khí càng nhiều càng tốt.

Một đường tiến lên, Lam Tiểu Bố phát hiện tu sĩ đi theo đám Độc Giác Thú này càng ngày càng nhiều. Chỉ cần ở trong hư không phát hiện ra, vậy thì đều gia nhập vào đoàn người.

Một tháng sau, nhóm người của Lam Tiểu Bố đã có khoảng một vạn người.

Khi Lam Tiểu Bố đang nghĩ xem có nên tiếp tục đi theo đám người này lãng phí thời gian hay không. Nhiều người như vậy cũng xông vào không gian Hỗn Độn, mỗi người có thể cướp được bao nhiêu?

Ngay lúc này, một màn ánh sáng màu xanh lam xuất hiện ở xa trong hư không. Mà đám Hỗn Độn Độc Giác Thú này không chút chần chừ vọt vào bên trong màn ánh sáng màu xanh lam kia, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1550 - Tử Vong Lam Mạc Thiên. (2)

“Đây là Tử Vong Lam Mạc Thiên, không thể đi vào, đi vào thì chết chắc.” Một đám người dừng trước màn sáng màu xanh lam kia.

Lam Tiểu Bố xũng dừng lại, thần niệm của hắn quét đến cái Tử Vong Lam Mạc Thiên này, thần niệm vừa chạm đến, đã bị cắn nuốt hết.

“Hỗn Độn Độc Giác Thú không sợ chết sao?” Có người nghi ngờ hỏi.

Một vài tu sĩ bắt đầu lui lại, sau đó nhanh chóng rời đi. Nhưng mà lại có mấy tu sĩ không sợ chết mà vọt vào, sau đó biến mất không còn tung tích.

Lam Tiểu Bố chủ ý đến, có một tu sĩ Hợp Thần cảnh.

Trong lòng hắn đang vô cùng khó hiểu, khi nhìn thấy một tu sĩ Thần

Quân cảnh cũng định vọt vào bên trong, Lam Tiểu Bố lập tức chặn lại, kéo tên tu sĩ này đi.

Nhìn thấy thực lực Lam Tiểu Bố cường đại, lại trực tiếp bắt một tu sĩ Thần Quân đi, mấy tu sĩ còn lại đều nhanh chóng tránh xa Lam Tiểu Bố. Ngay cả những tu sĩ đang tổ đội với tu sĩ, cũng nhanh chóng tránh ra, không dám đến gần Lam Tiểu Bố.

“Tiền bối…” Tu sĩ Thần Quân này không biết Lam Tiểu Bố muốn bắt hắn ta làm gì, nhưng mà mình nằm trong tay đối phương lại chẳng có chút năng lực phản kháng nào, hắn ta biết ngay tu vi của mình ở trước mặt Lam Tiểu Bố đáng đáng chú ý.

“Nói một chút xem, nếu đã là Tử Vong Lam Mạc Thiên, sao lại có nhiều người vẫn vào như vậy, bọn hắn không sợ chết à? Còn nữa, vì sao ngươi cũng muốn vào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cảm nhận được sát khí trên người Lam Tiểu Bố, tu sĩ Thần Quân này vội vàng nói, “Tử Vong Lam Mạc Thiên cũng không phải hoàn toàn là cấm địa tử vong, có một vài tu sĩ sau khi tiến vào Tử Vong Lam Mạc Thiên vẫn có thể sống sót, cái Tử Vong Lam Mạc Thiên này chỉ là thứ để ngăn cách một vùng không gian mà thôi. Chỉ là tỉ lệ sống sót trong Tử Vong Lam Mạc Thiên này rất ít, 100 người vào Tử Vong Lam Mạc Thiên thì không đến một người sống sót. Nhưng khứu giác và cảm giác của Hỗn Độn Độc Giác Thú vô cùng nhạy cảm, nếu như bọn chúng dám xông vào Tử Vong Lam Mạc Thiên này, vậy cho thấy rõ bọn chúng biết cái Tử Vong Lam Mạc Thiên này an toàn, cho nên ta mới dám đi vào.”

Thì ra là thế, cho dù chỉ có 1% cơ hội sống, nhưng mà người đi vào đều tin tưởng vào Hỗn Độn Độc Giác Thú. Hơn nữa, một khi đó thật sự là không gian Hỗn Độn, vậy thì phát tài lớn rồi.

“Ngươi có thể đi rồi.” Lam Tiểu Bố buông tu sĩ Thần Quần này ra.

“:Đa tạ tiền bối.” Tu sĩ Thần Quân này không chút do dự xoay người vọt vào trong Tử Vong Lam Mạc Thiên.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Tử Vong Lam Mạc Thiên, chần chờ một chút, khi đang định xông vào, trong phạm vi thần niệm đột nhiên quét đến một người nam tử.

Kế Tán? Lam Tiểu Bố lập tức xác định, gia hỏa này chính là kế Tán của Trường Sinh Thánh Đạo. Hắn không ngờ Kế Tán đã vào trong bí cảnh Cuồng Khuyết, chẳng những đã vào đây, mà còn đi theo bầy Hỗn Độn Độc Giác Thú đến đây.

Lam Tiểu Bố đang chờ Kế Tán, nếu như Kế Tán tiến vào trong Tử Vong Lam Mạc Thiên, vậy hắn sẽ lập tức theo sau, nếu như Kế Tán không tiến vào Tử Vong Lam Mạc Thiên, vậy hắn sẽ bắt kế Tán lại trước.

Kế Tán cũng do dự một lúc lâu, cuối cùng thì dứt khoát vọt vào trong Tử Vong Lam Mạc Thiên.

Nhìn thấy Kế Tán xông vào trong Tử Vong Lam Mạc Thiên, Lam Tiểu Bố đi sát theo sau Kế Tán vọt vào. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, một khi có gì đó không ổn, hắn sẽ lập tức tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Vừa tiếp xúc với Tử Vong Lam Mạc Thiên, một lực hút cường đại lập tức bao lấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết ngay đây là an toàn, ahwns không cảm nhận được bất cứ hơi thở chết chóc nào cả.

Một khắc sau, hai chân Lam Tiểu Bố chạm đến mặt đất, thần linh khí nồng đậm đến cực hạn bao trùm đến. Thần niệm mở rộng ra, nơi này đơn giản chính là một thế giới Thần Nguyên. Thần linh thảo liên miên, núi thần tinh còn lộ ra bên ngoài. Ở nơi xa có một ngọn núi màu ngà sữa sừng sững trước mắt, hơn mười người đều đang ở dưới chân núi kia điền cuồng đào lên.

Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, đây là Cuồng Khuyết Ngọc Sa. So với một vài thần linh thảo cấp thấp, Cuồng Khuyết Ngọc Sa đúng là thứ vô cùng đáng giá, nghĩ lại mà xem, một mảnh ngọc phù thôi đã đáng giá 100.000 thần tinh thượng phẩm, mà ngọn Ngọc Sa Sơn này đáng giá bao nhiêu thần tinh? Cũng khó trách nhiều người đến đào như vậy, tùy tiện đào một tí Cuồng Khuyết Ngọc Sa ở đây mang ra ngoài, cũng đủ để trao đổi rất nhiều tài nguyên tu luyện. Nếu mà so sánh, thần linh thảo cấp thấp kia không có tác dụng gì lớn lắm.

“Ha ha ha…” Kế Tán cười lớn, hắn ta thành công rồi. Ở nơi này, nếu như hắn ta không thể tấn cấp lên Thần Vương mà ra ngoài, vậy hắn ta chính là heo.

Chỉ là khi hắn ta còn đang cười lớn, đã cảm thấy có một luồng nguy hiểm ập đến. Thân hình Kế Tán lập tức lóe lên, tránh đi nguy cơ đánh lén này, chỉ là lần đánh lén đầu tiên của đối phương chỉ là hư chiêu, sau đó là một lực lượng thần nguyên to lớn đánh vào sau lưng hắn.

Cả người Kế Tán bị luồng lực lượng này đánh bay, Kế Tán giận dữ, hắn ta khẳng định tu vi của gia hỏa này không cao, nhưng lại vô cùng gian trá.

Thế nhưng khi hắn ta còn ở trong không trung, đã có một quyền đánh xuống. Rất rõ ràng, còn một người nữa trốn ở trong hư không ra tay với hắn ta.

Bành! Kế Tán bị nện xuống đất, cả người lập tức hôn mệ.

Lam Tiểu Bố đập một bàn tay vào mi tâm Kế Tán, phong ấn hắn ta lại rồi ném vào trong tiểu thế giới.

Một Thế Giới Thần nho nhỏ mà còn phải đánh lén, quan trọng còn là phải tốn đầu óc xem đánh lén như thế nào. Cho dù sau này hắn có thể thông qua thủ đoạn khác chuyển Kế Tán đến trong tay Khổ Hạnh như thế nào, hắn cũng không thể biểu hiện ra thực lực nghiền ép Kế Tán.

Chương 1551 - Rất nhiều đồ tốt.

Lam Tiểu Bố đánh lén Kế Tán, có rất nhiều người nhìn thấy, nhưng mà lúc này không có ai để ý đến chuyện này, tất cả tu sĩ đến đây, đều đang bận rộn phát tài. Không phải đào thần linh thảo thì chính là đào thần tinh, nếu không thì là đang đào Cuồng Khuyết Ngọc Sa.

Những thần tinh hạ phẩm và thần linh thảo cấp thấp kia Lam Tiểu Bố không thèm quan tâm, trong thế giới của Thân Bất Thanh, hắn có được nhiều lắm, bây giờ hắn không cần những thứ này, hắn đến chỗ ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa.

Cuồng Khuyết Ngọc Sa có tính chất cứng rắn, cho dù có đào, cũng vô cùng gian nan. Bởi vì thứ này có giá trị cao, mới có hơn mười tu sĩ dùng pháp bảo đánh vào ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này. Tiêu hao thần nguyên hơn nửa ngày, cũng chỉ đào được mấy cân mà thôi.

Lam Tiểu Bố gia nhập, hoàn toàn không có người để ý. Nơi này quá nhiều đồ tốt, một ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này thôi, cho dù có một vạn người đến đâò, cũng phải đào thật lâu mới có thể đào được hết...

Lam Tiểu Bố cũng không phải đến đào Cuồng Khuyết Ngọc Sa, hắn trực tiếp lấy từng lá trận kỳ ra ném xuống. Không chỉ như vậy, từng đạo trận văn hư không cũng được Lam Tiểu Bố bố trí ra, dung hợp với quy tắc trong vùng không gian này.

Ai mà rảnh đi đào Cuồng Khuyết Ngọc Sa chứ? So với người khác, ưu thế của hắn là một đại sư Thần Trận cấp sáu đỉnh phong, còn có thể bố trí Hư Không thần trận. Quan trọng nhất chính là, hắn lý giải về quy tắc Không Gian hơn xa tu sĩ tầm thường, thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc hơn được hắn. Cái ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này thì sao chứ? Ngay cả một ngọn núi mà hắn cũng không dọn đi được sao?

Khi Lam Tiểu Bố kích phát trận kỳ, trong hư không truyền đến từng đợt ầm vang cuồng bạo, vùng không gian này tựa như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mười mấy tên tu sĩ đang đào Cuồng Khuyết Ngọc Sa nhanh chóng tránh đi, sau đó bọn hắn nhìn thấy cả một ngọn núi lớn đã bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Một tu sĩ Thần Vương còn đang đào Cuồng Khuyết Ngọc Sa, hắn há hốc mồm, do dự một chút vẫn không nói chuyện, quay người nhanh chóng rời đi. Có thể cuốn nguyên một ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này đi, cũng không phải thần trận cao cấp là được. Núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này tương liên với đạo tắc của vùng đại địa này, quy tắc dung hợp với nhau, nhất định phải lý giải quy tắc thiên địa đến một trình độ nhất định, đồng thời còn phải tinh thông quy tắc Na Di, lúc này mới có thể dùng n=Na Di Thần Trận cuốn ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này đi.

Bây giờ Lam Tiểu Bố cuốn cái núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này đi, rõ ràng không phải là một kẻ dễ bắt nạt, hắn ta là Thần Vương thì sao chứ? Nơi này đồ tốt rất nhiều, đã như vậy thì còn không bằng nhanh chóng đi tìm kiếm thứ khác.

Những người còn lại ngay cả nhìn Lam Tiểu Bố cũng không dám nhìn, quay người nhanh chóng bỏ chạy.

Thực lực vi tôn cũng không phải chỉ là nói giỡn, tên gia hỏa lấy đi ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa này có vẻ lệ khí rất lớn, có khi là tu sĩ sát lục, ở lại nơi này nói nhảm là đang chờ chết sao?

Lam Tiểu Bố còn chờ đợi có người nào đó nói nhảm, hắn sẽ trực tiếp giết chết, không ngờ những người này lại biết điều như vậy, không ai nói nhảm cả, thế thì hắn cũng bớt đi rất nhiều chuyện. Lấy ngọn núi Cuồng Khuyết Ngọc Sa đi, Lam Tiểu Bố không giống như những tu sĩ cấp thấp kia, đào thần tinh và tìm kiếm thần linh thảo ở chỗ này, mà lấy Luân Hồi Oa ra xông vào sâu trong vùng không gian này.

Hắn nhìn thấy tu sĩ đến nơi này có đến một hai trăm người, nhưng hắn không nhìn thấy đám người này đâu. Rõ ràng là bọn gia hỏa này đã vọt vào bên trong. Cộng thêm nơi này cũng không có một con Hỗn Độn Độc Giác Thú nào, vậy đã thấy rõ đồ tốt đều ở nơi này.

Tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố quá nhanh, nhanh chóng vượt qua một đợt người. Những người này đều liều mạng mà xông lên, người xông lên đầu tiên chính là một tu sĩ Hợp Thần cảnh.

Sau khi vượt qua tu sĩ Hợp Thần cảnh này, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy bầy Hỗn Độn Độc Giác Thú. Hắn không để ý đến đám Hỗn Độn Độc Giác Thú này, theo hướng mà đám Hỗn Độn Độc Giác Thú này đang chạy, chính là đang tiếp tục hướng vào bên trong.

Hắn không hiểu rõ về đám Hỗn Độn Độc Giác Thú này, nhưng mà nhiều người đều xông vào bên trong như vậy, hắn cứ vọt vào trong cùng trước, nhất định sẽ không sai.

Chỉ chưa đến nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đã ngừng lại, hắn nhìn thấy một cái Hỗn Độn Sào cao tầm bảy, tám trượng, nhưng mà cái Hỗn Độn Sào này đã sớm mất tác dụng, thành phế tổ. Trên phế tổ có một ít vỏ trứng, Lam Tiểu Bố âm thầm suy đoán, những vỏ trứng này không biết có phải là trứng của Hỗn Độn Độc Giác Thú hay không. Chỉ là bọn hắn đến đây hơi trễ, Hỗn Độn Độc Giác Thú đã được ấp nở rồi.

Lam Tiểu Bố không để ý đến cái này, thần niệm của hắn rà quét vào những tinh khối màu vàng nhạt xung quanh Hỗn Độn Sào một chút, bên trong những tinh khối này đều ẩn chứa Hỗn Độn chi khí. Lam Tiểu Bố quét mắt nhìn một vòng là nhận ra, đây là Hỗn Độn Quy Tắc Tinh. Hỗn Độn Quy Tắc Tinh tuyệt đối là một trong những bảo vật cao cấp nhất, có thể cảm ngộ được các loại đại đạo, còn có thể thai nghén đạo thụ. Đồ tốt đó, Lam Tiểu Bố không chút nghĩ ngợi, thần niệm cuốn lên, hơn trăm viên Hỗn Độn Quy Tắc Tinh bên dưới đều bị hắn cuốn đi hết.

Thần niệm lại quét qua một lần nữa, ở nơi xa trừ có một ít vật liệu luyện khí đỉnh cấp ra, không còn đồ tốt nào nữa. Lam Tiểu Bố đang định xoay người đi thu thập vật liệu luyện khí kia, đột nhiên nhìn thấy một con Hỗn Độn Độc Giác Thú tương đối nhỏ đang dáo dác từ đằng xa nhìn hắn. Khác với những Hỗn Độn Độc Giác Thú màu xám đen bình thường, phía sau đầu con Hỗn Độn Độc Giác Thú này có một nhúm lông màu tử kim. Trừ cái đó ra, màu sắc của cái sừng kia hình như cũng có màu tím nhàn nhạt.

Đây chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú được ấp ra từ Hỗn Độn Sào, nhất định có giá trị hơn Hỗn Độn Độc Giác Thú bình thường. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không để ý, hắn quay người xông về phía những vật liệu luyện khí kia.

Chương 1552 - Rất nhiều đồ tốt. (2)

Lấy đồ nhất định phải nhanh, nếu không thì đợi lát nữa tu sĩ Hợp Thần cảnh kia đến, còn phải đánh một trận. Mặc dù một tu sĩ Hợp Thần cảnh hắn cũng chẳng sợ, thế nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian với một tu sĩ Hợp Thần cảnh ở chỗ này. Hơn nữa ở nơi này trừ tên Hợp Thần cảnh kia, còn có rất nhiều tu sĩ Thần Vương hậu kỳ. Một khi bọn hắn đánh nhau, đồ tốt bị người khác cướp đi, vậy hắn cũng chẳng thể cướp đồ về lại được.

Mười mấy viên thần tài Đại Diễn Canh Kim cấp tám, mấy viên thần tài Vô Niệm Kim cấp chín, một cây Độ Trúc,,,

Lam Tiểu Bố cảm nhận sâu sắc chuyến đi này thật đáng giá, khi hắn chuẩn bị rời đi, con Hỗn Độn Độc Giác Thú nho nhỏ kia đột nhiên chạy đến cách chỗ hắn không xa, hai mắt xoay tròn, thần thái còn có chút đáng yêu.

“Ngươi có ý gì thế? Ta không lấy những thứ này đi, đợi lát nữa người khác cũng sẽ lật tung nơi này lên thôi. Ta đề nghị ngươi chạy nhanh đi, đừng thấy ta không bắt ngươi, đợi lát nữa đám ngươi kia đến, nói không chừng ngay cả da trên người ngươi cũng bị lột đi đấy...”

Nói xong, Lam Tiểu Bố định đi, nhưng lại phát hiện con Hỗn Độn Độc Giác Thú này lại đi theo mình.

“Ngươi cũng biết nơi này rất nguy hiểm, cho nên muốn ta dẫn ngươi đi?” Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ ra, một con Hỗn Độn Độc Giác Thú, còn là ấu thú, nhưng mà trí thông minh rõ ràng cao hơn đống Hỗn Độn Độc Giác Thú chạy ở bên ngoài kia rất nhiều, dù sao cũng là do Hỗn Độn Sào thai nghén ra.

Quả nhiên con Hỗn Độn Độc Giác Thú này đột nhiên gật đầu, Lam Tiểu Bố vung tay ra mở một cảnh cửa, “Muốn thì nhanh chóng tiến vào thế giới của ta, nếu không ta phải ở lại đây đánh nhau đấy.”

Con Hỗn Độn Độc Giác Thú này thế mà lại chẳng co chút do dự nào, chạy như bay vọt vào trong thế giới của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không dừng lại, nhanh chóng bỏ chạy.

Hầu như sau một khắc Lam Tiểu Bố bỏ chạy, tu sĩ Hợp Thần cảnh kia đã xuất hiện bên ngoài Hỗn Độn Sào, sau đó là bảy Hỗn Độn Độc Giác Thú gào thét nhào đến.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh quay đầu lại đánh ra một đám nhận mang thần thông, mấy chục con Hỗn Độn Độc Giác Thú bị oanh sát, phần nhiều Độc Giác Thú thì chạy tứ tán.

Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này không quản đến mấy con Độc Giác Thú chạy tứ tán kia, hắn ta bước đến chỗ Hỗn Độn Sào. Hỗn Độn Sào đã hoang phế, nhưng mà hắn nhặt mấy mảnh vỏ trứng lên, nhìn qua thì lập tức vui mừng. Nhưng niềm vui này còn chưa duy trì được bao lâu, ngay cạnh đó hắn đã nhặt lên được một mảnh vỡ Hỗn Độn Quy Tắc Tinh cực nhỏ.

“Hỗn Độn Quy Tắc Tinh?” Tu sĩ Hợp Thần biến sắc, hắn biết mình đã tới chậm một bước. Hỗn Độn Quy Tắc Tinh đã bị người ta lấy đi, hơn nữa còn trước đó không lâu.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh này lập tức xông về phía bên cạnh, hắn lại nhìn thấy một vài dấu vết Vô Niệm Kinh bị lấy đi, vết tích Đại Diễn Canh Kim bị lấy đi, còn có dấu vết một cây Độ Trúc bị đào đi...

Sắc mặt tu sĩ Hợp Thần cảnh này đỏ lên, uổng cho hắn theo dõi hơn một tháng, kết quả lại may áo cưới cho người khác.

Chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, khó trách trước đó hắn luôn cảm thấy có pháp bảo phi hành nào dó lướt qua mình rồi bay đi khá xa.

...

Tâm trạng Lam Tiểu Bố rất tốt, lần này thu hoạch thật sự rất khá, hắn không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa, nhanh chóng rời đi trước đã. Thần linh thảo hắn không thiếu, bây giờ hắn muốn ra ngoài tìm một nơi xem có thể tấn cấp lên Hợp Thần cảnh không.

Lần này Lam Tiểu Bố không lấy Luân Hồi Oa ra, mà kích phát độn thuật, lấy tốc độ thuấn di mà tiến lên. Nếu như vậy, trên đường đi hắn có thể nhìn thấy đồ tốt.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố lại dừng lại, ở trước mặt hắn là một gốc cây ăn quả màu lam, trên cầy kết đầy trái cây màu lam, khoảng chừng hơn trăm quả.

Trái cây này tản mát ra hơi thở đạo vận man mát, ẩn chứa một loại quy tắc rõ ràng. Lam Tiểu Bố biết thứ này nhất định không tầm thường, ít nhất là một loại đạo quả, đáng tiếc Lam Tiểu Bố không biết. Cho dù có biết hay không, Lam Tiểu Bố vẫn đào cái cây này đi, bỏ vào trong thế giới của mình.

Hắn không dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái đạo quả này, loại vật này ra ngoài hỏi thăm một chút là có thể biết được. Dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng quả thật rất thuận tiện, nhưng mà trừ khi không còn cách nào khác, hắn bây giờ có thể ít dùng đến Vũ Trụ Duy Mô thì hạn chế dùng Vũ Trụ Duy Mô.

Có lúc thói quen là một chuyện vô cùng đáng sợ, một khi đã ỷ lại, quen với một thứ nào đó, con người sẽ trở nên không thích suy nghĩ hay tìm kiếm đáp án từ chỗ khác, bây giờ hắn đang có xu hướng đó. Còn một nguyên nhân nữa là hắn luôn cảm thấy Vũ Trụ Duy Mô có vấn đề, lần trước dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Đế Hưu Thụ, hắn đã cảm thấy có chút hối hận, cũng may hắn không đặt Đế Hưu Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Có lẽ là vận may của hắn từ khi tiến vào đây đã bị tiêu hao sạch rồi, nửa tháng tiếp theo, Lam Tiểu Bố không tìm được thứ gì tốt nữa.

Cho dù nơi này có thần linh khí nồng đậm, còn có các lại thần tinh và thần linh thảo cấp thấp, nhưng đây đều không phải thứ Lam Tiểu Bố cần.

Lại tìm kiếm hơn mười ngày nữa, khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy một màn trời màu lam, hắn biết nơi này nhất định là nơi ra ngoài.

Lam Tiểu Bố không chần chờ, xông vào màn tời màu lam, hắn chẳng những muốn ra ngoài từ vùng không gian này, thậm chí còn muốn rời khỏi bí cảnh Cuồng Khuyết.

Lần này chuyện đến bí cảnh Cuồng Khuyết hắn đã hoàn thành, không chỉ như vậy, còn lấy được một đống đồ tốt. Bây giờ ra ngoài, hắn muốn làm chuyện của mình.

Đại Hoang Thần Giác cần phát triển, thánh môn ở Trường Sinh giới nhất định chính là tai họa, không thể để cho những tai họa này tiếp tục gây tai họa nữa. Chờ sau khi hắn rời khỏi đây, sẽ quay về dáng vẻ của Khổ Hạnh, đi gây rối với những thánh môn khác, kéo một vài mối làm ăn cho Trường Sinh Thánh Đạo rồi tính tiếp.

Chương 1553 - Lại giết đệ tử Thánh môn.

Mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố mới về đến chỗ bí cảnh Cuồng Khuyết, hắn cất Luân Hồi Oa đi, dịch hình mình thành một nam tử tán tu cực kỳ bình thường, tu vi chỉ còn ở Thần Quân hậu kỳ.

Hắn đoán mình giết đệ tử của Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am, giờ phút này bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết nhất định có người trông coi.

Vừa rơi xuống Hư Không Cự Thạch tại lối vào bí cảnh, thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét thấy hơn mười tu sĩ đang ẩn nấp trên Hư Không Cự Thạch, nhìn chằm chằm. Lam Tiểu Bố không để ý, trực tiếp bước vào bên trong trận môn hư không. Rời khỏi bí cảnh Cuồng Khuyết, cũng không cần đến ngọc phù luyện chế từ Cuồng Khuyết Ngọc Sa, có lẽ có cái này có liên quan đến quy tắc bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết.

Lam Tiểu Bố vừa chạm đến mặt đất, đã cảm nhận được có ít nhất mấy chục đạo thần niệm đặt trên người hắn. Không chỉ như vậy, còn có hai đạo thần niệm tương đương với cảnh giới Chuẩn Thánh quét trên người hắn. Đối với một Chuẩn Thánh mà nói, cho dù cải trang như thế nào, trước thần niệm của bọn hắn cũng không thể nào che giấu được.

Sau khi xác định nhiều lần rằng Lam Tiểu Bố không phải người bọn họ muốn tìm, không có ai cản Lam Tiểu Bố lại, Lam Tiểu Bố vô kinh vô hiểm rời khỏi quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết.

Cho dù Trường Sinh giới đã nhập vào Đại Hoang Thần Giác, nhưng mà địa vị của những thánh môn đỉnh cấp kia ở Trường Sinh giới vẫn cao cao tại thượng, không có ai dám động vào.

Bây giờ có người ngang nhiên giết chết đệ tử của Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am ở trước bí cảnh Cuồng Khuyết, đồng thời còn tự xưng là người của Thái Hàn Thánh Sơn, đây là một lần mạo phạm đến ba thánh môn.

Thái Hàn Thánh Sơn dã tâm bừng bừng, rất nhiều thánh môn đều biết. Nhưng mà Thái Hàn Thánh Sơn cho dù có dã tâm đến đâu, cũng không dám ngang nhiên ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết giết chết đệ tử quan trọng của Vạn Đạo Thánh Môn. Huống chi, sau khi giết người còn báo danh nữa? Cho nên lời vu oan của Lam Tiểu Bố có chút cáp thấp, thậm chí còn chọc giận đến Thái Hàn Thánh Sơn.

Lời vu oan này phần lớn người sẽ không tin, nhưng vẫn có số ít người tin tưởng. từ trước đến nay Thái Hàn Thánh Sơn luôn phách lối, nếu thật sự có một kẻ hung ác như vậy cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Cho nên bây giờ chuyện cấp bách là phải bắt gia hỏa này lại rồi thẩm vấn, rốt cuộc có phải là Thái Hàn Thánh Sơn hay không.

Vừa rời khỏi quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết, Lam Tiểu Bố đã lấy Luân Hồi Oa ra, mấy ngày sau, hắn khôi phục lại dung mạo của KHổ Hạnh, đi vào trong một phường thị lộ thiên.

Lam Tiểu Bố tiến vào phương thị lộ thiên này mục đích là chuẩn bị mua sắm một ít ngọc giản địa đồ, sau đó ra ngoài tìm một chỗ bế quan một thời gian rồi tính tiếp, nếu bây giờ mà quay lại Trường Sinh Thánh Đạo thì quá nhanh thì có chút không phù hợp.

Bí cảnh Cuồng Khuyết cách Trường Sinh Thánh Đạo không gần, mặc dù có một vài truyền tống trận, nhưng không phải là đi thẳng một đường, hắn dựa vào cái gì chỉ mới một hai tháng đã hoàn thành nhiệm vụ?

Đây là phường thị Chân Sắc, người cũng khá ít.

Lam Tiểu Bố vốn định tìm một cái thương lâu mua sắm ngọc giản địa đồ là đi ngay, nhưng mà hắn vừa tiến vào phường thị, đã nghe thấy có người bàn về đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn gì đó. Lam Tiểu Bố nhanh chóng đến gần một chút, mặc dù mắt đang nhìn vào quầy hàng ven đường, nhưng lực chú ý của hắn lại đặt ở chỗ mấy tu sĩ đang nghị luận về Thái Hàn Thánh Sơn kia.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã biết là chuyện gì, một ngày trước hai đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn bị trọng thương, hơn nữa hình như là bị người đuổi giết, cho nên hai người họ đã trốn trong Chân Sắc tức lâu chờ cao thủ tông môn đến cứu bọn họ.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, hắn đang định đi tìm dệ tử của đại thánh môn gây chuyện, tìm chút mối làm ăn cho Trường Sinh Thánh Đạo. Lại không ngờ rằng trừ hắn ra, còn có người khác có can đảm động đến dệ tử của thánh môn đỉnh cấp. Hắn đã ở Trường Sinh giới được một khoảng thời gian, mặc dù Trường Sinh giới không có xếp hạng mười đại thánh môn, nhưng Thái Hàn Thánh Sơn tuyệt đối chính là một trong mười đại thánh môn. Không chỉ như vậy, xếp hạng còn rất cao. Dám truy sát đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn, gia hỏa này đúng là lớn gan thật.

Chân Sắc tức lâu, là nơi náo nhiệt nhất ở Chân Sắc phường thị, đây là một tức lâu có ba tầng. Tầng một giống như Đại Trà lâu, ai cũng có thể đến ngồi một chút. Lầu hai và lầu ba là Khách Quý lâu, người có thần tinh hoặc có địa vị mới có thể lên được.

Đừng thấy rằng lầu một của Chân Sắc tức lâu là Đại Trà Lâu, đã cảm thấy nơi này không an toàn, thật ra Chân Sắc tức lâu rất an toàn, chủ yếu là đằng sau cái tức lâu này có một cường giả. Toàn bộ biện pháp phòng hộ của tức lâu, thậm chí còn nghiêm ngặt hơn cả một vài Thánh Đạo thành. Bình thường chỉ cần trốn ở lầu hai hoặc lầu ba thì trên cơ bản là an toàn.

Lam Tiểu Bố vừa đến Chân Sắc tức lâu, đã nghe thấy nơi này hò hét ầm ĩ. Thần niệm của hắn bị chặn lại ở lối vào tầng hai, không thể nào thẩm thấu vào trong.

Lam Tiểu Bố không bỏ thần tinh ra để lên lầu hai, mà ở địa sảnh lầu một tìm vị trí ngồi xuống, đồng thời gọi một ấm thần linh trà.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định nghe một chút xem có người nào nghị luận về hai tên đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn hay không, sau đó lấy ra chút thần tinh lên lầu hai và lầu ba đi dạo. Nếu như có thể tìm được đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn đương nhiên là tốt nhất, nếu như tim không thấy, cũng không sao cả.

Hắn muốn đến Trường Sinh Thánh Đạo còn phải qua một khoảng thời gian rất dài nữa, chờ đến khi tu vi của hắn tăng lên, hắn sẽ đến các Thánh Đạo thành lớn tham quan một chút. Đệ tử thánh môn ở Trường Sinh giới, tuyệt dối sẽ không ở lại trong tông môn khổ tu, rất nhiều người sẽ đi dạo khắp Trường Sinh giới.

“Ta dự định qua một khoảng thời gian nữa sẽ đến bí cảnh Cuồng Khuyết nhìn thử, nếu vận may tốt, lấy được mấy cân Cuồng Khuyết Ngọc Sa, ta cũng có thể bế quan một khoảng thời gian.” Bàn bên cạnh vang lên tiếng nghị luận.

Chương 1554 - Lại giết đệ tử Thánh môn. (2)

Bàn bên cạnh có bốn người, hai nam hai nữ, nhìn tu vi đều không cao lắm.

“Ta đề nghị ngươi nên chờ qua một khoảng thời gian nữa rồi đi, trước đây không lâu ở quảng trường bí cảnh Cuồng Khuyết xảy ra một chuyện đại sự, đệ tử Toàn Húc của Vạn Đạo Thánh Môn, còn có đệ tử Quý Ngọc Cô của Nguyệt Tuyền Thánh Am bị người giết chết. Trong khoảng thời gian này, bí cảnh Cuồng Khuyết không yên ổn lắm.”

“Thật to gan, lại dám ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết giết đệ tử của thánh môn đỉnh cấp.”

“Vậy đã là gì chứ, chỗ tức lâu của chúng ta trước đó không lâu…”

“Hạnh sư muội, im ngay.” Người nói ra câu trước chính là một nữ tử tuổi tác nhỏ, chỉ là nàng còn chưa nói hết lời, đã bị nữ tử lớn tuổi này ngăn cản. Rất rõ ràng, nàng ta hiểu rõ câu nói họa từ miệng mà ra.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, chủ động chen vào nói, “Đạo hữu thật sự đã cẩn thận quá mức rồi, nếu như ngay cả nói cũng không dám nói, vậy Đại Hoang Thần Giác của chúng ta sẽ thành cái gì chứ?”

Cho dù Lam Tiểu Bố chủ động chen lời, nhưng không ai trả lời Lam Tiểu Bố, hơn nữa nhìn dáng vẻ của mấy người này, hình như còn định đứng lên rời đi.

Ngay lúc này, một nam một nữ tử đầu cầu thang lầu hai bước xuống. Nam tử rất trẻ, cảnh giới Thần Quân trung kỳ, nữ tử có dung mạo tú lệ, giống như là Thần Quân trung kỳ.

Hai người này vừa xuất hiện, tiếng bàn luận ở lầu một lập tức biến mất tăm.

Lam Tiểu Bố không cần hỏi, đã biết một nam một nữ này chính là đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn đang trốn tránh kẻ thù. Nhìn khí thế dao động trên hai người này, vết thương còn chưa khỏi hẳn.

“Đồng sư huynh…” Nữ tử này vừa xuống đã kích động ngạc nhiên kêu lên.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy ở cửa ra vào có một nam tử dáng người cao gầy, sau lưng còn đeo một thanh trường kiếm. Tu vi chắc hẳn là thế Giới Thần sơ kỳ. Xem ra gia hỏa này chính là Đồng sư huynh đến đón một nam một nữ bị thương này.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, xem ra hắn đã tìm được đối thủ tốt để ra tay, nhưng lại không có cớ để ra tay. Nếu như vô duyên vô cớ ra tay, vậy thì không hợp với lẽ thường.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang cau mày, một đạo ô mang đột nhiên nổ tung, sau đó đánh về phía nữ tử tú lệ kia.

Vừa ra tay là một thanh niên, tu vi chắc hẳn là Thần Quân viên mãn, thậm chí đã nửa bước vào Thế Giới Thần. Nhìn bộ dáng của hắn, chắc là đã chờ ở đây một khoảng thời gian rất dài rồi.

Lam Tiểu Bố âm thầm bội phục, đối phương có một Thế Giới Thần sơ kỳ, gia hỏa này lại còn dám ra tay, lá gan đúng là lớn thật. Xem ra nữ tử của Thái Hàn Thánh Sơn này và thanh niên kia có thù rất lớn, nếu không thì đây quả thật chính là liều mạng mà ra tay.

“Đáng chết!” Đồng sư huynh đang đứng ở cửa ra vào biến sắc, lĩnh vực sát thế của Thế Giới Thần lập tức mở rộng ra, trường kiếm sau lưng biến thành một đạo kiếm mang đánh về phía thanh niên này.

Thanh niên hoàn toàn không chú ý đến công kích của Đồng sư huynh, tựa như chỉ một lòng giết chết nữ tử này trước. Lam Tiểu Bố rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng môt đạo Thần Hồn Thứ công kích ĐỒng sư huynh kia. Nếu như hắn mà không ra tay nữa, nhiều nhất là thanh niên kia chỉ đánh nữ tử bị thương mà thôi, hoan toàn không giết đưuọc nữ tử. Không chỉ như vậy, chính hắn ta cũng sẽ bị Đồng sư huynh giết chết.

Sát ý của Đồng sư huynh đang dâng lên đến đỉnh điểm, thức hải đột nhiên tê rần, sắc mặt hắn biến đổi, lĩnh vực Thế Giới Thần lập tức có sơ hở, sát ý đang khóa thanh niên kia lại nhất thời chậm lại.

Lúc đầu thanh niên này đã ôm suy nghĩ sẽ chết chắc, bây giờ công kích của người ra tay với hắn ta lại trở nên chậm chạp, hắn ta đương nhiên sẽ không ở đó chờ chết. Ô mang đánh về phía nữ tử kia cũng chậm một chút, lách mình tránh đi đạo kiếm mang này.

Nữ tử tú lệ kia bị ô mang dọa sợ, cả người nàng bị bay ngược ra, vừa hay bay về phía Lam Tiểu Bố.

Nếu như đổi thành tu sĩ bình thường, chỉ sợ sẽ vì nịnh nọt Thái Hàn Thánh Sơn, nhất định sẽ dốc thần nguyên ra, đỡ nữ tử này một chút.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại chẳng có ý nâng đỡ nào cả, hắn vội vàng tránh qua bên cạnh, đồng thời trên mặt vừa hay lộ ra tia chán ghét, để nữ tử này nhìn thấy.

Nếu như nữ tử này nhìn thấy, sau đó gây chuyện, vậy thì hắn sẽ có cớ mà gây chuyện. Nếu như nữ tử này nhìn thấy mà lại xem như không có chuyện gì, quên đi.

“Bành!” Nữ tử này đập lên mặt bàn chỗ Lam Tiểu Bố ngồi, đụng đổ cái ấm trà đã được pha xong, nước trà nóng hổi thấm ướt cả người nữ tử này.

Nữ tử xoay người nhảy vọt lên, không chút do dự lấy ra một cái Lưu Ly Đao bổ về phía Lam Tiểu Bố. Khi nàng ngã xuống, một tán tu sâu kiến nho nhỏ lại dám tránh đi. Nếu như sâu kiến này không tránh đi, chỉ cần hơi dốc chút thần nguyên đỡ lấy nàng, nàng sẽ không chật vật như vậy. Cái này còn chưa tính, trong mắt sâu kiến này còn có chút chán ghét.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy nữ tử này ra tay với mình, đâu còn khách sáo nữa, lập tức lấy ra một thanh trường đao, cũng bổ một đao tới.

“Răng rắc!” Hai thanh trường đao chạm vào nhau, trường đao của Lam Tiểu Bố bị gãy đi, nữ tử này đúng lý không tha người, lại càng sấn tới, trường đao trong tay bổ về phía đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

Thân hình Lam Tiểu Bố đột ngột biến mất, sau đó hắn xuất hiện sau lưng nữ tử này, đánh ra một quyền.

Một quyền này Lam Tiểu Bố không đánh vào sau lưng, mà là sau gáy. Lam Tiểu Bố cũng không phải chỉ muốn đối phương bị thương, mà là muốn xử lý đối phương. Còn chiêu vừa rồi của hắn kia, ha ha, ở bên ngoài lăn lộn, ai mà không có mấy tuyệt chiêu chứ? Hắn lấy ra một cái thần thông biến ảo, cũng sẽ không có gì kỳ quái.

“Bành!” Một đám sương máu nổ tung, nữ tu này ngã nhào xuống đất, đầu đã bị một quyền kia của Lam Tiểu Bố đánh nát.

Chương 1555 - Gây ra chuyện lớn.

Lầu một tức lâu vô cùng yên tĩnh, bọn hắn không ngờ thật sự có người dám giết đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn. Hơn nữa còn không phải giết một đệ tử bình thường, nữ tử này tên là Cổ Tự Nghiên, là một trong mười đại đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn. Địa vị không hề thấp hơn Thánh Nữ thánh môn bao nhiêu, vậy mà lại vô thanh vô tức bị một người qua đường Giáp giết chết. Có thể tưởng tượng được, lửa giận của Thái Hàn Thánh Sơn sẽ lớn đến mức nào.

Trước đây không lâu ở ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết, một tu sĩ không rõ lai lịch đã giết chết một đệ tử hạch tâm của Vạn Đạo Thánh Môn, bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết đã là binh hoang mã loạn, thậm chí còn có Chuẩn Thánh xuất hiện đợi ở bên ngoài. Đây là vì tôn nghiêm và vinh nhục của thánh môn không phải là thứ có thể tùy tiện đụng vào, một khi xuất hiện loại chuyện này, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Ngươi muốn chết!” Lửa giận của Đồng sư huynh bùng lên cao, lĩnh vực quanh thân càng bùng nổ.

Thanh niên kia nhìn thấy Lam Tiểu Bố giúp mình giết kẻ thù, mà Đồng sư huynh đang muốn đối phó với Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không quản đến an nguy của mình, lấy một cái thiết chùy ra, đánh về phía Đồng sư huynh.

Mà nam tử đi cũng với nữ tử kia sau khi ngây người trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cũng lấy pháp bảo ra nhào về phía Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không hề để ý, trường đao của hắn lại bổ về phía nam đệ tử kia.

Cổ Tự Nghiên bị giết, đây quả thật là trời sắp sập mà, Khuông Phỉ hắn làm sao mà có thể gánh vác được trách nhiệm này? Mãi đến khi nhìn thấy trường đao của Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn ta run lên, mới nhớ đến thực lực của mình còn yếu hơn Cổ Tự Nghiên một chút.

Thanh niên kia mặc dù đã cuốn theo toàn bộ thần nguyên, nhưng so với ĐỒng sư huynh còn kém rất xa. Tu vi của Đồng sư huynh cao hơn hắn, cộng thêm lại là xuất thân từ danh môn chính phái, hoàn toàn không phải một đệ tử tiểu môn như hắn ta có thể so sánh. Thiết chùy của hắn vừa mới đánh ra, đã cảm thấy như bị mắc kẹt trong vũng bùn, hơi thở tử vong bao trùm đến, đây là lĩnh vực Thế Giới Thần. Thanh niên này thầm than một tiếng, mặc dù hắn báo thù, nhưng đã liên lụy đến một người vô tội.

Ngay khi thanh niên này đang chuẩn bị chờ chết, hắn đột nhiên cảm thấy vũng bùn đang kéo lấy thiết chùy của mình đột nhiên biến mất, mà lĩnh vực của đối phương cũng xuất hiện lỗ hổng. Đây là lần thứ hai xuất hiện loại tình huống này, nếu như thanh niên này còn không biết là đang có người giúp hắn, vậy hắn chính là heo. Hắn không chút do dự tụ tập toàn bộ thần nguyên, thiết chùy đánh xuống, cơ hội đã mất đi thì không thể lấy lại.

Đồng sư huynh há miệng ra phun một ngụm máu, hắn ta biết mình lại bị đánh lén, lần này không phải là một đạo Thần Hồn Thứ, mà là liên tiếp mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh vào đầu hắn.

Giờ phút này thần niệm trong thức hải của hắn ta đã hoàn toàn tán loạn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái thiết chùy kia đánh tới, đập vào đầu hắn.

“Phốc!” Sương máu nổ tung, lúc Đồng sư huynh này sắp chết, vẫn không thể nào tin được, mình lại ở trong một cái phường thị lộ thiên bị một sâu kiến có tu vi thấp hơn hắn giết chết.

Cùng lúc đó, trường đao của Lam Tiểu Bố cũng bổ đến chỗ nam đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn, chặt đi hai chân của hắn.

Nam đệ tử này ngã xuống mặt đất, hoảng sợ nhìn Đồng sư huynh đã bị giết chết, thậm chí quên đi hai chân của mình. Khi nhìn thấy thanh niên kia phóng đến chỗ hắn, hắn mới vội vàng la lên, “Ta là đệ tử nội môn của Thái Hàn Thánh Sơn, các ngươi không thể đụng đến ta được...”

Thanh niên kia cũng không nghĩ đến chuyện một chùy của mình lại có thể giết được Đồng sư huynh, đối với lời nam đệ tử này nói, hắn làm như không nghe thấy, thiết chùy vẫn đánh xuống.

Lam Tiểu Bố lại ha ha cười lạnh một tiếng, “Thái Hàn Thánh Sơn thì trâu bò lắm sao? Trường Sinh Thánh Đạo ta cũng không sợ ngươi đâu. Có gan thì đến Trường Sinh Thánh Đạo ta, không có gan thì đừng lải nhải nữa.”

Bành! Lại một đám huyết vụ nổ tung, thiết chùy của thanh niên kia đã đập chết nam đệ tử này.

Mấy tu sĩ Thế Giới Thần muốn ra tay bắt lấy Lam Tiểu Bố để nịnh nọt Thái Hàn Thánh Sơn, sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, theo bản năng đều ngừng lại. Chẳng những bọn hắn, cho dù là chủ tức lâu đang chuẩn bị ra mặt, cũng không đứng ra nói chuyện nữa.

Nói đùa gì vậy, Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn đều là thánh môn đỉnh cấp, trừ khi đầu óc có vấn đề, chủ động cuốn vào tranh đấu giữa mấy thành môn đỉnh cấp người ta.

“Đa tạ vị đại ca này, ta tên là Tự Bình Tùy, đại ân này tương lai nhất định sẽ báo đáp, xin hỏi tôn tính của đại ca.” Tự Bình Tùy giết nam đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tùy tiện vung tay lên, “Không phải ta đang giupsnguoiw, là nữ nhân kia tự tìm đường chết. Ta đi không đổi danh ngồi không đổi họ, đệ tử Chấp Pháp điện của Trường Sinh Thánh Đạo Khổ Hạnh.”

“Đa tạ Khổ huynh, tiểu đệ cáo từ trước.” Tự Bình Tùy biết mình không thể ở lại đây lâu, hắn khác với Khổ Hạnh, Khổ Hạnh có chống lưng, nhưng hắn thì không có.

Chờ Tự Bình Tùy rời đi, Lam Tiểu Bố không chút hoang mang ra khỏi tức lâu, không chỉ như vậy, hắn còn đến thương lâu mua một vài thứ, sau đó mới rời khỏi cái phường thị này.

...

Bên trong phòng khách của Đạo Chủ Trường Sinh Thánh Đạo, Đạo Chủ Chủng Hành Đình đang ngồi đối diện với điện chủ của Thích gia, điện chủ Thích Sa của Truyền Pháp điện.

“Thích điện chủ, KHổ Hành chấp pháp chỉ mới đi được một hai tháng, bây giờ đã phái người khác ra ngoài, chuyện này ta không thể nào làm chủ được.” Chủng Hành Đình bất đắc dĩ nói, Đạo Chủ như hắn quả thật quá uất ức mà.

Có thể khẳng định, khi Khổ Hạnh đi truy nã Kế Tán, Thích gia cũng phái người đi tìm Kế Tán. Chỉ là qua khoảng thời gian này, Thích gia nhất định cũng không thu hoạch được gì, cho nên lúc này mới đến đây tìm kiếm Đạo Chủ, hy vọng Đạo Chủ tiếp tục phái người ra ngoài, hoặc là dứt khoát phát lệnh truy nã.

Chương 1556 - Gây ra chuyện lớn. (2)

Nếu như là tu sĩ tầm thường, lệnh truy nã phát thì cứ phát, nhưng đây là người Kế gia, cho Đạo Chủ 10.000 lá gan, hắn cũng không dám phát lệnh truy nã.

Sắc mặt của Thích Sa lạnh đi, “Đạo Chủ, nói thế thì thiên tài đứng đầu của Trường Sinh Thánh Đạo ta bị hãm hại suýt nữa thì chết, chuyện này xem như xong rồi sao?”

Trong lòng Chủng Hành Đình vô lực thở dài, đành phải nói, “Nếu không thì thế này đi, ngày mai tổ chức đại hội tông môn, tiếp tục nghiên cứu thảo luận biện pháp mới.”

“ĐƯợc, đã như vậy thì chờ đại hội tông môn ngày mai rồi nói.” Thích Sa đứng lên, hắn biết rõ, Chủng Hành Đình không thể làm chủ được chuyện gì cả, mục đích hắn đến nơi này đã đạt được, chính là tiếp tục tổ chức đại hội tông môn.

Thích Sa đi chưa đến một nén hương, Chủng Hành Đình thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần từ phiền não này, Kế Cực của Kế gia và điện chủ Tang U của Chấp Pháp điện đã đến đây. Kế Cực chính là điện chủ Tàng Kinh điện, cũng là nhân vật trung tâm của Kế gia.

“Đạo Chủ, có tin tức của Khổ Hạnh chưa?” Kế Cực vừa vào đã hỏi một câu.

“Còn chưa có, sao vậy?” Chủng Hành Đình nghi ngờ hỏi, trên thực tế nếu như có thể, hắn thật sự không muốn làm Đạo Chủ lâm vào khốn cảnh thế này.

Tang U ra hiệu cho Kế Cực ngồi xuống, lúc này mới chậm rãi nói, “:Lúc trước sau khi Khổ Hạnh rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thì lập tức mất tin tức.”

Chủng Hành Đình nhìn thoáng qua Kế Cực không nói gì, trong lòng thì hắn nói, Khổ Hạnh mà có tin tức thì mới là kỳ quá, hắn khẳng định tám chín phần mười Khổ Hạnh đã bị Kế gia xử lý rồi.

Tang U biết ý của Chủng Hành Đình, hắn nói, “Kế điện chủ nói với ta, Kế gia hắn cũng không động đến Khổ Hạnh. Sau đó ta có tra được một chút, Khổ Hạnh và ba đệ tử khác nhận một cái nhiệm vụ đi Cốt Đình Hà, sau đó lén lút rời khỏi tông môn. Thế nhưng sau khi ta phái người đến Cốt Đình Hà, hỏi thăm nhiều chỗ, phát hiện lúc trước bốn người họ cùng nhau tổ đội đi làm nhiệm vụ, Khổ Hạnh cũng không ở trong đội ngũ, chỉ có ba người tiến vào Cốt Đình Hà, bởi vì ba người này vẫn chưa ra khỏi Cốt Đình Hà, cho nên tình hình cụ thể ta cũng không biết rõ."

Chủng Hành Đình há hốc mồm, trong lòng thầm mắng, ta chỉ là một Đạo Chủ con rối của Trường Sinh Thánh Đạo mà thôi, các ngươi cũng không biết Khổ Hạnh đi đâu, bây giờ đến hỏi ta, làm sao ta biết được?

Vào giờ phút này, một đồng tử bên cạnh Chủng Hành Đình vội vã đi đến cửa tân khách điện, "Đạo Chủ, vừa rồi Ngoại Sự điện truyền đến tin tức, đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo ta giết chết đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, hơn nữa còn là đệ tử chân truyền quan trọng..."

Nghe thấy vậy, Chủng Hành Đình phản xạ có điều kiện đứng lên, sắc mặt cũng tái nhợt. Đệ tử chân truyền, không cần hỏi cũng biết rất quan trọng.

Giữa các thánh môn vẫn bình an vô sự, đó là vì tất cả mọi người đều tuân thủ một quy tắc ngầm, đó chính là không nên tùy tiện động đến lợi ích của đối phương, càng không nên tùy tiện đi giết môn nhân quan trọng của đối phương.

Chẳng những là Chủng Hành Đình, Kế Cực và Tang U đều khiếp sợ đứng lên, Trường Sinh Thánh Đạo hắn vậy mà lại vi phạm quy tắc ngầm này. Bây giờ còn chưa bết rõ là đã giết ai, là ai giết. Nhưng mà cho dù là ai, giết đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, đây không phải là chuyện nhỏ.

“Nhanh, truyền tin cho đệ tử đến đại điện tông môn, đồng thời triệu tập các trưởng lão tông môn và các đại điện chủ đến nghị sự.” Chủng Hành Đình phản ứng lại, vội vàng nói.

Trường Sinh Thánh Đạo đột ngột vang lên tiếng chuông đại hội tông môn, cho dù là ai đều biết, tông môn chắc hẳn đã xảy ra chuyện không nhỏ.

Hầu như chỉ trong thời gian ngắn nhất, các đại điện chủ, trưởng lão trong tông môn đều tụ tập đến đại điện nghị sự của thánh môn. Năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo nội đấu rất nghiêm trọng, nhưng khi đối mặt lại vô cùng nhất trí, nếu không thì Trường Sinh Thánh Đạo cũng không thể nào sống sót cho đến ngày hôm nay.

Chủng Hành Đình ngồi ở vị trí Đạo Chủ, trong mắt có chút lo lắng. Trên thực tế, nếu như Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn đấu với nhau, với hắn mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Hắn là một Đạo Chủ, cho dù thất bại hay tổn thất nặng nề, cũng phải trả giá rất lớn. Hắn không phải người của năm gia tộc, nếu Trường Sinh Thánh Đạo thất bại, cuối cùng lấy hắn ra đền tội cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Chờ tất cả điện chủ, trưởng lão đã vào chỗ ngồi, Chủng Hành Đình mới lên tiếng, “Gọi đệ tử truyền tin tức đến.”

Một đệ tử có tu vi Thế Giới Thần hậu kỳ đi đến giữa đại điện nghị sự, cúi người hành lễ, “Đệ tử Vạn Xuyên Hồ, là một chấp sự của Ngoại Sự điện.”

“Nói lại tin tức mà ngươi nhận được một lần nữa, nói rõ hơn một chút.” Giọng điệu Chủng Hành Đình chậm rãi.

“Vâng.” Vạn Xuyên Hồ lên tiếng rồi nói, “Tin tức là do đệ tử của Ngoại Sự điện ta từ Chân Sắc phường thị truyền về, một đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo ta ở Chân Sắc tức lâu của Chân Sắc phường thi xảy ra xung đột với một trong mười đại đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn Cổ Tự Nghiên, đồng thời đánh một quyền giết chết Cổ Tự Nghiên.”

Nghe nói là giết một trong mười đại đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, tay Chủng Hành Đình siết chặt, nếu để cho hắn biết là đệ tử nào, hắn hận không thể ăn tươi nuốt sống tên gia hỏa này. Nổi lên xung đột rồi giết người? Giết người cũng được, ngươi cũng không thể giết đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn.

“Là ai?” Chủng Hành Đình cố gắng ép bản thân mình tỉnh táo lại rồi hỏi.

“Nghe nói là một quan chấp pháp của Chấp Pháp điện, tên là Khổ Hạnh.” Vạn Xuyên Hồ cẩn thận nói.

Chương 1557 - Trản Ái.

Tay Chủng Hành Đình run lên, sao lại là Khổ Hạnh? Khổ Hạnh là đệ tử nội môn mà hắn đề cử vào Trường Sinh Thánh Đạo, lệnh bài đệ tử nội môn còn là do tự tay hắn ban ra. Đây là ngại Đạo Chủ hắn ở Trường Sinh Thánh Đạo này chết không đủ nhanh sao, cho nên đưa cho hắn thêm một chút thuốc sao?

Khổ Hạnh? Điện chủ CHấp Pháp điện Tang U cũng nhíu mày, Khổ Hạnh là người Chấp Pháp điện, người của Chấp Pháp điện hắn xảy ra chuyện, nhất định có liên quan với hắn.

Không có bất cứ ai nói gì, Khổ Hạnh là do Thích gia dẫn đến, sau đó

Tang điện chủ còn khen ngợi, được Đạo CHủ đề cử. Bây giờ nếu truy hỏi Khổ Hạnh đến cùng, nhất định sẽ đắc tội với Tang gia và Thích gia.

Ngay cả Kế gia đều không nói chuyện, Kế gia và Tang gia có quan hệ không tệ, không nên nói nhảm vào lúc này. Chờ đến khi thật sự đánh nhau với Thái Hàn Thánh Sơn rồi, đến lúc đó sẽ tự có người đứng ra truy cứu trách nhiệm.

Một tên Thái Thượng trưởng lão nhìn Vạn Xuyên Hồ hỏi, “Nói về tình huống cụ thể một chút đi, chuyện này nếu như đã xảy ra, chúng ta nhất định phải có sách lược vẹn toàn. Nếu như thật sự không phải là vấn đề của đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo ta, Trường Sinh Thánh Đạo ta sừng sững ở Đại Hoang Thần Giới, cũng không sợ gì Thái Hàn Thánh Sơn...”

Vừa nói chuyện chính là Thương Bất Vưu của Thương gia, đây là một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong. Bởi vì giới định Thánh Nhân của TRường Sinh giới rất mơ hồ, cho nên có một vài cường giả có danh xưng Thánh Nhân cũng không phải là Thánh Nhân, cũng không có ai biết rõ. Nhưng mà Thương Bất Vưu là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chuyện này không có bất cứ người nào cảm thấy không phải.

“Vâng.” Vạn Xuyên Hồ kính cẩn lên tiếng nói, “Đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn Cổ Tự Nghiên và Khuông Phỉ sau khi bị người đuổi giết bị thương, trốn ở trong Chân Sắc tức lâu chờ cường giả của Thái Hàn Thánh Sơn đến đón bọn họ. Lúc đó Khổ Hạnh chấp pháp đang ở tầng một của Chân Sắc tức lâu uống trà, đúng lúc này, tu sĩ Thế Giới Thần Đồng Tử Kỳ của Thái Hàn Thánh Sơn đến tức lâu, Cổ Tự Nghiên và Khuông Phỉ xuống đại sảnh lầu một tức lâu, chạm mặt với Đồng Tử Kỳ. Không ngờ là tu sĩ truy sát Cổ Tự Nghiên và Khuông Phỉ cũng đang ẩn mình trong đại sảnh lầu một của Chân Sắc tức lâu, đồng thời mượn cơ hội này ra tay với Cổ Tự Nghiên.

Vì quá bất ngờ, Cổ Tự Nghiên bị đánh bay, bay đến chỗ Khổ Hạnh chấp pháp đang uống trà. Khổ Hạnh chấp pháp vội vàng tránh đi, kết quả khiến Cổ Tự Nghiên đụng vào trà nóng bị ướt cả người. Cổ Tự Nghiên giận dữ, cảm thấy Khổ Hạnh chấp pháp không nên tránh đi, cho nên trực tiếp ra tay với Khổ Hạnh chấp pháp. Khổ Hạnh chấp pháp cũng không nhường nhịn, không chút do dự lấy pháp bảo ra đánh trả.

Nhưng Cổ Tự Nghiên đang bị thương, thực lực không bằng Khổ Hạnh chấp pháp, bị giết chết ngay tại chỗ. Mà Khuông Phỉ cũng muốn ra tay với Khổ Hạnh chấp pháp, hai chân bị Khổ Hạnh chấp pháp chém đứt, sau đó bị nam tử đuổi giết bọn hắn giết chết, tên nam tử kia chẳng những giết Khuông Phỉ, mà còn giết Đồng Tử Kỳ.”

Nghe xong lời này, bầu không khí trong đại sảnh dường như đã thoải mái hơn một chút.

Thái Hàn Thánh Sơn hắn là thánh môn đỉnh cấp, Trường Sinh Thánh Đạo cũng là thánh môn đỉnh cấp. Chuyện này rõ ràng không phải là Khổ Hạnh sai, nếu như Khổ Hạnh tránh sang một bên sợ hãi, một khi bị người ta nhận ra đó là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo, vậy tên tuổi của Trường Sinh Thánh Đạo sẽ bị chê cười.

“Nếu đã thế, vì sao mọi người đều biết Khổ Hạnh chấp pháp là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo?” Thương Bất Vưu hỏi lần nữa.

Vạn Xuyên Hồ nhanh chóng đáp lại, ‘Là thế này, tên Khuông Phỉ đánh lén Khổ Hạnh đã nói lời uy hiếp Khổ Hạnh, nói hắn là đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn, lúc đó vì giận dữ, Khô Hạnh đã nói Thái Hàn Thánh Sơn cũng chẳng là gì cả, Trường Sinh Thánh Đạo ta cũng chẳng hề sợ.”

Mọi người đều hiểu rõ, chuyện này rõ ràng không liên quan gì nhiều đến Khổ Hạnh. Thậm chí từ một góc độ nào đó mà nói, Khổ Hạnh còn lập uy cho Trường Sinh Thánh Đạo.

Chỉ một một tên trưởng lão của Thích gia mà cảm thấy kỳ quái, bởi vì liên quan đến an nguy của Thích Mục Dư, hắn còn cố ý gọi Thích Mục Dư đến hỏi thăm một ít chuyện liên quan đến Khổ Hạnh. Biết Khổ Hạnh là một tăng nhân Khổ Hạnh, tính cách nội liễm không thích nhiều chuyện. Nhưng từ lời Vạn Xuyên Hồ nói, Khổ Hạnh mặc dù không chủ động nhiều chuyện, nhưng hành động thì không quá giống với tính cách của một gia hỏa nội liễm.

Thương Bất Vưu đứng lên, “Các vị nên cẩn thận nhiều hơn, chuyện này Trường Sinh Thánh Đạo ta không làm sai. Cho dù Thái Hàn Thánh Sơn có muốn tìm đến đây, Trường Sinh Thánh Đạo ta cũng không cần phải e ngại. Còn có môt chuyện nữa, chính là Trường Sinh Thánh Đạo ta mặc dù cũng xem như là mộttrong những thánh môn đỉnh cấp ở Đại Hoang Thần Giới, nhưng mà tông môn càng mạnh thì càng phải khiêm tốn. Chờ sau khi Khổ Hạnh này trở về, nên phạt thì vẫn phải phạt.”

“Vâng, ta nhất định cẩn tuân lời nói của Thương Thái Thượng.” Đạo Chủ Chủng Hành Đình nhanh chóng đứng lên, kính cẩn đáp.

Hắn thở phào một hơi, có Thái Thượng trưởng lão quyết định, Đạo Chủ hắn đã nhẹ nhõm đi rất nhiều. Chỉ là tên Khổ Hạnh kia gây ra loại chuyện này, chờ hắn ta trở về nhất định phải dạy dỗ một chút. Ngươi nói xem ngươi là một đệ tử nội môn mới nhập môn, đi gây chuyện với đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn làm gì?

…

Chuyện đã xảy ra, còn về phần Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn

Thánh Sơn có đánh nhau hay không, Lam Tiểu Bố không hề để ở trong lòng. Giờ phút này hắn đã khống chế Luân Hồi Oa đi đến một Thánh Đạo thành bị bỏ hoang, Trản Ái Thánh Đạo thành.

Vào rất nhiều năm trước, Trản Ái Thánh Đạo thành ở TRường Sinh giới có thanh danh cực kỳ hiển hách.

Trản Ái Thánh Đạo thành thật ra cũng giống như cái tên này, là một Thánh Đạo thành tràn ngập tình yêu, thành chủ của Thánh Đạo thành này là Kháp Hòa, là một cường giả Chuẩn Thánh.

Chương 1558 - Trản Ái. (2)

Vị Chuẩn Thánh này là một người có chủ nghĩa lý tưởng, hắn thành lập thánh thành, coi trọng nhất chính là công bằng công chính, không cho phép bất cứ tình huống ỷ mạnh hiếp yếu tồn tại, cũng hy vọng thánh thành của mình nở rộ hạt giống yêu thương, truyền bá loại yêu thương này cho toàn bộ TRường Sinh giới. Cho nên hắn ở Trản Ái Thánh Đạo thành lập nên một luật pháp thánh thành hoàn chỉnh, chỉ cần là người cầu sinh ở thánh thành, vậy thì phải tuân thủ theo luật pháp của thánh thành.

Trản Ái Thánh Đạo thành nằm gần thủy vực lớn nhất của TRường Sinh giới, Đại Trụ Hải. Thần linh khí ở Đại TRụ Hải cực mạnh, cho nên Trản Ái Thánh Đạo thành cũng có thần linh khí vô cùng nồng đậm. Cộng thêm đồ tốt ở Đại Trụ Hải cũng nhiều, rất nhiều tu sĩ đều muốn đến Trản Ái Thánh Đạo thành định cư tu luyện.

Đặc biệt là một vài tu sĩ có tu vi yếu một chút, không có bối cảnh cường đại, lại càng muốn đến cái thánh Đạo thành này. Dù sao thì ở chỗ này mới có được sự bảo hộ để sinh tồn.

Có lẽ đồ vật tốt đẹp thì không thể tồn tại quá lâu, có một năm, Đại Trụ Hải bạo phát hải độc triều.

Hải độc triều cũng không phải là nước biển có độc, hải độc là một loại côn trúng vô cùng đáng sợ và buồn nôn, loại côn trùng này, dài khoảng chừng trăm trượng, ngắn thì chỉ chừng hạt gạo, thậm chí còn nhỏ hơn cả hạt gạo. Trên người loại trùng này có một loại chất nhầy màu nâu xám, di chuyển rất nhanh, thậm chí có thể bay mà không cần cánh.

Chỗ đáng sợ của Hải Độc Trùng không phải dựa vào dài ngắn để phán đoán, ngược lại, Hải Độc Trùng càng dễ nhìn thấy, lại không dễ đánh lén vào người, còn Hải Độc Trùng ngắn, một khi chui vào thân thể, thậm chí đến cả tu sĩ hợp Thần cảnh cũng không thể nào tránh thoát.

Nếu gặp phải Hải Độc Trùng Vương, Chuẩn Thánh cũng bị gặm nuốt hết.

Lần Hải Độc TRùng triều này, đã khiến Trản Ái Thánh Đạo thành hoàn toàn bị hủy diệt, nghe nói ngay cả thành chủ Kháp Hòa cũng không thể trốn được, vẫn lạc trong trận Hải Độc trùng triều này.

Về sau có tu sĩ muốn đến Trản Ái Thánh Đạo thành tìm kiếm gì đó, kết quả tất cả tu sĩ đến Trản Ái Thánh Đạo thành đều không thể ra ngoài. Nói cách khác, chỉ cần người đi vào Trản Ái Thánh Đạo thành, vậy thì nhất định sẽ chết chắc. Dần dà, Trản Ái Thánh Đạo thành không có người đi qua, thành một vùng thành hoang.

Lam Tiểu Bố lựa chọn Trản Ái Thánh Đạo thành, là bởi vì hắn muốn ở chỗ này đột phá lên Hợp Thần cảnh. Động tĩnh tu luyện của hắn không nhỏ, ở chỗ này trúng kích lên Hợp Thần cảnh, cho dù động tĩnh độ kiếp lớn, cũng sẽ không có người đến đây xem. Còn Hải Độc Trùng, Lam Tiểu Bố hắn còn sợ độc sao? Hắn có đạo thụ, sợ cái độc gì chứ?

Cho dù không có đạo thụ, cũng có Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng mô hình kết cấu của dộc vật này, cũng có thể giải độc. Hơn nữa, Hải Độc Trùng Triều là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Lúc này đã sớm không còn Hải Độc Trùng rồi.

Vừa tiến vào Trản Ái Thánh Đạo thành, trước mắt là một vùng hoang vu và thê lương. Kiến trúc đổ nát ở khắp nơi, còn có xương cốt của tu sĩ vô cùng lộn xộn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua nơi này một chút, quả thật là vì qua thời gian dài không có người đến thần linh khí thật sự cũng không tính là nồng đậm, càng lộ ra vẻ rách nát.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua xung quanh, cuối cùng quyết định ở trong một góc gần lối ra Trản Ái Thánh Đạo thành tạo dựng một động phủ của mình.

Phủ thành chủ mặc dù hư hỏng, nhưng cũng có thể đi vào tu luyện. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn có chút tôn kính với thành chủ Kháp Hòa, cho dù ý nghĩ của Kháp Hòa chưa thực hiện được, cuối cùng bị hủy bởi độc trùng triều, nhưng cho thấy rõ Kháp Hòa không phải là hạng người ích kỷ, nếu không thì không thẻ nào dựng lên Trản Ái Thánh Đạo thành. Hắn lười chiếm cứ phủ thành chủ, ở chỗ này chỉ vì tu luyện, chỗ nào cũng giống nhau cả thôi.

Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí hộ trận, vừa bố trí hộ trận, hắn còn vừa khắc họa trận văn hư không. Muốn ở chỗ này tu luyện đến Hợp Thần cảnh, hắn phải ở lại đây một khoảng thời gian rất dài. Động phủ tu luyện, nhất định phải an toàn đáng tin.

Lúc bày trận, Lam Tiểu Bố bị thu hút bởi một bộ xương cốt hư hỏng.

Bộ xương cốt này khác với những bộ xương cốt khác, bộ xương cốt này tản ra màu vàng kim nhàn nhạt, đây tuyệt đối là một cường giả chí cao, chỉ sợ là một Chuẩn Thánh, thậm chí là cảnh giới Thánh Nhân.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, bộ xương cốt này không có bất cứ dấu hiệu biến đen nào cả. Dựa theo tư duy của tu sĩ bình thường, trúng độc gì đó, cho dù là trúng đạo độc, xương cốt nhất định sẽ biến thành màu đen, nhưng cái xương cốt này lại là màu vàng nhạt, nói rõ đối phương khống phải chết vì Hải Độc Trùng.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cẩn thận tìm kiếm trên bộ xương cốt này, cuối cùng ở chỗ mi tâm của đối phương tìm được một thứ nhỏ dài, so với cọng tóc còn mỏng manh hơn. Cái này bám vào trong xương cốt, không có chút khác thường nào, thậm chí ngay cả tính chất cũng giống như xương cốt.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn lên, sợi tơ mỏng này lập tức tách ra khỏi xương cốt, nằm trong tay hắn.

Cái tơ mỏng này vừa chạm vào tay, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một loại hơi thở đại đạo cường hãn. Đây tuyệt đối là Thần Khí pháp tắc đại đạo, đẳng cấp còn không thấp. Cái Thần khí này một khi ở cùng với xương cốt, ngược lại là nhìn không ra, bây giờ bị tách ra, khí thế trên người không thể nào che giấu được.

Bộ xương cốt dưới chân hắn chết không phải vì Hải Độc TRùng, mà là bởi vì sợi tơ mỏng trong tay này.

Lam Tiểu Bố không phải người luận âm mưu, nhưng sợi tơ mỏng trong tay này khiến hắn cảm nhận được nguyên nhân chân chính hủy diệt Trản Ái Thánh Đạo thành chưa chắc là Hải Độc Trùng Triều, rất có thể là do cố ý. Nếu không thì một cường giả như vậy không thể nào bị giết ở chỗ này.

Nhưng mà người giết gia hỏa này cũng không lấy được kết quả tốt, nếu không thì không có khả năng ngay cả một sợi tơ mỏng thần khí đỉnh cấp này cũng không kịp lấy đi, thứ này thật sự không đơn giản.

Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra, đặt sợi tơ này vào. Cho dù có chuyện gì xảy ra, Trản Ái Thánh Đạo hành đã bị diệt di nhiều năm như vậy, hắn cũng không muốn đi điều tra một chút.

Chương 1559 - Đại chiến Thánh môn.

Lam Tiểu Bố chẳng những bố trí đủ loại Hư Không Liên Hoàn thần trận trong động phủ của mình, mà còn bố trí rất nhiều Giám Sát Hư Không Thần TRận trong Trản Ái Thánh Đạo thành hoang phế này, đồng thời còn có Xúc Phát Hư KHông thần trận.

Tất cả những thứ này, cũng chỉ là vì cân nhắc đến sự an toàn.

Sau khi bố trí xong hết mọi thứ, Lam Tiểu Bố cắm hai đầu Thần Linh mạch cực phẩm, đồng thời cầm ra một đống thần tinh thượng phẩm và tất cả Thần Nguyên đan còn lại ra.

Bởi vì động tĩnh tu luyện có chút lớn, Lam Tiểu Bố còn cố ý bố trí một cái hư Không Huyễn Trận cấp sáu, chuyển dời vòng xoáy thần linh khí khi hắn tu luyện đến trên không phủ thành chủ, lại dùng Ẩn Nặc Thần Trận che đi.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Lam Tiểu Bố lúc này mới bắt đầu bế quan tu luyện. Hắn đã đến Thần Vương tầng sáu đỉnh phong, lần này ở Trản Ái Thánh Đạo thành, không chút kiêng kỵ toàn lực tu luyện, chỉ là ngắn ngủi nửa tháng, hắn đã đột phá lên Thần Vương tầng sáu, bước vào Thần Vương cảnh hậu kỳ.

Đến Thần Vương cảnh hậu kỳ, tốc độ hấp thu của Lam Tiểu Bố lại càng như bão táp.

Giờ phút này, bất cứ người nào tiến vào Trản Ái Thánh Đạo thành, đều có thể cảm nhận được hình như trên phủ thành chủ có vòng xoáy thần linh khí, chỉ là cái vòng xoáy thần linh khí này đã bị Ẩn Nặc thần trận che đi, không thể nào nhìn rõ được mà thôi.

...

Sau khi Lam Tiểu Bố gây chuyện xong thì trực tiếp bế quan tu luyện.

Nhưng TRường Sinh giới lại bắt đầu hò hét ầm ĩ, Thái Hàn Thánh Sơn vẫn luôn dã tâm bừng bừng, cho dù còn chưa làm ra chuyện gì, nhưng mà rất nhiều thánh môn đều đã nhìn ra. Rất nhiều đệ tử thánh môn đang thí luyện ở bên ngoài, đều nhận được một yêu cầu chú ý từ các tông môn, đó chính là phòng cháy phòng trộm phòng Thái Hàn.

Nói bóng gió chính là đừng để Thái Hàn Thánh Sơn tìm được cớ, một khi Thái Hàn Thánh Sơn tìm được cớ, Thái Hàn Thánh Sơn sẽ nhanh chóng diệt môn tăng mạnh thực lực.

Nhìn khoảng thời gian trước, một tu sĩ của Thái Hàn Thánh Sơn ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết giết chết đệ tử hạch tâm Toàn Húc của Vạn Đạo Thánh Môn, không chỉ như vậy còn giết chết đệ tử Quý Ngọc Cô của Nguyệt Tuyền Thánh Am.

Phải biết rằng Toàn Húc chính là đệ tử của trưởng lão Chuẩn Thánh Toàn Đinh ở Vạn Đạo Thánh Môn, nghe nói còn có chút quan hệ thân thích với Toàn Đinh. Cho dù là như vậy, Vạn Đạo Thánh Môn cũng không tìm đến Thái Hàn Thánh Sơn gây sư.

Với địa vị của Vạn Đạo Thánh Môn, cho dù biết rõ người giết chết Toàn Húc chỉ đang giả mạo thành đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn, nhưng cũng phải đến Thái Hàn Thánh Sơn hỏi thăm một chút. Nhưng thực tế thì lại chưa từng đi đến, chuyện này đột nhiên có vẻ kỳ quái.

Cho dù rất nhiều người đoán tên tu sĩ giết Toàn Húc kia giả mạo đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn, nhưng sau khi sự việc xảy ra, Thái Hàn Thánh Sơn cũng chẳng có bất cứ lời giải thích nào. Theo lý mà nói nếu giả mạo, Thái Hàn Thánh Sơn người ta sẽ đứng ra giải thích một chút mới đúng.

Giờ phút này ở trong đại điện nghị sự bí mật của Vạn Đạo Thánh Môn, có năm cường giả đang ngồi, ở trong đó chẳng những có môn chủ Hàn Việt của Vạn Đạo Thánh Môn, mà còn có ba trưởng lão Chuẩn Thánh của Vạn Đạo Thánh Môn và trưởng lão Toàn Đinh.

“Nghe đồn người giết đệ tử hạch tâm của Vạn Đạo Thánh Môn ta không phải là tu sĩ Thái Hàn Thánh Sơn, là có người muốn nhấc lên mâu thuẫn giữa chúng ta và Thái Hàn Thánh Sơn, mấy vị thấy thế nào?” Hàn Việt nhìn về phía bốn người còn lại.

Toàn Đinh không nói gì, mặc dù là đệ tử của hắn bị giết, cũng là người nhà hắn, nhưng hắn không thể tùy tiện tỏ thái độ đối với chuyện này.

Một trưởng lão mặt trắng không râu chậm rãi nói, “Ta cho rằng người giết Toàn Húc chính là người của Thái Hàn Thánh Sơn, Thái Hàn Thánh Sơn lòng lang dạ sói, cho đến nay vẫn luôn muốn chiếm lấy toàn bộ TRường Sinh giới. Chỉ là sau khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, TRường Sinh giới có quá nhiều cường giả, bọn hắn vẫn luôn chờ đợi cơ hội. Ta đoán bọn hắn muốn xây dựng Trường Sinh Đạo ĐÌnh, nhưng không có nghĩ đến đã bị Lam Tiểu Bố kia vượt trước mà xây dựng lên Đạo ĐÌnh, ha ha, đúng là mỉa mai.”

Nói chuyện chính là trưởng lão Vạn Đạo Thánh Môn, Tây Quảng Thành.

“Chuyện này không có khả năng lắm, Thái Hàn Thánh Sơn quả thật là mạnh, nhưng muốn nói là bọn hắn chiếm lấy toàn bộ TRường Sinh giới, có phải không thực tế lắm hay không?” Lần này nói chuyện chính là một tên trưởng lão tóc trắng bạc phơ, Khổng Lăng. Hắn là trưởng lão ngoại sự không quản chuyện nhất ở Vạn Đạo Thánh Môn, trong tình huống bình thường đều bế quan, lần này cũng bởi vì có khả năng dính đến đại chiến thánh môn, cho nên mới mời hắn ta tới.

Tây Quảng Thành cười ha ha, “Vì sao lại không có khả năng? Bọn hắn chính là khiến người khác cảm thấy không có khả năng, nhưng trên thực tế nếu như chúng ta dến tìm Thái Hàn Thánh Sơn hỏi tội, vậy thì sẽ rơi vào trong bẫy của bọn hắn. Bọn hắn vừa hay mượn lấy cơ hội này diệt đi Vạn Đạo Thánh Môn của chúng ta.”

“Hừ, diệt đi Vạn Đạo Thánh Môn của chúng ta, răng lợi của Thái Hàn Thánh Sơn hắn cũng chưa cứng được tới mức đó đâu.” Toàn Đinh hừ một tiếng, mặc dù hắn không thích hợp để phát biểu ý kiến, nhưng đối với Thái Hàn Thánh Sơn thì vô cùng khó chịu.

Hàn Việt bây giờ mới nói ra, “Ta đồng ý với ý kiến của Quảng Thành trưởng lão, người giết đệ tử Vạn Đạo Thánh Môn ta, chính là người Thái Hàn Thánh Sơn, bọn hắn đang bắt đầu kiếm cớ từng bước xâm chiếm thánh môn. Nếu như không phải bọn hắn làm, bọn hắn đã sớm phái người đến giải thích, mà trên thực tế bọn hắn hoàn toàn không giải thích, cũng không có phái người đến bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết trông coi. Nhìn từ mặt ngoài, tất cả mọi người đều rõ ràng, bọn hắn khinh thường giải thích, trên thực tế bọn hắn chỉ đợi chúng ta nổi giận mà thôi.”

Chương 1560 - Đại chiến Thánh môn. (2)

Trưởng lão gầy yếu vẫn không nói gì Tán Tu Hình nói, “Ta nghe nói trước đây không lâu có một tên quan chấp pháp của Chấp Pháp điện

Trường Sinh Thánh Đạo ở Chân Sắc phường thị giết chết đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, nếu như Thái Hàn Thánh Sơn lòng lang dạ sói, chỉ sợ sẽ không bỏ qua chuyện này,"

"Chuyện đó ta cũng đã nghe nói đến, hoàn toàn là do đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn khinh người quá đáng, kết quả lại không ngờ rằng đệ tử Khổ Hạnh của Trường Sinh Thánh Đạo quá mạnh, trực tiếp giết chết đối phương." Khổng Lăng nói.

Tây Quảng Thành mở miệng lần nữa, "Trước đó người Thái Hàn Thánh Sơn giết đệ tử của Vạn Đạo Thánh Môn ta, chúng ta không ra mặt, Thái Hàn Thánh Sơn cũng không thể mượn cơ hội đó mà ra tay. Bây giờ đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo giết chết đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, Thái Hàn Thánh Sơn tám chín phần mười sẽ đối phó với Trường Sinh Thánh Đạo. Môn chủ, suy nghĩ của ta là tốt nhất là phái người đến Trường Sinh Thánh Đạo, còn cả Nguyệt Tuyền Thánh Am gặp mặt một chút, một khi xảy ra đại chiến, chúng ta cũng có mấy minh hữu..."

Tây Quảng Thành vừa nói xong câu đó, một phi kiếm truyền thư đã đột ngột xuất hiện trong hư không, rơi vào tay Hàn Việt.

Thần niệm Hàn Việt khẽ quét qua, đột nhiên đứng lên, "Thái Hàn Thánh Sơn đã khai chiến với Trường Sinh Thánh Đạo, không chỉ như vậy, hai bên đã tổn thất mất một Chuẩn Thánh, mấy trăm đệ tử. Mà trận đại chiến này hình như sắp mở rộng..."

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đứng lên.

Tây Quảng Thành dứt khoát nói, "Môn chủ, ta đến Trường Sinh Thánh Đạo một chuyến, chúng ta bây giờ nhất định phải gia nhập vào, tuyệt đối không thể để đối phương tiêu diệt từng bộ phận."

“ĐƯợc.” Hàn Việt nói xong, đi đầu rời khỏi mật thất, nói với một tên đồng tử đang đứng bên ngoài mật thất, “Ngươi lập tức tuyên bố mênh lệnh của ta, triệu tập đại hội toàn tông.”

“Vâng.” Đồng tử này lên tiếng xong thì mới nói tiếp, “Chủ thượng, vừa rồi có đệ tử đến thông báo, nói có một trưởng lão của Trường Sinh Thánh Đạo đến đây bái kiến.”

Hàn Việt và mấy người Tây Quảng Thành liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mọi người đều chắc chắn. Trường Sinh Thánh Đạo và bọn hắn suy nghĩ giống nhau, muốn liên thủ đối phó với Thái Hàn Thánh Sơn.

...

Trong đại điện nghị sự của Thái Hàn Thánh Sơn, lần này không có nhiều người, chỉ có bảy người, trừ Đại Thánh Nhân Côn Vi, sáu người còn lại không phải Thái Thượng trưởng lão Thánh Nhân thì chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Lần thăm dò công kích thử này, Thái Hàn Thánh Sơn ta không có ưu thế áp đảo rõ ràng, không chỉ như vậy, còn tổn thấy một cường giả Chuẩn Thánh.” Giọng điệu của Côn Vi có chút trầm thấp, hắn biết thực lực của Trường Sinh Thánh Đạo rất mạnh, nhưng không nghĩ rằng có thể đối chọi gay gắt với Thái Hàn Thánh Sơn như vậy.

Một nữ tử ở gần Côn Vi nhất nói, “Điều ta lo lắng nhất không phải là Trường Sinh Thánh Đạo, Thái Hàn Thánh Sơn ta còn chưa dốc hết toàn lực. Mặc dù nói Trường Sinh Thánh Đạo cũng chưa dốc hết toàn lực, nhưng nội bộ của Trường Sinh Thánh Đạo không vững, một khi bị tổn thất thương căn động cốt, nhất định sẽ bảo tồn thực lực cho riêng mình. Ta lo chính là lỡ như Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am, một khi bọn hắn cũng gia nhập, đối với Thái Hàn Thánh Sơn ta không phải là chuyện tốt gì.”

Côn Vi im lặng một hồi lâu, thở dài một tiếng, “Mặc dù ta cũng dự định để mấy đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn đi giết mấy đệ tử thánh môn khác, nhưng ta còn chưa bắt đầu, đã có người giúp ta làm rồi. Nhưng thời cơ này không đúng, nếu để cho chúng ta một lần đối phó với mấy thánh môn, đối với chúng ta mà nói không phải là chuyện tốt.”

Tất cả mọi người đều im lặng, theo ý ban đầu của Thái Hàn Thánh Sơn, đầu tiên phái đệ tử ra ngoài phách lối giết chết một hai đệ tử thánh môn khác. Một khi đối phương đến đây hỏi tội, vậy Thái Hàn Thánh Sơn sẽ mượn cơ hội này mà diệt đi một cái thánh môn đỉnh cấp, Vạn Đạo Thánh Môn là một lựa chọn tốt. Chỉ là bọn hắn còn chưa phái đệ tử ra khiêu khích, đã có người giúp bọn hắn làm chuyện này trước. Bọn hắn chỉ cần chờ Vạn Đạo Thánh Môn không nhịn được nỗi hận này đến tra hỏi, vậy sẽ giết chết người đến tra hỏi này.

Còn về lý do, còn không phải do chính bọn hắn nói sao, bọn hắn nói là Vạn Đạo Thánh Môn yêu cầu quá hà khắc, chuyện này ai có thể biết được chứ? Nếu như vậy, hai bên nhất định phải đánh nhau.

Chỉ cần vừa đánh nhau, bọn hắn sẽ mượn cơ hội này diệt đi Vạn Đạo Thánh Môn.

Bước đầu tiên này sau khi làm xong, tên tuổi của Thái Hàn Thánh Sơn nhất định sẽ tăng cao, lúc đó bọn hắn sẽ có thể mời chào đệ tử, lấy chuyện này làm cớ, thành lập quân tu sĩ Thái Hàn.

Bất kỳ một thánh môn nào, muốn chiếm cứ được một giới, quân tu sĩ nhất định phải có. Bây giờ bọn hắn không có cớ thành lập quân tu sĩ mà thôi, sau khi diệt được Vạn Đạo Thánh Môn, mặc dù lấy cái cớ này rất miễn cưỡng. Nhưng mà chỉ cần thánh môn khác lo lắng dẫm vào vết xe đổ của Vạn Đạo Thánh Môn, vậy quân tu sĩ Thái Hàn của bọn hắn thành lập sẽ không gặp phải vấn đề gì lớn.

Đáng tiếc là, Vạn Đạo Thánh Môn không tỏ bất cứ thái đồ nào đối với chuyện này, chỉ phía người đến trông coi bí cảnh Cuồng Khuyết mà thôi. Còn chuyện người giết chết đệ tử của bọn hắn có phải là người Thái Hàn Thánh Sơn hay không, bọn hắn hình như lại càng tin tưởng vào lời đồn bên ngoài hơn, người ra tay không phải là người của Thái Hàn Thánh Sơn hắn. Thái Hàn Thánh Sơn cũng không thể qua đó nói, giết đệ tử Vạn Đạo Thánh Môn ngươi chính là người của chúng ta đó, ngươi đến đây đi được.

Lại có một trưởng lão Chuẩn Thánh nói, “Cho dù như thế nào, trận chiến thăm dò này, chúng ta cũng không chịu thiệt. Tiếp theo đây cho dù Vạn Đạo Thánh Môn có tham gia hay không, ta cảm thấy cũng nên mượn cơ hội giận dữ lần này, chiếm lấy bí cảnh Trường Sinh trước rồi nói tiếp.”

Côn Vi là một kẻ dứt khoát, quyết đoán, tên trưởng lão này vừa hay đã nói trúng chuyện mà hắn muốn làm, hắn lập tức đứng lên nói, :Vậy cũng không cần thương lượng nữa, triệu tập đệ tử tông môn, lập tức tiến đánh bí cảnh Trường Sinh, sau đó nhập bí cảnh Trường Sinh vào giới vực Thái Hàn Thánh Sơn ta.”

Quyền đặt tên cho một giới đã bị người ta đoạt, tư cách thành lập Trường Sinh Đạo ĐÌnh cũng bị người ta đoạt, đó là bởi vì Thái Hàn Thánh Sơn chậm một bước. Điều này khiến một Đại Thánh Nhân như Côn Vi cảm thấy nguy cơ, hắn cảm này lời nói phải đi đôi với hành động, có như vậy thì mới không tiếp tục đánh mất cơ hội tốt.

Chương 1561 - Hợp Thần.

Bí cảnh Trường Sinh của Trường Sinh Thánh Đạo có thể nói là một trong những bảo hộ sinh tồn của Trường Sinh Thánh Đạo, trong các thánh môn ở TRường Sinh giới, có nhà nào không có mấy bí cảnh hoặc sân thí luyện? Nơi như bí cảnh Cuồng Khuyết là nơi mà tất cả mọi người đều có thể tiến vào, đều có phân chia lợi ích, chứ đừng nói đến bí cảnh của một thánh môn.

Thái Hàn Thánh Sơn muốn cướp đoạt bí cảnh Trường Sinh, đây là muốn tiêu diệt gốc rễ của Trường Sinh Thánh Đạo, điều này đương nhiên đã khơi dậy Trường Sinh Thánh Đạo toàn lực phản kháng.

Lúc ban đầu, chỉ có Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo không ngừng phái ra đệ tử đến chiến bên ngoài bí cảnh Trường Sinh. Khi đại chiến càng lúc càng kịch liệt, tu vi hai bên tham chiến cũng bắt đầu không ngừng tăng lên. Không ngừng có Thần Vương, thậm chí là Hợp Thần cảnh vẫn lạc, hai bên tựa như đánh nhau rất chân thật, ngay cả Chuẩn Thánh và Thánh Nhân cũng gia nhập vào trận đại chiến này.

Thực lực của Trường Sinh Thánh Đạo mặc dù rất mạnh, nhưng so với Thái Hàn Thánh Sơn thì quả thật yếu hơn một chút, hơn nữa nội bộ Trường Sinh Thánh Đạo không đồng lòng, đều muốn bảo tồn thực lực, điều này đã khiến Trường Sinh Thánh Đạo càng ngày càng khó chống đỡ được. Ngay cả người bên ngoài cũng có thể nhìn ra được, Trường Sinh Thánh Đạo mà còn bảo tồn thực lực nữa, bí cảnh Trường Sinh sẽ bị Thái Hàn Thánh Sơn cướp đi. Một khi bí cảnh Trường Sinh không còn, Trường Sinh Thánh Đạo tất nhiên sẽ chia năm xẻ bảy, cuối cùng tán loạn, bị Thái Hàn Thánh Sơn tiêu diệt từng bộ phận.

Cũng may vào lúc này Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am gia nhập vào, khi hai thánh môn này tham gia, ưu thế áp đảo của Thái Hàn Thánh Sơn lập tức biến mất.

Đại chiến đánh đến loại trình độ này, hai bên đều không thể nào có khả năng ngồi xuống nói chuyện một chút. Trường Sinh Thánh Đạo bị vẫn lạc hai Thánh Nhân, Thái Hàn Thánh Sơn cũng vẫn lạc một Thánh Nhân. TRận đại chiến này, đã thành cục diện không chết không thôi.

Ánh mắt của tất cả thánh môn ở TRường Sinh giới đều bị bí cảnh Trường Sinh hấp dẫn, không chỉ như vậy, Thái Hàn Thánh Sơn và Vạn Đạo Thánh Môn, các loại thánh môn đỉnh cấp cũng bắt đều lôi kéo thánh môn khác gia nhập vào. Vạn Đạo Thánh Môn lại càng cố gắng tuyên truyền rằng Thái Hàn Thánh Sơn lòng lang dạ thú, có tâm tư xưng bá toàn bộ Đại Hoang Thần Giới.

Cho dù các đại thánh môn còn đang quan sát cân nhắc, nhưng mà tiếp tục xu thế như vậy, chuyện gia nhập vào đại chiến thánh môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Rất rõ ràng, khi đại chiến thánh môn bộc phát, khi Thánh Nhân tiếp tục vẫn lạc.Lợi ích ở TRường Sinh giới nhất định sẽ được phân chia một lần nữa, nếu như không tham gia vào trận đại chiến này, chuyện phân chia lợi ích sau này, không liên quan gì đến ngươi nữa.

...

Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng rồi đứng lên, chỉ trong thời gian năm năm, hắn đã từ Thần Vương tầng bảy tu luyện đến cảnh giới Thần Vương viên mãn.

Lúc trước lựa chọn Trản Ái Thánh Đạo thành bế quan quả nhiên không sai, trong thời gian năm năm này, không có bất cứ người nào đến quấy rầy hắn. Nơi này vô cùng an tĩnh, rất thích hợp để bế quan tu luyện.

Có thể rời khỏi Thánh Đạo thành này để độ kiếp rồi, Lam Tiểu Bố vung tay lên thu hết trận kỳ mà mình đã bố trí lại. Còn hư không thần trận, hắn không định thu lại. Tương lai nếu như có rảnh rỗi, hắn còn sẽ tiếp tục đến nơi này bế quan tu luyện. Cho dù TRường Sinh giới thuộc về Đại Hoang Thần Giới, nhưng mà trước khi đạo tắc Hồng Mông hoàn toàn dung nhập Đại Hoang Thần Giới và TRường Sinh giới, quy tắc thiên địa của TRường Sinh giới vẫn hoàn chỉnh hơn Đại Hoang Thần Giới, càng thích hợp tu luyện hơn.

Lam Tiểu Bố không định ở lại Trản Ái Thánh Đạo thành độ kiếp, lôi kiếp Hợp Thần cả hắn sẽ khiến Thánh Đạo thành hoang phế này thành hố sâu.

Cho nên Lam Tiểu Bố trực tiếp độn ra ngoài thành, hắn định tấn cấp lên Hợp Thần cảnh rồi, sẽ quay về củng cố tu vi một chút, sau đó quay về Trường Sinh Thánh Đạo bàn giao nhiệm vụ, với tu vi Hợp Thần của hắn, ở tại TRường Sinh giới này, hắn cũng có sức tự vệ.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang mơ mơ màng màng độn gấp, Khí Vận Chi Thụ trong thức hải của hắn lại bắt đầu chuyển động, một luồng khí thanh linh lập tức bao trùm cả thức hải của Lam Tiểu Bố, khiến ý thức của hắn trở nên rõ ràng hơn. Lam Tiểu Bố đột nhiên dừng bước lại, ý niệm lập tức câu thông với Đế Hưu Thụ.

Đạo vận từ Đế Hưu Thụ giúp Lam Tiểu Bố càng thanh tỉnh hơn, hắn cảm thấy không thích hợp.

Từ chỗ hắn tu luyện rời khỏi Trản Ái Thánh Đạo thành, nhiều nhất không quá nửa nén hương, mà bây giờ hắn đã đi cả một nén hương rồi, còn đang độn gấp. Lúc trước hắn rõ ràng nhìn thấy lối ra của Trản Ái Thánh Đạo thành, nhưng lại càng độn càng xa, đây là nơi nào?

Không đúng, đây là bên trong Trản Ái Thánh Đạo thành, chỉ là khoảng cách rời khỏi Thánh Đạo thành càng ngày càng xa.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi thành lối ra Trản Ái Thánh Đạo thành, chỉ cần mấy bước, hắn sẽ có thể bước ra khỏi Trản Ái Thánh Đạo thành.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố sao lại không biết mình đã lạc vào trong một cái huyễn trận đỉnh cấp, bị huyễn trận này mê hoặc. Nếu không phải hắn có Khí Vận Chi Thụ và Đế Hưu Thụ, cho dù hắn có tỉnh táo một lát, rồi cũng sẽ lâm vào mơ hồ một lần nữa.

Lam Tiểu Bố tiếp tục độn về phía trước, nhưng mà lúc này, Đế Hưu Thụ và Khí Vận Chi Thụ từ đầu đến cuối đều che chở Nguyên Thần và thức hải của hắn. Nếu như một lần nữa bị lạc vào huyễn trận, hắn quả thật là xong đời.

Lúc này Lam Tiểu Bố bắt đầu xem xét tình huống xung quanh, mặc dù trước mắt hắn là cảnh tượng rời khỏi phế tích Trản Ái Thánh Đạo thành, mà phương hướng hắn đi vừa hay lại tương phản. Cho đến nay đều là hắn dùng huyễn trận hố người, không ngờ lần này lại bị người khác dùng huyễn trận hố.

Không đúng, tại nơi cách hắn chỉ vài trăm mét có một cái trận môn hư không, đây là định để hắn tiến vào trận môn hư không kia.

Chương 1562 - Hợp Thần. (2)

Một cảm giác nguy cơ đáng sợ truyền đến, Lam Tiểu Bố thậm chí còn cảm nhận được chỉ cần hắn tiến vào cái trận môn hư không kia, vậy cả đời này hắn đừng hòng rời khỏi đây.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố còn định đi theo cái huyễn trận này, sau đó điều tra một chút. Nhưng mà trận môn này, hắn thật sự không dám tiến vào.

Khó trách nhiều người sau khi tiến vào Trản Ái Thánh Đạo thành đều biến mất không thấy gì cả, háo ra vấn đề là ở chỗ này.

Lam Tiểu Bố cũng không dám tiếp tục thăm dò nữa, hắn đột nhiên dừng lại, đồng thời cuốn thần nguyên lên, một khắc sau đã thuấn di biến mất vô tung vô ảnh. Hầu như một khắc sâu, trong hư không đột nhiên xuất hiện một cái miệng lớn, răng rắc cắn lấy vị trí hư không nơi Lam Tiểu Bố đứng.

Một cái cắn này, những thứ xung quanh vạn mét này đều biến mất. Chỉ là tốc độ thuấn di của Lam Tiểu Bố quá nhanh, cái cắn này đã vồ hụt, một khắc sau, một còn Hải ĐỘc Trùng không biết dài đến mức nào vô cùng buồn nôn biến mất khỏi hư không.

...

Mặc dù Lam Tiểu Bố đã thuấn di rời đi, nhưng thần niệm của hắn lại nhìn thấy rất rõ đó là một con Hải Độc Trùng rất dài. Mặc dù hắn không biết thực lực cụ thể của con Hải Độc Trùng này, nhưng nhìn con Hải Độc Trùng này ngay cả quy tắc Không Gian cũng có thể cắn nát, đã biết con Hải Độc Trùng này muốn nuốt hắn là chuyện dễ như trở bản tay.

Thật là nguy hiểm, hắn vậy mà đã ở nơi này tu luyện năm năm, còn không xảy ra chuyện gì cả.

Lấy Luân Hồi Oa ra, Lam Tiểu Bố độn gấp mấy ngày, lúc này mới ngừng lại ở một nơi hoang vu.

Trong một khoảng thời gian ngắn, một Tụ Linh Thần Trận đã được Lam Tiểu Bố bố trí ra. Hai đầu Thần Linh mạch cực phẩm hắn bố trí ở Trản Ái Thánh Đạo thành, ngay cả gần một nửa cũng chưa tiêu hao hết, bây giờ hắn thật sự không dám quay lại đó lấy.

Lại cắm một đầu Thần Linh mạch cực phẩm, Lam Tiểu Bố lấy ra một đống thần tinh. Đáng tiếc là không có Thần Nguyên Đan, nếu không mà nói, dùng Thần Nguyên Đan đột phá lên Hợp Thần cảnh là hoàn mỹ.

Lần này Lam Tiểu Bố mặc dù không dùng đan dược, lại dùng một cái đạo quả Già Lam. Trường Sinh Quyết cuốn theo Già Lam đạo quả vận chuyển theo một chu thiên, quy tắc đạo vận từ Già Lam Đạo Quả rõ ràng đã cảm nhận được vách chắn tu vi Hợp Thần cảnh. Qua mấy chu thiên nữa, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu trúng kích lên Hợp Thần cảnh.

Rõ ràng cảm nhận được vách chắn Hợp Thần cảnh, mỗi một chu thiên trùng kích đều có thể nắm bắt được thời cơ đại đạo Hợp Thần cảnh. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố buồn bực là, qua hơn mười ngày, hắn vẫn không thể nào đột phá được vách chắn Hợp Thần cảnh.

Từ khi tu luyện đến nay, Lam Tiểu Bố vẫn luôn không dùng đến đan dược mà đột phá lên cảnh giới. Phần lớn tình huống, đều có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ. Nhưng lần này hắn lại không thể nào phá vỡ được vách chắn, chẳng lẽ đến Hợp Thần cảnh hắn cần phải có đan dược mới được?

Thần niệm quét trong thế giới của mình, quét thấy con Hỗn Độn Độc Giác thú mà hắn mang đi kia đang thoải mái nằm ngủ khò khè dưới tán Đế Hưu Thụ.

Lam Tiểu Bố không để ý đến con Hỗn Độn Độc Giác thú này, thần niệm của hắn quét đến chỗ Hỗn Độn Quy tắc Tinh. Không có thần đan tấn cấp Hợp Thần cảnh, vậy thì dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tinh thử một chút.

Một viên Hỗn Độn Quy Tắc Tinh được Lam Tiểu Bố lấy ra, chu thiên vận chuyển của Trường Sinh Quyết bao lấy viên Hỗn Độn Quy Tắc Tinh này, còn chưa đợi Lam Tiểu Bố trùng kích lên Hợp Thần cảnh, cảnh giới Hợp Thần vô cùng rõ ràng đã hiện ra trước ý niệm của Lam Tiểu Bố. Chu thiên vận chuyển của Trường Sinh Quyết cuốn lấy thần nguyên, chỉ trong một lần, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được vách chắn tu vi Hợp Thần cảnh xuất hiện vết nứt.

Sau đó từng tiếng ầm vang truyền đến, sau đó có hơn mười tia sấm sét thô to ầm ầm đánh xuống. Hơn mười tia sấm sét này đánh lên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vừa vận chuyển Trường Sinh Quyết tiếp tục trùng kích Hợp Thần cảnh, đồng thời trong lòng vô cùng chấn động về Hỗn Độn Quy Tắc Tinh.

Giá trị của thứ này hình như đã bị hắn đánh giá thấp rồi, có lẽ thứ này đều hữu dụng đối với người chứng Đạo Thánh, nói không chừng chính là bảo vật giá trị liên thành.

Rầm rầm rầm ! Hơn mười tia sấm sét thô to vừa mới qua đi, lại có hơn mười tia sấm sét nữa đánh xuống.

Phốc phốc! Từng đám sương máu bị sấm sét cuốn lên, Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển Trường Sinh Quyết và Bất Tử Quyết, hắn không lấy pháp bảo phòng ngự ra.

Đợt sấm sét thứ ba đánh xuống, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được xương cốt sắp bị gãy nứt, vách chắn tu vi Hợp Thần cảnh cuối cùng cũng bị phá tan. Một luồng khí thế đạo vận cường hãn tản ra quanh người Lam Tiểu Bố, vô cùng vô tận thần lính khí bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Đợt sấm sét thứ tư và thứ năm ầm ầm đánh xuống, Lam Tiểu Bố dựa vào thần linh khí vô cùng vô tận và lực lượng lôi nguyên này, hoàn toàn tiến vào Hợp Thần cảnh.

Những tia sét tiếp tục đánh xuống người Lam Tiểu Bố này, đã không còn chút tổn thương nào nữa, tốc độ quét sạch thần linh khí của Lam Tiểu Bố lại tăng nhanh hơn rất nhiều.

KHí thế đạo vận cường hãn của cảnh giới Hợp Thần, khi tu vi của Lam Tiểu Bố không ngừng được củng cố lại dần dần thu liễm lại. Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, tu vi của hắn đã hoàn toàn vững chắc ở cảnh giới Hợp Thần.

Cảm nhận được thần nguyên mênh mông và TRường Sinh giới vừa lớn mạnh hơn gấp mấy lần trong thức hải của mình, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng.

Chính TRường Sinh giới của hắn không những phát triển hơn gấp mấy lần, ngay cả quy tắc thiên địa ở trong đó cũng rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí còn diễn sinh ra một ít thứ có hình dạng không giống mặt đất.

Gột rửa một chút rồi đổi một bồ quần áo sạch, Lam Tiểu Bố biết hắn có thể trở về Trường Sinh Thánh Đạo bàn giao nhiệm vụ rồi. Nhưng mà lần này trở về sẽ không tiếp tục lấy tu vi Thần Quân nữa, mà là cảnh giới Thế Giới Thần.

Chương 1563 - Khổ Hạnh quay về.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố dùng Luân Hồi Oa phi hành mấy ngày, sau đó mới lấy ra một món thần khí phi hành hạ phẩm chậm rãi tiến về Trường Sinh Thánh Đạo.

Nếu không phải vì chỗ hắn cách Trường Sinh Thánh Đạo khá xa, hắn còn chẳng muốn dùng Luân Hồi Oa để đi.

Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố lại đi đến Chân Sắc phường thị một lần nữa. Lần trước hắn ở Chân Sắc phường thị lấy thân phận đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo giết chết một người đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn. Chỉ là sau khi chuyện này xảy ra, hắn lập tức tiến đến Trản Ái Thánh Đạo thành bế quan đột phá lên Hợp Thần cảnh.

Không biết hành động lần đó của hắn, có khiến Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn nổi lên xung đột hay không?

Cho dù có nổi lên xung đột hay không, Lam Tiểu Bố đều biết rõ, hắn nhất định phải trước sự chứng kiến của nhiều người mà quay về Trường Sinh Thánh Đạo, nếu không rất có thể sẽ lén bị xử lý.

Khiến Lam Tiểu Bố cạn lời chính là, hắn vừa mới đến bên ngoài Chân Sắc phường thị đã nhìn thấy hai tu sĩ đang đánh nhau.

Tu vi của hai tên tu sĩ đánh nhau này cũng không thấp, đều là Thần Vương cảnh. Thấy rất nhiều người vây xem, Lam Tiểu Bố cũng chen vào đám người.

“Xin hỏi đạo hữu một chút, hai người này có chuyện gì mà đấu pháp vậy?” Lam Tiểu Bố kéo một tu sĩ Thần Quân ở bên cạnh, vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Bình thường người thích xem náo nhiệt, nhìn thấy loại chuyện này, đều không chê có nhiều việc.

Thần Quân này mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai người đang đánh nhau, hoàn toàn không nhìn xem Lam Tiểu Bố là ai, trong miệng lại nói, “Là Cố Tuất Đàm của Ma Diễn Thánh Môn tiền bối và Đới Hưng tiền bối của Ngân Không Thánh Môn, bọn hắn vì một môn thần thông trên hội đấu giá mà giao đấu nhau ở chỗ này. Người nào thắng, thì đồ chính là của người đó."

Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, "Hội đáu giá cho phép chuyện như vậy sao?"

"Ha ha." Thần Quân này ha ha một tiếng, "Những người khác đương nhiên là không dám làm như vậy, Ma Diễn Thánh Môn và Ngân Không Thánh Môn thì khác, hội đấu giá nhỏ ở phường thị lộ thiên này đâu dám đắc tội?"

Lam Tiểu Bố cảm khái, "Nếu một bên vẫn lạc, vậy thì có việc vui rồi, nói không chừng hai thánh môn này sẽ đánh nhau đó."

"Cái gì mà nói không chừng chứ, nhất định sẽ đánh nhau. Mấy năm trước một tên đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo ở chỗ này giết chết đệ tử chân truyền của Thái Hàn Thánh Sơn, bây giờ hai cái thánh môn đã đánh nhau đến mức máu chảy thánh sông. Không chỉ như vậy, ngay cả Vạn Đạo Thánh Môn, Nguyệt Tuyền Thánh Am, Tính Tinh Thần Tông, Cổ Khôn Thành Trì, tám chín cái thánh môn và thần tông đều gia nhập vào, ta lo lắng sẽ có một ngày đánh đến nơi này, rồi sau đó hủy đi cái Chân Sắc phường thị này." Lần này là một tu sĩ đứng sau lưng Lam Tiểu Bố nói, rõ ràng là đang biểu lộ cảm xúc.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, hiệu quả tốt như vậy à? Trong lòng lập tức vô cùng vui mừng, nhưng ngoài miệng thì lo lắng nói, "Ai, thật không hy vọng mấy thánh môn sẽ xảy ra đại chiến, chỉ hy vọng nó đừng mở rộng ra."

"Sao có thể? Lúc này mới qua mấy năm đã có nhiều đại thánh môn bị cuốn vào rồi, nghe đồn Thánh Nhân cũng chết mất mấy người. Cứ tiếp tục, có lẽ số thánh môn bị cuốn vào sẽ càng ngày càng nhiều. ngươi nhìn xem, bây giờ chiến trường bí cảnh Trường Sinh đã trở thành vòng xoáy xay thịt rồi."

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, xem ra mấy năm này mình bế quan đã xảy ra không ít chuyện, hắn nên tăng thêm công việc của mình, cố gắng để đại chiến thánh môn mãnh liệt hơn một chút. Nếu đại chiến thánh môn xảy ra ở bí cảnh Trường Sinh, bản thân mình nên đén bí cảnh Trường Sinh trước, rồi mới quay lại Trường Sinh Thánh Đạo.

“Mặc dù là nói như vậy, nhưng Cố tiền bối và Đới tiền bối chỉ là đang phân cao thấp mà thôi, tuyệt đối sẽ không gây ra bất cứ tổn thương nào, cho nên cũng không có chuyện hai đại thánh môn nổi lên đại chiến đâu.” Bên cạnh lại có một người nói.

Lam Tiểu Bố thấy rất rõ, Cố Tuất Đàm và Đới Hưng mặc dù ra tay quả quyết, thần thông đánh ra cũng vô cùng nhanh chóng, nhưng không hề có ý nghĩ giết chết đối phương, bởi vì hắn không hề cảm nhận được sát ý mênh mông.

Hai Thần Vương mà đánh nhau, nếu như sát ý mãnh liệt, vậy thì người bên ngoài quan sát nhất định có thể cảm nhận được. Hai người này có tu vi không khác gì nhau, nhưng mà Cố Tuất Đàm có thủ đoạn mạnh mẽ hơn một chút.

Không được, nhất định phải thêm chút mồi cho hai người này, nếu không thì thật là cụt hứng.

Đáng tiếc, hai người đánh nhau này không có nữ tu, nếu có nữ tu, vậy hắn chỉ cần để cho tên tu sĩ này xé đi quần áo của nữ tu kia, loại nhục nhã này nhất định có thể lôi kéo thù hận cho hai thánh môn. Cách làm này mặc dù có chút bỉ ổi, nhưng ai bảo ĐẠi Hoang Đạo ĐÌnh của hắn bây giờ quá yếu, thánh môn thì lại cường đại như vậy, tương lai Đại Hoang Đạo ĐÌnh nhất định sẽ bị diệt đi.

Hai Thần Vương đánh nhau, cho dù hắn giúp một trong hai bên, muốn để hai thánh môn đánh nhau cũng không phải chuyện dễ dàng.

Không biết Thái Hàn Thánh Sơn và Vạn Đạo Thánh Môn làm sao mà đánh nhau, thật sự chẳng lẽ vì một người đệ tử nho nhỏ, cái này không giống lắm.

Thần niệm Lam Tiểu Bố vẫn luôn chủ ý đến hai người này, khi hắn nhìn thấy Lang Nha trong tay Cố Tuất Đàm hóa thành ba đạo ô mang, hai đạo ô mang khóa chặt không gian của Đới Hưng, một đạo ô mang trực tiếp đánh vào mi tâm Đới Hưng, hắn biết cơ hội đến rồi.

Theo cách ra tay trước đó của Đới Hưng, hắn sẽ dùng tinh không thang xé rách đạo tắc ô mang, sau đó ngăn cản ô mang ở mi tâm, sau đó dựa vào lĩnh vực trùng kích Cố Tuất Đàm, rồi phản kích.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố sẽ không cho hắn ta cơ hội này, khi tinh không thang của Đới Hưng vừa mới cuốn lên, Lam Tiểu Bố đã dùng một đạo Thần Hồn Thứ đánh sâu vào trong thức hải của Đới Hưng.

Cả người Đới Hưng chợt ngừng lại, một khắc sau đạo ô mang kia đã trực tiếp xuyên qua mi tâm Đới Hưng.

Chương 1564 - Khổ Hạnh quay về. (2)

Đới Hưng há mồm phun ra một ngụm máu, Cố Tuất Đàm thì sững người, hắn không hề có ý nghĩ muốn giết chết Đới Hưng. Nếu như giết Đới Hưng, đây không phải là chuyện nhỏ.

“Cố Tuất Đàm, ngươi to gan lắm...” Đới Hưng phun ra sáu chữ, rồi lại hộc máu tiếp, Lam Tiểu Bố cũng không muốn gia hỏa này có cơ hội sống sót, lại dùng Thần Hồn Thứ đánh tới.

Nguyên Thần của Đới Hưng nhanh chóng bị xé nát, trong chớp mắt trước khi chết này, hắn ta hiểu ra, đây không phải thủ đoạn của Cố Tuất Đàm, Cố Tuất Đàm không lợi hại như vậy. Có người nhân lúc bọn họ đánh nhau ngầm hạ sát thủ, hãm hại hắn.

Hiện trường yên tĩnh như chết, hai Thần Vương của hai thánh môn ở bên ngoài phường thị đánh nhau, chuyện này rất bình thường, cũng không phải chỉ mới một hai lần. Thế nhưng một người trong đó lại giết chết một người khác, vậy thì chuyện này không đơn giản.

Đã có người nghĩ đến chuyện ghi chép hình ảnh lại, lúc trước Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo cũng chỉ vì một tên đệ tử Thần Quân, đã đánh mấy năm, thậm chí đã vẫn lạc mấy vị Thánh Nhân. Bây giờ hai tên Thần Vường của Ma Diễn Thánh Môn và Ngân Không Thánh Môn đánh nhau, đồng thời một người trong đó còn bị giết, vấn đề này nhỏ mới là lạ.

Những tu sĩ vây xem lập tức giải tán, không có người nào muốn bị liên lụy vào. Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng rời đi theo đám tu sĩ kia, thậm chí ngay cả phường thị hắn cũng không vào, trực tiếp đến bí cảnh Trường Sinh. Còn Cố Tuất Đàm, nếu như hai cái thánh môn này còn không đánh nhau, hắn sẽ lén lút đi giết luôn tên Cố Tuất Đàm kia. Chỉ cần hắn giết Cố Tuất Đàm, vậy Ma Diễn Thánh Môn nhất định sẽ nghĩ rằng là do Ngân Không Thánh Môn làm.

...

Lam Tiểu Bố chậm rãi tiến về bí cảnh Trường Sinh, Chân Sắc phường thị lại nổi danh. Mấy năm trước, ở Chân Sắc phường thị, bởi vì mấy đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn bị giết, kết quả đã ra tay đánh nhau với Trường Sinh Thánh Đạo. Một lần đánh nhau này chính là mấy năm, mấy năm này trôi qua, không biết đã chết đi bao nhiêu tu sĩ, cũng không biết bao nhiêu cao thủ đã vẫn lạc. Nhưng cuộc đại chiến này chẳng những không hề bình ổn lại, mà những thánh môn bị cuốn vào ngược lại ngày càng nhiều.

Chuyện này còn chưa kết thúc, bây giờ Chân Sắc phường thị lại xảy ra chuyện rồi. Cũng là tu sĩ của hai thánh môn đỉnh cấp đấu pháp ở Chân Sắc phường thị, kết quả một người bị giết.

Đánh nhau giữa tu sĩ của các thánh môn đỉnh cấp không phải là không có, bị giết cũng không phải số ít, nhưng đó cũng là ở một nơi bí mật nào đó. Loại việc diễn ra trước mắt bao người này, một đệ tử thánh môn giết một đệ tử thánh môn khác, rất hiếm gặp, hầu như là không có. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Chân Sắc phường thị lại xuất hiện đến hai lần, cái phường thị này không muốn nổi danh cũng khó.

Chân Sắc phường thị như thế nào, không có ai quan tâm, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Ma Diễn Thánh Môn và Ngân Không Thánh Môn, bọn hắn rất muốn biết, hai cái đại thánh môn này có đánh nhau hay không, hay là hòa giải.

Lam Tiểu Bố khống chế một cái pháp bảo phi hành hạ phẩm đi đến bên ngoài bí cảnh Trường Sinh, từng đợt dao động đấu pháp kịch liệt truyền đến, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ngập trong không gian.

Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, lập tức nhìn thấy hơn vạn tu sĩ đang chiến đấu. Không ngừng có người từ không trung bị đánh xuống, sau đó bị chém giết.

Hai bên đấu pháp quả nhiên không phải chỉ có Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn, mà còn có mấy cái thánh môn khác cùng nhau hỗn chiến. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không nhìn thấy cường giả Chuẩn Thánh chiến đấu, chỉ có mấy tu sĩ Hợp Thần cảnh đang đấu pháp.

Một nữ tu Thế Giới Thần của Trường Sinh Thánh Đạo bị một tu sĩ thế Giới Thần khác chặn lại, sắp phải vẫn lạc.

Lam Tiểu Bố vội vàng chạy đến, lấy trường đao ra, không chút chần chờ đánh xuống.

Cảm nhận được hơi thở tử vong, tên tu sĩ đang định giết chết nữ tu của Trường Sinh Thánh Đạo này nhanh chóng lui lại, chỉ là một đao này của Lam Tiểu Bố có tốc độ nhanh hơn tốc độ lui lại của hắn một chút.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, tên thế Giới Thần này đã bị một đao của Lam Tiểu Bố chém thành hai.

“Ngươi đáng chết...” Nhìn thấy sư đệ đồng môn bị giết, một tu sĩ Thần Vương khác bỏ đi đối thủ lao thẳng đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố điên cuồng muốn chạy trốn, nhưng hắn giống như đã bị lĩnh vực Thần Vương của đối phương khóa lại, tốc độ trở nên vô cùng chậm chạp.

Mắt thấy pháp bảo trong tay đối phương sắp xé rách Lam Tiểu Bố, Thần Vương của Trường Sinh Thánh Đạo cuối cùng cũng chạy đến, pháp bảo trong tay đánh về phía tên Thần Vương muốn giết chết Lam Tiểu Bố này.

Mặc dù tên Thần Vương này muốn giết chết Lam Tiểu Bố trước, nhưng hắn ta không thể không quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình, chỉ có thể từ bỏ Lam Tiểu Bố, quay người đại chiến với Thần Vương của Trường Sinh Thánh Đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vẫn bị sát mang từ trường thương của đối phương quét trúng, thắt lưng chảy máu vô cùng dọa người.

“Đa tạ vị sư huynh này...” Nữ tu được Lam Tiểu Bố cứu nhanh chóng bước đến cảm tạ, đồng thời lấy ra một viên đan dược định tặng cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn thì hình như bị thương không nhẹ, hắn vội vàng xua tay nói, “Không cần, chúng ta là đồng môn, đương nhiên phải giúp đỡ nhau.”

“A...” Nữ tu này cuối cùng cũng nhận ra Lam Tiểu Bố, kinh ngạc vô cùng nói, “Người là Khổ Hạnh chấp pháp?”

Mặc dù nàng chưa từng gặp Khổ Hạnh, nhưng trận đại chiến thánh môn này có thể nói là do Khổ Hạnh mà ra, cho nên mỗi người trong tông môn đều biết Khổ Hạnh là ai.

“Không sai, ta chính là Khổ Hạnh, ta muốn tham gia chiến đấu, đợi lát nữa rồi nói tiếp.” Lam Tiểu Bố nói xong thì không để ý đến vết thương của mình, lập tức nhào về phía chiến trường.

Nhìn bóng lưng của Lam Tiểu Bố, ánh mắt nữ tu có chút phức tạp, nói thật lòng, mặc dù có rất nhiều người đều không biêt Khổ Hạnh, nhưng mọi người đều vô cùng khó chịu với Khổ Hạnh. Nếu như không phải do Khổ Hạnh, làm sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Thế nhưng nhìn dáng vẻ của Khổ Hạnh, rõ ràng là một lòng vì tông môn, vừa đến nơi này, thậm chí còn không hỏi gì cả, đã cứu nàng trước, sau đó vọt thẳng đến chiến trường, ngay cả vết thương cũng không quan tâm.

Chương 1565 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố.

Lần này đại chiến thánh môn diễn ra bên ngoài bí cảnh Trường Sinh, với sự cầm đầu của Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo, chỉ là một trận đấu nhỏ trong vô số lần chiến đấu mà thôi, cho nên trận chiến này chỉ kéo dài nửa ngày là kết thúc.

Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo vì cướp đoạt bí cảnh Trường Sinh, cộng thêm lại có bao nhiêu thánh môn và thần tông gia nhập vào, cho nên mỗi thế lực đều tự thành lập nơi ở tạm thời của mình bên ngoài bí cảnh Trường Sinh.

Trong đại điện nghị sự của trụ sở Trường Sinh Thánh Đạo, sắc mặt Đạo Chủ Chủng Hành Đình có chút khó coi. Chủ yếu là vì hôm nay trong trận chiến này, lại có một tu sĩ Hợp Thần bị giết, mà tu sĩ Hợp Thần bị giết này còn là người bên hắn. Trận đại chiến này không biết sẽ phải đánh đến lúc nào, loại đại chiến này là càng kéo dài, đối với thánh môn càng bất lơi, đối với hắn cũng bất lợi.

Giờ phút này, trong đại điện nghị sự của Trường Sinh Thánh Đạo, trừ Đạo Chủ ra, còn có mấy vị điện chủ và hai Thái Thượng trưởng lão Chuẩn Thánh. Còn lão tổ Thánh Nhân của Trường Sinh Thánh Đạo, bình thường sẽ không ra ngoài. Chỉ khi nào có Thánh Nhân tham gia đại chiến, mới có thể hiện thân.

Từ khi Trường Sinh Thánh Đạo khai chiến đến nay, đã vẫn lạc mất hai Thánh Nhân. Nhưng mà Thái Hàn Thánh Sơn cũng không chiếm được chỗ tốt nào, bởi vì Thái Hàn Thánh Sơn cho đến bây giờ đã vẫn lạc mất ba Thánh Nhân, so với Trường Sinh Thánh Đạo còn nhiều hơn một người. Nguyên nhân chủ yếu là do Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am đột nhiên gia nhập, đánh Thái Hàn Thánh Sơn trở tay không kịp.

“Đạo Chủ, Khổ Hạnh quay về.” Một tên chấp sự vội vàng tiến vào điện kính cẩn bẩm báo.

Nghe thấy Khổ Hạnh trở về, Chủng Hành Đình vốn tâm tình đang khó chịu, lúc này lửa giận lại càng bốc lên cao, trực tiếp hừ lạnh nói, “Dẫn hắn đến đây.”

Không cần dẫn, chỉ cần nói một tiếng, Lam Tiểu Bố đã từ bên ngoài tiến vào trong điện. Hắn biết hôm nay mới là thời khắc mấu chốt hắn có thể lặn lộn tiếp được hay không, nếu như hôm nay không thể vượt qua được, hắn chỉ có thể chạy trước.

Không chỉ có Chủng Hành Đình nghe thấy Khổ Hạnh trở về mà tức giận, ngay cả cường giả của năm gia tộc còn lại khi nghe thấy Khổ Hạnh trở về, cũng không có sắc mặt tôt. Lần đại chiến này chính là do Khổ Hạnh gây ra, mà trên thực tế từ khi chiến đấu đến bây giờ, đệ tử của năm gia tộc bị vẫn lạc quả thật vẫn là con số ít.

“Khổ Hạnh chấp pháp của Chấp Pháp điện kính chào các vị Thái Thượng trưởng lão, kính chào Đạo Chủ, kính chào các vị điện chủ.” Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đại điện đã nhanh chóng hát một đoạn.

“Sao cả người ngươi đầy máu tươi như vậy?” Chủng Hành Đình đương nhiên đã nhìn ra Lam Tiểu Bố bị thương không nhẹ.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Khi ta vừa đến nơi này thì nhìn thấy có một vị sư tỷ đang gặp nguy hiểm, lập tức tiến lên giúp đỡ. Lúc này mới bị một tên cường giả Thần Vương đánh gây ra thương tích, sau đó ta nhìn thấy tình hình trên chiến trường khẩn cấp, cũng không dám nghỉ ngơi, lập tức tiến vào chiến trường.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, các đại điện chủ đều vô cùng khó hiểu, tên Khổ Hạnh này có vẻ rất yêu quý tông môn nhỉ, vừa về đến nơi đã lập tức gia nhập chiến trường, còn bị thương nữa.

Chủng Hành Đình nhìn về phía một tên chấp sự, chấp sự này vội vàng bước lên kính cẩn nói, “Bẩm Đạo CHủ, khi Khổ Hạnh chấp pháp quay về, vừa hay nhìn thấy Bàng Đình sắp bị giết, hắn liều mạng xông lên cứu được Bàng Đình, giết tên tu sĩ Thế Giới Thần kia, kết quả bị một tên Thần Vương của đối phương nổi giận đánh trọng thương. Sau khi tên Thần Vương kia bị Thần Vương của Trường Sinh Thánh Đạo ta cản lại, Khổ Hạnh lập tức gia nhập chiến trường, vẫn chưa từng nghỉ ngơi.”

Nghe thấy vậy, Chủng Hành Đình lại kinh ngạc nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, tên gia hỏa này có vẻ như rất trung thành với tông môn vậy.

Nhưng mà hắn ta lập tức hiểu ra, cho dù Khổ Hạnh có trung thành với tông môn như thế nào, chuyện lần này hắn nhất định phải chịu trách nhiện, “Khổ Hạnh, ngươi có biết ngươi đã gây ra họa gì rồi không? Trường Sinh Thánh Đạo ta bởi vì ngươi, bây giờ dã vẫn lạc hai vị Thánh Nhân, mấy vị Chuẩn Thánh, còn về tu sĩ dưới Chuẩn Thánh, hoàn toàn không thể thống kê nổi.”

Lam Tiểu Bố hoang mang nhìn thoáng qua Chủng Hành Đình, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ta không biết, ta luôn bị nhốt ở một nơi nào đó, tốn mấy năm mới có thể thoát được. Chẳng lẽ là do ta đã từng giết một đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn sao?”

Câu nói sau cùng, Lam Tiểu Bố tỏ vẻ như là đã nghĩ ra.

Không đợi Chủng Hành Đình nói ra, một trưởng lão Chuẩn Thánh đã từ tốn nói, “KHông sai, cũng bởi vì chuyện này, khiến Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo ta đại chiến cho đến ngày hôm nay. Bởi vì ngươi, Trường Sinh Thánh Đạo ta đã tổn thất nặng nề, trách nhiệm của ngươi không nhỏ, ta hỏi ngươi, ngươi có cảm thấy hối hận không?”

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức khom người nói, “Ta không hối hận, cho dù chuyện này có xảy ra một làn nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy. Lúc đó ta không hề trêu chọc đến tên đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn kia, nàng lại muốn giết ta. Từ góc độ bản thân ta mà nói, ta là một tu sĩ, nếu đối mặt với một người muốn giết mình, ta là không dám ra tay, ta tu đạo để làm gì? Từ góc độ thánh môn mà nói, nếu như ta là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo, khi đối mặt với sự tấn công của đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn, lại không dám đánh trả, ta ném mặt mũi Trường Sinh Thánh Đạo chỗ nào rồi?”

Cường giả Chuẩn Thánh kia tiếp tục nói, “Thế nhưng lúc đó không có ai biết ngươi là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo.”

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói, “Nhưng trong lòng ta, ta là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo, nếu như sâu trong lòng của một vị đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo như ta lại sợ hãi Thái Hàn Thánh Sơn, vậy thì sẽ bất lợi với đại đạo của ta. Thứ hai là một khi ta chạy trốn hoặc bị giết, thân phận đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo của ta sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ. Một khi vấn đề này bị lộ ra, Trường Sinh Thánh Đạo ta có lẽ sẽ không phải xảy ra trận đại chiến này, nhưng mà trải qua bao nhiêu năm tháng, cuối cùng sẽ bị ăn mòn mà diệt vong. Huống hồ, Thái Hàn Thánh Sơn có lẽ đã sớm muốn ra tay với Trường Sinh Thánh Đạo ta, đấy cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.”

Chương 1566 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố. (2)

Nói đến lời cuối cùng, Lam Tiểu Bố thật sự nghi ngờ chuyện hắn giết đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn gây ra đại chiến giữa Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo chỉ là cái cớ của Thái Hàn Thánh Sơn.

Lời Lam Tiểu Bố nói tất cả mọi người đều hiểu, nửa câu trước thật ra không phải là bất lợi với đại đạo của hăn, mà là một đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo, lại e ngại đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn. Vậy thì gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo làm gì? Trực tiếp đến Thái Hàn Thánh Sơn không phải tốt hơn sao?

Nửa câu sau cũng vậy, nếu như chuyện Trường Sinh Thánh Đạo không bằng Thái Hàn Thánh Sơn bị truyền đi, thậm chí đối mặt với sự chém giết của đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn lại chỉ có thể lén lút trốn chạy, vậy thì sẽ khiến cho Trường Sinh Thánh Đạo càng ngày càng xuống dốc.

“Ngươi cũng có thể lựa chọn không giết đối phương, chỉ cần đánh bại đối phương là được.” Một điện chủ không nhịn được nói.

Lam Tiểu Bố cố gắng nói chậm rãi, “Lúc đó đối phương có cảnh giới Thần Quân hậu kỳ, mặc dù ta lúc đó cũng vừa đến Thần Quân hậu kỳ, nhưng đối mặt với sát cơ của đối phương, ta thật sự không thể nào nhẹ tay được, cho nên ta chỉ có thể dốc toàn lực đối phó.”

Lời này không ai có thể phản bác được, cùng là Thần Quân hậu kỳ, người khác hạ sát thủ với ngươi, ngươi mà còn muốn nhẹ tay, sợ rằng sẽ chết càng nhanh hơn. Phải biết rằng lúc dó đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn chính là muốn giết Khổ Hạnh, đổi thành ai cũng sẽ không nhẹ tay.

Chuẩn Thánh kia gật đầu, “Ta thấy ngươi vừa về đến đã không sợ chết mà xông vào chiến trường, điểm này đã không tệ rồi.”

Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói, “Ta là đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo, Trường Sinh Thánh Đạo đại chiến với tông môn khác, ta đương nhiên phải dốc toàn lực đối phó, giữ gìn tôn nghiêm của thánh môn ta.”

Chuẩn Thánh vô cùng hài lòng với câu trả lời của Lam Tiểu Bố, “Lời nói đi đôi với việc làm, rất tốt, ngươi đi xuống đi, chữa thương cho tốt.”

Không cần Lam Tiểu Bố nói, tâm tư của Thái Hàn Thánh Sơn, rất nhiều người đều biết, chuyện của Khổ Hạnh thật ra chính là cái cớ mà thôi.

“Dị Thái Thượng, lúc trước Thương Thái Thượng đã nói, cho dù như thế nào, hành vi của Khổ Hạnh đã vi phạm luật lệ của tông môn, phải tiến hành xử phạt.” Một tên điện chủ vội vàng nói.

Lần này không có ai nói chuyện, đều đã nửa bước vào Thánh Nhân, Thương Bất Vưu và Dị Thuyên rõ ràng bất hòa với nhau, đây cũng là bệnh chung của người năm gia tộc. Điện chủ này lại dám phản bác lời Dị Thuyên nói, đó là do hắn chính là người của Thương gia.

Dị Thuyên từ tốn nói, “Thế nào, lời nói của Thái Thượng như ta còn không có trọng lượng gì sao? Hơn nữa, Khổ Hạnh chấp pháp xem như có lỗi, nhưng xuất phát điểm của hắn không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa cùng trung thành tuyệt đối với tông môn, sai ở chỗ nào? Nếu như một đệ tử vừa mới trở về đã liều chết vì tông môn đại chiến, chúng ta lại không phân rõ phải trái đúng sai đã nhốt hắn lại xử phạt, Trường Sinh Thánh Đạo ta còn bao nhiêu đệ tử dám xả thân vì tông môn nữa chứ?”

“Đa tạ Thái Thượng trưởng lão.” Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ, chuẩn bị lui ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lam Tiểu Bố lại bị người gọi lại, lần này là Tang điện chủ của Chấp Pháp điện, hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Khổ Hạnh chấp pháp, khi đó ngươi nhận lệnh đi bắt Kế Tán, không biết chuyện này như thế nào rồi?”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy ra một cái tiểu thế giới, kéo Kế Tán từ trong đó ra ném lên mặt đất rồi nói, “Vừa rồi ta vì chuyện đại chiến mà xúc động, thế mà quên mất chuyện này, Kế Tán đã bị ta bắt về đây, ở ngay chỗ này.”

Nhìn Kế Tán đang hôn mê nằm giữa đại điện, tất cả mọi người trong đại điện đều sững sốt. Vì bắt Kế Tán, Thích gia không biết đã phái ra bao nhiêu cao thủ, kết quả lại chẳng có chút tin tức nào. Mà tên Khổ Hạnh vừa đến này lại bắt được Kế Tán, chuyện này thật sự...

Sắc mặt kế Cực vô cùng âm trầm, hắn không ngờ Kế Tán thật sự bị Khổ Hạnh bắt được. Mà Tang U có quan hệ tốt với Kế gia lại càng hận không thể vả miệng mình một cái, sớm biết Khổ Hạnh đã bắt được Kế Tán, hắn tuyệt đối sẽ không hỏi câu này. Cho dù có muốn hỏi, cũng nên len lén hỏi, chứ không phải hỏi quang minh chính đại như vậy.

“Kế Tán, tên bại hoại nhà ngươi.” Nhìn thấy Kế Tán, Thích Sa của Thích gia đương nhiên là giận dữ.

Sau khi nói xong, hắn chắp tay với mấy vị Thái Thượng trưởng lão, sau đó ôm quyền với đông đảo các vị điện chủ nói, “Các vị, Trường Sinh Thánh Đạo ta vẫn luôn lấy chuyện trợ giúp hữu hảo làm căn cơ, lúc này mới có thể sừng sững trong đông đảo các thánh môn. Mà Kế Tán này lại lén lút hãm hại thiên tài đỉnh cấp Thích Mục Dư của Trường Sinh Thánh Đạo ta, loại người này mà không giết thì chẳng phải chính là một vết nhơ của tông môn ta sao?”

Cho dù trong lòng vô cùng tức giận, nhưng Kế Cực vẫn đứng ra nói, “Thích điện chủ, đó chỉ là lời nói một bên của Thích Mục Dư mà thôi, bây giờ Kế Tán vẫn còn đang hôn mê, sao có thể dựa vào lời nói của một bên mà nhận định Kế Tán có tội chứ? Ít nhất phải chờ Kế Tán tỉnh lại rồi đối chất một trận.”

Chủng Hành Đình cảm thấy đầu rất đau, chuyện này hắn giao cho Khổ Hạnh, chính là hy vọng không thể bắt Kế Tán về đây, nếu như vậy, hắn cũng không cần phải phiền lo đến chuyện này. Nhưng mới qua mấy năm, đối phương lại thật sự bắt được Kế Tán về đây, có phải là muốn hại hắn rồi không?

Ngay cả hai tên Thái Thượng trưởng lão cũng nói, “KHông sai, quả thật phải để Kế Tán tỉnh lại giải thích một chút.”

Dị Thuyên Thái Thượng trưởng lão có ấn tượng rất tốt đối với Lam Tiểu Bố, hắn nói với Lam Tiểu Bố, “Người ngươi đã bắt về rồi, vậy giao cho ngươi tra hỏi, đợi lát nữa người đánh thức Kế Tán dậy, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.’

“Vâng.” Lam Tiểu Bố kính cẩn lên tiếng, trong lòng hắn cũng biết rõ, đây là một chuyện tốn công mà không có kết quả thôi, nhưng hắn nhất định phải làm.

Chương 1567 - Cấm Chiến ti.

Lam Tiểu Bố dùng tay đánh Kế Tán tỉnh lại, còn chưa đợi Kế Tán lấy lại tinh thần, hắn đã lấy một cái thủy tinh cầu ra nói, “Kế Tán, hình ảnh ngươi hãm hại Thích Mục Dư được ghi lại trong Ký Lục Thủy Tinh Cầu này đã phát qua một lần cho ngươi xem rồi, ngươi chắc hẳn không có ý kiến gì nữa đúng không? Bây giờ ngươi nói đi, tại sao ngươi lại muốn hãm hại Thích Mục Dư?”

Ké Tán mở to mắt đã nhìn thấy Đạo Chủ và mấy vị điện chủ quen thuộc, chỉ là hắn ta đã bị Lam Tiểu Bố đánh ngất xỉu đã mấy năm rồi, đầu có vẫn còn đang rất mơ hồ. Chợt nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lại nhìn thấy thủy tinh cầu trong tay Lam Tiểu Bố, hắn ta theo bản năng cho rằng quá trình mình hãm hại Thích Mục Dư đã có người thật sự ghi hình ảnh lại, hắn ta nhất định phải giảm bớt tội của mình...

Hắn ta lập tức mở miệng nói “Là do Thích Mục Dư gây bất lợi cho ta trước, cho nên ta mới ra tay, hơn nữa nàng cũng đã đi rồi, ta cũng chưa giết chết nàng...”

Có lẽ nếu cho Kế Tán thêm một ít thời gian tỉnh táo một chút, hắn ta sẽ không vội vàng mở miệng nói chuyện như vậy. Bây giờ bởi vì có Lam Tiểu Bố dẫn dắt, hắn ta vừa mơ hồ tỉnh lại, nên đầu tiên chính là giải vây cho mình trước, nhưng lại không ngờ Lam Tiểu Bố đang lừa hắn ta, trên thực tế hoàn toàn không có ai nhìn thấy hắn ta hãm hại Thích Mục Dư.

Còn chưa nói hết câu, Kế Tán đã nhanh chóng phản ứng lại, đồng thời cũng bình tĩnh lại. Hắn ta biết mình đã bị lời nói của tên tiểu tử gian xảo trước mắt này hố rồi, hắn ta tuyệt đối không thể hãm hại Thích Mục Dư ở nơi có người, nếu vậy thì ở đâu ra hình ảnh ghi chép lại.

Kế Cực giận dữ, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Nếu như tước đó Lam Tiểu Bố nhận mệnh lệnh của điện chủ và Đạo Chủ đi bắt Kế Tán là chuyện không thể không làm, nhưng lần này rõ ràng là đang tính toán người Kế gia hắn.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý chút nào, khi tên Thái Thượng trưởng lão họ Dị kia bảo hắn đi thẩm vấn Kế Tán, vậy đã có nghĩa là hắn nhất định phải đắc tội với một nhà.

Hắn bắt Kế Tán về đây là đã sớm đắc tội với Kế gia rồi, đã như vậy, hắn chỉ có thể dựa vào Thích gia thôi.

“Khổ Hạnh, cái này mà ngươi gọi là tra hỏi sao? Nếu đã tra hỏi thì phải lấy sự thật ra làm cơ sở, ngươi lại lấy một cái thủy tinh cầu ra. Ha ha, nếu không phải ở nơi này có nhiều người thấy, có phải ngươi còn muốn tạo ra một chứng cứ giả hay không?” Kế Cực giận dữ, nói chuyện cũng chẳng có chút kiêng kỵ gì.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Kế Cực, chỉ ôm quyền với Thái Thượng trưởng lão và Đạo Chủ, “Thái Thượng trưởng lão, Đạo Chủ, ta đã hỏi xong. Phán quyết như thế nào, đây không phải là chuyện mà một quan chấp sự nho nhỏ như ta cần làm.”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần sự thật đã lộ ra thì tốt rồi, những chuyện khác hắn không thể quản được.

Dị Thuyên gật đầu, “Rất tốt, ngươi đứng qua một bên trước đi. Đạo Chủ, bây giờ ngươi hỏi đi.”

“Vâng.” Lam Tiểu Bố đứng qua một bên, chỉ cần không có chuyện của hắn, hắn đắc tội Kế gia cũng chẳng thèm để ý chút nào.

Bây giờ thực lực của hắn là Hợp Thần cảnh, trừ khi Kế gia phái Thánh Nhân ra đối phó với hắn, mà cho dù có Thánh Nhân ra tay, hắn cũng chưa chắc phải bó tay chịu trói. Nếu không phải Thánh Nhân, ha ha, nói không chừng còn bị hắn phản sát.

“Nói đi, tại sao lại hãm hại Thích Mục Dư.” Chủng Hành Đình vô cùng bất đắc dĩ, mặc dù hắn không muốn đắc tội với Kế gia, nhưng Đạo Chủ như hắn không thể không hỏi đến.

Kế Tán há hốc mồm, hắn ta biết bây giờ mình không thể nào đổi giọng nói rằng mình không hãm hại Thích Mục Dư được. Bây giờ Đạo Chủ hỏi, hắn ta đành phải nói, “Ta và Thích Mục Dư cùng nhau đi ra từ bí cảnh Cuồng Khuyết, bởi vì chúng ta cùng nhau lấy được một cây Độ Trúc. Cây Độ Trúc này đang nằm trên người của Thích Mục Dư, ta hy vọng Thích Mục Dư có thể lấy cây ĐỘ Trúc này ra phân chia. Cho dù không thể phân chia, Thích Mục Dư cũng phải đưa cho ta chút đồ trao đổi. Không ngờ Thích Mục Dư lại từ chối ngay tại chỗ, ta nhất thời hồ đồ cho nên mới ra tay với Thích Mục Dư, ta không có hãm hại nàng, bởi vì nàng đánh không lại ta, hơn nữa còn dùng độn phù chạy trốn.”

Độ TRúc? Tất cả mọi người đều sáng bừng hai mắt, đây chính là đồ tốt đó.

“Ngươi nói láo, chúng ta hoàn toàn không đi vào bí cảnh Cuồng Khuyết, lấy đâu ra Độ TRúc chứ? Ta chính là vì không muốn tổ đội với ngươi, cho nên mới bị ngươi hãm hại.” Thích Mục Dư vừa mới tới đã giận dữ hét lên.

Giờ phút này tất cả mọi người mới tỉnh ngộ lại, Kế Tán đang nói hươu nói vượn. Nguyên nhân chủ yếu mà Kế Tán hãm hại Thích Mục Dư, rất có thể là do Thích Mục Dư có tư chất mạnh hơn hắn ta, khi đến Thần Vương, Trường Sinh Thánh Đạo sẽ chọn một người tiến vào ao Thánh Đạo, lúc này sẽ chọn Thích Mục Dư.

Kế Cực chủ động nói, “Chuyện này là Kế Tán không đúng, Thích điện chủ, ta tình nguyện nhường ra mười danh ngạch tiến vào bí cảnh Trường Sinh cho ngươi để bồi thường.”

Vốn dĩ Thích Sa dự định sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ nghe thấy vậy thì lập tức nuốt lời định nói xuống. Bí cảnh Trường Sinh chính là bí cảnh lớn nhất ở Trường Sinh Thánh Đạo, danh ngạch mỗi lần tiến vào điều vô cùng eo hẹp. Năm gia tộc cộng lại cũng chỉ có 100 danh ngạch mà thôi, mười cái danh ngạch, điều này có nghĩa là Thích gia hắn sẽ lấy được nhiều cơ duyên hơn. Phải biết rằng bên trong bí cảnh Trường Sinh, mỗi một danh ngạch có thể mang lại một cơ hội Chuẩn Thánh.

Bởi vì bí cảnh Trường Sinh quá quan trọng, cho nên khi Thái Hàn Thánh Sơn muốn chiếm lấy bí cảnh Trường Sinh, mới có thể khiến Trường Sinh Thánh Đạo không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giữ được bí cảnh Trường Sinh. Nếu là nơi khác, Trường Sinh Thánh Đạo sẽ không liều mạng như vậy.

Chương 1568 - Cấm Chiến ti. (2)

Kế Cực của Kế gia đồng ý bỏ ra nhượng bộ lớn như vậy, chủ yếu là vì Kế Tán chính là thiên tài đỉnh cấp của một mạch Thánh Nhân của Kế gia, còn có cơ hội tiến vào ao Thánh Đạo. Nếu không thì chỉ sợ sẽ không nhượng bộ lớn như vậy.

Giờ phút này Đạo Chủ Chủng Hành Đình nhìn Thích Sa hỏi, “Thích điện chủ, ý của ngươi thế nào?”

Mười danh ngạch vào bí cảnh Trường Sinh, Thích Sa đâu còn gì phải do dự, hắn đứng dậy, “Đồng môn Trường Sinh Thánh Đạo ta hòa thuận, một vài thủ đoạn bẩn thỉu, nếu như có thể hóa thành ngọc lụa, đương nhiên Thích Sa ta vô cùng hứng khởi. Chỉ có hợp lực tiến lên, mới có thể giúp thánh môn ta phát triển. Trước mắt hai bên đều không có tổn thương, ta cũng đồng ý với cách làm của Kế điện chủ.”

Chủng Hành Đình nhẹ nhàng thở ra một hơi, lớn tiếng nói, “Tốt, đã như vậy thì Trường Sinh Thánh Đạo ta sợ gì không lớn mạnh?”

NHìn Chủng Hành Đình ra mặt tổng kết, Lam Tiểu Bố âm thầm nhíu mày, cái này khác với kịch bản của hắn. Theo kịch bản của hắn, thù hận giữa Kế gia và Thích gia tăng cao, cuối cùng sống mái với nhau cũng không phải là không thể. Ai biết hai bên thế mà lại hòa giải, thiệt thòi cho Lam Tiểu Bố hắn cuối cùng chỉ là một tên tiểu nhân.

KHông chỉ như vậy, hắn còn đắc tội với không ít người. Xem ra Thích gia này không cho hắn dựa, hoàn toàn chỉ là mong muốn đơn phương của hắn.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng thầm than, cái Trường Sinh Thánh Đạo này sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa thôi. Một đệ tử hãm hại đồng môn, vậy mà lại buông tha, đúng là đáng mỉa mai.

Trong lòng Thích Mục Dư rất khó chịu, Kế Tán hãm hại nàng, khiến nàng suýt chút nữa thì chết, còn tổn thất một lá độn phù cấp tám đỉnh cấp, kết quả sau khi bắt người này về rồi còn bỏ qua?

Nàng vừa định nói chuyện, đã nghe thấy Thích Sa truyền âm cho nàng, “Mục Dư đừng làm loạn, ngươi biết mười danh ngạch tiến vào bí cảnh Trường Sinh có ý nghĩa với Thích gia ta như thế nào không? Có lẽ qua một vài năm nữa, Thích gia ta...”

Thích Sa không nói tiếp, nhưng mà Thích Mục Dư biết câu sau đó là gì.

Nếu như Thích gia có thêm dược mười danh ngạch, sẽ có rất nhiều người trùng kích lên Chuẩn Thánh cảnh. Lỡ như trong bí cảnh tìm được đạo quả đỉnh cấp, vậy thì Thích gia sẽ vùng lên càng lúc càng nhanh. Một khi Thích gia vùng lên, lại quay đầu tìm Kế gia báo thù, so với hiện tại không phải thoải mái hơn nhiều sao?

Sâu trong nội tâm nàng thở dài một cái, Thích Mục Dư vẫn là đứng dây. Nhìn thấy Thích Mục Dư đứng dậy, Thích Sa căng thẳng quát lớn, “Mục Dư, còn không nhanh chóng lui xuống đi, nơi này là đại hội của Thái Thượng trưởng lão, Đạo Chủ và điện chủ, ngươi đứng ra định làm gì?”

Thích Mục Dư không trả lời Thích Sa, mà thi lễ với Chủng Hành Đình một cái nói, “Đạo CHủ tại thượng, nếu chuyện này đã giải quyết, vì hoàn thành nhiệm vụ này Khổ Hạnh chấp pháp đã bôn ba bên ngoài rất nhiều năm, bây giờ nhiệm vụ của Khổ Hạnh chấp pháp đã hoàn thành rất hoàn mỹ, ta cũng muốn cảm tạ Khổ Hạnh chấp pháp một chút. Không chỉ như vậy, ta nghe nói Khổ Hạnh chấp pháp còn cứu được Bàng ĐÌnh sư tỷ, cũng thay mặt sư tỷ cảm tạ Khổ Hạnh một chút.”

Nói xong câu đó, Thích Mục Dư lại lui về một lần nữa, Thích Sa thở phào một hơi, chỉ cần không can thiệp đến quyết định của Thích gia hắn, Thích Mục Dư muốn biểu đạt sự khó chịu của mình cũng không sao cả.

Ý Thích Mục Dư muốn thể hiện, tất cả mọi người đều hiểu rõ, đó chính là chuyện của nàng đã kết thúc, Khổ Hạnh chấp pháp bận rộn mấy năm qua, chẳng lẽ không có một chút ban thưởng nào sao?

Thích Mục Dư cảm thấy mình thật có lỗi với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố làm công việc cực khổ khó khăn, kết quả còn đắc tội với Kế gia. Nàng có thể khẳng định, sau này Kế gia nhất định sẽ trả thù Lam Tiểu Bố, mà Thích gia thì tuyệt đối không quản đên sự sống chết của Lam Tiểu Bố.

Chủng Hành Đình không xử phạt Lam Tiểu Bố đã là chuyện tốt, nhưng Thích Mục Dư lại còn muốn ban thưởng cho Lam Tiểu Bố. Nếu như hắn không tỏ thái độ thì nhất định không được. Một khi chuyện này bị truyền đi, ngoài người của năm gia tộc, còn có ai tình nguyện dốc sức vì Trường Sinh Thánh Đạo nữa? Hơn nữa, trước đây không lâu Khổ Hạnh còn liều chết cứu được Bàng ĐÌnh.

Nghĩ đến đây, Chủng Hành Đình đành phải cười tủm tỉm hỏi, “Khổ Hạnh chấp pháp, nhiệm vụ lần này của ngươi xem như đã hoàn thành. Trường Sinh Thánh Đạo ta xem trọng thưởng phạt phân minh, ngươi đã có công, vậy thì phải khen thưởng, ngươi muốn khen thưởng gì?”

Lời thì nói ra, nhưng Chủng Hành Đình lại khó chịu như vừa nuốt phải ruồi vậy. Lúc đầu Khổ Hạnh phải bị bắt lại, kết quả Dị Thuyên ra mặt chẳng những che chở cho Khổ Hạnh, mà còn khen ngợi Khổ Hạnh một phen. Mãi chờ đến khi mọi chuyện lắng lại, Thích Mục Dư này lại đứng ra đòi ban thưởng cho Khổ Hạnh.

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, công lao của Lam Tiểu

Bố rất khó nói, nhưng không nói về chuyện bắt Kế Tán, chỉ dựa vào thái độ anh dũng trên chiến trường lúc trước, nhất định phải được khen thưởng.

Lam Tiểu Bố vội vàng ôm quyền nói, “Dốc sức vì thánh môn, là vinh hạnh của Khổ Hạnh ta, nói gì đến chuyện ban thưởng chứ.”

Loại chuyện này một khi đã nói ra, vậy nhất định phải ban thưởng, Lam Tiểu Bố biêt rõ cho dù hắn có không cần, phần thưởng này cũng không thể thiếu được.

Chủng Hành Đình đành phải nói, “Có công chính là công, có tội chính là tội, Trường Sinh Thánh Đạo chúng ta không có công thì không thưởng. Bây giờ ngươi là quan chấp pháp của CHấp Pháp điện, ngược lại cũng có thể tính toán một chút, để ngươi trở thành một chấp sự khu vực. Đương nhiên, còn một hướng đi khác, bây giờ Trường Sinh Thánh Đạo ta và Thái Hàn Thánh Sơn đại chiến. Chúng ta định thành lập một cái điện ti dò xét tình hình quân địch, tên là Cấm Chiến ti. Nếu như ngươi muốn, có thể tạm thời đảm nhận chức ti trưởng của Cấm Chiến ti này.”

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều thầm nghĩ, Đạo Chủ này quả thật là tàn nhẫn, vậy mà bảo Lam Tiểu Bố đi chịu chết.

Đừng nói là Cấm Chiến ti, cho dù là tu sĩ đến gần trụ sở của Thái Hàn Thánh Sơn, hầu như không một ai có thể quay về. Tên Khổ Hạnh này nhiều nhất cũng chỉ là một Thế Giới Thần sơ kỳ mà thôi, ti trưởng Cấm Chiến ti nghe có vẻ rất oai phong, nhưng thật ra cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi.

Chương 1569 - Chương 1569: Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập.

Lam Tiểu Bố không chút do dự tiến lên trước thi lễ một cái, “Đa tạ

Đạo chủ, đệ tử tình nguyện đi xây dựng Cấm Chiến ti."

Làm chân chạy việc ở Chấp Pháp điện, có ai mà muốn làm chứ. Cấm Chiến ti chính là nơi có liên quan đến chiến đấu thánh môn, chỉ cần hắn ở Cấm Chiến ti, vậy, đại chiến giữa các thánh môn ở Trường Sinh giới nhất định sẽ không dừng lại...

Đạo Chủ Chủng Hành Đình lấy một cái lệnh phù ra ném cho Lam Tiểu Bố, "ĐƯợc, vậy thì ngươi hãy đi xây dựng Cấm Chiến Ti của Trường Sinh Thánh Đạo ta đi, tất cả thần tinh cần dùng có thể đến tài nguyên điện của Trường Sinh Thánh Đạo ta nhận về."

Lam Tiểu Bố nhận lấy lệnh phù, quay người rời đi.

Lam Tiểu Bố rời khỏi đại điện, Kế Cực lập tức cười ha ha một tiếng rồi nói, "Tên Khổ Hạnh này xem ra tư chất rất cao, lần trước khi nhìn thấy hắn hình như còn chưa tới Thần Quân trung kỳ, vậy mà mới qua mấy năm, bây giờ đã là Thế Giới Thần sơ kỳ rồi? Lúc trước hắn nói rằng mình bị nhốt trong một nơi nào đó mấy năm, cũng không biết rốt cuộc đó là nơi nào."

"Ai cũng có cơ duyên của riêng mình, những chuyện này không cần thiết phải hỏi hắn." Dị Thuyên từ tốn nói.

"Khúc Phù trưởng lão của Thái Hàn Thánh Sơn cầu kiến." Giọng nói của đệ tử đưa tin ngoài điện truyền đến.

Các đại điện chủ và trưởng lão trong đại điện đều hai mặt nhìn nhau, Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo đã đánh ra lửa lớn, hai bên hầu như không có khả năng hòa giải, bây giờ lại phái sứ giả đến đây, có ý gì thế này?

Một tên Thái Thượng trưởng lão khác vẫn luôn không nói gì cười ha ha. "Nếu như ta đoán không sai, Thái Hàn Thánh Sơn đang có ý định cầu hòa.”

Tên Thái Thượng trưởng lão này tên là Khổng Phục Sinh, cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, lại không phải người của năm gia tộc Trường Sinh Thánh Đạo. Cho nên cuộc trnah luận trước đó, hắn không hề nói một câu nào, mãi đến khi Thái Hàn Thánh Sơn phái người đến đây, hắn mới nói một câu.

Loại thánh môn ông đây là đệ nhất như Thái Hàn Thánh Sơn sẽ cầu hòa sao? Tất cả mọi người đều không tin lắm.

Dị Thuyên cũng lên tiếng, “Suy đoán của Khổng trưởng lão rất có thể xảy ra, tâm tư của Thái Hàn Thánh Sơn rất nhiều thánh môn đều biết, chỉ là bọn hắn đã đánh giá cao thực lực của mình mà thôi. Mời Khúc Phù trưởng lão vào trong nói chuyện.”

Rất nhanh đã có một nam tử dáng người không cao mặc đạo phục của Thái Hàn Thánh Sơn tiến vào đại điện, hắn vừa đến giữa đại điện đã hành tiên thủ lễ với mọi người, “Ngoại Sự trưởng lão Thái Hàn Thánh Sơn Khúc Phù kính chào các vị Thái Thượng trưởng lão, Đạo Chủ, các vị điện chủ.”

Chủng Hành Đình lập tức nói, “Mời Khúc trưởng lão ngồi”

KHúc Phù không ngồi xuống mà ôm quyền một lần nữa rồi nói, “Trường Sinh giới đã đổi tên thành Đại Hoang Thần Giới, bây giờ nếu như mấy thánh môn chúng ta còn tiếp tục chiến đấu nữa, sẽ chỉ lưỡng bại câu thương. Côn Vi Thánh Nhân của Thái Hàn Thánh Sơn ta cảm thấy chúng ta không nên tiếp tục như vậy nữa, tiếp tục như vậy chỉ khiến Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới ngư ông đắc lợi mà thôi, đối với mấy thánh môn chúng ta chẳng có chút chỗ tốt nào. Khúc Phù nhận lệnh của Đại Thánh Nhân, đến đây nghị hòa.”

Trong lòng KHúc Phù thì thầm than, một canh giờ trước, hắn vẫn còn đang ngồi trong đại điện nghị sự của Thái Hàn Thánh Sơn. Những gương mặt cũ trong đại điện Thái Hàn Thánh Sơn đã ít đi rất nhiều, những người này đều đã bị vùi trong cái hố sâu không đáy trong đại chiến thánh môn này.

Lúc đầu, theo ý nghĩ của Thái Hàn Thánh Sơn, trong thời gian ngắn nhất diệt đi Trường Sinh Thánh Đạo. Thật không ngờ là Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am lại gia nhập, trên thực tế hai tông môn này gia nhập vào, Thái Hàn Thánh Sơn vẫn không hề sợ.

Nhưng mà khi đại chiến thánh môn càng lúc càng kịch liệt, đệ tử thánh môn chết đi càng ngày càng nhiều. Thái Hàn Thánh Sơn phát hiện một sự thật đáng sợ, đó chính là mỗi lần Thái Hàn Thánh Sơn sắp chiếm thế thượng phong, thì lại có một thánh môn khác gia nhập. Đồng thời, mỗi lần Trường Sinh Thánh Đạo chiếm thượng phong, lại có thánh môn tình nguyện đứng bên phía Thái Hàn Thánh Sơn.

Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo giống như bị một bàn tay vô hình nào đó điều khiển, dường như chỉ có thể vĩnh viễn ở thế cân bằng, tuyệt đối không thể tồn tại tình huống bên này nghiền ép bên kia.

Bởi vì nhận ra rõ được điểm này, Đại Thánh Nhân Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn quả quyết đưa ra lựa chọn, rời khỏi trận đại chiến thánh môn này. Nói cách khác, bây giờ Thái Hàn Thánh Sơn không còn tư cách xưng bá nữa. Lùi một bước mà nói, cho dù Thái Hàn Thánh Sơn muốn xưng bá, cũng phải chặt đứt bàn tay phía sau này.

Lời Khúc Phù nói chẳng những khiến Đạo Chủ Chủng Hành Đình ngây người, mà hai tên Chuẩn Thánh cũng có chút khó hiểu.

Cho dù có là nghị hòa, cũng không thể nôn nóng mà nói thẳng ra như vậy chứ. Vừa nói ra vậy, thế thì lát nữa khi bàn điều kiện, nhất định sẽ bị rơi vào thế hạ phong.

Nhưng mà loại cơ hội này Chủng Hành Đình nhất định sẽ không bỏ qua, hắn lập tức nói, “Khúc trưởng lão, ngươi cũng biết đó, lần đại chiến thánh môn này, Trường Sinh Thánh Đạo ta và Vạn Đạo Thánh Môn đều bị tổn thất nặng nề...”

KHúc Phù thậm chí còn chưa đợi Chủng Hành Đình nói xong, đã chủ động nói, “Chuyện này đương nhiên mỗi bên sẽ phái ra người thương thảo, ngồi một chỗ bàn bàn một phen.”

Giờ phút này, cho dù là ai cũng biết, Thái Hàn Thánh Sơn nhất định là đã xảy ra chuyện, nếu không thì không thể nào vội vàng nghị hòa như vậy, ngay cả chút kiên nhẫn cũng không có.

Chủng Hành Đình nhìn về phía Thánh Thượng trưởng lão Chuẩn Thánh Dị Thuyên, Dị Thuyên trầm ngâm một chút, gật đầu nói, “Cũng được, Trường Sinh Thánh Đạo ta vẫn luôn mong muốn đại đạo bình yên. Lời Côn Vi Thánh Nhân nói cũng hợp với ý chí tông môn của Trường Sinh Thánh Đạo ta, mỗi bên cứ phái người ra, bàn bạc chuyện nghị hòa đi...”

Lời Dị Thuyên nói còn chưa dứt, trong hư không đã truyền đến âm thanh vang dội, “Đại Hoang Huyền Đô Bát Cảnh cung đạo tràng lập, người sáng lập đạo tràng Lý Đam, đạo hiệu Thái Thượng Lão Quân. Bắt đầu từ hôm nay, Huyền Đô Bát Cảnh cung trên tuân thiên tắc, dưới dạy vạn dân, bắt đầu vì Đan Đạo, xây dựng Đại Hoang...“

Chương 1570 - Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập.
(2)

Rầm rầm rầm! Khi đạo ngôn xuất hiện trong hư không, từng tia ầm vang vang vọng.

Tất cả mọi người trong đại điện đều sửng sốt, sau khi Đạo Quân Đại Hoang Lam Tiểu Bố, lại có đạo ngôn được Thiên Đạo tán thành.

“KHông phải là phải có được sự tán thánh của Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình, mới có thể thành lập đạo tràng sao? Chuyện gì xảy ra vậy?” Khúc Phù tự lẩm bẩm một câu.

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, chỉ là còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng lại, trong hư không lại vang vọng lên âm thanh nữa, “Đại Hoang Dao TRì đạo tràng lập, Kim Nguyệt Sơn đối tên thành Côn Lôn Hư, lập Dao TRì đạo tràng...”

Cái này giống như mở đầu, toàn bộ Trường Sinh giới đều vang vọng âm thanh không dứt, hết cái đạo tràng này đến đạo tràng khác thành lập.

“Đại Hoang Càn Nguyên sơn Kim Quang động đạo tràng lập, Cổ Tần sơn đổi tên thành Càn Nguyên sơn, lập Càn Nguyên sơn Kim Quang động đạo tràng...”

“Đại Hoang sơn KHông Động Nguyên Dương động đạo tràng lập...”

...

DỊ Thuyên đột nhiên đứng lên, hắn nhìn thanh âm liên miên bất tuyệt trong hư không, siết chặt nắm đấm. Hắn hiểu rồi, chỉ cần bỏ thêm hai chữ Đại Hoang, là có thể thành lập đạo tràng, đồng thời có được tán thành của quy tắc Thiên Đạo.

Nghĩ đến đây, Dị Thuyên trực tiếp xông lên hư không, cao giọng nói, “Đại Hoang Trường Sinh Thánh Đạo đạo tràng lập, người sáng lập Dị Thuyên, đạo hiệu Trường Tề. Bắt đầu từ hôm nay, Trường Sinh

Thánh Đạo trên nắm Thiên Đạo, dưới hộ thương sinh…”

Giờ phút này nhìn thấy hành động của Dị Thuyên, nghe Dị Thuyên lấy tên của hắn lập Trường Sinh Thánh Đạo đạo tràng, bốn người của bốn gia tộc còn lại đều tức giận vô cùng. Nhưng có tức giận đến đâu, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Dị Thuyên lập Trường Sinh Thánh Đạo đạo tráng.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là, đạo ngôn đại đạo của Dị Thuyên sau khi kết thúc, đạo tắc Thiên Đạo cũng không vang vọng lại gì cả, cũng không có quy tắc Thiên Đạo duy trì. Nói cách khác, Dị Thuyên nói xong thì mọi thứ đều yên lặng, hoàn toàn không có sự tán thành của Thiên Đạo.

Sắc mặt DỊ Thuyên tái nhợt dừng trên mặt đất, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hắn cũng bỏ thêm hai chữ ĐẠi Hoang mà.

“Trường Tề Thái Thượng, Trường Sinh giới có rất nhiều cường giả có xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang trước kia, ta đoán, lúc đầu đạo tràng của bọn hắn đã được ĐẠi Hoang tán thành, cho nên, cho nên…” Một chấp sự chỉ có Hợp Thần cảnh khom người tiến lên nói.

DỊ Thuyên sửng sốt, sau đó hiểu ra.

Người thành lập Đại Hoang Đạo ĐÌnh là tu sĩ Lam Tiểu Bố, tám chín phần mười là người đến từ vũ trụ Đại Hoang, chính vì hắn đến từ vũ trụ Đại Hoang, cho nên sau khi hai giới dung hợp mới đổi tên thành Đại Hoang Thần Giới, sau đó thành lập ĐẠi Hoang Đạo ĐÌnh.

Bây giờ Thiên Đạo tán thành những đạo tràng này, nhất định là những đạo tràng đến từ vũ trụ Đại Hoang, những đạo tràng này vốn thuộc về Đại Hoang, bây giờ chỉ là chuyên sang nơi khác mà thôi. Cho dù là đạo tắc Thiên Đạo hay là quy tắc đại đạo tự thân, đều phù hợp với quy tắc Đại Hoang Thần Giới, cho nên được Đại Hoang Thần Giới tán thành.

Dị Thuyên muốn giành trước lập Trường Sinh Thánh Đạo đạo tràng, những người suy nghĩ giống Dị Thuyên đương nhiên không phải là số ít. Nhưng bọn hắn cũng giống như Dị Thuyên, đều không có được sự tán đồng của Thiên Đạo. Rõ ràng, muốn được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tán thánh, không phải chỉ thêm hai chữ ĐẠi Hoang trước đó là được.

Nếu như đạo tràng của ngươi vốn ở tại vũ trụ Đại Hoang, cộng thêm hai chữ ĐẠi Hoang, có thể lập lại đạo tràng. Nếu như đạo tràng của ngươi không có ở Đại Hoang, có thêm hai chữ kia vào cũng vô dụng. Cũng tương tự, cho dù ngươi từng là tu sĩ của vũ trụ Đại Hoang, tại vũ trụ Đại Hoang trước kia, ngươi không có đạo tràng, bây giờ cũng không thể lập được. Trừ khi ngươi được Đạo Quân của Đại Hoang Đạo ĐÌnh tán thành, nếu không vẫn không thể làm được.

Trên bầu trời vẫn còn đang vang vọng vô số âm thanh, rõ ràng tất cả đạo tràng vũ trụ Đại Hoang đều phát hiện ra quy tắc này, lập lại đạo tràng của mình.

Tu sĩ không thể nào lập đạo tràng, chỉ có thể hâm mộ mà nghe những người này lập lại đạo tràng, ai cũng biết, một khi Đại Hoang Thần Giới hoàn thiện, xuất hiện chính quả. Những đạo tràng được thành lập đầu tiên này, thậm chí không cần Đạo Quân cho phép, sẽ có thể lấy được chính quả, chiếm được một nơi cắm dùi ở Đại Hoang Thần Giới.

...

Mới vừa ra khỏi đại điện nghị sự, Lam Tiểu Bố cũng ngây ngẩn cả người, hắn nghe nhiều âm thanh thành lập đạo tràng vang vọng trong hư không, có chút hoang mang.

Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới là Lam Tiểu Bố hắn mà, hắn không cho phép những đạo tràng này thành lập, nhưng những đạo tràng này vẫn lần lượt được thành lập ra, Đạo Quân hắn có vẻ giống vật trang trí nhỉ.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra, những đạo tràng được thành lập này hắn đều đã từng nghe nói đến. Thậm chí hắn còn nghe thấy Nam Thiên Thánh Môn thành lập, nghe thấy Thái Vi Ngọc Thanh cung đạo tràng, Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, cái Nam Thiên Thánh Môn nhất định có quan hệ với Ngọc Đế.

NHững đạo tràng này có thể thành lập được, không có một cái nào không đến từ vũ trụ Đại Hoang. Chỉ có cường giả từng thành lập đạo tràng ở vũ trụ Đại Hoang, mới có thể thành lập đạo tràng lúc ban đầu ở Đại Hoang Thần Giới.

Lam Tiểu Bố vuốt vuốt tóc, hắn biết làm Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới, chỉ cần hắn nói một câu ngăn cản, những đạo tràng này có tiếp tục thành lập, vậy những đạo tràng sau đó sẽ không thể tiếp tục được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tán thành.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không có làm chuyện nhàm chán này, những đạo tràng này thành lập đối với hắn là chuyện tốt. Nói rõ có rất nhiều cường giả từ vũ trụ Đại Hoang ở chỗ này, cho dù là Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn dung hợp với Trường Sinh giới, những thánh môn này ở Trường Sinh giới chưa chắc đã hoàn toàn phản đối.

Chương 1571 - Đến báo thù

Đông đảo đạo tràng Đại Hoang Thần Giới được thành lập ở Trường Sinh giới, điều này đã kinh động đến đông đảo thánh môn. Những thánh môn này không thuộc về vũ trụ Đại Hoang, không thể nào thành lập được thánh môn đều cảm thấy có chút không đúng.

Cho dù tin tức Thái Hàn Thánh Sơn cầu hòa còn chưa đến chỗ Vạn Đạo Thánh Môn, nhưng Vạn Đạo Thánh Môn cũng không còn muốn đánh nhau nữa.

Mấy đại thánh môn bọn hắn ở chỗ này sống mái với nhau, mỗi ngày đều có đông đảo đệ tử vẫn lạc trong đại chiến, mà người ta thì lần lượt thành lập đạo tràng. Cứ tiếp tục thế này, mấy thánh môn bọn họ sớm muộn gì cũng bị xóa sổ khỏi giới này.

Bọn hắn cũng có đạo tràng, nhưng đạo tràng được Thiên Đạo công nhận và đạo tràng do chính mình thành lập có thể so sánh được sao?

Đạo Chủ Hàn Việt của Vạn Đạo Thánh Môn đứng lên, “Chuyện chiến sự đã không còn quan trọng nữa rồi, Vạn Đạo Thánh Môn ta đã bị vẫn lạc một Thánh Nhân, đánh tới bây giờ chỉ là vì bảo vệ một cái bí cảnh của Trường Sinh Thánh Đạo, ta nghĩ bây giờ cũng là lúc nên nghị hòa...”

Lời Hàn Việt nói còn chưa dứt, một đạo phi kiếm đã rơi vào trong tay hắn. Thần niệm Hàn Việt quét qua, lập tức nói, “KHông cần chúng ta nhắc đến chuyện nghị hòa, Thái Hàn Thánh Sơn cũng cảm thấy không ổn, Thái Hàn Thánh Sơn đã chủ động nhắc đến chuyện nghị hòa. Trước mắt Khúc Phù trưởng lão của Thái Hàn Thánh Sơn đang ở Trường Sinh Thánh Đạo, có lẽ rất nhanh thôi bọn họ sẽ đến nói chuyện này cho chúng ta biết.”

“Môn chủ, KHổ Phương Lăng của Khổ gia và Cung Quyết đạo hữu ở bên ngoài cầu kiến, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.” Đệ tử ngoại sự ở cửa ra vào bẩm báo.

Khổ Phương Lăng? Hàn Việt khẽ nhíu mày, hắn biết rõ Khổ Phương

Lăng là ai, đây là người Khổ gia, có thể nói là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong. KHổ gia tu luyện công pháp hắc ám, không có chút liên hệ gì với phần lớn thánh môn, mọi người đều không có liên hệ, bây giờ đến tìm Vạn Đạo Thánh Môn hắn làm gì?

“Xin mời Khổ đạo hữu vào trong.” Cho dù có ý gì, cứ nghe đối phương nói thế nào trước đã.

Rất nhanh có hai người tiến vào trong đại điện, người tu sĩ đi đằng trước rõ ràng vết thương rất nặng, thậm chí ngay cả thân thể cũng chỉ mới vừa khôi phục lại. Đạo vận tán loạn, linh vận không hiện, thực lực bây giờ nhiều nhất cũng chỉ đến cảnh giới Thế Giới Thần mà thôi, đạo cơ còn chưa vững chắc. Ngược lại là nam tử phía sau tu sĩ này, hắn là Hợp Thần cảnh đỉnh phong.

Tu sĩ có vết thương rất nặng kia vừa tiến vào đã hành tiên thủ lễ, đồng thời nói ra, “KHổ gia Khổ Phương Lăng kính chào tông chủ Vạn Đạo Thánh Môn, các vị trường lão, đây là bằng hữu của ta, Cung Quyết.”

Nam tử đi theo Khổ Phương Lăng cũng khom người thi lễ.

“Nhanh, dọn chỗ.” Mặc dù Hàn Việt chưa từng qua lại với người Khổ gia, nhưng cũng biết Khổ gia không hề đơn giản. Trước không nói đến giao tình, trong tình huống không có xung đột lợi ích, vẫn nên cố gắng không nên cứng đối cứng với gia tộc tu luyện công pháp hắc ám này.

Chờ Khổ Phương Lăng và Cung Quyết ngồi xuống, Hàn Việt mới hỏi, “KHổ đạo hữu trọng thương còn chưa lành mà đã tới đây, chắc hẳn có chuyện quan trọng muốn nói?”

Khổ Phương Lăng lại lần nữa ôm quyền nói, “Lúc đầu ta còn đang do dự, bởi vì có rất nhiều chuyện đều chỉ là suy đoán, nhưng mà nghe thấy đông đảo đạo tràng lần lượt thánh lập, ta biết ta không thể tiếp tục do dự nữa, cho nên cố ý đến đây gặp Hàn môn chủ. Hàn môn chủ, ta tin rằng chẳng những ngươi, còn có cả các vị trưởng lão đang ngồi đây, đều biết rõ một chuyện, đó chính là Trường Sinh giới chúng ta đang dung hợp với một giới vực khác, hình thành nên Đại Hoang Thần Giới mới…”

Nghe được chuyện này, chẳng những là Hàn Việt, tất cả mọi người trong đại điện đều chăm chú lắng nghe.

Khổ Phương Lăng hít một hơi thật sâu, nói chuyện càng chậm rãi hơn, “Tất cả mọi người đều biết rõ Đại Hoang Thần Giới đang dung hợp, nhưng không biết vì sao lại dung hợp. Nhưng ta biết, ta chẳng những biết Đại Hoang Thần Giới vì sao mà dung hợp, đồng thời ta còn thông qua đầu nguồn dung hợp Đại Hoang Thần Giới này đi đến một giới khác…”

Lời Khổ Phương Lăng nói giống như một viên đạn tạc, khiến toàn bộ người trong đại điện không thể nào tin nổi.

Khổ Phương Lăng lại tiếp tục nói, “Sở dĩ Đại Hoang Thần Giới có thể dung hợp với Trường Sinh giới, là do một đạo đạo tắc. Nói chính xác hơn thì đó chính là một đạo đạo tắc Hồng Mông. Ta thông qua cái đạo tắc Hồng Mông này, đi đến Đại Hoang Thần Giới chân chính.”

Nghe đến đạo tắc Hồng Mông, cho dù là Hàn Việt cũng không nhịn được đứng lên. Hắn cũng đoán được có thể là đạo tắc Hồng Mông, nhưng suy đoán và xác định là hai chuyện khác nhau.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Thánh Nhân ở Trường Sinh giới rất nhiều, nhưng cũng có thể chỉ là Ngụy Thánh. Thánh Nhân chân chính tuyệt đối sẽ không vượt quá một bàn tay, thậm chí những Thánh

Nhân chân chính này cũng sẽ vì vũ trụ sụp đổ mà mất đi chính quả, thực lực giảm sút. Hoặc là nói, ở Trường Sinh giới một cái Thánh Nhân cũng không có, chuyện này không phải không đúng.

“KHổ đạo hữu, ngươi nói ngươi đã đi qua chỗ đang dung hợp Trường Sinh giới và Đại Hoang Thần Giới? Còn được nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông?” Hàn Việt cũng không thể nào im lặng được nữa. Đạo tắc Hồng Mông đó, nếu như có thể lấy được, có lẽ hắn chính là Thánh Nhân đệ nhất. KHông, là đệ nhất cường giả của Đại Hoang Thần Giới.

“Đúng.” Khổ Phương Lăng khẳng định, “Ta không những đã nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông, mà còn đi đến một phía khác của Đại Hoang Thần Giới, còn đánh một trận với Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới. Chỉ là trận chiến kia, đã khiến cho thân thể ta bị phá nát, thần hồn không được đầy đủ, Nguyên Thần bị phân liệt. Hàn môn chủ nhìn thấy ta có vẻ chỉ là tu vi hơi thấp một chút, vết thương chưa khôi phục. Nhưng trên thực tế, ta còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.”

“Ngươi không những nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông, mà còn đấu một trận với Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới? Đạo Quân kia lợi hại đến thế sao?” Hàn Việt không tin tưởng lắm.

Chương 1572 - Đến báo thù (2)

Thực lực của Khổ Phương Lăng hắn đã từng nghe nói qua, tuyệt đối là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, hơn nữa thần thông Đại Đạo của KHổ gia khi đấu pháp rất đáng sợ. Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới kia có thể đấu với Khổ Phương Lăng, thậm chí còn đánh Khổ Phương Lăng trọng thương, đấy cũng là một cường giả Thánh Nhân.

Khổ Phương Lăng gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà Hàn môn chủ không cần lo lắng. Thực lực của Đạo Quân kia chỉ mới là Thần

Vương cảnh, ta cũng là vì bị hắn đánh lén mới trọng thương, lúc này mới rơi vào phía hạ phong. Tu vi của người này mặc dù bình thường, nhưng trận pháp lại vô cùng cao thâm, ta nghi ngờ hắn sắp đột phá đại sư Thần trận cấp sáu. Đáng sợ nhất là Hư Không Trận Đạo của hắn rất mạnh.”

Giờ phút này Hàn Việt đã tỉnh táo lại, “KHổ đạo hữu, đạo tắc Hồng Mông quý giá đến mức nào, Khổ đạo hữu hôm nay cố ý đến nói cho ta biết đã từng nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông, đồng thời lát nữa nhất định cũng sẽ nói cho ta biết vị trí của đạo tắc Hồng Mông? Vì sao lại vậy?”

Khổ Phương Lăng đến nơi này, nhất định sẽ nói cho hắn biết vị trí của đạo tắc Hồng Mông, nếu không thì hoàn toàn không có gan đến đây.

Khổ Phương Lăng thở dài, “Ta biết ý của Hàn môn chủ, thật ra ta hiểu rất rõ, chờ sau khi vết thương của ta hoàn toàn khôi phục, Đại Hoang Thần Giới đã sớm dung hợp xong rồi. Cái đạo tắc Hồng Mông kia cũng không còn thuộc về ta nữa, cho nên ta nghĩ cho dù bây giờ ta không nói ra, đối với chính ta cũng không có chỗ tốt gì. Có lẽ Hàn môn chủ muốn hỏi ta, vì sao lại không nói chuyện này cho Khổ gia.

Ta tin Hàn môn chủ chắc hẳn cũng biết,. Bây giờ người có thực lực mạnh ở Khổ gia không còn mấy ai, sau khi ta bị thương rồi, KHổ gia lại càng không có tư cách cướp đoạt đạo tắc Hồng Mông. Còn một nguyên nhân nữa là, đạo tắc Hồng Mông đã bị giấu đi, ta chỉ biết phương hướng đại khái, nhưng không thể nhìn thấy đạo tắc Hồng Mông nữa.”

Hàn Việt gật gật đầu, bình tĩnh nói, “Khổ đạo hữu nói cho ta biết những điều này là để làm gì?”

Hắn không tin Khổ Phương Lăng sẽ vô duyên vô cớ đến nói cho hắn những chuyện này, người Khổ gia hắn chưa từng tiếp xúc qua, nhưng mà lỗ tai hắn cũng không điếc, rất nhiều chuyện đều có thể nghe được. Khổ gia cũng không phải gia tộc Tiên Đạo gì tốt, một lời không hợp là diệt người, diệt tông môn.

Khổ Phương Lăng đứng lên ôm quyền nói, “Hàn môn chủ, sở dĩ ta nói ra những lời này, là bởi vì ta hy vọng Hàn môn chủ có thể mời Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn đến đây. Bởi vì Đạo Quân Đại Hoang Đạo ĐÌnh đang ở Trường Sinh giới chúng ta. Không chỉ như vậy, ta hoài nghi chuyện đại chiến giữa Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo cùng quý tông có liên quan đến tên Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình này.”

Môn chủ Hàn Việt của Vạn Đạo Thánh Môn khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Đệ tử hạch tâm của Vạn Đạo Thánh Môn ra ở ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết bị giết, rõ ràng là Thái Hàn Thánh Sơn chủ động khiêu khích, nếu không thì có người giả mạo Thái Hàn Thánh Sơn, sao Thái Hàn Thánh Sơn lại không nói chuyện?”

Khổ Phương Lăng nói, “Ta không phải đang nói mò, bởi vì Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình đuổi theo ta đến Trường Sinh giới, nếu như không phải ta chạy nhanh, ta đã sớm bị hắn giết rồi. Lam Tiểu Bố kia sau khi đến Trường Sinh giới vẫn chưa trở về, trước đó ta không dám khẳng định, nhưng khi ta biết Thái Hàn Thánh Sơn có một đệ tử ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết giết đệ tử của quý môn, khiến hai đại thánh môn có xích mích, ta đã cảm thấy chuyện này không thích hợp. Cho nên sau đó ta đã đến bí cảnh Cuồng Khuyết một chuyến, sau đó ta khẳng định người giết đệ tử của quý môn không phải đệ tử của Thái Hàn Thánh Sơn mà là Lam Tiểu Bố.”

“Có chứng cứ gì không?” Giọng điệu Hàn Việt vô cùng nghiêm túc, nếu như thánh môn của bọn hắn bị người mưu hại, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Bởi vì ở chỗ cửa ra vào bí cảnh Cuồng Khuyết, ta tìm được một cái hư Không Giám Sát Thần Trận ẩn, cách bố trí thần trận này, với hư không thần trận được bố trí ra khi ta thông qua đạo tắc Hồng Mông đến Đại Hoang Thần Giới kia giống nhau, nhất định là do cùng một người bố trí ra.” Khổ Phương Lăng nói từng câu từng chữ.

“Cái gì?” Trong mắt Hàn Việt lóe lên tia lạnh lẽo, vậy mà tính toán đến trên đầu Vạn Đạo Thánh Môn hắn.

Khổ Phương Lăng tiếp tục nói, “Sau đó ta có điều tra ra, nguyên nhân đại chiến giữa Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn, là vì KHổ Hạnh chấp pháp từ Chấp Pháp điện của Trường Sinh Thánh Đạo giết chết đệ tử chân truyền Cổ Tự Nghiên của Thái Hàn Thánh Sơn. Mà thời gian tên Khổ Hạnh kia gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo không chênh lệch gì nhiều với khi tên Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới tiến vào Trường Sinh giới, không chỉ như vậy, ta còn nghe nói nơi Khổ Hạnh cứu đệ tử Thích gia cách vị trí đạo tắc Hồng Mông không xa.

Nếu như những chuyện này còn chưa thể xác định, vậy trước đây không lâu, hai tu sĩ Thần Vương của Ma Diễn Thánh Môn và Ngân Không Thánh Môn giao đấu với nhau bên ngoài Chân Sắc phường thị, kết quả Cố Tuất Đàm của Ma Diễn Thánh Môn lại giết chết ĐỚi Hưng của Ngân Không Thánh Môn. Cái này rõ ràng là không hợp lẽ thường, hai thánh môn này mặc dù không vì thế mà đại chiến, những đã chôn giấu mầm mống thù hận. Ta cố ý đến Ma Diễn Thánh Môn một chuyến hỏi thăm Cố Tuất Đàm, kết quả Cố Tuất Đàm hoàn toàn không có ý định giết Đới Hưng, mà là khi hắn ra tay, Đới Hưng giống như bị gì đó đánh lén, nhất thời bị chững lại, lúc đó mới dẫn đến chuyện hắn giết Đới Hưng.”

Sắc mặt Hàn Việt lại càng ngày càng lạnh lẽo, hắn lấy một lá linh phù ra kích phát, sau đó nói với Khổ Phương Lăng, “Khổ đạo hữu, ta đã mới lão tổ Thánh Nhân của Vạn Đạo Thánh Môn ta ra ngoài, đợi lát nữa ta còn muốn đến Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn gặp mặt, không biết KHổ đạo hữu có thể vất vả một chuyến, đi cùng với ta?”

“Đương nhiên đồng ý.” Khổ Phương Lăng đến đây chính là muốn xử lý Lam Tiểu Bố, dù sao thì đạo tắc Hồng Mông đã không còn quan hệ gì với hắn nữa, thù này không báo thì trong lòng không thoải mái được.

Chương 1573 - Vây bắt.

Tại nơi ở tạm thời ở Trường Sinh Thánh Đạo, Đạo Chủ Chủng Hành Đình của Trường Sinh Thánh Đạo, môn chủ Hàn Việt, Thái Thượng trưởng lão Tăng Thường Đình của Thái Hàn Thánh Sơn và các tông chủ, Thái Thượng trưởng lão của các thánh môn đều tụ tập ở đây.

Giờ phút này Khổ Phương Lăng đã nói lại những gì mà hắn nói với Hàn Việt trước đó một lần nữa., sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều âm trầm.

Thái Thượng trưởng lão Tăng Thường Đình của Thái Hàn Thánh Sơn thầm than một tiếng, nếu như không phải Đại Thánh Nhân Côn Vi muốn kiếm cớ khai chiến, chuyện này thật ra từ khi ở bí cảnh Cuồng Khuyết đã có dấu vết để điều tra.

Đại điện im lặng không được bao lâu, một trưởng lão ngoai sự của Vạn Đạo Thánh Môn đã vội vàng đi vào, trong tay hắn cầm một thủy tinh cầu nói, “Hình ảnh đánh nhau giữa Cố Tuất Đàm Ma Diễn Thánh Môn và Đới Hưng của Ngân Không Thánh Môn lúc trước đã mang đến.”

“Lập tức kích phát.” Hàn Việt trầm giọng nói.

Sau khi trưởng lão này đáp lời, lập tức kích phát hình ảnh trong thủy tinh cầu.

HÌnh ảnh chỉ mới chiếu được một nửa, Tang điện chủ của Trường Sinh Thánh Đạo đã đứng lên, “KHông cần xem nữa, là do Khổ Hạnh làm.”

Lúc này tất cả mọi người đã nhìn thấy, sau khi Khổ Hạnh đến, đã chen vào trong đám người. Không bao lâu sau, Cố Tuất Đàm dã giết chết Đới Hưng. Cho dù có là ngớ ngẩn cũng biết, chuyện này là do Khổ Hạnh làm.

Hàn Việt nhìn về phía Khổ Phương Lăng, “Khổ đạo hữu, ngươi xem tên Khổ Hạnh này có phải là Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình không?”

Khổ Phương Lăng lắc đầu, “Dung mạo khác biệt quá lớn, nhưng ta không xác định được là hắn có cải trang hay không.”

“Tuyệt đối không, nếu như cải trang, ta đã sớm nhìn ta rồi.”Thái Thượng trưởng lão Thương Bất Vưu của Trường Sinh Thánh Đạo không chút do dự nói.

Tăng Thường Đình chậm rãi nói, “Nếu không phải cải trang, vậy khả năng duy nhất chính là Lam Tiểu Bố kia biết thủ đoạn Thiên Cương Biến của Thánh Nhân, hắn dịch hình.”

Đám người hai mặt nhìn nhau, cho dù giờ phút này không có người nói chuyện, nhưng tất cả mọi người hận không thể bắt Lam Tiểu Bố đến đây, nghe đồn Thiên Cương Biến là thần thông khai thiên cao cấp nhất của vũ trụ Đại Hoang, dịch hình chỉ là một trong những môn thần thông đỉnh cấp đó mà thôi.

Ở Trường Sinh giới có rất nhiều cường giả từ vũ trụ Đại Hoang, những cường giả này trên cơ bản đều biết thần thông Dịch Hình, không phải từ Thiên Cương Biến thì chính là từ ĐỊa Sát Biến. Nhưng tu sĩ vũ trụ Đại Hoang đối với những thần thông này rất căng, cho đến bây giờ đều không để lộ ra ngoài.

“Lam Tiểu Bố này quả nhiên đến từ vũ trụ Đại Hoang.” Hàn Việt cảm thán một tiếng.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Hàn Việt, Lam Tiểu Bố đến từ vũ trụ Đại Hoang, mới có thể đặt tên một giới dung hợp mới này là Đại Hoang Thần Giới, lúc này mới thành lập Đại Hoang Đạo Đình.

Thương Bất Vưu hừ một tiếng, “Lập tức bắt Khổ Hạnh về Trường Sinh Thánh Đạo.”

“Vâng.” Điện chủ Chấp Pháp điện Tang U đáp lời, nhanh chóng đứng dậy định ra ngoài.

“Khoan đã.” Hàn Việt đứng lên cản Tang U lại, “Thương trưởng lão, các vị môn chủ, cho dù Khổ Hạnh có phải là Lam Tiểu Bố hay không, ta cảm thấy chuyện này không phải là chuyện riêng của Trường Sinh Thánh Đạo, mà liên quan đến tất cả thánh môn chúng ta. Ta đề nghị bắt Lam Tiểu Bố đến đây, mấy thánh môn chúng ta cùng nhau thẩm vấn hắn. Chuyện mà hắn đã làm, nhất định phải trả giá thật lớn.”

Trong lòng Thương Bất Vưu vô cùng khó chịu, hắn biết Hàn Việt đang muốn đoạt Thiên Cương Biến, nhưng hắn lại không có cách nào phản bác. Dù sao lần này các đại thánh môn đều tổn thất không nhỏ, Trường Sinh Thánh Đạo hắn muốn độc chiến Thiên Cương Biến là chuyện không thể.

“Đi thôi, trước mắt bắt Khổ Hạnh đến đã.” Thương Bất Vưu gật đầu với Tang U, nếu như Khổ Hạnh thật sự là Lam Tiểu Bố, bây giờ đã bại lộ ra Thiên Cương Biến, Trường Sinh Thánh Đạo cho dù như thế nào cũng không thể nào ăn một mình.

...

Lam Tiểu Bố chưa trở về Trường Sinh Thánh Đạo, một chút đồ kia của tài nguyên điện ở Trường Sinh Thánh Đạo hắn không thèm để vào mắt. Bây giờ hắn đang ở một nơi hơi xa bí cảnh Trường Sinh, nơi này cũng thuộc về chiến trường hay chiến đấu, chỉ là có chút hoang vắng.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, loại chiến đấu không đau không ngứa này của Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo khiến hắn vô cúng ngứa mắt. Muốn đánh thì đánh cho thoải mái một chút đi, nếu bây giờ hắn đã là ti trưởng của Cấm Chiến ti, vậy hắn phải hạ chút thuốc mạnh. Tốt nhất là diệt hết toàn bộ sinh lực của Thái Hàn Thánh Sơn đi, sau đó trực tiếp đánh tới Thái Hàn Thánh Sơn, san bằng Thái Hàn Thánh Sơn ra khỏi Trường Sinh giới.

Muốn đánh kịch liệt hơn chút nữa, vậy thì nhất định phải xử lý một nhân vật có trọng lượng của Thái Hàn Thánh Sơn, khiến Thái Hàn Thánh Sơn phẫn nộ. Cấm Chiến ti có chức năng gì, nói trắng ra chính là làm chuyện lén lút, nếu đã là lén lút, vậy hắn có thể triệu tập người tiến hành đánh lén. Chẳng những phải đánh lén Thái Hàn Thánh Sơn, mà có cơ hội, Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn hắn cũng không buông tha.

Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhận được một đạo tin tức của Tang U, Tang U bảo hắn nhanh chóng quay về trụ sở, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái, chuyện quan trọng cần bàn bạc lại tìm hắn? Hắn bị ném đến Cấm Chiến ti, chỉ là do Chủng Hành Đình ngứa mắt hắn mà thôi. Nói cách khác chính là đẩy hắn vào chỗ chết. Nếu như không phải Thích Mục Dư mở lời cầu ban thưởng cho hắn, hắn không bị hỏi tội đã là chuyện tốt rồi.

Cái mông của Tang điện chủ rõ ràng nghiêng về phía Kế gia, Kế gia thì hận không thể giết chết hắn, cho nên nói cho dù Tang điện chủ có chuyện quan trọng cũng sẽ không bàn bạc với Lam Tiểu Bố hắn.

Chương 1574 - Vây bắt. (2)

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra phát một đạo tin tức cho Kỳ Ngôn của Chấp Pháp điện, gia hỏa này là tùy tùng của điện chủ Tang U Chấp Pháp điện, lần trước hắn lựa chọn chỗ ở cũng là do gia hỏa này dẫn đi. Trên thực tế ở Trường Sinh Thánh Đạo, Lam Tiểu Bố cũng chỉ có Thông Tin Châu của Thích Mục Dư và Kỳ Ngôn mà thôi.

Kỳ Ngôn là tùy tùng bên cạnh Tang U, đương nhiên đã biết chuyện bắt Lam Tiểu Bố, hắn ta đang trải lưới thì nhận được tin tức của Lam Tiểu Bố, “Kỳ chấp sự, ta định đến tài nguyên điện của Trường Sinh Thánh Đạo nhận chút tài nguyên để thành lập Cấm Chiến ti, ta muốn hỏi thăm một chút, Cấm Chiến Ti bên ta có thể cho người có tu vi cao nhất là gì gia nhập?”

“KHổ Hạnh chấp pháp, bây giờ không có nhiều thời gian như vậy đâu, ở trụ sở cũng có phân bộ của tài nguyên điện, ngươi lập tức đến đây là được. Ta sẽ giúp ngươi một chút, ta nghĩ bên chỗ ngươi cao nhất thì có thể mời tu sĩ Hợp Thần cảnh gia nhập...” Kỳ Ngôn hầu như trả lời tin tức của Lam Tiểu Bố ngay lập tức.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết rất rõ, Cấm Chiến ti ở Trường Sinh Thánh Đạo hoàn toàn là nơi có cũng được mà không có cũng không sao, đó chỉ là đang đối phó với công lao của Lam Tiểu Bố hắn mà thôi. Chỉ cần qua mấy ngày nữa, Trường Sinh Thánh Đạo sẽ lấy cớ hắn không có bất cứ cống hiến nào mà hủy Cấm Chiến ti đi, sau đó sẽ hỏi tội hắn.

Nhưng giọng điệu của Kỳ Ngôn và tốc độ trả lời này, rõ ràng là khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy Cấm Chiến ti quan trọng như thế nào.

Càng kỳ quái hơn chính là Đạo Chủ lúc trước đã nói là hắn có thể đến tài nguyên điện của Trường Sinh Thánh Đạo để nhận đồ, lúc này mới qua bao lâu chứ, Kỳ Ngôn đã nói tài nguyên điện có phân bộ ở trụ sở. Chẳng lẽ Đạo Chủ còn không biết rõ bằng Kỳ Ngôn sao? Còn một chuyện nữa chính là, Kỳ Ngôn chỉ là một tùy tùng, có tư cách gì mà nói rằng có thể cho tu sĩ Hợp Thần cảnh gia nhập Cấm Chiến ti của hắn?

Có thể thấy được, đối với Kỳ Ngôn mà nói, thứ quan trọng không phải Cấm Chiến ti, mà là Lam Tiểu Bố hắn.

Lam Tiểu Bố theo bản năng ẩn thân đi, thần niệm cẩn thận mở rộng ra ngoài, hắn lập tức nhìn thấy đông đảo đệ tử thánh môn đang tản ra, cái này rõ ràng là dấu hiệu tìm người. Không chỉ như vậy, còn có mấy đệ tử đang đi về phía hắn.

Nghĩ đến đây, phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là nhanh chóng thuấn di rời khỏi đây. Nhưng mà hắn lập tức từ bỏ ý định này, vừa rồi hắn đã nhìn thấy có mấy đợt người tìm kiếm hắn, trong mấy đợt người này, chẳng những có đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn, mà còn có cả đệ tử Thái Hàn Thánh Sơn.

Bởi vậy có thể thấy được, đại chiến thánh môn đã dừng lại, những người này đang liên thủ lại bắt hắn trước.

Nếu như vùng không gian này đã bị quy tắc Không Gian của Thánh Nhân khóa lại, hắn hoàn toàn không thể thuấn di được, đã như vậy còn vô duyên vô cớ bại lộ vị trí của hắn.

Còn về Luân Hồi Oa, lại càng không thể lấy ra. Có thủ đoạn có thể ngăn cản hắn thuấn di, còn hạn chế quy tắc Không Gian, còn ngăn cản Luân Hồi Oa thì chỉ cần một cái cấm chế cấm bay là được.

Càng vào lúc này càng phải tỉnh táo, khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy một đám đệ tử Vạn Đạo Thánh Môn đến lần nữa, hắn lập tức định dịch hình thành dáng vẻ Kỳ Ngôn rồi nói chuyện. Nhưng mà phương án này lại lập tức bị Lam Tiểu Bố bỏ qua, nếu đã hoài nghi hắn, vậy thì sẽ biết được hắn có Thiên Cương Biến. Nếu như những người này biết hắn có Thiên Cương Biến, vậy hắn ngược lại sẽ tự chui đầu vào lưới.

Lam Tiểu Bố bèn dịch hình thành một gốc cây nhỏ, sau đó mở rộng thần niệm ra ngoài. Rất nhanh sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi, hắn đoán không sai, đủ loại quy tắc không gian trong vùng không gian này đã trói buộc. Nói cách khác, bây giờ hắn không thể nào thuấn di được.

Muốn thuấn di, vậy thì nhất định phải phá vỡ trói buộc quy tắc Không Gian ở nơi này.

Lam Tiểu Bố vừa lo lắng nghĩ cách, vừa để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của quy tắc Không Gian nơi này. Chỉ cần tạo dựng ra được mô hình kết cấu của quy tắc Không Gian ở nơi này, hắn sẽ có thể thi triển thuấn di chạy đi. Kính tượng thuấn di của hắn được cảm ngộ từ quy tắc Không gian khác với phần lớn quy tắc Không gian thuấn di khác, đây là thứ hắn cảm ngộ được ở vực sâu Di Thần.

Mô hình kết cấu của quy tắc KHông Gian nơi này còn chưa tạo dựng xong, một bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn.

Lam Tiểu Bố không chút do dự khôi phục bản thể, đồng thời lui ra sau một bước. Hắn khẳng định gia hỏa này đã phát hiện ra mình, nếu không thì không thể xuất hiện trước mặt hắn một cách chuẩn xác như vậy, hắn vẫn rất có lòng tin đối với thần thông Dịch Hình của mình.

“Khổng trưởng lão quả thật là có bản lĩnh, vậy mà có thể tìm được ta nhanh như vậy.” Lam Tiểu Bố nói chuyện, đồng thời tìm ra được ấn ký thần niệm trên người mình. Cái này khiến sắc mặt hắn vô cùng khó coi, mình bị người ta hạ ấn ký thần niệm, vậy mà lại không biết.

Thái Thượng trưởng lão trước mặt này tên là KHổng Phục Sinh, là trưởng lão không thuộc người của năm gia tộc. Lam Tiểu Bố đánh giá tu vi của đối phương một chút, chắc hẳn là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, hắn không cần phải sợ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không dám ra tay, chỉ cần hắn vừa ra tay, sẽ có cường giả càng mạnh hơn đến đây.

“Không sai, ngươi khiến ta cảm thấy rất ngoài ý muốn. Ngươi muốn thoát khỏi nơi này, chỉ sợ rất khó. Ngươi biết Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn không, hắn có một món chí bảo tên là Ly Thiên Tráo. Chỉ cần lọt vào trong Ly Thiên Tráo, bất cứ thủ đoạn độn thuật nào cũng là hư ảo.” Khổng Phục Sinh thản nhiên nói.

Lam Tiểu Bố giật mình, chẳng lẽ hắn đã ở trong Ly Thiên Tráo? Sau đó hắn lập tức cảm thấy không phải, cho dù Côn Vi có Ly Thiên Tráo, những cường giả của tông môn khác cũng sẽ không cho phép hắn bao trùm vùng không gian này lại.

“Khổng trưởng lão, vì sao ngươi lại nói những chuyện này cho ta? Chẳng lẽ ngươi không muốn bắt ta về sao?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi, cái ấn ký thần niệm kia đã bị hắn khóa lại. Chuyện này cũng cho hắn một lời nhắc nhở, hắn nhất định phải nghĩ các để giúp mình có thể cảm nhận được trên người có ấn ký thần niệm hay không bất cứ lúc nào.

Chương 1575 - Suýt chút nữa thì lọt lưới.

Khổng Phục Sinh cười nhạt một tiếng, “Nếu như ta muốn bắt ngươi trở về, ta sẽ không ở đây nói nhảm với ngươi đến bây giờ, ta sẽ trực tiếp ra tay, sau đó phát tin tức ra ngoài.”

“Khổng đạo hữu là nội ứng của thánh môn vũ trụ Đại Hoang ở Trường Sinh Thánh Đạo?” Lam Tiểu Bố thốt ra.

Bởi vì trước đó hắn vẫn đang nghĩ, đạo tràng của Đại Hoang Thánh môn thành lập từng cái một, tất nhiên sẽ nổi lên xung đột với những thánh môn khác. Cho nên trong tiềm thức hắn cho rằng thánh môn của vũ trụ Đại Hoang cũng sẽ đối lập với những thánh môn khác, cũng có khả năng trợ giúp hắn. Chính vì trong tiềm thức nghĩ như vậy, cho nên mới có thể thốt lên lời này.

Khổng Phục Sinh im lặng nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, hắn ta vẫn luôn cho rằng Lam Tiểu Bố rất thông minh, sao lại có thể hỏi ra câu không có não như vậy?

Mặc dù như vậy, hắn ta vẫn giải thích, “KHông có chuyện nội ứng hay không nội ứng, ta quả thật đến từ vũ trụ Đại Hoang, nhưng ta chỉ gia nhập Trường Sinh Thánh Đạo mà thôi. Khi ở Trường Sinh giới, tu sĩ của vũ trụ Đại Hoang và những tu sĩ khác không có quan hệ đối lập nào cả. Đến Trường Sinh giới, tu sĩ không gia nhập thánh môn của vũ trụ Đại Hoang cũng rất nhiều, không phải chỉ có một mình ta.”

Lam Tiểu Bố lúng túng nói, “ Ta nhìn thấy có rất nhiều thánh môn của vũ trụ Đại Hoang đều dựng lên đạo tràng một lần nữa, cho nên trong tiềm thức mới cảm thấy họ sẽ đối lập với những thánh môn khác.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Khổng Phục Sinh thì lại giật mình, quả thật là như vậy. Lúc trước mặc dù hắn ta ở Trường Sinh Thánh Đạo, nhưng bởi vì hắn ta là tu sĩ từ vũ trụ Đại Hoang, cho nên cũng không có suy nghĩ gì. Nhưng nếu như không phải là tu sĩ từ vũ trụ

Đại Hoang, nhìn thấy từng thánh môn của vũ trụ Đại Hoang lấy được sự tán thành của Thiên Đạo, thành lập đạo tràng, thật sự sẽ không có suy nghĩ gì sao?

“Ngươi nói đúng, có lẽ trước kia thánh môn từ vũ trụ Đại Hoang và những thành môn khác không nổi lên xung đột, nhưng sau khi những thánh môn từ vũ trụ Đại Hoang thành lập đạo tràng một lần nữa, loại xung đột này có lẽ sẽ nảy sinh ra.” Khổng Phục Sinh gật đầu.

Đồng thời hắn ta cũng nghĩ đến chính mình, mình còn ở lại Trường Sinh Thánh Đạo còn đúng hay không.

Rất nhanh Khổng Phục Sinh đã nhận ra mình không thể tiếp tục ở lại Trường Sinh Thánh Đạo nữa, đạo tràng thánh môn của vũ trụ Đại Hoang từng cái một tạo lập nên, loại mâu thuẫn xung đột này chẳng mấy chốc sẽ đến. Huống chi, mặc dù tu vi của hắn ta cũng khá tốt, nhưng đối với người năm gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo, cũng chỉ là một tên tay chân mà thôi.

Nghĩ đến đây, Khổng Phục Sinh hỏi, “Ngươi thật sự là Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố, cũng là Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình.”

Khổng Phục Sinh thở ra một hơi, “Lam Đạo Quân, ta dự định giúp ngươi một tay, để ngươi rời khỏi nơi này, bởi vì người là Đạo Quân của vũ trụ Đại Hoang. Nhưng mà bây giờ ta thay đổi chủ ý rồi, ta sẽ đi cùng ngươi, không biết Lam Đạo Quân có hoan nghênh không?”

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, lập tức vui mừng nói, “Đương nhiên là hoan nghênh, một mình ta lẻ loi ở nơi này, thế đơn lực bạc. KHổng huynh gia nhập, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Khổng Phục Sinh gật đầu nói, “Lam Đạo Quân, xuất phát điểm của ngươi là tốt, nhưng cách khiến các đại thánh môn sống mái với nhau lại không tốt. Nếu là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, chắc hẳn phải có ý nghĩ tất cả các thành môn đều bình đẳng với nhau, không tồn tại cái gọi là thánh môn của vũ trụ Đại Hoang và thánh môn không phải vũ trụ Đại Hoang. Càng không thể để thánh môn ở Đại Hoang Thần Giới sống mái với nhau, cái này chỉ khiến Đạo Quân đi lạc lối...”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ngươi cho rằng ta không muốn à, nhưng ta cũng không có cách nào mà. Một khi đạo tắc Hồng Mông hoàn toàn dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, mà ta còn chưa trưởng thành, đừng nói là Đại Hoang Đạo Đình, chính mạng nhỏ của ta cũng khó bảo toàn. Đừng nói là dung hợp, khi còn chưa dung hợp, ta cũng suýt chút nữa bị xử lý rồi.

Còn có một nguyên nhân nữa là, Lam Tiểu Bố hắn để thánh môn sống mái với nhau, nhưng không hề phân chia cái gì mà thánh môn vũ trụ Đại Hoang và thánh môn không phải vũ trụ Đại Hoang. Chỉ cần là thánh môn ở Trường Sinh giới, đều là đối tượng hắn phải làm suy yếu.

Không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Khổng Phục Sinh lại nói tiếp, “Những chuyện này đợi lát nữa rồi nói, bây giờ chuyện chúng ta cần làm là ra ngoài như thế nào. Bởi vì ngươi còn chưa bị bắt được, Đại Thánh Nhân Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn cũng ra tay. Sở dĩ Côn Vi ra tay, rất có thể là do nghe được ngươi có thần thông Thiên Cương Biến. Côn Vi thì thôi đi, khiến người ta lo lắng nhất là Côn Vi còn có Ly Thiên Tráo. Một khi Côn Vi và mấy thánh môn còn lại bàn bạc xong, dùng Ly Thiên Tráo bao trùm vùng không gian này lại, chỉ sợ ngươi sẽ không thể đi nổi.”

Lam Tiểu Bố thấy Khổng Phục Sinh còn đang nghĩ cách, hắn lập tức nói, “Khổng huynh, ta dịch hình thành kế Cực, sau đó rời khỏi nơi này với ngươi trước đã.”

Khổng Phục Sinh cũng gật đầu “Cách này tốt, nhưng mà ngươi đừng dịch hình thành Kế Cực, làm như vậy quá dễ bị phát hiện. Ngươi hãy dịch hình thành một đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo bình thường, như vậy mới khiến người ta không chú ý đến.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Vậy thì không được, ta nghĩ ta dịch hình thành Chủng Hành Đình thì có lẽ càng tốt hơn.”

“Ngươi muốn dịch hình thành Đạo Chủ Trường Sinh Thánh Đạo?” Khổng Phục Sinh sửng sốt, chuyện này...

Lam Tiểu Bố cười he he, “Có câu nói, dưới chân đèn thì tối, ta thật sự không biết mấy môn chủ thánh môn còn lại, nếu không thì ta sẽ dịch hình thành bọn họ rồi.”

Chương 1576 - Suýt chút nữa thì lọt lưới. (2)

Thật sự là vì trước đó không có bạn, một mình dịch hình thành Đạo Chủ Trường Sinh Thánh Đạo thì quá nguy hiểm. Dù sao ai lại nhìn thấy chỉ có một mình Đạo Chủ lúc ẩn lúc hiện chứ? Bây giờ có Khổng Phục Sinh làm bạn, dịch hình thành Đạo Chủ thì dễ dàng hơn nhiều. Bên cạnh Đạo Chủ có một vị Thái Thượng trưởng lão làm bạn, chuyện này bình thường hơn.

“Chuyện này... Thôi được rồi.” Khổng Phục Sinh do dự một chút rồi gật đầu.

Lam Tiểu Bố lập tức dịch hình thánh dáng vẻ của Chủng Hành Đình, ngay cả Khổng Phục Sinh cũng có chút ngây ngốc, nếu như không phải hắn ta tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng trước mặt hắn ta dịch hình, hắn ta tuyệt đối sẽ không nghĩ Chủng Hành Đình trước mắt này là giả.

“Chúng ta nên tăng nhanh tốc độ thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong, dẫn đầu độn ra ngoài, hắn có một dự cảm, tiếp tục ở lại nơi này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Khổng Phục Sinh vội vàng theo sát Lam Tiểu Bố, trên đường đi ngược lại có gặp một vài đệ tử, nhưng mà không có ai để ý đến. Đối với đệ tử phái khác mà nói, khí thế đạo vận trên người Khổng Phục Sinh chính là trưởng lão cảnh giới Chuẩn Thánh. Đối với đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo mà nói, Đạo Chủ và Thái Thượng trưởng lão đi cùng nhau, đây là chuyện quá bình thường.

Khổng Phục Sinh còn chưa cảm nhận được gì, nhưng Lam Tiểu Bố thì càng lúc càng thấy không ổn. Hắn càng đi về phía trước, loại cảm giác không ổn này càng mãnh liệt. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự dừng lại.

“Vì sao lại không đi tiếp? Ta nghĩ nhiều nhất là một nén nhang nữa, chúng ta sẽ có thể xông ra khỏi phạm vi bao phủ của Ly Thiên Tráo rồi.” Khổng Phục Sinh khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta cảm thấy không thể đi về phía trước nữa, tiếp tục đi nữa, chỉ sợ sẽ vừa hay rơi vào tay của người khác. Nếu như ta đoán không sai, có cường giả đỉnh cấp ra tay, thậm chí ta đang sắp bước vào pháp bảo hoặc là đại trận của người khác.”

Thiên Cương Biến quả thật nghịch thiên, nhưng mà bất cứ vật nào cũng có hạn chế, Thiên Cương Biến cũng không ngoại lệ. Trong vũ trụ này, cũng có một loại pháp bảo hoặc trận pháp có thể khiến thần thông dịch hình của Thiên Cương Biến hiện ra. Huống chi thực lực của Lam Tiểu Bố hắn còn chưa đến Chuẩn Thánh, dịch hình như vậy càng dễ bị người ta bóc trần hơn.

Khổng Phục Sinh không nói gì, hắn ta đoán Lam Tiểu Bố chắc hẳn không phải là cảnh giới Thế Giới Thần. Nhưng hắn ta vẫn tin tưởng Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố không có chút bản lĩnh, sao có thể thành lập được Đại Hoang Đạo Đình, trở thành Đạo Quân?

“KHổng huynh, ta quyết định thuấn di rời đi nếu như Khổng huynh tin ta, ta sẽ dùng đạo vận thuấn di bao bọc ấy Khổng huynh cung thuấn di.” Lam Tiểu Bố nhìn Khổng Phục Sinh chậm rãi nói.

Khổng Phục Sinh lắc đầu, “Chỉ sợ không được, quy tắc Không Gian ở nơi này đã bị trói buộc cả rồi, đừng nói là thuấn di, truyền tống cũng không làm được.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Thuấn di của ta có chút khác biệt, xin Khổng huynh hãy tin tưởng ta. Lúc đầu ta không có ý định đưa Khổng huynh cùng đi, nhưng mà vừa rồi chúng ta cùng đến nơi này, nếu như một mình Khổng huynh lại ở lại đây, vậy nhất định sẽ bị bại lộ.”

Lam Tiểu Bố thuấn di quả thật rất khác biệt, là thuấn di không gian kính tượng. Nhưng cho dù là thuấn di không gian kính tượng, cũng không thể nào thuấn di rời khỏi vùng quy tắc Không Gian bị trói buộc như thế này. Sở dĩ hắn dám nói lời này, là bởi vì Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu của vùng không gian bị trói buộc này rồi. Hắn chỉ cần hơi sửa chữa thuấn di không gian kính tượng của mình một chút, , thì có thể thong dong rời đi nơi này.

Thánh Nhân thì sao chứ? Chỉ cần hắn có Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì không gì ngăn được hắn.

“Được, ta tin ngươi.” Khổng Phục Sinh cảm thấy chuyện này không được bình thường, có một loại cảm giác không tốt lắm truyền đến, hắn ta mơ hồ cảm thấy không thể ở lại nơi này nữa.

Hầu như ngay khi Khổng Phục Sinh đồng ý, đạo vận của Lam Tiểu Bố đã bao lấy Khổng Phục Sinh, một khắc sau, trong không gian đột nhiên có chút dao động, sau đó Khổng Phục Sinh và Lam Tiểu Bố biến mất ngay tại chỗ.

Tinh thần Khổng Phục Sinh vẫn luôn căng thẳng, chỉ cần mỗi lần bị quy tắc Không Gian ngăn trở lại, hắn ta sẽ lập tức lấy pháp bảo ra cùng với Lam Tiểu Bố thử xé rách trói buộc không gian của đối phương, tuyệt đối không thể chờ đến khi Thánh Nhân của đối phương ra tay.

Nhưng khi hai chân Khổng Phục Sinh chạm đến mặt đất, hắn ta cũng không hề cảm nhận được trói buộc không gian.

“Vậy là ra ngoài rồi?” Thần niệm Khổng Phục Sinh mở rộng ra ngoài, sau đó biết được bọn họ thật sự đã ra ngoài rồi. Nơi này, thần niệm của hắn ta không hề cảm nhận được trói buộc quy tắc KHông Gian.

“Ngươi quay đầu lại nhìn xem..” Lam Tiểu Bố cũng toát mồ hôi lạnh, chỉ cần hắn chần chờ thêm một chút nữa, bây giờ đã bị Ly Thiên Tráo của đối phương khóa lại.

Khổng Phục Sinh quay đầu lại theo bản năng, ở nơi xa không thể dùng thần niệm quét đến, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tốt tăm mờ mịt. Khổng Phục Sinh là Chuẩn Thánh, sao có thể không biết đó là do Ly Thiên Tráo đã bao trùm vùng không gian này lại.

“Thật là nguy hiểm, chúng ta vừa thoát khỏi Ly Thiên Tráo.” Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy sợ hãi cảm thán một tiếng. Nếu như thuấn di không gian kính tượng của hắn ngắn lại một chút, vẫn sẽ bị Ly Thiên

Tráo bao trùm lại, cái LY Thiên Tráo này có chút đáng sợ. Một ngày nào đó đối phương biết được mình ở nơi nào đó, lấy Ly Thiên Tráo ra, chuyện này...

Khổng Phục Sinh đã nhìn ra ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, mỉm cười nói, “Lam Đạo Quân không cần lo lắng, cái Ly Thiên Tráo kia của Côn Vi cũng không thể tùy tiện lấy ra bao trùm cả một vùng không gian mà không bị phát hiện ra. Bây giờ sở dĩ hắn có thể làm được, đó là bởi vì quy tắc KHông Gian của vùng không gian này đã sớm bị buộc chặt, hơn nữa bên ngoài còn có đại trận ngăn trở, những thứ này đều cần thời gian. Ta tin rằng, chờ tu vi của ngươi mạnh hơn một chút, tuyệt đối sẽ thờ ơ khi nhìn thấy đối phương trói buộc không gian và bố trí đại trận.”

Hóa ra là như vậy, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng thờ phào một hơi.

Chương 1577 - Tìm kiếm giúp đỡ.

“Lam Đạo Quân, bây giờ ngươi dự định thế nào?” Khổng Phục Sinh tỉnh táo lại, hắn ta cảm thấy quyết định của mình quá sáng suốt.

Ngay cả khi không gian bị trói buộc, Lam Tiểu Bố cũng có thể thuấn di, có thể tưởng tượng được, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không tùy tiện bị một thánh môn diệt đi. Nếu như vậy, Đại Hoang Đạo Đình có khả năng thật sự đứng vững gót chân ở Đại Hoang Thần Giới, Đạo Quân Lam Tiểu Bố này rát có thể sẽ trở thành Đạo Quân Thần Đình duy nhất của Đại Hoang Thần Giới. Vậy thì Đại Hoang Đạo Đình nhất định có một chỗ cho Chuẩn Thánh hắn cắm dùi.

“Ta dự định quay về Đại Hoang Thần Giới trước, ta muốn tiếp tục tăng thực lực của mình lên. Ít nhất là trước khi hai giới dung hợp lại, chứng đạo cảnh giới Chuẩn Thánh.” Lam Tiểu Bố nói.

Khổng Phục Sinh do dự một chút rồi nói, “Lam Đạo Quân, ta cảm thấy bây giờ ngươi không cần phải gấp gáp quay về Đại Hoang Thần Giới, nếu không thì để ta dẫn ngươi đến các thánh môn vũ trụ Đại Hoang đi dạo một vòng, có thể sẽ tìm được mấy thế lực giúp đỡ. Những thánh môn lập lại đạo tràng này, một khi lôi kéo được, nhất định là một sự trợ giúp lớn.”

Lam Tiểu Bố giật mình, đúng nhỉ, nếu như có thể lôi kéo một vài thánh môn của vũ trụ Đại Hoang, hắn vẫn gì phải tốn công làm ra chuyện châm ngòi mà không có kết quả thế này? Đường đường chính chính lấy thực lực nghiền ép chẳng phải tốt hơn sao?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Đa tạ Khổng huynh, ta đang định làm như vậy, chỉ là ta không biết đường đi, thậm chí không biết những thánh môn kia nằm ở đâu.”

“Chúng ta đến Thất Nham sơn Đại Nguyên Thánh Quân đạo tràng trước, Đại Nguyên THánh Quân có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, con người khá khiêm tốn, rất dễ tiếp xúc.” Khổng Phục Sinh nói.

Lam Tiểu Bố đương nhiên không có ý kiến gì, mặc dù hắn không biết Đại Nguyên Thánh Quân là ai, nhưng nếu Khổng Phục Sinh biết, vậy cho thấy Đại Nguyên Thánh Quân này cũng có chút danh tiếng. Trên thực tế, lúc trước trong những đạo tràng được lập lại, Lam Tiểu Bố cũng có nghe đến Thất Nham sơn đạo tràng, hơn nữa đạo tràng này còn được Thiên Đạo tán thành.

KHông đợi Khổng Phục Sinh lấy pháp bảo ra, Lam Tiểu Bố đã đi trước một bước lấy Luân Hồi Oa ra, “Khổng đạo hữu, ngươi lên phi thuyền của ta đi, tốc độ của ta nhanh hơn.”

“Luân Hồi Oa?” Khổng Phục Sinh kinh ngạc nhìn Luân Hồi Oa trước mặt, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố lại có thể lấy ra loại pháp bảo phi hành đỉnh cấp như Luân Hồi Oa.

“Không sai, ta may mắn lấy được.” Lam Tiểu Bố gật đầu, Luân Hồi Oa thật sự đã giúp đỡ hắn rất nhiều, chủ yếu là tốc độ cực nhanh, còn không tiêu hao thần nguyên.

Khổng Phục Sinh nghiêm mặt nói, “Lam Đạo Quân...”

“Khổng huynh, cứ gọi tên ta đi, tu vi của ta còn thấp, hơn nữa ở nơi này cũng chẳng có mấy người thừa nhận Đạo Quân như ta.” Lam Tiểu Bố xua tay nói. Đừng bảo là mấy loại thánh môn như Thái Hàn Thánh Sơn, Trường Sinh Thánh Đạo, cho dù là thánh môn đến từ vũ trụ Đại Hoang, chỉ sợ cũng không có mấy nơi tình nguyện thừa nhận Đạo Quân Lam Tiểu Bố này.

Khổng Phục Sinh gật đầu, “Tiểu Bố huynh đệ, Luân Hồi Oa chính là đồ của âm Dương Thánh Nhân, bây giờ xuất hiện trong tay ngươi, ngươi phải cẩn thận một chút.”

Âm Dương Thánh Nhân? Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe nói đến. Người biết Luân Hồi Oa quá nhiều, thậm chí ở tu chân giới cũng có người biết, thật sự là do Luân Hồi Oa quá nổi danh. Nhưng mà hôm nay Lam Tiểu Bố mới biết, chủ nhân lúc đầu của Luân Hồi Oa chính là âm Dương Thánh Nhân.

Cái Luân Hồi Oa này của hắn quả thật là từ một cái Dương Oa và âm Oa dung hợp lại mới có dược, Luân Hồi Oa tuyệt đối không phải là pháp bảo được luyện chế ra, nhất định là bảo vật Tiên Thiên. Xem ra âm Dương Thánh nhân cũng vì có được Luân Hồi Oa, cho nên mới có danh hào âm Dương Thánh Nhân.

“Ta biết rồi, đa tạ Khổng huynh.” Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn quyết định cho dù có thể mời người được hay không, trong thời gian ngắn nhất hắn cũng phải chứng đạo Chuẩn Thánh.

Chứng đạo Chuẩn Thánh, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Thần Nguyên Đan hải trong vực sâu Di Thần ở Vô Căn Thần giới. Có lẽ chỉ có lấy được Thần Nguyên Đan hải kia, hắn mới có thể giúp thực lực của mình tiến thêm mấy bước.

Bây giờ hắn là Hợp Thần cảnh, chắc hẳn có thể tiến vào Thần Nguyên Đan Hải, thậm chí lấy Thần Nguyên Đan Hải đi?

Lúc trước khi hắn rời khỏi Vô Căn Thần Giới, là thông qua Nhất Giới Thạch, bây giờ hắn muốn quay về, đầu tiên phải tìm được sự tồn tịa của Thất Giới Thạch.

…

Lam Tiểu Bố và Khổng Phục Sinh tiến về Thất Nham sơn, lúc này bên ngoài bí cảnh Trường Sinh, sắc mặt Côn Vi Thánh Nhân vô cùng âm trầm, hắn biết rõ Lam Tiểu Bố đã trốn thoát. Nếu không thì tuyệt đối không thể thoát khỏi Ly Thiên Tráo của hắn.

“Côn Vi đạo hữu, có lẽ không tìm được tung tích của Lam Tiểu Bố rồi?” Nói chuyện chính là Thánh Nhân Khương Y Tiệm của Vạn Đạo Thánh Môn, cũng là Thánh Nhân mạnh nhất của Vạn Đạo Thánh Môn. Ba Thánh Nhân của Vạn Đạo Thánh Môn, ở trong trận đại chiến đã vẫn lạc mất một người, bây giờ còn dư lại hai người.

Sở dĩ Khương Y Tiệm nói lời này, là vì hắn ta đã nhìn ra được đáp án từ khuôn mặt của Côn Vi, chỉ sợ là lần này không tìm được tung tích của Lam Tiểu Bố.

“Người này thật sự không đơn giản, cho đến bây giờ ta cũng không biết được hắn rời khỏi như thế nào. Quy tắc KHông gian ở nơi này đã bị trói buộc, cộng thêm các loại đại trận, Lam Tiểu Bố kia tuyệt đối không thể đi được mới đúng. Kết quả hắn lại có thể chạy thoát trước khi Ly Thiên Tráo của ta rơi xuống, lợi hại, quả thật là lợi hại, khó trách có thể trở thành Đạo Quân Đạo Đình, còn có thể gây ra đại chiến thánh môn.” Giọng điệu Côn Vi bình tĩnh, trong miệng thì tán dương Lam Tiểu Bố.

Tất cả mọi người đều biết rõ, là Côn Vi thật sự cảm thấy Lam Tiểu Bố không đơn giản. ĐỐi với loại cường giả như Côn Vi mà nói, đối phương lợi hại chính là lợi hại, không hề cố ý gièm pha.

Chương 1578 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Thánh Nhân của Trường Sinh Thánh Đạo không đến, Thái Thượng trưởng lão cảnh giới Chuẩn Thánh Thương Bất Vưu cũng vô cùng áy náy nói, “Chuyện này là vấn đề của Trường Sinh Thánh Đạo ta, trong Trường Sinh Thánh Đạo ta xuất hiện một tên phản đồ là Khổng Phục Sinh. Hắn vốn là Thái Thượng trưởng lão Chuẩn Thánh của Trường Sinh Thánh Đạo ta, không ngờ hắn lại giúp Lam Tiểu Bố chạy thoát khỏi Ly Thiên Tráo.”

Côn Vi lắc đầu, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng nói, “Cho dù là Khổng Phục Sinh, cũng không có tư cách dẫn theo Lam Tiểu Bố rời khỏi sự giám sát của ta, chứ đừng nói là thoát ra khỏi Ly Thiên Tráo.”

Cái hắn bố trí ra không chỉ có riêng Ly Thiên Tráo, còn có một bảo vật đỉnh cấp và đại trận. Cho dù Lam Tiểu Bố có rời đi từ vị trí nào trong vùng không gian này, đều sẽ bị hắn phát hiện ra. Mà trên thực tế hắn không tìm ra được bất cứ dấu vết nào của Lam Tiểu Bố, khả năng duy nhất chính là Lam Tiểu Bố xé rách không gian mà đi.

Khiến Côn Vi không hiểu là, cho dù Lam Tiểu Bố xé rách không gian mà đi, cũng sẽ có vết tích để lại, nhưng hết lần này đến lần khác hắn đều không thể tìm ra chút dấu vết nào.

Cho dù đại chiến giữa Trường Sinh Thánh Đạo, Vạn Đạo Thánh Môn và Thái Hàn Thánh Sơn đã diễn ra mấy năm, các bên đều bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ, thực lực và địa vị của Côn Vi ở chỗ này là mạnh nhất.

“Suy nghĩ của ta là lập tức thông báo chuyện Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình xuất hiện ở Trường Sinh Giới cho toàn bộ giới vực biết, sau đó truy nã Lam Tiểu Bố. Đại Hoang Đạo Đình cũng không phải hắn có thể thành lập được, cho dù muốn thành lập Đại Hoang Đạo Đình, cũng là chuyện của thánh môn Trường Sinh Giới ta, có liên quan gì đến Lam Tiểu Bố hắn?” Một lát sau, Côn Vi nhìn mấy người còn lại, trong giọng nói ẩn chứa mệnh lệnh không thể kháng cự.

Trận chiến này đã giúp hắn hiểu ra, Thái Hàn Thánh Sơn muốn xưng bá toàn bộ Trường Sinh Giới, đó chính là nằm mơ, ít nhất thì bây giờ không có khả năng. Tiêu diệt từng bộ phận cũng không có khả năng lớn, bởi vì lần đại chiến này, hắn đã thấy rõ thánh môn ở Trường Sinh Giới, hoàn toàn sẽ không cho hắn có cơ hội tiêu diệt từng bộ phận. Có lẽ hắn có thể chiếm được một hai thánh môn, nhưng sau này, thánh môn khác tuyệt đối sẽ liên kết lại đối phó Thái Hàn Thánh Sơn.

Côn Vi quyết định thay đổi sách lược, nếu như có thể trở thành Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình, vậy mọi chuyện sẽ như nước chảy thành sông.

Có lẽ sau khi trở thành Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình rồi, hắn ta có thể đổi tên Đại Hoang Thần Giới thành Thái hàn Thánh giới, sau đó thành lập Thái Hàn Thánh Đình.

...

Từ trong miệng Khổng Phục Sinh, Lam Tiểu Bố biết được rất nhiều chuyện của vũ trụ Đại Hoang lúc trước mà hắn không biết, hiểu được nhiều chuyện hơn. Lời đồn ở Hoa Hạ, chỉ là một phần nhỏ không có ý nghĩa mà thôi.

Càng nhiều đạo tràng thánh môn, trước đó Lam Tiểu Bố chưa từng nghe nói qua, ví dụ như Thất Nham sơn mà bọn hắn sắp đến.

“Khổng huynh, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có biết Triệu Công Minh không?” Lam Tiểu Bố vẫn rất quan tâm đến vị đại ca này.

Khổng Phục Sinh lắc đầu, “Lúc trước vũ trụ Đại Hoang vì tài nguyên đại đạo, rất nhiều người đều bị cuốn vào trận chiến thần vị, trận chiến kia còn được gọi là cuộc chiến Phong Thần. Triệu Công Minh cũng bị cuốn vào trong đó, sau đó không biết tung tích. A, trận đại chiến này, ai cũng không biết ai là người thắng...”

Lam Tiểu Bố không giải thích nói, “Rõ ràng là người lấy được phong thần vị cũng xem như bị gài bẫy, cái này cho dù như thế nào cũng không liên quan gì đến phe thắng.”

Khổng Phục Sinh nghiêm mặt nói, “Nhưng ngươi có nghĩ đến hay không, những cường giả bị vẫn lạc này, cả đám đều có chính quả thuộc về mình. Có rất nhiều người còn sống lại không có chính quả. Ở Đại Hoang Thần Giới ban đầu, có rất nhiều cường giả không thèm quan tâm đến chính quả của mình. Mãi đến khi vũ trụ Đại Hoang sụp đổ, mọi người mới hiểu được, có chính quả và không có chính quả cách biệt lớn như thế nào. Có chính quả, cho dù thân thể bị hủy, cũng sẽ không hoàn toàn chết đi. Sau khi luân hồi sống lại vẫn có thể nhận được sự tán đồng của Thiên Đạo, có thể chứng được đại đạo càng mạnh hơn.”

Nói đến đây, Khổng Phục Sinh thở dài nói, “Bây giờ tất cả mọi người đều biết chỗ quan trọng của chính quả, chính vì vậy, mới có nhiều người khó chịu khi ngươi trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình. Bởi vì một khi Đại Hoang Thần Giới dung hợp lại, có chính quả Thiên Đạo xuất hiện, vậy Đạo Quân như ngươi tuyệt đối sẽ có được đầu tiên. Ngươi nhìn xem hiện tại có rất nhiều thánh môn muốn vây giết ngươi, một khi ngươi ngồi vững vị trí Đạo Quân rồi, người nịnh bợ ngươi không biết có bao nhiêu."

Lam Tiểu Bố không biết ý Khổng Phục Sinh nói, hắn không để ý đến cái này lắm, điều hắn để ý là an nguy của lão Triệu, "Khổng huynh, Triệu Công Minh nhất định đã khôi phục thân thể, bây giờ rất có thể đang ở một nơi nào đó trong Trường Sinh Giới này. Nhưng lúc trước khi ta nghe thấy đạo ngôn thành lập đạo tràng, cũng không hề nghe thấy La Phù động đạo tràng lập."

Khổng Phục Sinh không hề cảm thấy kỳ quái về lời Lam Tiểu Bố nói, lúc trước cường giả được phong thần có thể khôi phục thân thể một lần nữa cũng chẳng có gì kỳ lai, hắn ta thuận miệng nói ra, "Thái Hàn Thánh Sơn vẫn luôn xưng bá toàn bộ Trường Sinh Giới, bọn hắn cho rằng Trường Sinh Giới cũng giống như vũ trụ Thái Hàn của họ lúc trước, ha ha. Cho nên bọn hắn đã phong ấn một nơi, nói đó tên là Đại Kính qua bích cốc . Nếu như ngươi xác định Triệu huynh đến nơi này nhưng vẫn không thể tìm thấy, tám chín phần mười đã bị phong ấn ở Đại Kính qua bích cốc rồi."

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định, lão Triệu đang ở Đại Kính qua bích cốc . Hắn ôm quyền nói, "Đa tạ Khổng huynh, lần này xong chuyện, ta muốn đến Đại Kính qua bích cốc một chuyến.'

Khổng Phục Sinh xua tay nói, "Ngươi tuyệt đối đừng có ý nghĩ đến Đại Kính qua bích cốc , đây không phải nơi dễ đến. Đến Thất Nham sơn rồi, chúng ta đến Thất Nham sơn bái kiến Đại Nguyên Thánh

Quân trước.”

Chương 1579 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân.

Lam Tiểu Bố vừa cất Luân Hồi Oa đi, một nam tử có vóc người cao lớn đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Khổng Phục Sinh.

Đây là một cường giả Chuẩn Thánh, Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm quét, chỉ cần cảm nhận đạo vận lưu chuyển trên người đối phương là biết được, gia hỏa này chẳng những là cường giả Chuẩn Thánh, mà thực lực chỉ sợ còn mạnh hơn Khổng Phục Sinh một chút.

“Vị đạo hữu này là?” Khổng Phục Sinh hành tiên thủ lễ, giọng điệu có chút nghi vấn, rõ ràng hắn ta không biết Chuẩn Thánh có dáng người cao lớn trước mắt này.

Nam tử chỉ nhìn lướt qua Khổng Phục Sinh, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố, tu vi của Lam Tiểu Bố vẫn che giấu ở cảnh giới Thế Giới Thần, hắn ta cũng không nhìn ra được tu vi thật sự của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đối phương hình như có một tia sát ý nhàn nhạt với hắn, hắn có chút không rõ, theo lời Khổng Phục Sinh, nơi này chính là Thất Nham sơn đạo tràng, Thất Nham sơn là địa bàn của Đại Nguyên Thánh Quân, gia hỏa này chẳng lẽ là Đại Nguyên Thánh Quân? Vậy cũng không đúng, bởi vì Khổng Phục Sinh biết Đại Nguyên Thánh Quân.

“Pháp bảo ngươi vừa cất đi chính là Luân Hồi Oa?” Giọng điệu nam tử này vô cùng lạnh lẽo, sát ý tràn ra.

Khổng Phục Sinh cũng khó hiểu, cho dù Luân Hồi Oa là pháp bảo của âm Dương Thánh Nhân, người trước mắt này rõ ràng không phải là âm Dương Thánh Nhân...

Lam Tiểu Bố thì thật sự chẳng thèm quan tâm hỏi lại, “Ta dùng pháp bảo gì, có liên quan gì đến ngươi? Tránh ra.”

“Đáng chết...” Nam tử này vươn tay ra định bắt lấy Lam Tiểu Bố,trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố chỉ là một sâu kiến Thế Giới Thần mà thôi.

Nhưng mà không đợi lĩnh vực của hắn ta mở rộng, Khổng Phục Sinh đã ra tay. Khổng Phục Sinh dứt khoát lấy pháp bảo của mình ra, là một cái ngân địch.

Lĩnh vực của hai người đánh vào nhau, thần nguyên nổ tung khiến nơi này xuất hiện từng khe rãnh.

“Hai vị đạo hữu xin hãy nể mặt Khanh mỗ, đừng nên đánh nhau.” Một tu sĩ mặc áo xám từ hư không bước tới, đứng cách đó không xa.

Khổng Phục Sinh nhanh chóng rời khỏi vòng chiến, ôm quyền nói, “Khổng Phục Sinh kính chào Đại Nguyên Thánh Quân.”

Lam Tiểu Bố đánh giá tu sĩ này một chút, người này mặc đạo bào màu xám, đầu đội đạo quan Chuẩn Thánh, tóc đen râu bạc, lông mày cực dày. Đây chính là Đại Nguyên Thánh Quân sao? Quả thật có phong phạm của một cường giả.

“Nặc NHất Sinh kính chào Đại Nguyên Thánh Quân, vừa rồi thật sự có nhìn thấy pháp bảo của sư môn, không nhịn được nên phá hủy đạo tràng của Thánh Quân, thất lễ, thất lễ.” Nam tử vóc người cao lớn này cũng vội vàng hành tiên thủ lễ, nói một câu.

Khổng Phục Sinh vội vàng nói, “Người này nhìn thấy pháp bảo Luân Hồi Oa của bằng hữu ta, có lẽ hắn nhìn trúng Luân Hồi Oa, cho nên muốn cứng rắn cướp đoạt.”

Đại Nguyên Thánh Quân nghe thấy Luân Hồi Oa, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, lập tức nói, “Đây là pháp bảo của âm Dương Thánh Nhân.”

Nặc Nhất Sinh vội vàng nói, “Luân Hồi Oa là một trong những bảo vật của Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân là tổ sư của ta. Hắn có hai đệ tử, theo thứ tự là âm Dương Thánh Nhân và Tam Oa Thánh Nhân. Lúc trước Luân Hồi Thánh Nhân đưa Luân Hồi âm Oa cho âm Dương sư bá, Luân Hồi Dương Oa cho sư phụ ta là Tam Oa Thánh NHân...”

Mặc dù Nặc Nhất Sinh nói khá mập mờ, nhưng Lam Tiểu Bố cũng xem như đã hiểu. âm Dương Thánh Nhân lấy được âm Oa, cảm thấy không hài lòng lắm, nên đã tính kế Tam Oa Thánh NHân, lấy Dương Oa về. Có được hai cái âm Dương Oa, tên tuổi âm Dương Thánh Nhân nhất thời nổi tiếng. Theo lời Nặc Nhất Sinh nói, sau này âm Dương Thánh Nhân lại chủ động đưa hai cái âm Dương oa này cho sư phụ hắn là Tam Oa Thánh NHân, Tam Oa Thánh NHân đã dung hợp lại thành Luân Hồi Oa.

Mặc kệ đây là Luân Hồi âm Dương oa, hay là Luyện Hồn âm Dương Oa, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin âm Dương Thánh Nhân sẽ chủ động đưa Luân Hồi Oa cho Tam Oa Thánh NHân, trong lúc này nhất định có tính toán trong đó, Tam Oa Thánh NHân mới lấy được Luân Hồi Oa. Tam Oa Thánh NHân Đàm Cửu Phiến hắn đã nhìn thấy ở Thiên Nhai, không phải là người tốt lành gì, còn bị hắn dạy dỗ một trận, thuận tay lấy luôn hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm để dùng. Cái tên âm Dương Thánh Nhân kia có lẽ cũng không phải là người tốt lành gì, nếu không thì cũng chẳng thể gài bẫy Tam Oa Thánh NHân trước.

Nghe Nặc Nhất Sinh nói xong, Khổng Phục Sinh cười lạnh một tiếng, “KHó trách sau đó vẫn chưa từng nhìn thấy âm Dương đạo hữu, hóa ra là đã bị hãm hại.’

Nặc Nhất Sinh cười lạnh, “Cho dù như thế nào, đây cũng là chuyện trong nội bộ của chúng ta, sư phụ ta chính là Tam Oa Thánh NHân, bây giờ Luân Hồi Oa thuộc về ai, không có dị nghị gì chứ?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu là chủ nhân của Luân Hồi Oa, vậy trừ có được Luân Hồi Oa ra, chắc hẳn phải có cả nắp nồi mới đúng. Nhưng ngươi nói tới nói lui, ngay cả cái nắp nồi cũng không có, vậy mà cũng xem là chủ nhân ư?”

Nặc Nhất Sinh từ tốn nói, “Luân Hồi Bàn dã bị thất lạc từ thuở sư tổ ta rồi, mặc cho ngươi nói toạc trời đất, cái Luân Hồi Oa này cũng là do sư tổ ta truyền xuống.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Luân Hồi Oa là bảo vật kiếp trước của ta, sau khi ta luân hồi, đương nhiên phải tìm về một lần nữa. Bởi vì đó là đồ của ta, cho nên ta chẳng những có Luân Hồi Oa, mà còn có Luân Hồi Bàn.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố còn tiện tay lấy Luân Hồi Bàn ra.

Nặc Nhất Sinh nhìn thấy Luân Hồi Bàn, lập tức kinh hãi. Đừng nói là sư phụ và sư bá của hắn ta, cho dù là sư tổ của hắn ta, sau này vẫn không thể tìm được Luân Hồi Bàn. Không ngờ trong tay người trẻ tuổi này chẳng những có Luân Hồi Oa mà còn có Luân Hồi Bàn, chẳng lẽ sư tổ Luân Hồi Thánh Nhân thật sự là người trẻ tuổi trước mắt này?

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng phản ứng lại, đây tuyệt đối là trùng hợp. Cho dù đây không phải trùng hợp, Luân Hồi Oa hắn ta cũng nhất định phải lấy về tay.

Chương 1580 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân. (2)

Khổng Phục Sinh không đợi Nặc Nhất Sinh nói chuyện, đã chủ động ôm quyền nói, “Đại Nguyên Thánh Quân, ta dẫn bằng hữu của ta đến đây bái kiến Thánh Quân, có một vài chuyện muốn hỏi thăm một chút.”

Ánh mắt Đại Nguyên Thánh Quân nhìn về phía Lam Tiểu Bố,trong lòng thầm than, nếu là nửa ngày trước, hắn thật sự sẽ mời hai người này vào. Nhưng bây giờ, hắn không dám mời hai người này vào trong nữa.

“Thật là không khéo, ta vừa hay lại có việc gấp cần phải ra ngoài, không biết phải đi bao lâu, chờ sau khi ta quay về, sẽ mời hai vị đạo hữu đến đây làm khách.” Đại Nguyên Thánh Quân vừa nói xong câu đó, đã hành tiên thủ lễ với Khổng Phục Sinh, sau đó thân hình lóe lên, lập tức biến mất.

Khổng Phục Sinh ngây ngẩn cả người, Đại Nguyên Thánh Quân vô cùng hiếu khách, hơn nữa con người vô cùng khoan hậu dễ nói chuyện. Bọn hắn đã đến tận cửa rồi, lại bị chặn ở ngoài cửa, đây chính là lần đầu tiên hắn gặp dược.

“Khổng huynh, chúng ta đi thôi.” Lam Tiểu Bố ở ngay trước mặt Nặc Nhất Sinh lấy Luân Hồi Oa ra sau đó bước lên.

Khổng Phục Sinh nhìn thấy Lam Tiểu Bố muốn đi, cũng không có chút do dự nào, nhảy lên Luân Hồi Oa. Luân Hồi Oa hóa thành một cái hư ảnh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Nặc Nhất Sinh nhìn Luân Hồi Oa biến mất, sắc mặt âm trầm, hắn ta không xông lên đoạt, hắn ta biết rõ , thực lực của Khổng Phục Sinh không hề kém hơn hắn ta bao nhiêu, hắn ta hoàn toàn không thể cướp được. Muốn lấy Luân Hồi Oa, hắn ta nhất định phải tìm kiếm giúp đỡ. Khiến hắn ta càng khó tin hơn là, hôm nay hắn ta chẳng những nhìn thấy Luân Hồi Oa, mà còn nhìn thấy Luân Hồi Bàn. Nếu như có thể lấy được cả hai thứ này đến tay, vậy thì đó chính là cơ duyên vô cùng to lớn.

Hắn ta không lo lắng Khổng Phục Sinh sẽ chạy trốn, Khổng Phục Sinh không biết hắn ta, nhưng mà hắn ta thì biết Khổng Phục Sinh, đó là Thái Thượng trưởng lão của Trường Sinh Thánh Đạo. Chỉ cần hắn ta tìm đến Trường Sinh Thánh Đạo, Khổng Phục Sinh có thể trốn đi đâu được chứ? Trường Sinh Thánh Đạo là thánh môn của người năm gia tộc, tuyệt đối sẽ không nói giúp Khổng Phục Sinh.

...

“Người mà, thật sự là...” Bước lên Luân Hồi Oa, Khổng Phục Sinh vẫn không nhịn được mà cảm thán. Đại Nguyên Thánh Quân thay đổi quá lớn, chỉ một Nặc Nhất Sinh nho nhỏ xảy ra xung đột với hắn, thế mà lại không dám mời hắn và Lam Tiểu Bố vào trong, lá gan đúng là càng ngày càng nhỏ.

Lam Tiểu Bố không biết suy nghĩ của Khổng Phục Sinh, cười ha ha nói, “KHổng huynh, ngươi nghĩ rằng Đại Nguyên Thánh Quân đang lo lắng sẽ đắc tội với Nặc Nhất Sinh sao?”

“KHông sai, Luân Hồi Thánh Nhân chính là một trong những Thánh Nhân cao cấp nhất, thậm chí còn là Đại Thánh Nhân mạnh hơn cả Côn Vi, người hắn kiêng kị không phải là Nặc Nhất Sinh, mà là Luân Hồi Thánh Nhân, nhưng mà đây cũng là chuyện bình thường.” Khổng Phục Sinh gật đầu.

Lam Tiểu Bố nói, “Hắn không phải vì Nặc Nhất Sinh, cũng không phải vì Luân Hồi Thánh Nhân, mà là vì Trường Sinh Giới đã bắt đầu truy nã chúng ta rồi. Ta không cần nói, cũng biết nhất định là Trường Sinh Giới đang tuyên truyền chuyện Đạo Quân Đại Hoang là ta đã đến đây, bây giờ tất cả thánh môn chắc hẳn đều biết chuyện này. Thậm chí có thể nói, bây giờ Côn Vi đã biết ta đã từng đến Thất Nham Sơn, đang phái người chạy đến đây."

Khổng Phục Sinh khẽ giật mình, biết được lời Lam Tiểu Bố nói chỉ sợ là thật.

Đông đảo thánh môn ở Trường Sinh Giới đều không hy vọng Đại Hoang Thần Giới xuất hiện ĐẠo Quân, cho dù có xuất hiện Đạo Quân, cũng nhất định phải là người có chút quan hệ với thánh môn bọn hắn, hoặc là bị bọn họ khống chế. Lam Tiểu Bố này thì đã là Đạo Quân nằm ngoài tấm khống chế của các thánh môn, còn có cả Đại Hoang Đạo Đình thoát khỏi sự khống chế của bọn hắn, đều là thứ mà bọn họ không muốn xuất hiện.

"Vậy bây giờ chúng ta làm gì?" Khổng Phục Sinh biết, nếu Đại Nguyên Thánh Quân của Thất Nham sơn cũng không muốn dính líu đến bọn hắn, vậy bọn hắn đi đến nơi khác, cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi. Tự rước lấy nhục là chuyện nhẹ, một khi gặp phải thánh môn hung ác, rất có thể sẽ trực tiếp vây nhốt bọn họ.

Đại Nguyên Thánh Quân còn tính là tốt, ít nhất thì cũng không ra tay. Nếu thật sự gặp phải loại thánh môn không hy vọng Đạo Đình xuất hiện, kích phát trận pháp ra tay với bọn hắn, chỉ cần giữ chân được bọn hắn một khoảng thời gian, vậy thì bọn hắn nhất định không thể đi nổi.

"KHổng huynh, ta đưa ngươi đến vị trí Đại Hoang Đạo Đình, ngươi giúp ta trấn thủ Đại Hoang Đạo Đình một chút, ta nhanh chóng đi tìm Triệu lão ca." Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Triệu Công Minh rất có năng lực chiến đấu, nếu như khôi phục thực lực, thậm chí là tiến thêm một bước, vậy thì Đại Hoang Đạo Đình lại càng ổn.

“Ta đi cùng với ngươi đi, Đại Kính qua bích cốc một khi đi vào thì sẽ rất khó ra ngoài, hơn nữa tu vi của ngươi...” Khổng Phục Sinh còn có chút lo lắng.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “KHổng huynh yên tâm, nếu thật sự đánh nhau, ta cũng không sợ tên Nặc Nhất Sinh kia, cho nên ngươi không cần lo lắng cho tu vi của ta. Còn nữa, có lẽ có nơi ta không thể nào ra được, nhưng tuyệt đối không phải là Đại Kính qua bích cốc.”

Lam Tiểu Bố không tin, trên người hắn có Vũ Trụ Duy Mô, mà ngay cả Đại Kính qua bích cốc cũng không thể phá được.

Khổng Phục Sinh nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, thở phào một hơi, “Quả nhiên là người không phải Thế Giới Thần, vậy ta không nhiều lời nữa.”

Hắn khẳng định Lam Tiểu Bố đã che giấu thực lực của mình, nhưng hắn cũng không biết Lam Tiểu Bố che giấu đi bao nhiêu thực lực. Bây giờ nghe Lam Tiểu Bố nói không sợ Nặc Nhất Sinh, là hắn biết Lam Tiểu Bố chắc hẳn ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lam Tiểu Bố cũng không giải thích, hắn đưa Khổng Phục Sinh đến vị trí đạo tắc Hồng Mông, chờ Khổng Phục Sinh thông qua vòng xoáy không gian từ đạo tắc Hồng Mông truyền tống đi, hắn lập tức dịch hình thành một tán tu bình thường, tiến về Đại Kính qua bích cốc. Chờ tìm được lão Triệu rồi, hắn sẽ nghĩ cách tìm kiếm Thất Giới Thạch, đến vị trí Thần Nguyên Đan hải, tốt nhất là có thể dọn hết toàn bộ Thần Nguyên Đan hải đi.

Nếu có một ngày hắn thành Thánh Nhân, thực lực tuyệt đối, hoàn toàn không cần phải chơi mấy thủ đoạn cấp thấp này, hắn sẽ quang minh chính đại để Đại Hoang Đạo Đình đứng sừng sững ở Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1581 - Truy nã ĐẠo Quân.

Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn có bản lĩnh đến đâu, cũng không thể nào bố trí đại trận đỉnh cấp ở khắp Trường Sinh Giới. Đồng thời, hắn ta lại càng không nghĩ đến sau khi Lam Tiểu Bố chạy đi rồi, lại không chạy đi thật xa, mà lại quay về địa bàn mà Thái Hàn Thánh Sơn khống chế.

Đại Kính qua bích cốc mặc dù không tính là địa bàn của Thái Hàn Thánh Sơn, nhưng mà Thái Hàn Thánh Sơn đã sớm dựa vào đại trận tự nhiên ở nơi này, dùng thêm một bảo vật đỉnh cấp làm trận tâm trấn áp, lại bố trí một cái đại trận phong ấn đỉnh cấp.

Thái Hàn Thánh Sơn vốn rất mạnh, những thánh môn khác cũng không muốn trêu chọc đến. Cộng thêm Đại Kính qua bích cốc là một nơi vô chủ, Thái Hàn Thánh Sơn chiếm lấy nơi này, khi không có ai dẫn đầu ra mặt ngăn cản, đông đảo thánh môn cũng chẳng có ai muốn chủ động ra mặt.

Đại Kính qua bích cốc vốn là cửa tiếp nhập hư không lớn nhất ở Trường Sinh Giới, hàng năm đều có đông đảo tu sĩ lang thang tiến vào Trường Sinh Giới từ nơi này. Thậm chí bây giờ một bộ phận thánh môn ở Trường Sinh Giới, cũng là từ Đại Kính qua bích cốc tiến đến...

Thái Hàn Thánh Sơn phong ấn Đại Kính qua bích cốc, vậy thì có nghĩa đã ngăn trở một phần lớn tu sĩ ngoại lai tiến vào Trường Sinh Giới. Chuyện này đối với tu sĩ Trường Sinh Giới mà nói, cũng không phải là chuyện gì xấu. Một giới vực mà càng có ít tu sĩ, vậy thì tài nguyên tiêu hao càng ít, người ở tại nơi này mới là người được lợi nhất.

Còn những thánh môn khác, cũng có một vài cửa ra vào nhỏ, có thể ra vào Trường Sinh Giới, cho nên bọn hắn cũng không thèm để ý chuyện Thái Hàn Thánh Sơn phong ấn Đại Kính qua bích cốc. Chuyện làm người xấu, Thái Hàn Thánh Sơn đã làm rồi, bọn hắn ngồi mát ăn bát vàng sao lại không làm?

Lúc này Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài Đại Kính qua bích cốc, thậm chí ngay cả dịch hình hắn cũng chẳng muốn làm. Nếu đã tới nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ bị Thái Hàn Thánh Sơn phát hiện.

Bên ngoài Đại Kính qua bích cốc chỉ là một mảnh tối tăm mù mịt, liên hoàn Phong Ấn Thần Trận cấp chín liên miên khiến Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, thánh môn đúng là trâu bò mà. Nhìn thần trận ở nơi này, không có thần trận nào thấp hơn cấp chín, mà bây giờ hắn còn chưa phải là Thần Trận Vương cấp bảy.

Nếu như chỉ dựa vào năng lực của mình, vậy thì đừng bảo là tiến vào Đại Kính qua bích cốc, sờ đến trận môn Đại Kính qua bích cốc cũng đừng hòng nghĩ đến.

Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của những liên hoàn Phong Ấn Thần Trận ở nơi này, đồng thời gọi con Hỗn Độn Độc Giác Thú đang ở trong thế giới của mình ra.

Đẳng cấp của Hỗn Độn Độc Giác Thú không cao, chỉ là một con Thần Thú cấp ba. Nhưng mà trí lực của Hỗn Độn Độc Giác Thú không thấp, không chỉ như vậy, tốc độ còn rất nhanh.

Lam Tiểu Bố treo một cái tiểu thế giới lên trên cổ của Hỗn Độn Độc Giác Thú, để con Hỗn Độn Độc Giác Thú này đi qua những cái liên hoàn thần trận cấp chín này, còn hắn thì trốn trong tiểu thế giới này nghiên cứu liên hoàn thần trận cấp chín ở đây.

Vũ Trụ Duy Mô nhất định có thể tạo dựng ra mô hình kết cấu của liên hoàn thần trận này, nhưng mà Lam Tiểu Bố dự định không dựa dẫm hoàn toàn vào những mô hình kết cấu này. Hắn hy vọng khi nào mình không thể giải quyết được, mới dùng đến những mô hình kết cấu này.

Tin rằng có một ngày nào đó, hắn sẽ không cần dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, cũng có thể tự mình giải quyết bất cứ chuyện gì. Hơn nữa thần trận ở đây rất có thể là do Đại Thánh Nhân Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn bố trí ra, chỉ cần hắn mò mẫm được, tương lai khi đối đầu với Côn Vi, cũng có thể biết được lai lịch của đối phương một chút.

Hình thể của Hỗn Độn Độc Giác Thú rất nhỏ, cho dù ngẫu nhiên bị người ta phát hiện ra, cũng sẽ không để ý đến. Càng không có người nào nghĩ đến chuyện hắn sẽ trốn trong một cái tiểu thế giới nghiên cứu liên hoàn thần trận ở nơi này.

...

Gần đây Trường Sinh Giới vô cùng náo nhiệt, thánh môn ngưng chiến, không chỉ như vậy, toàn bộ Trường Sinh Giới đều đang truy nã Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình. Thời điểm ban đầu, là hơn mười thánh mốn tham gia đại chiến thánh môn gia nhập vào, sau đó Ma Diễn Thánh Môn và Ngân Không Thánh Môn cũng gia nhập. Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả một vài thánh môn thành lập đạo tràng vũ trụ Đại Hoang cũng gia nhập.

Nghĩ lại đều cảm thấy vui sướng trong lòng, truy nã Đạo Quân của một giới, còn có chuyện gì vui sướng hơn chứ.

Nhưng mà vẫn có rất nhiều thánh môn vũ trụ Đại Hoang không để ý đến chuyện Thái Hàn Thánh Sơn dẫn đầu, mười thánh môn liên hợp phát ra lệnh truy nã này.

Phần lớn thánh môn thành lập lại đạo tràng vũ trụ Đại Hoang đều không dám tùy tiện truy nã Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố là ai? Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, còn là Đạo Quân được Thiên Đạo công nhận, truy nã Đạo Quân của một giới cũng không phải là chuyện nhỏ.

Một khi bị Đạo Quân này biết, vậy thánh môn của ngươi cho dù có thành lập đạo tràng, cũng có thể sẽ bị Đạo Quân ngăn cản, vứt bỏ đi đạo tràng. Hơn nữa, lỡ như không thể bắt được Đạo Quân này thì sao?

Sơ với những nơi khác ở Trường Sinh Giới vô cùng náo nhiệt, giờ phút này người kích động nhất là bảy tên Thánh Nhân trong Kim Hồ cung.

Không chỉ cung chủ Thuần Hồ Thánh Nhân đang ngồi trên vị trí chủ vị của Kim Hồ cung, ngồi vị trí khách hai bên là Đình Côn Thánh Nhân, Hòa Ngọc Thánh Nhân, Cửu Thận Thánh Nhân, Bách Kiếm Thánh Nhân, Trần Giác Thánh Nhân, Phác Hành Thánh Nhân cũng đang kích động vô cùng.

Từ khi Đại Hoang Đạo Đình thành lập, bọn hắn đã biết được, lúc trước người cướp đoạt vận may của Khổ Túc Thánh Nhân, cướp đi Sinh Tử Bộ của Hòa Ngọc Thánh Nhân chính là Lam Tiểu Bố, bởi vì Lam Tiểu Bố đã dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới.

Chương 1582 - Truy nã ĐẠo Quân. (2)

Nhưng Lam Tiểu Bố đang ở một phía khác của Đại Hoang Thần Giới, cho dù bọn hắn biết trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều đồ tốt cũng không thể làm gì được. Chỉ có thể che giấu tin tức này đi, không để lộ ra ngoài.

Bây giờ Thái Hàn Thánh Sơn và Trường Sinh Thánh Đạo, Vạn Đạo Thánh Môn và mười mấy thánh môn khác liên thủ ban bố lệnh truy nã, khiến bọn hắn biết được Lam Tiểu Bố đã đến Trường Sinh Giới.

Cơ hội tốt như thế này bọn họ sao có thể bỏ qua được? Thứ ở trên người Lam Tiểu Bố, cho dù là Thánh Nhân giàu có nhất đến so, cũng kém rất xa. Không chỉ trận bàn May Mắn đang trấn áp vận may của một giới, còn có Luân Hồi Oa, Sinh Tử Bộ, "Đệ Nhị Đạo Điển", Hỗn Độn Thiết Mẫu, Thiên Cương Biến, thần thông Đại Thiết Cát...

Những thứ này còn chưa tính, có có một thứ bọn hắn thậm chí còn không dám tưởng tượng và xác định sự tồn tại.

Cho dù là ai, chỉ cần lấy được một thứ trong số đó, bọn hắn có thể chứng đạo Thánh Nhân chân chính, chứ không phải là loại mà ngay cả Chuẩn Thánh mạnh một chút cũng có thể ức hiếp Ngụy Thánh như bọn họ.

“Ta chỉ cần Sinh Tử Bộ của ta.” Sắc mặt Hòa Ngọc Thánh Nhân có chút tái nhợt, sau khi mất đi Sinh Tử Bộ, thậm chí ngay cả Ngụy Thánh hắn cũng không phải.

Thuần Hòa Thánh Nhân hít vào một hơi thật sâu, “Chúng ta nhất định phải tìm được Lam Tiểu Bố trước khi mấy thánh môn kia bắt được hắn, đồng thời lén bắt hắn đi. Bảo vật trên người người này, đủ để chúng ta đứng trên đỉnh Đại Hoang Thần Giới.”

Không có ai nói gì cả, bây giờ ai ai cũng muốn bắt được Lam Tiểu Bố, nhưng mà những người ở đây đều biết rõ, không có một thánh môn nào bức thiết bắt được Lam Tiểu Bố như bọn hắn.

Giọng điệu của Thuần Hòa Thánh Nhân dừng lại, chậm rãi nói, “Nhiều thánh môn bắt Lam Tiểu Bố như vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa có một chút tin tức nào, chỉ biết là người này và Khổng Phục Sinh đã bái kiến Đại Nguyên Thánh Quân.”

Đình Côn Thánh Nhân rung rung cái cằm mập mạp của mình, cười ha ha, “Nếu như Lam Tiểu Bố dễ bắt như vậy, hắn không thể nào trở thành Đạo Quân của một giới được, còn cướp đi Sinh Tử Bộ của Hòa Ngọc Thánh Nhân. Còn cái Luân Hồi Oa kia, đó chính là đồ của hai người âm Dương Thánh Nhân và Tam Oa Thánh NHân, bây giờ cũng ở trên người hắn.”

Trần Giác Thánh Nhân cười nhạt nói, “ Đình Côn đạo hữu nói không sai, cho nên chúng ta không thể dùng mắt thường để nhận xét Lam Tiểu Bố này. Cho đến bây giờ cũng không tìm được tin tức của Lam Tiểu Bố, vậy thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là đối phương đã sớm rời khỏi Trường Sinh Giới. Thứ hai hắn đã trốn ở một nơi mà người khác không ngờ đến, nơi nào mà người khác không ngờ đến? Chính là biên giới thánh môn có thù với hắn. Suy nghĩ của ta là, chúng ta đến vị trí của Vạn Đạo Thánh Môn, Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn đi dạo một vòng, nếu như không có tung tích, vậy thì chắc hắn đã trở lại Đại Hoang Thần Giới rồi.”

“Lam Tiểu Bố không trở lại Đại Hoang Thần Giới đâu, ta có trực giác này. Tu vi của người này cũng không tính là cao, trong lòng hắn nhất định cũng biết một khi Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn dung hợp vào Trường Sinh Giới, vậy hắn chết chắc. Quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới rõ ràng, nếu như ta là hắn, nhất định sẽ lựa chọn một nơi ở Trường Sinh Giới bế quan tu luyện.” Cửu Thận Thánh Nhân nói.

Hòa Ngọc Thánh Nhân đã mất đi Sinh Tử Bộ, cho nên một lòng muốn lấy lại Sinh Tử Bộ. Cộng thêm sau khi không còn Sinh Tử Bộ nữa, thực lực hắn ở chỗ này xem như thấp nhất, không có tư cách nói chuyện, cho nên dứt khoát không nói gì cả.

Thuần Hòa Thánh Nhân đứng lên. "Ta cảm thấy bây giờ chúng ta nên chia thành bốn đường, hai người đến địa bàn Trường Sinh Thánh Đạo thăm dò, hai người đến địa bàn Vạn Đạo Thánh Môn thăm dò, hai người đi vị trí Thái Hàn Thánh Sơn thăm dò, một người đi đến những cấm địa kia, hoặc là những nơi mà người khác thường không lui tới xem xét. Cho dù có kết quả hay không, nửa năm sau chúng ta sẽ quay lại chỗ này gặp mặt."

...

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang hoàn toàn đắm chìm trong liên hoàn Phong Ấn Thần Trận, còn về chuyện bị những cái Phong Ấn Thần trận này vây nhốt rồi có ra được không, hoàn toàn không phải chuyện Lam Tiểu Bố cân nhắc đến.

Chưa đến nửa năm, hắn đã bước vào hàng ngũ Thần Trận Vương cấp bảy, dễ dàng khắc họa ra trận văn hư không cấp bảy.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định tiếp tục đột phá lên Thần Trận tôn cấp tám, Hỗn Độn Độc Giác Thú đột nhiên xông ra ngoài.

Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, Hỗn Độn Độc Giác Thú rất nghe lời hắn, biết hắn đang cảm ngộ Trận Đạo vẫn luôn di chuyển theo lời hắn nói, kiểu đột ngột lao ra như thế này, nhất định là đã bị kinh hãi.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét ra ngoài, sau đó hắn không chút do dự bước ra khỏi tiểu thế giới.

Đứng cách Lam Tiểu Bố không xa là một nữ tử mặc áo đỏ, tu vi của nữ tử này không thấp, Lam Tiểu Bố cảm thấy gia hỏa này chắc hẳn là một cường giả Ngụy Thánh. Sau lưng nữ tử này đeo một thanh trường kiếm, thậm chí nàng không nhìn Lam Tiểu Bố, mà nhìn về phía Hỗn Độn Độc Giác Thú trên người Lam Tiểu Bố.

Chương 1583 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận.

Lam Tiểu Bố không đợi nữ nhân này nói chuyện, tay vung lên, Hỗn Độn Độc Giác Thú đã được hắn bỏ vào trong thế giới của mình.

ÁNh mắt nữ tử áo đỏ vô cùng bình tĩnh, nàng cố gắng dịu giọng mà nói, “Lấy con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng. Ngươi yên tâm, ta không phải tu sĩ của Thái Hàn Thánh Sơn, không thù không oán với ngươi.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn có thể khẳng định, nữ nhân này chính là người của Thái Hàn Thánh Sơn. Đây là nơi nào chứ? Đại Kính qua bích cốc bị Liên Hoàn Phong Ấn Thần Trận của Thái Hàn Thánh Sơn phong ấn lại. Ở trong thần trận này, trừ hắn ra, ai dám tiến vào? Tiến vào chính là muốn chết mà.

Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, cho dù bị nhốt lại, hắn cũng có cơ hội ra ngoài hoặc là đi vào…

“Ngươi tên là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

“Hỗ Lãnh Kỳ.” Nữ tử áo đỏ này nhìn Lam Tiểu Bố một chút, giọng điệu không có chút cảm xúc nào.

Nhưng Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được xung quanh thay đổi, hắn ở chỗ này tìm tòi nghiên cứu thần trận cả nửa năm, chẳng những trở thành Thần Trận Vương cấp bảy, mà xung quanh nơi này đã sớm khắc họa đầy trận văn hư không của hắn. Hư KHông TRận Đạo của đối phương cũng rất giỏi, vậy mà đã dùng thần niệm bố trí hư không thần trận ở nơi này.

Theo lý mà nói đối phương sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, nếu thân phận của Lam Tiểu Bố hắn bị bại lộ, vậy đã cho thấy rõ thần trận của hắn ở bên ngoài bí cảnh Cuồng Khuyết đã bị phát hiện ra rồi mới đúng. Hắn có thể bố trí ra hư không thần trận cấp sáu, đối phương biết hắn có thể bố trí hư không thần trận cấp sáu, còn múa rìu trước mắt hắn sao?

“Vận may của ngươi không tệ, hôm nay rơi vào trong tay ta, nếu không thì ngươi xuất hiện ở nơi này, chỉ sợ ngay cả chết như thế nào đều không thể lựa chọn. Mặc dù ta chưa chắc có thể cứu ngươi, nhưng có thể thử một chút, hoặc là cho dù chết cũng có cơ hội luân hồi.” Hỗ Lãnh Kỳ từ tốn nói.

Miệng thì đang nói chuyện, nhưng mà đối phương vẫn đang bố trí hư không thần trận. Lam Tiểu Bố cảm nhận được đối phương đang khắc họa trận văn hư không, chắc hẳn là muốn bố trí một cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận cấp năm.

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến một cái tên, “Ngươi chắc hẳn là Thiển Kỳ Thánh NHân đi, người muốn giết ta rất nhiều, nhưng bây giờ ta vẫn còn sống rất tốt.”

Hắn đã nhớ ra nữ nhân này là người nào, nữ nhân này nhất định chính là Thiển Kỳ Thánh Nhân, một trong những Thánh Nhân của Thái Hàn Thánh Sơn. Cho dù có rất ít người biết tên của nàng, nhưng mà thánh hào của nàng rất nhiều người biết, Lam Tiểu Bố cũng đã từng nghe Khổng Phục Sinh nói qua, Thái Hàn Thánh Sơn từng có một vị Thiển Kỳ Thánh Nhân.

Thiển Kỳ Thánh Nhân gia nhập Thái Hàn Thánh Sơn sau khi Thái Hàn

Thánh Sơn được thành lập ở Trường Sinh Giới, chủ yếu là vì khâm phục sự lý giải đại đạo của Đại Thánh Nhân Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn.

Nhưng mà sau đó nghe nói đạo niệm của nàng và Côn Vi khác biệt, lại rời khỏi Thái Hàn Thánh Sơn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới biết được, đối phương chẳng những không rời khỏi Thái Hàn Thánh Sơn, ngược lại còn bị Côn Vi nhốt trong Đại Kính qua bích cốc, còn bố trí liên hoàn thần trận ở bên ngoài.

Nếu không thì đối phương không thể không biết mình đang bị toàn bộ Trường Sinh Giới truy nã, cũng không thể nào không biết hắn là một đại sư hư không thần trận cấp sáu trở lên. Mặc dù bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn chưa biết nguyên nhân vì sao đối phương bị nhốt ở đây, nhưng mà Vũ Trụ Duy Mô sẽ nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu ở nơi này.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Thiển Kỳ Thánh Nhân vô cùng bình tĩnh, vẫn thong thả nói, “Mặc dù ta không biết vì sao ngươi bị nhốt trong liên hoàn thần trận này, nếu như ngươi muốn dựa vào Hỗn Độn Độc Giác Thú để rời khỏi nơi này, vậy thì không cần suy nghĩ nữa. Ta khuyên ngươi nên đưa con Hỗn Độn Độc Giác Thú này cho ta, bởi vì loại Thần Thú này cực kỳ hiếm hoi, nếu như bị ngươi giết, Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng sẽ chết theo ở chỗ này, thật sự rất đáng tiếc.”

“Ngươi có thể cứu được Hỗn Độn Độc Giác Thú?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân bình tĩnh nói, “Ta ít nhất còn có một tia hy vọng, còn ngươi thì chẳng có chút hy vọng nào cả.”

Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố đã tạo dựng ra tình cảnh của đối phương, hắn không ngờ Thiển Kỳ Thánh Nhân lại giống với Ma Hề Thánh Nhân, cũng bị Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại.

So với Thúc Hồn Đạo Tuyến của Ma Hề Thánh Nhân, Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa Thiển Kỳ Thánh Nhân còn cao cấp hơn rất nhiều. Nhưng mà khác với đạo tuyến khóa Ma Hề Thánh Nhân, Thiển Kỳ Thánh Nhân còn có thể hành động, thậm chí còn có một thanh trường kiếm, có thể kịp thời kích phát Liên Hoàn Phong Ấn Thần Trận.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi có hy vọng cái rắm ấy, ngươi đã bị Côn Vi Thánh Nhân dùng Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại, ta thật sự không nhìn ra hy vọng của ngươi ở đâu cả. Còn nữa ta đề nghị ngươi đừng bố trí hư không thần trận cấp năm gì nữa, đây đều là những thứ ta chơi còn dư lại. Nếu như ngươi biết, bây giờ Côn Vi đang truy nã ta khắp Đại Hoang Thần Giới, ngươi sẽ không làm ra chuyện ngây thơ như vậy.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói ra khốn cảnh của bản thân mình, Thiển Kỳ Thánh Nhân vô cùng kinh ngạc, sau đó dừng khắc họa trận văn hư không, khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi không phải chỉ mới là cảnh giới Thế Giới Thần thôi sao? Nhìn tuổi tác của ngươi cũng không lớn, sao có thể nhìn ra được hư không thần trận của ta? Còn nữa ngươi làm sao biết được ta đang bị Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta chẳng những biết ngươi bị Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại, hơn nữa ta còn biết, loại Thúc Hồn Đạo Tuyến này trừ ta ra, cho dù Côn Vi đã khóa ngươi lại cũng không thể nào dễ dàng tháo bỏ được. Hoặc là nói, bây giờ Côn Vi không thể giải được.”

Thúc Hồn Đạo Tuyến đang khóa Thiển Kỳ Thánh Nhân được bố trí ra hoàn toàn dung hợp với quy tắc thiên địa, khi Côn Vi Thánh Nhân là chuyện này, đã không có dự định để Thiển Kỳ Thánh Nhân rời đi nơi này, hoặc là không có ý định để Thiển Kỳ Thánh Nhân sống sót.

Chương 1584 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận. (2)

Thần hồn và Nguyên Thần của Thiển Kỳ Thánh Nhân đều bị Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại, bây giờ nàng còn có thể bố trí hư không thần trận, nhưng qua mấy trăm năm sau, kết quả của nàng chỉ sợ ngay cả Ma Hề Thánh Nhân cũng không bằng.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Thiển Kỳ Thánh Nhân ngược lại đã bình tĩnh trở lại. Vừa rồi Lam Tiểu Bố nói trừ hắn ra, không có người nào có thể giúp nàng trừ bỏ Thúc Hồn Đạo Tuyến này, nàng tuyệt đối không tin. Bởi vì nàng biết, Thúc Hồn Đạo Tuyến trên cơ thể nàng đã dung hợp với quy tắc thiên địa, trong thiên địa này không có bất cứ kẻ nào có thể trừ bỏ Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người nàng, chính Lam Tiểu Bố cũng không có khả năng.

Bây giờ ngay cả cơ hội lựa chọn cái chết nàng cũng không có, sở dĩ muốn Lam Tiểu Bố giao Hỗn Độn Độc Giác Thú ra, là bởi vì nàng muốn thông qua hư không thần trận của mình, để Hỗn Độn Độc Giác Thú rời khỏi liên hoàn Phong Ấn Thần Trận. Hỗn Độn Độc Giác Thú này, chỉ sợ trong vũ trụ mênh mông này chỉ có một con trước mắt này mà thôi.

Còn về đám Hỗn Độn Độc Giác Thú bên trong bí cảnh Cuồng Khuyết, đó chỉ là một cái tên gọi mà thôi, cũng không phải Hỗn Độn Độc Giác Thú chân chính.

“Ngươi có thể nhìn ra hư không thần trận của ta, vậy nói rõ ngươi thật sự có cơ hội ra ngoài. Con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia rất có thể chính là con duy nhất trong vũ trụ mênh mông này, ta hy vọng ngươi sẽ đối xử với nó thật tốt.” Giọng điệu của Thiển Kỳ Thánh Nhân dịu đi, đến mức chuyện Lam Tiểu Bố cứu nàng, nàng cũng không hề nhắc đến.

“Ngươi chắc hẳn đã nhìn thấy trận tâm của liên hoàn Phong Ấn Thần Trận này rồi nhỉ? Nếu như ta đoán không sai, trận tâm đang nằm trong vùng không gian của ngươi.” Trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên mong đợi, Côn Vi Thánh Nhân dùng thứ gì để làm trận tâm, chắc chắn sẽ không quá kém. Nếu hắn đã tới, vậy cái trận tâm này đương nhiên hắn phải lấy đi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân gật đầu, “Không sai, là mười hai viên ĐỊnh Hải Châu.”

Nghe thấy là mười hai viên Định Hải Châu, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, đây là bảo vật của Triệu Công Minh, nghe nói đã bị Nhiên Đăng cướp đi. Không ngờ hắn lại gặp được ở chỗ này, vậy nhất định phải lấy đem về cho lão Triệu.

“Định Hải Châu không phải là hai mươi tư viên sao? Sao chỉ có mười hai viên?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân lắc đầu, “Ta đây cũng không biết, nhưng ta khẳng định, nơi này quả thật chỉ có mười hai viên Định Hải Châu.”

“Có phải là chỉ cần có người phá trận, ngươi sẽ ngăn cản lại?”

Lam Tiểu Bố nhìn Thiển Kỳ Thánh Nhân.

Thiển Kỳ Thánh Nhân lắc đầu, “Côn Vi quả thật nghĩ như vậy, bởi vì một khi có người phá trận, nếu như ta không ngăn cản, ta sẽ sống không bằng chết. Chẳng qua nếu như thật sự có người muốn phá trận, ta sẽ không ngăn cản. Bởi vì nơi này phong ấn rất nhiều cường giả, mà những người này hoàn toàn không làm sai điều gì cả, chỉ vì tư lợi của bản thân Côn Vi mà thôi.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vì sao Thiển Kỳ Thánh Nhân lại trở mặt với Côn Vi, gia hỏa Côn Vi muốn xưng bá toàn bộ Trường Sinh Giới, đồng thời còn phong ấn Đại Kính qua bích cốc, đây tuyệt đối không phải điều Thiển Kỳ Thánh Nhân muốn thấy, hai người đạo niệm không hợp, Thiển Kỳ Thánh Nhân đương nhiên là muốn rời đi. Chỉ là Côn Vi hoàn toàn không muốn để Thiển Kỳ Thánh Nhân rời đi, cho nên đã phong ấn Thiển Kỳ Thánh Nhân vào bên trong liên hoàn thần trận, trông coi trận tâm Phong Ấn Thần Trận cho hắn.

“Thiển Kỳ đạo hữu, ngươi chú ý một chút, ta định cứu ngươi ra, đợi lát nữa ngươi phối hợp một chút.” NGhe thấy lời Thiển Kỳ Thánh Nhân nói, Lam Tiểu Bố quyết định cứu Thiển Kỳ Thánh Nhân ra trước. Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, hơn nữa con người Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng không tệ lắm.

“Ngươi tuyệt đối dừng ra tay, một khi ra tay, ngươi sẽ hoàn toàn không thể nào thoát ra được. Ta bị Thúc Hồn Đạo Tuyến khóa lại, ngươi hoàn toàn không thể nào giúp được.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố thật sự ra tay, Thiển Kỳ Thánh Nhân vô cùng nôn nóng, bây giờ nàng chưa thể chết được.

Trong mắt nàng, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một người lỗ mãng, nếu như không phải là người lỗ mãng, sao có thể đi vào trong LIên Hoàn Phong Ấn Thần Trận này được?

Lam Tiểu Bố không để ý đến Thiển Kỳ Thánh Nhân, đạo vận lưu chuyển trong hai lòng bàn tay, sau đó từng đạo đạo tắc được hắn cuốn lên.

Giờ phút này Thiển Kỳ Thánh Nhân thấy rất rõ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là Thế Giới Thần, mà là một cường giả Hợp Thần. Cái đạo tắc đại đạo đang lưu chuyển kia, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể cứu nàng khỏi Thúc Hồn Đạo Tuyến…

Thiển Kỳ Thánh Nhân vừa mới nghĩ đến đây, đã vô cùng sửng sốt, nàng cảm nhận được một luồng đạo vận Thiết Cát kinh khủng đang tàn phá bừa bãi trong không gian, cái đạo vận Thiết Cát đáng sợ này tựa như muốn cắt toàn bộ giới vực này thành hai nửa.

“Đại Thiết Cát Thuật…” Thiển Kỳ Thánh Nhân cuối cùng cũng hiểu rõ Lam Tiểu Bố sắp thi triển ra thần thông gì, Đại Thiết Cát Thuật đó. Thần thông khai thiên vũ trụ trong truyền thuyết, vậy mà lại có thể nhìn thấy được ở trên người một tu sĩ Hợp Thần cảnh nho nhỏ.

“Răng rắc!” Không đợi Thiển Kỳ Thánh Nhân nghĩ tiếp, Đại Thiết Cát Thuật đã cắt đứt tất cả Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người Thiển Kỳ Thánh Nhân.

Cho dù đẳng cấp Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người Thiển Kỳ Thánh Nhân cao hơn Ma Hề Thánh Nhân rất nhiều, nhưng thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ so với lúc đó đâu chỉ mạnh hơn gấp trăm lần?

Chương 1585 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, nàng chưa bao giờ nghĩ có một ngày có thể nhẹ nhõm đứng ở đây như thế này. Giờ pthú này, mọi đạo tuyến trói buộc thần hồn và Nguyên Thần của nàng đã tán loạn, bị Lam Tiểu Bố cắt đứt.

“Rõ ràng đã cắt đứt, Đại Thiết Cát Thuật…” Thiển Kỳ Thánh Nhân tự lẩm bẩm, một hồi lâu sau mới tỉnh ngộ, kích động cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ đạo hữu giúp đỡ, lúc đầu ta nghĩ rằng cả đời này của ta cứ như vậy mà hóa thành một bộ xương khô ở nơi này, không ngờ lại có thể giải thoát, có được một ngày tự do.”

Đại Thiết Cát Thuật đó, môn thần thông này có mấy người biết? Hôm nay nàng lại nhìn thấy, còn thi triển ra trước mặt nàng mà cứu nàng.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta và Côn Vi là kẻ thù, ngươi và Côn Vi cũng không đội trời chung, cho dù chúng ta không trở thành bằng hữu, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau. Hơn nữa, ta muốn lấy đi mười hai viên Định Hải Châu này, nhất định ngươi phải tránh ra khỏi vùng không gian này.”

“Còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?” Thiển Kỳ Thánh Nhân hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một làn nữa.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, nắm trong tay thần thông Đại Thiết Cát Thuật, có lẽ chỉ cần một cái thần thông là có thể cứu nàng. Nhưng đối với nàng mà nói, đây là cơ hội nàng nắm giữ được vận mệnh và tự do của mình.

Tại sao nàng lại giúp những tu sĩ bị nhốt ở trong Đại Kính qua bích cốc, đó chính là vì nàng không quen nhìn Côn Vi không có bất cứ lý do gì mà lại đi nhốt nhiều tu sĩ ở đây như vậy, khiến bọn hắn mất đi tự do, bị nhốt ở một chỗ tự sinh tự diệt.

Có thể thấy được nàng tôn trọng tự do như thế nào, bây giờ chính nàng được Lam Tiểu Bố cứu được, có được cơ hội tự do, trong lòng vô cùng cảm kích, một lời khó có thể nói hết được.

Lam Tiểu Bố cũng hành tiên thủ lễ trả lễ,” Ta tên là Lam Tiểu Bố…”

“Ngươi chính là Lam Tiểu Bố? Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giới?” Thiển Kỳ Thánh Nhân kích động vô cùng, nàng không ngờ mình lại được Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới cứu được. Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới chẳng những đến Trường Sinh Giới, mà còn đang đứng ở trước mặt nàng. Lúc trước khi nghe thấy đạo ngôn, nàng còn cho rằng Lam Tiểu Bố chính là một Thánh Nhân có uy tín lâu năm, bây giờ mới biết Lam Tiểu Bố trẻ tuổi như thế nào.

Khó trách Côn Vi lại muốn truy sát Lam Tiểu Bố, đối với Côn Vi mà nói, hắn ta tuyệt đối không cho phép Đại Hoang Thần Giới có Đạo Quân. Cũng không đúng, phải nói là hắn ta tuyệt đối không cho phép Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới là người khác. Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới chỉ có thể là Côn Vi hắn, cái này mới đúng.

“Bây giờ ta đúng là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, nhưng mà có một ít thánh môn hình như không muốn Đại Hoang Thần Giới ta có Đạo Quân, cho nên đang truy nã ta.” Lam Tiểu Bố không hề giấu diếm.

Thiển Kỳ Thánh Nhân lại hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Ta biết, Đại Hoang Đạo Đình lấy việc giữ gìn hòa bình của Đại Hoang Thần Giới làm nhiệm vụ của mình, lấy bình đẳng chúng tu làm chuẩn tắc, thành lập Thần giới công bằng, công chính, tự do, bình đẳng, bác ái. Thành lập luật pháp Đạo Đình, thành lập trật tự Đạo Đình… Đây mới là Đạo ĐÌnh Thần giới mà ta khao khát nhất. Hỗ Lãnh Kỳ không có bản lĩnh gì nhiều, nhưng tình nguyện gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, cống hiến một phần sức lực ít ỏi cho Đại Hoang Đạo Đình.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, lập tức vui mừng.

Hắn không ngờ mình chỉ tiện tay cứu Thiển Kỳ Thánh Nhân, còn có được hồi báo lớn như vậy. Mặc dù Thiển Kỳ Thánh Nhân là một Ngụy Thánh, nhưng lại mạnh hơn Chuẩn Thánh rất nhiều. Hơn nữa có hắn ở đây, hoặc có một ngày nào đó Thiển Kỳ Thánh Nhân có thể chứng đạo trở thành thánh nhân chân chính, vậy thì sẽ là một Thánh Nhân không kém gì Côn Vi rồi?

“Đa tạ Thiển Kỳ tiền bối, vậy thì sẽ giúp Đại Hoang Thần Giới ta thêm phần vững chắc rồi.” Lam Tiểu Bố thật sự vui vẻ từ sâu trong lòng.

Thiển Kỳ Thánh Nhân lắc đầu, “Thực lực của ta rất thấp kém, mặc dù có tên tuổi Thánh Nhân, nhưng cũng chỉ là một Ngụy Thánh mà thôi. Chuyện có thể giúp ngươi cũng có hạn, nhưng ta đã nhìn thấy phần lớn Thánh Nhân và thánh môn ở nơi này, ai…”

Thờ dài một tiếng, Thiển Kỳ Thánh Nhân tựa như nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng nói, “Đạo Quân, ta đề nghị ngươi nhanh chóng lấy mười hai viên Định Hải Châu kia đi. Sở dĩ bây giờ Côn Vi vẫn chưa đến đây, nhất định là vì không ở trong tông môn. Ta nghi ngờ tên Côn Vi kia bây giờ đã biết ngươi cứu ta rồi.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố làm việc rất cẩn thận, nhưng hắn không dám khẳng định Côn Vi có biết chuyện này hay không, hắn biết rõ lời Thiển Kỳ Thánh Nhân nói chính là thật, một khi chậm trễ ở nơi này quá lâu, với hắn mà nói cũng không phải chuyện tốt lành gì.

“Ta biết, Thiển Kỳ tiền bối, ngươi nhường chỗ một chút, ta đi lấy Định Hải Châu.” Lam Tiểu Bố lấy một đống trận kỳ ra.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố chuẩn bị phá trận lấy Định Hải Châu, Thiển Kỳ Thánh Nhân lập tức nói, “Đạo Quân, ngươi muốn dựa vào Trận Đạo lấy đi Định Hải Châu ở chỗ này chỉ sợ không được. Bây giờ chúng ta mạnh mẽ công kích, có lẽ có thể lấy được Định Hải Châu trước khi Côn Vi đuổi tới. Một khi hắn ta trở về, nhất định không thể lấy Định Hải Châu được nữa.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần, ta có thể dùng trận pháp mở nó ra.”

Thứ che đi bảo vật dùng làm trận tâm của liên hoàn thần trận phong ấn cấp chín này, Lam Tiểu Bố đương nhiên là không thể nào xé mở được. Nhưng Vũ Trụ Duy Mô thì có thể, Vũ Trụ Duy Mô đã sớm tạo dựng xong liên hoàn thần trận ở nơi này. Nói thật, nếu như không phải Lam Tiểu Bố muốn dựa vào liên hoàn thần trận cấp chín ở nơi này để cảm ngộ Trận Đạo của mình, thế thì hắn đã sớm tiến vào Đại Kính qua bích cốc, đâu có chờ đến bây giờ?

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trên mặt Thiển Kỳ Thánh Nhân chỉ có chút kinh ngạc, nàng vẫn lựa chọn đứng sang một bên.

Chương 1586 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi. (2)

Trận kỳ trong tay Lam Tiểu Bố giống như hạt mưa rơi xuống, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, không gian xung quanh đã bắt đầu xuất hiện biến hóa. Từng trận cơ thần trận bị Lam Tiểu Bố gỡ bỏ, trần trụi ở bên ngoài.

Thiển Kỳ Thánh Nhân trợn mắt há hốc mồm, nàng cho rằng Lam Tiểu Bố nhiều nhất chỉ là một đại sư thần trận cấp sáu mà thôi, hoặc là một Thần Trận Vương cấp bảy. Nhưng thủ đoạn bố trí trận kỳ phá vỡ trận cơ của Lam Tiểu Bố, đâu chỉ là một Thần Trận Vương cấp bảy? Đây rõ ràng là một Thần Trận Đế cấp chín mà.

Trong không gian không ngừng truyền đến tiếng ầm vang, quy tắc Không Gian bắt đầu dần dần rõ ràng. Đến sau đó, cho dù là Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng có thể nhận ra được vết tích trong không gian. Chỉ cần xuất hiện vết tích không gian, nàng cũng có thể tìm được trận cơ.

KHi những trận cơ này xuất hiện, từng đầu Thần Linh mạch cực phẩm cũng xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Thiển Kỳ Thánh

Nhân , nàng thật sự không biết Lam Tiểu Bố làm thế nào mà làm được. Đây là liên hoàn thần trận cấp chín đấy, trên khắp Trường Sinh Giới này, có thể bố trí ra loại đại trận đỉnh cấp này, tuyệt đối không quá mười người. Phải biết rằng, sau khi các đại vị diện vũ trụ bị sụp đổ và Diệt Thế Lượng Kiếp tàn phá, Trường Sinh Giới hầu như đã tụ hợp toàn bộ cường giả của các vị diện Thần giới.

Mười người, tuyệt đối không thể xem là nhiều. Mà trước mắt nàng lại có một người, khó trách Lam Tiểu Bố có thể trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình.

Lam Tiểu Bố không biết Thiển Kỳ Thánh Nhân suy nghĩ như thế nào, hắn biết rõ, mình có thể phá được trận cơ của nơi này, hoàn toàn không phải là công lao của chính hắn, mà là nhờ Vũ Trụ Duy Mô. Hắn muốn tự mình làm được những chuyện này, ít nhất phải trở thành Thần Trận Đế cấp chín mới được. Bây giờ hắn còn cách Thần Trận Đế một khoảng cách không nhỏ.

Nhiều Thần Linh mạch cực phẩm như vậy xuất hiện ở đây, Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không khách sáo. Trận kỳ rơi xuống, hai tay vung lên, từng đầu Thần Linh mạch bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Không gian xung quanh Đại Kính qua bích cốc đều vang lên tiếng ầm ầm, khi Lam Tiểu Bố lấy đi càng nhiều Thần Linh mạch, sương mù che phủ vùng không gian này cũng dần dần tan đi.

Khi đầu Thần Linh mạch thứ 108 bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, mười hai hạt châu tỏa ra ánh sáng ngũ sắc xuất hiện ở giữa trận tâm.

Quả nhiên là mười hai viên Định Hải Châu, Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn Định Hải Châu đi, đồng thời nói, “Thiển Kỳ tiền bối, ta muốn đi vào Đại Kính qua bích cốc tìm kiếm bằng hữu, tiền bối vào trong cùng ta đi.”

“ĐƯợc.” Thiển Kỳ không chút do dự đi theo Lam Tiểu Bố vọt vào trong Đại Kính qua bích cốc.

Hầu như ngay sau khi hai người xông vào trong Đại Kính qua bích cốc, lập tức có tiếng nổ tung liên tục vang lên, Thiển Kỳ Thánh Nhân biết rõ, đó là Lam Tiểu Bố đang phá hủy toàn bộ trận cơ mà Côn Vi Thánh Nhân đã bố trí bên ngoài.

…

Tại Chúng Thánh điện bên ngoài bí cảnh Trường Sinh, nơi này đang ngồi hơn mười người. Có thể ngồi ở chỗ này, tu vi thấp nhất cũng là cấp bậc Chuẩn Thánh. Mặc dù Thánh Nhân có tu vi giống như Côn Vi chỉ có một hai người, nhưng Ngụy Thánh ở nơi thì có hơn mười mấy người.

Chúng Điện thánh là do các đại thánh môn sau khi liên thủ tạo dựng lên, mục đích chỉ có một, bắt được Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình.

Côn Vi Thánh Nhân có tu vi mạnh nhất, cũng là môn chủ thánh môn có thực lực nhất, cho nên ngồi ở chủ vị.

Giờ phút này Côn Vi đang nói chuyện, giọng điệu của hắn có chút nghiêm trọng, “Các vị đạo hữu, ta cảm thấy nếu như chúng ta cứ tiếp tục như vậy, rất khó có thể bắt được Lam Tiểu Bố. Dù sao thì Trường Sinh Giới cũng vô cùng mênh mông, hắn chỉ cần trốn vào một chỗ nào đó bế quan tu luyện, chúng ta cũng không thể làm được gì. Mặc dù quy tắc ở Trường Sinh Giới đầy đủ, nhưng dù sao thì giới vực cũng không được đầy đủ, thiên cơ bị che đi, tất cả Thánh Nhân chúng ta, không một ai có thể cảm nhận được quá khứ tương lai, tính được nhật nguyệt tinh thần…”

Tất cả mọi người đều âm thầm gật đầu, Côn Vi nói không sai. KHi bọn hắn đứng đầu vũ trụ và giới vực, mấy Thánh Nhân như bọn hắn có thể cảm nhận được động tĩnh của một giới, thậm chí có người bước vào Chuẩn Thánh cũng có cảm ứng Thiên Đạo. Nhưng đến nơi này, đừng nói là cảm ứng Thiên Đạo, phần lớn cường giả có tên tuổi Thánh Nhân, thật ra cũng chỉ là Ngụy Thánh mà thôi.

“Tu vi của tên Lam Tiểu Bố kia rất có thể là Hợp Thần cảnh, hắn tuyệt đối sẽ ở lại nơi này không đi, , bởi vì nơi này tài nguyên phong phú, quy tắc rõ ràng, hắn nhất định đang muốn tăng nhanh thực lực của mình…”

Côn Vi nói đến đây dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Đây cũng là điều ta lo lắng nhất, thực lực của chúng ta đã đến đỉnh cao, khó có thể tiến thêm một bước. Bởi vì đối với chúng ta mà nói, tài nguyên tu luyện không còn là thần tinh và thần linh vật bình thường, là đạo quả, đạo đan, các loại vận may, kém nhất cũng là Thần Linh mạch… Những thứ này dù là ở Trường Sinh Giới, cũng cực kỳ khó có được.

Lam Tiểu Bố kia thì khác, hắn mới Hợp Thần cảnh, hắn có thể dựa vào tài nguyên tu luyện phong phú và quy tắc thiên địa rõ ràng ở nơi này, trong thời gian ngắn nhất chứng đạo CHuẩn Thánh. Một khi người này chứng đạo Chuẩn Thánh, muốn bắt hắn thì khó càng thêm khó.”

Cho dù Côn Vi chưa nói rõ ràng, nhưng tất cả mọi người ở nơi này đều hiểu rõ. Một khi để Lam Tiểu Bố trưởng thành, tất cả mọi người ở đây vào hôm nay chính là kẻ thù của Lam Tiểu Bố. Thánh môn có lớn đến đâu, trở thành kẻ thù của Đạo Quân, đây không phải là bêu danh mà thánh môn có thể đeo được. Cho nên ý của Côn Vi là, trước khi Lam Tiểu Bố trưởng thành, phải tìm hết mọi cách xử lý Lam Tiểu Bố.

“Cho nên chúng ta nhất định phải cố gắng liên hợp lại, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất…” Côn Vi còn chưa dứt lời, sắc mặt đột nhiên đại biến, sau đó đứng bật dậy.

Chương 1587:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc.

Tất cả mọi người đều nhìn Côn Vi Thánh Nhân, mọi người không hỏi nhưng đều biết rõ, nhất định đã xảy ra chuyện rồi, nếu không thì Côn Vi đã không có thần thái như vậy.

Quả nhiên, Côn Vi Thánh Nhân trầm giọng nói, “Liên hoàn thần trận ta bố trí ở Đại Kính qua bích cốc đã bị hủy, 108 đầu Thần Linh mạch cực phẩm bị rút đi. Không chỉ như vậy, mười hai viên Định Hải Châu dùng trấn áp trận tâm cũng đã bị cướp…”

Mọi người trong đại điện đều sửng sốt, cho dù là Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn khai chiến với Thái Hàn Thánh Sơn cũng có chút ngây người. Bọn hắn chọn khai chiến với Thái Hàn Thánh Sơn, đó là bởi vì Thái Hàn Thánh Sơn chèn ép đến trên đầu bọn họ. Nếu như Thái Hàn Thánh Sơn không cướp đoạt bí cảnh Trường Sinh, Trường Sinh Thánh Đạo tuyệt đối sẽ nhịn. nếu như không phải biết sau khi Thái Hàn Thánh Sơn diệt đi Trường Sinh Thánh Đạo rồi sẽ đối phó với Vạn Đạo Thánh Môn, thế thì Vạn Đạo Thánh Môn cũng sẽ không lựa chọn tham gia trận đại chiến thánh môn này.

Không liên quan đến an nguy của thánh môn, ai lại muốn chủ động trêu chọc đến Thái Hàn Thánh Sơn? Đừng nói là người khác, chỉ một mình Côn Vi thôi cũng có thể giết chết đám Ngụy Thánh bọn hắn…

“Có phải là Lam Tiểu Bố hay không?” Có người nghĩ đến.

Côn Vi Thánh Nhân gật đầu, “Trăm phần trăm là hắn, chỉ có người này dám động đến đạo tràng của ta. Bây giờ ta muốn đi vây giết người này, ta hy vọng các vị đạo hữu có thể giúp ta một tay.”

“Sợ là bây giờ chúng ta đến đó thì cũng không còn kịp nữa rồi, Lam Tiểu Bố này vô cùng gian xảo, lúc trước ở ngoài bí cảnh Trường Sinh có Ly Thiên Tráo và các loại thần trận, cũng không bắt được hắn. Bây giờ hắn đã lấy đi mười hai viên Định Hải Châu, tám chín phần mười đã đi rồi.” Thánh Nhân Khương Y Tiệm của Vạn Đạo Thánh Môn từ tốn nói.

Thực lực của Lam Tiểu Bố có lẽ không cao, nhưng mà thủ đoạn trốn chạy của người này, theo Khương Y Tiệm, đó là gian trá nhất trong gian trá.

Côn Vi lắc đầu, “Không, ta khẳng định hắn không hề đi, 100% hắn đã tiến vào Đại Kính qua bích cốc. Trước đó quả nhiên chúng ta đoán không sai, người này sẽ không dễ dàng rời khỏi Trường Sinh Giới. Nếu hắn không rời khỏi Trường Sinh Giới, cũng không bế quan tu luyện, cộng thêm còn đi đến Thất Nham sơn, vậy mục đích của người này đã rõ ràng.”

Câu nói tiếp theo không cần Côn Vi Thánh Nhân giải thích, mọi người cũng hiểu rõ. Lam Tiểu Bố đến Thất Nham sơn tìm kiếm Đại Nguyên Thánh Quân giúp đỡ, kết quả Đại Nguyên Thánh Quân không đồng ý. Bây giờ đến Đại Kính qua bích cốc, rõ ràng là đang đi tìm trợ thủ. Trong Đại Kính qua bích cốc có vô số cường giả bị Thái Hàn Thánh Sơn vây nhốt, Lam Tiểu Bố đi vào trong đó nói không chừng thật sự có thể tìm kiếm một nhóm người giúp đỡ.

“Khó trách có thể trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, quả nhiên là khí phách, chẳng lẽ hắn không lo lắng không thể ra được sao?” Lại có một tên Thánh Nhân khác he he nói.

Đại Kính qua bích cốc là nơi do Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn phong ấn, Thánh Nhân bị phong ấn trong đó chỉ sợ không ít. Một khi đi vào, nếu như Côn Vi lại phong ấn nó một lần nữa, vậy thì thật sự không thể ra được.

Côn Vi Thánh Nhân chậm rãi nói, “Sợ là không đơn giản như vậy, Phong Ấn Thần TRận của ta không dễ phá như vậy đâu. Nói cách khác, cho dù là một Thần TRận Đế cấp chín giống như ta, cũng đừng hòng phá vỡ được liên hoàn thần trận của ta. Lam Tiểu Bố kia thế mà lại có thể phá được thần trận của ta, người này quả thật không đơn giản.”

Côn Vi cũng không nói đến chuyện của Thiển Kỳ Thánh Nhân, Liên Hoàn Phong Ấn Thần Trận của hắn chính là thần trận cấp chín đỉnh phong, cộng thêm có Thiển Kỳ Thánh Nhân canh giữ trận tâm, cho dù có bản lĩnh cao hơn cả Thần Trận Đế cấp chín, cũng không thể tùy tiện phá vỡ. Nói cách khác, có thể phá được trận, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm. Thời gian mấy trăm năm? Khi đó Côn Vi hắn đã sớm trở về, chỉ cần hắn ta trở về, ai có thể bỏ qua hắn ta mà phá trận chứ?

Chính vì vậy, hắn ta mới cho rằng Phong Ấn Thần Trận của hắn ta không thể phá được.

Khiến Côn Vi Thánh Nhân tức giận chính là, sau khi hắn ta nói ra, trừ Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn hưởng ứng, rất nhiều thánh môn vậy mà lại không tích cực hưởng ứng. Hoàn toàn không đề cập đến chuyện cùng hắn ta đối phó với Lam Tiểu Bố, chứ đừng nói là đi Đại Kính qua bích cốc.

Côn Vi chỉ cần nghĩ là hiểu ra, Đại Kính qua bích cốc quả thật chưa chắc có thể phong ấn Lam Tiểu Bố lại. Một khi không thể phong ấn được Lam Tiểu Bố, mà Lam Tiểu Bố lại tìm được nhiều cường giả hỗ trợ ở trong Đại Kính qua bích cốc, nói không chừng tương lai thật sự có thể ngồi vững ở vị trí Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình.

Một Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình chân chính, ai mà muốn đắc tội chứ?

Đối với rất nhiều thánh môn mà nói, bọn hắn và Trường Sinh Thánh Đạo, Vạn Đạo Thánh Môn, Thái Hàn Thánh Sơn khác nhau, bọn hắn không có thù sâu với Lam Tiểu Bố. Nếu không phải tử thù, vậy thì có thể hóa giải được.

Lỡ như Lam Tiểu Bố không bị giết, thặt trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình thì sao? Đây không phải là chuyện không thể nào, bởi vì rất nhiều thành môn vũ trụ Đại Hoang không hề tham gia lần vây bắt Lam Tiểu Bố này. Mặc dù bọn hắn cũng không trợ giúp Lam Tiểu Bố, nhưng sự tình chỉ sợ lỡ như.

…

“Ta đoán Côn Vi chắc hẳn sẽ phong ấn bên ngoài lại một lần nữa, không để chúng ta ra ngoài được.” Sau khi tiến vào Đại Kính qua bích cốc, Thiển Kỳ Thánh Nhân chủ động nói ra. Nàng vẫn có chút hiểu biết về Côn Vi Thánh Nhân, chịu thiệt thòi lớn như vậy, nếu như Côn Vi bỏ qua, vậy thì không phải là Côn Vi Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Hắn hoàn toàn không thể phong ấn được ta, ta cũng không sợ hắn phong ấn. Ta đoán hắn chắc hẳn sẽ liên hợp với những thánh môn còn lại, nếu có đông đảo thánh môn tình nguyện nghe theo lời hắn, hắn sẽ chỉ giả bộ phong ấn, sau đó tiến vào truy sát. Nhưng mà khả năng này rất nhỏ, bởi vì Côn Vi hắn là ai rất nhiều người đều biết, nhất định sẽ có một vài thánh môn không muốn phụ họa hắn. Nếu như hắn không thể triệu tập đủ nhiều sự giúp đỡ, hắn sẽ phong ấn Đại Kính qua bích cốc, sau đó canh giữ bên ngoài phong ấn, chờ ta phá phong ấn một lần nữa rồi sẽ ra tay.”

Chương 1588:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc. (3)

Cho dù là loại nào, trong lòng Lam Tiểu Bố đều không sợ. Đại Kính qua bích cốc phong ấn bao nhiêu cường giả chứ? Lam Tiểu Bố đoán cũng có thể đoán được. nếu như hắn không phải bị đạo tắc Hồng Mông truyền tống đến Trường Sinh Giới, từ nơi khác tiến vào Trường Sinh Giới, tám chín phần mười sẽ bị phong ấn ở Đại Kính qua bích cốc.

Theo tin tức mà hắn lấy được, Đại Kính qua bích cốc trừ tiến vào Trường Sinh Giới, không còn con đường nào khác. Mà tu sĩ tiến vào Đại Kính qua bích cốc, phần lớn đều là do truyền tống đơn hướng từ trận môn hư không. Có một số ít là từ vết nứt hư không mà đến.

Khi hai người đang nói chuyện, trong phạm vi thần niệm xuất hiện thêm hơn mười bóng người, lập tức có mấy đạo thần niệm quét đến.

“Người ở trong này đúng là không ít.” Thiển Kỳ Thánh Nhân cảm thán một câu, nàng và Lam Tiểu Bố chỉ vừa mới tiến vào, đã nhìn thấy nhiều người như vậy, có thể tưởng tượng được, sâu trong Đại Kính qua bích cốc có càng nhiều tu sĩ hơn.

“Chờ ta tìm người hỏi một chút.” Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ cản một người tu sĩ lại.

Người này nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Thiển Kỳ Thánh Nhân chặn mình lại, lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác. Hắn ta chỉ mới là Hợp Thần cảnh, mà trong hai người chặn hắn ta lại này, nữ tu kia có tu vi mạnh hơn hắn ta rất nhiều.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Vị đạo hữu này cho hỏi, chúng ta vừa mới đến nơi này, ta muốn xin hỏi một chút, nơi này có nơi nào giống phường thị không?”

NGhe Lam Tiểu Bố chỉ là hỏi thăm phường thị, nam tu này lập tức lấy một mảnh ngọc giản ra ném cho Lam Tiểu Bố, “Đây là ngọc giản địa đồ ở trong này, còn có một phường thị quy mô tương đối lớn, tên là Tiểu Thiên Nhai…”

Tiểu Thiên Nhai? Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, hắn lập tức nghĩ đến cái Thiên Nhai chân chính mà mình đã nhìn thấy.

Theo tin tức mà hắn lấy được, cái Thiên Nhai kia thì phải vượt qua Thần Vị Môn là có thể lấy được thần vị. Khi vượt qua được Thần Vị Môn, sẽ đến Trường Sinh Giới sao? Nếu là như vậy, thế thì còn vượt Thần Vị Môn làm cái quái gì nữa? Ở nơi này, Đạo Quân như hắn còn không có thần vị, đừng nói là người khác.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua ngọc giản, quả nhiên là nhìn thấy có tên của cái phường thị này, cách chỗ hắn cũng không xa. Cho dù không dùng đến Luân Hồi Oa, nhiều nhất là hai canh giờ là sẽ đến.

“Nếu như đạo hữu không còn chuyện gì khác, ta xin cáo từ.” Tu sĩ Hợp Thần cảnh kia khách sáo ôm quyền nói.

Nơi này là Đại Kính qua bích cốc, mặc dù Đại Kính qua bích cốc không nhỏ, nhưng đối với tu sĩ ở trong này mà nói, chính là một nơi lớn hơn cái rắm mà thôi. Nếu như đắc tội với người ta, sớm muộn gì người ta cũng sẽ bắt được ngươi. Cho nên dù có muốn đi, hắn ta cũng phải chào hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi ôm quyền cảm tạ một câu rồi hỏi, “Xin hỏi ngươi có từng nghe nói đến Triệu Công Minh?”

Nghe đén Triệu Công Minh, tu sĩ này lập tức nói, “Đương nhiên là có nghe nói đến, ở Tiểu Thiên Nhai có hai thế lực lớn, một trong hai thế lực này chính là Đạo Đình minh do Triệu đạo hữu thành lập, còn bên kia chính là một Thánh Nhân khai sáng Tiểu Thiên Nhai, Ha Khô Thánh Nhân thành lập Thiên Nhai minh. Đạo hữu chỉ cần đến Tiểu Thiên Nhai, nghe ngóng một chút là biết.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố vui mừng, hắn không ngờ sau khi tiến vào Đại Kính qua bích cốc, đã có thể dễ dàng tìm được tin tức của lão Triệu rồi, đúng là tự chui đến cửa mà.

Chưa đến hai canh giờ, chỉ cần một canh giờ thôi, Lam Tiểu Bố đã đi cùng Thiển Kỳ Thánh Nhân đến Tiểu Thiên Nhai.

Mặc dù Đại Kính qua bích cốc có chút lớn, quy mô của Tiểu Thiên Nhai thật sự không hề nhỏ, thậm chí so với Thiên Nhai chân chính còn lớn hơn nhiều, ít nhất nơi này không chỉ có một lối đi.

Ở bên ngoài phường thị có ba chữ Tiểu Thiên Nhai treo lơ lửng, sau đó toàn bộ phường thị Tiểu Thiên Nhai đều có hộ trận khóa lại.

Lam Tiểu Bố vừa đến cửa ra vào Tiểu Thiên Nhai, đã cảm nhận được chấn động kịch liệt truyền đến, đó là vì bên trong Tiểu Thiên Nhai có người đấu pháp.

Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, thân hình léo lên rồi vọt vào trong.

Tiểu Thiên Nhai có tên gọi rất đẹp, địa hình bên trong cũng không nhỏ, nhưng bố cục thì không dám khen tặng. Những cái sạp hàng kia cái đông cái tây, lộn xộn vô cùng. Rất nhiều nơi còn có vết tích thần thông đánh vào, cũng không có ai đi sửa chữa lại. Có lẽ trước đó từng sửa chữa, sau đó lại bị đánh ra như vậy.

Khi tiến vào Tiểu Thiên Nhai, có một cái đài đấu pháp rất lớn, xung quanh đài đấu pháp vậy mà cũng có thần trận cấp chín bảo vệ. Giờ phút này trên đài đấu pháp có hai tu sĩ đang đấu pháp.

Hai người này đều có cảnh giới Chuẩn Thánh, một người để tóc dài, pháp bảo là một cây trường thương. Một người khác nhìn tương đối mập mạp, pháp bảo là mười tám viên phật châu.

Trên đài đấu pháp đạo vận quay cuồng, thần nguyên không ngừng nổ tung trong không gian. Rõ ràng kinh nghiệm đấu pháp của họ đều vô cùng phong phú, các loại thần thông đánh vào nhau, từ đầu đến cuối đều không làm gì được đối phương.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, hai người này đang liều mạng.

Hắn có chút khó hiểu, đều bị nhốt ở Đại Kính qua bích cốc, sao còn tự hao tổn như vậy? Sao không nghĩ cách phá vỡ Đại Kính qua bích cốc, cùng nhau xông ra ngoài?

“Bành!” Một tia huyết quang nổ tung trên đài đấu pháp, là một viên phật châu của tu sĩ mập mạp bắn xuyên qua bả vai của nam tử tóc dài. Nhưng mà tu sĩ mập mạp kia cũng không tốt hơn là bao, bị trường thương của đối phương đâm một phát sâu vào ngực mình.

Chương 1589: Người quen ở Thiên Nhai.

Lam Tiểu Bố hỏi thăm một tu sĩ Hợp Thần ở bên cạnh, “Vị đạo hữu này, hai người kia tại sao lại muốn đánh nhau ở đây? Phường thị Tiểu Thiên Nhai này mặc kệ sao?”

Tu sĩ Hợp Thần này nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, tương đối lạ mặt, hắn ta đoán có lẽ cũng là người mới tới, bởi vì ở Đại Kính qua bích cốc, thường xuyên có gương mặt xa lạ xuất hiện, đều từ thông đạo hư không ở các nơi trong vũ trụ mênh mông truyền tống đến.

Mặc dù hắn ta không muốn để ý đến Lam Tiểu Bố, nhưng khi nhìn thấy Thiển Kỳ Thánh Nhân đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, ánh mắt hơi rụt lại, đây tuyệt đối là cường giả. Hắn ta nhanh chóng dời mắt khỏi người Thiển Kỳ Thánh Nhân, cười nói, “Hai người này một người là từ Đạo Đình minh, một người là từ Thiên Nhai minh. Ở phường thị Tiểu Thiên Nhai này ai ai cũng biết người Đạo Đình minh và Thiên Nhai minh thế bất lưỡng lập, thường thường vì đủ loại vấn đề mà đánh nhau, lần này là vì tranh chấp vị trí của một cửa hàng, cho nên mới lên đài đấu pháp giải quyết.”

Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, “Ai là người Đạo Đình minh?”

“Tu sĩ tóc dài kia là người Đạo Đình minh, còn tu sĩ dùng pháp bảo phật châu kia chính là người Thiên Nhai minh.” Tu sĩ Hợp Thần cảnh này có chút bất đắc dĩ trả lời…

“Vì sao không thấy minh chủ của Đạo Đình minh đến?” Thần niệm Lam Tiểu Bố đã sớm quét qua, nơi này không có Triệu Công Minh.

“Triệu minh chủ đã ra ngoài hơn một tháng vẫn chưa về, có lẽ đã có chuyện gì đó quấn thân rồi.” Tu sĩ Hợp Thần cảnh này sau khi trả lời xong, không muốn tiếp tục trả lời mấy câu hỏi sau của Lam Tiểu Bố nữa, dứt khoát bước ra xa.

Lam Tiểu Bố không quản đến gia hỏa này, nếu tu sĩ tóc dài là người của Đạo Đình minh, đợi lát nữa sau khi đáu pháp kết thúc, hắn sẽ bước lên trước hỏi một chút.

Vào giờ pthú này, mười tám viên phật châu của tu sĩ mập mạp đột ngột hóa thành ba đạo phật châu tuyến, ba đạo phật châu tuyến này đã khóa hết toàn bộ không gian này. Giờ phút này đừng nói là nam tử tóc dài kia, cho dù là những tu sĩ đang đứng bên ngoài đài đấu pháp cũng cảm thấy không gian bắt đầu cô đọng lại, một loại lực lượng trói buộc đáng sợ bao trùm đến. Rõ ràng là loại trói buộc quy tắc Không Gian này đang trải rộng ra.

“Liên Châu Tỏa Không…” Có người biết được lai lịch của môn thần thông này, không nhìn được thốt lên.

Lam Tiểu Bố cũng đã từng nghe nói đến Liên Châu Tỏa Không , là đại thần thông phật môn, cái này là liên tục khóa không, có nghĩa là một khi khóa không, vùng không gian này sẽ liên tục bị khống chế trong thời gian ngắn. Tất cả mọi thứ trong vùng không gian này, đều chỉ có thể mặc cho xâm phạm.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thán, hắn rất muốn ra tay cứu giúp, nhưng hắn không biết quy củ của nơi này. Hai người đấu pháp, nếu như ra tay cứu giúp, cho dù có cứu được nam tử tóc dài, cuối cùng chỉ sợ cũng sẽ bị tất cả mọi người khinh thường và chống đối.

Giò phút này Lam Tiểu Bố chỉ tính toán đợi lát nữa sẽ cứu Nguyên Thần của nam tử tóc dài này, với đống đồ tốt trên người hắn, chỉ cần có Nguyên Thần, vẫn có thể sống sót.

Ngay cả chính Lam Tiểu Bố cũng không xem trọng nam tử tóc dài này, khi một đạo phật châu tuyến xuyên qua mi tâm của hắn ta, thế mà hắn ta lại có thể tránh thoát khỏi không gian Liên Châu Tỏa Không, trường thương hóa thành một vòng xoáy thương thế cuồng bạo.

Mười tám viên phật châu hầu như chỉ trong chớp mắt đã bị vòng xoáy trường thương này cuốn đi, không gian bị mười tám viên phật châu khóa lại trong nháy mắt đã thông thoáng. Mà giờ phút này thanh trường thương trong vòng xoáy kia, lại đột ngột lao ra khỏi thương mang đánh về phía mi tâm nam tử mập mạp.

Lĩnh vực của nam tử mập mạp bị vòng xoáy từ trường thương này xé rách, bây giờ hắn cũng giống như đối phương lúc trước, bị thần thông vòng xoáy Thương Đạo này khóa lại, giờ phút này chỉ có thể trơ mắt nhìn trường thương của đối phương xé rách mi tâm của mình.

Sự thay đổi trong chớp mắt này, hầu như tất cả mọi người đều không thể phản ứng kịp.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, thần thông tốt, đây tuyệt đối là lĩnh vực thần thông Thương Đạo đỉnh cấp, tu sĩ mập mạp kia chết chắc rồi.

Nhưng vào đúng lúc này, một cái quyền ảnh vô cùng to lớn xuất hiện ở trên đài đấu pháp, cái quyền ảnh này đánh về phía nam tử tóc dài.

Gia hỏa thi triển quyền ảnh này có thực lực còn mạnh hơn nam tử tóc dài, giờ phút này nam tử tóc dài hầu như đã được ăn cả ngã về không, đâu thể nào chống lại được đạo quyền ảnh này.

Oanh! Thương mang tán loạn, thân hình nam tử tóc dài bay ngược ra ngoài. Tu sĩ mập mạp của Thiên Nhai minh vẻ mặt kinh hoảng lùi đến biên giới đài đấu pháp, vừa rồi nếu không không có người ra tay giúp đỡ, hắn ta chết chắc ròi.

Không đợi nam tử tóc dài này rơi xuống đất, một đạo đao mang đáng sợ dã bổ xuống từ hư không, trực tiếp chém về phía cổ của nam tử tóc dài này. Gia hỏa này phá hư cuộc đấu pháp trên đài đấu pháp còn chưa nói, bây giờ còn muốn thừa cơ giết chét nam tử tóc dài này.

Lam Tiểu Bố giận dữ, hắn không chút do dự đánh ra mười mấy đạo Thần Hồn Thứ, cùng lúc đó lấy Thất âm Kích ra, hóa thành một mảnh kích mang đánh tới.

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự kỳ quái của cái cấm chế phòng ngự của đài đấu pháp này, Phòng Ngự Thần Trận cấp chín, vậy mà chỉ đề phòng người ở bên trong đài đấu pháp bị đánh ra, hoàn toàn không ngăn cản người bên ngoài đánh vào. Không ngờ được, trên dài đấu pháp này, người bên ngoài lại có thể ra tay can thiệp, thậm chí còn có thể ra tay giết chết người đấu pháp ở trên đài đấu pháp, đúng là sống lâu mới có thể gặp được.

Oanh! Thần nguyên đáng sợ nổ tung trong hư không, đạo vận bị xé thành mảnh nhỏ, không gian cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Sắc mặt nam tử tóc dài tái nhợt cầm trường thương của mình đứng sang một bên, hắn biết mình vừa được người cứu, nếu không thì vừa rồi hắn đã mất mạng rồi.

Chương 1590: Người quen ở Thiên Nhai. (2)

Lam Tiểu Bố lại xòe tay ra cuốn mười tám viên phật châu đi, sau đó nhìn chằm chằm người trước mặt. Đây là một nam tử có sắc mặttrắng bệch, dáng người cao to, chỉ sợ thực lực là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Ngươi lại dám can thiệp đến chuyện đấu pháp trên đài đấu pháp, ngươi muốn chết à?” Nam tu có thân hình cao to kia nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút sát ý. Nhưng mà hắn ta không ra tay, hắn ta biết rõ thực lực của Lam Tiểu Bố không hề kém hơn hắn ta, vừa rồi trong khoảnh khắc kia, hắn ta ra tay trước nhưng kết quả lại bị thiệt nhỏ. Nếu không phải hắn ta xem đúng thời cơ, thức hải của hắn ta có khi đã bị đối phương xé rách.

Không phải là thần nguyên và lĩnh vực của hắn ta không đủ, mà là đối phương lại có thủ cđoạn công kích thần thức.

Tu luyện đến cấp bậc như bọn hắn, thủ đoạn công kích thần thức trên cơ bản đều sẽ kém đi, có thể đánh được đến thức hải của một Chuẩn Thánh, cái này thật đáng sợ, đây tuyệt đối là thần thông công kích thần thức cao cấp nhất. Đấu pháp với loại người này phải thường xuyên cẩn thận, bởi vì một khi vô ý một chút sẽ bị đối phương xé nổ.

“Ngớ ngẩn.” Lam Tiểu Bố khinh thường mắng một câu, lúc này mới chuyển hướng nam tử tóc dài.

Nam tử tóc dài kia đã thong thả bước đến, hắn ôm quyền đối với Lam Tiểu Bố, “Bắc Ký đa tạ ơn cứu mạng của đạo hữu, nếu như không phải đạo hữu ra tay cứu giúp, ta đã bị đồ vô sỉ kia đánh lén giết chết rồi.”

“Dám quản đến chuyện của Thiên Nhai minh, tiểu tử mới tới, sống có vẻ hơi lâu rồi đó.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy hai người từ nơi xa bước đến.

Gia hỏa trước mặt này có tướng mạo rất cổ quái, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy người mắt vuông, gia hỏa này thật sự có một đôi mắt vuông, nhìn như một thiết bị trí năng. Trừ đặc thù mắt vuông ra, da thịt trên người thì khô quắt, khiến người ta thấy rất không thoải mái. Tóc màu xám, giống như là người rơm nhét vào trong đống rác, không cẩn thận bị người quét rác quét ra ngoài.

Càng khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc hơn là, tu sĩ đi theo sau người mắt vuông này hắn lại biết.

“Bằng hữu, gia hỏa trước mặt này chính là minh chủ của Thiên Nhai minh, Ha Khô Thánh Nhân, thực lực rất mạnh. Ở sau hắn là gia hỏa mới đến đây các đây không lâu, tên là Đồ Võng.” Bắc Ký ở bên cạnh Lam Tiểu Bố vội vàng nói ra.

“Đi xuống trước rồi nói tiếp.” Thất âm Kích trong tay Lam Tiểu Bố vung lên một cái, hộ trận cấp chín này trực tiếp bị Thất âm Kích của hắn xé rách, sau đó Lam Tiểu Bố xuất hiện bên cạnh Thiển Kỳ.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng xé rách cấm chế hộ trận cấp chín của đài đấu pháp, tất cả mọi người đều âm thầm kinh hãi. Cấm chế thần trận cấp chín, cái này có thể tùy tiện xé rách sao. rõ ràng đây ít nhất cũng phải là một Thần Trận Đế cấp chín. Thần TRận Đế cấp chín, vậy thì không gây thì tốt nhất là đừng trêu chọc đến.

Bắc Ký cũng vô cùng kinh hãi, tuổi tác của Lam Tiểu Bố nhìn như không lớn, nhưng lại có thể dễ dàng xé rách thần trận cấp chín này.

Những người xem náo nhiệt xung quanh nhanh chóng tránh đi, có lẽ mọi người đều beiét, một trận ác chiến sắp bắt đầu.

Chuyện này vẫn thường gặp ở phường thị Tiểu Thiên Nhai, phường thị Tiểu Thiên Nhai, cứ hai ba ngày là lại ác chiến. Nếu không thì phường thị Tiểu Thiên Nhai cũng sẽ không bị tàn phá đến mức độ này.

“Là ngươi?” Đồ Võng cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong mắt hắn ta vô cùng vui mừng.

Ở Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố là bá chủ một phương, nhưng ở nơi này không phải là Thiên Nhai, hôm nay hắn ta không ép khô toàn bộ thứ trên người Lam Tiểu Bố, Đồ Võng hắn quả thật đã đi uổng công một chuyến rồi. Hắn ta biết rõ Lam Tiểu Bố giàu có như thế nào, trên người còn có loại đạo quả như Ngũ Thải Tiên Chi.

“Đồ Võng đạo hữu, ngươi biết sâu kiến này?” Ha Khô Thánh Nhân kinh ngạc hỏi một câu.

Đồ Võng cười he he, “Cho dù tiểu tử này có hóa thành tro thì ta cũng nhận ra, hắn ở Thiên Nhai đã lừa đi của ta một đống Thần Linh mạch cực phẩm, không chỉ như vậy, còn hố Hủy Diệt Thánh Nhân và Trớ Chú Thánh Nhân một phen.”

“Hắn chính là sâu kiến Thiên Thần cảnh ngộ nhập vào Thiên Nhai, trên người còn có một đống đạo quả mà ngươi đã nói đến lúc trước sao?” Hai mắt Ha Khô Thánh Nhân sáng lên, giờ phút này trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố đang tỏa sáng lập lánh, thật sự giống như ngọn núi vàng. Mặc dù hắn ta cũng là tu sĩ Thiên Nhai, nhưng mà khi hắn ta rời khỏi Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố còn chưa đến Thiên Nhai.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đồ Võng, cười ha ha, “Họ Đồ kia, ta còn cho rằng những năm qua ngươi đã trưởng thành hơn một chút, không ngờ đã nhiều năm như vậy, ngươi càng lăn lộn thì lại càng kém đi rồi. ĐỢi lát nữa Bố gia nhà ngươi sẽ cho ngươi biết, kết cục của việc bán hàng giả là như thế nào.”

Đồ Võng cười lạnh, “Tiểu tử, hôm nay ta phải nhìn xem ngươi làm thể nào để thoát khỏi Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của bản thánh.”

“Thiển Kỳ tiền bối, ngươi nhìn chằm chằm tên Ha Khô kia giúp ta, hôm nay ta phải dạy dỗ tên họ Đồ này.” Lam Tiểu Bố tiến lên một bước.

Có lẽ Đồ Võng vẫn còn là Chuẩn Thánh, chỉ cần còn chưa đến Thánh Nhân cảnh, hắn có thể đánh được rồi.

Thiển Kỳ gật đầu, nhìn chằm chằm Ha Khô Thánh Nhân, trong miệng thì nói, “Không cần lo lắng tên Ngụy Thánh này, ta đảm bảo hắn không thể nào quấy rầy đến ngươi được.”

Trước đó nàng vẫn không thể nào nhìn thấu được tu vi cụ thể của Lam Tiểu Bố, nhưng một kích vừa rồi của Lam Tiểu Bố có thể ngăn cản được gia hỏa có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy có thể thấy được thực lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối có thể đối kháng với Đồ Võng.

Chương 1591: Thần thông va chạm

Ha Khô Thánh Nhân nhìn thấy Thiển Kỳ, ánh mắt nghiêm túc, lĩnh vực của hắn ta không chút do dự ập về phía Thiển Kỳ.

Oanh! Lĩnh vực của Ha Khô Thánh Nhân và Thiển Kỳ Thánh Nhân va chạm vào nhau, đạo vận tung hoành trong không gian, quy tắc bị xé rách vô cùng đáng sợ. Ha Khô Thánh Nhân lui về sau mười mấy mét rồi không ra tay nữa, hắn ta biết cho dù có ra tay, cũng không thể làm gì được Thiển Kỳ Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ khiến Tiểu Thiên Nhai bị hủy đi mà thôi.

Ha Khô Thánh Nhân không tiếp tục ra tay, Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng không động. Lam Tiểu Bố rốt cuộc muốn làm thế nào, nàng cũng không rõ. Bây giờ nàng chỉ cần ngăn không cho Ha Khô quấy rầy đến Lam Tiểu Bố là được rồi.

“Ha ha, tốt, tốt…” Nhìn thấy lĩnh vực của Thiển Kỳ Thánh Nhân có thể ngăn trở Ha Khô Thánh Nhân, Bắc Ký cười ha ha, nói mấy chữ tốt.

Trên thực tế ở Tiểu Thiên Nhai, thực lực của Đạo Đình minh so với Thiên Nhai minh thì yếu hơn một chút. Chủ yếu là do tên Ha Khô Thánh Nhân trước mắt này, không có người nào là đối thủ của hắn ta. Bây giờ lại có một cường giả không hề yếu hơn Ha Khô Thánh Nhân đến đây, chuyện này đối với Đạo Đình minh mà nói chính là chuyện vô cùng tốt.

Cho dù cuối cùng Thiển Kỳ Thánh Nhân vẫn không gia nhập Đạo Đình minh, chỉ cần ở tại nơi này, vậy thì nhất định có thể ngăn cản được Ha Khô Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố không hề lo lắng cho Thiển Kỳ Thánh Nhân một chút nào, mặc dù hắn chỉ là một Hợp Thần cảnh, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được, Ha Khô sẽ không mạnh bằng Thiển Kỳ Thánh Nhân.

Đồ Võng nhìn thấy Ha Khô Thánh Nhân không còn tiếp tục ra tay nữa, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, “Chẳng lẽ nữ tử đi cùng Lam Tiểu Bố này có thực lực không thua gì Ha Khô?”

Nhưng mà Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đã cuốn về phía hắn ta, khiến hắn ta không thể nào tiếp tục quan sát thực lực của Thiển Kỳ Thánh Nhân.

“Có khí phách.” Đồ Võng xòe tay ra, Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao cuốn theo đao thế cuồng bạo khóa lấy Lam Tiểu Bố, đao ý nổ tung tạo ra chín đạo pháp tắc Đao Đạo, chín đạo đao tắc này chỉ trong chớp mắt đã khóa vùng không gian này lại.

Hắn ta không tin, trong khoảng thời gian ngắn này, Lam Tiểu Bố có thể từ Thiên Thần cảnh tăng lên đến cảnh giới có thực lực không kém gì hắn ta.

Lúc trước ở Thiên Nhai, hắn ta không có cách nào cả, bởi vì sau khi bị tiêu hao ở Thiên Nhai thì không thể nào khôi phục được, nơi này thì không phải là Thiên Nhai, hắn ta phải dạy dỗ tiểu tử này làm người như thế nào. Đừng nói là Lam Tiểu Bố nhất định không thể nào phá vỡ được không gian chín đạo đao tắc của hắn ta, cho dù Lam Tiểu Bố có phá được, hắn ta cũng phải để Lam Tiểu Bố biết, cái gì là cường giả tiền bối.

Mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố không bằng Đồ Võng, nhưng hắn cảm ngộ quy tắc thiên địa tuyệt đối không kém hơn đối phương. Bởi vì hắn vẫn không ngừng hoàn thiện Trường Sinh Quyết của mình, có bất kỳ vấn đề nào không thể giải quyết được, có thể thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Thời gian dài trôi qua, Lam Tiểu Bố cảm ngộ quy tắc thiên địa đã sớm mạnh hơn phần lớn tu sĩ. Chỉ là tu vi của hắn rất thấp, còn chưa chứng đạo CHuẩn Thánh, một khi chờ hắn chứng đạo Chuẩn Thánh, Đồ Võng hoàn toàn không đủ để hắn dạy dỗ. Còn tu vi của Đồ Võng, hắn thật sự không để trong lòng.

Lúc trước khi hắn là Thiên Thần cảnh, hắn chẳng khác nào đã gián tiếp giao thủ với Thánh Nhân. Cảm nhận được đạo vận của Thánh Nhân, thậm chí còn dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt cảm ứng của Thánh Nhân. Cho dù lúc đó bị chênh lệch mấy giới vực, nhưng dù sao hắn cũng đã trải qua. Bây giờ hắn là Hợp Thần cảnh, đối thủ lại là Đồ Võng ngay cả Ngụy Thánh cũng không bằng, hắn có gì mà e ngại.

Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của Đồ Võng vừa lấy ra, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quy tắc không gian thay đổi, pháp tắc Đao Đạo của đối phương tuyệt đối không phải là chín đạo, mà là mười tám đạo.

Khi kích đào sát thế từ Thất âm Kích của hắn đụng vào đao thế của đối phương, hắn tuyệt đối sẽ rơi vào thế hạ phong. Thất âm Kích của hắn vốn chính là một món pháp bảo bị hỏng, mà Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của đối phương lại là Linh Bảo đỉnh cấp, còn có chín đạo pháp tắc Đao Đạo ẩn. Một khi hắn rơi vào hạ phong, ai biết được chín đạo đao tắc ẩn kia có thừa cơ lấy đi luôn mạng nhỏ của hắn hay không?

Nghĩ đến đây, kích mang do Thất âm Kích cuốn lên trong nháy mắt đã tán loạn, Thất âm Kích cũng bị Lam Tiểu Bố cắm trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đấm ra một quyền, Vũ âm Sát trong Thất Sát thần thông!

Chờ trận chiến này qua đi, hắn nhất định phải luyện chế ra pháp bảo của mình.

“Đáng chết!” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lâm thời vứt bỏ kích đổi sang dùng quyền, Đồ Võng hừ lạnh một tiếng, chín đạo đao tắc lại càng lạnh lẽo hơn.

Những người xung quanh cũng im lặng, trong loại đại chiến này, vậy mà lại lâm thời thay đổi thần thông, đây là điều vô cùng tối kỵ. Loại biến đổi thần thông này, sẽ khiến mình đang chiếm ưu thế thì lập tức bị đối phương áp chế.

Mặc dù thực lực của Đồ Võng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng hắn ta đã quyết định, hắn ta nhất định phải dùng một chiêu thần thông này khống chế được Lam Tiểu Bố, sau đó mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra. người khác không biết Lam Tiểu Bố giàu có như thế nào, nhưng mà hắn ta thì biết rất rõ.

Khi Lam Tiểu Bố đấm ra một quyền, chín đạo pháp tắc đao đạo lại càng điên cuồng bùng sát ý trong không gian lên cao, hoàn toàn khóa chặt vùng không gian của Đồ Võng và Lam Tiểu Bố lại.

Tất cả tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát chỉ có thể cảm nhận được một loại đao ý cắt chém, thần niệm chỉ cần hơi đến gần một chút, cũng sẽ bị loại đao ý đáng sợ này xé rách, đây tuyệt đối là thần thông Đao Đạo cao cấp nhất.

Thiển Kỳ Thánh Nhân biến sắc, nàng cũng không ngờ Lam Tiểu Bố lại đột nhiên thay đổi thần thông như vậy. Nhưng mà nàng cũng hiểu rõ cho dù mình có nhúng tay vào cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, chỉ cần nàng có chút hành động, Ha Khô Thánh Nhân nhất định cũng sẽ ra tay theo.

Lam Tiểu Bố cảm nhận pháp tắc Đao Đạo của đối phương càng lúc càng sắc bén, biết bản thân mình đã không làm sai, quyền thế của Vũ âm Sát không hề giữ lại mà đánh ra.

Nếu không có Thiển Kỳ Thánh Nhân, hắn sẽ không dám làm như vậy, chỉ cần có Thiển Kỳ Thánh Nhân đứng ở đây áp trận, hắn không sợ có người nào nhúng tay vào trận chiến này.

Chương 1592: Thần thông va chạm (2)

Lam Tiểu Bố vừa bắt đầu thi triển thần thông quyền đạo, mọi người còn mặc niệm vì Lam Tiểu Bố, nhưng sau khi một quyền này của Lam Tiểu Bố hoàn toàn bạo phát ra, tất cả mọi người sững sờ nhìn thần thông của hai bên va chạm vào nhau trong không gian.

Vùng không gian này vốn có chút tối tăm mờ mịt, sau một quyền thần thông này, không gian tối tăm mờ mit lại càng âm trầm hơn.

Cái không gian âm trầm mông lung này tràn đầy hơi thở tử vong, tựa như quyền thế của Lam Tiểu Bố sắp ngăn chặn đao thế của Đồ Võng. Nhưng rất nhanh, tử khí đã đã bị đao khí sát thế bàng bạc cuốn lên tận trời, pháp tắc Đao Đạo lại càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Có người còn đang cảm thán, một quyền này của Lam Tiểu Bố tuyệt đối là thần thông đỉnh cấp, nếu như ngay từ đầu đã dùng một quyền này, nói không chừng có thể nghiền ép được sát thế chín đạo đao tắc của Đồ Võng.

Đồ Võng ở trong không gian thần thông Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố, hắn ta hiểu hơn ai hết một quyền này của Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào. Hắn ta cảm thấy tất cả mọi quy tắc trong không gian này cũng bắt đầu biến hóa, hắn ta thậm chí còn cảm nhận một loại ý lạnh nhàn nhạt.

Pháp tắc thần thông của một quyền Lam Tiểu Bố này càng ngày càng dày nặng, Đồ Võng cảm nhận được ý lạnh càng ngày càng mãnh liệt. Sinh cơ hầu như đã dần tản mát mất trong không gian, một loại ảm đạm ập tới…

Đây là một sự bi thương, trong lòng Đồ Võng giật mình, vậy mà hắn ta lại cảm nhận được loại hơi thở tử vong kia, chín đạo đao tắc của hắn ta tựa như đang bị thu ý bi thương này hạn chế đè ép lại.

Đồ Võng biết hắn ta đã xem thường Lam Tiểu Bố, giờ phút này hắn ta không chút do dự thiêu đốt tinh huyết của mình, chín đạo đao tắc lại từ không gian Tử Vong tối tăm mờ mịt dâng lên, sát thế lại càng bàng bạc. Không chỉ như vậy, trong chín đạo đao tắc này lại có chín đạo đao mang khác đánh ra.

Mười tám đạo đao mang hoàn toàn khóa chặt không gian sinh tồn của Lam Tiểu Bố, giờ phút này không có ai cho rằng Lam Tiểu Bố có thể thoát khỏi sự vây giết của mười tám đạo đao tắc này. Có một khoảng thời gian, thanh thế từ một quyền thần thông Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố cũng khiến mọi người kinh hoảng, nhưng bây giờ bị mười tám đạo đao tắc của Đồ Võng khóa lại, Lam Tiểu Bố chắc chắn phải chết rồi.

Chỉ có Đồ Võng đang ở trong không gian đó mới sắc mặt tái nhợt, hắn ta hoài nghi Lam Tiểu Bố không phải là Hợp Thần cảnh như hắn ta đoán, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bởi vì sau khi mười tám đạo đao tắc của hắn ta đánh ra, đao thế từ thần thông của hắn ta chẳng những không thể ngăn cản được không gian quyền thế của Lam Tiểu Bố, mà lại khiến hắn ta cảm thấy hơi thở tử vong trong không gian của hắn ta và Lam Tiểu Bố càng lúc càng đậm, chỉ cần hắn ta không thể kiên trì được, vậy mười tám đạo đao tắc từ Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao này của hắn ta sẽ bị triệt tiêu trong không gian của đối phương.

Đồ Võng điên cuồng cuốn Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của mình lên, hắn ta mơ hồ cảm thấy thần thông của Lam Tiểu Bố không phải chỉ khóa mười tám đạo đao tắc của hắn ta đơn giản như vậy.

Đồ Võng vừa mới nghĩ đến đây, quy tắc Quyền Đạo của Lam Tiểu Bố đã va cham với pháp tắc Đao Đạo của hắn ta. Trong lòng Đồ Võng lạnh đi, đây là một loại thần thông sát thế phù hợp với ý cảnh thiên địa đại đạo.

Mười tám đao đạo vừa rồi còn đang ngập trời đã hoàn toàn bị triệt tiêu trong không gian mông lung mờ mịt vô cùng vô tận này, đạo vận Quyền Đạo cuốn lên thu ý đã không thể nào ngăn cản được.

Hơi thở tử vong càng lúc càng rõ ràng nặng nề, Đồ Võng thậm chí còn cảm thấy chỉ cần cái thu ý này tiêu tán, khí lạnh quét đến, chính mình cũng không thể nào tránh thoát được.

Phải đi nhanh thôi!

Đồ Võng vừa mới nghĩ đến đây, thu ý trong không gian đã hoàn toàn tiêu tán, một loại lạnh lẽo đáng sợ bao trùm đến. Tất cả mọi sinh cơ cũng bắt đầu tiêu tán…

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

Sắc mặt Ha Khô Thánh Nhân đại biến, hắn ta sao có thể không biết lúc thần thông của Đồ Võng và Lam Tiểu Bố va chạm vào nhau thì đã không ổn, mới vừa rồi mười tám đạo đao tắc còn đang khí thế bàng bac, giờ phút này đã biến mất không còn gì.

Hắn ta không chút do dự xông lên, chỉ là hắn ta vừa mới vọt lên được một nửa, pháp bảo của Thiển Kỳ Thánh Nhân đã quét đến.

“Bạo!” Chần chừ một chút, mình đương nhiên sẽ bị giết chết. Đồ Võng cuối cùng cũng không lo đến chuyện gì khác nữa, đạo vận cuốn lên, mười tám đạo đao tắc Đao Đạo nổ tung.

Rầm rầm rầm! Đạo vận trong không gian bị xé rách, quy tắc vỡ nát, thần nguyên hầu như muốn phá hủy toàn bộ vùng không gian này.

Từng đạo pháp tắc Đao Đạo xé rách không gian thần thông của Vũ âm Sát, thu ý tán loạn, trời đông giá rét biến mất.

Lam Tiểu Bố bay ngược ra ngoài trăm trượng, khi cả người rơi xuống đất, khóe miệng tràn ra một vết máu. Hắn thầm nghĩ đáng tiếc, cảnh giới của hắn vẫn còn hơi thấp. Nếu không thì, cho hắn thêm ba giây nữa, hắn có thể đánh Đồ Võng trọng thương, thậm chí là xử lý đối phương, đâu thể nào để Đồ Võng có khả năng tự bạo thần thông đao tắc?

Sắc mặt Đồ Võng tái nhợt, quần áo bị Vũ âm Sát xé rách thành bã vụn. Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao bị hư hỏng rơi xuống mặt đất, tay của hắn ta còn đang run nhè nhẹ.

Vừa rồi thật sự là hắn ta đã phá được Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố, nhưng Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của hắn ta cũng bị mất đi một nửa uy lực. Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của hắn ta có thể bộc phát ra được mười tám đạo đao tắc Mẫu Tử, đặc biệt là khi chín đạo đao tắc Mẫu Tử trước khóa chặt, chín đạo đao tắc sau sẽ đột nhiên bộc phát, phần lớn thời gian cũng có thể chém giết đối thủ, nhưng hôm nay, hắn ta chẳng những không chém giết được đối thủ, còn hủy đi chín đạo đao tắc Tử. Từ nay về sau, Cửu Hoàn Mẫu Tử Đao của hắn ta nhiều nhất chỉ có chín đạo đao tắc, không thể nào bộc phát ra mười tám đạo đao tắc được nữa.

Tu sĩ đứng bên ngoài quan sát đều im lặng, sau khi mười tám đạo đao tắc bộc phát ra, tất cả mọi người đều đã nghĩ, Lam Tiểu Bố chắc chắn phải chết, cho dù không chết cũng phải bị trọng thương trí mạng. Nhưng mà mười tám đạo đao tắc kia đảo mắt đã bị thần thông Quyền Đạo của Lam Tiểu Bố diệt đi, còn chưa đợi đám người này kịp phản ứng lại, hai bên đã có kết quả.

Chương 1593: Ta là Đạo Quân

Lam Tiểu Bố lại quay trở về, lúc này cầm Thất âm Kích lên, kích mang nổ tung rõ ràng là đang ập về phía Đồ Võng.

Sắc mặt Đồ Võng tái nhợt, hắn ta biết nếu tiếp tục đánh nữa, mạng nhỏ của mình sẽ phải bỏ lại đây rồi, Lam Tiểu Bố rõ ràng chỉ là Hợp Thần cảnh, nhưng sao thực lực lại đáng sợ như vậy?

“Dừng tay, ta nhận thua.” Đồ Võng vội vàng kêu lên, đồng thời lấy một cái lá chắn ra.

“Ngươi nói đánh là đánh, ngươi nói nhận thua là nhận thua sao?” Lam Tiểu Bố chẳng hề dừng lại một chút nào, Thất âm Kích vẫn đánh về phía Đồ Võng.

Sự thật thì trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hiểu rõ, Ha Khô Thánh Nhân của Thiên Nhai minh nhất định sẽ không để hắn giết chết Đồ Võng.

Quả nhiên, nhìn thấy sát ý mênh mông của Lam Tiểu Bố phóng về phía Đồ Võng, Ha Khô Thánh Nhân biến sắc lập tức nói, “Vị đạo hữu này, nếu như Đồ Võng đã nhận thua, ngươi lại cứ muốn ra tay, chẳng lẽ muốn phá hỏng quy củ hay sao?”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, nơi này có quy củ sao? Vừa rồi khi Bắc Ký ở trên đài đấu pháp đấu pháp, không phải có người can thiệp trợ giúp đối thủ sao?

“Bằng hữu, ngươi giết ta cũng chẳng có lợi gì cho ngươi cả, ta chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Ngươi chắc hẳn là mới tới nơi này, nếu như ngươi trực tiếp giết ta, Ha Khô Thánh Nhân nhất định sẽ phát động đại trận ở nơi này, nhốt ngươi lại… Thực lực của Đạo Đình minh ở nơi này kém xa Thiên Nhai minh." Đồ Võng vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, vừa truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Cảm nhận được từng luồng khí thế dao động từ sâu trong Tiểu Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố biết Đồ Võng không hề lừa hắn. Thực lực Đạo Đình minh của lão Triệu ở nơi này qua thật không bằng Thiên Nhai minh, nếu không thì sẽ không có người can thiệp vào đấu pháp.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cười ha ha, "Đồ Võng, lúc trước ngươi bán công pháp giả cho ta, có phải nên bồi thường chút gì đó cho ta hay không?"

TRong lòng Đồ Võng mắng to, nhưng hắn ta biết, cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố kiêng kỵ hắn ta, hắn ta cũng không thể hoàn toàn trở mặt với Lam Tiểu Bố, bởi vì thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta. Chỉ cần hắn ta dám rời khỏi Tiểu Thiên Nhai, nhất định sẽ bị Lam Tiểu Bố phục kích.

Càng quan trọng hơn là, trong lòng Đồ Võng sợ hãi. Lúc trước Lam Tiểu Bố có tu vi gì? Lúc này mới qua bao lâu chứ, đã bước vào Hợp Thần cảnh, hơn nữa trên thực lực còn áp ché hắn ta. Qua một khoảng thời gian nữa, chờ Lam Tiểu Bố chứng đạo Chuấn Thánh, Đồ Võng hắn ta đâu còn cơ hội trốn thoát khi đấu pháp với Lam Tiểu Bố nữa.

Nghĩ đến đây, Đồ Võng chỉ có thể đè ép sự khó chịu trong lòng xuống nói, "Đạo hữu, trước đó quả thật là ta không đúng, nhưng ta đã bồi thường cho ngươi hai đầu Thần Linh mạch cực phẩm, còn có hai mươi đầu Thần Linh mạch thượng phẩm. Ngươi không thể vì một chuyện mà bắt ta bồi thường hai lần.”

Lam Tiểu Bố cũng hơi khó hiểu, hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Đại Vẫn Mệnh Thuật một lần nữa, vừa rồi hắn nhắc đến chuyện này, trong giọng điệu của kẻ này tựa như vẫn không hề biết mình đã mất đi Đại Vẫn Mệnh Thuật. Còn nữa, nếu như gia hỏa này thật sự có Đại Vẫn Mệnh Thuât, vừa rồi tại sao lại không dùng?

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ban đầu ở Thiên Nhai, ta thế đơn lực bạc, không có ai giúp đỡ, chỉ có thể để ngươi bồi thường một chút trước. ngươi hẳn phải biết, lúc trước ta đòi là mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm, ngươi chỉ lấy ra được hai đầu, Thần Linh mạch thượng phẩm ngươi cũng chỉ mới đưa một phần năm. Nếu như chỉ là như vậy thì cũng thôi đi. Ngươi lại còn châm ngòi tên gia hỏa Tam Oa kia ra tay với ta, sau đó ta có đến đập ổ chó của ngươi, chỉ là không tìm được ngươi mà thôi.”

Đồ Võng âm thầm hối hận, sớm biết thế thì khong nên trêu chọc gia hỏa này, hắn đành bất đắc dĩ nói, “Ta ở Thiên Nhai thật sự là một người nghèo, nếu không thì cũng không lưu lạc đến mức này. Trên người ta chỉ có ba đầu Thần Linh mạch cực phẩm, ta đưa hết cho ngươi vậy.”

Lúc nói chuyện, Đồ Võng lại lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, bên trong chẳng những có ba đầu Thần Linh mạch cực phẩm, còn có mười sáu đầu Thần Linh mạch thượng phẩm. hắn cất chiếc nhẫn đi rồi nói, “Chuyện này như vậy là kết thúc, nhưng mà ta còn có mấy chuyện muốn hỏi đạo hữu một chút.”

Nghe được chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, trong lòng Đồ Võng nhẹ nhàng thở phào một hơi, đây là một kẻ điên, hắn ta thề sau này tuyệt đối sẽ không có bất kỳ liên hệ nào với gia hỏa Lam Tiểu Bố này. Nhìn những cường giả ở bên trong Thiên Nhai kia đi, HỦy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, Minh Thường Tiêu tu luyện thần thông nguyền rủa, có ai mà thoát khỏi tay hắn chứ?

“Đạo hữu xin cứ hỏi.” Đồ Võng mặc dù đã cất pháp bảo phòng ngự đi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng đề phòng. Tên trước mắt này xấu bụng vô cùng, chớ nhìn thấy hắn ta lăn lộn ở Thiên Nhai đã rất lâu. Ở trước mặt gia hỏa này, hắn ta chỉ cần không cẩn thận thì sẽ trúng chiêu ngay.

“Lão Đồ à…” Lam Tiểu Bố cất Thất âm Kích đi, giọng điệu trở nên vô cùng khách sáo.

Đồ Võng giật nảy mình, lại nữa rồi.

Lúc trước sau khi hắn ta bồi thường Thần Linh mạch cho đối phương, đối phương cũng khách sáo như vậy, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ với hắn ta, sau đó quay người đi thì lập tức đập cửa hàng của hắn ta. Kết quả hôm nay gặp mặt, còn không phải đánh hắn ta cho đến chết sao?

“Nếu như ngươi đã đến đây, chắc hẳn là đã vượt qua Thần Vị Môn rồi nhỉ? Nếu vượt qua Thần Vị Môn thì chắc hẳn đã có thần vị trong người rồi, sao mà lăn lộn vẫn thảm như vậy chứ, bị người ta phong ấn trong Đại Kính qua bích cốc.?” Lam Tiểu Bố thật sự không hiểu.

Thiên Nhai cũng không phải dễ dàng ra ngoài như vậy, hắn có thể đi được là nhờ Quan Hoan giúp đỡ,

Đồ Võng thở dài, “Thiên Nhai quả thạt không dễ ra ngoài, ta cũng không vượt qua Thần Vị Môn được.”

“Ngươi không vượt qua Thần Vị Môn thế thì ra ngoài như thế nào?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Đồ Võng, hắn cảm thấy Đồ Võng không thể nào so sánh với Quan Hoan được. Cho dù có là Quan Hoan cũng phải có sự trợ giúp cửa hắn mới có thể phá vỡ hư không.

Chương 1594: Ta là Đạo Quân (2)

KHông đợi Đồ Võng nói chuyện tiếp, ở đằng xa Ha Khô Thánh Nhân đã bước đến, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi thật sự không tệ, nếu như ngươi gia nhập Thiên Nhai minh ta, ta có thể cho ngươi làm phó minh chủ.”

Vừa rồi Ha Khô Thánh Nhân đã nhìn thấy rất rõ, mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố yếu hơn Thiển Kỳ Thánh Nhân, nhưng Thiển Kỳ Thánh Nhân rõ ràng đang nghe theo Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn Ha Khô Thánh Nhân cười ha ha, “Làm phó minh chủ cho ngươi, mặt của ngươi còn chưa lớn đến mức đó đâu.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố ôm quyền với các u sĩ nói, “Các vị đạo hữu, ta tin rằng ở nơi này có rất niều đạo hữu đã từng là cường giả đỉnh cao của một phương vũ trụ, bị nhốt ở một nơi nhỏ như thế này, thật sự là rồng bị giam trong vũng nước cạn, vô cùng uất nghẹn. Ta không giống với mọi người, bởi vì ta không bị nhốt ở trong này, là ta chủ động xé rách Phong Ấn Thần Trận ở bên ngoài đi vào. Mục đích ta đến đây chủ yếu là để tìm kiếm bằng hữu của ta...”

Nghe thấy là Lam Tiểu Bố chủ động tiến vào trong, đám người có chút rối loạn.

Chủ động tiến vào đây có nghĩa như thế nào? Điều đó có nghĩa là có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Ha Khô Thánh Nhân cau mày, lạnh lùng nói, “Ngươi nói ngươi chủ động tiến vào đây thì đúng là chủ động tiến vào đây sao? Nếu như ta đoán không sai, nơi này chính là liên hoàn thần trận cấp chín, có bảo vật Tiên Thiên trấn áp trận tâm, không chỉ như vậy, còn có cường giả đỉnh cấp bảo vệ trận cơ, ngươi dựa vào cái gì mà có thể chủ động tiến vào? Trong này cường giả như mây, cũng không có người nào có thể ra ngoài.”

Nghe thấy lời Ha Khô Thánh Nhân nói, rất nhiều người lập tức tỉnh táo lại, đúng vậy, thực lực của Lam Tiểu Bố quả thật không tệ, nhưng cũng chưa đến mức có thể tùy ý xé rách liên hoàn Phong Ấn Thần Trận cấp chín.

Lam Tiểu Bố trực tiếp nhảy lên đài đấu pháp, giọng nói tăng lên thêm một chút, “Có lẽ các vị còn chưa biết lai lịch của ta, ta tên là Lam Tiểu Bố, bây giờ là Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình...”

“Ngươi chính là Lam Đạo Quân?” Bắc Ký vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Bắc Ký, khi mình cứu được hắn, hắn cũng không kích động như thế này đâu.

Bắc Ký vội vàng nói, “Lam Đạo Quân, Triệu minh chủ sở dĩ lập nên Đạo Đình minh, chính là muốn liên thủ mọi người ra ngoài, sau đó giúp ngươi củng cố Đại Hoang Đạo Đình.”

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, vô cùng vui mừng nói, “Được, đa tạ các vị đạo hữu Đạo Đình minh. Chờ ta gặp mặt Triệu huynh, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này.”

“Quả thật là Lam Đạo Quân...”

Đám người cũng vô cùng kích động, mặc dù bọn hắn bị nhốt trong Đại Kính qua bích cốc, nhưng chuyện Lam Tiểu Bố được Thiên Đạo tán thành trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, bọn họ đương nhiên cũng biết. Nếu không thì Triệu Công Minh cũng sẽ không thành lập Đạo Đình minh. Chỉ là tất cả mọi người đều cảm thấy vị Đạo Quân Lam Tiểu Bố này có lẽ không thể kiên trì được lâu, lúc này mới không có bao nhiêu người tình nguyện gia nhập Đạo

Đình minh mà thôi.

Bây giờ vị Đạo Quân như Lam Tiểu Bố đã tự mình tiến vào Qua bích cốc, không chỉ như vậy, còn nói rằng có thể ra ngoài, tâm tính mọi người cũng thay đổi.

Lam Tiểu Bố có thể đi vào Qua bích cốc, trừ khi là bị những thánh môn ngoài kia ép nhót vào đây, nếu không thì đã cho thấy rõ Lam Tiểu Bố có thực lực để ra ngoài.

Nếu như quả thật có thể ra ngoài, còn đi theo bên cạnh Đạo Quân, đó là cơ hội lấy được chính quả đó.

“Lam Đạo Quân, chúng ta cũng muốn gia nhập Đạo Đình minh, không biết có được không?” Lập tức có người không nhịn được hỏi.

“Đúng, đúng. Chúng ta cùng nhau gia nhập Đạo Đình minh, sau đó liên thủ bảo vệ Đại Hoang Đạo Đình.” Chuyện gia nhập Đạo Đình minh vào lúc này, đông đảo tu sĩ đều muốn làm.

Ngay cả Ha Khô Thánh Nhân cũng khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong lòng suy nghĩ hận không thể quay ngược thời gian. Hắn ta cũng không phải muốn xưng vương xưng bá ở Tiểu Thiên Nhai này, một nơi cứt chim cũng không có, tài nguyên thiếu thốn, quy tắc mơ hồ, có cái gì hay mà xưng vương xưng bá chứ? Nếu như có thể ra ngoài, đồng thời trở thành Thánh Nhân của Đại Hoang Đạo Đình, đây chính là cơ duyên lớn.

Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Mọi người nếu muốn đi ra ngoài cùng ta, cũng không cần gia nhập Đạo Đình minh, trực tiếp gia nhập Đại Hoang Đạo Đình là được rồi. Nhưng mà mọi người không cần phải nôn nóng, có thể suy nghĩ thêm vài ngày. Tạm thời ta sẽ không ra ngoài, có một số việc ta còn cần phải hỏi thăm rõ ràng. Chờ đến khi ta ra ngoài, ta nhất định sẽ đến đây nói cho mọi người biết.”

“Đa tạ Đạo Quân.” Lần này lời Lam Tiểu Bố nói đã khiến đông đảo tu sĩ nói lời cảm tạ.

Lần này thật sự là thật lòng cảm tạ, ở một nơi chỉ lớn hơn cái rắm một chút này, có rất ít tài nguyên tu luyện khiến mọi người đấu pháp không ngừng. Một khi có thể rời khỏi nơi này, đây chính là trời cao ban ân mà.

Lam Tiểu Bố nhảy xuống khỏi đài đấu pháp, đi về phía Đồ Võng.

Ha Khô Thánh Nhân không tiến lên nói chuyện, hắn ta cần phải cân nhắc một chút, đồng thời điều tra xem lời Lam Tiểu Bố nói là thật hay giả.

“Ta nhìn thấy Lam đạo hữu đã biết đây là người bất phàm, bây giờ quả nhiên ta không nhìn lầm, Lam huynh đã thành Đạo Quân một phương, thật đáng mừng.” Đồ Võng không đợi Lam Tiểu Bố tới gần, đã chủ động hành tiên thủ lễ.

Ngay giờ phút hắn ta biết Lam Tiểu Bố là Đạo Quân, hắn ta đã hạ quyết tâm gia nhập với Lam Tiểu Bố Vừa rồi còn quyết định không có bất cứ liên hệ gì với Lam Tiểu Bố đã bị hắn ta ném đi thật xa, còn về chuyện tiết thóa, ha ha, đó là thứ gì.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Đồ Võng, “Lão Đồ à, tìm một chỗ nào đó rồi chúng ta tâm sự, ta có một vài vấn đề cần thỉnh giáo ngươi một chút.”

Chương 1595: Biến cố ở Thiên Nhai.

Nói xong hắn quay sang nói với Bắc Ký và Thiển Kỳ Thánh Nhân, “Các ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, ta có mấy chuyện quan trọng cần thỉnh giáo Đồ Võng đạo hữu một chút.”

Triệu Công Minh mà ở chỗ này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, lão Triệu chắc hẳn đã rời khỏi Tiểu Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố cũng không cần lo lắng. Hắn lo lắng chính là Thiên Nhai và Thần Vị Môn, nơi này quá mức thần bí.

Lúc này cho dù là Ha Khô Thánh Nhân cũng sẽ không ngăn cản Lam Tiểu Bố, tất cả mọi người đều đang nghĩ, làm thế nào để gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, để Đạo Quân Lam Tiểu Bố khắc sâu ấn tượng.

Tương lai nếu như Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới thật sự dung hợp với nhau, Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình cũng ngồi vững cái vị trí Đạo Quân kia, vậy địa vị ở Đại Hoang Đạo Đình cũng đại biểu cho sự cao thấp của chính quả trong tương lai. Cho nên bây giờ tạo ấn tượng tốt cho Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình là chuyện vô cùng quan trọng.

Bên trong một cái tức lâu cũ nát của phường thị Tiểu Thiên Nhai, gian phòng xa hoa nhất đã bị Lam Tiểu Bố và Đồ Võng chiếm cứ... Ông chủ tức lâu này cũng vì muốn để lại ấn tượng tốt cho Lam Tiểu Bố, thậm chí còn không cho phép bất cứ người nào tiến vào tức lâu trong khoảng thời gian này.

“Đồ Võng kính chào Lam Đạo Quân.” Đồ Võng không trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố mà trước tiên cung kính hành tiên thủ lễ.

Nhấc lên được thì nhất định phải thả xuống đươc, nếu Lam Tiểu Bố là Đạo Quân, hắn ta nên thể hiện rõ sự ngay thẳng, tranh thủ lấy được một vị trí tốt.

Lam Tiểu Bố xua tay ra hiệu cho Đồ Võng ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng, “Đồ đạo hữu, ngươi nói một chút xem, nếu không vượt qua được Thần Vị Môn thì làm sao mới có thể rời khỏi Thiên Nhai.”

Đồ Võng thở dài nói, “Thời gian Đạo Quân ở Thiên Nhai khá ngắn cho nên có thể còn chưa cảm nhận sâu sắc được. Có người cảm thấy quy tắc ở Thiên Nhai có chút cổ quái, thậm chí có người còn cảm thấy có quy tắc nhân tạo ở trong đó... Đúng rồi, hình như là Đạo Quân khi đó còn độ kiếp tấn cấp Thần Quân ở quảng trường Thiên Nhai...”

Sau khi nói đến đây, sắc mặt Đồ Võng thay đổi, hắn ta cảm thấy mình quá sơ ý chủ quan. Lam Tiểu Bố độ kiếp trở thành Thần Quân ở quảng trường Thiên Nhai, rõ ràng trong tương lai sẽ xuất hiện vấn đề, tên Đạo Quân này rõ ràng là bất ổn. Bây giờ hắn ta quy hàng Lam Tiểu Bố, hình như cũng không phải là lựa chọn chính xác.

Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được sự biến hóa của Đồ Võng, hắn cười ha ha, “Đồ đạo hữu không cần lo lắng, sau khi ta độ kiếp trở thành Thần Quân, cũng cảm thấy không thích hợp, cho nên ta đã trảm đạo.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố trảm đạo, Đồ Võng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt ẩn chứa sự khâm phục nói, “Đạo Quân quả nhiên là kiến thức không tầm thường, Thiên Nhai và quảng trường Thiên Nhai, thậm chí là Thần Vị Môn, đều có dấu vết nhân tạo ở trong đó, chỉ cần qua thời gian dài ở lại Thiên Nhai, sẽ bị đạo tắc này thẩm thấu. Chúng ta còn tính là tốt, bởi vì ở Thiên Nhai không thể nào tu luyện được, mặc dù dính phải đạo tắc của người khác, cũng không tính là tuyệt lộ. Nhưng những người vượt qua Thần Vị Môn kia, sợ rằng sẽ hoàn toàn trở thành kẻ đáng thương bị người khác khống chế...”

Đồ Võng thật lòng bội phục Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố mới đến Thiên Nhai được bao lâu chứ? Lại có thể nhìn thấu được quy tắc trong vùng Không Gian của Thiên Nhai có vấn đề. Mà bọn hắn ở Thiên Nhai bao nhiêu năm, vẫn không thể nào phát hiện ra một chút nào, mấu chốt là khi Lam Tiểu Bố đến Thiên Nhai, thực lực hình như chỉ là Thiên Thần cảnh. Khó trách Lam Tiểu Bố có thể trở thành Đạo Quân, mà bọn hắn chỉ có thể làm quân cờ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm sửng sốt, may mà hắn gặp được Quan Hoan, hơn nữa bởi vì thực lực của Quan Hoan cường đại. Là Quan Hoan nói cho hắn biết, quy tắc thiên địa ở Thiên Nhai có vấn đề, hắn mới quyết định trảm đạo.

KHông đúng, hẳn là vì Quan Hoan đã sáng lập ra Phàm Nhân Đạo của chính mình, cho nên mới sớm cảm nhận được Thiên Nhai và Thần Vị Môn có vấn đề, cho nên Quan Hoan vẫn luôn luôn không đến gần Thiên Nhai, cũng không muốn vượt qua Thần Vị Môn.

Nếu như hắn không gặp được Quan Hoan, bây giờ hắn trảm đạo chỉ sợ không trảm được. Hắn có thể trảm đạo, trừ lý do gặp được Quan Hoan, chắc cũng có liên quan đến Trường Sinh Quyết mà tự bản thân hắn sáng tạo ra. Sở dĩ hắn không giống với Quan Hoan, vừa đến Thiên Nhai đã cảm ứng được, đó là do tu vi của hắn thật sự quá thấp.

“Ban đầu chỉ có một vài người cảm thấy không đúng, mãi cho đến khi có một ngày Hậu Ngấn Thần Đế chạm đến đạo quy tắc thiên địa cổ quái kia, lúc này mới đôt nhiên bừng tỉnh…”

“Hậu Ngấn Thần Đế?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu, có thể cảm nhận được quy tắc Thiên Nhai không thích hợp, người này chắc hẳn rất mạnh.

Đồ Võng vội vàng giải thích, “Đúng, Hậu Ngấn Thần Đế. Hắn là người có chính quả, nhưng mà thánh vị của hắn tồn tại vào trước

Diệt Thế Lượng Kiếp. Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, quy tắc thiên địa được xây dựng lại một lần nữa, ngay cả một phương Thần giới này của chúng ta cũng đang dung hợp lại, chính quả của hắn mặc dù có thể mang lại chỗ tốt cho hắn, nhưng vẫn có sự hạn chế.”

“Là chính quả gì?” Lam Tiểu Bố quả thật vật không hiểu rõ chính quả đối với Thần giới hoặc Thánh Đạo này lắm, thuận miệng hỏi một câu.

Đồ Võng nói, “Hắn là một trong mười hai vị Thần Đế lúc trước, địa vị và thực lực vô cùng phi phàm.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi nói tiếp đi...”

“Sau khi phát hiện ra Thiên Nhai và Thần Vị Môn có vấn đề, tất cả cường giả ở Thiên Nhai đều không muốn tiếp tục ở lại đó nữa. Trước đó ở lại nơi này, là vì có Thần Vị Môn cám dỗ, bây giờ Thần Vị Môn đối vói mọi người chính là thuốc độc. Trừ những cường giả đã vượt qua Thần Vị Môn, những người không thể rời đi đều tụ tập lại một chỗ, mọi người cùng nhau bàn bạc, cuối cùng nghĩ ra một cách bạo lực...”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố biết ngay, chắc hẳn cũng giống với cách của Quan Hoan, mọi người cùng nhau xé mở hư không rời khỏi đó.

Chương 1596: Biến cố ở Thiên Nhai. (2)

Nhưng nơi này trừ hắn ra, không có ai biết được bên trong đạo vận HỦy Diệt có Diệt Thế Lượng Kiếp.

Đồ Võng nói, “Cho dù tất cả mọi người có cùng nhau ra tay, cơ hội xé rách hư không cũng chỉ có một lần.”

Người khác không hiểu nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể hiểu ra, ở

Thiên Nhai, thần nguyên bị tiêu hao hoàn toàn không thể nào khôi phục lại được.

"Mọi người lo lắng có người không dốc toàn lực, một khi có người làm như vậy, vậy những người tiêu hao hết thần nguyên xong đời rồi. Cho nên sau khi lựa chọn được nơi thật tốt, tất cả mọi người đều phát lời thề độc, tuyệt đối phải dốc hết sức mình."

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố mới hơi tin tưởng một chút. Những người ở tại Thiên Nhai, thực lực vốn dĩ vô cùng yếu gà, trong loại tình huống thế này mà còn không dốc hết sức mình, vậy thì tuyệt đối không thể xé mở hư không được.

"Ở lại Thiên Nhai có tổng cộng là 607 người, sau khi tất cả mọi người đã thề xong thì thiêu đốt tinh huyết để ra tay, trong đó Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân bỏ sức ra nhiều nhất, hắn cảm ngộ được một tia khí thế đạo vận Hủy Diệt, chính tia đạo vận HỦy Diệt này đã xé hư không ra một kẽ hở. Cùng vì có cái kẽ hở này, mọi người mới dốc toàn lực ra tay, cuối cùng xé mở được vùng hư không ở Thiên Nhai. Sau khi hư không bị xé mở, mọi người đồng loạt lao ra ngoài, ta cũng lao ra từ nơi đó, không cẩn thận bị lạc vào một cái trận môn hư không mà đến đây."

Đồ Võng nói một hơi, nhớ lại tình cảnh lúc đó, trong lòng hắn ta bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu dược, những cường giả kia của Thiên Nhai đi đến đâu, Đồ Võng cũng không biết. Nói một cách khác, Đồ Võng xuất hiện ở nơi này, cũng xem như là may mắn trong may mắn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Đồ Võng tiếp tục nói, "Đạo Quân, tương lai nếu như ngươi gặp Vọng Luân, nhất định phải cẩn thận người này. Người này tâm ngoan thủ lạt, chẳng những thực lực cường đại không gì sánh được, mà động một tí là lại diệt đi sinh linh một giới.”

Đối với Đồ Võng mà nói, Vọng Luân có diệt đi sinh linh một giới hay không hắn ta không thèm để ý chút nào. Nhưng mà hắn ta rất cáo già, biết rất rõ Lam Tiểu Bố không thích loại gia hỏa động một chút là diệt đi sinh linh một giới như vậy, cho nên nói lời này ra chỉ là vì muốn cộng minh với Lam Tiểu Bố mà thôi. Dù sao thì loại lời này cũng chẳng uổng phí chút sực lực nào của hắn ta.

“Đồ đạo hữu, ta và Vọng Luân cùng nhau tiến vào Thiên Nhai, trước đó ta cũng được nhìn thấy thực lực của hắn, HỦy Diệt Thánh Nhân này hình như cũng rất bình thường mà. Đừng nói là Hủy Diệt Thánh Nhân, cho dù có là Trớ Chú Thánh Nhân Minh Thường Tiêu, ta cảm thấy cùng vô cùng bình thường.” Lam Tiểu Bố nghe thấy Đồ Võng bảo hắn cẩn thận Vọng Luân, không nhịn được nói.

Đồ Võng cười ha ha, “Vọng Luân mà lại bình thường? Ngươi chắc hẳn chưa nhìn thấy lúc hắn trở nên độc ác. Hắn ở Thiên Nhai quả thật rất tầm thường, nếu như ở Đại Hoang Thần Giới, chờ tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục lại, mười mấy Ha Khô Thánh Nhân chỉ sợ cũng không đủ để người ta giết. Ngược lại là tên Trớ Chú Thánh Nhân Minh Thường Tiêu kia, tên đó đúng thật là bình thường.”

“Vậy còn Vẫn Mệnh Thánh Nhân đâu? Còn nữa, nếu như ngươi không phải Vẫn Mệnh Thánh Nhân, làm sao có được Tiểu Vẫn Mệnh Thuật?” Lam Tiểu Bố nhớ đến chuyện lúc trước mình lấy được Tiểu Vẫn Mệnh Thuật từ chỗ Đồ Võng.

Đối với lời Đồ Võng nói, Lam Tiểu Bố cũng vô cùng tán thành, khi hắn gặp được Vọng Luân, đó là khi Vọng Luân bị trọng thương, hoặc là thực lực bị áp chế đến gần như bằng không. Cho dù la đến Thiên

Nhai, Vọng Luân có lực cũng không thể nào thi triển ra được. Nếu như thật sự để Vọng Luân khôi phục thực lực, chỉ sợ sẽ giống như lời Đồ Võng nói.

Đồ Võng giải thích, “Tiểu Vẫn Mệnh Thuật của ta thật sự là lấy được từ chỗ Vẫn Mệnh Thánh Nhân, ta dùng đồ tốt đỉnh cấp đổi được với hắn. Đáng tiếc là ta không có khả năng tu luyện Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. Còn chuyện bán Tiểu Vẫn Mệnh Thuật cho ngươi, ta có dùng một vài thủ đoạn thần thông, qua mấy ngày bản trong tay ngươi sẽ tự động biến mất. Nhưng khiến ta không ngờ được là, lần đó sau khi bán cho ngươi, bản chỗ ta cũng biến mất, ta cũng không dám tìm ngươi hỏi có phải là do ngươi động tay động chân hay không.”

Lam Tiểu Bố lúc này mới hiểu ra, hóa ra Đồ Võng không có Đại Vẫn Mệnh Thuật, mà là dùng một loại thủ doạn thần thông lấy được. Còn chuyện Tiểu Vẫn Mệnh Thuật của Đồ Võng biến mất, chuyện này rất bình thường, là do hắn đã tạo dựng ra Đại Vẫn Mệnh Thuật. Đừng nói là Đồ Võng, cho dù là Đại Vẫn Mệnh Thuật trong tay Vẫn Mệnh Thánh Nhân chân chính, bây giờ cũng đã biến mất rồi.

“Đồ đạo hữu, Thiên Nhai có nhiều cường giả như vậy đều lựa chọn rời khỏi Thiên Nhai mà bọn hắn khát vọng, cái Thiên Nhai kia có phải là do người ta xây dựng lên? Chính là để hố người?” Lam Tiểu Bố tiếp tuc hỏi.

Đồ Võng lắc đầu, “Không, Thiên Nhai có tồn tại, Thần Vị Môn cũng có tồn tại. Vượt qua Thần Vị được chính quả, cũng không phải là chuyện nói mò hay giả dối không có thật, đây đều là thật. Chỉ là sau đó đã bị một tên cường giả tuyệt thế động tay động chân mà thôi, cường giả này nhất định có dã tâm không nhỏ, nếu không sẽ không để lại đạo niệm và quy tắc của mình ở Thiên Nhai và Thần Vị Môn.”

“Vậy người động tay động chân ở Thiên Nhai kia, ngươi có biết là ai không?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi.

Đồ Võng nói, “Vẫn chưa thể xác định chắc chắn, nhưng mà theo phỏng đoán của Hậu Ngấn Thần Đế, rất có thể là cho Trớ Chú Thánh Nhân để lại.”

“Trớ Chú Thánh Nhân? Minh Thường Tiêu? Hắn có bản lĩnh đến vậy ư?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đồ Võng, hắn có thể khẳng định, ở Thiên Nhai, người có thể dễ dàng xử lý Trớ Chú Thánh Nhân Minh Thường Tiêu, không có 100 cũng có 80.

Đồ Võng khinh thường nói, “Minh Thường Tiêu kia là cái rắm gì chứ, hắn mà cũng xứng làm Trớ Chú Thánh Nhân? Chỉ là ĐẠi TRớ CHú Thuật của Trớ Chú Thánh Nhân rơi vào tay hắn mà thôi. Trớ Chú Thánh Nhân chân chính là Phương Chi Phàn, Phương Chi Phàn nhất định không vẫn lạc, chờ đến khi hắn quay về, Minh Thường Tiêu cứ đợi hắn rút hồn luyện phách đi.”

Chương 1597 - Gia nhập liên minh Đạo Đình.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, lại càng bức thiết muốn chứng đạo Chuẩn Thánh. Phương Chi Phàn là ai hắn không biết, nhưng mà Trớ Chú Thánh Nhân là đại lão Viễn Cổ, một khi trở về, vậy chuyện đầu tiên hắn ta làm chính là tìm kiếm ĐẠi Trớ Chú Thuật. Chỉ cần tìm kiếm Đại Trớ CHú Thuật, vậy hắn ta sẽ tìm đến Minh Thường Tiêu. Minh Thường Tiêu bây giờ không thể bỏ ra được ĐẠi Trớ Chú Thuật, Phương Chi Phàn chỉ cần hỏi môt chút là sẽ có khả năng biết được là do hắn làm, nói không chừng có thể nghĩ đến Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô chính là bảo vật thời Khai Thiên, có thể không phải tất cả mọi người đều biết đó là Vũ Trụ Duy Mô. Nếu như biết trên người hắn có Vũ Trụ Duy Mô, đừng nói là Phương Chi Phàn, chỉ sợ tất cả đại lão đều cùng nhau xông lên, xé hắn thành bã vụn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói cởi mở, "Ha ha, Tiểu Bố, ta biết ngay là ngươi sẽ đến giúp ta mà..."

Lão Triệu về rồi.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, lập tức bước ra khỏi tức lâu. Vừa ra khỏi tức lâu, quả nhiên đã nhìn thấy gương mặt tươi cười quen thuộc của Triệu Công Minh. Từ tro bụi trên người hắn là có thể thấy đươc, đây là một đường gấp gáp quay về, thậm chí ngay cả nghỉ ngơi, gột rửa bản thân cũng không làm.

"Ha ha, Triệu đại ca." Lam Tiểu Bố nhìn thấy Triệu Công Minh trở về, cũng vô cùng mừng rỡ. Hắn đến đây chính là vì tìm kiếm Triệu Công Minh, sự tình vô cùng thuận lợi. Nếu như có thể ở nơi này tìm được một đám người giúp đỡ hắn, xử lý mấy thánh môn phản đối hắn hình như cũng không phải là không có cơ hội.

"Tốt, không ngờ được ngươi có thể làm ra được thành tựu lớn như vậy, vấn đề này làm rất tốt, ta dã sớm khó chịu với những thánh môn tự cho mình là đúng kia. Nếu như ngươi không thành lập Đạo Đình, ta nghi ngờ sẽ nhanh chóng có người thành lập Đạo Đình, nói không chừng bọn hắn sẽ tạo ra một cái Phong Thánh Bảng khác, ha ha..." Triệu Công Minh ha ha một tiếng, rõ ràng đã nhìn mọi chuyện vô cùng thông suốt.

Một khi có người lập ra một cái Phong Thánh Bảng, vậy thì có nghĩa là rất nhiều Chuẩn Thánh, NGụy Thánh lần lượt vẫn lạc.

Đối với lời Triệu Công Minh nói, Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành. Tính tình của phần lớn cường giả như thế nào, hắn biết rõ. Trước đại đạo bất cứ thứ gì cũng có thể hủy đi. Trong mắt bọn họ, đại đạo của bọn họ là tất cả, bất cứ thứ gì ngăn cản đại đạo, đều sẽ bị phá bỏ.

Còn về tu sĩ tầm thường, đó chính là sâu kiến. Tâm tình không tệ, có thể cho phép đám sâu kiến này sinh tồn một chút, tâm tình không tốt, đám sâu kiến này có thể hóa thành bột mịn bất cứ lúc nào. Nhìn Thạch Đao Thần Tông bị Tiểu Vẫn Mệnh Thuật hủy diệt, nhìn Vũ Khôn Thần Giới bị Đại Hủy Diệt Thuật diệt đi...

“Ta vốn còn đang định ở lại nơi này thêm mấy ngày, chủ yếu là vì tìm ngươi. Nếu Triệu đại ca đã trở về, ta quyết định bây giờ lập tức rời khỏi nơi này, sau đó trở về tăng thực lực của mình lên.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Nói chuyện với Đồ Võng một lúc, khiến trong lòng hắn có một loại cảm giác nguy cơ. Không chỉ có Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn, còn có Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân, Vẫn Mệnh Thánh Nhân, chủ nhân Đại Thiết Cát Thuật. Lam Tiểu Bố không biết có phải cũng có một vị Thiết Cát Thánh Nhân hay không, nhưng những người này đều đang treo trên đầu hắn từng thanh lợi kiếm.

Huống chi, lúc trước khi lấy được Thiên Cương trận bàn, hắn cũng cảm nhận được Thiên Cương Thánh Nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Còn về Tam Oa Thánh Nhân, Đại Mộng Thánh Nhân, còn có cả chủ nhân của Sinh Tử Bộ, những kẻ địch tiềm ẩn này, thậm chí hắn còn không tính vào. Hắn chỉ là một Hợp Thần cảnh nho nhỏ, thậm chí còn không đủ cho những người này phân chia nhau. Nếu như không thành lập Đạo Đình, hắn cũng có thể ẩn nấp. Bây giờ hắn đã thành lập Đại Hoang Đạo Đình, tương đương với việc đẩy bản thân mình hoàn toàn bại lộ trước những người này.

“Đúng rồi, ngươi làm sao mà vào đây đưuọc?” Triệu Công Minh nhớ đến chuyện Lam Tiểu Bố làm thế nào để tiến vào Đại Kính qua bích cốc. Hắn vừa mới trở về, nghe thấy Lam Tiểu Bố thì lập tức đến đây, có rất nhiều chuyện vẫn còn chưa hỏi rõ.

“Ta phá đi liên hoàn thần trận phong ấn của Côn Vi ở bên ngoài, thuận tiện lấy thứ này trong trận tâm thần trận của hắn, trả lại cho ngươi này…”

Thấy Lam Tiểu Bố định ném đồ đến, Triệu Công Minh vội vàng nói, “Ta không cần đâu, lúc trước cái Chiếu Thiên Ấn kia ngươi đã đưa cho ta rồi, bây giờ ta…”

Lời nói của Triệu Công Minh đột ngột dừng lại, hắn khiếp sợ vô cùng nhìn mười hai viên kim châu ngũ sắc được Lam Tiểu Bố nâng trong lòng bàn tay, qua mấy giây sau hắn mới tỉnh ngộ lại, kích động vô cùng nói, “Tiểu Bố, đây là Định Hải Châu của ta sao?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Đúng, là Định Hải Châu của ngươi, đáng tiếc chỉ có mười hai viên, mười hai viên còn lại không biết giờ đang ở đâu.”

Triệu Công Minh cười to, nắm lấy mười hai viên Định Hải Châu, hăng hái nói, “Tên Ha Khô Thánh Nhân kia có đến đây một lần nữa, Triệu Công Minh ta cũng không cần phải sợ nữa.”

Giờ phút này tâm tình của Triệu Công Minh vô cùng vui sướng, đã qua bao nhiêu năm, Định Hải Châu của hắn lại về tay một lần nữa. Cho dù chỉ là mười hai viên, nhưng cũng là bảo vật hợp tâm ý của hắn. Có Định Hải Châu. Thực lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên gấp đôi. Điều đáng tiếc duy nhất chính là, còn mười hai viên Định Hải

Châu khác còn chưa tìm được.

Lam Tiểu Bố thấy rõ, thực lực bây giờ của Triệu Công Minh là Chuẩn Thánh hậu kỳ. Hơn nữa sức chiến đấu của Triệu Công Minh vô cùng cường đại, có Định Hải Châu, cho dù Định Hải Châu này không được đầy đủ, cũng thật sự không phải sợ tên Ha Khô Thánh Nhân kia.

Giọng nói của Ha Khô Thánh Nhân đột nhiên truyền đến, “Triệu minh chủ, ta đã quyết định gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, mọi người là cộng sự với nhau, sao lại nói chuyện chuyện ai không sợ ai chứ.”

Chương 1598 - Gia nhập liên minh Đạo Đình. (2)

Từ đằng xa Ha Khô Thánh Nhân và một đám người bước đến, trừ Ha Khô Thánh Nhân, còn có Thiển Kỳ Thánh Nhân, Bắc Ký và hơn mười Chuẩn Thánh, còn có một tên Ngụy Thánh.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, vội vàng tiến lên ôm quyền nói, “Có Ha Khô Thánh Nhân gia nhập Đại Hoang Đạo Đình ta, Đại Hoang Đạo Đình tất nhiên sẽ sớm vững chắc tại Đại Hoang Thần Giới này, vì mọi người tạo ra một hoàn cảnh đại đạo hòa bình.”

Đồ Võng cũng vội vàng đi lên, “Chúc mừng Ha Khô Thánh Nhân, năm đó ta ở Thiên Nhai đã quen biết với Lam Đạo Quân, đối với cách làm việc của Lam Đạo Quân, Đồ Võng ta vạn phần yên tâm, gia nhập Đại Hoang Đạo Đình tuyệt đối không sai. Bây giờ gia nhập chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nếu như bây giờ không gia nhập, tương lai Lam Đạo Quân cũng sẽ không biết ngươi là ai.”

Đồ Võng đã sớm quyết định, phải cột chặt mình lên thuyền của Lam Tiểu Bố. Năm đó cũng bởi vì không có hậu trường, hắn chỉ như một quả bóng da nhỏ mặc cho mọi người đá đi khắp nơi, bây giờ có cơ hội, hắn sao có thể từ bỏ được? Cho nên ngay cả minh chủ hắn cũng không gọi, trực tiếp gọi là Ha Khô Thánh Nhân, thật giống như không biết trước đó Ha Khô Thánh Nhân chính là minh chủ.

“Đồ đạo hữu nói không sai, nhóm người chúng ta đã quyết định cùng nhau tồn vong với Đại Hoang Đạo Đình. Lam Đạo Quân, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị đứng bên cạnh ta này tên là Đỗ An, thánh hào là Bất Dịch. Nghe thấy Đạo Quân thành lập Đại Hoang Đạo Đình, cũng vô cùng tình nguyện cùng chúng ta gia nhập Đại Hoang Đạo Đình.” Ha Khô Thánh Nhân vô cùng tôn kính nói với Lam Tiểu Bố.

Bất Dịch Thánh Nhân vội vàng thi lễ với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng trả lễ lại, cười nói, “Bất Dịch Thánh Nhân gia nhập, vậy thì Đại Hoang Đạo Đình càng như hổ thêm cánh, lòng tin của ta lại nhiều hơn một chút.”

Ha Khô Thánh Nhân tiếp tục giới thiệu cường giả bên cạnh, tu vi thấp nhất cũng là Hợp Thần cảnh hậu kỳ, trên cơ bản đều là Chuẩn Thánh cảnh. Lam Tiểu Bố cùng chào hỏi từng người, hắn xem như đã thấy rõ, so với Thiên Nhai minh của Ha Khô Thánh Nhân, thực lực của Đạo Đình minh bên phía Triệu Công Minh chênh lệch không phải chỉ một hai điểm. Có thể thấy được Ha Khô Thánh Nhân không định hoàn oàn diệt đi Đạo Đình minh, nếu không thì Đạo Đình minh cũng không thể tồn tại đến bây giờ.

Trừ cường giả Thánh Nhân và Chuẩn Thánh gia nhập, tu sĩ Hợp Thần cảnh ở nơi này có gần trăm người, rõ ràng đều muốn gia nhập Đại Hoang Đạo Đình.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, những người này có một phần là thật lòng muốn gia nhập Đại Hoang Đạo Đình của hắn, còn một bộ phận chỉ sợ là muốn nhờ tay hắn rời khỏi Đại Kính qua bích cốc mà thôi.

Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, Phong Ấn Thần Trận của Đại Kính qua bích cốc đã bị ta phá vỡ, trải qua thời gian dài như vậy, ta tin rằng Côn Vi Thánh Nhân đã sớm tu bổ lại rồi, đồng thời đang ở bên ngoài chờ chúng ta. VỚi thực lực của chúng ta, muốn rời khỏi chỗ này, quả thật có chút khó khăn, thậm chí sẽ vẫn lạc rất nhiều người. Nhưng ta vẫn định rời khỏi nơi này, chúng ta tu đạo, sao có thể bị mất đi tự do, vây nhốt ở nơi này?

Người của Đại Hoang Đạo Đình, nhất định sẽ đi cùng với ta, đạo hữu không phải người của Đại Hoang Đạo Đình, có đi theo chúng ta hay không thì tùy vào ý nguyện của mỗi người. Chờ chúng ta bàn bạc cách rời khỏi nơi này xong, mọi người hãy tụ tập ở ngoài Tiểu Thiên Nhai."

Sau khi nói xong những điều này, Lam Tiểu Bố mời Ha Khô Thánh Nhân, Bất Dịch Thánh Nhân, Bắc Ký, còn có Thiển Kỳ Thánh Nhân, Triệu Công Minh cùng nhau quay về tức lâu bàn bạc ra ngoài như thế nào.

"Đạo Quân, từ bên trong phá cái Liên Hoàn Phong Ấn Thần Trận này ra ngoài lại càng khó, nếu như có người ở bên ngoài, cho dù có phá được, sợ rằng đám người chúng ta cũng không đủ nhét kẽ răng của dối phương. " Bất Dịch chủ động nói.

Trong này cũng có tu sĩ từ Trường Sinh Giới đến, cho nên hắn biết rất rõ thực lực của Trường Sinh Giới mạnh thế nào. Chớ nhìn thấy bọn họ có vài Ngụy Thánh, nhưng so với bên ngoài, thậm chí ngay cả một thánh môn cũng không bằng, chứ đừng nói là đối nghịch với đông đảo thánh môn.

Tất cả mọi người đều nhìn Lam Tiểu Bố, ngay cả Ha Khô Thánh Nhân cũng nhìn Lam Tiểu Bố. Đây cũng là chuyện hắn ta nghĩ, nếu như Lam Tiểu Bố không có cách nào ra ngoài, chỉ muốn mạnh mẽ xông ra ngoài, vậy chỉ sợ hắn ta cần phải cân nhắc một chút. Cho dù có gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, cũng sẽ không đi bán mạng. Bởi vì loại diễn xuất này của Lam Tiểu Bố, Đại Hoang Đạo Đình sớm muộn gì cũng sẽ bị thánh môn diệt đi. Hắn ta nhiều nhất chỉ muốn dựa vào Lam Tiểu Bố mở Phong Ấn Thần Trận ra, sau đó bỏ chạy thôi.

Triệu Công Minh cười ha ha, chủ động đứng ra nói, “Các vị, gần đây ta vẫn luôn không có mặt ở Tiểu Thiên Nhai, trên thực tế nếu như không phải biết đươc huynh đệ của ta đến, thậm chí ta còn không quay về. Mọi người có biết trong khoảng thời gian này ta đã đi đâu làm gì không?”

Ha Khô Thánh Nhân lập tức ngạc nhiên nói, “Mong Triệu đạo hữu chỉ giáo.”

Hắn ta mơ hồ đoán được chắc hẳn Triệu Công Minh đang đi tìm đường ra, nếu như quả thật có thể tìm được đường ra, đây chính là chuyện lớn.

Triệu Công Minh cười he he, “Không sai, ta quả thật muốn tìm kiếm đường ra, hơn nữa còn tìm được một giới điểm hư không yếu ớt. Nơi này cứ qua một khoảng thời gian sẽ xuất hiện vòng xoáy hư không, chỉ cần chúng ta nắm chặt thời gian, nhiều người toàn lực công kích, nhất định có thể phá vỡ giới điểm hư không có vòng xoáy hư không này, rời khỏi nơi này.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Chuyện này không thể chần chừ nữa, chúng ta đến đó nhìn xem trước đi.”

Lam Tiểu Bố vội vã muốn rời khỏi nơi này, hắn đang hoài nghi Côn Vi Thánh Nhân đã biết hắn tiến vào Đại Kính qua bích cốc rồi, sẽ phái người tiến vào đây nghe ngóng tin tức.

...

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, ngay cả Ha Khô Thánh Nhân cũng hâm mộ. Đồ Võng cũng cảm thán, Tam Oa Thánh Nhân cả đời này cũng đừng hòng cướp được Luân Hồi Oa. Chủ yếu là tốc độ phát triển của Lam Tiểu Bố quá nhanh, bây giờ Luân Hồi Oa đã sớm không còn tới lượt Tam Oa Thánh Nhân nhúng tay vào rồi.

Chương 1599 - Lối ra.

Luân Hồi Oa chỉ tốn hơn nửa ngày, lúc này đã đến nơi mà Triệu Công Minh nói. Bởi vậy có thể thấy được, Triệu Công Minh quay về là dựa vào phương thức truyền tống, nếu không thì không thể nào nhanh như vậy.

Ngay cả Luân Hồi Oa cũng đi mất nửa ngày, vẫn chỉ đến một góc của Đại Kính qua bích cốc mà thôi, có thể thấy được diện tích của Đại Kính qua bích cốc không nhỏ.

Đám người này bước xuống khỏi Luân Hồi Oa, Ha Khô Thánh Nhân khó hiểu nhìn cát bụi xoay vòng trước mắt, nói, “Triệu đạo hữu, đây không phải là Tịch Đạo chi địa sao?”

Ở Đại Kính qua bích cốc, tất cả mọi người đều biết Tịch Đạo chi địa, bất kỳ người nào đến gần nơi này, đại đạo sẽ dần dần bị diệt đi. Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, là bởi vì Tịch Đạo chi địa có một lại đạo tắc Tịch Đạo thời khai thiên. Đạo tắc Tịch Đạo này thường xuyên xuất hiện ở chỗ này, đã hoàn toàn dung hợp với quy tắc thiên địa ở nơi này, chỉ cần đến gần, tất nhiên sẽ bị đạo tắc Tịch Đạo tiêu diệt đạo cơ đại đạo.

Bất Dịch Thánh Nhân cũng vô cùng nghiêm mặt nói, “Nơi này đã từng có rất nhiều người đến, trên cơ bản đều thân tử đạo tiêu, ngay cả luân hồi cũng không thể làm được…”

Triệu Công Minh cười he he, “Ta đương nhiên biết nơi này là Tịch

Đạo chi địa, nhưng ta đã điều tra nơi này rất nhiều lần, khi vòng xoáy hư không xuất hiện, mọi người cùng nhau công kích vòng xoáy hư không này, tuyệt đối có thể phá vỡ giới vực. Mặc dù ta không biết sau khi phá vỡ giới vực ở nơi này rồi thì sẽ xuất hiện ở chỗ nào, nhưng ta khẳng định nơi này trừ chỗ phong ấn ra, đây là cửa ra duy nhất của Đại Kính qua bích cốc.

Còn về Tịch Đạo chi địa, mọi người không cần phải lo lắng. Chỉ cần chúng ta có thể phá vỡ vùng hư không này, vậy thì sẽ có thể rời khỏi nơi này. Chỉ ngắn ngủi mấy giây, sao có thể hủy diệt được đạo cơ của mọi người?”

Nói xong, Triệu Công Minh nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, hắn chỉ phụ trách dẫn mọi người đến đây, còn có muốn rời khỏi nơi này từ đây hay không, là do Lam Tiểu Bố nói. Nhưng mà cho dù như thế nào, cũng phải rời khỏi nơi này trước rồi tính tiếp.

Cho đến bây giờ khi vừa đến nơi này, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu ở nơi này. Thấy mọi người đang nhìn mình, hắn xua tay nói, “Không cần phải gấp gáp, ta xem xét một chút.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố không ngừng ném ra một tí trận kỳ.

Ha Khô Thánh Nhân và Bất Dịch Thánh Nhân thấy Lam Tiểu Bố ném trận kỳ ra đều vô cùng kinh ngạc, bọn hắn cũng không hiểu những trận kỳ này dùng để làm gì, để bố trí đại trận gì. Có lúc tựa như là thần trận cấp bảy, có lúc lại giống như là thần trận nào đó vượt xa tầm hiểu biết của bọn hắn.

Đừng nói là bọn hắn xem không hiểu, ngay cả chính Lam Tiểu Bố cũng không hiểu, hắn chỉ ném trận kỳ lung tung mà thôi. Chuyện thực sự cần làm không phải là hắn, mà là Vũ Trụ Duy Mô. Ném trận kỳ ra chỉ là muốn để mọi người hiểu được, Trận Đạo của hắn không tệ, có thể làm rõ xem ở đây có chuyện gì.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng vứt trận kỳ ra, đồng thời thu hết số trận kỳ mà mấy đại gia hỏa kia còn chưa nhìn kỹ về.

Ha Khô Thánh Nhân cũng xem như là một cường giả thần trận, mãi đến khi Lam Tiểu Bố cất hết trân kỳ đi rồi, hắn ta vẫn không biết rõ Lam Tiểu Bố đã bố trí đại trận gì, dò xét được gì.

“Vừa rồi ta đã dùng Khuy Giới Thần Trận tra xét nơi này một chút, nơi này thật sự có thể ra ngoài, nhưng mà chúng ta lại không thể từ nơi này ra ngoài.” Cất trận kỳ đi, Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói.

“Vì sao?” Triệu Công Minh nghi ngờ hỏi một câu, những người còn lại cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giải thích nói, “Sau khi rời khỏi nơi này, chắc hẳn sẽ cách Thái Hàn Thánh Sơn không xa. Nếu như ta đoán không sai, chỉ cần chúng ta công kích nơi này, Côn Vi Thánh Nhân nhất định sẽ liên hợp với những thánh môn còn lại chờ chúng ta ở ngay cửa ra. Vậy thì chúng ta chẳng khác nào đang chui đầu vào lưới.”

Lam Tiểu Bố vẫn luôn vô cùng khâm phục mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, khi tu vi của hắn càng ngày càng tăng lên, lý giải quy tắc thiên địa càng lúc càng rõ ràng, mô hình kết cấu Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra chẳng những càng lúc càng nhanh, mà còn càng ngày càng sáng tỏ.

Mô hình kết cấu của Tịch Đạo chi địa thể hiện, một khi nơi này bị đánh phá, bên trong không gian kế tiếp sẽ có từng đạo Khốn Sát Thần Trận chờ người đi ra từ nơi này.

Phương thức và thủ đoạn bố trí cái Khốn Sát Thần Trận kia, cùng loại với Phong Ấn Thần Trận bên ngoài Đại Kính qua bích cốc, có thể tưởng tượng được, chắc hẳn là do Côn Vi Thánh Nhân bố trí ra.

Nói cách khác, Côn Vi Thánh Nhân đã sớm biết nơi này có Tịch Đạo chi địa, từ lâu cũng biết từ Tịch Đạo chi địa có thể ra ngoài. Bởi vì đã sớm biết chuyện này, cho nên hắn ta đã sớm bố trí Khốn Sát Thần Trận bên ngoài Tịch Đạo chi địa.

Lam Tiểu Bố không biết trước đó có người nào phá vỡ nơi này ra ngoài hay không, nhưng mà cho dù có người nào đó phá vỡ Tịch Đạo chi địa này mà ra ngoài, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay Côn Vi Thánh Nhân.

Đám người nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong mắt đều lộ ra vẻ thất vọng. Vất vả lắm mới có thể tìm được một đường ra, kết quả lại là nơi tự chui đầu vào lưới.

Trong lòng Ha Khô Thánh Nhân âm thầm khâm phục thủ đoạn của Lam Tiểu Bố, Khuy Giới Thần Trận hắn ta chưa từng nghe nói đến, hơn nữa Lam Tiểu Bố lại có thể thông qua thủ đoạn bố trí thần trận, nhìn ra được tình huống phía bên kia , đây tuyệt đối là thủ đoạn vượt xa Thần Trận Đế cấp chín.

“Thế nào, chúng ta tạm thời không thể rời khỏi Đại Kính qua bích cốc sao?” Ha Khô Thánh Nhân nhìn Lam Tiểu Bố hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng. Mặc dù hắn ta rất khâm phục thủ đoạn trận đạo của Lam Tiểu Bố, nhưng sâu trong lòng vẫn rất thất vọng. Nếu như không thể ra ngoài từ nơi này, hắn ta gia nhập Đại Hoang Đạo Đình chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Chương 1600 - Lối ra. (2)

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “KHông, chúng ta có thể rời khỏi Đại Kính qua bích cốc. Các vị thử nghĩ một chút, nếu chúng ta ở chỗ này công kích vòng xoáy hư không thì sẽ như thế nào?”

Đồ Võng theo bản năng nói, “Nếu như phía bên kia thật sự là địa bàn của Thái Hàn Thánh Sơn, vậy Côn Vi nhất định sẽ nhận được tin tức, sau đó tập hợp lực lượng chờ ở bên ngoài, đợi chúng ta lộ mặt.”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ cần ở chỗ này công kích, hấp dẫn toàn bộ cường giả của đối phương từ vị trí phong ấn đến đây. Sau đó chúng ta sẽ từ cửa ra Phong Ấn Thần Trận mà ra ngoài, chẳng phải là đơn giản rồi sao?”

“Cách hay.” Triệu Công Minh vỗ tay một cái nói.

“Thế nhưng ai tình nguyện ở lại nơi này công kích?” Bất Dịch Thánh Nhân có chút khó hiểu, không có người nào muốn ở lại Đại Kính qua bích cốc, nơi này bị phong ấn, đạo tắc mơ hồ, tiến độ tu luyện chậm chạp, sớm muộn gì cũng sẽ vẫn lạc.

Ha Khô Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, “Nếu đã lựa chọn gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, đương nhiên cần phải có người ở lại nơi này, đây cũng là làm việc vì Đạo Đình. Chỉ cần Đạo Đình giải quyết được những thánh môn bên ngoài thì nhất định sẽ đến cứu bọn họ.”

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn mọi người rồi nói, “KHông cần phải có ai ở lại, chỉ cần bố trí một cái Tự Động Công Kích Thần Trận ở đây là được.”

Bất Dịch Thánh Nhân vẫn lo lắng nói, “Vậy thì tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu, qua thời gian dài thì Côn Vi nhất định sẽ nhận ra được.”

Còn một câu nữa Bất Dịch Thánh Nhân chưa nói ra, tự Động Công Kích Thần Trận, thiếu đi khí thế đạo vận thần thông, phía đối diện nhất định sẽ cảm nhận được. Hắn không nói, chỉ là không muốn đả kích Lam Tiểu Bố mà thôi. Còn một nguyên nhân nữa đó chính là có nói cũng chẳng có tác dụng gì, không có người nào muốn ở lại cả. Dù sao thì tất cả mọi người đều muốn ra ngoài, liều mạng cũng chẳng sao cả, Bất Dịch Thánh Nhân hắn không sợ bất cứ kẻ nào cả.

Chuyện này không cần Bất Dịch Thánh Nhân nói thì Lam Tiểu Bố cũng biết, tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu, hắn bố trí xong Tự ĐỘng Công Kích Thần Trận rồi, hoàn toàn không hề khởi động thần trận. Hắn nhất định phải chờ Vũ Trụ Duy Mô hoàn thiện mô hình kết cấu biên pháp rời khỏi nơi phong ấn, mới có thể để Công Kích Thần Trận bắt đầu công kích.

...

Cửa ra vào vị trí phong ấn của Đại Kính qua bích cốc ở đâu, không có ai biết, tất cả tu sĩ ở Đại Kính qua bích cốc chỉ biết có thần trận phong ấn lại, nhưng phong ấn thế nào thì không có ai biết.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, không phải trình độ Trận Đạo của Lam Tiểu Bố có thể so sánh với Côn Vi, mà là hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô rất đơn giản đã có thể tìm ra được lối ra phong ấn, đồng thời bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu đi ra khỏi thần trận.

Sau lưng Lam Tiểu Bố, hầu như tất cả tu sĩ trong Đại Kính qua bích cốc đều ở nơi này. Có người tìm được đường ra, chuẩn bị ra ngoài, không có người nào muốn ở lại nơi này chờ đợi. Lúc này nếu như nói để cho ngươi đi công kích Tịch Đạo chi địa, có lẽ sẽ không có người nào muốn đi.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đang đợi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu phong ấn, nhưng mà thần niệm của hắn vẫn đang khắc họa trận văn hư không.

Vị trí này, toàn bộ đã bị hắn bố trí cấm chế cấm bay. Chỉ cần có người đưa tin ra ngoài, vậy tất nhiên sẽ trao đổi tin tức ở chỗ phong ấn, dao động quy tắc không gian hắn nhất định có thể cảm nhận được.

Quả nhiên Vũ Trụ Duy Mô khó khăn lắm mới tạo dựng ra được mô hình kết cấu lối ra thần trận phong ấn, hư không thần trận của Lam Tiểu Bố cũng khóa một đạo tin tức lại.

Người phát ra tin tức là một nữ tử, dung mạo xinh đẹp, từ khí thế trên người nàng, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được, nữ nhân này đến Đại Kính qua bích cốc đã rất lâu rồi.

“Ngươi là người của Thái Hàn Thánh Sơn?” Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt nữ tử này hỏi.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố tra hỏi, mấy tên Chuẩn Thánh lập tức bao vây nữ tử này lại.

KHông đợi nữ tử này nói chuyện, một nam tu đã chủ động nói, “Huyên Tuệ không phải là người của Thái Hàn Thánh Sơn, nàng đến đây bao nhiêu năm, rất nhiều người chúng ta đều biết nàng.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng âm thầm khâm phục Côn Vi, hắn cho rằng Côn Vi sẽ cho người vào trong này nghe ngóng tin tức, lại không ngờ rằng rất nhiều năm trước Côn Vi đã làm chuyện này. Bởi vậy có thể thấy được, tình huống trong này như thế nào, Côn Vi đều hiểu rõ vô cùng.

Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, Ha Khô Thánh Nhân đã vươn tay ra đập một bàn tay xuống, nam tu vừa nói chuyện giúp nữ tử kia không kịp rên một tiếng đã trực tiếp bị đập chết.

"Đạo Quân tra hỏi, khi còn chưa hỏi đến ngươi, không nên tùy tiện chen lời." Giọng điệu của Ha Khô Thánh Nhân vô cùng nghiêm túc.

Lam Tiểu Bố biết Ha Khô Thánh Nhân đang lập uy giúp hắn, dù sao thì hắn cũng là một Đạo Quân Đạo Đình. Khi Đạo Quân như hắn tra hỏi, một tu sĩ Hợp Thần cảnh nho nhỏ lại dám chen ngang nói chuyện, rõ ràng là không xem Đạo Quân hắn ra gì.

Phải biết rằng vừa rồi hắn đột ngột tra hỏi, nế như nam tu kia không ngắt lời, nữ tử kia quá nôn nóng sẽ lộ ra vẻ mất tự nhiên. Nam tu này chen lời vào, đã giúp nữ tử kia có thời gian điều chỉnh, rõ ràng là đang giúp nữ tử kia. Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, trong lòng lại có chút khó chịu. Cho dù có muốn giết người, cũng phải để Đạo Quân là hắn ra lệnh trước rồi mới giết. Ha Khô Thánh Nhân đây là đang lập uy cho hắn, đồng thời cũng lập uy cho chính mình mà.

Nữ tử há hốc mồm, nàng cảm thấy tin mình đưa đi đã bị cấm trân ngăn cản, do dự một chút, nàng không tếp tục phản bác nữa, thấp thỏm lo lắng nói, "Đúng vậy, ta là do Côn Vi Thánh Nhân phái vào đây, ta không muốn vào đây, nhưng ta không thể làm chủ được. Đạo Quân tại thượng, cầu mong Đạo Quân cho phép ta được luân hồi."

Chương 1601 - Đi ra từ chỗ nào.

Lam Tiểu Bố biết nữ nhân có tên là Huyên Tuệ này nói thật, chuyện nàng tiến vào đây hay không cũng không phải nàng có thể làm chủ được. Bây giờ bọn hắn muốn ra ngoài, nếu như nàng biết mà còn không đưa tin, vậy sau khi nàng rời khỏi đây cũng chỉ có một con đường chết.

Đồ Võng nhìn Lam Tiểu Bố, vừa rồi khi giết nam tu kia hắn ta bị chậm một bước, lần này chỉ cần Lam Tiểu Bố mở miệng, hắn ta sẽ lập tức tiến lên giết chết nữ tử này. Hơn nữa hắn ta cảm thấy bản thân mình sẽ làm tốt hơn Ha Khô Thánh Nhân, cho dù nam tu kia đáng chết, Ha Khô Thánh Nhân cũng phải báo cáo với ĐẠo Quân trước rồi mới ra tay giết người. Trước khi Đạo Quân chưa mở miệng, bản thân lại tự ra tay giết người trước, vậy thì có khác gì nam tu kia chứ?

Có lẽ Ha Khô Thánh Nhân biết mình ra tay giết tên nam tu kia trước có chút không tôn trọng ĐẠo Quân Lam Tiểu Bố này, lần này hắn lại không chủ động giết nữ tu kia.

Tất cả mọi người đều nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhìn nữ tu này nói, “Thật ra ta có thể không giết ngươi.”

“A…” HUyên Tuệ không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố, đổi thành bất cứ một ĐẠo Quân nào, nàng cũng chắc chắn phải chết…

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Chuyện ở Đại Kính qua bích cốc có Tịch Đạo chi địa, chắc hẳn ngươi cũng biết chứ? Vậy ngươi có biết con đường ra khỏi Tịch Đạo chi địa như thế nào không?”

“Vãn bối biết, chuyện này là Côn Vi Thánh Nhân nói cho ta biết. Hơn nữa Côn Vi Thánh Nhân còn đoán được, một khi có người phát hiện ra vòng xoáy hư không ở Tịch Đạo chi địa, nói không chừng sẽ chọn rời khỏi nơi này từ Tịch Đạo chi địa. Chỉ cần có người chọn ra ngoài từ Tịch Đạo chi địa, ta sẽ lập tức truyền tin tức ra ngoài.” Huyên Tuệ không hề giấu diếm chút nào, nhanh chóng trả lời.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Bây giờ cho ngươi một cơ hội, ngươi phát tin tức ra nói cho Côn Vi Thánh Nhân, cứ nói là chúng ta đang phái một phần người tấn công vòng xoáy hư không ở Tịch Đạo chi địa, nhưng thật ra đang dự định đi ra ngoài từ trận môn liên hoàn phong ấn thần trận.”

“A…” HUyên Tuệ đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, đây không phải là tin tức nàng vừa phát ra ngoài ấy sao? Sau khi chặn tin tức của nàng rồi lại bảo nàng phát đi một lần nữa, đây là có ý gì?

Chẳng những HUyên Tuệ không hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, những người còn lại cũng khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố. Ngươi định báo cáo với Côn Vi Thánh Nhân trước, để Côn Vi Thánh Nhân một mẻ hốt gọn sao?

“Nhanh viết tin tức gửi đi, tin tức nhất định phải hoàn chỉnh, đồng thời dùng từ phải tôn kính, tất cả kính ngữ mà ngươi có thể dùng đều phải dùng hết.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

“Đạo Quân, ta, ta,...” Giọng nói HUyên Tuệ run rẩy, nàng thật sự sợ hãi, nàng cho rằng Lam Tiểu Bố đang cố tình nhục nhã nàng, sau đó sẽ dùng cực hình mà hành hạ. Như vậy, đừng bảo là đi luân hồi, cho dù có muốn chết, chỉ sợ cũng sẽ không đơn giản.

Những người còn lại đều tỉnh ngộ, hóa ra ĐẠo Quân đang nói mát. Nhưng mà lúc này thời gian gấp rút, cho dù có muốn tra tấn nữ tu này, cũng không cần thiết phải ở đây lãng phí thời gian.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi cứ làm theo lời ta nói, nhớ kỹ, giọng điệu nhất định phải tôn kính, hơn nữa nhất định phải chu toàn.”

Cho dù lúc sau Lam Tiểu Bố mới nhận ra chặn tin tức của HUyên Tuệ lại cũng là chuyện không ổn, lúc đầu hắn định để HUyên Tuệ phát một đạo tin tức cho Côn Vi, nói cho Côn Vi biết bọn hắn đang chuẩn bị ra ngoài từ Tịch Đạo chi địa. Nếu như vậy, có thể khiến Côn Vi Thánh Nhân tập trung toàn bộ lực lượng chắn ở Tịch Đạo chi địa, vậy hắn có thể từ chỗ phong ấn ra ngoài.

Nhưng sau đó Lam Tiểu Bố lại cảm thấy làm như vậy thì không ổn, chủ yếu là vì trình độ Trận Đạo của hắn và trình độ trận đạo của Côn

Vi chênh lệch khá lớn. Hắn chỉ mới là một Thần Trận Vương cấp bảy, mà Côn Vi đã là một Thần Trận Đế cấp chín.

Trước đó hắn có thể đi vào Đại Kính qua bích cốc, là nhờ Vũ Trụ Duy Mô mới có thể vào, bây giờ không có Vũ Trụ Duy Mô, chính hắn bố trí ra cấm chế cấm bay và trói buộc không gian, mặc dù cản được tin tức Huyên Tuệ gửi ra ngoài, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định, chuyện này Côn Vi nhất định có biết.

Côn Vi đã phong ấn Đại Kính qua bích cốc nhiều năm như vậy, nếu như HUyên Tuệ phát ra tin tức bị hắn chặn lại cũng không biết, vậy tên Đại Thánh Nhân này quá hữu danh vô thực rồi. Chỉ cần quy tắc Không Gian có chút dao động, chỉ sợ đều không thoát khỏi tai mắt của Côn Vi. Bởi vì trong vùng không gian này có rất nhiều thần trận, những thần trận này hắn không thể nào đi nghiên cứu từng cái hay dùng Vũ Trụ Duy Mô phá giải. Những thần trận này rất có thể còn ẩn chứa giám sát sự dao động trong không gian của Côn Vi.

CHính mình là một Hư Không Thần TRận Vương, có thể dễ dàng bố trí hư không thần trận cấp bảy. Cho nên ở trong mắt Côn Vi, Lam Tiểu Bố hắn cũng có thể biết được tin tức của Huyên Tuệ đã bị chặn lại, Côn Vi cũng có thể biết rất rõ.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, lựa chọn này tương đối khó khăn. Thứ nhất, Côn Vi Thánh Nhân biết Lam Tiểu Bố hắn đã chặn được tin tức của HUyên Tuệ. Thứ hai, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ Côn Vi Thánh Nhân biết những chuyện này.

Hai bên đều biết rõ mười mươi, vậy hắn bảo HUyên Tuệ tiếp tục phát tin tức, Côn Vi Thánh Nhân sẽ tin hay không tin?

Loại thời điểm này, chỉ có thể dựa vào may mắn và can đảm. Ai lựa chọn đúng, vậy người đó thắng.

Giờ HUyên Tuệ mới hiểu được, hóa ra ĐẠo Quân không phải đang nói mát, mà là thật sự muốn nàng làm như vậy.

Chẳng những HUyên Tuệ hiểu ra, những người còn lại đều tỉnh ngộ lại, nhưng mà làm như vậy, chẳng phải muốn chết sao?

“Đạo Quân…” Một tên Chuẩn Thánh không nhìn được tiến lên một bước, hắn ta cũng không muốn chịu chết, cho nên phải hỏi cho rõ ràng.

Chương 1602 - Đi ra từ chỗ nào. (2)

Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, “Đại Hoang Đạo Đình cũng có quy củ của Đại Hoang Đạo Đình, nếu như mỗi một câu ta nói đều có một đống nghi vấn, vậy Đạo Quân này không bằng để cho ngươi tới làm đi. Bây giờ mọi người còn chưa tiến vào Đạo Đình, còn chưa tuyên thệ, mỗi người đều có thể làm việc theo ý của mình, có thể không đi theo ta, nhưng mà không nên tùy tiện cắt ngang ý định của ta.”

Trong lòng Ha Khô Thánh Nhân sửng sốt, Lam Tiểu Bố rõ ràng đang nói một Chuẩn Thánh dưới trướng hắn, nhưng hắn lại cảm thấy Lam Đạo Quân đang nói chính là hắn. Điều này khiến hắn có chút hối hận, không nên tùy ý chủ động giết người trước mặt Lam Tiểu Bố. Cho dù nam tu kia đáng chết, lập uy cũng phải chờ Lam Tiểu Bố lên tiếng rồi hắn mới ra tay.

Lúc trước hắn vẫn luôn là minh chủ của Thiên Nhai Minh, cộng thêm thực lực là người đứng đầu, cho nên bá đạo đã quen. Bây giờ bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, hắn bây giờ không còn là minh chủ Thiên Nhai minh nữa rồi, ở chỗ này cũng không còn là người đứng đầu, ít nhất thì vẫn còn Lam Tiểu Bố đứng trước hắn.

Nếu như hắn muốn tiếp tục đi theo Lam Tiểu Bố, nhất định phải nhận định rõ vị trí của mình.

Đối với cách làm của Lam Tiểu Bố, hắn đã có suy đoán mơ hồ, cũng không dám xác định, trên thực tế dựa theo suy đoán của hắn, Lam Tiểu Bố đây là đang đùa với lửa. Nếu như Côn Vi Thánh Nhân thật sự biến khéo thành vụng, vậy thì xem như xong đời.

Trong lòng thở dài một tiếng, Ha Khô Thánh Nhân không nói gì. Nếu như thật sự bên ngoài có Côn Vi Thánh Nhân chặn đường, bọn hắn ở đây có nhiều người như vậy, với thực lực của hắn, cũng có cơ hội chạy thoát. Cho dù chạy không thoát, hắn cũng có thể quay lại Đại Kính qua bích cốc một lần nữa.

ĐỊa hình của Đại Kính qua bích cốc khá phức tạp, cấm địa cũng rất nhiều, trốn vào trong này thì thật sự khó có thể tìm ra được. Hơn nữa, với thực lực của hắn, Côn Vi cũng không dám phái người râu ria vào trong tìm kiếm.

…

TRận môn phong ấn thần trận ở Đại Kính qua bích cốc, có sự cầm đầu của Đại Thánh Nhân Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn, có ít nhất gần ngàn người đang ở chỗ này.

Đừng thấy ở nơi này có gần ngàn người, thực chất Thánh Nhân chỉ có hơn mười người, Chuẩn Thánh cũng có hơn chục người, Hợp Thần cảnh có hơn trăm người, còn lại tu vi thấp nhất cũng là Thế Giới Thần trở lên.

Có thể tưởng tượng, chỉ cần Lam Tiểu Bố mở Phong Ấn Thần TRận, nhất định sẽ bị đám người Côn Vi đón đầu chặn đường.

Đệ nhất Thánh Nhân Khương Y Tiệm của Vạn Đạo Thánh Môn nói, “Lam Tiểu Bố này đúng là không đơn giản, cái Phong Ấn Thần Trận của Côn Vi Thánh Nhân này ta đã xem qua, cho dù có là ta, chỉ sợ không đến trăm năm cũng chưa chắc có thể vào trong được. Hơn nữa cho dù có đi vào, cũng sẽ vì phá trận mà kinh động đến Côn Vi Thánh Nhân. Còn ra ngoài, ta không làm được.”

Một nam tử râu dê cười ha ha, “Nếu như trận đạo của người kia mà kém cỏi, chỉ sợ cũng không thể nào hoàn toàn che giấu đạo tắc Hồng Mông, ngay đến chúng ta cũng không thể phát hiện ra được.”

Hắn là Thánh Nhân Kế Tam Sa của Trường Sinh Thánh Đạo, Kế Tam Sa chẳng những là Thánh Nhân của Trường Sinh Thánh Đạo, mà còn là Thánh Nhân khai phái Trường Sinh Thánh Đạo, thực lực mạnh mẽ.

Lần này Thánh Nhân của Trường Sinh Thánh Đạo đến đây chỉ có một mình Kế Tam Sa, chủ yếu là Kế gia thật sự có thù hận rất sâu với Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố chẳng những giết Kế Tán của Kế gia, còn kích động Trường Sinh Thánh Đạo và Thái Hàn Thánh Sơn mở ra đại chiến thánh môn. TRong trận chiến này, Trường Sinh Thánh Đạo bị vẫn lạc mất hai Thánh Nhân, một người trong đó chính là người Kế gia.

Vào giờ phút này, Thông Tin Châu trong tay Côn Vi Thánh Nhân sáng lên một cái, thần niệm Côn Vi quét qua Thông Tin Châu mỉm cười nói, “Nội ứng mà ta bố trí bên trong đó vừa truyền ra tin tức, Lam Tiểu Bố sắp dẫn đầu tất cả tu sĩ bên trong Đại Kính qua bích cốc ra ngoài từ nơi này.”

“Hôm nay ta không rút hồn luyện phách tên Lam Đạo Quân này, ta không xứng ở lại Vạn Đạo Thánh Môn.” Nghe thấy Côn Vi Thánh Nhân nói, môn chủ Hàn Việt của Vạn Đạo Thánh Môn nghiêm giọng nói.

Tất cả mọi người đều siết chặt nắm đấm, chỉ là một Lam Tiểu Bố nho nhỏ, chẳng những muốn làm ĐẠo Quân của Đại Hoang Thần Giới, mà còn châm ngòi đại chiến thánh môn, đúng là đáng chết.

Côn Vi lại nghiêm mặt nói, “Nhưng ta cảm thấy tin tức này là giả, ta hoài nghi bọn hắn sẽ thật sự đi ra ngoài từ Tịch Đạo chi địa.”

Thấy tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn mình, Côn Vi Thánh Nhân nói ra, “Huyên Tuệ nhất định đã bị Lam Tiểu Bố bắt được, bởi vì Lam Tiểu Bố đã bố trí Thúc Không Cấm Trận, lúc Huyên Tuệ truyền tin tức cho ra, nhất định không thể nào thoát khỏi cấm trận cấm bay của Lam Tiểu Bố. Nếu như cái này còn chưa thể xác định, vậy mọi người chỉ cần xem cách dùng từ trong tin tức mà Huyên Tuệ truyền cho ta là biết.

TRong tình huống như vậy, dùng từ lại kính cẩn chu toàn, cho thấy rõ thời gian của HUyên Tuệ vô cùng dư dả, mà trên thực tế, nếu tin tức phát ra trong lúc vội vàng, sao có thể có thời gian dư dả như vậy?”

“Nói vậy thì, Lam Tiểu Bố kia đang mượn tay Huyên Tuệ để phát tin tức giả?” Kế Tam Sa nhíu mày hỏi một câu.

“Rất có thể là giả, đã như vậy, chúng ta nhanh đến Tịch Đạo chi địa đi.” Lại có một tên Ngụy Thánh nói, giọng điệu khá vội vàng.

Côn Vi vẫn cau mày, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Nếu như Lam Tiểu Bố có thể bắt được đơn giản như vậy, hắn sẽ không thể nào trở thành ĐẠo Quân được. Lam Tiểu Bố lợi dụng Huyên Tuệ phát tin tức giả cho ta…”

“Không đúng.” Côn Vi lập tức nói “Lam Tiểu Bố nhất định đã đoán được ta cũng biết hắn đã bắt được Huyên Tuệ, cho nên Lam Tiểu Bố cũng biết rõ ta biết tin tức HUyên Tuệ phát ra là giả. Hắn cho rằng thật thật giả giả lẫn lộn, trong lúc nhất thời ta sẽ không phân biệt được rõ ràng.”

Côn Vi Thánh Nhân nói đến đây, hắn ta có chút nhíu mày. Bây giờ hắn ta cũng không thể xác định được Lam Tiểu Bố sẽ ra ngoài từ vị trí nào, nếu như tất cả mọi người đều hiểu rõ, không chừng Lam Tiểu Bố sẽ biến giả thành thật. Như vậy, nói không chừng sẽ thật sự ra ngoài từ nơi này, chứ không phải từ Tịch Đạo chi địa.

Chương 1603 - Không chỉ dựa vào vận may.

KHông đúng, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự ra ngoài từ nơi này, vậy thì hắn nhất định phải cần có một khoảng thời gian nhất định. Lam Tiểu Bố cho dù có thiên phú đến đâu, muốn trong thời gian ngắn phá vỡ Liên Hoàn Phong Ấn Thần Trận của hắn ta, cũng tuyệt đối không có khả năng. Cho dù trước đó Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Kính qua bích cốc, cũng phải cần một khoảng thời gian rất dài.

Mà Phong Ấn Thần Trận của hắn ta, ra ngoài và tiến vào là hai cách hoàn toàn khác nhau. Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Đại Kính qua bích cốc được bao lâu chứ? CHo dù hắn tiêu tốn thời gian đi vào và phá trận ra ngoài như nhau, bây giờ cũng không thể nào phá vỡ phong ấn Đại Kính qua bích cốc được.

Huống chi, đi ra phức tạp hơn đi vào không chỉ mười lần.

Cho nên Lam Tiểu Bố cố tình thật giả lẫn lộn, chỉ để hắn ta cho rằng mình thật sự ra ngoài từ nơi này mà thôi.

Nghĩ đến đây, Côn Vi cười lạnh một tiếng, “Lam Tiểu Bố kia cho dù có lá gan bằng trời, trong tình huống biết rõ ta đã biết mọi chuyện, còn dám nói cho ta biết sẽ ra ngoài từ nơi này. Ta đoán hắn sẽ ra ngoài từ Tịch Đạo chi địa…”

KHương Y Tiệm vẫn luôn không nói gì đột nhiên nói ra, “Côn Vi

Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố cũng vì biết ngươi biết rõ mọi chuyện, chỉ sợ hắn thật sự chưa chắc sẽ rời đi từ Tịch Đạo chi địa. Tu vi của người này thấp kém, nhưng có đông đảo cường giả có thể cho hắn sử dụng, vậy thì nhất định có chỗ hơn người, nếu như chúng ta xem thường hắn, cuối cùng sợ là sẽ thất bại trong gang tất.”

“KHông cần lo lắng, Lam Tiểu Bố nhiều nhất chỉ đang cược mà thôi, hoặc là đang tìm vận may. Bây giờ nhìn xem ai có vận may tốt, vừa hay lựa chọn đúng.” Côn Vi cười cười, nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng hắn ta vẫn khẳng định Lam Tiểu Bố sẽ rời đi từ Tịch Đạo chi địa. KHông có người nào hiểu rõ Phong Ấn Thần Trận của chính mình đáng sợ như thế nào, hắn ta không cần phải giải thích những chuyện này.

Kế Tam Sa cười ha ha, “Đã như vậy thì chúng ta chia binh thành hai đường, một phần người ở Tịch Đạo chi địa, một phần người ở lại nơi này.”

Côn Vi Thánh Nhân lắc đầu, “Nếu như ta mà không đi, cho dù tất cả mọi người đều đi, Lam Tiểu Bố kia cũng có cơ hội bỏ chạy. TRận Đạo của hắn vô cùng cường đại, hơn nữa còn có thủ đoạn Thiên Cương Biến. Chỉ có ta, mới có thể trong thời gian ngắn nhất nhận ra bản tôn của hắn. Còn nữa, cường giả trong Đại Kính qua bích cốc nhiều như mây, thực lực của chúng ta mặc dù mạnh hơn bọn họ, nhưng một khi chia binh thành hai đường, vậy thì chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa. Bởi vì ngươi có giết nhiều người đến đâu, chỉ cần không bắt được Lam Tiểu Bố thì cũng vô dụng.”

Lời này không có ai cãi lại, không có Côn Vi Thánh Nhân thì thật sự rất khó tìm được chính xác Lam Tiểu Bố ở đâu. Đại trận ở nơi này đều do Côn Vi Thánh Nhân khống chế, không chỉ như vậy, Côn Vi Thánh Nhân còn có bảo vật hiện hình. Chỉ cần tìm được tung tích của Lam Tiểu Bố, lấy Ly Thiên Tráo ra, Lam Tiểu Bố kia có khả năng thông thiên, cũng không thể đi được.

Giọng điệu Hàn Việt đầy căm giận nói, “Những thánh môn này thật sự chẳng khác nào rùa đen, chúng ta đã đến đây ngăn chặn Lam Tiểu Bố, vậy mà không có mấy thánh môn dám dốc toàn lực ra đối phó hắn. Nếu như đến thêm mấy thánh môn nữa, đừng nói là chia binh thành hai đường, cho dù có chia ra làm mười đường cũng đủ người.”

“Không cần phải phàn nàn người khác, chúng ta đừng tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng đến Tịch Đạo chi địa mới đúng.” Kế Tam Sa lập tức nói.

Mặc dù Côn Vi xác định Lam Tiểu Bố không thể rời khỏi nơi này trong thời gian ngắn, nhưng trong lòng hắn ta vẫn còn có chút do dự. Hắn ta đang định chờ thêm một chút nữa, nhưng lúc này đột nhiên biến sắc, theo bản năng nói, “Lập tức đến Tịch Đạo chi địa, vị trí hư không giới vực ở Tịch Đạo chi địa đang bị công kích.”

Tịch Đạo chi địa có công kích, cho dù Lam Tiểu Bố có phải thật sự sẽ rời đi từ Tịch Đạo chi địa hay không, hắn ta đều phải đến đó. Hắn ta đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù cuối cùng hắn ta phán đoán sai lầm, từ Tịch Đạo chi địa quay về đây, cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Lam Tiểu Bố có lẽ không ngờ được, hắn ta có bố trí truyền tống trận đến bên ngoài Tịch Đạo chi địa ở đây.

Nhìn thấy Côn Vi kích phát truyền tống trận, Kế Tam Sa cười ha ha, “Côn Vi đạo hữu thật sự là quá cẩn thận, nơi này có truyền tống trận, Lam Tiểu Bố kia cho dù có đi ra từ nơi này, chúng ta vẫn có thể kịp thời quay về.”

Mấy trăm người đều bước hết vào truyền tống trận, một tia sáng truyền tống hiện lên, hơn trăm người này lập tức biến mất tăm. Cho dù ở nơi này vẫn còn một vài người, nhưng mà tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Hợp Thần cảnh mà thôi.

Ngay khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được dao động không gian thì lập tức lấy một đống trận kỳ ra điên cuồng ném xuống, hắn dường như không dám lãng phí một giây nào.

“Đạo Quân, chúng ta có cần chờ một lát hay không, lỡ như bọn hắn còn đang ở bên gnoài chờ, không bị lừa đến Tịch Đạo chi địa thì sao?” Bất Dịch Thánh Nhân cẩn thận nói một câu

Hắn lo lắng dao động không gian khi Lam Tiểu Bố phá trận, sẽ khiến cho Côn Vi còn chưa rời đi nhận ra.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “không cần, bọn hắn đã dùng truyền tống trận đi rồi, nhiều nhất không quá nửa nén hương, bọn hắn sẽ cảm thấy không đúng, sau đó trở lại, cho nên thời gian của chúng ta cũng không nhiều. Có lúc, cần phải đặt cược hiểm một lần. Chuyện gì cũng phải suy tính toàn diện, vậy thì dứt khoát không làm chuyện gì nữa.”

“A…” Bất Dịch Thánh Nhân nghe thấy Lam Tiểu Bố nói không đến nửa nén hương nữa bọn người Côn Vi có thể truyền tống về lại, cả người đều không ổn. Cái liên hoàn thần trận phong ấn này có thể phá vỡ trong vòng nửa nén hương sao?

Chương 1604 - Không chỉ dựa vào vận may. (2)

Đừng nói là nửa nén hương, cho dù có là nửa ngày cũng chưa chắc có thể phá vỡ được? Nếu như trận môn của cái thần trận phong ấn này dễ phá vỡ như vậy, bọn hắn cũng sẽ không bị nhốt ở trong này lâu như vậy.

Khi Bất Dịch Thánh Nhân còn đang mải suy nghĩ, đã nghe trong không gian phát ra từng đợt chấn động, sau đó một đầu thông đạo được trận kỳ của Lam Tiểu Bố mạnh mẽ mở ra. Tình cảnh ở bên ngoài hiện ra rõ trong thần niệm của tất cả mọi người, thậm chí có thể nhìn thấy rõ có một đám tu sĩ canh giữ đang hoang mang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Mở được rồi? Bất Dịch Thánh Nhân sững người nhìn cái thông đạo này, đây là trình độ Trận Đạo như thế nào, mới có thể dễ dàng mở ra phong ấn thần trận như vậy?

Nhìn thấy Phong Ấn Thần trận bị mở ra, giờ phút này tất cả mọi người đều muốn điên cuồng lao ra ngoài. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn không nói gì, lại không có ai dám cử động.

Ha Khô Thánh Nhân khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố biết cách bố trí và thủ đoạn bày thần trận phong ấn này, nếu không thì trừ khi Côn Vi Thánh Nhân tự mình đến đây, bất kỳ một Thần Trận Đế cấp chín nào cũng không thể trong thời gian ngắn đã có thể mở phong ấn ra.

“Ha Khô Thánh Nhân, ngươi dẫn người lập tức ra ngoài, xử lý hoặc đuổi mấy người bên ngoài đi. Ta cần bố trí một cái thần trận…” Giọng nói của Lam Tiểu Bố vô cùng tỉnh táo.

Ha Khô Thánh Nhân vội vàng nói, “Đạo Quân, bây giờ chúng ta nên đi ngay thôi, chờ bọn hắn quay về, chúng ta đã sớm rời đi rồi.”

Dựa theo ý của Ha Khô Thánh Nhân, tất cả mọi người đều có thể đi, ở đây bố trí thần trận làm gì.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, “Bất Dịch Thánh Nhân, ngươi dẫn mọi người xử lý toàn bộ những người bên ngoài, ít nhất đừng để bọn hắn gây ảnh hưởng đến chuyện ta làm.”

Hắn chẳng muốn giải thich với Ha Khô Thánh Nhân, gia hỏa này tuyệt đối chính là một con sói mắt trắng không thể nuôi được, Đại Hoang Đạo Đình không cần loại người này. Dù sao thì hắn cũng là một Đạo Quân, nếu là Đạo Quân, đưa ra mệnh lệnh thì ngươi cứ thực hiện là được rồi, lúc này mà còn giải thích nguyên nhân với ngươi, có thời gian sao?

“Vâng.” Bất Dịch Thánh Nhân lập tức đáp lời, sau đó cùng với Thiển Kỳ Thánh Nhân, Triệu Công Minh giết ra ngoài. Ha Khô Thánh Nhân cũng biết đây là Lam Tiểu Bố đang bất mãn với hắn ta, mặc dù không thèm để ý, những cũng không bỏ đi, mà lấy pháp bảo ra chém giết.

Bên ngoài đều là tu sĩ cấp thấp, bọn hắn nhìn thấy nhiều cường giả lao ra đánh giết như vậy, đều vô cùng kinh hãi. Sau đó bọn họ hiểu ra được, mấy vị Thánh Nhân kia đã phán đoán sai rồi, người ta thật sự ra ngoài từ nơi này.

Lam Tiểu Bố mặc kệ chuyện chém giết này, hắn hoàn toàn không trốn đi, mà cầm một đống trận kỳ ra điên cuồng ném xuống. Lúc này, mỗi một giây đối với hắn đều cực kỳ quý giá.

…

“Không đúng, nơi này không có vết tích đạo vận, chắc hẳn là thần trận tự động công kích.” Bên ngoài Tịch Đạo chi địa, lời KHương Y Tiệm nói đã khiến sắc mặt Côn Vi khó coi đến cực điểm.

Khương Y Tiệm đã nhìn ra, hắn ta sao có thể không nhìn ra? Hắn ta tính đi tính lại, cuối cùng vẫn bị hố. Lam Tiểu Bố kia thật thật giả giả, cuối cùng lại thật sự từ trận môn phong ấn ra ngoài, lừa bọn hắn đi đến chỗ này, ít nhất phải chậm trễ hơn nửa nén hương.

“Kế đạo hữu, ngươi và một vài người ở lại nơi này chặn người ra, ta và KHương đạo hữu dẫn một phần người chặn đường ở trận môn phong ấn.” Trong thời gian ngắn nhât Côn Vi đã ra quyết định.

Kế Tam Sa vội vàng nói, “Nếu đã xác định nơi này không phải là lối ra của Lam Tiểu Bố, vậy chúng ta đương nhiên phải cùng đi.”

Hắn không những hận Lam Tiểu Bố đến cực hạn, mà cùng hiểu rõ, Lam Tiểu Bố là một Đạo Quân, dám dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới, đồ tốt trên người tuyệt đối nhiều vô số kể. Hắn ở lại nơi này, dựa vào cái gì chứ?

Sắc mặt Côn Vi âm trầm, “Làm như vậy đi, nếu không thì hoàn toàn không thể nào bắt được Lam Tiểu Bố. Bởi vì Lam Tiểu Bố quá xảo trá, hắn cũng có thể đang dùng trận pháp công kích trước, chờ chúng ta rời đi, hắn sẽ lập tức cho người toàn lực công kích Tịch Đạo chi địa. Với hư không của Tịch Đạo chi địa, cả gần ngàn cường giả cùng công kích, tuyệt đối không thể cầm cự được lâu.”

Côn Vi xem như đã bị Lam Tiểu Bố dọa sợ, hắn ta nhất định phải phòng ngừa chu đáo.

Nghe thấy Côn Vi nói vậy, cho dù Kế Tam Sa không cam tâm, cũng chỉ có thể ở lại. Lỡ như Lam Tiểu Bố đi ra từ nơi này lại bị hắn bắt được, vậy hắn cũng phát tài rồi, hắn sẽ không giao Lam Tiểu Bố ra.

Một đám người đi theo Côn Vi bước vào truyền tống trận, truyền tống trận kích phát, sau khi tia sáng lóe lên, trong không gian chỉ truyền đến từng đợt dao động, nhưng người không hề được truyền tống đi.

Côn Vi lập tức hiểu ra, nhất định là sau khi Lam Tiểu Bố ra ngoài, ở một đầu khác của truyền tống trận bố trí trói buộc quy tắc Không

Gian. Bố trí trói buộc quy tắc Không Gian, cái này không chỉ là đã lý giải thông suốt về Trận Đạo, đối với quy tắc Không Gian cũng lý giải vô cùng rõ ràng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Mặc dù Kế Tam Sa đang hỏi, nhưng hắn cũng biết đã có chuyệng gì xảy ra. Truyền tống trận đã bị người động tay động chân, trong lúc nhất thời không thể truyền tống được.

Sắc mặt Côn Vi âm trầm, “Nơi này không cần người trông coi nữa, Lam Tiểu Bố đã chạy thoát, chúng ta chỉ cần đuổi theo giết là được. Cho dù hắn đi trước thì sao chứ? Muốn trốn, cũng không phải là việc dễ dàng như vậy.”

Lam Tiểu Bố quả thật đã đi, tất cả tu sĩ không gia nhập Đại Hoang Đạo Đình đều đã tự bỏ đi, tu sĩ gia nhập Đại Hoang Đạo Đình đang ngồi trên một cái phi thuyền Thần Khí thượng phẩm do hắn lấy ra rời đi.

Lúc này Ha Khô Thánh Nhân đã hiểu ra, sở dĩ Lam Tiểu Bố bố trí trận pháp, là muốn ngăn cản bọn người Côn Vi truyền tống về đây. Nhưng mà cho dù Côn Vi Thánh Nhân có truyền tống đến, bọn hắn cũng đã đi rồi.

Lam Tiểu Bố tựa như biết được Ha Khô Thánh Nhân đang nghĩ gì, hắn từ tốn nói, “Côn Vi Thánh Nhân có một món bảo vật, tên là Ly Thiên Tráo. Chỉ cần trong khoảng thời gian nhất định chúng ta không thể thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của Ly Thiên Tráo, cuối cùng chúng ta vẫn bị hắn ta một mẻ hốt gọn.”

Bất Dịch Thánh Nhân âm thầm hạ quyết định, đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn. hành động của Lam Tiểu Bố, giúp hắn hiểu ra Lam Tiểu Bố có khả năng rất lớn trở thành Đạo QUân của Đại Hoang Đạo Đình.

Chương 1605 - Sắp bắt đầu hỗn loạn.

“Đạo Quân, bây giờ chúng ta đi đâu?” Ha Khô Thánh Nhân thấy Lam Tiểu Bố khống chế phi thuyền lao ra ngoài phạm vi của Thái Hàn Thánh Sơn, đã biết cho dù Côn Vi Thánh Nhân có Ly Thiên Tráo, cũng không thể làm gì được hắn.

Những người còn lại đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố, mặc dù bọn hắn đã xông ra khỏi phạm vi của Thái Hàn Thánh Sơn, tạm thời không bị mấy đại thánh môn chặn lại, nhưng mà muốn an toàn chạy thoát cũng không phải chuyện đơn giản.

Trường Sinh Giới bị thánh môn khống chế nhiều năm như vậy, thâm căn cố đế, chỉ cần có môt ít dấu vết để lại, vậy thì sẽ bị phát hiện ra. Một khi bị thánh môn phát hiện tiến hành vây quét, bọn hắn muốn thoát đi sẽ khó khăn.

Nếu như là người bình thường thì cũng thôi đi, Lam Tiểu Bố không phải người bình thường, hắn là Đạo Quân của một giới. Bây giờ Đạo Quân này không được bất cứ thánh môn nào tán thành, cho nên đối với thánh môn mà nói, Đạo Quân như hắn chính là để vây giết.

Lam Tiểu Bố dừng phi thuyền lại, đi theo hắn có không đến 100 người, tổng cộng là chín mươi hai người…

“Các vị…” Lam Tiểu Bố vừa nói được hai chữ, đã nghe thấy trong hư không đột nhiên truyền ra tiếng ầm vang, sau đó quy tắc đại đạo trong toàn bộ thiên địa càng ngày càng rõ ràng. Không chỉ như vậy, thần linh khí phủ trời ngập đất tràn đến, thậm chí đám người còn phát hiện trong thần linh khí càng chứa thêm nhiều hơi thở thiên địa.

Rõ ràng là đang đứng ở chỗ này, nhưng lại có thể cảm nhận được không gian càng vững chắc, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Đây là có chuyện gì? Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kinh ngạc.

Theo thời gian trôi qua, âm thanh ầm vang chẳng những không ngừng lại mà càng thêm vang vọng. Lam Tiểu Bố cảm thấy thiên địa càng ngày càng ngưng thực, mà chính hắn cũng cảm thấy càng ngày càng bị áp chế.

“Ta biết rồi, là Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới đã hoàn toàn dung hợp...” Có người kích động kêu lên.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, nếu như hoàn toàn dung hợp, vậy tương đương với việc hắn không còn đường để trốn rồi,

Ý niệm của Lam Tiểu Bố thử cảm nhận đạo tắc Hồng Mông, ở đạo tắc Hồng Mông hắn đã bố trí thần trận cảm ứng. Rõ ràng quy tắc đại đạo đã hóa thành một đạo kim quang xuất hiện trong cảm ứng của Lam Tiểu Bố, một khắc sau, Lam Tiểu Bố cảm thấy thức hải ong lên, hắn biết mọi ý niệm của hắn đều bị đánh bật ra khỏi đạo tắc Hồng Mông.

Nói cách khác, cho dù đạo tắc Hồng Mông có dung hợp Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới hay không, bây giờ hắn cũng không thể cảm ứng được.

Bất Dịch Thánh Nhân trầm giọng nói, “Chưa chắc là Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn dung hợp xong, mà là quy tắc đại đạo đã diễn dịch hoàn thiện, vận may thiên địa tăng vọt, thậm chí quy tắc càng ngày càng rõ ràng. Vậy có nghĩa là Trường Sinh Giới đang kéo dài thời gian dung hợp giới vực chung quanh, không chỉ như vậy, còn đang hoàn hiện chính nó…”

Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng nói, “Chắc là như vậy, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, vô số giới vực bị tàn phá trong hư không, bây giờ những giới vực bị tàn phá này đang hoàn toàn dung hợp vào trong giới này. Tương lai không lâu nữa, Trường Sinh Giới sẽ thành vị diện đứng đầu trong vũ trụ Hạo Hãn…”

Là Thánh Nhân, cho dù có phải là Ngụy Thánh hay không, cảm nhận đối với sự hoàn thiện của một giới rõ ràng mạnh hơn tu sĩ tầm tường rất nhiều.

Giống như để xác định lời Thiển Kỳ Thánh Nhân nói, tại một nơi cách mọi người không xa, từng dãy núi đột ngột dâng lên, ở nơi càng xa hơn, biển cả vô cùng vô tận hình thành.

Bất Dịch Thánh Nhân kích động nói, “Ta cảm ngộ được đại đạo Thánh Nhân chân chính…”

Lam Tiểu Bố biết thứ Bất Dịch Thánh Nhân cảm ngộ được chưa chắc là đại đạo Thánh Nhân, nhưng đối với Ngụy Thánh như hắn thì nhất định có thể tiến thêm một bước.

Vào giờ phút này, trong hư không lại xuất hiện từng đợt âm thanh vang vọng, “Nam Thiên Thánh Đình lập, lấy Càn Khôn Đỉnh trấn áp vận may bảo điện Thánh Đình Đại Lăng, khống chế Tiên Thần giới này, hỏi đến tất cả chính quả…”

Lam Tiểu Bố sững người, đây là có chuyện gì, Đại Hoang Đạo Đình hắn, bây giờ lại bị Nam Thiên Thánh Đình khống chế?

Không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, đạo âm trong hư không lại tiếp tục vang lên liên miên không dừng. Giống như lần trước khi các đạo tràng thành lập, chỉ là lần này thành lập không phải là đạo tràng, mà là từng thế lực cường đại mỗi phương.

“Thái Hàn Thánh Đình thành lập, lấy Ly Thiên Tráo trấn vận may Thánh Đình, không chế Tiên Thần, Đạo Đình giới này, hỏi đến tất cả chính quả…”

“Thiên Ma Thánh Đình thành lập, lấy Vạn Ma Phiên trấn áp vận may Thánh Đình, khống chế Ma Đạo giới này, hỏi đến tất cả Ma Đạo Quả vị…”

“Tây Phương Thánh Giáo thành lập, lấy Lôi Phật Bát trấn áp vận may thánh giáo, khống chế Phật Đạo giới này, hỏi đến tất cả chính quả Phật Đạo…”

“Tiệt giáo thành lập, lấy Tử Điện Chùy trấn áp vận may thánh giáo, khống chế Tiên Thần một giới, hỏi đến chính quả vạn vật.”

…

Nghe thấy mười Thánh Đình thành lập, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, thật đúng là không xem Đạo Quân như hắn vào mắt mà. Từng thế lực đều muốn khống chế hắn, đều muốn khống chế chính quả một giới. Đạo Quân như hắn sở dĩ xuất hiện, dường như chính là để người khác khống chế.

Ngươi nói ngươi thành lập đạo tràng thì cũng thôi đi, nhưng các ngươi từng người thành lập Thánh Đình, không chỉ như vậy, ai ai cũng đều muốn khống chế Tiên Thần một giới, còn muốn khống chế Đạo Quân ta. Có phải từ giờ trở đi, Đạo Quân như hắn đã trở thành phụ thuộc rồi không?

Đồng thời trong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, loại biến hóa này xảy ra trước khi hắn chỉnh hợp toàn bộ Đại Hoang Thần Giới, có nghĩa là Đạo Quân như hắn mặc dù được Thiên Đạo công nhận, nhưng Thiên Đạo cũng tán thành những Đế Quân Thánh Nhân vừa lập Thánh Đình kia. Cũng có thể nói, tương lai Đại Hoang Thần Giới rốt cuộc là do ai khống chế, vẫn phải dùng nắm tay để nói chuyện. Thậm chí tương lai Đại Hoang Thần Giới có thể được gọi là Đại Hoang Thần Giới hay không, cũng là chuyện chưa chắc chắn.

Chương 1606 - Sắp bắt đầu hỗn loạn. (2)

TRong lúc này nhất định sẽ xảy ra biến cố gì đó, loại biến cố này vượt xa phạm trù chuyện đạo tắc Hồng Mông dung hợp Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới. Nếu không thì sao có nhiều giới vực bị tàn phá chủ động dung hợp với Trường Sinh Giới như vậy? Giúp vận may ở Trường Sinh Giới tiếp tục tăng cao, quy tắc thiên địa càng ngày càng rõ ràng, nguyên khí thiên địa bạo nổ?

Ha Khô Thánh Nhân hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái, giống nói vô cùng khách sáo, “Lam Đạo Quân, không ngờ một giới lại xảy ra biến cố lớn như vậy.”

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này muốn nói gì, gia hỏa này không có tiết tháo gì cả, vốn dĩ đã không đặt Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình hắn vào mắt, bây giờ chỉ sợ lại càng chướng mắt Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình như hắn.

“Có lời gì thì Ha Khô đạo hữu cứ nói thẳng đi, ta không thích vòng vo.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng lạnh nhạt, tu vi của hắn quả thật không cao, nhưng mà hắn không thèm để ý đến một Ngụy Thánh lắm đâu.

Ha Khô chậm rãi nói, “Quy tắc ở Trường Sinh Giới đại biến, dung hợp với tất cả giới vực tàn phá trong hư không, nguyên kihí thiên địa cũng càng lúc càng nồng đậm, vận may tăng vọt. Nhiều Thánh Đình đồng loạt có được sự tán thành của Thiên Đạo một giới, đạt được vận may duy trì, có thể thấy được trong tương lai Trường Sinh Giới sẽ lâm vào đại chiến.”

Đối với lời nói này, Lam Tiểu Bố tán thành, nhiều Thánh Đình đã xuất hiện như vậy, mỗi cái đều muốn khống chế Tiên Thần một giới, đều muốn phân chia tất cả chính quả Thánh Đạo. Hơn nữa những

Thánh Đình này đều nhận được sự tán thành của Thiên Đạo, vậy cuối cùng phải nghe theo ai? Nhất định là nắm đấm của ai lớn thì nghe theo người đó, tiếp theo đó sẽ là một trận ác chiến.

Nếu như so sánh, bọn hắn bây giờ ngược lại đã an toàn. Bởi vì Đạo Quân như hắn đã không còn sáng chói nữa, Côn Vi của Thái Hàn Thánh Sơn chỉ sợ không có thời gian mà lãng phí với hắn. Bây giờ đối với Côn Vi Thánh Nhân mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là chỉnh hợp tất cả tài nguyên, sau đó trở thành Thánh Đình duy nhất tại một giới này.

Cái này có chút giống với Ngũ ĐẠi Thập Quốc, tất cả mọi người đều muốn cướp đoạt một vị trí Thánh Đế.

Đây cũng là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố cảm thấy lý tưởng cách xa mình đến vậy, hắn có Vũ Trụ Duy Mô đã là không tệ, nhưng người có được chí bảo đỉnh cấp cũng không phải một mình Lam Tiểu Bố hắn. Đừng nhìn hắn bây giờ vẫn còn chiếm địa vực lớn ở Đại Hoang Thần Giới, nhưng sau khi Trường Sinh Giới dung hợp với những giới vực còn lại, Đại Hoang Thần Giới cũng xem như là nhỏ.

Cái này cũng chưa tính, bàn về thực lực, dưới tay hắn chỉ có những tu sĩ từ Thế Giới Thần trở xuống, Thần Vương không có mấy người. Nhìn lại những cường giả ở Trường Sinh Giới, trước đó người vây giết hắn thấp nhất cũng là Hợp Thần cảnh.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, đại đạo gian nan quá. Hắn không muốn tranh đoạt vị trí Thánh Đế, c0ng không muốn khống chế chính quả gì cả. Hắn chỉ muốn im lặng sống cho chính mình, có một môi trường trật tự hài hòa chung sống. Nhưng bây giờ, cái này rõ ràng đều không thực tế. Có lẽ một khắc sau, Đại Hoang Thần Giới sẽ bị những Thánh Đình kia cày nát.

Ha Khô Thánh Nhân tiếp tục nói, “Ta vốn là người của vũ trụ Khôn Trần, Khôn Trần Thánh Đình đã được Thiên Đạo tán thành mà thành lập, ta cần quay lại KHôn Trần Thánh Đình xây dựng. Chờ Khôn Trần Thánh ĐÌnh ta đứng vững gót chân rồi, ta nhất định sẽ đến giúp Đạo Quân phát triển Đại Hoang Đạo Đình.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, tên gia hỏa này có thực lực Ngụy Thánh, đến Khôn Trần Thánh Đình nhất định sẽ là nhân vật đứng dưới một người trên vạn người. Hoặc là bởi vì quy tắc thiên địa hoàn thiện, vận may tăng vọt, nói không chừng gia hỏa này còn muốn trở thành Thánh Đế của KHôn Trần Thánh ĐÌnh nữa đấy chứ. Đại Hoang Đạo Đình hắn chỉ có chút đó thực lực, chỉ sợ không lọt vào mắt của đối phương. Trước đó bị nhốt trong Đại Kính qua bích cốc, không còn cách nào khác, bây giờ một khi có đường đi, gia hỏa này lập tức muốn đi ăn máng khác.

“Vậy chúc mừng Ha Khô Thánh Nhân, Ha Khô Thánh Nhân cũng không cần đến Đại Hoang Đạo Đình, trực tiếp ở lại Khôn Trần Thánh Đình là được rồi.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình thản.

“Đa tạ Đạo Quân.” Ha Khô Thánh Nhân không có chút ngạc nhiên nào.

Không chỉ như vậy, hắn ta còn quay người lại nói với đông đảo tu sĩ, “Khôn Trần Thánh ĐÌnh lập, bây giờ chính là thời điểm chúng ta kiến công lập nghiệp, nếu đồng ý đi cùng ta, chính quả của mọi người cứ giao cho ta.”

Những người ở đây đang chuẩn bị gia nhập Đại Hoang Đạo Đình với Lam Tiểu Bố tổng cộng chưa đến 100 người, sau khi Ha Khô Thánh Nhân mở lời, trực tiếp rời đi sáu mươi, bảy mươi người.

Ha Khô Thánh Nhân lại đi về phía Bất Dịch Thánh Nhân, “Bất Dịch đạo hữu, bây giờ Khôn Tràn Thánh Đình lập, được Thiên Đạo tán thành, không bằng ngươi hãy đi cùng ta đến Khôn Trần Thánh Đình, cùng nhau thành lập trật tự Thánh Đạo, thế nào?”

Lam Tiểu Bố giận dữ, tên vương bát đản này không những bản thân mình muốn đi, mà còn muốn đào Thánh Nhân bên cạnh mình đi nữa.

Không đợi Lam Tiểu Bố đứng ra nói chuyện, Bất Dịch Thánh Nhân đã chủ động nói, “Đa tạ Ha Khô đạo hữu, ta đã quyết định đi cùng với Lam Đạo Quân.”

Từ chối mình sao? Ha Khô Thánh Nhân sửng sốt, chẳng lẽ Bất Dịch Thánh Nhân không biết rõ địa vị của Lam Tiểu Bố bây giờ là như thế nào sao? Thánh môn ở Trường Sinh Giới có cái nào đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt chứ? Nói trắng ra là, Lam Tiểu Bố ở trong mắt thánh môn và Thánh Nhân, chỉ là một tôm tép nhãi nhép mà thôi. Ban đầu bởi vì có cơ duyên chiếm được tiên cơ, bây giờ thiên địa đại biến, tiên cơ của Lam Tiểu Bố đã mất, thậm chí còn chẳng khác nào thằng hề, vì cái gì mà còn ở lại?

Nhưng mà nhìn Bất Dịch Thánh Nhân không định nói gì thêm, Ha Khô Thánh Nhân chỉ có thể lựa chọn cáo từ. Sau khi Ha Khô Thánh Nhân rời đi, lại có người đứng ra, ai ai cũng tỏ vẻ muốn quay về Thánh Đình của mình góp sức.

Lam Tiểu Bố thầm than, đúng là một đám sói mắt trắng mà. Hắn cứu được hơn trăm người ra ngoài, kết quả còn lại bên cạnh hắn chỉ có mười mấy người mà thôi.

Chương 1607 - Một cái duy nhất.

“Triệu đại ca, ngươi cũng muốn quay về Tiệt giáo sao?” Lam Tiểu Bố nhìn thấy vẻ mặt Triệu Công Minh có chút kỳ quái, lập tức hỏi một câu.

Triệu Công Minh hít một hơi thật sâu, “Không, ta đã đồng ý đi cùng ngươi khai sáng cục diện mới, để Đại Hoang Đạo Đình sừng sững trong giới này, sinh sôi không ngừng.”

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Triệu Công Minh, “Triệu đại ca, ngươi khác với những người khác, chúng ta gặp nhau trong hoạn nạn, ngươi có tâm tư gì ta đều có thể nhìn ra được. Nói đi, có phải có chuyện gì ta không biết hay không?”

Triệu Công Minh do dự một chút, cuối cùng thở dài nói, “Ta không quay về Tiệt giáo, vậy thì ta không thể chứng đạo Thánh Nhân. Vận may của ta buộc chặt với vận may của Tiệt giáo, Tiệt giáo lập lại, trừ khi ta chứng đạo Thánh Nhân, nếu không thì ta không thể nào rời khỏi Tiệt giáo mà thành thánh.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn biết Triệu Công Minh chắc chắn sẽ không lừa hắn. Triệu Công Minh là người vô cùng quan trọng ở Tiệt giáo, có mối liên kết với vận may của Tiệt giáo cũng là chuyện bình thường…

“Triệu đại ca, ngươi quay về Tiệt giáo trước đi. Nhớ kỹ vào thời điểm đại chiến đừng nên giống như trước đó chỉ biết liều mạng, nhất định phải học được cách tự vệ. Tiệt giáo phải hoàn thành giáo nghĩa, không phải dựa vào một mình ngươi liều mạng là được. Trước đó thực lực của ngươi không kém Lục Áp, nhưng mà ngươi quá bất cẩn, lúc đó mới bị Lục Áp liên thủ với người khác hãm hại.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Triệu Công Minh, “Trong này có một ít tài nguyên tu luyện, ta đưa cho ngươi.”

“Ta không thể nhận được.” Triệu Công Minh lập tức từ chối, “Vận may của Trường Sinh Giới tăng vọt, giới vực vững chắc. Hơn nữa, ta là đệ tử Tiệt giáo, ở Tiệt giáo ta có đủ nguyên khí thiên địa để tu luyện.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không, vận may Trường Sinh Giới gia tăng, nguyên khí thiên dịa cũng đầy đủ. Nhưng ngươi lại không có quá nhiều thời gian, ngươi nhất định phải chứng đạo Thánh Nhân trong thời gian ngắn nhất, nếu không thì kết cục có thể sẽ chẳng khác nào lúc trước. Thiên địa xảy ra dị biến, một giới này rất có thể không còn là Đại Hoang Thần Giới nữa. Nhưng cho dù có phải hay không, đại chiến hết sức căng thẳng, không có nhiều thời gian cho ngươi bế quan tu luyện đâu.”

Từ khi các đại Thánh Đình lần lượt thành lập, có được sự tán thành của Thiên Đạo. Điều đó cho thấy Trường Sinh Giới không tiếp tục bị Thiên Đạo hạn chế, Lam Tiểu Bố đã biết, ưu thế về tiên cơ của hắn đã hoàn toàn biến mất. Không biết đây là Thiên Đạo tán thành, hay là có người cố ý can thiệp. nếu như là có người can thiệp, vậy pháp lực của người này quả thật là đáng sợ.

Tính cách Triệu Công Minh thẳng thắn, làm việc gon gàng dứt khoát, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn bị hãm hại. Nếu không thì cuộc chiến Phong Thần không thể nào liên lụy đến hắn.

“Vậy đa tạ.” Triệu Công Minh dứt khoát nhận lấy chiếc nhẫn của Lam Tiểu Bố, hắn và Lam Tiểu Bố đã từng cùng nhau xông xáo ma Huyền Tiên Vực, cũng biết tính cách của Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta có một câu muốn nói, không biết ngươi có muốn nghe hay không.” Thấy Lam Tiểu Bố có vẻ không vui lắm, Triệu Công Minh chủ động nói.

“Giữa chúng ta còn có cái gì mà khó nói, cứ nói thẳng đi.”Cảm xúc của Lam Tiểu Bố sa sút không phải vì Triệu Công Minh, mà là lo lắng cho Đại Hoang Thần Giới. Một khi đạo tắc Hồng Mông hoàn toàn dung hợp Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới với nhau, vậy với chút thực lực đó của Đại Hoang Thần Giới hắn, thật sự không đủ để mấy Thánh Đình ở Trường Sinh Giới nhìn. Trong cuộc đại chiến Thánh Đình, sinh linh của Đại Hoang Thần Giới bị chém giết không còn cũng là chuyện bình thường.

Triệu Công Minh gật đầu, "Thật ra sư phụ ta và ngươi có đạo niệm không khác nhau lắm, Tiệt giáo ta cũng là hữu giáo vô loại, đối xử như nhau, công bằng công chính…"

Lời Triệu Công Minh còn chưa dứt, Lam Tiểu Bố đã hiểu ý của hắn, xua tay nói, "Triệu đại ca, ngươi muốn bảo ta gia nhập Tiệt giáo sao?"

"Không sai, ta đúng là có suy nghĩ như vậy, ngươi yên tâm, sư phụ ta là Đại Thánh Nhân chân chính, có hắn giúp đỡ, ngươi chứng đạo Thánh Nhân tuyệt đối không gặp bao nhiêu gian nan. Hơn nữa, lý niệm của mọi người đều thống nhất, có gì lại không thể?" Giọng điệu Triệu Công Minh vô cùng chăm chú.

Lam Tiểu Bố cười cười, "Không giống, về sau ngươi sẽ hiểu."

"Vì sao lại không giống?" Nếu như Triệu Công Minh không phải biết rõ tính cách của Lam Tiểu Bố, biết rõ Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không quyến luyến vị trí Đạo Quân, thậm chí hắn đã hoài nghi Lam Tiểu Bố đang tiếc nuối cái vị trí Đạo Quân này.

Lam Tiểu Bố nhìn nơi xa một chút, từ tốn nói, "Tây Phương giáo coi trọng chúng sinh bình đẳng, nhưng ngươi cảm thấy bọn hắn thật sự có thể khiến chúng sinh bình đẳng được sao?"

Triệu Công Minh lắc đầu theo bản năng, rất rõ ràng Tây Phương giáo không chú trọng đến chúng sinh bình đẳng. Đừng nói là chúng sinh bình đẳng, ngay cả Nhân tộc bình đẳng cũng không làm được.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Ta biết có một vị đại năng, hắn thậm chí chính là nhân vật thời đại Khai Thiên, hắn cũng có một lý tưởng hoàn mỹ. Hắn vì lý tưởng của mình, thậm chí có thể hủy diệt mọi thứ, nhưng trên thực tế lý tưởng của hắn cũng chỉ là ngắm hoa trong màn sương mà thôi. Trong mắt của ta, cho dù là Thánh Đạo mênh mông hay là phàm tục bình thường, vĩnh viễn cũng không có bình đẳng, chỉ có tương đối công bằng.”

Người mà hắn nói chính là Trúc Duẫn, chủ nhân đời trước của Vũ Trụ Duy Mô chính là Trúc DUẫn, kết quả vị đại năng đỉnh cấp này cuối cùng không phải cũng thân tử đạo tiêu sao?

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố không nói ra, không có trói buộc tự do, tuyệt đối không thể tạo ra được bình đẳng. Giống như Trường Sinh Giới bây giờ, chỉ là bắt đầu hỗn loạn trước đại chiến mà thôi. Tiệt giáo cũng là tự do không có trói buộc, vậy làm sao mà bình đẳng?

Chương 1608 - Một cái duy nhất. (2)

Vận may ở Trường Sinh Giới tăng vọt, mỹ lệ không gì sánh được. Nhưng loại mỹ lệ này giống như hoa quỳnh mà thôi, rất nhanh nơi này sẽ tràn ngập cảnh hoang tàn, phá nát không chịu nổi. Bởi vì Trường Sinh Giới có kiên cố đến đâu, có hoàn thiện đến mức nào, nhiều đại năng đỉnh cấp đánh nhau ở đây như vậy, có thể kiên trì được bao lâu?

Điều này khiến hắn nhớ tới ĐỊa Cầu mà hắn sinh tồn, hắn khẳng định, tương lai ĐỊa Cầu sẽ bị hủy trong tay những người sinh tồn ở bên trên nhân loại này.

“Vậy sau khi ta chứng đạo Thánh Nhân sẽ đến giúp ngươi.” Thấy

Lam Tiểu Bố tâm ý đã quyết, Triệu Công Minh nói.

Lam Tiểu Bố biết rõ lời Triệu Công Minh nói khác với Ha Khô Thánh Nhân, Ha Khô Thánh Nhân nói đến giúp hắn, đó chính là đang lẻo mép mà thôi. Triệu Công Minh nói đến giúp hắn, đó là thật sự muốn đến giúp hắn.

“Triệu đại ca, ngươi không cần nhớ đến ta. Bây giờ chuyện ta muốn làm nhất chính là làm sao có thể thoát khỏi đại hỗn chiến này, tương lai nếu như ngươi không như ý, có thể đến Đại Hoang Thần Giới tìm ta.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn khẳng định Triệu Công Minh không thể nào rời đi được, loại đại chiến này một khi mở ra, hoàn toàn không có cơ hội thở dốc. Tiệt giáo thật sự rất mạnh, nhưng mấy Thánh ĐÌnh còn lại chẳng lẽ lại yếu? Côn Vi kia chính là ĐẠi Thánh Nhân không thua gì sư phụ của Triệu Công Minh, dưới trướng thì lại nhân tài đông đúc. mà toàn bộ Trường Sinh Giới này, cường giả giống như Côn Vi không biết có bao nhiêu người.

“Vừa rồi ta nhận được lệnh tụ tập của sư môn, ta phải đi rồi, huynh đệ, ngươi nhớ bảo trọng.” Triệu Công Minh ôm quyền, giọng điệu có chút sầu não.

Hắn chẳng những nhận được tin tức của sư môn, mà còn biết được tất cả người bị trấn áp trong Thông Thiên Trụ đều đã được thả ra ngoài. Có thể khôi phục thân thể thì khôi phục thân thể, không có khả năng khôi phục thân thể thì cũng có thể tìm cơ hội ở Trường Sinh Giới. Cái này rõ ràng là chuyện tốt, nhưng hắn lại không vui vẻ nổi.

“Triệu minh chủ, chúng ta đi cùng với ngươi.” Nhìn thấy Triệu Công Minh muốn đi, lại có bảy tám người đứng ra.

Lần này sắc mặt Triệu Công Minh có chút khó cọi, mặc dù hắn biết bảy tám người này đều là người Đạo Đình minh, nhưng hắn là bất đắc dĩ mới rời khỏi, nếu mấy người này đề đi theo hắn, vậy trong lòng Tiểu Bố huynh đệ sẽ nghĩ như thế nào?

KHông đợi Triệu Công Minh nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nói, "Triệu đại ca, để bọn họ đi cùng với ngươi đi. Loại đại chiến này, bên cạnh có vài ngươi quen vẫn tốt hơn. Hơn nữa, những huynh đệ trong Tiệt giáo của ngươi năm đó, còn lại mấy người ngươi cũng không biết được."

Triệu Công Minh thở dài, hắn biết đây là chuyện không thể thay đổi được.

"Đi thôi." Triệu Công Minh vung tay lên, dẫn theo tám tu sĩ nhanh chóng rời khỏi. Tiếp tục ở lại nơi này, hắn thật sự có thể sẽ từ bỏ chuyện chứng đạo thánh vị.

Đám người vừa rồi vẫn còn đang náo nhiệt, giờ chỉ còn bảy người. Trừ Lam Tiểu Bố và Thiển Kỳ Thánh Nhân ra, còn có Bất Dịch Thánh Nhân.

Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, Đồ Võng và Bắc Ký, còn cả nội ứng của Côn Vi Thánh Nhân Huyên Tuệ lại không đi. Trừ những người này, còn có một tên Hợp Thần cảnh hắn không biết.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Huyên Tuệ, "Ngươi đã tự do rồi, vì sao còn ở lại nơi này?"

Huyên Tuệ khom người, "Đạo Quân, ta đã không còn đường để đi, tình nguyện đi theo ngươi đến Đại Hoang Đạo Đình."

Lam Tiểu Bố không hỏi Huyên Tuệ vì sao lại tình nguyện đi theo hắn, mà quay sang nói với Đồ Võng, "Đồ Võng đạo hữu, ngươi kiến thức rộng rãi, chẳng lẽ không nhìn ra thiên địa dị biến, Đại Hoang Đạo Đình ta không có tiền đồ gì sao? Sao còn ở lại đây?”

Đồ Võng cười he he, “Thứ ta xem trọng không phải là Đại Hoang Đạo Đình, ta xem trọng chính là con người Đạo Quân ngươi, ta tình nguyên đi theo ngươi dốc sức làm việc. Cho dù tương lai thân tử đạo tiêu, cũng không chối từ.”

Hắn ta kiến thức rộng rãi, biết rất rõ Trường Sinh Giới sẽ biến thành Tu la Tràng, hắn ta ở lại nơi này làm gì chứ? Sinh sinh tử tử, hắn ta đã nhìn thấy rất nhiều rồi. Lam Tiểu Bố nhất định là người có vận may lớn, đi theo người này thì kém thế nào được chứ? Cái tên Ha Khô Thánh Nhân kia đúng là ngu xuẩn, Bất Dịch Thánh Nhân này thông minh hơn nhiều.

“Vậy còn ngươi?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Bắc Ký.

Bắc Ký khẽ khom người, “Ta hy vọng Đạo Quân có thể cứu tỷ tỷ Bắc ĐÌnh của ta một lần, cái mạng này của ta chính là của Đạo Quân.”

“Cứu tỷ tỷ ngươi?” Lam Tiểu Bố khó hiểu lặp lại.

Bắc Ký kính cẩn nói, “Đúng vậy, tỷ tỷ Bắc Đình của ta bị người ta hãm hại, lưu lạc Minh Đạo. Ta chỉ hy vọng tương lai Đạo Quân có thể tìm được Sinh tử Bộ, dựa vào Sinh Tử Bộ cứu tỷ tỷ Bắc ĐÌnh của ta.”

Sinh Tử Bộ ? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ Sinh Tử Bộ đang ở trên người hắn mà. Nhưng mà chuyện này hắn không nói, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chờ tương lai nói tiếp.

“Lỡ như ta không lấy được Sinh Tử Bộ thì sao?’ Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

Trong lòng Bắc Ký thở dài một cái, nếu như trước đó mà nói, hắn sẽ cảm thấy Lam Tiểu Bố quá khiêm tốn. Đạo Quân của một giới, sao có thể không lấy được Sinh Tử Bộ? Cho dù không lấy được, cũng có thể tìm được Sinh Tử Bộ đang ở trên người ai. Nhưng bây giờ hắn thật sự không dám khẳng định, Trường Sinh Giới đại biến, vận may, quy tắc, nguyên khí đều khác hoàn toàn trước đó. Trước đó chỉ có một Đạo ĐÌnh duy nhất là Đại Hoang Đạo Đình, bây giờ lại thành nơi có thực lực yếu nhất.

Nhưng mà hắn vẫn nói, “Chỉ cần Đạo Quân cố gắng hết sức là được, Bắc Ký ta nếu dã đưa ra lựa chọn, vậy thì sẽ không thay đổi, chứ đừng nói đến chuyện Đạo Quân còn có ơn cứu mạng với ta.”

“Được, chuyện này ta đồng ý.” Lam Tiểu Bố gật đầu nói, Sinh Tử Bộ ở trên người hắn, đến lúc đó hỏi thăm một chút xem làm thế nào để dùng Sinh Tử Bộ cứu người.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới nhìn về phía tên tu sĩ Hợp Thần cảnh ở sau cùng kia, đây là một tu sĩ tuổi tác có vẻ không lớn lắm, dung mạo vẫn bảo trì ở dáng vẻ thanh niên. Hơi gầy yếu, trên đầu búi tóc tinh không, ánh mắt trầm ổn.

ĐỐi phương chắc hẳn đã ở Hợp Thần cảnh rất lâu, đạo cơ vô cùng vững chắc.

“Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào, trên thực tế trừ mấy người Bất Dịch Thánh Nhân, Bắc Ký, Đồ Võng có chút quen thuộc, đạo hữu chắc hẳn là người duy nhất từ Đại Kính qua bích cốc ra ngoài mà không rời đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Chương 1609 - Phía trên Thánh Nhân.

“Đệ tử Diệp Bách Y, bởi vì bị người đuổi giết mà sơ ý tiến vào vết nứt hư không, cuối cùng đến Đại Kính qua bích cốc. Nếu như không có Đạo Quân cứu giúp, không biết đến khi nào ta mới có thể thoát thân.” Nam tử tên Diệp Bách Y này đầu tiên là hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó mới trả lời.

Lam Tiểu Bố lại hỏi tiếp, “Trường Sinh Giới Đại biến, cơ duyên vô số. Hơn nữa Đại Hoang Đạo Đình của ta chỉ nằm trong một góc, có thể tưởng tượng được, Đại đạo tương lai khi tranh đấu, cơ hội thắng của Đại Hoang Đạo Đình rất thấp, thậm chí là không có. Nếu đã như vậy, vì sao ngươi còn không rời đi, mà ở lại nơi này?”

Diệp Bách Y mỉm cười, “Người không tín thì không lập, ta ở Đại Kính qua bích cốc đã từng nói đồng ý gia nhập Đại Hoang Đạo Đình, dốc một phần sức lực ít ỏi của mình cho Đạo Quân. Huống hồ, ta lẻ loi một mình, cũng không có nơi nào để đi. Cộng thêm ta khâm phục dự định ban đầu khi thành lập Đạo Đình của Đạo Quân, trong lòng cũng tình nguyện gia nhập Đại Hoang Đạo Đình.”

Lam Tiểu Bố cười một tiếng, “Được, đã như vậy, chúng ta hãy cùng nhau khai sáng cảnh tượng hoành tráng đi.”

Đồ Võng âm thầm ảo não, người trẻ tuổi bây giờ đúng là biết cách nói chuyện thật. Hắn ta đúng là không biết nói chuyện rồi, sao lại nói mình xem trọng không phải là Đại Hoang Đạo Đình mà là bản thân Đạo Quân chứ? Hắn ta phải nói là xem trọng Đạo Quân, cũng xem trọng Đạo Đình, còn tình nguyện cùng Đạo Quân khai sáng cảnh tượng hoành tráng mới đúng chứ.

“Đạo Quân, có phải bây giờ chúng ta lập tức trở lại Đại Hoang Thần Giới hay không?” Mặc dù Đồ Võng đã đầu nhập vào bên Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng biết rất rõ, còn ở lại Trường Sinh Giới, chính là đang chờ chết. Cho dù không chết, hắn ta cũng không có thời gian tăng thực lực của mình.

Trường Sinh Giới sắp mở ra hình thức Đại chiến Thánh Đình, rất nhanh sẽ đầy gió tanh mưa máu, mặc dù hắn ta là một Chuẩn Thánh, nhưng Chuẩn Thánh như hắn ta trải qua nhiều năm đã bị thoái hóa, thực lực đã kém hơn xưa.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, bây giờ chúng ta quả thật cần đi Đại Hoang Thần Giới, Đại chiến Thánh Đình ở Trường Sinh Giới có lẽ sẽ không bắt đầu nhanh như vậy, theo ta suy đoán, bây giờ Trường Sinh Giới đang nhanh chóng mở rộng và hoàn thiện. Các Đại thánh môn tuyệt đối sẽ không đặt tinh lực vào trận Đại chiến, bây giờ là lúc bọn hắn cướp đoạt địa bàn. Chờ chia cắt địa bàn xong, lúc này mới có xung đột lợi ích, lúc đó mới có thể bộc phát Đại chiến Thánh Đình.”

Bất Dịch Thánh Nhân khó hiểu hỏi, “Đạo Quân, Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới đang dung hợp vào nhau, chắc hẳn không thể nào đi qua được chứ? Ta lo lắng lần này Trường Sinh Giới Đại biến, dung hợp đã hoàn thành, lúc đó chúng ta đi qua, sợ rằng sẽ bị Côn Vi nhằm vào.”

Mới vừa ra khỏi Đại Kính qua bích cốc, Bất Dịch Thánh Nhân cũng không biết Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới dung hợp với nhau là vì đạo tắc Hồng Mông.

Lam Tiểu Bố không hề giấu diếm giải thích, “Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới sở dĩ dung hợp với nhau, là bởi vì có một đạo đạo tắc Hồng Mông. Đạo đạo tắc Hồng Mông này đã bị ta che giấu đi, nhưng có thể giúp chúng ta truyền tống từ nơi này đến Đại Hoang Thần Giới. bây giờ Trường Sinh Giới sắp diễn ra Đại chiến Thánh Đình, tuyệt đối sẽ không bận tâm đến cái đạo tắc Hồng Mông kia, cho nên cho dù bọn họ biết được vị trí Đại khái của của đạo tắc Hồng Mông, cũng sẽ không có ai đi quản…”

Lam Tiểu Bố nói đến đây, theo bản năng ngừng lại. Lúc trước sở dĩ hắn có thể đưa Khổng Phục Sinh đi, thứ nhất là vì lúc đó Côn Vi còn chưa cân nhắc đến, thậm chí có thể là đã cân nhắc đến, nhưng tốc độ Luân Hồi Oa của hắn quá nhanh, cho nên không thể nào ngăn cản được hắn.

Bây giờ lại khác, bây giờ vị trí của đạo tắc Hồng Mông, nhất định đã bị canh giữ tầng tầng lớp lớp. Những người khác có lẽ có thể xem nhẹ chuyện này, nhưng Côn Vi là Đại Thánh Nhân đỉnh cấp, tuyệt đối sẽ không xem nhẹ chuyện này. Cho nên, bây giờ chỉ cần hắn dám đến đó, tất nhiên sẽ bị chặn lại, còn có thể là bản thân Côn Vi Thánh Nhân tự mình chặn đường.

Ngẫm lại mà xem, có thể thông qua đạo tắc Hồng Mông tiến về Đại Hoang Thần Giới. Chỉ cần Côn Vi chặn hắn lại được, vậy thì thậm chí có thể khống chế được toàn bộ Đại Hoang Thần Giới. Tất cả mọi người đều đang đoạt địa bàn, hắn ta trực tiếp đoạt được Đại Hoang Thần Giới, vậy thì sẽ bỏ xa các Thánh Đình còn lại rồi. Loại chuyện này hoàn toàn không cần người khác phải chỉ dạy.

Đừng nói là Thái Hàn Thánh Sơn, cho dù là Trường Sinh Thánh Đạo, hay Vạn Đạo Thánh Môn, có lẽ đều đang ở cùng một chỗ chờ Lam Tiểu Bố hắn dẫn người xuất hiện.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói tiếp, Diệp Bách Y đã nói, “Đạo Quân, ta nghĩ chỉ cần Côn Vi Thánh Nhân biết vị trí của đạo tắc Hồng Mông, cho dù Đại Hoang Thần Giới đã dung hợp với Trường Sinh Giới hay chưa, Côn Vi Thánh Nhân cũng không thể nào từ bỏ chuyện canh chừng chỗ đó. Thậm chí chỉ cần Thán Đình nào biết được sự tồn tại của đạo tắc Hồng Mông, cũng sẽ không từ bỏ nơi đó. Bây giờ đi đến đó, tám chín phần mười sẽ bị bắt tại trận.”

Bất Dịch Thánh Nhân cũng mở miệng nói, “Đạo Quân, nếu như CôN Vi đã chặn con đường để chúng ta quay về Đại Hoang Thần Giới, không bằng chúng ta ở chỗ này tìm một chỗ ở tạm. Vận may ở Trường Sinh Giới tăng vọt, quy tắc thiên địa hoàn thiện, có rất nhiều nơi vô chủ. Ta vừa hay cũng cảm ngộ được cơ duyên Đại đạo, cũng có thể chứng đạo Thánh Nhân chân chính.”

Bất Dịch Thánh Nhân đã sớm cảm ứng được thời cơ Đại đạo của mình, giờ phtú này vận may của Trường Sinh Giới đang tiếp tục gia tăng, quy tắc thiên địa rõ ràng, rất thích hợp để cảm ngộ, hắn vô cùng khát vọng có thể lập tức tìm một nơi bế quan tu luyện.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Bất Dịch Thánh Nhân, ta luôn nghe được Chuẩn Thánh và Thánh Nhân cảnh, còn có thể nghe đến cảnh giới Ngụy Thánh. Ở trên Trường Sinh Giới, Thánh Nhân đâu đâu cũng có, ta muốn thỉnh giáo một chút, như thế nào là Ngụy Thánh, như thế nào là Thánh Nhân chân chính?”

Chương 1610 - Phía trên Thánh Nhân. (2)

Lam Tiểu Bố biết Bất Dịch Thánh Nhân là Ngụy Thánh, bây giờ muốn chứng đạo Thánh Nhân chân chính. Nhưng hắn thật sự rất khó hiểu, ban đầu ở vũ trụ Đại Hoang, Thánh Nhân chân chính cũng chỉ có mấy người mà thôi. Hơn nữa Thánh Nhân trong thiên địa đều có số lượng nhất định, nếu vượt quá số lượng nhất định này…

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, có phải khi Thánh Nhân vượt quá số lượng nhất định sẽ tạo ra lượng kiếp hay không?

Sau đó hắn lập tức lắc đầu, chắc không phải là như vậy. Theo Tiểu Tinh Cầu Thuật mà hắn lấy được, lượng kiếp là do Đại Tinh Cầu Thuật tạo thành. Nếu Đại Tinh Cầu Thuật tạo ra lượng kiếp bình thường, vậy cái Diệt Thế Lượng Kiếp kia có lẽ là một loại thần thông pháp thuật cao cấp hơn cả Đại Tinh Cầu Thuật.

Có lẽ hắn cảm thấy loại pháp thuật thần thông này rất không hợp lẽ thường, nhưng mà lúc trước Di Kỷ cũng đã nói, trong Hạo Hãn này, cường giả có thực lực vượt xa hắn ta gấp trăm ngàn lần, loại cường giả này nếu như tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, thậm chí là Đại Vũ TRụ Thuật cao hơn Đại Tinh Cầu Thuật, tạo thành Diệt Thế Lượng Kiếp cũng không phải là chuyện không thể nào.

Dựa theo lời Di Kỷ nói, Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn có thực lực xem như là Thánh Nhân chân chính. Cho dù có so với Đại Thánh Nhân Côn Vi cũng không hề rơi vào thế hạ phong, loại Thánh Nhân có thực lực này rất có thể có cấp bậc còn cao hơn giáo chủ Tiệt giáo. Thế nhưng Phương Chi Phàn lại bị một con Hắc Long truy sát đến mức không có nơi để trốn, có thể thấy được con Hắc Long kia lợi hại đến mức nào.

Đáng tiếc là, tốc độ tạo dựng Đại Tinh Cầu Thuật vô cùng chậm chạp, cho đến bây giờ, cũng chưa thể hoàn thành được một phần vạn.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố, tất cả mọi người đều nhìn Bất Dịch Thánh Nhân, trong cảm nhận của mọi người, Thánh Nhân là lợi hại nhất. ĐƯơng nhiên, trong số Thánh Nhân cũng có mạnh có yếu. Như Côn Vi Thánh Nhân, chính là cường giả cực hạn.

Bất Dịch Thánh Nhân im lặng một lát rồi nói, “Khi ta đến Chuẩn Thánh viên mãn, cảm ngộ được thời cơ Đại đạo thuộc về mình, sau đó chứng đạo Thánh Nhân. Nhưng ta biết rất rõ, ta chứng đạo Thánh Nhân này là Ngụy Thánh. Nghe nói Thánh Nhân chân chính cần trảm đạo hoặc là tá đạo, những cái này ta đều không tiếp xúc đến. Lần này thiên địa Trường Sinh Giới dị biến, vận may nồng đậm, ta lại cảm ngộ được thời cơ Đại đạo mới một lần nữa. Cái thời cơ Đại đạo này sẽ giúp ta tiến thêm một bướcc trên Đại đạo của mình, nhưng mà ta mơ hồ cảm thấy, cho dù ta chứng đạo lần thứ hai, vẫn không bằng loại Đại Thánh Nhân như CôN Vi.”

Rất rõ ràng, đẳng cấp và cấp độ Thánh Nhân, Bất Dịch Thánh Nhân cho dù là Thánh NHân, những chính hắn cũng không biết rõ.

Diệp Bách Y đột nhiên mở miệng nói, “Ta thật ra có đọc qua một vài giới thiệu liên quan đến Thánh Nhân, theo như ta hiểu, Ha Khô Thánh Nhân cũng không thể xem là Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ có thể xem là CHuẩn Thánh mà thôi. Thánh Nhân chân chính chắc hẳn phải giống như Côn Vi Thánh Nhân, nhưng Côn Vi chỉ là Thánh Nhân yếu nhất mà thôi. Con đường Thánh Nhân chỉ mới là bắt đầu vĩnh sinh, vĩnh sinh cần phải vượt qua chín lần luân hồi, Côn Vi nhiều nhất chỉ có thể xem là Luân Hồi Thánh Nhân thứ nhất, cũng có thể gọi là nhất chuyển Thánh Nhân.”

“Chẳng lẽ còn có nhị chuyển, tam chuyển Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Diệp Bách Y cũng cười khổ nói, “Ta cũng không biết rõ, nhưng ta biết muốn trở thành nhị chuyển Thánh Nhân cũng không đơn giản, cần trảm đi mọi thứ ở lần luân hồi đầu tiên, một lần nữa tu thành chính quả…”

“Điều đó không có khả năng, vậy ai có thể trở thành cửu chuyển Thánh Nhân chứ?” Đồ Võng không chút do dự nói.

Trở thành Thánh Nhân khó khăn đến mức nào? Tư chất, vận may, đủ loại nhân tố, chỉ cần có một chút sai lầm, vậy thì sẽ thân tử đạo tiêu, chứ đừng nói đến chuyện trở thành Thánh Nhân. Mà sau khi trở thành nhất chuyển Thánh Nhân rồi, lại còn muốn trảm đi mọi thứ luân hồi trở thành nhị chuyển Thánh Nhân, ha ha, có lẽ không có người ngu như vậy.

Diệp Bách Y cười cười không phản bác, hắn cũng không biết rõ.

Lam Tiểu Bố lại nhíu mày trầm tư, hắn nghĩ đến chuyện trảm thi chứng đạo, có phải chém được một thi chính là vượt qua nhất chuyển?

“Nói như vậy, cửu chuyển Thánh Nhân khó khăn đến mức nào chứ.” Thiển Kỳ Thánh Nhân cảm thán một tiếng, nàng cảm thấy nàng không có dũng khí trảm mình tiến vào luân hồi.

Diệp Bách Y tiếp tục nói, “Tin tức ta có được không đầy đủ, trong đó còn có Đại đạo Thánh Nhân, Vĩnh Hằng Thánh Nhân, Tạo Hóa Thánh Nhân, những người này là nhân vật không phải cửu chuyển Thánh Nhân, hay là cao cấp hơn cửu chuyển Thánh Nhân, ta cũng không biết rõ.”

Lam Tiểu Bố vung tay lên, “Những chuyện này sau này cuối cùng cũng sẽ biết rõ ràng, bây giờ chúng ta cứ dựa theo lời Bất Dịch Thánh Nhân nói, tìm một nơi, dựa vào vận may thiên địa đang tăng cao này, tăng tu vi của mình lên, sau đó lại nghĩ cách trở về Đại Hoang Thần Giới.”

Lam Tiểu Bố nghi ngờ con Hắc Long mà Di Kỷ nhìn thấy kia, rất có thể thuộc cấp bậc Đại đạo, Vĩnh Hằng, hoặc là Tạo Hóa Thánh Nhân.

Bởi vì đám người Lam Tiểu Bố chỉ có mấy người, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra. Đứng trên Luân Hồi Oa, tất cả mọi người vô cùng chấn động nhìn thiên địa mênh mông đang biến hóa.

Thật giống như có một bàn tay thần thông vô tận đang tạo dựng lại toàn bộ Trường Sinh Giới. Địa vực Trường Sinh Giới có phải đang điên cuồng mở rộng hay không, Lam Tiểu Bố không biết rõ. Nhưng mà hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, dãy núi liên miên không ngừng trồi lên, sông ngòi tự động kéo dài.

Các loại Thần Linh chi địa mọc lên như nấm, lúc này mà muốn tìm được thánh địa động phủ đỉnh cấp thì quá đơn giản, bởi vì cái này có thể thấy được ở khắp nơi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân thở dài một tiếng, “Thánh giới tốt đẹp, nếu như tất cả mọi người có thể chung sống hòa bình ở nơi này, thì tốt biết bao nhiêu.”

Nghĩ đến nơi tốt đẹp như thế này, lại bởi vì Đại chiến mà trở nên hoang tàn, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng nàng biết năng lực của mình có hạn, đừng nhìn thấy nàng mang tên tuổi của một Thánh Nhân, trên thực tế thực lực của nàng ở Trường Sinh Giới mênh mông này còn không chen được vào 10.000 vị trí đầu.

Chương 1611 - Chương 1611: Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện.

Cho dù vẫn chưa bắt đầu đại chiến Thánh Đình, nhưng trên đường đi đám người Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy đông đảo tu sĩ Thánh Đình đang điên cuồng di chuyển, rất rõ ràng là đang tìm kiếm nơi tốt hơn để chiếm lấy.

Bởi vì vận may ở Trường Sinh Giới tăng vọt chỉ mới là bắt đầu, những người này mặc dù đang chiếm lấy bảo địa, nhưng vẫn có thể đi dạo bên ngoài. Lam Tiểu Bố thì khác, Luân Hồi Oa của hắn có tốc độ quá nhanh, trên cơ bản không có người nào đuổi kịp hắn.

Mấy tháng sau, đạo vận Trường Sinh Giới vẫn còn tiếp tục dao động, Lam Tiểu Bố lại ngừng lại

Bên dưới Luân Hồi Oa là một hòn đảo khá lớn, chu vi của hòn đảo này ít nhất phải ngàn dặm.

Hòn đảo này bị cấm chế tự nhiên khóa lại, Lam Tiểu Bố khắc họa ra mấy chục đạo trận văn hư không, sau đó dựa vào trận văn hư không này, dùng thần thức xé mở cấm chế tự nhiên này ra. Hắn ngạc nhiên phát hiện ở giữa đảo này có một cái Thần Tủy Hồ cực lớn, cho dù chỉ vừa mới hình thành, nhưng đã có thể làm nguồn cho thiên tài địa bảo trưởng thành… Trong này thậm chí còn có hơn mười gốc đạo quả thụ xuất hiện, còn về thần linh thảo bình thường thì đang lít nha lít nhít nảy mầm.

Bên ngoài đảo là biển cả đang không ngừng mở rộng, phần cuối của cái biển lớn này là ở đâu, thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể chạm đến.

Hơi thở Khai Thiên Hỗn Độn vô cùng nồng đầm tràn ngập trên không hòn đảo này, đây tuyệt đối là nơi tu luyện chứng đạo tốt nhất.

“Nguyên khí thiên địa ở nơi này hình như không nồng đậm lắm…” Đồ Võng không có Thần Hồn Thứ, không thể nào nhìn thấy rõ tình hình bên trong hòn đảo mông lung này, nhìn thấy Lam Tiểu Bố dừng lại, tựa như muốn chọn nơi này làm trụ sở, hắn ta không nhịn được nói một câu.

Những người còn lại đều nhìn Lam Tiểu Bố, bọn hắn đi một đường đến đây, không biết đã gặp được bao nhiêu nơi còn tốt hơn nơi này, nhưng Lam Tiểu Bố đều lựa chọn không quan tâm, vì sao lại dừng trên một hòn đảo không tính là rất lớn này?

Hòn đảo này chỉ có chu vi ngàn dặm, tức là diện tích mấy trăm ngàn mà thôi, ở Trường Sinh Giới xem như là nơi khá nhỏ.

“Chúng ta ở lại nơi này đi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã khống chế Luân Hồi Oa vọt vào trong cấm chế tự nhiên này.

Nguyên khí Hỗn Độn Khai Thiên nồng đậm bao trùm đến, nhìn lại những đạo quả thụ còn đang trưởng thành và Thần Tủy Hồ to lớn kia, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Bọn hắn vẫn luôn dánh giá cao chuyện vận may của Trường Sinh Giới tăng vọt, quy tắc hoàn thiện dẫn đến có rất nhiều chỗ tốt, nhưng không ngờ tùy tiện một cái đảo nhỏ mà lại có tài nguyên tu luyện dồi dào như vậy.

“Nơi này tốt, chọn nơi này đi.” Bất Dịch Thánh Nhân vô cùng vui mừng, nơi này chính là nơi thích hợp để hắn chứng đạo.

Lam Tiểu Bố chủ động nói, “Chờ lát nữa mọi người tự tìm kiếm nơi tăng thực lực của mình lên, ta muốn bố trí một vài hộ trận ở nơi này. Đúng rồi, các ngươi có ai biết Thất Giới Thạch?”

“Ta biết, ta còn đi qua Thất Giới Thạch một lần.” Lập tức có người trả lời.

KHiến Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc chính là, lần này người nói biết chính là Diệp Bách Y. Diệp Bách Y có tu vi gần giống với hắn, thế nhưng hiểu biết lại vượt xa hắn.

“Ngươi đã từng nhìn thấy Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố vui mừng, nếu như tìm được Thất Giới Thạch, vậy hắn sẽ có cơ hội đến Vô Căn Thần Giới một chuyến. Vô Căn Thần Giới thì cũng bình thường, nhưng Thần NGuyên Đan Hải trong vực sâu Di Thần ở Vô Căn Thần Giới mới là thứ hắn muốn lấy đi.

Lúc trước tu vi hắn không đủ, bây giờ tu vi đã tăng lên, đương nhiên sẽ không khách sáo.

Diệp Bách Y lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là ngọc giản phương vị lúc đó ta khắc ra, nhưng mà cái ngọc giản phương vị này không có tác dụng ở đây, nhất định phải đến phương vị hư không chỗ Thất Giới Thạch mới có thể hiện ra. Ta cũng là ở trong hư không giới vực đó tiến vào một vết nứt hư không, sau đó bị cuốn đến Trường Sinh Giới.”

“Vậy xin đa tạ.” Lam Tiểu Bố không hề khách sáo, hắn nhận lấy ngọc giản Diệp Bách Y đưa.

Trên ngọc giản quả nhiên không có biểu hiện tạo độ hư không, xem ra vị trí Thất Giới Thạch không cùng một vị diện với nơi này.

“Nơi này có rất nhiều chỗ có thể xây động phủ, các vị tự tìm kiếm động phủ, sau đó nắm chặt thời gian tu luyện. Ta đi bố trí hộ trận trước, sau đó tìm kiếm đường ra, chúng ta có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.” Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi rồi nói.

KHông cần Lam Tiểu Bố nói lần thứ hai, tất cả mọi người đều nhanh chóng rời đi. Bất Dịch Thánh Nhân cảm ngộ được thời cơ Đại đạo Thánh Nhân, Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng cảm ngộ được thời cơ Đại đạo của mình, bọn họ đều cần tìm nơi bế quan tăng thực lực của mình lên.

Còn về Đồ Võng, lại càng bức thiết muốn tăng thực lực của mình.

Ở Thiên NHai nhiều năm như vậy, thực lực của hắn ta hầu như mỗi ngày đều lùi một bước. Từ sau khi ra khỏi Thiên Nhai lại bị nhốt trong Đại Kính qua bích cốc, mặc dù không còn lùi bước, nhưng cũng không có khả năng để tu luyện, với hắn ta mà nói thời gian tiêu hao thật sự đã quá nhiều. Trước mắt nơi này tốt, có hơi thở khai thiên bao trùm, quy tắc thiên địa rõ ràng, vận may Đại đạo nồng hậu, nếu như còn không tu luyện, vậy thì sẽ thật sự bị ném ra sau ngày càng xa.

Đừng nhìn thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ còn yếu hơn hắn ta, hắn ta biết rõ Lam Tiểu Bố từ Thiên Thần cảnh đến Hợp Thần cảnh mất bao lâu. Không bao lâu nữa, hắn ta sẽ bị Lam Tiểu Bố bỏ ra xa. Đây cũng là nguyên nhân hắn ta tình nguyện đi theo Lam Tiểu Bố, đừng nhìn thấy Côn Vi Thánh Nhân nhảy nhót sung sướng. Chỉ cần qua thêm vạn năm nữa, Côn Vi còn không làm được gì Lam Tiểu Bố, chỉ sợ Lam Tiểu Bố sẽ giẫm lên đầu Côn Vi.

Một khi thực lực Lam Tiểu Bố mạnh mẽ, đi theo Lam Tiểu Bố không biết sẽ có bao nhiêu người. nếu như bây giờ hắn ta không cố gắng, nói không chừng tương lai ngay cả xếp hàng cũng không có tư cách. Người thông minh cũng không phải chỉ có mình Đồ Võng hắn, Bất Dịch Thánh Nhân và tên Diệp Bách Y kia đều là gia hỏa rất thông minh, nếu không thì sao lại lựa chọn đứng bên phía Lam Tiểu Bố lúc này chứ?

Chương 1612 - Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện. (2)

Còn về Diệp Bách Y nói người vô tín bất lập, trong từ điển của Đồ Võng chỉ có một câu, ta tin ngươi cái quái đấy.

Bắc Ký và Diệp Bách Y cũng muốn chứng đạo Thánh Nhân, bọn họ cũng nhanh chóng cáo từ với Lam Tiểu Bố, chọn nơi bế quan tu luyện.

Lam Tiểu Bố nhìn HUyên Tuệ vẫn còn dứng trước mặt mình hỏi, “Huyên Tuệ, Đại kiếp Trường Sinh Giới sắp bắt đầu, bây giờ ngươi nên nhanh chóng tăng thực lực của mình chứ. Ngươi là Hợp Thần cảnh, hơn nữa đã ở Đại Kính qua bích cốc trễ nãi nhiều thời gian như vậy, càng nên tăng thực lực của mình lên. Nơi này có Thần Tủy Hồ, cho dù ngươi không thể nào chứng đạo Chuẩn Thánh, tu luyện đến

Hợp Thần cảnh viên mãn vẫn còn có thể được.”

Huyên Tuệ cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, rồi mới lên tiếng, “Đạo Quân, ngươi biết Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn chứ? Hắn đang ở Thái Hàn Thánh Sơn.”

“Ngươi nói Phương Chi Phàn đang ở Thái Hàn Thánh Sơn?” Lam Tiểu Bố thật sự kinh ngạc vì tin tức này.

Minh Thường Tiêu nói mình là Trớ Chú Thánh Nhân, bởi vì hắn ta lấy được Đại Trớ CHú Thuật. Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã gặp Minh Thường Tiêu, cũng từ chỗ Di Kỷ mới biết rõ về Minh Thường Tiêu, hắn biết Minh Thường Tiêu không phải là Trớ Chú Thánh Nhân. Phương Chi Phàn mới là Trớ Chú Thánh Nhân, so với Minh Thường Tiêu, Phương Chi Phàn đáng sợ hơn nhiều.

Nghe thấy Phương Chi Phàn đang ở Thái Hàn Thánh Sơn, Lam Tiểu Bố thật sự có chút lo lắng. Thái Hàn Thánh Sơn dã tâm bừng bừng, lần này vận may Trường Sinh Giới tăng vọt, vừa hay đã cho Côn Vi một cái cớ và thời cơ. Côn Vi thu nhận Phương Chi Phàn vì mục đích gì, những người khác có thể không biết nhưng Lam Tiểu Bố thì biết rất rõ.

Côn Vi Thánh Nhân tâm ngoan thủ lạt, cho dù có vì Thái Hàn Thánh Đình hắn mà tàn sát mọi sinh linh ở Trường Sinh Giới, thậm chí là Đại Hoang Thần Giới, hắn ta cũng sẽ không chút do dự.

Trước đó hắn châm ngòi Đại chiến thánh môn, Côn Vi cũng không để Phương Chi Phàn ra tay, hoặc là vì đối phương cho rằng thời cơ chưa đến.

“Từ rất lâu trước kia ta đã bị CôN Vi sắp xếp tiến vào Đại Kính qua bích cốc, nhiệm vụ của ta trừ thông báo tin tức ra bên ngoài, còn tiếp cận với một vài cường giả đỉnh cấp. Nếu như những cường giả này tình nguyện gia nhập Thái Hàn Thánh Sơn, vậy ta sẽ dẫn hắn rời khỏi Đại Kính qua bích cốc…”

Từ lời tự thuật của HUyên Tuệ, Lam Tiểu Bố hiểu ra mọi chuyện. Sau khi Phương Chi Phàn bị đuổi giết, tiến vào Đại Kính qua bích cốc trốn được một mạng. Sau đó HUyên Tuệ bị Côn Vi sắp xếp vào trong Đại Kính qua bích cốc tiếp xúc với Phương Chi Phàn, dẫn Phương Chi Phàn đến tay Côn Vi Thái Hàn Thánh Sơn.

Mặc dù Trớ Chú Thánh Nhân rất mạnh, nhưng Côn Vi cũng không phải đèn cạn dầu. Hai người này một khi kết hợp lại, lực phá hoại thật sự quá sức tưởng tượng.

Vũ Trụ Duy Mô của hắn đã tạo dựng xong Đại Trớ Chú Thuật, trước đó hắn ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô không có học . Nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy, hắn cần phải học môn thần thông Đại Trớ Chú Thuật này. Chẳng những phải học Đại Trớ Chú Thuật, ngay cả Đại Vẫn Mệnh Thuật cũng phải học.

Hỗn loạn sắp bắt đầu, loại thần thông khai thiên đỉnh cấp này, nhiều một cái thì có thêm một phần cơ hội.

“Côn Vi Thánh Nhân chắc hẳn không chỉ sắp xếp một mình ta tiến vào Đại Kính qua bích cốc, trong những người đi ra bên ngoài với chúng ta lúc trước, cũng có nội ứng khác.” Huyên Tuệ tiếp tục nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng đã nghĩ đến, nếu như Côn Vi chỉ sắp xếp một người vào, vậy thì đã không phải là Côn Vi. Nhưng mà không sao cả, có nội ứng hay không có nội ứng hắn dều an toàn ra ngoài.

Không đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến loại người như Côn vi khi an bài nội ứng trong Đại Kính qua bích cốc, sao có thể không hạ cấm chế trên người nội ứng? Cái này không phù hợp với thiết lập nhân vật của Côn Vi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức dùng Vũ Trụ Duy Mô, hắn muốn tạo dựng mô hình kết cấu cho Huyên Tuệ.

Tu vi của Huyên Tuệ rất thấp, mới là Hợp Thần cảnh sơ kỳ, Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần mười mấy giây đã hoàn thành mô hình kết cấu.

Bên trong cơ thể Huyên Tuệ có một đạo Thúc Hồn cấm chế, đạo Thúc Hồn cấm chế này bị người khác khống chế, có thể nói đối phương có thể thông qua Thúc Hồn cấm chế này để xử lý Huyên Tuệ. Cũng may đạo Thúc Hồn cấm chế này còn chưa thể tra ra được vị trí của Huyên Tuệ, nếu không thì nói không chừng bây giờ Côn Vi đã biết được Huyên Tuệ ở đâu rồi.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ mà sợ hãi, gia hỏa này thật là lợi hại. Nhưng mà đạo Thúc Hồn cấm chế này đã mấy tháng qua không bị tác động đến, có thể thấy được bây giờ Côn Vi Thánh Nhân quả thật bề bộn nhiều việc, cho nên đến chuyện giết Huyên Tuệ cũng không có thời gian.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân nữa chính là Côn Vi Thánh Nhân không hề nghĩ đến, sau khi Huyên Tuệ rời khỏi Đại Kính qua bích cốc, vẫn ở lại bên cạnh hắn không đi. Nếu như Côn Vi Thánh Nhân biết Huyên Tuệ vẫn còn ở bên cạnh hắn, nhất định sẽ dùng thủ đoạn khác điều tra vị trí của hắn.

“Có phải ngươi cũng mơ hồ cảm thấy trên người mình có gì không ổn hay không?” Lam Tiểu Bố chủ động hỏi.

Thần sắc Huyên Tuệ thấp thỏm lo lắng nói, “Đúng vậy, ta luôn luôn cảm thấy trong người mình chắc hẳn có cấm chế, nhưng tu vi của ta thấp, điều tra vô số lần cũng không thể nào tra được.”

Sở dĩ chưa hề nói ra, là vì Huyên Tuệ hiểu rất rõ, nếu như Côn Vi Thánh Nhân thật sự hạ cấm chế, cho dù là Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng không thể tra ra được.

Lam Tiểu Bố tiện tay khắc họa một cái ngọc giản đưa cho Huyên Tuệ, “Ngươi cứ dựa theo ngọc giản này mà hành công, sau đó ta sẽ giúp ngươi, có thể phá đạo cấm chế này.”

“A…” Huyên Tuệ kinh ngạc a lên một tiếng, sau đó kích động nói, “ĐƯợc, ta lập tức làm theo.”

Trước đó sở dĩ nàng tình nguyện nói ra mọi thứ, sau đó sẽ xin Lam Tiểu Bố cho nàng một cơ hội được luân hồi, chính là vì mơ hồ cảm thấy hồn niệm của mình không ổn.

“Không cần lo lắng, bây giờ Côn Vi quá bận rộn, không thể chú ý đến ngươi, ngươi phải tranh thủ cơ hội này để gỡ cái Thúc Hồn cấm chế này ra.” Lam Tiểu Bố an ủi.

Chương 1613 - TRúc Duẫn.

Côn Vi Thánh Nhân thật sự quá bận rộn, thậm chí Lam Tiểu Bố không cần ra tay giúp đỡ, Huyên Tuệ đã có thể dễ dàng gỡ bỏ Thúc Hồn cấm chế ra ngoài.

Cảm nhận được một loại cảm giác nhẹ nhõm không gì sánh được, thậm chí HUyên Tuệ không nhịn được mà run rẩy. Đã bao nhiêu năm, tu vi của nàng đều bị kẹt ở Hợp Thần cảnh sơ kỳ không có chút dao động nào. Truy cứu nguyên nhân, mỗi lần khi tu luyện, nàng luôn cảm thấy mình bị nhìn trộm. Có một loại suy nghĩ có thể thân tử đạo tiêu bất cứ lúc nào, mà bây giờ cái suy nghĩ này đã không còn nữa.

“Tạ ơn, đa tạ Đạo Quân.” Giọng điệu HUyên Tuệ vô cùng kích động mà run rẩy.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ Thần Tủy Hồ nói, “Đại kiếp của Trường Sinh Giới sắp đến, ngươi nhanh bế quan tăng thực lực lên đi. Hợp Thần cảnh thực sự quá yếu, tương lai thậm chí ngay cả pháo hôi cũng không bằng.”

Lam Tiểu Bố có một cảm giác, khi Trường Sinh Giới càng lúc càng mở rộng, quy tắc thiên địa càng ngày càng rõ ràng, vận may Đại đạo cũng sẽ càng ngày càng dày đặc. Rất nhanh thôi, cảnh giới Thánh Nhân sẽ càng ngày càng rõ ràng. Thậm chí hắn không cần đi tìm đáp án, mọi thứ cũng sẽ rõ ràng.

“Vâng.” Huyên Tuệ lại kính cẩn thi lễ một lần nữa, lúc này mới nhanh chóng rời đi. Không cần Lam Tiểu Bố nói, nàng cũng biết, nếu như không tăng thực lực lên. vậy thì chính là pháo hôi, thậm chí ngay cả pháo hôi cũng không bằng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, chẳng những là Huyên Tuệ muốn tăng thực lực lên, hắn cũng muốn tăng thực lực. Nhưng mà trước khi tăng thực lực, hắn cần phải bố trí Đại trận ở hòn đảo nhỏ này một chút.

Từng lá trận kỳ được Lam Tiểu Bố luyện chế ra, bởi vì hòn đảo này không lớn, một tháng sau, Lam Tiểu Bố đã bố trí xong Phòng Ngự Khốn Sát Thần Trận cấp bảy. Nhưng mà giờ phút này Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy trận đạo của mình sắp tăng thêm một cấp độ, hắn lại bố trí một cái Hư Không Phòng Ngự Thần Trận.

Sau khi bố trí xong hai cái thần trận này, Lam Tiểu Bố thành công tấn cấp lên cảnh giới Thần Trận Tôn cấp tám. Giờ phút này Lam Tiểu Bố dứt khoát tăng hộ trận phòng ngự của hòn đảo này lên thần trận cấp tám.

Lam Tiểu Bố bố trí thần trận cấp tám xong, đang chuẩn bị cắm một ít Thần Linh mạch vào, đột nhiên cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô của mình không thích hợp.

Lam Tiểu Bố lập tức nhảy lên một ngọn núi, dùng cấm trận khóa ngọn núi này lại, sau đó tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ không thôi chính là, bên trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn có nhiều thêm một người. Vũ Trụ Duy Mô là của hắn, bên trong có thêm một người, vậy mà hắn lại không biết người này tiến vào như thế nào.

Người này có dáng người không cao, Đại đạo quanh thân lưu chuyển, tựa như ẩn chứa một loại hơi thở còn cao hơn cả Thiên Đạo. Cũng may đạo vận của đối phương mặc dù rõ ràng, nhưng tu vi có lẽ còn rất thấp. Cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn mơ hồ cảm thấy mình không phải là đối thủ của người này.

“Ngươi là ai?” Lam Tiểu Bố cảnh giác nhìn chằm chằm người trước mắt, vừa rồi hắn đã khống chế Vũ Trụ Duy Mô trói chặt người này lại, vậy mà Vũ Trụ Duy Mô lại không có phản ứng, chuyện này quá đáng sợ.

Từ hai lần gặp phải nguy hiểm, lại không thể nào tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô được, Lam Tiểu Bố đã có thêm cảnh giác đối với Vũ Trụ Duy Mô. Sau đó hắn có Trường Sinh Giới của chính mình, những đồ vật quan trọng rất ít khi bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, thậm chí ngay cả Đế Hưu Thụ cũng không đặt trong Vũ Trụ Duy Mô. Còn có Hỗn Độn Độc Giác Thú, cũng vẫn luôn sinh tồn trong Trường Sinh Giới của hắn.

Nhưng mà Vũ Trụ Duy Mô thật sự nghịch thiên, sự giúp đỡ của nó với hắn cũng vô cùng to lớn. Không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn không thể nào sáng tạo ra Trường Sinh Quyết thuộc về mình. Đừng nói là Trường Sinh Quyết, các loại thần thông khai thiên hắn cũng không thể nào lấy tới tay. Còn có lần này, cũng đừng hòng có thể ra được khỏi Đại Kính qua bích cốc, chứ đừng nói đến chuyện giúp lão Triệu một tay. Với thực lực của hắn bây giờ, không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn làm sao mà đấu với loại cường giả như Côn Vi Thánh Nhân?

Nam tử lùn này cười cười với Lam Tiểu Bố, “Ta muốn cảm tạ ngươi trước một chút, vừa rồi ta đã dùng một viên Hỗn Độn Quy Tắc Tinh, một cái Già Lam Đạo QUả, mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm và mấy đạo quả, mới miễn cưỡng tái tạo được một ít thân thể của ta. Những năm qua ta có thể khôi phục lại, cũng có công lao của ngươi, Hông Mông Sinh Tức đã giúp ta không ít.”

Lời này giốngnhư một tia sét đánh vào trong đầu Lam Tiểu Bố, hắn lập tức hiểu ra, nhìn chằm chằm nam tử lùn trước mặt này nói, “Ngươi là Trúc Duẫn?”

“Không sai, ta chính là Trúc Duẫn, ta muốn cảm tạ ngươi không chỉ có những thứ này, ta còn muốn cảm tạ ngươi đã hoàn thiện Thất âm Mô giúp ta, đồng thời tìm nhiều đồ tốt để vào trong Thất âm Mô như vậy. Lần này vận may Thánh giới tăng vọt, Đại kiếp sẽ đến. Tư chất của ngươi mặc dù không tính là cao cấp, nhưng cơ duyên lại lớn, khiến người ta phải giật mình, sau này cứ đi theo bên cạnh ta, cùng nhau cố gắng vì lý tưởng.” Trúc Duẫn thì gật đầu, chậm rãi nói với Lam Tiểu Bố.

Lời này đương nhiên giống như một vị trưởng bối đang dẫn dắt vãn bối.

Lam Tiểu Bố bị chọc giận quá hóa cười, hắn ha ha một tiếng, “Nhớ kỹ, đây không phải là Thất âm Mô, là Vũ Trụ Duy Mô. Vũ Trụ Duy Mô cũng không phải của ngươi, mà là của chính ta. Đồ trong này cũng đều là của ta, ngươi không được sự cho phép của ta, tự tiện dùng đồ trong Vũ Trụ Duy Mô của ta, đây là hành vi ăn cắp, thế mà bây giờ còn muốn đảo khách thành chủ, mặt ngươi cũng lớn quá nhỉ.”

Trúc Duẫn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ta có thể dễ dàng nghiền sát ngươi, ngươi có tin không?”

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thất âm Kích cuốn theo một vùng kích mang, trực tiếp đánh về phía Trúc Duẫn.

Nghiền sát hắn? Nhận một làn sóng Kích Đạo của hắn trước rồi nói. Cho dù không đánh lại gia hỏa này, Lam Tiểu Bố hắn cũng không phải người có thể uy hiếp.

Trúc Duẫn biến sắc, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến Lam Tiểu Bố không thèm nói gì cả đã trực tiếp ra tay, hắn ta chỉ có thể lui về sau một bước rồi đấm ra một quyền.

Chương 1614 - TRúc Duẫn. (2)

Oanh! Một mảng dược viên thần linh thảo bị đạo vận va chạm cuồng bạo quét thành hư vô, Lam Tiểu Bố cảm thấy đạo vận có chút tán loạn. Quả nhiên, hắn không phải là đối thủ của gia hỏa này. Quan trọng nhất là, trong Vũ Trụ Duy Mô, hắn không có bất cứ ưu thế gì. Bởi vì Vũ Trụ Duy Mô không hề làm theo ý của hắn tiến hành trói buộc quy tắc đối với Trúc Duẫn, có thể thấy được Trúc Duẫn có ảnh hưởng đến Vũ Trụ Duy Mô.

“Dừng tay.” Trúc Duẫn bay ra ngoài, nghiên nghị quát lên.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay, mặc dù hắn không phải là đối thủ của Trúc Duẫn, nhưng Trúc Duẫn muốn dễ dàng nghiền sát hắn cũng không có khả năng lớn. Tiếp tục đánh nữa, trong này đều là đồ của hắn.

“Lam Tiểu Bố, lý tưởng của ta chắc hẳn ngươi cũng biết. Thiên địa vạn vật phát triển cân đối chẳng lẽ không tốt sao? Giữa thiên địa không ngừng có lượng kiếp, lần này Đại vận may rơi xuống, vì tranh đoạt vận may, nhất định sẽ xảy ra giết chóc vô tận một lần nữa, mà những chuyện này Đạo Tổ nhất định sẽ không quản. Nếu như vậy, vì sao không giúp ta tạo dựng trật tự Đại đạo bình đẳng?” Trúc Duẫn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu nghiêm túc nói.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Ta có đạo niệm của riêng mình, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Vì ngươi đã từng được Vũ Trụ Duy Mô tán thành, ngươi đi đi, ta không giết ngươi.”

Sắc mặt Trúc Duẫn vô cùng lạnh lẽo, “Lam Tiểu Bố, cho dù có đi, cũng phải là ngươi đi? Thất âm Mô là đồ của ta, không phải của ngươi.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vũ Trụ Duy Mô không phải tên là Thất âm Mô, cũng không phải đồ của ngươi, mà là thứ tồn tại từ thuở khai thiên tích địa đến nay, cùng sinh với thiên địa, thậm chí còn xuất hiện sớm hơn ngươi. Trúc Duẫn ngươi chỉ là một kẻ đắc đạo, có tư cách gì mà nói Vũ Trụ Duy Mô là của ngươi? Không có Vũ Trụ Duy Mô, ngươi đã sớm là măng kho thịt trên bàn của người khác rồi. Ngươi không đội ơn, lại còn nói Vũ Trụ Duy Mô là của ngươi, mặt đâu rồi? Ngươi đừng có mà tự dát vàng lên mặt nữa, không thấy hổ thẹn à?”

Trúc Duẫn sửng sốt, hắn ta vậy mà nhất thời không thể nào phản bác lại được. Lam Tiểu Bố nói không sai, Thất âm Mô hoàn toàn không phải là đồ của hắn ta, nhưng mà là hắn ta lấy được trước.

“Không có Thất âm Mô, ta không thể nào hoàn thành được lý tưởng của ta, chờ sau khi ta hoàn thành được lý tưởng của ta rồi, ta có thể tặng Thất âm Mô lại cho ngươi.” Giọng điệu Trúc Duẫn nhẹ nhàng hơn.

Hắn ta biết rõ bây giờ mình gặp phải cái gì, vừa rồi hắn ta muốn dùng quy tắc thiên địa bên trong Thất âm Mô nghiền ép Lam Tiểu Bố, nhưng cũng thất bại.

Có thể thấy được mặc dù Lam Tiểu Bố không thể nào dùng Thất âm Mô nghiền ép hắn ta, hắn ta cũng không thể nào dùng Thất âm Mô nghiền ép Lam Tiểu Bố.

“Chơ ngươi ba giây, nếu như ngươi không đi, đừng trách ta gọi bằng hữu đến giúp đỡ.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng lạnh lẽo, hắn cũng đã hiểu rõ. Vũ Trụ Duy Mô không giúp hắn, cũng không giúp Trúc Duẫn.

Nhưng bây giờ hắn có ưu thế, bên cạnh hắn có mấy Thánh Nhân, chút đạo hạnh đó của Trúc Duẫn dựa vào gì mà đấu với hắn?

Trúc Duẫn rõ ràng cũng biết Thất âm Mô không giúp ai cả, thật ra mình đã rơi vào thế yếu. Hắn ta hít một hơi thật sau rồi chậm rãi nói, “Thất âm Mô cũng có ý niệm của mình, mặc dù khí linh còn chưa thức tỉnh, nhưng tuyệt đối có chủ kiến. Chúng ta đừng tranh chấp nữa, hãy xem Thất âm Mô lựa chọn ai, người kia nhất định phải buông tay.”

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ cảm thấy may mắ vì mình đã sớm sửa tên Thất âm Mô, nếu không thì ngay cả cái tên cũng là Trúc Duẫn đặt, Vũ Trụ Duy Mô nhất định sẽ không lựa chọn hắn.

“Trúc Duẫn, đây là lời mà ngươi nói. Nếu như Vũ Trụ Duy Mô chọn ngươi, ta không nói hai lời sẽ lập tức rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô. Nếu lựa chọn ta, ta sẽ nể mặt Vũ Trụ Duy Mô, giữ lại cho ngươi một mạng.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Nếu Vũ Trụ Duy Mô thật sự chọn Trúc Duẫn, vậy thì cho dù Vũ Trụ Duy Mô có nghịch thiên, hắn giữ lại cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Tương đương với việc chôn một quả bom hẹn giờ trong thức hải của mình, hắn cũng không cần thứ này.

Trúc Duẫn nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, lập tức lớn giọng nói, “Thất âm Mô, ngươi có ý chí của mình, nếu như ngươi cảm thấy ai là chủ nhân tương lai của ngươi, vậy hãy giữ hắn lại. Không phải chủ nhân của ngươi, trực tiếp ném hắn ra ngoài.”

Lời Trúc Duẫn nói vừa dứt, đã cảm nhận được một luồng lực lượng cường Đại bao trùm đến trực tiếp ném hắn ta ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Giờ phút này, sâu trong lòng Trúc Duẫn chỉ cảm thấy bi thương, hắn ta dù sao cũng là một vị Thần Linh Khai Thiên, vậy mà bị Thất âm Mô vứt bỏ.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Trúc Duẫn bị ném đi, trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức nói, “Nhanh chóng tạo dựng toàn bộ mô hình kết cấu của Vũ Trụ Duy Mô, chờ một chút, không cần tạo dựng nữa.”

Trúc Duẫn bị ném đi, Lam Tiểu Bố cảm thấy thần thanh khí sảng. Ý niệm của hắn lập tức tìm được mấy đạo thần hồn niệm ký. Không cần phải nói đây là do Trúc Duẫn để lại. Lam Tiểu Bố không chút do dự gỡ mấy cái thần hồn niệm ký này đi, sau đó ném vào Trường Sinh Giới của chính mình, đợi lát nữa từ từ bào chế.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới chính thức cảm thấy Vũ Trụ Duy Mô thuộc về mình, thậm chí ngay cả chuyện Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng thứ gì cần thời gian bao lâu đều biết rõ. Còn cả chuyện vì sao Vũ Trụ Duy Mô không tạo dựng ra được Đại Tinh Cầu Thuật, hắn cũng biết rõ.

Chương 1615 - Thánh Nhân chi đạo

Ở trong Vũ Trụ Duy Mô in dấu ý chí của mình xuống, Lam Tiểu Bố mới bước ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Gia hỏa Trúc Duẫn này chính là Thần Linh KHai Thiên, hắn còn có rất nhiều thứ muốn hỏi gia hỏa này. Giữ lại một mạng cho gia hỏa này, luôn cần phải thu một ít thù lao.

Trúc Duẫn đờ đẫn đứng bên trong cấm chế của Lam Tiểu Bố, thần thái có chút hoang mang. Cho đến nay, hắn ta đều có Thất âm Mô làm bạn, mọi chuyện đều có Thất âm Mô giải quyết. Bây giờ trùng sinh một lần nữa, không có Thất âm Mô, hắn ta hình như đã mất đi phương hướng.

“Trúc Duẫn, nể mặt Vũ Trụ Duy Mô, ta có thể cho ngươi đi…” Lam Tiểu Bố không hề quá tôn kính Trúc Duẫn, gia hỏa này chẳng những dựa vào tài nguyên hắn vất vả lắm mới kiếm được để phục sinh, lại còn không nói đạo nghĩa với ân nhân như hắn, đúng là đồ sói mắt trắng.

Cho dù không nói nhiều với gia hỏa này, nhưng Lam Tiểu Bố cũng có thể nhìn ra, EQ của gia hỏa này rất thấp, hoặc là nói đây là một kẻ có EQ ngớ ngẩn.

Đừng thấy rằng đã tu luyện vô số năm, đã sống vô số năm, còn là Thần Linh Khai Thiên. Nhưng thứ như EQ này, cũng không phải sống càng lâu thì càng cao. EQ chẳng những có liên quan đến truyền thừa, mà còn có liên quan đến kết giao thực tế. Gia hỏa này chỉ là một cây măng, có truyền thừa cái rắm. Hơn nữa gia hỏa này qua vô số năm cứ đóng cửa tu luyện, hoàn toàn không biết trong lòng người khác suy nghĩ cái gì. Nếu không thì sẽ không ngớ ngẩn đến mức mang theo Vũ Trụ Duy Mô đi gặp Đạo Tổ, cuối cùng còn bị đồ tử đồ tôn của Đạo Tổ ném ra ngoài.

Nghe lời gia hỏa này vừa mới nói đi, ở trong Vũ Trụ Duy Mô lại nói muốn Lam Tiểu Bố hắn chết. Mà hắn thì không giống, ở trong Vũ Trụ Duy Mô đã nói thẳng cho Trúc Duẫn một con đường sống.

Mặc dù Vũ Trụ Duy Mô không có sinh mệnh, nhưng lại có ý thức, thậm chí có khả năng sinh ra khí linh, nếu không cũng sẽ không có chuyện không giúp ai cả. Vũ Trụ Duy Mô cho dù không biết lấy hay bỏ, cũng biết nếu nhận Lam Tiểu Bố làm chủ, Trúc Duẫn sẽ không chết, mà nhận Trúc Duẫn làm chủ rồi, Lam Tiểu Bố sẽ chết. Nhìn nó không giúp ai như vậy, rõ ràng cũng không muốn bất cứ người nào chết.

Cho nên cuối cùng nhận Lam Tiểu Bố là chủ nhân, là hy vọng tha cho Trúc Duẫn một mạng. Mặt ngoài mặc dù là Lam Tiểu Bố tha cho Trúc Duẫn một mạng, nhưng mà với thực lực, tu vi, cộng thêm EQ thấp, từ nơi này ra ngoài, đối mặt với Đại kiếp mênh mông, có thể còn sống sót cũng không dễ dàng gì.

Trúc Duẫn thì thào nói, “Ta có thể đi đâu chứ?”

“Không phải ngươi muốn hoàn thiện Đại đạo của mình sao? Còn muốn sáng tạo lý tưởng trật tự Đại đạo, ngươi đi hoàn thành lý tưởng của ngươi đi chứ?’ Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Nếu như có Vũ Trụ Duy Mô, Trúc Duẫn nhất định là hùng tâm vạn trượng, nhưng không có Vũ Trụ Duy Mô, Trúc Duẫn phát hiện hắn ta chẳng là gì cả. Vũ trụ mênh mông, người mạnh mẽ hơn hắn ta có rất nhiều, hắn ta nhiều lắm chỉ là già đời một chút mà thôi. Nói gì đến chuyện lý tưởng, sau đó thành lập trật tự vũ trụ mới chứ?

Thấy Trúc Duẫn có chút hoang mang, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, “Ngươi có thể sống lại, trừ những bảo vật ta để trong Vũ Trụ Duy Mô, có phải là vì vận may vũ trụ tăng vọt hay không?”

Trúc Duẫn gật gật đầu, “Đúng vậy, vận may vũ trụ phóng Đại, nói rõ Đại kiếp sắp đến. Những người kia vì tranh đoạt vận may, sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, rất nhanh thôi vũ trụ mênh mông sẽ máu chảy thành sông…”

Lam Tiểu Bố biết, gia hỏa này nói máu chảy thành sông, không phải là bởi vì hắn ta thiện tâm, không muốn nhìn thấy tình cảnh này.

Mà là cho rằng khi hắn ta thành lập trật tự Đại đạo rồi, sẽ không xuất hiện tình huống này, hắn ta thấy lý niệm Đại đạo của hắn ta hơn xa người khác. Nếu như cần máu chảy thành sông mới có thể hoàn thành lý niệm Đại đạo của hắn ta, hắn ta vẫn sẽ không chút do dự biến vũ trụ máu chảy thành sông.

“Tại sao phải tranh đoạt vận may? Bây giờ vận may tăng vọt, bất kỳ người nào cũng có thể chiếm được một nơi, sau đó chiếm lấy vận may thuộc về mình. Ta tin rằng Trường Sinh Giới mênh mông như vậy, aa cũng có thể lấy được lợi ích cho mình.” Lam Tiểu Bố có chút không thể hiểu nói.

Hắn không trả qua cuộc tranh đoạt Đại đạo Hạo hãn, không trải qua cuộc tranh đoạt vận may, lại càng không trải qua các loại Đại kiếp như Diệt Thế Lượng Kiếp, cho nên mới không rõ.

Trúc Duẫn nhìn Lam Tiểu Bố một chút, lúc này mới từ tốn nói, “Bởi vì tu vi của ngươi quá thấp, nếu như chờ đến khi ngươi trở thành Thánh Nhân, ngươi vì chứng đạo cực hạn của cường giả, vì khống chế vũ trụ mênh mông, vì vĩnh sinh trường tồn, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, ngươi cũng sẽ tham gia vào cuộc tranh đoạt đẫy máu tanh này.”

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, hắn lập tức lấy hai cái ụ đá ra, sau khi để Trúc Duẫn ngồi xuống, lại chủ động rót cho Trúc Duẫn một chén thần linh trà, sau đó nói, “Còn muốn thỉnh giáo Trúc Duẫn đạo hữu một chút, có phải chứng đạo Thánh Nhân cần có vận may hay không? Thánh Nhân có cấp độ như thế nào?”

Trước đó Diệp Bách Y có nói một chút, nhưng thứ Diệp Bách Y nói đều lập lờ nước đôi, Lam Tiểu Bố cũng không hiểu rõ lắm.

Trúc Duẫn nhìn thần linh trà trước mắt, đây tuyệt đối là do Hỗn ĐỘn chi khí nuôi dưỡng ra, còn có đạo quả ở trong đó, hắn uống một ngụm, vẫn chưa trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố, mà cảm thán nói. “Ngươi chắc hẳn còn đang đề phòng ta nhỉ? Nếu không thì có rất nhiều đồ tốt ta vẫn chưa nhìn thấy, bên trong thần linh trà này có rất nhiều thứ, ta vẫn chưa từng nhìn thấy, hình như còn có mùi hương Đế Hưu Thụ ở trong đó.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ mũi của lão gia hỏa này đúng là thính như chó, hắn cũng không hề giấu diếm, “Không sai, ta quả thật đã bắt đầu đề phòng ngươi. Hai lần ngươi đều muốn hại chết a, thậm chí còn khống chế tâm trí của ta, bây giờ ta không giết ngươi, đã là ban ân cho ngươi rồi.”

Chương 1616 - Thánh Nhân chi đạo (2)

Lam Tiểu Bố vẫn không thể hiểu được, lão gia hỏa này vì sao lúc này lại khôi phục thân thể. Nếu như trốn trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, chờ khi mình bế quan hoặc là trong lúc mình bị trọng thương khôi phục thân thể, vậy thì mình chưa chắc có thể làm gì được gia hỏa này.

Trúc Duẫn lắc đầu, “Lần thứ nhất không phải là ta hãm hại ngươi, lúc đó ta chỉ vừa manh động một chút ý chí mà thôi. Lần đó hại ngươi, chắc hẳn là người đã bị ngươi bỏ đi kia.”

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, Trúc Duẫn nói chính là chủ nhân của trận bàn May Mắn, Cơ Vận hành giả.

“Lần thứ hai là khi ta vừa thức tỉnh ý thức, ta muốn xử lý ngươi. Lúc đó, ta cảm thấy nếu như chậm thêm chút nữa, chỉ sợ Thất âm Mô sẽ không còn nhận ta là chủ nữa. Hơn nữa, lúc đó đồ ngươi để trong Thất âm Mô cũng đủ cho ta sống lại.” Trúc Duẫn cảm thán một tiếng.

Lam Tiểu Bố thầm mắng, lão già này quả nhiên từng giây từng phút đều muốn xử lý hắn, cũng may hắn không đặt Đế Hưu Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Nếu không thì nói không chừng lão già này sẽ dùng Đế Hưu Thụ khôi phục thân thể. Một khi dùng Đế Hưu Thụ khôi phục thân thể, vậy thì hắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô thật sự sẽ không chơi lại tên gia hỏa này.

Lần này không đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Trúc Duẫn đã chủ động nói, “Ta cũng không thể không khôi phục thân thể, vận may Thánh giới tăng vọt, Đại kiếp sắp đến. Với cơ duyên và tiến độ tu luyện của ngươi, chẳng mấy chốc nữa ngươi sẽ chứng đạo Chuẩn Thánh. Một khi chờ ngươi chứng đạo CHuẩn Thánh xong, ta chẳng thể nào trốn tránh trong Thất âm Mô được nữa. Nếu là người khác, có lẽ ta còn có cách dùng Thất âm Mô đối phó, ngăn cản ngươi chứng đạo.

Nhưng ta thật sự không ngờ được, công pháp Thất âm Mô tạo dựng ra không phải là tốt nhất sao? Vậy mà ngươi lại bỏ qua công pháp Thất âm Mô tạo dựng, tự mình sáng tạo ra cái công pháp Trường Sinh Quyết gì đó, đúng là…”

Trúc Duẫn thật sự muốn mắng to, ban đầu Trường Sinh Quyết do Lam Tiểu Bố sáng tạo ra là thứ đồ gì chứ, rắm chó không kêu. Nhưng hết lần này đến lần khác, môn công pháp này lại khiến hắn ta không thể nào làm gì được Lam Tiểu Bố. Bởi vì môn công pháp này không thuộc về Thất âm Mô, hắn ta hoàn toàn không thể dựa vào công pháp xuống tay với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng mặc kệ gia hỏa này, nếu không phải chính hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, mà dựa vào công pháp Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mà tu luyện, bây giờ hắn nhất định đã bị Trúc Duẫn ăn chắc rồi. Hắn sáng tạo Trường Sinh Quyết quả thật khá đơn sơ, nhưng mà khi cảm ngộ về Đại đạo của hắn càng lúc càng sâu, Trường Sinh Quyết của hắn cũng không ngừng hoàn thiện trưởng thành, công pháp chính mình sáng tạo ra, cũng không hy vọng vì công pháp Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mà thay đổi công pháp.

Thần thông có thể dựa vào Thất âm Mô không ngừng thăng cấp, công pháp thì chính mình sáng tạo ra vẫn tốt hơn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu dược Trúc Duẫn không còn cách nào tránh né, cho nên lúc này mới khôi phục thân thể. Cái này chỉ sợ là trước khi Đại kiếp đến, tu vi của Lam Tiểu Bố hắn thấp nhất. Cũng giống như những gì Trúc Duẫn lo lắng, qua một khoảng thời gian nữa, chờ hắn chứng đạo Chuẩn Thánh cảnh, vậy thì chỉ cần vài phút là có thể xử lý Trúc Duẫn.

Thấy sắc mặt Lam Tiểu Bố không tốt, cũng không để ý đến chính mình. Trúc Duẫn dường như biết được tình cảnh của mình không được tốt, lại thở dài, chủ động nói, “Chứng đạo Thánh Nhân cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bên cạnh ngươi có hai Thánh Nhân, trước đó ta cũng cảm nhận được, bọn hắn hoàn toàn không phải là Thánh Nhân, thậm chí đều chưa chứng đạo, lừa mình dối người mà thôi.”

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đây mới là vấn đề mình muốn hỏi, “Trúc Duẫn đạo hữu, ta còn muốn thỉnh giáo một chút, sao mới thật sự là chứng đạo Thánh Nhân? Thánh Nhân chia thành mấy cấp độ? Ta nghe nói muốn chứng đạo chí cao vô thượng Thánh Nhân chi cảnh, cân công đức. Bây giờ các Đại Thánh ĐÌnh thành lập ở Trường Sinh Giới, tương lai nhất định sẽ máu chảy thánh sông, cái này chăng phải sẽ tạo thành vô số nghiệp lực? Vô số nghiệp lực này và nhân quả tồn tại, vậy làm sao để chứng đạo Thánh Nhân?”

Đừng nói đến người khác, chính bản thân Lam Tiểu Bố đã tàn sát vô số Yểm Ma. Lam Tiểu Bố cũng lo lắng, khi mình chứng đạo, những điều này có thể tạo thành vô số nghiệp lực cho hắn hay không, đến mức không thể nào chứng đạo Thánh Nhân chân chính.

Trúc Duẫn khinh thường nói, “Nghiệp lực? Ha ha. Trong vũ trụ mênh mông, tất cả đạo niệm tồn tại đều có cơ hội chứng đạo thành thánh, đều có cơ hội hoàn thành cửu chuyển, chỉ nghiệp lực thì tính là gì chứ?”

“Thật sự có cửu chuyển Thánh Nhân? Ý là muốn trở thành Thánh Nhân nhất điịnh phải luân hồi chín lần, mỗi lần đều phải chứng đạo Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Có lẽ tương lai khi quy tắc ở Trường Sinh Giới rõ ràng, hắn cũng sẽ biết, nhưng bây giờ hắn nhất định phải hỏi rõ ràng.

Trúc Duẫn từ tốn nói, “Ai nói cho ngươi cửu chuyển Thánh Nhân thì phải luân hồi chín lần? Đây cũng chỉ là một con đường tắt để đạt được cửu chuyển Thánh Nhân mà thôi. Mà nghiệp lực ngươi nói trước đó, cũng là một cách có thể khiến người ta trở thành cửu chuyển Thánh Nhân. Nếu không người cho rằng Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Vẫn mệnh Thuật, còn có Đại Trớ Chú Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Tinh Cầu Thuật làm sao mà có?”

Lam Tiểu Bố thí một hơi thật sau, đây là so với người khác ai giết nhiều người hơn, ai có nghiệp lực lớn nhất, người đó sẽ có thể trở thành cửu chuyển Thánh Nhân? Chuyện này thật điên rồ?

Trúc Duẫn tiếp tục nói, “ĐƯơng nhiên, nghiêp lưc chỉ là một con đường tắt chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân thôi. Còn có chứng đạo vận may, chứng đạo nhân qủa, chứng đạo công đức, chứng đạo luân hồi, chứng đạo nguyện lực, chứng đạo đạo tắc Hồng Mông, chứng đạo trảm thi các loại, đây đều là con đường tắt có thể chứng được vô thượng Thánh Nhân chi đạo.”

“Cửu chuyển Thánh Nhân có phải là người mạnh nhất hay không?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng hỏi tiếp.

Chương 1617 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Trúc Duẫn cười ha ha, “Người mạnh nhất? Cửu chuyển Thánh Nhân còn kém xa lắm.”

Lam Tiểu Bố hơi chấn động, lập tức ôm quyền nói, “Còn mong thỉnh giáo Trúc Duẫn tiền bối nhiều hơn.”

Trúc Duẫn nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, gia hỏa này đúng là vô sỉ mà. Khi muốn hỏi mình, vậy thì vô cùng khách sáo, cũng giống với giá trị vấn đề mà hắn cần, cho nên gọi là đạo hữu. Bây giờ giá trị cao hơn, cho nên gọi là tiền bối

Nhưng mà Trúc Duẫn chỉ thở dài một tiếng, so với những Thánh Nhân xấu bụng năm đó vì vận may mà hãm hại lẫn nhau, tâm tư của Lam Tiểu Bố dường như đã sạch sẽ hơn rất nhiều rồi.

ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, chuyện hắn thả Trúc Duẫn đi đã được hứa hẹn sẵn rồi. Tranh đoạt Vũ Trụ Duy Mô là một chuyện, nhưng chuyện đó là chuyện khác. Trúc Duẫn không có nghĩa vụ nói cho hắn biết những chuyện này, nếu nói ra, vậy hắn phải cảm tạ. TRong mắt Lam Tiểu Bố, tri thức là thứ có giá tị nhất. Những chuyện hắn không biết, chính là những tri thức có giá trị.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố dự định sau khi thả Trúc Duẫn rời đi, chuyện sống chết của Trúc Duẫn như thế nào hắn sẽ không để ý đến, bây giờ hắn dự định sẽ đưa cho Trúc Duẫn một chiếc nhẫn.

“Ngươi tu luyện Trường Sinh Quyết, ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể trường sinh sao?” Trúc Duẫn nhìn Lam Tiểu Bố, bình tĩnh hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta không thể nào trường sinh được, ta có thể cảm nhận được tuổi thọ của ta mặc dù rất dài, nhưng khoảng cách đến trường sinh còn rất xa. Nhưng mà ta tin rằng, sau khi chứng đạo

Thánh Nhân chắc hẳn có thể trường sinh. Nếu Thánh Nhân cũng có cửu chuyển, vậy nhất chuyển Thánh Nhân chắc là điểm bắt đầu trường sinh.”

Nếu như Thánh Nhân cũng không thể trường sinh, vậy tu luyện có ý nghĩa gì? Đối với chuyện chứng đạo Thánh Nhân của mình, Lam Tiểu Bố vẫn có lòng tin rất lớn.

Trúc Duẫn khinh thường nói, “Nhất chuyển Thánh Nhân là trường sinh? Ha ha, cho dù có là cửu chuyển Thánh Nhân, khoảng cách đến trường sinh cũng xa không thể chạm. Trên cửu chuyển Thánh Nhân, còn có một cấp độ nữa, đó mới là bắt đầu trường sinh. Sau khi đến cửu chuyển Thánh Nhân, chính là tam cảnh Thánh Nhân Vĩnh Sinh. Tam cảnh Thánh Nhân Vĩnh Sinh là Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, Diễn Giới Thánh Nhân cảnh, Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

KHi ngươi vẫy tay một cái có thể sáng tạo ra Đại đạo Hạo Hãn, lúc đó mới có thể chứng Sáng Đạo Thánh Nhân. Khi đạo vận Đại đạo của ngươi xoay chuyển, có thể diễn sinh ra một giới, sáng tạo ra sinh linh vạn vật, mới là Diễn Giới Thánh Nhân cảnh. Khi ngươi động ý niệm, có thể khiến vũ trụ hủy diệt, khiến mọi thứ khởi động lại từ đầu, đây mới là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.”

“Tiền bối là cảnh giới nào trong tam cảnh THánh Nhân Vĩnh Sinh?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Trúc Duẫn tự giễu cười cười, “Tam cảnh Thánh Nhân Vĩnh Sinh? Chỉ sợ ta vĩnh viễn cũng không thể nào đạt được. Kiếp trước khi ta lâm vào trầm luân, cao nhất cũng chỉ là cửu chuyển Thánh Nhân mà thôi. Ta có thể đến cửu chuyển Thánh Nhân, đó là bởi vì sau khi khai thiên, khắp nơi đều là nguyên khí Hỗn Độn vô tận và bảo vật Khai Thiên. Còn bây giờ, ta có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân đã là không tệ rồi. Theo ta được biết, trong vũ trụ mênh mông này, người đạt đến tam cảnh Thánh Nhân Vĩnh Sinh chỉ có một người, đó chính là Đạo Tổ. Cụ thể Đạo Tổ đã đạt đến cấp độ nào, ta cũng không biết.”

Trúc Duẫn biết rất rõ chỉ sợ ngay cả nhất chuyển Thánh Nhân mình cũng không thể đạt đến, bởi vì hắn ta không có Thất âm Mô, mà trong thiên địa này cũng không có loại thần linh khí Khai Thiên và bảo vật Khai Thiên.

“Đạo Tổ ở vùng vũ trụ nào?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Trúc Duẫn bình tĩnh nói, “Nghe nói đã rời khỏi vũ trụ, đi đến bên ngoài Hạo Hãn rồi.”

Lam Tiểu Bố im lặng, trước đó khi hắn bước vào Hợp Thần cảnh, lòng dạ cao, cảm thấy chứng đạo Thánh Nhân cũng chỉ như vậy mà thôi. Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định có thể đạt đến. Bây giờ hắn mới biết được, chính mình sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, thậm chí còn diễn sinh ra thế giới riêng của mình là Trường Sinh Giới, thậm chí còn chưa bước vào con đường trường sinh.

Đạp vào con đường Đại đạo, mênh mông không biết đường về.

Qua mấy phút sau, Lam Tiểu Bố mới thở ra một hơi nói, “Trước đó ta chỉ nghe người ta nói đến Đại đạo Thánh Nhân, Vĩnh hằng Thánh Nhân, thậm chí còn có Tạo Hóa Thánh Nhân, đây là sao?”

Diệp Bách Y nói đến Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng bây giờ so với lời Trúc Duẫn nói, hoàn toàn không phải là một chuyện. Có thể nói Tạo Hóa Thánh Nhân mà hai người này nói, không cùng một cấp bậc tồn tại.

Trúc Duẫn khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Ta cũng không biết rõ lắm, nhưng mà bên trong tam cảnh Thánh Nhân Vĩnh Sinh, tuyệt đối không có Đại Đạo Thánh Nhân và Vĩnh Hằng Thánh Nhân. Có lẽ là lý thuyết xuất hiện sau khi ta vẫn lạc, cụ thể ta cũng không rõ.”

“Đa tạ tiền bối đã giải đáp thắc mắc.” Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Trúc Duẫn. “Đây là một cái Chân Linh thế giới của ta, bên trong có một ít tài nguyên tu luyện, đưa cho tiền bối.”

Trúc Duẫn khó hiểu nhìn chiếc nhẫn trong tay Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ngươi không giết ta?”

Theo Trúc Duẫn nghĩ, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ giết hắn ta. Bởi vì loại người có tâm tính như hắn ta, một khi Thất âm Mô nhận hắn ta làm chủ, hắn ta cũng sẽ giết chết Lam Tiểu Bố.

Cái này không vì lý do gì cả, hoàn toàn là vì cân nhắc đến lý tưởng Đại đạo và an nguy của bản thân mình. Lam Tiểu Bố chẳng những không giết hắn ta, mà còn đưa tài nguyên tu luyện cho hắn ta, đây là có ý gì?

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Tại sao ta lại phải giết ngươi? Nếu như đã nói sẽ để ngươi đi, vậy thì sẽ để ngươi đi. Nhưng mà ta phải nói cho ngươi biết, bây giờ khắp nơi ở Trường Sinh Giới đều tràn đầy lệ khí, nếu như ngươi không biết bảo mệnh, vậy thì một tia hơi thở khai thiên trên người ngươi, cũng sẽ khiến người ta nhận ra, sau đó làm thịt ngươi.”

Chương 1618 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Trúc Duẫn nhận lấy chiếc nhẫn, hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ đã nương tay, tốt xấu gì ta cũng đã được chứng kiến môt chút.”

Sau đó Trúc Duẫn không giải thích gì thêm, trong mắt hắn ta, chính hắn ta dù sao cũng là Thần Linh Khai Thiên, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu cảnh tượng hoành tráng. Bây giờ Trường Sinh Giới mặc dù vận may tăng vọt, nhưng so với thời khai thiên, cái này còn không bằng cả mưa bụi. Cái này với hắn ta mà nói chỉ là tràng diện nhỏ mà thôi.

“Đúng rồi, nghe nói trong một giới nhiều nhất chỉ có thể có không quá chín vị Thánh Nhân, đây là thật hay giả?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Giờ phút này hắn đã biết, cho dù là giáo chủ của Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, còn cả Nhị Thánh Tây Phương, chỉ sợ cũng không phải hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Còn về Côn Vi Thánh Nhân, chỉ sợ miễn cường cũng được tính là nhất chuyển, vậy thì những Thánh Nhân còn lại ở Trường Sinh Giới, ngay cả Ngụy Thánh cũng là nói quá rồi.

Trúc Duẫn gật đầu, “Quả thật là như vậy, trong Hạo Hãn, nếu như tiếp nhận Thánh Nhân chi đạo quá tầng thứ nhất định, vũ trụ sẽ sụp đổ. Nhưng mà loại cấp độ Thánh Nhân này, ta đoán ít nhất cũng phải là thất chuyển Thánh Nhân trở lên. Nhất chuyển Thánh Nhân, cũng không có thánh uy Đại đạo lớn như vậy.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hỏi, “Trúc Duẫn tiền bối, lần trước vũ trụ bị sụp đổ trên diện rộng, là bởi vì Diệt Thế Lượng Kiếp. KHi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, vô số tinh cầu bị sụp đổ, vô số Tiên giới Thần giới thậm chí là vị diện cũng bắt đầu sụp đổ. Sau đó ta tiếp xúc với Tiểu Tinh Cầu Thuật, mới biết được rất nhiều lượng kiếp ở vị diện cấp thấp, là do Đại năng tu luyện Tinh Cầu Thuật tạo thành. Có phải còn có một khả năng khác, Diệt Thế Lượng Kiếp không phải là do tu luyện Đại TinH Cầu Thuật tạo thành, mà là do số lượng Thánh Nhân vượt qua chín vị?”

Trúc Duẫn từ tốn nói, “Nếu như Đại Tinh Cầu Thuật có thể gây ra vị diện sụp đổ, vậy thì không phải là Đại Tinh Cầu Thuật, mà là thần thông cao cấp hơn Đại TinH Cầu Thuật. Loại thần thông này có hay không, ta cũng không biết. Đại TinH Cầu Thuật quả thật có thể khiến cho một giới sụp đổ, thậm chí gây ra mấy Thần giới sụp đổ, nhưng vẫn chưa thể gây ra vị diện sụp đổ. Còn Diệt Thế Lượng Kiếp mà ngươi nói, thật sự có thể là do số Thánh Nhân trong một vị diện vượt quá chín người, thậm chí còn có cường giả cực hạn xuất hiện, loại cường giả cực hạn này còn không phải chỉ có một người.

Những cường giả này vì tranh đoạt vận may, gây ra vận may trong vị diện giới vực không đủ mà sụp đổ. Một khi có một lượng người vẫn lạc, loại sụp đổ này mới có cơ hội ngừng lại.”

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn đã nói mà, một cái Đại Tinh Cầu Thuật sao có thể khiến cho vô số tu chân giới, Tiên giới, Thần giới sụp đổ chứ? Xem ra lời Trúc Duẫn giải thích có căn cứ hơn một chút. Dựa theo lời Trúc Duẫn nói, Đại Vũ Trụ Thuật nhất định không tồn tại.

Trúc Duẫn tiếp tục nói, “Loại Diệt Thế Lượng Kiếp này xuất hiện, nguyên nhân tạo thành có thể là rất nhiều nhân tố, có lẽ có hơn chín thất chuyển Thánh Nhân trở lên. Vào lúc này, còn có người đang tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật thu lấy nghiệp lực và số mệnh.”

“Loại lượng kiếp mà qua một khoảng thời gian sẽ xuất hiện một lần, có khi nào là do có người muốn chứng đạo Thánh Nhân cao hơn không?” Lam Tiểu Bố mơ hồ hiểu ra một chút.

Muốn chứng đạo Thánh Nhân tầng thứ cao hơn, nhất định phải có vô tận nghiệp lực, đồng thời có vận may vô tận. Chỉ cần hủy đi giới vực, hủy đi tinh cầu là có thể lấy được. Hủy đi tinh cầu, không biết là tàn sát bao nhiêu sinh linh, đều là nghiệp lực vô tận. Không chỉ như vậy, hủy đi một cái tinh cầu, vận may của tinh cầu cũng sẽ bị hấp thu đi.

Trúc Duẫn gật đầu, “Đúng vậy, nhưng không phải là nguyên nhân duy nhất. Một số người vì chứng đạo Thánh Nhân tầng cao hơn, quả thật sẽ làm như vậy. Cho nên lượng kiếp phải qua một khoảng thời gian rất dài mới xuất hiện một lần, bởi vì tu luyện là một quá trình dài đẵng đằng qua bao nhiêu năm tháng. Còn có một nguyên nhân nữa, chính là Thiên Đạo Lượng Kiếp. Thỉnh thoảng Thiên Đạo cũng sẽ bố trí lượng kiếp xuống, loại lượng kiếp này không nhất định sẽ khiến tinh cầu sụp đổ. Một khi số lượng sinh linh bộc phát, tiêu hao tài nguyên giới vực đến cực độ, thời điểm cướp đoạt vận may giới vực, Thiên Đạo Lượng Kiếp sẽ xuất hiện.”

Lam Tiểu Bố im lặng, nói cách khác, cho dù hắn trở thành Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình chân chính, giết hết tất cả người tu luyện Đại Tinh Cầu Thuât, vẫn không thể giải quyết được Thiên Đạo Lượng Kiếp.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói lời nào, Trúc Duẫn còn nói thêm, “Nếu như ngươi bước vào Thánh Nhân, ta đề nghị ngươi đừng dùng nghiệp lực để chứng đạo, có thể lựa chọn chứng đạo đạo tắc Hồng Mông hoặc vận may.”

Lam Tiểu Bố cười cười. “Bây giờ ta chỉ mới là Hợp Thần cảnh, chứng đạo Thánh Nhân vẫn còn xa xôi lắm, chuyện tương lai cứ để tương lai rồi nói.”

Trúc Duẫn gật đầu, “Đã vậy thì ta cáo từ trước.”

Nói xong, Trúc Duẫn lập tức bước ra khỏi cấm trận của Lam Tiểu Bố, biến mất không còn tung tích.

Chương 1619 - Chiến Ngụy Thánh.

Trúc Duẫn đi, Lam Tiểu Bố sửng sốt ngồi tại chỗ cả một ngày.

Hắn nhất thời nghĩ đến chuyện Vũ Trụ Duy Mô có còn mang lại nguy cơ cho hắn hay không, rồi lại nghĩ đến tương lai khi chứng đạo nên thông qua cái gì để chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, sau đó hắn lại nghĩ đến Tô Sầm, Lạc Thải Tư, Tả Uyển m…

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên. Có một đống Thánh Nhân thì sao chứ? Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, đại đạo chính mình khai sáng, cho dù bây giờ đại đạo của hắn còn non nớt, ai có thể khẳng định trong tương lai Trường Sinh Quyết không thể nào lên đến tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân chứ?

Trúc Duẫn có được Vũ Trụ Duy Mô, cũng không thể lên được Vĩnh Sinh Thánh Nhân, không có nghĩa là hắn cũng không thể. Trúc Duẫn là Thần Linh Khai thiên, nhưng chỗ hạn chế của Trúc Duẫn cũng bởi vì hắn ta là Thần Linh Khai thiên.

Trường Sinh Giới sắp chìm vào tranh đấu, cho dù đạo tắc Hồng Mông đã dung hợp Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới hay chưa, bây giờ hắn cũng không có tư cách tham gia tranh đoạt.

Bây giờ hắn phải đi thăm dò một chút đạo tắc Hồng Mông đã hoàn toàn dung hợp Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới hay chưa, nếu chưa dung hợp xong, hắn phải lập tức nghĩ cách chứng đạo Chuẩn Thánh.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp tìm đến Thiển Kỳ, đồng thời giao toàn bộ trận kỳ khống chế hòn đạo này đưa cho Thiển Kỳ, sau đó nói cho Thiển Kỳ biết nơi mình sắp đi, để bọn người Thiển Kỳ một khi gặp phải biến cố có thể lập tức rút đi.

Hòn đảo nhỏ này có hai Ngụy Thánh là Thiển Kỳ và Bát Dịch, còn có hai Chuẩn Thánh là Đồ Võng và Bắc Ký, trừ khi Đại năng đỉnh cấp đến đây, nếu không thì cũng không làm gì được bọn hắn.

Luân Hồi Oa được kích phát đến tốc độ nhanh nhất, ba tháng sau, Lam Tiểu Bố đã đến gần vị trí đạo tắc Hồng Mông.

Còn chưa đến gần đạo tắc Hồng Mông, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một loại hãi hùng khiếp vía, hắn phát hiện ra có cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt.

Lam Tiểu Bố biết, nơi này chẳng những có người trông coi, mà còn không phải chỉ thế lực một phương.

Có thể thấy được những người này đều đang đợi Lam Tiểu Bố hắn trở về, sau đó bắt hắn lại. Cho dù vận may ở Trường Sinh Giới đang tăng vọt, quy tắc thiên địa rõ ràng, giới vực bắt đầu mở rộng. Nhưng đây là quá trình tranh đoạt dài dằng dặc, mà bắt Lam Tiểu Bố hắn thì khác. Trên người hắn có một đống đồ tốt, chỉ cần bắt hắn lấy được nhưng thứ này, sau đó từ từ tu luyện trong một nơi vận may nồng đậm như thế này, thực lực nhất định sẽ từ từ tăng lên.

Sau khi Lam Tiểu Bố cảm nhận được nguy hiểm, hắn không chút do dự mà quay đầu. Lúc này hắn có thể khẳng định, đạo tắc Hồng Mông vẫn còn chưa hoàn toàn dung hợp Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới, nếu không thì những người này sẽ không ở đây chặn đường hắn, mà trực tiếp đến Đại Hoang Thần Giới.

Cảm nhận được linh khí thiên địa nồng đậm và quy tắc thiên địa rõ ràng, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn quyết định đầu tiên chứng đạo Chuẩn Thánh trước, sau đó nghĩ cách chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Chỉ cần hắn thành nhất chuyển Thánh Nhân, hắn nhất định sẽ diệt hết toàn bộ những người ở đây chặn đường hắn.

Lam Tiểu Bố thở dài, có lẽ đây cũng là nguyên nhân rất nhiều Thánh Nhân thích dùng nghiệp lực chứng đạo. Tàn sát một trận, gia tăng nghiệp lực là có thể chứng đạo, đây đúng là trò cười cho thiên hạ. Nhưng có lẽ trước Thiên Đạo, mọi tồn tại đều hợp lý.

Nhìn bầu trời mênh mông, vận may còn đang quay cuồng dao động, Lam Tiểu Bố đột nhiên có một loại xúc động, có một ngày hắn có thể khống chế quy tắc Thiên Đạo, để thiện ác có đạo không?

“Ngươi là đệ tử thánh môn nào?” Một giọng nói hòa nhã cắt ngang suy nghĩ của Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, đột nhiên quay đầu, hắn nhìn thấy một tên gia hỏa mập mạp. Nhìn tuổi tác của gia hỏa này, dường như một khắc sau là có thể xuống mồ được rồi.

Tu vi không hiện, hình như chỉ là Thế Giới Thần…

Không đúng, Lam Tiểu Bố lập tức dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của đối phương, hắn mơ hồ cảm thấy khí thế đạo vận trên người gia hỏa này không phải là Thế Giới Thần.

“Vì sao không trả lời ta?’ Giọng nói kia vẫn vô cùng ấm áp, nghe giống như một tiền bối đang bảo vệ vãn bối.

“Đệ tử đến từ Trường Sinh Thánh Môn.” Lam Tiểu Bố tựa như lúc này mới đột ngột tỉnh ngộ ra, nhanh chóng kính cẩn nói.

Trong lòng hắn thì vô cùng kinh hãi, gia hỏa này che giấu tu vi, một Ngụy Thánh mà lại che giấu thành một Thế Giới Thần, đúng là không biết xấu hổ.

“Ngươi đến nơi này làm cái gì?” Giọng điệu của gia hỏa mập mạp này càng ngày càng ấm áp, nhưng Lam Tiểu Bố lại mơ hồ cảm thấy gia hỏa này không có ý tốt.

Một cảm giác nguy hiểm từ đáy lòng dâng lên, Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Một đại thủ ấn đột ngột nện xuống vị trí Lam Tiểu Bố vừa đứng lúc trước, tạo thành một cái hố to.

“A…” Ngụy Thánh béo kinh ngạc hô lên, lập tức nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi quả nhiên không phải Thế Giới Thần.”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến gia hỏa này, lấy một cái thần khí phi hành thượng phẩm, nhanh chóng rời đi.

Nơi này quá nhiều cường giả thánh môn, chẳng những có Thái Hàn Thánh Sơn, còn có cường giả của Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn ở đây, một khi hắn ra tay, những cường giả này rất có thể sẽ nhanh chóng cảm nhận được.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bỏ chạy, Ngụy Thánh béo này lập tức lao theo Lam Tiểu Bố. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện đối phương không hề có ý bắt hắn, mà chỉ đi theo phía sau hắn.

Rất rõ ràng, tên Ngụy Thánh béo này muốn tìm một nơi không có người để ra tay với hắn.

Một ngày sau, tên Ngụy Thánh béo này đột nhiên tăng tốc, trong thời gian ngắn đã chặn ở phía trước Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố dứt khoát cất phi thuyền đi, “Lão mập kia, ngươi có ý gì?”

Ngụy Thánh béo đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, cười he he nói, “Ta cảm thấy ngươi có chút kỳ quái, cho nên muốn biết vì sao ngươi lại gạt ta.”

Lam Tiểu Bố mặc kệ không quan tâm đến gia hỏa này, hắn cảm thấy cho dù mình có trả lời như thế nào, đối phương cũng sẽ không buông tha cho hắn. Mặc dù bây giờ hắn còn chưa dám giao đấu với Côn Vi, nhưng mà tên Ngụy Thánh béo này, cho dù hắn đánh không lại, cũng có thể chạy được.

Chương 1620 - Chiến Ngụy Thánh. (2)

“Thánh hào của ta là Phác Hành, ngươi lại gọi ta là lão mập, he he, thú vị đó.” Phác Hành lại cười he he, đột nhiên xòe tay ra, một tấm gương nhỏ vô cùng tinh xảo xuất hiện trong tay hắn ta.

Âm Dương Kính?” Lần này thậm chí Lam Tiểu Bố không cần dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, cũng có thể nhận ra được đây là âm Dương Kính.

Thứ này hắn đã từng cảm nhận được, lúc trước khi hắn còn là Thiên Thần cảnh, có một tên muốn cướp đoạt vận may của Đại Hoang Thần Giới. Khi đó hắn dùng Đại Thiết Cát Thuật, đồng thời dùng các loại bảo vật tranh đoạt vận may với đối phương, trong đó có cảm nhận được đạo vận của âm Dương Kính.

Hóa ra chính là gia hỏa này, trong lòng Lam Tiểu Bố nhất thời dâng trào sát ý. Thật là đáng tiếc, nếu như Thiển Kỳ Thánh Nhân cũng đi theo đến đây, cho dù thế nào, hắn cũng sẽ xử lý tên Phác Hành Thánh Nhân này.

“Ta tên là kế Tán, đến từ Kế gia ở Trường Sinh Thánh Đạo, nếu ngươi dám ra tay với ta, Thánh Nhân Kế gia ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện thì lấy một cái phi kiếm ra, dường như đang định phát phi kiếm đưa tin. Hắn đoán, Phát Hành Thánh Nhân là Ngụy Thánh, chắc hẳn không biết Kế Tán có dáng vẻ ra sao, dù sao thì địa vị của cả hai chênh lệch quá lớn.

“Kế gia?” Phát Hành Thánh Nhân cau mày, nếu như đối phương thật sự là người Kế gia, vậy thì hắn ta thật sự phải kiêng kị một chút.

Thánh Nhân Kế Tam Sa của Kế gia, cũng không phải đối tượng hắn ta có thể chọc đến. Còn những người cùng uống trà ở Kim Hồ cung kia, một khi xảy ra xung đột dính đến mạng nhỏ, chỉ sợ không có ai ra tay giúp hắn ta.

“Nếu ngươi đã là người của Kế gia, vậy thì ngươi đi đi.” Phác Hành tựa như đã quyết định không ra tay với Lam Tiểu Bố nữa.

Nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm thấy nguy cơ đến cực độ, hắn không chút do dự lấy Thất âm Kích ra, thần nguyên càn quét, đánh một kích ra.

Quả nhiên, ngay khi Lam Tiểu Bố vừa lấy Thất âm Kích ra, hai đạo đạo tắc âm dương lập tức khóa chặt không gian của Lam Tiểu Bố. Trừ khi Lam Tiểu Bố kịp thời lấy Thất âm Kích ra, nếu không cái âm Dương Kính này đã hoàn toàn khóa chặt Lam Tiểu Bố rồi.

Oanh! Thần nguyên nổ tung, đạo vận xé rách không gian xung quanh.

Phác Hành biến sắc, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố ít nhất là một cường giả cảnh giới CHuẩn Thánh, hơn nữa còn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí không thua gì hắn ta. Nếu không thì làm sao có thể tránh thoát được âm Dương Kính của hắn ta?

Âm Dương đạo tắc từ âm Dương Kính vẫn điên cuồng kích phát, trong hư không, từng đạo quy tắc Không Gian và quy tắc âm Dương đan vào nhau. Giờ phút này đạo vận quanh người Phác Hành lưu chuyển, hắn ta nhất định phải bắt được tu sĩ trẻ tuổi trước mắt này lại.

Đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố cũng lưu chuyển, Thất âm Kích hóa thành kích mang vô tận, không ngừng xé rách quy tắc vô tận đang giao thoa trong không gian. Nếu như không phải vì muốn cướp đi âm Dương Kính của gia hỏa này, Lam Tiểu Bố đã trực tiếp lấy Luân Hồi Oa ra chạy rồi.

Dù sao thì rất nhiều người ở Trường Sinh Giới đều biết Lam Tiểu Bố hắn đã tới nơi này, cũng biết Luân Hồi Oa là đồ của Lam Tiểu Bố hắn, hắn không có gì là kiêng kỵ.

“KHông đúng, ngươi là Lam Tiểu Bố, Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới.” Phác Hành Thánh Nhân vô cùng vui mừng, ngày nào hắn ta cũng tìm kiếm Lam Tiểu Bố, không ngờ hắn ta thật sự gắp được.

“Là Bố gia ngươi thì sao nào?” Đạo vận từ Thất âm Kích của Lam Tiểu Bố đột nhiên tăng cao, kích mang kích phát ra càng cuồng bạo, nhìn thoáng qua thì những kích mang này đã biến thành kích đào, tựa như biển cả vỡ đê ập về phía Phác Hành Thánh Nhân.

Phác Hành không những không sợ hãi mà còn vui mừng, hắn ta kích động không thôi, hôm nay hắn ta phát tài rồi. Chờ bắt được Lam Tiểu Bố, hắn ta lập tức lánh đời. Những tên kia ở Kim Hồ cung, ha ha, chờ ăn rắm đi, Phác Hành hắn ta phải chứng đạo Thánh Nhân chân chính trước.

Vì không để cho Lam Tiểu Bố chạy thoát, giờ phút này lĩnh vực Ngụy Thánh của Phác Hành Thánh Nhân không hề giữ lại một chút nào. Trên người Lam Tiểu Bố có bao nhiêu đồ tốt, ngay cả Côn Vi Thánh

Nhân của Thái Hàn Thánh Sơn cũng không biết rõ bằng hắn ta.

Bỏ chạy? Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ chạy, vào giờ phút lĩnh vực Ngụy Thánh của Phác Hành Thánh Nhân khóa hắn lại, Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng, cả người tựa như biến thành một lưỡi đao tuyệt thế, cái lưỡi đao đáng sợ này tựa như đang từ Cửu Thiên bổ xuống.

“Thần thôgn ĐẠi Thiết Cát…” Sắc mặt Phác Hành Thánh Nhân đại biến, vừa rồi hắn ta bị đống bảo vật trên người Lam Tiểu Bố làm choáng váng đầu óc, vậy mà quên đi thần thông ĐẠi Thiết Cát.

Giờ phút này, cho dù là giới vực, vận may, quy tắc, đại đạo, thần thông…

Tất cả đều không thể trốn tránh được đạo thần thông cắt chém này, đạo tắc thiết cát đáng sợ xoắn đến, chuyện Phác Hành Thánh Nhân cần làm chính là nhanh chóng chạy trốn.

Thế nhưng Phác Hành vừa nghĩ đến những thứ trên người Lam Tiểu Bố, toàn thân trên dưới hắn ta đều tràn đầy sức mạnh. CHo dù liều mạng nhận một chiêu này của đối phương, cũng phải bắt được Lam Tiểu Bố.

Hơn nữa, hắn ta có âm Dương Kính, đối phương nhiều nhất chỉ có thể khiến hắn ta bị thương mà thôi…

KHông đúng, khi quy tắc thần thông Đại Thiết Cát càng lúc càng rõ ràng, Phác Hành Thánh Nhân đột nhiên cảm thấy không ổn. Hắn ta chính là trung tâm của thần thông ĐẠi Thiết Cát, nhưng hắn ta lại không cảm nhận được nguy cơ tử vong.

Cái thần thông ĐẠi Thiết Cát này không phải thi triển nhằm vào hắn ta? Ngay sau đó, Phác Hành cảm nhận được liên hệ tâm thần giữa mình và âm Dương Kính đang yếu đi.

“Nhãi ranh kia, ngươi dám…” Phác Hành Thánh Nhân nổ đom đóm mắt, lấy mạng hắn ta thì được, nhưng lấy âm Dương Kính của hắn ta thì không được.

Chương 1621 - TRọng thương.

Phác Hành Thánh Nhân hoàn toàn không để ý đến Thất âm Kích đang đánh về phía mình, điên cuồng đánh ra một quyền về phía Lam Tiểu Bố. Nếu có thời gian, hắn ta đã sớm lấy ra một món pháp bảo khác, thiêu đốt tất cả tinh huyết xé nát Lam Tiểu Bố.

Chỉ cần đạo vận của Lam Tiểu Bố có chút nào đó chững lại, hắn ta sẽ có thể cất âm Dương Kính của mình đi. Trước đó hắn ta không nghĩ đến thần thông ĐẠi Thiết Cát, bây giờ gặp phải, cho dù như thế nào, cũng không thể để loại chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Sát ý cuồng bạo bao trùm đến, Lam Tiểu Bố quyết tâm muốn đoạt được âm Dương Kính của Phác Hánh, nhưng một khi hắn ra tay ngăn cản một quyền này, Phác Hành Thánh Nhân nhất định sẽ thừa cơ lấy âm Dương Kính đi.

Không phải ĐẠi Thiết Cát Thuật không dùng được, mà là tu vi của hắn quá thấp. Hợp Thần cảnh tầng một, đối phương lại là cấp độ Chuẩn Thánh vượt xa Hợp Thần, cho dù là một Ngụy Thánh, cũng cao hơn hắn mấy đẳng cấp… Nếu như hắn muốn lấy được đồ mà không bị thương, lại cướp được âm Dương Kính, cuối cùng chỉ có thể thành công dã tràng mà thôi.

Đạo vận ĐẠi Thiết Cát Thuật điên cuồng bộc phát, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến một quyền đang đánh về phía mình kia. Thân thể của hắn cường đại, không tin một quyền của đối phương có thể đánh hỏng thân thể của hắn.

“Phốc!” Phác Hành Thánh Nhân há mồm phun ra một ngụm máu, bởi vì hắn ta cưỡng ép muốn giữ lại âm Dương Kính, nhưng đối mặt với thần thông ĐẠi Thiết Cát đáng sợ, âm Dương Kính của hắn vẫn trong nháy mắt đã cắt đứt liên hệ tâm thần với hắn ta, sau đó đạo vận từ âm Dương Kính cũng biến mất trong ý niệm của hắn ta.

“Răng rắc!” Phần eo của Lam Tiểu Bố bị một quyền này đánh ra một lỗ sâu hoắm, thân thể mặc dù không bị sụp đổ, nhưng xương cốt gãy nát, cả người dường như sắp hóa thành bã vụn. CÙng lúc đó, Thất âm Kích cũng đánh vào thân thể Phác Hành Thánh Nhân đang bất chấp tất cả kia.

Chỉ là vì đạo vận của Lam Tiểu Bố nhất thời chậm lại, Thất âm Kích chỉ khiến Phác Hành Thánh Nhân bị một chút thương tích không nặng mà thôi.

“Lão già, hôm nay Bố gia tạm thời gửi Thất âm Kích ở chỗ ngươi, định dùng một tấm gương nát dỏi lấy Thất âm Kích của Bố gia à, đừng có nằm mơ…” Nói xong bốn chữ cuối cùng, thân thể Lam Tiểu Bố đã biến mất khỏi vùng không gian này.

Phác Hành Thánh Nhân lại phun ra một ngụm máu, có lẽ Thất âm Kích đã gây ra cho hắn ta một vết thương nhẹ, nhưng một ngụm máu này phần lớn nguyên nhân là vì tức. Chỉ một cây kích tàn, mà muốn đổi lấy âm Dương Kính của hắn ta, đã thế còn nói âm Dương Kính của hắn ta không đủ để đổi, cái thái độ này hắn ta không thể nào nhịn được.

Âm Dương Kính bị Lam Tiểu Bố cưỡng ép bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, trói buộc không gian biến mất, Đại Thiết Cát Thuật lại cắt đứt hết mọi lĩnh vực Ngụy Thánh, trong phút chốc Lam Tiểu Bố lập tức thuấn di bỏ chạy.

Mặc dù trước đó Lam Tiểu Bố thi triển ĐẠi Thiết Cát Thuật, Phác Hành Thánh Nhân vẫn không nghĩ rằng Lam Tiểu Bố có thể cướp được âm Dương Kính của mình. Bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố quá thấp, bản thân mình cũng có thể thông qua niệm ký thần hồn của mình trên âm Dương Kính để lấy lại, thậm chí phá hỏng thế giới của Lam Tiểu Bố.

Nhưng trong háy mắt khi Lam Tiểu Bố bỏ chạy, Phác Hành Thánh Nhân trợn tròn mắt, vậy mà hắn ta đã mất đi liên hệ với âm Dương Kính rồi.

Chuyện này sao có thể?

Toàn thân Phác Hành Thánh Nhân run rẩy, hoàn toàn quên mất trên người mình còn đang cắm Thất âm Kích. âm Dương Kính của hắn ta vậy mà đã thật sự bị đoạt đi mất rồi, còn bị cướp đi nagy trước mặt hắn ta.

Giờ phút này, hắn ta đã hiểu sâu sắc được cảm giác thất hồn lạc phách của Hòa Ngọc Thánh Nhân sau khi bị lấy mất Sinh Tử Bộ.

Không được, âm Dương Kính tuyệt đối không thể bị cướp đi được, đây không chỉ là bảo vật hắn ta dựa vào để thành thánh, mà còn là thứ mà mình sinh tồn, tựa như là một mạng của hắn ta vậy.

“A…” Phác Hành Thánh Nhân gầm lên giận dữ, rút Thất âm Kích đang cắm trên người ra, hoàn toàn không quan tâm máu trong người mình đang phun trào ra ngoài.

Giờ phút này hắn ta muốn ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, hắn ta không đuổi theo Lam Tiểu Bố, hắn ta biết chắc không thể nào đuổi kịp được Lam Tiểu Bố, trên người Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Oa. Tốc độ cực hạn của Luân Hồi Oa là gì chứ? Khoảng cách chớp mắt chính là một luân hồi, pháp bảo nào có thể đuổi kịp Luân Hồi Oa?

Nhưng mà hắn ta không sợ Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát, Lam Tiểu Bố đã bị hắn ta đánh trúng một quyền, chỉ cần vết thương không tốt lên, khí thế đạo vận từ miệng vết thương chắc chắn không thể che giấu được, lúc này hắn ta cần tìm kiếm giúp đỡ để đối phó với Lam Tiểu Bố.

Hít một hơi thật sâu, Phác Hành Thánh Nhân cố gằng đè nén thù hận sâu như trời bể với Lam Tiểu Bố, phát tin tức cho mấy tên Thánh Nhân ở Kim Hồ cung, đồng thời kích phát một lá phù lục.

…

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không ổn, hắn nuốt mấy cái đạo quả, thậm chí còn có cả Ngũ Thải Tiên Chi. Nhưng đạo vận còn sót lại từ một quyền kia của Phác Hành Thánh Nhân, chẳng những không bị chặn lại, mà còn đang tiếp tục xé rách đạo vận và thân thể của hắn.

Lúc này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cách tốt nhất chính là nhanh chóng đến chỗ Đế Hưu Thụ để chữa thương. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không dám, hắn chỉ cần đi vào trong chữa thương, nhất định phải tìm một nơi dừng lại.

Nếu như sau khi dừng lại không tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, tất nhiên sẽ bị Phác Hành Thánh Nhân phát hiện ra. Bởi vì trên vết thương của hắn còn tồn tại khí thế đạo vận thần thông mà Phác Hành để lại.

Nếu như dừng lại tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, vậy hắn cũng sẽ dữ nhiều lành ít.

Chỉ cần Phác Hành Thánh Nhân biết đại khái phạm vi hắn dừng chân, vậy thì có thể xử lý hắn. Hắn một đường bỏ chạy, tốc độ của

Luân Hồi Oa lại nhanh, nhưng Phác Hành Thánh Nhân vẫn có thể căn cứ vào vết tích thương thế của hắn, tìm được vị trí đại khái của hắn. \

Chương 1622 - TRọng thương. (2)

Cách tốt nhất chính là bản thân mình tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, sau đó giao Luân Hồi Oa cho Hỗn Độn Độc Giác Thú khống chế. Nhưng chính bản thân Hỗn Độn Độc Giác Thú chính là một cái bóng đèn lớn, đi đến chỗ nào cũng sẽ có người chú ý đến.

Chứ đừng nói đến chuyện trí lực của Hỗn Độn Độc Giác Thú không cao, tu vi cũng thấp. Loại tu vi này, khống chế Luân Hồi Oa, tốc độ cũng chưa chắc đã nhanh.

Quay lại hòn đảo nhỏ thì nhất định không được, đây là mang tai họa về, mà bây giờ cũng không thể trở về được.

Thương thế trên người càng lúc càng nặng, cảm giác nguy cơ cũng càng ngày càng cao, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không thể do dự nữa, hắn nhất định phải quyết định thật nhanh.

Phác Hành Thánh Nhân tìm người hỗ trợ, sau đó tìm đến chỗ ở của hắn, chỉ sợ không mất quá lâu. Luân Hồi Oa của hắn quả thật rất nhanh, nhưng những Thánh Nhân kia có ai không có thủ đoạn của chính mình? TRong thời gian ngắn tìm được hắn là chuyện có khả năng.

Có lẽ chưa đến hai ngày, nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy, hắn nhiều nhất chỉ có một ngày để chạy trốn mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời dùng thần niệm khống chế Luân Hồi Oa đổi phương hướng khác, tiếp tục độn gấp.

Người không ở trên Luân Hồi Oa, tốc độ Luân Hồi Oa lập tức chậm lại. Tuy nói vẫn nhanh hơn thần khí phi hành đỉnh cấp bình thường, nhưng một khi bị Thánh Nhân để mắt đến, rất có thể sẽ cướp đi Luân Hồi Oa.

Nếu như là ở Đại Hoang Thần Giới, cũng không cần lo lắng. Muốn tìm một Thánh Nhân ở Đại Hoang Thần Giới, so với tìm một đầu đạo tắc Hồng Môn còn khó hơn. Nhưng đây không phải Đại Hoang Thần Giới, đây là Trường Sinh Giới, là nơi Chuẩn Thánh nhiều như chó, Ngụy Thánh có ở khắp nơi.

…

Theo ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, Phác Hành Thánh Nhân muốn tìm đồng bọn, sau đó đuổi giết hắn, ít nhất phải qua hai ngày, nhưng trên thực tế, chỉ chưa đến nửa nén hương, vùng không gian xung quanh Phác Hành Thánh Nhân đã xuất hiện từng vòng xoáy, sau đó sáu tên Ngụy Thánh cường đại giống như Phác Hành Thánh Nhân xuất hiện tại nơi hắn ta chiến đấu với Lam Tiểu Bố lúc trước.

“Phác Hành Thánh Nhân, sao ngươi lại thê thảm như vậy? Ngươi nói phát hiện ra Lam Tiểu Bố, thế Lam Tiểu Bố đâu?” Nói chuyện chính là cung chủ Kim Hồ cung, Thuần Hồ Thánh Nhân râu bạc tóc trắng.

Người còn lại cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Phác Hành Thánh Nhân, mặc dù Phác Hành Thánh Nhân không tính là có thực lực mạnh nhất, nhưng cũng không phải người yếu nhất trong đám người bọn họ. Thế mà lại bị người ta đánh thành như vậy? Máu trên mặt đất hầu như đã có thể chảy thành một dòng suối nhỏ.

“Là Lam Tiểu Bố đánh bị thương, hắn vừa mới chạy trốn, ta cũng khiến hắn bị thương nặng, trên vết thương có để lại đạo vận của ta. lần này chúng ta cùng nhau ra tay, hắn tuyệt đối không thể trốn thoát.” Phác Hành Thánh Nhân cắn răng nói.

“Ngươi có âm Dương Kính, Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát khỏi tay ngươi sao?” Trần Giác Thánh Nhân có chút khó hiểu nhìn Phác Hành Thánh Nhân, âm Dương Kính có thể khóa chặt quy tắc âm Dương trong không gian, cộng thêm lĩnh vực Ngụy Thánh của Phác Hành Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu cũng không thể chạy thoát khỏi tay Thánh Nhân như Phác Hành mới đúng.

Phác Hành Thánh Nhân hừ một tiếng, “Hắn có Đại Thiết Cát Thuật, trong lúc ta sơ ý, đã chặt đứt liên hệ giữa ta và âm Dương Kính, sau đó bỏ chạy.”

Không cần Phác Hành Thánh Nhân giải thích thêm nữa, những người còn lại đều hiểu ra. Nhất định là Phác Hành Thánh Nhân nhìn thấy Lam Tiểu Bố, muốn ăn mảnh một mình, kết quả bị Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố đánh ngược.

Thuần Hồ Thánh Nhân lập tức nói, “Người này cực kỳ gian trá, nếu không thì làm sao có thể chạy trốn khỏi bàn tay Côn Vi nhiều lần được chứ? Phác Hành đạo hữu, ngươi lập tức dẫn đường, lần này cho dù như thế nào chúng ta cũng không thể để hắn chạy thoát.”

Lam Tiểu Bố dẫn người từ Đại Kính qua bích cốc do Côn Vi phong ấn ra ngoài, giờ phút này có rất nhiều người biết chuyện. Bọn người Thuần Hồ Thánh Nhân vẫn luôn tìm kiếm Lam Tiểu Bố, đương nhiên cũng biết rõ.

“Hắn không thể đi nổi, hắn bị thương rất nặng, là ta đánh hắn bị thương, ta có thể cảm nhận đuược vị trí của hắn.” Lúc này Phác Hành Thánh Nhân mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Phác Hành đạo hữu, không phải là âm Dương Kính của ngươi cũng bị Lam Tiểu Bố cướp đi rồi chứ?” Trần Giác Thánh Nhân không nhịn được hỏi một câu.

Phác Hành gật gật đầu, “Quả thật là đã bị hắn cướp đi, trên người hắn nhất định có một cái thế giới đỉnh cấp, thậm chí còn cao cấp hơn cả quy tắc đại đạo mà chúng ta cảm ngộ, nếu không thì ta không có khả năng không cảm ứng được.”

Thuần Hồ Thánh Nhân không chần chừ nói, “Vậy còn chờ gì nữa, nhanh dẫn đường đi.”

…

Nửa ngày sau, vết thương của Lam Tiểu Bố càng ngày càng nặng, thần niệm của hắn cũng cảm thấy có chút quá sức. Tốc độ Luân Hồi Oa lại chậm lại một lần nữa, Lam Tiểu Bố biết, mình không thể tiếp tục như vậy nữa. Cứ tiếp tục như vậy, một người tu sĩ bình thường cũng có thể nhìn thấy Luân Hồi Oa, đồng thời chiếm Luân Hồi Oa thành của riêng.

TRong phạm vi thần niệm chính là một vùng biển rộng, vùng biển cả này không biết là vốn đã có, hay là hình thành sau khi Trường Sinh Giới hoàn thiện quy tắc. Lam Tiểu Bố trực tiếp khống chế Luân Hồi Oa xông vào trong biển, đồng thời kéo Luân Hồi Oa vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô chìm vào đáy biển, cảm nhận được dao động quy tắc dưới đáy biển, Lam Tiểu Bố biết, vùng biển này chắc hẳn mới hình thành trước đây không lâu. Cho dù chỉ vừa mới hình thành, Lam Tiểu Bố vẫn trốn thật sâu dưới đáy biển này. Tốc độ Vũ Trụ Duy Mô chìm xuống không tính là chậm, cho dù là vậy, Lam Tiểu Bố cũng phải tốn mấy ngày, mới chạm đến đáy biển.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy suy yếu, hắn nuốt mấy viên đạo đan, sau đó tiếp tục để Vũ Trụ Duy Mô chìm sâu vào trong đất. Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố miễn cưỡng khắc họa ra mấy đạo cấm chế hư không khóa chặt đạo vận của Vũ Trụ Duy Mô lại, cả người cũng không thể nào kiên trì được nữa, nhanh chóng xông vào Trường Sinh Giới của mình, ngã ngồi dưới Đế Hưu Thụ.

Chương 1623 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Khi Lam Tiểu Bố tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, bao gồm cả Phác Hành Thánh Nhân, bảy tên Ngụy Thánh đã tìm mấy ngày.

“Phác Hành, chuyện này không thích hợp lắm, Lam Tiểu Bố kia cho dù có thế giới Hỗn Độn, chúng ta cũng đã có thể tìm được hắn rồi. Bảy người chúng ta ở chỗ này tìm bốn ngày, nhưng lại chẳng có chút tung tích nào, có phải ngươi cảm ứng sai rồi không?” Hòa Ngọc Thánh Nhân cuối cùng cũng không nhịn được, hắn ta nhìn chằm chằm Phác Hành Thánh Nhân hỏi thăm.

Có tin tức của Lam Tiểu Bố rồi, hắn ta kích động hơn hẳn so với những người khác, bởi vì Sinh Tử Bộ của hắn đang ở trên người Lam Tiểu Bố.

Nhưng mang theo cõi lòng đầy mong đợi một đường theo dõi đến đây, trôi qua mấy ngày, thức hải đã có chút mệt mỏi, nhưng kết quả lại chẳng có gì.

Không chỉ Hòa Ngọc Thánh Nhân, mấy tên Ngụy Thánh còn lại đều không có lòng tin. Bảy người bọn hắn tìm kiếm ở chỗ này, ngay cả bọ chét trong phạm vi trăm vạn dặm xung quanh đây đều đã tìm đến, nhưng trên thực tế bọn hắn chẳng tìm được thứ gì có giá trị…

Thuần Hồ Thánh Nhân trầm giọng nói, “Nếu như ta đoán không sai, Phác Hành Thánh Nhân không hề gạt chúng ta. Lam Tiểu Bố này rất có thể đã ở chỗ này tiến vào trong thế giới Hỗn Độn của hắn, sau đó thông qua thần niệm khống chế Luân Hồi Oa bỏ chạy. Với vết thương của hắn, tuyệt đối không thể đi quá xa. Chúng ta chỉ cần tìm được một phương hướng chính xác là có cơ hội tìm được hắn."

Tất cả mọi người không nói gì, mặc dù biết suy đoán của Thuần Hồ Thánh Nhân là chính xác, nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ, cơ hội tìm được Lam Tiểu Bố đã cực kỳ nhỏ.

Tốc độ của Luân Hồi Oa nhanh đến mức nào chứ? Huồng hồ bọn hắn cũng không biết rõ rốt cuộc Luân Hồi Oa đi được bao lâu. Cái này còn chưa phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là, bọn hắn hoàn toàn không biết Lam Tiểu Bố rời đi từ hướng nào.

"Đáng tiếc là quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới đang biến hóa vô cùng kịch liệt, chúng ta hoàn toàn không thể nào thi triển thần thông quay ngược hình ảnh. Nếu không chúng ta vẫn có thể xác định được phương hướng chạy trốn của hắn." Đình Côn Thánh Nhân có chút không cam lòng nói.

Nhiều đồ tốt như vậy, vậy mà phải bỏ lỡ ngay trước mặt hắn, chuyện này ai mà cam tâm được chứ.

Nhưng mà Đình Côn Thánh Nhân vừa dứt lời, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh sợ, cả người cũng kích động.

Quy tắc thiên địa hoàn thiện, hắn có thể cảm ngộ được cảnh giới tiếp theo của mình là gì, mặc dù hắn có danh xưng là Thánh Nhân, nhưng chỉ là một Ngụy Thánh. Cảnh giới tiếp theo, chính là nhất chuyển Thánh Nhân.

"Nhất chuyển Thánh Nhân?" Thuần Hồ Thánh Nhân cũng cảm ứng

được.

Chẳng những Thuần Hồ Thánh Nhân, giờ phút này, bởi vì quy tắc thiên địa rõ ràng đến mức độ nhất định, tất cả Ngụy Thánh đều cảm nhận được cảnh giới tiếp theo chính là nhất chuyển Thánh Nhân. Không chỉ như vậy, bọn hắn còn cảm ứng được Thánh Nhân có cửu chuyển.

“Thánh Nhân cửu chuyển, chúng ta còn chưa bước vào cảnh giới đầu tiên, nhất chuyển Thánh Nhân.” Trần Giác Thánh Nhân tự lẩm bẩm.

“Vị Côn Vi Thánh Nhân kia rất có thể đã là nhất chuyển Thánh Nhân.” TRong giọng nói của Thuần Hồ Thánh Nhân cũng có chút kích động. Bị giới hạn bởi quy tắc thiên địa và số mệnh, sau khi tấn cấp đến Ngụy Thánh, bọn hắn không thể tiến thêm được chút nào nữa. Hoặc là nói nếu như Trường Sinh Giới cứ tiếp tục như vậy, bọn hắn chỉ có thể mãi ăn no chờ chết như thế này. A, phải nói là chờ chết, chứ ăn thì cũng không cần ăn nữa.

Vào giờ phút này, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống áng mây ngũ sắc, một âm thanh ầm vang nổ tung trong hư không, sau đó một đạo âm truyền đến, “Chân Trản Hà ta chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, thánh hào Thiên Hà, trăm năm sau sẽ luận đạo ở Thiên Hà sơn, người có duyên đều có thể đến nghe.”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn hắn biết Chân Trản Hà, cũng là một Ngụy Thánh giống như bọn họ. Bàn về thực lực, cũng không mạnh hơn bọn họ. Nhưng bọn họ vừa mới cảm nhận được cảnh giới tiếp theo là nhất chuyển Thánh Nhân, người ta đã chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân rồi. Không chỉ như vậy, còn dự định mở sơn môn giảng đạo. Một người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, còn chuẩn bị luận đạo, có thể thấy được Chân Trản Hà cảm ngộ ra được rất nhiều thứ, không chỉ như vậy, người ta chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân còn dẫn động mây ngũ sắc từ thiên địa. Bọn hắn chứng đạo Ngụy Thánh, ha ha, ngay cả sét cũng không thấy một tia.

Giờ phút này không có ai giống như trước đó, nói cách khác không còn một lòng suy nghĩ phải tìm kiếm Lam Tiểu Bố nữa. Quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới đột biến, vận may tăng vọt. Tất cả mọi người đều đang bế quan tu luyện, hoặc là điên cuồng tìm kiếm thánh địa đạo tràng thuộc về mình, cướp đoạt vận may. Đã có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân rồi, Chân Trản Hà chính là một ví dụ.

Chỉ có mấy người bọn hắn, không có việc gì lại giống như tán tu, đi khắp nơi làm chuyện nhàm chán.

Cứ tiếp tục như vậy, Trường Sinh Giới không còn chuyện của bọn hắn nữa.

“Các vị, ta cảm ngộ được thời cơ thành nhất chuyển Thánh Nhân, ta cần quay về bế quan một khoảng thời gian.” Đình Côn Thánh Nhân không còn tâm tư tiếp tục tìm kiếm Lam Tiểu Bố nữa, Ngụy Thánh thì đến nơi nào cũng là Ngụy Thánh. Trước đó không có cơ hội đột phá, bây giờ hắn có cảm ngộ rõ ràng về đại đạo, không chỉ như vậy, quy tắc thiên địa còn đang tiếp tục rõ ràng hơn, vận may ĐẠi Đạo trong thiên địa cũng đang gia tăng.

Lúc này mà còn không bế quan tăng thực lực của mình lên, tương lai chỉ sợ sẽ bị rơi lại phía sau người khác. Đừng nói là tương lai, ngay lúc này bọn họ đã bị rớt lại phía sau rất nhiều Ngụy Thánh rồi.

Thánh Nhân cửu chuyển đó, nếu có một ngày hắn có thể trở thành cửu chuyển Thánh Nhân, hắn cần gì phải tụ tập với đám Ngụy Thánh ở Kim Hồ cung nữa? Nói tới nói lui, còn không phải là vì thực lực không đủ, không dám một mình chiếm một phong sao? Xem Chân Trản Hà người ta đi, vừa ngộ đạo xong đã lập tức mở sơn môn luận đạo, sau khi luận đạo nhất định sẽ mời chào đệ tử, đây chính là thể hiện của quy tắc Thiên Đạo.

Chương 1624 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. (2)

Bây giờ quả thật là Thánh ĐÌnh liên miên, nhưng chỉ cần ngươi có thánh môn, trước khi Thánh Đình chưa phân rõ thắng bại, sẽ không tùy tiện đến đắc tội. Cho dù Thánh Đình có phân được thắng bại, cho dù là một Thánh Đình, sợ cũng không có Thánh Đế nào muốn đắc tội với thánh môn có nhất chuyển Thánh Nhân.

Sau khi Đình Côn Thánh Nhân rời đi, Cửu Thận Thánh Nhân, Bách Kiếm Thánh Nhân, Trần Giác Thánh Nhân lần lượt rời đi, bọn hắn cũng đều cảm ngộ được cảnh giới tiếp theo là nhất chuyển Thánh Nhân. Mang tên tuổi Ngụy Thánh, tương lai nhất định không có người coi trọng. Nếu như một ngày nào đó, Thánh Nhân luận đạo, bọn hắn cho dù có danh Thánh Nhân cũng chẳng phải là Thánh Nhân.

Thuần Hồ Thánh Nhân cũng ôm quyền nói với Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân, “Hai vị đạo hữu, ta cũng cần quay về bế quan. Vận may tăng cao, chúc hai vị có thể sớm ngày bước vào cảnh giới nhất chuyển.”

Nói xong, Thuần Hồ Thánh Nhân không đợi Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân trả lời, đã trực tiếp lấy pháp bảo phi hành ra, nhanh chóng quay về hang ổ Kim Hồ cung.

Nếu như trong vòng trăm năm hắn không thể nào chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, hắn sẽ đến chỗ Thiên Hà Thánh Nhân hỏi thăm một chút. Hắn khẳng định chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân không phải là chuyện đơn giản, tuyệt đối không chỉ dựa vào chuyện vận may tăng vọt và cảm ngộ là có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

TRước đó người có cơ hội trở thành nhất chuyển Thánh Nhân nhất là Phác Hành và Hòa Ngọc, pháp bảo của bọn họ theo thứ tự là âm Dương Kính và Sinh Tử Bộ. Chỉ cần dựa vào pháp bảo trong tay, trong tình huống vận may lớn thế này, là có thể tranh đoạt vận may sau đó chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Thế nhưng hai tên này, pháp bảo trên người lại bị Lam Tiểu Bố cướp đi, đúng là quá nhục với hai chữ Thánh Nhân.

Nhưng mà Thuần Hồ Thánh Nhân nhanh chóng nghĩ đến, bọn hắn đã không tính là Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ mới nửa bước vào nhất chuyển… Ha ha, nửa bước vào nhất chuyển chỉ là ý nghĩ của hắn, ở trong mắt người khác, bọn hắn là NGụy Thánh, thậm chí chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi.

Chỉ chớp mắt mà bảy người đã đi mất năm, chỉ còn lại Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân, hai người hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu sau, Phác Hành Thánh Nhân mới khô khan nói, “Hòa Ngọc đạo hữu, ngươi cũng muốn bế quan sao?”

Hòa Ngọc do dự một hồi lâu, sau đó mới thở dài thườn thượt, “Mặc dù ta rất hâm mộ bọn hắn bế quan, chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Nhưng trong lòng ta biết rất rõ, không tìm được Sinh Tử Bộ, ta không thể nào đạt được thành tựu nhất chuyển.”

Phác Hành Thánh Nhân lập tức nói, “Đúng, ta và ngươi giống nhau, nếu như không thấy âm Dương Kính, ta chẳng những khôngthể trở thành nhất chuyển Thánh Nhân, tâm cảnh cũng sẽ bị ảnh hưởng. Lam Tiểu Bố kia cho dù có trốn, tối đa cũng không thể quá một ngày, ta nghi ngờ thậm chí hắn không thể kiên trì nổi nửa. Hắn dựa vào thần niệm không chế Luân Hồi Oa, tốc độ cũng không thể quá nhanh. Ta nghĩ chúng ta chỉ cần tốn chút thời gian, là nhất định có cơ hội tìm được hắn.”

“ĐƯợc, ta đây sẽ bỏ ra trăm năm để cùng ngươi tìm kiếm Lam Tiểu Bố.” Hòa Ngọc Thánh Nhân lập tức đồng ý với đề nghị của Phác Hành Thánh Nhân.

“Hòa Ngọc đạo hữu yên tâm, khi nào vết thương của hắn khôi phục, ta biết rất rõ. Chỉ cần ấn ký trên âm Dương Kính của ta chưa bị gỡ bỏ, đã nói rõ vết thương của hắn vẫn chưa hồi phục.” Phác Hành Thánh Nhân an ủi Hòa Ngọc Thánh Nhân một câu. Hắn ta biết rất rõ, nếu như vết thương của Lam Tiểu Bố khôi phục, hắn ta thật sự chưa chắc có thể bắt được Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xảo trá như thế nào, hắn ta đã thấy được, hắn ta kéo theo Hòa Ngọc Thánh Nhân, không phải là vì thần thông Thiết Cát của Lam Tiểu Bố, cũng không phải vì vết thương Lam Tiểu Bố khôi phục, mà là hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố chạy thoát một lần nữa.

Còn về chuyện Lam Tiểu Bố đã khôi phục vết thương hay chưa, Phác Hành hắn hoàn toàn không tin Lam Tiểu Bố có thể khôi phục, một quyền kia của hắn ta, cho dù có là Đại Thánh Nhân chân chính cũng không thể chịu được. Sau khi chặt đứt liên hệ tâm thần giữa âm Dương Kính và hắn ta, hắn ta đã thi triển cấm thuật, một quyền kia là học được từ thần thông đại bạo quyền của Trớ Chú Thánh Nhân, ẩn chứa lực lượng nguyền rủa nồng đậm.

Lam Tiểu Bố mới có tu vi gì chứ? Bị loại lực lượng nguyền rủa này đánh trúng, cộng thêm thực lực của hắn ta hơn xa Lam Tiểu Bố, hắn ta không tin Lam Tiểu Bố có thể khôi phục.

…

TRong thế giới của mình, Lam Tiểu Bố đang nhắm chặt hai mắt nằm dưới Đế Hưu Thụ, khi vùng biển cả này không ngừng mở rộng, quy tắc cũng không ngừng hoàn thiện, Vũ Trụ Duy Mô lại lộ ra khỏi bùn đất, sau đó lăn lộn đến đống đá nát dưới đáy biển.

Hỗn Độn chi khí và Hồng Mông Sinh Tức không ngừng chữa trị thân thể của Lam Tiểu Bố, cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mở mắt ra.

Thật là lợi hại, đây là phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố. Nếu như không phải ở dưới Đế Hưu Thụ, chỉ sợ hắn không thể nào tỉnh lại được. Ở miệng vết thương của hắn có một luồng khí màu xám quanh quẩn, đây tuyệt đối không phải là thần thông bình thường. Nếu không thì một Ngụy Thánh còn chưa thể đánh hắn trọng thương như thế này.

Tâm thần Lam Tiểu Bố tập trung vào luồng khí màu xám trên vết thương, trước đó hắn không có tâm tư dò xét, giờ phút này ổn định tinh thần, hắn mới cảm nhận được một loại lực lượng nguyền rủa nhàn nhạt.

Đây là Đại Trớ Chú Thuật? TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, Đại Trớ Chú Thuật là thần thông của Phương Chi Phàn, hoặc là Minh Thường Tiêu cũng biết. Nhưng ĐẠi Trớ CHú Thuật chân chính đang ở trong thế giới của hắn, Phác Hành chỉ là một Ngụy Thánh, làm sao lại biết ĐẠi Trớ Chú Thuật?

Không đúng, đây là Tiểu Trớ Chú Thuật, hoặc là một thần thông nguyền rủa trong ĐẠi TRớ Chú Thuật.

Nghĩ đến Trớ Chú Thuật, đáy lòng Lam Tiểu Bố dâng lên một tia sợ hãi. Nếu như không phải hắn có Đế Hưu Thụ và Hồng Mông Sinh tức, hắn không thể nào tỉnh lại được rồi. Không có Luân Hồi Oa và Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không thể trốn thoát khỏi sự truy sát của Phác Hành Thánh Nhân.

Cũng may, trên người hắn có ĐẠi Trớ Chú Thuật, nếu không thì hắn làm sao có thể bỏ đi đạo vận Trớ Chú ở trên người? Cho dù có dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, cũng cần phải có nguyên quyển ĐẠi Trớ Chú Thuật.

Tên mập Phác Hành này rất nguy hiểm, chờ sau khi vết thương tốt lên, chuyện đầu tiên là phải xử lý tên mập này. Không chỉ vậy, ngay cả Phương Chi Phàn và Minh Thường Tiêu cũng phải xử lý.

Chương 1625 - Nhị chuyển Thánh Nhân.

“Các ngươi đang tìm kiếm gì thế?” Một giọng nói vang lên đột ngột đánh thức Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân.

Hai người đã ở chỗ này tìm kiếm gần một năm, vẫn không tìm thấy được tung tích của Lam Tiểu Bố. Bởi vì bây giờ quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới rõ ràng, vận may tăng vọt, tất cả mọi người đều đang điên cuồng tranh đoạt địa bàn, cướp đoạt vận may, nghĩ cách tấn cấp. Ngược lại thì không có ai đến quấy rầy hành vi kiếm tiền của hai người Phác Hành và Hòa Ngọc.

Hơn nữa, với thực lực của Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân, có thể quấy rầy đến bọn họ không có dược mấy người. Chính vì vậy, đột nhiên có người nói chuyện sát chỗ bọn họ, mới khiến bọn hắn giật nảy mình. Người ta đã đến chỗ bọn họ, vậy mà bọn họ lại không biết là ai…

Khi hai người ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nam tử mắt dài nhỏ, mặt uy nghiêm, sắc mặt hai người lập tức cứng ngắc.

“Kính chào Côn Vi Thánh Nhân.” Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân nhanh chóng khom người thi lễ.

Côn Vi là Thánh Nhân, bọn hắn cũng là Thánh Nhân. Nhưng mà trong lòng bọn hắn biết rõ hơn ai hết, so với Thánh Nhân như Côn Vi, bọn hắn ngay cả Ngụy Thánh cũng không dám xưng.

Côn Vi không có chút biểu tình nào, vẫn bình tĩnh hỏi, “Các ngươi đang tìm cái gì vậy?”

Trường Sinh Giới bây giờ có ai không điên cuồng tranh đoạt vận may? Loại nhân vật như Phác Hành Thánh Nhân và Hòa Ngọc Thánh Nhân này, đều lựa chọn nơi bế quan, đột phá lên cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân mới đúng. Hai người này bây giờ lại rảnh rỗi tìm kiếm chỗ này ròng rã một năm, nhất định là có vấn đề lớn.

Không đợi hai người trả lời, Côn Vi Thánh Nhân đã nói tiếp, “Các ngươi chỉ có cơ hội trả lời một lần.”

Cho dù là Phác Hành hay Hòa Ngọc, không có người nào cho rằng Côn Vi đang nói đùa. Côn Vi tâm ngoan thủ lạt, vừa đến Trường Sinh Giới đã tiêu diệt mấy tông môn, sau đó biến địa bàn của những tông môn này thành Thái Hàn Thánh Sơn. Nếu như không phải mấy đại thánh môn như Trường Sinh Thánh Đạo, Vạn Đạo Thánh Môn và Nguyệt Tuyền Thánh Am liên hợp lại, Thái Hàn Thánh Sơn đã diệt đi Trường Sinh Thánh Đạo rồi.

Hòa Ngọc Thánh Nhân nhanh chóng khom người nỏi, “Bởi vì vận may thiên địa gia tăng, Trường Sinh Giới xuất hiện quá nhiều thiên tài địa bảo. ta và Phác Hành Thánh Nhân phát hiện ra một gốc Bỉ Ngạn Đạo Hoa do vận may thiên địa ngưng tụ thành ẩn giấu ở đây, vì tìm được cây đạo hoa này, chúng ta không thể nào rời khỏi đây được.”

Bỉ Ngạn Đạo Hoa, đây là linh vật Tiên Thiên trong truyền thuyết. Cho dù là một người có tư chất kém đến đâu, dùng Bỉ Ngạn Đạo Hoa cũng có thể bước vào cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân. Nếu như đã là nhất chuyển Thánh Nhân, dựa vào Bỉ Ngạn Đạo Hoa là có thể bước vào nhị chuyển Thánh Nhân.

Con Vi vẫn không có chút biểu tình nào, không biết là tin hay là không tin lời Hòa Ngọc Thánh Nhân nói, chỉ nói tiếp, "Đưa Sinh Tử Bộ của ngươi cho ta mượn dùng ấy ngày."

Cho dù là Hòa Ngọc Thánh Nhân hay Phác Hành Thánh Nhân, sau khi nghe thấy lời nào, sắc mặt đều trắng bệch,

Ở Trường Sinh Giới, pháp bảo của cá nhân, mọi người đều biết tới, Sinh Tử Bộ có thanh danh lớn như vậy, ở trên người Hòa Ngọc Thánh Nhân, mọi người lại càng biết rõ hơn. Nhưng quy tắc ngầm ở Trường Sinh Giới là, không thể thông qua bất cứ thủ đoạn nào để cướp đoạt pháp bảo của người khác, nếu không thì sẽ trở thành kẻ địch chung của mọi người. Còn một nguyên nhân nữa, đồ của Thánh Nhân, cho dù là đồ của Ngụy Thánh, cũng không dễ lấy đi như vậy. Cho dù ngươi giết đối phương, cũng không thể mở được thế giới của đối phương ra.

Mặc dù là như vậy, Hòa Ngọc Thánh Nhân cũng ít khi một mình ra ngoài, ngẫu nhiên tụ hội, đều cùng một đám bằng hữu đã quen biết tụ với nhau. Mỗi lần Kim Hồ cung tụ tập đều là bảy tám Ngụy Thánh này, với thực lực này, cộng thêm đại trận phòng ngự của Kim Hồ cung, cho dù là Côn Vi Thánh Nhân cũng không thể xông vào cướp đoạt.

Mà bây giờ Côn Vi Thánh Nhân lại đứng trước mặt bọn họ hỏi Sinh Tử Bộ, rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu. Nếu không thì sẽ không hỏi ra lời này. Còn một nguyên nhân khác chính là, Côn Vi Thánh Nhân nhất định có thủ đoạn làm thế nào để mở ra thế giới Ngụy Thánh.

Nguyên khí thiên địa ở Trường Sinh Giới tăng vọt, quy tắc càng ngày càng rõ ràng, Côn Vi Thánh Nhân vốn chính là Thánh Nhân đỉnh cấp, có thủ đoạn mở thế giới của Ngụy Thánh, cũng không có gì là lạ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sắc mặt hai người lại trắng bệch, Côn Vi muốn cướp đoạt Sinh Tử Bộ, sao có thể không giết người diệt khẩu?

“Sao vậy? Ta không mượn được sao?” Giọng điệu của Côn Vi trở nên lạnh lùng.

Hòa Ngọc Thánh Nhân đang chuẩn bị toàn lực phản kích, nhưng cảm nhận được không gian xung quanh đã bị lĩnh vực của Côn Vi khóa lại, cơ hội chạy thoát của hắn là cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng mà cho dù có chết, hắn cũng muốn giãy dụa một chút. Nghĩ đến đây, Hòa Ngọc Thánh Nhân điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ của mình, cả người hóa thành một luồng huyết quang.

KHông đợi luồng huyết quang này của Hòa Ngọc Thánh Nhân xé mở lĩnh vực của Côn Vi Thánh Nhân bỏ chạy, một thủ ấn cực đại đã đánh xuống.

Hòa Ngọc Thánh Nhân kêu lên đau đớn thảm thiết, Côn Vi Thánh Nhân điên cuồng đánh ra thủ quyết, từng đạo trận văn hư không được hắn phác họa ra.

Sắc mặt Phác Hành đã không còn chút máu nào, hắn ta muốn thừa dịp Côn Vi Thánh Nhân đang trấn áp Hòa Ngọc Thánh Nhân mà bỏ chạy, nhưng hắn ta nhìn thấy Hòa Ngọc hầu như chẳng thể phản kháng một chút nào đã bị trấn áp, trong lòng đã biết, Côn Vi Thánh Nhân rất có thể đã là nhị chuyển Thánh Nhân, cơ hội chạy trốn của mình cũng cực kỳ bé nhỏ.

KHông đợi Phác Hành nghĩ tiếp, giọng nói của Côn Vi Thánh Nhân đã vang lên bên tai hắn ta, “Nếu như ngươi muốn trốn, vậy thì tình cảnh của ngươi sẽ còn thảm hơn cả Hòa Ngọc.”

Trong lòng Phác Hành dâng lên một tia tuyệt vọng, hắn ta hối hận rồi, hối hận không nên cố chấp tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Khi đám người Thuần Hồ Thánh Nhân rời đi, hắn ta cũng nên đi theo chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Nếu như bây giờ hắn ta là nhất chuyển Thánh Nhân, hắn ta sẽ có cơ hội chạy thoát.

Thủ quyết của Côn Vi vẫn còn tiếp tục, một ngày trôi qua, trong hư không xuất hiện một vết rách rất nhỏ, sau đó không gian truyền đến từng đợt dao động.

Chương 1626 - Nhị chuyển Thánh Nhân. (2)

Nhìn thấy sắc mặt Côn Vi Thánh Nhân khó coi, Phác Hành biết rõ, vừa rồi CôN Vi đã thất bại khi mở thế giới của Hòa Ngọc Thánh Nhân ra. Xem ra chuyện mở thế giới của người khác như thế nào, Côn Vi Thánh Nhân chỉ còn đang tìm tòi mà thôi.

Hít một hơi thật sâu, Côn Vi nhìn về phía Phác Hành đang có vẻ mặt sầu thảm, “Phác Hành Thánh Nhân, tốt xấu gì thì ngươi cũng là một Ngụy Thánh, có cơ hội chứng đạo nhất chuyển. Đưa âm Dương Kính của ngươi cho ta, có lẽ ta sẽ thả ngươi một lần.”

Phác Hành Thánh Nhân biết mình muốn đi là chuyện không thể nào, hắn ta khom người nói, “Nếu như âm Dương Kính còn ở trên người của ta, ta nhất định sẽ lấy ra.”

“Ha ha.” Côn Vi Thánh Nhân cười ha ha.

Phác Hành Thánh Nhân lại cảm thấy toàn thân rét run, loại sát cơ lạnh lẽo đáng sợ thấm vào trong người, Phác Hành sao lại không biết Côn Vi Thánh Nhân hoàn toàn không tin tưởng hắn ta. Đừng nói là Côn Vi Thánh Nhân không tin, đổi thành bất cứ người nào cũng không tin. âm Dương Kính đối với Phác Hành mà nói là thứ quan trọng như mạng của mình, bây giờ Phác Hành Thánh Nhân nói âm Dương Kính không có ở trên người hắn ta, ai tin chứ?

“Côn Vi Thánh Nhân, âm Dương Kính thật sự không có ở trên người ta. Ta và Hòa Ngọc Thánh Nhân ở đây cũng không phải vì tìm kiếm Bỉ Ngạn Đạo Hoa…” Phác Hành Thánh Nhân nói đến đây, nhìn thấy khí thế trên người Côn Vi Thánh Nhân không hề dao động chút nào, đã biết người ta đã sớm biết rõ chuyện Hòa Ngọc Thánh Nhân nói tìm kiếm Bỉ Ngạn Đạo Hoa là nói láo.

Giọng điệu Phác Hành lại càng kính cẩn hơn, “Chúng ta đang tìm kiếm Lam Tiểu Bố…”

“Lam Tiểu Bố?” Côn Vi Thánh Nhân biến sắc, hắn cũng đang đi tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Lần này hắn ra ngoài, cũng là vì cảm ngộ được biến đổi vận may thiên địa để chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân.

Vận may ở Trường Sinh Giới tăng vọt, nhưng mà có một nửa đã bị phân đến Đại Hoang Thần Giới. Một nửa vận may bị chia đến Đại Hoang Thần Giới này có thể dễ dàng cướp về, bởi vì Đại Hoang Thần Giới đã có Đại Hoang Đạo Đình từ trước khi thiên địa dị biến, còn là Đại Hoang Đạo Đình mà Thiên Đạo thừa nhận.

Lúc Lam Tiểu Bố thành lập Đại Hoang Đạo Đình, đã dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới, sau đó nhận được sự tán thành của Thiên Đạo. Đã như vậy, trong tay Lam Tiểu Bố kia nhất định có Đạo Quân Ấn của một giới. Chỉ cần hắn lấy được cái Đạo Quân Ấn này, vậy thì hắn có cơ hội lấy được vận may của một giới chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân.

Từ nhất chuyển Thánh Nhân đến nhị chuyển Thánh Nhân cường đại như thế nào, CôN Vi biết rất rõ. Hắn khẳng định, chỉ cần hắn lấy được Đạo Quân Ấn của một giới, vậy thì cho dù hắn không thể trở thành cửu chuyển Thánh Nhân, muốn bước vào thất chuyển Thánh Nhân cũng có cơ hội.

CHính vì Đạo Quân Ấn, Côn Vi Thánh Nhân mới từ bỏ hết mọi thứ, ra ngoài tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Chỉ là Lam Tiểu Bố gian xảo như quỷ, hắn vẫn luôn không thể tìm được tung tích. Bây giờ từ trong miệng Phác Hành Thánh Nhân nghe được tin tức của Lam Tiểu Bố, sao có thể không kích động?

Cảm nhận được Côn Vi Thánh Nhân kích động, Phác Hành Thánh Nhân biết Côn Vi nhất định vô cùng để ý đến Lam Tiểu Bố, hắn ta vội vàng nói, “Đúng, chính là Lam Tiểu Bố. Sau khi ta gặp được hắn thì định bắt hắn đi, kết quả hắn dùng thần thông Đại Thiết Cát cắt đứt liên hệ tâm thần giữa ta và âm Dương Kính, cướp đi âm Dương Kính. Nhưng mà hắn cũng nhận của ta một quyền, bản thân bị thương nặng. Ta đang tìm đạo vận của ta, chỉ cần tìm được khí thế đạo vận từ một quyền kia của ta, ta có thể tìm được Lam Tiểu Bố.”

“Lam Tiểu Bố biết Đại Thiết Cát Thuật?”

Giọng nói của Côn Vi Thánh Nhân có chút run rẩy, hắn rất muốn tu luyện loại thần thông khai thiên Đại Thiết Cát Thuật này. Người của hắn ở Đại Kính qua bích cốc có đưa Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn về, đáng tiết ĐẠi Trớ Chú Thuật trên người Phương Chi Phàn đã mất. Cho dù hắn có muốn học từ chỗ Phương Chi Phàn, chỉ có thể học được Tiểu TRớ Chú Thuật.

Thực lực của Phương Chi Phàn mạnh mẽ, còn biết được thần thông Đại Trớ Chú Thuật, đối với hắn mà nói là một sự giúp đỡ vô cúng to lớn. Hơn nữa với thực lực của Phương Chi Phàn, không phải hắn muốn nhào nặn sao cũng được. Cho nên đối với Phương Chi Phàn, hắn vẫn luôn cố gắng lôi kéo.

Phác Hành Thánh Nhân vội vàng nói, “Đúng, trên người Lam Tiểu Bố chẳng những có Đại Thiết Cát Thuật, còn có Sinh Tử Bộ của Hòa Ngọc Thánh Nhân và âm Dương Kính của ta, thậm chí còn có Đệ Nhị Đạo Điển, Luân Hồi Oa, Hỗn ĐỘn Thiết Mẫu, trận bàn Thiên Cương… Còn có một thế giới Hỗn Độn cao cấp hơn tất cả pháp bảo…”

Côn Vi Thánh Nhân nghe thấy cũng sửng sốt, hắn biết Lam Tiểu Bố có trận Bàn May Mắn và Luân Hồi Oa, thật không ngờ trên người Lam Tiểu Bố ngoại trừ trận bàn May Mắn và Luân Hồi Oa ra, còn có nhiều thứ nghịch thiên như vậy. Hắn ta là nhị chuyển Thánh Nhân, hay mình mới là nhị chuyển Thánh Nhân?

Cho dù CôN Vi là nhị chuyển Thánh Nhân, tay hắn cũng không tự chủ mà siết chặt. Cho dù có lật hết Trường Sinh Giới này lên, hắn cũng phải bắt cho bằng được Lam Tiểu Bố.

“Côn Vi ĐẠi Thánh Nhân tại thượng, Phác Hành ta tình nguyện dốc sức vì Đại Thánh Nhân, chỉ mong tương lai khi Thái Hàn Thánh Đình quét sạch mọi chướng ngại, ta có thể lấy được một chính quả nho nhỏ là được.” Phác Hành Thánh Nhân nhanh chóng nói ra.

Trừ chuyện gia nhập Côn Vi Thánh Nhân ra, hắn ta không còn đường nào để đi cả, bởi vì Côn Vi nhất định sẽ giết hắn ta diệt khẩu. Nếu như đầu hàng, nhất định phải có một chút yêu cầu, nếu không thì

CôN Vi cũng sẽ hoài nghi hắn ta.

Chương 1627 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn.

“Được, ta nhận ngươi. Dốc sức vì Thái Hàn Thánh ĐÌnh ta, tương lại chính quả Thánh Đình Trường Sinh Giới nhất định có một chỗ cho ngươi.” Côn Vi không thể đè nén được nội tâm kích động.

Phác Hành Thánh Nhân thở phào một hơi, cuối cùng cũng bảo vệ được mạng nhỏ của mình.

Côn Vi Thánh Nhân nhìn Phác Hành, “Ngươi thi triển một quyền thần thông kia của ngươi cho ta xem một chút.”

“Vâng, một quyền này của ta tên là Hội Đạo Quyền, vào nhiều năm trước, một vị tiền bối truyền thụ cho ta.” Khi Phác hành nói chuyện, cẩn thận từng li từng tí thi triển Hội Đạo Quyền, thậm chí quy tắc đạo vận từ một quyền này cũng phải vô cùng rõ ràng…

Hắn ta biết rõ ý của Côn Vi Thánh Nhân, đây là muốn sau khi hắn ta thi triển sẽ căn cứ vào khí thế đạo vận trên một quyền này của hắn ta, tra theo dấu vết của Lam Tiểu Bố.

KHi một quyền của Phác Hành Thánh Nhân đánh ra, trong mắt Côn Vi hiện lên thần sắc kích động, đây là một quyền mang theo lực lượng nguyền rủa, Có lực lượng nguyền rủa, vậy thì chuyện tìm kiếm Lam Tiểu Bố lại càng dễ hơn.

“Một quyền này của ngươi có lực lượng nguyền rủa, có liên quan gì đến Trớ Chú Thánh Nhân không?”

“Vâng, rất nhiều năm trước ta ngẫu nhiên gặp được Trớ Chú Thánh Nhân Phương tiền bối, Phương tiền bối thuận tay truyền cho ta một chiêu Hội Đạo Quyền này. Bởi vì ta không tu luyện ĐẠi Trớ Chú

Thuật, một quyền này thật ra đã cùng loại với thần thông Quyền Đạo Tiểu Trớ Chú Thuật. Nếu như có thể tìm được Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn, vậy thì nhất định có thể tìm được Lam Tiểu Bố. Cho dù Lam Tiểu Bố có ở trong thế giới Hỗn Độn, chắc hẳn cũng có thể tìm được vị trí đại khái của hắn.” Phác Hành Thánh Nhân kính cẩn nói.

Đối với một nhị chuyển Thánh Nhân như Côn Vi mà nói, biết vị trí đại khái, cho dù là phạm vi mấy chục vạn dặm, hắn cũng có thể tìm được Lam Tiểu Bố.

Sở dĩ Côn Vi Thánh Nhân kích động, đó chính là vì Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn đang ở ngay trong Thái Hàn Thánh Đình. Hơn nữa hắn biết rõ ràng hơn Phác Hành Thánh Nhân, chỉ cần trúng đạo vận Trớ Chú, vậy trong thời gian ngắn nhất Phương Chi Phàn có thể tìm ra được đối phương. Cho dù Lam Tiểu Bố ở trong thế giới Hỗn Độn, Phương Chi Phàn cũng có thể cảm nhận được phương hướng đại khái của đạo tắc nguyền rủa.

Lam Tiểu Bố bị trúng thần thông do Trớ Chú Thuật diễn sinh ra, vậy thì Phương Chi Phàn nhất định có thể cảm nhận được.

Đàu tiên Côn Vi phát ra một đạo tin tức, mời Phương Chi Phàn đến nơi này. Hắn không sốt ruột, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, trúng đạo vận TRớ Chú, không thể dễ dàng chữa trị như vậy. Nếu như tu vi của Lam Tiểu Bố mạnh hơn Phác Hành Thánh Nhân, có lẽ cần mấy trăm năm mới có thể loại bỏ được đạo vận Trớ Chú. Nhưng thực lực của Lam Tiểu Bố rõ ràng yếu hơn Phác Hành Thánh Nhân, trong tình huống này mà muốn gỡ bỏ đạo vận Trớ Chú, chỉ sợ cần đến vài vạn năm, thậm chí vĩnh viễn cũng không thể làm được.

…

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã quay về Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa, hắn đang điên cuồng cảm ngộ Đại Trớ Chú Thuật. Đạo vận TRớ Chú từ một quyền kia của Phác Hành Thánh Nhân quá mức đáng sự, nếu như không phải hắn có Đại Trớ Chú Thuật, ít nhất phải mất mấy năm hắn mới có thể loại trừ hết lực lượng đạo vận Trớ Chú này.

Nhưng mà hắn có Đại Trớ Chú Thuật, chỉ cần hắn học xong Đại Trớ Chú Thuật, chỉ trong chớp mắt là hắn có thể gỡ bỏ hết lực lượng nguyền rủa trên người.

Khí Vận Chi Thụ không ngừng chập chờ lay động theo sự cảm ngộ của Lam Tiểu Bố, chỉ qua ba ngày, Lam Tiểu Bố đã mở mắt ra, vung tay đánh ra một đạo đạo vận thần thông.

Một luồng khí thế nguyền rủa nhàn nhạt từ một quyền này của hắn khuếch tán ra, một khắc sau, Lam Tiểu Bố chủ vận chuyển một chu thiên, đạo vận Trớ Chú do Phác Hành Thánh Nhân để lại trên người đã biến mất không còn tung tích.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi thán phục. Cái này chỉ là một tiểu thần thông từ Đại Trớ Chú Thuật diễn sinh ra, cũng chỉ mới ẩn chứa một chút đạo vận Trớ Chú mà thôi, nếu như là Đại Trớ Chú Thuật chân chính thì như thế nào?

Cái Đại Trớ Chú Thuật này nếu như thi triển đối với một thần thành, thậm chí là một tinh cầu, vậy lực lượng nguyền rủa sẽ diệt hết mọi sự sống, tùy tiện hủy diệt cả một tinh cầu, một giới vực. Nhất định phải hoàn toàn xử lý Trớ Chú Thánh Nhân và HỦy Diệt Thánh Nhân, còn có cả Vẫn Mệnh Thánh Nhân nữa, bọn gia hỏa này không thể để lại một kẻ nào cả.

Lam Tiểu Bố thật sự không nghĩ ra được, bao gồm cả Đại Trớ Chú Thuật, ĐẠi Hủy Diệt Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, vì sao lại có những thần thông khai thiên hủy diệt sinh mệnh và tinh cầu như vậy?

Lam Tiểu Bố biết rõ, Đại Trớ Chú Thuật của hắn chỉ vừa mới nhập môn, mặc dù có thể dễ dàng loại bỏ khí thế đạo vận Trớ Chú trên người, nhưng hắn không thể nào thi triển được Đại Trớ Chú Thuật chân chính.

Muốn giết chết Phương Chi Phàn, hắn chẳng những phải tăng tu vi, còn phải cảm ngộ hoàn toàn môn thần thông Đại Trớ Chú Thuật này, học xong Đại Trớ Chú Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật hắn cũng phải học.

…

“Tiền bối…” Phác Hành Thánh Nhân sửng sốt nhìn Phương Chi Phàn ở trước mặt, hắn ta hoàn toàn không ngờ được, mình có thể nhìn thấy Trớ Chú Thánh Nhân.

Mặt Phương Chi Phàn trắng như tờ giấy, dáng vẻ giống như cây gậy trúc. Hai mắt ẩn chứa sự hung ác nham hiểm, tựa như lúc nào cũng có thể bộc phát lệ khí trên người.

Phương Chi Phàn nhìn lướt qua Phác Hành Thánh Nhân, gật gật đầu không nói gì. Nhưng mà sâu trong lòng hắn thì không có bình tĩnh như ngoài mặt như vậy. Phác Hành Thánh Nhân trước mặt này, năm đó hắn thật sự truyền thụ một thần thông Quyền Đạo cho đối phương.

Sở dĩ truyền thụ thần thông Trớ Chú Quyền Đạo do Đại Trớ Chú Thuật diễn sinh ra, là bởi vì lúc đó hắn đang đi theo Khổ Dịch Thánh Nhân.

Thực lực của Khổ Dịch Thánh Nhân có lẽ không mạnh như những Thánh Nhân đỉnh cấp kia, nhưng tên tuổi thì ai ai cũng biết. Bởi vì chuyện Khổ Dịch Thánh Nhân tinh thông nhất không phải là đấu pháp, mà là bói toán. hắn có thể tính ra Thiên Đạo, tính ra quá khứ tương lai của một người, thậm chí cả lần luân hồi tiếp theo.

Chương 1628 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn. (2)

Theo như Khổ Dịch Thánh Nhân tính toán, tương lai Phác Hành Thánh Nhân sẽ gặp phải người cướp đi nguyên quyển Đại Trớ Chú Thuật của hắn. Bảo hắn sớm truyền thụ một đạo thần thông có ẩn chứa đạo vận Trớ Chú cho Phác Hành, tương lai Phác Hành sẽ dùng đạo thần thông này đánh trọng thương người đã cướp đi Đại Trớ Chú Thuật của hắn.

Hắn nhớ lúc đó hắn còn hỏi Khổ Dịch Thánh Nhân, nếu đã là người lấy được Đại Trớ Chú Thuật, tại sao lại bị một đạo thần thông nguyền rủa bình thường gây thương tích? Khổ Dịch Thánh Nhân giải thích, bởi vì đối phương có quá nhiều đồ tốt, cho nên hoàn toàn không học đến Đại Trớ Chú Thuật.

Cũng bởi vì tính toán của KHổ Dịch, hắn mới dạy chiêu thức thần thông Quyền Đạo này cho Phác Hành. Nếu không thì Phác Hành là cái quái gì chứ, cũng xứng được Phương Chi Phàn hắn truyền thụ thần thông?

Hôm nay khi hắn nhìn thấy Phác Hành một lần nữa, Côn Vi lại vội vàng gọi hắn tới, rất có thể có liên quan đến Đại Trớ Chú Thuật.

“Phương đạo hữu, hôm nay mời ngươi đến giúp một chuyện.” Côn Vi vô cùng khách sáo chào hỏi với Phương Chi Phàn.

Phương Chi Phàn cười cười, “Thánh Đế khách sáo rồi, ta được Thánh Đế trợ giúp rất nhiều, một chút việc nhỏ không cần phải nói.”

Chỉ là dáng vẻ hung ác nham hiểu trên mặt hắn quá nặng, cười với không cười chẳng khác gì bao nhiêu.

Côn Vi nói với Phác hành, “Ngươi nói tình hình cụ thể cho Phương đạo hữu đi.”

“Vâng.” Phác Hành Thánh Nhân thi lễ một cái, sau đó nói chuyện Lam Tiểu Bố bị trọng thương ra.

Quả nhiên là thế, Phương Chi Phàn đè nén sự kích động trong người, thi lễ với Côn Vi Thánh Nhân một cái, “Thánh Đế, ta có một việc mong Thánh Đế giúp đỡ.”

Côn Vi Thánh Nhân xua tay nói, “Phương đạo hữu cứ nói, ngươi và ta quen biết đã lâu, không cần khách sáo.”

“ĐƯợc.” Phương Chi Phàn hí một hơi thật sau, cố gắng đè nén nội tâm khát vọng nói, “Trên người Lam Tiểu Bố này chắc hẳn có Đại Trớ Chú Thuật của ta, ta hy vọng sau khi bắt được người này, ta có thể lấy lại Đại Trớ Chú Thuật.”

“A…” Côn Vi Thánh Nhân vô cùng kinh ngạc trước lời nói của Phương Chi Phàn, trê người gia hỏa Lam Tiểu Bố này có bao nhiêu đồ tốt thế? Chẳng những có thần thông ĐẠi Thiết Cát Thuật, mà còn có Đại Trớ Chú Thuật? Đúng rồi, trên người hắn còn có Thiên Cương Tam Thập Lục Biến nữa.

Nhưng mà hắn nhanh chóng tỉnh ngộ lại, đây chính là thần thông khai thiên mà mình muốn có đấy. CôN Vi lập tức nói, “ĐƯơng nhiên là được, Đại Trớ Chú Thuật vốn là của Phương đạo hữu, nếu như tìm được, đương nhiên là phải về tay Phương đạo hữu rồi. Ta nghe danh Đại Trớ Chú Thuật đã lâu, không biết Phương đạo hữu có thể để ta xem một chút không?”

Đối với Côn Vi mà nói, hắn nhất định phải học được Đại Trớ Chú

Thuật. Nếu như lấy được Đạo Đình Ấn một giới từ Lam Tiểu Bố, lại học được Đại Trớ Chú Thuật, hắn chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, ai có thể ngăn cản được?

Còn về Đại Trớ Chú Thuật, chờ sau khi hắn học xong lại nói tiếp. Còn chuyện trả lại Phương Chi Phàn, ha ha, chuyện đó không có khả năng.

Cho dù hắn không tu luyện đại thần thông khai thiên, hắn cũng biết rõ, thần thông thi triển ra từ đạo quyển thần thông khai thiển, so với thần thông thi triển ra khi không có đạo quyển là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, hắn dựa vào đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật thi triển ra Đại Trớ Chú Thuật, so với chỉ thi triển Đại Trớ Chú Thuật, là hai cấp bậc uy lực khác nhau.

“ĐƯơng nhiên là được, đây vốn chính là chuyện ta đã đồng ý với Thánh Đế.” Phương Chi Phàn vội vàng nói.

“Chỉ là nếu như người kia có Đại Trớ Chú Thuật, nếu như hắn học xong Đại Trớ Chú Thuật, vậy có khi nào đã loại bỏ hết lực lượng đạo vận Trớ Chú từ Hội Đạo Quyền mà Phác Hành Thánh Nhân để lại trên người hắn rồi không?” Đây mới là chuyện Côn Vi Thánh Nhân lo lắng nhất. Nếu như không bắt được Lam Tiểu Bố, mọi chuyện đều là hư ảo.

Phương Chi Phàn cười ha ha, “Thánh Đế yên tâm, Lam Tiểu Bố kia bây giờ còn chưa bắt đầu học Đại Trớ Chú Thuật. Huống chi Đại Trớ Chú Thuật cũng không phải dễ học như vậy, nếu như không bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn học được Đại Trớ Chú Thuật, không đến vạn năm cũng đừng mong học được.”

Lúc nói chuyện, Phương Chi Phàn đã bắt đầu thi triển đạo pháp ngược dòng tìm hiểu của Đại Trớ Chú Thuật.. Sau khi mất đi đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, trong lòng hắn thật sự vô cúng khao khát đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật có thể tìm về một lần nữa.

Cho dù không phải thi triển Đại Trớ Chú Thuật, nhưng sắc mặt của Phác Hành cũng thay đổi, nhanh chóng lui lại. Hắn ta cảm thấy không gian xung quanh tản mát một loại cảm giác khô héo, giống như đang bị hạ xuống vùng không gian này một loại độc đáng sợ nhất vũ trụ. Nếu như hắn ta không nhanh chóng tránh đi, tuổi thọ của hắn ta sẽ nhanh chóng bị cướp đi, sau đó biến mất theo Trớ Chú Thuật.

Không chỉ Phác Hành Thánh Nhân, ngay cả sắc mặt Côn Vi Thánh Nhân cũng thay đổi, hắn vẫn luôn đánh giá cao Đại Trớ Chú Thuật, nhưng đạo vận TRớ Chú này thật sự quá đáng sợ. Phải biết rằng, Phương Chi Phàn vẫn còn chưa thi triển Đại Trớ Chú Thuật, chỉ ngược dòng để tìm hiểu mà thôi.

Loại TRớ Chú Thuật này nếu như thi triển với một giới vực, giới vực này chỉ sợ không còn bất cứ sinh linh nào có thể sống sót.

Vốn dĩ đã không định trả lại đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cho Phương Chi Phàn, trong lòng Côn Vi Thánh Nhân lại càng hạ quyết tâm. Cho dù như thế này, cũng không thể tặng Đại Trớ Chú Thuật cho người khác. Loại thần thông khai thiên đáng sợ như đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật này, nhất định phải nằm trong tay Côn Vi hắn.

Chỉ qua một nén nhang, sắc mặt Phương Chi Phàn lập tức thay đổi, có một loại lo lắng và khó hiểu. Thủ quyết của hắn càng lúc càng nhanh, trong không gian xung quanh, lực lượng nguyền rủa cũng càng ngày càng dày đặc.

Lại qua thêm một canh giờ nữa, Phương Chi Phàn há mồm phun ra một ngụm máu, cả người hoàn toàn suy yếu đi.

“Phương đạo hữu, thế nào rồi?” Côn Vi Thánh Nhân vội vàng hỏi.

Phương Chi Phàn điều tức một chút, quay đầu nhìn chằm chằm Phác Hành Thánh Nhân, “Ngươi chắc hắn mình đã dùng Hội Đạo Quyền đánh tên Lam Tiểu Bố kia trọng thương chứ”

Chương 1629 - Bất Chu sơn hiện.

Phác Hành Thánh Nhân sửng sốt, lập tức kiên định nói, “Ta chắc chắn, lúc đó hầu như đã sắp đánh hắn ra thành hai khúc. Sở dĩ ta không đuổi theo hắn, là bởi vì ta biết hắn có Luân Hồi Oa, huống hồ ta có thể tìm được đến nơi này, cũng là bởi vì ta có thể cảm ứng được đạo vận Trớ Chú từ một quyền kia.”

Sắc mặt CôN Vi có chút khó coi, hắn đoán nhất định đã xuất hiện vấn đề gì đó rồi, nếu không thì Phương Chi Phàn sẽ không hỏi đến chuyện này.

Quả nhiên Phương Chi Phàn âm trầm nói, “Nếu như ngươi đã chắc chắn rằng mình đánh Lam Tiểu Bố kia bị thương nặng, vậy thì ta khẳng định Lam Tiểu Bố kia đã học xong Đại Trớ Chú Thuật rồi. Nếu không thì hắn không thể nào trong thời gian ngắn như vậy mà có thể loại trừ đạo vận Trớ Chú ở trên người được.”

Giờ phút này trong lòng Phương Chi Phàn có chút hoài nghi tiêu chuẩn của Khổ Dịch Thánh Nhân, rõ ràng đã đoán chắc lúc Lam Tiểu Bố bị thương vẫn chưa học Đại Trớ Chú Thuật, lúc này mới được bao nhiêu thời gian chứ? Lam Tiểu Bố đã học được Đại Trớ Chú Thuật rồi? Nếu như Đại Trớ Chú Thuật dễ học như vậy, Phương Chi Phàn hắn trở thành Trớ Chú Thánh Nhân cũng không cần phải học thời gian dài như vậy.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố có khả năng đã học xong Đại Trớ Chú Thuật, cả người Côn Vi đều không ổn. Lam Tiểu Bố học xong Đại Trớ Chú Thuật, có nghĩa là lần này lại để Lam Tiểu Bố chạy mấy. Không chỉ như vậy, tương lai Thái Hàn Thánh Đình hắn cũng phải đối mặt với sự uy hiếp từ Lam Tiểu Bố.

“Trên người hắn chẳng những có Đại Thiết Cát Thuật, còn có Đại Trớ Chú Thuật…” Côn Vi tự lẩm bẩm, sau khi nói đến đây, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Những thứ khác trên người Lam Tiểu Bố thì cũng thôi đi, nhưng hai môn thần thông khai thiên này, hắn nhất định phải lấy được. Càng quan trọng hơn là, trên người Lam Tiểu Bố còn có Đạo Đình ấn ngưng tụ vận may của toàn bộ Đại Hoang Thần Giới.

“Thánh Đế, ta có một ý kiến, không phải Lam Tiểu Bố kia biết thần thông Dịch HÌnh trong Thiên Cương Biến sao? Ta đề nghị toàn bộ Trường Sinh Giới bắt đầu bố trí lệnh bắt Lam Tiểu Bố. Sau đó mỗi một vùng địa vực bố trí một cái Hiển HÌnh đại trận, bất cứ người nào bắt được Lam Tiểu Bố, hoặc có chút tung tích nào về Lam Tiểu Bố, đều có thể nhận đươc trọng thưởng của Thái Hàn Thánh Đình, thậm chí là chính quả…” Phương Chi Phàn đè nén sự thất vọng trong lòng xuống nói ra.

Hắn vô cùng khát vọng lấy lại được Đại Trớ Chú Thuật, so với khát vọng của CôN Vi đối với bảo vật trên người Lam Tiểu Bố thì còn sâu hơn.

Côn Vi Thánh Nhân gật đầu, “Ta cũng đang có ý nghĩ như vậy, Lam Tiểu Bố kia chắc hẳn là đại sư thần trận cấp sáu, chúng ta chỉ cần bố trí thần trận cấp bảy, hắn chắc chắn không thể nhìn ra. Thần TRận Tôn cấp bảy này, ở Trường Sinh Giới vẫn có một ít, cho dù là Thái Hàn Thánh Sơn ta cũng có hơn mười người.”

…

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nghĩ đến chuyện rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, hắn điên cuồng cảm ngộ Đại Trớ Chú Thuật. Có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, chỉ qua bốn, năm năm, Đại Trớ Chú Thuật của Lam Tiểu Bố đã đến tiểu thành. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố vẫn không ra ngoài, hắn tiếp tục cảm ngộ Đại Vẫn mệnh Thuật.

KHông có bất cứ người nào có thể cảm ngộ thần thông khai thiên nhanh bằng hắn, bởi vì hắn có KHí Vận Chi Thụ, càng quan trọng hơn là hắn có Vũ Trụ Duy Mô. Một khi xuất hiện vấn đề trong cảm ngộ, sẽ lập tức tạo dựng mô hình kết cấu. Cái này so với có sư phụ còn nhanh hơn nhiều, bởi vì hắn thậm chí còn không cần nói cho Vũ Trụ Duy Mô mình cần giúp đỡ chỗ nào, chỉ cần nghĩ đến đâu, mô hình kết cấu sẽ lập tức tạo dựng ra đến đó.

Đây chính là chỗ tốt khi Vũ Trụ Duy Mô hoàn toàn nhận hắn làm chủ, triệt để liên hệ tâm thần cùng hắn.

Đáng tiếc là vẫn chưa thể tạo dựng xong Đại Tinh Cầu Thuật, nếu không thì sau khi học xong ĐẠi Vẫn mệnh Thuât, hắn sẽ lập tức học ĐẠi Tinh Cầu Thuật.

Thời gian như nước chảy, năm tháng thoi đưa.

Hai mươi năm nhanh chóng trôi qua, tu vi của Lam Tiểu Bố không tăng lên bao nhiêu, nhưng đã học xong được Đại Trớ Chú Thuật và ĐẠi Vẫn mệnh Thuật. Cộng thêm Đại Hủy DIệt Thuật và ĐẠi Thiết Cát Thuật, bây giờ Lam Tiểu Bố có bốn đạo thần thông khai thiên hủy diệt. Cái này là còn chưa tính thần thông Thiên Cương Biến thời khai thiên tích địa

Lam Tiểu Bố rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, chỉ mấy giây sau, đã chạm chân đến mặt biển.

Quy tắc không gian vẫn còn đang tiếp tục hoàn thiện, vận may thiên địa vẫn còn tiếp tục gia tăng. Lam Tiểu Bố vô cùng cảm khái, Trường Sinh Giới đã hoàn toàn biến dạng. Cũng không biết Đại Hoang Thần Giới của hắn bây giờ như thế nào, chỉ hy vọng Đại Hoang Thần Giới phát triển không chậm hơn Trường Sinh Giới quá xa.

Mấy đạo thần niệm đảo qua người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức biết, qua mấy thập niên, đã có người đến vùng hải vực này.

Bởi vì vùng hải vựa này vừa mới hình thành, cho nên không có thần thú cường đại nào tồn tại, người đến nơi này đều là tìm kiếm cơ duyên.

Về đảo nhỏ xem tình hình đám người Thiển Kỳ Thánh Nhân trước, sau đó hỏi Bắc Ký một chút, làm thế nào để cứu tỷ tỷ của hắn. Sau đó đi tìm kiếm Thất Giới Thạch, nghĩ cách đến Vô Căn Thần Giới đi dạo, tốt nhất là có thể cuốn hết Thần Nguyên Đan Hải ở Vô Căn Thần giới đi.

Lam Tiểu Bố vừa định lấy Luân Hồi Oa ra, đã cảm thấy không đúng, nơi này hình như có vết tích trận pháp.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét ra ngài, nơi này quả nhiên có trận pháp. Chẳng những có trận pháp, mà trận kỳ còn bố trí trong hư không, mặc dù không tính là hư không thần trận, nhưng lại rất khó bị phát hiện. Trừ khi hắn là Thần Trận Tôn cấp tám, hắn cũng không phát hiện ra được.

Có trận pháp hay không cũng không sao cả, hắn thường xuyên bố trí các loại thần trận ở bên ngoài, nhưng trận pháp ở nơi này là Hiển HÌnh Thần Trận.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, ở đây muốn bắt người?

Người biết thần thông Thiên Cương Biến và Địa Sát Biến cũng không ít, bởi vì Thiên Cương Biến và ĐỊa Sát Biến là thần thông khai thiên của vũ trụ Đại Hoang, chỉ cần người có địa vị ở vũ trụ Đại Hoang, trên cơ bản đều sẽ biết thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Biến và Địa Sát Biến.

Thánh môn từ vũ trụ Đại Hoang ở nơi này có thể khai sáng không ít cơ nghiệp, các loại Tây Phương giáo, Nam Thiên Thánh ĐÌnh, Tiệt giáo.

Chương 1630 - Bất Chu sơn hiện. (2)

Lập tức Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, đây quả thật chính là đang bắt người. Bởi vì nơi này trừ Hiển HÌnh Thần Trận, còn có cấm chế phát động. Bất cứ tu sĩ thi triển Thiên Cương Biến và ĐỊa Sát Biến đi ngang qua chỗ này, đều sẽ phát động cấm chế.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn quyết định không động đến loại thần trận này. Dù sao hắn cũng là một Thần TRận Tôn cấp tám, loại trận pháp này chưa thể nào thoát khỏi mắt hắn. May mắn hắn không hề dịch hình, nếu như dịch hình, cho dù hắn có phát hiện ra thần trận này, giờ phút này cũng đã bị người ta biết.

Vốn định lấy Luân Hồi Oa ra, Lam Tiểu Bố do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định lấy ra một cái phi thuyền thần khí thượng phẩm bình thường. Nơi này đột nhiên xuất hiện HIển HÌnh Thần Trận, luôn khiến hắn cảm thấy không ổn.

Phi thuyền bay không được bao xa, Lam Tiểu Bố lại phát hiện ra Hiển Hình Thần TRận khác.

Giò phút này, Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, những HIển Hình

Thần Trận này là nhắm vào hắn. Đám vương bát đản này, quả nhiên không có lòng tốt. Tuyệt đối là sau khi hắn lấy được âm Dương Kính của Phác Hành Thánh Nhân, có kẻ độc ác muốn bắt hắn.

Lam Tiểu Bố xác định những thứ này là dùng để bắt hắn rồi, ngược lại là vô cùng bình tĩnh. Chỉ cần hắn không dịch hình, cái Hiển HÌnh Thần Trận này cũng không thể làm gì được hắn. Bây giờ tu vi của hắn còn thấp, chờ sau khi hắn chứng đạo Chuẩn Thánh rồi, cho dù có là Hiện Hình Thần Trận cấp tám hắn cũng sẽ không để ý. Nếu như hắn chứng đạo Thánh Nhân, dịch hình tiến vào Hiện Hình Thần Trận cấp chín, cũng không thể nào khiến hắn hiện hình.

Đổi Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố khống chế tốc độ đến mức lớn nhất.

Chỉ hơn một tháng, Lam Tiểu Bố lại đến hòn đảo nhỏ nơi đám người Thiển Kỳ Thánh Nhân bế quan. Sau khi đến hòn đảo nhỏ này, Lam Tiểu Bố có chút sửng sốt. Đảo nhỏ vẫn còn, nhưng cấm chế bên ngoài đảo nhỏ đã hoàn toàn bị hủy diệt. Hắn rời đi mới bao lâu chứ? Nơi này có Phòng Ngự Thần Trận cấp tám, còn có hai Thánh Nhân và một Chuẩn Thánh ở đây, đâu thể dễ dàng bị phá hủy như vậy?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy Thông Tin Châu ra, còn chưa đợi hắn phát tin tức cho Thiển Kỳ, một bóng người đột ngột xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố.

“Diệp Bách Y?” Lam Tiểu Bố lập tức bước đến, “Ngươi ở chỗ này chờ ta?”

Diệp Bách Y gật đầu, “ĐÚng vậy, Đạo Quân không cần lo lắng, bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân đã an toàn rời đi rồi.”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Trường Sinh Giới rộng lớn như vậy, cộng thêm vận may tăng vọt, quy tắc càng ngày càng rõ ràng, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo. Hòn đảo nhỏ này mặc dù đồ tốt rất nhiều, nhưng ở trong Trường Sinh Giới mênh mông đang không ngừng mở rộng này, cũng chẳng tính là gì cả. Hơn nữa, có mấy người có thể chiếm được nơi này?

“Nơi này là do chính chúng ta tự phá hủy, sau đó ta ở lại nơi này chờ Đạo Quân, những người còn lại đều đã đi rồi.” Diệp Bách Y không đợi Lam Tiểu Bố hỏi đã chủ động giải thích, “Sở dĩ phá hủy nơi này, là bởi vì khắp nơi trên Trường Sinh Giới đều tràn ngập hơi thở khai thiên, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo. Các đại Thánh Đình và thánh môn đều như bị điên, tìm kiếm tài nguyên ở khắp nơi, hòn đảo nhỏ này cũng bị bọn hắn phát hiện ra.”

Lam Tiểu Bố có thể hiểu được một chút, đây chỉ là trận càn quét trước khi xảy ra đại chiến ở Trường Sinh Giới mà thôi. Bây giờ tất cả mọi người đều đang vơ vét thiên tài địa bảo, sau đó tăng thực lực của mình lên.

“KHi đảo nhỏ của chúng ta bị phát hiện, Bất Dịch Thánh Nhân đã sắp chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân rồi, bởi vì có người phá đảo, Bất Dịch Thánh Nhân chỉ có thể cưỡng ép dừng việc bế quan lại. Phá đảo nhỏ của chúng ta là người của Bất Chu giáo, đối phương chỉ là một tên Hợp Thần cảnh mà thôi, Đồ Võng tiền bối đã trực tiếp giết chết đối phương. Nhưng mà chúng ta cũng biết, nếu như không đi, sau này nhất định sẽ còn có rất nhiều phiền phức. Chúng ta dứt khoát hủy cái đảo nhỏ này đi, sau đó lấy hết đồ trên đảo rời đi.” Diệp Bách Y nhanh chóng nói hết mọi chuyện.

“Bất Chu giáo?’ Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, còn có cái tên kém cỏi như vậy.

Diệp Bách Y gật đầu, “Đúng vậy, nghe đồn giáo chủ của Bất Chu giáo là một tên nhất chuyển Thánh Nhân, bọn hắn tìm được Bất Chu sơn, sau đó ở trên Bất Chu sơn thành lập Bất Chu giáo.”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi, “Bất CHu sơn? Nơi này có Bất Chu sơn?”

Chuyện này không có khả năng, Bất Chu sơn là đồ của vũ trụ Đại Hoang, sau khi vũ trụ Đại Hoang bại niết, tạo thành Ngũ Vũ Tiên Giới. Sao có thể có chuyện Bất Chu Sơn xuất hiện ở Trường Sinh Giới?

Diệp Bách Y giải thích, “Bây giờ Trường Sinh Giới không ngừng mở rộng, khuếch trương ra bên ngoài. bây giờ sở dĩ còn chưa dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, là do đạo tắc Hồng Mông. Nhưng những giới vực khác không có đạo tắc Hồng Mông, những tinh cầu bị tàn phá hay di tích Thượng Cổ trong hư không, đều tự động dung hợp vào Trường Sinh Giới…”

“Ngươi nói là Bất Chu sơn thất lạc trong hư không mênh mông, bây giờ Trường Sinh Giới đang hoàn thiện quy tắc thiên địa, cho nên dung hợp vào Trường Sinh Giới, còn bị Bất CHu giáo phát hiện?” Lam Tiểu Bố hiểu ra.

TRong lòng của hắn có chút nóng nảy, nghe nói Bàn Cổ Phủ đang ở Bất Chu sơn, nếu như lấy được Bàn Cổ Phủ…

Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném ý nghĩ này đi, Bất Chu sơn chẳng những có Bàn Cổ Phủ, mà còn có vô số thiên tài địa bảo. Có người tìm được Bất Chu sơn, bọn gia hỏa này lại không im ỉm phát tài, lại dám ra mặt cướp đoạt đồ, đây là muốn chết mà. Hắn tin rằng thánh môn, Thánh ĐÌnh, thánh giáo đến từ vũ trụ Đại Hoang chắc chắn sẽ không buông tha chuyện cướp đoạt Bất CHu sơn.

Chương 1631 - Tiến đến Bất Chu sơn.

“Bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân đi đâu rồi?” Mặc dù Lam Tiểu Bố biết không lấy được Bàn Cổ Phủ, nhưng vẫn muốn đến Bất Chu sơn nhìn xem. Bất Chu sơn đó, là nơi thần thoại trong truyền thuyết Hoa Hạ. Bây giờ Bất Chu sơn xuất hiện ở Trường Sinh Giới, cho dù như thế nào hắn cũng phải đi nhìn một chút.

Diệp Bách Y đáp, “Sau khi chúng ta rời khỏi nơi này, mới biết còn có một số Thần giới đang dung hợp với Trường Sinh Giới. Trong đó có một tu sĩ đến từ một nơi có tên là Vô Căn Thần Giới, Thiển Kỳ Thánh Nhân nói, ngươi đã từng nói đến Vô Căn Thần Giới, thậm chí nói đến chuyện muốn đi Vô Căn Thần Giới. Cho nên mọi người bàn bạc một chút, chuẩn bị đến Vô Căn Thần Giới.”

“Thiển Kỳ Thánh Nhân đến Vô Căn Thần Giới rồi? Còn nữa, Vô Căn Thần Giới đang dung hợp với Trường Sinh Giới?” Lam Tiểu Bố nghe thấy Vô Căn Thần Giới sắp dung hợp với Trường Sinh Giới, trong lòng vô cùng kích động.

Hắn đang muốn đến Vô Căn Thần Giới,nhưng hoàn toàn không biết Vô Căn Thần Giới ở vị diện nào. Cho nên hắn nhất định phải tìm được Thất Giới Thạch trước, sau đó thông qua Thất Giới Thạch đến Vô Căn Thần Giới. Không ngờ Vô Căn Thần Giới đang dung hợp với Trường Sinh Giới…

Nhưng chuyện này không thích hợp lắm, Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới đã dung hợp rồi, vì sao Đại Hoang Thần Giới có đạo tắc Hồng Mông vẫn chưa hoàn thành việc dung hợp với Trường Sinh Giới?

Diệp Bách Y vội vàng nói, “Vẫn chưa dung hợp, nhưng mà chỗ vị diện giữa Trường Sinh Giới và Vô Căn Thần Giới xuất hiện một cái đường hầm hư không, đây cũng là đang trong quá trình dung hợp. Cụ thể phải mất bao nhiêu năm mới dung hợp, không có ai biết. Bây giờ quy tắc bên trong đường hầm không gian kia cực kỳ bất ổn, không cẩn thận thì sẽ bị xé nát không còn xương cốt ở trong đó. Trước đó tên tu sĩ đến từ Vô Căn Thần Giới kia có thể đến được Trường Sinh Giới, cũng là nhờ vào may mắn. Bây giờ bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân chỉ đi xem một chút rồi tính tiếp.”

Lúc nói chuyện Diệp Bách Y lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố. “Đây là vị trí đại khái của đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới. Chỉ là quy tắc thiên địa biến hóa quá nhanh, nơi này có lẽ lúc nào cũng có thể thay đổi.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản nói, “Ta định đi đến nơi khác xem một chút, sau đó mới đến đường hầm không gian đến Vô Căn Thần Giới. Ngươi nói với bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân, nếu như không gian kia không được ổn định, vậy thì đừng nên đi vào.”

Lam Tiểu Bố có cái nhìn rất tốt về Diệp Bách Y, Diệp Bách Y nhìn có vẻ rất bình thường. Nhưng suy nghĩ khá linh động, hơn nữa kỳ ngộ cũng không tệ. Có thể khẳng định, sở dĩ Diệp Bách Y ở lại nơi này chờ hắn, là do suy nghĩ của Diệp Bách Y.

“Được, vậy chúng ta hẹn gặp nhau ở bên ngoài đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới.” Diệp Bách Y tựa như đã biết câu trả lòi của Lam Tiểu Bố, ôm quyền nói một câu rồi lập tức rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Bách Y, Lam Tiểu Bố gật đầu. Diệp Bách Y ở nơi này chờ hắn nhất định không phải là ngày một ngày hai, thậm chí đã qua rất nhiều năm. Lúc này quy tắc thiên địa hoàn thiện, vận may gia tăng, là thời khắc tăng cao tu vi tốt nhất. Vào thời điểm này, Diệp Bách Y có thể ở nơi này chờ hắn, có thể thấy được là người cực kỳ mang ơn.

…

“Đại Hoang Tây Kinh” có nói, “Bên ngoài Tây Bắc hải, ở một góc Đại Hoang, có núi mà không hợp, tên là Bất Chu.”

Lam Tiểu Bố là một người đến từ ĐỊa Cầu, đã nghe được rất nhiều lời đồn về Bất Chu sơn, bây giờ Bất Chu sơn xuất hiện, hắn sao có thể không đến nhìn một chút.

Theo lý mà nói, Bất Chu giáo đi tranh đoạt địa bàn và thiên tài địa bảo ở khắp nơi, chắc hẳn sẽ dễ dàng nghe ngóng được. Nhưng mà trên đường đi Lam Tiểu Bố gặp được mấy người, mỗi lần hắn chặn người lại hỏi thăm đến Bất Chu sơn, người ta đều nhanh chóng chạy đi, hoàn toàn không trả lời.

Qua mấy lần, Lam Tiểu Bố quyết định đổi cách khác, không còn dùng cách thức khách sáo như trước nữa. Lại có một tên tu sĩ đang tìm kiếm bảo vật một mình xuất hiện trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ cản tên tu sĩ này lại.

Đây là một tu sĩ Hợp Thần cảnh, hắn ta bị Lam Tiểu Bố chặn lại, lập tức đề phòng. Nếu như không phải lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã khóa hắn ta lại, chỉ sợ hắn ta đã chạy trốn rồi.

“Đạo hữu có ý gì vậy? Trường Sinh Hải tài nguyên vô tận, bây giờ ở bất cứ nơi nào cũng có thể tìm được đồ tốt.” Tên tu sĩ này vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, vừa cẩn thận nói.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hiểu rõ, vùng biển cả vừa diễn sinh ta kia đã có một cái tên, Trường Sinh Hải.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Vị đạo hữu này, ta nghe người ta nói Bất Chu sơn xuất hiện rất nhiều đồ tốt, muốn thỉnh giáo đạo hữu một chút.”

Nghe thấy không phải là đang ăn cướp đồ của mình, mà là hỏi thăm đến Bất Chu sơn, tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này lập tức nói, “Thật có lỗi, ta không biết Bất Chu sơn.”

Lam Tiểu Bố sầm mặt, “Sao thế, xem thường ta sao?”

Lúc nói chuyện, lĩnh vực cường đại quét ra, sát ý lập tức bao phủ vùng không gian này trong nháy mắt.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh này hốt hoảng, hắn ta khẳng định mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, đành phải ôm quyền nói, “Bất Chu giáo ở Bất Chu sơn vô cùng cường hãn, giáo chủ của bọn hắn là Khoa Trần Thánh Nhân, là một vị nhị chuyển Thánh Nhân, vô cùng cường đại. Hai mươi năm trước, sau khi Khoa Trần Thánh Nhân trở thành nhị chuyển Thánh Nhân đã luận đạo ở Bất Chu sơn ba năm, sau đó lập nên Bất Chu giáo, đồng thời thu nhận mấy triệu đệ tử, cho nên Bất Chu sơn phát triển vô cùng nhanh chóng. Mấy triệu đệ tử này, ở khắp Trường Sinh Giới tìm kiếm thiên tài địa bảo, một khi gặp được nơi có nguyên khí đỉnh cấp sẽ chuyển đến Bất Chu giáo.”

Chương 1632 - Tiến đến Bất Chu sơn. (2)

TRong lòng Lam Tiểu Bố kinh hoảng, giáo chủ của Bất Chu giáo này lại là nhị chuyển Thánh Nhân, đúng là rất mạnh. Lúc tên Khoa Trần kia chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân và khai sáng Bất Chu giáo, hắn còn đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô cảm ngộ thần thông Đại Trớ Chú Thuật.

Có một vài gia hỏa có tư chất nghịch thiên, cảm ngộ cường đại, một khi cho chút màu sắc là có thể mở cả phường nhuộm, giáo chủ Khoa Trần Thánh Nhân của Bất Chu sơn chính là gia hỏa như vậy. Cũng không biết Côn Vi Thánh Nhân bây giờ đã là cảnh giới nào. Chỉ là với diễn xuất của Khoa Trần Thánh Nhân, rất giống với Tiệt giáo lúc tước. Một lần luận đạo tuyển nhận mấy triệu đệ tử, còn có chuyện gì khoa trương hơn nữa chứ? Theo Lam Tiểu Bố thấy, loại thu đệ tử không phân biệt ưu khuyết này, rát khó dài lâu.

“Chỉ là Bất Chu giáo quá tùy tiện, ở Trường Sinh Hải đắc tội với mấy thánh đình và thánh môn cực lớn, không chỉ như vậy, còn bại lộ Bất Chu sơn ra ngoài. Hóa ra Bất Chu sơn vốn là thần sơn Thượng Cổ ở vũ trụ Đại Hoang, bên trong ẩn chứa vô số bảo tàng. Một vài Thánh ĐÌnh và thánh môn nghe nói đến Bất Chu sơn xuất thế, lần lượt kéo về Bất Chu sơn. Bất Chu giáo vì muốn ngăn cản những thánh môn này tiến vào Bất Chu sơn, lúc này đã dẫn đến đại chiến thánh môn. Nghe nói trận chiến đó, dưới chân núi Bất Chu sơn máu chảy thánh sông, vẫn lạc mất một vị nhất chuyển Thánh Nhân…”

Nghe đến đó, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, quả nhiên là vậy, tên Khoa Trần Thánh Nhân này nhất định không phải người vũ trụ Đại Hoang, không biết lai lịch của Bất Chu sơn. Nếu không thì hắn phát hiện ra Bất Chu sơn sao có thể tùy tiện như vậy? Nhất định là bố trí hộ trận che giấu Bất Chu sơn đi. Còn gia hỏa này có thể trong thời gian ngắn chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, nhất định có liên quan đến Bất Chu sơn.

Bất Chu sơn xuất hiện, những thánh môn từ vũ trụ Đại Hoang kia sao có thể buông tha, Lam Tiểu Bố hắn xem như nhìn nhầm rồi.

Tu sĩ Hợp Thần này cảm nhận dược sát ý từ Lam Tiểu Bố dần dần biến mất, trong lòng thở phào một hơi, nhưng cũng không dám buông lỏng cảnh giác, “Sau này Bất Chu giáo không còn ra ngoài tranh đoạt tài nguyên nữa, cố thủ ở Bất Chu sơn. Bây giờ có còn đang dại chiến hay không, ta cũng không rõ.”

“Phương vị của Bất Chu sơn.” Lam Tiểu Bố rút lĩnh vực của mình lại.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh này nhanh chóng lấy một mảnh ngọc giản ra ném cho Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua ngọc giản, sau đó lấy Luân Hồi Oa ra. Cho dù như thế nào, hắn cũng muốn đến bên ngoài Bất Chu sơn nhìn một chút.

KHi Bất Chu sơn vừa mới xuất hiện ở Trường Sinh Giới, chỉ nằm ở biên giới của Trường Sinh Giới. Bây giờ Trường Sinh Giới không ngừng mở rộng, dung hợp với giới vực các phương ở bên ngoài, Bất Chu sơn xem như đã nằm trong Trường Sinh Giới.

Cho dù như vậy, Luân Hồi Oa cũng phải phi hành mất bốn tháng, lúc này mới đến gần bên ngoài Bất Chu sơn. Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, cải trang bản thân thành một tán tu lang thang, trên mặt đầy râu ria lộn xộn, ngay cả khí thế đạo vận trên người cũng có cảm giác uể oải.

Sau khi đến gần Bất Chu sơn, Lam Tiểu Bố không còn phát hiện ra Hiện Hình Thần Trận nữa. Nhưng mà hắn mơ hồ cảm nhận được, sớm muộn gì cũng có một ngày, những Hiện Hình Thần Trận đó cũng sẽ được bố trí ở nơi này. Cho nên hắn chỉ cải trang, mà không phải dịch hình. Hiện Hình Thần Trận có lợi hại đến đâu, cũng chỉ nhằm vào thần thông Dịch Hình mà thôi. Còn người cải trang, hoàn toàn không phải là thần thông. Cho dù bị người khác nhìn ra, cũng không sao cả. Người hay hành tẩu ở bên ngoài, cải trang một chút thì sao chứ?

Dùng phi thuyền Thần Khí phi hành thêm mấy ngày nữa, biên giới thần niệm của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một ngọn núi lớn mênh mông như mây.

Cho dù thần niệm còn chưa chạm đến, nhưng khí thế bàng bạc hùng vĩ từ tòa núi lớn này đã bao trùm đến.

Đây nhất định chính là Bất Chu sơn, quả nhiên là to lớn.

Lam Tiểu Bố đang định tiến về phía trước thêm một chút, thần niệm cảm ứng được một đạo thần trận ngăn trở. Đây tuyệt đối là thần trận cấp chín, loại thần trận này hắn phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô mới có thể phá vỡ.

Lam Tiểu Bố nhìn xung quanh một lần, thế mà không nhìn thấy một bóng người. Hắn lại đổi sang một hướng khác, vòng quanh cái thần trận bảo vệ Bất Chu sơn này độn gấp một khoảng thời gian, cuối cùng hắn cũng gặp được một tu sĩ.

Đây là một nữ tu, nhìn dáng vẻ cũng đầy phong sương. Tu vi là Thần Quân trung kỳ, tóc kết búi tóc tán tu vô cùng tùy ý, vừa nhìn đã biết đây không phải là đệ tử đại tông môn gì cả.

Ở nơi như Trường Sinh Giới này, Thế Giới Thần đã xem là tu vi thấp kém rồi, Thần Quân lại còn là tầng dưới chót trong tầng dưới chót.

Lam Tiểu Bố tiến lên ôm quyền nói, “Vị sư tỷ này, ta nghe nói Bất Chu giáo ở Bất Chu sơn đang chiêu mộ đệ tử, ta cố ý đến đây…”

Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, nữ tu này đã vội vàng cắt ngang, “Ngừng.”

Lam Tiểu Bố dừng lại, tỏ vẻ khó hiểu nhìn nữ tu này hỏi, “Ta chỉ là…”

Nữ tử nhìn thoáng xung quanh rồi nói, “Cách nơi này không xa, có một phường thị, ngươi có thể đến phường thị đó hỏi một chút…”

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, sau đó dứt khoát truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Bất Chu giáo khiến cho đông đảo thánh môn và một

Thánh ĐÌnh công kích, vẫn lạc một tên nhất chuyển Thánh Nhân. Năm đó ở nơi này, đại chiến diễn ra khiến máu chảy thành sông. Tuyệt đối đừng nên nói gia nhập Bất Chu giáo, nếu không sẽ lập tức bị người giết.”

Nói xong câu đó, nàng ném một cái ngọc giản cho Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, đối với nữ tử phong sương mỏi mệt này lại càng có ấn tượng tốt hơn. ĐỔi thành tu sĩ bình thường, sẽ không nói những điều này cho một người xa lạ biết. Rõ ràng là nữ tu này không muốn hắn phải uổng mạng, cho nên mới bất chấp nguy hiểm mà nói cho hắn biết. Hoặc là đối phương nghĩ hắn cũng là một tán tu lang thang, còn sống cũng không dễ dàng gì.

Chương 1633 - Chương 1633; Bị phát hiện

Nữ tu nói không sai, theo hướng mà nàng đã nói, Lam Tiểu Bố chỉ cần tốn nửa ngày đã nhìn thấy một cái phường thị vô cùng lớn. Phường thị đã có quy mô nhất định, thậm chí đã có hình thức ban đầu của thần thành.

Lam Tiểu Bố không phải muốn đi dạo phường thị, bây giờ hắn đang thiếu hụt là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, những đồ trong phường thị này hắn đều không cần. Vận may ở Trường Sinh Giới tăng vọt, quy tắc hoàn thiện, thứ nhiều nhất chính là đủ loại thần linh thảo đỉnh cấp. Những thần linh thảo này càng nhiều, thần đan lại càng nổi tiếng. Còn đạo đan, đó là một đan khó cầu.

Cho nên ở trong phường thị, đáng giá nhất trừ pháp bảo ra, chính là thần đan và đạo đan. Đương nhiên, thần khí phi hành đỉnh cấp cũng nổi tiếng.

Thời gian hình thành phường thị không dài, thậm chí còn không có tên cụ thể. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà có thể phát triển được đến quy mô này, cũng có liên quan đến chuyện giáo chủ Khoa Trần Thánh Nhân của Bất Chu giáo tại Bất Chu sơn luận đạo, chiêu mộ mấy triệu đệ tử, nhiều người như vậy tụ tập ở một chỗ, đương nhiên sẽ tạo thành phường thị như vậy.

Lam Tiểu Bố tiến vào phường thị, người quả thật không ít. Có lẽ bởi vì đại chiến giữa Bất Chu giáo với đông đảo thánh môn vũ trụ Đại Hoang, người ở đây mặc dù không ít, nhưng những người này chỉ đi dạo trên đường phố, hiếm khi rời khỏi phường thị.

Lam Tiểu Bố tìm đến một nhà tức lâu có vẻ lớn nhất, hắn đến đây vì hỏi thăm chuyện của Bất Chu sơn, đồng thời nghe ngóng xem rốt cuộc ở Bất Chu sơn đã xuất hiện bảo vật nào.

Người trong tức lâu không tính là nhiều, trong đại sảnh của tức lâu có sức chứa mấy ngàn người, bây giờ ngồi đây uống trà nghỉ ngơi nhiều nhất không quá 300 người.

Lam Tiểu Bố cố ý tìm đến một chỗ có khá nhiều người ngồi xuống, nhưng mà nghe một hồi lâu, bọn gia hỏa này chỉ đang trò chuyện xem nơi nào có đồ tốt, nơi nào nguyên khí thiên địa nồng đậm. Nếu không thì là thánh môn nào đang chiêu mộ đệ tử, Thánh Nhân nào lại đột phá.

Nhưng không có tin tức về Bất Chu giáo mà hắn muốn biết, còn về bảo vật ở Bất Chu sơn, lại càng không có người nào nhắc đến.

Lam Tiểu Bố quyết định không chờ nữa, hắn định tìm một người nào đó hỏi thăm một chút. Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa mới đứng lên, đã nhìn thấy một nữ tử tóc tai bù xù vọt vào.

Trên người nữ tử này chằng chịt vết thương, khí thế trên người cực kỳ bất ổn. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, nữ tử này chính là người đã nói cho hắn biết cái phường thị này lúc trước, đồng thời nhắc nhở hắn không nên nhắc đến chuyện gia nhập Bất Chu giáo ở đây.

Phía sau nữ tử này, có một nam một nữ đuổi theo. Nam tử là Thế Giới Thần sơ kỳ, nữ tử là Thần Quân sơ kỳ. Nam tử cực kỳ anh tuấn, nữ nhân cũng có dung mạo xinh đẹp không gì sánh được.

Nữ tử tán tu này có thể chạy thoát khỏi tay một nam một nữ này đến được nơi này, cũng xem như có chút bản lĩnh.

Sắc mặt nữ tử tán tu này thấp thỏm lo lắng, sau khi nàng tiến vào đại sảnh tức lâu thì nhìn xung quanh một chút, tựa như muốn tìm một người quen giúp đỡ. Chỉ là từ ánh mắt nàng là có thể biết được, nơi này không có người quen của nàng. Ánh mắt nàng cuối cùng bất lực nhìn về phía Lam Tiểu Bố, cũng chỉ có Lam Tiểu Bố đã từng nói với nàng vài câu.

“Đồ đê tiện kia, cướp đồ của chúng ta rồi thì muốn chạy sao?” Nữ tử Thần Quân sơ kỳ xinh đẹp kia vọt vào mắng một câu, trực tiếp vươn tay ra định bắt lấy nữ nhân bị thương này.

Mặc dù nàng ta ra tay, nhưng nam tử Thế Giới Thần sơ kỳ đi bên cạnh nàng lại mở rộng lĩnh vực của mình ra, lĩnh vực không chút kiêng kị khóa chặt nữ tử tán tu bị thương kia.

TRong mắt nữ nhân bị thương này đều là tuyệt vọng, “Các ngươi không biết xấu hổ, ngang nhiên cướp đồ của ta, dựa vào cái gì chứ?”

Mặc dù đang nói chuyện, nàng vẫn đánh một quyền đánh về phía nữ nhân xinh đẹp kia.

Sau đó nữ tử bị thương ngây ngẩn cả người, vừa rồi nàng rõ ràng đã bị lĩnh vực của đối phương trói chặt, vì sao một quyền này vẫn đánh ra đơn giản như vậy?

Nữ tử xinh đẹp kia biết rõ khi mình ra tay, đồng bọn nhất định sẽ dùng lĩnh vực ngăn chặn đối phương, cho nên khi ra tay cũng vô cùng tùy tiện. Nhưng nàng ta không ngờ được rằng, đối phương lại có thể ra tay, không những có thể ra tay, một quyền này còn vừa hay đánh vào trên tay của nàng ta.

Răng rắc! Tiếng xương tay bị đánh gãy truyền đến, nữ tử xinh đẹp này bị nữ tử bị thương kia đánh bay ra ngoài, ngã ngồi ngay cạnh cửa.

Nam tu Thế Giới Thần sơ kỳ kia nhìn về phía Lam Tiểu Bố, vừa rồi lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã khóa lĩnh vực của hắn ta lại, hắn ta đương nhiên nhận ra. Nếu không thì đồng bạn của hắn ta cũng không thể bị thương như vậy.

“Đạo hữu có ý gì vậy? Ta là đệ tử của Uẩn Thần đạo. CHuyện này không liên quan gì đến đạo hữu, vì sao đạo hữu lại muốn nhúng tay vào?” Nam tu nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta cảm thấy tu vi của Lam Tiểu Bố hình như còn cao hơn hắn ta, nếu không thì không thể nào trói buộc lĩnh vực của hắn ta.

Lam Tiểu Bố đứng lên, “Có ý gì à? Ngươi ra tay với bằng hữu của ta, ngươi còn hỏi ta là có ý gì à?”

Nữ tử bị thương kia mừng rỡ vô cùng, nàng không ngờ Lam Tiểu Bố lại nghĩa khí như vậy. Trước đó nàng chỉ thuận miệng gợi ý một câu mà thôi, trên thưc tế nàng và Lam Tiểu Bố chỉ là người qua đường mà thôi. Chỉ một người qua đường, lại không quan tâm đến chuyện đắc tội với đệ tử Uẩn Thần đạo để giúp nàng, đây chính là ân tình cực lớn.

Nghĩ đến đây, nàng nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tán tu Thôi Hạnh Lan, đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.”

“Nàng là bằng hữu của ngươi?” Nam tử khẽ nhíu mày, hắn ta mơ hồ cảm thấy Lam Tiểu Bố đang nói láo.

Không chờ hắn ta nói chuyện, nữ tử xinh đẹp bị gãy xương tay kia đã kêu lên. “Đệ tử Uẩn Thần đạo ta dễ ức hiếp lắm sao? Trước đó rõ ràng là nàng ta cướp đồ của chúng ta. Ngươi cố tình ra mặt, là muốn đối nghịch với Uẩn Thần đạo chúng ta sao?”

Chương 1634 - Chương 1634; Bị phát hiện (2)

Nam tử nhíu mày càng sâu, lời này không phải là không thể nói, nhưng bây giờ vẫn chưa biết rõ lai lịch của Lam Tiểu Bố, nói lời này có chút sớm.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, nói với Thôi Hạnh Lan, “Hạnh Lan tỷ, ngươi nói một chút xem tình hình cụ thể như thế nào.”

Thậm chí không cần hỏi, Lam Tiểu Bố cũng biết một nam một nữ này đang bắt nạt người. Thôi Hạnh Lan có tu vi gì? Nàng sẽ chủ động đi khiêu khích một Thế Giới Thần sao? Nếu như Thôi Hạnh Lan có tính cách như vậy, thế thì đã không thể sống đến ngày hôm nay rồi.

Thôi Hạnh Lan lập tức nói, “Ta ở bên ngoài phát hiện một thứ có đẳng cấp rất có thể là thần linh thảo, lúc hái nó thì bọn bọn họ phát hiện, bọn hắn muốn cướp đồ của ta, ta bèn dùng một lá độn phù chạy thoát. Chính là như vậy, nhưng vẫn bị bọn hắn đánh trọng thương.”

Lam Tiểu Bố khẳng định Thôi Hạnh Lan không chỉ tìm được một gốc thần linh thảo, mà tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp, nếu không thì đã không có loại chuyện này. Nếu là thần linh thảo bình thường, Thôi Hạnh Lan nhất định đã đưa cho đối phương rồi. Cái thần linh thảo này đã đến cấp độ nàng tuyệt đối không dám đưa cho đối phương, chắc hẳn biết rõ sau khi đưa cho đối phương rồi, đối phương nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu.

“Ha ha, nếu ngươi đã muốn ra mặt, vậy chi bằng chúng ta dựa vào thực lực để nói chuyện đi.” Nam tu ha ha một tiếng, cầm phi kiếm đưa mấy đạo tin tức ra ngoài.

Cho dù Lam Tiểu Bố là đệ tử thánh môn đỉnh cấp, cũng không dám nói gì Uẩn Thần đạo hắn ta.

Lam Tiểu Bố lại đột nhiên biến sắc, hắn lập tức nói với Thôi Hạnh Lan, “Ngươi đi trước đi, ta ở chỗ này còn một số việc.”

Sắc mặt hắn thay đổi, không phải vì nam tu này là đệ tử của Uẩn Thần đạo, càng không phải vì gia hỏa này muốn cáo trạng gọi người đến giúp đỡ. Mà là vì trong phạm vi thần niệm của hắn nhìn thấy mấy tên đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo đang chặn bên ngoài phường thị, trong có còn có một tên gia hỏa mà hắn bắt được lúc trước, Kế Tán.

Nhìn thấy đám người này, thậm chí Lam Tiểu Bố không cần hỏi cũng biết bản thân mình đã bị bại lộ rồi. Sở dĩ bọn gia hỏa này còn chưa tiến vào trong, chỉ là muốn chặn hắn ở trong phường thị mà thôi. Nhiều nhất không quá một nén nhang, sẽ có cường giả đỉnh cấp đến đây.

Thôi Hạnh Lan biết với thực lực của mình ở chỗ này chẳng những không giúp được Lam Tiểu Bố, mà còn cản trở Lam Tiểu Bố. Nàng vội vàng lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Vậy ta đi trước, nơi này có một vài giới thiệu liên quan đến chuyện ngươi muốn biết.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố sẽ không chút do dự mà từ chối, nhưng mà sau khi nghe Thôi Hạnh Lan nói, hắn gật gật đầu cất chiếc nhẫn đi, sau đó truyền âm đến, “Người ta đối đầu, đều là cường giả thánh môn. Ngươi phải đi càng xa càng tốt, nếu không thì sẽ liên lụy đến ngươi.’

Thôi Hạnh Lan vẫn luôn là tán tu, đương nhiên biết lúc nào nên làm việc dứt khoát. Sau khi đưa chiếc nhẫn cho Lam Tiểu Bố, nàng nhanh chóng rời đi. Không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở, nàng cũng biết mình nhất định phải đi càng xa càng tốt. Cũng may bây giờ Trường Sinh Giới đang mở rộng ra ngoài, có rất nhiều chỗ để trốn tránh.

“Còn muốn chạy, đừng nằm mơ.” Nhìn thấy Thôi Hạnh Lan muốn chạy, nữ tu Thần Quân sơ kỳ kia lại vươn tay ra bắt lấy Thôi Hạnh

Lan, nàng ta tin rằng đồng bạn sẽ hỗ trợ. Còn chuyện để Thôi Hạnh Lan chạy đi trước mặt mình, nàng ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Chỉ là tay của nàng ta chỉ vừa mới duỗi ra, một đạo nhận mang đã xẹt qua không gian đánh tới.

Một đám sương máu nổ tung, nữ tu này trực tiếp bị xé thánh hai nửa, Nguyên Thần cũng không tràn ra ngoài.

“Ngươi dám giết…” Sắc mặt nam tu đại biến, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố to gan như vậy, dám công khai giết đệ tử Uẩn Thần đạo hắn.

Hắn ta chỉ nói được ba chữ, lại một đạo nhận mang khác đánh tới. Nam tử này vô cùng hoảng sợ, khí thế tử vong ập đến, hắn ta rất muốn xin tha, đáng tiếc không thể nói ra được một chữ nào. Một khắc sau, lại một đám sương máu nổ tung, hắn ta cũng bị Lam Tiểu Bố giết chết.

Sau khi đoán được thứ trên người Thôi Hạnh Lan không phải thứ tầm thường, Lam Tiểu Bố đã quyết định không để một nam một nữ này còn sống. Còn chuyện đắc tội với Uẩn Thần đạo, ha ha, hắn thật sự không để trong lòng. Ngay cả Thái Hàn Thánh Sơn, Trường Sinh Thánh Đạo và Vạn Đạo Thánh Môn hắn cũng đã đắc tội rồi, có thêm một Uẩn Thần đạo thì sao đâu chứ?

Người trong tức lâu đều vô cùng im lặng, Uẩn Thần đạo chính là thánh môn rất mạnh, bên trong thánh môn còn có nhất chuyển Thánh Nhân. Lam Tiểu Bố dám giết đệ tử của thánh môn cường đại như thế ở nơi này, lá gan quả thật không có biên giới. Hơn nữa có thể dễ dàng giết chết một Thế Giới Thần, có thể tưởng tượng Lam Tiểu Bố ít nhất cũng là một Thần Vương.

Thần niệm Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thôi Hạnh Lan, hắn nhìn thấy đệ tử Trường Sinh Thánh Đạo không chặn Thôi Hạnh Lan lại, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài phương thị.

Lần trước không giết chết Kế Tán, hôm nay vừa hay bù được một lần.

Còn về cường giả Trường Sinh Thánh Đạo, cho dù có là nhất chuyển Thánh Nhân đến đây, ít nhất cũng cần một nén nhang, thời gian một nén nhang này, không biết Luân Hồi Oa của hắn đã chạy bao xa.

“Lam Tiểu Bố, ngươi dừng lại…” Khi Kế Tán nói ra lời này, cảm thấy giọng nói của mình có chút run rẩy. Chuyện khiến hắn ta lo lắng nhất đã xảy ra, trước khi cường giả của Trường Sinh Thánh Đạo đến, Lam Tiểu Bố lại rời khỏi phường thị trước. Trên người Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Oa, nếu như bây giờ không chặn Lam Tiểu Bố lại, một khi để Lam Tiểu Bố rời đi, cường giả Trường Sinh Thánh Đạo có đến đây thì cũng đã chậm rồi.

Chương 1635 - Ngũ Tùng Châm.

Kế Tán lo lắng cũng không phải là bởi vi thực lực của Lam Tiểu Bố quá mạnh, trong mắt hắn ta, thực lực của bọn họ là có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố. Bên phía bọn hắn có một Hợp Thần cảnh, hai Thần Vương, hai Thế Giới Thần, chính bản thân hắn ta cũng là một Thần Vương. Loại thực lực này, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể đánh lui được.

Sau khi thiên địa ở Trường Sinh Giới dị biến, Kế Tán vốn có thiên phú kinh người, cộng thêm gia tộc hết sức ủng hộ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã vượt qua Thế Giới Thần, tấn cấp lên Thần Vương cảnh.

Điều hắn ta lo lắng nhất chính là Lam Tiểu Bố sẽ chạy thoát, ban đầu, Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát trong đợt vây bắt do Trường Sinh

Thánh Đạo, Thái Hàn Thánh Sơn và Vạn Đạo Thánh Môn liên thủ lại. Về sau tiến vào Đại Kính qua bích cốc cũng chạy trốn, có thể thấy được năng lực chạy trốn của Lam Tiểu Bố mạnh đến mức nào.

Chỉ cần bọn hắn ở chỗ này cản được Lam Tiểu Bố nửa nén hương, cường giả Trường Sinh Thánh Đạo có thể dùng độn phù đến đây. Sau đó phong ấn nơi này lại, bản lĩnh Lam Tiểu Bố có lớn bằng trời cũng không thể chạy được. Nhưng bọn hắn chỉ vừa mới đến nơi này, vừa phát tin tức ra, Lam Tiểu Bố đã ra khỏi phường thị, chuyện này xử lý như thế nào?

Ở trong Đại Kính qua bích cốc, có ít người biết được thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh. Đáng tiếc là, những người này đều không bị bắt được, trên cơ bản đều trốn đến những nơi hẻo lánh điên cuồng bế quan. Bị bắt lại, cũng đều ở Thái Hàn Thánh Sơn, không liên quan gì đến Trường Sinh Thánh Đạo. Cho nên trong cảm nhận của Kế Tán, thực lực của Lam Tiểu Bố vẫn còn như cũ.

Mấy đạo thần niệm không chút kiêng kỵ quét trên người Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố đã cải trang, nhưng trước những thần niệm này, hoàn toàn không có chút hiệu quả nào. Một tên Thần Vương trực tiếp nhào về phía Lam Tiểu Bố, hắn biết rõ, sau khi bắt được Lam Tiểu Bố thì sẽ có lợi ích lớn đến mức nào. Thứ trên người Lam Tiểu Bố, hắn không dám nghĩ, chỉ bằng ban thưởng của tông môn, cũng có thể giúp hắn lên thẳng mây xanh.

Lam Tiểu Bố cầm một thanh trường đao ra, hắn thầm nghĩ mình nhất định phải nghĩ cách luyện chế một món pháp bảo. Nếu không thì cầm trường đao không vừa tay.

Trường đao vạch ra một đạo đao mang, những người khác chỉ có thể nhìn thấy tia máu bắn ra từ đao mang màu trắng này, tên Thần

Vương này bị Lam Tiểu Bố bổ ra làm đôi. Từ xa nhìn lại, thật giống như tên Thần Vương này chủ động đón lấy đao mang từ Lam Tiểu Bố.

Kế Tán há hốc mồm, chỉ một đao có thể dễ dàng giết chết một Thần Vương, đây tuyệt đối không phải là chuyện Thần Vương có thể làm được.

Cảm nhận được thực lực cường hãn của Lam Tiểu Bố, tên tu sĩ Hợp Thần cảnh kia do dự một chút vẫn không tiến lên trước ra tay với Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố cũng lười để ý đến tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này, mà đi về phía Kế Tán, "Tiểu tử, lần trước chỉ bắt ngươi đi mà không giết ngươi, ngươi chẳng những không biết ơn, mà còn muốn vây giết ta, ngươi cũng khá lắm đấy…"

"Lam Đạo Quân, vấn đề này…" Kế Tán chỉ mới nói được mấy chữ, đã cảm thấy một luồng sát ý tử vong kinh khủng khóa chặt lấy hắn ta.

Mặt Kế Tán thay đổi, "Lam Đạo Quân, thả ta, Kế gia ta nhất định sẽ nghe theo ngươi…"

Một câu này còn chưa nói hết, trường đao Lam Tiểu Bố đã đánh qua mi tâm Kế Tán.

"Phốc!" HUyết quang nổ tung, Kế Tán dường như chẳng có chút năng lực phản kháng nào.

Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh kia hít một hơi thật sâu, hắn có thể khẳng định, mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn tên Hợp Thần cảnh vẫn chưa tiến lên này và những đệ tử khác của Trường Sinh Thánh Đạo đang đờ người đứng xung quanh, từ tốn nói, "Nếu như không muốn bán mạng cho Kế Tán cản ta, ta đề nghị các ngươi nhanh trốn đi. Trường Sinh Giới vô cùng mênh mông, sớm đi thì sớm còn mạng. Nếu không thì các ngươi cho rằng Kế gia sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?”

Nói xong câu này Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra, không gian chỉ dao động một chút, Luân Hồi Oa đã biến mất không còn tung tích.

Chỉ mấy Thần Vương và một Hợp Thần mà cũng muốn giữ hắn lại? Lúc trước Phác Hành Thánh Nhân cản hắn cũng bị hắn cướp đồ rồi chạy thoát.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh kia nhìn thấy Lam Tiểu Bố không ra tay với mình, trong lòng thở phào một hơi. Không cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở, hắn cũng nhanh chóng lấy pháp bảo phi hành của mình ra, đổi một hướng khác nhanh chóng bỏ chạy. Trường Sinh Giới bây giờ có rất nhiều cơ duyên, hắn ta cũng không phải người của năm gia tộc, hoàn toàn không cần trói bản thân mình vào Trường Sinh Thánh Đạo.

Mấy người còn sót lại, đều tự mình tìm một hướng riêng, nhanh chóng rời khỏi phường thị này.

Mấy người này sau khi rời đi không đến nửa nén hương, có mấy bóng người xuất hiện ngay cửa ra vào phường thị.

Máu tươi bên ngoài cửa ra vào phường thị vẫn còn, thi thể của Kế Tán và tên Thần Vương kia, Lam Tiểu Bố vẫn không hủy đi, đông một đoạn tây một đoạn ở bên ngoài phường thị.

“Lam Tiểu Bố…” Kế Tam Sa gầm lên một tiếng, hắn ta cũng vì Lam Tiểu Bố mới có thể đến đây.

Cho dù không thể thành công bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, một Ngụy Thánh như Kế Tam Sa vẫn vô cùng coi trọng Kế Tán. Không ngờ người vãn bối mà hắn ta vô cùng coi trọng này, lại phơi thây trước mắt hắn ta.

…

Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố vẫn còn đang điên cuồng độn gấp, nhưng mà lúc này, toàn bộ Trường Sinh Giới đều đều biết Lam Tiểu Bố đã đến dưới chân Bất Chu sơn. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn giết chết hai đệ tử Uẩn Thần đạo và hai đệ tử của Trường Sinh Thánh Đạo.

Khi Côn Vi Thái Hàn Thánh Sơn nghe được tin tức này, còn đang điên cuồng bố trí Hiện Hình Thần Trận. Nhưng hắn ta bố trí nhiều năm như vậy, Hiện Hình Thần Trận của hắn ta vẫn còn nằm trong phạm vi Trường Sinh Hải, thậm chí còn chưa ra ngoài phạm vi Trường Sinh Hải.

Chương 1636 - Ngũ Tùng Châm. (2)

Bây giờ nghe thấy Lam Tiểu Bố xuất hiện ở Bất Chu sơn, quả thật đã tát cho hắn ta một cái bạt tai. Rõ ràng, suy nghĩ của hắn ta đã thất bại. Xem Lam Tiểu Bố người ta đi, lúc ra ngoài hoàn toàn không dịch hình. Nếu như không phải vì ở phường thị Bất Chu sơn, có người dùng thần niệm nhìn ra được Lam Tiểu Bố đang cải trang, cho đến bây giờ, bọn hắn cũng không biết được Lam Tiểu Bố đã sớm rời khỏi Trường Sinh Hải, còn ở nơi này ngây ngốc bố trí Hiện Hình Thần Trận.

“Không cần bố trí Hiện Hình Thần Trận nữa, Lam Tiểu Bố xuất hiện ở Bất Chu sơn, Hiện Hình Thần Trận của chúng ta không dùng được với hắn.” Khi Côn Vi nói ra câu này, hầu như là đã nghiến răng nghiến lợi.

Chậm trễ thời gian dài như vậy, càng quan trọng hơn là, hắn ta đã tiêu hao một đống lớn vật liệu để bày trận. Kết quả chẳng bắt được một cái bóng nào, chuyện này cho dù là ai cũng không thể chấp nhận được.

“Hắn có thể phát hiện ra Hiện Hình Thần Trận của chúng ta?” Tin tức của Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn không linh thông bằng Côn Vi, cũng không biết Lam Tiểu Bố đến Bất Chu sơn như thế nào.

Côn Vi không thể nào nổi giận với Phương Chi Phàn, chỉ có thể hít một hơi thật sâu rồi nói, “Hắn không hề dịch hình, chỉ cải trang rồi đi đến Bất Chu sơn. Cho nên Hiện Hình Thần Trận của chúng ta, không dùng được với hắn.”

Cải trang và dịch hình khác nhau, tu sĩ cải trang, người ta dùng thần niệm chỉ cần quét qua là có thể nhận ra. Hết lần này đến lần khác, cái cải trang này, Hiện Hình Thần Trận không dùng được.

“Tên tiểu tử này quá gian trá, nhất định đã che giấu tung tích, lén lút đến Bất Chu sơn.”

Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Những năm qua, hắn cũng đã hi sinh khoảng thời gian tốt đẹp để tu luyện, ở Trường Sinh Hải chặn đường Lam Tiểu Bố. Bởi vì căn cứ vào suy tính của bọn hắn, cho dù như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng chưa rời khỏi Trường Sinh Hải.

Côn Vi hừ lạnh một tiếng, “Che giấu tung tích? Ha ha, hắn quang minh chính đại đến phường thị dưới chân núi Bất Chu sơn. Giống như là sợ người khác không biết vậy, còn ra tay giết chết hai tên đệ tử của Uẩn Thần đạo. Không chỉ như vậy, người Trường Sinh Thánh Đạo phái đi chặn đường hắn, cũng bị hắn giết mấy tên.

Lần này hắn ta không có ý định nghe Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn nữa, hắn ta nhất định phải phát động toàn bộ Thái Hàn Thánh Sơn bắt Lam Tiểu Bố.

Bây giờ nhiều người bắt Lam Tiểu Bố, một khi Lam Tiểu Bố bị thánh môn khác bắt đi, vậy thì không còn chuyện của Thái Hàn Thánh Sơn hắn ta rồi. Có thể nói hắn ta có thể bước vào cửu chuyển Thánh Nhân hay không, Lam Tiểu Bố chính là mấu chốt.

Hắn ta thật sự không hiểu nổi, một gia hỏa bị người truy nã khắp nơi, dựa vào đâu mà phách lối như vậy? Còn rêu rao khắp nơi như thế?

…

Ngồi trên Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố bỏ hết lớp cải trang trên người mình đi, cải trang đúng là không có tác dụng gì cả, thần niệm người khác quét một chút là sẽ phát hiện ra. Xem ra bản thân mình vẫn nên dịch hình, nhưng mà lúc dịch hình, phải cẩn thận Hiện Hình Thần Trận một chút.

Trường Sinh Giới vô cùng mênh mông, thậm chí còn đang liên tục mở rộng, hắn không tin CôN Vi có thể bố trí Hiện Hình Thần Trận ở khắp nơi. Cho dù Côn Vi là Thần TRận Vương đủ nhiều tài lực, không đến vạn năm thì cũng đừng hòng làm được. Vài vạn năm đã là đề cao rồi, có thể là mấy trăm vạn năm cũng chưa hoàn thành được.

Cho dù là vài vạn năm thì sao chứ, vài vạn năm đó, nếu như hắn còn không thể chứng đạo Thánh Nhân, ha ha, cái vị trí Đạo Quân này cũng không cần nữa rồi.

Luân Hồi Oa vẫn còn đang di chuyển, thần niệm Lam Tiểu Bố đã phá vỡ chiếc nhẫn Thôi Hạnh Lan đưa cho mình. Thôi Hạnh Lan rõ ràng biết nhìn mặt mà nói chuyện, biết hắn đến đây tìm bảo vật Bất Chu sơn. Cho nên trước khi đi nàng đã nói câu kia, chắc hẳn là đưa cho hắn ngọc giản giới thiệu về Bất Chu sơn.

Đây là chuẩn tắc sinh tồn cơ bản của một kẻ tán tu, hắn cũng đã từng trải qua. Cho dù bây giờ là Đạo Quân, bởi vì thực lực thấp, cũng quanh năm trong quá trình chạy trốn.

Mở chiếc nhẫn ra, bên trong có hai mảnh ngọc giản, Lam Tiểu Bố lấy một mảnh ngọc giản ra, lại kinh ngạc phát hiện có một cây ăn quả đang hơi khô héo…

KHông đúng, đây không phải cây ăn quả, trên cây này đạo vận lưu chuyển, rõ ràng là một gốc đạo quả.

Chẳng những là đạo quả, mà còn là đạo quả đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đặt cây đạo thụ này vào trong Trường Sinh Giới của mình.

Giờ phút này thần niệm Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rõ đây là cây đạo quả gì, đây là linh vật Tiên Thiên vô cùng trân quý, Ngũ Tùng Châm.

Đạo quả Ngũ Tùng Châm này có thể so sánh cùng với Nhân Sâm Quả nổi danh, Nhân Sâm Quả là của đại lão Trấn Nguyên tử.

Loại đồ quý giá này, nếu như nói Thôi Hạnh Lan không biết, chuyện đó tuyệt đối không thể, nhưng vì sao Thôi Hạnh Lan lại đưa thứ này cho hắn?

Lam Tiểu Bố nắm mảnh ngọc giản kia trong tay, thần niệm thẩm thấu vào, hắn lập tức nhìn thấy Lưu âm Thôi Hạnh Lan dùng thần niệm để lại.

“Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối, nếu như không có tiền bối cứu ta, ta nhất định sẽ bị người Uẩn Thần đạo giết chết. Cây Ngũ Tùng Châm này là một trong những linh vật Tiên Thiên phát hiện được trên Bất Chu sơn, lúc trước vì tranh đoạt cây Ngũ Tùng Châm này, đã vẫn lạc mất một tên nhất chuyển Thánh Nhân, sau đó gốc đạo quả Ngũ Tùng Châm này tự động ẩn mình đi, tất cả mọi người đều không lấy được.

Ta không ngờ ta sẽ lấy được gốc đạo quả Ngũ Tùng Châm này, trước đó hai tên đệ tử của Uẩn Thần đạo chính là muốn cướp đoạt Ngũ Tùng Châm. Ta biết loại bảo vật như Ngũ Tùng Châm này có nhận chủ, ta là tán tu nhiều năm như vậy, cũng có chút tự hiểu lấy mình. Ngũ Tùng Châm sẽ không nhận ta làm chủ. Nếu như tiền bối không có ý định giữ lại Ngũ Tùng Châm, ta đề nghị tiền bối hãy ném cây Ngũ Tùng Châm này đi. Ta lấy đi mười đạo quả trên cây Ngũ Tùng Châm này, còn nữa, ta nghi ngờ Ngũ Tùng Châm đã từng có người lấy được, thậm chí còn để lại ấn ký…”

Nhìn lại đạo quả bên trên Ngũ Tùng Châm, quả nhiên còn lại bốn mươi đạo quả. Trong tình huống bình thường, một lần Ngũ Tùng Châm sẽ ra năm mươi đạo quả, trên cơ bản đều là đạo quả Ngũ Hành. Thôi Hạnh Lan lấy đi mười quả, để lại ở đây bốn mươi quả.

Lam Tiểu Bố hiểu được, Thôi Hạnh Lan biết Ngũ Tùng Châm này là một củ khoai lang nóng bỏng tay, cho nên không dám giữ lại trên người. Nhưng mà nàng có thể để lại đây bốn mươi đạo quả, cho thấy rõ nàng không tham làm, hơn nữa còn có ơn tất báo. Đương nhiên còn có một khả năng khác, nếu như Lam Tiểu Bố bị bắt được, bốn mươi đạo quả còn lên trên Ngũ Tùng Châm này, Uẩn Thần đạo cũng sẽ không điên cuồng đuổi giết Thôi Hạnh Lan chỉ lấy mười đạo quả.

Chương 1637 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, bây giờ cây Ngũ Tùng Châm này đã rơi vào tay hắn, không người nào có thể lấy đi được. Lam Tiểu Bố trực tiếp tạo dựng mô hình kết cấu của Ngũ Tùng Châm, loại mô hình kết cấu này chỉ trong chớp mắt đã hình thành, trong khoảng thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã thông qua mô hình kết cấu tìm được một cái ấn ký thần niệm. Ấn ký này nhất định là do nhất chuyển Thánh Nhân trở lên hạ xuống, nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, chính hắn muốn tìm được ấn ký này chỉ sợ rất khó.

Cho dù có tìm được, muốn gỡ bỏ nó, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Lúc này Lam Tiểu Bố cũng vô cùng khâm phục Thôi Hạnh Lan, đổi thành người bình thường, nếu lấy được bảo vật đỉnh cấp như gốc đạo quả Ngũ Tùng Châm này, tuyệt đối sẽ không lấy ra. Trên thực tế nếu như Thôi Hạnh Lan không lấy cây Ngũ Tùng Châm này ra, không bao lâu nữa cũng nhất định sẽ bị người giết chết. Dù không bị người xử lý, cây Ngũ Tùng Châm này, Thôi Hạnh Lan cũng không có nơi để trồng. Bỏ vào trong nhẫn, cũng sẽ bị cường giả phát hiện ra. Ngũ Tùng Châm trong chiếc nhẫn, nhất định sẽ héo rút mà chết.

Thôi Hạnh Lan là một tán tu có thể sống được đến ngày hôm nay, hoàn toàn không phải là do may mắn. làm việc vô cùng quả quyết, nếu có đồ tốt, cũng biết nên lấy hay bỏ. Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có một điểm không bằng Thôi Hạnh Lan, lúc trước hắn vì cướp đoạt âm Dương Kính của Phác Hành Thánh Nhân, suýt chút nữa đã bỏ cả mạng của mình lại.

Nhưng mà trong họa có phúc, hắn có thể đi được đến ngày hôm nay, cũng vì có sức liều như thế. Cho dù như thế nào, sau này hắn vẫn phải học Thôi Hạnh Lan một chút, một vài chuyện có thể tránh thì cứ tránh đi, không cần phải lao ra.

Còn về vì sao Ngũ Tùng Châm lại tự bỏ trốn, đến bây giờ vẫn chưa bị bắt đi, chỉ có hai khả năng. Thứ nhất là loại linh vật Ngũ Tùng Châm này biết nhận chủ, biết được gia hỏa bắt được nó mặc dù là Thánh Nhân, nhưng không đáng để đi theo. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn đã che giấu ấn ký thần niệm của đối phương đi. Nhưng qua thời gian dài, nhất định sẽ vẫn bị phát hiện ra.

Còn có khả năng thứ hai chính là người lấy được Ngũ Tùng Châm đã bị một Thánh Nhân khác kiềm chế, cho nên không thể nào kịp thời quay về tìm Ngũ Tùng Châm.

Hoặc là đối phương biết, trên Ngũ Tùng Châm có ấn ký thần niệm của hắn, không cần lo lắng Ngũ Tùng Châm sẽ chạy xa. Nhưng mà đáng tiếc là gặp phải Lam Tiểu Bố hắn. Cho dù thủ đoạn ấn ký có mạnh đến đâu, vào tay Lam Tiểu Bố cũng có thể dễ dàng bị gỡ bỏ.

Lam Tiểu Bố mặc cho Luân Hồi Oa phi hành, hắn tiến vào trong Trường Sinh Giới của mình, có mô hình kết cấu giúp đỡ, chỉ ngắn ngủi một nén nhang, đã gỡ bỏ đạo ấn ký này đi.

Sau khi gỡ bỏ ấn ký, Lam Tiểu Bố không bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, cũng không phá hủy, mà dùng một cái hộp ngọc phong ấn lại, sau đó lấy ra một cái phi thuyền thần khí thượng phẩm, đặt hộp ngọc chứa ấn ký kia vào trong phi thuyền Thần Khí thượng phẩm, chọn bừa một hướng, ném ra một đống thần tinh và một cái Phi Hành thần trận để phi thuyền Thần Khí thượng phẩm này tự động phi hành.

Cho dù tên gia hỏa đã hạ ấn ký kia có rảnh tay, cũng đừng mong có thể lấy lại được đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm.

Ấn ký trên đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm đã bị Lam Tiểu Bố ném đi, Lam Tiểu Bố dứt khoát cắm hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm bên dưới Ngũ Tùng Châm, sau đó cho một ít Hỗn ĐỘn chi khí.

Ngũ Tùng Châm vốn đã có chút héo rút, sau khi cắm hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã tươi tốt lên, đứng song song với Đế Hưu Thụ, tăng thêm vô số sinh cơ cho Trường Sinh Giới của mình. Không chỉ như vậy, ngay cả quy tắc đạo vận bên trong cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Không tệ, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm hài lòng. Quả nhiên giúp người khác cũng chính là giúp mình, có đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm, tương lai khi hắn chứng đạo Thánh Nhân sẽ càng đơn giản hơn.

Lần nữa trở lại Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố lấy cái ngọc giản thứ hai ra. Trong ngọc giản này chính là giới thiệu về Bất Chu sơn.

Sau khi Bất Chu sơn xuất hiện ở Trường Sinh Giới, khắp núi đều là thần linh thảo đỉnh cấp và bảo vật thiên địa, đáng giá nhất rõ ràng chính là đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm. Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, Bất Chu sơn xuất hiện một gốc đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm, xem ra toàn thế giới đều biết. Kể từ đó, tương lai chỉ cần có đạo quả Ngũ Tùng Châm xuất hiện, vậy người khác có thể đoán được, gốc đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm này đang ở trong tay ai.

Nhưng mà dựa theo lời giới thiệu trong ngọc giản này, đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm đã bị giáo chủ Khoa Trần Thánh Nhân của Bất Chu Giáo lấy đi. Sau khi Bất Chu Giáo thành lập, lập tức không cho phép bất cứ người nào đến Bất Chu sơn tìm kiếm bảo vật, sau đó thì chính là đại chiến các đại thánh môn với Bất Chu Giáo.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không được chứng kiến trận đại chiến đó, nhưng có thể mơ hồ đoán được, những thánh môn này đại chiến với Bất Chu Giáo, chưa chắc đã là vì đạo quả Ngũ Tùng Châm.

Đáng tiếc ở đây không có hình ảnh ghi chép lại, ngọc giản chỉ giới thiệu, cuộc đại chiến Thánh Nhân đó, nhật nguyệt tối tăm, thiên địa biến sắc, vô số đệ tử Bất Chu Giáo bỏ mình, máu chảy thành sông…

Cất ngọc giản đi, Lam Tiểu Bố có chút bất đắc dĩ. Thực lực của hắn chỉ có thể đến dưới chân Bất Chu sơn đi một vòng, đừng nói đến Bất Chu sơn, ngay cả đi dạo một vòng dưới chân Bất Chu sơn, cũng bị người ta bao vây.

Hay là đến Vô Căn Thần Giới tìm Thần Nguyên Đan Hải trước, cho dù như thế nào, cũng phải bước vào cảnh giới CHuẩn Thánh trước. Thánh Nhân có cửu chuyển đã xuất hiện rồi, hắn có tên tuổi Đạo Quân, vậy mà chỉ mãi quanh quẩn ở Hợp Thần cảnh sơ kỳ, tu vi thật sự quá thấp..

…

Tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố càng ngày càng nhanh, tiến về nơi mà Diệp Bách Y nói. Việc xuyên qua đường hầm hư không khiến người khác lo lắng, nhưng hắn thì không, hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Khi Lam Tiểu Bố tiến về chỗ không gian có đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới, trong một hẻm núi sâu trong Bất Chu sơn, một tên nam tử mặt tím đột nhiên nổi giận gầm lên, tử khí toàn thân bộc phát.

“Phá cho ta!” Nam tử mặt tím gầm to, đạo vận quanh thân hầu như đã tạo thành thực chất, hai tay của hắn ta tiếp tục đánh ra từng đạo quỹ tích huyền ảo.

Chương 1638 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới. (2)

Oanh! Tựa như quy tắc gì đó bị vỡ vụn, một đóa hoa sen màu đen bị đánh bay, sau đó một tên nam tử ẩn trong đóa hoa sen này lập tức trốn vào trong hư không rồi biến mất.

Nam tử mặt tím nhìn chằm chằm nơi hoa sen màu đen biến mất, lạnh giọng nói, “Khoa Trần ta dễ bị trấn áp như vậy sao? Ngươi đợi đấy cho ta.”

Nam tử mặt tím này chính là giáo chủ Khoa Trần Thánh Nhân của Bất Chu Giáo, bây giờ đã là nhị chuyển Thánh Nhân. Nhưng mà sau khi hắn phá được phong ấn ra ngoài, không đuổi theo giết người đã phong ấn hắn, mà là cảm ứng phương hướng một chút, sau đó hóa thành một tia sáng biến mất.

Mấy ngày sau, tại một cánh đồng hoang, Khoa Trần Thánh Nhân đứng trên một cái phi thuyền Thần Khí thượng phẩm, trong tay cầm một cái hộp ngọc, dưới chân hắn ta còn có một thi thể.

Giờ phút này tay hắn ta đang run rẩy, đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm của hắn ta đã không còn. Bộ thi thể dưới chân hắn ta chỉ là một tên Thần Vương phát hiện ra phi thuyền này mà thôi. Chỉ là tên Thần Vương cướp phi thuyền này đã bị hắn ta giết, không có liên quan gì đến đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm.

Hắn ta thật sự không nghĩ ra, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, vì sao có người có thể gỡ bỏ được ấn ký thần niệm mà hắn ta đã để lại trên đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm được. Hắn ta là một nhị chuyển Thánh Nhân đó, nói cách khác, cho dù là một nhị chuyển Thánh Nhân khác gỡ bỏ ấn ký thần niệm của hắn ta, cũng cần phải mất một hai tháng. Mà đối phương dường như chưa cần đến nửa tháng đã làm được.

Đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm có ý nghĩa với mình như thế nào, Khoa Trần Thánh Nhân hiểu rất rõ. Bây giờ hắn ta đã bước vào nhị chuyển Thánh Nhân, nếu như muốn tiến thêm một bước, không có tài nguyên đỉnh cấp, vậy thì cần phải có vô số năm tháng tích lũy. Cũng may bây giờ hắn ta đang ở Bất Chu sơn, chỉ cần qua vô số năm tháng tích lũy, sớm muộn gì hắn ta cũng có thể bước vào tam chuyển Thánh Nhân. Nhưng tứ chuyển Thánh Nhân chỉ sợ không có bao nhiêu cơ hội.

Đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm không những có thể giúp hắn ta bước vào tứ chuyển Thánh Nhân, thậm chí có thể giúp hắn tấn cấp đến tầng thứ cao hơn. Bây giờ Ngũ Tùng Châm của hắn đã bị người khác cướp đi, thừa dịp khoảng thời gian ngắn ngủi khi hắn ta bị phong ấn mà cướp đi.

Cho dù là ai, dám cướp Ngũ Tùng Châm của hắn ta, nhất định phải lấy mạng ra bồi thường.

…

Tốc độ của Lam Tiểu Bố rất nhanh, cho dù khoảng cách có bao xa, Luân Hồi Oa của hắn cũng hơn xa thần khí phi hành khác.

Bốn tháng sau, Lam Tiểu Bố đứng ở một chỗ vách núi. Nơi này chính là nơi có đường hầm hư không mà Diệp Bách Y nói với hắn, nơi này có thể đến Vô Căn Thần Giới.

Nơi này không có người, Diệp Bách Y thậm chí còn chưa đến nơi này. Hắn cũng không nhìn thấy bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân, thậm chí không cảm nhận được ấn ký bọn người Thiển Kỳ Thánh Nhân để lại.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, có hai bóng người từ đằng xa đi tới, hình như cũng đi tới đây.

Ở bên dưới vách núi này, không gian dường như đang dao động, thần niệm Lam Tiểu Bố cẩn thận dò xét, dao động này có chút không giống với dao động quy tắc Không Gian, nhưng loại dao động này so với thông đạo không gian cũng không đúng. Thấy hai người kia sắp đến gần nơi này, Lam Tiểu Bố dứt khoát dịch hình thành một tán tu bình thường.

Hai người kia nhanh chóng đến trước mặt Lam Tiểu Bố, một nam một nữ, tu vi đều là cảnh giới Thần Vương. Nếu như không có pháp bảo đỉnh cấp, hai người này muốn thông qua đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới, sợ sẽ không dễ dàng gì.

“Vị đạo hữu này cho hỏi, ngươi cũng đi đến Vô Căn Thần Giới sao?” Người hỏi chính là nữ tử kia, cảnh giới Thần Vương hậu kỳ.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta nghe người ta nói ở đây có đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới, muốn đến thử vận may.”

Tân nam tu kia lập tức nói, “Trường Sinh Giới đang lúc vận may tăng vọt, lúc này đến Vô Căn Thần Giới được không bù nổi mất.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn nam tu trước mắt này, trong lòng tự nhủ, ta đến Vô Căn Thần Giới chính là được không bù nổi mất, các ngươi đi thì chính là tìm kiếm cơ duyên sao?

Tựa như cảm nhận được Lam Tiểu Bố không hiểu, nam tu nói chuyện nhanh chóng giải thích, “Chúng ta có nguyên nhân khác, không thể không đến Vô Căn Thần Giới.”

Lam Tiểu Bố hiểu ra, hai người này rất có thể là đang tránh né kẻ thù. Hơn nữa Trường Sinh Giới bây giờ đang tiếp tục mở rộng, có tránh né thù địch cũng không thể đến Vô Căn Thần Giới chứ? Trên thực tế hắn đắc tội với nhiều thánh môn như vậy, còn là một Đạo Quân, nếu như hắn thật sự muốn trốn, ở Trường Sinh Giới vẫn có thể tìm được chỗ trốn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề có hứng thú với những chuyện này, chỉ hỏi, “Ta nghe nói nơi này có vòng xoáy hư không có thể đến Vô Căn Thần Giới, nhưng ta đến nơi này đã một lúc lâu rồi, ngược lại chỉ nhìn thấy chút dao động không gian, không có vòng xoáy hư không nào cả.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, nữ tử kia vội vàng nói , “Đạo hữu chắc có lẽ không hiểu nhiều, Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới chắc chắn sẽ dung hợp với nhau. Thời gian dung hợp này dài đằng đẵng, bây giờ đường hầm hư không không được ổn định. Có lúc sẽ liên tục xuất hiện rất lâu, cũng có lúc phải chờ thật lâu mới có thể xuất hiện trong thời gian ngắn. Chỉ cần ở chỗ này chờ, vậy thì có thể chờ được.”

“Ai, chúng ta cũng là bất đắc dĩ. Loại đường hầm hư không không ổn định này, một khi đi vào có thể bị xé nát thành bã vụn bất cứ lúc nào, ngay cả luân hồi cũng không có cơ hôi.” Nam tu thở dài.

Chương 1639 - TRường Sinh Kích.

Nghe thấy đường hầm hư không này xuất hiện không cố định, Lam Tiểu Bố cũng không để ý, hắn dứt khoát ném một cái động phủ lâm thời ra, vừa tu luyện vừa chờ đợi đường hầm hư không xuất hiện.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiện tay ném một cái thần khí trung phẩm ra, còn là một pháp bảo động phủ, nữ tử kia kinh ngạc nhìn nam tu bên cạnh nói, “Thật là giàu có, tu vi của hắn chỉ sợ không thấp hơn chúng ta.”

Tu vi của Lam Tiểu Bố thế nào, bọn họ không nhìn ra, nhưng mà bọn hắn cho rằng thực lực của Lam Tiểu Bố không cao hơn bọn họ. Ở Trường Sinh Giới, có quá nhiều người che giấu tu vi. Chỗ tốt của việc che giấu tu vi, chính là người ta không rõ lá bài tẩy của ngươi, sẽ không tùy tiện ra tay với ngươi.

“Người này không đơn giản, chúng ta đi chỗ khác chờ thôi.” Nam tu cảnh giác truyền âm cho nữ tu, sau đó chủ động cách xa Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bố trí một cái Giám Sát Thần Trận, hắn không biết khi nào thì đường hầm không gian sẽ xuất hiện. bây giờ thời gian đối với hắn mà nói quá mức quý giá. Hắn muốn nhân khoảng thời gian chờ đợi đường hầm hư không này, xem thử có thể luyện chế Hỗn Độn Thiết Mẫu thành một thanh trường kích được hay không.

Thái Sơ Hằng Hỏa bây giờ là thần diễm cấp bảy, giờ phút này đang lơ lửng bên cạnh Khí Vận Chi Thụ trong thức hải. Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Thái Sơ Hằng Hỏa xuất hiện trong lòng bàn tay. Hỏa diễm lúc này đã hiện ra màu vàng nhạt, phía trên có bảy đạo văn màu tím. Cho dù hỏa diễm này là của Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận đưuọc năng lượng đáng sợ bên trong Thái Sơ Hằng Hỏa.

Lam Tiểu Bố không trực tiếp lấy Hỗn Độn Thiết Mẫu ra hòa tan, mà lấy Hỏa Bản Nguyên Tinh ra. Khi hắn ở Thần Vương đã tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa lên thần diễm cấp bảy, bây giờ đến cảnh giới Hợp Thần, có lẽ có thể cho Trường Sinh Giới tiến thêm một bước.

Hỏa Bản Nguyên Tinh vừa xuất hiện, ngọn lửa màu vàng Thái Sơ Hằng Hỏa lập tức tăng vọt, mấy đạo văn màu tím kia tựa như thủ ấn, trực tiếp cuốn Hỏa Bản Nguyên Tinh đi.

Bành! Hỏa diễm đột ngột bùng lên, hóa thành một ngọn núi lửa cao trăm trượng.

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng, khi thời gian trôi qua, hỏa diễm dường như càng ngày càng hưng phấn, cường độ hỏa diễm cũng càng ngày càng lớn. Nửa ngày sau, bên ngoài hỏa diễm đã có chín đạo văn màu tím.

Thần diễm cấp chín, Lam Tiểu Bố giật mình, lại cầm một viên Hỏa Bản Nguyên Tinh khác ném vào. Rất nhanh, viên Hỏa Bản Nguyên Tinh này đã bị Thái Sơ Hằng Hỏa cắn nuốt, chỉ là đạo văn màu tím lại tiếp tục rõ ràng hơn, chứ không tấn cấp một lần nữa.

Xem ra thần diễm cấp chín là cực hạn bây giờ hắn có thể làm được, muốn tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa, nhất định phải tìm kiếm vật liệu tấn cấp hỏa diễm có cấp bậc cao hơn. Cái này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, Hỏa Bản Nguyên Tinh đã là bảo vật đỉnh cấp. Cao hơn Hỏa Bản Nguyên Tinh là cấp độ gì? Chẳng là là Hỏa Bản Nguyên Châu?

Lam Tiểu Bố lấy Hỗn Độn Thiết Mẫu ra, vốn dĩ cho dù Thái Sơ Hằng Hỏa thiêu đốt như thế nào, Hỗn Độn Thiết Mẫu đều không có phản ứng, giờ phút này lại bắt đầu từ từ hòa tan khi bị Thái Sơ Hằng Hỏa nung nóng.

Cảm nhận tốc độ hòa tan cực kỳ chậm chạp của Hỗn Độn Thiết Mẫu, Lam Tiểu Bố thở dài, xem ra vẫn chưa được.

Loại tốc độ hòa tan chậm chạp này, muốn luyện chế được một cây trường kích cần phải mất bao nhiêu thời gian chứ? Bây giờ chuyện hắn có thể làm chỉ là rèn đúc đơn giản khối Hỗn Độn Thiết Mẫu này thành dáng vẻ một cây trường kích. Nếu không thì không biết cần bao nhiêu năm mới có thể luyện chế ra được cây trường kích mới.

Cũng may bản thân Hỗn Độn Thiết Mẫu đã là chí bảo luyện khí cao cấp nhất trong vũ trụ, cho dù hắn không thể nào khắc họa thần cấm, sau khi Hỗn Độn Thiết Mẫu hóa thành trường kích, cũng có thể hình thành nên cấm chế tự nhiên.

KHi Hỗn Độn Thiết Mẫu dần dần hóa thành hình dạng trường kích, Lam Tiểu Bố do dự một chút, lại lấy Đoạn Giới Tinh Kim và Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu ném vào.

Một tháng sau, khi dung hợp Đoạn Giới Tinh Kim và Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu vào trong trường kích, Lam Tiểu Bố lại bỏ thêm mấy giọt Hư Không Chỉ Thủy.

Lại nửa tháng trôi qua, trường kích cuối cùng cũng hoàn toàn hình thành. mặc dù bề ngoài tương đối xấu xí, nhưng miễn cưỡng có thể sử dụng. Lúc đầu Lam Tiểu Bố muốn bỏ thêm mấy viên Hỗn Độn Quy Tắc Tinh, một khi thêm Hỗn Độn Quy Tắc Tinh vào, thần thông từ trường kích đánh ra sẽ tự động mang theo quy tắc, tăng cường lĩnh vực của hắn thêm mấy phần. Nhưng mà cân nhắc đến chuyện đẳng cấp hỏa diễm của mình còn quá thấp, làm như vậy không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, Lam Tiểu Bố bèn từ bỏ ý nghĩa này.

Lam Tiểu Bố phun một ngụm máu lên trường kích, cho dù hình dáng trường kích tương đối xấu xí, sau khi hấp thu máu của Lam Tiểu Bố, lại phát ra âm Đạo. Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, tâm thần của hắn và trường kích đã hoàn toàn dung hợp với nhau.

Quả nhiên pháp bảo vẫn cần phải tự mình luyện chế mới được, Thất âm Kích kia hắn sử dụng thời gian dài như vậy, cũng không có tâm thần tương liên với hắn như vậy. Phải biết rằng, hắn còn luyện hóa Thất âm Kích.

Dùng Hỗn Độn Thiết Mẫu luyện chế trường kích, hắn hoàn toàn không cần luyện hóa, đã liên kết với tâm thần của hắn.

Nhìn trường kích một trượng hai trong tay, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đứng lên vạch ra mấy đạo kích hoa. Cho dù ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mấy đạo kích hoa này cũng khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được đã tạo thành một lĩnh vực sát thế nhàn nhạt, dường như mỗi một lần huy động, đều có thể kéo theo giới vực một phương. Nhìn trường kích trong tay một lần nữa, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Sau này cứ gọi ngươi là Trường Sinh Kích.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố muốn đặt tên nó là Đại Hoang Kích, nói thể nào thì cái tên Đại Hoang Kích này cũng vang dội hơn cái tên Trường Sinh Kích. Nhưng mà nghĩ đến mặc dù hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, nhưng Đại Hoang Thần Giới không phải do hắn diễn sinh ra, không có liên quan quá nhiều đến đạo của hắn.

Chương 1640 - TRường Sinh Kích. (2)

Ngược lại là Trường Sinh Quyết và Trường Sinh Giới có tương quan mật thiết với hắn, không thể nào chia cắt. Đã như vậy, không bằng gọi là Trường Sinh Kích.

Trường Sinh Kích dài một trượng hai, trên thực tế đã liên kết với tâm thần Lam Tiểu Bố, chờ tu vi của Lam Tiểu Bố tiến thêm một bước, đẳng cấp của Trường Sinh Kích tăng thêm một cấp độ, vậy thì Trường Sinh Kích có thể tùy ý biến hóa.

Lam Tiểu Bố quyết định chờ hắn tấn cấp lên Thánh Nhân, hỏa diễm cũng đạt đến cấp độ Thánh Diễm, sẽ thăng cấp Trường Sinh Kích một lần nữa.

Bề ngoài Trường Sinh Kích kém xa Thất âm Kích, toàn thân đen kịt, phía trên có mấy đạo văn màu vàng nhạt. Lam Tiểu Bố rõ ràng, cái đạo văn kia là do Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu mà hình thành.

Bàn về uy lực, trường kích này tuyệt đối phải mạnh hơn Thất âm Kích. Cho dù thế nào, trường kích này cũng sẽ không vì chính mình thi triển thần thông mà bị hủy đi lưỡi kích.

Đã luyện chế xong Trường Sinh Kích, không cần phải ở lại trong Vũ Trụ Duy Mô nữa. Trường Sinh Kích là do Hỗn Độn Thiết Mẫu luyện chế thành, cộng thêm Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu, Hư Không Chỉ Thủy và ĐOạn Giới Tinh Kim. Bởi vì dùng thần diễm luyện chế, nếu như vô tình gặp phải cường giả đỉnh cấp, vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Độn Thiết Mẫu. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm để ý, cường giả loại này ở Trường Sinh Giới rất nhiều, nhưng ở Vô Căn Thần Giới thì không có bao nhiêu. mà hắn, đang định đến Vô Căn Thần Giới tấn cấp CHuẩn Thánh.

Có thể ra ngoài, Lam Tiểu Bố thông qua Giám Sát Thần Trận, cảm ứng dao động bên dưới vách núi càng lúc càng kịch liệt. Mặc dù còn chưa đến, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, sđây là dấu hiệu trước khi đường hầm hư không kia xuất hiện.

Oanh! Một tiếng xé rách không gian đáng sợ truyền đến, một khắc sau, vùng không gian của Lam Tiểu Bố run rẩy kịch liệt. Cảm giác xé rách quy tắc đáng sợ đến ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được, thần nguyên va chạm nổ tung, mấy ngọn núi xa xa đều trực tiếp bị san bằng.

Đây là hai Chuẩn Thánh đang đánh nhau, Lam Tiểu Bố thầm than. Quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, cũng đã bắt đầu xuất hiện đại chiến có cường độ như vậy. Đại chiến Bất Chu sơn, hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng nhất định mạnh hơn cái này không chỉ mười lần. Có thể tưởng tượng được, một khi quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới hoàn thiện, chỉ sợ toàn bộ Trường Sinh Giới sẽ bị hủy trong đại chiến.

Thánh Nhân đó, đó là mục tiêu cực hạn mà mọi người theo đuổi. Nhưng sau khi thành Thánh Nhân rồi, lại tiếp tục đi phá hư quê hương sinh tồn của mọi người sao? Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, có lẽ, đây chính là nguyên nhân vì sao hắn muốn thành lập Đại Hoang Đạo ĐÌnh, trở thành Đạo Quân.

Ở trong địa bàn của ta, ngươi lại dám phách lối phá hoại, trực tiếp giết là được, nếu không thì ném vào vực sâu trấn áp… Đúng, Thông Thiên Trụ cũng cần phải tồn tại, dùng nó để trấn áp bọn gia hỏa này.

Cách Lam Tiểu Bố không xa là một nam một nữ kia, giờ phút này sắc mặt tái nhợt. Loại đại chiến cường giả này, chỉ cần dư âm của đạo vận đại chiến thôi cũng có thể dễ dàng giết chết hai Thần Vương nho nhỏ bọn hắn. Càng khiến hai người kinh hãi chính là, hai người đang đánh nhau này lại đang dần di chuyển về phía bọn họ.

Hai người muốn chạy đi, nhưng lại không biết phải chạy từ hướng nào. Lỡ như vừa hay lui về phía hai người này đánh nhau, vậy thì đồng nghĩa với việc càng chết nhanh hơn một chút. Bọn hắn theo bản năng nhìn về phía Lam Tiểu Bố, lại khiếp sợ phát hiện, Lam Tiểu Bố chẳng những không tránh né, mà còn nhìn chằm chằm hai người đang đánh nhau trong hư không.

Đây là muốn chết mà, loại cường giả đánh nhau này, ngươi chăm chú nhìn, đợi lát nữa khi đối phương không hài lòng sẽ tùy tiện ném một đạo nhận mang xé nát ngươi. Bọn hắn vẫn phải nhanh chạy thôi, nếu không sẽ liên lụy đến bọn hắn.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố chỉ muốn xem náo nhiệt, nhưng mà khi hắn nhìn thấy một trong hai người đó là người quen, trong lòng nhất thời bùng lên sát ý.

Nặc Nhất Sinh, lúc trước khi Khổng Phục Sinh dẫn hắn đến gặp Đại Nguyên Thánh Quân, gia hỏa này tự giới thiệu mình là đệ tử của Tam Oa Thánh Nhân, muốn cướp đi Luân Hồi Oa của hắn. Nếu như không phải có Khổng Phục Sinh ở bên cạnh hắn, gia hỏa này đã sớm giết hắn rồi.

Lúc ở Thiên Nhại, Tam Oa Thánh Nhân cũng không thể cướp đi Luân Hồi Oa của hắn, chỉ một người đệ tử mà cũng dám đến cướp đoạt. Hôm nay hắn gặp được, vừa hay tính toán hết nợ nần cũ.

Gia hỏa đối chiến với Nặc Nhất Sinh cũng là một Chuẩn Thánh, từ vết thương trên người hắn có thể thấy, hắn không phải là đối thủ của Nặc Nhất Sinh. Vết thương trên người chồng chất, nếu như không phải Nặc Nhất Sinh dây dưa kéo hắn lại, có lẽ hắn đã bỏ chạy.

Tựa như cảm nhận được Lam Tiểu Bố đang nhìn mình chằm chằm, điều này khiến Nặc Nhất Sinh vô cùng khó chịu, hắn vung tay đánh một cái nhận mang về phía Lam Tiểu Bố. Chỉ một con kiến hôi nho nhỏ, nhìn thấy Chuẩn Thánh đại chiến, không tránh đi mà còn chăm chú nhìn, muốn chết mà.

Lam Tiểu Bố bị chọc giận mà cười lên, tên vương bát đản này, hắn còn chưa ra tay mà đã chủ động trêu chọc đến hắn.

Lam Tiểu Bố hầu như không cần nhắc gì cả,, nắm lấy Trường Sinh Kích bước một bước vào hư không, Trường Sinh Kích cuốn theo một đạo kích mang phủ trời ngập đất đánh về phía Nặc Nhất Sinh.

Khi một kích này đánh ra, Lam Tiểu Bố đã biết hắn không phải Thôi Hạnh Lan. Nếu như đổi thành Thôi Hạnh Lan, biết rõ Nặc Nhất Sinh là người mà mình muốn giết, sợ cũng không ra tay.

Một nam một nữ đang đợi đường hầm hư không đến Vô Căn Thần Giới xuất hiện cùng với Lam Tiểu Bố đều sững người, loại đại chiến này mà còn dám chủ động gia nhập?

Chương 1641 - Phán đoán đào vong.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành một tán tu bình thường, Nặc Nhất Sinh không thể nào nhận ra hắn. Nhưng mà khi hắn ta nhìn thấy có người dám nhúng tay vào trận chiến giữa họ, trong lòng hừ lạnh, thật sự không biết sống chết mà.

Hắn ta đúng là một Chuẩn Thánh, nhưng nếu như cho rằng Chuẩn Thánh như hắn ta dễ đối phó, vậy thì chính là mắt bị mù rồi. Cho đến bây giờ, hắn ta đều chưa thi triển ra thực lực chân chính của mình, dưới Ngụy Thánh, Nặc Nhất Sinh hắn ta cho rằng không ai có thể ra tay với hắn ta.

Lam Tiểu Bố thấy rõ, gia hỏa đối địch với Nặc Nhất Sinh mặc dù là một Chuẩn Thánh, nhưng mà đã bị Nặc Nhất Sinh áp chế rất gắt gao. Vết thương trên người và lĩnh vực Chuẩn Thánh sắp bị xé nát hoàn toàn, đều biểu hiện rõ hắn có thể bị Nặc Nhất Sinh xử lý bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố tin tưởng, chỉ cần mình gia nhập vào trận chiến này, đối thủ của Nặc Nhất Sinh nhất định có thời gian hòa hoãn, sau đó cùng với hắn tấn công Nặc Nhất Sinh. Đừng nói là cón thêm một người giúp đỡ, cho dù chỉ có một mình, Lam Tiểu Bố cũng tin tưởng rằng hắn sẽ không sợ Nặc Nhất Sinh.

Trường Sinh Kích đã được luyện chế xong, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố thi triển ra, khi thần niệm câu thông với Trường Sinh Kích, đạo vận lưu chuyển, Lam Tiểu Bố cảm thấy dường như mình có thể cuốn lên toàn bộ sát thế trong vùng không gian này. Loại cảm giác này, thật sự rất đã ghiền.

Thật là lợi hại, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, so với Thất âm Kích, Trường Sinh Kích mới có thể phát huy ra được 120% thực lực của hắn.

Từng đạo kích mang màu đen vừa mới hình thành, thậm chí Lam Tiểu Bố còn chưa hoàn toàn xông vào vòng chiến, đã nhìn thấy đối thủ của Nặc Nhất Sinh đột nhiên tránh thoát trói buộc từ lĩnh vực của Nặc Nhất Sinh, cả người hóa thành một tia độn quang biến mất.

Trời ạ, tên vương bát đản này. Lam Tiểu Bố suýt nữa đã chửi ầm lên, tên vương bát đản này, vậy mà thừa dịp hắn đối phó với Nặc Nhất Sinh lại xoay người bỏ chạy, có cần mặt mũi nữa hay không vậy? Ông đây dù sao cũng đã giúp ngươi, vậy mà ngươi lại vứt người giúp ngươi lại một mình chạy trốn.

Nặc Nhất Sinh nhìn thấy đối thủ chạy trốn, vậy mà hắn ta không đuổi theo giết, lấy một cái nồi cực lớn đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Luân Hồi Oa, đây chính là một sản phẩm giả.

Nếu như không phải lo lắng Nặc Nhất Sinh chạy trốn, Lam Tiểu Bố thật sự muốn lấy Luân Hồi Oa thật ra choảng lại. Gia hỏa này tạo ra một cái nồi giả, cũng dám khoe khoang trước mặt hắn.

Trường Sinh Kích đã cuốn theo sát thế vô tận, Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi chính là, hắn có thể dễ dàng khống chế những sát thế này đánh về phía Nặc Nhất Sinh. Lĩnh vực sát thế từ Trường Sinh Kích hợp cùng với lĩnh vực Hợp Thần của Lam Tiểu Bố tăng cường cho nhau, sát thế bao trùm đến càng lúc càng nhiều, lĩnh vực cũng càng ngày càng cường đại.

“Hỗn Độn Thiết Mẫu?” Nặc Nhất Sinh cảm nhận được một loại khí thế đạo vận khai thiên tích địa, lập tức hắn ta hiểu ra, đây là Hỗn Độn Thiết Mẫu, hơn nữa còn là Hỗn Độn Thiết Mẫu còn chưa hoàn toàn hòa tan.

Không đúng, chẳng những có Hỗn Độn Thiết Mẫu, còn có… Là Hỗn

Độn Ngưng Đạo Châu…

Nặc Nhất Sinh cảm thấy tay mình đang run rẩy, hắn ta lại gặp được loại người ngu xuẩn này. Dùng một pháp bảo còn chưa hoàn toàn che lấp hơi thở Hỗn Độn từ Hỗn Độn Thiết Mẫu, không chỉ như vậy, bên trong cái Hỗn Độn Thiết Mẫu này còn có Hỗn Độn Ngưng Đạo Châu, quả thật là trời giúp hắn ta mà. Hắn ta vẫn luôn muốn bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, có bảo vật Hỗn Độn Thiết Mẫu này, tỷ lệ hắn ta trở thành nhất chuyển Thánh Nhân sẽ tăng thêm gấp mấy lần, thậm chí có thể nói rằng chắc chắn có thể tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân.

Có lẽ đối với toàn bộ người ở Trường Sinh Giới mà nói, sau khi quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới rõ ràng, mới biết được Thánh Nhân có cửu chuyển. Chỉ có hắn ta biết, Thánh Nhân cửu chuyển chỉ là một khái niệm mà thôi. Hơn nữa cửu chuyển Thánh Nhân mạnh hay yếu, cũng không phải dựa vào ngộ tính và cảm ngộ quy tắc thiên địa của mình để phán đoán. Nặc Nhất Sinh hắn ta sở dĩ cho đến bây giờ vẫn không tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân, cũng là do hắn muốn chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân mạnh nhất. Hỗn Độn Thiết Mẫu nhất định có thể giúp hắn đạt được thành tựu nhất chuyển, chờ tìm được Luân Hồi Oa rồi, hắn ta có thể trở thành nhị chuyển Thánh Nhân.

Với thành tựu nhị chuyển Thánh Nhân hắn ta có được nhờ vào Hỗn Độn Thiết Mẫu và Luân Hồi Oa, phóng mắt ra toàn bộ Trường Sinh Giới này, cũng không có người nào có thể so sánh với hắn ta.

KHông phải bởi vì hắn ta mạnh hơn người khác, mà là bởi vì hắn ta hiểu nhiều hơn người khác. Hắn ta có thể hiểu được nhiều như vậy, là bởi vì hắn ta có một sư tổ tốt, Luân Hồi Thánh Nhân.

Giờ phút này, cho dù có để Nặc Nhất Sinh đi, Nặc Nhất Sinh cũng sẽ không đi. Ngụy Luân Hồi Oa của hắn ta cuốn lên khí thế sát phạt mênh mông, biến vùng không gian này thành không gian Luân Hồi. Một khi không gian Luân Hồi thành hình, đạo vận Luân Hồi sẽ điên cuồng sinh sôi. Trong khoảng thời gian ngắn, vùng không gian này sẽ biến thành Luân Hồi đạo.

KHi khí thế từ Ngụy Luân Hồi Oa càng dâng lên cao, khí thế càn quét của Trường Sinh Kích bắt đầu chậm lại.

Cung âm Sát của Lam Tiểu Bố vẫn còn đang ấp ủ, thậm chí chỉ mới kích phát ra sát mang màu đen vô tận, những sát mang này còn chưa hoàn toàn hình thành đạo vận sát phạt, đã cảm thấy cả người mình bị một lực lượng không thể nào tránh thoát được trói chặt.

Từ nơi xa có một giọng nói đang kêu gọi hắn, đi luân hồi đi, sau khi luân hồi hắn sẽ có mọi thứ hắn cần.

Sát thế từ Cung âm Sát cuốn lên dần dần hạ xuống, đạo âm Cung âm Sát còn chưa hình thành đã bắt đầu mờ đi.

Không gian Luân Hồi hình thành bên trong Ngụy Luân Hồi Oa, trong mắt Lam Tiểu Bố hiện ra chút mê man, hắn tựa như có chút ngây ngốc, con mắt trợn lên nhìn Ngụy Luân Hồi Oa không ngừng xé mở sát thể từ Trường Sinh Kích đánh về phía hắn.

Chương 1642 - Phán đoán đào vong. (2)

Rầm rầm rầm! Đạo vận cuồng bạo đánh nát vùng không gian này, lúc đầu đạo vận Cung âm Sát không thua kém gì đối phương, bởi vì do chính Lam Tiểu Bố, bị Ngụy Luân Hồi Oa này xé thành mảnh vỡ đạo vận vô tận.

Khí Vận Chi Thụ trong thức hải điên cuồng xoay tròn, Lam Tiểu Bố giật nảy mình, tỉnh táo lại. Vừa rồi hắn lại bị đạo vận Luân Hồi của đối phương che mờ tâm trí, nếu như không có Khí Vận Chi Thụ, giờ phút này chỉ sợ hắn đã là đồ ăn trong nồi của người khác.

Tên vương bát đản này, trong lòng Lam Tiểu Bố mặc dù giận dữ, nhưng lại càng cảnh giác. Giờ phút này, ánh mắt của hắn vẫn còn mê man, nhưng đạo vận quanh thân lại vận chuyển nhanh hơn, từng đạo pháp tắc Thiết Cát đáng sợ trong chớp mắt đã ngưng tụ lại.

Cảm nhận được khí thế Thiết Cát trong không gian, Nặc Nhất Sinh cười lạnh, gương mặt có chút khó hiểu, trước đạo vận Luân Hồi của hắn ta, làm sao lại có loại khí thể xé rách đáng sợ này?

Không đợi Nặc Nhất Sinh tỉnh ngộ ra, vô số pháp tắc Thiết Cát đã ngưng luyện ra Đại Thiết Cát Thuật đánh ra.

Cạch! Một tiếng nứt vang truyền đến, Nặc Nhất Sinh biến sắc, người khác có khả năng phải thật lâu mới biết được đây là thần thông ĐẠi Thiết Cát, nhưng hắn ta lại biết được, đây tuyệt đối chính là thần thông Đại Thiết Cát. Nếu như thần thông đại đạo Luân Hồi của hắn ta thật sự có thể dễ dàng tạo dựng thông đạo Luân Hồi, tuyệt đối sẽ không e ngại Đại Thiết Cát Thuật. Nhưng thần thông Luân Hồi của hắn ta chỉ vừa mới nhập môn, Đại Thiết Cát Thuật của đối thủ tựa như đã thành hình…

Thông đạo Luân Hồi và không gian Luân Hồi được tạo dựng từ thần thông Luân Hồi bị Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố cắt đứt, một khắc sau, Cung âm Sát đột ngột bộc phát ra.

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Khí thế sát phạt chỉ trong chớp mắt xông thẳng lên tận trời, Nặc Nhất

Sinh cũng cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào, tựa như bị sát ý này khóa lại, không thể chặn lại được.

Oanh! Lĩnh vực sát phạt của NGụy Luân Hồi Oa bị Trường Sinh Kích xé mở, thần nguyên nổ tung trong hư không, không gian run rẩy liên tục.

Nặc Nhất Sinh biến sắc, nhưng hắn ta không muốn bỏ chạy. Cho dù là ĐẠi Thiết Cát Thuật hay là Trường Sinh Kích, với hắn ta mà nói đều là chí bảo có thể thay đổi cả đời.

Chỉ chưa đến nửa giây, Nặc Nhất Sinh vẫn còn chưa thu Ngụy Luân Hồi Oa lại phản kích, đã cảm nhận được mười mấy đạo châm mang đáng sợ đánh vào thức hải của hắn ta.

Đây là thủ đoạn công kích thần hồn? Nặc Nhất Sinh không dám ở lại nữa, cho dù muốn giết đối phương cũng không cần vội vã trong nhất thời.

Đáng tiếc hắn ta đã chậm một bước, khí thế sát phạt từ Cung âm Sát đã đạt đến đỉnh điểm, kích mang dài mấy vạn trượng xé rách ập đến, hoàn toàn xé rách lĩnh vực CHuẩn Thánh của Nặc Nhất Sinh.

Vùng không gian này hoàn toàn bao trùm trong đạo vật sát phạt của Cung âm Sát, Nặc Nhất Sinh biết mình mà không đi thì vĩnh viễn cũng không thể đi dược.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu, thức hải thần hồn bị thương, Nặc Nhất Sinh không chút do dự xông phá không gian bỏ chạy. Mặc dù đối phương đáng sợ, nhưng chỉ có thể khiến hắn ta trọng thương, còn chưa thể nào hoàn toàn khoá chặt không gian chặn hắn ta chạy trốn.

Hầu như ngay khi Nặc Nhất Sinh bỏ chạy, thân hình Lam Tiểu Bố cũng biến mất. Sau đó Lam Tiểu Bố đánh ra một quyền.

Khi Lam Tiểu Bố đánh ra một quyền này, quyền thế khiến xung quanh biến thành hư vô, khi sát thế từ một quyền này đạt đến mức lớn nhất, nơi quyền thế đánh tới đột ngột xuất hiện thêm một bóng người.

“Bành!” Người này giống như chủ động xuất hiện trước một quyền này của Lam Tiểu Bố, sau đó vừa hay bị một quyền này đánh trúng.

Sương máu nổ tung, Nặc Nhất Sinh đã mất đi nửa người hồn phi phách tán, hắn ta không ngờ đối thủ lại xảo trá như vậy. Thế mà có thể dự đoán trước phương hướng chạy trốn của hắn ta, dẫn đầu đánh một quyền vào không gian mà hắn ta chạy trốn, hắn ta vừa hay bị đánh trúng. Một quyền kia của đối phương, tương đương với việc hắn ta và đối phương hợp tác hoàn thành.

Có tức giận cũng không kịp, giờ phút này Nặc Nhất Sinh chỉ muốn bỏ chạy một lần nữa.

“Còn muốn chạy sao? Đừng có nằm mơ.” Nhìn thấy một quyền này của mình có hiệu quả, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố điên cuồng mở rộng ra ngoài. Đến loại tình trạng này, sao hắn có thể để Nặc Nhất Sinh chạy thoát được?

Vừa rồi hắn hoàn toàn chỉ là dựa vào vận may, hắn biết thực lực của mình đánh chính diện không thể làm gì được Nặc Nhất Sinh. Cho nên phán đoán đại khái phương vị mà Nặc Nhất Sinh muốn chạy trốn, hắn chủ động thuấn di đến đó, đấm ra một quyền.

Cách làm này, cơ hội thành công không quá lớn. Lỡ như phương hướng chạy trốn của Nặc Nhất Sinh vừa hay ngược lại phương hướng mà hắn phán đoán, vậy một quyền này của hắn đã đấm vào một khoảng không rồi.

Kết quả chứng minh hắn không đoán sai, Nặc Nhất Sinh thật sự bị hắn đánh trúng. Giờ phút này đạo vận của Nặc Nhất Sinh tán loạn, thân thể bị tàn phá, tuyệt đối không thể nào thoát khỏi lĩnh vực của hắn.

“Dừng tay, ta là Nặc Nhất Sinh, môn hạ của Luân Hồi Thánh Nhân, ngươi dám giết ta, sư tổ ta tuyệt đối…”

Nặc Nhất Sinh còn chưa nói hết lời, đã cảm thấy mi tâm mình tê rần, Trường Sinh Kích đã xuyên qua mi tâm của hắn ta.

“Lời kích cũ rích, có thấy phiền không thế.” Giọng nói của Lam Tiểu Bố và hơi thở tử vong cùng truyền đến, trong ý niệm của Nặc Nhất Sinh chỉ có hoảng sợ. Nhưng cái này vẫn chưa phải là kết thúc, hắn ta cảm thấy đối phương có thể nắm bắt được đạo vận của mình, từng đạo Pháp Tắc Không Gian thẩm thấu vào trong đầu của hắn ta.

Đây là đang định mở thế giới của hắn ta?

Nặc Nhất Sinh hoảng hốt, tuyệt đối không thể để cho đối phương mở thế giới của mình ra. Hắn ta điên cuồng muốn tự bạo bản thân và một tia hồn phách cuối cùng của mình, đáng tiếc là, bị lĩnh vực của Lam Tiểu Bố áp chế, ý thức của hắn ta dần dần trở nên mơ hồ. Ý nghĩ cuối cùng của hắn ta là tự cười chính mình, hắn ta là một người tu luyện Luân Hồi đạo, vậy mà cuối cùng lại không thể luân hồi.

Chương 1643 - Đạo không tại cửu chuyển.

Nặc Nhất Sinh nghĩ không sai, Lam Tiểu Bố đúng là muốn mở thế giới của hắn ta. Lam Tiểu Bố đã sớm có kinh nghiệm, Pháp tắc Không gian trong tay không ngừng đánh ra.

KHông gian xuất hiện dao động nhàn nhạt, Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng được vùng không gian ẩn chứa thế giới của Nặc Nhất Sinh. Giờ phút này, thủ quyết của Lam Tiểu Bố càng lúc càng nhanh, đạo vận lưu chuyển càng ngày càng rõ ràng.

Răng rắc! âm thanh Pháp Tắc Không Gian vỡ vụn truyền đến, lập tức có một thế giới u ám xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chậc lưỡi một cái, thế giới của gia hỏa này kém thế giới của mình nhiều lắm. Nhưng mà rất nhanh, Lam Tiểu Bố vô cùng mừng rỡ, bên trong thế giới này có cả đống tài liệu tốt, gần giống với thế giới của Thân Bất Thanh… Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị cuốn hết mọi thứ vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình lại nhìn thấy một bản đạo quyển nửa trắng nửa đen.

Đạo quyển tản ra hơi thở quy tắc Khai Thiên mênh mông, rõ ràng là không kém cỏi gì bất cứ một đạo quyển thần thông khai thiên nào trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Lam Tiểu Bố cuốn hết mọi thứ trong thế giới của Nặc Nhất Sinh đi, sau đó vươn tay cầm lấy bản đạo quyển này.

Đại đạo Luân Hồi? Lam Tiểu Bố lập tức vui mừng, đấy tuyệt đối là đồ tốt đỉnh cấp. Hắn thật không ngờ đại đạo Luân Hồi lại ở trong thế giới của Nặc Nhất Sinh, thứ này không phải của Luân Hồi Thánh Nhân sao?

Bất kể là của ai, đã rơi vào trong tay hắn, thứ này sẽ không còn là của người khác nữa.

Hai tên Thần Vương núp ở đằng xa nhìn đến ngây người, bọn hắn tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố xông lên, sau đó giết chết một tên cường giả CHuẩn Thánh. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn mở thế giới Chuẩn Thánh của tên kia ra. Đây tuyệt đối không phải là Chuẩn Thánh, mà là Thánh Nhân chân chính. Chỉ có nhất chuyển Thánh Nhân chân chính, mới có tư cách mở thế giới của một Chuẩn Thánh ra.

Giờ phút này cả người bọn họ đều run rẩy, bởi vì bọn hắn biết rất rõ tiếp theo bọn họ phải đối mặt với chuyện gì. Đổi thành bất cứ kẻ nào, cũng sẽ giết chết bọn hắn. Loại chuyện diệt khẩu này, vô cùng bình thường. Chỉ có thể trách bọn hắn vận may không tốt, gặp chuyện Thánh Nhân chém giết CHuẩn Thánh.

Lam Tiểu Bố đã chạm chân đến mặt đất, hắn không để ý đến một nam một nữ kia, bởi vì hắn nhìn thấy đường hầm hư không xuất hiện.

Lam Tiểu Bố không chút do dự xông về phía đường hầm hư không kia, lực lượng hư không cuồng bạo ập đến, Lam Tiểu Bố không lập tức tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, mà vừa vận chuyển Bất Tử Quyết rèn luyện thân thể, vừa đi dọc theo đường hầm hư không xông về phía trước. Chỉ cần có bất cứ nguy hiểm nào, hắn sẽ nhanh chóng tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Giờ phút này trong Vũ Trụ Duy Mô không còn bị ý chí của Trúc Duẫn quấy phá, cho dù thần niệm của hắn biến mất hết, hắn cũng có thể thông qua ý chí của mình tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố biến mất trong đường hầm hư không, nam tu kia mới thở dài một hơi.

Nữ tu cũng thở ra một hơi, “Không ngờ hắn lại là một Thánh Nhân, ta còn tưởng rằng tu vi của hắn không bằng chúng ta.”

Nam tu lắc đầu: “Nếu như ta đoán không sai, hắn nhiều nhất chỉ là một Chuẩn Thánh, còn chưa phải là Thánh Nhân.”

Đây là một loại trực giác, hoàn toàn không thể nào giải thích được.

“Đường hầm hư không xuất hiện rồi, chúng ta làm sao bây giờ?” Nữ tu nhìn nam tu.

Nam tu cắn răng một cái, trong mắt hiện lên sự quả quyết, “Chúng ta cũng đi vào thôi, ngay cả loại cường giả kia mà cũng có thể tiến vào đường hầm hư không, vì sao chúng ta không thể đi vào? Cùng lắm thì chết một lần mà thôi. Ở lại nơi này, cả ngày hoảng loạn, còn không bằng liều chết một lần.”

“ĐƯợc.” Nữ tu kiên định lên tiếng, hai người tự cầm ra một lá phù lục, sau đó dắt tay nhau vọt vào bên trong đường hầm hư không.

Có lẽ đối với bọn hắn mà nói, vừa rồi Lam Tiểu Bố không giết bọn họ diệt khẩu, cái mạng của bọn hắn xem như đã nhặt được rồi.

…

Vừa rồi khi tiến vào đường hầm hư không, Lam Tiểu Bố vẫn luôn cực kỳ cảnh giác. Hắn chẳng những chuẩn bị tiến vào Vũ Trụ Duy Mô bất cứ lúc nào, mà ngay cả Sinh tử Bộ cũng biến thành hộ giáp bảo vệ chính mình.

Bởi vì Diệp Bách Y nói đường hầm hư không cực kỳ nguy hiểm, một khi tiến vào, cơ hội sống sót rất nhỏ.

Thế nhưng một tháng trôi qua, trừ một chút dao động quy tắc Không Gian không ổn định ra, nguy hiểm lớn nhất chính là hư không sai chỗ và nhận mang hư không. Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vòng xoáy hư không, vòng xoáy hư không sẽ kéo người ta ra khỏi vùng hư không trong thông đạo này.

Nhưng mà những nguy hiểm này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thật sự không tính là gì cả. Một tháng sau, Lam Tiểu Bố không có tâm tình tiếp tục như vậy nữa. Hắn dứt khoát bố trí một cái giám sát Cảnh Kỳ Thần Trận, sau đó tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. Chỉ khi nào xuất hiện vòng xoáy hư không, hắn mới ra ngoài một chút.

Tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố không phải vì tu luyện, mà là vì muốn xem xét đồ của Nặc Nhất Sinh một chút. Đặc biệt là bản đạo quyển đại đạo Luân Hồi, xem như là thu hoạch lớn nhất của Lam Tiểu Bố.

Thần Linh mạch cực phẩm trong thế giới của Nặc Nhất Sinh không nhiều, chỉ có hai đầu. Thần Linh mạch thượng phẩm cũng chỉ có mấy đầu. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, trong thế giới này, trừ đại đạo Luân Hồi ra, một đống vật liệu đỉnh cấp mới là có giá trị nhất.

Còn về công pháp, trừ đại đạo Luân Hồi ra, những công pháp khác Lam Tiểu Bố thật sự không để vào mắt. Bây giờ đồ mà hắn cất giữ, không phải đạo quyển, thì chính là thần thông cấp bậc khai thiên.

Ngược lại là một cái thủy tinh cầu trong này khiến Lam Tiểu Bố chú ý đến, cái này hình như là Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.

Lam Tiểu Bố tùy ý kích phát thủy tinh cầu, hình ảnh xuất hiển õ ràng trước mặt Lam Tiểu Bố.

Chương 1644 - Đạo không tại cửu chuyển. (2)

“Sư tổ, ta không tìm được sư phụ, sư bá cũng không có tin tức. Nhưng mà sư tổ yên tâm, chỉ cần có tin tức của sư phụ ta, ta sẽ lập tức nói cho sư tổ, sau đó đi tìm sư phụ về đây.” Nói chuyện chính là Nặc Nhất Sinh, giọng điệu của hắn ta chẳng những kính cẩn, mà tư thái lại càng kính trọng hơn.

Trước mặt hắn là một nữ tử, dung mạo của nữ tử này cực kỳ thanh tú. Chỉ là quanh người nữ tử này có một lại đạo vận màu đỏ sậm bao bọc, hơi thở dường như vô cùng bất ổn. Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, nữ tử này bị thương, bị người dùng thần thông đỉnh cấp đánh trọng thương, còn bị đạo vận thần thông của người khác quấn thân.

Không đúng, Nặc Nhất Sinh gọi đối phương là sư tổ, chẳng lẽ nữ nhân này chính là Luân Hồi Thánh Nhân? Luân Hồi Thánh Nhân không phải là nam, mà là một nữ tử?

Chỉ là Luân Hồi Thánh Nhân là Thánh Nhân đỉnh cấp, ai có thể đánh Luân Hồi Thánh Nhân trọng thương?

“Ai, thật không ngờ có một ngày ta cần phải dùng đến Luân Hồi Oa…” Luân Hồi Thánh Nhân thở dài một tiếng, trong giọng nói dường như có chút không cam lòng.

“Sư tổ, ngươi yên tâm, ta nhất định có thể giúp ngươi tìm được sư phụ và sư bá của ta, bảo bọn họ mang theo Luân Hồi âm Dương Oa về đây. Ta nghe nói có một loại đạo quả, có thể ngăn chặn đạo vận TRớ Chú, ta đi tìm giúp ngươi.” Giọng điệu của Nặc Nhất Sinh chẳng những sợ hãi, mà còn có chút lo lắng.

Luân Hồi Thánh Nhân mỉm cười, “Ngươi nói chính là đạo quả Ngũ Tùng Châm trên cả Ngũ Hành Đạo Quả, đạo quả Ngũ Tùng Châm này sau khi khai thiên đã mất tích. Đây là một trong những đạo quả có linh tính lớn nhất, ngươi không cần đi tìm, hoàn toàn không thể tìm được. Hơn nữa, loại đạo quả thụ này mà có thể tìm được, vậy thì đâu đến lượt ngươi chứ?”

Nói đến đây, Luân Hồi Thánh Nhân dừng lại một chút, tư duy hình như đã chìm vào hồi ức xa xôi, qua một lúc lâu mới tiếp tục nói, “Ta chuẩn bị bế quan một khoảng thời gian, loại trừ đi đạo vận Trớ Chú. Tâm tính của ngươi không tệ, mặc dù tư chất hơi kém một chút, nhưng ta vẫn rất xem trọng ngươi. Trước đó ta đã nói cho ngươi về Luân Hồi đạo, bây giờ trước khi ta sắp bế quan, ngươi có gì cần hỏi thì trực tiếp hỏi đi.”

“Vâng, sư tổ, đạo quyển Luân Hồi là do khai thiên tích địa tạo ra sao? Có phải cũng có đạo vận đại đạo Luân Hồi vờn quanh?” Nặc Nhất Sinh kính cẩn hỏi.

Luân Hồi Thánh Nhân lấy một bản đạo quyển trắng đen đan xen ra, đạo quyền lơ lửng bên người nàng, sau đó nàng mới lên tiếng, “Đây chính là đạo quyển Luân Hồi, đạo vận Luân Hồi từ đạo quyển Luân Hồi, một khi không tu luyện đại đạo Luân Hồi thì không thể nào cảm nhận được. Bây giờ ngươi còn chưa nhập môn, muốn nhanh chóng cảm ngận được đạo vận LUân Hồi của Luân Hồi đạo, ít nhất phải đến cảnh giới Chuẩn Thánh.”

“Vâng, sư tổ. Ta từng nghe sư phụ nói, sau Chuẩn Thánh chính là Thánh Nhân, Thánh Nhân còn chia ra làm cửu chuyển…” Giọng điệu Nặc Nhất Sinh lại càng cung kính hơn.

Luân Hồi Thánh Nhân mỉm cười, bình tĩnh nói, “Cảm nhận được Thánh Nhân có cửu chuyển, chỉ là đại đạo không đủ mà thôi. Thánh Nhân có phải có cửu chuyển hay không, ở chỗ đạo chứ không phải ở chỗ cửu chuyển. Nếu như đại đạo của ngươi cho phép, ngươi có thể chứng đạo thập chuyển, thậm chí là thập nhất chuyển Thánh Nhân.”

“Vậy có phải thập chuyển Thánh Nhân còn mạnh hơn cửu chuyển Thánh Nhân?” Nặc Nhất Sinh lập tức hỏi.

Luân Hồi Thánh Nhân thở dài một tiếng, “Càng mạnh hơn? Vậy thì phải nhìn xem ngươi dùng cái gì để chứng đạo Thánh Nhân, mỗi một loại trợ vật dùng để chứng đạo. Nhất chuyển Thánh Nhân nổi danh so với nhất chuyển Thánh Nhân bình thường đâu chỉ cường đại thôi…”

Nặc Nhất Sinh kích động nói, “Sư tổ, ta hiểu rồi. Nói cách khác, nếu như sư phụ ta dựa vào Luân Hồi Oa chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, vậy nhất định so với nhất chuyển Thánh Nhân khác cường đại hơn một cấp độ? Hơn nữa sư phụ ta nếu như dựa vào Luân Hồi Oa chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, cũng có thể xưng là Luân Hồi Oa nhất chuyển Thánh Nhân? Đây chính là nổi danh sao?”

Luân Hồi Thánh Nhân lại thở dài một tiếng, “Ngươi nghĩ như vậy cũng không sai.”

Năng lực lĩnh ngộ của Lam Tiểu Bố mạnh hơn Nặc Nhất Sinh rất nhiều, hắn nhìn đến đây đã biết Nặc Nhất Sinh đã nghĩ sai.

Hắn lại trở nên kích động, nói vậy thì, hắn dựa vào ĐẠi Thiết Cát Thuật chứng đạo nhất chuyển rồi, chính là Thiết Cát Nhất CHuyển Thánh Đế, lại dùng Đại Hủy Diệt Thuật chứng đạo, đó chính là Hủy Diệt Nhị Chuyển Thánh Đế, sau dó là Vẫn Mệnh Tam Chuyển Thánh Đế, Trớ Chú Tứ Chuyển Thánh Đế…

Trên người hắn có rất nhiều thần thông khai thiên, trừ những thần thông khai thiên này, vận may cũng có thể chứng đạo nhất chuyển, bao gồm cả luân hồi, nhân quả, công đức, đạo tắc, nghiệp lực…

Có người chỉ dùng một loại trong đó, trực tiếp từ nhất chuyển chứng đạo đến cửu chuyển, cái này không tính là cửu chuyển Thánh Nhân nổi danh.

Nhìn bộ dáng kích động của Nặc Nhất Sinh, Luân Hồi Thánh Nhân tựa như có chút bất đắc dĩ, lại chủ động nói ra, “Dùng Linh Bảo chứng đạo cửu chuyển đương nhiên là được, nhưng trừ Linh Bảo ra, vận may, nhân quả các loại đều có thể chứng đạo bất cứ một tầng Thánh Nhân nào đó trong cửu chuyển. Còn có thần thông khai thiên, như ĐẠi TRớ CHú Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật các loại. Nhưng mà dùng đạo quyển thần thông chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, đạo quyển thần thông khai thiên sẽ hoàn toàn biến mất.”

Nặc Nhất Sinh đang quỳ trên mặt đất đột nhiên đứng lên, hắn ta cười tủm tỉm nói, “Sư tổ, ngươi có từng nghe nói loại độc đứng đầu khai thiên Khô Thánh Đằng chưa?”

Chương 1645 - Thánh Nhân không dễ chọc.

Luân Hồi Thánh Nhân biến sắc, nàng vừa định vươn tay ra, đã thấy đạo quyển Luân Hồi đang lơ lửng bên cạnh mình đã bị Nặc Nhất Sinh cuốn đi.

Luân Hồi Thánh Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Nặc Nhất Sinh, nàng chưa hề nói nhảm một chữ nào. Giờ phút này đạo vận trên người nàng đã bắt đầu tán loạn, cộng thêm đạo vận Trớ Chú trên người, giờ phút này nàng đã không có chút năng lực phản kháng nào. Cho dù là thông qua hình ảnh trong thủy tinh cầu, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được loại khí thế ăn mòn đạo tắc kia.

Nặc Nhất Sinh cầm đạo quyển Luân Hồi, tay có chút run rẩy, giấc mơ lấy được đạo quyển này, vậy mà đã thành sự thật.

“Vì sao không cầu xin thế? Có lẽ ta sẽ không giết ngươi.” Nặc Nhất Sinh hít vào một hơi, ép bản thân bình tĩnh lại, đồng thời bỏ đạo quyển Luân Hồi vào trong thế giới của mình…

Luân Hồi Thánh Nhân bình tĩnh nhìn Nặc Nhất Sinh, “Nói cho ta biết, làm sao ngươi có thể khiến ta cảm thấy ngươi không có ác ý? Còn nữa, làm sao mà ngươi có thể lấy được Khô Thánh Đằng? Loại vật này một giới chỉ có thể tìm được một gốc.”

Sau khi cảm thấy mình đã trúng độc Khô Thánh Đằng, Luân Hồi Thánh Nhân không hề làm gì cả. Có lẽ là biết loại độc này không thể giải, bất kỳ ai cũng không thể giải được.

Nặc Nhất Sinh cười ha ha, “Ta sẽ không nói cho ngươi, bởi vì ta biết ta chưa chắc có thể giết chết ngươi. Nhưng ta khẳng định, chờ qua một lần luân hồi rồi, ta đã vượt xa ngươi. Còn Khô Thánh Đằng, ta chỉ mới dùng nửa cây, Đại TRớ Chú Thuật đã giúp ta tiết kiệm được nửa cây.”

Luân Hồi Thánh Nhân mỉa mai nhìn Nặc Nhất Sinh, giọng điệu có chút khinh thường, “Lời nói thật có lẽ không dễ nghe, cho nên ta vẫn luôn nói dối ngươi. Nói thật, với tư chất của ngươi, chỉ sợ vĩnh viễn ngươi cũng không thể chứng được đại đạo, càng đừng nghĩ đến chuyện cảm ngộ được chân lý của đại đạo Luân Hồi. Ta nghĩ, ngươi rất nhanh sẽ hiểu rõ…”

Sau khi nói xong câu đó, cả người Luân Hồi Thánh Nhân chậm rãi tản mất, biến thành hư vô không còn tung tích.

Nặc Nhất Sinh thu hồi gương mặt tươi cười, hình ảnh đến đây là kết thúc.

Lam Tiểu Bố cất thủy tinh cầu đi, đồng thời cầm láy một cái hộp ngọc, hộp ngọc đã dùng cấm chế khóa lại. Lam Tiểu Bố chỉ cần mấy giây là đã có thể gỡ bỏ cấm chế, trong hộp ngọc này có chứa nửa cây Khô Thánh Đằng.

Có lẽ chính bản thân Nặc Nhất Sinh cũng biết, hắn ta không giết được Luân Hồi Thánh Nhân, cho nên điên cuồng muốn tăng tu vi của mình lên, muốn chờ đến lần tiếp theo khi Luân Hồi Thánh Nhân luân hồi, sẽ chặn đầu Luân Hồi Thánh Nhân.

ĐÁng tiếc là, hắn ta còn chưa chứng đạo Thánh Nhân, đã bị mình giết chết.

Lam Tiểu Bố lại đánh thêm mười mấy đạo cấm chế lên hộp ngọc đựng Khô Thánh Đằng, đồng thời cười lạnh. Hôm nay cho dù hắn không giết Nặc Nhất Sinh, tương lai Nặc Nhất Sinh cũng sẽ bị Luân Hồi Thánh Nhân giết chết.

Luân Hồi Thánh Nhân không hề nói sai, tên gia hỏa Nặc Nhất Sinh này đã đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, cho dù lấy được đạo quyển Luân Hồi về đại đạo Luân Hồi, cũng tuyệt đối không thể trở thành Luân Hồi Thánh Nhân thứ hai. Cũng giống như Minh Thường Tiêu, mặc dù lấy được ĐẠi TRớ Chú Thuật, nhưng mà muốn trở thành Trớ Chú Thánh Nhân, hắn còn kém rất xa.

Lam Tiểu Bố lại mở đạo quyển Luân Hồi ra, rất nhanh hắn đã bị hấp dẫn. Cái đạo quyển Luân Hồi này chẳng những là một quyển công pháp, mà cũng có thể xem là một đạo thần thông khai thiên.

Thần thông Luân Hồi đó, tương lai nhất định sẽ trở thành một phần tử trên con đường trở thành Thánh Nhân của hắn. Chờ sau khi hắn chứng đạo Thánh Nhân rồi, những đại thần thông này sẽ dần dần tiêu tán, trở thành một viên gạch xây đường cho Thánh Nhân hắn.

Lam Tiểu Bố thử thi triển thần thông Luân Hồi, nhưng mà đạo vận của hắn vừa mới bắt đầu tạo dựng thông đạo Luân Hồi, cả người như bị ném vào trong vực sâu vô tận, cả linh hồn đều trở nên trống rỗng và sụp đổ.

Lam Tiểu Bố kinh hãi, hắn nhanh chóng dừng tu luyện thần thông Luân Hồi.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố vẫn còn có chút kinh hoảng, nếu như hắn chậm lại một chút, có khi nào hắn đã hoàn toàn hóa thành một luồng đạo vận bên trong thông đạo Luân Hồi hay không? Đây là do đạo quyển Luân Hồi có vấn đề? Hay là do đạo hạnh của hắn quá nông cạn. Chắc là do tu vi của hắn quá thấp, xem ra muốn học được thần thông Luân Hồi, ít nhất hắn phải bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không đúng, hắn đã tiếp xúc với Pháp tắc Thời Gian. KHông chỉ như vậy, ĐẠi HỦy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, hắn đều đã tu luyện, thậm chí cả Đại Trớ Chú Thuật đã đánh Luân Hồi Thánh Nhân trọng thương, hắn cũng đang tu luyện. Đều không có loại tình huống đáng sợ như thế này, vì sao khi học thần thông Luân Hồi lại có tình huống như vậy?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của đạo quyển Luân Hồi, đồng thời phỏng chế một đạo quyển Luân Hồi mới.

Lần này có nguyên quyển để tham khảo, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng cực nhanh, chỉ một canh giờ, một bản đạo quyển Luân Hồi hoàn toàn mới đã xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cầm lấy đạo quyển đại đạo Luân Hồi, thần niệm lại thẩm thấu vào trong. Đạo vận Luân Hồi mênh mông vô tận trong chớp mắt ập đến, thời gian, không gian, từ sinh ra đến chết đi, lại từ cái chết mà sinh ra…

Đạo vận này vờn quanh người Lam Tiểu Bố, tựa như từ mức cực hạn này đến cái cực hạn khác, sinh sôi nảy nở không có điểm dừng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố đột nhiên vung tay cuốn lấy một luồng đạo vận, pháp tắc, đạo vận càn quét ra, trăm năm trôi đi. Thông đạo Luân Hồi phàm nhân đầu tiên, ở trong tay hắn có thể dễ dàng tạo dựng ra.

Hắn tùy tiện là có thể tạo dựng ra được thông đạo Luân Hồi phàm nhân, nói rõ môn thần thông này hắn đã nhập môn. Chỉ cần có thời gian, sớm muộn gì hắn cũng có thể tạo dựng ra được luân hồi của một Thánh Nhân. Vung tay ra, là có thể khống chế được sự luân hồi sinh tử của một Thánh Nhân.

Chương 1646 - Thánh Nhân không dễ chọc. (2)

KHông đúng, vì sao đạo quyển Luân Hồi mà Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra, hắn có thể học tập được, hơn nữa còn có thể thi triển ra thần thông Luân Hồi? Mà trước đó khi hắn cảm ngộ nguyên bản đạo quyển Luân Hồi, thì lại bị ném vào vực sâu? Thậm chí cả linh hồn cũng sắp bị tan biến?

Lam Tiểu Bố lật bản đạo quyển Luân Hồi lúc đầu ra, phát hiện bên trong đã trống rỗng. Nhưng mà trong đó có một luồng đạo vận bị Lam Tiểu Bố phát hiện ra, Lam Tiểu Bố tiện tay đánh ra mười mấy đạo cấm chế khóa luồng đạo vận này lại, sau đó dùng thần niệm dò xét.

“Nặc Nhất Sinh, ngươi chắc hẳn lại vì tạo dựng ra thông đạo Luân Hồi mà cống hiến mọi thứ nhỉ? Tư chất ngươi tầm thường, tâm cơ cũng tầm thường, vận may lại không tệ, lại có thể tìm được Khô Thánh Đằng. Nhưng mà chỉ như vậy mà muốn tính toán ta, ngươi còn kém xa lắm. Đáng tiếc ngươi không biết, ta vốn chuẩn bị luân hồi. Không chỉ là vì ĐẠi Trớ Chú Thuật, mà là vì ta muốn chứng đạo thất chuyển Luân Hồi Thánh Nhân. Từ nay về sau, linh hồn của ngươi cứ vĩnh viễn bị trấn áp trong đạo Luân Hồi của ta, ở trong đó mà trầm luân đi…”

Thật là lợi hại, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm sợ hãi.

May là hắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mọi quy tắc trong Vũ Trụ Duy Mô đều liên hệ với tâm thần của hắn. Nếu như hắn không ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mà ở bên ngoài cảm ngộ đại đạo Luân Hồi, nói không chừng đã thật sự bị Luân Hồi Thánh Nhân trấn áp bên trong đạo Luân Hồi rồi.

Những Thánh Nhân này đúng là giỏi tính toán, tên vương bát đản Nặc Nhất Sinh kia suýt chút nữa đã hại hắn.

Nhưng mà từ hôm nay trở đi, Luân Hồi Thánh Nhân chỉ có thể nghĩ đến đạo quyển Luân Hồi mà thôi, còn về chuyện lấy lại đạo quyển Luân Hồi một lần nữa, đừng có mà nằm mơ. Chờ hắn chứng đạo Thánh Nhân xong, đạo quyển Luân Hồi sẽ trở thành một nhất chuyển của hắn.

Còn nữa tương lai gặp được Luân Hồi Thánh Nhân, hắn nhất định phải cẩn thận, Luân Hồi Thánh Nhân chính là thông qua luân hồi gian nan nhất để chứng đạo, mạnh mẽ chứng đạo đến cảnh giới thất chuyển Thánh Nhân, cái này thật sự quá đáng sợ.

Sắp xếp lại tâm tình một chút, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhớ đến mình đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mà Vũ Trụ Duy Mô thì đang vượt qua đường hầm hư không. Đã trôi qua bao lâu rồi? TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, hắn ở trong Vũ Trụ Duy Mô cảm ngộ thần thông Luân Hồi, hoàn toàn quên mất trận pháp giám sát bên ngoài. Cho dù trận pháp có bị tác động đến, hắn cũng không thể kịp thời cảm nhận được.

Vũ Trụ Duy Mô tuyệt đối đừng nên bị cuốn vào trong vòng xoáy hư không, nếu như bị cuốn vào trong vòng xoáy hư không, chờ hắn quay lại Đại Hoang Thần Giới hoặc là Trường Sinh Giới, cũng không biết phải mất bao nhiêu năm.

Thần niệm nhanh chóng quét ra, Lam Tiểu Bố kinh ngạc phát hiện Vũ Trụ Duy Mô không còn ở trong đường hầm hư không nữa, nơi mà thần niệm dò xét đến, đều là những bộ phận thi thể.

Lam Tiểu Bố từ Vũ Trụ Duy Mô ra ngoài, thần niệm mở rộng ra, phản ứng đầu tiên chính là chỗ này chắc hẳn là Vô Căn Thần Giới, hắn không hề nhầm. Thứ hai là chỗ hắn đang đứng này trước đó không lâu vừa xảy ra một trận đại chiến, nói chính xác là một trận tu sĩ đại chiến.

Nhìn thi thể trên mặt đất, khoảng hơn mấy ngàn.

Những thi thể này chỉ cần có nhẫn đều bị lấy đi. Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, ngươi nói xem ngươi đã lấy nhẫn của người ta rồi, sao không chôn mấy thi thể này luôn được chứ, chuyện này thì tốn bao nhiêu sức lực đâu? Đừng tưởng rằng cường giả Thần giới không có ôn dịch, vũ trụ Đại Hoang có một vị Ôn Dịch Thần. Cho dù là Tiên Nhân hay Thần Nhân đều sẽ bị trúng chiêu.

Luân Hồi Thánh Nhân trước đó lợi hại như vậy, không phải cũng trúng độc sao? Mặc dù Luân Hồi Thánh Nhân trúng độc là do cố ý, nhưng mà độc đó Luân Hồi Thánh Nhân nhất định cũng không giải được.

Lam Tiểu Bố cảm nhận quy tắc thiên địa một chút, sau đó biết được Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới không khác gì nhau lắm, quy tắc thiên địa càng ngày càng hoàn thiện. Chỉ chờ đến lúc Vô Căn Thần Giới hoàn toàn dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, nguyên khí thiên địa cũng sẽ tăng vọt.

Thần niệm lại quét đến thi thể trên mặt đất, những thi thể này dường như không phải do đại chiến quân tu sĩ tạo thành, mà là đại chiến hai đại tông môn tạo thành.

Cho dù là xảy ra chuyện gì, Lam Tiểu Bố cũng dự định thuận tay chôn hết những người này đi.

Không đợi Lam Tiểu Bố đào ra một cái hố to, một bóng người đột nhiên lướt qua người Lam Tiểu Bố. Thần niệm Lam Tiểu Bố đã sớm phát hiện ra gia hỏa này, là một tu sĩ Hợp Thần cảnh.

KHi Lam Tiểu Bố đang định gọi đối phương lại, tu sĩ Hợp Thần cảnh này đột nhiên độn trở về, xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Đây là một gia hỏa có dáng người trung đẳng, tu vi ở Hợp Thần cảnh tầng bốn. Hợp Thần cảnh tầng bốn, ở Trường Sinh Giới cũng không là gì cả, nhưng mà ở Vô Căn Thần Giới, đã được tính là tu vi không tệ.

“Ngươi là người sống sót sau khi Thiên Phàm tông và Loan Hồn Thần Phủ sống mái với nhau? Ngươi là người tông môn nào?” Tu sĩ Hợp Thần cảnh này đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, đột nhiên hỏi.

Thiên Phàm tông? Loan Hồn Thần Phủ?

Cho đến giờ phút này, Lam Tiểu Bố mới biết được trong hai tông môn sống mái với nhau, có một tông môn tên là Thiên Phàm tông, Thiên Phàm tông hắn có biết đó, chính là tông môn mà Quan Hoan đại ca khai sáng.

KHông ngờ tông môn mà Quan Hoan đại ca khai sáng lại ở trong Vô Căn Thần Giới, hai tông môn này sống mái với nhau, không biết Quan Hoan đại ca có ở đó không. NHất định là không ở đây rồi, nếu như Quan Hoan ở đây, cần gì mà phải sống mái với nhau? Thực lực của Quan Hoan tuyệt đối đã đạt đến nhất chuyển Thánh Nhân, một vị nhất chuyển Thánh Nhân, ở nơi này tiêu diệt một cái tông môn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao, sao cần phải xảy ra chiến hỏa như vậy, thậm chí chết đi nhiều đệ tử như thế?

Có lẽ bây giờ tông chủ Thiên Phàm tông chính là đồ tử đồ tôn của Quan Hoan đại ca.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Ta là đệ tử Thiên Phàm tông.”

Chương 1647 - Vì di tích mà sống mái với nhau.

Tu sĩ Hợp Thần này xua tay, “Đây là di tích Thịnh Nguyên, muốn đến thần thành gần nhất, với tu vi của ngươi cũng mất một hai tháng. Ta chuẩn bị đến Niết Bàn thần thành, ta dẫn ngươi đi cùng.”

Rõ ràng không để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố là đệ tử tông môn nào, hắn ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Từ giọng điệu nói chuyện của hắn ta, cũng có thể thấy được, đây là một tu sĩ khá dễ nói chuyện, tính cách cũng xem như tốt.

Niết Bàn thần thành Lam Tiểu Bố đương nhiên có biết, bởi vì tông môn nổi danh nhất ở Vô Căn Thần Giới chính là Vô Căn học cung nằm ở Niết Bàn thần thành. Lần đầu tiên khi hắn đến Niết Bàn thần thành, Vô Căn học cung đã bị tông môn ám sát Ám Nguyệt Hà chiếm lấy. Vì xử lý tông chủ Khúc Bồng của Ám Nguyệt Hà, hắn đã bỏ ra rất nhiều sức lực…

Nếu như không phải cuối cùng Lưu Tinh ra tay phút cuối, hắn thật sự không thể giết được Khúc Bồng. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố đã biết, rất có thể Khúc Bồng không bị giết chết. Loại gia hỏa tu luyện Tinh Cầu Thuật này, nếu như dễ dàng bị xử lý như vậy, đã không thể trưởng thành đến trình độ như thế. Chẳng qua nếu như bây giờ mà hắn nhìn thấy Khúc Bồng, hắn nhất định phải xử lý gia hỏa này.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta cũng dự định đi Niết Bàn thần thành.”

Hắn không phải muốn đi Niết Bàn thần thành, hắn là muốn đến Niết Bàn thần thành mua một ít ngọc giản, tìm hiểu một chút về sự thay đổi của Vô Căn Thần Giới.

Theo Lam Tiểu Bố, khi thời gian trôi qua, chẳng những Vô Căn Thần Giới, Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới, chính những vị diện Thần giới còn lại, nói không chừng cuối cùng sẽ dung hợp lại với nhau, hình thành một Thần giới vô cùng mênh mông mới. Bất Chu sơn chính là một ví dụ, sau khi lạc vào trong vũ trụ mênh mông, cuối cùng vẫn dung hợp với Trường Sinh Giới.

Sau khi tìm hiểu những thay đổi của Vô Căn Thần Giới, Lam Tiểu Bố sẽ đến vực sâu Di Thần, hắn sẽ ở lại vực sâu Di Thần tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh mới ra ngoài. Nếu như hắn tu luyện đến CHuẩn Thánh tầng chín, CôN Vi vẫn chưa đến tìm hắn, hắn cũng sẽ chủ động đến Thái Hàn Thánh Sơn tìm CôN Vi.

Nhị chuyển Thánh Nhân thì trâu bò lắm sao?

“Rất tốt, vậy thì đi cùng ta đi, thuận tiện giúp ta một chuyện.” Tu sĩ Hợp Thần cười ha ha, tùy ý nói.

Lam Tiểu Bố có chút áy náy nói, “Thật xin lỗi, ta định một mình đến đó. Ta cũng không có thời gian giúp ngươi, chuyện ta cần làm khá nhiều.”

Tu sĩ Hợp Thần cảnh này sửng sốt, mặc dù Lam Tiểu Bố che giấu tu vi, nhưng mà đạo vận lưu chuyển thì cùng lắm chỉ là một Thần Quân mà thôi. Một tu sĩ Thần Quân nho nhỏ, mà cũng dám làm trái ý của cường giả Hợp Thần hắn ta.

Cũng may tính cách của hắn ta hiền hòa, không phải loại người tính toán chi li, thuận miệng nói, “Cũng không phải là đại ân gì cả, Niết Bàn thần thành có một hội giao dịch đại đạo, ta cần một người đi theo cùng. Nếu không khi người khác giao dịch đều có người đứng ra trao đổi, Đồ Hư Bình ta không có, vậy chẳng phải đã mất hết mặt mũi Đồ Hư Bình ta rồi sao?”

Sau khi nói xong, tựa như cảm thấy chuyện này đối với Lam Tiểu Bố cũng có chút chỗ tốt, lập tức cười he he, “Bây giờ tu vi của ngươi còn thấp, đi thấy chút việc đời cũng tốt, nghe nói trong hội giao dịch đại đạo kia còn có bảo vật Bản Nguyên xuất hiện. Hơn nữa, bây giờ Thiên Phàm tông có rất nhiều chuyện phiền phức, tốt nhất ngươi đừng nên trở về.”

Nếu như là những thứ khác, cho dù có là Hỗn Độn chi khí xuất hiện, Lam Tiểu Bố cũng lười đến đó. Nhưng mà nghe đến bảo vật Bản Nguyên, Lam Tiểu Bố lập tức muốn đi xem một chút.

Ở bên trong Trường Sinh Giới của hắn, bảo vật Bản Nguyên càng nhiều càng tốt.

“Đã như vậy, ta sẽ đi theo Đồ đạo hữu một chuyến.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền.

Ở Trường Sinh Giới, dám lấy bảo vật Bản Nguyên ra giao dịch, nhất định là Thánh Nhân. Mà ở Vô Căn Thần Giới, ngay cả Hợp Thần cảnh cũng có thể chạm đến bảo vật Bản Nguyên lấy ra giao dịch, đây chính là chỗ khác biệt.

“Đi thôi.” Đồ Hư Bình vung tay lấy ra một cái Thần khí phi hành thượng phẩm, mời Lam Tiểu Bố lên thuyền. Đối với chuyện Lam Tiểu Bố gọi hắn ta là đạo hữu, hắn ta không thèm để ý chút nào.

“Đạo hữu chờ một lát.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, vung tay đập ra một cái hố sâu, vung tay lên một cái, mấy ngàn thi thể tu sĩ bị vẫn lạc đều bị Lam Tiểu Bố cuốn vào trong hố sâu.

Đồ Hư Bình sửng sốt, lập tức gật đầu nói, “Ngươi là một tu sĩ không tệ.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Dù sa ta cũng là đệ tử của Thiên Phàm tông. Đây là chuyện ta nên làm.”

Đồ Hư Bình không giải thích, hắn ta nói Lam Tiểu Bố không tệ, cũng không phải vì Lam Tiểu Bố mai táng đệ tử Thiên Phàm tông. Mà là bởi vì Lam Tiểu Bố chẳng những mai táng đệ tử Thiên Phàm tông, mà còn mai táng cả đệ tử của đối thủ Loạn Hồn Thần Phủ.

“Cho dù có là Thần khí phi hành thượng phẩm của ta, đến Niết Bàn thần thành cũng phải mất hai ngày. Ngươi nói xem nếu như ngươi một mình tiến về Niết Bàn thần thành, vậy có phải sẽ mất một hai tháng hay không?” Sau khi Lam Tiểu Bố lên phi thuyền của mình, Đồ Hư Bình vừa khống chế phi thuyền bay thật nhanh, vừa bắt đầu đắc ý về phi thuyền của mình.

Trên thực tế ở Vô Căn Thần Giới, đừng nói là Thần KHí phi hành thượng phẩm, cho dù là thần KHí phi hành hạ phẩm, cũng là thứ vô cùng hút hàng.

“Đồ đạo hữu, ta muốn thỉnh giáo một chút. Trước đó người nói Thiên Phàm tông và Loan Hồn Thần Phủ sống mái với nhau, chính là vì di tích Thịnh Nguyên. Nhưng mà trước đó ta không hề nhìn thấy di tích Thịnh Nguyên, xung quanh chiến trường kia đều là một mảnh hoang vu, ở đâu ra di tích?” Lam Tiểu Bố vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của Thiên Phàm tông.

Chương 1648 - Vì di tích mà sống mái với nhau. (2)

Cho dù như thế nào, hắn và Quan Hoan cũng là bằng hữu, chờ có thời gian rảnh rỗi, tốt nhất là đến Thiên Phàm tông một chuyến. Cũng không thể nhìn thấy tông môn của lão đại ca gặp nạn mà mình đến xem một chút cũng không làm được chứ? Nếu như không phải bị người khác ức hiếp, vậy hắn sẽ xem như không có chuyện gì. Nếu như Thiên Phàm tông thật sự bị Loan Hồn Thần Phủ bắt nạt, vậy hắn sẽ thuận tay giúp một chút.

Đồ Hư Bình cười he he, “Ngươi đương nhiên là không thể thấy được rồi, di tích Thịnh Nguyên nằm ở trong lòng đất, hơn nữa còn có thần cấm tự nhiên cấp chín khóa lại, nhất định phải có hai lá trận kỳ mở trận. Mà hai lá trận kỳ mở thần trận này, một lá là Thiên Phàm tông lấy được, còn một lá do Loan Hồn Thần Phủ lấy được. Bọn hắn dẫn người đến nơi này, vốn dĩ định cùng nhau tiến vào di tích Thịnh Nguyên. Chỉ là không biết sau đó đã xảy ra vấn đề gì, hai bên lại ra tay đánh nhau, di tích Thịnh Nguyên đương nhiên là không thể vào được.”

Sau khi nói xong, Đồ Hư Bình mới cảm thấy không đúng, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi không phải là đệ tử của Thiên Phàm tông sao? Làm sao mà ngay cả chuyện này cũng không biết?”

Lam Tiểu Bố cười cười xấu hổ, “Thật ra ta có quen biết với tông chủ của Thiên Phàm tông, cho nên khi đạo hữu hỏi ta, ta mới thuận miệng nói rằng ta là đệ tử của Thiên Phàm tông. Trên thực tế, ta cũng chỉ vừa mới đến đó không lâu.”

Tính cách Đồ Hư Bình không tệ, hắn ta vẫn không để ý đến, chỉ cười ha ha một tiếng.

Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi, “Nếu như hai đại tông môn ra tay đánh nhau, phải có người còn sống sót chứ? Vì sao ngay cả thi thể của đệ tử tông môn mình cũng không thu dọn?”

Đồ Hư Bình lắc đầu, “Ta cũng không biết, ta cũng chỉ nghe người khác nói. Sau đó ta đi Niết Bàn thần thành, vừa hay đi qua chỗ này.”

Lam Tiểu Bố lại nói, “Nơi có thần cấm cấm chín khóa lại như di tích Thịnh Nguyên, cho dù trận kỳ mở thần trận của di tích đã bị Thiên Phàm tông và Loan Hồn Thần Phủ lấy được, chỉ sợ tông môn khác cũng sẽ không ngồi yên như vậy nhỉ?”

Di tích có thần cấm tự nhiên cấp chín, nếu như đồ vật bên trong mà tầm thường, vậy thì sẽ chẳng có ai tin.

“Không cần quản những chuyện này, chút tu vi đó của ngươi mà đi quản những chuyện này, chẳng khác nào đi tìm chết. Nếu như ngươi đã không phải là đệ tử của Thiên Phàm tông, vậy thì đừng nhắc đến Thiên Phàm tông nữa. Chờ đến hội giao dịch đại đạo xem náo nhiệt xong rồi, nên làm gì thì làm cái đó đi.” Đồ Hư Bình xua tay nói, không muốn tiếp tục thảo luận với Lam Tiểu Bố về vấn đề Thiên Phàm tông nữa. Có thể thấy được hắn ta cũng có chút tự hiểu lấy mình, mặc dù hắn ta là một Hợp Thần cảnh, những vẫn không có khả năng nhòm ngó đến di tích có thần cấm cấp chín kia.

…

Tốc độ Thần KHí phi hành thượng phẩm đối với Đồ Hư Bình là quá nhanh, Lam Tiểu Bố không chủ động khen vài câu, hắn ta lại không thể chịu được, thỉnh thoảng lại giới thiệu với Lam Tiểu Bố về phi thuyền của hắn ta. Nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái phi thuyền Thần Khí thượng phẩm này thật sự quá chậm chạp. Loại vật này, hắn đều tiện tay ném đi.

Nhàm chán ở trên phi thuyền chịu đựng hai ngày, lúc này phi thuyền mới đến bên ngoài Niết Bàn thần thành.

Bên ngoài Niết Bàn thần thành vẫn vô cùng náo nhiệt phồn hoa, hoàn toàn không nhìn ra nơi này đã từng bị Ám Nguyệt Hà khống chế.

“Đồ đạo hữu, Vô Căn học cung bên trong Niết Bàn thần thành như thế nào rồi?” Lam Tiểu Bố hỏi, sau khi hắn xử lý Khúc Bồng thì không quay lại Niết Bàn thần thành nữa, cho nên không hiểu rõ tình huống bên trong Niết Bàn thần thành lắm.

Đồ Hư Bình vừa đi về phía Niết Bàn thần thành, vừa thuận miệng nói, “Nghe nói trước kia Vô Căn học cung bị Ám Nguyệt Hà nắm trong tay. Về sau tông chủ Khúc Bồng của Ám Nguyệt Hà xảy ra một vài chuyện, một tên trưởng lão của Vô Căn học cung đứng ra nắm lại quyền khống chế. Bây giờ Vô Căn học cung cũng không tệ, là nơi mà rất nhiều tu sĩ cấp thấp đều muốn gia nhập…”

Lam Tiểu Bố biết đối với Đồ Hư Bình mà nói, đây là đang nói Vô Căn học cung tốt hơn Thiên Phàm tông một chút.

Tiến vào Niết Bàn thần thành, Đồ Hư Bình tăng nhanh tốc độ, chỉ nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố đã đi theo hắn ta đến Niết Bàn thương hội.

Niết Bàn thương hội chỉ có ba tầng, tầng thứ nhất là bộ phận thương lâu của thương hội, tầng thứ hai là sàn bán đấu giá của thương hội, tầng thứ ba mới là nơi diễn ra hội giao dịch đại đạo.

Đồ Hư Bình đi vào trong thương lâu, đưa lệnh bài khách quý của mình ra, lập tức có một nữ tu kiều mị đến dẫn đường. Có thể thấy được loại tu sĩ Hợp Thần như Đồ Hư Bình, đó chính là khách quý của Niết Bàn thương hội.

Nữ tu kiều mị dẫn Đồ Hư Bình và Lam Tiểu Bố tiến vào một cái trận môn hư không, sau đó lập tức xuất hiện ở trước cửa vào màu vàng óng ở lầu ba.

Đi vào cửa lớn, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một cái đại điện to lớn, giữa đại điện trống không, xung quanh là từng vòng chỗ ngồi, những chỗ ngồi này đã ngồi được một nửa.

Chương 1649 - Hỏa Bản Nguyên Châu.

Những người ở đây tu vi thấp nhất là Hợp Thần cảnh tầng một, thậm chí Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy có một tu sĩ là Chuẩn Thánh tầng một. Xem ra loại đại hội giao dịch đại đạo này, bậc cửa là Hợp Thần cảnh.

SAu lưng những người này đều có một tu sĩ có tu vi hơi thấp đi theo. Trên cơ bản là cấp độ Thần Quân và Thế Giới Thần. Nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, từ đạo vận dao động trên người là biết được những tu sĩ cấp thấp này, trên cơ bản đều là đệ tử môn hạ.

Đồ Hư Bình cũng thật là khôi hài, bản thân mình dẫn theo một người qua đường Giáp đến đây. Cũng may con người Đồ Hư Bình không đáng ghét, tính cách không tệ.

Đồ Hư Bình rõ ràng có quen biết với rất nhiều người, vừa tiến vào đã chào hỏi với mấy tu sĩ. Chào hỏi xong, hắn ta dẫn Lam Tiểu Bố đến một chỗ ngồi xuống.

Thấy Đồ Hư Bình ngồi xuống, Lam Tiểu Bố lập tức ngồi xuống vị trí cạnh Đồ Hư Bình.

Đồ Hư Bình sửng sốt, lập tức nói, “Ngươi không có chỗ ngồi, cứ đứng đằng sau ta đi, đợi lát nữa khi ta cần giao dịch với người khác, ngươi phụ trách trao đổi vật phẩm là được. Ngươi yên tâm, chờ kết thúc giao dịch, ta sẽ không để cho ngươi đi không một chuyến.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không có việc gì, bây giờ không phải vẫn còn có chỗ trống sao, ta tạm ngồi trước, đợi lát nữa có nhiều người rồi, ta sẽ nhường chỗ cho người khác.”

Dù sao thì hắn cũng là một tu sĩ Hợp Thần cảnh, mặc dù là Hợp Thần tầng một, nhưng cũng có đủ tư cách có chỗ ngồi.

Đồ Hư Bình vốn chính là một người dễ nói chuyện, nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói cũng có lý, cho nên không nói gì thêm nữa.

Sau khi ngồi xuống, Đồ Hư Bình ngẫu nhiên nói chuyện phiếm với tu sĩ xung quanh vài câu, nhưng không nói chuyện với Lam Tiểu Bố nữa. Lam Tiểu Bố nhắm mắt dưỡng thần, hắn muốn xem một chút bảo vật Bản Nguyên là gì.

Lại một ngày trôi qua, trong đại điện giao dịch đã có gần một trăm người, tu vi cao nhất là một tu sĩ có cảnh giới Chuẩn Thánh tầng sáu. Xem ra sau khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, Vô Căn Thần Giới cũng xuất hiện một đám cường giả.

Mỗi một chỗ ngồi trong đại điện giao dịch này đều vô cùng xa hoa, nói là chỗ ngồi, còn không bằng nói đây là một cái hồ sàng*cao cấp. Hơn một trăm người vào ngồi, vẫn không thể ngồi đầy. Cho nên Lam Tiểu Bố ngồi bên cạnh Đồ Hư Bình, cũng chẳng có ai đến nói nhảm.

(*theo Tự điển Phật học hồ sàng (胡床) là một loại ghế ngồi hình dáng giống ghế dựa hoặc ghế gấp hiện nay. Vốn do người Tây nhung (rợ ở phía tây Trung quốc) chế ra, nên gọi là Hồ sàng. Ghế có 2 loại: Bị cơ và Đơn cơ . Bị cơ gọi là Triệp ỷ (ghế gấp); Đơn cơ gọi là Hồ sàng, tức chỉ cho Thiền sàng. Theo sách Phong tục thông chép, thì vua Linh đế nhà Hán rất thích vật dụng của người Hồ, nên ở kinh đô có rất nhiều Hồ sàng. Lại theo sách Phụ vận hải chép, thì vua Mục tông nhà Đường đổi Hồ sàng gọi là Thằng sàng (giường dây).)

(*theo Tự điển Phật học hồ sàng (胡床) là một loại ghế ngồi hình dáng giống ghế dựa hoặc ghế gấp hiện nay. Vốn do người Tây nhung (rợ ở phía tây Trung quốc) chế ra, nên gọi là Hồ sàng. Ghế có 2 loại: Bị cơ và Đơn cơ . Bị cơ gọi là Triệp ỷ (ghế gấp); Đơn cơ gọi là Hồ sàng, tức chỉ cho Thiền sàng. Theo sách Phong tục thông chép, thì vua Linh đế nhà Hán rất thích vật dụng của người Hồ, nên ở kinh đô có rất nhiều Hồ sàng. Lại theo sách Phụ vận hải chép, thì vua Mục tông nhà Đường đổi Hồ sàng gọi là Thằng sàng (giường dây).)

Một tên nam tử gầy yếu đứng dậy, "Các vị đạo hữu, đây là lần thứ sáu tổ chức hội giao dịch đại đạo của Niết Bàn thương hội ta. Năm hội giao dịch trước đó, mặc dù có một vài chuyện không thoải mái xảy ra, nhưng mà nhìn chung vẫn khiến tất cả mọi người hài lòng. Những người đang ngồi đây cũng không phải lần đầu tiên đến, quy củ là gì ta cũng không cần nói, mọi người đều hiểu rõ. Để không làm chậm trễ thời gian của mọi người, hội giao dịch đại đạo bây giờ bắt đầu. Hội giao dịch đại đạo lần này sẽ có những bảo vật nào, trong lòng mọi người đã đã biết đại khái. Là người quản lý nơi này, chúng ta vẫn trích ba phần trăm."

Sau khi dứt lời, giữa đại điện xuất hiện một cái bàn bạch ngọc, Lam Tiểu Bố đoán, cái bàn này chắc dùng để giao dịch đồ vật.

Sau khi nam tử gầy yếu này nói xong thì ngồi xuống, sau đó một nữ tử Hợp Thần cảnh tầng năm ở bên cạnh hắn đứng lên nói, "Hôm nay để Bành Di ta tung gạch nhử ngọc."

Lúc nói chuyện, Bành Di lấy một cái hộp ngọc ra. Mở hộp ngọc ra, mùi hương nhàn nhạt tản mát ra ngoài, tất cả mọi người lập tức nhìn thấy một loại quả màu lam nằm trong hộp ngọc.

Lam Tiểu Bố vừa nhìn thấy đã nhận ra, đây là Lôi Uẩn Thần Đạo

Quả, loại đạo quả này có giá trị không thấp, hơn nữa rất khó có được. Bởi vì trong đạo quả này ấp ủ quy tắc Lôi hệ, đối với tu sĩ có Lôi linh căn hoặc là tu luyện thần thông hệ Lôi mà nói, đạo quả này có thể nói là chí bảo.

Sau khi phô bày đạo quả xong, Bành Di cũng không báo giá, mà nhìn về phía nam tử gầy yếu của thương hôi.

Nam tử gầy yếu này bình tĩnh nói ra, “Đây là Lôi Uẩn Thần Đạo Quả, giá trị rất cao, định giá 5 triệu thần tinh thượng phẩm. Sau khi giao dịch thành công, thu 150.000 thần tinh thượng phẩm.”

Cái Lôi Uẩn Thần Đạo Quả này giá trị tuyệt đối không chỉ 5 triệu thần tinh thượng phẩm, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu được. Nam tử gầy yếu này đại diện cho thương hội, tùy tiện nói giá cả, chỉ là vì nói cho Bành Di, một khi giao dịch thành công, Bành Di chỉ cần giao nộp tiền thuế mà thôi. Còn tiền thuế nhiều ít như thế nào, hoàn toàn là do phía thương hội khống chế. ĐƯơng nhiên, nếu như thương hội định giá quá cao, người ta có thể lựa chọn không giao dịch.

Bành Di chờ nam tử gầy yếu của thương hội này định giá xong, mới lên tiếng, “Ta hy vọng có thể giao dịch được đạo quả tương tự thuộc tính Thủy, hoặc là Thần Linh mạch đỉnh cấp.”

“Ta ra một đầu Thần Linh mạch hạ phẩm, cộng thêm 5 triệu thần tinh thượng phẩm.” Quả nhiên người đầu tiên ra giá đã cao hơn xa định giá của thương hội.

Bành Di không nói gì, rõ ràng không hài lòng về cái giá này.

“Ta bỏ ra một quả Khuyết Hoàn Thiên Quả.” Lại có người báo giá.

Khuyết Hoàn Thiên Quả, Lam Tiểu Bố cũng biết, cái này quả thật là đạo quả thuộc tính Thủy, ẩn chứa quy tắc thuộc tính Thủy, nhưng mà giá trị của Khuyết Hoàn Thiên Quả so với Lôi Uẩn Thần Đạo Quả thấp hơn một đẳng cấp lớn.

Bành Di khẽ nhíu mày, một hồi lâu mới lên tiếng, “Một cái Khuyết Hoàn Thiên Quả và 2 triệu thần tinh thượng phẩm.”

Chương 1650 - Hỏa Bản Nguyên Châu. (2)

“Được, thành giao.” Người báo giá Khuyết Hoàn Thiên Quả này không chút do dự đồng ý với yêu cầu của Bành Di.

Hai bên lập tức tự mình phái đệ tử ra, hai đệ tử này đứng đến chỗ bàn ngọc giữa đại điện nộp vật phẩm giao dich. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, không thể nào gian lận.

Người thứ hai đứng ra giao dịch chính là tu sĩ Hợp Thần sơ kỳ, thứ hắn lấy ra chính là một món Công Kích Thần Khí bán cực phẩm, hắn cần chính là Thần Linh mạch thượng phẩm.

Mặc dù những thứ này Lam Tiểu Bố chướng mắt, nhưng mà Công Kích Thần KHí bán cực phẩm ở chỗ này rõ ràng rất được hoan nghênh. TRong khoảng thời gian ngắn, đã giao dịch thành công.

Sau đó Lam Tiểu Bố nhìn thấy thần tài cấp chín, hạt giống hỏa diễm, thần đan đỉnh cấp, các loại công pháp.

Chỉ là những thứ này đều không thể gợi lên hứng thú của Lam Tiểu Bố, Trường Sinh Giới và Vũ Trụ Duy Mô của hắn chất cả đống lớn. Trước đó Tuyên Hà Đan Đạo Lâu Thiêm Hồ còn cho hắn một đống thần đan, hắn còn bỏ trong thế giới của mình chưa động đến.

Lam Tiểu Bố dứt khoát nhắm mắt, chờ bảo vật Bản Nguyên xuất hiện.

Qua khoảng nửa ngày, Lam Tiểu Bố nghe thấy Đồ Hư Bình bên cạnh gọi hắn.

“Đồ đạo hữu, ngươi muốn giao dịch thứ gì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đồ Hư Bình cười he he, “Ta dùng một bản công pháp trảm hồn phân thần, giao dịch một đầu Thần Linh mạch cực phẩm và một bình Thần Ý Đan, ngươi cầm đi giao dịch đi.”

Lúc nói chuyện, Đồ Hư Bình đã lấy một cái hộp gỗ ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, bên trong thật sự có một bản công pháp trảm hồn phân thần. Loại công pháp này, ngay cả phỏng chế Lam Tiểu Bố cũng không có hứng thú, đây là dùng để tu luyện phân hồn. Lúc trước Thần Vương Sùng Địch của Ám Nguyệt Hà mà Thần Vương Khổ Đàm giới thiệu kia, hắn ta tu luyện chính là loại công pháp như thế này, cho nên mới dám phát lời thề giả.

“Được.” Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp gỗ đi ra khỏi chỗ ngồi.

NHìn thấy Lam Tiểu Bố từ chồ ngồi đứng dậy đi giao dịch đồ cho Đồ Hư Bình, tất cả mọi người đều có chút sững người, ngay cả tên nam tử gầy yếu của Niết Bàn thương hội cũng có chút sửng sốt.

Một đệ tử chịu trách nhiệm giao dịch vật phẩm, vậy mà lại quang minh chính đại ngồi vào vị trí bên cạnh người giao dịch, đây thật là… Trước đó Lam Tiểu Bố không nói gì, cũng chẳng có động tác nào, tất cả mọi người đều cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ là một người tham gia mà thôi.

Tên nam tử gầy yếu của thương hội kia cũng khẽ nhíu mày, hắn ta cũng cho rằng Lam Tiểu Bố là người đến tham dự. Bởi vì mỗi lần diễn ra hội giao dịch đại đạo đều sẽ xuất hiện một vài tu sĩ lạ mặt, những tu sĩ lạ mặt này đều do người tham gia hội giao dịch đại đạo dẫn theo vào lần trước.

TRong tình huống bình thường, sau khi hội giao dịch đại đạo kết thúc, hắn ta sẽ chủ động tiến lên kết giao, sau đó đưa thẻ khách quý thương hội ra.

“Mặt Đồ đạo hữu quả nhiên là lớn hơn chúng ta, đệ tử chúng ta dẫn theo đều đứng ở sau lưng, người Đồ đạo hữu dẫn theo lại có thể ngồi ngang hàng với chúng ta, ha ha…” Một giọng nói chói tai vang lên, trong giọng nói ẩn chứa sự khiêu khích.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, trong lòng tự nhủ nơi này có chỗ trống, ngồi một chút thì sao chứ? Hơn nữa hắn cũng là tu sĩ Hợp Thần cảnh, chẳng lẽ Hợp Thần cảnh tầng một thì không phải là Hợp Thần sao? Các ngươi không nhìn ra được tu vi, cũng không phải ta che giấu, mà là công pháp của các ngươi quá rác rưởi.

Vào giờ phút này, Đồ Hư Bình truyền âm đến, “Trước đó gia hỏa này muốn dùng Thần Linh mạch thượng phẩm giao dịch công pháp với ta, ta không đồng ý.”

Khó trách, Lam Tiểu Bố hiểu ra. Bởi vì không giao dịch được đồ của Đồ Hư Bình, cho nên mới chọc ngoáy khắp nơi.

Lam Tiểu Bố mặc kệ gia hỏa này, hắn đến giữa đại điện giao dịch đồ vật với một đệ tử khác, sau đó không nhanh không chậm quay về trả đồ lại cho Đồ Hư Bình, sau đó ngồi xuống.

“Phục quản sự, chuyện này có chút không công bằng rồi, vì sao đệ tử của chúng ta chỉ có thể đứng ở sau lưng, còn có đệ tử của người náo đó ngang nhiên ngồi ngang hàng với chúng ta?” Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh mở lời trêu chọc kia thấy sau khi Lam Tiểu Bố giao dịch xong, vẫn ngồi xuống vị trí cũ, giọng điệu lại càng khó chịu.

Phục quản sự gầy yếu cũng nhíu mày nhìn Đồ Hư Bình nói, “Đồ đạo hữu, chuyện này quả thật không ổn…”

Đồ Hư Bình thở dài, đang định gọi Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói, “Phục quản sự, hội giao dịch đại đạo này có chế độ điều lệ hay không?”

Có lẽ nể mặt Lam Tiểu Bố là đệ tử của Đồ Hư Bình, Phục quản sự gầy yếu gật đầu, “Không sai, hội giao dịch đại đạo quả thật có chế độ điều lệ, không có quy củ sao có thể thành nề nếp, cho nên ngươi vẫn nên…”

“Quy củ có phải chính là mười bảy diều khắc phía sau đại điện này?” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào bản khắc mười bảy điều phía sau đại điện.

“Không sai.” Phục quản sự khẽ nhíu mày.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nhưng mà ta đâu có nhìn thấy không cho phép đệ tử ngồi đâu chứ, nếu như tìm được, ta đương nhiên có thể đứng lên. Thương hội các ngươi sẽ không tự vả vào mặt mình chứ? Hơn nữa, sao ngươi biết ta không phải Hợp Thần cảnh.”

Sắc mặt Phục quản sự gầy yếu lập tức âm trầm, chỉ là còn chưa chờ hắn ta nói chuyện, một nam tử mặt trắng không râu đã hừ lạnh, “Không cần lãng phí thời gian, tiếp tục giao dịch đi.”

Phục quản sự đang định tiếp tục nói chuyện lập tức nuốt câu đang định nói xuống, người vừa nói chuyện chính là một CHuẩn Thánh, Niết Bàn thương hội không sợ một CHuẩn Thánh, nhưng cũng không thể làm căng với một CHuẩn Thánh.

Nghĩ đến đây, hắn ta vung tay lên nói, “Tiếp tục giao dịch, chuyện khác để sau khi giao dịch kết thúc rồi nói.”

Hắn ta không tiếp tục ép Lam Tiểu Bố phải đứng lên, nhưng mà Đồ Hư Bình chỉ là một Hợp Thần trung kỳ nho nhỏ, lại muốn phá hỏng quy củ của Niết Bàn thương hội hắn ta, vậy thì không còn tư cách nữa.

Giờ phút này, một nam tử mặt mọc đầy râu đứng dậy, hắn lấy ra một cái hộp ngọc nói, “Ở chỗ ta có một viên bản Nguyên Châu…”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Lam Tiểu Bố đã vô cùng kích động. hắn cảm nhận được khí thế thuộc tính Hỏa vô cùng mãnh liệt, không chỉ như vậy, Thái Sơ Hằng Hỏa trong thức hải của hắn đang nhảy nhót kịch liệt.

Đây tuyệt đối là Hỏa Bản Nguyên Châu, thứ hắn đang cần. Có Hỏa Bản Nguyên Châu, Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn nhất định có thể bước vào cấp độ thánh diễm.

Chương 1651 - Người giàu có

Bây giờ Trường Sinh Kích có uy lực rất mạnh, nhưng mà đẳng cấp cũng không cao, chỉ tương đương với Thần khí hạ phẩm. Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Hỗn Độn Thiết Mẫu có thể thăng cấp pháp bảo, bởi vì trình độ luyện khí và đẳng cấp hỏa diễm của hắn quá thấp, cho nên hắn không thể cảm nhận được chuyện Trường Sinh Kích có thể thăng cấp… Nói trắng ra là, chính Trường Sinh Kích của hắn hoàn toàn không được luyện chế tốt.

Còn có một chuyện nữa chính là, lúc luyện chế Trường Sinh Kích chưa hoàn thiện, khí thế của Hỗn Độn Thiết Mẫu sẽ bị lộ ra ngoài. Trước đó đã bị Nặc Nhất Sinh cảm ứng được, chỉ là Nặc Nhất Sinh đã bị hắn giết, nếu như đổi thành một gia hỏa mà hắn không giết được thì sao?

Cho nên cho dù nhìn từ góc độ nào, Hỏa Bản Nguyên Châu, hắn nhất định phải có được.

Hộp ngọc được mở ra, quy tắc thuộc tính Hỏa vô cùng rõ ràng tràn ra ngoài, đám người này thậm chí không cần dùng thần niệm để quan sát, chỉ cần nhìn là có thể biết được, đây là một viên Hỏa Bản Nguyên Châu nghe đồn trong một giới chỉ có một viên.

Nam tử có râu đậy hộp ngọc lại, sau đó nhìn về phía tên Phục quản sự của thương hội.

Phục quản sự hít vào một hơi rồi chậm rãi nói, “Cái này có giá trị ít nhất là 100 đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, cộng thêm 100 triệu thần tinh thượng phẩm.”

Đây có nghĩa là nếu như nam tử có râu bán viên Hỏa Bản Nguyên Châu này ra, vậy thì sẽ phải nộp ba đầu Thần Linh mạch thượng phẩm cộng thêm 3 triệu thần tinh thượng phẩm tiền thuế.

Nam tử có râu khẽ nhíu mày, cảm thấy Phục quản sự đòi hơi nhiều. Nhưng mà hắn ta cũng không có bất cứ ý kiến nào, nếu có người mua Hỏa Bản Nguyên Châu của hắn ta, vậy thì sẽ phải giúp hắn ta nộp những phí tổn này.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, cái giá mà Phục quản sự nói ra này ngay cả số lẻ của Hỏa Bản Nguyên Châu cũng không bằng. Nhưng mà loại vật này có giá cả thế nào tùy theo từng người, nếu như là người cần Hỏa Bản Nguyên Châu gấp, như vậy thì có nâng giá cả lên gấp trăm lần cũng không cao. Nếu như không cần gấp viên Hỏa Bản Nguyên Châu này, cho dù giá cả chỉ bằng một phần mười giá mà Phục quản sự báo giá cũng không cần. Nam tử có râu lấy Hỏa Bản Nguyên Châu ra, nhất định là muốn đổi lấy tài nguyên tu luyện. Có thể thấy được Hỏa Bản Nguyên Châu đối với hắn ta không quan trọng lắm.

“Viên Hỏa Bản Nguyên Châu này của ta, chỉ đổi lấy tài nguyên tu luyện và pháp bảo phi hành. Nếu có tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, cho dù là cái gì, ta đều đồng ý. Đương nhiên, có đạo quả quy tắc thuộc tính Kim thì càng tốt hơn.” Nam tử có râu đậy hộp ngọc lại, chậm rãi nói.

“Ta bỏ ra hai đầu Thần Linh mạch cực phẩm, mười ba đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, cộng thêm 60 triệu thần tinh thượng phẩm.” Sau khi nam tử có râu đậy hộp ngọc lại, lập tức có người báo giá.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người báo giá, đây là một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng một.

TRong lòng mọi người đều giật mình, tu sĩ Chuẩn Thánh đúng là giàu có.

Lam Tiểu Bố biết, đối với những tu sĩ ở Thiên Nhai mà nói, cái giá tiền này không phải là giàu có, mà là rất nghèo.

Nhưng nam tử có râu kia sau khi nghe thấy giá tiền này thì hai mắt sáng lên, hắn ta biết rõ Hỏa Bản Nguyên Châu của mình không chỉ có cái giá tiền này. Nhưng mà Hỏa Bản Nguyên Châu ở trên người hắn ta không dùng được, nếu như có thể đổi lấy những thứ này, vậy hắn ta chắc chắn có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

“Ta bỏ ra một quả KHoa Kim Đạo Quả, năm đầu Thần Linh mạch cực phẩm, mười đầu Thần Linh mạch thượng phẩm, cộng thêm 50 triệu thần tinh thượng phẩm.” Lại có một người tu sĩ khác báo giá.

Lần này người báo giá chính là một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn, đáng tiếc là, có thể mua được thật sự không có mấy người. So với những đồ tốt trước đó, mọi người báo giá rất nhiều, lần này chỉ có hai người báo giá, hơn nữa báo giá đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh, cho dù có thực lực mua được, chỉ sợ cũng sẽ không ra giá.

Giống như nam tử có râu trước mắt này, khi hắn ta lấy Hỏa Bản Nguyên Châu ra, vậy thì nhất định phải bán đi, nếu không với thực lực của hắn ta, hậu hoạn nhất định vô tận.

Quả nhiên nam tử có râu này sau khi nghe được cái báo giá thứ hai, lập tức động tâm, Khoa Kim Đạo Quả đó, đây là đạo quả có quy tắc thuộc tính Kim, giá trị kinh người. Không chỉ như vậy, còn có năm đầu Thần Linh mạch cực phẩm, vậy cũng đủ để hắn ta tu luyện đến nhất chuyển Thánh Nhân rồi.

Lam Tiểu Bố nhìn dáng vẻ của tên nam tử có râu này, biết ngay mình nhất định phải kịp thời báo giá, nếu không nói không chừng đối phương sẽ thật sự đồng ý.

“Ta ra mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm, mười đầu Thần Linh mạch thượng phẩm. Một bình Hỗn Độn chi khí, 100 triệu thần tinh thượng phẩm. Một món Thần khí phi hành bán cực phẩm, cộng thêm một quả Già Lam Đạo Quả.”

Đây là muốn một lần đánh chết, loại vật này báo giá nhiều hơn một chút cũng không sao, hắn rất cần.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố báo giá, tất cả mọi người đều hít vào một hơi. Cái này sao có thể là giàu có? Đây là giàu có đến mức đáng sợ.

Đừng thấy Lam Tiểu Bố không lấy ra Khoa Kim Đạo Quả, nhưng mà giá trị của Già Lam Đạo Quả hơn xa Khoa Kim Đạo Quả, hơn nữa tu sĩ thuộc tính Kim cũng có thể dùng được Già Lam Đạo Quả, đây là đồ tốt có thể củng cố đạo cơ. Có thể tưởng tượng được, ngươi đột nhiên có nhiều đồ tốt như vậy, tốc độ tu luyện nhất định sẽ tăng vọt. Lúc này có một quả Già Lam Đạo Quả củng cố đạo cơ, tác dụng của nó còn cao hơn cả Khoa Kim Đạo Quả.

Nhưng đây đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là còn có một bình Hỗn Độn chi khí. Loại đồ như Hỗn Độn chi khí này, đủ để tất cả mọi người điên cuồng tranh đoạt. Đối với nhiều người mà nói, thà rằng lấy Hỗn Độn chi khí để tăng thực lực của mình, cũng không cần lấy một viên Hỏa Bản Nguyên Châu về mà không có chút tác dụng nào. Bọn hắn tham gia nhiều hội giao dịch đại đạo như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người lấy Hỗn Độn chi khí ra trong hội giao dịch đại đạo.

Chương 1652 - Người giàu có (2)

Hầu như chín phần người ở đây, ánh mắt nhìn Lam Tiểu Bố đều có chút đỏ, loại vật như Hỗn Độn chi khí nhất định phải lấy được tới tay. Trong lòng Phục quản sự của thương hội lại càng sôi trào mãnh liệt, nếu như hắn ta có Hỗn Độn chi khí, vậy hắn ta chắc chắn có thể chứng đạo Chuẩn Thánh. Cho dù hắn ta không cần Hỗn Độn chi khí, đặt Hỗn Độn chi khí ở trong thương lâu, cũng là mánh lới lớn nhất.

Nam tử có râu kia sững người, qua hai giây sau mới lập tức nói, “Được, ta đồng ý cái giá tiền này.”

Đừng nói là những thứ Lam Tiểu Bố lấy ra đều nhiều hơn hai người trước, chỉ dựa vào Hỗn Độn chi khí thôi, cho dù đồ của Lam Tiểu Bố giảm hơn một nửa, hắn ta cũng muốn nhanh chóng giao dịch.

Đồ Hư Bình cũng đờ người nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không phải chỉ là một Thần Quân thôi sao? Sao lại có nhiều đồ tốt đỉnh cấp như vậy? Còn cả Hỗn Độn chi khí? Cái này so với hắn còn giàu hơn rất nhiều.

“Chờ một chút…” Chuẩn Thánh báo giá lần thứ hai đột nhiên quát lên.

Sau khi nói xong, hắn ta nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi chỉ là một đệ tử giao dịch vật phẩm, có biết ở chỗ nào mà báo giá giả sẽ có kết cục gì không?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta có báo giá giả hay không thì liên quan gì đến ngươi? Chỉ cần người giao dịch với ta đồng ý là được rồi.”

“Phục quản sự, hội giao dịch đại đạo này chỉ cho phép tu sĩ Hợp Thần cảnh giá dịch, người này tuyệt đối không có khả năng đến Hợp

Thần cảnh. Đừng nói là hắn đang làm rối loạn giao dịch, chưa chắc đã lấy ra được những thứ này. Cho dù thật sự có thể giao dịch được, cũng trái với quy định.” Tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn này lạnh lùng nói, rõ ràng đang khó chịu với chuyện Lam Tiểu Bố nhúng tay vào giao dịch này.

“Không phải Hợp Thần, chẳng lẽ Thánh Nhân thì không thể giao dịch được sau? Ta là Thánh Nhân, nhưng ta cứ muốn giao dịch đấy, ngươi có thể làm gì nào?” Lam Tiểu Bố không đợi tên Phục quản sự này lên tiếng, đã chủ động lấy đồ đi ra giữa đại điện.

Nam tử có râu kia thấy vậy, không để cho đệ tử bên cạnh đứng ra, hắn ta cũng chủ động cần Hỏa Bản Nguyên Châu bước ra giữa đại điện. Giá trị của Hỏa Bản Nguyên Châu quá cao, hắn ta cũng không dám tùy ý giao đồ cho người khác. Huống chi giá mà Lam Tiểu Bố đưa ra cũng quá cao, Hỗn Độn chi khí đó, thứ này có, vậy hắn chứng đạo Chuấn Thánh sẽ chẳng có chút áp lực nào.

“Ngươi xem một chút, nếu như đúng đồ, vậy đưa Hỏa Bản Nguyên Châu cho ta.” Lam Tiểu Bố không chút để ý, ném một chiếc nhẫn cho nam tử có râu.

Nam tử có râu này cầm lấy chiếc nhẫn, thần niệm phá vỡ cấm chế đơn giản quét vào trong. Hắn ta lập tức vô cùng kích động, đồ bên trong đều là những thứ Lam Tiểu Bố đã nói, không thừa không thiếu.

“Ngươi lại dám dùng đồ giả gạt người, đây chính là hội giao dịch đại đạo của Niết Bàn thương hội đấy…” Thấy Lam Tiểu Bố ném đồ cho nam tử có râu, một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn đột nhiên đứng dậy, giọng điệu sắc bén. Sâu trong lòng của hắn ta thì lại không bình tĩnh như vậy, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố thật sự có Hỗn Độn chi khí, đây rốt cuộc là tên ngốc ở đâu ra vậy?

Loại bảo vật như Hỗn Độn chi khí, hắn ta cũng vô cùng khao khát.

Khi nói chuyện, tu sĩ Chuẩn Thánh này cũng truyền âm cho nam tử có râu, bảo nam tử có râu đổi chiếc nhẫn của Lam Tiểu Bố đi, sau đó chỉ trích Lam Tiểu Bố không lấy được ra đồ đã báo.

Nam tử có râu chẳng có chút do dự nào, trực tiếp giao Hỏa Bản Nguyên Châu cho Lam Tiểu Bố, đồng thời nói, “Giao dịch xong.”

Hắn ta là một Hợp Thần cảnh trung kỳ, về thực lực quả thật không bằng CHuẩn Thánh, nhưng hắn ta cũng không phải đồ ngốc. Hắn ta nghe theo lời Chuẩn Thánh kia nói, vậy thì hắn ta có chỗ tốt nào?

Đồ Lam Tiểu Bố đưa hắn ta đã kiểm tra rồi, không hề giả mà toàn bộ đều là thật. Bây giờ nếu như hắn ta lấy đồ của Lam Tiểu Bố mà không đưa Hỏa Bản Nguyên Châu cho Lam Tiểu Bố, vậy mặc kệ Lam Tiểu Bố xử lý như thế nào, cuối cùng hắn ta cũng phải liên hệ với Chuẩn Thánh tầng bốn kia.

Đồ Lam Tiểu Bố đưa cho hắn ta đã đủ, hắn ta không cần thiết phải khiến mọi chuyện phức tạp lên, liên hệ với một tu sĩ CHuẩn Thánh. Nếu như hắn ta thật sự làm như vậy, cuối cùng chỉ sợ ngay cả xương vụn của hắn ta cũng sẽ bị tu sĩ Chuẩn Thánh này xử lý. Hắn ta có thể khẳng định, tên Chuẩn Thánh kia sẽ không bỏ qua Hỗn Độn chi khí.

Hơn nữa, ở đây đều là cường giả, hắn ta đánh tráo ngay trước mắt bao nhiêu người, ai biết có một cái bẫy rập nào khác đang chờ hắn ta hay không?

Lam Tiểu Bố nhận lấy hộp ngọc, thần niệm quét qua, đúng là Hỏa Bản Nguyên Châu. Hắn ném Hỏa Bản Nguyên Châu vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó gật đầu với nam tử có râu, “Ngươi đã lựa chọn chính xác, không cần lo lắng tên kia sẽ truy sát ngươi. Hắn ta nhất định sẽ đuổi theo giết ta, hắn ta nghĩ rằng, trên người ta chắc hẳn vẫn còn Hỗn Độn chi khí, cho nên ngươi cứ yên tâm đi đi. Những người còn lại mà truy sát ngươi, chắc là ngươi cũng có thể rời khỏi.”

Nam tử có râu kia gật đầu với Lam Tiểu Bố, sau đó cũng không quay về chỗ ngồi mà đi đến chỗ Phục quản sự, đồng thời lấy ra một chiếc nhẫn nói, “Phục quản sự, đây là trích phần trăm từ giao dịch, ta có việc phải đi trước, cáo từ.”

Hắn ta quyết định nghe theo Lam Tiểu Bố, đi ngay bây giờ.

Những người còn lại nghe Lam Tiểu Bố nói, đều im lặng không nói, tu sĩ CHuẩn Thánh đã yêu cầu nam tử có râu kia hố Lam Tiểu Bố cũng không nói tiếp. Rõ ràng là Lam Tiểu Bố có một câu rất chính xác, đó chính là hắn ta sẽ không đuổi theo nam tử có râu kia, hắn ta nhất định phải đuổi theo Lam Tiểu Bố, bởi vì hắn ta cần Hỏa Bản Nguyên Châu.

Hành động của Lam Tiểu Bố, đã khiến những tu sĩ ở đây hiểu rõ một chuyện, đó chính là Lam Tiểu Bố tuyệt đối không hề tầm thường. Nếu không thì không thể nào lấy ra được nhiều đồ tốt như vậy, còn dám đôi co với một CHuẩn Thánh, thậm chi còn không thèm để ý đến sự đuổi giết của tên CHuẩn Thánh kia.

Chương 1653 - Đưa Bản Nguyên Châu đến.

Lam Tiểu Bố để nam tử có râu kia đi trước, xem như giúp hắn ta một lần. Sở dĩ giúp nam tử có râu, là vì hắn cảm nhận được tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn kia có truyền âm cho nam tử có râu… Mặc dù không biết rõ nội dung truyền âm, nhưng Lam Tiểu Bố cũng có thể đoán được, chính là khi giao dịch với hắn thì giở trò một chút.

Mà nam tử có râu này không hề nghe theo lời tu sĩ CHuẩn Thánh kia giỏ trò, chủ động đưa đồ cho hắn. Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút ấn tượng tốt, cho nên để nam tử có râu đi trước.

Tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn, nam tử có râu nhất định đánh không lại. nhưng ở trong mắt Lam Tiểu Bố, chỉ là chuyện thêm một quyền mà thôi.

“Đồ đạo hữu, ta cũng phải đi rồi, chúng ta sau này còn gặp lại.” Lam Tiểu Bố lấy được Hỏa Bản Nguyên Châu rồi, đâu còn tâm trạng tiếp tục ở lại nơi này nữa? Hắn phải nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó tìm nơi tấn cấp hỏa diễm.

Ở vực sâu Di Thần còn có một gia hỏa tên là Mân Nguyên, gia hỏa này nhất định đã bước vào Chuẩn Thánh cảnh. Mân Nguyên này lợi hại hơn Nặc Nhất Sinh, nếu như cũng là CHuẩn Thánh viên mãn, vậy Trường Sinh Kích của hắn tấn cấp, sẽ có nhiều thêm một phần thắng.

“A à, được, được…” Đồ Hư Bình đứng lên, liên tục nói.

Bây giờ hắn đương nhiên đã biết được Lam Tiểu Bố không phải hạng người đơn giản, nếu không thì làm sao có thể lấy ra được nhiều đồ tốt như vậy, cướp đoạt một viên Hỏa Bản Nguyên Châu từ tay của một Chuẩn Thánh?

“Hôm nay đa tạ Đồ đạo hữu.” Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một câu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Phục quản sự nhíu mày nhìn Lam Tiểu Bố rời đi, cho dù nhìn từ góc độ nào, Lam Tiểu Bố đều đang giả vờ giả vịt, không giống một tu sĩ từ Hợp Thần cảnh trở lên lắm. Hơn nữa, một tu sĩ Hợp Thần chịu làm đệ tử giao dịch cho một tu sĩ Hợp Thần khác sao?

Nhìn hai tên Chuẩn Thánh đều đã rời đi, Phục quản sự lập tức phát ra mấy đạo tin tức.

Chờ sau khi phát mấy đạo tin tức này ra ngoài, Phục quản sự mới phát hiện người trong hội giao dịch đại đạo lại thiếu đi bảy tám người, người rời đi đều thấp nhất là Hợp Thần cảnh hậu kỳ.

…

Tốc độ của Lam Tiểu Bố rất nhanh, rời khỏi Niết Bàn thương hội rồi, nhanh chóng ra khỏi Niết Bàn thần thành. Hắn không lấy Luân Hồi Oa ra, nếu như hắn lấy Luân Hồi Oa ra, những Hợp Thần cảnh và CHuẩn Thánh cảnh ở đằng sau đuổi theo hắn chỉ có thể hít bụi mà thôi.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thịt muỗi cũng là thịt, hơn nữa có lúc còn có bất ngờ lớn. Thật giống như trước đó khi hắn giết Nặc Nhất Sinh, hoàn toàn không nghĩ được sẽ lấy được thứ gì tốt từ Nặc Nhất Sinh. Nhưng hắn lại lấy được đạo quyển Luân Hồi.

Theo Lam Tiểu Bố thấy đạo quyển Luân Hồi vẫn chưa phải là thứ có giá trị nhất mà hắn lấy được từ Nặc Nhất Sinh, hắn cho rằng thứ có giá trị nhất chính là cái thủy tinh cầu kia.

Lời giải thích của Luân Hồi Thánh Nhân trong thủy tinh cầu kia mới có giá trị. Thánh Nhân không nằm ở cửu chuyển, mà nằm ở đạo. Cái này đã cho hắn một phương hướng trong quá trinh tu luyện, khiến hắn có nhận thức rõ ràng hơn về cửu chuyển Thánh Nhân. Bởi vậy có thể thấy được, Nặc Nhất Sinh và Tam Oa cũng không tính là nhân vật lợi hại gì cả, nhưng Luân Hồi Thánh Nhân tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Loại lý giải này ngay cả Trúc Duẫn cũng không có, mặc dù Trúc Duẫn là lão nhân, thậm chí còn già hơn cả Luân Hồi Thánh Nhân. Nhưng hắn ta suốt ngày đóng cửa ở trong nhà, nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn ta chẳng là gì cả.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố khó khăn lắm mới rời khỏi phạm vi Niết Bàn thần thành, ba bóng người đã nhanh chóng chặn Lam Tiểu Bố lại.

Trong ba người chặn đường Lam Tiểu Bố, chỉ có hai Hợp Thần tầng bảy, còn một người là CHuẩn Thánh tầng một. Có thể khẳng định, tu sĩ CHuẩn Thánh tầng một này sở dĩ gọi theo hai Hợp Thần cảnh đến, chính là sợ Lam Tiểu Bố chạy.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, thở dài, “Trước đó ngươi không hề nói câu nào, ta còn tưởng rằng ngươi là một người thành thật, bây giờ mới biết ngươi cũng là lão cáo già.”

Rất rõ ràng, gia hỏa CHuẩn Thánh tầng một này lo lắng gia hỏa Chuẩn Thánh tầng bốn kia sau khi đoạt được đồ của Lam Tiểu Bố, hắn ta sẽ không có tư cách xen vào nữa. Nếu như hắn ta chặn được mình trước, cho dù tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn kia đến, mọi người ai cũng có phần. Nếu như hắn ta có thể trong thời gian ngắn nhất giải quyết được mình, đồ sẽ là của hắn ta. Tu sĩ Chuẩn Thánh tầng bốn kia đến kịp chặn hắn ta lại, vậy mọi người cùng chia, không kịp, vậy hắn ta sẽ độc chiếm một mình.

Còn về hai tu sĩ Hợp Thần cảnh kia, chắc hẳn là đến dò đường, hoặc chặn đường.

Lam Tiểu Bố vừa định thu hồi thần niệm, tại biên giới thần niệm lại cảm nhận được một luồng khí thế khác. Lam Tiểu Bố cười lạnh, xem ra tên tu sĩ Chuấn Thánh tầng bốn kia đã đến từ sớm, chỉ là trốn ở nơi này làm ngư ông đắc lợi, không đúng, lại có thêm mấy đạo khí thế từ nơi khác tới, sau đó mai phục ở nơi xa.

Xem ra người nhòm ngó đồ trên người hắn quả thật rất nhiều, cũng không biết sau khi đánh xong trận này, có cơ hội đánh thêm một hai trận nữa hay không.

“Ra tay.” Tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng một này hoàn toàn không để ý đến Lam Tiểu Bố, sau khi ra hiệu xong, lĩnh vực CHuẩn Thánh điên cuồng mở rộng, đồng thời một đạo trường kiếm màu đỏ từ trong lĩnh vực của hắn ta phóng ra, kéo theo sát thế trong vùng không gian này khóa chặt Lam Tiểu Bố.

Có lẽ trong mắt hắn ta, quan trọng nhất không phải là thần thông sát phạt của mình lợi hại như thế nào, mà là khóa lại không gian của Lam Tiểu Bố, không cho phép Lam Tiểu Bố chạy thoát.

Hai gã tu sĩ Hợp Thần cảnh khác đứng một trái một phải, mặc dù không lập tức ra tay, nhưng lĩnh vực Hợp Thần của bọn hắn cũng đã chặn đường lui của Lam Tiểu Bố.

Chương 1654 - Đưa Bản Nguyên Châu đến. (2)

Lam Tiểu Bố thở dài, Trường Sinh Kích cuốn theo một mảnh ô mang, một khắc sau sắc mặt CHuẩn Thánh kia lập tức thay đổi.

Dù sao thì hắn ta cũng là một cường giả Chuẩn Thánh tầng một, nhưng trước ô mang trường kích của Lam Tiểu Bố, lĩnh vực của hắn ta chẳng thể kiên trì nổi nửa giây, nhanh chóng vỡ vụn. Tựa như trước mắt tu sĩ Hợp Thần cảnh này, lĩnh vực Chuẩn Thánh của hắn ta chỉ là một trò cười.

Hơi thở tử vong đáng sợ nghiền ép đến, tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng một này sao lại không biết thực lực của Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn hắn ta cả mấy cấp độ.

Phải chạy thôi, trong lòng tu sĩ Chuẩn Thánh này vô cùng sợ hãi, khí thế lại giảm sút.

TRường kích của Lam Tiểu Bố phá vỡ không gian, phủ trời ngập đất đánh xuống.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, mi tâm tên tu sĩ CHuẩn Thánh này bị xé mở, đầu của hắn ta cũng biến thành sương máu.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, chuyện này cũng quá đơn giản rồi? Nhưng mà hắn biết đó là do từ trước đến nay mình đều đối kháng với Thánh Nhân, Ngụy Thánh, sau nữa chính là Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng loại Chuẩn Thánh tầng một trước mặt này, cảm ngộ đạo vận còn chưa hoàn toàn là CHuẩn Thánh tầng một, đúng là không bằng một vài Hợp Thần viên mãn của Trường Sinh Giới. So với Nặc Nhất Sinh mà hắn đã giết, kém xa lắc.

Lĩnh vực của hai tên tu sĩ Hợp Thần kia vừa mới phong tỏa đường đi của Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một kích của Lam Tiểu Bố bổ nát đầu của tu sĩ Chuẩn Thánh này. Hai người hồn phi phách tán, đâu còn dám ở lại nơi này phong tỏa Lam Tiểu Bố nữa?

Chỉ là hai người này vừa nảy ra ý nghĩ chạy trốn, trường kích của Lam Tiểu Bố đã đánh về một tu sĩ Hợp Thần cảnh ở trong đó.

Lĩnh vực Hợp Thần cường đại của Lam Tiểu Bố hòa cùng với lĩnh vực Sát phạt từ Trường Sinh Kích, tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này không có một cơ hội tránh thoát nào, đã bị một kích của Lam Tiểu Bố hủy đi cái đầu. Nguyên Thần vừa tràn ra đã bị Lam Tiểu Bố xé rách thành bã vụn.

Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh còn sót lại đã tránh thoát được lĩnh vực Thúc Hồn của Lam Tiểu Bố, lúc này hắn ta đang điên cuồng thi triển cấm thuật. Nhưng trong lòng hắn ta lại đang vô cùng lo lắng, hắn ta biết rất rõ, chỉ cần Lam Tiểu Bố chặn đường, cơ hội chạy trốn của hắn ta sẽ vô cùng xa vời, thậm chí là không có.

Lam Tiểu Bố muốn đuổi theo hắn ta, vẫn có thể đuổi kịp. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không đi đuổi giết hắn ta, mà đến trước mặt tu sĩ Chuẩn Thánh mà hắn đã dùng lĩnh vực khóa lại, không ngừng đánh ra thủ quyết.

Tàn hồn của tu sĩ Chuẩn Thánh này vẫn còn chưa diệt đi, hắn nhất định phải trong thời gian ngắn nhất mở được thế giới của tên CHuẩn Thánh này, nếu không thì hắn sẽ không còn cơ hội nữa.

KHông gian liên tục dao động trước từng thủ quyết mà Lam Tiểu Bố đánh ra, các loại pháp tắc giao thoa tung hoành. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trong không gian đột nhiên xuất hiện vết nứt. Hai tay Lam Tiểu Bố xé ra, một cái thế giới đóng kín bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Bên trong thế giới này có năm đầu Thần Linh mạch cực phẩm, Thần Linh mạch thượng phẩm cũng có 20 đầu. Một đống thần tinh thượng phẩm hơn trăm triệu. Trừ cái đó ra, còn có một số thần linh thảo đỉnh cấp và vật liệu luyện khí.

Có thể những chuyện này không thu hút sự chú ý của Lam Tiểu Bố, thứ thu hút sự chú ý của hắn chính là một cái hộp ngọc. Lam Tiểu Bố cuốn hết những thứ này vào trong Vũ Trụ Duy Mô, lại cầm hộp ngọc trong tay. Mở hộp ngọc ra, lại là một viên Thổ Bản Nguyên Châu.

Khá lắm, khó trách người này lại muốn có Hỏa Bản Nguyên Châu, hóa ra dã tâm rất lớn ,muốn tụ tập đủ Ngũ Hành Bản Nguyên Châu, hoàn thiện thế giới của mình. Đáng tiếc là, thực lực không xứng với dã tâm của hắn ta. Đây không phải là muốn cướp Bản Nguyên Châu của hắn, mà là đưa Bản Nguyên Châu đến cho hắn.

Đồ Lam Tiểu Bố lấy đi, hỏa diễm trong tay Lam Tiểu Bố bùng lên, một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng một biến thành hư vô. Tên Hợp Thần cảnh kia đã bị hắn biến thành tro, không thể mở thế giới ra được nữa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra, phát hiện tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng bốn kia đã sớm không còn. KHông chỉ tên Chuẩn Thánh tầng bốn, mấy tên Hợp Thần cảnh đang trốn lúc trước, bây giờ cũng đã biến mất.

“May mà ngươi chạy nhanh, nếu không thì nói không chừng ta lại có thêm một viên Bản Nguyên Châu.” Lam Tiểu Bố tự nói một câu.

Lấy được một viên Thổ Bản Nguyên Châu rồi, Lam Tiểu Bố đoán tu sĩ Chuẩn Thánh tầng bốn kia chắc hẳn có suy nghĩ không khác gì CHuẩn Thánh tầng một đã bị hắn giết, muốn có Ngũ Hành Bản Nguyên Châu hoàn thiện thế giới.

Ném một ngọn lửa đốt hai bộ thi thể này đi, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra, bây giờ hắn đi vực sâu Di Thần. Nhất định phải tấn cấp lên Chuẩn Thánh.

Thực lực của hắn ở chỗ này có thể mạnh mẽ đi tới, nếu như ở Trường Sinh Giới, hắn sẽ không phách lối mua Bản Nguyên Châu như vậy.

Chương 1655 - Tiểu Thái.

Lam Tiểu Bố dự định đến Vô Diệp Lâm, sau đó từ Vô Diệp Lâm tiến vào vực sâu Di Thần. nhưng mà bây giờ đã lấy được Hỏa Bản Nguyên Châu, hắn lại thay đổi kế hoạch. Bây giờ hắn quyết định đầu tiên là tìm một nơi bế quan một khoảng thời gian, tấn cấp Thái Sơ Hằng Hỏa của mình lên. Sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa tấn cấp, hắn lại luyện chế Trường Sinh Kích lại một lần nữa.

Thái Sơ Hằng Hỏa tấn cấp đến Thánh Diễm, lại cộng thêm luyện chế Trường Sinh Kích lại một lần nữa, cái này sẽ khiến thực lực của hắn tăng lên rất nhiều.

Bên trong vực sâu Di Thần có rất nhiều cường giả, gia hỏa Lưu Tinh kia Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng kiêng kị. Lam Tiểu Bố đoán có lẽ Lưu Tinh vẫn còn ở trong vực sâu Di Thần, bởi vì đối với Lưu Tinh mà nói, đồ tốt ở vực sâu Di Thần quá nhiều, đó mới là nơi thích hợp cho hắn ta khôi phục tu vi và thực lực.

Theo Lam Tiểu Bố đoán, nếu như Lưu Tinh tìm được một ít đồ tốt, cộng thêm chuyện Vô Căn Thần giới và Trường Sinh Giới đang dần dần dung hợp, quy tắc thiên địa ngày càng hoàn thiện, vận may tăng lên, Lưu Tinh rất có thể đã bước vào Hợp Thần cảnh hậu kỳ.

Còn tên Mân Nguyên kia nữa, gia hỏa này 100% đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh. Chuẩn Thánh như Mân Nguyên hoàn toàn khác với những Chuẩn Thánh bình thường, tên CHuẩn Thánh tầng một trước đó mình có thể dễ dàng xử lý kia hoàn toàn không thể so sánh được.

Nếu như Mân Nguyên chỉ bước vào Chuẩn Thánh tầng một, hắn còn không sợ. Một khi Mân Nguyên bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, vậy thì bây giờ hắn chỉ có thể tránh né. Một Ngụy Thánh Phác Hành Thánh Nhân thôi đã suýt chút nữa khiến hắn ăn không hết gói mang đi, Mân Nguyên này không biết mạnh hơn Phác Hành biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà Phác Hành có thể khiến cho hắn trọng thương, chủ yếu là vì một quyền kia mang theo lực lượng nguyền rủa. Nếu như bây giờ hắn lại trúng một quyền kia của Phác Hành, nhiều nhất hắn chỉ bị thương nhẹ, sau đó rất nhanh có thể khôi phục như cũ.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng tại một nơi tương đối thiếu thốn thần linh khí. Nơi này hầu như không có người đến, cho dù có gây ra động tĩnh lớn đến đâu, cũng sẽ không có người đến. Lam Tiểu Bố tùy ý lựa chọn một mô đất nhỏ, sau đó bố trí một cái Ẩn Nặc Thần Trận rồi mới tiến vào trong đó.

Lần này Lam Tiểu Bố không định thăng cấp hỏa diễm trong Vũ Trụ Duy Mô, với thực lực của hắn, ở Vô Căn Thần giới này, không cần e ngại cường giả nào đánh cướp.

Vừa lấy Thái Sơ Hằng Hỏa ra, ngọn lửa màu vàng kim nhạt tựa như một đóa Kim Liên nhảy nhót trong lòng bàn tay Lam Tiểu Bố. Bên trên hỏa diễm, có chín đạo văn, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Đóa hỏa diễm này được Lam Tiểu Bố nuôi vô cùng béo tốt, hầu như không hề cắn nuốt loại vật liệu rác rưởi nào, trên cơ bản đều cắn nuốt Hỏa Bản Nguyên Tinh mà thăng cấp cho đến bây giờ. Lam Tiểu Bố tin rằng, cho dù alf hỏa diễm có cùng cấp bậc, cũng không có cái nào có thể hoàn mỹ như hỏa diễm của hắn.

Lam Tiểu Bố lại lấy Hỏa Bản Nguyên Châu ra, Thái Sơ Hằng Hỏa lại càng nhảy nhót vui sướng hơn, loại khao khát kia Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố ném Hỏa Bản Nguyên Châu vào trong hỏa diễm.

Bành! Thật giống như núi lửa bộc phát, chỉ trong chớp mắt Thái Sơ Hằng Hỏa đã bùng lên cao trăm trượng, sau đó là ngàn trượng…

TRong phạm vi hơn mười dặm đều bị hỏa diễm bao phủ. Lam Tiểu Bố cũng bị bao trùm ở trong đó, nếu như hỏa diễm này không phải hỏa diễm của hắn, chỉ sợ hắn đã sớm bị thiêu thành tro. May là hắn đã sớm bố trí Phòng Ngự Thần Trận có diện tích lớn, không đến mức khiến thần trận bị hỏa diễm bao trùm.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng vung tay lên, sau đó di chuyển Thái Sơ Hằng Hỏa đang điên cuồng thăng cấp đi ra xa một chút.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được rõ ràng khí thế của hỏa diễm không ngừng tăng cao, không chỉ như vậy, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được hỏa diễm đang hấp thu quy tắc thiên địa và vận may. Trừ cái đó ra, nguyên khí thiên địa nồng đậm cũng bị bao trùm đến, sau đó bị hỏa diễm cắn nuốt.

Đây là cần thần linh khí? Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy ra mười đầu Thần Linh Mạch cực phẩm ném xuống. Những thứ khác hắn không dám nói, loại vật như thần linh khí này hắn có thừa.

Quả nhiên, có Thần Linh Mạch bổ sung, hỏa diễm lại càng nhảy nhót vui sướng hơn, thậm chí Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được hỏa diễm mà còn tiếp tục như vậy thì có thể đốt trụi cả vùng hư không này hay không.

Cảm nhận được khí thế hỏa diễm càng ngày càng mạnh, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ tấn cấp bên ngoài tốt thật, nếu như là ở trong Vũ Trụ Duy Mô tấn cấp, chỉ sợ không có nhiều vận may như vậy để hấp thu, trong không gian, quy tắc thiên địa thuộc tính Hỏa cũng không hoàn thiện như vậy. Không chỉ có thế, giờ phút này quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần giới khác với lúc trước, bây giờ quy tắc thiên địa đang hoàn thiện từng phút từng giây, có thể cung cấp quá trình hoàn thiện quy tắc cho hỏa diễm.

Xem ra đợi lát nữa khi luyện chế Trường Sinh Kích, cũng phải luyện chế ở bên ngoài.

Thời gian từ từ trôi qua, thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào, chỉ cảm thấy hỏa diễm đang bốc cháy, Hỏa Bản Nguyên Châu chẳng những bị chia ra thành đủ loại quy tắc Hỏa Diễm, mà những quy tắc Hỏa Diễm này đều bị Thái Sơ Hằng Hỏa cắn nuốt hết.

Mỗi một đạo quy tắc Hỏa Diễm bị cắn nuốt, Thái Sơ Hằng Hỏa sẽ tăng thêm một cấp độ.

Là hỏa diễm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được sự thay đổi của hỏa diễm. Cắn nuốt Hỏa Bản Nguyên Châu kahcs với việc cắn nuốt Hỏa Bản Nguyên Tinh, đây là một loại biến hóa về chất.

Ba ngày trôi qua, sau khi Hỏa Bản Nguyên Châu hoàn toàn biến mất trong hỏa diễm, sự bạo động của hỏa diễm dần dần bình ổn lại, cuối cùng biến thành một ngọn lửa màu tím nhảy nhót trong lòng bàn tay Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn ngọn lửa màu tím trong tay, đang nghĩ ngợi xem ngọn lửa này có gì khác với cái trước đó, một giọng nói trẻ con vang lên, “Đại ca…”

Chương 1656 - Tiểu Thái. (2)

“Ngươi sinh ra Hỏa Diễm Chi Linh rồi sao?” Lam Tiểu Bố kích động hỏi.

Hỏa diễm tấn cấp lên Thánh Diễm cũng không phải 100% sẽ sinh ra Hỏa Diễm Chi Linh, trong tình huống bình thường, hỏa diễm chí có khi tấn cấp lên Thánh Diễm mới có cơ hội sinh ra Hỏa Diễm Chi Linh, sinh ra linh trí.

Nhưng phần lớn hỏa diễm, cho dù tấn cấp lên Thánh Diễm, cũng không thể nào sinh ra linh trí. Nguyên nhân có rất nhiều, vấn đề của bản thân hỏa chủng, vấn đề nguyên khí thiên địa, quan trọng nhất chính là cách dùng để tấn cấp Thánh Diễm.

Trong tình huống bình thường, khi tấn cấp Thánh Diễm, có mấy người có thể bỏ ra Hỏa Bản Nguyên Châu được? Giá cả của Hỏa Bản Nguyên Châu theo một ý nghĩa nào đó mà nói, không hề thấp hơn Thánh Diễm. Ai sẽ dùng Hỏa Bản Nguyên Châu đi tấn cấp hỏa diễm chứ?

Nhưng mà theo Lam Tiểu Bố, còn một nguyên nhân nữa chính là, quy tắc thiên địa của Vô Căn Thần giới lúc này đang có sự biến hóa rất lớn, vận may thiên địa tăng vọt, cái này khiến Thái Sơ Hằng Hỏa hấp thu quá nhiều vận may thiên địa, quy tắc cảm ngộ được hoàn thiện. Bởi vì có nhiều nhân tố cộng lại, cho nên mới khiến Thái Sơ Hằng Hỏa sinh ra Hỏa Diễm Chi Linh.

“Đúng vậy, đa tạ đại ca đã cho ta Hỏa Bản Nguyên Châu và Thần Linh Mạch cực phẩm, mới khiến ta có thay đổi về chất. NHững thứ ta không thể hòa tan được, bây giờ không có mấy cái.” Hỏa Diễm Chi Linh còn chưa nói chuyện, chỉ thông qua thần niệm ý chí giao lưu với Lam Tiểu Bố, trong giọng nói lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“ĐƯợc, về sau sẽ gọi ngươi là Tiểu Thái…” Lúc đầu Lam Tiểu Bố định đặt tên là Tiểu Thái sơ, nhưng mà nghĩ rằng đặt tên Tiểu Thái sơ sẽ bại lộ lai lịch của Thái Sơ Hằng Hỏa.

“Đa tạ đại ca, sau này ta có tên là Tiểu Thái.” Không đợi Lam Tiểu Bố do dự đổi cái tên khác, Thái Sơ Hằng Hỏa chi linh đã mừng rỡ kêu lên.

Lam Tiểu Bố không còn xoắn xuýt nữa, lấy Trường Sinh Kích ra nói, “Lần này có thể luyện chế xinh đẹp một chút chứ.”

“Yên tâm, cứ giao cho ta.” Tiểu Thái vô cùng dứt khoát vung ra một đoàn hỏa diễm, cuốn Trường Sinh Kích vào trong người nó.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Trường Sinh Kích đã bắt đầu hòa tan, sau đó thay đổi hình dạng. Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy ra hai viên Hỗn Độn Quy tắc Tinh ném vào trong, hai tay không ngừng đánh ra thủ quyết đại đạo.

Hơi thở Hỗn Độn bên trên Trường Sinh Kích dần dần biến mất, một vài quy tắc khiếm khuyết bị hoà tan rồi loại trừ ra. Vận may không gian lại bao trùm đến một lần nữa, khí thế sát phạt và đạo tắc Sát Phạt cũng dần dần bị cuốn vào bên trong Trường Sinh Kích.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, chuyện này sẽ gia tăng lĩnh vực sát thế của Trường Sinh Kích. Luyện khí và thăng cấp hỏa diễm bên trong Vũ Trụ Duy Mô cũng được, nhưng lại thiếu đi loại khí thế sát phạt này, cũng thiếu đi các loại cơ duyên đại đạo.

Chỉ qua một ngày, lưỡi kích của Trường Sinh Kích đã biến thành tử mang hai thước. Thân kích cũng không còn là màu đen, mà là màu tím sậm.

Khi Lam Tiểu Bố đánh ra 108 đạo cấm chế cơ sở, Trường Sinh Kích nhanh chóng thành hình.

Lam Tiểu Bố càng nhìn càng thích, nhưng tiếc nuối là, cấm chế hắn đánh ra được quá ít, theo suy nghĩ của hắn là muốn đánh ra 720 đạo cấm chế, kết quả chỉ mới khắc được 108 đạo cấm chế cơ sở, Trường Sinh Kích đã thành hình. Điều này khiến hắn cảm thấy lưng chừng không trên không dưới, giống như là hắn còn đang trong quá trình luyện chế pháp bảo, pháp bảo đã tự thành hình rồi.

Nhưng mà Trường Sinh Kích lúc này so với khi còn màu đen trước đó mạnh hơn không chỉ mười lần, còn chưa cầm trong tay, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố đã có cảm giác hùng tráng. Nếu bây giờ để hắn đối đầu với Nặc Nhất Sinh một lần nữa, trước một kích này, Nặc Nhất Sinh còn cơ hội bỏ chạy sao?

ĐÁng tiếc đây chỉ là một món thần khí trung phẩm, mặc dù so với trước đó thì tốt hơn rất nhiều, nhưng chưa đến trình độ thần khí thượng phẩm, Lam Tiểu Bố vẫn có chút không cam tâm. Phải biết rằng cây trường kích này hắn đã dùng tất cả những bảo vật đáng giá nhất trên người ra luyện chế. Truy cứu nguyên nhân, có lẽ là do cấm chế mình khắc họa lên quá ít.

Oanh! Một tiếng sấm ầm vang đánh xuống.

“Tiểu Thái đi nhanh đi, đây là lôi kiếp của Trường Sinh Kích.” Lam Tiểu Bố lập tức kêu lên, lôi kiếp này tuyệt đối là lôi kiếp của Trường Sinh Kích.

Bảo vật xuất thế, có lôi kiếp, vậy đã nói rõ bảo vật này tuyệt đối là thứ nghịch thiên, nhưng Trường Sinh Kích của hắn chỉ là Thần khí trung phẩm mà thôi.

Không đợi Lam Tiểu Bố nhắc nhở Thái Sơ Hằng Hỏa, Thái Sơ Hằng Hỏa đã hóa thành một tia sáng tím, tránh qua một bên.

“Đến chỗ của ta này.” Lam Tiểu Bố vừa nói xong mấy chữ, đã nghe thấy tiếng sét ầm ầm.

Lam Tiểu Bố sững người nhìn Trường Sinh Kích và Thái Sơ Hằng Hỏa, chín tia sét trực tiếp đánh lên Trường Sinh Kích, theo ý niệm của hắn, Trường Sinh Kích vung lên hóa thành vô số đạo kích ảnh phóng lên trời cao, đối kháng với lôi kiếp.

Trừ cái đó ra, cũng có chín đạo lôi kiếp đánh vào Tiểu Thái.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng hiểu ra, đây là hỏa diễm và pháp bảo của mình cùng độ kiếp?

Thật không ngờ được, khi Thái Sơ Hằng Hỏa vừa mới tấn cấp Thánh Diễm không hề dẫn đến lôi kiếp, vậy mà sau khi luyện chế xong Trường Sinh Kích mới có lôi kiếp, cái này thật thú vị.

Chương 1657 - Bị nhốt.

KHiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là, cho dù hỏa diễm Tiểu Thái hay là Trường Sinh Kích, lôi kiếp đều chỉ là một đợt chín đạo. Vượt qua một đợt lôi kiếp này rồi, lôi kiếp tiêu tán.

Thái Sơ Hằng Hỏa Tiểu Thái hình như mạnh mẽ hơn một chút, tay Lam Tiểu Bố vung lên, Thái Sơ Hằng Hỏa bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó cầm lấy Trường Sinh Kích.

Trường Sinh Kích là Thần khí trung phẩm, nhưng khí thế cường đại ẩn chứa trong nó, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng. Lúc này, Lam Tiểu Bố mới biết được, Trường Sinh Kích thật sự có thể tấn cấp.

Pháp bảo luyện chế từ Hỗn Độn Thiết Mẫu có thể tấn cấp, Lam Tiểu Bố đã sớm biết. Cho nên lần đầu tiên khi hắn luyện chế Hỗn Độn Thiết Mẫu thành pháp bảo, không cảm nhận được vấn đề tấn cấp, Lam Tiểu Bố mới có suy đoán có thể là do hắn chưa hoàn thành luyện chế.

Bây giờ Trường Sinh Kích hoàn toàn luyện chế thành công, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận Trường Sinh Kích đang từng phút từng giây hấp thu các loại đạo vận trong thiên địa.

Qua thời gian dài, tuyệt đối có thể trở thành pháp bảo công kích cao cấp nhất.

Tâm niệm Lam Tiểu Bố vừa động, trường kích hai trượng lập tức biến thành một thước.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, đây mới thật sự là bảo vật. Lam Tiểu Bố không có thói quen của con khỉ kia, thu nhỏ Trường Sinh Kích lại đặt vào trong lỗ tai. Hắn huyễn hóa Trường Sinh Kích thành trường kích bốn thước, đeo ở sau lưng.

Cái này khiến hắn nhớ tới trước đó ở bên ngoài Niết Bàn thần thành, nhìn thấy có người đeo trường đao. Có lẽ tên kia cũng không phải vì làm màu, mà cũng giống như hắn, muốn pháp bảo của mình có thể hấp thu quy tắc thiên địa tiếp tục tấn cấp nhỉ?

Có thể đến vực sâu Di Thần rồi, tâm trạng Lam Tiểu Bố vô cùng vui vẻ ra khỏi Phòng Ngự Thần Trận, đồng thời lấy Luân Hồi Oa ra. Lần này đến Vô Căn Thần giới, mặc dù còn chưa lấy được Thần Nguyên Đan Hải, nhưng hắn đã thu hoạch được khá đầy bát rồi.

Chỉ nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đã đến Vô Diệp lâm.

Vô Diệp lâm trải qua bao nhiêu năm vơ vét, đã sớm không còn bao nhiêu đồ tốt, tu sĩ đến đây cũng tương đối ít. Còn có một nguyên nhân khác là vận may thiên địa của Vô Căn Thần giới nồng đậm, nơi có thể tìm được đồ tốt cũng không phải chỉ có Vô Diệp lâm. Cho nên rất nhiều người đều rời xa Vô Diệp lâm, đến nơi khác tìm kiếm cơ duyên.

Lần này chưa đến một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã đến chỗ vết nứt lúc trước hắn đi cùng Lưu Tinh.

Vết nứt kia thông đến vực sâu Di Thần, nếu như không phải Lưu Tinh dẫn hắn đến, hắn thật sự không thể nào tìm thấy được.

Nhưng mà lần này Lam Tiểu Bố đến đây, lập tức trợn tròn mắt. Bởi vì vết nứt đã không còn, không còn vết nứt, hắn làm sao đến vực sâu Di Thần?

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra, rất nhanh hắn đã phải thất vọng, lúc trước vết nứt kia rất dài, bây giờ thần niệm hắn dò xét không hề phát hiện ra vết tích vết nứt nào cả.

Một nam tử gù độn qua phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức bước đến trước người nam tử này.

“Tiền bối, vãn bối chỉ là một sâu kiến nho nhỏ, mới vừa từ nơi này bò qua, mạo phạm tiền bối, mong tiền bối thứ lỗi.” Nam tử gù này nhìn thấy Lam Tiểu Bố chặn đường hắn ta lại, lập tức kính cẩn nói.

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn tu sĩ gù này, mình chỉ muốn hỏi đường mà thôi, đâu có hung hăng như vậy?

“Ngươi tên là gì?” Lúc đầu Lam Tiểu Bố thật sự chỉ muốn hỏi đường một chút, nhưng gia hỏa này đã là cảnh giới Thần Vương, vậy mà một chút tiết tháo cũng không có nói mình chỉ là một sâu kiến nho nho. Ở Vô Căn Thần giới, Thần Vương chính là cường giả có năng lực tự vệ, từ khi nào Thần Vương trở thành sâu kiến rồi?

“Vãn bối Vi Giới, chỉ là một sâu kiến vô danh. TRước đó bởi vì cảm nhận được khí thế mênh mông của cường giả, cho nên nhanh chóng muốn né tránh, không ngờ lại va chạm đến tiền bối.” Giọng điệu của nam tử gù này vẫn vô cùng cung kính.

Chẳng những giọng điệu của hắn ta cung kính, ngay cả tư thái toàn thân cũng vô cùng kính cẩn, khiến người ta nhìn vào cảm thấy hắn ta thật sự kính cẩn, không có chút giả bộ nào.

Vi Giới? NGhe giống như một tu phật giả.

“Ngươi không va chạm với ta, ta chỉ muốn hỏi một việc thôi. Nhiều năm trước ta đến đây một chuyến, nơi này có một vết nứt hẹp dài, vì sao lần này ta tới đây, lại không thấy vết nứt này?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nghe thấy không phải tìm mình, Vi Giới nhẹ nhàng thở phào một hơi, vội vàng nói, “Có lẽ đã lâu rồi tiền bối không đến nơi này, sau khi quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần giới dần dần hoàn thiện, những vết nứt này cũng dần dần được chữa trị…”

Lam Tiểu Bố giật mình hiểu ra, sau đó thì nhíu mày, nếu như vết nứt đã liền lại, vậy hắn làm sao có thể tiến vào vực sâu Di Thần, làm sao lấy được đống Thần Nguyên Đan kia.

Cái Thần NGuyên Đan Hải này thật không đơn giản, tuyệt đối có thể giúp hắn trong thời gian ngắn nhất bước vào Hợp Thần cảnh, thậm chí là Chuẩn Thánh cảnh.

“Đúng rồi, tiền bối có thể đến vực sâu Vô Diệp, chỗ đó cũng là vết nứt. Sau khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, rất nhiều vết nứt trong Vô Diệp lâm đều tự động chữa trị, chỉ có vết nứt ở vực sâu Vô Diệp là không hề liền lại.” Vi Giới tựa như nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng bổ sung một câu.

Vực sâu Vô Diệp? Lam Tiểu Bố hỏi, “Vực sâu Vô Diệp nằm ở đâu? Vì sao vết nứt đó lại không liền lại?”

Vi Giới nhanh chóng lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiền bối, ngọc giản này chính là vị trí của vực sâu Vô Diệp. Bởi vì trong vết nứt kia quanh năm đều có sương độc ăn mòn quy tắc đại đạo thẩm thấu ra, không có ai dám đến đó. Cũng bởi vì cái sương độc ăn mòn quy tắc đại đạo kia, khiến cho việc liền lại ở vị trí đó vô cùng chậm chạp.”

Chương 1658 - Bị nhốt. (2)

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút rồi gật đầu nói, “Đa tạ, đây là thần tinh để trao đổi.”

Lam Tiểu Bố ném một cái túi trữ vật cho Vi Giới, sau đó nhanh chóng xông về vị trí trên ngọc giản.

Chờ sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, lúc này Vi Giới mới xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Hù chết bản thánh, gia hỏa này tuyệt đối là một cường giả, cũng là nhờ ông đây kiến thức rộng rãi. Nếu đổi thành người khác, nói không chừng đã chọc giận đến gia hỏa này rồi.”

Lúc nói chuyện, Vi Giới mở túi trữ vật ra, khi hắn ta nhìn thấy rõ bên trong có 100 thần tinh thượng phẩm, khinh thường chậc lưỡi một cái, “Hẹp hòi keo kiệt, chỉ là 100 thần tinh thượng phẩm, bản thánh còn chưa đặt vào mắt.”

Miệng thì nói như vậy, nhưng động tác trong tay thì lại chẳng chậm chút nào, ném 100 thần tinh thượng phẩm trong túi trữ vật nào vào trong thế giới của mình, thân hình lóe lên một cái, nhanh chóng bỏ chạy theo hướng ngược lại với Lam Tiểu Bố.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng tại vị trí đánh dấu trên ngọc giản. Nơi này thật sự có sương độc tràn ra, hơn nữa sương độc còn bao phủ trong phạm vi vạn dặm xung quanh đây.

Cũng may có người bố trí đại trận tại chỗ này, sương độc này chỉ bao trùm trong phạm vi vạn dặm chứ không thể nào tiếp tục khuếch tán ra ngoài.

Lam Tiểu Bố tiến vào đại trận, lập tức có vô tận sương độc bao lấy, hắn thầm nghĩ thật là lợi hại, thứ này lại là độc âm Hoán Thần Thảo mà hắn từng thấy.

Âm Hoán Thần Thảo chính là thứ xếp hạng thứ 9 trong trăm loại độc vật của Thần giới, có thể khiến kinh mạch tu sĩ héo rút, niết hóa tu vi, thiêu đốt tuổi thọ. Như vậy có thể thấy được lợi hại như thế nào, nếu như không phải hắn có Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không dám đến gần sương độc âm Hoán Thần Thảo.

Lam Tiểu Bố ở Đại Hoang Thần Giác đã từng xử lý sương độc âm Hoán Thần Thảo, biết loại độc này tuyệt đối là do cố ý. Sương độc ở nơi này còn nồng đậm hơn cả Đại Hoang Thần Giác, không biết đã bắt đầu vào lúc nào.

Nhưng mà cho dù sương độc có mạnh, Lam Tiểu Bố cũng đã sớm có cách giải quyết, những sương độc này sau khi thẩm thấu vào trong cơ thể Lam Tiểu Bố, đều biến thành thần linh khí nâng cao tu vi. Còn những độc tố kia, Lam Tiểu Bố trực tiếp vứt bỏ. Ở Đại Hoang Thần Giác, hắn đã góp nhặt một đống độc âm Hoán Thần Thảo. Những thứ này bây giờ đã vô dụng rồi, hắn không cần phải góp nhặt thêm nữa.

Đi trong làn sương độc một nén nhang, thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét đến một vết nứt, làn sương độc này quả thật là từ trong vết nứt kia tràn ra.

Với tu vi của Lam Tiểu Bố bây giờ, thần niệm cũng không thể kéo dài được bao xa.

Vết nứt này hình như rộng chừng một thước, sâu không thấy đáy. Lam Tiểu Bố ở bên ngoài bố trí mấy đạo truyền tống trận, không chú do dự nhảy vào trong vết nứt.

Cho dù vết nứt này có thể đến vực sâu Di Thần được hay không, hắn cũng dự định vào xem thử.

So với lúc trước khi cùng Lưu Tinh tiến vào vực sâu Di Thần, thực lực của Lam Tiểu Bố tăng lên không chỉ gấp trăm ngàn lần, tốc độ của hắn cũng nhanh hơn.

Mặc dù là vậy, Lam Tiểu Bố chỉ mất nửa ngày, thần niệm đã quét đến nền đất màu đen kịt.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố cảm nhận độc âm Hoán Thần Thảo xung quanh đã giảm bớt, xuống chút nữa, thậm chí độc âm Hoán Thần Thảo còn biến mất. Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra, sương độc âm Hoán Thần Thảo này tràn ra từ một vách đá nào đó, sau đó điên cuồng bốc lên cao.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thử thẩm thấu vào trong vách đá này, thần niệm của hắn chỉ vừa chạm đến vách đã, đã cảm thấy đau đớn vô cùng đáng sợ bao trùm đến. Một khắc sau, thần niệm hắn thẩm thấu vào đã biến mất.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố không dám dùng thần niệm dò xét vách đá kia nữa, mà tăng nhanh tốc độ độn xuống. Nửa nén hương sau, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, chạm chân xuống nền đất đen. hắn không cần cảm ứng, cũng biết nơi này nhất định chính là vực sâu Di Thần.

Lại nhìn về phía trên, giống như không hề có độc âm Hoán Thần Thảo, phía trên đen như mực, thần niệm chỉ mới quét qua một nửa đã bị chặn lại.

Lam Tiểu Bố lại khẳng định, cái vách đá tràn độc âm Hoán Thần Thảo kia, nhất định là một không gian thế giới. Bên trong không gian thế giới kia rốt cuộc có gì, Lam Tiểu Bố không biết. Bây giờ hắn cũng không muốn biết, chờ sau khi hắn tấn cấp lên Chuẩn Thánh rồi, có lẽ hắn có thể điều tra thêm.

Thực lực bây giờ vẫn không nên đi,vừa rồi thần niệm chỉ chạm vào một chút đã bị xoắn nát. Cho thấy rõ nhân vật ở sau vách đá kia, bây giờ hắn không thể trêu chọc đến được.

Bố trí thêm mấy cái truyền tống trận tại nơi mình đang đứng, sau đó khắc họa một ít trận văn hư không, cuối cùng cùng để lại mấy đạo ấn ký, lúc này Lam Tiểu Bố mới chọn một phương hướng mà đi.

Hắn vô cùng cẩn thận, nơi này có độc âm Hoán Thần Thảo, có thể thấy được nơi này có người ở. Một khi hủy đi ấn ký mà hắn để lại, hắn muốn rời khỏi đây sẽ không tìm được đường ra, có lẽ sẽ luôn bị nhốt ở nơi này. Cũng bởi vì như vậy, hắn mới bố trí thêm nhiều đạo ấn ký.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm thấy không thích hợp, hắn đã độn gấp một ngày rồi, dưới chân vẫn là đất đen.

Lam Tiểu Bố đang định dừng lại cẩn thận quan sát phương hướng một chút, lại cảm nhận được vết tích ấn ký mà mình đã để lại. Lần này sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, hắn đi cả một ngày, vậy mà vẫn chỉ xoay quanh ở chỗ này.

Chương 1659 - Thành thây khô.

Hắn là một Thần TRận Tôn cấp tám, lại không thể nào nhìn rõ được nơi này là một cái huyễn trận, có thể thấy được đẳng cấp của cái huyễn trận này cao đến mức nào.

Gặp phải loại huyễn trận có đẳng cấp như thế này, Lam Tiểu Bố biết chỉ sợ mình đã gặp rắc rối rồi. Hắn vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu quy tắc KHông Gian ở nơi này, vừa tra tìm truyền tống trận, trận văn hư không và ấn ký thần niệm mà mình bố trí lúc trước.

TRuyền tống trận trước đó đã tự động sụp đổ, trận văn hư không thì vẫn còn, nhưng đã bắt đầu mơ hồ rồi. Khi thời gian trôi qua, trận văn hư không nhất định sẽ biến mất. Ấn ký thần niệm mặc dù còn có thể cảm nhận được, nhưng cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Có thể tưởng tượng được, qua một khoảng thời gian nữa, thậm chí hắn cũng sẽ không biết nơi này hắn đã từng bố trí ấn ký.

Lợi hại như vậy sao? Lam Tiểu Bố âm thầm líu lưỡi. Những thứ hắn bố trí ra này nhất định không phải do người hủy đi, nếu không phải do người hủy đi, vậy chính là một loại quy tắc ăn mòn…

Giờ phút này Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong mô hình kết cấu, chỗ của hắn chẳng những là một huyễn trận, mà không gian này còn có một loại quy tắc. Loại quy tắc này, ngay cả nghe nói Lam Tiểu Bố cũng chưa từng nghe qua, nhưng đại khái chính là có thể khiến cho mọi đồ vật ở trong này biến thành cát đen.

Khó trách khắp nơi ở đây đều là cát đen, đó là do mọi thứ tồn tại trước đó đều hóa thành cát đen, xem ra đống cát đen ở đây cũng không đơn giản.

Lam Tiểu Bố tiện tay cuốn lấy một chút cát đen bỏ vào trong hộp ngọc, đánh cấm chế lên hộp ngọc rồi ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó lấy ra một khối Vô Niệm Kim. Chờ đến khi hắn rảnh rỗi sẽ cẩn thận nghiên cứu đống cát đen này sau.

Vô Niệm Kim này chính là một loại thần tài cấp chín, nhưng trên thực tế, loại vật này quả thật rất hiếm, bởi vì đây là một loại vật liệu không có quy tắc.

Đồ vật không có quy tắc, bình thường đều có giá trị cao. Chỉ là Vô Niệm Kim ít khi dùng, lại rất ít được phát hiện ra, cho nên cũng không nổi danh.

Lam Tiểu Bố khắc vào Vô Niệm Kim này một đạo ấn ký thần niệm của mình, sau đó chôn Vô Niệm Kim vào trong cát đen.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố mừng rỡ phát hiện, cách của mình quả nhiên hữu dụng. Vô Niệm Kim không bị quy tắc ăn mòn đáng sợ này mài mòn, vẫn hoàn hảo vô khuyết nằm dưới lớp cát đen. Không chỉ như vậy, ấn ký thần niệm của hắn ở bên trong Vô Niệm Kim vẫn còn tồn tại hoàn hảo.

Quả nhiên chỉ có thể ăn mòn những vật liệu có quy tắc hoặc trận văn, Vô Niệm Kim không có quy tắc nên bình yên vô sự. Còn trận văn hư không của hắn đã bị tiêu tán đi, chắc là do trình độ Trận Đạo của hắn vẫn chưa đến nơi đến chốn, chờ trình độ Trận Đạo của hắn tăng thêm một cấp độ, trận văn hư không của hắn chắc chắn không thể bị tiêu tán được.

Nơi này rất quỷ dị, khó trách không có người phát hiện ra. Một nơi không thể để lại ấn ký, cũng không có bất cứ đồ vật tham chiếu nào, sao có thể tìm được? Hơn nữa huyễn trận ở nơi này nhất định sẽ che giấu đống cát đen kia.

Lam Tiểu Bố hạ ấn ký xong, chính là viên Vô Niệm Kim kia. Nhưng bây giờ làm sao hắn có thể rời khỏi nơi này?

Muốn dựa vào trình độ TRận Đạo của mình đã rời khỏi huyễn trận này, rõ ràng khả năng không lớn. Chỉ có dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, nhưng mà mặc dù Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra được mô hình kết cấu của huyễn trận nơi này, nhưng muốn tìm được cách phá giải thì vẫn còn phải cần thời gian. Theo sự hiểu biết của Lam Tiểu Bố về Vũ Trụ Duy Mô, với tốc độ tạo dựng như thế này, chỉ sợ cần phải mất gần một năm.

Lam Tiểu Bố lấy Trường Sinh Kích ra, hắn quyết định tự mình thử xem một chút, nếu như mình không làm được, chỉ có thể đợi Vũ Trụ Duy Mô xây dựng biện pháp phá giải mới đi được. Trong khoảng thời gian chờ đợi này, hắn có thể giải quyết vấn đề quy tắc của bản thân bị ăn mòn ở nơi này.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều bị ăn mòn biến thành cát đen, Lam Tiểu Bố không tin hắn ở đây thời gian dài như vậy mà không trúng loại Hủ Thực Chi Độc này.

Trường Sinh Kích cuốn lên đạo vận, trong không gian liên tục xuất hiện dao động từ khí thế cắt chém cường hãn.

Oanh! Đại Thiết Cát Thuật thi triển ra, không gian giống như bị kim đâm, liên tục co chặt, sau đó răng rắc nứt ra một cái khe. Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, Đại Thiết Cát Thuật này quả nhiên dùng rất tốt, hắn lập tức bước ra từ vết nứt này.

Một khắc sau, quy tắc thiên địa rõ ràng truyền đến, thần niệm của hắn lần này có thể mở rộng ra ngoài mà không bị ảnh hưởng gì cả, thần nguyên vận chuyển cũng trôi chảy hơn rất nhiều.

Quay đầu nhìn lại, làm gì còn cát đen nữa? Xung quanh chính là cảnh tượng của vực sâu Di Thần, không có chỗ nào kỳ dị.

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được ấn ký thần niệm mình để lại trong Vô Niệm Kim, hắn biết rõ, nơi này có một cái huyễn trận, tất cả đồ vật trong huyễn trận đều bị niết hóa thành cát đen.

Tại nơi hắn đang đứng là một đầu Hư Không Truyền Tống Trận, sau đó hạ xuống mấy đạo ấn ký, lúc này mới tạo dựng một mô hình kết cấu cơ thể của mình. Trong người hắn quả nhiên có một luồng quy tắc Hủ Thực chưa bao giờ tiếp xúc qua, cũng may hắn có Vũ Trụ Duy Mô.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố loại trừ hết mọi quy tắc ăn mòn này, rồi mới lấy Luân Hồi Oa ra đi xa.

Vực sâu Di Thần vẫn vô cùng yên tĩnh, không khác gì lần trước hắn đến, đi mấy ngày, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Lam Tiểu Bố không biết là vực sâu Di Thần đã thay đổi, hay là vẫn giống như trước đó, phần lớn tu sĩ ở nơi này đều tụ tập tại ngọn núi Đan Tuyền kia chờ Thần Nguyên Đan phun trào.

Chương 1660 - Thành thây khô. (2)

Tốc độ của Luân Hồi Oa cực nhanh, mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố lại đến chỗ đồi núi kia một lần nữa. Lần trước khi đến đây, là Bắc Tố Đình dùng tinh huyết mở trận môn ra.

Bắc Tố Đình bị cường giả hạ ấn ký ký ức, lúc đầu Lam Tiểu Bố dự định giúp Bắc Tố Đình gỡ đi, chỉ là mãi đến khi Lam Tiểu Bố đi, vẫn chưa thể tạo dựng ra được mô hình kết cấu của cái ấn ký ký ức trong người Bắc Tố Đình. Cho nên hắn vẫn chưa thể giúp Bắc Tố Đình bỏ đi ấn ký trên người, lần này tới đây, nếu như Bắc Tố Đình vẫn chưa rời đi, hắn sẽ giúp Bắc Tố Đình bỏ đi ấn ký ký ức trong đầu nàng.

Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, đương nhiên không cần phải hao tổn tinh huyết. Hơn nữa, hắn không bị người khác hạ ấn ký ký ức, cũng không bị ai động tay động chân, cho dù hắn phun tinh huyết ra cũng chẳng làm được chuyện gì.

Theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô đưa ra, Lam Tiểu Bố chỉ mất nửa ngày, kích phát trận văn hư không mình khắc họa ra, trong hư không xuất hiện một cái trận môn. Lam Tiểu Bố bước vào trận môn, xuất hiện trên bình đài bằng bạch ngọc kia.

Sau khi đến nơi này, Lam Tiểu Bố thấy rõ. Đan Tuyền vẫn còn đang phun ra Thần Nguyên Đan, nhưng mà hắn không nhìn thấy Lưu Tinh.

Lam Tiểu Bố không hề lãng phí thời gian, nhanh chóng xé mở vách đá vọt vào trong.

Vừa tiến vào bên trong, Thần Nguyên khí Hỗn Độn vô cùng nồng đậm bao trùm đến, đan hải này thật sự quá lớn, những năm qua, hầu như không hề giảm bớt một chút nào…

Nhưng mà lực chú ý của Lam Tiểu Bố nhanh chóng rời khỏi Thần Nguyên Đan Hải, chú ý vào bộ thây khô cách đó không xa.

Bắc Tố Đình? TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, Bắc Tố Đình đã biến thành một bộ thây khô rồi sao?

Hình như không phải, Bắc Tố Đình vẫn còn một hơi thở, vẫn chưa hoàn toàn chết đi. Lam Tiểu Bố đến bên cạnh Bắc Tố Đình, hắn đang định lấy một viên đan dược nhét vào trong miệng Bắc Tố Đình, lại phát hiện dưới chân Bắc Tố Đình có một luồng Thần Nguyên Đan Khí đang chảy vào, sau đó luồng Thần Nguyên Đan Khí này biến mất trong cơ thể Bắc Tố Đình.

Đây tuyệt đối không phải là tốc độ tu luyện của Bắc Tố Đình, nếu như ai có thể hấp thu Thần Nguyên Đan Khí như vậy, thế thì thật đáng sợ, chỉ sợ qua một năm sẽ từ một phàm nhân bình thường bước vào Tiên Nhân cảnh.

Lam Tiểu Bố không cần dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng, đã biết rõ có chuyện gì xảy ra. Bắc Tố Đình bị người lợi dụng, nguyên nhân chính là ấn ký nằm sâu trong thức hải của Bắc Tố Đình.

Cường giả kia để Bắc Tố Đình cảm nhận được Thần Nguyên Đan Hải, sau đó dựa vào thân thể Bắc Tố Đình, hấp thu Thần Nguyên Đan Khí từ Thần Nguyên Đan Hải. Những Thần Nguyên Đan Khí này thông qua cơ thể Bắc Tố Đình hấp thu, sau đó đổ vào một trận môn hư không, từ trận môn hư không này chuyển Thần Nguyên Đan Khí đi.

Đúng là một gia hỏa ác độc.

Nếu như không phải hắn dẫn Bắc Tố Đình đến đây, với tu vi Thần Quân của Bắc Tố Đình, hoàn toàn không thể đến được nơi này. Có lẽ gia hỏa kia đã chuẩn bị chờ sau khi Bắc Tố Đình đến Hợp Thần cảnh, sẽ tìm đến đây. Bắc Tố Đình được hắn dẫn đến đây, tu vi nhanh chóng tiến bộ, bây giờ ít nhất cũng là một Thần Vương hậu kỳ. Chắc hẳn là vì tu vi của Bắc Tố Đình tăng lên cho nên mới có thể bị lợi dụng.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức định vươn tay ra chạm vào Bắc Tố Đình, chỉ là tay của hắn còn chưa chạm đến Bắc Tố Đình đã dừng lại. Bây giờ chạm vào Bắc Tố Đình, chẳng khác nào khiến Bắc Tố Đình hồn phi phách tán, hoàn toàn chết đi.

Bắc Tố Đình là một bộ phận không thể thiếu trong không gian truyền tống Thần Nguyên Đan Khí, có lẽ trừ hắn ra, toàn bộ Vô Căn Thần giới này cũng không có ai có thể cứu Bắc Tố Đình.

Muốn cứu Bắc Tố Đình, nhất định phải im hơi lặng tiếng chặt đứt liên hệ giữa Bắc Tố Đình và không gian truyền tống. Chặt đứt loại liên hệ quy tắc Không Gian này, trừ Đại Thiết Cát Thuật của hắn, còn có ai có thể làm được.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi thật sâu, hắn cũng không thi triển Đại Thiết Cát Thuật cứu Bắc Tố Đình.

Hắn cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ sai rồi, trước đó hắn cho rằng cường giả phát hiện ra Thần Nguyên Đan Hải này không thể nào lấy đi Thần Nguyên Đan, cái này có chút sai lầm. Cho dù là cường giả kia không lấy được Thần Nguyên Đan từ Thần Nguyên Đan Hải, cũng có cách vạch ra một cái khe trong Thần Nguyên Đan Hải. Nếu không thì không có khả năng lợi dụng Bắc Tố Đình hút đi Thần Nguyên Đan Khí bên trong Thần Nguyên Đan Hải.

Lam Tiểu Bố không ngừng khắc họa trận văn hư không, hắn phải bảo đảm sau khi cứu được Bắc Tố Đình rồi, Thần Nguyên Đan Hải sẽ không bị phong ấn lại một lần nữa, khiến hắn không lấy được một viên Thần Nguyên Đan nào.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố bố trí trận văn hư không có thể câu thông với Thần Nguyên Đan Hải rồi, lấy Trường Sinh Kích ra, khí thế cắt chém cuồng bạo bổ xuống.

Răng rắc! âm thành quy tắc trong không gian bị chém đứt cũng có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng. Một khắc sau, vùng không gian này tựa như đã mất đi mối liên hệ với bên ngoài.

Bắc Tố Đình ngã ngồi trên mặt đất, Lam Tiểu Bố nhanh chóng rót một luồng Hông Mông Sinh Tức vào trong người nàng.

Sau đó Lam Tiểu Bố phát hiện, trước đó Thần Nguyên Đan Khí chảy vào cơ thể Bắc Tố Đình như cự kình hút nước, giờ phút này cũng đã biến mất. Bởi vì hắn đã sớm chuẩn bị, cho nên bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được Thần Nguyên Đan trong Thần Nguyên Đan Hải.

Ngũ Thải Tiên Chi là đạo quả, vừa vào trong miệng Bắc Tố Đình, đã biến thành chất lỏng được Bắc Tố Đình hấp thu, sau đó biến mất.

Ngón tay Lam Tiểu Bố hóa thành một đạo nhận mang, xé mở mi tâm Bắc Tố Đình, một khắc sau, ấn ký ký ức ở sâu trong thức hải của Bắc Tố Đình đã được Lam Tiểu Bố gỡ bỏ, bị Lam Tiểu Bố phong ấn trong hộp ngọc.

Chương 1661 - Đan Hải hủy.

Bắc Tố Đình ngã ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn giống một bộ thây khô, nhưng mà sinh cơ đã mạnh lên. Nếu như không phải hắn có Hồng Mông Sinh tức, sau khi hắn chặt đứt mối liên hệ giữa Bắc Tố Đình và truyền tống hư không kia, Bắc Tố Đình đã vẫn lạc rồi.

Lam Tiểu Bố lấy ra mấy viên đan dược bỏ vào trong miệng Bắc Tố Đình, sau đó lại lấy ra một gốc Ngũ Thải Tiên Chi cho Bắc Tố Đình dùng. Ngũ Thải Tiên Chi vừa vào miệng đã tan, nhanh chóng thẩm thấu vào trong cơ thể Bắc Tố Đình.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, có thể giúp đỡ hắn đều đã giúp, nếu như vậy mà còn không cứu được Bắc Tố Đình, vậy hắn cũng coi như đã cố hết sức.

SAu khi bố trí một cái Tụ Linh Thần Trận cho Bắc Tố Đình, Lam Tiểu Bố không động đến Thần Nguyên Đan Hải ngay, mà lấy trận kỳ phong ấn vùng hư không này lại.

Trước đó Bắc Tố Đình hấp thu Thần Nguyên Đan Khí là thông qua hư không truyền tống đi, mặc dù biết đối phương tuyệt đối không thể truyền tống đến, nhưng Lam Tiểu Bố vì đề phòng bất trắc, vẫn bố trí ra một cái phong ấn hư không, chặn đứng khả năng truyền tống đến đây của đối phương. Hắn lo lắng lỡ như, lỡ như đối phương thật sự có thể truyền tống đến đây thì phải làm sao?

Có thể dựa vào thân thể của một tu sĩ làm môi giới tạo dựng ra hư không truyền tống, Lam Tiểu Bố không cho rằng bản thân mình có thể sánh được với đối phương.

Sau khi phong ấn vùng không gian này lại, lúc này Lam Tiểu Bố mới đi đến chỗ Thần Nguyên Đan Hải. Thần niệm tràn ra, Thần Nguyên

Đan Hải vẫn không thể nào xé mở được. Tốc độ tạo dựng mô hình của Vũ Trụ Duy Mô vẫn vô cùng chậm chạp, rõ ràng trong thời gian ngắn vẫn không thể nào mở ra được.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố chỉ cảm thấy may mắn vì trước đó mình đã dựa vào vị trí hấp thu Thần Nguyên Đan Khí kia, dùng trận văn hư không bố trí Câu Thông Thần Trận, nếu không thì hôm nay hắn vẫn phải đi một chuyến tay không rồi.

Loại Thần Nguyên Đan Hải này, hắn dùng Đại Thiết Cát Thuật chỉ sợ cũng không được. Chưa nói đến chuyện hắn có thể cắt được phong ấn của Thần Nguyên Đan Hải hay không, nhưng Thiết Cát Thuật của hắn có thể xé rách toàn bộ Thần Nguyên Đan Hải. Thần Nguyên Đan Hải bị xé nát, có lẽ hắn có thể lấy được một ít Thần Nguyên Đan, nhưng phần lớn Thần Nguyên Đan sẽ bị cắt thành bã vụn.

Thực lực của hắn, bây giờ không thể nào khống chế Đại Thiết Cát Thuật đến mức không tổn hại đến Thần Nguyên Đan bên trong Thần Nguyên Đan Hải.

ĐƯơng nhiên, đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là sau khi Đại Thiết Cát Thuật xé rách nơi này rồi, ai biết nơi này có xảy ra biến hóa hay không?

Lỡ như vùng không gian này sụp đổ, mặc dù mạng nhỏ của hắn vẫn chưa đến mức bỏ lại ở đây, nhưng hắn tuyệt đối sẽ tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Một khi tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, có trời mới biết sẽ truyền tống đến nơi nào.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào vị trí hắn đã bố trí trận văn hư không, rất nhanh Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra, thông đạo hắn dựa vào hư không thần trận tạo dựng nên liên thông với Thần Nguyên Đan Hải đang càng ngày càng nhỏ lại. Có thể tưởng tượng, qua một khoảng thời gian nữa, thông đạo này sẽ hoàn toàn biến mất.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố âm thầm khâm phục. Đây tuyệt đối chính là do gia hỏa đã hạ ấn ký trên người Bắc Tố Đình làm, trình độ trận đạo của gia hỏa này quả thật kinh người. Cũng không biết vì sao gia hỏa kia không ở lại đây tu luyện, mà lợi dụng người khác chuyển dời Thần Nguyên Đan Khí.

Cũng may thông đạo nối với Thần Nguyên Đan Hải không phải do hắn mở ra, nếu như hắn cưỡng ép mở ra, chắc chắn nơi này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lam Tiểu Bố không ngừng khắc họa trận văn, khi trận văn không ngừng khắc ra, thông đạo dẫn đến Thần Nguyên Đan Hải đang thu nhỏ lại dần mở rộng ra.

Chỉ qua nửa ngày, vết nứt đã mở rộng khoảng mấy trượng. Nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái này vẫn còn thiếu rất nhiều, hắn vẫn tiếp tục khắc họa trận văn ra.

Vết nứt này từ mấy trượng đến mấy chục trượng…

KHi vết nứt này mở rộng ra gần trăm trượng, Lam Tiểu Bố cảm thấy không gian vang lên tiếng kèn kẹt. KHông thể tiếp tục mở rộng nữa, nếu làm tiếp chỉ sợ không gian sẽ sụp đổ.

Vết nứt to lớn như vậy, Lam Tiểu Bố có thể trực tiếp tiến vào Thần Nguyên Đan Hải cuốn đống Thần Nguyên Đan này đi. Nhưng Lam Tiểu Bố không làm như vậy, hắn luôn cảm thấy mình tốt nhất không nên tiến vào trong Thần Nguyên Đan Hải. Một khi vào trong nhất định sẽ xảy ra một vài chuyện nào đó không lường trước được.

Từng đạo trận văn truyền tống được Lam Tiểu Bố khắc họa ra, sau đó Lam Tiểu Bố mở không gian Trường Sinh Giới của mình ra thật lớn. Sau khi kích phát trận văn, Thần Nguyên Đan bên trong Thần Nguyên Đan Hải giống như một dải lụa màu trắng, bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Lam Tiểu Bố không nhân khoảng thời gian này tu luyện, hắn nhất định phải thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm thần trận truyền tống mà mình bố trí. Chỉ cần hắn không nhìn chằm chằm, cái cửa truyền tống này sẽ thu nhỏ lại.

Đảo mắt ba tháng đã trôi qua, bên trong Trường Sinh Giới của hắn đã có thêm một cái Thần Nguyên Đan Hải nhỏ, nhưng Thần Nguyên Đan Hải trước mắt Lam Tiểu Bố chỉ mới mất đi non nửa mà thôi. Đây là trong phạm vi bao phủ thần niệm của hắn, còn bên ngoài thần niệm thì hoàn toàn không thể cảm nhận được. Thần niệm của hắn ở trong Thần Nguyên Đan Hải bị hạn chế trong một phạm vi nhất định, cho dù cố gắng thế nào, đều chỉ có thể từ từ kéo dài.

KHông gian bên trong Trường Sinh Giới sau khi đã đổ đầy Thần Nguyên Đan, Lam Tiểu Bố không tiếp tục cuốn những Thần Nguyên Đan này vào trong Trường Sinh Giới nữa, hắn lại mở ra một cái thông đạo vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau đó bắt đầu chuyển Thần Nguyên Đan vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 1662 - Đan Hải hủy. (2)

Lại một tháng nữa trôi qua, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, Thần Nguyên Đan đã bị hắn cuốn đi hết, cho dù Thần Nguyên Đan Hải vẫn còn chưa thấy đáy, nhưng bên dưới lại là 108 đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch. Không đúng, chỉ là nơi mà thần niệm của hắn có thể chạm đến, Thần Nguyên Đan đã bị cuốn hết.

Ngược lại là những Hỗn Độn Thần Linh Mạch kia, 108 đầu ở đây đã tạo thành một cái đại trận Chu Thiên, cái đại trận Chu Thiên này không ngừng quét sạch thần linh khí vũ trụ, những thần linh khí này sau khi bị cuốn đi, sẽ không ngừng đọng lại thành Thần Nguyên Đan.

Đúng là đồ tốt, một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch thôi cũng đủ khiến người ta điên cuồng, mà ở đây lại xuất hiện 108 đầu.

Đừng nhìn hắn có một hai trăm đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, nhưng mà Thần Linh Mạch cực phẩm còn xa mới có thể so sánh với Hỗn Độn Thần Linh Mạch.

Lam Tiểu Bố sẽ không để Hỗn Độn Thần Linh Mạch ở nơi này. Hắn không ngừng khắc họa trận văn, hắn muốn kéo hết toàn bộ Hỗn Độn Thần Linh Mạch đi.

“Lam đại ca, là ngươi đã cứu ta phải không?” Một giọng nói yếu ớt truyền đến, Lam Tiểu Bố quay đầu lại nhìn thấy Bắc Tố Đình đã tỉnh, đang dựa trên vách đá, trong mắt đều là hoảng sợ.

“Đúng, ngươi bị người ta hạ ấn ký, may mà ta đến kịp, nếu không thì chỉ sợ ngươi không có cơ hội khôi phục thần trí rồi. Bây giờ ngươi chữa thương trước đi, chờ ta cuốn hết toàn bộ Hỗn Độn Thần Linh Mạch ở đây đi.” Lam Tiểu Bố vừa nói vừa kích phát CHuyển Di Thần Trận.

Từng tiếng ầm vang truyền đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy không gian đều đang run rẩy, giờ phút này hắn hoài nghi vùng không gian này đang sắp sụp đổ.

Cài này còn chưa khiến Lam Tiểu Bố lo lắng, Lam Tiểu Bố lo lắng chính là, hắn cảm thấy mấy đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch này đang muốn bỏ chạy. Không chỉ Hỗn Độn Thần Linh Mạch, còn có phần Thần Nguyên Đan Hải mà thần niệm của hắn không thể chạm đến được, tựa như còn đang dung nhập vào trong hư không…

Chính mình vất vả lắm mới tìm thấy Hỗn Độn Thần Linh Mạch, muốn bỏ chạy sao?

Lam Tiểu Bố không chút do dự thiêu đốt tinh huyết của mình, Hư Không Truyền Tống Trận Văn điên cuồng khắc họa ra, từng đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch bị hắn cuốn vào Vũ Trụ Duy Mô.

Ầm ầm! Không gian bắt đầu sụp đổ. Cảm giác hư không xé rách đáng sợ truyền đến, Lam Tiểu Bố đâu còn dám tiếp tục ở lại nơi này? Đừng nói hắn là Hợp Thần cảnh, cho dù là Chuẩn Thánh cảnh, thậm chí Thánh Nhân cảnh, lúc này cũng phải nhanh chóng đi thôi.

Lam Tiểu Bố quay người lại, vươn tay nắm lấy Bắc Tố Đình, thân hình hóa thành một đạo điện quang xé rách vách đá xông ra ngoài.

Cảm giác cắn nuốt không gian đáng sợ truyền đến từ sau lưng, dù Lam Tiểu Bố đã xông qua bệ đá bạch ngọc, nhưng vẫn cảm thấy mình có thể bị cuốn đi bất cứ lúc nào. Chuyện duy nhất hắn có thể làm, chính là không ngừng thi triển thuấn di kính tượng.

…

Tại Đan Tuyền của vực sâu Di Thần, hơn mười vạn người đều trông mong nhìn chằm chằm vào Đan Tuyền ở giữa. Về khoảng cách phun trào Thần Nguyên Đan cho đến bây giờ, đã qua một ngày rồi, đã qua một ngày mà một viên Thần Nguyên Đan cũng không phun ra ngoài.

Chuyện này hoàn toàn không bình thường, bình thường thì thời gian dài nhất cũng sẽ không quá hai canh giờ, nhiều nhất là một canh giờ cũng sẽ phun trào nhiều lần.

“Có khi nào Đan Tuyền đã đến thời gian ngừng phun trào rồi không, nếu không thì sao qua một ngày rồi không có một viên Thần Nguyên Đan?” Có người nghi ngờ nói.

“KHông có khả năng, Đan Tuyền qua năm năm mới dừng phun một lần, lúc này đến lúc dừng phun trào vẫn còn một năm nữa, sao có thể dừng phun trào được chứ?

“Có khi nào không phun được không?”

…

TRong lúc đám người còn đang ồn ào, Đan Tuyền ở giữa đột nhiên bộc phát một luồng lực lượng kinh khủng, sau đó không gian bắt đầu chấn động. Giờ phút này tất cả mọi người đều điên cuồng chạy ra ngoài, rõ ràng nơi này xuất hiện biến cố.

Oanh! Không đợi mọi người đi đến nơi an toàn, vùng không gian của Đan Tuyền đã sụp đổ. Chẳng những Đan Tuyền sụp đổ, mấy vị trí cướp đoạt Thần Nguyên Đan xung quanh Đan Tuyền cũng bắt đầu sụp đổ.

“Đi nhanh lên, đây là không gian sụp đổ, Đan Tuyền xảy ra vấn đề…” Trong đám người có người kêu lên.

Cũng may khi bắt đầu sụp đổ, cũng không quá kịch liệt, sau khi Đan Tuyền bị xé nứt, không gian sụp đổ mới diễn ra càng kịch liệt hơn. Nhưng mà lúc này phần lớn người đều đã chạy thoát. Những người này quanh năm ở đây cướp đoạt Thần Nguyên Đan, năng lực phản ứng mạnh hơn tu sĩ bình thường rất nhiều.

KHi Đan Tuyền sụp đổ, phường thị lộ thiên ở gần Đan Tuyền cũng bị ảnh hưởng. Vốn dĩ bởi vì người tụ tập ở Đan Tuyền hỗn loạn chạy tứ tán, trên thực tế Đan Tuyền đã bị hủy đi, có tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Một ngày sau, Mân Nguyên đờ đẫn đứng ở bên ngoài phế tích Đan Tuyền. Đan Tuyền đã sớm biến mất, mà người cũng không còn một ai.

Điều này khiến Mân NGuyên nhíu mày, bên dưới Đan Tuyền này tuyệt đối là một cái Đan Hồ cực kỳ lớn, nhưng hắn ta vẫn còn chưa tìm ra được vị trí Đan Hồ, Đan Tuyền đã bị hủy đi mất rồi.

Hơn nữa Đan Tuyền bị hủy, vậy thì kế hoạch của hắn ta cũng không thể tiếp tục thực hiện được.

Chương 1663 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần.

Không có Thần Nguyên Đan từ Đan Tuyền, vực sâu Di Thần đối với Mân Nguyên mà nói chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Đáng tiếc bố trí nhiều năm như vậy, hắn ta chỉ mới hoàn thành được gần một nửa mà thôi. Bây giờ hắn ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nắm chặt thời gian chứng đạo Thánh Nhân. Nếu không thì lần lượng kiếp tiếp theo hắn ta vẫn chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Nhiều năm lên lên xuống xuống như vậy, Mân Nguyên đã sớm học được lúc nên từ bỏ thì phải dứt khoát từ bỏ.

Cho nên sau khi xác định phải rời khỏi nơi này, Mân Nguyên quay về chỗ ở của mình, kích phát truyền tống trận.

Vì sao Đan Tuyền lại bị sụp đổ, vùng không gian của Đan Tuyền vì sao lại sụp đổ. Những chuyện này đối với Mân Nguyên không quan trọng, thậm chí hắn ta còn chẳng muốn đi điều tra. Bởi vì sau khi điều tra được, hắn ta cũng chẳng thể lấy được một viên Thần Nguyên Đan nào trong Đan Tuyền kia.

Loại sụp đổ không gian như thế này, có nhiều Thần Nguyên Đan đến đâu cũng sẽ hoàn toàn biến thành bã vụn trong đống sụp đổ đó, hắn ta cần gì phải lãng phí thời gian.

TRuyền tống trận lóe lên từng đạo bạch quang, trong dao động không gian, Mân Nguyên được đưa đến trên một bãi đá vụn.

Mân Nguyên vừa bước ra khỏi truyền tống trận, sắc mặt lập tức thay đổi. Không có đường ra, không chỉ như vậy, hắn ta còn có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa càng thêm rõ ràng

Đây là có chuyện gì? Hắn ta cũng chỉ mới mấy chục năm không đến đây thôi, sao lại xảy ra biến hóa lớn như vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì mà mình không biết đã xảy ra sao?

Mân Nguyên không còn tâm trạng tiếp tục ở lại nơi này, hắn ta đi dọc theo tuyến đường của mình tìm nửa ngày, cuối cùng sắc mặt có chút khó coi. Đường ra quả thật không có, hắn ta đã bị phong ấn ở vực sâu Di Thần.

Không có đường ra, vậy nhất định là có người dùng trận pháp phong ấn.

Đương nhiên, có lẽ còn có một khả năng khác, đó là thiên địa dị biến, quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần Giới đang tự động hoàn thiện, những vết nứt do Diệt Thế Lượng Kiếp tạo thành cũng sẽ tự động liền lại. Khả năng này hình như không lớn lắm, quy tắc thiên địa của Thần giới tự động hoàn thiện đây là định…

Nghĩ đến đây, trong lòng Mân Nguyên không khỏi giật nảy lên, chuyện này sao lại không có khả năng chứ? Bởi vì tại chỗ này hắn ta cũng cảm nhận được quy tắc thiên địa đang ngày càng rõ ràng. Tu luyện ở nơi này, thậm chí còn tốt hơn chỗ hắn ta ở gấp mấy lần. Điều này nói rõ rất có thể Vô Căn Thần Giới đang bắt đầu tự động hoàn thiện.

KHông được, phải nhanh chóng ra ngoài thôi. Một khi Vô Căn Thần

Giới tự động khôi phục, vậy vực sâu dưới mặt đất này sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Mân Nguyên lấy ra một lá phù lục, hắn ta không có tâm trạng tiếp tục ở lại đây thêm nữa. Nếu như hắn ta muốn ra ngoài, chỉ một cái vực sâu Di Thần vẫn chưa thể nào nhốt hắn ta lại được.

Phù lục kích phát, cuốn lên một vòng sáng mờ, vòng sáng này quấn lấy Mân Nguyên, không gian bắt đầu dao động kịch liệt, sau đó Mân Nguyên bị cuốn đi.

…

Khi Lam Tiểu Bố xông ra khỏi vùng đồi núi thấp bé kia, lập tức lấy Luân Hồi Oa ra. Tốc độ Luân Hồi Oa được kích phát đến mức cao nhất, rất nhanh đã ném vùng không gian sụp đổ kia ra đằng sau lưng.

“Lam đại ca, đa tạ ngươi lại cứu ta một lần nữa.” Mặc dù Bắc Tố Đình gầy trơ cả xương, nhưng bởi vì có Hồng Môn Sinh tức và Ngũ Thải Tiên Chi chữa trị, nên đã có chút máu thịt. Muốn hoàn toàn khôi phục lại, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nếu có thêm một đống Hỗn Độn Thần Nguyên Đan, thậm chí nàng không cần mất quá lâu là có thể khôi phục.

Lam Tiểu Bố nói, “Đây là chuyện nên làm, nếu không phải ngươi dẫn ta đến chỗ đó, ta cũng không thể lấy được nhiều Thần Nguyên Đan và Hỗn Độn Thần Linh mạch như vậy. Cho nên ta càng phải cảm tạ ngươi.”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, Hợp Thần cảnh có thể dùng Thần Linh mạch cực phẩm để tấn cấp. Nhưng Hỗn Độn Thần Nguyên Đan có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian, bây giờ thứ mà hắn thiếu nhất chính là thời gian.

“Cái Thần Nguyên Đan Hải kia đã bị dọn trống rồi sao?” Bắc Tố Đình lập tức hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Dọn trống thì không đúng lắm, nhưng mà số Thần Nguyên Đan nằm trong phạm vi thần niệm của ta đều đã bị dọn sạch rồi, nhiều Thần Nguyên Đan như vậy, với ta mà nói đã đủ rồi. Chờ sau khi rời khỏi nơi này rồi, ta sẽ đưa cho ngươi một ít.”

“KHông, ta không cần, ta vẫn luôn dùng Thần Nguyên Đan tu luyện.” Bắc Tố Đình vội vàng xua tay.

Lam Tiểu Bố cười cười. “Phẩm chất Thần Nguyên Đan ở nơi này vô cùng cao, còn ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn. Ngươi chắc hẳn vừa bước vào cảnh giới Thần Vương không lâu nhỉ, Thần Nguyên Đan có tác dụng rất lớn đối với ngươi.”

Lam Tiểu Bố không nói lung tung, có đủ nhiều Thần Nguyên Đan, Bắc Tố Đình có thể trong thời gian ngắn vượt qua Thần Vương cảnh và Hợp Thần cảnh. Nhưng sau khi đến Chuẩn Thánh rồi, vậy thì không hoàn toàn chỉ dựa vào tài nguyên tu luyện. Cảm ngộ của bản thân đối với đại đạo mới càng quan trọng hơn.

Nghe đến đó, Bắc Tố Đình giật nảy mình, nàng thầm sợ hãi mà nói, “Sau khi ta vượt qua lôi kiếp Thần Vương, vẫn bế quan một khoảng thời gian, đến khi tu luyện đến Thần Vương tầng ba, ta cảm thấy ta cần ra ngoài thí luyện một khoảng thời gian. Ta dựa vào trận kỳ mà ngươi đã đưa cho ta để phá mở vách đá ra ngoài, lúc này đột nhiên trong thức hải của ta diễn sinh ra một đạo ý chí, đạo ý chí này trói buộc tư tưởng của ta, ép ta đi đến chỗ có thông đạo truyền tống hư không kia. Lúc ban đầu, ta còn có chút ý thức, cho nên điên cuồng giãy dụa muốn tránh thoát. Đến sau đó, ta hoàn toàn không còn có chút ý thức nào nữa, cái Thần Nguyên Đan kia chỉ thông qua đạo vận của ta bị cuốn đi, sau đó đưa vào hư không.”

Chương 1664 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần. (2)

Chuyện sau đó, Bắc Tố Đình không nói đến, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết. Hắn đang suy nghĩ gia hỏa hãm hại Bắc Tố Đình là ai?

Hắn phá hủy Thần Nguyên Đan Hải của gia hỏa này, chỉ sợ đã khiến tên gia hỏa kia phải bỏ lại phần lớn tài sản ở nơi này rồi, một khi người này khôi phục lại thực lực, vậy người đầu tiên không buông tha chính là Lam Tiểu Bố hắn.

“Lam đại ca, ngươi muốn tìm một nơi để bế quan một khoảng thời gian sao?” Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói gì, Bắc Tố Đình lại hỏi một câu.

“Trong này không thể bế quan được, bây giờ chúng ta nhất định phải rời khỏi vực sâu Di Thần. Bây giờ mà không đi, tương lai có lẽ vĩnh viễn không thể nào rời khỏi đây được.” Lam Tiểu Bố nghiêm túc nói.

Hắn vốn định tiếp tục tìm kiếm Mân Nguyên, kiếm thêm một ít Thần Linh mạch cực phẩm từ trên người Mân Nguyên. Nhưng mà bởi vì quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần Giới hoàn thiện, vận may tăng vọt, dẫn đến vực sâu Di Thần rất có thể sẽ vĩnh viễn bị phong ấn lại. Lúc đó, hắn muốn rời khỏi đây cũng không thể được. Trên người hắn không có loại Phá Giới Phù lục đỉnh cấp kia, một khi không thể rời khỏi vực sâu Di Thần từ vết nứt kia, vậy thì sẽ không có cơ hội rời khỏi đây

“Vì sao?” Bắc Tố Đình nghi ngờ hỏi một câu.

Mặc dù chính nàng bị nhốt ở trong vực sâu Di Thần không để đi được, nhưng mà Bắc Tố Đình biết rất rõ, bên trong vực sâu Di Thần có rất nhiều cường giả, những cường giả này có thể rời đi bất cứ lúc

nào.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Bên ngoài là Vô Căn Thần Giới, bây giờ quy tắc thiên địa của Vô Căn Thần Giới hoàn thiện, vận may tăng vọt. Toàn bộ Vô Căn Thần Giới đang sắp dung hợp với một nơi gọi là Trường Sinh Giới, hình thành nên một giới vực càng lớn hơn. Đến lúc đó, tất cả vết nứt rời khỏi vực sâu Di Thần đều sẽ liền lại. Còn ở lại nơi này, vậy thì sẽ không thể nào ra ngoài được. Trừ khi ngươi có phù lục phá giới, thậm chí là phá vị đỉnh cấp, nếu không chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi này. Trên thực tế, bây giờ đã không thể ra được rồi.”

“Vậy chúng ta…” Nghe là không ra ngoài được, trong lòng Bắc Tố Đình giật mình, vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Nơi khác không ra được, nhưng mà ta tới nơi này có lẽ còn có thể đi ra. Nhưng cái chỗ kia chỉ có mình ta có thể ra ngoài, những người khác cũng đừng nghĩ đến. Đợi lát nữa ngươi hãy tiến vào trong tiểu thế giới của ta, ta mang ngươi ra ngoài, nếu không thì ngươi sẽ bị sương độc ăn mòn.”

“Được, vậy bây giờ ta vào trong đó luôn đi.” Bắc Tố Đình lập tức nói.

Lam Tiểu Bố mở một vùng không gian ở trong Vũ Trụ Duy Mô, lấy một chiếc nhẫn đưa cho Bắc Tố Đình nói, “Sau khi ngươi tiến vào tiểu thế giới, có thể ở bên trong bế quan chữa thương. Chờ sau khi rời khỏi vực sâu Di Thần, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Bắc Tố Đình ở lại bên ngoài thật sự không có trợ giúp gì, đối với Lam Tiểu Bố nói, tiến vào vực sâu Di Thần thì dễ, nhưng khi rời khỏi vực sâu Di Thần thì sợ là khó hơn rất nhiều.

Chờ sau khi Bắc Tố Đình tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố trực tiếp dùng truyền tống trận truyền tống đến vị trí của mình lúc trước.

Mặc dù thần niệm không thể nào quét đến Vô Niệm Kim mà hắn đã để lại, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được ấn ký thần niệm bên trong Vô Niệm Kim của mình vẫn còn ở đó. Còn những ấn ký khác, đều biến mất rồi.

Có thể thấy được ở vùng cát đen kia, khắc ấn ký lên vật liệu không có quy tắc là hiệu quả nhất.

Không nhìn thấy Vô Niệm Kim, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ khi mình sử dụng Đại Thiết Cát Thuật thì có thể xé rách được nơi này.

Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy sau khi mình lấy đi Thần Nguyên Đan Hải và hơn một trăm đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch ở nơi này đi, sẽ tạo nên hậu quả cực lớn, hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi vực sâu Di Thần, nếu không mà nói hậu quả khó mà đoán trước được.

Khi Lam Tiểu Bố đang muốn thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật, trong lòng đột nhiên giật thót, không gian bắt đầu nổi lên gợn sóng. Có người đến đây? Lam Tiểu Bố chỉ nghi ngờ một chút đã biết không phải có người đến đây, mà là có người bước ra từ cái huyễn trận mà hắn không tìm được kia.

Lam Tiểu Bố không chút suy nghĩ, lập tức vung tay lên, xóa đi toàn bộ vết tích truyền tống trận mà mình đã bố trí ra, sau đó dịch hình thành một cục đá nhỏ.

Qua mấy phút, không gian dao động càng lúc càng dồn dập, sau đó một luồng khí thế cường hãn xuất hiện tại vị trí mà Lam Tiểu Bố bố trí truyền tống trận lúc trước.

Lam Tiểu Bố không mở rộng thần niệm, thậm chí hắn còn thu hết lại hơi thở của mình.

Giờ phút này trong lòng hắn có một loại bất an, gia hỏa này thực lực mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều. Trên thực tế, cho dù là Ngụy Thánh Phác Hành Thánh Nhân, cũng không cường hãn hơn hắn quá nhiều. Nhưng mà gia hỏa này lại khiến hắn vô cùng kinh hãi, điều này cho thấy người này tuyệt đối chính là một Thánh Nhân chân chính, rất có thể chính là nhất chuyển Thánh Nhân.

Qua nửa nén hương, Lam Tiểu Bố mới cảm thấy loại lo lắng hồi hộp này biến mất, hắn mở rộng thần niệm ra. Xung quanh đều vô cùng yên tĩnh, nhân vật kinh khủng vừa rồi đã rời đi.

Lam Tiểu Bố đầu tiên là thi triển thần thông quay ngược, khác với thần thông quay ngược mà Khúc Bồng đã thi triển lúc trước, thần thông quay ngược của hắn có nguồn gốc từ thần thông Hồi Thiên Phản Nhật từ Thiên Cương Tam Thập Lục Biến. Mặc dù không phải thần thông do chính Lam Tiểu Bố khai sáng ra, nhưng tương đương với thần thông khai thiên.

Chỉ trong chốc lát, một bóng người màu đen lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Bóng người này không thể thấy rõ mặt, chỉ biết hắn ta đứng tại chỗ một hồi, rồi mới lên tiếng, “Kì quái, không gian sụp đổ? Chẳng lẽ lão gia hỏa kia trở về lấy đồ đi sao?”

Sau khi nói xong câu đó, bóng người màu đen kia nhanh chóng xông ra ngoài, phương hướng chính là chỗ mà Lam Tiểu Bố lấy đi Thần Nguyên Đan Hải lúc trước.

Chương 1665 - Phong ấn.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ nguy hiểm thật, suýt chút nữa thôi là hắn sẽ chạm mặt với gia hỏa này. Lúc trước hắn chỉ biết trong không gian đầy cát đen có một nhân vật khủng bố tồn tại, độc âm Hoán Thần Thảo nhất định có quan hệ với gia hỏa này, không ngờ gia hỏa này lại cường đại như vậy, lại là một nhất chuyển Thánh Nhân.

Cũng may mình không chạm mặt chính diện với đối phương, nếu như chạm mặt chính diện, cái mạng nhỏ của mình có thể chạy thoát được sao? Đây quả thật rất khó nói, nếu như đang ở bên trong huyễn trận niết hóa thành cát đen kia, cơ hội chạy trốn của hắn lại càng xa vời, bởi vì đối phương tuyệt đối sẽ không cho hắn có thời gian thi triển Đại Thiết Cát Thuật. Nếu như không tiến vào không gian cát đen, vậy hắn vẫn còn cơ hội chạy thoát.

KHông được, người mình đắc tội quá nhiều, hơn nữa người đắc tội một người lại có thực lực mạnh hơn người kia, hắn nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên.

KHông biết cường giả vừa đi ra vừa rồi kia, vì sao khi hắn vừa đến đây không đối phó với hắn, nhưng mà cho dù như thế nào, hắn cũng phải nhanh chóng rời đi.

HÌnh ảnh sau đó từ thần thông quay ngược khiến Lam Tiểu Bố trợn tròn hai mắt, bóng đen kia vừa lao ra đã quay trở về, chẳng những hắn ta trở về, mà còn không ngừng đánh thủ quyết lên xung quanh.

Đây là đang bố trí trận văn? Lam Tiểu Bố lập tức xác định, đối phương thật sự đang bố trí trận văn, hơn nữa còn trận văn phát động. Trừ số trận văn phát động này, còn có trận văn truyền tống.

Nói cách khác, cường giả kia sau khi rời đi có thể quay về trong chớp mắt, điều này khiến Lam Tiểu Bố đổ đầy mồ hôi lạnh.

CHuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố nghĩ đến không phải là xé mở huyễn trận, hắn nghĩ là phải nhanh chạy trốn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném cái suy nghĩ này đi, đối phương tuyệt đối không hề phát hiện ra hắn, nếu như đối phương phát hiện ra hắn, vậy thì đã không bố trí trận văn phát động, mà là trực tiếp khống chế hắn.

Nguyên nhân là hắn đang nằm trong trận văn phát động mà đối phương bố trí, chứ không phải là bên ngoài. Hắn tiến vào trước, sau đó đối phương mới bắt đầu bố trí trận văn phát động ở bên ngoài. Cũng may, trước đó hắn ở chỗ này có bố trí một cái tuyền tống trận, sau đó hắn thông qua cái truyền tống trận này mà đến đây. Từ Thần Nguyên Đan Hải về đến đây, hắn không cần đến nửa giờ.

KHông thể ở lại nơi này, cũng không thể động đến trận văn phát động này, đối phương có thể thông qua truyền tống quay về đây bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố dọn dẹp hết mọi dấu vết ở xung quanh, sau đó lập tức thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật.

Thần thông Đại Thiết Cát Thuật dễ dàng cắt huyễn trận ra, Lam Tiểu Bố lại bước lên vùng cát đen một lần nữa.

Đứng trên đống cát đen, trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã hiểu vì sao bóng đen kia lại bố trí trận văn phát động, rồi lại bố trí truyền tống trận.

Bởi vì Vô Niệm Kim mình để lại đã bị đụng vào, Lam Tiểu Bố tu luyện Trường Sinh đại đạo. Trường Sinh đại đạo là vì chính hắn nghĩ đến muốn trường sinh, sau đó cảm ngộ ra, thành đại đạo tự thân. Cho nên bất cứ người nào đụng đến niệm ký của hắn trong Vô Niệm Kim, hắn đều có thể cảm nhận được, đây là giác quan thứ sáu, không thể nào nói ra được.

Đối phương động đến Vô Niệm Kim của mình, Vô Niệm Kim còn chưa bị lấy đi, Lam Tiểu Bố đã biết gia hỏa này muốn câu cá, chờ hắn quay trở về đây. Chỉ cần hắn trở về, vậy thì sẽ động đến trận văn phát động ở bên ngoài, vậy cường giả kia có thể lập tức thông qua truyền tống trận đến nơi này, bắt hắn tại trận.

KHiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là, lúc trước khi hắn vừa đến nơi này, nhất định đối phương còn chưa phát hiện ra. Nếu khi hắn đi vào đối phương không phát hiện, vậy đã nói rõ huyễn trận này chưa chắc là do gia hỏa này bố trí. Còn một chuyện nữa chính là, khi hắn đến tên kia nhất định đang bế quan. Nếu như không phải vì không gian sụp đổ, quy tắc thiên địa biến hóa, có lẽ tên kia vẫn còn đang bế quan.

Nếu như đối phương có thể cảm nhận được không gian ở Thần Nguyên Đan Hải sụp đổ, có lẽ có chút quan hệ với Thần Nguyên Đan Hải. Những trận pháp bên trong Thần Nguyên Đan Hải kia, là do cường giả vượt xa nhận biết của Lam Tiểu Bố bố trí ra. Nói cách khác, nếu như Lam Tiểu Bố không có Vũ Trụ Duy Mô, đừng nói là lấy đi Thần Nguyên Đan bên trong Thần Nguyên Đan Hải, ngay cả vào hắn cũng không thể vào được. Người này có liên quan đến Thần Nguyên Đan Hải, đơn giản mới là lạ.

Lam Tiểu Bố không động đến khối Vô Niệm Kim kia, hắn theo vị trí đã xuống trước đó mà bay lên. Lúc đầu Lam Tiểu Bố định bố trí một cái Giám Sát Thần Trận ở nơi này, bởi vì cái bóng đen kia quá cường đại, Lam Tiểu Bố vẫn nhịn xuống không bố trí. Hắn không muốn làm ra bất cứ chuyện gì có khả năng kinh động đến cường giả kia, lặng lẽ rời khỏi đây là tốt nhất.

Nơi này thần niệm bị áp chế, quy tắc thiên địa áp chế thần niệm ở đây không khác gì khi ở hẻm núi hư không ở bên ngoài Thần Nguyên Đan Hải. Nếu như Lam Tiểu Bố không rèn luyện thần niệm của mình trong hẻm núi ở ngoài Thần Nguyên Đan Hải, hắn ở đây cũng đã chẳng thể nào đi lên được. Cho dù như vậy, tốc độ của hắn so với lúc tiến vào đây vẫn chậm hơn rất nhiều.

Ba ngày sau, thần niệm Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được cái vách đá đã cắn nuốt thần niệm của hắn kia. Nếu như trước đó không nhìn thấy bóng đen kia, nói không chừng Lam Tiểu Bố sẽ tiến đến chỗ vách đá đó xem một chút, chủ yếu là vì hắn không sợ độc âm Hoán Thần Thảo. Bây giờ hắn chẳng những không có ý nghĩ đến đó xem thử, mà càng tăng nhanh tốc độ hơn.

Qua mười ngày, Lam Tiểu Bố xông ra khỏi vết nứt, lại xuất hiện trong Vô Diệp lâm. Cho dù xung quanh đều là sương độc âm Hoán Thần Thảo, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1666 - Phong ấn. (2)

Nhìn sương độc âm Hoán Thần Thảo bao phủ xung quanh đây vạn dặm, Lam Tiểu Bố không lập tức rời đi, hắn bắt đầu bố trí Phong Ấn Thần Trận. Mặc dù hắn chỉ là Thần Trận Tôn cấp tám, nhưng mà vẫn có thể phong ấn nơi này lại.

Mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm và mười đầu Thần Linh mạch thượng phẩm được Lam Tiểu Bố cắm vào, vết nứt kéo dài mấy trăm dặm ở Vô Diệp lâm bị Lam Tiểu Bố cứng rắn khóa lại. Trong lòng Lam Tiểu Bố nghĩ, tuyệt đối trong thời gian ngắn không để cho gia hỏa kia tiến vào Vô Căn Thần Giới.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố chỉ phong ấn vết nứt trong phạm vi ngàn dặm này mà thôi, phần vết nứt nằm trong sương độc âm Hoán Thần

Thảo, Lam Tiểu Bố không hề động đến. Đây là ngăn cản người bên ngoài tới, nếu như hắn loại bỏ sương độc đi, vậy có nghĩa sẽ thường xuyên có người đến đây.

Vết nứt đã bị hắn phong ấn lại khoảng ngàn dặm, cộng thêm độc âm Hoán Thần Thảo, đều bị Lam Tiểu Bố dùng thần trận phân giải. Lượng độc phân giải ra này, Lam Tiểu Bố dẫn vào trong Không Gian Hồ Lô đã được hắn luyện chế ra. Loại chuyện này khi ở Đại Hoang Thần Giác, Lam Tiểu Bố đã từng làm một lần, lần này làm tiếp, lại càng thuận tiện hơn.

Cho dù gia hỏa ở dưới kia có thả ra biết bao nhiêu độc âm Hoán Thần Thảo, cho dù mục đích của đối phương là gì. Từ hôm nay trở đi, độc âm Hoán Thần Thảo sẽ không tăng thêm nữa. Tất cả số độc âm Hoán Thần Thảo tăng thêm, đều sẽ chuyển hóa thành độc dẫn vào trong hồ lô.

…

Một tháng sau, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố tiến đến Bặc Chi Vực.

Lúc trước hắn tìm được Hỗn Độn chi khí ở chỗ này, cũng ở nơi này xử lý Khúc Bồng. Bởi vì hắn tìm được Hỗn Độn chi khí, mới khiến thanh danh của Bặc Chi Vực phóng đại, người đến nơi này ngày càng nhiều.

Hôm nay Lam Tiểu Bố lại đến Bặc Chi Vực một lần nữa, phát hiện người ở nơi này đã ít đi rất nhiều, chỉ có một ít người ở vùng Ngoại Giác. Phường thị lộ thiên ở Ngoại Giác Bặc Chi Vực vẫn còn, chỉ là quạnh quẽ tiêu điều, chuyện biến mất hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Cũng đúng, đợi sau khi giới vực hoàn thiện, Vô Căn Thần Giới cũng sẽ được lợi. Đối với vô số tán tu mà nói, nơi có thể sinh tồn, tu luyện có rất nhiều. Bặc Chi Vực đối với phần lớn tu sĩ mà nói đã không còn là chỗ tốt nữa.

Luân Hồi Oa xông vào sâu trong Bặc Chi Vực, nửa ngày sau, dừng lại tại giữa một dãy núi san sát nhau. Cho dù đây là sâu trong Bặc Chi Vực, quy tắc Vô Căn Thần Giới cũng đang dần hoàn thiện, nhưng thần linh khí thiên địa ở nơi này vẫn cực kỳ thiếu thốn.

Lam Tiểu Bố tìm được hai ngọn núi đối ứng, mở hai động phủ sau đó bố trí một ít Phòng Ngự Thần TRận, khóa hai tòa động phủ này lại, sau đó mới đưa Bắc Tố Đình ra ngoài.

“Chúng ta rời khỏi vực sâu Di Thần rồi sao?” Bắc Tố Đình vừa ra ngoài đã kích động kêu lên, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao, hai mắt có chút hồng.

Cho đến bây giờ sau khi đến Thần giới, nàng vẫn chưa từng nhìn thấy mặt trời. Quanh năm vực sâu Di Thần luôn âm u mờ mịt, nếu như không phải mỗi ngày đều có Thần Nguyên Đan để chờ mong, nơi kia thật sự không phải nơi cho người ở.

Không cần Lam Tiểu Bốt trả lời, Bắc Tố Đình cũng biết mình quả thật đã ra ngoài rồi. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu mấy lần.

Hơn nửa tháng chữa thương, Bắc Tố Đình đã khôi phục được tám phần. Mặc dù vẫn còn có chút gầy yếu, nhưng trên mặt đã có chút hồng hào, da thịt cũng theo thời gian mà nở nang hơn.

Lam Tiểu Bố lấy mấy lá trận kỳ ra đưa cho Bắc Tố Đình, “Tố ĐÌnh đạo hữu, ở đây ta có bố trí hai động phủ, ngươi tiến vào động phủ này tiếp tục tu luyện và củng cố tu vi, ta đến động phủ ở ngọn núi đối diện tu luyện. Tương lai lúc ngươi muốn đi, tự ngươi có thể đi, không cần nói cho ta biết. Ta có lẽ cần phải bế quan một khoảng thời gian rất dài, không có tình huống đặc biệt thì ta sẽ không đi."

Lần trước đưa cho Bắc Tố Đình một chiếc nhẫn, trong đó có đầy đủ Thần Nguyên Đan cung cấp cho Bắc Tố Đình tu luyện, trừ số Thần Nguyên Đan kia, hắn còn để lại mấy chục đầu Thần Linh mạch cực phẩm và mấy đầu Thần Linh mạch thượng phẩm. Những tài nguyên tu luyện này, để Bắc Tố Đình tu luyện đến Chuẩn Thánh viên mãn cũng đủ.

Lam Tiểu Bố là người biết nhớ ơn, cho dù vẫn luôn là hắn giúp đỡ Bắc Tố Đình, nhưng hắn vẫn vô cùng cảm kích Bắc Tố Đình đã dẫn hắn đến chỗ Thần Nguyên Đan Hải, nếu không thì hắn làm sao có cơ hội bế quan đột phá lên Chuẩn Thánh?

"Đa tạ Lam đại ca, ta cũng sẽ phải bế quan một thời gian rất dài." Bắc Tố Đình cúi người hành lễ, nàng biết rất rõ, mình chẳng những được Lam Tiểu Bố cứu, mà có thể quay lại giới vực bình thường, cũng là nhờ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Ngươi đi tu luyện đi, ở đây ta có cắm một ít Thần Linh mạch, cộng thêm Thần Nguyên Đan, thần linh khí này tuyệt đối còn tốt hơn khi ngươi tu luyện bên cạnh Thần Nguyên Đan Hải."

Trừ chuyện tu luyện ở đây tốt hơn bên cạnh Thần Nguyên Đan Hải, còn có một nguyên nhân nữa là ở đây tu luyện an toàn, đáng tin hơn. Hoàn toàn không cần lo lắng mình đột nhiên bị người ta hãm hại, hoặc là không gian đột nhiên sụp đổ.

Chờ Bắc Tố Đình đi vào tu luyện, lúc này Lam Tiểu Bố mới đến động phủ còn lại.

Nơi này hắn đã cắm mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm, Hỗn Độn Thần Nguyên Đan được Lam Tiểu Bố bố trí thành một cái Đan Hồ, hắn sẽ tu luyện trên không giữa cái Đan Hồ này.

Lần này không đột phá lên CHuẩn Thánh cảnh, hắn sẽ không ra ngoài.

Bây giờ thiên địa dị biến, đến bất cứ đâu mà không có thực lực đều chỉ là sâu kiến, thậm chí ngay cả sâu kiến cũng không bằng. Nếu như bây giờ hắn là nhất chuyển Thánh Nhân, vậy Côn Vi kia còn dám dông dài sao, hắn sẽ cầm Trường Sinh Kích giết đến Thái Hàn Thánh Sơn. Còn Bất Chu sơn, chỉ đi một vòng quanh chân núi sao? Ha ha, chuyện đó không có khả năng, hắn nhất định phải đến Bất Chu sơn tìm kiếm thử rốt cuộc có Bàn Cổ Phủ hay không.

Đừng nói là nhất chuyển Thánh Nhân, cho dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ thôi, hắn cũng không phải chạy khắp nơi như vậy.

Chương 1667 - Bất Diệt Đại Đạo.

Đã qua một khoảng thời gian dài, tu vi của Lam Tiểu Bố không có tiến triển gì lớn, bây giờ ngồi trên Thần Nguyên Đan tu luyện, quanh thân đều là Thần Linh mạch cực phẩm, có thể nói không có ai có hoàn cảnh tu luyện xa xỉ như hắn. Trường Sinh Quyết vận chuyển, quanh người Lam Tiểu Bố nhanh chóng tạo thành đan khí triều. Từng lớp từng lớp sóng triều đan khí dao động, điên cuồng bị Lam Tiểu Bố cuốn đi. Nửa nén hương trôi qua, Thần Nguyên Đan Khí triều đã trùm kín Lam Tiểu Bố.

Ngắn ngủi chưa đến một tháng, Lam Tiểu Bố đã bước vào Hợp Thần cảnh tầng hai.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến chuyện tu vi của mình đang điên cuồng tăng lên, cả người hắn đang đắm chìm trong loại tu luyện thoải mái không gì sánh được này.

…

Trường Tần Tiên Giới.

Ở trong vị diện Tiên giới mênh mông vô cùng này, Trường Tần Tiên Giới thậm chí ngay cả danh hào cũng chưa có xếp hạng. Nhưng mà chỉ là một Tiên giới nho nhỏ, lại có thể tránh thoát Diệt Thế Lượng Kiếp.

Nhiều năm trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp xuất hiện, những Tiên giới tiếng tăm lừng lẫy kia từng cái một sụp đổ tiêu tán. Trường Tần Tiên Giới thanh danh không hiện lại may mắn tồn tại trong vô số Tiên giới bị sụp đổ kia, đến mức có rất nhiều tu sĩ từ những Tiên Vực còn lại chạy trốn, cũng đến Trường Tần Tiên Giới.

Nhưng những tu sĩ trốn ra được từ số Tiên giới sụp đổ kia, thực lực tuyệt đối không quá kém. Chính là vì những cường giả này gia nhập, thực lực tổng hợp của Trường Tần Tiên Giới thẳng tắp lên cao.

Cũng vì có những cường giả này gia nhập, Trường Tần Tiên Giới vốn đang hòa bình trở nên vô cùng hỗn loạn. Khắp nơi đều là giết chóc và cướp đoạt, từ sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp kết thúc, loại giết chóc cướp đoạt này chưa từng biến mất. Tài nguyên tu luyện có hạn, càng ngày có càng nhiều cường giả, muốn an ổn sống qua ngày là chuyện khó có khả năng.

Giờ phút này, tại một nơi cực kỳ yên tĩnh hẻo lánh ở Trường Tần Tiên Giới, từng đạo lôi kiếp đánh xuống, độ kiếp chính là một nữ tử.

Đến khi đạo lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, nữ tử này không nhịn được lệ rơi đầy mặt. Đã bao nhiêu năm rồi? Tô Sầm nàng cuối cùng cũng bước vào Tiên Vương cảnh.

Đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, Tiên Vương mới chân chính bắt đầu tu luyện. Tô Sầm cũng biết, chỉ có đến Tiên Vương, nàng mới có thể cảm ngộ đại đạo thuộc về mình.

Quay đầu nhìn lại động phủ cách chỗ mình không xa, trong lòng Tô Sầm vô cùng cảm kích. Nếu như không có cái động phủ kia, nếu như không có một người tên là Kiều Ngạo Luân, cho dù gần đây quy tắc thiên địa trở nên rõ ràng, tu luyện dễ dàng hơn, nàng cũng không thể nào trong thời gian ngắn mà tấn cấp lên Tiên Vương cảnh.

Nhất định phải rời khỏi nơi này, tu luyện đến Tiên Vương cảnh, nàng chắc hẳn có thể nghe ngóng được nhiều tin tức hơn.

Tô Sầm dùng một đạo Thanh Thủy Quyết sửa sang lại bản thân, đổi bộ quần áo, đang định lấy một món Tiên khí phi hành hạ phẩm ra, đột nhiên có hai bóng người nhanh chóng lướt qua thần niệm của nàng.

Cảm nhận tu vi của hai bóng người kia hình như còn cao hơn mình, Tô Sầm lại càng không muốn ở lại nơi này. Những năm qua ở đây gian nan cầu sinh, Tô Sầm biết rất rõ phải làm như thế nào mới có thể giúp mình sống được lâu hơn một chút.

Chỉ là Tô Sầm còn chưa kịp kích phát phi thuyền, hai bóng người kia đã nhanh chóng quay trở lại, một trái một phải chặn đường Tô Sầm lại.

“Hai vị đạo hữu có ý gì?” Sắc mặt Tô Sầm bình tĩnh, trong lòng cũng hiểu rất rõ, hôm nay khó mà thoát thân. Hai người này, một người tuyệt đối chính là Tiên Vương hậu kỳ, còn người kia, nàng hoàn toàn không nhìn ra được tu vi.

Đừng nói là người kia, chỉ với tên Tiên Vương hậu kỳ này thôi, nàng cũng không phải là đối thú.

“Vị tiên tử xinh đẹp này, tâm tính thật tốt nhỉ, một mình trốn ở chỗ này tu luyện đến Tiên Vương, có đồ tốt gì có thể lấy ra cùng chia sẻ với chúng ta hay không?” Tên tu sĩ Tiên Vương hậu kỳ kia cười ha ha, trong giọng nói có chút đùa giỡn và uy hiếp.

Cho dù vận may của Trường Tần Tiên Giới đang gia tăng, quy tắc thiên địa cũng bắt đầu hoàn thiện, nhưng nơi Tô Sầm độ kiếp, tiên nguyên khí thật sự rất kém, thậm chí có thể nói là kém đến mức không thể kém hơn.

TRốn ở một nơi thiếu thốn tiên linh khí như vậy, lại có thể tấn cấp đến Tiên Vương, đây nhất định là có bí mật lớn ở trên người.

“Ta chỉ đi qua nơi này thí luyện, hai vị xin tránh ra, nếu không thì ta sẽ truyền tin tức về cho sư môn biết.” Trong lòng Tô Sầm lo lắng, nhưng lại không biết phải làm sao cả.

“Ha ha…” Tên tu sĩ Tiên Vương hậu kỳ này cười ha ha.

Chỉ là tiếng cười của hắn ta đột nhiên dừng lại, giống như bị người nào đó đánh vào miệng, “Bắt nạt ta mù lòa à? Cách nơi này không đến ba dặm có một tòa động phủ, cấm chế trên đó vừa được mở ra cách đây không lâu. Chẳng lẽ động phủ kia không phải là chỗ người tu luyện? Sư môn của ngươi? Có gan thì ngươi đi gọi đi. Lúc đầu bản vương định lấy đồ trên người ngươi thôi, bây giờ, ha ha, trừ bí mật trên người ngươi, ta cũng muốn bắt ngươi đi làm lô đỉnh, ngươi có thể làm gì chứ…”

Nói xong lời cuối cùng, tên Tiên Vương hậu kỳ này đã xông về phía Tô Sầm.

Tô Sầm lấy một thanh trường kiếm ra, chỉ là trường kiếm của nàng còn chưa lấy ra đã cảm nhận được có một loại lực lượng kinh thiên động địa nghiền ép đến, trói buộc mọi tiên nguyên của nàng lại.

Sắc mặt Tô Sầm tái nhợt, trong mắt nàng hiện lên một tia tuyệt vọng.

Thật vất vả mới tu luyện đến Tiên Vương, lúc đầu còn có chút tư cách đi lại ở Tiên giới, nhưng nàng vẫn chưa rời khỏi động phủ ba dặm, lại gặp phải một tên Tiên Vương và Tiên Tôn. Người dùng lĩnh vực trói chặt mình kia, nhất định là một Tiên Tôn. Một Tiên Vương và Tiên Tôn chặn đường nàng, còn muốn liên thủ, đúng là không biết xấu hổ.

Chương 1668 - Bất Diệt Đại Đạo. (2)

Tu sĩ Tiên Vương hậu kỳ kia duỗi tay đánh ra một thủ ấn tiên nguyên bóp lấy cổ Tô Sầm, giờ phút này ngay cả giãy dụa Tô Sầm cũng không thể nào giãy dụa được.

Răng rắc! Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên, tên Tiên Vương hậu kỳ hoảng sợ nhìn cái tay mình vừa vươn ra kia, xương cốt đang bắt đầu tiêu tán, từ ngón tay, đến cổ tay, rồi đến bả vai…

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc, từ bả vai lại tiếp tục mở rộng đến xương ngực, xương lưng xương sống, xương đầu…

“Tiền bối tha mạng…” Khi xương đầu bắt đầu vỡ vụn, tên Tiên Vương hậu kỳ này cuối cùng cũng hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

“Tha cho ngươi? Vừa rồi sao không thấy ngươi tha cho đệ tử của ta?” Một giọng nói có vẻ tang thương truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo vải từ hư không bước ra.

Tên Tiên Tôn dùng lĩnh vực trói buộc Tô Sầm kia, bây giờ sắc mặt cũng đại biến, hắn ta hoàn toàn không để ý đến đồng bọn của mình, xoay người lập tức bỏ chạy.

Chỉ một khắc sau, một cái thủ ấn tiên nguyên đập về phía Tiên Tôn kia.

Hơi thở tử vong nghiền ép đến, tên Tiên Tôn này hồn phi phách tán, hắn ta sao lại biết được nữ nhân này thật sự có sư môn, mà sư phụ còn là gia hỏa cường đại như vậy?

Đáng tiếc là bây giờ có hối hận cũng không kịp rồi, cái thủ ấn tiên nguyên kia đã hoàn toàn bao trùm không gian của hắn ta, thủ ấn đập xuống, tên Tiên Tôn này còn hóa thành bã vụn sớm hơn tên Tiên Vương kia.

Cho đến giờ phút này, nam tử áo vải kia mới dừng trên mặt đất, bàn chân vừa hay dẫm nát đầu của tên Tiên Vương kia. Một Tiên Vương hậu kỳ, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể nào thoát được, đã hoàn toàn chết đi.

Tô Sầm nhanh chóng cất trường kiếm đi cúi người hành lễ, “Tô Sầm đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.”

Nam Tử áo vải này đánh giá Tô Sầm một chút, rồi mới lên tiếng, “Ngươi cho rằng vừa rồi ta nói dối sao?”

“A…” Tô Sầm không hiểu nhìn nam tử áo vải trước mặt này, nàng không rõ đối phương có ý gì.

Nam tử áo vải này gật đầu, “Ngươi thật sự chính là đệ tử của ta, ta tên là Kiều Ngạo Luân…”

Nghe thấy đối phương là Kiều Ngạo Luân, Tô Sầm nhanh chóng khom người một lần nữa. “Đa tạ tiền bối đã để lại công pháp và tài nguyên, nếu không thì vãn bối vĩnh viễn cũng không thể tu luyện đến cấp độ Tiên Vương.”

Công pháp trước đó Tô Sầm tu luyện thật sự quá rác rưởi, mãi đến khi nàng tìm được công pháp tu luyện Bất Diệt Đại Đạo.

Kiều Ngạo Luân gật đầu, “Tư chất của ngươi không tệ, nếu như đối phương không phải là một Tiên Tôn, ngươi có thể dễ dàng rời khỏi.”

Tô Sầm không nói gì, nàng biết nếu như không có Tiên Tôn kia, nàng quả thật có thể chạy thoát. Mặc dù nàng đánh không lại tên Tiên Vương hậu kỳ kia, nhưng những năm gần đây, nàng không biết đã trải qua bao nhiêu nguy cơ. Tên Tiên Vương kia mặc dù có thực lực mạnh hơn nàng, nhưng vẫn chưa đến tình trạng có thể nghiền ép nàng.

Kiều Ngạo Luân tiếp tục nói, “Công pháp mà ngươi tu luyện chính là công pháp Thánh Đạo Bất Diệt Đại Đạo mà ta để lại, cho nên theo lý mà nói, ngươi cho dù vừa mới tấn cấp lên Tiên Vương, ngươi chắc hẳn cũng có thể đánh thắng được Tiên Vương hậu kỳ. Bởi vì ngươi sợ hãi trong lòng, chỉ nghĩ đến chạy trốn, cho nên mới mất đi tiên cơ, để một Tiên Tôn trói chặt. Nếu không thì, chỉ là một Tiên Tôn, với Bất Diệt Đại Đạo thì chẳng là gì cả.”

Tô Sầm sửng sốt, vẫn không hề nói gì. Trong lòng thì vẫn đang suy nghĩ, đối phương có một Tiên Tôn và một Tiên Vương hậu kỳ, nàng không phải nên lựa chọn chạy trốn, chẳng lẽ cần phải liều mạng sao?

Nhưng ý nghĩ này vừa nhảy ra, Tô Sầm đã hiểu ra. Không phải Kiều Ngạo Luân nói nàng không nên trốn, mà là nói ngay từ đầu nàng không nên sợ hãi mà chạy trốn. Mà nên toàn lực đánh trả, sau đó tìm cơ hội chạy thoát. Trốn so với sợ hãi mà trốn là hai việc khác nhau.

Tựa như cảm nhận được Tô Sầm đã hiểu ra ý của mình, Kiều Ngạo

Luân gật đầu, vô cùng hài lòng nói, "Ta ở chỗ này để lại truyền thừa của mình, không ngờ trước đây không lâu lại cảm nhận được có người tu luyện Bất Diệt Đại Đạo độ lôi kiếp Tiên Vương, cho nên mới lập tức chạy đến đây. Ngươi không tệ, nhưng mà lôi kiếp đáng sợ nhất của Bất Diệt Đại Đạo chính là lôi kiếp Tiên Đế. Nếu như không có chỉ điểm của ta, ngươi cứ như vậy thì tám chín phần mười sẽ vẫn lạc trong lôi kiếp Tiên Đế. Bởi vì cảm thấy ngươi khá tốt, cho nên ta định thu nhận ngươi làm đệ tử, không biết ngươi có bằng lòng không?"

Tô Sầm vô cùng vui mừng, nhanh chóng khom người nói, "Đệ tử bằng lòng?"

Trừ khi là choáng váng, nàng mới không đồng ý. Công pháp của nàng chỉ tu luyện đến cảnh giới Tiên Đế đã không thể tiếp tục nữa, bây giờ có sư phụ, ít nhất thì nàng cũng sẽ không vì phần công pháp kế tiếp mà lo lắng.

"Được." Kiều Ngạo Luân vui mừng nói, "Ta ở Tiên giới quá nhiều năm, lần này thiên địa dị biến, có lẽ chính là thời cơ ta bước ra khỏi Tiên giới. Ngươi lấy được truyền thừa, hình như là do ta để lại mấy vạn năm trước, cụ thể thì ta cũng không nhớ rõ nữa…"

"Sư phụ, vì sao ngươi lại ở lại Tiên giới nhiều năm như vậy?" Tô Sầm khó hiểu nhìn Kiều Ngạo Luân.

Vị sư phụ này của nàng hình như rất mạnh mà, một bàn tay có thể đánh chết một Tiên Tôn, một chân có thể giẫm chết một Tiên Vương hậu kỳ. Mạnh như vậy, vì sao còn ở lại Tiên giới?

Kiều Ngạo Luân cười cười xấu hổ, "Bởi vì ta cũng chỉ có công pháp đến Tiên Đế, ta vẫn không tìm được biện pháp bước ra khỏi Tiên Đế, cho nên chỉ có thể ở lại đây."

Thật ra không phải là không có cách bước vào Tiên Đế, mà là do sau khi Kiều Ngạo Luân rời khỏi Tiên giới, đổi sang tu luyện công pháp khác, nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra, so với Bất Diệt Đại Đạo, công pháp khác ngay cả cặn bã cũng không bằng. Cho nên tìm tất cả mọi cách, lần nữa quay về Trường Tần Tiên Giới, chính là vì tìm kiếm công pháp tiếp nối của Bất Diệt Đại Đạo.

Chương 1669 - Chuẩn Thánh.

Trong lòng Tô Sầm có chút khó hiểu, Tiên Đế thì nàng cũng đã gặp rồi. Nhưng muốn nói cảnh giới Tiên Đế có thể dùng một bàn tay đập chết một Tiên Tôn, nàng vẫn còn có chút hoài nghi. Chứ đừng nói đến chuyện người dùng lĩnh vực trói chặt mình không thể động đậy kia chưa chắc đã là Tiên Tôn, nói không chừng cũng là một Tiên Đế.

Một Tiên Đế của thể dùng một bàn tay đập chế một Tiên Đế khác? Bất Diệt Đại Đạo cường đại đến vậy sao?

Những lời này nàng để lại trong lòng không hỏi ra, chỉ thuận theo lời Kiều Ngạo Luân hỏi, “Sư phụ, nếu như chúng ta vẫn không thể nào tìm thấy được Bất Diệt Đại Đạo, có phải sẽ mãi mãi ở lại Tiên giới? Hoặc là nói sau Tiên Đế thì không thể nào tu luyện nữa?”

Kiều Ngạo Luân do dự một hồi lâu sau mới thở dài nói, “Tô Sầm à, vừa rồi ta còn có vài lời chưa nói hết cho ngươi biết. Bây giờ ta nói cho ngươi biết, Bất Diệt Đại Đạo là công pháp mạnh nhất ta từng thấy, tu luyện Bất Diệt Đại Đạo thì có thể vô địch trong cùng một cấp. Nếu như chúng ta tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng vẫn không thể tìm được công pháp nối tiếp, cũng chỉ có thể đổi sang tu công pháp khác.

Nhưng mà có mấy lời ta vẫn muốn nói sớm cho ngươi biết, nếu như ngươi đổi sang tu công pháp khác, thời điểm ban đầu, có thể ngươi vẫn chưa thể cảm nhận được, nhưng khi tu vi của ngươi càng ngày càng cao, ngươi sẽ cảm nhận được sự chênh lệch càng lúc càng lớn. Chờ ngươi tu luyện đến Thế Giới Thần, thậm chí là Thần Vương, loại cảm giác này sẽ khiến ngươi hối hận cả một đời…”

“Sư phụ, sao ngươi biết những chuyện này? Thế Giới Thần là cảnh giới gì?” Tô Sầm lập tức hỏi.

Kiều Ngạo Luân khẽ giật mình, cười khổ nói, “Thật ra ta đã từng rời khỏi Tiên giới, nhưng ta lại quay trở về, chính là vì tìm kiếm Bất Diệt Đại Đạo. Ta gặp được một cường giả rất rất mạnh, thậm chí không thể nói là cường giả, khi hắn chỉ vừa mới đến Thần Vương cảnh, đã có thể đối kháng với Hợp Thần cảnh. Nếu như không có cường giả kia, ta đã sớm vẫn lạc tại một nơi hẻo lánh không biết tên rồi. Ta cũng được sự khích lệ của cường giả kia, cho nên mới thề chính mình nhất định phải tìm được Bất Diệt Đại Đạo, sau đó cũng trở thành một cường giả…”

Kiều Ngạo Luân muốn tìm được Bất Diệt Đại Đạo, quả thật là vì Lam Tiểu Bố kích thích. Hắn đã từng được xem là một Tinh Chủ, là một cường giả mạnh nhất của một tinh cầu. Vì sao sau khi đến Thần giới rồi, hắn lại không thể chịu nổi một đòn như vậy? Hắn muốn không phải là lấy tu vi nghiền ép đối thủ, mà là lấy đại đạo nghiền ép đối thủ.

“Cái gì là Hợp Thần cảnh?” Tô Sầm nhanh chóng hỏi lại

Kiều Ngạo Luân bỗng nhiên cảm thấy hắn không nên nói với Tô Sầm những chuyện này, nhưng chủ đề này là do hắn nhắc đến, hắn đành phải nói, “Tô Sầm, bây giờ ngươi cách Hợp Thần cảnh quá xa… Không đúng, cũng không thể nói là khoảng cách quá xa xôi. Ngươi chắc hẳn có thể cảm nhận được trong vài năm gần đây, quy tắc thiên địa của Trường Tần Tiên Giới đã hoàn thiện hơn rất nhiều, có phải tu luyện cũng dễ dàng hơn không ít?”

“Đúng vậy, cũng bởi vì nguyên nhân này, ta mới có thể trong khoảng thời gian ngắn bước vào cảnh giới Tiên Vương.” Tô Sầm vội vàng nói.

Kiều Ngạo Luân gật đầu, “Đúng vậy, không chỉ Trường Tần Tiên Giới, cả những Tiên giới hoặc giới vực có tầng thứ cao hơn, đó chính là Thần giới. Quy tắc thiên địa ở Thần giới cũng bắt đầu hoàn thiện, sau đó rất nhiều giới vực bị tàn phá cũng dần dần dung hợp lại với nhau. Trước kia, Tiên giới chính là Tiên giới, Thần giới chính là Thần giới. Nhưng sau này thì khó nói, Tiên giới có lẽ sẽ dần dung hợp với Thần giới, tương lai người mạnh nhất mà ngươi phải đối mặt không còn là Tiên Đế nữa, thậm chí có thể là Thánh Nhân.”

Thánh Nhân thì Tô Sầm biết, nàng không dám nói chuyện. Thánh Nhân chính là tồn tại trong truyền thuyết, được nhắc đến rất nhiều trong truyền thuyết Thần Châu, nàng cũng không nghĩ đến chuyện mình có thể nhìn thấy Thánh Nhân.

“Lần này ta gặp được ngươi, cũng xem như là duyên phận. Ta nghĩ đến một nơi có thể có Bất Diệt Đại Đạo, đó là một cấm địa, nhưng với thực lực của ta bây giờ, đến đó cũng có khả năng bị vẫn lạc. Nhưng ta vẫn muốn đi một chuyến, nếu như người đồng ý đi cùng với ta, vậy bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đến đó. Nếu như ngươi không muốn đi, ta sẽ để lại một ít tài nguyên tu luyện cho ngươi, tương lai nếu như Trường Tần Tiên Giới có thể thật sự dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, ngươi có thể đổi sang tu công pháp khác.” Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu Kiều Ngạo Luân đã vô cùng nghiêm túc.

“Sư phụ, ta đồng ý đi cùng với ngươi.” Tô Sầm không chút do dự nói.

Những nằm gần đây, nàng không biết đã phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm. Đồng thời nàng cũng biết rõ, càng nguy hiểm thì cũng có nghĩa là cơ duyên càng lớn.

Nàng vừa đổi sang tu Bất Diệt Đại Đạo chưa được bao nhiêu năm, nhưng nàng cũng cảm thấy Bất Diệt Đại Đạo cường đại. Bảo nàng đổi qua tu công pháp khác, trong lòng nàng cũng mơ hồ cảm thấy không cam lòng.

“Được, đây mới là người tu luyện Bất Diệt Đại Đạo. Đi, chúng ta cùng đi thôi, nơi kia tên là Thất Lạc Hải…”

“Thất Lạc Hải?” Tô Sầm kinh hãi, sắc mặt có chút khó coi, nơi này anngf biết, chẳng những biết, còn biết rất rõ đây chính là tử địa của Trường Tần Tiên Giới.

Bất cứ kẻ nào, chỉ cần đi vào Thất Lạc Hải, đều hữu tử vô sinh.

“Thế nào? Có đi không?” Kiều Ngạo Luân nhìn Tô Sầm, nếu như Tô Sầm không muốn đi cũng là chuyện bình thường, bởi vì nơi này hữu tử vô sinh.

Nhưng mà đó chỉ là nhằm vào tu sĩ Tiên giới mà thôi, không bao gồm hắn.

“Đi.” Tô Sầm chỉ do dự một chút, đã kiên định đáp.

…

Hợp Thần cảnh tầng chín hậu kỳ, Lam Tiểu Bố mở mắt ra, nếu như không phải số Thần Nguyên Đan hắn lấy ra đã sử dụng hết, hắn sẽ còn tiếp tục bế quan.

Tính toán thời gian mình bế quan một chút, Lam Tiểu Bố cảm thấy ít nhất đã qua trăm năm rồi. May mắn hắn tìm được Thần Nguyên Đan Hải, nếu không thì đừng nói là mấy trăm năm, cho dù có là vài vạn năm, hắn cũng chưa chắc có thể từ Hợp Thần cảnh tầng một tấn cấp lên Hợp Thần cảnh tầng chín.

Chương 1670 - Chuẩn Thánh. (2)

Mấy trăm năm trôi qua, số Thần Nguyên Đan mà hắn đã tiêu hao hoàn toàn không phải dùng ngàn vạn để tính, mà là mấy trăm triệu làm dươn vị tính toán. hắn cũng không biết mình đã tiêu hao mấy trăm triệu Thần Nguyên Đan, dù sau thì Thần Nguyên Đan trên người hắn đã tiêu hao hết một phần mấy chục. Phải biết rằng Thần Nguyên Đan trên người hắn có thể hình thành nên một cái đan hải cỡ nhỏ, cho dù là một phần của đan hải thì cũng là đan hải.

Có thể ra ngoài đột phá lên CHuẩn Thánh cảnh rồi, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng về tiến độ của mình. Tài nguyên tiêu hao hắn không thèm dể ý, chỉ cần thực lực có thể không ngừng tăng lên là được.

Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn, chỗ tốt lớn nhất khi tu luyện chính là không gây ra bất ổn căn cơ.

Lam Tiểu Bố nhìn nơi Bắc Tố Đình đang bế quan một chút, mặc dù thần linh khí đã bị Ẩn Linh Thần Trận của hắn che giấu, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được dao động quy tắc Không Gian. Bắc Tố Đình chắc hẳn cũng tiến bộ không nhỏ, nàng còn đang điên cuồng hấp thu Thần Nguyên Đan tu luyện.

Lam Tiểu Bố rời khỏi ngọn núi đặt động phủ, đi đến một nơi trống trải, lần này hắn trực tiếp lấy ra 500 triệu Thần Nguyên Đan, lại cắm hai đầu Thần Linh mạch cực phẩm, sau đó bố trí một cái Thúc Linh Thần Trận đơn giản.

Hắn muốn đột phá lên cảnh giới CHuẩn Thánh, cho dù bố trí Thúc Linh Thần Trận mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ không có tác dụng, đợi lát nữa khi lôi kiếp CHuẩn Thánh đánh xuống, sẽ trực tiếp đánh tan trận pháp của hắn.

Cho đến bây giờ, Lam Tiểu Bố đều không đụng đến Hỗn Độn Thần Linh mạch, hắn dự định sau khi tấn cấp đến CHuẩn Thánh rồi, sẽ dùng Hỗn Độn Thần Linh mạch tấn cấp đến Chuẩn Thánh trung kỳ và hậu kỳ. Sau khi đến Chuẩn Thánh viên mãn, hắn sẽ nghĩ cách chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Khi tu vi của Lam Tiểu Bố càng lúc càng mạnh, cảm ngộ và lý giải về quy tắc thiên địa cũng thay đổi, Trường Sinh Quyết cũng được Lam Tiểu Bố sửa chữa lại.

Giờ phút này Trường Sinh Quyết vận chuyển lại hình thành vòng xoáy thần linh khí, trong khoảng thời gian ngắn đã đủ quét sạch thần linh khí trong một tông môn trung đẳng.

Thời gian năm năm qua đi, Thần Nguyên Đan Lam Tiểu Bố lấy ra đã tiêu hao hết một nửa, tu vi của hắn đã đến Hợp Thần cảnh viên mãn.

Nơi này thật sự quá hẻo lánh, đã nhiều năm như vậy rồi mà không có một tu sĩ nào đến. Đương nhiên cái này cũng liên quan đến chuyện tu sĩ ở Vô Căn Thần Giới quá ít, mà Vô Căn Thần Giới lại quá rộng lớn. Sau khi quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần Giới dần dần hoàn thiện, địa vực lại càng lúc càng lớn.

Lam Tiểu Bố vẫn không dùng đến đan dược, lần này hắn lấy ra năm đạo quả Ngũ Tùng Châm. Ngũ Tùng Châm là đạo quả Ngũ Hành, phân thuộc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Dựa vào đạo quả có thuộc tính Ngũ hành đột phá lên Chuẩn Thánh cảnh, còn là Ngũ Tùng Châm nằm trên đạo quả Ngũ Hành, toàn bộ Thần giới có lẽ chỉ có mình Lam Tiểu Bố.

Đối với bất cứ người nào mà nói, đây thật sự là xa xỉ đến mức không thể xa xỉ hơn. Đáng tiếc đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn vẫn quá nghèo. Nếu như giàu có hơn một chút, hắn tuyệt đối sẽ tìm được Phong Lôi Băng hoặc đạo quả có thuộc tính Hắc Ám. Tuy hắn có một đống lớn Thần Linh mạch và Thần Nguyên Đan, đạo quả có thuộc tính khác nhau thì vẫn quá ít, hoặc có thể nói là không thể nào mua được. Lần trước hắn gặp phải một viên Hỏa Bản Nguyên Châu, nhất định là có liên quan đến KHí Vận Chi Thụ của hắn.

Năm trái đạo quả hóa thành quy tắc dung hợp với quy tắc Trường Sinh đại đạo của Lam Tiểu Bố, có Trường Sinh Quyết thúc đẩy, Lam Tiểu Bố hầu như không tốn một chút sức lực nào, đã kéo lôi kiếp CHuẩn Thánh đến.

Lôi kiếp màu đen thô to đánh xuống như thác nước, đánh lên người Lam Tiểu Bố. Chỉ đợt lôi kiếp thứ nhất, hộ trận của Lam Tiểu Bố đã bị đánh tan.

Thần Nguyên Đan và thần linh khí cực phẩm, cộng thêm khí thế đạo tắc từ đạo quả Ngũ Tùng Châm dung hợp với nhau, cuối cùng không thể che giấu được mà khuếch tán ra ngoài.

Nhưng lúc này Lam Tiểu Bố hoàn toàn không lo được chuyện gì khác, hắn điên cuồng cuốn lấy thần linh khí, đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mấy thân ảnh cường hãn xông về phía Lam Tiểu Bố, khi bọn hắn nhìn thấy sương mù Thần Nguyên Đan ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn, đỏ ngầu cả mắt.

Hỗn Độn Thần Nguyên Đan? Đây quả thật chính là thánh vật tu luyện.

Nhưng mà những tu sĩ này lập tức bị lôi kiếp màu đen đáng sợ kia dọa, loại tia sét màu đen đáng sợ kia, đừng nói là một lần mấy chục đạo, chỉ một đạo thôi cũng có thể dễ dàng giết chết bất cứ người nào trong số bọn hắn.

Mà tu sĩ độ kiếp kia, thoạt nhìn chẳng có áp lực gì đối kháng với mười đạo lôi kiếp, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy người đó đang có ý muốn xông thẳng lên bầu trời đối kháng với lôi kiếp.

“Đây tuyệt đối là lôi kiếp đáng sợ nhất ta từng gặp.” Một tu sĩ Hợp Thần cảnh tầng chín nói, giọng điệu có chút run rẩy, hắn ta sắp bước vào Chuẩn Thánh cảnh, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy trận lôi kiếp này, tâm thần của hắn ta tựa như đã xuất hiện một kẽ hở.

Thậm chí hắn ta còn nghĩ đến, nếu như khi hắn ta độ kiếp lại gặp phải loại lôi kiếp như thế nào, vậy hắn ta có còn cơ hội sống sót hay không? Đáp án rất nhanh đã được chính hắn ta đưa ra, nếu như hắn ta gặp phải loại lôi kiếp này, hắn ta tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố đang độ kiếp, nếu như Lam Tiểu Bố không độ kiếp, hắn sẽ an ủi một câu “Yên tâm đi, ngươi sẽ không gặp phải loại lôi kiếp này đâu.”

“Đây là sắp tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân sao?” Lần này nói chuyện cũng là một tên tu sĩ Hợp Thần cảnh, hắn ta cũng bị lôi kiếp của Lam Tiểu Bố hù dọa.

Chương 1671 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh.

Một tên CHuẩn Thánh lắc đầu, “Không, đây tuyệt đối là lôi kiếp

CHuẩn Thánh. Mặc dù ta chưa từng gặp lôi kiếp nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng lôi kiếp nhất chuyển Thánh Nhân nhất định phải có sấm sét đạo tắc đánh xuống. Nhưng mà ta cảm thấy, nhất chuyển Thánh Nhân chưa chắc đã có lôi kiếp…”

Sau đó hắn ta không thể nói nổi nữa, hắn ta chỉ là một Chuẩn Thánh tầng một mà thôi. Hắn ta cảm thấy nhất chuyển Thánh Nhân chưa chắc đã có lôi kiếp, nhưng không có lôi kiếp thì tấn cấp nhất chuyển Thánh Nhân như thế nào thì hắn ta không biết. Mọi chuyện chỉ là ý nghĩ và suy đoán của hắn ta mà thôi. Đừng nói là hắn ta, cho dù toàn bộ Vô Căn Thần Giới, cũng không có nhất chuyển Thánh Nhân.

Bởi vì Thần Nguyên Đan KHí nồng đậm hoàn toàn kích phát, tu sĩ bị thu hút đến đây càng lúc càng nhiều. Nhưng mà không ai dám xông lên cướp đoạt Thần Nguyên Đan chồng chất như ngọn núi nhỏ kia.

Rầm rầm rầm! Lại mười tám tia sét đánh xuống. Rõ ràng là những tu sĩ này đang đứng rất xa mà quan sát, nhưng vẫn theo bản năng mà lùi lại một khoảng.

Tia sét đánh lên người Lam Tiểu Bố, sau khi vận chuyển Trường Sinh Quyết và Bất Tử Quyết, cùng với vô cùng vô tận Thần Nguyên Đan Khí dung hợp với nhau, thành một luồng lực lượng xông phá vách chắn cảnh giới Chuẩn Thánh của Lam Tiểu Bố.

Tại giờ phút xông phá vách chắn Chuẩn Thánh cảnh, Thần Nguyên Đan Khí quanh người Lam Tiểu Bố hình thành nên vòng xoáy mở rộng ra không chỉ gấp mười lần. Giờ phút này thức hải và thần nguyên của Lam Tiểu Bố tăng vọt, cảm nhận về đại đạo thiên địa càng thêm rõ ràng.

Trường Sinh Giới đang không ngừng mở rộng, quy tắc so với khi hắn Hợp Thần cảnh còn hoàn thiện hơn rất nhiều. Cho dù không ra tay, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy chỉ cần mình vung tay lên là có thể cuốn theo đạo vận thiên địa. Đây là một loại khống chế đại đạo, cũng là một kiểu lý giải thần thông.

Chuẩn Thánh và Hợp Thần quả nhiên khác nhau quá lớn, nếu như lúc này để hắn đối phó với Ngụy Thánh Phác Hành, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ không đến mấy giây là hắn đã có thể xử lý đối phương rồi.

Cũng không biết đối phó với Thánh Nhân chân chính như Côn Vi thì sẽ như thế nào?

Lam Tiểu Bố dùng mấy đạo Khử Trần Quyết tẩy rửa bản thân, thần niệm đã quét thấy hai bóng người có khí thế cường hãn đang nhanh chóng độn đến đây. Lam Tiểu Bố không để ý đến tu sĩ này, tiện tay bố trí một cái Ẩn Nặc Thần Trận, đổi một bộ quần áo khác.

Lôi kiếp cường đại như vậy, cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ mà thôi. Khi hắn bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh vết thương trên người đã sớm biến mất rồi.

Oanh! Lam Tiểu Bố vừa mới thay xong quần áo, còn chưa kịp cất hết những Thần Nguyên Đan và Thần Linh Mạch còn chưa dùng hết, Ẩn Nặc Thần Trận của hắn đã bị xé mở.

Đứng trước mặt hắn là hai tu sĩ, một người trong đó Lam Tiểu Bố có biết, chính là Chuẩn Thánh tầng bốn mà hắn thấy được ở hội đấu giá. Gia hỏa này nhìn thấy hắn có thể dễ dàng xử lý được một Chuẩn Thánh tầng một, không hề lộ diện mà chạy mất. Không ngờ lần này lá gan lại lớn hơn nhiều, còn dám đến trước mặt hắn, nhìn dáng vẻ thì đang muốn cướp Thần Nguyên Đan.

Một người khác là tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm, đạo vận quanh thân bành trướng, vừa nhìn đã biết là một cường giả, vừa rồi chính hắn ta là người đã xé rách Ẩn Nặc Thần Trận của mình.

“KHông tệ nhỉ, vậy mà ở chỗ này độ kiếp. Xem ra ngươi kiếm được một món tài phú lớn nhỉ, kiếm ở đâu ra nhiều Hỗn Độn Thần Nguyên Đan như thế?” Tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng năm kia khi nhìn thấy đống Thần Nguyên Đan mà Lam Tiểu Bố còn chưa sử dụng hết, cũng không nhìn thấy lôi kiếp đáng sợ của Lam Tiểu Bố, cho nên trong giọng nói còn ẩn chứa một chút trêu chọc.

Tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng bốn kia thì lại nhận ra Lam Tiểu Bố, trong mắt hắn ta lộ ra vẻ hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, lúc này đã theo bản năng mà lùi lại mấy bước. Nếu như không phải lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ ra tay với người rút lui đầu tiên là mình, nói không chừng hắn ta đã điên cuồng chạy trốn rồi. Lam Tiểu Bố lợi hại như thế nào hắn ta đã tận mắt nhìn thấy, dễ dàng giết chết một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng một, lần trước nếu như hắn ta không nhanh chân chạy trốn, nào còn mạng ở đây nữa?

Khi còn chưa độ kiếp đã lợi hại như vậy rồi, bây giờ đối phương vừa mới độ kiếp, so với trước đó chỉ có lợi hai hơn thôi. Ai biết đây là lôi kiếp gì? Lỡ như là lôi kiếp nhất chuyển Thánh Nhân, hắn ta sợ là sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Lam Tiểu Bố không để ý đến tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này, vươn tay ra thu hết số Thần Nguyên Đan còn chưa dùng hết và đoạn Thần Linh Mạch cực phẩm đi.

Tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm từ tốn nói, “Ta đề nghị ngươi tốt nhất nên lấy Thần Nguyên Đan ra, nể tình mọi người đều là Chuẩn Thánh, Thần Linh Mạch của ngươi ta không cần. Nhưng mà Thần Nguyên Đan thì người gặp người có phần, vừa rồi ngươi cất đi khoảng hơn một trăm triệu nhỉ? Có lẽ trên người ngươi lại có càng nhiều hơn, đương nhiên, ta sẽ không lấy đi hết.”

Lam Tiểu Bố vẫn không để ý tên CHuẩn Thánh tầng năm này, gia hỏa này vừa vào đã xé rách thần trận của hắn, trong mắt Lam Tiểu Bố, tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này đã là một người chết. Lúc này Lam Tiểu Bố nhìn về phía tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn kia, ha ha một tiếng, “Lần trước ta chờ cả nửa ngày, kết quả ngươi lại lén lút đi mất, hôm nay đến nữa, có phải là cảm thấy có lỗi với ta, cho nên muốn bồi thường chút gì đó cho ta hay không?”

Tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng bốn kia nhanh chóng cúi người hành lễ nói, “Vị đạo hữu này, ta không có chút ý xấu nào với đạo hữu cả, mà vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ đạo hữu…”

Lúc này tên Chuẩn Thánh tầng bốn kia đã vô cùng hối hận, sau khi hắn ta nhận ra Lam Tiểu Bố, nên bỏ chạy trước, Lam Tiểu Bố có thể bắt được hắn ta hay không?

Chương 1672 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh. (2)

“Lần trước ngươi báo giá chính là một quả Khoa Kim Đạo Quả, năm Thần Linh Mạch cực phẩm, mười đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, cộng thêm 50 triệu thần tinh thượng phẩm, lấy đồ ra đây.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng lạnh nhạt, lĩnh vực lại mở rộng ra ngoài, khóa chặt tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng bốn này lại.

Tên Chuẩn Thánh tầng bốn này cảm thấy cái chết đang kề cận bên người mình, có thể xé rách hắn ta bất cứ lúc nào, sau khi hắn ta tu luyện đến CHuẩn Thánh, đây là lần đầu tiên cảm thấy cái chết cách hắn ta gần đến thế.

Hắn ta hầu như không có chút suy nghĩ nào, cầm ra một chiếc nhẫn đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đạo hữu, đây là đồ lần trước ta đã báo giá, đều ở đây cả.”

“Khuông huynh, ngươi biết…” Tên CHuẩn Thánh tầng năm này khiếp sợ kêu đồng bọn của mình, lúc đầu Lam Tiểu Bố lờ hắn ta đi, hắn ta đã định dạy dỗ Lam Tiểu Bố, nhưng biểu hiện của đồng bọn, lại khiến hắn ta hoàn toàn trợn tròn mắt.

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua một chút, xác định đồ đều có đủ, hắn mới lạnh lùng nói, “Cút đi, nhớ kỹ sau này làm người phải phúc hậu một chút, đừng có ý đồ xấu.”

“Vâng, đa tạ đạo hữu dạy bảo.” Chuẩn Thánh tầng bốn được gọi là Khuông huynh này chẳng những không đáp lại tên CHuẩn Thánh tầng năm kia, thậm chí không nhìn đối phương một chút, sau khi Lam Tiểu Bố rút đi lĩnh vực của mình thì điên cuồng bỏ chạy, chỉ qua mấy giây đã biến mất tăm.

“Vị đạo hữu này, xem ra ngươi và Khuông huynh…”

Tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này đã cảm nhận được tình hình không ổn, hắn ta lập tức ôm quyền với Lam Tiểu Bố, muốn nói vài lời tạo bậc thang, sau đó rút đi.

Khuông Kỳ ngay cả rắm cũng không dám thả một cái, xám xịt rời đi, thậm chí trước khi đi còn để lại một đống đồ, nếu như người trước mắt này mà đơn giản thì đó mới là chuyện lạ.

“Ngươi chọn chết như thế nào?” Lam Tiểu Bố trực tiếp cắt ngang lời tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này nói, giọng điệu ẩn chứa sát khí, lĩnh vực hoàn toàn trói chặt tên CHuẩn Thánh tầng năm này.

Tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này cảm nhận được hơi thở tử vong chèn ép đến, loại lĩnh vực này theo thời gian trôi qua lại càng trói chặt đến hắn ta, khiến đạo vận của hắn ta không thể lưu chuyển, lúc này sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi.

Đối phương tuyệt đối không phải CHuẩn Thánh tầng một, dù sao thì hắn ta cũng là một Chuẩn Thánh trung kỳ, trước một Chuẩn Thánh tầng một sao mà ngay cả cơ hội đánh trả mà cũng không có?

“Ta là người của mười hai Thần Đế, ngươi mà giết ta, Bộc Hòa Thần Đế nhất định sẽ biết ngay…” Tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này cảm nhận được mình không thể đi được, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Hắn ta hối hận vì sao mình lại bất cẩn như vậy, một người có thể ở nơi như thế này quang minh chính đại để lộ ra hơi thở Hỗn Độn mà độ kiếp, có thể đơn giản mới là chuyện lạ. Khi tử vong nghiền ép đến, hắn ta mới hiểu ra, đó là do mình ở Vô Căn Thần Giới vô địch quá lâu rồi.

Nắm đấm của Lam Tiểu Bố không hề chậm chạp một chút nào, Bộc Hòa Thần Đế là ai, hắn còn chưa từng nghe nói đến. Hơn nữa cho dù có nghe qua thì như thế nào? Hắn là Đạo Quân một giới đó? Là Đạo Quân một giới, hắn có thể tùy tiện bổ nhiệm mấy Thần Đế, cái này có là gì chứ.

Khí thế Quyền Đạo hoàn toàn bao trùm lên tên Chuẩn Thánh này, âm thanh xương cốt xé rách đáng sợ truyền đến.

“Phốc!” HUyết quang nổ tung, tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này, ngay cả một quyền của Lam Tiểu Bố cũng không thể chống đỡ nổi, đã bị Lam Tiểu Bố đánh nát thân thể.

Hai tay Lam Tiểu Bố vung lên, từng đạo đạo vận quy tắc bao trùm vùng không gian này, chỉ ngắn ngủi mười mấy giây, thế giới của tên Chuẩn Thánh tầng năm này đã bị Lam Tiểu Bố xé mở.

Từng đống đồ vật bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, lúc này thi thể tàn phá của tên tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm này mới rơi rớt xuống mặt đất.

Những tu sĩ đứng ngoài quan sát tỉnh ngộ ra, giờ phút này không cần Lam Tiểu Bố nói, tất cả đều điên cuồng chạy trốn.

Tên Chuẩn Thánh tầng năm bị Lam Tiểu Bố giết chết kia, có rất nhiều người biết. Đó là một cường giả trong số cường giả, nhưng mà cường giả này ở trước mặt người trẻ tuổi kia, ngay cả một quyền cũng không cầm cự được. Bọn họ chỉ là Hợp Thần cảnh, ở trong tay cường giả này, chỉ sợ ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

KHiến bọn hắn thở phào chính là, cường giả này hình như không để ý đến bọn hắn, cũng không đuổi theo ra tay với bọn họ.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua đông đảo tu sĩ đang bỏ chạy, không hề để ý, hắn cũng không dự định rời đi. Chuẩn Thánh tầng một có thể quét ngang mọi thứ ở Vô Căn Thần Giới, một khi rời khỏi Vô Căn Thần Giới trở lại Trường Sinh Giới, chút thực lực đó của hắn còn chưa đáng kể. Tốt nhất là có thể tu luyện đến CHuẩn Thánh tầng bảy, Chuẩn Thánh tầng bảy, đó là CHuẩn Thánh hậu kỳ. Cấp độ này chắc hẳn có thể quang minh chính đại trở lại Trường Sinh Giới, cái Vạn ĐẠo Thánh Môn và Trường Sinh Thánh Đạo kia không phải rất phách lối sao? Hắn sẽ chủ động đến đó. Còn Thái Hàn Thánh Sơn, thực lực của hắn bây giờ còn chưa đủ tìm tới cửa.

Quay lại động phủ một lần nữa, Lam Tiểu Bố lại lấy ra từng đống Thần Nguyên Đan, lần này, hắn còn lấy ra một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch.

Chương 1673 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ.

Lúc tu luyện, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi qua. Sau khi tăng thêm một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, tốc độ hấp thu của Lam Tiểu Bố lại càng nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã qua trăm năm.

Trăm năm qua đi, số Thần Nguyên Đan Lam Tiểu Bố lấy ra hầu như đã tiêu hao hơn phân nửa, mà tu vi của hắn cũng đến Chuẩn Thánh tầng ba đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có thể bước vào Chuẩn Thánh tầng bốn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố điên cuồng quét sạch nguyên khí Thần Nguyên Đan đột phá lên CHuẩn Thánh tầng bốn, bên ngoài động phủ của hắn có hai người đến.

Một người đầu đội cao quan, đạo vận quanh thân nặng nề. Chỉ là người đứng một chỗ, dường như có thể tự hòa thành một mảnh với không gian xung quanh.

Nam tử cao quan này nhìn hai ngọn núi ở phía xa, cũng không nói lời nào, hắn ta đã cảm nhận được dao động đạo tắc trong không gian.

Mà bên cạnh nam tử này là một tu sĩ Hợp Thần cảnh, nếu như Lam Tiểu Bố ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra tên Hợp Thần cảnh này chính là người đứng ở bên ngoài quan sát khi hắn đột phá lên Chuẩn Thánh.

"Tiền bối, cường giả kia năm đó đã độ kiếp ở nơi này, chúng ta tận mắt nhìn thấy hắn giết Tấn Phủ tiền bối. Ta nghe người ta nói, hắn độ chính là lôi kiếp CHuẩn Thánh." Tu sĩ Hợp Thần cảnh này vô cùng khiêm tốn nói.

"Rất tốt, ngươi có thể an tâm đi rồi." Nam tử cao quan này sau khi nói xong, lập tức đập một bàn tay ra.

Tu sĩ Hợp Thần cảnh kia cảm thấy không ổn, nhưng lại chẳng thể phản ứng lại kịp, dưới một bàn tay của nam tử cao quan này, đã trực tiếp hóa thành cặn máu.

Nam tử cao quan không liếc mắt nhìn tên Hợp Thần cảnh đã bị hắn ta giết này, bước một bước đến bên ngoài động phủ Lam Tiểu Bố bế quan.

Lam Tiểu Bố và Bắc Tố Đình ở chỗ này bế quan, người khác không nhìn ra, nhưng không có nghĩa là hắn ta không nhìn ra. Động phủ của Lam Tiểu Bố mặc dù đã bị hộ trận che khuất, nhưng loại dao động quy tắc kịch liệt này không thể nào qua được cảm giác của hắn ta. Còn dao động không gian bên ngoài động phủ của Bắc Tố Đình, hắn ta không thèm nhìn đến. Với loại dao động khi tu luyện của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không phải là cường giả gì cả.

Nam tử cao quan dứt khoát đánh một quyền xuống, trong hư không phát ra tiếng nứt vang răng rắc, sau đó chính là tiếng ầm ầm khi ngọn núi sụp đổ.

Trước một quyền này, tất cả hộ trận mà Lam Tiểu Bố bố trí ra đều bị vỡ vụn, ngay cả toàn bộ ngọn núi cũng bị một quyền này đánh thành hai nửa.

Ngay khi đang đột phá lên CHuẩn Thánh tầng bốn, Lam Tiểu Bố đột ngột bừng tỉnh, trong lòng hắn vô cùng giận dữ, năm đó khi mình độ kiếp có người đã hủy thần trận của hắn, không nghĩ khi bế quan, vẫn có người đến hủy thần trận của hắn.

Nhưng mà hắn vẫn không ra ngoài, chỉ cần cho hắn thêm mười giây nữa, hắn có thể đột phá lên CHuẩn Thánh tầng bốn. Chuẩn Thánh tầng bốn, đó chính là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ. Từ thực lực mà nói, sẽ tăng thêm một cấp độ lớn.

Oanh! Lại một quyền đánh vào hộ trận của Lam Tiểu Bố, đây là tầng hộ trận bên trong cùng của Lam Tiểu Bố, thần trận cấp tám. Chỉ một quyền này, thần trận cấp tám của Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn vỡ nát.

“Ngươi là người phương nào?” Một giọng nói kinh sợ vang lên, Bắc Tố Đình đã mở hộ trận ra. Nàng vừa bước vào Hợp Thần cảnh tầng năm, đã nghe thấy ở bên ngoài có người công kích hộ trận.

“Tố Đình đạo hữu, chúc mừng ngươi bước vào Hợp Thần cảnh tầng năm.” Giọng nói ôn hòa của Lam Tiểu Bố truyền đến.

Bắc Tố Đình ngạc nhiên bay đến bên cạnh Lam Tiểu Bố, sau đó lại cảnh giác nhìn tên nam tử cao quan kia hỏi, “Lam đại ca, người này muốn làm gì? Chúng ta ở chỗ này bế quan hoàn toàn không hề liên quan gì đến hắn, sao hắn lại tới phá động phủ?”

“Chắc là muốn lấy Thần Nguyên Đan trên người ta, đáng tiếc hắn chỉ là một Ngụy Thánh mà thôi, chờ sau khi ta dạy dỗ lại tên gia hỏa này, sẽ nói với ngươi sau.” Lam Tiểu Bố sải bước ra, đã đứng đối diện với nam tử cao quan này.

“Ngụy Thánh, ha ha, chỉ sợ ngươi ngay cả Ngụy Thánh cũng cách xa vạn dặm.” Nam tử cao quan kia nhìn Lam Tiểu Bố chằm chằm, giọng điệu lạnh lẽo, giờ phút này lĩnh vực của hắn ta đã bắt đầu mở rộng ra ngoài. Đạo tắc đại đạo của hắn ta cũng chậm rãi trói buộc vùng không gian này, tựa như muốn biến vùng không gian này thành địa bàn của mình.

Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy lời đối phương nói, cũng như không phát hiện ra hành động của đối phương, chỉ nói với Bắc Tố Đình, “Tố Đình đạo hữu, ngươi lui ra sau một chút, chờ ta giết tên Ngụy Thánh tự cho mình là đúng này rồi nói sau.”

Nam tử cao quan nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha, “Bộc Hòa ta đã lâu lắm rồi chưa ra ngoài à? Cho nên người nào cũng cảm thấy rằng có thể giết ta?”

Năm đó khi danh hào mười hai Thần Đế xuất hiện, bất kỳ người tu đạo nào nghe thấy đều phải dừng lại kính cẩn im lặng. Hôm nay, lại có người nói muốn giết chết một trong mười hai Thần Đế là hắn ta.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn nam tử cao quan này, “Ngươi tên là Bộc Hòa? CHính là mười hai Thần Đế gì đó trong miệng tên gia hỏa mà ta đã xử lý kia à?”

Dường như đã lâu lắm rồi chưa có người nhắc đến mười hai Thần Đế, Bộc Hòa Thần Đế tựa như chìm vào trong hồi ức, nhưng mà rất nhanh hắn ta đã lấy lại tinh thần nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Rất nhiều năm rồi không có một tiểu bối nào dám nói chuyện với ta như thế, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem một chút Thần Đế là nhân vật như thế nào. Cho dù Thần Đế có chính quả đã suy yếu như ta, cũng không phải một tiểu bối như ngươi có thể chạm đến.”

Sau khi Bộc Hòa Thần Đế nói xong, vung tay lên, một đạo mang màu vàng phóng ra, pháp bảo của hắn ta là một cái trường tiên màu vàng.

Chương 1674 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ. (2)

Sau khi vung cái trường tiên màu vàng này ra, khí thế đạo vận sát phạt chỉ nháy mắt đã khuếch tán, dung hợp với lĩnh vực của hắn ta, một khắc sau, sát ý xé rách không gian đã bao trùm vùng không gian này lại, dù Bắc Tố Đình đã lùi về sâu rất xa, nhưng vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm, theo bản năng mà lui lại lần nữa. Nàng hoảng sợ nhìn chiến trường, loại sát thế đáng sợ này, nếu như nàng đối mặt với nó, đối phương hoàn toàn không cần ra tay, chỉ cần uy thế như vậy thôi, nàng đã không thể nào phản kích rồi.

Lam Tiểu Bố cố ý không ra tay, hắn biết đối chiến với một Thánh Nhân, cho dù là một Ngụy Thánh, chậm một giây thì vị trí bị động của mình lại tăng thêm một phần.

Chẳng qua nếu như ngay cả Ngụy Thánh mà hắn cũng không thể đối phó, vậy hắn vẫn phải lựa chọn tiếp tục bế quan, nếu không trở lại Trường Sinh Giới chỉ có thể chịu nhục mà thôi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không dám ra tay, Bộc Hòa có chút sửng sốt. Hắn ta không cho rằng Lam Tiểu Bố không có cơ hội phản kích, Lam Tiểu Bố có thể giết chết thủ hạ Tấn Phủ của hắn ta, vậy thì có cơ hội phản kháng.

Rất nhanh hắn ta đã hiểu ra ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, đây là muốn xem Thần Đế như hắn ta có cân lượng như thế nào.

Bộc Hòa Thần Đế tức quá hóa cười, sát thế từ trường tiên màu vàng đột nhiên tăng lên gấp đôi.

Lam Tiểu Bố mở mắt ra, tay vung lên một cái, Trường Sinh Kích xuất hiện trong tay, đồng thời bổ Trường Sinh Kích ra ngoài.

Vốn dĩ không gian đã bị Bộc Hòa Thần Đế đè ép đến cực hạn, sau khi lấy Trường Sinh Kích ra, không gian đột nhiên như đã được cởi trói, tất cả đều thoáng đãng hơn.

Chính Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy vui mừng vì tiến bộ của mình, một kích này đánh ra không hề ấp ủ một đạo tắc nào, nhưng pháp tắc sát phạt vẫn có thể tùy ý bộc phát ra, nhẹ nhàng thoải mái giống như cầm bút vẩy mực.

Vô số mảnh vỡ pháp tắc hình thành trong chớp mắt, hóa thành sát giới vô hình, vô chất. Cái sát giới này ngươi có thể cảm nhận được nhưng lại không thể nào chạm đến.

Sát giới một tầng lại thêm một tầng, không giống như bảy tầng Thất Giới như trước kia, mà tựa như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Oanh! Sát giới ngưng luyện ra từ Trường Sinh Kích va chạm với đạo tắc Sát Phạt từ trường tiên của Bộc Hòa Thần Đế, không gian chấn động liên tục, đạo vận vỡ vụn, không gian tựa như đã xuất hiện vết rách nhỏ xíu.

Ở nơi xa, Bắc Tố Đình hoảng sợ nhìn, thực lực này là đến mức nào mới có thể khiến không gian xuất hiện vết rạn, có thể xé rách đạo tắc? Lam đại ca đã bước vào Thánh Nhân cảnh trong truyền thuyết rồi sao?

Răng rắc! Ngay cả Bắc Tố Đình cũng cảm nhận được âm thanh lĩnh vực bị xé rách, nhưng mà tiếng lĩnh vực bị vỡ vụn này không phải từ Lam Tiểu Bố mà là Bộc Hòa Thần Đế.

Sắc mặt Bộc Hòa Thần Đế tái nhợt, lần đầu tiên hắn ta gặp phải CHuẩn Thánh đáng sợ như vậy, thế này thì sao lại là Chuẩn Thánh được? GỌi là Thánh Nhân cũng không quá đáng mà? Hơn nữa còn không phải là Ngụy Thánh, mà là nhất chuyển Thánh Nhân.

Là một trong mười hai Thần Đế, Bộc Hòa Thần Đế biết rất rõ thực lực của mình. Cho dù là nhất chuyển Thánh Nhân đến, hắn ta cũng không sợ. Bởi vì chính hắn ta đã nói, hắn là Viễn Cổ Thần Đế, nếu như chứng đạo nhất chuyển, cũng mạnh hơn xa Thánh Nhân bình thường.

Nhưng một kích mà Chuẩn Thánh đánh ra, đã có thể xé rách lĩnh vực đại đạo của hắn ta, không chỉ như vậy còn khiến hắn ta bị thương. Hơn nữa hắn ta hầu như có thể khẳng định, một kích này của Lam Tiểu Bố vẫn chưa dùng toàn lực. Chẳng những không dùng toàn lực, mà đang chờ hắn ta áp súc thanh thế rồi mới bắt đầu phản kích. Nói cách khác, nếu như ngay từ đầu chiếm cứ tiên cơ không phải hắn ta, mà là CHuẩn Thánh đối diện này, vậy Bộc Hòa hắn ta bây giờ đã không chỉ bị thương đơn giản như vậy.

Phải chạy thôi, ở lại nơi này chính là đường chết. TRong lòng Bộc Hòa Thần Đế lạnh buốt, không chỉ là vì mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, phần nhiều hơn chính là thở dài cho chính bản thân mình. Hắn ta ẩn núp thời gian dài như vậy, chính là muốn khi ra ngoài tìm lại thứ thuộc về mình. Nhưng hắn ta lại không phải là đối thủ của một CHuẩn Thánh, Bộc Hòa hắn ta dựa vào gì mà lấy lại thứ thuộc về mình chứ?

Giờ phút này lòng tin của Bộc Hòa Thần Đế bắt đầu sụp đổ, không còn tự tin như trước đó nữa. Điều này đối với một Thánh Nhân mà nói là đòn trí mạng. Cho dù không phải là Thánh Nhân, lòng tin đại đạo mất đi, hầu như tương đương với chuyện đã mất đi khả năng tiến lên trong đại đạo.

Sát thế đáng sợ hơn bao trùm đến, Bộc Hòa Thần Đế biết mình không có khả năng ở lại, hắn ta không chút do dự quay người bỏ chạy. Tiếp tục ở lại nơi này, hắn ta nhất định sẽ chết. Chuẩn Thánh trước mắt này chính là Chuẩn Thánh mạnh nhất mà hắn ta từng thấy, không có người thứ hai.

Giờ phút này bên tai hắn ta truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Lam Tiểu Bố, “Còn muốn chạy sao? ĐÁNg tiếc là, nếu đã tới thì đừng nghĩ đến chuyện đi, nhìn một quyền của ta đây.”

Oanh! Đấm ra một quyền, thu ý lên, thế giới của Bộc Hòa Thần Đế đầy u ám.

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

Vũ âm Sát trong Thất âm Sát của Lam Tiểu Bố, lấy quyền hóa thu, lấy thu chém thánh!

Trước một quyền này, đừng bảo là mùa, ngay cả thế giới không gian cũng bắt đầu trở nên xám trắng.

Chương 1675 - Tùy tùng là Thần Đế.

“Cạch!” Lĩnh vực Ngụy Thánh của Bộc Hòa Thần Đế hoàn toàn vỡ vụn, thần nguyên cuồng bạo bao trùm đến, trực tiếp trói chặt hắn ta trong loại sát thế đáng sợ này.

Bộc Hòa Thần Đế điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, nếu như còn chưa bắt đầu, hắn ta tuyệt đối sẽ không chọc đến loại người như Lam Tiểu Bố. ĐÁNg tiếc bây giờ hắn ta chỉ có thể bảo vệ mạng nhỏ của mình trước.

Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố đánh ra ngoài, hắn đương nhiên có thể cảm nhận được rõ sự biến hóa rất nhỏ trong Vũ âm Sát của mình. Vậy mà Bộc Hòa Thần Đế có thể thoát khỏi sát thế Vũ âm Sát trong lĩnh vực, điên cuồng muốn tránh đi.

Phốc! HUyết quang nổ tung, Bộc Hòa Thần Đế tránh đi vết thương trí mạng, vẫn bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh phần eo thành một cái lỗ to đầy máu.

Đây là kết quả khi hắn ta đã điên cuồng tránh thoát, nếu không thì, một quyền này có thể khiến nửa người hắn ta biến thành cặn máu.

Chỉ có như vậy, một quyền của Lam Tiểu Bố này truyền đến đạo vận tiêu điều, khiển hắn ta có cảm giác bi thương. Giờ phút này, hắn ta thậm chí còn cảm thấy cả bản thân mình trở nên u ám, đại đạo cũng không có bất cứ tiền cảnh nào. Bộc Hòa Thần Đế điên cuồng vận chuyển công pháp, cưỡng ép bản thân mình phải kiên định. Hắn ta biết, một khi bị loại đạo vận này xâm nhiễm, hắn ta sẽ hoàn toàn xong đời.

“Không tệ nhỉ, một quyền này vậy mà không giết chết ngươi, khó trách dám tự xưng là Thần Đế, cũng có mấy phần bản lĩnh đó. Đến đây nào, lại đón một quyền nữa của ta. Ta cam đoan, nếu như ngươi có thể đỡ được một quyền này của ta, ta sẽ cho ngươi đi.” Lam Tiểu Bố thì còn tán thưởng một câu.

Hắn khẳng định Bộc Hòa Thần Đế cường đại hơn Phác Hành rất nhiều, cùng là Ngụy Thánh, thực lực chênh lệch nhau rất lớn. Nếu như Phác Hành đối mặt với công kích vừa rồi của hắn, tuyệt đối không thể tránh được một quyền kia của hắn. Mặc dù Bộc Hòa Thần Đế cũng không tránh thoát được, nhưng ít nhất cũng bảo vệ được một mạng.

“Đạo hữu khoan đã, ta không thể nào nhận lấy một quyền của đạo hữu nữa. Đạo hữu phải biết rằng ta là một trong mười hai Thần Đế, là Tán Thánh đã từng có chính quả. Sau khi vũ trụ xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, bây giờ đang điên cuồng hoàn thiện. Sau kỷ nguyên này, khi vũ trụ hoàn toàn hoàn thiện rồi, vậy thì sẽ xảy ra đại chiến tranh giành chính quả một lần nữa. Bộc Hòa ta bằng lòng lấy đại đạo của mình lập lời thề, cả đời dốc sức vì ngươi...” Bộc Hòa Thần Đế hầu như cố gắng nói hết ra những lời mình cần nói trong thời gian ngắn nhất, sau đó mới nuốt một cái đạo quả chữa thương.

Lam Tiểu Bố sửng sốt hắn không ngờ một Thần Đế mà lại lấy lời thề đại đạo để xin tha, quả nhiên đứng trước sinh tử, ai ai cũng sợ hãi. Cho dù là Thánh Nhân hay phàm nhân, đều giống nhau.

Chỉ là hắn cần một Ngụy Thánh như vậy giúp gì cho mình?

Bộc Hòa Thần Đế đã miễn cưỡng cầm cự được vết thương của mình, thở ra một chút rồi nói, “Đạo hữu, thực lực của ta ở trước mặt ngươi mặc dù chẳng đáng gì, nhưng ta dù sao cũng là một Thần Đế, một khi ta chứng đạo nhất chuyển, ta sẽ nghiền ép phần lớn người cùng giai. Sau khi lượng kiếp, quy tắc vũ trụ nhanh chóng hoàn thiện, thậm chí vị diện cũng bắt đầu dung hợp. Đến mức một vài vị diện cao cấp và vị diện cấp thấp dung hợp với nhau, hình thành ra một vị diện vũ trụ hoàn toàn mới. Tương lai sẽ có vô số cường giả sẽ ở vị diện vũ trụ này tranh đoạt, đạo hữu quả thật rất mạnh, nhưng nhiều thêm mấy phần giúp đỡ chẳng phải tốt hơn sao? Hơn nữa, dù sao ta cũng là nhân vật thời Viễn Cổ, rất nhiều thứ có thể giải đáp cho đạo hữu biết.”

Lam Tiểu Bố thì cảm thấy lời này không có vấn đề gì, thêm một người là thêm một phần sức, có thêm Bộc Hòa có lẽ cũng sẽ giúp mình một chút chuyện. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Ta tên là Lam Tiểu Bố, có lời gì thì ngươi tự nói đi.”

Hắn muốn nhìn xem tên Bộc Hòa Thần Đế này có dám giở trò gì hay không.

Bộc Hòa Thần Đế nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong mắt lộ ra tia kích động, lập tức cao giọng nói, “Ta Cái Hướng Vãn, từng là Bộc Hòa Thần Đế trong mười hai Thần Đế, ở chỗ này lấy đại đạo của mình ra lập lời thề. Bắt đầu từ hôm nay, Cái Hướng Vãn ta lấy ý chí của Lam Tiểu Bố làm lập trường, tuyệt không bội thề. Nếu như bội thề, đại đạo phá vỡ, vĩnh viễn không có cơ hội luân hồi.”

Nói xong, Bộc Hòa Thần Đế trực tiếp cuốn đạo ngấn đại đạo của chính mình ra.

Lam Tiểu Bố ném một đạo ấn ký lạc ấn lên đạo ngấn đại đạo của Bộc Hòa Thần Đế, từ giờ trở đi, hắn có thể xử lý Bộc Hòa Thần Đế bất cứ lúc nào.

Nhưng mà từ lời Bộc Hòa Thần Đế nói, Lam Tiểu Bố có thể nghe ra được, Bộc Hòa Thần Đế thật tâm phát lời thề đại đạo. Hắn vô cùng cảm khái, nếu như đổi thành hắn, hắn thà rằng lựa chọn luân hồi, cũng không muốn phát loại lời thề đại đạo này.. Thật không biết mấy Viễn Cổ Thần Đế này rốt cuộc nghĩ thứ gì trong đầu. Cho dù Bộc Hòa Thần Đế nghĩ như thế nào, bây giờ hắn cũng có thể quay về Trường Sinh Giới rồi.

Khi lạc ấn của Lam Tiểu Bố rơi xuống, đạo ngấn đại đạo của Bộc Hòa Thần Đế biến mất trong hư không. Bộc Hòa Thần Đế thở phào một hơi, ngược lại có nhiều thêm một loại chờ mong.

Lam Tiểu Bố không biết, nhưng là một Viễn Cổ Thần Đế, Bộc Hòa hắn biết rõ hơn bất cứ ai.

Đừng nhìn thấy hắn ta bây giờ lấy ý chí của Lam Tiểu Bố làm chủ, Lam Tiểu Bố thậm chí chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu là có thể nghiền sát hắn ta. Nhưng hắn ta cũng biết rõ, sau nguy hiểm chính là kỳ ngộ.

Nếu như tu vi của Lam Tiểu Bố từ bây giờ cho đến sau này, đại đạo cũng không có tiến bộ, vậy Bộc Hòa hắn cũng chỉ như vậy mà thôi. Nếu như có một ngày Lam Tiểu Bố có thể bước vào cửu chuyển Thánh Nhân, vậy hắn ta sẽ lấy được vận may ĐẠi ĐẠo, thực lực cũng sẽ tăng cao. Lỡ như có một ngày Lam Tiểu Bố bước ra khỏi cửu chuyển Thánh Nhân, tấn cấp lên hàng ngũ vĩnh sinh chân chính, vậy hắn ta cũng sẽ một dạng nước lên thì thuyền lên.

Chương 1676 - Tùy tùng là Thần Đế. (2)

Nếu như Lam Tiểu Bố có thể ở cảnh giới CHuẩn Thánh nghiền ép một Ngụy Thánh như hắn ta, bước vào vĩnh sinh cũng không phải là chuyện không thể nào. Cho nên chuyện này đối với hắn ta mà nói, thật ra chưa chắc đã là chuyện xấu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn ta không thể phản bội Lam Tiểu Bố.

ĐỐi với Bộc Hòa Thần Đế mà nói, tất cả cũng đều vì đại đạo, hắn ta hoàn toàn không cần phải phản bội Lam Tiểu Bố.

“Đi thôi, chúng ta đến Niết Bàn thần thành một chuyến, sau đó nghĩ cách đi Trường Sinh Giới.” Lam Tiểu Bố đến Vô Căn Thần Giới chính là vì thu hoạch Thần Nguyên Đan Hải tăng thực lực của mình lên, bây giờ mục đích đã đạt được, hắn cũng không cần thiết phải ở lại nơi này.

“Tất cả mọi chuyện nghe theo ý chí của chủ thượng.” Bộc Hòa Thần Đế lập tức nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta là ĐẠo Quân một giới, sau này có thể trực tiếp gọi ta là ĐẠo Quân.”

“Vâng, Đạo Quân.” Bộc Hòa Thần Đế không chút do dự dáp, trong lòng hắn ta thì lại xem thường. Còn là Đạo Quân một giới nữa chứ? Cho dù thiên phú tu luyện của ngươi mạnh đến đâu, bây giờ muốn làm Đạo Quân của một giới vẫn chưa đủ trình độ. Nhưng mà với loại thiên phú này, tương lai thật sự sẽ có cơ hội trở thành ĐẠo Quân một giới.

“Tố Đình đạo hữu, ta dự định quay về Trường Sinh Giới, suy nghĩ của ngươi như thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Bắc Tố Đình.

Bắc Tố Đình do dự một chút rồi nói, “Ta đang định bế quan một thời gian, xem có cơ hội đột phá lên cảnh giới CHuẩn Thánh hay không.”

Đối với Bắc Tố Đình mà nói, tài nguyên trên người nàng đủ nhiều. Không chỉ như vậy, nàng thí luyện cũng đủ nhiều. Trước khi gặp được Lam Tiểu Bố, nàng vẫn luôn trốn chạy và đánh nhau. Cho nên bây giờ bế quan đối với nàng là thích hợp nhất.

Lam Tiểu Bố biết Bắc Tố Đình nhất định sẽ tiếp tục bế quan, hắn nhắc nhở. “Ngươi chắc hẳn cũng biết Thần Nguyên Đan của chúng ta từ đâu mà đến, mặc dù ta đoán tên kia trong thời gian ngắn không thể đi đến Vô Căn Thần Giới được, nhưng qua thời gian dài thì khó nói. Tương lai nếu như ngươi không có chỗ để đi, có thể nghĩ cách đến Trường Sinh Giới. Nghe nói Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới có đường hầm hư không có thể qua lại, chỉ là có chút nguy hiểm thôi.”

Tên gia hỏa bố trí Thần Nguyên Đan hải kia có mạnh đến đâu, theo Lam Tiểu Bố cũng không thể xưng bá ở Trường Sinh Giới. Cường giả ở Trường Sinh Giới như mây, Thánh Nhân như mưa, có cường giả nào có thể xưng bá ở Trường Sinh Giới?

“Vâng, đa tạ Lam đại ca nhắc nhở.” Bắc Tố Đình thật lòng cảm kích

Lam Tiểu Bố, có thể nói, trong sinh mệnh của nàng, người nàng cảm kích nhất chính là Lam Tiểu Bố.

…

Sau khi từ biệt Bắc Tố Đình, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, để Bộc Hòa Thần Đế lên Luân Hồi Oa sau đó xông ra khỏi Bặc Chi Vực.

Đây là Luân Hồi Oa? Bộc Hòa Thần Đế nhìn Luân Hồi Oa dưới chân, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Đại danh của Luân Hồi Oa, hắn ta đã sớm nghe nói qua.

Đừng thấy hắn ta lấy được chính quả mười hai Thần Đế, nhưng đó là vì những cường giả Thánh Đạo kia không cần chính quả. Những cường giả Thánh Đạo kia cho rằng chính quả chính là ngọn nguồn trói buộc đại đạo, cho nên bọn họ không cần chính quả.

Luân Hồi Oa này chính là đồ của một trong những cường giả này, nếu như hắn ta nhớ không nhầm, chắc là Luân Hồi Thánh Nhân.

“Chắc ngươi biết lai lịch của cái nồi này chứ?” Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Bộc Hòa Thần Đế, từ tốn nói.

Bộc Hòa vội vàng nói, “Vâng, đây là đồ của Luân Hồi Thánh Nhân. Mặc dù Luân Hồi Thánh Nhân không có chính quả, nhưng không phải là do nàng không lấy, mà là khinh thường chính quả. Đạo của nàng vượt xa vũ trụ một phương, ở phía trên chính quả.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Chính quả gì chứ, cũng chỉ loại người như các ngươi để ý thôi, ta hoàn toàn không để ý đến thế này. Giống như bình thường ta hay nghe cái gì mà tám đại Thánh Nhân, Tam Tán Thánh, Tứ ĐẠo Quân, mười hai Thần Đế gì đó, nói thật lòng thì chỉ là tự xưng vương xưng bá trong vùng thiên địa của mình mà thôi. Nói trắng ra là, chỉ là FLAG đại đạo mà các ngươi tự lập xuống trong thế giới vũ trụ này.

Ngươi phải biết rằng, trong vũ trụ mênh mông này có không biết bao nhiêu vị diện có cấp bậc bằng hoặc cao hơn vị diện của các ngươi? Đừng nói là chỗ khác, ngay cả những Thánh Nhân vị diện mà ta biết, đã có rất nhiều Thánh Nhân có cấp độ không thua gì Bát Thánh Nhân ở chỗ ngươi. Ngươi nhìn đi, khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, rất nhiều vị diện bị đánh nát, bây giờ đang bắt đầu dung hợp lại, rất nhiều Thánh Nhân cũng nổi lên, ngươi nói xem có mấy ai kém hơn Bát Thánh Nhân trong vị diện của ngươi chứ? Còn về người mạnh hơn mười hai Thần Đế như ngươi, lại càng nhiều vô số kể."

Lam Tiểu Bố không phải cố ý đả kích Bộc Hòa Thần Đế, hắn nói chính là sự thật.

Tám vị Thánh Nhân ở vùng vị diện này là ai, hắn không biết, nhưng mà Thần Đế thì biết được mấy người. Đừng nói là nơi khác, chính Thánh Nhân có xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang, có ai kém hơn Thánh Nhân ở nơi này? Không nói đến Hồng Quân lão tổ, cho dù là Trúc Duẫn tại thời điểm mạnh nhất, cũng giết chết người được gọi là Bát Thánh ở nơi này. Cho dù không lấy vũ trụ ĐẠi Hoang ra làm ví dụ, thực lực của Côn Vi Thánh Nhân từ vũ trụ Thái Hàn, cũng có thể giết chết Bộc Hòa Thần Đế.

Bộc Hòa Thần Đế há to miệng, lại phát hiện chính mình không thể nào phản bác lời Lam Tiểu Bố nói, Lam Tiểu Bố nói đều là sự thật.

Có lẽ trước đó hắn ta còn không biết rõ ràng, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, quy tắc thiên địa hoàn thiện, rất nhiều thứ hắn ta đều có thể thông qua Thiên ĐẠo biết được. Nếu như không phải quy tắc thiên địa hoàn thiện, hắn ta làm sao có thể biết được Thánh Nhân còn có cửu chuyển? Làm sao biết được phía trên cửu chuyển Thánh

Nhân còn có Vĩnh Sinh Thánh Nhân tồn tại?

Chương 1677 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay.

Bộc Hòa Thần Đế ở trong boong thuyền Luân Hồi Oa chữa thương, Lam Tiểu Bố cũng không lấy đạo quả hay Hồng Mông Sinh Tức cho hắn ta. Gia hỏa này dù sao cũng là cường giả Viễn Cổ, đồ tốt trên người tuyệt đối còn nhiều hơn hắn. Hơn nữa gia hỏa này phá động phủ của hắn cho nên mới bị thương, chịu thêm chút đau khổ cũng đáng.

Sự thật là Lam Tiểu Bố đoán không sai, trên người Bộc Hòa Thần Đế chẳng những có đạo quả, mà còn là đạo quả chữa thương đỉnh cấp. Còn chưa đến một ngày, vết thương trên người Bộc Hòa đã khôi phục được bảy tám phần. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, cho dù hắn có đánh nát thân thể của Bộc Hòa Thần Đế, gia hỏa này cũng có thể khôi phục trong thời gian ngắn nhất.

Tốc độ của Luân Hồi Oa rất nhanh, sau hai ngày nhanh chóng độn hành, Luân Hồi Oa đột ngột dừng lại, sau đó Luân Hồi Oa đổi một hướng khác mà bay đi.

“Cái kia… Đạo Quân, phương hướng của Niết Bàn thần thành không nằm ở bên này, có phải phương hướng của chúng ta đã sai rồi không?” Thấy Lam Tiểu Bố đổi hướng, Bộc Hòa Thần Đế không nhịn được nói một câu. Giờ phút này vết thương trên người hắn ta đã khôi phục hoàn toàn, đang quan sát tình hình xung quanh.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta biết, chỉ là ta vừa phát hiện ra trong nhà lão bằng hữu của mình hình như có chút biến cố, thuận tiện qua đó nhìn một chút.”

Biến cố? Thần niệm Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng mở rộng ra ngoài, xung quanh không có bất cứ gì cả, nhưng mà chỉ qua mười mấy giây, trong phạm vi thần niệm của Bộc Hòa Thần Đế đã xuất hiện một mảnh hoang tàn.

Bộc Hòa Thần Đế thở dài, đừng bảo là thực lực, cho dù là thần niệm, hắn ta cũng kém hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều. Mười mấy giây, lúc này Luân Hồi Oa phi hành được bao xa? Thần niệm của hắn ta vậy mà kém Lam Tiểu Bố nhiều đến thế. Người với người đúng là không nên so sánh, không so thì hắn ta cảm thấy cho dù hắn ta không phải là người thứ nhất ở Vô Căn Thần Giới, thì cũng không có ai có thể làm gì được hắn ta. Sự so sánh này, hắn ta đã hoài nghi mình có phải là quá kém hay không.

Luân Hồi Oa dừng lại, hai khối chữ bằng ngọc tan nát ở ngay dưới chân Lam Tiểu Bố.

“Lôi Kiếm?” Bộc Hòa Thần Đế nghi ngờ hỏi, hai chữ trước mắt này chính là Lôi Kiếm.

Lam Tiểu Bố đi vài bước, lật hai chữ khác, đó là hai chữ Sơn trang.

“Nơi này là Lôi Kiếm sơn trang, là nhà của một người bằng hữu. Nhìn tình cảnh này, chắc bị hủy diệt không bao lâu.” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút lo lắng nói.

Lôi Kiếm sơn trang là Tích Niệm Mạt, hơn nữa Tích Niệm Mạt đã từng nói với Lam Tiểu Bố, sẽ trùng kiến Lôi Kiếm sơn trang. Lúc này mới qua bao lâu chứ? Sau khi trùng kiến Lôi Kiếm sơn trang xong thì đã bị người hủy đi.

Tích Niệm Mạt thành lập Lôi Kiếm sơn trang chính là cảnh giới Chuẩn Thánh, bây giờ quy tắc thiên địa hoàn thiện, cho dù Tích Niệm Mạt không tấn cấp, thực lực cũng sẽ tăng lên một chút. Nói một cách khác, cho dù thực lực của Tích Niệm Mạt không tăng lên, ở Vô Căn

Thần Giới, có ai có thể ra tay với một CHuẩn Thánh? Cho dù có người mạnh hơn Tích Niệm Mạt, ai lại vô duyên vô cớ đi đắc tội với một CHuẩn Thánh chứ?

Nơi này không phải Trường Sinh Giới, CHuẩn Thánh có mặt ở khắp nơi.

Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra phát một đạo tin tức cho Tích Niệm Mạt, không có trả lời, điều này khiến Lam Tiểu Bố càng lo lắng hơn.

Bộc Hòa Thần Đế cảm nhận được tâm trạng Lam Tiểu Bố không thoải mái, nhanh chóng lùi về sau một chút. Mặc dù hắn ta là một Thần Đế Viễn Cổ, nhưng mà hắn ta rất ít chú ý đến chuyện bên ngoài, cho nên cũng không biết Lôi Kiếm sơn trang, còn về CHuẩn Thánh Tích Niệm Mạt, hắn ta lại càng không biết.

Hai tay Lam Tiểu Bố đánh ra từng đạo thủ quyết, không gian bắt đầu dao động vặn vẹo. Một nén nhang sau, hai bóng người xuất hiện trong hư không, mặc dù không nhìn thấy rõ hai bóng người này như thế nào. nhưng Lam Tiểu Bố vẫn nhận ra một trong hai người này chính là Tích Niệm Mạt, một người khác thực lực rõ ràng mạnh hơn Tích Niệm Mạt, người này sau khi đánh Tích Niệm Mạt trọng thương thì Tích Niệm Mạt bỏ chạy.

Bộc Hòa Thần Đế nhìn không gian biến hóa, hoàn toàn sững người, loại thủ đoạn này…

Đừng nói là hắn ta, cho dù là những Thánh Nhân mà hắn ta biết lúc trước cũng có thể làm được sao?

Đây là thuật quay ngược thời không cao cấp nhất, từ vết tích Lôi Kiếm sơn trang bị hủy có thể thấy được việc này đã trôi qua hơn mấy tháng rồi. Hơn mấy tháng, mà còn có thể quay ngược hình ảnh không gian lại đến trình độ này, rốt cuộc là Lam Tiểu Bố tu luyện đạo gì? Dùng thủ đoạn gì?

Bộc Hòa Thần Đế vẫn còn đang cảm thán không ngừng, Lam Tiểu Bố đã nhảy lên Luân Hồi Oa, “Bộc Hòa, nhanh lên, chúng ta đi giúp đỡ.”

Chờ Bộc Hòa Thần Đế nhảy lên Luân Hồi Oa rồi, trong nháy mắt Luân Hồi Oa đã biến mất.

Cảm nhận được Luân Hồi Oa nhanh chóng phi hành, Bộc Hòa Thần Đế thật sự rất muốn hỏi thăm Lam Tiểu Bố một chút, làm sao ngươi biết được phương hướng chạy trốn của bằng hữu thế? Nhưng khi cảm nhận Lam Tiểu Bố đang cực kỳ tập trung, tựa như đang cảm ứng dao động quy tắc, hắn ta cũng nhanh chóng nuốt lời định nói xuống.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố vẫn còn đang không chế Luân Hồi Oa độn gấp, đột nhiên một lực lượng không gian đáng sợ đánh tới.

Bởi vì Lam Tiểu Bố vẫn luôn dựa vào cảm giác cảm nhận biến hóa quy tắc Không Gian để tìm kiếm phương hướng bỏ chạy của Tích Niệm Mạt, khi đạo lực lượng này đột ngột đánh tới thì thậm chí hắn còn chưa kịp phản ứng.

Trên thực tế hắn dùng Luân Hồi Oa nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này. Chủ yếu là do tốc độ Luân Hồi Oa quá nhanh, cho dù có người muốn đánh lén, ngươi cũng phải đánh kịp mới được.

Chương 1678 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay. (2)

Lần này hắn đặt toàn bộ tinh thần vào việc tìm kiếm tuyến đường vô cùng huyền diệu khó giải thích kia, tốc độ Luân Hồi Oa cũng không kích phát đến mức lớn nhất, nhiều nhất chỉ bằng một phần mười mà thôi. Trên thực tế tốc độ một phần mười cũng là rất nhanh rồi, nhưng có thể đánh lén đến Luân Hồi Oa với loại tốc độ này, cũng không phải là kẻ yếu.

Luân Hồi Oa ở trong hư không xoay tròn hơn trăm dặm, lúc này Lam Tiểu Bố mới có thể ổn định lại. Loại cảm giác tìm người huyền diệu khó giải thích kia cũng biến mất, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ.

Còn chưa đợi Lam Tiểu Bố ra tay, hai tên nam tử một trước một sau chặn Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố biết không thể tìm cảm giác lần mò tuyến đường Tích Niệm Mạt chạy trốn được nữa, hắn dứt khoát đặt Luân Hồi Oa qua một bên, vươn tay cầm lấy Trường Sinh Kích, khí thế sát phạt vờn quanh người Lam Tiểu Bố.

Từ sau khi luyện chế lại Trường Sinh Kích, nó vẫn còn chưa uống được bao nhiêu máu, hoàn toàn hấp thu sát thế thiên địa và số mệnh mà tấn cấp, ngược lại có chút chậm chạp.

“Khó trách có thể lấy được Luân Hồi Oa, cũng là một tên khá nóng nảy đó.” Một giọng nói khàn khàn truyền đến. Trong nháy mắt, Lam Tiểu Bố ngay cả lai lịch của đối thủ cũng không làm rõ đã trực tiếp ra tay, rõ ràng là tính tình nóng nảy vô cùng.

Nói chuyện chính là một nam tử đầu trọc, mặc dù nói Lam Tiểu Bố tính tình khá nóng nảy, khóe miệng còn cười tủm tỉm. Từ khí thế trên người hắn ta có thể cảm nhận được, thực lực của người này tuyệt đối không yếu hơn Bộc Hòa Thần Đế. Không đúng, không phải là không yếu hơn Bộc Hòa Thần Đế, mà là mạnh hơn xa Bộc Hòa Thần Đế. Đặc biệt là mười tám viên phật châu đeo trên ngực kia, một viên còn cuồng bạo hơn viên kia.

Vô Căn Thần Giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từng cao thủ lần lượt xông ra ngoài.

Còn về người bên cạnh nam tử trọc đầu này, Lam Tiểu Bố có biết.

“Đề Phật đạo hữu, người này tính tình quả thật không tốt lắm. Không chỉ như vậy, còn thích lấy đồ của người khác. Lúc trước khi cùng ta đến vực sâu Di Thần, ngay cả Mân Nguyên cũng dám có ý đồ, hơn nữa hắn còn thành công.” Một người khác cười ha ha nói.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm tu sĩ vừa nói chuyện, “Lưu Tinh, nhanh như vậy đã quên lúc trước ngươi cầu xin ta giúp đỡ như thế nào rồi à? Có phải cảm thấy tu vi của mình khôi phục rồi, cho nên ngứa da ngứa thịt rồi không?”

“Ngươi là Đề Phật Thánh Nhân? KHông phải ngươi đã…” Bộc Hòa Thần Đế khiếp sợ nói, chỉ là hắn ta mới nói được một nửa đã không nói tiếp. Nhưng Lam Tiểu Bố từ trong giọng nói của hắn ta đã hiểu, Bộc Hòa Thần Đế vô cùng kiêng kỵ người trước mắt này, hoặc có thể nói không phải kiêng kị, thậm chí còn có chút sợ hãi.

“A, ngươi là Bộc Hòa Thần Đế, khúc xương vụn ngươi vậy mà vẫn còn à?” Đề Phật Thánh Nhân nói xong câu này thì giọng nói trở nên lạnh lẽo, “Bộc Hòa, có phải ngươi cũng cảm thấy Đề Phật ta nên chết?”

Cảm nhận được giọng điệu Đề Phật Thánh Nhân lạnh lẽo, Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng cười nói, “Đâu thể như vậy, ta chỉ nghe nói trước khi lượng kiếp xảy ra có một trận đại chiến, trong trận đại chiến kia ngươi… ĐƯơng nhiên những thứ như lời đồn này, phần lớn đều không phải là thật…”

“Tiểu tử, không tệ nhỉ, có phải cảm thấy mình đã ôm được một cái đùi lớn rồi không?” Đề Phật Thánh Nhân không để ý đến Bộc Hòa Thần Đế, chuyển qua Lam Tiểu Bố, giọng điệu có chút trêu chọc.

TRong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố rõ ràng là đang ôm đùi Bộc Hòa Thần Đế, có lẽ là đệ tử của Bộc Hòa Thần Đế.

Đề Phật Thánh Nhân nói xong câu đó, hoàn toàn không để ý đến Lam Tiểu Bố, lại chuyển hướng qua Bộc Hòa Thần Đế, “Bộc Hòa, lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu, ngay cả đồ của Luân Hồi Thánh Nhân mà cũng dám lấy. Đây là thứ mà ta cũng không dám lấy, vậy mà ngươi lại quang minh chính đại lấy ra dùng…”

Trong mắt hắn ta, Luân Hồi Oa rõ ràng là của Bộc Hòa Thần Đế.

Bộc Hòa Thần Đế há hốc mồm, nhưng không trả lời Đề Phật Thánh Nhân. Bây giờ Lam Tiểu Bố mới là chủ nhân của hắn ta, Lam Tiểu Bố không giải thích, hắn ta cũng không tùy tiện giải thích.

Lam Tiểu Bố vẫn không để ý đến Đề Phật Thánh Nhân, hắn nhìn về phía Lưu Tinh. “Khi đó ngươi lừa ta làm pháo hôi ta còn chưa tính sổ với ngươi, bây giờ ngươi lại đập Luân Hồi Oa của ta. Ha ha, Lưu Tinh à, nợ nần giữa chúng ta càng ngày càng nhiều đấy.”

Lưu Tinh khẽ nhíu mày, hắn ta cảm thấy không thích hợp lắm. Thứ nhất là giọng điệu Lam Tiểu Bố nói chuyện không giống như là một tùy tùng của Bộc Hòa Thần Đế, còn nữa chính là Lam Tiểu Bố nói Luân Hồi Oa là của hắn. Nếu như là tùy tùng của Bộc Hòa Thần Đế, vậy thì tuyệt đối sẽ không dám nói như vậy. Bởi vì Luân Hồi Oa là của Lam Tiểu Bố, thì Lam Tiểu Bố cũng sẽ dâng Luân Hồi Oa cho Bộc Hòa Thần Đế.

Gia hỏa Lam Tiểu Bố này rất thần bí, đồ tốt trên người có rất nhiều.

Hơn nữa lần trước khi hắn ta đi cùng Lam Tiểu Bố đến vực sâu Di Thần rõ ràng chỉ mới là Thế Giới Thần sơ kỳ, nhưng sau đó hắn ta điều tra kỹ lại mới biết, Lam Tiểu Bố lúc ấy hoàn toàn không phải là Thế Giới Thần, mà hình như là một Thần Vương. Khi hắn ta chạy trốn, Lam Tiểu Bố lại cùng Mân Nguyên giao dịch một phen, cuối cùng lấy được hơn mấy trăm đầu Thần Linh Mạch của Mân Nguyên, sau đó thong thả rời đi.

Nói cách khác, khi hắn ta đang tính kế đẩy Lam Tiểu Bố ra làm pháo hôi, Lam Tiểu Bố cũng đang tính kế hắn ta. Kết quả Lam Tiểu Bố thành công, hắn ta thì không lấy được gì, cuối cùng xám xịt rời khỏi vực sâu Di Thần, còn tiêu hao một lá thần phù cấp tám.

Thấy Lưu Tinh không trả lời, Đề Phật Thánh Nhân cũng cảm thấy có chút kỳ quái, hắn ta bước lên trước một bước, vươn tay đánh ra một đạo thủ ấn bắt lấy Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố, “Cái nồi này ta đem về cho lão bằng hữu, không phải thứ mà ngươi có thể dùng được.”

Cho dù cảm thấy Lam Tiểu Bố có chút kỳ quái, Đề Phật Thánh Nhân cũng không đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt.

Chương 1679 - Hợp tác tạm thời.

Lam Tiểu Bố chẳng có chút do dự nào, Trường Sinh Kích cuốn lên kích mang vạn trượng bổ xuống, đánh vào thủ ấn của Đề Phật Thánh Nhân.

Oanh! Kim mang nổ tung, kích mang vạn trượng từ Trường Sinh Kích giống như bị đánh tan, cùng lúc đó, thủ ấn của Đề Phật Thánh Nhân cũng bị đánh nát.

Quy tắc Không Gian vặn vẹo kịch liệt, vết nứt hư không nhỏ xíu xuất hiện trong hư không.

“Ồ!” Đề Phật Thánh Nhân kinh ngạc hô lên, có chút không dám tin nhìn Lam Tiểu Bố. Đừng nhìn thấy hắn ta không dốc hết toàn lực, nhưng hắn ta là một Thánh Nhân chân chính, khi đánh thủ ấn ra thì ẩn chứa đạo ấn, người bình thường tuyệt đối không thể đánh tan. Lam Tiểu Bố tiện tay đánh ra một kích, vậy mà lại có thể đánh tan thủ ấn đạo vận của hắn ta, cái này không phải đơn giản.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, vừa rồi hắn đã kiểm tra xong, hòa thượng trước mắt này thực lực rất mạnh. Mặc dù vừa rồi hắn ta cũng không thi triển thần thông, nhưng đối phương còn chưa lấy pháp bảo ra. Theo Lam Tiểu Bố, pháp bảo mạnh nhất của đối phương chắc hẳn chính là mười tám viên phật châu kia.

Một hồi lâu sau, Đề Phật Thánh Nhân mới gật đầu nói, “Ngươi rất mạnh, so với tưởng tượng của ta thì mạnh hơn gấp trăm lần, có lẽ ta không giết được ngươi.”

Lam Tiểu Bố mỉa mai một tiếng, “Còn có lẽ không giết được ta, ngươi đừng có khoác lác nữa. Luân Hồi Oa ở chỗ này, hôm nay ngươi có bản lĩnh ép ta bỏ chạy, xem như ngươi thắng.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy mình mặc dù không thể thắng được hòa thượng này, nhưng mà gia hỏa này muốn nghiền ép hắn, thậm chí khiến hắn phải bỏ chạy, vẫn không thể làm được.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn ra, đây là một Thánh Nhân chân chính, rất có thể là nhất chuyển Thánh Nhân.

“Ha ha, thực lực của ta còn chưa khôi phục mà thôi, thậm chí chỉ mới miễn cưỡng khôi phục được một phần ba. Chờ thực lực của ta khôi phục, ta có thể nhẹ nhàng nghiền ép ngươi.” Đề Phật cười ha ha, hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “KHông sai không sai, thực lực của ta cũng chỉ mới miễn cưỡng khôi phục được một phần vạn, chờ sau khi ta hoàn toàn khôi phục rồi, ta thổi một hơi thôi cũng có thể ép chết ngươi.”

“Ngươi quả nhiên là cường giả Viễn Cổ chuyển thế…” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Đề Phật Thánh Nhân chẳng những không hoài nghi Lam Tiểu Bố nói mò, ngược lại là hai mắt sáng lên. Khó tránh đối phương chỉ mới Chuẩn Thánh cảnh đã đáng sợ như vậy, đây rõ ràng là Thánh Nhân đỉnh cấp chuyển thế mà.

Hoặc là Lam Tiểu Bố chính là một Trường Sinh Thánh Nhân chân chính.

Sở dĩ không nghi ngờ lời Lam Tiểu Bố nói, là bởi vì hắn ta nhìn ra, tuổi tác của Lam Tiểu Bố tuyệt đối khôn lớn, thậm chí còn rất nhỏ.

Lưu Tinh sững người, hắn ta cũng vừa bước vào Chuẩn Thánh cảnh, nhưng sao Lam Tiểu Bố cũng đã đến Chuẩn Thánh cảnh rồi. Vừa rồi hắn ta còn quyết định hôm nay nhất định phải xử lý Lam Tiểu Bố, sau đó chiếm hết bí mật trên người Lam Tiểu Bố làm của riêng. Bây giờ hắn ta mới biết mình suy nghĩ quá lạc quan rồi.

Rất rõ ràng, thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta. Còn Đề Phật Thánh Nhân nói Lam Tiểu Bố là cường giả thời thượng cổ chuyển thế, Lưu Tinh cũng không hoài nghi. Hắn ta cảm thấy cái này có lẽ là thật, nếu không thì cho dù Lam Tiểu Bố có bí mật, sau có thể tu luyện nhanh đến vậy?

Hắn ta thì khác, hắn ta tương đương với chuyển thế trùng tu. Khác với người khác chuyển thế chính là, hắn ta chính là một đạo hồn niệm chuyển thế mà thôi.

TRong lòng Bộc Hòa Thần Đế như sóng lớn cuộn rào, đồng thời có một âm thanh hò hét từ sâu trong đáy lòng, hắn ta không nhìn lầm, Lam Tiểu Bố qua nhiên là cường giả trong cường giả.

Đề Phật Thánh Nhân là ai hắn ta biết rất rõ, đó chính là cường giả lúc trước chiếm được Thánh Nhân vị. Cho dù thực lực của Đề Phật còn chưa hoàn toàn khôi phục, cũng khôi phục được một nửa. Trong tình huống như vậy, Đề Phật cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, có thể thấy được Lam Tiểu Bố mạnh đến mức nào.

Mà trên thực tế, Lam Tiểu Bố mới là Chuẩn Thánh cảnh, một khi tương lai Lam Tiểu Bố bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, ai có thể là đối thủ của hắn?

Khí thế sát phạt từ Trường Sinh Kích trong tay Lam Tiểu Bố lại tăng vọt, Đề Phật không ra tay, nhưng hắn muốn ra tay.

“Chờ một chút…” Cảm nhận được sát ý cường hãn của Lam Tiểu Bố bao trùm đến, Đề Phật vội vàng gọi Lam Tiểu Bố, “Ngươi ra tay cũng vô dụng, cho dù ta không giết được ngươi, ngươi cũng không giết được ta. Mọi người có đánh nhau cũng không có ý nghĩa gì cả, không bằng làm bằng hữu.”

Lam Tiểu Bố chẳng những không dừng tay, mà khí thế sát phạt lại càng tăng cao. Ra tay với cường giả, mới có thể giúp mình tiến bộ. Giết không được Đề Phật A là một chuyện, tìm Đề Phật luyện tay một chút cũng rất tốt.

“Vị đạo hữu này, ngươi hẳn phải biết, đạo tắc thiên địa biến hóa quá nhanh, bây giờ đã vượt khỏi phạm vi cảm nhận của rất nhiều người. Thiên địa dị biến, quy tắc đầy đủ, Thánh Nhân đã không còn định hạn tại một con số nữa. Tại nơi cường giả san sát này, ta cảm thấy chúng ta liên thủ thì sẽ càng mạnh hơn. Đạo hữu có thể giúp việc khó của ta, ta cũng có thể giúp đạo hữu một tay, hợp tác cùng có lợi.” Đề Phật Thánh Nhân cười tủm tỉm nói, tựa như hắn ta và Lam Tiểu Bố đang nói chuyện hợp tác, chuyện trước đó muốn cướp nồi của Lam Tiểu Bố hoàn toàn không xảy ra.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Ý là ngươi vô duyên vô cớ đánh phi thuyền của ta, sau đó ta còn phải hợp tác với ngươi? Ý của ngươi là ta tương đối dễ bắt nạt?”

Sau khi nói xong câu đó, sát thế trên Trường Sinh Kích đã hóa thành kích đào mênh mông bao phủ toàn bộ vùng không gian này lại.

Rõ ràng cái sát thế cuồng bạo này không phải đang đánh về phía mình, nhưng Lưu Tinh đã không tự chủ được mà lui lại. Hắn ta cảm thấy nếu như mình lui lại chậm một chút, có lẽ sẽ bị cuốn vào bên trong sóng biển sát phạt này.

Chương 1680 - Hợp tác tạm thời. (2)

Đề Phật Thánh Nhân không dám dùng nắm đấm ngăn cản, mười tám viên phật châu trong chớp mắt đã vung ra, biến thành mười tám đạo giới vực gần giống như thực chất.

Ầm ầm! Răng rắc! Két…

Tiếng thần nguyên và đạo vận vỡ vụn liên tục truyền đến, mười tám đạo giới vực hư ảo lần lượt vỡ vụn, biển cả kích đào của Lam Tiểu Bố cũng từ từ thành hư ảo. Khi mười tám đạo giới vực hư ảo hoàn toàn sụp đổ, kích đào của Lam Tiểu Bố cũng tiêu tán.

Xung quanh lại an tĩnh một lần nữa, giống như mọi thứ vừa rồi chưa từng phát sinh.

“Ngươi nhìn xem, ta không hề phản kích, ta thật sự có lòng thành kết giao bằng hữu với ngươi.” Đề Phật Thánh Nhân lui về sau hai bước, cất mười tám viên phật châu đi, vẫn vô cùng hòa nhã nói.

Sau khi nói xong, hắn ta không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, đã tiếp tục nói, “Trước đó ta công kích Luân Hồi Oa của ngươi là ta không đúng, nếu đã không đúng, vậy khi hợp tác ta tình nguyện giúp ngươi nhiều thêm mấy lần.”

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay, cất Trường Sinh Kích đi nói, “Được, trước khi giúp ngươi, ta cần ngươi giúp ta mấy chuyện.”

Đề Phật cười híp mắt, “ĐƯơng nhiên không thành vấn đề, ta vừa nhìn thấy ngươi là đã biết ngươi là một người rất đáng kết giao, ta tin chúng ta sẽ trở thành bạn rất thân.”

Khiến Lam Tiểu Bố kỳ quái là Đề Phật Thánh Nhân lại không nói muốn mình giúp hắn ta làm gì. Nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, dù sao thì hắn muốn là được, cảm thấy có thể giúp thì giúp, không giúp được thì ha ha, không có chút ý nghĩa gì cả.

“Ta có một người bạn, tên là Tích Niệm Mạt, Lôi Kiếm sơn trang của nàng có phải do các ngươi hủy đi hay không? Còn nữa, có phải các ngươi từng truy sát nàng?” Lam Tiểu Bố nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm Lưu Tinh.

Hắn đang nghĩ, nếu như mình xử lý Lưu Tinh, Đề Phật có ngăn cản hay không?

Cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố, Lưu Tinh giống như biết suy nghĩ trong lòng Lam Tiểu Bố, không chút hoang mang nói, “Lam đạo hữu, dù sao chúng ta cũng là bạn cũ. Chuyện xảy ra lúc ta vừa đến đây là do ta không đúng, ta xin lỗi ngươi. Ta chỉ muốn nói với ngươi hai sự thật, thứ nhất ngươi không giết được ta, thứ hai ta ở bên cạnh ngươi so với Bộc Hòa thì có tác dụng càng lớn hơn.”

Bây giờ hắn ta đã biết, không phải Lam Tiểu Bố ôm đùi Bộc Hòa, mà là Bộc Hòa ôm đùi Lam Tiểu Bố.

Bộc Hòa Thần Đế nghe thấy lời Lưu Tinh nói, lập tức không vui, “Lưu Tinh, năm đó ta cũng đã nghe nó về ngươi, nghe nói ngươi có thói quen dựa vào nữ nhân mà sống. Dù sao ta cũng là một trong mười hai Thần Đế, ngươi trừ trốn đông tránh tây có thể làm gì?”

Đề Phật rõ ràng tương đối coi trọng Lưu Tinh, hắn ta xua tay nói, “Lam đạo hữu, bây giờ ngươi tìm bằng hữu quan trọng hơn. Mặc dù ta không biết ai đang truy sát bằng hữu của ngươi, nhưng mà ta đoán chắc hẳn là tên ngụy quân tử Mân Nguyên kia.”

“Mân Nguyên.” Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, Mân Nguyên cũng đã đến Vô Căn Thần Giới rồi? Nhưng mà cái này cũng có khả năng, trên người gia hỏa này có rất nhiều đồ tốt, người khác không thể nào ra khỏi vực sâu Di Thần, nhưng mà gia hỏa này thì có thể.

Đề Phật cười he he, “Ngươi từ con đường này đi, chắc hẳn là cảm nhận được phương hướng chạy trốn của Mân Nguyên. Ta và Lưu Tinh đạo hữu cùng vì truy tung Mân Nguyên mà đến, người này mặc dù là ngụy quân tử, nhưng đồ tốt trên người lại không ít. Chỉ cần chúng ta cùng nhau tìm kiếm, nhất định có thể chặn được gia hỏa kia. Đến lúc đó thứ trên người gia hỏa này, mọi người cùng chia, thế nào?”

“Được, đã như vậy, xin Đề Phật đạo hữu dẫn đường.” Lam Tiểu Bố biết đồ tốt trên người Mân Nguyên nhiều, nhưng bây giờ với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là an nguy của Tích Niệm Mạt.

Nếu như thật sự là Mân Nguyên truy sát Tích Niệm Mạt, chuyện này nói không chừng là có liên quan đến hắn. Với sự khôn khéo của Mân Nguyên và bản lĩnh khống chế Đan Tuyền ở vực sâu Di Thần của hắn ta, hắn cùng Lưu Tinh cùng nhau đến bên ngoài Đan Tuyền, sau đó còn cùng Lưu Tinh đi tham gia hội luận đạo.

Cộng thêm hắn có thần thông Thiên Cương Biến, Mân Nguyên rất dễ dàng đoán ra được, TRúc Khổ lúc trước đối mặt giao dịch với hắn ta chính là do mình dịch hình thành.

Biết được dung mạo lúc đầu của mình, sau khi đến Vô Căn Thần Giới, hắn ta có thể hỏi thăm về Lam Tiểu Bố hắn. Chỉ cần tìm được lai lịch của Lam Tiểu Bố, là có thể tìm được mấy bằng hữu của hắn. Thực lực của Mân Nguyên ăn khớp với hình ảnh quay ngược thời gian mà hắn thấy được, thực lực Mân Nguyên mạnh hơn Tích Niệm Mạt, nhưng mà Tích Niệm Mạt cũng có thể miễn cưỡng chạy thoát, sau đó thì Mân Nguyên đuổi giết.

Chẳng những Tích Niệm Mạt, còn có Trầm Hổ, Lâu Thiêm Hồ đều là bằng hữu của hắn, những người này có thể Mân Nguyên sẽ tìm đến từng người một.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức nói: “Đề Phật đạo hữu, chúng ta còn chờ gì nữa? Nhanh đuổi theo Mân Nguyên thôi. Dùng Luân Hồi Oa của ta.”

Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, là người đầu tiên nhảy lên Luân Hồi Oa.

“Ha ha, không ngờ Đề Phật ta còn có cơ hội ngồi lên Luân Hồi Oa.” Đề Phật cười ha ha một tiếng, dứt khoát nhảy lên Luân Hồi Oa, không có chút do dự nào.

Thấy Đề Phật lên Luân Hồi Oa, Lưu Tinh cũng mỉm cười, bước lên Luân Hồi Oa, hình như cũng không để ý đến chuyện Lam Tiểu Bố sẽ động chân động tay với Luân Hồi Oa.

“Ha ha, ngược lại cũng có chút lớn gan.” Bộc Hòa Thần Đế cũng nhảy lên Luân Hồi Oa, hắn ta rất khó chịu với Lưu Tinh. Đề Phật thì thôi đi, người ta vốn chính là Thánh Nhân, cho dù là tu vi hay địa vị đều mạnh hơn xa Bộc Hòa hắn. Nhưng Lưu Tinh là thứ gì chứ, cũng dám lải nhải ở trước mặt hắn ta?

Lam Tiểu Bố đâu có tâm tư động tay động chân lên Luân Hồi Oa, chờ Đề Phật chỉ dẫn phương hướng xong, Luân Hồi Oa hóa thành một tia sáng, biến mất ngay tại chỗ, trốn vào hư không.

CHương 845: Truy sát Mân Nguyên

Lam Tiểu Bố không biết Đề Phật Thánh Nhân tìm được tung tích Mân Nguyên như thế nào, chỉ là mơ hồ cảm thấy Đề Phật không chỉ đường sai.

Chỉ vẻn vẹn nửa ngày, Luân Hồi Oa đã dừng lại ở bên ngoài một phường thị lộ thiên.

Thứ đầu tiên Lam Tiểu Bố chú ý đến không phải là phường thị lộ thiên này, mà là gợn sóng hư không ở xa xa. Thần niệm xuyên qua gợn sóng hư không, là một vòng xoáy hư không không nhỏ.

Vừa nhìn thấy, Lam Tiểu Bố đã biết nơi này là nơi nào, lúc trước khi hắn từ Trường Sinh Giới đến đây, chính là thông qua vòng xoáy hư không như thế này mà tiến vào. Đây là một cái đường hầm hư không, vậy thì, đường hầm hư không này chắc hẳn thông đến Trường Sinh Giới.

Trường Sinh Giới và Vô Căn Thần Giới có đường hầm hư không, Lam Tiểu Bố vốn còn định hỏi thăm một chút, bởi vì thực lực của hắn sau khi tăng lên nhất định sẽ trở lại Trường Sinh Giới. Không ngờ hắn còn chưa hỏi, đã ở chỗ này tìm được đường hầm hư không.

Lam Tiểu Bố vừa mới nghĩ đến đây, đã nhìn thấy có hai tu sĩ vọt vào trong vòng xoáy hư không, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì.

Lam Tiểu Bố ra hiệu đám người xuống dưới, sau đó cất Luân Hồi Oa đi. Đường hầm hư không ở nơi này khác với bên phía Trường Sinh Giới, bên ngoài đường hầm hư không ở Trường Sinh Giới chỉ có một mảnh vách núi, mà nơi này lại có phường thị lộ thiên, có thể thấy được rất nhiều tu sĩ đều muốn thông qua đường hầm hư không tiến về Trường Sinh Giới. KHi tu sĩ đến đây càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng tạo thành phường thị lộ thiên.

“Ta nhìn thấy Mân Nguyên.” Lưu Tinh vừa bước xuống, đã nói.

KHông cần Lưu Tinh nói, Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy Mân Nguyên, hắn không chút do dự xông về phía Mân Nguyên.

Mân Nguyên đứng ở bên ngoài một cửa hàng nhìn một quyển sách bằng da khiếm khuyết trong tay, Lam Tiểu Bố xông đến, hắn ta dường như cảm ứng được thứ gì đó, hắn ta theo bản năng quay đầu lại, đồng thời mở rộng thần niệm ra ngoài.

Khi Mân Nguyên nhìn thấy người vọt đến chính là Lam Tiểu Bố, trong lòng vui mừng. Chỉ là một khắc sau, hắn ta đã không chút do dự lấy một lá độn phù ra, sau đó độn phù lập tức kích phát.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Mân Nguyên lấy độn phù ra, Lam Tiểu Bố đã đánh ra một quyền.

Oanh! Cả người Mân Nguyên bị đánh thành bã vụn, chỗ hắn ta đứng cũng bị đánh ra thành cái hố sâu. Nhưng sắc mặt Lam Tiểu Bố lại không dễ nhìn, bởi vì thứ hắn đánh nát chính là bóng dáng Mân

Nguyên ở chỗ này, trước khi một quyền của hắn đánh trúng Mân Nguyên, Mân Nguyên đã bỏ chạy.

Một khắc sau, Lam Tiểu Bố rõ ràng đã nhìn thấy Mân Nguyên tiến vào vòng xoáy đường hầm hư không. Gia hỏa Mân Nguyên này thật sự quá xảo trá, đổi thành người bình thường, chạy vào đường hầm hư không kia tuyệt đối sẽ không dùng độn phù. Dù sao thì từ chỗ Mân Nguyên đứng đến đường hầm hư không cũng không xa, với thực lực của Mân Nguyên, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn nhất độn đến đó.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, Mân Nguyên lại sử dụng độn phù, khiến Lam Tiểu Bố không thể nào chặn đường. Một khi Mân Nguyên không sử dụng độn phù, Lam Tiểu Bố một khi thuấn di, có thể sớm ngăn cản đường đi của Mân Nguyên.

Chủ quán kia nhìn thấy một quyền của Lam Tiểu Bố khiến cường giả đáng sợ như Mân Nguyên bỏ chạy, ngay cả sạp hàng cũng không cần, cẩn thận lui lại.

“Hắn tiền vào đường hầm hư không, nghe nói đường hầm hư không này thông đến một giới vực hoàn chỉnh khác, tên là Trường Sinh Giới.” Lưu Tinh đi tới, từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt chủ quán, đưa tay vẽ chân dung Tích Niệm Mạt ra, “Người này có từng tới đây không?”

Chủ sạp này nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, sắc mặt vô cùng căng thẳng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Mân Nguyên đã trở thành nhân vật mà không ai dám trêu chọc đến ở phường thị lộ thiên này, hắn ta thậm chí đã giết chết một cường giả Hợp Thần hậu kỳ. Mà Lam Tiểu Bố vừa mới đến, đã có thể hù Mân Nguyên bỏ chạy, giờ phút này Lam Tiểu Bố đến hỏi mình, sao có thể không sợ được?

“Có từng tới, chính là bị người vừa rồi truy sát đến, nàng hình như bị thương rất nặng. Vừa đến nơi này, đã vọt vào trong đường hầm hư không. Nghe nói đối diện đường hầm hư không này là một nơi tên Trường Sinh Giới, tên lỗ tai nhỏ kia còn chưa đuổi theo kịp…” Chủ sạp cẩn thận từng li từng tí nói.

Dù sao thì Mân Nguyên cũng đã đi rồi, hắn ta gọi Mân Nguyên là tên lỗ tai nhỏ đối phương cũng không biết.

Quả nhiên là đến Trường Sinh Giới, Lam Tiểu Bố lại thở phào một hơi, lần trước một Thần Vương cũng có thể đến Trường Sinh Giới. Cho dù là khi đến Trường Sinh Giới cần có chút may mắn, nhưng Tích Niệm Mạt chắc hẳn có thể vượt qua. Tích Niệm Mạt dù sao cũng là một Chuẩn Thánh, mạnh hơn Thần Vương không biết bao nhiêu.

“Ở đây có rất nhiều người đến Trường Sinh Giới?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Chủ sạp này nhanh chóng đáp, “Trước đó cũng không có nhiều lắm, bây giờ so với lúc trước thì nhiều người hơn. Trước đó thông đạo này không phải lúc nào cũng xuất hiện, bây giờ quanh năm đều ở đây. Nghe nói bên trong còn đang dần dần hình thành thông đạo quy tắc, không còn không gian đảo lộn nữa.”

Nghe thấy vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố có chút nôn nóng. Hắn đến Vô Căn Thần Giới cũng đã mấy trăm năm rồi, không biết Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới đã thông qua đạo tắc Hồng Mông hoàn toàn dung nhập vào nhau hay chưa, với tính tình kia của Thái Hàn Thán Sơn, chỉ sợ sẽ trực tiếp nô dịch toàn bộ Đại Hoang Thần Giới.

Đề Phật đi tới, “Gia hỏa Mân Nguyên này vô cùng dối trá, một khi hắn chạy trốn, muốn bắt được hắn một lần nữa thì không hề dễ dàng. Nhưng mà lần này cũng trách ta, nếu như ta không xuất hiện, gia hỏa này sẽ không trốn. Ta vừa xuất hiện, hắn nhìn thấy ta không dám dừng lại.”

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn Đề Phật, “Ngươi không khoác lác thì không được sao?”

Lưu Tinh đứng bên cạnh nói “Lam đạo hữu, cái này Đề Phật đạo hữu không hề khoác lác. Lúc trước hắn chính là một trong tám đại Thánh Nhân, mặc dù tên tuổi không vang dội bằng La Hư Thánh Nhân và Băng Oanh Thánh Nhân, nhưng cũng xếp phía trên Thái LOan Thánh Nhân và Thanh Y Thánh Cô. Loại NGụy THánh như Mân Nguyên, nhìn thấy Đề Phật đạo hữu, đương nhiên là sẽ xoay người bỏ trốn rồi.”

Đề Phật cười he he, vân vê vòng phật châu đeo trên cổ, tỏ ý Lưu Tinh nói không sai.

“La Hư Thánh Nhân và Băng Oanh Thánh Nhân là ai?” Lam Tiểu Bố có chút nhíu mày. Đề Phật xếp hạng ở phía sau mà đã lợi hại như vậy rồi, vậy tên La Hư và Băng Oanh kia không phải là càng mạnh hơn sao?

“Không cần phải để ý đến bọn hắn, những người này phần lớn đều đã chết rồi, mấy người còn sống khẳng định không lăn lộn tốt bằng ta.” Không đợi Lưu Tinh trả lời, Đề Phật đã chủ động đáp.

Lam Tiểu Bố chỉ thuận miệng hỏi một chút, hắn lại hoàn toàn không để ý đến chuyện này, “Đề Phật đạo hữu, ta muốn đến Trường Sinh Giới truy sát Mân Nguyên, đồng thời ta vẫn còn vài chuyện cần làm ở Trường Sinh Giới. Nếu như Đề Phật đạo hữu cảm thấy không tiện đi theo, vậy thì cứ ở lại đây chờ ta là được.”

“Tiện chứ, đương nhiên là tiện rồi. Sau này làm thế nào, Lam đạo hữu nói là được rồi. Ta và Lam đạo hữu đã kết đồng minh, đương nhiên là lấy chuyện của bằng hữu làm chủ.” Đề Phật vỗ ngực vang dội.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đề Phật, “Đề Phật đạo hữu, không phải ngươi nói muốn tìm ta giúp đỡ gì đó sao?”

Gia hỏa này lúc trước vô cùng gấp gáp muốn hắn giúp đỡ, bây giờ mình có việc cần rời khỏi Vô Căn Thần Giới, nhưng gia hỏa này vẫn không nói cần giúp chuyện gì, khiến Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu.

Đề Phật cười nói, “Chờ chuyện của Lam đạo hữu làm xong, ta sẽ nhờ ngươi giúp đỡ.”

“Được.” Lam Tiểu Bố cũng lười hỏi thăm chuyện của Đề Phật, vô cùng dứt khoát nói, “Ta muốn đi Trường Sinh Giới dạy dỗ vài người, ta một người sợ là thế đơn lực bạc, cho nên nhiều thêm mấy bằng hữu thì có thêm một phần lực lượng. Về sau các vị cứ gọi ta là ĐẠo Quân đi, ta cũng là Đạo Quân một giới.”

“Đúng, không có quy củ thì không nên chuyện. Sau này chúng ta cứ lấy Lam Đạo Quân làm chủ, như vậy thì làm việc cũng sẽ thống nhất hơn.” Khác với lúc trước Bộc Hòa Thần Đế nghi ngờ Lam Tiểu Bố, Đề Phật lại cực kỳ tin tưởng Lam Tiểu Bố. Loại Thánh Nhân Viễn Cổ như Lam Tiểu Bố, đừng nói là Đạo Quân một giới, cho dù khống chế quy tắc một giới thì hắn ta cũng tin.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng lại càng khó hiểu. Thực lực của tên Đề Phật này cường đại như vậy, lại dễ nói chuyện đến thế, nói rằng hắn ta không có chút tư tâm nào, đến hắn cũng không tin.

Lam Tiểu Bố lấy mấy viên Thông Tin Châu ra nói, “Những Thông Tin

Châu này mỗi người giữ một cái, nếu như tách ra, chúng ta sẽ tìm một chỗ tụ lại.”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn không dám đến Thái Hàn Thánh Sơn, bây giờ có Thánh Nhân như Đề Phật, một Ngụy Thánh là Bộc Hòa Thần Đế, Lưu Tinh kia thì không thua gì Bộc Hòa, hắn đã có tư cách đến Thái Hàn Thánh Sơn một vòng. Cho dù không đến Thái Hàn Thánh Sơn, vậy hắn cũng có thể quang minh chính đại đến chỗ đạo tắc Hồng Mông.

Ba người Đề Phật, Bộc Hòa, Lưu Tinh cất Thông Tin Châu đi, sau đó cả bốn người cùng nhau xông về phía đường hầm hư không tiến về Trường Sinh Giới.

Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng sẽ giống như lúc từ Trường Sinh Giới đến đây, sẽ bị các loại vòng xoáy hư không và không gian sai chỗ công kích. Nhưng sau khi bọn hắn tiến vào đường hầm hư không, phát hiện đường hầm hư không này vô cùng bình thường. Chẳng những không có dao động quy tắc Không Gian quá lớn, mà không gian đảo lộn và vòng xoáy hư không đều không có.

Mấy người này đừng nói là tách ra, thậm chí có thể không chút hoang mang xuyên qua đường hầm hư không.

Bộc Hòa Thần Đế cảm thán một tiếng nói, “Ta nghĩ không còn bao lâu nữa, hai giới sẽ thông qua đường hầm hư không này hoàn toàn dung hợp lại với nhau.”

Bộc Hòa Thần Đế biết, Lam Tiểu Bố sao lại không biết được? TRong lòng của hắn lại càng sốt ruột hơn. Ngay cả khi không có đạo tắc Hồng Mông giúp đỡ, Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới cũng sắp dung hợp vào một chỗ rồi, vậy khi Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới có đạo tắc Hồng Mông giúp đỡ thì sao?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ, nếu như Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới thông qua đạo tắc Hồng Mông dần dần hình thành dung hợp giới vực, vậy ai có thể biết được Vô Căn Thần Giới và Trường Sinh Giới dung hợp với nhau không phải là do đạo tắc Hồng Mông tạo thành chứ?

…

Với thực lực tu vi của bốn người Lam Tiểu Bố, trong đường hầm hư không có quy tắc Không Gian tương đối ổn định này di chuyển, tốc độ hầu như đã đạt đến mức cực hạn. Khi vượt qua thông đạo vũ trụ, thỉnh thoát có thể vượt qua một vài tu sĩ đã tiến vào đường hầm hư không trước đó.

Có lẽ Mân Nguyên bây giờ đang hối hận, nếu như sớm biết đường hầm hư không ổn định như vậy, nói không chừng hắn ta đuổi theo Tích Niệm Mạt thì đã đuổi kịp rồi. Mà bây giờ, ngược lại hắn ta còn bị người khác truy sát.

Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, hắn lấy Luân Hồi Oa ra nói, “Mọi người lên Luân Hồi Oa, tăng nhanh tốc độ.”

Không có ai do dự, đường hầm hư không ổn định thế này, dùng Luân Hồi Oa sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Quan trọng nhất là, rất có thể sẽ đuổi kịp Mân Nguyên.

Lưu Tinh thậm chí còn chà xát hai tay, trong lòng có hai đối tượng ăn cướp tốt nhất, xếp hạng đầu là Mân Nguyên, xếp thứ hai mới là Lam Tiểu Bố. Vì Mân Nguyên, hắn ta đã hối hả ngược xuôi, vất vả lắm mới tìm được người giúp đỡ cực tốt là Đề Phật.

Còn về Lam Tiểu Bố, hắn ta đã mất đi suy nghĩ ăn cướp. Lam Tiểu Bố vừa mới tiến vào cảnh giới CHuẩn Thánh không lâu, ngay cả Đề Phật cũng có thể đối kháng, có lẽ hắn ta không có cơ hội ăn cướp Lam Tiểu Bố rồi. KHi tu vi của hắn ta tăng lên, tu vi của Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng sẽ tăng lên.

Lưu Tinh là một người dứt khoát, nếu không có hy vọng đánh cướp, vậy dứt khoát gác kế hoạch này lại. Trừ khi có một ngày nào đó hắn ta lại nắm bắt được cơ hội, nếu không thì hắn ta sẽ không chủ động thực hiện.

Chương 1681 - Mân Nguyên chảy máu.

Luân Hồi Oa chỉ độn hành chưa đến một nén nhang, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Mân Nguyên. Mân Nguyên rõ ràng cũng dùng thủ đoạn, quanh người hắn ta có một luồng sáng vàng lấp lóe, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, thật đúng là chưa chắc có thể đuổi kịp gia hỏa này.

Lần này Lam Tiểu Bố không đợi Mân Nguyên kịp phản ứng, Luân Hồi Oa vượt qua Mân Nguyên, sau đó ném một đống trận kỳ ra ngoài, cứng rắn chặn Mân Nguyên lại.

Mân Nguyên ngừng lại, sắc mặt tái nhợt nhìn đám người Lam Tiểu Bố. Thật sự là hắn ta đang rất hối hận, nếu như sớm biết quy tắc Không Gian trong đường hầm hư không này ổn định như vậy, hắn ta sao có thể ở bên ngoài chờ đến mấy tháng như vậy.

“Đại Thánh Nhân, ban đầu ở vực sâu Di Thần, ngươi suýt chút nữa đã lấy đi cái mạng nhỏ của ta, ta nhớ rất kỹ đó. Hôm nay cuối cùng ta cũng có thể thu được chút an ủi rồi.” Lưu Tinh cười ha ha, nhảy ra khỏi Luân Hồi Oa, đứng gần chỗ Mân Nguyên.

Vì bắt được Mân Nguyên, ngay cả thời gian tu luyện hắn ta cũng không để ý đến. Lãng phí hết thời gian trên người Mân Nguyên, chính hắn ta cũng chẳng biết được là bao nhiêu. Thật sự là vì Vô Căn Thần Giới quá thiếu thốn tài nguyên tu luyện, mà hắn ta muốn khôi phục thực lực, thì phải cần vô số tài nguyên đỉnh cấp, đặc biệt là Thần Linh Mạch, hắn ta càng khát vọng hơn.

Đề Phật không nói hai lời, cũng bắt đầu phong tỏa không gian. Đây là một cái đường hầm hư không, phong tỏa không gian lại càng dễ dàng hơn.

Mân Nguyên siết chặt tay thành nắm đấm, vừa rồi hắn ta có một lá Phá Vị Phù, thế nhưng lại không xé mở quy tắc Không Gian ở nơi này ngay. Cơ hội chỉ có một lần, hắn ta không còn cơ hội lần thứ hai nữa.

Giờ phút này trong lòng Mân Nguyên chỉ có hối hận, hắn ta cảm thấy mình quá giữ của rồi. Nếu như ngày từ đầu thi triển loại Phá Vị Phù kia, hắn ta đã có thể chạy trốn rồi. Còn nữa là từ đầu mà mình đuổi theo Tích Niệm Mạt vào trong đường hầm hư không này, cũng sẽ không rơi vào tình huống như bây giờ.

Nói tới nói lui, cùng là do Phá Vị Phù quá trân quý, hắn ta lại chỉ có một lá, cho nên không nỡ dùng.

“Đề Phật Thánh Nhân, lúc trước dù sao chúng ta cũng đã từng liên thủ hợp tác với nhau, hôm nay ngươi muốn đối phó với ta sao?” Mân Nguyên hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, hắn ta biết dẫn đầu đám người này nhất định là Đề Phật.

Thấy Mân Nguyên nói vô cùng chân thành, Lam Tiểu Bố thật sự cho rằng trước đó quan hệ của Đề Phật Thánh Nhân và Mân Nguyên khá tốt.

Đề Phật vân vê vòng phật châu trước ngực, vẻ mặt thông cảm và chân thành tươi cười nói, “Mân Nguyên đạo hữu, lần này cũng không phải ta làm chủ, tất cả dựa vào Lam Đạo Quân làm chủ.”

Lam Đạo Quân làm chủ? Mân Nguyên lập tức chuyển ánh mắt lên người Lam Tiểu Bố, chuyện này sao có thể?

Nơi này có một trong Bát Thánh Đề Phật Thánh Nhân, một trong mười hai Thần Đế Bộc Hòa Thần Đế, còn có một Phàm Nhân ĐẠo Lưu Tinh không kém gì Thánh Nhân. Nhiều cường giả Viễn Cổ như vậy ở đây, dựa vào gì mà để Lam Tiểu Bố làm chủ? Lúc trước Lam Tiểu Bố chỉ là một Thần Vương mà thôi, bây giờ…

Mân Nguyên nghĩ đến một quyền mà Lam Tiểu Bố đã đánh vào hắn ta lúc trước, một quyền kia không phải CHuẩn Thánh tuyệt đối không thể đánh ra được. Trước đó Mân Nguyên bị Đề Phật hù sợ, điên cuồng độn gấp, trong lúc nhất thời vẫn còn chưa ổn định tinh thần lại suy nghĩ một chút. Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, mới phát hiện ra vấn đề lớn.

Một quyền kia của Lam Tiểu Bố đáng sợ như vậy, nhưng mà trước đó khi giao dịch với hắn ta, Lam Tiểu Bố chỉ mới vừa bước vào cảnh giới Thần Vương. Trong thời gian mấy trăm năm, đã có thể từ Thần Vương bước vào CHuẩn Thánh? Đừng nói là mấy trăm năm, có thể trong vài vạn năm từ Thần Vương bước vào Chuẩn Thánh, vậy thì cũng là hạng người có thiên phú tuyệt đỉnh.

Bởi vậy có thể thấy được, Lam Tiểu Bố nhất định không khác gì Lưu Tinh, cũng là một cường giả Viễn Cổ luân hồi. Nếu không thì Đề Phật không thể nào nói như vậy được, hơn nữa Đề Phật còn gọi Lam Tiểu Bố là Lam Đạo Quân.

NGhĩ đến đây, Mân Nguyên lập tức ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Lam Đạo Quân, trước đó quả thật là ta sai, thế nhưng ta và Lam Đạo Quân giao dịch đều lấy bảo vật thật ra, mà trên thực tế Lam Đạo Quân cũng chẳng chịu thiệt thòi gì.”

Lam Tiểu Bố đâu chỉ không chịu thiệt thòi? Người ta hoàn toàn không bỏ ra thứ gì cả đó. Nhưng mà lời này Mân Nguyên khó mà nói ra, hắn ta cũng không thể nói ngươi tay không bắt sói, thứ gì cũng không đưa cho ta, mà ta đã phải lấy ra bảy trăm đầu Thần Linh Mạch, trong đó còn có 200 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Lúc trước vì có thể thoát khỏi Khốn Sát Thần Trận của ngươi, ta đã thiêu đốt ngàn vạn năm tuổi thọ, ngươi đừng thấy bây giờ ta còn trẻ tuổi bình yên vô sự, thật ra ta chỉ còn sống tốt được mấy trăm năm thôi. Lúc đầu những chuyện này ta đều giấu ở sâu trong đáy lòng, âm thầm gặm nhấm. Bây giờ vừa hay gặp ngươi, ta mà không nói ra, sợ sẽ nghẹn tiểu… Không phải, ta lo là nghẹn uất trong lòng mà thành bệnh. ĐƯơng nhiên, đây vẫn chưa phải chuyện chính.”

Mân Nguyên hận nghiến răng, nếu như chỉ có một mình Lam Tiểu Bố, nói không chừng hắn ta sẽ đập nồi dìm thuyền liều mạng với Lam Tiểu Bố.

Nhưng ở nơi này trừ Lam Tiểu Bố ra, còn có ba người Đề Phật, Bộc Hòa, Lưu Tinh. Ba tên này đều biết rõ hắn ta, không có một ai dễ đối phó.

Hôm nay muốn giữ được mạng, phải đột phá từ chỗ Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Quân, mặc dù ta không biết Lam ĐẠo Quân là vị thần Viễn Cổ nào, nhưng sâu trong lòng ta vô cùng tôn kính Lam Đạo Quân. Lam Đạo Quân chắc hẳn phải biết rằng, nếu như ta liều mạng tự bạo thế giới của mình, không có bất kỳ ai có thể lấy được gì của ta. Ta tin rằng ta có thể làm được, cho dù là ngũ chuyển Thánh Nhân đến đây, ta cũng có thể tự bạo thế giới của ta trước khi người đó mở thế giới ra.” Mân Nguyên nghiêm mặt nói, trong giọng nói tràn đầy chân thánh.

Chương 1682 - Mân Nguyên chảy máu. (2)

Lam Tiểu Bố tin chuyện này, thần thái Mân Nguyên nói chuyện khiến người ta tin rằng hắn ta đang nói thật, đó chính là hắn ta có thể tự bạo nổ thế giới của mình, trước khi mình có thể mở thế giới của hắn ta ra, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy Mân Nguyên đang nói láo.

Tựa như cảm nhận được Lam Tiểu Bố do dự, Mân Nguyên đột ngột truyền âm nói, “Lam ĐẠo Quân, ta cho ngươi 3000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, cộng thêm 10.000 Thần Linh Mạch thượng phẩm, còn cả vị trí của đạo tắc Vũ TRụ…”

Lam Tiểu Bố bị dọa sợ trước lời của Mân Nguyên, động một chút là mấy ngàn đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, còn có hơn vạn đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm? Giờ phút này Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng cảm thấy mình thật nghèo khó.

Là nghèo khó hạn chế suy nghĩ của hắn, trước đó hắn cho rằng Mân Nguyên có 1000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm đã là không tệ rồi, nhưng mình còn chưa mở miệng, người ta đã lấy ra 3000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, cái này là giàu có đến mức nào?

Trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang cuộn trào gợn sóng, đã nghe thấy Mân Nguyên truyền âm đến một lần nữa, “Lam Đạo Quân, đạo tắc Vũ Trụ chính là quy tắc đại đạo cao cấp nhất trong vũ trụ, so với đạo tắc Hồng Mông còn cao hơn mấy cấp độ. Đây là đạo tắc xuất hiện khi vũ trụ vừa mở ra, khác hoàn toàn với đạo tắc Vũ Trụ bình thường chúng ta cảm ngộ.”

Nếu như Mân Nguyên không nhắc nhở, Lam Tiểu Bố thật sự cho rằng đạo tắc Vũ Trụ này chính là đạo tắc Hồng Mông. Lời nhắc nhở của Mân Nguyên, Lam Tiểu Bố mới hiểu ra.

“5000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, 10.000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, đương nhiên còn có vị trí đạo tắc Vũ Trụ, trừ cái đó ra, còn có một số thần linh thảo và vật liệu đỉnh cấp.” Lam Tiểu Bố truyền âm lại.

“Được.” Mân Nguyên lập tức đồng ý với yêu cầu của Lam Tiểu Bố.

NGhe thấy lời truyền âm của Mân Nguyên, Lam Tiểu Bố sững sờ, hắn hoài nghi mình lại ăn ít rồi.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nghĩ tiếp, Mân Nguyên đã chủ động nói, “Lam Đạo Quân, Đề Phật Thánh Nhân, Bộc Hòa đạo hữu, Lưu Tinh đạo hữu. Mấy năm nay ta hối hả ngược xuôi, thứ ở trên người đã sớm tiêu hao bảy tám phần. Ta biết tất cả mọi người không tin lời của ta, ta tình nguyện lấy hầu hết đồ trên người ta ra, mọi người có thể chia được mỗi người 500 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, 1000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm. Nhiều hơn nữa, ta chỉ có thể tự vẫn, sau đó tự bạo thế giới của mình.”

Lời này nói ra vô cùng bất đắc dĩ và chân thành, khiến người ta vô cùng tin tưởng Mân Nguyên thật sự chỉ có những thứ này.

Lưu Tinh khẽ nhíu mày, hắn ta hừ một tiếng, khí thế quanh thân tăng vọt trong nháy mắt. Người khác tin, nhưng hắn ta thì chắc chắn không tin. Nếu như Mân Nguyên chỉ có những thứ này, vậy thì cũng không xứng bị hắn ta nhớ thương lâu như vậy, cũng không xứng với danh xưng Đại Thánh Nhân.

Cảm nhận được Lưu Tinh không vui, quanh người Mân Nguyên cũng tràn đầy khí thế đạo vận tự bạo, rất rõ ràng, Mân Nguyên thật sự định tự bạo.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Lưu Tinh đạo hữu, cứ như vậy đi, cũng không thể để tên Mân Nguyên này tự bạo. Mân Nguyên lấy đồ ra đi.”

Mân Nguyên không chút do dự lấy bốn chiếc nhẫn ra, chia ra ném cho bốn người Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua chiếc nhẫn, bên trong có 5000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, 10.000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, còn có một đống vật liệu luyện khí và thần linh thảo đỉnh cấp. Trừ cái đó ra, còn có một mảnh ngọc giản dùng cấm chế đặc biệt khóa lại. Lam Tiểu Bố đoán cái ngọc giản này là vị trí của đạo tắc Vũ TRụ.

Bộc Hòa Thần Đế cười ha ha, lập tức cất chiếc nhẫn đi. 500 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và 1000 Thần Linh Mạch thượng phẩm, đây chính là nhặt được tiền, hắn ta đương nhiên vô cùng vui vẻ. Đề Phật cũng không nói gì thêm, chỉ có trong lòng Lưu Tinh là khó chịu. Mặc dù cầm đồ đi, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ, đồ Mân Nguyên đưa cho Lam Tiểu Bố nhất định không chỉ chừng đó. Nếu không thì Lam Tiểu Bố sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Hắn ta hiểu rõ Lam Tiểu Bố hơn Đề Phật rất nhiều, gia hỏa này hoàn toàn không phải là một người để mình chịu thiệt.

Chờ tất cả mọi người cất nhẫn đi rồi, Lam Tiểu Bố mới từ tốn nói, “Mân Nguyên, hôm nay chuyện giữa chúng ta kết thúc, sau này ngươi chỉ cần không chọc đến ta, vậy ta cũng lười quan tâm đến ngươi. Nhưng mà chuyện bằng hữu của ta thì chỉ mới bắt đầu thôi…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, trong lòng Mân Nguyên thầm kêu không hay rồi.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Bằng hữu của ta tên là Tích Niệm Mạt, ngươi vô duyên vô cớ hủy đi Lôi Kiếm sơn trang của nàng, thậm chí còn truy sát nàng, ta chính vì chuyện này mà đến.”

Trong lòng Mân Nguyên mắng to, nhưng vẫn phải nén sự tức giận trong lòng xuống, lại lấy một chiếc nhẫn khác đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Lam Đạo Quân, đây là chút đồ cuối cùng trên người ta, bồi thường cho bằng hữu của ngươi. Nếu như ngươi không đồng ý, muốn giết Mân Nguyên ta thì cứ lấy cái mạng này của ta đi. Còn vì sao lại ra tay với bằng hữu của ngươi, thật ra chỉ vì một mảnh ngọc giản mà thôi.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút 1000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và 1000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm.

Như vậy cũng không ít, Lam Tiểu Bố gật đầu, từ tốn nói, “Đã như vậy, ân oán lần này xem như xong, nhưng mà hy vọng lần sau ngươi đừng có đụng đến bằng hữu của ta, nếu không thì ta vẫn sẽ tìm đến ngươi. Ngươi phải biết là, nếu như ta đã là ĐẠo Quân một giới, vậy thì sẽ có cách tìm được ngươi.”

Nguyên nhân Mân Nguyên ra tay với Tích Niệm Mạt chắc hẳn là vì mảnh ngọc giản vị trí đạo tắc Vũ TRụ kia, Tích Niệm Mạt đưa ngọc giản này cho Mân Nguyên, Mân Nguyên còn muốn chém tận giết tuyệt. Chỉ là không ngờ được, dạo một vòng, ngọc giản lại rơi vào tay Lam Tiểu Bố.

“Cáo từ.” Mân Nguyên lập tức ôm quyền, vậy mà quay đầu xông về phía Vô Căn Thần Giới.

Cho dù mấy người Lam Tiểu Bố đều biết, Mân Nguyên tuyệt đối không thể từ nơi này quay về Vô Căn Thần Giới, nhưng mà mọi người cũng không quản. Lần này mọi người thu hoạch không nhỏ, ai quản Mân Nguyên đi đâu chứ?

Chương 1683 - Trở lại Trường Sinh Giới.

Lam Tiểu Bố là người hài lòng nhất, hắn không hiểu thấu đột nhiên có được 15,000 đầu Thần Linh Mạch, trong đó có 5000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, một món tài phú này cũng đủ cho hắn tu luyện.

TRong bốn người, chỉ sợ người duy nhất thất vọng chính là Lưu Tinh, còn về Đề Phật Thánh Nhân, mục tiêu của hắn ta không phải là thứ ở trên người Mân Nguyên. Nếu như là Hỗn Độn Thần Linh Mạch, có lẽ hắn ta còn có chút kích động và khát vọng. Nhưng Thần Linh Mạch cực phẩm, ở trên người hắn ta cũng có một đống.

Lúc trước sở dĩ hắn ta hợp tác với Lưu Tinh, chỉ vì biết trên người Mân Nguyên có đồ tốt, hơn nữa loại chuyện tiện tay là có thể phát tài này, ai mà ngại nhiều chứ? Quan trọng nhất là, hắn ta nhìn trúng tiềm lực của Lưu Tinh. Chờ sau này khi thực lực của Lưu Tinh tăng lên, có thể giúp việc khó của hắn ta. Bây giờ hắn ta đã chuyển ánh mắt sang người Lam Tiểu Bố, so với Lam Tiểu Bố, giá vị của Lưu Tinh rõ ràng không đủ. Ở trong mắt Đề Phật, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một Cự Thần Viễn Cổ chuyển thế.

Tốc độ Luân Hồi Oa càng lúc càng nhanh, chỉ nửa tháng, Lam Tiểu Bố đã đuổi kịp Tích Niệm Mạt.

Trong thần niệm, khí thế trên người Tích Niệm Mạt hỗn loạn, nhưng vẫn liều mạng mà độn gấp. Rất rõ ràng Tích Niệm Mạt sau khi tiến vào đường hầm hư không, cũng biết một chuyện, đó chính là quy tắc Không Gian trong đường hầm hư không quá ổn định, một khi Mân

Nguyên đuổi theo, vậy nàng nhất định phải chết.

Cho nên cho dù liều mạng đến mức có thể hao tổn căn cơ, nàng cũng không cần mạng mà độn gấp.

Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố xông đến chặn trước Tích Niệm Mạt, cảm nhận đường đi đã bị chặn lại, Tích Niệm Mạt vô cùng kinh hãi dừng lại, ở trong này, người có thể chặn đường nàng, trừ Mân Nguyên ra thì còn ai nữa?

“Tích sư tỷ, đã lâu không gặp.”Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm tiến lên chào.

“Tiểu Bố, là ngươi?” Kinh hãi hóa thành vui mừng ngoài ý muốn, Tích Niệm Mạt vô cùng kích động nhìn Lam Tiểu Bố, nàng không ngờ lại có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở trong đường hầm hư không này.

Nói thật lòng, người mà nàng vô cùng khâm phục chỉ có hai người, mà Lam Tiểu Bố chính là một trong hai người đó.Cũng không phải là vì thực lực tu vi mạnh thế nào, mà là Lam Tiểu Bố chỉ với cảnh giới Thế Giới Thần,lại có thể phục kích một cường giả tu luyện đại đạo tự thân một cách hoàn mỹ.

Đổi thành bất cứ một Thế Giới Thần nào, muốn mời mấy Thần Vương, Hợp Thần cảnh, thậm chí còn có hai Chuẩn Thánh giúp đỡ, vậy tuyệt đối không có khả năng. Trên thực tế Lam Tiểu Bố làm được. Chẳng những làm được, khi phục kích Khúc Bồng, Lam Tiểu Bố còn là có vai trò vô cùng quan trọng.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Tích Niệm Mạt hỏi, sau khi hỏi xong thì tỉnh ngộ ra, nơi này là đường hầm hư không, Lam Tiểu Bố xuất hiện trong đường hầm hư không, nhất định là cũng muốn đến Trường Sinh Giới.

Lam Tiểu Bố muốn đi Trường Sinh Giới, có thể đuổi kịp nàng là chuyện vô cùng bình thường, bởi vi Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Oa. Quy tắc Không Gian trong đường hầm hư không này vô cùng ổn định,nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi pháp bảo phi hành đều có thể dùng được ở trong này. Thần khí phi hành bình thường không dùng được, Thần khí phi hành ở trong loại đường hầm hư không này chẳng những tốc độ không nhanh, mà ngược lại sẽ càng ngày càng chậm. Nguyên nhân chính là quy tắc trong đường hầm hư không này đang thay đổi từng giây từng phút, biến hóa này khiến cho quy tắc khi luyện chế phi thuyền trong thời gian ngắn không thể thích ứng và dung hòa được.

Luân Hồi Oa thì khác, đây là bảo vật Tiên Thiên đỉnh cấp. Loại bảo vật này có quy tắc còn cao hơn cả đường hầm hư không, cho nên không tồn tại chuyện quy tắc Không Gian bị áp chế.

“Ta cố ý đến tìm ngươi, lúc đầu ta định đến Niết Bàn thần thành dạo một vòng. KHông ngờ khi đi ngang qua Lôi Kiếm sơn trang, phát hiện sơn trang bị hủy diệt...”

“A, Tiểu Bố, trước khi đến đây ngươi có gặp phải Mân Nguyên không?” Tích Niệm Mạt đột nhiên nhớ đến Mân Nguyên, nàng cũng không biết Mân Nguyên có tiến vào đây hay không, nàng cho rằng Mân Nguyên cũng vào trong này, cho nên mới điên cuồng độn gấp.

Hỏi ra rồi, nàng cũng đoán được, chắc là Lam Tiểu Bố không gặp được tên Mân Nguyên kia, nếu như vô tình gặp được Mân Nguyên, vậy Mân Nguyên kia nhất định sẽ không bỏ qua cho Lam Tiểu Bố, nguyên nhân chính là vì Luân Hồi Oa dưới chân Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Sư tỷ lên Luân Hồi Oa rồi nói sau.”

“ĐƯợc.” Tích Niệm Mạt không chút do dự, trực tiếp nhảy lên Luân

Hồi Oa, sau đó vội vàng nói, “Ngươi nhanh chóng kích phát Luân Hồi Oa đi, tăng nhanh tốc độ xông qua đường hầm hư không này, ta bị một gia hỏa tên là Mân Nguyên truy sát, ta lo lắng gia hỏa này sẽ đuổi kịp.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần lo lắng, chúng ta đã gặp hắn. Cũng bởi vì ta phát hiện ra Lôi Kiếm sơn trang bị hủy, một đường tìm kiếm đến đây, sau đó gặp Đề Phật đạo hữu và Lưu Tinh đạo hữu, hai vị đạo hữu này lòng đầy nhiệt tình, giúp ta thuyết phục Mân Nguyên. Mân Nguyên cảm thấy đuối lý, còn bồi thường một ít đồ, đồ đưa cho ngươi này.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn đưa cho Tích Niệm Mạt.

Tích Niệm Mạt theo bản năng nhận lấy chiếc nhẫn, nghi ngờ nhìn về phía ba người Đề Phật. Lập tức sắc mặt nàng hơi đổi, truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, ba người này có ít nhất hai người là Chuẩn Thánh, còn một người thậm chí ta còn chẳng cảm nhận được thực lực tu vi.”

Sau khi Tích Niệm Mạt bị thương, đạo vận có chút tán loạn, truyền âm trước mặt loại cường giả như Đề Phật, Đề Phật lập tức nhận ra.

Đề Phật cười híp mắt nói,”Tích đạo hữu quá khen, tu vi của ta hơi cao một chút, bây giờ là một nhị chuyển Thánh Nhân, hai vị này đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.”

Gia hỏa này dường như rất rắm thối, giờ phút nào cũng muốn thể hiện mình rất lợi hại.

Nhị chuyển Thánh Nhân? Tích Niệm Mạt đờ đẫn nhìn Đề Phật Thánh Nhân.Sau khi quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần Giới hoàn thiện, nàng đương nhiên cũng biết rõ thế nào là nhị chuyển Thánh Nhân.

Chương 1684 - Trở lại Trường Sinh Giới. (2)

“KHông cần lo lắng về bọn họ, bây giờ chúng ta đang có quan hệ hợp tác, mọi người ở chung hòa thuận. Tích sư tỷ mặc dù bị thương không nặng, nhưng mà vẫn luôn bị tiêu hao, ngươi chữa thương trước đi, tránh bị thương đến căn cơ.” Lam Tiểu Bố lo lắng Tích Niệm Mạt mà còn tiếp tục thế này nữa, sẽ khiến Đề Phật xem thường nàng.

Gia hỏa Đề Phật này mặc dù là một nhị chuyển Thánh Nhân, nhưng mà quá tự tin rồi. Nếu như không phải mình không sợ hắn ta, mà gia hỏa này cũng cần mình giúpđỡ, gia hỏa này tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như gương mặt tươi cười của hắn ta.

Tích Niệm Mạt hít một hơi thật sâu, rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại. Tu vi của Lam Tiểu Bố bây giờ như thế nào, nàng cũng không nhìn thấu, ngược lại nàng biết Lam Tiểu Bố có công pháp che giấu, tu vi càng cao thì dao động đạo vận lại vàng không hiện rõ. Lúc trước khi Lam Tiểu Bố ở Thế Giới Thần, có thể mời được cả loại cường giả như Lâu Thiêm Hồ, bây giờ Lam Tiểu Bố có khả năng là Thần Vương cảnh, mời được một Thánh Nhân hình như cũng không phải là chuyện gì bất hợp lý. Chỉ là nhị chuyển Thánh Nhân, cái này không chân thật lắm.

Chỉ là phải nhắc nhở Lam Tiểu Bố một chút, Thánh Nhân cũng không phải hợp tác tốt như vậy. Một khi không ổn, sẽ bị đối phương nuốt đến xương vụn cũng không còn, cũng không phải ai ai cũng quang minh lỗi lạc như Lâu Thiêm Hồ.

“Được, ta chữa thương trước đã, ngươi tự cẩn thận một chút.” Tích Niệm Mạt quả thật bị thương không nặng, nhưng nàng vẫn luôn trong tình trạng thiêu đốt thần nguyên và tinh huyết, cho nên nếu như cứ tiếp tục như vậy mà không chữa thương, vết thương nhẹ sẽ biến thành vết thương nặng, cuối cùng tổn thương căn cơ đại đạo cũng không phải là chuyện không thể.

Tích Niệm Mạt đi qua một bên, thần niệm quét vào trong chiếc nhẫn, khi nàng nhìn thấy rõ trong nhẫn là 1000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và 1000 đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, cả người lập tức dại ra.

Qua mấy giây sau, nàng mới tỉnh ngộ ra, nhanh chóng đưa chiếc nhẫn cho Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố, những thứ này ta không thể nhận, nhiều đồ như vậy, từ khi tu luyện đến nay ta chưa từng thấy qua.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đây không phải là ta đòi, mà là Mân Nguyên tự thấy hổ thẹn vô cùng, chủ động đưa cho ngươi. Ngươi lấy đi, còn về mấy người chúng ta, Mân Nguyên đều có bồi thường.”

“Đúng, đúng, Đại Thánh Nhân hiểu rõ đại nghĩa, là người rộng lượng, chẳng những bồi thường cho mấy người chúng ta, còn muốn xin lỗi nữa. Nếu như Lam Đạo Quân đã mở miệng thì ngươi cứ nhận lấy đi.” Đề Phật Thánh Nhân không nhịn được, trong lòng tự nhủ chỉ là một hai ngàn đầu Thần Linh Mạch mà thôi, có gì hay mà đẩy tới đẩy lui chứ, nhanh đi làm chính sự mới đúng.

Tích Niệm Mạt nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, lúc này mới gật đầu, cất chiếc nhẫn đi.

Lam Tiểu Bố tiếp tục phi hành, một tháng nháy mắt đã trôi qua. Giờ phút này vết thương trên người Tích Niệm Mạt đã sớm khôi phục, nàng đi đến bên cạnh Lam Tiểu Bố truyền âm, “Tiểu Bố, tên Đề Phật kia là nhị chuyển Thánh Nhân thật sao? Sao lại có thể như vậy?”

Sau khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, mặc dù Tích Niệm Mạt có thể cảm nhận được Thánh Nhân có cửu chuyển, nhưng nàng vẫn không tin sẽ xuất hiện nhị chuyển Thánh Nhân.

Phải biết rằng tài nguyên tu luyện của nàng cũng không kém, khi quy tắc thiên địa ở Vô Căn Thần Giới hoàn thiện, nàng cũng chỉ mới nâng tu vi của mình lên Chuẩn Thánh tầng hai mà thôi.

Thánh Nhân và Chuẩn Thánh, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, thậm chí có thể nói là khác nhau về chất.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Quả thật là một nhị chuyển Thánh Nhân, ngươi cũng không cần lo lắng, bây giờ hắn ta vẫn còn đang giữ uy tín, nói hợp tác chính là hợp tác.Trong ba người kia, Lưu Tinh có chút nham hiểm. Còn Bộc Hòa, đó là người của ta, không cần lo lắng về hắn.”

“Cái tên Bộc Hòa này hình như ta có từng nghe nói qua.” Khi Tích Niệm Mạt nghe đến hai chữ Bộc Hòa, cau mày cố nhớ xem mình từng nghe thấy cái tên này ở đâu.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Bởi vì hắn chính là một trong mười hai Thần Đế ở vùng vũ trụ này, Bộc Hòa Thần Đế.”

“Đúng, đúng, ta nhớ ra rồi, quả thật là mười hai Thần Đế...” Tích Niệm Mạt đang nói thì đột ngột ngừng lại, nàng khiếp sợ nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, rồi lại nhìn về phía Bộc Hòa Thần Đế.

Mười hai Thần Đế đó, nhân vật trong truyền thuyết, bây giờ lại đứng cùng nàng ở trong Luân Hồi Oa.

“Lam Đạo Quân, đã đếnTrường Sinh Giới...” Giọng nói của Đề Phật truyền đến, khi Đề Phật vừa dứt lời, trước mắt mọi người sáng lên, mọi người lập tức phát hiện dưới chân đã biến thành một vùng hoang vu vô biên. Quy tắc mơ hồ trong đường hầm hư không đã biến thành quy tắc thiên địa thật, vận may thiên địa nồng đậm, các loại quy tắc đều vô cùng rõ ràng.

“Khoan đã, ta xác định phương hướng một chút, ta kiểm tra thử đường trở về có phải đã bị chặn rồi không, sau đó đi tìm người tính toán nợ nần một chút.” Lam Tiểu Bố lấy ngọc giản phương vị ra.

“Đúng rồi, Tiểu Bố, ta quên không hỏi ngươi, ngươi sao lại là Đạo Quân?” Tích Niệm Mạt cuối cùng cũng nhớ đến vấn đề mình muốn hỏi.

Lam Tiểu Bố vừa xem ngọc giản vừa nói, “Ta là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, đến lúc đó Tích sư tỷ đi cùng ta đến Đại Hoang Thần Giới, Đại Hoang Thần Giới so với Vô Căn Thần Giới còn hoàn thiện hơn một chút. Nhưng mà bây giờ có rất nhiều giới vực dung hợp với nhau, cũng không khác nhau gì nhiều.”

Có một câu Lam Tiểu Bố vẫn chưa nói, nếu như Tích Niệm Mạt đi với hắn đến vị trí Đại Hoang Thần Giới, vậy tu vi Tích Niệm Mạt nhất định sẽ tăng nhanh. Bởi vì động phủ Tích Niệm Mạt bế quan nhất định không cách quá xa động phủ tu luyện của hắn, hắn sẽ dùng Hỗn Độn Thần Linh Mạch tu luyện.

Cùng là Thần Linh Mạch, Thần Linh Mạch cực phẩm so với Thần Linh Mạch thượng phẩm mạnh hơn gấp trăm lần. Mà Hỗn Độn Thần Linh Mạch và Thần Linh Mạch cực phẩm, sự khác nhau này không chỉ dùng mức độ nồng đậm thần linh khí để phân biệt.

Chương 1685 - Trường Sinh Giới hỗn loạn.

“Được, ta đi với ngươi đến Đại Hoang Thần Giới.” Tích Niệm Mạt không chút do dự đồng ý với Lam Tiểu Bố.

Luân Hồi Oa vượt qua vùng hoang dã này, chỉ một lúc lâu sau, cả người Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không ổn.

Nơi này quả thật là Trường Sinh Giới, nhưng mà chỉ mới qua mấy trăm năm thôi, tình hình ở Trường Sinh Giới lại khiến hắn không thể nào nhận ra được quy tắc thiên địa đang càng ngày hoàn thiện.

Khắp nơi đều là tình cảnh sông ngòi núi non bị tàn phá, thi cốt từng đống ở khắp nơi, có nhiều chỗ thậm chí còn máu nhuộm thành vũng.

Cho dù quy tắc thiên địa đang ngày càng hoàn thiện, vận may thiên địa vẫn còn đang tiếp tục gia tăng, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố biết, tình huống này không kéo dài được lâu.

Khi hắn rời khỏi Trường Sinh Giới đã sớm đoán được, không cần quá nhiều năm, chờ sau khi tất cả mọi người đã đứng vững gót chân rồi, sẽ bộc phát đại chiến cướp đoạt tài nguyên giữa các thánh môn và Thánh Đình. Mà thực tế, thời gian này ngắn hơn so với dự đoán của hắn.

“Khắp nơi đều đang diễn ra đại chiến đáng sợ.” Tích Niệm Mạt không nhịn được nhíu mày nói một câu, nàng nhớ lúc trước ở Vô Căn Thần Giới cũng bị tàn phá như vậy, nàng cũng bị thương vong nặng nề. Không ngờ Trường Sinh Giới cũng bắt đầu có xu hướng tàn phá như vậy, nhưng cái này chỉ là mới bắt đầu.

Mấy người Đề Phật lại cảm thấy không có gì quan trọng, bọn hắn đã gặp qua rất nhiều, vũ trụ sinh sinh diệt diệt, đối với bọn hắn mà nói cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đừng nói là tàn phá kiểu này, cho dù là Diệt Thế Lượng Kiếp, bọn hắn không phải cũng đã gắng gượng trải qua sao?

Oanh! Tiếng đạo vận va chạm kịch liệt truyền đến, trong hư không tràn ngập khí thế sát phạt vô tân.

Lam Tiểu Bố kìm chậm tốc độ Luân Hồi Oa lại, thần niệm quét thấy có hai đại thánh môn đang đại chiến. Hai đại thánh môn này đại chiến vì lý do gì, Lam Tiểu Bố không biết, nhưng mà trên chiến trường có ít nhất là bốn cường giả Chuẩn Thánh trở lên. Loại chiến đấu này, đối với Trường Sinh Giới có tính chất hủy diệt lớn.

“Cứ tiếp tục như vậy, Trường Sinh Giới cuối cùng cũng sẽ hỏng mất.” Tích Niệm Mạt nói, giọng điệu vô cùng bất lực.

Mặc dù nàng là một Chuẩn Thán tầng hai, nhưng ở nơi cường giả như mây ở Trường Sinh Giới này, chút thực lực đó của nàng hoàn toàn không đủ nhìn.

Đề Phật Thánh Nhân cười ha ha, “Chỉ cần không đánh nát vận may giới vực này, Trường Sinh Giới sẽ không bị hủy đi. Nhưng mà đại chiến như thế này nếu xảy ra ở khắp nơi, đánh nát vận may giới vực, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Bộc Hòa Thần Đế cũng thở dài, “Bây giờ vận may còn đang chậm chạp tăng lên, quy tắc thiên địa cũng kéo dài thời gian chữa trị. Một khi quy tắc thiên địa dừng chữa trị, vận may dừng tăng lên, vậy có nghĩa là một giới này sắp sụp đổ, vận may giới vực cũng sẽ bị đánh nát.”

Thần nguyên Lam Tiểu Bố thúc giục Luân Hồi Oa, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía đạo tắc Hồng Mông.

Hắn nhất định phải bảo vệ Đại Hoang Thần Giới, tương lai cho dù Trường Sinh Giới bị hủy diệt, hắn cũng không cho phép Đại Hoang Thần Giới bị mấy thánh môn,Thánh Đình này bôi đen.

Lam Tiểu Bố đã là Chuẩn Thánh tầng bốn, giờ phút này toàn lực kích phát Luân Hồi Oa, so với thuấn di chỉ chậm hơn một chút mà thôi.

Chỉ ngắn ngủi mười ngày, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở sơn cốc bên ngoài đạo tắc Hồng Mông.

Khiến Lam Tiểu Bố chính là, vị trí đạo tắc Hồng Mông ở Trường Sinh Giới đã bị vô số đạo Ẩn Nặc Thần Trận che lại, hắn hoàn toàn không cảm nhận được Ẩn Nặc Thần Trận mình đã bố trí và tình huống cụ thể của đạo tắc Hồng Mông.

Trừ cái đó ra, trong phạm vi trăm dặm xung quanh đạo tắc Hồng Mông, có rất nhiều trụ sở của các loại tông môn.

Rất rõ ràng, vị trí cụ thể của đạo tắc Hồng Mông đã bị tìm được, nhiều thánh môn trú đóng ở đây như vậy, nguyên nhân là gì hắn cũng không biết rõ.

Là vì đạo tắc Hồng Mông dung hợp Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới, cho nên những thánh môn này đang ở chỗ này cướp đoạt con đường tiến đến Đại Hoang Thần Giới sao? Hay là biết Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới sắp dung hợp, cho nên những người này đang chờ làm người đầu tiên tiến đến Đại Hoang Thần Giới?

“Dừng lại, cửa vào giới vực trọng địa, tới gần giết không tha.” Bởi vì Lam Tiểu Bố kìm hãm tốc độ Luân Hồi Oa lại, một bóng người lao đến, chặn đường Luân Hồi Oa, đồng thời lớn tiếng quát.

Nhưng mà tên tu sĩ này chỉ mới nói vài câu, đã nhìn thấy Luân Hồi Oa mà Lam Tiểu Bố khống chế, mừng rỡ vô cùng kêu lên, “Luân Hồi Oa?”

Có lẽ hắn ta biết thực lực phía sau mình, cho rằng không có người nào dám ở đây ra tay với hắn ta, cho nên khi nhìn thấy Luân Hồi Oa mới vui mừng.

Đáng tiếc là, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chờ hắn ta có hành động tiếp theo, Trường Sinh Kích đã vung lên.

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung, tên tu sĩ Thần Vương này đối mặt với Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố, ngay cả nửa giây cũng không thể kiên trì nổi.

Không đợi tên Thần Vương này ngã xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố vung tay lên nắm trong hư không một cái, một thế giới xuất hiện trước mặt hắn, một khắc sau mọi thứ trong thế giới này đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Ở đằng xa những tu sĩ nghe được mấy chữ Luân Hồi Oa kích động chạy tới, sau khi nhìn thấy sự hung tàn của Lam Tiểu Bố, đều vội vàng lùi về sau.

Đề Phật cũng khiếp sợ vô cùng, hắn ta biết Lam Tiểu Bố chắc hẳn là đại năng Viễn Cổ chuyển thế, nhưng thủ đoạn phá vỡ thế giới này thật sự quá đáng sợ. Thế giới của một Thần Vương hắn ta cũng có thể phá vỡ được, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng đơn giản như Lam Tiểu Bố.

Lưu Tinh thì nhíu mày không nói, hắn ta hoài nghi thủ đoạn phá vỡ thế giới người khác của Lam Tiểu Bố chính là do mình dạy, nhưng mà hắn ta cũng không thể nhanh chóng xé mở thế giới của một Thần Vương được như Lam Tiểu Bố. Hơn nữa thủ đoạn của Lam Tiểu Bố so với thủ đoạn của hắn ta lại càng có hiệu quả hơn, tựa như dựa trên cơ sở là mảnh vỡ Pháp Tắc, sau đó cộng thêm một ít thủ đoạn.

Chương 1686 - Trường Sinh Giới hỗn loạn. (2)

Hắn ta thật sự muốn hỏi thăm Lam Tiểu Bố một chút xem làm thế nào mà làm được, nhưng mà nghĩ đến quan hệ giữa mình và Lam Tiểu Bố, cố gắng nhịn xuống, hắn ta cũng không muốn tự chuốc lấy nhục nhã.

“Đạo hữu có ý gì, động một tí là giết tiên quan của Khôn Trần Thánh ĐÌnh ta?” Một tu sĩ Hợp Thần cảnh vọt đến, nhưng mà hắn ta cảm thấy mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, cho nên không ra tay, mà chỉ chất vấn.

Lam Tiểu Bố ra hiệu cho mọi người bước xuống khỏi Luân Hồi Oa, lúc này mới lạnh lùng nhìn chằm chằm tu sĩ Hợp Thần cảnh, “Ngươi cũng muốn cản đường ta?”

Nói bóng gió quá rõ ràng, ngươi xông ra cản đường của ta, không giết ngươi mới là chuyện lạ. Nếu như tiếp tục cản đường, vậy thì tiếp tục giết.

“Nơi này là nơi mà các đại thánh môn liên thủ với Thánh Đình phong tỏa, chỉ có gia nhập Thánh Đạo minh của thánh môn và Thánh ĐÌnh, mới có thể chiếm một chỗ ở nơi này, chờ khi thông đạo thông đến Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn dung hợp. Tất cả cá nhân và thánh môn khác, đều không được phép đến gần.” Tên tu sĩ Hợp Thần cảnh này lớn tiếng nói

Lúc nói chuyện, đã có mười mấy tên tu sĩ độn gấp đến.

Mười mấy tu sĩ đang đến này có một nửa là Chuẩn Thánh, có thể thấy được thực lực ở Trường Sinh Giới mạnh như thế nào.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì có chút vui mừng, như vậy đã cho thấy rõ Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với nhau, hắn trở về vẫn chưa muộn.

Lúc này có người nhận ra Lam Tiểu Bố, nhanh chóng phát tin tức về tông môn hoặc Thánh Đình. Lam Tiểu Bố chính là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, trên người có một đống đồ tốt, Trường Sinh Giới có ai mà không muốn bắt lấy Lam Tiểu Bố?

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ngươi phải biết rằng nơi này là thông đạo dẫn đến Đại Hoang Thần Giới chứ? Lam Tiểu Bố ta dù sao cũng là Đạo Quân Đạo Đình của Đại Hoang Thần Giới, ngươi vậy mà lại chặn đường về nhà của một Đạo Quân như ta, ngươi thì là cái quái gì chứ? Ha ha, có phải ngươi cho rằng cái liên minh gì đó có thực lực rất mạnh, cho nên có thể quản toàn bộ mọi chuyện trong vũ trụ? Cái này thì tính là gì chứ?”

Cái này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến mấy loại hiệp ước ở Địa Cầu, đều có những điều khoản vô cùng bá đạo. Chỉ cần là thứ mà bọn họ coi trọng, cho dù là nhà của ngươi, cũng cưỡng ép nói đó là địa bàn của bọn hắn.

Lam Tiểu Bố? Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới? Sắc mặt tên tu sĩ Hợp Thần cảnh kia lập tức thay đổi.

ĐẠo Quân Đạo Đình của Đại Hoang Thần Giới, người được Thiên Đạo công nhận. Nếu như không phải là thiên địa của Trường Sinh Giới dị biến, quy tắc càng ngày càng hoàn thiện, cái Trường Sinh Giới này đã sớm không còn tồn tại nữa, mà biến thành một phần giới vực của Đại Hoang Thần Giới rồi.

Cho dù là vậy, Đạo Quân Đạo Đình của Đại Hoang Thần Giới cũng đủ bá đạo, tương lai có thể ngăn chặn Trường Sinh Giới, cũng có thể khiến Trường Sinh Giới tương lai không còn tồn tại nữa, hoàn toàn biến thành Đại Hoang Thần Giới.

ĐƯơng nhiên khả năng này hầu như là bằng không, bởi vì mặc dù Lam Tiểu Bố mạnh, nhưng vẫn luôn bị các đại thánh môn truy sát.

“Lam Đạo Quân, thân phận Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới của ngươi từng được Thiên ĐẠo tán thành?” Đề Phật Thánh Nhân đứng bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

Đạo Quân có được sự công nhận của Thiên Đạo với ĐẠo Quân không được công nhận là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, lúc trước khi ta trở thành ĐẠo Quân của Đại Hoang Thần Giới thật sự đã được Thiên ĐẠo tán thành, đồng thời Trường Sinh Giới cũng là một phần của Đại Hoang Thần Giới. Chỉ tiếc là sau này, quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới bắt đầu hoàn thiện, vận may tăng vọt. Sau đó Trường Sinh Giới dường như muốn tránh khỏi xu thế trở thành Đại Hoang Thần Giới, ta cũng không thể làm gì được.”

Nói tới nói lui cũng là do thực lực thấp, nếu như thực lực mạnh hơn một chút, hắn cưỡng ép khiến Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới trở thành một giới, tương lai Trường Sinh Giới không còn tồn tại nữa, chỉ có Đại Hoang Thần Giới, ai dám không phục?

Đề Phật Thánh Nhân cười ha ha một tiếng, “Lam Đạo Quân, ngươi nhất định là cường giả thời thượng cổ chuyển thế, nếu không thì Thiên Đạo cũng không thể tán thành ngươi trở thành ĐẠo Quân của một giới. KHi ngươi phát ra đạo ngôn là ở Đại Hoang Thần Giới hay là Trường Sinh Giới? Có phải đã dùng một loại pháp bảo đỉnh cấp trấn áp vận may của một giới? Nếu như ta đoán không sai, lúc ngươi phát ra đạo ngôn là đang ở Đại Hoang Thần Giới?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta ở Đại Hoang Thần Giới thành lập Đại Hoang Đạo Đình, đồng thời là người đầu tiên nhận chức Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình, đồng thời lấy trận bàn May Mắn trấn áp vận may một giới.”

Khóe mắt Lưu Tinh và Bộc Hỏa Thần Đế giật giật, dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của một giới, đúng là quá phách lối và giàu có.

Đề Phật Thánh Nhân cảm thấy chuyện này dường như rất bình thường, “Lam Đạo Quân, vấn đề nằm ở chỗ này. Ta khẳng định sau đó ngươi mới đến Trường Sinh Giới, nhưng mà sau khi ngươi đến Trường Sinh Giới, cũng không tiếp tục dùng đạo ngôn tán thành Trường Sinh Giới trong tương lai là một bộ phận của Đại Hoang Thần Giới. Nếu như vận may của Trường Sinh Giới không tăng mạnh, quy tắc không hoàn thiện thì cũng thôi đi. Bây giờ vận may Trường Sinh Giới tăng cao, quy tắc hoàn thiện, vậy thì lại có vấn đề lớn.

Một giới vực cũng có vận may tồn tại, trước kia bởi vì ngươi là Chúa Tể của Đại Hoang Thần Giới, cho nên Trường Sinh Giới cũng tán thành ngươi, cộng thêm cái đạo tắc Hồng Mông này có lẽ là vì ngươi cho nên mới xuất hiện ở chỗ này, cho nên Trường Sinh Giới mới chủ động dung hợp với Đại Hoang Thần Giới. Nhưng sau khi ngươi phát đạo ngôn ở Đại Hoang Thần Giới xong, đến Trường Sinh Giới lại không nói gì cả, cái này rõ ràng là không đúng. Một giới cũng có đạo vận, biết lựa chọn, ngươi nói vấn đề này có phải là do chính ngươi hay không?”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, chính mình không đưa ra lời hứa hẹn nào với Trường Sinh Giới, cũng không nói trận bàn May Mắn có thể trấn áp vận may của Trường Sinh Giới. Nếu như vậy, vấn đề thật sự là nằm trên người hắn.

Chương 1687 - Lam Đạo Quân cường thế.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không kích động mà lập tức lấy danh nghĩa ĐẠo Quân Đại Hoang Đạo Đình phát ra đạo ngôn sáp nhập Trường Sinh Giới, nếu như bây giờ hắn tuyên bố đạo ngôn, vậy chờ hắn chính là vô số cường giả vây công.

Nơi này thánh môn và Thánh Đình san sát, không có một cái nào muốn bị quản thúc. Đừng nói là nơi này đang dung hợp với đông đảo giới vực khác, cho dù ở Đại Hoang Thần Giới, Thiên Đình cũng chỉ có thể quản một phần ba mẫu đất ở đây. Cái gì mà Tây Phương giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo, các đại Đế Quân, đạo tràng, có mấy cái tình nguyện chịu Thiên ĐÌnh quản?

Nơi này lại có càng nhiều căn cứ của cường giả vũ trụ, đều là cường giả đến từ một phương giới vực, những cường giả này nếu như chấp nhận bị người khác quản, đó mới là chuyện lạ.

Trước đó Lam Tiểu Bố ở Đại Hoang Thần Giới thành lập ĐẠo Đình, Đại Hoang Thần Giới muốn dung hợp với Trường Sinh Giới, bọn hắn cũng không có cách nào. Bây giờ quy tắc thiên địa hoàn thiện, vận may tăng vọt, Trường Sinh Giới có thể một mình thành một giới, không có người nào lại muốn đi dung hợp với Trường Sinh Giới hay các giới vực khác. Dung hợp thì cũng thôi đi, còn có thêm một cái Đạo Quân, đây là chuyện bất cứ Thánh Đình và thánh môn nào đều không cho phép.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi đến chỗ đạo tắc Hồng Mông, đông đảo đệ tử thánh môn hoặc tiên quan Thánh Đình đều không ngăn cản. Trước đó tên Thần Vương của Khôn Trần Thánh Đình kia chỉ mới ngăn cản một chút, thậm chí còn chưa nói được mấy lời, đã bị Lam Đạo Quân dùng một kích đánh chết. Không chỉ như vậy, ngay cả thế giới cũng bị xé mở.

Rất nhiều người sở dĩ dám phách lối, là bởi vì xem như mình có bị người giết thì cũng có cơ hội trùng sinh. Rất nhiều tu sĩ đều thích bỏ vào trong thế giới của mình một đạo thần hồn, nếu làm như vậy, cho dù bị giết, chỉ cần đạo thần hồn này còn, vậy thì sẽ có cơ hội trùng sinh.

Nhưng người ta ngay cả thế giới của ngươi cũng trực tiếp xé mở, ngươi làm sao mà trùng sinh? Không nhìn thấy tên Hợp Thần của Khôn Trần Thánh Đình kia sao, sau khi biết Lam Tiểu Bố là ĐẠo Quân, ngay cả rắm cũng không dám thả một cái đã đi sao?

Tất cả mọi người cho rằng Lam Tiểu Bố nhất định sẽ hủy Ẩn Nặc Thần TRận che dấu đạo tắc Hồng Mông đi, chuyện này người khác không dám làm, nhưng ĐẠo Quân Đại Hoang Đạo Đình thì đương nhiên dám làm.

Không có ai hoài nghi lá gan của Lam Tiểu Bố, lúc trước Lam Tiểu Bố lấy sức một mình gây ra đại chiến giữa mười mấy thánh môn, cuối cùng còn có mấy Ngụy Thánh vẫn lạc.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn vọt vào trong Đại Kính qua bích cốc tại Thái Hàn Thánh Sơn của Đại Thánh Nhân Côn Vi, loại chuyện này người khác dám làm sao?

Chính Đề Phật Thánh Nhân đi theo Lam Tiểu Bố cũng nghĩ rằng Lam Tiểu Bố sẽ phá bỏ Ẩn Nặc Thần Trận, xem tình hình của đạo tắc Hồng Mông một chút.

Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố đến gần vị trí Ẩn Nặc Thần Trận, đột nhiên lấy Trường Sinh Kích ra. Trường Sinh Kích cuốn theo một đám kích mang đánh ra, không gian lập tức truyền đến tiếng pháp tắc nổ tung.

Một đống truyền tống trận được bố trí ở bên ngoài đạo tắc Hồng Mông, bị đám kích mang này xé thành bã vụn.

Truyền tống trận ở nơi này sở dĩ được bố trí ở cùng một chỗ, một là vì tiết kiệm vật liệu, hai chính là sẽ hình thành đám truyền tống trận, khi truyền tống sẽ tăng thêm tính ổn định.

Đáng tiếc là, bản thân Lam Tiểu Bố đã là một Thần Trận Tôn cấp tám, lý giải về quy tắc Không Gian đã vô cùng thông triệt, nếu không thì sao có thể có được thần thông thuấn di? Đánh một kích này ra, thậm chí không cần đến lần thứ hai, đống truyền tống trận này đã bị hắn xé nát.

Hai mắt Đề Phật Thánh Nhân sáng lên, quả nhiên là cường giả Viễn Cổ, nghĩ chu đáo hơn người bình thường rất nhiều. Hủy đám truyền tống trận này đi rồi, vậy thì có nghĩa trong thời gian ngắn cường giả của mấy đại thánh môn và Thánh Đình không thể nào đến được, khoảng thời gian này, sẽ không có bất cứ kẻ nào là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Nếu không có người nào là đối thủ của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đương nhiên có thể muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà Đề Phật Thánh Nhân sẽ không cho rằng mình cũng không bằng Lam Tiểu Bố, sở dĩ hắn ta không nghĩ đến chuyện hủy truyền tống trận, không phải vì hắn ta không bằng Lam Tiểu Bố, mà vì hắn ta không cần phải e ngại gì cả. Hắn ta là một nhị chuyển Thánh Nhân, cho dù có cường giả thông qua truyền tống trận đi đến đây thì sao chứ? Trực tiếp đánh là được. Đánh không lại thì cũng không sao cả, hắn ta có thể đi. Vùng vũ trụ này, vẫn chưa có người nào có thể ngăn chặn không gian chạy trốn của Đề Phật hắn.

Lam Tiểu Bố khác với hắn ta, Lam Tiểu Bố không thể trốn, hắn nhất định phải ở lại nơi này giữ vững đạo tắc Hồng Mông.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh nát trận kỳ truyền tống, một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm không nhịn được xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, “Lam Đạo Quân, ngươi có ý gì?”

Lam Tiểu Bố không đánh nát đám truyền tống trận thì không sao cả, bởi vì chờ Lam Tiểu Bố mở Ẩn Nặc Thần Trận bên ngoài đạo tắc Hồng Mông, các cường giả của đại thánh môn và Thánh Đình sẽ sớm truyền tống đến đây. Lam Tiểu Bố có lợi hại đến đâu, có thể đối phó được với nhiều cường giả như thế không?

Bây giờ Lam Tiểu Bố đột nhiên ra tay đánh nát đám truyền tống trận, vậy thì có nghĩa là những cường giả kia không thể nào đến đây trong thời gian ngắn. Cái này còn tính là tốt, nếu như có người đang trong quá trình truyền tống, hành vi này của Lam Tiểu Bố, có khả năng rất lớn khiến những tu sĩ đang truyền tống kia đột ngột bị ném vào hư không nào đó, thậm chí còn bị hư không sai chỗ nghiền sát thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Chuẩn Thánh này đến lảm nhảm, ngay cả nửa câu cũng không muốn nói, Trường Sinh Kích cuốn lên từng đạo pháp tắc sát phạt, những pháp tắc sát phạt này trong chớp mắt đã khóa vùng không gian này lại. Thời gian đối với hắn mà nói rất hạn hẹp, hắn không có thời gian để lải nhải, không phục thì đánh.

Chương 1688 - Lam Đạo Quân cường thế. (2)

“Dừng tay, Lam Đạo Quân, ta chỉ muốn hỏi thăm ngươi một chút mà thôi…” Tên CHuẩn Thánh này cảm nhận được khí thể tử vong nghiền ép đến, nhanh chóng lùi ra xa, đồng thời kêu lớn.

Dừng tay? Tuyệt đối không có khả năng dừng tay. Lúc đầu Lam Tiểu Bố có thể nhẹ nhàng nghiền ép tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng năm này, gia hỏa này bây giờ lại không chống cự mà muốn rút đi, vậy thì lại càng đẩy nhanh quá trình tử vong của tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm.

KHi tên Chuẩn Thánh tầng năm này cảm nhận được lĩnh vực của Lam Tiểu Bố hoàn toàn buộc chặt hắn ta, hắn ta không có cơ hội rời đi được thì đã chậm.

Hắn ta vừa mới lấy pháp bảo ra, hai đạo kích mang đã xuyên qua mi tâm tên tu sĩ Chuẩn Thánh này, sương máu nổ tung trong hư không.

Không đợi Nguyên Thần của tên tu sĩ CHuẩn Thánh này tràn ra, Trường Sinh Kích đã trực tiếp ghim chặt tu sĩ CHuẩn Thánh này trên mặt đất.

Cùng lúc đó, hai tay Lam Tiểu Bố tựa như phồn hoa nở rộ, đánh ra vô số Pháp Tắc Không Gian, không gian xuất hiện từng đợt dao động, chưa đến nửa nén hương, một thế giới đã bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố cuốn hết đồ trong thế giới của tu sĩ Chuẩn Thánh tầng năm này, tất cả mọi người đều im lặng.

Mạnh, thật sự quá mạnh. Cho dù là một nhất chuyển Thánh Nhân, cũng không thể nhanh chóng chém giết một cường giả Chuẩn Thánh tầng năm như vậy. Mà Lam Tiểu Bố chẳng những chém giết đối phương, mà còn xé mở thế giới của đối phương lấy hết đồ đi.

Đề Phật Thánh Nhân cũng im lặng, mặc dù hắn ta có đối diện công kích với Lam Tiểu Bố một chiêu, nhưng mà trong lòng hắn ta vẫn cho rằng thực lực của Lam Tiểu Bố so với hắn ta vẫn còn có chút chênh lệch, chỉ là hắn ta không giết được Lam Tiểu Bố mà thôi.

Bây giờ hắn ta cảm thấy suy nghĩ của mình hình như có chút vấn đề, thực lực của Lam Tiểu Bố thật sự chỉ có chút chênh lệch với hắn ta sao? Đổi thành hắn ta, hắn ta có thể trong thời gian ngắn ngủi giết chết được một CHuẩn Thánh tầng năm sao? Cho dù là Chuẩn Thánh tầng năm trước khi chiến đấu đã hoảng sợ mà lùi bước, hắn ta cũng không thể giết chết dễ dàng như Lam Tiểu Bố.

Một lời không hợp, ngay cả lý do cũng chẳng muốn nói, đã giết chết hai người. Trước đó tên tu sĩ Hợp Thần cảnh của Khôn Trần Thánh Đình đã trốn được một kiếp kia, giờ phút này sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn ta cảm thấy mình đúng là đã nhặt lại được một mạng, có thể nói nếu lúc đó tốc độ lùi lại của hắn ta hơi chậm một chút, chỉ sợ đã bị giết chết rồi.

Lam Tiểu Bố đeo Trường Sinh Kích lại lên lưng, quay đầu lạnh mặt nhìn mấy tên Chuẩn Thánh trước đó đã tiến lên một bước, sau khi hắn giết tên Chuẩn Thánh tầng năm kia thì lại lùi ra sau một chút nói, “Từ giờ trở đi, tất cả mọi người lui ra sau vạn dặm. Trong mười giây mà không rút đi, giết không tha.”

Đúng là tuyên ngôn bá đạo, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không có một ai dẫn đầu hành động.

Thậm chí những người này còn đang nghĩ, Lam Tiểu Bố quả thật đáng sợ, nhưng mà nếu như có người dẫn đầu cùng nhau tiến lên, bọn hắn nhiều người như vậy chưa chắc không thể giết được tên ĐẠo Quân Lam Tiểu Bố này.

Đáng tiếc là không có ai muốn làm người dẫn đầu, mấy chục tông môn lớn nhỏ ở đây, ai cũng không muốn ra mặt trước,

“10, 9, 8…” Lam Tiểu Bố dứt khoát bắt đầu đếm số, hơn nữa tốc độ đếm của hắn rất nhanh, rất nhiều người hoài nghi khoảng cách giữa hai số này còn chưa đến nửa giây.

Một vài tông môn nhỏ bắt đầu rút lui, đông đảo tông môn lũ lượt kéo về phía sau. Trừ khi choáng váng, lúc này mới ở lại nơi này. Lam Tiểu Bố phá hủy truyền tống trận, cường giả của các đại tông môn phải mất ít nhất là nửa tháng mới đến được đây. Chờ qua nửa tháng, khi cường giả Thánh môn và Thánh Đình tới, đuổi theo Lam Tiểu Bố cũng không muộn.

Tu sĩ từ các đại thánh môn và Thánh ĐÌnh lưu trú ở nơi này cũng bắt đầu lui ra sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới ôm quyền nói với Đề Phật Thánh Nhân, “Đề Phật đạo hữu, ta muốn nhờ ngươi giúp một chuyện.”

Đề Phật cười he he, “Đương nhiên là phải giúp rồi, ta đến đây chính là vì giúp đỡ Lam Đạo Quân, đợi lát nữa có đại chiến, Đề Phật ta tuyệt đối không bị rớt lại phía sau.”

Lam Tiểu Bố nói, “Đa tạ Đề Phật đạo hữu, ta nhìn Đề Phật đạo hữu là đã biết đạo hữu là một vị bằng hữu thấu đáo. Ta muốn ở trong phạm vi ngàn dặm này thiết lập một Thánh ĐẠo thành mới, mong Đề Phật đạo hữu giúp ta chuyện này, chủ yếu là bố trí đại trận Thánh ĐẠo thành.”

“Ha ha, không thành vấn đề, đây đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.” Đề Phật Thánh Nhân cười ha ha một tiếng, không có chút do dự nào đồng ý với lời Lam Tiểu Bố nói.

Tích Niệm Mạt vội vàng nói, “Ta cũng giúp một tay.”

“Vậy đa tạ Tích sư tỷ.” Lam Tiểu Bố nói.

Còn về Bộc Hòa Thần Đế, hoàn toàn không cần phải nói, hắn ta vốn chính là thủ hạ của Lam Tiểu Bố, giúp đỡ là chuyện đương nhiên.

Lưu Tinh có chút không tình nguyện lắm, nhưng mà thấy mọi người đều đang giúp đỡ, hắn ta chỉ đành đứng ra nói, “Ta và Lam đạo hữu là bạn cũ, giúp nhau là chuyện nên làm.”

Lam Tiểu Bố lấy ra mấy chiếc nhẫn đưa cho bọn họ rồi nói, “Trong này có một ít vật liệu, trước bố trí hộ trận khoanh vùng trong phạm vi vạn dặm, sau đó trong phạm vi ngàn dặm bố trí đại trận Thánh ĐẠo thành.”

Trên người Lam Tiểu Bố thứ khác không nhiều, nhưng vật liệu thì có rất nhiều. Đặc biệt là thế giới của Thân Bất Thánh, đã giúp hắn thu hoạch rất lớn.

Chờ đám người này bắt đầu bố trí hộ trận, lúc này Lam Tiểu Bố mới đi đến hộ trận bên ngoài đạo tắc Hồng Mông, vô cùng dứt khoát lấy Trường Sinh Kích ra đánh xuống.

Oanh! Răng rắc, chỉ một lần, những Ẩn Nặc Thần Trận này đã bị Lam Tiểu Bố đánh nát thành bã vụn, đạo tắc Hồng Mông ngay lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Chương 1689 - Ôm đùi.

Đạo tắc Hồng Mông trước mắt này mặc dù có thể cảm nhận được, nhưng lại vô cùng yếu ớt. Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng giới vực hình thành, trước mắt dường như sắp hình thành nên một trận môn hư không… Không đúng, hình như không phải là trận môn hư không, mà là một đầu đại đạo thực chất đang hình thành. Với trình độ hoàn thiện quy tắc ở đây, đầu đại đạo thực chất này trở thành thực chất chỉ là vấn đề thời gian. Có thể tưởng tượng được, khi thời gian trôi qua, đại đạo hình thành từ đầu đạo tắc Hồng Mông này sẽ hoàn toàn nối liền Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới lại một chỗ, đến lúc đó giữa hai giới sẽ tương thông qua một đầu đại đạo Hồng Mông, hay là hoàn toàn không phân khác biệt, đó là chuyện khó nói.

Lam Tiểu Bố bước vào vị trí đạo tắc Hồng Mông, có thể là vì đạo tắc Hồng Mông sắp dung hợp hai giới, vòng xoáy hư không cũng trở nên cực kỳ mơ hồ.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, vô cùng dứt khoát bố trí đại trận. Hắn không có ý định lập tức quay về Đại Hoang Thần Giới, nếu như không xử lý tốt mọi chuyện ở Trường Sinh Giới, trở về cũng không có chút ý nghĩa nào.

Thần trận cấp tám, cho dù là hư không thần trận, cũng không thể nào ngăn cản được những cường giả Thánh Nhân của Trường Sinh Giới. Cũng may Lam Tiểu Bố là ĐẠo Quân của Đại Hoang Thần Giới, có thể câu thông với đạo tắc Hồng Mông.

Lúc trước chính vì hắn câu thông với đạo tắc Hồng Mông, tạo nên Ẩn Nặc Thần Trận, để đạo tắc Hồng Mông tự động ẩn đi, cho nên mới khiến đông đảo cường giả không thể nào đi đến vị trí cụ thể của đạo tắc Hồng Mông.

Bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn chuẩn bị câu thông với đạo tắc Hồng Mông, sau đó phối hợp với thủ đoạn bố trí phòng ngự đại trận của mình.

Lúc mới bắt đầu, Lam Tiểu Bố cố gắng muốn đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra trần kỳ phòng ngự. ĐÁNg tiếc là mặc dù hắn có thể cảm nhận đạo tắc Hồng Mông tồn tại, nhưng đạo tắc Hồng Mông đã sắp hoàn toàn dung hợp vùng hai giới, cảm giác tồn tại này khá yếu ớt.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, lúc trước sở dĩ hắn có thể câu thông đạo tắc Hồng Mông, để đạo tắc Hồng Mông tự động diễn sinh ra Ẩn Nặc Thần Trận, khả năng thật sự giống như Đề Phật Thánh Nhân nói. Đạo tắc Hồng Mông có thể ở chỗ này diễn sinh đạo tắc, đồng thời cố gắng dung hợp Trường Sinh Giới vào Đại Hoang Thần Giới, thật sự có thể là do nguyên nhân từ hắn. Đạo tắc Hồng Mông xem trọng hắn, cho nên mới lựa chọn từ Đại Hoang Thần Giới bắt đầu dung hợp với giới vực chung quanh.

TRong mắt những tu sĩ ở Trường Sinh Giới, là quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới bắt đầu hoàn thiện, vận may Trường Sinh Giới tăng vọt, Trường Sinh Giới bắt đầu dung hợp với giới vực hư không vũ trụ. Trên thực tế, hoàn toàn không phải là Trường Sinh Giới, mà là Đại Hoang Thần Giới. Trường Sinh Giới chỉ là một phần của Đại

Hoang Thần Giới mà thôi.

Thử mấy lần đều không thành công, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Khí Vận ĐẠo Quân Ấn ra.

Khi thần niệm Lam Tiểu Bố thông qua Đạo Quân Ấn câu thông đến đạo tắc Hồng Mông, tất cả đều rõ ràng. Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng phát hiện, mình có thể dễ dàng dựa vào đạo tắc Hồng Mông để bố trí các loại đại trận.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố bố trí đương nhiên là Ẩn Nặc Thần Trận, bởi vì hắn thường xuyên không ở đây, ở Trường Sinh Giới cũng không được người khác tán đồng, Ẩn Nặc Thần TRận trước đó đã tiêu tán, lúc này mới gây ra chuyện các đại thành môn tìm ra được vị trí của đạo tắc Hồng Mông. Lần này sau khi hắn trở về, sau khi bố trí Ẩn Nặc Thần Trận, lập tức phải lấy được sự tán thành của Trường Sinh Giới.

Sau khi bố trí Ẩn Nặc Thần Trận xong, từng đạo Phòng Ngự Thần TRận, Khốn Sát Thần Trận, toàn bộ đều được Lam Tiểu Bố dựa vào đạo tắc Hồng Mông bố trí.

Vốn dĩ lực lượng từ đạo tắc Hồng Mông đã có chút yếu ớt dường như sắp tiêu tán, bây giờ vùng không gian của đạo tắc Hồng Mông đều hoàn toàn bị ẩn giấu đi. Có thể nói bây giờ trừ Lam Tiểu Bố ra, không có người nào có thể đi được đến vị trí của đạo tắc Hồng Mông.

Đề Phật Thánh Nhân là người đầu tiên cảm nhận được đạo tắc Hồng Mông tiêu tán, hắn ta quay đầu nhìn thấy vị trí của Lam Tiểu Bố, trong lòng âm thầm cảm thán. Lam Tiểu Bố là một Viễn Cổ Thánh Nhân, có lẽ so với tưởng tượng của hắn ta, lai lịch của người này còn lớn hơn. Đã như vậy, hắn ta có nên thay đổi kế hoạch một chút, trực tiếp đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn là được.

Nếu như trước khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, Đề Phật Thánh Nhân tuyệt đối sẽ không có khả năng sinh ra suy nghĩ như vậy. Hắn ta là một Thánh Nhân được Thiên Đạo công nhận, một trong tám đại Thánh Nhân, cũng là người có chính quả cao nhất tại vị diện Vô Căn Thần Giới. Có thể nói trong vũ trụ mênh mông này, hắn là một vị tôn cường giả. Cho dù cùng là tám đại Thánh Nhân, cũng không có ai dám khoa tay múa chân với hắn ta, tất cả mọi người đều bình đẳng với nhau.

Thế nhưng trận đại chiến xảy ra trước Diệt Thế Lượng Kiếp, Đề Phật Thánh Nhân cảm nhận rất rõ chính mình nhỏ bé như thế nào. Người có thể thắng được hắn thật sự có rất nhiều, không nói đến đám người Băng Oanh, La Hư và Thanh Nguyên. Những người này có thể thắng hắn ta, nhưng cũng phải miễn cưỡng, ít nhất thì không có khả năng nghiền ép Đề Phật hắn.

Nhưng mấy cường giả như Mạc Vô Kỵ, Lạc, Lôi Hồng Cát, có ai không thể dễ dàng giết chết một trong tám đại Thánh Nhân bọn hắn chứ?

La Hư Thánh Nhân lúc trước không ai bì nổi kia, bây giờ đang ở nơi nào?

Sau khi tránh thoát Diệt Thế Lượng Kiếp, Đề Phật biết mình tuyệt đối không có khả năng trở thành CHúa Tể của một giới, cũng không có khả năng khống chế vũ trụ một phương, bởi vì thực lực của hắn ta không cho phép.

Đã như vậy, còn không bằng hắn ta trực tiếp đi theo người khác lăn lộn, có thể bảo vệ được một mạng trước khi đại kiếp to lớn kia đến một lần nữa.

Nhìn những Thánh Nhân trước đó, Thiên Ngấn, Hoán Đề, Thánh Cô, Thông Minh, có ai lăn lộn được tốt như Đề Phật hắn? Nguyên nhân là gì, không phải là do ôm đùi tốt sao?

Chương 1690 - Ôm đùi. (2)

Lam Tiểu Bố này chỉ mới có cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực lại cường hãn như vậy, tuyệt đối không thua mấy cường giả kinh khủng lúc trước. Một khi chờ Lam Tiểu Bố bước vào Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Nhân sau cửu chuyển, vậy thì sẽ đáng sợ đến mức nào?

Bây giờ đầu nhập vào chỗ Lam Tiểu Bố, so với chuyện sau khi tương lai Lam Tiểu Bố phát đạt rồi đầu nhập vào thì tốt hơn gấp trăm lần. Chỉ có đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì mới khiến người ta nhớ đến, hắn ta còn chưa thấy dệt hoa trên gấm khiến cho người ta nhớ đâu. Bỏ qua cơ hội lần này, lần sau sẽ không có cái bắp đùi nào lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, Đề Phật Thánh Nhân lại càng tăng nhanh tốc độ bố trí đại trận, không chỉ như vậy, hắn ta còn lấy ra một đống vật liệu bắt đầu luyện chế tường thành Thánh Đạo thành.

Một Thánh Nhân luyện chế tường thành, mỗi một cục gạch đều khắc họa đủ loại trận văn, có thể thấy được trình độ cường hãn của nó.

Lưu Tinh ở bên cạnh hỗ trợ cũng sửng sốt, Đề Phật đây có ý gì? Đây là thật tâm thật ý giúp đỡ Lam Tiểu Bố sao? Bọn hắn giúp đỡ bố trí thần trận đã là không tệ rồi, nào có giống như Đề Phật Thánh Nhân? Còn bỏ ra vật liệu của mình? KHông những tự mình bỏ ra vật liệu, còn không để tâm mà tiêu hao thần nguyên và thần niệm?

TRong lòng Lưu Tinh nghi ngờ, thế nhưng Bộc Hòa Thần Đế thì lại khác. Lúc trước hắn ta đang ra sức bố trí đại trận, nhưng sau khi thấy Đề Phật Thánh Nhân còn ra sức hơn hắn ta, thậm chí còn lấy vật liệu của chính mình ra tạo dựng tường thành Thánh Đạo, hắn ta không thể nào bình tĩnh lại nữa.

Đây là muốn cướp đoạt ấn tượng tốt của hắn ta trước mặt Lam Tiểu Bố à, hắn ta ngay cả lạc ấn thần hồn cũng đã hạ rồi, sao có thể để một Đề Phật Thánh Nhân hạ thấp như vậy? Hơn nữa, thực lực của hắn ta vốn đã kém hơn Đề Phật, bây giờ ngay cả trung thành cũng không so bằng, hắn ta có tư cách gì mà lăn lộn trước mặt Lam Tiểu Bố?

Tâm tư của Bộc Hòa cũng thay đổi theo, bắt đầu tăng nhanh tốc độ, cũng lấy vật liệu của mình ra bố trí tường thành, khắc họa thần trận.

Tích Niệm Mạt vốn là thật tâm thật ý trợ giúp Lam Tiểu Bố, mặc dù vật liệu của nàng không nhiều, nhưng nàng vẫn luôn cố gắng tạo dựng tường thành Thánh Đạo thành.

Chờ Lam Tiểu Bố dựa vào đạo tắc Hồng Mông bố trí xong đại trận, lúc này mới phát hiện ra, phạm vi ngàn dặm mà hắn đã vạch ra, Thánh Đạo thành đã xây dựng được một nửa.

Bộc Hòa Thần Đế và Tích Niệm Mạt toàn tâm toàn ý giúp đỡ hắn, thậm chí còn lấy vật liệu của mình ra xây dựng tường thành của Thánh Đạo thành, Lam Tiểu Bố có thể hiểu được. Nhưng tác phong làm việc của Đề Phật Thánh Nhân thì hắn không thể nào hiểu được, Trận Đạo của Đề Phật mạnh, cho nên tốc độ so với Bộc Hòa Thần Đế và Tích Niệm Mạt nhanh hơn rất nhiều, không chỉ như vậy, Đề Phật Thánh Nhân còn tự lấy vật liệu ra, tạo dựng tường thành của Thánh ĐẠo thành đều là hàng thật giá thật.

TRong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố không nghĩ ra vì sao Đề Phật lại thật tâm thật ý giúp đỡ như vậy, nhưng mà chuyện này đối với hắn mà nói là chuyện tốt, hắn cũng lấy ra một đống vật liệu bắt đầu bố trí Thánh Đạo thành.

Năm cường giả cùng nhau tạo dựng một cái thần thành, yếu nhất là

Tích Niệm Mạt có thực lực Chuẩn Thánh tầng hai, tốc độ tạo dựng tòa thánh thành này đương nhiên là rất nhanh.

Chỉ qua mười ba ngày, thánh thành trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đạo tắc Hồng Mông đã hoàn toàn xây dựng xong.

Sau khi Lam Tiểu Bố cắm từng đầu Thần Linh Mạch xuống, đại trận thánh thành khởi động, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Thánh ĐẠo thành lại.

Cho dù mấy người Đề Phật đã ở ngoài Thánh Đạo thành bố trí từng đạo thần trận, Lam Tiểu Bố vẫn tự mình bắt đầu bố trí thần trận một lần nữa. Ở bên ngoài Thánh Đạo thành không ngừng bố trí Khốn Sát Thần Trận cấp tám, Giảo Sát Thần Trận cấp tám, Phòng Ngự Thần Trận cấp tám, Hư KHông HUyễn Trận, Ẩn Linh Thần TRận, Tụ Linh Thần Trận…

Dựa theo ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn muốn bố trí từng đống thần trận, liên hợp lại thành một cái liên hoàn đại trận cực lớn.

Nhưng mà đám thần trận của hắn còn chưa bố trí xong, Phòng Ngự Thần Trận mà đám người Đề Phật bố trí ở bên ngoài vạn dặm đã bị người ta công kích.

Lam Tiểu Bố dừng bố trí thần trận, cười ha ha nói với Đề Phật, “Đề Phật đạo hữu, có chuyện làm, đi thôi.”

Đề Phật cũng cười ha ha một tiếng, sờ phật châu trên cổ, “Chuyện đánh nhau là chuyện bản thánh thích nhất, ta ngược lại muốn nhìn thử, cái nơi có tên Trường Sinh Giới này, rốt cuộc có bao nhiêu cường giả.”

Trên thực tế, Phòng Ngự Thần Trận mà bọn người Đề Phật bố trí chỉ bị công kích một lần, đã không bị công kích tiếp nữa.

Công kích Thần Trận chính là một nam tử có vóc người gầy nhỏ, đạo vận quanh người hắn ta lưu chuyển, rõ ràng là cường giả trong cường giả. Sở dĩ công kích một lần rồi dừng, là bởi vì hắn ta đã thăm dò ra, thứ này vậy mà lại là một Phòng Ngự Thần Trận cấp chín, trong đó có một đạo Khốn Sát Thần Trận cấp chín.

TRong khoảng thời gian ngắn đã có thể bố trí ra Phòng Ngự Thần Trận và Khốn Sát Thần Trận cấp chín, tu vi tuyệt đối không thấp hơn ĐÌnh QUắc hắn.

"ĐÌnh Quắc Thánh Nhân, có năm người đến, cầm đầu chính là Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giới. Lam Tiểu Bố kia cực kỳ phách lối, vừa đến đã ra tay giết chết một Chuẩn Thánh tầng năm của Cổ Khôn Thánh TRì. Không chỉ như vậy, hắn còn không hỏi nguyên do đã giết chết một Thần Vương của Khôn Trần Thánh Đình..." Một tu sĩ Chuẩn Thánh tầng một khom người thi lễ với nam tử gầy yếu này, nói hành vi bá đạo của Lam Tiểu Bố ra.

Tên nam tử tên là Đình Quắc này chính là Thánh Nhân của Ngân Không Thánh Môn, Ngân Không Thánh Môn và Lam Tiểu Bố có đại thù, lúc trước nếu như không phải hai đại thánh môn khắc chế, Lam Tiểu Bố đã gây ra đại chiến giữa Ngân Không Thánh Môn và Ma Diễm Thánh Môn rồi. Cho nên sau khi hắn ta nghe thấy Lam Tiểu Bố trở về, là người chạy đến đầu tiên. Bởi vì truyền tống trận đã bị hủy, hắn ta phải tốn hơn mười ngày.

Chương 1691 - Lại lập đạo ngôn.

Nghe thấy vậy, Đình Quắc Thánh Nhân khẽ nhíu mày, không để ý đến tin tức mà Chuẩn Thánh kia vừa nói. Tin tức hắn ta lấy được chính là, Lam Tiểu Bố dẫn theo bốn tu sĩ đến bên ngoài đạo tắc Hồng Mông, cường thế xua đuổi những tu sĩ thành môn khác ra ngoài.

Theo hiểu biết của hắn ta về Lam Tiểu Bố, bên cạnh Lam Tiểu Bố chắc hẳn có hai Ngụy Thánh, hai Chuẩn Thánh, còn có hai Hợp Thần cảnh, một trong số đó là phản đồ HUyên Tuệ của Thái Hàn Thánh Sơn. Bây giờ chỉ còn bốn người, có lẽ trong đám người Lam Tiểu Bố có người bị vẫn lạc.

Nhưng từ trình độ đại trận trước mắt này, tuyệt đối không phải người bên cạnh Lam Tiểu Bố có thể bố trí ra. Chính vì cảm nhận được đây là thần trận cấp chín. Đình Quắc Thánh Nhân mới dừng tiếp tục công kích, bởi vì cái thần trận cấp chín này, Lam Tiểu Bố cũng không thể bố trí được. Hai Ngụy Thánh như Thiển Kỳ và Bất Dịch, hắn ta cũng không sợ. Nếu như có người mạnh hơn đến, hắn ta cảm thấy mình vẫn nên chờ cường giả của những tông môn khác đến thì hơn.

Đình Quắc Thánh Nhân còn đang suy nghĩ, Phòng Ngự Thần Trận đã mở ra, ánh mắt Đình Quắc Thánh Nhân lập tức rơi trên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thì hắn ta biết, đây là Đạo Quân của Đại Hoang Đạo Đình. Nhưng mà ánh mắt của hắn ta nhanh chóng chuyển sang Đề Phật Thánh Nhân, hắn ta không nhìn ra được thực lực của Đề Phật, nhưng hắn ta mơ hồ cảm thấy Đề Phật là mối uy hiếp lớn nhất đối với hắn ta.

“Đạo hữu là nhất chuyển Thánh Nhân? Cái Phòng Ngự Thần Trận này là do đạo hữu bố trí ra?” Lúc Đình Quắc Thánh Nhân nói chuyện, ánh mắt lại co lại một chút. Khi hắn nói Đề Phật là nhất chuyển Thánh Nhân, lại càng khẳng định suy đoán của mình là chính xác, người trước mắt này nhất định là nhất chuyển Thánh Nhân.

Đề Phật cười ha ha, “Nói không sai, cái Phòng Ngự Thần Trận này quả thật là do ta bố trí. Nhưng mà ta không thích có người động đến thần trận của ta lắm, lá gan của ngươi rất lớn, ngay cả thần trận bản thánh bố trí mà cũng dám động đến. He he, còn nữa, bản thánh không phải là nhất chuyển Thánh Nhân…”

Nhìn thấy Đề Phật tiến lên một bước muốn ra tay, Lam Tiểu Bố lại nói, “Đề Phật đạo hữu, không nên ra tay vội, đối phó với sâu kiến này không cần đến đạo hữu.”

Bộc Hòa Thần Đế rất biết xem thời thế mà tiến lên một bước, xòe tay ra, một cái Trảm Thần Tiên đã xuất hiện trong lòng bàn tay, “Lá gan của tên tiểu tử này không nhỏ, ngay cả thần trận mà bản thánh và Đề Phật Thánh Nhân bố trí mà ngươi cũng dám động, hôm nay để bản thánh cho ngươi biết rốt cuộc ngươi có trọng lượng như thế nào.”

Lúc nói chuyện, Trảm Thần Tiên của Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng vung lên, kim quang bay đầy trời, chỉ chớp mắt đã bao lấy Đình Quắc Thánh Nhân.

Lĩnh vực cường hãn ép lĩnh vực của Đình Quắc Thánh Nhân phát ra tiếng kèn kẹt, sắc mặt Đình Quắc Thánh Nhân lập tức thay đổi. Hắn ta thấy Bộc Hòa Thần Đế chỉ là một Ngụy Thánh, nhưng lĩnh vực của một Ngụy Thánh này lại có thể nghiền ép lĩnh vực của hắn ta, cái này quá kinh người.

Mặc dù là Ngụy Thánh, Đình Quắc Thánh Nhân biết rất rõ thực lực của mình mạnh bao nhiêu. Thậm chí hắn ta có thể nói mình là một trong những Ngụy Thánh mạnh nhất dưới nhất chuyển Thánh Nhân, hơn nữa hắn ta nắm chắc qua một khoảng thời gian nữa, có thể thử chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Cũng chính vì vậy, hắn ta mới không sợ Thiển Kỳ Thánh Nhân và Bất Dịch Thánh Nhân bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Nhưng hôm nay Ngụy Thánh bên cạnh Lam Tiểu Bố không phải là Thiển Kỳ và Bất Dịch, mà lại là một Ngụy Thánh còn mạnh hơn

Thiển Kỳ. Mặc dù Lam Tiểu Bố là một Đạo Quân, nhưng ngay cả Đại Hoang Thần Giới cũng không thể quay về, vậy thì làm sao có thể tìm được nhiều cường giả đi theo như vậy?

Bộc Hòa Thần Đế đương nhiên biết đây chính là lúc để bản thân mình thể hiện, khí thế sát phạt từ Trảm Thần Tiên màu vàng của hắn ta vừa đánh ra đã điên cuồng tăng cường, trực tiếp nghiền ép Đình Quắc Thánh Nhân chỉ có thể tạm thời ngăn cản.

Có thể đứng trong hàng ngũ mười hai Thần Đế, không có một ai là đèn cạn dầu. Đừng nhìn thấy hắn ta ở trước mặt Lam Tiểu Bố không thể nào phát huy được toàn bộ thực lực của mình, nhưng nếu đổi Lam Tiểu Bố thành Đình Quắc Thánh Nhân, kết quả sẽ là hai việc khác nhau.

Lực lượng quy tắc của hai đại Ngụy Thánh đánh vào nhau, đạo vận tung hoàng, thần nguyên nổ tung khiến những người đứng cạnh đó nháo nhào tránh xa.

Lúc này đã có người lén lút rời đi, cũng bởi vì vừa rồi Đình Quắc Thánh Nhân đã nói Đề Phật là một nhất chuyển Thánh Nhân, còn loại Ngụy Thánh cường đại như Bộc Hòa, đến lúc đó cho dù cường giả đỉnh cấp của Trường Sinh Giới đến, cũng sẽ là một trận đại chiến kinh khủng.

Trong đại chiến Thánh Nhân, bị tác động đến trí mạng là chuyện rất bình thường. Cho nên bây giờ thừa dịp nhất chuyển Thánh Nhân của các đại thánh môn chưa đến, bọn hắn nên lui đi trước thì tốt hơn.

Cảm nhận được mặc dù Bộc Hòa Thần Đế có thể nghiền ép được Đình Quắc, nhưng muốn xử lý gia hỏa này hình như còn phải tốn một chút thời gian, thậm chí còn không thể xử lý xong Đình Quắc. Đình Quắc thật sự không phải là đối thủ của Bộc Hòa, nhưng người ta vẫn có cơ hội bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố không có kiên nhẫn mà chờ đợi, hắn cũng không phải là người coi trọng võ đức gì cả, không chút do dự đánh mấy đạo Thần Hồn Thứ ra.

Đình Quắc thật sự đang dự định bỏ chạy, hắn ta biết mình không phải là đối thủ của Bộc Hòa Thần Đế. Nhưng mà hắn ta còn chưa kịp thi triển độn thuật chạy trốn, mấy luồng khí thế tử vong đã đánh vào trong thức hải của mình.

Sắc mặt ĐÌnh Quắc đại biến, hắn ta sao không biết mình đã bị đánh lén? Lúc này cũng đã trễ rồi, hắn ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, nhưng một khắc sau, cảm giác xé rách thần hồn đáng sợ truyền đến, hắn ta thậm chí còn cảm thấy thức hải của mình bắt đầu sụp đổ.

Đúng là đòn công kích thần hồn đáng sợ!

Chương 1692 - Lại lập đạo ngôn. (2)

Bộc Hòa Thần Đế vốn đang khống chế Đình Quắc Thánh Nhân, lúc này sao có thể không nắm lấy cơ hội? Trảm Thần Tiên trong tay hóa thành một đạo kim mang xé rách không gian, đập thẳng vào mi tâm của Đình Quắc Thánh Nhân.

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung.

ÁNh mắt Đình Quắc Thánh Nhân lóe lên tia tuyệt vọng, ánh mắt nhanh chóng mất đi tiêu cự. Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố sải bước tiến lên, đứng trước mặt Đình Quắc Thánh Nhân, hai tay đánh ra vô số thủ quyết.

Pháp tắc KHông Gian bắt đầu dao động kịch liệt, Đình Quắc Thánh

Nhân sắp vẫn lạc tức giận nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta không cam tâm. Chính mình đã sắp bỏ mạng, vậy mà còn muốn xé mở thế giới của hắn ta?

Tuy giới tu đạo không nói ra lời, nhưng trong lòng mọi người đều thừa nhận một quy tắc ngầm, đó chính là giết chết đối phương thì được, nhưng mà mở thế giới của đối phương ra thì hơi quá đáng. Mà trên thực tế, có thể làm được chuyện này cũng chẳng có mấy ai, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng thế giới của mình là an toàn.

Nhưng hết lần này đến lần khắc, hắn ta lại gặp trúng Lam Tiểu Bố không nói đến võ đức, người ta chẳng những để thủ hạ giết hắn ta, mà còn đánh lén, rồi tự mình xé mở thế giới của hắn ta.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh ra thủ quyết pháp tắc Không Gian, Bộc Hòa Thần Đế vô cùng tự giác lui ra sau. Hắn ta biết rõ, Lam Tiểu Bố đây là nhạt quá bạt mao, muốn xé mở thế giới của đối phương.

(*) Nhạn quá bạt mao - Nhổ lông chim nhạn bay qua. Đây là nói về tính tình một người. Chim nhạn bay ngang mà còn tính chuyện nhổ lông thì phàm việc gì có lợi, họ quyết chẳng bỏ qua.

(*) Nhạn quá bạt mao - Nhổ lông chim nhạn bay qua. Đây là nói về tính tình một người. Chim nhạn bay ngang mà còn tính chuyện nhổ lông thì phàm việc gì có lợi, họ quyết chẳng bỏ qua.

Quả nhiên chưa đến nửa nén hương, một đại môn hư không đã được Lam Tiểu Bố xé mở, trong nháy mắt có vô số đồ vật bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới hoàn thiện, vận may tăng vọt, mỗi một người khi tu vi đạt đến một cấp độ nhất định đều sẽ kiếm lời đầy bồn đầy bát. Lam Tiểu Bố chỉ mới đến chân núi Bất Chu sơn đi dạo một vòng, đã thu được NGũ Tùng Châm, Đình Quắc Thánh Nhân lại là đệ nhất Thánh Nhân của Ngân Không Thánh Môn, vậy thứ ở trên người có thể ít sao?

Lưu Tinh đứng ở đằng xa nhìn thấy mà khóe miệng co rút, thủ đoạn xé rách thế giới người khác của Lam Tiểu Bố càng ngày càng nhuần nhuyễn rồi, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, hắn không cần nửa nén hương, thậm chí chỉ cần mấy giây thôi là đã có thể xé mở thế giới của một Ngụy Thánh rồi.

Hắn ta cảm thấy vừa rồi mình không nên để Bộc Hòa Thần Đế ra tay, phải chính mình chủ động ra tay mới đúng. Chỉ cần hắn ta xử lý Đình Quắc Thánh Nhân, thế giới của Đình Quắc Thánh Nhân tuyệt đối là của hắn ta. Dù sao thì hắn ta cũng đến để giúp đỡ, tin rằng Lam Tiểu Bố sẽ không có ý cướp đoạt loại chiến lợi phẩm này với hắn ta.

“Lam Đạo Quân, qua một lát nữa, có lẽ sẽ có nhất chuyển, thậm chí là nhị chuyển Thánh Nhân đến, ta cần thêm mấy cái trận kỳ nữa.” Đề Phật Thánh Nhân đi tới, nhỏ giọng nói.

Cái Phòng Ngự Thần Trận phía ngoài cùng này, hắn ta đều dùng vật liệu bình thường để làm. Bây giờ muốn nhận được sự tán thành của Lam Tiểu Bố, cho nên muốn hoàn thiện trận cơ và trận tâm một lần nữa.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần, ta muốn xem những Thánh Nhân này mạnh đến mức nào.”

Thật ra Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, bây giờ bổ sung trận kỳ cũng không kịp, nhiều nhất qua một hai canh giờ nữa sẽ có cường giả tới.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy Khí Vận Đạo Quân Ấn ra, bước lên trước, đứng trong hư không cao giọng nói, “Ta Lam Tiểu Bố lấy danh nghĩa Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình lập ra đạo ngôn:

Kể từ hôm nay, Đại Hoang Thần Giới thừa nhận Trường Sinh Giới là một phần của mình, đồng thời không còn đơn độc lấy tên Trường Sinh Giới nữa. Ta lấy KHi Vận Đạo Quân Ấn trấn áp vận may một giới này, tăng cường đạo tắc một giới.

Kể từ hôm nay, bất kỳ thánh môn nào dám gây ra đại chiến ở Đại Hoang Thần Giới, Đại Hoang Đạo Đình đều không cho phép, Đại Hoang Đạo Đình nhất định sẽ trấn áp.

Kể từ hôm nay, ta sẽ ở nơi này thành lập Đạo ĐÌnh thánh thành thứ hai Đại Hoang Thần Giới. Thánh thành này sẽ có tên là Trường Sinh Thánh Đạo thành, bất kỳ đạo hữu nào có cống hiến cho Đại Hoang Thần Giới, đều có thể đến Trường Sinh Thánh Đạo thành gia nhập Đại Hoang Đạo Đình.

Kể từ hôm nay, tất cả tông môn, Thần ĐÌnh lấy tên Trường Sinh đều bị hủy bỏ.

Kể từ hôm nay, tất cả Thánh Đình, thành môn tồn tại ở Đại Hoang Thần Giới, phải nhận được sự tán thành của Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới, nếu không đều không được Thiên Đạo bảo vệ…”

Lam Tiểu Bố đứng ở trong hư không phát ra đạo âm, tất cả tu sĩ đứng ngoài quan sát đều sợ ngây người. Cái này là điên rồi sao? Dám phát ra loại đạo ngôn như vậy?

Phải biết rằng một khi lập loại đạo ngôn này ra, đó chính là cục diện không chết không thôi. Hơn nữa một khi loại đạo ngôn này lập ra, không được Thiên Đạo tán thành, Lam Tiểu Bố sẽ mãi mãi không có nơi yên ổn mà sống.

Nhưng loại đạo ngôn này được Thiên Đạo tán thành thì sao? Lúc trước khi vận may của Trường Sinh Giới tăng vọt, các đại Thánh ĐÌnh thành lập, các đại đạo tràng xuất hiện, cũng được Thiên Đạo công nhận. Bây giờ với đạo ngôn này của Lam Tiểu Bố, nếu như Thiên Đạo quả thật tán thành một lần nữa, vậy thì những thứ tán thành lúc trước sẽ bị đổi mới, cái này rất nguy hiểm.

Đề Phật Thánh Nhân nghe vậy thì kích động vô cùng, hai tay không ngừng vân vê phật châu.

Lam Tiểu Bố pahts ra đạo ngôn này, cũng xem như là hắn ta giật dây. Nếu như đạo ngôn của Lam Tiểu Bố được Thiên Đạo tán đồng, vậy hắn ta sẽ quyết tâm đi theo Lam Tiểu Bố. Nếu như đạo ngôn này không được Thiên Đạo tán đồng, vậy hắn ta vẫn nên tìm kiếm con đường khác.

Nhưng mà hắn ta cũng sẽ không đắc tội với Lam Tiểu Bố, lần này vẫn phải giúp đỡ, còn về sau này có buộc chung mình và Lam Tiểu Bố cùng một chỗ không, vậy thì nói sau.

Chương 1693 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới.

TRong hư không truyền đến từng tiếng ầm vang, Đề Phật kích động vô cùng, đây là sắp có Thiên Đạo cộng minh, hắn ta không lựa chọn sai. Loại đạo ngôn này, nhất định phải có sấm sét đánh xuống giao hòa.

Ngay lúc này, đông đảo cường giả của thánh môn và Thần ĐÌnh đều có chút khó hiểu nhìn hư không mênh mông, quy tắc KHông Gian dao động vô cùng kịch liệt. Giống như sắp có đạo ngôn phù hợp với đạo tắc thiên địa sắp ban xuống, nhưng loại phù hợp này lại vô cùng kỳ quái, bởi vì bọn hắn không nghe được đạo ngôn nào sắp rơi xuống.

Sắp rơi xuống chính là không rơi xuống, cái đạo ngôn này nằm bên trong Thiên Đạo, chuyện này chưa từng gặp phải.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn xung quanh hắn vạn dặm, đạo vận ầm vang, lôi vận giao thoa. Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy đạo ngôn chỉ dao động theo quy tắc thiên địa, nhưng không trực tiếp rơi xuống. Cũng không thể nói là không rơi xuống, chỉ là đạo ngôn của hắn chỉ rơi xuống trong phạm vi vạn dặm quanh đây, mà ngoài vạn dặm, đạo ngôn của hắn không rơi xuống.

Nếu như đạo ngôn không rơi xuống ở bên ngoài vạn dặm, vậy có nghĩa là đạo ngôn của hắn không thể khiến cho Trường Sinh Giới tán thành, cũng không thể nào khiến tất cả mọi người đều biết.

Vào giờ phút này, một đạo ý niệm trong thiên địa lập tức được Lam Tiểu Bố cảm ứng được, hắn nhất định phải lập ra Lời thề Thiên Đạo. Chỉ cần hắn lập Lời thề Thiên Đạo, phát lời thề đại đạo vì sự tồn tại của Trường Sinh Giới, lấy đạo cơ đại đạo của mình làm căn cơ lời thề, lấy sinh thế luân hồi của mình làm căn nguyên lời thề. Trường Sinh Giới sẽ tán thành đạo ngôn của hắn, trở thành trợ lực của Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới hắn.

Cái này cũng quá hoang đường rồi? Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày.

Đề Phật là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề, đạo ngôn của Lam Tiểu Bố chỉ xuất hiện trong phạm vi vạn dặm, không thể nào dựa vào đạo tắc thiên địa của Trường Sinh Giới khuếch tán ra xa hơn.

Đề Phật chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là đã hiểu được có chuyện gì xảy ra, hắn ta lập tức lớn tiếng nói, “Lam Đạo Quân, nhanh chóng lập lời thề Thiên Đạo, chỉ có lập Lời thề Thiên Đạo, đạo ngôn của ngươi mới được Trường Sinh Giới tán thành, Trường Sinh Giới mới có thể hoàn toàn dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, sau đó ngươi là Đạo Quân.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút khó coi, hắn không nghe theo lời chỉ dẫn của Thiên Đạo và khuyến cáo của Đề Phật mà lập Lời thề Thiên Đạo, hơn nữa hắn cũng không lấy tất cả mọi đạo cơ và luân hồi của mình làm cơ sở cho Lời thề Thiên Đạo này.

Hắn sẽ cố gắng hết sức của mình để bảo vệ Trường Sinh Giới, chỉ khi nào Diệt Thế Lượng Kiếp đến, chẳng lẽ hắn phải cùng tồn vong với Trường Sinh Giới? Hoặc là Trường Sinh Giới bị sụp đổ, đại đạo của hắn cũng bị sụp đổ theo?

KHông chỉ như vậy, bây giờ các đại thánh môn, Thánh Đình đều đang diễn ra đại chiến, hắn có năng lực đi ngăn cản sao? Hắn không có khả năng ngăn cản, muốn bảo hắn lấy đạo cơ và đại đạo của mình ra đặt cược, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cái này chẳng những là muốn hắn lấy đạo cơ đại đạo ra đặt cược, mà còn muốn hắn lấy chuyện luân hồi đời đời kiếp kiếp của mình ra đánh cược.

Cái này vẫn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng hơn là chính Lam Tiểu Bố có một loại cảm giác, một khi hắn lập ra lời thề mà Thiên Đạo chỉ dẫn, vậy tu vi của hắn chỉ sợ sẽ vĩnh viễn bị trói cuộc trong quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới. Hắn biết rất rõ, trên cửu chuyển Thánh Nhân, còn có tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Bị trói buộc bởi quy tắc thiên địa của nơi này, chỉ sợ hắn vĩnh viễn cũng không thể nào chứng đạo trường sinh.

Lam Tiểu Bố hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, tu luyện Trường Sinh Quyết vì mục đích gì? Hắn là vì vĩnh sinh, dựa vào đâu mà phải cột chung vào một giới vực nho nhỏ?

Cho dù muốn khóa lại, cũng khóa với Đại Hoang Thần Giới. Hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, khi ở Đại Hoang Thần Giới tuyên bố, Đại Hoang Thần Giới cũng không ép hắn lập Lời thề Thiên Đạo, một Trường Sinh Giới nho nhỏ thì tính là gì chứ?

Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, rõ ràng là vì Thiên Đạo ở Trường Sinh Giới không ưa hắn.

Thứ như Thiên Đạo này là một thứ tồn tại rất khó nói, có lẽ khi lần đầu tiên hắn đến Trường Sinh Giới, đã không nghĩ đến chuyện dùng Khí Vận Đạo Ấn che chở Trường Sinh Giới, cho nên bây giờ Trường Sinh Giới mới muốn hắn lấy đại đạo làm cơ sở lập Lời thề Thiên Đạo.

ĐAi đạo tuyệt đối không thể bị Thiên Đạo trói buộc, nếu không thì hậu hoạn vô tận.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Ta Lam Tiểu Bố lấy danh Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới tuyên cáo, từ hôm nay trở đi không còn liên quan gì đến Trường Sinh Giới, Trường Sinh Giới cũng không được Khí Vận Đạo Quân che chở vận may. Tất cả giới vực, núi non, sông ngòi, sa mạc đầm lầy, hoang nguyên hư không dung hợp đến Trường Sinh Giới, có thể thông qua đạo tắc Hồng Mông dung hợp đến Đại Hoang Thần Giới, vẫn được Khí Vận Đạo Ấn của Đại Hoang Thần Giới che chở…”

Ngươi giở trò với ta, vậy ta trực tiếp đá ngươi ra khỏi quy tắc này. Bây giờ nói chính xác thì giới vực Trường Sinh Giới vốn dĩ chỉ chiếm chưa đến một phần mười. Không chỉ như vậy, khi giới vực trong hư không dung hợp đến giới vực này càng ngày càng nhiều, Trường Sinh Giới lại chiếm tỉ lệ ngày càng nhỏ.

Hầu như Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, mấy trăm tia sấm sét đã đồng thời đánh xuống.

Chỉ là mấy trăm tia sét này đều đánh vào bên ngoài Phòng Ngự Thần Trận mà Đề Phật Thánh Nhân đã bố trí, sấm sét kinh khủng khiến Phòng Ngự Thần Trận bị đánh nát vụn.

Mà vị trí của Lam Tiểu Bố, lại bình yên vô sự.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, trong phạm vi vạn dặm mà hắn vạch ra, đã không còn quan hệ gì với Trường Sinh Giới, đây là giới vực mà đạo tắc Hồng Mông diễn sinh ra, xem như là vị trí của Đại Hoang Thần Giới, quy tắc Thiên Đạo của Trường Sinh Giới không thể nào ảnh hưởng đến được.

Cho nên Thiên Đạo Trường Sinh Giới tức giận với đạo ngôn của hắn, đang ra sức đánh xuống.

Chương 1694 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. (2)

Đề Phật Thánh Nhân im lặng không nói, bây giờ hắn ta đã hiểu được ý của Lam Tiểu Bố, Thiên Đạo của Trường Sinh Giới nhất định là muốn Lam Tiểu Bố phát ra lời thề đại đạo, nhưng Lam Tiểu Bố này không thích bị uy hiếp, không muốn lập ra lời thề đại đạo này. Chẳng những không phát lời thề đại đạo, mà còn hoàn toàn chọc giận quy tắc Thiên Đạo của Trường Sinh Giới.

Ngươi xem một chút Lam Tiểu Bố vừa nói cái gì? Đừng nói là Thiên Đạo, cho dù là người bình thường cũng sẽ bị chọc giận.

Sở dĩ Trường Sinh Giới có sự biến hóa như bây giờ, hoàn toàn là vì quy tắc thiên địa hoàn thiện, vận may tăng vọt. Chính bởi vì quy tắc thiên địa hoàn thiện, vận may tăng vọt, cho nên mới thu hút vô số giới vực trong hư không dung hợp đến.

Cũng chính vì vô số giới vực nổi danh trong hư không, vô số núi non sông ngòi, biển cả đầm lày, sa mạc dung hợp đến Trường Sinh Giới, Trường Sinh Giới mới có thể càng ngày càng hoàn thiện, càng ngày càng mênh mông.

Đạo ngôn của Lam Tiểu Bố chính là, nếu như Trường Sinh Giới ngươi đã không tán thành đạo ngôn của ta, vậy Khí Vận Đại Ấn của ta không che chở Trường Sinh Giới nữa, Đạo Quân ta cũng chẳng hiếm lạ gì Trường Sinh Giới ngươi. Ta không thèm Trường Sinh Giới ngươi nhưng không có nghĩa là không thèm những giới vực và sông núi biển cả dung hợp vào kia, sau khi Trường Sinh Giới ngươi bị hủy, những sông núi biển cả kia vẫn có thể tiếp tục dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới.

LOại đạo ngôn này đương nhiên đã chọc giận đến Thiên Đạo Trường Sinh Giới, cho nên mới có mấy trăm tia sét đánh xuống. Những tia sét này mặc dù có thể giết chết Lam Tiểu Bố, nhưng đáng tiếc vị trí của Lam Tiểu Bố không bị quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới khống chế, mà thuộc về Đại Hoang Thần Giới. Cho nên những tia sét này đánh xuống cũng chẳng thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Đại năng Viễn Cổ quả nhiên có sự kiêu ngạo của mình, Đề Phật Thánh Nhân âm thầm gật đầu cảm thán. Đổi thành hắn ta, hắn ta nhất định sẽ phát lời thề. Nhưng Lam Tiểu Bố người ta không phát lời thề, không chỉ như vậy, bởi vì Thiên Đạo Trường Sinh Giới không tán thành đạo ngôn của mình, nên dứt khoát từ chối tiếp tục che chở Trường Sinh Giới.

Đề Phật chẳng những không thất vọng, mà ngược lại càng thêm tán thành Lam Tiểu Bố. Chỉ có cường giả tuyệt thế, mới có thể làm ra được chuyện như thế này. Nếu như tất cả đều dựa theo suy nghĩ của hắn ta mà làm, vậy tối đa chỉ lấy được thánh vị trong một vị diện mà thôi.

Đạo ngôn thứ hai của Lam Tiểu Bố lại không phải không có chút âm hưởng nào, đạo ngôn thứ hai này mặc dù không thể trải rộng ra toàn bộ Trường Sinh Giới, nhưng ở những giới vực, sông ngòi, biển cả mới dung hợp với Trường Sinh Giới thì lại đang vang vọng.

Những nơi này mới dung hợp vào Trường Sinh Giới, quy tắc thiên địa còn chưa hoàn toàn dung hợp với Trường Sinh Giới.

Vô số tu sĩ nghe thấy được đạo ngôn của Lam Tiểu Bố.

Đạo ngôn này vừa ra, tất cả mọi người đều biết, tương lai nơi thật sự có quy tắc thiên địa hoàn thiện, nhất định chính là Đại Hoang Thần Giới.

Một vài cường giả chiếm cứ tân xuyên sơn, hải đảo, cảm nhận được rõ ràng quy tắc thiên địa giữa nơi mình đang đứng và Trường Sinh Giới trở nên khác biệt.

Không cần phải nói, cũng biết đây là tác dụng từ đạo ngôn của Đạo Quân Lam Tiểu Bố. Người ta là Đạo Quân một giới, không cần Trường Sinh Giới, nhưng còn có vô số giới vực từ bên ngoài đến dung hợp với Đại Hoang Thần Giới.

“Lam Tiểu Bố, uổng cho ngươi là Đạo Quân một giới, vậy mà lại phát ra một đạo ngôn hoang đường buồn cười như vậy.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lam Tiểu Bố nghe thấy tiếng nói này đã biết là Côn Vi Thánh Nhân của Thái Hàn Thánh Sơn đến.

“Côn Vi, Lam Tiểu Bố ta dù sao cũng là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, ngươi chỉ là một Thánh Nhân nho nhỏ không được Đại Hoang Thần Giới công nhận, cũng dám truy sát Đạo Quân ta. ha ha, là ngươi hoang đường hay ta hoang đường?” Lam Tiểu Bố cười ha ha, hoàn toàn không đặt Côn Vi vào mắt.

Hắn đã nhìn ra, Côn Vi đã là một nhị chuyển Thánh Nhân, đối phó với CôN Vi có Đề Phật là được rồi. Thực lực Đề Phật tuyệt đối không thấp hơn CôN Vi, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

“Thế nào, chẳng lẽ Côn Vi Thánh Nhân nói sai sao? Ngươi là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, vậy mà lại phát ra đạo ngôn không dùng Khí Vận Đạo Ấn trấn áp vận may Trường Sinh Giới, định mưu tính chuyện gì?” Lại một giọng nói khác truyền đến. Lần này người nói chuyện chính là nhất chuyển Thánh Nhân của Vạn Đạo Thánh Môn. Theo Lam Tiểu Bố suy đoán, tên gia hỏa này rất có thể chính là Thánh Nhân mạnh nhất của Vạn Đạo Thánh Môn, KHương Y Tiệm, cái nhất chuyển này chắc hẳn cũng mới tấn cấp không lâu.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy từng đạo phi thuyền nhanh chóng đến, hắn biết đây là quân của các đại thánh môn và Thánh Đình đến.

Đề Phật không hề để ý, chỉ là sau khi chữa trị Phòng Ngự Thần Trận rồi thì đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố. Hắn ta không hề lo lắng, vị trí của bọn hắn đang là địa bàn của Đại Hoang Thần Giới. Cho dù cách hộ trận ở bên ngoài không xa, nhưng ở địa bàn Đại Hoang Thần Giới, có đạo tắc Thiên Đạo của Đại Hoang Thần Giới ủng hộ, đối phương có đến nhiều người hơn nữa cũng không thể nào bắt được bọn hắn.

Còn về chuyện vì sao đối phương chỉ quát mắng mà không ra tay, rõ ràng là cũng biết rõ tình huống này.

Tại sao lại muốn quát lớn, bởi vì bọn hắn biết rất rõ đạo ngôn của Lam Tiểu Bố có tổn hại lớn đến bọn đến mức nào. Đạo ngôn của Lam Tiểu Bố chẳng khác nào bỏ đi Trường Sinh Giới, nhưng Lam Tiểu Bố lại không bỏ qua những giới vực khác dung hợp đến Trường Sinh Giới. Nếu như vậy, việc quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới muốn hoàn thiện là chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vì Trường Sinh Giới không có Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình được công nhận, Đại Hoang Đạo Đình có Đạo Quân, Đạo Quân này còn lập ra loại đạo ngôn này, những giới vực khác dung hợp đến nhất định sẽ trực tiếp dung hợp đến Đại Hoang Thần Giới.

KHông chỉ như vậy, nếu Trường Sinh Giới tiếp tục đại chiến, vậy những giới vực, sông núi biển cả mà còn chưa hoàn toàn dung hợp với Trường Sinh Giới, cũng sẽ từ từ thoát ly Trường Sinh Giới, một lần nữa dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1695 - Cánh chim đã thành.

Côn Vi Thánh Nhân ra hiệu bằng ánh mắt cho hai tên nhất chuyển Thánh Nhân ở bên cạnh, hắn ta thì đột nhiên nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Những cái khác không cần phải để ý, chỉ cần bắt được Lam Tiểu Bố, tất cả đều có thể khống chế được. Mặc dù hắn ta đã nhận được tin tức Lam Tiểu Bố đã giết chết Ngụy Thánh Đình Quắc Thánh Nhân, nhưng mà hắn ta không để trong lòng. Đình Quắc Thánh Nhân không phải do Lam Tiểu Bố đánh bại, mà là do một Ngụy Thánh bên cạnh Lam Tiểu Bố đánh bại, sau đó bị Lam Tiểu Bố giết chết.

Hai nhất chuyển Thánh Nhân nhận được ánh mắt của Côn Vi Thánh Nhân, cũng đồng thời nhào về phía những người còn lại bên cạnh Lam Tiểu Bố. Bọn hắn muốn ngăn cản những người bên cạnh giúp đỡ Lam Tiểu Bố, chỉ cần không có người nào ngăn cản Côn Vi Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố chính là vắt mì trong tay Côn Vi Thánh Nhân.

Đề Phật giận dữ, chỉ là hai nhất chuyển Thánh Nhân mà cũng dám ngăn cản hắn ta, hắn ta không chút do dự lấy trận kỳ ra, định kích phát hộ trận vừa mới chữa trị xong này, sau đó tự mình dạy dỗ hai tên nhất chuyển Thánh Nhân kia.

Nhưng Lam Tiểu Bố không đợi hắn ta lấy trận kỳ ra, đã nói một câu không cần, sau đó Trường Sinh Kích cuốn lên một mảnh đạo vận sát phạt đánh về phía Côn Vi Thánh Nhân.

Côn Vi muốn thử hắn, hắn cũng muốn thử xem Côn Vi rốt cuộc có cân lượng như thế nào.

“Đươc, Đạo Quân chính là Đạo Quân.” Đề Phật cười ha ha một tiếng, cảm thấy cảnh giới của mình quả nhiên không bằng Lam Đạo Quân, hắn ta dù sao cũng là một nhị chuyển Thánh Nhân, nhưng đầu tiên vẫn không nghĩ là xông lên ra tay trước, mà là nghĩ đến chuyện kích phát hộ trận.

“Oanh!” Đạo vận cuồng bạo nổ tung, từng đạo pháp tắc bắt đầu vỡ vụn. Côn Vi biến sắc, lĩnh vực của hắn ta chẳng những không thể buộc chặt lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, mà Lam Tiểu Bố còn có thể lấn vào trong lĩnh vực của hắn ta, trực tiếp ra tay với hắn ta.

Cho dù chính mình không dốc hết toàn lực, nhưng giờ phút này Côn Vi cũng biết, hắn ta đã mất đi thời cơ tốt nhất để giết chết Lam Tiểu Bố. Cơ hội tốt nhất để hắn ta giết chết Lam Tiểu Bố chính là khi Lam Tiểu Bố ở Đại Kính qua bích cốc, nhưng hắn ta đã bỏ lỡ.

Trước mắt Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn trưởng thành, từ hôm nay trở đi, chỉ sợ sẽ không bao giờ phải sợ Côn Vi hắn nữa.

Hắn ta trở thành một nhị chuyển Thánh Nhân, đã trải qua bao nhiêu gian nan, trong lòng vô cùng rõ ràng, mà Lam Tiểu Bố trong khoảng thời gian ngắn đã từ một Thần Vương nho nhỏ trưởng thành đến loại trình độ này, về sau hắn ta làm sao có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố được?

Mấu chốt là Lam Tiểu Bố còn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, người ta là Đạo Quân một giới, còn đứng ở chỗ vào đạo tắc Hồng Mông, hắn ta cũng không thể làm gì được.

Càng quan trọng hơn là, vừa rồi hắn ta đã quá xúc động, vừa rồi đối chiến với Lam Tiểu Bố, đã khiến người ta biết được thực lực chân chính của Lam Tiểu Bố, nhưng tu sĩ và thánh môn có chút kiêng kị với vị Đạo Quân Lam Tiểu Bố này, sợ là sẽ không muốn đối nghịch với vị Đạo Quân có tiềm lực này nữa.

Nếu như Đạo Quân Lam Tiểu Bố này bị Côn Vi hắn giết, vậy thì thôi đi. Nhưng bây giờ rõ ràng là hắn ta không thể giết được Lam Tiểu Bố, vậy Đạo Quân Lam Tiểu Bố này lập tức có giá trị.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố mạnh mẽ chống lại một đòn của Côn Vi, thậm chí còn không rơi vào thế hạ phong, một trong hai tên nhất chuyển Thánh Nhân nhào về phía Đề Phật lúc trước đã chậm lại.

Đề Phật lại không hề bỏ qua, mười tám viên phật châu đánh ra ngoài.

TRong hai tên nhất chuyển Thánh Nhân phóng đến chỗ Đề Phật Thánh Nhân, có một tên đến từ Thính Tinh Thần Tông, sau khi hắn ta nhìn thấy thực lực của Lam Tiểu Bố thì chậm tốc độ lại. Thính Tinh Thần Tông và Lam Tiểu Bố không có đại thù gì cả, chỉ cần không tiếp tục chọc giận Đạo Quân người ta, vậy thì có khả năng có thể hòa hoãn lại. Mà nhất chuyển Thánh Nhân Khương Y Tiệm của Vạn Đạo Thánh Môn thì hận Lam Tiểu Bố thấu xương, hắn ta đã vọt đến trước mặt Đề Phật.

Mười tám viên phật châu của Đề Phật Thánh Nhân tạo thành 18 tầng lĩnh vực Phật Đạo, trong nháy mắt đã bao lấy Khương Y Tiệm, lĩnh vực Thánh Nhân đáng sợ bao trùm đến, sắc mặt Khương Y Tiệm trở nên tái nhợt.

Chớ nhìn hắn ta đã tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân, là đệ nhất cường giả ở Vạn Đạo Thánh Môn. Nhưng trước mặt một nhị chuyển Thánh Nhân như Côn Vi, hắn ta chẳng là gì cả. Mà tên hòa thượng trước mặt này, thực lực hình như còn mạnh hơn Côn Vi.

Lam Tiểu Bố tìm ở đâu ra cường giả như vậy? COn cam tâm tình nguyện đi theo Lam Tiểu Bố? Loại cường giả như thế này tuyệt đối sẽ không phải không tên không tuổi, nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta lại không biết.

Oanh! Răng rắc!

Phật châu của Đề Phật Thánh Nhân đánh bay pháp bảo trường đao của Khương Y Tiệm, cùng lúc đó, lĩnh vực của hắn ta cũng xé mở lĩnh vực nhất chuyển Thánh Nhân của Khương Y Tiệm.

Thực lực của Đề Phật vốn dĩ đã mạnh hơn Khương Y Tiệm rất nhiều, bây giờ tu vi cũng nghiền ép Khương Y Tiệm, Khương Y Tiệm hoàn toàn không có bất cứ tiền vốn gì để đối kháng Đề Phật.

Cảm nhận được tên nhất chuyển Thánh Nhân của Tính Tinh Thần Tông không theo sau, điều đầu tiên Khương Y Tiệm nghĩ đến chính là nhanh chóng rút lui.

Nhưng hết lần này đến lần khác, vào lúc này, lại có một đạo công kích thần hồn đáng sợ đánh vào trong đầu của hắn ta. Khương Y Tiệm cảm thấy thức hải bị đánh lén, thế giới đạo vận hình thành từ mười tám viên phật châu của Đề Phật Thánh Nhân đã hoàn toàn khóa chặt Khương Y Tiệm, bây giờ ngay cả giãy dụa, Khương Y Tiệm cũng không làm được.

Sau khi Lam Tiểu Bố ngăn trở một đòn của Côn Vi, cũng không lập tức ra tay với Côn Vi, mà phóng một đạo Thần Hồn Thứ cho Khương Y Tiệm.

Loại cường giả như Khương Y Tiệm, chỉ cần đánh lén một lần là được, mấy đạo Thần Hồn Thứ chưa chắc có hiệu quả bằng một đạo

Thần Hồn Thứ. Đề Phật vốn đã nghiền ép Khương Y Tiệm, bây giờ hắn còn đánh lén Khương Y Tiệm một chút, nếu như Đề Phật còn không thể xử lý Khương Y Tiệm, vậy cũng không xứng là một trong tám đại Thánh Nhân.

Chương 1696 - Cánh chim đã thành. (2)

Côn Vi cũng hiểu ra thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, trong lúc nhất thời mình không thể giết được, sau đó không tiếp tục ra tay nữa. Loại thủ đoạn không có ý nghĩa này, Côn Vi hắn không muốn làm. Sự thật thì cho dù hắn ta có làm, cũng chỉ tăng thêm thanh thế cho Lam Tiểu Bố mà thôi.

Hắn ta thắng Lam Tiểu Bố thì không có chuyện gì để nói, đó là chuyện đương nhiên. Nhưng nếu như Lam Tiểu Bố thắng hắn ta, vậy Thái Hàn Thánh Sơn hắn ta xong đời rồi. Nếu như Lam Tiểu Bố và Côn Vi hắn đánh ngang tay, địa vị của Thái Hàn Thánh Sơn cũng sẽ bị hạ thấp. Không chỉ như vậy, còn giúp địa vị của Lam Tiểu Bố tiếp tục tăng cao.

Côn Vi không ngờ, hắn ta không tiếp tục ra tay, Lam Tiểu Bố vậy mà lại dám đánh lén Khương Y Tiệm.

Giờ phút này Côn Vi không kịp tìm Lam Tiểu Bố tính toán nợ nần, hắn ta không chút do dự nhào về phía Đề Phật Thánh Nhân. Tuyệt đối không thể để cho Đề Phật Thánh Nhân giết chết Khương Y Tiệm trước mặt hắn ta, hắn ta xem như đã nhìn ra, chẳng những Lam Tiểu Bố có thể đối phó với hắn ta, mà thực lực của hòa thượng đang đánh với Khương Y Tiệm kia, cũng không hề kém hắn ta. Nếu như hắn ta không giúp đỡ, sớm muộn gì Khương Y Tiệm cũng sẽ bị đối phương giết chết.

Đáng tiếc là hắn ta chỉ vừa mới động, Trường Sinh Kích của Lam

Tiểu Bố đã đánh đến, Trường Sinh Kích cũng chẳng phải là kích đào và kích mang lít nha lít nhít lúc trước nữa, mà đã vạch ra một đạo KÍch Đạo ẩn chứa đạo tắc Sát Phạt khóa chặt Côn Vi.

Côn Vi là một nhị chuyển Thánh Nhân, sao có thể không biết đây chỉ là thủ đoạn thuận tay mà đánh ra? Loại tiện tay đánh ra lại có thể ngưng luyện thành thần thông này, mới là đối thủ đáng sợ nhất.

Địa Ngục phiến cuốn lên không gian phòng ngự, đạo thế sát phạt của Lam Tiểu Bố đánh vào không gian phòng ngự này, mảnh vỡ pháp tắc nổ tung đầy trời.

Rầm rầm rầm! Không gian liên tục phát ra tiếng vang trầm trầm, trong hư không liên tục xuất hiện vết rạn, tựa như thực lực của hai người mà mạnh hơn chút nữa thì có thể xé mở hư không.

“Phốc!” Ở nơi xa có một đạo huyết quang nổ tung.

Sắc mặt Côn Vi khó coi, hắn ta không tiếp tục ra tay nữa. Hắn ta biết Khương Y Tiệm xong rồi, đạo huyết quang vừa rồi kia nhất định là do Khương Y Tiệm bị xé mát.

“Côn Vi đạo hữu cứu ta…” Giọng nói tuyệt vọng của Khương Y Tiệm truyền đến.

Côn Vi biết rõ hắn ta không cứu được Khương Y Tiệm, nhưng hắn ta nhất định phải đến đó, hơn nữa hắn ta biết Khương Y Tiệm có thể phát ra lời cầu cứu này là vì đối thủ cố ý thả. Chỉ cần Côn Vi vừa phóng đến chỗ Khương Y Tiệm, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố sẽ lần nữa hóa thành kích ảnh đập tới.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố khỏi phải nói là sảng khoái như thế nào, hợp tác với loại cường giả cáo già như Đề Phật đúng là nhẹ nhõm. Hắn khẳng định lời cầu cứu tuyệt vọng vừa rồi của Khương Y

Tiệm nhất định là do Đề Phật Thánh Nhân cố ý để hắn ta nói ra, nếu không với thực lực của Đề Phật Thánh Nhân, có Thần Hồn Thứ của hắn trợ giúp, Khương Y Tiệm tuyệt đối không có khả năng phát ra lời cầu cứu.

Khương Y Tiệm phát ra lời cầu cứu, Côn Vi mà không đi cứu thì uy vọng sẽ về không, sẽ không còn có ai tin tưởng hắn ta nữa. Đi qua không cứu được, cũng sẽ giảm đi uy vọng.

Oanh! Đạo tắc nổ tung, Côn Vi Thánh Nhân lại bị Lam Tiểu Bố ngăn trở.

Những tu sĩ đứng ở nơi xa quan sát đều không có ai tiến đến giúp đỡ Côn Vi, ở đây chẳng có ai là đồ ngốc, tất cả mọi người đều biết rõ cánh chim của Lam Tiểu Bố đã thành, lúc này giúp Côn Vi đối phó với Lam Tiểu Bố, trừ khi choáng váng. Nếu Côn Vi Thánh Nhân là Đạo Quân của Trường Sinh Giới, mọi người còn có thể cùng nhau tiến lên giúp đỡ.

Tình huống bây giờ là Côn Vi không phải là Đạo Quân, Đạo Quân là Lam Tiểu Bố. Ai biết tương lai Trường Sinh Giới sẽ như thế nào? Lam Tiểu Bố đã lập ra đạo ngôn, một khi Trường Sinh Giới xảy ra vấn đề gì, muốn đạt chân ở giới vực này, nhất định phải đến Đại Hoang Thần Giới. Tương lai ngươi có thể sẽ đi Đại Hoang Thần Giới, bây giờ lại đối nghịch với Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, không phải não tàn thì là gì?

“Ha ha…” Tiếng cười to của Đề Phật Thánh Nhân truyền đến, “Đạo Quân, thực lực của ta thấp, không thể nào mở thế giới của gia hỏa này ra được, hay là Đạo Quân đến đi.”

Lúc nói chuyện, Đề Phật Thánh Nhân đã xuất hiện đối diện Côn Vi Thánh Nhân, giúp Lam Tiểu Bố ngăn cản Côn Vi.

Lam Tiểu Bố không có chút do dự, xông về phía tàn hồn của Khương Y Tiệm. Cho dù Đề Phật nói là thật hay giả, hai mắt hắn đều sáng lên.

Vừa rồi hắn mở thế giới của một Ngụy Thánh, bên trong có một đống đồ tốt. Bây giờ Khương Y Tiệm chính là một nhất chuyển Thánh Nhân chân chính, đồ tốt trong thế giới mà ít mới là chuyện lạ.

Nhìn Đề Phật Thánh Nhân ngăn trước người mình, Côn Vi biết mình ở lại chỗ này cũng chẳng có chút ý nghĩa nào nữa, hắn ta muốn dạy dỗ Lam Tiểu Bố, khống chế Trường Sinh Giới, chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là thành lập Trường Sinh Đạo Đình, trở thành Đạo Quân Trường Sinh Giới.

Chẳng những hắn ta biết những thánh môn và Thánh Đình khác cũng biết, chỉ có trở thành Đạo Quân của Trường Sinh Giới, mới có thể chống lại Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể tập trung lực lượng của tất cả thánh môn, Thánh ĐÌnh của Trường Sinh Giới.

Đạo ngôn trước đó của Lam Tiểu Bố như một hòn đá ném xuống Trường Sinh Giới, khơi dậy sự phẫn nộ của Thiên Đạo Trường Sinh Giới. Cho nên từ giờ trở đi, trở thành Đạo Quân Trường Sinh Giới, so với trước đó sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. ĐƯơng nhiên, điều tiên quyết là ngươi có thể xử lý đông đảo Thánh ĐÌnh và thành môn.

Không có bất cứ một Thánh ĐÌnh hoặc thánh môn nào cảm thấy mình có thể xử lý tất cả thánh môn còn lại ở Trường Sinh Giới, sau đó trở thành Đạo ĐÌnh đầu tiên ở Trường Sinh Giới. Muốn thành lập TRường Sinh Đạo ĐÌnh ở Trường Sinh Giới, nhất định phải hợp tác với Thánh ĐÌnh cường đại.

Côn Vi Thánh Nhân vừa mới lấy pháp bảo phi hành ra đã nghĩ đến một chuyện, sau đó toàn thân kích động đến phát run, hắn ta hận không thể tát cho mình một cái bạt tai thật mạnh, bởi vì hắn ta thật sự quá ngu xuẩn.

Chương 1697 - Trường Sinh Đạo Đình lập.

Vừa rồi đạo ngôn mà Lam Tiểu Bố phát ra, đã quyết định quẳng Trường Sinh Giới đi. Nói cách khác, chuyện trước đó bọn hắn muốn thành lập Đạo ĐÌnh ở Trường Sinh Giới đã biến từ không thể thành có thể.

Hắn ta tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố tuyên bố quẳng Trường Sinh Giới, sau đó đã khiến Thiên Đạo Trường Sinh Giới giáng xuống lôi kiếp. Điều này nói rõ Thiên Đạo đối với Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới Lam Tiểu Bố đã bất mãn đến cực hạn, sẽ không còn tán thành Lam Tiểu Bố nữa, loại bất mãn Thiên Đạo này cũng trực tiếp khiến Trường Sinh Giới tách ra khỏi Đại Hoang Thần Giới. Có thể nói từ giờ trở đi, bất kỳ người nào cũng có thể thành lập Trường Sinh Đạo Đình ở Trường Sinh Giới.

Côn Vi hắn rõ ràng muốn lấy một cái danh nghĩa lớn, bây giờ đã có cơ hôi bày ra trước mắt, vậy mà hắn ta còn xoắn xuýt đi cướp đoạt Đạo Đình Ấn của Đại Hoang Thần Giới của Lam Tiểu Bố, còn quát Lam Tiểu Bố quẳng đi Trường Sinh Giới là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Trước đó hắn ta đã bị Lam Tiểu Bố cướp đi hai lần tiên cơ, lúc trước sở dĩ bị Lam Tiểu Bố đoạt mất vị trí Đạo Quân của Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới, còn có một nguyên nhân là vì Thái Hàn Thánh Sơn hắn ta không thành lập Đạo Đình quân.

Bây giờ thì khác, bây giờ Thái Hàn Thánh Sơn hắn đã thành lập Thái Hàn Thánh Đình, không chỉ như vậy, hoàn thành việc xây dựng Đạo ĐÌnh quân của Thái Hàn Thánh Đình, hắn ta chỉ cần tuyên bố đạo ngôn biến nó thành Đạo ĐÌnh Quân của Trường Sinh Đạo Đình là được.

Nghĩ đến đây, Côn Vi làm sao có thể tiếp tục di chuyển được nữa? Hắn ta đã tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố ban ra đạo ngôn quẳng đi Trường Sinh Giới, rất nhiều cường giả thánh môn khác còn chưa nhìn thấy, đây là cơ hội của hắn ta.

Nếu như để cho những cường giả thánh môn kia biết, người muốn cướp đoạt vị trí Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình thật sự rất nhiều. Mà những cường giả thánh môn này bây giờ chỉ sợ đã biết chuyện này, bởi vì sau khi những người ở đây tỉnh ngộ ra, nhất định sẽ phát tin tức về. Chuyện này không liên quan gì đến việc ai mạnh ai yếu, Trường Sinh Giới bây giờ chính là ai là người đầu tiên đứng ra tuyên bố đạo ngôn, người đó là Đạo Quân, giống như Lam Tiểu Bố lúc trước.

Côn Vi bỏ đi phi thuyền, hắn ta muốn xông ra ngoài phát ra đạo ngôn của mình, lại nhìn thấy Thương Bất Vưu của Trường Sinh Thánh Đạo đã bay vọt lên bầu tời. Nhìn đạo vận lưu chuyển quanh thân hắn, cùng dáng vẻ nghiêm túc, Côn Vi đã biết gia hỏa này muốn đi trước hắn ta một bước phát ra đạo ngôn thành lập Trường Sinh Đạo Đình.

Nhưng mà Côn Vi làm sao có thể để Thương Bất Vưu phát ra đạo ngôn, hắn ta không chút do dự sải bước lên trước mặt Thương Bất Vưu, không nói gì đấm ra một quyền.

“Côn Vi, ngươi dám…” Mặc dù Thương Bất Vưu đã bước ra khỏi CHuẩn Thánh, nhưng vẫn chưa đến cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ là một Ngụy Thánh mà thôi. So với nhị chuyển Thánh Nhân như Côn Vi còn kém xa vạn dặm.

Thương Bất Vưu đối mặt với một quyền này, hắn chỉ mới nói được bốn chữ, đã bị lĩnh vực cuồng bạo chặn lại, sau đó không thể thốt ra được một chữ nào.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, cả người Thương Bất Vưu đã bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống chỗ Lam Tiểu Bố.

“Người này đang làm gì thế? Đấu tranh nội bộ sao?” Tích Niệm Mạt khó hiểu nhìn Thương Bất Vưu bị đánh bay qua một bên hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Bọn gia hỏa này biết đạo ngôn của ta đã quẳng Trường Sinh Giới đi rồi, Thiên Đạo của Trường Sinh Giới cũng không còn muốn dung hợp vào trong Đại Hoang Thần Giới nữa. Lúc này thành lập Trường Sinh Đạo Đình là thời cơ thích hợp nhất, cũng chắc chắn 100% có thể được Thiên Đạo Trường Sinh Giới công nhận. Cho nên muốn cướp lấy cơ hội thành lập Trường Sinh Đạo Đình, trở thành Đạo Quân.”

Đề Phật gật đầu, “Quả thật là như vậy, nếu như có thể trở thành Đạo Quân Trường Sinh Giới, vậy sẽ lấy được đại nghĩa, tương lai làm việc cũng thuận tiện hơn rất nhiều. Nhưng mà có Lam Đạo Quân ở đây, hắn thật sự nghĩ hơi nhiều rồi.”

Hắn ta không cho rằng Lam Tiểu Bố khống chế Đại Hoang Đạo Đình, tương lai còn bị Trường Sinh Đạo Đình đánh chiến. Cho nên có thành lập Trường Sinh Đạo Đình hay không, tương lai đều sẽ bị Lam Tiểu Bố diệt đi.

Hai mắt Lưu Tinh sáng lên, hắn ta nghĩ nếu như mình tuyên bố trở thành Đạo Quân Trường Sinh Giới, vậy chẳng phải là…

Nhưng mà suy nghĩ này vừa mới nảy ra đã bị hắn ta bỏ qua, hắn ta không thể nào trở thành Đạo Quân của Trường Sinh Giới. Muốn trở thành Đạo Quân, quả thật chỉ cần trước tiên tuyên bố đạo ngôn là được. Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải có Đạo ĐÌnh quân của mình, có đạo tràng của mình. Chỉ có được những thứ này, ngươi mới có thể thành lập Đạo Đình, sau đó trở thành Đạo Quân

Lưu Tinh hắn chỉ vừa mới đến nơi này, không có cái gì cả, làm sao mà thành lập Đạo ĐÌnh, bản thân trở thành Đạo Quân Đạo Đình?

Côn Vi sao có thể nào lại không biết lúc này từng phút từng giây đều vô cùng quan trọng với hắn ta, hai tay hắn ta đánh ra đạo quyết, khi sắp phát ra đạo ngôn, Lam Tiểu Bố đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta.

Ánh mắt Côn Vi co rụt, hắn ta nghĩ đến mọi thứ, thậm chí biết ở nơi này không có người nào dám can thiệp đến chuyện hắn ta phát ra đạo ngôn, nhưng không nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố sẽ can thiệp đến hắn ta.

“Ngươi muốn thế nào?” Côn Vi hận không thể ăn tươi nuốt sống Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta không dám. Đừng nói là Lam Tiểu Bố không sợ hắn ta, bên cạnh còn có một Đề Phật Thánh Nhân có thực lực chỉ sợ còn mạnh hơn hắn ta.

“Ha ha, ngươi đuổi giết ta đến bây giờ, còn hỏi ta muốn làm gì?” Lam Tiểu Bố cười ha ha, lấy Trường Sinh Kích ra.

Côn Vi lòng nóng như lửa đốt, nhưng hắn ta biết không thể ra tay, nhất định không thể ra tay. Hắn ta có thể ra tay với người khác, nhưng người trước mặt này hắn ta đụng cũng không thể đụng, ít nhất thì bây giờ không thể đụng vào.

“Lam Đạo Quân, nếu như ngươi không dây dưa với ta, ta sẽ không đến làm phiền ngươi.” Côn Vi hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Chuyện tốt hiếm có à? Lam Tiểu Bố ta còn lo lắng đến chuyện ngươi tới gây chuyện với ta sao? Ngươi đừng có mà dát vàng lên mặt mình nữa. Nhớ kỹ, ta không tìm ngươi gây chuyện, ngươi nên đi cầu cha bái mẹ, ngươi còn nghĩ đến chuyện tìm phiền phức cho ta? Ha ha.”

Chương 1698 - Trường Sinh Đạo Đình lập. (2)

“Như thế nào ngươi mới không dây dưa với ta?” Côn Vi đè nén nỗi tức giận trong lòng mình. Nhưng hắn ta biết rõ Lam Tiểu Bố thật sự không nói mò, khí thế của Lam Tiểu Bố đã thành, hoàn toàn không sợ hắn ta, nếu không thì hắn ta đã không lựa chọn rời đi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Thứ nhất, ta cần địa bàn Đại Kính qua bích cốc và xung quanh đó trăm vạn dặm. Thứ hai, ta muốn lấy Trản Ái Thánh Đạo thành, thứ ba nếu có giới vực muốn gia nhập vào Đại Hoang Thần Giới, ngươi và tất cả những người có mối tương quan với ngươi không được quấy nhiễu, người vi phạm sẽ bị tiêu diệt đại đạo hoàn toàn mà chết.”

“Được, ta đồng ý.” Côn Vi không chút do dự đồng ý với yêu cầu của Lam Tiểu Bố, bây giờ chuyện quan trọng nhất là thành lập Trường Sinh Đạo Đình, thời gian quá gấp rút.

Oanh! Giữa thiên địa truyền đến tiếng sấm ầm vang. TRong lòng Côn Vi giật thót, gia hỏa này lại dùng đạo ngôn mà đưa ra yêu cầu.

Sau đó hắn ta lập tức hừ lạnh, mặc kệ đạo ngôn này có thành hay không, với hắn ta mà nói chẳng có ảnh hưởng nào cả, chỉ cần hắn ta trở thành Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình là được.

Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát, sau khi Côn Vi Thánh Nhân đồng ý với yêu cầu của mình thì nhanh chóng rút đi. Hắn ta biết nếu thật sự không rút đi, Côn Vi thật sự sẽ không có cơ hội trở thành Đạo Quân

Trường Sinh Đạo Đình. Lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều Thánh Đình và thánh môn đều nghĩ đến chuyện trở thành Đạo Quân Đạo ĐÌnh của Trường Sinh Giới.

Thực lực Côn Vi rất mạnh, trở thành Đạo Quân Trường Sinh Giới đối với hắn cũng có chỗ tốt.

Lam Tiểu Bố lùi lại, Côn Vi đã cao giọng nói, “Côn Vi ta hôm nay tuyên cáo, Thái Hàn Thánh Đình không còn tồn tại nữa, ta ở Trường Sinh Giới thành lập Trường Sinh Đạo Đình, Trường Sinh Giới độc lập với tất cả giới vực bên ngoài, không chịu bất cứ đạo tắc giới vực nào can thiệp. Ta sẽ lấy Ly Thiên Tráo trấn áp vận may Trường Sinh Thánh Đình, lấy quân tu sĩ của Thái Hàn làm Trường Sinh Đạo ĐÌnh quân. Côn Vi ta sẽ trở thành Đạo Quân đời thứ nhất của Trường Sinh Đạo Đình, khống chế Tiên Thần, Đạo ĐÌnh Trường Sinh Giới, hỏi đến mọi chính quả của Trường Sinh Giới…”

KHi đạo ngôn của Côn Vi rơi xuống, toàn bộ Trường Sinh Giới truyền ra tiếng ầm vang, được Thiên Đạo tán thành, mỗi một nơi xa xôi hẻo lánh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Cùng lúc đó, tại bảy, tám thánh môn, Thánh Đình ở Trường Sinh Giới, một vài cường giả đang chuẩn bị tuyên cáo đạo ngôn đều sắc mặt tái xanh.

Lại chậm rồi, lần này không phải Lam Tiểu Bố đoạt vị trí Đạo Quân Trường Sinh Giới. Lam Tiểu Bố người ta cố ý bỏ qua Trường Sinh Giới, bọn hắn mới có tư cách cướp đoạt thành lập Trường Sinh Đạo Đình, nhưng lại bị Côn Vi Thái Hàn Thánh Sơn cướp mất.

Một nam tử râu dài của Nam Thiên Thánh Môn lạnh lùng nhìn chằm chằm một tên Chuẩn Thánh đang bố trí tế đàn nói, “Đây chính là kết quả ngươi muốn? Ai nói cho ngươi là muốn thành lập Trường Sinh

Đạo Đình phải xây dựng tế đàn trước?”

Cũng bởi vì có người đề nghị xây dựng tế đàn, sau đó mới tuyên cáo đạo ngôn, kết quả đã bị Thái Hàn Thánh Sơn người ta đoạt trước.

Tên Chuẩn Thánh này sắc mặt tái nhợt, không đợi hắn nói chuyện, một tên CHuẩn Thánh khác ở bên cạnh nói, “Thiên Đế, chuyện này thật ra cũng không thể nói là chuyện xấu. Thái Hàn Thánh Sơn đi trước thành lập Đạo Đình, vậy thì sẽ trở thành mục tiêu công kích. Rất nhanh thôi, đại chiến ở Trường Sinh Giới sẽ càng ngày càng kịch liệt, lúc này không có thánh môn nào chấp nhận Thái Hàn Thánh Sơn trở thành người khống chế Trường Sinh Đạo Đình. Hơn nữa, Côn Vi lúc nào cũng giành trước chúng ta, cho nên mới có thể chiếm được lần tiên cơ này. Nếu như lần này chúng ta đến bắt Lam Tiểu Bố đầu tiên, vậy thì chúng ta sẽ không lấy được tin tức muộn.”

Thiên Đế râu dài thở dài, “Chúng ta đến từ vũ trụ Đại Hoang, rất nhiều người đều có thói quen làm chuyện gì cũng phải có hình thức trước. Ngươi nghĩ xem, Trường Sinh Giới đã bị Lam Tiểu Bố quẳng đi, lúc này Thiên Đạo khát vọng nhất chính là có người đứng ra thành lập Trường Sinh Đạo Đình, nhưng hết lần này đến lần khác, chúng ta lại bỏ lỡ cơ hội này.”

Côn Vi thì thở phào một hơi, nhưng đạo ngôn của hắn ta vẫn chưa kết thúc, “Tất cả những thánh môn liên quan đến trường sinh ở Trường Sinh Giới phải thông qua sự cho phép của Trường Sinh Đạo Đình, nếu không thì sẽ bị xem là tông môn nghịch đạo, không được vận may của Trường Sinh Giới che chở….”

Lam Tiểu Bố vô cùng cạn lời, Côn Vi phát đạo ngôn xong, cũng không nhìn thấy Thiên Đạo Trường Sinh Giới yêu cầu Côn Vi lập lời thề đại đạo, nhưng hắn thì bắt buộc phải lập lời thề đại đạo.

Hầu như sau khi Côn Vi vừa dứt lời, Trường Sinh Thánh Đạo và tất cả tông môn có đạo ấn có liên quan đến hai chữ Trường Sinh, đều hóa thành hư vô.

“Côn Vi, sao ngươi dám…” Một tên Ngụy Thánh của Trường Sinh Thánh Đạo tức giận gầm lên, nhưng mà hắn vừa gầm xong thì đã nhận được tin. Thương Bất Vưu của Trường Sinh Thánh Đạo định cướp cơ hội thành lập Trường Sinh Đạo Đình đầu tiên, kết quả đã bị Côn Vi đánh trọng thương.

Người vừa gầm lên phẫn nộ chính là Ngụy Thánh Tang Lạc Bình của Trường Sinh Thánh Đạo, sau khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, mặc dù hắn không bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng cũng có tiến bộ. Có lẽ qua không lâu nữa, hắn cũng có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Bây giờ nghe nói Thương Bất Vưu bị Côn Vi đánh trọng thương, Tang Lạc Bình lại trở nên bình tĩnh. Trường Sinh Thánh Đạo khác với những tông môn khác, bọn hắn là tông môn từ năm gia tộc lớn. Vốn đã xảy ra mâu thuẫn nội bộ vô cùng nghiêm trọng, nếu như bây giờ đắc tội với Trường Sinh Đạo Đình, vậy thì cách ngày diệt vong không còn xa.

Nhưng mà xem như không đắc tội với Đạo Quân, chẳng lẽ còn cách lúc diệt vong còn xa sao? Trường Sinh Thánh Đạo ngay cả cái tên cũng không có, rõ ràng chính là dấu hiệu của xuống dốc không phanh.

Thánh Nhân Dị gia Dị Phong cũng bước đến, “Tang huynh, Trường Sinh Thánh Đạo ta nhất định phải sửa lại tên, nếu không có tên, chúng ta chỉ sợ sẽ sớm diệt vong.

“”Vậy hãy lấy tên là Ngũ Thánh Đạo Môn đi?” Tang Lạc Bình thở dài, hắn biết đổi tên là gì không quan trọng, bởi vì từ bây giờ trở đi Trường Sinh Thánh Đạo sẽ đi theo con đường sụp đổ.

Chương 1699 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến.

Côn Vi nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, sau đó vẫy tay với tất cả tu sĩ của Thái Hàn Thánh Đình một cái, chờ sau khi người của Thái Hàn Thánh Đình đã lên phi thuyền rồi, Côn Vi khống chế phi thuyền nhanh chóng rời đi.

Hắn ta nhất định phải nhanh chóng quay về Thái Hàn Thánh Sơn, sau đó tạo dựng lên Trường Sinh Đạo Đình. Không chỉ như vậy, hắn ta còn phải cố gắng hết sức lôi kéo tất cả những lực lượng có thể lôi kéo.

Khác với trước đó khi không có danh phận, bây giờ hắn ta chính là Đạo Quân của Trường Sinh Đạo Đình, có đại danh nghĩa. Một vài tông môn không thể nào tranh đoạt Trường Sinh Đạo Đình, nhất định sẽ dựa vào hắn ta.

Làm Đạo Quân Đạo ĐÌnh của Trường Sinh Giới, hắn ta có năng lực để những đạo tràng đã được Thiên Đạo tán đồng kia mất đi sự che chở của Thiên Đạo. Giống như Trường Sinh Thánh Đạo vậy, ngay cả tên của thánh môn cũng bị Côn Vi gỡ bỏ.

Hắn ta là một Đạo Quân, muốn một đạo tràng mất đi sự tán thành của Thiên Đạo, đó là chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên hắn ta cũng có thể gỡ bỏ tên của những đạo tràng hoặc thánh môn còn lại. Đối với những đạo tràng, thánh môn vừa và nhỏ kia, gia nhập Trường Sinh Đạo Đình là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mà những thánh môn và Thánh ĐÌnh lớn, hoặc là nói những người có cơ hội đoạt được vị trí Đạo Quân của Trường Sinh Đạo Đình, tất nhiên sẽ đại chiến với Trường Sinh Đạo Đình do Côn Vi hắn thành lập. Cho nên hắn ta mới muốn tăng nhanh tốc độ súc tích lực lượng.

Thấy Côn Vi rời đi, trước đó những tu sĩ tông môn muốn đối kháng với Lam Tiểu Bố đều nhanh chóng rời đi.

Côn Vi thành lập Trường Sinh Đạo Đình, đồng thời còn được Thiên Đạo Trường Sinh Giới tán thành, có thể tưởng tượng trong thời gian tới chính là lúc các đại Thánh ĐÌnh liên hợp lại, sau đó tranh đoạt Trường Sinh Đạo Đình với Côn Vi. Lúc này, bọn hắn đương nhiên phải nhanh chóng quay về tông môn.

“Lam Đạo Quân, bây giờ chúng ta làm gì đây?” Đề Phật chủ động hỏi.

Bây giờ Bộc Hỏa Thần Đế là tùy tùng đáng tin của Lam Tiểu Bố, đương nhiên là Lam Tiểu Bố bảo làm gì thì hắn ta làm cái đó, còn Tích Niệm Mạt là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, ở chỗ này giúp đỡ, đương nhiên sẽ không hỏi gì cả. Còn Lưu Tinh, hắn ta chính là một kẻ qua đường.

Mà Đề Phật thì muốn nhanh chóng củng cố địa vị của Lam Tiểu Bố ở Đại Hoang Thần Giới, cho nên hắn ta mới vô cùng quan tâm tiếp theo Lam Tiểu Bố sẽ làm gì.

Nghe Đề Phật Thánh Nhân nói vây, trong lòng Lưu Tinh vô cùng rõ ràng, chỉ sợ con hàng này thật sự có ý định đầu nhập vào Lam Tiểu Bố. Trong lòng hắn ta không khỏi khinh bỉ Đề Phật Thánh Nhân, trong lòng tự nhủ tốt xấu gì thì ngươi cũng là một trong tám đại Thánh NHân. Cho dù là hiện tại, ngươi cũng có thực lực là nhị chuyển Thánh Nhân. ngươi lại đi đầu quân cho một Lam Tiểu Bố nho nhỏ, đúng là mất mặt.

“Lập tức củng cố hộ trận phòng ngự trong ngoài ở nơi này một lần nữa, sau đó vạch ra một phần khu vực, tương lai nơi này nhất định sẽ trở thành một cái phường thị lộ thiên lâm thời. Thứ hai là tiếp tục hoàn thiện Trường Sinh Thánh Đạo thành, thành lập một quảng trường lớn ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành.” Lam Tiểu Bố dứt khoát nói.

Hắn khẳng định Trường Sinh Giới sắp nghênh đón hỗn chiến đáng sợ nhất, Thiên Đạo Trường Sinh Giới không hoàn thiện, nếu như Thiên Đạo hoàn thiện, tuyệt đối sẽ không bóp chặt lấy Đạo Quân như hắn. Cũng bởi vì Thiên Đạo không hoàn thiện, lúc này mới gây ra hỗn chiến nội bộ Trường Sinh Giới.

Loại đại hỗn chiến này, tất nhiên sẽ khiến tiến độ hoàn thiện quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới có một dấu chấm hỏi, thậm chí là đình trệ. Nếu như một phần giới vực thoát ly khỏi Trường Sinh Giới, dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới, vậy vận may của Trường Sinh Giới sẽ không còn tăng lên nữa. Vòng tuần hoàn ác tính như vậy, Trường Sinh Giới cuối cùng sẽ sụp đổ.

Một khi Trường Sinh Giới có dấu hiệu sụp đổ, vô số tu sĩ của Trường Sinh Giới sẽ không có đường để đi, chỉ cần không thể trốn vào hư không mênh mông, vậy nhất định sẽ nghĩ đến thông qua Trường Sinh Thánh Đạo thành tiến vào Đại Hoang Thần Giới.

Mà bậc cửa tiến vào Đại Hoang Thần Giới sẽ không thấp, đừng nói là tiến vào Đại Hoang Thần Giới, ngay cả bậc cửa tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành cũng sẽ không thấp. Cho nên hắn cho phép người đến mở phường thị lâm thời ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, tụ tập nhân khí.

“Ha ha, biện pháp của Đạo Quân tốt. Được, ta ở lại nơi này ủng hộ Đạo Quân.” Đề Phật Thánh Nhân cười ha ha một tiếng, không chút do dự nói.

Hắn ta không nói rõ ra rằng mình đầu nhập Lam Tiểu Bố, nhưng mà hành động của hắn ta đều đang toàn lực ủng hộ Lam Tiểu Bố, không khác gì chuyện đầu nhập vào Lam Tiểu Bố.

Bộc Hòa Thần Đế nhìn mà trong lòng cười lạnh, Đề Phật ngươi mặc dù trong lòng biết Lam Tiểu Bố là một cái đùi, nhưng là cách vuốt ve của ngươi không đúng. Lúc này, ngươi còn thận trọng vì mình là một trong tám đại Thánh Nhân, đúng là ha ha. Chờ Đại Hoang Thần Giới hoàn toàn gộp Trường Sinh Giới lại, ngươi cho rằng ngươi là một Thánh Nhân thì có thể lấy được chính quả cao hơn sao? Phải tuyên thệ đầu nhập Lam Đạo Quân trước, mới có thể lấy được sự tán đồng cao hơn.

Lam Tiểu Bố đương nhiên biết tâm tư của Đề Phật, hắn cũng rõ ràng, Đề Phật là muốn nhìn xem hắn có thể đối kháng được một kiếp này hay không. Loại cường giả Thánh Nhân như Đề Phật, tuyệt đối sẽ không tùy tiện ưng thuận lời thề. Nhưng mà lúc này có thể toàn lực ủng hộ hắn, cũng xem như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Bây giờ bên cạnh hắn không có cường giả. Đề Phật là một nhị chuyển Thánh Nhân duy nhất.

ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn cũng không đặc biệt để ý lắm. Thời điểm gian nan nhất của hắn đã qua, thậm chí còn đi qua rất dễ dàng. Nguyên nhân là hắn đủ hung ác, cũng đủ mạnh mẽ, bởi vì hắn trực tiếp quẳng Trường Sinh Giới ra ngoài, hành động này đối thành bất cứ người nào chỉ sợ cũng sẽ nghĩ lại làm sau, hết lần này đến lần khác, hắn đều không chút do dự làm.

Chương 1700 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến. (2)

“Đề Phật đạo hữu, ta dự định bế quan một khoảng thời gian, nơi này còn cần ngươi hao tốn tâm trí một chút.” Lam Tiểu Bố nói xong, lại nói sang mấy người còn lại, “Tích sư tỷ, Bộc Hòa đạo hữu, Lưu Tinh đạo hữu, nếu như các ngươi muốn bế quan, cũng có thể lựa chọn thành lập động phủ của mình ở Trường Sinh Thánh Đạo thành. Tương lai Trường Sinh Thánh Đạo thành nhất định sẽ kín người, tấc đất tấc vàng, bây giờ chọn lựa một tòa động phủ, trên con đường đại đạo vô cùng có lợi.”

Lam Tiểu Bố dự định đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân rồi, lại kéo Đề Phật Thánh Nhân đến Trản Ái Thánh Đạo thành, cái Thánh Đạo thành này tuyệt đối có vấn đề, hắn nhất định phải đi đến đó một chuyến.

“Lam Đạo Quân yên tâm đi bế quan, có ta ở nơi này, trong thời gian ngắn nơi này chắc chắn sẽ không có ai quấy rầy.” Đề Phật Thánh Nhân vô cùng dứt khoát nói.

Trong lòng hắn ta cũng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn ta mới chính thức thấy rõ, Lam Tiểu Bố đá văng Trường Sinh Giới là lựa chọn chính xác như thế nào. Đổi thành hắn ta, hắn ta chắc chắn sẽ không đá văng Trường Sinh Giới ra, mà lựa chọn phát lời thề đại đạo.

Không đá văng Trường Sinh Giới, vậy hắn ta chẳng những phải lập xuống lời thề đại đạo, trói buộc ở trong Trường Sinh Giới, còn muốn đối mặt với đông đảo thánh môn, Thánh ĐÌnh ở Trường Sinh Giới liên thủ vây công.

Bây giờ Lam Tiểu Bố quả quyết đá văng Trường Sinh Giới, không những không cần lập lời thề đại đạo, còn có thể tránh bị các đại thánh môn vây công. Ngững thứ này còn chưa thu hoạch lớn nhất, thu hoạch lớn nhất là Lam Tiểu Bố có thể trở thành ngư ông đắc lợi, chờ thánh môn và Thánh Đình ở Trường Sinh Giới xảy ra hỗn chiến. Viễn Cổ Thánh Nhân quả nhiên là Viễn Cổ Thánh Nhân mà, đi một bước nhìn mười bước, hoàn toàn không phải Đề Phật hắn có thể nghĩ đến.

Chỉ chờ đến lúc Lam Tiểu Bố bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, vậy hắn ta sẽ lập tức tuyên thệ đầu nhập vào Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cắm một đống Thần Linh Mạch cực phẩm bên dưới Trường Sinh Thánh Đạo thành, còn về Thần Linh Mạch thượng phẩm, cắm vào càng nhiều hơn. Không chỉ như vậy, dưới động phủ tu luyện của Đạo Quân hắn, còn cắm mấy đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch.

Hoàn cảnh tu luyện như thế này, đừng bảo là Tích Niệm Mạt sợ ngây người, ngay cả Lưu Tinh cũng âm thầm líu lưỡi. Lam Tiểu Bố này rốt cuộc đã lấy được bao nhiêu đồ tốt? Nhiều đồ tốt như vậy, khó trách Bộc Hòa cũng muốn đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn.

Trường Sinh Thánh Đạo lại ở gần đạo tắc Hồng Mông, quy tắc thiên địa rõ ràng vô cùng, cộng thêm vận may Đại Hoang Thần Giới tăng vọt cũng bắt nguồn từ nơi này. Có nhiều Thần Linh Nguyên như vậy, ở Trường Sinh Thánh Đạo thành xem như không tu luyện, tu vi cũng sẽ từ từ tăng lên.

Ngắn ngủi chưa đến một năm, Tích Niệm Mạt đã bước vào Chuẩn Thánh tầng ba. Lưu Tinh cũng đã đi đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong lòng hắn ta cũng vô cùng kích động, mặc dù hắn ta không định gia nhập Lam Tiểu Bố, nhưng mà có chỗ tốt thì hắn ta sẽ không bỏ qua.

Còn về Bộc Hòa Thần Đế, lại càng kích động không dám lãng phí một giây phút nào. hắn ta nhất định phải chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, hoàn toàn gỡ cái mũ Ngụy Thánh xuống.

Ở Trường Sinh Giới, một Ngụy Thánh cũng chẳng thể giúp được gì nhiều cho Lam Tiểu Bố, chỉ có nhất chuyển Thánh Nhân chân chính mới có thể giúp được Lam Tiểu Bố.

Cảnh giới của Đề Phật Thánh Nhân đã không chỉ dựa vào tu luyện mới có thể đi tới, cho nên hắn ta chỉ cảm ngộ đạo tắc Vũ Trụ còn sót lại từ đạo tắc Hồng Mông. Phần lớn tinh lực thì đặt trên chuyện hộ trận bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Xung quanh Lam Tiểu Bố từng đống Thần Nguyên Đan hóa thành Thần Nguyên Đan Khí bị đạo vận Trường Sinh Giới cuốn đi, ngồi ở trên Hỗn Độn Thần Linh Mạch, cộng thêm đạo tắc Hồng Mông trợ giúp, tu vi Lam Tiểu Bố lập tức nhanh chóng tăng cao. Thần nguyên nhanh chóng khuếch trương, thức hải cũng không ngừng mở rộng.

So với tu luyện ở Vô Căn Thần Giới, Lam Tiểu Bố cảm thấy tu luyện ở chỗ này càng tốt hơn. Quy tắc ở Vô Căn Thần Giới mặc dù đang hoàn thiện, dù sao cũng không bằng Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới. Nơi này chẳng những quy tắc rõ ràng, hắn lại càng là Đạo Quân của giới vực này, lý giải về quy tắc thiên địa lại càng hơn xa người khác.

Chỉ ngắn ngủi mười năm, Lam Tiểu Bố đã bước vào Chuẩn Thánh tầng năm.

Năm thứ 50, Lam Tiểu Bố bước vào Chuẩn Thánh tầng sáu, tốc độ này so với khi bế quan ở Vô Căn Thần Giới nhanh hơn gấp mấy lần.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố dự định nhất cổ tác khí trùng kích lên Chuẩn Thánh tầng bảy, sau đó kiểm tra tình hình đạo tắc Hồng Mông dung hợp Đại Hoang Thần Giới một chút, rồi lại tiếp tục trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân.

Ngay lúc này, hắn nhận được tin tức Đề Phật truyền đến, nói có người muốn tìm hắn, người này còn nói có chuyện rất quan trọng.

Lam Tiểu Bố dừng bế quan, hắn rời khỏi động phủ nhìn Trường Sinh Thánh Đạo thành rộng lớn vô biên, trong lòng mình vô cùng hài lòng.

Còn có nơi nào có thần linh khí có thể so sánh được với Trường Sinh Thánh Đạo thành? Nơi này tất cả đường đi đều có thần linh khí ngập tràn, ngươi ở chỗ này chạy một vòng đều cảm nhận được tâm thần thanh thản.

Đề Phật Thánh Nhân rõ ràng đã tốn một chút công phu, đường phố hai bên Trường Sinh Thánh Đạo thành vô cùng rộng rãi, toàn bộ là Thần Đạo thụ đỉnh cấp, một vài động phủ và cửa hàng tốt một chút, đều có Thần Nguyệt Trúc cấp bảy tô điểm.

Đối với thái độ làm việc của Đề Phật, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, lúc đầu muốn tìm người hợp tác với nhau một chút, không ngờ lại tìm được một hỗ trợ tri kỷ như vậy. Ngay cả Bộc Hòa Thần Đế cũng không thể làm được những thứ này. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, Bộc Hòa Thần Đế quyết tâm muốn đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân, cho nên bây giờ không có thời gian làm những chuyện này.

…

“Đạo Quân, người muốn tìm ngươi chính là hắn.” Đề Phật cười híp mắt đi tới, phía sau hắn là một tên nam tử gầy yếu râu hình chữ bát.

Lam Tiểu Bố không cần dùng thần niệm kiểm tra, đã biết đây là một Ngụy Thánh, tu vi còn yếu hơn Bộc Hòa Thần Đế rất nhiều.

Chương 1701 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, nam tử có râu hình chữ bát này đã khom người hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái “Cổ Đô kính chào Lam Đạo Quân.”

“Cổ Đô?” Lam Tiểu Bố nhìn nam tử gầy yếu râu hình chữ bát trước mắt, đạo vận của gia hỏa này yếu kém, rõ ràng đã bị thương cực nặng. Mặc dù quy tắc thiên địa ở Trường SInh giới hoàn thiện, vết thương của hắn ta đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không khôi phục. Tu vi hình như cũng thụt lùi tương đối nghiêm trọng, bây giờ nhiều nhất chỉ là một CHuẩn Thánh mà thôi.

Thấy Lam Tiểu Bố khó hiểu, Cổ Đô vội vàng nói, “Cổ Đô là thánh hào của ta, vốn dĩ ta cũng xem như là một Ngụy Thánh, chỉ là sau này đột nhiên nổi lên tham niệm, chẳng những muốn cướp lấy đạo tắc Hồng Mông, mà còn cướp đi vận may của Đại Hoang Thần Giới, va chạm với ĐẠo Quân. Bị Đạo Quân dạy dỗ một trận, sau này đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Ta vẫn muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa, đầu nhập dưới trướng Đạo Quân, chỉ là phúc phận mỏng manh, cho đến hôm nay mới có thể nhìn thấy mặt của ĐẠo Quân.

“Hóa ra là ngươi à.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, hắn nhớ ra gia hỏa này là ai rồi.

Lúc trước có người muốn thông qua đạo tắc Hồng Mông cướp đi vận may của Đại Hoang Thần Giới, kết quả bị hắn dùng Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt vận may, còn lấy vận may của hắn ta nhập vào trong Đại Hoang Thần Giới. Nếu không phải khi đó tu vi của hắn có hạn, vậy thì lúc đó đã giết chết gia hỏa này rồi.

Khó trách gia hỏa này lại có dáng vẻ yếu ớt sắp chết như vậy, hóa ra là do vận may bị cướp đoạt, đại đạo đã từng bị chém đứt, cho đến bây giờ còn chưa khôi phục lại.

KHông cảm nhận được sát ý từ Lam Tiểu Bố, Cổ Đô thở phào một hơi. Ngay lúc này, hắn ta nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, “Ta có một người bằng hữu tên là Tần Tự Hề, nàng đi đâu rồi?”

Cổ Đô Thánh Nhân vội vàng nói, “Ta quả thật có gặp Tần Tự Hề, ta không làm gì nàng cả, sau này nàng đã tự mình rời đi, trước khi đi còn dạy dỗ ta vài câu.”

Tần Tự Hề lúc trước đã nói với hắn ta, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không buông tha cho hắn ta, Cổ Đô hắn có làm sao cũng không thể chạy thoát được. Có thể thấy được lời lúc trước Tần Tự Hề nói là thật, không hề lừa hắn ta.

“Nếu hôm nay ngươi lựa chọn đến đây đầu nhập ta, vậy chắc hẳn là có lời gì muốn nói nhỉ?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Đối với chuyện Cổ Đô có đầu nhập hay không, hắn không thèm quan tâm. Một CHuẩn Thánh, cho dù có khôi phục lại thì cũng chỉ là một Ngụy Thánh mà thôi. Cả đời này, chỉ sợ Cổ Đô cũng không thể nào lên được nhất chuyển Thánh Nhân. Cộng thêm chuyện gia hỏa này từng muốn cướp đi vận may Đại Hoang Thần Giới, hắn để ý mới là chuyện lạ.

“Vâng, Đạo Quân. Gần đây các đại thánh môn ở Trường SInh giới đều đang điên cuồng đại chiến, đánh đến mức sông núi biến sắc, dòng sông cuốn ngược. Vận may thiên địa ở Trường SInh giới sớm đã dừng tăng trưởng, không chỉ như vậy, quy tắc thiên địa cũng bắt đầu tán loạn. Rất nhiều danh sơn đại xuyên, thậm chí có một vài giới vực từ bên ngoài hư không dung hợp đến cũng bắt đầu thoát ly Trường SInh giới. Chỉ là những giới vực và danh sơn đại xuyên muốn thoát ly này đều bị thánh môn cường đại khóa lại. TRong đó Trường Sinh Đạo Đình khóa lại nhiều nhất, ta nghi ngờ bọn hắn không muốn để những nơi này thoát ly khỏi Trường SInh giới dung hợp đến Đại

Hoang Thần Giới.” Cổ Đô kính cẩn nói.

Lam Tiểu Bố nghe nói đến đó lập tức sửng sốt, giận dữ nói, “Côn Vi, có gan nhỉ, lại không dám tuân theo lời thề.”

Hắn và Côn Vi đã nói rõ với nhau, không cho phép Côn Vi ngăn cản những giới vực thoát ly khỏi Trường SInh giới dung hợp đến Đại Hoang Thần Giới, cách làm của Côn Vi rõ ràng đã trái ngược lời bọn họ đã nói.

Lúc đầu hắn còn không có ý định nhúng tay vào đại chiến ở Trường SInh giới, nếu như Côn Vi đã không tuân thủ hứa hẹn trước, vậy thì đừng trách hắn không khách sáo. Hắn ra tay, đánh đến đầu tên ĐẠo Quân Côn Vi kia.

Trong lòng Lam Tiểu Bố còn đang giận dữ chuyện Côn Vi nói là không giữ chữ tín, Cổ Đô đã nói tiếp, “Đạo Quân, chỉ sợ ngươi đã hiểu lầm Côn Vi. Bây giờ Đạo Quân của Trường Sinh Đạo Đình không còn là Côn Vi nữa…”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Cổ Đô, “Ngươi nói ĐẠo Quân của Trường Sinh Đạo Đình không còn là Côn Vi nữa? Vậy là ai?”

Cổ Đô vội vàng nói, “Côn Vi và giáo chủ của Tiệt giáo xảy ra đại chiến, bị giáo chủ Tiệt giáo đánh trọng thương. Mặc dù hắn ta cũng liên thủ với những người còn lại đánh giáo chủ Tiệt giáo bị trọng thương, nhưng đạo cơ của hắn ta đã bị hao tổn. Sau này khi Côn Vi quay về Trường Sinh Đạo Đình, đã bị Thánh Nhấn cường đại nhất dưới tay hắn ta Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn mượn cơ hội hãm hại. Về sau Côn Vi đã không rõ tung tích, có người nói là vẫn lạc. Sau đó Phương Chi Phàn nắm trong tay Trường Sinh Đạo Đình, đồng thời đảm nhiệm chức vị ĐẠo Quân mới của Trường Sinh Đạo

Đình…”

“Phương Chi Phàn xử lý Côn Vi? Sau đó trở thành ĐẠo Quân mới của Trường Sinh Đạo Đình?” Lam Tiểu Bố khiếp sợ vô cùng. Cho đến nay, hắn cảm thấy Côn Vi mới là gia hỏa có thể ra mặt cho Trường SInh giới, nói cách khác là nhân vật chính của Trường SInh giới. Không ngờ nhân vật chính này vừa mới thành lập Trường Sinh Đạo Đình, vậy mà đã bị Phương Chi Phàn xử lý, chuyện này quá ngoài ý muốn rồi.

Giọng nói của Cổ Đô lại càng kính cẩn, “Đúng vậy, giáo chủ Tiệt giáo thật sự quá cường đại. Có quy tắc thiên địa Trường SInh giới ủng hộ, vậy mà có thể đánh Côn Vi trọng thương. Côn Vi bị trọng thương, lúc này Phương Chi Phàn mới có thể đắc thủ.”

Lam Tiểu Bố im lặng, nếu như giáo chủ Tiệt giáo thật sự là Thông Thiên Thánh NHân, vậy có thể đánh trọng thương nhị chuyển Thánh Nhân như Côn Vi, thật sự là quá cường đại. Côn Vi là ĐẠo Quân của Trường SInh giới, đương nhiên sẽ được quy tắc thiên địa của Trường SInh giới ủng hộ, như vậy còn có thể đánh Côn Vi trọng thương, thực lực mạnh đến mức nào chứ? Nếu có một ngày Thông Thiên Thánh Nhân muốn khống chế toàn bộ Đại Hoang Thần Giới, vậy hắn thì như thế nào?

“Không đúng, nếu Tiệt giáo đánh Côn Vi trọng thương, vì sao Đạo Quân của Trường Sinh Đạo Đình lại bị Phương Chi Phàn cướp đi?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Chương 1702 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn. (2)

Cổ Đô vội vàng nói, “Ở Trường SInh giới, Côn Vi Thánh Nhân cũng là người vô cùng cường đại, cho dù giáo chủ Tiệt giáo đánh Côn Vi trọng thương, chính hắn ta cũng bị thương không nhẹ. Sau đó ta nghe nói Tiệt giáo, Nhân giáo, còn có cả Tây Phương giáo và một vài thánh môn đỉnh cấp đến từ vũ trụ Đại Hoang đều rời khỏi Trường SInh giới.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố hỏi, đồng thời phát một đạo tin tức cho Triệu Công Minh, chỉ là Triệu Công Minh còn chưa trả lời tin tức mà thôi.

Cổ Đô giải thích, “Nghe nói là Đại Kính qua bích cốc, ở Đại Kính qua bích cốc xuất hiện một đường hầm hư không, nghe đồn đường hầm hư không này thông đến thế giới vũ trụ có tầng thứ cao hơn. Giáo chủ Tiệt giáo và các Thánh Nhân đỉnh cấp, sau khi cảm nhận được sư môn triệu hoán, sau đó từ Đại Kính qua bích cốc rời đi, Đương nhiên, cái này chỉ là nghe đồn, cụ thể thì ta cũng không biết là thật hay giả.”

“Ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có biết vị trí của Triệu Công Minh không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Triệu Công Minh chính là đệ tử quan trọng của Tiệt giáo, nếu như Thông Thiên Thánh Nhân dẫn Tiệt giáo rời đi, nhất định sẽ dẫn theo Triệu Công Minh.

Cổ Đô đáp, “Hôm nay ta tới đây chính là muốn nói cho Đạo Quân chuyện này, ta nghe nói Triệu Công Minh không đi cùng Tiệt giáo, hắn nói hắn và ngươi là bằng hữu. Còn nói chuyện mình nên giúp Tiệt giáo thì đều đã làm rồi, sau này hắn muốn cùng bằng hữu làm một vài chuyện mình muốn làm.”

Sau khi hắn ta thăm dò được Triệu Công Minh và Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giới là bằng hữu tốt, mới dám đến đây xin đầu nhập Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng cảm động, Triệu Công Minh thật sự bị Tiệt giáo liên lụy, nhưng Tiệt giáo lập giáo ở Trường SInh giới, hắn vẫn không chủ do dự quay về Tiệt giáo. Bây giờ Trường SInh giới bị phá nát, Tiệt giáo rời đi, hắn mới lựa chọn ở lại. Chính như hắn nói, chuyện mà hắn nên làm cho Tiệt giáo đều đã làm. Còn nói muốn làm một chút chuyện mình phải làm, nhất định là bởi vì Lam Tiểu Bố hắn.

“Triệu Công Minh ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cổ Đô đáp, “Nghe nói bị Trường Sinh Đạo Đình bắt đi, Trớ Chú Thánh Nhân sau khi trở thành ĐẠo Quân Trường Sinh Đạo Đình, Trường SInh giới tử thương vô số.”

“Con rùa kia dám dùng Đại Trớ Chú Thuật?” Lam Tiểu Bố không tin được mà hỏi. Chỉ có dùng Đại Trớ Chú Thuật, mới có thể gây ra tử thương vô số.

Ngươi tốt xấu gì cũng là ĐẠo Quân của Trường Sinh Đạo Đình, chẳng lẽ không biết khi dùng Đại Trớ Chú Thuật, sẽ gây ra nguy hại cho Trường Sinh Đạo Đình như thế nào sao?

Cổ Đô đáp, “Đúng vậy, người này chẳng những sử dụng Đại Trớ Chú Thuật trong phạm vi lớn, mà còn hoàn toàn không để ý đến vận may và quy tắc thiên địa ở Trường SInh giới, giết chóc khắp nơi gia tăng nghiệp lực của mình. Nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ người này sẽ nhanh chóng chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.”

Lam Tiểu Bố vốn đang định sau khi tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân, sẽ rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành, nhưng không nghĩ đến hắn chỉ mới bế quan chưa đến trăm năm, Trường SInh giới đã xảy ra biến hóa to lớn như vậy.

“KHông đúng, nếu như Trường SInh giới đại chiến đáng sợ như vậy, thậm chí còn có Đại Trớ Chú Thuật xuất hiện, sao không có người nào đến chỗ ta? Hoặc là nói sao chỉ có một mình ngươi tới đây?" Lam Tiểu Bố đã hiểu vấn đề trong lời nói của Cổ Dô.

Cổ Đô nhanh chóng giải thích, "Là bởi vì bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành ngàn dặm, đều bị Đại Trớ Chú Thuật nguyền rủa, không có người nào dám đi xuyên qua khu vực nguyền rủa này đến đây. Trên thực tế có rất nhiều người muốn đến Đại Hoang Thần Giới, đều bị Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn ngăn cản. Còn ta có thể đến đây, đó là bởi vi lúc trước khi ta đến đây tìm kiếm đạo tắc Hồng Mông, đã bố trí một cái truyền tống trận ẩn ở gần chỗ này. Không ngờ rằng ta còn có thể dùng được nó."

Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, thần niệm của hắn quét ra ngoài, quả nhiên, trong phạm vi thần niệm đều tràn ngập lực lượng Đại Trớ Chú Thuật.

"Hay cho tên Phương Chi Phàn ngươi, dám tính toán đến trên đầu Lam Tiểu Bố ta, ngươi muốn chết mà." Lam Tiểu Bố giận dữ.

"Đạo Quân, bây giờ chúng ta đánh đến đó sao?" Đề Phật Thánh Nhân nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, đã biết Lam Tiểu Bố nổi giận, hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ liều lĩnh xông lên.

Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn đáng sợ, cũng không phải vì đại đạo của hắn ta mạnh thế nào, mà là do Đại Trớ Chú Thuật của hắn ta thật sự quá đáng sợ.

"Đương nhiên rồi, tên vương bát đản này đã thi triển Đại Trớ Chú Thuật đến bên miệng chúng ta rồi, cơn giận này ta sao có thể nhịn xuống được? Hơn nữa, con rùa kia còn bắt Triệu ca, chuyện này tuyệt đối không thể nhịn." Lam Tiểu Bố nói xong, thần niệm quét đến chỗ Bộc Hòa Thần Đế, gia hỏa này còn đang cảm ngộ nhất chuyển

Thánh Nhân, có lẽ đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân chỉ là vấn đề thời gian. Đã như vậy, không cần gọi Bộc Hòa Thần Đế. Nhưng Lưu Tinh nhất định phải gọi đi cùng, gia hỏa này ăn ở tại địa bàn của hắn, đương nhiên phải bỏ ra chút sức lực.

Đề Phật do dự một chút rồi nói, “Đạo Quân chỉ sợ không hiểu rõ về Đại Trớ Chú Thuật lắm, loại đạo thuật này hoàn toàn đã vượt ra khỏi phạm trù đáng sợ, có thể gọi là thuật diệt tuyệt…”

Đề Phật còn đang tự hỏi phải nói như thế nào để Lam Tiểu Bố có thể chấp nhận, bởi vì Đại Trớ Chú Thuật đáng sợ đến mức bây giờ hắn ta cũng không thể giải quyết được. Không thể giải quyết Đại Trớ Chú Thuật, đi tìm Phương Chi Phàn chính là muốn chết.

Chương 1703 - Chương 1703: Ta cũng biết.

Thấy Đề Phật nói chuyện ấp a ấp úng, Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Đề Phật đạo hữu, ta biết ngươi muốn nói cái gì, nhưng mà không cần lo lắng. Đại Trớ Chú Thuật mà, cũng chẳng phải thứ gì quá ghê gớm, ta cũng biết.”

“Ngươi cũng biết?” Đề Phật khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Điều đó không có khả năng.”

Sở dĩ hắn ta nói không có khả năng, là bởi vì thứ Lam Tiểu Bố biết nhiều nhất chỉ là Tiểu Trớ Chú Thuật mà thôi. Muốn học được Đại Trớ Chú Thuật, nhất định phải có đạo quyển khai thiên địa Trớ Chú Thuật, nếu không thì phục chế lại đều là Tiểu Trớ Chú Thuật.

Cổ Đô lại kinh hãi không thôi, hắn ta tin rằng lời Lam Tiểu Bố nói chính là thật. Lam Tiểu Bố dùng Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt liên kết vận may giữa Cổ Đô hắn và Đại Hoang Thần Giới, không chỉ như vậy, còn cắt đứt vận may của Cổ Đô hắn. Nếu không thì sao Cổ Đô hắn có thể lưu lạc đến tình trạng hiện tại?

Lam Tiểu Bố biết Đại Thiết Cát Thuật, cho nên lại biết Đại Trớ Chú Thuật cũng chẳng phải là chuyện không thể nào. Người khác không thể nhưng Lam Tiểu Bố thì có thể.

“Không có gì là không thể cả.” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói một câu, sau đó vô cùng dứt khoát gọi Lưu Tinh đến.

Sau khi Lưu Tinh đến đây, vẫn không giúp đỡ được gì nhiều, lại hưởng thụ được tài nguyên tu luyện cao cấp nhất, như vậy sao được. Không phải là Lam Tiểu Bố hắn hẹp hòi, bởi vì gia hỏa Lưu Tinh này vốn có tâm tư xấu trong lòng, không phải người tốt lành gì. Cũng không thể để Lam Tiểu Bố hắn ra ngoài liều mạng, mà Lưu Tinh thì ở lại nơi này an an ổn ổn bế quan tăng tu vi được chứ?

Cấm chế bên ngoài động phủ bị Lam Tiểu Bố gõ liên tục, Lưu Tinh chỉ có thể xuất quan. Chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, hắn ta đã là Chuẩn Thánh viên mãn. Đối với loại cường giả trùng sinh như hắn mà nói, chỉ cần có tài nguyên tu luyện và thời gian, chuyện khôi phục tu vi không cần tốn quá nhiều sức lực..

“Chúc mừng tu vi của Lưu Tinh đạo hữu lại tiến thêm một bước.” Lam Tiểu Bố vừa chúc mừng Lưu Tinh, vừa suy nghĩ may mà gọi gia hỏa này ra đây, nếu như lại cho gia hỏa này thêm vài năm nữa, gia hỏa này chắc chắn sẽ chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Trong tình huống quy tắc thiên địa rõ ràng, nơi tu luyện có Thần Linh Nguyên nồng đậm, Lưu Tinh tuyệt đối sẽ không chỉ có cấp độ Ngụy Thánh, trăm phần trăm sẽ trực tiếp bước vào cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân.

Giống như Bộc Hòa Thần Đế bây giờ, nếu như ở lại Vô Căn Thần Giới, đợi thêm vạn năm nữa, có lẽ vẫn là một Ngụy Thánh. Nhưng ở nơi này, có lẽ chỉ cần một hai trăm năm, gia hỏa này sẽ có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

TRong lòng Lưu Tinh vô cùng bất mãn, nhưng mà hắn ta biết mình không thể nói gì cả, đây là địa bàn của Lam Tiểu Bố, hắn ta dám nói gì, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đá hắn ta đi.

“Chung vui chung vui, tu vi của Lam Đạo Quân tiến bộ thần tốc, ta không theo kịp.” Lưu Tinh cười ha ha một tiếng, không hề để lộ chút không vui nào, thậm chí còn mừng rỡ và vui vẻ.

“Lưu Tinh đạo hữu, có người ở ngoài ngạn vạn dặm địa bàn của chúng ta bố trí đạo vận TRớ Chú, không chỉ như vậy, còn bắt bằng hữu của ta đi. Vấn đề này làm sao có thể nhịn được, cho nên ta dự định bây giờ giết đến đó, cho hắn biết trên đời này vì sao bông hoa lại đỏ.” Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói.

TRong lòng Lưu Tinh mắng to, trong lòng tự nhủ chuyện này liên quan gì đến ông đây. Ngươi muốn giết đến đó, ta cũng đâu có ngăn ngươi lại, ngươi gọi ta ra ngoài làm gì?

Nhưng cái này chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, ngoài mặt thì tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ nói, “Đúng là không biết xấu hổ, vậy mà lại bố trí nguyền rủa ở chỗ này…”

Nói đến đây, Lưu Tinh dường như nhớ ra cái gì đó, ngạc nhiên hỏi, “Lam Đạo Quân, đạo vận TRớ CHú sao? Chẳng lẽ là Đại Trớ Chú Thuật? Là Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn làm sao?”

Nói đến Trớ Chú Thánh Nhân, điều đầu tiên rất nhiều cường giả nghĩ đến chính là Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn, rất hiếm người nghĩ đến tên giả Minh Thường Tiêu kia.

“Đúng, chính là gia hỏa Phương Chi Phàn này, bây giờ ta muốn đi tìm hắn ta tính sổ. Lưu Tinh đạo hữu, chúng ta cùng đi, ta cần sự giúp đỡ của ngươi.” Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cho Lưu Tinh có cái cớ từ chối.

KHi Lưu Tinh nghe nói như vậy, thần niệm đã sớm quét ra ngoài, hắn ta cảm nhận được vô cùng vô tận đạo vận Trớ Chú. Lập tức xoa xoa tay, thậm chí có chút kích động, “Được, ta và ngươi cùng đi. CHỉ một Trớ Chú Thánh Nhân nho nhỏ, cũng dám hãm hại Lam Đạo Quân. Nhưng mà ta có một yêu cầu nho nhỏ, mong Lam Đạo Quân đồng ý.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Lưu Tinh đạo hữu cứ việc nói, cho dù là tặng thế giới của Phương Chi Phàn cho ngươi, ta cũng đồng ý.”

Cái này hoàn toàn không cần Lưu Tinh nói ra, Lam Tiểu Bố đã biết Lưu Tinh yêu cầu thứ gì. Loại người như Lưu Tinh, rõ ràng là muốn Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn. TRong lòng Lam Tiểu Bố chỉ có thể ha ha một tiếng. Lưu Tinh à, ngươi thật sự đã suy nghĩ nhiều rồi.

“A…” Niềm vui bất ngờ to lớn đập vào mặt, thậm chí Lưu Tinh cảm thấy mình đã nghe nhầm. Lúc đầu hắn ta chỉ định nói với Lam Tiểu Bố, hắn ta muốn lấy Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn. Không ngờ Lam Tiểu Bố lại cho hắn ta một bất ngờ lớn như vậy, thế mà cho hắn ta tất cả mọi thứ trong thế giới của Phương Chi Phàn.

Nếu là thế giới của Phương Chi Phàn, vậy rõ ràng cũng sẽ có Đại Trớ Chú Thuật ở trong đó. Lam Tiểu Bố cho rằng hắn không thể mở được thế giớ

Chương 1704 - Ta cũng biết. (2)

i của Phương Chi Phàn ra sao? Vậy thì ngươi xem thường Lưu Tinh ta quá rồi.

“Đa tạ Lam Đạo Quân, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực để trợ giúp

Đạo Quân, dạy dỗ Phương Chi Phàn một chút, để hắn ta hiểu được, ĐẠo Quân Đại Hoang Thần Giới cũng không phải dễ tính toán như vậy.” Lưu Tinh vỗ ngực vang dội.

“Tiểu Bố, ta cũng đi theo giúp đỡ.” Tích Niệm Mạt chạy ra.

Lam Tiểu Bố lấy mấy lá trận kỳ đưa cho Tích Niệm Mạt, “Tích sư tỷ, ngươi giúp ta canh giữ ở chỗ này. Nếu như có người đến đây, có thể cho phép bọn hắn sinh sống ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, thậm chí cho phép bọn hắn thành lập cửa hàng tạm thời. Nhưng mà Trường Sinh Thánh Đạo thành, bây giờ bọn hắn vẫn chưa có tư cách vào trong. Tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành cần có tư cách gì, chờ ta quay lại rồi nói.”

“Được, vậy ta ở lại nơi này.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Tích Niệm Mạt biết, nhiệm vụ ở lại nơi này còn nặng nề hơn là rời đi.

…

Mấy người sau khi rời khỏi hộ trận, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được quy tắc thiên địa bắt đầu mơ hồ. Ở chỗ này mà ra tay với Phương Chi Phàn, thực lực của hắn sẽ yếu hơn một phần. Cái quy tắc thiên địa Trường SInh giới này đối với hắn quả nhiên không quá tốt đẹp.

KHi Lam Tiểu Bố còn đang suy tư sự khác biệt của quy tắc thiên địa, mấy người Đề Phật đã mở rộng lĩnh vực của bản thân. Ở đây khắp nơi đều là lực lượng nguyền rủa, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ bị đạo vận Trớ Chú thẩm thấu, lĩnh vực của bọn hắn sẽ ngăn chặn đạo vận Trớ Chú xâm nhập.

Lam Tiểu Bố dùng thần niệm cảm nhận một chút, quả thật là Đại Trớ Chú Thuật. Hắn cũng biết Đại Trớ Chú Thuật, nhưng mà Đại Trớ Chú

Thuật của hắn chắc hẳn còn chưa đến tầng thứ như Phương Chi Phàn. Mặc dù không đến tầng thứ như Phương Chi Phàn, nhưng hắn có một thứ mạnh hơn Phương Chi Phàn, chính là hắn có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật.

Lam Tiểu Bố bay lên, đứng trong hư không, hai tay không ngừng đánh ra đạo quyết, chỉ chưa đến nửa nén hương, vô cùng vô tận lực lượng Đại Trớ Chú Thuật đã bị Lam Tiểu Bố cuốn đến.

Lúc mới bắt đầu, bọn người Đề Phật chỉ có thể cảm nhận được lực lượng nguyền rủa mà thần niệm chạm đến đang yếu bớt, khi thời gian trôi qua, thậm chí bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng quanh người Lam Tiểu Bố xuất hiện vòng xoáy màu xám nhàn nhạt, vô cùng vô tận đạo vận màu xám kia bị Lam Tiểu Bố cuốn đến. Rất rõ ràng, đó chính là đạo vận Trớ Chú, cái đạo vận Trớ Chú này thế mà lại tạo thành vòng xoáy.

Cái này vẫn còn chưa khiến mọi người chấn động, đến cuối cùng, cái vòng xoáy màu xám này lại biến thành màu đen, sau đó thành màu đen như mực…

Những đạo vận từ hai tay Lam Tiểu Bố vẫn liên tục đánh ra, không ngừng càn quét đạo vận TRớ Chú xung quanh.

Không ngừng quét sạch đạo vận Trớ Chú mà Phương Chi Phàn bố trí ra, Lam Tiểu Bố lại cảm thấy cấp độ Đại Trớ Chú Thuật của mình đang không ngừng tăng lên. Hắn nhớ lúc trước khi hắn tu luyện ĐẠi Hủy Diệt Thuật, bởi vì có đạo vận Hủy Diệt Diệt Thế Lượng Kiếp, cho nên Đại Hủy Diệt Thuật tăng thêm một cấp độ lớn. Cái đạo vận Đại Trớ Chú Thuật này, rõ ràng cũng giúp cho Đại Trớ Chú Thuật của hắn tăng lên.

Biện pháp tốt, Lam Tiểu Bố biết rất rõ, tu luyện Đại Trớ Chú Thuật thật ra rất đáng sợ. Bất cứ đại thần thông nào cũng không phải chỉ khổ học là có thể hoàn toàn cảm ngộ được, nhất định phải có thực tiễn. Lam Tiểu Bố rõ ràng không có khả năng lại đi nguyền rủa một tinh cầu để tu luyện Đại Trớ Chú Thuật của mình. hắn khác với Phương Chi Phàn, đối với Phương Chi Phàn mà nói, tất cả đều không phải là tính mạng của hắn ta, đều là sâu kiến, cũng có thể tùy thời diệt đi. Lam Tiểu Bố lại không thể làm được, cho nên mặc dù hắn học Đại Trớ Chú Thuật, nhưng không nâng cao cấp độ môn thần thông này lên.

Bây giờ có đạo vận Đại Trớ Chú Thuật nồng đậm như vậy, cho hắn một cơ hội, giúp mức độ lý giải và khống chế Đại Trớ Chú Thuật càng sâu rộng và thuần thục hơn.

Đề Phật từ trong chấn động tỉnh táo lại, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố đã từng lấy được đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, nếu không thì cũng không biết được Đại Trớ Chú Thuật. Không hổ là cường giả Viễn Cổ mà, ngay cả loại đạo quyển thần thông khai thiên không truyền ra ngài này cũng có.

Trong mắt Lưu Tinh có chút tối tăm, rõ ràng hắn ta cũng đã nghĩ ra được trên người Lam Tiểu Bố có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật. Nếu như trên người Lam Tiểu Bố có đạo quyển, vậy cho dù hắn ta có mở thế giới của Trớ Chú Thánh Nhân ra, hắn ta có thể thu hoạch được gì chứ?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố thì lại càng lúc càng sáng, hắn phát hiện chính mình sau khi hấp thu đạo vận Trớ Chú, chẳng những có thể tăng thần thông Đại Trớ Chú Thuật của mình lên, mà thậm chí hắn còn có thể nhận ra được một chuyện. Đó là nếu như hắn đối phó với Phương Chi Phàn, không cần phải e ngại gì Phương Chi Phàn cả.

Không phải là vì hắn lý giải Đại Trớ Chú Thuật mạnh hơn Phương Chi Phàn, mà là bởi vì hắn có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật. Hắn chỉ cần khi Phương Chi Phàn thi triển ra Đại Trớ Chú Thuật, lấy đạo quyển ra, sau đó dựa vào thần thông Đại Thiết Cát, cướp đoạt đi phần lớn đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn.

Làm như vậy, cho dù Phương Chi Phàn không chết, cuối cùng cũng sẽ vì đạo vận Trớ Chú bị mình cướp đi, mà hoàn toàn mất đi môn thần thông Đại Trớ Chú Thuật này.

Trừ khi Phương Chi Phàn có được đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, sau đó học thần thông Đại Trớ Chú Thuật một lần nữa. Trên thực tế, hắn tuyệt đối không có khả năng để lạc mất đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật trong tay mình.

Quả nhiên đạo quyển thần thông khai thiên cũng là một pháp bảo.

Chỉ năm ngày, đạo vận Trớ Chú xung quanh Trường Sinh Thánh Đạo thành đã bị Lam Tiểu Bố quét sạch. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, có thể nhìn thấy khắp nơi đều là xương cốt của tu sĩ.

Tên vương bát đản Phương Chi Phàn này thật quá tàn nhẫn, đây quả thật là xem mạng người như cỏ rác. Không, ở trong mắt Phương Chi Phàn, mạng người còn không bằng cả cỏ rác. Đừng nói là mạng người, chỉ cần tốt cho đại đạo của hắn ta, có lẽ Trường SInh giới cũng sẽ bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Loại người này nhất định phải giết, hơn nữa phải nhanh chóng giết đi.

“Chúng ta đi thôi, đến Trường Sinh Đạo Đình.” Lam Tiểu Bố nhảy lên Luân Hồi Oa, giọng nói ẩn chứa đầy sát ý.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy cần phải nhanh chóng giết chết một người như bây giờ, thật sự là Phương Chi Phàn này quá buồn nôn, thậm chí không thể nói là người.

Chương 1705 - Đối đầu Phương Chi Phàn.

Sau khi Luân Hồi Oa xông ra khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố lại có càng nhiều thi cốt hơn. Toàn bộ mặt đất của Trường SInh giới so với khi vận may đại đạo không còn tăng lên lúc trước càng tồi tệ hơn, khe nứt sâu thẳm cứ một cái lại đến một cái, sông núi đổ vỡ, sông khô cạn nứt. Hơn nữa khác với trước đó, bởi vì vận may Trường SInh giới không còn tăng lên nữa, quy tắc cũng không còn hoàn thiện, bây giờ những thứ bị tàn phá ở Trường SInh giới cũng không thể nào chữa trị được.

Trừ đống thi cốt này ra, có rất nhiều nơi đều nồng đậm lực lượng đạo vận Trớ Chú.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm giận, tên vương bát đản Phương Chi Phàn này thật là độc ác, loại rác rưởi như vậy mà lại muốn làm ĐẠo Quân của Trường SInh giới? Hay là muốn hủy diệt Trường SInh giới? Một Đạo Quân thực sự muốn vì Trường SInh giới, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện buồn nôn như thế này.

Mấy ngày sau, Luân Hồi Oa dừng tại một vùng phế tích. Nơi này Lam Tiểu Bố biết, Chân Sắc phường thị. Phường thị này hắn đã từng đến mấy lần, trước đó mỗi lần đến đây, người ở đây đều không ít.

Nhưng bây giờ những nơi mà thần niệm quét đến, trừ đạo vận TRớ CHú ra, chỉ có xương khô đầy tử khí, có một ít thi cốt thậm chí còn chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Lam Tiểu Bố lại càng tăng nhanh tốc độ của Luân Hồi Oa, dọc theo con đường này, trừ một vài đạo tràng thánh môn đỉnh cấp đã dùng đại trận khóa lại, rất nhiều thánh thành, phường thị, đều gặp phải tai họa ngập đầu.

Từ dáng vẻ chết chóc của những thánh thành và phường thị này, Lam Tiểu Bố đã biết được, đây là do Phương Chi Phàn làm.

Phương Chi Phàn thi triển Đại Trớ Chú Thuật ở khắp nơi, cái này chẳng những có thể giúp hắn ta tiêu diệt đối thủ, còn có thể giúp Đại Trớ Chú Thuật của hắn ta nhanh chóng trưởng thành.

Thời điểm ban đầu, trên đường đi Lam Tiểu Bố liên tục hấp thu Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn. Một vài giới vực, sông núi bị Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn giam cầm và tàn phá, sau khi Lam Tiểu Bố phá vỡ cấm chế thì lập tức tách rời ra khỏi Trường SInh giới. Cho dù những giới vực, danh sơn đại xuyên này sau khi tách ra không dung nhập vào trong Đại Hoang Thần Giới, Lam Tiểu Bố cũng biết, Trường SInh giới đã không còn đủ lực hấp dẫn đối với những giới vực tàn phá này nữa.

Chờ sau khi xử lý Phương Chi Phàn xong, hắn sẽ đến Bất Chu sơn nhìn xem, tốt nhất là có thể chuyển Bất Chu sơn đến bên trong Đại Hoang Thần Giới.

“Lam Đạo Quân, ta có thể hỏi ngươi một chút Đại Trớ Chú Thuật của ngươi học ở đâu hay không?” Lưu Tinh nhìn gần nửa tháng, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, mặc kệ Đại Trớ Chú Thuật của hắn học được như thế nào, Lưu Tinh cũng đừng nghĩ đến nữa. Lưu Tinh và Phương Chi Phàn là một loại người, loại người này chỉ cần lấy được loại thần thông khai thiên như Đại Hủy Diệt Thuật hoặc là Đại Trớ Chú Thuật, tuyệt đối chính là tai nạn của một giới.

“Oanh!” Tiếng ầm ầm đạo vận nổ tung truyền đến, cắt ngang lời Lam

Tiểu Bố nói.

Tất cả thần niệm của mọi người đảo qua, lập tức đã cảm nhận được không gian dao động liên tục. Khí thế sát phạt đáng sợ mơ hồ xâm nhập đến, rất rõ ràng ở đằng xa có đại chiến. Bọn họ cách xa như vậy mà còn có thể cảm nhận được loại dao động sát phạt đáng sợ này, có thể thấy được đại chiến này khốc liệt đến mức nào.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa tăng nhanh tốc độ vọt đến, một nén nhang sau, Luân Hồi Oa ngừng lại. Đại chiến quân tu sĩ Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rất nhiều, lúc trước khi hắn ở Ngũ Vũ Tiên giới dẫn theo đại quân tu sĩ quét ngang toàn bộ Tiên giới, thành lập Tiên Đình Ngũ Vũ Tiên giới.

So với đại chiến quân tu sĩ Tiên Đình, loại đại chiến quân tu sĩ giữa t môn và Thánh Đình này, càng thể hiện cực kỳ rõ nét như thế nào là pháo hôi.

Vô số tu sĩ Thiên Thần cảnh và Thần Quân cảnh chỉ vừa mới xông lên, đã bị đạo vận đại đạo niết hóa, nếu không thì cũng bị đạo vận TRớ Chú niết hóa.

Nhưng vẫn có từng lớp từng lớp tu sĩ giới Thế Giới Thần kết thành quần đội xông về phía trước, sau đó vẫn lạc hóa thành xương khô. Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao trên đường đi lại có nhiều xương khô như vậy. Có thể thấy được những gì hắn thấy được chỉ là số ít , có càng nhiều xương khô hơn hắn không nhìn thấy

Loại hành vi không quan tâm đến sinh mệnh tu sĩ cấp thấp này, ở trong mắt những Thánh Nhân kia, rất có thể là một loại thủ đoạn để Thánh Nhân có thể trùng kích lên tầng thứ cao hơn. Bọn hắn cần các loại vận may, cần các loại nghiệp lực.

Từ đạo kỳ song phương trong trận đại chiến, Lam Tiểu Bố có thể thấy được, trong đó có một bên là Trường Sinh Đạo Đình, bên còn lại lực lượng chủ chiến chính là Thiên Ma Thánh Đình do Ma Diễn Thánh Môn thành lập. Trừ Thiên Ma Thánh ĐÌnh, còn có Uẩn Thần đạo…

Cái này quả thật là một loại châm chọc, ngoài mặt Trường Sinh Đạo Đình nhất định là vô cùng chính nghĩa, bọn hắn muốn thống nhất toàn bộ Trường SInh giới, để tu sĩ Trường SInh giới có một hoàn cảnh đại đạo an ổn. Nhưng trên thực tế thì Trường Sinh Đạo Đình lại đang thi triển Đại Trớ Chú Thuật, chém giết vô số tu sĩ Trường SInh giới, bây giờ vẫn còn đang tàn sát.

Mà Ma Diễn Thánh Môn thì tạo dựng ra lĩnh vực Thánh Nhân, ngăn cản Đại Trớ Chú Thuật, nghĩ cách cứu viện tu sĩ Trường SInh giới. Nhưng mà đạo vận của Thánh Nhân bọn hắn, cũng đang tàn sát tu sĩ Trường Sinh Đạo Đình.

Lam Tiểu Bố liếc mắt đã thấy Phương Chi Phàn, sắc mặt Phương Chi Phàn tái nhợt như tờ giấy, thân người cao như cây trúc, điều đáng sợ là đạo vận Trớ Chú quanh người hắn ta nồng đậm đến mức không thể tan ra được. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét lên người Phương Chi Phàn, cảm nhận được trăm dặm xung quanh Phương Chi Phàn chỉ sợ ngay cả cỏ non cũng không thể sống, hoàn toàn là vùng đất chết.

Chương 1706 - Đối đầu Phương Chi Phàn. (3)

Giờ phút này, hai tay Phương Chi Phàn không ngừng đánh ra đạo quyết nguyền rủa, người khác nhìn không thấy rõ, nhưng Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng đạo vận Trớ Chú không ngừng được tạo ra, sau đó khuếch tán ra ngoài, gặt đi tính mạng của từng tu sĩ chạm đến đạo vận Trớ Chú.

Nếu như không phải Ma Diễn Thánh Môn có một tên nhị chuyển Thánh Nhân, Uẩn Thần đạo cũng có một tên nhất chuyển Thánh Nhân liên thủ sử dụng lĩnh vực tăng cường ngăn cản loại đạo vận Trớ Chú này, chỉ sợ quân tu sĩ bên phía Thiên Ma Thánh Đình và Uẩn Thần đạo đã sớm sụp đổ. Cho dù là như vậy, vẫn không thể nào ngăn cản Phương Chi Phàn vô khổng bất nhập* đạo vận Trớ Chú.

(*Vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu))

(*Vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu))

Lam Tiểu Bố dùng thần niệm không chút kiêng kỵ xem xét mấy cường giả trong chiến trường, đã khiến Phương Chi Phàn chú ý đến.

Phương Chi Phàn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố, ánh mắt lập tức lóe lên tia sát ý đáng sợ.

“Chúng ta xuống đó xem một chút đi.” Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, bước xuống chiến trường.

Bên cạnh Lam Tiểu Bố, người có tu vi yếu nhất chính là Cổ Đô, đã từng là một Ngụy Thánh, bây giờ là một CHuẩn Thánh. Cộng thêm Lam Tiểu Bố đi đầu tiên, cho nên đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn mặc dù đáng sợ, nhưng lại không tổn thương được mấy người bọn hắn.

“Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình?” Ánh mắt tên nhất chuyển Thánh Nhân của Uẩn Thần đạo nhìn về phía Lam Tiểu Bố, kinh ngạc thốt lên một câu.

Sau khi hỏi xong câu này, sát ý quanh người tên nhất chuyển Thánh Nhân này lưu chuyển, rõ ràng là hắn ta muốn giết Lam Tiểu Bố từ lâu

rồi.

“Lam Đạo Quân, đây là nhất chuyển Thánh Nhân Khổng Tề của Uẩn Thần đạo. Cường giả kia của Thiên Ma Thánh Đình là nhị chuyển Thánh Nhân Phù Thuần, Ma Diễn Thánh Môn còn một nhất chuyển Thánh Nhân nữa tên là Kế Ha, hôm nay hắn ta không đến đây.” Cổ Đô vội vàng nói với Lam Tiểu Bố.

Cổ Đô biết rất rõ địa vị của mình như thế nào, hắn ta biết thực lực của mình đối với Lam Tiểu Bố không là gì cả, cũng không giúp được một tay. Nếu muốn được Lam Tiểu Bố tán thành, nhất định phải dựa vào ưu thế của mình, vận dụng sự hiểu biết của mình đối với toàn bộ Trường SInh giới để Lam Tiểu Bố coi trọng hắn ta.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn ta ở trong phường thị dưới chân Bất Chu sơn đã từng giết chết một nam một nữ của Uẩn Thần đạo.

Dù sao thì không thể nào trở thành bằng hữu với Uẩn Thần đạo rồi, Lam Tiểu Bố không để ý đến KHổng Tề, mà là nhìn về phía Phương Chi Phàn. Hôm nay hắn đến đây, chính là vì Phương Chi Phàn mà đến.

“Ha ha, ngươi giết đệ tử Uẩn Thần đạo ta, còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, có khí phách lắm.” Khổng Tề cười ha ha, cũng đi về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. Nếu như núp ở trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, bây giờ hắn ta không có tinh lực mà đi đối phó, nhưng mà Lam Tiểu Bố rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành, vậy thì đừng trách Khổng Tề hắn báo thù cho đệ tử môn hạ của mình. Trừ báo thù ra, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là trên người Lam Tiểu Bố rất có thể còn có đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm.

“Lão Đề, gia hỏa này giao cho ngươi, ta muốn đi dạy dỗ tên rác rưởi Phương Chi Phàn một chút.” Lam Tiểu Bố ném lại một câu, sau đó bay về phía Phương Chi Phàn.

Đề Phật Thánh Nhân và Lưu Tinh cộng lại, cho dù đánh không lại nhị chuyển Thánh Nhân Phù Thuần của Thiên Ma Thánh Đình và Khổng Tề của Uẩn Thần đạo, cũng sẽ không thua.

KHiến Lam Tiểu Bố cảm thấy kỳ quái là, rõ ràng Khổng Tề đang đi về phía hắn, nhưng mà sau khi Đề Phật Thánh Nhân bên cạnh hắn bước ra, tên Phù Thuần của Thiên Ma Thánh Đình kia lại không có hành động gì cả.

“Khổng Tề, muốn ra tay với ĐẠo Quân chúng ta, ngươi vẫn còn chưa có tư cách. Để Đề Phật ta đến chăm sóc ngươi đi, xem thử ngươi có tư cách ra tay với ĐẠo Quân của chúng ta không.” Đề Phật cười he he, xoay phật châu trong tay ngăn cản Khổng Tề đang đi tới.

Lam Tiểu Bố thấy Phù Thuần Thánh Nhân không động đậy, hắn bước mấy bước, lập tức đứng trước mặt Phương Chi Phàn.

Phương Chi Phàn khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng là mục tiêu của hắn ta. Hắn ta chuẩn bị sau khi nắm Trường SInh giới vào trong tay rồi thì sẽ đối phó với Lam Tiểu Bố, nhưng không ngờ bây giờ đã phải đối phó với Lam Tiểu Bố. Nguyên nhân chính là lúc trước Côn Vi Thánh Nhân ở trước mặt Lam Tiểu Bố cũng chẳng chiếm được chỗ tốt nào, điều này khiến hắn ta có chút kiêng kị Lam Tiểu Bố.

Hắn ta khiếp sợ không phải là do sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi giới vực Đại Hoang Thần Giới, còn dám chủ động chạy đến trước mặt hắn ta, mà là hắn kinh ngạc bởi vì những nơi Lam Tiểu Bố đi qua, lực lượng nguyền rủa đều tiêu tán hết. Không chỉ như vậy, đạo vận

Trớ Chú mà hắn ta bố trí ra, giờ phút này đang không ngừng tán loạn, lấy Lam Tiểu Bố làm trung tâm, xung quanh đó đang không ngừng tán loạn rồi biến mất.

Lam Tiểu Bố biết Đại Trớ Chú Thuật? CHuyện này sao có thể?

Trừ khi…

Hai mắt Phương Chi Phàn đột nhiên phát sáng, Lam Tiểu Bố biết Đại Trớ Chú Thuật, vậy chẳng phải nói rằng đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật trên người Minh Thường Tiêu bây giờ đang ở trên người Lam Tiểu Bố sao?

Nghĩ đến chuyện này, Phương Chi Phàn kích động đến đỏ mặt. Sắc mặt hắn ta vốn dĩ luôn trắng bệch như tờ giấy, bây giờ kích động, khiến nét mặt hắn ta có chút dữ tợn.

“Trên người ngươi có Đại Trớ Chú Thuật?” Phương Chi Phàn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, lực lượng nguyền rủa kinh khủng điên cuồng ập về phía Lam Tiểu Bố.

Hắn ta đang thử, trước loại lực lượng nguyền rủa kinh khủng này, nếu như Lam Tiểu Bố không có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, vậy thì tuyệt đối không thể nào chống cự được.

Chương 1707 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia

Sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút khó coi, tựa như khi đạo vận Trớ Chú từ Phương Chi Phàn ập đến càng lúc càng mạnh, hắn dường như sẽ không thể chống đỡ được.

Nhưng ở đằng xa, nhị chuyển Thánh Nhân Thuần Phù của Thiên Ma Thánh Đình và nhất chuyển Thánh Nhân Khổng Tề của Uẩn Thần đạo đều ngây người nhìn tình cảnh trước mắt, cho dù là bọn hắn cũng không thể đứng trước mặt Phương Chi Phàn, đối kháng với đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn. Lam Tiểu Bố vậy mà có thể đứng trước mặt Phương Chi Phàn, đối kháng với đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn, cái này thật sự quá đáng sợ.

Phải biết rằng Phương Chi Phàn chính là Trớ Chú Thánh Nhân danh xứng với thực, hắn ta thậm chí có thể khiến cho sinh linh cả một giới vũ trụ bị hủy diệt trong đạo vận Trớ Chú.

Lúc đầu Khổng Tề đang định ra tay, giờ phút này cũng không rảnh mà ra tay với Đề Phật nữa, mà chấn động nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không những có thể đối kháng với Phương Chi Phàn, mà vừa rồi những nơi Lam Tiểu Bố đi qua, tất cả đạo vận Trớ Chú đều tiêu tán. Cái này so với việc bọn hắn dùng lĩnh vực Thánh Nhân đối kháng với đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn còn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

“Bởi vì hắn cũng biết Đại Trớ Chú Thuật.” Không biết từ lúc nào, Phù Thuần đã đứng bên cạnh Khổng Tề, Lam Tiểu Bố xua tan đi đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn bố trí ra, giờ phút này hắn ta và Khổng Tề không cần phải đối kháng với đạo vận Trớ Chú cường hãn của Phương Chi Phàn nữa.

“Đại Trớ Chú Thuật?” Khổng Tề kinh ngạc nói, sau đó lập tức im lặng.

Lam Tiểu Bố chính là một kẻ hung ác, lúc trước giết chết đệ tử của Uẩn Thần đạo hắn chẳng có một chút do dự nào. Nếu như Lam Tiểu Bố còn biết Đại Trớ Chú Thuật, một khi đắc tội với gia hỏa này, Uẩn Thần đạo có khi nào chỉ còn lại một đống xương trắng hay không?

Phù Thuần cười ha ha, “Ngươi không cần phải lo lắng, hôm nay hắn rơi vào trong đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn, chỉ cần hắn không thoát ra được, vậy thì hắn chắc chắn phải chết.”

Rất rõ ràng, từ tình huống của Lam Tiểu Bố là có thể thấy được, muốn tránh khỏi sự trấn áp từ đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn, khả năng này hầu như không lớn.

Cả người Lam Tiểu Bố hầu như đã bị đạo vận Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn bao lấy, trước Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn, Lam Tiểu Bố không hề có chút năng lực phản kháng nào, tử khí quanh thân tràn ra ngoài, cũng chỉ là đang vùng vẫy giãy chết mà thôi. Chỉ cần Phương Chi Phàn tiếp tục nghiền ép, sớm muộn gì Lam Tiểu Bố cũng sẽ bị Phương Chi Phàn hoàn toàn trói chặt bắt đi.

Lam Tiểu Bố bị Phương Chi Phàn chặn lại, lúc này ngay cả Đề Phật Thánh Nhân cũng không tiến lên giúp đỡ. Có lẽ Đề Phật biết, lúc này xông lên chính là đi chịu chết. Phương Chi Phàn dường như muốn liều mạng xử lý Lam Tiểu Bố, trong lĩnh vực đạo vận Trớ Chú đáng sợ như vậy, ai dám đến gần Phương Chi Phàn, người đó phải chịu chết. Cho dù không chết, bị đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn xâm nhập, vậy cũng phải lột một lớp da.

Vận may Trường SInh giới không còn tăng nữa, quy tắc thiên địa không còn tiếp tục hoàn thiện, còn muốn chứng đạo nhất chuyển, vậy thì rất khó khăn. TRong tình huống khó có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân này, còn bị đạo vận Trớ Chú xâm nhập, trên cơ bản là con đường đại đạo đã bị gãy đứt.

TRúng thần thông nguyền rủa của Phương Chi Phàn, cho dù là nhất chuyển Thánh Nhân cũng không thể nào tùy tiện gỡ bỏ. Cho nên Lam Tiểu Bố không dẫn theo người đến hỗ trợ cũng là chuyện bình thường.

Nếu như nói bên Lam Tiểu Bố đang tràn ngập nguy hiểm, thì giờ phút này chiến trường lại tràn đầy máu tanh. Trước đó có đạo vận Trớ Chú, có nhiều tu sĩ xông lên, cũng đều bị đạo vận Trớ Chú niết hóa. Mặc dù người chết nhiều, nhưng không cảm nhận được loại máu tanh của đại chiến.

Bây giờ không có đạo vận Trớ Chú, đông đảo tu sĩ đều lấy pháp bảo của mình ra điên cuồng đánh về phía đối phương, đủ loại màu sắc thần thông phóng lên không trung, chỉ có bên thắng, mới có thể sống sót trong loại đại chiến này.

Ánh mắt Phương Chi Phàn đầy lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, đồng thời hắn ta cũng phân một chút tinh thần đặt lên người Đề Phật. TRong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố chẳng là gì cả, có thể trở thành ĐẠo Quân chỉ là do may mắn mà thôi. Cho dù có thể cản được Côn Vi, cũng là do có quy tắc thiên địa của Đại Hoang Thần Giới áp chế.

Đề Phật thì khác, nghe nói gia hỏa này là một cường giả Thánh Nhân cường đại không kém gì Côn Vi. Hắn ta lo lắng khi mình sắp khống chế được Lam Tiểu Bố, Đề Phật lại đột nhiên ra tay.

Khi hắn ta xác định Đề Phật sẽ không ra tay, hắn ta thở phào một hơi. Chuyện này cũng bình thường, trước đạo vận Trớ Chú của hắn ta, lúc trước không phải Côn Vi cũng bị hắn ta hãm hại hay sao? Đề Phật mà dám xông lên, hắn ta không giết được, nhưng mà đối phương cũng không cần tiếp tục chứng đạo Thánh Nhân cảnh mạnh hơn rồi.

Hắn ta ở Thái Hàn Thánh Sơn, vẫn luôn tìm cơ hội đá rơi Côn Vi, trên thực tế hắn ta đã thành công, nhưng ai biết Đề Phật có tâm tư giống hắn ta hay không chứ?

Sau khi xác định Đề Phật sẽ không ra tay, Phương Chi Phàn nhìn về phía Lam Tiểu Bố mắt đã tối đi, khóe miệng cong lên đầy khinh thường, “Chỉ một CHuẩn Thánh nho nhỏ, học xong Đại Trớ Chú Thuật, cũng dám phách lối ở trước mặt ta, đi chết đi…”

KHi nói đến chữ cuối cùng, cả người Phương Chi Phàn tựa như biến thành một đạo đạo tắc Trớ Chú. Thiên địa trở nên đáng sợ, thật giống như giữa thiên địa mỗi một phần tử đều thẩm thấu lực lượng nguyền rủa đáng sợ. Một loại cảm giác bi thương tuyệt vọng lan tràn…

Cho dù trước đó Lam Tiểu Bố đã xóa bỏ đạo vận Trớ Chú do Phương Chi Phàn bố trí ra, khi bản thân Phương Chi Phàn hóa thành đạo tắc Trớ Chú, trong không gian này, đông đảo tu sĩ trên chiến tường vẫn không thể nào ngăn cản được.

Quân tu sĩ đang chiến đấu không ngừng có người ngã xuống đất vẫn lạc, lúc này vẫn lạc không chỉ có tu sĩ của Thiên Ma Thánh Đình, mà ngay cả tu sĩ của Trường Sinh Đạo Đình cũng bắt đầu ngã xuống đất vẫn lạc.

Sau đó giống như dịch bệnh lan tràn, lúc đầu chỉ có mấy người, mười người, rồi sau đó là hàng ngàn, hàng vạn tu sĩ ngã xuống đất bỏ mình

Chương 1708 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia (2)

trong loại đạo vận Trớ Chú cực hạn này, sau đó bị đạo vận Trớ Chú niết hóa.

Phù Thuần Thánh Nhân và Khổng Tề Thánh Nhân đứng đằng xa quan sát đều lộ ar vẻ kinh hãi, đây mới là thần thông Đại Trớ Chú Thuật cường hãn nhất của Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn. TRước đó người ta chỉ giữ lại thực lực mà thôi.

Rất rõ ràng, mấy Thánh ĐÌnh bọn hắn còn không đáng để Phương Chi Phàn dốc toàn lực đối phó. ĐẠo Quân Đại Hoang Đạo Đình, đáng để Phương Chi Phàn toàn lực đối phó.

Tu sĩ đang ở trong trận đại chiến không còn chút ý nghĩ đại chiến nữa, cho dù là quân tu sĩ của Trường Sinh Đạo Đình hay là quân tu sĩ của Thiên Ma Thánh Đình và Uẩn Thần đạo, vào giờ phút này đều điên cuồng lùi lại. Chỉ có trong thời gian ngắn nhất chạy ra khỏi không gian nguyền rủa đáng sợ này, mới có thể sống sót.

Vẻ xám tro trong mắt Lam Tiểu Bố lại càng ngày càng nặng, thậm chí ngay cả đạo vận của hắn cũng bắt đầu tiêu tán. Đạo vận Trớ Chú bao bọc cả người hắn, mà đạo vận Trớ Chú này không phải là của chính hắn, mà là của Phương Chi Phàn.

Khi Phương Chi Phàn tự mình hóa thành đạo tắc Trớ Chú lao đến, Lam Tiểu Bố lại cười ha ha, tên vương bát đản này cuối cùng cũng không nhịn được. Đừng nói là hắn có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, cho dù hắn không có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, hắn còn có Đế Hưu Thụ và Khí Vận Chi Thụ, cũng sẽ không bị đạo vận Trớ Chú của Phương Chi Phàn trấn áp.

Nếu hắn không có những thứ này, hắn sẽ không dễ dàng đến trước mặt Phương Chi Phàn như vậy, chút nắm chắc này hắn vẫn phải có.

“Tiểu Phương à, chờ đạo tắc bản thân ngươi hóa thành đạo vận Trớ Chú đúng là không đơn giản, đáng tiếc ngươi có trâu bò đến đâu cũng phải uống nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia ngươi thôi…”

Khi nói đến ba chữ nước rửa chân, Lam Tiểu Bố đã lấy đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật ra, thi triển tước đoạt nguyền rủa. Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố vung tay đánh ra một đạo thần thông nhỏ xíu nhưng lại có thể cắt chém mọi thứ trong vũ trụ, Đại Thiết Cát Thuật.

Thậm chí Đại Thiết Cát Thuật còn có thể cắt chém cả một vũ trụ, chặt đứt bất cứ tinh cầu nào. Và tương tự cũng có thể chặt đứt mọi đạo vận, chặt đứt căn cơ đại đạo.

Lam Tiểu Bố lấy đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật ra, dựa vào Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt liên hệ tâm thần của Phương Chi Phàn với đạo vận Trớ Chú tự thân của Phương Chi Phàn.

KHi Lam Tiểu Bố thi triển cướp đoạt nguyền rủa, toàn bộ đạo vận Trớ Chú vô cùng vô tận kia của Phương Chi Phàn đều bị đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cuốn đi. Không chỉ như vậy, đạo vận Trớ Chú tự thân của Phương Chi Phàn và đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật hình thành nên một cầu nối. Theo cái cầu nối này, đạo vận Trớ Chú tự thân của Phương Chi Phàn không ngừng bị cướp đi.

“ĐẠo quyển Đại Trớ Chú Thuật? Đại Thiết Cát Thuật?” Phương Chi Phàn nhìn Lam Tiểu Bố lấy đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật ra, sâu trong lòng chẳng có chút mừng rỡ nào, mà chỉ có sợ hãi và hối hận.

Hắn ta muốn hoàn toàn nghiền ép Lam Tiểu Bố, cho nên mới lấy đại đạo Trớ Chú tự thân ra hóa thành đạo tắc Trớ Chú trấn áp Lam Tiểu Bố. Thật ra chính là muốn tốc chiến tốc thắng, xử lý Lam Tiểu Bố sớm một chút, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng hắn ta không ngờ được, Lam Tiểu Bố vậy mà lại dựa vào đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cướp đi đạo tắc Trớ Chú tự thân của hắn, dựa vào Đại Thiết Cát Thuật chém đứt khống chế của hắn ta đối với đạo vận Trớ Chú tự thân. ĐỜi này thứ hắn ta tu luyện chính là đại đạo Trớ Chú, cắt đứt sự khống chế đạo vận Trớ Chú của hắn ta, chính là cắt đứt căn cơ đại đạo của hắn ta. Một khi bị Lam Tiểu Bố dùng đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cướp đi căn cơ đại đạo Trớ Chú, hắn ta còn sống sót hay không là hai chuyện khác nhau.

Đã mất đi đạo vận Trớ Chú Thuật, một nhị chuyển Thánh Nhân như hắn ta ngay cả Ngụy Thánh cũng không bằng, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng trấn áp.

Nhưng hắn ta cũng không thể dùng đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cướp đi đạo cơ đại đạo Trớ Chú của người khác, sao Lam Tiểu Bố có thể làm được, làm sao hắn biết được?

Phương Chi Phàn không thể nào suy nghĩ những chuyện này được nữa, hắn ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ. Hắn ta muốn tránh thoát khốn cảnh bị đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật trong tay Lam Tiểu Bố cướp đi đạo tắc Trớ Chú và vận may của bản thân hắn ta. Đáng tiếc là, có thần thông Đại Thiết Cát Thuật và đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, tất cả chuyện hắn ta làm đều là phí công.

Phương Chi Phàn cảm thấy mình càng ngày càng suy yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là khôi phục thực lực, chỉ sợ ngay cả luân hồi hắn ta cũng không thể làm được.

Giờ phút này, Phương Chi Phàn hận không thể tát mình một bạt tai, hắn ta biết rõ Lam Tiểu Bố không dễ bắt, lại cứ muốn bắt Lam Tiểu Bố đi, sau đó mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra. Còn thông qua cách này để trấn áp, từ lúc nào mà trong lòng hắn ta cho rằng Lam Tiểu Bố dễ đối phó như vậy chứ?

Lam Tiểu Bố mà dễ bắt như vậy, còn đến lượt Phương Chi Phàn hắn sao? Hắn ta bị đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật mê hoặc choáng váng đầu óc. Có lẽ lúc trước hắn ta thành công tính toán Côn Vi, đã khiến hắn ta có chút tự đại và buông lỏng cảnh giác…

KHông đúng, là Thiên Đạo Trường SInh giới không giúp hắn ta, vậy mà không hề xuất hiện tình huống nghiền ép quy tắc Thiên Đạo với Lam Tiểu Bố. Hắn là ĐẠo Quân của Trường Sinh Đạo Đình, chẳng lẽ đã bị Thiên ĐẠo Trường SInh giới từ bỏ sao?

Phương Chi Phàn liên tục hộc ra máu xám, hắn ta nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tránh được sự cướp đoạt đạo cơ đại đạo của Lam Tiểu Bố, nếu không hắn ta sẽ không có sau đó nữa.

Đề Phật Thánh Nhân đứng ở đằng xa quan sát hơi hé miệng, một hồi lâu sau mới thì thào nói, “ĐẠo quyển Đại Trớ Chú Thuật, thần thông Đại Thiết Cát Thuật, thật là lợi hại…”

Hắn ta nói lợi hại, không phải là thần thông khai thiên của Lam Tiểu Bố lợi hại, mà là thủ đoạn của Lam Tiểu Bố thật là lợi hại. Nếu như Lam Tiểu Bố trực tiếp sử dụng thần thông Đại Thiết Cát Thuật, muốn giết chết Phương Chi Phàn là hầu như không có khả năng. Nhiều nhất chỉ có thể đánh rắn động cỏ, khiến Phương Chi Phàn chạy thoát.

Chương 1709 - Truy sát.

Bây giờ, Lam Tiểu Bố dẫn dụ Phương Chi Phàn dùng Đại Trớ Chú Thuật khóa hắn lại, thậm chí không tiếc gì lấy đạo tắc Trớ Chú của bản thân trấn áp hắn. Làm như vậy, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng lợi dụng Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt khống chế đại đạo Trớ Chú của Phương Chi Phàn, lại lợi dụng đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cướp đi đạo tắc TRớ Chú của Phương Chi Phàn, thủ đoạn như vậy, Lam Tiểu Bố hầu như có thể trong thời gian ngắn đánh gãy đạo cơ đại đạo của Phương Chi Phàn.

Nói cách khác, trong loại tình huống này Phương Chi Phàn chỉ có thể chạy trốn, không còn bất cứ uy hiếp nào cả.

Sắc mặt Phương Chi Phàn giờ phút này càng trắng hơn, trong sắc trắng còn như tro tàn. Hắn ta biết rõ thần trí mình có lẽ đã bị Thiên Đạo của Trường SInh giới che mất rồi, nếu không thì không đến mức bị Lam Tiểu Bố nghiền ép đến như vậy. ĐẠo Quân Trường Sinh Đạo Đình như hắn, lại bị Trường SInh giới từ bỏ.

Nhìn thấy đạo tắc Trớ Chú của mình càng lúc càng yếu, cảm nhận của mình với đại đạo Trớ Chú cũng càng ngày càng mơ hồ. Phương Chi Phàn cắn răng một cái, lại càng liều mạng mà thiêu đốt tuổi thọ, thậm chí ngay cả đạo vận đại đạo cũng bắt đầu thiêu đốt. Lần này hắn ta không còn cố gắng ngăn cản Lam Tiểu Bố tước đoạt đi đạo vận đại đạo Trớ Chú của hắn ta nữa, mà mượn vào chất dẫn trước đó để đốt cháy tuổi thọ, mang lại lực lượng, chặt đứt đạo cơ Trớ Chú của mình.

Lần tráng sĩ chặt tay này, dường như đã khiến Phương Chi Phàn mất đi khả năng chứng đạo lên tầng thứ cao hơn, cũng khiến Phương Chi Phàn mất đi khống chế với đại đạo Trớ Chú. Có lẽ đối với Phương

Chi Phàn mà nói, cái này so với giết hắn ta còn khó chịu hơn, nhưng hắn ta lại chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi chặt đứt đạo cơ đại đạo của mình, tránh thoát sự cướp đoạt đại đạo từ đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, cả người Phương Chi Phàn nổ tung thành một đám sương máu màu xám, sau đó hoàn toàn biến mất khỏi không gian này.

Lam Tiểu Bố biết rõ cho dù Phương Chi Phàn có chạy trốn, sau này cũng không thể nào động một tí là khiến vô số sinh linh vẫn lạc trong đạo vận Trớ Chú nữa, nhưng hôm nay hắn quyết tâm muốn giết chết tên rác rưởi Phương Chi Phàn này, sao có thể để cho Phương Chi Phàn chạy trốn được? Hơn nữa, bây giờ mặc dù Phương Chi Phàn đã chạy trốn, nhưng đạo cơ của hắn ta bị hao tổn quá nặng, hoàn toàn không thể nào che giấu được tuyến đường chạy trốn của mình. Nếu như hôm nay không giết chết Phương Chi Phàn, tương lai muốn giết hắn ta sẽ khó khăn hơn nhiều.

Cho nên ngay sau khi Phương Chi Phàn chạy trốn, Lam Tiểu Bố đã lớn tiếng nói, “Đề Phật, ta đi giết chết tên rác rưởi này, ngươi giúp ta trông coi Trường Sinh Thánh Đạo thành cho tốt. Chỉ cần có tông môn và tu sĩ nào phù hợp điều kiện, đều có thể tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành ở. Ai dám xâm lấn Đại Hoang Thần Giới ta, nhớ kỹ lại cho ta…”

Vì thời gian quá ngắn, sau khi nói đến hai chữ cuối cùng, hắn cũng biến mất.

Lam Tiểu Bố tin tưởng tên Đề Phật Thánh Nhân này nhất định có cách giúp hắn làm được, đối với hắn mà nói, bây giờ chỉ có một việc, giết Phương Chi Phàn. Câu nói sau cùng chính là uy hiếp, nói cho Thiên Ma Thánh Đình và Uẩn Thần đạo nghe, Lam Tiểu Bố hắn cũng biết Đại Trớ Chú Thuật, đừng tùy tiện trêu chọc đến Lam Tiểu Bố hắn. Hơn nữa Đại Trớ Chú Thuật của hắn không nhằm vào quân tu sĩ, mà sẽ nhằm vào những cường giả thánh môn hoặc Thánh Đình.

CHo dù Lam Tiểu Bố đã đi một hồi lâu, trong không gian vẫn vô cùng đè nén và yên tĩnh. Vừa rồi Phương Chi Phàn còn nghiền ép Lam Tiểu Bố, thậm chỉ là hoàn toàn trấn áp Lam Tiểu Bố. Đối với Phương Chi Phàn mà nói, muốn bắt được Lam Tiểu Bố chỉ là vấn đề thời gian.

Bây giờ chỉ mới trong chớp mắt, Phương Chi Phàn đã bị Lam Tiểu Bố trấn áp. Phương Chi Phàn thiêu đốt tuổi thọ chặt đứt đạo cơ Trớ Chú của mình, chuyện này tất cả mọi người đều thấy rõ.

Mặc dù Phương Chi Phàn là một nhị chuyển Thánh Nhân, nhưng có lẽ hắn ta so với tam chuyển Thánh Nhân bình thường còn mạnh hơn. Một cường giả như vậy, lại bị Lam Tiểu Bố đánh phải tự chặt đứt đạo cơ mà bỏ chạy. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn không bỏ qua mà tiếp tục đuổi giết.

Khổng Tề của Uẩn Thần đạo sắc mặt vô cùng khó coi, Phương Chi Phàn trấn áp Lam Tiểu Bố, nếu như hắn ta có thể đứng gần đó, hắn ta đã thừa cơ hội mà đánh lén Lam Tiểu Bố, sau đó xử lý Lam Tiểu Bố. Mà bây giờ hắn ta không thể đến gần Phương Chi Phàn, hơn nữa còn bị Lam Tiểu Bố trấn áp. Thực lực của Lam Tiểu Bố, so với tưởng tượng của hắn ta còn đáng sợ hơn. Bây giờ đừng bảo là hắn ta tìm Lam Tiểu Bố báo thù, nếu như Lam Tiểu Bố đến tìm Uẩn Thần đạo hắn, vậy hắn ta chỉ sợ cũng chẳng thể làm gì được.

Khổng Tề còn đang suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên cảm nhận được một đạo sát khí đáng sợ ập đến phía hắn ta.

“Khổng Tề, ta nghe nói ngươi muốn ra tay với ĐẠo Quân chúng ta, vậy để Đề Phật ta nhìn xem ngươi làm như thế nào.” Sau khi Đề Phật nói xong, trực tiếp sải bước ra, mười tám viên phật châu hóa thành thế giới 18 tầng Địa Ngục hoàn toàn khóa chặt không gian của Khổng Tề.

Khổng Tề kinh hãi phát hiện, ngay cả lĩnh vực của chính mình cũng không thể mở rộng được, không gian quanh hắn ta tầng tầng trùng điệp chồng lên nhau, toàn bộ đều là đè nén và tử vong.

Lúc trước hắn ta biết Đề Phật rất mạnh, nhưng không ngờ đến bản thân mình đứng trước mặt Đề Phật ngay cả chút phản kháng cũng không làm được, cái này đã mạnh đến hơi không hợp thói thường. Cái khí thế chết chóc đáng sợ kia nghiền ép đến, Khổng Tề không thể nào suy nghĩ được gì, bây giờ điều hắn ta cần nghĩ là làm thế nào để bảo vệ mạng nhỏ của mình.

Cảm nhận được Khổng Tề gặp nguy hiểm, Phù Thuần của Thiên Ma Thánh Đình bước tới trước một bước, lĩnh vực nhị chuyển Thánh Nhân đánh lên lĩnh vực phật châu của Đề Phật.

KHông gian xung quanh Khổng Tề buông lỏng, hắn ta nhanh chóng vọt ra khỏi thế giới phật châu của Đề Phật, vẻ mặt kinh sợ đứng bên cạnh Phù Thuần.

Đề Phật không tiếp tục ra tay nữa, mà chỉ lạnh lùng nhìn Khổng Tề, khinh thường nói, “Bản thân mình có trọng lượng như thế nào mà không tự nhìn được à? Chỉ chứng được một cái nhất chuyển Thánh Nhân nát mà cho rằng mình có thể khống chế vũ trụ sao, tiểu tử, ngươi còn non lắm.”

Chương 1710 - Truy sát. (2)

Mục đích của hắn ta đã hoàn thành, đó chính là đừng tùy tiện đánh chủ ý đến Đại Hoang Thần Giới hoặc là Trường Sinh Thánh Đạo thành, nếu không sẽ chết người.

Tựa như không muốn gây ra mâu thuẫn với Đại Hoang Thần Giới, sau khi Phù Thuần cứu được Khổng Tề thì không nhằm vào Đề Phật nữa, mà đánh cờ hiệu đồng thời lấy một cái chiến hạm cực lớn ra.

Phù Thuần Thánh Nhân phát ra cờ hiệu, tất cả quân tu sĩ của Thiên Ma Thánh Đình đều tụ tập lại, rút lên chiến hạm. Trận đại chiến này, Thiên Ma Thánh Đình và Uẩn Thần đạo tử thương vô số. Nếu như không có Lam Tiểu Bố gia nhập, tu sĩ bị tử vong sẽ tăng lên không chỉ mười lần.

Còn về quân tu sĩ của Trường Sinh Đạo Đình, bởi vì đã mất đi ĐẠo Quân Phương Chi Phàn trên danh nghĩa, cho nên lúc này đang chạy tứ tán.

Đề Phật Thánh Nhân cười ha ha một tiếng nói, “Các vị, nếu như trước đó không phải Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình ra tay, trước Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn, nơi này sẽ biến thành từng đống xương khô. Tình huống này, ta tin rằng ở Trường SInh giới xuất hiện rất nhiều nhỉ? ĐƯơng nhiên, mọi người cũng không cần cảm tạ, Lam Đạo Quân chính là một người có tâm đại thiện như vậy, có ĐẠo Quân đại ái như thế. Đại Hoang Thần Giới chúng ta sẽ không xuất hiện loại đại chiến diệt tuyệt nhân tính như thế, Đại Hoang Thần Giới chúng ta mới thật sự là thánh địa chứng đạo. Trường Sinh Thánh Đạo thành Đại Hoang Thần Giới ta hoan nghênh mọi người, bất kỳ đạo hữu nào không được như ý, đều có thể đến Trường Sinh Thánh Đạo thành thử vận may.”

Phù Thuần lạnh lùng nhìn lướt qua Đề Phật, nếu như có thể nghiền ép Đề Phật, bây giờ hắn ta sẽ xử lý Đề Phật. ĐÁNg tiếc là, vừa rồi hắn ta đã thử qua, thực lực của Đề Phật ở trên hắn ta, cho dù hắn ta có liên thủ với Khổng Tề, cũng không thể đánh lại Đề Phật.

Đối với loại nhị chuyển Thánh Nhân như Đề Phật, nhiều người cũng chẳng có chút ý nghĩa gì. Muốn đối phó với Đề Phật, hắn ta cần quay về liên thủ với những Thánh Đình còn lại.

“Đi!” Phù Thuần và toàn bộ quân tu sĩ đều lên chiến hạm khổng lồ, sau đó chiến hạm hóa thành một tia sáng rồi biến mất ở phía xa.

“Chúng ta đi thôi.” Đề Phật cũng lấy pháp bảo phi hành ra, thực lực Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần hắn ta phải lo lắng. Trường Sinh giới cũng không cần hắn ta giúp đỡ đi chinh chiến, với hắn ta mà nói, giúp Lam Tiểu Bố trông coi Trường Sinh Thánh Đạo thành, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ cảm tạ hắn ta.

Trước đó không lâu nơi này còn có Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn dẫn theo quân tu sĩ Trường Sinh Đạo Đình đại chiến với hai đại thánh môn, còn có mấy chục vạn quân tu sĩ lao vào nhau đánh giết, bây giờ chỉ còn quân tu sĩ Trường Sinh Đạo Đình chạy tứ tán.

Đối với quân tu sĩ Trường Sinh Đạo Đình mà nói, Trường Sinh Đạo Đình không còn Đạo Quân, bọn hắn có thể đi đâu?

Vào giờ phút này, một nam tử thanh tú đứng dậy, cao giọng nói, “Quân tu sĩ Trường Sinh Đạo Đình, lập tức tập hợp ở nơi này, Đạo Quân của chúng ta vẫn còn, không cần phải chạy trốn…”

Giọng nói không lớn, nhưng có thể truyền đến tai từng một tu sĩ của Trường Sinh Đạo Đình đang chạy trốn.

Tu sĩ đang chạy trốn tứ tán theo bản năng dừng lại, rất nhanh đã có người nhận ra ai vừa nói chuyện…

Là đình trụ đứng đầu của Trường Sinh Đạo Đình, Tuyết Bình Thánh Nhân.

Tuyết Bình Thánh Nhân Thừa Vũ Nhan, ban đầu ở Thái Hàn Thánh Sơn có địa vị gần với Đại Thánh Nhân, cũng là Thái Thượng trưởng lão của Thái Hàn Thánh Sơn. Sau khi Côn Vi thành lập Trường Sinh Đạo Đình, hắn ta trở thành đình trụ đứng đầu của Trường Sinh Đạo Đình. Sau khi Côn Vi bị Phương Chi Phàn hãm hại rồi mất tích, Tuyết Bình Thánh Nhân cũng mất tích,

Khiến người ta không ngờ được là, vậy mà Tuyết Bình Thánh Nhân vẫn luôn trốn ở trong quân tu sĩ.

Quả nhiên sau khi Tuyết Bình Thánh Nhân đứng ra, những tu sĩ của Trường Sinh Đạo Đình còn đang chạy tứ tán kia lập tức tụ tập lại.

Tuyết Bình Thánh Nhân đứng trong không trung cao giọng nói, “Trước đó vẫn luôn có lời đồn, ĐẠo Quân của chúng ta bị Phương Chi Phàn hãm hại, bây giờ ta muốn nói cho mọi người biết, ĐẠo Quân vẫn còn, mặc dù bị tên ác tặc Phương Chi Phàn kia hãm hại, nhưng ĐẠo Quân thần thông quảng đại, sao có thể vẫn lạc được. Ta tin rằng không bao lâu nữa, Đạo Quân sẽ quay lại Trường Sinh Đạo Đình. Bây giờ ta lấy thân phận đình trụ đứng đầu của Trường Sinh Đạo Đình tuyên cáo, Trường Sinh Đạo Đình bây giờ không còn chinh chiến bên ngoài nữa, lập tức quay về Trường Sinh Đạo Đình, chờ ĐẠo Quân trở về.”

“Đạo Quân vĩnh hằng!” Đông đảo quân tu sĩ giống như đã có được một phương hướng, khí thế tăng cao. Những năm qua bọn hắn đi theo Phương Chi Phàn chinh chiến khắp nơi, mặc dù có đạo vận Trớ Chú, đối thủ tử thương vô số, nhưng bọn hắn cũng tử thương rất nhiều. Chinh chiến như vậy, không có bất cứ người nào muốn tiếp tục.

Tuyết Bình Thánh Nhân cũng thở dài, kế hoạch bị Lam Tiểu Bố phá vỡ. Phương Chi Phàn quả thật đã hãm hại Côn Vi, nhưng đó là do Côn Vi đã sớm bị giáo chủ Tiệt giáo đánh trọng thương. Dựa theo những gì mà hắn ta và Côn Vi đã bàn với nhau, hắn ta sẽ ẩn nấp bên trong quân tu sĩ, trở thành một thành viên bình thường nhất trong quân tu sĩ, sau đó lặng lẽ chờ Côn Vi Thánh Nhân phản công Phương Chi Phàn. Chỉ cần Côn Vi bắt đầu phản công, hắn ta sẽ lập tức ra tay với Phương Chi Phàn.

Đáng tiếc là hắn ta không chờ được đến khi Côn Vi Thánh Nhân phản công, lại chờ được ngày Lam Tiểu Bố nghiền ép Phương Chi Phàn, bây giờ thì đã truy sát Phương Chi Phàn không biết đến nơi nào.

Ngay cả chính bản thân Tuyết Bình Thánh Nhân cũng không biết bây giờ Côn Vi đang ở đâu, nhưng hắn ta tin tưởng vào Côn Vi Thánh Nhân, nói phản công vậy nhất định có thể phản công.

Bây giờ Phương Chi Phàn bị đuổi giết, kế hoạch của Côn Vi như thế nào, hắn ta cũng không biết. Chuyện duy nhất có thể làm, chỉ là củng cố Trường Sinh Đạo Đình, đừng để Trường Sinh Đạo Đình sụp đổ, sau đó bị Thánh Đình khác thay thế.

Chương 1711 - Đảo Thánh NHân.

Lam Tiểu Bố thì lại cảm thấy vô cùng quái dị, rõ ràng Phương Chi Phàn đã bị hắn đánh trọng thương, không chỉ như vậy, đạo cơ đại đạo cũng đã bị hủy hơn phân nửa, có thể nói thực lực của người này nhiều nhất chỉ tương đương với một CHuẩn Thánh bình thường. Đã như vậy, tốc độ của gia hỏa này phải không nhanh mới đúng. Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại cảm nhận được tốc độ gia hỏa này cực nhanh, vậy mà hắn lại không đuổi kịp.

Phải biết rằng hắn có thủ đoạn thuấn di, nhưng cho dù như vậy, khoảng cách giữa hắn và Phương Chi Phàn từ đầu đến cuối đều không bị rút ngắn. Nếu như hắn không học được thủ đoạn thuấn di, thậm chí hắn đã bị đối phương vứt bỏ từ lâu.

Nếu như Phương Chi Phàn không bị thương, đại đạo hoàn chỉnh, vậy hắn làm thế nào mà đuổi kịp Phương Chi Phàn? Duy nhất khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là Phương Chi Phàn không có ý định rời khỏi Trường SInh giới, nếu không, với loại tốc độ này trong hư không, chỉ sợ hắn đã không đuổi kịp rồi.

Phương Chi Phàn cảm thấy Lam Tiểu Bố đuổi theo, càng điên cuồng mà thi triển độn thuật. Đạo cơ đại đạo của hắn ta đã bị hao tổn, không thèm để ý đến thứ gì khác, chỉ liều mạng mà độn về phía trước. Cho dù như thế nào, hắn ta cũng không thể để mình rơi vào tay Lam Tiểu Bố. Nghe nói Lam Tiểu Bố có thể mở thế giới của Thánh Nhân ra, thế giới của hắn ta tuyệt đối không thể để Lam Tiểu Bố mở ra được.

Giờ phút này Phương Chi Phàn cũng vô cùng khó hiểu, hắn ta cảm thấy độn thuật mà mình thi triển hầu như đã đến mức tùy tâm sở dục. Chuyện này rõ ràng là được đạo tắc Thiên Đạo giúp đỡ, nhưng trước đó hắn ta rõ ràng đã bị Thiên ĐẠo Trường SInh giới từ bỏ mà, nếu không thì làm sao hắn ta có thể vì bức thiết muốn bắt được Lam Tiểu Bố mà bị Lam Tiểu Bố hãm hại?

Cho dù có phải là Thiên Đạo Trường SInh giới hỗ trợ hay không, giúp mình lý giải về thuấn di không gian đến mức thông thấu, Phương Chi Phàn cũng không dám tùy tiện rời khỏi Trường SInh giới.

Lam Tiểu Bố không biết tình huống của hắn ta, nhưng trong lòng hắn ta hiểu rất rõ. Một khi hắn ta rời khỏi Trường SInh giới, mất đi loại cảm ngộ thuấn di không gian này, vậy hắn ta sẽ là con cừu non mặc cho Lam Tiểu Bố giết.

Giờ phút này, Phương Chi Phàn chỉ có thể mong đợi sau khi Lam Tiểu Bố đuổi theo một khoảng thời gian nhất định, cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, sau đó chủ động dừng đuổi giết hắn ta. Phương Chi Phàn vốn dĩ vô cùng cao ngạo không gì sánh được, lúc này chỉ hy vọng mình ở trong mắt Lam Tiểu Bố chỉ là một sâu kiến có cũng được mà không có cũng không sao.

Đáng tiếc là, Lam Tiểu Bố một lòng muốn giết Phương Chi Phàn, cho dù Phương Chi Phàn trốn đến đâu, Lam Tiểu Bố vẫn theo sát phía sau, theo dõi hắn ta từng giờ từng phút.

Một năm sau, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy hơi quá sức. Loại không ngừng thuấn di truy sát này, dùng Luân Hồi Oa nhất định không được. Sớm muộn gì cũng sẽ mất dấu Phương Chi Phàn, nhưng không dùng Luân Hồi Oa, tiêu hao thần nguyên thật sự quá lớn.

Phương Chi Phàn đã vọt vào trong Trường Sinh Hải, sau khi TRường Sinh Hải dung nhập vào Trường SInh giới, vẫn chưa có người nào có thể xuyên qua TRường Sinh Hải. Mãi cho đến bây giờ, cũng không có người nào biết Trường Sinh Hải rộng bao nhiêu, có phải còn đang tiếp tục gia tăng hay không.

Cho dù trước đó Trường Sinh Hải có phải vì quy tắc thiên địa ở Trường SInh giới dừng hoàn thiện mà ngừng gia tăng hay không, nhưng Trường Sinh Hải vô biên vô hạn là chuyện mọi người công nhận.

Lam Tiểu Bố đoán chắc hẳn Phương Chi Phàn muốn vượt qua Trường Sinh Hải, sau đó tìm kiếm cơ hội thoát khỏi hắn. Nhưng mà hắn không có khả năng cho Phương Chi Phàn cơ hội này, hắn không tin tu vi của mình không ngừng tăng cao, mà Phương Chi Phàn bây giờ đang dần yếu đi, vậy mà hắn còn có thể để Phương Chi Phàn chạy trốn.

Lại qua một năm nữa, hai người một đuổi một trốn trong Trường Sinh Hải. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, hắn cảm nhận được Phương Chi Phàn không còn chạy trốn nữa. Dao động lực lượng từ Phương Chi Phàn đã dừng lại tại một chỗ, không còn chạy về phía trước nữa. Chẳng lẽ gia hỏa này nghĩ thông rồi? Biết có chạy trốn nữa cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của hắn?

Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra, hắn vẫn luôn thi triển độn thuật thuấn di, cả người đều mỏi mệt không chịu nổi. Bây giờ thật vất vả lắm mới truy sát Phương Chi Phàn đến mức không thể trốn được, hắn đương nhiên phải dùng Luân Hồi Oa nghỉ ngơi một thời gian.

Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố dừng Luân Hồi Oa lại, hắn đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một Thánh Đạo thành cực lớn xuất hiện trước mặt hắn, không đúng, không nên nói là Thánh Đạo thành, đây thật sự là một vùng hải đảo rộng lớn. Ở giữa hải đảo này, là một Thánh Đạo thành màu vàng. Mặc dù hắn còn chưa tiến vào Thánh ĐẠo thành, nhưng đã có thể cảm nhận được vùng không gian của Thánh Đạo thành này cò quy tắc thiên địa rõ ràng và nguyên khí thiên địa nồng đậm, đây quả thật chính là đạo tràng thánh địa.

Thật không ngờ được, ở Trường Sinh Hải lại có một nơi như vậy. Không biết đây là đạo tràng của ai, nếu như Phương Chi Phàn chọn nơi này là chỗ dừng chân, nhất định đã đoán chắc mình không thể làm gì được hắn ta ở nơi này. Nhưng mà cho dù là đạo tràng của ai, tên Phương Chi Phàn này hắn nhất định phải giết.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, nhảy xuống hòn đảo này.

Ngoài đảo này là Phòng Ngự Thần TRận và Giảo Sát Thần TRận cấp chín cao cấp nhất, thần niệm Lam Tiểu Bố cảm nhận một chút, loại thần trận này hắn tuyệt đối không thể bố trí được. Đừng nói là bây giờ, cho dù hắn có tấn cấp lên Thần Trận Đế cấp chín, thời điểm ban đầu chỉ sợ cũng không thể bố trí ra loại thần trận này. Thần trận cường đại như vậy để bảo vệ hòn đảo này, nhưng vẫn có thể khiến người khác nhìn thấy cái Thánh Đạo thành màu vàng kim này, có thể thấy được chỉ nhân của đảo này cố ý thu hút người đến đây.

Đứng ở bên ngoài hộ trận, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một lỗ khảm trong hư không, đây là lỗ khảm có hình dạng thủ ấn.

Lam Tiểu Bố là Thần Trận Tôn cấp tám, mặc dù hắn không thể nào bố trí ra được loại hộ trận này, nhưng biết lỗ khảm này dùng để làm gì.

Lỗ khảm này hạn chế tu vi của tu sĩ được phép tiến vào đảo này, chỉ cần đặt tay lên lỗ khảm, đạt đến tu vi nhất định thì có thể đi vào, không đạt được thì không vào được.

Chương 1712 - Đảo Thánh NHân. (2)

Lam Tiểu Bố vừa để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của hộ trận và sát trận bên ngoài hòn đảo này, đồng thời đặt thủ ấn vào trên lỗ khảm này.

Phương Chi Phàn cũng vừa mới chạy trốn đến nơi này, cho nên tuyệt đối sẽ không có liên quan gì đến hòn đảo này. Hắn thuấn di hơn hai năm, lúc này mới đến đây, khoảng cách này so với việc hắn dùng Luân Hồi Oa phi hành hai năm còn xa hơn. Luân Hồi Oa phi hành hai năm, Thần khí phi hành thượng phẩm bình thường chỉ sợ phi hành hơn trăm năm, thậm chí là mấy trăm năm. Bởi vậy có thể thấy được, cái Thánh ĐẠo thành màu vàng kim này chắc chắn cách lục địa hắn tới rất xa.

Thủ ấn Lam Tiểu Bố vừa đặt lên lỗ khảm, một đạo khí thế đạo tắc lập tức bao lấy người Lam Tiểu Bố, sau đó lỗ khảm hiện lên mấy tia đạo quang, hộ trận mở ra một lối đi.

Lam Tiểu Bố vừa bước một bước vào trong thông đạo, trong lòng đã âm thầm kinh ngạc, hòn đảo này vậy mà thấp nhất phải là cảnh giới CHuẩn Thánh mới có thể vào được. Nói cách khác, từ giờ trở đi, địa bàn mà hắn tiến vào này, tu vi thấp nhất cũng là CHuẩn Thánh.

Vừa tiến vào trong đảo, ba chữ lớn đạo văn đã xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, đảo Thánh Nhân.

Phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là, to mồm thật. Nhưng sau đó lập tức nhận ra, người ta nói chính là sự thật mà. Tiến vào nơi này tu vi thấp nhất phải là Chuẩn Thánh, đã như vậy, gọi là đảo Thánh Nhân cũng không có gì lạ. Chuẩn Thánh không tính là Thánh Nhân, nhưng tốt xấu gì cũng có một chữ Thánh.

Hắn nghĩ đến lúc trước hắn gặp được một cái thôn Tiên Đế, ở chỗ đó thật sự toàn là Tiên Đế, chẳng lẽ đây cũng là một nơi tương tự?

Thần niệm mở rộng ra ngoài, dưới chân là một con đường bằng ngọc thạch rộng chừng mười trượng. Xuyên qua con đường ngọc thạch này, là một quảng trường khổng lồ, phía cuối quảng trường này chính là Hoàng Kim Thánh ĐẠo thành.

Bên ngoài Thánh Đạo thành kia có hơn trăm tu sĩ, những người này đều là Chuẩn Thánh trở lên. Mặc dù Lam Tiểu Bố không có dùng thần niệm nhìn trộm, cũng có thể nhìn ra được hơn trăm người này, tu vi thấp nhất chính là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà ở nơi xa hơn bên ngoài Thánh Đạo thành, lại càng có nhiều loại thần linh thảo, thần linh thảo cấp bảy là bình thường. Chẳng những có thần linh thảo, mà còn có đạo quả.

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, có cần chảnh như vậy không? Hắn tự nhận mình là người giàu có, nhưng cũng không dám trồng loại thần linh thảo đỉnh cấp, đạo quả đỉnh cấp này tùy tiện ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành và ĐẠi Hoang Thần đạo thành.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang chấn động, trong thần niệm đột nhiên quét đến một người quen. Không đúng, không phải là một người quen mà là hai người quen.

Lam Tiểu Bố không chút do dự bước đến bên ngoài Hoàng Kim Thánh Đạo thành, lớn tiếng kêu lên, "Ha ha, Ha Khô đạo hữu, đã lâu không gặp."

Sau khi nói xong, hắn chuyển sang nam tử gầy yếu khác đứng bên cạnh, "Đúng rồi, ngươi tên là gì, nhất thời ta quên mất rồi."

Ha Khô Thánh Nhân hắn quen biết ở Đại Kính qua bích cốc, sau đó tên này còn chuẩn bị gia nhập dưới trướng hắn. Chỉ là sau khi KHôn Trần Thánh ĐÌnh thành lập, gia hỏa này không chút do dự chuyển hướng đi đến Khôn Trần Thánh ĐÌnh. Có thể nói là không có một chút tiết tháo nào, cũng là gia hỏa không có chút tâm đội ơn nào.

Gia hỏa này năm đó là Ngụy Thánh, những năm này lăn lộn cũng chẳng ra sao, vẫn chỉ là một Ngụy Thánh. Một tên gia hỏa khác đã từng gặp ở Thiên Nhai, chỉ là một người qua đường Giáp, Lam Tiểu Bố không nhớ được tên của hắn. Còn tên Ha Khô Thánh Nhân kia, hình như cũng từ Thiên Nhai mà ra…

"Là ngươi?" Nam tử gầy yếu kia nhìn thấy Lam Tiểu Bố, sắc mặt hơi đổi một chút, lập tức không dám nhiều lời, xoay người tiến vào trong

Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

Năm đó Lam Tiểu Bố ở Thiên Nhai chính là bá chủ một phương, cho dù bởi vì lúc đó bọn hắn bị nhiều nhân tố áp chế nên không thể dạy dỗ được Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng hắn ta, Lam Tiểu Bố cũng chẳng phải là hạng người tốt gì. Loại người này có thể không trêu chọc thì đừng nên trêu chọc đến.

“Ha ha, hóa ra là Lam đạo hữu, đúng là đã lâu không gặp.” Ha KHô ngoài cười nhưng trong không cười trả lời một câu.

Hắn ta cũng biết Lam Tiểu Bố không chào đón hắn ta, nhưng mà dù sao Lam Tiểu Bố cũng là ân nhân cứu mạng của hắn ta, hắn ta đương nhiên không thể quay mặt bỏ đi được. Có lúc, khi không dính đến lợi ích, hắn ta vẫn phải để ý đến mặt mũi một chút.

Nếu như không phải vì muốn hỏi thăm tình huống của Hoàng Kim Thánh Đạo thành và đảo Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố sẽ mặc kệ không hỏi đến gia hỏa này.

“Ha Khô đạo hữu, không phải ngươi quay về giúp đỡ Khôn Trần Thánh Đình sao? Sao lại đến đây?” Lam Tiểu Bố cười he he.

Hắn hoài nghi có lẽ Không Trần Thánh Đình đã bị xử lý rồi, nếu không thì làm sao Ha Khô Thánh Nhân lại xuất hiện ở đây? Chỉ là hắn ta vẫn luôn bế quan, Khôn Trần Thánh ĐÌnh có bị xử lý hay không, hắn cũng không biết rõ lắm.

Ha Khô từ tốn nói, “Lam Đạo Quân đang mỉa mai ta sao? Chẳng lẽ ĐẠo Quân không biết Khôn Trần Thánh ĐÌnh đã bị Trớ Chú Thánh Nhân đánh tan rồi sao?”

Thật sự đã bị xử lý rồi? Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Ha KHô đạo hữu, hai ngày trước chắc hẳn Trớ Chú Thánh Nhân đã đến đây rồi? Sao ngươi không ra tay với hắn ta, ít nhất cũng phải báo thù một chút chứ?”

Sắc mặt Ha Khô Thánh Nhân vô cùng khó coi, trong lòng tự nhủ ông đây chỉ là một Ngụy Thánh, vậy mà ngươi bảo ta đối phó với Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn sao? Ngươi đang mỉa mai ta đấy à? Hay là cảm thấy ta ngại sống quá lâu rồi?

Chương 1713 - Quy củ của nơi này.

Ha Khô từ tốn nói, “Thời điểm Khôn Trần Thánh Đình tan rã, ta đã không còn là người của Khôn Trần Thánh Đình nữa, Trớ Chú Thánh Nhân có ở nơi này hay không thì liên quan gì đến ta chứ?”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Ha Khô, gia hỏa này đúng là chẳng có chút tiết tháo nào cả. Trước đó còn vỗ ngực nói, ta là người của vũ trụ Khôn Trần, đương nhiên phải đi giúp sức cho Khôn Trần Thánh Đình, bây giờ thì Khôn TRần Thánh Đình lại chẳng có chút liên quan gì với hắn ta. Nhưng mà hắn nhanh chóng nghĩ thông suốt, nếu như những người này đều có tiết tháo, vậy thì đã sớm không có cơ hội đứng ở chỗ này.

“Ha Khô đạo hữu à, hôm nay ta đến đây, thật ra cũng đứng chung một con đường với ngươi, cho nên hy vọng ngươi sẽ giúp ta một chút.” Lam Tiểu Bố vươn tay ra vỗ vai Ha Khô, cười híp mắt nói.

Ha Khô Thánh Nhân biến sắc, vừa rồi khi Lam Tiểu Bố vỗ lên vai hắn ta, hắn ta vậy mà chẳng thể nào cảm nhận được, nói cách khác chính là hắn ta hoàn toàn không thể nào tránh thoát được, đây là thủ đoạn gì?

Chỉ trong chớp mắt, trong lòng hắn ta đã hiểu rõ, thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã vượt xa hắn ta. Ban đầu khi ở ĐẠi Kính qua bích cốc, Lam Tiểu Bố hình như có chút cơ hội đối kháng với hắn ta, mặc dù không phải là đối thủ của hắn ta, nhưng có thể ứng phó một hai chiêu với hắn ta. Nhưng bây giờ, bàn về thực lực, chỉ sợ hắn ta đã không còn là đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Nghĩ đến thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ đã có thể thắng được mình, Ha Khô Thánh Nhân lập tức mỉm cười nói, “Lam Đạo Quân nói gì vậy, đừng nói lúc trước ta được Lam ĐẠo Quân cứu ra. Cho dù sau khi rời khỏi ĐẠi Kính qua bích cốc rồi, ta và Lam Đạo Quân vẫn rất hợp tính nhau. Chuyện của Lam Đạo Quân cũng chính là chuyện của Ha Khô.”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ về phía Hoàng Kim Thánh Đạo thành, “Cái Hoàng Kim Thánh Đạo thành này là thế nào vậy? COn nữa, đảo Thánh Nhân từ đâu ra?”

Ha Khô nghe thấy Lam Tiểu Bố chỉ hỏi những chuyện này, lập tức thở phào một hơi rồi nói, “Nghe nói đảo Thánh Nhân trước đó là một cái Vũ Trụ Chi Tâm, sau này cái Vũ Trụ Chi Tâm này được khí Hỗn Độn bao bọc lại, hấp thu một lượng lớn vận may thiên địa, sau khi dung hợp đến Trường SInh giới, tạo thành đảo Thánh Nhân.”

“Người mạnh nhất trên đảo Thánh Nhân là ai? Hòn đảo này có quy củ như thế nào?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, cho dù Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra đại trận phòng ngự của đảo Thánh Nhân này, nhưng mà ở trên địa bàn của người khác, vẫn nên kiềm chế một chút thì tốt hơn.

“Là Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân, hai Thánh Nhân này sau khi thiết lập ra quy củ thì không quản đến chuyện gì nữa. Chỉ cần ngươi tuân thủ quy củ trên hòn đảo này, vậy thì sẽ chẳng có chuyện gì cả. Chỗ quan trọng nhất trong số những quy củ này có mấy chỗ, thứ nhất không cho phép đánh nhau trên đảo. Thứ hai không cho phép lấy đi bất cứ thứ gì trên đảo, thứ ba trước khi vào thành nhất định phải cầm một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm…”

Chờ sau khi Ha Khô nói xong, Lam Tiểu Bố lại càng ngạc nhiên hơn, “Ha Khô đạo hữu, đây chỉ là không cho phép. không hề nói đến trừng phạt sao?”

“Trừng phạt?” Ha Khô sửng sốt, sau đó lập tức cười ha ha, “Không có trừng phạt, những ai làm trái đều giết chết.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, “Chẳng lẽ ta không đánh người khác, người khác chủ động đánh ta, ta cũng có lỗi?”

Ha Khô gật đầu, “Đúng vậy, chỉ cần đánh nhau, cho dù ngươi có phải là một bên chịu đánh hay không thì cũng bị giết. Dù sao thì tham gia đánh nhau, đều bị giết hết, không có ngoại lệ.”

Cả người Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn, chẳng lẽ nói bây giờ Trớ Chú Thánh Nhân ra tay với hắn, hắn chỉ có thể bị giết? Nếu như vậy, mạng nhỏ của hắn sẽ nguy hiểm. Tên điên Trớ Chú Thánh Nhân này, ai có thể khẳng định người này không ra tay với hắn? Người này đã vò mẻ không sợ rơi, lỡ như có ý nghĩ đồng quy vu tận với hắn thì làm sao bây giờ?

KHó trách gia hỏa này sau khi chạy trốn đến đây thì không đi nữa, gia hỏa này không hề sợ hãi gì cả.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Ha Khô không biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, ngược lại là tiếp tục nói, “Ở đây đâu đâu cũng là cường giả, dù sao thì cường giả không dám ra tay với chúng ta, chúng ta ở chỗ này cũng xem như an ổn.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta, nhưng mà ở trong mắt Ha Khô, tu vi của Lam Tiểu Bố ở đảo Thánh Nhân Này cũng xem như là bình thường mà thôi.

“Một đầu Thần Linh Mạch là có thể vĩnh viễn ở lại nơi này?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Ha Khô gật đầu, “Đương nhiên rồi, trừ khi ngươi rời khỏi đảo Thánh Nhân quá ba năm, nếu như rời khỏi đảo Thánh Nhân quá ba năm, khi đến đây cần phải tiếp tục cắm một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm. Nếu ngươi hoàn toàn không có ý định rời khỏi đảo Thánh Nhân, một đầu Thần Linh Mạch này của ngươi, ngươi có thể vĩnh viễn ở lại nơi này tu luyện.”

“Cái Hoàng Kim Thánh Đạo thành kia là địa bàn của ai? Là do CUồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân kia bán ra sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Theo lời Ha Khô nói, đất trống nơi này nhất định rất đắt. Bởi vì chỉ cần một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, là có thể vĩnh viễn ở lại nơi này.

Ở lại cũng không có gì lạ, nơi này khắp nơi đều là nguyên khí thiên địa nồng đậm và quy tắc thiên địa rõ ràng, chỉ cần là tu sĩ, ai cũng sẽ không để ý đến chỗ ở mà định cư lại.

Ha Khô cười he he, “Ở đây chính là ai đến Hoàng Kim Thánh Đạo thành trước, chiếm được nơi nào thì chính là của người đó. Nếu như người chiếm hết toàn bộ Thánh Đạo thành, vậy người khác chỉ có thể tìm ngươi mua sắm hoặc thuê động phủ. Nhưng có một chuyện, những nơi có chủ không được phép cướp đoạt. Hoàng Kim Thánh Đạo thành này mặc dù lớn, nhưng mà nơi tốt đều bị cướp hết, nếu như Đạo Quân không để ý, thì có thể đến bên cạnh động phủ của ta, địa bàn của ta cũng không tệ.”

Chương 1714 - Quy củ của nơi này. (2)

“Đa tạ, ta đi vào trước xem một chút đi.” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu, hắn quyết định vào trong cái Hoàng Kim Thánh Đạo thành này xem một chút. Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân của đảo Thánh Nhân này xem ra rất rộng lượng, nhiều nơi như vậy mà mặc cho người ta chiếm lấy.

“ĐƯợc, nếu như Đạo Quân muốn tìm ta, có thể đến tìm bất cứ lúc nào.” Mặt mũi Ha Khô Thánh Nhân tràn đầy khách sáo và chân thành, tỏ vẻ như hận không thể bán mạng cho Lam Tiểu Bố.

Trước khi đi Lam Tiểu Bố dường như nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi, “Tu vi mạnh nhất ở nơi này là gì? Có tam chuyển Thánh Nhân không?”

“Tam chuyển Thánh Nhân?” Ha Khô Thánh Nhân kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, sau đó nhẹ giọng nói, “Nghe nói Cuồng Thánh Nhân là tứ chuyển Thánh Nhân, Thụ Thánh Nhân là ngũ chuyển Thánh Nhân, ngươi nói xem? TRừ cái này ra, tam chuyển Thánh Nhân không chỉ có một, nhưng mà ngươi không cần lo lắng, không có người nào dám tìm ngươi gây chuyện đâu.”

Cả người Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn, những cường giả này đều tập trung ở đây làm gì chứ? Còn một chuyện nữa, vì sao vận may của Trường SInh giới đã dừng tăng lên, mà vận may ở nơi này lại còn nồng đậm như vậy, quy tắc lại rõ ràng đến thế?

“Đúng rồi, Ha Khô đạo hữu, vì sao nhiều cường giả ở nơi này đều không đến Trường SInh giới?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Ha Khô cười ha ha, “Trường SInh giới? Cho dù không có đại chiến thánh môn và Thánh ĐÌnh, vận may sớm muộn cũng sẽ dừng tăng lên. ngươi biết nơi này là từ đâu biến thành không? Vũ TRụ Chi Tâm. Ở một giới, có Vũ TRụ Chi Tâm, vậy cái Vũ Trụ Chi Tâm này sẽ trở thành trung tâm tụ tập vận may, đồng thời cũng là bảo địa tu luyện tốt nhất. Có nơi tốt như thế này, ai lại đi Trường SInh giới chịu khổ chứ?”

“Vậy có phải là do có Vũ Trụ Chi Tâm, cho nên vận may ở Trường SInh giới mới ngừng tăng lên?” Lam Tiểu Bố cảm thấy mình dường như đã hiểu ra một chút.

Ha Khô Thánh Nhân gật đầu, “Ngươi nói cũng không sai, có Vũ Trụ Chi Tâm, vận may nhất định sẽ tụ lại Vũ Trụ Chi Tâm. Trong tình huống bình thường, Vũ Trụ Chi Tâm đều là bảo vật trấn áp một giới, cho nên ngươi cũng hiểu đó. Còn Trường SInh giới, nếu như các đại thánh môn và Thánh ĐÌnh không tranh đấu, cũng sẽ từ từ hoàn thiện. Nhưng đại chiến giữa các Thánh Đình, khiến cho kinh lạc giới vực xảy ra vấn đề, vận may đương nhiên không thể chứa được. Mà vận may ở Trường SInh giới không hề giảm bớt, những vận may này đương nhiên sẽ tụ lại tại đảo Thánh Nhân là Vũ Trụ Chi Tâm này.”

Lam Tiểu Bố không có tâm tình tiếp tục trò chuyện cùng Ha Khô Thánh Nhân nữa, bước chân hắn có vẻ nặng nề đi về phía Hoàng Kim Thánh Đạo thành. Giờ phút này trong lòng hắn đang suy nghĩ, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân ở lại nơi này có mục đích gì? Có khi nào muốn dựa vào đặc tính của đảo Thánh Nhân này tụ tập toàn bộ vận may thiên địa của Trường SInh giới? Chờ vận may của Trường SInh giới tụ lại xong, sau đó lại đi tính toán đến Đại Hoang Thần Giới?

Sau khi đi vào cửa thành, không có người ngăn cản. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn không cảm nhận được đại trận phòng ngự của Hoàng Kim Thánh Đạo thành, hắn chỉ cảm nhận được có một cái Giám Sát Thần Trận.

Nếu như điều Ha Khô Thánh Nhân nói là sự thật, vậy ý nghĩa tồn tại của cái Giám Sát Thần Trận này đã rõ ràng, ai dám ở đây vi phạm quy định thì sẽ gạt bỏ người đó.

Ngũ chuyển Thánh Nhân, đây là nhân vật trong truyền thuyết, muốn gạt bỏ loại cường giả như Đề Phật hình như cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Còn chưa tiến vào đường đi trong Thánh Đạo thành, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một vòng xoáy thần trận to lớn. Lam Tiểu Bố lấy một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm ra cắm vào, trước mắt lập tức xuất hiện một con đường đi rộng rãi.

Người đi lại trên đường không nhiều, nhưng cũng không tính là ít. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, khiếp sợ vô cùng. Nhất chuyển Thánh Nhân và nhị chuyển Thánh Nhân ở những thánh môn lớn ở Trường SInh giới mới có một hai người, ở nơi này trong phạm vi thần niệm hắn chạm đến đã có năm người. Trong đó có ba nhất chuyển Thánh Nhân, hai nhị chuyển Thánh Nhân. Còn lại phần lớn là Ngụy Thánh, Chuẩn Thánh thì tương đối hiếm gặp.

Lam Tiểu Bố vô cùng cạn lời, vậy mà lại xuất hiện ở một nơi như thế này.

“Lam Tiểu Bố, ngươi…” Một giọng nói tức giận vang lên, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy một người quen, Phác Hành Thánh Nhân. Gia hỏa này là một Ngụy Thánh, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.

“A, sao ngươi lại gầy như thế này rồi? Gần đây ăn không ngon ở không tốt sao?” Lam Tiểu Bố không thèm để ý một chút nào, đi đến trước mặt Phác Hành Thánh Nhân, đánh giá một lượt rồi he he nói.

“Trả âm Dương Kính lại cho ta, điều kiện ngươi cứ nói.” Phác Hành nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, ngực phập phồng không ngừng. Nếu như không phải biết đây là nơi nào, cho dù hắn ta không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng sẽ không nhịn được mà ra tay.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi mà dám nói nhảm nữa, coi chừng Bố gia đập chết ngươi đó. Nói đi, vừa rồi ta truy sát Phương Chi Phàn đến đây, Phương Chi Phàn đi đâu rồi?”

Lúc đầu hắn ta định cười lạnh nói với Lam Tiểu Bố, có gan thì ngươi ra tay đi. Nhưng sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố truy sát Phương Chi Phàn mà đến đây, Phác Hành đành phải nghẹn nuốt lời định nói xuống.

Hắn ta cố ép mình bình tĩnh lại, “Không nhìn thấy.”

Nói xong câu đó, Phác Hành Thánh Nhân quay người đi. Đừng nói là hắn ta không dám ra tay với Lam Tiểu Bố, cho dù hắn ta dám ra tay với Lam Tiểu Bố, hắn ta sợ rằng mình cũng chẳng phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, Phương Chi Phàn là người mà ai cũng dám truy sát sao?

Phác Hành nói không nhìn thấy, nhưng bản thân Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Phương Chi Phàn, Phương Chi Phàn đang đi vào một cửa hàng tạp hóa. Lam Tiểu Bố đoán chắc hẳn Phương Chi Phàn cũng nhìn thấy hắn, gia hỏa này không sợ hắn, cũng là do đã biết được quy củ của Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

Chương 1715 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám.

Cho dù Lam Tiểu Bố hận không thể dùng một bàn tay đập chết con rùa này, sau đó xé rách thế giới của hắn ta, nhưng mà lý trí của hắn vẫn còn. Nếu như lúc này xông lên, chỉ sợ người chết chưa chắc là Phương Chi Phàn, mà hắn sẽ chết nhanh hơn một chút.

Thực lực của hắn bây giờ, có thể đối phó với nhị chuyển Thánh

Nhân. Nhưng nếu như gặp phải tam chuyển Thánh Nhân, hắn chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó. Nhưng đối đầu với tứ chuyển Thánh Nhân, thậm chí là ngũ chuyển Thánh Nhân, hắn nghi ngờ không biết mình có thể trốn thoát được hay không. Mấu chốt nhất là hắn chưa từng gặp được tứ chuyển Thánh Nhân hoặc ngũ chuyển Thánh Nhân, cũng không biết nhân vật ở tầng thứ này có thực lực như thế nào.

Càng muốn giết Phương Chi Phàn, hắn càng phải bình tĩnh.

Lam Tiểu Bố không theo dõi Phương Chi Phàn nữa, chỉ cần Phương Chi Phàn vẫn còn ở trên đảo Thánh Nhân là được, bây giờ điều hắn cần là tranh thủ thời gian tăng thực lực của mình lên.

Cho dù như thế nào, chỉ cần thực lực của hắn có thể bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân, hắn tin rằng mình có thể xử lý Phương Chi Phàn ở trong Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố rất tôn kính một vài nơi có quy củ, không có quy củ thì không có nề nếp. Tu đạo giới là cường giả vi tôn, phần lớn phương diện đã mất đi sự trói buộc. Nhìn xem Phương Chi Phàn động một tí là sử dụng Đại Trớ Chú Thuật giết chết vô số tu sĩ, nhìn những gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật gây ra lượng kiếp cho các tinh cầu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn muốn thành lập ĐẠo Đình, chỉ có khi dùng thủ đoạn mạnh hơn để trấn áp xuống, mới có thể hình thành nên một hoàn cảnh an ổn.

Quy củ của đảo Thánh Nhân cũng là cường giả vi tôn, ở chỗ này đánh nhau thì sẽ bị giết chết. Cho dù đúng sai, cho dù người khác có trèo lên đầu ngươi, dù ngươi nhắm mắt không đánh trả, chỉ cần ngươi là một trong hai bên đánh nhau, ai quản ngươi có đúng hay không, có phải là một bên vô lý hay không, đều bị giết. Quy củ như vậy, thật sự rất buồn nôn.

Lam Tiểu Bố rất muốn biết, sau khi mình bước vào nhất chuyển Thánh Nhân rồi xử lý Phương Chi Phàn, đến lúc đó Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân sẽ làm gì người làm trái quy định như hắn.

Lam Tiểu Bố đi đến một cửa hàng cho thuê động phủ cách tiệm tạp hóa không xa.

Nơi này, số cửa hàng cho thuê và bán ra rất nhiều, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, ít nhất có thể nhìn thấy được bảy tám chỗ. Còn những nơi ở xa không nhìn thấy được, có lẽ càng nhiều hơn.

Nơi cho thuê và bán động phủ Lam Tiểu Bố lựa chọn cũng không lớn, sở dĩ chọn chỗ này, là bởi vì Lam Tiểu Bố cảm nhận được vị trí mà cửa hàng này chọn mới là tốt nhất. Đừng nhìn nó nhỏ, nhưng mơ hồ có khí thế hấp thu toàn bộ nguyên khí thiên địa và vận may ở xung quanh.

Bước một bước vào cửa hàng, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình. Hắn lập tức nảy sinh một ý nghĩ trong đầu, đó chính là không tiếc bất cứ giá nào mua hoặc thuê được cửa hàng này, hắn sẽ ở lại nơi này tu luyện.

Cửa hàng này tuyệt đối là một trong những nơi thích hợp tu luyện nhất ở đảo Thánh Nhân, không khác gì với cảm ứng lúc trước của hắn, vô tận thần linh khí nhẹ nhàng bao trùm đến. Loại thần linh khí này tựa như có cấp độ cao hơn Hỗn Độn thần linh khí một chút, giống như…

Lam Tiểu Bố không dám nghĩ tiếp, thần linh khí nơi này hình như có ẩn chứa một luồng khai thiên đại đạo vũ trụ.

Không chỉ như vậy, nơi này còn là nơi có quy tắc thiên địa rõ ràng nhất. Nơi như thế này, vận may sao có thể kém?

“Xin hỏi chủ cửa hàng có ở đây không?” Lam Tiểu Bố kêu lên một tiếng, hắn quyết định, cho dù thế nào cũng phải lấy được cửa hàng đến tay.

“Ngươi muốn thuê động phủ?” Mộ giọng nói lạnh lẽo truyền đến, một nữ tử mặc đồ đen đột ngột xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng hắn hoàn toàn không thể nào cảm nhận được nữ nhân này xuất hiện như thế nào. Giống như đối phương vốn dĩ ở chỗ này, chỉ là hắn không nhìn thấy mà thôi. Lam Tiểu Bố xác định 100%, lúc đầu đối phương không ở chỗ này, hơn nữa đối phương xuất hiện không hề có chút dao động không gian nào cả, chỉ một chiêu này đã có thể hoàn toàn nghiền ép hắn.

ĐÔi phương giống như một loại quy tắc, sau đó khi người ta hoàn toàn không chú ý đến lặng lẽ xuất hiện bên cạnh. Loại quy tắc này giống như bóng tối lan đến, vô thanh vô tức.

Khi ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nữ tử áo đen này, sau lưng thấm một tầng mồ hôi lạnh.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định, đối phương là một thất chuyển Thánh Nhân trở lên. Nếu như nói ngũ chuyển Thánh Nhân, hắn còn có thể chạy thoát, vậy thất chuyển Thánh Nhân, còn là loại Thánh Nhân có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt mình thế này, Lam Tiểu Bố không hề có chút nắm chắc mình có thể an toàn rời đi. Đảo Thánh Nhân đâu chỉ cường giả như mây, đây quả thật là đáng sợ. Cũng không biết Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân có biết hay không, trên đảo của bọn họ có một thất chuyển

Thánh Nhân ở.

“Không sai, ta muốn thuê động phủ, hơn nữa còn phải là động phủ tốt nhất.” Lam Tiểu Bố tùy tiện nói, lúc này hắn đâu dám nói muốn lấy cửa hàng của đối phương nữa? Cho dù mồ hôi lạnh sau lưng vẫn còn ướt đẫm, nhưng hắn vẫn cố gắng bình tĩnh.

Lúc này tuyệt đối không thể để cho đối phương nhìn ra được hắn sợ hãi và chột dạ.

Công pháp mà nữ nhân này tu luyện không hề tầm thường, thật sự quá mức dọa người. Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này. Bây giờ hắn không dám dùng thần niệm quét ra ngoài, nhưng hắn tin tưởng Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra.

Nữ tử áo đen không hề nhìn Lam Tiểu Bố, vung tay lên, trước mặt Lam Tiểu Bố xuất hiện một bảng báo giá rõ ràng.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía bảng báo giá, thấy rõ ràng giá cả trên đó rồi, lại hít một hơi thật sâu.

Chương 1716 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám. (2)

Động phủ kém nhất một tháng cần một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm. Mà động phủ tốt nhất, lấy Thần Linh Mạch cực phẩm làm tiêu chuẩn, một tháng cần một đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, một năm chính là 12 đầu.

Đừng nói là hắn, cho dù Mân Nguyên có đến đây sợ cũng không thuê nổi.

“Nói đi, muốn thuê gian động phủ nào?” Giọng điệu của nữ tử này vẫn bình tĩnh, nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được đối phương không kiên nhẫn.

Lam Tiểu Bố nhíu mày nói, “Ta muốn thuê động phủ tốt nhất, nhưng mà ta không có nhiều Thần Linh Mạch cực phẩm như vậy. Ta có một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, không biết thuê 100 năm được không?”

Giá trị của Hỗn Độn Thần Linh Mạch, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ lắm, 100 năm là cái giá hắn mở ra, nếu như đối phương đồng ý cho hắn thuê 50 năm, hắn sẽ đồng ý ngay. Không phải hắn không trả giá, mà là hắn không dám trả giá.

“Ngươi có Hỗn Độn Thần Linh Mạch?” Giọng nói của nữ tử áo đen ẩn chứa tia vui mừng, rõ ràng vô cùng hứng thú với Hỗn Độn Thần Linh Mạch của Lam Tiểu Bố.

“Đúng, thật sự có một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch. Không biết đạo hữu có đồng ý cho ta thuê 100 năm? Đương nhiên, phải là động phủ tốt nhất.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Được, thành giao.” Nữ tử áo đen vung tay cất bảng báo giá đi, đồng thời ném một cái ngọc phù cho Lam Tiểu Bố, “Đây chính là trận phù mở động phủ ra, ngươi đưa Thần Linh Mạch cho ta, sau đó cầm trận phù đi đến đó là được.”

Rõ ràng nàng không lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ quỵt nợ, hoặc là biết Lam Tiểu Bố không dám quỵt nợ.

Lam Tiểu Bố nắm lấy trận phù, đồng thời lấy ra một chiếc nhẫn ném qua.

Nữ tử áo đen nhanh chóng nắm lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét qua, khi nàng nhìn thấy rõ bên trong thật sự có một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, hình như thở dài một hơi.

“Được rồi, không tiễn.” Nữ tử cất chiếc nhẫn đi, giọng điệu lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố không hề nói nhảm, cầm lấy trận phù bước ra khỏi cửa hàng cho thuê động phủ này. Khi hắn đi thật xa rồi, thần niệm nhìn lại, phát hiện vửa hàng vừa rồi hắn vào đã biến mất.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động. Chắc hẳn là chủ nhân của cửa hàng kia sau khi lấy được đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch đã đi bế quan, chờ đến khi nàng xuất quan, sẽ tiếp tục cho thuê, bán động phủ. KHiến động phủ của mình tại một cái Thánh ĐẠo thành toàn là Thánh Nhân này biến mất là biến mất, xuất hiện là xuất hiện, vậy thì mạnh đến mức nào chứ?

Nhìn tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố biết hắn sẽ nhanh chóng có được đáp án. Vũ Trụ Duy Mô đang tạo dựng mô hình kết cấu vùng không gian trong cửa hàng kia, đến lúc đó hắn sẽ biết dược nữ nhân kia tu luyện công pháp gì. Cho dù không thể biết chính xác, nhưng cũng có thể biết được đại khái.

TRận phù có tuyến đường chỉ dẫn, Lam Tiểu Bố dựa theo tuyến đường chỉ dẫn này, nhanh chóng đi đến biên giới Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

Càng đi về phía trước, sắc mặt Lam Tiểu Bố lại càng không dễ nhìn. hắn đoán có lẽ vừa rồi mình đã bị nữ nhân áo đen kia làm thịt rồi, Hoàng Kim Thánh Đạo thành rõ ràng là khu vực có đạo tắc thiên địa rõ ràng nhất, vận may nồng đậm, tu luyện mới có hiệu quả. bây giờ hắn đang đi đâu đây? Hắn đã đi cả một đoạn đường, chỉ nhìn thấy mấy động phủ rải rác mà thôi.

Lại qua nửa nén hương nữa, cuối cùng Lam Tiểu Bố đã đến bên ngoài động phủ mà mình thuê. nếu như không phải trong tay hắn đang cầm một cái trận phù, Lam Tiểu Bố khẳng định cho dù hắn tới nơi này, cũng không thể biết được nơi này có một tòa động phủ.

Kích phát trận phù, không gian trước mắt Lam Tiểu Bố chấn động, sau đó một trận môn lập tức xuất hiện.

Sau khi Lam Tiểu Bố bước vào trận môn, lập tức vô cùng vui mừng. Nơi này không hề kém hơn cửa hàng của nữ tử áo đen kia, đạo tắc đại đạo và quy tắc thiên địa rõ ràng, vận may thiên địa tụ lại…

Quan trọng nhất là, nơi này cũng có ẩn chứa một loại lực lượng khai thiên đại đạo kia.

Cái này không đúng, nơi này chắc hẳn còn tốt hơn cả cửa hàng của nữ tử áo đen kia nữa. Đã như vậy, sao đối phương còn muốn bỏ nơi này ra cho thuê, mà bản thân lại tu luyện trong cửa hàng kia?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, nữ nhân kia muốn ở nơi đông người cho thuê động phủ. Nếu như đặt cửa hàng ở chỗ này, nàng có thể cho thuê được một cái động phủ mới là chuyện lạ.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất bố trí hộ trận, chẳng những bố trí hỗ trận, xung quanh còn bố trí Khốn Sát Trận, huyễn trận, Ẩn Linh Trận…

Chỉ cần là thần trận Lam Tiểu Bố có thể nghĩ đến, hắn đều sẽ bố trí một cái.

Đây chính là hang ổ của kẻ hung ác, chỉ sơ ý một chút sẽ bị người ta chạm đến. Mặc dù nói quy củ ở nơi này không cho phép đánh nhau, một khi làm trái quy tắc, hai bên đánh nhau đều sẽ bị giết chết.

Nhưng Lam Tiểu Bố cho rằng, loại quy củ này lập ra cho kẻ yếu. Giống như nữ tử áo đen kia, đối phương giết hắn, chẳng lẽ quy củ của hòn đảo này có thể ảnh hưởng đến nữ tử áo đen sao? Hơn nữa, nếu như thất chuyển Thánh Nhân ở nơi này không chỉ có mỗi nữ tử áo đen, mà có một thất chuyển Thánh Nhân khác lén lút đi vào động phủ của hắn, vặn đầu hắn xuống, ai có thể biết được?

Sau khi bố trí xong mọi thứ, Lam Tiểu Bố chuẩn bị cắm một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch xuống, sau đó lấy một ít Thần NGuyên Đan ra bắt đầu bế quan, lại cảm ứng được mô hình kết cấu Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lại vùng không gian bên trong cửa hàng nữ tử áo đen kia đã hoàn thành. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến mô hình kết cấu, hai mắt lập tức trợn tròn.

Quy tắc Hắc Ám? Nữ tử áo đen kia lại là một cường giả tu luyện quy tắc Hắc Ám.

Chương 1717 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố tu luyện cho đến bây giờ, đương nhiên cũng không phải là kẻ ngớ ngẩn không biết gì. Hắn biết rõ mức độ khống chế quy tắc thiên địa càng hoàn thiện, vậy thì lại càng mạnh.

Hắn không phải chưa từng nhìn thấy quy tắc Hắc Ám, nhưng người chuyên tu luyện quy tắc Hắc Ám thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy . Cho dù Lam Tiểu Bố không đánh với nữ nhân kia, nhưng hắn khẳng định nữ nhân kia rất rất mạnh. Hắn còn chưa tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân thì tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

Chỉ là ý nghĩ trong đầu vừa xoay chuyển, Lam Tiểu Bố đã quyết định đặt quy tắc Hắc Ám vào trong Trường Sinh đại đạo của mình trước. Cái tên Trường Sinh đại đạo của hắn quá tục khí, nhưng mọi đạo tắc tồn tại trong thiên địa đều nhất định phải có.

TRong công pháp Trường SInh Quyết của hắn, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong Lôi Băng, đó là những đạo tắc cơ bản cần phải có. Những đạo tắc thiên địa đại đạo còn lại, như đạo tắc KHông Gian, có. Đạo tắc Luân Hồi, bây giờ trên người hắn đã có đạo quyển Luân Hồi, vậy nhất định cũng có. Bây giờ xuất hiện đạo tắc Hắc Ám, nhất định phải dung nhập vào trong Trường SInh Quyết của mình. Còn có cái đạo tắc Nhân Quả, cái này… Cái này tạm thời không có. Nhưng mà nếu như hắn lấy được đạo quyển Nhân Quả, vậy thì cũng sẽ có.

Lam Tiểu Bố đến, cũng chẳng gây ra bất cứ động tĩnh nào ở Hoàng Kim Thánh Đạo thành, ngay cả Phương Chi Phàn bị Lam Tiểu Bố truy sát cũng không để ý đến hướng đi của Lam Tiểu Bố.

Ở nơi như Hoàng Kim Thánh Đạo thành, loại thánh địa tu luyện được trời ưu ái, nếu như không thuê một tòa động phủ tu luyện, đó mới chính là ngu ngốc. Chuyện đầu tiên Phương Chi Phàn muốn làm, đương nhiên là điên cuồng khôi phục thực lực của mình. Còn lúc Lam Tiểu Bố nhìn thấy hắn ta, đó chỉ là vì hắn ta phải mua một vài thứ gì đó mà thôi.

…

Lam Tiểu Bố không tu luyện ngay, đầu tiên hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu quy tắc Hắc Ám để cảm ngộ. Có mô hình kết cấu của quy tắc Hắc Ám, Lam Tiểu Bố chỉ mất một năm, đã dung nhập quy tắc Hắc Ám vào trong Trường SInh Quyết của mình.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, đạo tắc Hắc Ám ở vùng thiên địa này quá yếu, hắn không thể nào cảm nhận sâu sắc được quy tắc Hắc Ám, đồng thời tạo dựng ra được thần thông quy tắc Hắc Ám.

Hai đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch được Lam Tiểu Bố lấy ra, một đống Thần Nguyên Đan đặt quanh người Lam Tiểu Bố. KHi Lam Tiểu Bố vận chuyển Trường SInh Quyết hấp thu nguyên khí thiên địa tu luyện, lập tức cảm nhận được ở đây tu luyện còn có ưu thế hơn ở

Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Hắn ở nơi này thật sự có thể hấp thu được một loại đạo tắc có từ thời khai thiên vũ trụ, loại đạo tắc này khiến tốc độ tu luyện của Lam Tiểu Bố tăng nhanh hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ đây chính là Vũ Trụ Chi Tâm?

Thậm chí Lam Tiểu Bố định dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu để xem một chút, nhưng mà hắn không làm vậy. Loại mô hình kết cấu này không nhất thiết phải tạo dựng, hơn nữa hắn suy đoán đây chính là Vũ Trụ Chi Tâm.

Nói cách khác Vũ Trụ Chi Tâm ở đảo Thánh Nhân hắn có thể hấp thu được.

Đảo Thánh Nhân sở dĩ có giá trị hơn những đảo khác, thậm chí có thể hấp dẫn vô số cường giả đến đây, những cường giả này thậm chí không thèm quan tâm đến cuộc chiến tranh đoạt chính quả cũng muốn ở lại đảo Thánh Nhân, rất có thể là do Vũ Trụ Chi Tâm.

Tu luyện trên đảo Thánh Nhân có Vũ Trụ Chi Tâm, tốc độ tu luyện và cảm ngộ đều vượt xa nơi khác.

Lam Tiểu Bố khẳng định, tốc độ tu luyện ở nơi này nhanh, đó là bởi vì Vũ Trụ Chi Tâm có thể khiến đại đạo càng thêm rõ ràng, càng dễ cảm ngộ được đạo tắc đại đạo tự thân.

Tuyệt đối không phải vì để ngươi hấp thụ Vũ Trụ Chi Tâm, nếu như ai ai cũng có thể hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm, vậy thì đảo Thánh Nhân đã sớm không còn là đảo Thánh Nhân nữa. Vũ Trụ Chi Tâm ẩn chứa đạo tắc khai thiên vũ trụ có nhiều đến đâu cũng sẽ bị hấp thu hết.

Lam Tiểu Bố cưỡng ép chính mình giảm hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm lại, chỉ lấy một lượng lớn thần nguyên từ Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch và Thần Nguyên Đan, sau đó hấp thu một chút nguyên khí thiên địa của đảo Thánh Nhân, cuối cùng mới chú ý cẩn thận hấp thu một chút khí Vũ Trụ Chi Tâm.

Mỗi ngày hấp thu một ít, qua thời gian dài hiệu quả sẽ càng rõ ràng hơn. Nếu như ngay từ đầu hắn đã điên cuồng hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm, chỉ sợ không được bao lâu nữa, hắn sẽ bị đá ra ngoài.

Chỉ ngắn ngủi bốn năm, Lam Tiểu Bố đã bước vào Chuẩn Thánh tầng bảy. Lúc này, quanh người hắn đều là Hỗn Độn Thần Nguyên nồng đậm và đạo tắc đại đạo rõ ràng.

Lam Tiểu Bố vẫn đang điên cuồng hấp thu nguyên khí thiên địa ngẫu nhiên còn lấy mấy đạo quả Ngũ Tùng CHâm ra bỏ vào miệng, dùng cái này để tăng cảm ngộ của mình đối với đạo tắc Ngũ Hành.

Mười lăm năm sau, Lam Tiểu Bố bước vào CHuẩn Thánh tầng tám, ba mươi năm sau, sau khi dùng các loại đạo quả, Hỗn Độn thần linh khí, Thần Nguyên Đan và Vũ Trụ Chi Tâm, phá tan vách chắn CHuẩn Thánh tầng chín.

Cho dù Lam Tiểu Bố không nhìn thấy được bộ dáng của Vũ Trụ Chi Tâm, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, chỉ ngắn ngủi 30 năm, hắn tuyệt đối đã hấp thu được một phần mười Vũ Trụ Chi Tâm. Chỉ là hắn làm chuyện này cực kỳ kín đáo, cho nên đến bây giờ vẫn chưa có người phát hiện ra mà thôi.

TRước khi chuẩn bị trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố lấy Thần Nguyên điện ra.

Đặt Thần Nguyên điện ở đây để ngưng luyện Thần Nguyên Đan, trong đó nhất định sẽ ẩn chứa khí Vũ Trụ Chi Tâm. Khi hắn trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân, tuyệt đối không thể ở tại đảo Thánh Nhân. Nếu như ở đảo Thánh Nhân trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân, có 10.000 Lam Tiểu Bố cũng không đủ cho người ta giết.

…

Chương 1718 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân. (2)

Năm thứ 60 Lam Tiểu Bố đến đảo Thánh Nhân, tại phủ thành chủ nằm ở trung tâm Hoàng Kim Thánh Đạo thành, một nam tử mặt mũi nhăn nheo nhíu mày trầm tư.

Qua khoảng một nén nhang, một người nam tử có mái tóc rối bời cao lớn vọt vào, người vừa mới ở ngoài cửa đã lớn tiếng hét lên, “Đại ca, ngươi vội vàng gọi ta đến đây để làm gì?”

Nam tử da nhăn nheo nhìn thấy nam tử bù xù này vào cửa, lập tức nói, “Liêm đệ, ngươi có cảm thấy mấy chục năm gần đây đảo Thánh Nhân có chút không đúng hay không?”

Nam tử da nhăn nheo và nam tử tóc rối bời kia chính là hai vị mở ra đảo Thánh Nhân, Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh NHân.

So với Cuồng Thánh Nhân toàn cơ bắp chỉ biết tu luyện và làm việc, Thụ Thánh Nhân rõ ràng cẩn thận hơn nhiều.

Cuồng Thánh Nhân nhíu mày nói, “KHông có mà đại ca, thậm chí ta còn cảm thấy mấy chục năm gần đây tốc độ cảm nhận đại đạo và tốc độ tu luyện của ta đều nhanh hơn một chút, có lẽ không bao lâu nữa, không chừng ta có thể trùng kích lên ngũ chuyển Thánh Nhân.”

Thụ Thánh Nhân hừ một tiếng, “Phi Liêm, ta cảm thấy ngươi bao lâu nay quá an nhàn rồi, cho nên đã quên đi nguyên nhân vì sao chúng ta trốn đến đây, dừng chân ở đây gian nan như thế nào.”

Nghe thấy Thụ Thánh Nhân trách cứ, Cuồng Thánh Nhân tên Phi Liêm kia vuốt vuốt đầu tóc bù xù không dám nói gì. Tính tình của hắn ta cuồng bạo, ai dám lải nhải với hắn ta, hắn ta sẽ không chút do dự ra tay đánh tới. Chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Thụ Thánh Nhân.

Nhìn thấy dáng vẻ của Phi Liêm, Thụ Thánh Nhân chỉ có thể tiếp tục nói, “Mục đích chúng ta đến nơi này chỉ là vì một viên Vũ Trụ Chi Tâm, ngươi chắc hẳn phải biết chuyện nơi này có Vũ Trụ Chi Tâm không thể gạt được người khác, mọi người đều biết rất rõ. Nhưng mà theo người khác nghĩ, Vũ Trụ Chi Tâm chắc hẳn đã dung nhập vào trong đảo Thánh Nhân. Cũng chính vì vậy, tu luyện ở đảo Thánh Nhân, tốc độ và cảm ngộ đều sẽ nhanh chóng tăng lên.”

“Đại ca, đây chẳng qua chỉ là tạm thời, chờ Vũ Trụ Chi Tâm hấp thu đủ đạo vận của nhiều Thánh Nhân, chúng ta có thể gỡ cái Thánh Nhân chi tâm này ra cầm đi.” Phi Liêm cười he he.

Thụ Thánh Nhân gật đầu, “Quả thật là như vậy, nhưng lỡ như có người có thể hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm thì sao?”

“Chuyện này không thể nào chứ? Nếu như có thể hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm, sao có thể ở lại nơi này?” Phi Liêm sửng sốt, Vũ Trụ Chi Tâm là đồ của hai huynh đệ bọn họ, nếu như bị người khác hấp thu mất, bọn hắn còn lăn lộn thế nào được?

Thụ Thánh Nhân lạnh lùng nói, “Ngươi cho rằng người ở lại đảo Thánh Nhân đều bình thường sao? Ta nói thật cho ngươi biết. Ở nơi này có Trớ Chú Thánh Nhân và Luân Hồi Thánh Nhân đại danh đỉnh đỉnh, trừ cái đó ra, còn có một gia hỏa đáng sợ mà ta cũng không nhìn ra được lai lịch, gia hỏa này ta cảm thấy không khác gì chúng ta lắm, không phải Nhân tộc đắc đạo. Đúng rồi, trong chủ thành còn có một nữ nhân mặc áo đen, tu vi của nữ nhân kia chỉ sợ sẽ không kém hơn chúng ta.”

“A…” Phi Liêm a lên một tiếng, rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy. Một hồi lâu sau hắn ta mới thì thào nói, “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Da mặt nhăn nheo của Thụ Thánh Nhân run rẩy mấy lần, sau đó hung hãn nói, “Tu luyện ở đảo Thánh Nhân này thì được, mọi người bình an vô sự, nếu như dám có ý đồ với Vũ Trụ Chi Tâm, vậy đừng trách huynh đệ ta không khách sáo, cho dù hắn có là ai.”

“Đại ca, ngươi nói đánh ai ta sẽ đánh người đó, ta đảm bảo sẽ khiến óc hắn nổ tan tành.” Phi Liêm vỗ ngực.

Thụ Thánh Nhân xua tay nói, “Bây giờ không cần lo lắng, ta cẩn thận điều tra một chút, xem thử có người đang hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm hay không, không có là tốt nhất, nếu như có, huynh đệ chúng ta cũng không phải ăn chay.”

…

Lam Tiểu Bố đã dừng tu luyện, tu vi của hắn không còn tiến cấp nữa, hắn cảm thấy mình đã đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Nhưng hắn không có ý định ở lại nơi này chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, lỡ như khi chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân gây ra động tĩnh quá lớn, vậy thì không ổn lắm.

Cất hết mọi thứ đi, Lam Tiểu Bố chuẩn bị rời khỏi đảo Thánh Nhân một khoảng thời gian. Chờ sau khi hắn chứng đạo nhất chuyển

Thánh Nhân rồi, quay lại giết Phương Chi Phàn. Trừ giết Phương Chi Phàn, còn cả Vũ Trụ Chi Tâm, hắn cũng muốn lấy đi.

Vì sao Vũ Trụ Chi Tâm ở đảo Thánh Nhân lại không có ai lấy đi, Lam Tiểu Bố không biết. Nhưng mà nếu đã phát hiện, vậy hắn sẽ không khách sáo.

Tranh cướp đại đạo cũng là cơ duyên, cơ duyên ở chỗ này, hắn không ra tay, vậy những thứ đã mất đi kia có thể trách ai? Nếu như hắn ta tay, còn không lấy được, đó cũng là chuyện không có cách nào.

Lam Tiểu Bố cất Thần Nguyên điện đi, trong này có ít nhất là mấy ngàn vạn Thần Nguyên Đan. Những Thần Nguyên Đan này khác với những Thần Nguyên Đan hắn lấy được ở vực sâu Di Thần, Thần Nguyên Đan lấy được ở đây chẳng những ẩn chứa hơi thở Hỗn Độn, mà còn có khí khai thiên đại đạo vũ trụ. Nguyên nhân chính là do có Vũ Trụ Chi Tâm, mỗi một viên Thần Nguyên Đan đều ẩn chứa một luồng khí Vũ Trụ Chi Tâm.

Đối với tu sĩ tầm thường mà nói, loại Thần Nguyên Đan này, một viên đều có giá trị kinh người, huống chi là hai ba ngàn viên? Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đống Thần Nguyên Đan này, chính là một trong những cơ sở để hắn trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân.

Chương 1719 - Đạo chủng

Chuyện Lam Tiểu Bố rời khỏi đảo Thánh Nhân, cũng chẳng có ai để ý, cũng giống như khí hắn đi vào đảo Thánh Nhân vậy.

Cùng lúc đó, tại một trong những động phủ cao cấp ở phía đông Hoàng Kim Thánh Đạo thành, một nam tử cao gầy sắc mặt tái nhợt mừng rỡ nhìn một đạo quả màu xám ở trong tay.

Nói chính xác thì, đây không phải là một đạo quả, mà là một quả đạo chủng Đại đạo Trớ Chú.

Trong vũ trụ mênh mông, loại đạo chủng đại đạo này chỉ có một cái trong tay hắn ta. Đây không phải là đạo chủng đại đạo do một cường giả nào đó ngưng luyện ra, mà là đồ vật có từ thời khai thiên, cùng lúc với đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật. Hắn ta khẳng định cho dù là Lam Tiểu Bố cũng sẽ không ngờ được trên người hắn còn có đạo chủng Trớ Chú.

TRước đó thật sự hắn ta không ngờ được đạo chủng TRớ Chú có thể ngưng luyện ra được, cái đạo chủng Trớ Chú này hắn ta lấy được cùng một chỗ với đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật. Cái đạo chủng Trớ Chú này hắn ta đã nuôi dưỡng không biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn chẳng hề có chút động tĩnh nào, chưa bao giờ ngưng luyện được.

Không ngờ được lần này hắn ta bị Lam Tiểu Bố chặt đứt Đại đạo Trớ Chú, vậy mà lúc chạy trốn lại gặp được đảo Thánh Nhân. Ở trong đảo Thánh Nhân, đạo chủng TRớ Chú của hắn ta mới hoàn toàn ngưng luyện được.

CHờ hắn ta dung hợp đạo chủng Trớ Chú vào trong Đại đạo Trớ Chú của mình, chẳng những Đại đạo Trớ Chú của hắn có thể hồi phục lại như cũ mà thậm chí sẽ tăng thêm một tầng cao mới. Không chỉ như vậy, hắn ta còn có thể dựa vào cơ hội lần này mà bước vào hàng ngũ tam chuyển Thánh Nhân.

Bởi vì chuyện này tương đương với việc đại đạo Trớ Chú của hắn dựa vào đạo chủng Trớ Chú niết bàn lại một lần, đây có lẽ cũng là cơ duyên của hắn ta.

Có lúc, giữa họa và phúc thật sự rất khó phân chia, hắn ta cho rằng cả đời này của mình đã bị hủy rồi, nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta lại ngưng luyện được đạo chủng Trớ Chú. Ngưng luyện được đạo chủng Trớ Chú, cho dù là đại đạo hay là thực lực, hắn ta đều sẽ có tiến bộ lớn.

Phương Chi Phàn hít một hơi thật sâu, hắn ta tạm thời đặt mối thâm thù đại hận với Lam Tiểu Bố sang một bên. Chờ hắn ta tấn cấp lên tam chuyển Thánh Nhân rồi, hắn ta sẽ đi nghiền sát Lam Tiểu Bố. ĐỜi này hắn ta không giết Lam Tiểu Bố ngàn vạn năm, Phương Chi Phàn hắn xem như sống vô dụng rồi.

Từ khi đại đạo Trớ Chú đại thành cho đến này, Phương Chi Phàn hắn còn chưa chịu qua loại vũ nhục này. Bản thân như một con chó, bị truy sát mấy năm, nếu như không gặp được đảo Thánh Nhân, hắn ta vẫn còn đang như chó mà chạy trốn. Cho dù hắn ta gặp dược cơ duyên, ngưng luyện được đạo chủng Trớ Chú, vậy cũng không thể nào bỏ qua cho Lam Tiểu Bố được.

Là người tu luyện đại đạo Trớ Chú, Phương Chi Phàn đương nhiêu hiểu rất rõ giá trị của đạo chủng Trớ Chú. Loại vật này chỉ có ở trong truyền thuyết, mà hắn ta lại đang nắm ở trong tay.

Cho nên lúc sử dụng đạo chủng Trớ Chú, Phương Chi Phàn nhất định phải vô cùng cẩn thận.

Sử dụng đạo chủng Trớ Chú niết bàn đại đạo Trớ Chú của mình, nhất định phải chém sạch đại đạo Trớ Chú bản thân vốn có. Trước đó Lam Tiểu Bố đã dựa vào đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật cướp đi đại đạo Trớ Chú của hắn ta, chỉ là đạo quyển còn chưa cướp đoạt hết, hắn ta đã thiêu đốt đạo cơ đại đạo chạy trốn.

Cho nên hắn ta muốn một lần nữa tạo dựng đạo cơ của mình, dựa vào đạo chủng Trớ Chú niết bàn đại đạo Trớ Chú, nhất định phải thanh trừ hết toàn bộ đại đạo Trớ Chú lúc trước mà đạo quyển còn chưa cướp đi hết, sau đó mới có thể niết bàn trùng sinh.

Chờ sau khi trong lòng mình đã tĩnh lại, Phương Chi Phàn đặt đạo chủng Trớ Chú sang một bên, hai tay huyễn hóa thành từng đạo thủ quyết đại đạo. Những thủ quyết đại đạo này mỗi lần đánh ra, lực lượng đạo vận Trớ Chú trên người hắn ta sẽ yếu đi một chút, sau đó thực lực của hắn ta sẽ yếu đi một phần.

Qua tròn ba ngày, khóe miệng Phương Chi Phàn tràn ra tia máu màu xám, sắc mặt hắn ta lại càng tái nhợt. Chỉ là lúc này, lực lượng đạo vận Trớ Chú trên người hắn ta hầu như đã biến mất hết. Nói cách khác, bây giờ hắn ta đã chém hết toàn bộ đại đạo Trớ Chú của mình.

Phương Chi Phàn thở phào một hơi, bỏ một viên đan dược vào trong miệng.

Khi hắn ta muốn cầm đạo chủng Trớ Chú lên, đột nhiên biến sắc, cả người lập tức bắt đầu vặn vẹo. Sắc mặt tái nhợt cũng hiện ra màu hồng hào không bình thường, máu trên khóe miệng từ màu xám biến thành màu đỏ tím, sau đó không ngừng trào ra…

“Côn Vi, ngươi đúng là hèn hạ…” Phương Chi Phàn hầu như gằn từng chữ nói ra.

Giờ phút này trong đầu của hắn ta, Nguyên Thần mơ hồ của Côn Vi đang cắn nuốt Nguyên Thần suy yếu của Phương Chi Phàn, cái này rõ ràng là muốn đoạt xá.

Côn Vi đã suy yếu, nhưng Phương Chi Phàn lại càng suy yếu hơn. Hơn nữa Côn Vi đã tìm được cơ hội phù hợp, khi Phương Chi Phàn chém hết đại đạo Trớ Chú của mình, năng lực phản kháng hầu như bằng không mới đột ngột ra tay đoạt xá.

Hai Nguyên Thần yếu ớt quấn vào nhau, cực kỳ giống hai con chim đang mổ nhau.

“Côn Vi, uổng cho ngươi là Đạo QUân Trường Sinh Đạo Đình, làm việc lại hèn hạ như vậy. Vậy mà dựa vào một tia đạo vận Trớ Chú học được từ ta mà ẩn nấp ở trong thức hải của ta, chỉ sợ đã sớm có tâm tư đoạt xá rồi đúng không…” TRong giọng nói Phương Chi Phàn tràn đầy phẫn nộ, hắn ta rất không cam lòng.

Sau khi bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương, hắn ta không cảm nhận được ý niệm Nguyên Thần Côn Vi tồn tại thì cũng thôi đi. Nhưng mà trước khi hắn ta bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương, vậy mà hắn ta cũng không nhận ra được. Rõ ràng là tia ý niệm của Côn Vi đã tồn tại bên trong đạo tắc TRớ CHú của hắn ta từ sớm. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta quá chủ quan, hoặc là quá tự tin, không ngờ đến Côn Vi còn chưa hoàn toàn bị xử lý.

Côn Vi khinh thường nói, “Phương Chi Phàn, ta sớm có tâm tư đoạt xá cái thân thể rác rưởi của ngươi sao? Ha ha, đổi thành trước đó, cho dù ngươi có quỳ cầu ta, ta cũng lười đoạt xá ngươi. Ngươi mới là tên tiểu nhân hèn hạ, ta cung cấp chỗ tốt nhất cho ngươi tu luyện, để cho ngươi nghỉ ngơi lấy lại sức, chậm chí còn cứu ngươi ra ngoài, kết quả ngươi lại nhân lúc ta bị thương mà cắn ngược ta một cái.”

Phương Chi Phàn cười thảm nói, “Ta hèn hạ? Nếu như không có giáo chủ Tiệt giáo đánh ngươi trọng thương, chỉ sợ ta đã sớm bị ngươi hãm hại, sao có thể có cơ hội để cho ngươi đoạt xá ta? Ta hiểu rồi, ngươi đã sớm dựa vào một tia đạo tắc TRớ Chú dung nhập vào trong đạo cơ đại đạo Trớ Chú của ta. Ngươi không phải muốn đoạt xá ta, mà là muốn đoạt đi đại đạo Trớ Chú của ta. Ha ha, ta đúng là quá ngu xuẩn, sao có thể nghĩ đến chuyện mình có thể hãm hại được một tên gian xảo như ngươi…”

Chương 1720 - Đạo chủng (2)

Côn Vi lạnh lùng nói, "Ngươi đã tính toán được ta, ngươi không ngu xuẩn, chỉ là ta xem thường ngươi thôi. Lúc đầu ta định nhân cơ hội cướp đi đại đạo Trớ Chú của ngươi, sau đó tái tạo lại thân thể trùng sinh. Không ngờ ngươi lại rác rưởi như vậy, lại bị người ta chém mất đại đạo Trớ Chú. Đáng tiếc ta không có cơ hội tái tạo thân thể, cho dù ngươi rất rác rưởi, nhưng ta cũng chỉ có thể chọn đoạt xá ngươi."

"Đúng vậy nhỉ, sau khi ngươi đoạt xá ta rồi, vậy có thể nhanh chóng dựa vào đạo chủng Trớ Chú ngưng luyện ra đại đạo Trớ Chú một lần nữa." Phương Chi Phàn mỉa mai nói, chỉ là giọng nói của hắn ta càng lúc càng yếu ớt, rõ ràng hắn ta sắp bị Côn Vi đoạt xá.

Côn Vi ha ha một tiếng, "Dựa vào đạo chủng Trớ Chú ngưng luyện ra đại đạo Trớ Chú một lần nữa? Côn Vi ta cũng ngu xuẩn như Phương Chi Phàn ngươi sao?"

Đối với Côn Vi mà nói, hắn ta biết mình khẳng định không thể nào ngưng luyện đại đạo Trớ Chú một lần nữa, bởi vì hắn ta không phải Phương Chi Phàn, hắn ta chưa từng tu luyện đại đạo Trớ Chú, cũng không có đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật, làm sao mà ngưng luyện đại đạo Trớ Chú được?

Hơn nữa, bây giờ hắn ta rất kiêng kị Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố rõ ràng vô cùng thù hận người tu luyện đại đạo Trớ Chú, nếu không sẽ không một đường truy sát đến đảo Thánh Nhân. Một khi hắn ta tu luyện đại đạo Trớ Chú, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta, hắn ta cũng không muốn luân lạc tới thảm cảnh như Phương Chi Phàn, bị Lam Tiểu Bố truy sát một đường. Huống chi, hắn ta hoàn toàn không thể nào tu luyện đại đạo Trớ Chú.

"Côn Vi, nếu như Phương Chi Phàn ta có thể luân hồi, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi." Giọng nói thê thảm của Phương Chi Phàn lại truyền đến, sau đó tiêu tán không còn. Lúc trước hắn ta còn suy nghĩ phúc họa tương phùng, chính mình vì bị Lam Tiểu Bố truy sát mới có được đạo chủng Trớ Chú, bây giờ hắn ta mới biết được, có lúc phúc cũng là mầm móng của họa, nếu không phải hắn ta lấy được đạo chủng Trớ Chú, mới nghĩ đến chuyện muốn hoàn toàn chém hết đạo cơ, Côn Vi cũng sẽ không thể nào đoạt xá hắn ta được. Một khi chờ đại đạo Trớ Chú của hắn ta niết bàn rồi, Côn Vi sẽ không thể ẩn nấp được.

Giờ phút này mặc dù Phương Chi Phàn vẫn còn ngồi trong động phủ, nhưng đã sớm đổi thành Côn Vi.

Côn Vi thở dài một hơi, nếu như không phải Phương Chi Phàn tự mình chém hết một tia đạo tắc đại đạo Trớ Chú cuối cùng, hôm nay hắn ta cũng không cách nào thành công.

Có lúc kế hoạch chính là kế hoạch, vĩnh viễn không thể theo kịp biến hóa. Hắn ta muốn lấy không phải là thân thể của Phương Chi Phàn, cái hắn ta muốn lấy được là đại đạo Trớ Chú, Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn. Bây giờ thì hắn ta chỉ có thể đoạt xá cái thân thể mà mình vốn vô cùng chướng mắt này, còn là nhờ vào kẻ địch Lam Tiểu Bố mà hắn ta mới có thể thành công, nhân sinh đúng là đáng châm chọc.

Đạo chủng Trớ Chú Phương Chi Phàn đặt ở bên cạnh đó, Côn Vi cũng không hủy đi, hắn ta chỉ lấy một cái hộp ngọc, cẩn thận bỏ cái đạo chủng Trớ Chú này vào trong hộp ngọc.

Cái đạo chủng Trớ Chú này có giá trị cực cao, bây giờ hắn ta không dùng được, nhưng có lẽ có thể cứu hắn ta một mạng. Hiện tại đối với Côn Vi hắn mà nói, điều quan trọng nhất chính là khôi phục thực lực, cho dù không có khả năng trong thời gian ngắn khôi phục đến nhị chuyển Thánh Nhân, hắn ta cũng muốn khôi phục lại đến nhất chuyển Thánh Nhân, sau đó lập tức rời khỏi đây quay lại Trường Sinh Đạo Đình. Hắn ta tin trong khoảng thời gian mình không có ở Trường Sinh Đạo Đình, Thừa Vũ Nhan sẽ không phản bội hắn ta.

…

Lam Tiểu Bố dừng lại, chỗ của hắn hình như là một hòn đảo nhỏ. Thiên tài địa bảo trên cái đảo nhỏ này đã sớm bị người khác đào rỗng, nguyên khí thiên địa ở đây cũng khá kém.

Sóng biển Trường Sinh Hải vỗ lên biên giới hòn đảo, không mang lại sự sống và náo nhiệt trên đảo nhỏ, ngược lại khiến người ta cảm thấy cô tịch.

Lam Tiểu Bố đứng trên một tảng đá trên hòn đảo nhỏ, hắn đến đây để trùng kích lên nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng tại một hòn đảo nhỏ trong Trường Sinh Hải mênh mông không biên giới này, hắn lại cảm thấy cô độc.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới cố gắng bỏ hết những suy nghĩ phức tạp kia đi, đi sâu vào trong đảo nhỏ.

Cắm hai đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch xong, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí Ẩn Linh Thần Trận và hộ trận.

Mấy ngày trôi qua, Lam Tiểu Bố bố trí tốt mọi thứ, thậm chí còn lấy ra hơn 20 triệu viên Thần Nguyên Đan ẩn chứa khí khai thiên vũ trụ ở trong Thần Nguyên điện ra.

Cho dù như thế nào, hắn cũng nhất định phải trong thời gian ngắn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, nếu không hắn có quay lại đảo Thánh Nhân cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Đừng nói là quay lại đảo Thánh Nhân, cho dù quay lại Đại Hoang Thần Giới, cảnh giới Chuẩn Thánh của hắn cũng không đủ.

Đạo vận Trường SInh Quyết bắt đầu lưu chuyển quanh người Lam Tiểu Bố, Hỗn Độn thần linh khí nồng đậm không ngừng bị Lam Tiểu Bố cuốn ra từ trong Hỗn Độn Thần Linh Mạch và Thần Nguyên Đan, tạo thành vòng xoáy nhàn nhạt xung quanh Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang chìm vào vòng lặp vận chuyển, hắn phát hiện ra mình không biết chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân như thế nào.

Hắn từ chỗ Trúc Duẫn và những Thánh Nhân còn lại lấy được một vài tin tức liên quan đến nhất chuyển đến cửu chuyển Thánh Nhân. Thủ đoạn để chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân rất nhiều, có thể trảm thi, có thể luân hồi, có thể dùng nghiệp lực, công đức, nguyện lực, nhân quả, đạo tắc Hồng Mông, vận may…

Thậm chí là pháp bảo đỉnh cấp, đều có thể dùng để chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Nhưng loại nào mới là thích hợp với đại đạo Thánh Nhân của Lam Tiểu Bố hắn nhất?

Chương 1721 - Nhất chuyển Thánh Nhân

Thánh Nhân bình thường khi chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, đều lấy một loại đạo tắc đại đạo nào đó ngưng luyện đạo pháp của mình, ví dụ như đạo tắc Nhân Quả, đạo tắc Nghiệp lực hoặc là lấy đạo tắc Vận May, Công Đức. Cho dù là có tư chất cường đại, đạo cơ đại đạo cường hãn, năng lực cảm ngộ siêu cường, khi ngưng luyện từ nhất chuyển đến cửu chuyển Thánh Nhân, cũng chỉ lấy hai đến ba loại đạo tắc.

Nhiều hơn nữa không phải là không muốn, mà là đạo cơ không chịu nổi. Chẳng những đạo cơ không chịu nổi, mà cũng không thể cảm ngộ được nhiều đạo tắc đại đạo như vậy.

Giống như Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn, cả đời hắn ta đều cảm ngộ đại đạo Trớ Chú, hắn ta lấy đại đạo Trớ Chú bước vào nhị chuyển Thánh Nhân, nếu như hắn ta muốn bước vào tam chuyển Thánh Nhân, nhất định phải khiến đại đạo Trớ Chú của mình tăng lên. Mà không phải là đổi sang HỦy Diệt đại đạo, hoặc là những thứ như công đức, luân hồi để chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.

Nhưng tại sao hắn lại phải giống như những người khác, dựa vào một loại đạo tắc để liên tục chứng đạo Thánh Nhân cửu chuyển?

Hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô bước vào giới tu đạo, lúc trước từ Kim Ô Quyết, sau đó dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Thái Xuyên Quyết.

TRên thực tế Thái Xuyên Quyết mạnh hơn Trường SInh Quyết của hắn rất nhiều, bởi vì Thái Xuyên Quyết là do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, dung hợp rất nhiều loại công pháp đại đạo, ẩn chứa chí lý đạo tắc đại đạo vũ trụ ở trong đó. Tu luyện, tốc độ này những công pháp bình thường càng không thể so sánh được.

Đổi thành tu sĩ bình thường, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Thái Xuyên Quyết, đổi sang tu loại công pháp bình thường.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn chính là hắn không tu luyện Thái Xuyên Quyết, mà sau khi mình tấn cấp lên Tiên Nhân, đã quả quyết bỏ đi Thái Xuyên Quyết, tự mình sáng tạo ra Trường SInh Quyết.

KHi mới vừa sáng tạo ra Trường SInh Quyết, có trăm ngàn chỗ hở.

Hắn có thể vượt cấp đối địch, hoàn toàn là nhờ vào Thái Xuyên Quyết đã tạo dựng ra một cơ sở vững chắc, còn cả sự cảm ngộ rõ ràng đối với đại đạo, chuyện này có phần lớn nguyên nhân là nhờ vào Vũ Trụ Duy Mô. Nhưng khi hắn không ngừng hoàn thiện Trường SInh Quyết, bây giờ còn có mấy công pháp có thể so sánh với Trường SInh Quyết?

Cho dù lúc trước không ngừng hoàn thiện Thái Xuyên Quyết, cũng không thể nào so sánh với Trường SInh Quyết của hắn bây giờ. Khỏi cần phải nói, chỉ riêng về phần lập ý đã chênh lệch rất lớn. Thái Xuyên Quyết chỉ có thể kkhiến cho bản thân không ngừng mạnh lên, mà Trường SInh Quyết, chính là dọn sạch mọi trở ngại trên con đường vĩnh sinh.

Nói cách khác, nếu như hắn không đổi sang tu Trường SInh Quyết, mà vẫn tu luyện Thái Xuyên Quyết. Vậy thì bây giờ hắn tuyệt đối không có khả năng rời khỏi Vũ Trụ Duy Mô, chỉ cần hắn còn muốn tiến bộ, nhất định phải khóa chặt với Vũ Trụ Duy Mô. Bởi vì Thái Xuyên Quyết là do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, hắn nhất định phải dựa vào Vũ Trụ Duy Mô. Đây cũng là lý do vì sao bây giờ hắn có thể không cần Vũ Trụ Duy Mô, cũng không cần đến Vũ Trụ Duy Mô.

Trường SInh Quyết thì khác, khi hắn vừa mới sáng tạo ra Trường SInh Quyết, không hiểu chỗ nào thì có thể dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu. Mà bây giờ, nếu như hắn cảm thấy Trường SInh Quyết cần hoàn thiện, tự bản thân hắn có thể tự thử nghiệm hoàn thiện.

Cái tên Trường SInh Quyết này rất quê, nhưng ý nghĩ của công pháp chỉ có một cái, đó chính là nghiền ép mọi thứ ngăn cản hắn trường sinh, vĩnh sinh trong vũ trụ này. Không đúng, cho dù là vũ trụ có bị hủy diệt, hắn vẫn sẽ không bị vẫn lạc, bởi vì hắn còn có Trường SInh giới.

Cho nên hắn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân không cần thiết tham khảo người khác, bởi vì hắn tu luyện Trường SInh Quyết, ngưng luyện ra Trường SInh giới, sau đó thậm chí còn có Khí Vận Chi Thụ.

Cảm ứng của hắn đối với vận may thiên địa và vận may tự thân đã vượt xa với tu sĩ cùng giai, cho nên nhất chuyển Thánh Nhân của hắn có thể lấy vận may chứng đạo. Còn nhị chuyển Thánh Nhân dùng cái gì để chứng đạo, đến lúc đó hắn sẽ suy nghĩ thêm, dù sao thì tuyệt đối sẽ không lấy nghiệp lực để chứng đạo, càng không có khả năng tiếp tục lấy vận may để chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân. Thậm chí là đạo quyển Hủy Diệt, đạo chuyển Trớ Chú, cả đạo quyển Thiết Cát, những thứ này hắn đều không cân nhắc đến.

Sau khi xác định lấy vận may chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, Trường SInh Quyết của Lam Tiểu Bố cuốn lên tất cả vận may và thần nguyên trong thiên địa, Khí Vận Chi Thụ trong thức hải cũng bắt đầu từ từ xoay tròn. Không chỉ như vậy, Hỗn Độn chi khí cũng bị Lam Tiểu Bố lấy ra bổ sung cho Khí Vận Chi Thụ.

Từng đạo lực lượng đại đạo huyền ảo bắt đầu bao quanh người Lam Tiểu Bố, chỉ qua nửa năm, Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn được bao bọc trong loại vận may đại đạo huyền ảo phức tạp này.

Toàn bộ vận may trong Trường SInh giới, thậm chí là trong hư không mênh mông đều bị hút tới, sau đó điên cuồng rót vào trong đạo vận của Lam Tiểu Bố.

Khí Vận Chi Thụ trong thức hải của Lam Tiểu Bố đã hiện lên hình ảnh hư ảo trên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố, điên cuồng xoay tròn hấp thu vận may và đạo tắc Thiên Đạo vô cùng vô tận.

Mấy ngàn vạn viên Thần Nguyên Đan ẩn chứa Vũ Trụ Chi Tâm không ngừng nổ tung, sau đó mọi nguyên khí đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

KHí thế của Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí đạo vận còn tạo thành âm vang trong không gian của hắn.

“Có người ở đây chứng đạo Thánh Nhân?” Một CHuẩn Thánh áo gai đứng bên ngoài đảo nhỏ của Lam Tiểu Bố, hắn ta bị vận may khủng bộ cuốn đến đây dọa sợ.

Vân may bao trùm đến đáng sợ như vậy, đây là lấy vận may chứng đạo, hơn nữa tuyệt đối không phải nhất chuyển Thánh Nhân, rất có thể là tam chuyển Thánh Nhân, thậm chí là còn là tứ chuyển Thánh Nhân.

Mặc dù hắn ta rất rõ ràng, nếu như hắn có thể ở chỗ này tu luyện mấy ngày, thực lực của hắn ta sẽ tăng vọt, thậm chí còn có thể bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân. Nhưng hắn ta không dám, hắn ta biết chỉ cần hắn ta tu luyện ở chỗ này, vậy tất nhiên sẽ bị Thánh Nhân đang chứng đạo kia phát hiện ra. Một khi bị Thánh Nhân đang chứng đạo này phát hiện ra, hắn ta nhất định phải chết. Không có một Thánh Nhân nào vào lúc chứng đạo, lại mong có một người bên cạnh quấy nhiễu hắn chứng đạo.

Chương 1722 - Nhất chuyển Thánh Nhân (2)

Nuốt nước miếng một cái, tên CHuẩn Thánh này dứt khoát quay người rời đi. So với nhất chuyển Thánh Nhân, mạng nhỏ còn quan trọng hơn. Ngay cả mạng cũng không còn, vậy còn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân gì nữa?

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang lơ lửng trong hộ trận của chính mình, vô cùng vô tận thần linh khí và vận may bị hắn cuốn đi. Nước biển xung quanh đảo nhỏ đã sớm hình thành thủy triều cường đại, từng đợt sóng triều lên lên xuống cuống, liên miên đập vào xung quanh đảo nhỏ chỗ Lam Tiểu Bố.

Khi Lam Tiểu Bố không ngừng quét sạch vận may, đại đạo không ngừng tăng vọt, Khí Vận Chi Thụ lơ lửng trên đỉnh đầu Lam Tiểu Bố chẳng những không thu nhỏ mà càng ngày càng khỏe mạnh.

Chỉ ngắn ngủi mười năm, Khí Vận Chi Thụ đã trưởng thành lên đến độ cao trăm trượng.

Giờ phút này cho dù không quét sạch hết vận may ở Trường SInh giới mênh mông, đạo tắc vận may quanh người Lam Tiểu Bố cũng sôi trào mãnh liệt.

Trường SInh giới của Lam Tiểu Bố đã bắt đầu diễn sinh ra sinh linh, một ít thần linh thảo, linh thú cấp thấp xuất hiện ở Trường SInh giới. HÌnh dạng mặt đất của Trường SInh giới cũng dần dần hoàn thiện…

Nhưng vào lúc này, Lam Tiểu Bố cảm thấy đạo tắc đại đạo của mình bắt đầu hỗn loạn, Trường SInh Quyết cũng không thể áp chế nổi. Trường SInh giới bắt đầu sụp đổ, tuổi thọ bắt đầu ăn mòn, thiên địa dần dần mơ hồ…

Tại sao có thể như vậy? Lam Tiểu Bố đột nhiên mở to mắt, đại đạo của hắn lấy Trường SInh Quyết ngưng luyện, Trường SInh Quyết lấy vận may chứng đạo nhất chuyển, dựa vào đâu mà hủy hoại đại đạo của hắn? CHo dù là vũ trụ hủy diệt, hắn có Trường SInh giới, cũng có thể ngưng luyện ra vận may của một giới.

Ý chí cường đại và tự tin nghiền mọi thứ thành bã vụn, huyễn tưởng tiêu tán!

Răng rắc! Thật giống như một cái vách chắn nào đó bị phá vỡ, một loại lực lượng bành trướng đến cực hạn đột ngột ập đến, lúc này, thậm chí Lam Tiểu Bố còn có thể cảm thấy mình chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm trọn Trường Sinh Hải.

Có lẽ đây là ảo giác, nhưng Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn đã bước vào nhất chuyển Thánh Nhân.

Hóa ra khi chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân không có lôi kiếp, mà là đạo kiếp. Đáng tiếc đại đạo của hắn là do chính hắn sáng tạo ra, diễn sinh ra được Trường SInh giới, đạo kiếp không cướp được của hắn.

Khí thế Lam Tiểu Bố càng cường đại, Hỗn Độn Thần Linh Mạch và nguyên khí Thần Nguyên Đan không ngừng bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó hóa thành lực lượng mênh mông cuồn cuộn củng cố đại đạo của Lam Tiểu Bố.

Cho dù người khác không nhìn thấy, nhưng Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng được, bên trong đạo vận Trường Sinh đại đạo của hắn có thêm một đạo hoàn màu vàng.

Đây chính là tiêu chí nhất chuyển Thánh Nhân, cả người Lam Tiểu Bố thần thanh khí sảng, bây giờ hắn cuối cùng cũng không cần nhìn sắc mặt của người khác. Cho dù là trước mặt nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám kia, hắn cũng không cần phải sợ sệt.

Thất chuyển Thánh Nhân thì sao chứ? Cho dù có là cửu chuyển Thánh Nhân, ngươi cũng vẫn chỉ là một Thánh Nhân bình thường. Chỉ cần ngươi không thể bước ra được cửu chuyển vào Trường Sinh Đạo, vậy cũng chỉ có thể bị đạo tắc Thánh Nhân trói buộc.

Hai đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch đã bị tiêu hao gần một nửa, hơn 20 triệu viên Thần Nguyên Đan ẩn chứa Vũ Trụ Chi Tâm hầu như đã bị hết sạch, còn lại nhiều nhất chưa đến mấy triệu. Nhưng mà Lam

Tiểu Bố không để ý đến chút nào, hắn có thể đến đảo Thánh Nhân. Động phủ hắn thuê ở đảo Thánh Nhân còn kỳ hạn hơn hai mươi năm nữa, chỉ cần hắn tu luyện ở đó, sau đó đặt Thần Nguyên điện ở bên cạnh, vậy là có thể lấy được Thần Nguyên Đan ẩn chứa Vũ Trụ Chi Tâm.

Đương nhiên, tốt nhất là có thể lấy Vũ Trụ Chi Tâm đi.

…

Đảo Thánh Nhân, không khác gì lúc trước khi Lam Tiểu Bố đến đây. Sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào đảo Thánh Nhân một lần nữa, phát hiện có thêm hai tên hộ vệ cảnh giới Chuẩn Thánh đứng bên ngoài Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

THần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, không thấy được người quen nào. Nhưng mà hắn lập tức nhíu mày, hắn không cảm ứng được Phương Chi Phàn.

Đây mới là lạ, trước đó hắn ở trong Hoàng Kim Thánh Đạo thành của đảo Thánh Nhân bế quan mấy chục năm, Phương Chi Phàn cũng không đi. Mình vừa ròi khỏi Hoàng Kim Thánh Đạo thành, Phương Chi Phàn đã chạy rồi?

Không nói trước Phương Chi Phàn làm sao biết được hắn lúc nào sẽ rời khỏi Hoàng Kim Thánh Đạo thành, chỉ dựa vào chuyện đảo Thánh Nhân có thể bảo vệ an nguy của Phương Chi Phàn, Phương Chi Phàn không nên rời khỏi mới đúng.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố tăng tốc đi vào bên trong Hoàng Kim Thánh Đạo thành, cắm một đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, sau đó vọt vào trong Thánh Đạo thành.

Hắn nhớ rất rõ, động phủ Phương Chi Phàn thuê chắc hẳn là trong đám động phủ thượng đẳng nằm ở phía đông Hoàng Kim Thánh Đạo thành, mặc dù hắn chưa từng đi, nhưng cũng biết vị trí đại khái.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi đến động phủ của Phương Chi Phàn theo trí nhớ, thần niệm không chút do dự xé mở động phủ của Phương Chi Phàn.

Hắn đã chuẩn bị giết Phương Chi Phàn ở chỗ này, sao lại để ý chút chuyện trái quy tắc khi phá hư động phủ chứ?

Chương 1723 - Đáng tiếc không đánh nhau.

Không được, dùng thần niệm xé động phủ thì không đủ sảng khoái. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dùng một quyền đánh xuống.

Cho dù người ở trong động phủ có phải là Phương Chi Phàn hay không, hắn cứ đánh trước rồi nói tiếp. Chờ người của đảo Thánh Nhân đến tìm hắn, hắn vừa hay sẽ mượn cơ hội này lấy đi Vũ Trụ Chi Tâm. Nếu không thì hắn còn ngượng ngùng lắm.

OAnh! Răng rắc, cấm chế bên ngoài động phủ lập tức biến thành bã vụn.

Mười mấy đạo thần niệm đều vì một quyền này của Lam Tiểu Bố mà quét đến, mỗi người đều khiếp sợ đặt thần niệm của mình lên người Lam Tiểu Bố, gia hỏa này điên rồi sao?

Ở Hoàng Kim Thánh Đạo thành của đảo Thánh Nhân mà ra tay đánh nát cấm chế động phủ của người khác, đây là muốn chết mà. Chẳng những hắn muốn chết, mà gia hỏa có động phủ bị đánh này cũng sẽ bị nghiền sát.

Ở đảo Thánh Nhân, mặc kệ ngươi có lý hay không, dù sao ngươi chỉ cần là một trong hai bên xảy ra xung đột, ngươi sẽ bị giết.

Động phủ bị Lam Tiểu Bố đánh nát, một bóng người cao gầy nhanh chóng vọt ra khỏi động phủ, xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Quân…” Bóng người cao gầy này rõ ràng là Côn Vi trong túi da Phương Chi Phàn, đừng nói là thực lực của hắn ta còn chưa khôi phục, cho dù khôi phục thực lực, bây giờ hắn ta cũng không muốn đối nghịch với Lam Tiểu Bố. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, Lam Tiểu Bố rất có thể chính là người có được đại vận may.

Lần trước thực lực của Lam Tiểu Bố đã không thua hắn ta, bây giờ cho dù thực lực của Lam Tiểu Bố dậm chân tại chỗ, hắn ta tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Huống chi hắn ta hiểu rất rõ Lam Tiểu Bố, hầu như mỗi một hơi thở thực lực đều tăng vọt. Qua thời gian dài như vậy, thực lực của Lam Tiểu Bố không tiến bộ mới là chuyện lạ. Bây giờ hắn ta nhìn không ra thực lực của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố rất có thể là CHuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, chính là thực lực Chuẩn Thánh từ tầng bảy trở lên. Lúc trước Lam Tiểu Bố còn chưa bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ đã có thể đối kháng với hắn ta, một khi Lam Tiểu Bố bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, vậy hắn ta chắc chắn không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy kết cục của Phương Chi Phàn là biết, Phương Chi Phàn tu luyện Đại Trớ Chú Thuật, hắn ta vì muốn lấy được Đại Trớ Chú Thuật của Phương Chi Phàn, đã giữ Phương Chi Phàn ở bên cạnh hơn ngàn năm, nhưng kết quả thì sao? Kết quả là hắn ta suýt chút nữa đã bị Phương Chi Phàn giết chết. Bởi vậy có thể thấy được, Phương Chi Phàn mạnh mức nào.

Cường đại như Phương Chi Phàn khi gặp Lam Tiểu Bố, kết quả bị Lam Tiểu Bố truy sát mấy năm, phải chạy trốn cả trăm triệu vạn dặm. Nếu như vậy mà hắn ta còn cho rằng Lam Tiểu Bố dễ đối phó, muốn xử lý Lam Tiểu Bố chiếm Đại Hoang Thần Giới, vậy thì hắn ta chính là não tàn.

Nhìn thấy Phương Chi Phàn còn ở nơi này, trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không để ý đến gia hỏa này, mà là chuyển hướng chú ý sang nơi khác.

Mộ nữ tử áo đen xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, nữ tử áo đen này nhìn thấy Lam Tiểu Bố, rõ ràng có chút mừng rỡ, “Rất tốt, ngươi quay lại rồi.”

“Đạo hữu có chuyện gì?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, hắn biết nữ nhân này là thất chuyển Thánh Nhân, còn là một người tu luyện quy tắc Hắc Ám.

“Ta đang muốn đi tìm ngươi, bàn chuyện làm ăn với ngươi một chút.” Nữ tử áo đen gọn gàng dứt khoát nói.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Bây giờ thời gian ta thuê động phủ còn chưa đến kỳ, đợi sau khi đến hạn rồi, ta sẽ trao đổi chuyện làm ăn với ngươi sau.”

“Ha ha, khó mà làm được.” Nữ tử áo đen ha ha một tiếng, lĩnh vực cường đại kéo dài ra.

Mặc dù Côn Vi cách khá xa, nhưng loại lĩnh vực Thánh Nhân thi triển kéo dài ra như vậy, sắc mặt hắn ta vẫn nhanh chóng thay đổi.

Đừng bảo là bây giờ thực lực của hắn ta còn chưa được một phần mười, cho dù là thời điểm hắn ta toàn thịnh, ở trước mặt nữ nhân này chỉ sợ ngay cả giun dế cũng không bằng. Càng khiến Côn Vi chấn động hơn là, hắn ta còn chưa bị lĩnh vực cuốn vào, đã cảm thấy kinh hồn táng đảm, bị tử vong nghiền ép. Lam Tiểu Bố ở bên trong lĩnh vực của đối phương, hình như không có chút ảnh hưởng nào cả. Quả nhiên hắn ta đoán không sai, thực lực Lam Tiểu Bố bây giờ hoàn toàn không phải là Chuẩn Thánh sơ kỳ trước đó.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố có thể đứng yên trong lĩnh vực của nàng, nữ tử áo đen kia cũng không để ý. Bởi vì nàng còn chưa thi triển một phần mười thực lực của mình. Lam Tiểu Bố có thể đứng yên ở trong lĩnh vực của nàng cũng không có gì lạ.

Lam Tiểu Bố đang muốn nói chính Bố gia nhà ngươi không muốn, ngươi có thể làm gì? Chỉ là hắn còn chưa nói chuyện, hai bóng người đã xuất hiện giữa Lam Tiểu Bố và Côn Vi.

“Vừa rồi là các ngươi đánh nhau?” Một người trong đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, sau khi nói xong còn nhìn lướt qua CôN Vi.

Khuôn mặt Côn Vi vốn đã trắng bệch, giờ phút này lại càng trắng hơn, vừa rồi hắn ta chỉ một lòng muốn hòa giải với Lam Tiểu Bố, nhưng không ngờ đến khi Lam Tiểu Bố đánh nát động phủ của hắn ta, hắn ta cũng đã bị xếp vào danh sách phải giết của đảo Thánh Nhân.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía hai người này, một là nhất chuyển Thánh Nhân, một là nhị chuyển Thánh Nhân. Nếu như trước đó khi hắn còn chưa tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân, hắn chỉ có thể tìm cách rời khỏi đảo Thánh Nhân.

Nhưng mà bây giờ, hắn hoàn toàn không sợ. Hắn vốn chính muốn tìm lỗi, hoặc là nói hắn đã bưng đậu nành mà không có nồi xào, bây giờ cái nồi đã tự tìm đến cửa, hắn sao có thể bỏ qua được? Hai vị nhất chuyển nhị chuyển Thánh Nhân này, Lam Tiểu Bố tin hắn có thể xử lý trong thời gian cực ngắn.

Chương 1724 - Đáng tiếc không đánh nhau. (2)

Chỉ cần xử lý hai tên này, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân chắc cũng xuất hiện nhỉ? Điều duy nhất ngoài ý muốn chính là nữ nhân áo đen này, nữ nhân này là nhân vật khó chơi. Nhưng cho dù nàng có liên thủ với Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố tin tưởng hắn cũng có thể dễ dàng rời khỏi đây, nhiều nhất là không lấy Vũ Trụ Chi Tâm mà thôi.

Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa ra tay, nữ tử áo đen kia đã đập một bàn tay ra.

OanH! Lực lượng thần nguyên cuồng bạo cuốn lên, lĩnh vực đạo vận dứt khoát bao lấy hai người này. Hai tên Thánh Nhân trước mắt này ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, đã bị nữ nhân áo đen này đánh bay. Xoay tròn giống như con thoi ở trên hư không hơn mười dặm, lúc này mới rơi xuống một đống đất.

“Cút!” Nữ tử áo đen này hừ lạnh một tiếng, rõ ràng hai tên này cắt ngang chuyện làm ăn của nàng và Lam Tiểu Bố, khiến nàng vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ mấy chục đạo thần niệm đang tụ trên người nữ tử này quan sát, trong nháy mắt đã rút đi.

Không nói trước ở chỗ này ra tay đánh nhau chắc chắn sẽ chết, chỉ dựa vào chuyện người ta dám ra tay với quan phương chấp sự của đảo Thánh Nhân, đó chính là lợi hại không hề nhỏ. Huống chỉ, người ta chỉ cần dùng một bàn tay đã có thể đánh bay hai Thánh Nhân, trong đó còn có một nhị chuyển Thánh Nhân, cái này có bao nhiêu lợi hại? Ít nhất cũng là một tứ chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nữ tử áo đen này mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn. Mặc dù hắn không sợ, nhưng nếu cộng thêm Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân ở nơi này, vậy thì khó rồi. Hơn nữa, cái đảo Thánh Nhân này trừ nữ nhân áo đen này ra, ai biết không có thất chuyển Thánh Nhân thứ hai chứ?

Lam Tiểu Bố vẫn còn đang suy nghĩ, trong phạm vi thần niệm đã quét thấy hai bóng dáng, hai bóng dáng này chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện cách Lam Tiểu Bố không xa.

Nhìn hai bóng dáng kia rơi xuống đất, Lam Tiểu Bố đã biết Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân đến. nếu như hai tên này tới, có lẽ hắn liên thủ với nữ nhân áo đen này là lựa chọn tốt nhất.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét lên hai người này, một người đầu bù xù, dung mạo xấu xí, vẻ mặt hung hãn, toàn thân trên dưới đều vô cùng hung ác, có lẽ gia hỏa này là Cuồng Thánh Nhân, thực lực người này khoảng chừng tứ chuyển Thánh Nhân.

Một người khác tóc màu xanh lục, mặt mũi nhăn nheo, thực lực là ngũ chuyển Thánh Nhân, đây nhất định là Thụ Thánh Nhân.

“Vị đạo hữu này, ngươi đến đảo Thánh Nhân ta, chúng ta cũng không đuổi ngươi đi. KHông chỉ như vậy, còn cho đạo hữu khoanh vòng địa bàn, cho thuê động phủ. Đạo hữu lại đánh bay hai tên quản sự của đảo Thánh Nhân ta, đây là có ý gì?” Nói chuyện chính là gia hỏa tóc xanh da nhăn nheo kia.

Ánh mắt nữ tử áo đen kia nhìn về phía hai người này một chút, từ tốn nói, “Ta đang ở chỗ này bàn chuyện làm ăn với bằng hữu, hai con ruồi này lại bay loạn đến đây gây ồn, không giết là đã nể mặt các ngươi rồi. Nếu như tiếp tục ở chỗ này lãng phí thời gian của ta, đừng trách ta giết cả các ngươi.”

Nam tử cuồng phát nghe thấy nữ tử áo đen nói thế, sát ý quanh người tăng vọt, một loại khí thế kinh khủng từ trong người hắn ta tràn ra, không gian đều phát ra tiếng ken két.

Chỉ là còn chưa đợi nam tử cuồng phát này bùng nổ, nam tử tóc xanh bên cạnh hắn ta đã vỗ bả vai nam tử cuồng phát này, không biết nói câu gì đó, lửa giận của nam tử cuồng phát này lại tiêu tán đi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, thêm một mồi lửa, “Ngươi như vậy không tốt đâu, nếu như có lửa trong lòng thì phải bộc phát nó ra, nếu không sẽ nghẹn thành bệnh đó. Ta thật sự lo lắng cho ngươi đó, tiếp tục như vậy thì ngươi sẽ bị mất cân đối cái gì đó đấy.”

Lúc nói chuyện, trong lòng Lam Tiểu Bố đang thầm reo hò, đánh nhau, nhanh lao vào đánh nhau đi.

“Ngươi…” Nam tử cuồng phát nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, sát ý lại dâng lên. Nếu như không phải có nam tử tóc xanh đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, nói không chừng hắn ta đã nhào về phía Lam Tiểu Bố rồi.

Nam tử tóc xanh nhìn Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi rất có gan, với thực lực của ngươi bây giờ, có loại tu sĩ như vậy ta gặp cũng không nhiều.” Nói xong câu đó, hắn ta lại chuyển qua nữ tử áo đen nói, “Đã như vậy, huynh đệ chúng ta tạm thời không quấy rầy chuyện làm ăn của đạo hữu, cáo từ.”

Sau khi cáo từ, hai người thật sự quay người đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố biết nam tử tóc xanh da nhăn nheo nói như vậy là có ý gì, đó chính là tu vi của hắn chỉ là rác rưởi, nói chuyện lại phách lối như vậy, trong tình huống bình thường, loại người như hắn không thể sống lâu được. Nếu như không có nữ tử áo đen ở đây, đối phương đã sớm ra tay giết hắn ta rồi.

Lam Tiểu Bố lại xem đối phương thành không khí, khi hắn đánh nát động phủ Phương Chi Phàn, đã có dự tính cả rồi. Hắn thất vọng là, mình châm ngòi thổi gió lại không có chút tác dụng gì, hai tên này vẫn không đánh nhau với nữ tử áo đen.

Những tu sĩ đứng ngoài xa quan sát đều hít một hơi thật sâu, thần niệm nhanh chóng rút về.

Ở Hoàng Kim Thánh Đạo thành của đảo Thánh Nhân, trực tiếp dạy dỗ hai tên quản sự của Hoàng Kim Thánh Đạo thành, kết quả chuyện gì cũng chẳng xảy ra. Không chỉ như vậy, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân chỉ đến nói vài câu xã giao rồi đi. Đồ ngốc cũng biết nữ tử áo đen này không đơn giản.

“Những người ồn ào đều đã bị ta đuổi đi rồi, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện làm ăn thật tốt.” Nữ tử áo đen nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Nói chuyện làm ăn đương nhiên không có vấn đề, nhưng mà bây giờ ta có chút chuyện riêng cần phải xử lý. Nếu như đạo hữu không vội, có thể đến cửa hàng của ngươi chờ ta, chờ ta xử lý xong chuyện của mình sẽ đến đó ngay.”

“Chỉ sợ không thể phụ thuộc vào ngươi rồi, ta nhất định phải bàn ngay bây giờ.” Sau khi nữ tử áo đen nói xong, lĩnh vực Thánh Nhân cuồng bạo lập tức ập về phía Lam Tiểu Bố.

Chương 1725 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi.

Lam Tiểu Bố không chút do dự mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của mình ra, mặc dù hắn chỉ là nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng lĩnh vực của hắn lại nặng nề không gì sánh được, tựa như đã tụ hết tất cả vận may trong vùng thiên địa này.

Oanh! Lĩnh vực hai người va chạm vào nhau, quy tắc Không Gian phát ra âm thanh kèn kẹt.

Côn Vi đứng ở nơi xa thậm chí cũng có thể cảm nhận được dường như mình đang bị chìm trong vực sâu hắc ám đáng sợ, thần niệm hắn ta cảm nhận một chút thôi đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Đây là lĩnh vực gì? KHủng bố như vậy? Mà Lam Tiểu Bố đứng trong loại lĩnh vực này của đối phương lại chẳng có chút hao tổn nào, thậm chí còn có thể đánh trả, thực lực này…

Trong nháy mắt Côn Vi đã hiểu ra, cho dù là lúc mình toàn thịnh, thực lực của Lam Tiểu Bố cũng vượt xa hắn ta. Nữ nhân áo đen này có thể khiến Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân xám xịt rời đi, thực lực nhất định còn mạnh hơn hai vị đảo chủ này, ít nhất thì không hề yếu hơn hai vị đảo chủ.

Phải biết rằng cho dù là Cuồng Thánh Nhân hay Thụ Thánh Nhân, đều có thể nghiền ép hắn ta vào thời điểm toàn thịnh. Nói như vậy thì thực lực của Lam Tiểu Bố rõ ràng cũng có thể nghiền ép hắn ta khi toàn thịnh.

Nữ tử áo đen biến sắc, vừa rồi nàng chỉ thi triển sáu phần thực lực, chính là muốn hoàn toàn nghiền ép Lam Tiểu Bố, để Lam Tiểu Bố hiểu ra, thất chuyển Thánh Nhân là nhân vật như thế nào. Càng khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, vừa rồi nếu như không có nàng, hai tên đảo chủ của đảo Thánh Nhân đã sớm giết chết hắn rồi.

Nhưng trước công kích lĩnh vực của nàng, vậy mà hoàn toàn không thể làm gì được lĩnh vực của Lam Tiểu Bố. Phải biết rằng cho dù thực lực của Lam Tiểu Bố không thua nàng, cũng không thể ngay lần đầu tiên đã có thể đối kháng được lĩnh vực của nàng, bởi vì trong lĩnh vực của nàng có chứa đạo tắc Hắc Ám.

Không riêng gì ở Trường Sinh giới, trong vũ trụ mênh mông, tu luyện đạo tắc Hắc Ám, thậm chí có thể chứng đạo Thánh Nhân, đó chính là sừng lân lông phượng, hầu như không hề tồn tại. Hiểu rõ quy tắc Hắc Ám, cũng vô cùng ít ỏi. người trẻ tuổi trước mắt này lại có thể dễ dàng ngăn trở áp chế lĩnh vực Thánh Nhân của nàng, loại thực lực này sao có thể đơn giản.

Cho dù nữ tử áo đen biết mình chỉ thi triển sáu phần thực lực, nhưng cộng thêm quy tắc Hắc Ám dung hợp ở trong đó, có thể ngăn cản được cũng không thể coi thường. Nàng nhớ đến một người mà có lẽ mãi mãi nàng cũng không thể nào chiến thắng được, người trước mắt này lại khiến nàng có cái cảm giác đó.

“Không sai, ngươi có tư cách từ từ nói chuyện làm ăn với ta, vậy được, ta ở trong cửa hàng của ta chờ ngươi, hy vọng ngươi nói lời giữ lời.” Nữ tử áo đen hít một hơi thật sâu, nhìn Lam Tiểu Bố một chút rồi xoay người rời đi.

Nàng biết rõ cho dù nàng không đi, chỉ sợ nhiều nhất là đánh bại Lam Tiểu Bố mà thôi, muốn nghiền ép Lam Tiểu Bố là chuyện khó có khả năng.

Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, hắn không biết vừa rồi khi nữ tử áo đen mở rộng lĩnh vực đã dùng bao nhiêu thực lực, dù sao thì hắn cũng chỉ dùng một nửa thực lực. Lúc đầu hắn muốn cho đối phương ảo giác rằng bây giờ hắn còn tương đối yếu, nhưng cũng không phải người mà đối phương có thể nghiền ép được. Không ngờ hắn chỉ mới dùng năm phần thực lực, chẳng những có thể dễ dàng ngăn cản lĩnh vực của đối phương, mà còn hơi chiếm thế thượng phong.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán, nữ nhân áo đen kia chắc hẳn cũng không thi triển toàn lực.

“Lam Đạo Quân.” Giọng nói Côn Vi lộ ra vẻ kính cẩn và sợ hãi.

Lam Tiểu Bố gác chuyện nữ nhân áo đen qua một bên, nhìn Côn Vi ở trước mặt, từ tốn nói, “Xem ra ngươi cũng có chút thủ đoạn đó, ta cướp đi đại đạo Trớ Chú của ngươi, vậy mà ngươi lại tự mình chém hết sạch sẽ, ha ha. Đáng tiếc, ta đã thề, phải giết chết Phương Chi Phàn ngươi, hôm nay cho dù Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân có đến, ta cũng phải giết ngươi.”

Côn Vi hiểu rõ hơn ai hết lời Lam Tiểu Bố là vàng ròng bạc trắng, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân đã đến, nhưng trên thực tế không hề làm gì, đã bị nữ nhân áo đen kia dọa chạy mất.

Hắn ta vươn tay ra đánh mấy chục đạo cấm chế cách âm rồi mới lên tiếng, “Lam Đạo Quân, ta không phải Phương Chi Phàn, ta đoạt xá Phương Chi Phàn rồi, ta là Côn Vi. ĐỐi với chuyện lúc trước ta truy nã Lam Đạo Quân, Côn Vi ta tình nguyện gánh chịu bất cứ trách phạt nào. Côn Vi ta ở đây lập lời thề với ngươi, tuyệt đối không nhằm vào Đại Hoang Thần Giới, thậm chí còn tình nguyện nhập Trường Sinh giới vào Đại Hoang Thần Giới, trở thành một phần của Đại Hoang Thần Giới…”

Cho dù ở đây là đảo Thánh Nhân, nhưng đảo Thánh Nhân cũng nằm trong giới vực Trường Sinh giới. Côn Vi là Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình, nói ra những lời này, lập tức khiến đạo tắc thiên địa cộng hưởng.

Tiếng sấm sét nổ tung trong hư không ngột ngạt, cho thấy rõ ràng Côn Vi này là Đạo Quân hàng thật giá thật.

Lam Tiểu Bố thì kinh ngạc nhìn đạo tắc Thiên Đạo ầm vang một chút, theo lý mà nói, Côn Vi là Đạo Quân Trường Sinh giới, nói những lời gây bất lợi cho Trường Sinh giới, sẽ khiến sấm sét giận dữ đánh xuống người.

Nhưng trên thực tế chỉ có một chút sấm sét xẹt ngang bầu trời, rõ ràng Thiên Đạo Trường Sinh giới cũng không còn như lúc trước dùng sét đánh hắn, mà là có chút tán đồng với lời CôN Vi nói.

Côn Vi tiếp tục nói, “Đạo Quân cũng đã nhìn thấy, ta là Đạo Quân của Trường Sinh giới, nói ra lời để Trường Sinh giới nhập vào Đại Hoang Thần Giới, cũng chỉ khiến sấm sét tương hòa. Có thể thấy được trước đó cách làm của Phương Chi Phàn đã vi phạm Thiên Đạo đến mức nào, hắn ta hầu như đã khiến Trường Sinh giới sắp diệt vong, cho nên bây giờ không còn kháng cự chuyện gia nhập Đại Hoang Thần Giới nữa.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ngươi thật sự là Côn Vi. Xem ra ngươi còn gian xảo hơn cả Phương Chi Phàn, vậy mà lại có thể đoạt xá Phương Chi Phàn. Đáng tiếc, đây không phải là lý do ta có thể tha cho ngươi.”

Trong cơ thể Côn Vi không có chút đạo vận Trớ Chú nào, hơn nữa khí thế đại đạo, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy quen thuộc. Bởi vì Lam Tiểu Bố và Côn Vi đã từng đối chiến với nhau, cho nên vô cùng quen thuộc khí thế đại đạo của CôN Vi.

Chương 1726 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi. (2)

Côn Vi cố gắng khiến giọng điệu mình trở nên bình thản hơn, “Lam Đạo Quân, mặc dù ta và Đạo Quân có chút thù cũ, nhưng không phải thâm thù đại hận gì. Hơn nữa một khi ta vừa lấy được tự do, đã phát tin tức về, thả bằng hữu Triệu Công Minh của ngươi ra. Nếu không thì hộ trận của Trường Sinh Đạo Đình có đạo tắc Thiên Đạo củng cố, một nhị chuyển Thánh Nhân không thể nào đánh vỡ được.

Trừ chuyện đó ra, có ta ở đây, đối với chuyện Trường Sinh Giới dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới chi có chỗ tốt không có chỗ xấu. Trước đó ta quả thật muốn khống chế một giới, trở thành Đạo Quân một giới. Nhưng mà sau khi Lam Đạo Quân xuất hiện, Côn Vi ta tự biết không thể nào so sánh được với Lam Đạo Quân, cho nên tình nguyện rút khỏi cuộc chiến Đạo Quân. Đại chiến giữa các đại Thánh ĐÌnh và thánh môn ở Trường Sinh giới đã khiến vận may bắt đầu tán loạn, nếu như tiếp tục như vậy, chỉ sợ Trường Sinh giới không còn tồn tại nữa.”

Cho dù Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, lời nói của CôN Vi phần lớn là vì cầu sinh. Nhưng mà đối phương chắc hẳn cũng không nói sai, sau khi hắn bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, CôN Vi còn muốn tranh đoạt vị trí Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới với hắn, đó chính là muốn chết. Nếu như so sánh, lúc này tự nhận là sợ hãi, còn có thể lấy được một vùng thánh địa, giữ vững địa vị của thánh môn Thái Hàn Thánh Sơn hắn, cũng không đến mức bị diệt mất.

Thấy Lam Tiểu Bố trầm tư, Côn Vi lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Phương Chi Phàn muốn dựa vào cái đạo chủng Trớ Chú này ngưng luyện ra Đại Trớ Chú Thuật một lần nữa, kết quả đã bị ta đoạt xá chặt đứt. Đạo chủng ở chỗ này, CôN Vi ta thề, vĩnh viễn không ngấp nghé Đại Trớ Chú Thuật và các đại thần thông khai thiên có liên quan nữa.”

Đạo chủng Trớ Chú? Lam Tiểu Bố lập tức nhận lấy hộp ngọc, thần niệm quét vào trong. Quả nhiên là một viên đạo chủng Trớ Chú từ thuở khai thiên tích địa, đây là một bảo vật có giá trị không thể nào đánh giá được.

Thấy Côn Vi lấy thứ đồ này ra, lại phát lời thề, Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, hôm nay ta tha cho ngươi một lần. Sau khi ngươi quay về, lập tức tuyên bố Đạo ĐÌnh Trường Sinh giới không còn tồn tại nữa, từ đó về sau, nơi này chỉ có Đại Hoang Thần Giới.”

“Vâng.” Sau khi Côn Vi lên tiếng, thậm chí ngay cả động phủ cũng không vào, quay người nhanh chóng phóng ra khỏi đảo Thánh Nhân.

Hắn ta biết mình đã thành công, Lam Tiểu Bố biết rất nhiều thần thông khai thiên, bao gồm ĐẠi Thiết Cát Thuật, Đại Trớ Chú Thuật, thậm chí có khả năng còn có ĐẠi Hủy Diệt Thuật…

Nhưng Lam Tiểu Bố cực kỳ ít khi dùng những đại thần thông này, hơn nữa lại kiên nhẫn truy sát Phương Chi Phàn có được Đại Trớ Chú Thuật, có thể thấy được Lam Tiểu Bố đối với chuyện lợi dụng thần thông khai thiên thu lấy nghiệp lực này căm thù đến tận xương tủy, cho nên hắn ta thề bản thân mình sẽ không tu luyện những loại thần thông này. Trên thực tế hắn ta có muốn tu luyện những môn thần thông kia cũng không được, nói ra những lời này có thể lấy được sự tin tưởng của Lam Tiểu Bố, cũng chẳng có bất cứ tổn thất nào với hắn ta.

Cất đạo chủng Trớ Chú trong tay đi, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng. Phương Chi Phàn hắn nhất định phải giết, nhưng bây giờ hắn lại không thể giết Côn Vi.

Một khi giết Côn Vi, bản thân hắn thì sướng rồi, nhưng muốn Trường Sinh giới dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới thì sẽ rất khó. Hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, giết Đạo Quân của Trường Sinh giới. Cho dù Thiên Đạo Trường Sinh giới có biết dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới là chuyện tốt, nhưng chỉ sợ cũng sẽ không thuận lợi.

Nếu như Trường Sinh giới có thể trực tiếp dung hợp đến Đại Hoang Thần Giới, vậy đương nhiên là tốt nhất. Nếu không thì sẽ chết đi rất nhiều người.

Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân hắn đã nhìn thấy, đơn độc đả đấu hắn cũng không sợ ai cả. Cho dù là hai tên Thánh Nhân này liên thủ, hắn cũng không cần quá lo lắng.

Vì để đề phòng lỡ như, bây giờ hắn cần phải đi tìm nữ tử áo đen kia bàn bạc một chút. Đối phương không phải là muốn Hỗn Độn Thần Linh Mạch hay sao? Hắn cũng cần Vũ Trụ Chi Tâm, mọi người đều làm theo nhu cầu.

…

“Đại ca, nữ nhân áo đen này quá phách lối.” Trong động phủ nằm ở trung tâm đảo của Hoàng Kim Thánh Đạo thành, Cuồng Thánh Nhân Phi Liêm mặt đỏ rần rần. Nếu như không phải đại ca ngăn cản hắn ta lại, hắn ta đã sớm xông lên dạy dỗ nữ nhân áo đen kia rồi.

Sắc mặt Thụ Thánh Nhân lại vô cùng nghiêm túc, “Phi Liêm, ngươi có biết cảnh giới của nữ nhân kia là gì không?”

Nghe thấy Thụ Thánh Nhân nói như vậy, Phi Liêm mới nhớ đến khí thế của mình lúc trước không hề ảnh hưởng gì đến người ta, thậm chí người ta còn có thể dễ dàng đối phó lại hắn ta.

“Ta đoán cũng không kém hơn đại ca.” Sau khi tỉnh táo lại, đại não Phi Liêm cũng bắt đầu khôi phục bình thường.

Thụ Thánh Nhân cười lạnh, “Không phải là không kém hơn ta, mà là ta có thể khẳng định, hai chúng ta liên thủ lại, cũng không phải là đối thủ của người ta. Trước đó ta đã nói ở đây có hai cường giả, một trong số đó chính là nữ nhân áo đen kia.”

“Chuyện này khó có khả năng chứ?” Phi Liêm nhíu mày nói.

Thụ Thánh Nhân lạnh lùng nói, “Không phải là không thể, mà là khẳng định. Ngươi và ta là từ gì đắc đạo thành, trong lòng ngươi không có chút tính toán sao? Nhưng mà ngươi là một con Phi Liêm Thần Thú, mà ta thì lại là một cây cổ thụ. Chúng ta có thể tu luyện đến trình độ này, không phải là bởi vì thiên phú của chúng ta mạnh hơn người khác, mà là bởi vì chủ nhân của chúng ta quá mạnh, tùy tiện ném xuống thứ gì cũng đều là bảo vật thiên địa mà tu sĩ Nhân tộc muốn tranh đoạt. Chúng ta cũng là dựa vào những thứ này mới được như bây giờ.”

“Thì sao?” Phi Liêm không phục nói.

Thụ Thánh Nhân hừ một tiếng, “Ngươi nói thế nào? Tại sao chúng ta phải trốn ở chỗ này? Với thực lực của ngươi và ta, có nơi nào ở Trường Sinh giới mà không thể đi?”

“COn không phải là vì Vũ Trụ Chi Tâm?” Phi Liêm lẩm bẩm một câu.

Thụ Thánh Nhân thở dài, “Quả thật là vì Vũ Trụ Chi Tâm, còn một chuyện nữa, thực lực của chúng ta mặc dù mạnh, nhưng bàn về tính toán, chúng ta kém những người kia rất xa. Mấy Thánh Nhân ở nơi này có ai không bò từ trong đống người chết mà ra? Ngươi cho rằng ai ai cũng đầu óc đơn giản như ngươi sao? Ngươi không thể sử dụng thái độ ở trước mặt chủ nhân lúc trước mà đi đối phó với những người bên ngoài.”

Chương 1727 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm.

Tựa như bị lời của Thụ Thánh Nhân hù dọa, vẻ mặt Phi Liêm có chút sợ hãi, “Đại ca, nếu như ở đây có nhiều cường giả như vậy, chúng ta đều không tính toán lại bọn hắn, vậy chúng ta dứt khoát đi thôi.”

Thụ Thánh Nhân lắc đầu, “Vì sao chúng ta lại đến nơi này? Đương nhiên là vì Vũ Trụ Chi Tâm. Vũ Trụ Chi Tâm còn chưa lấy được đến tay, chúng ta sao có thể đi được? Hơn nữa, chúng ta đi đâu đây? Nếu như chúng ta lấy được Vũ Trụ Chi Tâm, có lẽ còn có nơi có thể đi.”

“Đại ca, sau khi lấy được Vũ Trụ Chi Tâm chúng ta đi đâu? Vì sao nhất định phải lấy được Vũ Trụ Chi Tâm mới đi được.” Phi Liêm có chút khó hiểu.

Thụ Thánh Nhân bất đắc dĩ nhìn thoáng qua người huynh đệ đầu óc ngu si kia của mình, “Lúc trước chúng ta vì tự do mới trốn đi, nhưng bây giờ sau khi ra ngoài chúng ta mới biết được, sinh tồn ở bên ngoài không phải chỉ có thực lực là đủ, huống chi bây giờ chúng ta ngay cả thực lực cũng không bằng người ta. Nếu như chúng ta muốn quay về, nhất định phải lấy Vũ Trụ Chi Tâm hiến cho chủ nhân, nói với chủ nhân là chúng ta đi tìm kiếm bảo vật cho chủ nhân. Chỉ có như vậy, chủ nhân mới không tức giận.”

“Vậy đại ca, chúng ta dứt khoát nhịn một chút đi, chờ lấy được Vũ Trụ Chi Tâm rồi tính tiếp.” Phi Liêm hoàn toàn nghe theo lời Thụ Thánh Nhân sai đâu đánh đó.

Thụ Thánh Nhân lại thở dài một lần nữa, “Chỉ sợ không được, hôm nay nữ nhân mà chúng ta gặp được kia, thực lực nữ nhân kia nhất định cao hơn chúng ta. Nếu như mà thấp hơn chúng ta, nàng phát hiện ra mưu đồ của chúng ta, chúng ta còn có thể trấn áp. Tu vi của nàng còn cao hơn chúng ta, sao có thể để chúng ta dùng đạo vận Thánh Nhân bổ sung cho Vũ Trụ Chi Tâm, sau đó lấy Vũ Trụ Chi Tâm đi chứ?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Đầu óc Phi Liêm rõ ràng chỉ để trang trí, không có bất cứ năng lực suy tính gì.

Thụ Thánh Nhân im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên cắn răng nói ra, “Vì kế hoạch hôm nay, chúng ta dứt khoát cưỡng ép lấy Vũ Trụ Chi Tâm ra, nếu không thì chúng ta ở chỗ này đã mất đi lực uy hiếp, đối với chúng ta nói là đòn trí mạng.”

“Ta đều nghe theo đại ca, đại ca nói thế nào thì ta sẽ làm như vậy.” Phi Liêm vỗ ngực.

Thụ Thánh Nhân gật đầu, “Trước đó ta cố kỵ khá nhiều, ví dụ như Trớ Chú Thánh Nhân và Luân Hồi Thánh Nhân. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy Trớ Chú Thánh Nhân, người này hình như đã bị phế rồi. Chênh lệch rất lớn so với trong truyền thuyết, không đáng nhắc đến. Ngược lại là người trẻ tuổi phá nát động phủ của Trớ Chú Thánh Nhân kia, nhìn không đơn giản.”

“Không đơn giản thì sao chứ? Chúng ta lấy được Vũ Trụ Chi Tâm thì chạy. Trong Hạo Hãn này, có ai dám lải nhải trước mặt chủ nhân chứ? Chủ nhân chỉ cần dùng một bàn tay có thể đập hắn tan thành tro bụi.” Phi Liêm lớn tiếng nói.

“Nói cũng đúng.” Thụ Thánh Nhân lần đầu tiên đồng ý với lời Phi Liêm nói.

…

Lam Tiểu Bố đi đến chỗ cửa hàng nữ tử áo đen, bây giờ hắn nhìn thấy cửa hàng tồn tại. Trước đó sau khi hắn thuê động phủ, cửa hàng của đối phương lập tức biến mất. Về sau Lam Tiểu Bố biết được, đó là quy tắc Hắc Ám. Mọi không gian có quy tắc Hắc Ám, đều có thể tùy tiện che giấu đi. Chính trong lòng Lam Tiểu Bố cũng chỉ biết âm thầm cảm thán, bất kỳ đạo tắc nào cũng có một phương diện vô cùng ưu việt.

“Đạo hữu mời vào.” Đứng ở bên ngoài cửa hàng, Lam Tiểu Bố đã nghe thấy nữ tử áo đen mời hắn vào trong cửa hàng.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào cửa hàng đã ôm quyền, “Lam Tiểu Bố kính chào đạo hữu, không biết nên xưng hô với đạo hữu như thế nào?”

Hắn muốn hỏi thăm lai lịch của nữ tử áo đen một chút, hắn tin rằng chỉ cần nữ tử áo đen muốn giao dịch với hắn, không thể nào không quan tâm đến câu hỏi của hắn.

Quả nhiên sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố hỏi, nữ tử áo đen im lặng một chút. Qua mười giây sau, nàng mới chậm rãi nói, “Ta tên là Khổ Thái, ta tin ngươi chắc hẳn đã biết ta muốn bàn chuyện làm ăn gì với ngươi. Ta cần một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, còn về động phủ mà ngươi thuê trước đó, ta có thể trực tiếp bán cho ngươi, giá cả chính là một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Khổ Thái đạo hữu, lời ngươi nói chỉ là nhu cầu của người. Cần động phủ, đó là nhu cầu của ta mấy chục năm trước, bây giờ nhu cầu của ta đương nhiên không phải là vậy. Nếu đã bàn chuyện làm ăn, phải quan tâm đến nhu cầu hai bên mới đúng.”

Khổ Thái lập tức hiểu ý của Lam Tiểu Bố, nàng gật đầu nói, “ĐƯợc, mời đạo hữu nói.”

Hỗn Độn Thần Linh Mạch rất quan trọng đối với nàng, cho nên chỉ cần nàng có thể làm được, cuộc giao dịch này đều có thể thành công. Nàng đánh giá mình chắc hẳn không thể lấy được Thần Linh Mạch của đối phương, nếu như có thể cướp được, nàng rất có thể đã ra tay cướp rồi.

Lam Tiểu Bố nói, “Khổ Thái đạo hữu đến đây, đương nhiên là biết đến Vũ Trụ Chi Tâm nhỉ?”

Khổ Thái bình tĩnh nói, “Nếu như Lam đạo hữu là vì Vũ Trụ Chi Tâm mà đến, ta đề nghị đạo hữu bỏ cái ý nghĩ này đi. Nếu như Vũ Trụ Chi Tâm có thể lấy đi dễ dàng như vậy, vậy thì đã không phải là Vũ Trụ Chi Tâm.”

Sau khi nói xong, sợ Lam Tiểu Bố không hiểu, nàng nói một lần nữa, “Sở dĩ đảo Thánh Nhân có thể thu hút nhiều Thánh Nhân như vậy, đó chính là bởi vì có Vũ Trụ Chi Tâm. Có Vũ Trụ Chi Tâm, ở nơi này ngươi có thể cảm ứng được các loại quy tắc rõ ràng không gì sánh được, giống như tồn tại độc lập vậy. Không chỉ như thế, quy tắc của nơi này đều ẩn chứa lực lượng khai thiên. Cảm ngộ thần thông Đại Đạo, đều đơn giản như hô hấp vậy. Sở dĩ ta ở lại nơi này, cũng là vì Vũ Trụ Chi Tâm.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, thật sự là hắn muốn lấy Vũ Trụ Chi Tâm, nhưng mà hắn khẳng định Khổ Thái không lừa hắn, nói cách khác Vũ Trụ Chi Tâm rất khó có thể lấy đi.

“Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân kia chẳng lẽ không phải cũng muốn lấy đi Vũ Trụ Chi Tâm sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chương 1728 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm. (2)

KHổ Thái mỉa mai cười một tiếng, “Bọn họ quả thật là vì lấy đi Vũ Trụ Chi Tâm, thậm chí còn mở ra đảo Thánh Nhân, chỉ là để đông đảo Thánh Nhân tiến đến, để Vũ Trụ Chi Tâm hấp thu đạo vận Thánh Nhân, cuối cùng có thể tháo rời một vùng không gian ra. Đáng tiếc chỉ là hai tên đó lòng cao hơn trời, nhưng chỉ là hai tên nhị hóa có tâm cơ còn mỏng hơn giấy mà thôi. Biết suy nghĩ của hai tên này, có út nhất hơn trăm người ở đây. Nhưng ngươi có biết vì sao không có người đứng ra không? Bởi vì bọn hắn biết hai tên này đang nằm mơ. Một khi bọn hắn thật sự dám động đến Vũ Trụ Chi Tâm, lập tức có người xuất hiện ngăn cản.”

Nghe Khổ Thái nói hai tên nhị hóa, Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc nhìn đối phương một chút, cái từ này không phải Địa Cầu mới có sao? Không ngờ ở chỗ này cũng gọi là nhị hóa.

Chẳng qua nếu như lời Khổ Thái nói là sự thật, vậy hai tên gia hỏa này quả thật là nhị hóa. Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân còn đang chìm trong mộng đẹp, nghĩ đến có một ngày cướp đi Vũ Trụ Chi Tâm. Không ngờ chuyện mà hai tên này tự cho là bí mật nhất, lại có nhiều người biết đến rồi, không phải tên ngốc thì là gì chứ? Nhiều cường giả kia sở dĩ không ngăn cản hai người này, là bởi vì sự tồn tại của hai người này, chẳng những có thể giữ gìn trật tự của đảo Thánh Nhân, mà còn không ảnh hưởng đến lợi ích của bất cứ người nào.

“Vậy chờ đến khi bọn hắn ra tay, có phải ngươi cũng muốn đứng ra ngăn cản?” Lam Tiểu Bố trầm giọng hỏi.

KHổ Thái gật đầu, “Chẳng những là ta, còn một người có tu vi không kém gì ta nữa, hắn cũng sẽ đứng ra ngăn cản. Bây giờ hai tên đảo chủ này còn tính là biết điều, không ảnh hưởng đến mọi người tu luyện, cho nên không có ai đi quản bọn họ. Một khi bọn họ gây ảnh hưởng đến việc tu luyện của người khác, sớm đã có người ra tay với bọn hắn.”

“Nếu như Vũ Trụ Chi Tâm ở chỗ này có nhiều chỗ tốt như vậy, vì sao những cường giả kia lại cho phép Chuẩn Thánh và NGụy Thánh đến đây tu luyện, hấp thu đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm?” Lam Tiểu Bố vẫn không hiểu.

KHổ Thái cười ha ha, “Đó là bởi vì đặc tính của Vũ Trụ Chi Tâm chính là người tu luyện càng nhiều, thì chỗ tốt mà mọi người lấy được cũng càng nhiều. Nếu như chỉ có mấy người tu luyện, thậm chí sẽ chẳng thể nào cảm ứng được. Cho nên đạo hữu muốn lấy Vũ Trụ Chi Tâm, vậy thì đừng suy nghĩ. Đừng nói là ta sẽ ngăn cản, một cường giả khác cũng sẽ ngăn cản. Trừ hắn, nơi này còn có cường giả khác, bọn hắn đều sẽ dứng ra ngăn cản.”

“Ta vẫn muốn đến đó xem thử một chút.” Lam Tiểu Bố im lặng một hồi lâu rồi vẫn nói.

KHổ Thái bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Bố, “Ta đề nghị ngươi tốt nhất bây giờ không cần đi xem thử, bởi vì chúng ta đều cần cảm ngộ đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm để tu luyện. Một khi ngươi đến đó, Vũ Trụ Chi Tâm nhất định sẽ trốn vào trong Hạo Hãn, không còn tìm được nữa. Cho dù là chính ngươi, tốt nhất cũng nên nhân cơ hội này nhanh chóng thời gian tu luyện, đừng chờ đến khi Vũ Trụ Chi Tâm bỏ chạy, lại đi hối hận. Cho dù ngươi nhất định phải đi xem, ít nhất cũng phải tu luyện một khoảng thời gian rồi nói.”

“Còn nữa, ở trong Hoàng Kim Thánh Đạo thành này, hấp thu đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm tốt nhất có ba nơi, chính là nơi mà ta chiếm và nơi mà ngươi chiếm, còn nơi thứ ba chính là chỗ tên đầu đà kia chiếm cứ. Ba nơi này có thể cảm nhận rõ ràng được đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm, đồng thời có thể hấp thu đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm. TRong đó vị trí của tên đầu đà kia là tốt nhất, thứ hai là vị trí của ngươi, vị trí của ta chỉ đứng thứ ba mà thôi.”

Lời này Lam Tiểu Bố không hề phản bác, hắn biết động phủ mà mình thuê kia, quả thật có thể cảm nhận được đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm, nếu không thì hắn cũng sẽ không tu luyện nhanh như vậy.

Khổ Thái thở phào tiếp tục nói, “Vũ Trụ Chi Tâm là đồ vật của Họa hãn, không thích bị người ta nô dịch. Ngươi có thể dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm tu luyện, nhưng đừng nghĩ đến chuyện lấy Vũ Trụ Chi Tâm.

Không nói đến chuyện khác, cho dù ngươi lấy đi, thế giới của ngươi cũng không chứa được Vũ Trụ Chi Tâm. Hơn nữa một phương vũ trụ mất đi Vũ Trụ Chi Tâm, ngươi cảm thấy vũ trụ đó còn linh hồn sao?”

Những lời khác của Khổ Thái đối với Lam Tiểu Bố đều là nói nhảm, nhưng mà câu nói sau cùng của KHổ Thái đã đả động đến Lam Tiểu Bố. Cho dù lời Khổ Thái nói là thật hay giả, Lam Tiểu Bố đều cho rằng câu này rất đúng.

Một phương vũ trụ này nếu như đã mất Vũ Trụ Chi Tâm, vậy còn có linh hồn sao? Chuyện hắn không hiểu chính là, vì sao Vũ Trụ Chi Tâm không ở cố định tại một chỗ, mà lại lang thang trong vũ trụ.

“Được, đã như vậy, thế thì bán động phủ của ngươi cho ta đi, đây là một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch.” Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy một chiếc nhẫn đưa cho Khổ Thái, sau đó xoay người rời đi.

Khổ Thái sửng sốt nhìn chiếc nhẫn trong tay, bây giờ nàng đã hiểu được, Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch trong người Lam Tiểu Bố có lẽ không chỉ mười đầu, nếu không thì cũng sẽ không dứt khoát như vậy.

Nhưng mà đồng thời cũng biểu hiện ra, Lam Tiểu Bố thật sự không sợ nàng. Thấy người ta sau khi lấy Hỗn Độn Thần Linh Mạch ra, không hỏi đến thủ tục thu hồi động phủ của nàng, còn cả thủ đoạn phá giải hộ trận động phủ, rõ ràng người ta không hề lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, Khổ Thái cố ép một tia tham niệm trong lòng xuống.

Thật sự là thực lực Lam Tiểu Bố không phải là nàng muốn cướp là cướp, lúc này mà đi đối kháng với Lam Tiểu Bố, còn không bằng dành hết thời gian để bế quan trùng kích lên bát chuyển Thánh Nhân.

Cơ hội có Vũ Trụ Chi Tâm để tu luyện, có lẽ cả đời chỉ có một lần này.

Chương 1729 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận dược trong nháy mắt Khổ Thái có sát ý với mình, hắn cũng không thèm để ý. Cho dù không đánh lại Khổ Thái, ở nơi này Khổ Thái cũng đừng hòng giết được hắn.

Lùi 10.000 bước mà nói, cho dù hắn bị Khổ Thái giết, Khổ Thái cũng đừng hòng mở được Trường Sinh Giới của hắn ra. Nếu như ngay cả Trường Sinh Giới của hắn cũng không thể mở ra được, chỉ cần là người thông minh thì sẽ không ra tay giết hắn, vô duyên vô cớ đến gây tội với hắn.

Quay trở về động phủ của mình một lần nữa, Lam Tiểu Bố trực tiếp hủy bỏ đi toàn bộ hộ trận mà Khổ Thái đã bố trí ra. Trước đó là thuê động phủ, hắn không động đến hộ trận của đối phương. Bây giờ động phủ này đã là của hắn, hắn không cần người khác bố trí hộ trận giúp mình.

Các loại hộ trận phòng ngự và hộ trận khốn sát được Lam Tiểu Bố bố trí lại một lần nữa, lúc này Lam Tiểu Bố mới bắt đầu cắm Thần Linh Mạch vào. Thần Linh Mạch cực phẩm cắm mười đầu, Hỗn Độn Thần Linh Mạch cắm ba đầu. Trừ những cái đó, còn nhất định phải lấy Thần Nguyên điện ra. Chỉ có lấy Thần Nguyên điện ra, mới có thể ngưng luyện được Thần Nguyên Đan có ẩn chứa Vũ Trụ Chi Tâm. Tu luyện có Vũ Trụ Chi Tâm, hắn sẽ không bao giờ keo kiệt tài nguyên Thần Nguyên của mình.

Sau khi bố trí xong hết những thứ này, lúc Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị tu luyện, chợt nghe thấy một giọng nói đột ngột truyền đến, “Tại phủ đảo chủ của Hoàng Kim Thánh Đạo thành ở đảo Thánh Nhân sẽ cử hành hội đấu giá đỉnh cấp, vật phẩm tham gia đấu giá có bảo vật cấp cao nhất, trừ bảo vật Tiên Thiên, các loại đạo quả, công pháp

Thánh Đạo và các loại bảo vật, còn có một cái Thất Giới Kỳ…”

Thất Giới Kỳ? Lam Tiểu Bố sửng sốt, cái này rõ ràng chính là Thất Giới Thạch Giới Kỳ mà. Trên người hắn bây giờ có Nhất Giới Thạch Giới Kỳ và Nhị Giới Thạch Giới Kỳ, cái được bán đấu giá kia sẽ là Giới Kỳ nào?Vốn dĩ Lam Tiểu Bố không có ý định tham gia hội đấu giá, đồ tốt trên người hắn rất nhiều, hoàn toàn không có hứng thú với các loại đạo đan đạo quả trong hội đấu giá. Bây giờ hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian dùng Vũ Trụ Chi Tâm tu luyện, bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy, gặp được Vũ Trụ Chi Tâm chính là cơ duyên.

Dựa theo lời Khổ Thái nói, Vũ Trụ Chi Tâm có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. Nếu như chờ đến khi Vũ Trụ Chi Tâm bỏ chạy rồi, vậy thì sẽ không tìm được loại cơ duyên này nữa.

Nhưng Thất Giới Thạch Giới Kỳ xuất hiện, hắn nhất định phải đến đó, loại vật này hắn tuyệt đối sẽ không tặng cho người khác. Lam Tiểu Bố lại càng có một loại cảm giác, chỉ có tụ tập đủ bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mới có cơ hội lấy được Thất Giới Thạch. Đẳng cấp của Thất Giới Thạch, rất có thể không hề thấp hơn Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Vốn định tiếp tục bế quan tu luyện, lúc này Lam Tiểu Bố dứt khoát hoàn toàn phong ấn động phủ của mình lại. Dù sao thì tham gia hội đấu giá xong sẽ tiếp tục quay về bế quan, Thần Linh Mạch đã cắm vào cũng không cần phải lấy ra.

Hội đấu giá lần này chẳng những Lam Tiểu Bố tham gia, phần lớn người trên đảo Thánh Nhân đều chọn tham gia.

Lam Tiểu Bố nhìn trúng chính là Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mà ở đây trừ Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, còn có đạo quả đột phá nhất chuyển Thánh Nhân, các loại công pháp thần thông.

Ở đạo Thánh Nhân mặc dù toàn bộ đều là Thánh Nhân, nhưng Thánh Nhân cũng có thật có giả. Trên thực tế ở đảo Thánh Nhân, chỉ có rất ít người bước vào nhất chuyển Thánh Nhân. Phần lớn đều là CHuẩn Thánh, sau đó còn có một phần là Ngụy Thánh. Mặc dù Lam Tiểu Bố không để ý đến đạo quả, nhưng người để ý đến đạo quả có rất nhiều.

Tu luyện ở đảo Thánh Nhân này, nếu như có được một đạo quả, cơ hội đột phá nhất chuyển Thánh Nhân sẽ cao hơn nơi khác rất nhiều. Trên thực tế, cho dù không có đạo quả, cứ qua một khoảng thời gian, ở đảo Thánh Nhân vẫn có người có thể bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân.

…

Lam Tiểu Bố tiến vào Hoàng Kim Thánh Đạo thành ở đảo Thánh Nhân tu luyện một khoảng thời gian, nhưng mà hắn chưa từng đi dạo bên ngoài. Hôm nay đi đến phủ đảo chủ, còn là lần đầu tiên.

Lúc Lam Tiểu Bố đến nơi này, không ngừng có độn quang xuất hiện. TRong những Thánh Đạo thành mà Lam Tiểu Bố từng đi qua, có lẽ chỉ có cái Hoàng Kim Thánh Đạo thành này là không có cấm chế cấm bay.

Chuẩn Thánh và NGụy Thánh ở đây quả thật rất nhiều, thần niệm Lam Tiểu Bố quét không thấy có Côn Vi, có lẽ gia hỏa này đã sớm rời khỏi Hoàng Kim Thánh Đạo thành quay về Trường Sinh Đạo Đình rồi.

Tu luyện tại nơi có Vũ Trụ Chi Tâm thật tốt, nhưng mà đối với Côn Vi mà nói, chút thực lực đó của Côn Vi, còn có hai vị đảo chủ kia, ở lại nơi này có chút nguy hiểm. Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân không thể làm gì được Lam Tiểu Bố hắn và KHổ Thái, nhưng chẳng lẽ không giết được CôN Vi đã giảm mạnh tu vi sao?

Lam Tiểu Bố không nhìn thấy Khổ Thái, không cần phải nói đến chuyện nữ nhân này không có hứng thú với hội đấu giá, chắc hẳn đang cầm HỖN Độn Thần Linh Mạch để tu luyện rồi. Theo Lam Tiểu Bố, nữ nhân này muốn dựa vào một đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch để bước vào bát chuyển Thánh Nhân, chuyện này hơi si tâm vọng tưởng rồi.

Đi theo đám người tiến vào đại điện đấu giá trong phủ đảo chủ, lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy hội đấu giá không cần vé vào cửa. Bất cứ kẻ nào đến nơi này đều có thể tiến vào, hoàn toàn không cần mua vé vào cửa. Nơi này cũng không có phòng bao gì cả, toàn bộ đều là chỗ ngồi phổ thông. Không thể không nói, về chuyện này Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân thật sự là rộng lượng. Đương nhiên, có lẽ đối với hai tên gia hỏa này, chút thần tinh vé vào cửa đó hoàn toàn chướng mắt bọn họ.

Đại điện phủ đảo chủ cũng không nhỏ, thần niệm quét qua một chút, một vạn người ngồi trong này cũng không có vấn đề gì. Mà hết lần này đến lần khác, tu sĩ đến đây chắc hẳn khoảng ba bốn ngàn người.

Chương 1730 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân. (2)

Chỗ ngồi có rất nhiều, Lam Tiểu Bố tìm một nơi ngồi gần với phía trước một chút. Trong lòng thầm nghĩ, tại sao hai vị đảo chủ kia lại muốn tổ chức hội đấu giá này.

Mặc dù hắn đến nơi này mấy chục năm, nhưng hắn lại biết rõ, từ trước đến nay đảo Thánh Nhân chưa từng diễn ra hội đấu giá nào. Lần này Thụ Thánh Nhân lại công khai tổ chức hội đấu giá, có phải có trò gì hay không? Phải biết rằng trước đó không lâu, Khổ Thái mới đánh vào mặt Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân.

Với uy vọng của Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân ở chỗ này, bị KHổ Thái đánh vào mặt, nếu như không tìm lại chút uy danh, hình như có chút không ổn. Bởi vì bọn hắn cần ở lại đảo Thánh Nhân, nhất định phải giữ vững uy vọng. Bị người ta đánh vào mặt mà còn không dám nói gì, lần sau có ai phục bọn hắn nữa?

“Ngươi tên là Lam Tiểu Bố? Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới?” Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố ngẩng đầu lên nhìn thấy một tên nam tử có vóc người trung đẳng, nam tử này nhìn cực kỳ bình thường, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể cảm nhận được mối uy hiếp còn lớn hơn cả KHổ Thái trên người hắn ta.

Đạo vận quen thuộc nhàn nhạt truyền đến, Lam Tiểu Bố kịp thời phản ứng lại, tên trước mắt này chính là Luân Hồi Thánh Nhân.

Hắn lấy được đạo quyển Luân Hồi, mặc dù hắn chưa tu luyện, nhưng mà theo suy nghĩ của hắn, hắn định khi mình tu luyện đến cửu chuyển Thánh Nhân, có một chuyển nào đó sẽ lấy luân hồi ra để chứng đạo.

Không ngờ lại gặp được Luân Hồi Thánh Nhân ở đây, trên người hắn có Luân Hồi Oa của Luân Hồi Thánh Nhân. Chỉ là Luân Hồi Thánh Nhân sao lại biết hắn?

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, hắn lập tức nhìn thấy Phác Hành. Gia hỏa này cảm nhận được thần niệm của Lam Tiểu Bố quét đến, nhanh chóng rụt đầu co cổ lại, theo bản năng đi lùi ra sau mấy hàng.

“Lam Đạo Quân không cần phải nhìn, quả thật là Phác Hành đạo hữu nói cho ta biết.” Luân Hồi Thánh Nhân từ tốn nói.

“Các hạ là ai?” Lam Tiểu Bố bĩnh tĩnh hỏi, cho dù đã nhận ra đối phương là Luân Hồi Thánh Nhân cũng phải giả bộ như không biết.

Luân Hồi Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, “Ta tên Kỳ Mân, người quen biết ta đều biết thánh hào của ta là Luân Hồi.”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn tỉnh táo lại, bây giờ Luân Hồi Thánh Nhân là tứ chuyển Thánh Nhân. Đối phương chỉ là tứ chuyển Thánh Nhân nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy áp lực còn lớn hơn cả KHổ Thái, nếu như không phải công pháp KHổ Thái tu luyện quá rác rưởi, thì chính là đạo cơ Khổ Thái bị hao tổn.

KHông đúng, thứ KHổ Thái tu luyện là công pháp hắc ám, tuyệt đối không phải là công pháp rác rưởi, đây chính là đại đạo đỉnh cấp, có cơ hội chứng đạo TRường Sinh Thánh Nhân. Từ một góc độ nào đó mà nói, đạo tắc Hắc Ám không hề kém hơn đạo tắc Luân Hồi.

Đã như vậy, nguyên nhân chủ yếu mà thực lực Khổ Thái yếu, chỉ sợ không phải là công pháp có vấn đề. Nguyên nhân cực lớn có thể là đạo cơ đại đạo xảy ra vấn đề, vậy thì mục đích Khổ Thái cần Hỗn Độn Thần Linh Mạch cũng rõ ràng. Khổ Thái quả thật muốn bước vào bát chuyển Thánh Nhân, nhưng càng lớn hơn là dựa vào Hỗn Độn Thần Linh Mạch để chữa trị đạo cơ đại đạo

“Hóa ra là Luân Hồi đạo hữu, nghe danh đã lâu.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, trong miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt lại chẳng có chút biến hóa nào.

Luân Hồi Thánh Nhân thì sao chứ? Hắn còn là Đạo Quân một giới đó. Nói cách khác, nếu như đại đạo Luân Hồi của ngươi chứng ở Đại Hoang Thần Giới ta, vậy về sau ngươi cũng phải chịu sự quản lý của Đạo Quân ta.

“Ha ha, không dám.” Luân Hồi Thánh Nhân thấy Lam Tiểu Bố hình như không kiêng kị gì hắn ta, thậm chí không để ý đến hắn ta, dứt khoát ngồi xuống nói, “Ta nghe nói đạo hữu lấy được Luân Hồi Oa của ta?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Luân Hồi đạo hữu, vị trí ở nơi này có thể tùy tiện ngồi, nhưng lời thì không thể tùy tiện nói.”

Luân Hồi Thánh Nhân nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức nhíu mày nói, “Lam đạo hữu, chẳng lẽ Luân Hồi Oa không phải của ta sao?”

Giọng nói lạnh lẽo của Lam Tiểu Bố truyền đến, “Luân Hồi đạo hữu, ta còn chưa thực sự nghe nói đạo hữu là một Luyện Khí Thánh Nhân, hơn nữa còn có thể luyện chế ra loại bảo vật Tiên Thiên như Luân Hồi Oa.”

Giọng nói của Luân Hồi Thánh Nhân cũng chuyển sang lạnh lẽo, “Luân Hồi Oa không phải do ta luyện chế, mà là Chí Bảo Vũ TRụ xuất hiện từ thời khai thiên tích địa. Bởi vì ta tới trước một bước, cho nên ta mới có được Luân Hồi Oa. Chỉ là ta đã đưa Luân Hồi Oa ban cho đệ tử không hơn không thua kia của ta, đệ tử ta đã đánh mất Luân Hồi Oa mà thôi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nói như vậy thì Luân Hồi Oa không phải là đạo hữu luyện chế ra?”

“KHông phải, nhưng thật sự ta là người đầu tiên lấy được.” Giọng điệu Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng bình tĩnh.

Ý tứ rất rõ ràng, đó chính là thứ chí bảo này, ai lấy được đầu tiên thì chính là của người đó.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Hoàn toàn chính xác, sau khi ta luyện chế Luân Hồi Oa xong, vì mở ra vũ trụ này, cho nên đã đánh mất Luân Hồi Oa. Qua vô số kỷ nguyên, ta mới tỉnh lại một lần nữa. Luân Hồi Oa nhận ra ta tồn tại, chủ động đến bên cạnh ta. Mặc dù trong Luân Hồi Oa bị nhiễm một vài hơi thở tạp nham, nhưng mà với ta mà nói không là gì cả, tiện tay bỏ đi là được.”

Luân Hồi Thánh Nhân từ tốn nói, “Lam Đạo Quân quả nhiên có khí phách, rất tốt.”

Sau khi nói xong câu đó, Luân Hồi Thánh Nhân không còn tiếp tục để ý đến Lam Tiểu Bố nữa, ngược lại quay về chỗ ngồi của mình, chờ hội đấu giá mở ra.

Lam Tiểu Bố biết, sau khi hội đấu giá này kết thúc, Luân Hồi Thánh Nhân tuyệt đối sẽ không buông tha hắn. Tứ chuyển Thánh Nhân thôi mà, xông tới là được, hắn đều tiếp hết.

Chương 1731 - Không thể tạo dựng mô hình.

Không đúng, Luân Hồi Thánh Nhân không phải là nữ tử sao? Sao người xuất hiện trước mặt hắn lại là nam tử?

Thần niệm Lam Tiểu Bố không chút kiêng kị tụ trên người Luân Hồi Thánh Nhân, hắn muốn tìm kiếm xem đối phương có dùng thủ đoạn Thiên Cương Biến huyễn hóa dung mạo hay không. Những người khác sẽ không biết thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Biến, nhưng Luân Hồi Thánh Nhân chắc hẳn biết thần thông này.

Nhìn hồi lâu, Lam Tiểu Bố cũng không thể nhìn ra. Điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, lĩnh vực đối phương vờn quanh người, đạo vận thật sự quá cường đại. Muốn xác định nhất định phải xé rách lĩnh vực của đối phương, nếu như hắn mạnh mẽ xé rách lĩnh vực của đối phương, đó chính là ra tay đánh nhau.

Lam Tiểu Bố rút thần niệm đi, dù sao cũng phải đánh nhau, cho dù đối phương là nam hay nữ cũng chẳng sao cả, có lẽ tên Luân Hồi Thánh Nhân trước mắt này chỉ là giả mạo.

ĐỐi với chuyện Lam Tiểu Bố không chút kiêng kỵ dùng thần niệm quan sát mình, Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng khó chịu. Nhưng mà hắn ta không muốn ra tay ở đây, hắn ta không sợ Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân, nhưng ra tay ở chỗ này, vậy nhất định phải đại chiến với Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân trước.

Mà hôm nay hắn đến đây là có chuyện lớn, Thất Giới Thạch Giới Kỳ xuất hiện, cái này cho dù như thế nào cũng không thể để người khác mua được.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không tiếp tục quan sát Luân Hồi Thánh Nhân nữa, nhưng thần niệm vẫn luôn di chuyển trong đại sảnh. Tiếp theo hắn còn muốn ở chỗ này bế quan tu luyện, cho nên ở đây có cường giả nào hắn phải biết rõ. Với thực lực bây giờ của hắn, hoàn toàn không cần lo lắng đến chuyện thần niệm quét đến ai sẽ khiến ai không vui.

Từng người lục tục tiến vào, chỉ chớp mắt đã ngồi xuống hơn bốn ngàn người. Ngay lúc này, một tên đầu đà chậm rãi đi đến.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào người tên đầu đà này, trong lòng giật thót một cái, nhanh chóng thu hồi thần niệm lại. Thực lực người này tuyệt đối là mạnh nhất trong số người hắn từng gặp, chẳng những mạnh hơn Luân Hồi Thánh Nhân kia, mà còn có tu vi không hề yếu hơn Khổ Thái.

Rất rõ ràng gia hỏa này chính là tên đầu đà trong miệng KHổ Thái, quả thật là lợi hại.

Sau khi biết rõ những người có khả năng uy hiếp mình ở đây, trừ Luân Hồi Thánh Nhân và tên đầu đà kia, chỉ có hai Thánh Nhân đảo chủ, những người khác Lam Tiểu Bố không để ý. Trong đó có hai tam chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố cũng không quan tâm quá nhiều.

Lại qua nửa nén hương, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một nữ tử dung mạo tú lệ bước ra. Đây là một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng năm, nhìn dáng vẻ của nàng, chắc hẳn là chủ trì hội đấu giá lần này.

Nữ tu đứng trên bàn đấu giá, mìm cười hành tiên thủ lễ với tất cả mọi người, sau đó mới dịu dàng nói, “Các vị đạo hữu, hôm nay là buổi đấu giá đầu tiên trên đảo Thánh Nhân từ khi xuất hiện đến nay. Hai vị tiền bối Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân của đảo Thánh Nhân đều vô cùng hy vọng mỗi người ở trên đảo này đều có thể cảm ngộ tốt, tiến triển cực nhanh trên đại đạo. Chỉ là cơ duyên của mọi người là khác nhau, vận may cũng khác thường, cho nên có một vài đạo hữu chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân chân chính, thậm chí còn lên một cấp cao mới trong Thánh Nhân cảnh. Nhưng vẫn có một vài đạo hữu bị kẹt trong cảnh giới trước mắt, không tiến được thêm.

Là chủ nhân đảo Thánh Nhân, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân cũng không muốn nhìn thấy loại cục diện này, cho nên mới mở ra hội đấu giá này. Vật phẩm trong lần đấu giá này, chín phần đều là đồ mà hai vị Thánh Nhân mang đến, còn có vài món là đạo hữu trên đảo mang đến. Lần đấu giá này, bất cứ vật nào đều có thể báo giá, người báo giá cao nhất sẽ lấy được bảo vật. Các vị có ý kiến gì không?”

Không có ai nói nhảm, rõ ràng là không có ý kiến. Tu luyện đến tầng thứ này, thần tinh trên người thật ra cũng không nhiều. Có Thánh Nhân hay Chuẩn Thánh nào trong thế giới của mình không có vài món bảo vật đỉnh cấp? Những thứ như thần tinh kia, chỉ để cho Thần Nhân cấp thấp tu luyện dùng, có Thánh Nhân nào mà trên người có một đống thần tinh?

“Nếu không có đạo hữu nào có ý kiền gì, vậy chúng ta sẽ tiến hành đấu giá món đầu tiên, thứ đầu tiên là một bản công pháp phục chế, bản công pháp này là bản phục chế từ đạo quyển Đại Nhân Quả Thuật. Mọi người đều biết, đạo quyển thần thông khai thiên được phục chế ra, trên cơ bản sẽ bị giảm đi một cấp độ, cho nên cái này cũng có thể nói là một bản Tiểu Nhân Quả Thuật…”

Lam Tiểu Bố khiếp sợ vô cùng, hắn đến đây cũng không có ý định mua những thứ khác, nhưng Nhân Quả Thuật xuất hiện, vậy hắn nhất định phải cầm đến tay.

Tiểu Nhân Quả Thuật đến tay, vậy thì Đại Nhân Quả Thuật đương nhiên có thể thông qua Vũ Trụ Duy Mô mà tạo dựng lên.

Nhưng mà hắn không cần mua, chỉ cần tạo dựng mô hình kết cấu là được. Mặc dù hắn đang cố gắng giảm bớt tần suất dùng Vũ Trụ Duy Mô, nhưng mà tạo dựng loại Nhân Quả Thuật này, vậy thì đương nhiên không có chút do dự nào.

Sau khi nữ tu nói xong, vươn tay ra cầm lấy một vật trong hư không đặt lên bàn đấu giá. Đây quả thật là một bản đạo quyển, nhưng mà bản đạo quyển này lơ lửng trên một cái mâm tròn.

Hầu như tất cả thần niệm đều quét đến, thần niệm của Lam Tiểu Bố cũng quét đến, đồng thời bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu.

KHông đúng, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua đã cảm thấy không ổn. Thần niệm của hắn chẳng những không thể quét được, thậm chí còn không cảm ứng được Tiểu Nhân Quả Thuật.

Đây là một cái trận bàn? Lam Tiểu Bố trừng to mắt nhìn chằm chằm mâm tròn bên dưới Tiểu Nhân Quả Thuật, hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy loại trận bàn như vậy. Hắn không cảm ứng được đẳng cấp trận pháp, đây là trận bàn có cấp độ gì?

Lam Tiểu Bố lập tức nhớ đến hộ trận bên ngoài đảo Thánh Nhân, trận bàn này hình như có cùng loại hình với hộ trận phòng ngự bên ngoài đảo Thánh Nhân. Chẳng lẽ hộ trận bên ngoài đảo Thánh Nhân không phải do Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân bố trí? Mà cũng là một trận bàn?

Chương 1732 - Không thể tạo dựng mô hình. (2)

Nghĩ đến trận bàn, thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào Vũ Trụ Duy Mô, sau đó hắn nhíu mày.

Hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu hộ trận trên đảo Thánh Nhân, sau đó chỉ tùy ý nhìn lướt qua một chút. Chỉ biết mô hình kết cấu đã tạo dựng xong, cho nên cũng không để ý gì nhiều. Bây giờ hắn nhìn kỹ lại, mới biết mô hình kết cấu đã tạo dựng ra, nhưng chỉ nói cho hắn biết cấp độ hộ trận trên đảo Thánh Nhân, còn chuyện phá trận như thế nào, vẫn còn chưa tạo dựng xong.

Sau đó Lam Tiểu Bố phát hiện tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Tiểu Nhân Quả Thuật vô cùng chậm chạp, chỉ mới tạo dựng được mô hình trận pháp bên ngoài, còn về Tiểu Nhân Quả Thuật, ít nhất trước mắt không thể nhìn thấy tiến độ. Loại tốc độ này giống với khi tạo dựng cách phá hộ trận bên ngoài đảo Thánh Nhân, tốc độ tạo dựng vô cùng chậm chạp.

TRước lúc này, còn có mô hình kết cấu của Đại Tinh Cầu Thuật, cho đến bây giờ vẫn chưa có hình dáng, có thể nói chậm đến mức hầu như không có tiến triển.

Đây không phải là trận bàn thần trận, mà là trận bàn đã cao hơn thần trận cấp chín. Bao gồm cả hộ trận bên ngoài đảo Thánh Nhân, cũng là trận bàn vượt xa thần trận cấp chín. Khó trách hắn cảm thấy cho dù mình có trở thành Thần Trận Đế cấp chín, cũng không thể nào phá vỡ hộ trận bên ngoài đảo Thánh Nhân, hóa ta là vượt xa thần trận cấp chín.

Vượt xa thần trận cấp chín? Chẳng lẽ là trận pháp Thánh Đạo? Lam Tiểu Bố còn chưa tiếp xúc đến trận pháp Thánh Đạo, nhưng hắn biết, chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô không thể nào phá giải trận pháp Thánh Đạo, vậy thì vĩnh viễn không thể nào tạo dựng ra được mô hình kết cấu của Tiểu Nhân Quả Thuật trên trận bàn Thánh Đạo này.

Giờ phút nà Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi, nếu như lúc trước khi hắn còn chưa bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, đã có người đến động phủ ra ta với hắn, vậy hắn làm sao mà chạy được?

Gần đây thực lực gia tăng, hắn tựa như có chút chủ quan.

Ngược lại là hai vị Thánh Nhân đảo chủ này, cũng có chút đồ tốt đó.

“Ta bỏ ra một đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, ba đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm.” Có người lớn tiếng ra giá.

Trên sàn bán đấu giá này, không có bình phong báo giá, muốn báo giá thì tự mình hô lên.

“Một cái đạo quả thuộc tính Thủy, Uẩn Hoàn Đạo Quả, cộng thêm hai đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và năm đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm.” Người thứ hai báo giá.

Nói thật, giá trị của lần báo giá này, thật ra đã hơn xa giá trị của Tiểu Nhân Quả Thuật. Đại Nhân Quả Thuật là bảo vật vô giá, nhưng mà Tiểu Nhân Quả Thuật thì lại không phải như vậy. Đạo Nhân Quả là huyền ảo nhất, tu luyện không tốt, cuối cùng sẽ phát hiện ra mình đang may áo cưới cho người khác.

“Mười đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, hai mươi đầu Thần Linh

Mạch thượng phẩm.” Lam Tiểu Bố không chút do dự báo giá, Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng ra mô hình kết cấu được, hắn chỉ có thể lựa chọn báo giá.

Giọng nói Lam Tiểu Bố vừa phát ra, lập tức đè mọi âm thanh khác xuống.

Cũng không phải ai ai cũng giàu có như Mân Nguyên, trên thực tế có thể lấy ra được hai đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và mấy đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm đã là người giàu có trong những người giàu có rồi.

Sàn bán đấu giá hoàn toàn yên tĩnh, có hơn ngàn tia thần niệm trực tiếp quét đến người Lam Tiểu Bố. Tại sàn bán đấu giá này, không có bất cứ cấm chế nào, bất kỳ người nào báo giá cũng hiện rõ trước mắt mọi người.

Nữ tu chủ trì bán đấu giá trên đài đấu giá cũng không nói chuyện, lần đấu giá này khác với hội đấu giá khác, nữ tu trên đài đấu giá sau khi nói bắt đầu, mọi người đã bắt đầu ra giá. Bởi vì không có giá cả ban đầu, cũng không hạn chế số lần báo giá. Chỉ cần qua một thời gian lâu sau khi người ra giá mà không có người nào tăng giá thêm, vậy đồ sẽ là của ngươi.

Qua mấy phút sau, nữ tu trên đài đấu giá mới giòn giã nói, “Vị đạo hữu này ra giá mười đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, hai mươi đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, đạo quyển Tiểu Nhân Quả Thuật bây giờ là của ngươi, xin ngươi lên đài lấy.”

Lam Tiểu Bố nghe là tự lên lấy, đã biết hắn xem thường Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân kia rồi, trận bàn này rõ ràng là muốn phòng ngừa người khác phục chế Tiểu Nhân Quả Thuật. Nói trắng ra chính là, để phòng ngừa loại người như hắn. Đương nhiên, cũng có một số người có thể sử dụng thần niệm phá vỡ cấm chế đạo quyển, trực tiếp phục chế nội dung đạo quyển.

Mười đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và hai mươi đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm mà thôi, với hắn mà nói cũng không nhiều. Hắn lấy được trên người Mân Nguyên một khoảng tài phú rất lớn, những thứ này thật sự không đáng để trong lòng.

Lam Tiểu Bố không chút do dự bước lên bàn đấu giá, lấy ra chiếc nhẫn chứa Thần Linh Mạch, trao đổi Tiểu Nhân Quả Thuật.

Giờ phút này tất cả thần niệm đều tụ ở trên người hắn, trước đó không dám dùng thần niệm quét hắn, bây giờ có thể quét một chút. Dù sao thì ngươi bước lên đài, dùng thần niệm quét ngươi một chút cũng không tính là ác ý.

Thần niệm quét một chút, Lam Tiểu Bố sẽ không để ý, nhưng bố trí ấn ký thần niệm trên người hắn, vậy thì thật là buồn nôn. Ba đạo ấn ký thần niệm ở trên người hắn, trong đó có một cái là từ nhị chuyển Thánh Nhân và tam chuyển Thánh Nhân. COn một cái, là từ đầu đà có tu vi mạnh nhất kia.

Lam Tiểu Bố cho rằng là Luân Hồi Thánh Nhân, hoặc Thụ Thánh Nhân, Cuồng Thánh Nhân sẽ hạ ấn ký thần niệm trên người hắn, nhưng hết lần này đến lần khác ba người này lại chẳng có chút hành động gì.

Chờ Lam Tiểu Bố giao nhận đồ rồi, nữ tu chủ trì bán đấu giá lại lấy một tấm bia đá ra.

Tấm bia đã này vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã biết, đây là Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Hắn nghĩ rằng Thất Giới Thạch Giới Kỳ kém nhất cũng là thứ đồ lấy ra vào cuối hội đấu giá, không nghĩ đến món đồ thứ hai lại chính là Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Chương 1733 - Hai vị đảo chủ thông minh.

Quả nhiên nữ tu này lên tiếng, “Đây cũng không phải là một cái bia đá, đây là một cái Giới Kỳ, đây là một vị đạo hữu gửi đấu giá. Ta tin rằng rất nhiều người đã từng nghe nói đến Thất Giới Thạch, tấm bia đá này chính là một cái Giới Kỳ của Thất Giới Thạch. Còn là cái Giới Kỳ nào, bằng hữu nào lấy được thì nhất định sẽ biết. Bây giờ mọi người bắt đầu ra giá, người trả giá cao nhất sẽ lấy được.”

“Ta bỏ ra mười đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, mười lăm đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, cộng thêm một đạo quả cảm ngộ quy tắc thuộc tính Thổ, Thất Nhạc Đạo Quả.” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Cho dù giọng nói này rất khàn, lại có một loại sát ý khiến tâm hồn người ta sợ hãi. Rất rõ ràng giọng nói này đang muốn cho người khác biết, ai mà dám đoạt Thất Giới Thạch Giới Kỳ với hắn ta, chính là muốn chết.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào trên người tu sĩ báo giá kia, là một tam chuyển Thánh Nhân, tóc vàng thưa thớt, quanh người tản ra một loại sát khí.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, chỉ một tam chuyển Thánh Nhân thôi mà dám phách lối ở nơi này, đúng là không biết sống chết mà. Nơi này chính là đảo Thánh Nhân, nơi cường giả như mây, một tam chuyển Thánh Nhân chẳng là gì cả.

“Hai mươi đầu Thần Linh Mạch cực phẩm cộng thêm năm mươi đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, cộng thêm hai cái Thiên Nguyên Tâm Quả.” Cách Lam Tiểu Bố không xa có một giọng nói khác nhàn nhạt báo giá.

Luân Hồi Thánh Nhân? Lam Tiểu Bố không ngờ Luân Hồi Thánh Nhân cũng muốn lấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Đừng nói là hai mươi đầu Thần Linh Mạch cực phẩm và năm mươi đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm có giá gấp hai lần tên tam chuyển Thánh Nhân kia. Chỉ với hai cái Thiên Nguyên Tâm Quả kia đã có giá trị vượt xa Thất Nhạc ĐẠo Quả. Thất Nhạc Đạo Quả chỉ là đạo quả thuộc tính Thổ, có thể giúp tu sĩ thuộc tính Thổ tăng năng lực cảm ngộ, hoặc cảm ngộ thần thông thuộc tính Thổ.

Mà Thiên Nguyên Tâm Quả thì là đạo quả không thuộc tính, có thể cảm ngộ bất cứ đạo tắc thần thông nào, có giá trị cực cao.

Quả nhiên, sau khi Luân Hồi Thánh Nhân báo giá, thần niệm của tam chuyển Thánh Nhân kia lập tức chuyển lên người Luân Hồi Thánh Nhân, cảm nhận khí thế đạo vận cường đại quanh người Luân Hồi Thánh Nhân, hắn ta chủ động rút thần niệm lại, dường như rất kiêng kị.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi à, vậy mà cũng dám suy hiếp người khác không nên cạnh tranh với hắn ta?

Đầu đà kia còn chưa báo giá đâu, sau khi đầu đà kia báo giá, gia hỏa này sẽ như thế nào?

À, khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến đầu đà, lại cảm nhận được thần niệm của đầu đà kia tụ lên người Luân Hồi Thánh Nhân. Mặc dù Lam Tiểu Bố không thể xác định, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy đầu đà đã hạ một đạo niệm ký rất kín đáo lên người Luân Hồi Thánh Nhân.

Giống như trước đó khi thần niệm của đầu đà đặt ở trên người tam chuyển Thánh Nhân, có hạ ấn ký hay không, Lam Tiểu Bố cũng không chắc, nhưng mà xác suất hạ ấn ký thần niệm là rất lớn.

“Ta ra ba mươi đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, bảy mươi đầu Thần Linh Mạch thượng phẩm, hai cái Già Lam Đạo Quả.” Lam Tiểu Bố lớn tiếng báo giá.

Hắn đến đây cũng không phải vì đạo quyển Tiểu Nhân Quả, mà là vì Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Mặc dù hai cái Già Lam Đạo Quả không hề cao hơn giá trị của Thiên Nguyên Tâm Quả, nhưng mà số Thần Linh Mạch hắn bỏ ra nhiều hơn mười đầu.

Quả nhiên sau khi Lam Tiểu Bố báo giá xong, lại có một đạo ấn ký thần niệm hạ xuống người hắn, lập tức có hai đạo ấn ký thần niệm hạ xuống người hắn.

Một đạo là do tên đầu đà kia làm, một đạo ấn ký thần niệm khác là từ tên tam chuyển Thánh Nhân kia. Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, Luân Hồi Thánh Nhân vậy mà lại không hạ ấn ký trên người hắn.

Tên tam chuyển Thánh Nhân kia không dám hạ ấn ký thần niệm trên người Luân Hồi Thánh Nhân, nhưng lại dám hạ ấn ký lên người hắn. Có lẽ trong lòng tam chuyển Thánh Nhân đang vô cùng vui vẻ, sau khi mình lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, sẽ càng có lợi cho hắn ta hơn. Rõ ràng là gia hỏa này định cướp đoạt Thất Giới Thạch Giới Kỳ trên người hắn, có lẽ gia hỏa này cho rằng hắn dễ ức hiếp hơn Luân Hồi Thánh Nhân.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy buồn cười, một tam chuyển Thánh Nhân, hắn thật sự không tốn quá nhiều sức lực.

Ngược lại là tên đầu đà kia, thực lực của gia hỏa này như vậy, nếu muốn lấy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này, có thể tự mình ra giá mà. Hạ ấn ký thần niệm khắp nơi như vậy là có ý gì? Thực lực của hắn ta mà ra giá mua được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, cũng không có ai có thể cướp được mà? Hơn nữa, một người có khả năng là thất chuyển

Thánh Nhân, chẳng lẽ không bỏ ra được mấy đầu Thần Linh Mạch sao.

À, hình như không đúng. Gia hỏa này chuyên nhìn chằm chằm tu sĩ tranh đoạt Thất Giới Thạch Giới Kỳ, không phải là đang câu cá chứ?

Nghĩ đến câu cá, trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng khẳng định. Trước đó nữ tu chủ trì đấu giá đã nói Thất Giới Thạch Giới Kỳ là do một người gửi đấu giá, cái này rất có thể chính là đầu đà gửi đấu giá, gia hỏa này dùng một cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ câu cá. Chỉ cần tu sĩ cướp được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, trên người rất có thể cũng có Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Giống như Lam Tiểu Bố hắn, trên người có hai cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, cảm thấy đạo vận tự thân bắt đầu dao động, tựa như đạo vận của mình bị cái gì đó cảm ứng được, sau đó luồng dao động này dường như bắt đầu quét sạch đạo vận đại đạo của hắn.

KHông đúng, chẳng nhưng chính mình, toàn bộ khí thế đạo vận trong sàn bán đấu giá đều bắt đầu chấn động.

Chỉ là ý nghĩ vừa xoay chuyển, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra có chuyện gì. Có người nhân cơ hội đông đảo Thánh Nhân tụ tập tại sàn bán đấu giá này, lợi dụng trận pháp tụ đạo vận Thánh Nhân lại sau đó trùng kích thứ gì đó.

“Đáng chết!” Đầu đà kia đột nhiên đánh ra một quyền phá nát nóc nhà đại điện, đồng thời bước ra ngoài, sau đó đạo vận Thánh Nhân cuồng bạo điên cuồng quét ra.

Chương 1734 - Hai vị đảo chủ thông minh. (2)

Không chỉ có đầu đà xông ra ngoài, Luân Hồi Thánh Nhân và một tên tam chuyển Thánh Nhân cũng xông ra ngoài. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, ngay cả Khổ Thái cũng rời khỏi động phủ bế quan, tụ tập đạo vận Thánh Nhân cuồng bạo đánh về cùng một phía.

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra chuyện gì, khó trách Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân lại tổ chức hội đấu giá lần này, hoá ra gia hỏa này muốn dựa vào cơ hội đấu giá tụ tập Thánh Nhân lại, thuận tiện tập trung đạo vận Thánh Nhân xông mở tấm chắn thiên nhiên bên ngoài Vũ Trụ Chi Tâm, muốn cướp đi Vũ Trụ Chi Tâm.

Cái óc heo này phải bao nhiêu lớn mới có thể nghĩ ra được biện pháp này? Ngươi xem cho dù nghĩ ra biện pháp này, cũng phải loại trừ tam chuyển Thánh Nhân trở lên tham gia lần đấu giá này mới đúng. Trên thực tế cho dù là bỏ qua tam chuyển Thánh Nhân trở lên tham gia hội đấu giá, mọi người cũng sẽ biết.

Công khai cướp đoạt Vũ Trụ Chi Tâm như vậy, nếu như cường giả đảo Thánh Nhân không ngăn cản, đó mới là chuyện lạ. Cái gì gọi là hám lợi đen lòng, cái này chính là vậy đó. Cái này thật ra cũng chẳng khác gì bịt tai trộm chuông, còn Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân, hai cái đầu heo mà.

Sau khi mấy tên cường giả lao ra ngoài, càng nhiều Thánh Nhân cũng xông ra ngoài theo. Nguyên nhân duy nhất khiến mọi người ở lại đảo Thánh Nhân tu luyện chính là vì chỗ này có Vũ Trụ Chi Tâm, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân muốn cướp Vũ Trụ Chi Tâm đi, vậy thì không có ai đồng ý cả.

Lam Tiểu Bố không xông ra ngoài ngay, hắn đi đến bàn đấu giá.

Nữ tu kia đã sững người ngây ngốc, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng kế hoạch của hai vị Thánh Nhân đảo chủ không nói cho nàng, tác dụng của nàng ở chỗ này chỉ là dựa vào chuyện đấu giá tụ tập đông đảo Thánh Nhân ở đây mà thôi.

“Ta đưa ra giá cao nhất, ngươi có thể lấy đồ ra giao dịch với ta.” Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho nữ tu rồi từ tốn nói.

Dưới trận bàn Thánh Đạo như thế này, nếu như đối phương không giao dịch, vậy hoàn toàn không thể cướp được.

“À, được được.” Nữ tu hoang mang luống cuống, quả thật là Lam Tiểu Bố báo giá cao nhất, bây giờ cả phòng bán đấu giá đều đã bị hủy.

Thấy nữ tu bị động cất chiếc nhẫn đi, muốn lấy đồ trên trận bàn xuống đưa cho mình, Lam Tiểu Bố dứt khoát nói, “Ta cho ngươi một đề nghị, Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân cướp đoạt Vũ Trụ Chi Tâm ở nơi này, rõ ràng đã lâm vào tình trạng bị vây công, rất nhanh bọn hắn sẽ phải ợ ra rắm. Nếu như ta là ngươi, bây giờ sẽ nhanh chóng trốn đi. Trên người ngươi có rất nhiều vật phẩm bán đấu giá, còn có hơn mười đầu Thần Linh Mạch, cho dù ngươi trốn ở nơi nào, đều tốt hơn ở lại đây nhiều. Hơn nữa thời gian chạy trốn của ngươi có hạn, càng nhanh càng tốt.”

Lúc Lam Tiểu Bố nói ra lời này, đã cảm nhận được hơn trăm đạo thần niệm rơi vào người hắn. Hắn biết, mặc dù bây giờ không có người đến đoạt, chỉ cần hắn không rời khỏi đảo Thánh Nhân, đợi lát nữa sẽ có người tìm hắn tính sổ.

Lúc này nữ tu hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng đã hiểu lời Lam Tiểu Bố nói chính là thật. Nàng là người Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân gọi đến chủ trì hội bán đấu giá, những thứ này đều không phải của nàng. Bây giờ Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân đã khó có thể đảm bảo được bản thân, nàng ở lại nơi này trừ chờ chết thì có thể làm gì? Trên người nàng có nhiều đồ tốt như vậy, nếu như không thể bán ra, sẽ có người luôn nhòm ngó đến.

Nghĩ đến đây, nữ tu nhanh chóng lấy một lá trận kỳ ra đưa cho Lam Tiểu Bố. “Đây là đồ để lấy trận bàn và Thất Giới Thạch Giới Kỳ, đa tạ đại ca, ta đi.”

Nói xong, nữ tu này cũng xông ra ngoài, Lam Tiểu Bố lại không chút do dự cất trận bàn và Thất Giới Thạch Giới Kỳ đi. Đợt giao dịch này hắn vô cùng hài lòng, chẳng những lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mà còn lấy được trận bàn Thánh Đạo.

Mặc kệ đầu đà kia có phải đang câu cá hay không, đồ đã vào trong tay hắn, muốn hắn bỏ ra, vậy thì nằm mơ đi.

Vật đã tới tay, bây giờ có thể đi xem hai vị đảo chủ thông minh kia một chút.

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi phòng bán đấu giá, thần niệm lập tức nhìn thấy có một tên nhất chuyển Thánh Nhân đã ngăn cản đường đi của nữ tu chủ trì hội đấu giá kia. Trừ tên nhất chuyển Thánh Nhân này, còn có hơn mười người ở đằng xa dùng thần niệm quan sát, rõ ràng là đều muốn kiếm một chén canh. Sở dĩ không ra tay, là muốn nhìn kỹ rồi nói.

Lam Tiểu Bố không chút do dự xuất hiện trước mặt hai người này, đánh một bàn tay ra. Lĩnh vực của tên nhất chuyển Thánh Nhân trực tiếp vỡ vụn trước một cái tát này của Lam Tiểu Bố, cả người cũng bị khí thế đạo vận của Lam Tiểu Bố bao lấy, lộn vòng trong hư không đến mấy dặm, sau đó rơi xuống mặt đất.

“Ngươi đi trước đi, càng nhanh càng tốt.” Lam Tiểu Bố nhìn nữ tu sắc mặt tái nhợt kia nói.

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố lại cao giọng nói, “Nàng là bằng hữu của ta, ai dám đuổi theo giết nàng, ta trực tiếp ra tay giết.”

Nữ tu này tỉnh ngộ lại, nhanh chóng khom người với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ ân cứu mạng của đại ca.”

Sau khi nói xong câu đó, nàng lấy một lá độn phù ra, trong nháy mắt đã biến mất. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét thấy nàng xông ra khỏi đảo Thánh Nhân, cũng xác định không có người nào đuổi theo, lúc này mới thu hồi thần niệm. Cũng đúng, hắn chỉ cần dùng một bàn tay đã có thể đánh bay một tên nhất chuyển Thánh Nhân, trừ khi không muốn sống, mới đi truy sát nữ tu kia.

“Tiền bối…” Tên nhất chuyển Thánh Nhân kia hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, một cái tát kia đã nói cho hắn ta biết thực lực của Lam Tiểu Bố, đây ít nhất là một tam chuyển Thánh Nhân trở lên.

“Cút đi.” Lam Tiểu Bố không giết tên nhất chuyển Thánh Nhân này, khi hắn giao dịch với nữ tu kia, có hơn trăm đạo thần niệm đều nhìn thấy rõ. Thậm chí khi hắn dạy dỗ tên nhất chuyển Thánh Nhân này, thả nữ tu kia đi, cũng có rất nhiều người thấy.

Cho nên giết tên nhất chuyển Thánh Nhân này, cũng không thể diệt khẩu, đợi lát nữa tên đầu đà và tam chuyển Thánh Nhân kia cũng sẽ tìm đến chỗ hắn.

Chương 1735 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ.

Lam Tiểu Bố không có ý định đi, hắn cũng biết mình không thể nào đi nổi. Đừng thấy bây giờ không có ai tìm hắn, chỉ cần hắn dám đi, sẽ có một đám người cản hắn lại.

Chỉ bước mấy bước vào hư không, Lam Tiểu Bố đã đến trung tâm chỗ đánh nhau.

Cuồng Thánh Nhân và tên tuổi của hắn ta hình như có chút không phù hợp lắm, chỉ mới qua khoảng thời gian ngắn, mái tóc bù xù của hắn ta đã bị đánh thành tro. Trên người đều là bọt máu, xương ngực gãy đứt hầu như có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Thụ Thánh Nhân cũng không còn dáng vẻ bình tĩnh như trước đó, trên làn da nhăn nheo kia đều là vết thương. Dòng máu màu xanh lục dính đầy thân thể, một cánh tay trông có vẻ khá yếu ớt, có lẽ là bị người chém đứt, mới vừa nối liền lại.

KHí thế hai người này đều vô cùng suy sút, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận đượcc lực lượng của Vũ Trụ Chi Tâm, có thể thấy được hai tên này định ra kế sách, nhưng ngay cả một góc của Vũ Trụ Chi Tâm vẫn chưa thể sờ đến được.

Hai tên này cũng là nhân tài, dùng đảo Thánh Nhân thu hút Thánh Nhân đến, tụ tập đạo vận Thánh Nhân để gỡ lấy Vũ Trụ Chi Tâm. Thánh Nhân đượcc thu hút đến cũng không ít, kết quả lại thu hút đến Thánh Nhân có thể dễ dàng nghiền ép bọn hắn. Chỉ cần hơi có đầu óc một chút thì sẽ không làm như vậy. Hoặc là hai tên này cảm thấy thực lực của mình đủ mạnh, đáng tiếc với lực lượng như vậy, chỉ ngắn ngủi chưa đến nửa nén hương đã bị người ta đánh thành dáng vẻ này rồi.

“Các vị đạo hữu, lần này là huynh đệ ta có chút quá đáng. HUynh đệ ta tình nguyện nhường đảo Thánh Nhân ra, nể tình huynh đệ ta đã lao lực vì mọi người nhiều năm như vậy, mong mọi người dừng tay.” Thụ Thánh Nhân chắp tay nói, lúc nói chuyện đã lặng lẽ lấy một cái trận bàn ra. Rõ ràng đây cũng là trận bàn Thánh Đạo cao cấp hơn thần trận.

Đây là một cái trận bàn phòng ngự, chắc hẳn là lo lắng có người đột nhiên tập kích bọn hắn.

Lam Tiểu Bố nhìn một chút, người ra tay chắc là Khổ Thái, đầu đà, Luân Hồi Thánh Nhân và hai tên tam chuyển Thánh Nhân. Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân mặc dù có uy danh rất lớn, một tứ chuyển Thánh Nhân và một ngũ chuyển Thánh Nhân, nhưng trước mặt mấy người này hoàn toàn không đủ nhìn. Không kiên trì được đến nửa nén hương, cũng có thể thông cảm được. Thậm chí có thể nói, cho đến bây giờ vẫn chưa bị giết đã xem như là may mắn rồi.

Còn về những người còn lại có ra tay hay không, Lam Tiểu Bố đoán, chắc hẳn là có ra tay, nhưng mà những người còn lại chỉ tùy tiện đánh ra vài cái pháp bảo hoặc là chút thần thông mà thôi.

Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân đối phó với một mình Khổ Thái đã cố hết sức rồi, bây giờ có nhiều người vây công như vậy, cho dù chỉ tiện tay đánh ra một cái thần thông, hai vị Thánh Nhân đảo chủ này cũng không chịu nổi.

“Mở thế giới ra, để cho chúng ta lấy một ít thứ, sau đó thả hai vị rời khỏi đảo Thánh Nhân.” Đầu đà thản nhiên nói.

Sau khi nói xong, đầu đà lại quay sang nói với những tu sĩ xung quanh, “NHất chuyển Thánh Nhân trở lên ở lại, những người còn lại lập tức rời đi.”

Những người vây xem ở nơi này mặc dù nhiều, nhưng mà phần lớn đều là Chuẩn Thánh và Ngụy Thánh, nhất chuyển Thánh Nhân tương đối ít. Nhưng cho dù có ít, Lam Tiểu Bố thấy người ở lại cũng có hơn năm mươi người.

Cũng có một vài nhất chuyển, thậm chí là nhị chuyển Thánh Nhân, cũng không ở lại, sau khi đầu đà kia nói xong thì những người này cũng đi theo số Chuẩn Thánh và Ngụy Thánh kia rời đi.

“Các vị, hai người này tự nhận mình là chủ nhân của đảo Thánh Nhân, chúng ta cũng không thèm để ý, cứ tùy tiện bọn hắn là được. Nhưng mà hôm nay bọn hắn đã phạm đến ranh giới cuối cùng của chúng ta, lại muốn cướp đi Vũ Trụ Chi Tâm của đảo Thánh Nhân, cho nên chúng ta không thể để mặc cho bọn chúng tiếp tục như vậy nữa. Mặc dù hai người này đã bị chúng ta khống chế, nhưng mà thế giới của bọn chúng vẫn còn chưa bị mở ra. Nếu đồng ý cùng với ta ra tay với hai người này, đứng ra liên thủ phong tỏa không gian, không muốn thì bây giờ rời đi.” Đầu đà từ tốn nói, giọng nói mặc dù rất bình thản, nhưng loại sát ý lạnh lùng kia đã bao phủ cả vùng không gian này.

Nghe thấy lời đầu đà nói, Lam Tiểu Bố đã biết, gia hỏa này cũng không chắc chắn mình có thể mở thế giới của hai vị Thánh Nhân đảo chủ này ra. Cho nên muốn dùng chiến thuật nhiều người, nhiều Thánh Nhân như vậy liên thủ phong tỏa không gian. Hai Thánh Nhân đảo chủ này cho dù có muốn phản kháng, sợ cũng không thể nào khóa thế giới của mình lại được.

Không đợi có người nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã ha ha một tiếng nói, “Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân mặc dù muốn lấy đi Vũ Trụ Chi Tâm, nhưng lùi một bước mà nói, ai lại không muốn lấy Vũ Trụ Chi Tâm? Chỉ là hai người này biến ý nghĩ của mình thành hành động mà thôi. Nghe nói đảo Thánh Nhân cũng là do bọn họ phát hiện ra trước tiên, bọn hắn có ý nghĩ như vậy cũng xem như là bình thường mà. Nếu Vũ Trụ Chi Tâm không bị chạm đến, vậy ta nghĩ đuổi bọn hắn đi cũng là chuyện thường. Dù sao thì hai ngời này cho đến nay vẫn có chút cồng hiến cho đảo Thánh Nhân này, cưỡng ép mở thế giới của bọn hắn ra, cái này có chút quá đáng rồi. Người mà, cũng nên coi trọng đạo đức nhân quả một chút, không phải cứ thực lực của ngươi mạnh là có thể muốn làm gì thì làm cái đó được.”

Nói thật lòng, Lam Tiểu Bố không quan tâm đến chuyện Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân có bị giết hay không. Hai tên này rõ ràng cũng không phải kẻ tốt lành gì, giết hay không có liên quan gì đến hắn chứ.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hai tên này mới có cơ hội trở thành đồng minh với hắn.

ĐỢi lát nữa đầu đà và Luân Hồi Thánh Nhân kia nhất định sẽ tìm Lam Tiểu Bố hắn gây chuyện, nếu như vậy thì hắn sẽ tìm mấy đồng minh trước đã.

“Có phải ngươi cảm thấy mình chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân rồi thì giỏi lắm phải không?” Đầu đà lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, thật sự hắn ta rất muốn xử lý Lam Tiểu Bố, nhưng mà không phải bây giờ, bây giờ hắn ta muốn xử lý hai tên Thánh Nhân đảo chủ này trước.

Chương 1736 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ. (2)

Lam Tiểu Bố không để ý đến đầu đà, hắn chỉ nhìn đám người xung quanh rồi nói, “Lời nói vừa rồi của ta, ta tin mọi người đều nghe thấy. Nói cách khác, cho dù trên người hai vị đảo chủ này có đồ tốt, chỉ sợ cũng không đến lượt mọi người. Nếu phân chia một ít đồ bình thường, vậy tại sao phải làm chuyện dính dáng đến nhân quả này?”

TRên thực tế cho dù Lam Tiểu Bố không nói lời này, hơn phân nửa người ở lại đã chuẩn bị đi. Người đến đây không có ai là kẻ ngốc, cũng không có tâm tư đơn giản như hai tên ngốc Thánh Nhân đảo chủ như vậy.

Đầu đà rất rõ ràng có cảnh giới cao hơn ngũ chuyển Thánh Nhân, rất có thể chính là thất chuyển. Không chỉ như vậy, thực lực của Luân Hồi Thánh Nhân sẽ không yếu hơn Thụ Thánh Nhân. Cộng thêm nữ nhân áo đen kia và hai tam chuyển Thánh Nhân. Bọn hắn ở lại nơi này, cho dù có giúp đỡ mở thế giới của hai vị đảo chủ, bọn hắn có thể lấy được thứ gì? Giống như lời Lam Tiểu Bố nói, không lấy được đồ tốt, còn dính dáng đến nhân quả.

Hơn ba mươi tên nhất chuyển và nhị chuyển Thánh Nhân lập tức ôm quyền rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy phần lớn người đã rút đi, chỉ còn lại khoảng 20 người, cũng lần lượt bắt đầu rút đi. Chỉ ngắn ngủi mười giây, nơi này chỉ còn lại hai tên nhị chuyển Thánh Nhân, một tên tam chuyển Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân, đầu đà, Khổ Thái, còn lại chính là Lam Tiểu Bố và hai vị Thánh Nhân đảo chủ.

Cuồng Thánh Nhân ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố, chủ động ôm quyền nói, “Vị đạo hữu này, không ngờ ngươi lại nghĩa khí như vậy, lúc trước là do ta không đúng, ta còn muốn đến giết ngươi, Phi Liêm ta tại đây xin lỗi ngươi. Ngươi là bằng hữu duy nhất của huynh đệ ta ở nơi này.”

Tâm tư hắn ta đơn thuần, cũng không biết mục đích của Lam Tiểu Bố. Nhiều người như vậy đến đây đều muốn đối phó với hai huynh đệ hắn ta, chỉ có Lam Tiểu Bố đến giúp bọn hắn. Trong lòng hắn ta, Lam Tiểu Bố đương nhiên chính là bằng hữu tốt nhất của bọn họ.

Khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, đầu đà kia lại không ra tay với hắn.

Lam Tiểu Bố nghĩ một chút là có thể hiểu được, trên người hắn có thứ đầu đà cần, đầu đà chắc chắn sẽ không ở chỗ này mà ra tay. Đây là muốn đến động phủ của hắn mà ra tay, sau đó lặng lẽ mở Trường Sinh Giới của hắn ra.

Biết tâm tư đầu đà, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục để ý đến đầu đà nữa, mà ôm quyền nói với Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân, “Hai vị Thánh Nhân đảo chủ là người mà ta ngưỡng mộ, hơn nữa hai người ở đảo Thánh Nhân cho dù không có công lao cũng có khổ lao. Sao có thể nói bị dạy dỗ là bị dạy dỗ được chứ? Mặc dù phạm vào một sai lầm nhỏ, nhưng đây đều là sai lầm mà mọi người đều sẽ phạm phải, không tính là gì cả. Biết sai thì sửa, không có gì tốt hơn.”

“ĐƯợc, đạo hữu đúng là tri kỷ của Phi Liêm ta.” Cuồng Thánh Nhân không để ý đến vết thương trên người mình, vỗ tay lớn tiếng nói.

Thụ Thánh Nhân cũng ôm quyền, khách sáo nói, “Đa tạ vị đạo hữu này, chúng ta định rơi khỏi đảo Thánh Nhân. ân tình của đạo hữu chúng ta ghi khắc, còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Hai vị đảo chủ khách sáo rồi, ta tên là Lam Tiểu Bố, nhưng mà ta đề nghị hai vị đảo chủ tốt nhất đừng rời khỏi đảo Thánh Nhân ngay bây giờ. Có một vài người, đang đứng một bên nhìn chằm chằm đó, bây giờ mà đi thì tương đương với việc để một vài người nắm được cái cớ và cơ hội. Cho nên ta đề nghị hai vị đảo chủ tốt nhất vẫn nên ở lại nơi này tu luyện, hơn nữa tu luyện ở nơi có Vũ Trụ Chi Tâm, chẳng phải tốt hơn việc rời khỏi nơi này sao?”

Lam Tiểu Bố nói chính là đầu đà, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như bây giờ Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân chạy trốn, đầu đà 100% sẽ không đuổi theo. Bởi vì gia hỏa này muốn đối phó với mình, hắn ta lo lắng mình cũng sẽ chạy mất.

“Đa tạ Lam đạo hữu, trước đó nơi này quá nhiều Thánh Nhân, phong tỏa không gian, huynh đệ ta không thể đi được. Nhưng mà bây giờ, huynh đệ ta muốn đi, cái tên đầu trọc kia vẫn chưa thể ngăn được ta. ân tình của Lam đạo hữu, tương lai huynh đệ ta nhất định sẽ báo đáp.” Thụ Thánh Nhân nói xong, cầm ra một cái trận bàn khác kích phát lên.

TRận bàn bộc phát một luồng sáng chói mắt, trong không gian xuất hiện một lỗ đen hư không, một khắc sau Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân đã vọt vào trong lỗ đan biến mất không còn tung tích.

Có lẽ biết không thể chặn lại được, đầu đà hoàn toàn không ngăn cản.

Lam Tiểu Bố có chút ảo não, hắn giữ hai người này lại, là muốn bọn hắn giúp một chút, không nghĩ tới hai tên này lại trực tiếp đi mất. Đơn độc đối phó với một đầu đà hắn không sợ, bây giờ hắn lo lắng là Luân Hồi Thánh Nhân sẽ giúp đầu đà. Còn nữa chính là, đầu đà này rất gian xảo, vừa rồi khi hai vị đảo chủ rời đi, nếu tên đầu đà này dám tiến lên ngăn cản, Lam Tiểu Bố sẽ không chút do dự mà ra tay, hình thành trận thế ba đánh một. Đáng tiếc đối phương không mắc mưu, hoàn toàn không ngăn cản.

Bất kể như thế nào, Lam Tiểu Bố cũng biết bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt, hầu như ngay sau khi Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân dựa vào lỗ đen vị diện chạy trốn, Lam Tiểu Bố đã tiến lên cầm lấy trận bàn phòng ngự mà hai người kia để lại.

“Lam đạo hữu đúng là cao tay, ha ha.” Tên tam chuyển Thánh Nhân kia thấy Lam Tiểu Bố lấy cái trận bàn kia, ha ha châm chọc một tiếng.

Thật sự là vì người ở đây quá nhiều, bọn hắn không thể nào muối mặt đi nhặt trận bàn của Thánh Nhân đảo chủ được.

Không ngờ Lam Tiểu Bố lại không có một chút tiết tháo nào, đồ mà người khác không nhặt, hắn là người đầu tiên đi nhặt lấy.

Lam Tiểu Bố cất trận bàn đi nhìn lướt qua tên tam chuyển Thánh Nhân này, khinh thường nói, “Ngươi chỉ là một tam chuyển Thánh Nhân mà cũng dám phách lối trước mặt Bố gia? ĐỢi lát nữa ta bóp nát Thánh Đạo của ngươi, ta xem ngươi còn có thể phách lối nữa hay không.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố ở trước mặt gia hỏa này, gỡ ấn ký thần niệm mà gia hỏa này đã hạ trên người hắn ra bóp nát, sau đó thì đánh ra một quyền.

Chương 1737 - KHông ai liên thủ.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lại dám chủ động ra tay với mình, tên tam chuyển Thánh Nhân này tức quá hóa cười. Lam Tiểu Bố nhiều nhất cũng chỉ là một nhất chuyển Thánh Nhân, hơn nữa đạo vận không hiện, thậm chí có thể là một Ngụy Thánh. Chỉ chút tu vi đó mà dám ra tay với một tam chuyển Thánh Nhân như hắn ta, đúng là không biết sống chết. Hôm nay nếu như hắn ta không nhân cơ hội này dạy dỗ tên gia hỏa không biết trời cao đất dày này một chút, tam chuyển Thánh Nhân như hắn ta xem như chứng không rồi.

Sát ý trong lòng tụ lại, lĩnh vực Thánh Nhân của tên tam chuyển Thánh Nhân này điên cuồng đánh ra, thậm chí chẳng giữ lại chút nào. Khi đánh ra lĩnh vực, thủ ấn Thánh Nhân to lớn của hắn ta cũng vươn ra bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Hắn ta muốn buộc chặt Lam Tiểu Bố vào trong lĩnh vực của mình, sau đó bóp cổ Lam Tiểu Bố nói cho Lam Tiểu Bố biết, mặc dù Thánh Nhân có cửu chuyển, như thế nào là một tầng nhất chuyển.

Cửu chuyển của Thánh Nhân khác với những cảnh giới còn lại, một Hợp Thần cảnh tầng một có lẽ có thể chém giết một Hợp Thần cảnh tầng bốn. Nhưng một nhất chuyển Thánh Nhân, tuyệt đối không phải là đối thủ của một tứ chuyển Thánh Nhân. ĐƯơng nhiên, hắn ta càng có nhiều tư tâm hơn, chỉ cần không có người nào ra tay can thiệp, hắn ta sẽ bắt Lam Tiểu Bố đi.

Dù sao thì Lam Tiểu Bố chủ động ra tay với hắn ta, hắn ta hoàn toàn có thể bắt Lam Tiểu Bố đi.

Nhìn thấy động tác của tam chuyển Thánh Nhân, trong mắt Khổ Thái lộ ra tia mỉa mai. Chỉ chút thực lực đó mà cũng muốn ra tay với Lam Tiểu Bố, đúng là không biết sống chết mà.

Mặc dù chỉ đấm ra một quyền, Lam Tiểu Bố vẫn không thi triển toàn lực, hắn chỉ thi triển bảy phần thực lực mà thôi.

Oanh! Đạo vận cuồng bạo nổ tung, lĩnh vực của tên tam chuyển Thánh Nhân này trực tiếp bị một quyền của Lam Tiểu Bố xé rách, khí thế tử vong kinh khủng nghiền ép đến, sắc mặt tên tam chuyển Thánh Nhân này cũng thay đổi, hắn ta biết mình đã xem thường Lam Tiểu Bố đến mức khinh địch.

Nhìn thấy uy thế ra tay của Lam Tiểu Bố, Khổ Thái thở phào một hơi, thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn yếu hơn nàng một chút. Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố ra tay với nàng quả nhiên không dùng toàn lực, lần này ngược lại đã ra tay toàn lực. So sánh ra, nàng đã biết thực lực chân chính của Lam Tiểu Bố yếu hơn nàng.

Nghĩ đến đây, KHổ Thái đột nhiên ngẫm lại, nếu như vừa rồi khi đối phó với tam chuyển Thánh Nhân kia, Lam Tiểu Bố không thi triển toàn lực thì sao?

Chuyện này không phải không có khả năng, mà rất có thể xảy ra. Nếu như vừa rồi Lam Tiểu Bố vẫn không thi triển toàn lực, vậy thực lực chân chính của Lam Tiểu Bố, có lẽ thật sự mạnh hơn nàng, ít nhất thì trước khi đạo cơ của nàng chưa hoàn toàn khôi phục thì là mạnh hơn nàng.

“Đủ rồi.” Sắc mặt đầu đà cũng hơi đổi, lĩnh vực Thánh Nhân cường hãn ập về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời cũng đánh một luồng khí thế đạo vận đến.

Răng rắc! Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và lĩnh vực của đầu đà đánh vào nhau, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố lập tức bị sụp đổ mở ra, lực lượng đạo vận áp chế bàng bạc cuốn đến, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể ngăn được, cả người bị đánh bay xa hơn mười dặm. Há miệng phun ra một ngụm máu, chờ đến khi ngã xuống đất, cả người đã uể oải hơn rất nhiều.

Không chỉ như vậy, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng được đạo vận Lam Tiểu Bố bất ổn, hơi thở hỗn loạn.

Mặc dù như vậy, Lam Tiểu Bố cũng miễn cưỡng ngăn trở công kích lĩnh vực của đầu đà, gian nan bảo vệ mạng nhỏ.

Ít nhất thì trong mắt người khác, Lam Tiểu Bố là gian nan bảo vệ mạng nhỏ, nhưng sắc mặt đầu đà lại có chút khó coi.

Vừa rồi hắn ta dùng tám phần công kích lĩnh vực. Vốn định trực tiếp khóa Lam Tiểu Bố lại, sau đó bắt Lam Tiểu Bố đi, không ngờ chỉ có thể đánh bay Lam Tiểu Bố, sau đó khiến Lam Tiểu Bố trọng thương mà thôi. Lúc này nếu như hắn ta tiếp tục ra tay bắt Lam Tiểu Bố, không nói đến nữ tử áo đen kia, Luân Hồi Thánh Nhân nhất định là người đầu tiên ngăn cản.

Lam Tiểu Bố có chút bản lĩnh đó, hắn ta hơi hoài nghi Lam Tiểu Bố là một tứ chuyển Thánh Nhân. Thế nhưng đạo vận lưu chuyển quanh người Lam Tiểu Bố rõ ràng chỉ là một nhất chuyển Thánh Nhân, chẳng lẽ Lam Tiểu Bố còn có thủ đoạn che giấu đạo vận cấp bậc Thánh Nhân?

Đầu đà lại càng muốn mở thế giới của Lam Tiểu Bố để xem thử, hắn ta rất muốn biết trên người Lam Tiểu Bố rốt cuộc có bí mật gì. Nhưng mà lúc này không thể nào tiếp tục ra tay, đặc biệt là Luân Hồi Thánh Nhân, sẽ không trơ mắt nhìn hắn ta cướp đồ của Lam Tiểu Bố.

Nữ nhân áo đen kia thực lực không hề kém hơn hắn ta. Đồ của Lam Tiểu Bố bây giờ hắn ta không thể độc chiếm được.

KHổ Thái nhàn nhạt nhìn Lam Tiểu Bố một chút, cho dù vừa rồi Lam Tiểu Bố thi triển mấy phần thực lực, nàng khẳng định chuyện Lam Tiểu Bố bị bay ra ngoài nôn ra máu chỉ là giả vờ. Bởi vì thực lực của Lam Tiểu Bố nàng hiểu rất rõ. Gia hỏa này nhìn có vẻ vô hại, nhưng thật ra là một người không dễ chọc đến. Rất rõ ràng, đầu đà đã để mắt đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng để mắt đến đầu đà, nếu không sẽ không yếu thế.

Bây giờ yếu thế, đợi trễ hơn một chút nữa, đầu đà nhất định sẽ tìm đến chỗ Lam Tiểu Bố. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự bị đầu đà xử lý, vậy thì nàng tự nhận mắt mình đã mù rồi.

“Vãn bối Cơ Hoành đa tạ tiền bối đã ra tay giúp đỡ.” Tên tam chuyển Thánh Nhân này sắc mặt có chút tái nhợt, nhanh chóng hành lễ cảm tạ với đầu đà. Lúc này trong lòng hắn ta cực kỳ lo lắng, hắn ta nghĩ rằng mình đã ăn chắc Lam Tiểu Bố, không ngờ mình và Lam Tiểu Bố chênh lệch nhau lớn như vậy, gia hỏa này đang giả heo ăn thịt hổ mà.

Nghĩ đến chuyện giả heo ăn thịt hổ, trong lòng Cơ Hoành có chút sợ hãi, may mà hôm nay đo ra được thực lực của mình và Lam Tiểu Bố chênh lệch rất lớn, nếu không hắn ta mà len lén đi tìm Lam Tiểu Bố, chỉ sợ chỉ có một con đường chết.

Chương 1738 - KHông ai liên thủ. (2)

Đầu đà xua tay với Cơ Hoành, “Ngươi không cần lo lắng, vừa rồi sở dĩ hắn có thể nghiền ép ngươi, đó là do ngươi vội vàng ra tay, hơn nữa không đặt người này ở trong mắt. Nếu như nghiêm túc đánh nhau, ngươi cũng không yếu hơn bao nhiêu.”

Theo đầu đà thấy, thực lực của Lam Tiểu Bố quả thật mạnh hơn Cơ Hoành, nhưng mà muốn nghiền ép Cơ Hoành, vậy thì còn kém xa lắm.

Cơ Hoành gật đầu, thi lễ cảm tạ một lần nữa, thật ra cho dù đầu đà không nói, hắn ta cũng biết vừa rồi mình đã quá chủ quan. Chỉ cần cẩn thận một chút, đúng như lời đầu đà nói, cho dù hắn không phải đối thủ của Lam Tiểu Bố, cũng không thể bị Lam Tiểu Bố nghiền ép. Nhưng mà Lam Tiểu Bố là một nhân vật nguy hiểm, hắn ta vẫn nên cố gắng không đơn độc đả đấu với người này thì hơn. Còn Thất Giới Thạch Giới Kỳ, bây giờ rõ ràng đã không còn liên quan gì đến hắn ta nữa.

Đầu đà không để ý đến Lam Tiểu Bố, ngược lại ôm quyền với tu sĩ xung quanh nói, “Các vị đạo hữu, người này vậy mà lại giúp Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân cướp đi Vũ Trụ Chi Tâm, ta đề nghị mọi người cùng nhau ra tay, bắt người này lại.”

Nghe thấy lời đầu đà nói, Cơ Hoành lập tức lấy pháp bảo ra, đứng bên cạnh đầu đà. Hai gã nhị chuyển Thánh Nhân khác cũng không chút do dự đứng về phía đầu đà.

Vừa rồi Lam Tiểu Bố bị nghiền ép, bọn hắn nhìn thấy rất rõ, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng đánh bại Cơ Hoành, cho dù có phải là Cơ Hoành khinh địch hay không, đều cho thấy thực lực của Lam Tiểu Bố không kém. Nhưng thực lực như vậy, ở trước mặt đầu đà cũng chẳng có sức đánh trả, có thể thấy được thực lực của đầu đà mạnh hơn, rất có thể là thất chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố không hề sợ hãi chút nào, cho dù Khổ Thái có đứng về phía đầu đà, hắn cũng có thể nhẹ nhàng rời khỏi đây, cùng lắm là đồ trong động phủ không lấy nữa mà thôi. Mặc dù hắn không hạ ấn ký trên người đầu đà kia, nhưng mà trên người hắn có ấn ký của tên đầu đà kia, hắn không tin đối phương sẽ buông tha cho hắn. Còn cả tên Cơ Hoành kia nữa, vừa rồi cũng đã hạ ấn ký trên người mình.

Khổ Thái cười ha ha, "Ta quay về bế quan, Lam đạo hữu, nếu có chuyện làm ăn nào muốn bàn với ta, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào."

Nói xong câu đó, thân hình Khổ Thái lóe lên, nhanh chóng biến mất. Đối với lời đầu đà nói, nàng tựa như không nghe thấy.

Sắc mặt đầu đà vô cùng khó coi, hắn ta biết câu nói sau cùng của Khổ Thái có ý gì. Hắn ta gọi KHổ Thái liên thủ đối phó với Lam Tiểu Bố, kết quả Khổ Thái nói ra câu kia, ý là có thể liên thủ với Lam Tiểu Bố, sau đó đối phó hắn ta.

Đầu đà chuyển qua Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân lập tức ôm quyền, sau đó nhìn Lam Tiểu Bố nói, "Lam đạo hữu, chuyện giữa chúng ta qua một thời gian nữa thì bàn tiếp, tạm thời ta cũng cần bế quan một khoảng thời gian."

Nói xong câu đó, Luân Hồi Thánh Nhân cũng ôm quyền trả lễ đầu đà một cái, sau đó quay người nhanh chóng rời đi.

Đầu đà sắc mặt vốn đã vô cùng khó coi lúc này đã tỉnh táo lại, Khổ Thái không muốn liên thủ với hắn ta, Luân Hồi Thánh Nhân cũng không muốn liên thủ với hắn ta, trong này nhất định có chuyện kỳ quái.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, ánh mắt nhìn lướt qua hai nhị chuyển Thánh Nhân, sau đó bỏ đi.

Hai tên nhị chuyển Thánh Nhân này tái mặt trong nháy mắt, bọn hắn phát hiện mình thật sự giống như hai tên ngốc. Cơ Hoành muốn gia nhập đầu đà là chuyện không còn cách nào, người ta đắc tội với Lam Tiểu Bố. Bọn hắn thì hoàn toàn không hề đắc tội với Lam Tiểu Bố, nhưng bây giờ thì tốt rồi, đã đắc tội với Lam Tiểu Bố rồi.

Giờ phút này bọn hắn đã hiểu ra, so với những người đã đi trước kia, bọn hắn thật sự ngu đến quá mức.

KHổ Thái và Luân Hồi Thánh Nhân cũng không muốn ra tay giúp đỡ, đầu đà cũng biết cho dù hắn ta có thể xử lý Lam Tiểu Bố, bây giờ cũng không phải lúc. Lúc này mà ra tay, vậy thị lập tức sẽ lọt vào mắt người khác. Đừng thấy nữ nhân áo đen và Luân Hồi Thánh Nhân không ra tay với Lam Tiểu Bố, có lẽ bọn họ đều đang nghĩ nên chọn lúc nào lén lút xử lý Lam Tiểu Bố, Còn vì sao hai người này không ra tay với Lam Tiểu Bố, hắn ta cần điều tra một chút.

“Các ngươi cũng đi đi, có chuyện gì lập tức báo cho ta.” Đầu đà ném ra ba cái Thông Tin Châu cho ba người, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Mặc kệ Luân Hồi Thánh Nhân và nữ nhân áo đen kia có lén lút ra tay với Lam Tiểu Bố hay không, đầu đà đều quyết định tiên hạ thủ vi cường. Hắn ta dự định điều tra rõ ràng rồi sẽ ra tay với Lam Tiểu Bố, có một số việc đêm dài lắm mộng, trên người Lam Tiểu Bố nhất định có đồ rất tốt, tuyệt đối không có khả năng rơi vào trong tay của người khác. Quan tọng nhất là, Lam Tiểu Bố tốn nhiều đồ như vậy đấu giá mua Thất Giới Thạch Giới Kỳ, có thể thấy được Lam Tiểu Bố có tin tức của Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Trừ Lam Tiểu Bố, có tên Cơ Hoành kia, người này chú ý đến Thất Giới Thạch Giới Kỳ như vậy, cho dù trên người không có, có lẽ cũng biết Thất Giới Thạch Giới Kỳ từng xuất hiện ở đâu. Hắn ta đã sớm sắp xếp mục tiêu, xử lý Lam Tiểu Bố trước, mở thế giới Lam Tiểu Bố ra, sau đó lại đi xử lý Cơ Hoành, mở thế giới của hắn ta ra.

…

Lam Tiểu Bố đối với chuyện Khổ Thái không muốn liên thủ với đầu đà cũng chẳng có chút ngoài ý muốn nào, chuyện hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là Luân Hồi Thánh Nhân vậy mà không liên thủ với đầu đà. Theo như Lam Tiểu Bố nghĩ, Luân Hồi Thánh Nhân sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến hắn. nếu Luân Hồi Thánh Nhân không liên thủ với đầu đà, vậy thì sẽ đến động phủ của hắn tìm hắn.

Luân Hồi Thánh Nhân tìm hắn không phải muốn ra tay với hắn, mà là bàn chuyện. Cho dù là bàn chuyện gì, hắn cũng sẽ không lấy Luân Hồi Oa và Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra.

Sau khi trở về động phủ, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu luyện hóa hai cái trận bàn. Trận bàn lấy được trên hội đấu giá chẳng những có công năng phòng ngự, còn có một phần năng lực công kích. TRận bàn mà lúc Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân vứt lại trước khi bỏ đi, là một cái trận bàn phòng ngự càng thêm hoàn chỉnh.

Lam Tiểu Bố khẳng định không bao lâu nữa, đầu đà kia sẽ tới tìm hắn. Chỉ cần đầu đà này tới, hắn sẽ không để gia hỏa này có thể đi được nữa.

Chương 1739 - Càng điều tra thì càng kích động.

Sau khi luyện hóa xong hai cái trận bàn, Lam Tiểu Bố cất đi. Hắn không tiếp tục tu luyện, mà lấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, đồng thời cũng chờ đầu đà kia tới. hắn đã lấy được hai cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, cộng thêm cái này, đó chính là cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ ba.

Thất Giới Thạch Giới Kỳ bị cấm chế bao phủ, Lam Tiểu Bố mở cấm chế, lập tức cảm thấy không thích hợp. Chỉ chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã biết, cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ hắn lấy được này là giả.

TRên người hắn có hai cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ chân chính, so với cái trận kỳ giả này chênh lệch quá lớn.

Cái trận kỳ giả này có đạo vận Thất Giới Thạch Giới Kỳ nhàn nhạt, rõ ràng là có người cố ý làm như vậy. Hơn nữa đạo vận trên cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ giả này cũng tồn tại chân thật, nói rõ chủ nhân của Thất Giới Thạch Giới Kỳ giả này thật sự có Thất Giới Thạch Giới Kỳ, hoặc là hắn ta thật sự nhìn thấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ, đồng thời tách đạo vận của Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra bao phủ trên cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ giả này để đi gạt người.

Cho dù khi Lam Tiểu Bố lấy được Nhị Giới Thạch Giới Kỳ thì cần phải lấy được Nhất Giới Thạch Giới Kỳ, nhưng mà hắn không dám khẳng định có phải khi thu được Tam Giới Thạch Giới Kỳ thì nhất định phải có Nhị Giới Thạch Giới Kỳ hay không. Cho nên sau khi hắn cảm nhận được đạo vận của Thất Giới Thạch Giới Kỳ, đã lập tức phán đoán đây chính là Giới Kỳ thật.

Kết quả đã bỏ ra hơn mười đầu Thần Linh mạch cực phẩm, vậy mà chỉ lấy được một cái trận bàn, chuyện này khiến sắc mặt Lam Tiểu Bố rất khó coi, hắn còn chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy.

Thất Giới Thạch Giới Kỳ này hơn chín phần là do đầu đà kia cầm ra bán đấu giá, nghĩ đến chuyện này, Lam Tiểu Bố lại càng hy vọng đầu đà đến động phủ tìm hắn sớm hơn một chút.

Ở bên ngoài, có lẽ chưa chắc hắn là đối thủ của tên đầu đà kia, nhưng mà ở chỗ này, hắn có 60% nắm chắc sẽ xử lý được đầu đà kia.

…

Ngày thứ ba sau khi xảy ra sự kiện hội đấu giá, đầu đà đang ngồi trong động phủ của mình, sắc mặt biến đổi không ngừng, ở trước mặt hắn ta có hai cái thi thể.

Nếu như Lam Tiểu Bố ở chỗ này, nhất định có thể biết hai tên xui xẻo bị giết này. Một là Phác Hành Thánh Nhân, một là Ha KHô Thánh NHân.

Hai người này sau khi nói hết tin tức về Lam Tiểu Bố ra, đã bị đầu đà giết chết. Hai tên Ngụy Thánh này một lòng muốn bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, chỉ là không nghĩ đến hai người này còn chưa bước vào nhất chuyển, kết quả đã chết đi.

Sở dĩ tâm tình đầu đà có dao động lớn, là bởi vì hắn ta nghe được tin tức từ Phác Hành Thánh Nhân và Ha Khô Thánh Nhân biết đươc. Trên người Lam Tiểu Bố có Đại Trớ Chú Thuật và Đại Thiết Cát Thuật, còn có Luân Hồi Oa, Sinh Tử Bộ, âm Dương Kính, Hỗn Độn THiết Mẫu. Trừ cái đó ra, trên người Lam Tiểu Bố còn có Thiên Cương Biến, có trận bàn May Mắn, còn có một gốc đạo quả Ngũ Tùng Châm, thậm chí còn có một cái chí bảo thời khai thiên vũ trụ…

Những thứ này đã có thể khiến người ta điên cuồng, Lam Tiểu Bố còn có một thứ nữa càng khiến người ta điên cuồng hơn. Thân phận Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới, còn là Đạo Quân được Thiên Đạo công nhận. Điều này nói ra trên người Lam Tiểu Bố có Đạo Quân Ấn, Đạo Quân Ấn của Đạo Quân một giới có ý nghĩa như thế nào, đầu đà biết rõ hơn ai hết.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn ta là thất chuyển Thánh Nhân, nhưng trên thực tế hắn ta đã bị kẹt ở lục chuyển Thánh Nhân vô số năm. Thất chuyển và lục chuyển có lẽ chỉ chênh lệch nhau một chuyển mà thôi, nhưng trong lòng đầu đà hiểu rõ, chênh lệch trong đó là một trời một vực.

Nếu như những thứ trên người Lam Tiểu Bố đều bị hắn ta lấy được, vậy hắn ta nhất định có thể vượt qua lục chuyển Thánh Nhân, bước vào hàng ngũ thất chuyển Thánh Nhân. Không, những thứ này đủ cho hắn ta bước ra khỏi cửu chuyển, tiến vào hàng ngũ TRường Sinh Thánh Nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng đầu đà như có một ngọn lửa thiêu đốt, khiến hắn ta hận không thể bắt Lam Tiểu Bố đến đây, sau đó mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra. Nhưng mà hắn ta vẫn bình tĩnh, bởi vì căn cứ theo điều tra của hắn ta, Lam Tiểu Bố hình như có cùng giao dịch với nữ tử áo đen.

Nữ tữ áo đen kia có tu vi còn cao hơn hắn ta, cho nên khi hắn ta đi tìm Lam Tiểu Bố, nhất định không có khả năng đối mặt với sự vây công của Lam Tiểu Bố và nữ tử áo đen.

Còn về Luân Hồi Thánh Nhân, tại sao muốn tìm Lam Tiểu Bố, trong lòng đầu đà rất rõ ràng, đó là vì Luân Hồi Oa.

Căn cứ vào những tin tức mà mình đã sắp xếp lại, Lam Tiểu Bố có thể bình yên vô sự trong sự đuổi giết của đông đảo thánh môn, cuối cùng còn chứng đạo Thánh Nhân. Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Lam Tiểu Bố mà bình thường, thì cũng không phải là một tu sĩ bình thường. Huống chi bây giờ thực lực của Lam Tiểu Bố còn không bình thường.

Nếu như là người bình thường, trên thân cũng là những thứ bình thường, điều tra đến nơi này, đầu đà đã từ bỏ ý định ra tay với Lam Tiểu Bố.

Hắn ta có thể chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân, trừ thiên phú và cơ duyên của bản thân, quan trọng nhất chính là hắn ta tàn nhẫn và cẩn thận.

Gặp phải những thứ có thể uy hiếp mình, cho đến bây giờ hắn ta đều chưa bao giờ nương tay. Giống như Phác Hành Thánh Nhân và Ha Khô Thánh Nhân mà hắn ta gọi đến tra hỏi này, trên thực tế hắn ta không cần phải xử lý hai tên sâu kiến này. Nhưng chỉ cần có một tia bất ổn ở trong dó, hắn ta cũng không chút do dự hạ sát thủ.

Lam Tiểu Bố nhất định phải giết, nhưng giết như thế nào là một vấn đề quan trọng.

Lấy mức độ gian xảo của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không có khả năng không đoán được hắn ta sẽ tìm đến cửa. Đã như vậy, thế thì hắn ta cứ không tìm đến đó. Căn cứ theo điều tra của hắn ta, hắn ta không thể đến động phủ của Lam Tiểu Bố để ra tay, chuyện này sẽ bất lợi với hắn ta. Biện pháp tốt nhất chính là sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi động phủ, tiến vào bên trong Khốn Sát Thần Trận của hắn ta, sau đó hắn ta đột ngột đánh lén, lúc đó mới có cơ hội xử lý Lam Tiểu Bố.

Chương 1740 - Càng điều tra thì càng kích động. (2)

Nghĩ thông suốt những chuyện này, đầu đà thở phào một hơi. Loại chuyện này nhất định không thể nóng vội, hắn ta có thể đợi, cho dù là trăm năm, thậm chí là ngàn năm, hắn ta cũng có thể từ từ chờ.

Bây giờ hắn ta là một người thợ săn, mà mục tiêu đã bị hắn ta khóa chặt, cần gì phải gấp gáp? Ở lại lục chuyển Thánh Nhân đã hơn trăm vạn năm, có thêm một ít năm nữa thì sao chứ? Những thứ này cho dù bảo hắn ta chờ thêm trăm vạn năm nữa, cũng đáng.

Càng nôn nóng, thì lại càng phải bình tĩnh.

…

Lam Tiểu Bố đợi năm ngày, vậy mà không thấy đầu đà đến, cái này không đúng với ý nghĩ của hắn mà. Theo suy đoán của hắn, đầu đà chắc hẳn sẽ trong thời gian ngắn tìm đến hắn, sau đó ra tay với đúng, sao lại có thể nhẫn nại năm ngày, thậm chí là lâu hơn như vậy? Theo lý mà nói, hai ngày cũng không thể nhịn được mới đúng.

Bây giờ đã qua năm ngày, vậy đã cho thấy rõ đối phương trong thời gian ngắn sẽ không đến.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, rốt cuộc là đã sai ở chỗ này, khiến hắn không phán đoán chính xác? Hắn bắt đầu đặt mình vào trong thân phận của đầu đà, nếu như hắn là đầu đà, hắn có thể nghiền ép một người mà hắn muốn giết, sao hắn lại không ra tay xử lý trước?

Nếu như hắn lỗ mãng như vậy, thế thì chỉ sợ hắn đã thể không sống đến ngày hôm nay, bởi vì nơi này là đảo Thánh Nhân. CHuyện đầu tiên cần làm chính là đi điều tra lai lịch và hành vi của đối phương. Hắn không làm, đầu đà kia sẽ làm sao? Mặt ngoài thì đầu đà kia rất phách lối, chỉ sợ rằng con người này cẩn thận hơn bất cứ ai.

Điều tra lai lịch của hắn?

Lam Tiểu Bố nhớ đến Phác Hành Thánh Nhân và Ha Khô Thánh Nhân, còn cả KHổ Thái đã từng giao dịch với hắn. Thực lực của Khổ Thái không thể nào kém hơn đầu đà, cho nên đầu đà nhất định sẽ không dám điều tra KHổ Thái, vậy thì chỉ có thể tìm đến Phác Hành

Thánh Nhân và Ha Khô Thánh Nhân.

Nếu như đầu đà tìm đến hai người kia, vậy chắc chắn sẽ biết được thân phận của hắn, Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới. Lúc này, cho dù là đầu đà còn chưa điều tra hết những người còn lại biết Lam Tiểu Bố hắn, thì cũng đã biết trên người hắn có bao nhiêu đồ tốt.

Nhiều đồ tốt như vậy, đổi thành bất cứ một cường giả nào, chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Đã như vậy, cho đến bây giờ tên đầu đà kia vẫn chưa ra tay với hắn, đã nói rõ đầu đà biết trên người hắn có quá nhiều đồ tốt, cũng biết hắn không dễ giết, nên bắt đầu sắp xếp bố cục.

Muốn biết đầu đà có đang bày bố bố cục hay không, vậy thì rất đơn giản, chỉ cần hắn dịch hình ra ngoài điều tra về Phác Hành Thánh Nhân và Ha Khô Thánh Nhân một chút là được. Trên người Phác Hành có ấn ký thần niệm của hắn, Ha Khô thì rất dễ nghe ngóng, chỉ cần biết đối phương ở chỗ nào là được.

Lam Tiểu Bố nghĩ là làm ngay, hắn không thể cứ ở tại nơi này chờ đợi. Nếu như đầu đà thật sự đang sắp xếp bố cục, không dám đến động phủ của hắn, vậy hắn không cần phải chờ tiếp nữa, hắn muốn bắt đầu bế quan đột phá lên nhị chuyển Thánh Nhân. Nơi này có Vũ Trụ Chi Tâm, hắn ở lại có ý nghĩa gì chứ? KHông phải là vì muốn tu luyện trên Vũ Trụ Chi Tâm sao? KHông có Vũ Trụ Chi Tâm, hắn đã sớm quay về TRường Sinh Thánh Đạo thành của mình, sau đó quay về Đại Hoang Thần Giới rồi.

Với thực lực bây giờ của hắn, Trường Sinh Giới chẳng còn gì uy hiếp hắn nữa. Hắn không thể ở chỗ này lãng phí thời gian, cũng không thể lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Không đợi Lam Tiểu Bố dịch hình ra ngoài, cấm chế cửa ra vào động phủ đột nhiên bị gõ đến.

Đấu đà kia đến? KHông đúng, đầu đà không thể nào văn minh như vậy, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, hắn lại nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân.

Đầu đà không tìm đến hắn, Khổ Thái không tìm đến hắn, lại là Luân Hồi Thánh Nhân tìm đến hắn?

Đối với Luân Hồi Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố cũng không sợ, hắn không chút do dự mở cấm chế ra.

“Tuấn Lê đến đây bái kiến Lam đạo hữu.” Giọng nói của Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng khách sáo, rõ ràng không phải đến tìm Lam Tiểu Bố gây chuyện.

Luân Hồi Thánh Nhân sửa lại tên tuổi, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Chờ Luân Hồi Thánh Nhân tiến vào trong động phủ của mình rồi, Lam Tiểu Bố mới đánh cấm chế lên trước rồi nói, “Tuấn Lê đạo hữu tìm ta có chuyện gì sao?”

Luân Hồi Thánh Nhân lại hành tiên thủ lễ một lần nữa rồi nói, “Lam đạo hữu, ta đã điều tra ngươi, đồng thời biết ngươi là Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới. Ta tin rằng Đại Hoang Thần Giới có Đạo QUân, dung hợp vận may thiên địa, khiến quy tắc một giới hoàn thiện, nhất định sẽ giúp một giới hưng thịnh. Lam đạo hữu là người thông tuệ, cũng làm ra chuyện thông tuệ.”

Lam Tiểu Bố có thể không để ý đến lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, trước đó người này đã động sát cơ với hắn, thậm chí còn muốn giết hắn. Hắn cũng biết, Luân Hồi Thánh Nhân đi điều tra, nhất định cũng đã điều tra được Phác Hành và Ha KHô.

Luân Hồi Thánh Nhân tiếp tục nói, “Sau khi ta điều tra về ngươi, Ha

Khô Thánh Nhân và Phác Hành Thánh Nhân đã bị Bố Cự đạo hữu bắt đi…”

“Bố Cự?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Luân Hồi Thánh Nhân giải thích, “Bố Cự chính là đầu đà lúc trước đã ra tay với ngươi, tu vi của hắn chắc hẳn là cảnh giới lục chuyển Thánh Nhân, cách thất chuyển Thánh Nhân chỉ còn một bước mà thôi.”

Chưa đến thất chuyển? Lòng tin của Lam Tiểu Bố lại lớn hơn. Bố Cự chưa đến thất chuyển đã lợi hại như vậy, xem ra đạo cơ của Khổ Thái thật sự bị tổn hại.

“Nếu như ta đoán không sai, hai người Phác Hành và Ha Khô chắc hẳn đã không còn cơ hội sống sót, Bố Cự biết được thân phận của ngươi và những đồ trên người ngươi xong, có lẽ sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Giọng điệu của Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng thành khẩn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố khó hiểu, Bố Cự không bỏ qua cho hắn, trong lòng hắn biết rất rõ. Chỉ là Luân Hồi Thánh Nhân có ý gì? Chẳng lẽ không phải đến để đòi Luân Hồi Oa sao?

Chương 1741 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân.

“Đa tạ đã báo, không biết Luân Hồi đạo hữu đến tìm ta có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố cảm tạ một câu rồi hỏi.

Những chuyện này cho dù Luân Hồi Thánh Nhân không nói cho hắn, hắn cũng đã đoán được.

Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng thẳng thắn nói, “Nếu như ta không nhìn lầm, thực lực của đạo hữu chắc hẳn không kém hơn ta, cho dù là yếu hơn tên Bố Cự kia một chút, Bố Cự cũng chẳng thể nào làm gì được đạo hữu.”

Bàn về ánh mắt, Luân Hồi Thánh Nhân so với Bố Cự đầu đà kia mạnh hơn rất nhiều, hắn ta mơ hồ cảm thấy Lam Tiểu Bố không đến mức bị lĩnh vực của Bố Cự áp chế mà bị thương hộc máu. Nếu như không, vậy chuyện trước đó Lam Tiểu Bố bị thương chỉ là giả vờ.

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết Luân Hồi Thánh Nhân đến đây không phải để nói mấy câu lấy lòng này.

Quả nhiên, Luân Hồi Thánh Nhân tiếp tục nói, “KHông thể xem thường Thất Giới Thạch Giới Kỳ, bởi vì đây là thông đạo duy nhất dẫn đến Trường Sinh Thánh Nhân.

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố chỉ biết tụ đủ Thất Giới Thạch Giới Kỳ là có thể lấy được Thất Giới Thạch, nhưng còn chưa biết Thất Giới Thạch Giới Kỳ là thông đạo đi đến Trường Sinh Thánh Nhân. Thất Giới Thạch Giới Kỳ là thông đạo đi đến Trường Sinh Thánh Nhân thì có thể hiểu, nhưng tại sao lại là con đường duy nhất.

Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Lam đạo hữu nếu đã tham gia cạnh tranh Thất Giới Thạch Giới Kỳ, vậy thì chắc hẳn biết rõ chuyện Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch chia cắt Thần giới, thông đến Thất Giới chỉ là chuyện cơ bản nhất mà thôi. Thất Giới Thạch ẩn chứa đại đạo Thất Giới, trừ chuyện đó ra, Thất Giới Thạch còn ẩn chứa bí mật Trường Sinh Thánh Nhân.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn cũng chưa từng thấy Thất Giới Thạch, tất cả đều mặc cho Luân Hồi Thánh Nhân nói.

Luân Hồi Thánh Nhân thở phào, “Nghe nói muốn lấy được Thất Giới Thạch, nhất định phải lấy được bảy cái Giới Kỳ của Thất Giới Thạch. mà bảy cái Giới Kỳ này phải thu hoạch theo thứ tự mới được, nếu như ta đoán không sai, cái Giới Kỳ mà đạo hữu mua được trên hội đấu giá chính là Nhất Giới Thạch Giới Kỳ. Nếu như không phải Nhất Giới Thạch Giới Kỳ, vậy thì những cái giới kỳ trước đó đều ở trong tay Bố Cự.”

Rõ ràng Luân Hồi Thánh Nhân đã sớm biết cái Giới Kỳ Lam Tiểu Bố lấy được ở hội đấu giá là do Bố Cự lấy ra.

“Luân Hồi đạo hữu muốn hợp tác với ta làm gì?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Luân Hồi Thánh Nhân mừng rỡ, “Chúng ta cùng nhau tìm kiếm Thất Giới Thạch Giới Kỳ, Thất Giới Thạch là KHai Thiên Chí Bảo, bảo vật này ta không cần. Ta chỉ muốn dựa vào Thất Giới Thạch tiến đến thánh địa trường sinh chân chính, chứng đạo Trường Sinh Thánh Nhân. Danh hào của ta là Luân Hồi, nhưng thật sự không muốn tiếp tục luân hồi nữa.”

Thông qua Thất Giới Thạch tiến đến thánh địa trường sinh? Lam Tiểu Bố không hỏi đến chuyện này. Dù sao thì trên người hắn đã có hai cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Hơn nữa Nhất Giới Thạch Giới Kỳ còn đang ở trên người hắn, theo lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, không phải hắn thì chẳng ai có thể lấy được Giới Kỳ khác.

“Trước đó ta có gặp một người tên là Nặc Nhất Sinh…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói đến cái tên Nặc Nhất Sinh, sắc mặt Luân Hồi Thánh Nhân có chút cứng ngắc, lập tức cười một cái nói, “Ta nói mà, tại sao sau khi ta luân hồi rồi, trong đại đạo Luân Hồi lại có một đạo tắc từ đầu đến cuối đều không thể phá được, khiến cho ta trong một thời gian ngắn không thể nào tấn lên cấp cao hơn, hóa ra là bởi vì ngươi.”

Nói xong cũng không đợi Lam Tiểu Bố hỏi đã chủ động giải thích, "Nặc Nhất Sinh có tư chất bình thường, nhưng trời sinh lại là âm Dương Đạo Thể, nếu như hắn ta tu luyện đại đạo âm Dương, chỉ sợ sẽ sớm chứng đạo Thánh Nhân. Đáng tiếc hắn ta tâm thuật bất chính, muốn cướp lấy đạo quyển Luân Hồi của ta. Thế là ta mới tiện tay đưa đạo quyển Luân Hồi cho hắn ta, vốn định để hắn ta tạo dựng ra một đạo tắc âm Dương trong thông đạo Luân Hồi của ta, đáng tiếc là hắn ta gặp phải ngươi. Nếu như ta đoán không sai, hắn ta đã bị ngươi giết, không có cơ hội mở đạo quyển Luân Hồi ra rồi."

"Ha ha, tâm cơ hay lắm." Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, nếu như không phải hắn cẩn thận, hắn cũng đã bị Luân Hồi Thánh Nhân hãm hại.

Mặc dù hắn chưa chắc sẽ tạo dựng ra đạo tắc âm Dương trong đạo Luân Hồi của người khác, nhưng nhất định sẽ tạo dựng ra một đạo tắc không tệ trong đạo Luân Hồi đó, giúp Luân Hồi Thánh Nhân bước vào tầng thứ cao hơn.

Luân Hồi Thánh Nhân từ tốn nói, "Tâm cơ thì vẫn chưa nói đến, nhưng mà Trớ Chú Thánh Nhân không thể nào dùng Đại Trớ Chú Thuật vây nhốt được ta, ép ta phải luân hồi. Còn cây Khô Thánh Đằng kia, mặc dù là đệ nhất độc, nhưng khi ta có phòng bị, cũng không thể nào hạ độc được ta."

Nói vậy thì ngươi thu âm Dương Thánh Nhân và Tam Oa Thánh Nhân làm đệ tử, cũng là vì muốn bọn hắn tạo dựng đạo tắc đại đạo cho ngươi sao?" Giọng nói Lam Tiểu Bố mang theo tia trào phúng.

Luân Hồi Thánh Nhân bình tĩnh nói, "Nếu như đệ tử tâm thuật bất chính, vậy thể để hắn tạo dựng một đạo đạo tắc, cũng xem như chấm dứt hết mọi nhân quả. Nếu như tâm địa ngay thẳng, sao có thể trở thành đạo tắc trong đại đạo luân hồi của ta chứ?”

“Ta nhìn thấy một cái thủy tinh cầu, trong thủy tinh cầu ngươi là nữ tử, vì sao bây giờ lại biến thành nam tử?” Lam Tiểu Bố hỏi lần nữa, hắn không cảm nhận được lực lượng Thiên Cương Biến trên người Luân Hồi Thánh Nhân.

Luân Hồi Thánh Nhân thở dài, vẫn nói tiếp, “Đối với đại đạo mà nói, nam nữ có quan hệ gì chứ? ĐỜi đời kiếp kiếp, là nam hay là nữ có gì khác nhau?”

Thật sự là hắn ta nghĩ không thông, cái vấn đề đơn giản này sao Lam Tiểu Bố lại muốn hỏi làm gì.

Lam Tiểu Bố ngơ ngác nhìn Luân Hồi Thánh Nhân, trong lòng tự nhủ cảnh giới này thật là cao đó, Lam Tiểu Bố ta đời đời kiếp kiếp đều không đạt được.

Hắn không vạch trần chuyện Luân Hồi Thánh Nhân để lại đạo quyển Luân Hồi đã bị hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng lại một lần nữa, nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán có lẽ Luân Hồi Thánh Nhân cũng có thể đoán được một chút. Cho dù có đoán được, hắn cũng sẽ giả bộ như không biết gì, bảo hắn phải giao đạo quyển Luân Hồi ra, chuyện này tuyệt đối không thể.

Chương 1742 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân. (2)

“Mặc dù đạo hữu rất mạnh, nhưng vẫn cần một người hợp tác, nếu không thì rất khó có thể tìm được Thất Giới Thạch. Cho dù tìm được Thất Giới Thạch, cũng chưa chắc có thể lấy được.” Luân Hồi Thánh Nhân thấy Lam Tiểu Bố không nói gì thì chủ động nói một câu.

Lam Tiểu Bố lấy ra Thất Giới Thạch Giới Kỳ mà hắn lấy được kia đưa cho Luân Hồi Thánh Nhân, “Đây là Thất Giới Thạch Giới Kỳ mà ta lấy được, ngươi xem một chút đi.”

Luân Hồi Thánh Nhân cầm cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này trong tay, thở dài một tiếng, “Xem ra ngươi mua trúng Thất Giới Thạch Giới Kỳ giả rồi.”

Nói như vậy, ngươi đã thấy cái thật rồi?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Luân Hồi Thánh Nhân lắc đầu, “Ta chưa từng nhìn thấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhưng mà ta đã nhìn thấy Thất Giới Thạch, thậm chí còn dùng Thất Giới Thạch truyền tống qua. Thật ra trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, rất nhiều người đều dùng Thất Giới Thạch để truyền tống, Thất Giới Thạch cũng chẳng phải là bí mật gì cần che giấu. Chỉ là sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, Thất Giới Thạch đã biến mất mà thôi. Cái tên Bố Cự kia nếu đã lấy ra loại Giới Kỳ giả có chứa đạo vận Thất Giới Thạch, vậy đã nói rõ hắn đã từng nhìn thấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ chân chính. Loại đạo vận Giới Kỳ này, tuyệt đối không thể lấy đạo vận trên Thất Giới Thạch được, hắn cũng không thể làm được.”

Nói xong, Luân Hồi Thánh Nhân đưa Giới Kỳ đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ta tình nguyện liên thủ với ngươi, bắt Bố Cự kia lại, sau đó hỏi vị trí của Thất Giới Thạch Giới Kỳ.”

Còn có một câu Luân Hồi Thánh Nhân chưa nói, hắn ta đoán Lam Tiểu Bố để ý đến Thất Giới Thạch Giới Kỳ như vậy, nếu như không phải trên người có Thất Giới Thạch Giới Kỳ thì chính là biết Thất Giới Thạch Giới Kỳ khác đang ở đâu.

“Được, đã như vậy thì chúng ta cứ đi xử lý tên Bố Cự kia trước đã.” Lam Tiểu Bố không chút do dự đồng ý với ý kiến của Luân Hồi Thánh Nhân. Sau khi xử lý Bố Cự, thực lực của Luân Hồi Thánh Nhân không thể nào nghiền ép được hắn, cho dù nhìn từ góc độ nào, đối với hắn đều là chuyện tốt.

“Lam đạo hữu, quả nhiên là người đáng hợp tác, quyết định rất nhanh.” Luân Hồi Thánh Nhân khen một tiếng rồi nói, “Nếu như ta đoán không sai, Bố Cự nhất định đang trông chừng ngươi, cho dù ngươi có ở chỗ này bế quan một vạn năm, Bố Cự cũng sẽ chờ ngươi một vạn năm. Chúng ta dứt khoát định ra một khoảng thời gian, sau đó ngươi giả vờ xuất quan rời khỏi đảo Thánh Nhân…”

Nói bóng gió chính là chỉ cần Lam Tiểu Bố hắn rồi khỏi động phủ, đó chính là lúc Bố Cự ra tay.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Tại sao phải để hắn ta đến phục kích ta? Chẳng lẽ ta không thể đi phục kích hắn?”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cho đến bây giờ hắn đều không phải là người bị động chờ mọi việc phát sinh. Nếu như chuyện này nhất định phải xảy ra, vậy thì hắn sẽ xem thử có thể khiến chuyện này phát sinh sớm một chút hơn được hay không.

Bố Cự đang chờ hắn ra ngoài, sau đó đánh lén hắn. Đã như vậy, vì sao hắn không thể chủ động đi tìm Bố Cự, đánh lén Bố Cự?

Luân Hồi Thánh Nhân cũng sửng sốt, lập tức vỗ tay một cái nói, “Hợp tác với Lam đạo hữu đúng là rất thoải mái, suy nghĩ cua ta quá bảo thủ, cứ làm theo lời Lam đạo hữu, chúng ta chủ động ra tay. Chờ ta ra ngoài điều tra nơi ở của Bố Cự, chỉ cần tìm được nơi ở của Bố Cự, vậy thì chuyện này đã thành công được một nửa rồi.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Không cần điều tra nơi ở của Bố Cự, bởi vì ta biết nơi hắn ở.”

Khi KHổ Thái đã nói ra ở đảo Thánh Nhân này có ba vị trí hấp thu đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm tốt nhất, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu chú ý đến.

Chờ sau khi hắn bế quan ở nơi này xong, hắn sẽ lập tức biết vị trí đại khái của Bố Cự ở nơi nào. Cũng giống như Bố Cự và Khổ Thái đều biết mình đang ở nơi nào vậy, ba vị trí này hỗ trợ lẫn nhau, là nơi tốt nhất cảm ứng được Vũ Trụ Chi Tâm.

So với động phủ của Lam Tiểu Bố và động phủ của Khổ Thái, thật ra động phủ của Bố Cự mới là nơi hấp thu đạo vận Vũ Trụ Chi Tâm tốt nhất.

Trước đó thực lực của Lam Tiểu Bố yếu, cộng thêm không thù không oán với Bố Cự, cũng lười suy nghĩ nhiều.

Bây giờ hắn đã bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, không chỉ như vậy, hắn và Bố Cự còn có thù, cái này có gì mà để nói nữa? Đương nhiên lại cướp đi động phủ của đối phương trước rồi tính tiếp.

“Ha ha, vậy thì quá tốt rồi, Lam đạo hữu, ngươi nói xem khi nào thì ra tay?” Luân Hồi Thánh Nhân cười ha ha, cởi mở nói.

TRong lòng hắn ta thì lại vô cùng kiêng kị, Lam Tiểu Bố biết nơi ở của Bố Cự, vậy có khi nào cũng biết nơi ở của hắn ta? Chỗ tu luyện của hắn ta không phải nơi tốt nhất, cũng không thể cảm ứng được nơi tốt nhất để hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm.

Lam Tiểu Bố hỏi, “KHông biết Luân Hồi đạo hữu có biết thủ đoạn dịch hình không?”

Lam Tiểu Bố đoán Luân Hồi Thánh Nhân tám chín phần mười sẽ biết thủ đoạn dịch hình, nếu như đối phương nói không, vậy thì nhất định đang nói dối.

“Ta có biết được một chút, chúng ta cần dịch hình đến đó sao?” Luân Hồi Thánh Nhân không hề giấu diếm.

Lam Tiểu Bố vẫn có chút hài lòng về sự thẳng thắn của Luân Hồi Thánh Nhân, “ĐƯơng nhiên là dịch hình đến đó, nhưng mà không phải là chúng ta, mà là ta. Hôm nay đạo hữu đến chỗ của ta, ta tin tưởng Bố Cự đã biết rồi. Cho nên đợi lát nữa khi đạo hữu rời khỏi đây. Bố Cự nhất định sẽ giám thị đạo hữu. Lúc này, ta mới có thể tiến vào trong động phủ của Bố Cự. Bây giờ đạo hữu hạ một đạo ấn ký thần niệm trên người của ta, chờ sau khi ta đến động phủ của Bố Cự rồi, đạo hữu có thể cảm nhận được ta ở chỗ nào. Sau đó đợi khi ta đánh lén Bố Cư, đạo hữu đột nhiên xuất hiện giúp ta đối phó Bố Cự, ta tin tám chín phần mười là có thể xử lý hắn.”

“Được, cứ làm theo lời Lam đạo hữu nói,” Luân Hồi Thánh Nhân không chút sdo dự đáp,

Hắn ta không nhắc nhở chuyện trên người Lam Tiểu Bố có thể có ấn ký của Bố Cự, nếu như ngay cả cái này mà Lam Tiểu Bố cũng không phát hiện ra được, vậy thì lần đánh lén này nhìn thế nào cũng đều là hành vi chịu chết.

Chương 1743 - Ngươi lừa ta gạt.

SAu khi Luân Hồi Thánh Nhân đi, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu gỡ bỏ ấn ký mà Bố Cự đã hạ trên người hắn. Chỉ qua mấy giây sau, ấn ký của Bố Cự đã bị Lam Tiểu Bố gỡ xuống, sau đó đặt ở trong động phủ.

Lam Tiểu Bố khẳng định Luân Hồi Thánh Nhân có thể đoán được Bố Cự có hạ ấn ký trên người hắn, biết rõ Bố Cự hạ ấn ký trên người hắn, gia hỏa này lại không nhắc nhở một chút. Có thể thấy được tâm gia hỏa này đen như thế nào, gia hỏa này đang lựa chọn đối tượng hợp tác mà. Nếu như hắn bị Bố Cự xử lý, tên kia nhất định sẽ liên thủ với Bố Cự. Nếu như hắn xử lý Bố Cự, tên kia nhất định sẽ chọn liên thủ với hắn.

Mặc dù biết tâm Luân Hồi Thánh Nhân đen, nhưng Lam Tiểu Bố cũng rất bất đắc dĩ. Bây giờ hắn thật sự rất cần Luân Hồi Thánh Nhân hỗ trợ, nếu không thì cho dù hắn đánh được Bố Cự, cũng không thể nào giữ chân Bố Cự lại được.

Còn về Khổ Thái, nếu như hắn tìm Khổ Thái giúp đỡ, vậy thì cũng được, nhưng mà ít nhất cần phải bỏ ra một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch để làm thù lao. Loại vật như Hỗn Độn Thần Linh mạch này, dùng một đầu thì sẽ ít đi một đầu. Cho nên không phải đến lúc cuối cùng, Lam Tiểu Bố sẽ không đi tìm Khổ Thái ra tay.

Sau khi gỡ ấn ký của Bố Cự xuống, Lam Tiểu Bố lại gỡ ấn ký của Luân Hồi Thánh Nhân xuống, sau đó phong ấn trong một cái hộp ngọc. Cho dù hắn muốn hợp tác với Luân Hồi Thánh Nhân, cũng sẽ không đem theo ấn ký của Luân Hồi Thánh Nhân mà chạy ra ngoài. Đây là đang nói cho Luân Hồi Thánh Nhân biết, thủ đoạn và tuyến đường chạy trốn của hắn ở đảo Thánh Nhân.

Sau khi xử lý hai cái ấn ký này xong, lúc này Lam Tiểu Bố mới không chút hoang mang rời khỏi động phủ của mình. Hắn không dịch hình, cũng không lén lút, mà trực tiếp truyền tống đi.

Là một Thần TRận Tôn, tu luyện ở đảo Thánh Nhân này, không bố trí mấy cái truyền tống trận, cái đó chết cũng là đáng đời.

Lam Tiểu Bố bố trí ba cái truyền tống trận đơn hướng đơn giản ở trong động phủ của hắn, một cái trực tiếp tuyền tống đến bên ngoài đảo Thánh Nhân. Đương nhiên điều kiện tiên quyết để truyền tống trận này kích phát được là hộ trận của đảo Thánh Nhân không bị khóa lại.

Hai tên Thánh Nhân của đảo Thánh Nhân đã bị đuổi đi, hộ trận của đảo Thánh Nhân chắc chắn sẽ không bị khóa lại. Cho dù muốn phong tỏa cũng không thể nhanh như vậy. Hai cái trận bàn bảo vệ đảo Thánh Nhân rốt cuộc là ở chỗ nào, có lẽ trừ hai tên đảo chủ đã đi kia, không còn ai biết.

Hai cái truyền tống trận khác, một cái là truyền tống đến một nơi vắng vẻ bên ngoài Hoàng Kim Thánh Đạo thành, một cái truyền tống đến bên ngoài động phủ của Cuồng Thánh Nhân và Thụ Thánh Nhân trong Hoàng Kim Thánh Đạo thành.

Lam Tiểu Bố khẳng định ngoài động phủ mình có các loại Giám Sát Thần Trận, trừ những Giám Sát Thần Trận này ra, nhất định còn có Hiển HÌnh Thần TRận.

Biết mình biết thần thông Thiên Cương Biến, nếu như Bố Cự không bố trí Hiển HÌnh Thần Trận, vậy thì trí thông minh của tên Bố Cự kia có vấn đề. Đáng tiếc những thần trận này không có tác dụng với hắn, trừ khi đối phương ở bên ngoài động phủ của hắn dùng đại trận phong tỏa không gian lại.

Lam Tiểu Bố biết đối phương không dám, Bố Cự thật sự có can đảm dùng đại trận phong tỏa không gian bên ngoài động phủ của hắn, vậy hắn sẽ không chút do dự liên thủ với Khổ Thái, mặt đối mặt xử lý Bố Cự.

Lam Tiểu Bố lựa chọn truyền tống đến bên ngoài động phủ của hai vị đảo chủ Thánh Nhân, loại truyền tống cự ly ngắn, không gian chỉ hơi dao động một chút, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện bên ngoài động phủ của hai vị đảo chủ Thánh Nhân. Nơi này có Ẩn Nặc Thần Trận hư không mà hắn vẽ phác thảo ra, chỉ là trận văn thuần túy để bố trí Ẩn nặc Thần TRận, trừ khi tinh thông trận văn hư không, đồng thời còn cẩn thận quan sát ở nơi này, nếu không thì không thể nào nhận ra.

NHìn động phủ đã bị hư hỏng, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, chỗ ở của người có quyền lực cao nhất ở Hoàng Kim Thánh Đạo thành đã bị đánh nát thành dáng vẻ này. Lúc trước Bố Cự không chút do dự dùng một quyền đánh nát động phủ đảo chủ, có thể thấy được tên Bố Cự kia hoàn toàn không đặt hai vị đảo chủ Thánh Nhân này ở trong lòng.

Lam Tiểu Bố không dịch hình, chỉ cải trang bản thân đơn giản một chút, sau đó tiến về động phủ của Bố Cự.

Bên ngoài động phủ của Bố Cự nhất định có bố trí Hiển Hình Thần TRận, hắn dùng thần thông Dịch HÌnh mà đi đến đó thì tương đương tìm chết. Còn ấn ký của Luân Hồi Thánh Nhân, chờ sau khi hắn đến bên ngoài động phủ của Bố Cự sẽ lấy nó ra.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định rời khỏi hư không Ẩn Nặc Thần Trận, bước chân hắn chợt khựng lại, giờ phút này đột nhiên cảm thấy mình suy tính vấn đề không được chu toàn lắm. Chẳng những không chu toàn, thậm chí còn quá mức tự đại và tự tin. Hắn chỉ mới là nhất chuyển Thánh Nhân, dựa vào cái gì mà tự tin và tự đại như vậy?

Vì sao Luân Hồi Thánh Nhân lại muốn tìm hắn hợp tác? Hoặc là nói dựa vào cái gì mà hợp tác với hắn? Cũng bởi vì hắn đấu giá được Giới Kỳ của Bố Cự? Như thế, vì sao không trực tiếp hợp tác với Bố Cự?

Nếu như hắn là Luân Hồi Thánh Nhân, trong tình huống này hắn biết tìm ai hợp tác?

KHông thể nghi ngờ là tìm kiếm Bố Cự hợp tác lại càng phù hợp với lợi ích của Luân Hồi Thánh Nhân hơn, trừ khi Luân Hồi Thánh Nhân biết trên người hắn có hai cái Giới Kỳ, nếu không thì cho dù là từ góc độ nào, người ta đều không nhất thiết phải tìm Lam Tiểu Bố hắn hợp tác.

Đầu tiên là thực lực của Bố Cự ngoài sáng mạnh hơn Lam Tiểu Bố hắn, đừng nhìn Luân Hồi Thánh Nhân ngoài mặt nói hắn không kém hơn Bố Cự bao nhiêu, trên thực tế ở trong lòng Luân Hồi Thánh Nhân, có lẽ hắn yếu hơn Bố Cự rất nhiều. Cho dù biết lúc trước hắn giả vờ tỏ ra yếu thế bị thương, nhưng vẫn không thể tránh được sự thật hắn yếu hơn Bố Cự.

Chẳng những thực lực của Bố Cự mạnh hơn hắn, có nhiều hiểu biết về Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Nếu Bố Cự là đối tượng hợp tác phù hợp hơn Lam Tiểu Bố hắn, vậy Luân Hồi Thánh Nhân dựa vào cái gì mà tìm Lam Tiểu Bố hắn hợp tác?

Chương 1744 - Ngươi lừa ta gạt. (2)

Nếu như những chuyện này còn không khiến Luân Hồi Thánh Nhân bỏ qua Lam Tiểu Bố hắn hợp tác với Bố Cự, vậy trên người Lam Tiểu Bố hắn có Luân Hồi Oa đã đủ để Luân Hồi Thánh Nhân hợp tác với Bố Cự.

Hợp tác với Lam Tiểu Bố hắn, cho dù xử lý được Bố Cự, nắm trong tay Thất Giới Thạch Giới Kỳ và vị trí của Giới Kỳ. Lam Tiểu Bố hắn sẽ cho Luân Hồi Thánh Nhân những thứ này sao? Sẽ không. Thứ Luân Hồi Thánh Nhân có thể lấy được, chỉ là dùng Thất Giới Thạch một chút mà thôi.

Một khi hợp tác với Bố Cự, vậy hai người này sẽ sớm phân chia đồ trên người hắn. Trên người hắn có Luân Hồi Oa, âm Dương Kính, Sinh Tử Bộ, Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Trớ Chú Thuật…

Nhiều đồ tốt có thể chia như vậy, còn không ảnh hưởng đến việc sử dụng Thất Giới Thạch. Luân Hồi Thánh Nhân dựa vào cái gì mà bỏ qua Bố Cự hợp tác với Lam Tiểu Bố hắn? Là vì hắn là Đạo Quân?

Còn nữa, Luân Hồi Thánh Nhân tuyệt đối biết đạo quyển Luân Hồi đang ở trên người hắn, thậm chí còn biết hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô phục chế đạo quyển Luân Hồi.

Đối với một người tu sĩ mà nói, những thứ này cho dù là một cái đều có thể liều mạng, mà nhiều đồ tốt ở cùng một chỗ như vậy, Luân Hồi Thánh Nhân còn muốn tìm Lam Tiểu Bố hắn hợp tác, trừ khi đầu Luân Hồi Thánh Nhân bị lừa đá, hoặc là thưởng thức Lam Tiểu Bố hắn từ trong xương cốt.

Ai! Lam Tiểu Bố thở ra một hơi dài, giờ phút này hắn khẳng định, nếu như bây giờ hắn đến động phủ của Bố Cự, chờ hắn tuyệt đối không phải là Luân Hồi Thánh Nhân đánh lén Bố Cự, mà là Luân Hồi Thánh Nhân và Bố Cự cùng đánh lén Lam Tiểu Bố hắn.

Bây giờ hắn chỉ có hai con đường có thể đi, thứ nhất là lập tức rời khỏi đảo Thánh Nhân, càng xa càng tốt. Nhưng mà thân phận Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới của hắn, chỉ sợ không thể đi được xa. Thứ hai, lập tức tìm kiếm người liên thủ. Ở đảo Thánh Nhân, có thể liên thủ với hắn, đồng thời người có sự uy hiếp đối với Luân Hồi Thánh Nhân và Bố Cự chỉ có một, đó chính là Khổ Thái.

…

Luân Hồi Thánh Nhân rời khỏi động phủ của Lam Tiểu Bố, ngay lập tức thay đổi chú ý.

Nói thật, vừa rồi khi hắn ta tìm đến Lam Tiểu Bố, quả thật là định liên thủ với Lam Tiểu Bố đối phó với Bố Cự. Sở dĩ lựa chọn Lam Tiểu Bố mà không chọn Bố Cự, cũng là vì Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. Đạo Quân của một giới có được Đạo Quân Ấn, thứ này có tác dụng rất lớn đối với hắn ta. Còn một chuyện nữa, mặc dù Bố Cự có thể thắng được Lam Tiểu Bố, nhưng không thể nghiền ép Lam Tiểu Bố. Trên người Lam Tiểu Bố rất có thể có Thất Giới Thạch Giới Kỳ, Bố Cự không thể nào nghiền ép, vậy Thất Giới Thạch cũng không có liên quan gì đến hắn ta. Nếu như Bố Cự có thể chứng đạo thất chuyển Thánh Nhân, hắn ta tuyệt đối sẽ không muốn nhiều như vậy, hắn sẽ trực tiếp hợp tác với Bố Cự trước.

Nhưng sau khi bước ra khỏi động phủ của Lam Tiểu Bố, Luân Hồi Thánh Nhân đã thay đổi chủ ý. Hắn ta quyết định lựa chọn hợp tác với Bố Cự, xử lý Lam Tiểu Bố.

Chỗ tốt của việc xử lý Lam Tiểu Bố rất nhiều, lúc trước hắn ta không chọn hợp tác với đầu đà, chỉ là lo lắng không thể giết được Lam Tiểu Bố, hậu hoạn vô tận mà thôi

Sau khi hắn ta tiến vào động phủ của Lam Tiểu Bố, cảm nhận được thực lực của Lam Tiểu Bố thấp hơn so với tưởng tượng của hắn ta. Trừ chuyện đó ra, trên người Lam Tiểu Bố rất có thể còn có Vũ Trụ Duy Mô.

Bởi vì hắn ta để lại đạo quyển Luân Hồi trên người Nặc Nhất Sinh, đó chỉ là Luân Hồi Kính giống đạo quyển Luân Hồi mà thôi. Mặc dù nội dung không tệ, nhưng chỉ có thể đưa Nặc Nhất Sinh vào trong thông đạo Luân Hồi, hóa thành một đạo đạo tắc âm Dương để hắn ta sử dụng. Đạo quyển Luân Hồi chân chính, đang ở trên người hắn ta.

Kết qua Nặc Nhất Sinh chết rồi, đạo quyển Luân Hồi của hắn ta biến thành giấy trắng. Có thể thông qua Luân Hồi Kính giống đạo quyển Luân Hồi, cướp đi đạo quyển Luân Hồi chân chính trên người hắn ta, chỉ có Vũ Trụ Duy Mô.

Hơn nữa, cho dù trên người Lam Tiểu Bố có Giới Kỳ và Đạo Quân Ấn, sau khi xử lý Lam Tiểu Bố rồi, những thứ này không phải là của hắn ta sao?

Tốc độ của Luân Hồi Thánh Nhân rất nhanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã đi đến động phủ của mình. Hắn ta không lập tức đi vào mà nói, “Bố Cự đạo hữu, nếu như người không để ý, có thể đến động phủ của ta một lần, ta cảm thấy chúng ta có thể hợp tác.”

Một bóng người đột ngột hiện ra, “Luân Hồi đạo hữu, vừa rồi không phải ngươi muốn tìm Lam Tiểu Bố hợp tác sao? Sao chỉ mới chớp mắt đã muốn hợp tác với ta rồi?”

Luân Hồi Thánh Nhân lập tức ôm quyền, “Bởi vì ta chỉ có hợp tác với ngươi thì mới có thể lấy lại những thứ thuộc về ta, đồng thời chỉ có hợp tác với ngươi, chúng ta mới đều có thể lấy được lợi ích lớn nhất. Nếu không thì, ta chỉ có thể sử dụng Thất Giới Thạch một chút mà thôi. Chẳng lẽ sau khi hợp tác với ngươi, ngay cả Thất Giới Thạch ngươi cũng không muốn cho ta dùng một chút sao?”

Lời này có ý là từ bỏ Thất Giới Thạch.

“Ha ha…” Nghe thấy vậy, Bố Cự quả nhiên cười ha ha một tiếng, “Luân Hồi đạo hữu nghĩ như vậy là được rồi, ta vốn định khuyên giải ngươi một chút, nếu vậy thì chúng ta hãy thương lượng chi tiết cuộc hợp tác một chút đi.”

Luân Hồi Thánh Nhân lại nói, “Bố Cự đạo hữu, vừa rồi Lam Tiểu Bố bàn bạc với ta, hắn dự định biến bị động thành chủ động, dự định đến động phủ của ngươi phục kích ngươi, sau đó ta đến đó giúp đỡ.”

Nghe thấy Luân Hồi Thánh Nhân nói, sắc mặt Bố Cự hơi đổi một chút, lập tức nói, “Tiểu tử, không ngờ lại gian trá như vậy.”

Hắn ta thật sự không ngờ Lam Tiểu Bố lại dám chủ động đánh lén hắn ta, bởi vì ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, cho nên hắn ta cho rằng bây giờ chuyện quan trọng nhất của Lam Tiểu Bố chính là làm thế nào để ngăn ngừa hắn ta đánh lén hay tấn công. Hắn ta thật sự không ngờ Lam Tiểu Bố lại thay đổi sách lược, đổi bị động thành chủ động đi đánh lén hắn ta.

Nhưng mà sau đó đã nói, “Có lẽ là ỷ vào việc mình biết thần thông Dịch Hình mà thôi, yên tâm đi, chỉ cần hắn đến gần trong phạm vi mười sặm gần động phủ của ta, ta sẽ biết ngay.”

Bố Cự thì không hề hoài nghi lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều biết hợp tác với hắn ta và hợp tác với Lam Tiểu Bố, nên lựa chọn ai.

Chương 1745 - Khổ Thái tham lam.

Lam Tiểu Bố vừa mới đến cửa ra vào động phủ của Khổ Thái, thậm chí còn chưa gõ lên động phủ, đã nhìn thấy động phủ Khổ Thái mở ra. Lam Tiểu Bố sửng sốt, có vẻ như Khổ Thái vẫn đang chờ đợi mình?

“Lam đạo hữu mời vào.” Khổ Thái mỉm cười, chẳng có chút kinh ngạc nào.

Lam Tiểu Bố đã biết Khổ Thái quả thật đang chờ mình, nữ nhân này nhất định biết mình sẽ đến tìm nàng, rất thông minh.

Sau khi tiến vào động phủ của Khổ Thái, Lam Tiểu Bố không cảm nhận được thần linh khí Hỗn Độn, có thể thấy được KHổ Thái không cắm đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch kia xuống dưới này để tu luyện. Đã như vậy, tại sao Khổ Thái lại muốn có Hỗn Độn Thần Linh mạch?

“Kính chào Khổ Thái đạo hữu, Khổ Thái Đạo hữu chắc hẳn đã biết mục đích ta đến đây?” Lam Tiểu Bố ôm quyền hỏi.

Đạo vận quanh người Khổ Thái hình như có chút tán loạn, rõ ràng đạo cơ của nữ nhân này vẫn chưa khôi phục. Muốn dựa vào Hỗn Độn Thần Linh mạch khôi phục đạo cơ, chỉ sợ là rất khó.

KHổ Thái từ tốn nói, “Nếu như ta đoán không sai, đầu đà kia chắc hẳn sẽ liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân đối phó ngươi, còn về nguyên nhân thì ta không biết, nhưng mà chắc hẳn cũng là vì lợi ích mà thôi.”

Nghe thấy vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố chấn kinh, hắn không phải kinh ngạc vì Khổ Thái đoán chính xác, mà là không để mắt đến một vấn đề khác. Chính là nếu như Khổ Thái cũng biết trên người hắn có nhiều đồ tốt như vậy, thế thì Khổ Thái nhất định cũng sẽ chọn liên thủ với Bố Cự. Bây giờ Khổ Thái lựa chọn liên thủ với hắn, chỉ vì trên người hắn có Hỗn Độn Thần Linh mạch mà thôi, càng quan trọng hơn là Khổ Thái không biết nội tình của hắn.

“Trên người ta thật sự có đồ tốt, bởi vì ta có một bản đạo quyển Luân Hồi, đây chính là thứ Luân Hồi Thánh Nhân muốn. Luân Hồi Thánh Nhân hợp tác với ta, đạo quyển Luân Hồi nhất định không còn là của hắn ta nữa. Còn Bố Cự, hắn ta cho rằng trên người ta có Thất Giới Thạch Giới Kỳ, thật ra đây là đang oan uổng cho ta. Ta không có Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhưng Bố Cự không tin, cho nên trước khi Bố Cự ra tay với ta, ta định xử lý hắn trước.” Lam Tiểu Bố trầm giọng nói.

Hắn tin Khổ Thái cho dù không đi điều tra, cũng biết hắn đã đấu giá được Thất Giới Thạch Giới Kỳ ở hội đấu giá. Cho nên hắn phải để Khổ Thái biết, vì sao Luân Hồi Thánh Nhân lại lựa chọn liên thủ với Bố Cự, mà không chọn liên thủ với Lam Tiểu Bố hắn. Không phải là bởi vì Khổ Thái không biết các loại thần thông khai thiên, bảo vật đỉnh cấp, mà là vì đạo quyển Luân Hồi.

“Ngươi có đạo quyển Luân Hồi? KHó trách.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, hai mắt Khổ Thái sáng lên, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Lời Lam Tiểu Bố nói thật sự đã bỏ đi nghi ngờ của nàng, đó chính là vì thứ gì mà Luân Hồi Thánh Nhân lại hợp tác với Bố Cự. Bởi vì nếu như nàng là Luân Hồi Thánh Nhân, hợp tác với Lam Tiểu Bố là tốt nhất. Dù sao thì Luân Hồi Thánh Nhân và Lam Tiểu Bố đều yếu hơn đầu đà, muốn hợp tác đương nhiên phải tìm một người có thực lực không chênh lệch gì lắm mà hợp tác, ai lại hợp tác với người mạnh hơn mình?

Bây giờ nàng đã hiểu, hóa ra là đạo quyển Luân Hồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, may mà Khổ Thái không hiểu rõ lai lịch của mình, cũng không biết trên người mình rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt. nếu như Khổ Thái biết trên người hắn có ĐẠi HỦy Diệt Thuật, ĐẠi Thiết Cát Thuật, Đại Trớ Chú Thuật, thậm chí là Đại Vẫn mệnh Thuật, còn có các loại bảo vật Sinh tử Bộ, âm Dương Kính, Luân Hồi Oa, Ngũ Tùng Châm, chỉ sợ một khắc sau Khổ Thái sẽ hạ sát thủ với hắn nhỉ?

NHìn thấy mình chỉ mới tiết lộ một cái đạo quyển Luân Hồi, Khổ Thái đã nổi lòng tham lam, một khi tiết lộ những thứ khác, chỉ sợ đối phương sẽ lập tức giết chết mình.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ta quả thật có được đạo quyển Luân Hồi, nếu như Khổ Thái đạo hữu muốn xem đạo quyển Luân Hồi, ta có thể đưa cho Khổ Thái đạo hữu xem trước, chờ một ngày sau khi hợp tác kết thúc, KHổ Thái đạo hữu trả lại cho ta sau.”

“Trừ đạo quyển Luân Hồi, ta còn cần một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch.” KHổ Thái không chút do dự nào, giọng điệu dứt khoát không gì sánh được.

Lam Tiểu Bố lập tức đồng ý, "Được, chỉ cần đạo hữu liên thủ với ta đánh lén Bố Cự, sau đó xử lý Luân Hồi Thánh Nhân."

Khổ Thái nói, "Ta cần lấy đồ trước, sau đó mới ra tay."

"Thế nhưng sao ta có thể tin tưởng ngươi được?" Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, nếu như Khổ Thái nhất định phải làm như vậy, thế thì hắn dứt khoát quay lại động phủ của mình, lấy hết đồ đi, sau đó rời khỏi đảo Thánh Nhân. KHông có Vũ Trụ Chi Tâm, chẳng lẽ hắn chỉ có thể như vậy thôi sao?

"Ta thề sẽ giúp ngươi, thế nào?" Giọng điệu KHổ Thái vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy một chiếc nhẫn ra nói, "Trong này là đạo quyển Luân Hồi và một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch, sau khi người thề, đạo quyển Luân Hồi để ở trên người ngươi một ngày, Hỗn Độn Thần Linh mạch sẽ là của ngươi."

Đạo cơ đại đạo của nữ nhân này còn chưa khôi phục, hơn nữa Lam Tiểu Bố tin, cho dù có thêm một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch nữa, KHổ Thái cũng không thể khôi phục đạo cơ được.

Ngược lại hắn có cách giúp Khổ Thái khôi phục đạo cơ, hắn có đạo quả Ngũ Tùng Châm. Chỉ cần cho Khổ Thái năm quả Ngũ Tùng Châm có thuộc tính khác nhau, sau đó lại đưa KHổ Thái một cái Già Lam Đạo Quả và một viên Hỗn Đôn Quy Tắc Tinh, lại tu luyện dựa vào Hỗn Độn Thần Linh mạch, đạo cơ của Khổ Thái nhất định có thể khôi phục.

Xem ra Khổ Thái cũng không biết ở trên hội đấu giá hắn đã báo ra Già Lam Đạo Quả, nếu như biết, nữ nhân này nhất định sẽ đòi Già Lam Đạo Quả.

Cũng đúng, nữ nhân này nếu như thích hỏi thăm, vậy thì chắc hẳn không chỉ đòi mỗi Già Lam Đạo Quả. Bởi vì nàng nhất định sẽ thăm dò ra được trên người mình có các loại bảo vật đỉnh cấp, đồng thời còn sớm giết chết Phác Hành và Ha Khô Thánh Nhân.

Chương 1746 - Khổ Thái tham lam. (2)

“KHổ Thái ta thề, nếu như lấy được đạo quyển Luân Hồi và một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch, Khổ Thái ta nhất định sẽ liên thủ với Lam Tiểu Bố, vây giết Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân. Cho dù có thể giết chết hay không, ta đều sẽ toàn lực ứng phó. Nếu như làm trái lời thề này, đạo cơ vĩnh viễn không thể phục hồi như cũ.” Thần niệm KHổ Thái quét qua chiếc nhẫn trong tay Lam Tiểu Bố, xác định bên trong có đạo quyển Luân Hồi và một đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch, không chút do dự lập ra lời thề.

Cho dù không sử dụng đạo ngôn đại đạo, nhưng sau khi Khổ Thái phát ra lời thề, rõ ràng cảm nhận được trong không gian xảy ra chút biến hóa, tựa như có một loại lực lượng đạo tắc bao quanh người nàng.

Khổ Thái khẽ nhíu mày, theo lý mà nói nàng có thể dễ dàng tránh thoát loại lời thế nào, nhưng lực lượng đạo tắc quấn quanh người này có chút cổ quái.

Nhưng mà KHổ Thái nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ này đi, nàng cũng không có ý định vi phạm lời thề. Cất chiếc nhẫn trong tay đi, Khổ Thái nói, “Lam đạo hữu, chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta hãy ra tay ngay đi.”

Thời gian của nàng rất quý giá, không muốn vì một chút chuyện này mà lãng phí mấy ngày.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, nếu như người đối mặt với Khổ

Thái không phải là Lam Tiểu Bố hắn, chỉ sợ mục đích của nữ nhân kia đã đạt được rồi. Đáng tiếc hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, hơn nữa đây là Trường Sinh Giới, Trường Sinh Giới sáp nhập vào Đại Hoang Thần Giới, đây là đạo ngôn Đạo Quân Đạo ĐÌnh của Trường Sinh Giới. Cho nên cho dù là ở Trường Sinh Giới hay Đại Hoang Thần Giới, thề trước mặt Đạo Quân hắn, vậy thì sẽ được Thiên Đạo ghi nhận.

Còn nữa nữ nhân này cực kỳ không thành thật, hắn chỉ mới đồng ý đưa đạo quyển Luân Hồi cho đối phương đọc một ngày, trong lời thề nữ nhân này lại nói là lấy được đạo quyển Luân Hồi, đây là muốn ăn rắm à. Còn nữa, trong lời thề nữ nhân này còn nói cho dù có giết được hay không, đều sẽ dốc toàn lực ra ứng phó, cái này thoạt nhìn là đang trấn an hắn, nhưng thật ra cũng vô cùng tâm cơ.

Đó chính là cho dù Bố Cự có bị giết hay không, nàng chỉ cần đồng ý liên thủ vây công Bố Cự, đồng thời không nương tay, như vậy cũng xem như đã hoàn thành lời thề.

Nhưng Lam Tiểu Bố cũng không cắt lời, hắn khẳng định nếu như bây giờ mình dám cắt ngang, nữ nhân này nhất định sẽ từ bỏ hợp tác với hắn, sau đó đồ cũng sẽ không trả lại cho hắn. Bởi vì nữ nhân này quá tin tưởng mình, nàng tin tưởng mình có thể phá vỡ lời thề.

“Đa tạ Khổ Thái đạo hữu, ta thật ra có chút suy tính, không biết Khổ Thái đạo hữu có biết thủ đoạn dịch hình?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không xoắn xuýt gì về lời thề của mình, KHổ Thái có chút thả lỏng, mặc dù nàng quyết tâm muốn lấy được đạo quyển Luân Hồi của Lam Tiểu Bố. Nhưng chờ sau khi nàng hoàn thành lời thề xong, lại không trả lại đạo quyển Luân Hồi, chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến nàng.

“Ta có biết một chút thủ đoạn dịch hình, nhưng mà cái thủ đoạn dịch hình này không phải thần thông đỉnh cấp, đây là thủ đoạn dịch hình mà ta dựa vào đạo tắc Hắc Ám huyễn hóa thành.” KHổ Thái đáp.

Lam Tiểu Bố nghe quy tắc Hắc Ám, giật mình.

Lúc đầu hắn dự định, Khổ Thái dịch hình thành bộ dáng của hắn, sau đó đến chỗ động phủ của Bố Cự. Có thể khẳng định, chỉ cần Khổ Thái đến gần, sẽ bị Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân phát hiện ra, sau đó ra tay. Lúc này hắn đột ngột đánh lén. Nhưng mà sau khi nghe đến đạo tắc Hắc Ám, Lam Tiểu Bố cảm thấy bản thân mình dịch hình thì càng tốt hơn.

Khổ Thái dựa vào đạo tắc Hắc Ám trốn ở cách hắn không xa, chỉ cần có người đánh lén hắn, Khổ Thái lập tức ra tay đánh lén, vậy xác suất thành công sẽ tăng lên gấp đôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Khổ Thái đạo hữu,ngược lại ta có biết một chút thần thông Dịch Hình đơn giản. Đến lúc đó ta dịch hình đến gần động phủ của Bố Cự, mà Bố Cự nhất định cũng sẽ phát hiện ra ta dịch hình mà tiếp cận, hắn ta và Luân Hồi Thánh Nhân nhất định sẽ đánh lén, chỉ cần Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân hiện thân ra tay đánh lén, Khổ Thái đạo hữu cũng lập tức đánh lén hai người này, như thế nào? Trình tự đánh lén là Bố Cự là chính, Luân Hồi Thánh Nhân là thứ hai.”

“Ngươi biết thần thông Dịch Hình?” KHổ Thái không để ý kế hoạch của Lam Tiểu Bố, ngược lại là kinh ngạc vì Lam Tiểu Bố biết thần thông Dịch Hình.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đúng vậy, trước đó đã có một đạo hữu từng học ĐỊa Sát Biến dạy ta, ta học được đã là tiểu thần thông trong tiểu thần thông, dễ bị người khác nhìn thấu. Nếu như đạo hữu có hứng thú, ta có thể dạy cho đạo hữu.”

“Thì ra là như vậy, quên đi, lúc nào thì chúng ta ra tay?” KHổ Thái thất vọng nói một câu.

Thứ Lam Tiểu Bố học được chỉ là tiểu thần thông trong tiểu thần thông, nếu như có dạy nàng, vậy thì sẽ thành thần thông gì? Loại đồ cấp thấp này, nàng không có hứng thú.

“Bây giờ ta lập tức đi, Khổ Thái đạo hữu hãy hóa thành một đạo đạo tắc Hắc Ám, mai phục cách ta không xa.” Lam Tiểu Bố nói.

Nhân phẩm KHổ Thái không ổn, nhưng đạo tắc Hắc Ám thật sự là cường hãn. nếu như mai phục ở một bên, cho dù Bố Cự có là cửu chuyển Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể phát hiện ra, huống chi Bố Cự hình như còn chưa bước vào thất chuyển?

…

Động phủ của Bố Cự mặc dù không nằm trong trung tâm của Hoàng Kim Thánh Đạo thành, nhưng cũng xem nằm ở biên giới của trung tâm. Bởi vì thực lực của Bố Cự rất mạnh, cho nên địa bàn động phủ hắn ta khoanh vòng cũng rất lớn. Trong phạm vi mười dặm xung quanh, không có bất cứ thương lâu hay con đường nào tồn tại.

Chương 1747 - Chiến đấu mấy giây.

Lam Tiểu Bố không dùng thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Biến, thứ hắn dùng chính là thần thông Giả Hình trong Địa Sát Biến. Đừng nói là bản thân thần thông Giả Hình đã chênh lệch với thần thông Thai Dịch Hóa HÌnh trong Thiên Cương Biến đến mấy cấp bậc, cộng thêm Lam Tiểu Bố còn cố ý không dùng thần thông Giả Hình thật hoàn thiện, loại thủ đoạn này ở trong mắt Khổ Thái đương nhiên là vô cùng rẻ mạt.

Mặc dù Khổ Thái đối với thần thông Giả HÌnh của Lam Tiểu Bố không đặt vào trong mắt, nhưng Lam Tiểu Bố lại vô cùng khiếp sợ về thủ đoạn ẩn nấp bằng đạo tắc Hắc Ám của Khổ Thái.

Phải biết rằng bây giờ không phải là hắn chẳng có chút hiểu biết gì về quy tắc Hắc Ám, ngay khi hắn đã có chút hiểu rõ về quy tắc Hắc Ám, nếu như không phải trước đó hắn biết Khổ Thái đi theo bên cạnh mình, trong lúc nhất thời hắn thật sự không phát hiện ra được.

Loại thủ đoạn này nếu như mà đánh lén hắn, vậy thì rất có thể sẽ thành công.

Thủ đoạn ẩn nấp bằng đạo tắc Hắc Ám của Khổ Thái khiến trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng cảnh giác, lần này sau khi xử lý Bố Cự xong, hắn nhất định phải mò rõ quy tắc Hắc Ám. Không chỉ như vậy, hắn cũng muốn tu luyện thủ đoạn khống chế quy tắc Hắc Ám.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành một chấp sự bảo vệ đảo Thánh Nhân bình thường, giả bộ như đang tuần tra mà tiếp cận đến động phủ của Bố Cự. Giờ phút này thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm cảm nhận được Hiển HÌnh Thần Trận ở bên ngoài, nói cách khác, giờ phút này hắn đã hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt của Bố Cự.

KHổ Thái thấy Lam Tiểu Bố chọn dịch hình, cũng có chút cạn lời. Nàng hoài nghi có phải mình đã xem trọng Lam Tiểu Bố quá rồi hay không, ngươi tùy tiện dịch hình thành ai thì cũng tốt hơn dịch hình thành một tên chấp sự tuần tra của đảo Thánh Nhân rất nhiều. Hai vị đảo chủ Thánh Nhân của đảo Thánh Nhân đã chạy trốn, ngươi dịch hình thành chấp sự đảo Thánh Nhân, chẳng phải là đang nói cho người khác biết ngươi là giả à?

Nhưng mà KHổ Thái lười nhắc nhở Lam Tiểu Bố, mặc dù nàng đồng ý hợp tác với Lam Tiểu Bố, nhưng chỉ là vì thực hiện lời thề mà thôi.

Còn chuyện Lam Tiểu Bố sống hay chết, không có liên quan gì đến nàng. Nếu như giết chết Bố Cự, Lam Tiểu Bố cũng bị trọng thương sắp vẫn lạc, nàng cũng không để ý mà bắt Lam Tiểu Bố đi, xem thử có thể mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra hay không.

Hơn nữa theo Khổ Thái, khả năng Lam Tiểu Bố bị trọng thương chiếm hơn chín phần.

Nguyên nhân là vì Lam Tiểu Bố quá tự đại, thực lực của Lam Tiểu Bố quả thật không yếu, thế nhưng ở ngoài sáng biết Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân sẽ nhận ra hắn, đồng thời sẽ đánh lén hắn, mà còn dám dịch hình đến đây, không phải muốn chết thì là gì?

Nàng khẳng định khi Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân đánh lén Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể hoàn toàn tránh né.

Ngươi biết người khác muốn đánh lén ngươi, vậy thì nhất định có thể tránh thoát sao? Thế thì cũng phải xem là người nào đánh lén ngươi.

Ngược lại, nàng càng hy vọng Lam Tiểu Bố bị đánh lén trúng. Bởi vì sau khi Lam Tiểu Bố bị đánh lén, nàng mới có cơ hội lớn hơn để giết chết Bố Cự, bởi vì lúc đó toàn bộ lực chú ý của Bố Cự đều đặt ở trên người Lam Tiểu Bố, huống chi Lam Tiểu Bố bị trọng thương đối với nàng chỉ có tốt.

Lam Tiểu Bố cẩn thận mai phục bên ngoài hộ trận của Bố Cự, đồng thời ném từng lá trận kỳ ra. Một lúc lâu sau, hộ trận của Bố Cự bị Lam Tiểu Bố xé ra một lổ hổng, Lam Tiểu Bố lách mình tiến vào trong hộ trận của Bố Cự.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, khi hắn ra tay, nhất định sẽ có ba người ngó chừng hắn. Trừ Khổ Thái trong bóng tối ra, Bố Cự và Luân Hồi Thánh

Nhân chắc chắn đang trốn ở một bên chờ đánh lén hắn.

Khác với suy nghĩ của Khổ Thái, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khi Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân ra tay sẽ né tránh. Hai tên này ra tay đánh lén, tuyệt đối sẽ là một kích lôi đình, Lam Tiểu Bố hắn sẽ không tự đại đến mức có thể phản kích hoặc né tránh khi hai người này ra tay.

Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân là nhân vật gì? Nếu như ra tay với hắn, tuyệt đối sẽ dùng lĩnh vực trói chặt hắn trước. Cho nên hắn chỉ cần ngay khi giác quan thứ sáu cảm nhận được sự uy hiếp, không cần quản đối phương có ra tay hay không, hắn đều sẽ lập tức chạy trốn. Hắn có thần thông thuấn di, thuấn di trong cự ly ngắn, cho dù Bố Cự là thất chuyển Thánh Nhân cũng không thể nào uy hiếp được hắn.

Sau khi tiến vào hộ trận của Bố Cự, Lam Tiểu Bố để lộ ấn ký của Luân Hồi Thánh Nhân ra.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là Khổ Thái, thần niệm của hắn vẫn luôn chú ý đến lỗ hổng trên hộ trận mà mình đã mở ra, hắn khẳng định mình không nhìn thấy Khổ Thái tiến vào, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thể cảm nhận được Khổ Thái đang đứng chờ hắn cách đó không xa. Đạo tắc Hắc Ám thật sự quá đáng sợ.

…

“Luân Hồi đạo hữu, Lam Tiểu Bố này có ý gì? Tại sao lại dịch hình thành chấp sự đảo Thánh Nhân mà chúng ta có thể nhận ra ngay như vậy?” Bố Cự núp trong bóng tối không cảm thấy kỳ quái khi Lam Tiểu Bố dịch hình mà đến, mà cảm thấy kỳ lạ vì sao Lam Tiểu Bố lại dịch hình thành chấp sự đảo Thánh Nhân? Đây là chuyện não tàn đến mức nào.

Luân Hồi Thánh Nhân cười ha ha, “Không cần lo lắng, hắn biết ngươi nhất định sẽ nhận ra hắn, cho nên lười giấu diếm. Nói không chừng chính là muốn thông qua cách này để ngươi buông lỏng cảnh giác, chờ ta đến đánh lén ngươi.”

Bố Cự cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, hắn ta bỏ đi tạp niệm, cứ đánh lén Lam Tiểu Bố trước rồi giết.

…

Đến vị trí cách động phủ Bố Cự khoảng mười trượng, Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng dứng, một loại uy hiếp tử vong ập đến. Lam Tiểu Bố không chút do dự thuấn di, nhưng một khắc sau hắn đã thay đổi chủ ý, nhanh chóng thi triển thần thông Ngũ hành ĐẠi Độn trong Thiên Cương Biến, dựa vào quy tắc thuộc tính Thổ bỏ chạy.

Oanh! Răng rắc!

Chương 1748 - Chiến đấu mấy giây. (2)

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố bỏ chạy, chỗ không gian của Lam Tiểu Bố bị lĩnh vực khủng bố trói chặt, sau đó một đạo nhận mang không gian có thể xé rách mọi thứ xé nát tàn ảnh của Lam Tiểu Bố. Cùng lúc đó, vùng không gian này tràn ngập lực lượng luân hồi màu xám, loại lực lượng luân hồi này, sẽ khiến mọi thứ niết hóa thành hư vô.

Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân một trái một phải đột ngột xuất hiện trong không gian này, đúng như Lam Tiểu Bố nghĩ, hai người đồng thời ra tay.

Khổ Thái vô cùng kinh ngạc với phản ứng của Lam Tiểu Bố, tốc độ phản ứng này, tuyệt đối phải nhanh hơn nàng. Hơn nữa có thể trong thời gian ngắn đánh giá ra được nơi này không thể thi triển thuấn di, loại kinh nghiệm chiến đấu này không có ai có thể so sánh.

Nhưng mà Khổ Thái biết đây không phải là lúc để do dự, hai tay nàng vạch ra mấy chục sợi tơ màu đen, hầu như ngay sau khi Lam Tiểu Bố bỏ chạy thì bắn ra.

Xuy xuy! Từng tiếng vang như tiếng xé rách vải vóc vang lên, lĩnh vực của Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân lập tức bị xé thành bã vụn, sau đó hai người đã bị lĩnh vực quy tắc Hắc Ám buộc chặt.

Thật sự là vi hai người này đều một lòng muốn đánh lén Lam Tiểu Bố, nhưng không nghĩ đến Lam Tiểu Bố có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã tìm được giúp đỡ. Càng không nghĩ đến người đến giúp đỡ này có thực lực mạnh hơn bọn họ, đánh lén bất ngờ như vậy, Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân đều không thể ngăn cản.

Không tốt, Luân Hồi Thánh Nhân sao lại không biết Lam Tiểu Bố đã tìm được giúp đỡ, hơn nữa còn là sự giúp đỡ vô cùng cường đại. Cái sợi tơ màu đen có thể dễ dàng xé rách lĩnh vực của Bố Cự và hắn ta, tuyệt đối là dùng quy tắc Hắc Ám đến cực hạn mới có thể làm được, đây tuyệt đối không phải là pháp bảo gì cả.

Càng đáng sợ chính là, người giúp đỡ Lam Tiểu Bố đang ẩn nấp cạnh bọn họ, nhưng bọn họ lại chẳng thể nào phát hiện ra. Phải biết rằng nơi này đều là các loại thần trận do Bố Cự bố trí ra, trong tình huống này mà còn không phát hiện ra người đánh lén bọn họ, vậy người này mạnh đến mức nào chứ?

Quả nhiên vẫn xem thường Lam Tiểu Bố rồi, phải mau chạy thôi.

Luân Hồi Thánh Nhân ngay cả chuyện có thể lật bàn hay không cũng không cân nhắc, sau khi biết Lam Tiểu Bố tìm được giúp đỡ, không chút do dự mà thiêu đốt tinh huyết.

Một thông đạo Luân Hồi màu xám xuất hiện trước mặt hắn ta, một khắc sau Luân Hồi Thánh Nhân đột nhiên biến mất.

CHớ nhìn thấy tu vi của hắn ta yếu hơn Bố Cự, thế nhưng bàn về thủ đoạn, Bố Cự kém Luân Hồi Thánh Nhân đến mấy con phố.

Nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân chạy trốn, Khổ Thái hoàn toàn không để ý đến, Lam Tiểu Bố đã nói rõ với nàng, xử lý Bố Cự trước. Cho nên sợi tơ quy tắc Hắc Ám của nàng vẫn khóa chặt Bố Cự.

Sắc mặt Bố Cự đại biến, hắn ta vẫn cho rằng thực lực của Khổ Thái yếu hơn hắn ta một chút. Bây giờ hắn ta mới biết được thực lực của Khổ Thái không phải yếu hơn hắn ta mà là mạnh hơn hắn ta. Sở dĩ hắn ta cảm thấy người ta yếu hơn hắn ta, là bởi vì đạo cơ đại đạo của người ta bị hao tổn. Nhưng đạo cơ đại đạo bị hư tổn, hoàn toàn không ảnh hưởng đến thần thông Đại đạo của người ta.

Sợi tơ Hắc Ám đáng sợ này, tuyệt đối là bản nguyên thần thông do quy tắc Hắc Ám ngưng luyện ra, hắn ta hoàn toàn không thể phá được.

Phốc phốc, hai sợi tơ quy tắc Hắc Ám xuyên qua lồng ngực của hắn ta, bắn ra từng đóa sương máu.

Phải chạy nhanh thôi, nếu như chậm thêm chút nữa, vậy thì không thể đi nổi nữa. Lúc này Bố Cự hoàn toàn không có tâm trạng mà tức giận Luân Hồi Thánh Nhân không nói đạo nghĩa, một mình chạy trốn, quanh người Bố Cự bắt đầu xuất hiện từng gợn sóng không gian.

Khổ Thái khiếp sợ phát hiện, sợi tơ quy tắc Hắc Ám của mình vậy mà không thể nào bắt được thân hình cụ thể của Bố Cự đang ở đâu. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Khổ Thái đã hiểu ra, đây là một loại Không Gian Độn Thuật, dựa vào Quy Tắc Độn thuộc tính Thủy trong không gian, nhưng lại không thuộc về NGũ Hành độn thuật, chắc hẳn là thuộc về KHông Gian Độn Thuật.

KHi gợn sóng tản ra quanh người Bố Cự, thân hình Bố Cự càng lúc càng mờ nhạt.

KHổ Thái biết nếu như thật sự không ngăn cản, nàng hoàn toàn không thể nào bắt được Bố Cự. Một đạo nhận mang màu đen đánh ra, nhận mang đánh vào nơi Bố Cự đang đứng, không gian nổ tung thành từng mảnh vỡ quy tắc Không Gian và một chút sương máu, thế nhưng Bố Cự lại biến mất không còn tung tích.

Chạy trốn rồi?

KHổ Thái vừa nghĩ đến đây, đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, thân thể Bố Cự lập tức từ trên hư không ngã xuống.

Sau đó KHổ Thái nhìn thấy rõ ràng Lam Tiểu Bố cất cây trường kích đi, sau đó đánh ra mấy trăm đạo Quy tắc Đạo tuyến, hoàn toàn buộc chặt Bố Cự lại, sau đó thân thể Bố Cự biến mất, rõ ràng là đã bị Lam Tiểu Bố ném vào trong tiểu thế giới.

Mặc dù là cường giả đánh nhau, nhưng thời gian trước sau không quá mấy giây, trận đấu này đã hoàn toàn kết thúc.

Nếu như tất cả mọi người không đánh lén, mặt đối mặt thi triển thần thông và pháp bảo đối kháng một trận, cho dù cuối cùng Bố Cự đánh không lại Khổ Thái và Lam Tiểu Bố, cũng có cơ hội rời khỏi, tuyệt đối cũng không bị hố như thế.

“Thủ đoạn của Lam đạo hữu không tồi.” KHổ Thái từ tốn nói, nàng biết Lam Tiểu Bố làm thế nào mà làm được, gia hỏa này lại dùng một cái trận bàn mà hai vị đảo chủ Thánh Nhân để lại, đồng thời kích phát trận bàn này khóa không gian lại. Thần thông bỏ chạy của Bố Cự có mạnh đến đâu, cũng không mạnh đến mức có thể xé rách trận bàn phòng ngự có đẳng cấp này trong thời gian ngắn.

Lam Tiểu Bố ôm quyền, “Đa tạ KHổ Thái đạo hữu, đúng rồi, không bằng bây giờ ta đi cùng với đạo hữu, chờ một ngày sau, đạo hữu trả đạo quyển Luân Hồi lại cho ta?”

KHổ Thái khẽ nhíu mày, trong lòng hận không thể lập tức xử lý Lam Tiểu Bố.

Còn về đạo quyển Luân Hồi? Chuyện này tuyệt đối không thể. Còn nữa, lần này nàng bỏ ra nhiều sức lực như vậy, kết quả lại không nhận được gì cả. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại chẳng thể nói được gì, dù sao thì khi Lam Tiểu Bố tìm nàng hợp tác đã nói rất rõ, người ta phải bắt được Bố Cự và Luân Hồi Thánh Nhân, mà nàng cũng chẳng đưa ra yêu cầu phân chia đồ trên người Bố Cự.

Lúc đầu theo ý nghĩ của nàng, sau trận đánh lén này, Bố Cự trọng thương bị nàng bắt đi. Lam Tiểu Bố cũng trọng thương, tuyệt đối không dám nhắc đến chuyện nàng bắt Bố Cự đi. Nhưng hết lần này đến lần khác mọi chuyện lại xảy ra khác xa với suy nghĩ của nàng, Bố Cự quả thật bị trọng thương, nhưng mà không phải bị nàng bắt đi, mà là bị Lam Tiểu Bố bắt đi.

Chương 1749 - Vơ vét thế giới của Bố Cự.

KHông đợi Khổ Thái tìm cớ, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Khổ Thái đạo hữu, ta thấy công pháp quy tắc Hắc Ám của ngươi không tệ, có thể phục chế một phần để ta nghiên cứu một chút hay không? Nếu như có thể, ngược lại ta có thể để đạo hữu nghiền ngẫm đạo quyển Luân Hồi thêm mấy ngày.”

KHổ Thái sửng sốt, đòi công pháp Hắc Ám của nàng? Đấy cũng không phải là không thể. Công pháp Hắc Ám mặc dù quý giá, nhưng cũng không phải không có người biết, ngược lại có rất nhiều người đều biết công pháp Hắc Ám, nhưng mà công pháp Hắc Ám của nàng có đẳng cấp tương đối cao mà thôi. Hơn nữa cho dù đưa công pháp Hắc Ám cho Lam Tiểu Bố, nàng tin rằng Lam Tiểu Bố cũng sẽ không đổi sang tu công pháp Hắc Ám. Tu luyện công pháp Hắc Ám cần linh căn Hắc Ám, trong tình huống bình thường, không phải tu sĩ sinh ra từ Hắc Ám vũ trụ, rất khó tạo ra linh căn Hắc Ám.

Nàng lo lắng nếu như không đưa công pháp Hắc Ám cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ đi theo nàng, như vậy cũng rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, KHổ Thái mỉm cười, lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “ĐƯơng nhiên là được, đây chính là công pháp Hắc Ám mà ta tu luyện.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, cất ngọc giản công pháp Hắc Ám đi, nói, “Thế thì ta không quấy rầy Khổ Thái đạo hữu nghiên cứu đạo quyển Luân Hồi nữa, ba ngày sau ta sẽ đến tìm Khổ Thái đạo hữu.

Hắn biết Khổ Thái nhất định sẽ lấy công pháp Hắc Ám ra, công pháp Hắc Ám cũng không phải là chuyện bí mật, tuyệt đối không thể so sánh với đạo quyển Luân Hồi. Hắn tùy tiện tìm một tu sĩ có linh căn Hắc Ám, nói không chừng có thể tìm được công pháp Hắc Ám . NHưng ngươi có thể tùy tiện tìm được người có được đạo quyển Luân Hồi sao? Rõ ràng là không thực tế.

Khổ Thái gật đầu, không hề nói nhảm, nhanh chóng đi xa. Đừng nói là ba ngày, cho dù một ngày nàng cũng không ở lại đảo Thánh Nhân.

Nàng đã sinh tồn ở đảo Thánh Nhân hơn mấy trăm năm, Vũ Trụ Chi Tâm đối với hiệu quả chữa trị đạo cơ đại đạo của nàng có hạn, hầu như không có tác dụng. Mà đạo cơ đại đạo của nàng không chữa trị được, vậy thì đừng nghĩ đến chuyện dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm tăng tu vi của mình lên. Đã như vậy, còn không bằng cầm lấy đạo quyển Luân Hồi đi xa.

…

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý định tìm Khổ Thái lấy lại đạo quyển Luân Hồi, sau khi Khổ Thái rời đi, hắn quay lại động phủ của mình trước, lấy hết toàn bộ Thần Linh mạch trong động phủ đi, sau đó quay lại động phủ của Bố Cự.

Hắn ở lại đảo Thánh Nhân chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là Vũ Trụ Chi Tâm, nếu động phủ của Bố Cự có thể hấp thu Vũ Trụ Chi Tâm tốt nhất, vậy hắn đương nhiên phải chuyển đến đó.

Khi đến động phủ của Bố Cự một lần nữa, Lam Tiểu Bố đã hủy hết toàn bộ hộ trận ở nơi này đi, sau đó đổi thành bẫy liên hoàn trận của chính mình.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã thông qua trận văn giám sát mình đã bố trí bên ngoài đảo Thánh Nhân cảm nhận được Khổ Thái đã rời khỏi đảo Thánh Nhân, trong lòng hắn vô cùng cạn lời, nữ nhân này đúng là không biết xấu hổ.

Ngươi nói xem cần gì phải như vậy chứ? Nếu như đường đường chính chính hợp tác với mình, mình tuyệt đối sẽ giúp nàng chữa trị đạo cơ. Không chỉ như vậy, mượn đạo quyển Luân Hồi xem trăm năm cũng không sao cả. Kết quả nữ nhân này quá tham lam và ích kỷ, lại muốn cướp luôn đạo quyển Luân Hồi của hắn. Cái này còn chưa tính, khi hợp tác, còn dựa định tính toán luôn cả hắn, đúng là ha ha.

Thậm chí Lam Tiểu Bố chẳng có tâm tư trì hoãn một ngày nào, trực tiếp dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra đạo quyển Luân Hồi lại một lần nữa. Tin rằng khi nữ nhân Khổ Thái kia nhìn thấy đạo quyển Luân Hồi chỉ còn là giấy trắng, trong lòng chắc hẳn đặc sắc lắm nhỉ?

Hắn tin tưởng Khổ Thái sẽ không quay về tìm hắn, nếu nữ nhân này có can đảm quay về, vậy thì không khách sáo nữa, mau trả đạo quyển Luân Hồi về cho ta.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố tạo dựng ra đạo quyển Luân Hồi một lần nữa, KHổ Thái đã kích phát một lá Phá Vị Phù. Nàng hoàn toàn không có ý định tiếp tục ở lại Trường Sinh Giới, vận may ở nơi này bắt đầu suy yếu, quy tắc thiên địa cũng vì đại chiến các đại thánh môn mà trở nên hỗn loạn, đối với nàng cũng chẳng có gì tốt cả.

Bây giờ nàng đã lấy được đạo quyển Luân Hồi, có lẽ nàng có thể thông qua đạo quyển Luân Hồi này từ từ khôi phục đạo cơ đại đạo của mình, khả năng này thậm chí còn hơn bảy phần.

Kích phát Phá Vị Phù, xé rách giới vực Trường Sinh Giới ra thành một lỗ đen hư không. Lỗ đen cuốn lấy KHổ Thái, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Không biết qua bao lâu, lúc này Khổ Thái mới bị cuốn đến một vị diện hoàn toàn khác.

Vừa rơi xuống, Khổ Thái đã lấy một vật phỏng chế từ Tuế Nguyệt Bàn, nàng hạ xuống Tuế Nguyệt Bàn, đông thời lấy đạo quyển Luân Hồi ra.

Nếu không phải sau khi lấy được đạo quyển Luân Hồi, vẫn không có chút thời gian nào, nàng đã sớm xem xét hết đạo quyển Luân Hồi. Đạo quyển Luân Hồi chẳng những có thần thông Luân Hồi, còn liên quan đến việc chữa trị đại đạo của nàng. Trừ cái đó ra, đạo quyển Luân Hồi cũng là một trong những đạo quyển mấu chốt chứng đạo Thánh Nhân tầng thứ cao hơn.

Chương 1750 - Vơ vét thế giới của Bố Cự. (2)

Thế nhưng một khắc sau nàng đã trợn tròn mắt, trong đạo quyển Luân Hồi hoàn toàn trống rỗng. Điều đó không có khả năng? KHi Lam Tiểu Bố vừa đưa đạo quyển Luân Hồi cho nàng, nàng đã kiểm tra một chút, quả thật là đạo quyển Luân Hồi chân chính, sao bây giờ lại biến thành trống không?

KHổ Thái hoảng hốt, thần niệm điền cuồng dò xét bên trong thế giới Hắc Ám của chính mình. Nàng hoài nghi thế giới của mình xảy ra vấn đề, nếu không đồ ở trong thế giới của mình sao có thể tự động biến thành trống không chứ?

Nhưng mà thế giới của nàng không có bất cứ dị thường nào, điều này khiến tay Khổ Thái có chút run rẩy, vì cái đạo quyển Luân Hồi này, thứ nàng bỏ ra cũng không nhỏ. Ngay cả cơ hội tu luyện trên Vũ Trụ Chi Tâm cũng từ bỏ, vậy mà lấy được một quyển sách trắng?

Đáng tiếc là kiến thức và kinh nghiệm của nàng đều kém xa Luân Hồi Thánh Nhân, nàng cũng không biết sự tồn tại của Vũ Trụ Duy Mô. Cũng không biết trên đời này còn có loại bảo vật nghịch thiên như vậy.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố bố trí xong động phủ, lúc này mới ném Bố Cự ra trước mặt mình.

Bố Cự chóng mặt nằm trên mặt đất, hắn ta mờ mịt mở to hai mắt, sau đó hắn ta cảm nhận được Hỗn Độn thần linh khí nồng đậm đến cực hạn, không chỉ như vậy, hắn ta còn nhìn thấy Hỗn Độn Thần Nguyên Đan chồng chất như núi, cái này…

Tu luyện đến trình độ như hắn ta, thần tinh đối với bọn hắn trên cơ bản là không dùng được, Thần Nguyên Đan cũng chẳng có tác dụng bao nhiêu. Thứ thật sự có tác dụng chính là bảo vật ẩn chứa lực lượng khai thiên, hoặc bảo vật có lực lượng Hỗn Độn.

“Ngươi có Hỗn ĐỘn Thần Linh mạch và Hỗn ĐỘn Thần Nguyên Đan?” Bố Cự khiếp sợ nói một câu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta đề nghĩ ngươi nên nghĩ về cái mạng nhỏ của mình một chút đi, bây giờ ngươi còn tâm trạng đi quản những thứ khác sao?”

Toàn thân Bố Cự chấn động, hắn ta lập tức tỉnh ngộ ra, bây giờ mình là tù nhân. TRong lòng hắn ta có chút hối hận, cũng không phải là hối hận khi ra tay với Lam Tiểu Bố, mà là hối hận vì liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân. Khi Luân Hồi Thánh Nhân chạy trốn, tuyệt đối có cơ hội kéo hắn ta theo, nhưng tên kia hoàn toàn không để ý đến chuyện này. Không chỉ như vậy, hắn ta lại không chủ động liên hệ với nữ nhân áo đen kia.

Nếu như hắn ta chủ động liên hệ với nữ nhân áo đen kia, hắn ta khẳng định, nữ nhân áo đen kia sẽ chọn liên thủ với hắn ta, chứ không phải liên thủ với Lam Tiểu Bố. Sở dĩ đối phương lựa chọn liên thủ với Lam Tiểu Bố, đó là vì không biết trên người Lam Tiểu Bố có bao nhiêu đồ tốt.

“Phải như thế nào ngươi mới buông tha cho ta?” Bố Cự hít một hơi thật sâu, hắn ta nghĩ phải làm sao thì Lam Tiểu Bố mới tha cho hắn ta một mạng.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Lúc đầu định tha cho ngươi mấy canh giờ, thậm chí còn có cơ hội luân hồi, dáng tiếc, ngươi không trân trọng. Đã như vậy, ta đây học sưu hồn một chút vậy.”

Nói xong, tay Lam Tiểu Bố vươn ra, một luồng đạo vận kinh khủng vờn quanh đầu ngón tay hắn.

“”Dừng tay, ta có thể mở thế giới của ta cho ngươi, chỉ cần ngươi tha cho ta một lần…” Bố Cự kinh hãi, nhanh chóng kêu lên. Hắn ta tin tưởng bảo vật trong thế giới của mình tuyệt đối có thể khiến Lam Tiểu Bố tha cho mình một mạng.

Lam Tiểu Bố vỗ đầu một cái, “Ai, ngươi xem cái trí nhớ của ta này, thịt muỗi cũng là thịt mà, vậy mà lại không đặt thịt muỗi vào trong mắt.”

Nói xong câu đó, hai tay Lam Tiểu Bố cuốn theo vô cùng vô tận lực lượng đạo tắc Không Gian. Bên trong những đạo tắc Không Gian này ẩn chứa từng mảnh vỡ KHông Gian Pháp Tắc, mà những mảnh vỡ pháp tắc này hợp thành lực lượng huyền ảo làm tê liệt không gian, đánh vào biên giới thế giới của Bố Cự.

Sắc mặt Bố Cự đại biến, hắn ta biết mình đã đánh giá thấp Lam Tiểu Bố rồi, không ngờ Lam Tiểu Bố lại lợi hại như vậy. Đối phương lại có thể mở ra thế giới của lục chuyển Thánh Nhân như hắn ta, hắn ta là lục chuyển Thánh Nhân, chứ không phải Chuẩn Thánh tầng sáu, rốt cuộc là Lam Tiểu Bố đã tu luyện công pháp gì?

Ken két Tiếng quy tắc KHông Gian nứt vỡ vang lên, thần hồn và thần niệm của Bố Cự bị phong ấn lại, hắn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới của mình bị từng đạo lực lượng quy tắc cường hãn mạnh mẽ xé mở, sau đó xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Từng đống vật liệu, thần linh thảo, Thần Linh mạch và thần tinh chất chồng với nhau. Pháp bảo Tiên Thiên, hắn cũng nhìn thấy mấy cái.

Nhưng những thứ này cũng không đặc biệt đáng giá, thứ đáng giá nhất, chính là một mảng đạo quả thụ.

Nếu như chỉ là một cây đạo quả thụ, Lam Tiểu Bố sẽ không để ý. Nhưng hết lần này đến lần khác thứ hắn nhìn thấy chính là một rừng đạo quả thụ, cái rừng đạo quả thụ này có ít nhất mấy chục loại đạo quả.

Lam Tiểu Bố hơi trợn mắt há mồm, gia hỏa này khi thu thập đạo quả thụ chắc hẳn đã vơ vét hết nhỉ?

Cho dù xảy ra chuyện gì, đây cũng là của mình. Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh ra thủ quyết, cuốn hết từng đống đồ vật đi, đặt vào trong Trường Sinh Giới của chính mình. TRong thế giới của hắn cũng có thêm một mảng rừng đạo quả thụ.

“Lam đạo hữu, ngươi hỏi gì ta sẽ trả lời cái đó.” Nỗi tuyệt vọng trong lòng Bố Cự đã không thể nào che giấu được, ngay cả thế giới của mình người ta cũng mở ra được, hắn ta còn nghĩ đến chuyện dùng một phần đồ trong thế giới của mình làm thẻ đánh bạc.

“Nói đi, có phải ngươi biết vị trí của Thất Giới Thạch hay không? Nói cách khác là ngươi biết vị trí của Thất Giới Thạch Giới Kỳ? Cái Giới Kỳ giả mà người lấy ra trên hội bán đấu giá kia làm sao mà có được, tìm ra ở chỗ nào?” Lam Tiểu Bố vừa vơ vét đồ trong thế giới của Bố Cự, vừa không nhanh không chậm hỏi.

Chương 1751 - Nhị chuyển công đức.

Giờ phút này Bố Cự đã hoàn toàn hiểu ra Lam Tiểu Bố là ai, lúc đầu hắn ta còn dự định uy hiếp một chút, bây giờ hắn ta không chút do dự ném suy nghĩ này đi. Cho dù hậu trường của hắn ta lớn đến mức nào, chỉ sợ hắn ta có nói ra hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Lam Tiểu Bố rõ ràng không phải là một người thích bị uy hiếp, cho dù lời hắn ta nói chính là sự thật, với tình cảnh hiện tại cũng chẳng thể làm được gì.

“Đây là vị trí của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ, sau khi ta đến đó không thể lấy được Tứ Giới Thạch Giới Kỳ được, cho nên tách một phần đạo vận trên Tứ Giới Thạch Giới Kỳ ra. Sở dĩ lấy cái Giới Kỳ giả kia ra đấu giá ở đảo Thánh Nhân, chủ yếu là vì đảo Thánh Nhân đột nhiên tổ chức hội đấu giá, hơn nữa nơi này hầu như tụ tập hơn một nửa cường giả Thánh Nhân của Trường Sinh Giới và các giới vực xung quanh…” Lúc nói chuyện, Bố Cự ném một thủy tinh cầu cho Lam Tiểu Bố.

Theo Bố Cự nghĩ, nếu như có người có thể lấy được Thất Giới Thạch

Giới Kỳ, người kia nhất định là cường giả Chuẩn Thánh trở lên. Nơi này tụ tập nhiều Chuẩn Thánh như vậy, hắn ta dùng cái Giới Kỳ giả này ra câu cá, có lẽ sẽ thành công.

Trên thực tế hắn ta cũng đoán không sai, nơi này thật sự có người lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, Nhưng mà khi Lam Tiểu Bố lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, còn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lam Tiểu Bố nhận lấy thủy tinh cầu, thần niệm quét qua, quả nhiên là một bộ hư Không ĐỊnh Vị Đồ.

Gia hỏa này cũng có mấy phần bản lĩnh đó, vậy mà không phải tách được đạo vận Giới Kỳ trên Thất Giới Thạch, mà là tách được từ trên một cái Giới Kỳ thật. Hắn ở cùng một nơi tìm được vị trí của Thất Giới Thạch Giới Kỳ số lẻ, có lẽ thủy tinh cầu của Bố Cự chính là vị trí toàn bộ Thất Giới Thạch Giới Kỳ số chẵn.

Lam Tiểu Bố cất thủy tinh cầu đi, đập một bàn tay xuống. Cho dù Bố Cự không cầu xin tha thứ, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn để hắn ta đi luân hồi, chỉ là ký ức đã bị xóa bỏ hết.

Đúng như Bố Cự nghĩ, nếu như Bố Cự uy hiếp Lam Tiểu Bố, vậy hắn ta sẽ không có cơ hội luân hồi.

Xử lý Bố Cự xong, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, hắn dự định tìm kiếm tên tam chuyển Thánh Nhân muốn đoạt được Thất Giới Thạch Giới Kỳ kia một chút. Tên tam chuyển Thánh Nhân kia một lòng muốn có Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhất định có chút vấn đề.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức cảm ứng được, tên tam chuyển Thánh Nhân này đã sớm rời khỏi đảo Thánh Nhân. Cho dù Lam Tiểu Bố biết phương hướng hắn ta bỏ chạy, nhưng Lam Tiểu Bố lười đuổi theo giết đối phương. Hắn cần lợi dụng Vũ Trụ Chi Tâm ở nơi này, nhanh chóng bước vào nhị chuyển Thánh Nhân.

Nếu như hắn ở chỗ Vũ Trụ Chi Tâm này cần 100 năm mới có thể tấn cấp lên nhất chuyển, vậy thì khi rời khỏi nơi này, có lẽ hắn cần tốn một ngàn năm, thậm chí là nhiều hơn để tấn cấp nhất chuyển.

…

Đảo Thánh Nhân lại trở nên yên tĩnh một lần nữa, khác với trước đó là, nơi này không có hai vị đảo chủ Thánh Nhân, cũng không có mấy cường giả có thể chống lại đảo chủ, tất cả mọi người đều cảm thấy khá tự do.

Chỗ tốt là, ở nơi này sẽ không còn có ai quản ngươi có lấy đồ ở nơi này đi hay không, cũng không có ai quản ngươi có đấu pháp ở đảo Thánh Nhân hay không.

Chỗ xấu là, nơi này không còn hòa bình như lúc trước nữa, khắp nơi đều tràn đầy cướp đoạt và giết chóc. Đồ tốt ở đảo Thánh Nhân vốn rất nhiều, những thần linh thảo, thậm chí là đạo quả đỉnh cấp kia. Nhân vật như Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân thấy chướng mắt, nhưng một đống lớn Chuẩn Thánh, Ngụy Thánh ở nơi này, đối với bọn họ mà nói, đây đều là đồ tốt.

Lam Tiểu Bố không để ý đến, hắn đã hoàn toàn bế quan. Hơn nữa ngoài động phủ của hắn là các loại đại trận Sát Lục, ai dám gây chuyện ở bên ngoài động phủ của hắn, có lẽ không cần hắn đi quản, đại trận sẽ xử lý kẻ gây chuyện.

Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được chỗ tốt ở động phủ của Bố Cự. Hắn hoài nghi nơi này nằm ngay phía trên Vũ Trụ Chi Tâm, vận chuyển Trường Sinh Quyết, có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng đạo tắc Khai Thiên. Khi Lam Tiểu Bố chìm đắm vào đó, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được quả trình chậm chạp mở vũ trụ ra.

Thần nguyên nồng đậm và lực lượng khai thiên từ Vũ Trụ Chi Tâm bị Lam Tiểu Bố càn quét, cộng thêm vận may đại đạo bổ sung, đạo vận của Lam Tiểu Bố càng rõ ràng, đối với cảm ngộ lĩnh vực Thánh Nhân cũng càng ngày càng sâu. Trường Sinh đại đạo, cũng càng ngày càng hoàn thiện, thật sự giống như Lam Tiểu Bố cảm nhận được vũ trụ mở ra, từ không đến có, từ nhỏ bé đến rộng lớn, từ đơn giản đến phức tạp…

Tu luyện không biết qua bao nhieu năm tháng, chỉ đảo mắt đã trăm năm.

Đảo Thánh Nhân đã không còn dáng vẻ như lúc trước, khắp nơi đều tàn phá và loang lổ, ngay cả Hoàng Kim Thánh Đạo thành cũng bị phá tan nát. Nếu không phải là hộ trận phía ngoài đảo Thánh Nhân không ai có thể phá vỡ, chỉ sợ đã sớm bị đánh nát rồi.

Chỉ cần có thù, cho dù bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu trên đảo Thánh Nhân, đều có thể ra tay đánh nhau.

Nhưng cho dù là đánh nhau ở trên đảo Thánh Nhân hay là Hoàng Kim Thánh Đạo thành bị tàn phá kia lợi hại đến mức nào, có một nơi mà mọi người không dám đi.

Đó chính là động phủ mà Lam Tiểu Bố bế quan, bởi vì tất cả mọi người đều biết, đó là động phủ của đầu đà, đầu đà chính là một thất chuyển Thánh Nhân. Nếu như quấy rầy vị thất chuyển Thánh Nhân này, chỉ sợ chỉ có một con đường chết. Nghe đồn tên thất chuyển Thánh Nhân này có thể dễ dàng nghiền ép hai vị đảo chủ Thánh Nhân, đồng thời đuổi hai vị đảo chủ Thánh Nhân này ra khỏi đảo

Thánh Nhân.

Đương nhiên, vẫn còn một tin đồn nữa, trong động phủ này cũng không phải là đầu đà kia, mà là một cường giả đã giết chết đầu đà.

Cho dù là đầu đà, hay là cường giả đã giết chết đầu đà, đều thể hiện nhân vật trong động phủ này rất đáng sợ.

…

Chương 1752 - Nhị chuyển công đức. (2)

Lam Tiểu Bố đã đến cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân viên mãn, giờ phút này hắn cảm ngộ tất cả đạo tắc rõ ràng đang không ngừng biến ảo trong không gian của hắn.

Hắn muốn chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, bây giờ lại không biết hắn nên dùng cách gì để chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân. Không phải hắn không có khả năng chứng đạo nhị chuyển, mà là hắn không biết phải làm thế nào để lấy hay bỏ. Bây giờ tu vi của hắn đủ, cảm ngộ cũng đủ, tài nguyên đầy đủ…

Lúc trước khi hắn chứng đạo nhất chuyển là lấy vận may chứng đạo, sở dĩ có thể lấy vận may chứng đạo, hoàn toàn là vì may mắn. KHi hắn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, vận may Trường Sinh Giới còn đang nồng đậm, cho dù vận may của Trường Sinh Giới dừng gia tăng, những vẫn còn đang ở trong thời kỳ đỉnh phong. Cộng thêm trên người hắn có Đạo Quân Ấn, lúc này chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, đương nhiên là nước chảy thành sông.

Trước mắt muốn chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân hắn lại do dự, lúc đầu Lam Tiểu Bố dự định dùng một loại thần thông khai thiên nào đó để chứng đạo nhị chuyển. Trải qua trăm năm bế quan cảm ngộ, Lam Tiểu Bố cảm thấy lấy một đạo thần thông khai thiên nào đó chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, có lẽ còn không bằng tiếp tục dùng vận may chứng đạo nhị chuyển.

Dùng nghiệp lực chứng đạo, nguyện lực chứng đạo đều bị Lam Tiểu Bố bỏ qua. Mặc dù Lam Tiểu Bố biết dùng hai loại này chứng đạo đối với hắn là đơn giản, hắn khai sáng ra Tiên Đình Ngũ Vũ Tiên Giới, đồng thời cũng thành lập Đạo Đình Đại Hoang Thần Giới, nguyện lực rất dễ thu hoạch được.

Lam Tiểu Bố lại không muốn yêu cầu người khác cung phụng hắn, nhận được lực hương hỏa. Hắn đúng là dự định trở thành thần, nhưng hắn muốn rằng chính mình cho dù tu vi có cao bao nhiêu, vẫn có tâm của một người bình thường. Lam Tiểu Bố cũng biết, chính mình đã không còn là một người bình thường.

Còn về dùng nghiệp lực chứng đạo, Lam Tiểu Bố lại càng không muốn. Cho dù là thiện nghiệp hay ác nghiệp, Lam Tiểu Bố cảm thấy cái này không thích hợp với hắn.

Nghe nói dùng công đức chứng đạo mới là đại đạo, nếu như nhị chuyển của hắn dùng công đức chứng đạo, có lẽ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mình không có công đức nhỉ?

Trận bàn May Mắn chính là Công Đức Chí Bảo, đáng tiếc là, trận bàn May Mắn của hắn đang trấn áp vận may của Đại Hoang Thần Giới. Cũng không thể lấy trận bàn May Mắn đến đây được chứ?

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đột nhiên lấy Đạo Quân Ấn ra. Đạo Quân Ấn của hắn chính là trận bàn May Mắn trấn áp vận may Đại Hoang Thần Giới, sau khi mình trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới thì đã ngưng luyện thành, cái Đạo Quân Ấn này có lẽ có ẩn chứa một chút lực công đức. Cho dù như thế nào, dự tính ban đầu khi mình thành lập Đại Hoang Thần Giới cũng không phải là vì quyền lực, mà là vì Đại Hoang Thần Giới có thể hòa bình phát triển.

Vừa lấy Đạo Quân Ấn ra, khi Lam Tiểu Bố sắp chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân thì kích phát Đạo Quân Ấn, Đạo Quân Ấn vốn bình thường đột nhiên biến hóa. Từng đạo lực lượng đạo vận màu tím được Lam Tiểu Bố nắm bắt được, lực lượng mênh mông vô cùng nhấp nhô bên trong Đạo Quân Ấn.

Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn Đạo Quân Ấn trong tay mình, chẳng lẽ trong này đều là lực công đức? Nếu không dùng lực công đức này để chứng đạo, công đức trong Đạo Quân Ấn này có khi nào sẽ tăng lên đến một mức nào đó, sau đó Đạo Quân Ấn sẽ nổ tung?

Cho dù Đạo Quân Ấn có bị nổ tung hay không, Lam Tiểu Bố cũng thử hấp thu công đức bên trong Đạo Quân Ấn, bắt đầu cảm ngộ đại đạo nhị chuyển Thánh Nhân của mình.

Oanh! Khi ý niệm của Lam Tiểu Bố và Đạo Quân Ấn hòa vào nhau, vô cùng vô tận lực công đức vờn quanh người Lam Tiểu Bố, đạo tắc đại đạo quanh người Lam Tiểu Bố càng ngày càng rõ ràng, khí thế của Lam Tiểu Bố lại càng ngày càng cường đại hơn.

Lam Tiểu Bố liên tục cảm nhận được các loại đạo tắc đại đạo liên miên không dứt, sau đó diễn sinh ra càng nhiều đạo tắc đại đạo.

Bản thân Lam Tiểu Bố không biết, nhưng Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới không bỏ sót bất cứ hành động nào của hắn. Đại Hoang Thần Giới có thể an ổn được, cũng là vì hắn thành lập ra Đại Hoang Đạo ĐÌnh. Thật sự là đã rất lâu rồi hắn không có ở Đại Hoang Đạo ĐÌnh, nhưng chỉ cần Đại Hoang Đạo ĐÌnh vẫn còn, Đạo Quân hắn vẫn còn, hắn còn có một đám thủ hạ giúp hắn làm việc, lực lượng công đức của Đại Hoang Thần Giới sẽ liên tục không ngừng bổ sung vào trong Đạo Quân Ấn.

…

Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Sau khi Lam Tiểu Bố thành lập nơi này, vẫn ở bên ngoài chưa trở về. Nhưng mà Trường Sinh Thánh Đạo thành lại vững như bàn thạch, bởi vì nơi này có hai Thánh Nhân chân chính tồn tại. Một chính là nhị chuyển Thánh Nhân Đề Phật, còn một người nữa là thủ hạ trung thành của Lam Tiểu Bố, Bộc Hòa Thần Đế. Bộc Hóa đã bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân, có hai người hắn ta và Đề Phật ở đây, thật sự khkông có mấy ai đến Trường Sinh Thánh Đạo thành gây chuyện.

Vì trung thành làm theo lời Lam Tiểu Bố, bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành đã sớm tạo thành một nhóm phường thị cực lớn. Nhưng muốn vào trong Trường Sinh Thánh Đạo thành định cư thì không phải là việc dễ dàng.

Thứ nhất tu vi của ngươi phải đủ, thứ hai ngươi phải trung thành với Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới, thứ ba ngươi phải có đủ cống hiến cho Đại Hoang Thần Giới hoặc Trường Sinh Thánh Đạo thành, đồng thời ngươi phải cam đoan, Đại Hoang Đạo ĐÌnh còn thì ngươi còn, Đại Hoang Đạo ĐÌnh vong thì ngươi vong.

Lam Tiểu Bố chỉ để Đề Phần cho phép một vài người phù hợp với điều kiện định cư trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, nhưng không nói nhất định phải trung thành với hắn. Nhưng mà trong mắt Đề Phật, muốn sinh tồn ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, vậy thì chuyện đầu tiên nhất định phải trung thành với Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo ĐÌnh, sau đó là trung với Đại Hoang Đạo ĐÌnh, cuối cùng mới là trung với Đại Hoang Thần Giới.

Sau khi tấn cấp đến nhất chuyển Thánh Nhân, trên cơ bản cứ qua một khoảng thời gian Bộc Hòa Thần Đế sẽ tuần sát bên trong Trường Sinh Thánh Đạo thành một lần. Nhưng hôm nay Bộc Hòa Thần Đế vừa mới đến bên ngoài phủ Đạo Quân, đã nghe thấy tiếng ầm vang đáng sợ trong hư không, sau đó hắn ta lại nhìn thấy không gian xung quanh phủ Đạo Quân sụp đổ, sau đó vùng không gian này bắt đầu xảy ra biến hóa kịch liệt, dường như có thứ gi đó sắp tạo ra.

Bộc Hòa Thần Đế biến sắc, Lam Đạo Quân không có ở đây, nhưng phủ Đạo Quân không thể xảy ra chuyện gì, hắn ta lập tức phát ra mấy đạo tin tức.

Chương 1753 - Hoàn toàn dung hợp

KHông gian Trường Sinh Thánh Đạo thành sụp đổ, quy tắc xảy ra biến hóa kịch liệt, chẳng những Bộc Hòa nhìn thấy, mà hầu như toàn bộ tu sĩ ở trong Trường Sinh Thánh Đạo thành hay ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành đều nhìn thấy rõ.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn không gian biến hóa kịch liệt, một số người đã lấy pháp bảo phi hành ra, một khi có gì bất thường, sẽ lập tức bỏ chạy. Mà một số ít tu sĩ cẩn thận đã sớm lấy pháp bảo phi hành trốn thật xa. Không gian sụp đổ không phải là chuyện đùa, Diệt Thế LƯợng Kiếp cũng bắt đầu khi không gian sụp đổ, một khi bị tác động đến, hoàn toàn không thể nào bỏ chạy được.

Chỉ qua nửa nén hương, Bộc Hòa đã cảm thấy không đúng, cái này nhìn thì giống như phá hủy, nhưng nơi bị phá hủy hình như chỉ ở trong một không gian nào đó, hơn nữa quy tắc thiên địa lại đang hoàn thiện, không chỉ như vậy, vận may thiên địa cũng bắt đầu tăng vọt.

Từ khi các đại thánh môn và Thánh Đình ở Trường Sinh Giới xảy ra đại chiến cho đến nay, vận may của Trường Sinh Giới không còn gia tăng nữa, không chỉ như vậy, quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới cũng dừng hoàn thiện. Trên danh nghĩa thì Trường Sinh Thánh Đạo thành thuộc về Đại Hoang Thần Giới, cho nên vận may ở nơi này vẫn từ từ tăng lên, quy tắc cũng dần dần hoàn thiện.

Cộng thêm Trường Sinh Thánh Đạo thành có quản lý nghiêm khắc, tu sĩ tu luyện ở chỗ này, không có bất cứ tình trạng bị ức hiếp hay ép mua ép bán, còn chuyện bị trả thù, lại càng không tồn tại. Cho nên khi thời gian trôi qua, trong phạm vi vạn dặm xung quanh Trường Sinh Thánh Đạo thành đã tụ tập gần trăm triệu người.

Đối với tu sĩ mà nói, mật độ người ở đây còn cao hơn tu chân giới bình thường, chứ đừng nói là một Thần giới.

Ngay khi Bộc Hòa đang quan sát biến hóa trong không gian và chuyện không gian sụp đổ rốt cuộc là vì sao, một giọng nói ha ha vang dội truyền đến.

Sau khi tiếng cười lớn này dứt, một nam tử dáng người gầy gò, có vẻ tiên phong đạo cốt từ trong hư không xuất hiện, người còn ở trong hư không đã lạnh giọng nói, “Từ giờ trở đi, Trường Sinh Thánh Đạo thành thuộc về quản lý của Bất Chu giáo ta, không cho phép bất cứ ai ở đây, mọi người lập tức rời khỏi nơi này, nếu không giết không tha.”

Bộc Hòa biến sắc, sau đó lập tức nhìn thấy rõ người đến.

Cho dù vẫn luôn ở trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, nhưng Bộc Hòa không phải là không biết gì cả, người đến râu bạc mặc đế bảo, trên đế bào có thêu hai chữ Bất Chu, rõ ràng chính là giáo chủ Khoa Trần của Bất Chu giáo.

KHông phải KHoa Trần mất tích rồi sao, sao lại trở về rồi? Chẳng những trở về, còn đến cướp đi lô cốt đầu cầu của Đại Hoang Thần Giới là Trường Sinh Thánh Đạo thành nữa?

Bộc Hòa nghĩ đến đây, đã cảm thấy không gian xung quanh tràn đầu lực lượng kiềm chế, loại lực lượng kiềm chế này dường như ép hắn ta hận không thể lập tức lấy pháp bảo ra.

Đây là tam chuyển Thánh Nhân? Bộc Hòa Thần Đế biến sắc, hắn ta biết mình phán đoán không hề sai, Khoa Trần không những trở về mà thực lực còn tăng vọt, thành một tam chuyển Thánh Nhân.

“Khoa Trần, ngươi muốn cướp Trường Sinh Thánh Đạo thành của Đại Hoang Thần Giới ta, ngươi còn chưa đủ tư cách đâu.” Giọng nói của Đề Phật truyền đến, những năm qua bế quan ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, tu vi của hắn ta cũng nhanh chóng gia tăng. Tuy nói còn cách tam chuyển Thánh Nhân một đoạn, nhưng hắn ta tin tưởng mình có thể ở nơi này đột phá tam chuyển Thánh Nhân.

“Chỉ một tên nhất chuyển và nhị chuyển mà cũng dám ngăn cản hành động của Khoa Trần ta, đáng chết.” KHoa Trần hừ lạnh, lĩnh vực Thánh Nhân của tam chuyển Thánh Nhân mở rộng ra, khu vực ở giữa hắn ta và Bộc Hòa lập tức bị lĩnh vực Thánh Nhân đè ép thành một mảng phế tích. Mấy tên tu sĩ chỉ hơi đứng gần một chút, toàn bộ đều hóa thành bọt máu.

Lại có một phần tu sĩ lấy pháp bảo ra điên cuồng bỏ chạy, rất rõ ràng, nơi này sắp trở thành chiến trường.

“Tam chuyển?” Đề Phật cuối cùng cũng nhìn rõ được thực lực của Khoa Trần, tam chuyển Thánh Nhân.

“Phách lối quá rồi.” Một giọng nói hơi khàn khàn truyền đến, một tên nam tử cao gầy từ trong hư không bay đến, bên cạnh nam tử cao gầy này còn có một tu sĩ trung niên.

“Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn?” Đề Phật nhìn thấy người đến thì khẽ nhíu mày, nhưng hắn ta lại cảm thấy người này không phải Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn.

Bộc Hòa đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, “KHí thế trên người nhìn lại có vẻ giống Côn Vi, nhưng tướng mạo sao lại giống Phương Chi Phàn, có thể thấy không giống lắm.”

“Chắc hẳn là Côn Vi rồi, người ở bên cạnh chính là Tuyết Bình Thánh Nhân Thừa Vũ Nhan, chẳng lẽ là Côn Vi đoạt xá Phương Chi Phàn rồi sao?” Mặc dù Đề Phật đang nói, nhưng trong lòng lại vô cùng nặng nề. Côn Vi đến đây, tuyệt đối không thể nào giúp bọn hắn.

Lam Tiểu Bố không ở đây, nơi này lại có một tam chuyển Thánh Nhân đến, quan trọng là tam chuyển Thánh Nhân còn muốn cướp đoạt Trường Sinh Thánh Đạo thành. Nếu như chỉ một mình giáo chủ Bất Chu giáo KHoa Trần thì thôi, nhưng hết lần này đến lần khác, Đạo Quân Côn Vi của Trường Sinh ĐẠo Đình cũng đến.

Bên hắn ta chỉ có mình và Bộc Hòa là thực lực mạnh hơn một chút, mặc dù thực lực của Lưu Tinh không yếu, còn chưa chứng đạo nhất chuyển. Nhưng một khi đại chiến xảy ra, 100% Lưu Tinh sẽ bỏ chạy.

Đối diện chẳng những có một tam chuyển Thánh Nhân, còn có một nhị chuyển Thánh Nhân và một nhất chuyển Thánh Nhân, thế này thì đánh như thế nào? Đến thời khắc cuối cùng chỉ có thể kích phát Khốn Sát đại trận hoặc phòng ngự đại trận. Chỉ là cho dù có kích phát đại trận, chỉ sợ cũng không làm gì được mấy cường giả này.

Nhà dột mà còn gặp mưa rào, lúc này không biết phủ Đạo Quân của Trường Sinh Thánh Đạo thành còn đang xảy ra chuyện gì, không gian còn bắt đầu sụp đổ.

Ngay khi Đề Phật còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào để ngăn cản địch, tiếng ầm vang trong không gian dường như đã dừng lại, vận may xung quanh đột nhiên tăng cao. Sau đó từng mảnh giới vực đột ngột ngưng luyện thành, sau đó chạy dọc theo Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Chương 1754 - Hoàn toàn dung hợp (2)

“Ta hiểu rồi, đây là Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới đã hoàn toàn dung hợp, hơn nữa bởi vì đạo tắc thiên địa và số mệnh duy trì, hai giới chẳng những dung hợp mà còn tạo thành giới vực mới dung hợp…” TRong đám người còn có người kích động kêu lên.

Mấy người Bộc Hòa cũng hoàn toàn hiểu ra, đây là tiêu chí thành công khi đạo tắc Hồng Mông dung hợp hai giới.

Hai giới chẳng những dung hợp xong, mà còn bắt đầu diễn sinh ra giới vực mới. Khi giới vực càng ngày càng hoàn thiện, Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới sẽ hoàn toàn trở thành một giới.

Cảm nhận được vận may thiên địa tăng vọt, còn có quy tắc càng ngày càng rõ ràng, tất cả mọi người đều biết, tương lai Đại Hoang Thần Giới có lẽ sẽ là vùng vũ trụ đệ nhất của Thần giới.

“Ha ha…” Khoa Trần cười lớn, sau đó nhìn Côn Vi nói, “COn Vi đạo hữu, chúng ta liên thủ, từ nay về sau, ngươi là Đạo Quân Trường Sinh Giới, Đại Hoang Thần Giới thuộc về ta.”

Côn Vi lạnh lùng nói, “Chỉ sợ mặt của ngươi không lớn như vậy đâu.”

Sắc mặt Khoa Trần lạnh lẽo “Sao nào? Côn Vi ngươi muốn nuốt luôn cả Đại Hoang Thần Giới à? Chỉ sợ ngươi không có cái miệng lớn như vậy đâu.”

Côn Vi từ tốn nói, “Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới là Lam Tiểu Bố, chờ sau khi Lam Đạo Quân quay về, Trường Sinh Giới cũng sẽ sáp nhập vào trong Đại Hoang Thần Giới. Từ đây vận may cùng hưởng, tạo phúc cho toàn bộ tu sĩ Đại Hoang Thần Giới. Cho nên tương lai cho dù là Đại Hoang Thần Giới hay Trường Sinh Giới, đều chỉ có một ĐẠo Quân, đó chính là Lam Đạo Quân. Hôm nay ta đến là để giúp Đề Phật đạo hữu và Bộc Hòa đạo hữu giữ vững Trường Sinh Thánh Đạo thành, còn về KHoa Trần ngươi, ta chắc chắn chờ khi Lam Đạo Quân trở về, sẽ tìm ngươi tính sổ.”

“...” Đề Phật và Bộc Hòa hai mặt nhìn nhau, Côn Vi muốn trở thành Đạo Quân khống chế một giới, tâm tư này mãnh liệt đến mức nào, chỉ sợ ngay cả một con kiến qua đường cũng biết rõ. Theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố không ở đây, giờ phút này chỉ cần hắn ta đồng ý với lời của KHoa Trần, nhất định có thể nắm giữ được Trường Sinh Thánh Đạo thành, đồng thời chiếm cứ Đại Hoang Thần Giới. Câu trả lời của Côn Vi, thật sự khiến bọn hắn vô cùng hoang mang.

Rõ ràng là đến giúp đỡ Khoa Trần, sao sau đó đã trở thành trợ giúp Trường Sinh Thánh Đạo thành bọn hắn rồi? Côn Vi dễ nói chuyện như vậy sao, cũng không nói đến danh nghĩa Đạo Quân đầy máu tanh của Trường Sinh Giới kia.

Khoa Trần sửng sốt, hắn ta lại nhận thấy rõ được Côn Vi không hề nói dối. Lam Tiểu Bố kia nhiều nhất cũng chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi, từ lúc nào Côn Vi dễ thương lượng như vậy? Chấp nhận một Chuẩn Thánh làm Đạo Quân?

KHông đợi Khoa Trần suy nghĩ rõ ràng, một thủ ấn cực đại từ trên hư không đập xuống, “Một tam chuyển sâu kiến, cũng dám ở nơi này nhòm ngó đến địa bàn của Lam Đạo Quân, ngươi không xứng.”

Lời nói vừa dứt, thủ ấn to lớn kia cũng đập xuống, vào giờ phút này không gian tràn đầy khí thế tử vong. Cho dù là Đề Phật hay là Côn Vi, đều cảm thấy tử vong kiềm chế. Lúc này, hai người điên cuồng lùi lại.

Toàn thân KHoa TRần lạnh lẽo, hắn ta lại cảm nhận được áp chế lĩnh vực từ một ngũ chuyển Thánh Nhân, trước loại lĩnh vực đáng sợ này, chỉ có tử vong đang bùng lên trong lòng hắn ta. Đối phương dường như có thể khiến hắn ta đi luân hồi bất cứ lúc nào, hoặc là khiến hắn ta vĩnh viễn không có cơ hội luân hồi.

Phải nhanh trốn, nếu không thì hắn ta sẽ chết chắc.

KHoa Trần nghĩ đến đây, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, đấm ra một quyền, đồng thời cả người dường như sắp hòa nhập vào trong vùng không gian này.

“Bành!” Thủ ấn to lớn đập vào vị trí KHoa Trần đang đứng, một đám sương máu nổ tung. Nhưng mà bọn người Bộc Hòa biết, KHoa Trần đã trốn được rồi. Mặc dù đã trốn, nhưng cũng là trọng thương mà trốn, bỏ ra cái giá rất lớn.

Ngay khi bọn người Đề Phật đang định bái kiến cường giả đã dùng một đạo thủ ấn đánh trọng thương Khoa Trần một chút, khiến Khoa Trần phải bỏ chạy, không gian lại yên tĩnh đi. Đối phương không xuất hiện, sau khi đánh bay Khoa Trần thì lập tức rời khỏi nơi này.

“Đó là vị tiền bối nào vậy?” Tích Niệm Mạt lúc này cũng đã ra ngoài, nàng đã tận mắt thấy đạo thủ ấn vừa rồi đáng sợ như thế nào.

Đối mặt với loại thủ ấn đại đạo mênh mông kinh khủng như vậy, sợ là ngay cả tư duy phản kháng nàng cũng không có.

Côn Vi chậm rãi nói, “Nếu như ta đoán không sai, ngươi này chắc hẳn là Luân Hồi Thánh Nhân? Đạo vận đại đạo kia có lẽ không sai.”

“Luân Hồi Thánh Nhân?” Ngay cả Đề Phật Thánh Nhân có uy tín lâu năm cũng khiếp sợ vô cùng.

Luân Hồi Thánh Nhân là cường cả thời Viễn Cổ, mặc dù hắn ta chưa từng nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân cũng chưa từng tranh đoạt Thánh Nhân quả với bọn hắn, nhưng tồn tại của vị này không ai là không biết.

“Vì sao Luân Hồi Thánh Nhân lại muốn giúp đỡ chúng ta?” Tích Niệm Mạt không hiểu.

Bộc Hòa nói, “Luân Hồi Thánh Nhân muốn giúp có lẽ không phải là chúng ta, nếu như ta đoán không sai, hắn giúp không phải là Đại Hoang Thần Giới mà là Đạo Quân của chúng ta.”

Côn Vi gật đầu, “Hẳn là trợ giúp Đạo Quân. Lúc trước hắn và ĐẠo Quân đều ở đảo Thánh Nhân, Đạo Quân đã cứu ta một mạng. Sau khi ta rời khỏi đảo Thánh Nhân vốn nên đến đây đầu tiên, chỉ là vết thương của ta quá nặng, vẫn luôn bế quan chữa thương…”

“Đảo Thánh Nhân?” Đề Phật và Bộc Hòa đều khó hiểu nhìn Côn Vi.

COn Vi bắt đầu giải thích chuyện ở đảo Thánh Nhân, đồng thời nói ở đảo Thánh Nhân có gặp Lam Tiểu Bố. Hắn ta cũng không biết Luân Hồi Thánh Nhân và Lam Tiểu Bố suýt chút nữa đã đánh nhau, thậm chí nếu như Luân Hồi Thánh Nhân không chạy nhanh, đã bị Lam Tiểu Bố giết chết. Nếu như biết những chuyện này, chắc chắn hắn ta sẽ không đoán người vừa rồi là Luân Hồi Thánh Nhân. Cho dù biết rõ là Luân Hồi Thánh Nhân, hắn ta cũng sẽ hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm hay không.

Chương 1755 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày.

TRong động phủ của Lam Tiểu Bố ở đảo Thánh Nhân, khí thế trên người Lam Tiểu Bố không ngừng tăng cao, lực công đức bên trong Đạo Quân Ấn thật giống như vô cùng vô tận, liên tục không ngừng được Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó không ngừng ngưng lực thành đạo vận Thánh Nhân của Lam Tiểu Bố.

“Oanh!” Thật giống như có thứ gì đó bị xé mở ra, cả người Lam Tiểu Bố cảm thấy bây giờ đã không còn giống lúc trước nữa.

Lam Tiểu Bố mở to mắt, giờ phút này hắn hoài nghi mình chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm trong tay bất cứ một đạo quy tắc nào đó trong thiên địa này. Cho dù Lam Tiểu Bố biết, đó chỉ là ảo giác, nhưng sau khi lấy công đức chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, thực lực của hắn cũng tăng lên gấp mấy lần.

Cảm nhận âm thanh quy tắc ầm vang trong Trường Sinh Giới, quy tắc thiên địa đang không ngừng hoàn thiện. Sau khi hắn bước vào nhị chuyển Thánh Nhân, bây giờ quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới, thậm chí so với Vô Căn Thần Giới mà hắn đã từng đi qua còn hoàn chỉnh hơn.

Hỗn Độn Độc Giác Thú ngây ngốc nhìn Trường Sinh Giới biến hoá nghiêng trời lệch đất, cho dù Độc Giác Thú không tu luyện, giờ phút này khí thế của chính nó cũng đang tăng lên.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hắn đã lựa chọn công đức để chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, nếu không, cho dù hắn có bước vào nhị chuyển Thánh Nhân cũng tuyệt đối không có nội tình thâm hậu như bây giờ. Dùng công đức chứng đạo, đối với thế giới của mình vô cùng tốt.

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy quanh người Độc Giác Thú tỏa ra từng luồng sáng màu tím chói mắt, sau đó nguyên khí thiên địa nồng đậm bao quanh Độc Giác Thú, lực lượng đạo tắc đang vờn quanh trong không gian của Độc Giác Thú, trong đó còn có đạo tắc mà đến Lam Tiểu Bố còn chưa bao giờ tiếp xúc đến.

Đây là thức tỉnh đạo pháp Thần Thú sao?

Cảm nhận được khí thế quanh người Độc Giác Thú không ngừng tăng lên, Lam Tiểu Bố khẳng định Độc Giác Thú đã thức tỉnh đạo pháp đại đạo của chính mình, hắn lập tức bố trí một cái Tụ Linh Thần Trận cho Độc Giác Thú, sau đó lấy mười mấy đầu Thần Linh mạch cực phẩm bố trí quanh người Độc Giác Thú, lúc này mới rời khỏi Trường Sinh Giới.

Độc Giác Thú bây giờ là Thần Thú cấp sáu, chờ Độc Giác Thú bước vào Thần Thú cấp bảy rồi, có lẽ có thể nói chuyện.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố có chút băn khoăn qua trăm năm đã thông qua công đức chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, hắn nên về Đại Hoang Thần Giới nhìn thử, hay là tiếp tục ở lại nơi này chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân?

Sâu trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng muốn quay về nhìn thử, dù sao thì với thực lực bây giờ của hắn, trở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành thật ra không cần bao nhiêu thời gian. Nhưng Lam Tiểu Bố có một loại trực giác, đó chính là một khi hắn rời khỏi đảo Thánh Nhân, hắn sẽ không có cơ hội tu luyện dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm nữa. Vũ Trụ Chi Tâm nhất định sẽ không ở lại nơi này bao lâu nữa, chỉ cần Vũ Trụ Chi Tâm bỏ chạy, vậy thì tương đương hắn đã bỏ qua đại cơ duyên.

Chỉ do dự mấy giây, Lam Tiểu Bố đã quyết định tiếp tục chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân. Loại cơ duyên như Vũ Trụ Chi Tâm, một khi bỏ lỡ, sẽ không lấy lại được cơ hội nữa. Lúc đó, hắn muốn chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân, có lẽ cần tốn thời gian gấp 10 lần.

Còn về Trường Sinh Thánh Đạo thành, mặc dù không có hắn ở đó, có Đề Phật và Bộc Hòa, còn có CôN Vi đã từng bị hắn cảnh cáo, tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Vận chuyển Trường Sinh Quyết, Lam Tiểu Bố chuẩn bị tiếp tục cảm ngộ đại đạo Thánh Nhân của chính mình.

Vào giờ phút này, đạo tắc Khai Thiên rõ ràng đến mức có thể chạm đến được xuất hiện bên trong ý niệm của Lam Tiểu Bố, thậm chí Lam Tiểu Bố có thể thấy rõ đây là một tinh cầu vô cùng nhỏ, hắn ở trong tinh cầu này cảm nhận được vô cùng vô tận quy tắc, những quy tắc này rõ ràng có thể nắm bắt.

Thời Gian, KHông Gian, Ngũ Hành, Phong Lôi Băng…

Nếu như nói những quy tắc này sớm muộn gì Lam Tiểu Bố cũng sẽ cảm ngộ được thấu triệt, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng các loại quy tắc Hắc Ám, quy tắc Quang Minh, quy tắc Thần Đạo, quy tắc U Minh, khiến Lam Tiểu Bố hoàn toàn kinh hãi.

Chẳng lẽ đây chính là Vũ Trụ Chi Tâm? CHỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã khẳng định đây tuyệt đối là Vũ Trụ Chi Tâm.

Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, may mà hắn không đi ngay. Nếu không thì làm sao có được loại cơ duyên này, bây giờ chuyện hắn suy tính không phải là ở trong động phủ này tu luyện, hắn thậm chí có thể tiến vào bên trong Vũ Trụ Chi Tâm để tu luyện.

Giò phút này Lam Tiểu Bố quyết định, hắn muốn đi vào trong Vũ Trụ Chi Tâm, dựa vào những quy tắc thiên địa có thể nhìn thấy rõ ràng này để chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng kích động, có thể khẳng định, dựa vào các loại quy tắc thiên địa này chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân, thực lực của hắn sẽ hơn xa những tam chuyển Thánh Nhân cùng cấp. Chuyện này đối với hắn mà nói là cơ duyên vô thượng.

Ngay khi Lam Tiểu Bố muốn đi vào trong Vũ Trụ Chi Tâm, động phủ của hắn đột nhiên bị đánh vào, sau cái đánh này, cảm ứng của Lam Tiểu Bố với Vũ Trụ Chi Tâm dường như mơ hồ đi không ít.

Có người đang công kích động phủ của mình? Lam Tiểu Bố giận tím mặt, hắn sắp thu hoạch được đại cơ duyên, động phủ lại bị người ta công kích.

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi động phủ, giờ phút này toàn thân hắn đều là sát khí. Đối với một người tu sĩ mà nói, cắt đứt cơ duyên của người ta giống như là giết đi mạng người ta vậy.

Một bước ra khỏi động phủ, Lam Tiểu Bố hoàn toàn bình tĩnh lại, Ở bên ngoài động phủ của hắn có hai người, hai người này không phải là loại người phách lối đi cướp động phủ, không chỉ như vậy, hai người này có vẻ còn cẩn thận và dè dặt, cho dù ánh mắt của hai người bình tĩnh, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được trong lòng hai người này vô cùng kiêng kị và phòng bị hắn.

Chương 1756 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày. (2)

Lam Tiểu Bố không kịp suy nghĩ vì sao hai người này đã kiêng kỵ hắn như vậy mà còn muốn đến đây đánh vào động phủ của hắn, hắn đã mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của chính mình ra.

Bởi vì một trong hai người này chẳng những có tu vi mạnh hơn hắn, hơn nữa tuyệt đối không phải những Thánh Nhân mà bình thường hắn nhìn thấy có thể so sánh được. Người này da thịt rất trắng, đeo một thanh trường kiếm, chân mang một đôi Đạp Vân Ngoa, thật giống như không hề đứng trên mặt đất. Không phải là thủ đoạn đạo pháp dùng phù hư không, mà là tự nhiên đứng phía trên đạo tắc thiên địa như vậy.

Bàn về tu vi, Lam Tiểu Bố đoán cõ lẽ người này không vượt qua ngũ chuyển Thánh Nhân, rất có thể chỉ là tứ chuyển Thánh Nhân. Nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định, cho dù là Bố Cự có bước vào thất chuyển Thánh Nhân, ở trước mặt người này, cũng chỉ là một bàn đồ ăn. Đây là tứ chuyển Thánh Nhân lợi hại nhất mà hắn từng gặp, so với Luân Hồi Thánh Nhân còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

KHông có lý do gì cả, chỉ là một loại trực giác.

Nếu như trước đó chưa bước vào nhị chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố sẽ không chút do dự từ bỏ động phủ này. Hoặc là nói cho dù có bước vào nhị chuyển Thánh Nhân, trước khi chưa cảm ứng được mình có thể đi vào trong Vũ Trụ Chi Tâm, Lam Tiểu Bố cũng sẽ từ bỏ động phủ này. Có thể tiến vào Vũ Trụ Chi Tâm, hắn có thể dựa vào quy tắc thiên địa mà chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.

Ai dám cướp loại cơ duyên này của hắn, đều là mối thù sinh tử.

“Đạo hữu có ý gì? Vì sao lại công kích động phủ của ta? Chẳng lẽ đạo hữu không biết công kích động phủ của người khác là tử thù hay sao?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, khi tra hỏi, ánh mắt của hắn tùy ý nhìn về phía một người khác.

Người này nhìn giống như tùy tùng của vị nam tử đeo kiếm đứng đằng trước này, dường như không hề gây nên sự chú ý của người khác. Nhưng trên thực tế hắn ta cúi đầu, cũng thật là tùy tùng của nam tử đeo kiếm.

Nhưng khi ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử gù này, hắn suýt chút nữa không thể khắc chế dao động trong lòng mình. Nếu như nói nam tử đeo kiếm đứng phía trước kia là một gia hỏa đáng sợ đến mức Lam Tiểu Bố không dám động đến, vậy người gù bên cạnh nam tử đeo kiếm kia khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy một loại kiềm chế tử vong. Người này giống như một thanh kiếm, thậm chí còn sắc bén hơn cả kiếm, chỉ là đối phương đã ẩn giấu đi phong mang của mình mà thôi.

KHông đúng, người mạnh như vậy sao có thể làm tùy tùng của nam tử đeo kiếm kia chứ?

Nam tử đeo kiếm kia mạnh, tuyệt đối không hề mạnh hơn người gù kia. Hơn nữa bộ dạng gù kia cũng là giả, nhìn bộ dáng của đối phương, nếu như đứng thẳng người, tuyệt đối sẽ càng khí vũ hiên ngang hơn cả nam tử đeo kiếm kia, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ.

Loại nhân vật lợi hại như vậy mà nam tử đeo kiếm không nhìn ra? Lam Tiểu Bố nghĩ chuyện này có khả năng không lớn lắm, đột nhiên cảm thấy khí thế từ người gù kia lại biến thành một tùy tùng Thánh Nhân bình thường.

Lam Tiểu Bố hiểu ra, hắn có thể nhìn ra được, là bởi vì nơi này là Trường Sinh Giới, mà Trường Sinh Giới sáp nhập vào trong Đại Hoang Thần Giới, hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, cho nên quy tắc và số mệnh ở vùng thiên địa này đều có quan hệ rất lớn với hắn.

Cũng chính vì vậy, hắn mới có thể nhìn ra được người gù không tầm thường. Mà nam tử đeo kiếm kia rõ ràng là từ ngoại giới đến, cho nên không thể nhìn ra được sự lợi hại của người gù.

Vừa rồi khí thế hùng hổ công kích động phủ của Lam Tiểu Bố là nam tử đeo kiếm, bây giờ lại vô cùng cẩn thận, hắn ta ôm quyền nói, “Đạo hữu, chúng ta dự định mượn động phủ của đạo hữu một khoảng thời gian, mong đạo hữu giúp đỡ một chút.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không biết xưng hô với các hạ như thế nào?”

“Ta là Quảng Dã Trường…” Nam tử đeo kiếm vô cùng cẩn thận nói.

Quảng Dã Trường? Lam Tiểu Bố hình như cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn về phía trường kiếm trên lưng Quảng Dã Trường, trường kiếm này…

Đây tuyệt đối là bảo vật có đẳng cấp còn cao hơn Trường Sinh Kích của hắn, đương nhiên Trường Sinh Kích của hắn còn có thể thăng cấp nhưng mà trước khi thăng cấp lên một trình độ nhất định, không thể nào có cấp bậc cao hơn trường kiếm của Quảng Dã Trường. Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Lam Tiểu Bố, Quảng Dã Trường nhanh chóng nói, “Đây là pháp bảo của ta, Lục Thần Kiếm.”

Lục Thần Kiếm? Cái tên rất quen thuộc, Lam Tiểu Bố nhíu mày nghĩ một lát,, hắn nhanh chóng nghĩ ra, có một loại kiếm đồ thần thông tên là Lục Thần Kiếm Đồ. Lục Thần Kiếm chính là chí bảo để kích phải Lục Thần Kiếm Đồ, nghe nói một khi bị Lục Thần Kiếm Đồ vây khốn, hữu tử vô sinh.

Lai lịch của tên Quảng Dã Trường này không thể xem thường, mặc dù hắn chưa từng nghe qua, nhưng nhất định là một cường giả Viễn Cổ.

Đối với loại người này, tức giận cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, Lam Tiểu Bố mỉm cười. “Quảng đạo hữu có đạo lữ không?”

Quảng Dã Trường hơi hoang mang, thuận miệng nói, “Thật lâu trước kia thật sự có một vị đạo lữ.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Có thể cho ta xem hình ảnh đạo lữ của Quảng đạo hữu chứ?”

Quảng Dã Trường có chút nhíu mày, nếu như Lam Tiểu Bố nói không cho mượn, vậy thì cứ dứt khoát ra tay. Bây giờ Lam Tiểu Bố không nói đến chuyện không cho mượn, chỉ hỏi hắn ta vài vấn đề.

Nghĩ đến đây Quảng Dã Trường tiện tay vẽ một chút trên hư không, một nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ xuất hiện trong hư không.

Lam Tiểu Bố ngây ngẩn, hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ, nhưng nữ nhân này cho dù là dung mạo hay khí chất, đều có thể nói là cao cấp nhất.

Cũng may Lam Tiểu Bố nhanh chóng kịp phản ứng lại, hắn lập tức nói, “Quảng đạo hữu, đạo lữ của ngươi ta thấy cũng không tệ, ta nhìn trúng rồi, có thể cho ta mượn ngủ mấy ngày không?”

Chương 1757 - Dừng tay là chuyện không thể nào.

Theo Lam Tiểu Bố, bất kỳ người bình thường nào khi nghe thấy vậy, nhất định sẽ không chút do dự mà ra tay với hắn. Hắn đã sớm chuẩn bị xong, sở dĩ không ra tay trước, là bởi vì người gù bên cạnh Quảng Dã Trường. Lam Tiểu Bố vẫn luôn hoài nghi người gù kia có thực lực cao hơn Quảng Dã Trường, một khi hắn ra tay với Quảng Dã Trường, người gù ở bên cạnh đánh lén, hắn tuyệt đối sẽ phải chịu thiệt thòi.

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, Quảng Dã Trường sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói không hề giận dữ mà có chút mờ mịt, sau đó nhanh chóng nói, “Lam đạo hữu nhìn trúng Tích Nga, ta đương nhiên không có ý kiến. Chỉ là ta và Tích Nga đã cùng cách (ly hôn) nhiều năm, nàng có đồng ý với ta hay không ta cũng không biết.”

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, nói chuyện một hồi lâu, chính mình mới không phải người. Người ta thật sự có đạo lữ, nhưng đã ly hôn rất lâu rồi, chính mình có ngủ đạo lữ trước của hắn ta hay không, chẳng có liên quan gì đến hắn ta cả. Lúc đầu muốn chọc giận Quảng Dã Trường, không ngờ không chọc giận được Quảng Dã Trường, lại biến mình thành một tên tiểu nhân.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Trường Sinh Kích xuất hiện trong lòng bàn tay, “Ngươi không có đạo lữ thì còn ở nơi này lảm nhảm cái gì chứ? Muốn động phủ thì trực tiếp xông lên đây đi, để Bố gia nhà ngươi xem thử ngươi có đủ tư cách tu luyện ở chỗ này hay không. Đúng rồi, trước đó cũng có một tên không đủ tư cách tu luyện ở chỗ này, đã bị ta bóp chết rồi.”

Quảng Dã Trường nhìn thấy động tác của Lam Tiểu Bố, cũng không nói lời nào, Lục Thần Kiếm ở sau lưng rung lên, hóa thành một đoàn ngân mang đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này cũng là một người dứt khoát. Thấy không thể nào thông qua thủ đoạn uy hiếp mà đối phó hắn, lập tức ra tay. Chỉ là Lục Thần Kiếm này có tên tuổi rất lớn, hình như lại không có khí thế sát phạt nào.

Cho dù Lam Tiểu Bố vẫn luôn đề phòng người gù kia, nhưng mà sau khi Lam Tiểu Bố và Quảng Dã Trường ra tay đánh nhau, người gù kia lại chủ động rút đi.

Ui da, cũng có chút mặt mũi nhỉ, còn không muốn quần ẩu với hắn?

Không có người gù ở bên cạnh nhìn chằm chằm, Lam Tiểu Bố lại không chút nương tay, lĩnh vực trường sinh toàn bộ nghiền ép đến.

Lúc này không phải lúc giữ lại thực lực.

Trong suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất xử lý Quảng Dã Trường, sau đó từ từ thu thập tên người gù kia.

Oanh!

Lĩnh vực của hai người đánh vào nhau, Quảng Dã Trường biến sắc, lần đầu tiên hắn ta gặp được có Thánh Nhân trong vòng cửu chuyển có thể dùng lĩnh vực áp chế hắn ta, hơn nữa không hề rơi vào thế hạ phong. Người trước mắt này có tu vi dường như còn không cao bằng hắn ta mà? Lĩnh vực mạnh như vậy?

Nhưng còn chưa đợi Quảng Dã Trường nghĩ tiếp, khí thế từ lĩnh vực của Lam Tiểu Bố lại tăng vọt.

Răng rắc, Quảng Dã Trường khiếp sợ phát hiện, lĩnh vực của mình lại xuất hiện từng vết đạo ngấn. Rất rõ ràng, đây là khí thế sát phạt của Lam Tiểu Bố tăng cường trong lĩnh vực.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được lĩnh vực của mình có thể áp chế được đối phương, trong lòng vô cùng vui mừng, đạo mang Trường Sinh Kích nổ tung, cuốn theo cả trăm triệu vạn đạo vận sát phạt.

Lần này còn chưa chờ Lam Tiểu Bố mở rộng ưu thế của mình ra, ngân mang từ Lục Thần Kiếm của Quảng Dã Trường vốn dĩ đang ôn hòa đột nhiên bộc phát, một luồng đạo vận cuồng bạo đột ngột tăng vọt, sau đó điên cuồng bao trùm toàn bộ lực lượng và quy tắc Thiên Đạo. Chỉ qua mấy giây, Lục Thần Kiếm dường như đã cuốn hết một nửa thương khung, sau đó đánh về phía Lam Tiểu Bốn.

Đạo vận sát phạt từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh, cả người Lam Tiểu Bố đều bị khí thế đáng sợ từ Lục Thần Kiếm áp chế, không thể nào tiếp tục đứng thẳng.

Khí thế của Lục Thần Kiếm vẫn không ngừng khuếch trương, tiếp tục nhanh chóng gia tăng, đạo vận sát phạt giữa trời vẫn đang càng ngày càng cường đại, Cung âm Sát được Lam Tiểu Bố kích phát đến một nửa cuối cùng cũng không đánh ra được nữa.

Không chỉ như vậy, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng xương cốt của mình bị đè ép vang lên kèn kẹt, tựa như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

TRong lòng Lam Tiểu Bố lạnh buốt, hắn còn chưa từng thấy tên biến thái nào như vậy, chỉ mới tứ chuyển Thánh Nhân, đã cường hãn đến mức không hợp thói thường. Hắn đã chứng kiến thất chuyển Thánh Nhân KHổ Thái, đại đạo Khổ Thái bị hao tổn, khí thế thất chuyển Thánh Nhân chắc hẳn cũng ở mức này. Mặc dù Khổ Thái không chân chính ra tay với hắn, nhưng khi Khổ Thái ra tay với người khác, hắn cũng có thể cảm ứng được một chút?

Hắn cũng đã được chứng kiến lục chuyển Thánh Nhân Bố Cự, trước đây không lâu thế giới của Bố Cự đã bị hắn xé rách. Cho dù là Khổ Thái hay Bố Cự, so với tên Quảng Dã Trường trước mắt này, hoàn toàn không cùng một cấp.

Đạo vận sát phạt từ Trường Sinh Kích không ngừng tăng vọt, khí thế đại đạo của Lam Tiểu Bố điên cuồng tràn vào trong Trường Sinh Kích, chính là như vậy. Hắn vẫn cảm thấy khí thế sát phạt và áp chế đạo vận đại đạo từ Lục Thần Kiếm kia lại càng ngày càng nặng. Chỉ cần lĩnh vực của hắn và Trường Sinh Kích không thể nào ngăn trở loại khí thế Sát Phạt Đại đạo đáng sợ từ Lục Thần Kiếm của đối phương, vậy hôm nay hắn chết chắc.

Lam Tiểu Bố nghe thấy tiếng xương cốt trong cơ thể mình không ngừng vỡ vụn, khi lực lượng sát phạt đáng sợ từ Lục Thần Kiếm nghiền ép, hắn thậm chí còn ngửi được mùi vị của tử vong.

Khó trách người gù không ra tay, rõ ràng là theo người gù thấy, một mình Quảng Dã Trường đã có thể đối phó với hắn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố thậm chí có chút hối hận, hắn nên lấy quy tắc vũ trụ chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân trước. Nếu như hắn lấy quy tắc vũ trụ chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, bây giờ lĩnh vực của Quảng Dã Trường đã không thể nào ngăn chặn được hắn.

Chương 1758 - Dừng tay là chuyện không thể nào. (2)

Dùng công đức chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, tuy nói lĩnh vực cũng tăng cao rất nhiều, nhưng không thể nào sánh được với loại biến thái như Quảng Dã Trường.

Phốc! Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng không nhịn được phun ra một ngụm máu. Bây giờ không phải là chuyện hắn làm sao để tiếp tục thi triển Cung âm Sát, mà là làm sao để bảo mệnh. Có lẽ trong mắt Quảng Dã Trường và người gù, Lam Tiểu Bố hộc máu là chuyện rất bình thường, nếu như không hộc máu mới là chuyện không bình thường.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được Lục Thần Kiếm dường như đang dần dần nối liền với vũ trụ thương khung, nếu như thật sự như vậy, dù thực lực của hắn có tăng lên gấp đôi cũng sẽ bị đối phương nghiền sát. Hắn có mạnh đến đâu, cũng không cường đại đến mức có thể ngăn cản lực lượng sát phạt vũ trụ mênh mông vô tận.

Càng khiến Lam Tiểu Bố lo lắng chính là, đối phương chỉ mới lấy ra Lục Thần Kiếm, Lục Thần Kiếm Đồ vẫn chưa nhìn thấy, nghe nói Lục Thần Kiếm phối hợp với Lục Thần Kiếm Đồ mới là đáng sợ nhất, nói cách khác đối phương chỉ mới dùng một nửa thủ đoạn đã áp chế Lam Tiểu Bố hắn đến mức không thể tự lo liệu được.

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, mỗi một giây trôi qua, hắn sẽ gần với tử vong thêm một chút.

Nếu như có thể tránh thoát loại áp chế sát phạt Lục Thần Kiếm đáng sợ này, Lam Tiểu Bố đã sớm tránh thoát, sau đó bỏ chạy rồi tính tiếp. Vũ Trụ Chi Tâm có tốt đến đâu thì mạng nhỏ của mình càng quan trọng hơn.

Phản kích, nhất định phải phản kích.

TRong lòng Lam Tiểu Bố gào thét, nhưng bây giờ hắn không có khả năng phản kích, bị áp chế sát phạt từ đối phương, hắn không thể nào động đậy được, sao mà phản kích được?

Răng rắc! Xương sống lưng lại bị gãy một vết, cái chết càng lúc càng gần, Lam Tiểu Bố thì lại càng bình tĩnh hơn.

Hắn cần tranh thủ một tia cơ hội cho mình, một cơ hội có thể phản kích. Chỉ cần một giây thôi, chỉ cần hắn có một giây tránh thoát được áp chế từ Lục Thần Kiếm của đối phương.

Bây giờ đạo vận đại đạo của hắn bị áp chế, thần nguyên bị áp chế, thần niệm bị áp chế, thân thể bị áp chế…

Nhưng hắn còn có ý niệm, ý niệm của người khác có thể không thể nào làm gì, nhưng mà ý niệm của hắn có thể thi triển Thần Hồn Thứ.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn im lặng đột nhiên hét lên một tiếng, phun ra một ngụm máu, nhưng mà giờ phút này ngay cả đạo cơ và mạng nhỏ của mình Lam Tiểu Bố cũng không quản, ý niệm cuốn theo một đạo thần thông. Cứ tiếp tục thế này thì đến chết cũng không biết là chết như thế nào, còn quản cái quái gì chứ?

Lam Tiểu Bố thông qua ý niệm thi triển ra thần thông cũng không phải là Thần Hồn Thứ mà là Đại Thiết Cát Thuật. Thực lực của Quảng Dã Trường Lam Tiểu Bố đã thấy rõ, đừng nói là bây giờ hắn đã bị áp chế không thể nào động đậy được. Cho dù hắn bình yên vô sự, cũng đừng hòng có thể dùng Thần Hồn Thứ mà xé rách thức hải của Quảng Dã Trường.

Lam Tiểu Bố biết làm như vậy rất nguy hiểm, làm không cẩn thận, chính mình sẽ hoàn toàn bị đối phương trấn áp, sau đó thân tử đạo tiêu. Thế nhưng người chết còn hướng lên trên, đã bị áp chế đến mức này rồi, còn cân nhắc chuyện gì nữa?

Một đạo khí thế cắt chém như có như không từ hư không đánh xuống, sắc mặt Quảng Dã Trường đột nhiên biến đổi. Hắn ta còn chưa từng nhìn thấy loại đạo vận Thiết Cát nào đáng sợ như vậy, hắn ta lại cảm nhận được thần thông Lục Thần của mình bị cắt ra một tia hở.

Chuyện này sao có thể? Thần thông Lục Thần của hắn ta cho dù áp chế cửu chuyển Thánh Nhân, đối phương cũng không thể nào tránh thoát được, cũng không thể nào xé rách thần thông Lục Thần của hắn ta, càng không thể nào khiến thần thông Lục Thần của hắn ta xuất hiện khe hở. Bởi vì sô số năm rèn luyện và Lục Thần Kiếm tăng cường, thần thông Lục Thần đã sớm không còn sơ hở.

Thật sự là hắn ta không có Lục Thần trận đồ, chẳng qua nếu có Lục Thần trận đồ, đó là đối phó với Trừng Sinh Thánh Nhân, mà không phải là đối phó với một con kiến hối như Lam Tiểu Bố.

Đây là thủ đoạn gì? Có thể không thông qua thần niệm, thậm chí không thông qua thần nguyên cũng có thể cắt không gian thần thông Lục Thần của hắn? Không thông qua thần niemejv à thần nguyên, thần thông này được nhiên cũng có, hắn ta cũng có thể làm được. nhưng cho dù như thế nào, không thông qua thần niemejv à thần nguyên, chỉ thông qua ý niệm thi triển uy lực thật thông tất nhiên sẽ cực yếu. Đừng nói là đối phó với thần thông Lục Thần của hắn ta, cho dù là đối phó với thần thông của một Ngụy Thánh bình thường nhất cũng không thể rung chuyển được.

KHông đúng, đây là Đại Thiết Cát Thuật! Chỉ có loại thần thông khai thiên Đại Thiết Cát Thuật mới có thể làm được chuyện này.

Quảng Dã Trường vừa mới nghĩ đến đây, đã nghe thấy tiếng Lam Tiểu Bố gầm lên, trong nháy mắt đã tránh thoát trấn áp từ Lục Thần Kiếm, sau đó giống như một con sư tử nổi giận, Trường Sinh Kích cuốn theo từng đạo khí thế sát phạt muốn nứt tâm hồn người khác.

Sinh tử dịch chuyển, khí thế tử vong đáng sợ đột ngột bao phủ trong lòng Quảng Dã Trường. Từng đạo kích mang giống như thực chất, giống như tiếng trống to liên miên vang vọng.

Thần thông Lục Thần hoàn toàn bị xé mở, sau đó Quảng Dã Trường nhìn thấy một cự kích dài khoảng mấy vạn trượng nổ xuống, cái cự kích này hoàn toàn khóa hết mọi sinh cơ của hắn ta.

Cự kích rơi xuống, đạo âm nổ tung trong không gian!

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn ký!

KHi đạo âm nổ tung, Lam Tiểu Bố cảm nhận được đại đạo của mình đang sôi trào, nỗi nghẹn khuất và kiềm chế trước đó, vào giờ phút này theo Cung âm Sát bùng nổ ra, không giữ lại một chút nào.

Khí thế tử vong nghiền ép đến, sắc mặt Quảng Dã Trường tái nhợt. Hắn ta điên cuồng muốn lấy Lục Thần Kiếm quay về ngăn cản đạo thần thông đang bổ về phía hắn ta này, hắn ta ta lại có cảm giác mơ hồ, Lục Thần Kiếm của mình không thể nào ngăn cản được Lam Tiểu Bố đang nổi giận lúc này. Trong mắt hắn ta, sát mang cự kích dài mấy vạn trượng kia quá chấn động.

“Đạo hữu dừng tay!” Quảng Dã Trường hốt hoảng kêu lên, hắn ta không phải đang cầu xin tha, mà là thực lực của Lam Tiểu Bố lấy được sự tôn trọng của hắn ta, hắn ta quyết định liên thủ với Lam Tiểu Bố.

Dừng tay? TRong lòng Lam Tiểu Bố ha ha. Trường Sinh Kích chẳng những không dừng lại, khí thế đạo vận sát phạt lại càng tăng cao.

Chương 1759 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường.

Mắt thấy Quảng Dã Trường sắp bị Cung âm Sát cuốn lấy, hóa thành một luồng đạo vận âm phù bên trong Cung âm Sát, Lam Tiểu Bố lại cảm thấy không thích hợp.

Mặc dù Quảng Dã Trường đang căng thẳng bảo hắn dừng tay, nhưng hình như không phải là đang xin tha, cũng chẳng có bao nhiêu sợ hãi. Chẳng lẽ Cung âm Sát của mình không giết được đối phương? Điều đó không có khả năng.

Bất kể có thể giết được đối phương hay không, Lam Tiểu Bố đều có tâm tư khác, một phần đạo vận Cung âm Sát không mở rộng ra, sát thế từ Trường Sinh Kích chậm lại, nhưng hậu thế lại không hề trì trệ.

Thần thông Cung âm Sát còn đang điên cuồng kích phát, lúc này Lam Tiểu Bố đấm ra một quyền, thần thông Vũ âm Sát trong Thất âm Sát. Bất kể có gặp nguy hiểm hay không, hắn cứ ra tay trước đã.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố thi triển đồng thời Cung âm Sát và Vũ âm Sát.

KHi Lam Tiểu Bố thi triển Vũ âm Sát, chỉ có bất an và cẩn thận, thậm chí ngay cả mục tiêu cũng không có. Nhưng sau khi hắn thi triển Vũ âm Sát ra, hắn đã biết bản thân mình nghĩ không sai.

Một đạo sát thế mênh mông bàng bạc lúc này đang đánh về phía hắn, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không hiểu, vì sao đạo sát thế này có thể tránh thoát lĩnh vực và Cung âm Sát của hắn, trong khoảng thời gian ngắn đã bao phủ hắn lại.

Nhưng mà lúc này hắn đã không có thời gian suy nghĩ, hắn chỉ cảm thấy may mắn vì mình đã thi triển Vũ âm Sát, hơn nữa Vũ âm Sát cũng đã khóa chặt đối thủ. Nếu không thì hắn sẽ lâm vào khốn cảnh trước đó không lâu khi đối phó với Quảng Dã Trường, bị đối phương đè đánh.

Vũ âm Sát hoàn toàn bộc phát, không gian này đã hóa thành thu buồn tịch liêu, tử vong tối tăm mờ mịt bao phủ cả vùng không gian này lại.

Chỉ còn lại tử vong, mọi sinh cơ đã bị cuốn đi. Tất cả mọi thứ trở nên ảm đạm, giống như sông băng ngày đông, tan rã mọi sinh cơ. Gió thu lạnh lẽo như lưỡi dao trong không gian, tàn phá bừa bãi mọi thứ tồn tại trong không gian.

Quyền lên gió thu rít gào, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

Oanh! QUyền thế sát phạt và đạo lực lượng bàng bạc đang cuốn lấy hắn kia va chạm vào nhau, đạo vận nổ tung, không gian xuất hiện từng vết rách, quy tắc cũng trở nên vô cùng bất ổn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố biết người vừa ra tay với hắn là tên gù kia, khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ chính là pháp bảo của người gù. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến có người lại dùng thân thể của mình để làm pháp bảo, hôm nay hắn đã được nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn luyện thể, cảnh giới Bất Tử Quyết của hắn đã vô cùng cao rồi, thân thể so với Thánh Nhân bình thường không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần, Cho dù là như vậy, hắn cũng không dám dùng thân thể làm pháp bảo. Người gù này lại dùng thân thể mình làm pháp bảo, gia hỏa này là cái quái thai gì vậy?

“Phốc!” Trường Sinh Kích kéo ra một đám sương máu, cho dù Lam Tiểu Bố biết, đây là Trường Sinh Kích đánh Quảng Dã Trường trọng thương, thậm chí nếu như bây giờ hắn đuổi theo sau bổ thêm một đao, hôm nay Quảng Dã Trường rất có thể sẽ bị hắn xử lý.

Lam Tiểu Bố không dám xông lên, hắn cảm nhận được một loại uy hiếp mãnh liệt. Thực lực của người gù tuyệt đối mạnh hơn Quảng Dã Trường, không chỉ như vậy, người gù vẫn chưa dốc hết toàn lực. Dùng thân thể của mình làm pháp bảo, quả thật không có người nào có thể tưởng tượng được, nhưng mà cũng có một chỗ tốt, đó chính là thần thông có thể phù hợp hoàn mỹ với quy tắc đại đạo của mình.

KHông chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được Vũ âm Sát của mình dường như đã dùng sai đối tượng. Ý cảnh của Vũ âm Sát là thần thông sát phạt, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn cảm nhận được ý cảnh của Vũ âm Sát không ảnh hưởng đến đối phương, chỉ dựa vào khí thế sát phạt mà ngăn cản đối phương. Người gù này, thật giống như một pháp bảo không có tình cảm

Càng khiến Lam Tiểu Bố không hiểu là, người gù kia sau khi ngăn cản hắn, cũng không hề thừa thắng xông lên, mà là ngừng lại. Rõ ràng mục đích của đối phương không phải muốn đánh hắn trọng thương, chỉ là muốn cứu Quảng Dã Trường mà thôi.

ĐƯơng nhiên đó là bởi vì hắn kịp thời đánh Vũ âm Sát ra, nếu không thì người gù chẳng những có thể cứu được Quảng Dã Trường, mà còn có thể đánh hắn trọng thương, thậm chí trực tiếp nghiền sát hắn.

Loại thủ đoạn thần thông Đại Thiết Cát này, lần đầu có thể có hiệu quả, nhưng lần thứ hai có hiệu quả hay không thì chưa chắc.

Người gù không tiếp tục ra tay, Lam Tiểu Bố cũng ngừng lại. Tuy nói Quảng Dã Trường đã bị thương, nhưng nếu như liên thủ với người gù này, hắn vẫn phải chịu thiệt thòi. Mấu chốt là hai tên này tặc gà, không vào trong đại trận của hắn.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không ra tay, cũng không sợ hãi hai tên này. Chỉ cần hắn không ra ngoài, hai tên này sau khi thấy được thủ đoạn của hắn, cũng sẽ không dám tiến lên.

Vừa rồi Cung âm Sát suýt chút nữa đã chém nát nửa người của Quảng Dã Trường, người gù ra tay quấy nhiễu Lam Tiểu Bố. Nhưng cho dù như thế, một cánh tay của Quảng Dã Trường cũng bị chém đứt. Giờ phút này, Quảng Dã Trường đã nối liền cánh tay, khí thế vẫn khá yếu ớt.

“Còn chưa thỉnh giáp đạo hữu xưng hô như thế nào?” Quảng Dã Trường không thèm để ý vừa rồi Lam Tiểu Bố dã chém một cánh tay của hắn, sau khi nối liền cánh tay, vẫn vô xùng khách sáo tiến lên ôm quyền hỏi.

“Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Thật sự là vì thực lực của hai tên này quá mạnh, trong lúc nhất thời hắn không giết được.

“Lam đạo hữu, trước đó là chúng ta không đúng, ta không nên đòi động phủ của đạo hữu. Quảng Dã Trường ở đây xin lỗi đạo hữu.” Quảng Dã Trường là người vô cùng thức thời, lúc nói chuyện thật sự hướng về phía Lam Tiểu Bố xin lỗi.

Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy, hắn muốn biết tên Quảng Dã Trường này rốt cuộc muốn làm gì, lại co được giãn được như thế.

“Lam đạo hữu, ngươi chắc biết về phía trên Thánh Nhân chứ?” Giọng điệu Quảng Dã Trường trở nên thành khẩn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Biết.”

Chương 1760 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường. (2)

Quảng Dã Trường mừng rỡ, tiếp tục nói, “Ta hy vọng có thể cùng Lam đạo hữu hợp tác, sau đó mọi người cùng nhau chứng đạo trên Thánh Nhân.”

Lam Tiểu Bố không hề có chút biến hóa nào, cùng nhau chứng đạo trên Thánh Nhân? Ha ha, trí thông minh của ngươi có vấn đề hay là trí thông minh của ta có vấn đề đây? Gia hỏa này nói chứng đạo trên Thánh Nhân giống như rau cải trắng vậy, nói chứng là chứng.

Quảng Dã Trường hiển nhiên đã nhìn ra Lam Tiểu Bố không thèm để ý, thái độ lại càng thành khẩn hơn, “Lam đạo hữu, qua nhiều năm như vậy, ngươi chính là nhị chuyển Thánh Nhân mạnh nhất mà ta thấy, thiên phú kinh người. Ta tin chỉ cần ngươi bước vào tam chuyển, ta khẳng định không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng chỉ sợ người không biết, muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, quy tắc thiên địa ở nơi này hoàn toàn không thể chịu nổi. CHo nên cho dù ngươi có thể chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân hay không, đều không thể chứng được ở vùng Thần giới này.”

“Ngươi biết?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Thật sự là vì chuyện Quảng Dã Trường nói hắn chỉ biết một chút, cho nên rõ ràng Quảng Dã Trường không nói mò.

Quảng Dã Trường gật đầu, “Ta thật sự biết, hơn nữa ta còn có thể dẫn ngươi đi. Nơi này là Trường Sinh Giới, Trường Sinh Giới có thể chứng đạo Thánh Nhân trong vòng cửu chuyển, chỉ cần ngươi có đầy đủ tài nguyên và cảm ngộ với Thiên ĐẠo, sẽ có cơ hội chứng đạo cửu chuyển. ĐƯơng nhiên, càng về sau chứng đạo càng khó. Nhưng TRường Sinh Thánh Nhân trong vũ trụ chính là định số, nếu như ngươi chậm, cho dù ngươi tìm được nơi chứng đạo TRường Sinh Thánh Nhân, ngươi cũng không thể chứng đạo Trường Sinh Thánh Nhân. Cho nên muốn chứng đạo Trường Sinh Thánh Nhân, nhất định phải tìm kiếm được người cùng chung chí hướng, đồng thời thực lực tương xứng cùng nhau cố gắng.”

Nói đến đây, Quảng Dã Trường chỉ chỉ người gù bên cạnh. “Vị này chính là bằng hữu của ta, hắn tên là Lạc, chỉ là không thích nói nhiều mà thôi. Hắn và ta giống nhau, đều bị người ta đánh lén mà trọng thương. Bản lĩnh của Lạc ngươi cũng đã nhìn ra, nếu như vừa rồi hắn tiếp tục ra tay, cho dù không thể áp chế ngươi, nhưng ít nhất cũng có thể khiến người trọng thương.”

Điểm ấy Lam Tiểu Bố cũng không phản bác, trọng thương có thể sẽ không, nhưng bị thương sợ là chạy không thoát. Lúc trước hắn cho rằng Quảng Dã Trường không biết thực lực của Lạc, bây giờ xem ra đã tính sai rồi. Lạc chỉ là không thích nói nhiều, cũng không phải là tùy tùng của Quảng Dã Trường.

“Ba người chúng ta liên thủ, nếu như đều có thể chứng đạo Trường Sinh Thánh Nhân thì còn có gì có thể e ngại?” Giọng điệu Quảng Dã Trường lại càng thành khẩn hơn.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta nghe nói chỉ cần tìm được Thất Giới Thạch là có thể tiến đến nơi chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cho nên ta có liên thủ với ngươi hay không, hoàn toàn không quan trọng, ta tìm được Thất Giới Thạch là tốt rồi.”

Quảng Dã Trường cười nhạt nói, “Lam đạo hữu nghĩ như vậy thì đã sai mười phần rồi. Sau khi Diệt Thế LƯợng Kiếp xảy ra, Thất Giới Thạch đã mất tích, hơn nữa cho dù tìm được Thất Giới Thạch, sau Diệt Thế LƯợng Kiếp, đạo tắc thiên địa đã bị phá nát, quy tắc HƯ KHông rối loạn, Thất Giới Thạch cũng không thể truyền tống được. Trừ khi ngươi tìm được bảy cái Giới Kỳ, nếu không thì hoàn toàn không có khả năng.

Ở trong vùng hư không vũ trụ này, có thể tìm được nơi chứng đạo Trường Sinh Thánh Nhân cũng không nhiều, ta lại là một trong số đó. Còn nữa, cho dù ngươi có thích Tích Nga, tương lai ta cũng có thể giới thiệu giúp ngươi.”

“Quảng đạo hữu nói nhiều như vậy, sao lại khiến cho ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh đó.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh nhạt, vẻ mặt hắn hoàn toàn không hề thay đổi, nếu như trong vũ trụ mênh mông, có một người có thể tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, thì người này nhất định chính là Lam Tiểu Bố hắn.

Chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, cho đến bây giờ hắn cũng không tin, Quảng Dã Trường vô duyên vô cớ dựa vào cái gì mà giúp hắn? Còn là khi hắn từ chối nhường động phủ ra thì đến giúp đỡ hắn.

Quảng Dã Trường chậm rãi nói, “Lam đạo hữu, ta quả thật cần ngươi giúp một chuyện. Đương nhiên, là sau khi đạo hữu chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã, nếu như đạo hữu không chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, ta sẽ không nói yêu cầu đó ta. Ta có một món chí bảo, Lục Thần trận đồ…”

KHông đợi Quảng Dã Trường nói xong, Lam Tiểu Bố đã chủ động ngăn cản đối phương, “Quảng đạo hữu, nếu đã chờ ta chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân rồi nói, vậy thì để sau này nói đi, bây giờ nói cũng chẳng có chút tác dụng nào.”

Hoàn toàn không cần Quảng Dã Trường nói ra, Lam Tiểu Bố cũng có thể đoán được. Lục Thần trận đồ của Quảng Dã Trường nhất định đã bị người nào đó cướp đi, nếu không thì trước đó lúc đánh nhau đã sớm lấy ra rồi. nếu như Lục Thần trận đồ của Quảng Dã Trường lấy ra, chỉ sợ hắn đã nguy hiểm rồi.

Người có thể cướp được Lục Thần trận đồ của Quảng Dã Trường mạnh đến mức nào?

Ha ha, Lam Tiểu Bố hắn không phải ngu xuẩn, sẽ giúp Quảng Dã Trường đối phó với loại cường giả này? Quảng Dã Trường là gì của hắn?

“ĐƯợc, vậy thì làm theo lời Lam đạo hữu nói. Lam đạo hữu, chúng ta trao đổi Thông Tin Châu một chút, sau đó chúng ta cũng ở nơi này tu luyện một khoảng thời gian, thế nào? ĐƯơng nhiên, động phủ của đạo hữu, chúng ta sẽ không đến gần.” Quảng Dã Trường đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố không muốn nói nhảm với hắn ta.

Nhưng hắn ta cũng không thèm để ý, chỉ cần tu luyện đến trình độ nhất định, vậy thì nhất định phải tìm kiếm Vĩnh Sinh Đại đạo, bây giờ Lam Tiểu Bố không dễ nói chuyện, là bởi vì Lam Tiểu Bố vẫn chưa đi đến một bước kia, chỉ cần Lam Tiểu Bố đi tới một bước kia, hoàn toàn không cần bọn hắn chủ động tìm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố sẽ chủ động tự đến tìm hắn ta.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “ĐƯơng nhiên không thành vấn đề.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy Thông Tin Châu của mình ra, hai người kia không làm ảnh hưởng đến chuyện hắn bế quan là được. Vốn đang có chút do dự xem có nên chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân hay không, bây giờ Lam Tiểu Bố quyết định, không chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân sẽ không ra ngoài.

Chương 1761 - Tam chuyển quy tắc.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào động phủ, đã cảm nhận rõ ràng được sự tồn tại của Vũ Trụ Chi Tâm, hắn lập tức vọt vào trong.

Đủ loại quy tắc bao quanh Lam Tiểu Bố, chỉ trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã chìm vào trong điên cuồng cảm ngộ. Nơi này tựa như không có bất cứ thứ gì khác, chỉ toàn là những quy tắc thiên địa rõ ràng.

Quy tắc thuộc tính Ngũ Hành, quy tắc thuộc tính Phong, quy tắc thuộc tính Lôi, quy tắc thuộc tính Băng, quy tắc thuộc tính Hắc Ám, quy tắc thuộc tính Quang Minh, quy tắc thuộc tính Thời Gian, quy tắc thuộc tính KHông Gian, quy tắc Y Minh, quy tắc Thần Đạo…

Cho dù là quy tắc mà trước đó đã từng tiếp xúc qua hay chưa. Ở nơi này đều có thể dễ dàng cảm ngộ được, hoàn toàn không tồn tại nghi hoặc hay trở ngại.

KHi từng đạo quy tắc thiên địa được Lam Tiểu Bố cảm ngộ rõ ràng, khí thế của Lam Tiểu Bố không ngừng tăng vọt.

Từng đầu Thần Linh mạch vỡ ra bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố, thần linh khí nồng đậm đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Đến sau đó, toàn bộ tu sĩ trên đảo Thánh Nhân đều có thể cảm nhận được động phủ của Lam Tiểu Bố đang bị từng đạo quy tắc thiên địa huyền ảo bao quanh.

Những tu sĩ còn ở lại đảo Thánh Nhân, đều bị những quy tắc vô tận này hấp dẫn, đi đến bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố. Bởi vì bọn hắn không cảm nhận được Vũ Trụ Chi Tâm nữa, mà nơi của Lam Tiểu Bố lại bị quy tắc thiên địa nồng đậm bao bọc. Rất rõ ràng, ở toàn bộ đảo Thánh Nhân, cũng chỉ có vị trí của Lam Tiểu Bố mới có thể cảm nhận được lực lượng của Vũ Trụ Chi Tâm, không chỉ như vậy mà còn rất rõ ràng.

Đáng tiếc là cho dù quy tắc rõ ràng như vậy nhưng bọn hắn lại không thể nào cảm ngộ được.

Ai cũng biết, muốn cảm ngộ loại quy tắc thiên địa rõ ràng này, chỉ có tiến vào trong động phủ của Lam Tiểu Bố thông qua hộ trận này. Chỉ cần đi vào trong hộ trận, nhất định có thể cảm ngộ được những quy tắc thiên địa này. Nhìn lại nguyên khí thiên địa nồng đậm quấn bên ngoài động phủ đến mức không thể tan đi kia, có thể tưởng tượng được chỉ cần đi vào được động phủ của Lam Tiểu Bố ở bên trong hộ trận, tu vi nhất định sẽ tăng vọt.

Nhưng một vài tu sĩ bản thổ của đảo Thánh Nhân đều biết rõ Lam Tiểu Bố bên trong động phủ là nhân vật như thế nào, không có người nào dám chạm đến động phủ. Bọn hắn chỉ có thể thèm thuồng nhìn nguyên khí thiên địa nồng đậm, quy tắc rõ ràng.

Một vài tu sĩ có tuổi thọ sắp tận, liều mạng mà muốn xông vào trong cảm ngộ một chút đạo tắc đại đạo thiên địa. Dù sao cũng sẽ chết, còn không bằng sớm cảm ngộ một ít đạo tắc thiên địa, lỡ như có thể đột phá thì sao?

Nhưng mà không phải ai cũng có thể giống như Quảng Dã Trường và Lạc, có thể ngăn cản Khốn Sát đại trận của Lam Tiểu Bố. Tu sĩ chỉ cần tiến vào trong KHốn Sát đại trận của Lam Tiểu Bố, hầu như đều không thể kiên trì được quá mười giây, tất cả đều hóa thành cặn máu.

Nhìn đại trận hung tàn như vậy, trừ một số ít không cam tâm muốn cảm ngộ quy tắc Vũ Trụ Chi Tâm còn đang cố sức dùng thần thức cảm nhận, phần lớn tu sĩ đã dần dần rời đi, bọn hắn thậm chí còn rời khỏi đảo Thánh Nhân.

Đảo Thánh Nhân không còn cảm ngộ được Vũ Trụ Chi Tâm, còn có mấy người muốn ở lại?

Một năm, mười năm, trăm năm,...

KHi lại một trăm năm nữa qua đi, vị trí động phủ của Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện một vòng xoáy hư không màu đen, phía trên vòng xoáy hư không này là vô cùng vô tận quy tắc lấp lóe, đây là quy tắc Hạo hãn đến từ phía ngoài hư không.

Khí thế cường hãn còn đang không ngừng tăng vọt, hư ảnh NGuyên Thần của Lam Tiểu Bố xuất hiện bên ngoài vòng xoáy hư không màu đen, thủ ấn Nguyên Thần đánh ra từng đạo thủ quyết rườm rà, những quy tắc lấp lóe kia khi bị thủ ấn đánh trúng đều bị tan rã.

Mười mấy tên Chuẩn Thánh và Ngụy Thánh còn ở lại đảo Thánh Nhân, lúc này đang điên cuồng ghi nhớ thủ quyết của Lam Tiểu Bố, sau đó học tập loại đạo quyết thủ ấn này.

Một tên Ngụy Thánh có nội tình thâm hậu cười lớn một tiếng, khí thế quanh người dâng cao, rõ ràng là đã cảm ngộ được một phần quy tắc đạo vận, sắp đột phá lên cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân.

Răng rắc! Quy tắc trong hư không tựa như không thể chịu nổi thủ đoạn này của Lam Tiểu Bố, vòng xoáy hư không hoàn toàn biến mất, trong hư không xuất hiện một vết nứt.

Hư ảnh Nguyên Thần của Lam Tiểu Bố cũng biến mất, Lam Tiểu Bố xông ra khỏi động phủ, khí thế quanh người hắn bành trướng, nhưng mà hắn không hề áp chế khí thể của mình lại, mà thất vọng mất mát nhìn về phía hư không đằng xa. Vũ Trụ Chi Tâm bỏ chạy, khi hắn dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm cảm ngộ đến tam chuyển quy tắc Thánh Nhân, Vũ Trụ Chi Tâm lập tức biến mất. Hắn rất muốn lấy được Vũ Trụ Chi Tâm, nhưng những gì hắn làm đều vô ích.

Ai! Lam Tiểu Bố thở một hơi thật dài.

Ở đảo Thánh Nhân hai ba trăm năm, hắn thu hoạch được không ít, từ một CHuẩn Thánh trực tiếp bước vào tam chuyển Thánh Nhân.

Hơn nữa trong lòng Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, tam chuyển Thánh Nhân này là quy tắc tam chuyển đáng giá nhất, trừ khi là người cũng cảm ngộ quy tắc Hạo Hãn trong Vũ Trụ Chi Tâm, nếu không thì chuyện lý giải quy tắc thiên địa tuyệt đối không sâu bằng hắn.

Sau khi bước vào tam chuyển Thánh Nhân, Trường Sinh Giới của mình lại lần nữa phát triển nhảy vọt, quy tắc Trường Sinh Giới hoàn toàn hoàn thiện. Không chỉ như vậy, các loại sinh linh được dựng dục ra trong Trường Sinh Giới cũng càng ngày càng nhiều. Trường Sinh Giới dựng dục ra được tinh không, hư không và một ít tinh cầu nhỏ bé, mặt trời càng sáng lên chói mắt. Không chỉ như vậy, theo tâm niệm của Lam Tiểu Bố, mặt trời phối hợp với quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới, tạo thành ngày đêm luân phiên, tạo thành từng tháng vòng tuổi.

“Đại ca…” Một giọng nói rụt rè vang lên, nó cảm ứng được hơi thở của Lam Tiểu Bố.

Chương 1762 - Tam chuyển quy tắc. (2)

“Ngươi đã là Thần Thú cấp tám rồi?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên nhìn

Hỗn Độn Độc Giác Thú, giờ phút này Hỗn Độn Độc Giác Thú chẳng những là yêu thú cấp tám, cái sừng kia càng thêm tím sậm, khí thế vờn quanh Thần Thú, tạo thành uy áp cường đại. Đây là ở trong mắt Lam Tiểu Bố, nếu như là tu sĩ tầm thường, chỉ sợ sẽ không thể nào chống đỡ được loại uy áp đáng sợ này.

Trừ sừng Độc Giác Thú tím sậm, lông toàn thân giống như dải lụa, có khí thế Thần Thú nhàn nhạt.

“Sau khi quy tắc Trường Sinh Giới hoàn thiện, tu vi của ta tăng vọt, rất nhanh đã đột phá lên cấp bảy, sau đó lại đột phá lên cấp tám.” Hỗn Độn Độc Giác Thú đáp.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cuốn đến, Hỗn Độn Độc Giác Thú lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

“Sau này ngươi ra ngoài đi, với thực lực bây giờ của ngươi, không cần thiết phải sống ở trong Trường Sinh Giới của ta nữa.” Lam Tiểu Bố cảm thán nói.

Hắn biết rõ, nếu như không phải hắn giữ Hỗn Độn Độc Giác Thú ở trong Trường Sinh Giới của mình, Hỗn Độn Độc Giác Thú đã sớm trở thành Thần Thú cấp tám, còn có thể đợi đến ngày hôm nay sao? Nếu như hắn không bước vào tam chuyển Thánh Nhân, Hỗn Độn Độc Giác Thú sợ vẫn mãi là Thần Thú cấp bảy.

Giá trị của Hỗn Độn Độc Giác Thú cao, nhưng mà bây giờ hắn là tam chuyển Thánh Nhân, chính bản thân Hỗn Độn Độc Giác Thú là một Thần Thú cấp tám, có lẽ sẽ không có ai không có mắt mà đi cướp đoạt Hỗn Độn Độc Giác Thú.

“Đa tạ đại ca.” Hỗn Độn Độc Giác Thú vui mừng, nó đã sớm muốn ra ngoài, mặc dù bên trong Trường Sinh Giới rất lớn, nhưng mà quá nhàm chán.

“Ừm, vậy đặt tên cho ngươi là Thái Xuyên đi. Ngươi còn một vị đại ca nữa tên là Cổ Đạo, đến lúc đó đừng có mà bắt nạt nó.” Lam Tiểu Bố cảm thán một tiếng nói.

Cổ ĐẠo còn ở bên cạnh Lạc Thải Tư, còn Thái Xuyên thì sao?

Độc Giác Thú có tên của mình, lại càng mừng rỡ hơn, mắt nó đã sớm láo liên quan sát nhìn thế giới bên ngoài.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, hắn rất muốn gọi Quảng Dã Trường và Lạc ra ngoài luyện tay một chút, hai tên này trước đó liên thủ áp chế hắn. Mặc dù hắn không bị thiệt gì, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu. Cũng may Vũ Trụ Chi Tâm không bị hai tên này ảnh hưởng đến mà bỏ chạy trước, nếu không thì hắn sẽ mất cơ hội dùng Vũ Trụ Chi Tâm để chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân rồi.

Đáng tiếc là, thần niệm Lam Tiểu Bố rà quét mấy lần, cũng không tìm được hai nguời này, rõ ràng hai người này đã sớm rời khỏi đảo Thánh Nhân.

“Xin kính chào tiền bối.” Mấy tên tu sĩ đang cảm ngộ quy tắc bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố nhìn thấy Lam Tiểu Bố xuất hiện, nhanh chóng khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua một chút, thấy có một tên gia hỏa ở đằng xa đang đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân, trong lòng thầm nghĩ gia hỏa này thật sự là may mắn. Dựa vào thời cơ hắn bước vào tam chuyển Thánh Nhân để cảm ngộ quy tắc thiên địa chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, tương lai sức chiến đấu nhất định sẽ không kém.

Hắn gật đầu nói với mọi người, “Nội tình của đảo Thánh Nhân đã không còn, Vũ Trụ Chi Tâm bỏ chạy, tương lai nơi này sẽ không còn gì cả, các vị tự mình rời đi đi.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Luân Hồi Oa ra, Luân Hồi Oa hóa thành một tia sáng xông ra khỏi đảo Thánh Nhân, quanh người hắn là đạo vận Thánh Nhân mênh mông cuồn cuộn, ngay khi rời khỏi đảo Thánh Nhân đã hoàn toàn thu liễm lại.

“Vâng, tiền bối.” Lam Tiểu Bố rời khỏi đảo Thánh Nhân, đông đảo tu sĩ cũng tỉnh ngộ lại, lập tức đáp lời, sau đó nhanh chóng xông ra khỏi đảo Thánh Nhân.

“Ha ha, Cổ Đinh ta cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha…” Tên tu sĩ chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân trên đảo Thánh Nhân kia cười lớn.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến, mình lại có ngày có thể chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, còn là dựa vào quy tắc thiên địa chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Với cảm ngộ quy tắc thiên địa của hắn ta, tương lai tiếp tục chứng đạo nhị chuyển không phải là không có khả năng, hơn nửa thực lực bây giờ của hắn ta, tuyệt đối vượt xa nhất chuyển Thanh NHân bình thường.

Sau đó Cổ Đinh lập tức nhớ đến ai là người đã giúp hắn ta chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, hắn ta nhanh chóng đi đến bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố, chuẩn bị khom người cảm tạ.

Ngay lúc này, từng đợt lực lượng hủy diệt đáng sợ ập đến. Cổ Định bị dọa sợ điên cuồng bỏ chạy, một khắc sau toàn bộ đảo Thánh Nhân đều biến thành bã vụn trong tiếng ầm vang.

Cổ Đinh ngơ ngác nhìn đảo Thánh Nhân bị nổ tung, trong lòng vô cùng bùi ngùi. Hắn ta là nhóm người đầu tiên đi đến đảo Thánh

Nhân, bởi vì nơi này có một loại đại đạo, loại đại đạo này có thể giúp người ta cảm ngộ càng sâu. Về sau nghe người ta nói, đó là Vũ Trụ Chi Tâm, cho nên hắn ta quyết tâm ở lại chỗ này đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân, không ngờ bản thân mình cuối cùng đã thật sự đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân.

Cũng không biết vị tiền bối đã giúp mình đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân là ai, nếu như biết, hắn ta nhất định phải tìm tiền bối đó nương tựa.

…

Lúc trước đi vào đảo Thánh Nhân, Luân Hồi Oa phi hành mất một hai năm, bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ tốn một hai ngày đã đến bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Tu vi tăng vọt, khoảng cách ở Trường Sinh Giới đối với hắn đã thu nhỏ không hạn chế.

Lam Tiểu Bố vừa tới đây, đã nhìn thấy hộ trận xung quanh Trường Sinh Thánh Đạo thành vạn dặm đã biến mất, ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, hình như có mười quân tu sĩ Thánh Đình đang trú đóng, đây là có chuyện gì?

Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu, đã nhìn thấy một tên nam tử mặc tử bào phóng lên tận trời, đứng bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Chương 1763 - Bóp chết nhất chuyển.

Đây là một nhị chuyển Thánh Nhân, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua đã nhìn thấy rõ tu vi của đối phương. Hơn nữa đạo vận của gia hỏa này hùng hậu, thực lực rõ ràng không thấp.

Không đợi nam tử mặc tử bào này nói chuyện, một người đã từ Trường Sinh Thánh Đạo thành bay ra, đứng trong hư không nói, "Hành Hồ, ngươi nói người cần gì phải như vậy chứ? Trường Sinh Thánh Đạo thành này ngươi không đánh vào được, bây giờ vận may Thiên Đạo đang khôi phục, ngươi không đi tu luyện, lại lãng phí thời gian ở chỗ này."

Nam tử mặc tử bào có tên là Hành Hồ kia nói, "Đề Phật, Lam Tiểu Bố không trở lại, chẳng lẽ các ngươi cứ trông giữ mãi ở nơi này hay sao? Bây giờ đạo tắc Hồng Mông đã dung hợp Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới, chuyện các ngươi phải làm không phải là trấn thủ ở nơi này, mà là tiến về Đại Hoang Thần Giới. Phải biết Đại Hoang Thần Giới trừ dung hợp với Trường Sinh Giới, còn có khả năng dung hợp với các giới vực khác. Các ngươi canh giữ ở chỗ này, Đại Hoang Thần Giới có lẽ đã sớm bị giới vực khác chiếm cứ rồi.

Hơn nữa, chuyện của Trường Sinh Giới cứ để tu sĩ Trường Sinh Giới chúng ta làm chủ đi, các ngươi ở lại nơi này, còn xây dựng lên một cái Thánh Đạo thành, tính làm cái gì chứ?"

"Cút đi, đừng có ở chỗ này mà lải nhải, coi chừng TRiệu gia nhà ngươi dùng một bàn tay đập chết ngươi đấy." Một giọng nói thô lỗ vang lên, sau đó bóng người Triệu Công Minh xuất hiện bên cạnh Đề Phật. Hắn mời lời nói nhảm với Hành Hổ, muốn đánh thì cứ đánh, lải nhải làm gì chứ.

"Triệu Hắc Hổ, chúng ta dù sao cũng xem như là cùng xuất phát từ một môn, ngươi lại ở chỗ này giúp đỡ người ngoài. Ngươi phải đứng về phía chúng ta, sau đó đúc lại vũ trụ Đại Hoang mới đúng." Giọng điệu của Hành Hổ không vui nói.

"Ha ha..." Triệu Công Minh cười ha ha, nhưng trong mắt hắn chẳng có chút ý cười nào, chỉ vươn tay ra mắng Hành Hổ, “Ngươi thì là cái quái gì chứ? Chỉ bằng ngươi mà dám nói là cùng xuất thân một môn với ta? Đừng nói ngươi chỉ là tên hoang dã, cho dù ngươi thật sự là môn hạ của HUyền Đô, trong mắt Triệu Công Minh ta, cũng chỉ là không khí.”

Lam Tiểu Bố vui mừng, bước đến, “Triệu đại ca, lại gặp mặt rồi.”

“Tiểu Bố?” Triệu Công Minh lập tức cười ha ha, hắn là một người trọng tình, nếu như không phải vì báo đáp ân tình sư môn, sau khi ra khỏi Đại Kính qua bích cốc cũng sẽ không trở về.

Nhưng mà Tiệt giáo sau khi tranh đoạt một số thứ, sư môn lập tức rời khỏi Trường Sinh Giới, nói là sư tổ triệu hoán.

Triệu Công Minh cảm thấy hắn và Tiệt giáo duyên phận đã hết, nên báo đáp cũng đã báo đáp, chuyện cần làm cũng đã làm, tiếp theo, hắn muốn làm một ít chuyện mình muốn làm, chứ không phải bị bắt đi.

Cho nên Triệu Công Minh vẫn ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, bởi vì hắn đã nói với Lam Tiểu Bố, hơn nữa quan hệ cũng là tốt nhất. Ở chỗ này vô cùng thoải mái, không có bất cứ chuyện gì khó chịu.

“Đạo Quân trở về rồi.” Đề Phật cũng vui mừng, hắn ta không nhìn lầm, gia nhập với Lam Tiểu Bố tuyệt đối là chuyện vô cùng chính xác. Bây giờ đạo vận của Lam Tiểu Bố không hiện, nhưng hắn ta cảm thấy Lam Tiểu Bố nhất định đã chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. Lúc trước khi Lam Tiểu Bố là Chuẩn Thánh, đã không sợ Đề PHật hắn, bây giờ nếu thật sự chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, vậy tên Hành Hồ Thánh Nhân trước mắt này hoàn toàn không xứng.

Sau đó bọn người Bộc Hòa Thần Đế, Tích Niệm Mạt, Cổ Đô cũng nhanh chóng tiến lên đón, Lam Tiểu Bố lại không nhìn thấy Lưu Tinh.

“Lam Đạo Quân.” Hành Hồ cũng tiến đến ôm quyền, cũng xem như khách sáo.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua quân doanh đang đóng ở bên ngoài, chẳng những có đông đảo quân tu sĩ, hơn nữa nhất chuyển và nhị chuyển Thánh Nhân cũng có bảy tám người. Nhìn trụ sở này, trên cơ bản đều là các đại Thánh Đình.

Những quân tu sĩ này đóng ở đây, rõ ràng là muốn khai chiến với Trường Sinh Thánh Đạo thành hắn mà. Hơn nữa địa bàn đối phương đang đóng quân lại thuộc về Đại Hoang Thần Giới.

“Đây là ai?” Lam Tiểu Bố không để ý đến Hành Hổ, mà hỏi Đề Phật.

KHông đợi Đề Phật Trả lời, Triệu Công Minh đứng bên cạnh đã cười ha ha nói, “Ngươi này nói mình là môn hạ của Cổ Đô sư huynh, thật ra chính là một tên đến cọ quan hệ mà thôi. Sư phụ ta và hai vị sư bá được sư tổ triệu hoán, rời khỏi Trường Sinh Giới tìm kiếm cơ duyên. Gia hỏa này cấp bậc không đủ, chỉ có thể ở lại Trường Sinh Giới. Không ngờ tên gia hỏa này nhìn thấy vận may thiên địa của Trường Sinh Giới càng ngày càng hoàn thiện, trong lòng ngược lại có chút không an phận, còn lôi kéo mười Thánh Đình muốn chiếm lấy Trường Sinh Thánh Đạo thành, có lẽ mình muốn làm ĐẠo Quân Đạo ĐÌnh một chút. Đáng tiếc, lòng dạ rất cao, nhưng thực lực lại quá bình thường..”

Đề Phật ở bên cạnh bổ sung, “Chủ yếu là biết Trường Sinh Giới sắp dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới rồi, cho nên những người này không cam tâm. Bọn hắn vây công Côn Vi đạo hữu, muốn CôN Vi đạo hữu nhường vị trí Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình. Bởi vì CôN Vi đạo hữu chủ trương dung hợp Trường Sinh Giới vào Đại Hoang Thần Giới.”

“Côn Vi đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi, Côn Vi có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không uổng công hắn tha một lần.

“KHông biết, sau khi bị những con rùa này truy sát thì không biết tung tích. Nếu như Côn Vi ở chỗ này, Lam Đạo Quân lại trở về, cái Trường Sinh Giới kia dung hợp với Đại Hoang Thần Giới là chuyện nước chảy thành sông. Chỉ cần tên ĐẠo Quân Côn Vi này ở đây làm chủ là được.”

Bây giờ Côn Vi không có ở đây, Lam Tiểu Bố dung hợp Trường Sinh Giới sẽ có chút khó khăn. Dù nói thế nào thì, Trường Sinh Giới cũng là một giới vực đơn độc, có quy tắc Thiên ĐẠo, có ĐẠo Quân tồn tại. Cho dù Lam Tiểu Bố muốn dung hợp Trường Sinh Giới, cũng nhất định phải đứng cùng với ĐẠo Quân Trường Sinh Giới, trước sự chứng kiến của quy tắc Thiên Đạo hoàn thành chuyện này.

Chương 1764 - Bóp chết nhất chuyển. (2)

“Lam Đạo Quân phách lối thật đấy!” Một giọng nói chói tai truyền đến.

“Người này trước kia là khách khanh Thánh Nhân của Kim Hồ cung, thánh hào là Trần Giác. Nghe nói sau khi hắn ta chứng đạo nhất chuyển, trực tiếp giết chết cung chủ THuần Hồ Thánh Nhân của Kim Hồ cung. Ha ha, chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi.”

Kim Hồ cung? Lam Tiểu Bố nhớ đến Phác Hành Thánh Nhân, gia hỏa này hình như cũng từ Kim Hồ cung mà ra, sau đó tìm CôN Vi nương tựa. Côn Vi không thể bảo vệ hắn ta, lại chạy trốn đến đảo Thánh Nhân, cuối cùng vẫn trở thành pháo hôi bị giết.

“Ngươi muốn cướp bảo vật trên người ta?” Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát hỏi một câu.

Trần Giác Thánh Nhân sửng sốt, tên Lam Đạo Quân này bị ngốc à? NGười bình thường khi trên người có bảo vật ai mà không cố gắng che giấu? COn tên Lam Tiểu Bố này, lại công khai nói trên người mình có bảo vật?

KHông đợi Trần Giác Thánh Nhân nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã vươn một đạo thủ ấn ra nắm lấy cổ Trần Giác.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy thủ ấn bắt một nhất chuyển Thánh Nhân như Trần Giác, ngay cả Đề Phật cũng ngây ngẩn. Nhất chuyển Thánh Nhân đó, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một thất chuyển Thánh Nhân, chắc cũng không có loại thực lực này, trực tiếp dùng thủ ấn nắm lấy cổ của một nhất chuyển Thánh Nhân. Thực lực của Lam Đạo Quân này lớn đến mức nào mà có thể làm như vậy?

TRần Giác nhìn thấy động tác của Lam Tiểu Bố, tức quá hóa cười. Đừng nói là bây giờ hắn ta là nhất chuyển Thánh Nhân, cho dù hắn ta chưa chứng đạo nhất chuyển, khi còn là một Ngụy Thánh, Lam Tiểu Bố cũng không có tư cách dùng thủ ấn nắm cổ hắn ta.

TRong cơn giận dữ, Trần Giác Thánh Nhân thậm chí lười nói nhảm, lập tức lấy pháp bảo Thanh Hồ ra, nhưng ánh mắt hắn ta lập tức thay đổi. Một loại cảm giác sợ hãi bao phủ hắn ta, thậm chí khiến hắn ta không thể thở nổi.

Giờ phút này hắn ta cảm thấy không gian này không còn chút liên quan nào với hắn ta nữa, chỉ có một loại khí thế tử vong khoá chặt hắn ta, ngay cả động đậy hắn ta cũng không thể động đậy. Chỉ với khí thế lĩnh vực thôi cũng có thể áp chế một nhất chuyển Thánh Nhân như hắn ta không thể động đậy, đây là cảnh giới và thủ đoạn gì?

Khi những người xung quanh nhìn thấy Lam Tiểu Bố thật sự có thể dùng đại thủ ấn nắm lấy cổ Trần Giác Thánh Nhân, đồng thời còn thành công, biểu lộ đột ngột cứng ngắc.

Sắc mặt Hành Hồ trong nháy mắt đã tái nhợt, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố đã trở thành nhân vật còn mạnh hơn cả sư phụ hắn ta, loại nhân vật đáng sợ này, hắn ta còn nghĩ có thể nghiền ép đối phương.

Hành Hồ theo bản năng muốn lui ra sau, nếu như biết thực lực của Lam Tiểu Bố đã đến cảnh giới này, hắn ta tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện cướp đoạt Trường Sinh Giới, thậm chí là muốn chiếm Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Thế nhưng một khắc sau, Hành Hồ lập tức trợn tròn mắt, không gian xung quanh hắn ta cũng đã bị giam cầm, hắn ta cũng không thể nào đi được. Thực lực của Lam Tiểu Bố không phải là rất mạnh, mà là mạnh đến đáng sợ. Có thể sử dụng đại thủ ấn nắm lấy cổ Trần Giác Thánh Nhân đã khiến hắn ta hoảng sợ bất an, nhưng mà hắn ta là nhị chuyển Thánh Nhân mà, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố còn có thể ngăn chặn không gian của nhị chuyển Thánh Nhân như hắn ta?

Hành Hồ rất muốn mạnh mẽ tránh thoát khỏi trói buộc của Lam Tiểu Bố, hắn ta khiếp sợ, hắn ta biết hắn ta có thể tránh thoát, nhưng lại lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ hoàn toàn trở mặt với hắn ta.

“Trước đó có một tên gia hỏa tên là Phác Hành, nghe nói cũng hay đi cùng những người ở Kim Hồ cung, đáng tiếc tên kia đã thân tử đạo tiêu. Ngươi chậm mấy bước, nhưng chắc cũng đến kịp.” Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, thủ ấn đã bóp chặt lại.

“Lam Đạo Quân tha cho ta một lần, ta thề tương lai sẽ dốc hết sức vì Đại Hoang Thần Giới, mặc dù tu vi ta không cao, nhưng ta nhất định có thể làm nhiều chuyện cho Đạo Quân. Hơn nữa ta còn biết rất nhiều bí mật mà Kim Hồ cung đối phó với Lam Đạo Quân…” Trần

Giác hoảng hốt, hắn ta hoàn toàn không muốn chết. Lăn lộn cả một đời, vất vả lắm mới chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, còn chưa kịp đứng trên đỉnh cao, thử một chút cảm giác cô đơn trên đỉnh cao, đã bị giết chết, đây quả thật là xui đến tận nhà.

“Răng rắc!” Thủ ấn của Lam Tiểu Bố dùng sức, trong mắt Trần Giác tràn đầu hoảng sợ và hối hận, hắn ta nghe thấy tiếng xương cốt trên người mình đứt gãy, hắn ta còn nghe thấy tiếng thức hải và hồn phách mình vỡ vụn.

Nhân sinh thật sự thay đổi quá nhanh, những kích động và kiêu ngạo khi chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, vào giờ phút này đã tiêu tán thành hư vô.

“Chờ tương lai ngươi lại đối phó với ta như khi ngươi đối phó với Thuần Hồ Thánh Nhân sao?” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu, sau đó tiện tay mở thế giới của Trần Giác Thánh Nhân ra…

Chương 1765 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết.

Nhìn Lam Tiểu Bố chỉ tiện tay đánh ra một trảo, đã dễ dàng xé rách thế giới của Trần Giác Thánh Nhân, tất cả đều an tĩnh lại.

Thậm chí Hành Hồ còn cảm thấy được trái tim mình đang run rẩy, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy nhân vật nào đáng sợ như Lam Tiểu Bố. Phải tinh thông quy tắc thiên địa đến mức nào mới có thể tiện tay đánh ra một trảo đã có thể xé mở thế giới của một nhất chuyển Thánh Nhân như vậy?

Mình điên rồi sao? Vậy mà còn muốn cướp đoạt Trường Sinh Giới trong tay người này, biến Trường Sinh Giới thành căn cơ để mình chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân…

CHờ Lam Tiểu Bố vơ vét hết mọi thứ trong thế giới của Trần Giác

Thánh Nhân đi, lúc này Hành Hồ mới run giọng nói, “Lam Đạo Quân, trước đó Hành Hồ ta không biết trời cao đất dày, mạo phạm đạo quân…”

Mới nói được một nửa, Hành Hồ đã cảm nhận được không bình thường, một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt truyền đến. Hắn ta không chút do dự lấy một tia thần hồn của mình ra, đồng thời lập ra đạo ngôn, “Hành Hồ ta ở đây thề, từ giờ trở đi lấy lời nói của Lam Đạo Quân làm đạo ngôn, nếu như vi phạm, thần hồn câu diệt.”

KHi đạo ngôn vừa dứt, một đạo lực lượng Thiên Đạo như có như không đánh vào trong thần hồn của hắn ta. Hành Hồ thở phào một hơi, hắn ta biết, chuyện mình nên làm đều đã làm rồi, nếu như Lam Tiểu Bố còn muốn giết hắn ta, hắn ta cũng chẳng còn cách nào nữa, chỉ có thể oán bản thân mình đã uống nhầm thuốc. Hắn ta có thể sống được đến ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào thực lực của mình, càng nhiều nguyên nhân hơn là hắn ta biết vào lúc nào thì nên làm cái gì. Khi hắn ta phát hiện ra nói nhiều cũng chẳng có chút tác dụng gì thì dứt khoát làm ra một chuyện có ý nghĩa thực chất.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, gia hỏa này thật là quả quyết. Nói thật lòng, cho dù Hành Hồ có cầu xin tha thứ như thế nào, hắn cũng không có ý định buông tha cho gia hỏa này. Hắn không muốn trêu chọc đến Tam Thanh Thánh Môn có hậu trường cường đại như thế này lắm, nhưng người ta đã đánh đến trước cửa rồi, vậy đương nhiên không có chuyện gì để nói nữa. Hơn nữa, hắn nhất định phải để Trường Sinh Giới dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới, hoàn toàn không có lý do gì để hòa hoãn với Tam Thanh Thánh Môn.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, Hành Hồ vậy mà không có một mực cầu xin tha thứ, mà cảm nhận được cầu xin tha thứ không có chút hữu dụng nào, thì lập tức phát hạ lời thề đại đạo. Loại quả quyết này, đến chính Lam Tiểu Bố cũng không thể không bội phục.

Cho dù như thế nào, một nhị chuyển Thánh Nhân phát ra loại đạo ngôn này, cũng có thể giữ lại. Thực lực hắn cường đại, nhưng thủ hạ không có mấy vị cường giả.

“Ngươi đứng sang một bên trước đi.” Lam Tiểu Bố nhẹ gật đầu với Hành Hồ, không hề hạ sát thủ.

Hành Hồ kích động siết chặt tay thành nắm đấm, thậm chí hắn ta đã quên mất một canh giờ trước, hắn ta còn định xâm chiếm Trường Sinh Thánh Đạo thành, sau đó dùng Trường Sinh Giới làm căn cơ của mình, từ nhị chuyển Thánh Nhân chứng đến cửu chuyển Thánh Nhân.

Cái này chỉ qua một canh giờ, Lam Tiểu Bố không có lập tức giết hắn ta, hoặc là nói Lam Tiểu Bố dự định thu hắn ta làm tùy tùng, hắn ta đã kích động đến mức khó mà kiềm chế được.

Nhân sinh lên lên xuống xuống, tâm niệm cũng chỉ thay đổi trong nháy mắt, thật sự là vô thường mà.

Gần mấy triệu quân tu sĩ đền ra ngoài hết, năm tên nhất chuyển Thánh Nhân, một tên nhị chuyển Thánh Nhân cũng nhìn Hành Hồ Thánh Nhân.

Kế hoạch lần này Hành Hồ Thánh Nhân là nhân vật chủ yếu, cộng thêm hậu trường cứng, cho nên sau khi chiếm được Trường Sinh Thánh Đạo thành, đồng thời xử lý CôN Vi, Hành Hồ Thánh Nhân chắc hẳn sẽ là người được chọn để kế nhiệm Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình.

Thế nhưng mấy tên Thánh Nhân kia vừa mới cảm ứng được hình như Hành Hồ vừa lập ra lời thề đại đạo, mặc dù bọn hắn không biết lời thề đại đạo của Hành Hồ Thánh Nhân là gì, nhưng chỉ dựa vào việc Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng bóp chết Trần Giác cường đại, rất có thể đã đầu nhập vào Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Quân…” Tên nhị chuyển Thánh Nhân kia ôm quyền với Lam Tiểu Bố, cho dù Hành Hồ đã lựa chọn như thé nào, thực lực của Lam Tiểu Bố như vậy, bọn hắn đều không có tư cách làm gì Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, trực tiếp cắt ngang lời nói của tên Thánh Nhân này, “Ta cho các vị hai con đường, thứ nhất là tự phế tu vi, sau đó tự rút đi. Thứ hai là phát lời thề đại đạo, từ hôm nay trở đi, cống hiến mọi lực lượng vì sự phồn vinh của Đại Hoang Thần Giới, tuân thủ mọi quy tắc trật tự của Đại Hoang Đạo ĐÌnh, nếu có bất cứ vi phạm nào, gặp đạo kiếp bỏ mình.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều ngây dại. Là một tu sĩ Thần giới, tự phế tu vi chẳng khác nào là tự sát. Thế nhưng phát ra đạo ngôn, cống hiến hết mình cho Đại Hoang Thần Giới, vậy mình còn tu đạo vì cái gì?

“Lam Đạo Quân, cái này có chút quá đáng rồi, chúng ta cũng không công kích Trường Sinh Thánh Đạo thành, chỉ đóng quân ở chỗ này mà thôi.” Tên nhị chuyển Thánh Nhân kia nhíu mày nói.

Cho dù Lam Tiểu Bố dễ dàng nghiền sát nhất chuyển Thánh Nhân Trần Giác, nhưng hắn ta tự tin rằng khi Lam Tiểu Bố mở rộng lĩnh vực, mình có thể dựa vào đạo tắc đại đạo mà bỏ chạy. Luận thực lực hắn ta không bằng Lam Tiểu Bố, nhưng độn thuật, hắn ta tin tưởng ở khắp Trường Sinh Giới này cũng không có mấy người có thể hơn được hắn ta.

Những người khác không nói gì, chỉ đang chờ Lam Tiểu Bố trả lời.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không muốn thề thì rời đi, hơn nữa không cho phép nhanh chóng bỏ chạy, chỉ cho phép ngươi đi ra khỏi phạm vi vạn dặm.”

“Vâng, đa tạ Lam Đạo Quân.” Tên nhị chuyển Thánh Nhân này nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, không chút do dự xoay người đi. Mặc dù là đi, nhưng chỉ qua mấy giây đã ở bên ngoài mấy dặm.

Nhìn thấy nhị chuyển Thánh Nhân của Ma Diễn Thánh Môn bình yên rời đi, mấy tên nhất chuyển Thánh Nhân lúc đầu muốn thề cũng kéo nhau rời đi.

Chương 1766 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết. (2)

Chỉ có một tên nhất chuyển Thánh Nhân và gần một nửa quân tu sĩ ở lại, đồng thời tất cả mọi người đều phát hạ lời thề đại đạo theo lời Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu nhìn tên nhất chuyển Thánh Nhân này một chút, nhiều CHuẩn Thánh, Ngụy Thánh, nhất chuyển Thánh Nhân, nhị chuyển Thánh Nhân và quân tu sĩ như vậy đều vội vàng rút ra bên ngoài, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Thế mà còn có một tên nhất chuyển Thánh Nhân ở lại, nhưng quân tu sĩ còn ở lại này chắc hẳn phần lớn là thủ hạ của tên nhất chuyển Thánh Nhân này.

“Phong Khải kính chào Lam Đạo Quân…” Tên nhất chuyển Thánh Nhân này sau khi phát ra lời thề đại đạo thì đến trước mặt Lam Tiểu Bố khom người thi lễ.

“Ngươi là tu sĩ Yêu tộc? Vì sao không đi cùng những người khác?” Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được tên nhất chuyển Thánh Nhân này là từ Yêu tộc.

Phong Khải vội vàng nói, “Ta chính là tu sĩ Yêu tộc, Thần Thú bên cạnh Đạo Quân chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú. Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng xem như là một thành viên của Yêu tộc, đồng thời có trực giác và ánh mắt cường đại nhất. Một là vì ta thật sự không muốn tiếp tục chinh chiến, muốn dốc một phần sức lực cho Đại Hoang Đạo ĐÌnh, thứ hai là ta cũng không muốn đứng ở phía đối đầu với Hỗn Độn Độc Giác Thú.”

“ĐƯợc, ngươi đi chỉnh đốn quân tu sĩ bên cạnh mình chút đi, đến lúc đó gia nhập vào Đại Hoang Đạo ĐÌnh. Từ giờ trở đi, Đại Hoang Đạo ĐÌnh sẽ quản lý toàn bộ Trường Sinh Giới, tất cả tông môn và Thánh Đình không được Đại Hoang Đạo ĐÌnh thừa nhận đều bị hủy bỏ. Cho nên ngươi sẽ có rất nhiều chuyện cần làm.” Lam Tiểu Bố nói.

Phong Khải đầu nhập không phải chỉ cần hắn nói một chút là được, cho dù bây giờ vẫn còn chưa tìm được Côn Vi, Trường Sinh Giới cũng nhất định phải chỉnh đốn lại. Bây giờ hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ thánh môn và Thánh Đình nào tồn tại như lúc trước, ở Trường Sinh Giới đánh nhau kịch liệt, không để ý đến chuyện giới vực hoàn thiện một chút nào.

“Vâng.” Phong Khải vừa lên tiếng đáp, đã cảm nhận có gì đó không đúng, hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía nhị chuyển Thánh Nhân của Ma Diễn Thánh Môn rời đi, chỗ đó hình như có dao động không gian vô cùng kịch liệt.

Thần niệm của hắn ta quét đến, lập tức trong mắt đầy sợ hãi. Tên nhị chuyển Thánh Nhân của Ma Diễn Thánh Môn kia đã biến mất, hắn lại nhìn thấy có hai tên nhất chuyển Thánh Nhân khác lần lượt nổ tung thành sương máu.

Chẳng những hai tên nhất chuyển Thánh Nhân này, tất cả tu sĩ chỉ cần lao ra khỏi phạm vi quy định, đều lần lượt bị nổ tung, cho dù ngươi có tu vi gì. Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố đã bố trí Quy tắc Giảo Sát đại trận ở đó,

Sắc mặt Hành Hồ tái nhợt, hắn ta cảm thấy mình đã lựa chọn chính xác. KHi tên nhị chuyển Thánh Nhân kia có thể thong dong rời đi, hắn ta đã cảm thấy không thích hợp. Lam Tiểu Bố là một Đạo Quân, nếu như dễ nói chuyện như vậy, tương lai vị Đạo Quân này tuyệt đối không thể duy trì lâu dài. Không chỉ như vậy, Đại Hoang Đạo ĐÌnh cũng sẽ lâm vào đại chiến liên miên.

Bây giờ xem ra quả nhiên là thế, tất cả tu sĩ rời đi, lần lượt đều bị nổ tung thành sương máu, thủ đoạn của tên Lam Đạo Quân này thật quả quyết dứt khoát.

Giờ phút này những Chuẩn Thánh, NGụy Thánh, Thánh Nhân đang chuẩn bị rời đi kia đều vô cùng hoảng sợ.

KHi biết không thể nào đi được, rất nhiều người đều điên cuồng lùi lại, chỉ là quay đầu lại cũng bị lực lượng không gian xé rách thành mưa máu.

“Lam Đạo Quân, ta tình nguyện phát lời thề đại đạo…” Một tên nhất chuyển Thánh Nhân hoảng sợ kêu to, hắn ta hối hận rồi.

Đáng tiếc là, tiếng nói của hắn ta vừa dứt, toàn bộ thân thể đã bị quy tắc thiên địa cuồng bạo đè ép, biến thành một mảnh sương máu.

Những người sống sót trong quân tu sĩ, trong lòng đều âm thầm may mắn vì lựa chọn của bọn hắn. Người mà, quả nhiên cẩn thận một chút không sai.

“Bộc Hòa, ngươi lập tức chỉnh đốn quân tu sĩ ở nơi này một chút, chuẩn bị chinh chiến Trường Sinh Giới. Hành Hồ, ngươi và Phong Khải đi giúp đỡ Bộc Hòa. Từ giờ trở đi, tất cả tông môn tự thành lập đều phải được sự tán thành của Đại Hoang Đạo ĐÌnh, nếu khống thì tiêu diệt. Tất cả Thánh Đình đều không cho phép tiếp tục tồn tại, nếu không thì diệt. Đề Phật, ngươi đi theo ta nhìn xem Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới dung hợp như thế nào.” Lam Tiểu Bố không quản nnhững quân tu sĩ bị đại trận giảo sát kia.

Muốn triệt để không cho thánh môn đại chiến ở Trường Sinh Giới, nhất định phải bắt đầu từ đại chiến.

“Vâng.” Cho dù là Bộc Hòa Thần Đế hay là Hành Hồ và Phong Khải mới gia nhập đều nhanh chóng đáp lời.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta giúp ngươi chinh chiến Trường Sinh Giới.” Triệu Công Minh không chút do dự đứng dậy.

“Triệu đại ca, ngươi còn chưa chứng đạo nhất chuyển…”

Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, Triệu Công Minh đã xua tay cắt ngang lời Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố huynh đệ, đạo của ta là đạo Chiến Phạt, cho nên ta nhất định phải lấy được sự tiến bộ trong đại chiến.”

“Tiểu Bố, ta cảm thấy ta cũng cần phải ra ngoài trải nghiệm, nếu không thì ta đi theo TRiệu đại ca đi, cũng dốc một chút sức lực cho Trường Sinh Giới. Tương lai Trường Sinh Giới ổn định rồi, ta cũng sẽ thành lập một cái sơn trang ở chỗ này.” Tích Niệm Mạt nói.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi gật đầu, “ĐƯợc, cứ như vậy đi. Thế thì để Bộc Hòa đi theo ngươi. những thứ này ngươi giữ lại, một khi sắp đột phá, cần phải có một chút tài nguyên.”

Lam Tiểu Bố lấy ra hai chiếc nhẫn, đưa một cái cho Triệu Công Minh, đưa một cái cho Tích Niệm Mạt. Chiếc nhẫn đưa cho Triệu Công Minh hắn không hề hẹp hòi, mười đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch, trăm đầu Thần Linh mạch cực phẩm, 5 triệu viên Thần Nguyên Đan ẩn chứa lực lượng Vũ Trụ Chi Tâm. Những thứ này cũng đủ cho Triệu Công Minh bước vào tam chuyển, thậm chí là tứ chuyển Thánh Nhân.

Công pháp và đại đạo của Triệu Công Minh đều không có vấn đề gì, tu vi trì trệ không tiến, nhất định là do thiếu tài nguyên.

“Vậy ta không khách sáo.” Triệu Công Minh cười ha ha một tiếng, giữa hắn và Lam Tiểu Bố không có gì phải khách sáo cả.

Chương 1767 - Quảng Dã Trường và Lạc.

“Đạo Quân, Lưu Tinh thật sự không phải thứ gì tốt, ở chỗ này chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân xong thì bỏ đi.” Đề Phật dẫn Lam Tiểu Bố tiến vào phủ Đạo Quân xong thì mới nói chuyện của Lưu Tinh ra.

Lam Tiểu Bố không hề để ý, “Người này sớm muộn cũng sẽ đi, hắn ta là Thánh Nhân chuyển thế, chắc hẳn chướng mắt sạp hàng của chúng ta.”

Từ khi biết Lưu Tinh rời đi, Lam Tiểu Bố đã biết gia hỏa này và hắn không phải người cùng một đường. Có thể hợp tác, nhưng tuyệt đối không thể thành bằng hữu.

“Ha ha.” Đề Phật Thánh Nhân khinh thường ha ha một tiếng, “Cho dù là lúc Lưu Tinh cường thịnh nhất, cũng chỉ là một Ngụy Thánh mà thôi, Thánh Nhân chuyển thế, hắn còn chưa xứng. Nhưng mà đạo của hắn không thể coi thường, nếu như không bị vẫn lạc, thật có khả năng sẽ là một con đường đại đạo thênh thang.”

“Phàm Nhân Đạo?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Đề Phật gật đầu, “Đúng vậy, hắn tu luyện chính là Phàm Nhân Đạo, nghe đồn cái đạo này là do tự hắn sáng tạo ra. Nhưng mà người sáng tạo ra Phàm Nhân Đạo không phải chỉ có mình hắn, còn một người nữa so với hắn càng kinh tài tuyệt diễm hơn. Nếu như nói Phàm Nhân Đạo của Lưu Tinh xứng đáng 10 điểm, thì người kia có thể đánh giá là 100 điểm.”

“Lợi hại vậy sao?” Lam Tiểu Bố theo bản năng dừng bước, hắn biết Đề Phật tuyệt đối không nói mò. Nếu Đề Phật nói lợi hại như vậy, thế thì thật sự là lợi hại.

“Quả thật là lợi hại, vào lúc ta cực thịnh, không thể kiên trì trước hắn ta được mấy giây. Mà thực lực bây giờ của ta, so với khi ta toàn thịnh chênh lệch đến mấy cấp độ. Cho nên cho dù tương lai Lưu Tinh như thế nào, gặp phải người này cũng sẽ bị nghiền ép.” Đề Phật chậm rãi nói.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, nếu như mình gặp được loại cường giả này, một khi đánh nhau, hắn có mấy phần thắng?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném những ý nghĩ này qua một bên, loại cường giả này tuyệt đối sẽ không ở Trường Sinh Giới, loại cường giả này một khi tu vi tăng đến tầng thứ nhất định rồi, tất nhiên sẽ tụ tập lại một chỗ. Bất cứ kẻ nào cũng đều giống nhau, cho dù thực lực của ngươi tăng lên đến tầng thứ nhất định rồi, người mà ngươi tiếp xúc cũng sẽ tăng lên cùng ngươi. Năm đó Phàm Nhân giới ở ĐỊa Cầu lúc đó cũng là như thế, bây giờ cũng là như vậy.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía trận văn huyền ảo trước mắt, phủ Đạo Quân đã hoàn toàn bị phá nát, là bởi vì phủ Đạo Quân xây dựng phía trước đạo tắc Hồng Mông, bây giờ phủ Đạo Quân đã biến thành trận văn màu vàng nhạt.

Trận văn này Lam Tiểu Bố rất quen thuộc, chính là trận văn lúc trước hắn bố trí ra. Nhưng mà lúc trước đẳng cấp trận văn hắn bố trí rất thấp, đã nhiều năm như vậy, những trận văn này đồng hóa với đạo tắc Hồng Mông, đã tăng lên thành trận văn có cấp độ tương đương cấp Thánh.

Khó trách thời gian Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới dung hợp với nhau lại lâu như vậy, vẫn không có người lui tới. Loại trận văn trước mắt này, không có người nào có thể đột phá mà vào trong. Trường Sinh Giới bên này là như vậy, có thể tưởng tượng Đại Hoang

Thần Giới bên kia cũng như thế.

Lam Tiểu Bố là người bố trí trận văn, hắn tin mình vẫn có thể đi vào, Lam Tiểu Bố vừa dùng thần niệm câu thông trận văn, vừa thẩm thấu thần niệm vào trong.

Lam Tiểu Bố lập tức khiếp sợ, sau khi xuyên qua tầng trận văn này, hắn nhìn thấy một vùng đất Hồng Hoang Hỗn Độn chưa từng có dấu chân. Nơi này chắc hẳn là giới vực kết nối giữa Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới, là đạo tắc Hồng Mông dung hợp quy tắc thiên địa, sau đó diễn sinh ra.

Hoặc có thể nói, đây là một vùng bảo địa Hồng Hoang Hỗn Độn chưa được khai thác. Có thể tưởng tượng, mảnh giới vực vừa mới hình thành này, có vô số thiên tài địa bảo, có vô số cơ duyên kỳ ngộ.

Xem ra bây giờ hắn còn chưa thể ở thông đạo này ra, cho dù muốn mở thông đạo này, cũng phải che đi vùng đất Hồng Hoang kết nối hai giới này trước. Loại nơi tốt thế này, đương nhiên phải để cho người mình vào thăm dò, cũng không phải ai đến trước là của người đó.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào trận văn, Đề Phật đứng bên cạnh nói. “Đạo tắc Hồng Mông dung hợp quy tắc thiên địa, kết nối Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới, giữa hai giới vực này diễn sinh ra một giới vực mới vô cùng mênh mông. Mảnh giới vực mới này chắc hẳn đã bị Hư Không đại trận hai bên ngăn trở, không ai có thể tiến vào bên trong.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, lúc đang định nói chuyện, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, chỉ chớp mắt Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, đây là CôN Vi đang cầu cứu hắn.

CôN Vi không có Thông Tin Châu của hắn, nhưng thông qua Thiên

Đạo Trường Sinh Giới phát tin cầu cứu yếu ớt cho hắn.

Côn Vi tuyệt đối không thể chết, ít nhất thì bây giờ không thể chết.

Lam Tiểu Bố lập tức nói với Đề Phật, “Đề Phật, ta muốn đi cứu CôN Vi một chút, ngươi giúp lão Triệu, Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng khống chế Trường Sinh Giới lại. Nếu có khối xương cứng nào, vậy thì tạm thời không nên động, chờ ta về rồi nói. Quy củ của Đại Hoang Đạo ĐÌnh ta, ngươi cũng biết, lập tức truyền đi khắp Trường Sinh Giới.”

“Vâng, Đạo Quân.” Đề Phật không chút do dự đáp.

Hắn ta hoài nghi Lam Tiểu Bố bây giờ là ngũ chuyển Thánh Nhân, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể bước vào ngũ chuyển, tương lai nhất định là Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Điều này nói rõ ánh mắt hắn ta vô cùng tốt, lần này lựa chọn không sai.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng bỏ đi, nhưng mà sau khi đi ra mấy bước, hắn lại nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi, “Đề Phật, ta muốn hỏi thăm ngươi hai người, một người tên là Quảng Dã Trường, một người tên là Lạc, hai cái tên này ngươi từng nghe nói đến chưa?”

Đề Phật giật mình, vội vàng hỏi, “Đạo Quân gặp hai người này sao?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, đã gặp qua, ta còn đánh với Quảng Dã Trường một trận.”

Đề Phật nghe thấy Lam Tiểu Bố có thể đối kháng với Quảng Dã Trường mà còn bình yên vô sự, trong lòng lại càng tán thưởng Lam Tiểu Bố hơn.

Chương 1768 - Quảng Dã Trường và Lạc. (2)

Hắn ta nghiêm giọng nói, “Trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến, nếu như nói trong Hạo Hãn có người có thể bước ra khỏi Thánh Nhân bình thường, đặt chân vào hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy thì Quảng Dã Trường và Lạc chính là hai trong số những người đó. Lúc trước khi mấy người chúng ta còn đang cố gắng tranh đoạt chính quả Thánh Nhân không ngừng nghỉ, Quảng Dã Trường và Lạc lại không thèm ngoảnh đầu lại nhìn loại chính quả này một chút. TRong mắt bọn họ, những tu sĩ tranh đoạt chính quả Thánh Nhân cũng chỉ có như vậy mà thôi. Bởi vì tranh đoạt chính quả Thánh Nhân, nhất định sẽ bị trói buộc ở trong một vùng vũ trụ, không thể nào thoát ra được vùng vũ trụ này, trở thành cường giả vĩnh sinh chân chính."

Lam Tiểu Bố gật đầu, lời này rất phù hợp với ý của hắn, hắn cũng cho rằng, muốn bước vào trường sinh, trở thành Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhất định phải bỏ đi chính quả trong vùng vũ trụ này. TRừ khi chính quả trong vùng vũ trụ này, chính hắn có thể khống chế, sau đó cho người khác, nếu không thì chỉ có thể bị Thiên Đạo trói buộc.

"Nếu như không phải vì một lần ngoài ý muốn, thân thể Quảng Dã Trường bị hủy đi, vậy thì sợ vị Quảng Dã Trường này đã sớm bước vào hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân rồi. Lục Thần trận đồ của hắn, thật sự quá đáng sợ…"

"Quảng Dã Trường bị hủy đi thân thể?" Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu, hắn nhìn thấy thân thể Quảng Dã Trường không hề bị hủy mà.

Đề Phật khẳng định, "Đúng vậy, Quảng Dã Trường thật sự đã bị hủy đi thân thể. Nhưng cho dù là chỉ còn Nguyên Thần, cũng không có mấy Thánh Nhân có thể sống sót trong tay hắn. Đại đạo của hắn là Lục Thần Đạo, sát phạt quyết đoán, sức chiến đấu cường đại kinh người. Với thực lực cường đại như Quảng Dã Trường, vẫn bị người hủy đi thân thể, có thể thấy được trong vũ trụ mênh mông này có bao nhiêu cường giả.”

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, xem ra Quảng Dã Trường đã có lại được thân thể lại một lần nữa. Không biết cái thân thể kia là do Quảng Dã Trường đoạt xá hay tự mình tái tạo lại, rất rõ ràng thân thể và đại đạo của Quảng Dã Trường vẫn còn chưa hoàn toàn phù hợp, cho nên mới khiến thực lực của Quảng Dã Trường bây giờ có chút giảm sút.

Còn một chuyện nữa là, Lục Thần trận đồ của Quảng Dã Trường đã bị mất. Nếu như thân thể Quảng Dã Trường khôi phục hoàn mỹ, lại tìm được Lục Thần trận đồ…

TRong lòng Lam Tiểu Bố lại càng kiêng kị tên gia hỏa này, hắn đột nhiên cảm thấy mình lên tam chuyển Thánh Nhân cũng không bảo đảm lắm.

“Vậy còn tên Lạc kia thì sao?” Lam Tiểu Bố cảm thấy Lạc còn đáng sợ hơn Quảng Dã Trường, vừa rồi Đề Phật lại vô cùng kiêng kỵ Quảng Dã Trường.

Đề Phật thở dài, “Nếu như nói Quảng Dã Trường còn có cách đối phó, Thánh Nhân có tầng thứ như ta khi gặp được Quảng Dã Trường còn có cơ hội sống sót, mà gặp Lạc, thì chính là tai nạn.”

“Có ý gì” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

TRong mắt Đề Phật Tràn đầy kiêng kị, “Sự cường đại của Lạc không thể dùng chữ đáng sợ để hình dung, hắn ta dung hợp Thiên ĐỊa Chí Bảo Tạo Hóa Kiếm, thực lực hầu như đã đến tình trạng có thể hủy thiên diệt địa. HỦy DIệt Thánh Nhân hủy diệt một tinh cầu thì phải thi triển Địa HỦy Diệt Thuật, còn Lạc kia thì chỉ cần dùng một đạo thủ ấn, thậm chí là tiện tay vung lên một cái, hắn trời sinh chính là một kẻ hủy diệt…”

Dung hợp với Tạo Hóa Kiếm.? Lam Tiểu Bố chợt tỉnh ngộ ra, khó trách hắn thấy Lạc có chút không giống người bình thường, hóa ra là gia hỏa này dung hợp với một thanh kiếm.

Không đúng, Lạc còng lưng, rõ ràng đã nhận phải một chuyện cực kỳ đau khổ. Nếu không thì với tu vi thực lực của Lạc, nào sẽ trở thành người gù?

Lúc hắn gặp mặt Lạc, đã cảm nhận được Lạc giống như một món binh khí có thể lấy ra bất cứ lúc nào. Sau đó khi hắn và Lạc ra tay với nhau, chỉ dùng thân thể mình làm pháp bảo…

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn hiểu được rồi, Lạc dung hợp với Tạo Hóa Kiếm, đã cường đại đến mức không hợp thói thường. Có lẽ bản thân Lạc cho rằng đạo của hắn không phải là mạnh nhất, chắc hẳn đã từng bị thua thiệt trong tay người khác. Trên thực tế bây giờ Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, nếu như muốn chứng đạo mạnh nhất, tuyệt đối không thể nào dung hợp pháp bảo. Dù Tạo Hóa Kiếm có nghịch thiên, cũng không thể dung hợp Tạo Hóa Kiếm để chứng đạo. Chứng đạo theo cách này là mượn nhờ ngoại vật để chứng đạo, cho dù là đạo của chính mình, sau khi chứng đạo cũng sẽ yếu đi một cấp độ.

Sau khi Lạc hiểu ra đạo lý này, muốn tách Tạo Hóa Kiếm từ trong đại đạo của mình ra. Khi hắn nhìn thấy Lạc, đó là lúc then chốt mà Lạc tách rời Tạo Hóa Kiếm.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu. Khi tách rời Tạo Hóa Kiếm, thực lực nhất định sẽ yếu đến mức không thể nào yếu hơn nữa. Cho dù là như vậy, khi hắn ở cảnh giới nhị chuyển Thánh Nhân cũng không thể đánh lại gia hỏa này, gia hỏa này thật sự rất mạnh.

“Cho nên lần sau nếu như Đạo Quân vô tình gặp hai người này, nhất định phải cẩn thận một chút.” CUối cùng Đề Phật nhắc nhở một câu, hắn ta biết Lam Tiểu Bố rất cẩn thận, nhưng thật sự là vì Quảng Dã Trường và Lạc quá mạnh.

Bây giờ hắn ta đã ngồi chung một thuyền với Lam Tiểu Bố, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục.

Chương 1769 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành.

Lam Tiểu Bố dựa theo phương hướng đại khái mà Côn Vi đưa ra, chỉ qua hai ngày đã dừng lại. KHiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, nơi này hắn đã từng đến, Trản Ái Thánh Đạo thành, lúc trước hắn đã ở chỗ này tấn cấp lên Hợp Thần cảnh.

Trản Ái Thánh Đạo thành rất nổi danh ở Trường Sinh Giới, là bởi vì Kháp Hòa Chuẩn Thánh sáng tạo ra Trản Ái Thánh Đạo thành chế định ra chế độ luật pháp nghiêm khắc. Chuyện này ở tu chân giới đều khó nhìn thấy, chứ đừng nói là ở Thần giới cường giả như mây này. Bởi vì tại thánh thành này thi hành chế độ công bằng hữu ái, thu hút vô số tán tu đến đây. Những tán tu này đến, cộng thêm nơi này ở gần Đại Trụ Hải, khiến Trản Ái Thánh Đạo thành trong thời gian ngắn nhanh chóng phát triển, càng ngày càng phồn hoa.

Sở dĩ Trản Ái Thánh Đạo thành bị hủy diệt, theo nhiều người nghĩ, đều là do một trận Hải Độc Trùng triều gây ra, khiến tất cả tu sĩ trong Trản Ái Thánh Đạo thành đều bị hủy diệt. Nhưng Lam Tiểu Bố biết, hoàn toàn không phải là như vậy. Trản Ái Thánh Đạo thành tuyệt đối là do người ta hủy diệt, truy cứu nguyên nhân còn là vì tu vi của Kháp Hòa Chuẩn Thánh hơi yếu. Tại thế giới mạnh được yếu thua này, nhỏ yếu mới là nguyên tội. Đừng nói là bản thân nhỏ yếu, còn muốn chế định luật pháp mà cường giả mới có thể làm.

Đến nay trong nhẫn của hắn vẫn còn có một sợi tơ mỏng, cái tơ mỏng này rất có thể chính là nguyên nhân đã hủy diệt Trản Ái Thánh Đạo thành.

Hắn ở chỗ này đột phá lên Hợp Thần cảnh, còn suýt chút nữa bị mê hoặc mà lạc ở bên trong Trản Ái Thánh Đạo thành. Bây giờ hắn đã tấn cấp lên tam chuyển Thánh Nhân, lấy vận may, công đức và quy tắc chứng đạo tam chuyển, trừ khi nói này thật sự có nhân vật như Lạc tồn tại, còn phải là Lạc chưa bị thương, nếu không thì muốn xuống tay với hắn cũng đừng có nằm mơ.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố bố trí từng vòng đại trận Khốn Sát bên ngoài Trản Ái Thánh Đạo thành, lúc này mới bước vào trong Trản Ái Thánh Đạo thành.

Nghĩ đến lúc trước mình ở chỗ này bế quan, hơn nữa còn tấn cấp lên Hợp Thần cảnh, Lam Tiểu Bố cũng có chút hoảng sợ trong lòng, người không biết thì không sợ mà.

Vừa tiến vào trong Trản Ái Thánh Đạo thành, thần niệm Lam Tiểu Bố đã tụ lại vị trí lúc trước mình bế quan. Khiến hắn kinh ngạc là, mấy đầu Thần Linh Mạch lúc trước hắn bế quan vẫn chưa dùng hết vẫn còn ở chỗ đó. Cũng không biết là vì không có người đến, hay là người đến không có cơ hội lấy Thần Linh Mạch của hắn.

Đây vốn chính là đồ của mình, Lam Tiểu Bố đến đó, vươn tay ra định lấy hai đầu Thần Linh Mạch này đi.

Thần niệm của hắn vừa mới tiếp xúc đến Thần Linh Mạch, thậm chí còn chưa cuốn Thần Linh Mạch lên, đã cảm thấy một giọng nói mãnh liệt đang kêu gọi hắn, khiến hắn không tự chủ được muốn đi vào sâu trong Trản Ái Thánh Đạo thành.

Lam Tiểu Bố thầm than, năm đó hắn bị huyễn trận trong này ảnh hưởng, sau đó không ngừng độn vào bên trong Trản Ái Thánh Đạo thành. Nếu không phải hắn có Đế Hưu Thụ và Khí Vận Chi Thụ, bây giờ hắn đã là một bộ xương khô nằm bên trong Trản Ái Thánh Đạo thành rồi.

Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không chút do dự đi theo chỉ dẫn của huyễn trận vào sâu bên trong, thậm chí hắn không cần vận chuyển bất cứ công pháp hay Khí Vận Chi Thụ. Không chỉ như vậy, thần niệm của hắn có thể cảm nhận rõ ràng được tình cảnh xung quanh đang biến hóa.

Một lúc lâu sau, trước mặt Lam Tiểu Bố xuất hiện một cái trận môn hư không. Lúc trước hắn không dám đi vào trong cái trận môn hư không này, khi chạy trốn còn suýt chút nữa bị một con Hải Độc Trùng to lớn xử lý.

Hôm nay Lam Tiểu Bố rất thẳng thắn bước vào bên trong trận môn này, không gian dao động liên tục, thần niệm Lam Tiểu Bố từ đầu đến cuối vẫn có thể cảm nhận được tình hình xung quanh. Hắn biết cái này mặc dù là trận môn KHông Gian, nhưng thật ra chỉ là một thông đạo truyền tống bên trong Trản Ái Thánh Đạo thành mà thôi, khoảng cách truyền tống chỉ là từ mặt đất truyền tống xuống dưới mặt đất.

Một lát sau, Lam Tiểu Bố bước ra khỏi trận môn, nơi hắn đang đứng là một đầu thông đạo rộng rãi, hai bên thông đạo là trận pháp QUang Minh. Chỉ là cái trận pháp Quang Minh này không biết là cố ý bố trí ra như vậy, hay là qua thời gian dài, linh nguyên không đủ, trận quang phát ra từ trận pháp Minh Quang rất tối, chỉ rọi ra hình ảnh mơ hồ hai bên thông đạo.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua hai bên thông đạo, toàn bộ là đủ loại hình pháp bảo, hoặc là đạo đan đỉnh cấp.

Tu sĩ bình thường đến đây, có lẽ đã sớm không thể nào mở rộng thần niệm dược. Nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố nhìn thấy rất rõ, tất cả pháp bảo, đạo quả, thần đan hai bên thông đạo này, đều là huyễn tưởng mà thôi.

Ngay cả tỏ vẻ vui mừng Lam Tiểu Bố cũng lười làm, nhanh chóng đi qua thông đạo này, bước vào trong một đại điện bạch ngọc.

Bốn phía đại điện bạch ngọc này đều là quan tài thủy tinh, bởi vì đại điện đủ rộng lớn, những quan tài thủy tinh này hơn cả ngàn. Bên trong mỗi quan tài thủy tinh đều có một tu sĩ bị khoá bên trong. Thần niệm Lam Tiểu Bố tùy ý quét qua một chút, những tu sĩ này đã sớm vẫn lạc từ lâu.

KHi thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến một cái quan tài thủy tinh, hắn nhìn thấy Côn Vi. Côn Vi cũng bị khóa trong một cái quan tài thủy tinh, chỉ là Côn Vi chắc hẳn còn chưa vẫn lạc, vẫn còn hơi thở dao động.

Giờ phút này chắc hẳn Côn Vi cảm ứng được Lam Tiểu Bố đến, thần niệm của hắn ta không thể nào mở rộng được, lúc này đang cố gắng mở mắt mình ra, muốn nói cho Lam Tiểu Bố biết chuyện ở đây. Chỉ tiếc là mặc dù hắn ta cố gắng như thế nào. Mí mắt của hắn ta chỉ có thể động đậy mấy lần mà thôi.

Lam Tiểu Bố không xông lên cứu Côn Vi ngay lập tức, hắn nhìn về phía chính giữa đại điện bạch ngọc, nơi này có một cầu thang dẫn xuống dưới, với tu vi của Lam Tiểu Bố, thần niệm lại bị ngăn trở.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, đang định dùng thần niệm cưỡng ép xé rách cái đại trận ngăn cản thần niệm hắn này, đã nghe thấy trong không gian truyền đến tiếng ken két, sau đó vô cùng vô tận Hải Độc Trùng chen chúc xuất hiện.

Chương 1770 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành. (2)

Mùi tanh hôi phủ trời ngập đất ập đến, loại mùi buồn nôn này, đừng nói là ẩn chứa kịch độc trong đó, cho dù không có độc, tu sĩ tầm thường cũng không thể chịu đựng trong thời gian quá dài. Trừ cái mùi vị tanh hôi buồn nôn này, còn có mùi nước biển nồng đậm.

Chỉ trong nháy mắt, Lam Tiểu Bố đã hiểu chuyện gì, nơi này có một cái Không Gian đại trận, cái Không Gian đại trận này nối đến Đại Trụ Hải. Chỉ cần có người tiến vào trong đại điện này, Không Gian đại trận sẽ được mở ra, sau đó Hải Độc Trùng chen chúc vào trong.

Mục đích rất rõ ràng, bởi vì bây giờ trước mặt Lam Tiểu Bố chỉ có một con đường có thể đi, hắn chỉ có thể tiến về phía trước, sau đó chui vào trong một cái quan tài thủy tinh trong suốt để trốn.

Lúc này, cho dù biết quan tài thủy tinh có vấn đề, có lẽ phần lớn tu sĩ đều sẽ lựa chọn xông vào quan tài thủy tinh, tránh kịch độc từ đám Hải Độc Trùng này.

Còn về chuyện đi ra khỏi quan tài thủy tinh như thế nào, tu sĩ tầm thường có lẽ sẽ xem nhẹ, Lam Tiểu Bố thì có thể nhìn thấy rất rõ, khi Không Gian đại trận mở ra, Hải Độc Trùng chen chúc xuất hiện, chỉ trong nháy mắt một cái quan tài thủy tinh mới đã xuất hiện.

Những Hải Độc Trùng này, con mạnh nhất đã là Thần Thú cấp tám, yếu nhất cũng là cấp ba trở lên, mấu chốt là lít nha lít nhít, nhiều vô số kể.

Nếu như là Lam Tiểu Bố khi còn là Hợp Thần cảnh, bây giờ nhất định sẽ lấy hỏa diễm Thái Sơ ra hình thành nên vòng bảo hộ, trong thời ngắn có thể ngăn trở đám Hải Độc Trùng này ở bên ngoài, nhưng mà qua thời gian dài, hắn vẫn không thể kiên trì nổi. Cách duy nhất chính là tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, hoặc là Trường Sinh Giới của mình.

Nếu như là cảnh giới Chuẩn Thánh, Lam Tiểu Bố có thể dùng thần thông Thất âm Sát, cuốn đám Hải Độc Trùng này vào trong đạo vật Thất âm Sát phạt, giết sạch cả đàn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố là tam chuyển Thánh Nhân, còn lấy quy tắc để chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân. Thậm chí hắn còn không hề động đậy, đạo tắc Sát Phạt mênh mông vô tận đã càn quét ra ngoài, một khắc sau, Hải Độc Trùng trong vùng không gian này đã bị niết hóa hết, biến mất hầu như không còn.

Sau đó lại có càng nhiều Hải Độc Trùng từ trong KHông Gian đại trận này tiến ra, Lam Tiểu Bố cũng chẳng buồn để ý một chút nào, hắn đi về phía quan tài thủy tinh kia.

Mà những Hải Độc Trùng đang chen chúc xông ra kia, hoàn toàn không thể đến gần được Lam Tiểu Bố, đã bị niết hóa từng đàn từng đàn, biến mất không còn gì. Theo lý mà nói, nhiều Hải Độc Trùng dũng mãnh tiến vào như vậy, dù đại điện này đủ lớn cũng đã tràn đầy từ lâu. Nhưng trước đại đạo niết hóa của Lam Tiểu Bố, sau khi đám Hải Độc Trùng này bị niết hóa, thật giống như chưa bao giờ xuất hiện, trong hư không sạch sẽ không có thứ gì tồn tại.

Lam Tiểu Bố vừa đi đến trước mặt quan tài thủy tinh, đã cảm nhận được có một luồng lực lượng cường đại hút lấy. Luồng lực lượng cường đại này bọc lấy Lam Tiểu Bố, muốn cuốn Lam Tiểu Bố vào bên trong quan tài thủy tinh.

Lam Tiểu Bố lười kích phát thần thông, đạo vận QUy Tắc mở rộng ra ngoài, một khắc sau đã đánh luồng lực lượng này biến mất.

Vào giờ phút này, một con Hải Độc Trùng không biết dài bao nhiêu đột nhiên từ trong không gian duỗi cái đầu ra, há mồm tanh hôi đen kịt ra cắn về phía Lam Tiểu Bố. Lục hút cuồng bạo hơn, dường như muốn cắn nuốt hết Lam Tiểu Bố và vùng không gian này. Loại khí thế này, Lam Tiểu Bố đã biết ngay đó là con Hải Độc Trùng năm đó đã đuổi giết hắn.

Lam Tiểu Bố vẫn lười lấy pháp bảo ra, đạo tắc Sát Phạt ập đến, khi miệng còn Hải Độc Trùng to lớn này còn cách Lam Tiểu Bố mấy trượng, đã tự động niết hóa, sau đó từng đoạn gục xuống, không ngừng niết hóa trong không trung.

Cach! Một tiếng ken két ghể ăng truyền đến, không gian thẩm thấu ra vô số Hải Độc TRùng kia đột nhiên biến mất. Cùng lúc đó, những quan tài thủy tinh ở trước mặt Lam Tiểu Bố cũng rơi xuống đất.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại vươn tay ra giữ chặt những cái quan tài thủy tinh này, đánh ra mấy đạo trận văn, những quan tài thủy tinh này lập tức bị buộc chặt, không còn rơi xuống nữa.

Cuối cùng Côn Vi cũng mở mắt ra, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố nắm lấy quan tài thủy tinh, lập tức muốn nhắc nhở một chút. Nhưng hắn ta biết mình không thể nào nói chuyện được, hơn nữa Lam Tiểu Bố hình như cũng không bị ảnh hưởng.

Sau khi Lam Tiểu Bố trói chặt cái quan tài trống này rồi, đi đến trước mặt CôN Vi, nhẹ tay vung lên, cái quan tài thủy tinh đang khóa chặt CôN Vi trực tiếp vỡ ra. Côn Vi lảo đảo nghiêng ngả vọt ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu đen.

Phun ra được ngụm máu đen này, CôN Vi mới thở ra một hơi, vội vàng nói, “Đa tạ ĐẠo Quân đến đây cứu giúp.”

Trong lòng hắn ta thì đang cuộn trào dời non lấp biển, nơi này đáng sợ và hung hiểm thế nào, hắn ta biết rất rõ. Mặc dù tu vi của hắn ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng tuyệt đối đã khôi phục đến thực lực nhất chuyển Thánh Nhân. Với thực lực nhất chuyển Thánh Nhân của hắn ta, ở chỗ này cũng không thể kiên trì được bao lâu mà bị nhốt trong quan tài, Lam Tiểu Bố đến đây, lại nhàn nhã tựa như đi tản bộ.

So với khi ở đảo Thánh Nhân, thực lực của Lam Tiểu Bố lại tăng lên rất nhiều.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Chuyện nhỏ, ngươi có biết ở đây có chuyện gì không? A…”

Còn chưa hỏi xong, Lam Tiểu Bố dường như lại phát hiện ra tình huống mới, hắn bước đến một chỗ hẻo lánh khác, đưa tay ra vung lên một lần nữa.

Đây là tu sĩ còn hơi thở thứ hai hắn nhìn thấy kể từ khi bước vào đây, từ dao động đạo vận bên ngoài quan tài thủy tinh, Lam Tiểu Bố cảm thấy gia hỏa này bị nhốt ở đây ít nhất phải hơn vạn năm.

“Hắn là Kháp Hòa Chuẩn Thánh…” Côn Vi lập tức kêu lên, mặc dù hắn ta chưa từng gặp Chuẩn Thánh Kháo Hòa, nhưng là ĐẠo Quân muốn thống nhất Trường Sinh Giới, hắn ta vẫn phải điều tra Trản Ái Thánh Đạo thành một lần.

Điều tra Trản Ái Thánh Đạo thành, đương nhiên sẽ điều tra đến trên người Kháp Hòa Chuẩn Thánh.

Chương 1771 - Đại Trụ Thánh Nhân.

Một tu sĩ áo lam từ trong quan tài thủy tinh rơi xuống mặt đất, cho dù cả người đang trong trạng thái nằm im không động đậy, nhưng thật sự có hơi thở, cũng không hoàn toàn chết đi.

Lam Tiểu Bố tiện tay cầm mấy viên đan dược bỏ vào trong miệng nam tử này, sau đó cầm một cụm Hỗn Độn chi khí nhét vào người nam tử này.

Hỗn Độn chi khí trên người Lam Tiểu Bố mặc dù nhiều, những loại đồ trân quý như Hỗn Độn chi khí, không phải đối với người nào hắn cũng cho, chứ đừng nói đến một người hoàn toàn không quen biết.

Sở dĩ bỏ ra một cụm này cho Kháp Hòa Chuẩn Thánh, đó là bởi vì hành động của Kháp Hòa Chuẩn Thánh khiến hắn tôn kính. Mặc dù không có thực lực, nhưng lại có lý tưởng giống hắn. Cho dù ở bất cứ nơi này, chỉ có chế định quy tắc hoàn thiện, mới có được tồn tại.

Nhưng mà chế định quy tắc, cũng cần phải có thực lực. Không có thực lực mà chế định quy tắc, đó là một chuyện cười.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, Kháp Hòa Chuẩn Thánh này chỉ là một Chuẩn Thánh, hoàn toàn không có thực lực để chế định loại quy tắc này, cho nên hắn ta là một bi kịch, luân lạc đến tình trạng này…

KHông đúng, Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề. nếu như Kháp Hòa Chuẩn Thánh thật sự là một Chuẩn Thánh, sao có thể ở trong này kiên trì đến bây giờ? Hắn đã chạm đến quan tài, bên trong những quan tài này đều có một loại đạo vận cướp đoạt mãnh liệt.

Chẳng những cướp đoạt đi căn cơ đại đạo, thần nguyên của tu sĩ bị giam ở trong đó, mà còn cướp đoạt đi NGuyên Thần, hồn niệm và máu thịt. Nhìn phần lớn tu sĩ bị vẫn lạc nằm trong quan tài thủy tinh trong đại điện này, đã biết cái cướp đoạt này đáng sợ như thế nào.

TRong hoàn cảnh đáng sợ như vậy, Kháp Hòa Chuẩn Thánh dựa vào gì mà còn có thể sống đến bây giờ? TRong này nhất định có gì đó cổ quái.

Côn Vi đứng bên cạnh đã hoàn toàn dại ra, tiện tay là có thể lấy ra một cụm Hỗn Độn chi khí, thế này thì phải giàu có đến mức nào chứ? Nhưng mà nghĩ đến những thứ ở trên người Lam Tiểu Bố, hắn ta thở dài, có lẽ trong vùng vũ trụ này, không có người nào giàu có hơn Lam Tiểu Bố rồi?

Hắn ta biết chí bảo đỉnh cấp trên người Lam Tiểu Bố có mười mấy loại, rất rõ ràng, thứ trên người Lam Tiểu Bố so với thứ mà hắn ta biết còn nhiều hơn rất nhiều.

Trước đó khi hắn ta có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố, còn muốn nhân lúc đó chiếm đồ trên người Lam Tiểu Bố thành của riêng, bây giờ hắn ta đã sớm không còn ý nghĩ như vậy. Có lẽ chân trước hắn nghĩ như vậy, chân sau hắn ta sẽ biến thành một bộ xương khô nằm trong quan tài thủy tinh ở trong này.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, ánh mắt hắn nhìn qua người Kháp Hòa Chuẩn Thánh. Kháp Hòa Chuẩn Thánh dường như đang nhanh chóng khôi phục, nhưng không hề tỉnh lại, không chỉ như vậy, cụm Hỗn Độn chi khí mà hắn bỏ ra cũng không bị hấp thụ hết, chỉ hấp thu được gần một nửa.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã cảm thấy, Kháp Hòa Chuẩn Thánh chỉ cần hấp thu thêm nhiều Hỗn Độn chi khí nữa, nhất định có thể tỉnh lại. Nhưng bây giờ Hỗn Độn chi khí trên người Kháp Hòa Chuẩn Thánh quá yếu, đến mức không có khả năng vô thức bị Kháp Hòa hấp thu. Muốn Kháp Hòa Chuẩn Thánh hấp thu càng nhiều Hỗn Độn chi khí, hắn nhất định phải tiếp tục lấy Hỗn Độn chi khí ra bỏ vào trên người Kháp Hòa Chuẩn Thánh.

“Kháp Hòa Chuẩn Thánh cũng là một người đáng thương, hắn ta có ý niệm cao thượng, đáng tiếc thực lực hơi thấp một chút. Ai, loại người như hắn ta, ở giới tu đạo rất hiếm gặp…” CôN Vi cảm thán một câu.

Côn Vi biết rất rõ Lam Tiểu Bố rất thưởng thức loại người như Kháp Hòa Chuẩn Thánh, cho nên hắn ta cảm thán một câu, tương đương với việc gia tăng ấn tượng tốt của mình trong mắt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta quả thật rất thưởng thức loại người như Kháp Hòa Chuẩn Thánh, hắn ta đã làm chuyện mà người khác không dám làm. Cống hiến của một mình hắn, làm nóng toàn bộ Trường Sinh Giới. Hắn ta có phẩm chất cao thượng, linh hồn sạch sẽ, tư tưởng tinh khiết, hắn ta là mẫu mực của chúng ta, là đèn sáng của tu sĩ trong thiên hạ, là một tấm bia đá to lớn trong lịch sử tu đạo…”

Côn Vi đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, so với trình độ nói chuyện của Lam Tiểu Bố, hắn ta chính là cặn bã. không đúng, ngay cả cặn bã hắn ta cũng không bằng.

Lam Tiểu Bố đứng nói bậy nói bạ, đồng thay vươn tay ra trảo một cái, hắn không những không tiếp tục lấy Hỗn Độn chi khí ra, mà còn thu hết số Hỗn Độn chi khí mà Kháp Hòa Chuẩn Thánh chưa hấp thu hết lại.

Lam Tiểu Bố từ Địa Cầu thừa sống thiếu chết đến Trường Sinh Giới, chuyện đã từng thấy rất nhiều, hắn cảm thấy Kháp Hòa Chuẩn Thánh không ổn lắm.

Sự thật là cho dù hắn phán đoán sai lầm, hắn cũng không có ý định tiếp tục bỏ Hỗn Độn chi khí ra cho Kháp Hòa Chuẩn Thánh. Hắn chỉ thưởng thức Kháp Hòa mà thôi, cho một chút Hỗn Độn chi khí và đan dược, Kháp Hòa Chuẩn Thánh nhất định không chết được. Nếu không chết được, hắn giúp một tay như vậy cũng đủ rồi. Hơn nữa, sau khi cảm thấy Kháp Hòa Chuẩn Thánh không ổn, hắn đã cảm thấy mình không cần thiết tiếp tục lấy Hỗn Độn chi khí ra cho một người xa lạ không biết rõ nữa.

“...” Chính CôN Vi cũng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, rõ ràng là muốn Kháp Hòa Chuẩn Thánh tỉnh lại, chỉ cần bỏ thêm một chút Hỗn Độn chi khí là được, nhưng Lam Tiểu Bố lại không bỏ ra thêm nữa, ngược lại là lấy lại cái đã cho ra, thu hết số Hỗn Độn chi khí còn chưa hấp thu kia đi.

“Ngươi nhìn Kháp Hòa Chuẩn Thánh bây giờ không hấp thu được nhiều Hỗn Độn chi khí, ta còn có một ít Hồng Mông Sinh tức, ta cảm thấy nên dùng Hồng Môn Sinh Tức mới được. Ngươi cũng biết là ta còn lấy được đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm, ta đang nghĩ, đạo quả Ngũ Tùng Châm có hữu dụng với hắn hay không.” Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, giọng điệu có vẻ lo lắng.

Chương 1772 - Đại Trụ Thánh Nhân. (2)

TRong lòng Côn Vi đang cười lớn, vì sao mình lại không có vận may tốt như vậy? Hỗn Độn chi khí, Hồng Mông Sinh Tức, còn có cả đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm, đây thật là…

Hết lần này đến lần khác, hắn ta biết Lam Tiểu Bố không hề nói dối, trên người Lam Tiểu Bố có Hồng Mông Sinh Tức hay không hắn ta không biết, nhưng mà hắn ta biết trên người Lam Tiểu Bố thật sự có đạo quả Ngũ Tùng Châm.

“Đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm nhất định có hiệu quả đối với Kháp

Hòa Chuẩn Thánh, nhưng mà phải dùng Hồng Mông Sinh Tức chữa trị thân thể và hồn phách của hắn trước, sau đó dùng đạo quả Ngũ Tùng Châm để chữa trị đạo cơ của hắn…”

Côn Vi không phải là đồ ngốc, hắn ta nói đến đây cũng cảm thấy có chút không bình thường, bởi vì Lam Tiểu Bố không hề lấy Hồng Mông Sinh Tức ra, theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố không thể trì độn như vậy mới đúng.

Rất nhanh Côn Vi đã ném suy nghĩ của mình đi, bởi vì hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố cầm một cụm Hồng Mông Sinh Tức ra đưa vào trong thân thể Kháp Hòa Chuẩn Thánh, động tác của hắn hình như cũng không nhanh, không phù hợp với thiết lập nôn nóng cứu người lắm.

Côn Vi không nghĩ quá nhiều, chỉ thở dài, “Kháp Hòa Chuẩn Thánh tên là Khúc Bồng, căn cứ vào điều tra của ta, hắn chắc hẳn đã đắc tội với một vị đại năng tên là Đại Trụ Hải, vị đại năng kia tu luyện Đja Trụ Quyết…”

Côn Vi còn chưa nói hết câu, đã cảm thấy một luồng sát khí đáng sợ. Hắn ta nhanh chóng lùi lại, lập tức nhìn thấy Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đánh ra.

Lam Tiểu Bố muốn giết mình? Suy nghĩ Côn Vi còn chưa xoay chuyển đã biết mình nghĩ sai rồi, Lam Tiểu Bố thật sự muốn giết người, nhưng không phải giết hắn ta, giờ phút này trường kích trong tay Lam Tiểu Bố đã đánh lên thân thể Kháp Hòa Chuẩn Thánh, thân thể Kháp Hòa Chuẩn Thánh nổ tung, một đạo Nguyên Thần nhanh chóng ngưng luyện ra, đứng trong hư không.

COn Vi đờ đẫn nhìn Nguyên Thần Kháp Hòa Chuẩn Thánh, Nguyên Thần này ngưng thực đến trình độ này có thể so với thân thể của hắn ta, lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Nguyên Thần ngưng thực như vậy.

“Ngươi là người phương nào? Ta và ngươi có thù oán gì, ngươi lại muốn ra tay với ta?” NGuyên Thần ngưng thực kia lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu chứa sát ý nồng đậm.

“Kháp Hòa Chuẩn Thánh, ha ha, không phải ngươi cần phải có thêm một ít Hỗn Độn chi khí nữa mới có thể chữa trị thân thể sao? Sao chỉ mới đảo mắt đã tỉnh lại rồi? Còn về tại sao ra tay với ngươi, là bởi vì vừa rồi ta hối hận vì đã dùng Hỗn Độn chi khí, muốn bù lại, không được à?” TRong lời Lam Tiểu Bố nói tràn đầy mỉa mai.

Nghĩ đến khi Kháp Hòa Chuẩn Thánh còn sống, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không thích hợp. Đừng nói Kháp Hòa là một Chuẩn Thánh, cho dù là một tam chuyển Thánh Nhân, ở trong đại điện này cũng không thể kiên trì đến bây giờ.

Khi nói chuyện, Lam Tiểu Bố đồng thời cảm nhận được không gian đang dao động không ngừng, rất rõ ràng có người đang ở chỗ này điên cuồng khắc họa ra trận văn hư không.

Lam Tiểu Bố không cần nghĩ cũng biết gia hỏa đang khắc họa trận văn là Kháp Hòa Chuẩn Thánh. Bị giới hạn ở thực lực trước mắt, trận văn hư không mà Kháp Hòa Chuẩn Thánh khắc họa ra cũng chỉ ở khoảng giữa cấp bảy và cấp tám.

Nếu như Lam Tiểu Bố không hiểu trận văn hư không, lúc này chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là nhanh chóng ra tay. Nhưng Lam Tiểu Bố chính là Thần Trận Tôn cấp tám đỉnh phong, hắn có thể bước vào hàng ngũ Thần Trận Đế cấp chín bất cứ lúc nào, cũng là một Thần Trận Tôn Hư Không. Nếu như đối phương đang điên cuồng khắc họa trận văn, hắn cũng không hề nhàn rỗi, cũng đang điên cuồng khắc họa trận văn hư không.

Không chỉ như vậy, trận văn hư không của Lam Tiểu Bố còn tránh đi trận văn hư không của đối phương.

Thấy Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay với mình, Nguyên Thần ngưng thực này thở ra một hơi, hắn ta vừa nhanh chóng khắc họa trận văn hư không, vừa nói, “Ngươi không muốn cứu ta, ta cũng không để ý, nhưng ngươi ra tay đánh lén ta là có ý gì?”

Côn Vi cũng hiểu ra, Kháp Hòa Chuẩn Thánh này tuyệt đối có vấn đề, chuyện Trản Ái Thánh Đạo thành bị hủy diệt cũng có vấn đề.

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Ngươi tên là Khúc Bồng, tu luyện Đại TRụ Quyết, nếu như ta đoán không sai, ngươi chỉ là một phân hồn của Khúc Bồng nhỉ? Khúc Bồng cũng xem như lợi hại, vậy mà là phân chia phân hồn của mình ra đến từng giới vực tinh cầu. Đây là muốn để cho phân hồn của mình hủy đi toàn bộ giới vực tinh cầu trong Hạo Hãn hay sao? Còn nữa ngươi tu luyện cũng không phải là Đại Trụ QUyết gì cả, chắc là Đại Vũ TRụ Thuật.”

“Làm sao mà ngươi biết được?” Kháp Hòa Chuẩn Thánh nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, vẻ mặt tỏ ra không thể tin được.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã biết, tất cả phân hồn của Khúc Bồng đều là ý thức độc lập, nếu không chuyện hắn đánh lén Khúc Bồng ở Vô Căn Thần Giới, đối phương nhất định sẽ biết.

Rất rõ ràng, cái NGuyên Thần phân hồn này có đẳng cấp cao hơn xa tên Khúc Bồng ở Vô Căn Thần Giới, bởi vì gia hỏa này tu luyện chính là Đại Vũ Trụ Thuật chân chính, mà phân hồn Khúc Bồng ở Vô Căn Thần Giới, tu luyện chỉ là Tiểu Vũ Trụ Thuật mà thôi.

“Hóa ra ngươi chính là Đại Trụ Thánh Nhân?” Côn Vi kinh ngạc lên tiếng.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn về phía Côn Vi, “Đại Trụ Thánh Nhân là sao? Đó là ai?”

Côn Vi nghiêm giọng nói, “Đại Trụ Thánh Nhân tên là gì không có mấy người biết, nhưng hắn ta và Đại Mộng Thánh Nhân đều nổi danh, nghe đồn là người mạnh nhất ở Trường Sinh Giới. Có phải là nhân vật phía trên Thánh Nhân hay không ta cũng không biết rõ, danh hào của hắn vang dội, lại là một nhân vật giết người như cỏ, chứng đạo cũng đều lấy nghiệp lực chứng đạo. Không ngờ, Kháp Hòa Chuẩn Thánh được người người tôn kính nhất ở Trường Sinh Giới, lại là một phân thân của Đại Trụ Thánh Nhân…”

Chương 1773 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch.

Có lẽ cảm thấy trận văn hư không của mình đã khắc họa đủ, hai tay Kháp Hòa Chuẩn Thánh cuốn theo từng đạo pháp quyết, liên hoàn Hư Không Giảo Sát đại trận khởi động. Cho dù mỗi một cái hư không thần trận đều chưa đến cấp tám, nhưng mà liên hoàn với nhau, đủ để so với hư không thần trận cấp tám.

Côn Vi nhanh chóng lấy Ly Thiên Tráo của mình ra, chỉ là cái Ly Thiên Tráo này chỉ là hàng nhái, chính phẩm đã bị hắn ta dùng để trấn áp vận may Trường Sinh Giới. Lúc này Côn Vi lại càng cảm thấy chuyện mình rời khỏi vị trí Đạo Quân của Trường Sinh Giới cũng là một chuyện tốt.

Hắn ta và Lam Tiểu Bố không thể so sánh được, Lam Tiểu Bố người ta dùng trận bàn May Mắn trấn áp vận may của Đại Hoang Thần Giới, trên người vẫn còn một đống lớn bảo vật. Mà hắn ta dùng Ly Thiên Tráo trấn áp vận may của Trường Sinh Giới, bảo vật trên người vô cùng đáng thương.

Nhưng một khắc sau, CôN Vì đã bắt đầu hối hận vì đã không lấy Ly

Thiên Tráo thật mang theo bên mình, đối phương bố trí ra chính là liên hoàn Hư Không Giảo Sát Thần Trận.

Hư không thần trận, không phải CôN Vi không biết, chính hắn ta cũng có thể bố trí hư không thần trận. Nhưng mà hắn ta cảm thấy ở bên trong hay bên ngoài cái liên hoàn hư không thần trận này cũng chẳng có gì khác nhau, hắn ta đều không thể làm được gì cả.

Ly Thiên Tráo giả phát ra tiếng nứt vang, Côn Vi lập tức biết Ly Thiên Tráo không thể kiên trì được bao lâu nữa, sẽ bị cái liên hoàn Giảo Sát Thần Trận này xé nát. Giờ phút này CôN Vi chỉ có thể gửi gắm hết mọi hy vọng lên người Lam Tiểu Bố, hắn ta biết Lam Tiểu Bố là một Hư Không trận pháp sư cường đại.

Chỉ là tên tuổi Đại Trụ Thánh Nhân thật sự quá lớn, hắn ta cũng lo lắng không biết Lam Tiểu Bố có thể chống cự hay không.

“Dám phá hỏng chuyện của ta, đi chết đi.” Kháp Hòa Chuẩn Thánh khinh thường nói, mặc dù Lam Tiểu Bố ra tay, khiến hắn ta tổn thất nặng nề, không thể dựa theo kế hoạch niết hóa toàn bộ Trường Sinh Giới, nhưng mà trên người Lam Tiểu Bố rõ ràng có không ít đồ tốt. Đừng nói Hỗn Độn chi khí và Hồng Mông Sinh Tức, chỉ cần có đạo quả Ngũ Tùng Châm, cũng có thể đền bù cho hắn ta một chút.

Còn về Trường Sinh Giới, chờ sau khi hắn ta chữa trị tốt thân thể rồi, lại tấn cấp tiếp cũng không sao.

Sát thế cuồn cuộn từ liên Hoàn Hư Không Giảo Sát Thần Trận vừa mới hình thành đã đột ngột biến chuyển, Kháp Hòa Chuẩn Thánh lập tức cảm thấy không thích hợp.

Rất nhanh Kháp Hòa đã biết là lạ ở chỗ nào, rõ ràng là hắn ta đã bố trí liên hoàn Giảo Sát Thần Trận, nhưng sát thế cuồn cuộn này lại khoá hắn ta lại, đạo vận sát phạt liên miên không dứt cuốn ngược về, không ngừng đè nén không gian của hắn ta.

Răng rắc! Răng rắc!

Nguyên Thần Kháp Hòa vốn đã ngưng thực đến gần giống như thực chất, bắt đầu sụp đổ, sau đó nhạt yếu đi. Hắn ta chỉ là một có Nguyên Thần mà thôi, ngưng thực lại Nguyên Thần, nếu như không có pháp bảo cường đại, cũng không thể ngăn trở loại liên hoàn hư không Giảo Sát Thần Trận đáng sợ này, nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta bây giờ không có pháp bảo cường đại.

Ánh mắt Kháp Hòa lóe lên một tia tuyệt vọng, hắn ta không ngờ Hư Không Trận Đạo của Lam Tiểu Bố còn mạnh hơn mình, điều đó không có khả năng. Cho dù có khả năng hay không, cứ tiếp tục như vậy, hắn ta nhất định sẽ bị Hư Không Giảo Sát Thần Trận này phản sát ở đây.

Không đợi Kháp Hòa tiếp tục suy nghĩ, sát thế cuồn cuộn trong không gian xung quanh đột nhiên tiêu tán hết, Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện trước mặt hắn ta.

Lam Tiểu Bố im lặng lắc đầu, “Ta thật sự đã quá đề cao ngươi rồi, sớm biết ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy, ta còn bố trí Phản Sát Trận làm gì chứ? Lãng phí thời gian của ta.”

Lúc nói chuyện, mấy đạo Thần Hồn Thứ hóa thành sợi tơ trực tiếp ghim Kháp Hòa vào trong hư không.

Kháp Hòa tức giận hộc máu, nhưng đối mặt với loại người hung hăng như Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn ta chỉ có tuyệt vọng.

Hắn ta thật sự không ngờ đến Lam Tiểu Bố lại cường đại như vậy, thậm chí có thể nói là cường đại đến không hợp thói thường. Với thủ đoạn này của Lam Tiểu Bố, cho dù không hiểu hư không thần trận, chính mình cũng không thể giết được đối phương. Càng khiến hắn ta khóc không ra nước mắt là, người này rõ ràng đã cường đại như vậy, đối phó với mình vậy mà còn cẩn thận dùng hư không thần trận để phản sát, có cần mặt mũi nữa không vậy?

Đi đến trước mặt Kháp Hòa bị hắn ghim trên hư không, Lam Tiểu Bố đánh giá một chút, lúc mới chặc lưỡi nói, “Ta nên tiếp tục gọi ngươi là Kháp Hòa, hay là gọi ngươi là Khúc Bồng đây? ĐƯợc rồi, cứ gọi người là Khúc Bồng đi.”

“Bây giờ ngươi giết ta cũng chẳng có ích gì, ta có trăm triệu vạn phân thân, năm đó sau khi bị người ta đánh lén phá vỡ thân thể, bây giờ trăm triệu vạn phân thân đang ở trong vô số giới vực. Ngươi cũng biết ta tu luyện là Đại Vũ Trụ Thuật, chỉ cần ta còn một phân thân tồn tại, tương lai có thể đứng ở đỉnh cao vũ trụ một lần nữa. Ngươi giết ta, tương đương với việc kết đại thù với ta. Nếu như ngươi thả ta ra, ta tình nguyện nợ ngươi một lần.” Khúc Bồng tha thiết nói.

“Trả lời ta mấy vấn đề trước, ngươi thành lập Trản Ái Thánh Đạo thành là vì mục đích gì?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn không rõ vì sao Khúc Bồng thành lập ra Trản Ái Thánh Đạo thành, sau đó lại hủy đi Trản Ái Thánh Đạo thành. Theo lý mà nói, nếu như Khúc Bồng tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hắn ta không phải hủy diệt Trản Ái Thánh Đạo thành, mà là hủy diệt toàn bộ Trường Sinh Giới mới đúng.

“Mặc dù phân thân của ta nhiều, nhưng mà phân thân tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật cũng không nhiều. Phân thân ở Trường Sinh Giới là một trong số không nhiều phân thân tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật., nếu như ngươi đồng ý hợp tác với ta, thật ra Đại Vũ Trụ Thuật có thể cùng nhau tu luyện…” Khúc Bồng không trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố, hắn ta còn đang thuyết phục Lam Tiểu Bố.

“Ngươi không nói vậy thì mất cơ hội rồi.” Sát ý tràn ngập quanh người Lam Tiểu Bố, Nguyên Thần Khúc Bồng sau khi bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương đã yếu kém hơn rất nhiều, hắn ta cảm thấy mình sắp tán loạn.

“Chúng ta thật sự không có thù gì cả, ta thề…”

Chương 1774 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch. (2)

Khúc Bồng còn đang cố gắng thuyết phục, Lam Tiểu Bố đã đánh một quyền xuống, “Đáng tiếc là, ta đã giết chết một phân thân của ngươi.”

Khúc Bồng ngơ ngác, khó trách đối phương hoàn toàn không muốn hòa giải với hắn ta. Nhưng hắn ta thật sự muốn hòa giải mà, đừng nói là giết một cái phân thân, cho dù giết 1000 phân thân, hắn ta cũng không để ý chút nào, bởi vì bây giờ hắn là Kháp Hòa mà.

Bành! Nguyên Thần sắp tán loạn của Khúc Bồng hoàn toàn nổ tung thành pháp tắc nát trước một quyền của Lam Tiểu Bố.

Hai tay Lam Tiểu Bố đánh ra vô số đạo vận quy tắc Không Gian, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thế giới của Khúc Bồng đã bị Lam Tiểu Bố xé mở.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ trong thế giới của Khúc Bồng chỉ có vật liệu vụn vặt và mấy món pháp bảo, hắn không nhịn được mắng, “Tên quỷ nghèo.”

Lam Tiểu Bố thật sự có chút thất vọng, cho dù là phân thân Khúc Bồng ở thế giới này không có những thứ khác, nhưng đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật của ngươi đâu?

Vũ Trụ Duy Mô của hắn tạo dựng ra các loại thần thông khai thiên địa Hủy Diệt Thuật, Đại Trớ Chú Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, đều dễ như trở bàn tay, nhưng lại không thể tạo dựng ra Đại Vũ Trụ Thuật. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã hiểu là chuyện gì, chắc là lúc đầu Khúc Bồng có cảnh giới quá cao, tuyệt đối là cường giả đã bước vào hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Muốn tạo dựng ra được Đại Vũ Trụ Thuật, chỉ sợ hắn phải bước vào hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân mới được.

CôN Vi thầm than, Khúc Bồng rất lợi hại, nhưng so với Lam Tiểu Bố thật sự chênh lệch quá xa. Lam Tiểu Bố rõ ràng có thể nghiền ép Khúc Bồng, nhưng vẫn chuẩn bị đầy đủ trước, không ngừng điên cuồng khắc họa trận văn hư không. Mà hắn ta là Đạo Quân của Trường Sinh Giới, bình thường sẽ làm như thế nào?

Hắn ta mới là nhị chuyển Thánh Nhân, đã tụ tập quân tu sĩ, ở Trường Sinh Giới mạnh mẽ đánh thẳng, nếu không phải như vậy, hắn ta cũng sẽ không bị Phương Chi Phàn hãm hại, cuối cùng rơi vào kết quả như thế này.

“Côn Vi, ngươi cảm thấy gia hỏa này muốn làm gì? Hắn nói chuyện mặc dù khoa trương, nhưng mà phân thân của hắn nhất định không ít.” Sau khi Lam Tiểu Bố giết chết Khúc Bồng, mở thế giới ra cũng chẳng có đồ gì tốt, bắt đầu nói đến mục đích của Khúc Bồng.

CôN Vi vội vàng nói, “Khúc Bồng tu luyện chính là Đại Tinh Cầu Thuật, đây là thần thông khai thiên đáng sợ nhất, động một tí là hủy diệt một tinh cầu, một giới vực. Dựa theo lý mà nói, hắn ta nên chờ khi công pháp đại thành, niết hóa Trường Sinh Giới để tấn cấp bản thân… A, ta hiểu rồi.”

Côn Vi nói đến đây, giọng điệu trở nên kích động, “Lam Đạo Quân, Khúc Bồng thành lập Trản Ái Thánh Đạo thành nhất định là muốn chuẩn bị tế luyện Trường Sinh Giới. Tất cả quan tài thủy tinh ở nơi này, rất nhiều người đều từng là cường giả của Trường Sinh Giới, những cường giả này đều trở thành công cụ để Khúc Bồng tu luyện…”

Lam Tiểu Bố biết ý CôN Vi nói, hắn xua tay, ngăn CôN Vi nói tiếp, “Chỉ sợ ngươi đã đoán sai rồi, tên Khúc Bồng này chắc hẳn đã quá mức tự đại, mới dám chia hồn niệm của mình ra thành vô số, sau đó ngưng luyện phân thân tại đông đảo giới diện. Có lẽ ý nghĩ của hắn ta là cuối cùng những phân thân này sẽ dung hợp lại với nhau, giúp hắn ta chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân một lần nữa. Đáng tiếc là, hắn ta quá đề cao mình. Tên Khúc Bồng mới bị ta giết kia, mặc dù là một đạo hồn niệm mà Khúc Bồng ngưng luyện thành, nhưng hắn ta rất có thể đã thoát ly khỏi ý nghĩ của Khúc Bồng bản tôn. Công pháp của hắn không chỉ có Đại Vũ Trụ Thuật, còn xen lẫn một loại Độc Đạo.

Trước đó Hải Độc Trùng ở chỗ này chính là con đường đại đạo mới của hắn ta, gia hỏa này sau khi có tư tưởng hoàn toàn mới, ngay cả tên cũng bỏ đi. Nếu không thì hắn ta nên có tên là Khúc Bồng, chứ không phải tên là Kháp Hòa.”

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, hắn ta đã gặp qua rất nhiều ma tu ngoan lệ. hấp thu tinh huyết của người khác để tu luyện, hấp thu hồn phách người khác tu luyện, hấp thu đạo cơ đại đạo của người khác tu luyện, nhưng chưa gặp qua chuyện ngay cả tư duy và ý thức người khác cũng hấp thu.

Sau khi Khúc Bồng sinh ra ý thức độc lập, đổi tên thành Kháp Hòa, đồng thời muốn dung hợp tu duy của đông đảo tu sĩ thông minh, tu luyện ra một cái đại não thông minh nhất. ĐÁNg tiếc gia hỏa này thật sự nghĩ nhiều rồi, đến mức không tu luyện ra được đại não thông minh nhất, mà lại mạnh mẽ tu luyện bản thân mình ra não heo. Nếu như không phải thực lực kinh người, sợ đã không đi được đến ngày hôm nay, đã bị người ta xử lý rồi.

Mặc dù CôN Vi không tán đồng quan điểm của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta sẽ không phản bác, không chỉ như vậy, còn liên tục gật đầu, “Đúng, người này đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến CôN Vi đang vuốt mông ngựa, hắn đi đến giữa đại điện, nơi này có một cái cửa ra vào, lối vào là một cầu thang dẫn xuống mặt đất. Vừa rồi thần niệm hắn quét đến đây thì bị ngăn trở, không đợi hắn ra tay đã bị Khúc Bồng đánh lén.

Bây giờ Khúc Bồng đã bị hắn giết chết, hắn đương nhiên không có chút cố kỵ nào, thần niệm dứt khoát xé rách đại trận này ra.

CôN Vi đứng bên cạnh thì kinh ngạc kêu lên, “Thất Giới Thạch?”

Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy một cái tảng đã cực lớn, tảng đá này nửa xám nửa bạc, thần niệm chỉ mới chạm đến, cũng có thể cảm nhận được một loại khí thế mênh mông, còn có cảm giác đè nén nhàn nhạt.

Bên ngoài tảng đá to lớn màu xám trắng này, hình như có một mảnh hư không, vùng hư không này còn có bảy phương vị mơ hồ. Những phương vị này không rõ ràng lắm, giống như bị cái gì đó che đi.

Trên tảng đá màu xám to lớn này có ba chữ, Thất Giới Thạch.

Sau đó Côn Vi cau mày nói, “Không phải Thất Giới Thạch có thể thông đến bảy phương vị sao, bảy phương vị này đều cực kỳ rõ ràng, thần niệm đảo qua cũng có thể cảm nhận được hư không mênh mông sao? Sao nơi này chỉ có bảy phương vị mơ hồ, còn không rõ rệt?”

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, “Mặc dù ta chưa từng nhìn thấy Thất Giới Thạch, nhưng ta khẳng định cái này chính là Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch chắc hẳn đã bị người ta trói buộc ở chỗ này, thủ đoạn của người này đúng là rất mạnh, ngay cả Thất Giới Thạch cũng có thể trói buộc.”

Chương 1775 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới.

Lam Tiểu Bố bước xuống cầu thang, chỉ qua mấy giây, hắn đã đứng bên trên Thất Giới Thạch. vừa đứng trên Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một loại khí thế đại đạo mênh mông vô cùng.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, Thất Giới Thạch không phải bị người ta trói buộc lại, mà là sau khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, Thất Giới Thạch tự động trói buộc ở chỗ này.

“Đạo Quân, cái Thất Giới Thạch này hình như không phải bị người khác trói buộc ở đây.” Côn Vi đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận ra được điểm này, cẩn thận nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta nghĩ chắc hẳn sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, Thất Giới Thạch đã mất đi tác dụng vốn có. Lúc đầu Thất Giới Thạch có thể thông đến bảy giới vực, nhưng bây giờ những giới vực kia có thể đã bị Diệt Thế Lượng Kiếp hủy diệt rồi, cho nên Thất Giới Thạch chỉ có thể trói chính mình ở chỗ này, đồng thời...”

Sau đó Lam Tiểu Bố không nói tiếp, hắn hoài nghi Thất Giới Thạch tự trói mình ở chỗ này rồi, ngưng tụ bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ở trong Hạo Hãn. Tương lai ai lấy được bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này, vậy người đó có thể luyện hóa Thất Giới Thạch.

Đây là linh tính của Thất Giới Thạch, hay là do Thiên Đạo chỉ dẫn?

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nếu như cái này cũng có liên quan đến Thiên Đạo, vậy thì tu luyện đến cấp độ nào, mới vượt ra khỏi sự khống chế của Thiên Đạo?

“Đạo Quân, ta nghe nói sau khi lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ có thể luyện hóa Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch chính là một trong những bảo vật cao cấp nhất trong Hạo Hãn, nếu như có thể luyện hóa Thất Giới Thạch, sẽ là trợ lực cho Đạo QUân đột phá lên Vĩnh Sinh Thánh Nhân, có chỗ tốt cực lớn. Kháp Hòa ở chỗ này thành lập Trản Ái Thánh Đạo thành, nhất định là bởi vì Thất Giới Thạch.” Côn Vi đứng bên cạnh nói.

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành lời Côn Vi nói, “Đi thôi, đợi lát nữa ta phong ấn nơi này lại, không cho phép bất cứ ai đến gần Thất Giới Thạch, cũng không cho phép bất cứ ai đến đây.”

Theo lý mà nói, Kháp Hòa Chuẩn Thánh là một cái phân thân của Khúc Bồng, sau khi Kháp Hòa nhìn thấy Thất Giới Thạch, bản tôn Khúc Bồng chắc là sẽ biết.

Nhưng mà Kháp Hòa muốn thoát ly khỏi Khúc Bồng, rất có thể sẽ không để cho bản tôn biết chuyện này. Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lam Tiểu Bố đã khẳng định bản tôn Khúc Bồng không biết chuyện này. Sở dĩ Kháp Hòa thành lập Trẩn Ái Thánh Đạo thành ở chỗ này, chính là muốn biến Thất Giới Thạch thành của mình, dựa vào Thất Giới Thạch để hoàn toàn thoát ly khỏi bản tôn Khúc Bồng.

Một cái phân thân muốn thoát ly khỏi bản tôn, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Nhưng có loại bảo vật như Thất Giới Thạch, quả thật có cơ hội làm được. Tên Kháp Hòa này có dã tâm rất lớn, hắn ta chẳng những muốn dựa vào Thất Giới Thạch thoát khỏi sự khống chế của bản tôn Khúc Bồng, mà còn muốn sửa chữa công pháp của mình, dung nhập Độc Đạo vào trong Đại Vũ Trụ Thuật của mình.

Bây giờ KHáp Hòa biết đến Thất Giới Thạch đã bị hắn xử lý, chỉ còn một Côn Vi....

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố theo bản năng nhìn thoáng qua Côn Vi. Nhưng mà hắn không tiếp tục suy nghĩ nhiều, Côn Vi bây giờ không dám phản bội hắn. Gia hỏa này đã phát lời thề đại đạo, loại chuyện như tiết lộ ra Thất Giới Thạch này, đối với hắn ta chẳng có chút chỗ tốt nào, nhưng chỗ xấu thì có một đống lớn.

Nhìn thấy ánh mắt của Lam Tiểu Bố, Côn Vi bị hù run run một chút, trong lòng tự nhủ ta đã phát lời thề đại đạo rồi đó, ngài tuyệt đối đừng có quên chuyện này.

KHiến Côn Vi thở phào là, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng không giết hắn ta diệt khẩu.

Vừa ra khỏi Trản Ái Thánh Đạo thành, Lam Tiểu Bố đã bắt đầu bố trí các loại thần trận, đồng thời còn lấy ra một cái trận bàn đã lấy được ở đảo Thánh Nhân, phong ấn toàn bộ Trản Ái Thánh Đạo thành thật chặt chẽ.

“Đạo Quân, nếu không bây giờ ta lập tức dùng đạo ngôn tuyên bố Trường Sinh Giới dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới? Tu vi của ta quá thấp, ta định tìm một nơi bế quan tu luyện, sau này chuyện đại sự của Thần giới không còn liên quan gì đến ta nữa.” Sau khi đợi Lam Tiểu Bố làm xong những chuyện kia, Côn Vi mới lên tiếng.

Ở trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy bản thân mình mang danh Đạo Quân Trường Sinh Giới là một chuyện rất nguy hiểm.

“Được.” Lam Tiểu Bố gật đầu, dừng một chút rồi nói thêm, “Ngươi có thể lựa chọn một tòa động phủ ở gần Trường Sinh Thánh Đạo thành để bế quan, ở chỗ đó quy tắc thiên địa rõ ràng nhất, vận may cũng dày đặc nhất, vô cùng thích hợp để ngươi bế quan tu luyện.”

Được Lam Tiểu Bố tán thành, Côn Vi nhanh chóng bước ra một bước vào trong hư không, đồng thời lấy Đạo Quân Ấn của mình ra, cao giọng nói, “Ta Côn Vi, Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình, ở đây lập ra đạo ngôn, từ nay về sau Trường Sinh Đạo Đình không còn tồn tại nữa, ta cũng không còn là Đạo Quân Trường Sinh Đạo Đình, đồng thời thu hồi Ly Thiên Tráo. Trường Sinh Giới dung nhập vào bên trong Đại Hoang Thần Giới, vận may Trường Sinh Giới cũng sẽ dung nhập vào bên trong vận may của Đại Hoang Thần Giới, nhận sự che chở của Đại Hoang Đạo Đình …”

Sau khi đạo ngôn của Côn Vi rơi xuống, toàn bộ Trường Sinh Giới đều phát ra tiếng ầm vang, đạo ngôn rõ ràng vang lên bên tai mỗi người.

Rất nhiều người đều đờ đẫn nhìn hư không, đạo ngôn thành lập Đạo ĐÌnh ở một giới bọn hắn đã nhìn thấy nhiều. Thế nhưng chủ động từ bỏ Đạo Đình của mình, đồng thời phát hạ đạo ngôn, chuyện này thật sự là lần đầu tiên.

Bình thường trong loại tình huống này, Đạo Quân phát hạ đạo ngôn, nhất định sẽ bị Thiên Đạo phản phệ, đồng thời đánh xuống lôi kiếp vô tận đánh chết.

Bởi vì từ một góc độ nào đó mà nói, đây là Đạo Quân từ bỏ một giới, một giới bị ném bỏ, , sao có thể không có lôi kiếp đánh chết Đạo Quân?

Nhưng khiến người ta nghi ngờ là, chẳng những không cảm nhận được lôi kiếp đánh xuống, hơn nữa đạo ngôn này còn được Thiên Đạo Trường Sinh Giới tán thành, đồng thời truyền đạo ngôn này đến khắp Trường Sinh Giới.

Chương 1776 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới. (2)

Rất nhanh đám người đã hiểu ra chuyện gì, Thiên Đạo Trường Sinh Giới đã vô cùng thất vọng với Trường Sinh Đạo Đình. Bởi vì sau khi Trường Sinh Đạo Đình thành lập, ở Trường Sinh Giới liên tục phát sinh đại chiến và đại chiến. Đại chiến của những thánh môn và tông môn này, đã đánh nát chuyện Trường Sinh Giới chữa trị quy tắc. Lúc đầu vận may Thiên Đạo đang gia tăng, cũng dừng lại. Tiếp tục như vậy, Trường Sinh Giới đừng nói là trở thành một bộ phận của Đại Hoang Thần Giới, chỉ sợ sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

Sau khi Côn Vi nói xong, Lam Tiểu Bố cao giọng nói, “Lam Tiểu Bố ta, Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình. Tiếp nhận Trường Sinh Giới dung nhập vào Đại Hoang Thần Giới, từ giờ trở đi, Trường Sinh Giới chính là một bộ phận của Đại Hoang Thần Giới, cho phép vận may Đại Hoang Thần Giới bao trùm, được trận bàn May Mắn trấn áp vận may…”

KHi Lam Tiểu Bố nói vừa dứt, những quân tu sĩ của Thánh Đình và thánh môn còn đang chuẩn bị đối kháng với Đại Hoang Thần Giới cũng bắt đầu thấp thỏm lo lắng.

Nhưng cái này còn chưa phải điều khiến bọn hắn bất an nhất, bởi vì giọng nói của Lam Tiểu Bố vẫn còn tiếp tục.

“Từ giờ trở đi, tất cả Thánh Đình và tông môn không được Đại Hoang Đạo Đình thừa nhận, đều không được vận may Đại Hoang Thần Giới che chở, không được quy tắc Đại Hoang Thần Giới duy trì.

Đại đạo ngưng lại, thoái hóa…”

Nghe đến đó, tất cả mọi người hoảng loạn lên. Tu luyện ở một giới, mà không được vận may của một giới che chở, không cảm nhận được quy tắc một giới biến hóa, còn tu đạo cái rắm gì nữa? Huống chi, đại đạo ngừng như vậy, còn sẽ thoái hóa đến phàm nhân, đây chẳng phải đang ép bọn hắn rời khỏi Đại Hoang Thần Giới sao.

Nhưng mà câu sau vẫn còn ác hơn:

“Từ giờ trở đi, Đại Hoang Thần Giới nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận 108 nhất chuyển Thánh Nhân, 72 nhị chuyển Thánh Nhân, 36 tam chuyển Thánh Nhân, 18 tứ chuyển Thánh Nhân, 9 ngũ chuyển Thánh Nhân, 7 lục chuyển Thánh Nhân, 5 thất chuyển Thánh Nhân, 3 bát chuyển Thánh Nhân, 1 cửu chuyển Thánh Nhân…”

Một vài người đang vội vàng muốn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân đều trợn tròn mắt, Trường Sinh Giới nhập vào Đại Hoang Thần Giới, cũng không tính là chuyện gì xấu, đến lúc đó vận may thiên địa tăng vọt, quy tắc cũng phát triển hoàn thiện, cơ hội bọn hắn chứng đạo Thánh Nhân lại càng lớn hơn.

Nhưng đạo ngôn này của Lam Tiểu Bố, chính là sau này khi chứng đạo Thánh Nhân cửu chuyển, cần phải được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới công nhận. Nói cách khác, đây là quyền lực mà Đạo Quân Lam Tiểu Bố hắn được làm. Những vị trí Thánh Nhân này, thật ra chính là chính quả của Đại Hoang Thần Giới.

Nói bóng gió chính là nếu như bây giờ Đại Hoang Thần Giới có 108 chính quả nhất chuyển Thánh Nhân, vậy ngươi còn muốn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân ở Đại Hoang Thần Giới là chuyện không có khả năng. Trừ khi có một vị nhất chuyển Thánh Nhân bị vẫn lạc, hoặc là có nhất chuyển Thánh Nhân tấn cấp lên nhị chuyển Thánh

Nhân thoái vị cho ngươi.

Nói thì nói như vậy, trên thực tế trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ cần ngươi tu luyện ở trong phạm vi Đại Hoang Thần Giới, những chính quả Thánh Nhân này cũng không phải ngươi muốn lấy thì có thể lấy được. Từ giờ trở đi, ngươi muốn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, lấy được chính quả Thánh Nhân, nhất định phải được chính quả Đại Hoang Đạo Đình tán thành.

Mấu chốt lời nói này của Lam Tiểu Bố còn được Thiên Đạo Trường Sinh Giới tán thành, rõ ràng Thiên Đạo Trường Sinh Giới cũng đồng ý dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới.

Còn về bộ phận nhất chuyển Thánh Nhân, trong lòng lại càng hoảng sợ bất an. mặc dù bọn hắn không biết bây giờ Đại Hoang Thần Giới có bao nhiêu nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng trước đó quy tắc thiên địa ở Trường Sinh Giới hoàn thiện, vô tận vận may rơi xuống, thiên tài địa bảo ở khắp nơi, người đã chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân không chỉ có 108 người. Mà bây giờ chỉ có 108 chính quả nhất chuyển Thánh Nhân, vậy thì có nghĩa trong số bọn hắn sẽ có người rơi xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Giờ phút này phần lớn Thánh Nhân đều đang nghĩ làm thế nào để lấy được chính quả Đại Hoang Đạo Đình, bây giờ Đại Hoang Đạo Đình bắt đầu chinh chiến toàn bộ Trường Sinh Giới, nếu như bọn hắn không thể nào lập được công lao cho Đạo Đình vào lúc này, chờ Đại Hoang Thần Giới chinh chiến hoàn tất, vậy thì hoàn toàn xong rồi.

“Từ giờ trở đi, Trường Sinh Giới không còn tồn tại, về sau chỉ có Đại Hoang Thần Giới. Tất cả tông môn đánh nhau ở Đại Hoang Thần Giới, đều sẽ bị Đại Hoang Đạo Đình xóa bỏ. Đại Hoang Thần Giới thành lập Cấm Thần ti, tranh chấp giữa các tông môn được Đại

Hoang Đạo Đình thừa nhận, tu sĩ, đều có thể tiến đến Cấm Thần ti giải quyết…”

KHi đạo ngôn Lam Tiểu Bố vừa dứt, tất cả mọi người đều cảm nhận được vận may Thiên đạo vô cùng vô tận đang bắt đầu gia tăng. Một vài núi non sông ngòi bị phá hủy vì đại chiến trước đó cũng bắt đầu chữa trị, quy tắc thiên địa không ngừng hoàn thiện, tốc độ còn nhanh hơn trước đó mười mấy lần.

Cảm nhận được vận may thiên địa nồng đậm gia tăng, vô số tu sĩ đều mừng rỡ như điên. Trừ những tu sĩ muốn chứng đạo chính quả nhất chuyển Thánh Nhân còn đang buồn bực, phần lớn tu sĩ đều điên cuồng bế quan tu luyện.

Giờ phút này trong hư không phát ra từng đợt ầm vang, rất nhiều người đều cảm nhận được tin tức Thiên Đạo, đây là Đại Hoang Thần Giới đã hoàn thành thống nhất, sau đó tạo thành đại trận tự nhiên.

Lam Tiểu Bố cũng chấn động vô cùng, hắn không dùng đến đạo ngôn thỉnh cầu Thiên Đạo hình thành đại trận tự nhiên, không ngờ Thiên Đạo lại tự động tạo thành đại trận tự nhiên.

Đại trận tự nhiên của một giới vực một khi hình thành, vậy thì sẽ mang ý nghĩa hoàn toàn độc lập trong Hạo Hãn. Những tông môn và Thánh Đình không muốn thừa nhận Đại Hoang Đạo Đình, trừ rời đi một giới này, thì không còn con đường khác để đi.

Chương 1777 - Mạc Niệm Yên trở về.

Triệu Công Minh vô cùng phiền muộn, hắn nhìn Bàng Bất Kình đang khom người trước mặt mình, trong lòng mắng to, tốt xấu gì thì ngươi cũng là một nhất chuyển Thánh Nhân, có chút cốt khí nào hay không?

Bàng Bất Kình chính là nhất chuyển Thánh Nhân của Thánh Đạo minh, bản thân mình rõ ràng có thể ngăn chặn gia hỏa này, sau đó trực tiếp xử lý đối phương. Nhưng hết lần này đến lần khác, gia hỏa này sau khi nghe thấy đạo ngôn của Lam Tiểu Bố dung hợp Trường Sinh Giới vào trong Đại Hoang Thần Giới, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, chủ động đầu hàng hắn.

Không chỉ có hắn ta, tất cả quân tu sĩ của Thánh Đạo minh hoàn toàn không muốn tái chiến, lũ lượt đầu hàng.

Là trợ thủ của Triệu Công Minh, Tích Niệm Mạt cảm nhận được Triệu Công Minh đang khó chịu, đây chính là một phần tử hiếu chiến, còn chưa đánh đến đã ghiền đâu, kết quả đối thủ đã sợ rồi.

“Triệu đại ca, ta cảm thấy bây giờ nên nhanh chóng hoàn thiện trật tự Đạo Đình mới của Đại Hoang Đạo Đình mới đúng, tiếp tục đánh nữa đối với Đại Hoang Thần Giới chúng ta cũng chẳng có gì tốt.” Tích Niệm Mạt vội vàng khuyên nhủ một câu.

Triệu Công Minh thở dài, “Còn đánh gì nữa? Đối thủ không có, ta còn tìm ai đánh đây.”

“Triệu đại ca, bây giờ vận may thiên địa tăng vọt, quy tắc thiên địa ngày càng hoàn thiện. Ta cảm thấy Triệu đại ca sắp đột phát lên nhất chuyển Thánh Nhân, không bằng tìm cơ hội bế quan đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân.” Tích Niệm Mạt nói.

Triệu Công Minh gật đầu, “Được, ta đoán chắc chỗ khác cũng chẳng có gì đánh nữa.”

Đúng như Triệu Công Minh đoán, ban đầu Bộc Hòa còn đánh một hai trận đánh ác liệt, nhưng sau khi Lam Tiểu Bố tuyên bố Trường Sinh Giới dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới, chứng đạo Thánh Nhân ở

Đại Hoang Thần Giới cần chính quả, cuối cùng không có người nào muốn đánh nhau với quân tu sĩ Đại Hoang Đạo Đình nữa.

Trừ một số ít tông môn tuyên bố giải tán, cường giả tông môn không rõ tung tích, phần lớn tông môn và Thánh Đình, đều gia nhập vào Đại Hoang Đạo Đình.

Sau đó mọi chuyện đều đơn giản, đông đảo tông môn đầu nhập thì chờ Đại Hoang Đạo Đình giao tư cách thành lập tông môn một lần nữa. Còn tất cả Thánh Đình, đều chủ động giải tán. Dưới đại thế và Thiên ĐẠo, tiếp tục chống lại chỉ là hành vi muốn chết.

Nhưng mà cũng không phải tất cả Thánh Nhân đều quan tâm đến chính quả Đại Hoang Thần Giới, rất nhiều cường giả đỉnh cấp, còn có một số cường giả Thánh Nhân từ ngoại giới đến Đại Hoang Thần Giới, hoàn toàn không để tâm đến lời nói của Lam Tiểu Bố. Bọn hắn nhiều nhất chỉ là không có chính quả Thánh Nhân mà thôi, đạo của bọn hắn không phải chứng ở Đại Hoang Thần Giới, không có khả năng tụt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

KHông phải bọn hắn không tin lời Lam Tiểu Bố nói, lời nói của Lam Tiểu Bố được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tán thành, dĩ nhiên có tác dụng.

Nhưng có tác dụng, cũng chỉ ở trong Đại Hoang Thần Giới mà thôi, ở Đại Hoang Thần Giới, có chính quả Thánh Nhân với không có chính quả Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ là thực lực chênh lệch nhau một chút, chuyện này không sao cả. Một khi rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, mọi người vẫn nằm trên cùng một cấp độ.

Sau khi rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, chính quả Đại Hoang Thần Giới ngươi liên quan gì đến hắn? Hơn nữa, ngươi ở Đại Hoang Thần Giới chứng đạo Thánh Nhân, chẳng phải là bị trói buộc ở Đại Hoang

Thần Giới rồi sao? Như vậy thì còn không bằng rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, tìm kiếm cơ duyên khác mạnh hơn.

…

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố tuyên bố chính quả Thánh Nhân, Côn Vi không ngừng hâm mộ, đây là chuyện hắn ta luôn muốn làm, nhưng không thể nào làm được. Chẳng những hắn ta muốn làm, mà tất cả Thánh Đình ở đây, có ai không muốn khống chế chính quả một giới? Kết quả bị Lam Tiểu Bố nắm trong tay. Mặc dù hắn ta vẫn luôn đối phó với Lam Tiểu Bố, nhưng Lam Tiểu Bố từ một tiểu tu sĩ có thể trấn áp bất cứ lúc nào đi đến ngày hôm nay, hắn ta dường như chính là người chứng kiến toàn bộ hành trình.

"Đạo Quân, thật ra chính quả Thánh Nhân có thể nhiều hơn một chút, đặc biệt là cửu chuyển Thánh Nhân. Nếu như vậy, đối với Đại Hoang Thần Giới cũng có chỗ tốt. Lần này vô số giới vực dung hợp đến Đại Hoang Thần Giới, khiến Đại Hoang Thần Giới dần dần trở thành một giới vực Thần giới hoàn chỉnh, vận may và thực lực đều tăng cao. Nhưng bên trong Hạo Hãn, nơi như Đại Hoang Thần Giới, cũng nhận được vận may vô thượng duy trì nhất định không chỉ có một…" Câu nói tiếp theo Côn Vi không nói ra, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết ý của hắn ta. Đây là nói nếu như Thánh Nhân ở Đại Hoang Thần Giới quá ít, tương lai khi đại chiến với Thần giới khác, chỉ sợ thực lực không đủ.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "KHông cần lo lắng, vận may và tài nguyên của Đại Hoang Thần Giới, có thể tấn cấp được nhiều Thánh Nhân như vậy đã là miễn cưỡng rồi. Có thêm nhiều Thánh Nhân xuất hiện, vậy thì những tu sĩ khác sẽ không còn không gian sinh tồn. Một cái giới vực không phải dựa vào Thánh Nhân mới mạnh lên được, ngược lại, là dựa vào vô số tu sĩ bình thường mới có thể mạnh lên. Còn cửu chuyển Thánh Nhân, ta tin rằng cho dù là ai, sau khi đến cửu chuyển Thánh Nhân rồi, nhất định sẽ nghĩ đến chuyện rời khỏi Đại Hoang Thần Giới tìm cơ hội đến Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Cho nên có một cửu chuyển Thánh Nhân, đối với Đại Hoang Thần Giới mà nói là đủ rồi.”

Đừng nói là người khác, cho dù là chính bản thân Lam Tiểu Bố, nếu như hắn ở chỗ này tấn cấp đến cửu chuyển Thánh Nhân, vậy hắn nhất định cũng sẽ tìm mọi cách để có cơ hội chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố không cho rằng tất cả cường giả đều ở Đại Hoang Thần Giới, hắn đã đi qua Thiên Nhai, đương nhiên biết, so với những cường giả ở Thiên Nhai kia, cường giả ở Đại Hoang Thần Giới thật sự có hạn.

“Đạo Quân nhìn xa trông rộng, ta không theo kịp.” Lúc Côn Vi nói chuyện, cảm thấy mặt mình hơi đỏ. Không phải bởi vì hắn ta vuốt mông ngựa mà đỏ mặt, mà là cảm thấy trình độ vuốt mông ngựa của mình so với Lam Tiểu Bố, chênh lệch cả vạn dặm.

Chương 1778 - Mạc Niệm Yên trở về. (2)

Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía Trường Sinh Thánh Đạo thành, “Ngươi có thể ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành tu luyện, ta muốn quay về Đại Hoang Thần Đạo thành xem thử.”

Côn Vi thở phào một hơi, không còn hùng tâm tráng chí, hắn ta chỉ một lòng trên con đường đại đạo, lần này nhất định phải nhân lúc vận may Đại Hoang Thần Giới tăng vọt mà chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố quay về vị trí giới vực do đạo tắc Hồng Mông biến thành ở Trường Sinh Thánh Đạo thành một lần nữa, lập tức cảm nhận được vô cùng vô tận vận may thiên địa. Hắn là Đạo Quân một giới, có loại vận may này tăng cường, khiến hắn cảm thấy bản thân mình có thể bước vào hàng ngũ tứ chuyển Thánh Nhân bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố quyết định, sau khi mở một đầu thông đạo đến giới vực mà đạo tắc Hồng Mông biến thành, sẽ lập tức bế quan đột phá lên tứ chuyển Thánh Nhân.

Tiến vào trong phong ấn đạo tắc Hồng Mông, thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức quét đến vô số bảo vật bên trong mảnh đất Hồng Hoang mà đạo tắc Hồng Mông biến thành này.

Cái giới vực mới này chẳng những có các loại thần linh thảo và vật liệu đỉnh cấp, thậm chí ngay cả đạo quả và Hỗn Độn chi khí cũng có. Những thứ này Lam Tiểu Bố không định động đến, tương lai Đại Hoang Thần Giới cần phát triển, đây đều là cơ duyên và tài nguyên của những kẻ đến sau.

Lúc trước Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới cách xa nhau đến mấy hư không giới vực, sau khi đạo tắc Hồng Mông dung hợp hai giới, mặc dù không có vòng xoáy không gian truyền tống, Lam Tiểu Bố dựa vào Luân Hồi Oa, chỉ qua mấy ngày đã đến được cấm chế phong ấn ở bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành.

Còn chưa bước ra khỏi phong ấn đạo tắc Hồng Mông, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được vận may thiên địa nặng nề. Xem ra khi hắn không có ở đây, Đại Hoang Thần Đạo thành được quản lý không tệ.

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi cấm chế phong ấn, thần niệm đã quét đến Đại Hoang Thần Đạo thành vô cùng phồng hoa bên ngoài Ẩn Nặc Thần Trận. Mặc dù là ở bên ngoài Thần Đạo thành, nhưng tu sĩ tới lui vô cùng náo nhiệt

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, đây mới là Thần giới mà hắn muốn. Tương lai cũng giống như đô thị phàm nhân, mọi người chỉ là có thực lực mạnh hơn một chút, tuổi thọ dài hơn một chút, còn những cái khác, nên giống như thành thị phàm nhân. Tu sĩ tu đạo, cũng không phải muốn tu đến mức tình người ấm lạnh.

“Đạo Quân trở về!” Lam Tiểu Bố vừa bước ra khỏi cấm chế, một giọng nói vô cùng kích động truyền đến.

“Quân huynh? Sao ngươi lại ở chỗ này chờ?” Lam Tiểu Bố nhìn thấy Quân Vu, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Quân Vu chính là trợ thủ đắc lực của hắn, sao có thể rảnh ở lại đây?

So với lúc trước, Quân Vu đã là Hợp Thần cảnh tầng sau, tu vi tiến bộ rất nhanh.

“Đạo Quân, sau khi ta nghe thấy đạo ngôn của ngươi, đã biết ngươi nhất định sẽ nhanh chóng quay về Đại Hoang Thần Giới, cho nên vẫn luôn ở đây chờ đợi.” Quân Vu kích động nói.

Bản thân mình là Đạo Quân của Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới, đạo ngôn cũng có thể khiến cho toàn bộ tu sĩ Đại Hoang Thần Giới nghe được, đây là chuyện bình thường. Nhưng mà thần niệm hắn quét qua một chút, vậy mà chỉ nhìn thấy cường giả khá mạnh là Quân Vu, còn về bọn người Đàm Khổ, Hồ Thánh Gia, Kiều Ngạo Luân, hắn đều không nhìn thấy, ngay cả KHổng Phục Sinh hắn điều đến đây để hỗ trợ cũng không thấy. Phải biết rằng Khổng Phục Sinh chính là Chuẩn Thánh, lại cộng thêm hắn ta chủ động đầu nhập với hắn, khi vận may Đại Hoang Thần Giới tăng cao, là người có cơ hội đột phá CHuẩn Thánh tấn cấp lên nhất chuyển Thánh Nhân nhất.

Dù hắn không có ở Đại Hoang Thần Đạo thành, có Khổng Phục Sinh ở chỗ này, Đại Hoang Thần Đạo thành chắc hẳn cũng vẫn bình yên vô sự.

Cũng may khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là, hắn nhìn thấy mấy người Thạch Dật, Diêm Ảnh, Bàng Bất Lận, HÙng Nam Phong. Tu vi của bọn họ đều tăng lên theo trình độ khác biệt, Thạch Dật là Hợp Thần cảnh tầng một, xem như là người tiến bộ lớn nhất.

“Khổng Phục Sinh đâu rồi? Còn bọn người Kiều Ngạo Luân, Hồ Thanh Gia sao không nhìn thấy? Đàm Khổ đâu? Niệm và Tể Tấn Trần ra ngoài vẫn còn chưa trở về sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu vội vàng đáp, “Bọn họ có ở đây, nhưng sau đó có xảy ra một chút chuyện. Trăm năm trước, Niệm và Tể Tấn Trần đã trở về, nhưng mà về cùng với bọn hắn còn có một người nữa, đó là sư phụ của Niệm, Mạc Niệm Yên…”

“Mạc Niệm Yên?” Lam Tiểu Bố nghe thấy cái tên này, là sư phụ của Niệm. Lúc trước ở trong mắt Lam Tiểu Bố, Mạc Niệm Yên chính là một nhân vật không tầm thường, nếu không thì cũng không thể nào dạy ra loại đệ tử như Niệm.

Nhưng mà sau khi cứu được Ôn Khả Xu, nghe được thật ra Mạc Niệm Yên là người như thế nào, trong lòng hắn đã không còn cảm giác này nữa. Bây giờ, trong mắt Lam Tiểu Bố, Mạc Niệm Yên chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi.

“ĐÚng vậy, sau khi Mạc Niệm Yên đến đây, rất chấn kinh với sự thay đổi ở nơi này. Lúc đầu hắn muốn khống chế Đại Hoang Thần Đạo thành, nhưng mà đã bị Khổng tiền bối ngăn cản. Nhưng KHổng tiền bối không phải đối thủ của Mạc Niệm Yên, đã bị Mạc Niệm Yên đánh trọng thương…”

Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày, “Ngươi nói Khổng Phục Sinh bị Mạc

Niệm Yên đánh trọng thương?”

Chương 1779 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới.

Quân Vu gật đầu, “Đúng vậy, Mạc Niệm Yên vô cùng bá đạo, hơn nữa thực lực lại vô cùng cường đại, sợ rằng ít nhất cũng là thực lực nhất chuyển Thánh Nhân..”

“Có phải hắn cho rằng Đại Hoang Thần Giới là của hắn hay không, cho nên muốn khống chế Đại Hoang Thần Giới?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu đáp, “Lúc trước hắn chỉ nói Đại Hoang Thần Đạo thành xem như là địa bàn của hắn, nhưng mà về sau quả thật muốn khống chế Đại Hoang Thần Giới. Nhưng sau đó hắn biết khống chế Đại Hoang Thần Giới rất khó, Đại Hoang Đạo Đình toàn bộ đều là người của Đạo Quân, hơn nữa ĐẠo Quân còn được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tán thành, điều này khiến hắn rất tức giận và bất đắc dĩ. Hết lần này đến lần khác, lúc này Ôn Khả Xu trở về…”

“KHả Xu sư muội quay về rồi?” Lam Tiểu Bố biết lúc trước Ôn Khả Xu và Mục Đồng Châu rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành đi tìm cơ duyên.

Quân Vu đáp, “Đúng vậy, một mình nàng trở về, tu vi đã đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh, chắc hẳn đã lấy được cơ duyên cực lớn. Ôn Khả Xu vô cùng tôn kính Mạc Niệm Yên, sau khi Mạc Niệm Yên nhìn thấy Ôn Khả Xu trở về, hình như cũng không còn suy nghĩ muốn chiếm lấy Đại Hoang Đạo Đình nữa.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, chiếm lấy Đại Hoang Đạo Đình? Đừng nói chỉ là một nhất chuyển Thánh Nhân, cho dù Mạc Niệm Yên là ngũ chuyển Thánh Nhân hoặc Thánh Nhân có tầng thứ cao hơn, cũng đừng hòng tùy tiện chiếm lấy Đại Hoang Đạo Đình. Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình có được Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tán thành, được vận may một giới ủng hộ.

Giống như hắn, chỉ cần hắn ở Đại Hoang Thần Giới, chỉ cần Đại Hoang Thần Giới không bị người đánh vỡ kinh lạc, hắn sẽ không ngừng có vận may một giới bổ sung.

Hơn nữa, hắn ở Đại Hoang Thần Giới kinh doanh bao nhiêu năm rồi? Dù phần lớn thời gian hắn không có mặt ở Đại Hoang Thần Giới, nhưng khắp Đại Hoang Thần Giới đều là người của hắn, Mạc Niệm Yên muốn chiếm lấy Đại Hoang Thần Giới, vậy thì phải bắt đầu lại từ đầu.

Mạc Niệm Yên chắc hẳn biết hắn ta không có cơ hội lấy được vị trí Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, lúc này mới từ bỏ.

“Mạc Niệm Yên hy vọng Ôn Khả Xu đi cùng với hắn, ngay từ lúc đó trong lòng mọi người đều biết rõ, Mạc Niệm Yên có tâm ý với Ôn Khả Xu. Nhưng Ôn Khả Xu không chút do dự từ chối Mạc Niệm Yên, sau đó nói chờ sau khi Trường Sinh Giới dung hợp, muốn đi tìm ĐẠo QUân ngươi. Có lẽ chính câu nói này đã chọc giận Mạc Niệm Yên, hắn ta nhìn có vẻ không vui lắm.” Quân Vu nói đến đây thì thở dài.

“Sau đó, hắn liền ra tay bắt ép Ôn Khả Xu đi?” TRong lòng Lam Tiểu Bố dâng lên sát khí.

Quân Vu lắc đầu, “Cũng không phải, nhưng mà lúc này lại có một người đến, chính là Đới Phi Nhiêu mà lúc trước Ma Hề Thánh Nhân đánh trọng thương phải chạy trốn. Nữ nhân này vậy mà đã đột phá lên cảnh giới nhất chuyển Thánh Nhân, nàng ta nhìn thấy Mạc Niệm Yên, lập tức khóc lóc nói bị người ta ức hiếp, sau đó còn bảo là do Ôn Khả Xu âm thầm châm ngòi. Còn nói Ôn Khả Xu ra tay với nàng ta, hạ độc âm Hoán lên người nàng ta, phong ấn nàng ta vô số năm.

Mạc Niệm Yên giận dữ, ngay lập tức bắt Ôn Khả Xu đi. Tể huynh vì ngăn cản Đới Phi Nhiêu ra tay với Ôn Khả Xu, bị Đới Phi Nhiêu trực tiếp giết chết. Khổng tiền bối ngăn cản, bị đánh trọng thương, Hồ Thanh Gia tiền bối sắp bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, nàng cưỡng ép xuất quan cứu KHổng tiền bối. Nhưng mà nàng không phải đối thủ của Mạc Niệm Yên và Đới Phi Nhiêu, chỉ có thể kéo Khổng tiền bối chạy trốn.

Mạc Niệm Yên và Đới Phi Nhiêu không đuổi theo truy sát, ngược lại là chiếm cứ phủ ĐẠo Quân, đôi cẩu nam nữ này ở chỗ này quang minh chính đại bế quan tu luyện. Không chỉ như vậy, Mạc Niệm Yên còn muốn Ôn Khả Xu cùng tiến vào phủ ĐẠo Quân. Ôn Khả Xu nói nếu như buộc nàng tiến vào phủ ĐẠo Quân, vậy nàng sẽ lập tức tự vẫn. Có thể là do Ôn Khả Xu uy hiếp, Mạc Niệm Yên không còn tiếp tục ép nàng tiến vào phủ Đạo Quân nữa, giam nàng ở bên trong thần lao của Đại Hoang Thần Đạo thành. Hành vi của Mạc Niệm Yên, khiến Niệm cảm thấy mất hết mặt mũi, dù sao Mạc Niệm Yên cũng là do hắn dẫn về. Hắn chủ động rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, không rõ tung tích."

Sắc mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó coi, lúc trước khi hắn rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, tu vi còn thấp, cho nên phủ ĐẠo Quân của hắn cũng không có hộ trận đỉnh cấp nào. nếu như bây giờ, cho dù hắn rời đi, Mạc Niệm Yên cũng đừng hòng tiến được vào Phủ ĐẠo Quân. Còn Đới Phi Nhiêu, Lam Tiểu Bố khẳng định Mạc Niệm Yên biết nàng ta nói dối, gia hỏa này chỉ là đang kiếm cớ cầm tù Ôn Khả Xu.

"Vậy còn Đàm Khổ và Kiều Ngạo Luân đâu?' Lam Tiểu Bố hỏi.

Quân Vu đáp, "Sau khi Khổng tiền bối và Hồ tiền bối mất tích, Đàm huynh biết mình không làm gì được Mạc Niệm Yên, định đi tìm kiếm

Khổng tiền bối và Hồ tiền bối, chuyện ở đây giao lại cho ta. Còn Kiều Ngạo Luân, từ rất sớm trước đó đã rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành, nghe nói là hắn muốn hoàn thiện đại đạo của mình.”

“Vậy Đàm Khổ có tìm được Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia không?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Quân Vu lắc đầu, “Không có, sau khi Khổng tiền bối và Hồ tiền bối chạy trốn, vẫn không có tin tức nào, Đàm huynh cũng không truyền về tin tức nào.”

“Mạc Niệm Yên và Đới Phi Nhiêu đi lúc nào?” Sát cơ trong lòng Lam Tiểu Bố rất mạnh, giọng nói thì lại vô cùng bình tĩnh. Hắn biết bây giờ trong phủ ĐẠo Quân của mình không có ngươi, nhưng mà bên trong có người từng tu luyện.

Quân Vu nói, “Là sau khi nghe thấy đạo ngôn của Đạo Quân, lập tức lựa chọn rời đi. Ta đoán có lẽ bọn hắn sợ hãi, sợ Đạo Quân tìm bọn hắn tính sổ.”

“Bọn hắn bắt luôn Khả Xu sư muội đi sao?”

Quân Vu lắc đầu, “Không phải, Ôn Khả Xu là do Tiểu Tịch và phụ thân Mạc Khâu của nàng cứu đi. Sau khi Ôn Khả Xu được cứu đi nửa tháng, Đạo Quân mới ban ra đạo ngôn xuống Đại Hoang Thần Giới. Sở dĩ Mạc Niệm Yên không biết Ôn Khả Xu đã sớm được cứu đi, là bởi vì không có người nào muốn nói cho hắn biết mà thôi. Mặc dù hắn ở phủ ĐẠo Quân tu luyện một khoảng thời gian rất dài, nhưng chuyện của Đại Hoang Đạo Đình, hắn không thể nào nhúng tay vào được. Trừ khi hắn giết chết toàn bộ tu sĩ của Đại Hoang Đạo Đình, nếu không thì đều là người của Đạo Quân.”

Chương 1780 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta đã nhìn thấy, Đại Hoang Đạo Đình vô cùng tốt, đúng theo suy nghĩ của ta mà làm.”

“Đạo Quân…” Bọn người Tỉnh Tử Tự và Thạch Dật biết Lam Tiểu Bố trở về, nhanh chóng kéo đến.

“Tất cả mọi người làm không tệ.” Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, đây đều là đám người mình biết khi vừa mới đến Đại Hoang Thần Giới, cho đến bây giờ, đều tụ tập bên cạnh hắn. Mặc dù tu vi của bọn họ không tính là cao, nhưng mà Đại Hoang Đạo Đình lại dựa vào bọn họ mà mạnh lên.

“Đại Hoang Thần Giới có cường giả mạnh nhất, còn có quân tu sĩ mạnh nhất, xung quanh cũng không có giới vực nào khác đến xâm lấn. Đạo Quân cũng đã ban bố ra chuyện chúng ta cần làm, nếu như chúng ta không làm được, vậy thì không xứng ở lại nơi này.” Hùng Nam Phong chạy đến vô cùng kích động nói.

Đời này hắn ta đã từng có rất nhiều lựa chọn, nhưng khi cùng đạo lữ Dạ Lộ lựa chọn ở lại Đại Hoang Thần Đạo thành giúp đỡ Lam Tiểu Bố, là lựa chọn chính xác nhất trong đời hắn ta.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới sẽ chuyển đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, đồng thời giới vực kết nối Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới ta cũng sẽ đả thông, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời Lam Tiểu Bố nói không có ai phản đối, tất cả mọi người đều tán đồng.

Trước đó Trường Sinh Giới không thuộc về Đại Hoang Thần Giới, phủ ĐẠo Quân cũng chỉ có thể để lại Đại Hoang Thần Đạo thành, bây giờ Trường Sinh Giới đã dung hợp vào Đại Hoang Thần Giới, phủ

Đạo Quân dời khỏi nơi này cũng là chuyện bình thường.

…

Bây giờ Lam Tiểu Bố rất muốn đi tìm kiếm Mạc Niệm Yên và Đới Phi Nhiêu, nhưng trong lòng hắn biết rõ, bây giờ hắn không thể đi được. Nhưng cho dù là ai, giết người của hắn, cũng đừng mong có thể sống yên ổn. Nữ nhân Đới Phi Nhiêu này hắn đã muốn giết lâu rồi, chỉ là vẫn luôn chưa gặp được mà thôi.

Một năm sau, Lam Tiểu Bố đả thông thông đạo giới vực giữa Trường Sinh Giới và Đại Hoang Thần Giới, không chỉ như vậy, hắn còn bố trí truyền tống trận.

Giới vực Hỗn Độn hình thành từ đạo tắc Hồng Mông, bị Lam Tiểu Bố phong ấn lại, thành bí cảnh Đại Hoang Thần Giới, bí cảnh này cứ gọi là bí cảnh Trường Sinh. Chỉ cần là người có cống hiến vô cùng lớn cho Đại Hoang Thần Giới, mới có thể tiến vào bí cảnh Trường Sinh.

Chờ Lam Tiểu Bố làm xong những chuyện này, chiến sự ở Đại Hoang Thần Giới đã hoàn toàn kết thúc. Trên thực tế sau khi hắn tuyên bố Trường Sinh Giới dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, tuyên bố về chính quả Thánh Nhân, Trường Sinh Giới cơ bản đã không còn chiến sự nữa. Trừ khi là muốn chết, lúc này mới tiếp tục đối nghịch với Đại Hoang Đạo Đình.

Một phần thánh môn và Thánh ĐÌnh không muốn phụ thuộc vào Đại Hoang Thần Giới, bọn hắn lựa chọn rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Còn tông môn và thánh môn ở lại, toàn bộ đều tiến về Trường Sinh Thánh Đạo thành thỉnh cầu khai sáng đạo tràng một lần nữa.

Bọn người Quân Vu đi theo Lam Tiểu Bố đi đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, tất cả đều âm thầm chấn động. Ban đầu trong mắt của bọn họ, Tần Tự Hề đã là Thánh Nhân cao cấp nhất rồi.

Bây giờ bọn hắn mới biết được, Ngụy Thánh ở chỗ này không đáng kể chút nào, Đại Hoang Đạo Đình không những có đông đảo nhất chuyển Thánh Nhân, cho dù là nhị chuyển Thánh Nhân cũng không ít. Loại tu sĩ Hợp Thần như bọn hắn, ở chỗ này còn chưa có xếp hạng.

Nhưng mà Quân Vu nhanh chóng ổn định tinh thần, bởi vì hắn ta vẫn là thống soái khống chế quân tu sĩ, không chỉ như vậy, tài nguyên tu luyện mà Lam Tiểu Bố cho hắn ta, đủ để hắn ta bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân.

Có thể thấy được ĐẠo Quân là người rất trọng tình nghĩa, cũng sẽ không vì tu vi của bọn hắn thấp mà vứt bọn hắn qua một bên. Ở nơi có nguyên khí thiên địa nồng đậm, vận may hùng hậu như Trường Sinh Thánh Đạo thành, cho dù không cần bất cứ tài nguyên nào, Quân Vu hắn cũng có thể nhanh chóng chứng đạo Chuẩn Thánh.

Lam Tiểu Bố là ĐẠo Quân một giới, giờ phút này mới xem như đã hoàn toàn nắm trong tay Đại Hoang Thần Giới. Một loạt luật pháp của Đại Hoang Đạo Đình ban bố ra ngoài, diện mạo toàn bộ Thần giới cũng theo đó mà đổi mới hoàn toàn. Ai dám động tay động chân, thậm chí không cần có người báo cáo ngươi, đại trận sẽ lập tức bắt ngươi ra.

Tất cả tông môn ở Đại Hoang Thần Giới, muốn lập lại đạo tràng, đều phải được Đại Hoang Đạo Đình thừa nhận, phải có ý chỉ đại đạo có ĐẠo Quân Ấn của Đại Hoang Đạo Đình.

Cho dù Lam Tiểu Bố không phân phát chính quả của Đại Hoang Đạo Đình cho các phương, nhưng mà mọi người đều biết, đây chỉ là chuyện sớm muộn, dù sao thì số lượng chính quả Thánh Nhân đã có. Trừ chính quả Thánh Nhân, còn có các loại chính quả còn lại.

Không phải ai ai cũng có thể thành thánh, cũng không phải ai cũng có thể rời khỏi vùng giới vực Đại Hoang Thần Giới này. Lúc này, bất kỳ chính quả nào cũng có giá trị không thể nào đánh giá được. Có được chính quả, vậy thì sẽ được vận may của Đại Hoang Thần Giới che chở, tốc độ tu luyện tăng lên còn chưa nói, còn không có ai dám vô duyên vô cớ hãm hại ngươi.

Chương 1781 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa.

Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng xử lý xong xuôi hết mọi chuyện ở Đạo Đình cần hắn xử lý, sau đó lập tức tiến đến Vọng Sương Mạc Hải. Là Đạo Quân một giới, hắn muốn lấy được tin tức nào cũng đều rất dễ dàng.

Căn cứ vào tin tức hắn lấy được, Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia trốn vào trong Vọng Sương Mạc Hải, sau đó biến mất. Đàm Khổ cũng đi theo tìm mà tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, cũng biến mất không thấy tung tích.

Cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng đến Vọng Sương Mạc Hải một chuyến, dù sao thì Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia đều chưa chứng đạo Thánh Nhân chân chính, đều chỉ đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh. Còn Đàm Khổ, thực lực lại càng kém hơn.

Ngược lại hắn cảm thấy không cần quá lo lắng về Ôn Khả Xu, Mạc Tiểu Tịch thì thôi, nhưng Mạc Khâu tuyệt đối không phải là người dễ bắt nạt. Gia hỏa này lúc trước có thể dung hợp được năm đại vũ trụ Tiên giới sắp sụp đổ, đồng thời dựa vào Hỗn Độn, dung hợp năm đại vũ trụ Tiên giới, người này mà đơn giản mới là chuyện lạ.

Lam Tiểu Bố đoán sở dĩ Mạc Khâu lựa chọn chạy trốn, nhất định là vì tu vi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Nếu đã hoàn toàn khôi phục, Mạc Niệm Yên nhất định không phải đối thủ của hắn ta. Người có kinh nghiệm và thực lực đều online như vậy, cho nên không cần phải lo lắng.

Chỉ là Đại Hoang Đạo Đình vừa mới tiến vào quỹ đạo, chuyện thật sự rất nhiều. Các đại tông môn xin mở lại đạo tràng, một vài Thánh Nhân chứng đạo muốn đến xin Đại Hoang Đạo Đình chấp nhận, đều hy vọng có thể nhận được chính quả Thánh Nhân, một phần tông môn còn muốn lấy được chính quả tông môn.

Cứ hò hét ầm ĩ như vậy, có thể nhẹ nhàng mới là chuyện lạ. Sau khi liên tục bận rộn suốt nửa năm, Lam Tiểu Bố cuối cùng mới có thể thở phào một hơi. Hắn không có ý định tiếp tục ở lại chờ những tông môn còn chưa được Đại Hoang Đạo Đình phê duyệt kia nữa, những tông môn này nếu như muốn nhận được sự cho phép của Đại Hoang Đạo Đình thành lập đạo tràng, vậy thì nhất định phải chờ hắn quay về..

Bây giờ hắn muốn đến Vọng Sương Mạc Hải, bất kỳ người nào cũng không thể ngăn cản hắn.

Nếu không phải bởi vì hắn là ĐẠo Quân của Đại Hoang Đạo Đình, cộng thêm Đại Hoang Thần Giới vừa mới hoàn thành thống nhất, hắn đã sớm rời khỏi đây đến Vọng Sương Mạc Hải rồi.

Lam Tiểu Bố giao hết mọi chuyện cho Bộc Hòa đình trụ và Đề Phật đình trụ, đồng thời bàn giao, nếu có chuyện nào vô cùng quan trọng không thể nào quyết định được, nếu như hắn không quay về kịp, cứ giao cho Triệu Công Minh làm chủ.

Bây giờ Triệu Công Minh đang bế quan đột phá lên nhất chuyển Thánh Nhân, Tích Niệm Mạt cũng đi thành lập Lôi Kiếm sơn trang của mình.

“Đạo Quân…” Mặc dù nhìn thấy dáng vẻ vội vã của Lam Tiểu Bố, nhưng Bộc Hòa do dự một chút vẫn gọi Lam Tiểu Bố sắp rời đi lại.

Mặc dù đầu nhập vào Lam Tiểu Bố từ rất sớm, nhưng trước mặt Lam Tiểu Bố, Bộc Hòa Thần Đế vẫn vô cùng câu nệ. Trừ chuyện thực lực của Lam Tiểu Bố càng ngày càng cường đại ra, còn một nguyên nhân nữa chính là ĐẠo Quân Lam Tiểu Bố này không giống với những ĐẠo Quân mà hắn ta từng thấy.

Tất cả ĐẠo Quân, phủ ĐẠo Quân nhất định sẽ cực kỳ xa xỉ. Không chỉ như vậy, sự phô trương và dục vọng quyền lực của ĐẠo Quân đều là muốn lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu. Lam Tiểu Bố lại hoàn toàn không phải như vậy, đừng nói là phi tử kết thành quần đội, phủ ĐẠo QUân bây giờ ngay cả một nữ nhân cũng không có.

CHo đến bây giờ, Lam Đạo QUân ngay cả thánh liễn chuyên dụng cũng chẳng cần, chứ đừng nói đến chuyện mỗi lần ra ngoài đều tiền hô hậu ủng, chuyên gia hầu hạ. Thật không biết tính cách Lam Tiểu Bố như vậy, tại sao phải làm ĐẠo Quân.

Còn một chuyện nữa chính là uy nghiêm của ĐẠo Quân, chính là khi mỗi lần nghị sự Đạo Đình, lúc đó thật sự là quá nhiều người. Quân Vu đứng đầu tiên chỉ có tu vi Hợp Thần cảnh, mà phía sau Quân Vu, còn có mấy người có tu vi thấp hơn, trừ Thần Vương ra, thậm chí còn có hai người có cảnh giới Thần Quân.

Cho đến bây giờ hắn ta vẫn không hiểu ĐẠo Quân thả những người bình thường có tu vi như sâu kiến ở vào vị trí quan trọng của Đạo Đình để làm gì?

“Có chuyện gì thì nói nhanh một chút.” Lam Tiểu Bố có vẻ không kiên nhẫn.

Bộc Hòa Thần Đế vội vàng nói, “Vô Căn Thần Giới trừ mở một đầu thông đạo truyền tống đến Đại Hoang Thần Giới thì đã ngừng dung hợp, ta hoài nghi đây là vì có người nhúng tay vào. Còn không phải chỉ có mỗi Vô Căn Thần Giới, còn một số giới vực tàn phá khác, cũng dừng dung hợp với Đại Hoang Thần Giới. Chuyện này chúng ta có nên đi xem một chút?”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, mặc dù Đại Hoang Thần Giới bây giờ vô cùng mênh mông, nhưng cho dù là ĐẠo Quân như hắn, muốn đi một vòng cũng cần phải mất rất nhiều năm. Nhưng giới vực dung hợp vào ai lại từ chối chứ, dung hợp càng nhiều đương nhiên là càng tốt.

Vô Căn Thần Giới vẫn luôn đang trong quá trình dung hợp với Đại Hoang Thần Giới, bây giờ lại dừng dung hợp, cũng chưa chắc là vì có người can thiệp. Có thể can thiệp vào chuyện hai đại Thần giới dung hợp, tu vi này đâu chỉ cường đại? Đây là cường đại đến mức không hợp thói thường.

Dù sao Vô Căn Thần Giới cũng không phải nơi mà những giới vực tàn phá kia có thể so sánh, mặc dù Vô Căn Thần Giới không hoàn chỉnh, nhưng lại vô cùng rộng lớn. Đại Hoang Thần Giới có thể dung hợp với Trường Sinh Giới, đó là vì có đạo tắc Hồng Mông. Giữa Vô Căn Thần Giới và Đại Hoang Thần Giới không có đạo tắc Hồng Mông, có lẽ đây mới là nguyên nhân không thể hoàn toàn dung hợp.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Bất kể có phải là có người can thiệp vào hay không, hộ trận giới vực Đại Hoang Thần Giới đã hình thành, chúng ta cũng không cần quan tâm đến những giới vực dung hợp vào nữa. Nếu không thì Đại Hoang Thần Giới cứ mãi trong quá trình dung hợp, sẽ vĩnh viễn không thể hoàn thiện được. Bây giờ không có giới vực khác dung hợp vào, Đại Hoang Thần Giới sẽ hoàn thiện nhanh hơn. Nhưng mà lối truyền tống từ Vô Căn

Thần Giới đến Đại Hoang Thần Giới, nhất định phải thành lập trận môn phong ấn. Mỗi một tu sĩ tiến vào Đại Hoang Thần Giới, nhất định phải biết rõ, đồng thời phải có ngọc phù thân phận Đại Hoang Thần Giới."

Chương 1782 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa. (2)

"Vâng." Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng khom người đáp lời.

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Ngọc phù thân phận này phải nhanh chóng hoàn thiện một chút, nhanh chóng trong thời gian ngắn nhất phổ cập đến mỗi một tu sĩ sinh sống ở Đại Hoang Thần Giới. Đại Hoang Thần Giới tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện phi pháp nào. Còn nữa, ta cần truy nã mấy người kia, cũng tăng nhanh tốc độ đi. Chế độ điểm cống hiến của Đại Hoang Đạo Đình, cũng phải nhanh hoàn thiện."

"Đạo Quân yên tâm, những chuyện này ta nhất định sẽ làm tốt." Bộc Hòa Thần Đế đảm bảo.

Hắn ta cũng rất khâm phục ĐẠo Quân của mình, chế độ thân phận sẽ khiến lực ngưng tụ khắp Đại Hoang Thần Giới tăng thêm mấy lần, hơn nữa còn có thể gia tăng vận may. Mà chế độ điểm cống hiến của Đại Hoang Đạo Đình, càng là kế hoạch thần kỳ. Muốn thu được chính quả cũng được, nhìn xem điểm cống hiến của ngươi đi. Chỉ cần điểm cống hiến đạt đến trình độ nhất định rồi, mới có tư cách đến xin chính quả.

Đại Hoang Đạo Đình chuyển đến chưa được một năm, bây giờ đại điện nhiệm vụ Đại Hoang Đạo Đình ở Trường Sinh Thánh Đạo thành chính là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất. Đây là nơi tuyên bố đủ loại nhiệm vụ của Đạo Đình, làm xong những nhiệm vụ này chẳng những có điểm cống hiến, mà còn có các loại ban thưởng. Ban thưởng lớn nhất, trừ chính quả ra, còn có tư cách tiến vào bí cảnh Trường Sinh, nghe đồn đây chính là khu vực Hỗn Độn Hồng Hoang, nơi có vô số bảo vật và cơ duyên.

“Ta cần rời đi một khoảng thời gian, nếu có chuyện khẩn cấp, ngươi có thể liên hệ với ta. CHuyện bình thường, chỉ cần dựa vào luật pháp Đại Hoang Đạo Đình là được.” Đối với bản lĩnh làm việc của Bộc Hòa Thần Đế, Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng hài lòng.

Bộc Hòa Thần Đế đã phát lời thề đại đạo trung thành với Lam Tiểu Bố, đồng thời Lam Tiểu Bố có thể khống chế sinh tử của hắn ta. Cho nên tín nhiệm của Lam Tiểu Bố với Bộc Hòa vượt xa Đề Phật.

Điều này cũng khiến cho Bộc Hòa vô cùng đắc ý, lúc trước Đề Phật là Thánh Nhân có chính quả, mà hắn ta chỉ có một trong mười hai chính quả Thần Đế mà thôi. Sau khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, phong thủy luân chuyển. Bây giờ mặc dù chính quả Đại Hoang Thần Giới còn chưa bắt đầu phong, nhưng mà với những chuyện hắn ta đã làm và địa vị bên cạnh Lam Tiểu Bố, chính quả sao có thể thấp hơn Đề Phật được?

“Đạo quân, bên ngoài có một người tên là Tuấn Lê đến bái kiến.” Liễu Chí phụ trách công việc phủ ĐẠo Quân vội vàng đến bẩm báo.

Hắn ta cũng biết Lam Tiểu Bố có chuyện gấp cần ra ngoài một chuyến, nhưng mà tu vi của người này nhìn có vẻ vô cùng đáng sợ, hắn ta không thể không đến bẩm báo.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, khi hắn nhìn thấy người đến là Luân Hồi Thánh Nhân thì biết vì sao Liễu Chí lại căng thẳng đến bẩm báo như vậy. Đối với Liễu Chí là tu sĩ chỉ có tu vi Thần Vương sơ kỳ, dù Luân Hồi Thánh Nhân không dùng khí thế nghiền ép hắn ta, hắn ta cũng sẽ cảm thấy thấp thỏm lo lắng.

“Ta biết rồi, ngươi cho hắn vào đi. Bộc Hòa đình trụ, ngươi cũng đi làm việc đi.” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói.

Bộc Hòa và Liễu Chí sau khi rút đi, Lam Tiểu Bố mới nghĩ đến chuyện vì sao Luân Hồi Thánh Nhân lại dám đến tìm hắn.

Nhưng mà mình sẽ không giết hắn, dù sao Bộc Hòa cũng đã từng nói, lúc trước giáo chủ Khoa Trần của Bất Chu giáo đến đây ra oai, chính là Luân Hồi Thánh Nhân đã ra tay đuổi đi.

“Đã lâu không gặp, tu vi của Đạo Quân lại tăng cao, thật đáng mừng.” Luân Hồi Thánh Nhân vừa mới tiến vào đã cao giọng chúc mừng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như không phải lúc trước ngươi giúp Trường Sinh Thánh Đạo thành của ta một chút, chỉ dựa vào hành động của ngươi ở đảo Thánh Nhân, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn cũng không thể luân hồi.”

TRên mặt Luân Hồi Thánh Nhân chẳng có chút xấu hổ nào, ngược lại là nghiêm giọng nói, “Lam Đạo QUân, đối với người tu đạo như ta mà nói, những cái đó đều là chuyện nhỏ. Cái chúng ta theo đuổi là đại đạo vô thượng, là cảnh giới Vĩnh Sinh THánh Nhân…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “ĐỐi với ngươi mà nói là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến. Nhưng mà cảnh giới của Lam Tiểu Bố ta rất thấp, loại chuyện nhỏ nhặt này tương đối dễ để trong lòng. ĐƯơng nhiên, ta có thể nể tình ngươi giúp ta một lần, những chuyện trước đó xóa bỏ. Nhưng nếu như có lần sau, ta vẫn là câu nói kia. Hãm hại ta, đều không phải là chuyện nhỏ.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Luân Hồi Thánh Nhân đến tìm hắn nhất định là có chuyện. Cho nên hắn nhất định phải nói thật nghiêm trọng, nếu không loại người này sẽ lại vì lợi ích trước mắt mà đánh lén hắn.

Quả nhiên sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Luân Hồi Thánh Nhân tự giễu cười một cái rồi nói, “Đạo Quân, ta muốn chúc mừng Đại Hoang Đạo Đình ngươi thành lập, đồng thời nắm trong tay toàn bộ Đại Hoang Thần Giới. Nhưng có mấy câu thật lòng, ở trong Hạo Hãn, thực lực của Đại Hoang Thần Giới thật sự không đáng nhắc đến. ĐƯơng nhiên cái này không bao gồm cả Đạo Quân. Ta nghĩ, nếu như xảy ra đại chiến giới vực, thực lực ĐẠo Quân có mạnh đến đâu, cũng không thể lấy một địch trăm.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn biết Luân Hồi Thánh Nhân nói chính là sự thật. Bởi vì lúc trước đến Thiên Nhai, hắn đã nhìn thấy rất nhiều cường giả.

Thấy Lam Tiểu Bố chịu nghe lời mình nói, Luân Hồi Thánh Nhân lập tức rèn sắt khi còn nóng, “Lam Đạo Quân, ta tới tìm ngươi liên thủ. Hơn nữa chuyện này đối với ngươi mà nói, chỗ tốt còn lớn hơn ta. Bởi vì ĐẠo QUân ngươi đã thành lập ĐẠo ĐÌnh một phương, hoàn thiện một phương Thần giới, đây là chuyện có đại nhân quả và đại vận may.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Cho dù là vũ trụ bên ngoài Đại Hoang Thần Giới có lập tức nổ tung, ta cũng có chuyện cần đi trước.”

Cho dù Luân Hồi Thánh Nhân tìm hắn làm gì, hắn đều nhất định phải đến Vọng Sương Mạc Hải trước.

Chương 1783 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi.

Luân Hồi Thánh Nhân dừng lại một chút, sau đó nói, “Lam Đạo Quân, ngươi chắc hẳn đã biết lai lịch của ta rồi? Hơn nữa ngươi hẳn phải biết, ở trong Hạo Hãn, bằng hữu của ta nhiều hơn ai hết.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Thế nào, uy hiếp ta sao?”

Luân Hồi Thánh Nhân cười nhạt, “Ta không nhàm chán đến mức đến đây để uy hiếp ngươi, nhưng ngươi nói ra lời này, cho thấy rõ ngươi hoàn toàn không hiểu như thế nào là tam cảnh Vĩnh Sinh.”

“Chẳng lẽ không phải là tam cảnh Sáng ĐẠo, Diễn Giới, Tạo Hóa sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Luân Hồi Thánh Nhân nói, “Là tam cảnh này, nhưng mà cái ta hỏi không phải là ý này, ý ta hỏi là ngươi không hiểu thế nào là Vĩnh Sinh tam cảnh. Muốn chứng đạo Vĩnh Sinh tam cảnh, vậy thì có nghĩa là vĩnh sinh bất diệt. Vĩnh sinh bất diệt là chuyện gian nan đến mức nào? Cho dù là cửu chuyển Thánh Nhân, cũng có tuổi thọ đến một giây phút nào đó, cho nên muốn chứng đạo vĩnh sinh bất diệt, nhất định phải vượt xa luân hồi, khống chế vận mệnh.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra chuyện Luân Hồi Thánh Nhân nói tuyệt đối là chuyện hắn chưa từng nghe nói, hắn chăm chú lắng nghe.

Luân Hồi Thánh Nhân tiếp tục nói, “Như thế nào là vượt xa luân hồi? Cho nên bất cứ cường giả nào chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đều nhất định phải chứng đại đạo Luân Hồi, khống chế đạo tắc đại đạo Luân Hồi. Đã từng có vô số người đến thỉnh giáo ta về đại đạo Luân Hồi, bởi vì ta có đạo quyển Luân Hồi. Hoặc có thể nói, ta là người hiểu rõ đại đạo Luân Hồi nhất.”

“Ý của đạo hữu là, muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy khi ở cửu chuyển Thánh Nhân, nhất định phải có một chuyển là lấy luân hồi để chứng đạo?” Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng hiểu.

Luân Hồi Thánh Nhân gật đầu,”Quả thật là như vậy.”

Lam Tiểu Bố không hề hoài nghi lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, thật ra lúc đầu hắn cũng dự định lấy luân hồi chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, chỉ là bởi vì không có kinh nghiệm, cho nên còn đang tìm tòi thử nghiệm đại đạo. Mặc dù hắn có đạo quyển Luân Hồi, nhưng không có cách nào chứng đạo Luân Hồi Thánh Nhân.

“Vậy còn chuyện khống chế vận mệnh là có ý gì? Chẳng lẽ bên trong cửu chuyển nhất định phải lấy vận mệnh để chứng đạo sao?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa.

Luân Hồi Thánh Nhân đáp, “KHông sai, lấy vận mệnh để chứng đạo rất khó khăn, đạo quyển ĐẠi Vận Mệnh Thuật cũng không phải là ai cũng có thể lấy được. Cho dù đều là đạo quyển khai thiên, những đạo quyển Vận Mệnh và đạo quyển Luân Hồi, hoàn toàn không phải là thứ mà đạo quyển Vẫn Mệnh, Thiết Cát, Trớ Chú, HỦy Diệt có thể so sánh được. Ngay cả đạo quyển Nhân Quả cũng có thể sánh ngang với đạo quyển Vận Mệnh, Luân Hồi.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, “Vận may chẳng lẽ không phải là vận mệnh? Nếu như lấy vận may chứng đạo, chẳng lẽ không thể tính là khống chế vận mênh sao?”

Luân Hồi Thánh Nhân từ tốn nói, “Vận may là vận may, cái này chủ yếu là nhằm vào đại đạo của ngươi, vận mệnh là vận mệnh, nhằm vào bản thân ngươi. Lần này ta đến đây, là muốn bàn với đạo hữu hai chuyện. Chuyện thứ nhất có liên quan đến chuyện đạo hữu có thể dùng luân hồi chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, chuyện thứ hai là liên quan đến Thất Giới Thạch.”

Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Lam Đạo Quân, ta tin rằng ngươi là một người có vận may lớn, hơn nữa ta tin ngươi cũng có thể lấy vận may chứng một chuyển Thánh Nhân. Nhưng chiến trường của chúng ta không phải là Thần giới, Tiên giới tầm thường, mà là nơi Vĩnh Sinh chân chính. Có lẽ ngươi cho rằng Vĩnh Sinh Thánh Nhân vô cùng khó, thậm chí một giới cũng chỉ có một người, trên thực tế loại suy nghĩ này của ngươi cũng không sai. Nhưng ngươi không biết vũ trụ mênh mông rộng lớn như thế nào, vô tận bao nhiêu. Với tu vi bây giờ của ngươi, dùng Luân Hồi Oa đi đường, tốn tuổi thọ cả một đời, chỉ sợ cũng không thể nào đi qua hết được toàn bộ vũ trụ mênh mông…"

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn đồng ý với lời nói của Luân Hồi Thánh Nhân, bởi vì Luân Hồi Thánh Nhân nói đúng.

"Mà cho dù là Trường Sinh Giới hay Đại Hoang Thần Giới, hoặc là những giới vực tàn phá xung quanh dung hợp đến, đối với vũ trụ mênh mông mà nói, đều là giọt nước trong biển cả, hoàn toàn không đáng thu hút. Sau khi tu vi của chúng ta lên đến tầng thứ nhất định rồi, tất nhiên sẽ tụ tập lại cũng một nơi, chỗ kia chính là nơi vĩnh sinh. ĐẠo Quân nắm trong tay một giới, có được vận may một giới, đây là một điều cơ bản nhất để chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân…"

Lam Tiểu Bố không nhịn được hỏi, "Luân Hồi đạo hữu, vậy còn ngươi?"

Luân Hồi Thánh Nhân rõ ràng cũng muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đối phương hình như không phải là Đạo Quân một giới mà.

Luân Hồi Thánh Nhân mỉm cười, "Ta muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đương nhiên phải có được một giới. Nhưng mà Luân Hồi giới của ta có chút khác biệt, đạo hữu chưa từng đi Luân Hồi giới, đương nhiên là không biết thôi."

"ĐẠo hữu muốn ta giúp chuyện gì?" Lam Tiểu Bố im lặng một lúc rồi chậm rãi nói.

Chương 1784 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi. (2)

Luân Hồi Thánh Nhân không nói thẳng chuyện cần hỗ trợ, vẫn tiếp tục nói, “Hạo Hãn rộng lớn, có vô số Đạo Quân giống như Lam đạo hữu, có vô số người có vận may lớn như Lam đạo hữu. Tương lai tất cả mọi người đều muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đạo hữu biết một giới đều có một số lượng Thánh Nhân nhất định, chẳng lẽ số Vĩnh Sinh Thánh Nhân trong Hạo Hãn lại là vô hạn sao?”

“Luân Hồi đạo hữu nói là Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng bị Thiên ĐẠo khống chế?” Lam Tiểu Bố giật mình, hắn muốn chứng đạo vĩnh sinh là vì thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo. Đừng thấy hắn bây giờ là Đạo Quân một giới, thậm chí là tam chuyển Thánh Nhân, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, hắn vẫn đang ở dưới Thiên Đạo.

Luân Hồi Thánh Nhân lắc đầu, “Không phải, là vũ trụ mênh mông hoàn toàn không chứa được nhiều Vĩnh Sinh Thánh Nhân, một khi số lượng Vĩnh Sinh Thánh Nhân đến cực hạn, vũ trụ sẽ sụp đổ, sau đó diễn hóa một lần nữa. Ngươi chắc hẳn đã nghe nói đến Diệt Thế Lượng Kiếp nhỉ?”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nói, “ĐƯơng nhiên là ta biết, Diệt Thế Lượng Kiếp là do có người tu luyện ĐẠi Tinh Cầu Thuật mà thành, chẳng lẽ không phải là như vậy?”

Luân Hồi Thánh Nhân cười lạnh nói, “Ngươi thấy nếu ngươi tu luyện Đại TinH Cầu Thuật, đã là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, ngươi còn dựa vào chuyện hủy diệt vô số giới vực để tăng thực lực của mình sao?”

Lam Tiểu Bố càng không hiểu, “Luân Hồi đạo hữu, theo như lời ngươi nói thì lần trước vô số giới vực bị hủy diệt, vô số tinh cầu bị phá nát, không phải là do Đại Tinh Cầu Thuật gây ra? Mà là vì số lượng Vĩnh Sinh Thánh Nhân lên đến cực hạn, cho nên vũ trụ không thể chịu nổi?”

Luân Hồi Thánh Nhân lắc đầu, “Không, thật ra lần Diệt Thế Lượng Kiếp lúc trước cũng là do có người dựa vào Đại TinH Cầu Thuật tạo thành.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố không hiểu nhìn Luân Hồi Thánh Nhân. Suy đoán của mình là chính xác, vậy sao Luân Hồi Thánh Nhân lại nói là không đúng?

“Bởi vì trong một phương vũ trụ mênh mông này của chúng ta có một vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân bị người vây giết, vây giết hắn ta là vì trong Hạo Hãn không thể nào tồn tại quá nhiều Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Mà tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở phương giới vực này của chúng ta lại không cam tâm bị giết, cho nên hắn lấy hết vận may hắn dùng để che chở giới vực của mình, dùng để chống lại người khác. Nói cách khác, giới vực Đại Hoang Thần Giới bây giờ của Lam đạo hữu, nếu có một ngày, Lam đạo hữu trở thành Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy Đại Hoang Thần Giới chính là căn cơ của Lam đạo hữu, cũng là nơi phát sinh ra vận may của Lam đạo hữu.

Theo thời gian trôi qua, tu sĩ từ Đại Hoang Thần Giới, sẽ từ từ khai phát ra càng nhiều Thần giới, Tiên giới, tu chân giới, Phàm nhân giới, những giới vực này đều thuộc về căn cơ của Lam đạo hữu. Nếu có một ngày, Lam đạo hữu đối kháng với cường địch cảm thấy quá sức, hoàn toàn có thể lấy đi vận may giới vực từ những căn cơ này, tăng cường thực lực cho mình.” Luân Hồi Thánh Nhân nói.

Lam Tiểu Bố im lặng, câu tiếp theo Luân Hồi Thánh Nhân không cần nói, hắn cũng có thể đoán được. Nếu như hắn rút đi những vận may giới vực được trấn áp này đi, vậy thì những giới vực này sẽ sụp đổ, sau đó giống như khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến. Vô số tu sĩ vẫn lạc, vô số tu sĩ trôi dạt khắp nơi.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Luân Hồi Thánh Nhân nói tiếp, “Lấy đi vận may và quy tắc đại đạo của một giới, Đại Tinh Cầu Thuật đương nhiên là cách nhanh nhất và hiệu quả nhất. BÌnh thường tu luyện đến Vĩnh Sinh Thánh Nhân rồi, trên cơ bản đều biết ĐẠi TinH Cầu Thuật. Cho nên mới nói, lần Diệt Thế Lượng Kiếp lúc trước là do Đại TinH Cầu Thuật tạo thành cũng không sai.”

Lam Tiểu Bố vẫn im lặng không nói, hắn không khỏi nghĩ đến tương lai sau khi mình chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, có Vĩnh Sinh Thánh Nhân khác vây giết hắn, hắn có làm ra chuyện rút đi vận may của Đại Hoang Thần Giới hay không. Hắn nghĩ, tương lai nếu như hắn bị Vĩnh Sinh Thánh Nhân khác vây giết, Đại Hoang Thần Giới có khi nào vì hắn vẫn lạc mà cũng hỏng đi.

Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng tiếp xúc với đạo quyển Nhân Quả, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, chính mình và Đại Hoang Thần Giới đã tồn tại nhân quả. Nếu như hắn bị xử lý, Đại Hoang Thần Giới rất có thể sẽ sụp đổ. Bởi vì bảo vật trấn áp Đại Hoang Thần Giới, cũng là trận bàn May Mắn của hắn. Đại Hoang Thần Giới có rất nhiều quy tắc thiên địa, nói không chừng đều có liên quan đến đại đạo của hắn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên có một loại cảm xúc khó nắm bắt được, có lẽ…

“Lam đạo hữu, sở dĩ ta nói với ngươi nhiều như vậy, là bởi vì ta biết ngươi có cơ hội chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, tương lai chúng ta từ vùng vũ trụ mênh mông này ra ngoài, liên thủ hỗ trợ nhau mới là tốt nhất. Mà hôm nay ta tới đây, trừ chuyện mời ngươi cùng đi tìm kiếm Thất Giới Thạch Giới Kỳ, còn một chuyện nữa chính là báo cho Lam đạo hữu biết Lục Đạo xuất hiện. Đây chính là thời cơ chứng đạo đại đạo Luân Hồi tốt nhất, cho nên nói chính xác thì, hôm nay ta đến là để giúp Lam đạo hữu…”

Mặc dù Lam Tiểu Bố đang nghe Luân Hồi Thánh Nhân nói, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ đến chuyện của Đại Hoang Thần Giới. Khi Luân Hồi Thánh Nhân nói đến Lục Đạo, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Tương lai hắn nhất định phải trảm đi mối liên hệ giữa hắn và Đại Hoang Thần Giới, mặc dù Luân Hồi Thánh Nhân đã từng nói, chỉ có Đạo QUân khống chế một giới, mới có cơ hội chứng đạo vĩnh sinh, nhưng Lam Tiểu Bố hắn muốn chứng đạo vĩnh sinh, không cần phải lấy sinh linh một giới ra làm bệ phóng.

Hắn có thế giới của chính mình, Trường Sinh Giới.

Nếu như dùng một giới, thậm chí là vô số giới vực làm bàn đạp cho mình, dùng vô số sinh linh để hắn đạt được thành tựu vĩnh sinh, loại Vĩnh Sinh Thánh Nhân này hắn không chứng cũng được.

Chương 1785 - Đại lão Vĩnh Sinh.

Lam Tiểu Bố nghĩ như vậy, Luân Hồi Thánh Nhân lại không nghĩ như thế. Hắn ta thấy, lúc trước vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia dùng Đại Tinh Cầu Thuật niết hóa vô số giới vực tinh cầu, đối kháng với những Vĩnh Sinh Thánh Nhân khác phục kích hắn ta là chuyện bình thường.

Giống như Lam Tiểu Bố thống nhất Đại Hoang Thần Giới, sau đó trở thành ĐẠo Quân Đạo ĐÌnh của Đại Hoang Thần Giới. Tương lai Lam Tiểu Bố chứng đạo vĩnh sinh, tất cả vận may, sinh linh của Đại Hoang Thần Giới đương nhiên đều là tài nguyên mà Lam Tiểu Bố có thể tùy ý chiếm dụng.

Sinh sinh tử tử đối với loại cường giả như Luân Hồi Thánh Nhân mà nói rất bình thường, đừng nói là mọi sinh linh trong vũ trụ này, cho dù là vũ trụ mênh mông này bị hủy diệt niết hóa rồi diễn sinh lại, cũng là chuyện không thể bình thường hơn.

“Luân Hồi đạo hữu, như thế nào là Lục ĐẠo?” Lam Tiểu Bố ôm quyền, đây là thật tỉnh hỏi thăm.

Luân Hồi Thánh Nhân đáp, “Chứng đạo luân hồi, nhất định phải có được đạo tắc Lục Đạo. Ta nói Lục Đạo chính là nơi vũ trụ niết bàn, có đạo tắc Lục Đạo.”

Lam Tiểu Bố càng không hiểu, “Ta nghe nói Lục ĐẠo là Nhân, Súc, Thiên, A Tu La, Ác Quỷ, ĐỊa NGục. Sao nghe ngươi nói, hình như khác với những gì ta biết?”

Luân Hồi Thánh Nhân mỉm cười, “Cái ngươi nói chỉ là Lục ĐẠo mà cường giả ở phương vũ trụ của ngươi chứng đạo luân hồi mà thôi, ngươi ở vùng đất Lục ĐẠo lĩnh ngộ đạo tắc Lục Đạo, ngươi có thể dựa vào ý nghĩ của bản thân chứng đạo quy tắc Lục ĐẠo Luân Hồi. Có một vài cường giả Phật Đạo khi chứng đại đạo Luân Hồi, đã trực tiếp bỏ qua ĐỊa Ngục Đạo, cho rằng không có ĐỊa Ngục mới là hoàn mỹ.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đã hiểu ra. Lục ĐẠo mà hắn biết, chắc hẳn là cách mà người nơi đó chứng đạo, nhưng mà cũng hoàn thiện.

“Lục ĐẠo là nơi niết bàn, là nơi mà vũ trụ đã trải qua vô số lần hủy diệt, niết hóa, sau đó lại diễn sinh ra vô số lần. Nơi này có vô tận đạo vận, có thể giúp ngươi có được đạo tắc Lục Đạo hoàn chỉnh, ngươi có thể trực tiếp tách ra để chính mình dùng, cũng có thể không cần đến những đạo tắc Lục Đạo này, bản thân ở trong vùng đất Lục ĐẠo cảm ngộ hủy diệt trùng sinh, cảm ngộ nhân gian ấm lạnh, cảm ngộ thiên địa biến hóa, cảm ngộ mùa bốn màu giao thoa, cảm ngộ thiện ác mạnh yếu… Từ đó diễn hóa ra đạo tắc Lục Đạo thuộc về mình.”

Lam Tiểu Bố thi lễ một cái, “Đa tạ đạo hữu đã giải đáp thắc mắc, ta quyết định đến vùng đất Lục ĐẠo trước, đồng thời đồng ý liên thủ với đạo hữu. Nhưng mà trước đó, ta vẫn phải đến Vọng Sương Mạc Hải một chuyến.”

Cho dù Lam Tiểu Bố không thích hạng người bợ đỡ như Luân Hồi Thánh Nhân, nhưng hắn biết rất rõ, trong vũ trụ mênh mông này, loại người như Luân Hồi Thánh Nhân mới là bình thường nhất. Trước mặt đại đạo, mọi thứ đều có thể thỏa hiệp. Luân Hồi Thánh Nhân vào lúc Bố Cự cường đại lựa chọn liên thủ với Bố Cự, khi hắn cường đại thì lựa chọn liên thủ với hắn. Loại người thiện ác rõ ràng như hắn, ở trong mắt người khác mới là hiếm thấy.

Chính vì vậy, Luân Hồi Thánh Nhân mới nói chuyện đảo Thánh Nhân đối với người tu đạo mà nói đều là việc nhỏ. Nhưng mà Luân Hồi Thánh Nhân cũng biết tính cách của hắn, cho nên trước đó ra tay giúp Trường Sinh Thánh Đạo thành một chút, đuổi KHoa Trần đi, lấy được ấn tượng tốt của hắn.

Luân Hồi Thánh Nhân không chút do dự nói, “Đương nhiên không thành vấn đề, ta tình nguyện đi cùng với Lam đạo hữu đến Vọng Sương Mạc Hải, chờ sau khi từ Vọng Sương Mạc Hải trở về, chúng ta lập tức đến vùng đất Lục ĐẠo. Ta tin tưởng sau khi trở về từ vùng đất Lục Đạo, đạo hữu chắc hẳn cũng có thể chứng đạo luân hồi. Chờ sau khi Lam đạo hữu chứng đạo Luân Hồi, chúng ta cùng đi tìm kiếm Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Ta tin rằng Lam đạo hữu tụ tập đủ Thất Giới Thạch Giới Kỳ rồi, nhất định sẽ cho phép ta thông qua Thất Giới Thạch, cùng nhau tiến về Vĩnh Sinh chi địa.”

“Tiến đến Vĩnh Sinh chi địa cần Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi một câu.

Luân Hồi Thánh Nhân gật đầu, “ĐÚng vậy, nhưng chắc hẳn không phải con đường duy nhất.”

…

Vọng Sương Mạc Hải, năm đó Lam Tiểu Bố và Niệm đến đây một chuyến. Nhưng mà còn chưa đi vào, đã gặp được Mục Đồng Châu. Mục Đồng Châu đã nói với hắn, Ngu Xúc và Liễu Ly cũng không vào trong Vọng Sương Mạc Hải.

Năm đó khi Lam Tiểu Bố đến đây, thậm chí còn chưa đến Thiên Thần cảnh. Lần này khi Lam Tiểu Bố đến đây, hắn đã là tam chuyển Thánh Nhân. Mà Luân Hồi Thánh Nhân bên cạnh thì là cường giả uy tín lâu năm sắp bước vào ngũ chuyển Thánh Nhân.

Nếu như không phải vì Lam Tiểu Bố nhất định phải đến đây, Vọng Sương Mạc Hải cho dù có nhiều đồ tốt, chỉ sợ cũng khó có thể thu hút loại đại lão như Luân Hồi Thánh Nhân đến đây.

Thứ có thể hấp dẫn Luân Hồi Thánh Nhân, không phải là Thần Linh Mạch hay thần linh thảo đỉnh cấp là được. Đảo Thánh Nhân có thể hấp dẫn được Luân Hồi Thánh Nhân, đó là vì Vũ Trụ Chi Tâm.

Lần đầu tiên khi Lam Tiểu Bố đến đây, nơi này còn có một cái Vọng Sương trấn. Bởi vì Vọng Sương Mạc Hải có thể tìm được Vọng Sương Mạc Tinh, cho nên Vọng Sương trấn phồn hoa không gì sánh được. Cho dù tu sĩ tiến vào Vọng Sương Mạc Hải có tỷ lệ chết cực lớn, cũng không thể ngăn cản đông đảo tu sĩ đi vào tìm kiếm Vọng Sương Mạc Tinh.

Lần này Lam Tiểu Bố đến đên, phát hiện Vọng Sương Trấn đã sớm tàn phá, nơi này thậm chí không nhìn thấy một tu sĩ nào, cỏ dại ở Vọng Sương Trấn mọc lan tràn, nhìn giống như tận thế.

Luân Hồi Thánh Nhân cảm thán một câu nói, “Thật lâu trước đây ta có đến nơi này một chuyến, người ở đây rất đông đúc. Lúc đó nơi có nguyên khí thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới vô cùng ít ỏi, cái Vọng Sương Trấn này ngược lại có chút nguyên khí thiên địa mỏng manh. Chủ yếu là do ở trong Vọng Sương Mạc Hải có thể tìm được Vọng Sương Mạc Tinh. Bây giờ khắp nơi trên Đại Hoang Thần Giới đều là cơ duyên, khắp nơi đều là thần linh khí nồng đậm và vận may thiên địa, nơi này đương nhiên không còn người đến. Nói tới nói lui, Lam Đạo Quân công đức vô lượng. Không có Lam Đạo Quân thành lập Đại Hoang Đạo Đình, nơi này vẫn sẽ có vô số người đi tìm cái chết, tranh đoạt một chút tài nguyên tu luyện ít ỏi.”

Chương 1786 - Đại lão Vĩnh Sinh. (2)

Lam Tiểu Bố không để ý đến Luân Hồi Thánh Nhân, hắn biết rõ Luân Hồi Thánh Nhân không phải đang nói hắn công đức vô lượng. Đối với loại người như Luân Hồi Thánh Nhân mà nói, loại lợi ích mang lại cho tu sĩ tầm thường, thật sự không đáng nhắc đến.

Đối với Luân Hồi Thánh Nhân mà nói, Lam Tiểu Bố ngược lại không hề hoài nghi. Luân Hồi Thánh Nhân là một tứ chuyển Thánh Nhân, tới lui giữa Đại Hoang Thần Giới và Trường Sinh Giới là chuyện vô cùng nhẹ nhàng.

“Luân Hồi đạo hữu, chúng ta vào trong xem một chút đi, ta có ba bằng hữu đi vào trong này.” Lam Tiểu Bố nói.

“Được.” Luân Hồi Thánh Nhân không chút do dự lên tiếng, sau đó dẫn đầu tiến vào trong Vọng Sương Mạc Hải.

Vọng Sương Mạc Hải khác với những đại mạc khác, đại mạc bình thường đều vô cùng nóng bức, nhưng Vọng Sương Mạc Hải chỉ có băng hàn.

Tu sĩ tầm thường tiến vào Vọng Sương Mạc Hải, cơ hội sống sót không đến một nửa. Bởi vì khắp nơi trong Vọng Sương Mạc Hải đều là hố băng.

Có lẽ một khắc trước ngươi còn đang đi bình thường, một một khắc sau đột nhiên bước đến vùng băng hàn cực hạn, tại nơi băng hàn cực hạn này, tất cả đều hóa thành hư vô. Sống và chết chỉ trong chớp mắt.

Cho nên ở Vọng Sương Mạc Hải, phần lớn mọi người đều đi theo con đường mà người ta đã thăm dò, nếu như là nơi không biết, xác suất tử vong hầu như là hơn chín phần.

Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân đều đã chứng đạo Thánh Nhân, băng hàn của Vọng Sương Mạc Hải có đáng sợ đến đâu, đối với bọn hắn mà nói, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào. Không chỉ như vậy, nơi này cũng không thể hạn chế được thần niệm của hai người.

Cho nên tốc độ của hai người trong Vọng Sương Mạc Hải cực kỳ nhanh, chỉ ngắn ngủi nửa ngày, hai người đã vào sâu trong Vọng Sương Mạc Hải.

Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia đều có tu vi Chuẩn Thánh, hơn nữa Hồ Thanh Gia đã sắp bước vào hàng ngũ nhất chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố không lo lắng bọn họ sẽ vẫn lạc ở chỗ này. Ngược lại là Đàm Khổ tu vi chỉ mới là Hợp Thần cảnh viên mãn, còn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên ở chỗ này rất nguy hiểm.

Nửa ngày đầu, Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân cùng nhau tìm kiếm, qua nửa ngày, Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân tách ra tìm kiếm. Thần niệm hai người mở rộng ra ngoài, Vọng Sương Mạc Hải hầu như đã không có chút che giấu nào.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu của Luân Hồi Thánh Nhân.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố hơi ngạc nhiên, chỉ là Vọng Sương Mạc Hải thôi mà, Luân Hồi Thánh Nhân còn cần phải cầu cứu? Cho dù là xảy ra chuyện gì, Lam Tiểu Bố đều thi triển thần thông thuấn di, chỉ qua một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện cách Luân Hồi Thánh Nhân không xa.

“Luân Hồi đạo hữu, nhìn qua thì ngươi không có chuyện gì mà?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Luân Hồi Thánh Nhân, nhưng mà còn chưa nói hết câu, hắn đã cảm thấy không thích hợp.

Luân Hồi Thánh Nhân bị bốn cái xiềng xích bằng băng mà mắt thường không thể nhìn thấy được khóa chặt, hơn nữa bốn cái xiềng xích bằng băng này là bốn đạo tắc thuộc tính khác nhau. Không chỉ khóa mọi Pháp tắc Không Gian trong không gian của Luân Hồi Thánh Nhân, thậm chí còn trực tiếp khóa chặt đạo tắc đại đạo của Luân Hồi Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố theo bản năng lùi về sau mấy bước, hắn là ĐẠo Quân Đại Hoang Thần Giới, thành lập ra Đại Hoang Đạo Đình, nhưng lại không biết ở Đại Hoang Thần Giới còn có nhân vật đáng sợ như vậy.

Cho dù Lam Tiểu Bố không thấy rõ người khóa Luân Hồi Thánh Nhân là ai, nhưng có thể dùng bốn xiềng xích đạo tắc, đã có thể đoán được thực lực của người này mạnh hơn xa Luân Hồi Thánh Nhân, không chỉ như vậy, cho dù là Bố Cự lúc trước cũng kém xa tít.

“Lam đạo hữu, ta bị đánh lén, người này không đơn giản, nhưng mà hắn chắc đang bị trọng thương, ở chỗ này chữa thương. Xem ra vết thương của hắn vô cùng nghiêm trọng, nếu không, ngay cả tin tức cầu cứu ta cũng không thể phát ra được.” Luân Hồi Thánh Nhân vừa điên cuồng mở rộng lĩnh vực Luân Hồi của mình, vừa gian nan nói.

Lam Tiểu Bố vốn đã cảm thấy xiềng xích đạo tắc khóa Luân Hồi Thánh Nhân không đơn giản, sau khi nghe được lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Thánh Nhân ở cảnh giới Vĩnh Sinh.

Bị thương đáng sợ như vậy, thế khi không bị thương chẳng phải là nghịch thiên sao?

Luân Hồi Thánh Nhân cũng không phải Thánh Nhân bình thường, mặc dù Luân Hồi Thánh Nhân là tứ chuyển Thánh Nhân, nhưng cho dù là lục chuyển, thất chuyển Thánh Nhân bình thường cũng chưa chắc có thể làm gì hắn ta. Bây giờ hắn ta bị một người bị thương dùng bốn đạo xiềng xích đạo tắc khóa lại, ngươi này sao có thể đơn giản được?

KHông phải cửu chuyển thì chính là Vĩnh Sinh, cửu chuyển Thánh Nhân bình thường trọng thương, hơn nữa còn bị thương vô cùng nghiêm trọng, trong tình huống này nhất định không thể nào khóa Luân Hồi Thánh Nhân lại được, vậy chỉ có một khả năng, ở nơi này là một vị đại lão vĩnh sinh.

Chương 1787 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố vừa đoán được lai lịch của gia hỏa đã khóa Luân Hồi Thánh Nhân, lại có bốn đạo xiềng xích đạo tắc phòng về phía hắn, lực lượng đạo tắc cường hãn xoắn đến, Lam Tiểu Bố lập tức thi triển độn thuật.

Mặc dù là tam chuyển Thánh Nhân, nhưng Lam Tiểu Bố vô cùng tin tưởng vào độn thuật của mình, thuấn di của hắn là lĩnh ngộ từ không gian kính tượng, là chuyện chỉ cần khẽ động ý nghĩ.

Cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn chậm một bước, khi cái xiềng xích đạo tắc đầu tiên khóa lấy phần eo hắn, ba cái xiềng xích đạo tắc khác cũng nhanh chóng khóa lấy hai chân và một cánh tay của hắn.

Luân Hồi Thánh Nhân ở nơi xa nhìn thấy một màn này, trong lòng trầm xuống, Lam Tiểu Bố cũng bị khóa lại, vậy thì hôm nay hắn ta và Lam Tiểu Bố đều chỉ có thể vẫn lạc ở nơi này rồi.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể khóa Lam Tiểu Bố lại, đây tuyệt đối là Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chẳng lẽ lại chờ đợi một lần luân hồi nữa? TRong lòng Luân Hồi Thánh Nhân bi ai không thôi, hắn ta khác với Lam Tiểu Bố, hắn ta lấy luân hồi chứng đạo, cho dù có bị giết, hắn ta vẫn có thể giữ lại được ký ức mà luân hồi. Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo gì, hắn ta không biết rõ. Nhưng mà chỉ cần không phải đại đạo Luân Hồi, hoặc không chứng qua đại đạo Luân Hồi, Lam Tiểu Bố xem như thua ở đây rồi.

Sau khi bị xiềng xích đạo tắc khóa lại, Lam Tiểu Bố không chút do dự thi triển Đại Thiết Cát Thuật. Hắn có một loại dự cảm, khi bị loại xiềng xích đại đạo đáng sợ này trói buộc, nếu như hắn chậm nửa giây, hắn sẽ vĩnh viễn không thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật được

nữa.

Xiềng xích đạo tắc, trừ dùng Đại Thiết Cát Thuật để chặt đứt, bây giờ Lam Tiểu Bố không có biện pháp nào khác để tránh thoát. Trường Sinh Kích có mạnh đến đâu, trước mặt xiềng xích đạo tắc này cũng không dùng được.

Một đạo tắc Thiết Cát dường như có thể xé rách toàn bộ vũ trụ theo thủ ấn của Lam Tiểu Bố đánh xuống, cho dù Luân Hồi Thánh Nhân đứng cách rất xa cũng theo bản năng mà run rẩy một cái. Loại thần thông khai thiên này, chỉ với khí thế đạo vận thôi cũng khiến sống lưng hắn ta phát lạnh.

Sau đó Luân Hồi Thánh Nhân khiếp sợ nhìn hư không, có thể nói, ở Đại Hoang Thần Giới mênh mông này, muốn tìm một người có kiến thức rộng hơn hắn ta đúng là không dễ dàng. Cho dù là hắn ta, cũng không thể ở khoảng cách gần như vậy nhìn thấy người thi triển thủ đoạn Đại Thiết Cát Thuật.

Bởi vì mức độ khống chế của Lam Tiểu Bố đối với Đại Thiết Cát Thuật, Đại Thiết Cát Thuật chỉ ảnh hưởng trong một phạm vi nhất định, điều này khiến hắn ta nhìn thấy rõ không gian bị cắt ra, quy tắc trong không gian bị cắt ra, khiến vô số pháp tắc tạo thành quy tắc cũng bị cắt ra, tất cả thuộc tính tạo thành pháp tắc cũng bị cắt ra, tất cả cực vi bên trong thuộc tính cũng bị cắt ra…

Giờ phút này, thậm chí hắn ta đã quên đi chính mình đang bị xiềng xích đạo tắc khóa lại, hắn ta có một loại cảm ngộ hoàn toàn mới đối với đại đạo Luân Hồi, đây là cảm ngộ mà trước kia chưa từng cảm ngộ qua.

Tạch tạch tạch! Đại Thiết Cát Thuật dễ dàng chặt đứt mọi trói buộc đạo tắc ở trên người, Lam Tiểu Bố lui ra sau, đồng thời đánh ra một đạo Đại Thiết Cát Thuật nữa, lần này là giúp Luân Hồi Thánh Nhân chặt đứt xiềng xích đạo tắc trên người.

Hắn cắt đứt tất cả mọi trói buộc trên người Luân Hồi Thánh Nhân, sau đó nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân còn có chút ngây người, lập tức dùng đạo niệm cuốn lấy, Luân Hồi Thánh Nhân ngã xuống bên cạnh hắn.

“Xuy!” Lam Tiểu Bố thở dài một cái, đồng thời khắc họa ra từng đạo trận văn hư không, bảo vệ chỗ không gian này.

Hắn cũng rất hài lòng với biểu hiện của mình, hắn hiếm khi dùng Đại Thiết Cát Thuật, nhưng khi tu vi của hắn tăng lên, lý giải của hắn đối với thần thông Đại Thiết Cát Thuật đã sớm tăng thêm vô số cấp độ. Đặc biệt là sau khi hắn lấy quy tắc mênh mông trong vũ trụ chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân, mức độ khống chế đối với Đại Thiết Cát Thuật lại càng tăng cao chưa từng thấy.

Thần thông Đại Thiết Cát Thuật, đây chính là thần thông khai thiên đỉnh cấp có thể xé rách vũ trụ Hạo Hãn. Nhưng Lam Tiểu Bố dùng Đại Thiết Cát Thuật cặt đứt trói buộc đạo tắc, thật giống như đầu bếp lóc thịt trâu vậy, không để lại chút dấu vết nào. Đừng nói là ảnh hưởng đến Đại Hoang Thần Giới, thậm chí chẳng có chút ảnh hưởng nào đối với Vọng Sương Mạc Hải. Có thể nói ngoài vùng không gian mà hắn thi triển Đại Thiết Cát Thuật, không ai có thể cảm nhận được.

Luân Hồi Thánh Nhân vẫn không tỉnh lại, khí thế quanh người lại tăng vọt, đạo vận đại đạo Luân Hồi cũng càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng là sắp bước vào hàng ngũ ngũ chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố tiện tay ném ra mấy đầu Thần Linh Mạch cực phẩm cho Luân Hồi Thánh Nhân, hai tay cuốn lên vô tận thần nguyên mênh mông cuồng bạo.

Vọng Sương Mạc Hải là một nơi của Đại Hoang Thần Giới, mà hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, nói cách khác, chữa thương ở địa bàn của hắn, vậy mà lại ra tay với hắn, nếu như lúc này hắn lại bỏ qua, thì hắn không phải là Lam Tiểu Bố.

KHi Lam Tiểu Bố cuốn lên đạo vận cuồng bạo, vùng thiên địa này đều bị một loại khí thế hủy diệt khinh khủng khóa lại. Nhưng cái này cũng chưa phải là kết thúc, bên trong khí thế kinh khủng này, còn có một loại lực lượng thần thông có thể khiến mọi sinh mệnh đều vẫn lạc.

Lam Tiểu Bố thật sự nổi giận, sau khi hắn thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật, đồng thời thi triển cả Đại Hủy DIệt Thuật và ĐẠi Vẫn Mệnh Thuật.

Người khác thi triển Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật, có lẽ là vì hủy diệt một cái tinh cầu, hủy diệt cả một giới vực, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ vì hủy diệt một vùng không gian này, sau đó xử lý toàn bộ sinh mệnh tồn tại trong vùng không gian này.

Chương 1788 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

ĐƯơng nhiêm, Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, sinh mệnh tồn tại trong vùng không gian này có lẽ chỉ có một mà thôi, đó chính là tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân đang trốn ở đây chữa thương.

Lực lượng hủy diệt quanh quẩn trong vùng không gian này, hoàn toàn không tràn ra ngoài một sợi nào. Bên trong lực lượng hủy diệt này, còn ẩn chứa đạo tắc tử Vong cực hạn, đây là lực lượng tử vong do Đại Vẫn Mệnh Thuật mang lại.

Rầm rầm rầm! Vùng không gian này bị xé nứt, sau đó lại xé rách…

Một bóng dáng màu xám từ trong không gian tràn ra, Lam Tiểu Bố không đợi bóng dáng này ngoi đầu lên, Trường Sinh Kích đã cuốn theo sát thế đầy trời đánh tới.

Lam Tiểu Bố không tin một Vĩnh Sinh Thánh Nhân có mạnh đến đâu, ở trong địa bàn của hắn, còn bị trọng thương, hắn còn phải sợ. Trước đó gia hỏa này dùng xiềng xích đạo tắc trói buộc, là do hắn không chú ý đến, nếu như cẩn thận mà còn bị đánh lén thành công, vậy thì xem như hắn đáng đời.

Bóng dáng màu xám kia cuốn lên một đám hôi mang đánh về phía Lam Tiểu Bố, thần thông Thất âm Sát từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố còn chưa hoàn toàn kích phát, đã bị luồng hôi mang kia đánh trúng, quy tắc đạo vận cuồng bạo nổ tung, đạo vận thần thông Hủy Diệt Thuật vừa hình thành cũng quấn vào một chỗ, vùng thiên địa này hầu như sắp bị nát thành hư vô.

Hư không bị xé nứt ra, bóng dáng kia trong nháy mắt đã xông ra ngoài, biến mất không còn tung tích.

Lam Tiểu Bố lau đi máu bên khóe miệng, trong lòng âm thầm chấn động, thật là lợi hại, rất rất lợi hại.

Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật của hắn đồng thời ra tay, vậy mà vẫn không thể xử lý đối phương, không chỉ như vậy, chỉ một kích đối phương tiện tay đánh ra, còn khiến hắn bị thương nhẹ. Cũng may gia hỏa kia cũng kiêng kị hắn, cho nên chạy trốn. Chắc hẳn là kiêng kị vì hắn là Đạo Quân Đại Hoang Thần Giới, cho dù giết chết Lam Tiểu Bố hắn, cũng sẽ phải bỏ ra cái giá khổng lồ.

Lam Tiểu Bố tiện tay vung lên, đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật trong vùng không gian này lập tức biến mất. Cho dù Vọng Sương Mạc Hải vẫn giống như lúc trước, nhưng mà Lam Tiểu

Bố biết rõ, nơi này đã bị đánh nát mất một vùng không gian.

QUy tắc thiên địa trong nháy mắt đã chữa trị quy tắc trong vùng không gian biến mất này, rát nhanh nơi này lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, tựa như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, một cái trận bàn xuất hiện trong tay của hắn. Đồ vật còn có thể tồn tại trong Đại Hủy Diệt Thuật của hắn, tuyệt đối là bảo vật.

Trận bàn đến tay, khí thế trên nó không hề kém hơn trận bàn May Mắn của hắn, quy tắc Không Gian huyền ảo truyền đến, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Hắn lập tức hiểu ra đây là trận bàn gì, đây là bảo vật Tiên Thiên, trận bàn Không Gian.

Vừa rồi gia hỏa kia chắc hẳn đang dùng trận bàn Không Gian để chữa thương, hoặc là làm chuyện gì đó, không ngờ mình đột nhiên thi triển Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật, vì bảo mệnh, vậy mà đến trận bàn Không Gian gia hỏa này cũng không kịp lấy.

Cuối cùng cũng thu được một chút lợi tức, Lam Tiểu Bố nhìn phương hướng không gian mà tên cường giả kia bỏ chạy, trong lòng hắn biết rõ, gia hỏa này muốn quay lại đây, trừ khi tu vi khôi phục rồi mạnh mẽ công kích. Nếu không, với dại trận giới vực tự nhiên do Thiên Đạo Đại Hoang Thần Giới tạo ra, hoàn toàn không thể mở ra được.

Lam Tiểu Bố tiện tay ném cái trận bàn Không Gian kia vào trong Vũ Trụ Duy Mô, trận bàn này nhất định có ấn ý của Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia, tương lai có thể hắn sẽ đối đầu với đối phương. Loại cường giả này, ở chỗ này bị thiệt lớn còn phải vứt bỏ trận bàn Không Gian, nhất định sẽ không tùy tiện bỏ qua. Xem ra, hắn nhất định phải nhanh chóng chứng đạo Thánh Nhân tầng thứ cao hơn. Nếu không đợi khi tu vi của đối phương hoàn toàn khôi phục, sợ là ngay cả Đại

Hoang Thần Giới cũng không thể bảo vệ được.

Quay đầu nhìn lại, khí thế trên người Luân Hồi Thánh Nhân càng lúc càng mênh mông khổng lồ, Lam Tiểu Bố dứt khoát đứng một bên chờ đợi.

KHi khí thế của Luân Hồi Thánh Nhân càng lúc càng cường hãn, Lam Tiểu Bố cảm nhận được, gia hỏa này hình như đã cảm ngộ được nguyên tố cực vi trong quy tắc Luân Hồi, sau đó chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân.

Thời gian trăm năm, đối với tam chuyển Thánh Nhân như hắn chỉ là một cái hít thở mà thôi.

“Ha ha ha…” Luân Hồi Thánh Nhân cười to một tiếng, hắn ta không ngờ bản thân mình lại cảm ngộ ra được cực vi đạo tắc Luân Hồi trong thần thông Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố, khiến hắn ta một bước đặt chân vào hàng ngũ ngũ chuyển Thánh Nhân.

“Đa tạ, Lam đạo hữu, Đại Thiết Cát Thuật của ngươi đã giúp ta bước vào ngũ chuyển Thánh Nhân.” Luân Hồi Thánh Nhân cười xong, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, hắn ta thật lòng cảm tạ Lam Tiểu Bố. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố, đừng nói là cảm ngộ cực vi đạo tắc Luân Hồi bước vào ngũ chuyển Thánh Nhân, chỉ sợ bây giờ hắn ta đã bị người ta chém giết.

Giờ phút này trong lòng hắn ta lại càng tin tưởng tiền đồ của Lam Tiểu Bố nhất định không bình thường, mặc dù hắn ta không thấy rõ hành động sau đó của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta biết rất rõ Lam Tiểu Bố đã thi triển Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật đuổi tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia đi.

“Đó là vì đạo hữu đã sắp bước vào ngũ chuyển, cho dù không nhìn thấy Đại Thiết Cát Thuật ta thi triển, bước vào ngũ chuyển Thánh Nhân cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Lam Tiểu Bố khiêm tốn nói một câu, sau đó hỏi, “Luân Hòi đạo hữu, ngươi có biết, gia hỏa trốn ở đây chữa thương là ai không? Nói cách khác thì đó là vị Viễn Cổ Thánh Nhân nào?”

Chương 1789 - Tô Sầm vẫn lạc.

“Mặc dù ta xem như đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng mà so với những Khai thiên Thánh Nhân kia, ta vẫn còn kém xa lắm. Đại đạo của người này là tự sáng tạo ra, nếu như không phải vì đạo cơ bị hao tổn, cho dù ngươi có thi triển Đại Thiết Cát Thuật, chỉ sợ cũng không thể nào chặt được xiềng xích đạo tắc của đối phương.”

Luân Hồi Thánh Nhân nói đến đây thì thở dài, “Nếu như ta đoán không sai, lần Diệt Thế Lượng Kiếp lúc trước chắc có liên quan tới người này. Hắn ta ẩn nấp ở Đại Hoang Thần Giới chữa thương, nhưng không ngờ đến Đại Hoang Thần Giới lại được ngươi thống nhất, ngươi còn là Đạo Quân một giới, như vậy thì hắn ta không có cách nào dựa vào vận may Đại Hoang Thần Giới để chữa thương, cũng không thể niết hóa Đại Hoang Thần Giới. Nói đến đây, ngươi chắc hẳn đã kết thù với hắn ta rồi.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu ta đã lựa chọn con đường tu đạo này, vậy thì không sợ hắn ta. Cho dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân thì sao chứ? Nhưng mà ta đoán lần Diệt Thế Lượng Kiếp lúc trước không liên quan đến người này.”

Lam Tiểu Bố đoán lần Diệt Thế Lượng Kiếp lúc trước, rất có thể là do Khúc Bồng làm, Khúc Bồng có phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân hay không hắn không biết, nhưng mà phân thân Khúc Bồng đã bị hắn xử lý hai cái, thậm chí ngay cả Thất Giới Thạch cũng bị hắn chiếm.

“Lam đạo hữu, mặc dù ta biết ngươi nôn nóng muốn kiếm được bằng hữu của ngươi, ta vẫn có một câu phải nói ra. Tốt nhất ngươi nên nhanh chóng vượt qua cửu chuyển Thánh Nhân, sau đó tìm kiếm cơ hội vĩnh sinh. Nếu không thì tương lai khi tranh đoạt vĩnh sinh, chỉ sợ ngay cả chút cơ hội ngươi cũng không có. Có lẽ ngay cả truy cầu thời gian vĩnh sinh cũng không có.”

Giọng điệu của Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng nghiêm túc, hắn ta cũng đang cân nhắc vì chính mình, hắn ta dự định kết minh với Lam Tiểu Bố, đương nhiên hy vọng thực lực Lam Tiểu Bố nhanh chóng tăng lên. Nếu như Lam Tiểu Bố gặp chuyện hai ba lần đã bị người ta xử lý, hắn ta còn kết minh cái quái gì nữa.

Sau khi nhìn thấy đại lão vĩnh sinh, đồng thời cảm nhận được thực lực chân chính của đại lão vĩnh sinh, Lam Tiểu Bố cũng biết mình nhất định phải nhanh chóng chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân. Nhưng hắn cẫn không thể bỏ nơi này xuống được, trầm ngâm một lát rồi nói, “Ta lại tìm kiếm thêm ba tháng nữa, nếu như qua ba tháng không tìm được bọn hắn, ta sẽ chọn nơi để chứng đạo Luân Hồi.”

Luân Hồi Thánh Nhân lắc đầu, “Ba tháng sau không phải chọn nơi để chứng đạo Luân Hồi, mà phải đi đến Lục Đạo Niết Bàn, cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo. Nếu không thì cho dù ngươi có chứng đại đạo Luân Hồi, ngươi vẫn không thể nào tạo dựng ra đạo tắc Luân Hồi hoàn chỉnh. Ta biết rất rõ về cái này, sẽ không lừa ngươi.”

Luân Hồi Thánh Nhân biết vì sao Lam Tiểu Bố lại nói như vậy, nhất định là khi hắn ta chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, hiểu rõ đạo tắc Luân Hồi, cho nên Lam Tiểu Bố nghĩ rằng, chứng đại đạo Luân Hồi rất dễ dàng, thật ra không phải là như vậy. Nếu như không tạo dựng ra sáu đạo hoàn chỉnh, cho dù có chứng đạo Luân Hồi, chỉ sợ cũng sẽ bị kẹt ở cảnh giới Luân Hồi Thánh Nhân, không tiến thêm được chút nào nữa. Trước đó hắn ta có thể không quan tâm đến tu vi của Lam Tiểu Bố, bây giờ hắn ta không thể không quan tâm.

KHông chỉ là vì hắn ta muốn hợp tác với Lam Tiểu Bố, càng quan trọng hơn là, tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã chạy trốn kia biết hắn ta là ai.

Cho dù đối phương không biết hắn ta, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn ta, có thể từ đại đạo Luân Hồi của hắn ta mà nhận ra.

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố cũng biết ý của Luân Hồi Thánh Nhân, nhưng mà hắn vẫn rất cảm kích. Mặc dù mọi người đang lợi dụng lẫn nhau, nhưng cũng giúp đỡ cho nhau.

Ba tháng sau đó, Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân hầu như tìm hết bên trong Vọng Sương Mạc Hải, nhưng vẫn không tìm được ba người Khổng Phục Sinh, Hồ Thanh Gia và Đàm Khổ. CHuyện này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi, ba người bọn họ có thật sự tiến vào Vọng Sương Mạc Hải hay không.

“Lam đạo hữu, tiếp tục tìm kiếm nữa cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Ta mơ hồ có cảm giác, vũ trụ Hạo Hãn sắp lâm vào hỗn loạn một lần nữa. Những vương bát đản này hoàn toàn không thể yên tĩnh một chút nào, hơn nữa khi những vương bát đản này tích súc tài nguyên càng nhiều, số lần bọn hắn giày vò sẽ càng nhiều. Ai, tài nguyên trong vũ trụ có hạn, hầu như toàn bộ đã bị những vương bát đản này phân chia hết, sau đó bọn hắn không ngừng giày vò…” Luân Hồi Thánh Nhân tìm đến chỗ Lam Tiểu Bố, bất đắc dĩ nói ra lo lắng của mình.

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, những người khác muốn tìm kiếm được một đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, vậy thì quá khó khăn. Nhưng hắn lại có thể dễ dàng từ tay

Mân Nguyên kiếm được mấy ngàn Thần Linh Mạch cực phẩm, mà Mân Nguyên chính là một gia hỏa bất nhập lưu mà thôi. Có thể thấy được đồ tốt chân chính, quả thật đã bị mấy tên gia hỏa uy tín lâu năm chia cắt. Sau đó những người này sẽ không ngừng giày vò vũ trụ Hạo hãn, hủy diệt diễn sinh, sau đó lại hủy diệt…

Nếu có một ngày hắn có năng lực này, nhất định phải đạp đổ hết những con rùa này đi, khiến bọn hắn không thể tiếp tục giày vò vũ trụ Hạo Hãn nữa..

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cũng gật đầu, “Ta không có ý định tìm kiếm nữa, đi thôi, đi đến Lục Đạo Niết Bàn.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, “Luân Hồi đạo hữu, lên đây đi, pháp bảo phi hành của ta dùng vẫn được đấy.”

Luân Hồi Thánh Nhân gật đầu, sắc mặt bình tĩnh bước lên Luân Hồi Oa.

TRong lòng Lam Tiểu Bố lại càng kính nể Luân Hồi Thánh Nhân, cái Luân Hồi Oa này mặc dù không phải Luân Hồi Thánh Nhân luyện chế, nhưng Luân Hồi Thánh Nhân quả thật chính là chủ trước của nó. Sau khi biết không thể cướp Luân Hồi Oa về được, gia hỏa này đã chấp nhận Luân Hồi Oa thuộc về Lam Tiểu Bố.

Chương 1790 - Tô Sầm vẫn lạc. (2)

Luân Hồi Thánh Nhân vừa mới bước vào Luân Hồi Oa, một đạo tin tức đã truyền đến Thông Tin Châu trên cổ tay Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy tin tức, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức tái nhợt.

“Lam đạo hữu, có chuyện gì xảy ra sao?” TRong lòng Luân Hồi Thánh Nhân thầm than, sao mỗi lần sắp làm chính sự đều xảy ra những việc vặt này thế?

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, bình tĩnh nói, “Ta cần quay về Đại Hoang Thần Đạo thành một chuyến, một vị cố nhân của ta trở về, hắn nói rằng một người bằng hữu của ta đã xảy ra chuyện.”

Luân Hồi Thánh Nhân đành phải nói, “Đã vậy thì chúng ta cùng đi đi.”

Tốc độ của Luân Hồi Oa cực nhanh, chỉ chưa đến một ngày, đã đứng bên ngoài Đại Hoang Thần Đạo thành. Còn chưa bước xuống khỏi Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Kiều Ngạo Luân, trừ Kiều Ngạo Luân ra, còn có Bàng Bất Lận còn trấn thủ ở chỗ này.

“Đạo Quân, ta xin lỗi ngươi.” Kiều Ngạo Luân nhìn thấy Lam Tiểu Bố, mặt mũi tràn đầy hổ thẹn đi tới, cúi người hành lễ.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn giọng nói của mình, “Tô Sầm đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Ngạo Luân áy náy nói, “Năm đó sau khi Đạo Quân đi, ta cảm thấy đại đạo của mình bị đình trệ, bởi vì công pháp mà ta tu luyện vốn là Bất Diệt ĐẠi Đạo…”

“Bất Diệt Đại Đạo?” Luân Hồi Thánh Nhân kinh ngạc lên tiếng.

Kiều Ngạo Luân gật đầu, “Đúng thế.”

Luân Hồi Thánh Nhân cảm thán nói, “Vận may của ngươi thật là tốt, lại có thể có được Bất Diệt Đại Đạo, đây chính là công pháp cao cấp nhất trong Hạo Hãn, không hề kém hơn công pháp của ta.”

Kiều Ngạo Luân không biết Luân Hồi Thánh Nhân là ai, Lam Tiểu Bố thì biết rất rõ, Luân Hồi Thánh Nhân tu luyện chính là đạo quyển

Luân Hồi, đây là công pháp khai thiên, Luân Hồi Thánh Nhân nói Bất Diệt Đại Đạo không hề kém hơn công pháp của hắn ta, có thể thấy được Bất Diệt Đại Đạo cũng là công pháp khai thiên cao cấp nhất.

Kiều Ngạo Luân không có tâm tình hỏi công pháp của Luân Hồi Thánh Nhân, tiếp tụ nói, "Bất Diệt Đại Đạo của ta lấy được ở Trường Tần Tiên Giới, cho nên ta đã nghĩ cách quay về Trường Tần Tiên Giới. Ở Trường Tần Tiên Giới, ta gặp được Tô Sầm đang bị người đuổi giết, ta cứu được nàng. Nàng cũng tu luyện Bất Diệt Đại Đạo mà ta để lại, xem như có tình nghĩa sư đồ với ta.

Bởi vì công pháp nối tiếp của Bất Diệt Đại Đạo không có, ta ở Trường Tần Tiên Giới tìm nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối. Dựa theo manh mối ta có được, công pháp nối tiếp của Bất Diệt Đại Đạo chắc hẳn ở Thất Lạc Hải. Cái Thất Lạc Hải này nằm ở giữa hư không giới vực của Thần giới và Tiên giới, chỗ đó tên là Thất Lạc Hải, sau dó chúng ta cùng đến Thất Lạc Hải tìm kiếm công pháp nối tiếp Bất Diệt Đại Đạo..."

TRong lòng Lam Tiểu Bố cạn lời, đừng nói là thực lực Kiều Ngạo Luân bây giờ, cho dù có bước vào cảnh giới CHuẩn Thánh, ở trong hư không giới vực tìm đồ, cũng là chuyện mạo hiểm vô cùng.

"Chúng ta vừa tìm được Thất Lạc Hải, mới đi vào chưa được mấy ngày đã gặp nguy hiểm. Ta chưa kịp cứu Tô Sầm, đại đạo và sinh mệnh của Tô Sầm đã nhanh chóng niết hóa. Lúc nàng sắp chết, có ném cho ta một chiếc nhẫn, đồng thời nói cho ta biết nếu như tìm được một người tên là Lam Tiểu Bố đến từ ĐỊa Cầu, hãy đưa chiếc nhẫn này cho Lam Tiểu Bố..."

Kiều Ngạo Luân nói đến đây, trong giọng nói tràn đầy ảo não, hắn ta biết Lam Tiểu Bố đến từ ĐỊa Cầu, đáng tiếc hắn ta không thể nào nói cho Tô Sầm biết, Tô Sầm đã vẫn lạc rồi.

Nhìn chiếc nhẫn Kiều Ngạo Luân đưa cho mình, trong lòng Lam Tiểu Bố đột ngột dâng lên đau thương. Nếu như Tô Sầm đi tìm kiếm hắn, rất có thể là vì đã khôi phục ký ức kiếp trước. Hắn nhớ đến khoảng thời gian đã cùng Tô Sầm sống nương tựa lẫn nhau, ở tại ĐỊa Cầu bị cường giả ngoài hành tinh nô dịch, những năm tháng sống không bằng chết…

Trước mắt hắn hiện lên một hình ảnh, Tô Sầm ngã xuống đống phế tích bị ô nhiễm hạt nhân, tuyệt vọng nhìn hắn.

Cho dù đã trải qua hai đời, tình cảnh ấy vẫn khắc sâu trong đầu của hắn, không thể nào xóa đi.

Lam Tiểu Bố nắm chặt chiếc nhẫn, tựa như đang chìm vào hối ức trước đó, Kiều Ngạo Luân và Bàng Bất Lận đều không dám nói chuyện đánh thức Lam Tiểu Bố.

Luân Hồi Thánh Nhân vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên nói, “Lam đạo hữu, ta cảm thấy đại đạo của ngươi có ngấn, nếu như không bù đắp, chỉ sợ ngươi rất khó bước vào hàng ngũ vĩnh sinh.”

Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, hắn cất chiếc nhẫn đi, chậm rãi nói, “Ta biết.”

Hắn biết đại đạo mình có ngấn, hắn hắn không thể nào hoàn thiện cái vết tích này. Bây giờ Tô Sầm đã vẫn lạc, hắn lại càng không thể nào hoàn thiện cái vết tích này.

“Lam Đạo Quân, thật xin lỗi.” TRong mắt Kiều Ngạo Luân tràn đầy áy náy.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “KHông có ngươi, Tô Sầm ở Trường Tần

Tiên Giới đã bị người ta giết rồi. Tô Sầm lấy được công pháp Bất Diệt Đại Đạo, đối với nàng cũng là một cơ duyên.”

Dừng một chút, Lam Tiểu Bố nói một lần nữa, “Kiều huynh, có thể đưa Bất Diệt Đại Đạo của ngươi cho ta xem một chút được không?”

Kiều Ngạo Luân vội vàng nói, “Trên người ta không có Bất Diệt Đại Đạo, Bất Diệt Đại Đạo nằm trong nhẫn của Tô Sầm, lúc trước Tô Sầm muốn trả lại cho ta, nhưng ta bảo nàng cứ giữ lại trong người.”

“Đa tạ Kiều huynh, nếu như Kiều huynh đồng ý chờ, chờ ta mấy trăm năm, nhiều nhất sẽ không quá 500 năm, ta chắc chắc sẽ quay lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, sau đó truyền Bất Diệt Đạo Quyển hoàn chỉnh cho Kiều huynh.” Lam Tiểu Bố nói với Kiều Ngạo Luân, hắn chẳng hề có ý oán trách Kiều Ngạo Luân một chút nào.

Tu đạo vốn chính là có thể vẫn lạc bất cứ lúc nào, Kiều Ngạo Luân tìm kiếm Bất Diệt Đại Đạo, cũng dẫn Tô Sầm theo, rất rõ ràng, hắn ta thật sự xem Tô Sầm là đệ tử.

Chương 1791 - Ngươi có đi hay không.

“Ta sẽ ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, làm một ít chuyện cho Đại Hoang Thần Giới. Nhưng mà ta không có ý định tiếp tục tìm kiếm Bất Diệt Đại Đạo nữa, Đạo Quân không cần vì ta mà lãng phí thời gian làm chuyện này.” Kiều Ngạo Luân khom người nói.

Hắn ta ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, không phải vì chờ Lam Tiểu Bố tìm kiếm Bất Diệt Đại Đạo. Mặc dù hắn ta biết thực lực Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta rất nhiều, nhưng hắn ta cũng biết rõ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể nào tìm kiếm được Bất Diệt Đại Đạo trong Thất Lạc Hải. Chỉ có người đã từng đi Thất Lạc Hải, mới biết nơi đó đáng sợ như thế nào.

Nếu như không phải sau khi Tô Sầm vẫn lạc, hắn ta dừng tiến sâu vào trong Thất Lạc Hải, nếu như không phải hắn ta có một cái hộ giáp Hậu Thiên Linh Bảo, trước khi nó bị ăn mòn hoàn toàn hắn ta đã dùng độn phù bỏ chạy, vậy Kiều Ngạo Luân hắn cũng sẽ không thể nào xuất hiện ở đây, bởi vì hắn ta cũng đã vẫn lạc rồi.

“Ta biết rồi, ngươi đưa phương vị của Thất Lạc Hải cho ta, những chuyện khác, tự ta biết phải làm như thế nào.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

Lúc đầu dựa theo suy nghĩ của hắn, Tô Sầm sẽ ở Địa Cầu bình thản trôi qua cả đời. Nếu như vậy, hai người cũng xem như là cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ. Không ngờ Tô Sầm lại rời khỏi ĐỊa Cầu, còn vẫn lạc ở Thất Lạc Hải. Nếu mọi chuyện đều đã xảy ra, vậy hắn nhất định phải đến đó một chuyến.

Kiều Ngạo Luân há hốc mồm, rất muốn nói gì đó, cuối cùng lại thở dài, lấy một cái Không Gian Phương Vị Bàn cho Lam Tiểu Bố, “Vừa tiến vào Thất Lạc Hải, đại đạo và sinh mệnh sẽ nhanh chóng bị ăn mòn.”

“ĐƯợc, mặc dù Tô Sầm bị vẫn lạc hay thất lạc, cũng cảm tạ ngươi khi ở Tiên giới đã giúp đỡ nàng.” Lam Tiểu Bố khẽ khom người với Kiều Ngạo Luân.

Tô Sầm giống như Lạc Thải Tư, đều từ ĐỊa Cầu ra ngoài. Sau khi đi vào hư không, các nàng đều không nơi nương tựa, tất cả đối với các nàng mà nói đều là lạ lẫm và cô đơn.

Trước khi Lạc Thải Tư gặp hắn, đã bái được một sư phụ tốt, không cần quá lo lắng về tài nguyên tu luyện và an nguy. Sau khi sư phụ nàng xảy ra chuyện, lại được hắn dẫn đến Ngũ Vũ Tiên Giới, cho dù nói như thế nào, ở Ngũ Vũ Tiên Giới, tài nguyên tu luyện của Lạc

Thải Tư sẽ không phải lo lắng, hơn nữa bên cạnh còn có nhiều người bảo vệ. Mà Tô Sầm chỉ có một mình dốc sức sống sót ở Tiên giới, cái này gian khổ và cô tịch như thế nào có thể nghĩ đến được.

Trước khi Kiều Ngạo Luân gặp được nàng, nàng đã trải qua bao nhiêu gian nan, Lam Tiểu Bố có thể tưởng tượng được. Hắn không muốn sau khi Tô Sầm vẫn lạc, ngay cả nơi nàng ngã xuống cũng không có người nhìn một chút.

Kiều Ngạo Luân khẽ giật mình, còn chưa kịp chờ hắn ta phản ứng, Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân đã rời khỏi Đại Hoang Thần Đạo thành.

…

Lam Tiểu Bố ngồi trên Luân Hồi Oa, khống chế Luân Hồi Oa độn gấp theo phương vị Luân Hồi Thánh Nhân đã nói, nhưng trong lòng của hắn lại hoàn toàn không bình tĩnh như biểu hiện của hắn.

Luân Hồi Thánh Nhân cũng thầm than, nói thật, mặc dù Lam Tiểu Bố là người mà hắn ta xem trọng, nhưng Đại Đạo CHi Tâm của Lam Tiểu Bố cần phải rèn luyện thêm.

Hắn ta không biết Tô Sầm kia là ai, cho dù là ai, biểu hiện của Lam Tiểu Bố đều không ổn. Bây giờ chuyện Lam Tiểu Bố cần làm nhất chính là hỏi thăm hắn ta chi tiết về Lục Đạo Niết Bàn, cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo, chuẩn bị chứng đại đạo Luân Hồi.

Nhưng mà hắn ta không nhắc nhở Lam Tiểu Bố, hắn ta tin tưởng với đại vận may và tư chất của Lam Tiểu Bố, vẫn có cơ hội chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Nửa tháng sau, Luân Hồi Oa xông ra khỏi Đại Hoang Thần Giới.

Luân Hồi Thánh Nhân quay đầu lại nhìn Đại Hoang Thần Giới một chút, đột nhiên nói, “Lam đạo hữu, cái hộ trận giới vực này của Đại Hoang Thần Giới, e là cho dù có cửu chuyển Thánh Nhân đến cũng chưa chắc có thể mở ra được.”

Lúc đầu hắn ta định nói với Lam Tiểu Bố một chút sự tình ở Lục Đạo Niết Bàn, đại trận Đại Hoang Thần Giới là do vận may thiên địa tự động tạo thành. Có thể nói trừ Lam Tiểu Bố ra, người bên ngoài không thể nào đi vào được. Lam Tiểu Bố có Đạo Quân Ấn, đây mới là trận kỳ mở ra đại trận.

Khiến Luân Hồi Thánh Nhân không ngờ được là, Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi một vấn đề, “Luân Hồi đạo hữu, cả đời ngươi đều chứng đạo Luân Hồi, hơn nữa còn tại đại đạo Luân Hồi này chứng đến ngũ chuyển Thánh Nhân. Ta nghĩ, bằng hữu Tô Sầm của ta vẫn lạc, ngươi có thể giúp nàng luân hồi hay không? Đồng thời biết nàng luân hồi ở trong giới vực nào?”

Luân Hồi Thánh Nhân khẽ giật mình, lập tức hắn ta đã hiểu ra ý của Lam Tiểu Bố, kinh ngạc hỏi, “Lam đạo hữu, ngươi muốn đến chỗ nàng luân hồi, chứng đại đạo Luân Hồi sao?”

Sau khi nói xong câu đó, không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, đã khẳng định suy đoán của mình chắc hẳn không sai

Lúc này, trong lòng hắn ta lại cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ trước đó của mình. Lam Tiểu Bố là loại người quyết đoán kiêu hùng, sao có thể vì một nữ nhân vẫn lạc mà suy nghĩ nhiều? Đây nhất định là muốn dựa vào nữ nhân đã vẫn lạc này mà chứng đại đạo Luân Hồi, hắn ta tự xưng là Luân Hồi Thánh Nhân, so với Đạo Quân Lam Tiểu Bố này, còn kém xa lắm. Ai, khó trách người ta là Đạo Quân, còn hắn ta lăn lộn đến bây giờ còn phải dựa vào người ta.

Lam Tiểu Bố người ta từ đầu đến cuối đều nghĩ đến chuyện dựa vào chuyện này để chứng đại đạo Luân Hồi, hoàn thiện đạo tâm, mà bây giờ hắn ta mới nghĩ đến.

Nếu như Lam Tiểu Bố biết ý nghĩ của Luân Hồi Thánh Nhân, hắn sẽ tung một cước đạp Luân Hồi Thánh Nhân ra khỏi Luân Hồi Oa. Hắn hoàn toàn chỉ muốn dẫn Tô Sầm đi, chứ không phải đi chứng đại đạo Luân Hồi.

“KHông phải, ta chỉ muốn biết nàng ở nơi nào, nhìn xem có thể đưa nàng đi hay không.” Lam Tiểu Bố đáp.

Chương 1792 - Ngươi có đi hay không. (2)

Luân Hồi Thánh Nhân không tin lời Lam Tiểu Bố nói, hắn ta thở phào nói, “Lam đạo hữu, năng lực của ta bây giờ vẫn không thể nào biết được Tô Sầm sẽ luân hồi đến nơi nào. Nhưng mà chờ ta chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân, có thể tạo dựng ra Lục Đạo của mình, ta sẽ có cơ hội cảm nhận được Tô Sầm đang ở giới vực nào, thậm chí có thể giúp nàng, giúp tàn hồn của nàng đi vào luân hồi. ĐƯơng nhiên, còn phải cần có một sợi tóc của Tô Sầm nữa mới được.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức tập trung vào trong chiếc nhẫn của Tô Sầm, hắn rất dễ dàng tìm được một sợi tóc của Tô Sầm bên trong chiếc nhẫn.

Tóc trong chiếc nhẫn của Tô Sầm, nhất định là của Tô Sầm, bình thường khi thay quần áo, rơi vài cọng tóc ra cũng là chuyện rất bình thường.

Hắn cẩn thận bỏ sợi tóc Tô Sầm vào trong một cái hộp ngọc, sau đó đưa hộp ngọc cho Luân Hồi Thánh Nhân, “Luân Hồi đạo hữu, vậy nhờ ngươi.”

Luân Hồi Thánh Nhân nhận lấy hộp ngọc, có chút khó khăn nói, “Bây giờ ta chỉ mới là ngũ chuyển Thánh Nhân, muốn chứng đạo lục chuyển, chỉ sợ không phải chỉ trong thời gian ngắn là được. Hơn nữa bằng hữu Tô Sầm của ngươi sau khi vẫn lạc, nhất định sẽ luân hồi, hoặc là bại biết trong vũ trụ. CHờ ta chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân, có lẽ sẽ không kịp rồi.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ngươi nói cho ta biết làm thế nào chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân, bây giờ chúng ta đi ngay, nhanh chóng để ngươi chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân.”

Luân Hồi Thánh Nhân sửng sốt, lập tức nói, “ Đến Lục Đạo Niết Bàn, ở đó có một cái Lục Đạo Trì. Nhưng mà cái Lục Đạo Trì này bị một cường giả tên là Vô Lượng chiếm đoạt, thực lực của hắn ta chỉ sợ đã sắp đến cửu chuyển Thánh Nhân rồi…”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi nói có phải lấy được Lục Đạo TRì thì ngươi có thể chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân hay không?”

Luân Hồi Thánh Nhân gật đầu, “Không sai, chỉ cần đi vào Lục Đạo Trì, cảm ngộ được lực lượng Lục Đạo, vậy thì ta có thể tạo dựng ra Lục Đạo thuộc về mình, sau đó chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân.”

“Là tạo dựng ra Lục Đạo Luân Hồi sao?” Lam Tiểu Bố nói.

Luân Hồi Thánh Nhân tự giễu cười cười, “Tạo dựng Lục Đạo Luân Hồi? Nói nghe thì dễ lắm. Ta chỉ là tạo dựng Lục Đạo thuộc về ta trước, sau đó chờ đến khi chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhìn xem có thể tạo dựng Lục Đạo Luân Hồi thuộc về ta hay không. Nếu như có thể thành công, ta sẽ trở thành một vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Nếu như thất bại, chỉ sợ ta vẫn phải tiến vào trong thông đạo Luân Hồi của ta, làm lại một lần nữa.”

“ĐƯợc, bây giờ chúng ta lập tức đến địa bàn của Vô Lượng, đi đoạt cái Lục Đạo TRì kia.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Luân Hồi Thánh Nhân đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Lam đạo hữu, ngươi muốn chết thì đừng có mà kéo theo ta. Ngươi có biết Vô Lượng là nhân vật như thế nào không? Hắn đã gần đến cảnh giới Vĩnh Sinh Thánh Nhân rồi, bởi vì hắn ta cũng muốn chứng đại đạo Luân Hồi, bước vào hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cho nên vẫn ở trong Lục Đạo Trì. Chúng ta đi, chỉ là chịu chết mà thôi. Đừng thấy là ngươi đã là tam chuyển Thánh Nhân, ta là ngũ chuyển Thánh Nhân, nhưng trước mặt cửu chuyển Thánh Nhân, hoàn toàn không có chút giá trị nào. Hơn nữa, Vô LƯợng còn không phải là cửu chuyển Thánh Nhân bình thường, mà là cửu chuyển Thánh Nhân cao cấp nhất. Đại đạo của Vô LƯợng, có thể niết hóa mọi quy tắc trong vũ trụ này.”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Luân Hồi đạo hữu, ngươi tu đạo là vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì đứng ở nơi cao nhất, khống chế chính mình, không chế vận mệnh và tương lai của mình hay sao? Ta tin tưởng, ngươi cũng đã từng nhiệt huyết, nếu không thì, ngươi cũng không bò được đến độ cao ngày hôm nay.

Nếu như ngươi đắn đo do dự, đạo của ngươi cũng chỉ có thể đến đó mà thôi, ta cũng lười hợp tác với ngươi, bởi vì tiền đồ của ngươi có thể thấy rõ chỉ có một chút đó, đó chính là ngươi chỉ chờ cơ duyên đơn giản, mà không dám đi truy cầu cơ duyên giúp ngươi đến mức cực hạn. Thiên hạ có loại chuyện tốt này, vậy thì mọi người không cần liều mạng nữa.”

Sắc mặt Luân Hồi Thánh Nhân có chút khó coi, “Lam đạo hữu, không thể nói như vậy được. Chúng ta thật sự muốn truy cầu cơ duyên đỉnh cấp, thậm chí là mạo hiểm vì cơ duyên. Nhưng chẳng lẽ biết rõ có nguy cơ vẫn lạc, còn theo đuổi cái gọi là cơ duyên, đây không phải là tìm kiếm đại đạo, mà là muốn chết."

"Ha ha, Luân Hồi đạo hữu." Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, giọng điệu chậm lại, "Nếu như không phải ta muốn chết, vậy thì ngươi đã chết ở Vọng Sương Mạc Hải từ lâu rồi. Làm đồng đội với ngươi thật sự là bi ai, đổi thành ta bị một Vĩnh Sinh Thánh Nhân trói buộc ở chỗ đó, ngươi có dám cứu ta không? Hơn nữa bởi vì ta muốn chết, ở trước mặt cường giả vĩnh sinh cứu ngươi. Mà tên Vô Lượng kia còn chưa phải là một Vĩnh Sinh Thánh Nhân, ngươi lại sợ sệt như vậy, điều này khiến ta có chút nghi ngờ lựa chọn tổ đội với ngươi của ta có chính xác hay không."

Luân Hồi Thánh Nhân giật mình, lời này…

Khiến hắn ta không có chút cơ hội phản bác nào.

Đúng như Lam Tiểu Bố nói, nếu đổi thành Lam Tiểu Bố bị xiềng xích đạo tắc của Vĩnh Sinh Thánh Nhân khóa lại, hắn ta tuyệt đối sẽ trốn đi thật xa, còn về chuyện để lại Lam Tiểu Bố đối đầu với một Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn ta nghĩ cũng sẽ không nghĩ đến. Cứu người? KHông có bất cứ người nào quan trọng hơn mạng của hắn ta.

"Lam đạo hữu, dù sao thì vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia cũng bị thương…" Luân Hồi Thánh Nhân mở miệng nỏi chuyện.

Lam Tiểu Bố ngắt lời hắn ta, "Luân Hồi đạo hữu, bây giờ là chúng ta đi giúp ngươi chứng đạo lục chuyển. Hơn nữa, lúc trước Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia bị thương, ta cũng không biết, ít nhất thì khi ta ra tay cứu ngươi là không biết. Nhưng mà ta vẫn làm, đồng thời còn thành công. Cho nên, kỳ ngộ chỉ để lại cho những người có lý tưởng và triển vọng phấn đấu trên đại đạo, ngươi nói đi, ngươi có đi hay không."

Chương 1793 - Nhật ký của Tô Sầm.

Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng bất đắc dĩ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta lần đầu tiên nhìn thấy có người để bụng đến đại đạo của người khác như vậy, nếu như không phải hắn ta biết Lam Tiểu Bố muốn dựa vào Tô Sầm để chứng đại đạo Luân Hồi, hoàn thiện đạo tâm, hắn ta sẽ hoài nghi có phải đầu óc Lam Tiểu Bố có vấn đề hay không.

"Được, Vô Lượng kia quả thật rất đáng sợ, trước khi ra tay, nhất định phải chuẩn bị chu toàn." Luân Hồi Thánh Nhân thở dài, chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của Lam Tiểu Bố. Vì hắn ta chứng đạo lục chuyển, Lam Tiểu Bố còn không sợ, nếu như hắn ta cứ ra sức từ chối, đạo tâm của hắn ta sẽ bị hao tổn.

Sau khi Luân Hồi Oa tiến vào trong hư không, tốc độ càng nhanh. Luân Hồi Thánh Nhân đi chuẩn bị để chứng đạo lục chuyển, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu xem xét chiếc nhẫn của Tô Sầm.

Trong chiếc nhẫn của Tô Sầm, có một ít quần áo đã sờn cũ, còn có một số Tiên khí cấp thấp, một ít tiên tinh hạ phẩm, trung phẩm. Còn tiên tinh thượng phẩm, một viên cũng không có.

Lam Tiểu Bố thở dài, nhìn Tô Sầm ngay cả một chút pháp khí và Linh khí đều giữ, có thể thấy được nàng gian nan như thế nào. Tô Sầm đã bước vào Tiên Vương cảnh, trên người lại không có viên tiên tinh thượng phẩm nào. Chỉ có thể nói Tô Sầm không khá giả gì, toàn bộ tiên tinh thượng phẩm nàng đều dùng khi độ kiếp hết rồi.

Tại một góc của chiếc nhẫn, Lam Tiểu Bố cầm lên một mặt dây chuyền. Mặt dây chuyền này làm từ kim cương, có hình trái tim, bên trong giống như được khảm một đôi cánh, sinh động như sắp cất cánh bay lượn. Đấy chính là viên Lam Sí Chi Tinh mà hắn để lại cho Tô Sầm lúc trước, nhưng mà là nhờ Lạc Thải Tư đưa cho Tô Sầm.

Mặt dây chuyền này tùy ý nhét vào trong một góc của chiếc nhẫn, dây chuyền còn bị đứt, có thể thấy được cái mặt dây chuyền này là trước khi Tô Sầm chết đã vội vàng kéo xuống, ném vào trong chiếc nhẫn.

Lam Tiểu Bố nắm lấy viên Lam Sí Chi Tinh này, trong lòng lại cảm thấy đau thương.

Qua nửa ngày sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới cẩn thận đặt viên Lam Sí Chi Tinh này vào trong một cái hộp ngọc, bỏ vào trong thế giới của mình.

Đồ vật trong chiếc nhẫn của Tô Sầm ít đến đáng thương, cho dù là những tài liệu hay tiên linh thảo, cũng đều là cấp thấp đến mức không có khả năng thấp hơn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút buồn bực, hắn biết rõ vì sao lại như thế này. Công pháp Tô Sầm tu luyện không tốt, hoặc có thể nói là trước khi tu luyện Bất Diệt Đại Đạo, công pháp tu luyện nhất định là hàng bình thường. Nàng có thể tu luyện đến Tiên Vương, phần lớn là vì tư chất của nàng mạnh.

Bởi vì công pháp tầm thường, sức chiến đấu chắc chắn cũng sẽ không quá mạnh. Cho nên Tô Sầm biết rất rõ, giới tu đạo tàn khốc như thế nào. Cho nên nàng vẫn luôn trốn ở nơi ít người, đến mức trên người cũng không lấy được bao nhiêu đồ tốt.

Im lặng một hồi lâu, Lam Tiểu Bố lại lấy ra một cái hộp gỗ trong chiếc nhẫn của Tô Sầm.

Thứ này được luyện chế từ tiên tầm mộc, cái hộp gỗ này chỉ sợ chính là thứ có giá trị cao nhất trong chiếc nhẫn của Tô Sầm. Tiên tầm mộc là tiên tài cấp tám, không ngờ lại được Tô Sầm luyện chế thành môt cái hộp gỗ.

Lam Tiểu Bố mở hộp gỗ ra, khiến hắn khó hiểu là, bên trong hộp gỗ chỉ có một quyển nhật ký.

Lam Tiểu Bố lấy quyển nhật ký này ra, hắn lập tức cảm ứng được hơi thở của Tô Sầm, có thể thấy được Tô Sầm rất hay lấy quyển nhật ký này ra để ghi lại một ít thứ gì đó.

Nói thật, tu luyện đến Tiên Vương cảnh, còn cần nhật ký để ghi nhớ lại, Lam Tiểu Bố thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy. Đừng bảo là Tiên Vương, cho dù là tu sĩ cảnh giới ĐỊa Tiên, trong thức hải cũng có thể dung nạp vô số đồ vật, sẽ không dễ dàng quên đi. Đâu có cần dùng đến nhật ký chứ? Quyển nhật ký được Lam Tiểu Bố lật ra, tờ thứ nhất lốm đốm lấm tấm, vừa nhìn đã biết là nước mắt đọng lại.

Lật trang tiếp theo, vẫn là nước mắt, nhưng mà đã có thêm rất nhiều văn tự.

Ngày 21 tháng 7 năm 2061, trời trong xanh. Ta cũng không biết mình đã bao lâu không viết nhật ký, nhưng ta không tìm được ai để có thể thổ lộ. Ta đã bước vào Luyện Thần cảnh, tông chủ và mọi người trong tông môn đều vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng ta thì lại chẳng có chút mừng rỡ nào, mà chỉ có đau thương vô tận.

Ta khôi phục rí nhớ của mình, ta đã biết cái tên Lam Tiểu Bố này đối với ta có ý nghĩa như thế nào hắn là chồng của ta, là người duy nhất quan tâm ta có còn sống hoặc là có sống tốt hay không.

Ta lại nhìn thấy cảnh bản thân mình nằm trên giường bệnh, bóng người kia vì cứu ta mà không quản ngày đêm ra ngoài phẫu thuật đến mức còng xuống. Hắn mới hơn 30 tuổi, nhưng đã tóc trắng phơ, đã già rồi…

Ta cuối cùng cũng hiểu, tin tức cuối cùng mà Tiểu Bố gửi cho ta, "Một kiếp này ta không thể nào cùng ngươi, ngươi phải thật tốt..." là có ý gì.

HÌnh ảnh trong trí nhớ của ta càng lúc càng rõ ràng, ta nhìn thấy chính mình lao ra khỏi tường phòng hộ, ta không muốn liên lụy đến Tiểu Bố, ta nói với hắn ta xin lỗi, ta muốn đi trước. Nhưng ta lại nhìn thấy hắn điên cuồng hơn, còn cả ánh mắt tuyệt vọng khiến cho ta tan nát cõi lòng. Giờ phút này ta đã biết, ta sai rồi. Hắn đang cố sống vì ta, ta lao ra khỏi tường phòng hộ không phải là đang giúp hắn mà là khiến trong lòng hắn tràn đầy tuyệt vọng.

Thật xin lỗi, ta muốn nói một câu thật xin lỗi, ta đã liên lụy ngươi quá nhiều.

Trước mắt ta toàn bộ là hình bóng của hắn.

Ta nói với hắn, nếu có kiếp sau, đừng cưới ta nữa. Hãy ích kỷ một chút giống như ta vậy, đi tìm một người yêu ngươi...

Thế nhưng hắn lại nói, Sầm Sầm, nếu như ngươi không có ở đây, một mình ta còn có thể tiếp tục sống sao? Không có ngươi, ta cũng chẳng biết phải sống vì cái gì cả. Nếu có kiếp sau, ta càng phải cưới ngươi. Bởi vì không có người chăm sóc ngươi, ta sẽ lo lắng.

Chương 1794 - Nhật ký của Tô Sầm. (2)

Ta hận ta ích kỷ, ta hận ta vô tình. Vậy mà bởi vì đan điền của hắn bị vỡ, mà hy vọng hắn bình bình an an sống hết đời này.

Ở kiếp trước khi ta bị bệnh nặng, là hắn không quản ngày đêm canh giữ bên cạnh ta, ngay giờ khắc ta lao ra khỏi tường phòng hộ, ánh mắt tuyệt vọng của hắn rõ ràng như đang ở ngay trước mắt, người hắn lo lắng chính là ta. Một kiếp này khi đan điền của hắn bị vỡ, ta lại thở dài nghĩ đời này của hắn chỉ có thể như vậy mà thôi. Ta cũng lo lắng, nhưng mà là lo lắng ta sẽ bị hắn liên lụy.

Ta đang nghĩ, khi ta từ chối hắn, trong lòng hắn bi thương đến mức nào. Ta trả viên Lam Sí Chi Tinh lại cho hắn, trong lòng hắn mất mát như thế nào. Ta nghĩ, ta đã xé tim hắn vỡ vụn ra rồi. Hắn là một người có đan điền bị vỡ nát, sao có thể sinh tồn được?

Nếu như thời gian có thể quay lại, ta thà rằng bây giờ vẫn ở cùng hắn trong phòng bệnh vào những ngày tận thế kia, ở trong căn phòng tăm tối, mỗi ngày chờ hắn mệt mỏi quay về, chỉ vì muốn ở bên cạnh hắn nhiều một chút.

Nếu như thời gian có thể quay lại, ta thà rằng không cần tu luyện, không trở thành đệ tử đệ nhất thiên tài của Tân Nguyên tông gì cả, ta thà rằng ở cạnh hắn khi đan điền đã bị vỡ nát từ từ trải qua thời gian còn sót lại.

Nếu như thời gian có thể quay lại, ta tuyệt đối sẽ không vì trốn tránh mà gả cho hắn, ta muốn quang minh chính đại gả cho hắn. Ta muốn nói cho Tiểu Bố, thật ra ngay giây phút ta lao ra khỏi tường phòng hộ, ta đã hiểu ra rằng ta đã yêu hắn.

Ta hận ông trời, nếu đã để cho ta sống lại, vì sao mãi đến khi ta lên đến Luyện Thần cảnh rồi trí nhớ của ta mới khôi phục? Nếu như ta không thể nào lên đến Luyện Thần, có phải mọi ký ức kiếp trước của ta đều không thể khôi phục?

…

Ngày mùng 7 tháng 10, mưa dầm. Thời tiết phương nam ngày nào cũng mưa phùn rả rích, có lẽ cũng giống như ta, trong tâm cho dến bây giờ vẫn chưa từng bình ổn.

Ta hầu như đã tìm kiếm toàn bộ ngóc ngách ở phương nam, cũng không tìm thấy tin tức của Tiểu Bố. Ta sẽ không bỏ qua, cho dù lật hết từng tấc đất của Địa Cầu, ta cũng phải tìm hắn.

Ngày mùng 3 tháng 12, tuyết nhỏ.

Ta không biết đây là nơi nào của phương bắc, khi ta tìm đến đây, trời đã có tuyết rơi. Nhưng cho dù tuyết có lớn hơn nữa, ta cũng phải tìm được Tiểu Bố. Sau đó nhìn hắn hỏi, “Ngươi đã nói nếu có kiếp sau, càng phải cưới ta, cái này còn tính không?”

…

Tay Lam Tiểu Bố run run, hắn cảm thấy mình đã sai rồi. Hắn vẫn cho rằng, Tô Sầm chưa từng thật sự yêu hắn, cho nên khi hắn quay về ĐỊa Cầu, chỉ là vì chứng đại đạo của mình.

Khi hắn cho rằng mình đã hiểu rõ đại đạo của mình, sự thật là hắn đã bỏ qua rất nhiều thứ, có chuyện cũng chưa thật sự hiểu rõ. Hắn chỉ quan tâm đến ý nghĩ của chính mình, hoặc có thể nói đó là ý nghĩ của Tô Sầm đối với hắn trước khi chết ở kiếp trước, hắn cũng chưa từng cân nhắc đến suy nghĩ của Tô Sầm khi đó, chuyện này không công bằng với Tô Sầm.

TRong này ghi chép rất nhiều nội dung về ký ức Tô Sầm nhớ lại, nhưng mà nhiều nhất vẫn là ghi chép về những nơi Tô Sầm đã tìm kiếm. Mỗi một nơi Tô Sầm đến, đều sẽ ghi lại đơn giản một chút gì đó, có lẽ sẽ hồi tưởng một chút, chuyện lúc trước cùng hắn ở trong phòng tối tận thế cầu sinh như thế nào.

Lam Tiểu Bố tiếp tục xem tiếp, phát hiện mỗi trang đều ghi chép từng li từng tí chuyện Tô Sầm tìm kiếm hắn. Từ phương nam đến phương bắc, tư đại mạc đến biển cả, từ rừng rậm đến sông núi…

Tìm mãi hai mươi năm, mãi cho đến trang nhật ký ngày 11 tháng 1 năm 2081.

“Ta tìm được đệ tử Thôi Nghị của Edđy, hắn nói cho ta biết, tu vi của Tiểu Bố đã rất rất mạnh, hơn nữa đã rời khỏi Địa Cầu. Ta không trách hắn, ta biết là do ta đã tổn thương hắn quá nhiều. Ta nói cho đệ tử Khuynh ĐÌnh của ta biết, ta cũng muốn rời khỏi Địa Cầu. Xem như có vẫn lạc trong hư không, ta cũng phải tìm được Tiểu Bố. Ta nhất định phải nói câu nói này cho hắn biết, ta không hề hối hận. Bởi vì ta biết, ta không phải vì báo ân, ta chỉ đơn thuần là muốn gả cho hắn.”

Vành mắt Lam Tiểu Bố có chút hồng, hắn ở Địa Cầu đã gặp được đệ tử Mục Khuynh Đình của Tô Sầm, thậm chí Mục Khuynh Đình còn là do hắn cứu được. Hắn cũng từ chỗ Mục Khuynh ĐÌnh biết được, Tô Sầm đã rời khỏi ĐỊa Cầu.

Nếu như không nhìn thấy quyển nhật ký này, thậm chí hắn vẫn cho rằng Tô Sầm tìm kiếm hắn là vì báo ân.

…

“Ta nghĩ chắc hẳn đã chín tháng rồi, ta đang ở trong hư không, không thể cảm nhận được thời gian ĐỊa Cầu. Ta lưu lạc trong hư không nửa năm, trước đó bị một vòng xoáy hư không cuốn đi, suýt chút nữa chết ở trong đó, cũng may ta đã gắng gượng vượt qua.”

“Ta phát hiện có một cái sao băng cực lớn, ta tiến vào trong sao băng, ở chỗ này nhìn thấy một bộ xương cốt, trong tay bộ xương cốt này còn có một cái nhẫn không gian.”

“Hôm nay suýt chút nữa bị một viên thiên thạch đập trúng, nếu như không phải ta tìm được một chiếc phi thuyền không tệ trong chiếc nhẫn, ta nhất định đã chết trong hư không rồi…”

Những trang nhật ký đằng sau không có thời gian, chắc hẳn là Tô Sầm ở trong hư không, không thể nào cảm nhận được thời gian biến hóa. Cho dù một một trang chỉ có mấy câu, Lam Tiểu Bố vẫn có thể nhìn ra được sự hoảng sợ run rẩy. Không biết bao nhiêu lần, Tô Sầm đều trở về từ cõi chết. Có thể thấy được nàng có thể sống sót, thậm chí còn dựa vào tu luyện đến Trường Tần Tiên Giới, là chuyện không dễ dàng đến mức nào.

“Ta thật sự là may mắn, vậy mà ở trong hư không gặp được người của Thần Khẩn tu chân giới, sau đó còn đi theo đám người bọn họ đến Thần Khẩn tu chân giới, ta cuối cùng không cần lưu lạc trong hư không nữa.”

“Nghe nói Lôi Kiếm tông đang chiêu mộ đệ tử, ta quyết định vào đây tìm vận may, có lẽ ta có thể tiến vào một cái tông môn.”

Chương 1795 - Đạo thứ nhất Lục Đạo.

“Tán tu tiến vào Lôi Kiếm tông cần phải từ Hư Thần cảnh trở xuống, nếu như là Hư Thần cảnh, hoặc là vượt quá cảnh giới Hư Thần cảnh, muốn gia nhập Lôi Kiếm tông phải để lại hồn niệm. Mà ta đã là Hư Thần cảnh, thậm chí sắp bước vào cảnh giới Nhân Tiên, ta không muốn để lại hồn niệm của mình, chỉ có thể lựa chọn con đường tán tu này. Ta vẫn rất may mắn, dù sao ta cũng đã tới được Thần Khẩn tu chân giới, ít nhất thì không cần phải luôn luôn lo lắng vòng xoáy hư không cuốn mình đi nữa.”

“Hôm nay suýt chút nữa đã vẫn lạc ở Khô Lâm vực, tìm kiếm cơ duyên quá khó khăn. Nhưng mà ta cũng không phải là không có thu hoạch gì, ta lấy được nửa đầu linh mạch hạ phẩm tàn khuyết, đối với ta mà nói cái này là món tài phú không nhỏ.”

“Hôm nay là lần đầu tiên ta giết người, là một tu sĩ Kim Đan. Tu luyện đến Kim Đan cảnh, vậy mà còn đến đây tìm kiếm lô đỉnh. Cũng không biết đã có bao nhiêu nữ nhân vẫn lạc ở trong tay của hắn, may mà tu vi của ta có thể nghiền ép hắn.”

…

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố mới thả quyển nhật ký xuống.

Phía sau ghi lại toàn bộ quá trình Tô Sầm gian nan tu luyện và cầu sinh, có lúc, một gốc linh thảo, một khối vật liệu, đều có thể khiến Tô Sầm vui vẻ rất lâu.

Bởi vì là một kẻ tán tu, con đường tu luyện của Tô Sầm vô cùng gian nan. Nàng khác với mình, có rất nhiều vấn đề không hiểu, bởi vì không có tông môn giải đáp, chỉ có thể thảo luận với một vài tán tu, điều này khiến nàng suýt chút nữa bị hãm hại mấy lần.

Có thể nói từ tu chân giới đến Tiên giới, thậm chí trước khi gặp được Kiều Ngạo Luân, con đường tu luyện của Tô Sầm đều cực kỳ gian nan. Bởi vậy cũng có thể thấy được, tư chất của Tô Sầm mạnh như thế nào.

TRên Địa Cầu cũng có thể tu luyện đến Luyện Thần cảnh, hơn nữa một kẻ tán tu chẳng những có thể phi thăng đến Tiên giới, mà còn tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương, tuyệt đối không phải dựa vào vận may là có thể làm được.

Với tốc độ của Luân Hồi Oa, phi hành thêm nửa tháng nữa, trước sau tốn hơn một tháng, Lam Tiểu Bố mới từ quả cầu phương vị Luân Hồi Thánh Nhân đưa nhìn thấy nơi mà hắn muốn đến.

“Luân Hồi đạo hữu, nơi này chỉ nhìn thấy một mảng lớn mây hư không, làm sao đi vào Lục Đạo Niết Bàn được?” Lam Tiểu Bố dừng

Luân Hồi Oa lại, gọi Luân Hồi Thánh Nhân.

Mây hư không cũng không phải thật sự là mây, mà là một chút vật chất trong hư không tạo thành, sau đó ngưng tụ lại một chỗ, có chút giống với sương mù. Nhưng khác với sương mù chính là, loại tạp chất này cái gì cũng có thể có, chỉ là không có nước.

Luân Hồi Thánh Nhân cười he he, “Đây không phải là mây hư không, mà là bình chướng của Lục Đạo Niết Bàn, ngươi ở chỗ này nhìn qua thì gống như là mây hư không, nhưng chờ ngươi đến gần, nếu như tu vi của ngươi yếu, hoàn toàn không thể vào trong được.”

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến bình chướng của Lục Đạo Niết Bàn này, lập tức cảm nhận được một luồng khí thế Luân Hồi cường đại bao trùm đến, hắn nhìn lướt qua Luân Hồi Thánh Nhân từ tốn nói, “Chỉ sợ không phải là hoàn toàn không vào được nhỉ? Tu vi yếu một chút, chắc hẳn là sẽ vẫn lạc trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn này.”

Chút tiểu tâm tư đó của Luân Hồi Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố biết rất rõ, gia hỏa này đúng là đủ âm hiểm, nếu như mình không thể nào xuyên qua được Lục Đạo Niết Bàn, chết thì cũng chết thôi. Nhưng đối với Luân Hồi Thánh Nhân, đây là bải kiểm tra của mình.

Nếu như không phải bây giờ Lam Tiểu Bố đang cần Luân Hồi Thánh Nhân giúp đỡ, hắn rất muốn đạp ra một cước, sau đó nói ngươi cút được bao xa thì lăn đi.

Luân Hồi Thánh Nhân cười cười, “Ta đang chuẩn bị nói chuyện với ngươi đây, xuyên qua bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, cũng là cảm ngộ một phần của đạo tắc Lục Đạo. Nói cách khác, sau khi chúng ta bước vào bình chướng, là bắt đầu cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo. Lam đạo hữu yên tâm, lấy thực lực của ngươi và ta, còn cả kiến thức về đại đạo Luân Hồi, xuyên qua cái bình chướng Lục Đạo Niết Bàn này, là chuyện dễ như trở bàn tay."

Lam Tiểu Bố không vạch trần Luân Hồi Thánh Nhân, chỉ cất Luân Hồi Oa đi rồi nói, "Ngươi đi vào trước đi, ta theo sau."

Nghe lời Lam Tiểu Bố nói, Luân Hồi Thánh Nhân lập tức bước một bước vào trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, ngay cả chút do dự cũng không có.

Lam Tiểu Bố cũng theo sát bước vào trong bình chướng niết bàn này, vừa tiến vào bình chướng, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng dâng trào, sau đó có một đạo nhận mang ngàn vạn trượng bổ xuống đầu hắn. Huyết quang nổ tung, thân thể bị xé nát, ý thức hắn lâm vào trong Hỗn Độn, hắn cảm thấy hồn phách mình đang phiêu đãng trong hư không, giờ phút này hắn đang nôn nóng muốn tìm thông đạo Luân Hồi, sau đó nhanh chóng đi đến lần luân hồi tiếp theo. Hắn sợ nếu như mình chậm một chút, hắn sẽ quên mất chính mình là ai, mình phải làm gì.

Không đúng, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức cảm thấy Khí Vận Chi Thụ của mình bắt đầu chập chờn chuyển động, sau đó mọi cảm giác đều biến mất, chỉ có cảm giác xẻ rách và trống vắng xung quanh.

Đây là ảo giác?

Lam Tiểu Bố nhíu mà nghĩ một lát, đã biết đây tuyệt đối không phải là ảo giác, đây là ý thức ở sâu trong đầu mình. Cũng không giống lắm, nhưng có thể là ký ức một đời luân hồi nào đó của hắn, những ký ức này bị bình chướng Lục Đạo Niết Bàn tìm được. Nếu như không có Khí Vận Chi Thụ, hắn đã trầm luân vào trong loại tử vong trong trí nhớ này, sau đó ý thức và tư tưởng bắt đầu luân hồi.

Nhìn Luân Hồi Thánh Nhân ở xa xa, Luân Hồi Thánh Nhân rõ ràng đã rất quen thuộc với nơi này, đã đi được vài dặm. Đồng thời từ chuyện Luân Hồi Thánh Nhân không nhắc nhở hắn, Luân Hồi Thánh Nhân không hề cảm thấy bất ngờ khi hắn chìm vào trong ký ức của một kiếp luân hồi nào đó. Nhưng mà Luân Hồi Thánh Nhân vẫn còn dừng lại cách hắn vài dặm, mặc dù thần niệm Luân Hồi Thánh Nhân không quét đến đây, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cón thể cảm nhận được đối phương đang chú ý đến hắn.

Chương 1796 - Đạo thứ nhất Lục Đạo. (2)

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, ý chí của Lam Tiểu Bố câu thông với Đế Hưu Thụ, cả người lập tức tỉnh táo lại, hắn lập tức cảm nhận đạo tắc Luân Hồi ở quanh người hắn, sau đó từ từ tràn ra ngoài.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ lại, Luân Hồi Thánh Nhân này thật âm hiểm. Gia hỏa này vô cùng quen thuộc với bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, hơn nữa còn biết lần thứ nhất khi tiến vào đây, sẽ dẫn động ra mấy đời luân hồi. Lam Tiểu Bố không biết mấy đời luân hồi này là bao nhiêu đời, nhưng hắn khẳng định, chính mình đã lâm vào trong vòng tuần hoàn đại đạo Luân Hồi này, sẽ kéo theo đạo tắc Luân Hồi xung quanh, khiến Luân Hồi Thánh Nhân cách đó không xa cảm ngộ được loại lực lượng luân hồi này của mình.

Chỉ cần như vậy là Luân Hồi Thánh Nhân đã có thể biết được, trước kia mình không phải là một cường giả đỉnh cấp.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, chính mình cũng không biết bản thân mình từng là nhân vật nào, gia hỏa này đã sớm muốn biết, đây là đang khảo sát hắn có đáng để hợp tác hay không. Xem ra, gia hỏa này không nói chi tiết cụ thể khi tiến vào bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, chính là muốn từ đạo tắc Luân Hồi xung quanh nơi này để tìm kiếm lai lịch của bản thân.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố thông qua ý niệm của mình bắt đầu câu thông với lực lượng đạo tắc Luân Hồi đang dao động xung quanh.

Hắn khắc họa bản thân mình là nhân vật tồn tại trước khi vũ trụ mở ra, một đao bổ ra vũ trụ Hạo Hãn, sau đó tiện tay sáng tạo ra trăm triệu vạn pháp tắc trong vũ trụ, tạo dựng ra vô tận quy tắc vũ trụ, lại sáng tạo ra từng cái thần thông khai thiên.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn đắp nặn bản thân mình thành một người sáng lập vĩ đại, sau khi vũ trụ kéo dài, đại đạo bắt đầu phát triển, hắn chủ động lựa chọn niết hóa bản thân, để mình biến thành ngàn vạn ngôi sao trong vũ tụ mênh mông, trăm triệu đạo tắc đại đạo.

Tạo dựng xong những đạo tắc đại đạo này, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, lần này chắc hẳn Luân Hồi Thánh Nhân sẽ sợ đến mức tè ra quần. Hơn nữa không còn dám tiếp tục phản bội hắn nữa, Lam Tiểu Bố hắn là người khai sáng ra vũ trụ, ngươi chỉ là một Luân Hồi Thánh Nhân nho nhỏ mà cũng dám phản bội.

Mặc dù là làm như vậy, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn rất khó hiểu.

Bởi vì lúc mới bắt đầu hắn đã nhìn thấy một nhận mang cao ngàn vạn trượng bổ thân thể hắn ra, chuyện này rất có thể đã xảy ra ở một kiếp nào đó. Một kiếp này thật thê thảm, bị người trực tiếp chém giết. Nhưng mà cũng rất lợi hại, có thể bị nhận mang ngàn vạn trượng bổ xuống, có thể thấy được thưc lực của hắn không đơn giản.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố rất muốn hoàn toàn bị đạo tắc Luân Hòi trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn này ảnh hưởng, sau đó cảm ngộ mấy kiếp luân hồi của mình. Nhưng hắn cũng không dám, hắn biết một khi mình làm như vậy, vậy lúc nào tỉnh lại không phải do hắn khống chế, hơn nữa Luân Hồi Thánh Nhân ở bên cạnh nhất định sẽ không bỏ qua mà nhìn trộm lai lịch của hắn.

Không biết qua bao lâu, Luân Hồi Thánh Nhân ở nơi xa cả người đều run lên, hắn ta có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, sau đó tăng nhanh tốc độ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã biến mất.

Lam Tiểu Bố không biết Luân Hồi Thánh Nhân đã chạy trốn, hắn lại cảm ngộ về đại đạo Luân Hồi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, cái gì mà Lục Đạo Niết Bàn, Bất cứ kẻ nào muốn luân hồi, nhất định phải nhập vào vòng đạo tắc. Loại đạo tắc này, mới có thể để cho một đạo hồn niệm tiến vào thông đạo Luân Hồi, đây cũng là cơ sở tạo thành Lục ĐẠo.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng biết Luân Hồi Thánh Nhân không nói mò, hắn chỉ cần tiếp tục cảm ngộ, là có thể dễ dàng ở trong này hiểu rõ dược đạo tắc Nhập Luân, sau đó biến nó thành đạo thứ nhất trong Lục Đạo Luân Hồi của mình.

Lam Tiểu Bố không làm như vậy, hắn đang cố gắng hoàn thiện đạo tắc Nhập Luân của mình. Nếu là Lục Đạo Luân Hồi của hắn, nếu đạo tắc Lục Đạo mà hắn tạo dựng ra, vậy thì nhất định phải dựa theo ý nghĩ của mình mà làm

Trong mắt hắn, không phải ai cũng có tư cách đi luân hồi. Như Phật gia nói, phóng hạ đồ đạo, lập địa thành phật, cái này trong mắt Lam Tiểu Bố chính là nói nhảm.

Bỏ đồ đao xuống là có thể lập địa thành phật, vậy thì nhân gian đã sớm thành ĐỊa Ngục. Bất cứ kẻ nào cũng đều không cần chịu trách nhiệm mà đi lung tung giết người vô tội, cuối cùng đến lượt mình, chỉ cần bỏ đồ đao xuống là có thể thành phật.

Dùng hai chữ để hình dung loại lý luận nhảm nhí này, đó chính là ha ha.

Lam Tiểu Bố đã sớm quên đi sự tồn tại của Luân Hồi Thánh Nhân, đạo đạo tắc Nhập Luân thứ nhất Lục Đạo quanh người hắn từ mơ hồ đến rõ ràng, sắp đến mức thực chất. Mà trong quá trình này, Lam Tiểu Bố vẫn không ngừng tiến lên phía trước,

Khi đạo tắc này hoàn toàn dung nhập vào trong đạo vận đại đạo của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố khó khăn lắm mới ra khỏi bình chướng Lục Đạo Niết Bàn.

Chương 1797 - Đạo văn Luân Hồi.

Lam Tiểu Bố vừa đi ra khỏi bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, trước mắt là một vùng thế giới u ám mênh mông, thần niệm quét ra, cũng chỉ trải rộng ra được vạn dặm. Hắn lập tức cảm thấy trong không gian tồn tại một vài mảnh vỡ pháp tắc, những mảnh vỡ pháp tắc này có đủ loại, nhưng mà trong đó có xen lẫn rất ít mảnh vỡ pháp tắc luân hồi.

Nơi này là cảm ngộ Lục Đạo? TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu, hắn nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân đang đứng ở đằng xa chờ hắn.

Lam Tiểu Bố còn chưa đi qua, Luân Hồi Thánh Nhân đã chủ động tới, ý cười đầy mặt nói, “Lam huynh, đã cảm ngộ được đạo thứ nhất Lục Đạo rồi chứ?”

Lam Tiểu Bố gật đều, “Quả thật đã cảm ngộ được đạo thứ nhất Lục Đạo, mặc dù vẫn còn khá mơ hồ, nhưng mà ta tin rằng qua một khoảng thời gian nữa, ta sẽ khiến đạo đạo tắc Luân Hồi này rõ ràng hơn.”

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố đã sớm cảm ngộ đạo tắc Nhập Luân trong Lục Đạo, không chỉ như vậy, còn ngưng luyện ra đạo tắc Nhập Luân thuộc về mình, dung nhập vào trong đại đạo của mình. Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, sở dĩ hắn có thể nhanh chóng cảm ngộ được đạo tắc Nhập Luân như vậy, có liên quan đến chuyện hắn có ký ức hai đời.

Luân Hồi Thánh Nhân lập tức nói, “Cảm ngộ của Lam huynh đối với đại đạo đúng là không ai bằng, lần đầu tiên ta cảm nhận đạo tắc Nhập Luân, hao tốn cả ngàn năm, nhưng cũng chỉ mơ hồ mà thôi. Ở Lục Đạo Niết Bàn này, chính là vùng đất vạn năm khó gặp, đây là Lục Đạo Luân Hồi sau khi vỡ vụn mà hình thành nên. Ta tin tưởng, với vận may và năng lực cảm ngộ của Lam huynh…”:

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Luân Hồi đạo hữu, bàn về tư cách, ngươi già hơn ta nhiều, vẫn cứ gọi ta là đạo hữu thì tốt hơn, Lam huynh thì không dám nhận.”

Hắn khẳng định khi Luân Hồi Thánh Nhân cảm ngộ đạo tắc Nhập Luân, không dùng đến ngàn năm, gia hỏa này đang nói bậy.

Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Trên đại đạo không có cái gì gọi là tư cách mới cũ, chỉ có thực lực và cảm ngộ đại đạo. Tu vi của Lam huynh bây giờ mặc dù kém hơn ta một chút, nhưng bàn về thực lực và tiềm lực, ta rõ ràng không đáng chú ý bằng Lam huynh. Nếu như chúng ta đã hợp tác, đương nhiên phải có một người chủ đạo, bởi vì nói như vậy đội ngũ của chúng ta có lẽ sẽ từ từ lớn mạnh. lam huynh là Đạo QUân một giới, vận may và thực lực đều mạnh hơn ta, là người chủ đạo là thích hợp nhất. Hơn nữa, lần này đến Lục Đạo TRì tìm kiếm Vô Lượng gây chuyện, cũng là Lam huynh giúp đỡ ta.”

Lam Tiểu Bố biết vì sao Luân Hồi Thánh Nhân lại nói như vậy, hắn nghĩ đến chính hắn ở trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn cảm nhận được một phần tin tức luân hồi của bản thân, nói thêm gì nữa, nói không chừng sẽ khiến gia hỏa này hoài nghi. Dứt khoát gật đầu nói, “Như vậy cũng tốt, chỉ là cái Lục Đạo Niết Bàn này, ta nhìn thấy hình thành khá lỏng lẻo, sao có thể ngưng luyện ra Lục Đạo?”

Luân Hồi Thánh Nhân không biết khi Lam Tiểu Bố chứng đạo đã ngưng luyện ra Khí Vận Chi Thụ, càng không biết Lam Tiểu Bố trừ Khí Vận Chi Thụ còn có Đế Hưu Thụ, nếu như biết, chỉ sợ hắn ta đã sớm hoài nghi rồi.

Luân Hồi Thánh Nhân cười he he, “Người biết chuyện này thật sự không nhiều, rất nhiều người chỉ biết nơi này có thể ngưng luyện ra Lục Đạo, nhưng lại không biết vì sao có thể ngưng luyện ra Lục Đạo. Bình thường khi tiến vào nơi này, hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được đạo tắc Nhập Luân. Nhưng sau khi đi vào, phần lớn mọi người chỉ đi loạn khắp nơi, sau đó cảm ngộ mảnh vỡ Pháp tắc Luân Hồi bị tàn phá trong không gian. Nhưng mà pháp tắc tàn phá ở nơi này nhiều như vậy, trong đó Pháp tắc Luân Hồi thì lại càng vụn vặt và thiếu thốn vô cùng, muốn cảm ngộ hoàn toàn Lục ĐẠo, vậy thì không biết phải mất bao lâu mới được.

Mà ta lại biết sau khi Lục Đạo vỡ vụn, tạo thành một vùng luân hồi lạc ấn. Lục Đạo TRì chính là một nơi như thế, trừ Lục Đạo Trì ra, còn có vài nơi nữa. Những nơi này quy tắc Lục Đạo rõ ràng, cho dù có bị tàn phá, nhưng một khi tìm được, cảm ngộ cũng mạnh hơn gấp trăm lần nơi bình thường.”

Nói xong, Luân Hồi Thánh Nhân lấy một cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam huynh, đây là một vài nơi lạc ấn luân hồi mà ta tìm được ở Lục Đạo Niết Bàn. Ta tin rằng có thể giúp Lam huynh được một chút.”

Lam Tiểu Bố lập tức nhận lấy, vô cùng hài lòng gật đầu nói, “Vậy thì đa tạ Luân Hồi đạo hữu.”

Hắn cảm nhận được, Luân Hồi Thánh Nhân đã bị hắn dọa sợ, bây giờ thật sự không dám giở trò gì trước mặt hắn. Không chỉ như vậy, gia hỏa này cũng chất phác đàng hoàng hơn lúc trước. Ít nhất thì có đi có lại, nói chuyện cũng không phải để ý quá mức. Nếu không thì cái ngọc giản này đối phương sẽ không lấy ra.

Lúc đầu Luân Hồi Thánh Nhân thật sự hy vọng hắn có thể cảm ngộ được Lục Đạo, sau đó chứng đại đạo Luân Hồi. Nhưng tuyệt đối không hy vọng hắn cảm ngộ quá sâu, chỉ đơn thuần là giúp hắn tăng cao tu vi mà thôi. Gia hỏa này nói không chừng vẫn đang lừa hắn làm tay chân, đương nhiên là làm tay chân của Luân Hồi Thánh Nhân hắn.

Bây giờ thì khác rồi, ngay cả lạc ấn Lục Đạo Luân Hồi cũng lấy ra, có thể thấy được bây giờ gia hỏa này thật sự phục hắn rồi.

Lam Tiểu Bố cảm thán vô cùng, tên tuổi đại lão Viễn Cổ đúng là dùng tốt thật. Nếu như tìm tên tuổi của một vị đại lão Viễn Cổ dùng tốt nhất, vậy thì nhất định chính là đạo lão khai thiên vũ trụ rồi.

“Ta không vội cảm ngộ Lục Đạo, bây giờ chúng ta đi Lục Đạo TRì trước đã.” Lam Tiểu Bố cất ngọc giản đi, gật đầu với Luân Hồi Thánh Nhân nói, không có quá nhiều cảm kích, thật giống như chuyện đưa ngọc giản này cho hắn là chuyện đương nhiên.

Thái độ này của Lam Tiểu Bố, lại càng khiến Luân Hồi Thánh Nhân tin phục hơn.

“Lam huynh, ta dẫn ngươi đi.” Luân Hồi Thánh Nhân mừng rỡ, trước kia hắn ta còn có chút nghi ngờ về chuyện Lam Tiểu Bố và hắn ta cùng nhau đi cướp đoạt Lục Đạo Trì, nhưng mà bây giờ hắn ta đã có niềm tin tuyệt đối.

Chương 1798 - Đạo văn Luân Hồi. (2)

Một Chí Cao Giả mở ra vũ trụ, nếu như ngay cả một Vô Lượng cũng không chơi lại, vậy thì tuyệt đối không thể. Vô Lượng có mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn Vĩnh Sinh Thánh Nhân sao? Lam Tiểu Bố bây giờ còn chưa phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng đã từng là nhân vật còn lợi hại hơn cả Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Luân Hồi Thánh Nhân sau khi biết được chuyện này, lòng tin lại càng phóng đại, khi dẫn đường ở phía trước, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Một đường này Lam Tiểu Bố đều đang cảm ngộ Pháp tắc Luân Hồi tàn phá ở xung quanh, đúng như Luân Hồi Thánh Nhân đã nói, muốn dựa vào những Pháp tắc Luân Hồi tàn phá này cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, quả thật rất gian nan. Đừng nói là ngàn năm, chỉ sợ vạn năm cũng khó.

Hơn mười ngày sau, Luân Hồi Thánh Nhân ngừng lại, hắn ta chỉ vào một nơi giống như bị từng gợn sóng không gian khóa lại ở phía trước nói, “Đi qua đạo văn Luân Hồi kia, chính là Lục Đạo Trì.”

Lam Tiểu Bố cũng dừng lại, thần niệm của hắn vừa chạm vào đạo văn Luân Hồi, lập tức cảm thấy mình giống như bị kéo vào trong vực sâu vô tận, khiến lòng người không tự chủ được mà có cảm giác kinh hoảng sợ hãi.

Lam Tiểu Bố muốn nhanh chóng thu hồi thần niệm của mình, nhưng hắn lại phát hiện thần niệm của mình không thể nào thu hồi được. Lam Tiểu Bố hầu như không chút do dự, trực tiếp cắt đứt thần niệm của mình.

Luân Hồi Thánh Nhân không biết Lam Tiểu Bố đã dùng thần niệm quét đến đạo văn Luân Hồi, mở miệng nói “Đạo văn Luân Hồi là thứ sinh trưởng trong thiên địa, hoàn toàn không thể tùy tiện dùng thần niệm quét, chỉ cần tiếp xúc với thần niệm, sẽ rơi vào bên trong đại đạo Luân Hồi, muốn thu hồi lại thì chỉ có thể chặt đứt thần niệm của mình. Nếu không thì ngay cả thân thể cũng sẽ bị dẫn đường mà nhập vào trong đạo Luân Hồi, niết hóa tan biến.”

Lam Tiểu Bố ngây ngẩn, đạo văn Luân Hồi này trâu bò như vậy sao? Nếu như mình biến đạo văn Luân Hồi này thành một đạo thần thông, đây chẳng phải cũng sẽ rất trâu bò sao?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, đã giống như cỏ dại điên cuồng lan tràn trong tâm Lam Tiểu Bố, không thể nào ngăn chặn được, nhưng phải làm thế nào mới có thể biến đạo văn Luân Hồi này thành thần thông của mình?

Luân Hồi Thánh Nhân không biết suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, còn đang không ngừng nói đến sự đáng sợ của đạo văn Luân Hồi. Một lúc lâu sau mới phát hiện ra Lam Tiểu Bố có chút thất thần, hắn ta vội vàng hỏi, “Lam đạo hữu, ngươi…”

Không đợi Luân Hồi Thánh Nhân hỏi hết câu, Lam Tiểu Bố đã nói, “Luân Hồi đạo hữu, ngươi muốn đi vào Lục Đạo Trì, chủ yếu là vì muốn cảm ngộ một loại đạo tắc nào đó bên trong Lục Đạo sao?”

Chuyện hắn muốn dùng đạo văn Luân Hồi tạo ra thần thông, không thể nói cho Luân Hồi Thánh Nhân.

Giọng điệu Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm túc, “Tại vùng đất Lục Đạo Niết Bàn này có thể cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, cái đạo tắc Lục Đạo này bao gồm đạo tắc Nhập Luân, đạo tắc Kiến Luân, đạo tắc Vãng Sinh, đạo tắc Kim Sinh, đạo tắc Lai Sinh, đạo tắc Luân Hồi. Rất nhiều người nghĩ rằng đạo tắc Luân Hồi là một loại đạo tắc độc lập trong thiên địa, nhưng trên thực tế không phải là vậy, đạo tắc Luân Hồi là đạo tắc cuối cùng trong đạo tắc Lục Đạo.”

Nói đến đây, Luân Hồi Thánh Nhân nhìn Lam Tiểu Bố, giọng điệu lại càng chân thành, “Lam huynh, đối với người khác mà nói, đạo tắc Luân Hồi mới là gian nan nhất, khó cảm ngộ nhất. Nhưng đối với ngươi và ta mà nói, đạo tắc Luân Hồi ngược lại khá dễ cảm ngộ.”

Lam Tiểu Bố biết tại sao Luân Hồi Thánh Nhân lại nói lời này, đó là bởi vì trên người hắn có đạo quyển Luân Hồi, mà cái Luân Hồi Thánh Nhân tu luyện chính là đạo quyển Luân Hồi.

“Thật ra chẳng những là ta và ngươi, đối với tất cả mọi người mà nói, cái khó cảm ngộ nhất chính là đạo tắc Kiến Luân. Đây là đạo tắc cơ sở để tạo dựng Lục Đạo Luân Hồi. Rất nhiều người đều cảm thấy cảm ngộ Lục Đạo, nhưng không thể nào lập ra được Lục Đạo Luân Hồi, truy cứu ra nguyên nhân, chỉ là vì không ngộ ra được đạo tắc Kiến Luân trong đạo tắc Lục Đạo mà thôi.”

Sau khi nói xong, Luân Hồi Thánh Nhân thở dài một tiếng, trong giọng nói có chút cô đơn. Hắn ta không chỉ một lần tạo dựng Lục Đạo, nhưng từ không mà xây dựng ra Lục Đạo Luân Hồi. Đạo tràng và một giới hắn ta nắm trong tay, chỉ là một cái Lục Đạo Luân Hồi tàn phá mà thôi.

Lam Tiểu Bố có chút hiểu rõ, hắn chỉ chỉ đạo văn Luân Hồi trước mắt nói, “Luân Hồi đạo hữu, ý của ngươi là đang nói Lục Đạo Trì mới là nơi thật sự có thể cảm ngộ được đạo tắc Kiến Luân?”

Luân Hồi Thánh Nhân thận trọng gật đầu, “Đúng vậy, đạo tắc Luân Hồi không có đạo quyển Luân Hồi vẫn có thể cảm ngộ, căn cứ vào lý giải đại đạo của mình mà từ từ cảm ngộ ra đạo tắc Luân Hồi thuộc về mình cũng không lạ gì. Nhưng đạo tắc Kiến Luân, không có sự tồn tại Lục Đạo Trì khai thiên, rất khó cảm ngộ. Cho nên nếu như chúng ta có thể cảm ngộ bên trong Lục Đạo Trì, tốt nhất Lam huynh nên cùng với ta tiến vào trong cảm ngộ, đối với chuyện chứng đại đạo Luân Hồi của Lam huynh có tác dụng cực kỳ quan trọng.”

Luân Hồi Thánh Nhân chắc hẳn đã rõ ràng, sau khi hắn ta nói những điều này cho Lam Tiểu Bố, chẳng khác nào nói cho Lam Tiểu Bố, Lục Đạo Trì cũng rất quan trọng đối với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, xem ra uy hiếp vẫn rất có tác dụng. Nếu không thì những lời này Luân Hồi Thánh Nhân chắc chắn sẽ không nói. Hơn nữa hắn cũng biết, Luân Hồi Thánh Nhân vốn cũng không có ý định nói cho hắn biết những chuyện này.

“Nếu như vậy thì chúng ta đến đó xem một chút.” Lam Tiểu Bố dự định đến gần một chút, sau đó dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Trong tình huống này, phải dùng Vũ Trụ Duy Mô, chẳng những tiết kiệm thời gian, mà còn có thể giúp mình cảm ngộ đạo văn Luân Hồi.

Chương 1799 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát.

Luân Hồi Thánh Nhân vội vàng nói, “Không thể tới gần, một khi tới gần, đại đạo bị niết bàn luân hồi, chứ không phải ngươi luân hồi, hơn nữa còn là niết bàn trong đạo Luân Hồi của người khác.”

“Không có việc gì, ta chỉ đến gần một chút mà thôi.” Lam Tiểu Bố trả lời Luân Hồi Thánh Nhân, lúc này đã đứng trước đạo văn Luân Hồi.

Hắn đang chờ, chờ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo văn Luân Hồi.

Luân Hồi Thánh Nhân nhìn thấy Lam Tiểu Bố không để ý đến lời khuyên của mình, chỉ có thể cùng tiến lên phía trước. Còn chưa đợi hắn ta kịp mở miệng, tường hư không do đạo văn Luân Hồi tại thành kia đột nhiên nổ tung, hóa thành một cái lỗ đen không biết từ đâu cuốn lấy Lam Tiểu Bố và Luân Hồi Thánh Nhân.

Luân Hồi Thánh Nhân biến sắc, điên cuồng lui lại đồng thời kêu lên, “Đây là đạo tắc Vãng Sinh diễn hóa ra, di nhanh lên, nếu không ngươi sẽ bị đạo tắc này chiếu ra vãng sinh của ngươi, sau đó hóa thành một đạo pháp tắc Vãng Sinh, trở thành một đạo tắc Vãng Sinh của người khác…”

Lúc Luân Hồi Thánh Nhân nói ra lời này, người đã lùi ra xa hơn trăm dặm, đạo vận Luân Hồi xuồng bạo hút đến, lúc này cho dù Lam Tiểu Bố muốn lui cũng không kịp.

Ở nơi xa, Luân Hồi Thánh Nhân thở dài, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố không thể nào tránh thoát được loại lỗ đen đạo tắc Vãng Sinh này, hắn ta thậm chí có chút hoài nghi, suy đoán trước đó có mình có đúng hay không. Nếu như không phải sự thật, sao bên trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn kia, Lam Tiểu Bố có thể hiện ra một thế luân hồi đáng sợ như vậy?

Ngay khi Luân Hồi Thánh Nhân đang hoài nghi, vậy mà hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng đó chẳng những không rút đi, ngược lại là tiến thêm một bước, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh trường kích, một khắc sau trường kích đã đánh về phía lỗ đen luân hồi kia.

Gì vậy? Điên rồi sao?

Luân Hồi Thánh Nhân há hốc mồm, hắn ta biết Lam Tiểu Bố không phải điên, cho dù hắn ta đứng cách Lam Tiểu Bố rất xa, nhưng cũng có thể cảm nhận được một kích kia của Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế

nào.

Một kích kia cuốn lên đạo âm từ mơ hồ đến rõ ràng, sau đó diễn sinh ra vô số khí thế sát phạt, trước cái lỗ đen Luân Hồi mà đến hắn ta cũng muốn bỏ chạy kia, sát thế trường kích lại càng ngày càng mạnh, thậm chí có thể nghiền ép cả lỗ đen Luân Hồi này.

Luân Hồi Thánh Nhân giật mình, thật mạnh, cái này đúng là rất mạnh. Hắn ta không biết sao mà Lam Tiểu Bố có thể làm được, nhưng hắn ta khẳng định cho dù mình có tấn cấp đến thất chuyển Thánh Nhân cũng không thể làm được như Lam Tiểu Bố. Dù cho hắn ta có loại thần thông này của Lam Tiểu Bố, cũng không thể nào giống như Lam Tiểu Bố, biết một kích này nên đánh vào nơi nào.

Đạo vận trường kích từ rõ ràng biến thành thực chất, sau đó sát phạt bay thẳng vào trong hư không mênh mông vô tận, đánh vào cái lỗ đen đang cuốn lấy Lam Tiểu Bố.

Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

“Răng rắc!” Lỗ đen Luân Hồi bị khí thế sát phạt từ trường kích trực tiếp xé mở, lỗ đen tiêu tán mất, đạo tắc Vãng Sinh cũng bị một kích này phá vỡ.

Lục Đạo mông lung, lúc này chỉ còn lại sát mang từ một kích này tỏa ra trong hư không, sát ý vô cùng vô tận kia không hề có dấu hiệu tán loạn, tựa như đang tuyên cáo một kích này là sự tồn tại vương giả.tại nơi này.

Luân Hồi Thánh Nhân nhìn thấy một kích này đánh ra, cảm thấy da đầu mình có chút tê dại. Thần thông này có lẽ không tính là cao cấp nhất, nhưng đạo âm dung hợp trong thần thông này tạo ra một kích kia, thật sự rất giống Thần Thông Chi Vương. Bất cứ thần thông nào, trước một kích này cũng phải cúi người.

Nhìn Lam Tiểu Bố nắm chặt trường kích đứng nghiêm ở đó như một cây thanh tùng vững chãi, Luân Hồi Thánh Nhân thở ra một hơi, hắn ta không đoán sai, cũng không nhìn lầm, Lam Tiểu Bố tuyệt đối chính là người mở ra vũ trụ.

Bình chướng đạo văn Luân Hồi biến mất, một con đường đá xanh xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, con đường đã xanh này kéo dài một đường, ở phía cuối đường có một nam tử không rõ dung mạo đang đứng, sau lưng nam tử đeo một thanh trường kiếm, đứng đó như hư ảnh. Cho dù không thấy rõ dung mạo, nhưng Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ ràng, đối phương đang nhìn hắn.

“Ngươi là người đầu tiên tìm ra được sơ hở trên bình chướng Lục Đạo Trì, đồng thời dùng thần thông phá vỡ lỗ đen Luân Hồi đạo tắc Vãng Sinh của ta, báo danh đi.” Giọng điệu nam tử bình tĩnh, lúc nói chuyện, quanh người vẫn là đạo vận Luân Hồi mông lung bao phủ, nhìn không ra dung mạo.

Tựa như cho dù Lam Tiểu Bố có thể phá vỡ tường đạo văn Luân Hồi của hắn ta, trong mắt người này, vẫn chỉ là hạng sâu kiến. Ý lời nói giống như chỉ cần Lam Tiểu Bố báo tên tuổi xong, hắn ta sẽ trực tiếp giết chết Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói: “Ngươi chính là Vô Lượng sao?”

Nam tử hừ lạnh một tiếng, “Không sai, ta chính là Vô Lượng, vừa rồi một kích thần thông kia của ngươi quả thật có chút bản lĩnh. Nhưng mà đừng nói là ngươi trước mặt ta không đáng chú ý, cho dù thực lực của ngươi mạnh như ta, vậy thì cũng phải có thứ tự trước sau. Ngươi ngang nhiên xé mở bình chướng chỗ ta tu luyện, còn dám vô lễ trước mặt ta như thế.”

Giờ phút này, Luân Hồi Thánh Nhân đã rút đi lại xuất hiện sau lưng Lam Tiểu Bố, đồng thời truyền âm nói, “Lam huynh, cái Lục Đạo Trì này là do ta tìm ra được trước, là do hắn đến đuổi ta đi, sau đó chiếm lấy nơi này.”

Lam Tiểu Bố nói, “Nơi này cũng không phải là của ngươi, nơi này là Lục Đạo Niết Bàn, có thể nói là nơi mà bất cứ người nào cũng có thể đến. Hơn nữa, nếu dựa theo trước sau mà nói, cũng là bằng hữu của ta tới trước. Nhưng mà mặc kệ tới trước hay tới sau, nếu là nơi của chung, vậy đương nhiên là hôm qua ngươi tu luyện, hôm nay đến lượt chúng ta tu luyện.”

Chương 1800 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát. (2)

“Ha ha ha…” Vô Lượng cười lớn, “Vô Lượng ta đã trải qua vô số năm tháng, cũng được nhìn thấy một vài thiên tài vũ trụ, nhưng loại người phách lối như ngươi, vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Đã như vậy thì để ta xem một chút, ngươi rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào.”

Luân Hồi Thánh Nhân càng nhìn càng thấy không thích hợp, sau khi nghe thấy lời này của Vô Lượng, hắn ta lập tức hiểu ra, nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Nhanh chóng ra tay đi, bây giờ đang là lúc hắn suy yếu nhất, hắn đang tạo dựng đạo tắc Kiến Luân trong Lục Đạo. Cho nên nói không chừng ngay cả một phần mười thực lực hắn cũng không thể thi triển ra, nếu như bây giờ chúng ta không ra tay…”

Luân Hồi Thánh Nhân còn chưa nói hết, Vô Lượng đã lạnh lùng nhìn lướt qua Luân Hồi Thánh Nhân, “Lúc trước ta nên giết chết tên sâu kiến ngươi, không ngờ còn có thể tìm được người trợ giúp mà quay về đây. Không sao, cho dù ta còn đang xây dựng đạo tắc Kiến Luân, muốn giết ngươi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Luân Hồi Thánh Nhân bị câu nói này hù dọa lui về sau một bước, hắn ta tỉnh táo lại, đừng nói bây giờ hắn ta là ngũ chuyển Thánh Nhân, cho dù hắn ta bước vào lục chuyển, thậm chí là thất chuyển Thánh Nhân, truyền âm ở nơi này, cũng không gạt được Vô Lượng. Bởi vì đối phương đã bắt đầu xây dựng lên thông đạo Luân Hồi, trong không gian này khắp nơi đều là mảnh vỡ Pháp tắc Luân Hồi của người khác.

Sau khi Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, khí thế quanh người tăng vọt, Trường Sinh Kích ngâm lên một tiếng oanh minh. Từng đạo khí thế bi thương kéo dài trong không gian của Lam Tiểu Bố, rõ ràng nơi này là Lục Đạo Niết Bàn, nhưng có thể khiến Vô Lượng và Luân Hồi Thánh Nhân cảm nhận được một loại thu ý rất nồng.

“Vậy thì để ta nhìn xem, ngươi làm thế nào giết chết được hai sâu kiến như chúng ta.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, ý cảnh thu ý lại càng nồng đậm hơn, toàn bộ không gian tựa như cũng đang diễn hóa, hóa thành một thế giới chân thật, không còn là thông đạo Luân Hồi tối tăm mờ mịt nữa.

Thế giới này từ tối tăm mờ mịt dần biến thành cuối thu thê lương, từ xám trắng trở nên có càng nhiều màu sắc hơn.

Cảm nhận được đạo tắc Kiến Luân của mình từ rõ ràng lại dần dần trở nên mơ hồ, sắc mặt Vô Lượng thay đổi. Hắn ta khẳng định lý giải của Lam Tiểu Bố về đạo tắc Luân Hồi vô cùng thâm hậu, nếu không thì sẽ không thể thi triển được loại thần thông có ý cảnh như vậy. Một khi chờ thần thông ý cảnh này của Lam Tiểu Bố thi triển ra, vậy đạo tắc Kiến Luân của hắn ta sẽ hoàn toàn mơ hồ. Muốn cảm ngộ được đạo tắc Kiến Luân một lần nữa, không biết phải mất bao lâu

nữa.

“Khoan đã, nếu như ngươi tiếp tục ra tay, nhiều nhất là ta liều mạng không cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân nữa, cũng sẽ giết chết hai người các ngươi. Ta tình nguyện tạm thời tặng nơi này lại cho các ngươi tu luyện một khoảng thời gian, nhưng mà ngươi nhất định phải đưa đạo quyển Luân Hồi cho ta mượn đọc một khoảng thời gian. Nếu không thì ta thà rằng hủy đi đạo tắc Kiến Luân của mình, cũng phải giết chết các ngươi.” Vô Lượng không dám để Lam Tiểu Bố có thời gian tiếp tục ấp ủ thần thông, hắn ta đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố hình như không sợ uy hiếp của hắn ta. Không biết gia hỏa này có lai lịch gì, biết tên của hắn ta, chẳng lẽ chưa từng nghe nói đến quá khứ của hắn ta sao?

Hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố đã từng xem đạo quyển Luân Hồi, nếu không thì sẽ không biết đạo tắc Kiến Luân sợ nhất chính là đạo vận gì. Kiến Luân là cơ sở thành lập thông đạo Luân Hồi, cái này toàn bộ đều là lực lượng âm Dương, thuộc về đạo tắc âm Minh, khi cảm ngộ, tuyệt đối không thể có bất cứ sinh cơ nào. Ý thu tuy bi thương, nhưng cũng có sinh cơ, đó là đạo tắc Nhân Gian.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Muốn ta lấy đạo quyển Luân Hồi ra, còn để cho ngươi rời đi, ha ha, ngươi cho rằng ngươi là ai thế? Cửu chuyển Thánh Nhân thì lợi hại lắm sao? Hôm nay ta muốn xem một chút ghê gớm đến đâu.”

Lúc nói chuyện ý thu lại càng bi thương, sắc thái không gian cũng càng ngày chân thực.

Vô Lượng hít một hơi thật sâu, có gắng khiến giọng điệu của mình thật bình tĩnh nói, “Cửu chuyển Thánh Nhân có ghê gớm hay không, không phải do ta nói. Nếu như ngươi dám ra tay, ngươi sẽ biết. Một khi ra tay, ta nhất định có thể giết chết các ngươi, cái ta mất chỉ là đạo tắc Kiến Luân mà thôi. Cùng lắm thì ta tốn thêm một vài năm nữa, tạo dựng đạo tắc Kiến Luân một lần nữa.”:

“Tạo dựng đạo tắc Kiến Luân một lần nữa, vậy ngươi muốn đi luân hồi một lần nữa sao?” Luân Hồi Thánh Nhân đứng bên cạnh mỉa mai nói.

Hắn ta tu luyện chính là đại đạo Luân Hồi, đương nhiên biết rất rõ, khi cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, một khi bị phá vỡ, muốn tạo dựng lại một lần nữa, nhất định phải đi luân hồi, nếu không thì không thể nào xây dựng được đạo tắc Kiến Luân. Chuyện này trong mắt hắn ta, là một đạo cảm ngộ khó khăn nhất trong đạo tắc Lục Đạo, thậm chí còn khó hơn đạo tắc Luân Hồi.

Chương 1801 - Giao dịch với Vô Lượng.

Vô Lượng im lặng một lát, đột nhiên nói ra, “Ta có vài chỗ lạc ấn quy tắc Lục ĐẠo, nếu như ngươi đồng ý cho ta mượn đạo quyển Luân Hồi xem một chút, ta có thể cho ngươi mấy chỗ lạc ấn này.”

“Có tất cả bao nhiêu chỗ?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

“Ba khu.” Vô Lượng nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức vui mừng nói.

Hắn ta chỉ ôm tâm thái may rủi nói một chút, không ngờ Lam Tiểu Bố thật sự có hứng thú. Trong lòng hắn ta cũng hiểu rõ, chỉ cần có Lam Tiểu Bố ở chỗ này, hắn ta cũng không thể nào hoàn toàn cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, tạo dựng ra thông đạo Luân Hồi thuộc về mình được. Hơn nữa hắn ta cũng mơ hồ cảm giác được, mình chưa chắc có thể giết chết được Lam Tiểu Bố.

Đối với loại nhân vật như Vô Lượng mà nói, không tồn tại thứ tâm tình gì gọi là hỉ nộ ái ố. Dù Lam Tiểu Bố có hoàn toàn chặn ngang hắn ta cảm ngộ đạo tắc, nếu như hắn ta không giết được Lam Tiểu Bố, hắn ta cảm thấy làm chuyện vô ích cũng chẳng có ý nghĩa nào. Chờ hắn ta có thể giết chết được Lam Tiểu Bố, trực tiếp giết chết đối phương là được.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, "Ba khu mà muốn trao đổi đạo quyển Luân Hồi của ta để xem một chút, ngươi tu quá đến mức già lẩm cẩm rồi sao?"

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Sắc mặt Vô Lượng lạnh đi, trong mắt cũng tràn ra tia sát khí.

"Ba mươi chỗ lạc ấn quy tắc Lục Đạo, có thể cho ngươi mượn đạo quyển Luân Hồi xem một chút." Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Luân Hồi Thánh Nhân cạn lời nhìn Lam Tiểu Bố, ở Lục Đạo Niết Bàn này, có thể tìm được ba khu lạc ấn quy tắc, đã là rất tốt rồi. Ngay cả hắn ta cũng chỉ có thể tìm được bốn nơi, hắn ta cho Lam Tiểu Bố hai nơi, chính mình còn giữ lại hai nơi.

Không phải hắn ta không cho Lam Tiểu Bố, mà là hai nơi này, lạc ấn quy tắc Lục Đạo quá rõ ràng, hắn ta muốn giữ lại tương lai đi nhìn thử. Hắn ta là người tu luyện đại đạo Luân Hồi, cho nên tìm kiếm được vị trí lạc ấn quy tắc Lục Đạo đương nhiên là dễ dàng hơn rất nhiều. Vô Lượng có lợi hại đến đâu, có thể tìm được năm chỗ đã là không tệ rồi, bây giờ Lam Tiểu Bố còn đòi Vô Lượng ba mươi chỗ lạc ấn quy tắc Lục Đạo.

Càng khiến Luân Hồi Thánh Nhân chấn kinh là, sau khi Vô Lượng nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì không hề nổi giận, chỉ im lặng một lúc rồi nói, "Ta quả thật chỉ tìm được mười ba chỗ lạc ấn quy tắc Lục Đạo, nếu như ngươi không đồng ý, vậy ta chỉ có thể ra tay."

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Hai mươi chỗ, để cho ngươi xem một chút.”

TRong lòng hắn cũng vô cùng chấn động, hắn tuyệt đối không nghĩ đến Vô Lượng có thể tìm được nhiều lạc ấn quy tắc Lục Đạo như vậy, hắn nói ba mươi chỗ, thật ra là muốn khiến gia hỏa này khó chịu một chút, sau đó dọa dẫm lấy đi những thứ khác. Hắn thật sự không ngờ Vô Lượng có thể lấy ra được mười ba chỗ, số lượng này đúng là không hợp thói thường.

Vô Lượng hít một hơi thật sâu, lấy ra mười sáu mảnh ngọc giản nói, “Đây là mười sáu chỗ lạc ấn quy tắc Lục Đạo. Cho dù ngươi có tin hay không, ta chỉ lấy được bấy nhiêu thôi. Mà tìm kiếm những chỗ lạc ấn này, đã hao tốn của ta mấy vạn năm. Ta chỉ có thể cho ngươi mượn xem một canh giờ, đồng ý thì trao đổi, không đồng ý thì thôi.”

“Đồng ý, nhưng mà đạo quyển Luân Hồi của ta chỉ có thể cho ngươi mượn đọc nửa nén hương, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu rõ đạo quyển Luân Hồi trân quý hơn vị trí lạc ấn của ngươi không biết bao nhiêu lần.” Lam Tiểu Bố cũng cầm đạo quyển ra.

Đạo quyển Luân Hồi vừa lấy ra, Luân Hồi Thánh Nhân và Vô Lượng lập tức cảm nhận đươc lực lượng luân hồi mênh mông. Hai mắt Vô Lượng sáng lên, đây tuyệt đối là đạo quyển Luân Hồi chân chính. Tay hắn ta đột nhiên siết chặt, nếu như có thể lấy được đạo quyển Luân Hồi, vậy hắn ta không cần Lục Đạo Trì cũng có thể tạo dựng xong thông đạo Luân Hồi, sau đó chứng đạo luân hồi.

Ánh mắt Luân Hồi Thánh Nhân run rẩy liên tục, hắn ta biết đạo quyển Luân Hồi nằm trong tay Lam Tiểu Bố, đạo quyển Luân Hồi Lam Tiểu Bố lấy được nhất định là từ chỗ Nặc Nhất Sinh. Chỉ có hắn ta mới biết, đạo quyển Luân Hồi trong tay Nặc Nhất Sinh chỉ là một cái hố. Mặc dù là hố, nhưng mà nội dung đạo quyển Luân Hồi là thật. Lam Tiểu Bố có thể lấy ra được đạo quyển Luân Hồi thật sự, nói rõ trên người thặt sự có bảo vật.

“ĐƯợc, trao đổi thế nào.” VÔ Lượng không chút do dự đồng ý với yêu cầu của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy đạo quyển Luân Hồi ra để dưới đất, sau đó đánh mấy đạo cấm chế rồi nói, “Vô Lượng, ngươi cũng có thể làm như vậy, ngươi cầm đạo quyển Luân Hồi của ta ở chỗ này xem nửa nén hương, ta cầm mười sáu mảnh ngọc giản của ngươi, cũng ở chỗ này xem một canh giờ.”

“Được.” Vô Lượng cũng làm theo đặt mười sáu mảnh ngọc giản xuống đất, đánh ra mấy đạo cấm chế, sau đó lập tức xông về phía vị trí đạo quyển Luân Hồi. Khiến hắn ta mừng rỡ chính là trừ đạo quyển Luân Hồi, Lam Tiểu Bố vậy mà không ép hắn ta phải lập lời thề đại đạo.

KHi hắn ta nghĩ cho dù Lam Tiểu Bố có thể ngăn cản hắn ta rời đi, ha ha, cái này phải có tự tin đến mức nào mới có thể nghĩ như vậy?

Lam Tiểu Bố không chút hoang mang đi đến chỗ đặt mười sáu mảnh ngọc giản, lập tức tạo dựng mô hình kết cấu.

LOại thần trận cấp chín đỉnh phong này, chính hắn muốn phá vỡ cũng phải mất một khoảng thời gian. Mà trận pháp của hắn lại khác, chỉ là thần trận cấp tám, Vô Lượng muốn phá vỡ cấm chế của hắn không tốn bao nhiêu thời gian.

Chỉ qua mười mấy giây, Lam Tiểu Bố đã dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cách mở cấm chế do Vô Lượng bố trí, nhưng mà hắn không cầm lấy mười sáu mảnh ngọc giản này, mà lập tức tạo dựng mô hình kết cấu của mười sáu mảnh ngọc giản này.

Chương 1802 - Giao dịch với Vô Lượng. (2)

Hầu như khi Lam Tiểu Bố tạo dựng ra mô hình kết cấu, Vô Lượng đã cười ha ha một tiếng, cầm lấy đạo quyển Luân Hồi, sải bước ra, cả người nhanh chóng biến mất trong một đường hầm hư không đột ngột xuất hiện tại đây.

Luân Hồi Thánh Nhân chấn động nói, “Hắn dựa vào luân hồi tạo dựng ra đường hầm hư không, thật là lợi hại.”

Luân Hồi Thánh Nhân vừa nói xong câu này, đã nhìn thấy mười sáu mảnh ngọc giản Lam Tiểu Bố còn chưa cầm vào tay đã nổ tung thành hư vô, hắn ta im lặng nhìn Lam Tiểu Bố, trong lòng tự nhủ, tốt xấu gì thì ngươi cũng phải bảo Vô Lượng phát lời thề chứ.

Lam Tiểu Bố không hề có chút kinh hoảng nào, trước khi Vô Lượng bỏ chạy, hắn đã tạo dựng xong mười sáu mảnh ngọc giản này, bây giờ mười sáu mảnh ngọc giản kia dang nằm trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Lam huynh, tên Vô Lượng này không phải người bình thường, nếu như đạo quyển Luân Hồi trong tay hắn xảy ra vấn đề, có lẽ hắn sẽ đoán được là do ngươi động tay động chân.” Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm giọng nói.

Lam Tiểu Bố đã sớm tạo dựng ra đạo quyển Luân Hồi ở trong Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa, nghe thấy lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, hắn cười nhạt một tiếng, “Bây giờ ta cũng không sợ hắn, sau này sẽ sợ hắn sao? Đi thôi, chúng ta cùng vào trong cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân một chút.”

Muốn chơi với hắn à, khi hắn lấy đạo quyển Luân Hồi ra đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Nếu không thì cho dù là lời thề đại đạo cũng không thể làm gì được Vô Lượng, hắn cũng ép Vô Lượng phải phát lời thề đại đạo.

“ĐƯợc.”Sau khi Luân Hồi Thánh Nhân nói xong, cũng không đi trước, mà để Lam Tiểu Bố đi trước.

Lam Tiểu Bố đi dọc theo con đường đá xanh này mấy chục trượng, dừng ở bên cạnh một cái ao lớn. Bên ngoài cái ao này là do Pháp tắc Luân Hồi tạo dựng ra, không gian trong ao đều là mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo vỡ vụn. Thần niệm quét qua một lần đều không thể hoàn toàn thẩm thấu, chứ đừng nói là chỉ nhìn bằng mắt thường đã biết được trong hồ này chứa đựng cái gì.

“Lam huynh, cái Lục Đạo Trì này một người cảm ngộ là tốt nhất, ngươi đi vào cảm ngộ trước đi, ta chờ ngươi cảm ngộ xong rồi thì vào trong cảm ngộ sau.” Luân Hồi Thánh Nhân chỉ chỉ vào Lục Đạo Trì.

Nếu như là lúc trước, hắn ta sẽ không chút do dự phóng đến Lục Đạo Trì trước, còn chuyện để Lam Tiểu Bố cảm ngộ trước, ha ha, đó là chuyện không có khả năng. Nhưng mà bây giờ, hắn ta có một loại kiêng kị từ sâu trong xương cốt với Lam Tiểu Bố, còn có một loại tôn kính với cường giả.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cũng được.” Đồng thời bước vào trong Lục Đạo Trì.

Hắn nghe Luân Hồi Thánh Nhân nói cảm ngộ đạo tắc Nhập Luân cần ngàn năm, vẫn chưa thể dung hợp được, từ đó suy đoán ra cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo của hắn chắc hẳn nhanh hơn Luân Hồi Thánh Nhân. Đã như vậy thì hắn tranh thủ thời gian cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, sau đó đến những chỗ lạc ấn Lục Đạo kia cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo một chút. Còn nơi này, để cho Luân Hồi Thánh Nhân từ từ cảm ngộ.

Vừa tiến vào Lục Đạo Trì, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được vô cùng vô tận mảnh vỡ Pháp tắc Luân Hồi, hắn giống như ở trong một vùng gạch bể ngói bể, mà phải ở nơi gạch bể ngói bể này xây dựng ra một căn phòng hoàn toàn mới, vậy thì hắn cần phải tu bổ lại đống gạch ngói bể này một lần nữa.

Trừ cái đó ra, còn có vô cùng vô tận lệ khí pha tạp bao quanh Lục Đạo Trì, tu vi mà thấp một chút, trong loại lực lượng tạp nham này, nói không chừng sẽ điên mất.

Bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết, từng đạo pháp tắc Lục Đạo tàn phá lưu chuyển không ngừng trong chu thiên Trường Sinh Quyết của Lam Tiểu Bố. Bản thân Trường Sinh Quyết là công pháp do chính Lam Tiểu Bố suy nghĩ ra, những năm qua khi tu vi của hắn càng lúc càng mạnh, Trường Sinh Quyết cũng càng ngày càng hoàn thiện.

Mỗi một lần vận chuyển Trường Sinh Quyết kéo theo khí thế đạo vận, Lam Tiểu Bố đều có thể cảm nhận được trong đó có biến hóa rất nhỏ.

Khi vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc Lục ĐẠo ập đến, Lam Tiểu Bố lại có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng những mảnh vỡ pháp tắc này cái nào là pháp tắc Nhập Luân, cái nào và pháp tắc Kiến Luân, cái nào là pháp tắc Vãng Sinh, Kim Sinh, Lai Sinh, Luân Hồi…

Cho dù có thể cảm nhận được rõ ràng những pháp tắc này, nhưng những pháp tắc này phần lớn đều khuyết thiếu một phần đạo vận, không thể nào dung hợp hoàn chỉnh được. Muốn dung hợp hoàn chỉnh được, chắc hẳn cần tiêu hao vô số thời gian.

Giống như chắp vá một mảnh vỡ vô cùng to lớn, muốn từ trong vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc này tìm ra được cái mình muốn, càng đáng sợ hơn là, vô cùng vô tận mảnh vỡ này còn không được đầy đủ, thậm chí ngay cả một nửa cũng không đủ, cộng thêm bản thân đang ở trong loại lực lượng pha tạp này, cái này vô cùng khó khăn.

Ý nghĩ đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là dựa vào Khí Vận Chi Thụ và Đế Hưu Thụ giúp đỡ, từ từ hoàn thiện công việc này, tháo rời mảnh vỡ pháp tắc Kiến Luân tàn phá ra, sau đó lại tìm tòi xem khuyết thiếu cái nào, cái nào bị vỡ nát, nhìn xem có thể dung hợp hoàn thiện hay không.

Bởi vì nếu như không có sự giúp đỡ của Khí Vận Chi Thụ và Đế Hưu Thụ, cho dù hắn là tam chuyển Thánh Nhân, không bị những lực lượng lộn xộn này làm tức điên, cũng không thể hoàn thành chuyện đáng sợ như vậy.

Nếu như thật sự có nhiều mảnh vỡ bình thường tàn phá như vậy, cho dù thiếu đi một nửa, đối với Lam Tiểu Bố chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng đây không phải mảnh vỡ bình thường, mà là mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo, trong mỗi một mảnh vỡ pháp tắc đều ẩn chứa đạo vận khác biệt, mỗi một mảnh vỡ pháp tắc đều cần tiêu hao một lượng lớn thần nguyên và ý niệm để quan sát cảm ngộ. Tiêu hao đối với vô số mảnh vỡ pháp tắc này, hoàn toàn không phải cửu chuyển Thánh Nhân bình thường có thể làm được.

Chương 1803 - Lục Đạo Kiến Luân.

Khó trách cho đến bây giờ Luân Hồi Thánh Nhân vẫn chưa thể tạo dựng xong Lục Đạo Luân Hồi, đổi thành người khác cũng không được. Ngược lại là tên Vô Lượng kia, Lam Tiểu Bố cũng không thể không bội phục gia hỏa này. Nếu như hắn không đến nơi này, gia hỏa kia có thật sự tạo dựng Lục Đạo Luân Hồi rồi hay không?

Nhưng mà tâm tư Lam Tiểu Bố muốn hoàn thiện những mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo bị tàn phá này chỉ thoáng qua mà thôi, sau đó đã lập tức kiên định cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân ở nơi này, một lần nữa tạo dựng ra đạo tắc Kiến Luân Lục Đạo thuộc về mình. Còn những mảnh vỡ pháp tắc tàn phá khác ở nơi này, một mảnh hắn cũng không cần dùng.

Thật giống như trước đó khi hắn cảm ngộ đạo tắc Nhập Luân trong bình chướng Lục Đạo Niết Bàn, nếu công pháp là do chính mình tạo dựng ra, vì sao Lục Đạo không thể do chính mình tạo dựng ra?

Không còn xoắn xuýt phải sửa sang lại những pháp tắc Lục Đạo bị tàn phá này nữa, Lam Tiểu Bố chỉ chìm đắm trong chuyện cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân trong Lục Đạo Trì, trong thời gian ngắn đã quên đi thời gian trôi qua, chìm vào cảm ngộ.

VÔ cùng vô tận pháp tắc Lục Đạo tàn phá bao quanh người Lam Tiểu Bố, tựa như không khi nào ngừng nghỉ. Không ngừng có đạo vận bị Lam Tiểu Bố bóc tách ra lấy đi, khí thể quanh người cũng theo sự lưu động của những mảnh vỡ pháp tắc này mà dung hợp với toàn bộ Lục Đạo Trì.

Đảo mắt đã qua ba năm, Lam Tiểu Bố đột nhiên mở to mắt, vươn tay đánh ra một luồng đạo tắc vô cùng rõ ràng. Bên trong đạo tắc này ẩn chứa vô số lực lượng luân hồi, cấp độ có vẻ rõ ràng, nhưng hình như chỉ có một cái giới vực trống rỗng.

“Hóa ra, đây chính là đạo tắc Kiến Luân.” Lam Tiểu Bố tự lẩm bẩm, hắn tiện tay đã có thể đánh ra đạo tắc Kiến Luân, nếu như hắn tiếp tục cảm ngộ đạo tắc Vãng Sinh, Kim Sinh, lai Sinh và Luân Hồi, hắn sẽ có cơ hội tạo dựng ra Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh. Đạo tắc Kiến Luân, chỉ để cho ngươi có tư cách thành lập thông đạo Luân Hồi mà thôi. Đạo tắc Nhập Luân, chỉ để cho ngươi có cơ hội cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân mà thôi.

Nhìn vô cùng vô tận mảnh vỡ Pháp Tắc Luân Hồi xung quanh, Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng.

Con người thật sự đôi khi nên thay đổi tư duy một chút, đạo lý trên con đường tu đạo thật ra cũng giống như những chuyện khác. Nếu như hắn vẫn cứ xoắn xuýt mãi làm thế nào để bóc tách ra tất cả mảnh vỡ pháp tắc Kiến Luân trong đống mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo tàn phá này, sau đó dung hợp những mảnh vỡ pháp tắc Kiến Luân này lại, chữa trị một phần không hoàn chỉnh trong đó, cuối cùng cấu thành đạo tắc Kiến Luân, chỉ sợ mấy ngàn năm hắn cũng chưa chắc có thể làm được.

Mà bây giờ hắn phá vỡ tư duy thông thường, trực tiếp dựa vào lực lượng đạo vận từ những mảnh vỡ pháp tắc Kiến Luân tàn phá này, cảm ngộ ra pháp tắc Kiến Luân một lần nữa, một lần nữa tạo dựng ra đạo tắc Kiến Luân hoàn toàn mới thuộc về mình. Cái đạo tắc Kiến Luân này mặc dù chưa chắc đã cao minh hơn nguyên bản, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, so với chuyện lấy đi đạo tắc Kiến Luân nguyên bản ở nơi này thì tốt hơn gấp trăm lần.

Hơn nữa khi tu vi và cảm ngộ đại đạo của hắn không ngừng tăng lên, đạo tắc Kiến Luân của hắn cũng không ngừng hoàn thiện. Đại đạo Luân Hồi của hắn có thích hợp hay không, chỉ có chính hắn biết.

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi Lục Đạo Trì, nhìn Luân Hồi Thánh Nhân đang cảm ngộ lực lượng đạo tắc Lục Đạo ở xa xa Lục Đạo Trì nói, “Luân Hồi đạo hữu, ta đi dạo một chút, qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ đến tìm ngươi.”

“Lam huynh, ngươi đã cảm ngộ xong đạo tắc Kiến Luân bên trong Lục Đạo Trì rồi sao?” Luân Hồi Thánh Nhân khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố. Theo lý mà nói, với loại đại năng Viễn Cổ như Lam Tiểu Bố, nhân vật kiêu hùng, tuyệt đối sẽ không rời đi nhanh như vậy mới đúng. Đổi thành bất cứ ai, cũng muốn cảm ngộ cho xong đạo tắc Kiến Luân mới ra ngoài.

“Ta cảm thấy đã hiểu một chút, có thu hoạch mơ hồ. Ta dự định đi cảm ngộ những đạo tắc Lục Đạo còn lại, ngươi vẫn nên tranh thủ cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, sau đó bước vào lục chuyển Thánh Nhân đi. Đúng rồi, ta cho ngươi một đề nghị, mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo bên trong Lục Đạo Trì quá nhiều, nếu như từ từ cảm ngộ, mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể hoàn thành. Ta đề nghị ngươi thông qua đạo tắc Kiến Luân trong Lục Đạo Trì này, cảm ngộ ra đạo tắc Kiến Luân thuộc về mình, đây chính là không phá được thì xây dựng lại mạch suy nghĩ mới.”

Lam Tiểu Bố vì muốn Luân Hồi Thánh Nhân nhanh chóng cảm ngộ ra đạo tắc Kiến Luân, không hề giấu diếm thu hoạch của mình.

Luân Hồi Thánh Nhân cười khổ rồi nói, “Ta đã sớm thử qua, nếu như có thể, sao ta có thể đợi đến ngày hôm nay.”

Loại đạo lý này, Lam Tiểu Bố có thể nghĩ đến, hắn ta đương nhiên cũng nghĩ đến. Chỉ là đã thử nhiều lần, đều kết thúc thất bại mà thôi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Đó là vì ngươi thử ở nơi khác, nơi này là Lục Đạo Trì, ngươi thử một chút đi, có lẽ sẽ có thu hoạch mới. Một khi ngươi cảm ngộ được đạo tắc Kiến Luân, nhanh gọi ta quay về, ta cần biết tình hình bây giờ của đạo hữu ta.”

“Được, Lam huynh yên tâm.” Luân Hồi Thánh Nhân lập tức nói.

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Lục Đạo Trì cũng không lập tức đi xa, mà đứng bên ngoài đạo văn Luân Hồi.

Cái đạo văn Luân Hồi này tuyệt đối là đại sát khí, nếu như hắn có thể cảm ngộ được thần thông đạo văn Luân Hồi, đối với hắn mà nói đó chính là một đòn sát thủ.

Cho dù Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo văn Luân Hồi, Lam Tiểu Bố không nhìn đến mô hình kết cấu, mà dùng thần niệm của mình thẩm thấu vào trong đạo văn Luân Hồi một lần nữa.

Dù hắn đã tiến vào trong Lục Đạo Trì cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, lần này thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào đạo văn Luân Hồi, thần niệm vẫn lập tức bị cắn nuốt. Có thể thấy được, bức tường đạo văn Luân Hồi này, từ bên trong đi ra thì rất dễ dàng, nhưng từ bên ngoài tiến vào thì không dễ.

Chương 1804 - Lục Đạo Kiến Luân. (2)

Lam Tiểu Bố không kinh sợ mà còn vui mừng, năng lực giảo sát của đạo văn Luân Hồi càng mạnh thì lại càng tốt.

Thời gian từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố không biết Luân Hồi Thánh Nhân cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân trong Lục Đạo Trì như thế nào. Nhưng cảm ngộ của hắn với đạo văn Luân Hồi đã dừng lại, có đến mấy lần, hắn đều thi triển ra đạo văn Luân Hồi, nhưng sau khi thi triển ra, hắn phát hiện uy lực đều kém xa tường đạo văn Luân Hồi ở đây, chứ đừng nói là đối địch với người khác.

Đạo văn Luân Hồi hắn thi triển ra, chỉ là thông qua đạo tắc Kiến Luân tạo dựng ta pháp tắc Lục Đạo, sau đó dựa vào pháp tắc Lục ĐẠo này cấu thành đạo văn Thôn Phệ.

Đáng tiếc là, uy lực bình thường. Đừng nói là cắn nuốt thần niệm và thần nguyên của người khác, thủ đoạn này của hắn nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản thần niệm của tu sĩ bình thường mà thôi, kém xa thần thông Thất Sát.

Lam Tiểu Bố thở dài, xem ra lý tưởng và hiện thực vẫn có chênh lệch rất lớn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định đi tìm đạo tắc Lục Đạo khác trong vùng lạc ấn đạo tắc, hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu là đạo văn Luân Hồi, có khi nào có liên quan đến toàn bộ đạo tắc Lục Đạo?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lại thi tiển đạo văn Luân Hồi một lần nữa. Khác với trước đó là, lần này hắn thi triển đạo văn Luân Hồi là lấy đạo tắc Nhập Luân làm cơ sở, sau đó thông qua đạo tắc Kiến Luân đánh ra mấy đạo văn sát thế.

Quả nhiên, khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi chính là lần này uy lực tăng lên gấp đôi còn chưa hết, mặc dù còn xa mới đạt được yêu cầu của hắn. Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố đã có một chút sáng tỏ, đạo văn Luân Hồi rất có thể là thông qua đạo tắc Lục Đạo để kích thích.

Hắn muốn học được thần thông đạo văn Luân Hồi, nhất định phải cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo trước.

Hắn đến đây chính là vì đạo tắc Lục Đạo, bây giờ hắn đã nắm trong tay hai đạo tắc Lục Đạo. Tính như vậy thì cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo không phải là chuyện không có khả năng. Lam Tiểu Bố lập tức lấy mười tám ngọc giản vị trí lạc ấn đạo tắc Lục Đạo ở Lục Đạo Niết Bàn ra. Mười tám mảnh ngọc giản này có hai cái là Luân Hồi Thánh Nhân đưa, còn mười sáu cái khác là lấy từ chỗ Vô Lượng.

Mười tám mảnh ngọc giản này đã được Lam Tiểu Bố phân loại ra, hắn nhanh chóng phát hiện trong mười tám mảnh ngọc giản này, có mười một mảnh là vị trí lạc ấn đạo tắc Vãng Sinh, năm mảnh là lạc ấn đạo tắc Lai Sinh, hai mảnh là vị trí lạc ấn đạo tắc Kim Sinh.

Khiến hắn cạn lời là, vị trí quan trọng nhất trong Lục Đạo trong mắt hắn, lạc ấn đạo tắc Luân Hồi lại không có. Nếu như không phải nơi này thật sự không có lạc ấn đạo tắc Luân Hồi, vậy thì chính là con rùa Vô Lượng kia không muốn để hắn đi đến chỗ có lạc ấn đạo tắc Luân Hồi.

Lam Tiểu Bố cảm thấy không quan trọng được, hắn chọn nơi lạc ấn đạo tắc gần nhất, đó là lạc ấn đạo tắc Kim Sinh.

Thi triển độn thuật thuấn di, Lam Tiểu Bố chỉ mất một ngày, đã dừng tại một hẻm núi.

Bên ngoài hẻm núi không khác gì bên ngoài Lục Đạo Trì lắm, có vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc bao quanh, chỉ là mảnh vỡ pháp tắc ở nơi này, so với mảnh vỡ pháp tắc bên ngoài Lục Đạo Trì thì càng tàn phá lộn xộn hơn. Trừ mảnh vỡ pháp tắc Lục Đạo, những mảnh vỡ pháp tắc vũ trụ còn lại hình như càng nhiều hơn.

Ở nơi này mà muốn bóc tách mảnh vỡ đạo tắc Kim Sinh ra, sau đó hoàn thiện, độ khó cũng không nhỏ.

Thần niệm Lam Tiểu Bố vừa thẩm thấu vào, tâm thần cả người giống như bị cuốn vào một vòng xoáy, sau đó hắn nhìn thấy chính mình chỉ chớp mắt đã học xong đạo tắc Kim Sinh, lập tức chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân thành công…

KHông đợi tâm thần mình tiếp tục bay lên cao hơn, Khí Vận Chi Thụ đã đánh thức Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm hẻm núi trước mắt, trong lòng thầm nghĩ, cái này có thể dẫn động tâm thần của người ta đi đến con đường quy hoạch trong tiềm thức của mình ở kiếp này.

Cái này chỉ sợ là có chút vấn đề, trong lòng Lam Tiểu Bố hơi hốt hoảng, bởi vì hắn biết rõ, cho dù hắn cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo, cũng chỉ là chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân thành công, chứ không phải chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Mà vấn đề cấp thiết nhất với hắn lúc này, cũng không phải là chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, mà là giúp Luân Hồi Thánh Nhân chứng đạo lục chuyển, sau đó tra xem hồn phách Tô Sầm sẽ luân hồi trong giới vực nào.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn khẳng định mảnh vỡ đạo tắc Kim Sinh ở chỗ này có vấn đề. Cái này có khả năng cực lớn là do Vô Lượng động tay động chân, nếu như hắn cảm ngộ đạo tắc Kim Sinh ở nơi này, vậy hắn có thể sẽ chìm vào trong đại đạo của Vô Lượng.

Nếu Vô Lượng đã động tay động chân, tại sao lại hủy ngọc giản đi?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, Vô Lượng nghĩ với thực lực của Lam Tiểu Bố hắn, tuyệt đối có thể mở ra được cấm chế trước khi Vô Lượng cầm được đạo quyển Luân Hồi, nhìn thấy được ngọc giản. Cho dù hắn không có loại năng lực này, Vô Lượng cũng sẽ giúp hắn có năng lực nhìn thấy ngọc giản trước.

Chỉ cần nhìn thấy ngọc giản, trên ngọc giản lại không có cấm chế, cho dù không có Vũ Trụ Duy Mô, cũng có thể trong chớp mắt phục chế một phần nội dung ngọc giản. Lúc này Vô Lượng hủy ngọc giản đi, sẽ khiến hắn càng thêm tin tưởng nội dung trong những ngọc giản này là thật.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, những lão quỷ này đúng là không đơn giản mà, hắn cho rằng Vô Lượng đã trúng chiêu của mình, kết quả chính mình lại trúng chiêu của Vô Lượng. Nếu như hắn không có Khí Vận Chi Thụ, chắc đã chìm vào trong đại đạo của Vô Lượng rồi? Còn nữa, nếu như hắn không có Vũ Trụ Duy Mô, lần này quyết đấu với Vô Lượng, trừ chuyện hắn có thể kéo Vô Lượng ra ngoài, những mặt khác đều không thắng được.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảnh giác, vậy mà hắn lại xem thường những gia hỏa này.

Chương 1805 - Tam Sinh Thạch.

Lam Tiểu Bố nhớ kỹ nội dung trong mười tám mảnh ngọc giản này, thậm chí bao gồm cả ngọc giản mà Luân Hồi Thánh Nhân đã đưa cho hắn. Có lúc tâm phòng bị người không thể không có, khi Luân Hồi Thánh Nhân hợp tác với hắn, vốn có kế hoạch nham hiểm.

Hắn cũng không tin, trong cái Lục Đạo Niết Bàn này, người khác có thể tìm đến vị trí lạc ấn, mà Lam Tiểu Bố hắn thì không tìm ra được.

Rời khỏi hẻm núi này, Lam Tiểu Bố dứt khoát ở một nơi trống trải trong Lục Đạo Niết Bàn này cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo vụn vặt xung quanh. Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, đạo tắc Nhập Luân và đạo tắc Kiến Luân đều dựa vào cảm ngộ ban đầu của Lục Đạo Niết Bàn, chuyện này không thành vấn đề.

Nhưng Vãng Sinh, Kim Sinh và Lai Sinh là thuộc về chính bản thân hắn, cho nên hắn hoàn toàn có thể thông qua đại đạo của mình mà cảm ngộ. Ai có thể nói, đạo tắc Vãng Sinh, Kim Sinh và Lai Sinh hắn cảm ngộ ra kém hơn đạo tắc Vãng Sinh, Kim Sinh và Lai Sinh ở nơi này?

Nếu là cảm ngộ đạo tắc Vãng Sinh, Kim Sinh và Lai Sinh, vậy thì bắt đầu từ đạo tắc Vãng Sinh đi. Hắn đã từng trùng sinh một lần, đồng thời giữ lại được ký ức kiếp trước, với hắn mà nói, cả ngộ đạo tắc Vãng Sinh, có lẽ dễ dàng hơn so với người khác.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố chỉ cố gắng tạo dựng đạo tắc Vãng

Sinh thuộc về mình. Đến sau đó, Lam Tiểu Bố hoàn toàn tiến nhập vào trong việc thôi diễn đạo tắc Vãng Sinh.

Thời gian từ từ trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, một đạo sát ý đáng sợ đánh thức Lam Tiểu Bố còn đang thôi diễn, hắn theo bản năng lách mình qua, lập tức có một đạo sát mang ô quang lướt qua bên tai.

Lam Tiểu Bố ngừng lại, hắn biết đạo ô quang kia không phải nhằm vào hắn, chỉ là hắn vừa đến nơi này, cho nên đạo ô quang này suýt chút nữa đánh trúng hắn.

Một bóng người chật vật phóng đến, đuổi theo sau bóng người này là một tu sĩ mặc hồng bào.

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, đạo ô quang kia là do tu sĩ mặc hồng bào kia đánh ra, mục tiêu là đánh về phía thân ảnh chật vật đang xông về phía mình kia.

“Vị đạo hữu áo lam mau giúp ta chặn hắn lại, ta nhất định có báo đáp.” Giọng nói của tu sĩ mặc hồng bào hơi khàn khàn, hắn ta rõ ràng muốn nhờ Lam Tiểu Bố giúp đỡ chặn bóng người chật vật đang phóng về phía hắn.

Bóng người chật vật đang xông về phía hắn chỉ là một tên nhị chuyển Thánh Nhân, vóc người trung đẳng, hơi thở trên người hỗn loạn, rõ ràng là đã bị thương nặng. Mà tu sĩ mặc hồng bào kia, thân hình cao lớn, tóc thưa thớt, cũng đã là tứ chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố không cản tên nhị chuyển Thánh Nhân, mà là nhìn chằm chằm tu sĩ mặc hồng bào.

Tu sĩ mặc hồng bào kia cực kỳ phách lối, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề để ý đến hắn ta, ngược lại bỏ qua người mà hắn ta đang truy sát, trong lòng giận dữ, một thanh Lang Nha Sạn đã đánh về phía đầu Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không giải thích một câu. Có lẽ trong mắt hắn ta, sâu kiến không đáng để giải thích.

Lang Nha Sạn nện xuống, lĩnh vực tứ chuyển Thánh Nhân cường đại cũng khóa không gian Lam Tiểu Bố lại.

Hắn ta thấy, tu vi của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không quá cao, nhiều nhất cũng không quá tam chuyển. Một con kiến hôi như vậy đến Lục Đạo Niết Bàn còn chưa nói, còn dám không nghe theo lời Cô Đình hắn. Cho nên hắn ta tiện tay xử lý luôn Lam Tiểu Bố mà thôi, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều. Hoặc là trong lòng hắn ta, tất cả người có tu vi không bằng hắn ta, đều là sâu kiến.

Nhưng mà sau khi đánh một đòn này ra, hắn ta lập tức cảm thấy không đúng. Theo lý mà nói, khi lĩnh vực của hắn ta khóa lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố ở trong không gian lĩnh vực của ta chắc hẳn phải phản ứng chậm chạp hoặc nhất thời chậm lại mới đúng.

Nhưng mà trên thực tế, một đòn sau khi hắn ta đánh ra như bị chìm vào trong vũng bùn sền sệt, Lang Nha Sạn trở nên chậm chạp không nói, khí thế đạo vận quanh người hắn ta cũng trở nên bất ổn và chậm lại. Còn khí thế sát phạt kia, ở bên trong vũng bùn này, đã nhanh chóng yếu bớt.

Một khắc sau, tu sĩ mặc hồng bào cảm nhận được một luồng lực lượng tử vong bao phủ hắn ta. Đạo vận sát phạt đáng sợ phủ trời ngập đất nghiền ép xuống, hắn ta thậm chí không biết mình có thể trốn được ở nơi nào. Không chỉ như vậy, tốc độ tránh né của hắn ta cũng bởi vì cũng bùn sền sệt này mà biến thành chậm chạp.

“Đạo hữu…” Tu sĩ mặc hồng bào vội vàng quát to một tiếng.

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung, trường kích của Lam Tiểu Bố đã bổ nửa người tu sĩ mặc hồng bào ra.

Giờ phút này tu sĩ mặc hồng bào mới tránh thoát được lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, sắc mặt tái nhợt lui ra vài dặm, thân thể bị Lam Tiểu Bố bổ ra nhanh chóng phục hồi lại như cũ. Ai cũng biết, giờ phút này tu vi của hắn ta đã rơi xuống một nửa.

Tu sĩ mặc hồng bào không dám trốn, hắn ta khẳng định, mình trốn cũng không thoát.

“Đạo hữu, vừa rồi là do ta quá lỗ mãng, ta xin lỗi.” Tu sĩ mặc hồng bào thu hồi Lang Nha Sạn trước, hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố.

TRong lòng hắn ta vô cùng hối hận, lại quá chủ quan. Vừa rồi nếu như không phải hắn ta xem thường Lam Tiểu Bố, đã không bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương.

“ĐƯợc, ta nhận lời xin lỗi của ngươi…”

Lời Lam Tiểu Bố nói khiến tu sĩ hồng bào thở phào một hơi, chỉ là hắn ta còn chưa kịp hoàn hồn, khí thế sát phạt từ Trường Sinh Kích đã khóa hắn ta lại, một khắc sau một đạo sát thế dường như có thể xé rách toàn bộ Lục Đạo Niết Bàn lập tức bổ xuống.

Tử vong bao trùm xuống, thần hồn của tu sĩ mặc hồng bào nứt ra, giờ phút này thậm chí hắn ta có muốn đánh trả cũng không kịp, chỉ tức giận hét lên, “Ngươi đã nói là nhận…”

Chỉ là còn chưa chờ hắn ta nói xong, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã xé rách mi tâm của hắn ta.

Chương 1806 - Tam Sinh Thạch. (2)

Phốc! Huyết quang nổ tung, Nguyên Thần của tu sĩ mặc hồng bào kia không ngừng bị giảo sát trong đạo vận sát phạt của Lam Tiểu Bố, kêu rên thảm thiết.

“Ta nói ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi, nhưng không có nói sẽ không giết ngươi.” Trên mặt Lam Tiểu Bố chẳng có chút biến hóa nào, sau khi chém giết Nguyên Thần tu sĩ mặc hồng bào, Lam Tiểu Bố đồng thời cuốn lên vô tận mảnh vỡ Pháp tắc Không Gian.

Một trận môn không gian thế giới bị Lam Tiểu Bố từ từ xé mở, đây là thế giới của tu sĩ mặc hồng bào kia.

Buông tha tên này sao? Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến. Nếu như không phải hắn có bản lĩnh, hắn đã bị gia hỏa này giết rồi. Những con rùa này, không một ai dễ đối phó. Nếu ra tay, vậy đương nhiên phải giết sạch sành sanh. Bị Vô Lượng tính kế một lần, cũng không thể để gia hỏa này tính kế một lần nữa được.

Từng đống Thần Linh Mạch và vật liệu tu luyện đỉnh cấp xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã từng trải sự đời, hắn mặc kệ bất cứ thứ gì, vung tay lên cuốn hết toàn bộ vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Một cái Dưỡng Hồn Thần Mộc xuất hiện trong thần niệm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không chút do dự ném ra một mồi lửa. Cái Dưỡng Hồn Thần Mộc này lập tức phát ra tiếng thét thê lương trong ngọn lửa của Lam Tiểu Bố, ngay cả một chữ cũng không kịp nói đã biến thành tro bụi.

Lam Tiểu Bố thì thở phào một hơi, hắn biết bên trong cái Dưỡng Hồn Thần Mộc kia chính là một tia tàn hồn của tu sĩ mặc hồng bào. Bọn gia hỏa này, luôn thích giữ lại một tia tàn hồn trong thế giới của mình, để tương lai có thể trùng sinh, thậm chí là luân hồi. Nhưng mà gặp phải Lam Tiểu Bố hắn, chỉ có thể xem như đối phương không may, hắn không có hứng thú để cho kẻ thù có cơ hội sống sót.

“Tiển đa tạ ân cứu mạng của đạo hữu.” Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, tên nam tử bị trọng thương trước đó vậy mà không nhân cơ hội này chạy trốn thật xa, ngược lại là quay về, khom người cảm tạ với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không biết là, mặt ngoài Tiển vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang cuộn gào sóng dữ. Hai chiêu đã có thể giết chết Cô ĐÌnh, thực lực này thật là đáng sợ đến dọa người. Khiến hắn ta chấn động nhất là, tu sĩ áo lam trước mắt này chẳng những có thể nhẹ nhàng giết chết Cố Đình, mà ngay cả thế giới của Cố Đình, người ta cũng có thể mở ra.

“Vì sao ngươi không chạy trốn đi?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Tiển

Tiển vội vàng nói, “Đạo hữu cứu ta, ta lại nhân cơ hội mà chạy trốn, vậy lương tâm làm sao mà yên được?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Bây giờ ngươi có thể đi rồi, ta cũng phải đi.”

Tiển lại nói, “Có phải đạo hữu đang cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo? Nếu như ở chỗ này cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo, vậy thì ta đề nghị đạo hữu đến chỗ Tam Sinh Thạch. Tam Sinh Thạch chẳng những có thể cảm ngộ đạo tắc Vãng Sinh, mà còn có thể cảm ngộ đạo tắc Kim Sinh và Lai Sinh. Từ nơi này đi về phía trước trăm vạn dặm, sau đó nhìn thấy một cây cầu gỗ nhỏ, đi qua đó thêm ba triệu dặm nữa, là có thể thấy một tảng đã lớn bằng bàn chân, tảng đá kia chính là nơi dẫn đến Tam Sinh Thạch.”

“Tam Sinh Thạch?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu, hắn không nghe thấy Luân Hồi Thánh Nhân nói đến ở Lục Đạo Niết Bàn còn có Tam Sinh Thạch.

Tiển khẳng định nói, “ĐÚng vậy, đạo tắc Tam Sinh bên trên Tam Sinh

Thạch, mới là tinh hoa của đạo tắc Tam Sinh ở Lục Đạo Niết Bàn. Vừa rồi Cô Đình truy sát ta, cũng là vì ta biết chỗ Tam Sinh Thạch, hắn muốn giết ta diệt khẩu.”

“Đạo hữu nói ra lời này, không sợ ta cũng giết người diệt khẩu sao?” Lam Tiểu Bố nhìn Tiển.

Tiển hít một hơi thật sâu, “Đại đạo của ta là tuân theo bản tâm, nếu như ta được đạo hữu cứu, lại che giấu chuyện mình biết là cực kỳ bất nghĩa, đạo tâm của ta sẽ có tổn hại.”

Lam Tiểu Bố hành tiên thủ lễ. “Ta tên là Lam Tiểu Bố, đa tạ đạo hữu, đây là chút cảm ngộ của ta về đạo tắc Kiến Luân, đưa cho đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố lấy một mảnh ngọc giản khắc họa cảm ngộ của mình về đạo tắc Kiến Luân đưa cho Tiển, loại người quang minh lỗi lạc như Tiển, thật sự không nhiều.

“Đa tạ Lam đạo hữu.” Tiển nhận lấy ngọc giản, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó quay người nhanh chóng bỏ chạy, hắn ta cũng không hề để ý đến ngọc giản mà Lam Tiểu Bố đã cho hắn ta. Bởi vì cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân là khó nhất, có lúc thậm chí còn khó hơn đạo tắc Luân Hồi.

Lam Tiểu Bố cũng không còn ở lại tại chỗ, thi triển thuấn di, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã đứng trước một cây cầu gỗ nhỏ. Cái cây cầu gỗ này chỉ dài một mét, rộng nửa mét.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đảo qua, đây chính là một cây cầu gỗ bình thường, lấy tay sờ vào một chút, cái cầu gỗ này tối đa cũng chỉ là tiên tài cấp thấp luyện chế thành, không có bất cứ đạo vận nào. Ở nơi này, đừng nói là dùng tiên tài cấp thấp luyện chế, cho dù là đồ dùng thần tài cấp thấp luyện chế bỏ ở đây cũng sẽ chẳng có ai cần.

Cũng không biết ai lại nhàm chán như vậy, ném một cái cầu gỗ nhỏ ở chỗ này.

Chương 1807 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh.

Lam Tiểu Bố quay người định rời đi, đột nhiên cảm thấy không đúng. Một cây cầu gỗ như thế nào, cho dù đã nhìn ra được đây là Tiên khí cấp thấp dùng tiên tài cấp thấp luyện chế ra, nhưng mà một khi gặp phải người cẩn thận, nhất định sẽ lấy cái cầu gỗ này đi. Lam Tiểu Bố không tin tất cả mọi người đều sẽ có ý nghĩ giống như Cô Đình cà Tiển, chỉ cần xác định đây là Tiên Khí cấp thấp thì sẽ bỏ qua không quan tâm.

Nếu như có người lấy cái cầu gỗ này đi, vì sao cầu gỗ này còn ở đây?

Nghĩ đến đây, thần niệm Lam Tiểu Bố lại thẩm thấu vào trong cây cầu gỗ này, thậm chí hắn còn dùng đển thủ đoạn Thần Hồn Thứ. Thế nhưng cho dù hắn dò xét thế nào, đây cũng chỉ là một cây cầu gỗ dùng tiên tài cấp thấp luyện chế ra.

Kỳ quái, Lam Tiểu Bố lại dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái cầu gỗ này.

Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cây cầu gỗ, Lam Tiểu Bố lập tức kinh hãi. Trong tình huống bình thường, thứ Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng ra mô hình kết cấu ít càng thêm ít. Hoặc là tốc độ tạo dựng mô hình vô cùng chậm chạp cũng không nhiều, trước đó ĐẠi Tinh Cầu Thuật là một, cho đến bây giờ vẫn chưa tạo dựng ra.

Nhưng tốc độ tạo dựng mô hình của cây cầu gỗ này, Lam Tiểu Bố phát hiện cũng vô cùng chậm chạp.

Nếu quả thật đây là một cây cầu gỗ dùng tiên tài cấp thấp luyện chế, chỉ sợ trong chớp mắt là đã tạo dựng xong.

Cầu gỗ này không đơn giản, Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, lập tức muốn cất cầu gỗ đi, sau đó trở về từ từ nghiên cứu.

Chỉ là hắn đột nhiên dừng lại hành động của mình, vừa rồi hắn còn nghĩ đến chuyện sẽ có người lấy cây cầu gỗ này đi, đã như vậy, vì sao nó còn ở chỗ này? Nếu như hắn suy đoán chính xác, vậy cho dù hắn có lấy cái cầu gỗ này đi, cái lấy đi được kia tuyệt đối không phải là cái cầu gỗ mà bây giờ hắn thấy.

Lam Tiểu Bố bắt đầu dựa theo đạo quyển Luân Hồi vận chuyển công pháp đại đạo Luân Hồi, vận chuyển đại đạo Luân Hồi hình thành nên đạo vận Luân Hồi bao lấy cây cầu gỗ. Chỉ qua nửa ngày, đạo vận đại đạo Luân Hồi của Lam Tiểu Bố và cây cầu gỗ này đã hình thành nên một cái lối đi.

Cho dù Lam Tiểu Bố đang nhắm mắt lại, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng được mình đang đứng trên một cây cầu gỗ dài dằng dặc không thấy được điểm cuối, bên dưới cầu gỗ có sóng cả cuồn cuộn, thần niệm thẩm thấu xuống dưới, tựa như đã trải qua vô số lần sinh tử, hoặc là muốn tránh khỏi sóng lớn hồn phách cuồn cuộn này mà không được.

Không đợi Lam Tiểu Bố nhìn rõ xem trong sóng lớn cuồn cuộn này còn có thứ gì, đã cảm thấy một luồng cuồng phong âm khí công kích đến, Lam Tiểu Bố theo bản năng giật nảy mình, hắn cảm thấy hồn phách và Nguyên Thần của mình sắp bị luồng âm phong này cuốn đi thổi tan.

Khí Vận Chi Thụ chập chờn, Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại, thần niệm lập tức câu thông Đế Hưu Thụ.

Ý thức tối tăm mờ mịt hoàn toàn rõ ràng, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng thấy rõ cầu gỗ dưới chân, cầu gỗ cũng không rộng, dưới chân lờ mờ có vài chữ viết.

Lam Tiểu Bố nhìn kỹ một chút, hoặc là vì hắn tập trung lực chú ý, những chữ trước mắt cũng càng ngày càng rõ ràng.

Một hơi thở một luân hồi!

Đây là Luân Hồi Kiều? TRong lòng Lam Tiểu Bố khiếp sợ vô cùng. Hắn biết ở Lục Đạo Niết Bàn có đạo tắc Luân Hồi, nhưng hắn không ngờ đạo tắc Luân Hồi lại ẩn giấu trong một cây cầu gỗ nhỏ. Thật giống như Lục Đạo Trì là nơi chứa lạc ấn đạo tắc Kiến Luân, Luân Hồi Kiều chính là lạc ấn đạo tắc Luân Hồi.

Nếu như đây là Luân Hồi Kiều, vậy sóng cả quay cuồng bên dưới kia chính là Hoàng Tuyền đang chảy?

Công pháp đại đạo Luân Hồi điên cuồng vận chuyển, Lam Tiểu Bố không ngừng bóc tách đạo vận Luân Hồi bên trong Luân Hồi Kiều ở Lục Đạo Niết Bàn. Giờ phút này Lam Tiểu Bố hoàn toàn hiểu ra, nếu như không thể cảm ngộ được đạo vận Luân Hồi, vậy thì cho dù hắn có lấy Luân Hồi Kiều đi, chờ sau khi hắn rời khỏi nơi này, Luân Hồi Kiều vẫn sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Hơn nữa hắn cuối cùng cũng không nhìn thấy Luân Hồi Kiều, nói cách khác, Luân Hồi Kiều đều chỉ cho mỗi người cơ hội một lần, Bỏ qua cơ hội cảm ngộ lần này, vậy thì vĩnh viễn không thể nào cảm ngộ đạo tắc Luân Hồi chân chính.

Lam Tiểu Bố dứt bỏ tâm tư, mảnh vỡ Pháp tắc Luân Hồi tụ tập quanh người hắn càng lúc càng nhiều, khi công pháp đại đạo Luân Hồi không ngừng vận chuyển, đạo tắc Luân Hồi của bản thân hắn cũng dần dần tạo thành thực chất, từ từ dung nhập vào trong Trường Sinh Quyết.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố hét to một tiếng, tiến lên một bước, vung tay lên, một luồng đạo vận Luân Hồi có thể niết hóa mọi sinh linh được đánh ra.

Tất cả tồn tại, chỉ cần ở trước đạo tắc Luân Hồi này của hắn, cho dù ngươi là nhân vật oai hùng đến mức nào, cho dù tương lai ngươi mạnh đến đâu, ngươi cũng phải đi luân hồi.

Thủ doạn này thật là lợi hại, bản thân Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được thầm khen một tiếng, thật sự là một hơi thở một luân hồi mà.

Quay đầu nhìn lại, cái cây cầu gỗ này đã biến mất. Đồng thời một hư ảnh cây cầu gỗ xuất hiện trong thức hải của Lam Tiểu Bố, trên cầu gỗ có mấy chữ đang lơ lửng, chính là một hơi thở, một luân hồi.

Tâm trạng Lam Tiểu Bố rất tốt, hắn vậy mà đã cảm ngộ được đạo tắc Luân Hồi. Nếu như Tiển không lừa hắn, vậy khi hắn tìm đến Tam Sinh Thạch, cảm ngộ được đạo tắc Tam Sinh rồi, hắn có thể cảm ngộ được toàn bộ đạo tắc Lục Đạo ở nơi này.

Sau khi Lam Tiểu Bố đi chưa đến một canh giờ, một nữ tử có khí thế hùng hậu xuất hiện tại vị trí của Lam Tiểu Bố.

Nữ tử nhìn bốn phía một hồi lâu, thần niệm không ngừng quét đến quét lui, sau đó nhíu mày nói, “Kỳ quái, cầu gỗ không phải ở ngay chỗ này sao? Vì sao ta tìm không thấy? Tìm không thấy cầu gỗ, thế thì làm sao đến chỗ Tam Sinh Thạch?”

Chương 1808 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh. (2)

Rất rõ ràng, nàng cũng giống như Lam Tiểu Bố, biết được nơi này có Tam Sinh Thạch. Mà cầu gỗ, chỉ là một bảng chỉ đường dẫn đến Tam Sinh Thạch mà thôi.

“Chẳng lẽ cầu gỗ đã bị người ta lấy đi rồi?” Nữ tử này tìm một hồi lâu, sau đó tự lẩm bẩm một câu.

Nói xong câu đó, nàng dường như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt hơi đổi một chút.

Đúng rồi, vì sao không có ai lấy cầu gỗ đi? Hoặc là nói cái cầu gỗ này là một cái chí bảo, chỉ có cảm ngộ được đạo lý trong đó thì mới có thể lấy nó đi?

Nàng tin tưởng mình tuyệt đối là người có vận may lớn, bây giờ nếu như có người giành trước nàng lấy được chí bảo, nàng thật sự có chút hoài nghi. Từ khi xuất đạo cho đến bây giờ, nàng chưa từng thấy có người nào có vận may cường đại hơn nàng.

…

Dựa theo phương hướng Tiển đã nói, Lam Tiểu Bố thi triển thuấn di, cho dù tốc độ ở trong Lục Đạo Niết Bàn trở nên cực kỳ chậm, hắn cũng chỉ mất nửa ngày đã đứng bên cạnh một tảng đã lớn bằng bàn chân.

Nói thật, nếu như không phải Tiển nói cho hắn biết, cho dù hắn có lướt qua nơi này, cũng tuyệt đối không để ý đến nơi này có một cái tảng đá lớn bằng bàn chân. Bởi vì bên trong Lục Đạo Niết Bàn, nơi có tảng đá rất nhiều. Nhưng mà phần lớn tảng đá lớn hơn tảng đá này rất nhiều, mà nhỏ hơn tảng đá này cũng rất nhiều.

Cũng bởi vì có Tiển nhắc nhở, thần niệm Lam Tiểu Bố từ đầu đến đuôi đều mở rộng ra ngoài, cộng thêm thần niệm của hắn ở chỗ này hơn xa người khác, cho nên tìm được tảng đá này cũng không mất bao nhiêu thời gian.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cảm tạ Tiển, lần này hắn không giống như lần trước nữa, một cước đạp lên, sau đó tiến về Tam Sinh Thạch.

Cây cầu gỗ nhỏ mà hắn nhìn thấy trước đó, vẫn cho rằng đó là một cái Tiên khí hạ phẩm bình thường, kết quả phát hiện đó là Luân Hồi Kiều. Mà cái tảng đá to bằng bàn chân này, chắc cũng không phải bộ dáng mà hắn nhìn thấy này?

Dựa theo lời Tiển nói, tảng đá này chính là một cái truyền tống trận, truyền tống hắn đến chỗ Tam Sinh Thạch để cảm ngộ đạo tắc Tam Sinh. Nhưng sau khi đã trải qua Luân Hồi Kiều, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, bản thân cái tảng đá nhỏ này chắc hẳn đã là Tam Sinh Thạch, sở dĩ người khác cảm thấy nó là truyền tống trận đến Tam Sinh Thạch, có lẽ bởi vì bị trói buộc trong tư duy thông thường mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lại bắt đầu vận chuyển đại đạo Luân Hồi, đạo vận từ từ khuếch tán ra, quấn lấy tảng đá trước người.

Quả nhiên, khi đạo vận Luân Hồi quanh người Lam Tiểu Bố càng ngày càng mở rộng, càng ngày càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy hoàn cảnh không gian mình đang đứng đột ngột thay đổi, hắn đang đứng trên một tảng đá vô cùng to lớn. TRên tảng đá kia có rất nhiều đạo vận pha tạp, bao quanh đủ loại đạo vận Luân Hồi.

Giờ phút này thậm chí Lam Tiểu Bố không cần vận chuyển công pháp đại đạo Luân Hồi, cũng có thể cảm nhận được vãng sinh, thậm chí có thể nhìn thấy kiếp sau của mình…

Lực lượng từ Đế Hưu Thụ xoay chuyển, giờ phút này Lam Tiểu Bố biết rõ mình đã đoán đúng, đây chính là Tam Sinh Thạch, chứ không phải là đá kê chân để tiến về Tam Sinh Thạch. Tất cả tu sĩ xem Tam Sinh Thạch như đá kê chân, đều không thể cảm ngộ được đạo tắc Tam Sinh chân chính.

Từng đạo mảnh vỡ Pháp Tắc Lục ĐẠo bao quanh tất cả không gian của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố muốn nhìn rõ rốt cuộc Tam Sinh Thạch có hình dáng như thế nào cũng không thể được.

Hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, cảm ngộ đạo vận Tam Sinh thuộc về mình, mảnh vỡ pháp tắc Vãng Sinh bị tách qua một bên, mảnh vỡ Pháp tắc Kim Sinh độc chiếm một đầu thông đạo, mảnh vỡ pháp tắc Lai Sinh tụ lại ở một bên khác.

Vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc, trước pháp quyết đại đạo Luân Hồi của Lam Tiểu Bố, dần dần ngưng luyện thành từng đạo tắc, mà Lam Tiểu Bố dường như đang đứng trong vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc này, nhìn thấy từng kiếp mình đã trải qua, sau đó liều mạng giãy dụa trong kiếp này, khát vọng kiếp sau có thể vượt qua vãng sinh, không phụ kiếp này.

Thời gian trôi qua một chút xíu, đạo tắc Vãng Sinh từ mơ hồ đến rõ ràng, sau đó dần dần ngưng thực. Đạo tắc Kim Sinh cũng bắt đầu rõ ràng ngưng thực. Đạo tắc Lai Sinh cũng theo đạo tắc Vãng Sinh và Kim Sinh rõ ràng rồi ngưng thực, cho dù chậm một chút, nhưng khi thời gian trôi qua cũng dần ngưng thực.

Ý thức Lam Tiểu Bố càng ngày càng rõ ràng, những mảnh vỡ pháp tắc mơ hồ có thể nhìn thấy rõ tam sinh quanh người cũng dần dần tiêu tán, cuối cùng chỉ còn mình hắn đứng trên tảng đá lớn.

TRên tảng đá lớn không có chữ, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố lại dâng trào cảm giác hào hùng, hắn không còn tiếp tục cảm ngộ đạo tắc Tam Sinh nữa, mà đấm ra một quyền.

Đạo vận Tam Sinh trước một quyền này biến thành vô số năm tháng, vô số năm tháng này giống như hoa nở hoa tàn, lại như xuân đi thu tới. Tất cả mọi tồn tại, trước đạo vận Tam Sinh, chớp mắt đã qua tam sinh.

Sinh sinh tử tử, cũng chỉ như vậy mà thôi! Đều bị một quyền ta độ qua.

Một quyền độ tam sinh!

Chương 1809 - Thần thông thành.

Đứng lặng thật lâu, khi Lam Tiểu Bố lấy lại tinh thần một lần nữa, phát hiện bản thân mình vẫn còn đang đứng trên một hòn đá nho nhỏ, thật giống như mọi chuyện trước đó đều chưa từng xảy ra.

Nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn đứng ở chỗ này ít nhất đã mười năm, hơn nữa hắn thật sự đã cảm ngộ được đạo tắc Tam Sinh, không chỉ như vậy, hắn còn lĩnh ngộ một đạo thần thông.

Cái tảng đá nhỏ bằng bàn chân này có còn thông hướng đến Tam Sinh Thạch hay không, hay đã biến thành một tảng đá bình thường, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Hắn muốn rời khỏi nơi này, cho dù như thế nào cũng phải giúp Luân Hồi Thánh Nhân mau chóng bước vào cảnh giới lục chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố thi triển độn thuật, chỉ qua một ngày, hắn lại đứng bên ngoài Lục Đạo Trì một lần nữa.

Nhìn đạo văn Luân Hồi trước mắt, Lam Tiểu Bố không đi vào, mà vung tay tạo ra một luồng đạo vận như có như không, luồng đạo vận này vung ra, chớp mắt đã cuốn lên từng đạo gợn sóng Luân Hồi, sau đó những gợn sóng Luân Hồi này tạo dựng ra một cái thông đạo Luân Hòi.

Đây chính là thần thông đạo văn Luân Hồi mà Lam Tiểu Bố thi triển lúc trước, lần này Lam Tiểu Bố vẫn chỉ thông qua đạo tắc Nhập Luân và đạo tắc Kiến Luân thi triển ra thần thông đạo văn Luân Hồi, nhưng lần này uy lực của thần thông tăng hơn trước đến mấy chục lần.

TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, lần trước khi thi triển thần thông đạo văn Luân Hồi, hắn cũng dùng hai loại pháp tắc đại đạo này, đều là đạo tắc Nhập Luân và Kiến Luân. Nhưng hết lần này đến lần khác đều mạnh hơn trước rất nhiều. Bởi vậy có thể thấy được sau khi nắm trong tay đạo tắc Lục Đạo, lý giải về thần thông đạo văn Luân Hồi cũng sẽ khác.

Nếu như đổi thủ đứng trước loại thần thông đạo văn Luân Hồi này, muốn chạy đi sẽ gian nan không gì sánh được. Lam Tiểu Bố biết cái này còn chưa phải là cực hạn thần thông đạo văn Luân Hồi, chỉ cần vây đối thủ trong thông đạo do đạo văn Luân Hồi tạo dựng ra, vậy hắn có thể thi triển NHất Tức Nhất Luân Hồi và Nhất Quyền Độ Tam Sinh, e là cho dù có là cửu chuyển Thánh Nhân, muốn thoát thân được cũng phải nhờ vào vận may rồi.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục thi triển NHất Tức Nhất Luân Hồi và Nhất Quyền Độ Tam Sinh bên trong thông đạo đạo văn Luân Hồi này nữa, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hài lòng, thần thông đạo văn Luân Hồi này cường đại vượt xa sự dự đoán của hắn.

Theo suy nghĩ lúc đầu của Lam Tiểu Bố, khi hắn thi triển thần thông đạo văn Luân Hồi, sẽ đấm ra một quyền đạo tắc Lục Đạo, sau đó đạo tắc Lục Đạo sẽ tạo dựng ra một thông đạo đạo văn Luân Hồi, giảo sát đối thủ bên trong đó.

Nhưng bây giờ thi triển thần thông rõ ràng có chút khác biệt với suy nghĩ của hắn, khi hắn thi triển đạo văn Luân Hồi, đạo tắc Lục Đạo lại chia ra làm hai lần thi triển, lần thứ nhất là dựa vào đạo tắc Nhập

Luân và đạo tắc Kiến Luân, tạo dựng ra thông đạo đạo văn Luân Hồi.

Theo tình huống bình thường, phần lớn tu sĩ ở trong loại thông đạo đạo văn Luân Hồi này, chắc hẳn không thể nào trốn đi được. Nếu như gặp phải gia hỏa càng cường đại hơn, vậy hắn sẽ ở trong thông đạo đạo văn Luân Hồi của mình, dùng đạo tắc Luân Hồi và đạo tắc Tam Sinh thi triển ra NHất Tức Nhất Luân Hồi và Nhất Quyền Độ Tam Sinh.

Loại liên tục đả kích này, trong vòng cửu chuyển Thánh Nhân, chắc hẳn không có mấy người có thể thoát thân.

Cảm ngộ được thần thông mới cường đại, lúc này Lam Tiểu Bố thật sự muốn gặp được Vô Lượng, sau đó dựa vào đạo thần thông này ước lượng xem thực lực của Vô Lượng nằm ở mức nào.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, Vô Lượng nhất định không còn ở đây nữa, không biết gia hỏa này đã đi đâu. Nhưng cho dù có đi đâu, tương lai hắn nhất định sẽ chạm mặt Vô Lượng.

Sắp xếp lại tâm trạng, Lam Tiểu Bố bước vào bên trong đạo văn Luân Hồi.

Trước đó đạo văn Luân Hồi có thể cắn nuốt thần niệm, thần nguyên, thậm chí là đạo vận của hắn, lần này khi Lam Tiểu Bố bước vào, chẳng có chút ảnh hưởng nào.

TRong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, ở Lục Đạo Niết Bàn này, chắc hẳn không có ai có thể gây tổn hại đến hắn.

Mỗi một loại pháp tắc tàn phá trong đạo tắc Lục Đạo ở nơi này, hắn đều có thể nắm giữ trong tay, còn có ai có thể gây hại cho hắn?

Vừa tiến vào trong đạo văn Luân Hồi, cho dù cách một con đường đá xanh, Lam Tiểu Bố cũng có thể nhìn thấy đạo vận trong Lục Đạo Trì quay cuồng, rõ ràng Luân Hồi Thánh Nhân đã cảm ngộ đến thời khắc mấu chốt.

Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm thẩm thấu, hắn chỉ ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát Luân Hồi Thánh Nhân cảm ngộ. Chỉ qua nửa nén hương ngắn ngủi, sắc mặt Lam Tiểu Bố đã trở nên khó coi.

Luân Hồi Thánh Nhân thật sự đã cảm ngộ đến giờ phút mấu chốt nhất, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể cảm nhận được, nếu chờ Luân Hồi Thánh Nhân hoàn toàn cảm ngộ được đạo tắc Kiến Luân, món ăn cũng đã lạnh rồi. Đây là phải mất 500 năm hay 1000 năm? Hắn có thể đợi được thời gian dài như vậy sao.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn lên một luồng đạo tắc Kiến Luân hoàn chỉnh đẩy vào trong Lục Đạo Trì.

Thực lực của Luân Hồi Thánh Nhân không thể so với Vô Lượng, hơn nữa khi Lam Tiểu Bố bước vào bình chướng đạo văn Luân Hồi bên ngoài Lục Đạo Trì, không có thay đổi bất cứ gì về đạo văn Luân Hồi. Nói cách khác, cho dù lúc này Vô Lượng cũng không phát hiện ra Lam Tiểu Bố đến. Còn Luân Hồi Thánh Nhân, lại càng không có khả năng phát hiện ra.

Chương 1810 - Thần thông thành. (2)

Giờ phút này, Luân Hồi Thánh Nhân đang điên cuồng hoàn thiện pháp tắc Kiến Luân thuộc về mình, sau đó dung hợp những pháp tắc Kiến Luân này vào trong đạo tắc Kiến Luân của chính mình. Còn chuyện biến đạo tắc Kiến Luân trở thành một đạo trong đạo tắc Lục Đạo, đó là bước cuối cùng.

Thật ra đối với Luân Hồi Thánh Nhân, tốc độ bây giờ đã rất nhanh rồi, giống như ghép hình, càng về sau thì càng đơn giản. Tiến độ của

Luân Hồi Thánh Nhân mặc dù còn chưa chân chính đến lúc sau, nhưng mà hắn ta đã cảm ngộ được đạo tắc Kiến Luân mơ hồ.

Lúc này, đạo tắc Kiến Luân hoàn chỉnh mà Lam Tiểu Bố đưa vào, Luân Hồi Thánh Nhân lập tức nắm bắt được. Giờ phút này Luân Hồi Thánh Nhân giống như được bật hack, những cái pháp tắc tàn phá chưa dung hợp và hoàn thiện kia cũng nhanh chóng dung hợp hoàn thiện.

Đạo tắc Kiến Luân của Luân Hồi Thánh Nhân nhanh chóng từ mơ hồ trở nên rõ ràng, sau đó dung nhập vào trong đại đạo Luân Hồi của hắn ta.

Giờ phút này đạo tắc Luân Hồi quanh người Luân Hồi Thánh Nhân quay cuồng, khí thế đại đạo cũng càng lúc càng cường thịnh và rõ ràng.

Luân Hồi Thánh Nhân vô cùng kích động dứng bật dậy, đứng trên hư không của Lục Đạo Trì, đồng thời lấy ra mười mấy đầu Thần Linh Mạch cực phẩm. Giờ phút này hắn ta đã cảm nhận được sự tồn tại của Lam Tiểu Bố, nhưng mà bây giờ hắn ta không có thời gian nói chuyện với Lam Tiểu Bố, đây là thời khắc mấu chốt hắn ta chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân.

Đạo vận quanh người còn đang quay cuồng, toàn bộ đạo tắc Lục Đạo rõ ràng, lưu chuyển không ngừng trong vùng không gian của Luân Hồi Thánh Nhân.

Luân Hồi Thánh Nhân cầm ra một cái ấn giám, đạo tắc Lục Đạo dưới chân tựa như đang tạo thành một giới vực loáng thoáng, cùng lúc đó, đạo ngôn của Luân Hồi Thánh Nhân lập ra, “Ta Tuấn Lê, hôm nay ở Lục Đạo Niết Bàn, lấy Lục Đạo chứng lục chuyển đại đạo Luân Hồi của mình. Lục chuyển Luân Hồi chi địa thành, đạo thành.”

Oanh! Từng tia đạo kiếp đánh lên người Luân Hồi Thánh Nhân, cho dù Lam Tiểu Bố chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được sự đáng sợ của đạo kiếp, khí thế của Luân Hồi Thánh Nhân vẫn theo từng tia đạo kiếp đánh xuống mà mạnh lên.

Thần linh khí tạo thành vòng xoáy, đạo tắc Lục Đạo cũng tạo thành một vòng xoáy, cuối cùng dung hợp vào Luân Hồi Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ ràng quanh người Luân Hồi Thánh Nhân có thêm một vòng sáng Thánh Nhân nhàn nhạt, trong lòng hắn vô cùng vui mừng, gia hỏa này cuối cùng cũng chứng đạo lục chuyển, thật không dễ dàng gì. Vì gia hỏa này chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân, hắn thật giống như một vú em vậy.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, Luân Hồi Thánh Nhân đã sải bước ra khỏi Lục Đạo Trì, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam huynh đã chỉ điểm, giúp ta chứng được đạo lục chuyển. ân tình này, Tuấn Lê ta vĩnh viễn không quên.”

Giọng điệu của hắn ta vô cùng kích động, kiếp trước hắn ta cao nhất cũng chỉ ở ngũ chuyển Thánh Nhân. Chứng đạo lục chuyển, với hắn ta mà nói đó là lần đầu tiên.

Sau lục chuyển, hắn ta nhất định có thể chứng đạo thất chuyển. Tuyệt đối sẽ không giống như trước đó, bị cầm chân trong lục chuyển Thánh Nhân. Sở dĩ trước đó hắn mãi dậm chân tại ngũ chuyển Thánh Nhân, đó là vì hắn ta không thể nào cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo một cách rõ ràng.

Sau khi mừng rỡ và kích động, Luân Hồi Thánh Nhân càng kính cẩn với Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố giúp hắn ta, đẩy một luồng đạo tắc Kiến Luân hoàn chỉnh cho hắn ta cảm ngộ, sau khi hắn ta dung hợp vào trong đạo tắc Lục Đạo thì đã hiểu rõ. Khiến hắn ta kinh hãi là, Lam Tiểu Bố ở trong Lục Đạo Trì ngắn ngủi ba năm, đã có thể cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân đến mức độ này.

Phải biết rằng trước đó hắn ta còn nghĩ rằng Lam Tiểu Bố không cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân, chính Lam Tiểu Bố cũng nói, cảm ngộ tương đối mơ hồ. Cái đạo tắc Kiến Luân kia đã giúp hắn ta cảm ngộ ra, đây là cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân vô cùng sâu sắc, cũng không phải tương đối mơ hồ.

Người với người đúng là không thể so sánh, hắn ta vì cảm ngộ đạo tắc Kiến Luân đã khổ sở như thế nào? KHông chỉ như vậy, vô số lần Luân Hồi tra tấn, suýt chút nữa đã khiến hắn ta mất đi lòng tin.

Bây giờ tốt rồi, Lam Tiểu Bố người ta chẳng những giúp hắn ta cướp được Lục Đạo Trì, còn trực tiếp ném cho hắn ta một luồng đạo tắc Kiến Luân giúp hắn ta cảm ngộ.

Đại năng mở ra vũ trụ đúng là trâu, bắp đùi này ôm quá kịp lúc.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Luân Hồi đạo hữu, chúc mừng ngươi bước vào lục chuyển Thánh Nhân.”

Luân Hồi Thánh Nhân vội vàng nói, “Ta có được sự trợ giúp của Lam huynh, nếu không thì cho dù có thể chứng được đạo lục chuyển cũng không thể nào nhanh như vậy. Cho dù nhanh như vậy, cũng không thể chứng được lục chuyển Thánh Nhân hoàn mỹ như thế. Ta thật không ngờ, cảm ngộ của Lam huynh với đạo tắc Kiến Luân lại sâu như vậy.”

Lam Tiểu Bố xua tay, “Đây chỉ là chuyện nhỏ, không biết Luân Hồi đạo hữu bây giờ có thể cảm nhận được bằng hữu của ta bây giờ ở đâu không?”

Luân Hồi Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Đạo hữu chờ tin tức của ta.”

Nói xong, Luân Hồi Thánh Nhân lấy tóc của Tô Sầm ra, khi đạo vận đại đạo của hắn ta kích phát, một thông đạo Luân Hồi mơ hồ xuất hiện trước mặt của hắn ta.

Chương 1811 - Vì ngươi luân hồi một lần.

Nhìn thông đạo Luân Hồi hiện ra, trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng. Hắn đang nghĩ, với thực lực lục chuyển Thánh Nhân của Luân Hồi Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ cần một nén nhang, cái thông đạo Luân Hồi này sẽ càng ngày càng rõ ràng. Sau đó hắn có thể thông qua cái thông đạo Luân Hồi này thấy rõ, đó rốt cuộc là một giới nào.

Nhưng mà sự thật lại khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, nửa nén hương qua đi, thông đạo Luân Hồi chẳng những không rõ ràng hơn mà lại có xu thế càng lúc càng mơ hồ đi.

Luân Hồi Thánh Nhân có chút vội vàng nói, “Lam huynh, ta đánh giá cao thực lực của mình, không thể nào tạo ra thông đạo Luân Hồi rõ ràng được.”

Lam Tiểu Bố cau mày, trò đùa này cũng hơi lớn rồi đó. Hóa ra ta giúp ngươi nhiều như vậy, kết quả ngươi lại nói cho ta biết ngươi không thể nào tạo dựng ra được thông đạo Luân Hồi rõ ràng, ngươi đang đùa với ta đó sao?

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hắn còn chưa nói tha thứ cho Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân đã chủ động mở miệng. “Nhưng mà cũng không sao, bây giờ ngươi cũng phải chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, ngươi có thể dựa vào thông đạo Luân Hồi của ta để luân hồi, sau đó chứng đại đạo Luân Hồi…”

Luân Hồi Thánh Nhân cho rằng, dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng muốn chứng đại đạo Luân Hồi. Hơn nữa Lam Tiểu Bố muốn tìm Tô Sầm, chính là vì muốn dựa vào Tô Sầm chứng đạo tứ chuyển, đây cũng là chuyện hắn ta khâm phục Lam Tiểu Bố. Đã hoàn thiện đạo tâm, lại có thể thuận tiện chứng đạo tứ chuyển, còn khiến người ta không thể nói nên lời.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút đen, muốn chứng tứ chuyển đại đạo Luân Hồi, bây giờ hắn đã có thể làm được, hoàn toàn không cần dựa vào một lần luân hồi để chứng đạo. Hắn cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, dung hợp đạo tắc Lục Đạo rõ ràng vào trong Trường Sinh đại đạo của mình, cộng thêm có đạo quyển Luân Hồi trợ giúp, chứng đại đạo Luân Hồi trong mắt hắn so với chứng Vận May, Công Đức, Quy Tắc lúc trước thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Nói cách khác, hắn ở Lục Đạo Niết Bàn này, đã hoàn toàn chứng tất cả đại đạo Luân Hồi, tiếp theo chỉ cần bế quan là được.

Bây giờ Luân Hồi Thánh Nhân lại cho hắn mượn một cái thông đạo Luân Hồi không thuộc về bản thân mình để chứng đạo luân hồi, đúng là trò cười mà.

“Lam huynh, ngươi phải nhanh lên, thực lực của ta có hạn, cái thông đạo Luân Hồi này không thể kiên trì được lâu.” Thấy Lam Tiểu Bố chậm chạp không có hành động gì, Luân Hồi Thánh Nhân không nhịn được kêu một tiếng.

Lam Tiểu Bố lạnh giọng nói, “Ta đã tạo dựng xong đạo tắc Lục Đạo, ta muốn chứng đạo luân hồi, hoàn toàn không cần phải đi luân hồi một lần, ta có thể chứng đạo bất cứ lúc nào, ngươi đây là có ý gì? Bây giờ ta chỉ cần ngươi nói cho ta biết Tô Sầm đang ở giới vực nào, tự ta đi tìm nàng là được.”

Sau khi cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, Lam Tiểu Bố đã quy hoạch xong mọi chuyện. Trước tiên là lấy được vị trí giới vực của Tô Sầm, sau đó chứng đại đạo Luân Hồi bước vào tứ chuyển Thánh Nhân. Sau nữa sẽ đi tìm Tô Sầm, dẫn Tô Sầm đến đây, đến Chân Khư đại lục tìm Tả Uyên âm dẫn đi, rồi quay về Ngũ Vũ Tiên Giới dẫn Lạc Thải Tư đi.

Bây giờ Luân Hồi Thánh Nhân bảo hắn đi luân hồi chứng đạo, còn là dựa vào thông đạo Luân Hồi của Luân Hồi Thánh Nhân mà đi luân hồi, chuyện này quá vô lý.

“A…” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Luân Hồi Thánh Nhân khẽ giật mình, biết được ý nghĩ trước đó của mình là sai hoàn toàn, hóa ra Lam Tiểu Bố thật sự chỉ muốn biết giới vực của Tô Sầm, dẫn Tô Sầm đi mà thôi.

Nhưng mà Luân Hồi Thánh Nhân lập tức biết, bản thân mình nhất định phải lấy được sự tín nhiệm của Lam Tiểu Bố một lần nữa, nếu không thì đối với hắn ta sẽ chẳng là chuyện tốt gì.

Nghĩ đến đây, Luân Hồi Thánh Nhân lập tức nói, “Lam đạo hữu, cho dù ngươi cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, có thể chứng đại đạo Luân Hồi, nhưng chỉ thật sự luân hồi một lần để chứng đại đạo Luân Hồi, đó mới là đại đạo. Những người còn lại, đều là tiểu đạo luân hồi…”

Lam Tiểu Bố cũng không dễ bị lừa như vậy, Trường Sinh Quyết của hắn cũng là đạo pháp do chính hắn nghĩ ra. Cho nên lời Luân Hồi Thánh Nhân vừa nói, hắn đã biết chuyện này không phải là giả.

Thâm chí hắn còn hiểu lời nói của Luân Hồi Thánh Nhân hơn người khác, luân hồi một lần chính là cảm ngộ đại đạo Luân Hồi một lần.

Lam Tiểu Bố biết mình đã luân hồi một lần, mặc dù lúc đó hắn còn chưa tiếp xúc đến tu đạo, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, lần luân hồi này đối với đại đạo Luân Hồi của hắn là đủ.

Nhìn thấy thông đạo Luân Hồi của Luân Hồi Thánh Nhân đã hoàn toàn mơ hồ, Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói với Luân Hồi Thánh Nhân, “Ngươi đi đi, Lục Đạo Trì này ta mượn dùng một khoảng thời gian. Còn nữa, nếu như người quay về Đại Hoang Thần Giới, giúp ta trông coi Đại Hoang Thần Giới một khoảng thời gian.”

“Vâng, Lam huynh yên tâm.” Luân Hồi Thánh Nhân tranh thủ thời gian đáp lại, hắn ta biết Lam Tiểu Bố đã sớm bất mãn với hắn ta. Cũng may Lam Tiểu Bố không có ý định trách hắn ta, nếu không thì cũng sẽ không bảo hắn ta đi trông coi Đại Hoang Thần Giới.

Chờ Luân Hồi Thánh Nhân rời khỏi Lục Đạo Trì rồi, Lam Tiểu Bố lập tức bố trí các loại trận văn. Khi từng đạo hộ trận được được Lam Tiểu Bố bố trí ra, Lam Tiểu Bố phát hiện trình độ trận pháp của hắn bất tri bấc giác đã bước vào Thần Trận Đế cấp chín, toàn bộ thần trận bố trí ra đều là cấp chín.

Chương 1812 - Vì ngươi luân hồi một lần. (2)

Mặc dù tấn cấp đến Thần Trận Đế cấp chín đối với Lam Tiểu Bố là một chuyện vui, nhưng Lam Tiểu Bố lại không mừng rỡ gì nhiều.

Hắn tiễn Luân Hồi Thánh Nhân đi, bản thân mình ở lại nơi này, là muốn tạo dựng ra một cái thông đạo Luân Hồi của riêng mình.

Lùi 10.000 bước mà nói, cho dù muốn thông qua thông đạo Luân Hồi đi tìm Tô Sầm, hắn cũng sẽ không dùng thông đạo Luân Hồi của Luân Hồi Thánh Nhân.

Thông qua thông đạo Luân Hồi của Luân Hồi Thánh Nhân, vậy đạo tắc và đại đạo của bản thân hắn rất có thể sẽ bị Luân Hồi Thánh Nhân nhìn trộm. Lý giải của hắn về đại đạo Luân Hồi, tuyệt đối không kém hơn Luân Hồi Thánh Nhân. Thông đạo Luân Hồi hắn sẽ tự tạo dựng nên. Vừa rồi hắn nhìn thấy thủ đoạn của Luân Hồi Thánh Nhân, loại thủ đoạn này hắn hoàn toàn không cần dạy.

Sau khi bố trí hộ trận xong, Lam Tiểu Bố đứng trên không Lục Đạo Trì đứng lặng thật lâu, lấy ra viên Lam Sí Chi Tinh mà Tô Sầm vẫn luôn đeo trên người. Hai tay vung ra vô số thủ quyết huyền ảo, từng luồng đạo vận thâm u mênh mông nhanh chóng bao lấy viên Lam Sí Chi Tinh, đạo tắc Lục Đạo Lam Tiểu Bố đánh ra từ mơ hồ đến rõ ràng, sau đó trong khoảng thời gian ngắn, trước người Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một đầu thông đạo.

Đầu thông đạo này khác với thông đạo Luân Hồi mơ hồ do Luân Hồi Thánh Nhân tạo dựng ra chính là, thông đạo này vừa tạo ra đã vô cùng rõ ràng.

Nửa nén hương sau, đạo tắc Lục Đạo trong thông đạo cuồn cuộn lưu chuyển, một cây cầu gỗ bị Pháp tắc Luân hồi vô tận bao bọc xuất hiện trong thông đạo Luân Hồi.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, bước vào thông đạo Luân Hồi, sau đó bước lên cái cầu gỗ luân hồi kia.

Cho dù phải luân hồi, hắn cũng phải dựa vào thông đạo Luân Hồi của chính mình mà đi. Tô Sầm đã vì hắn vượt qua vô số giới vực, vô số lần sinh tử, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục vẫn lạc trong hư không, hắn vì Tô Sầm luân hồi một lần, có gì mà không được?

…

Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, chỉ là một trong hơn trăm vùng lãnh chúa ở Đại Quảng đế quốc mà thôi. Trên khắp Đại Quảng đế quốc, hoàn toàn không có chỗ xếp hạng.

Cho dù là từ phương diện nào, vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đều không có chỗ nào nổi bật. Bởi vì bản thân nó tài nguyên kém, chỗ lại vắng vẻ, không có tranh chấp gì nhiều với những vùng lãnh chúa ở xung quanh.

Nhưng mà mặc dù vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên suy nhược, nhưng đô thành Điềm Nguyên của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên lại cực kỳ phồn hoa, thậm chí không kém cỏi gì so với đô thành của một số vùng lãnh chúa cao cấp khác.

Lam gia ở Kỳ Nguyên, xem như là một gia tộc trung đẳng ở Điềm Nguyên thành. Nhưng mà sau khi lão gia Lam Thiên Vũ qua đời, theo thời gian trôi qua, Lam gia cũng dần dần xuống dốc.

Giờ phút này trong từ đường gia tộc Lam gia, mấy vị huynh đệ ruột và mười mấy đứa cháu của Lam Thiên Vũ đang tranh cãi ầm ĩ. Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là sinh ý của Lam gia đã không làm tiếp được nữa, dứt khoát phân chia cho nhau đi.

Nhìn thấy mọi người tranh nhau túi bụi, một người thanh niên chừng 20 tuổi đứng lên nói, “Các vị huynh đệ và các vị thúc bá, mặc dù đại bá đã đi, nhưng mà đại bá vẫn còn dòng dõi, ta cảm thấy chúng ta ở chỗ này thảo luận phân gia như thế nào hình như không ổn lắm. Cho dù có muốn phân gia, Tiểu Bố đại ca cũng phải nên ở đây mới đúng, nhưng trên thực tế, Tiểu Bố đại ca cái gì cũng không biết.”

Một tên nam tử trung niên xấu xí cười lạnh một tiếng, “Lam Dĩ, ta hỏi ngươi, lai lịch của Lam Tiểu Bố kia là gì chứ? Hắn là con ruột của Thiên Vũ đại ca sao? Lam Tiểu Bố kia chỉ là một đứa con hoang nhặt về mà thôi, dựa vào gì mà tham gia vào việc nhà của Lam gia ta chứ?”’

Người trẻ tuổi tên là Lam Dĩ kia lập tức biến sắc, vẻ mặt vô cùng khó coi, hắn ta đột nhiên đứng lên nói, “Phi Cốc thúc, mặc dù Tiểu Bố đại ca là do đại bá nhặt về, nhưng đại bá không có dòng dõi, vẫn luôn đối xử với Tiểu Bố như con ruột, đồng thời đã nói rất nhiều lần, tất cả của hắn đều là của Tiểu Bố, thậm chí để lại di ngôn, tất cả tài sản của Lam gia, đều do Tiểu Bố đại ca kế thừa. Chúng ta làm như vậy, có lỗi với đại bá. Những năm qua, Lam gia chúng ta không có đại bá, hoàn toàn không thể có được như ngày hôm nay.”

Lại có một nam tử tuổi tác hơi lớn đứng lên, “Lam Dĩ, mặc dù Thiên Vũ đại ca xem Tiểu Bố như con ruột, nhưng mọi người chúng ta đều biết, từ khi tìm được Lam Tiểu Bố về đây đã mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn chính là một tên thiểu năng. Nếu để cho loại người này chấp chưởng Lam gia, chẳng phải sẽ khiến Lam gia sớm ngày diệt vong hay sao?”

Lam Dĩ không nói gì nữa, hắn ta biết có nói thêm nữa cũng vô dụng. Bởi vì Lam Tiểu Bố đã là đứa trẻ bị người vứt bỏ, sau khi được đại bá đưa về, quả thật vẫn luôn mơ mơ màng màng, mãi cho đến hơn 20 tuổi, vẫn một dạng như vậy.

Hắn ta hít một hơi, chậm rãi nói, “Đã như vậy, thế thì cứ lấy phần của ta đưa cho Tiểu Bố đại ca đi.”

Nói xong câu đó, hắn ta xoay người rời đi.

Chương 1813 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành.

Lam Tiểu Bố đang ngồi trên giường mở mắt ra, hắn thở một hơi thật dài.

Từ khi bước lên Luân Hồi Kiều, hắn đã cảm ngộ được rõ ràng pháp tắc đạo vận Luân Hồi mênh mông vô tận kia, hơn hai mươi năm qua, hắn vẫn luôn cảm ngộ đại đạo Luân Hồi. Mà khi thời gian trôi qua, đại đạo Luân Hồi của Lam Tiểu Bố đã càng ngày càng rõ ràng.

Rất nhiều lần Lam Tiểu Bố đều muốn tỉnh táo lại, sau đó đi tìm Tô Sầm. Nhưng mà mỗi lần hắn nghĩ như vậy, đều sẽ cảm thấy Trường Sinh Quyết của mình xuất hiện vết rách. Không chỉ như vậy, đại đạo

Luân Hồi của hắn sẽ có tai họa ngầm cực lớn.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nếu như hắn cố chấp tỉnh táo lại, bỏ lỡ cảm ngộ đại đạo Luân Hồi, đại đạo của hắn có lẽ sẽ mãi dừng ở tứ chuyển Thánh Nhân.

Mà hắn cho đến ngày hôm nay, không biết đắc tội với bao nhiêu cường giả, để lại bao nhiêu hậu hoạn. Hắn có thể đi tới ngày hôm nay, đó là bởi vì thực lực của hắn vẫn luôn không ngừng nhanh chóng gia tăng. Nếu như thực lực của hắn dừng tăng trưởng, vậy thì đối với hắn, còn cả toàn bộ Đại Hoang Thần Giới, đều là đòn đả kích trí mạng. Thậm chí Đại Hoang Thần Giới sẽ hoàn toàn bị hủy đi, hoặc là bị người ta luyện hóa hết.

Cũng may Tô Sầm đã luân hồi, hơn nữa còn ở trong một giới này. Chờ hắn cảm ngộ đại đạo Luân Hồi xong, vẫn có thể tìm kiếm được Tô Sầm.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chẳng những là đại đạo Luân Hồi vô cùng rõ ràng, ngay cả Lục Đạo Luân Hồi Giới cũng đã có hình dáng mơ hồ. Lam Tiểu Bố biết, đây chỉ là giờ phút yếu đuổi nhất trước khi bước vào tứ chuyển Thánh Nhân. Giờ phút này tu vi thực lực của hắn, còn đang ở bên trong một kiếp luân hồi này, chờ hắn hoàn toàn chứng được đại đạo Luân Hồi, đó chính là lúc hắn bước vào tứ chuyển Thánh Nhân, nhẹ nhàng xé rách giới vực này mà đi.

Lúc đó, Lục Đạo Luân Hồi Giới của hắn còn mạnh hơn Luân Hồi Thánh Nhân không biết bao nhiêu lần. Mặc dù Luân Hồi Thánh Nhân cũng có thể tạo dựng ra Lục Đạo Luân Hồi, nhưng cái thông đạo Luân Hồi này Lam Tiểu Bố đã từng nhìn thấy, rất mơ hồ, hơn nữa thời gian cũng không dài.

Cho dù thực lực vô cùng yếu ớt, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không lo lẳng. Quy tắc của một giới này vẫn vô cùng yếu kém, có thể thấy được người ở nơi này cũng không có thực lực quá mạnh.

Cảm nhận được đại đạo Luân Hồi và Lục Đạo Luân Hồi Giới vực hình thành rõ ràng, Lam Tiểu Bố đứng lên, trong lòng âm thầm may mắn mình đã lựa chọn luân hồi một kiếp. Bản ý của hắn là muốn tìm kiếm Tô Sầm, là một kiếp luân hòi của Tô Sầm. Thật sự luân hồi một kiếp xong, hắn mới phát hiện nếu như mình không lựa chọn luân hồi một kiếp chứng đại đạo Luân Hồi bước vào tứ chuyển, hắn sẽ không thể nào cảm ngộ được đại đạo Luân Hồi chi tiết và rõ ràng như vậy, cũng không thể nào tạo dựng ra Lục Đạo Luân Hồi Giới hoàn chỉnh.

KHông thể cảm ngộ rõ ràng đại đạo Luân Hồi, không thể tạo dựng Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh. Tương lai có lẽ thực lực của hắn sẽ hơn xa cửu chuyển Thánh Nhân bình thường, nhưng mà đứng trước mặt cường giả đỉnh cấp chân chính, chênh lệch của hắn nhất định rất lớn.

Đừng nói là người khác, ngay chính Vô Lượng, hắn cũng không thể thắng được.

“Cảm ơn ngươi, Tô Sầm.” Lam Tiểu Bố tự lẩm bẩm một câu, nếu như không phải vì Tô Sầm, hắn thật sự sẽ không lựa chọn luân hồi một lần.

KHông lựa chọn luân hồi một lần, vậy thì làm sao chứng được đại đạo Luân Hồi chí cao vô thượng?

‘Tiểu Bố đại ca, ngươi…” Lam Dĩ bưng một mâm cơm đứng ngay cửa ra vào, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Từ sau khi đại bá dắt Lam Tiểu Bố về đây, Lam Tiểu Bố luôn trong tình trạng u mê, mọi chuyện cũng cần phải có tỳ nữ chuyên môn chăm sóc. Hơn nữa không có người nâng, cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố chưa bao giờ từ trên giường ngồi dậy. Hôm nay hắn ta đến đây, vậy mà lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố từ trên giường ngồi dậy, đây quả thật là khiến hắn ta kinh ngạc rớt cằm.

“Ngươi là?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn người thanh niên trước mặt, trong ấn tượng mơ hồ của hắn, cho đến bây giờ người đưa cơm chăm sóc mình đều là một nữ tỳ. Mặc dù hắn không biết nữ tỳ kia tên là gì, hắn cũng biết rõ ràng, khi hắn không cố gắng kháng cự mọi vấn đề trong sinh hoạt, cảm ngộ đại đạo lại càng nhanh.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi thật sự tốt rồi? Ta là Lam Dĩ, là em họ của ngươi.” Lam Dĩ mừng rỡ đặt mâm cơm sang một bên, giọng điệu vô cùng kích động.

“Đa tạ ngươi.” Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua mâm cơm bên cạnh, trong lòng luôn cảm thấy thiếu đi một chút gì đó.

Lam Dĩ vô cùng vui mừng, khi hắn ta đang định nói gì đó, Lam Tiểu Bố đã vươn tay ra ngăn hắn ta lại, sau đó cúi đầu nhìn cổ mình một chút lập tức nói, “Lam Dĩ đệ, trên cổ ta… Không đúng, trong tay của ta chắc hẳn có một thứ gì đó đúng không?”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nhớ đến chỗ không đúng, là Lam Sí Chi Tinh. Hắn cầm theo Lam Sí Chi Tinh vượt qua Luân Hồi Kiều, vậy mà Lam Sí Chi Tinh lại không có ở trên người.

“Đúng vậy, khi đại bá dẫn ngươi về, trên người ngươi có một viên bảo thạch, trên bảo thạch có hai cái tên, trong đó có một cái tên là Lam Tiểu Bố. Bởi vì dưới gối đại bá không con, vẫn luôn xem ngươi là con trai ruột mà nuôi dưỡng, đồng thời đặt tên cho ngươi là Lam Tiểu Bố…”

Lam Dĩ nói đến đây, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, trừng to mắt nhìn Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố đại ca, làm sao ngươi biết được những chuyện này?”

Lam Tiểu Bố là do nhặt được, khi nhặt được mới bao nhiêu tuổi? Hơn nữa về sau vẫn luôn mơ mơ màng màng, cho đến bây giờ vẫn chưa từng tỉnh táo, sao có thể biết được chuyện trên người mình có bảo thạch?

Chương 1814 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành. (2)

“KHông cần phải để ý đến chuyện sao mà ta lại biết được, ngươi trực tiếp nói cho ta biết ai đã cầm đồ đi rồi?” Lam Tiểu Bố nói.

Lam Dĩ vội vàng đáp, “Là Phi Cốc thúc lấy đi, sau khi đại bá đi, Phi Cốc thúc nói bảo thạch kia quá trân quý, để ở chỗ ngươi cũng không an toàn, cho nên lấy đi.”

“Hắn đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

“Đang ở từ đường Lam gia mở đại hội gia tộc, chuẩn bị phân Lam gia. Đại bá đã nói để lại tài sản cho ngươi, sau khi đại bá đi rồi, bọn hắn…” Lam Dĩ nói.

Không đợi Lam Dĩ nói xong, Lam Tiểu Bố đã bước ra khỏi phòng.

…

“Đã như vậy thì hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi. Cuối cùng ta vẫn muốn nhắc nhở các ngươi một câu, cho dù Lam gia có phân ra, cửa hàng và sản nghiệp mà các nhà được phân ra cũng không được xao lãng. Nếu không thì hổ thẹn với đại ca.” Một lão giả áo xám ở trong từ đường nghị sự của Lam gia đứng lên tổng kết.

“Dừng lại…” Lam Tiểu Bố vừa nghe được câu này, còn chưa đẩy cửa bước vào đã bị một tên nam tử ngăn lại.

Lam Tiểu Bố đạp thẳng một cước, cho dù Lam Dĩ không giải thích cặn kẽ cho hắn nghe, nhưng dựa vào trải nghiệm và kinh nghiệm của hắn, cũng có thể đoán được là có chuyện gì.

Đó chính là sau khi nghĩa phụ Lam Thiên Vũ của hắn qua đời, Lam gia chuẩn bị đá người thừa kế tài sản là hắn ra ngoài, sau đó phân chia những thứ vốn thuộc về hắn.

“Ngươi là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào từ đường Lam gia ta.” Lam Phi Hổ nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì nhanh chân tiến lên, nghiêm nghị quát.

Chớ thấy rằng bọn họ đều biết Lam Tiểu Bố mới thật sự là người thừa kế tài sản, nhưng mà người biết mặt Lam Tiểu Bố thật sự không có mấy ai. Lam Tiểu Bố là đồ đần quanh năm luôn ở trong phòng, luôn cần một người nữ tỳ chăm sóc, bọn hắn không thể đi xem được. Cho dù có đi xem, cũng chỉ tùy ý quét mắt qua một chút mà thôi.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không có tu vi, hắn chỉ đang trong quá trình chứng đạo, nhưng đừng bảo là Lam gia toàn những người bình thường, cho dù là một tu sĩ thực lực cường đại đến, hắn cũng có thể đá văng.

“Tam bá, đây là Tiểu Bố đại ca, Tiểu Bố đại ca đã tốt rồi.” Lam Dĩ đi theo sau vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố tốt rồi? Tất cả mọi người trong phòng đều kinh hoảng.

Hơn hai mươi năm u mê mơ màng, sao nói tốt là tốt lên rồi? Chuyện này sao có thể? Hơn nữa, cho dù đây là sự thật, một người nằm trên giường hơn hai mươi năm, sao vừa xuống giường đã có thể sinh long hoạt hổ như vậy?

Lam Tiểu Bố không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc này, mà nhìn lướt qua toàn bộ người trong phòng, từ tốn nói, “Ai là Lam Phi Cốc?”

Lam Phi Cốc đột nhiên đứng lên, “Ta chính là Lam Phi Cốc, sao thế, tốt rồi thì không quen biết Thất thúc ta rồi sao?”

“Đùng!” Tất cả mọi người đều không nhìn thấy rõ Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt Lam Phi Cốc như thế nào, đã thấy Lam Tiểu Bố dùng một bàn tay đánh bay Lam Phi Cốc.

“Loại người tác rưởi như ngươi nếu còn dám giả mạo thúc của ta, ta sẽ giẫm chết ngươi.” Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố vươn tay ra kéo một cái, trực tiếp xé rách áo ngoài của Lam Phi Cốc, sau đó từ bên hông của hắn ta cầm ra một cái túi. Mở túi vải ra, lấy từ bên trong ra một mặt dây chuyền bảo thạch vô cùng tinh xảo.

Mấy tên tộc nhân Lam gia đang muốn nổi giận, nhìn thấy Lam Tiểu Bố cầm mặt dây chuyền bảo thạch kia ra, đều theo bản năng ngậm mồm lại. Mặt dây chuyền bảo thạch này là của Lam Tiểu Bố, toàn bộ người Lam gia đều biết. Kể từ khi nhặt Lam Tiểu Bố về, mặt dây chuyền này đã ở trên người của hắn.

Cho dù là đồ của Lam Thiên Vũ, bọn hắn đều có thể chia, nhưng không có tư cách phân chia mặt dây chuyền này. Lam Phi Cốc cướp đi mặt dây chuyền bảo thạch của Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố lấy về, ai mà dám nói gì?

Lam Tiểu Bố cẩn thận cất Lam Sí Chi Tinh vào trong túi của mình, lúc này mới nhìn đông đảo tộc nhân Lam gia trong từ đường nói, “Tài sản Lam gia đều để lại cho Lam Tiểu Bố ta, những người này ai ai cũng biết. Ta mơ mơ màng màng hơn hai mươi năm, nhưng trong lòng ta biết rất rõ. Bây giờ ta đã khôi phục, còn có ai muốn lấy tài sản của Lam Tiểu Bố ta thì đứng ra đây cho ta.”

Lam gia cũng không phải là gia tộc võ tu gì, chỉ là một gia tộc làm ăn bình thường mà thôi. Nếu như Lam Tiểu Bố vẫn cứ luôn mơ mơ hồ hồ, vậy thì bọn hắn còn có thể cướp đi đồ của Lam Tiểu Bố. Một khi Lam Tiểu Bố tỉnh táo, còn mạnh mẽ như vậy, có thể cướp được đồ của Lam Tiểu Bố hay không, cũng có chút khó nói.

Dù sao thì Lam Thiên Vũ cũng để lại toàn bộ tài sản cho Lam Tiểu Bố, chuyện này toàn bộ Điềm Nguyên thành đều biết. Cho dù nhìn từ góc độ nào, Lam Tiểu Bố không muốn đưa đồ cho bọn họ, bọn họ cũng không có cách nào. Cái này mà kiện cáo đến phủ thành chủ, người thắng cũng là Lam Tiểu Bố.

Một hồi lâu sau, Lam Phi Thiên ngồi ở vị trí đầu chủ động nói, “Tiểu Bố ngươi có thể khôi phục, Lam gia chúng ta đều vô cùng vui mừng. Nhưng khi Thiên Vũ đại ca còn tại thế, sinh ý cũng không phải do một người làm ra, đều là do những người Lam gia ta giúp đỡ, mới có ngày hôm nay…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, cắt ngang lời Lam Phi Thiên nói, sau đó trực tiếp đến ghế chủ vị ngồi xuống rồi nói, “Lam Dĩ, ngươi giúp ta chọn lựa một ít sản nghiệp, nhớ là phải tốt nhất, nhưng cái khác thì chia đi.”

Sản nghiệp Lam gia, Lam Tiểu Bố thật sự không xem trọng, hắn muốn Lam Dĩ chọn một chút sản nghiệp là chuẩn bị cho Lam Dĩ, chờ chuyện ở đây kết thúc, hắn sẽ lập tức đi tìm Tô Sầm.

Sở dĩ không lấy hết mọi thứ cho Lam Dĩ, vì Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, nếu như hắn đưa hết mọi thứ cho Lam Dĩ, sợ rằng sẽ lôi kéo thù hận cho Lam Dĩ.

Chương 1815 - Nữ tỳ Tô Sầm.

Lam Dĩ không quan tâm đến mình, mặc dù hắn ta cũng đã mất cha mẹ từ sớm, nhưng mà hắn ta mình có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân của mình.

Bây giờ nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, hắn ta lập tức giúp Lam Tiểu Bố chọn lựa hai cái cửa hàng, một cái tác phường. Còn nhà ở thì không cần chọn, mấy người Lam gia này có không cần mặt đến đâu cũng chưa đến mức lấy đi nơi Lam Tiểu Bố đang ở.

Thấy Lam Dĩ còn dự định lựa chọn những nơi khác, Lam Tiểu Bố dứt khoát xua tay nói, “Lam Dĩ, cứ như vậy đi. Còn nữa, khế đất của những cửa hàng và tác phường này đang ở đâu?

Lần này không đợi Lam Dĩ trả lời, Lam Phi Thiên đã vội vàng nói, “Những cái này vẫn còn đang nằm trong tay ngươi.”

Lam Tiểu Bố đã khỏe lại, vậy mà chỉ lựa chọn những thứ này, khiến Lam Phi Thiên vô cùng kích động. Chẳng những Lam Phi Thiên kích động, mà những người còn lại cũng vô cùng kích động. Khác với lần trước bọn hắn cướp đoạt tài sản của Lam Tiểu Bố, lần này là Lam Tiểu Bố chủ động phân chia tài sản, cho dù là từ pháp lý hay là tình lý, bọn hắn đều không cần phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào.

“Tiểu Bố đại ca, cái này…” Lam Dĩ nghe thấy Tiểu Bố từ bỏ gần bảy phần tài sản, vội vàng lên tiếng.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Lam Dĩ, những thứ ta bảo ngươi chọn đều để lại cho ngươi, đợi lát nữa ngươi quay về cùng với ta, bao gồm là trạch viện của Lam gia ta, đến lúc đó cũng cho ngươi. Nếu như ai dám có ý kiến gì, ngươi cứ trực tiếp tước bỏ quyền thừa kế tài sản của hắn.”

Lam Tiểu Bố nói ra lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lam Dĩ, âm thầm khâm phục Lam Dĩ thật sự quá tâm cơ. Chỉ là làm sao lam Dĩ biết được hôm nay Lam Tiểu Bố sẽ tốt lên?

Mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, Lam Tiểu Bố đã dẫn Lam Dĩ rời khỏi từ đường.

…

“Tiểu Bố đại ca…” Lam Dĩ đi theo Lam Tiểu Bố quay trở lại trạch viện Lam gia, không nhịn được muốn hỏi. Trời đất chứng giám, hắn ta giúp Lam Tiểu Bố lựa chọn cửa hàng và tác phường, thật sự không nghĩ đến mình sẽ lấy.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, đi mãi cho đến khi vào thư phòng, hắn mới lên tiếng, “Lam Dĩ huynh đệ, ta cũng là vì chính mình thôi, ta không hiểu rõ về nơi này lắm, chỉ biết đây là đô thành Điềm Nguyên thành của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên. Ngươi giới thiệu sơ lược về vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, còn cả những nơi bên ngoài vùng lãnh chúa một chút, ta dự định rời khỏi nơi này, ta muốn ra ngoài xông xáo.”

Lam Tiểu Bố tin, cho dù bây giờ hắn không có thần nguyên và thần niệm, nhưng chỉ cần Lam Sí Chi Tinh ở trên người, hắn sẽ có cơ hội tìm được Tô Sầm.

“Tuyệt đối không nên.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Lam Dĩ nhanh chóng ngăn cản.

Sau đó hắn ta hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại từ ngữ một chút rồi nói, “Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên của chúng ta là một trong hơn trăm vùng lãnh chúa ở Đại Quảng đế quốc, hoàn toàn không đáng nhắc đến. Đừng nghĩ rằng đều là vùng lãnh chúa ở Đại Quảng đế quốc, thì không có tranh chấp. Trên thực tế giữa các vùng lãnh chúa quanh năm chiến loạn không ngừng, hàng năm có không biết bao nhiêu người chết trong chiến loạn.

Sở dĩ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên có thể sinh tồn cho đến ngày hôm nay, chúng ta có thể an cư lạc nghiệp, đó là bởi vì vị trí vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên này vô cùng cằn cỗi. Không chỉ như vậy, giữa vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên và những vùng lãnh chúa khác còn có một vùng chiểu trạch Tử Vong lớn, những vùng lãnh chúa khác hoàn toàn không có cơ hội chiếm lấy vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên. Rời khỏi vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên rồi, trên cơ bản chỉ có một con đường chết. Đừng nói là không thể nào đi qua được chiểu trạch Tử Vong kia, cho dù có thể vượt qua được, cũng không thể bảo vệ được tính mạng mình. Bởi vì khắp nơi đều là chiến loạn, khắp nơi đều có cường đạo tồn tại. Cũng không giống như chúng ta, có thể bình yên sinh sống ở Điềm Nguyên thành.”

“Thiếu gia, nghe nói ngươi đã khỏe rồi, lão nô thật sự là vô cùng kích động.” Một tên nam tử khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi đột nhiên đẩy cửa thư phòng ra, vẻ mặt ngạc nhiên vọt vào.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, hắn cũng không biết sau khi nghĩa phụ qua đời, trong nhà còn lại bao nhiêu người, nhưng mà hắn biết, nữ tỳ vẫn luôn đưa cơm, chăm sóc hắn vẫn mãi không thấy đâu.

Nam tử này, hắn cũng có ấn tượng mơ hồ, là quản gia trong phủ, họ Lễ. Nhưng mà chuyện gia hỏa này làm, không có chút dáng vẻ của một hạ nhân.

“Lễ quản sự, cho dù ngươi có muốn vào, cũng phải ở bên ngoài hỏi trước chứ.” Lam Dĩ khẽ nhíu mày.

Lễ quản sự dường như lúc này mới tỉnh ngộ ra, vội vàng nói, “Thật xin lỗi, trong lòng lão nô quá lo lắng cho thiếu gia, cho nên trong lúc nhất thời đã quên đi lễ nghĩa.”

Nói thì nói vậy, nhưng cũng không có ý rời đi.

Lam Tiểu Bố thầm than, xem ra lão già này đã dưỡng thành tư duy quán tính, đó là thiếu chủ như mình là một người có thể tùy tiện nắn bóp. Hắn đứng lên, cầm một cái dao rọc giấy, đi đến trước mặt Lễ quản sự.

Lễ quản sự nhìn dao rọc giấy trong tay Lam Tiểu Bố, khẽ nhíu mày, hắn ta cũng chẳng trung thành với thiếu gia con hoang trước mắt này, mà là lão gia. Sau khi lão gia chết, hắn ta hoàn toàn không đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt. Tài sản Lam gia hắn ta cũng không đoạt được, bởi vì anh em nhà họ Lam quá nhiều. Nhưng mà những thứ khác Lam Thiên Vũ để lại, hắn ta sẽ không bỏ qua.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố vừa mới tỉnh lại, cho dù Lam Tiểu Bố có giống như Lam Dĩ, hắn ta có có thể một người đánh mười người. Bởi vì hắn ta là một võ giả thất đoạn.

“Ngươi ở bên ngoài mua căn nhà ở đâu?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Ở số 261 Cổ Tây…” Lễ quản sự mới nói được một nửa, đã vô thức dừng lại. Hắn ta cảm thấy rất kỳ quái, sao mình cần phải trả lời Lam Tiểu Bố?

“Vậy thì ngươi đi chết đi.” Lam Tiểu Bố nói xong, dao rọc giấy trong tay trực tiếp bổ xuống.

Chương 1816 - Nữ tỳ Tô Sầm. (2)

TRong mắt Lễ quản sự lóe lên tia tàn bạo, thân thể hắn ta lách đi một cái, muốn tránh thoát một dao này của Lam Tiểu Bố, sau đó phản kích. Nếu đã vạch mặt, hắn ta cũng chẳng cần kiêng kỵ gì nữa. Lam Tiểu Bố vốn chính là một kẻ ngốc, đột nhiên chết ở đây cũng sẽ chẳng xảy ra vấn đề gì quá lớn.

“Phốc!” Một đạo huyết quang phun ra, mặt mũi Lễ quản sự tràn đầy kinh hãi và không thể tin được nhìn dao rọc giấy đang đâm vào cổ hắn ta.

Không phải hắn ta vừa lách mình tránh thoát đó sao? Vì sao lại giống như chủ động giương cổ của mình ra đến chỗ thanh đao này như thế? Hắn ta không phải là võ giả thất đoạn sao? Chẳng lẽ thất đoạn này là giả? Chỉ là ý nghĩ của hắn ta chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi…” Lam Dĩ vô cùng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Lam Dĩ, sau đó nói, “Ngươi giúp ta gọi hết những người còn lại của Lam gia vào đại điện đi, ta có lời muốn nói.”

Hắn dự định rời khỏi nơi này, nhưng mà Lam Dĩ rõ ràng chưa từng trải qua va chạm xã hội quá nhiều. Nếu như cứ mặc kệ Lam Dĩ, ngay cả Lễ quản sự kia Lam Dĩ cũng không thể nào làm gì được. Hắn cũng lười để Lễ quản sự tiếp tục chít chít, có thể dùng một dao giải quyết, vậy thì hắn sẽ không nhiều lời.

Một hồi lâu sau Lam Dĩ mới tỉnh hồn lại, sắc mặt vẫn hơi trắng bệch nói, “Cái kia… Được. Lễ quản sự là nô tài Lam gia, ngươi không cần nghĩ quá nhiều.”

Trong lòng hắn ta thì kinh hoảng vô cùng, nhưng vẫn còn muốn an ủi Lam Tiểu Bố. Hắn ta có chút không hiểu lắm, Lam Tiểu Bố chỉ vừa mới tỉnh táo lại, sao lệ khí lại nặng như vậy. Bởi vì trong tình huống bình thường, đều sẽ báo quan phủ.

Lam Tiểu Bố cười cười, nghĩ nhiều? Hắn hoàn toàn không có suy nghĩ gì cả.

…

Nửa nén hương sau, trong đại điện chủ viện của Lam gia, Lam Dĩ đã gọi tất cả mọi người đến, có tất cả là bảy người.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua bảy người này, từ tốn nói, “Người trước đó vẫn hay đưa cơm cho ta đâu?”

Đưa cơm cho hắn là một nữ tỳ. Từ sau khi hắn tỉnh lại vẫn chưa từng nhìn thấy.

Một gã sai vặt nhìn tương đối lanh lẹ đi nhanh lên nói, “Thiếu gia, Sầm tỷ muốn làm một ít đồ ăn ngon cho ngươi ăn. Lễ quản sự lại cảm thấy nàng đang lãng phí, cho nên đuổi nàng đi.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, dùng một dao giết chết tên Lễ quản sự kia đúng là đã lời cho tên vương bát đản kia rồi.

“Ngươi tên là gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Gã sai vặt vội vàng nói, “Ta tên là Lam Thanh, cũng là do lão gia nhặt về.”

Lam Dĩ đứng bên cạnh nói, “Lam Thanh này cũng không tệ, lúc Tô Sầm đi, Lam Thanh đã lén lút đưa một ít tiền riêng của mình cho Tô Sầm, chính hắn cũng gặp gian nan…”

“Tô Sầm?” Lam Tiểu Bố đột nhiên đứng lên, kinh ngạc nhìn Lam Dĩ, “Lam Dĩ huynh đệ, ngươi nói là Tô Sầm?”

Lam Dĩ gật đầu, “Đúng vậy, Tô Sầm và mẹ của nàng không có nơi để đi, khi sắp chết đói, cũng là đại bá chứa chấp bọn họ. Trước kia là mẹ Tô Sầm chăm sóc ngươi, sau này mẹ của nàng đi, chính là Tô Sầm chăm sóc ngươi. Đúng rồi, tên của nàng là do đại bá đặt. Trên bảo thạch của ngươi có hai cái tên, một là Lam Tiểu Bố, còn lại là Tô Sầm.”

“Lam Thanh, ngươi có biết Tô Sầm đi đâu không?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, hắn tỉnh lại không bao lâu, đúng là không chú ý đến trên Lam Sí Chi Tinh có khắc hai cái tên.

Mặc dù hắn không chắc chắn, Tô Sầm chăm sóc mình có phải là Tô Sầm mà hắn muốn tìm không, nhưng hắn nhất định phải tìm được.

Lam Thanh vội vàng nói, “Ta cũng không biết, ta chỉ đưa cho nàng một chút tiền, sau đó tiễn nàng đi. Còn nàng đi đâu, ta không hỏi, bởi vì ta biết ta chỉ có thể giúp được nàng bấy nhiêu mà thôi.”

“Ai có chân dung của Tô Sầm?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố chuyển sang lạnh lẽo nhìn những người còn lại.

Một phụ nhân trung niên đứng ra, “Thiếu gia, ta có thể vẽ đại khái chân dung của Tô Sầm.”

“Ngươi biết vẽ sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn phụ nhân này.

Phụ nhân này vội vàng nói, “Gia đạo của ta sa sút, cũng là nhờ lão gia cứu ta và phu quân ta, sau đó chúng ta vẫn luôn ở lại bên cạnh lão gia làm việc. Mãi đến ba năm trước, phu quân của ta đi, một mình ta lại càng không có tâm tư rời khỏi nơi này.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi lập tức vẽ chân dung của Tô Sầm ra. Còn nữa, từ giờ trở đi, thiếu gia của Lam phủ sẽ là Lam Dĩ, mọi chuyện đều do thiếu gia Lam Dĩ định đoạt.”

“Tiểu Bố đại ca…” Lam Dĩ còn đang định nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã cản Lam Dĩ lại, hắn cảm thấy Lam Dĩ còn có chút do do dự dự, làm việc không quả quyết, hắn dứt khoát giúp Lam Dĩ nhổ đi một ít tai họa ngầm.

“Lam Thanh, ngươi đến thư phòng kéo thân thể của Lễ quản sự ra ngoài cho chó ăn, hắn ta ức hiếp chủ nhân đã bị ta giết. Sau khi làm xong, ngươi đi số 261 Cổ Tây, chuyển hết mọi thứ ở đó về trong phủ. Nếu như làm tốt, về sao ngươi chính là quản sự của Lam phủ.”

Lời nói của Lam Tiểu Bố khiến tất cả hạ nhân ở đây rùng mình một cái, thiếu gia này sau khi tỉnh lại thật là lợi hại, lúc này mới qua một khoảng thời gian ngắn mà đã giết chết Lễ quản sự.

Sau khi Lam Thanh trải qua khiếp sợ thì nhanh chóng khom người nói, “Thiếu gia yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”

Tuổi của hắn ta không lớn, nhưng đã thấy qua không ít chuyện, hắn ta biết rõ đây chính là bải kiểm tra của hắn ta. Lễ quản sự bị giết, nhưng trong nhà Lễ quản sự nhất định còn người. Thiếu gia gắn cho Lễ quản sự tội danh ức hiếp chủ nhân, cho nên hắn ta cũng phải dùng tội danh này một mẻ hốt gọn cả nhà Lễ quản sự.

Chương 1817 - Lam Thanh vào đại lao

Có lẽ phụ nhân này đã quá lâu rồi không vẽ, cho nên khi mới bắt đầu còn có chút ngập ngừng, nhưng mà rất nhanh, nàng đã hạ bút càng lúc càng nhanh, chưa đến một nén nhang, một nữ tử sinh động như thật đã xuất hiện trên giấy.

Ánh mắt nữ tử vô cùng xinh đẹp, chỉ là trên mặt có một vết sẹo cho đao cắt, Lam Tiểu Bố không thể nhìn ra được đây có phải là Tô Sầm hay không, hắn luôn cảm thấy có mấy phần bóng dáng của Tô Sầm. Đặc biệt là đôi mắt kia, nếu như chỉ nhìn con ngươi thôi, thậm chí Lam Tiểu Bố còn nghĩ rằng Tô Sầm đang đứng trước mặt hắn.

“Vết đao trên mặt nàng là sao vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Phụ nhân sợ hãi nói, “Khi Tô Sầm còn ở trong ngực mẹ nàng, trên mặt đã có vết sẹo này, không biết là vì sao có.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Về sau ngoại viện sẽ do Lam Thanh phụ trách, ngươi phụ trách nội viện đi, có chuyện gì thì trực tiếp hỏi Lam Dĩ thiếu gia.”

“Đa tạ thiếu gia, Kỳ Tầm đã hiểu.” Phụ nhân khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố thầm than, nghĩa phụ một kiếp này của hắn là một người lương thiện, hạ nhân bên người hầu như đều là người không có nơi để đi, sau đó được thu nhận.

“Tiểu Bố đại ca.” Thấy Lam Tiểu Bố cất bức tranh đi, Lam Dĩ vội vàng kêu lên.

Lam Tiểu Bố nói, “Lam Dĩ, tương lai nơi này để cho ngươi làm chủ là được rồi. Tạm thời ta sẽ không đi, có chuyện gì không thể giải quyết được có thể đến nói với ta. Còn nữa, nhớ kỹ giúp ta điều tra Tô Sầm đang ở đâu. Bây giờ ta muốn về phòng nghỉ ngơi một chút, đừng đến quấy rầy ta.”

Thấy Lam Tiểu Bố quyết tâm muốn đi, Lam Dĩ đành phải nói, “Được rồi, nhưng mà Tiểu Bố đại ca, ta chỉ tạm thời quản lý sản nghiệp và nhà cửa giúp ngươi thôi. Chờ ngươi có ý định, ngươi lại tiếp nhận sau.”

Lam Tiểu Bố biết ý Lam Dĩ, hắn xua tay, không có tâm trạng tiếp tục nhiều lời, mà sau khi về phòng thì đóng cửa phòng lại.

Lam Tiểu Bố ở trong phòng bắt đầu câu thông với Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ hắn còn đang trong quá trình chứng đại đạo Luân Hồi, thế giới của mình nhất định không thể nào mở ra đi vào được. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện, Vũ Trụ Duy Mô cũng bị đạo vận Luân Hồi bao bọc, trừ khi hắn đã chứng được đại đạo Luân Hồi, nếu không thì đạo vận Luân Hồi này không thể nào tách ra được.

Cái này sớm nằm trong dự liệu của Lam Tiểu Bố, hắn cũng không thèm để ý. Nơi này còn có linh khí mỏng manh, hắn chỉ cần tu luyện, cộng thêm sự hiểu biết về đạo pháp, cho dù không thể nào mở thế giới của mình và Vũ Trụ Duy Mô ra, những vẫn có thể tự vệ được.

Cho dù có chứng đại đạo Luân Hồi hay không, với Lam Tiểu Bố mà nói việc cần phải làm đều giống nhau. Trước tiên là tìm được Tô Sầm, nếu như Tô Sầm đồng ý, một kiếp này hắn sẽ cùng Tô Sầm trải qua.

Thử vận chuyển Trường Sinh Quyết một chút, chỉ trong thời gian ngắn, quanh người Lam Tiểu Bố đã hình thành nên một vòng xoáy linh khí nhàn nhạt. Đây là do linh khí thiên địa quá kém, nếu không thì Lam Tiểu Bố thậm chí chỉ cần mấy ngày là đã có thể diễn sinh ra thần niệm rồi.

Đáng tiếc là, cho dù hắn có diễn sinh ra thần niệm, Vũ Trụ Duy Mô và Trường Sinh Quyết của mình cũng đều bị quy tắc Lục Đạo do đại đạo Luân Hồi của mình diễn sinh ra bao lấy, trước khi chưa chứng đại đạo Luân Hồi, hắn không thể nào mở ra. Sớm biết như vậy, để lại một chiếc nhẫn trong tay là được rồi.

Linh khí mỏng manh, qua nửa ngày, Lam Tiểu Bố vẫn có thể tăng tu vi của mình lên đến Luyện Tinh Hóa Khí Thông Mạch cảnh.

Hắn không phải là không muốn nâng cao tu vi của mình lên, mà trên thực tế hắn không tu luyện, vấn đề tự vệ cũng chẳng sao cả. Hắn không thể nào khống chế quy tắc thiên địa, nhưng lý giải của hắn về không gian có ai có thể sánh bằng? Nói cách khác, bây giờ hắn không có tu vi gì cả. Nhưng một tu sĩ Hư Thần cảnh đến đây cũng đừng hòng có thể giết được hắn. Dù hắn không chạm được đến quy tắc, nhưng hắn cũng có thể thông qua cảm giác mà lợi dụng quy tắc thiên địa.

Chỉ cần tu sĩ Hư Thần cảnh kia có sát ý, hắn sẽ nhanh chóng cảm nhận được, đồng thời khi tu sĩ hư Thần cảnh ra tay, hắn có thể dự liệu được quỹ tích của người đó.

Sau khi tăng tu vi của mình lên một chút, hắn vẫn nên nhanh chóng tìm kiếm Tô Sầm thôi. Còn nữa chính là, năng lực bây giờ của hắn mặc dù gặp phải cường giả cũng có thể tự vệ, nhưng muốn phản sát được thì vẫn có chút khó khăn. Chỉ cần tăng thực lực lên, kết hợp với lý giải và cảm ứng của hắn với quy tắc thiên địa, mới có thể đảm bảo an toàn.

“Tiểu Bố đại ca…” Giọng nói vội vàng của Lam Dĩ vang lên ngoài cửa.

Lam Tiểu Bố mở cửa, khó hiểu nhìn Lam Dĩ. “Chuyện gì thế?”

“Xảy ra chuyện, Lam Thanh bị đánh trọng thương, hơn nữa còn bị giam vào trong đại lao của Điềm Nguyên thành.” Giọng điệu của Lam Dĩ lo lắng còn ẩn chứa bấ tan và sợ hãi. Hắn ta chưa từng trải qua chuyện gì, loại chuyện này còn là lần đầu tiên gặp phải.

Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày, “Người trong nhà Lễ quan sự có quan hệ gì với huyện nha Điềm Nguyên thành sao?”

Chương 1818 - Lam Thanh vào đại lao (2)

Lam Dĩ lắc đầu, “Không phải, thật ra Lam Thanh đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện, chưa đến một canh giờ, hắn đã tống toàn bộ người nhà Lễ quản sự vào đại lao, đồng thời lấy hết đồ mà Lễ quản sự đã cầm đi về. Sau khi hắn trở về, ta cảm thấy chuyện hắn làm vừa nhanh lại ổn, dứt khoát dựa theo lời ngươi nói, để hắn làm quản sự Lam phủ. Có lẽ là Lam Thanh làm việc quá sốt ruột, sau khi làm quản sự rồi thì lập tức đến phường thị gia nô, hắn chuẩn bị mua thêm mấy nô bộc về phủ, sau đó hắn ở trong phường thị nhìn thấy Tô Sầm…"

"Tô Sầm ở phường thị gia nô?" Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hỏi lại.

Lam Dĩ gật đầu, "Đúng vậy, Lam Thanh muốn mua Tô Sầm về một lần nữa, không ngờ Tô Sầm lại bị một tên gọi là Thiết Nhiễm nhìn trúng, cưỡng ép tăng giá lên gấp mười mà mua đi. Lam Thanh không đồng ý, hắn còn nói là mình mua trước, kết quả bị Thiết Nhiễm đánh còn chưa nói, còn bị tống vào đại lao, nói là hắn can thiệp vào chuyện tự do mua bán ở phường thị."

"Còn Tô Sầm thì ở đâu?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Lam Thanh bị tống vào đại lao trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm, hắn lo lắng chính là Tô Sầm.

"Thiết Nhiễm kia cũng không phải là người của Điềm Nguyên thành, đã dẫn theo Tô Sầm rời khỏi Điềm Nguyên thành rồi, ta đoán chắc hẳn vừa rời khỏi thành không xa…" Lời Lam Dĩ còn chưa dứt, đã cảm thấy bên người thoảng qua một làn gió nhẹ, sau đó hắn ta phát hiện Lam Tiểu Bố trước mặt đã sớm biến mất tăm.

Lam Dĩ há hốc miệng, Lam Tiểu Bố đi khi nào, vậy mà hắn ta không nhìn thấy.

Giờ phút này hắn ta hoài nghi có phải Lam Tiểu Bố vẫn luôn tu luyện Võ Đạo hay không, nếu không sao có thể lặng yên không tiếng động mà đi như vậy?

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi đại viện Lam gia, đã cảm ngận rõ ràng không gian xung quanh biến hóa rất nhỏ. Lam Tiểu Bố biết, đó là quy tắc Không Gian. Hắn không cảm nhận được sự tồn tại của những quy tắc này, nhưng có thể dựa vào cảm giác lợi dụng những quy tắc Không Gian này.

Mặc dù tu vi của hắn rất yếu, nhưng lại vô cùng quen thuộc với sự lưu động biến hóa trong không gian như một loại tiềm thức bản năng, chỉ cần một bước, hắn đã bước ra mười mấy mét.

Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố giống như một luồng gió mát, lúc hắn đi qua thủ vệ cửa thành, ngay cả thủ vệ cũng chẳng hề phát hiện ra. Có lẽ một giới này hắn là một người duy nhất không có tu vi cao thâm, nhưng lại có thể dựa vào thuộc tính phong mà độn hành.

Cũng may con đường ra khỏi Điềm Nguyên thành chỉ có một, con đường này chừng hai mươi dặm, ngoài hai mươi dặm có một trường đình dịch trạm. Ra khỏi dịch trạm, đường mới bắt đầu phân nhánh.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến dịch trạm, hắn vừa đến dịch trạm đã nhìn thấy có rất nhiều người nghỉ ngơi. Hắn không biết Thiết Nhiễm, nhưng mà Tô Sầm thì hắn liếc mắt một cái là nhìn thấy. Trên mặt có một vết sẹo dài, cả người ngồi đờ đẫn ở đó. Chỉ cần nhìn thấy Tô Sầm lần đầu tiên, Lam Tiểu Bố đã biết Tô Sầm trước mắt chính là người thê tử lúc trước của mình, cũng khiến hắn tình nguyện luân hồi một kiếp.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn đi đến một góc của dịch trạm ngồi xuống.

Dựa theo ý định lúc đầu của hắn, sau khi hắn rời khỏi Lam gia, sẽ đi khắp nơi tìm kiếm Tô Sầm, mãi đến khi tìm được Tô Sầm mới thôi.

Giới vực này rộng lớn đến mức nào, có bao nhiêu đế quốc cường đại tồn tại, đối với Lam Tiểu Bố mà nói đều không quan trọng. Hắn tin, mình là một người sắp bước vào tứ chuyển Thánh Nhân, ở một tu chân giới tìm một người, sẽ không quá khó khăn.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã thay đổi chủ ý, sau khi tìm được Tô Sầm, sẽ cùng với Tô Sầm trải qua một đời ở Điềm Nguyên thành cũng không phải không thể.

Không, không thể trải qua cả đời như vậy, chỉ cần hắn tìm được Tô Sầm, hắn sẽ chứng xong đại đạo Luân Hồi, bước vào tứ chuyển Thánh Nhân. Lúc đó, hắn có thể dẫn theo Tô Sầm đến Đại Hoang Thần Giới.

Ngồi ở một góc, Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu quan sát đám người bắt Tô Sầm đi. Thiết Nhiễm là ai Lam Tiểu Bố không biết rõ, nhưng mà trông thấy đông đảo hộ vệ vây quanh một thanh niên mặt đen, hắn đã đoán ra được, tên mặt đen này là Thiết Nhiễm. Lam Tiểu Bố cũng không hiểu Võ Đạo ở nơi này phân chia như thế nào, dựa theo ánh mắt của hắn, trong đám người này, tu vi cao nhất chắc hẳn là Uẩn Đan cảnh. Đây chỉ là một nơi nhỏ, lại có một cường giả Uẩn Đan cảnh, cũng xem như không tầm thường.

Đám người ngồi đây khoảng chừng một nén nhang, cuối cùng Thiết Nhiễm cũng đứng lên. Bọn hắn lựa chọn con đường bên phải ngoài cùng, hai chiếc xe lớn, một đoàn người khoảng chừng hơn ba mươi.

Nhìn Thiết Nhiễm này có vẻ lai lịch không đơn giản, Lam Tiểu Bố cảm thấy rất khó hiểu, vì sao gia hỏa này cứ khăng khăng muốn bắt Tô Sầm đi? Cho dù là phương diện nào, Tô Sầm cũng chẳng có gì đặc biệt.

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì mà dẫn Tô Sầm đi, ở trong mắt Lam Tiểu Bố, một nhóm người này sẽ không sống qua đêm nay.

Tốc độ đi đường của đoàn người Thiết Nhiễm cũng không chậm, Lam Tiểu Bố nhìn thời tiết một chút, hắn đoán đám người này sẽ đến một dịch trạm khác vào lúc chạng vạng, sau đó nghỉ ngơi một đêm.

Cách tốt nhất là đám người này đến dịch trạm tiếp theo thì sẽ ra tay, nhưng mà Lam Tiểu Bố không có tâm trạng chờ đợi. Khi đoàn xe này đi đến một sườn núi thấp bé, Lam Tiểu Bố quyết định ra tay.

Chương 1819 - Chọc thủng trời.

Thiết NHiễm ngồi trên xe thú, nhắm mắt lại, bàn tay không ngàng vuốt ve nữ tử bên cạnh. Xe thú có chút rung lắc, khiến hắn ta vô cùng hài lòng. Hân ta đi dường bình thường đoạn đường vừa ra khỏi thành sẽ tự mình đi, sau đó thì bắt đầu nghỉ ngơi, kế tiếp thì đều ngồi xe thú hởng thụ.

Hết lần này đến lần khác, vào lúc này xe thú đột nhiên ngừng lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt Thiết Nhiễm lạnh lẽo, mở mắt ra. Quy củ của hắn ta rất lớn, khi hắn ta không bảo ngừng, xe thú lại đột nhiên ngừng, đây là muốn hắn ta giết người mà.

“Thiếu chủ, có người cản đường.” Bên ngoài có một giọng nói sợ hãi vang lên.

Thiết Nhiễm xốc rèm xe lên, nhìn thấy một thanh niên đang đứng ở giữa đường.

“Ngươi là người chết à? Có người chặn đường, chẳng lẽ không biết giết đi rồi đi tiếp sao?” Thiết Nhiễm nổi giận, đá một cái vào hộ vệ bên cạnh xe, hộ vệ kia trực tiếp bị đạp bay ra ngoài.

Hai tên hộ vệ cảm thấy mình đã làm sai, lập tức cầm trường đao xông về phía Lam Tiểu Bố đang cản đường.

Chỉ là hai người này vừa mới vọt tới trước mặt Lam Tiểu Bố, thậm chí đao còn chưa giơ lên, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố bước một bước nhỏ sang bên cạnh, sau đó bọn hắn kinh ngạc phát hiện, chỉ một bước nhỏ, thế mà người đối diện đã xuất hiện sau lưng bọn họ.

“Ken két!” Không đợi hai người này quay đầu, Lam Tiểu Bố đã đấm hai quyền vào cổ hai người này.

Tiếng xương cổ đứt gãy vang lên, bịch hai tiếng, hai người té xuống đất, đã không còn hơi thở.

Lam Tiểu Bố thuận tay nhặt một thanh trường đao ở dưới đất lên, chậm rãi đi về phía xe ngựa Thiết Nhiễm.

“Cố hộ pháp, Cố hộ pháp…” Thiết Nhiễm nhìn thấy Lam Tiểu Bố chỉ dùng một chiêu đã có thể giết chết hai tên hộ vệ, lập tức hoảng sợ kêu to.

Cho dù như ngốc, hắn ta cũng biết, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một võ giả cường đại. Đối mặt với loại võ giả này, những hộ vệ của hắn ta cho dù có nhiều chỉ sợ cũng không đủ nhìn, chỉ có Cố hộ pháp mới có thể đối phó, Cố hộ pháp chính là cường giả Uẩn Đan.

“Thiếu gia…” Đứng trong đội xe, Tô Sầm đang mờ mịt sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, theo bản năng thốt lên một câu, sau đó nàng cũng cảm thấy đầu có mình trở nên trống rỗng.

Thiếu gia không phải vẫn luôn u mê mơ màng nằm trên giường sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

Thiết Nhiễm gọi to Cố hộ pháp đã đánh thức Tô Sầm, Tô Sầm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cho dù nàng biết Lam Tiểu Bố đã nằm trên giường hơn hai mươi năm, thần trí cũng mơ màng, nhưng hết lần này đến lần khác nàng vẫn xác định được người trẻ tuổi trước mắt này chính là Lam Tiểu Bố. Nàng mở miệng ra, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra gì cả.

“Ngươi không cần gọi, hắn sẽ không xuất hiện nữa đâu.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Thiết Nhiễm không tiếp tục gọi nữa, hắn ta nhìn thấy máu từ trong kiệu Cố hộ pháp chảy ra, máu chảy xuống đất, đã nhuộm đỏ một mảnh lớn. Cho dù là ngớ ngẩn, hắn ta cũng đã biết Cố hộ pháp đã sớm bị thanh niên trước mắt này giết chết.

Lam Tiểu Bố từ sau đội xe tiến lên, khi hắn đi ngang qua đội xe, đương nhiên là đã thuận tay giết chết luôn Cố hộ pháp có tu vi mạnh nhất kia. Tu vi của hắn mặc dù chỉ mới Thông Mạch, nhưng trong tiềm thức của hắn có thể dung nhập vào trong quy tắc Không Gian, đừng nói là một Uẩn Đan cảnh, cho dù tu vi có mạnh hơn gấp trăm lần đến, hắn cũng có thể im hơi lặng tiếng đến bên cạnh đối phương, mà đối phương vẫn không thể phát hiện ra. Thật sự là bởi vì không đủ lực lượng, sau khi yên lặng đánh lén giết chết Cố hộ pháp, Lam Tiểu Bố lựa chọn nghỉ ngơi một chút, sau đó mới cản đoàn xe lại.

“Vị đại ca này, Thiết Nhiễm ta nếu có gì đắc tội, ta tình nguyện nhận lỗi…” Thiết Nhiễm muốn cố gắng giữ vững tỉnh táo, nhưng mà lúc nói ra, hết lần này đến lần khác vẫn run rẩy.

Lam Tiểu Bố đi tới, trường đao trong tay đã đánh ra ngoài.

Những hộ vệ kia nhìn thấy trường đao đánh tới, có một vài người muốn tránh né, có một vài người muốn phản kích, nhưng cho dù là tránh né hay phản kích, cuối cùng cũng chỉ có một động tác, đó chính là đưa cổ của mình đến dưới đao của Lam Tiểu Bố.

Nhìn hai ba mươi tên hộ vệ từng người chết trước mặt mình, thậm chí ngay cả nữ nhân bên cạnh cũng bị Lam Tiểu Bố một đao chém chết, sắc mặt Thiết Nhiễm tái nhợt đến đáng sợ.

“Tô Sầm, ta đến rồi.” Lam Tiểu Bố nhìn Tô Sầm vẫn đang kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, vành mắt ửng đỏ. Với tư chất của Tô Sầm ở Địa Cầu có thể tu luyện đến Hư Thần cảnh, nếu như không khôi phục ký ức của đời trước, nàng hoàn toàn không cần phải Luân Hồi một lần nữa, còn đánh mất đi trí nhớ của mình.

“Thiếu gia…” Tô Sầm vững tin, người thanh niên trước mắt này thật sự là Lam Tiểu Bố, là mẫu thân này nói cho nàng, nhất định phải chăm sóc thiếu gia cả đời.

Trường đao trong tay Lam Tiểu Bố ném ra ngoài, hướng về phía Thiết Nhiễm.

Bờ môi Thiết Nhiễm run rẩy, hắn ta cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Lam Tiểu Bố muốn đến cản đường, hóa ra là vì mình đã cưỡng ép mua nữ tỳ này.

Chương 1820 - Chọc thủng trời. (2)

Không đợi hắn ta hối hận, trường đao Lam Tiểu Bố ném tới đã xuyên qua cổ hắn ta, ghim hắn ta lên buồng xe.

Tô Sầm nhìn Lam Tiểu Bố đang bước tới, cảm thấy vô cùng choáng váng, cả người đều ngã ra sau.

…

Lam Tiểu Bố đưa Tô Sầm về Lam phủ, Lam Dĩ không có ở đây.

“Lam Dĩ đâu?” Lam Tiểu Bố gọi Kỳ Tầm đến.

“Thiếu gia ra ngoài rồi, không có nói với ta là đi đâu, Tô Sầm không có chuyện gì chứ?” Nhìn Tô Sầm đang nằm trên giường, trong lòng Kỳ Tầm vô cùng khó hiểu, không phải đã nói Tô Sầm bị mua đi rồi sao? Tại sao lại quay về.

“Chờ Tô Sầm sau khi tỉnh lại, chăm sóc nàng thật tốt, ta đi xem Lam Dĩ một chút.” Lam Tiểu Bố nói với Kỳ Tầm.

“Vâng.” Kỳ Tầm vội vàng đáp.

Cho dù thiếu gia nhà mình mới tỉnh táo lại, còn sát khí rất nặng, một khi tỉnh táo đã giết Lễ quản sự. Nhưng mà đối với những hạ nhân trong phủ như Kỳ Tầm mà nói, đều giống như từ ĐỊa Ngục đến Thiên Đường.

KHông có Lễ quản sự ức hiếp, bọn hắn chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, so với trước đó thì tự do hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố giao Tô Sầm cho Kỳ Tầm, vừa chuẩn bị ra ngoài tìm Lam Dĩ hỏi thăm chuyện của huyện nha một chút, đã nhìn thấy Lam Dĩ dẫn Lam Thanh về. Trên người Lam Thanh mặc dù có vết máu, nhưng mà trạng thái tinh thần cũng không tệ.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi trở về rồi.” Lam Dĩ nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về, mừng rỡ vô cùng kêu lên.

Lam Tiểu Bố gật đầu, có chút khó hiểu nhìn Lam Thanh, “Lam Thanh không phải đã bị huyện nha bắt rồi sao? Sao đã thả ra rồi?”

Lam Dĩ vội vàng nói, “Sau khi ngươi đi, ta đã đến huyện nha tìm Tiền Điển Trởng, quan hệ giữa hắn và đại bá không tệ lắm. Ta cầm một chút kim tệ, lúc này mới thả Lam Thanh từ trong đại lao huyện nha ra. Nhưng càng nhiều hơn chính là nhờ vào nhân tình của đại bá, nếu không thì thật sự không thể dễ dàng như vậy.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Lam Thanh, ngươi lập tức bảo người mua sắm nhiều đồ ăn, trong thời gian ngắn không cho phép người Lam gia ra ngoài một bước.”

“Vâng.” Lam Thanh nhanh chóng lên tiếng, trong lòng hắn ta thì vô cùng áy náy, không cứu được Tô Sầm về đây, ngược lại phải nhờ đến Lam Dĩ thiếu gia cứu hắn ta.

“Tiểu Bố đại ca, tại sao lại không ra ngoài?” Lam Dĩ khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không trực tiếp trả lời mà hỏi lại, “Ngươi có biết tên Thiết Nhiễm kia có lai lịch gì không?”

Lam Dĩ đáp, “Trước đó không biết rõ lắm, nhưng mà Tiền Điển Trởng nói với ta, lai lịch tên Thiết Nhiễm kia không hề bình thường. Trên danh nghĩa hắn là một vị Huyền Hầu bình thường của vùng lãnh chúa Trường Ưng, nhưng hắn ở vùng lãnh chúa Trường Ưng chính là nhân vật có thể đi ngang, nghe nói bên cạnh hắn luôn luôn có một cường giả Uẩn Đan cảnh bảo vệ. Cường giả Uẩn Đan cảnh đó, cho dù là khắp vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên chúng ta, cũng chỉ có một người mà thôi, lại còn là quốc sư nữa.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, một vùng lãnh chúa chỉ có một Uẩn Đan cảnh, kết quả là trước đó không lâu hắn đã giết chết một người Uẩn Đan cảnh. Thiết Nhiễm có cường giả Uẩn Đan cảnh bảo vệ, thân phận đương nhiên không thể xem thường, chỉ sợ không đơn giản chỉ là một Huyền Hầu nho nhỏ. Hơn nữa, một Huyền Hầu cũng không có tư cách tung hoành tại một vùng lãnh chúa như vậy.

Nói đến đây, Lam Dĩ nhỏ giọng nói, “Ta nghe Tiền Điển Trởng nói, lai lịch thật sự của Thiết Nhiễm chính là con riêng của Thiết Kỳ…”

“Thiết Kỳ là ai?” Lam Tiểu Bố lại hỏi tiếp, lúc đầu hắn không có tâm tình hỏi những cái này. Nhưng mà sau khi quyết định ở cùng với Tô Sầm tại Điềm Nguyên thành, có một số việc hắn cần phải nghe ngóng rõ ràng.

Lam Tiểu Bố không biết Thiết Kỳ là ai, Lam Dĩ cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu như biết mới là lạ, hắn ta lại ép giọng mình thấp hơn nữa, “Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên của chúng ta, chỉ là một nơi bé nhất không đáng nói đến trong hơn trăm vùng lãnh chúa ở Đại Quảng đế quốc mà thôi. Mà Đại Đế của Đại Quảng đế quốc chính là Thiết Kỳ, nói như vậy, chắc ngươi cũng biết lai lịch tên Thiết Kỳ kia lớn đến mức nào chứ. Đừng thấy Thiết Nhiễm ở Điềm Nguyên thành không có tiếng tăm gì, đó là vì cố ý. Nếu như hắn muốn rêu rao một chút, cho dù hắn có muốn gặp quốc quân của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên này, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên lần này chúng ta có thể cứu được Lam Thanh, đã là chuyện không tầm thường. Chủ yếu là vì người chủ sự của huyện nha vẫn còn tính là công chính, cộng thêm vừa hay Thiết Nhiễm kia đã rời khỏi Điềm Nguyên thành…”

Lời Lam Dĩ nói còn có một ý khác, đó chính là đừng nghĩ đến chuyện cứu Tô Sầm. Bởi vì người mua Tô Sầm đi, lai lịch quá lớn.

Lam Tiểu Bố thầm than, xem ra hắn đã chọc thủng trời rồi, một khi chuyện Thiêt Nhiễm chết truyền đến Điềm Nguyên thành, chỉ sợ toàn bộ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên sẽ phải té ngửa.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ bả vai Lam Dĩ, “Ngươi đi sắp xếp hết mọi chuyện đi, sau đó ta dạy ngươi một vài thứ.”

“Thứ gì?” Lam Dĩ nghi ngờ hỏi.

“Cùng loại với Võ Đạo, nhưng mà ta nghĩ so với Võ Đạo càng có tiềm lực hơn.” Lam Tiểu Bố không giải thích quá nhiều, đừng thấy Lam Dĩ biết Uẩn Đan cảnh, đó là bởi vì trong mắt tất cả người bình thường, Uẩn Đan cảnh đều là cường giả tuyệt thế. Còn trước và sau Uẩn Đan cảnh là cảnh giới gì, có lẽ chưa chắc hắn ta đã biết.

Chương 1821 - Tô Sầm sợ hãi.

“Võ Đạo?” Lam Dĩ ngay thấy vậy, lập tức lắc đầu nói, “Võ Đạo không phải dễ học như vậy đâu, Võ Đạo bình thường chỉ giảm bớt tuổi thọ của con người. Muốn có được công pháp không rút ngắn tuổi thọ, chỉ có bái nhập vào đại tông môn. Mà vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên chúng ta, lại không có đại tông môn nào cả.”

Tu võ sẽ rút ngắn tuổi thọ? Lam Tiểu Bố sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

Nhưng mà hắn lập tức hiểu ra, công pháp Võ Đạo chân chính hoàn chỉnh đối với người nơi này mà nói, cũng chỉ là thứ tồn tại trong truyền thuyết, người bình thường không thể nào tiếp xúc đến được cũng là chuyện bình thường. Cho nên công pháp Võ Đạo được lưu truyền ở đây, trên cơ bản chỉ có một cái, truyền đến truyền đi, đã bỏ qua một vài tin tức mấu chốt. Cái Võ Đạo thiếu thốn tin tức mấu chốt này, quả thật sẽ khiến người tu luyện chết.

“Công pháp của ta là công pháp cao cấp nhất, so với truyền thuyết còn lợi hại hơn. Nếu như học xong, diệt đi một cái Đại Quảng đế quốc cũng là chuyện bình thường. Loại công pháp này sẽ chỉ gia tăng tuổi thọ của ngươi, không giảm bớt tuổi thọ của ngươi đâu.” Lam Tiểu Bố nói.

Lam Dĩ há miệng, thật lâu sau mới thì thào nói, “Công pháp Tiên

Đạo?”

“Ngươi biết công pháp Tiên Đạo sao?” Lần này là Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, Lam Dĩ không biết Võ Đạo, thế mà lại biết Tiên Đạo.

Lam Dĩ thở ra một hơi nói, “Nghe đồn chỗ dựa sau lưng các đại đế quốc đều là tông môn Tiên Đạo, quốc sư của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên chúng ta, nghe đồn cũng đến từ một tông môn Tiên Đạo ở rất xa. Công pháp có thể gia tăng tuổi thọ, vậy thì nhất định là công pháp Tiên ĐẠo, Càng tu luyện thì tuổi thọ càng cao. Nhưng mà muốn gia nhập tiên môn, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Sau khi nói xong, Lam Dĩ nhớ ra cái gì đó, càng kinh ngạc mà hỏi, “Tiểu Bố đại ca, sao ngươi lại có công pháp Tiên Đạo?”

Lam Tiểu Bố lười đi bịa chuyện, “Ngươi cứ nói xem ngươi có học không.”

“Ta đương nhiên học.” Lam Dĩ không chút do dự nói, công pháp Tiên Đạo mà còn không học, hắn ta cũng chẳng phải kẻ ngu.

Hắn ta cảm thấy trên người Lam Tiểu Bố có bí mật rất lớn, từ sau khi tỉnh lại đã không thích hợp. Từ lúc lấy đồ của Lam gia về, sau đó dễ dàng giết chết Lễ quản sự mà mặt không đổi sắc. Nhưng cái này thì có là gì chứ? Chỉ cần đây là Tiểu Bố đại ca là được rồi.

“Đi thôi, đến phòng luyện công đi, ta dạy cho ngươi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đi trước. Chuyện của hắn rất nhiều, chờ sau khi dạy Lam Dĩ xong, hắn phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên. Càng quan trọng hơn nữa là hắn cũng phải tăng thực lực của Tô Sầm lên.

Mặc dù trong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, bước vào tứ chuyển Thánh Nhân là chuyện đang ở ngay trước mắt, nhưng hắn vẫn cố gắng tăng thực lực của mình và Tô Sầm lên một chút. tăng thực lực của hắn là vì tự vệ, còn tăng thực lực của Tô Sầm, chinh là để chuẩn bị dẫn Tô Sầm rời khỏi một giới này.

Một lúc lâu sau, Lam Dĩ mở to hai mắt không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố, "Tiểu Bố đại ca, ta nghe nói tu võ cần phải cảm nhận được khí cơ, chuyện này ít nhất cũng phải ba năm, còn phải cần đến rất nhiều thiên tài địa bảo. Vì sao chỉ mới một canh giờ mà ta đã cảm nhận được luồng khí cường đại lưu động? Không chỉ như vậy, ta có thể cảm nhận rõ được thực lực của ta đang tăng cường…"

"Ngươi cũng đã nói công pháp Tiên Đạo không đơn giản mà, cái ta dạy cho ngươi chính là công pháp Tiên Đạo, đây là thứ cường đại nhất, tương lai sau khi ta đi rồi, ngươi ít nhất cũng có thể tự vệ. Nếu không thì ta sợ ngươi sống không được lâu." Lam Tiểu Bố nói.

Mới một canh giờ mà Lam Dĩ có thể tiến hành vận chuyển một chu thiên, đồng thời hấp thu linh khí mỏng manh, có thể thấy được tư chất của Lam Dĩ rất mạnh. Có lẽ những tiên môn kia không đến nơi này chiêu mộ đệ tử, nếu không thi Lam Dĩ đã có cơ hội gia nhập tiên môn rồi.

"A…" Lam Dĩ kinh hô một tiếng, không đợi hắn ta hỏi tiếp, bên ngoài đã truyền đến giọng nói của Kỳ Tầm, "Bố thiếu gia, Tô Sầm muội đã tỉnh lại."

Tô Sầm? Lam Dĩ giật mình, lập tức nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt đều là khó hiểu.

Lam Tiểu Bố mở cửa, nhìn thấy Tô Sầm đang đứng ngoài cửa, Tô Sầm đã tắm, quần áo trên người cũng đã đổi thành sạch sẽ, trừ trên mặt còn có vết sẹo lớn ra, trong mắt đã không còn loại sắc thái chết lặng nữa.

“Thiếu gia, ngươi đã khỏe lại rồi?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trong mắt Tô Sầm đều là vui mừng, sau khi mẫu thân và lão gia qua đời, Tiểu Bố thiếu gia trước mắt mới là người thân duy nhất của nàng..

“Ừm, ta đã khỏe. Đừng gọi ta là thiếu gia, cứ gọi ta là Tiểu Bố đi, từ rất lâu, rất lâu trước kia, ngươi vẫn luôn gọi ta như vậy.” Lam Tiểu Bố đứng trước mặt Tô Sầm, tay cầm lấy tay Tô Sầm.

Tô Sầm hơi đỏ mặt, cúi đầu ừ một tiếng. Nàng nghĩ Lam Tiểu Bố nói từ rất lâu rất lâu trước kia chính là khi Lam Tiểu Bố bị bệnh nằm liệt giường.

Kỳ Tầm thấy đúng thời cơ thì đã rút đi, Lam Dĩ thì kinh ngạc kêu lên, “Tiểu Bố đại ca, ngươi thật sự đưa Tô Sầm về rồi? Chẳng phải Tô Sầm bị…”

“Thiếu gia, xảy ra chuyện lớn rồi.” Lam Thanh vội vàng chạy đến, khi hắn ta nhìn thấy Tô Sầm đứng ở đây, trong mắt đều là hoảng sợ, rồi dường như đã hiểu ra chuyện gì đó, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lam Dĩ cũng kích động, Tô Sầm trở về, vậy đã cho thấy rõ người Tiểu Bố đại ca quan tâm nhất đã không có chuyện gì.

Lam Thanh lắp ba lắp bắp nói, “Thiết Nhiễm đã bị người giết, tại một nơi cách Điềm Nguyên thành chưa đến ba mươi dặm…”

Lam Thanh cũng không phải là đồ ngốc, thiếu gia vừa tỉnh táo lại này là người cực kỳ sát phạt quả quyết, thi thể Lễ quản sự là do hắn ta đi xử lý. Một đao kia thật sự chuẩn xác, có thể rút khô toàn bộ máu trong người Lễ quản sự.

Chương 1822 - Tô Sầm sợ hãi. (2)

Bây giờ hắn ta ở chỗ này nhìn thấy Tô Sầm, sau đó nghe thấy tin tức Thiết Nhiễm bị giết, đây quả thật là con rận trên cái đầu bị chốc lở, Thiết Nhiễm rõ ràng là do thiếu gia giết chết.

Thiết Nhiễm bị giết, toàn bộ quân đội của Điềm Nguyên thành đều xuất động. Có thể tổng tượng, nếu như tra ra được là thiếu gia giết, chẳng những thiếu gia, toàn bộ Lam gia bọn hắn cũng không một ai chạy thoát được. Giờ phút này, Lam Thanh cuối cùng cũng hiểu, vì sao thiếu gia lại bảo hắn ta đi mua sắm nhiều đồ ăn, gần đây đừng đi ra ngoài.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Người khác bị giết không cần phải quan tâm, Lam Thanh, ngươi chịu trách nhiệm tốt mọi chuyện trong viện, bất cứ người nào có hành động gì, ngươi cứ bắt lại. CÓ chuyện gì không giải quyết dược, có thể báo cáo cho ta. Nếu như ngươi làm tốt, tương lai Lam Dĩ thiếu gia sẽ truyền Võ Đạo cho ngươi.”

“Vâng, đa tạ Bố thiếu gia.” Lam Thanh cúi người hành lễ, trong thời gian ngắn nhất hắn ta đã phân định rõ. Chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, tiết lộ ra thì mạng của hắn ta cũng mất. Hơn nữa, hắn ta vốn chính là gia nô của Lam gia, lấy lời nói của thiếu gia làm chủ là chuyện vô cùng bình thường.

Nghĩ đến trước đó Lam Tiểu Bố giết chết Lễ quản sự, Lam Dĩ cũng hiểu ra Thiết Nhiễm nhất định là do Lam Tiểu Bố giết, hắn ta cũng vội vàng nói, “Tiểu Bố đại ca, Thiết Nhiễm bị giết, nhất định sẽ tra đến chỗ chúng ta. Cũng bởi vì trước đó Lam Thanh và Thiết Nhiễm có xảy ra mâu thuẫn.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Ngươi yên tâm, trong thời gian ngắn sẽ không tra được đến đây, chờ thật sự tra được đến đây rồi, chúng ta cũng đã có năng lực tự vệ. Bây giờ chuyện quan trọng nhất của ngươi chính là nhanh chóng tăng thực lực của mình lên."

So với Lam Dĩ, Lam Tiểu Bố càng biết rõ vấn đề này.

Lam Thanh và Thiết Nhiễm đã từng xảy ra xung đột, chuyện này huyện nha nhất định sẽ cố gắng giấu diếm, tuyệt đối sẽ không để lộ loại chuyện này ra. Bởi vì một khi lộ ra, huyện nha cũng sẽ không thoát khỏi liên can. Mấu chốt là huyện nha cũng biết, chuyện giết Thiết Nhiễm, không liên quan gì đến một nhà Lam Tiểu Bố. Thiết Nhiễm rời khỏi Điềm Nguyên thành, tại một nơi cách thành mấy chục dặm bị giết chết, trong đó còn có một cường giả Uẩn Đan bị giết, Lam gia mà có loại thực lực này, thì cũng chẳng phải là một gia tộc nhỏ bị xuống dốc ở Điềm Nguyên thành.

Ai lại đi lôi kéo người không có liên quan vào, sau đó tăng thêm tội lỗi của mình chứ?

Nhưng nếu như người sau lưng Thiết Nhiễm tra ra được chuyện này, cuối cùng vẫn có thể tra được đến chỗ Lam gia. Nhưng mà đó ít nhất cũng là chuyện một hai tháng sau đó, không có gì phải lo lắng.

…

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, mặc dù Thiết Nhiễm bị giết ở vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên gây ra động tĩnh cực lớn, nhưng không hề ảnh hởng đến Lam Tiểu Bố. Bởi vì dựa theo nơi Thiết Nhiễm bị giết, còn cả tài vật mà đoàn người Thiết Nhiễm mang theo đều không còn, có thể phá đoán đây là cách làm của bọn cướp đường, còn là loại cướp đường rất mạnh. Người bình thường có thể giết Uẩn Đan cảnh? Chuyện này chẳng khác nào đi tìm chết.

Điểm đáng ngờ duy nhất là, trong đoàn người Thiết Nhiễm thiếu đi bảy người.

Đây là chuyện Lam Tiểu Bố đã sớm làm ra, cho nên sau khi hắn giết chết đoàn người Thiết Nhiễm, trực tiếp giấu bảy người trong đó đi, đến một nơi khác vô cùng vắng vẻ. Nếu như không phải sắc trời đã dần tối, lại không có thời gian, hắn sẽ còn giấu thêm nhiều người nữa. Nếu không thì, hắn chỉ dẫn một mình Tô Sầm đi, vậy thì đồng nghĩa với việc khiến người ta càng nhanh tra đến Lam gia hơn.

Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đã điều động quân đội, thậm chí còn phân chia quân đội ra tứ tán, hầu như là triển khai hình thức điều tra trải rộng.

Nhưng mà những chuyện này không có liên quan gì đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đang dạy Tô Sầm tu luyện.

Ở kiếp trước Tô Sầm tu luyện công pháp gì, Lam Tiểu Bố không biết rõ, một kiếp này Lam Tiểu Bố dự định để Tô Sầm đi theo hắn tu luyện Trường Sinh Quyết. Có hắn ở bên cạnh chỉ điểm, tốc độ tu luyện của Tô Sầm tuyệt đối không quá chậm. Nếu như tu vi tăng lên, Tô Sầm còn không thể thức tỉnh ký ức, hắn sẽ đi U Minh giới một vòng.

“Thiếu gia, nếu không thì ta…” Tô Sầm rất sợ hãi, thật sự là vì Lam Tiểu Bố đối xử với nàng hoàn toàn không phải thái độ của một thiếu gia chủ gia với một tỳ nữ.

Nàng chỉ là một tỳ nữ mà thôi, lúc nào mà lại có tư cách ở trong phòng luyện công cùng thiếu gia tu luyện Võ Đạo chứ?

Lam Tiểu Bố thở dài, vỗ nhẹ lên tóc Tô Sầm, “Tô Sầm, đừng gọi ta là thiếu gia, mặc dù ta biết ta rất đường đột, nhưng mà trong lòng ta, đã sớm xem ngươi là thê tử của ta. Chờ đến một ngày nào đó ngươi đồng ý, chúng ta sẽ thành thân ngay nơi này, sau đó chúng nhau tu luyện, mãi đến một ngày, chúng ta có thể rời khỏi nơi này, đi đến một vũ trụ càng rộng lớn hơn.”

“A…” Tô Sầm bị lời nói của Lam Tiểu Bố dọa sợ, nàng chỉ là một tỳ nữ thôi mà. Lúc trước nếu như không phải lão gia cứu giúp, nàng và mẫu thân đã sớm chết đói đầu dường rồi.

Mẫu thân vẫn luôn nói với nàng, không có lão gia thì đã không có các nàng, thần trí thiếu gia có chút mơ hồ, nếu như lão gia đi, nàng nhất định phải chăm sóc thiếu gia thật tốt, đừng để thiếu gia bị đói, bị khổ.

Lời nói của mẫu thân nàng vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng, nhưng nghĩ là một chuyện, sự thật lại là một chuyện khác. Nàng cố gắng muốn làm điểm tâm ngon cho thiếu gia, nhưng mà tên Lễ quản sự kia quá hung, mỗi lần đều đánh nàng một trận, còn bỏ đói nàng hai ngày.

Mãi cho đến một ngày, cuối cùng Lễ quản sự lại bán nàng vào phường thị gia nô…

Chương 1823 - Tra ra được.

“Thiếu gia, ta không thể…” Tô Sầm vội vàng nói, mặc dù nàng là một tỳ nữ, nhưng mà nàng hiểu rất rõ, tu võ tốn rất nhiều tiền. Những dược liệu kia, mỗi một cái lại quý hơn một cái.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng nói, “Tô Sầm, nếu như ngươi đã từng tu võ, ngươi làm điểm tâm cho ta ăn, sẽ còn bị Lễ quản sự kia áp chế sao? Sẽ còn bị Lễ quản sự kia bán vào phường thị gia nô nữa sao? Nếu như ta ăn uống được tốt hơn một chút, có lẽ ta đã sớm tỉnh táo, chứ không kéo dài mãi đến ngày hôm nay.”

Tô Sầm há hốc mồm, nàng rất muốn nói chuyện này không liên quan đến chuyện nàng bị Lễ quản sự bắt nạt. Nhưng Lam Tiểu Bố lại tiếp tục nói, “Ai biết được tình hình của ta tương lai sẽ như thế nào? Nếu như ngươi học Võ Đạo, ít nhất thì lỡ như khi ta xảy ra chuyện gì đó, có thể giúp ta được một chút."

Câu nói này đã đả động đến Tô Sầm, nàng do dự một chút rồi nói, "Vậy được rồi, nhưng mà ta không cần quá nhiều dược hỗ trợ."

Lam Tiểu Bố mỉm cười, "Công pháp của ta, không cần đến dược."

Nếu như thật sự tu võ, đó là thật sự cần dược, nếu không thì cho dù công pháp có tốt, thân thể cũng sẽ để lại mầm hậu hoạn. Lam Tiểu Bố dạy là công pháp tu chân, nhu cầu đối với dược rất thấp.

Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng sau một lần luân hồi, tư chất Tô Sầm không có gì thay đổi.

…

Điềm Nguyên thành bởi vì chuyện Thiết Nhiễm chết, thật giống một một cây cung bị kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy. Đúng như Lam Tiểu Bố dự liệu, cho dù bên ngoài đâu đâu cũng đang tìm kiếm hung thủ giết Thiết Nhiễm, nhưng Điềm Nguyên thành lại rất yên tĩnh.

Toàn bộ Điềm Nguyên thành đều căng rất chặt, nhưng rất nhiều người đều phát hiện ra một chuyện, đó chính là gần đây không biết đã xảy ra chuyện gì, mà người sinh bệnh ở Điềm Nguyên thành trở nên ít đi. Không chỉ như vậy, một ít bệnh nhẹ đều tự động khỏi hẳn, mà một vài người bệnh nặng, cũng chuyển biến tốt hơn.

Loại thay đổi này, khiến mọi người yên tâm ở lại Điềm Nguyên thành, không náo động gì thêm cho thành chủ.

Bên trong vương điện của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, vẻ mặt lãnh chúa Tể Thiên tiều tụy ngồi trên vương vị, hắn ta biết khảo nghiệm sinh tử của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên sắp đến.

Tính thời gian, Đại Quảng đế quốc chắc hẳn đã biết được tin tức, đồng thời sắp phái người đến đây.

“Quốc sư vẫn chưa quay về sao?” Đây chính là câu hỏi nhiều nhất của Tể Thiên trong những ngày gần đây.

Bởi vì chuyện Thiết Nhiễm bị giết, quốc sư Chủng Kình muốn ra ngoài tìm kiếm hung thủ, cho nên vẫn luôn không ở trong thành.

Tướng thủ thành Cái Hình bước lên trước, “Bẩm vương thượng, quốc sư vẫn chưa từng quay về thành, có lẽ bản án đã đến thời điểm mấu chốt, quốc sư không thể đi dược.”

Tể Thiên thở dài, đang định tiếp tục hỏi thăm xem mọi người có ý nghĩ nào ổn hay không, tướng thủ thành Cái HÌnh đã nói lần nữa, “Vương thượng, ta cảm thấy gần dây nguyên khí thiên địa của Điềm Nguyên thành có chút kỳ quái, người tu võ chúng ta lúc tu luyện, đều tiến bộ hơn trước đó rất nhiều.”

“Có loại chuyện này?” Tể Thiên nghi ngờ hỏi một câu.

Chấp quan đứng đầu Ô Lý của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên cũng đứng ra, “Bẩm vương thượng, gần đây Điềm Nguyên thành quả thật có chút kỳ quái. Người sinh bệnh ít đi, không chỉ như vậy, một vài người bị bệnh nhẹ đều tự động khỏi hẳn. Ta đang nghĩ, có phải Điềm Nguyên thành ta xuất hiện bảo vật nào đó không tầm thường hay không?”

Tể Thiên cảm thấy không ổn, Điềm Nguyên thành là đô thành của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, cho đến nay đều rất an ổn, cũng không có xảy ra chuyện gì. Loại tình huống đột ngột phát sinh này, khiến hắn ta càng thêm tâm thần bất định. Lỡ như xuất hiện bảo vật gì, lại cộng thêm chuyện Thiết Nhiễm bị giết ở ngoài Điềm Nguyên thành cột vào một chỗ, chuyện này đối với vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên hắn ta không phải là chuyện gì tốt.

“Vương thượng, Chủng quốc sư về rồi, đang ở ngoài đại điện cầu kiến.”

Tể Thiên kích động đứng lên, “Nhanh, mau mười quốc sư.”

KHông lâu sau, một nam tử trung niên mặc áo bào tro nhanh chóng đi vào đại điện. Không đợi nam tử trung niên này hành lễ, Tể Thiên đã vội vàng nói, “Chủng quốc sư, nhanh chóng ngồi xuống.”

Nam tử trung niên này chính là quốc sư Chủng Kình của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, cũng là cường giả Uẩn Đan cảnh duy nhất ở vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên. Mặc dù Tể Thiên bảo hắn nhanh chóng ngồi xuống, nhưng hắn vẫn thi lễ một cái, sau đó mới đi sang bên phải ngồi xuống.

Ở vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, trong vương điện nghị sự, quốc sư là người duy nhất ngoài vương thượng có thể ngồi nghe chuyện triều chính. Nhưng mà phần lớn tình huống, quốc sư sẽ không tham gia chính sự.

“Quốc sư, tình hình tra án như thế nào rồi?” Sau khi Chủng Kình ngồi xuống, Tể Thiên không nhịn được lâp tức hỏi.

Chủng Kình nói, “Đã tra ra được một ít tình huống, bảy người hộ vệ đi theo Thiết Nhiễm đã biến mất, bảy người này chúng ta đã tìm được, nhưng mà đều bị giết, thi thể này bị người ta giấu ở một chỗ khác. Trừ chuyện đó ra, còn một người chưa tìm được, đó chính là nữ tỳ bị Thiết Nhiễm mua được.”

“Một nữ tỳ không tìm được?” Tể Thiên nghi ngờ hỏi một câu.

Chủng Kình đáp, “Quả thật là như vậy, trừ cái đó ra, không có bất cứ dấu vết chạy trốn hay bố trí bẫy rập nào.”

“Cái khanh, ngươi cũng biết đến chuyện này chứ?” Tể Thiên nhìn sang tướng thủ thành Cái Hình.

Cái HÌnh vội vàng nói, “Nữ bộc kia ta biết, vốn là gia nô của Lam gia, tên là Tô Sầm. Bị quản sự của Lam gia bán đến phường thị gia nô, kết quả bị Thiết Nhiễm mua đi. ĐÚng rồi, khi Thiết Nhiễm mua Tô Sầm, còn có xảy ra xung đột với gia đinh Lam Thanh của Lam gia. Bởi vì Lam Thanh cũng muốn mua nữ tỳ này, kết quả Lam Thanh bị bắt vào huyện nha, cuối cùng là dùng tiền bảo lãnh mới được ra ngoài.”

Nói đến đây, trong đại điện vô cùng an tĩnh. Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, đều biết chuyện Thiết Nhiễm chết có liên quan đến Lam gia.

Chương 1824 - Tra ra được. (2)

“Vương thượng, ta đi bắt toàn bộ người Lam gia đến đây, vào điện thẩm vấn.” Cái HÌnh nhanh chóng muốn lập công chuộc tội.

“Cũng được, ngươi bắt bọn hắn đến đây. Còn cả thành chủ của Điềm Nguyên thành nữa, tất cả những người liên quan đến vụ án của Thiết Nhiễm lúc đó cũng dẫn hết đến đây.” Tể Thiên thở dài, nếu như thật sự là do Lam gia làm, vậy gan của Lam gia này to đến mức nào chứ. Cái này không chỉ liên lụy đến cửu tộc mà sợ rằng còn liên lụy đến một vùng lãnh chúa.

“Khoan đã…” Chủng Kình gọi Cái Hình đang chuẩn bị đi lại.

“Chủng quốc sư?” Thấy Chủng Kình ngăn tướng thủ thành đi bắt người, Tể Thiên khó hiểu nhìn về phía quốc sư Chủng Kình.

Chủng Kình hít vào một hơi, chậm rãi nói, “Đây là chuyện thứ hai mà hôm nay ta muốn nói. Sau khi ta quay về Điềm Nguyên thành, cảm nhận được linh khí ở Điềm Nguyên thành vô cùng nồng đậm. Loại linh khí nồng đậm này, sợ rằng linh khí trong phạm vi mười mấy vạn dặm xung quanh đều bao trùm hết đến đây, thậm chí còn tạo thành vòng xoáy thần linh khí nhàn nhạt. Chỉ có cường giả tuyệt thế tu luyện, mới có thể gây ra tình cảnh như vậy. Trước khi chưa tiến vào Điềm Nguyên thành, ta đã có cảm giác. Sau khi tiến vào Điềm Nguyên thành, ta lại càng xác định, trong Điềm Nguyên thành có một vị cường giả tuyệt thế đang tu luyện.”

“Cường giả tuyệt thế?” Tể Thiên kinh ngạc vô cùng nhìn Chủng Kình, “Chẳng lẽ còn mạnh hơn cả CHủng quốc sư sao?”

Chủng Kình cười khổ nói, “Ta chỉ mới là Uẩn Đan cảnh mà thôi, hơn nữa tu vi đã lâu dài không tăng tiến, hầu như đã dừng lại. So với cường giả này, ta ngay cả đom đóm cũng không bằng, mà đối phương chính là trăng cao trên trời. Đừng nói là ta, cho dù là ở sư môn của ta lúc trước, Thái Thượng trởng lão đứng đầu của sư môn ta khi tu luyện cũng không thể có được loại khí thế này.”

Nghe thấy Chủng Kình nói vậy, giọng nói Tể Thiên run rẩy hơn, “Chủng quốc sư, cường giả này ở đâu?”

CHung Kình nghiêm giọng nói, “Sau khi ta quay về đã cố ý cảm nhận phương hướng lưu động của linh khí, nếu như ta đoán không sai, linh khí từ bốn phương tám hướng cuốn đến đây, đều bị cuốn vào trong đại viện của Lam gia.”

Nghe thấy vậy, chẳng những Tể Thiên, mà tất cả mọi người ở đây đều hít vào một luồng hơi lạnh.

Mọi chuyện đã rõ, Lam gia có một cường giả tuyệt thế. Mà Thiết

Nhiễm lại dám mua đi nữ tỳ của Lam gia, chuyện này đã chọc giận Lam gia, kết quả người Lam gia trực tiếp ra ngoài giết chết đoàn người Thiết Nhiễm.

Tể Thiên lại càng hoảng sợ trong lòng, nếu như không phải CHủng Kình quay về báo cho hắn ta biết chuyện này, vậy thì hắn ta đã đắc tội với cường giả này. Đắc tội với Đại Quảng đế quốc, có lẽ hắn ta sẽ phải bị diệt quốc, có lẽ sẽ chết, nhưng vẫn còn một con đường sống. Mà đắc tội với loại cường giả này, một khắc sau hắn ta sẽ bị giết chết.

Chủng Kình tiếp tục nói, “Khiến người ta nghi ngờ là, cường giả Lam gia này tuyệt đối là một người có thể dễ dàng diệt đi một nước. Loại nhân vật này, vì sao khi giết người còn phải tạo ra một mê cục như vậy, khiến chúng ta tốn hơn một tháng mới tra ra được.”

KHông có ai có thể trả lời vấn đề của Chủng Kình, nhưng tất cả mọi người biết rõ, nếu như không biết rõ tình huống của Lam gia, tùy tiện đến Lam gia bắt người, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ngay lúc này, bên ngoài lại truyền đến giọng nói khác, “Báo, Hắc Sát quân của Đại Quảng đế quốc đến bên ngoài Điềm Nguyên thành, đồng thời muốn tiến vào thành, nhân số chừng một ngàn…”

Tướng thủ thành Cái HÌnh nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch, hắn ta vội vàng nói, “Vương thượng, ta đi xem một chút.”

“Được, ngươi đi nhanh đi. Nhớ kỹ, nếu như bọn hắn muốn tiến vào thành, vậy thì, vậy thì…”

Tể Thiên lắp bắp nửa ngày cũng chẳng biết phải nói thế nào, có nên để đối phương vào thành hay không, để đối phương vào thành, vậy thì uy vọng của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên này sẽ không còn nữa. Mà

Hắc Sát quân chính là đội quân giết người như ngóe, người nào bọn hắn cũng giết, một khi tiến vào Điềm Nguyên thành, vậy thì toàn bộ bình dân của Điềm Nguyên thành sẽ bị bọn hắn giết sạch.

“Vương thượng, tuyệt đối không thể để Hắc Sát quân vào thành, nếu không thì mặt mũi của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên ta sẽ không còn nữa.” Chấp quan Ô Lý vội vàng nói.

Tể Thiên thở dài, nói với Cái HÌnh, “Cho phép Hắc Sát quân dẫn một trăm người vào thành, những người còn lại thì đóng quân bên ngoài thành.”

“Vâng.” Sau khi Cái Hình lên tiếng thì vội vàng rời đi.

Sự phách lối và lệ khí của Hắc Sát quân, toàn bộ Đại Quảng đế quốc đều biết. Nếu như đi chậm một chút, chỉ sợ bọn hắn đã bắt đầu tàn sát rồi.

Chương 1825 - Không có lựa chọn.

“Vương thượng, chuyện này chỉ sợ không thể nào yên được.” Chủng Kình thở dài nói.

“Chủng quốc sư, vì sao?” Tể Thiên vội vàng hỏi.

Chủng Kình nói, “Ta biết Hắc Sát quân, là một chi quân đội có lệ khí nặng nhất của Đại Quảng đế quốc, do toàn bộ tù phạm có sát khí cực nặng và kẻ hung ác tạo nên. Đại Quảng đế quốc phái Hắc Sát quân đến đây, mục đích chủ yếu là hắn muốn trắng trợn đồ sát cả Điềm Nguyên thành để lập uy. Cái HÌnh tướng quân đi cản bọn hắn vào thành, nhất định sẽ xảy ra đánh nhau.”

Tể Thiên vội vàng hỏi, “Chủng quốc sư có ý gì, cho bọn hắn vào thành cả sao?”

Chủng Kình lắc đầu, “Nếu cho bọn hắn vào thành, rất có thể bọn chúng sẽ tàn sát dân chúng ở trong thành.”

“Chủng quốc sư, ngươi nhất định phải giúp bản vương.” Giọng điệu của Tể Thiên có chút thấp thỏm lo âu, nghe thấy lời Chủng Kình nói, đây có nghĩa là cho dù chuyện Thiết Nhiễm chết có liên quan gì đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên hay không, Đại Quảng đế quốc đều bắt đầu khai đao với hắn ta.

Chủng Kình thở dài, “Ta không dám động, ta chỉ là một Uẩn Đan cảnh nho nhỏ, không nói đến chuyện không thể giết sạch Hắc Sát quân. Chỉ cần ta dám động đến một người nào của Hắc Sát quân, tông môn và gia tộc của ta sẽ bị Đại Quảng đế quốc hủy diệt.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? CHúng ta không thể đi bắt người Lam gia được.” Một quan viên Lễ bộ hoảng sợ vô cùng nói.

Ô Lý cười lạnh một tiếng, “Mọi chuyện còn chưa có kết quả, Đại Quảng đế quốc đã phái Hắc Sát quân đến, cái này rõ ràng là cho dù chuyện này không có liên quan gì với vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, chúng ta đều là con dê thế tội. Đừng nói là Chủng quốc sư còn nói ở Lam gia có một cường giả tuyệt thế, cho dù Lam gia không có cường giả tuyệt thế, chúng ta bắt Lam gia đưa ra, cũng không có chỗ dùng.”

Sắc mặt Tể Thiên thay đổi không ngừng, một lát sau, hắn ta vỗ vào bàn trà đứng lên, “Đi, ta tự mình đến tường thành. Trừ khi ta chết, tuyệt đối không cho phép một tên Hắc Sát quân nào tiến vào Điềm Nguyên thành.”

Chủng Kình âm thầm gật đầu, hắn biết Tể Thiên hiểu rõ ý của hắn.

Trong vương điện này có nhiều người như vậy, chuyện Lam gia giết Thiết Nhiễm, chẳng mấy chốc sẽ truyền đi. Lúc này Tể Thiên chẳng những không phái người đi bắt Lam gia, mà còn chủ động ngăn cản Hắc Sát quân do Đại Quảng đế quốc phái đến điều tra chuyện Thiết Nhiễm bị giết. Chỉ cần Lam gia biết được, có tỷ lệ rất lớn sẽ đứng ra giúp vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên một tay.

Đương nhiên, nếu như Lam gia không đứng ra hỗ trợ, hắn có thể ngăn cản Hắc Sát quân hay không cũng không sao. Nếu như thật sự không ngăn cản được, vậy thì chủ động đến Lam gia tìm kiếm hỗ trợ.

…

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, tư chất Tô Sầm vô cùng tốt, chỉ ngắn ngủi hơn một tháng, Tô Sầm đã nhanh chóng đến Trúc Cơ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nếu như không phải có hắn ở đây tu luyện, cho dù tư chất của Tô Sầm có tốt, công pháp lợi hại đến đâu, ở một nơi cứt chim cũng không có này tu luyện, muốn Trúc Cơ thì ít nhất cũng cần một hai năm.

Sau khi hắn tu luyện, linh khí đều điên cuồng tụ đến đây. Khi tu vi của hắn càng ngày càng mạnh, phạm vi hấp thu linh khí cũng càng ngày càng lớn. Cho đến bây giờ, hắn hầu như đã cuốn hết linh khí trong phạm vi 10 vạn dặm xung quanh đến đây. Linh khí có mỏng manh đến đâu, trong vòng 10 vạn dặm xung quanh đây tụ lại một chỗ, cũng là một số lượng khổng lồ. Nhiều linh khí từ bốn phương tám hướng bao trùm đến, động tĩnh kia đương nhiên sẽ vô cùng lớn.

Động tĩnh linh khí có lớn hơn nữa, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không để ý. Cho dù hắn còn đang chứng đại đạo Luân Hồi, nhưng đối với sự nhạy cảm về quy tắc thiên địa, cho dù linh khí có mỏng manh, cũng không ngăn nổi tu vi của hắn điên cuồng tăng lên. Mặc dù chỉ mới hơn một tháng, hắn đã bước vào Luyện Thần cảnh. Lúc này chính hắn không tu luyện cũng không có ai uy hiếp được hắn.

Trên thực tế, sau khi tu luyện đến Luyện Thần, linh khí trong phạm vi 10 vạn dặm xung quanh đã không thể nào giúp hắn tiến thêm một bước nữa.

Lam Tiểu Bố quyết định, chờ sau khi Tô Sầm đến Luyện Thần, sẽ thành hôn cùng Tô Sầm. Với thực lực bây giờ của hắn, dẫn Tô Sầm đến nơi có linh khí nồng đậm hơn, tiện tay bố trí một cái Tụ Linh Trận, Tô Sầm muốn tu luyện đến Luyện Thần cảnh hoàn toàn không cần đến mấy năm.

Với lý giải đại đạo thiên địa của Lam Tiểu Bố, hắn cho rằng khi Tô Sầm tu luyện đến Luyện Thần cảnh, có sáu phần cơ hội sẽ khôi phục ký ức hai đời. Cho dù không khôi phục được, chờ hắn thành hôn với Tô Sầm rồi, hắn chứng xong đại đạo Luân Hồi, sẽ dẫn Tô Sầm đến U Minh tìm kiếm ký ức.

Hắn cũng không tin, bản thân mình là một tứ chuyển Thánh Nhân, còn không thể giúp Tô Sầm tìm lại ký ức được? Lúc trước Luân Hồi Thánh Nhân khống chế quy tắc U Minh một giới, bây giờ không phải cũng không lý tưởng mà đi theo sau hắn đó sao?

“Bố thiếu gia, xảy ra chuyện lớn…” Lam Tiểu Bố đang tính toán xem Tô Sầm đến Trúc Cơ còn bao lâu nữa, giọng nói vội vàng và bước chân gấp gáp của Lam Thanh đã truyền đến.

“Có chuyện gì?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu, sau đó thần niệm lập tức mở rộng.

Lam Thanh không kịp thở dốc đã nói, “Hắc Sát quân của Đại Quảng đế quốc đến, những người này đến là để điều tra vụ án Thiết Nhiễm bị giết. Quốc quân vùng lãnh chúa chúng ta không cho phép Hắc Sát quân vào thành quấy nhiễu dân chúng, đám Hắc Sát quân kia đang ở ngay bên ngoài tàn sát con dân của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên. Ta nghĩ…. Một khi quốc quân không thể nào ngăn cản được, những người này có khi nào sẽ xông vào Điềm Nguyên thành giết loạn hay không?”

Còn một câu nữa hắn ta không dám nói ra, Lam gia mới là người giết Thiết Nhiễm, một khi Hắc Sát quân biết, chỉ sợ Lam gia sẽ không còn một người sống nào.

Chương 1826 - Không có lựa chọn. (2)

“ĐÚng vậy, Tiểu Bố đại ca, vừa rồi ta cũng ra ngoài hỏi thăm một chút, tình hình rất nguy hiểm.” Giọng nói của Lam Dĩ cũng truyền đến. Hắn ta đã từng nghe nói đến Hắc Sát quân, cái tên này có thể dọa trẻ em khóc đêm ngừng khóc.

“Tư chất của ngươi không tệ, sắp đến TRúc Cơ rồi.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy chân khí lưu động quanh người Lam Dĩ, không nhịn được mà tán thưởng.

Mặc dù hắn biết Lam Dĩ cũng là nhờ vào Tụ Linh Trận, còn có hắn kéo linh khí đến, tu vi mới tăng nhanh như vậy. Nhưng cho dù thế nào, cái tư chất này cũng xem là rất tốt.

Phải biết là hắn ở bên cạnh Tô Sầm, Tô Sầm cũng khó khăn lắm mới chạm đến Trúc Cơ mà thôi, thậm chí còn chưa bắt đầu TRúc Cơ.

“Đúng vậy, ta cảm thấy tốc độ tu luyện thật nhanh. Ta nghi ngờ đến thập đoạn võ giả, bây giờ cũng chưa chắc là đối thủ của ta. Ta mới tu luyện hơn một tháng đó, không ngờ tu võ lại đơn giản như vậy. Cho dù Hắc Sát quân kia đến, ta tin rằng mình cũng không sợ, có ta bảo vệ…”

Lam Dĩ nói đến đây, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lấy tay vỗ đầu mình một cái, “Ngươi nhìn ta đi, ta tu luyện được là nhờ có Tiểu Bố đại ca dạy.”

“Không cần lo lắng, trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn còn chưa đánh tới nơi này đâu.” Thần niệm Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy, có một gia hỏa có dáng vẻ là vương thượng đang đứng trên tường thành, dường như đang chỉ huy quân canh giữ ngắn cản Hắc Sát quân vào thành.

Ở ngoài thành có một đống thi thể vô cùng lộn xộn, có bình dân, cũng có một ít là thủ vệ cửa thành.

Cho dù loại chuyện này Lam Tiểu Bố đã thấy nhiều, nhưng loại quân đội hung tàn này, hắn thật sự chưa từng nhìn thấy. Cho dù là cường giả hủy diệt một tinh cầu, cũng là vì đại đạo của mình. Bọn gia hỏa này, tựa như là vì giết người mà giết người. Tên vương thượng kia dường như có chút sợ hãi rụt rè, vậy mà chỉ ngăn cản Hắc Sát quân vào thành, cũng không ra tay giết người, điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút khó chịu.

TRên tường thành có nhiều binh lính như vậy, mọi người cứ mỗi người bắn một mũi tên ra, thì có thể diệt hơn nửa ngàn người này rồi. Hắc Sát quân lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn có thể tránh né được hàng ngàn hàng vạn mũi tên bắn đến?

Giờ phút này lại có một tên trong Hắc Sát quân bắt lấy một dân chúng bình thường, chỉ là không chờ hắn ta giết người trong tay, Lam Tiểu Bố đã đánh một đạo Thần Hồn Thứ qua.

“Phốc!” Tên Hắc Sát quân này há hốc mồm phun ra một ngụm máu, bỏ mình ngay tại chỗ.

Tể Thiên đang đứng trên tường thành Điềm Nguyên thành hoàn toàn sững người, nói thật lòng, mặc dù hắn ta chủ động ra ngoài ngăn cản

Hắc Sát quân vào thành, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện giết Hắc Sát quân. Nói tới nói lui, ở sâu trong lòng vẫn còn giữ một chút tâm lý may mắn, chỉ cần hắn ta không động đến Hắc Sát quân, mọi chuyện đều sẽ không đến lúc bết bát nhất.

Nhưng bây giờ có một tên Hắc Sát quân chết ở bên ngoài Điềm Nguyên thành, hơn nữa còn không biết là bị ai giết, hắn ta trợn tròn mắt. Tên Hắc Sát quân này bị giết, vậy thì có nghĩa là tình thế giữa hắn ta và Đại Quảng đế quốc đã vào tình cảnh không chết không thôi.

Hắc Sát quân chính là tay chân tư nhân của quốc quân Thiết Kỳ Đại Quảng đế quốc, bất cứ người nào dám giết một người, đó chính là chờ diệt nhà diệt quốc.

Bây giờ tình huống trước mắt Tể Thiên chỉ có một con đường có thể đi.

“Chủng quốc sư, có chuyện gì thế…” Tể Thiên cảm thấy giọng nói của mình hơi run lên, dũng khí trước đó, khi tên Hắc Sát quân kia bị giết đã giảm đi phân nửa.

Chủng Kình cũng có chút ngây ngốc, qua một hồi lâu hắn mới lên tiếng, “Ta cũng không biết rõ, không nhìn thấy có người ra tay.”

“Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên tạo phản, lập tức toàn lực công thành…” Một tên cao to trong Hắc Sát quân lớn tiếng kêu lên.”

“Lui ra phía sau, lập tức phát tin khẩn về đế quốc, thỉnh cầu đế quốc phái quân tiêu diệt vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên.” Một tên thủ lĩnh của Hắc Sát quân dùng tay đánh bay tên vừa kêu gào công thành kia, đồng thời lớn tiếng ra lệnh.

Tất cả Hắc Sát quân đều nhanh chóng rút đi, trước đó bọn hắn dám tùy ý giết người ở trước cửa thành, đó là bởi vì bọn hắn biết vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên không dám làm gì bọn hắn. Bây giờ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đã bắt đầu giết quân sĩ bọn hắn, còn ở lại đây chẳng phải là đang chờ chết sao?

CÒn cái tên ngốc kêu gọi công thành kia, hắn ta không thèm để ý. Hắc Sát quân có mạnh đến đâu, chỉ một ngàn người mà muốn công phá đô thành của một vùng lãnh chúa, đây không phải là kẻ ngốc thì là đầu óc có vấn đề.

…

Đại Quảng đế quốc.

TRong mười đế quốc ở đại lục Thường Nguyên, có thể xếp trong ba vị trí đầu. Chủ yếu là vì Đại Quảng đế quốc có một tên cường giả nghe đồn đã tu luyện đến Nhân Tiên, cho dù chính bản thân quốc quân Thiết Kỳ của Đại Quảng đế quốc, cũng là một cường giả Kim Đan.

Nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây, trên gương mặt của Thiết Kỳ vẫn chưa từng có nụ cười nào, bởi vì đứa con trai Thiết Nhiễm do nữ nhân mà hắn ta thích nhất Hỗ Tây Nhi sinh ra đã bị giết ở vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên.

Nếu như không phải đang đứng trước sự uy hiếp của hai Đại Đế Khánh Viêm và Bình Hoàng, thậm chí hắn ta đã tự mình tiến về phía vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên để điều tra nguyên nhân. Còn quốc quân vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, hắn ta không ném vào trong chảo dầu bảy bảy bốn mươi chín ngày thì hắn ta không thể xoa dịu nỗi tức giận trong lòng.

Mặc dù không thể tự mình đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, nhưng hắn ta vẫn phái Hắc Sát quân của mình đi. Hắc Sát quân chẳng những phải điều tra rõ ràng cái chết của Thiết Nhiễm, mà còn phải lôi tất cả những người hại Thiết Nhiễm và cả quốc quân của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đến đế quốc chịu cực hình.

Còn về Điềm Nguyên thành, hắn ta đã ngầm cho phép Hắc Sát quân tàn sát một trận. Con trai của Thiết Kỳ hắn ta đã chết rồi, đương nhiên cần phải có một đám người chôn cùng.

Bởi vì con riêng bị giết ở bên ngoài, ngay cả thời điểm vào triều Thiết Kỳ cũng không quan tâm.

Chương 1827 - Thiết Kỳ tức giận.

TRong phòng tu luyện chuyên dụng của mình, Thiết Kỳ hoàn tất vòng vận chuyển chu thiên cuối cùng, hít một hơi thật sâu rồi đứng lên. Cho dù chuyện lên triều của Đại Quảng đế quốc đã bị hắn ta đổi thành một tuần một lần, phần lớn thời gian hắn ta đều không muốn đi, trực tiếp nghỉ ngơi. Nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây, mỗi lần vào triều hắn ta đều sẽ đi. Bởi vì liên quan đến chuyện Khánh Viêm đế quốc và Bình Hoàng đế quốc công kích, gây ra áp lực vô cùng to lớn cho Đại Quảng đế quốc, thậm chí có một phần thành thị biên cảnh đã bị công chiếm.

Đại triều của Đại Quảng đế quốc vô cùng long trọng, mỗi lần vào triều, ít nhất có mấy trăm triều thần đứng hai bên. Những triều thần có thể đứng ở đây, đều có địa vị nhất định ở Đại Quảng đế quốc.

Cho dù có nhiều người như vậy vào triều, nhưng toàn bộ triều điện đều vô cùng yên tĩnh.

Triều đình Đại Quảng đế quốc cũng không giống với vùng lãnh chúa bình thường, nhìn hai hàng Hắc Sát quân bên ngoài triều điện. Bất cứ triều thần nào dám huyên náo hoặc phạm sai lầm, vậy thì trực tiếp bị

Hắc Sát quân dẫn đi chặt đầu. Hàng năm Đại Quảng đế quốc bởi vì huyên náo trên triều điện bị chặt đầu có đến một hai chục người.

Trên thực tế cho dù Đại Quảng đế quốc cho phép triều thần huyên náo, chỉ cần nhìn Hắc Sát quân ở bên ngoài kia, có lẽ cũng không có ai dám huyên nào.

Hắc Sát quân, đó chính là đám người giết người như ngóe, hoàn toàn chính là đám đại Ác Ma, có người nào không biết?

“Đại Đế đến, đại triều hội bắt đầu!” Sau một tiếng gọi cực kỳ vang dội, tất cả triều thần cùng nhau hô lên, “Tham kiến Đại Đế, Đại Đế vĩnh sinh!”

Thiết Kỳ chậm rãi đi tới, ngồi trên vị trí đế vương cao nhất. Triều điện hoàn toàn yên tĩnh, Đại Quảng đế quốc khác với những đế quốc khác, Đại Đế chưa nói gì, ai cũng không được phép mở miệng trước. Còn có việc thì bẩm tấu, không chuyện bãi triều, lại càng không tồn tại.

Bởi vì nếu không có chuyện gì Đại Đế Thiết Kỳ của Đại Quảng đế quốc đã chẳng vào triều. Chỉ cần vào triều thì nhất định có việc.

ÁNh mắt Thiết Kỳ quét qua đám triều thần, bình tĩnh nói, “Tiển tướng quân, chiến sự như thế nào rồi?”

Một tên nam tử mặt đen đứng ra, khi đang định nói chuyện, từ bên ngoài đại điện đột nhiên truyền đến tiếng vó thú, tất cả mọi người bị tiếng động này thu hút đi, một giọng nói đột ngột truyền tới, “Kỳ Nguyên cấp báo.”

Nghe thấy là Kỳ NGuyên cấp báo, Thiết Kỳ khoát tay với nam tử mặt đen vừa đứng ra, ra hiệu cho nam tử mặt đen này lui xuống. Lúc này, một tên nam tử sắc mặt tái nhợt không râu từ tên người Lôi Thú nhảy xuống, bước nhanh vào trong triều điện.

“Đại Đế, kết quả điều tra ở Kỳ Nguyên đã có, cáp báo.” Nam tử không râu hành đại lễ, sau đó lớn tiếng nói.

“Nói.” Sắc mặt Thiết Kỳ bình tĩnh, nhưng sát khí trong mắt hầu như có thể ngưng tụ thành thực chất.

Đã diều tra hơn một tháng, vậy mà chỉ có cấp báo, không có bắt được vương thượng vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên và hung thủ đến đây, trong lòng hắn ta đã vô cùng khó chịu rồi. Bởi vì nam tử không râu này là một trong những phụ tá đắc lực của hắn ta, Khuông Dực, cho nên, hắn ta vẫn đang nhẫn nhịn lửa giận chờ đối phương nói.

Khuông Dực thở phào một hơi rồi mới lên tiếng, “Quốc quân Tể Thiên của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên tự mình lên tường thành, ngăn cản Hắc Sát quân tiến vào trong Điềm Nguyên thành…”

“Thật to gan!” Chỉ mới nghe nửa câu, Thiết Kỳ đã vỗ vào tay vịn ghế, đập tay vịn thành bã vụn..

Giờ phút này lửa giận Thiết Kỳ đã sắp bùng cháy lên, chỉ là một vùng lãnh chúa, lại dám ngăn cản Hắc Sát quân thân vệ của hắn ta vào thành, cái này là muốn chết mà.

Tất cả mọi người trong triều điện đều vô cùng an tĩnh, chuyện Thiết Kỳ phái Hắc Sát quân dùng chiến hạm tiến đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, mọi người đều biết rõ,

Theo lý mà nói, vào thời khắc mấu chốt này, một Đại Đế của đế quốc không nên tranh chấp với một vùng lãnh chúa của mình vì một chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà tiêu hao lực lượng và tinh lực. Nhưng mà cho đến nay Thiết Kỳ đều rất cường thế bá đạo, tư thái duy ngã độc tôn, lần này còn vì con riêng của mình, cũng không có người nào muốn đi chạm tới chuyện rủi ro này. Cho nên chuyện này, không có người nào đưa ra ý kiến phản đối, tất cả mọi người đều giả vờ như không biết. Bây giờ nhận được tin tức, vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên này đúng là gan to bằng trời, lại dám ngăn cản Hắc Sát quân, chuyện này lại xuất hiện, vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên này chỉ sợ sẽ bị đồ thành rồi.

“Hắc Sát quân của đế quốc ta muốn mạnh mẽ đi vào thành, kết quả một tên Thập phu trưởng bị bắn giết ngay tại chỗ…”

Sau khi Khuông Dực nói đến đây, Thiết Kỳ đột nhiên đứng lên, giọng nói lạnh lẽo, “Đáng chết… Tiển Toàn, lập tức triệu tập mười vạn đại quân, lấy Hắc Già Chiến Hạm ra, giết sạch Kỳ Nguyên!”

Tên tướng quân mặt đen vừa mới lui về hàng kia vội vàng nói, “Đại Đế, không thể được. Bây giờ hai quân của KHánh Viêm đế quốc và Bình Hòa đế quốc đang ở ngây biên cảnh của ta, đại quân chúng ta cần trợ giúp, cũng không thể diễn ra nội đấu vào lúc này, đi đối phó với vùng lãnh chúa của chính mình…”

“ĐÚng vậy, Đại Đế, lúc này chúng ta cần phải toàn lực trợ giúp biên cảnh. Chuyện của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên là chuyện trong nước, có thể đợi sau khi đại chiến lần này qua đi thì từ từ trách phạt.” Lại có một triều thần đứng dậy.

“Người đâu, kéo hai người này ra ngoài giết, tế cờ.” Giọng điệu Thiết Kỳ lạnh lẽo, sát ý cường đại và khí thế Kim Đan mở rộng ra ngoài, còn có mấy tên triều thần đang định đứng ra khuyên giải, đều giật nảy mình, nhanh chóng lui người về.

Chương 1828 - Thiết Kỳ tức giận. (2)

Tiển Toàn ngây ngẩn, không thể tin được nói, “Đại Đế, ta là một trong mười đại tướng quân của đế quốc, lại đang trong giờ phút tồn vong của đế quốc mà ngươi muốn giết ta?”

“Kéo xuống, giết!” Giọng nói Thiết Kỳ vô cùng lạnh lẽo.

Mấy tên Hắc Sát quân vọt vào, trực tiếp kéo hai người này ra ngoài. TRong đại điện hoàn toàn tĩnh mịch, không có người nào dám lên tiếng vào lúc này. Dù cho muốn cầu tình, mọi người cũng đều biết rõ, lúc này mà cầu tình, chỉ khiến mình bị giết mà thôi.

“Thiết Kỳ, Đại Quảng đế quốc này nhất định sẽ diệt vong trong tay ngươi…” Tiển Toàn bị kéo ra ngoài nghiêm nghị la lên, hắn ta hiểu rồi, Thiết Kỳ đang kiếm cớ giết hắn ta. Nghĩ đến lai lịch của Thiết Kỳ, rõ ràng là đang kiêng kị hắn ta.

“Diệt luôn cả cửu tộc Tiển gia đi.” Giọng nói Thiết Kỳ lạnh lùng nói.

“Ta muốn nuốt sống ngươi…” Nghe thấy vậy, Tiển Toàn tức giận nổ đom đóm mắt, nhưng hắn ta lại chẳng thể làm được gì, chỉ có thể tức giận bị người kéo đi. TRong lòng hắn ta vô cùng hối hận, vậy mà khi Thiết Kỳ tạo phản, hắn ta không hề đứng ra. Bây giờ hắn ta bị Thiết Kỳ giết, cũng không có người nào đứng ra nói chuyện thay hắn ta.

Khuông Dực nói tiếp, “Đại Đế, nguyên nhân của chuyện này đã điều tra xong. Là dư nghiệt của Địch gia, vong nhân Tần thị của ĐIch Sát kia ôm một đứa trẻ từ trong tã lót băng qua chiểu trạch Tử Vong và mấy vùng lãnh chúa khác, chạy trốn đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên. Kết quả Tần thị và con gái được Lam Thiên Vũ ở Điềm Nguyên thành cứu được, đồng thời đổi tên đứa con gái là Tô Sầm.

Lần này Nhiễm chủ ở Điềm Nguyên thành cưỡng ép mua Tô Sầm, sau đó bị người giết chết ở ngoài thành, mà Tô Sầm thì không biết tung tích, dựa theo phán đoán của chúng ta, người cứu đi Tô Sầm, đồng thời giết chết Nhiễm chủ rất có thể là người Lam gia, hoặc là người nhận ân huệ của Lam gia. Bởi vì tên Lam Thiên Vũ kia cả đời rất thích thu nhận một vài hạng người không có nhà để về, xem như tích lũy được một vài ân tình của kẻ liều mạng.”

Thiết Kỳ càng nghe, sát khí quanh người càng nặng, triều điện lại càng lặng ngắt như tờ.

Địch gia là tồn tại gì, không có ai là không biết. Đại Đế Thiết Kỳ lên được như thế nào? Không giống như những đế quốc khác là đánh chiếm được, mà là sử dụng thủ đoạn hãm hại cướp được.

Tiền thân của Đại Quảng đế quốc là Đại Huyền đế quốc, Đại Đế là Địch Trần, mặc dù Địch TRần là Đại Đế, nhưng không hề kiêu căng, giết chóc như cỏ như Thiết Kỳ. Ngược lại, hắn rất gần gũi, dễ dàng tin tưởng người bên cạnh. Mà Thiết Kỳ, chính là đại tướng đệ nhất bên người Địch Trần, cũng xem như đã lập nhiều công lao cho Địch Trần.

CŨng bởi vì Địch Trần quá tin tưởng vào Thiết Kỳ, kết quả ngay cả quân đội cũng giao hết cho Thiết Kỳ, dẫn đến khi Thiết Kỳ tạo phản, có một tên nghe đồn là cường giả Nhân Tiên trợ giúp, đã nhẹ nhàng cướp được được đế quốc Địch gia. Sau khi đoạt lấy đế quốc Địch gia, Thiết Kỳ đã tàn sát toàn bộ già trẻ lớn bé của Địch gia đến mức hầu như không còn.

Địch Sát là cháu ruột cua Địch Trần, bây giờ Khuông Dực nói vị vong nhân Địch Sát kia chạy trốn đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, cái này rõ ràng là người Địch gia vẫn chưa bị giết sạch.

“Bối Dịch tướng quân, lập tức triệu tập quân đội, san bằng Kỳ Nguyên.” Giọng nói Thiết Kỳ càng lúc càng lạnh, đừng nói là chuyện này có liên quan đến con riêng của hắn, cho dù không liên quan, dư nghiệt Địch gia vẫn còn, hắn ta sẽ giết toàn bộ Kỳ NGuyên mười mấy lần.

…

Trên tường thành Điềm Nguyên thành, lúc này Chủng Kình cũng cảm thấy đầu óc ông ông lên, giết một tên binh sĩ của Hắc Sát quân và ngăn cản Hắc Sát quân vào thành là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, có thể nói là chuyện có thay đổi về chất.

Ở Đại Quảng đế quốc, có người nào không biết Hắc Sát quân chính là đao phủ và hộ vệ bên cạnh Thiết Kỳ? Giết người Hắc Sát quân, chẳng khác nào đang đánh vào mặt Thiết Kỳ, chuyện này đã không có cách giải quyết.

Mấu chối là với tu vi Uẩn Đan cảnh của hắn, cũng không thể nhìn thấy rõ tên Hắc Sát quân này bị giết như thế nào. Chuyện này chẳng những sẽ khiến cho vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên bị diệt vong, mà ngay cả tông môn của hắn, chỉ sợ sẽ không thoát khỏi tội này.

“Vương thượng, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể lấy mạng ra đặt cược. Ta đã từng nghe nói đến Đại Đế Thiết Kỳ của Đại Quảng đế quốc, là một người giết chóc như cỏ. Bây giờ Thân Vệ quân của hắn ở Điềm Nguyên thành chết đi một người, hắn nhất định sẽ đồ thành…” Giọng nói Ô Lý run rẩy, mặc dù hắn ta nói lấy mạng ra cược, nhưng trong lòng lại sợ hãi.

Bởi vì hắn ta biết rất rõ, chuyện này không phải là chết một hai người là xong được.

“Ta tự đi đến Lam gia, có lẽ…” Tể Thiên hoàn toàn hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, nếu như lời Chủng Kình nói là thật, vậy một chút hy vọng sống của Điềm Nguyên thành đều nằm ở Lam gia.

Chủng Kình vội vàng nói, “Vương thượng, tốt nhất đừng đi. Loại cao nhân này, trong tình huống bình thường đều không muốn bị người khác đến quấy rầy mình thanh tu. Ta tin nếu như đại quân của đế quốc thật sự ép đến dưới thành, hắn nhất định sẽ ra tay.”

Chương 1829 - Thành hôn

Tại một đại viện trong Lộ TRân thành ở đô thành Đại Quảng đế quốc, một lão giả đang nghe một vị nam tử trung niên kích động kể lại chuyện trên triều điện ngày hôm nay.

Nam tử trung niên này sau khi nói xong, vẫn khó thể ngăn được kích động trong người, “Khảm vương gia, Tô Sầm kia chính là đích nữ của Lục gia. Bây giờ Thiết Kỳ muốn phái đại quân đi tàn sát vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, chúng ta không phải nên lén lút cứu nàng đi sao?”

Lão giả lạnh lùng nhìn lướt qua tên nam tử trung niên này, “Ta nhìn thấy ngươi ở trong triều đình Đại Quảng quá lâu rồi, ngay cả đầu óc cũng hỏng mất rồi. Cứu Tô Sầm? Ngươi muốn một chút huyết mạch cuối cùng của Địch gia ta đều bị thanh lý hết hay sao? Làm sao chúng ta đi cứu Tô Sầm kia? Đừng nói chỉ là một đứa con gái, cho dù là con trai độc nhất của Địch Sát, chúng ta cũng sẽ không đi cứu. Huyết mạch ĐỊch gia ta ở chỗ này, không phải ở Kỳ Nguyên.”

“A, vậy Tô Sầm kia chẳng phải là…” Nam tử trung niên sửng sốt, theo bản năng thốt lên.

Lão giả hừ một tiếng, “Ngay cả chuyện trốn tránh như thế nào cũng không được, loại người này chết cũng đáng. Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, không cho phép bất cứ kẻ nào trong phủ thảo luận đến chuyện của

Tô Sầm và vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên.”

“Vâng…” Nam tử trung niên này nhỏ giọng đáp, cả người không có chút tinh thần nào, hắn ta cảm thấy có phải những chuyện mấy năm qua mình đã làm chính xác hay không, vì Địch gia mà mạo hiểm lớn như vậy, lại phát hiện ra có một số việc, có ít người không giống như tưởng tượng của hắn.

…

Điềm Nguyên thành, linh khí quanh người Tô Sầm lưu động không ngừng đột nhiên tăng lên gấp đôi, cùng lúc đó, tu vi của Tô Sầm cũng không ngừng tăng lên. Một lúc lâu sau, Tô Sầm mở to mắt ra, da thịt nàng thẩm thấu ra rất nhiều tạp chất màu đen, tất cả mọi thứ xung quanh dường như cũng trở nên rõ ràng.

“Thiếu gia…” Tô Sầm nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đầu tiên là kinh ngạc muốn nói ra cảm giác của mình, nhưng mà sau đó nàng nhìn thấy thân thể mình toàn là chất bẩn.

Lam Tiểu Bố không đợi Tô Sầm nói chuyện, đã lên tiếng trước, “Ngươi đi tắm một chút đi, sau đó chúng ta có thể rời khỏi Điềm Nguyên thành.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố đi ra khỏi phòng.

Tô Sầm đã Trúc Cơ thành công, hắn quyết định dẫn theo Tô Sầm rời khỏi Điềm Nguyên thành. Nhưng mà vương thượng của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên chắc hẳn đã đoán ra được hắn là người tu đạo, cho nên đã qua thời gian dài như vậy đều không đến quấy rầy hắn. Nhìn tên vương thượng này biết điều như thế, chờ khi hắn đi, sẽ thuận tay giúp vương thượng giải quyết nan đề.

Một lúc lâu sau, cả người Tô Sầm như vừa lột xác, không chỉ tinh thần, mà ngay cả da thịt cũng giống như mỡ đông. Nếu như không phải trên mặt còn có vết sẹo kia, nàng chính là một tiên tử hạ phàm. Chủ yếu là nàng tu luyện Trường Sinh Quyết, đây là công pháp cao cấp nhất trong vũ trụ.

“Tô Sầm, ngươi đã Trúc Cơ thành công rồi?” Lam Dĩ đến nói chuyện với Lam Tiểu Bố, nhìn thấy sự biến hóa của Tô Sầm, có chút không dám tin hỏi một câu.

Tô Sầm trước mắt này, trừ trên mặt có một vết sẹo lớn ra, khí chất cả người đã hoàn toàn khác trước.

Tô Sầm ừ một tiếng, sau đó nhìn Lam Tiểu Bố đang định gọi thiếu gia, Lam Tiểu Bố không đợi Tô Sầm nói chuyện đã nói trước, “Về sau đừng gọi ta là thiếu gia, cứ gọi ta là Tiểu Bố đi. Nếu như ngươi đồng ý, chúng ta có thể thành hôn bất cứ lúc nào, sau đó ta dẫn ngươi đi dạo thế giới này một vòng, sau đó đến nơi chúng ta nên đi.”

“Ta đồng ý.” Lần này Tô Sầm không cúi đầu, nàng ngẩng đầu nhìn mắt Lam Tiểu Bố, từ trong mắt Lam Tiểu Bố, nàng đã nhìn ra một loại để ý và chờ mong.

Trên thực tế trong lòng nàng, nàng đã sớm là người của thiếu gia. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến, có thể quang minh chính đại thành thân với thiếu gia. Bây giờ nàng đã Trúc Cơ thành công, trong lòng lại càng thêm tự tin.

Lam Dĩ sửng sốt, lập tức vui mừng nói, “Chúc mừng Tiểu Bố đại ca, Tô Sầm tẩu. Chuyện hôn sự này cứ để ta xử lý, nhất định sẽ nở mày nở mặt.”

Chuyện Tiểu Bố muốn cưới Tô Sầm, hắn ta đã sớm biết. Không ngờ sau khi Tô Sầm đến Trúc Cơ, lại dũng cảm như vậy, thế mà có thể lớn tiếng nói đồng ý. Một tỳ nữ có thể nói ra lời như vậy, tuyệt đối có dũng khí. Còn chuyện một tỳ nữ không thể nào gả cho thiếu gia làm chính thê, trong tư duy của Lam Dĩ hoàn toàn không tồn tại.

“Được, ngươi đi làm đi. CHờ sau khi ta và Tô Sầm thành hôn, có lẽ ngươi sẽ có đại cơ duyên.” Lam Tiểu Bố vỗ bả vai Lam Dĩ.

Hắn có một trực giác, chờ hắn và Tô Sầm thành hôn rồi, hắn sẽ chứng xong đại đạo Luân Hồi, trở thành một tứ chuyển Thánh Nhân chân chinh. Lúc đó, trước khi đi, hắn cũng có thể để lại một lượng lớn tài nguyên tu luyện cho Lam Dĩ, chờ Lam Dĩ bước đến Tiên giới là được.

…

Gần đây bầu không khí ở đô thành Điềm Nguyên thành của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đang rất kiềm chế, tất cả dân chúng đều vô cùng lo lắng. Bởi vì Hắc Sát quân của Đại Quảng đế quốc đã ép sát đến bên ngoài Điềm Nguyên thành, có thể tiến hành đồ thành bất cứ lúc nào, chuyện này đông đảo dân chúng đều biết.

Hắc Sát quân đáng sợ như thế nào, cho dù dân chúng tầm thường cũng nghe nói đến một ít. Bây giờ Hắc Sát quân ở bên ngoài thành chờ đồ thành, có sợ hay không?

Chương 1830 - Thành hôn (2)

Mà càng khiến người ta lo lắng là, bởi vì Hắc Sát quân đang ở bên ngoài thành, có rất nhiều tiểu thương không thể nào vào thành, rất nhiều bách tính cũng không thể ra vào. Mấy ngày ban đầu thì vẫn còn ổn, nhưng khi thời gian kéo dài hơn, vật tư sinh hoạt trong Điềm Nguyên thành lập tức trở thành vấn đề. Giá hàng liên tục tăng, khiến rất nhiều dân chúng càng lo lắng, toàn bộ Điềm Nguyên thành đều lâm vào tình trạng bất an.

Trong vương điện, vẻ mặt Tể Thiên buồn thiu, hắn ta cũng không biết phải làm như thế nào.

Ti trưởng đứng đầu Lễ bộ Cú Tiềm đứng dậy, “Vương thượng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, không cần Hắc Sát quân đến đồ thành, Điềm Nguyên thành chúng ta đã loạn trước rồi. Ta đề nghị lập tức bao vây Lam gia, bắt người Lam gia lại, sau đó chủ động thỉnh tội với đế quốc.”

“Hừ.” NGhe thấy vậy, Ô Lý hừ lạnh một tiếng, “Dựa theo cách làm của ngươi, cho dù Thiết Kỳ tha cho mấy người chúng ta, Hắc Sát quân kia cũng sẽ tàn sát Điềm Nguyên thành, huống hồ Thiết Kỳ còn chưa chắc sẽ tha cho chúng ta.”

Cú Tiềm lớn tiếng phản bác, “Đồ thành chẳng lẽ có thể giết sạch toàn thành sao? Hơn nữa chúng ta giết một tên Hắc Sát quân, để bọn hắn giết một số người bình ổn lửa giận thì sao chứ? Vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên ta có mấy ngàn vạn dân chúng, giết mấy vạn thì có thể thương cân động cốt gì chứ? Chỉ là giết một ít điêu dân mà thôi”

“Nói bậy nói bạ.” Chủng Kình tức giận mắng một câu.

Ngay khi hắn đang định nói chuyện, một hộ vệ đi lên bẩm báo, “Vương thượng, Lam gia sắp tổ chức việc vui, thiếu chủ Lam Tiểu Bố của Lam gia và Tô Sầm chim kết liền cành, bây giờ toàn bộ đường đi đến Lam gia đều treo đèn lồng ăn mừng.”

Tể Thiên sửng sốt, hắn ta chỉ cho người đứng ở xa nhìn Lam gia, nếu có chuyện gì thì lập tức báo cáo với hắn ta. Nhưng không nghĩ được, tin tức lấy được lại là chuyện thiếu chủ Lam gia thành hôn, đây thật là…

Chủng Kình lại vui mừng nói, “Vương thượng, đây là một cơ hội cực tốt. Chúng ta dứt khoát ổn định tâm thần liều mạng một lần đi. Vương thượng phái người đến Lam gia ăn mừng, đồng thời đưa lên lễ nặng, bên này thì ra lệnh cho đại quân Kỳ Nguyên vây giết Hắc Sát quân ở bên ngoài.”

“Ngươi muốn chết thì đừng có kéo theo toàn bộ Kỳ NGuyên theo cùng.” Cú Tiềm nghe thấy vậy thì không nhịn được mà quát lớn.

Ô Lý hừ lạnh một tiếng, “Ta lại đồng ý với lời Chủng quốc sư nói, giết một tên Hắc Sát quân, đã là đắc tội với Đại Quảng đế quốc, giết sạch cũng giống vậy thôi. Ta khẳng định, bây giờ đại quân của Đại Quảng đế quốc chắc cũng đang dùng Hắc Già Chiến Hạm đến diệt Kỳ Nguyên chúng ta rồi. Trước sau gì cũng là kết cục này, sao không oanh oanh liệt liệt một chút.”

KHi Cú Tiềm còn đang định nói gì đó, Tể Thiên đã vỗ bàn, “Từ giờ trở đi, toàn bộ dân trong vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên ứng chiến, ai dám nói đầu hàng, giết không tha. Ô khanh, ngươi cùng với CHủng quốc sư, lập tức triệu tập đại quân, vây quét Hắc Sát quân, không dể lại một tên Hắc Sát quân nào, ta tự mình đến Lam gia chúc mừng.”

“Vương thượng anh minh.” Ô Lý và Chủng Kình lớn tiếng nói.

Chủng Kình vốn không muốn tham gia loại tàn sát Hắc Sát quân này, nhưng hắn không thể nào rũ sạch quan hệ, đã như vậy, còn không bằng giết hết.

…

Đối với người Điềm Nguyên thành mà nói, hôm nay thật sự là một chuyện hiếm lạ.

TRong tình huống căng thẳng ở Điềm Nguyên thành, vậy mà thiếu gia Lam gia lại thành hôn. Hơn nữa cũng vung tiền rất nhiều, chỉ cần người đến, cho dù ngươi có tặng quà hay không, đều sẽ được mời vào yến tiệc uống rượu ăn cơm.

Lam Tiểu Bố thành hôn, cho dù là những người còn lại trong Lam gia trước đó muốn cướp đoạt tài sản của Lam gia, cũng đều đến chúc mừng.

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố cảm nhận được loại tâm tình bình yên trong cần phải suy nghĩ bất cứ chuyện gì như vậy. Thánh Nhân thì sao chứ? Có lúc, còn không bằng một người bình thường sống nhẹ nhàng tự tại. Giờ phút này hắn không phải là tứ chuyển Thánh Nhân, cũng không phải đang chứng đạo Luân Hồi. Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố chỉ toàn tâm toàn ý hưởng thụ đại hôn cùng Tô Sầm.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, nếu như hôn lễ của hắn, vậy thì phải dựa theo cách của hắn mà làm. Giờ phút này hắn đang cùng Tô Sầm tự mình tiếp đãi khách, chào hỏi những tân khách đến đây chúc phúc. Lam Dĩ và Lam Thanh cũng đứng hai bên chào hỏi khách khứa.

Tô Sầm đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, trong mắt đều là ý cười, từ khi bắt đều có trí nhớ cho đến bây giờ, nàng chưa bao giờ hạnh phúc như vậy. Giờ phút này, cho dù bảo nàng chết, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Ha ha, chúc mừng Lam thiếu gia và Tô Sầm tiên tử, chúc tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử, trăm… Phúc cổ đạt đến!” Tể Thiên suýt chút nữa đã nói trăm năm hòa hợp. Nếu như thiếu gia Lam gia thật sự là cường giả tu đạo, vậy trăm năm hòa hợp không phải lời chúc phúc gì.

Đừng nói là cường giả đỉnh cấp, chính quốc sư Chủng Kình của hắn ta, tuổi thọ đã quá 200 rồi.

“Vương thượng…” Lam Tiểu Bố không biết Tể Thiên, nhưng Lam Dĩ đứng bên cạnh lại kinh ngạc kêu lên. Hắn ta không ngờ, vương thượng của Kỳ Nguyên sẽ đến đây chúc mừng.

Chương 1831 - Kỳ Nguyên quốc to gan.

Lam Dĩ khó nén được kích động trong lòng, chẳng những là Lam Dĩ, mà tất cả mọi người đều kích động nhìn về phía Tể Thiên. Vương thượng của vùng lãnh cháu trực tiếp đến tham gia hôn lễ của Lam Tiểu Bố, đây là một sự kiện không tầm thường đến mức nào.

Lam Tiểu Bố cũng có chút kinh ngạc, hắn không ngờ vương thượng của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên lại đến tham gia hỗn lễ của hắn. Nhưng mà nghĩ lại thì có thể hiểu được, đó là muốn hắn ra tay giúp đỡ.

“Đa tạ vương thượng tham gia hôn lễ của ta, mời đến đây ngồi.” Lam Tiểu Bố gật đầu, một vương thượng đối với hắn cũng chẳng có gì phải kích động. Đừng nói là vương thượng, chính bản thân hắn là Đạo QUân Thần giới, trong mắt hắn, đâu chỉ là một vị trí mà thôi, không phải chuyện gì lớn.

“Tốt, tốt…” Vương thượng liên tục nói mấy chữ tốt, sau đó bảo hộ vệ phía sau đưa lễ vật đến. Từng rương lớn được khiêng vào, phải mất nửa nén hương mới khiêng xong.

Hắn ta cũng vô cùng kích động, điều này cho thấy cường giả Lam Tiểu Bố này cũng không phải là người không dễ nói chuyện, nói cách khác, mục đích hôm nay hắn ta đến đây đã đạt được. Hắn ta khác với những người kia, hắn ta biết rất rõ, Lam gia tuyệt đối có một vị cường giả. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố, thì cũng chính là người sau lưng Lam Tiểu Bố.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay người sau lưng Lam Tiểu Bố, chỉ cần nhận nhân tình của hắn ta là được rồi.

Mấy người Lam gia nhìn thấy ngay cả vương thượng cũng chủ động đến tham gia hôn lễ của Lam Tiểu Bố, tất cả đều bị hù đến mặt tái nhợt. Cho dù rất nhiều tài sản của Lam Thiên Vũ là do Lam Tiểu Bố chủ động cho bọn hắn, nhưng lỡ như trước mặt vương thượng mà Lam Tiểu Bố nhắc đến, vậy bọn hắn xong đời rồi.

Hôn lễ của Lam Tiểu Bố tiến hành vô cùng náo nhiệt không gì sánh được, bởi vì có vương thượng tham gia, cấp bậc và quy cách của hôn lễ được nâng cao lên rất nhiều.

Bởi vì vương thượng không phải chỉ đến một chút rồi đi, mà là đường đường chính chính ở chỗ này uống rượu mừng, một vài quan lại quyền quý biết chút tình hình cũng lũ lượt mang theo lễ vật đến chúc mừng.

TRong lúc nhất thời, toàn bộ Điềm Nguyên thành đều ăn mừng hôn lễ của Lam Tiểu Bố, lễ vật chồng chất thành núi nhỏ trong sân Lam gia, thậm chí không thể nào chứa được nữa.

Cùng lúc đó, dưới Điềm Nguyên thành, Cái HÌnh nhìn mấy vạn đại quân trước mặt cao giọng nói, “Mọi người có biết chúng ta vì sao phải trấn giữ Điềm Nguyên thành không?”

“Bởi vì Hắc Sát quân…” Một binh sĩ gan lớn nhỏ giọng nói.

Cái HÌnh lớn tiếng nói, “Không sai, cũng là bởi vì Hắc Sát quân. Bởi vì Hắc Sát quân chính là Ác ma Địa Ngục, bọn hắn vào thành muốn đồ sát thân nhân của chúng ta, hủy diệt gia viên của chúng ta. Chúng ta có thể bỏ mặc bọn hắn tiến vào hay không?”

“Không thể nào!” Lần này tất cả quân sĩ cùng kêu lớn.

Cái HÌnh tiếp tục nói, “Thế nhưng bọn hắn giống như là sói đói, đôi mắt xanh mơn mởn nhìn chằm chằm Điềm Nguyên thành chúng ta, chúng ta cũng không thể mãi đóng cửa thành như vậy được. Chúng ta đều là dũng sĩ của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, là người bảo vệ, chúng ta tuyệt đối không cho phép có sói đói nhìn chằm chằm chúng ta. Cái HÌnh ta tình nguyện dùng tính mạng của mình, bảo vệ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, bảo vệ người nhà của chúng ta, bảo vệ mấy triệu dân chúng Điềm Nguyên thành. Nếu như các ngươi cũng đồng ý, vậy cùng ta lao ra ngoài, chém tận giết tuyệt lũ sói hung ác kia!”

“Chém tận giết tuyệt!” Mấy vạn binh sĩ giận dữ hét lên, sau đó cửa thành lập tức mở rộng, Cái HÌnh dẫn đầu dẫn theo mấy vạn quân sĩ xông ra khỏi Điềm Nguyên thành.

QUốc sư Chủng Kình Uẩn Đan cảnh duy nhất cũng đi trong mấy vạn đại quân, xông về phía Hắc Sát quân. Bởi vì ở trong Hắc Sát quân cũng có cường giả Uẩn Đan, hắn nhất định phải đi chuyến này.

Thiên phu trởng Tạp Tư của Hắc Sát quân đang đóng giữ ngoài thành hoàn toàn ngây ngốc, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy quân đội của vùng lãnh chúa nào dám quang minh chính đại công kích với Hắc Sát quân. Sống lâu thì chuyện gì cũng thấy, thế mà hôm nay hắn ta lại nhìn thấy mấy vạn đại quân của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đang xông về phía Hắc Sát quân bọn hắn.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng phản ứng kịp, đây không phải ảo giác mà là thật, hắn ta lập tức giận dữ hét lên, “Nghênh địch, nhanh chóng nghênh địch…”

Thế nhưng Hắc Sát quân thật sự cách Điềm Nguyên thành quá gần, trải qua thời gian dài tự đại và cuồng vọng, khiến bọn hắn nghĩ rằng sẽ không có ai dám ra tay với bọn hắn.

Sự thật đã hung hăng cho Hắc Sát quân mấy cái tát, một vùng lãnh chúa chẳng những ra tay với bọn hắn, mà còn là mấy vạn đại quân đánh tới, trực tiếp bao vây hết 1000 Hắc Sát quân.

KHi tên Hắc Sát quân đầu tiên bị loạn đao chém chết, toàn bộ tình hình đều trở nên vô cùng máu tanh. Loại sợ hãi đối với Hắc Sát quân vào giờ phút này đã biến mất, tất cả quân sĩ của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đều đang điên cuồng xông đến mỗi một tên Hắc Sát quân lạc đàn, vây giết những tên Hắc Sát quân này.

Tạp Tư nhìn thấy Hắc Sát quân không ngừng giảm bớt, sắc mặt có chút tái nhợt. Mặc dù hắn ta là cao thủ Uẩn Đan cảnh, nhưng hắn ta không dám ra tay. Hắn ta biết rõ Chủng Kình đang ở chỗ này. Chỉ cần hắn ta ra tay, Chủng Kình nhất định sẽ dây dưa với hắn ta, đối mặt với Chủng Kình và mấy vạn đại quân, chỉ sợ hắn ta chết như thế nào cũng không biết. Kỳ Nguyên quân càng đánh càng hăng, thời điểm ban đầu, rất nhiều quân tu sĩ đều ôm một loại tâm tư, đó chính là mấy vạn người đối phó với một ngàn người, cho dù chắc chắn sẽ thua trận, nhưng chính mình cũng có thể chạy trốn.

Chương 1832 - Kỳ Nguyên quốc to gan. (2)

Nhưng khi có càng nhiều Hắc Sát quân bị giết, Kỳ Nguyên quân đều hiểu ra một đạo lý, đó chính là Hắc Sát quân dường như cũng chẳng là gì cả, cũng một đầu hai cánh tay, cũng sẽ bị giết, hơn nữa còn rất dễ bị giết.

Sau khi Tạp Tư chạy trốn, Hắc Sát quân càng tan rã với tốc độ nhanh chóng, sau đó biến mất.

Chủng Kình nhìn thấy Tạp Tư đã chạy mất, hắn không đuổi theo, hắn biết mình đuổi theo cũng không kịp. Hơn nữa, giết Tạp Tư, cũng không thể thay đổi kết quả. Mục đích chủ yếu hắn đến đây, chỉ là ngăn cản Tạp Tư ra trận mà thôi.

Tạp Tư điên cuồng độn gấp, chạy trốn hơn nửa ngày, sau khi phát hiện Chủng Kình không đuổi theo, hắn ta dừng lại, thở hổn hển.

Sau đó lấy một thanh phi kiếm ra kích phát, phi kiếm hóa thành một tia sáng bay ra ngoài.

Sau khi phát phi kiếm ra, Tạp Tư nghĩ, sau khi Đại Đế nhìn thấy hắn ta, có thể trách phạt hắn ta hay không, dù sao cũng là hắn ta dẫn ngàn Hắc Sát quân đến đóng giữ bên ngoài đô thành của một vùng lãnh chúa. Nhưng mà hắn ta nhanh chóng suy đoán ra, Đại Đế nhiều nhất chỉ là quở trách hắn ta một chút thôi, những năm qua, hắn ta đã làm ra rất nhiều chuyện trong bóng tối cho Đại Đế, Đại Đế thiếu hắn ta thì không được. Hắc Sát quân thôi, chết 1000 người thì lại tuyển thêm 1000 người nữa là đươc. Chờ qua một khoảng thời gian, hắn ta vẫn là thiên phu trưởng của Hắc Sát quân.

Ngay khi Tạp Tư còn đang suy nghĩ miên man, một luồng lực lượng đáng sợ đột nhiên cuốn lấy hắn ta, không đợi hắn ta giãy dụa, đã kéo hắn ta lên trên cao.

Bành! Tạp Tư rơi xuống mặt phẳng cứng rắn, lập tức hắn ta đã hiểu ra có chuyện gì,đây là Hắc Già Chiến Hạm. Có thể trực tiếp kéo hắn ta từ mặt đất lên Hắc Già Chiến Hạm, chỉ có một người, đó chính là người tàn nhẫn số một của Đại Quảng đế quốc Đinh Cốt, nghe đồn là cường giả Nhân Tiên.

Tạp Tư mở to hai mắt, quả nhiên nhìn thấy Đại Đế Thiết Kỳ, còn có một tên nam tử tiên phong đạo cốt ngồi bên cạnh Đại Đế.

Là tâm phúc của Thiết Kỳ, Tạp Tư đương nhiên biết, tên nam tử tiên phong đạo cốt kia chính là người bảo vệ của Đại Quảng đế quốc.

cường giả Nhân Tiên Đinh Cốt, một người có thể diệt cả một đế quốc. Đương nhiên, nghe nói mấy đế quốc còn lại bây giờ cũng có cường giả Nhân Tiên, một mình Đinh Cốt cũng không thể nào diệt được một đế quốc.

Sắc mặt Thiết Kỳ âm trầm, Tạp Tư nhanh chóng quỳ xuống, "Tạp Tư kính chào Đại Đế, vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đại nghịch bất đạo, phát động hơn 100.0000 đại quân đánh lén Hắc Sát quân ta, toàn quân Hắc Sát quân bị giết. Ta vất vả lắm mới thoát ra được, truyền tin tức về…"

"ĐƯợc, được, được lắm…" Thiết Kỳ gằn từng chữ, trên người hắn ta tản ra sát ý, khiến toàn thân Tạp Tư run rẩy.

"Nếu Hắc Sát quân đã bị giết, ngươi còn về để làm gì?" GIọng điệu Thiết Kỳ lạnh lẽo đến tận xương.

Tạp Tư giật mình, vội vàng nói, "Ta liều mạng trốn ra, là muốn báo tin."

"Ha ha, báo tin? Chạy hơn nửa ngày mới báo tin?" Sau khi Thiết Kỳ nói xong câu đó tay Đinh Cốt bên cạnh hắn ta vung lên, Tạp Tư cảm thấy mình bị một lực hút kinh khủng quấn lấy, sau đó khí huyết toàn thân hắn đều bị hút đi.

TRước khi chết, hắn ta cuối cùng cũng hiểu rõ Đinh Cốt tu luyện như thế nào. Lần này Thiết Kỳ dẫn theo Đinh Cốt đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, rõ ràng là muốn lấy hết tinh huyết của một vùng lãnh chúa cống hiến cho Đinh Cốt tu luyện.

…

Ồn ào náo động một ngày, Lam phủ cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Lam Tiểu Bố nhìn Tô Sầm ngồi trước mặt mình, suy nghĩ tựa như lại trở về rất nhiều năm trước.

Một lần đó, hôn lễ của hắn và Tô Sầm, không có bất cứ người nào tham gia, không có một bàn tiệc rượu nào, còn là ở bên trong một căn phòng thuê nhỏ hẹp. Cho dù Tô Sầm gả cho hắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được Tô Sầm không vui.

Chỉ chớp mắt, đã qua ba kiếp luân hồi, cách nhau vô số giới vực. Ở chỗ này, Tô Sầm lại gả cho hắn một lần nữa.

“Phu quân…” Tựa như đã rất lâu không thấy động tĩnh gì, Tô Sầm không nhìn được nhẹ giọng kêu lên.

Lam Tiểu Bố bước đến, nhẹ nhàng vén khăn trùm đầu của Tô Sầm lên, nhẹ nhàng nói: “Gọi ta là Tiểu Bố đi, những thứ đã qua đều là mây khói tiêu tán, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta sống lại một lần nữa. Chờ qua hôm nay, ta dẫn ngươi rời khỏi nơi này, đi đến nhà của chính chúng ta.”

Tô Sầm ngẩng đầu, trong mắt là hơi nước mờ mịt, nàng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, từ hôm nay trở đi, chính là ngày đầu tiên nàng và Tiểu Bố bắt đầu sống lại một lần nữa.

“Tiểu Bố, ngươi ở đâu thì ta theo đến đó…” Tô Sầm lẩm bẩm một tiếng, giọng nhỏ đến mức ngay cả chính nàng cũng không nghe thấy.

Lam Tiểu Bố mở rộng vòng tay, ôm thân thể mềm mại của Tô Sầm vào lòng…

“Ừm.” Tô Sầm nhỏ giọng ừ một tiếng, vòng tay ôm Lam Tiểu Bố, cả người đều đang run rẩy. Có lẽ là tâm nguyện từ sâu trong lòng nàng, đã cảm nhận hạnh phúc thuộc về mình.

Trời dần dần tối xuống, ban đêm Điềm Nguyên thành cũng vô cùng yên tĩnh. Tiếng côn trùng rỉ rả trong bóng đêm tĩnh mịch, tựa như đang thổ lộ hết tâm tư của mình cho nhau.

Chương 1833 - Tứ chuyển Thánh Nhân.

“Tiểu Bố…” Tô Sầm tỉnh lại, chuyện đầu tiên là gọi Lam Tiểu Bố, sau đó nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đứng trước cửa sổ nhìn một con chim nhỏ đang kiếm ăn ở bên ngoài.

Giờ phút này, Tô Sầm đột nhiên có cảm giác, tõ ràng Lam Tiểu Bố đang đứng ngay trước mặt của nàng, nhưng nàng lại thấy dường như Lam Tiểu Bố đang cách xa vô cùng, có một loại cảm giác mông lung rằng một cơn gió nhẹ thổi qua cũng sẽ xua tan mất bóng dáng kia.

“Tỉnh rồi à.” Lam Tiểu Bố quay người cười một tiếng, Tô Sầm lại cảm thấy Lam Tiểu Bố đã quay về bên cạnh mình, loại cảm giác xa xôi kia đã biến mất.

Tô Sầm nhanh chóng ngồi dậy, mền gấm trượt xuống, da thịt trắng noãn như mỡ đông lộ ra. Nảng tỉnh táo lại, đỏ mặt, nhanh chóng kéo chăn mền lên lại.

Lam Tiểu Bố bước đến bên cạnh Tô Sầm, dang tay ôm Tô Sầm vào trong lòng.

“Tiểu Bố, vừa rồi khi mới tỉnh lại, cảm thấy hình như ngươi đang đứng ở nơi rất rất xa, nhưng rõ ràng ngươi đang ở ngay trước mặt ta.” Tô Sầm sợ hãi nói.

Lam Tiểu Bố giúp Tô Sầm gỡ một ít tóc rối, dịu dàng nói, “Bởi vì ta đã là tứ chuyển Thánh Nhân, chứng được đại đạo Luân Hồi. Vừa rồi đạo vận của ta lưu chuyển, cho nên mới gây ra ảo giác như vậy, nhưng mà rất nhanh ngươi sẽ không còn ảo giác này nữa.”

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, chứng được đại đạo Luân Hồi, hắn cũng chẳng có gì vui vẻ, với hắn mà nói, cũng giống như ngày hôm qua, hắn chỉ là một thiếu gia Lam gia bình thường.

“Tứ chuyển Thánh Nhân là sao?” Tô Sầm khó hiểu hỏi

“Chính là có thể sống cực kỳ lâu…” Lam Tiểu Bố giải thích một chút

“A…” Tô Sầm kinh ngạc hô lên, trong mắt bắt đầu hiện lên vẻ thấp thỏm không yên, Tiểu Bố có thể sống cực kỳ lâu, mà nàng nhiều nhất chỉ có thể sống đến 100 tuổi…

“KHông cần lo lắng, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, sau đó ngươi cũng sẽ giống như ta, đi chứng đạo Thánh Nhân, vẫn luôn ở cùng với ta…” Lam Tiểu Bố đã nhìn ra tâm tư Tô Sầm, thuyết phục một câu.

Nghĩ đến chỉ mới một tháng ngắn ngủi mình đã Trúc Cơ thành công, Tô Sầm ừ một tiếng, tràn đầy lòng tin. Nàng tin tưởng lời Lam Tiểu Bố nói, tương lai nhất định có thể giống như Tiểu Bố.

“Ngươi đi ra ngoài trước, ta mặc quần áo đã.” Tâm Tô Sầm đã bình ổn lại, sắc mặt lại đỏ lên.

Lam Tiểu Bố đang định nói gì đó, thần niệm quét thấy có người đến, hắn cười cười vỗ sau lưng Tô Sầm, “ĐƯợc, ta chờ ngươi ở bên ngoài.”

Lam Tiểu Bố vẫn còn chưa đến phòng khách, thậm chí còn chưa ngồi xuống, vương thượng Tể Thiên của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên đã đầu đầy mồ hôi xông vào trong. Sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hắn ta đã vội vàng kêu lên, “Lam đại sư, mười vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc dùng Hắc Già Chiến Hạm, sắp đến bên ngoài Điềm

Nguyên thành. Mong Lam đại sư ra tay giúp đỡ, cứu mấy trăm vạn con dân vô tội của Kỳ Nguyên quốc ta, Tể Thiên ta tình nguyện nhường lại vương vị…”

Nói xong, Tể Thiên khom người tới đất. Mà giờ phút này, hộ vệ của hắn mới đuổi đến cửa đại viện Lam gia, bởi vì không có mệnh lệnh của Tể Thiên, cho nên đều đứng chờ ở ngoài cửa.

TRong lòng Tể Thiên rất lo lắng, cho dù Chủng Kình đã nói với hắn ta, không nên chủ động tìm Lam Tiểu Bố cầu cứu, bởi vì có rất nhiều cường giả đều không muốn bị người khác quấy rầy. Nhưng hắn ta thật sự không thể chờ được nữa, không có được câu trả lời chắc chắn, hắn ta cảm thấy mình giống như con kiến bò trên chảo dầu, không có chỗ náu thân.

Hắc Già Chiến Hạm và 100.000 đại quân của Đại Quảng đế quốc, cho dù là bên nào, cũng có thể hủy diệt vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên một trăm lần.

Cầu cứu Lam Tiểu Bố đương nhiên không thể để người khác đi, hắn ta nhất định phải tự mình tới.

“Vương thượng, lúc này người trong toàn thành đều đang nhìn ngươi, cho nên ngươi nhất định phải can đảm lên. Ta cho ngươi một lời đề nghị, lập tức tự mình dẫn đầu đại quân, phóng đến chỗ Hắc Già Chiến Hạm. Cơ hội vĩnh viễn chỉ dành cho người phấn đấu không sợ chết và có dũng khí. Đi đi, toàn bộ con dân Kỳ Nguyên quốc đều đang chờ tin tức tốt của ngươi. Tin rằng ngươi sẽ là một vương thượng tốt, dẫn dắt Kỳ Nguyên quốc vượt qua trận rèn luyện ác ma này.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“A…” Tể Thiên sửng sốt, nói gì vậy?

Hắn ta là một vương thượng dẫn theo mấy vạn đại quân đi đối phó với đại quân của đế quốc? Đừng bảo là đại quân đế quốc đều là cường binh trải qua sát trận, chỉ cần năm ngàn người là có thể diệt mấy vạn đại quân hắn ta mấy lần. Chỉ dựa vào chuyện đối phương có một cường Nhân Tiên, hắn ta cũng chẳng thể nào đánh được, một Nhân Tiên người ta thôi cũng có thể giết sạch toàn bộ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên rồi.

Cái này còn chưa tính, nghe nói Hắc Già Chiến Hạm có thể bắn đại pháo, loại đại pháo kia chỉ cần một lần là có thể hủy đi cả Điềm Nguyên thành.

Thấy Tể Thiên ngây người, Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như bây giờ ngươi còn không đi, đợi lát nữa đại quân của đế quốc đánh vào Điềm Nguyên thành, lúc đó vương thượng ngươi có hối hận cũng không kịp.”

“ĐƯợc, bây giờ ta đi ngay.” Tể Thiên cắn rằng nói, quay người nhanh chóng cưỡi ngựa đi.

Hắn ta biết nếu như Lam Tiểu Bố không muốn giúp, vậy thì chỉ có một chữ “Chết”, trái phải đều là “Chết”, còn không bằng chết oanh oanh liệt liệt một chút.

“Tiểu Bố đại ca, đại quân của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên chỉ sợ không thể ngăn được một pháo của Hắc Già Chiến Hạm, chúng ta…” Lam Dĩ bước đến, trong lời nói đều là lo lắng, nhưng hắn ta lại không thể để Lam Tiểu Bố đi chịu chết.

Mặc dù hắn ta biết Lam Tiểu Bố mạnh, thực lực hắn ta bây giờ cũng không tệ, nhưng mười vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc, còn có Hắc Già Chiến Hạm. Hơn nữa, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Nhân Tiên sao? Nghe nói bên cạnh Đại Đế

Thiết Kỳ còn có một cường giả Nhân Tiên.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Lam Dĩ, lấy một chiếc nhẫn ra cho Lam Dĩ nói, “Cái này tặng cho ngươi.”

Chương 1834 - Tứ chuyển Thánh Nhân. (2)

“Đây là cái gì?” Lam Dĩ khó hiểu nhìn chiếc nhẫn.

Lam Tiểu Bố mỉm cười nói, “Đây là nhẫn không gian, nhẫn không gian này chỉ có ý niệm của ngươi mới có thể lấy được đồ ở trong đó. Bên trong còn có rất nhiều công pháp thần thông, đan dược, linh thạch và tiên tinh, còn có một ít thần tinh. Ta tin tưởng với tư chất của ngươi, chỉ cần nửa đường không vẫn lạc, tuyệt đối có thể dùng những tài nguyên này tu luyện đến Thần cảnh.”

“A…” Lam Dĩ không để ý đến lời Lam Tiểu Bố nói, bởi vì lời Lam Tiểu Bố nói hắn ta không hiểu. Nhưng mà ý niệm của hắn ta cảm nhận được không gian trong chiếc nhẫn kia rộng rãi không gì sánh bằng, lập tức kinh hô sợ hãi.

“Chiếc nhẫn này là không gian…” Lam Dĩ kinh ngạc hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Chính là không gian, bên trong không gian này ngươi có thể cất giữ bất cứ đồ gì thuộc về ngươi. BÌnh thường ngươi có thể dùng linh thạch và tiên tinh ở trong đó để tu luyện, trước khi tu vi chưa tăng đến một trình độ nhất định, tốt nhất ngươi đừng rời khỏi Điềm Nguyên thành và đại viện Lam gia, ta có bố trí phòng ngự đại trận ở nơi này, cho dù Tiên Nhân có đến, cũng đừng hòng mở ra được. Còn khi tu luyện có chỗ nào không hiểu, đợi lát nữa ta sẽ đưa cho ngươi mấy mảnh ngọc giản.”

Cả người Lam Dĩ choáng váng, cho đến bây giờ, hắn ta cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là Lam Tiểu Bố cho hắn ta một cái nhẫn không gian, trong cái nhẫn không gian này có vô số đồ vật trong truyền thuyết, hắn ta dùng những thứ này tu luyện, có thể nhanh chóng tăng cao tu vi.

…

“Lam tiền bối không đến?” Cho dù Chủng Kình không đồng ý Tể Thiên đi mời Lam Tiểu Bố, nhưng Tể Thiên đi, trong lòng hắn vẫn hy vọng có thể mời được Lam Tiểu Bố đến.

Tể Thiên thất vọng nói, “Không, hắn chỉ bảo ta dẫn binh đi công kích Hắc Già Chiến Hạm, nói rằng cơ hội chỉ để lại cho người có dũng khí.”

TRên tường thành vô cùng im lặng, bầu không khí vô cùng đè nén. Có dũng khí lớn đến đâu, trước kẻ địch có thực lực mạnh đến nghiền ép, cũng đều là hư vô.

Từng tiếng ầm vang truyền đến, sau đó mọi người khiếp sợ nhìn thấy, một chiếc chiến hạm màu đen khổng lồ từ trên hư không rơi xuống, trực tiếp hạ xuống mặt đất trống trải bên ngoài Điềm Nguyên thành, bụi bay lên tung tóe.

Từng đội ngũ mặc khôi giáp chói sáng đi ra khỏi Hắc Già Chiến Hạm, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã tạo thành quan trận khiến người ta hít thở không thông bên ngoài Điềm Nguyên thành.

Cho dù không cách này còn cách Điềm Nguyên thành mấy dặm, nhưng sát khí kia khiến tất cả binh sĩ trên tường thành Điềm Nguyên thành đều cảm thấy khó thở.

Giờ phút này chẳng những vương thượng Tể Thiên đang đứng trên tường thành sắc mặt tái nhợt, ngay cả cường giả Uẩn Đan cảnh duy nhất Chủng Kình cũng sắc mặt trắng bệch. Một phần binh sĩ đứng nói là ra tay, chỉ đứng đó thôi cũng cảm thấy tay chân run rẩy, ngay cả binh khí cũng không thể nắm chặt.

Nhưng cái này vẫn không phải điều khiến quân sĩ Điềm Nguyên thành sợ nhất, khiến mọi người tuyệt vọng nhất là, trước Hắc Già Chiến Hạm có mười cái pháo lớn. Mười cái pháo lớn này xếp thành một hàng, giống như miệng Tử Thần đang mở lớn.

TRong không khí có một loại tĩnh mịch khiến người ta hít thở không thông, Tể Thiên vốn đang lấy dũng khí liều chết một trận, lúc này cũng tay chân lạnh buốt, dũng khí vừa rồi mới nhen nhóm lên cũng biết mất tăm.

Mười vạn đại quân cứ như vậy đứng ở bên ngoài Điềm Nguyên thành, không có bất cứ động tác nào, cũng đã khiến toàn bộ Điềm Nguyên thành mất đi dũng khí liều mạng.

Loại tĩnh mịch này không tiếp tục được bao lâu, một giọng nói có vẻ già nua giận dữ hét lên, “Ta thà rằng liều chết, cũng không để bọn hắn đồ sát giống như giết chó mà chết. Không sợ chết, thì cùng Ô Lý ta xông ra ngoài.”

Tiếng gầm thét này khiến quân sĩ đang toàn thân run rẩy giật nảy mình, khi bọn hắn nhìn thấy người nói chuyện chính là chấp quan đứng đầu Ô Lý, một vài người cũng dâng lên một chút dũng khí. Ngay cả chấp quan cũng không sợ chết, tình nguyện xông ra ngoài, bọn hắn còn sợ chết gì nữa?

Chủng Kình hít một hơi thật sâu, “Ô chấp quan nói không sai, bây giờ chúng ta không còn đường lui, xông về phía trước là con đường duy nhất. So với bị người ta giết như giết chó, còn không bằng chết oanh liệt một chút. Ô chấp quan, Chủng Kình ta cùng ngươi lao ra ngoài.”

Cái HÌnh cười ha ha một tiếng, “Cái HÌnh ta mặc dù sợ chết, nhưng không phải hạng người hèn nhát. Quân sĩ vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên ta, không có ai là kẻ hèn nhát, chư quân, theo ta cùng xông ra ngoài. Giết một tên thì đủ vốn, giết hai tên thì lời một tên.”

Tể Thiên cuối cùng cũng từ chấn động và sợ hãi tỉnh táo lại, hắn ta đã nghĩ thông rồi, không có cường giả giúp đỡ, cuối cùng vẫn chỉ có một chữ chết. Nếu đều là chết, vậy thì tại sao phải uất ức mà chết chứ?

“Xông ra, ta là vương thượng của vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, không có năng lực bảo vệ mọi người, nhưng tình nguyện là người đầu tiên chết vì Kỳ Nguyên quốc.” Nói xong câu đó, Tể Thiên hoàn toàn không chú ý đến cái gì mà trận hình hay không trận hình, cũng không để ý đến sách lược gì đó, trực tiếp cưỡi ngựa định xông ra ngoài.

Binh sĩ thủ thành thấy thế, nhanh chóng mở cửa thành ra.

Cái HÌnh vốn định ngăn cản vương thượng, chuẩn bị đội hình công kích, do dự một chút rồi từ bỏ suy nghĩ này. Đối mặt với mười vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc, còn cả Hắc Già Chiến Hạm. Cho dù hắn ta có xếp trận hình vô cùng hoàn mỹ, kết cục cũng đều giống nhau. Đã như vậy, còn không bằng oanh oanh liệt liệt cùng nhau xông ra ngoài.

Chương 1835 - Một trận chiến rối bời.

MƯời vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc xếp thành một hàng, nhìn Kỳ NGuyên quân đang xông đến, có chút choáng váng. Cái đám người lộn xộn cùng nhau xông lên như vậy, là đang đi tìm chết sao?

Thiết Kỳ đứng trên Hắc Già Chiến Hạm, nhìn Kỳ NGuyên quân chẳng có trận hình gì xông lên như vậy cười lạnh nói, “Bắt toàn bộ đám người này lại trước, để bọn chúng tận mắt nhìn thấy vùng lãnh chúa của bọn hắn bị lột da như thế nào. Sau đó diệt sạch toàn bộ Kỳ NGuyên quốc, gà chó không tha.”

Đinh Cốt đừng bên cạnh Thiết Kỳ từ tốn nói, “Bọn hắn chắc hẳn biết rằng mình phải chết, cho nên muốn chết cho sảng khoái một chút, đáng tiếc, bọn hắn đã nghĩ nhiều rồi. Muốn chết được sảng khoái, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

Thần niệm của Lam Tiểu Bố vẫn luôn chú ý đến chiến trường, hắn nhìn thấy Tể Thiên không chút trận hình mà xông lên, cạn lời mà lắc đầu. Cho dù biết rõ sẽ thất bại, cũng phải lấy ra dũng khí đường đường chính chính mà chiến đấu. Tể Thiên dẫn đầu đội quân, đây không phải là đề cao dũng khí, mà là đang đi tìm đường chết mà.

Nhìn thấy Kỳ NGuyên quân vọt đến chỉ còn hơn mười trượng nữa, Thiết Kỳ mới lạnh lùng nói, “Giết!”

“Giết!” 100.000 quân đội Đại Quảng đế quốc cùng nhau hô lên, nhưng mà Thiết Kỳ nhanh chóng phát hiện có gì đó không đúng, lúc này đội quân Đại Quảng đế quốc phải xông về phía Kỳ Nguyên quân mới đúng, sao chỉ kêu lên một tiếng giết rồi không còn động tác nào nữa?

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, Tể Thiên dùng đao chém đầu một tên binh sĩ của Đại Quảng đế quốc xuống, chính mình cũng suýt vì một đao này mà bị ngã xuống ngựa.

Hắn ta lập tức ngây ngẩn, có gì đó không đúng.

Ngựa của hắn ta nhanh, cho nên chạy lên trước nhất, dựa theo lý mà nói, khi mình ra đao, đối phương nên giết chết hắn ta mới đúng, bởi vì hắn ta xông lên chính là muốn chết mà.

Nhưng mà một đao của hắn ta có thể giết chết được đối phương, bản thân lại bình yên vô sự? Vừa rồi suýt chút nữa ngã xuống ngựa, cũng là vì hắn ta dùng sức quá lớn, không giữ vững thân thể được.

Rất nhanh Tể Thiên đã biết rõ, quả thật không thích hợp. Chẳng những hắn ta, quân sĩ Kỳ Nguyên quân phía sau hắn ai ai cũng đều có thể dễ dàng giết chết Đại Quảng quân. Đại Quảng quân ở nơi này, giống như đã bị trói lại vậy, trừ hoảng sợ trong ánh mắt và tiếng gào thét ra, không có bất cứ động tác phản kháng nào.

“Vương thượng, nhất định là cường giả tuyệt thế kia đã ra tay, chúng ta nhanh chóng giết chúng đi. Loại giam cầm mười vạn đại quân này rất tiêu hao tinh thần lực, nhất định không thể kiên trì được bao lâu.” Chủng Kình Uẩn Đan cảnh thấy rõ tình huống, lập tức ngạc nhiên mà lớn tiếng kêu.

Cái HÌnh cũng hiểu ra, hắn ta cũng muốn gọi binh sĩ tỉnh táo lại, tạo thành đội hình mà công kích. Chỉ là giờ phút này binh sĩ Kỳ Nguyên quân đã rối bời, hoàn toàn không thể sắp xếp lại đội hình được.

Mười vạn đại quân đúng là đáng sợ, vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên cũng chỉ có năm sáu vạn quân mà xông lên, bị giết sạch quả thật không tốn bao nhiêu thời gian.

Chẳng qua là khi Kỳ Nguyên quân phát hiện ra Đại Quảng quân của đế quốc không thể nào động đậy được mà bị bọn hắn đồ sát, chính bản thân Kỳ Nguyên quân đã tự loạn. Tất cả mọi người đều muốn giết một hai người làm quân công, cứ như vậy, đội hình vốn xốc xếch lại càng lộn xộn hơn.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Giết đi.” Sắc mặt Thiết Kỳ thay đổi, hắn ta vươn tay ra muốn rút đường đao bên hông, sau đó hắn ta lập tức phát hiện ra, chính mình cũng bị giam cầm lại, không thể nào động đậy.

“Đinh tiên sư…” Thiết Kỳ hoảng sợ muốn quay đầu nhìn về phía Đinh Cốt, nhưng mà ngay cả đầu hắn ta cũng không thể động đậy, chỉ có thể liếc mắt nhìn Đinh Cốt.

ĐInh Cốt cũng đứng bất động như hắn ta, khóe mắt Thiết Kỳ vẫn có thể nhìn thấy rõ sự kinh hoảng và sợ hãi trên mặt Đinh Cốt.

“Là cường giả tuyệt thế, thần niệm của hắn đang giam cầm chúng ta lại, chúng ta hoàn toàn không thể động đậy được.” Giọng điệu Đinh Cốt run rẩy, hắn ta là cường giả Nhân Tiên, chính là nhân vật đứng đầu trong giới vực này. Thế mà lại vẫn lạc ở một nơi nho nhỏ này, trong lòng hắn ta sao có thể cam tâm được?

“Làm sao bây giờ? ĐInh tiên sư…” Thiết Kỳ không chỉ sợ hãi, mà giọng nói còn run rẩy.

Càng là loại người giết chóc như cỏ, xem mạng người như cỏ rác như hắn ta, thì lại càng để ý đến mạng nhỏ của mình.

Đinh Cốt đột nhiên chửi ầm lên, “Thiết Kỳ, đồ con heo nhà ngươi, ngươi muốn đi tìm chết thì đừng có lôi bản tiên vào cùng. Ngươi đắc tội với cường giả, bản thân ngươi tìm đường chết còn chưa tính, còn muốn kéo theo ta. Nếu như lần này bản tiên không chết, bản tiên không rút gân lột da ngươi, bản tiên xem như là con ngươi.”

Thiết Kỳ nghe thấy vậy, da đầu run lên. Hắn ta có thể ngồi lên vị trí Đại Đế của Đại Quảng đế quốc, hoàn toàn là dựa vào Đinh Cốt. Hắn ta là người tìm kiếm tài nguyên tu luyện cho Đinh Cốt, làm tất cả mọi chuyện không thể lộ ra ngoài cho Đinh Cốt. Thế nhưng Đinh Cốt muốn giết hắn ta, hắn ta thật sự hoảng sợ. Đinh Cốt là nhân vật gì, hắn ta biết rất rõ, đây là nhân vật có thể phi thiên độn địa.

Chấp quan đứng đầu Ô Lý của Kỳ Nguyên quốc là nhóm người lao ra trước nhất, bây giờ lại bị tụt ở phía sau, chờ hắn ta đi đến chiến trường hai bên đối chọi nhau, chiến trường đã vô cùng hỗn độn, khắp nơi đều là mùi máu tnah.

Ô Lý nhìn quân sĩ rối loạn, mắng to, “Cái HÌnh, đồ con lợn nhà ngươi, bây giờ còn không lo tranh thủ thời gian chỉnh hợp quân đội, chém giết có trật tự đi.”

Hắn ta cũng hiểu ra, Chủng Kình đoán không sai, Điềm Nguyên thành thật sự có một cường giả vô thượng, bây giờ cường giả vô thượng đó đang ra tay.

Cái HÌnh cuối cùng cũng tỉnh ngộ lại, nhanh chóng để lính liên lạc chỉnh đốn trận hình, ngồi mài đao cũng không mất kỹ thuật đốn củi. Nếu như tiếp tục rối loạn như vậy, không biết sẽ phải giết bao lâu nữa.

Cũng may không có đối thủ quấy nhiễu, cho dù là như vậy, cũng tốn mất một nén nhang, mới miễn cưỡng sửa sang lại quân trận.

Chương 1836 - Một trận chiến rối bời. (2)

Có quân trận, mấy vạn quân tàn sát có tốc độ tăng nhanh hơn trước rất nhiều.

“Chúng ta đầu hàng…” Đông đảo Đại Quảng quân hoảng sợ không ngừng lêu to, mặc dù bọn hắn không thể nào động đậy, nhưng lại có thể nói chuyện.

“Ô chấp pháp, nếu không thì chúng ta tha cho bọn hắn đi?” Tể Thiên nhìn từng đống quân sĩ không thể chống cự bị giết, hắn ta có chút run chân.

VỐn là đi tìm chết, không ngờ bây giờ lại đi tàn sát người khác.

Ô Lý vội vàng nói, “Vương thượng lương thiện, tiếp tục tàn sát nữa, quả thật là khiến trời đất oán giận.”

“Cái HÌnh, dừng đồ sát, trói hết tất cả bọn chúng lại.” Nghe thấy Ô Lý đồng ý với lời mình Tể Thiên lập tức nói.

“Vâng.” Cái Hình cũng giết có chút nương tay, bây giờ đối phương cầu xin tha thứ, vương thượng cũng không có ý định tiếp tục giết, hắn ta lập tức hạ mệnh lệnh xuống, dừng đồ sát, bắt quân sĩ giao nộp hết binh khí rồi trói lại.

Trong lòng Chủng Kình thì vô cùng chấn động, tinh thần lực này phải cường đại đến mức nào, trói chặt hơn mười vạn đại quân trong thời gian dài như vậy? Mãi đến khi Tể Thiên ra lệnh cho Kỳ Nguyên quân dừng đồ sát, hắn mới tỉnh ngộ ra, vội vàng nói, “Vương thượng, việc cấp bách không phải là những quân sĩ này, mà là bên trên Hắc Già Chiến Hạm, khống chế Hắc Già Chiến Hạm lại, còn phải khống chế Thiết Kỳ nữa.”

Chủng Kình không nghĩ rằng cường giả Nhân Tiên Đinh Cốt lần này sẽ đến, Nhân Tiên tuyệt đối không thể nào bị tinh thần lực giam cầm lại. CHo dù thật sự có Địa Tiên tồn tại, chỉ sợ cũng không thểnào dùng tinh thần lực cầm cố Nhân Tiên được.

“ĐƯợc được, nhanh lên Hắc Già Chiến Hạm.” Tể Thiên hiểu được, cho dù hắn có giết thêm nhiều quân sĩ của Đại Quảng đế quốc, chỉ cần chưa xử lý Thiết Kỳ, vậy mạng nhỏ vẫn sẽ gặp nguy hiểm.

Boong thuyền Hắc Già Chiến Hạm đã sớm thả xuống, Tể Thiên dẫn theo Chủng Kình, Ô Lý và mấy chục tên quân sĩ hộ vệ cùng một đám đại thần, rất dễ dàng leo lên Hắc Già Chiến Hạm.

“Thiết Kỳ?” Tể Thiên đã từng gặp Thiết Kỳ, lập tức nhận ra Thiết Kỳ đang bị giam cầm ở đó.

Thiết Kỳ hoảng sợ nhìn Tể Thiên, “Tể Thiên khanh, chuyện này chỉ sợ là hiểu lầm. Ngươi yên tâm, ta đảm bảo sẽ để vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên có thể mở rộng gấp 10 lần, đồng thời độc lập khỏi Đại Quảng đế quốc.”

“Đinh Cốt?” Chủng Kình lại chấn động nhìn Đinh Cốt đứng bên cạnh Thiết Kỳ, Đinh Cốt đã đến tông môn của hắn một lần, cho nên hắn biết mặt. Lúc đó, hắn còn chưa đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên trở thành quốc sư.

Bây giờ Đinh Cốt thế mà cũng bị giam cầm lại, đây không phải là một Nhân Tiên sao?

Giờ phút này Chủng Kình cũng cảm thấy da đầu mình hơi tê tê, có thể ở khoảng cách xa như vậy cầm cố một Nhân Tiên, đây tuyệt đối chính là Tiên Nhân trong truyền thuyết. Hắn đã từng nghe nói đến Tiên Nhân, nhưng mà ở vùng giới vực này quy tắc thiên địa thiếu thốn, không thể nào phi thăng đến Tiên giới mà thôi.

“Vương thượng, không cần phải nói nhảm với hắn, lập tức cho người trói hắn lại.” Ô Lý và Tể Thiên hoàn toàn không quan tâm đến Nhân Tiên Đinh Cốt kia, bởi vì bọn hắn hoàn toàn không có khái niệm. Thế nhưng đối với vương thượng Thiết Kỳ này có cảm giác sợ hãi rất sâu, không giết Thiết Kỳ, vậy thì bọn hắn sẽ bị Thiết Kỳ giết.

Tể Thiên gật đầu, “Người đâu, trói Thiết Kỳ lại.”

Còn về lời hứa mà Thiết Kỳ nói sẽ để Kỳ NGuyên quốc hắn ta được độc lập, Tể Thiên xem như đối phương chỉ vừa thả rắm. Loại người giết người như ngóe như Thiết Kỳ này, nếu như nói lời giữ lời, hắn ta cũng sẽ không sợ đối phương như vậy. Hơn nữa Tể Thiên cũng có tự biết lấy mình, có thể trở thành vương thượng của một vùng lãnh chúa đã là đến đỉnh rồi. Còn trở thành một nước độc lập, ha ha, đây không phải là chuyện mà hắn ta có thể làm được.

“Vâng.” Mấy tên quân sĩ xông lên, bắt đầu trói chặt Thiết Kỳ.

“Chờ ta phế đi đan điền của hắn, nếu không thì không trói được hắn.” Chủng Kình biết Thiết Kỳ đáng sợ, như thế nào, đây là một cường giả Kim Đan chân chính. Nếu như một cái dây thừng có thể trói được cường giả Kim Đan, vậy cường giả Kim Đan đã chẳng đáng giá chút nào.

Lúc nói chuyện, Chủng Kình lấy trường kiếm đâm về phía đan điền của Thiết Kỳ.

“Chủng Kình, ngươi dám…” Nhìn thấy Chủng Kình phế đi đan điền của mình, Thiết Kỳ giận dữ hét lên.

Chủng Kình cười lạnh nói, “Ta không dám, ngươi đã đến giết ta, thậm chí còn diệt cả gia tộc và tông môn của ta, ta còn không dám giết ngươi sao?”

“Phốc!” Trường kiếm xuyên qua đan điền của Thiết Kỳ, trào ra một đạo huyết quang.

“Bịch.” Bởi vì một kiếm này của Chủng Kình, Thiết Kỳ ngã nhào ra đất.

Chủng Kình không quản đến Thiết Kỳ nữa, mà đi về phía Đinh Cốt, hắn biết Đinh Cốt mới là người thật sự đáng sợ.

“Chủng Kình, chỉ cần ngươi tha cho ta, ta đảm bảo có thể giúp ngươi bước vào Hư Thần cảnh, thậm chí là Nhân Tiên cảnh, ta nói được thì làm được.” Đinh Cốt nhìn thấy Chủng Kình đi về phía mình, không nhịn được cố ép mình bình tĩnh lại, chân thành nói.

Chủng Kình sửng sốt, Nhân Tiên cảnh? Đừng bảo là Nhân Tiên cảnh, chỉ cần có thể bước vào Kim Đan cảnh thôi hắn đã rất hài lòng tồi. Nhưng mà hắn nhanh chóng hiểu ra mình là ai, người giam được Đinh Cốt không phải là Chủng Kình hắn, hắn không có bất cứ tư cách nào yêu cầu Đinh Cốt cho mình cái gì.

Nghĩ đến đây, Chủng Kình hoàn toàn không quản đến lời Đinh Cốt nói, trường kiếm trong tay đâm ra.

Răng rắc! KHiến Chủng Kình hoảng sợ là, trường kiếm của hắn khi đâm vào đan điền của Đinh Cốt, trường kiếm vậy mà bị gãy nát.

“Ngươi không giết được ta, vậy thì, còn không bằng hợp tác với ta. Ta tin chỉ cần có ta ở đây, ngươi nhất định sẽ…”

Đinh Cốt còn định nói điều gì đó, nhưng Chủng Kình đã nhìn thấy đầu Đinh Cốt đột nhiên nổ ra. Sau đó có một ngọn lửa đốt Đinh Cốt thành hư vô, Đinh Cốt ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp kêu. Còn NGuyên Thần, hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát.

Chủng Kình nhanh chóng khom người về phía Điềm Nguyên thành hành lễ, “Chủng Kình đa tạ tiền bối đã ra tay.”

Một Nhân Tiên, trước tinh thần lực của đối phương mà lại không có chút năng lực phản kháng nào, vậy thì đó là nhân vật như thế nào?

Chương 1837 - Rời đi.

Kỳ NGuyên quốc đại thắng mười vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc, bắt sống Đại Đế Thiết Kỳ, chuyện này trong thời gian ngắn đã lan truyền khắp toàn bộ Kỳ NGuyên quốc, sau đó lấy tốc độ càng nhanh hơn truyền ra bên ngoài.

Sau khi biết đại quân Đại Quảng đế quốc ép thành, toàn bộ người Điềm Nguyên thành đều vô cùng thấp thỏm lo âu. Tin tức này vừa lộ ra không lâu, rất nhiều người đều không dám chắc chắn. Nếu như đại quân Đại Quảng đế quốc thật sự đến bên ngoài Điềm Nguyên thành, có lẽ toàn bộ Điềm Nguyên thành sẽ nhanh chóng sụp đổ, sau đó náo động khắp nơi. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Điềm Nguyên thành đã lan truyền tin tức vương thượng Kỳ Nguyên quốc tự mình nghênh chiến, đồng thời chém giết 50.000 quân Đại Quảng đế quốc, đồng thời bắt 50.000 quân Đại Quảng đế quốc làm tù binh. Trừ chuyện đó ra, còn bắt sống được Đại Đế Thiết Kỳ của Đại Quảng đế quốc.

Tin tức này lan truyền ra, toàn bộ Điềm Nguyên thành đều trở nên xao động. Rất nhiều người đều không thể tin được, cố ý ra khỏi thành nhìn thử. Khi bọn hắn nhìn thấy hàng nghìn quân Đại Quảng đế quốc bị trói thành một đống, mới tin đây là sự thật.

TRong lúc nhất thời, Điềm Nguyên thành chìm trong vui mừng khôn xiết.

Dân chúng tầm thường mặc kệ ngươi thắng như thế nào, bọn hắn chỉ biết quân đội Kỳ Nguyên quốc rất lợi hại, trước đó diệt sạch Hắc Sát quân, bây giờ còn diệt sạch mười vạn đại quân mà Đại Đế tự dẫn đến, sự thật này đủ để bọn họ tin rằng, sinh sống ở Kỳ Nguyên quốc rất an toàn.

Tể Thiên không đi quản những tù binh kia, mà dẫn theo Chủng Kình, Ô Lý tiến đến đại viện Lam gia, bái kiến Lam Tiểu Bố. Người khác không biết, nhưng trong lòng bọn họ biết rất rõ, Kỳ Nguyên quốc có thể thắng được thật ra không liên quan gì đến thực lực của bọn họ, mà chỉ là vì trong Điềm Nguyên thành có một cường giả vô thượng.

Lam Tiểu Bố không có tâm trạng nói nhiều với Tể Thiên, chỉ bảo Lam Dĩ ra ngoài gặp mặt vương thượng Kỳ Nguyên quốc này một chút.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố không gặp mình, ánh mắt Tể Thiên hiện lên một tia thất vọng, nhưng mà hắn ta nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng này của mình đi, loại nhân vật có thể vung tay hủy diệt mười vạn đại quân, giết một cường giả Nhân Tiên, nói là Tiên Nhân cũng không đủ. Loại nhân vật này, đương nhiên không phải một vương thượng vùng lãnh chúa nho nhỏ như hắn ta có thể tùy tiện gặp.

“Xin hỏi thượng sư, Lam tiền bối có lời gì muốn chỉ điểm chúng ta không?” Chủng Kình là người khát vọng nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhất, hắn biết rõ, gặp mặt được loại cường giả vô thượng như Lam Tiểu Bố, cho dù đối phương chỉ nói một câu, có lẽ sẽ mang lại lợi ích không nhỏ cho cả đời bọn hắn.

Lam Dĩ nói, “Tiểu Bố đại ca nói, Thiết Kỳ không thể giữ lại, ngoài ra phải trị quốc cho tốt, bách tính an cư lạc nghiệp mới là vương đạo, nhớ rằng con đê ngàn vạn dặm cũng bại vì sâu kiến.”

“Vâng, Tể Thiên ghi nhớ.” Tể Thiên vội vàng đáp.

Sau khi Tể Thiên rời đi, thần niệm Lam Tiểu Bố quét khắp một vùng giới vực này. Nhưng mà thần niệm của hắn tập trung chủ yếu ở đô thành Lộ Trân Thành của Đại Quảng đế quốc, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, Đại Quảng đế quốc vậy mà đã biết được tin Thiết Kỳ bị bắt làm tù binh, mười vạn đại quân toàn quân bị diệt, thậm chí Nhân Tiên Đinh Cốt cũng đã bị giết.

Truyền bá nhanh thật, Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn đoán nhiều nhất phải một canh giờ nữa, toàn bộ Lộ Trân thành sẽ loạn thôi, bởi vì vòng tranh đoạt vị trí Đại Đế mới sẽ bắt đầu.

Thiết Kỳ bị giết, Đinh Cốt bị giết, sẽ không có người liều mạng mà cướp đoạt đế vị về cho hậu nhân của Thiết Kỳ.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định thu hồi thần niệm, hắn chợt nghe đến tên Tô Sầm.

Đây là một viện nhỏ nhìn tương đối bình thường, trong phòng của tiểu viện này, người vừa nói chuyện là một lão giả, lúc lão giả nói chuyện, trong mắt đều vô cùng chấn kinh, “Ngươi nói Tô Sầm gả cho Lam gia có một cường giả mạnh hơn cả Nhân Tiên? Có thể dễ như trở bàn tay mà giết chết mười vạn đại quân của Đại Quảng đế quốc, còn có thể giết chết Nhân Tiên Đinh Cốt?”

Đứng trước mặt lão giả này là một nam tử trung niên mặc triều phục của Đại Quảng đế quốc, hình như địa vị cũng không thấp. Nhưng mà giờ phút này, hắn ta cũng đang cúi đầu.

Nghe thấy lời của lão giả này, nam tử áo đen kia lập tức nói, “Căn cứ theo tình huống mà chúng ta điều tra thì đúng là như vậy. Vương thượng Kỳ NGuyên quốc đã nhiều lần đến trạch viện Lam gia, chẳng những tự mình tham gia hôn lễ của Lam Tiểu Bố và Tô Sầm, mà trước khi đại quân Đại Quảng đế quốc đến gần thành, còn tự mình đến Lam gia cầu cứu. Sau khi Tể Thiên cầu cứu thì đã dẫn quân xông ra Điềm Nguyên thành, sau đó thì có thể dễ dàng tiêu diệt mười vạn đại quân, bắt Thiết Kỳ làm tù binh, giết chết Đinh Cốt.”

Lão giả đột nhiên đứng lên, hai tay siết chặt thành quyền, một hồi lâu sau mới chậm rãi ngồi xuống, “Được, được. Không ngờ Địch gia ta lại có một cường giả như vậy.”

Tên nam tử trung niên kia thở dài. “Chủ thượng, đám người kia giúp Kỳ Nguyên quốc, nhưng chưa chắc là người Địch gia.”

Lão giả hừ một tiếng. “Cho dù người giúp Kỳ NGuyên quốc kia có phải là người Địch gia hay không, nhưng hắn ở trong trạch viện Lam gia, nhất định có quan hệ với Lam gia. Tô Sầm là người Địch gia ra, là đích nữ của Địch Sát, đã như vậy, Địch gia ta có hy vọng lấy lại vị trí Đại Đế. Nữ nhân Địch gia ta gả cho Lam gia, mời bọn họ giúp Địch gia lấy lại đế vị vốn thuộc về mình thì có gì mà không thể?”

Nam tử trung niên đành nói, “Trước đó chúng ta biết đại quân Thiết Kỳ nghiền ép Kỳ Nguyên quốc, không để ý đến Tô Sầm kia, bây giờ chỉ sợ người ta sẽ không giúp đỡ.”

Chương 1838 - Rời đi. (2)

Lão giả lạnh lùng nói, “Chuyện này có ai biết? Chúng ta chỉ cần nói vẫn luôn tìm kiếm Tô Sầm và mẹ của nàng, mãi đến gần đây mới biết được nàng đã lưu lạc ở Kỳ Nguyên quốc là được rồi. Hợi Dĩ, ngươi dùng tốc độ nhanh nhất đến Điềm Nguyên thành của Kỳ Nguyên quốc, nhất định phải đón Tô Sầm về đây. Nhớ kỹ, không nên chủ động nói tình hình của Địch gia chúng ta, nhất định phải chờ đến khi bọn họ hỏi đến, mới vô thức nói Địch gia chúng ta muốn lấy lại đế vị thuộc về mình, chỉ là bây giờ thực lực vẫn chưa đủ.”

“Vâng.” Bên cạnh lại có một nam tử áo đen đứng dậy, kính cẩn đáp lời rồi nhanh chóng ra ngoài.

Chờ nam tử áo đen này đi rồi, lão giả mới nói một lần nữa, “Phiếm Thanh, lập tức khởi binh, phát động sớm, đầu tiên là cướp đoạt Lộ Trân thành. Phàn Viễn, nhiệm vụ của ngươi là nặng nhất, lập tức liên lạc với bộ hạ cũ của Địch gia ta, còn cả nội ứng của Địch gia ta lúc trước…”

Lam Tiểu Bố thu hồi thần niệm, trong lòng hắn cười lạnh, chỉ là một gia tộc bình thường, vậy mà dám có ý nghĩa lợi dụng Thánh Nhân như hắn. Đừng nói là hắn đã biết rõ tình hình, cho dù không biết những chuyện này, thần niệm của hắn quét một chút cũng có thể biết được nguyên nhân cụ thể.

Thật sự là không biết sống chết, nếu như không nể mặt Tô Sầm, hắn chỉ cần dùng một thủ ấn thần nguyên là có thể đập cái trạch viện đó thành bã vụn.

Điềm Nguyên thành lại khôi phục vẻ náo nhiệt như cũ, Lam Tiểu Bố vừa chỉ điểm Lam Dĩ tu luyện, vừa bố trí một cái hộ trận phòng ngự, một cái đại trận Giảo Sát cho Điềm Nguyên thành. Nhưng mà trận kỳ của đại trận, Lam Tiểu Bố không giao cho Tể Thiên mà giao cho Lam Dĩ.

Có lượng lớn tài nguyên tu luyện, cho dù Lam Tiểu Bố không cho phép Lam Dĩ đốt cháy giai đoạn, Lam Dĩ cũng đã Trúc Cơ thành công.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ở lại Điềm Nguyên thành nữa, hắn dự định dẫn Tô Sầm rời khỏi giới vực này. Thực lực tứ chuyển Thánh Nhân còn quá thấp, hắn nhất định phải nhanh chóng bố cục lại Đại Hoang Thần Giới, sau đó chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân.

Dựa theo lời Luân Hồi Thánh Nhân nói, thực lực của hắn tăng lên càng nhanh thì càng tốt.

“Tiểu Bố đại ca, tương lai ta phải đi đâu tìm ngươi?” Lam Dĩ tiễn Lam Tiểu Bố và Tô Sầm đến bên ngoài Điềm Nguyên thành, có chút nôn nóng hỏi.

TRúc Cơ thành công, sau khi biết nhiều chuyện của Tiên giới, thậm chí là Thần giới, Lam Dĩ cũng không kịp chờ mà muốn rời khỏi tu chân giới bình thường này.

“Với tư chất của ngươi, cộng thêm tài nguyên ta đã đưa, ta tin rằng thêm 100.000 năm nữa, sẽ có cơ hội tiến đến Đại Hoang Thần Giới. ĐƯơng nhiên, tu đạo còn phải dựa vào cơ duyên, mặc dù ta đưa rất nhiều tài nguyên cho ngươi, nhưng mà thứ như vận may đại đạo, ta không thể nào cho ngươi được, phải dựa vào chính bản thân ngươi thôi.” Lam Tiểu Bố khá yêu thích Lam Dĩ, cho nên hy vọng tương lai Lam Dĩ cũng có thể bước vào Thần giới.

“Tiểu Bố đại ca, ngươi yên tâm, ta nhất định ghi nhớ lời ngươi nói, tranh thủ sớm ngày tiến vào Đại Hoang Thần Giới.” Lam Dĩ kiên định nói.

Lam Tiểu Bố dặn dò một lần nữa, “Còn một việc nữa, một đời này mặc kệ Tô Sầm có phải là người của Địch gia hay không, nàng bây giờ cũng không có quan hệ gì với Địch gia. Nếu như Địch gia đến đây cầu cứu, hy vọng ngươi giúp bọn hắn một tay, ngươi không cần để ý là được rồi.”

“Đại ca yên tâm, ta hiểu rõ.” Lam Dĩ kiên định nói.

Cho dù Lam Tiểu Bố không nói cho hắn ta những chuyện này, hắn ta cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Địch gia. Hắn ta mới có thực lực gì chứ? Nhúng tay vào chuyện tranh đoạt Đại Đế của Địch gia, đó là muốn chết sao? Hơn nữa, Tô Sầm ở Kỳ Nguyên quốc nhiều năm như vậy, chẳng có người nào của Địch gia đến đây, bây giờ gả cho Tiểu Bố đại ca, người Địch gia lại tìm tới, đúng là không biết xấu hổ.

“Lam đại sư, Lam đại sư…” Lam Dĩ vừa nói xong, vương thượng Tế Thiên Kỳ Nguyên quốc đã nhận được tin tức, dẫn theo Chủng Kình và Ô Lý vội vàng chạy đến tiễn.

Lúc trước hắn ta vẫn không có thời gian đến cảm tạ Lam Tiểu Bố, lúc này cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt Lam Tiểu Bố. Hắn ta rất hy vọng Lam Tiểu Bố ở lại không đi, nhưng mà trong lòng hắn ta biết rất rõ, loại nhân vật còn cao hơn cả Tiên Nhân như Lam Tiểu Bố, tuyệt đối không thể vĩnh viễn ở lại Điềm Nguyên thành.

Lam Tiểu Bố chào hỏi đơn giản với Tể Thiên, sau đó dẫn theo Tô Sầm, đạp không mà đi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rời đi, trong lòng Tể Thiên có chút lo lắng, sau dó hắn ta lập tức nghĩ đến Lam Dĩ, nhanh chóng đến trước mặt Lam Dĩ nói, “Lam thiếu gia, Kỳ Nguyên quốc ta còn thiếu một vị quốc sư…”

Lam Dĩ biết Tể Thiên muốn nói gì, xua tay nói, “Ngươi yên tâm đi, có ta ở đâu, Điềm Nguyên thành không có vấn đề gì cả. Còn quốc sư, quên đi, ta không có nhiều thời gian như vậy.”

Nghe thấy Lam Dĩ nói thế, trong lòng Tể Thiên vô cùng vui mừng. Khi đang định nói chuyện tiếp, một phi hành thú từ trên không đáp xuống, trực tiếp đứng bên ngoài Điềm Nguyên thành.

“Hợi Dĩ Địch gia, kính chào vương thượng.” Một nam tử áo đen từ trên nguời phi hành thú bước xuống, hắn ta dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt mọi người, kính cẩn thi lễ.

“ĐỊch gia?” Tể Thiên khó hiểu nhìn thoáng qua Hợi Dĩ, hắn ta nghĩ đến tiền triều Đại HUyền, đó chính là Địch gia đế quốc.

Hợi Dĩ vội vàng nói, “Chúng ta tra ra được công chúa Tô Sầm là dòng chính Địch gia lưu lạc ở Điềm Nguyên thành, cố ý đến đây đón công chúa điện hạ quay về Lộ Trân thành.”

Lam Dĩ há hốc mồm, trong lòng vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố đế rối tinh rối mù. Đây đúng thật là câu trước vừa nói ra, sau đó người Địch gia đã đến, thật là chuẩn.

“Đại HUyền? Công chúa?” Tể Thiên hơi sửng người, lập tức tỉnh ngộ ra. Tô Sầm, không phải đó chính là thê tử của Lam Tiểu Bố sao? Hóa ra Tô Sầm chính là dòng chính Địch gia, là công chúa dòng chính của Đại HUyền đế quốc.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng biết được, lời này không phải chuyện hắn ta nên nói, hắn ta vội vàng nói, “Hóa ra là người Địch gia, Tô tiên nữ vừa đi rồi, vị này chính là Lam Dĩ thiếu gia của Lam gia. Ngươi có gì cần hỏi, cứ hỏi Lam Dĩ thiếu gia đi.”

Chương 1839 - Bị cản trong hư không.

Nghe thấy Tô Sầm và Lam Tiểu Bố vừa mới rời đi, Hợi Dĩ cũng không hề để ý. Vừa mới rời đi, vậy thì cũng sẽ phải trở về. Hắn ta nhanh chóng ôm quyền với Lam Dĩ nói, “Hợi Dĩ kính chào Lam thiếu gia, đa tạ Lam gia đã thu lưu huyết mạch Địch gia ta, không để nàng phải lưu lạc ở bên ngoài, Địch gia ta nhất định có hậu tạ.”

Lam Dĩ từ tốn nói, “Địch gia hay không ĐIch gia thì ta không biết rõ, Tô Sầm là chị dâu của ta, ta chỉ biết nàng là họ Tô. Cho đến bây giờ ta đều chưa từng nghe nàng nhắc đến chữ Địch, còn về chuyện chị dâu ta đến nhà của ta, vậy thì cũng chẳng liên quan gì đến Địch gia.”

Hợi Dĩ vội vàng hỏi lại lần nữa, “Xin hỏi Lam Dĩ thiếu gia một chút, không biết khi nào Tô Sầm sẽ trở về?”

Lam Dĩ lắc đầu nói, “Tiểu Bố đại ca và chị dâu sau khi rời khỏi đây sẽ không bao giờ quay về nữa, bọn hắn muốn đi du lịch thế giới, chắc hẳn là đi đến đế quốc khác, hoặc là ở chỗ xa hơn.”

“A…” Hợi Dĩ sửng sốt, Địch gia đã khởi binh, đang chờ sau khi nhận Tô Sầm về, sau đó sẽ thông qua Tô Sầm quen biết với cường giả Lam gia, sau đó nhờ đó mà hỗ trợ Địch gia tranh đoạt vị trí Đại Đế.

Bây giờ Tô Sầm đi rồi, bọn hắn phải làm sao đây.?

Ngay khi Hợi Dĩ còn đang hoang mang, một đạo phi kiếm lập tức rơi vào trong tay Hợi Dĩ. Trên phi kiếm còn có một chút máu. Hợi Dĩ xem phi kiếm, sắc mặt lập tức thay đổi.

Địch gia quá đề cao chính mình, sau khi bọn hắn khởi binh, chỉ ngắn ngủi nửa ngày, đã bị trấn áp, hơn nữa còn tử thương vô số. Một vài quân sĩ đầu nhập Địch gia lại lần nữa phản bội Địch gia mà đầu phục đối thủ.

Cứ tiếp tục như vậy, Địch gia chẳng mấy chốc nữa sẽ diệt tộc. Phi kiếm này là do quản sự của Địch gia gửi tới, bảo Hợi Dĩ nhanh chóng tra rõ cường giả trong Lam gia là ai để nhờ hỗ trợ.

Tô Sầm không ở đây, Hợi Dĩ chỉ có thể cất phi kiếm đi, khẽ khom người với Tể Thiên, “Vương thượng, Địch gia ta bây giờ đang đứng trước nguy cơ diệt tộc, mong vương thượng nể mặt Tô Sầm, khởi binh giúp Địch gia ta một phần sức lực.”

TRong lòng Tể Thiên thầm nghĩ quả nhiên là vậy, bây giờ Địch gia đến nhận thân rõ ràng là có mục đích mà tới. Đừng nói là Lam Tiểu Bố đã đi, cho dù còn ở nơi này, hắn ta cũng không thể mời người ta nổi.

Mặc dù nghĩ như vậy, hắn ta vẫn thở dài một tiếng nói, “Đây đúng là một tin tức xấu, đáng tiếc Lam tiên sư và Tô tiên tử trợ giúp ta đã sớm đi rồi, Kỳ Nguyên quốc ta chẳng có tài đức gì đâu dám phát binh đến đế đô để cứu người.”

Hợi Dĩ sửng sốt, không ngờ cường giả trong Lam gia lại chính là nam nhân của Tô Sầm, Lam Tiểu Bố.

Hắn ta biết cho dù Lam Tiểu Bố có giúp đỡ hay không, bây giờ tìm

Lam Tiểu Bố cũng không kịp mà cứu Địch gia, hắn ta đành khom người thỉnh cầu Lam Dĩ, “Lam Dĩ thiếu gia, mong hãy ra tay giúp đỡ một hai, Địch gia ta vô cùng cảm kích.”

Lam Dĩ từ tốn nói, “Ta chỉ là một phàm nhân bình thường, nào dám đi đánh nhau với những đại quân kia? Hơn nữa, Địch gia là ai, ta hoàn toàn không biết.”

Sau khi nói xong câu đó, Lam Dĩ quay người vào thành.

Nhìn thấy Lam Dĩ vào thành, Tể Thiên cũng không còn tâm trạng nói nhảm với Hợi Dĩ nữa, dẫn người nhanh chóng quay về thành. Chỉ để lại Hợi Dĩ hỗn độn trong gió.

Sau khi hoang mang trôi qua, trong lòng hắn ta vô cùng cảm thán, giống như Hám Thiên làm việc ở Đại Quảng đế quốc đã nói, người chủ sự của Địch gia tuy rằng nói là huyết mạch của Địch gia, nhưng mà tâm tính bạc bẽo, chỉ đến khi muốn nhờ cậy người khác giúp đỡ, mới nghĩ đến chuyện liên hệ. Nếu như tìm đến Tô Sầm sớm hơn một chút, liên lạc quan hệ với Tô Sầm, Lam gia sẽ không quan tâm như vậy sao?

Đứng tại chỗ một lúc lâu, trong lòng Hợi Dĩ hiểu rõ, cho dù bây giờ hắn ta có quay lại Lộ Trân thành hay không, Địch gia chỉ sợ cũng không còn nữa.

Nghĩ đến đây, Hợi Dĩ đổi sang một hướng khác, nhanh chóng chạy đi.

…

“Tiểu Bố, đây là một cái nồi sao?” Tô Sầm đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố đứng trong hư không, nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra thì vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Đúng, nhưng mà đây không phải là cái nồi bình thường, là một món bảo vật cao cấp hơn cả Tiên Thiên, tên là Luân Hồi Oa.” Lam Tiểu Bố kích phát Luân Hồi Oa, Luân Hồi Oa hóa thành phi thuyền, đưa Tô Sầm và Lam Tiểu Bố nhanh chóng xông ra khỏi giới vực này.

Ngay giờ phút rời khỏi giới vực này, thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét thấy toàn quân Địch gia đã bị diệt. Lão gia hỏa Địch gia kia đã đặt ra tiêu chuẩn vượt quá khả năng của mình, đánh giá cao thực lực của mình.

Nhưng mà hắn không nhúng tay vào, nếu như đã lựa chọn con đường tranh bá, vậy thì phải có giác ngộ này. Hơn nữa, ở trong lòng Lam Tiểu Bố, Tô Sầm và Địch gia không có quan hệ gì cả. Cho dù có quan hệ, cũng là quan hệ với cha mẹ của nàng. Cha nàng đã chết sớm, mẹ nàng đào vong đến Kỳ Nguyên quốc, cũng chẳng có một người Địch gia nào đến quan tâm một chút, đã biết người Địch gia hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của hai mẹ con Tô Sầm.

Cái gia tộc có tâm tính bạc bẽo này, hắn mới không rảnh rỗi mà đi giúp một tay.

Tô Sầm đứng trên Luân Hồi Oa. Nhìn thiên thạch và tinh cầu bị tàn phá nhanh chóng xẹt qua bên ngoài cấm chế, còn có đủ loại cực quang hư không, nàng có chút ngây ngốc.

Chương 1840 - Bị cản trong hư không. (2)

Hư không thật sự quá đẹp, nếu như không có Lam Tiểu Bố, nàng vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp này.

Nhưng mà nàng lập tức nhớ ra gì đó, quay người nhìn Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh, “Tiểu Bố, vì sao ngươi lại có bản lĩnh lớn như vậy? Vì sao nhất định phải cưới một nữ tỳ như ta?”

Lam Tiểu Bố vuốt tóc Tô Sầm, dịu dàng nói, “Người khác cho rằng ngươi là nữ tỳ, nhưng trong lòng ta ngươi là thê tử của ta. Thậm chí rất rất lâu trước kia, chúng ta chính là vợ chồng.”

“A…” Tô Sầm đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không giải thích, mà chỉ nói, “Ngươi cứ tiếp tục tu luyện đi, ta nghĩ có lẽ đến Luyện Thần cảnh, ngươi sẽ hiểu ra mọi chuyện. Có một số việc ta cũng không biết, bởi vì đó là ký ức của ngươi.”

“Bao lâu nữa ta mới có thể tu luyện đến Luyện Thần cảnh?” Tô Sầm thì thào nói.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Với tư chất của ngươi, cộng thêm tài nguyên ở trong Trường Sinh Giới, nhiều nhất chỉ cần hai, ba năm, thậm chí chưa đến ba năm, ngươi sẽ có thể bước vào Luyện Thần cảnh.”

“Tiểu Bố, ta muốn đi tu luyện, ta muốn sớm ngày biết rõ…” Tô Sầm nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt chỉ có dịu dàng vô tận. Sau khi gả cho Lam Tiểu Bố, nàng đã thề sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh Tiểu Bố, cho nên cho dù không muốn làm rõ mọi chuyện, nàng cũng muốn nhanh chóng tăng cao tu vi.

“Ừm, người vào trong Trường Sinh Giới tu luyện trước đi. TRong hư không mặc dù xinh đẹp, nhưng rất nguy hiểm. Tu vi của ngươi quá thấp, lỡ như xảy ra chuyện gì, ta không kịp ra tay thì có hối hận cũng không kịp.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Sau khi đưa Tô Sầm vào trong Trường Sinh Giới, Lam Tiểu Bố lấy Hư Không Phương Vị Bàn ra, hắn muốn tìm kiếm vị trí của Ngũ Vũ Tiên Giới, sau đó đón Lạc Thải Tư đi. Nhưng mà trên Hư Không Phương

Vị Bàn chỉ là một màu đen kịt, không có bất cứ ấn ký nào cả.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng cạn lời, cái Hư Không Phương Vị Bàn này cũng xem như là một món bảo vật Hậu Thiên không tệ, nhưng mà hạn chế của nó cũng quá lớn, nhiều khi chỉ có thể hiện ra vũ trụ trong phạm vi nhất định.

Cũng may hắn cũng không nóng nảy, ngồi trên Luân Hồi Oa, đặt Hư Không Phương Vị Bàn trong Luân Hồi Oa, chỉ cần có tiêu chí xuất hiện, hắn sẽ lập tức tìm được nơi để đi.

Di chuyển trong hư không thì không thể nào tu luyện được, thời gian đối với Lam Tiểu Bố mà nói, dường như trở nên cực kỳ chậm chạp. Nửa năm nhanh chóng trôi qua, Lam Tiểu Bố cảm nhận được quy tắc xung quanh biến hóa, hắn hoài nghi đã đến vị diện Tiên giới, thậm chí là đến vị diện Thần giới.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố có chút bất đắc dĩ, muốn đến Ngũ Vũ Tiên Giới, xem ra còn phải đến Chúng Thần Chi ĐỊa ở Đại Hoang Thần Giới, chỗ đó có thể kết nối đến Ngũ Vũ Tiên Giới.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể quay về Ngũ Vũ Tiên Giới, một đạo thần niệm cường đại đột nhiên rơi vào trên Luân Hồi Oa của hắn. Mặc dù tốc độ Luân Hồi Oa của hắn chưa mở đến mức tối đa, nhưng tốc độ phi hành của Luân Hồi Oa ở trong hư không sao có thể chậm được? Nhưng thần niệm này vẫn có thể đuổi theo Luân Hồi Oa, hơn nữa còn đang nhanh chóng đến gần.

Nếu như giờ phút này Lam Tiểu Bố dốc toàn lực kích phát Luân Hồi Oa, hắn hoàn toàn có thể bỏ đối phương lại. Nhưng mà Lam Tiểu Bố chẳng những không toàn lực kích phát Luân Hồi Oa, mà lại thả chậm tốc độ lại.

Hắn ở trong hư không phi hành gần một năm rồi, đây là đạo thần niệm nhân loại đầu tiên hắn gặp được.

Cho dù Lam Tiểu Bố không dừng Luân Hồi Oa lại, nhưng tốc độ người kia đuổi theo quá nhanh, chưa đến một nén nhang, một phi thuyền Thần khí cực phẩm đã chặn trước Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố chú ý đến, dây không phải chỉ có một người, mà là hai người, hai người này đứng trên đầu thuyền phi thuyền Thần khí cực phẩm kia, nhìn Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào hai người này, đứng phía trước là một nam tử trung niên, tướng mạo có chút hung ác, sát khí trên người tựa như là trời sinh. Mấu chốt là thực lực của hắn ta còn rất mạnh, lại là tứ chuyển Thánh Nhân. Đứng sau nam tử trung niên một chút chính là một tên nho sĩ, dáng vẻ ấm áp, bình tĩnh, tựa như cho dù vũ trụ có sụp đổ, trong mắt hắn ta cũng chỉ như vậy mà thôi. Thực lực tu vi của gia hỏa này cũng không yếu, chắc là tam chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế Luân Hồi Oa ra, ôm quyền nói, “Không biết hai vị đạo hữu cản ta lại có chuyện gì?”

Hắn mơ hồ cảm thấy nam tử có tướng mạo hung ác kia có chút quen, không phải là người quen, mà là khí thế trên người hắn ta có chút quen thuộc. Nếu như không phải đã từng đánh nhau với hắn một lần, thì chính là hắn từng nhìn thấy công pháp mà đối phương tu luyện.

Hai người đều không để ý đến Lam Tiểu Bố, tên nho sĩ kia lại kinh ngạc nói, “Thật sự là Luân Hồi Oa.”

Nam tử trung niên độc ác kia cười he he, “Chỉ một sâu kiến nho nhỏ mà lại có chút bản lĩnh, thế mà lấy được Luân Hồi Oa, đúng là cơ duyên cực lớn.”

Lam Tiểu Bố vừa mới chứng đạo luân hồi, giờ phút này hắn chẳng khác nào một phàm nhân bình thường. Đừng nói là hai tên tứ chuyển Thánh Nhân và tam chuyển Thánh Nhân trước mắt này, cho dù là Luân Hồi Thánh Nhân đến đây, nếu như không biết Lam Tiểu Bố, cũng không thể biết được bây giờ Lam Tiểu Bố đã là tứ chuyển Thánh Nhân.

Chương 1841 - Thiên Cương Nhân Quả.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã nghĩ ra, gia hỏa này đã từng tu luyện Thiên Cương Biến, hoặc là lấy Thiên Cương Biến để chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân.

Bởi vì nguyên quyển Thiên Cương Biến đang nằm trên người mình, cho nên đối phương lấy Thiên Cương Biến chứng đạo, Lam Tiểu Bố có thể nhìn ra được.

Lấy Thiên Cương Biến chứng đạo, không cần phải nói Lam Tiểu Bố cũng biết lai lịch của đối phương, tám chín mười phần chính là Thiên Cương Thánh Nhân. Thiên Cương trận bàn của Thiên Cương Thánh Nhân còn nằm trên người hắn, nhưng mà bây giờ Tần Tự Hề đã giúp hắn bảo quản.

Nam tử hung ác kia sau khi nói xong câu đó đã sải bước bước vào trong Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố. Khi nam tử trung niên này bước vào Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố, tên nho sĩ kia cũng bước vào Luân Hồi Oa.

Dám trực tiếp lên pháp bảo phi hành của đối phương, hai người này đúng là không thèm đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Hai vị thật sự là kẻ tài cao mà gan cũng lớn, ta cũng không dám tùy tiện lên pháp bảo phi hành của người khác đâu.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, nam tử trung niên hung ác và nho sĩ kia nhìn nhau một chút, sau đó cười ha ha. Đây là trò cười buồn cười nhất mà bọn họ từng nghe thấy, lại dám nói hai tam chuyển Thánh Nhân trở lên là tài cao gan lớn, dám tùy tiện vào pháp bảo phi hành của người khác.

Nho sĩ kia nín cười nói, “Nói thế thì ngươi cũng là một cao nhân sao? Chúng ta tiến vào trong pháp bảo phi hành của cao nhân ngươi à? Không biết cao nhân bây giờ tu vi như thế nào? ĐÚng rồi, ta phải nói cho ngươi biết, nơi này thuộc về Bán Thần giới, ngươi biết Bán Thần giới là sao không? Đó chính là tất cả mọi người ở nơi này, tu vi cao nhất cũng không thể vượt qua Bán Thần. ĐƯơng nhiên, chúng ta là ngoại lệ.”

Bọn họ quả thật là ngoại lệ, bởi vì bọn họ chạy trối chết rồi trốn đến nơi này.

“Bán Thần giới?” Lam Tiểu Bố thật sự chưa từng nghe nói đến Bán Thần giới.

“Ngươi ta bây giờ đã nửa bước vào Chân Thần cảnh rồi.” Nam tử trung niên hung ác từ tốn nói.

TRong cảm nhận của bọn hắn, tu vi Lam Tiểu Bố thật sự cùng cấp với quy tắc cao nhất của vùng giới vực này. Sự thật cũng là như vậy, nếu như nơi này là Tiên giới, tu vi của Lam Tiểu Bố chính là Tiên Đế viên mãn, nơi này là Thần giới, vậy tu vi của Lam Tiểu Bố chính là cảnh giới Thánh Nhân. Nơi này là Bán Thần giới, vậy trong mắt bọn họ tu vi của Lam Tiểu Bố chính là Bán Thần cảnh.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vậy thì ngươi đoán sai thật rồi, hơn nửa năm trước, ta là Luyện Thần cảnh. Bây giờ nha, cũng không phải tu vi mà ngươi đã nói, hơn nữa còn mạnh hơn so với các ngươi một chút.”

Lam Tiểu Bố nói chính là sự thật, nhưng mà cho dù là nho sĩ hay nam tử trung niên hung ác kia đều không để ở trong lòng. So với bọn họ mạnh hơn một chút, có lẽ tên sâu kiến trước mắt này không biết cái gì gọi là chứng đạo Thánh Nhân rồi?

Nhưng mà lời tiếp theo của Lam Tiểu Bố, lại khiến hai người lùi lại mười mấy bước, đứng ở bên mép Luân Hồi Oa. “Nếu như ta đoán không sai, tên có bộ mặt hung ác ngươi, chắc là Thiên Cương Thánh Nhân nhỉ? Còn về ngươi, nhìn giống như một tên thư sinh nghèo, ta thật sự chưa từng nghe nói qua.”

“Ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại biết được lai lịch của ta?” TRong mắt Thiên Cương Thánh Nhân lộ ra chút cảnh giác, chỉ là sau đó hắn ta nhanh chóng phát hiện ra, bản thân mình không thể nào rời khỏi Luân Hồi Oa. Cái cấm chế trên Luân Hồi Oa này, vậy mà hắn không thể xé rách được. HÌnh như còn có trận văn hư không khóa lại, tuyệt đối không đơn giản chỉ là thần trận cấp chín.

Nho sĩ cũng không còn dáng vẻ lạnh nhạt như trước đó nữa, vẻ mặt vô cùng kinh sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố có thể gọi ra được cái tên Thiên Cương Thánh Nhân, còn để cho bọn hắn tiến vào, thậm chí còn không chút hoang mang, nói rõ người ta hoàn toàn không sợ Thiên Cương Thánh Nhân.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, năm đó còn dạy cho ngươi một ít thần thông…”

Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời, Thiên Cương Thánh Nhân đã tỉnh ngộ ra, người trước mắt chính là thanh niên năm đó đã lấy đi Thiên Cương trận bàn của hắn ta. Nếu như quả thật là như vậy, thực lực của Lam Tiểu Bố phải còn rất thấp mới đúng chứ?

Đoán được thực lực của Lam Tiểu Bố có thể còn rất thấp, Thiên Cương Thánh Nhân muốn lập tức ra tay, nhưng hắn ta do dự mãi mà không dám. Bởi vì nơi này không phải là địa bàn của hắn ta, là địa bàn của Lam Tiểu Bố. Trước đó nghĩ rằng Lam Tiểu Bố là một sâu kiến có vận may tương đối tốt, vào thì cứ vào, bây giờ xem ra, Lam Tiểu Bố không phải là sâu kiến trong tưởng tượng của bọn hắn.

Nho sĩ đột nhiên sải bước ra, vung tay cuốn lên vô số khí thế đại đạo mênh mông đánh về phía Lam Tiểu Bố. Trong lòng Lam Tiểu Bố lập tức có một loại cảm giác, đó chính là hắn không thể ra tay, nếu không sẽ gây ra nhân quả rất lớn.

Đáng tiếc là, loại cảm giác này lập tức bị Khí Vận Chi Thụ đè ép, chỉ chớp mắt đã tiêu tán. Lam Tiểu Bố đứng ngay tại chỗ không hề di chuyển, chỉ đấm ra một quyền.

Không gian thay đổi, gió thu phất qua. Rõ ràng chỉ là một cơn gió nhẹ lướt qua mặt, nhưng lĩnh vực của nho sĩ này lại lập tức bị phá nát. Nho sĩ lập tức há mồm phun ea một ngụm máu, bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh bay, đập vào cấm chế của Luân Hồi Oa, rơi xuống.

Chương 1842 - Thiên Cương Nhân Quả. (2)

Nhìn thấy Chân Đề ra tay, lúc này Thiên Cương Thánh Nhân cũng đã hiểu ra chuyện gì, đây là định thử thực lực của Lam Tiểu Bố một chút, nhìn xem có phải Lam Tiểu Bố thật sự rất mạnh hay không. Lỡ như Lam Tiểu Bố là một tên yếu gà, bọn hắn bị Lam Tiểu Bố hù sợ thì quá mất mặt rồi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề động đậy, nhưng có thể dùng một quyền đánh bay Chân Đề. Trái tim Thiên Cương Thánh Nhân chìm xuống, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố còn chưa lợi dụng hết mọi cấm chế trên Luân Hồi Oa, chỉ dựa vào thực lực của bản thân, đã có thể đánh bay được Chân Đề.

Nói rõ thực lực của thanh niên trước mắt này còn mạnh hơn hắn ta và Chân Đề cộng lại rất nhiều. TRong lòng Thiên Cương Thánh Nhân cảm thán, đã trốn đến chỗ này rồi, còn có thể gặp được loại cường giả như thé này, chẳng lẽ vận mệnh của Từ Qua hắn đen đủi đến vậy sao?

Chân Đề phun ra một ngụm máu, nói với Thiên Cương Thánh Nhân, “Từ huynh, ta không phải là đối thủ của hắn. Chỉ sợ hắn đã là thất chuyển trở lên…”

Quy tắc thiên địa gần đây đang nhanh chóng hoàn thiện, khắp nơi đều là đại cơ duyên, cho nên rất nhiều lão già bắt đầu khôi phục thực lực. Không chỉ như vậy, một vài nhân tài trẻ tuổi mới nổi cũng thanh xuất vu lam*.

(*tức màu xanh từ màu lam mà ra, mà xanh hơn cả lam, băng từ nước mà thành, mà lạnh hơn cả nước.Câu này ám chỉ người thầy có học trò giỏi hơn mình)

(*tức màu xanh từ màu lam mà ra, mà xanh hơn cả lam, băng từ nước mà thành, mà lạnh hơn cả nước.Câu này ám chỉ người thầy có học trò giỏi hơn mình

Loại thực lực này của Lam Tiểu Bố, khiến Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề đều hoài nghi đây có phải là một cường giả Viễn Cổ chuyển thế hay không, tuyệt đối không phải là nhân tài mới nổi.

“Vị đạo hữu này, ta chính là Thiên Cương Thánh Nhân Từ Qua.

TRước đó lời nói của ta và Chân Đề có chút bất kính, mong đạo hữu xem xét ở chuyện mọi người không có hiểu lầm gì lớn, buông tha cho chúng ta.” TRong nháy mắt Thiên Cương Thánh Nhân đã thay đổi tâm tình của mình.

Hắn ta thật sự bị người đánh cho sợ rồi, nếu không thì cũng không tìm đến Chân Đề, hai người trốn ở nơi chim không ị phân này một thời gian dài như vậy. Chờ mãi đến khi vũ trụ Hạo Hãn tự động chữa trị, quy tắc thiên địa trở nên hoàn chỉnh, lúc này mới chữa trị đại đạo bản thân, đồng thời chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân mới ra ngoài. Không nghĩ vừa ra ngoài, đã gặp phải một tên không chọc nổi.

“Thế nào, không muốn tìm ta đòi Thiên Cương trận bàn nữa sao?” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nhìn Thiên Cương Thánh Nhân.

Đừng nói là Thiên Cương trận bàn, cho dù là Luân Hồi Oa, Luân Hồi Thánh Nhân cũng chẳng dám đòi hắn.

Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng nói, “Sao dám, nếu không phải đạo hữu truyền cho ta hơn mười đạo thần thông Thiên Cương Biến, bây giờ ta đã không thể nào chứng được tứ chuyển Thánh NHân rồi, đạo hữu có ơn truyền đạo với ta. Nếu như lại đòi Thiên Cương trận bàn, vậy chẳng phải là không biết xấu hổ hay sao. Hơn nữa, Thiên Cương trận bàn là loại bảo vật Viễn Cổ cũng không phải do ta luyện chế ra, chỉ là ta từng lấy được mà thôi.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến Thiên Cương Thánh Nhân, hắn biết rất rõ loại người này. Thực lực bây giờ không bằng hắn, cho nên khúm núm. Một khi thực lực của Thiên Cương Thánh Nhân mạnh hơn hắn, chỉ sợ sẽ giết hắn đầu tiên, cướp đi Thiên Cương trận bàn.

Nhưng mà loại người này hắn đã thấy rất nhiều, mặc kệ là Thiên Cương Thánh Nhân hay tên Luân Hồi Thánh Nhân kia, thật ra đều giống nhau. Loại người này có giết cũng giết không hết được, chỉ cần thực lực của mình từ đầu đến cuối đều mạnh hơn bọn hắn là được.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Chân Đề, tên gia hỏa ăn mặc như nho sĩ này, vừa rồi khi thi triển thần thông mặc dù không thể làm gì được hắn, nhưng đạo vận lại không thể coi thường.

“Lam đạo hữu muốn hỏi gì xin cứ hỏi, Chân Đề ta đảm bảo biết gì nói nấy.” Giọng điệu Chân Đề vô cùng thảnh khẩn.

“Thứ ngươi tu luyện có phải là đạo pháp Nhân Quả? Đạo vận bên trong thần thông thi triển ra có ẩn chứa lực lượng nhân quả?” Lam Tiểu Bố hỏi, hắn vô cùng để ý đến Nhân Quả đạo pháp, hắn dự định lấy nhân quả để chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân. Chỉ có chứng đại đạo Nhân Quả, mới có thể vượt khỏi nhân quả. Nếu không, tương lai gặp phải Nhân Quả Thánh Nhân, đối với hắn cũng không phải chuyện gì tốt.

Chân Đề kính cẩn nói, “Công pháp ta tu luyện mặc dù cũng có liên quan đến thần thông nhân quả, nhưng lại không phải là thần thông nhân quả, mà là Tiểu Nhân Quả Đạo Quyển.”

“Vậy ngươi có biết Nhân Quả Đạo Quyển chân chính nằm trong tay người nào không?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

“Ta biết, nếu như đạo hữu đồng ý, ta có thể dẫn ngươi đến đó.” Chân Đề vội vàng nói, hắn ta đương nhiên là không muốn dẫn Lam Tiểu Bố đến đó, chuyện này rất lãng phí thời gian, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Tình huống bây giờ là, nếu như hắn ta không có lý do giúp Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố rất có thể sẽ giết hắn ta.

“ĐƯợc, ta rất để ý, ngươi dẫn ta đến đó đi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“Lam đạo hữu, quy tắc Hạo Hãn hoàn thiện, cuộc chiến của Vĩnh Sinh Thánh Nhân có lẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ tới. Ta và Chân Đề trốn ở nơi vắng vẻ này, một là vì tăng thực lực của mình lên, còn một nguyên nhân nữa chính là vì tránh họa. Nhưng mà có một vài mối họa không thể nào né được, đạo pháp của Lam đạo hữu kinh người, sao không thành lập một giới, sau đó tranh đoạt Vĩnh Sinh Thánh Nhân?” Thiên Cương Thánh Nhân thấy Chân Đề có được cơ hội sống sót, hắn ta cũng nhanh chóng ở bên cạnh bổ sung.

Chỉ cần Lam Tiểu Bố cảm thấy hắn ta có chút tác dụng, vậy thì hắn ta sẽ còn mạng.

Điều này cũng là lời thật lòng của hắn ta, thực lực của hắn ta so với Thánh Nhân bình thường thì mạnh hơn rất nhiều. Nhưng chân chính đến đại chiến, chút thực lực đó của hắn vậy mà không đáng chú ý đến. Lam Tiểu Bố nhìn giống như một tôn Đại Thần, nếu như có thể đi theo bên cạnh vị Đại Thần Lam Tiểu Bố, nói không chừng, có thể mở mang vùng thiên địa mới.

Chương 1843 - Ba đời.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Thiên Cương Thánh Nhân một chút, từ tốn nói, “Những chuyện này không cần ngươi quan tâm.”

Những lời này Luân Hồi Thánh Nhân đã nói với hắn, ngay cả tên Quảng Dã Trường kia cũng đã mơ hồ nhắc qua. Hắn đã sớm thành lập Đại Hoang Thần Giới, tương lai nhất định phải đi tìm con đường đại đạo phía trên vĩnh sinh. Bây giờ với hắn mà nói, làm như thế nào mới vượt qua được cửu chuyển Thánh Nhân.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không để ý đến lời Thiên Cương Thánh Nhân nói, Chân Đề nhanh chóng đổi chủ đề. “Đạo Quyển Nhân Quả chân chính đang nằm trên người Nhân Quả Thánh Nhân KHổng Già, nếu như ta đoán không sai, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, loại cường giả như Khổng Già chắc hẳn đã đến Thiên Nhai, bởi vì chỉ có Thiên Nhai mới có thể thông qua Thần Vị Môn tiến vào Thánh giới. Bởi vì thực lực của chúng ta thấp, cộng thêm bị thương quá nặng, cho nên không dám đến Thiên Nhai…”

Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng Chân Đề sẽ nói đến một nơi bí ẩn lắm, hóa ra là Thiên Nhai. Không sai, đây quả thật là một nơi rất bí ẩn, nhưng với hắn mà nói không có gì là bí ẩn cả.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố còn biết, bây giờ chắc hẳn không có người nào ở Thiên Nhai nữa. Những Thánh Nhân vốn bị nhốt ở Thiên Nhai, bây giờ đã trốn đi cả rồi.

Chỉ là Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, trong Thiên Nhai lại còn ẩn nấp loại cường giả như Nhân Quả Thánh Nhân.

“Thiên Nhai ta đã đi rồi, mọi người đều đã đi hết rồi.” Lam Tiểu Bố xua tay, giọng điệu có chút thất vọng.

“A…” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Chân Đề sửng sốt la lên một tiếng, sau đó lập tức hiểu ra. Lam Tiểu Bố là nhân vật gì, loại nhân vật này từng đến Thiên Nhai cũng là chuyện bình thường.

“Lam đạo hữu thật sự đã từng đến Thiên Nhai? KHông phải Thiên Nhai rất nguy hiểm sao? Nơi đó giết chóc có phải rất bình thường?” Thiên Cương Thánh Nhân không nhịn được hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Tạm được, lúc vừa mới đến đó cũng có một vài người muốn lấy được chút chỗ tốt từ ta, về sau ta dạy dỗ mấy người, những người kia cũng thành thật hơn không ít.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố ở Thiên Nhai dạy dỗ người khác, Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề vô cùng kính sợ trong lòng. Mặc dù bọn hắn chưa từng đến Thiên Nhai, nhưng biết, có thể đến Thiên Nhai, không có một kẻ nào yếu.

“ĐƯợc rồi, nói cho ta biết rời khỏi Bán Thần giới này như thế nào đi. Còn nữa, hai vị có thể đến Tiên giới được hay không?” Lam Tiểu Bố nói.

Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng nói, “Chúng ta không thể nào đi Tiên giới, nhưng mà cũng đang định rời khỏi nơi này.”

Lam Tiểu Bố đánh giá Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề một chút, hai tên này mặc dù ở trước mặt hắn không đáng chú ý, nhưng chẳng qua nếu như tu vi tăng lên, cũng là hai nguồn giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Ta thành lập một cái Đạo Đình, khống chế một giới…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề vô cùng vui mừng, đây đều là điều kiện tiên quyết cơ bản nhất để chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Không có vận may một giới tăng cường vào mình, tuyệt đối không thể nào chứng đạo vĩnh sinh.

“Lam Đạo Quân, ta và Đại Thư Thánh Nhân đều đồng ý gia nhập Đạo ĐÌnh của Lam Đạo Quân, cống hiến một phần lực lượng cho Đạo ĐÌnh.” Thiên Cương Thánh Nhân thành khẩn nói.

Bọn hắn không có năng lực đến Thiên Nhai vọt qua Thần Vị Môn, cũng không có năng lực chứng đạo vĩnh sinh sau cửu chuyển, cho nên muốn đến được Vĩnh Sinh Thánh Giới, chỉ có thể ôm một cái bắp đùi. Thực lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối mạnh kinh người, rất có thể là vị đại năng nào đó chuyển thế. Bây giờ Lam Tiểu Bố lại có điều kiện cơ sở để chứng đạo vĩnh sinh, có được một giới. Cộng thêm nhìn Lam Tiểu Bố có vẻ cũng không phải loại người thích giết chóc, nếu như có thể đứng sau lưng Lam Tiểu Bố, có lẽ thật sự sẽ có cơ hội bước vào Vĩnh Sinh Thánh Giới. Sau khi tiến vào Vĩnh Sinh Thánh Giới rồi, cho dù bọn hắn không thể nào chứng đạo vĩnh sinh, cũng sẽ có được tuổi thọ vô tận.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đi theo ta cũng không phải là không dược, nhưng mà thực lực của các ngươi hơi thấp quá. Trước đó có một gia hỏa tên là Tuấn Lê, cũng muốn đi theo ta lăn lộn, thực lực của hắn ta cũng rất thấp. Sau khi lập ra lời thề độc, ta thuận tay giúp hắn tăng tu vi lên đến cảnh giới lục chuyển Thánh Nhân.”

Tuấn Lê? Người khác không biết Tuấn Lê là ai, nhưng đối với Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề mà nói, cái tên này bọn hắn không hề xa lạ gì, đây là Luân Hồi Thánh Nhân mà. NGay cả Luân Hồi Thánh Nhân cũng đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn, bọn hắn vậy mà còn trốn ở Bán Thần giới. Nếu như tương lai có thể tiến đến Vĩnh Sinh Thánh Giới, bọn hắn còn không có chút đầu mối nào, chỉ sợ ngay cả một ngụm canh cũng chẳng thể uống được.

Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng nói, “Ta Từ Qua kể từ hôm nay, nguyện đi theo bên cạnh Đạo Quân Lam Tiểu Bố, chỉ cần không tổn hại đến đại đạo và sinh mệnh của ta, nhất định sẽ xem lời của Lam Đạo Quân như thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu như có hai lòng, vĩnh viễn không thể nào vượt qua được ngũ chuyển Thánh Nhân, đạo kiếp bỏ mình.”

Chân Đề nhanh chóng theo sau phát lời thề đại đạo, không cần Lam Tiểu Bố dùng đến đạo ngôn, lời thề đại đạo của hắn ta đã trực tiếp phù hợp với quy tắc đại đạo bản thân.

Chương 1844 - Ba đời. (2)

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa Thiên Cương Thánh Nhân này nhìn có vẻ rất hung ác, không biết trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp đến đã phải chịu bao nhiêu tủi nhục, vậy mà trốn ở một nơi chim không ị phân thế này, còn không chút do dự đã phát lời thề đại đạo đi theo mình. Không cần hỏi Lam Tiểu Bố cũng biết, hai tên này chắc hẳn đã bị người ta bắt nạt đến sợ rồi.

“Rất tốt, bây giờ hai ngươi đều là người của Đại Hoang Đạo Đình, bây giờ ta muốn quay về Đại Hoang Thần Giới. Nhưng mà cái Bán Thần giới này là nơi nào, ta cũng không biết, ở đây đã mất phương hướng rồi.” Lam Tiểu Bố nói.

Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng nói, “Đạo Quân, ta dẫn đường cho. Ta và Chân Đề ở đây quá lâu, nhắm mắt lại cũng có thể rời khỏi nơi này.”

Luân Hồi Oa kích phát, Thiên Cương Thánh Nhân quả nhiên không hề khoác lác, nơi này hắn ta thật sự đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Dựa theo hắn ta chỉ đường, trên đường đi, Luân Hồi Oa thậm chí còn không gặp được viên thiên thạch nào.

Chân Đề ở bên cạnh giải thích cái gì là Bán Thần giới, nghe nói sự tồn tại của Bán Thần giới, Lam Tiểu Bố cũng không khỏi cạn lời về hai tên này. Hắn ta đã gặp người cẩu thả, nhưng cẩu thả giống như Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề này, hắn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bán Thần giới là một khu vực hư vô nằm giữa Tiên giới và Thần giới, nếu như không biết cửa vào và lối ra, có lẽ mãi mãi không thể tìm được Bán Thần giới nằm ở đâu. Ở Bán Thần giới, có quy tắc Tiên giới, cũng có quy tắc Thần giới. Chỉ cần tới gần giới vực Thần giới, còn có thể cảm nhận được thần nguyên Thần giới.

Cũng may trên người Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề đều có một lượng lớn tài nguyên tu luyện, khi quy tắc thiên địa hoàn thiện, vũ trụ bắt đầu dung hợp giới vực, hai tên này cũng xem như nắm bắt được cơ hội, một người chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân, một người chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân.

Cho dù là như vậy, hai người này cũng không có ý định rời khỏi Bán Thần giới, mà dự định tiếp tục tìm nơi tăng thêm một ít thực lực. Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố đã xông vào Bán Thần giới.

Những năm gần đây, cũng không phải không có người xông vào Bán Thần giới, nhưng trên cơ bản đều là tu sĩ Tiên giới. Tiên Đế Tiên giới, đối với Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề mà nói, thật sự là ngay cả sâu kiến cũng không bằng. Cho nên khi không có cường giả tiến vào Bán Thần giới, hai tên này vẫn có thể xưng vương xưng bá ở đây.

Nhìn thấy hai tên Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề còn có dáng vẻ tự đắc, trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ, có lẽ hai tên này làm vậy là đúng. Đừng nói là nơi khác, chỉ ở Trường Sinh Giới thôi, khi quy tắc hoàn thiện, số Thánh Nhân chết đi không biết là bao nhiêu.

Ngay cả Bố Cự là lục chuyển Thánh Nhân, không phải cũng đã bị hắn giết chết hay sao. Hai người này so với Bố Cự còn yếu hơn, có lẽ khi ở Thánh Nhân cảnh đã sớm bị người ta hơ khô luôn rồi.

…

Tô Sầm mở mắt ra, cho dù không có lôi kiếp, nhưng mà nàng đã bước vào Luyện Thần cảnh. Vô cùng vô tận ký ức chen chúc nhau mà đến, ký ức hai đời đã khôi phục. Nếu như không phải nàng đã bước vào Luyện Thần cảnh, nhiều ký ức như vậy, thậm chí đã khiến nàng mất đi thần trí.

Một lúc lâu sau, vành mắt Tô Sầm ửng đỏ. Giờ phút này rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ, mình đến từ đâu, đồng thời nàng cũng hiểu rõ Lam Tiểu Bố là ai, Lam Tiểu Bố đối với nàng có ý nghĩa như thế nào.

Kiếp trước nữa, nàng không còn đường để đi, gả cho Lam Tiểu Bố. Hai người ở trên Địa Cầu sống nương tựa lẫn nhau, tại điểm cuối của sinh mệnh, nàng đều không thể nói dược câu kia với Lam Tiểu Bố. Không đúng, nàng đã nói, đáng tiếc là không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Đây là tiếc nuối một đời của nàng, cũng là một trong những chấp niệm đi tìm kiếm Lam Tiểu Bố ở kiếp trước.

Ở kiếp trước, sau khi nàng biết Lam Tiểu Bố là ai, dứt khoát rời khỏi ĐỊa Cầu. Một mực tu luyện đến Tiên Vương cảnh, chỉ là vì tìm kiếm Lam Tiểu Bố. Đáng tiếc nàng và sư phụ Kiều Ngạo Luân khi đi tìm kiếm công pháp tiếp nối của Bất Diệt Đại Đạo, đã vẫn lạc ở Thất Lạc Hải.

Một đời này, nàng còn có thể khôi phục được ký ức kiếp trước, tuyệt đối là vì có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố vượt qua vũ trụ, thực lực tuyệt đối mạnh hơn xa cảnh giới tối cao Tiên Vương của nàng ở kiếp trước.

Lam Tiểu Bố có thể tiến đến vùng lãnh chúa Kỳ Nguyên, nhất định là vì nàng. Giờ phút này, trong lòng Tô Sầm vô cùng nóng nảy, nàng muốn có thể lập tức gặp được Lam Tiểu Bố. Không còn là tâm tình của một tỳ nữ Lam gia gả cho thiếu gia lúc trước nữa, mà là một nữ tử bình thường tìm kiếm chồng của mình.

Tô Sầm nghĩ đến đây, trực tiếp muốn bước ra khỏi Trường Sinh Giới, trong miệng thì thào nói, “Tiểu Bố.”

Lam Tiểu Bố lập tức cảm ứng được hành động của Tô Sầm, hắn giao Luân Hồi Oa cho Chân Đề, sau đó tiến vào Trường Sinh Giới của mình.

“Tiểu Bố.” Tô Sầm nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vẻ nôn nóng trong mắt không thểnào che giấu được, điên cuồng chạy tới, ôm Lam Tiểu Bố thật chặt. Tựa như đang lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ lại biến mất trước mắt nàng một lần nữa, sau đó nàng sẽ lại trải qua một đời tìm kiếm.

“Ngươi khôi phục ký ức rồi?” Lam Tiểu Bố cảm nhận được tu vi của Tô Sầm, biết Tô Sầm đã khôi phục lại ký ức.

Tô Sầm ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Bố, trong mắt có hơi nước mờ mịt, “Tiểu Bố, kiếp trước nữa, ta đã liên lụy cả đời ngươi, khiến ngươi vì ta mà chịu khổ cả đời. Ở kiếp trước, ta làm tổn thương tấm lòng của ngươi, khiến ngươi thất vọng rời khỏi gian trà lâu kia. Một đời này, ta phải yêu thương ngươi thật tốt, vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

Nói xong câu đó, nàng hoàn toàn không chờ Lam Tiểu Bố trả lời nàng, đã dùng miệng chặn bờ môi Lam Tiểu Bố lại.

Chương 1845 - Cường giả cửu chuyển.

“Từ huynh, ngươi nhìn phía trước một chút xem, có phải là một tinh cầu có sự sống đang lơ lửng trong hư không?” Chân Đề đứng trong Luân Hồi Oa, chỉ vào hư không xa xa nói.

Thiên Cương Thánh Nhân cũng nhìn thấy, “Không sai, quả thật là một tinh cầu có sự sống, so với Bán Thần giới mà chúng ta ở ngốc bao lâu nay kia còn mạnh hơn gấp mấy chục lần. Đi, đi qua xem một chút.”

Lam Tiểu Bố chỉ bảo bọn hắn rời khỏi Bán Thần giới, không đưa ra vị trí chính xác. Bây giờ bọn hắn đã rời khỏi Bán Thần giới, hơn nữa Lam Tiểu Bố không ở đây, cho nên sau khi nhìn thấy tinh cầu có sự sống, Thiên Cương Thánh Nhân muốn vội vàng đến đó nhìn xem một chút.

Luân Hồi Oa vừa đáp xuống tinh cầu có sự sống màu xanh lá này, Thiên Cương Thánh Nhân đã kích động xông ra khỏi Luân Hồi Oa, đồng thời vươn tay đào một gốc cây Lục Khuyên, đây là đạo quả, hơn nữa còn là đạo quả có đẳng cấp không thấp.

Đừng thấy Thiên Cương Thánh Nhân Từ Qua và Đại Thư Thánh Nhân Chân Đề ở Bán Thần giới tu luyện đến tứ chuyển Thánh Nhân và tam chuyển Thánh Nhân, đó là do bọn họ đã tích lũy vô số năm tháng và quy tắc vũ trụ hoàn thiện mà thành, đương nhiên, phần lớn nguyên do chính là nội tình đại đạo của họ vốn đủ dày.

Những cũng bởi vì sợ trốn ở Bán Thần giới, không biết đã bao lâu rồi chưa gặp được thứ gì tốt, lần này đột nhiên đến một tinh cầu màu xanh lá, còn nhìn thấy một số lớn thần linh thảo và đạo quả thụ, đương nhiên là quá đỗi vui mừng.

“Hai vị dự định ngang nhiên cướp đồ của người khác như vậy sao?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, hai người Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề đều cảm thấy từng lỗ chân lông phát lạnh, sau đó bọn lập tức hiểu ra, họ đã bị lĩnh vực Thánh Nhân cường đại khóa lại.

Bọn hắn một người là tam chuyển Thánh Nhân, một người là tứ chuyển Thánh Nhân, không địch lại Lam Tiểu Bố thì thôi, lúc này mới vừa ra ngoài, đã bị một Thánh Nhân khác dùng lĩnh vực Thánh Nhân khóa lại

“Lam Đạo Quân, cứu chúng ta…” Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng kêu một cầu.

Bên ngoài quả nhiên không thể đi ra được, vừa ra đã bị Lam Tiểu Bố nghiền ép, sau đó lần thứ hai gặp được người, lại bị đối phương nghiền ép tiếp. Giống như tứ chuyển Thánh Nhân và tam chuyển Thánh Nhân bọn hắn chỉ là trò khôi hài.

“Vị đạo hữu này, chúng ta không biết nơi này là chỗ của ngươi.” Chân Đề cũng thấp thỏm lo lắng nói, trong lòng hắn ta cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, ngươi nói xem đây là tinh cầu của ngươi, vậy thì ít nhất người cũng phải bố trí một cái phòng ngự đại trận chứ? KHông có bất cứ trận pháp nào, cứ như vậy trần trụi trong hư không, bất cứ người nào cũng có thể tiến vào được đó.

Chẳng lẽ…

Chân Đề đột nhiên nghĩ ra, đây có thể là do đối phương cố ý câu cá, một mẻ hốt gọn những tu sĩ đi ngang qua đây. Nghĩ đến cái này, Chân Đề giật nảy mình.

Lúc này, hắn ta đã nhìn thấy tu sĩ dùng lĩnh vực khóa bọn họ lại, đây lại là một nữ nhân, còn là một nữ nhân xinh đẹp đến tận cùng. Nếu như không phải giọng nói kia quá lạnh lẽo, đối mặt với nữ nhân xinh đẹp thế này, có lẽ bọn hắn chỉ cảm thấy hoàn mỹ.

…

“Tiểu Bố, công pháp mà ngươi dạy cho ta là Trường Sinh Quyết sao?” Bên trong Trường Sinh Giới, trên mặt Tô Sầm còn lưu lại vẻ đỏ ửng, giờ phút này trong mắt nàng chỉ có Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, chính là một công pháp mà ta khai sáng. Môn công pháp này phù hợp với ta nhất, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi sửa chữa lại một chút, tạo ra Trường Sinh Quyết thích hợp cho ngươi tu luyện.”

“KHông, ta vẫn dự định tu luyện Bất Diệt Đại Đạo. Ta cảm thấy ta tu luyện Bất Diệt Đại Đạo mới là thích hợp nhất, còn về phần Bất Diệt Đại Đạo chưa hoàn chỉnh, ta nhất định phải tìm về.” Tô Sầm kiên định nói.

Nghe thấy lời Tô Sầm nói, Lam Tiểu Bố sửng sốt, sau đó vuốt tóc Tô Sầm, “Bất Diệt Đại Đạo đang ở trên người của ta, ngươi muốn tu luyện thì cứ tìm ta là được rồi.”

“Ngươi có Bất Diệt Đại Đạo?” Tô Sầm vui mừng nói.

Lam Tiểu Bố tiện tay lấy một bản đạo quyển ra, “Chính là cái này, ngươi tu luyện trước đi. Chờ ngươi ghi nhớ hết toàn bộ rồi thì đưa bản đạo quyển này tặng cho sư phụ Kiều Ngạo Luân của ngươi tu luyện.”

“A, sư phụ kiếp trước của ta? Ngươi gặp hắn rồi sao?” Lời Lam Tiểu Bố nói lại khiến Tô Sầm vô cùng mừng rỡ.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đột nhiên cười he he, “Bên ngoài có người cản Luân Hồi Oa của chúng ta, ta ra ngoài xem một chút.”

“Ừm, vậy ta ở lại chỗ này tu luyện Bất Diệt Đại Đạo.” Tô Sầm ừ một tiếng, nàng biết thực lực của mình mà ra ngoài thì cũng chẳng thể giúp được gì.

…

“Luân Hồi Oa?” Ánh mắt nữ tử nhìn về phía Luân Hồi Oa cách đó không xa, hai mắt sáng lên, rõ ràng nàng cũng biết nhìn hàng, nhận ra đây là Luân Hồi Oa. Nhưng mà nàng lập tức nhìn về phía Lam Tiểu Bố vừa bước ra từ Luân Hồi Oa.

“Lam Đạo QUân, cứu chúng ta.” Thiên Cương Thánh Nhân nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra thì lớn tiếng kêu lên.

Chương 1846 - Cường giả cửu chuyển. (2)

Lam Tiểu Bố nhìn Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề đang bị lĩnh vực của người khác trói chặt, trong lòng thật sự có chút cạn lời.

Hai tên này thật sự là người giúp đỡ mà hắn tìm đến sao? Động một chút là bị lĩnh vực của người khác trói lại? Là trở ngại chứ chẳng giúp được gì sao? Hắn hoài nghi có phải mình đã coi trọng thực lực của Thiên Cương Thánh Nhân quá rồi không.

“Lam Đạo QUân?” Nữ tử nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hơi khó hiểu một chút thì thào một câu, Đạo Quân, rất có thể là nắm trong tay một giới.

Lĩnh vực của nàng lập tức cuốn về phía Lam Tiểu Bố, cho dù có phải là người khống chế một giới hay không, đi đến tinh cầu được nàng xem là địa bàn của mình này, đều phải trói lại.

Cảm nhận được lĩnh vực cường đại của đối phương bao trùm đến, Lam Tiểu Bố không hề khách sáo, lĩnh vực trường sinh cũng đánh trả lại, đồng thời thần niệm không chút kiêng kị tụ lên người đối phương.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ thực lực tu vi của đối phương, trong lòng âm thầm chấn động. Trừ Vô Lượng ra, đây là người mạnh nhất mà hắn gặp. Cho dù là Quảng Dã Trường lúc trước, cảnh giới cũng không cao bằng gia hỏa này.

Cửu chuyển Thánh Nhân, đây tuyệt đối chính là một cửu chuyển Thánh Nhân. Hơn nữa đạo vận lưu chuyển mượt mà, không có tình huống bị thương hay đại đạo bị đình trệ. Khó trách Thiên Cương

Thánh Nhân và Chân Đề lại bị lĩnh vực của đối phương trói chặt như vậy, khi bất ngờ không có sự đề phòng nào, tam chuyển tứ chuyển Thánh Nhân, thật sự sẽ bị lĩnh vực đại đạo của cửu chuyển Thánh Nhân trói chặt.

“Ngươi là cửu chuyển Thánh Nhân?” Cảm nhận Lam Tiểu Bố không bị lĩnh vực của mình trói buộc, thậm chí vừa rồi khi đạo tắc đại đạo hai bên va chạm vào nhau, đối phương cũng chẳng hề bị rơi vào thế hạ phong, nữ tử này kinh ngạc hỏi một câu.

Nghe thấy nữ tử này nói, Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề mới tỉnh ngộ ra, bọn hắn gặp được một cửu chuyển Thánh Nhân.

Hai người thầm mắng vận may của mình thật quá tệ, cũng không hề cảm thấy có gì không đúng. Hai người bọn họ bị trọng thương thành phế nhân, ở Bán Thần giới trốn tránh cũng lên được đến tam chuyển tứ chuyển Thánh Nhân. Nữ nhân trước mắt này vẫn luôn tu luyện ở Thần giới chân chính, có nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, lên đến cửu chuyển hình như cũng không phải là không có khả năng.

Lam Tiểu Bố không trả lời đối phương, đạo vận Trường Sinh lại cuốn ra một lần nữa, đồng thời dùng mấy đạo Thần Hồn Thứ đánh vào lĩnh vực của đối phương. Nữ tử rên lên đau đớn, lui về sau một bước.

Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề cũng cảm thấy toàn thân buông lỏng, bọn hắn nhanh chóng lùi ra sau, đứng hai ben trải phải Lam Tiểu Bố. TRong lòng hai người âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may bọn hắn đầu nhập Lam Tiểu Bố, nếu không bị nữ nhân này trói chặt, chỉ sợ bọn hắn cũng không có kết cục tốt.

“Nếu là cửu chuyển Thánh Nhân thì mấy vị rút đi, ta xem như đây chỉ là chuyện hiểu lầm.” Nữ tử rõ ràng rất kiêng kị Lam Tiểu Bố, giọng điệu nói chuyện cũng cho bọn người Lam Tiểu Bố một bậc thang.

Nàng cảm nhận được thực lực của Lam Tiểu Bố dường như không cao, nhưng cho dù không cao, những lĩnh vực Thánh Nhân của nàng và người này lại ngang nhau, loại cường giả này nàng cũng không muốn đắc tội.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Đây là tinh cầu vô chủ trong hư không, vì sao ngươi có thể ở chỗ này mà chúng ta thì không thể ở?"

"Ít nhất thì là ta tới trước." Nữ tử nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố tức giận nói, nàng không muốn đắc tội với Lam Tiểu Bố nhưng không có nghĩa là nàng sợ.

Nàng thật sự rất tức giận, nếu như đối phương đến đây muộn thên nửa năm nữa, nàng đã sớm luyện hóa cái tinh cầu này rồi.

Lam Tiểu Bố không để ý thả hai tay, "Nếu như là địa bàn của ta, ta đến trước, thì ta nhất định phải bố trí một cái hộ trận trước, ngươi ngay cả hộ trận tinh cầu mà cũng không bố trí. Cái này khiến ta hoài nghi ngươi cố ý ở đây cản đường cướp bóc, có phải là tới một người thì cướp một người hay không?"

Lúc nói chuyện, thần niệm Lam Tiểu Bố ngang nhiên mở rộng ra ngoài. Sau đó hắn lập tức cảm nhận được nguyên khí thiên địa vô tận, những nguyên khí thiên địa này đều bị buộc chặt trong một phạm vi nhất định.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới hiểu được, đối phương không phải là không bố trí đại trận tinh cầu, mà là chưa kịp bố trí.

Đối phương đến trước, phát hiện tinh cầu này có rất nhiều đồ tốt, đầu tiên nàng dùng đại trận buộc chặt những nơi có đồ tốt trước, sau đó mới bố trí đại trận tinh cầu. Chỉ là còn chưa kịp chờ nàng bố trí tinh cầu đại trận xong, Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề đã phát hiện ra nơi này, sau đó đáp xuống tinh cầu này.

Dựa theo cái này, đối phương nói Thiên Cương Thánh Nhân đến đây quấy rối đối phương cũng không sai.

Không sai, tinh cầu vô chủ có đồ tốt, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không bỏ qua. Cạnh tranh đại đạo, không có gì phải khách sáo. Hắn không tranh thì người khác cũng sẽ tranh, đến lúc đó người bị đào thải chính là Lam Tiểu Bố hắn.

Khi đang nghĩ có đồ vật nào tốt hơn không, thần niệm Lam Tiểu Bố đột nhiên chậm lại, trực tiếp xé rách cấm chế phòng ngự của đối phương.

Vô số thần tủy nguyên tinh xuất hiện trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, trừ những thần tủy nguyên tinh này ra, còn có vô cố Thần Nguyên Đan cực phẩm, phẩm chất của những Thần Nguyên Đan này không hề kém hơn số Thần Nguyên Đan hắn lấy được ở vực sâu Di Thần. Đạo quả thụ mặc dù không thể so sánh với Ngũ Tùng Châm, nhưng thắng ở nhiều.

Trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố vậy mà trông thấy có vài người đang đào thần tủy nguyên tinh cho nàng. Không đúng, mấy người đào thần tinh này, thế mà hắn lại biết.

TRong đó có Bắc Ký và Bất Dịch Thánh Nhân, còn có Thiển Kỳ Thánh Nhân, HUyên Tuệ và Đồ Võng. Lúc trước những người này rời khỏi Đại Kính qua bích cốc với hắn, sau đó lại đi Vô Căn Thần Giới, trừ Diệp Bách Y ra, những người còn lại đều ở đây.

Chương 1847 - Dọa Tích Nga đi.

“Xem ra ngươi thật sự quyết tâm muốn gây khó dễ cho ta rồi?” Nữ tử vươn tay ra cầm lấy một cây trường thương màu xanh, sát ý nồng đậm từ trong trường thương tràn ra. Sát ý ập đến, Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề hoảng hốt, theo bản năng lui lại phía sau mấy bước. Bọn hắn đã nhìn ra, cho dù nữ nhân này không đột ngột dùng lĩnh vực trói chặt bọn hắn, bọn hắn cũng không phải là đối thủ của người này

Lam Tiểu Bố thật sự rất ít khi nhìn thấy nữ tử dùng trường thương làm pháp bảo, hắn cũng lấy Trường Sinh Kích ra, lĩnh vực Thánh Nhân tung hoành, đạo vận sát phạt tăng vọt, “Ngươi bắt bằng hữu của ta đến đây đào quặng, còn nói ta cướp đồ của ngươi. Ta không tin, đạo lý này Trường Sinh Kích của ta không thểnói rõ.”

Cảm nhận được khí thế sát phạt đáng sợ của Lam Tiểu Bố, trong lòng nữ tử này trầm xuống, nàng hoài nghi cho dù nàng có thể đánh bại được Lam Tiểu Bố, tinh cầu này có lẽ cũng sẽ bị hủy đi. Huống chi, thần thông đối phương còn chưa đánh ra đã có loại ý cảnh sát phạt đáng sợ như vậy, nàng thật sự chưa chắc đã đánh thắng được. Người này rốt cuộc là từ đâu xuất hiện? Trước đó sao nàng không nghe nói đến, cũng chưa từng gặp được?

“Muốn kiếm cớ giật đồ, loại người như ngươi ta đã thấy nhiều rồi, cũng không phải chỉ có một mình ngươi.” Nữ tử mặc dù đang nói chuyện, nhưng trong lòng đang cân nhắc, đánh hay không đánh

Tu luyện đến tình trạng như nàng, hoàn toàn không cần phải liều mạng mà đánh cược, mà bản thân trong trận chiến này có thể lấy được bao nhiêu lợi ích. Nếu như không đánh, có thể thu hoạch càng nhiều hơn với không đánh.

Lam Tiểu Bố không trả lời, Trường Sinh Kích vạch ra một đạo kích mang.

Khí thế sát phạt phủ trời ngập đất như muốn xé rách không gian đánh tới, nữ tử này vô thức nghiêng người tránh một chút, nàng không cảm nhận được sát ý nhằm vào nàng, cho nên vẫn không ra tay.

“Răng rắc!” Kích mang Trường Sinh Kích trực tiếp xé mở hết các đạo cấm chế, năm tên tu sĩ đang đào thần tủy nguyên tinh đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Quân?” Bắc Ký là người đầu tiên nhận ra Lam Tiểu Bố, mừng rỡ không thôi kêu lên một tiếng, nhưng mà bọn hắn đang bị đạo tuyến khóa lại, hoàn toàn không thể đi đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Trường Sinh Kích trong tay Lam Tiểu Bố lại bổ ra một lần nữa, nếu như nói một kích Lam Tiểu Bố lúc trước chỉ khiến Thiên Cương Thánh Nhân, Chân Đề và nữ tử kia cảm thấy đây là một bảo vật không tệ, vậy thì một kích này, khiến bọn hắn cảm thấy tê cả da đầu.

Một kích bổ ra, không còn là xé rách không gian nữa, vũ trụ đã xuất hiện một sất vết xé rách loáng thoáng. Rõ ràng không phải bổ về phía mình, nhưng nữ tử kia lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như một kích này nếu như bổ về phía nàng, ngay cả tránh né nàng cũng không thể tránh né được. Ở đây mênh mông như vậy, nhưng cho dù nàng tránh chỗ nào, cũng nằm trước một kích này.

“Ken két!” Từ sợi đạo tuyến bị cắt đứt, âm thanh vang lên như thực chất, trong mắt nữ tử cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Có người có thể dùng một kích trực tiếp cắt đứt đạo tuyến của năm người, còn ở cách xa nhau như vậy.

Những đạo tuyến này là do nàng làm ra, nàng đương nhiên biết những đạo tuyến này đáng sợ đến mức nào.

Đừng nói là cách xa như vậy, cho dù đứng ở ngay trước mặt, nàng cũng không thể nào ra tay can thiệp, có lẽ trong vũ trụ này cũng không có mấy người có thể chặt đứt đạo tuyến của năm người này.

Bây giờ thì hay rồi, người ta chỉ dùng một kích, còn là một kích ở khoảng cách xa như vậy.

Đây là Đại Thiết Cát Thuật? Nữ tử lập tức khẳng định, đây tuyệt đối là Đại Thiết Cát Thuật. Nếu không thì không có bất cứ thủ đoạn nào có thể chặt đứt đạo tuyến của nàng.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã khẳng định mình không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Nàng hít một hơi thật sâu, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, "Hóa ra mấy vị này là bằng hữu của đạo hữu, chuyện này là do ta không đúng, ta tên Tích Nga, xin lỗi đạo hữu."

Thế giới đại đạo không quan trọng đúng sai, chỉ có mạnh yếu, Lam Tiểu Bố mạnh hơn nàng, cho nên trong phạm vi trường kích của Lam Tiểu Bố đều là đạo lý.

"Đạo Quân, ngươi lại cứu chúng ta." Thiển Kỳ Thánh Nhân tới, kích động không thôi nói.

Lam Tiểu Bố nhìn qua đám người, mừng rỡ nói, "Chúc mừng Đồ Võng đạo hữu và Bắc Ký đạo hữu chứng đạo nhất chuyển."

Thiển Kỳ Thánh Nhân và Bất Dịch Thánh Nhân vẫn còn là Ngụy Thánh, nhưng Đồ Võng và Bắc Ký là hai Chuẩn Thánh chứng đạo nhất chuyển, bọn hắn thì vẫn còn đang quanh quẩn ở giai đoạn Ngụy Thánh. Có thể thấy được chứng đạo Thánh Nhân chân chính, có liên quan đến đại đạo, chứ không liên quan gì đến cảnh giới.

Trừ Thiển Kỳ Thánh Nhân và Bất Dịch Thánh Nhân tu vi không có tiến bộ, thực lực HUyên Tuệ ngược lại đã đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, tiến bộ to lớn. Cái này có lẽ là vì nàng đang ở cùng với bốn Thánh Nhân, trên đại đạo có vấn đề gì, có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào.

Đồ Võng cười ha ha, “Lam Đạo Quân, đã biết đi theo ngươi lăn lộn, vận may nhất định sẽ tốt hơn mà. Lúc trước khi chúng ta bị nữ nhân này bắt được, tất cả mọi người đều rất tuyệt vọng, chỉ có ta tin tưởng vận may nhất định sẽ chuyển biến theo hướng tốt.”

Nghe thấy Đồ Võng nói, sắc mặt Tích Nga có chút khó coi, nhưng mà nàng cũng không nói lời nào.

“Thật ra tinh cầu này là do chúng ta phát hiện ra trước, chúng ta gần như đồng thời đến tinh cầu này, bởi vì thực lực nàng mạnh hơn chúng ta mà thôi.” Bắc Ký nhìn lướt qua Tích Nga, giọng điệu vẫn có chút khó chịu.

Vô duyên vô cớ, bị nữ nhân này bắt đi đào mỏ một hai tháng.

“Các ngươi nhiều người, các ngươi nói đều đúng. Đã vậy thì tặng nơi này lại cho các ngươi đi.” Tích Nga biết có Lam Tiểu Bố ở đây, nàng đã không thể nào đoạt tinh cầu này nữa. Đừng nói là đoạt lại tinh cầu, cho dù là phân chia một ít, chỉ sợ cũng là chuyện khó có được.

Chương 1848 - Dọa Tích Nga đi. (2)

Nhìn thấy Tích Nga định đi, Lam Tiểu Bố từ tốn nói “Trước đó chỉ thấy ngươi có chút quen mặt, bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra ngươi là ai.”

“Ngươi biết ta?” Tích Nga kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, nàng xác định mình chưa từng gặp Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha nói, “Ta từng gặp một gia hỏa tên là Quảng Dã Trường, gia hỏa này nói muốn giới thiệu ngươi cho ta. Còn nói người là đạo lữ của hắn nữa, cũng không biết gia hỏa này có nói hươu nói vượn hay không.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt Tích Nga lóe lên vẻ tức giận, “Cái tên thái giám này, lúc trước ta cho hắn mấy phần mặt mũi, không so đo với hắn, thật sự cho rằng mình là ai thế.”

Thái giám? Lam Tiểu Bố sửng sốt, hắn không nhịn được nghĩ, chẳng lẽ là Quảng Dã Trường không thể nào làm được chuyện đó, cho nên hai người mới lựa chọn ly hôn? Cũng không đúng, Quảng Dã Trường có tu vi gì chứ? Loại Thánh Nhân như vậy đừng nói là để bản thân mình khôi phục như lúc ban đầu, cho dù là, ...”

Lam Tiểu Bố không nghĩ nữa, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình có chút tà ác.

Tựa như đã nhìn ra tâm tư Lam Tiểu Bố, Tích Nga từ tốn nói, “Ngươi đoán đúng rồi, hắn chỉ là một tên thái giám mà lại còn giả nhân giả nghĩa, còn tỏ vẻ trước mặt rất nhiều người theo đuổi cầu cưới ta. Lúc trước ta vẫn luôn một mực bế quan, không biết lòng người hiểm ác, lúc này mới bị hắn tính kế thôi. Hắn tu luyện chính là Chí âm đại đạo, cho nên nhất định phải tự cung. Bây giờ chắc ngươi đã hiểu, người này buồn nôn đến mức nào chứ.”

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến những chuyện này, mặc dù Quảng Dã Trường mạnh, nhưng bây giờ hắn không để trong lòng. Ngược lại là tên Lạc kia, hắn luôn cảm thấy đó là một tai họa ngầm.

Đồ Võng đột nhiên nói, “Tích Nga đạo hữu, bây giờ ngươi là cửu chuyển Thánh Nhân, chỉ sợ khó tiến một bước. Muốn phá vỡ vách tường đại đạo, lại gần như không có khả năng. Ngược lại ta có một ý kiến hay, không bằng ngươi gia nhập đội ngũ chúng ta đi. Lam Đạo Quân có được một giới, đại đạo lại càng trôi chảy không gì sánh được, tương lai nhất định sẽ có cơ hội chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Ngươi đi theo chúng ta, có lẽ sẽ có hy vọng tiến vào Vĩnh Sinh Thánh Giới. Cái này dù sao cũng tốt hơn so với một mình ngươi dốc sức.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng khẽ động, hắn thu nhận Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề, mặc dù thực lực của hai người này mạnh hơn xa bọn người Bắc Ký, nhưng mà so với cường giả chân chính thì vẫn còn kém rất xa.

Tích Nga nghe thấy lời Đồ Võng nói, trong lòng cũng nổi lên chút tâm tư. Đúng như Đồ Võng nói, bây giờ nàng muốn tiến thêm một bước cũng quá khó khăn, có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội bước vào hàng ngũ vĩnh sinh. Nếu như Lam Tiểu Bố có được một giới, với đại đạo của Lam Tiểu Bố, thật sự có cơ hội vấn đỉnh hàng ngũ Vĩnh Sinh Thánh Nhân vô thượng.

Nhưng mà nàng nhanh chóng lắc đầu nói, “Chuyện tương lai, để tương lai nói sau, có lẽ tương lai khi ta thay đổi ý định, sẽ tìm kiếm mọi người hợp tác, hôm nay cáo từ.”

Nói xong câu đó, Tích Nga quay người đi, chỉ chớp mắt đã biến mất trong hư không mênh mông, tinh cầu này nàng cũng không cần.

Nhìn thấy bóng lưng Tích Nga rời đi, Đồ Võng cảm thán một tiếng, “Thật là đáng tiếc, nữ nhân này thực lực thật sự cường đại, nếu như nàng có thể giúp chúng ta, lực lượng của chúng ta sẽ mạnh lên không ít.”

Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Đồ Võng, “Các ngươi sao lại xuất hiện ở đây?”

Đồ Võng nói, “Lúc trước chúng ta đến Vô Căn Thần Giới, phát hiện Vô Căn Thần Giới không có quy tắc đầy đủ như Trường Sinh Giới, cho nên chúng ta muốn quay về. Chỉ là lúc đó, thông đạo từ Vô Căn Thần Giới tiến về Trường Sinh Giới xảy ra vấn đề. Chúng ta chỉ có thể lựa chọn vượt qua giới vực hư không. Nghĩ rằng chúng ta nhiều người, chắc cũng không sợ gì cả.

Ai, không nghĩ chúng ta lại đi lạc trong hư không mấy trăm năm, cũng may trong mấy trăm năm này, chúng ta cũng lấy đươc một ít cơ duyên. Trước đó không lâu nhìn thấy có một tinh cầu có sự sống màu xanh ở chỗ này, kết quả còn chưa phát tài, đã bị nữ nhân kia bắt lại, còn phải đi đào quặng cho nàng. Nếu như Đạo Quân không đến, ta nghĩ có lẽ chúng ta vĩnh viễn cũng không có ngày nổi danh rồi.”

Quả nhiên là vận may không tệ, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tinh cầu màu xanh này. Khi đang nghĩ ngợi xem nên xử lý tinh cầu này như thế nào, Đồ Võng đã nói, “Đạo Quân, trên tinh cầu này có không ít đồ tốt, không bằng Đạo Quân cất cái tinh cầu này đi.”

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Mọi người cứ quyết định như vậy đi, trước đó mọi người đào được bao nhiêu thần tủy nguyên tinh thì những thứ đó thuộc về mọi người. Còn những đạo quả trong này, mọi người thấy có cái thích hợp thì ngắt lấy một chút. Chờ tất cả mọi người tìm được thứ thích hợp với mình rồi, ta sẽ thu tinh cầu này lại.”

Lam Tiểu Bố thậm chí không cần luyện hóa tinh cầu này, cho dù có thể lấy tinh cầu này đi. Hắn cũng không phải Tích Nga, Trường Sinh Giới của hắn đã hoàn thiện thành vùng vũ trụ một phương, tinh cầu này có thể nhập vào trong Trường Sinh Giới. Điều phiền toái duy nhất, chính là tốn một chút thời gian bố trí trận kỳ mà thôi.

“Đa tạ Đạo Quân.” Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề vô cùng vui mừng, bọn hắn vẫn chưa lấy được một miếng thần tủy nguyên tinh nào cả, Lam Tiểu Bố nói ra lời này, chính là để bọn hắn thu hoạch được một ít gì đó.

“Thiên Cương đạo hữu, rất nhiều năm chưa gặp ngươi, có phải người không sửa được cái bệnh vặt này hay không?” Đồ Võng lại biết Thiên Cương Thánh Nhân.

Thiên Cương Thánh Nhân cười cười xấu hổ, Thiên Cương Thánh Nhân như hắn ta đúng là người hữu danh vô thực nhất. Thiên Cương Biến không có, Thiên Cương trận bàn bây giờ cũng không có nốt.

Chương 1849 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức.

Từ sau khi Lam Tiểu Bố thu hồi cái tinh cầu màu xanh lá lại, Luân Hồi Oa lại phi hành trong hư không hơn ba tháng. Đáng tiếc là, qua ba tháng, vẫn không tìm được bất cứ phương vị nào của Đại Hoang Thần Giới.

Đồ Võng thở dài, “Sớm biết vậy thì chặn nữ nhân kia lại, nàng nhất định có tọa độ hư không.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Chưa chắc, nữ nhân này rất có thể cũng đánh bậy đánh bạ mà tìm được tinh cầu kia, nàng có thể cũng đang đi tìm kiếm đường ra.”

“A, ta biết nơi này…” Bắc Ký đột nhiên vui mừng kêu lên, khi đang nói chuyện, tay của hắn ta còn chỉ về phía hai đạo cực quang ở phía xa.

KHông đợi Bắc Ký nói, HUyên Tuệ đứng bên cạnh cũng vui mừng nói, “Đúng, cái kia chính là hai đạo cực quang hư không, lúc trước chúng ta cũng từ hai đạo cực quang hư không này mà ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố giật mình, “Các ngươi nói cực quang hư không này nối đến Vô Căn Thần Giới?”

“Đúng vậy, khi chúng ta đến Vô Căn Thần Giới, chính là đi qua hai đạo cực quang hư không này.” Thiển Kỳ Thánh Nhân nói.

Đồ Võng cũng lên tiếng, “Quả thật là hai đạo cực quang này, đây là âm Dương Cực Quang, tồn tại đã rất lâu, trước khi lượng kiếp đã có. Đây cũng là âm Dương Tuyến ở vùng vũ trụ của chúng ta, đi dọc theo âm Dương Tuyến này xuống gới, có thể thẳng đến U Minh giới.”

U Minh giới? Lam Tiểu Bố nghĩ đến Tô Sầm, nếu như ký ức của Tô

Sầm không khôi phục lại, có thể hắn sẽ đến U Minh Giới một chuyến. Nhưng mà bây giờ ký ức Tô Sầm đã khôi phục, hắn không cần thiết phải đến U Minh Giới nữa.

Nhưng hắn có biết về U Minh Giới, sau khi vũ trụ khôi phục trật tự, luân hồi nhất định phải trải qua U Minh Giới. Hắn thông qua thông đạo Luân Hồi của chính mình, tiến vào thông đạo Luân Hồi U Minh Giới. Tô Sầm chắc hẳn cũng không tiến vào U Minh Giới, có lẽ là do Tô Sầm vẫn lạc ở Thất Lạc Hải, còn cả chuyện Tô Sầm tu luyện Bất Diệt Đại Đạo. Nếu không ký ức của Tô Sầm có thể sẽ mãi mãi mất đi.

Đạo tắc Lục Đạo chính là cho U Minh Giới phân chia ra, lúc trước hắn ở Lục Đạo Niết Bàn hoàn thiện đạo tắc Lục Đạo, thật ra cũng xem như đạo tắc Lục Đạo của U Minh Giới.

Nghe thấy vậy, trong mắt Bắc Ký hiện lên một tia ảm đạm.

Lam Tiểu Bố đoán được tâm tư của Bắc Ký, chủ động nói, “Bắc Ký, ta đã lấy được Sinh Tử Bộ, ngươi nói cho ta biết xem làm thế nào mới cứu được tỷ tỷ của ngươi?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đã lấy được Sinh Tử Bộ, Bắc Ký vô cùng vui mừng, không thể nén được sự kích động trong lòng, hắn ta nói chuyện cũng có chút run rẩy. “Đạo Quân, ta nghi ngờ tỷ tỷ ta rất có thể đã bị đại năng trấn áp ở U Minh Giới, nếu không thì chắc chắn nàng đã sớm luân hồi rồi. Hơn nữa ta vẫn luôn không thể cảm ứng được sự tồn tại của nàng, cho nên chỉ cần có Sinh Tử Bộ, chúng ta từ đây tiến đến U Minh Giới…”

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố ngắt lời Bắc Ký, “Ngươi nói cho ra biết trước, làm thế nào dùng Sinh Tử Bộ cứu tỷ tỷ ngươi. Trước khi tiến vào U Minh Giới, nhất định phải có một phương án đáng tin, ít nhất phải biết rằng cách của chúng ta có thể thực hiện được hay không.”

Bắc Ký gật đầu, cố gắng bình tĩnh lại, “Ở U Minh Giới có một cây cầu, cây cầu kia chính là Luân Hồi Kiều trong Lục Đạo. Bất cứ âm hồn nào tiến vào U Minh Giới, nhất định phải đi qua Luân Hồi Kiều để luân hồi. Tỷ tỷ của ta không thể luân hồi được, rất có thể đã bị người ta trấn áp bên ngoài Luân Hồi Kiều, ở bên ngoài Luân Hồi Kiều có một cái bia đá, cái bia đá này có tên là Trấn Hồn Bia.

Chủ quản U Minh Giới là một vị cường giả đỉnh cấp, hắn tên là Chung Vô Sức, cũng chính là U Minh Thánh Nhân. Thực lực người này mạnh đến không hợp thói thường, cho dù không bước vào cảnh giới Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng chắc hẳn cũng là cửu chuyển Thánh Nhân. Bởi vì hắn khống chế U Minh, cho nên tự mang thánh vị.”

“Tên Chung Vô Sức này là một nhân vật hung ác, bên trong Thiên Nhai có rất nhiều cường giả, nếu như hắn cũng ở tại Thiên Nhai, những người có thể trêu chọc hắn ở Thiên Nhai cũng không có mấy ai.” Đồ Võng nói.

Lam Tiểu Bố vẫn còn đang suy nghĩ đến Luân Hồi Kiều trong thức hải của mình, không biết cái Luân Hồi Kiều này có phải là của U Minh Giới hay không, nếu như vậy, bây giờ U Minh Giới không có Luân Hồi Kiều mới đúng.

Bắc Ký ừ một tiếng rồi tiếp tục nói, “Chung Vô Sức có một đệ tử rất lợi hại, hắn từng có được thần vị, chính là Minh Nhạc Thần Đế. Minh Nhạc Thần Đế đánh lén tỷ tỷ ta, cướp đi Đinh Đầu Thư của nàng. Nếu như Minh Nhạc Thần Đế nhờ sư phụ hắn và U Minh Thánh Nhân giúp đỡ, có thể sẽ trấn áp thần hồn của tỷ tỷ ta trên Trấn Hồn Bia.”

“Cũng chưa chắc, cũng có khả năng trực tiếp tiêu diệt luôn thần hồn chuyển thế.” Đồ Võng lắc đầu.

Thiển Kỳ Thánh Nhân vô cùng bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Đồ Võng, đạo lý này ai cũng biết, chỉ là tất cả mọi người đều lựa chọn ngầm hiểu trong bụng không nói thôi, Đồ Võng lại ngoác mồm ra nói như vậy, không phải là đang sát muối vào vết thương sao?

Vành mắt Bắc Ký đỏ lên, “Ta biết, nhưng mà từ đầu đến cuối ta đều cảm nhận được tỷ tỷ vẫn còn, không bị tiêu diệt.”

“Ngươi nói cho ta nghe phải làm thế nào đi?”Lam Tiểu Bố nhìn Bắc Ký.

Bắc Ký siết chặt tay thành nắm đấm, “Cái Trấn Hồn Bia kia là một nơi phong ấn thần hồn, nếu như không có Sinh Tử Bộ, cho dù là cửu chuyển Thánh Nhân cũng không thể mở được phong ấn ra. Đạo Quân chỉ cần cầm Sinh Tử Bộ mở phong ấn trên Trấn Hồn Bia ra, nếu như tỷ tỷ ta bị trấn áp ở trong đó, Đạo QUân có thể dựa vào Sinh Tử Bộ cứu tỷ tỷ ta thoát khỏi đó. Nếu như không thể đưa thần hồn của nàng đi chuyển thế, vậy để tỷ ấy luân hồi là tốt rồi. Chuyện sau đó, ta có thể làm.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, xem như tên Chung Vô Sức kia có là cửu chuyển Thánh Nhân, ta cũng không sợ.”

Chương 1850 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức. (2)

“Không, Đạo Quân. Nếu như ở nơi này, với thực lực của Đạo Quân quả thật không cần sợ hắn. Nhưng ở U Minh Giới, Đạo QUân nhất định phải cẩn thận. Giống như ở Đại Hoang Thần Giới, dưới Vĩnh Sinh không ai có thể chống lại Đạo Quân vậy.” Đồ Võng nhắc nhở một câu.

Điều này cũng đúng, nếu như Chung Vô Sức là cửu chuyển Thánh

Nhân, cộng thêm vận may của U Minh Giới bảo hộ, còn cả quy tắc trật tự của U Minh Giới, hắn ở U Minh Giới nhất định không phải đối thủ của Chung Vô Sức.

Bắc Ký khẽ khom người, “Đạo Quân, ta có cách lẻn vào U Minh Giới, Đạo Quân đưa Sinh Tử Bộ cho ta mượn…”

Đồ Võng ha ha một tiếng, “Bắc Ký, ngươi đừng nghĩ nữa. Với thực lực của ngươi, nếu như đi U Minh Giới mà tên Chung Vô Sức kia không thể phát hiện ra được, vậy thì hắn chính là heo. Ngươi đừng nói là đến gần Trấn Hồn Bia, cho dù có thể đi vào U Minh Giới, ta cũng xem như ngươi lợi hại. Ngươi cầm Sinh Tử Bộ đi, nói trắng ra là, đưa bảo bối cho đối phương thôi.

Hơn nữa ngươi không cần hoài nghi thực lực của Chung Vô Sức, Diệt Thế Lượng Kiếp có hung ác đến đâu, ảnh hưởng với Chung Vô Sức cũng không quá lớn. Bởi vì người này thật sự quá giàu có, năm đó hắn tham gia hội đấu giá Thánh Đạo, toàn bộ đồ lấy ra đều là Thần Nguyên Đan ẩn chứa khí Hỗn Độn. Loại vật này, ngươi sẽ lấy ra dùng như thần tinh ở hội đấu giá sao?”

Thần Nguyên Đan ẩn chứa khí Hỗn Độn? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Thần Nguyên Đan Hải ở dưới vực sâu Di Thần kia, cái Thần Nguyên Đan Hải kia nhất định là đồ của một Thánh Nhân đỉnh cấp. Chỉ là đối phương không thể rời khỏi chỗ ở, chỉ có thể thông qua Bắc Tố ĐÌnh hấp thu Thần Nguyên Đan Khí bên trong Thần Nguyên Đan Hải mà thôi.

Vị Thánh Nhân đỉnh cấp kia có khi nào chính là Chung Vô Sức? Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì chỉ có loại Đạo Quân U Minh Giới như Chung Vô Sức, mới có thể trong thời gian đặc biệt không thể rời khỏi U Minh Giới.

Nếu như Thần Nguyên Đan Hải chính là của Chung Vô Sức, mọi chuyện đều có thể giải thích được. Còn cả bóng đen cường giả mà khi hắn và Bắc Tố Đình rời khỏi vực sâu Di Thần kia gặp được kia, gia hỏa này cũng là một Thánh Nhân. Tên Thánh Nhân này nhất định có liên hệ với Chung Vô Sức, hơn nữa quan hệ còn không tệ.

Năm đó hắn bị hù quá mức, nhưng mà bây giờ, hắn thật sự muốn đến vực sâu Di Thần một chuyến, đi xem gia hỏa kia có còn ở đó hay không. Nhưng mà chắc hẳn không có ở đây nữa, vực sâu Di Thần đại biến, ngay cả Mân Nguyên cũng bỏ đi, gia hỏa kia sao có thể tiếp tục ở lại vực sâu Di Thần nữa?

Ngược lại là tên Chung Vô Sức kia, Thần Nguyên Đan Hải và Hỗn Độn Thần Linh mạch, toàn bộ đã bị hắn lấy đi. Có thể thấy được hắn đã kết đại thù với Chung Vô Sức, hoàn toàn không thểnào hóa giải được.

“Ta…” Bắc Ký bị Đồ Võng nói lại, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì cả, trong lòng hắn ta cũng biết, Đồ Võng nói chính là thật. Cho dù có là thật, hắn ta cũng không thể từ bỏ chuyện đi cứu tỷ tỷ Bắc Đình của hắn.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần lo lắng, tên Chung Vô Sức kia cũng không cần phải sợ. Gia hỏa này chắc là ta đã từng tiếp xúc rồi, hơn nữa, U Minh Giới của hắn hiện giờ ít nhất cũng còn chưa hoàn chỉnh, nếu như ta đoán không sai, Lục Đạo Luân Hồi của hắn đã bị mất rồi, thậm chí ngay cả Luân Hồi Kiều cũng không có. Chúng ta đi đến đó, cũng chưa chắc sẽ thất bại. Bắc Ký, ngươi đưa hình ảnh của tỷ tỷ ngươi cho ta xem một chút.”

“Vâng.” Bắc Ký kích động lên tiếng, tiện tay vung ra hình ảnh của Bắc Đình. Chỉ có loại Đạo QUân như Lam Tiểu Bố, mới xứng đáng cho hắn ta đi theo.

Lam Tiểu Bố nhìn hình ảnh Bắc Đình có chút ngây người, một hồi lâu sau vẫn không nói chuyện.

“Đạo Quân.” Thiển Kỳ Thánh Nhân nhanh chóng nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu, nàng không tin là bởi vì Bắc ĐÌnh quá xinh đẹp mà khiến Lam Tiểu Bố ngơ ngẩn. TRước đó Tích Nga còn xinh đẹp hơn Bắc Đình rất nhiều, nhưng Lam Tiểu Bố không hề bị hấp dẫn.

“Bắc Ký, nếu như ta đoán không sai, tỷ tỷ ngươi có thể đã luân hồi rồi, tu vi bây giờ chỉ sợ đã đến cảnh giới Chuẩn Thánh.” Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, trịnh trọng nói.

“A…” Bắc Ký khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, tỷ tỷ hắn ta đã luân hồi, thậm chí còn tu luyện đến cảnh giới CHuẩn Thánh?

Lam Tiểu Bố không đợi Bắc Ký hỏi, đã chủ động nói, “Tỷ tỷ ngươi đời này có tên là Bắc Tố Đình, ta cứu nàng ấy mấy lần. Vào lúc ta đi, nàng đang tu luyện ở Vô Căn Thần Giới. ĐƯơng nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, ta cũng không chắc chắn 100%, đến lúc đó tự ngươi xác nhận một chút.”

Thông qua hình ảnh, Lam Tiểu Bố cảm nhận được Bắc Tố Đình chính là Bắc ĐÌnh, nhưng loại chuyện này hắn không dám chắc chắn.

Bắc Ký nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt léo lên tia kích động, hắn ta kính cẩn khom người với Lam Tiểu Bố, “Đại ân của Đạo QUân, tỷ đệ ta đời đời khó quên. Ta muốn đến Vô Căn Thần Giới một chuyến.”

Cho dù Lam Tiểu Bố không dám chắc chắn, nhưng mà Bắc Ký thương nhớ tỷ tỷ Bắc Đình, trực tiếp xem lời Lam Tiểu Bố nói là thật.

Lam Tiểu Bố vỗ vai Bắc Ký, “Đi thôi, lúc đầu chúng ta cũng định đi Vô Căn Thần Giới. Nếu như Bắc Tố Đình thât sự là tỷ tỷ của ngươi, vậy nàng đang tu luyện ở một nơi tên là Bặc CHi Vực, nếu như nàng tiến bộ nhanh, nói không chừng tu vi bây giờ đã cao hơn ngươi rồi.”

Lam Tiểu Bố thật sự không nói mò, Bắc Tố Đình vẫn luôn đi lang thang, không có tài nguyên tu luyện, cũng đã tu luyện đến Thần Quân cảnh. Vào lúc hắn đi, chẳng những để lại một ít Thần Nguyên Đan HỖn Độn cho Bắc Tố Đình, mà còn để lại rất nhiều Thần Linh mạch. Với tư chất của Bắc Tố Đình, chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân cũng không phải không có khả năng.

Luân Hồi Oa tăng nhanh tốc độ xuyên qua âm Dương Cực Quang, nửa tháng sau, thần niệm Lam Tiểu Bố đã có thể quét đến pháp bảo phi hành lướt qua. Nhưng mà hắn không cần đuổi theo cái pháp bảo phi hành kia, bởi vì hắn cũng đã cảm ứng được Vô Căn Thần Giới.

Chương 1851 - Biến cố Địa Mộng Tháp.

Luân Hồi Oa vừa rơi xuống mặt đất, Lam Tiểu Bố bước ra khỏi Luân Hồi Oa, thậm chí còn chưa cất Luân Hồi Oa đi, đã nhìn thấy bảy, tám tên tu sĩ vô cùng khốn đốn xông tới. Mấy tên tu sĩ này nhìn thấy Lam Tiểu Bố, cũng chẳng hề dừng lại mà nhanh chóng chạy xa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố vừa mở rộng ra ngoài, đã nhìn thấy một tên nam tử quay trở lại.

“TRầm Hổ?” Lam Tiểu Bố nhìn nam tử đang quay lại, mới phát hiện đây là Trầm Hổ, những năm qua Trầm Hổ rõ ràng cũng không thụt lùi, bây giờ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh tầng một.

“Lam tông chủ?” Trầm Hổ mừng rỡ vô cùng, hắn ta vừa rồi thấy Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố có chút quen thuộc, quay trở về quả nhiên phát hiện đó chính là Lam Tiểu Bố.

“Cái gì mà Lam tông chủ, đây là Đạo QUân của chúng ta.” Đồ Võng tùy tiện đi tới, vỗ vai Trầm Hổ nói. Sau khi đi theo Lam Tiểu Bố, vận may tăng mạnh, bây giờ đã chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, hắn ta xem như xuân phong đắc ý. TRong lòng Đồ Võng, Lam Tiểu Bố chính là đối tượng trung thành duy nhất. Ở bên ngoài mặt mũi của Đạo Quân tuyệt đối không được qua loa.

“Tiền bối…” Cảm nhận được thực lực của Đồ Võng, Trầm Hổ nhanh chóng kính cẩn kêu lên.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, ra hiệu Đồ Võng lui ra sau rồi hỏi, “Trầm Hổ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cảnh giới Chuẩn Thánh ở Đại Hoang Thần Giới bây giờ không tính là gì cả, nhưng mà ở Vô Căn Thần Giới, vẫn có thể đi ngang, trên cơ bản không có uy hiếp gì lớn. Trầm Hổ lại chật vật như vậy, hơi thở bất ổn, rõ ràng đã chịu nguy hiểm cực lớn, thậm chí phải liều mạng mới thoát ra được.

Trầm Hổ vội vàng nói, “Là quảng trường Địa Mộng Tháp, quảng trường Địa Mộng Tháp xảy ra chuyện. TRước đây không lâu đột nhiên có vô số Mộng Yểm biến thành Yểm Ma xông ra khỏi Địa Mộng Tháp, những Yểm Ma này cắn nuốt tu sĩ. Về sau, nhiều cường giả của Vô Căn Thần Giới đều đến quảng trường Địa Mộng Tháp, muốn trấn áp Địa Mộng Tháp, chỉ là Yểm Ma quá nhiều, rất nhiều cường giả đã vẫn lạc trong Địa Mộng Tháp. Ta được người khác mời đến trấn áp Yểm Ma trong Địa Mộng Tháp, để tránh tai họa cho Vô Căn Thần Giới.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống, hắn biết rất rõ Yểm Ma đáng sợ như thế nào. Nếu như Yểm Ma quét sạch Vô Căn Thần Giới, vậy thì toàn bộ Thần giới sẽ biến mất.

“Lần trước ta đến Địa Mộng Tháp, không phải Địa Mộng Tháp đã xảy ra chuyện đóng cửa rồi sao? Sao lại có Mộng Yểm biến thành Yểm Ma?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Trầm Hổ giải thích, “Địa Mộng Tháp không có ai tiến vào, nhưng mà bởi vì quảng trường Địa Mộng Tháp là nơi tồn tại từ thời xa xưa, cho nên đã tạo thành một cái thương thành, rất nhiều tu sĩ đều muốn đến quảng trường Địa Mộng Tháp giao dịch. Lần này Yểm Ma xông ra khỏi Địa Mộng Tháp, tu sĩ ở quảng trường Địa Mộng Tháp vẫn lạc hơn trăm vạn. Ta đến hỗ trợ, mới biết được chút thực lực đó của ta trước mặt những Yểm Ma này hoàn toàn không đủ nhìn. Đúng rồi, Lâu Thiêm Hồ tiền bối vì bảo vệ ta đã bị Yểm Ma quấn lấy, bây giờ không rõ sống chết.”

“Tuyên Hà Đan Thánh?” TRong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng, con người Tuyên Hà Đan Thánh không tệ, có quan hệ rất tốt với hắn.

“Đúng vậy, nếu như không có Lâu tiền bối giúp ta một tay, bây giờ chỉ sợ ta đã là vong hồn trong miệng Yểm Ma rồi.” Trầm Hổ nói đến đây, trong mắt lộ ra tia xấu hổ, “Lâu tiền bối đã cứu ta, nhưng ta thì chỉ có thể chạy trốn.”

“Nhanh, đi đến quảng trường Địa Mộng Tháp.” Lam Tiểu Bố lập tức gọi Trầm Hổ tiến vào Luân Hồi Oa.

Trầm Hổ đối với Lam Tiểu Bố vô cùng tin tưởng, lúc trước khi Lam Tiểu Bố chỉ mới có thực lực Thần Quân, đã có thể tìm được một đám CHuẩn Thánh đến giúp đỡ, xử lý tên Khúc Bồng cực kỳ đáng sợ kia, chuyện này đối với hắn ta mà nói chính là chuyện đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Bây giờ tu vi của Lam Tiểu Bố hắn ta không rõ lắm, hơn nữa những người bên cạnh Lam Tiểu Bố, chỉ sợ tu vi thấp nhất cũng mạnh hơn hắn ta.

Giờ phút này, trong lòng hắn ta có chút hối hận. Lúc trước Đàm KHổ đi theo Lam Tiểu Bố, hắn ta lại lựa chọn ở lại. Những năm qua, thực lực hắn ta tăng vọt, nhưng so với Lam Tiểu Bố, hắn ta phát hiện mình chẳng là gì cả.

“Lam tông… Đạo Quân, không biết tu vi của Đàm KHổ bây giờ là gì?” Trầm Hổ do dự một chút, vẫn hỏi ra lời. Hắn ta cảm thấy thực lực tu vi của Đàm KHổ, chắc hẳn đã mạnh hơn hắn ta rồi.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Đàm KHổ tiến vào trong một bí cảnh, bây giờ không rõ tung tích, nhưng mà hắn chắc là cảnh giới Chuẩn Thánh rồi.”

Tư chất Đàm KHổ không kém, hơn nữa có một lượng lớn tài nguyên tu luyện mà hắn cho, thậm chí còn đổi công pháp cho Đàm Khổ tu luyện. Lam Tiểu Bố tin rằng, chỉ cần Đàm KHổ không vẫn lạc, nhất định đã tới Chuẩn Thánh.

Tốc độ Luân Hồi Oa cực nhanh, chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, đã đứng ở ngoài quảng trường Địa Mộng Tháp.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy rõ ràng, toàn bộ quảng trường Địa Mộng Tháp đều là một vùng sương đen. Thần niệm của hắn thẩm thấu vào trong, có thể thấy rõ từng bầy Yểm Ma đang xông ra khỏi Địa Mộng Tháp.

Chương 1852 - Biến cố Địa Mộng Tháp. (2)

KHiến Lam Tiểu Bố kỳ quái là, nơi này có một cái Phòng Ngự Thần Trận cấp chín, một tên nhất chuyển Thánh Nhân đang điên cuồng khống chế thần trận, muốn ngăn cản những Yểm Ma này rời khỏi quảng trường Địa Mộng Tháp. CHo đến bây giờ những Yểm Ma này vẫn không thể xông ra, đều là nhờ vào cái Phòng Ngự Thần Trận cấp chín này.

Rất rõ ràng tên nhất chuyển Thánh Nhân này thực lực có hạn, Yểm Ma muốn xông ra khỏi cái Phòng Ngự Thần Trận này cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đi nhanh lên, Yểm Ma sắp xông ra quảng trường Địa Mộng Tháp rồi, ở lại nơi này chỉ chịu chết thôi…” Cảm nhận được bọn người Lam Tiểu Bố đến, tên nhất chuyển Thánh Nhân này lớn tiếng kêu lên.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, nói với đám người Đồ Võng, “Các ngươi ở bên ngoài ngăn cản Yểm Ma xông ra, Thiên Cương đạo hữu, ngươi và ta tiến vào trong quảng trường Địa Mộng Tháp.”

Gọi Thiên Cương Thánh Nhân đi vào chung với hắn, không phải là vì muốn Thiên Cương Thánh Nhân hỗ trợ, mà là lo lắng Yểm Ma quá cường đại, khi hắn đối phó với Yểm Ma không thể nào phân tâm cứu Lâu Thiêm Hồ được. Mặc dù khả năng này không lớn, nhưng mà chuyện gì cũng cần cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“A…” Tên nhất chuyển Thánh Nhân này nhíu mày nhìn Lam Tiểu Bố đang đi tới, hắn ta đã nói nơi này nguy hiểm rồi, vậy mà còn đến. KHiến hắn ta kinh ngạc là, hắn ta không nhìn thấy được thực lực của Lam Tiểu Bố.

KHi ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Thiên Cương Thánh Nhân, lập tức biến sắc, khom người hành tiên thủ lễ, “Lăng Tiêu Thần Tông HÌnh Vấn xin ra mắt tiền bối.”

Thiên Cương Thánh Nhân còn chưa lên tiếng, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói, “Ngươi cũng không tệ, vậy mà có thể ngăn cản những Yểm Ma này xông ra Vô Căn Thần Giới. Mọi chuyện sau đó không cần ngươi để ý nữa, cứ để ta là được.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố bước vào trong trận môn, tiến vào quảng trường Địa Mộng Tháp. Trước đó mấy lần đến quảng trường Địa Mộng Tháp, bởi vì thực lực có hạn, không xử lý cái đạo tràng của Đại Mộng Thánh Nhân này, hôm nay hắn nhất định phải xử lý Đại Mộng Thánh Nhân. Hắn và Đại Mộng Thánh Nhân có thù hận từ Tiên giới cho đến Thần giới, đó là đại thù không thể nào hóa giải.

Theo Lam Tiểu Bố, bản tôn của Đại Mộng Thánh Nhân tám chín phần mười đang ở bên trong Địa Mộng Tháp. Nếu như thật sự có thể gặp được Đại Mộng Thánh Nhân, vậy hôm nay xử lý Đại Mộng Thánh Nhân chẳng khác nào giải trừ hậu hoạn.

Thiên Cương Thánh Nhân đi theo Lam Tiểu Bố bước vào quảng trường Địa Mộng Tháp.

Tông chủ Hình Vấn của Lăng Tiêu Thần Tông đứng ở phía ngoài có chút ngây người, bây giờ hắn ta mới biết được, Lam Tiểu Bố so với vị tiền bối mà hắn ân cần hỏi thăm kia còn có thực lực mạnh hơn. Nếu không thì sao có thể chủ động nói chuyện trước? ĐÚng rồi, còn cả hộ trận này của hắn ta, chính là do một cái trận bàn cấp chín tạo dựng lên, đối phương lại có thể dễ dàng bước vào, có thể thấy được Trận Đạo của đối phương cũng mạnh hơn hắn ta rất nhiều.

Hình Vấn hít vào một hơi, hắn ta cho rằng trên toàn bộ Vô Căn Thần Giới, hắn đã là người đứng ở đỉnh cao nhất. Cũng chính vì biết Vô Căn Thần Giới không có người nào mạnh hơn hắn ta, cho nên chuyện lần này hắn ta nhất định phải đứng ra. Nếu không Vô Căn Thần Giới mà diệt vong, Lăng Tiêu Thần Tông hắn ta cũng diệt vong. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện hai người, đều có thể giết chết hắn ta.

Hít một hơi thật sâu, Hình Vấn nhanh chóng tỉnh táo lại từ trong lần đả kích này. Thiên tài hắn ta cũng đã gặp rất nhiều, có nhiều thêm một người thì có là gì chứ. Rất nhiều thiên tài đều vẫn lạc, nhưng

HÌnh Vấn hắn thì vẫn còn ở đây. Rất nhiều tông môn đã biến mất, ngay cả quả vật khổng lộ Niết Bàn học cung năm đó cũng không còn, nhưng Lăng Tiêu Thần Tông của hắn ta thì vẫn còn đó.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào quảng trường Địa Mộng Tháp, vô cùng vô tận Yểm Ma lập tức điên cuồng xông tới, loại khí thể khát máu này, nếu đổi thành người bình thường, chỉ sợ đã sớm hoảng hốt mất phương hướng rồi.

Đừng nói là người bình thường, cho dù là tứ chuyển Thánh Nhân như Thiên Cương, cũng cảm thấy chóng mặt, hắn ta cảm thấy như mình vừa tiến vào một không gina khác. TRong không gian này có đủ loại huyễn tưởng xuất hiện, cũng may đầu có hắn ta vẫn còn có một tia thanh tỉnh, biết đâ là không gian Mộng Yểm. Bây giờ hắn ta đang ở trong đàn Yểm Ma, bị kéo vào trong loại không gian Mộng Yểm này thật sự là chuyện vô cùng bình thường.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đã quét đến chỗ Lâu Thiêm Hồ, khiến hắn thở phào chính là, Lâu Thiêm Hồ vẫn còn sống, giờ phút này hắn ta đang cùng với một tên nhất chuyển Thánh Nhân khác điên cuồng giảo sát Yểm Ma đang nhào về phía bọn hắn. Nếu như không phải trong tay Lâu Thiêm Hồ có hỏa diễm, chỉ sợ bọn họ đã sớm bị Yểm Ma cắn nuốt rồi.

“Đạo Quân, những Yểm Ma này cũng sợ hỏa diễm, ta có một đóa thần diễm đỉnh cấp, ta có thể giải quyết Yểm Ma. Chẳng qua nếu như Yểm Ma trong cái tháp kia lại đi ra, ta sợ không thể kiên trì được.” Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng nói.

“KHông cần, cứ để ta.” Nói xong, Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, khí thế đại đạo mênh mông càn quét ra ngoài, từng đạo đạo vận Luân Hồi cuốn ra, Thiên Cương Thánh Nhân đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng biến sắc. Nếu như hắn ta không phải đang đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, thậm chí cảm thấy mình sẽ bị cái đại đạo Luân Hồi này cuốn đi.

Oanh! Một cầu gỗ hư vô mờ mịt rơi xuống mặt đất, rõ ràng là hư vô mờ mịt, nhưng cây cầu vừa rơi xuống, lại có một cảm giác nặng nề như Thái Sơn nghiền áp.

Vô cùng vô tận đạo vận Luân Hồi mở rộng ra, trên cây cầu lớn cũng hiện lên một hàng chữ lớn hư vô mờ mịt, “Nhất Tức Nhất Luân Hồi.”

Một khắc sau, lít nha lít nhít Yểm Ma điên cuồng xông về phía cầu gỗ, sau đó biến mất không còn tung tích. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cầu gỗ lại càng ngưng thực hơn.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng, hắn không ngờ Luân Hồi Kiều của mình có thể thông qua cách này để ngưng thực. Bởi vì Luân Hồi Kiều là của hắn, hắn không chỉ có thể cảm nhận được Luân Hồi Kiều ngưng thực, mà còn có thể cảm nhận được bên dưới Luân Hồi Kiều đang hình thành nên sóng cả như có như không.

Đây là Lục Đạo Hoàng Tuyền? Chỉ là luồng sóng cả này đang lưu động, nhưng lại là màu xám. Giống như Luân Hồi Kiều, khi cắn nuốt càng nhiều Yểm Ma, sóng cả màu xám kia cũng càng ngày càng ngưng thực.

Trong khoảng thời gian ngắn, Yểm Ma trên quảng trường Địa Mộng Tháp đã biến mất hơn phân nửa, quảng trường Địa Mộng Tháp cũng trở nên trống trải hơn rất nhiều.

Thiên Cương Thánh Nhân đờ đẫn nhìn Luân Hồi Kiều không ngừng cuốn sạch Yểm Ma, thì thào nói, “Luân Hồi Kiều?”

Lúc này hắn ta mới biết được, hóa ra Luân Hồi Kiều đã sớm bị Lam

Tiểu Bố lấy đi.

Chương 1853 - Đại Mộng Thánh Nhân.

Yểm Ma không còn, áp lực của Lâu Thiêm Hồ cũng giảm đi rất nhiều. Hắn ta lập tức nhìn thấy Lam Tiểu Bố, còn cả Luân Hồi Kiều đang ẩn chứa đạo vận Luân Hồi quay cuồng trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Ha ha, Lam tiền bối.” Lâu Thiêm Hồ cười ha ha một tiếng, lập tức xông ra khỏi vòng vây của Yểm Ma, đứng cách Lam Tiểu Bố không xa. Những Yểm Ma đuổi theo kia, đều bị Luân Hồi Kiều cuốn đi.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Kiều, hắn ta không cảm thấy kỳ quái, trước đó Lam Tiểu Bố cũng đã lấy ra Luân Hồi Oa, bây giờ có Luân Hồi Kiều thì sao chứ? Thao tác bình thường thôi.

Tên nam tử kề vai chiến đấu với Lâu Thiêm Hồ cũng bước đến, đứng bên cạnh Lâu Thiêm Hồ.

Thiên Cương Thánh Nhân không biết lúc trước khi Lâu Thiêm Hồ là Chuẩn Thánh hậy kỳ, Lam Tiểu Bố là Thần Quân, Lâu Thiêm Hồ đã gọi Lam Tiểu Bố là tiền bối. Cho dù biết, hắn ta cũng cảm thấy bình thường. Nhưng mà nam tử đang đứng bên cạnh Lâu Thiêm Hồ thì lại khiếp sợ vô cùng nhìn Lam Tiểu Bố, lai lịch của Lâu Thiêm Hồ, hắn ta hiểu rất rõ, người sáng lập Tuyên Hà Đan Đạo, có thể nói là có tư lịch cực dày, ít nhất thì so với hắn ta thì dày hơn. Một gia hỏa già đời như vậy, lại gọi Lam Tiểu Bố là tiền bối, người trẻ tuổi kia rốt cuộc có lai lịch gì?

Ngược lại là cái cây cầu đang lưu chuyển đạo vận kia, nhìn giống như đạo vận Luân Hồi.... Chẳng lẽ đây là Luân Hồi Kiều? Nghĩ đến Luân Hồi Kiều, ánh mắt nam tử này thay đổi.

Cường giả có được Luân Hồi Kiều, lai lịch sợ rằng còn mạnh hơn Lâu

Thiêm Hồ rất nhiều.

“Lâu tiền bối, chúng ta lại gặp mặt rồi, chúc mừng tu vi tăng tiến.” Lam Tiểu Bố cũng cười một cái, tâm trạng không tệ.

Thiên Cương Thánh Nhân nghe thấy Lam Tiểu Bố gọi Lâu Thiêm Hồ là tiền bối, trong lòng hoảng hốt, bắt đầu quan sát tỉ mỉ tên nhất chuyển Thánh Nhân mà trước đó hắn ta không coi trọng là Lâu Thiêm Hồ này. Lam Đạo Quân gọi là tiền bối, sao có thể đơn giản chứ?

Lâu Thiêm Hồ cười cười, “So với ngươi, ta cảm thấy tuổi tác của mình đều uổng phí rồi, cái đang càn quét Yểm Ma này là Luân Hồi Kiều sao?”

“KHông sai, quả thật là Luân Hồi Kiều.” Lam Tiểu Bố đáp, với thực lực của hắn bây giờ, đừng nói là lấy Luân Hồi Kiều ra, cho dù có lấy Vũ Trụ Duy Mô ra, cũng không có mấy người dám nhòm ngó đến đồ của hắn.

“ĐÚng rồi, đay là Viêm Linh đạo hữu. Cái quảng trường Địa Mộng Tháp này nói đến cuối cùng thì cũng là do Viêm Linh đạo hữu khai sáng, lần này hắn cùng ta đến đây ngăn chặn Yểm Ma, nếu không phải có ngươi đến đây, chúng ta đã bị xử lý cả rồi.” Đến khi sắp không thể kiên trì nổi thì Lam Tiểu Bố đến cứu, tâm trạng Lâu Thiêm Hồ không tệ.

Viêm Linh? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ đến trước đó có một vài người thu linh thạch ở đây đã bị hắn giết chết, hình như là ĐỊa Viêm Thần Cốc.

“Viêm Linh kính chào Lam tiền bối.” Viêm Linh Thánh Nhân nhanh chóng kính cẩn thi lễ, ngay cả Lâu Thiêm Hồ cũng gọi là tiền bối, hắn ta cũng chỉ có thể gọi là tiền bối.

Lam Tiểu Bố gật đầu, không lôi chuyện cũ ra.

“Tiểu tử, lại là ngươi.” Một giọng nói kinh sợ vang lên, sau đó có một bóng người xông ra khỏi Địa Mộng Tháp.

“Đại Mộng Thánh Nhân?” Thiên Cương Thánh Nhân nhìn thấy tu sĩ vừa lao ra kia, biến sắc, theo bản năng lui về sau mấy bước. Mặc dù hắn ta và Đại Mộng Thánh Nhân là nhân vật tồn tại cùng thời, nhưng bàn về thực lực và uy vọng, hắn ta chỉ có thể ngẩng đầu nhìn đối phương.

“A, Thiên Cương Thánh Nhân? Ngươi còn chưa chết à?” Người đến cũng đã nhìn thấy Thiên Cương Thánh Nhân đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Thiên Cương Thánh Nhân? Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh Thánh Nhân vô cùng khiếp sợ nhìn về phía Thiên Cương Thánh Nhân, đây là tồn tại trong truyền thuyết, vậy mà bây giờ đang đứng trước mặt bọn họ.

“Đạo Quân, gia hỏa này tên là Lâu Dị Y, lấy mộng cảnh để chứng đạo, sau đó khai sáng ra công pháp đại đạo Đại Mộng Đạo Điển thuộc về mình. Đồng thời lấy được bảo vật đỉnh cấp, Đại Mộng Tháp.. Giết người như ngóe, không biết đã có bao nhiêu nhân vật mạnh mẽ đều bị vẫn lạc trong Đại Mộng Đạo Cảnh của hắn.” Thiên Cương Thánh Nhân cũng không giấu diếm về Đại Mộng Thánh Nhân, nói vô cùng kỹ càng.

Lâu Dị Y lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Cương Thánh Nhân, “Từ Qua, lúc trước ta chỉ cho rằng ngươi nhát gan, bây giờ ta mới biết được, ngươi chẳng những nhát gan, mà còn chẳng bằng con chó, thậm chí còn tìm một chủ tử để liếm. Sớm biết ngươi là loại rác rưởi này, lúc trước ta nên cho ngươi đi luân hồi đến Mộng giới của ta.”

Thiên Cương Thánh Nhân không thèm để ý chút nào, giọng điệu vẫn như thường nói, “Ta đầu nhập làm thủ hạ của Lam Đạo Quân, đó là vì muốn hướng đến quang minh chính nghĩa. Ta tin rằng, tương lai vũ trụ Hạo Hãn, nhất định do Lam Đạo QUân khống chế, chỉ có Lam Đạo Quân, mới có thể giúp vũ trụ bình an lâu dài. Ngươi chỉ là một con mộng non thì biết cái quái gì, lo xem xét thời cơ mà đầu nhập với Thiên Cương gia gia ngươi đi, cho ngươi một con đường sống.”

Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh Thánh Nhân nhìn mà ngây người, Thiên Cương Thánh Nhân và Đại Mộng Thánh Nhân, đều là nhân vật cường đại trong truyền thuyết. Bây giờ bọn hắn cũng đã chứng đạo Thánh Nhân, lại nhìn thấy hai vị Thánh Nhân này mắng nhau, giống như là hai tên côn đồ, thật sự không thể nào tin nổi.

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy không ổn, hắn và Đại Mộng Thánh Nhân thù sâu như biển, gia hỏa này vừa ra ngoài thì ra tay ngay với hắn mới đúng, chứ không phải lề mề chậm chạp giống như bây giờ, ở trong này nhất định có gì đó không đúng. Loại nhân vật như Đại Mộng Thánh Nhân, sao có thể đi tranh cãi miệng lưỡi chứ?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố im hơi lặng tiếng lấy TRận Bàn Không Gian ra. KHông sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Những lão yêu quái này có quá nhiều thủ đoạn, đừng có không cẩn thận rồi lật thuyền trong mương.

Lâu Dị Y từ tốn nói, “Tốt nhất ngươi nên cầu nguyện tương lai không phải một mình gặp phải ta, nếu không thì ngươi sẽ phải hối hận đó.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Chỉ sợ ngươi không có tương lai.”

Chương 1854 - Đại Mộng Thánh Nhân. (2)

Lâu Dị Y khinh thường nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “NGươi giết đi vô số Yểm Ma của ta, cướp đi Niết Bàn Thánh quả mà phân thân của ta đã dùng vận may một giới và thất tình lục dục bồi dưỡng ra, còn hủy đi Đạo Mộng TRì trong Địa Mộng Tháp của ta. Nếu như nói đến người mà ta muốn giết nhất, vậy thì đó chính là ngươi. Ngươi biết ta giết người như thế nào không?

Bất cứ kẻ nào đối nghịch với ta, vĩnh viễn sẽ chìm trong ác mộng, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không thay đổi. Ta sẽ giết chết hắn, sau đó nuôi dưỡng thành Yểm Ma của ta. Người đối nghịch ta thậm chí còn không biết mình đang ở trong hiện thực hay là mộng cảnh, cuối cùng chết rồi, cảm xúc còn cam tâm tình nguyện trở thành Yểm Ma của ta.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi trâu bò như vậy, chẳng lẽ không nhận ra cái cầu này của ta là gì sao?”

TRong lòng hắn thì cái cảm giác không ổn càng ngày càng nặng, gia hỏa này chẳng những nói nhảm hết bài này đến bài khác, mà còn nói cực kỳ kỹ càng.

“Luân Hồi Kiều mà thôi…” Lâu Dị Y nói xong, khóe miệng lộ ra tia trào phúng, “Ngươi có thể đi chết rồi…”

Giờ phút này chẳng những Lam Tiểu Bố, Thiên Cương Thánh Nhân, Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh Thánh Nhân, toàn bộ đều lâm vào trong một không gian đại mộng.

Lam Tiểu Bố lập tức cuốn lấy Khí Vận Chi Thụ, đồng thời câu thông Đế Hưu Thụ, muốn tránh thoát khỏi không gian đại mộng này. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện ra, bây giờ hắn rất thanh tỉnh, nhưng không thể thoát ra khỏi không gian đại mộng này.

Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía Thiên Cương Thánh Nhân, Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh. Nếu như nói hắn có được Khí Vận Chi Thụ và Đế

Hưu Thụ, mặc dù bị nhốt trong không gian đại mộng này còn có thể giữa vững tinh thần còn tỉnh táo, vậy thì ba người bọn họ đã hoàn toàn chìm vào trong mộng cảnh.

Thiên Cương Thánh Nhân miệng cười tươi, hai tay không ngừng đánh ra từng đạo đạo vận thần thông Thiên Cương Biến. Mà Lâu Thiêm Hồ thì lấy đan lô ra, cười lớn cầm lấy từng thứ trong hư vô ném vào trong lò đan, giống như đang cảm ngộ thần đan gì đó. Từng Yểm Ma có bóng dáng mơ hồ liên tục ngưng luyện ra bên cạnh Lâu Thiêm Hồ, cái này rõ ràng chính là thất tình lục dục của Lâu Thiêm Hồ, bị Đại Mộng Đạo Cảnh ảnh hướng, biến thành cảm xúc Yểm Ma hoàn toàn mới.

Còn về Viêm Linh, cả người giống như quân lâm thiên hạ, trong mắt có một loại ngạo nghễ từ trên nhìn xuống, tựa như hắn ta đang nắm trong tay chúng sinh vạn vật trong vũ trụ. Quanh người hắn ta, cũng không ngừng diễn sinh ra rất nhiều Yểm Ma, những Yểm Ma này đều có lệ khí cực nặng.

Sắc mặt Đại Mộng Thánh Nhân có chút tái nhợt, hắn ta nhắm mắt lại, hai tay không ngừng cuốn ra đạo vận, vô cùng vô tận đạo vận Đại Mộng từ trong thế giới của hắn ta điên cuồng trào ra, sau đó hóa thành Đại Mộng Đạo thì bắt đầu cắn nuốt đạo vận và ý niệm cảm xúc của ba người Thiên Cương, Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh.

KHông chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố phát hiện gia hỏa này còn muốn khống chế Luân Hồi Kiều của hắn, muốn chiếm Luân Hồi Kiều của hắn thành của riêng.

Luân Hồi Kiều có thể áp chế Yểm Ma, xem như là khắc tinh của Đại Mộng Thánh Nhân. Chẳng qua nếu như Luân Hồi Kiều bị Đại Mộng Thánh Nhân nắm ở trong tay, vậy thì đó chính là trợ lực cường đại của Đại Mộng Đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố bây giờ còn chưa xuất ra tâm tình của mình, Yểm Ma không thể nào tạo ra, từ bên ngoài nhìn lại thì Đại Mộng Đạo không ảnh hưởng gì đến hắn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nếu như hắn còn không tìm được cách, vậy Thiên Cương Thánh Nhân, Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh Thánh Nhân đều sẽ biến thành Yểm Ma của Đại Mộng Thánh Nhân.

Hắn đã hiểu ra vì sao vừa rồi Đại Mộng Thánh Nhân lại nói nhảm nhiều như vậy, đó là vì muốn dựa vào Đại Mộng ĐẠo khống chế cảm nhiễm vào vùng không gian này. Đại Mộng Đạo vô thanh vô tức, hắn không cảm nhận được đã bị cuốn vào.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thán vô cùng, nếu như không phải mấy lần hắn hủy đi cơ duyên và bố cục của Đại Mộng Thánh Nhân, bây giờ tu vi của Đại Mộng Thánh Nhân nhất định sẽ không thấp hơn Tích Nga. CHo dù là như vậy, gia hỏa này sau khi quy tắc thiên địa bắt đầu hoàn thiện cũng nắm lấy cơ hội mà bước vào hàng ngũ thất chuyển Thánh Nhân.

Dựa vào đại mộng chứng đạo quả nhiên là nhanh, ít nhất thì Lam Tiểu Bố còn chưa nhìn thấy ai chứng đạo nhanh hơn Đại Mộng Thánh Nhân.

Cũng may hắn cũng không phải là không có chuẩn bị, nếu như hắn không có Trận Bàn KHông Gian, vậy thì lúc này, hắn chỉ có thể rời đi. Nhưng mà muốn cứu được ba người Lâu Thiêm Hồ thật hoàn chỉnh thì có chút khó khăn.

Hắn chẳng những có Trận Bàn KHông Gian, mà còn sớm lấy ra Trận Bàn KHông Gian, đạo vận của Lam Tiểu Bố càn quét ra, TRận Bàn

KHông Gian phá vỡ quy tắc Không Gian, không gian chuyển đổi trong chớp mắt.

Một khắc sau, tất cả đạo vận Đại Mộng và Yểm Ma vô cùng vô tận đều bị cuốn vào một vùng không gian khác.

Thiên Cương Thánh Nhân, Lâu Thiêm Hồ và Viêm Linh Thánh Nhân đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy Lam Tiểu Bố sải bước về phía Luân Hồi Kiều, đồng thời lấy một cây trường kích ra.

Luân Hồi Kiều đã lớn hơn không chỉ mười lần, giờ phút này đạo vận Luân Hồi hầu như đã ngưng thành thực chất, mà Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đang bổ về phía Đại Mộng Thánh Nhân.

Bên trong đạo âm ong ong, chỉ có một luồng hơi thở chết chóng bao phủ toàn bộ quảng trường Địa Mộng Tháp. Trước đạo vận Luân Hồi, Trường Sinh Kích dường như đang chỉ dẫn Đại Mộng Thánh Nhân đi luân hồi một kiếp này.

Đại Mộng Thánh Nhân mở to hai mắt, hắn ta nhìn thấy chính mình trước kia, hắn ta không tự chủ mà đi qua Luân Hồi Kiều, có phải hay không khi hắn ta đi nhanh qua một kiếp luân hồi này, kiếp sau sẽ càng hoàn mỹ hơn?

Nhất Tức NHất Luân Hồi, NHất Kích Độ Tam Sinh!

Đạo vận Đại Mộng trì trệ, trong lòng Lâu Dị Y giật mình, không hay rồi, hắn ta đã bước lên Luân Hồi Kiều, phải nhanh chóng rút đi. Ngay lúc này, hắn ta đã nhìn thấy một cây trường kích độ tam sinh của hắn ta bổ xuống.

Chương 1855 - Con đường ngũ chuyển.

Chạy? Lam Tiểu Bố cười lạnh, sau khi tiến lên Luân Hồi Kiều của hắn, hắn còn có thể để đối phương chạy mất, vậy thì hắn quá vô dụng rồi.

Trường Sinh Kích hóa thành một đạo kích mang đánh xuống, đạo văn Luân Hồi trên Luân Hồi Kiều lập tức tạo thành một thông đạo Luân Hồi hoàn toàn mới.

Cảm nhận được thông đạo Luân Hồi không có chút sinh cơ nào, tuyệt vọng xông lên đầu, Đại Mộng Thánh Nhân không ngờ mình dùng mộng cảnh có thể khống chế được hầu như tất cả mọi người, bây giờ mình lại chết trong huyễn cảnh Luân Hồi của người khác.

Cho dù Đại Mộng Thánh Nhân biết rõ, mình vẫn còn cơ hội có một con đường sống, nhưng hắn ta vĩnh viễn cũng không thể trở thành Đại Mộng Thánh Nhân lúc trước.

Phốc! Sương máu nổ tung, Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y bị kích mang cuốn lấy, kéo vào trong thông đạo Luân Hồi.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Lam Tiểu Bố không cất Luân Hồi Kiều đi. Vô cùng vô tận Yểm Ma xông đến Luân Hồi Kiều, sau đó biến mất trong đạo vận Luân Hồi Kiều. Luân Hồi Kiều của hắn dùng mắt thường có thể thấy được đang ngưng thực rất nhanh, cuối cùng biến thành một cây cầu gỗ rõ ràng.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra, lấy một cái tháp nhỏ bên dưới sóng cả màu xám dưới Luân Hồi Kiều.

Thần niệm chỉ cần hơi quét qua một chút, Lam Tiểu Bố đã ném tòa tháp nhỏ này vào trong chiếc nhẫn của mình. Đây là pháp bảo của Đại Mộng Thánh Nhân, Địa Mộng Tháp, nhưng mà bây giờ đã là của hắn.

“Lam tiền bối, thực lực của ngươi không phải là thứ mà ta có thể ngưỡng vọng nữa." Xung quanh yên tĩnh lại, Lâu Thiêm Hồ cảm thán một tiếng.

Viêm Linh thì đang sợ ngây người, từ khi bị cuốn vào trong mộng cảnh của Đại Mộng Thánh Nhân, đến khi Lam Tiểu Bố cuốn bọn hắn từ trong mộng cảnh dịch chuyển không gian, lại đến khi Lam Tiểu Bố chém giết Đại Mộng Thánh Nhân, mọi thứ giống như đang nằm mơ.

Bây giờ hắn ta là nhất chuyển Thánh Nhân, cho dù hắn ta có bước vào cửu chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố làm những chuyện này, hắn ta có thể làm được sao? Hơn nữa, hắn ta có thể bước vào cửu chuyển Thánh Nhân sao? Cho dù là có tâm cao khí ngạo, cho rằng mình có thể mạnh hơn nữa, nhưng Viêm Linh biết đó chỉ là suy nghĩ ảo tưởng của mình mà thôi.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi nói, "Chỉ có thể nói là dựa vào may mắn, nếu như gia hỏa này trưởng thành, muốn giết hắn thì rất khó."

Lời này Lam Tiểu Bố không hề nói sai, bố cục của Đại Mộng Thánh Nhân đã bị hắn hủy đi rất nhiều, nhưng mà gia hỏa này vẫn có thể trưởng thành đến trình độ này. Một khi chờ Đại Mộng Thánh Nhân cắn nuốt toàn bộ Vô Căn Thần Giới, không còn bị giới hạn trong quảng trường Địa Mộng Tháp, vậy hắn còn có thể dùng Luân Hồi Kiều xử lý đối phương được hay không là hai chuyện.

Hoặc là nói chờ đến lúc đó hắn cũng trưởng thành rồi, vẫn có thể xử lý được Đại Mộng Thánh Nhân. Chỉ là lúc nào hắn mới trưởng thành? Lúc đó Vô Căn Thần Giới đã sớm bị xử lý rồi.

Thiên Cương Thánh Nhân thì không hề cảm thấy có gì không ổn, Lam Tiểu Bố ngay cả cửu chuyển Thánh Nhân Tích Nga cũng có thể dọa chạy, sao có thể để ý đến một Đại Mộng Thánh Nhân nho nhỏ chưa trưởng thành được chứ? Nếu như Lam Tiểu Bố mà tầm thường, có đáng cho Từ Qua hắn đi theo không?

Sương mù tại quảng trường Địa Mộng Tháp tiêu tán, đám người bên ngoài lập tức nhìn thấy bọn người Lam Tiểu Bố.

“Viêm Linh?” HÌnh Vấn nhìn thấy Viêm Linh, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Hắn ta biết Viêm Linh đến đây, không ngờ cho đến bây giờ vẫn chưa bị vẫn lạc.

Viêm Linh đương nhiên cũng biết HÌnh Vấn, vốn dĩ hắn ta muốn vượt qua HÌnh Vấn trở thành người đứng đầu ở Vô Căn Thần Giới, Nhưng mà bây giờ sau khi gặp Lam Tiểu Bố, hắn ta đã nhận phải đả kích vô cùng lớn. Người đứng đầu ở Vô Căn Thần Giới? Ha ha, đối với cường giả chân chính là nói, đây chính là một chuyện cười.

Nếu như Lam Tiểu Bố không đến, hắn ta ở trước mặt Đại Mộng Thánh Nhân còn không bằng cả sâu kiến. Sở dĩ còn sống được, đó là vì Đại Mộng Thánh Nhân không thể nào phân thân được, còn nữa chính là Đại Mộng Thánh Nhân đang cắn nuốt cảm xúc của bọn họ trong Yểm Ma mà thôi.

“Chúc mừng Đạo Quân xử lý cường giả Viễn Cổ Đại Mộng Thánh Nhân.” Đồ Võng là người đầu tiên tiến lên đón, thuận miệng khen ngợi một câu. Hắn ta nhìn thấy rất rõ ràng, bàn về tư chất và địa vị, hắn ta nằm trong số đông đảo cường giả đang theo sau Lam Tiểu Bố không có gì nổi bật, muốn khiến Lam Tiểu Bố coi trọng hắn ta hơn, vậy nhất định phải có giác ngộ của tiểu đệ.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Bắc Tố Đình một chút, sau đó nhanh chóng quay về Đại Hoang Thần Giới thôi.” Lam Tiểu Bố xua tay, không để ý đến kẻ già đời Đồ Võng.

Sau khi sử dụng Trận bàn KHông Gian chuyển đổi không gian mộng cảnh của Đại Mộng Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố đã thay đổi chủ ý. Lúc đầu hắn định dựa vào nhân quả để chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, chỉ là vì hắn không có Nhân QUả Đạo QUyển, cũng chưa từng tiếp xúc đến Nhân Quả Đạo Quyển, trong lúc nhất thời không thể dùng nhân quả để chứng đạo ngũ chuyển.

Chân Đề tu luyện là Tiểu NHân Quả Đạo Quyển, đạo pháp Nhân Quả cũng giống như Đại Tinh Cầu Thuật, Vũ Trụ Duy Mô rất khó dựa vào Tiểu Nhân QUả Đạo Quyển mà tạo dựng ra Đại Nhân Quả Đạo QUyển trong thời gian ngắn được.

Đã như vậy, thế thì hắn chứng đạo không gian trước, sau đó lại chứng đạo thời gian.

Ban đầu Lam Tiểu Bố cho rằng mình đã chứng đạo quy tắc, vậy thì không cần tiếp tục chứng đạo không gian và thời gian nữa, bây giờ hắn đã thay đổi cách nhìn. Thời gian và không gian đều là một loại quy tắc, nhưng tất cả quy tắc đều bắt nguồn từ thời không, nếu như mất đi không gian và thời gian, vậy thì quy tắc sao có thể tồn tại?

Cho nên quy tắc nằm trong vũ trụ mênh mông, quy tắc Thời Gian và quy tắc Không Gian lại cao cấp hơn những quy tắc khác.

Hắn chứng đạo quy tắc, chỉ là khiến cho đại đạo của mình có thể diễn sinh ra các loại quy tắc, nhưng không có nghĩa là mình có thể diễn sinh ra không gian và thời gian.

Chương 1856 - Con đường ngũ chuyển. (2)

Lấy luân hồi ra để nói, hắn có thể xây dựng ra thông đạo, thậm chí có thể khống chế thông đạo Luân Hồi, nhưng không có nghĩa hắn có thể quay ngược thời không.

Thần thông cường đại tới đâu, chỉ có thể xem xét lại tình cảnh đã xảy ra trong quá khứ mà thôi, chứ không thể trở về quá khứ được.

Nếu như hắn chứng đạo thời gian, chứng đạo không gian, có lẽ mới có thể thật sự ngược dòng thời gian.

Đáng tiếc hắn không có KHông Gian Đạo Quyển và Thời Gian Đạo Quyển, nhưng mà cũng không sao cả, mặc dù hắn không có đạo quyển thời không, nhưng có Trận Bàn Không Gian. Cái TRận Bàn KHông Gian này tuyệt đối là đồ từ thời khai thiên tích địa, giá trị không kém hơn KHông Giang Đạo Quyển. Hắn dựa vào Trận Bàn KHông Gian, nhất định có thể chứng đạo không gian.

“Bắc Tố Đình không ở Vô Căn Thần Giới.” Lâu Thiêm Hồ nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì vội vàng lên tiếng.

“Nàng đi đâu?” Bắc Ký vội vàng hỏi, hắn đến đây chính là vì muốn tìm kiếm Bắc Tố Đình.

Lâu Thiêm Hồ nói, “Tư chất của Bắc Tố Đình rất mạnh, sau khi quy tắc thiên địa bắt đầu hoàn thiện, nàng dựa vào tài nguyên trong tay mà chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân thành công, vào 200 năm trước đã rời khỏi Vô Căn Thần Giới. Lúc nàng đi, có mở lời mời ta đi cùng, chỉ là lúc đó ta không muốn rời khỏi Vô Căn Thần Giới mà thôi. Theo nàng nói, nàng dự định đến Đại Hoang Thần Giới, tìm kiếm Lam tiền bối.”

“Đạo Quân, chúng ta nhanh chóng quay về Đại Hoang Thần Giới nhìn thử, có lẽ tỷ ta đã đến Đại Hoang Thần Giới rồi.” Bắc Ký vội vàng nói.

“Được.” Lam Tiểu Bố cũng nóng vội muốn chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, vốn cũng muốn nhanh chóng quay lại Đại Hoang Thần Giới.

“Thế nhưng đường hầm hư không tiến đến Đại Hoang Thần Giới đã biến mất rồi, ta hoài nghi thông đạo kia biến mất rất có thể là có liên quan đến Đại Mộng Thánh Nhân, người này hầu như đã cắt đứt mọi liên hệ giữa Vô Căn Thần Giới với bên ngoài, muốn hóa Vô Căn Thần Giới thành một góc mộng cảnh của hắn.” Thiển Kỳ Thánh Nhân thở dài nói.

Đồ Võng hừ một tiếng, “Không cần phải nghi ngờ, Lâu Dị Y chính là loại người như vậy, hắn ta chắc chắn là nghĩ như vậy, cũng làm như thế.”

Lam Tiểu Bố cũng nhíu mày, không có đường hầm hư không, hắn quay lại Đại Hoang Thần Giới có chút phiền phức. Còn chuyện có trở về được hay không, hắn không lo lắng, mà hắn lo lắng sẽ lãng phí thời gian.

Viêm Linh đột nhiên nói, “Ta nghe nói ở Bặc Chi Vực có vòng xoáy xé rách không gian có thể tiến vào một giới vực khác, đó cũng là Thần giới, nhưng không biết có phải là Đại Hoang Thần Giới hay không.”

“Nơi đó cũng không bình thường, tu sĩ chỉ cần đến gần sẽ bị vòng xoáy ở đó cuốn đi.” Trầm Hổ cũng từng đi qua chỗ đó, vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố quả quyết nói, “Vòng xoáy không gian thì thôi, sau khi rời khỏi đây không phải là Đại Hoang Thần Giới, có lẽ phải tìm kiếm rất nhiều năm mới đến được Đại Hoang Thần Giới. Ta có một nơi khác có thể tìm đến Đại Hoang Thần Giới, Lâu tiền bối, Trầm Hổ, các ngươi có muốn đi cùng chúng ta không?”

Lam Tiểu Bố dự định đến Thất Giới đại mạc, Thất Giới đại mạc chẳng những có thể tìm được Đại Hoang Thần Giới, còn có Tam Giới Thạch. Bây giờ hắn đã có Nhất Giới Thạch và NHị Giới Thạch, cho nên hắn nhất định phải lấy Tam Giới Thạch.

Tu vi vẫn còn hơi thấp một chút, nếu như là thất chuyển Thánh Nhân trở lên, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ có thể dùng thần niệm phá vỡ giới vực Thần giới, trực tiếp mở rộng trong hư không tìm kiếm phương vị của Đại Hoang Thần Giới.

Lâu Thiêm Hồ cười he he, “Ta ở chỗ này quen rồi, không muốn ra ngoài chịu giày vò nữa.”

Trầm Hổ thì không chút do dự nói, “Đạo Quân, ta đồng ý đi theo Đạo QUân cùng tiến về Đại Hoang Thần Giới.”

Hắn ta cảm thấy tu vi của mình đã nhất thời chậm lại, nếu như tiếp tục ở lại nơi này, thì sẽ tiến bộ vô cùng chậm chạp.

“Đã như vậy, mọi người cũng nhau đi thôi.” Lam Tiểu Bố vung tay lấy Luân Hồi Oa ra.

HÌnh Vấn nhanh chóng cúi người hành lễ, “Đa tạ Lam Đạo Quân đã giải quyết tai họa ngầm Địa Mộng Tháp ở Vô Căn Thần Giới.”

NHìn thấy HÌnh Vấn khom người cảm tạ, Viêm Linh cũng nhanh chóng khom người. Đây là thật lòng cảm tạ, nếu như không có Lam Tiểu Bố, chỉ cần Đại Mộng Thánh Nhân rời khỏi Địa Mộng Tháp, vậy Vô Căn Thần Giới sẽ hoàn toàn bị Yểm Ma quét sạch. Cuối cùng biến Vô Căn Thần Giới thành một góc mộng cảnh của Đại Mộng Thánh Nhân, trong vũ trụ Hạo Hãn sẽ không còn Vô Căn Thần Giới nữa.

Hơn nữa, ngay cả lão tiền bối Lâu Thiêm Hồ cũng gọi người ta là tiền bối, hắn ta mới là nhất chuyển Thánh Nhân, ở trước mắt Lam tiền bối, hắn ta chẳng là gì cả?

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vô Căn Thần Giới là của mọi người, hai vị là nhất chuyển Thánh Nhân, hy vọng hai vị bảo vệ Vô Căn Thần Giới cẩn thận, cũng giống như Đại Hoang Thần Giới chúng ta, đoàn kết toàn bộ lực lượng Thần giới, cố gắng tạo ra một giới hòa bình.”

Hai tên kia đều không phải Đạo Quân một giới, hắn ta cũng không thể nói quá nhiều.

“Nhất định ghi nhớ lời căn dặn của Đạo Quân.” HÌnh Vấn và Viêm Linh đều nhanh chóng khom người thi lễ.

Bây giờ Lam Tiểu Bố không có hứng thú với Vô Căn Thần Giới, đối với bọn họ mà nói, đó là chuyện tốt.

“Đi thôi.” Đám người bước lên Luân Hồi Oa, Luân Hồi Oa chỉ dao động trong không gian một chút đã biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 1857 - Thêm một người đệ tử.

Luân Hồi Oa dừng ở bên ngoài Thất Giới đại mạc, Lam Tiểu Bố nhíu mày. Cái Vô Căn Thần Giới này thật sự gặp quá nhiều tai nạn mà, chẳng những gặp phải loại buồn nôn như Đại Mộng Thánh Nhân, còn cả nơi ác liệt như Thất Giới đại mạc.

So với năm đó khi hắn đến đây, Thất Giới đại mạc đã khuếch tán ra bên ngoài ít nhất mấy trăm vạn dặm. Cho dù quy tắc vũ trụ dần dần hoàn thiện, cũng không thể nào ngăn cản Thất Giới đại mạc khuếch tán ra bên ngoài.

Bởi vì vòng xoáy đại mạc bên trong Thất Giới đại mạc tạo thành, loại vòng xoáy đại mạc này, mỗi lần nổi lên, sẽ biến giới vực mấy ngàn dặm bên ngoài đại mạc thành cát vàng.

“Thất Giới đại mạc chắc hẳn không có nhiều uy hiếp đối với chúng ta, nhưng mà mọi người đừng cách nhau quá xa, cố gắng đi gần nhau một chút.” Đám người Lam Tiểu Bố bước ra khỏi Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi rồi nói.

Người ở đây, tu vi kém nhất là Trầm Hổ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, những người còn lại không phải Thánh Nhân chân chính thì cũng là Ngụy Thánh, hoặc là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thất Giới đại mạc có nguy hiểm đến đâu, đối với đám người Lam Tiểu Bố

Trầm Hổ cảm thán, “Cho dù không có Đại Mộng Thánh Nhân, Thất Giới đại mạc sớm muộn gì cũng sẽ cắn nuốt hết toàn bộ Vô Căn Thần Giới.”

Hắn ta sinh sống ở Vô Căn Thần Giới, đối với chuyện Thất Giới đại mạc căn nuốt hết toàn bộ Vô Căn Thần Giới, cảm thán nhiều hơn người khác một chút.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Để ta nhìn thử một chút, xem Thất Giới đại mạc này có thể ép về lại hay không.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy từng lá trận kỳ ném ra ngoài. Sau đó đạo vận tràn ra, từng đạo quy tắc đại đạo được hắn đánh ra. Tứ chuyển Thánh Nhân tiện tay vung ra, đều là quy tắc đại đạo. Huống chi Lam Tiểu Bố còn không phải là tứ chuyển Thánh Nhân bình thường.

KHông gian Thất Giới đại mạc phát ra từng tiếng ầm vang, sau đó mọi người khiếp sợ nhìn thấy cát đá bên ngoài Thất Giới đại mạc như bị cuốn ngược, sau đó giống như thủy triều rút xuống, điên cuồng chảy ngược về.

Đại mạc vì đại thần thông của Lam Tiểu Bố cuốn đi, lộ ra bùn đất bị đại mạc che lấp lúc trước. Những nơi bên ngoài bị cắn nuốt chưa lâu, sau khi đại mạc bị Lam Tiểu Bố dồn về, có thể thấy lờ mờ một vài tàn tích đổ nát và một ít cành khô cỏ dại. KHi cát vàng không ngừng bị cuốn đi, bùn đất sẽ theo thời gian từ từ bị cát hóa.

Lam Tiểu Bố thở dài, không tiếp tục làm loại động tác vô dụng này nữa.

Đây không phải là chuyện hắn đẩy cát vàng quay ngược lại là được, đây là do quy tắc tạo thành, nếu như hắn không thể giải quyết được quy tắc vòng xoáy đại mạc ở nơi này, vậy thì đại mạc này cuối cùng cũng sẽ quét sạch toàn bộ Vô Căn Thần Giới.

“Đạo Quân, quy tắc ở nơi này có chút cổ quái, lại có thể cát hóa những nơi hoàn chỉnh.” Thiên Cương Thánh Nhân kiến thức rộng rãi, liếc mắt là có thể nhìn ra được nguyên nhân cơ bản.

Lam Tiểu Bố gật đầu, lúc đang định nói chuyện, thần niệm đột ngột dừng lại, laapj tức sải bước ra, xuất hiện trước người một nữ tử gầy yếu.

“Chào ngươi, đúng là có duyên, không ngờ chúng ta lại có thể gặp lại một lần nữa.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói.

Lần đầu tiên khi hắn đến Thất Giới đại mạc, đã gặp được nữ tử gầy yếu này, đồng thời còn được đối phương chỉ điểm, lúc trước tu vi của đối phương mới là cảnh giới Thần Quân, mà bây giờ, đã là Hợp Thần cảnh hậu kỳ.

“Là ngươi?” Nữ tử gầy yếu cũng nhận ra Lam Tiểu Bố, lập tức nhanh chóng khom người , “KHổ Lan kính chào tiền bối.”

TRong lòng KHổ Lan vô cùng khiếp sợ, rất nhiều năm trước, nàng đã nhìn không ra tu vi của Lam Tiểu Bố, hôm nay lại càng không thể nhìn ra được tu vi của Lam Tiểu Bố. KHông chỉ có Lam Tiểu Bố, những người ở cùng Lam Tiểu Bố, nàng chỉ có thể cảm nhận được tu vi của Trầm Hổ. Nhưng nàng cảm nhận được cũng là Trầm Hổ là cảnh giới Chuẩn Thánh, so với nàng thì mạnh hơn rất nhiều.

Một hai ngàn năm này, nàng chưa bao giờ rời khỏi Thất Giới đại mạc. Thất Giới đại mạc đối với người khác là một nơi nguy hiểm trùng điệp, đối với nàng chính là nơi có kỳ ngộ không ngừng. Nàng có thể trong thời gian không đến hai trăm năm, từ một Thiên Thần cảnh tu luyện đến Hợp Thần cảnh hậu kỳ, thậm chí qua một khoảng thời gian nữa sẽ chứng đạo Chuẩn Thánh, tuy tằng chủ yếu là vì khoảng thời gian lúc trước quy tắc thiên địa hoàn thiện mà có chỗ tốt, nhưng Thất Giới đại mạc cũng mang lại cho nàng rất nhiều cơ duyên

“Là ta, năm đó đa tạ ngươi đã chỉ đường, ngươi vẫn luôn ở lại nơi này tu luyện sao?” Lam Tiểu Bố gật đầu, thuận miệng nói.

TRong lòng hắn thì vô cùng chấn kinh, một người có thể ở trong Thất Giới đại mạc tu luyện mấy trăm năm gần ngàn năm, tính nhẫn nại này người bình thường không thể nào so sánh được.

Nếu như ở một nơi an toàn bế quan tu luyện, có thể thời gian ngàn năm sẽ nhanh chóng trôi qua. Nhưng Thất Giới đại mạc không phải là nơi an toàn, nơi này có thể chết bất cứ lúc nào. Ở chỗ này tu luyện trong thời gian dài như vậy, chẳng những không chết, tu vi còn càng ngày càng mạnh, sao có thể đơn giản được?

Lam Tiểu Bố khẳng định, Khổ Lan này mặc dù là Hợp Thần hậu kỳ, chỉ sợ trong những người cùng cấp, có rất ít người có thể trở thành đối thủ của nàng. Thực lực của nàng được rèn luyện trong Thất Giới đại mạc này, tuyệt đối tu sĩ bình thường không thể nào so sánh được.

Đây là chuyện khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu, lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Khổ Lan, KHổ Lan đã ở chỗ này tu luyện cả ngàn năm rồi.

“Tiền bối nói quá lời, vãn bối ở Thất Giới đại mạc lấy được rất nhiều chỗ tốt, kiếp này dự định khi tu vi mạnh hơn một chút, nhất định phải giải quyết được vòng xoáy đại mạc, nhanh chóng ngăn cản Thất Giới đại mạc tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài, gây họa cho Vô Căn Thần Giới.” Khổ Lan kính cẩn nói.

Chương 1858 - Thêm một người đệ tử. (2)

Thời điểm ban đầu, nàng thật sự cũng không nghĩ như vậy. KHi tu vi của nàng không ngừng tăng lên, ý nghĩ của nàng cũng từ từ thay đổi.

Có một câu gọi là đạt tắc kiêm tể thiên hạ*, nàng cảm thấy nếu như tu vi của mình có thể chứng đạo thành công ở chỗ này, vậy thì nhất định phải giải quyết vấn đề của Thất Giới đại mạc.

(*Nguyên văn: “Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ“.

(*Nguyên văn: “Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm tể thiên hạ“.

Trong cảnh nghèo hèn, bần cùng, bất đắc chí, điều quan trọng nhất chính là giữ được mình trong sạch, tu dưỡng đạo đức. Nhờ vậy, sau này khi đã thành đạt, vinh hiển thì có thể tạo phúc cho thiên hạ. Như vậy, năng lực “bình thiên hạ” của người quân tử chính là bắt nguồn từ việc tu dưỡng thật tốt bản thân.)

Trong cảnh nghèo hèn, bần cùng, bất đắc chí, điều quan trọng nhất chính là giữ được mình trong sạch, tu dưỡng đạo đức. Nhờ vậy, sau này khi đã thành đạt, vinh hiển thì có thể tạo phúc cho thiên hạ. Như vậy, năng lực “bình thiên hạ” của người quân tử chính là bắt nguồn từ việc tu dưỡng thật tốt bản thân.)

Nghe thấy vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố nổi lên lòng tôn kính, bất kỳ ở giới vực nào, phần lớn tu chân giả đều vì lợi ích của mình mà điên cuồng cướp lấy tài nguyên tu luyện, nhưng cũng có người có phẩm hạnh cao thượng giống như Khổ Lan. Mặc dù hắn biết, cho dù Khổ Lan chứng đạo thành công, cũng không thể thay đổi tình cảnh Thất

Giới đại mạc khuếch tán ra bên ngoài, nhưng ý nghĩ này thôi cũng đã khiến hắn kính nể.

“Ngươi có thể nói với ta một chút về quy luật vòng xoáy đại mạc trong Thất Giới đại mạc này khuếch tán ra bên ngoài không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Khổ Lan sửng sốt, do dự một chút rồi nói, “Thật ra cũng không có quy luật gì cả, khi ta Thiên Thần cảnh đã đến đây. Về vòng xoáy đại mạc, mỗi lần đều khuếch tán ra bên ngoài Thất Giới đại mạc khoảng mấy ngàn dặm. Nhưng mà lần trước sau khi tiền bối đi vào trong này, số lần và phạm vi Thất Giới đại mạc khuếch tán ra bên ngoài đều giảm đi rất nhiều. Nếu không thì những năm qua, chỉ sợ đã khuếch tán ra mấy ngàn vạn dặm rồi.”

Sau khi ta tiến vào thì mức độ khuếch tán giảm đi? Lam Tiểu Bố nhíu mày trầm tư. Một hồi lâu sau, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra. sở dĩ Thất Giới đại mạc theo vòng xoáy đại mạc khuếch tán ra bên ngoài, nhất định là vì Thất Giới Thạch. Lúc trước hắn lấy đi Nhất Giới Thạch, cho nên tốc độ Thất Giới đại mạc khuếch tán ra bên ngoài chậm lại rất nhiều.

KHó trách lại gọi là Thất Giới đại mạc, thậm chí Lam Tiểu Bố hoài nghi Thất Giới đại mạc tồn tại, cũng là vì Thất Giới Thạch. Xem ra, chờ khi hắn lấy đi mấy cái Thất Giới Thạch còn lại, Thất Giới đại mạc sẽ không còn khuếch tán ra ngoài nữa.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói với Khổ Lan, “Ta đã hiểu ra vì sao Thất Giới đại mạc lại khuếch tán ra bên ngoài rồi. Lần này sau khi ta tiến vào, nhất định sẽ khiến tốc độ khuếch tán ra bên ngoài của Thất Giới đại mạc yếu đi thêm một chút nữa. Chờ ta làm thêm vài lần nữa, có thể Thất Giới đại mạc sẽ không còn khuếch tán ra ngoài nữa.

Gặp được nhau là có duyên, cái này tặng cho ngươi. Tu luyện thật tốt, có lẽ tương lai còn có thể gặp lại.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn đưa cho Khổ Lan. Người thì đã đi sâu vào trong Thất Giới đại mạc. Những người còn lại cũng đi theo Lam Tiểu Bố nhanh chóng tiến vào trong Thất Giới đại mạc, biến mất không thấy gì nữa.

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, tư chất của Khổ Lan vô cùng tốt, đáng tiếc là công pháp tu luyện của nàng quá rác rưởi, tài nguyên bình thường cũng không nhiều, cho nên cho đến bây giờ mới chỉ là Hợp Thần cảnh, đạo vận thì còn tương đối pha tạp. CỘng thêm Khổ Lan muốn làm một ít chuyện cho Vô Căn Thần Giới, Lam Tiểu Bố nảy lên lòng yêu tài, cho nên để lại một ít đồ cho Khổ Lan.

Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, nếu như có tài nguyên và công pháp tốt, thành tựu tương lai của Khổ Lan nhất định không kém hơn mấy người Đồ Võng, Thiên Cương Thánh Nhân, thậm chí là mạnh hơn.

“Tiền bối…” Khổ Lan đang định nói chuyện, lại phát hiện Lam Tiểu Bố đã biến mất trong phạm vi thần niệm.

Thần niệm của nàng theo bản nặng tập trung vào chiếc nhẫn, cả người đều dại ra. Từng đống Thần Nguyên Đan, thần tinh, còn có mấy đầu Thần Linh mạch. Những thứ này nếu như không tính là gì, vậy quyển công pháp Thánh Đạo kia khiến nàng suýt chút nữa kinh hô sợ hãi. Bất Diệt Đại Đạo, đây là một môn công pháp Thánh Đạo. Nghe đồn muốn chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, thậm chí là phía trên Thánh Nhân, nhất định phải có công pháp Thánh ĐẠo.

Nàng dựa vào sự cố gắng của mình tu luyện đến Hợp Thần cảnh, tài nguyên tu luyện và công pháp đề là liều mạng mới có được. Đừng nói là công pháp Thánh Đạo, cho dù là công pháp Thần cấp, còn là sau khi nàng Hợp Thần mới lấy được, chỉ là một môn công pháp Thần Đạo Trường Thanh thần quyết cực kỳ bình thường.

Một môn công pháp Thánh ĐẠo, đừng nói là nàng, cho dù là toàn bộ Vô Căn Thần Giới này, chỉ sợ cũng không có mấy người có được.

Khổ Lan nhanh chóng quỳ rạp về phía mà Lam Tiểu Bố đã đi, “Vãn bối không biết tiền bối có danh xưng là gì, tiền bối ban tặng, vãn bối nhất định sẽ không phụ sự hậu ái của tiền bối. Từ hôm nay trở đi, cho dù tiền bối có để ý hay không, trong lòng vãn bối, tiền bối chính là sư phụ của Khổ Lan.”

Nói xong, Khổ Lan cung kính dập đầu ba cái.

Chương 1859 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ.

Sau khi tiến vào trong Thất Giới đại mạc, đoàn người Lam Tiểu Bố đi mấy ngày cũng không cảm nhận được vòng xoáy đại mạc.

Có thể tưởng tượng, vòng xoáy đại mạc quả thật ít hơn rất nhiều so với năm đó khi hắn đến đây. Mà muốn đến vị trí Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhất định phải tiến vào trong vòng xoáy đại mạc. Bên trong vòng xoáy đại mạc có ẩn chứa quy tắc truyền tống truyền tống đến vị trí Thất Giới Thạch Giới Kỳ, không tiến vào vòng xoáy đại mạc, vậy thì không thể nào tìm đến Thất Giới Thạch Giới Kỳ được.

“Đạo Quân, nơi này quy tắc mơ hồ, muốn tìm được lối vào Thất Giới Thạch Giới Kỳ, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.” Thiên Cương Thánh Nhân đi sau Lam Tiểu Bố vòng vo mấy ngày, thần niệm của hắn ta vẫn luôn mở rộng cảm nhận toàn bộ quy tắc đại mạc. Nhưng mấy ngày trôi qua, đừng nói là cảm nhận quy tắc đạo vận của Thất Giới Thạch Giới Kỳ, ngay cả chút dao động hắn ta cũng không thể cảm nhận được. Loại tình huống không có đầu mối thế này, có lẽ qua thời gian dài cũng không có chút ý nghĩa nào.

Thiên Cương Thánh Nhân muốn nói đừng ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, còn không bằng trực tiếp tiến vào hư không, cũng có thể sớm tìm được Đại Hoang Thần Giới hơn.

Đồ Võng từ tốn nói, "Đạo Quân nói có thể tìm được lối vào Thất Giới Thạch Giới Kỳ, vậy thì nhất định có thể tìm thấy, chúng ta chỉ cần cẩn thận đi theo sau giúp đỡ quan sát là được rồi, không cần can thiệp cảm giác của Đạo Quân, ảnh hưởng đến phán đoán của Đạo Quân."

Thiên Cương Thánh Nhân khinh bỉ nhìn lướt qua Đồ Võng, gia hỏa này mặc dù sống đủ lâu, nhưng trong những người mà hắn ta quen biết, xem như cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn, có thể sống lâu như vậy, đều là dựa vào công phu nịnh nọt của mình. Từ Qua hắn thà rằng trốn ở Bán Thần giới, cũng không giống như Đồ Võng, dựa vào ôm dùi mà đến Thiên Nhai.

Nhưng mà nghĩ đến đây, bản thân Thiên Cương Thánh Nhân chỉ biết thở dài. Hắn ta thừa nhận nếu như ra ngoài, nhân duyên của Đồ Võng nhất định mạnh hơn hắn ta.

Lam Tiểu Bố không để ý đến hai tên này, hắn đã sớm cảm nhận được vòng xoáy đại mạc bao trùm đến. Loại vòng xoáy này tựa như là tự nhiên sinh ra bên trong Thất Giới đại mạc, Lam Tiểu Bố đoán được cái này nhất định có liên quan đến Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Lúc trước khi hắn tiến vào trong Thất Giới đại mạc, một ngày có thể gặp được ít nhất một đến hai vòng xoáy đại mạc, lần này mấy ngày mới gặp được một lần, hơn nữa cái vòng xoáy đại mạc này còn nhỏ hơn lúc trước hắn đến rất nhiều lần, có lẽ là vì Thất Giới Thạch Giới Kỳ đã bị hắn lấy đi mất một cái.

“Mọi người theo sát ta.” Lam Tiểu Bố không đợi vòng xoáy đại mạc này cuốn đến, hắn đã dẫn đầu vọt vào trong vòng xoáy đại mạc.

Lần đầu tiên khi đến nơi này, Lam Tiểu Bố đều cố gắng tránh né vòng xoáy đại mạc, cuối cùng vẫn không thể trốn được, lúc này mới bị cuốn vào bên trong vòng xoáy đại mạc.

Lần này vòng xoáy đại mạc xoắn đến, Lam Tiểu Bố hoài nghi nếu như mình không xông vào, hắn không cần phải trốn, cũng có thể trực tiếp trấn áp loại vòng xoáy đại mạc này. Lúc trước khi vòng xoáy đại mạc đến, thần niệm của hắn hoàn toàn không thể nào thẩm thấu vào trong, mà bây giờ thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có thể dễ dàng thẩm thấu vào trong vòng xoáy đại mạc, một loại đạo vận Thất Giới Thạch nhàn nhạt được Lam Tiểu Bố nắm bắt lấy.

Chẳng những là Lam Tiểu Bố, Thiên Cương Thánh Nhân sau lưng Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được đạo vận Thất Giới Thạch.

Những người còn lại mặc dù không cảm nhận được đạo vận Thất Giới Thạch, nhưng cũng không chút do dự vọt vào trong vòng xoáy đại mạc theo Lam Tiểu Bố.

Thật giống như một đạo truyền tống hư không, đám người bị cuốn vào trong vòng xoáy đại mạc, rồi xuất hiện ở một vùng đất trống trải.

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, cấm chế trận pháp nơi này đã vô cùng tàn phá, tựa như không có vết chân người.

“Đạo Quân, nơi này thật sự là vị trí của Thất Giới Thạch, ta cảm nhận được lực lượng Thất Giới Thạch.” Bắc Ký kích động nói, hắn ta cũng từng đi đến Thất Giới Thạch.

“Đi thôi, chúng ta đến chỗ Tam Giới Thạch trước.” Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, thân hình lóe lên, đã xông ra ngoài.

Bước vào tứ chuyển Thánh Nhân, thần niệm của hắn có thể quét đến vị trí Tam Giới Thạch, Ngũ Giới Thạch và Thất Giới Thạch. THậm chí dùng thần niệm có thể nhìn thấy Tam Giới Thạch, Ngũ Giới Thạch và Thất Giới Thạch mông lung.

Tất cả cấm chế bên ngoài Tam Giới Thạch đều đã biến mất, mặc dù còn cách rất xa, nhưng tất cả mọi người đều có thể thấy rõ phía trước là một vùng hư không, trong hư không có một cục đá to lớn đang lơ lửng. Thần niệm đám người tràn ra, có thể nhìn thấy rõ trên tảng đá lơ lửng kia ó ba chữ lớn, Tam Giới Thạch.

Thiên Cương Thánh Nhân kích động không thôi nói, “Thật không ngờ được, Thất Giới Thạch Giới Kỳ lại xuất hiện ở chỗ này. Ta đoán nếu như những cường giả kia biết, nhất định sẽ chen chúc nhau mà đến.”

Sau khi nói xong, hắn ta dường như nhớ ra cái gì đó, nói với Lam Tiểu Bố, “Đạo Quân, nghe nói Thất Giới Thạch Giới Kỳ là từ một đến bảy. Đó chính là muốn lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhất định phải lấy được Nhất Giới Thạch Giới Kỳ trước, sau đó lấy Nhị Giới Thạch Giới Kỳ, rồi mới đến Tam Giới Thạch Giới Kỳ.”

Câu nói kế tiếp Thiên Cương Thánh Nhân không cần nói, mọi người cũng hiểu có ý gì. Đó chính là bây giờ Lam Tiểu Bố còn chưa lấy được Tam Giới Thạch Giới Kỳ, trừ khi Lam Tiểu Bố lấy được Nhất Giới Thạch Giới Kỳ và Nhị Giới Thạch Giới Kỳ.

“Ta thử một chút.” Lam Tiểu Bố nói xong, hai tay đánh ra vô số đạo tắc trói buộc, những đạo tắc này chỉ chớp mắt đã quấn lấy Tam Giới Thạch. KHông đợi Lam Tiểu Bố cuốn cái Tam Giới Thạch này đi, đạo tắc đang cuốn lấy Tam Giới Thạch lại nhanh chóng tản mất.

Chương 1860 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ. (2)

Lam Tiểu Bố lại đánh ra từng đạo đạo tắc trói buộc, nhưng mà lần này, thần niệm của hắn còn câu thông đến Nhất Giới Thạch và Nhị Giới Thạch trong thế giới của mình.

KHi hai luồng đạo vận từ Nhất Giới Thạch Giới Kỳ và Nhị Giới Thạch Giới Kỳ dung hợp vào trong đạo tắc trói buộc của hắn, đạo tắc trói buộc Tam Giới Thạch có thể nhẹ nhàng cuốn đi, Tam Giới Thạch lập tức từ trong hư không bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó rơi vào tay Lam Tiểu Bố.

So với lúc trước hắn nhất định phải xông đến Nhất Thới Thạch mới có thể lấy đi Nhất Giới Thạch thì sễ dàng hơn đâu chỉ gấp trăm lần? TRên người hắn bây giờ không có Tứ Giới Thạch, không biết có thể lấy đi Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ hay không.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, khi thần niệm của hắn đến vị trí Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ. đã nhìn thấy vị trí Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ phát ra một vòng xoáy hư không, sau đó Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ đã bị cuốn đi, không còn gì nữa.

KHông tốt rồi, Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ bỏ chạy. Thần niệm Lam Tiểu Bố nhanh chóng mở rộng đến chỗ Thất Giới Thạch, vị trí Thất Giới Thạch cũng xuất hiện một vòng xoáy hư không, sau đó Thất Giới Thạch cũng bị cuốn đi.

Lam Tiểu Bố thờ dài, hắn còn định không cần Tứ Giới Thạch mà lấy Ngũ Giới Thạch, kết quả ngay cả cơ hội cũng không cho hắn.

Đám người Thiên Cương Thánh Nhân và Chân Đề nhìn thấy Lam Tiểu Bố dễ dàng cuốn đi Tam Giới Thạch Giới Kỳ, đều âm thầm chấn động. Sau đó hai người lập tức hiểu ra có chuyện gì. Lam Tiểu Bố nhất định đã lấy được Nhất Giới Thạch Giới Kỳ và Nhị Giới Thạch Giới Kỳ. Nếu không thì làm sao có thể lấy đi Tam Giới Thạch Giới Kỳ được?

Ý niệm này chỉ vừa lóe lên, Thiên Cương Thánh Nhân đã cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân đã lựa chọn rất chính xác. Nếu như không có vận may trong người, làm sao có thể lấy được ba cái Giới Kỳ trong Thất Giới Thạch? Hơn nữa có ba cái Giới Kỳ này rồi, cho dù Tứ Giới Thạch Giới Kỳ có xuất hiện, cũng chỉ có thể chờ Lam Tiểu Bố lấy đi.

Thất Giới Thạch chính là một trong những chí bảo đỉnh cấp vũ trụ, một khi lấy được Thất Giới Thạch, cho dù không thể chứng dược Vĩnh Sinh Thánh Nhân, bọn hắn cũng có thể đến Vĩnh Sinh Thánh Giới. Nghĩ đến đây, Thiên Cương Thánh Nhân không nhịn được kích động trong lòng.

“Mọi người đi thôi, nơi này không cần phải ở lại nữa.” Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, nhìn Tam Giới Thạch Giới Kỳ sau khi bị hắn lấy đi đã hình thành nên vòng xoáy hư không. Phải nhân dịp có vòng xoáy hư không này mà đi, nếu không chờ vòng xoáy biến mất, nói không chừng sẽ không đi được.

Khi tất cả mọi người lên Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa vọt vào vòng xoáy.

Quy tắc Không Gian cường đại từ vòng xoáy hư không bao trùm đến, nhưng Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng ổn định phi hành trong vòng xoáy hư không, không hề có dấu hiệu bị vòng xoáy cuốn đi.

Lần này chỉ vẻn vẹn nửa canh giờ, vòng xoáy hư không xung quanh đã không còn, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện ở trong một vùng hư không. Chờ thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, hắn lập tức nhận ra đây không phải là hư không.

“Đây là ĐẠi KÍnh qua bích cốc?” Bắc Ký đã từng ở lại Đại Kính qua bích cốc rất lâu, hắn ta là người đầu tiên nhận ra đaay là Đại Kính qua bích cốc.

Lam Tiểu Bố cũng nhận ra, nơi này quả thật chính là Đại Kính qua bích cốc.

Cho dù Lam Tiểu Bố biết có rất nhiều đường hầm hư không sau khi tiến vào, đều sẽ đến Đại Kính qua bích cốc, đây cũng là lý do vì sao lúc trước Côn Vi lại phong ấn đông đảo cường giả từ bên ngoài tới trong Đại Kính qua bích cốc. Nhưng mà từ Thất Giới đại mạc lại đến Đại Kính qua bích cốc, Lam Tiểu Bố vẫn âm thầm cảm khái quy tắc KHông Gian thật huyền ảo. Nếu như hắn thật sự chứng đạo không gian, vây có phải hắn có thể không cần đến vòng xoáy Tam Giới Thạch Giới Kỳ tạo ra để trở về hay không, mà trực tiếp xé rách không gian, bước một bước từ Vô Căn Thần Giới đến Đại Hoang Thần Giới?

Cho dù có phải như vậy hay không, giờ phút này Lam Tiểu Bố đều vô cùng nôn nóng muốn lấy không gian chứng đạo ngũ chuyển.

Luân Hồi Oa đáp xuống mặt đất Đại Kính qua bích cốc, Lam Tiểu Bố nói, “Đồ Võng, các ngươi lập tức tiến về Trường Sinh Thánh Đạo thành chờ ta. Sau khi ta tiến vào vòng xoáy hư không thì có chút cảm ngộ, muốn ở chỗ này bế quan một khoảng thời gian.”

Sau khi lấy Tam Giới Thạch Giới Kỳ thì sinh ra vòng xoáy hư không thông đến Đại Kính qua bích cốc, Lam Tiểu Bố dùng Luân Hồi Oa đi đến đây, lờ mờ còn có thể cảm nhận được quy tắc KHông Gian trong hư không chuyển đổi. Hắn nhất định phải nắm chặt cơ hội này, lấy không gian chứng đạo ngũ chuyển.

Lam Tiểu Bố lo lắng, chỉ cần mình ở chỗ này lãng phí thời gian thêm một chút nữa, những cảm giác này của hắn sẽ biến mất. Mà quy tắc chuyển đổi không gian nhàn nhạt trong vòng xoáy hư không sinh ra này cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Chương 1861 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới.

Sau khi đám người rời đi, Lam Tiểu Bố lập tức gọi Tô Sầm ra.

“Tiểu Bố, đây là nơi nào?” Tô Sầm nhìn tình cảnh xung quanh, cảm nhận thần linh khí nồng đậm, nàng lập tức biết được, nơi này không còn là hư không, cũng không phải là Tiên giới.

Ở trong Trường Sinh Giới của Lam Tiểu Bố, mặc dù nàng không dùng đến thần tinh tu luyện, nhưng đã từng nhìn thấy thần tinh. Sở dĩ cố gắng không dùng đến tiên tinh đỉnh cấp và thần tinh tu luyện, đó là bởi vì nàng biết nếu như bây giờ dùng nguyên khí cao cấp để tu luyện, vậy sau này sự tiến bộ của nàng sẽ giảm bớt.

“Nơi này chính là Đại Hoang Thần Giới, địa bàn của ta. Ngươi tiến bộ rất nhanh, đã là cảnh giới Địa Tiên, nhưng mà ta luôn cảm thấy thực lực của ngươi cần phải tăng tốc thêm một chút nữa. Vận may ở Đại Hoang Thần Giới nồng đậm, quy tắc thiên địa rõ ràng, ngươi ở chỗ này tu luyện, rất nhanh có thể khôi phục lại tu vi đời trước. Còn nữa, ta sẽ ở chỗ này dựa vào quy tắc Không Gian chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân. Ngươi có thể cảm nhận đạo vận Không Gian khi ta chứng đạo, sẽ rất tốt cho ngươi.” Lam Tiểu Bố nói.

Với thiên phú của Tô Sầm mà tu luyện ở Thần giới, công pháp còn là Bất Diệt Đại Đạo, nếu như có thể cảm nhận đạo vận khi mình chứng đạo không gian, thực lực nhất định sẽ nhanh chóng gia tăng, hơn nữa còn có thể sớm chạm đến Pháp tắc KHông Gian.

Đây là ưu đãi mà không phải tùy tiện một tu sĩ nào cũng có thể có được, thử nghĩ mà xem, một ngũ chuyển Thánh Nhân chứng đạo, sao có thể cho phép có một ĐỊa Tiên bình thường ở bên cạnh?

“Đươc.” Tô Sầm lập tức đáp, chính là vì biết mình nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực lên, lúc này mới không kể ngày đêm mà tu luyện.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tô Sầm, Lam Tiểu Bố lập tức cầm lấy một đống Thần Nguyên Đan, đồng thời lấy hai đầu Hỗn Độn Thần Linh mạch và mấy chục đầu Thần Linh mạch cực phẩm ra. Sau đó mới lấy Trận Bàn KHông Gian, bắt đầu cảm ngộ một tia đạo tắc Không Gian như có như không.

KHông có Không Gian Đạo QUyển, hắn chỉ có thể dựa vào Trận Bàn KHông Gian.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vùng không gian của Lam Tiểu Bố đã bao trùm thần linh khí nồng đậm, trong đó lưu chuyển đầy quy tắc Không Gian huyền ảo.

…

Sau khi rời khỏi Đại Kính qua bích cốc, Thiên Cương Thánh Nhân khiếp sợ cảm nhận quy tắc giới vực hoàn chỉnh và thần linh khí thiên địa nồng đậm xung quanh. Hắn ta không thể tin được, sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, còn có Thần giới hoàn chỉnh như vậy.

Thiển Kỳ Thánh Nhân cảm thán, “Đạo Quân quả nhiên không gạt ta, hắn đã làm được.”

Ngay cả Bất Dịch Thánh Nhân vẫn luôn không nói chuyện cũng cảm thán nói, “Lúc này mới ngắn ngủi ngàn năm, Đại Hoang Thần Giới đã thay đổi đến mức ta cũng không thể tưởng tượng được. Nhớ ngày đó, khi chúng ta vừa mới rời khỏi Đại Kính qua bích cốc, nơi này còn thuộc về Trường Sinh Giới, lúc đó, không nói đến quy tắc thiên địa bị tàn phá, ngay cả nguyên khí thiên địa và vận may, cũng thua xa so với hiện tại. Mà trong thần niệm của ta có nhìn thấy mấy phường thị, hoàn toàn không có chút lệ khí nào, đều vô cùng bình yên và hòa thuận, giống như nằm mơ vậy.”

Trầm Hổ âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân mình đã lựa chọn đúng rồi. Nếu như không đi theo Lam Đạo Quân đến Đại Hoang Thần Giới, ở Vô Căn Thần Giới, hắn ta cả đời cũng đừng mong chứng được đạo Thánh Nhân. Mà ở chỗ này, quy tắc thiên địa hoàn chỉnh là vận may thiên địa nồng đậm, hắn ta muốn chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân hình như cũng không phải là chuyện không thể.

“Côn Vi Thánh Nhân…” HUyên Tuệ đột nhiên kinh hô một tiếng, theo bản năng ngừng bước chân lại.

Thiển Kỳ Thánh Nhân, Bất Dịch Thánh Nhân và Bắc Ký đều nhận ra người đang đến, đang độn gấp về phía này là một nam tu thân cao, mắt dài nhỏ, vẻ mặt uy nghiêm, đạo vận quanh thân lưu chuyển, rõ ràng đã bước vào tam chuyển Thánh Nhân, hơn nữa thời gian bước vào tam chuyển Thánh NHân cũng không lâu.

NHưng mà Thiển Kỳ Thánh Nhân kịp phản ứng lại đầu tiên, “Huyên Tuệ, không có gì phải sợ,chúng ta còn có Thiên Cương đạo hữu và Chân Đề đạo hữu.”

Huyên Tuệ tỉnh ngộ lại, nàng đã bị Côn Vi dọa cho sợ rồi. Bây giờ mới nhớ đến, thực lực bên bọn hắn mảnh hơn xa Côn Vi. Thiên Cương Thánh Nhân là tứ chuyển Thánh Nhân, Chân Đề là tam chuyển Thánh Nhân. Côn Vi có mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn nhiều người bọn hắn sao?

”Ha ha, được phúc của Đạo Quân, ta mới có thể nhìn thấy một Thần giới hoàn chỉnh như vậy. Ta còn chưa làm gì cho Đạo Quân, nghe Huyên Tuệ đạo hữu nói, người này là người đối đầu với các ngươi sao, giao cho ta đi.” Thiên Cương cười ha ha, tiến lên một bước.

Giờ phút này tu sĩ đang điên cuồng độn gấp kia xuất hiện trước mặt mọi người, hắn ta cũng nhận ra bọn người Thiển Kỳ, chỉ hơi sửng sốt một chút rồi nhanh chóng ôm quyền nói, “CÔn Vi kính chào Thiển Kỳ Thánh Nhân, Bất Dịch Thánh Nhân, Bắc Ký đạo hữu, HUyên Tuệ đạo hữu, Đồ Võng đạo hữu…”

Thiên Cương Thánh Nhân và Đại Thư Thánh Nhân Chân Đề, Trầm Hổ, mấy người này hắn ta không biết, cho nên không chào hỏi.

“Ngươi…” Thiển Kỳ Thánh Nhân nhíu mày nhìn Côn Vi, lúc trước chính CôN Vi đã giam nàng bên ngoài Đại Kính qua bích cốc.

Hơn nữa HUyên Tuệ là một thủ hạ nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn của Côn Vi, là một pháo hôi nhỏ nhoi, bây giờ Côn Vi là một tam chuyển Thánh Nhân, thế mà gọi HUyên Tuệ là đạo hữu?

Côn Vi xem xét vẻ mặt của đám người này, còn cả Thiên Cương Thánh Nhân đang tràn đầy sát ý, lập tức hiểu ra có chuyện gì, vội vàng nói, “Các vị không nên hiểu lầm, ta đã sớm đầu nhập vào Lam Đạo QUân, giao Trường Sinh Giới ra, chính ta cũng gia nhập ĐẠi Hoang Đạo Đình. Bây giờ Trường Sinh Giới đã sớm không còn, chỉ có Đại Hoang Thần Giới. Mà ta vẫn luôn làm theo ý của Lam Đạo Quân, giữ gìn trật tự tại Đại Hoang Thần Giới.”

Chương 1862 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới. (2)

Nếu như nói lúc trước Côn Vi còn có chút bố cục bên ngoài, bởi vì thực lực không bằng người, lúc này mới không thể không đầu nhập vào Lam Tiểu Bố. Nhưng bây giờ, hắn ta không có chút bất mãn nào cả. Bởi vì được Lam Tiểu Bố tán thành, lấy được chính quả Thánh Nhân, hắn ta có thể cảm nhận rõ rằng đạo tắc và vận may của Đại Hoang Thần Giới, trong khoảng thời gian ngắn đã từ nhị chuyển Thánh Nhân chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân.

Nếu như dựa theo loại tốc độ này, có một ngày hắn ta chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, hình như cũng không phải là chuyện không thể.

“Ngươi gia nhập Đại Hoang Đạo Đình rồi?” Thiển Kỳ Thánh Nhân không thể tin mà lặp lại, dã tâm của Côn Vi thế nào, nàng biết rất rõ. Gia hỏa này từng giây từng phút đều muốn khống chế một giới, dẫm đạp các tông môn khác ở dưới chân.

Côn Vi thành khẩn nói, “ĐÚng là như vậy, mấy vị vừa mới tới nơi này, chỉ sợ vẫn chưa hiểu rõ rồi, chính quả Thánh Nhân ở Đại Hoang Thần Giới có số lượng nhất định. Tất cả tu sĩ không thừa nhận Lam Đạo Quân, đều lần lượt rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Ở lại Đại Hoang Thần Giới, bọn hắn cũng không thể tiến thêm một bước nữa.”

“Chính quả của Đại Hoang Thần Giới có số lượng hạn chế?” Trầm Hổ không nhịn được hỏi, bây giờ hắn ta còn chưa bước vào nhất chuyển Thánh Nhân, nếu như chính quả Thánh Nhân có hạn chế, hắn ta có phải không có khả năng bước vào nhất chuyển Thánh Nhân rồi không?

Chẳng những Trầm Hổ, chính cả HUyên Tuệ cũng có chút lo lắng. Đại Hoang Thần Giới có vận may đại đạo nặng nề như vậy, quy tắc thiên địa rõ ràng như thế, thần linh khí thì chỗ này lại càng nồng đậm hơn chỗ kia, ở chỗ này chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân nhất định thoải mái hơn những nơi khác. Chính bởi vì dễ dàng hơn, cho nên chuyện chính quả Thánh Nhân có số lượng hạn chế đối với bọn hắn mà nói không phải chuyện gì tốt cả.

Côn Vi gật đầu nói, “Đúng, chính quả nhất chuyển Thánh Nhân bây giờ là 108 người, nhị chuyển Thánh Nhân 72 người, tam chuyển Thánh Nhân 36 người, tứ chuyển Thánh Nhân 18 người, ngũ chuyển

Thánh Nhân 10 người, lục chuyển Thánh Nhân 7 người, thất chuyển Thánh Nhân 5 người, bát chuyển Thánh Nhân 3 người, cửu chuyển Thánh Nhân 1 người. Chỉ cần ở trong phạm vi Đại Hoang Thần Giới, số Thánh Nhân không thể vượt quá số này.”

Thiển Kỳ Thánh Nhân đã nhìn ra được lo lắng của HUyên Tuệ và Trầm Hổ, trên thực tế chính nàng cũng không phải là nhất chuyển Thánh Nhân. Ngay khi nàng đang định nói gì đó, Côn Vi đã nói ra, “Đạo Quân bây giờ không có ở Thánh Đạo Thành, quy tắc và vận may ở Trường Sinh Thánh Đạo thành còn nồng đậm hơn ở đây gấp trăm ngàn lần. ĐỢi lát nữa ta dẫn các vị đến Trường Sinh Thánh Đạo thành ở, nhất định có thể tăng nhanh tốc độ chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.”

“Vừa rồi ngươi vội vã đi đâu vậy??” Thiển Kỳ Thánh Nhân lại hỏi một câu.

CôN Vi nghiêm giọng nói, “Sau khi Đại Hoang Thần Giới hoàn thiện, Thiên Đạo tự động tạo thành đại trận giới vực. Nhưng có một chỗ có lỗ thủng, chính là Đại Kính qua bích cốc. TRước đó chắc hẳn có một tên cường giả chỉ sợ đã trên lục chuyển Thánh Nhân từ Đại Kính qua bích cốc tiến vào Đại Hoang Thần Giới, bây giờ Đạo Quân không có ở Đại Hoang Thần Giới, ta lo lắng hắn sẽ đến Trường Sinh Thánh Đạo thành quấy phá. Bây giờ ta đang định đến Đại Kính qua bích cốcm phong ấn đường hầm hư không lại, cho dù không thể phong ấn, ta cũng phải xem thử có cách nào khác không, ít nhất thì không thể để người này có trợ giúp khác.”

Đồ Võng xua tay nói, “Ngươi không cần lo lắng, chuyện Đại Kính qua bích cốc chờ Đạo Quân trở về rồi nói, ngươi dẫn chúng ta đến Trường Sinh Thánh Đạo thành đi.”

Đồ Võng vừa nói ra, đám người đã hiểu ý của hắn ta. Lam Tiểu Bố đã trở về, đang ở Đại Kính qua bích cốc. Lam Đạo Quân đang bế quan, nếu như CôN Vi gây ảnh hưởng đến Đạo QUân bế quan thì sẽ không tốt. Còn một chuyện nữa là bây giờ hắn ta vẫn chưa tin tưởng CôN Vi.

“Được, mấy vị đi theo ta.” CôN Vi biết mấy người trước mắt này, đều là người bên cạnh Lam Tiểu Bố, quan hệ rất tốt với Lam Tiểu Bố còn hơn xa hắn ta, hắn ta không thể đắc tội.

“Ngươi nói người tiến vào có thực lực cao hơn lục chuyển Thánh Nhân, có chứng cứ gì không? Hay là chỉ do ngươi đoán?” Thiên Cương Thánh Nhân hỏi.

Lam Tiểu Bố không ở đây, thực lực của hắn ta là mạnh nhất, Thiên Cương Thánh Nhân lo lắng, nếu như có cường giả loại này tới, hắn ta không ngăn được. Nếu như hắn ta không ngăn được, muốn đi nhờ cậy Lam Tiểu Bố, sẽ ảnh hưởng đến Lam Tiểu Bố bế quan, vậy thì địa vị trong mắt Lam Tiểu Bố sẽ giảm xuống.

Giọng điệu CôN Vi vô cùng nghiêm trọng, “Bởi vì Đại Hoang Thần Giới có một cái phường thị lộ thiên đột nhiên vô duyên vô cớ bị tàn sát không còn, phải biết rằng sau khi Đạo QUân thành lập Đại Hoang Thần Giới, Đại Hoang Thần Giới tuyệt đối không có loại tàn sát như vậy xảy ra. Đừng nói là tàn sát một phường thị này, cho dù là giết một người cũng không thể. Bất cứ thù hận gì, đều phải đến Cấm Thần ti thẩm tra xử lý định tội.”

“Ngươi làm sao biết chuyện đó là do người kia làm?” Thiên Cương hỏi.

Côn Vi nói, “Bây giờ Đại Hoang Thần Giới mỗi một nơi đều có Giám Sát Thần Trận, phần lớn đều dùng trận văn hư không bố trí ra. Khi ta điều tra tình huống, xem xét thấy có một tên nam tử mặc áo hồng làm. Hắn hình như thi triển Đại Sát Lục Thuật.”

“Đại SÁt Lục Thuật, chính là ĐẠi Vẫn Mệnh Thuật, chắc hẳn hắn là Vẫn Mệnh Thánh Nhân?” Bắc Ký nói xong, ánh mắt nhìn về phía Đồ Võng, hắn ta biết rất rõ, Đồ Võng ở Thiên Nhai từng bán Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.

Đồ Võng vội vàng nói, “Ta quả thật có Tiểu Vẫn Mệnh Thuật, nhưng ta không phải Vẫn Mệnh Thánh Nhân. Trên thực tế ta chỉ biết hắn thôi, Tiểu Vẫn Mệnh Thuật cũng chẳng phải ta lấy được từ trong tay hắn.:

“Ngươi biết Vẫn Mệnh Thánh Nhân?” Côn Vi giật mình, lập tức vươn tay ra vẽ chân dung một người trong hư không rồi hỏi, “Ngươi biết người này sao?”

Chương 1863 - Chứng đạo không gian.

Một nam tử có khuôn mặt tuấn tú xuất hiện trong hư không, nam tử này nhìn không khác gì tu sĩ bình thường, nhưng đôi mắt kia tựa như hai vòng xoáy hư không, cho dù chỉ là hình ảnh trong hư không, cũng khiến đám người cảm thấy một loại lạnh lẽo khó nói thành lời.

Đồ Võng thở dài, “Không sai, thật sự chính là Vẫn Mệnh Thánh Nhân Cố Thập Xá, thật không ngờ hắn lại đến Đại Hoang Thần Giới.”

Thiên Cương Thánh Nhân cũng nói, “Quả thật chính là Cố Thập Xá, ta đã từng gặp người này, người này chính là hạng người nhân mô cẩu dạng, nhìn thì có vẻ rất hòa nhã dễ nói chuyện, nhưng thực tế thì cứ động một chút là giết chóc cả một tinh cầu, có thể nói là làm đủ điều ác.”

Nếu như là lúc trước khi chưa quen biết với Lam Tiểu Bố, Thiên

Cương Thánh Nhân sẽ không nói như vậy. TRong mắt loại người như bọn hắn, diệt cả một tinh cầu là chuyện bình thường, dường như chẳng phải chuyện xấu gì ghê gớm cả. Nhưng mà sau khi đi theo Lam Tiểu Bố, hắn ta biết rõ vị Đạo Quân của mình này rất chán ghét loại gia hỏa giết lung tung vô tội kia.

“Xin hỏi đạo hữu là?” Côn Vi nghe thấy Thiên Cương Thánh Nhân biết Vẫn Mệnh Thánh Nhân, lập tức hỏi.

Thiển Kỳ Thánh Nhân giải thích, “Đây là Thiên Cương Thánh Nhân Từ Qua và Đại Thư Thánh Nhân Chân Đề, còn cả Trầm Hổ đạo hữu.”

Đại Thư Thánh Nhân thì hắn ta chưa từng nghe nói đến, nhưng đã từng nghe nói đến Thiên Cương Thánh Nhân, Côn Vi nhanh chóng ôm quyền nói, “Côn Vi kính chào các vị đạo hữu. Ta lo lắng nhất là Trường Sinh Thánh Đạo thành, mặc dù Trường Sinh Thánh Đạo thành cũng có không ít cường giả, nhưng mà cũng không thể đối kháng với Vẫn Mệnh Thánh Nhân. Mấy vị đến đây, vừa hay có thể cùng nhau giúp bảo vệ Trường Sinh Thánh Đạo thành.”

Còn về Đại Kính qua bích cốc, nếu Đồ Võng đã nói không cần hắn ta đến đó, vậy thì hắn ta đương nhiên sẽ không đi nữa. So với quan hệ với Đạo Quân, Đồ Võng nhất định thân thiết hơn.

“Được, mời Côn Vi đạo hữu dẫn đường.” Đồ Võng lập tức nói.

…

Cho dù Lam Tiểu Bố biết không gian là một loại quy tắc thiên địa, mặc dù hắn cũng biết quy tắc chắc hẳn là hữu hình.

Nhưng mãi cho đến ngày hôm nay, hắn đều cảm nhận sự tồn tại của đạo vận ở trong đó, cho dù ngẫu nhiên cảm nhận được hình thức ban đầu mơ hồ, nhưng lại chưa bao giờ cảm nhận sự hữu hình chân chính của đạo tắc.

Nhưng giờ phút này, Lam Tiểu Bố ở bên trong vòng xoáy hư không do quy tắc từ Trận Bàn Không Gian cấu thành, mơ hồ nắm bắt được một đạo quy tắc hữu hình.

Đạo quy tắc này vào lúc ban đầu còn khá mơ hồ, nhưng khi đạo vận lưu chuyển thì càng lúc càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố cảm thấy cũng càng ngày càng chân thực.

KHông có giới hạn, không có lớn nhỏ, lại cứ hiện hữu như vậy. ĐẠo vận lưu chuyển, Lam Tiểu Bố tiện tay cuốn lấy, một không gian đột ngột xuất hiện. Khi đạo vận lưu động, không gian không có lớn nhỏ, giới hạn này lại giống như vật thể hữu hình, bắt đầu biến ảo.

“Ta hiểu ánh sáng sinh ra từ nơi tối tăm, cái có sinh từ cái không, sao trời sinh ra từ đạo, hình hài thân thể sinh ra tại tinh nguyên cha mẹ, mà vạn vật phân biệt do hình dáng bên ngoài”

Biết là một chuyện, nhưng cảm nhận là một chuyện khác. Lam Tiểu Bố là một tứ chuyển Thánh Nhân, nắm trong tay vô số pháp tắc và đông đảo quy tắc thiên địa, đây là lần đầu tiên hắn đụng đến quy tắc hữu hình, đây là không gian…

Đạo vận đại đạo quanh người Lam Tiểu Bố càng hùng hậu, vùng không gian của Lam Tiểu Bố, thật giống như biến thành một mô hình vũ trụ, đừng nói là thần niệm, chỉ cần dùng mắt nhìn thôi cũng sẽ ngất đi.

Khí thế đại đạo không ngừng dâng cao, thực lực tu vi của Lam Tiểu Bố cũng không ngừng tăng cao.

Cho dù Tô Sầm đứng cách đó rất rất xa, cũng cảm nhận được đạo tắc thiên địa xung quanh vô cùng rõ ràng, tu vi của nàng cũng đang điên cuồng mà tăng lên.

Trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua ĐỊa Tiên và Chân Tiên, bước vào cảnh giới Kim Tiên. Ở đây là quy tắc Thần giới, nàng hoàn toàn không cần phải độ kiếp.

Không chỉ như vậy, sau khi bước vào Kim Tiên, nàng trực tiếp chạm đến quy tắc Không Gian.

Thời gian từng ngày trôi qua, khi quy tắc KHông Gian xung quanh Lam Tiểu Bố đang không ngừng biến hóa, Lam Tiểu Bố đã biến mất khỏi vị trí cũ, cả người giống như đã dung nhập vào trong hư không. Mà vùng không gian nơi hắn bế quan, đạo vận quy tắc vẫn không ngừng biến hóa.

…

Trường Sinh Thánh Đạo thành.

TRong phủ thành chủ, một đám Thánh Nhân đang ngồi chỗ này. Ngay cả Triệu Công Minh giờ phút này cũng đã ra ngoài, bây giờ Triệu Công Minh đã là nhất chuyển Thánh Nhân.

Giọng điệu của Bộc Hòa Thần Đế có chút nặng nề, “Bên ngoài phường thị Kế Thiên Ẩn, phường thị Hải Lâm và phường thị Dịch Nguyên đều bị tàn sát không còn. Hôm nay ta lại nhận được tin tức, Hợi ĐÌnh Thần Đạo Thành cũng đã bị tàn sát. Ở đó có hơn 10 triệu tu sĩ vô tội đó. Các vị, chúng ta không thể nào ở lại đây chờ đợi được nữa.”

Triệu Công Minh hừ một tiếng, “Suy nghĩ của ta là chúng ta chia làm hai nhóm, tên Vẫn Mệnh Thánh Nhân kia cho dù có lợi hại đến đâu, cũng chẳng thể nào giết được mấy người chứ? Nhìn hắn từ phường thị nhỏ đến phường thị lớn, rồi đến thần thành nhỏ. Nếu như chúng ta còn không ra tay, chỉ sợ tiếp theo sẽ là thần thành trung đẳng, thậm chí là Thánh Đạo thành."

Đề Phật Thánh Nhân chậm rãi nói, "Trước đây không lâu, Phong Khải Thánh Đế ra ngoài điều tra chuyện của Vẫn Mệnh Thánh Nhân, vừa mới ra khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành thì đã bị giết, có thể thấy được Vẫn Mệnh Thánh Nhân đã sớm để mắt đến Trường Sinh Thánh Đạo thành chúng ta. Chúng ta mà tách ra, chỉ sợ sẽ bị hắn đánh tan từng người một mà thôi, người này chắc hẳn đã chứng đạo thất chuyển. Thiên Cương đạo hữu, tu vi của ngươi ở đây là mạnh nhất, ngươi thấy thế nào?"

Chương 1864 - Chứng đạo không gian. (2)

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Cương Thánh Nhân, Thiên Cương Thánh Nhân trầm ngâm một chút rồi nói, "Vẫn Mệnh Thánh Nhân đương nhiên là muốn dựa vào Đại Hoang Thần Giới để chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, hắn đang lấy nghiệp lực để chứng đạo, cho nên đối với hắn mà nói, tàn sát càng nhiều, nghiệp lực càng lớn, chứng đạo càng dễ dàng."

"Trong vũ trụ mênh mông, không biết có bao nhiêu nơi, gia hỏa này hết lần này đến lần khác lại chọn Đại Hoang Thần Giới chúng ta." Bắc Ký vô cùng khó chịu nói một câu.

Đề Phật giải thích, "Hắn đến Đại Hoang Thần Giới chắc hẳn cũng là trong lúc vô tình, gia hỏa này sau khi đến Đại Hoang Thần Giới, mới phát hiện tàn sát một người ở nơi này so với tàn sát một thành ở nơi khác để lấy nghiệp lực còn lớn hơn. Bởi vì quy tắc thiên địa Đại Hoang Thần Giới hoàn thiện, vận may nồng hậu dày đặc. Nơi này tàn sát chẳng những có thể lấy được nghiệp lực khổng lồ, còn có thể giúp hắn dễ dàng cảm ngộ đại đạo nghiệp lực."

“Chỉ có thể chờ Đạo Quân về dạy dỗ hắn.” Đồ Võng nói, hắn ta cảm thấy rất bất đắc dĩ. Lúc đầu loại chuyện này nếu như hắn ta có thể giải quyết, nhất định có thể khiến Lam Tiểu Bố coi trọng mấy phần. Nhưng mà thực lực không cho phép mà, hắn ta chỉ mới là nhất chuyển Thánh Nhân, đứng ở trước mặt Vẫn Mệnh Thánh Nhân, người ta chỉ cần một bàn tay là có thể đập chết hắn ta.

Trừ những người biết Lam Tiểu Bố đã trở về, bây giờ đang ở Đại Kính qua bích cốc, những người còn lại đều không biết Lam Tiểu Bố lúc nào sẽ trở về.

Bọn người Đồ Võng biết rất rõ tại sao Lam Tiểu Bố lại ở lại Đại Kính qua bích cốc, đó là vì chứng đạo ngũ chuyển. Nếu như lúc này đến quấy rầy Lam Tiểu Bố, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến đại đạo Thánh Nhân của Lam Tiểu Bố.

Tất cả mọi người im lặng, một mình ra ngoài, thậm chí kết bọn ra ngoài cũng sẽ chết, nhưng nếu toàn bộ mọi người đều ra ngoài, không nói trước có thể xử lý Vẫn Mệnh Thánh Nhân được hay không, nhưng lúc đó Trường Sinh Thánh Đạo thành sẽ gặp tai họa. Lỡ như đối phương nhìn trúng Trường Sinh Thánh Đạo thành, bọn hắn đều rời khỏi, vậy sẽ bị đối phương lợi dụng.

Những người có tu vi tương đối kém như Thạch Dật, Diêm Ảnh, mặc dù cũng họp ở nơi này, nhưng bởi vì thực lực so với Thánh Nhân kém quá xa, cũng không có cách nào đưa ra bất cứ đề nghị gì.

Thiển Kỳ Thánh Nhân mặc dù tu vi tương đối kém, nhưng địa vị vẫn còn rất cao, nàng chủ động đứng lên nói, “Suy nghĩ của ta là, mọi người cứ đợi thêm một khoảng thời gian đi. Ta tin rằng Lam Đạo Quân không bao lâu nữa sẽ trở về thôi.”

Đám người chỉ có thể tán thành đề nghị này, ở lại Trường Sinh

Thánh Đạo thành, còn có cơ hội đối phó với Vẫn Mệnh Thánh Nhân, một khi bị Vẫn Mệnh Thánh Nhân để mắt đến, vậy thì đúng là quá nguy hiểm.

…

Bên trong Đại Kính qua bích cốc, Lam Tiểu Bố đã dung nhập trong hư không lại xuất hiện một lần nữa, trong chu thiên đại đạo của hắn lại có thểm một đạo văn màu vàng.

Lam Tiểu Bố hét to một tiếng, vung tay đánh ra trong hư không, cho dù là Đại Hoang Thần Giới có quy tắc hoàn thiện, Lam Tiểu Bố cũng có thể sẽ dàng vạch ra một vết nứt.

“KHông gian, hóa ra là như vậy.” Lam Tiểu Bố nhìn vết rách hư không bị hắn xé ra đang từ từ khôi phục lại, trong lòng vô cùng bình tĩnh, hắn đã lấy không gian chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, là một ngũ chuyển Thánh Nhân thật sự.

Từ giờ trở đi, bất cứ thần thông không gian nào trong mắt hắn cũng đều là hữu hình, cho dù bây giờ hắn bước vào trong không gian sai chỗ, không gian sai chỗ cũng không thể nào tổn thương được hắn. Trừ khi vùng không gian đó có quy tắc Không Gian cao hơn quy tắc mà hắn đã chứng đạo.

Nghe nói phía trên Thần giới còn có vĩnh sinh, không biết quy tắc KHông Gian ở một giới vĩnh sinh đó cao cao hơn quy tắc KHông Gian ở Đại Hoang Thần Giới hay không.

Nhưng mà quy tắc KHông Gian cao hơn Đại Hoang Thần Giới hắn, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý. Chỉ là một quá trình thích ứng mà thôi, đại đạo tương thông, chờ sau khi hắn đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, cũng sẽ nhanh chóng khống chế đại đạo Không Gian.

Nên quay về Trường Sinh Thánh Đạo thành rồi, vận may Đại Hoang Thần Giới nồng đâm, cũng không có bao nhiêu mùi máu tanh, có thể thấy Bộc Hòa và Đề Phật làm không tệ…

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây đã khẽ nhíu mày, hắn vậy mà cảm nhận được một tia lệ khí và sát lục nhàn nhạt. Thật là đáng châm chọc, trước đây không lâu hắn còn cảm thấy nơi này không có máu tnah.

Có người giết chóc ở Đại Hoang Thần Giới? Trong mắt Lam Tiểu Bố lập tức có thêm một tia sát ý. Hắn đã nói rõ cho tất cả các thượng vị giả bên trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, ở Đại Hoang Thần Giới chỉ có Cấm Thần ti mới có thể khống chế sát phạt. Báo thù giữa các tu sĩ, đều nằm trong tầm khống chế của Cấm Thần ti Đại Hoang Thần Giới.

Có loại luật pháp này, vậy mà lại biến Đại Hoang Thần Giới có mùi máu tanh và lệ khí, đây quả thật là không đặt luật pháp Đại Hoang Thần Giới vào trong mắt mà.

“Tiểu Bố, ta đã đến cảnh giới ĐẠi Ất Tiên.” Sau khi Tô Sầm bước vào ĐẠi Ất Tiên thì nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã kết thúc bế quan, nhanh chóng bước đến, giọng điệu còn có chút kích động. Một đời trước nàng cũng chỉ bước vào Tiên Vương, một kiếp này, trong khoảng thời gian ngắn đã khôi phục đến cảnh giới ĐẠi Ất Tiên, bước vào Tiên Vương cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Ừm, đợi đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, ngươi chắc chắn sẽ nhanh chóng bước vào Thần cảnh. Ta bế quan quá lâu rồi, bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi đây.” Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, vì chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, hắn đã ở đây bế quan 50 năm.

Chương 1865 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố còn định phong ấn đường hầm hư không ở Đại Kính qua bích cốc lại, nếu như trước đó hắn còn không thể nào làm được. Nhưng mà bây giờ đã lấy không gian chứng đạo ngũ chuyển, hắn hoàn toàn có thể phong ấn toàn bộ thông đạo không gian tại Đại Kính qua bích cốc.

Sau khi biết có người trắng trợn tàn sát ở Đại Hoang Thần Giới hắn, hắn đâu còn tâm tình ở chỗ này phong ấn đường hầm hư không nữa? Cho dù là ai, cho dù có một đống cửu chuyển Thánh Nhân ở chỗ này, hắn cũng phải xử lý đối phương. Hắn tu đạo cho đến hôm nay, chuyện khiến hắn có cảm giác thành tựu nhất không phải là chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, mà là hắn đã thành lập một Thần giới Đại Hoang Thần Giới có luật pháp.

Hơn nữa, Đại Hoang Thần Giới càng phồn vinh hưng thịnh thì vận may đại đạo của hắn lại càng thâm hậu.

Luân Hồi Oa chỉ phi hành nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một cái thần thành hoang phá, trong thần thánh khắp nơi đều là tường đổ nát và xương cốt.

“Tiểu Bố, cái Hợi ĐÌnh Thần Đạo thành này bị sao vậy?” Tô Sầm nhìn thấy mấy chữ rách nát Hợi ĐÌnh Thần Đạo thành, có chút kinh ngạc hỏi một câu.

Theo lý mà nói cho dù thần thành ở Đại Hoang Thần Giới có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có tình trạng không có người đến thu dọn, để tòa thần thành này tiếp tục xơ xác như vậy.

Lam Tiểu Bố đã tỉnh táo lại, hắn chậm rãi nói, “Có người nhìn trúng chỗ của ta, muốn ở chỗ này lấy nghiệp lực chứng đạo cửu chuyển, chỉ là mắt hắn bị mù rồi.”

“Người này vẫn còn ở đây sao?” Tô Sầm giật mình, ở cùng với Lam Tiểu Bố, nàng không phải là cái gì cũng không hiểu.

Nghiệp lực cũng có thể chứng đạo Thánh Nhân, đây là Lam Tiểu Bố nói cho nàng biết. Nhưng mà dùng nghiệp lực chứng đạo Thánh Nhân, đều là rác rưởi trong rác rưởi, không có người bình thường.

“Mặc kệ hắn có còn ở đây hay không, ta cũng sẽ không buông tha cho hắn.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lấy Đạo Quân Ấn ra.

Kích phát Đạo Quân Ấn, trong nháy mắt dung hợp vào đạo vận đại đạo của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, cho dù lấy thực lực của hắn không thể nào cảm nhận hết được toàn bộ Đại Hoang Thần Giới, nhưng lại có thể cảm nhận được vị trí xuất hiện hơi thở sát lục.

Đại Hoang Thần Giới có luật pháp của Đại Hoang Đạo Đình, trên cơ bản không có hành vi báo thù hay đánh nhau quy mô lớn. Cho nên vị trí xuất hiện hơi thở sát lục, nhất định có vấn đề.

“Tìm được gia hỏa này rồi, đi thôi.” Luân Hồi Oa hóa thành một tia sáng, trong nháy mắt đã xông về phía Trường Sinh Hải.

…

Biên Hải Thánh Đạo thành, thành trì này được xây chưa đến 500 năm, nhưng đây đã là một trong những thần thành cao cấp nhất ở Đại Hoang Thần Giới.

Bởi vì gần Trường sinh Hải, tài nguyên tu luyện ở nơi này cực kỳ phong phú, thu hút toàn bộ tu sĩ Đại Hoang Thần Giới tới. Cộng thêm nơi này có đông đảo truyền tống trận, tới lui hoặc là chuyển đổi thuận tiện. Ngắn ngủi mấy trăm năm, đã có ngàn vạn tu sĩ tụ tập ở chỗ này. Không chỉ như vậy, còn không chỉ một người ở chỗ này chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân thành công.

Nhưng vào giờ phút này, người bên trong Biên Hải Thánh Đạo thành đang vô cùng hoảng sợ, bởi vì Thánh Đạo thành đã bị phong bế. Phong bế Thánh Đạo Thành không phải là đại trận của chính Biên Hải Thánh Đạo thành, mà là một tu sĩ ngoại lai làm.

Không chỉ như vậy, ở ngoài Biên Hải Thánh Đạo thành còn có rất nhiều tu sĩ bị giết chết. Trên đống thi thể tu sĩ này, có một nam tử anh tuấn đang ngồi.

Chỉ cần là tu sĩ sinh sống ở Biên Hải Thánh Đạo thành, đều đoán được người này là ai, nghe nói chính là Vẫn Mệnh Thánh Nhân gần đây đã tàn sát mấy ngàn vạn tu sĩ vô tội ở Đại Hoang Thần Giới. Vẫn Mệnh Thánh Nhân lấy nghiệp lực giết chóc chứng đạo, hắn ta phong bế Biên Hải Thánh Đạo thành, không phải là không muốn giết. Mà là bây giờ hắn ta đang chứng đạo tầng thứ cao hơn, chỉ cần hắn ta cảm thấy đến lúc cần thiết, hắn ta sẽ trực tiếp giết sạch toàn bộ người trong Biên Hải Thánh Đạo thành.

Thành chủ Trì Hoàn của Biên Hải Thánh Đạo thành mặc dù cũng là một tu sĩ Chuẩn Thánh, giờ phút này lại gấp như con kiến trong chảo nóng.

Loại thành chủ như ở Biên Hải Thánh Đạo thành này, đều là do Đại Hoang Đạo Đình bổ nhiệm. Nhưng bây giờ, ngay cả tin tức hắn ta cũng không thể gửi đến Đại Hoang Đạo Đình. Bây giờ Đạo QUân không có ở Đại Hoang Thần Giới, Biên Hải Thánh Đạo thành chỉ sợ gặp phải tai kiếp khó thoát rồi, hắn ta lại chẳng thể làm gì cả.

Cố Thập Xá ngồi trên quảng trường trống trải ở bên ngoài Biên Hải Thánh Đạo thành, đống thi thể dưới chân hắn ta đã hình thành nên một vòng tròn, đạo vận nhàn nhạt theo vòng tròn thi thể này lưu chuyển cuốn lên quanh người hắn ta.

Cố Thập Xá cảm thấy thật may mắn, may mắn hắn ta đã lựa chọn con đường chạy trốn chinh xác, tiền vào một nơi có tên là Đại Hoang Thần Giới này. Nói thật, cho dù là quy tắc vũ trụ chưa hoàn thiện hay đã hoàn thiện. Cho dù là trước khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, hắn ta cũng chưa thấy qua Thần giới nào có quy tắc thiên địa rõ ràng đầy đủ, vận may nồng hậu như vậy.

Nơi này đơn giản chính là thiên đường để hắn ta lấy nghiệp lực chứng đạo, khi vừa mới đến đây, hắn ta chỉ mới là lục chuyển Thánh Nhân, chỉ tàn sát mấy phường thị và hai thần thành, đã bước vào hàng ngũ thất chuyển Thánh Nhân.

Cố Thập Xá tin rằng, ở nơi này hắn ta nhất định có thể chứng đạo cửu chuyển.

Thời điểm ban đầu, hắn ta còn có chút lo lắng. Nơi có quy tắc hoàn thiện và vận may như thế này, sẽ có cường giả tuyệt thế. Cho nên trước khi xác định chắc chắn và đảm bảo đại đạo của mình, vẫn luôn lựa chọn phường thị vắng vẻ và ít người.

Về sau chứng minh hắn ta đã suy nghĩ nhiều rồi, nơi này đừng nói là cường giả tuyệt thế, ngay cả một người có thể uy hiếp hắn ta ra dáng cũng không có. Cho nên hôm nay, hắn ta đã lựa chọn một cái thành lớn, Biên Hải Thánh Đạo thành.

Chương 1866 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân. (2)

Chờ hấp thu hết đạo vận nghiệp lực sát phạt ở Biên Hải Thánh Đạo thành rồi, hắn ta sẽ cân nhắc đến thánh thành lớn nhất ở Đại Hoang Thần Giới, Trường Sinh Thánh Đạo thành. Hắn ta khẳng định, chờ hắn ta luyện hóa Trường Sinh Thánh Đạo thành thành nghiệp lực giết chóc rồi, hắn ta sẽ có thể bước vào bát chuyển Thánh Nhân. Đến lúc đó hắn ta sẽ lấy Trường Sinh Thánh Đạo thành làm động phủ, luyện hóa toàn bộ Đại Hoang Thần Giới thành nghiệp lực, chứng đạo cửu chuyển.

Nghĩ đến đây khóe miệng Cố Thập Xá tràn ra nụ cười lạnh, Khổng Già ơi KHổng Già, chờ sau khi ta chứng đạo cửu chuyển rồi, ta xem ngươi còn có thẻ lấy cái gì mà đuổi giết ta. Nhân quả thì đáng gờm lắm sao? Chờ khi hắn ta lên đến cửu chuyển, hắn ta sẽ biến nhân quả thành nghiệp lực, đột phá lên Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

KHi đạo vận không ngừng tăng cường, quanh thân Cố Thập Xá đã thành một mảnh đen như mực, đây là nghiệp lực của hắn ta đang tràn ra, chuẩn bị bắt đầu tàn sát Biên Hải Thánh Đạo thành thu hoạch thêm càng nhiều nghiệp lực hơn.

Từng luồng đạo tắc Sát Lục xé rách tinh thần bao phủ trên bầu tời Biên Hải Thánh Đạo thành, tất cả mọi người bên trong Biên Hải Thánh Đạo thành đều tuyệt vọng nhìn đạo tắc Sát Lục sắp giáng xuống này.

Biết rõ chính mình sẽ bị giết chết, nhưng lại không thể có bất cứ hành động phản kháng nào. Loại sợ hãi, phẫn nộ và không cam lòng này, khiến cho đạo vận nghiệp lực ở Biên Hải Thánh Đạo thành tăng đến mức cực hạn.

“Đồ thành cho ta!” Đạo tắc Sát Lục trên không Biên Hải Thánh Đạo thành đã đến mức rõ ràng có thể nhìn thấy được, Cố Thập Xá mở to hai mắt, hai tay đập xuống.

OAnh! Răng rắc!

Đạo tắc tàn sát đen như mực còn chưa đánh mở Phòng Ngự Thần TRận của Biên Hải Thánh Đạo thành, đột nhiên bị xé nứt.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cố Thập Xá đột nhiên đứng lên, sau đó hắn ta lập tức nhìn thấy một chiếc phi thuyền dừng ở bên ngoài Biên Hải Thánh Đạo thành. Quy tắc nhàn nhạt trong hư không vẫn chưa tiêu tán, Cố Thập Xá đã cảm nhận được đạo tắc Sát Lục của mình đã bị người ta xé rách. Có thể thấy được người xé rách đạo tắc Sát Lục của hắn ta, chính là người trên phi thuyền này.

“Các hạ là người nào?’ Cố Thập Xá chỉ nói được bốn chữ, đã khiếp sợ nhìn phi thuyền trước mắt, đây sao lại là phi thuyền được, đây rõ ràng là Luân Hồi Oa mà.

“Ngươi là Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Đạo Đình?” Cố Thập Xá tỉnh táo lại, nhưng mà hắn ta không thèm để ý chút nào, tình hình của Đại Hoang Thần Giới hắn ta đã sớm nghe ngóng rõ ràng, Đạo Quân là Lam Tiểu Bố. Nhưng mà Lam Tiểu Bố này cũng chẳng có gì phải sợ cả, nghe nói mới là một nhất chuyển Thánh Nhân. Sở dĩ Lam Tiểu Bố có thể trở thành Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, đó là bởi vì hắn ta nắm bắt được thời cơ, lại có thêm một đám người bên cạnh hắn giúp đỡ.

“Là Đạo Quân đến.” Thành chủ Trì Hoàn của Biên Hải Thánh Đạo thành có biết mặt Lam Tiểu Bố, hắn ta kích động lớn tiếng kêu lên.

KHông cần Trì Hoàn nói, toàn bộ tu sĩ trong Biên Hải Thánh Đạo thành đều biết Lam Tiểu Bố đã đến.

Cái đạo tắc Sát Lục kiềm chế tinh thần vừa rồi, ngay sau khi xé rách đại trận phòng ngự của Biên Hải Thánh Đạo thành mới bị một quyền đánh nát. Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy Luân Hồi Oa đứng bên ngoài Biên Hải Thánh Đạo thành, trên Luân Hồi Oa là một nam một nữ, nam chính là Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giới.

Cho dù giờ phút này Biên Hải Thánh Đạo thành vẫn còn bị phong ấn lại, nhưng mà tất cả tu sĩ đều kích động lớn tiếng gọi Đạo Quân vĩnh hằng.

“Đại Vẫn Mệnh Thuật, người là Vẫn Mệnh Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử trước mắt.

Đạo quyển Đại Vẫn mệnh Thuật đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, môn thần thông này hắn cũng tinh thông. Khác với Vẫn Mệnh Thánh Nhân chính là, Vẫn Mệnh Thánh Nhân đã dùng Đại Vẫn Mệnh Thuật thành thủ đoạn chứng đạo, mà hắn chỉ biến nó thành một môn thần thông mà thôi.

“KHông đúng, sao ngươi có thể xé rách đạo tắc Vẫn Mệnh Sát Lục của ta được?” Cố Thập Xá tỉnh ngộ, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

KHông đợi Lam Tiểu Bố trả lời, trong lòng hắn ta đã vô cùng kích động, hắn ta hiểu rồi, chỉ có người có được Đại Vẫn Mệnh Thuật, mới có thể ra tay hủy đi đạo tắc Vẫn Mệnh Sát Lục của hắn ta.

“Ngươi có đạo quyển Đại Vẫn Mệnh Thuật? Ngươi làm sao trộm được đạo quyển Đại Vẫn Mệnh Thuật của ta?” Cố Thập Xá nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng nói có chút run rẩy.

Nếu như tìm được đạo quyển Đại Vẫn Mệnh Thuật về, hắn ta dựa vào Đại Hoang Thần Giới bước vào cửu chuyển Thánh Nhân rồi, sẽ có cơ hội bước vào hàng ngũ vĩnh sinh. Còn chuyện có thể xử lý Lam Tiểu Bố, cướp lại đạo quyển Đại Vẫn Mệnh Thuật hay không, Cố Thập Xá chưa từng nghĩ đến sẽ không thể. Dù sao nơi này là Đại Hoang Thần Giới, cho dù Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. Nhưng thực lực chênh lệch đến một trình độ nhất định rồi thì chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Bây giờ hắn ta đã sắp bước vào bát chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố trước mắt này nhiều nhất không quá nhị chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố chậm rãi giơ tay lên, khí thế đại đạo cuồng bạo vờn quanh người hắn, cho dù quanh người Lam Tiểu Bố không có bất cứ sát lục nào, nhưng hết lần này đến lần khác lại có một loại giết chóc đáng sợ đến cực hạn khóa không gian của Cố Thập Xá lại.

“Sao có thể như vậy?” Cố Thập Xá cảm nhận được mình bị đạo tắc Đại Vẫn Mệnh Thuật khóa lại, trong mắt đều là hoảng sợ và không thể tin được.

Hắn ta là Vẫn Mệnh Thánh Nhân, là người đứng đầu đại đạo Vẫn Mệnh, người trước mắt này lại có thể lấy Đại Vẫn Mệnh Thuật khóa sinh cơ và đại đạo của hắn ta lại, thiên hạ này lại có chuyện buồn cười và châm chọc như vậy sao?

Chương 1867 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng.

Cho dù là có châm chọc hay không, Vẫn Mệnh Thánh Nhân đều biết mình đã không còn đường để trốn nữa rồi. Cảm nhận được hơi thở chết chóc nghiền ép đến, Vẫn Mệnh Thánh Nhân vội vàng nói, “Lam Đạo QUân, giết ta thì ngươi cũng chẳng có chút chỗ tốt nào cả. Hơn nữa, ngươi cũng không thể nào giết chết ta được, bởi vì ta có vô số phân thân. Ngươi chắc hẳn phải biết đến sự tồn tại của Vĩnh Sinh Thánh Nhân chứ, ta tình nguyện lấy đại đạo của mình ra phát lời thề, sẽ đi theo Đạo QUân, cống hiến mọi sức lực giúp Đạo Quân bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân.”

Cố Thập Xá vô cùng bất đắc dĩ, trong lòng hắn ta cũng thầm than. Mặc dù hắn ta khẳng định, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ vì hắn ta gia nhập mà tha cho hắn ta một mạng. Cho dù hắn ta đã tàn sát mấy phường thị và hai thần thành, nhưng ở trong mắt một Thánh Nhân, đây chỉ là chuyện nhỏ không chút ý nghĩa nào. So với chuyện chứng đạo vĩnh sinh, thậm chí còn không tính là gì cả.

Nhưng đây không phải là chuyện mà hắn ta muốn, cái hắn ta muốn chính là mình chứng đạo vĩnh sinh, chứ không phải giúp người khác đi chứng đạo vĩnh sinh. Không còn cách nào cả, bây giờ rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố, chỉ có thể thỏa hiệp trước thôi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không tệ, lý tưởng rất lớn. Đáng tiếc là, lý tưởng thì tốt đó, nhưng mà hiện thực rất tàn nhẫn…”

KHi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, luồng lực lượng tử vong đáng sợ đến cực hạn nghiền xuống, Cố Thập Xá kinh hãi, hắn ta vội vàng nói, “Lam Đạo QUân, ngươi giết ta chẳng có chút ý nghĩa nào cả, giữ ta lại mới có thể mở ra con đường rộng lớn cho ngươi. Con đường vĩnh sinh tuyệt đối không phải chỉ dựa vào chính mình là có thể thành công, ta tin rằng người khống chế Đại Hoang Thần Giới, vào lúc thành lập Đại Hoang Đạo Đình thì đã hiểu ra đạo lý này.”

“DÙng loại người cặn bã như ngươi để mở rộng đại đạo, ha ha, đừng có sỉ nhục đại đạo của ta.” Hai tay Lam Tiểu Bố đã đập xuống, đạo vận Tử Vong đáng sợ bắt đầu xé rách thần hồn và thân thể của Cố Thập Xá.

TRong mắt Cố Thập Xá dâng trào một cảm xúc cực kỳ tức giận, biết rõ không thể giết chết hắn ta, còn muốn hủy đi tất cả cố gắng của hắn ta trong một kiếp này. Hết lần này đến lần khác lại dùng đến Đại Vẫn Mệnh Thuật để giết chết hắn ta một kiếp này, nếu như hắn ta không báo thù này, Cố Thập Xá hắn uổng là Vẫn Mệnh Thánh Nhân. Chỉ giết mấy phường thị sâu kiến bình thường mà thôi, nếu như chỉ vì chuyện này mà lấy mạng của hắn ta, vậy trước đó hắn ta diệt đi vô số hành tinh, hủy đi cả triệu triệu vạn sinh mệnh thì sao chứ?

Càng khiến hắn ta phẫn nộ và không cam lòng chính là, Lam Tiểu Bố dùng đạo vận Vẫn Mệnh để giết hắn ta, thế mà không chỉ giết chết luôn một lần, mà là từ từ xé rách thần hồn và thân thể của hắn ta…

KHông đúng, Cố Thập Xá nhanh chóng hiểu ra, Lam Tiểu Bố đang muốn mở thế giới của hắn ta, chuyện này sao có thể?

Đừng nói là tu vi của Lam Tiểu Bố còn không cao bằng hắn ta, nhiều nhất thì chỉ ngang bằng hắn ta mà thôi, cho dù Lam Tiểu Bố đã bước vào cửu chuyển Thánh Nhân, cũng không thể mở thế giới của hắn ta được. Mở thế giới của một thất chuyển Thánh Nhân? Còn là Vẫn Mệnh Thánh Nhân như hắn ta, loại nhân vật này hắn ta chưa từng nhìn thấy.

“Răng rắc!” TRong hư không truyền đến tiếng vang thanh thúy, không gian ở trong tay Lam Tiểu Bố tựa như một vật thể hữu hình, bị xé ra một vết nứt.

“Lam Tiểu Bố, nếu như người mở thế giới của ta ra, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tha cho ngươi. Cho dù ngươi diệt đi phân thân của ta trong thế giới này, cùng đừng mong có thể giết được Cố Thập Xá ta…” Vẫn Mệnh Thánh Nhân kêu lên thê thảm, hắn ta thật sự sợ hãi.

Cho dù Lam Tiểu Bố mở thế giới của hắn ta ra, cũng không thể hoàn toàn giết hắn ta, nhưng thế giới của hắn ta bị xé nứt, tương lai hắn ta còn tiền vốn nào nữa? Cái đó chẳng khác nào chặt đứt con đường mà hắn ta có thể đi cho đến ngày hôm nay.

“Ngươi xem trọng chính ngươi quá rồi.” Lam Tiểu Bố cười lạnh, thế giới của Vẫn Mệnh Thánh Nhân bị hắn xé mở. Từng đống bảo vật trong thế giới bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, một đạo phân hồn của Vẫn Mệnh Thánh Nhân bị Lam Tiểu Bố kéo ra, bóp nát thành hư vô.

Nhưng cái này vẫn chưa phải là kết thúc, một vòng xoáy đạo vận hư không bị Lam Tiểu Bố cuốn lên, sau đó Cố Thập Xá chỉ có thể trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố xé ra một đạo tàn hồn trên người mình, sau đó ném đạo tàn hồn này vào trong vòng xoáy đạo vận này.

TRong mắt Cố Thập Xá lộ ra sợ hãi, quên đi mất sự đau đớn đáng sợ khi mình bị xé rách hồn phách. Lam Tiểu Bố đang muốn hủy đi tất cả tàn hồn của hắn ta, hơn nữa còn là dùng thần thông truy tìm không gian cao cấp nhất.

Đạo vận trong vòng xoáy này, cho dù phân hồn của Cố Thập Xá hắn ta trốn ở bất cứ nơi nào, cho dù có cách xa nơi này trăm triệu vạn vị diện, cũng sẽ bị tàn sát.

“Dừng tay…” Cố Thập Xá thật sự sợ hãi, hắn ta biết chờ vòng xoáy đạo vận này hoàn toàn cuốn lên, trong Hạo Hãn này sẽ không còn Cố Thập Xá hắn nữa.

Loại thủ đoạn không gian này, tuyệt đối là chứng đạo không gian, hơn nữa còn có thể sáng tạo ra không gian thế giới đại đạo. Có thể hiểu được, trong tay Lam Tiểu Bố còn có đạo quyển KHông Gian nữa.

Dừng tay? KHi Lam Tiểu Bố cuốn lên vòng xoáy đạo vận hư không, đã không nghĩ đến chuyện dừng tay. Loại người như Cố Thập Xá này mà không tiêu diệt sạch sẽ, trong lòng hắn sẽ không thoải mái.

Lúc trước khi giết Đại Mộng Thánh Nhân, hắn còn chưa chứng đạo không gian, chỉ có thể cho phép tàn hồn của Đại Mộng Thánh Nhân tồn tại ở các vị diện khác. Nhưng mà bây giờ, Cố Thập Xá dựa vào cái gì mà có thể chạy thoát khỏi tay hắn?

“Cầu xin người tha cho ta…” Đường đường là Vẫn Mệnh Thánh Nhân mà đã bắt đầu cầu xin tha thứ, hắn ta biết Lam Tiểu Bố mà không dừng tay, hắn ta sẽ hoàn toàn tiêu tán trong Hạo Hãn.

Chương 1868 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng. (2)

Từng tiếng kêu bén nhọn từ trong không gian sâu thẳm theo vòng xoáy đạo vận hư không của Lam Tiểu Bố truyền đến. liên miên không dứt.

Ngay cả chính Lam Tiểu Bố cũng có chút cạn lời, rốt cuộc con rùa này đã để lại bao nhiêu tàn hồn tàn niệm ở những giới vực vị diện khác nhau thế? TRong vòng xoáy đạo vận hư không liên tục xuất hiện tiếng kêu thảm thiết chợt có chợt không đã một nén nhanh, lúc này mới chấm dứt. Mà giờ phút này Vẫn Mệnh Thánh Nhân Cố Thập Xá đã hoàn toàn bị giết chết, không còn chút dấu vết nào.

“Tiểu Bố, đã giết chết người kia chưa?” Tô Sầm bước đến mấy bước, mặc dù Lam Tiểu Bố vẫn luôn chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng. Bây giờ Lam Tiểu Bố giết chết Cố Thập Xá, nàng mới thở phào một hơi.

“Đúng, tên rác rưởi kia đã bị ta giết rồi, chỉ có thể nói ta đã chậm một chút.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đồng thời vươn tay ra xé rách phong ấn của Cố Thập Xá trên Biên Hải Thánh Đạo thành.

Trên thực tế, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, cũng không thể nói là hắn chậm. Nếu như hắn xuất quan sớm một chút, giết Cố Thập Xá thì vẫn có thể giết được, nhưng muốn diệt đi vô số phân hồn mà Cố Thập Xá để lại, vậy thì sẽ khó khăn.

Phong ấn bên ngoài Biên Hải Thánh Đạo thành đã bị xé mở, thành chủ Trì Hoàn lập tức dẫn người ra ngoài khom người thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Thành chủ TRì Hoàn của Biên Hải Thánh Đạo thành kính chào Đạo Quân, nếu không có Đạo Quân trở về, Biên Hải Thánh Đạo thành suýt chút nữa đã bị Vẫn Mệnh Thánh Nhân Cố Thập Xá tàn sát, TRì Hoàn đã phụ Đại Hoang Đạo Đình."

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Người này quá mạnh, không trách ngươi được. Ngươi sửa sang lại nơi này một chút, ta không vào thành."

"Vâng." TRì Hoàn nhanh chóng đáp lại, hắn ta thật sự đổ mồ hôi lạnh cả người, nếu như Đạo Quân đến muộn thêm một chút nữa, chỉ sợ bây giờ Biên Hải Thánh Đạo thành đã không còn một người sống nào.

…

Lam Tiểu Bố còn chưa quay trở về Trường Sinh Thánh Đạo thành, rất nhiều người ở Trường Sinh Thánh Đạo thành đã ra bên ngoài nghênh đón Lam Tiểu Bố.

Vẫn Mệnh Thánh Nhân ở Biên Hải Thánh Đạo thành muốn tàn sát cả Biên Hải Thánh Đạo thành, kết quả Đạo Quân Lam Tiểu Bố trở về đã trực tiếp chém giết, tin tức này đã sớm truyền đến Trường Sinh Thánh Đạo thành.

"Đạo Quân, ta thật sự hổ thẹn." Bộc Hòa Thần Đế là người đầu tiên tiến lên đón, hắn ta thật sự hổ thẹn. Nói cho cùng, hắn ta cũng xem như là tâm phúc của Lam Tiểu Bố, kết quả lại vô năng không thể giải quyết được một Vẫn Mệnh Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố xua tay, hắn biết chuyện này chủ yếu là do vấn đề ở Đại Kính qua bích cốc.

"Sư phụ." Tô Sầm nhìn thấy Kiều Ngạo Luân, vội vàng tiến lên thi lễ. Mắc dù là vì Kiều Ngạo Luân, kiếp trước nàng mới bị vẫn lạc ở Thất Lạc Hải. Chẳng qua nếu như không có Kiều Ngạo Luân, chỉ sợ bây giờ nàng cũng không thể nào gặp được Lam Tiểu Bố, cũng không thể tu luyện được tới Tiên Vương cảnh.

“Tô Sầm?” Kiều Ngạo Luân nhìn thấy Tô Sầm, kích động suýt chút nữa dụi dụi lại hai mắt mình.

Đây là đệ tử duy nhất mà hắn ta nhận, kết quả lại vẫn lạc trong Thất Lạc Hải. Chứ đừng nói đến chuyện người đệ tử này còn có quan hệ khá sâu với Lam Đạo Quân, những năm qua hắn ta vẫn luôn tự trách bản thân mình.

Bây giờ Tô Sầm trở về, hắn ta lập tức hiểu ra, Tô Sầm đã luân hồi một đời. Bởi vì có Đạo Quân, Tô Sầm đã khôi phục trí nhớ của kiếp trước.

“Sư phụ, cái này cho ngươi.” Tô Sầm nhanh chóng lấy một bản đạo quyển đưa cho Kiều Ngạo Luân.

“Bất Diệt Đại Đạo?” Tu vi của Kiều Ngạo Luân vẫn luôn trì trệ không tiến, cũng là do không có công pháp nối tiếp của Bất Diệt Đại Đạo, mà hắn ta lại không muốn tu công pháp khác.

“Ừm, là phu quân tìm được ta. Ta đã xem rồi, sư phụ cầm lấy tu luyện đi.” Tô Sầm ừ một tiếng.

“Đạo Quân…” Kiều Ngạo Luân đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, giọng điệu vô cùng hổ thẹn. Mặc dù Lam Tiểu Bố đã từng nói, sẽ giúp hắn ta tìm được đạo quyển Bất Diệt Đại Đạo. Nhưng mà hắn ta cũng không để ý nhiều. Không ngờ hôm nay đạo quyển Bất Diệt Đại Đạo thật sự đến tay, còn là do đệ tử đưa lại cho hắn ta.

Lam Tiểu Bố cười cười, xua tay nói, “Đi thôi, chúng ta quay về rồi hãy nói..”

Triệu Công Minh cũng cười ha ha một tiếng, “Ta đã nói Tiểu Bố quay về là sẽ nghiền sát con rùa này mà, bây giờ quả thật là như thế. Đáng tiếc ta không có ở đó, ta mà ở đó, sẽ để cho con rùa đó nếm thử hạt châu của ta rồi.”

Chẳng những Triệu Công Minh, Thiên Cương Thánh Nhân, Đề Phật, Thiển Kỳ Thánh Nhân đều vui mừng không thôi. Vẫn Mệnh Thánh Nhân bị tiêu diệt, vậy thì có nghĩa Đại Hoang Thần Giới không còn uy hiếp gì nữa.

“Đạo Quân, lúc đầu ta định phong ấn Đại Kính qua bích cốc lại, vừa hay gặp bọn người Thiển Kỳ đạo hữu quay về.” Côn Vi cũng đi lên chào hỏi.

“Chúc mừng ngươi đã chứng đạo tam chuyển, còn về đường hầm hư không ở Đại Kính qua bích cốc, bây giờ ngươi còn chưa phong ấn được, đến lúc đó ta sẽ tự phong ấn.” Lam Tiểu Bố chúc mừng Côn Vi một tiếng, hắn biết rõ cho dù Côn Vi có chứng đạo cửu chuyển, cũng chưa chắc có thể phong ấn được đường hầm hư không ở Đại Kính qua bích cốc.

Đừng nói là Côn Vi, ngay cả chính hắn, khi còn chưa chứng đạo không gian, hắn cũng không thể phong ấn được thông đạo kia.

Chương 1869 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Vẫn Mệnh Thánh Nhân Cố Thập Xá ở Đại Hoang Thần Giới trắng trợn tàn sát tu sĩ vô tội, khiến cho lòng người ở Đại Hoang Thần Giới vô cùng bàng hoàng, rất nhiều người đều không dám tùy tiện ở lại trong phường thị hoặc thần thành.

Nhưng mà gần đây có một tin tức vô cùng tốt từ Biên Hải Thánh Đạo thành truyền ra bên ngoài, Đạo Quân Lam Tiểu Bố của Đại Hoang Thần Giới đã quay về, ở ngay Biên Hải Thánh Đạo thành giết chết Vẫn Mệnh Thánh Nhân phách lối không xem ai ra gì kia. Tin tức này trong thời gian ngắn nhất, đã truyền đi khắp Đại Hoang Thần Giới.

Đại Hoang Thần Giới lập tức yên bình trở lại, những thần thành vốn đang dần tiêu điều, lại trở lại phồn hoa và náo nhiệt. Một vài tu sĩ trốn ở một vài nơi vắng vẻ, cũng lũ lượt kéo nhau về thần thành.

…

Thiên Dương Thần Đạo thành, ban đầu là đô thành của Bất Diễn Thần Đình.

Sau khi mười đại Thần ĐÌnh biến mất, Đạo Quân Bất Diễn Thần Đình Tể Tấn Trần cũng đầu phục Lam Tiểu Bố, nhưng Thiên Dương Thần Đạo thành cũng không biến mất, không chỉ như vậy, sau khi Đạo Đình của Đại Hoang Thần Giới thành lập, nơi này lại càng ngày càng phồn hoa.

Giờ phút này có một nữ tử dẫn theo một con yêu thú đi vào trong Thiên Dương Thần Đạo thành, nữ tử này thì thôi, tu vi nhiều nhất chỉ mới là cảnh giới Thần Quân. Nhưng con yêu thú kia, tất cả mọi người vừa nhìn đã biết nó không đơn giản.

Yêu thú này có hai sừng, trên trán có một nhúm kim lân, khi bước đi, cả không gian dường như đều di động theo con yêu thú này.

“Cổ Đạo, như vậy sẽ không có chuyện gì chứ?” Nữ tử lo lắng hỏi một câu, chủ yếu là vì còn thú sủng này có lai lịch không hề đơn giản, mà sau khi thức tỉnh huyết mạch, cho dù có là đồ ngốc cũng có thể nhìn ra con Thần Thú này không tầm thường.

Con yêu thú tên là Cổ Đạo kia mở miệng ra nói tiếng người, “Chủ mẫu yên tâm, vừa rồi ta đã cảm nhận một chút, nơi này mạnh nhất cũng chỉ là Thần Vương mà thôi, bây giờ ta đã tương đương với Thần Vương, một ngụm là có thể xử lý một Thần Vương. Hơn nữa chúng ta cùng nhau đi tới đây, giới vực này còn tính là hòa bình, không gặp phải chuyện ăn cướp nào cả.”

Nữ tử chính là Lạc Thải Tư, mặc dù nàng đã sớm rời khỏi Ngũ Vũ Tiên Giới, nhưng vẫn luôn cùng Cổ Đạo bị nhốt trong một hẻm núi hư không.

Cũng may bên trong cái hẻm núi hư không này có một đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, không chỉ như vậy, còn có một cái Thần Tủy TRì. Cho nên cho dù bị nhốt, tu vi của Lạc Thải Tư và Cổ Đạo cũng từ từ tăng lên.

Chỉ ngắn ngủi mấy trăm năm, Lạc Thải Tư đã đến cảnh giới Thần Quân. Nhưng mà so với Cổ Đạo, chút tu vi đó của nàng chẳng đáng chú ý đến. Cổ Đạo thức tỉnh huyết mạch, lại có Thần Linh Mạch và Thần Tủy Trì, tu vi lại càng nhanh chóng tiến bộ. Bây giờ đã là Thần Thú cấp năm, tương đương cảnh giới Thần Vương.

“Được rồi.” Lạc Thải Tư biết Cổ Đạo không muốn ở trong Chân Linh thế giới, lỡ như có xảy ra chuyện gì, tốc độ của Cổ Đạo rất nhanh, còn có thể cắn nát giới vực của đối thủ, chắc hẳn có thể đưa nàng đi.

Sự thật quả nhiên giống như Cổ Đạo nói, cho dù Thiên Dương Thần Đạo thành người đến người đi đông đúc, nhưng sau khi tu sĩ cảm nhận được thực lực của Cổ Đạo, đều nhanh chóng rút lại ánh mắt, điều này khiến Lạc Thải Tư thở phào một hơi.

Nhưng mà nàng nhanh chóng cảm thấy không ổn, bởi vì nàng chưa bao giờ nhìn thấy Thần Đạo thành nào hòa bình như vậy. Đừng bảo là Thần Đạo thành, cho dù là ở Tiên giới, nàng cũng chưa từng thấy Tiên thành hòa bình như vậy. Lúc trước nàng cũng xem là một trong những người cầm quyền ở Ngũ Vũ Tiên Giới, cũng đi đến Tiên giới xung quanh một chút. Nhưng cho dù nàng đến Tiên giới nào, cho dù là Tiên thành có trật tự đến đâu, cũng có thể nhìn thấy một vài hạng người làm điều phi pháp.

Hoặc là ỷ vào tu vi của mình mạnh, hoặc là ỷ vào thực lực sau lưng mạnh. Tất cả trật tự, đều có thể bỏ qua một bên.

Nhưng ở cái Thần Đạo thành này, cho dù là mua bán mặc cả, cũng vô cùng bình thường. Ít nhất thì từ khi nàng tiến vào Thần Đạo thành này, chưa từng gặp một trận tranh đấu hoặc tranh luận ở đây.

Cái này khiến Lạc Thải Tư hơi khó hiểu một chút, chẳng lẽ tu luyện đến Thần cảnh rồi, tố chất của mọi người lại trở nên cao hơn sao? Nhưng nàng không có loại cảm giác này mà.

“Chủ mẫu…” Cổ Đạo đang nói nói chỗ này có chút kỳ quái thì đột nhiên dừng lại.

“Cổ Đạo, nhanh lên, ngươi làm gì thế?’ Lạc Thải Tư thấy Cổ Đạo đừng lại, lập tức quát lớn, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được chỗ ở, sau đó hỏi thăm kỹ càng tình hình ở Thần giới này một chút.

“KHông phải, chủ mẫu, ngươi nhìn cái quảng trường ở đằng xa kia đi, ở đó có một bức tượng kìa.” Cổ Đạo kích động nói.

“Bức tượng nào?” Lạc Thải Tư nhíu mày, ánh mắt của nàng cũng theo lời Cổ Đạo nói nhìn về phía quảng trường, sau đó cũng lập tức giật mình.

Đó là Lam Tiểu Bố? TRong nháy mắt Lạc Thải Tư đã khẳng định, bức tượng kia chính là Lam Tiểu Bố, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Nghĩ đến đây, Lạc Thải Tư nhanh chóng xông về phía quảng trường kia. Người trên quảng trường không nhiều lắm, có cực ít người ở chỗ này cảm ngộ đạo vận, còn có một phần người tĩnh tọa trên quảng trường.

Lạc Thải Tư đến trước bức tượng nhìn kỹ một chút, nàng tin mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, là Lam Tiểu Bố. Cưỡng chế nội tâm kích động, ánh mắt Lạc Thải Tư nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó lập tức dẫn theo Cổ Đạo đi đến chỗ một tu sĩ Thiên Thần cảnh.

“Tiền bối…” Tu sĩ Thiên Thần cảnh này nhìn thấy Lạc Thải Tư, nhanh chóng chào hỏi một câu.

Mặc dù hắn ta không lo lắng cường giả này làm gì hắn ta, nhưng mà đối mặt với người có tu vimạnh hơn mình, trong lòng vẫn có chút bất an. Điều khiến hắn ta kiêng kị nhất chính là con Thần Thú kia, con Thần Thú này chỉ sợ tương đương với cảnh giới Thế Giới Thần rồi?

Chương 1870 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. (2)

Lạc Thải Tư xua tay nói, “Bởi vì ta bế quan quá lâu, sau khi ra ngoài cảm thấy mọi thứ thay đổi thật nhiều, trật tự của Thiên Dương Thần Đạo thành hình như cũng không tệ lắm. Còn nữa, sao ở đây lại có một bức tượng thế? Bức tượng kia là ai vậy?”

Lạc Thải Tư khẳng định, bức tượng này được đặt ở đây không quá lâu, nàng có thể cảm nhận được.

Nghe thấy lời Lạc Thải Tư nói, tu sĩ Thiên Thần cảnh này nhanh chóng khom người nói, “Bẩm tiền bối, bức tượng kia chính là vị chí cao của Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới, Đạo Quân Lam Tiểu Bố. Lam Đạo Quân đã dốc hết tâm huyết, nhiều lần vào sinh ra tử vì Đại Hoang Thần Giới, hao tốn ngàn năm, thành lập ra môt Thần giới ổn định và hòa bình trong vũ trụ mênh mông. Chúng ta ở Đại Hoang Thần Giới, không có ỷ mạnh hiếp yếu, không có phách lối ngang ngược, bất kỳ tranh chấp nào, cho dù là trả thù cũng phải thông qua Cấm Thần ti quyết định. Không có Lam Đạo Quân, những tán tu như chúng ta hoàn toàn không dám đi dạo ở đây, Lam Đạo QUân vĩnh hằng.”

Nói đến đây, tu sĩ này còn hướng về phía bức tượng Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ.

TRong lòng Lạc Thải Tư vô cùng kích động, nàng biết Lam Tiểu Bố cho dù đi đến nơi nào, cũng sẽ không giống người thường. Ngũ Vũ Tiên Giới bởi vì có Lam Tiểu Bố, thành lập ra NGũ Vũ Tiên Đình, khiến Tiên giới phân chia đang dần dần xuống dốc trở nên hưng thịnh một lần nữa, thậm chí còn phát triển tốt hơn tất cả giới vực Tiên giới xung quanh.

Hôm nay Lam Tiểu Bố đến Thần giới, cũng có thể thành lập được Đại Hoang Đạo Đình, giúp Đại Hoang Thần Giới phát triển phồn vinh như thế.

“Ở đây có bức tượng của Lam Đạo Quân, vậy Lam Đạo Quân đang ở trong Thiên Dương Thần Đạo thành sao?” Lạc Thải Tư kích động hỏi.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh này lắc đầu nói, “Thiên Dương Thần Đạo thành chỉ lài một cái Thần Đạo thành nằm ở biên giới mà thôi, Đạo Quân đương nhiên sẽ không ở đây. Đại Hoang Đạo Đình nằm ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, Đạo Quân đương nhiên cũng đang ở Trường Sinh Thánh Đạo thành. Còn bức tượng của Đạo Quân, bây giờ hầu như ở tất cả Thần Đạo thành hoặc Thánh Đạo thành ở Đại Hoang Thần Giới đều có bức tượng của Đạo Quân. Đừng nói là Thần Đạo thành và Thánh Đạo thành, ngay cả phường thị lộ thiên cũng đặt bức tượng của Đạo Quân. Chỉ là có một ít bức tượng đặt ở ngoài thành, có một vài nơi đặt bức tượng ở trên quảng trường ở trong thành mà thôi, Thiên Dương Thần Đạo thành chúng ta thì bức tượng Đạo QUân đặt ở trong thành."

"Vậy làm thế nào để đến Trường Sinh Thánh Đạo thành?" Lạc Thải Tư nghĩ đến chuyện mình sắp gặp được Lam Tiểu Bố, kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Tên tu sĩ Thiên Thần cảnh này cũng không để ý, người khâm phục Lam Đạo QUân cũng không phải chỉ có một hai người. Nữ nhân này kích động như vậy, rõ ràng cũng là người ái mộ Lam Đạo Quân. Dù cho vị tiền bối này có dung mạo rất xinh đẹp, chỉ sợ nàng cũng chỉ có thể thất vọng, không biết bao nhiêu nữ tử ưu tú muốn trở thành đạo lữ của Đạo Quân, cũng chỉ là nằm mơ mà thôi.

"Ở Thiên Dương Thần Đạo thành có một truyền tống trận, trực tiếp dùng truyền tống trận là có thể đến Trường Sinh Thánh Đạo thành." Tu sĩ Thiên Thần cảnh đáp, nói xong còn chỉ về phương hướng truyền tống trận.

"Đa tạ." Lạc Thải Tư nói xong, vội vàng dẫn theo Cổ Đạo phóng về phía truyền tống trận. Sau khi biết Lam Tiểu Bố đang ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, nàng không muốn trì hoãn một giây phút nào.

Quảng trường tuyền tống ở Thiên Dương Thần Đạo thành vô cùng rộng lớn, nhưng tuyền tống trận tiến đến Trường Sinh Thánh Đạo thành là lớn nhất.

Chỉ là tu sĩ đến Trường Sinh Thánh Đạo thành quá nhiều, Lạc Thải Tư và Cổ Đạo đến, cũng phải xếp hàng. Nàng đầu tiên là phải mua phiếu truyền tống trước, lúc này mới phát hiện ra mình không có thần tinh.

“Xin hỏi có thể dùng thần tủy tinh để mua phiếu truyền tống không?” Lạc Thải Tư vội vàng hỏi.

“Ngươi có thần tủy tinh sao? Giao dịch với ta đi, ta đưa cho người 300 viên thần tinh thượng phẩm đổi một viên thần tủy tinh.” KHông đợi tu sĩ bán vé nói chuyện, bên cạnh có một lão giả vội vàng nói.

“Ha ha, thần tủy tinh cho dù phẩm chất có kém, một viên cũng chẳng có giá 300 thần tinh. Ngươi vậy mà dùng 300 thần tinh để trao đổi một viên thần tủy tinh, nếu như bị Cấm Thần ti biết, ngươi biết hậu quả rồi đây.” KHông đợi Lạc Thải Tư nói chuyện, lại có một người khác nói.

Người vừa nói chuyện chính là một tu sĩ trung niên, trong giọng nói của hắn ta có chút khinh bỉ.

“Đúng, trước đó không lâu Đạo Quân đã nhẹ nhàng giết chết Vẫn Mệnh Thánh Nhân ở Biên Hải Thánh Đạo thành, ngươi muốn nhanh chóng đi cùng với Vẫn Mệnh Thánh Nhân sao?” Lại có một tu sĩ khác phụ họa.

Bên cạnh lập tức có người tiếp lời, “ĐÚng đấy, lúc trước Vẫn Mệnh Thánh Nhân ở Đại Hoang Thần Giới ta giết lung tung vô tội, động một tí là tàn sát một thành, kết quả khi Đạo Quân trở về không phải cũng bị giết chết sao? Đạo Quân ghét ác như thù, trong mắt không chứa được một hạt cát, thế mà còn có người dám hành động ngang ngược. Đánh cược đi, nếu như Cấm Thần ti mặc kệ chuyện này, xem như ta thua.”

Lão giả nghe thấy vậy, mặt mũi trắng bệch, hắn ta vội vàng nói, “Vừa rồi là lỗi của ta, ta lấy 1000 thần tinh thượng phẩm mua một viên thần tủy tinh.”

Lạc Thải Tư nhanh chóng lấy ra mười viên thần tủy tinh nói, “Vậy ta bán mười viên.”

Truyền tống từ nơi này đến Trường Sinh Thánh Đạo thành có giá là 3000 thần tinh thượng phẩm một người, mười viên thần tủy tinh là có thể đổi lấy 10.000 thần tinh thượng phẩm.

Chương 1871 - Vận mệnh

Vẫn Mệnh Thánh Nhân bị giết, Đại Hoang Thần Giới lại yên bình trở lại, Trường Sinh Thánh Đạo thành cũng vô cùng yên tĩnh. Bởi vì ảnh hưởng mà Vẫn Mệnh Thánh Nhân mang lại, khiến rất nhiều người biết được thực lực của bọn họ vẫn còn rất thấp. Cho dù là tứ chuyển Thánh Nhân Thiên Cương Thánh Nhân cũng vô cùng hổ thẹn, cảm nhận thực lực quá thấp, không thể nào giúp được gì cho Đạo Quân.

Bên ngoài chỉ có một người đến Đại Hoang Thần Giới, vậy là đã tàn sát hơn ngàn vạn người. Còn phải dựa vào Đạo QUân tự mình đến giải quyết người này. Đạo Quân mà không ở đây thì thậm chí đã bị hủy diệt đi cả một giới, đây quả thật là sỉ nhục của một Đạo Đình. Dựa theo lý mà nói, người bên ngoài đến, Đạo Quân chắc hẳn nên đứng ngoài quan chiến, bọn hắn mới là người lên liều mạng.

Vì không để loại chuyện này xảy ra một lần nữa, lúc này không cần Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều đang điên cuồng tu luyện.

Quy tắc thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới hoàn thiện như vậy, thần nguyên thiên địa ở Trường Sinh Thánh Đạo thành lại càng giống như thực chất, cộng thêm ở chỗ này nhiều người tu luyện, cho dù không tu luyện cũng có thể cảm nhận được tiến bộ. Loại hoàn cảnh tu luyện đại đạo như thế này, nếu như lãng phí, vậy thì không xứng là một người tu sĩ.

Đừng nói là tứ chuyển Thánh Nhân Thiên Cương, cho dù là tam chuyển Thánh Nhân như Chân Đề và Côn Vi, hay là Triệu Công Minh vừa bước vào nhất chuyển Thánh Nhân không lâu cũng bắt đầu bế quan tu luyện. Mặc dù hắn chưa từng đi ra ngoài, cũng bởi vì là huynh đệ của Lam Tiểu Bố, trên người còn có một đống Thần Nguyên Đan ẩn chứa khí Hỗn Độn. Cộng thêm đại đạo của hắn rõ ràng, phương hướng chính xác, nếu như tiếp tục ở chỗ này bế quan, chứng đạo cửu chuyển cũng không phải là chuyện không thể.

Triệu Công Minh chính là một gia hỏa thích đại chiến. Nếu như mỗi lần đại chiến hắn không thể xen tay vào, trong lòng sẽ vô cùng ngứa ngấy, thậm chí là cảm thấy không vui. Cho nên lần này bế quan, hắn nhất định phải nhanh chóng chứng đạo nhị chuyển, sau đó trùng kích lên tam chuyển. Đánh nhau mà thân huynh đệ, trước đó khi ở LinH Vi Tiên Vực đều là hắn đánh nhau giúp Lam Tiểu Bố, bây giờ ngược lại là Lam Tiểu Bố giúp hắn đánh nhau, như vậy sao được.

Còn về nhóm người đi theo Lam Tiểu Bố sớm nhất kia, như Diêm Ảnh, Thạch Dật, HÙng Nam Phong, lại càng liều mạng mà nắm chặt mọi cơ hội tu luyện, tăng thực lực của mình lên.

Còn về Tô Sầm đi theo Lam Tiểu Bố một khoảng thời gian ngắn, cũng đã bắt đầu bế quan tu luyện, trên khắp Đại Hoang Thần Giới, trừ những sinh linh vừa mới ra đời, có lẽ tu vi của nàng là thấp nhất.

Người duy nhất không tu luyện chính là Lam Tiểu Bố, chỉ quan sát tình hình ở khắp nơi. Lam Tiểu Bố chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân không lâu, thời gian bế quan đã không thể nào tăng thực lực của mình lên.

Lấy không gian chứng đạo ngũ chuyển, mang lại cho hắn lợi ích cực lớn. Không chỉ tăng thực lực, ngay cả thủ đoạn cũng tăng lên rất nhiều. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn muốn chứng đạo lục chuyển có thể làm bất cứ lúc nào.

Các loại thần thông khai thiên như Đại Thiết Cát Thuật, ĐẠi Hủy DIệt Thuật, ĐẠi Vẫn Mệnh Thuật, Đại TRớ Chú Thuật, có cái nào mà không thể chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân? Đừng nói đến những thứ này, cho dù lấy thần thông Thiên Cương ra, hắn cũng có thể chứng đạo lục chuyển.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cân nhắc đến chuyện dùng những đạo thần thông khai thiên này để chứng đạo lục chuyển, hắn đã quyết định rồi, chứng đạo lục chuyển nhất định phải là loại đạo tắc đỉnh cấp như thời gian, nhân quả. Nếu không, giống như Vẫn Mệnh Thánh Nhân chứng đạo thất chuyển, hay là Tích Nga chứng đạo cửu chuyển Thánh Nhân, không phải cũng không là đối thủ của hắn sao?

Nhất định phải lấy đạo tắc đỉnh cấp chứng đạo Thánh Nhân, nếu không thì cho dù có bước vào cửu chuyển, cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa nào, đó chỉ là vì chứng đạo cửu chuyển mà chứng đạo cửu chuyển. LOại cửu chuyển Thánh Nhân này có thể xưng vương xưng bá ở đây, nhưng khi đến Vĩnh SInh chi địa chân chính, sợ rằng sẽ bị người khác nghiền ép.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang bắt đầu bế quan, lúc này Lam

Tiểu Bố mới bắt kiểm kê lại đồ lấy được từ chỗ Vẫn Mệnh Thánh Nhân. Hắn dự định chỉnh lý xong đồ của Vẫn Mệnh Thánh Nhân rồi, sẽ lập tức đến Đại Kính qua bích cốc, phong ấn đường hầm hư không ở đó lại, không cho phép bất cứ kẻ nào thông qua bất cứ hư không nào tiến vào Đại Hoang Thần Giới. Loại ngoài ý muốn như Vẫn Mệnh Thánh Nhân, xảy ra một lần là đủ rồi, nếu như lại có thêm mấy lần nữa, chỉ sợ Đại Hoang Thần Giới không bao lâu nữa sẽ biến thành tàn phá như lúc trước.

Một đống Thần Linh Mạch cực phẩm, khoảng chừng hơn hai ngàn đầu, Thần Linh Mạch thượng phẩm cũng có bơn ba bốn ngàn đầu, nhưng mà những cái này đối với Lam Tiểu Bố không có lực hấp dẫn nào cả.

Các loại thần thông, pháp bảo, Lam Tiểu Bố cũng không có hứng thú. Những đạo quả thụ và dược viên thần linh thảo đỉnh cấp đều được Lam Tiểu Bố di chuyển vào trong Trường Sinh Giới của mình.

Ngược lại có một hộp ngọc được phong ấn trong một góc là khiến Lam Tiểu Bố chú ý đến. Mở phong ấn ra, trong đó có một thủy tinh cầu, còn có một mảnh ngọc giản.

Thứ này rõ ràng không phải của Vẫn Mệnh Thánh Nhân, cũng không biết Vẫn Mệnh Thánh Nhân đã vơ vét từ chỗ nào. TRong thế giới của Vẫn Mệnh Thánh Nhân, vô số chiếc nhẫn chồng chất như núi, hoàn toàn không thể đếm hết. Gia hỏa này giết chóc thành ma, vơ vét cũng thành ma.

Nhiều đồ như vậy, lại có thứ khiến Vẫn Mệnh Thánh Nhân phải phong ấn lại, chắc chắn không phải đồ thấp kém.

Lam Tiểu Bố cầm ngọc giản lên, thần niệm quét qua, sau đó lập tức kích động, Đại Vận Mệnh Thuật?

KHông đúng, đây chắc hẳn là nơi có ĐẠi Vận mệnh Thuật. Cầm cái thủy tinh cầu kia lên, quả nhiên có ghi lại một phương vị không gian.

Đại Vận Mệnh Thuật chính là đồ tốt. Đây tuyệt đối không phải thứ mà Đại Thiết Cát Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, hoặc ĐẠi HỦy Diệt Thuật, Đại Trớ CHú Thuật co thể so sánh được.

Chương 1872 - Vận mệnh (2)

Trước đó Lam Tiểu Bố lấy vận may chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, lúc đó hắn vẫn cho rằng vận mệnh chính là một nhánh của vận may. Sau này luận đạo cùng Luân Hồi Thánh Nhân rồi, hắn mới hiểu ra, vận may và vận mệnh là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Vận may liên quan đến đại đạo, Đạo ĐÌnh, thế giới của hắn. Mà vận mệnh thì lại chỉ là bản thân hắn, liên quan đế sinh tử và tương lai của hắn, cũng là thứ nhằm vào tồn tại của hắn.

Cho nên nếu như có cơ hội, Lam Tiểu Bố cũng dự định chứng đạo vận mệnh. Nhưng mà muốn chứng đạo vận mệnh thì nhất định phải có đạo quyển khai thiên, đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật. Lam Tiểu Bố biết mình không thể nào may mắn đến như vậy, có thể thu hoạch được đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật trong vũ trụ Hạo Hãn này.

Cho nên trong lòng chỉ nghĩ đến, tiếp theo chính là đi xung quanh nhìn thử một chút là được. Cũng không đặt nó vào trong kế hoạch của mình. Chuyện hắn nghĩ đến chính là nếu như thật sự không thể nào chứng đạo cửu chuyển, vậy thì sẽ tụ hết tất cả đạo quyển khai thiên mà mình có, lấy ra nhiều thần thông khai thiên chứng một chuyển.

Bây giờ vị trí đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật xuất hiện trong tay của hắn, Lam Tiểu Bố sao có thể bỏ lỡ?

Lam Tiểu Bố biết hắn không thể ở lại Đại Hoang Thần Giới nữa, chuyện của hắn còn rất nhiều. Chờ sau khi phong ấn xong thông đạo truyền tống hư không ở Đại Kính qua bích cốc, trừ chuyện đi tìm kiếm Thất Giới Thạch Giới Kỳ, hắn còn phải nhanh chóng chứng đạo cửu chuyển.

Trước đó ở Vọng Sương Mạc Hải, hắn đã đắc tội với một đại lão, trước đó hắn còn chưa xác định, bây giờ thì đã biết, gia hỏa kia tám chính phần mười chính là Không Gian Thánh Nhân, nếu không thì làm sao có được Trận Bàn Không Gian khai thiên như vậy? Nếu như Không Gian Thánh Nhân khôi phục thực lực, sẽ là sẽ đến Đại Hoang Thần Giới tìm hắn báo thù trước.

Hộ trận của Đại Hoang Thần Giới là hộ trận Thiên Đạo, cửu chuyển Thánh Nhân bình thường thì không sợ. Nhưng lỡ như người tới là Vĩnh Sinh Thánh Nhân thì sao? Mà KHông Gian Thánh Nhân chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Trừ KHông Gian Thánh Nhân, còn tên gia hỏa Khúc Bồng cũng là một mầm tai họa.

Trước mắt Đại Hoang Thần Giới đang phát triển, hoàn toàn không cần hắn ở lại nơi này. So với chuyện ở lại đây lãng phí thời gian, còn không bằng nhanh chóng đi tìm kiếm cơ duyên tăng thực lực của mình lên. Lam Tiểu Bố quyết định, lập tức đến Đại Kính qua bích cốc phong ấn truyền tống hư không, sau đó đi tìm kiếm đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật.

…

Đại Kính qua bích cốc, cho dù không ngừng có tu sĩ bên ngoài tiến vào, nhưng mà thông đạo bước ra chỉ có một. Đây là một thông đạo vòng xoáy truyền tống không gian, có rất nhiều vòng xoáy truyền tống trong hư không, đều có thể ngẫu nhiên truyền tống đến cái thông đạo hư không này. Thậm chí có một ít Liệt Giới Phù, cũng có thể truyền tống đến Đại Kính qua bích cốc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Trường Sinh Giới lại tụ tập nhiều cường giả ở đông đảo các vị diện giới vực như vậy, cũng là vì đường hầm hư không xuất hiện ở Đại Kính qua bích cốc.

Nếu còn chưa chứng đạo ngũ chuyển Thánh Nhân, cho dù Lam Tiểu Bố có chứng đạo không gian và quy tắc. Cũng không thể khóa đường hầm hư không ở Đại Kính qua bích cốc lại.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lấy không gian chứng đạo, quy tắc truyền tống trong vòng xoáy không gian này mặc dù vô cùng huyền ảo, nhưng cũng không làm khó được Lam Tiểu Bố, chỉ tốn thêm một chút thời gian mà thôi.

Ròng rã một năm, Lam Tiểu Bố đều đang luyện chế các loại trận kỳ không gian, sau đó phong ấn cái thông đạo truyền tống này lại. Lam Tiểu Bố bố trí phong ấn không gian là áp dụng thủ đoạn đạo tắc quanh co, trừ khi là đại năng cao hơn cửu chuyển Thánh Nhân, nếu không thì cho dù bị truyền tống đến bên ngoài Đại Hoang Thần Giới, cũng không thể tiến vào trong Đại Hoang Thần Giới được.

Cái này còn chưa tính, Lam Tiểu Bố lại cầm pháp bảo Tiên Thiên âm Dương Kính để trấn áp vòng xoáy không gian ở chỗ này.

Lúc đầu, thứ dùng để trấn áp nơi này tốt nhất chính là Thiên Cương trận bàn. Chỉ là Ma Hề Thánh Nhân Tần Tự Hề đã mất tích, mà Thiên Cương trận bàn đang ở trong tay Tần Tự Hề. Pháp bảo đỉnh cấp trên người Lam Tiểu Bố rất nhiều, âm Dương Kính cũng là bảo vật Tiên Thiên, phối hợp với phong ấn vòng xoáy không gian của hắn ở chỗ này, tương đương với chuyện ngăn cách mọi quy tắc truyền tống không gian ở nơi này.

Bố trí xong phong ấn không gian truyền tống ở Đại Kính qua bích cốc, thần niệm Lam Tiểu Bố quét về phía Trường Sinh Thánh Đạo thành. Đạo vận trên không Trường Sinh Thánh Đạo thành mênh mông cuồn cuộn, thần linh khí tạo thành vòng xoáy khổng lồ, có thể thấy được tất cả mọi người đều đang điên cuồng tu luyện. Bởi vì Trường Sinh Thánh Đạo thành có quá nhiều cường giả bế quan tu luyện, đạo tắc càng rõ ràng, khiến cho đông đảo tu sĩ đều kéo về Trường Sinh Thánh Đạo thành, cho dù không thể tiến vào trong Thánh Đạo thành, ở bên ngoài tìm một chỗ tu luyện cũng tốt.

Lam Tiểu Bố không có ý định quay về, nhìn thoáng qua như vậy là được rồi. Hắn đang định từ trận môn Phong Giới Trận của Đại Hoang Thần Giới ra ngoài, thần niệm lại nhìn thấy có một tên nam tử áo xám đang công kích một tên tu sĩ hộ trận.

Đại Hoang Thần Giới không có quảng trường hư không, nhưng mà có hai trận môn thủ hộ. Mỗi một trận môn đều có hai tu sĩ Đại Hoang Đạo Đình thủ hộ, hơn nữa thực lực của tu sĩ thủ hộ đều không tầm thường, trên cơ bản đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vì Đại Hoang Thần Giới tạm thời không cho phép tu sĩ bên ngoài tiến vào, cho nên trận môn thủ hộ này chỉ cho phép tu sĩ bản thổ Đại Hoang Thần Giới ra vào. Bất cứ tu sĩ Đại Hoang Thần Giới nào, muốn ra vào Đại Hoang Thần Giới, phải chứng minh thân phận.

Nếu tu sĩ ngoại giới, đều sẽ bị ngăn lại ở bên ngoài đạo trận môn thứ nhất. Nếu như đối thủ quá cường đại, tu sĩ thủ hộ ở đạo trận môn thứ nhất không thể cản được, đạo trận môn thủ hộ thứ hai sẽ trực tiếp đóng lại, cường giả Đại Hoang Thần Giới sẽ đến.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lam Tiểu Bố xuất hiện tại trận môn thủ hộ của Đại Hoang Thần Giới, thần niệm đã khóa chặt tên tu sĩ áo xám đang công kích trận môn này lại.

Chương 1873 - Thời Gian Thánh Nhân.

“Quản Tề kính chào Đạo Quân.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố xuất hiện, tu sĩ thủ hộ trận môn đại trận giới vực vô cùng vui mừng, nhanh chóng khom người thi lễ, thấm chí khóe miệng còn lưu lại vết máu.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói, “Cói chuyện gì xảy ra?”

Quản Tề vội vàng nói, “Người này không phải tu sĩ của Đại Hoang Thần Giới ta, hắn lại muốn mạnh mẽ tiến vào Đại Hoang Thần Giới ta. Ta không cho phép hắn vào trong, hắn lập tức ra tay.”

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tu sĩ áo xám này, hơi thở trên người tu sĩ áo xám bất ổn, rõ ràng là đã bị thương không nhẹ. Tu vi thì vẫn ổn, đã là tam chuyển Thán Nhân.

Rất rõ ràng, gia hỏa này cũng không có ý định giết chết Quản Tề. Nếu không thì cho dù có bị thương thì cũng có thể dễ dàng xử lý được Quản Tề. Nhưng mà cho dù đối phương có ý định giết Quản Tề hay không, dám ra tay với tu sĩ thủ hộ của Đại Hoang Thần Giới, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

“Ngươi không phải đối thủ của ta, tránh ra đi, đừng để ta tiếp tục ra tay, nếu lại ra tay nữa, ta sợ rằng ta sẽ giết ngươi.” Tu sĩ áo xám nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình chằm chằm, giọng điệu bình tĩnh nói. TRong lòng hắn ta thì lại vô cùng kinh ngạc, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù không hiện, nhưng tuổi tác tuyệt đối không quá lớn, lại là Đạo Quân một giới.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, trực tiếp đập một bàn tay xuống.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ngang nhiên đập một bàn tay về phía mặt mình, tu sĩ áo xám lập tức tức quá hóa cười. Năm đó Thính Mục hắn cũng là một trị thần, bây giờ dựa vào quy tắc thiên địa hoàn thiện mà chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân, bàn về thực lực hắn ta mạnh hơn năm đó gấp trăm lần. Cho dù bị thương, một con kiến hôi nho nhỏ cũng không thể khoa chân múa tay trước mặt hắn ta.

TRong lòng hắn ta, Lam Tiểu Bố chính là một con kiến hôi. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một phương Thần giới này, chỉ sợ không một ai có thể thành đối thủ của hắn ta. Thực lực của hắn ta bây giờ, so với La Hư Thánh Nhân lúc trước, chỉ mạnh hơn chứ không yếu. La Hư Thánh Nhân đó, đó chính là nhân vật mà hắn ta đã từng kính ngưỡng.

Bởi vì thực lực mạnh, tính tình cũng lớn lối, cho nên giờ phút này lửa giận đã cọ cọ mà bùng lên.

Thính Mục muốn dạy dỗ Lam Tiểu Bố một chút, cho dù không giết tên trước mắt này, cũng phải để gia hỏa này biết thế nào là cường giả Viễn Cổ.

Thế nhưng một khắc sau, sắc mặt của hắn ta đã lập tức thay đổi, không gian xung quanh không hiểu sao đông đặc lại, mà hắn ta ở trong không gian này lại không thể nào động đậy được.

Loại đạo tắc trói buộc đại đạo kinh khủng này, đừng bảo là bây giờ hắn ta bị thương không nhẹ, cho dù hắn ta không bị thương, sợ rằng cũng không thể tránh thoát được. Nơi này sao lại có loại cường giả như thế nào? Loại cường giả như thế này cho dù ở Thái Khư Phần cũng sẽ không kém gì.

“Đùng!” Một tiếng vang thanh thúy truyền đến, nửa bên mặt của Thính Mục đã bị thủ ấn nguyên khí của Lam Tiểu Bố đập thành hư vô, cả người bay ra ngoài.

Đảo lộn trong hư không hơn mười dặm, Thính Mục mới giữ vững được thân thể, sau đó nhanh chóng nuốt một viên đan dược. Lúc này hắn ta không dám chạy trốn, mà khom người thi lễ trước mặt Lam Tiểu Bố một lần nữa, “Vãn bối Thính Mục vừa rồi đã làm càn, Đạo Quân xin hãy trách phạt, vãn bối nhận phạt.”

Là một trị thần, cũng xem như là một kẻ già đời, các loại phương thức sinh tồn cường đại hơn tu sĩ tầm thường rất nhiều. Hắn ta lại càng cảm thấy may mắn, chính mình vừa rồi đã không động sát thủ, nếu không thì hắn ta hoài nghi vị Đạo QUân trước mắt này sẽ giết chết hắn ta, chứ không phải chỉ đập một bàn tay như vậy.

Lam Tiểu Bố cũng kinh ngạc, tên gia hỏa này xem ra rất biết xét thời thế. Vừa rồi nếu như gia hỏa này dám mượn lực đánh bay từ một bàn tay này của hắn mà chạy trốn, vậy thì hắn không cần đuổi theo, chỉ cần mấy đạo nhận mang quy tắc, là có thể hủy đi thân thể của gia hỏa này. Nhưng mà xem xét ở chuyện tên gia hỏa này không có nổi lên sát tâm, để lại cho hắn ta một Nguyên Thần. Không ngờ gia hỏa này sau khi có được cơ hội, chẳng những không chạy trốn, mà lại quay lại đây nhận tội.

Nếu như gia hỏa này trốn không thoát thì cũng thôi đi, Lam Tiểu Bố đoán gia hỏa này chắc chắc có cơ hội chạy thoát, ít nhất thì trong lòng gia hỏa này chắc chắn cho rằng mình có thể trốn thoát được. Bởi vì trên người hắn ta có dấu vết bỏ chạy trong hư không, ẩn chứa một loại quy tắc Không Gian, nói rõ gia hỏa này có một môn Không Gian ĐỘn Thuật đỉnh cấp.

“Vì sao ngươi không chạy trốn?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Thính Mục kính cẩn đáp, “Vãn bối lúc trước cũng từng là một trị thần của Đạo ĐÌnh, cũng xem như có thần vị, biết luật pháp của một

Đạo Đình là không thể chà đạp. Chỉ là sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, vãn bối không còn Thánh Đình hoặc là Đạo ĐÌnh chính quy nữa, cho nên mới có hành động làm càn. Sau khi chứng kiến thần uy của Đạo Quân, trong lòng vãn bối thẩm thỏm lo âu, không dám trốn nữa."

Hóa ra là người có thể chế, trong lòng Lam Tiểu Bố không để tâm, thuận miệng hỏi, "Sao ngươi lại đến nơi này?"

Thính Mục vội vàng nói, "Khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, Thời Gian Thánh Nhân bị vẫn lạc trong Thái Khư Phần…"

"Thời Gian Thánh Nhân?" Lam Tiểu Bố giật mình, trên người Thời Gian Thánh Nhân nhất định có Thời Gian Đạo Quyển, nếu như hắn có thể lấy được Thời Gian Đạo Quyển, vậy thì chứng đạo lục chuyển Thánh Nhân chẳng phải là chuyện nước chảy thành sông sao? Nếu như thủy tinh cầu trên người Vẫn Mệnh Thánh Nhân là thật, vậy thì hắn sau khi kiếm được Thời Gian Đạo Quyển, có thể dựa vào vận may đi tìm kiếm Vận Mệnh Đạo Quyển, lỡ như hắn tìm được Vận Mệnh Đạo Quyển, vậy hắn có thể chứng đạo thất chuyển Thánh Nhân.

Chương 1874 - Thời Gian Thánh Nhân. (2)

Thính Mục đáp, "Đúng, Thời Gian Thánh Nhân cũng không thể trốn thoát khỏi Diệt Thế Lượng Kiếp, vẫn lạc trong Thái Khư Phần. Ta biết đến Thái Khư Phần, lúc đó chỉ mới chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân thành công. Cho nên rất nhiều người đều đến Thái Khư Phần tìm kiếm Thời Gian Đạo Quyển, ta cũng đi theo. ĐÁng tiếc tu vi của ta quá yếu, khi tranh đoạt đạo tinh với người khác đã bị đánh trọng thương, sau đó dựa vào một lá phá vị độn phù chạy trốn đến nơi này. Chỉ là đến nơi này thì bị ngăn trở lại, cho nên tìm được trận môn vào giới vực này."

Lam Tiểu Bố biết, nhất định là vì đường hầm hư không ở Đại Kính qua bích cốc đã bị hắn ngăn cản lại, cho nên Thính Mục không thể vào được.

“Ta có thể không giết ngươi, nhưng mà ngươi phải nói cho ta biết làm thế nào để đi Thái Khư Phần.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Thính Mục khẽ giật mình, vẻ mặt đau khổ nói, “Đạo Quân, ta từ Thái Khư Phần đến đây, là dùng Phá Vị Phù. Thái Khư Phần và chỗ này cách xa nhau không biết bao nhiêu vị diện và giới vực, ta thật sự không tìm được đâu.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày.

“Đạo Quân, ở chỗ ta cũng có một lá Phá Vị Phù.” Lúc nói chuyện, Thính Mục lấy một lá Phá Vị Phù đưa cho Lam Tiểu Bố nói, “Ta nghĩ từ Thái Khư Phần đến nơi này, đã là khoảng cách xa nhất mà Phá Vị Phù có thể đi được, từ nơi này trở về, nếu như may mắn, đến được vị trí chính xác, có một ít cơ hội sẽ xuất hiện bên ngoài Thái Khư Phần.” Thính Mục cẩn thận nói.

Lam Tiểu Bố nhận lấy Phá Vị Phù, đối với lời Thính Mục nói hắn không để ý. Cái gì mà một chút cơ hội? Lam Tiểu Bố khẳng định ngay cả nửa cơ hội cũng không có.

Vũ trụ mênh mông rộng lớn như thế nào? Cái này phải là một chút xíu đi một ngìn dặm.

PHá Vị Phù vừa đến tay Lam Tiểu Bố, trong lòng Lam Tiểu Bố đã giật nảy mình, đây tuyệt đối là Phá Vị Phù Lục cao cấp nhất.

“Tại sao ngươi lại có hai lá phù lục này?” Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu nhìn chằm chằm Thính Mục. Loại phù lục này một lá chính là chí bảo, hai lá, chuyện này sao có thể?

Thính Mục giải thích, “Đây đều là ta lấy được trong Thái Khư Phần, Thái Khư Phần có rất nhiều đồ tốt. Đừng nói là hai lá Phá Vị Phù, cho dù là hai mươi lá cũng chẳng có gì kỳ lạ. Ta nhìn thấy một người thậm chí còn lấy được đạo châu khai thiên, còn có người lấy được Trảm Thánh Kiếm…”

TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, Tru Tiên Kiếm thì hắn biết, là đồ của sư phụ Triệu Công Minh. Lục Thần Kiếm hắn cũng biết, là bảo vật của Quảng Đã Trường. Lục Thần Kiếm có lợi hại hơn Tru Tiên Kiếm hay không, bởi vì Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy Tru Tiên Kiếm, hắn cũng không dám khẳng định. Bây giờ Trảm Thánh Kiếm đã xuất hiện, có phải là thứ còn cường đại hơn hay không?

Điều này khiến Lam Tiểu Bố càng muốn đến Thái Khư Phần một chuyến, nhưng người trước mắt này lại không biết phương vị Thái Khư Phần, vậy thì hắn phải đi như thế nào?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định, đến Chúng Thần Chi Địa quay về Ngũ Vũ Tiên Giới đón Lạc Thải Tư đến Trường Sinh Thánh Đạo thành trước đã. Sau đó đi tìm Vận mệnh Đạo Quyển chứng đạo lục chuyển, sau đó tìm Luân Hồi Thánh Nhân, nhìn xem có thể lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Sau khi tìm xong những thứ này, sẽ đi tìm Thái Khư Phần.

Chuyến đi này hắn không biết sẽ mất bao lâu, một mình Lạc Thải Tư ở lại Ngũ Vũ Tiên Giới hắn không yên tâm. Cường giả ở Trường Sinh Thánh Đạo thành như mây, ở chỗ này an toàn hơn rất nhiều.

“Thính Mục, không phải nói khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, có rất nhiều cường giả chém giết nhau đến trời đất tăm tối sao? Thời Gian Thánh Nhân kia không tham gia sao?”Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi

Thính Mục lắc đầu, “Diệt Thế Lượng Kiếp cũng không phải là do đại chiến cường giả tạo thành, hơn nữa lúc đó đại chiến cường giả cũng chỉ là do Đạo ĐÌnh Thánh Nhân một phương và Mạc Thánh Nhân, bằng hữu bên người Mạc Thánh Nhân đại chiến mà thôi, hoàn toàn không liên quan đến toàn bộ Hạo Hãn. TRong Hạo Hãn, loại đại chiến Thánh Nhân như vậy có rất nhiều.

Mà Diệt Thế Lượng Kiếp thì nhằm vào toàn bộ Hạo Hãn, cho nên không biết có bao nhiêu Thánh Nhân cường hãn đến cực hạn vẫn lạc trong lượng kiếp. Nhưng phần lớn Thánh Nhân chỉ vẫn lạc mặt ngoài, tàn hồn của bọn hắn cũng sẽ vẫn sống lại ở giới vực khác. Lần này quy tắc trong Hạo Hãn đột nhiên hoàn thiện, cho nên rất nhiều người chẳng những khôi phục thực lực, càng mượn nhờ vào loại quy tắc này hoàn thiện đại đạo.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi khắc họa đại khái tình cảnh hư không xung quanh Thái Khư Phần cho ta, ta cho phép ngươi ở lại Đại Hoang Thần Giới. Nhưng mà nhớ kỹ một chuyện, bất kỳ tu sĩ nào ở lại Đại Hoang Thần Giới, đều phải tuân thủ luật pháp của Đại Hoang Thần Giới ta, nếu không thì ngươi sẽ chết rất khó coi.”

“Vâng, đa tạ Đạo Quân.” Thính Mục kích động không thôi, kính cẩn thi lễ, sau đó nhanh chóng khắc họa hư không phương vị cầu.

Mặc dù hắn ta còn chưa tiến vào Đại Hoang Thần Giới, cũng đã cảm nhận được Đại Hoang Thần Giới tuyệt đối chính là nơi mà hắn ta muốn đi. Ở nơi này, có lẽ hắn ta sẽ có cơ hội bước vào tầng thứ cao hơn..

…

Lạc Thải Tư dẫn theo Cổ Đạo bước ra khỏi truyền tống trận, nàng lập tức sợ ngây người, truyền tống này là ở bên ngoài Thánh Đạo thành, nàng lại cảm nhận được thần linh khí thiên địa nồng đậm mà trước nay chưa từng được thấy. Không chỉ như vậy, quy tắc ở nơi này còn rõ ràng đến mức có thể lập tức cảm ngộ ra.

Nếu như tu luyện ở chỗ này, vậy nàng sẽ nhanh chóng bước vào Thần Vương cảnh. Nhưng mà nghĩ đến chuyện có thể lập tức nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nàng kích động đến mức đi đường cũng run rẩy.

“Cổ Đạo, chúng ta nhanh chóng vào thành thôi.” Lạc Thải Tư không nhìn đám người chen chúc, run giọng nói.

Cho dù là trên Địa Cầu, nàng cũng chưa từng gặp phải cảnh người người đông đúc như vậy, đây quả thật là phồn hoa trong phồn hoa.

“Đứng lại.” Bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, có hai tên thủ vệ ngăn cản Lạc Thải Tư lại.

“KHông thể vào thành sao?” Lạc Thải Tư khó hiểu nhìn hai tên thủ vệ trước mắt, cho dù mới đến Đại Hoang Thần Giới không lâu. Nhưng Lạc Thải Tư đã biết, đât là một nơi có luật pháp vô cùng hoàn thiện, sẽ không có quy củ không được phép vào thành chứ?

Chương 1875 - TRúc KHổ.

“Đúng, người đến Trường Sinh Thánh Đạo thành quá nhiều, nếu như ai ai cũng có thể vào thành, vậy thì toàn bộ Trường Sinh Thánh Đạo thành sẽ không còn chỗ trống nữa. Bên cạnh có chi tiết quy tắc của Trường Sinh Thánh Đạo thành, tự qua đó xem đi.” Thủ vệ cửa thành đánh mắt về phía bia đá bên cạnh cửa thành.

Lạc Thải Tư dẫn theo Cổ Đạo đi sang bên cạnh, lập tức nhìn thấy rõ nội dung bên trên.

Chỉ có thể ở bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành đủ mười năm, mới có thể xin phép tiến vào trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, người tiến vào này cũng không phải là có tư cách vào ở lại trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, mà là đi vào mua sắm đồ vật hoặc là tham gia đấu giá mà thôi. Muốn định cư ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, chỉ có đủ điểm cồng hiến của Đại Hoang Đạo Đình thì mới có thể. ĐƯơng nhiên, nếu như điểm cống hiến đủ, cũng có thể tùy ý tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành, mà không cần chờ mười năm.

Lạc Thải Tư lại đi đến cửa thành một lần nữa, nàng còn chưa kịp nói chuyện, tu sĩ thủ vệ kia đã cau mày nói, “Không phải đã nói ngươi không có tư cách tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành sao?”

Lạc Thải Tư vội vàng nói, “VỊ đại ca này, ngươi có thể bẩm báo giúp ta một chút không? Ta là thê tử Lạc Thải Tư của Đạo Quân Đại Hoang Đạo Đình Lam Tiểu Bố, ngươi báo tin tức này cho Đạo Quân là được.”

Thê tử của Đạo Quân? Tên thủ vệ này giật mình, hắn ta cũng không nghĩ rằng Lạc Thải Tư đang nói dối. Loại lời nói này mà ai dám nói dối, thì có thể lập tức điều tra ra, một khi điều tra ra nói dối, vậy thì chính là đi tìm chết.

“Nói bậy nói bạ, lại dám giả mạo thê tử của Đạo Quân, muốn chết.” Một thủ ấn to lớn đánh về phía Lạc Thải Tư, Lạc Thải Tư không thể nào động đậy được, đừng nói là nàng, ngay cả chính Cổ Đạo cũng không thể nào động đậy.

Cho dù có là ngớ ngẩn thì cũng biết được, chủ nhân của cái thủ ấn này tin nàng chính là thê tử của Lam Tiểu Bố, đây nhất định là kẻ thù của Tiểu Bố, muốn bắt nàng lại để uy hiếp Tiểu Bố.

Hai tên thủ vệ cũng cảm thấy không ổn, cho dù nữ nhân trước mắt này có phải là thê tử của Đạo Quân hay không, bây giờ cũng không thể bị bắt đi như vậy được, ít nhất phải thẩm vấn một chút. Nhưng nam tử mặc áo đen kia, vậy mà không hỏi nguyên do đã trực tiếp muốn bắt nữ tử này đi. Mấu chốt là, bọn hắn chưa từng gặp người áo đen này bao giờ.

“Thả nàng ra.” Một tên thủ vệ dùng một quyền đánh vào thủ ấn kia, đồng thời hét lớn. Hắn ta biết nếu chuyện hôm nay mà không giải quyết ổn thỏa, mạng nhỏ của hắn ta nhất định cũng sẽ phải để lại đây.

Một tên thủ vệ khác lập tức kích phát cảnh báo cấp bậc cao nhất của Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Răng rắc! Hộ vệ dùng quyền đánh về phía thủ ấn kia lập tức bị gãy nứt xương tay, cả xương cốt toàn thân cũng bị xé thành từng khúc, thế nhưng đạo thủ ấn kia lại chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Oanh! Một đạo quang mang từ đằng xa bắn đến, trực tiếp đánh lên thủ ấn mà hộ vệ không thể ngăn trở kia. Thủ ấn hơi dừng lại một chút, Cổ Đạo cũng thừa dịp khe hở này mà kéo theo Lạc Thải Tư xông ra khỏi trói buộc lĩnh vực của đối phương, trốn sang một bên.

Người vừa ra tay là một tu sĩ CHuẩn Thánh tầng chín, hắn ta cũng không phải tu sĩ Trường Sinh Thánh Đạo thành. Nhưng mà lời Lạc Thải Tư vừa nói hắn ta đã nghe thấy hết, cũng biết tu sĩ áo đen này không có lòng tốt. Chỉ là thực lực của hắn ta và tu sĩ áo đen kia chênh lệch rất xa, mặc dù có thể đánh tan thủ ấn của đối phương, giúp Lạc Thải Tư tránh được một kiếp, nhưng bản thân lại há mồm phun ra một ngụm máu rồi bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đang đứng ở trận môn hộ trận Đại Hoang Thần Giới đang chuẩn bị rời đi đột nhiên cảm thấy không ổn. Trường Sinh Thánh Đạo thành kích phát cảnh báo, những đại trận kia đều là do hắn bố trí ra, loại cảnh báo này sao hắn lại không biết chứ?

Thần niệm đảo qua, hắn lập tức nhìn thấy có một tên nam tử áo đen đang xông về phía Lạc Thải Tư.

Lam Tiểu Bố giận dữ, từ trong hư không đánh ra một quyền, đồng thời cả người đã biến mất khỏi trận môn.

Tu vi của nam tử áo đen kia vốn đã cường đại đến mức chấn nhiếp toàn bộ mọi người xung quanh không dám ra tay, khi hắn ta nghĩ rằng mình chắc chắn có thể bắt được Lạc Thải Tư, trong không gian đột nhiên ngưng trệ, thân hình hắn ta đang phóng đến chô Lạc Thải Tư đột nhiên chậm lại. Sau đó có một cái quyền ấn cực đại đánh xuống.

Không hay rồi, nam tử áo đen cũng đấm ra một quyền, đồng thời điên cuồng lui lại.

Răng rắc! Xương tay nam tử áo đen này bị nứt toác, khóe miệng trào ra một tia máu, một khắc sau có một nam tử áo xanh đã xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Tiểu Bố…” Lạc Thải Tư nhìn thấy nam tử áo xanh, kích động đến đỏ vành mắt.

“Bố gia…” Cổ Đạo kích động kêu to.

“Đạo Quân…” Bộc Hòa Thần Đế, Côn Vi, Chân Đề và Thiên Cương Thánh Nhân đều vọt ra.

Hộ vệ của Trường Sinh Thánh Đạo thành có thể kích phát cảnh báo đỉnh cấp, chuyện này sao có thể nhỏ? TRước đây không lâu chuyện của Vẫn Mệnh Thánh Nhân vừa mới lắng lại, nếu như có thêm một Vẫn Mệnh Thánh Nhân nữa, Đại Hoang Thần Giới có còn muốn tu sinh dưỡng tức nữa không?

Chương 1876 - TRúc KHổ. (2)

“Thải Tư…” Lam Tiểu Bố cũng vô cùng kích động, mặc dù hắn dự định đến Ngũ Vũ Tiên Giới, nhưng có thể không cần đến Ngũ Vũ Tiên Giới mà tìm được Lạc Thải Tư, chính hắn cũng khômg dám tin. Bây giờ Lạc Thải Tư và Cổ Đạo xuất hiện ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, đối với hắn mà nói là quan trọng nhất. Hắn có chút hối hận, thế mà lại không nghĩ đến chuyện đi thăm dò xem Lạc Thải Tư có phải đã đến Đại Hoang Thần Giới hay chưa.

“Tiểu Bố, vừa rồi mà không có hai vị hộ vệ và vị đại ca này ra tay, e là ta đã bị người kia bắt được rồi…” Lạc Thải Tư chỉ chỉ vào một gã hộ vệ đang nằm tê liệt trên mặt đất và tu sĩ Chuẩn Thánh tầng chín đã ra tay giúp đỡ kia.

Tên hộ vệ kia mặc dù biết mình đã làm đúng, nhưng sâu trong lòng cảm thấy vô cùng bi ai, kinh mạch của hắn ta đã đứt đoạn, đạo cơ bị hủy, đã mất đi khả năng tu luyện.

Lam Tiểu Bố lấy một viên đan dược ra đưa vào trong miệng tên hộ vệ này rồi nói, “Đa tạ ngươi, ngươi không cần lo lắng, đợi lát nữa ta sẽ giúp người khôi phục đạo cơ…”

Lời còn chưa dứt, Lam Tiểu Bố đã nhìn về phía nam tử áo đen đang lui lại kia, “Sao vậy, ngươi cảm thấy còn có thể chạy được sao?”

Nam tử áo đen lập tức ôm quyền nói, “Ta cũng chỉ là có lòng tốt mà làm ra chuyện xấu, trước đó cho rằng nàng định giả mạo, mong Đạo Quân minh xét.”

“Đạo Quân, đây là lỗi của ta…” Bộc Hòa Thần Đế vô cùng sợ hãi, hắn ta đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện, thê tử của Đạo Quân đến Trường

Sinh Thánh Đạo thành, vậy mà suýt chút nữa đã bị người bắt đi. Hắn ta làm quản sự của Trường Sinh Thánh Đạo thành thật là kém cỏi, nếu như trong lòng Đạo Quân không vui, có thể đá văng hắn ta bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố xua tay, lại nhìn nam tử mặc áo đen nói, “Tu vi tiến bộ rất nhanh nhỉ, còn có thể chạy nhảy, lá gan cũng không nhỏ. Trúc Khổ, có phải ngươi cảm thấy bản thân mình chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân rồi thì rất trâu bò, cho nên dám đến địa bàn của ta phách lối?”

Lam Tiểu Bố cũng bị dọa đến mức mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người, tên Trúc Khổ này mặc dù là nhị chuyển Thánh Nhân, nhưng đại đạo của gia hỏa này vô cùng đáng sợ. Hắn có thể khẳng định, cho dù là Bộc Hòa hay Đề Phật đều không phải là đối thủ của người này. Thiên Cương Thánh Nhân thì có thể ngăn chặn được Trúc Khổ, nhưng mà muốn giết chết Trúc Khổ là chuyện tuyệt đối không thể. Một khi hắn không có mặt ở Đại Hoang Thần Giới, những người bên cạnh hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Giờ phút này Trúc Khổ hối hận đến phát điên, hắn ta rõ ràng đã điều tra rất kỹ, một năm trước Lam Tiểu Bố đã rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, hắn ta nghĩ trong thời gian ngắn Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không trở về, nhưng chuyện gì thế này? Hắn ta còn chưa bắt được Lạc Thải Tư, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện rồi?

“Lam Đạo QUân, ngươi chắc hẳn phải biết, ta tu luyện chính là Đoạn Đạo, có trăm triệu vạn phân thân. Sau khi chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, ngươi chắc chắn không thể nào giết chết ta. Ta có thể thề, về sau sẽ không ra tay với người bên cạnh ngươi nữa.” Lúc Trúc Khổ nói chuyện đã xé đi mặt nạ trên mặt.

Giờ phút này trong lòng Trúc Khổ biết rất rõ, bây giờ hắn ta trốn không thoát được. Đây là địa bàn của Lam Tiểu Bố, còn đang ở bên trong Khốn Sát Thần Trận của Trường Sinh Thánh Đạo thành, cộng thêm thần trận hộ giới ở bên ngoài, hắn ta có bản lĩnh hơn trời cũng không đi nổi. Bây giờ điều duy nhất hắn ta phải suy tính, chính là làm sao để đi luân hồi.

“NGười lúc trước nói ra lời này chính là Vẫn Mệnh Thánh Nhân, vậy thì để ta xem, Ngũ Thải Đoạn Đạo Châu của ngươi có phải lại tiến bộ hơn một chút rồi không.” Lam Tiểu Bố châm chọc.

TRong lòng Trúc Khổ nhảy lên một cái, hắn ta đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. Không đợi hắn ta suy nghĩ rõ ràng, một luồng đạo tắc đại đạo kinh khủng đã trói chặt hắn ta lại, sắc mặt hắn ta tái nhợt không gì sánh được, giờ phút này ngay cả động hắn ta cũng không thể động đậy. Đoạn Đạo của hắn lợi hại, nhưng đáng tiếc tu vi của hắn ta vẫn còn kém một chút.

“Lam Đạo QUân, ta biết bí mật đại đạo, thực lực của ngươi mặc dù mạnh hơn ta, nhưng một khi chờ ta tu luyện đến cảnh giới như ngươi, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta. Nếu như người đồng ý thả ta, ta sẽ nói cho ngươi biết bí mật đại đạo.” Trúc Khổ không tiếp tục cầu xin tha thứ nữa mà truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố định trực tiếp xử lý Trúc Khổ, đồng thời thông qua đạo tắc không gian vũ trụ, diệt đi tất cả phân hồn của Trúc Khổ. Sau khi nghe thấy lời này, hắn dứt khoát khóa Trúc Khổ lại, ném vào trong tiểu thế giới. Hắn thế mà mơ hồ cảm nhận được lời Trúc Khổ nói là chính xác, chuyện này hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

“Đa tạ đạo hữu.” Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt tu sĩ Chuẩn Thánh tầng chín kia ôm quyền cảm tạ.

“KHông dám, ta chỉ vừa hay nhìn thấy, chỉ là tu vi của ta và người kia chênh lệchquá lớn, cũng không giúp đỡ được gì.” Tên tu sĩ này nhanh chóng khom người thi lễ. Trong lòng hắn ta biết rất rõ, đối phương muốn bắt Lạc Thải Tư, chứ không muốn giết hắn ta. Nếu không thì 100 hắn ta cũng không đủ giết.

“Bộc Hòa, cho vị bằng hữu này 100.000 điểm cống hiến Đạo Đình, đồng thời cho phép hắn thành lập động phủ ở trong Trường Sinh Thánh Đạo thành.” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói.

KHông đợi Bộc Hòa đáp lời, tên tu sĩ Chuẩn Thánh tầng chín này đã kích động đến mức tay chân run rẩy. Động phủ bên trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, đừng nói là hắn ta, cho dù là Thánh Nhân đã chứng đạo cũng đừng mơ đến, hôm nay quả quyết ra tay, quả nhiên là đại cơ duyên. 100.000 điểm cống hiến Đạo ĐÌnh kia, càng là một món tài phú không nhỏ.

Đông đảo tu sĩ đứng xung quanh nghe thấy thù lao phong phú như vậy, đều hối hận vì đã không ra tay, hoặc là tốc độ phản ứng quá chậm.

Lam Tiểu Bố lấy một cái Già Lam Đạo Quả ra bỏ vào miệng tên hộ vệ kia, đồng thời nói, “Hai tên hộ vệ này mỗi người khen thưởng 50.000 điểm cống hiến, đồng thời khen thưởng một động phủ ở Trường Sinh Thánh Đạo thành.”

“Vâng.” Bộc Hòa vội vàng đáp.

Đạo quả vào miệng là tan, tên hộ vệ có đạo cơ bị vỡ nát kia cảm nhận được đạo cơ của mình đang nhanh chóng khôi phục, cộng thêm nghe được mình có thể tiến vào Trường Sinh Thánh Đạo thành định cư, kích động đến mức cảm thấy không chân thật. Cho dù là nằm mơ cũng không dám mơ như thế, vậy mà bây giờ lại trở thành sự thật.

Chương 1877 - KHông tính là đại đạo

Vừa về đến phủ Đạo Quân, Lạc Thải Tư đã vô cùng kích động ôm lấy Lam Tiểu Bố. Gặp lại Lam Tiểu Bố một lần nữa, hơn nữa còn đang ở bên trong Đạo Đình Thần giới của Lam Tiểu Bố, những tình cảm đang đè nén trong lòng Lạc Thải Tư không thể nào kiềm chế được nữa.

Đáng thương cho Cổ Đạo, chỉ kêu lên vài tiếng Bố gia, đã bị vứt ra ngoài động phủ.

Ba ngày liên tiếp, Lam Tiểu Bố và Lạc Thải Tư đều không rời khỏi động phủ.

“Tiểu Bố, may mắn là ta đã lựa chọn rời khỏi Tiên giới, nếu không thì bây giờ ta vẫn chưa thể nào gặp lại ngươi.” Lạc Thải Tư dựa sát vào trong ngực Lam Tiểu Bố, vẫn không thể nào kiềm chế được. Nàng biết rất rõ, loại cơ hội được dính vào một chỗ với Lam Tiểu Bố như thế này không nhiều, rất nhanh thôi nàng phải bế quan tăng thực lực lên. Nhìn những người trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, trừ CHuẩn Thánh thì chính là Thánh Nhân. Cho dù là hai hộ vệ thủ thành, thực lực cũng là Hợp Thần cảnh, tu vi Thần Quân, ở chỗ này không là gì cả.

Huống hồ, Lam Tiểu Bố đã nói với nàng về cuộc chiến vĩnh sinh, tương lai khi thực lực thấp, chỉ sợ đến Đại Hoang Thần Giới cũng không thể nào bảo vệ được, nói không chừng sẽ bị người ta luyện hóa thành nghiệp lực để chứng đạo. Tương lai nàng không mong có thể giúp được Lam Tiểu Bố, ít nhất thì không khiến Lam Tiểu Bố phải phân tâm là được.

“Thải Tư, trước đây không lâu ta vừa mới đón Tô Sầm về đây.” Lam Tiểu Bố biết, có những lời hắn nhất định phải nói ra.

“A…” Lạc Thải Tư giật mình, lập tức nói ra, “KHông phải Tô Sầm ở Địa Cầu sao? Nàng chưa kết hôn sao?”

KHi Tô Sầm đính hôn, viên Lam Sí Chi Tinh kia là nàng tặng lại.

Lam Tiểu Bố chẳng những nói rõ ba đời của Tô Sầm, còn nói cả chuyện của Tả Uyển âm ra. Trên thực tế cho dù là Tô Sầm hay Tả Uyển âm, thời điểm ban đầu Lam Tiểu Bố đều không nghĩ đến. Nhưng hết lần này đến lần khác, mọi chuyện đã xảy ra, hắn cũng không thể giải thích, chỉ có thể nói thật cho Lạc Thải Tư.

Lạc Thải Tư kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Nếu như là lúc trước, ta nhất định sẽ nổi giận. Nhưng đã trải qua vô số năm tháng, có thể cùng người yêu ở với nhau, ta đã hài lòng rồi.”

TRên thực tế, nếu như nói không hề tức giận thì đó là chuyện không thể, nhưng sau khi trải qua vô số năm tháng chờ đợi và dày vò, Lạc Thải Tư thật sự không để ý đến những thứ này nữa. Có thể gặp được Lam Tiểu Bố ở Đại Hoang Thần Giới, nàng đã sớm hài lòng rồi.

So với Tô Sầm luân hồi mấy đời, nàng vẫn luôn sinh sống ở Ngũ Vũ Tiên Giới, còn có cái gì mà không biết đủ?

Có một câu mặc dù nàng không nói ra, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn cảm thấy may mắn, lúc trước khi Tô Sầm chưa khôi phục ký ức đã nhường Lam Tiểu Bố lại cho nàng. Nếu không thì đến khi cát bui trở về với cát bụi, nàng đã sớm tiêu tán trong thiên địa này. Tiêu tán trong thiên địa thì nàng cảm thấy cũng không sao, đời người cuối cùng cũng phải đến lúc kết thúc. Nhưng nàng khẳng định, nếu như không gặp được Lam Tiểu Bố, nàng tuyệt đối sẽ không yêu người thứ hai, tuyệt đối sẽ không tìm ra được người cùng làm bạn với mình cả đời. Nếu như không yêu đương đã chết đi, đối với nàng mà nói đó là khuyết điểm rất lớn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vẫn có chút áy náy, hắn còn định nói gì đó nữa, Lạc Thải Tư đã ôm lấy hắn, giọng nói thoảng qua như từ chân tời truyền đến, “Ta muốn có một đứa con thuộc về hai chúng ta.”

…

Trường Sinh Thánh Đạo thành lại trở nên căng thẳng một lần nữa, cho dù Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, nhưng quan viên Đạo ĐÌnh ở Trường Sinh Thánh Đạo thành đều cảm thấy có chút hoảng hốt.

Đầu tiên là Trúc Khổ làm thế nào mà đến tiến vào Đại Hoang Thần Giới? Đại Hoang Thần Giới không cho phép người ngoại giới tiến vào. Hơn nữa tu sĩ bản thổ của Đại Hoang Thần Giới, cũng đều phải nghiệm chứng thân phận nhiều lần, cũng không phải ngươi cứ trốn đến một nơi nào đó là được. Nếu như một tu sĩ vốn đang ở Đại Hoang Thần Giới, lại trốn vào trong một góc không xuất hiện, cũng không làm chứng nhận thân phận Đại Hoang Thần Giới, cũng không để lại hơi thở thân phận của mình trong thân phận điện Đại Hoang Đạo Đình, vậy tương lai chỉ cần phát hiện ra, sẽ lập tức đuổi ra khỏi Đại Hoang Thần Giới. Nếu như có làm điều gì phi pháp, vậy thì trực tiếp giết chết.

CÓ thể khẳng định Trúc Khổ không hề có chứng nhận thân phận, chẳng những không có chứng nhận thân phận, mà còn không để lại hơi thở thân phận của mình. Điều này nói rõ, Đại Hoang Đạo Đình làm việc vẫn chưa đến nơi đến chỗn.

Bây giờ Trúc Khổ nằm trong tay Đạo Quân, bọn hắn cũng không biết Trúc Khổ vào Đại Hoang Thần Giới như thế nào. Mặc kệ có biết hay không, Đại Hoang Thần Giới đều bắt đầu tổng điều tra tu sĩ lại từ đầu, bất kỳ một tu sĩ nào không có chứng nhận, đều sẽ bị điều tra, sau đó ném ra khỏi Đại Hoang Thần Giới.

…

TRiền miên với Lam Tiểu Bố mấy ngày, lúc này Lạc Thải Tư mới lưu luyến không rời mà đi bế quan tăng thực lực lên. Nàng biết Lam Tiểu Bố nhất định phải ra ngoài, không ra ngoài mà ở lại Đại Hoang Thần Giới thì thực lực không thể nào tăng được, Đại Hoang Thần Giới cũng sẽ không có tương lai.

“Bố gia, lần này ngươi ra ngoài có thể dẫn ta theo không?” Cổ Đạo vẫn luôn canh giữ bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố, nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi ra, vội vàng nịnh nọt tiến lên đón.

Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, “Nếu như tu vi của ngươi tăng thêm một chút nữa, Thải Tư sẽ bị người khác uy hiếp sao? Bây giờ ngươi cứ ở lại nơi này tu luyện đi, sau khi chứng đạo nhất chuyển thì ngươi mới có thể rời khỏi Đại Hoang Thần Giới.”

Cổ Đạo lập tức nhăn nhó mặt mũi, nếu như nó mà không tính là cố gắng, vậy vị chủ mẫu kia chỉ mới cảnh giới Thần Quân, chẳng phải là càng không cố gắng hơn sao? Đáng tiếc nó không dám nói lời này ra.

Cũng may nơi này nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn, nó chắc hẳn có thể nhanh chóng chứng đạo nhất chuyển thôi.

“Cầm lấy cái này đi, nắm chặt thời gian mà chứng đạo, sau đó bảo vệ chủ mẫu. Ở đây ngươi có hai vị chủ mẫy, cho dù là ai, nếu bị bất cứ tổn thương nào, ta sẽ quay về tìm ngươi tính sổ.” Lam Tiểu Bố ném một chiếc nhẫn cho Cổ Đạo.

“Bố gia yên tâm, tất cả cứ giao cho ta.” Cổ Đạo kích động nắm lấy chiếc nhẫn, vỗ ngực đảm bảo.

Chương 1878 - KHông tính là đại đạo (2)

Chờ Cổ Đạo đi bế quan, lúc này Lam Tiểu Bố mới đến một phòng trống, kéo Trúc Khổ ra ngoài.

“Lam Đạo Quân, ta cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện một chút. Ngươi giết ta cũng chỉ là hả giận nhất thời mà thôi, đối với đại đạo của ngươi cũng chẳng có chỗ tốt nào cả.” Trúc Khổ thật sự không cam tâm, thậm chí hắn ta hối hận vì mình đã sớm ra tay.

Lần này hắn ta đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, thật sự không phải vì muốn bắt Lạc Thải Tư, hắn ta dự định đến đây mua một vài thứ, chuẩn bị để chứng đạo tam chuyển Thánh Nhân. KHông ngờ hắn ta vừa đến Trường Sinh Thánh Đạo thành đã nhìn thấy Lạc Thải Tư, hắn ta không nhịn được mà ra tay.

Trúc Khổ có hận ý rất sâu với Lam Tiểu Bố, cộng thêm hắn ta đã điều tra ra Lam Tiểu Bố không có ở Đại Hoang Thần Giới, lúc này sau khi nhìn thấy Lạc Thải Tư mới không nhịn được mà ra tay.

“Nói một vài bí mật đại đạo mà ngươi biết đi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Chỉ cần Đạo Quân đồng ý thả ta ra, đồng thời hứa hẹn, ta sẽ nói ngay.” Trúc Khổ kiên định nói.

Lam Tiểu Bố thản nhiên nói, “Vậy thì ngươi không cần nói nữa.”

Sau khi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, một đạo lực lượng tử vong đáng sợ bao trùm Trúc Khổ, thậm chí Trúc Khổ còn cảm nhận được linh hồn của mình sắp bị xé rách. Giờ phút này nếu như hắn ta còn không biết Lam Tiểu Bố đang định sưu hồn hắn ta, vậy thì hắn ta chính là tên ngu ngốc.

Trúc Khổ điên cuồng điều động NGuyên Thần của mình tự bạo, đáng tiếc là, bị đạo vận đại đạo của Lam Tiểu Bố trói chặt, hắn ta hoàn toàn không thể làm được gì.

“Lam Đạo Quân, dừng tay, ta đồng ý nói, chỉ hy vọng sau khi nói xong, Lam Đạo Quân có thể cho ta được tự vẫn.” Trúc Khổ không dám làm trò gì nữa, vội vàng kêu lên.

Bị Lam Tiểu Bố sưu hồn, không chỉ là mình phải nhận phải đau đớn kinh khủng, mà càng quan trọng hơn là có một số việc hắn ta không muốn để cho Lam Tiểu Bố biết.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay nữa, nhưng mà sát cơ và sát ý đại đạo như có như không vẫn khóa chặt Trúc Khổ, trong lòng Trúc Khổ cảm thán một tiếng, hắn ta còn muốn nhân cơ hội này, vừa nói chuyện vừa xóa đi ký ức đại đạo của mình. Nhưng rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố cũng nghĩ đến chuyện này, hoàn toàn không cho hắn ta cơ hội.

Lúc này trong lòng hắn ta đang vô cùng hối hận, sớm biết như vậy, ngay ngày đầu tiên khi hắn ta bị Lam Tiểu Bố bắt, nên lựa chọn xóa đi ký ức. Chỉ là trong lòng hắn ta vẫn còn đang mơ mộng, cho rằng Lam Tiểu Bố có thể buông tha cho hắn ta.

“Đại Đạo mà Đạo Quân tu luyện không hề tầm thường, nhưng ta mơ hồ cảm thấy đó không thật sự là đại đạo. Đại đạo của Đạo Quân có lẽ đã lên đến tầng thứ cao hơn, nhưng không phải là đại đạo đỉnh cấp chân chính, đồng thời cũng không thể thắng được những người cùng cấp khi đấu pháp…”

Nghe thấy lời Trúc Khổ nói, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày. Hắn cảm thấy lời Trúc Khổ nói hình như chính là sự thật, nhưng mà hết lần này đến lần khác hắn vẫn có thể dễ dàng nghiền ép những người cùng cấp. Đừng nói là Vẫn Mệnh Thánh Nhân, còn có Tích Nga kia nữa, như vậy…

KHông đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến lúc trước hắn và Tích Nga cũng không đánh nhau, có lẽ Tích Nga rời đi cũng không phải vì e ngại hắn mà là có nguyên nhân khác, Còn Vẫn Mệnh Thánh Nhân, đó là vì người này đang ở trong Đại Hoang Thần Giới của hắn.

Lam Tiểu Bố hắn là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, ở Đại Hoang Thần Giới của hắn, có vận may một giới tăng cường, nếu như hắn mà còn không thể dễ dàng xử lý Vẫn Mệnh Thánh Nhân, vậy Đạo Quân như hắn quá yếu gà rồi.

Điều duy nhất có thể tham khảo chính là trận chiến với Vô Lượng ở Lục Đạo Niết Bàn, nhưng cái giá trị tham khảo này cũng không quá lớn, lúc đó thực lực của Vô Lượng đã vô cùng suy yếu, hơn nữa còn đang cảm ngộ đạo tắc Lục Đạo…

“Ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố nhìn Trúc Khổ, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

“Vâng.” Trúc Khổ không dám giấu diếm, “Ta cảm thấy đại đạo chân chính là có quy tắc và chỉ hướng đại đạo rõ ràng, ví dụ như Đoạn Hồn chi đạo của Trúc gia ta. Ta nghe nói còn có đại đạo Nhân Quả, đại đạo Vận Mệnh, đại đạo Luân Hồi, thậm chí ta còn nghe nói đến đại đạo Phàm Nhân.”

Lam Tiểu Bố nghĩ đến bản thân mình là Trường Sinh Đạo, truy cầu TRường Sinh Đạo của hắn chính là trường sinh, khi tu vi của hắn không ngừng tăng lên cũng không ngừng mà hoàn thiện. Muốn nói không có quy tắc và chỉ hướng rõ ràng thì hắn không đồng ý. Chỉ hướng chính là trường sinh, chỉ là TRường Sinh Đạo trong đại chiến quả thật không có gì đặc sắc. Hắn có thể thắng được nhiều cường giả, phần lớn là nhờ vào thần thông ĐẠi Đạo của hắn.

Sau khi Trúc Khổ nói xong, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, làm thế nào khi Lam Tiểu Bố sưu hồn hắn ta mà xóa đi ký ức.

Qua nửa nén hương sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới thở ra một hơi, vung tay ra vạch nên một vòng xoáy đạo vận Không Gian trong hư không.

Sau đó Lam Tiểu Bố xé ra một tia tàn hồn của Trúc Khổ, thần hồn Trúc Khổ bị xé nứt, hét lên thê thảm.

Lam Tiểu Bố ném đạo tàn hồn này vào trong vòng xoáy đạo vận KHông Gian, Trúc Khổ lập tức hoảng sợ phát hiện ra trăm triệu vạn hồn niệm hắn để lại ở vô số giới vực đang lần lượt bị giảo sát, từng tiếng kêu thê lương truyền ra trong vòng xoáy đạo vận Không Gian này, liên miên bất tuyệt.

“Lam Đạo Quân, tha cho ta…” Lần này Trúc Khổ thật sự sợ hãi, khiến hắn ta hoảng sợ nhất là, thế giới của hắn ta lại bị mở ra.

Tuyệt vọng và bóng tối vô tận ập đến, giờ phút này nỗi hối hận của Trúc Khổ dường như có thể bao phủ toàn bộ Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1879 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết.

Lục Đạo Niết Bàn, sau khi Lam Tiểu Bố đến đây một lần nữa, phát hiện Luân Hồi Thánh Nhân đã không còn ở đây. Rõ ràng Luân Hồi Thánh Nhân đã hoàn thiện đạo tắc Lục Đạo của mình, sớm rời khỏi nơi này rồi.

Lam Tiểu Bố vô cùng bất đắc dĩ, hắn vốn định đi cùng với Luân Hồi Thánh Nhân đi tìm Tứ Giới Thạch Giới Kỳ, bây giờ Luân Hồi Thánh Nhân không có ở đây, hắn chỉ có thể đi tìm Nhân Quả Đạo Quyển.

TRên người hắn có phương vị có khả năng tìm được Nhân Quả Đạo Quyển, chỉ cần dựa theo phương vị này đến đó, vậy thì nhất định có thể tìm được.

Luân Hồi Oa xông ra khỏi Lục Đạo Niết Bàn, Lam Tiểu Bố phát hiện phương vị trong phương vị cầu mà mình lấy được từ trong thế giới của Vẫn Mệnh Thánh Nhân lại cực kỳ mơ hồ. Chỉ có hai tình huống mới có thể xảy ra chuyện như vậy, thứ nhất là phương vị cầu này làm không được tốt, quy tắc Không Gian ở đây không hoàn thiện. Thứ hai là nơi này cách vị trí hắn đang đứng cực kỳ xa xôi.

Lam Tiểu Bố biết tốc độ Luân Hồi Oa của mình cực nhanh, cho nên cũng không thèm để ý. Cho dù là bao xa, với tốc độ của Luân Hồi Oa, chỉ tốn thêm nhiều thời gian một chút mà thôi.

Nhưng mà Luân Hồi Oa liên tục phi hành cả một năm, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy có chút không ổn. Qua thời gian dài như vậy, cho dù khảng cách còn xa, cũng không thể nào khiến cho biểu hiện phương vị vẫn còn mơ hồ như vậy. So với một năm trước, không có chút thay đổi nào.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dứt khoát kêu Hỗn Độn Độc Giác Thú ra, “Thái Xuyên, bây giờ ngươi khống chế Luân Hồi Oa giúp ta, ta suy tính phương vị cầu này một chút.”

“ĐƯợc, đại ca.” Thái Xuyên bởi vì là Hỗn Độn Độc Giác Thú, giá trị kinh người, cho nên vẫn luôn ở trong Trường Sinh Giới của Lam Tiểu Bố để tu luyện. Bây giờ Lam Tiểu Bố gọi nó ra, Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng vô cùng mừng rỡ. So với Thần Thú vừa mới bước vào cấp tám còn rụt rè lúc trước, lúc này Thái Sinh đã rũ bỏ đi vẻ non nớt lúc đầu của mình.

Hỗn Độn Độc Giác Thú khống chế Luân Hồi Oa, tốc độ lập tức chậm

lại.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, thần niệm của hắn thẩm thấu vào trong thủy tinh cầu, bắt đầu phân tích đạo vận ở trong đó, mục đích là bảo lưu lại tin tức không gian. Phương vị trên thủy tinh cầu này không phải do Vẫn Mệnh Thánh Nhân làm, nhưng đạo vận vô cùng mạnh.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố cảm nhận được mình là ngũ chuyển Thánh Nhân, hơn nữa còn chứng năm loại đại đạo đỉnh cấp, cho dù thủy tinh cầu này là do cửu chuyển Thánh Nhân chế tạo ra, hắn muốn bóc tách đạo vận trong đó, cho dù có là bản nguyên, tin tức không gian tìm đến cũng có thể dễ dàng làm được.

Nhưng mười tháng sau, trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng thất vọng. Có thể nói, nếuu như hắn không chứng đạo quy tắc thiên địa, đừng nói là hắn bóc tách ra đạo vận bản nguyên, cho dù là đụng chạm đến đạo vận trong đó cũng vô cùng gian nan. Hơn nữa Lam Tiểu Bố phát hiện, mặc dù hắn đã chứng đại đạo quy tắc, nhưng hắn lại không thể nào bóc tách quy tắc trong thủy tinh cầu này ra, sau đó tách riêng ra.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố thật sự có chút hoài nghi, Trường Sinh Đạo của mình có phải là đại đạo chí cường hay không. Trường sinh là mục tiêu của hắn, nhưng dùng trường sinh thành đạo là mạnh nhất sao? Hơn nữa, muốn trường sinh, cũng không nhất định phải lấy trường sinh thành đạo. Đại đạo cả trăm triệu vạn, ai nói đạo khác không thể hướng đến trường sinh?

Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục bóc tách đạo vận trong thủy tinh cầu nữa, mà là nhíu mày suy nghĩ về đại đạo của mình.

Một năm, mười năm, trăm năm…

Oanh! Chấn động kích liệt kinh động đến Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ về đại đạo của mình, sau đó hắn lập tức phát hiện, Luân Hồi Oa vậy mà lại rơi vào trong một vòng xoáy không gian.

Cho dù đã chứng đạo không gian, Lam Tiểu Bố cũng không dám đâm đầu ở trong vòng xoáy không gian này, đầu tiên là hắn cuốn lấy Luân Hồi Oa và Thái Xuyên, sau đó lập tức vọt vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Đại ca, là lỗi của ta.” Thái Xuyên giống như đã phạm phải sai lầm lớn, đứng trước mặt Lam Tiểu Bố rũ đầu cụp tai. Đại ca giao Luân Hồi Oa cho nó khống chế, nó thì hay rồi, trực tiếp khống chế Luân Hồi Oa lao vào trong vòng xoáy hư không.

“Chuyện gì xảy ra?” Lam Tiểu Bố cũng không hề tức giận, hắn cũng luôn suy nghĩ về đại đạo của mình, thậm chí là lâm vào trong ngõ cụt, nếu như không phải Luân Hồi Oa bị cuốn vào trong vòng xoáy hư không này, thậm chí hắn sẽ sinh ra một loại chấp niệm.

“Ta bước vào cấp chín, dẫn đến lôi kiếp, trong lúc nhất thời không chú ý đến Luân Hồi Oa, kết quả bị quấn vào trong vòng xoáy hư không.” Thái Xuyên lúng túng nói.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra, Thái Xuyên quả nhiên là Thần Thú cấp chín. Hắn gật đầu, “Tiếp theo đây cứ để ta khống chế Luân Hồi Oa, ngươi cũng đừng vào trong Trường Sinh Giới nữa, đến lúc đó cứ tu luyện ở bên ngoài.”

Thái Xuyên ở trong Trường Sinh Giới có tiến bộ không lớn, vừa ra ngoài đã tiến bộ nhanh chóng như vậy, có thể thấy được tu luyện ở bên ngoài đối với Thái Xuyên còn tốt hơn ở trong Trường Sinh Giới.

Chương 1880 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết. (2)

Trường Sinh Giới là do quy tắc đại đạo của hắn cấu thành, ngay cả

Tô Sầm cũng không thể tu luyện trong đó thời gian quá dài, huống chi là Thái Xuyên lúc trước đã lên đến Thần Thú cấp tám. Hơn nữa hiện tại Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm nhận được, muốn trường sinh, không nhất định phải tu luyện Trường Sinh Đạo.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu ra ngoài, Vũ Trụ Duy Mô còn đang quay cuồng bên trong vòng xoáy hư không, bị vòng xoáy hư không cường đại cuốn đi. Rõ ràng Vũ Trụ Duy Mô còn chưa thoát khỏi cái vòng xoáy hư không này.

Lam Tiểu Bố cất thủy tinh cầu trong tay đi, hắn cũng không tính toán dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của thủy tinh cầu trong tay. Hắn hoài nghi mình còn đang gặp phải rất nhiều hạn chế. Lúc ban đầu thì rất thuận tiện, nhưng khi thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, di chứng lại càng ngày càng rõ ràng.

Thậm chí là Trường Sinh Quyết của hắn, cũng bị ảnh hưởng.

Trường Sinh Quyết của hắn là dựa theo suy nghĩ của hắn mà thôi diễn ra, lúc trước khi hắn sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, còn chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ. Rất nhiều thứ không hiểu, hắn đều dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu. Cho nên có rất nhiều đạo niệm trong Trường Sinh Quyết đều có bóng dáng của Vũ Trụ Duy Mô.

Thấy Lam Tiểu Bố không hề trách cứ mình, Thái Xuyên nhanh chóng tránh sang một bên ổn định tu vi của mình. Nó mới bước vào cấp chín, đã dẫn lôi kiếp đến, nếu như không phải đại ca kéo nó vào trong Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ nó đã bị cuốn vào trong vòng xoáy hư không rồi.

Lam Tiểu Bố vẫn còn đang cân nhắc đại đạo của mình, đại đạo Nhân Quả, đại đạo Luân Hồi, các loại đều rất đáng gờm, nhưng mà Lam

Tiểu Bố không cảm thấy những đại đạo này lợi hại hơn Trường Sinh Quyết của hắn.

Ngược lại là quy tắc…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến khi mình lấy được thủy tinh cầu này, chỉ có quy tắc trợ giúp hắn, nếu như không phải hắn chứng đạo quy tắc, vậy hắn nhất định không thể nào chạm đến dấu vết đạo vận trong thủy tinh cầu này.

Nhưng mà mặc dù hắn đã chứng đạo quy tắc, như dường như đó chỉ là cực hạn ở Đại Hoang Thần Giới mà thôi…

NGhĩ đến đây, giống như có một tia sáng lóe lên trong đầu Lam Tiểu Bố. Cho dù là hắn chứng đạo vận may, chứng đạo quy tắc, chứng đạo luân hồi, chứng đạo không gian, chứng đạo công đức…

HÌnh như đều có một tính hạn chế cực lớn, cái tính hạn chế này khiến hắn bị trói buộc tại một phương giới vực hoặc một phương vũ trụ mà hắn chứng đạo. Ở Đại Hoang Thần Giới, hắn dễ dàng nghiền ép được Vẫn Mệnh Thánh Nhân, nhưng nếu ở chỗ khác thì sao? Hắn có còn tiếp tục dễ dàng nghiền ép Vẫn Mệnh Thánh Nhân được hay không?

Càng nghĩ, Lam Tiểu Bố càng cảm thấy tầng vải mờ đang che hai mắt hắn càng mỏng đi. Ngay khi hắn cảm thấy mình sắp xé mở mảnh vải này đi, lại phát hiện có một đạo thần niệm cường đại quét đến Vũ Trụ Duy Mô. TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, thần niệm mở rộng ra ngoài, sau đó hắn nhanh chóng xông ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô.

Một tên nam tử tang thương từ hư không xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố biết, Vũ Trụ Duy Mô của hắn đã bị bại lộ.

Từ khi có được Vũ Trụ Duy Mô đến nay, chỉ có Trúc Duẫn biết hắn có Vũ Trụ Duy Mô, đây là người thứ hai biết hắn có Vũ Trụ Duy Mô. Người trước mắt này nhìn có vẻ như tu vi cũng bằng hắn, thậm chí còn thấp hơn hắn một chút. Lưng đeo một thanh trường đao, người mặc áo nâu, cứ như vậy đứng trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Thế giới của ngươi không tệ, đưa cho ta xem một chút.” Nam tử nhìn Lam Tiểu Bố từ tốn nói, dù khí thế đạo vận trên người Lam Tiểu Bố cường hãn hơn hắn ta, hắn ta dường như cũng không để trong lòng. Đừng nói là Lam Tiểu Bố là một người chưa đến lục chuyển Thánh Nhân, ngay cả cửu chuyển Thánh Nhân hắn ta cũng đã từng giết.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn biết trận chiến hôm nay tuyệt đối không thể tránh được. Đối phương chắc chắn đã phát hiện ra Vũ Trụ Duy Mô của hắn, loại bảo vật có đẳng cấp này, nếu như đối phương mà không cướp, ngay cả chính hắn cũng không tin.

Quả nhiên, nam tử này không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, một đạo đao mạc đã bổ về phía Lam Tiểu Bố. Cùng lúc đó, lĩnh vực Thánh Nhân cường đại trói buộc lại, ngay cả hư không xung quanh cũng bị lĩnh vực áp chế đến mức biến hình.

Lam Tiểu Bố cũng lười nói nhảm, lấy Trường Sinh Kích ra, khí thế sát phạt đầu tiên là xé rách lĩnh vực Thánh Nhân của đối phương, bởi vì cảm thấy đại đạo của mình có vấn đề, một kích này của Lam Tiểu Bố còn ẩn chứa một loại cảm xúc muốn phát tiết.

Cho dù còn chưa thi triển Thất âm Sát, nhưng khí thế cuồng bạo mà một kích này cuốn lên, tựa như đã biến mọi khó chịu trong lòng Lam Tiểu Bố thành kích mang bổ ra ngoài.

Oanh! Đao mạc bị kích mang xé rách, nam tử áo nâu cảm thấy đạo tắc Sát Phạt xé rách hư không ập đến, hắn ta điên cuồng lui lại, cùng lúc đó lĩnh vực nhanh chóng bộc phát, ngăn trở sóng kích tiếp theo.

Đứng cách Lam Tiểu Bố hơn trăm trượng, trong mắt nam tử áo nâu hiện lên vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Lệnh Di nhắn gặp phải cường giả như vậy.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo, trong lòng hắn ta vô cùng khẳng định, Trường Sinh Đạo của mình quả nhiên không phải đại đạo đỉnh cấp. Nếu như ở Đại Hoang Thần Giới, một kích này của hắn tuyệt đối đã giết được đối phương.

Một tứ chuyển Thánh Nhân, vậy mà hắn chỉ có thể đánh lui đối phương, hơn nữa lĩnh vực của hắn còn xuất hiện vết nứt, đao ý của đối phương còn khiến khí thế sát phạt của hắn bị phản phệ.

Chương 1881 - Bị để mắt đến.

Lam Tiểu Bố nghĩ như vậy, nhưng đối thủ của hắn lại không nghĩ như thế, hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố chằm chằm, hắn ta hoài nghi thứ Lam Tiểu Bố vừa cất đi chính là Vũ Trụ Duy Mô, thế nhưng với thực lực của hắn ta bây giờ, tuyệt đối không thể cướp được. Muốn lấy được Vũ Trụ Duy Mô, hắn ta nhất định phải bước vào tầng thứ cao hơn. Nhưng mà lúc đó, ai có thể khẳng định Vũ Trụ Duy Mô là của Lệnh Di hắn ta chứ?

“Ngươi rất mạnh, mặc dù không phải người mạnh nhất ta từng gặp, nhưng lại nằm ngoài dự đoán của ta. Nhưng mà đó là đồ của ta, tốt nhất là ngươi giữ cho kĩ, tương lai ta sẽ tìm ngươi lấy về.” Nói xong câu đó, thân hình nam tử này léo lên, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo, thậm chí không cảm thấy tức giận vì đối phương nói khoác mà không biết ngượng mồm. Hắn chỉ nhìn hư không mênh mông, trong lòng có chút mờ mịt.

Đừng nói là thực lực của đối phương kém hơn hắn không bao nhiêu, chính độn thuật kia, hình như cũng mạnh hơn thuấn di của hắn.

Thuấn di của hắn là cảm ngộ tại Thần Nguyên Đan Hải ở dưới vực sâu Di Thần, Thần Nguyên Đan Hải kia rất có thể là nơi của một vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia chính là U Minh Thánh Nhân.

Mà dao động đạo vận trong thuấn di của người này, hình như đã cao cấp hơn thuấn di của hắn. Thuấn di của người ta là thay đổi đại đạo của mình, mà thuấn di của hắn là từ đại đạo của người khác mà ra.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, trên thực tế trước khi Trúc Khổ nói đại đạo của hắn không phải là đại đạo đỉnh cấp, hắn đã cảm thấy đại đạo của mình có chút vấn đề. Vấn đề này không phải là vấn đề về đạo, mà là đại đạo của hắn ban đầu thôi diễn ra là dựa vào Vũ Trụ Duy Mô.

Nếu như không có Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy hắn ở mãi trong Đại Hoang Thần Giới cũng không phải là không thể. Chỉ khi nào rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, tụ tập với cường giả bên ngoài, hắn tuyệt đối không thuộc về cái vòng tròn cao cấp kia.

Đứng lặng một hồi lâu, lúc này Lam Tiểu Bố mới vứt những ý niệm này sang một bên, lấy Luân Hồi Oa ra. Hắn biết, mình muốn tìm được đại đạo chân chính, tuyệt đối không thể giống như trước đó nữa, trừ Vô Căn Thần Giới chính là Đại Hoang Thần Giới. Hắn phải đi ra khỏi vùng vị diện này, đến vũ trụ càng rộng lớn hơn.

Phương vị Thái Khư Phần lại được Lam Tiểu Bố lấy ra, khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, vị trí của Thái Khư Phần thế mà lại rõ ràng hơn một chút.

Đến Thái Khư Phần trước rồi nói, xem thử có thể lấy được Thời Gian Đạo Quyển hay không. Cho dù đạo của hắn như thế nào, loại đạo quyển khai thiên như Thời Gian Đạo Quyển, nếu như có thể lấy được, vậy thì đó cũng là cơ duyên cực lớn.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố rời đi, tên nam tử trước đó đại chiến với Lam Tiểu Bố lại đột ngột xuất hiện tại vị trí Lam Tiểu Bố đứng lúc trước. Vươn tay ra, hắn ta lập tức vung ra từng đạo đạo tắc huyền ảo. Mấy canh giờ sau, sắc mặt hắn ta lại vô cùng khó coi. Vậy mà hắn ta lại không thể dò ra được tuyến đường lúc đến của Lam Tiểu Bố, rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố thông qua một cái đường hầm hư không nào đó mà đến đây.

Nhưng mà bảo hắn ta bỏ qua cho Lam Tiểu Bố là chuyện tuyệt đối không thể nào, loại bảo vật như Vũ Trụ Duy Mô này một khi lấy được Lệnh Di hắn sẽ trở thành người đứng đầu trong hư không mênh mông. Chớ thấy rằng hắn ta nói Lam Tiểu Bố phải giữ gìn thật tốt, nhưng hắn ta cũng không muốn Lam Tiểu Bố thật sự cầm lấy Vũ Trụ Duy Mô đi xa.

Lúc đầu hắn ta muốn tìm được gốc gác của Lam Tiểu Bố trước, bây giờ không tìm được cái này, hắn ta chỉ có thể theo dõi Lam Tiểu Bố. Với năng lực của hắn ta, cho dù tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố có nhanh đến đâu, hắn ta cũng có thể bắt được quỹ tích độn hành của Lam Tiểu Bố.

Luân Hồi Oa là bảo vật đỉnh cấp, nhưng trong mắt Lệnh Di hắn ta, nó không cùng một cấp bậc với Vũ Trụ Duy Mô. Xử lý Lam Tiểu Bố lấy được Vũ Trụ Duy Mô, còn có thể thuận tay lấy được Luân Hồi Oa, sao lại không làm chứ?

…

Có mục tiêu rõ ràng, cho dù còn chưa biết phương hướng đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố đã tỉnh táo lại, không còn suy nghĩ về đại đạo của mình nữa. Hắn cũng biết, đang trong quá trình phi hành, cũng không thể ổn định tinh thần mà suy nghĩ.

BÌnh tĩnh lại, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến tên gia hỏa trước đó muốn ngăn đường hắn lại, cướp đi Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Dựa theo tính nết bình thường của hắn, tên kia biết đến Vũ Trụ Duy Mô của hắn, còn muốn giết người cướp bóc, hắn nhất định phải đuổi theo xử lý. Sở dĩ hắn không đuổi theo, trừ là vì độn thuật không bằng đối phương, còn có một nguyên nhân nữa là do đầu óc lúc đó của hắn còn chưa tỉnh táo, bởi vì đang suy nghĩ về đại đạo, cho nên có chút hồ đồ.

Bây giờ Lam Tiểu Bố đã cảm thấy có chút không thích hợp, tên tứ chuyển Thánh Nhân kia quả thật là rất mạnh, thực lực kém hắn, nhưng mà kém cũng có hạn.

Tên kia chắc hẳn muốn cướp đi Vũ Trụ Duy Mô của hắn, chỉ là bây giờ hành động và lời nói của đối phương, hình như có chút không thích hợp.

Đối phương rõ ràng cấp thiết muốn lấy Vũ Trụ Duy Mô của hắn, vì sao chỉ bảo hắn phải giữ Vũ Trụ Duy Mô cho thật tốt? Vũ trụ rộng lớn, đối phương biết hắn là ai? Hơn nữa, hắn ta biết hắn đi phương hướng nào sao? Với thực lực của đối phương, còn chưa thể hạ ấn ký thần niệm trên người hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng cảm thấy nguy hiểm. Nếu như là hắn, hắn muốn lấy đồ của một người xa lạ, thậm chí hoàn toàn không biết lai lịch và hướng đi của người đó như thế nào, chẳng lẽ hắn chỉ vứt lại một câu rồi đi sao?

Tuyệt đối không thể, không hạ ấn ký thần niệm, hắn sẽ theo dõi.

Chương 1882 - Bị để mắt đến. (2)

Tốc độ Luân Hồi Oa rất nhanh, nhưng bởi vì có vết tích đại đạo của hắn, cho nên vết tích Luân Hồi Oa độn hành sẽ lộ ra. Thánh Nhân bình thường không thể đuổi kịp hắn, nhưng đạo của Thánh Nhân áo nâu kia không thể xem thường, chắc hẳn có thể tìm được dấu vết di chuyển của hắn. Hơn nữa tốc độ thuấn di của đối phương thật nhanh, muốn theo dõi cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định 100%, gia hỏa này sẽ không đi thật, mà nhất định đang theo dõi phía sau hắn.

“Xuy!” Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn suýt chút nữa đã trúng kế của tên chó chết Trúc Khổ kia. Bởi vì lời nói của Trúc Khổ rất có thể là thật, cho nên đã gây ảnh hưởng đến hắn. Nhưng nếu như không phải hắn kịp thời tỉnh táo lại, thật sự đã có khả năng bị tên nam tử áo nâu chặn đường hắn lúc trước đánh lén.

CHuyện gì cũng sợ nhất là bị ghim trong lòng, Lam Tiểu Bố khẳng định, 100% hắn đã bị nhớ kỹ.

Luân Hồi Oa vẫn theo tốc độ lúc trước mà di chuyển, nhưng mà Lam Tiểu Bố bắt đầu quan sát những thứ trong hư không. Hai ngày sau, Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa tiến vào một ngôi sao băng tàn phá.

Ngôi sao băng này cũng không lớn, chỉ có chu vi chừng hơn ngàn dặm, đối với Lam Tiểu Bố mà nói vậy cũng đủ rồi. Nếu như hắn đoán chính xác, tứ chuyển Thánh Nhân kia nhất định sẽ đuổi đến nơi này.

Sau khi tiến vào sao băng, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm chính là bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận và một cái Xúc Phát Thần TRận cấp tám. Phần lớn Thánh Nhân, cho dù là chứng đạo cửu chuyển, trình độ Trận Đạo đều chưa chắc có thể đuổi kịp. Thần trận cấp tám chỉ có cấp trung đẳng mà thôi.

Sau cái thần trận cấp tám này, Lam Tiểu Bố lại sử dụng trận kỳ bố trí một cái Khốn Sát Thần Trận cấp chín. Mặc kệ công pháp đại đạo của hắn có phải là đỉnh cấp hay không, nhưng hắn có thể đi đến ngày hôm nay, cũng không phải con chó con mèo nào cũng có thể tính toán đến.

Khốn Sát Thần Trận cấp chín cũng không phải là đòn sát thủ của Lam Tiểu Bố, đòn sát thủ của hắn chính là hư không thần trận.

Bên ngoài Khốn Sát Thần Trận cấp chín, Lam Tiểu Bố bắt đầu Hư KHông Khốn Sát Thần Trận và Hư Không Giảo Sát Thần Trận. Cuối cùng là Hư KHông HUyễn Trận, có lẽ huyễn trận này không dùng được, nhưng mà để phòng ngừa lỡ như. Tất cả những Hư Không trận pháp này, mặc dù còn chưa đạt đến tầng thứ cao hơn, nhưng loáng thoáng vượt khỏi thần trận cấp chín.

Chỉ cần gia hỏa kia đuổi theo, Lam Tiểu Bố tin chắc mình có thể xử lý đối phương. Một gia hỏa thực lực vốn không bằng hắn, bị khốn trận của hắn vây nhốt, hắn không tin đối phương có thể chạy thoát.

Những trận pháp này sau khi bố trí xong, Lam Tiểu Bố lại bố trí một cái Tụ LInh Thần Trận, khi hắn chuẩn bị lấy mấy đầu Thần Linh Mạch ra để tu luyện thì vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Một cường giả tu luyện đến tứ chuyển Thánh Nhân, nhất định rất nhạy cảm với nguy hiểm. Những đại trận hắn bố trí ra đều là Khốn Sát và Giảo Sát, một khi đối phương chạm đến những đại trận này, nói không chừng sẽ lập tức cảm nhận được nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lại một lần nữa dùng trận văn hư không bố trí một cái Khí Vận Xúc Phát Thần Trận.

Cái Khí Vận Xúc Phát Thần TRận này khác với những đại trận Khí Vận khác, chỉ cần đối phương tiến vào đại trận này, vậy thì Khí Vận Xúc Phát Thần TRận có thể tăng cường vận may của người đó, khiến đối phương cảm thấy nơi này có đại cơ duyên. Cũng may, khi hắn chứng nhất chuyển, đã lấy vận may chứng đạo, loại thủ đoạn này hắn có thể làm được.

Có đại cơ duyên, cho dù là một chút cảm giác nguy cơ, phần lớn người nhất định sẽ vẫn mạo hiểm thử một chút. Ít nhất thì theo Lam Tiểu Bố, nam tử áo nâu kia nhất định sẽ thử.

Tất cả chi tiết đều đã cân nhắc đến, lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy ra mấy đầu Thần Linh Mạch cắm xuống, sau đó bắt đầu tu luyện.

Vòng xoáy thần linh khí nhàn nhạt xuất hiện trên hư không ngôi sao băng này, cho dù bị Thúc Linh Thần Trận trói lại, nếu như đi qua nơi này, vẫn có thể cảm nhận được.

Chỉ qua hai ngày, một bóng dáng nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài sao băng nơi Lam Tiểu Bố đang dừng chân. Thân hình kia dần dần ngưng thực, chính là Lệnh Di vài ngày trước muốn cướp đi Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố.

Ánh mắt hắn ta nhìn Phòng Ngự Thần Trận cấp tám bên ngoài, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Thần trận cấp tám mà cho rằng có thể đối phó với hắn ta? Còn bố trí một cái Xúc Phát Thần Trận cấp tám, thật là buồn cười.

Lệnh Di cẩn thận đến trước thần trận cấp tám, khi đang định phá trận lại cảm thấy có chút không ổn. Hắn ta thấy, thực lực Lam Tiểu

Bố không hiện, có loại thực lực này tuyệt đối không phải là tu sĩ tầm thường. Nếu không phải là tu sĩ tầm thường, sao có thể chỉ bố trí ra thần trận cấp tám?

Đừng ở bên ngoài sao băng do dự một hồi lâu, Lệnh Di vẫn quyết định thử một chút. Hắn ta cẩn thận phá vỡ Phòng Ngự Thần Trận và Xúc Phát Thần Trận cấp tám, sau đó hắn ta lập tức nhìn thấy một cái Phòng Ngự Thần Trận cấp chín.

Nhìn thấy cái Phòng Ngự Thần Trận cấp chín này, Lệnh Di thở phào một hơi, lúc này mới bình thường.

Cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt truyền tới, lệnh Di cũng không hề rời đi. Thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta, hắn ta xông vào trong trận, nếu như không cảm thấy nguy hiểm, đó mới là không bình thường. Nhưng mà bên trong loại cảm giác nguy hiểm này, còn mơ hồ có ẩn chứa cơ duyên. Không cần phải nghĩ, cái cơ duyên kia chính là Vũ Trụ Duy Mô.

Hít một hơi thật sâu, Lệnh Di không tiếp tục phá trận, mà là điên cuống bố trí Khốn Sát Thần Trận và Phản Sát Thần Trận cấp chín bên ngoài sao băng. Người mạnh hơn Lam Tiểu Bố hắn ta đâu chỉ giết một người, hôm nay hắn ta không tin mình không giết được một ngũ chuyển Thánh Nhân nho nhỏ này.

Vì để đề phòng lỡ như, khi Lệnh Di bố trí những Khốn Sát Thần Trận này xong, hắn còn bố trí một cái truyền tống trận đơn hướng. Một khi xuất hiện tình huống không thể làm gì, hắn ta sẽ lập tức truyền tống đi.

Chương 1883 - Thái Khư Phần

Lệnh Di vừa cẩn thận mở Phòng Ngự Thần Trận cấp chín của Lam Tiểu Bố ra, đã nghe thấy một giọng nói đột ngột vang lên, “Ngươi đến rồi.”

Lệnh Di giật mình, hắn ta vững tin rằng trình độ TRận Đạo của mình mạnh hơn Lam Tiểu Bố, hơn nữa khi phá trận cũng chẳng hề chạm đến bất cứ cấm chế nào, sao đối phương lại phát hiện ra được?

KHông hay rồi, Lệnh Di lập tức nhận ra giọng điệu từ ba chữ mà Lam Tiểu Bố vừa nói, rõ ràng là ở chỗ này chờ hắn ta rất lâu rồi. Cho dù không cần nghĩ thông suốt tại sao Lam Tiểu Bố lại phát hiện ra, nhưng Lệnh Di đều điên cuồng mà lui lại. Vũ Trụ Duy Mô quan trọng, nhưng mạng nhỏ của hắn ta quan trọng hơn.

Oanh! Một đạo lực lượng cường đại từ sau lưng ập đến, đây là Hư Không sát trận? TRong lòng Lệnh Di hoảng hốt, hắn ta không suy nghĩ nhiều, trường đao trong tay bổ ra. Chỉ một khắc sau, nắm đấm của Lam Tiểu Bố đã từ chính diện đánh tới.

Trước sau đều bị công kích, trong lòng Lệnh Di kinh hãi, lúc này đâu còn tâm tình đối chiến với Lam Tiểu Bố nữa, cho dù có là đối chiến, hắn ta cũng phải trốn khỏi ngôi sao băng này trước đã. Chỉ là hắn ta vừa lui lại một bước. Trong lòng đã thầm nghĩ không ổn, hắn ta lại làm sai một lần nữa, hắn ta không nên lui lại như thế. Nhưng không đợi hắn ta kịp phản ứng, ý cảnh đại đạo cường đại lại bao trùm đến hắn ta.

Dưới một quyền này của Lam Tiểu Bố, toàn bộ hư không đều thay đổi, nơi này không còn là hư không nữa, biến thành một thế giới có sự sống, biến thành hồng trần đang trôi qua…

Gió thu nhàn nhạt mát mẻ thổi đến, Lệnh Di theo bản năng rùng mình một cái, hắn ta nên mặc thêm áo vào, cái gió thu này thật khiến người ta ưu phiền.

Không đúng, đây là thần thông ý cảnh, Lệnh Di lập tức bừng tỉnh, nhưng một quyền kia ẩn chứa vô cùng vô tận thu ý buồn bã đã hoàn toàn khóa chặt lấy tinh thần của hắn ta.

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

TRước ý cảnh sát phạt này, trong lòng Lệnh Di lạnh lẽo, hắn ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, muốn dùng một đao xé rách thu ý đang bao lấy hắn ta này. Chỉ là thần thông trường đao trong tay hắn ta còn chưa hình thành, nắm đấm này đã xé rách lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta.

“Phốc!” HUyết quang nổ tung, thân thể Lệnh Di lập tức bị một quyền này đánh thành bã vụn, không đợi NGuyên Thần hắn ta vỡ vụn, từng đạo quy tắc Không Gian huyền ảo đã trói buộc hắn ta lại, sau đó hắn ta trơ mắt nhìn thế giới của mình bị mở ra.

“Đừng giết ta, nếu như ta…” Lệnh Di còn chưa nói hết câu, đồ vật trong thế giới của hắn ta đã bị Lam Tiểu Bố cuốn đi hết, sau đó Nguyên Thần của hắn ta cũng bị Lam Tiểu Bố xé rách. Cùng lúc đó, trên không chỗ nguyên hồn của hắn ta bị xé nứt, xuất hiện một vòng xoáy hư không, những phân hồn khác đều bị cuốn vào trong vòng xoáy này, kêu rên thảm thiết rồi tiêu tán.

Lam Tiểu Bố không có chút vui mừng nào, hắn thở dài. Mặc dù những thứ hắn chuẩn bị đằng sau đến một phần ba cũng chưa dùng đến, nhưng cái này cũng không phải là chuyện hắn muốn.

Hắn là một ngũ chuyển Thánh Nhân, đối phó với một tứ chuyển Thánh Nhân, vậy mà lại cần nhiều thủ đoạn như vậy, cho thấy rõ là có vấn đề.

Xóa đi dấu vết trận pháp ở nơi này, Lam Tiểu Bố gọi Hỗn Độn Độc Giác Thú ra, “Thái Xuyên, ngươi tiếp tục khống chế Luân Hồi Oa, ta cần thôi diễn đại đạo của mình.”

“Yên tâm đi, đại ca.” Thái Xuyên đã trở thành Thần Thú cấp chín, đương nhiên không muốn ở lại trong Vũ Trụ Duy Mô hay Trường Sinh Giới nữa. Khống chế Luân Hồi Oa giúp nó có thể cảm nhận đạo tắc hư không mênh mông, có lợi để thực lực của nó tăng lên.

Thái Xuyên khống chế Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố cũng không tiến vào trong, mà ngồi phía trước Luân Hồi Oa, nhìn hư không mênh mông, tâm thần đắm chìm vào trong đại đạo Trường Sinh Quyết của chính mình.

Trường Sinh Quyết có vấn đề sao? Trường Sinh Quyết là cường đại nhất sao? Trường Sinh Quyết có thể giúp hắn mạnh hơn sao? Trường Sinh Quyết có thể giúp hắn vĩnh sinh sao?

Vô số vấn đề vờn quanh trong đầu Lam Tiểu Bố, từng cái một nảy sinh ra.

Nếu như không tu luyện Trường Sinh Quyết, vậy hắn sẽ tu luyện đạo pháp nào? Bất Diệt Đại Đạo? "Đệ Nhị Đạo Điển"? Đại đạo Luân Hồi? Hay là đại đạo Không Gian?

Trường Sinh Quyết là do hắn sáng tạo ra, nếu như hắn phủ định Trường Sinh Quyết, có phải là đang phủ định mọi đạo niệm trước đó của mình rồi hay không?

Sau khi giải quyết vấn đề trên ĐỊa Cầu, cho đến nay, mục tiêu của hắn chính là theo đuổi cực hạn của trường sinh. Tu đạo chính là tu bản tâm, nếu hắn lấy trường sinh làm mục tiêu để theo đuổi, vậy tu luyện Trường Sinh Quyết có vấn đề gì?

Sở dĩ hắn cảm thấy Trường Sinh Quyết có vấn đề, đó là bởi vì có một phần lớn bộ phận Trường Sinh Quyết hắn không thể nào giải thích được, đều là Vũ Trụ Duy Mô thôi diễn ra. Đây có phải là đã trói buộc tiềm lực của Trường Sinh Quyết?

Nếu như Trường Sinh Quyết có vấn đề, vậy hắn lấy không gian chứng đạo, lấy luân hồi chứng đạo, lấy vận may chứng đạo…

Đây đều là đạo quyển sau khai thiên, hoặc là bị hạn chế tại một vùng vũ trụ. Đều là công pháp diễn sinh ra, vì sao hết lần này đến lần khác, Trường Sinh Quyết do Vũ Trụ Duy Mô phân tích những thắc mắc lại khiến hắn cảm thấy đó không phải là đại đạo đỉnh cấp?

Một đáp án dường như sắp bị Lam Tiểu Bố tìm ra, nhưng chỉ kém một chút nữa thôi, giống như một tầng cửa sổ giấy, hắn không thể nào xé rách được.

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố cảm nhận được Luân Hồi Oa dừng lại. Hắn mở to hai mắt, thần niệm mở rộng ra ngoài, lại nhìn thấy một quảng trường hư không vô cùng mênh mông, trên quảng hư không này người đến người đi liên tục.

NHìn thấy Lam Tiểu Bố mở mắt ra, Thái Xuyên vội vàng nói, “Đại ca, đến Thái Khư Phần rồi, dừng ở quảng trường hư không kia là được.”

Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng, Thái Khư Phần là một nơi hoang vu vô biên, không ngờ lại là một cái quảng trường hư không vô cùng náo nhiệt.

Chương 1884 - Thái Khư Phần (2)

Hắn đứng lên cất Luân Hồi Oa đi, nhìn Thái Xuyên đứng trong hư không, có chút do dự không biết có nên để Thái Xuyên vào trong Vũ Trụ Duy Mô hay không. Nhưng mà thấy ánh mắt Thái Xuyên có vẻ không muốn lắm, tay Lam Tiểu Bố dừng một chút, sau đó nói, “Thái Xuyên, ngươi là Thần Thú dị biến Hỗn Độn Độc Giác Thú, ta khẳng định, chỉ cần chúng ta cứ nư thế này đi đến quảng trường kia, sẽ có rất nhiều người chú ý đến ngươi. Nơi này quá nhiều cường giả, trước đó ngay cả tốc độ của một tứ chuyển Thánh Nhân, ta cũng không bằng. Cho nên, một khi xuất hiện cường giả ta không đánh lại được, ngươi rất có thể sẽ bị người ta bắt đi nô dịch. Nếu như ngươi không sợ, vậy ta sẽ dẫn ngươi đi đến đó.”

“Đại ca, ta không sợ.” Thái Xuyên lập tức nói.

“Được, vậy chúng ta đi.” Lam Tiểu Bố không nói tiếp nữa, đại đạo chi tâm. Cho dù chính đạo của hắn, hắn vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng tu luyện đến ngũ chuyển Thánh Nhân, còn sợ hãi rụt rè, ngay cả một con thú sủng mà cũng không dám lấy ra, vậy thì nhất định sẽ tạo thành bóng ma trong lòng hắn.

Chẳng những là hắn, ngay cả Thái Xuyên cũng giống như vậy. Thần Thú cấp chín, chỉ thiếu một chút nữa là có thể chứng đạo cao hơn, đương nhiên không thể một mực trốn trong thế giới của hắn.

Cấm chế trên quảng trường này bất cứ người nào cũng có thể ra vào, Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên vừa xuất hiện trong quảng trường này, đông đảo ánh mắt lập tức quét đến, sau đó tụ vào trên người Thái Xuyên, sau đó lại càng có nhiều thần niệm quét đến chỗ Lam Tiểu Bố. Rõ ràng nơi này có rất nhiều người biết nhìn hàng, mọi người đều biết Thái Xuyên là thứ gì.

Lam Tiểu Bố không để ý đến những gia hỏa dùng thần niệm quét đến người hắn, mà là nhìn ba chữ trên không quảng trường, Thái Khư Phần. Lập tức thần niệm của hắn đã phát hiện ra, nơi này trừ một cái Thái Khư điện ra, còn có một cái lối vào Thái Khư Phần.

TRong lòng hắn có chút kiềm nén, nơi này có đại trận Khốn Sát đỉnh cấp, hơn nữa hắn đang ở bên trong cái đại trận Khốn Sát đỉnh cấp này. Một khi đại trận này bị kích phát, hắn không thể nào khống chế được vận mệnh của mình.

Lam Tiểu Bố vừa đi đến lối vào, đang định hỏi thăm xem từ nơi này có thể tiến vào Thái Khư Phần hay không, đã nghe một giọng nói truyền đến, “Vị đạo hữu này, ngươi từ đâu đến vậy?”

Cho dù trong miệng đang hỏi thăm Lam Tiểu Bố từ đâu tới, nhưng mà lĩnh vực cường đại đã bao phủ Lam Tiểu Bố lại, ý tứ hết sức rõ ràng, là đang nói cho Lam Tiểu Bố biết, thực lực của hắn ta có thể nghiền ép Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố quay đầu lại, đứng trước mặt hắn chính là một nam tử có thân hình cao lớn tráng kiện, nam tử có tóc dài tán loạn vắt sau vai, đạo vận cường đại vờn quanh người. Cái khí thế sát phạt như có như không kia, cho thấy dưới tay hắn ta không biết đã từng chết bao nhiêu người.

“Ta từ đâu tới có liên quan gì đến ngươi?” Lam Tiểu Bố nhàn nhạt nói một câu trực tiếp đi thẳng đến lối vào Thái Khư Phần, một lục chuyển Thánh Nhân, hắn còn chưa để ý. Cho dù đại đạo của hắn không phải là đỉnh cấp, nhưng Thánh Nhân bình thường hắn không cần để trong lòng.

Cái nam tử kia mặc dù có tu vi là lục chuyển Thánh Nhân, nhưng bàn đề trình độ đại đạo rõ ràng, Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương còn không bằng tên tứ chuyển Thánh Nhân định đánh lén hắn kia.

“Ha ha, ngươi nói không liên quan thì không có liên quan sao? Thú sủng này là ta để lại ở bên ngoài, lúc đầu thấy ngươi đã giúp ta tìm được, cho nên định cho ngươi một ít đồ tốt, nếu như ngươi đã không cần, vậy thì đừng trách ta không khách sáo." Nam tử tóc dài này vừa nói xong, lĩnh vực không chút khách sáo mà đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố bị lĩnh vực của đối phương đánh trúng, trực tiếp bay ra ngoài, sắc mặt có chút tái nhợt dừng ngay lối vào Thái Khư Phần. Hắn chỉ đối phương, khóe miệng tràn ra một tia máu, giọng nói có chút run rẩy, "Ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại ra tay với ta?"

Đừng nói là lĩnh vực của đối phương chẳng thể áp chế được hắn, cho dù lĩnh vực của đối phương có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào đánh hắn đi. Thậm chí hắn không cần ra tay, lĩnh vực cũng đánh trả về, như vậy thì tên tu sĩ tóc dài kia cũng sẽ không chịu được. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không biết ở nơi này có thể đánh nhau được hay không, cho nên hắn giả bộ như bị đối phương đánh lén rồi tính tiếp.

Nếu như xác định ở nơi này có thể đánh nhau, vậy hắn sẽ lập tức xử lý nam tử tóc dài này. Nếu như không thể đánh nhau, vậy hắn tuyệt đối không thể ra tay trước.

Quảng trường này có đại trận cấm chế cường đại khóa lại, chỉ cần hắn vi phạm quy củ, rất có thể sẽ không ra ngoài được.

TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút vô lực, nếu như trình độ Trận Đạo của hắn mạnh đến một trình độ nhất định, hắn sẽ không chút do dự mà thay đổi trận tâm Khốn Sát Thần Trận tại cái quảng trường này, nắm quyền khống chế cái Khốn Sát Thần Trận nào vào trong tay. Đi vào trong Khốn Sát Thần Trận của người khác như thế này, thật sự không phải chuyện hắn muốn.

"Ta không có ra tay." Nam tử tóc dài nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt không hề thay đổi, giọng điệu vẫn vô cùng bình tĩnh.

Đây là có thể đánh nhau hay không? Lam Tiểu Bố nhíu mày.

Ngay lúc này, hắn nghe một truyền âm đến, “Người mới đến, gia hỏa này tên là Giang Sâm, hắn có thể ở chỗ này ra tay, nhưng ngươi thì không thể. Nếu ngươi mà ra tay, ngươi nhất định sẽ chết.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy truyền âm này, không tiếp tục để ý đến Giang Sâm nữa, mà nhìn về gã hộ vệ đứng ở lối vào Thái Khư Phần, “Làm sao để vào Thái Khư Phần?”

“Muốn vào Thái Khư Phần phải mua ngọc phù mới được.” Hộ về nhàn nhạt nói một câu.

“Còn phải mua sắm ngọc phù?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một cầu, theo lý mà nói Thái Khư Phần là di tích hư không, bất cứ người nào cũng có thể vào mới đúng.

“Ha ha, đây là địa bàn của chúng ta, đương nhiên là cần mua ngọc phù.” Hộ vệ cười ha ha một tiếng.

Lam Tiểu Bố nghe nói như vậy, trong lòng chấn động, hắn đột ngột hiểu ra đại đạo của mình thiếu cái gì.

Chương 1885 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến.

Trường Sinh Quyết của hắn không có vấn đề, cũng là đại đạo cao cấp nhất, chỉ là khi hắn tạo dựng ra Trường Sinh Quyết, có rất nhiều chỗ không hiểu được, đều dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu mà thôi diễn ra Trường Sinh Quyết. Cái này khiến bên trong Trường Sinh Quyết có rất nhiều cảm ngộ đạo tắc vũ trụ không thuộc về hắn.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi đi, sau đó khi hắn chứng đạo vận may, công đức, quy tắc, những thứ này chỉ thuộc về vùng vũ trụ Đại

Hoang Thần Giới, cái này khiến hắn ở trong vùng vũ trụ Đại Hoang Thần Giới, có thể địch được những người cùng cấp, chỉ khi nào rời khỏi vùng vũ trụ này rồi, vậy thì hắn chẳng khác nào người thường.

Trừ cái đó ra, khi hắn lấy đại đạo Luân Hồi, đạo tắc Không Gian chứng đạo, đây là cực hạn của một phương vũ trụ. Luân hồi là đại đạo đỉnh cấp, đại đạo cực hạn Hạo Hãn. Nhưng cho dù hắn cảm ngộ được đạo tắc Lục Đạo, cũng chỉ diễn hóa ra quy tắc cực hạn trong vũng vũ trụ của hắn mà thôi.

KHông chỉ như vậy, khi hắn lấy các loại đại đạo luân hồi, không gian chứng đạo, trong lúc vô tình đã dung nhập những đạo tắc đại đạo này vào trong Trường Sinh Quyết của chính mình.

Cho nên nhìn thì cấp bậc của Trường Sinh Quyết càng ngày càng cao, nhưng trên thực tế Trường Sinh Quyết lại cách hắn càng ngày càng xa, hoặc là những thứ hắn sáng tạo ra càng ngày càng ít. Chính vì vậy, công pháp của hắn có hoàn thiện như thế nào, đều khó có thể là công pháp đỉnh cấp. Không phải công pháp đỉnh cấp, vậy thì sao có thể cạnh tranh với cường giả đỉnh cấp?

Lam Tiểu Bố đã biết mình nên làm như thế nào, đầu tiên hắn cần làm không phải là quẳng Trường Sinh Quyết đi, quẳng Trường Sinh Quyết đi, vậy đồng nghĩa với việc quẳng đi đạo của mình, chuyện này không thể làm được.

Hắn cần làm chính là loại bỏ đi tất cả những quy tắc đại đạo không thuộc về hắn trong Trường Sinh Quyết. Không chỉ như vậy, hắn còn phải gỡ bỏ các loại đạo tắc đại đạo luân hồi, không gian mà hắn đã chứng. Gỡ bỏ không phải là quẳng đi, hắn chỉ có ở trong đại đạo của mình, chứng các loại đại đạo luân hồi, không gian chỉ thuộc về mình một lần nữa. Biến những đại đạo Hạo Hãn này, hoàn toàn trở thành đạo tắc đại đạo do chính mình tạo dựng, mới là khởi đầu mới của Trường Sinh Quyết.

Nếu không thì cho dù là đại đạo Luân Hồi hay đại đạo KHông Gian, hoặc là đại đạo khai thiên khác. Tất cả mọi người có thể chứng, hắn dựa vào đâu mà mạnh hơn người khác?

Giống như ở Thái Khư Phần trước mắt này, không phải là địa bàn của hắn, hắn ngay cả tiến vào cũng không thể. Muốn đi vào Thái Khư Phần, hắn phải mua một tấm ngọc phù, mới được người khác cho phép tiến vào Thái Khư Phần. Thật giống như sau khi hắn đạt được đạo quyển khai thiên rồi, cũng ngang bằng với một mảnh ngọc phù tiến vào.

Nhưng cho dù hắn có vào trong Thái Khư Phần, cũng nằm trong sự khống chế của người khác. ĐẠi đạo của hắn cũng giống vậy, cho dù hắn lấy không gian, luân hồi để chứng đạo, nhưng chỉ cần nằm trong phạm vi đạo quyển khai thiên, vẫn là quy tắc của người khác. Cho dù người khác là một người cụ thể, hay là Thiên Đạo, hay là Hạo Hãn ban đầu, đều không khác nhau.

“Ha ha, chỉ có chút thủ đoạn đó, mà cũng dám thi triển ở chỗ này, đúng là không biết trời cao đất rộng.” Giang Sâm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố châm chọc một câu, sau đó tiện tay phát một đạo tin tức.

Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, gia hỏa này đang gọi hộ vệ của Thái Khư Phần đến dẫn hắn đi. Một khi hắn bị bắt đi, có thể tưởng tượng được, mạng nhỏ của hắn sẽ không còn nằm trong tay mình nữa.

Sau khi hiểu rõ đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố vô cùng dứt khoát lấy Trường Sinh Kích ra, kích mang cuồng bạo đánh ra.

Giang Sâm hoàn toàn không ngờ Lam Tiểu Bố lại dám ra tay, đừng nói là hắn ta không ngờ đến, cho dù là tất cả mọi người trên quảng trường cũng không nghĩ đến.

Sau khi phản ứng lại, ý nghĩ đầu tiên của Giang Sâm không phải là sợ hãi và lo lắng, mà là vô cùng tức giận. Hắn ta không chút do dự lấy pháp bảo ra, phản sát Lam Tiểu Bố.

Quảng trường Thái Khư Phần không cho phép đánh nhau, nhưng khi người khác ra tay với ngươi, phản sát thì không có vấn đề gì, huống chi địa vị của hắn ta ở Thái Khư Phần, Lam Tiểu Bố chỉ là một sâu kiến nho nhỏ sao có thể so sánh được?

Sau đó hắn ta lập tức cảm thấy không đúng, đừng nói là lấy pháp bảo ra, ngay cả lĩnh vực của hắn ta cũng bị vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó có một loại khí thể chết chóc kinh khủng nghiền ép đến.

Đây là lĩnh vực của đối phương quá mức cường hãn, hơn nữa thực lực đại đạo còn có thể nghiền ép hắn ta. Sợ hãi ngập tràn trong đầu Giang Sâm, hắn ta điên cuồng muốn nhắc nhở Lam Tiểu Bố không thể động đến hắn ta, nhưng trong lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, một chữ hắn ta cũng chẳng thể nói ra được, một khắc sau, chính hắn ta cũng cảm nhận được đầu mình bị bổ ra.

Nhưng cái này vẫn chưa phải là chuyện khiến hắn ta sợ hãi nhất, điều khiến hắn ta sợ hãi nhất chính là thần hồn của hắn ta dường như đã bị cuốn vào trong một vòng xoáy hư không, sau đó mấy đạo phân hồn của hắn ta ở bên ngoài cũng bị không gian cuốn đến, bị vòng xoáy hư không này giảo sát.

Giang Sâm tuyệt vọng từ một kích cuối cùng của Trường Sinh Kích hoàn toàn chìm vào bóng tối, ngay cả thời gian hối hận, hắn ta cũng không có.

TRong thời gian cực ngắn Lam Tiểu Bố đã có thể xử lý Giang Sâm, đừng nói là Giang Sâm không ngờ đến, không có bất cứ người nào có thể nghĩ ra được. Bởi vì giết chết Giang Sâm ở nơi này, tương đương với tìm đường chết. Ai chán sống rồi mà đi tìm đường chết như vậy?

Hầu như sau khi mọi người kịp phản ứng lại, Lam Tiểu Bố đã cuốn theo Thái Xuyên xông vào trong Thái Khư Phần.

Chương 1886 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến. (2)

Cũng giống như đại đạo của hắn, nếu đã ra tay, tại sao phải làm theo quy tắc trước khi tiến vào Thái Khư Phần của người khác nữa chứ? Hắn sẽ dựa vào thủ đoạn của chính mình để tiến vào Thái Khư Phần. Cho dù là sống hay chết, đều là chuyện của hắn.

Lối vào Thái Khư Phần mặc dù có một hộ trận ngăn lại, nhưng bởi vì có nhiều người ra ra vào vào, hộ trận này vốn dĩ không hề khóa lại. Trên thực tế cũng không cần thường xuyên mở ra đóng lại hộ trận này, bởi vì ở chỗ này có ai dám mạnh mẽ xông vào trong Thái Khư Phần? Nếu như có thể xông vào trong Thái Khư Phần mà không có việc gì, vậy thì sẽ không có chuyện cho đến hôm nay cũng không có một ai dám xông vào trong Thái Khư Phần.

Bên trong Thái Khư Phần, không có bất cứ người nào có thể sinh tồn quá mười năm. Sau mười năm, nhất định phải rời khỏi Thái Khư Phần tu chỉnh một khoảng thời gian rồi quay vào lại, đây cũng là lý do vì sao có quảng trường Thái Khư Phần. Nếu không thì quảng trường Thái Khư Phần này không nhất thiết phải tồn tại.

Rời khỏi Thái Khư Phần nhất định phải từ lối ra mà đi ra, cho dù ngươi có Liệt Giới Phù hoặc Liệt Vị Phù, cũng phải rời khỏi quảng trường Thái Khư Phần mới được.

Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên biến mất tại lối vào Thái Khư Phần, đông đảo tu sĩ trên quảng trường mới tỉnh ngộ ra, ai ai cũng âm thầm chấn động, tên tu sĩ ngoại lai này thật sự quá hung tàn và to gan.

Cách đó không xa có một tên nam tử dáng người cao ráo cũng ngây người nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố biến mất, hắn ta chính là người truyền âm cho Lam Tiểu Bố, nói cho Lam Tiểu Bố đừng đi tìm chết, đưa thú sủng cho người ta thì còn có thể sống được một mạng. Không ngờ Lam Tiểu Bố lại làm việc quả quyết như thế, trực tiếp giết người vượt ải.

Cho đến giờ phút này, cảnh báo trên quảng trường mới vang lên, mấy tên tu sĩ có khí thế hùng hậu cường hãn xuất hiện trên quảng trường Thái Khư Phần.

…

Những chuyện này Lam Tiểu Bố cũng không biết, Lam Tiểu Bố đã sớm rời khỏi lối vào Thái Khư Phần. Bởi vì giết Giang Sâm quá gấp gáp, cho nên ngay cả thế giới của Giang Sâm hắn cũng không kịp mở ra.

“Đại ca…” Thái Xuyên còn chưa nói hết câu, một đạo huyết quang đã nổ tung, một cánh tay của Lam Tiểu Bố bị chặt đứt, dễ dàng đơn giản như vừa cắt một miếng đậu hũ.

Tay Lam Tiểu Bố vung lên, cầm lấy cánh tay bị đứt nối liền lại, khi hai chân chạm đến mặt đất, sắc mặt Lam Tiểu Bố đã vô cùng tái nhợt.

“Đại ca, không gian nơi này có chút không ổn.” Thái Xuyên kinh hoảng nói.

Nuốt vào mấy viên đan dược, Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Nơi này thật sự có vấn đề, không thể độn hành hư không, mà quy tắc thiên địa ở nơi này, cho dù là không gian, thời gian hay các quy tắc khác, đều vô cùng hỗn loạn. Vừa rồi chúng ta cũng còn khá may mắn, nếu như không may, có khả năng không phải chỉ bị đứt một cánh tay, mà đã bị giảo sát thành mảnh vỡ rồi. Hơn nữa ta cảm thấy chỉ sợ chúng ta không thể ở lại trong này quá lâu, một khi ở lại quá lâu cũng sẽ bị giảo sát. Khó trách những người kia không sợ có người xông vào trong Thái Khư Phần.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố chưa nói, hắn đã lấy không gian chứng đạo, nhưng đại đạo KHông Gian nơi hắn chứng có chút cừng nhắc, hoặc là chứng được từ chỗ người khác. Nếu không, vừa rồi không gian đảo lộn có mạnh đến đâu, cũng không thể chặt đứt cánh tay hắn được.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Thái Xuyên hỏi.

Lam Tiểu Bố dừng lại một lát rồi nói, “Ngươi đi theo đằng sau ta, chúng ta tìm một nơi bế quan trước đã, ta phải hoàn thiện lại đại đạo của mình, nếu không ra ngoài cũng chỉ có một chữ chết.”

“Đại ca, ta muốn tự mình xông xáo.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn bế quan, Thái Xuyên lập tức nói.

Nó là Thần Thú cấp chín, vất vả lắm mới đi ra ngoài một chuyến, thực sự không muốn ở cùng Lam Tiểu Bố bế quan. Lam Tiểu Bố bế quan, đối với chuyện nó tăng thực lực của mình chẳng có chút chỗ tốt nào cả.

Là Thần Thú cấp chín, muốn tiến thêm một bước trở thành Thánh Thú, chỉ có thể tự mình tìm kiếm.

TRên thực tế cho dù Thái Xuyên không nói, Lam Tiểu Bố cũng sẽ nhắc đến. Thực lực Thái Xuyên tăng lên, mới có thể giúp được hắn.

Hắn cần bế quan thôi diễn đại đạo của mình, không biết phải mất bao lâu, Thái Xuyên đi theo bên cạnh hắn nhất định sẽ bị chậm trễ.

“Được, ngọc phù này đưa cho ngươi, còn cả chút tài nguyên tu luyện trong chiếc nhẫn này, ngươi cũng cần dùng đến.” Lam Tiểu Bố lấy ra một mảnh ngọc phù và một chiếc nhẫn đưa cho Thái Xuyên.

“Đại ca, ngọc phủ này dùng để làm gì?” Thái Xuyên nghi ngờ nhận lấy ngọc phù và chiếc nhẫn hỏi lại.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Chỉ cần người còn ở trong này, không vượt qua vùng giới vực này, ngọc phù này có thể kích phát một cái vòng xoáy truyền tống, lập tức truyền tống đến chỗ ta. Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, không phải thời điểm vô cùng bất đắc dĩ, tốt nhất ngươi đừng kích phát ngọc phù này. KHông gian bên trong Thái Khư Phần bất ổn, các loại quy tắc không đồng nhất, cho nên khi truyền tống, rất có thể sẽ bị vòng xoáy không gian xoắn thành bã vụn.” Đây là vì Lam Tiểu Bố đã chứng đạo không gian, nếu không thì loại ngọc phù này hắn không thể tạo ra được.

Chương 1887 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần.

Sau khi cùng Thái Xuyên tách ra, Lam Tiểu Bố tiếp tục tìm kiếm nơi hoàn thiện đại đạo. Hắn cũng không lo lắng sẽ có người đuổi theo hắn vào đây truy sát, quy tắc Không Gian trong này hỗn loạn, hoàn toàn không thể nào vây giết được.

Bên trong Thái Khư Phần này chẳng những quy tắc hỗn loạn, các loại mảnh vỡ pháp tắc khắp nơi cũng thế, có thể nói nơi này vô cùng không thích hợp để bế quan tu luyện, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân tu sĩ không thể ở lâu trong này. Ngẫm lại mà xem, một người tu sĩ quanh năm không tu luyện, cái này đương nhiên là không thực tế.

Tên Thái Khư Phần là ý chỉ cái gì, Lam Tiểu Bố cũng không hiểu lắm, nhưng mà trong này khắp nơi đều là sơn cốc tàn phá và sông hoang khô cạn, Lam Tiểu Bố hoài nghi là vì đại chiến tạo thành.

Bên trong này, mảnh vỡ pháp bảo thì không có bao nhiêu, chắc đã bị những tu sĩ tiến vào trong này nhặt đi. Mảnh vỡ pháp bảo ở nơi này, có rất nhiều cái đều ẩn chứa một ít vết tích đại đạo của chủ nhân cũ, một khi có được một mảnh, có lẽ có thể cảm ngộ được một môn thần thông, thậm chí có thể hoàn thiện đạo pháp của mình.

Nơi như thế này, Lam Tiểu Bố muốn tìm một nơi an tĩnh để bế quan hoàn thiện đại đạo của mình là chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng qua một năm sau, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi. Nơi này đừng nói là tìm một nơi an tĩnh để bế quan, cho dù tìm một nơi nghỉ ngơi cũng rất khó.

Nơi có quy tắc thiên địa hỗn loạn như thế này, nếu như bị thương, muốn nghỉ ngơi sẽ chỉ khiến vết thương bị nặng thêm.

Hơn nữa những chỗ đã đi qua, không tìm được một mảnh pháp bảo tàn phá nào cả, nhiều dấu vết đánh nhau như vậy, không có pháp bảo tàn phá, rõ ràng những nơi này thường xuyên có người đến. Một nơi thường xuyên có người đến, hắn ở chỗ này hoàn thiện đại đạo lại càng không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dứt khoát không tìm kiếm nữa, mà điên cuồng độn gấp vào sâu trong Thái Khư Phần.

Độn hành trọn năm năm, có mấy lần suýt chút nữa bị không gian xé rách, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn không dừng lại.

KHiến Lam Tiểu Bố dừng lại không phải vì nguy cơ từ không gian hỗn loạn, mà là hắn cảm thấy đại đạo mình đang tán loạn. Hắn thử đi về phía trước một chút, đại đạo tán loạn càng thêm lợi hại. Nếu như lui về sau một chút, chuyện tán loạn đại đạo sẽ yếu hơn.

Cho dù Trường Sinh Quyết của Lam Tiểu Bố có ẩn chứa nhiều đạo tắc không thuộc về hắn, nhưng dù sao cũng là do chính hắn sáng tạo ra. Cho nên loại cảm giác nhỏ xíu này, Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận dược.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, vì sao ở đây đại đạo sẽ bị tán loạn? Đáng tiếc hắn tiền vào Thái Khư Phần, còn chưa tiến vào Thái Khư điện, không tiến vào Thái Khư điện, đương nhiên cũng không mua bất cứ ngọc giản nào giới thiệu về Thái Khư Phần.

Lam Tiểu Bố do dự một hồi lâu, hắn quyết định tự mình vào xem, nếu như tìm người hỏi thăm, rất có thể sẽ để lộ vị trí của mình. Đáng tiếc còn chưa mở thế giới của Giang Sâm ra, nếu không, trong thế giới của Giang Sâm chắc chắn có thông tin về nơi này.

Nơi này gây ra tán loạn đại đạo, nhưng cũng có một chút chỗ tốt, đó chính là tuyệt đối sẽ không có người tới. Nếu như hắn có thể nghĩ cách sống sót ở chỗ này, vậy thì nhất định sẽ an toàn.

Lam Tiểu Bố cẩn thận tiến lên, cho dù hắn có thể sinh tồn ở chỗ này hay không, ít nhất hắn phải thử một chút.

Chỉ là đi thêm gần trăm dặm nữa, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy mình nhất định phải rút đi, nếu tiếp tục ở lại nơi này, vậy hắn rất có thể sẽ bị đại đạo tán loạn mà chết.

Nhưng mà vừa định lui lại, Lam Tiểu Bố đột nhiến uy nghĩ. Nơi này chẳng những gây ra tán loạn đại đạo, hơn nữa càng đi vào bên trong quy tắc lại càng mơ hồ, có phải khi đi vào tận cùng trong này rồi, sẽ hoàn toàn không còn quy tắc nữa?

Nơi không có quy tắc, Lam Tiểu Bố đã từng nghe nói đến, nhưng vẫn chưa từng gặp được. Nếu như hắn ở nơi không có quy tắc tạo dựng ra quy tắc đại đạo thuộc về mình, có phải sẽ tùy ý mình phát huy rồi không? Cái này rất giống như một tờ giấy trắng, Trường Sinh Quyết của hắn đã viết rất nhiều thứ trên tờ giấy trắng này, nếu như lại có một tờ giấy trắng khác không có nội dung gì, vậy hắn có thể sáng tạo ra Trường Sinh Quyết chân chính thuộc về mình không?

Suy nghĩ thì rất tốt, nhưng mà sau khi tiến vào trong, đại đạo càng tán loạn nghiêm trọng.

Những ý niệm này chỉ hiện lên trong đầu Lam Tiểu Bố, qua mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã quyết định tiếp tục tiến sâu vào, Thứ nhất nếu như nơi này an toàn, vậy không đợi hắn cảm ngộ được đại đạo, ai ai cũng có thể tiến vào. Hắn muốn đứng được ở đỉnh cao nhất, nhất định phải trải qua nguy hiểm lớn hơn người khác. Huống hồ hắn tin rằng, cho dù tại thời khắc sống còn, hắn cũng có cơ hội tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô hoặc Trường Sinh Giới.

Thứ hai là Lam Tiểu Bố nghĩ đến một chuyện, không phải nơi này bị tán loại đại đạo sao? Vậy để hắn nhìn xem có thể tán mất các loại quy tắc đại đạo không thuộc về hắn hay không.

Một khi quyết tâm, Lam Tiểu Bố không còn chần chừ nữa, chẳng những tiếp tục xông về phía trước, mà càng chạy càng nhanh.

KHi đạo vận tán loạn đại đạo bao trùm đến, Lam Tiểu Bố bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết, hy vọng có thể tản đi một phần đạo tắc thiên địa không thuộc về hắn trong Trường Sinh Quyết.

Sự thật đã chứng minh Lam Tiểu Bố đã suy nghĩ nhiều rồi, khi hắn vẫn chuyển từng chu thiên, tu vi của hắn nhanh chóng giảm xuống, không chỉ như vậy, thân thể và Nguyên Thần của hắn đều đang tan rã. Vận chuyển công pháp theo chu thiên càng nhanh, tổn thương hắn nhận được càng đáng sợ.

Chương 1888 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần. (2)

Lam Tiểu Bố nhanh chóng thu hồi ý nghĩ của mình, không dám vận chuyển chu thiên nữa, chỉ điên cuồng mà độn gấp về phía trước.

Sở dĩ hắn làm như vậy, là bởi vì hắn cảm nhận được khi hắn càng đi về phía trước, quy tắc lại càng yếu kém, có lẽ đến cuối cùng, sẽ hoàn toàn không có quy tắc thiên địa nữa. Nếu không có quy tắc thiên địa, vậy thì đại đạo của hắn sẽ không còn tán loạn nữa?

Một ngày, một tháng, một năm…

“Bịch!” KHi Lam Tiểu Bố ngã nhào trên mặt đất, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, là Khí Vận Chi Thụ đánh thức hắn.

Lam Tiểu Bố muốn đứng lên, nhưng phát hiện cả người mình chỉ còn da bọc lấy xương, đừng nói là đứng lên, bây giờ mở to mắt cũng có chút cố hết sức.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố sao có thể không biết sau khi mình điên cuồng độn gấp, thần trí đã dần dần mơ hồ, sau đó đã hoàn toàn mất đi ý thức. Bây giờ sở dĩ tỉnh táo lại, là bởi vì Khí Vận Chi Thụ, còn một nguyên nhân nữa chính là hồi quang phản chiếu.

Phải nhanh chóng tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến Vũ Trụ Duy Mô, lại phát hiện hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật phía trước mấy thước, còn xa hơn nữa thì hoàn toàn không thể nhìn thấy. Rõ ràng đằng trước có gì đó, nhưng hết lần này đến lần khác hắn chỉ nhìn thấy một mảnh hư vô. Không chỉ như vậy, quy tắc thiên địa quanh người cũng càng ngày càng mơ hồ, hầu như không thể cảm ứng được.

Cho dù quy tắc thiên địa có yếu hơn nữa, chỉ cần còn có quy tắc, vậy hắn cũng nên nhìn thấy không gian mơ hồ, chứ không phải nhìn thấy một mảnh hư vô như vậy. Loại hư vô này khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái, giống như cái gì cũng không tồn tại, lại dường như không phải là như vậy.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, có phải đi thẳng về phía trước vài mét nữa, tiến vào nơi hư vô mà hắn nhìn thấy kia, vậy thì không còn bất cứ quy tắc nào nữa rồi không?

Đúng, nhất định là như thế, không thể tiến vào Vũ Trụ Duy Mô ngay lúc này được. Chuyện này tương đương với việc hắn dùng một đời để hành tẩu, kết quả khi đến mục đích mình muốn thì hắn lại từ bỏ.

Lam Tiểu Bố lấy mấy đạo quả ra nuốt xuống, cảm nhận mình khôi phục được một ít sức lực, hắn không dám để tư tưởng của mình chìm vào mơ hồ một lần nữa, ý thức luôn câu thông đến Khí Vận Chi Thụ, sau đó giãy dụa mà dịch chuyển về phía trước.

Quãng đường vài mét, Lam Tiểu Bố di chuyển trọn một nén nhang. KHi hắn đến gần vùng hư vô này, hắn biết mình đã không nhìn lầm, quả thật là hư vô, cho dù đang ở ngay trước mặt, hắn vẫn thấy hư vô trống rỗng. Còn chưa tiến vào, hắn đã cảm nhận được một loại lực lượng khai thiên tích địa từ Viễn Cổ.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, hắn không thể nào dùng ánh mắt nhìn rõ trong hư vô này rốt cuộc có cái gì, hắn cũng không thể dùng thần niệm thẩm thấu vào trong . Lúc này quy tắc thiên địa đã mơ hồ đến mức không thể cảm nhận được, không chỉ như vậy, tu vi của hắn cũng bị tán loạn gần hết.

HÍt một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố hầu như đã thiêu đốt một chút khí lực cuối cùng, cả người xông vào trong mảnh không gian mơ hồ này.

Giờ phút này, thậm chí hắn còn không nghĩ đến chuyện tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Nếu như không thể hoàn thiện đại đạo của mình, cho dù hắn có ra ngoài, cũng sẽ chịu chết. Đã như vậy còn không bằng dứt khoát một chút, dứt khoát xông vào trong.

TRong nháy mắt khi xông vào trong mảnh không gian mơ hồ này, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy mình hoàn toàn mất đi mọi ngoại lực, lại như bị vô tận ngoại lực bao lấy. Không có không gian, không có thời gian, không có trọng lực, không có không khí…

Cái này cũng tương đương với không có bất cứ quy tắc nào. Lam Tiểu Bố lập tức hiểu đây là đâu, đây chính là Hỗn Độn chân chính. Ở trong vùng Hỗn Độn này, đại đạo của Lam Tiểu Bố dừng tán loạn, bởi vì không có quy tắc, thần niệm của hắn không thể nào thi triển được, ý niệm cũng không thể dùng được.

Tất cả mọi thứ trong thức hải đều bị gỡ ra, Vũ Trụ Duy Mô không thể nào giữ ở trong thức hải của hắn, giới vực Trường Sinh giới cũng trở nên vô cùng mơ hồ. Lam Tiểu Bố không nghĩ đến chuyện tiến vào Vũ Trụ Duy Mô, trên thực tế, cho dù hắn muốn vào, lúc này cũng không thể tiến vào Vũ Trụ Duy Mô được. Vũ Trụ Duy Mô đã rời khỏi thức hải của hắn, đồng thời thẩm thấu vào trong vùng Hỗn Độn này. Ngay cả Trường Sinh Giới của mình, hắn cũng không thể vào được.

Bây giờ thứ duy nhất Lam Tiểu Bố có thể dùng, chỉ có tư duy mơ hồ của hắn.

Giờ phút này trong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, tư duy của hắn sở dĩ tương đối mơ hồ, đó là bởi vì tư duy của hắn sẽ không còn tồn tại lâu nữa, qua thời gian dài, cũng sẽ bị đồng hóa đi, đến lúc đó, có lẽ cả người hắn cũng sẽ biến mất ở vùng Hỗn Độn này.

Lam Tiểu Bố quẳng đi mọi ý nghĩ, trong đầu chỉ có một ý niệm, hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của mình. Bởi vì nơi này không có bất cứ quy tắc nào, tương lai đại đạo Trường Sinh của hắn sẽ có hướng đi như thế nào đều do chính hắn làm chủ. Chờ đại đạo Trường Sinh hoàn thiện, hắn có thể cảm nhận được Trường Sinh Giới, quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới cũng sẽ do chính hắn tạo dựng ra.

Ý nghĩ của Lam Tiểu Bố là, gỡ bỏ hết mọi đạo tắc bên trong đại đạo Trường Sinh không thuộc về hắn ra, sau đó dùng cảm ngộ của chính mình hoàn thiện những đạo tắc đã bị gỡ bỏ này. Khi hắn hiểu ra đại đạo Trường Sinh của mình có vấn đề, cũng vẫn luôn làm như vậy. Nhưng mà hắn không thể làm được, bởi vì mỗi một bước của Trường Sinh Quyết đều không thể khuyết thiếu, mà hắn cũng không thể gỡ bỏ đi phần đạo tắc thiên địa không thuộc về hắn kia.

Bây giờ Lam Tiểu Bố ở trong vùng Hỗn ĐỘn không có quy tắc, suy nghĩ của hắn vừa động, vậy mà có thể dễ dàng gỡ bỏ đi phần đạo tắc thiên địa do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra bên trong Trường Sinh Quyết.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố kích động vô cùng, hắn biết chính mình nhất định phải nhanh, nếu không khi thời gian trôi qua, nói không chừng hắn còn chưa hoàn thành việc tạo dựng đại đạo Trường Sinh, đã bị Hỗn ĐỘn đồng hóa rồi.

Chương 1889 - Đại đạo Trường Sinh.

Nếu như ở bên ngoài mà có thể gỡ bỏ những đạo tắc còn lại và các loại quy tắc đại đạo tại nơi hắn đã chứng trong Trường Sinh Quyết, Lam Tiểu Bố khẳng định thực lực của mình sẽ giảm sút nghiêm trọng. Nhưng ở nơi Hỗn Độn Vô Tắc này, Lam Tiểu Bố không ngừng gỡ bỏ đạo tắc đại đạo Trường Sinh không thuộc về hắn, trừ chuyện tiếp tục suy yếu ra cũng không có cảm xúc gì khác. Có lẽ đã vốn suy yếu rồi, cứ tiếp tục suy yếu như vậy cũng chẳng có gì quá đột ngột.

Tiếp tục suy yếu cũng là vì nơi này là Hỗn Độn Vô Tắc, bị Hỗn Độn đè ép, khiến hắn cảm thấy sinh cơ cũng không ngừng bị đè ép.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy có phải mình đã không thể tiếp tục kiên trì được nữa hay không, đại đạo của hắn đột nhiên trở nên vô cùng sạch sẽ, cuối cùng không còn cảm nhận được đạo tắc khác quấy nhiễu. Loại thay đổi này, khiến ý thức của hắn cũng rõ ràng hơn không ít.

Lam Tiểu Bố lại không có chút vui mừng nào, hắn biết nếu như hắn tách những đạo tắc còn lại trong đại đạo Trường Sinh của mình ra rồi, nếu như hắn vẫn không thể nào ở chỗ này dùng Trường Sinh Quyết hoàn toàn mới để tu luyện, hắn cũng sẽ vẫn lạc bên trong Hỗn Độn Vô Tắc này.

Lam Tiểu Bố cưỡng ép bản thân mình phải giữ vững tỉnh táo, sau đó cẩn thận vận chuyển Trường Sinh Quyết.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng khôn xiết chính là không có đạo tắc khác quấy nhiều, Trường Sinh Quyết của hắn vậy mà có thể ý tùy tâm sinh, theo ý niệm của hắn mà vận chuyển một chu thiên trong cơ thể, không gặp chút trắc trở nào. Sau khi kết thúc một chu thiên, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận rõ chỗ nào trong Trường Sinh Quyết của mình có vấn đề, chỗ nào cần tạo dựng Trường Sinh Đọa một lần nữa thì hoàn thiện.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố không thể nào kiềm nén được sự vui mừng và kích động trong lòng mình, hắn biết mình còn sống. Chỉ cần Trường Sinh Quyết có thể hình thành một chu thiên, hắn sẽ không bị vẫn lạc trong vùng Hỗn Độn Vô Tắc này.

Chu thiên thứ hai bắt đầu, Lam Tiểu Bố dựa vào đạo niệm của mình tạo dựng những đạo tắc thiếu thốn trong Trường Sinh Quyết. Tất cả các loại quy tắc thiên địa Kim Mộc Thủy hỏa Thổ đều bị hắn gỡ ra, các loại vận may, công đức, quy tắc, luân hồi, không gian mà hắn dùng chứng đạo cũng bị Lam Tiểu Bố gỡ ra.

Bây giờ khi hắn vận chuyển đại đạo Trường Sinh, Ngũ Hành là do chính hắn tạo dựng ra, không gian và thời gian cũng cần chính hắn tạo dựng, mặc dù hắn đã cảm ngộ ra đạo tắc Lục Đạo, nhưng đạo tắc Lục Đạo hắn cũng cần phải tạo dựng lại một lần nữa ở nơi này, sau đó dung nhập vào trong đại đạo Trường Sinh của mình.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, chuyện tạo dựng những đạo tắc đỉnh cấp này để lại sau, bây giờ hắn cần hoàn thiện công pháp Trường Sinh Quyết của mình, cần tạo dựng ra cơ sở đại đạo Trường Sinh trước, ít nhất thì phải giúp hắn sống sót ở chỗ này trước.

Khi từng đạo đạo tắc dược Lam Tiểu Bố tạo dựng ra, sau đó dung nhập vào trong đại đạo Trường Sinh hoàn toàn mới, Lam Tiểu Bố cảm thấy được một loại thoải mái.

Thời điểm ban đầu, một vòng vận chuyển chu thiên chỉ nằm trong cực hạn ở trong cơ thể hắn, sau khi thời gian dần dần trôi qua, bên ngoài thân thể Lam Tiểu Bố đã tạo thành một đạo đạo vận mơ hồ, giờ phút này công pháp Trường Sinh Quyết của Lam Tiểu Bố đã hoàn thành sơ bộ.

Khi bên ngoài thân thể Lam Tiểu Bố hình thành nên đạo vận Trường Sinh mơ hồ đầu tiên, theo vòng vận chuyển chu thiên, Lam Tiểu Bố đã có thể hấp thu khí Hỗn Độn ở xung quanh.

Tu đạo không kể năm tháng, huống chi là tình cảnh bây giờ của Lam Tiểu Bố? Hắn nhất định phải ở trong Hỗn Độn tạo dựng ra công pháp đại đạo của chính mình, còn phải tu luyện lại từ đầu.

Đảo mắt đã qua ngàn năm, mặc dù Lam Tiểu Bố vẫn còn đang tu luyện, nhưng trong vùng Hỗn Độn của hắn đã sớm hình thành nên quy tắc không gian tự nhiên.

Chỉ là tất cả quy tắc trong vùng không gian này đều thuộc về Lam Tiểu Bố, hơn nữa ngoài vùng không gian có quy tắc này, vẫn là Hỗn Độn Vô Tắc.

KHi Lam Tiểu Bố tỉnh lại, phát hiện tu vi của mình đã đến tầng thứ nhất định, không còn cách nào tiến bộ nữa, hắn mở to mắt, cảm nhận sự thay đổi ở xung quanh.

TRong không gian trăm mét xung quanh hắn trong vùng Hỗn Độn Vô Tắc này đều là quy tắc đại đạo do chính hắn tạo dựng ra, quy tắc đại đạo của hắn lấy trường sinh làm đạo cơ, sau đó từ cơ sở này mà hoàn thành các Nguyên Tố Pháp tắc khác.

Nơi thần niệm chạm đến, Lam Tiểu Bố không tìm được Vũ Trụ Duy Mô. Cho dù có chút không nỡ, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không để ý nhiều.

Đã mất đi Vũ Trụ Duy Mô, nhưng hắn đã tạo dựng được đại đạo Trường Sinh hoàn chỉnh, được và mất trong này ai có thể hiểu được?

Cảm nhận tu vi của mình một chút. Đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn. Muốn tiến thêm một bước, nhất định phải bắt đầu chứng đạo lại một lần nữa.

Lam Tiểu Bố không vội vã chứng đạo, hắn cảm thấy không thích hợp, Khí Vận Chi Thụ trong thức hải của mình đã biến mất. Lúc trước, nếu như không nhờ vào Khí Vận Chi Thụ, hắn đã không thể nào tiến được vào trong vùng Hỗn Độn Vô Tắc này mà bị vẫn lạc ở bên ngoài.

Thần niệm Lam Tiểu Bố nhanh chóng tập trung vào trong Trường Sinh Giới của mình, bởi vì đạo tắc của hắn bị gỡ bỏ, mặc dù có thể cảm nhận được Trường Sinh Giới, thậm chí có thể vào, nhưng Trường Sinh Giới bây giờ chỉ là một vùng hoang vu tiêu điều. Ngay cả đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm cũng đang hấp hối, nếu như không phải trong Trường Sinh Giới của hắn có một lượng lớn Thần Linh Mạch và các loại thần nguyên khí, sợ rằng bây giờ trong Trường Sinh Giới của hắn chỉ còn lại một ít vật chết.

Cũng may, không để Thái Xuyên vào trong Trường Sinh Giới.

Sau đó Lam Tiểu Bố nhanh chóng dung nhập đại đạo Trường Sinh của mình vào Trường Sinh Giới, sau đó hoàn thiện quy tắc thiên địa và đủ loại pháp tắc cơ sở của Trường Sinh Giới.

Chương 1890 - Đại đạo Trường Sinh. (2)

KHi Lam Tiểu Bố không ngừng hoàn thiện Trường Sinh Giới, tất cả thần linh thảo và đạo quả thụ bên trong Trường Sinh Giới, đều cảm nhận được quy tắc Sinh mệnh hoàn toàn mới, lần nữa tươi tốt trở lại.

Thậm chí Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm vốn đang không có quả, rõ ràng đang có xu thế nở hoa kết trái một lần nữa.

Đối với loại thay đổi này, Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, chỉ là Khí Vận Chi Thụ biến mất khiến hắn có chút đau buồn.

Không đúng, trong Trường Sinh Giới đã thiếu đi mất hai gốc cây quan trọng nhất, không thấy Đế Hưu Thụ.

Lam Tiểu Bố lo lắng, trực tiếp bước vào Trường Sinh Giới. Trường Sinh Giới là của hắn, hắn không cần phải trực tiếp đi vào nơi này. Toàn bộ Trường Sinh Giới đều hiện hữu trong cảm nhận của hắn. Chỉ là Đế Hưu Thụ tiêu tán, khiến Lam Tiểu Bố có chút bất an.

Sau khi tiến vào Trường Sinh Giới, Lam Tiểu Bố càng khẳng định, thật sự không thấy Đế Hưu Thụ đâu cả.

Đứng tại vị trí của Đế Hưu Thụ, Lam Tiểu Bố nhìn thấy hai gốc Đế Hưu Thụ đã khô héo chỉ còn rễ cây. Rễ cây không có chút sinh cơ nào, giống như bị chết lâu rồi.

Chuyện gì xảy ra? Lam Tiểu Bố nhíu mày. Hai gốc Đế Hưu Thụ này từ khi hắn ở cảnh giới Thần Vương đã đi theo hắn, bị giới hạn bởi Trường Sinh Quyết của hắn, mấy lần đã nhờ vào Đế Hưu Thụ mà cứu hắn.

Khi thần niệm Lam Tiểu Bố lại tập trung vào trong thức hải đã mất đi Khí Vận Chi Thụ, hắn đã hiểu ra. Sở dĩ hắn có thể đứng ở trong cùng Hỗn Độn này, đồng thời tạo dựng ra đại đạo Trường Sinh thuộc về mình trong Hỗn Độn Vô Tắc một lần nữa, không phải là không có trả giá.

Cái giá đắt mà hắn phải trả đó chính là mất đi Vũ Trụ Duy Mô, mất đi Khí Vận Chi Thụ, mất đi Đế Hưu Thụ.

Khi đại đạo của hắn bị gỡ bỏ, bại niết, là Khí Vận Chi Thụ câu thông với Đế Hưu Thụ cung cấp sinh cơ cho hắn, nếu không thì hắn hoàn toàn không thể đến được vùng Hỗn Độn Vô Tắc này.

Lúc đầu Đế Hưu Thụ đã cung cấp sinh cơ cho hắn, cũng vì sinh cơ không đủ, sau khi hắn tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, vậy mà còn bắt đầu gỡ bỏ pháp tắc đại đạo không thuộc về mình. Cách làm này đã khiến đạo quả Ngũ Tùng Châm suýt chút nữa cũng không thể sống nổi, đừng nói đến Đế Hưu Thụ đã tán loạn đi chín phần sinh cơ, kết quả là hai gốc Đế Hưu Thụ này đã chết trong Trường Sinh Giới của hắn.

Lam Tiểu Bố thầm than một tiếng, trong lòng thương cảm vô cùng. Hắn lấy mấy đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, cắm ở bên ngoài Đế Hưu Thụ, đồng thời dùng hộ trận bảo vệ nơi này. Mặc dù hắn biết chuyện này rất xa vời, nhưng vẫn hy vọng Đế Hưu Thụ có thể niết bàn sống lại một lần nữa.

Quay trở về Hỗn Độn Vô Tắc một lần nữa, Lam Tiểu Bố, lấy mấy đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch ra cắm ở bên cạnh, dứt khoát bắt đầu chứng đạo Thánh Nhân.

Lần này hắn không phải chứng đạo vận may, mà là lấy đại đạo Trường Sinh của mình làm cơ sở, tạo dựng ra quy tắc Không Gian hoàn toàn mới, sau đó chứng đạo không gian.

Vòng xoáy thần lính khí nồng đậm bao lấy Lam Tiểu Bố, đạo tắc Không Gian xung quanh người Lam Tiểu Bố khuếch tán từng vòng ra bên ngoài, không gian có quy tắc trong Hỗn Độn Vô Tắc không ngừng được mở rộng. Lấy Lam Tiểu Bố làm trung tâm, từ một dặm đến mười đặm, sau đó đến trăm dặm…

Răng rắc! Thật giống như trật tự cũ bị xé rách, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên cảm nhận được trong thức hải của mình lại xuất hiện một gốc đạo thụ một lần nữa.

Khác với Khí Vận Chi Thụ, xung quanh cây đạo thụ này có một vòng đạo tắc vờn quanh, đạo vận Trường Sinh lưu chuyển không ngừng. Đạo tắc vờn quanh kia có lực lượng quy tắc Không Gian mà Lam Tiểu Bố quen thuộc, rất rõ ràng đó chính là đại đạo Không Gian mà hắn vừa mới chứng dược.

Có lẽ cái này không thể gọi là chứng đạo không gian, mà là hắn đang hoàn thiện quy tắc Không Gian thuộc về mình. Từ giờ trở đi, Lam Tiểu Bố tin tưởng trong những người cùng cấp, không ai có thể xé rách lĩnh vực Không Gian của hắn.

Đây là nhất chuyển Thánh Nhân sao?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lắc đầu, nói nghiêm chỉnh thì đây không phải là nhất chuyển Thánh Nhân, đây là cấp độ Thánh Nhân của hắn. Lý giải chứng đạo của hắn không còn là cửu chuyển Thánh Nhân nữa, Lam Tiểu Bố nghĩ, nếu như hắn tiếp tục chứng đạo đạo Luân Hồi thuộc về mình, vậy thì bên ngoài cây đạo thụ trong thức hải của hắn sẽ có thêm một đạo đạo tắc nữa.

Nói cách khác, có lẽ người khác chứng đạo đến cửu chuyển là cao nhất. Còn hắn chỉ cần cảm ngộ được đạo tắc Vũ Trụ, đều có thể chứng được. Khác với người khác chính là, bên ngoài đạo thụ của hắn có nhiều thêm mấy đạo đạo tắc mà thôi.

Từ hôm nay trở đi, trong mắt người khác, chỉ cần hắn không bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn đều chỉ là nhất chuyển Thánh Nhân. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn tương đương với Thánh Nhân mấy chuyển, cái đó quyết định bởi đạo thụ trong thức hải của hắn có mấy vòng đạo tắc mà thôi.

Đại đạo của hắn là trường sinh, đạo thụ trong thức hải của hắn cứ gọi là Trường Sinh Đạo Thụ đi. Còn về vận may, cứ để nó trở thành một đạo đạo tắc bên ngoài Trường Sinh Đạo Thụ là được.

Chương 1891 - Quy tắc và không quy tắc.

Sau khi hoàn thành chứng đạo không gian, Lam Tiểu Bố có thể ngay lập tức cảm nhận được Trường Sinh Giới của mình lại tăng thêm một cấp độ.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, mặc dù ở trong mắt người khác, bây giờ hắn chỉ là một nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng mà thực lực của hắn so với khi vừa tiến vào đây còn mạnh hơn, thậm chí là mạnh hơn rất nhiều. Hắn không biết Thánh Nhân có cửu chuyển là vì đâu mà ra, vì sao lúc trước khi các đại giới vực hoàn thiện, các tu sĩ đều có thể cảm nhận được Thánh Nhân có cửu chuyển? Nhưng với lý giải về đại đạo Thánh Nhân của hắn bây giờ, chuyện Thánh Nhân có cửu chuyển không còn ý nghĩa bao nhiêu nữa.

Lam Tiểu Bố không có ý định ra ngoài, hắn tiếp tục chứng đạo luân hồi.

Ban đầu hắn lấy được đại đạo Luân Hồi quả thật chính là đạo quyển khai thiên, nhưng mà cái đạo quyển khai thiên này đã bị Luân Hồi Thánh Nhân chứng lệch đi rồi. Cái này cũng không thể trách Luân Hồi Thánh Nhân, bất cứ người nào đạt được đại đạo Luân Hồi rồi, đều cho rằng đại đạo Luân Hồi là đại đạo đỉnh cấp. Cho dù không phải là cực hạn ở mỗi một giới vực, nếu như không thể giống như Lam Tiểu Bố, lấy đạo tắc đại đạo bản thân ra chứng đạo luân hồi, vậy thì sẽ phải đi đến vũ trụ Hạo Hãn càng rộng lớn hơn, cảm thụ thêm càng nhiều đạo tắc Lục Đạo Luân Hồi mênh mông hơn.

Đại đạo Luân Hồi mà Luân Hồi Thánh Nhân đã chứng, chỉ cực hạn trong thế giới của hắn ta mà thôi. Cho dù Lục Đạo Niết Bàn so với thế giới của Luân Hồi Thánh Nhân còn lớn hơn vô số lần, nhưng mà đó vẫn chỉ là một vị diện. Mà trong Hạo Hãn này, không biết có bao nhiêu vị diện tồn tại, cái này chỉ sợ cũng là nguyên nhân mà thực lực của Luân Hồi Thánh Nhân không hề mạnh.

Lam Tiểu Bố lấy đại đạo Trường Sinh của mình ra làm căn cơ lại bắt đầu từ từ tạo dựng lại đạo tắc Lục Đạo Luân Hồi, sau đó chứng đại đạo Luân Hồi thuộc về Trường Sinh Giới hắn.

Từng đạo đạo tắc phụ thuộc vào đại đạo Trường Sinh được Lam Tiểu Bố tạo dựng ra, đạo tắc Lục Đạo hoàn toàn mới cũng dần dần rõ ràng, thông đạo Luân Hồi từ Trường Sinh Giới của Lam Tiểu Bố cũng từ mơ hồ trở nên rõ ràng.

Mười năm sau, bên ngoài Trường Sinh Đạo Thụ trong thức hải của Lam Tiểu Bố lại có thêm một đạo đạo tắc. Lam Tiểu Bố biết hắn đã chứng luân hồi, bây giờ Trường Sinh Giới của hắn không còn là cái cây không rễ, nước không nguồn nữa, mà là một thế giới Luân Hồi hoàn chỉnh. Bởi vì có đạo vận Luân Hồi, sinh cơ của Trường Sinh Giới lại càng thịnh vượng hơn.

Nhưng mà muốn khiến Trường Sinh Giới càng hoàn thiện hơn, tiếp theo tốt nhất hắn nên chứng đại đạo Thời Gian.

Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn có thể chứng đạo Luân Hồi và KHông Gian hoàn chỉnh rõ ràng như vậy, là bởi vì hắn từng lấy được đạo quyển khai thiên Luân Hồi, đồng thời cũng từng lấy được TRận Bàn KHông Gian. Không chỉ như thế, hắn còn từng chứng qua không gian và đại đạo Luân Hồi.

Nếu như không có những thứ này, hắn muốn chứng đạo không gian và luân hồi, vậy thì không biết phải cần mất bao nhiêu thời gian, thậm chí là khó có thể hoàn thành được.

Cho nên muốn chứng đại đạo Thời Gian, hắn nhất định phải có đạo quyển khai thiên thời gian.

Mặc dù biết phải nhanh chóng chứng đại đạo Thời Gian, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không phải là không thể chờ đợi được, đầu tiên hắn hoàn thành việc chứng đại đạo Vận May và đại đạo Công Đức trước.

Chỉ cần có thế giới thuộc về mình, nhất định phải chứng đạo vận may và công đức. Trước đó hắn ở Đại Hoang Thần Giới chứng đạo vận may và công đức, bây giờ hắn muốn vì Trường Sinh Giới của chính mình mà chứng đạo vận may và công đức.

Một giới không còn vận may, thế thì sớm muộn cũng sẽ sụp đổ. ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, nếu như Trường Sinh Giới của hắn bị hỏng đi, chỉ sợ lúc đó đại đạo của hắn bị sụp đổ cũng không còn xa nữa. Tương tự, một giới tồn tại nhất định phải có các loại công đức.

Cũng may chứng đạo vận may đối với Lam Tiểu Bố mà nói là thoải mái nhất, chỉ ngắn ngủi chưa đến nửa năm, Trường Sinh Đạo Thụ của Lam Tiểu Bố đã có thể một vòng đạo tắc nữa. Ba năm sau, Lam Tiểu Bố hoàn thành việc chứng đạo công đức. Bên trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn đã có bốn đạo đạo tắc lưu chuyển.

KHác với đạo tắc Không Gian, đạo tắc Luân Hồi lúc trước chính là, đạo tắc Vận May và đạo tắc Công Đức tương đối nhạt.

Lam Tiểu Bố hiểu ra đây là vì sao, bởi vì Trường Sinh Giới của hắn còn xa mới hoàn thiện. Khi Trường Sinh Giới của hắn càng ngày càng hoàn thiện, vận may càng ngày càng thâm hậu, hai đạo tắc này cũng sẽ dần dần rõ ràng.

TRong lòng Lam Tiểu Bố, trước khi hắn tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, trong năm chuyển mà hắn đã chứng đạo, cái mạnh nhất chính là chứng quy tắc.

Đáng tiếc đại đạo QUy tắc của hắn cũng là chứng ở Đại Hoang Thần Giới, cho dù Đại Hoang Thần Giới là do hắn nắm trong tay, nhưng quy tắc thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới không liên quan gì đến hắn cả. Đây là do một phương giới vực diễn hóa ra, không có bất cứ liên quan gì đến đại đạo Trường Sinh. Thậm chí có thể nói, khi trước khi hắn chưa hoàn thiện đại đạo Trường Sinh, quy tắc thiên địa trong đại đạo Trường Sinh đều là cảm ngộ từ bên ngoài mà có được.

Sau khi tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng sáng tỏ, đại đạo Quy Tắc của hắn không chỉ có cực hạn tại một giới vực duy nhất, mà còn chưa hoàn thiện.

Đại đạo Quy tắc có hai bộ phận cấu thành, một cái là vũ trụ thiên địa, hoặc là tất cả quy tắc tự thân, còn một cái nữa chính là vùng Hỗn Độn Vô Tắc.

Cho nên muốn chứng đạo quy tắc, nhất định phải có cả hai phần này.

Khiến Lam Tiểu Bố do dự chính là, hắn không biết mình nên lấy quy tắc và không quy tắc hợp lại vào nhau mà chứng đạo tắc thứ năm hay không, hay là tách ra để chứng đạo.

Suy nghĩ của hắn là chỉ cần là quy tắc, mặc kệ là có quy tắc hay là không quy tắc, vậy thì cũng là một loại quy tắc. Trên thực tế, trước đó Lam Tiểu Bố cũng cho rằng là như vậy, hắn biết đến có một số nơi không có quy tắc, nhưng mà từ trước đến nay vẫn chưa từng để ý đến. Không quy tắc cũng là một loại quy tắc, cho nên chứng đạo quy tắc là đủ rồi.

Chương 1892 - Quy tắc và không quy tắc. (2)

Nhưng mà bây giờ, Lam Tiểu Bố biết không quy tắc chính là không quy tắc. Nếu như không quy tắc là một loại quy tắc, vậy hắn sẽ không thể nào ở chỗ có quy tắc mà gỡ bỏ những đạo tắc đại đạo không thuộc về bản thân kia được, chờ khi hắn đến được Hỗn Độn Vô Tắc rồi, mới có thể dễ dàng gỡ bỏ những đạo tắc đại đạo không thuộc về mình.

Cho nên hắn nhất định phải hoàn thành việc chứng đạo quy tắc và chứng đạo không quy tắc.

Cũng không phải ai cũng có thể giống như hắn, có thể đứng ở trong không gian Hỗn Độn Vô Tắc, chứng đạo không quy tắc. Hôm nay nếu như hắn đã đến đây, vậy dứt khoát chứng luôn cả không quy tắc. Trường Sinh Đạo Thụ của hắn nhiều thêm một đạo tắc hay thiếu đi một đạo tắc, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì cả.

Do đại đạo Trường Sinh biến hóa ra vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc bao trùm trong không gian đạo vận của Lam Tiểu Bố, những mảnh vỡ pháp tắc này tiếp tục dung hợp thành đủ loại quy tắc Trường Sinh, sau đó những quy tắc này lưu chuyển không ngừng, theo thời gian dần dần trôi qua, cô đọng thành một đạo đại đạo Quy tắc hoàn toàn mới.

Lam Tiểu Bố đã từng chứng đạo quy tắc, chứng đạo quy tắc một lần nữa, còn là các loại quy tắc thiên địa lấy chính đại đạo Trường Sinh của mình mà tạo dựng ra, dường như chính là chuyện nước chảy thành sông, không có chút ngập ngừng nào.

Chỉ ngắn ngủi chưa đến ba năm, quy tắc bên trong Trường Sinh Giới của Lam Tiểu Bố đã càng ngày càng rõ ràng, mà bên ngoài Trường Sinh Đạo Thụ lại có thêm một luồng đạo vận lưu chuyển.

…

Quảng trường Thái Khư Phần.

Ngàn năm trước Lam Tiểu Bố dẫn theo Thái Xuyên ở chỗ này giết người còn chưa nói, còn trực tiếp dẫn theo Thái Xuyên vọt vào trong Thái Khư Phần, chuyện này đã gây ra ảnh hưởng cực lớn. Có thể nói Lam Tiểu Bố đã đánh vào mặt những người khống chế Thái Khư Phần, cho nên mặc dù biết sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Thái Khư Phần thì khó có thể bắt được, Thái Khư điện vẫn phái rất nhiều cường giả tiến vào Thái Khư Phần tìm kiếm Lam Tiểu Bố.

Cách làm của Lam Tiểu Bố, không chỉ khiến trạng thái luôn mở của hộ trận Thái Khư Phần không còn tiếp diễn, hơn nữa sau khi tiến vào Thái Khư Phần, còn bố trí một đạo Phòng Ngự Trận giảm xóc. Nói cách khác, muốn giết người ở quảng trường Thái Khư Phần, sau đó lao vào trong Thái Khư Phần đã không còn khả năng nữa. Cho dù ngươi làm như vậy, hơn nữa còn thành công, cuối cùng vẫn bị nhốt trong đại trận giảm xóc kia, không thể đi được.

Nhưng mà ngàn năm đã trôi qua, chuyện của Lam Tiểu Bố đã sớm nhạt nhòa. Thời gian ngàn năm đối với một Thánh Nhân mà nói, có lẽ chỉ cần bế quan thì sẽ trôi qua rất nhanh. Nhưng ở quảng trường Thái Khư Phần, mỗi ngày người tới người đi, ai có thể nhớ chút chuyện này chứ? Chỉ có tu sĩ quanh năm sinh tồn ở Thái Khư Phần mới biết, chuyện này cho đến bây giờ vẫn chưa từng bỏ qua. Thay đổi duy nhất chính là chuyện điều tra Lam Tiểu Bố từ ngoài sáng chuyển qua trong bóng tối mà thôi. Cũng may Lam Tiểu Bố đến từ Đại Hoang Thần Giới xa xôi, không có người nào biết đến. Nếu không, Đại Hoang Thần Giới đã sớm bị diệt rồi.

Lúc này có một nữ tử tóc hơi vàng bước vào quảng trường, thần niệm của nàng đảo qua quảng trường một vòng, sau đó trực tiếp đi đến Thái Khư điện. Mặc dù nàng chưa vào Thái Khư Phần, nhưng mà nàng nghe nói nơi này là một nơi tốt để hoàn thiện thần thông. Không chỉ như vậy, Thái Khư Phần còn có một cái đạo cốc thời gian, có thể cảm ngộ quy tắc Thời Gian.

KHi nữ tử này đến bên ngoài Thái Khư điện, bước chân nàng đột nhiên dừng lại, tinh thần nảy lên một cái. Nàng nhìn thấy một thông cáo truy nã cực lớn, chân dung người bị truy nã kia nàng lại biết, đó là Lam Tiểu Bố.

Nữ từ lập tức nhận ra mình không nên nhìn lệnh truy nã này nhiều, nàng nhanh chóng quay người muốn nhanh chóng tiền vào đại điện, lại nhìn thấy một nam tử mặc trang phục chấp sự Thái Khư chặn trước người nàng.

“Ngươi tên là gì?” Nam tử nhìn nữ tử này nhàn nhạt hỏi.

“Mạc Tiểu Tịch kính chào chấp sự đại nhân.” Mạc Tiểu Tịch cúi người hành lễ, trước đây không lâu nàng đã biết chấp sự ở đây lợi hại như thế nào, quyền hành lớn bao nhiêu. Những chấp sự này chỉ dựa vào chút chuyện nhỏ là có thể tùy ý xử tử tu sĩ ngoại lai.

“Mạc Tiểu Tịch? Ngươi biết người bị truy nã này?” Chấp sự nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Tịch, giọng điệu vẫn vô cùng bình tĩnh, lại mở rộng lĩnh vực cường đại mà nghiền ép.

TRong lòng Mạc Tiểu Tịch trầm xuống, nàng biết khi mình nhìn thấy Lam Tiểu Bố bị truy nã, tinh thần hơi biến đổi một chút, rõ ràng đã bị những người này nhận ra. Có thể thấy được Lam Tiểu Bố rất quan trọng, cho nên có người chuyên canh giữ ở chỗ này.

Mạc Tiểu Tịch có ý định không thừa nhận, nhưng mà nàng biết rất rõ, có thừa nhận hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, bởi vì đối phương có thể tìm được cái cớ khác mà bắt nàng đi.

TRong lòng thầm than một tiếng, Mạc Tiểu Tịch đành phải nói ra, “Rất nhiều năm trước, ta ở một phường thị ở Cửu Ngang Thần Giới có gặp qua vị đạo hữu này, lúc đó ta còn giao dịch một ít đồ với hắn. Hôm nay nhìn thấy hắn bị truy nã, cho nên trong lòng hơi ngạc nhiên thôi.”

“KHông tệ, nếu như ngươi đã biết hắn, vậy thì đi cùng ta một chuyến.” Chấp sự cười ha ha, trọng giọng nói có chút mỉa mai.

Chương 1893 - Liệt Tắc Luân

Không gian quanh người Lam Tiểu Bố đã sớm mở rộng ra ngàn dặm, sau khi chứng đạo quy tắc thành công, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đây đều là quy tắc do đại đạo Trường Sinh của hắn diễn sinh ra.

Ở trong không gian này, Lam Tiểu Bố hoài nghi cho dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân đến đây, hắn còn có cơ hội đấu một trận. Nhưng mà đáng tiếc là, nếu như hai người thật sự đấu pháp, đối phương tuyệt đối sẽ không cho phép hắn có quá nhiều thời gian để ngưng luyện ra không gian quy tắc Trường Sinh thuộc về hắn.

Nhìn Hỗn Độn ở nơi xa một chút, Lam Tiểu Bố quyết định lần thứ hai tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc. Lần đầu tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, hắn muốn hoàn thiện đại đạo của mình, thực lực so với lúc trước đã tăng lên rất nhiều. Lần này tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, Lam Tiểu Bố dự định chứng đạo không quy tắc.

Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy, chứng đạo không quy tắc đối với hắn vô cùng quan trọng, hơn nữa quan trọng đến mức có thể giúp hắn bước ra khỏi cấp độ trước mắt hay không.

Đã từng tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc một lần, đây là lần thứ hai tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, Lam Tiểu Bố cũng không có quá nhiều lo lắng, cho dù đã mất đi Đế Hưu Thụ, nhưng mà đại đạo của hắn đã hoàn thiện. Cho dù ở sâu trong Hỗn Độn Vô Tắc, chỉ cần đạo cơ đại đạo Trường Sinh của hắn vẫn còn, hắn cũng sẽ không bị nghiền ép.

Một bước tiến vào vùng Hỗn Độn Vô Tắc kia, loại cảm giác Hỗn ĐỘn không có quy tắc nghiền ép đến, ý niệm Lam Tiểu Bố nhanh chóng bắt đầu vận chuyển Trường Sinh Quyết. Hắn biết rõ, một khi bị Hỗn Độn ở đây nghiền ép đến mức ý thức mơ hồ, cho dù hắn muốn vận chuyển Trường Sinh Quyết cũng không thể làm được.

Rõ ràng là chuyện rất dễ dàng có thể làm được, Lam Tiểu Bố lại cảm thấy nhất thời chậm lại. Trường Sinh Quyết của hắn chỉ vận chuyển được nửa chu thiên, đã dừng lại ở trong đan điền, cũng không thể nào tiến hành dược một chu thiên hoàn chỉnh.

TRong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, nếu như Trường Sinh Quyết không thể vận chuyển, vậy thì hắn không thể nào tạo dựng ra không gian quy tắc Trường Sinh đạo của mình. Không thể tạo dựng ra được không gian quy tắc Trường Sinh đạo, đó chính là con đường chết.

Nhưng mà lúc này hắn không thể làm được gì cả, nếu như cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ hoàn toàn biến mất trong Hỗn Độn này.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ ra, lần đầu tiên sở dĩ hắn có thể sống sót được trong Hỗn Độn Vô Tắc, đồng thời hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của mình, thậm chí còn mở ra không gian quy tắc Trường Sinh ngàn dặm, đó là bởi vì hắn có Đế Hưu Thụ. Bởi vì có Đế Hưu Thụ, khiến hắn có thể chịu đựng qua thời khắc gian nan nhất, hoàn thành chu thiên đại đạo Trường Sinh đầu tiên.

Đế Hưu Thụ đã vì hắn mà chết đi, bây giờ hắn không có tư cách tiếp tục sinh tồn trong Hỗn Độn Vô Tắc này.

Ý thức Lam Tiểu Bố điên cuồng khống chế Trường Sinh Quyết vận chuyển một chu thiên hoàn chỉnh, nhưng mà lần nào cũng dừng lại ở trong đan điền.

Theo thời gian trôi qua, Lam Tiểu Bố cảm thấy ý thức của mình có chút mơ hồ.

Không thể tiếp tục như vậy được, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thế thì hắn nhất định sẽ hoàn toàn mất đi ý thức, sau đó vẫn lạc tại Hỗn Độn Vô Tắc này.

Rốt cuộc là thứ gì, ngăn cả Trường Sinh Quyết của hắn vận chuyển qua đan điền hoàn thành một chu thiên?

Đáng tiếc là, bây giờ trừ ý thức ra, ngay cả thần niệm Lam Tiểu Bố cũng không thể nào mở rộng, cho dù hắn biết có vấn đề, cũng không thể nào giải quyết.

Lực lượng Hỗn ĐỘn trong Hỗn Độn Vô Tắc bắt đầu đồng hóa mọi thứ của Lam Tiểu Bố, bao gồm cả đại đạo và thân thể của hắn, ý thức của Lam Tiểu Bố cũng theo từng chút đồng hóa của Hỗn Độn Vô Tắc này mà sắp tan biến.

Dục vọng cầu sinh cường đại khiến Lam Tiểu Bố điên cuồng dùng ý niệm của mình câu thông với Thái Sơ Hằng Hỏa trong thức hải của mình, bây giờ chỉ có hỏa diễm mới có thể giúp hắn. Hắn muốn dùng ngọn lửa này để thiêu hủy tất cả mọi thứ đang ngăn cản Trường Sinh Quyết vận chuyển một chu thiên.

KHiến Lam Tiểu Bố cảm thấy may mắn chính là, mặc dù hắn đang ở trong vùng Hỗn Độn Vô Tắc, nhưng thân thể hắn vẫn là đạo cơ Trường Sinh. Thái Sơ Hằng Hỏa vọt đến đan điền, ngọn lửa cuồng bạo bùng lên.

Oanh! Cho dù là hỏa diễm của mình, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không nhịn là rên lên thảm thiết. Nhưng kêu thảm này chỉ là cảm giác của hắn mà thôi, Lam Tiểu Bố cũng không thể há miệng hay chẳng có chút biến hóa này. Ở trong vùng Hỗn Độn Vô Tắc này, hắn không thể nào kêu thảm được.

Lam Tiểu Bố dùng nghị lực vô cùng lớn ép buộc chính mình không được trầm luân nữa, hắn kinh hãi nhìn thấy Thái Sơ Hằng Hỏa của mình đang bị một luồng khí Hỗn Độn bao bọc, qua thời gian ngắn đã bị tán loạn, hoặc là niết hóa trong Hỗn Độn Vô Tắc.

Chương 1894 - Liệt Tắc Luân (2)

Sâu trong lòng Lam Tiểu Bố rên lên tuyệt vọng, Thái Sơ Hằng Hỏa đột nhiên nổ tung một lần nữa, đau đớn đáng sợ truyền đến, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng thương cảm. Hắn biết Thái Sơ Hằng Hỏa đã không còn, Thái Sơ Hằng Hỏa có thần trí, bây giờ vào lúc hắn tuyệt vọng nhất đã tự bạo.

Hắn cũng không biết mình tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc là chuyện đúng hay sai, Khí Vận Chi Thụ không còn nữa thì xem như xong. Hắn còn có Trường Sinh Đạo Thụ. Nhưng mà Đế Hưu Thụ không còn, Vũ Trụ Duy Mô không còn, bây giờ ngay cả Thái Sơ Hằng Hỏa cũng mất. Thu hoạch duy nhất, chính là hoàn thiện đại đạo Trường Sinh.

Răng rắc! Thái Sơ Hằng Hỏa tự bạo, tựa như đã xé rách một vách chắn nào đó, chu thiên đầu tiên của Trường Sinh Quyết đã vận chuyển xong.

Cho dù trong lòng Lam Tiểu Bố rất thương cảm Thái Sơ Hằng Hỏa, nhưng hắn hiểu rất rõ mình nhất định phải sống sót. Khiến Lam Tiểu Bố có thể thở phào chính là, Trường Sinh Quyết vận chuyển đã không còn trắc trở nữa.

Qua mấy chu thiên, Trường Sinh Đạo đã tạo dựng ra một không gian quy tắc Trường Sinh quanh người Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục vận chuyển Trường Sinh Quyết nữa, mà buông thả mọi thứ xuống, nhắm mắt lại, thần niệm bắt đầu thấm thấu vào trong Hỗn Độn Vô Tắc, cảm nhận loại Hỗn ĐỘn không có quy tắc này, hắn không thể để Thái Sơ Hằng Hỏa mất mà không có chút ý nghĩa nào.

Quy tắc là thứ gì? Vạn vật trong thiên địa sở dĩ tồn tại, đó là vì trong thiên địa có tạo dựng trật tự quy tắc. Trong Hỗn Độn, chắc hẳn là đầu tiên có quy tắc trật tự, sau đó là sinh ra thiên địa.

Những nơi không có quy tắc đều là Hỗn Độn, là vì vô hình, phải có hình mới hình thành quy tắc, giống như hắn ở trong Hỗn Độn Vô Tắc hoàn thiện đại đạo Trường Sinh, sau đó mở ra không gian ngàn dặm…

Ý niệm của Lam Tiểu Bố dung nhập vào trong Hỗn Độn, khi cảm ngộ của hắn về Hỗn Độn Vô Tắc càng sâu, thần niệm của hắn có thể mở rộng càng xa, thời gian dần dần trôi qua, trên Trường Sinh Đạo Thụ trong thức hải của Lam Tiểu Bố, đã có thêm một đạo văn như có như không, đây là đạo văn thứ sáu trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Không chỉ như vậy, quanh người Lam Tiểu Bố đã dần dần tạo thành một vòng xoáy đạo kén, cái đạo kén này không có bất cứ quy tắc nào, nhưng lại có thể bao trọn cả người Lam Tiểu Bố.

Đạo niệm của Lam Tiểu Bố chìm nổi trong Hỗn Độn Vô Tắc, hắn dần dần cảm ngộ được không quy tắc, giống như cá ở trong nước, nhét nó vào nơi không có nước, đối với cá mà nói chính là không có chỗ sống. Nước, là quy tắc đại đạo của cá.

Ném phàm nhân vào trong không gian không có không khí, không gian này đối với người mà nói, cũng là nơi không quy tắc. Nhưng trên thực tế, nơi không có nước phần lớn đều có quy tắc, không gian không có dưỡng khí cũng có quy tắc, chỉ là những quy tắc này trái ngược với sự sinh tồn của cá và người…

Đạo niệm đến đây càng lúc càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố đột nhiên hiểu ra, không quy tắc chỉ là một cách nói mà thôi. Hỗn Độn Vô Tắc, đối với người tu đạo mà nói là nơi không quy tắc, nhưng có lẽ đối với một bộ phần nào đó là nơi có quy tắc thì sao? Hắn không biết, có lẽ là vì kiến thức của hắn có hạn mà thôi.

Oanh! Đạo văn thứ sáu trên đạo thủ đột ngột trở nên rõ ràng, khiến Lam Tiểu Bố đang lâm vào đạo niệm đột nhiên tỉnh táo, hắn vung tay lên đánh ra.

Đạo kén nổ tung, một vòng đạo văn được hắn đánh ra. Cho dù nơi này là Hỗn Độn Vô Tắc, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể đánh ra một luồng đạo tắc rõ ràng.

Thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố khiếp sợ vô cùng nhìn tay của mình, hắn biết mình đã chứng đạo không quy tắc. Nhưng khiến hắn sợ hãi chính là từng đạo văn ấn.

Nếu như khi đấu pháp với đối thủ, khi đánh đòn này ra, cho dù đối thủ tu luyện cái gì, chỉ cần nằm trong quy tắc, hắn sẽ có thể xé mở quy tắc đại đạo của nó. Hai người đấu pháp, quy tắc đại đạo đã bị đối phương xé rách, vậy thì sẽ yếu đi, cơ bản đã không có hy vọng thắng lợi. Cho nên loại thủ đoạn phá vỡ quy tắc đại đạo của đối phương này, tuyệt đối là cao cấp nhất.

Về sau cái này chính là Liệt Tắc Luân, thần thông mới của hắn.

Có Liệt Tắc Luân, tương lai khi hắn xé rách thế giới của đối thủ, cuối cùng cũng không cần dùng đến mảnh vỡ Pháp tắc KHông Gian để làm

nữa.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần thi triển Liệt Tắc Luân, trực tiếp có thể xé rách thế giới của đối thủ. Đổi thành bây giờ hắn đối phó với Giang Sâm, cho dù hắn gấp gáp rời đi, cũng có thể đánh chết Giang Sâm, trong nháy mắt xé rách thế giới của Giang Sâm.

Cuối cùng cũng có thủ đoạn của chính mình, Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng. Trước mắt hắn có thể xé rách thế giới của đối thủ, chủ yếu là vì Lưu Tinh đã dạy hắn thủ đoạn làm tê liệt mảnh vỡ Pháp tắc KHông Gian. Loại thủ đoạn này mặc dù hữu dụng, nhưng lại tốn quá nhiều thời gian, còn một chuyện nữa là nếu như vô tình hắn gặp phải đối thủ có đại đạo cường hãn, thủ đoạn này của hắn cũng không thể nào xé mở thế giới của đối phương.

Có thể ra ngoài rồi, chỉ là…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến cái đại trận Khốn Sát ở quảng trường Thái Khư Phần, mặc dù hắn cảm thấy mình không sợ đại trận kia, nhưng có thể bị người ta nhốt trong đại trận, trong lòng hắn luôn cảm thấy không thoải mái.

Hắn chứng đạo không quy tắc, còn cảm ngộ ra thần thông Liệt Tắc Luân, vậy có thể dùng Liệt Tắc Luân xé rách đại trận Khốn Sát trên quảng trường hay không?

Chương 1895 - Hỏa diễm không có quy tắc.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã cảm thấy như vậy là không được, hắn nhất định phải tìm được trận tâm của đại trận Khốn Sát trước. Một cái trận tâm của đại trận KHốn Sát, người ngoài sao có thể tùy tiện tìm được?

Nếu như hắn có thể biến loại thần thông Liệt Tắc Luân này thành

thành trận văn khiến quy tắc hư không tê liệt, vậy có phải hắn có thể khiến đại trận KHốn sát mất đi hiệu quả?

Đại trận có lợi hại đến đâu, cho dù là đại trận KHốn Sát hay đại trận Giảo Sát hoặc là đại trận Phòng NGự, những cái đó đều do trận kỳ tạo thành. Trận kỳ là gì? TRận kỳ cũng là một loại quy tắc, là dựa theo quy tắc không gian, thời gian và các loại quy tắc tồn tại trong thiên địa để luyện chế ra. Sau khi luyện chế ra trận kỳ, lại dựa theo các loại quy tắc trật tự mà tiến hành sắp xếp.

Liệt Tắc Luân của hắn, chính là thông qua đạo văn không quy tắc khiến tất cả quy tắc đều rõ ràng, sau đó xé rách các loại quy tắc thiên địa, biến nó thành quy tắc tàn phá hoặc là quy tắc vô dụng, thậm chí là không quy tắc…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện được, hắn bắt đầu dựa vào Liệt Tắc Luân không ngừng tạo dựng ra các loại trận kỳ không quy tắc.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng hành động của mình lại. Hắn biết mình không thể nào tạo dựng ra được Hư KHông trận kỳ không quy tắc được, hắn không phải cho rằng suy nghĩ của hắn không thể làm được, mà là thực lực của hắn còn chưa làm được. Có lẽ sau khi hắn bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân rồi, hắn có thể làm được, nhưng mà bây giờ hắn còn phải dùng đến vật dẫn để tạo dựng ra trận kỳ không quy tắc này.

Cái gọi là vật dẫn chính là luyện chế trận kỳ, nếu như luyện chế trận kỳ, vậy thì nhất định phải có quy tắc tồn tại, cái này vẫn là một nghịch lý.

Lam Tiểu Bố thờ dài, khi đang định rời khỏi nơi này, hắn quay đầu nhìn lại đã thấy một cái đạo kén cực lớn. Cái đạo kén này chính là cái mà hắn vừa bổ ra, cũng là thứ ngưng luyện thành khi hắn cảm ngộ đại đạo Vô Tắc…

Lam Tiểu Bố vung tay một cái bắt được cái đạo kén không quy tắc này, trong lòng lập tức vô cùng mừng rỡ. Cái đạo kén này chính là bảo vật không quy tắc, cũng không thể nói là không quy tắc, bởi vì cái đạo kén này thật sự tồn tại, nếu như không ở trong đạo tắc đại đạo Trường Sinh, cái đạo kén này chính là không quy tắc.

CÒn ở trong đại đạo Trường Sinh, cái đạo kén này chính là có quy tắc.

Nếu như dùng cái đạo kén này để luyện chế trận kỳ không quy tắc…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm được, thần niệm của hắn thẩm thấu vào bên trong đạo kén. Loại đồ trân quý như thế này, tuyệt đối không thể luyện chế hết thành trận kỳ không quy tắc được, nhất định phải để lại một phần để sau này cần dùng đến.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố đột nhiên chạm đến một đóa hỏa diễm nhạt đến mức thần niệm cũng khó có thể phát hiện ra, Thái Sơ Hằng Hỏa?

Lam Tiểu Bố hầu như không suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp xé mở đạo kén ra cầm lấy hỏa diễm. hỏa diễm lơ lửng trong tay, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được uy lực đáng sợ ẩn chứa bên trong nó. Đấy không phải Thái Sơ Hằng Hỏa, nhưng trong đó lại có hơi thở của Thái Sơ Hằng Hỏa, hơn nữa hỏa diễm này hắn không cần luyện hóa, lại là thứ thuộc về hắn.

Chỉ qua chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã biết hỏa diễm này từ đâu mà ra, là sau khi Thái Sơ Hằng Hỏa của hắn tự bạo đã để lại Hỏa Linh, dung hòa vào trong đại đạo Vô Quy Tắc bên trong đạo kén Hỗn Độn Vô

Tắc này, thai nghén thành hình. Nói chính xác thì đây là một đóa hỏa diễm ẩn chứa đại đạo Vô Quy tắc của hắn.

Có lẽ hỏa diễm này có thể gọi là Đạo Hỏa.

Tay Lam Tiểu Bố hé ra, một luồng khí Hỗn Độn bị kéo tới, sau đó hắn cảm nhận rõ ràng được, Đạo Hỏa đang nhanh chóng hấp thu khí Hỗn ĐỘn, sau đó đẳng cấp của Đạo Hỏa nhanh chóng tăng lên. Trong khoảng thời gian ngắn, màu sắc của Đạo Hỏa đã nhạt đến mức gần như biến mất. Nhưng cái sức nóng đáng sợ kia, lại mạnh hơn Thái Sơ Hằng Hỏa lúc trước gấp mấy lần.

Lam Tiểu Bố hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hỏa diễm này đã xuất hiện trong thức hải của hắn.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, Thái Sơ Hằng Hỏa hóa thành Đạo Hỏa không quy tắc, rõ ràng đã hoàn toàn niết bàn. Tương lai hỏa diễm này có lẽ sẽ biến thành sự tồn tại không có hình thái, lúc đó sợ rằng có thể thiêu đốt mọi thứ trong vũ trụ này.

Quả nhiên cái được và mất, không thể nói rõ ràng.

Xé rách một phần tư đạo kén, lấy Đạo Hỏa ra, trong thời gian ngắn Lam Tiểu Bố đã luyện chế ra 108 lá trận kỳ đạo kén.

Tay Lam Tiểu Bố mở ra, những trận kỳ này nhanh chóng tạo thành một cái đại trận phòng ngự quanh người. Cho dù không có người nào xông vào trận này, nhưng Lam Tiểu Bố cảm nhận rất rõ, Trận Đạo của hắn cuối cùng cũng vượt ra khỏi thần trận cấp chín, bước vào một cấp độ hoàn toàn mới.

Đây không phải là vì lý giải và cảm ngộ của hắn về trận pháp, mà là bởi vì hắn cảm ngộ không quy tắc.

Lam Tiểu Bố nhìn lại vị trí quảng trường Thái Khư Phần một chút, bây giờ cho dù hắn đang đứng ở quảng trường Thái Khư Phần, cũng không có ai có thể làm gì hắn, thực lực mang đến cho hắn lực lượng.

Lắng lại tâm tình kích động trong lòng, Lam Tiểu Bố đi đến biên giới Hỗn Độn Vô Tắc, đạo vận lập tức cuốn lên, vô cùng vô tận khí Hỗn ĐỘn bị hắn cuốn đến, sau đó đưa vào trong Trường Sinh Giới của chính mình. Những luồng khí Hỗn Độn này có giá trị liên thành, mặc kệ tương lai hắn có thể đi đến đây hay không, thu thập nhiều khí Hỗn Độn một chút đều không sai. So với khí Hỗn Độn lúc trước hắn thu được, khí Hỗn Độn ở nơi này càng thuần túy hơn, giá trị nhất định cao hơn.

KHi thu thập khí Hỗn Độn đến mức chính Lam Tiểu Bố cũng không muốn thu thập nữa, Lam Tiểu Bố mới bước ra khỏi vùng Hỗn Độn Vô Tắc, đứng bên ngoài Hỗn Độn Vô Tắc.

Chương 1896 - Hỏa diễm không có quy tắc. (2)

Lúc trước hắn tiến đến đây đã suýt chút nữa thì mất mạng, bây giờ hắn đi ra ngoài, đơn giản dễ dàng như hít thở.

Thần niệm Lam Tiểu Bố đang định mở rộng ra bên ngoài, lại mừng rỡ phát hiện Vũ Trụ Duy Mô đang lơ lửng ở bên ngoài vùng Hỗn Độn Vô Tắc kia không xa.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra bắt lấy, Vũ Trụ Duy Mô lập tức nằm trong tay hắn. Lúc này, Lam Tiểu Bố sao có thể không biết Vũ Trụ Duy Mô đang chờ hắn.

Vũ Trụ Duy Mô là Chí Bảo Vũ Trụ từ thời khai thiên tích địa. Nếu như hắn vẫn lạc, Vũ Trụ Duy Mô nhất định sẽ trốn vào trong hư không rồi biến mất. Hắn không vẫn lạc, Vũ Trụ Duy Mô vẫn ở bên ngoài Hỗn Độn Vô Tắc chờ hắn. Vũ Trụ Duy Mô rõ ràng cũng có cảm ứng, chắc là cảm nhận được bản thân không thể tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc để tìm kiếm hắn, một khi tiến vào Hỗn Độn Vô Tắc, sợ là không thể ra ngoài được nữa.

Đây là bởi vì Lam Tiểu Bố đang ở bên trong Hỗn Độn Vô Tắc, không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của Vũ Trụ Duy Mô, nếu không hắn đã sớm biết Vũ Trụ Duy Mô đang ở bên ngoài Hỗn Độn Vô Tắc.

“Ngươi yên tâm, mặc dù ta không biết người làm thế nào mà thoát ra khỏi Hỗn Độn Vô Tắc, nhưng tương lai ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cũng như tặng ngươi cho người khác.” Lam Tiểu Bố kích động nói, hắn cảm nhận được sự vui sướng từ Vũ Trụ Duy Mô.

Khi tu vi của hắn càng ngày càng mạnh, đại đạo chứng được càng ngày càng hoàn thiện, thậm chí sau khi bổ khuyết phần đạo tắc do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra bên trong Trường Sinh Quyết, tác dụng của Vũ Trụ Duy Mô đối với hắn quả thật càng ngày càng nhỏ. Chính vì vậy, lời hứa hẹn của Lam Tiểu Bố đối với Vũ Trụ Duy Mô là vô cùng quan trọng.

Cẩn thận đưa Vũ Trụ Duy Mô vào trong thức hải, Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng. Ở gần vùng Hỗn Độn Vô Tắc này, mặc dù thi cốt không nhiều, nhưng vẫn có một ít, có thể thấy được cũng có một vài cường giả đến đây. Chỉ là bọn hắn không có Đế Hưu Thụ, chỉ có thể dừng bước ở bên ngoài Hỗn Độn Vô Tắc .

Cũng may, nơi này không phải người nào cũng đến được, nếu như người nào cũng có thể đến được, nói không chừng sẽ lấy Vũ Trụ Duy Mô của hắn đi rồi.

Vừa đi ra khỏi Hỗn Độn Vô Tắc, Lam Tiểu Bố lập tức phát một đạo tin tức cho Thái Xuyên.

“Đạo hữu, ngươi…” Một người tu sĩ trung niên khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giống như vừa được nhìn thấy điều gì đó vô cùng ly kỳ cổ quái. Còn có người không bị tán loại đại đạo mà chết ở đây sao? Hết lần này đến lần khác hắn ta lại được nhìn thấy.

Nhưng mà hắn ta lập tức thấy rõ tướng mạo của Lam Tiểu Bố, ánh mắt lóe lên vẻ chấn động, Lam Tiểu Bố không phải là người đang bị truy nã ở quảng trường Thái Khư Phần sao?

Lam Tiểu Bố nhìn biểu hiện của tên tu sĩ trung niên này, xuất hiện trước mặt tu sĩ này, “Ngươi đã từng nhìn thấy chân dung của ta?”

“KHông, không, không có…” Tu sĩ trung niên này nhanh chóng xua tay.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như ngươi không nói, vậy ta sẽ ra tay. Ngươi biết ta có thể giết Giang Sâm, vậy thì đương nhiên cũng có thể giết ngươi.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn ra tay, tu sĩ trung niên này không còn dám lui lại nữa, vội vàng nói, “Đúng vậy, ta ở quảng trường Thái Khư Phần có nhìn thấy chân dung của đạo hữu. Thái Khư điện dường như đang truy nã đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, xua tay nói với tu sĩ trung niên này, “Ngươi đi đi.”

“Vâng.” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tu sĩ trung niên này đâu còn dám chậm trễ? Hắn ta điên cuồng lui lại, sau đó không để ý đến không gian đảo lộn, nhanh chóng bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý, quảng trường Thái Khư Phần đang truy nã hắn mới là chuyện bình thường, nếu như không truy nã hắn mới là không bình thường.

Chờ một hồi lâu, Lam Tiểu Bố cũng không đợi được hồi âm của Thái Xuyên, cái này khiến Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu một chút. Thái Xuyên là Thần Thú cấp chín, ở bên trong Thái Khư Phần này, cho dù có gặp được một vài cường giả, trong tình huống bình thường cũng không có mấy người có thể bắt được nó mới đúng.

Hơn nữa, hắn còn đưa một cái Truyền Tống Phù cho Thái Xuyên, Lam Tiểu Bố khẳng định Truyền Tống Phù vẫn còn chưa được dùng đến.

Lại đợi thêm một ngày nữa, không nhận được bất cứ hồi âm nào từ Thái Xuyên, trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn lắm. Cho dù như thế nào, hắn phải tìm trước một chút đã.

Lam Tiểu Bố dùng độn thuật phát huy đến mức cực hạn, bởi vì đã cảm ngộ được đại đạo Vô Tắc, trong không gian này có bất cứ biến hóa quy tắc nhỏ xíu nào, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được. CHo nên cho dù độn thuật hắn có nhanh đến đâu, cũng không xảy ra bất cứ tình huống bị thương nào cả.

Lộ trình phải mất mấy chục năm mới đi xong, chỉ qua nửa năm, Lam Tiểu Bố đã đi hết.

Chương 1897 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần.

Qua nửa năm mà không có tin tức của Thái Xuyên, Lam Tiểu Bố quyết định tìm người hỏi thăm về Thời Gian Đạo Quyển một chút. Mục đích thứ nhất hắn đến đây đã đạt được, đó là hoàn thiện đại đạo của mình. Nếu đại đạo đã hoàn thiện, đến Thái Khư Phần đương nhiên là phải tìm kiếm Thời Gian Đạo Quyển.

Thái Khư Phần thật sự quá mênh mông rộng lớn, Lam Tiểu Bố cố gắng muốn tìm một người hỏi đường, chờ trọn một ngày, lúc này mới nhìn thấy một tên tu sĩ Chuẩn Thánh cảnh vội vàng đi ngang qua. Lam Tiểu Bố độn tới, xuất hiện trước mặt tên tu sĩ Chuẩn Thánh này.

“Tiền bối…” Nhìn thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một người, tên tu sĩ Chuẩn Thánh này vô cùng sợ hãi, nhưng mà hắn ngẩng đầu lên một cái đã lập tức nhận ra Lam Tiểu Bố, “Là ngươi?”

Lam Tiểu Bố biết đối phương nhận ra hắn, cũng không thèm để ý mà nói, “Ta nghe nói ở đây có Thời Gian Đạo Quyển, xin hỏi một chút, vị trí của Thời Gian Đạo Quyển nằm ở đâu?”

Tên CHuẩn Thánh này vội vàng nói, “Thời Gian Đạo Quyển nằm ở Tuế NGuyệt cốc, ta có bản đồ phương vị, nhưng mà ta đề nghị tiền bối tốt nhất đừng đến đó.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu hỏi một câu.

Tên tu sĩ Chuẩn Thánh này giải thích, “Thời Gian Đạo Quyển đã bị người ta tìm được rồi, đồng thời xuất hiện ở Thái Khư điện, nghe nói gần đây Thái Khư điện chuẩn bị đấu giá Thời Gian Đạo Quyển.”

“Thái Khư điện tìm được Thời Gian Đạo Quyển?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi, trong lòng thì vô cùng vui mừng. Thời Gian Đạo Quyển, đây chính là bảo vật để hắn chứng được đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn, nhất định phải lấy được.

Chuẩn Thánh cười lạnh. “Tiền bối cũng từ Thái Khư điện đến đây, đương nhiên biết rõ phương thức làm việc của Thái Khư điện. Thời Gian Đạo Quyển là do một tên tu sĩ ngoại lai tìm được, chỉ là khi tin tức hắn tìm được Thời Gian Đạo Quyển bị tiết lộ ra ngoài, kết quả Thời Gian Đạo Quyển đã bị Thái Khư điện cướp đi, đồng thời còn muốn lấy ra đấu giá.”

Lam Tiểu Bố trầm ngâm nói, “Nhìn thấy đồ tốt là cướp, cái này thật sự chính là cách làm việc của Thái Khư điện, nhưng mà không nghĩ bọn hắn lại có thể bỏ được mà lấy Thời Gian Đạo Quyển ra bán.”

Tên tu sĩ Chuẩn Thánh này ha ha một tiếng, “Đó là bởi vì Thái Khư điện biết có quá nhiều người muốn có Thời Gian Đạo Quyển, vì giữ vững đoàn kết, bọn hắn chỉ có thể bán Thời Gian Đạo Quyển ra ngoài, nếu không thì sẽ diễn ra nội đấu thôi.”

“Rất tốt, đa tạ đạo hữu.” Lam Tiểu Bố ôm quyền cảm tạ một câu, quay ngươi rời khỏi.

Bây giờ hắn không muốn đến Tuế NGuyệt cốc, mà là nhanh chóng cướp Thời Gian Đạo Quyển về tay.

“Bây giờ đạo hữu tuyệt đối không nên đến Thái Khư điện, quảng trường Thái Khư Phần đang truy nã đạo hữu, chân dung treo khắp quảng trường. Hơn nữa gần đây bởi vì chuyện đấu giá Thời Gian Đạo Quyển, quảng trường Thái Khư Phần có thêm hai tên bát chuyển Thánh Nhân trông giữ.” Tu sĩ Chuẩn Thánh này chủ động nhắc nhở.

“Không sao, ta cẩn thận một chút.” Lam Tiểu Bố gật đầu với tu sĩ Chuẩn Thánh này, hắn biết có rất nhiều người không thích cách làm việc ngang ngược của Thái Khư điện, chỉ là không thể làm gì mà thôi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhanh chóng rời đi, tên tu sĩ Chuẩn Thánh này chỉ có thể thở dài. Hắn ta khẳng định, cho dù Lam Tiểu Bố có cẩn thận đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì.

Đại trận trên quảng trường Thái Khư Phần chính là thần trận cấp chín, hơn nữa tất cả những gì của Lam Tiểu Bố đều bị đại trận ghi nhớ lại, chỉ cần Lam Tiểu Bố dám trở về, cho dù Lam Tiểu Bố có cải trang như thế nào, cũng sẽ bị nhận ra, sau đó bị vây giết.

…

Lam Tiểu Bố nói cẩn thận một chút, nhưng bản thân hắn ngay cả Luân Hồi Oa cũng chẳng muốn lấy ra, chứ đừng nói đến chuyện che giấu tung tích, hắn vô cùng dứt khoát đạp trên Trường Sinh Kích phóng thẳng đến quảng trường Thái Khư Phần.

Ở quảng trường Thái Khư Phần có các loại quy củ san sát, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ chém giết tu sĩ ngoại lai. Giống như Lam Tiểu Bố, vừa mới đến đây đã bại lộ Thần Thú đỉnh cấp, đó chính là hành vi tìm đường chết.

Cho dù quảng trường Thái Khư Phần khắc nghiệt như vậy, nhưng tu sĩ tiền đến quảng trường Thái Khư Phần vẫn rất nhiều, chủ yếu là vì sức hấp dẫn của Thái Khư Phần quá lớn. Tu sĩ tu luyện đến cảnh giới nhất định rồi, nơi có thể tăng đại đạo và thần thông của bọn hắn không nhiều, cũng chính vì vậy, Thái Khư Phần mới được hoan nghênh như vậy.

Mấy ngày nay, quảng trường Thái Khư Phần lại có càng nhiều người hơn, một vài tu sĩ nghe danh mà đến. Chủ yếu là vì hội đấu giá ở quảng trường Thái Khư Phần, hội đấu giá lần này chẳng những có Thời Gian Đạo Quyển xuất hiện, mà còn có thời gian đạo tinh. Trừ cái đó ra còn có mấy mảnh vỡ pháp bảo mà Vĩnh Sinh Thánh Nhân từng dùng.

Loại hấp dẫn này, đương nhiên sẽ khiến đông đảo tu sĩ kéo đến.

Lam Tiểu Bố đạp trên Trường Sinh Kích đã đi đến bên ngoài lối vào Thái Khư phần, hắn vừa tới nơi này, đã nhìn thấy một cái Khốn Sát Thần Trận cực lớn. Lần trước khi hắn vào nơi này không có Khốn Sát Thần Trận, bây giờ bố trí ra một cái Khốn Sát Thần Trận, mục đích không cần nói cũng biết, đó chính là phòng ngừa loại người như hắn.

Lam Tiểu Bố không thèm hỏi thăm gì cả, Trường Sinh Kích dưới chân đã huyễn hóa thành trăm triệu vạn kích mang, thậm chí hắn còn chưa cần động tay, cái Khốn Sát Thần Trận này đã bị xé nát.

Khốn Sát Thần Trận bị Lam Tiểu Bố xé mở, hộ vệ lối vào Thái Khư Phần lập tức biết được, không chờ bọn họ kịp phản ứng, Lam Tiểu Bố đã đạp trên Trường Sinh Kích lao ra ngoài.

Những Phòng Ngự Thần Trận của Thái Khư Phần này, dưới tay Lam Tiểu Bố, chẳng khác nào vỏ trứng gà lần lượt bị đập nát.

Chương 1898 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần. (2)

“Là ngươi…” Thủ vệ nhìn thấy rõ người xông tới chính là Lam Tiểu Bố.

Tên tuổi của Lam Tiểu Bố thật sự quá lớn, xung quanh quảng trường Thái Khư Phần đều là hình truy nã đã treo hơn một ngàn năm. Bây giờ Lam Tiểu Bố xuất hiện, hộ vệ đương nhiên nhận ra ngay.

Lam Tiểu Bố xé rách hộ trận ra khỏi Thái Khư Phần, nhìn tên hộ vệ Hợp Thần cảnh còn đang đờ đẫn kia, lạnh lùng nói, “Cút, nếu không ta giết chết.”

Mấy tên hộ vệ này cũng không dám nói nhảm nửa câu nào, nhanh chóng rút đi. Lúc trước Lam Tiểu Bố giết Giang Sâm chỉ là chuyện vài giây, nếu như hai người Hợp Thần cảnh bọn hắn dám dông dài, có lẽ ngay cả nửa giây còn chưa đến, đã bị giết rồi.

Hơn nữa, Lam Tiểu Bố xé rách các loại hộ trận, Thái Khư điện đã sớm có được tin tức, hoàn toàn không cần bọn hắn đến bẩm báo.

“Sau này Thái Khư Phần không còn hộ trận nữa, mọi người có thể tùy ý ra vào.” Lam Tiểu Bố nhìn đông đảo tu sĩ vây xem xung quanh nói một câu.

Nhưng mà không có người nào dám đi vào, cho dù điều Lam Tiểu Bố nói là chính xác, về sau nơi này có thể tùy ý ra vào, vẫn không có người nào dám không mua ngọc phù Thái Khư điện mà tiến vào Thái Khư Phần. Nếu như làm như vậy, đó chính là đối nghịch với Thái Khư điện.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, hắn tiện tay cầm ra mười tám cái trận kỳ đạo kén ném ra, những trận kỳ đạo kén này ẩn vào trong hư không rồi nhanh chóng biến mất. Khi mười tám cái trận kỳ đạo kén này được ném ra, Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra trận tâm Khốn Sát Thần Trận của quảng trường Thái Khư Phần.

Thần niệm cuốn lên, trận kỳ đạo kén khóa trận tâm lại, trận tâm Khốn Sát Thần Trận ở quảng trường Thái Khư Phần đã bị Lam Tiểu Bố khống chế.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới không nhanh không chậm mà đi đến Thái Khư điện, còn chưa đến Thái Khư điện, lửa giận trong lòng Lam Tiểu Bố lại bùng lên.

Hắn nhìn thấy có ba tu sĩ bị ghim bên ngoài Thái Khư điện, ba người này hắn đều biết, thứ nhất là Mạc Tiểu Tịch. Phía sau Mạc Tiểu Tịch, còn có một nam một nữ, rõ ràng là Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia.

Ba người này bị ghim bên ngoài quảng trường Thái Khư điện, rõ ràng đã khá nhiều năm rồi. Không chỉ như vậy, bên dưới ba người này còn có đại trận khóa hồn đang thiêu đốt hồn phách của ba người.

Lam Tiểu Bố không cần hỏi, cũng biết ba người này là do hắn liên lụy, cái này khiến lửa giận Lam Tiểu Bố bùng lên ngút trời, hơn nữa cũng vô cùng áy náy.

Ở Thái Khư điện này, qua thời gian dài nhất định có người biết hắn sẽ đến đây. Nếu như Thái Khư điện quyết tâm muốn truy nã hắn, người biết hắn mà đến đây nhất định sẽ bị phát hiện ra.

Hai tên hộ vệ trước đó ở Thái Khư Phần rút đi cũng không rời khỏi quảng trường. ĐỐi với bọn họ mà nói, Lam Tiểu Bố sớm muộn gì cũng sẽ bị giết, Nhưng mà một khắc sau, hai đạo nhận mang xé rách không gian ập đến đã chém hai người này thành hai nửa.

KHi nhìn thấy thần hồn ba người Mạc Tiểu Tịch bị thiêu đốt. Lam Tiểu Bố quyết định không thể để lại một người quản sự nào của Thái Khư điện. Nơi này chẳng có ai tốt cả, nên giết hết.

Lam Tiểu Bố xuất hiện trước mặt ba người này, vung tay ra định lập tức nhổ đi đinh trụ hồn trên người ba người này.

“Tốt nhất đạo hữu đừng động đến, một khi động đến cái hồn đinh này, ba người họ sẽ lập tức vẫn lạc.” Một truyền âm đột ngột rơi vào tai Lam Tiểu Bố.

Tay Lam Tiểu Bố chẳng hề chậm lại một chút nào, mười hai cái hồn đinh bị Lam Tiểu Bố nắm lấy, Mạc Tiểu Tịch, Hồ Thanh Gia và Khổng Phục Sinh được Lam Tiểu Bố đỡ xuống, sau đó vung tay đưa ba luồng Hồng Mông Sinh Tức vào cơ thể ba người, đồng thời lấy ra ba quả Già Lam Đạo Quả bỏ vào miệng ba người.

Đạo quả vào miệng thì tan, phối hợp với Hồng Mông Sinh Tức, ba người lập tức biết được có người cứu họ. Lúc này bọn họ cũng không thể nào nói chuyện, chỉ có thể điên cuồng vận chuyển công pháp phối hợp với Hồng Mông Sinh Tức và đạo quả để chữa thương.

“Đáng chết…” Một giọng nói tức giận truyền đến, sau đó là lĩnh vực Thánh Nhân cường hãn nghiền ép về phía Lam Tiểu Bố.

TRong lĩnh vực cường hãn đáng sợ này là một tên lão giả áo đỏ. Nhưng mà khi hắn ta xuất hiện đối diện Lam Tiểu Bố, mọi động tác đều khựng lại, khiếp sợ nhìn ba người Mạc Tiểu Tịch.

Cái này sao có thể? Lam Tiểu Bố rút hồn đinh trên người ba người Mạc Tiểu Tịch ra, ba người này chẳng những không vẫn lạc, vậy mà còn bắt đầu chủ động chữa thương.

Phải biết ba người này đều dùng hồn đinh ghim lại, còn là do một tên cửu chuyển Thánh Nhân để lại. Bên dưới còn có đại trận hồn hỏa thiêu đốt, loại hồn đinh này chỉ cần nhổ ra, ba người sẽ lập tức vẫn lạc ngay, hoàn toàn không có khả năng thứ hai xảy ra. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một cửu chuyển Thánh Nhân khác, kết cục cũng sẽ như vậy.

Chương 1899 - Người không biết không sợ.

“Ngươi cứu được bọn hắn?” Lão giả áo đỏ này là một tên thất chuyển Thánh Nhân, sau khi hắn ta tỉnh táo lại, đã biết chỉ sợ Lam Tiểu Bố này không đơn giản như hắn ta tưởng tượng.

“Ngươi nói mà xem? Lão thất phu kia, ăn một kích của Bố gia của ta!” Lúc nói chuyện, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã cuốn lên, lĩnh vực cường đại chỉ chớp mắt đã khóa tên lão giả áo đỏ lại.

Lão giả áo đỏ này dù sao cũng là một thất chuyển Thánh Nhân, giờ phút này hắn ta lại cảm nhận được hơi thở chết chóc, thế mà hắn ta lại cảm thấy mình không thể tránh thoát được lĩnh vực của Lam Tiểu Bố. Còn lĩnh vực của hắn ta, trước lĩnh vực của Lam Tiểu Bố tựa như một chuyện cười, trực tiếp bị tan nát không còn một mảnh, trong mắt hắn ta lộ ra vẻ hoảng sợ tột độ.

DÙng lĩnh vực có thể trói buộc một thất chuyển Thánh Nhân như hắn ta, đây là nhân vật nào? Cho dù là hắn ta không phải là thất chuyển Thánh Nhân mạnh nhất, nhưng cũng không phải là hạng người mà dưới vĩnh sinh có thể dùng lĩnh vực trói buộc được, điều này nói rõ Lam Tiểu Bố rất có thể đã nửa bước vào Vĩnh Sinh.

“Lam đạo hữu, chuyện gì từ từ nói, ta là Thái Thượng trưởng lão Hoàn Khải của Thái Khư điện, đồng ý bàn chuyện xin lỗi với đạo hữu, đồng thời bồi thường mọi tổn thất cho đạo hữu…” Lời lão giả áo đỏ còn chưa nói hết, hắn ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ hơn

Lam Tiểu Bố là một người có thể sử dụng lĩnh vực để trói một cường giả như hắn ta, vậy sẽ còn để ý đến Thái Khư điện sao? Tất cả cường giả của Thái Khư điện cùng nhau tiến lên, người ta cũng không sợ. Nếu không quan tâm đến Thái Khư điện, vậy người ta cần gì phải bàn bạc với hắn ta? ĐÚng rồi, chỉ có thể mở đại trận Khốn Sát của quảng trường Thái Khư Phần.

“Đạo hữu, KHốn Sát đại trận ở quảng trường Thái Khư Phần chúng ta…”

Lần này hoàn toàn không chờ đến khi Hoàn Khải nói xong, sát ý đáng sợ đã xé rách mi tâm hắn ta. Huyết quang nổ tung, ý thức cuối cùng của Hoàn Khải chính là thế giới của hắn ta đã mở ra.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng tức giận, gia hỏa này biết tên hắn, rõ ràng đã ép hỏi ba người Mạc Tiểu Tịch mới biết được.

“Đùng đùng!” Vài tiếng vỗ tay truyền đến, một thanh niên vô cùng trẻ tuổi đứng một bên vỗ tay vừa nói, “Bằng hữu thật là có bản lĩnh, tại hạ bội phục, thật sự bội phục.”

Lại là một thất chuyển Thánh Nhân? ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía thanh niên này, lập tức khẽ cau mày, thanh niên này chỉ mới là thất chuyển Thánh Nhân, nhưng lại khiến hắn cảm thấy uy hiếp nhàn nhạt. Cũng may hắn không nhận ra sát ý trên người đối phương.

“Nếu như bằng hữu muốn báo thù, vây giờ đi vào là tốt nhất.” Thanh niên chỉ chỉ cửa lớn Thái Khư điện rồi nói.

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố hỏi theo bản năng.

Thanh niên cười he he, “Ngươi biết vì sao ngươi làm ra nhiều chuyện như vậy mà Thái Khư điện chỉ phái một mình Hoàn Khải ra ngoài không? Bởi vì bên trong đang cạnh tranh Thời Gian Đạo Quyển, bản đạo quyển khai thiên. Ta không có tài lực, mới không vào xem cho tâm thêm phiền. Những cường giả của Thái Khư điện kia, không có một người nào muốn từ bỏ Thời Gian Đạo Quyển. Cho nên đều đang chờ đợi cơ hội lấy được Thời Gian Đạo Quyển đến tay, sau đó mới vây giết ngươi. Dù sao bây giờ Khốn Sát đại trận ở quảng trường Thái Khư Phần đã bị phong tỏa, trong mắt bọn hắn, ngươi không thể đi được.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, lấy mấy lá trận kỳ ra bố trí, chỉ thoáng chốc đã bảo vệ được ba người Mạc Tiểu Tịch.

Thanh niên tựa như biết Lam Tiểu Bố muốn làm gì, nói một lần nữa, “Ngươi yên tâm đi vào cạnh tranh Thời Gian Đạo Quyển đi, ba người bằng hữu của ngươi ta sẽ trông coi giúp ngươi, sẽ không có ai động đến bọn họ đâu. Chờ ngươi lấy được đồ rồi, ta còn có thể yểm hộ ngươi rời khỏi đây. ĐƯơng nhiên, ta muốn bàn một chút chuyện làm ăn nhỏ với đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến thanh niên này, sau khi bảo vệ ba người Mạc Tiểu Tịch xong, không chút do dự mà bước vào Thái Khư điện, mãi đến sàn bán đấu giá ở lầu hai.

Có hộ trận của hắn bảo vệ, cho dù có người muốn động đến ba người Mạc Tiểu Tịch, trong thời gian ngắn cũng không thể xé rách được hộ trận của hắn. Hộ trận của hắn có thể câu thông đến đại trận Giảo Sát của quảng trường Thái Khư Phần, bất cứ người nào động đến ba người Mạc Tiểu Tịch, Lam Tiểu Bố đều có thể mượn dùng đại trận Giảo Sát của quảng trường Thái Khư Phần.

Còn về thu hoạch được đồ rồi chạy trốn? Lam Tiểu Bố hoàn toàn không nghĩ đến. Thông qua cạnh tranh mà lấy được Thời Gian Đạo Quyển? Lam Tiểu Bố cũng chưa từng nghĩ đến.

…

“Dừng lại, sàn bán đấu giá, trong lúc đấu giá cấm tiến vào.” Lam Tiểu Bố vừa lên đến cửa ra vào hội đấu giá ở tầng hai, một tên tu sĩ Chuẩn Thánh đã cản Lam Tiểu Bố lại, Lam Tiểu Bố chẳng thèm nhiều lời, trực tiếp đập một bàn tay ra, đập tên tu sĩ Chuẩn Thánh này thành bã vụn, dứt khoát bước vào sàn bán đấu giá.

“Báo giá đã đến 10.000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, trăm viên đạo quả Thánh Nhân, một viên quá khẩn thiếu tinh. Còn có giá nào cao hơn cái giá này không? Nếu như không có giá cao hơn, vậy Thời Gian Đạo Quyển sẽ thuộc về vị bằng hữu này…” Nữ tử chủ trì sàn bán đấu giá khàn giọng kêu lên.

Tiếng nói còn chưa dứt, giá cả trên bình phong báo giá to lớn lại thay đổi một lần nữa, biến thành 11.000 đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, năm mươi đạo quả Thánh Nhân, cộng thêm bảo vật Tiên Thiên KHông Ngưng Tháp.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, thanh niên kia quả nhiên nói không sai, khó trách hắn ở bên ngoài đã muốn lật trời, lại chỉ có một thất chuyển Thánh Nhân Hoàn Khải đến. Bọn gia hỏa này đúng là không nỡ đi mà, bây giờ đang là thời khắc quan trọng nhất khi cạnh tranh Thời Gian Đạo Quyển.

Chương 1900 - Người không biết không sợ. (2)

Ngay cả chuyện Lam Tiểu Bố tiến vào sàn bán đấu giá, cũng chỉ có mấy đạo thần niệm quét qua một chút mà thôi, càng nhiều thần niệm đều chú ý đến Thời Gian Đạo Quyển.

Lam Tiểu Bố không dự định ở chỗ này cạnh tranh, hắn vừa bước một bước, không gian dưới chân hắn đã đột ngột biến mất.

Nhưng mà hắn còn chưa bước đến đài đấu giá, một đạo thần cấm cấp chín đã ngăn cản Lam Tiểu Bố lại. Bất cứ cường giả nào, muốn xé mở cái thần cấm cấp chín này, cho dù nhanh cũng phải mất nửa nén nhang. Tại buổi đấu giá này, đừng nói là nửa nén nhang, cho dù là một hơi thở, cũng có vô số cường giả vây giết hắn.

Nhưng thân thể Lam Tiểu Bố chỉ vặn vẹo một chút, cái cấm chế phong ấn này đối với Lam Tiểu Bố giống như con đường rộng thênh thang, chẳng có chút ngăn trở nào.

“Ngươi…” Nữ tử chủ trì bán đấu giá chỉ mới nói được một chữ, Thời Gian Đạo Quyển trong tay đã rơi vào tay Lam Tiểu Bố, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã dùng một bàn tay giết chết nữ tử này.

Hôm nay hắn đến chính là để giết người, bất cứ người nào của Thái Khư điện, hắn đều sẽ không buông tha.

Nếu như người bị hắn giết có điều gì oan uổng, vậy thì chỉ trách mình không chọn kỹ nơi mà đến. Lam Tiểu Bố tin rằng, với cách làm việc của Thái Khư điện, hắn giết không hề oan uổng chút nào.

“Có người cướp vật phẩm đấu giá!” Tất cả mọi người trong đại điện đấu giá đều kịp phản ứng lại.

Nói thật tất cả mọi người trong hội đấu giá đều kinh sợ trước hành động của Lam Tiểu Bố. Cướp đoạt vật phẩm bán đấu giá ở hội đấu giá, đây là muốn chết sao? Hay vẫn là muốn chết?

Đừng nói là hội đấu giá ở Thái Khư điện, cho dù là ở bất cứ đâu, dám tổ chức hội đấu giá, vậy thì đương nhiên sẽ không sợ cướp. Trên thực tế cũng đúng là như vậy, từ trước đến nay, cướp đoạt ở hội đấu giá là chuyện hầu như không có. Cho dù có, cũng sẽ kịp thời bắt lại, sau đó giết ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ bọn hắn lại tận mắt nhìn thấy một tu sĩ trẻ tuổi xông lên bàn đấu giá của hội đấu giá, cướp Thời Gian Đạo Quyển đi. Không chỉ như vậy, người ta còn giết chết nữ tử chủ trì bàn đấu giá.

“Ta biết rồi, hắn là Lam Tiểu Bố.” Có người nhỏ giọng nói.

Giờ phút này tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, những người khác không thể, nhưng Lam Tiểu Bố thì không giống vậy. Lam Tiểu Bố là ai? Lúc trước khi vừa mới đến đây, đã dám ở quảng trường Thái Khư Phần giết chết lục chuyển Thánh Nhân Giang Sâm, Giang Sâm này mặc dù không phải người của Thái Khư điện, nhưng mà có quan hệ rất tốt với Thái Thượng trưởng lão Đổng Yến của Thái Khư điện. Cho đến bây giờ bên ngoài quảng trường Thái Khư Phần, vẫn còn lệnh truy nã Lam Tiểu Bố.

Nếu là Lam Tiểu Bố, vậy chuyện cướp đoạt vật phẩm tại sàn bán đấu giá hình như cũng không phải chuyện gì không bình thường. Có một câu gọi là người không biết thì không sợ, Lam Tiểu Bố tuổi còn trẻ mà, có lẽ là sau khi tấn cấp đến tầng cao hơn, cho nên mới cảm thấy rằng mọi thức đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Nhưng mà nếu như thật sự cho rằng mình có thể dễ dàng giết chết được Giang Sâm, vậy thì có thể đi ngang ở Thái Khư điện, vậy thì chỉ có thể nói, thật thiếu hiểu biết.

Không có ai bỏ đi cả, phần lớn người thậm chí còn không đứng lên, bọn hắn biết chẳng mấy chốc nữa Lam Tiểu Bố sẽ bị khống chế, hội đấu giá có lẽ sẽ còn tiếp tục.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố vừa mới giết chết nữ tử chủ trì sàn bán đấu giá, mấy bóng người đã chặn Lam Tiểu Bố.

“Quả nhiên là có mấy phần bản lĩnh, ngay cả Hoàn Khải cũng không thể ngăn cản được ngươi.” Nói chuyện chính là một nam tử râu dài, khi hắn ta nói chuyện, lĩnh vực đã sớm phong tỏa không gian của Lam Tiểu Bố lại.

Đây là một tên bát chuyển Thánh Nhân, đạo vận quanh thân lưu chuyển, khí thế đại đạo cường hãn tựa như muốn xé rách vùng không gian của Lam Tiểu Bố thành bã vụn.

Mà bên cạnh tên bát chuyển Thánh Nhân này, còn có một nữ tử trung niên, nữ tử này hình như là một bát chuyển Thánh Nhân. Mặc dù nàng không nói chuyện, nhưng lĩnh vực của nàng cũng đang tăng cường, điệp gia lên lĩnh vực của tên bát chuyển Thánh Nhân trước đó.

Trừ hai tên bát chuyển Thánh Nhân này, còn có mấy tên thất chuyển Thánh Nhân, phong tỏa đường chạy của Lam Tiểu Bố.

“Ngươi muốn buông tay chịu trói, hay là để ta ra tay?” Tên bát chuyện Thánh Nhân râu dài bình tĩnh nói, giống như xử lý Lam Tiểu Bố, là một chuyện vô cùng bình thường, không có bất kỳ ngoài ý muốn gì xảy ra.

Lam Tiểu Bố chẳng thèm nhiều lời, tay mở ra, Trường Sinh Kích xuất hiện trong tay.

Thần niệm của hắn đã sớm quan sát được những người chặn đường hắn, hai bát chuyển Thánh Nhân, bốn thất chuyển Thánh Nhân, còn có mấy tên lục chuyển Thánh Nhân ở bên ngoài.

KHông thể không nói thực lực của Thái Khư điện thật sự không bình thường, có lẽ cường giả ở nơi này đều đến từ rất nhiều giới vực Thần giới khác, nhưng những người này đều tụ tập ở chỗ này, đã tụ được một nguồn lực lượng cường đại.

Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy ngoài ý muốn chính là, không nhìn thấy có cửu chuyển Thánh Nhân ở nơi này.

Chương 1901 - Điện chủ trở về.

Trường Sinh Kích cuốn lên một đám kích mang, lĩnh vực từ hai tên bát chuyển Thánh NHân cùng tăng cường đang khóa hắn kia tựa như vỏ trứng gà, chẳng có chút tác dụng ngăn cản nào.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng cảm thán, cũng là lĩnh vực đạo tắc Thánh Nhân, cường độ lĩnh vực đại đạo của hắn và cường độ lĩnh vực đại đạo của đối phương có bản chất khác nhau. Nếu như hắn không hoàn thiện đại đạo của mình một lần nữa, lĩnh vực của hắn nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản một người trong đó, nếu như lĩnh vực Thánh Nhân của hai tên bát chuyển Thánh Nhân điệp gia lên khóa lại, có lẽ hắn sẽ lựa chọn chạy trước.

Nam tử râu dài cảm nhận đươc lĩnh vực của mình bị nát ra, hoảng sợ kên to, “Cùng nhau ra tay, hắn đã nửa bước vào Vĩnh Sinh, cố ý che giấu còn nhất chuyển…”

Lúc nói chuyện, một cái Phù Vân Ấn to lớn được hắn ta lấy ra, đạo vận Thánh Nhân cường hãn hoàn toàn dung nhập vào trong Phù Vân

Ấn, khiến không gian phát ra tiếng vang kèn kẹt.

Tên nữ tử bát chuyển Thánh Nhân kia cũng thay đổi sắc mặt, nàng cũng cảm nhận được lĩnh vực của mình đang nát đi. Khác với suy nghĩ của nam tử râu dài này chính là, nàng hoàn toàn không lấy pháp bảo ra mà điên cuồng lui lại.

Là một trong những Thái Thượng trưởng lão của Thái Khư Phần, TRị Di không muốn bản thân mình bị vẫn lạc ở nơi này. Đừng nói là vẫn lạc, cho dù là bị thương một chút nàng cũng không muốn. Nàng đến đây chính là vì tài nguyên, thuận tiện làm bình phong ở Thái Khư điện. Một khi xuất hiện cường giả đỉnh cấp, nàng cũng không muốn bán mạng.

Nàng và Thường Đình là hai bát chuyển Thánh NHân, lĩnh vực của hai người đã không thể ngăn chặn được Lam Tiểu Bố, trong cái nhìn của nàng, Lam Tiểu Bố chính là cường giả đỉnh cấp, rất có thể giống như Thường ĐÌnh nói, là cường giả đã nửa bước vào Vĩnh Sinh.

Nhìn thấy bát chuyển Thánh Nhân TRị Di Thái Thượng quay người muốn chạy trốn, những tên thất chuyển, lục chuyển Thánh Nhân kia cùng điên cuồng lùi lại phía sau. Nói đùa gì thế? Một cường giả nửa bước vào Vĩnh Sinh, khiến cho bát chuyển Thánh Nhân TRị Di phải chạy trốn, bọn hắn dựa vào đâu mà bán mạng?

Kết quả người vây công Lam Tiểu Bố chỉ còn lại một mình Thường Đình, đối mặt với Lam Tiểu Bố, Thường Đình tức giận hét lên, “Cùng nhau vây công hắn, ở đây còn có đại trận Giảo Sát của chúng ta, điện chủ chẳng mấy chốc nữa sẽ trở về…”

Quả nhiên những Thánh Nhân muốn chạy trốn kia cũng nhớ ra, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu thì nơi này cũng là quảng trường Thái Khư Phần, quảng trường Thái Khư Phần có đại trận KHốn Sát đỉnh cấp.

Còn điện chủ, đó là người có Định Vị Truyền Tống Phù, có thể trở về bất cứ lúc nào.

“OAnh!” Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đánh vào Phù Vân Ấn, đạo tắc trong Phù Vân Ấn lập tức tan nát, Thường ĐÌnh há mồm phun ra một ngụm máu. Cộng thêm bị lĩnh vực của Lam Tiểu Bố nghiền ép, ngay cả bản thân Thường ĐÌnh cũng muốn chạy. Lam Tiểu Bố quá mạnh, hắn ta khẳng định cho dù có kích phát đại trận Khốn Sát, cuối cùng giết được Lam Tiểu Bố, nhưng nếu như bây giờ hắn ta không chạy, sẽ bị Lam Tiểu Bố giết trước.

Còn muốn chạy? Nhìn thấy hơn mười người định vây giết mình đều muốn chạy, Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Luân Hồi Kiều ra, hôm nay đám tay chân của Thái Khư điện này, hắn không tha cho một người nào.

Đạo tắc Sát Phạt của Lam Tiểu Bố xé rách đạo vận Phù Vân Ấn, quy tắc không gian vỡ nát, lực lượng thần nguyên cuồng bạo dễ dàng xé rách cấm chế phong ấn bên ngoài bàn đấu giá.

Những tu sĩ ngồi gần nhất trực tiếp bị loại lực lượng này cuốn lấy, máu tươi văng ra tung tóe. Những tu sĩ còn đang định tham gia náo nhiệt kia, đều điên cuồng độn ra bên ngoài. Loại đại chiến như thế này, đừng nói là xem náo nhiệt, chỉ cần đi chậm một chút, chi sợ bọn hắn không cần đi nữa. Bởi vì nhẹ thì bị xé rách thân thể và đại đạo, nặng thì bị đánh vào luân hồi.

Răng rắc! Đạo tắc lĩnh vực và quy tắc thần thông vỡ vụn, một cái cầu gỗ xuất hiện trong Thái Khư điện, trực tiếp xé rách Thái Khư điện.

Mấy tên chấp sự, trưởng lão của Thái Khư điện trước đó chuẩn bị vây công Lam Tiểu Bố, về sau bị thực lực cường đại của Lam Tiểu Bố dọa chạy trốn. Sau khi nhớ đến đại trận Khốn Sát và điện chủ sắp quay về, lại theo bản năng mà ngừng lại. Một khắc sau, bọn hắn đã cảm nhận được đạo vận của mình đang bị đạo vận Luân Hồi khóa lại.

Luân Hồi Kiều? Bên ngoài Thái Khư điện bị phá nát, một vài tu sĩ đã chạy đi đều chấn động nhìn cầu gỗ mông lung đang vắt ngang trên bầu trời Thái Khư điện. Bên dưới cầu gỗ mông lung là đạo vận đang lưu động, lờ mờ có thể nhìn thấy mấy chữ Nhất Tức Nhất Luân Hồi trên Luân Hồi Kiều. Cộng thêm đạo tắc xung quanh cầu gỗ, đây không phải Luân Hồi Kiều thì là gì?

"Lam đạo hữu, chuyện bằng hữu của ngươi không liên quan gì đến ta, ta chỉ đến sau, ta đến đây chỉ vì Thời Gian Đạo Quyển mà thôi." ÁNh mắt TRị Di lóe lên tia hoảng sợ, trong lòng nàng có một cảm giác bất an cực độ, hôm nay không ổn rồi, cái mạng nhỏ của nàng phải bỏ lại ở đây rồi.

Cho dù nàng không bị Luân Hồi Kiều khóa lại, nhưng mà đạo vận nhàn nhạt như có như không kia đang vờn quanh người nàng, khiến nàng hoài nghi một khi mình cử động, sẽ lập tức bị Luân Hồi Kiều cuốn đi.

"TRị Di, ngươi nói cái gì? Ngươi có biết ngươi nói những lời này sẽ có hậu quả gì không?" Thường Đình lau đi vết máu ở khoé miệng, tức giận quát lớn.

TRị Di hoàn toàn không để ý đến Thường Đình, nàng chỉ quan tâm đến thái độ của Lam Tiểu Bố.

"Lam đạo hữu, ngươi cất Luân Hồi Kiều đi, chuyện này Thái Khư điện ta đồng ý nói chuyện với ngươi." Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, sau đó một nam tử mặc áo xám cường tráng từ trong hư không rơi xuống. Bên cạnh người nam tử áo xám này, còn có một tên thất chuyển Thánh Nhân có dáng người cao gầy.

“Điện chủ trở về.” Nấy tên Thánh Nhân đang bị Luân Hồi Kiều khóa lại, đều thở phào một hơi.

Chương 1902 - Điện chủ trở về. (2)

“Ngươi là người phương nào?” Tay Lam Tiểu Bố cầm Trường Sinh Kích đứng trên Luân Hồi Kiều, đạo tắc Luân Hồi lưu chuyển quanh người.

Đạo vận Luân Hồi từ Luân Hồi Kiều của hắn đã khóa mười mấy người lại, những người này bị đạo vận Luân Hồi của hắn khóa lại, tu vi thấp nhất cũng là tứ chuyển Thánh Nhân.

Giọng nói của nam tử áo xám không nhanh không chậm, “Tưởng Kiệt Xương, điện chủ Thái Khư điện. Lam đạo hữu, nếu như bây giờ ngươi thu hồi Luân Hồi Kiều, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, mọi người thậm chí có thể trở thành bằng hữu. Nếu không, ngươi cảm thấy ngươi có thể chạy thoát khỏi đại trận Khốn Sát của Thái Khư điện ta sao? Hơn nữa, ba bằng hữu của ngươi cũng không có chuyện gì, chỉ bị thương một chút, bây giờ không phải đang chữa thương hay sao?”

“Đã thế thì ngươi đi chết đi.” Đạo vận Luân Hòi trên Luân Hồi Kiều đột nhiên tăng vọt, đạo tắc Luân Hồi vỡ ra, đạo tắc Lục Đạo bên trong Luân Hồi Kiều lập tức khóa chặt Tưởng Kiệt Xương và tên thất chuyển Thánh Nhân bên người hắn ta lại.

Tên Tưởng Kiệt Xương này vừa mới đến, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được chính tên gia hỏa này là người ghim ba người Mạc Tiểu Tịch lại. Bây giờ đối phương thừa nhận mình là điện chủ của Thái Khư điện, vậy thì còn gì mà phải do dự nữa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố thật sự ra tay, Tưởng Kiệt Xương hừ lạnh một tiếng, đồng thời kích phát Khốn Sát Thần Trận của quảng trường Thái Khư Phần.

Nhưng mà một khắc sau, sắc mặt hắn ta đã lập tức thay đổi. Lĩnh vực của một cửu chuyển Thánh Nhân như hắn ta, trước đạo tắc Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố, vậy mà không có chút sức chống cự nào, dễ dàng bị cuốn vào trong Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố. Đáng sợ hơn chính là, hắn ta rõ ràng đã kích phát Khốn Sát Thần Trận trên quảng trường Thái Khư Phần, nhưng hết lần này đến lần khác lại chẳng có chút phản ứng nào cả.

Ràm rầm rầm!

Đạo vận bên trên Luân Hồi Kiều xoay vòng, tu sĩ ở bên ngoài Luân Hồi Kiều, cuối cùng cũng không thể nhìn rõ được tình huống bên trong Luân Hồi Kiều. Tất cả tình cảnh, đều bị đạo vận Luân Hồi cuồn cuộn bao phủ.

“Mọi người dốc toàn lực ra tay…” Khi lĩnh vực của mình bị Lam Tiểu Bố dễ dàng xé rách, Tưởng Kiệt Xương đã biết, thực lực đại đạo của Lam Tiểu Bố tuyệt đối mạnh hơn hắn ta. Nếu như không thể trong thời gian ngắn nhất thoát khỏi Luân Hồi Kiều, vậy hôm nay hắn ta xong đời rồi.

KHông cần Tưởng Kiệt Xương nói, tất cả mọi người đều lấy pháp bảo ra, điên cuồng đánh về phía Lam Tiểu Bố đứng trên Luân Hồi Kiều. Đã bị đạo vận Luân Hồi từ Luân Hồi Kiều khóa lại, lúc này mà không ra tay, vậy thì thật sự chỉ có thể luân hồi. Hơn nữa cái luân hồi này còn nằm trong sự khống chế của Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố mới chính thức cảm nhận được bản thân mình cường đại. Mặc dù hắn đột ngột lấy Luân Hồi Kiều ra khóa hơn mười người lại, nhưng có một phần là đánh lén ở trong đó. Nhưng giờ phút này, lĩnh vực của hơn mười người, trừ lĩnh vực của Tưởng Kiệt Xương khiến hắn cảm thấy có chút uy hiếp ra, lĩnh vực của những người còn lại đều bị hắn dễ dàng nghiền ép.

Khi tên tứ chuyển Thánh Nhân đầu tiên bị đạo tắc Nhập Luân của Lam Tiểu Bố cuốn vào trong, những Thánh Nhân còn lại đềi bị đạo vận Luân Hồi Kiều và lĩnh vực của Lam Tiểu Bố chặn ở bên ngoài, sau đó từng người một bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, thế giới của bọn hắn thì bị Lam Tiểu Bố xé mở hết cái này đến cái khác.

Nếu như lúc này ba người Tưởng Kiệt Xương, Thường Đình, Trị Di điên cuồng ra tay với Lam Tiểu Bố, có lẽ Lam Tiểu Bố còn không thể nhanh chóng xử lý đông đảo trưởng lão Thái Khư điện như vậy.

Nhưng mà cho dù là Tưởng Kiệt Xương, Thường ĐÌnh hay Trị Di, bọn hắn cảm nhận sau khi bị đạo vận Luân Hồi của Lam Tiểu Bố khóa lại, đều đang điên cuồng xé rách đạo tắc Luân Hồi Kiều, muốn thoát khỏi Luân Hồi Kiều.

Tưởng Kiệt Xương lấy một cái đạo đỉnh ra, miệng phun ra mấy ngụm máu, khi Lam Tiểu Bố còn đang xé mở thế giới của những Thánh Nhân khác, đạo vận hắn ta kích phát, quả quyết tự bạo cái đạo đỉnh này.

OAnh! Cạch! Đạo vận Lam Tiểu Bố và lĩnh vực của Lam Tiểu Bố bị đạo đỉnh xé ra một vết nứt. Tưởng Kiệt Xương vô cùng vui mừng, điên cuồng muốn độn ra bên ngoài. Chỉ là hắn ta vừa mới đến gần vết nứt, một đạo trường kích từ đối diện đã bổ tới.

Cho dù Tưởng Kiệt Xương không muốn lui lại, hắn ta cũng không thể không lui lại, nếu không trong lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, hắn ta hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Tưởng Kiệt Xương vừa mới lui ra phía sau nửa bước, một luồng khí thế luân hồi xoắn đến, chờ khi hắn ta lấy lại tinh thần, đã phát hiện dưới chân là cầu gỗ đang ẩn chứa đạo vận lưu chuyển.

Một bóng ma tử vong bao trùm đến, Tưởng Kiệt Xương lại nhớ đến quá khứ cực kỳ lâu trước đó. Hắn ta đột nhiên giật mình tỉnh lại, đờ đẫn nhìn mấy chữ lớn đạo vận trước mắt “Nhất Tức Nhất Luân Hồi, NHất Kích Độ Tam Sinh.”

Sau đó hắn ta nhìn thấy một đạo trường kích có thể xé rách mọi không gian và đạo tắc ập đến, hắn ta thậm chí còn nhìn thấy quá khứ, hiện tại và tương lai của chính mình, tất cả đều hiện lên trong một thoáng này…

Tất cả đều vô cùng mơ hồ, hắn ta đã không còn tương lai.

“Không, Lam đạo hữu, ta tình nguyên dâng lên hồn niệm của mình…” Tưởng Kiệt Xương điên cuồng hét lên, hắn ta không muốn chết đi như vậy.

Chương 1903 - Giữ lại một người

KHi Tưởng Kiệt Xương cảm nhận được sinh mệnh của mình càng ngày càng không nằm trong sự khống chế của chính hắn ta, hắn ta đột nhiên nhìn thấy một cái thủ ấn nguyên khí cực lớn nắm lấy hắn ta từ Luân Hồi Kiều kéo đi.

Tưởng Kiệt Xương vô cùng vui mừng, chỉ cần chạy trốn được kiếp nạn hôm nay, mọi thứ hắn ta sẽ từ từ tìm lại. Nửa bước vào Vĩnh Sinh có được Luân Hồi Kiều thì sao chứ? Tưởng Kiệt Xương hắn ta cũng có thể diệt đi. Thế giới này, không có người nào có thể đối phó với Tưởng Kiệt Xương hắn mà còn có thể sống sót.

Một khắc sau Tưởng Kiệt Xương nhìn thấy mình bay ra khỏi lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, hắn ta nhìn thấy quảng trường Thái Khư Phần, thậm chí nhìn thấy đông đảo tu sĩ đang xem náo nhiệt trong quảng trường.

Nhưng mà những cái này đối với Tưởng Kiệt Xương mà nói đều không quan trọng, chỉ cần vừa khôi phục năng lực hành động, hắn ta sẽ lập tức kích phát cấm thuật mà bỏ chạy. Để lại một tia hồn niệm cho Lam Tiểu Bố? Đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhưng loại ý nghĩa này không kéo dài qua một giây, đáy lòng Tưởng Kiệt Xương đã trở nên lạnh toát, không đợi hắn ta hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, mười hai cây hồn đinh đã đóng xuyên qua thân thể hắn ta, mạnh mẽ ghim hắn ta ở trong hư không.

Tưởng Kiệt Xương tê cả da đầu, không phải bởi vì thủ đoạn trả thù của Lam Tiểu Bố, mà là có người có thể ghim hắn vào trong hư không trên quảng trường Thái Khư Phần.

Quy tắc không gian của quảng trường Thái Khư Phần là nơi có quy tắc cao cấp nhất ở Thần giới, muốn tìm được dấu vết không gian ở nơi này, ghim người lên, chỉ sợ ít nhất phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân mới được?

Chẳng những là Tưởng Kiệt Xương, toàn bộ người trong quảng trường Thái Khư Phần đều dại ra. Bọn hắn tận mắt nhìn thấy Tưởng Kiệt Xương bay ra khỏi Luân Hồi Kiều, rất nhiều người đều nghĩ rằng là vì Lam Tiểu Bố không trói buộc được Tưởng Kiệt Xương, cho nên Tưởng Kiệt Xương trốn ra được. Nhưng không ngờ được, mọi chuyện lại hoàn toàn khác, Tưởng Kiệt Xương đang bị ghim vào trong hư không, trước đó đối đãi với bằng hữu của hắn như thế nào, bây giờ đối đãi lại với người điện chủ Tưởng Kiệt Xương này y như vậy.

Bên trên Luân Hồi Kiều chỉ còn lại hai người, một tên bát chuyển Thánh Nhân, một người khác là thất chuyển Thánh Nhân đi cùng với Tưởng Kiệt Xương.

"Lam huynh, từ đầu đến cuối ta đều không ra tay với ngươi, cho dù có lấy pháp bảo ra cũng là vì tự vệ, ta cũng không dám lấy pháp bảo ra công kích ngươi." Giọng điệu tên bát chuyển Thánh Nhân kia vô cùng lo lắng nói.

Nữ nhân này Lam Tiểu Bố biết tên là Trị Di, quả thật vẫn luôn rút đi, chỉ là bị Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố khóa lại nên không thể nào chạy thoát mà thôi.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử kia, nam tử này mặc dù tay cầm pháp bảo, nhưng lại đang run rẩy, bởi vì hắn ta biết rất rõ, trên Luân Hồi Kiều này, Lam Tiểu Bố muốn lấy mạng nhỏ của hắn ta là chuyện vô cùng đơn giản.

"Hắn tên là Đổng Yến, lúc trước Giang Sâm mà ngươi giết chính là người của hắn. Ban đầu ta cũng không biết, bởi vì ta chỉ mới đến đây mấy chục năm thôi, sau khi đến đây ta mới biết chuyện này. Còn một viêc nữa, có lẽ Lam huynh không tin. Ta đến nơi này, đã từng nói với Tưởng Kiệt Xương, hy vọng hắn ta buông tha ba người bằng hữu của ngươi, nhưng Tưởng Kiệt Xương không nghe lời ta. Nếu như không phải vì Thời Gian Đạo Quyển, ta đã sớm đi rồi. Hơn nữa chắc hẳn Lam huynh cũng biết, cho dù ta đã là bát chuyển Thánh Nhân, một khi lấy được Thời Gian Đạo Quyển, cũng sẽ bị Thái Khư điện vây giết, cho nên cách duy nhất của ta chính là gia nhập Thái Khư điện…" Giọng diệu Trị Di thấp thỏm lo lắng nói.

Nàng thật sự có đề cập chuyện này với Tưởng Kiệt Xương, lúc đó là vào đại hội nghị sự của Thái Khư điện, nàng có nhắc đến ba tu sĩ bị ghim ở bên ngoài Thái Khư điện, gây tổn hại đến uy nghiêm của Thái Khư điện. Có thể giam ba người này vào trong phòng giam, đồng thời bố trí Khốn Sát Thần Trận đỉnh cấp bên ngoài phòng giam, sau đó chờ Lam Tiểu Bố đến cứu người.

Sâu trong lòng, nàng cũng cảm thấy vô cùng oan uổng, bởi vì nàng thật sự không thành tâm gia nhập Thái Khư điện, kết quả còn bị liên lụy.

“Lam đạo hữu, mặc dù ta biết Giang Sâm, chuyện hắn làm ta lại không biết, ta…” Đổng Yến vừa nói nửa câu, thủ ấn của Lam Tiểu Bố đã đánh vào trên đầu hắn ta, một khắc sau thế giới của Đổng Yến đã bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Loại sát ý khi Đổng Yến vừa bước đến theo Tưởng Kiệt Xương, Lam Tiểu Bố lại không phải là người ngu, hắn sẽ không nhìn ra sao? Ngược lại là nữ nhân tên Trị Di này, từ đầu đến cuối đều không có bất cứ sát ý gì, cũng luôn nghĩ đến chuyện chạy thoát.

Trong mắt Trị Di trào lên kinh hãi, nàng đã gặp qua rất nhiều cường giả, thậm chí đã từng nhìn thấy cả Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng chưa từng nhìn thấy có ai lý giải quy tắc thiên địa đến trình độ như Lam Tiểu Bố, chỉ trong thời gian một hơi thở đã có thể xé rách thế giới của đổi thủ, cái này không chỉ là hiểu rõ về quy tắc thiên địa, mà còn vượt xa khỏi nhận biết của nàng đối với Thánh Nhân dưới vĩnh sinh.

“Có biết vì sao ta không giết ngươi không?” Lam Tiểu Bố nhìn một mình TRị Di đang lo lắng không yên đứng trên Luân Hồi Kiều, từ tốn nói.

Trị Di lắc đầu, nàng biết rõ Lam Tiểu Bố không giết nàng không phải vì nàng là một nữ tử. Trước đó trong số người Lam Tiểu Bố giết, nữ nhân còn xinh đẹp hơn nàng có đến ba người.

Lam Tiểu Bố nhìn Trị Di nói, “Ta không giết ngươi, đó là vì ta tin ngươi từng cầu tình cho ba bằng hữu của ta một lần, mặc kệ ngươi cầu tình vì mục đích gì, ta đều tha cho ngươi một lần.”

Niềm vui to lớn bất ngờ ập đến, Trị Di khom người thi lễ. Chờ nàng đứng lên, Luân Hồi Kiều dưới chân đã biến mất, nàng đã sớm xuất hiện ở bên ngoài Thái Khư điện. Trong lòng nàng vô cùng chấn động, so với Thánh Nhân như Lam Tiểu Bố, bát chuyển Thánh Nhân như nàng giống như là giả.

Chương 1904 - Giữ lại một người (2)

Giờ phút này Thái Khư điện chỉ là một vùng phế tích, trước đó thế lực của Thái Khư điện, đã sớm trốn đi hết.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra xé toang đại trận phòng ngự của Thái Khư điện, cao giọng nói, “Ta nói một lần nữa, từ hôm nay trở đi, ra vào Thái Khư Phần tự do.”

“Đa tạ Lam điện chủ.” Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng nói muốn thành lập Thái Khư điện, nhưng mà sau khi hắn nói được tự do ra vào Thái Khư Phần, đông đảo tu sĩ vẫn cảm tạ Lam Tiểu Bố, đồng thời đương nhiên mà xem Lam Tiểu Bố trở thành điện chủ mới.

Có thể nghĩ mà xem, nếu như không phải Lam Tiểu Bố muốn khống chế Thái Khư Phần, nhiều nhất sẽ chỉ cứu người xong là đi, hoàn toàn sẽ không quản đến chuyện có được tự do ra vào Thái Khư Phần hay không.

“Thủ đoạn của bằng hữu thật hay, ta nghĩ rằng bằng hữu đi cạnh tranh Thời Gian Đạo Quyển, không ngờ bằng hữu vào trong trực tiếp lấy Thời Gian Đạo Quyển đi, ha ha…” Tên thanh niên trước đó nói muốn giúp Lam Tiểu Bố bảo vệ ba người Mạc Tiểu Tịch cười khâm phục bước đến.

Nói lấy chỉ là một cách nói uyển chuyển, thật ra thì là Lam Tiểu Bố trực tiếp vào cướp đi Thời Gian Đạo Quyển.

“Làm quen một chút, ta tên là Mạc Thư Lôi.” Thanh niên cười một cái rồi nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta tên là Lam Tiểu Bố.”

Cho dù không có Mạc Thư Lôi giúp đỡ bảo vệ, ba người Mạc Tiểu Tịch cũng không thể bị người khác uy hiếp được, nhưng mà Mạc Thư Lôi thật sự đã giúp trông coi ba người Mạc Tiểu Tịch khôi phục.

Tu vi của Hồ Thanh Gia là cao nhất, là người đầu tiên khôi phục, lập tức đứng lên bước mấy bước đến trước người Lam Tiểu Bố thi lễ một cái, “Lam đại ca, lại là ngươi cứu ta.”

Lam Tiểu Bố cảm thán nói, “Các ngươi cũng vì ta mà bị liên lụy thôi, đúng rồi, ta nghe nói Mạc Niệm Yên truy sát Khổng huynh, ngươi đi cứu người, sao lại xuất hiện ở đây?”

Hồ Thanh Gia hừ một tiếng nói, “Tên Mạc Niệm Yên kia đúng là chẳng phải thứ gì tốt, lăn lộn cùng một chỗ với nữ nhân ĐỚi Phi Nhiêu kia thì xem như thôi, vậy mà còn ở Đại Hoang Thần Giới giễu võ giương oai. Ta có một môn độn thuật, dẫn theo KHổng đạo hữu tiến vào trong hư không, không cẩn thận bị lọt vào trong vòng xoáy hư không. Những năm gần đây, ta cũng có chút thu hoạch. Sau khi KHổng đạo hữu chứng nhất chuyển Thánh Nhân, chúng ta nghe nói đến Thái Khư Phần, lúc này mới tới đây.”

Hồ Thanh Gia đã là tam chuyển Thánh Nhân, Khổng Phục Sinh là nhất chuyển Thánh Nhân, rõ ràng là tiến bộ không nhỏ. Đừng nhìn là nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng có thể đạt được đến cấp độ này không nhiều, rất nhiều người cả một đời cũng chỉ có thể quanh quẩn ở cảnh giới Ngụy Thánh.

Giờ phút này Khổng Phục Sinh và Mạc Tiểu Tịch đều đã ổn định thương thế, đều tới chào hỏi.

Mấy người gặp mặt, đều nói chuyện với nhau một lát, ai cũng thổn thức không thôi. Mạc Tiểu Tịch tiến bộ không nhỏ, đã là nhị chuyển Thánh Nhân. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không nghe được tin tức của Đàm KHổ. Còn Ôn Khả Xu, quả thật có được phụ thân Mạc Tiểu Tịch cứu, những cũng đã bị thất lạc trong hư không rồi.

Đừng nói là Ôn Khả Xu, ngay cả tin tức của phụ thân Mạc Khâu của Mạc Tiểu Tịch cũng không biết. Nàng ở trong hư không gặp được cơ duyên, tu vi đột nhiên tăng mạnh, lúc này mới tu luyện đến nhị chuyển Thánh Nhân.

“Bằng hữu cũng họ Mạc, chúng ta là người một nhà.” Mạc Thư Lôi rõ ràng là một gia hỏa giỏi lôi kéo quan hệ, rất nhanh đã vì một chữ Mạc mà thân quen với Mạc Tiểu Tịch.

Lam Tiểu Bố nhìn ba người Mạc Tiểu Tịch nói, “Ta thành lập mấy cái động phủ ở chỗ này, ta dự định ở chỗ này bế quan một khoảng thời gian. Vết thương của các ngươi chưa lành, cũng tạm thời ở lại đây tu luyện đi.”

Thái Xuyên còn chưa tìm được, Lam Tiểu Bố không có ý định rời khỏi nơi này.

“Đúng, bế quan ở nơi này không tệ, ta cũng muốn bế quan ở chỗ này, tất cả mọi người đều là người quen, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.” Mạc Thư Lôi vỗ tay một cái, dường như đang vỗ tay cho chủ ý của

Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời nhìn Mạc Thư Lôi, trong lòng tự nhủ, cái này có liên quan gì đến ngươi à?

“Lam huynh, chuyện này cứ giao cho ta làm đi, ta nhất định sẽ khiến Lam huynh hài lòng.” Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy ngoài ý muốn chính là Trị Di đã được hắn tha cho lại không chạy trốn, mà ở lại nơi này, còn dám chen lên trước nói.

Nhưng hắn biết rất rõ, Trị Di này vô cùng sợ chết.

Nhưng mà hắn cũng không để ý, nếu đã buông tha cho nữ nhân này, vậy thì cũng không có ý định động đến nàng.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, Trị Di cho rằng Lam Tiểu Bố ngầm đồng ý, vậy nên lập tức đi thành lập một cái Thái Khư điện mới.

Mạc Thư Lôi thì xoa xoa tay, có chút lúng túng nói, “Lam đạo hữu, có chuyện ta muốn nhờ ngươi giúp một chút.”

“Nói đi, ta xem ta có thể giúp ngươi được hay không.” Lam Tiểu Bố biết Mạc Thư Lôi nhất định có chuyện tìm hắn, nếu không thì cũng sẽ không chủ động nói rằng sẽ giúp hắn bảo vệ ba người Mạc Tiểu Tịch.

Chương 1905 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra.

Mạc Thư Lôi ôm quyền nói, “Lam huynh, ta muốn xin một ít Hồng Mông Sinh Tức, nếu như đạo hữu đồng ý đưa cho ta, ta có thể bỏ ra cái giá mà đạo hữu hài lòng.”

Lam Tiểu Bố đã sớm đoán ra được Mạc Thư Lôi đến là vì Hồng Mông Sinh Tức, lúc trước khi Mạc Thư Lôi nhìn thấy hắn lấy Hồng Mông Sinh Tức ra, mới chủ động yêu cầu hỗ trợ trông nom ba người Mạc

Tiểu Tịch.

Cho dù Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến cái giá mà Mạc Thư Lôi nói, nhưng hắn vẫn lấy một cái bình ngọc ra đưa cho Mạc Thư Lôi, “Đây là một ít Hồng Mông Sinh Tức, chính ta cũng không có nhiều, tặng cho ngươi đó.”

Sở dĩ đưa một chút Hồng Mông Sinh Tức cho Mạc Thư Lôi, là vì Lam Tiểu Bố cảm thấy người này không đơn giản, hơn nữa hắn cũng không ghét gia hỏa này. Thậm chí hắn có thể khẳng định, trước khi mình chưa hoàn thiện đại đạo, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của tên Mạc Thư Lôi này.

Cùng cấp đã không phải là đối thủ của đối phương, gia hỏa này mạnh đến mức nào?

Còn một nguyên nhân nữa chính là sau khi hắn hoàn thiện đại đạo của mình, Hồng Mông Sinh Tức đã không còn tác dụng quá lớn với hắn nữa.

“A, đa tạ Lam huynh.” Mạc Thư Lôi vô cùng mừng rỡ nhận lấy bình ngọc, đồng thời đưa một cái hộp ngọc cho Lam Tiểu Bố, “Cái này đưa cho đạo hữu, hy vọng có thể giúp đạo hữu một chút.”

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, cất hộp ngọc đi rồi quay người nói với đông đảo tu sĩ ở trên quảng trường. “Ta có một con thú sủng ở trong Thái Khư Phần, nếu như có đạo hữu nào gặp được, phát cho ta một đạo tin tức, ta vô cùng cảm kích, nhất định có hậu tạ. Cho dù là phục chế Thời Gian Đạo Quyển, ta cũng không keo kiệt.”

Lam Tiểu Bố đi cùng với Thái Xuyên đến Thái Khư Phần, cho dù Lam Tiểu Bố không nói, mọi người đều biết việc này. Lúc trước cũng bởi vì Thái Xuyên, Lam Tiểu Bố mới giết Giang Sâm, sau đó xông vào

Thái Khư Phần.

Ở nơi xa, TRị Di đang tu bổ lại Thái Khư điện sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tay run lên một cái, nàng vì Thời Gian Đạo Quyển mới đến đây. Lúc đầu đã cảm thấy không có chút hy vọng nào, bây giờ lại có được một con đường tắt hoàn toàn mới, đó chính là giúp Lam Tiểu Bố tìm kiếm được Thái Xuyên.

Sau khi Lam Tiểu Bố nói ra khen thưởng, nàng lập tức quyết định, sau khi kiến tạo Thái Khư điện xong, lập tức tiến vào trong Thái Khư Phần, giúp Lam Tiểu Bố tìm kiếm Thái Xuyên. Nàng nhất định phải có được Thời Gian Đạo Quyển, nếu không nàng đã đi một chuyến không công rồi.

Mạc Thư Lôi lấy được một bình nhỏ Hồng Mông Sinh Tức, đầu tiên là rời khỏi quảng trường Thái Khư Phần, không biết là đi đâu.

Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến, xuất hiện trước mặt Tưởng Kiệt Xương đang bị ghim trong hư không.

Bởi vì bị hồn hỏa thiêu đốt, giờ phút này Tưởng Kiệt Xương chỉ có thể đau đớn khổ sở. Bởi vì hồn hỏa chỉ mới thiêu đốt được một thời gian ngắn, cho nên hắn ta vẫn còn ý thức.

“Lam đạo hữu tha cho ta, ta đảm bảo…” Tưởng Kiệt Xương còn đang cầu xin Lam Tiểu Bố tha thứ, Lam Tiểu Bố đã vươn tay ra, xé một cái trong hư không, một thế giới trực tiếp bị Lam Tiểu Bố xé mở.

Tưởng Kiệt Xương dại ra, thực lực như thế này là mạnh đến mức nào? Không phải đã nói không ai có thể mở được thế giới cửu chuyển Thánh Nhân của hắn ta sao, muốn mở ra được thế giới của hắn ta, đại đạo tuyệt đối phải hơn xa hắn ta, ít nhất phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân sao? Nếu như Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng mở thế giới của cửu chuyển Thánh Nhân hắn ta như vậy, hắn ta thật sự chưa từng nhìn thấy.

Mở thế giới của Tưởng Kiệt Xương ra, Lam Tiểu Bố sợ ngây người, cả đám trưởng lão của Thái Khư điện kia đã cực kỳ giàu có rồi, trong thế giới của Thường Đình và Đổng Yến, đều có gần vạn Thần Linh Mạch cực phẩm. Theo hắn nghĩ, Tưởng Kiệt Xương chắc chắn sẽ không kém hơn Thường Đình và Đổng Yến.

Khi mở thế giới của Tưởng Kiệt Xương ra, Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy là do nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của hắn, trong thế giới của Tưởng Kiệt Xương, Thần Linh Mạch cực phẩm có ít nhất là 100.000 đầu trở lên, gia hỏa này đã hủy đi bao nhiêu Thần giới, mới có thể lấy được nhiều Thần Linh Mạch cực phẩm như vậy?

Vật liệu luyện khí đỉnh cấp, ở trong thế giới của Tưởng Kiệt Xương cũng chồng chất thành núi. Đạo quả thụ không phải là từng gốc một, mà là từng vườn một.

Một con sông thần tủy tinh, khoảng chừng hơn trăm dặm. Bảo vật Tiên Thiên, hắn cũng nhìn thấy được mấy cái.

Một đóa hỏa diễm đã tấn cấp đến Thánh diễm, vậy mà đang ở trong thế giới của Tưởng Kiệt Xương thiêu đốt một tên nam tử. Lam Tiểu Bố biết, đây là Tưởng Kiệt Xương đang dùng Thánh Diễm để thiêu đốt đại đạo của đối phương, chắc hẳn muốn cướp đi đại đạo của đối phương, chỉ là đại đạo của đối phương quá hoàn mỹ, không thể gỡ bỏ đi được.

Gia hỏa này thật là buồn nôn, Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy hỏa diễm không quy tắc của mình ra, cắn nuốt hết đóa Thánh diễm kia. Cắn nuốt một đóa thánh diễm, đẳng cấp của hỏa diễm không quy tắc rõ ràng tăng thêm một cấp độ.

Sau đó nam tử kia được Lam Tiểu Bố cứu ra ngoài, đặt xuống quảng trường Thái Khư Phần.

Giờ phút này Tưởng Kiệt Xương nhìn Lam Tiểu Bố đã không còn chút thái độ nào nữa, hắn ta biết hôm nay mình chắc chắn phải chết rồi, nhưng mà hắn ta nhớ kỹ bộ dáng của Lam Tiểu Bố. Chờ hắn ta quay trở về một lần nữa, hắn ta nhất định phải thiêu đốt Lam Tiểu Bố một vạn năm. Hắn ta thề, hắn ta tuyệt đối sẽ không chủ quan như ngày hôm nay.

Muốn giết chết Tưởng Kiệt Xương hắn, cho dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng không thể làm được, mà Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

“Đa tạ ơn cứu mạng của ân nhân.” Tên nam tử không biết đã bị Tưởng Kiệt Xương thiêu đốt bao nhiêu năm sau khi Lam Tiểu Bố dùng hỏa diễm cắn nuốt đóa thánh hỏa kia, vậy mà lại tỉnh táo lại, sau đó còn có thể tự chữa thương cho bản thân.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Thái Khư điện ở phía xa được Trị Di xây dựng đã gần hoàn tất, thuận miệng nói, “Đạo hữu có thể đến đó tùy tiện lựa chọn một căn phòng để chữa thương, bây giờ nơi này vô cùng an toàn.”

Chương 1906 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra. (2)

Nam tử chỉ khẽ khom người, sau đó bước chân lảo đảo xông về phía Thái Khư điện. Hắn ta biết rõ tình huống bây giờ của mình, không có chút năng lực tự vệ nào. Thái Khư điện là nơi nào hắn không biết, nhưng bây giờ hắn ta không có bất cứ lựa chọn nào.

Nhìn TRị Di còn đang cố gắng kiến tạo từng góc từng cạnh, còn có một số tu sĩ đang giúp đỡ, Lam Tiểu Bố nói, “Đa tạ các vị đã giúp đỡ, mọi người cứ tự làm việc của mình đi. Ta chỉ ở đây tùy tiện bế quan một khoảng thời gian, nơi này không cần phải làm quá xa hoa. ĐƯơng nhiên, những đạo hữu tham gia kiến tạo nơi này, đều có thể tùy ý lựa chọn một tòa động phủ ở đây để tu luyện.”

Nghe thấy người tham gia xây dựng Thái Khư điện là có thể ở chỗ này lựa chọn động phủ tu luyện, rất nhiều người đều muốn đến tham gia xây dựng. Nhưng Thái Khư điện đã được xây dựng gần xong rồi, lúc này cho dù đến tham gia, cũng không có chỗ trống mà phát huy,

TRị Di vô cùng vui mừng, xem như nàng đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố thật sự không có ý định quản lý Thái Khư điện, nàng dứt khoát nói, “Các vị tham gia giúp đỡ kiến tạo Thái Khư điện, đợi lát nữa sau khi Thái Khư điện hoàn thành, ta sẽ bố trí một cái hộ trận đơn giản, mọi người tự lựa chọn cho mình một tòa động phủ, những nơi còn lại, đều do Lam huynh làm chủ.”

Lời này vừa nói ra, cho dù Lam Tiểu Bố không ra mặt ủng hộ, cũng không có người nào dám đến cướp địa bàn của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không hề để ý, hắn lấy ra ba chiếc nhẫn đưa cho Mạc Tiểu Tịch, Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia, “Mọi người cùng nhau ở chỗ này bế quan, ta cần cảm ngộ đại đạo, các nguoi quanh năm ở bên ngoài, chắc hẳn sẽ rất khó an tâm tu luyện. Trước mắt bị thương chưa lành, vừa hay thừa cơ hội này mà củng cố đại đạo của mình một chút. Chờ vết thương của mọi người bình phục rồi, chúng ta sẽ cùng nhau trò chuyện làm thế nào để quay về Đại Hoang Thần Giới.”

KHông cần Lam Tiểu Bố nói, ba người cũng biết bây giờ chuyện quan trọng nhất của bọn họ chính là chữa thương. Thực lực Lam Tiểu Bố cường đại như vậy, có Lam Tiểu Bố bên cạnh, vậy thì đồng nghĩa với việc có thể yên tâm mà ở chỗ này chữa thương.

Lam Tiểu Bố tùy ý tìm một tòa động phủ, sau khi bố trí một cái Phòng Ngự Thần Trận ở bên ngoài, thì lập tức tiến vào trong động phủ. Hắn nôn nóng muốn cảm ngộ đại đạo Thời Gian, tạo dựng ra đạo văn đại đạo thứ bảy trên đạo thụ của mình.

Bởi vì quy tắc vũ trụ hoàn thiện, cường giả càng ngày càng nhiều. Nếu như hắn không đến Thái Khư Phần, hoàn thiện đại đạo của mình, tương lai nếu ra ngoài, thậm chí Lam Tiểu Bố còn không bằng một con châu chấu nhỏ. Cho nên cho dù đại đạo của Lam Tiểu Bố hoàn thiện, thực lực không biết đã tăng lên biết bao nhiêu lần, hắn vẫn cảm thấy thực lực của mình vẫn còn rất nhiều thiếu sót.

Giống như Thái Khư Phần vậy, thực lực đến trình độ nhất định mới có thể đến đây. Nhưng người có thực lực vượt trên cửu chuyển Thánh Nhân, thậm chí là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, có phải đều đã sớm đến Vĩnh Sinh chi địa hay không?

Lấy Thời Gian Đạo Quyển ra, còn chưa kịp lật ra, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy dấu vết năm tháng cường đại. Thần niệm Lam Tiểu Bố lại tụ lên đống đạo tinh thời gian, không cần hỏi, những đám đạo tinh thời gian này cũng là lấy được trong Tuế Nguyệt cốc.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút, cũng không lấy những đạo tinh thời gian này ra. Những cái đạo tinh này được ngưng luyện từ quy tắc Thời Gian vô cùng rõ ràng, nếu như lấy ra cảm ngộ đại đạo, nhất định sẽ làm ít công to. Nhưng Lam Tiểu Bố cho rằng, những thời gian đạo tinh này dù sao cũng là đại đạo của Thời Gian Thánh Nhân còn sót lại, nếu như hắn lấy ra để cảm ngộ, vậy thì tương đương với cảm ngộ đại đạo của Thời Gian Thánh Nhân, cái này sẽ trái ngược với đại đạo của hắn.

KHông nói trước hắn cảm ngộ như thế nào, cho dù hắn cảm ngộ được hoàn mỹ đến đâu, cũng nằm trong dàn khung đại đạo của Thời Gian Thánh Nhân, với hắn mà nói chẳng có chỗ tốt nào cả.

Vất vả lắm hắn mới đến Thái Khư Phần, chính là vì sáng tạo ra đại đạo thuộc về mình, bây giờ hắn đã tiếp cận thành công, sao lại có thể ở thời điểm này mà cảm ngộ đại đạo của Thời Gian Thánh Nhân?

Hắn không chỉ không cảm ngộ đại đạo của Thời Gian Thánh Nhân, mà còn không dựa vào Thời Gian Đạo Quyển để cảm ngộ. Cái hắn muốn chỉ là Thời Gian Đạo Quyển mở ra đại đạo Thời Gian cho hắn, sau đó cảm ngộ ra quy tắc Thời Gian thuộc về đại đạo Trường Sinh của hắn mà thôi.

Thần niệm dời khỏi thời gian đạo tinh, Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra một cái hộp ngọc. Cái hộp ngọc này là Mạc Thư Lôi đưa cho hắn, để trao đổi Hồng Mông Sinh Tức với hắn.

Đối với đồ trong hộp ngọc này, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, nhưng mà cấm chế trong hộp ngọc này khiến hắn có chút hứng thú. Cấm chế trong hộp ngọc này dường như đã dung nhập vào thiên địa, hầu như không có chút vết tích nào.

Thủ đoạn thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố âm thầm tán dương, tiện tay mở cấm chế ra. Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy đồ trong hộp ngọc, lập tức ngây ngẩn cả người, đây là…

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã khẳng định, đây tuyệt đối là mảnh vỡ Ám Mộc. Nếu như không gặp được KHổ Thái tu luyện công pháp hắc ám ở đảo Thánh Nhân, thậm chí hắn chưa chắc đã có thể nhận ra mảnh vỡ Ám Mộc.

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Mặc dù hắn cảm ngộ quy tắc thuộc tính Hắc Ám, nhưng quy tắc kia là do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, phần lớn là cảm ngộ từ trong đại đạo của KHổ Thái. Muốn dựa vào loại cảm ngộ này chứng đạo quy tắc Hắc Ám, vậy tương đương với kéo thấp cấp bậc đại đạo của mình.

Nhưng mảnh vỡ Ám Mộc thì khác, nếu có một ngày hắn có thể bồi dưỡng mảnh vỡ Ám Mộc thành Ám Mộc, vậy hắn tuyệt đối có thể cảm ngộ được quy tắc Hắc Ám chân chính. Trong lòng Lam Tiểu Bố, quy tắc Hắc Ám và không gian, thời gian, đều là quy tắc đại đạo cùng cấp bậc, có tư cách ngưng tụ thành một vòng đạo văn trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn.

Chương 1907 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, trước đó hắn đưa cho Mạc Thư Lôi một ít Hồng Mông Sinh Tức, xem như cho người khác một đại ân huệ, bây giờ xem ra, không phải là như vậy rồi.

Từ giá trị bản thân mà nói, mảnh vỡ Ám Mộc không kém hơn Hồng Mông Sinh Tức, bởi vì mảnh vỡ Ám Mộc có thể cảm ngộ được quy tắc Hắc Ám. Một khi nuôi sống mảnh vỡ Ám Mộc, giá trị kia còn lớn hơn Hồng Mông Sinh Tức của hắn một chút. Nhưng mà muốn nuôi sống Ám Mộc cũng không phải chuyện đơn giản, đầu tiên là phải có thế giới có quy tắc hoàn chỉnh độc lập. Điều kiện này lúc trước hắn không thể làm được. Nhưng sau khi hắn hoàn thiện đại đạo Trường Sinh, quy tắc thiên địa của Trường Sinh giới cũng đã hoàn thiện, đã có cơ sở để nuôi sống Ám Mộc. Thứ thiếu chính là Tức Nhưỡng.

Chỉ cần có Tức Nhưỡng, hắn nhất định có thể nuôi được một gốc Ám Mộc.

Lam Tiểu Bố cẩn thận cất giữ mảnh vỡ Ám Mộc lại, chờ hắn tìm được Tức Nhưỡng rồi, nuôi sống Ám Mộc, vậy thì có thể cảm ngộ quy tắc Hắc Ám hoàn chỉnh. Lam Tiểu Bố cũng biết, loại vật như Tức Nhưỡng này, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, chỉ có thể nói là dựa vào vận may thôi. Nếu như quả thật có thể tìm được Tức NHưỡng, có lẽ Mạc Thư Lôi sẽ không tùy tiện đưa mảnh vỡ Ám Mộc cho Lam Tiểu Bố hắn.

Cất mảnh vỡ Ám Mộc đi, Lam Tiểu Bố mới cầm Thời Gian Đạo Quyển lên.

KHi mở Thời Gian Đạo Quyển ra, quy tắc Thời Gian lưu động, chỉ trong nháy mắt đã quấn Lam Tiểu Bố vào trong, cho dù giờ phút này Lam Tiểu Bố vẫn còn đang ở trong động phủ, nhưng thân thể hắn đã bị bao phủ trong đạo tắc Thời Gian mênh mông.

Vô cùng vô tận mảnh vỡ pháp tắc thời gian vờn quanh người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố không ngừng cảm ngộ những mảnh vỡ Pháp Tắc Thời Gian này, đồng thời cũng không ngừng bóc tách những mảnh vỡ Pháp Tắc Thời Gian, sau đó tạo dựng ra mảnh vỡ Pháp Tắc Thời Gian thuộc về mình.

Từng đạo mảnh vỡ Pháp Tắc Thời Gian từ rõ ràng đến mơ hồ, lại từ mơ hồ trở nên rõ ràng rồi lại trở nên mơ hồ…

Giờ phút này, tất cả những người đang bế quan tu luyện xung quanh động phủ của Lam Tiểu Bố, đều có thể cảm ngộ được một loại đạo tắc đại đạo Thời Gian vô cùng rõ ràng.

TRị Di đang chuẩn bị tiến vào Thái Khư Phần sau khi cảm nhận được loại Pháp tắc đại đạo Thời Gian rõ ràng này, kích động đến mức cả người đều run rẩy, giờ phút này, nàng cũng không nghĩ đến chuyện lập tức tiến vào Thái Khư Phần nữa, mà là chiếm một tòa động phủ bên cạnh động phủ của Lam Tiểu Bố, vừa vận chuyển chu thiên đại đạo của mình, vừa cảm ngộ đại đạo Thời Gian.

Vì cảm ngộ đại đạo Thời Gian, TRị Di trước đó đã tìm đến rất nhiều Thời Gian Tinh Thạch, chỉ là đại đạo Thời Gian mà nàng cảm ngộ được từ trong Thời Gian Tinh Thạch rất mơ hồ, cảm nhận được quy tắc Thời Gian cũng không rõ ràng, hoàn toàn không thể nào tạo dựng ra được đại đạo Thời Gian thuộc về mình. Giờ phút này ở xung quanh động phủ của Lam Tiểu Bố, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng một loại đạo tắc Thời Gian vô cùng mênh mông. Cái này khác với đại đạo Thời Gian bình thường. Tựa như là một loại quy tắc Thời Gian hoàn toàn mới.

Cho dù là cái quy tắc Thời Gian gì, TRị Di đều cảm thấy đủ, chỉ cần nàng có thể cảm ngộ được quy tắc Thời Gian trong này, vậy nàng quay về Ly Trụ Cung, Thời Gian Thụ chính là của nàng. Chỉ cần lấy được Thời Gian Thụ, nàng sẽ là người đầu tiên có hy vọng chứng đạo vĩnh sinh.

Thời gian dần dần trôi qua, toàn bộ quảng trường Thái Khư Phần đều vô cùng an tĩnh.

Hoặc là do Lam Tiểu Bố ở chỗ này bế quan,tu luyện, tất cả tu sĩ ra vào Thái Khư Phần đều vô cùng quy củ. Quảng trường Thái Khư Phần cũng thay đổi thành phường thị lâm thời, trước đó bởi vì Thái Khư điện không cho phép bầy bán quầy hàng ở chỗ này, bây giờ Thái Khư điện đã bị Lam Tiểu Bố diệt trừ, rất nhiều tu sĩ đều ở quảng trường Thái Khư Phần giao dịch một vài vật phẩm, dần dà, nơi này hình thành một phường thị lâm thời càng lúc càng náo nhiệt. Cộng thêm nơi này không có Khốn Sát Thần Trận giam cầm, rất nhiều tu sĩ thích tự do cũng đến đây.

Lam Tiểu Bố đang bế quan lại mở mắt ra, hắn ngạc nhiên vung tay lên, không gian tựa như ngưng đọng lại, không, là thời gian đang dừng lại tại thời khắc này. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được bản thân mình có thể nắm chặt dòng chảy thời gian trong vùng không gian này, tùy tiện có thể khiến thời gian nơi này ngừng lại. Mặc dù hắn còn chưa thể khiến cho thời gian quay ngược lại, nhưng theo Lam Tiểu Bố, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bên trên Trường Sinh Đạo Thụ lại xuất hiện thêm một vòng đạo văn nữa, đây là đạo tắc thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ của Lam Tiểu Bố, đạo tắc Thời Gian. Chỉ là đạo tắc Thời Gian của hắn so với đạo tắc Thời Gian từ đạo quyển khai thiên có chút yếu, đạo tắc Thời Gian của hắn hoàn toàn là do hắn tạo dựng dựa trên đại đạo Trường Sinh của hắn.

Thu hồi đạo vận, Lam Tiểu Bố dự định vào trong Thái Khư Phần tiếp tục tìm kiếm Thái Xuyên.

Thần niệm tràn ra, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Mạc Tiểu Tịch và Khổng Phục Sinh đều đang bế quan, nhưng mà Hồ Thanh Gia lại dừng bế quan, tu vi dã vững chắc tại tam chuyển Thánh Nhân, không chỉ như vậy, nàng hình như còn cảm ngộ được một phần đạo vận Thời Gian. Lam Tiểu Bố hiểu rõ, đây cũng là vì bị hắn ảnh hưởng đến.

Chương 1908 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ. (2)

“Thanh Gia tỷ, chúc mừng đại đạo của ngươi lại có thành tựu.” Lam Tiểu Bố cảm nhận được Hồ Thanh Gia xứng đáng để hắn gọi là tỷ, Hồ Thanh Gia là người rất trọng tình nghĩa. Bởi vì hắn giúp nàng một tay, lần này vì cứu Khổng Phục Sinh mà trải qua gian nguy, suýt chút nữa đã bỏ mạng trong hư không. Cho dù Tần Tự Hề và Hồ Thanh Gia là kẻ thù, nhưng ở trong lòng Lam Tiểu Bố, Hồ Thanh Gia và Tần Tự Hề đều đáng để hắn tôn kính.

"Tiểu Bố xuất quan rồi à." Nghe Lam Tiểu Bố gọi mình là tỷ, Hồ Thanh Gia mừng rỡ vô cùng. Nàng cũng không cảm thấy tu vi của nàng mạnh hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều, nàng cũng không thể trực tiếp gọi tên Lam Tiểu Bố được. Bàn về tu vi, nàng thật sự không bằng Lam Tiểu Bố, nhưng bàn về tuổi tác, nàng khẳng định lớn hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều.

Lam Tiểu Bố gật đầu cười nói, "Tiểu Tịch và KHổng huynh đều đang bế quan đột phá lên cấp độ mới, tại sao mà ngươi lại không bế quan?"

Hồ Thanh Gia đáp, "Bởi vì thời gian trước ta lấy được một ít cơ duyên, tu vi tiến bộ quá nhanh, cho nên muốn củng cố lại một khoảng thời gian, Thái Khư điện này rất thích hợp để ta cảm ngộ đại đạo, ta chuẩn bị qua một khoảng thời gian nữa mới bế quan đột phá lên tứ chuyển Thánh Nhân."

"Có phương hướng rồi sao?" Lam Tiểu Bố biết đại đạo của Hồ Thanh Gia đã không còn là thứ mà Tần Tự Hề truyền thụ lúc trước nữa, chắc hẳn là chính bản thân nàng đã thức tỉnh một loại huyết mạch Viễn Cổ, đại đạo của nàng có quan hệ với loại huyết mạch Viễn Cổ này.

Hồ Thanh Gia gật đầu, "Lúc đầu ta dự định dựa theo ý nghĩ trước đó chứng đạo tứ chuyển, nhưng mà bây giờ ta đã thay đổi chủ ý rồi, lúc ngươi bế quan ta đã cảm ngộ được một loại đại đạo Thời Gian cực kỳ huyền ảo, ta quyết định lấy thời gian để chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân."

Hồ Thanh Gia nói ra điều này, là muốn nhờ Lam Tiểu Bố cho nàng một chút ý kiến.

Lam Tiểu Bố nghe thấy Hồ Thanh Gia định lấy Thời Gian để chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, lập tức vui mừng nói, “Thanh Gia tỷ, ta cũng đề nghị ngươi nên chứng đại đạo Thời Gian. Nếu như tứ chuyển của ngươi có thể lấy thời gian chứng đạo, ta tin rằng cho dù ngươi gặp phải thất chuyển Thánh Nhân cũng không cần phải sợ.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Hồ Thanh Gia, “Thanh Gia tỷ, đồ trong chiếc nhẫn này rất thích hợp để ngươi chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân.”

Hồ Thanh Gia theo bản năng nhận lấy chiếc nhẫn, sau đó lập tức khiếp sợ nói, “Thời Gian Đạo Quyển? Thời gian đạo tinh? Tiểu bố, cái thời gian đạo tinh này ta có thể dùng đến, nhưng Thời Gian Đạo Quyển, ta không thể nhận được.”

Lam Tiểu Bố cười nói, “Thanh Gia tỷ, ngươi cứ lấy đi chứng đạo đi, Thời Gian Đạo Quyển hơn trăm năm sau ta sẽ thu hồi lại. Ta tin với cảm ngộ của ngươi, có Thời Gian Đạo Quyển và thời gian đạo tinh, cộng thêm cảm ngộ của ta với đại đạo Thời Gian, ngươi nhất định có thể chứng đạo đại đạo Thời Gian.”

Giờ phút này, Hồ Thanh Gia mới nhìn lại chiếc nhẫn mà Lam Tiểu Bố đưa cho mình, trong đó còn có một mảnh ngọc giản cảm ngộ. Trong lòng nàng vô cùng cảm thán, lúc quen biết với Lam Tiểu Bố, hai người là quan hệ đối dịch, không ngờ rằng, Lam Tiểu Bố lại là người đại độ nhất trong cuộc đời mà nàng gặp được, không có người thứ hai. Có thể nói cho dù là sư phụ đối với đệ tử, cũng không có khả năng lấy Thời Gian Đạo Quyển ra.

“Tiểu Bố, ngươi yên tâm, có những thứ này, ta nhất định có thể chứng đạo đại đạo Thời Gian.” Hồ Thanh Gia khẳng định, nàng không nói gì thêm, nhưng trong lòng nàng đã quyết định, nếu như tương lai Tiểu Bố tranh đoạt vĩnh sinh, Hồ Thanh Gia nàng nhất định sẽ là người xông lên đầu tiên.

“Ta dự định tiến vào Thái Khư Phần tìm kiếm Thái Xuyên, tương lai có bất cứ chuyện gì, ngươi cũng có thể phát cho ta một đạo tin tức, Thông Tin Châu của ta là do chính ta thông qua đạo tắc Không Gian luyện chế ra, trừ khi rời khỏi vị diện này, nếu không nhất định có thể nhận được tin tức của ngươi…” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Hắn đã phục chế Thời Gian Đạo Quyển ra thành mấy phần, nhưng mà không phải dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng, mà là dùng thần niệm của mình phục chế ra, loại phục chế này sẽ không khiến Thời Gian Đạo Quyển trong tay Hồ Thanh Gia biến mất. ĐƯơng nhiên, cũng bởi vì không phải dùng Vũ Trụ Duy Mô phục chế, cho nên Thời Gian Đạo Quyển trong tay hắn chỉ có thể gọi là Tiểu Thời Gian Đạo Quyển.

Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy TRị Di, Trị Di đang ở bên ngoài động phủ của hắn, dường như có chuyện quan trọng gì đó đang chờ nói với hắn.

“Ngươi đi bế quan trước đi, còn có trận kỳ này ngươi cứ giữ lại, nếu như ta ở trong Thái Khư Phần không ra ngoài, có người khác uy hiếp đến các ngươi, ngươi có thể dùng trận kỳ này khống chế toàn bộ Khốn Sát Thần Trận trong Thái Khư điện. Khốn Sát Thần Trận ở nơi này ta đã sửa chữa một chút, người bình thường không thể nào phá được đại trận này.” Lam Tiểu Bố lấy ra một lá trận kỳ đưa cho Hồ Thanh Gia.

Hồ Thanh Gia nhận lấy trận kỳ, đối với nàng mà nói, bây giờ cấp thiết nhất chính là bế quan đột phá lên tứ chuyển Thánh Nhân.

Chờ Hồ Thanh Gia đi bế quan, Lam Tiểu Bố bước ra khỏi hộ trận, khó hiểu nhìn TRị Di, lúc đang định mở lời, Trị Di đã nhanh chóng nói trước, “Lam huynh, ta có tin tức thú sủng của ngươi.”

“Ở đâu?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

Chương 1909 - Tin tức của Thái Xuyên.

TRị Di kính cẩn nói, “Mười hai năm trước ta cảm ngộ được một phần quy tắc Thời Gian, kết thúc bế quan. Bởi vì cảm kích Lam huynh đã giúp đỡ ta, cho nên quyết định vào trong Thái Khư Phần tìm kiếm con Thần Thú kia giúp Lam huynh…”

Cảm kích mình đã trợ giúp nàng? TRong lòng Lam Tiểu Bố khó hiểu, hắn chỉ vì Trị Di không ra tay ba người Mạc Tiểu Tịch cho nên mới tha cho nàng với một lần, hơn nữa còn từng cầu tình giúp ba người kia mà mở một mặt lưới, nhưng không giúp gì cho nàng cả.

Trị Di rõ ràng cũng biết ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, dứt khoát nói, “Mục đích chủ yếu ta đến Thái Khư Phần chính là Thời Gian Đạo Quyển, về sau mặc dù không có lấy được Thời Gian Đạo Quyển, nhưng bởi vì tu luyện bên cạnh động phủ của Lam huynh, cảm ngộ được quy tắc Thời Gian, đồng thời ngưng luyện được đạo tắc Thời Gian của chính mình. Đối với ta mà nói, đây là thu hoạch lớn nhất khi ta đến Thái Khư Phần.”

Thì ra là như vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng không để ý. Khi hắn tạo dựng đạo tắc Thời Gian, những tu sĩ tu luyện gần không gian của hắn đều có thể cảm ngộ rõ ràng về lý giải quy tắc Thời Gian của hắn, giống như Hồ Thanh Gia nói.

Khi nói câu này, trong lòng Trị Di vẫn có chút bất an trong lòng, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố hình như cũng không để ý đến, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm mà tiếp tục nói, “Bởi vì ta nhận được ân huệ của Lam huynh, cho nên muốn thay Lam huynh làm một chút chuyện, vì vậy lúc trước ta đã đi tìm kiếm Thần Thú giúp Lam huynh một chút. Một năm trước, trong một sơn động tàn phá ở Phong Diên cốc, ta tìm được thi hài của một tu sĩ, trong chiếc nhẫn của tu sĩ này, ta thấy có một Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu…”

Lúc nói chuyện, Trị Di đã đưa thủy tinh cầu cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy thủy tinh cầu kích phát, lại phát hiện thủy tinh cầu ghi chép lại hình ảnh của Thái Xuyên, Thái Xuyên ở Phong Diên Cốc này lấy được cơ duyên, sau đó chứng đạo. . Chỉ là đến thời khắc quan trọng nhất mà Thái Xuyên chứng đạo, bị một nữ tử và một thanh niên đánh lén. Nữ tử này cầm cố Thái Xuyên lại đưa vào trong thế giới của nàng. Sau đó nữ tử kia và thanh niên nhanh chóng rời đi.

Lam Tiểu Bố giận dữ, đôi cẩu nam nữ này. Rõ ràng hiểu rất rõ về loại Thần Thú như Thái Xuyên, lúc này mới có thể vào thời khắc mấu chốt Thái Xuyên chứng đạo mà khống chế được Thái Xuyên.

Trị Di cẩn thận nói, “Ta đoán tên tu sĩ bị vẫn lạc kia, chắc hẳn đang tìm kiếm cơ duyên trong Phong Diên cốc, kết quả vừa hay nhìn thấy Thần Thú của Lam huynh chứng đạo, cho nên mới dùng thủy tinh cầu ghi chép lại quá trình này. Mà lực chú ý của một nam một nữ kia đều bị Thần Thú đang chứng đạo thu hút, cho nên không để ý đến tu sĩ kia, cũng không ngờ hành động của bọn hắn đã bị người ghi chép lại.”

Lam Tiểu Bố lại nói, “Chỉ sợ không phải là như vậy, chắc hẳn là một nam một nữ kia đã phát hiện ra có người ở bên cạnh, cho nên mới hạ độc thủ, nếu như ta đoán không sai, thi hài tu sĩ mà ngươi nhìn thấy kia, rất có thể là do một nam một nữ kia làm, rất có thể là do bọn hắn hạ độc. Chỉ là tu sĩ ghi chép hình ảnh kia cũng hiêu rõ nhân tính, cho nên hắn dựa theo lý luận dưới chân đèn thì tối, cũng không trốn xa, mà núp ở trong Phong Diên cốc. Kết quả, hắn thật sự tránh thoát được sự truy sát của một nam một nữ kia. Chỉ là cuối cùng hắn không thể bức độc trong người ra, vẫn bị vẫn lạc trong tay đối phương.”

Lam Tiểu Bố vừa giải thích, lại vừa nhíu mày. Đừng nói là quá trình bắt Thái Xuyên của hai người này bị bại lộ, cho dù không bại lộ, hắn đoán hai người này sau khi bắt được Thái Xuyên, nhất định cũng không thể ở lại Thái Khư Phần nữa.

Vũ trụ mênh mông, trên người Thái Xuyên cũng không có ấn ký hắn để lại, hắn biết đi đâu tìm kiếm Thái Xuyên?

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhíu mày, Trị Di nói một lần nữa, “Lam huynh, lai lịch của hai người này ta có biết một chút.”

“Ngươi biết lai lịch của bọn họ?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ nhìn Trị Di.

Trị Di gật đầu, “Tại một góc trong phục sức trên người bọn họ có thêu một cái đại đỉnh thất túc, đây là tiêu chí của Thú Hồn Đạo, Thú Hồn Đạo còn có tên gọi khác là Đệ Nhị Đại Đạo.”

Đệ Nhị Đại Đạo? Lam Tiểu Bố đôt nhiên nhớ đến "Đệ Nhị Đạo Điển" của mình.

Trị Di giải thích,” Nghe đồn tổ sư khai sáng ra Đệ Nhị Đại Đạo là La Hầu, La Hầu lấy được một bản đạo quyển khai thiên, bản đạo quyển khai thiên này nghe nói không hề kém hơn Thời Gian Đạo Quyển, tên là "Đệ Nhị Đạo Điển". Chỉ là La Hầu tu luyện "Đệ Nhị Đạo Điển", vẫn rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, nghe nói sau khi La Hầu sống lại, bản thân đã sửa đổi lại "Đệ Nhị Đạo Điển". Hắn cho rằng thứ "Đệ Nhị Đạo Điển" khuyết thiếu chính là đạo tắc Sát Phạt, cho nên tu luyện "Đệ Nhị Đạo Điển" nhất định phải nắm giữ một cái thú hồn đỉnh cấp, "Đệ Nhị Đạo Điển" sau khi hắn sửa lại có tên là Đệ Nhị Đại Đạo, cũng có thể gọi là Thú Hồn Đạo. Nhưng cũng có người cho rằng, La Hầu đã bị mất đi "Đệ Nhị Đạo Điển", sau đó một lần nữa khai sáng ra đại đạo mới, cho nên gọi là Đệ Nhị Đại Đạo.”

“Cái gì gọi là tu luyện Đệ Nhị Đại Đạo nhất định phải có một thú hồn?” Lam Tiểu Bố trầm giọng hỏi.

Chương 1910 - Tin tức của Thái Xuyên. (2)

Trị Di nói ra, “Thú Hồn Đạo thoát thai từ "Đệ Nhị Đạo Điển", nhưng so với "Đệ Nhị Đạo Điển" còn có chỗ đáng sợ hơn, tu sĩ tu luyện môn đại đạo này, khi chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, nếu như có thể tìm được Thần Thú cao cấp nhất làm thú hồn của chính mình, sức chiến đấu sẽ mạnh xa tu sĩ chứng đạo bình thường. Hơn nữa tu sĩ chứng đạo có được Thần Thú càng cường đại, vậy thì Thú Hồn Đạo của hắn lại càng cường đại hơn, thực lực tu sĩ chứng đạo cũng càng cường đại hơn. Không chỉ như vậy, nếu như tìm được Thần Thú đỉnh cấp làm thú hồn của mình, vậy thì có thể dễ dàng chứng đạo cửu chuyển, đồng thời có cơ hội vấn đỉnh vĩnh sinh chi cảnh.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố âm trầm, đây là muốn bắt Thái Xuyên đi để chứng đạo thú hồn của tu sĩ mà.

Trị Di tiếp tục nói, “Thần Thú của Lam huynh đã chứng đạo, loại Thần Thú này chính là thú hồn chứng Thú Hồn Đạo cao cấp nhất. Nếu như Lam huynh muốn tìm được thú sủng, nhất định phải nhanh lên. Một khi chờ bọn hắn lấy thú hồn của Thần Thú ra chứng đạo, vậy thì đã chậm rồi.”

“Đa tạ Trị đạo hữu, xin hỏi Trị đạo hữu có biết vị trí của Thú Hồn Đạo không?” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, vô cùng cảm kích nói.

Trị Di gật đầu , “Ta biết, Thú Hồn Đạo không nằm ở vị diện này, nhưng mà Thú Hồn Đạo cùng vị diện với Ly Trụ cung của ta. Ta vừa hay cũng muốn quay về Ly Trụ cung, nếu như Lam huynh muốn đi thì có thể đi cùng ta.”

“Đa tạ Trị đạo hữu, ta đi cùng với ngươi.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Trị Di không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, nàng khẳng định Lam Tiểu Bố sẽ đi cùng nàng. Với uy thế diệt đi Thái Khư điện của Lam Tiểu Bố, tuyệt đối sẽ không e ngại Thú Hồn Đạo. Đương nhiên, rốt cuộc Thú Hồn Đạo mạnh cỡ nào, nàng cũng không biết, chỉ biết là không hề yếu hơn Ly Trụ cung bọn nàng.

"Vậy chúng ta lập tức đi thôi, ta cũng muốn nhanh chóng quay về." Trị Di nói.

Lam Tiểu Bố lấy một ít trận kỳ ra, bố trí một cái phòng ngự đại trận cho bọn người Hồ Thanh Gia, sau đó lấy Luân Hồi Oa ra, "Trị đạo hữu, lên đây đi, tốc độ phi thuyền của ta rất nhanh."

"Đa tạ Lam huynh." Trị Di không chút chần chừ nhảy lên Luân Hồi Oa, đồng thời lấy một cái thủy tinh cầu đưa cho Lam Tiểu Bố.

Kích phát Luân Hồi Oa, hóa thành một tia sáng biến mất ngay tại chỗ.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào thủy tinh cầu, trên thủy tinh cầu là một phương vị hư không vô cùng rõ ràng.

Trị Di ở bên cạnh giải thích, "Lam huynh, muốn đến được vị diện chỗ ta, nhất định phải đi xuyên qua Hư Không Kính Vị Môn trước, đây là một trận môn vị diện tự nhiên. Nhất định phải có Phá Vị Phù, nếu không, sau khi tiến vào trận môn vị diện sẽ bị giảo sát, cái thủy tinh cầu này chính là phương vị của Hư Không Kính Vị Môn. Chỗ ta có Phá Vị Phù, đến lúc đó Lam huynh có thể đi theo đằng sau ta dùng lá Phá Vị Phù này."

Lúc nói chuyện Trị Di đã lấy một lá Phá Vị Phù đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Phù lục này ta cũng có, đến lúc đó ngươi cứ đi trước dẫn đường là được."

Lần trước Thính Mục đưa cho hắn một cái Phá Vị Phù, còn nói khắp nơi ở trong Thái Khư Phần đều là Phá Vị Phù, thậm chí một lần có thể lấy được mấy chục tấm. Chờ Lam Tiểu Bố đến Thái Khư Phần rồi mới biết gia hỏa này chỉ đang nói mò, có lẽ có người thật sự lấy được mấy chục tấm Phá Vị Phù, nhưng mà nhất định chỉ một lần duy nhất. Mấy chục lá Phá Vị Phù ở cùng một chỗ, vậy thì tuyệt đối đó là bảo địa của một đại sư Luyện Phù đỉnh cấp.

Cho dù hắn chém giết toàn bộ cao tầng Thái Khư điện, cũng chỉ lấy được bảy lá Phá Vị Phù mà thôi.

Thực lực của Lam Tiểu Bố hơn xa mình, thấy Lam Tiểu Bố không cần Phá Vị Phù của mình, Trị Di lập tức thu hồi lại, loại Phá Vị Phù này đối với nàng mà nói vô cùng trân quý, nàng cũng chỉ có hai lá mà thôi. Một khi mất đi Phá Vị Phù, thậm chí nàng cũng không trở về Ly Trụ cung được.

Lam Tiểu Bố lại lấy một mảnh ngọc giản và một bản đạo quyển đưa cho Trị Di, “Cảm tạ ngươi vẫn luôn giúp đỡ ta, đây xem như một chút báo đáp nho nhỏ, đạo quyển này là bản phục chế từ Thời Gian Đạo Quyển. Còn có mảnh ngọc giản này, xem như là cảm ngộ của ta đối với đại đạo Thời Gian, hy vọng có thể giúp cho ngươi một chút.”

“A…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đưa cho mình thứ mà mình khát vọng nhất, Trị Di kích động đến tay cũng run rẩy.

Cho dù là bản phục chế, đó cũng là bản phục chế Thời Gian Đạo Quyển. Còn thêm cảm ngộ của Lam Tiểu Bố về đại đạo Thời Gian, cái này không hề kém với Thời Gian Đạo Quyển chân chính.

“Đa tạ Lam huynh, cái này rất quan trọng đối với ta, ta không thể nào từ chối được.” Trị Di tự biết mình còn có việc cần làm, đồ mà Lam Tiểu Bố đưa ra, nàng thật sự không thể từ chối.

Lam Tiểu Bố cười cười, “ngươi đi cảm ngộ đại đạo Thời Gian đi, ta khống chế Luân Hồi Oa, đợi đến nơi rồi ta sẽ gọi ngươi.”

“Được.” Trị Di biết bây giờ không phải là lúc khách sáo, một khi trở lại Ly Trụ cung, nàng lập tức muốn tham gia tranh đoạt Thời Gian Thụ. Cơ hội đang đặt trước mặt nàng, sao nàng có thể bỏ qua được?

Chương 1911 - Cẩu Thánh.

Hư Không Kính Vị Môn rời khỏi vị diện này cũng không gần, với tốc độ Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố, cũng phải đi mất một năm, lúc này mới đến bên ngoài một cái Hư Không Kính Vị Môn cực lớn.

Cái Hư Không Kính Vị Môn này khác với rất nhiều vòng xoáy hư không trận môn mà trước đó Lam Tiểu Bố đã từng thấy, rõ ràng là một phương hư không, nhìn bằng mắt thường, dường như có thể nhìn thấy mấy thế giới khác nhau, nhưng mà nhìn kỹ lại, trừ dao động quy tắc Không Gian huyền ảo ra, hình như không có gì cả.

Chính Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được cảm thán, trong vũ trụ này thật sự có trăm triệu vạn cảnh tưởng kỳ lạ, nếu như không tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự khó có thể tưởng tượng được còn có loại Hư Không Kính Vị Môn này.

Cái này giống như đang đứng tại một chỗ, lại có thể cảm nhận được mấy vị diện khác nhau. Đương nhiên, bất kỳ chỗ hư không nào, chỉ cần xé mở, chính là vị diện và giới vực khác biệt. Nhưng cái này cũng cần phải có thần thông xé rách hư không mới được, như nơi có thể nhìn thấy rõ mấy vị diện ở trước mắt này, thật sự không có mấy cái. Nơi như thế này, cho dù một phàm nhân tới, cũng có thể thấy rõ ràng.

Lam Tiểu Bố đang muốn gọi Trị Di, Trị Di lại chủ động ra ngoài, từ vui sướng trong mắt nàng, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được, một năm qua nàng bế quan đã thu hoạch được không ít.

“Đa tạ Lam huynh đã đưa ngọc giản cảm ngộ và Tiểu Thời Gian Đạo Quyển cho ta, giúp ta thu hoạch được không ít.” Trị Di vừa ra ngoài đã khom người cảm tạ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ngươi cũng đã giúp ta rất nhiều, ta giúp ngươi một chút cũng là nên làm.”

TRong lòng Trị Di lại rõ ràng, nàng giúp Lam Tiểu Bố và Lam Tiểu Bố giúp nàng, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Lam huynh, cái Hư Không Kính Vị Môn này có thể thông đến ba vị diện khác nhau…” Trị Di bắt đầu giải thích về cái Hư Không Kính Vị Môn này.

Một cái Hư Không Kính Vị Môn có thể thông đến mấy vị diện khác nhau, muốn đi vào trong một cái vị diện, còn muốn dựa vào Phá Vị Phù vạch sẵn tuyến đường. Cái này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến Thất Giới Thạch, công năng của Hư Không Kính Vị Môn và Thất Giới Thạch không khác nhau lắm, chẳng lẽ cũng là một món pháp bảo?

Nếu như nói Thất Giới Thạch Lam Tiểu Bố còn có thể dùng thần niệm quét một chút, nhưng cái Hư Không Kính Vị Môn này, thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể thẩm thấu vào được. Nếu như cưỡng ép thẩm thấu vào, thần niệm của hắn sẽ trực tiếp bị xé rách rồi cắn nuốt hết.

Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, lúc trước hắn còn muốn ỷ vào chuyện mình chứng được đại đạo Không Gian, không cần Phá Vị Phù tiến vào cũng sẽ không bị vẫn lạc, nhưng có người nào có thể xác định được hắn sẽ truyền tống đến nơi nào?

Vũ trụ Hạo Hãn, đại đạo vô biên, quả nhiên tu luyện càng mạnh mới có thể cảm nhận được thiếu sót của mình.

“Lam huynh, ta muốn đi vào trong, ngươi đi theo sau ta kích phát Phá Vị Phù. Một khi kích phát Phá Vị Phù, chính chúng ta cũng không thể khống chế được chính mình.” Trị Di lấy ra một lá Phá Vị Phù đứng trước Hư Không Kính Vị Môn nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu cũng lấy ra một lá Phá Vị Phù nói, “Được, ta biết.”

Trị Di biết thực lực của Lam Tiểu Bố hơn xa nàng, cho nên không chút do dự kích phát Phá Vị Phù trong tay. Phá Vị Phù mở ra một đạo quang mang không gian, cuốn theo Trị Di phóng đến phương vị Hư Không Kính Vị Môn, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa. Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự, cũng kích phát Phá Vị Phù, biến mất theo phương hướng của Trị Di.

Khác với Trị Di, mặc dù có Phá Vị Phù cuốn lấy, nhưng thần niệm Lam Tiểu Bố vẫn có thể từ từ mở rộng ra ngoài. Thời điểm ban đầu, thần niệm quả thật sẽ bị cắn nuốt, khi hắn dần dần ngưng luyện ra đạo tắc Không Gian thuộc về mình, hắn lập tức cảm nhận được Không gian biến ảo.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, quả nhiên là sau khi hoàn thiện đại đạo của mình, quy tắc Không Gian của hắn đã có thể độc lập bên ngoài vũ trụ Hạo Hãn. Chỉ cần hắn đồng ý, hắn có thể dừng truyền tống Phá Vị Phù bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể chuyển đổi phương hướng.

Nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố một khi thẩm thấu ra bên ngoài quy tắc không gian mà hắn tạo ra, lập tức sẽ bị cắn nuốt hết. Lam Tiểu Bố tin rằng, đây là vì căn cơ đại đạo của hắn còn tương đối yếu, một khi căn cơ đại đạo của hắn trở nên mạnh hơn, cho dù hắn không cần tạo dựng ra quy tắc không gian thuộc về mình, cũng có thể dễ dàng xé rách Phá Vị Phù tạo dựng ra tuyền tống không gian.

Cái này rõ ràng là truyền tống có cự ly vượt xa truyền tống vị diện, cho dù được Phá Vị Phù bao bọc, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận rõ ràng thời gian trôi qua.

Phá Vị Phù dường như đang xé rách hết giới vực này đến giới vực khác, có lẽ là qua nửa tháng, lúc này Lam Tiểu Bố mới cảm nhận được quy tắc truyền tống không gian tiêu tán hết.

Thần niệm mở rộng ra, Trị Di ở đằng xa đã tỉnh táo lại, đang tìm vị trí của hắn. Sau khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy nàng không lâu, nàng cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nhưng mà lúc này Lam Tiểu Bố đã lấy Luân Hồi Oa ra.

Trị Di nhảy lên Luân Hồi Oa nói, “Lam huynh, tiếp theo cứ để ta dẫn đường.”

Trong lòng nàng đang vô cùng chấn động với thực lực của Lam Tiểu Bố, nàng tiến vào Hư Không Kính Vị Môn trước, nhưng Lam Tiểu Bố lại tỉnh táo lại trước nàng.

“Được, đây là trận kỳ khống chế, ngươi khống chế pháp bảo phi hành của ta là được.” Lam Tiểu Bố chẳng cảm thấy có chút bất ngờ nào, lấy ra một lá trận kỳ đưa cho Trị Di.

Loại tông môn vũ trụ như Trị Di, nhất định có quy định không thể đưa phương vị cầu của tông môn cho người ngoài.

“Đa tạ Lam huynh.” Trong lòng Trị Di vô cùng cảm kích sự thấu hiểu của Lam Tiểu Bố, nàng nhận lấy trận kỳ rồi nói, “Ta cũng chỉ biết phương vị đại khái của Thú Hồn Đạo, đến lúc đó ta sẽ chỉ cho Lam huynh một chút.”

Chương 1912 - Cẩu Thánh. (2)

“Được, ngươi cứ dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố nói, nếu đã đến nơi này, chỉ cần Thú Hồn Đạo nằm ở vị diện này, hắn tin mình có thể tìm được.

Tên tuổi của Thú Hồn Đạo lớn như vậy, hắn không tin không có ai biết vị trí của Thú Hồn Đạo.

Trị Di khống chế tốc độ Luân Hồi Oa mặc dù không nhanh như Lam Tiểu Bố, nhưng mà thực lực của nàng đặt ở chỗ này, bát chuyển Thánh Nhân khống chế Luân Hồi Oa, chậm cũng không chậm quá mức.

Ở trong Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố bắt đầu nghiên cứu làm thế nào mới có thể dung nhập đạo kén của mình vào trong Trường Sinh Kích. Đạo kén của hắn là đạo kén không quy tắc, nếu như có thể dung nhập vào trong Trường Sinh Kích, có lẽ thần thông Trường Sinh Kích sẽ có thêm một loại thủ đoạn không quy tắc.

Sau ba tháng, Luân Hồi Oa ngừng lại, Lam Tiểu Bố dừng chuyện nghiên cứu luyện khí lại, bước ra khỏi Luân Hồi Oa.

Ở xa xa Luân Hồi Oa, thần niệm Lam Tiểu Bố có thể quét đến một tinh cầu xanh thẳm.

“Lam huynh, đây là Ly Trụ cung của chúng ta. Ta chỉ biết từ chỗ Ly Trụ cung của chúng ta, đi qua bên kia chính là vị trí tinh cầu của Thú Hồn Đạo.” Trị Di chỉ chỉ về một phương hướng.

Nàng biết chỉ có chút đó, hơn nữa nhất định phải quay lại phương vị tinh cầu của nàng, mới có thể chỉ ra phương vị của Thú Hồn Đạo.

Lam Tiểu Bố cảm ơn, “Đa tạ Trị đạo hữu, sau này chúng ta còn gặp lại.”

Trị Di lại khẽ khom người với Lam Tiểu Bố một lần nữa, “Đa tạ Lam huynh đã chỉ điểm đại đạo cho ta, còn đưa ta về Ly Trụ cung.”

Dùng Luân Hồi Oa trở về, Trị Di đã tiết kiệm ít nhất mấy năm. Càng khiến Trị Di hổ thẹn chính là, địa vị của nàng ở Ly Trụ cung quá thấp, ngay cả chuyện mời Lam Tiểu Bố đến làm khách cũng không có tư cách.

Đừng thấy địa vị của nàng ở Thái Khư điện không tệ, nhưng ở Ly Trụ cung, cho dù người có cảnh giới thấp hơn nàng có rất nhiều, nhưng địa vị còn cao hơn nàng.

Nàng ở Ly Trụ cung còn có một ngoại hiệu, đó chính là Cẩu Thánh. Cũng bởi vì nàng quá sợ chết, quanh năm đều bế quan tu luyện. Bình thường khi gặp nguy hiểm tranh đoạt trong bí cảnh, nàng đều không tham gia. Không chỉ như vậy, một khi gặp phải nguy hiểm, nàng là người đầu tiên bỏ chạy. Lần này nếu như không phải vì Thời Gian Thụ, không liên quan đến vấn đề sinh tồn của gia tộc, nàng cũng sẽ không ra mặt.

Làm như vậy thật sự có thể giúp tu vi của nàng liên tục tăng, nhưng vì không vẫn lạc cho nên nàng không phải trải qua luân hồi hay trùng sinh. Cũng bởi vì khuyết thiếu sự rèn luyện, cho nên một bát chuyển Thánh Nhân như nàng thậm chí còn không phải đối thủ của một vài thất chuyển hoặc lục chuyển Thánh Nhân, địa vị ở Ly Trụ cung cũng thấp.

Nhìn thấy Trị Di ra khỏi Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố không nhịn được nói, “Trị đạo hữu, đại đạo của ngươi không tệ, hơn nữa năng lực cảm ngộ cũng rất mạnh. Nếu như ở trong vũ trụ thái bình thì cũng không sao, nhưng ở nơi này, khắp nơi đều là tranh đoạt và chém giết.

Nếu như chi tăng tu vi, thực lực lại không tăng lên, đại đạo cũng không thể tiến xa hơn được. Nếu như ngươi có năng lực trùng sinh, những chuyện có thể làm được cũng sẽ lớn hơn một chút.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa nhanh chóng đi xa. Hắn đã nhìn ra được tính tình của Trị Di, người này không tệ, còn có chút lương thiện. Nhưng lá gan thật sự quá nhỏ, không nói đến biểu hiện của nàng ở Thái Khư điện. Cho dù là biểu hiện vừa rồi cũng như vậy, đổi thành bất cứ kẻ nào, chỉ sợ lúc chia tay cũng sẽ thuận miệng mời mình một câu. Nhưng Trị Di không dám mời, nói rõ lá gan quá nhỏ.

…

Trị Di nhìn Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố đã đi xa, trong lòng vô cùng hổ thẹn. Chính nàng cũng biết chuyện của mình, thật sự thẹn với sự trợ giúp của Lam Tiểu Bố dành cho nàng.

Sau khi sắp xếp lại tâm tình, lúc này Trị Di mới thở dài một tiếng, lấy một cái pháp bảo phi hành, phóng đến Ly Trụ cung.

Đại trận phòng ngự tinh cầu của Ly Trụ cung rất cường đại, nếu như không phải tu sĩ ra đời ở Ly Trụ cung, trừ khi có người dẫn vào, nếu không hoàn toàn không thể vào trong được. Đại trận phòng ngự của tinh cầu này cần dung hợp tinh huyết và thần hồn của tu sĩ mà ra vào, nếu không cho dù ngươi có đoạt xá tu sĩ của Ly Trụ cung, cũng không thể nào tiến vào tinh cầu Ly Trụ cung.

Phi thuyền của Trị Di vừa dừng lại tại quảng trường hư không bên ngoài tinh cầu Ly Trụ cung, đã nhìn thấy có rất nhiều phi thuyền dừng lại ở đây.

Người ở tinh cầu Ly Trụ cung mặc dù nhiều, nhưng mà bình thường ít ra ngoài. Cho nên người dừng lại ở quảng trường hư không cũng tương đối ít, giống như hôm nay, quảng trường hư không có rất nhiều phi thuyền, thật sự không thấy nhiều.

“Cấu Thánh trở về rồi à, ra ngoài chẳng thấy ngươi tích cực gì, nhưng mà trở về thì tích cực đó.” Một giọng cười khẽ truyền đến.

Trị Di không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết đây là thất chuyển Thánh Nhân Thải Cô Nguyên của Ly Trụ cung, cũng là trưởng lão của Ly Trụ cung, địa vị của Thải Cô Nguyên còn lớn hơn Trị Di. Đừng nhìn Trị Di là bát chuyển Thánh Nhân, bàn về thực lực, kém xa thất chuyển Thánh Nhân Thải Cô Nguyên.

“Trị tỷ, ngươi trở về thật đúng lúc, ta đã phát tin tức cho ngươi, nhưng ngươi vẫn mãi không trở về.” Một giọng nói thanh thúy truyền đến, người vừa đến là thiếu nữ chỉ mới Hợp Thần cảnh.

“Y Nhai, sao ngươi lại ở đây? Ngươi truyền tin tức cho ta là có chuyện gì sao?” Trị Di ngạc nhiên hỏi

Tướng mạo Y Nhai thanh tú, nhìn giống như một thiếu nữ 17-18 tuổi. Nàng bước mấy bước đã đến bên cạnh Trị Di nhỏ giọng nói, “Thời gian tranh đoạt Thời Gian Thụ diễn ra trước thời hạn, nếu như TRị tỷ vẫn chưa trở về, sợ rằng sẽ bỏ lỡ lần tranh đoạt Thời Gian Thụ này.”

“A…” Trị Di kinh ngạc hô lên, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Thải Cô Nguyên lại cảm thấy khó chịu khi nàng trở về.

Chương 1913 - Thú Hồn Đạo.

Lam Tiểu Bố khống chế tốc độ Luân Hồi Oa tăng lên gấp đôi, Luân Hồi Oa phi hành thêm mấy ngày, trong phạm vi thần niệm của hắn đã quét đến hai cái tinh cầu. Hai cái tinh cầu này rất kỳ quái, thật giống như ở trong như không nhìn nhau, hơn nữa đều là tinh cầu có sự sống màu xanh thẳm.

Hai cái tinh cầu này, nhất định có một cái chính là tinh cầu Thú Hồn Đạo. Tông môn vũ trụ khác với những tông môn ở Tiên giới hay Thần giới bình thường, loại tông môn này là một tông môn chiếm một tinh cầu.

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định hỏi thăm một chút, trong biên giới thần niệm lại phát hiện ra một chiếc phi thuyền. Hắn không chút do dự di chuyển Luân Hồi Oa đến đó, chỉ chớp mắt, Luân Hồi Oa đã xuất hiện trước phi thuyền.

Phi thuyền đột ngột bị Luân Hồi Oa ngăn trở, nam tu trên phi thuyền tỏ vẻ cảnh giác, thậm chí hắn ta còn lấy pháp bảo của mình ra.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói, “Vị đạo hữu này, ta muốn hỏi một chút làm sao đi đến Thú Hồn Đạo?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố chỉ đang hỏi đường, tu sĩ này vội vàng chỉ chỉ một tinh cầu bên trong nói, “Cái này chính là Thú Hồn Đạo.”

Lam Tiểu Bố lại lấy ra một cái thủy tinh cầu kích phát, trên thủy tinh cầu xuất hiện hình ảnh của một nam một nữ, Lam Tiểu Bố chỉ vào một nam một nữ này hỏi, “Đạo hữu có biết hai người này không?”

“A...” Nhìn thấy thủy tinh cầu Lam Tiểu Bố lấy ra, nam tu này kinh ngạc hô lên một tiếng, trong mắt lại có chút thấp thỏm lo lắng, nhưng không dám nói gì.

Nhìn thấy biểu hiện của đối phương, Lam Tiểu Bố đã biết người này biết một nam một nữ đã bắt Thái Xuyên đi, chỉ là có chút kiêng kị, không dám nói ra mà thôi.

Lam Tiểu Bố lấy một cái thời gian đạo tinh nói, “Nếu như ngươi nói cho ta biết, cái thời gian đạo tinh này là của ngươi. Hơn nữa ta khẳng định sẽ không có ai biết là ngươi đã nói.”

Thời gian đạo tinh? Ánh mắt tên tu sĩ này lóe lên một tia giãy dụa, sau đó nhanh chóng khắc họa ra một cái ngọc giản ném cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút, sau đó ngọc giản lập tức vỡ nát. Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này đúng là cẩn thận mà, nhưng mà hắn đã biết một nam một nữ bắt đi Thái Xuyên là ai rồi.

Nữ tử là truyền thừa đạo nữ của Thú Hồn Đạo, Bạch Tích Tích, xem như là người có thiên phú mạnh nhất ở Thú Hồn Đạo, nam tử là đệ tử của đệ nhất phó tông chủ Thú Hồn Đạo, Hàn Nguyệt Sơn.

Một nam một nữ này có địa vị cực kỳ cao ở Thú Hồn Đạo, ở Thú Hồn Đạo là nhân vật cao tầng.

Cho dù nội dung rất đơn gản, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn rất hài lòng, hắn ném thời gian đạo tinh trong tay cho người nam tu chỉ đường này nói, “Đa tạ.”

Nhận lấy thời gian đạo tinh, tu sĩ chỉ đường này nhanh chóng đi xa, rất nhanh đã biến mất.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa xông đến quảng trường hư không của tinh cầu Thú Hồn Đạo, cái quảng trường hư không này được xây dựng cực kỳ xa hoa. Nhưng mà trên quảng trường hư không này không có mấy cái phi thuyền.

Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố vừa đáp xuống, đã có hai tu sĩ xuất hiện ở bên ngoài Luân Hồi Oa.

Đây là Luân Hồi Oa? Một người trong đó nhìn chằm chằm Luân Hồi Oa, trong mắt lộ ra tia kinh ngạc, trong mắt léo lên tia tham lam rồi biến mất.

Lam Tiểu Bố ra khỏi Luân Hồi Oa, tiện tay cất Luân Hồi Oa đi. Không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, một người trong đó đã nhìn Lam Tiểu Bố nói, "Ngươi là người phương nào? Vì sao lại đến Thú Hồn Đạo chúng ta?"

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Ta là bằng hữu của Hàn Nguyệt Sơn, tới đây là vì nhận được lời mời của Hàn Nguyệt Sơn, đến tìm Hàn Nguyệt Sơn."

Bằng hữu của Hàn Nguyệt Sơn? Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, một tên tu sĩ vẫn luôn dùng ánh mắt tham lam nhìn Lam Tiểu Bố lập tức vứt bỏ tia tham lam này. Nói đùa gì vậy, tham đồ của bằng hữu Hàn Nguyệt Sơn, mạng bọn họ còn chưa cứng như vậy đâu.

"Đã như vậy thì chúng ta vào trong bẩm báo với Hàn trưởng lão trước." Một người trong đó nói ra.

Giọng điệu Lam Tiểu Bố trở nên lạnh lẽo, "Ta đến là đưa pháp bảo phi hành cho Nguyệt Sơn, các ngươi báo đến báo đi như vậy, chẳng lẽ muốn chậm trễ chuyện của Nguyệt Sơn sao?"

Thừa cơ hội nói chuyện này, Lam Tiểu Bố đã cắm chín lá trận kỳ vào trong đại trận hộ tinh.

"Để hắn vào đi, xảy ra chuyện gì thì ta chịu trách nhiêm." Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, sau đó có một nam tử mặt tinh không bào xuất hiện cách ba người Lam Tiểu Bố không xa.

Đây là một tứ chuyển Thánh Nhân, đạo vận lưu chuyển dường như không yếu hơn Trị Di. Tu vi của Trị Di cao, nhưng thực lực lại không cao mà thôi.

Lam Tiểu Bố vô cùng cảm thán, một tứ chuyển Thánh Nhân, ở Đại Hoang Thần Giới chính là nhân vật đứng ở đỉnh cao. Nhưng ở tinh cầu này, cũng chính là chỗ Thú Hồn Đạo này, tứ chuyển Thánh Nhân hình như chỉ có thể xem là bình thường.

Cho dù Lam Tiểu Bố biết, loại thế lực như Thú Hồn Đạo, Ly Trụ cung, ở vị diện này sẽ không quá nhiều.

“Vâng, Cung chấp sự.” Hai tên tu sĩ thủ hộ nhanh chóng khom người đáp.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp Hàn trưởng lão.” Cung chấp sự thản nhiên nói.

Lam Tiểu Bố biết đối phương đã nhìn ra hắn không biết Hàn Nguyệt Sơn nhưng vẫn dẫn hắn tiền vào tinh cầu Thú Hồn Đạo, chắc hẳn là nhìn trúng Luân Hồi Oa trên người hắn.

“Được, dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố không thèm để ý một chút nào.

Cung chấp sự lấy một cái phi thuyền ra rồi nói, “Lên đây đi, chúng ta không cần dùng truyền tống trận, ngồi phi thuyền của ta.”

Theo Cung chấp sự suy nghĩ, nếu như Lam Tiểu Bố không đồng ý lên phi thuyền với hắn ta, vậy thì hắn ta trực tiếp dùng sức mạnh. Khiến hắn ta không ngờ đến là, Lam Tiểu Bố không chút do dự mà nhảy lên phi thuyền của hắn ta.

Cung chấp sự kinh ngạc đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, không tiếp tục nói nhảm nữa, mà là khống chế phi thuyền đi thẳng vào trong tinh cầu Thú Hồn Đạo. Chỉ qua một nén nhang, phi thuyền đã dừng lại ở một vùng hoang dã.

Chương 1914 - Thú Hồn Đạo. (2)

Thần niệm Lam Tiểu Bố không chút kiêng kỵ mở rộng ra ngoài, hắn nhìn thấy trụ sở tông môn vô cùng to lớn. Nói thật, Đạo Đình điện của Đại Hoang Thần Giới hắn, cũng kém xa cái tông môn này.

Trên không tông môn này là ba chữ Thú Hồn Đạo, hầu như muốn trải rộng cả phạm vi trăm dặm.

Toàn bộ tinh cầu này trừ tông môn Thú Hồn Đạo ra, còn có một vài môn phái nhỏ, ĐẠo ĐÌnh, thần thành…

Nhưng mà khác với Đại Hoang Thần Giới chính là, tồn tại lớn nhất ở Đại Hoang Thần Giới chính là Đại Hoang Đạo Đình, tất cả tông môn, thần thành, đều phải phục tùng theo luật pháp của Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới. Mà ở nơi này, tồn tại lớn nhất rõ ràng chính là Thú Hồn Đạo, tất cả nhất định phải dựa theo mệnh lệnh của Thú Hồn Đạo mà làm việc.

“Lấy Luân Hồi Oa ra đi, ta có thể thả cho ngươi rời khỏi nơi này, đương nhiên, ngươi cũng đừng nghĩ rằng ta không thể mở thế giới của ngươi ra được, bởi vì…”

Giọng nói của Cung chấp sự im bặt, hắn ta không thể nói được gì nữa bởi vì hành động của Lam Tiểu Bố đã ngăn hắn ta lại. Thủ ấn của Lam Tiểu Bố nắm lấy cổ hắn ta, kéo hắn ta lên. Hai chân rời đi mặt đất, Cung chấp sự không ngừng giãy dụa, thật giống như một phàm nhân không thể thở được.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, Cung chấp sự giống như rác rưởi, bị hắn ném sang một bên.

“Răng rắc!” Cung chấp sự nghe thấy rõ tiếng xương chân và xương sống lưng của mình đứt gãy, Mặc dù hắn ta biết rất rõ, cái mặt đất này không thể nào khiến xương cốt hắn ta đứt gãy, nhưng mà hết lần này đến lần khác, xương trên người hắn ta vẫn đứt gãy.

“Tiền bối…” Trong lòng Cung chấp sự hoảng sợ vô cùng, hắn ta biết mình đã rước phải phiền phức lớn rồi, thực lực Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là nhất chuyển Thánh Nhân như hắn ta nhìn thấy.

“Bây giờ ta hỏi ngươi mấy vấn đề, tốt nhất ngươi phải trả lời nhanh lên, kiên nhẫn của ta có hạn.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện lĩnh vực đã khóa chặt Cung chấp sự lại.

Lực lượng tử vong bao trùm đến, Cung chấp sự đâu còn dám chần chừ hay nói nhảm gì nữa? Hắn ta nhanh chóng cẩn thận trả lời, “Tiền bối cứ việc sai bảo, vãn bối nhất định biết gì nói nấy.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Rất tốt, vấn đề thứ nhất, Bạch Tích Tích và Hàn Nguyệt Sơn có phải đã trở về rồi không?”

“Vâng, bọn hắn đã trở về. lần này Bạch Tích Tích tìm được một con Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị, hơn nữa còn là một con Hỗn Độn Độc Giác Thú chứng đạo, chỉ chờ khi Thánh Đạo Đài của Thú Hồn Đạo mở ra, nàng sẽ dùng con Thần Thú này chứng đạo hồn thú cho mình, tạo dựng ra đạo hồn vô thượng.” Cung chấp sự chẳng những trả lời vô cùng hoàn chỉnh vấn đề của Lam Tiểu Bố, mà ngay cả vấn đề Lam Tiểu Bố không hỏi đến cũng trả lời cực kỳ cẩn thận.

Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi, “Vậy Bạch Tích Tích kia đang ở đâu? Cái Thánh Đạo Đài kia là gì? Lúc nào mở ra?”

Cung chấp sự vội vàng đáp, “Bạch Tích Tích là truyền thừa đạo nữ của Thú Hồn Đạo, nàng đang ở trong Đại Đạo Tịnh Linh Trì, nơi trung tâm của Thú Hồn Đạo để cảm ngộ, chuẩn bị tạo dựng đạo hồn. Còn cái Thánh Đạo Đài kia, là một cái chí bảo đỉnh cấp, nghe đồn là

Khai Thiên Chí Bảo, là tổ sư khai sáng Thú Hồn Đạo ta lấy được. Cứ qua ngàn năm Thánh Đạo Đài sẽ mở ra một lần, thời gian mở ra sắp đến còn bốn tháng nữa.”

Bốn tháng? Lam Tiểu Bố nhíu mày, “Làm thế nào để tiến vào Đại Đạo Tịnh Linh Trì?

Cung chấp sự giật mình, hắn ta không để ý đến chuyện sống chết của Lam Tiểu Bố. Thế nhưng một khi Lam Tiểu Bố bị giết, vậy hắn ta cũng chắc chắn phải chết. Bởi vì hắn ta đoán rằng, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bỏ hắn ta vào trong thế giới của mình, Lam Tiểu Bố chết rồi, ai mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra? Đừng nhìn Lam Tiểu Bố chỉ là nhất chuyển Thánh Nhân, nhưng mà sở trường của Thú Hồn Đạo chính là chiến đấu, chứ không phải là mở thế giới của Thánh Nhân ra. Cho dù có là thế giới của nhất chuyển Thánh Nhân, Thú Hồn Đạo cũng không có mấy người có thể mở ra được. Huống hồ Lam Tiểu Bố còn không phải là một nhất chuyển Thánh Nhân.

“Đạo hữu tuyệt đối không nên nghĩ như vậy, Đại Đạo Tịnh Linh Trì là Trận Đạo Trì cao cấp nhất ở Thú Hồn Đạo, bất kỳ ngoại lực nào tác động, Đại Đạo Tịnh Linh Trì sẽ biến mất. Lúc đó, Bạch Tích Tích cũng sẽ biến mất theo Đại Đạo Tịnh Linh Trì.” Cung chấp sự nhanh chóng kêu lên.

“Nói hết mọi chi tiết của Thú Hồn Đạo, đồng thời khắc họa ra đây cho ta.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình thản.

Trong lòng Cung chấp sự thấp thỏm không yên, vì bảo mệnh, hắn ta không dám vi phạm lời của Lam Tiểu Bố, hắn ta vừa khắc thủy tinh cầu xong đưa cho Lam Tiểu Bố, đã cảm nhận được lực lượng tử vong nghiền ép, lập tức hắn ta nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, “Nể tình ngươi cũng rất phối hợp, ta sẽ cho ngươi cơ hội trùng sinh một lần.”

Trong lòng Cung chấp sự vô cùng tuyệt vọng, hắn ta còn tưởng rằng chỉ cần còn chưa tìm được Bạch Tích Tích, Lam Tiểu Bố sẽ không giết hắn ta, bây giờ xem ra hắn ta đã suy nghĩ nhiều rồi.

Chương 1915 - Thời Gian Thụ

Bên trong một tinh cầu có sự sống, nếu có tông môn Tinh cấp tồn tại, vậy thì trên cơ bản chỉ có một cái. Hai cái tông môn Tinh cấp cùng tồn tại trên một tinh cầu, không phải là không có nhưng cực kỳ ít.

Tông môn Tinh cấp ở Ly Trụ tinh chính là Ly Trụ cung, mà ở Ly Trụ tinh nổi danh nhất không phải là Ly Trụ cung mà là Thời Gian sơn. Sở dĩ Thời Gian sơn nổi danh, là vì ở Thời Gian sơn có một gốc Thời Gian Thụ. Có Thời Gian Thụ, mới có thể gọi là Thời Gian sơn. Gốc Thời Gian Thụ này, thậm chí còn trân quý hơn KHai Thiên Pháp Bảo.

Cũng bởi vì gốc Thời Gian Thụ này, Ly Trụ cung xuất hiện rất nhiều cường giả tinh thông quy tắc Thời Gian. Trong cùng một cảnh giới, sức chiến đấu của tu sĩ tinh thông quy tắc Thời Gian sẽ mạnh hơn xa tu sĩ cùng cấp. Đây cũng là lý do vì sao cho đến bây giờ, không có người nào có thể uy hiếp được Ly Trụ cung.

Nhưng mà hôn nay, trên quảng trường dưới chân Thời Gian sơn của Ly Trụ cung tụ tập rất nhiều tu sĩ. Trước kia quảng trường này chỉ dành cho tu sĩ Ly Trụ cung cảm ngộ quy tắc Thời Gian, bây giờ lại là nơi rất nhiều tông môn đến quan sát Thời Gian Thụ nhận chủ.

Nếu như Thời Gian Thụ không nhận chủ, đối với Ly Trụ cung mà nói là chuyện tốt. Bởi vì chỉ cần Thời Gian Thụ ở chỗ này, Ly Trụ cung vẫn ở chỗ này trường thịnh không suy. Nhưng nếu như Thời Gian Thụ rời khỏi Thời Gian sơn trốn vào trong hư không, hoặc là nói, nếu như trong thời gian nhất định, người khiến Thời Gian Thụ nhận chủ không xuất hiện, Thời Gian Thụ sẽ trực tiếp trốn vào trong hư không biến mất.

Một khi Thời Gian Thụ trốn vào trong hư không, đối với toàn bộ Ly Trụ cung là sự đả kích trí mạng.

CHo nên Ly Trụ cung mới lan truyền tin tức ra ngoài, chỉ cần là tu sĩ sinh tồn trên Ly Trụ tinh, bất cứ người nào cũng có thể đến để Thời Gian Thụ nhận chủ. Chỉ cần ngươi có thể khiến Thời Gian Thụ nhận chủ, Thời Gian Thụ sẽ là của ngươi. ĐƯơng nhiên, một khi Thời Gian Thụ nhận ngươi làm chủ, mà ngươi không phải tu sĩ của Ly Trụ cung, vậy thì nhất định phải gia nhập Ly Trụ cung. Nếu như ngươi đã là tu sĩ của Ly Trụ cung, vậy thì ngươi sẽ tăng lên một cấp độ, thậm chí trực tiếp trở thành người nối nghiệp cung chủ tiếp theo cũng có khả năng.

Trên thực tế tu sĩ sinh tồn ở Ly Trụ tinh, gia nhập Ly Trụ cung là chuyện mà người người hướng đến, không có khả năng không muốn gia nhập Ly Trụ cung.

Trên quảng trường ở Thời Gian sơn mặc dù đều là người, nhưng lại vô cùng ngay ngắn trật tự.

Cung chủ Ly Trụ cung Phiến Bất Ngang vóc người trung đẳng, râu dài, mặt mỉm cười ngồi trên ghế chủ vị tại quảng trường. Nhưng trong lòng hắn ta tràn đầy sát ý, nếu như có thể, hắn ta nhất định sẽ chém giết hết những người ngồi hai bên trái phải hắn ta.

Bởi vì bên trái hắn ta không phải người của Ly Trụ cung, mà là tông môn tinh cấp Thiên Mạc điện và người của Hoàng Tuyền Thánh Đạo. Chẳng những có điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện, mà còn có Hoàng Tuyền lão tổ của Hoàng Tuyền Thánh Đạo. Còn phía bên phải hắn ta cũng là Đạo Chủ DỊ Giải của tông môn tinh cấp Thú Hồn Đạo và tông chủ Đại Huyền Cung của tông môn tinh cấp

Thánh Hoang tông.

Những người này chẳng những đến, mà còn dẫn theo những cường giải thiên tài kiệt xuất nhất ở trong tông đến. Mục đích của bọn hắn càng khiến Phiến Bất Ngang tức giận, bởi vì bọn hắn cũng vì Thời Gian Thụ mà đến.

Thời Gian Thụ của Ly Trụ tinh đương nhiên phải do Ly Trụ cung định đoạt, mà bây giờ năm đại tông môn Tinh cấp đều ở cùng một chỗ tranh đoạt Thời Gian Thụ.

Hắn ta có thể không đồng ý, nhưng mà không đồng ý thì có thể làm được gì? Ly Trụ cung có mạnh đến đâu, cũng chẳng thể đối kháng với bốn tông môn Tinh cấp được. Hơn nữa trước lúc này, Ly Trụ cung còn trúng kế của Hoàng Tuyền Thánh Đạo và Thú Hồn Đạo, đệ tử của Ly Trụ cung khi đang tìm kiếm cơ duyên đã phá mất một đạo Thiên Mệnh Hoàng Tuyền của Hoàng Tuyền Thánh Đạo, không chỉ như vậy, một tên đệvtử khác còn vô tình giết chết một con Thần Thú chứng đạo của Thú Hồn Đạo.

Cái này nói cho ai nghe đều biết là rất hoang đường, nhưng hết lần này đến lần khác chuyện này lại xảy ra.

“Phiến huynh, Ly Trụ cung các ngươi đúng là nhân tài đông đúc nhỉ, ta nhìn thấy thất chuyển Thánh Nhân có tư chất leo lên Thời Gian sơn có ít nhất là ba người, nữ tử kia tuy tuổi nhỏ mà đã là bát chuyển Thánh Nhân, chỉ sợ lần này trừ nàng ra không ai có thể đoạt được rồi.” Một nam tử mặt trắng không râu cười ha ha một tiếng, dùng giọng điệu ấm áp rút ngắn quan hệ mà nói. Hắn ta là điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện. cửu chuyển Thánh Nhân, còn có người nói rằng hắn ta đã nửa bước vào Vĩnh Sinh cảnh.

Phiến Bất Ngang nghe thấy vậy thì trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, hắn ta biết rõ, cho dù Thời Gian Thụ nằm ở Ly Trụ tinh, trong những tu sĩ của Ly Trụ cung, người cảm ngộ quy tắc Thời Gian cũng không ít, hôm nay mà tranh đoạt với nhau, chỉ sợ cơ hội thành công cũng không đến ba phần.

Trị Di nhìn thì có vẻ tu vi cao nhất, bát chuyển Thánh Nhân. Nhưng trong lòng hắn ta biết rất rõ, cơ hội của Trị Di là thấp nhất, hầu như không có hy vọng thành công. Bởi vì Trị Di tuy là bát chuyển Thánh Nhân, nhưng lại không bằng tứ chuyển Thánh Nhân, thậm chí còn không bằng tam chuyển Thánh Nhân. Có thể nói Trị Di chính là một rối chỉ biết tu luyện, không có chút linh tính nào. Không chỉ như vậy, Trị Di còn không phải loại tu sĩ có khí thế một đi không trở lại mà lại sợ hãi rụt rè. Ngoại hiệu Cẩu Thánh, thật sự mất hết mặt mũi của một người tu sĩ, huống chi còn là một Thánh Nhân. Loại người này nếu như có thể nhận được sự tán thành của Thời Gian Thụ, hắn ta thà rằng ăn cứt.

Người có cơ hội nhất chính là Thải Cô Nguyên của Thải gia và Trần Mạn Tinh của Trần gia, tuy nói Thải Cô Nguyên chỉ mới thất chuyển Thánh Nhân, nhưng lại vô cùng linh tính, sức liều mười phần, có loại khí thế không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Trần Mạn Tinh là người hắn ta coi trọng nhất, đừng nhìn tu vi chỉ là ngũ chuyển Thánh Nhân, nhưng tuổi tác là nhỏ nhất. TRanh đoạt Thời Gian Thụ, tuổi tác càng nhỏ thì ưu thế càng lớn. Không chỉ như vậy, thiên phú của hắn ta cực cao, còn có cơ duyên thâm hậu. Mặc dù là ngũ chuyển Thánh Nhân, nhưng việc khống chế quy tắc Thời Gian, đã không kém gì bậc cha chú của hắn ta, cũng chính là cung chủ thứ hai của Ly Trụ cung Trần Cửu Thiên.

Chương 1916 - Thời Gian Thụ (2)

Tranh đoạt Thời Gian Thụ, cũng không phải là tu vi càng cao càng tốt, mà là tuổi tác không vượt quá hạn chế nhất định, nếu như tuổi tác quá lớn, hoàn toàn không thể nào lên đến đỉnh Thời Gian sơn, sẽ bị Thời Gian sơn hất văng ra ngoài.

Loại thánh vật đỉnh cấp như Thời Gian Thụ tìm kiếm chủ nhân, sao có thể lựa chọn một lão già chưa đến Vĩnh Sinh cảnh, đã tiêu hao rất nhiều tuổi thọ chứ?

Phiến Bất Ngang lo lắng không phải là mấy vị đạo chủ tông môn Tinh cấp này, mấy vị đạo chủ này hoàn toàn không có tư cách tranh đoạt Thời Gian Thụ, cái hắn ta lo lắng chính là những thiên tài đỉnh cấp mà những đạo chủ này dẫn đến. Chấn Uyên Thiên Mạc điện, lục chuyển Thánh Nhân, thiên phú không hề kém hơn Trần Mạn Tinh, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Đồng Thiển Thiên của Hoàng Tuyền Thánh Đạo, thất chuyển Thánh Nhân, không kém gì Thải Cô Nguyên. TRọng Song Lâu của Thánh Hoang và truyền thừa thánh tử ĐƯờng Khế của Thú Hồn Đạo, hai người này một thất chuyển một lục chuyển, đều có khả năng cướp đoạt Thời Gian Thụ.

…

Trị Di có chút căng thẳng ngồi ở chỗ xa xa, nàng trở về còn tính là đúng lúc, nếu không thì đã không kịp lần tranh đoạt Thời Gian Thụ này. Cái này khiến nàng càng thêm cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như không có Lam Tiểu Bố, bây giờ nàng vẫn còn đang ở trên đường đi.

“Trị Di tỷ, ta phải đi đón những lão đầu kia. Ta biết những người này đến đây là để cướp đoạt Thời Gian Thụ của Ly Trụ cung chúng ta, ta mới không thèm đi đón bọn hắn đâu, nhưng mà không thể không đi được. Nếu không thì lần này tỷ lấy Thời Gian Thụ đi, miễn cho những người này cướp đi.” Y Nhai ngồi bên cạnh Trị Di bực bội nói.

Lá gan Trị Di rất nhỏ, nàng vội vàng nói, “Y Nhai, không nên nói bậy, những người kia đều là đạo chủ của tông môn Tinh cấp, nhất định phải tôn kính.”

KHông đợi Y Nhai trả lời, một giọng nói già nua bên cạnh Trị Di đã lên tiếng, “Trị Di, Y Nhai nói đúng, bọn hắn thật ra chính là vì Thời Gian Thụ mà đến.”

“Lão tổ…” Trị Di nhìn thấy lão giả đến, nhanh chóng đứng lên khom người thi lễ.

Đây là lão tổ Trị Xuân của Trị gia nàng, cũng là một trong những trưởng lão của Ly Trụ cung. Mặc dù chỉ có thực lực lục chuyển Thánh Nhân, nhưng Trị gia có thể đứng vững gót chân ở Ly Trụ cung, không hề liên quan đến bát chuyển Thánh Nhân Trị Di, mà chủ yếu là nhờ lục chuyển Thánh Nhân TRị Xuân trước mắt này.

Trị Di có cảnh giới bát chuyển Thánh Nhân, nhưng không ai xem ra gì. Chẳng những là Ly Trụ cung, cho dù là Trị gia cũng không ai xem ra gì. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, Trị Di nhìn qua thì là một bát chuyển Thánh Nhân, thật ra chính là một cảnh giới ảo mà thôi, muốn thực lực không có thực lực, muốn gan không có gan. Lần này nếu như không phải Trị gia thỉnh cầu, thậm chí nàng còng không dám ra ngoài lịch luyện.

TRị gia không có người kế tục, nếu như Trị Di không muốn ra ngoài lịch luyện nhanh chóng được Thời Gian Thụ nhận chủ, Trị gia sẽ không còn người thứ hai thích hợp hơn nữa. Bởi vì trừ Trị Xuân và Trị Di, tu vi mạnh nhất ở Trị gia chỉ là một nhị chuyển Thánh Nhân mà thôi.

TRị Xuân đưa tay ra hiệu cho Trị Di ngồi xuống bên cạnh mình, tiện tay đánh một cấm chế cách âm rồi nói, “Trị Di, lần này ngươi nắm chắc mấy phần?”

Trị Di im lặng, chính nàng cũng không biết mình nắm chắc được mấy phần. Nếu như không phải quen biết Lam Tiểu Bố, không nhận được ngọc giản cảm ngộ đạo tắc của Lam Tiểu Bố và Tiểu Thời Gian Đạo Quyển, một phần nàng cũng không có. Bây giờ nàng không dám nói không nắm chắc một phần nào, nàng cảm thấy nếu như nói như vậy, là không tôn trọng Lam Tiểu Bố.

Trị Xuân nhìn biểu hiện của Trị Di là biết, trong lòng hắn ta thầm than một tiếng rồi nói, “Trị Di, lần này Thời Gian Thụ rất có thể sẽ bị tông môn Tinh cấp khác cướp đi…”

“A…” Trị Di kinh ngạc hô lên, không thể tin mà nhìn Trị Xuân.

Trị Xuân trầm giọng nói, “Thật ra cái này cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, nếu như Ly Trụ cung ta lấy được Thời Gian Thụ, vậy mấy tông môn kia sẽ trở mặt ngay tại chỗ, sau đó cướp đoạt Thời Gian Thụ. Cứ như vậy, Ly Trụ cung cũng không còn tồn tại. Đừng nói là Ly Trụ cung, ngay cả Ly Trụ tinh cũng sẽ hóa thành bột min.”

“Lão tổ, vậy ta còn tham gia tranh đoạt Thời Gian Thụ làm gì?’ Trị Di không hiểu hỏi.

Trị Xuân nói, “Nếu như có thể lấy được Thời Gian Thụ, nhất định phải lấy được Thời Gian Thụ. Chỉ có lấy được Thời Gian Thụ, mấy tông môn còn lại mới không dám làm càn quá mức. Bởi vì một khi đệ tử lấy được Thời Gian Thụ trốn vào trong hư không, tương lai trưởng thành, mấy nhà còn lại không thể đối kháng được. Thời Gian Thụ là cơ duyên lớn nhất, là đường tắt Vĩnh Sinh. Ai dám làm càn với một Vĩnh Sinh Thánh Nhân tương lai chứ?”

Trị Di ngây ngốc một lúc, tựa như nhớ ra cái gì đó, nàng thì thào nói, “Lam huynh nói rất đúng, ta quá sợ hãi rụt rè, đối với đại đạo không tốt chút nào…”

Trị Xuân khó hiểu nhìn Trị Di, “Ngươi nói gì thế?”

Trị Di tựa như đã hạ quyết tâm, lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Trị Xuân nói, “Lão tổ, nếu như ta lấy được Thời Gian Thụ, mấy tông môn còn lại muốn đối phó với Ly Trụ cung chúng ta, ngươi có thể cầm ngọc giản này đi tìm một người tên là Lam Tiểu Bố giúp đỡ. Hắn có ân với ta, có lẽ sẽ giúp ta một lần.”

“Lam Tiểu Bố?” TRị Xuân khó hiểu nhìn Trị Di, hắn ta chưa từng nghe nói cái tên này.

Trị Di hít một hơi rồi nói, “Lão tổ, Lam đại ca là một người bạn ta quen biết ở bên ngoài, là người trượng nghĩa hào hiệp, hơn nữa thực lực thông thiên. Ta tin chỉ cần hắn đồng ý ra tay, vấn đề của Ly Trụ cung nhất định có thể dễ dàng giải quyết.”

Lúc nói ra lời này, Trị Di đã quyết tâm, chỉ cần nàng lấy được Thời Gian Thụ, một khi Lam Tiểu Bố đến giúp đỡ, nàng sẽ đưa Thời Gian Thụ cho Lam Tiểu Bố.

So với Ly Trụ tinh bị diệt vong, Thời Gian Thụ không tính là gì cả.

Chương 1917 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ.

“Ngươi còn quen biết với một người bạn? Hắn có tu vi gì?” Trị Xuân ngạc nhiên nhìn Trị Di, cho đến bây giờ Trị Di chỉ biết cắm đầu vào tu luyện, cho nên EQ rất thấp, những cái khác cũng chẳng ra sao cả. Còn bằng hữu có ích, một người cũng không có. Thật không ngờ được, lần này ép Trị Di ra ngoài lịch luyện, vậy mà lại quen biết với một người bạn.

Trị Di há hốc mồm, một hồi lâu sau mới nói, “Ta cũng không rõ lắm, nhưng mà thực lực của hắn mạnh hơn ta rất nhiều…”

Thực lực của Lam Tiểu Bố nhìn thì giống như là nhất chuyển Thánh Nhân mà thôi, nhưng Trị Di tin rằng Lam Tiểu Bố nhất định không phải là nhất chuyển Thánh Nhân, nếu không thì làm sao có thể giết điện chủ Thái Khư điện giống như giết gà như thế? Điện chủ Tưởng Kiệt Xương của Thái Khư điện, đó chính là cửu chuyển Thánh Nhân, không hề kém hơn cung chủ Ly Trụ cung.

Nghe Trị Di đưa ra so sánh giữa người bạn kia và nàng, trái tim Trị Xuân lại lạnh đi, trong lòng thầm than. So với ngươi mạnh hơn rất nhiều? Ngươi nói xem có mấy người chứng đạo Thánh Nhân mà kém hơn Trị Di ngươi chứ?

“Ta đã biết, ngươi nói xem Lam Tiểu Bố kia bây giờ đang ở đâu?” Trong lòng Trị Xuân rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không muốn khiến Trị Di thất vọng, chủ động hỏi thăm.

Trị Di nhẹ giọng nói, “Thú Hồn Đạo cướp đi đồ của hắn, hắn chắc đã đến Thú Hồn Đạo rồi, hoặc có thể nói là đến Thú Hồn Đạo lấy lại thứ thuộc về mình.”

TRị Xuân đờ đẫn nhìn Trị Di, “Một mình hắn? Chỉ một người mà dám đến Thú Hồn Đạo tìm người gây chuyện?”

Trị Di gật đầu, “Đúng vậy, thật sự chỉ có một mình hắn.”

TRị Xuân bất đắc dĩ cất ngọc giản đi, “Ngươi cứ yên tâm mà đi tranh đoạt Thời Gian Thụ, những chuyện khác không cần lo lắng, nếu có vấn đề gì, ta nhất định sẽ cầu cứu Lam Tiểu Bố kia.”

Sở dĩ nói như vậy, là vì không muốn trong quá trình Trị Di tranh đoạt Thời Gian Thụ bị phân tâm mà thôi. Còn nếu như thật sự xảy ra vấn đề gì mà cầu cứu Lam Tiểu Bố, hắn ta chưa từng nghĩ đến.

…

“Phiến cung chủ, giờ lành đã đến, có thể bắt đầu cuộc tranh đoạt Thời Gian Thụ rồi.” Đạo Chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo là người phách lối, không kiên nhẫn chờ đợi quá lâu, chủ động mở miệng nói.

TRong lòng Phiến Bất Ngang giận dữ, loại chuyện này muốn bắt đầu cũng phải là hắn ta nói, một kẻ ngoại lai như Thú Hồn Đạo, lại dám nói ra lời này. Chỉ là còn chưa kịp chờ hắn ta phản bác lại Dị Giải, đã nghe tông chủ Thánh Hoang ĐẠi Huyền Cung gật đầu đồng ý, “Đúng, thời gian đã đến, chắc hẳn có thể bắt đầu được rồi.”

Lửa giận Phiến Bất Ngang chỉ có thể cưỡng ép đè xuống, mặt mũi tươi cười đứng lên, “Mặc dù chúng ta rất muốn Thời Gian Thụ mãi mãi ở trên Thời Gian sơn, nhưng là Khai Thiên Chí Bảo, đương nhiên nó tự có ý nghĩ của mình, cho nên bây giờ không phải là chúng ta tranh đoạt Thời Gian Thụ, mà là trong chúng ta, ai có thể được Thời Gian Thụ chọn trúng. Dù rằng ta biết chuyện này không có khả năng, ta cũng ở đây mong cho mỗi một người dự thi, đều có thể nhận được sự tán thành của Thời Gian Thụ. Bây giờ ta tuyến bố, cuộc tranh tài bắt đầu, tất cả tu sĩ dự thi, leo lên Thời Gian sơn, tranh đoạt Thời Gian Thụ.”

Sau khi nói mấy câu đơn giản, Phiến Bất Ngang ngồi xuống, khóe miệng còn đang tươi cười, trong mắt chỉ có sự lạnh lẽo.

Hơn vạn tu sĩ muốn tranh đoạt Thời Gian Thụ, sau khi nghe thấy Phiến Bất Ngang nói bắt đầu, lần lượt xông về phía Thời Gian sơn. Trị Di bị kẹp ở trong đám người, trong lòng lại thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải lấy được Thời Gian Thụ. Cho dù như thế nào, trong số những tu sĩ dự thi, tu vi của nàng là nổi bật nhất.

Đối với toàn bộ người Ly Trụ tinh mà nói, Thời Gian sơn chính là một nơi thần thành. Bất cứ kẻ nào, cho dù ngươi cảm ngộ quy tắc

Thời Gian, cũng chỉ có thể ở dưới chân núi Thời Gian sơn.

Mặc dù Trị Di đã từng ở dưới chân núi cảm ngộ quy tắc Thời Gian, nhưng đây là lần đầu tiên nàng leo lên Thời Gian sơn, lúc ở chân núi Thời Gian sơn, nàng cũng giống như đông đảo người dự thi, không có chút áp lực nào. Nhưng khi một chân vừa bước lên Thời Gian sơn, nàng lập tức cảm nhận được vô cùng vô tận năm tháng đang trôi qua.

Loại vô cùng vô tận năm tháng trôi qua này, khiến nàng cảm thấy nếu như mình không cẩn thận một chút, cũng không phải sẽ bị Thời Gian Thụ đá ra khỏi Thời Gian sơn, mà là lập tức bị niết hóa trong vô số năm tháng này, biến mất không còn gì nữa. Trừ năm tháng trôi qua, còn có một loại nghiền ép đại đạo, loại nghiền ép này dường như muốn nghiền nàng thành bã vụn.

Chẳng những là Trị Di, hơn vạn tu sĩ dự thi, rất nhiều người vừa mới bước ra bước đầu tiên đã bị năm tháng niết hóa không còn. Giờ phút này, mọi người mới biết, hóa ra Thời Gian sơn đáng sợ như vậy. Những tu sĩ vẫn còn ở Thời Gian sơn chưa bị vẫn lạc, đều đang giãy dụa khổ sở. Lúc này chỉ có thể hy vọng có người sớm lấy được Thời Gian Thụ, cất Thời Gian Thụ đi, nếu không bọn hắn chắc chắn phải chết. Đến nơi này, bọn hắn mới biết được, Thời Gian sơn chỉ có thể tiếp tục tiến lên, không thể nào lùi lại.

Trị Di không dám suy nghĩ bây giờ mình đang ở vị trí nào, nàng cảm nhận lực lượng năm tháng đang nghiền ép lên người, cố gắng tìm kiếm một con đường thời gian thuộc về mình ở trong đó.

Chỉ ngắn ngủi mười giây sau, tóc mai Trị Di đã biến thành màu trắng, nhưng nàng vẫn ổn định bước chân. Giờ phút này quanh người nàng đang bao quanh từng đạo đạo tắc Thời Gian, cái này không phải là quy tắc Thời Gian cảm ngộ được từ Tiểu Thời Gian Đạo Quyển, mà là đạo tắc Thời Gian nàng cảm ngộ được từ trong mảnh ngọc giản Lam Tiểu Bố đã đưa cho nàng.

Thời gian từ từ trôi qua, một tháng, hai tháng…

KHi đạo tắc Thời Gian quanh người nàng tạo thành một luồng thời gian ngược dòng, Trị Di thử đi về phía trước một bước. Đạo tắc Thời Gian quanh người nàng vẫn bao bọc nàng, không niết hóa nàng biến mất.

Giờ phút này trong lòng Trị Di vô cùng kích động, cảm kích Lam Tiểu Bố không thôi, nếu như không phải Lam Tiểu Bố, đừng nói là cướp đoạt Thời Gian Thụ, chỉ sợ nàng đã không có cơ hội sống mà rời khỏi đây.

Chương 1918 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ. (2)

Thời điểm ban đầu, Trị Di còn muốn biết rốt cuộc mình đang ở vị trí thứ mấy, nhưng sau đó, nàng chỉ vừa ngưng luyện đạo tắc Thời Gian thuộc về mình, sau đó ở bên trong đạo tắc Thời Gian của mình không ngừng tiến lên. Chỉ có đạo tắc Thời Gian của chính mình bao bọc, nàng mới có thể tiếp tục tiến lên.

Trị Di không biết vị trí hiện tại của mình, có thể khiến toàn bộ người trên quảng trường Thời Gian sơn sửng sốt.

NHất là bọn người xem thường Trị Di, thời điểm ban đầu quả thật là vô cùng tầm thường, bị giữ ở trong cấp độ thấp nhất. Nhưng sau hai tháng qua đi, nàng vậy mà bắt đầu di chuyển, đồng thời vượt qua đông đảo người bình thường, đi đến cấp độ thứ nhất. Cấp độ thứ nhất cũng chỉ có nhiều nhất là chín người mà thôi, chín người này trừ Trị Di ra chính là Chuẩn Uyên, ĐƯờng Khế, TRọng Song Lâu, Đồng Thiển Thiên, Hàn Nguyệt Sơn, Thải Cô Nguyên, Trần Mạn Tinh, Hàn NHất.

Có thể nói trừ con hắc mã Hàn Nhất mà tất cả mọi người còn chưa quen ra, bảy người còn lại có thể ở cấp độ thứ nhất, đều nằm trong dự đoán của mọi người. Nhưng người đi ngang qua sân khấu như Trị Di kia, lại có thể leo lên cấp thứ nhất, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đừng nói là người khác, cho dù là cung chủ Phiến Bất Ngang của Ly Trụ cung và lão tổ Trị Xuân của Trị gia, đều không biết đang xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Trị Di vẫn còn đang ở vị trí thứ 9, nhưng cũng đã vào cấp độ thứ nhất.

Trị Di lại cảm nhận được tuổi thọ đã trôi qua lại bắt đầu quay về, nàng không còn cố gắng cảm ngộ ra đạo tắc Thời Gian của mình nữa, mà bắt đầu cảm ngộ đạo tắc Thời Gian bên trên Thời Gian sơn. Đồng thời cẩn thận dung hợp đạo tắc Thời Gian trên Thời Gian sơn với đạo tắc từ Tiểu Thời Gian Đạo Quyển và cảm ngộ của Lam Tiểu Bố lại.

Những thứ này mặc dù đều là quy tắc Thời Gian, nhưng lại không hợp nhau. Nếu như không phải Trị Di đã cảm ngộ ra đạo tắc Thời Gian thuộc về mình, nàng đã sớm không thể sống sót trên Thời Gian sơn. Khi thời gian trôi qua, Trị Di cũng dẫn dần hiểu rõ đạo tắc Thời Gian trên Thời Gian sơn, đồng thời dung hợp vào trong đạo tắc Thời Gian của chính mình.

Mục đích cảm ngộ quy tắc Thời Gian là gì? Không phải là vì tu đạo sao? Tu đạo là vì cái gì? KHông phải là vì trường sinh sao? Cảm ngộ quy tắc Thời Gian cũng là vì trường sinh, trước đó Trị Di chỉ biết tu vi càng cao, càng đến gần trường sinh. Bây giờ nàng cảm ngộ được đạo tắc Thời Gian của Lam Tiểu Bố, vậy mà có thể nắm bắt được một tia đạo niệm trường sinh và nghĩa lý sâu kín về trường sinh trong đó.

Sau khi nắm bắt được tia nghĩa lý sâu xa về trường sinh này, đạo tắc Thời Gian từ Thời Gian Thụ thẩm thấu ra lại càng rõ ràng hơn, sau khi Trị Di nắm bắt được luồng đạo tắc thứ nhất từ Thời Gian Thụ, bước chân đột nhiên tăng tốc.

Giờ phút này, thậm chí tay Phiến Bất Ngang đã bóp chặt đến mức rỉ máu, hai tu sĩ dự thi của Ly Trụ cung hắn ta, bây giờ đang xếp thứ năm và thứ tám. Còn Trị Di bị tụt lại phía sau một khoảng lớn kia, cho dù khiến Phiến Bất Ngang cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng trong mắt Phiến Bất Ngang, vẫn không thể đại diện cho Ly Trụ cung được. Cho nên trong mắt hắn ta, tuyển thủ dự thi của Ly Trụ cung, chỉ có Thải Cô Nguyên và Trần Mạn Tinh.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, Ly Trụ cung đâu còn cơ hội lấy được Thời Gian Thụ?

Điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện lại cười ha ha, nhìn Hoàng Tuyền lão tổ nói, “Hoàng Tuyền huynh, không ngờ lần này người đứng đầu lại là Đồng Thiển Thiên của Hoàng Tuyền tinh ngươi, đúng là không nhìn ra được.”

Quả thật là không thể ngờ được, không có ai cảm thấy Đồng Thiển Thiên có thể leo lên vị trí đầu tiên, nhưng bây giờ sự thật chính là nàng đang ở vị trí thứ nhất.

Hoàng Tuyền lão tổ mỉm cười, bình tĩnh nói, “Thánh Hoang Trọng Song Lâu và Đường Khế của Thú Hồn Đạo cũng đang ở hạng hai và ba, có thể vượt qua Thiển Thiên, Ta hiểu rõ Thiển Thiên, hậu kình không đủ.”

Mặc dù ngoài miệng thì nói hậu kình không đủ, nhưng mà giọng điệu thì nào có ý như thế.

“A…” Khi đang định nói chuyện, tông chủ ĐẠi Huyền Cung của Thánh Hoang đột nhiên kinh ngạc hô lên, giống như vừa nhìn thấy chuyện gì đó rất kỳ lạ.

KHông cần hắn ta nói, tất cả mọi người đều nhìn thấy sự thay đổi.

Trị Di đang xếp ở hạng cuối cùng vậy mà đã vượt qua Thải Cô Nguyên ở vị trí thứ tám, sau đó vượt qua Hàn Nguyệt Sơn ở vị trí thứ bảy, đi về phía vị trí thứ sáu Hàn NHất. Cứ theo tốc độ này, chuyện nàng vượt qua vị trí thứ sáu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hai mắt Phiến Bất Ngang sáng lên, hắn ta suýt chút nữa đã dứng bật dậy. Trị Di mà hắn ta xem thường lại mang đến cho hắn ta một bất ngờ lớn? Một khắc sau, hắn ta lập tức phát một đạo tin tức cho Trị Xuân, hỏi thăm tình hình cụ thể.

…

Thú Hồn Đạo, Lam Tiểu Bố đến đây đã hơn hai tháng, hơn hai tháng, hắn vẫn đang ở trong động phủ của Cung chấp sự.

Đại Đạo Tịnh Linh Trì của Thú Hồn Đạo, Lam Tiểu Bố đã xem qua, Cung chấp sự nói không sai, cái Đại Đạo Tịnh Linh Trì này chẳng những có thể tịnh hóa đại đạo, cũng là một cái truyền tống trận. Nếu như hắn ra tay ở bên ngoài, có khả năng sẽ khiến Bạch Tích Tích bị truyền tống đi.

Cũng may ba bốn tháng này, Lam Tiểu Bố vẫn có thể chờ được, cho nên hắn ở bên ngoài Đại Đạo Tịnh Linh Trì bố trí một ít đạo kén trận kỳ, mỗi giờ mỗi phút đều đang giám sát cái Đại Đạo Tịnh Linh Trì này. Chỉ cần Bạch Tích Tích vừa xuất quan, hắn sẽ biết trước tiên.

Thấy thời gian Bạch Tích Tích xuất quan càng lúc càng gần, Lam Tiểu Bố lập tức bố trí một cái truyền tống trận tạm thời ở bên ngoài Đại Đạo Tịnh Linh Trì, chờ Bạch Tích Tích ra ngoài, hắn sẽ lập tức truyền tống đến đây, sau đó khống chế Bạch Tích Tích mở thế giới của nàng ra.

Nhưng hết lần này đến lần khác, tại thời điểm quan trọng này, lại có người gõ cấm chế ngoài động phủ của hắn.

Chương 1919 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể mở cấm chế ra, bây giờ tuy rằng hắn đã dịch hình thành bộ dáng của Cung chấp sự, nhưng mà vì không muốn bị lộ tẩy, trừ khi đến Đại Đạo Tịnh Linh Trì quan sát một chút, phần lớn thời gian hắn đều không ra ngoài.

Đừng ở cửa ra vào động phủ chính là một tên tu sĩ chỉ mới Thần Vương cảnh, hắn ta khom người với Lam Tiểu Bố, “Cung chấp sự, Bồng tông chủ triệu tập nhất chuyển Thánh Nhân trở lên đến nghị sự khẩn cấp, mời Cung chấp sự đến đại điện nghị sự tham gia.”

Lam Tiểu Bố không muốn đi tham gia mấy chuyện này, nhưng cũng chỉ có thể đến đó. Nếu không đi, vậy thì chỉ có thể ra tay trước. Cũng may gần đây hắn có đi dạo trong Thú Hồn Đạo, cũng biết đại điện nghị sự của Thú Hồn Đạo nằm ở đâu.

Khi Lam Tiểu Bố bước vào đại điện nghị sự của Thú Hồn Đạo, nơi này đã sớm đứng đầy người. Lam Tiểu Bố không nhịn được mà cảm thán, thực lực của Thú Hồn Đạo thật sự rất mạnh. Hắn còn chưa nhìn thấy tông chủ, mà cửu chuyển Thánh Nhân ở chỗ này đã có hai người, trừ hai tên cửu chuyển Thánh Nhân này, thất chuyển đến bát chuyển Thánh Nhân có năm người, còn lại từ nhất chuyển đến lục chuyển Thánh Nhân khoảng chừng hơn một trăm ba mươi người.

Ngồi ở trên cao nhất là một cường giả cửu chuyển, gia hỏa này Lam Tiểu Bố biết, Bồng Vượng, sư phụ của Hàn Nguyệt Sơn. Hắn chưa nhìn thấy Hàn Nguyệt Sơn, không biết gia hỏa này đang ở đâu.

Ánh mắt Bồng Vượng quét qua đông đảo Thánh Nhân, sau đó chậm rãi nói, “Mọi người đều biết, lần này lực lượng chủ yếu của Thú Hồn Đạo ta đều đến Ly Trụ cung, vì tranh đoạt Thời Gian Thụ…”

Lam Tiểu Bố lại càng thầm than sợ hãi, lực lượng chủ yếu đã đến Ly Trụ cung, vậy mà vẫn còn nhiều cường giả như thế, vậy nếu như bọn gia hỏa này đến Đại Hoang Thần Giới, mà hắn không có ở Đại Hoang Thần Giới, chỉ vài phút thôi Đại Hoang Thần Giới sẽ bị phá nát.

Ly Trụ cung thì hắn cũng biết, tông môn của Trị Di. Khi Trị Di cảm ngộ quy tắc Thời Gian, chính là vì Thời Gian Thụ. Chỉ là tranh đoạt Thời Gian Thụ không phải là chuyện của Ly Trụ cung sao? Sao Thú Hồn Đạo cũng đến đó?

“Lúc đầu, lần tranh đoạt Thời Gian Thụ này, Thú Hồn Đạo chúng ta có ba phần nắm chắc, trừ truyền thừa thánh tử ĐƯờng Khế của chúng ta ra, còn có đệ tử Hàn Nguyệt Sơn của ta. Lúc đầu truyền thừa đạo nữ cũng muốn đi, nhưng mà truyền thừa đạo nữ của chúng ta lấy được một con Thần Thú đỉnh cấp, chuẩn bị dung hợp thú hồn, chỉ có thể tạm thời không đến đó.” Bồng Vượng tiếp tục nói.

Một tên trưởng lão bát chuyển ngắt lời nói, “Chắc là lần tranh đoạt Thời Gian Thụ này có vấn đề gì sao?”

Bồng Vượng gật đầu, “Quả thật là có một vấn đề nho nhỏ, dựa theo kế hoạch của chúng ta, cho dù cái Thời Gian Thụ này do Thú Hồn Đạo ta hay là Thánh Hoang, Hoàng Tuyền Thánh Đạo hay Thiên Mạc điện lấy được đều giống nhau. Bởi vì lúc đó, chúng ta đều có thể cùng nhau sử dụng Thời Gian Thụ. Chỉ không thể nào để người Ly Trụ cung thu hoạch được, một khi bị người Ly Trụ cung lấy được Thời Gian Thụ, chúng ta chẳng khác nào lấy giỏ trúc múc nước.”

Ngồi bên cạnh Bồng Vượng chắc hẳn là một Thái Thượng trưởng lão, cũng là cửu chuyển Thánh Nhân, hắn ta nhíu mày nói, “Ly Trụ cung không có khả năng lấy được Thời Gian Thụ chứ? Người có khả năng lấy được Thời Gian Thụ của Ly Trụ cung chính là hai người Thải Cô Nguyên và Trần Mạn Tinh, cho dù là ĐƯờng Khế của Thú Hồn Đạo ta, hay là Đồng Thiển Thiên của Hoàng Tuyền Thánh Đạo đều mạnh hơn bọn hắn. Còn Chấn UYên của Thiên Mạc điện và Trọng Song Lâu của Thánh Hoang, cũng mạnh hơn bọn họ, bọn họ làm sao có thể lấy được Thời Gian Thụ?”

Bồng Vượng hừ một tiếng, “Vấn đề nằm ở chỗ này, Cẩu Thánh Trị Di mà trước đó chúng ta xem thường nhất, vậy mà vọt đến vị trí thứ nhất ở Thời Gian sơn, mặc dù còn cách khá xa Thời Gian Thụ, nhưng tình huống này chúng ta không thể không phòng. Một khi Thời Gian Thụ bị Trị Di kia lấy được, mấy tông môn Tinh cấp chúng ta nhất định sẽ ra tay…”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm mỉa mai, bọn gia hỏa này đúng là không có chút giới hạn nào. Đi vào nhà người ta cướp đồ, không cướp nổi với người ta thì chuẩn bị cứng rắn đoạt lấy. Không ngờ không phải chỉ có một tông môn Thú Hồn Đạo này, mà còn có ba tông môn Tinh cấp khác, lần này Ly Trụ cung sợ là gặp nạn rồi.

Chỉ là những cái này không liên quan gì đến hắn, trong Ly Trụ cung kia, hắn chỉ biết mỗi Trị Di mà thôi.

“Vậy bây giờ chúng ta lập tức đến đó sao?” Có người bắt đầu nghĩ kế.

Bồng Vượng xua tay, “Ta gọi mọi người đến đây, là muốn bàn bạc một kế hoạch thật hoàn mỹ, đi qua thì nhất định phải đi qua, nhưng mà không cần vội vã như vậy. Chúng ta vẫn cân nhắc chính là đi vào lúc nào, sau đó phối hợp với mấy tông môn Tinh cấp còn lại ra tay, Ly Trụ cung ở vị diện này xưng bá cũng đã đủ lâu rồi, bây giờ là lúc khiến bọn hắn rời khỏi vùng vị diện này…”

Nghe thấy mấy người này bàn luận ầm ỹ nghĩ biện pháp, Lam Tiểu Bố dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, hắn đang đợi Bạch Tích Tích xuất quan. Một khi Bạch Tích Tích xuất quan, mấy gia hỏa nơi này dám ngăn cản hắn, hắn sẽ giết sạch sành sanh. Cũng xem như giúp Ly Trụ cung tiêu diệt một chút ngoại viện, cho Trị Di một nhân tình nho nhỏ.

…

Chương 1920 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta. (2)

Bị Trị Di vượt qua Thải Cô Nguyên cảm thấy không thể nào tin được, ai cũng có thể vượt qua nàng ta, nhưng hạng người vô năng như Trị Di, một tên gia hỏa lấy cẩu thả làm thánh hào sao có thể vượt qua Thải Cô Nguyên nàng được?

Thậm chí Thải Cô Nguyên còn muốn tăng nhanh tốc độ tiến lên, nhưng mà lý trí của nàng ta vẫn còn, nàng ta biết rõ, chỉ cầng nàng ta dám làm như vậy, thế thì một khắc sau nàng ta sẽ thành tro bụi.

Khiến Thải Cô Nguyên không thể tin được là, nàng ta lại nhìn thấy Trị Di chẳng những vượt qua nàng ta, mà còn vượt qua hạng bảy, sau đó là hạng sáu, hạng năm…

Không chỉ có Thải Cô Nguyên ngây ngốc, toàn bộ người trên quảng trường Thời Gian sơn đều bị Trị Di điên cuồng làm bất ngờ, lộ trình người khác đi gần hai tháng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn nàng đã vượt qua, không chỉ như vậy, giờ phút này nàng đang đi đến vị trí của người thứ hai.

Phiến Bất Ngang kích động đến mức mặt đỏ lên, hoàn toàn quên đi trước đó trong lòng hắn ta nghĩ gì, nếu như Trị Di có thể lấy được Thời Gian Thụ, hắn ta thà rằng ăn cứt. Bây giờ trong lòng hắn ta, nếu như Trị Di thật sự lấy được Thời Gian Thụ, có một số việc hình như cũng không phải không thể thương lượng.

Đồng Thiển Thiên cho đến bây giờ đều không cảm thấy đối với việc lý giải quy tắc Thời Gian, còn có người có thể vượt qua nàng. Cho dù Thời Gian Thụ là đồ của Ly Trụ cung, nhưng thế thì sao chứ? Nàng cũng có thể lấy được vị trí thứ nhất cướp Thời Gian Thụ đi. Khiến nàng không thể tin được là, nàng lại nhìn thấy có người vượt qua người nàng, sau đó càng chạy càng xa.

Đồng Thiển Thiên dụi dụi hai mắt, nàng xác định mình không nhìn lầm quả thật có người vừa vượt qua nàng.

Cái này sao có thể? Nhanh như vậy, chẳng lẽ Thời Gian sơn không còn bị áp chế quy tắc Thời Gian nữa sao?

“Ha ha, Phiến cung chủ che giấu sâu thật đó, tất cả mọi người chúng ta đều nghĩ rằng Trị Di chỉ là vật làm nền, không ngờ nàng mới là đòn sát thủ cuối cùng của Phiến cung chủ.” Điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện trào phúng nói.

Phiến Bất Ngang hoàn toàn không thèm để ý, tất cả lực chú ý của hắn ta đều chú ý đến Trị Di. TRong lòng Trị Xuân ở đằng xa cũng giật mình, hắn ta cảm nhận rõ ràng sát ý trong mắt Chấn Trường Thiên.

Giờ phút này trong lòng Trị Xuân bắt đầu thấp thỏm không yên, hắn ta cảm thấy mình suy đoán không sai, một khi Trị Di lấy được Thời

Gian Thụ, chỉ sợ bốn đại tông môn đỉnh cấp còn lại đều sẽ ra tay với Ly Trụ cung. Mặc dù cung chủ biết những tông môn này có ý đồ xấu, nhưng cung chủ quá mức ỷ lại vào đại trận đỉnh cấp của Ly Trụ cung.

…

“Cung Thuyên, ngươi dẫn mấy người đến Ly Trụ tinh trước, ẩn nấp bên ngoài Ly Trụ tinh. Chờ chúng ta nhận được tin tức ra tay, ngươi lập tức cùng với những tông môn Tinh cấp còn lại khống chế hộ trận ra vào Ly Trụ tinh...” Lam Tiểu Bố còn đang tính toán thời gian Bạch Tích Tích xuất quan, Bồng Vượng đột nhiên cắt ngang hắn.

Lam Tiểu Bố không để ý đến gia hỏa này, bây giờ đến Ly Trụ tinh, chuyện này là không thể. Nếu như thật sự không chờ được, vậy hắn cứ tiêu diệt những người ở đây trước, sau đó tính tiếp.

“Cung Thuyên, lời nói của Bồng Đạo Chủ ngươi không nghe thấy sao? Sao lại không đứng lên?” Tên trưởng lão bát chuyển Thánh Nhân ngồi bên cạnh Bồng Vượng nhìn thấy Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến Bồng Vượng, không nhịn được tức giận quát lên.

Lam Tiểu Bố uể oải đứng lên, từ tốn nói, “Ngươi thì tính là cái quái gì chứ, lúc đầu định để cho ngươi sống thêm mấy ngày, ngươi lại không muốn.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố đã dự định xử lý hết mọi người ở nơi này. Chỉ là một khắc sau giọng nói của hắn đột nhiên ngừng lại, hắn nhìn thấy Bạch Tích Tích xuất quan.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị truyền tống đến đó, Bạch Tích Tích lại chủ động đến đại điện nghị sự.

Nhìn thấy Bạch Tích Tích đến, Lam Tiểu Bố không rời đi, mà đi đến giữa đại điện, chờ Bạch Tích Tích đến. Xem ra hắn may mắn vì đã không ra tay trước, Thú Hồn Đạo tuyệt đối có cách báo tin tức cho Bạch Tích Tích, nếu không thì Bạch Tích Tích cũng không có khả năng vừa xuất quan đã chủ động đến đại điện nghị sự.

Lam Tiểu Bố đang đợi Bạch Tích Tích đến, nhưng tất cả mọi người trong đại điện đều chấn kinh vì lời nói của Lam Tiểu Bố, một tên thất chuyển Thánh Nhân giận dữ, không chút do dự bắt Lam Tiểu Bố đến. Nhưng mà thủ ấn của hắn ta vừa mới đánh ra, đã bị thủ ấn của Lam Tiểu Bố bắt lấy, gạt qua một bên, sau đó Lam Tiểu Bố dùng một bàn tay đánh vào mi tâm tên thất chuyển Thánh Nhân này, một khắc sau, thế giới của tên thất chuyển Thánh Nhân này đã bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Còn về chuyện phản kháng, hoàn toàn không tồn tại.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, đừng nói là ở trong đại trận Khốn Sát của hắn, cho dù không có đại trận Khốn sát, một thất chuyển Thánh Nhân nho nhỏ, trong mắt hắn cũng chẳng là gì cả.

“Ngươi rốt cuộc là người nơi nào?” Bồng Vượng đột nhiên dứng lên, hắn ta cảm nhận được không gian kiềm chế, rất rõ ràng đại trận nơi này đã bị Lam Tiểu Bố khống chế.

Cung Thuyên chỉ là một tứ chuyển Thánh Nhân nho nhỏ, tuyệt đối không có năng lực dễ dàng bóp chết một thất chuyển Thánh Nhân, thậm chí khống chế toàn bộ đại diện nghị sự.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Bồng Vượng, mà lần nữa xòe tay ra, một đạo thủ ẩn Thánh Nhân đánh ra ngoài, bắt Bạch Tích Tích còn chưa bước vào đại điện nghị sự vào trong, ném xuống dưới chân rồi từ tốn nói, “Ta là ngươi nơi nào không quan trọng, quan trọng là, Thú Hồn Đạo ngươi chọc đến trên đầu ta.”

Chương 1921 - Chém tận giết tuyệt

Sau khi Bạch Tích Tích nhận được tin tức thì trực tiếp tiến đến đại điện nghị sự Thú Hồn Đạo, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị một thủ ấn lôi vào trong đại điện.

Bạch Tích Tích cảm thấy đầu có trống rỗng, là ai không muốn sống nữa, lá gan to bằng trời sao? Dám dùng thủ ấn nguyên khí lôi một truyền thừa đạo nữ Thú Hồn Đạo như nàng? Còn là ở trong đại điện nghị sự của Thú Hồn Đạo? Nhưng mà khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Lam Tiểu Bố, toàn thân đột nhiên lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố nàng chưa từng gặp, nhưng không có nghĩa là nàng không biết. Người tàn nhẫn số một ở Thái Khư Phần, bởi vì có người của Thái Khư điện nhòm ngó đến Thần Thú của hắn, kết quả hắn đã đơn thương độc mã tiêu diệt cả Thái Khư điện. KHông chỉ như vậy, nàng còn tận mắt nhìn thấy điện chủ Tưởng Kiệt Xương của Thái Khư điện bị ghim vào trong hư không, bị hồn hỏa thiêu đốt thần hồn.

Những chuyện này, hầu như đều là tin tức ngầm mà tất cả tu sĩ tiến vào Thái Khư điện đều muốn mua được. Cho dù nàng không chứng kiến được Thái Khư điện lợi hại đến mức nào, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể đóng đinh điện chủ Thái Khư điện vào hư không, như vậy sao có thể là hạng đơn giản được?

Cũng bởi vì như vậy, nàng mới sợ. Bởi vì nàng hiểu rất rõ con Thần Thú kia của Lam Tiểu Bố bây giờ đang ở bên trong thế giới của nàng, nàng thật sự không thể nào nghĩ ra được, vì sao Lam Tiểu Bố có thể tìm được đến đây? Vì sao biết con Hỗn Độn Độc Giác Thú đó đã bị nàng bắt đi? Theo lý mà nói, chuyện mà nàng làm, chỉ có nàng và Hàn Nguyệt Sơn sư huynh biết.

Nhưng mà vừa nghĩ đến Lam Tiểu Bố chỉ một người đã tiêu diệt toàn bộ Thái Khư điện, Bạch Tích Tích rùng mình một cái. Có một loại lạnh lẽo, từ trong đáy lòng nàng tràn ra.

Nếu có thuốc hối hận, nàng thà rằng ăn hết luôn cả núi thuốc hối hận. Nàng hận mình đã biết rõ Lam Tiểu Bố không dễ chọc, vì sao lại còn muốn nhóm ngó đến con Thần Thú kia?

Bây giờ nàng chẳng những hối hận vì đã bắt con Thần Thú kia của Lam Tiểu Bố, mà càng hối hận vì nàng đã đến Thái Khư Phần. Nói tới nói lui, cũng là vì Thời Gian Thụ, nếu như không phải Thời Gian Thụ của Ly Trụ tinh muốn nhận chủ, nàng sao có thể nghĩ đến chuyện đi Thái Khư Phần chứ?

“Tiền bối, ta và ngươi không thù không oán, ngươi vì sao lại làm vậy?” Giọng nói của Bạch Tích Tích run rẩy, vừa rồi suýt chút nữa nàng đã vì sợ mà gọi ra mấy chữ Lam tiền bối. Bây giờ sâu trong lòng nàng đã quyết định, tuyệt đối không được thừa nhận chuyện này.

“Vị đạo hữu này, ta biết ngươi rất mạnh, nhưng mà ngươi mạnh đến đâu, cho dù ngươi dùng Khốn Sát Thần Trận tiêu diệt tất cả những người chúng ta ở đây, chẳng lẽ ngươi còn có thể diệt đi Thú Hồn Đạo ta sao? Thú Hồn Đạo ta chính là tông môn Tinh cấp, truyền thừa từ cường giả Viễn Cổ, có Vĩnh Sinh Thánh Nhân tồn tại. Nếu như chỉ là hiểu lầm, Thú Hồn Đạo ta đồng ý cùng đạo hữu biến chiến tranh thành tơ lụa, không truy cứu mọi chuyện.” Bồng Vượng đè nén lửa giận và kinh hãi trong lòng xuống, cố gắng khiến bản thân mình thật bình tĩnh.

Cho dù trong đại điện này còn có hơn một trăm người, nhưng không có một ai dám động đậy. Thần niệm của tất cả mọi người đều đang tìm kiếm vị trí của trận tâm, bởi vì đại điện này đã bị đại trận KHốn Sát khóa lại. Một khi Lam Tiểu Bố phát động đại trận Khốn Sát, cho dù là bọn hắn không chết hết, nhưng ít nhất cũng phải chết hơn sáu phần, tổn thất này, cho dù là phó tông chủ Bồng Vượng, hay là Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng không thể gánh nổi.

“Đúng, bây giờ dừng tay, Thú Hồn Đạo ta cũng không phải không tha cho ngươi…” Một tên tam chuyển Thánh Nhân nương theo lời Bồng Vượng nói mà lớn tiếng nói thêm.

Chỉ là không chờ hắn ta nói hết câu, một cây trường kích từ hư không đột ngột đánh tới, hắn ta lập tức bị đạo kích mang này chém thành hai nửa.

Một tam chuyển Thánh Nhân, ở trong tay Lam Tiểu Bố thậm chí không thể chống đỡ được nửa giây, lòng người trong đại điện vô cùng bàng hoàng. Cho dù đều là Thánh Nhân chứng đạo Thú Hồn Đạo, nhưng có lẽ càng là người chứng đạo, lại càng không muốn mình bị giết.

“Thú sủng của ta đang ở đâu?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Bạch Tích Tích, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo.

“Ta không biết, ta chưa từng nhìn thấy thú sủng của tiền bối…” Bạch Tích Tích biết rất rõ, bây giờ nàng chỉ có thể khăng khăng phủ nhận, nhưng mà nàng vừa nói xong câu đó đã cảm thấy không ổn, bởi vì nàng đã từng nghe nói Lam Tiểu Bố có thể mở thế giới của người khác.

Nghĩ đến đây, Bạch Tích Tích vội vàng kêu lên, “Tiền bối…”

CHỉ là nàng vừa nói được hai chữ, một bàn tay đã đập vào mi tâm của nàng, sau đó có một đạo Pháp tắc Không Gian huyền ảo trực tiếp xé rách thế giới của nàng. Một khắc sau, tất cả mọi thứ trong thế giới của nàng đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, bao gồm cả một con Thần Thú đang bị giam cầm, chính là Thái Xuyên đã mất tích.

Lam Tiểu Bố tiện tay vung ra một đạo quy tắc, Thái Xuyên trốn thoát khỏi cấm chế nhảy lên một cái, lập tức kêu lên, “Đại ca, ta bị một đôi cẩu nam nữ hãm hại.”

“Đứng sang một bên.” Lam Tiểu Bố quát lớn một tiếng, hắn vô cùng bất mãn với Thái Xuyên. Nếu là chứng đạo, đương nhiên phải có chút biện pháp đề phòng. Vậy mà tại thời điểm chứng đạo bị người ta đánh lén, thật sự là quá mất mặt tên tuổi Thần Thú rồi.

Nghe thấy lời Thái Xuyên nói, tất cả mọi người trong đại điện lập tức hiểu ra có chuyện gì. Sắc mặt Bồng Vượng tái nhợt, hắn ta không ngờ con Thần Thú mà truyền thừa đạo nữ Bạch Tích Tích lấy được chính là thú sủng của người khác. Người trước mắt này rõ ràng không phải dễ đối phó, thù này hoàn toàn không thể nào hóa giải được.

Chương 1922 - Chém tận giết tuyệt (2)

Giờ phút này, nếu như Bồng Vượng có thể tức giận, thậm chí hắn ta còn muốn đá văng đầu Bạch Tích Tích rồi. Là đầu óc như thế nào mới có thể làm ra loại chuyện não tàn này? Cướp đoạt Thần Thú của người khác là chuyện bình thường, nhưng ngươi cũng phải nhìn xem chủ nhân của Thần Thú này là ai chứ? Chủ nhân đáng sợ như người trước mắt này, Thần Thú của hắn mà ngươi cũng dám cướp sao?

“Bành!” Sau khi tìm thấy Thái Xuyên, Lam Tiểu Bố không còn nương tay nữa, dứt khoát xử lý Bạch Tích Tích.

Nếu như hắn đến muộn thêm nửa năm nữa, vậy thì Thái Xuyên nhất định đã bị luyện hóa thành đạo hồn, loại nữ nhân này hắn không giết mới lạ.

“Đạo hữu, chuyện này là do Thú Hồn Đạo ta sai, Thú Hồn Đạo ta tình nguyện…” Câu nói của Bồng Vượng còn chưa hết, đã đột nhiên lấy một lá trận kỳ ra kích phát.

Oanh! Lực lượng thần nguyên cuồng bạo nổ tung khắp bốn phía đại điện nghị sự, khiến Bồng Vượng đờ đẫn là, loại thủ đoạn dự phòng này của Thú Hồn Đạo, chỉ có thể khiến Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố bị nứt ra một khe hở.

“Mọi người cùng nhau xông lên, nếu không thì sẽ chết chắc.” Bồng Vượng biết đã không còn thời gian cho hắn ta suy nghĩ nữa.

Lúc này không cần Bồng Vượng nói, hơn một trăm món pháp bảo đều được lấy ra, điên cuồng đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ Khốn Sát Thần Trận của mình lại bị xé rách một khe hở như vậy, nhưng mà hắn lập tức hiểu rõ mình nhất định phải tu bổ cái Khốn Sát Thần Trận này trước, nếu không thì hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể một người đối phó với hơn một trăm tên cường giả Chứng Đạo.

Sinh Tử Bộ huyễn hóa thành hộ thuẫn ngăn lại bên ngoài lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố lấy ra mấy chục lá trận kỳ ném ra.

Rầm rầm rầm! Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố bị xé nứt, Thái Xuyên cũng gầm lên giận dữ, từng đạo hắc giáp từ hư không xuất hiện. Nhưng những hắc giáp này chỉ chống đỡ được mấy giây đã bị đánh nát, xương cốt Thái Xuyên gãy nứt, nếu như không phải có lĩnh vực của Lam Tiểu Bố bảo vệ, chỉ sợ nó đã bị xé nát thành mưa máu.

Phốc! Lam Tiểu Bố há miệng phun ra một ngụm máu, trường kiếm của Bồng Vượng xé rách sau lưng hắn, sau đó là pháp bảo của một tên cửu chuyển Thánh Nhân đánh vào lưng Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Sinh Tử Bộ không bị đánh nát, nhưng lại bị đánh bay ra ngoài.

Lam Tiểu Bố lại thừa khoảng thời gian ngắn này chữa trị xong Khốn Sát Thần Trận, Khốn Sát Thần Trận kích phát, Trường Sinh Kích hóa thành trăm triệu vạn kích mang đánh ra ngoài.

“Hắn muốn giết sạch chúng ta...” Một tên bát chuyển Thánh Nhân khác, khàn giọng kêu lên.

Hắn ta xem như đã thấy rõ, nếu như vừa rồi Lam Tiểu Bố còn muốn chạy, bọn hắn hoàn toàn không thể nào đánh Lam Tiểu Bố bị thương, nhưng Lam Tiểu Bố liều mạng cho dù bị thương cũng phải tu bổ Khốn Sát Thần Trận, cái này rõ ràng là muốn giết chết bọn hắn.

Người này đoán không sai, Lam Tiểu Bố liều mạng bị thương, chính là muốn giết sạch tất cả Thánh Nhân của Thú Hồn Đạo trong đại điện này. Không kết thù thì thôi, nếu đã kết thù, vậy thì phải chém tận giết tuyệt, không còn chuyện gì để nói nữa.

KHông gian Khốn Sát Thần Trận trói buộc lại, kích mang từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố hầu như đi đến đâu là có một tên Thánh Nhân bị chém giết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại điện nghị sự của Thú Hồn Đạo đều là tiếng kêu la thảm thiết, không gian trong đại điện biến thành một mảng sương mù đỏ như máu.

...

Quảng trường Thời Gian sơn của Ly Trụ tinh, bầu không khí có chút quỷ dị.

Bởi vì giờ phút này, người đang ở vị trí thứ nhất trên Thời Gian sơn, đến gần với Thời Gian Thụ nhất chính là Trị Di của Ly Trụ cung. Trị Di chẳng những đến gần Thời Gian Thụ nhất, mà còn cách người thứ hai một khoảng rất xa, không chỉ như vậy, khoảng cách giữa nàng và người thứ hai đang càng lúc càng xa.

Bao gồm cả Phiến Bất Ngang, tất cả tu sĩ trong Ly Trụ cung giờ phút này đều biết rõ, lần này Trị Di ra ngoài nhất định đã lấy được cơ duyên đỉnh cấp, nếu không thì không thể nào chiếm vị trí thứ nhất trên Thời Gian sơn.

Vào giờ phút này, Đạo Chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo đột nhiên vỗ vào bàn trà trước mặt, đập bàn trà được luyện chế từ thần ngọc thành bã vụn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn DỊ Giải, không hiểu rõ vì sao Dị Giải lại nổi giận tại địa bàn của Ly Trụ cung, còn trực tiếp đập nát đồ của Ly Trụ cung. Nếu như không có câu giải thích hợp lý, đây chính là khiêu khích, sau khi khiêu khích, chính là đại chiến tông môn đỉnh cấp.

Từ trước đến nay, đại chiến tông môn Tinh cấp, trên cơ bản đều kết thúc bởi một tinh cầu có sự sống bị hủy diệt hoặc nô dịch.

“Dị Đạo Chủ, ngươi sao thế?” Lão tổ Hoàng Tuyền Thánh Đạo khó hiểu nhìn DỊ Giải.

Dị Giải tức giận đứng lên, trong tay nắm một phi kiếm truyền thư nói, “Cuối cùng ta cũng hiểu, vì sao Trị Di lại lên được vị trí thứ nhất.”

Phiến Bất Ngang và đông đảo cường giả Ly Trụ cung nghe thấy vậy, trong lòng đều trầm xuống, bọn hắn không ngờ Thú Hồn Đạo lại dám phách lối như vậy, tại địa bàn của Ly Trụ cung mà còn muốn gây chuyện.

“Vì sao?” Tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang cũng tỏ vẻ không hiểu hỏi, tựa như hắn ta thật sự không biết nguyên nhân là gì.

Dị Giải lạnh lùng nhìn chằm chằm Phiến Bất Ngang, “Bởi vì ta vừa nhận được tin tức, Trị Di đã từng đến Thái Khư Phần trong truyền thuyết, đồng thời ở Thái Khư Phần giết chết truyền thừa đạo nữ Bạch Tích Tích của Thú Hồn Đạo ta, cướp đi Thời Gian Đạo Quyển thuộc về Bạch Tích Tích.”

Chương 1923 - Tứ đại tông môn liên thủ.

Phiến Bất Ngang đột nhiên đứng lên, sắc mặt hắn ta tức giận đến đỏ bừng. Hắn ta biết bọn gia hỏa này vì Thời Gian Thụ mà đến, nhưng không ngờ, khi bọn hắn không thể nào thông qua đường tắt lấy được Thời Gian Thụ, vậy mà ngay cả thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy cũng lấy ra.

Chỉ là còn không chờ hắn ta nói chuyện, điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện ngồi cách đó không xa đột nhiên đứng lên, lĩnh vực Thánh Nhân cuồng bạo trực tiếp xé rách lĩnh vực của Phiến Bất Ngang, tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang cũng đấm một quyền tới.

Bành! Sương máu nổ tung, vì bất ngờ, nửa người Phiến Bất Ngang đã bị đánh thành cặn máu.

Phiến Bất Ngang điên cuồng lui về phía sau, đồng thời hét lên, “Tất cả mọi người của Ly Trụ cung lui về Ly Trụ cung…”

Nhưng mà giờ phút này, những tông chủ của tông môn Tinh cấp đang ở trên quảng trường Thời Gian sơn kia sao có thể để Phiến Bất

Ngang chạy được? Tất cả cường giả đồng loạt ra tay.

Tu sĩ Ly Trụ cung đừng nói là lui về Ly Trụ cung, cho dù rời khỏi quảng trường Thời Gian sơn cũng khó khăn.

Giờ phút này, trên quảng trường Thời Gian sơn máu chảy thành sông. Những người ở lại nơi này quan sát giao đấu tranh đoạt Thời Gian Thụ, trên cơ bản đều là tu sĩ Ly Trụ tinh. Hơn nữa phần lớn đều có tu vi rất thấp, có một vài người ngay cả Tiên Nhân cũng không đến. Cảnh giới tu vi như vậy, trước thần thông của một đám Thánh Nhân chứng đạo, ngay cả năng lực chống cự cũng không có, trực tiếp biến thành sương máu.

Trị Xuân không chút do dự lấy một cái ô lớn màu đen ra, ô lớn màu đen lập tức ngăn chặn bốn cường giả của tứ đại tông môn kia lại.

Lúc này Phiến Bất Ngang mới kịp thở một hơi, đồng thời lấy mấy viên đan dược ra nuốt vào, khôi phục thân thể. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, thực lực của Phiến Bất Ngang đã giảm đi hơn nửa.

“Còn bao nhiêu người?” Sắc mặt Phiến Bất Ngang tái nhợt nhìn một chút, Thánh Nhân chứng đạo của Ly Trụ cung, trong thời gian ngắn đã vẫn lạc mất ba phần. Bởi vì đối phương ra tay bất ngờ, ba phần người tử vong của bọn hắn chỉ đổi lấy mạng của mấy tên cường giả Chứng Đạo của đối phương.

“Ly Trụ cung ta vẫn lạc mất ba phần cường giả.” Cung chủ thứ hai Trần Cửu Thiên toàn thân đẫm máu đáp, rõ ràng cũng bị thương không nhẹ.

Phiến Bất Ngang lập tức nói, “Trần sư đệ, ngươi lập tức dẫn người bố trí hộ trận, không cho phép bất cứ kẻ nào đột phá hộ trận của Ly Trụ cung ta. Cực Cảnh dù của Trị trưởng lão không thể nào kiên trì được lâu, đợi lát nữa ta lấy Ly Trụ Đỉnh của ta ra, mọi người cùng nhau hỗ trợ ổn định Ly Trụ Đỉnh, chỉ cần trong thời gian ngắn bọn chúng không thể phá được Ly Trụ Đỉnh của ta, chúng ta sẽ có cơ hội trốn thoát. Cho dù không có khả năng toàn bộ đều đi được, cũng phải lưu lại căn cơ của Ly Trụ cung ta."

Lúc nói chuyện, Phiến Bất Ngang đã lấy một cái cự đỉnh ra. Cự đỉnh vừa rơi xuống đất, cái dù đen đang lay động không ngừng lập tức ngừng lay động.

...

Tất cả tu sĩ và đệ tử của Ly Trụ cung đều được Ly Trụ Đỉnh bao lấy, người bên ngoài nhất thời không thể đánh vào trong được.

Chấn Trường Thiên nói, "Mọi người dừng công kích, đây là Ly Trụ Đỉnh của Phiến Bất Ngang, có Phiến Bất Ngang và một đám chứng đạo Thánh Nhân bảo vệ, trong thời gian ngắn chúng ta không thể nào công phá được. Ta ngược lại có một biện pháp, có thể trong thời gian ngắn nhất đánh phá Ly Trụ Đỉnh. Hơn nữa lần này tội của Ly Trụ cung, nhất định phải chém tận giết tuyệt..."

Một câu này Chấn Trường Thiên còn chưa nói hết, hắn ta dừng lại một chút, khó hiểu nhìn Dị Giải của Thú Hồn Đạo hỏi, "DỊ Đạo Chủ, ngươi có lời gì muốn nói phải không?"

Giờ phút này sắc mặt Dị Giải tái nhợt, đôi mắt dường như sắp phun ra lửa, sát khí toàn thân tản tựa như có thể cắn người bất cứ lúc nào.

Dị Giải hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ mà nói, "Thú Hồn Đạo ta đã bị người diệt rồi, hầu như tất cả đệ tử hạch tâm và trưởng lão của Thú Hồn Đạo, một người cũng không trốn thoát. Không chỉ như vậy, Thánh Đạo Đài của Thú Hồn Đạo ta cũng bị người ta lấy đi..."

Lúc Dị Giải nói chuyện, giọng nói cũng run rẩy. Cho dù phần lớn thực lực của Thú Hồn Đạo đều đang ở Ly Trụ tinh, thế nhưng truyền thừa của Thú Hồn Đạo không nằm ở đây. Không chỉ như vậy, Thánh Đạo Đài mới là linh hồn của Thú Hồn Đạo, Thánh Đạo Đài đã bị người ta lấy đi, vậy tương đương với việc Thú Hồn Đạo chỉ còn trên danh nghĩa.

Lúc này không chỉ Đạo Chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo, sát ý của tất cả trưởng lão của Thú Hồn Đạo đều bừng bừng, vậy mà lại diệt đi hang ổ Thú Hồn Đạo của bọn hắn, đây thật sự quá mức to gan. Càng khiến bọn hắn không ngờ được là, trước đó Dị Giải nói truyền thừa Thánh nữ của Thú Hồn Đạo bị Trị Di giết chết, bây giờ một câu thành sấm, Bạch Tích Tích thật sự đã bị người ta giết. Khác biệt duy nhất chính là Bạch Tích Tích không phải do Trị Di giết mà thôi.

Nghe thấy lời Dị Giải nói, mấy tông chủ và trưởng lão của các tông môn còn lại đều có chút bất an, Thú Hồn Đạo đã bị người ta diệt mất, vậy tinh cầu tông môn của bọn hắn có khi nào cũng bị người ta diệt mất hay không? Phải biết rằng bây giờ thực lực chủ yếu của bọn họ đều ở tại Ly Trụ tinh, một khi có người đi đập nơi ở của bọn hắn, thật sự có khả năng sẽ bị diệt mất.

“Có phải là do Ly Trụ cung đã sớm chuẩn bị, biết chúng ta đến nơi này rồi, trong tông môn trống rỗng, cho nên phái một phần cường giả đi đối phó với tông môn của chúng ta?” Tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang không nhịn được nói một câu, trong lòng hắn ta cũng có chút bận tâm. Tinh cầu của Thánh Hoang có thể nói là rễ của Thánh Hoang, một khi tinh cầu bị hủy, vậy thì Thánh Hoang nhất định sẽ không còn tồn tại nữa. Tông môn khác có lẽ còn có thể đổi một tinh cầu khác tiếp tục thành lập đạo tràng, nhưng Thánh Hoang thì lại không được.

Chấn Trường Thiên cũng im lặng không nói, điều hắn ta lo lắng nhất chính là cái này. Nếu như nói nội bộ trống rỗng, vậy thì thực lực của Thiên Mạc điện hắn ta để lại ở Thiên Mạc tinh chỉ sợ còn không bằng Thú Hồn Đạo, Thú Hồn Đạo bị người ta diệt mất rồi, nếu có người đến Thiên Mạc tinh, vậy Thiên Mạc tinh tốt hơn chỗ nào chứ?

Chương 1924 - Tứ đại tông môn liên thủ. (2)

Hoàng Tuyền lão tổ đứng dậy, “Mọi người không cần lo lắng, đây tuyệt đối không phải là người của Ly Trụ cung làm, cường giả Ly Trụ cung hầu như đều ở chỗ này cả, bọn hắn không có năng lực đi diệt Thú Hồn Đạo. Suy nghĩ của ta là, không bằng mọi người tập trung lực lượng, trước tiên xử lý toàn bộ người của Ly Trụ cung trước, bắt cung chủ Ly Trụ cung lại, đến lúc đó thì điều tra mọi chuyện rõ ràng.”

Nghe lời Hoàng Tuyền lão tổ nói, trong lòng Chấn Trường Thiên thầm khinh bỉ, hắn ta biết Hoàng Tuyền Thánh Đạo không sợ người khác đánh đến tận cửa, tinh cầu của bọn hắn có một đạo Hoàng Tuyền bảo vệ, hoàn toàn không thể nào phá mở được Hoàng Tuyền. Ngay cả Hoàng Tuyền của tinh cầu mà còn không phá nổi, thế thì làm sao đánh tới tinh cầu của người khác chứ?

Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng lại không thể nói ra. Không chỉ như vậy, Chấn Trường Thiên còn thuận theo lời của Hoàng Tuyền lão tổ mà nói, “Cung huynh, ta cũng cảm thấy lời Hoàng Tuyền lão tổ nói rất đúng, bất kể có phải là do Ly Trụ cung thừa cơ tiến hành đánh lén chúng ta hay không, bây giờ đối với chúng ta mà nói, đường tắt duy nhất chính là phá vỡ Ly Trụ Đỉnh của Phiến Bất Ngang. Hơn nữa Dị Đạo Chủ, cho dù bây giờ ngươi trở về, cũng không cứu được Thú Hồn Đạo, có lẽ chỉ có thể tìm thấy con đường xoay chuyển ở nơi này mà thôi.”

"ĐƯợc." Sát khí của DỊ Giải càng tăng cao, hôm nay không biến Ly Trụ tinh thành bột mịn, Dị Giải hắn sống đến nửa bước vào Vĩnh Sinh xem như vô dụng rồi. Trong lòng hắn ta cũng hiểu rất rõ, bây giờ trở về cũng không giải quyết được vấn đề gì. Người diệt Thú Hồn Đạo của hắn ta chỉ cần có thù với Thú Hồn Đạo hắn, vậy thì sẽ không tránh mặt hắn ta.

...

Vô số pháp bảo đánh lên hộ trận và Ly Trụ Đỉnh, Ly Trụ Đỉnh liên tục phát ra tiếng ầm vang lay động, tất cả tu sĩ Ly Trụ cung trốn trong Ly Trụ Đỉnh đều vô cùng sợ hãi, Ly Trụ cung có mạnh đến đâu, cũng không thể đồng thời đối phó với bốn đại tông môn Tinh cấp.

"Là lỗi của ta, ta không nên sợ hãi rụt rè, ngay từ đầu nên từ chối bốn đại tông môn còn lại tiến vào Ly Trụ tinh ta." Giọng điệu Phiến Bất Ngang trầm thấp, thật sự là hắn ta đã hối hận.

Nếu như lúc trước thẳng thừng từ chối Thiên Mạc điện, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, Thánh Hoang và Thú Hồn Đạo, nhiều nhất là đánh một trận với đối phương. Bọn hắn có hộ trận đỉnh cấp khóa lại, cho dù cuối cùng có thua, cũng có thể trốn thoát được một bộ phận người. Chứ không phải như bây giờ phải uất ức mà bị người vây nhốt trên quảng trường dưới chân Thời Gian sơn.

Một bước sai vạn bước sai, con đường tu đạo, quả nhiên phải dũng cảm tiến tới, một khi thỏa hiệp thì sẽ không khoan nhượng.

"Cung chủ, trước khi Trị Di trèo lên Thời Gian sơn, có để lại một mảnh ngọc giản cho ta, nàng nói cho ta biết, một khi những đại tông môn còn lại dám có ý đồ gây rối với Ly Trụ cung ta, vậy thì ta hãy cầm mảnh ngọc giản này đi cầu cứu." Trị Xuân đứng dậy, trong lòng vô cùng bất an.

“A...” Cung chủ Phiến Bất Ngang và tất cả trưởng lão đều khiếp sợ nhìn Trị Xuân, đang nói đùa sao? Cầu cứu? Bốn đại tông môn Tinh cấp đến vây công Ly Trụ cung, ai có tư cách đến cứu? Cho dù có tư cách đến cứu cũng là tông môn Tinh cấp, một cái tông môn Tinh cấp sẽ không có đầu óc sao? Sẽ vì một Ly Trụ cung sắp bị tiêu diệt mà đắc tội với bốn đại tông môn cấp Tinh cầu sao?

“Trị trưởng lão, ngươi không phải đang nói đùa đấy chứ?” Cung chủ thứ hai Trần Cửu Thiên không nhịn được nói.

Trị Xuân im lặng một hồi rồi nói, “Ta cũng cảm thấy đây là nói đùa, nhưng mà bây giờ nếu như chúng ta không tìm được cứu viện, ở lại nơi này cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Còn một nguyên nhân nữa là, vừa rồi ta đã nhìn thấy một chuyện, cho nên mới khiến ta có dũng khí nói những lời này ra.”

Phiến Bất Ngang trầm giọng nói, “Trị trưởng lão, ngươi nói trước Trị Di bảo chúng ta cầu cứu ai?”

“Người này tên là Lam Tiểu Bố, là một người bạn mà lần này khi Trị Di ra ngoài thí luyện quen biết được...”

Nghe Trị Xuân nói đến đây tất cả mọi người đều thất vọng thở dài một tiếng, Trị Di có thể quen biết được bằng hữu gì chứ? Cho dù là bằng hữu mà Trị Di quen biết, vậy thì tối đa cũng chẳng khác gì Trị Di thôi. Đừng nói là không khác gì Trị Di, cho dù mạnh hơn Trị Di gấp đôi, vậy thì có thể làm gì được chứ? Có thể đến loại bỏ nguy cơ sao?

Chỉ có giọng điệu Phiến Bất Ngang vẫn trầm thấp, “Trị trưởng lão, ngươi nói tiếp đi.”

Trị Xuân gật đầu, “Mặc dù Trị Di không nói rõ ràng, nhưng mà từ trong giọng nói của nàng ta cũng hiểu ra, nàng đối với vị bằng hữu này vô cùng tôn trọng, thậm chí là sùng bái. Lần này Trị Di có thể đứng ở hạng nhất khi leo lên Thời Gian sơn, ta đoán rất có thể có liên quan đến người bằng hữu này.”

Cái gì? Tất cả mọi người đều kinh hãi. Nếu như có thể tùy tiện khiến một người leo lên vị trí thứ nhất trên Thời Gian sơn, vậy người này chỉ sợ còn mạnh hơn cả Vĩnh Sinh Thánh Nhân nhỉ? Trị Di thật sự quen biết được loại bằng hữu như vậy sao? Phải biết rằng, trước đó, Trị Di chỉ là một Cẩu Thánh mà thôi.

Chương 1925 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố

“Nếu như thật là như vậy, thế thì quả thật có thể cầu cứu người này.” ÁNh mắt Thái Thượng trưởng lão Thải Phù lóe lên một tia mất tự nhiên.

Ở Ly Trụ cung, Thải gia vẫn luôn đè ép Trị gia, hơn nữa nhân tài ở Thải gia xuất hiện lớp lớp. Xa không cần nói, chính là Thải Cô Nguyên, lần này là một trong những người tranh đoạt Thời Gian Thụ mạnh mẽ nhất.

Nói thật, đối với Trị Di, người Thải gia thật sự không đặt vào trong mắt. Đừng nhìn Trị Di có cảnh giới bát chuyển Thánh Nhân, nhưng lại hoàn toàn không thể so sánh với Thải Cô Nguyên, thậm chí còn không cùng một đẳng cấp. Nhưng lần này Trị Di ra ngoài, chẳng những cảm ngộ được đạo tắc Thời Gian thuộc về chính nàng, còn kết giao được với một bằng hữu lợi hại, thật sự là gặp may mà.

Phiến Bất Ngang gật đầu, “Trị trưởng lão, có phải Trị Di kia có ân tình với Lam Tiểu Bố? Cụ thể là ân tình gì?”

Chẳng những Phiến Bất Ngang thắc mắc, cho dù là những người còn lại cũng đều cảm thấy như vậy. Nếu không có ân tình, sao Trị Di có thể cầu cứu Lam Tiểu Bố được? Hơn nữa ân tình này còn không phải ân tình nhỏ, nếu như chỉ là ân tình nhỏ, hoàn toàn không đáng để người ta đối kháng với mấy tông môn tinh cấp như vậy để cứu Ly Trụ tinh. Cho nên những người khác đều muốn biết, rốt cuộc Trị Di có ân tình gì với Lam Tiểu Bố kia, vậy mà có thể khiến Lam Tiểu Bố ra tay cứu giúp trong loại trường hợp này.

Trên mặt Trị Xuân hiện lên vẻ xấu hổ, “Trên thực tế không phải là Trị Di có ân tình với Lam Tiểu Bố, mà là Lam Tiểu Bố có ân với Trị Di, hình như là ân cứu mạng. Không chỉ như vậy, Trị Di còn là do Lam Tiểu Bố đưa trở về. Thậm chí nàng còn không dám mời Lam Tiểu Bố đến Ly Trụ tinh làm khách, chỉ nói Lam Tiểu Bố hào hiệp trượng nghĩa, có phong phạm tiền bối, ai...”

Nói xong lời cuối cùng, chính bản thân Trị Xuân cũng cảm thấy mất mặt.

Những người còn lại đều trợn mắt há mồm, bọn hắn còn tưởng rằng Trị Di có ân tình lớn với Lam Tiểu Bố, suy nghĩ cả nửa ngày lại là Lam Tiểu Bố có ân tình với Trị Di. Bởi vì người ta trượng nghĩa hào hiệp cho nên mới cầu cứu?

Bọn họ đều biết Trị Di EQ thấp, nhưng mà cái này cũng thấp đến mức bất hợp lý rồi. Người ta có ân với ngươi, vậy mà lúc nguy nan ngươi lại đi cầu cứu người ta. Còn trượng nghĩa hào hiệp, thật sự là ha ha.

Tất cả moi người đều im lặng không nói, nếu như vậy cũng có thể mời Lam Tiểu Bố đến giúp đỡ, vậy thì đúng là sống lâu mới gặp được chuyện này. Nếu như dáng vẻ Trị Di xinh đẹp thì cũng thôi đi, nếu như Trị Di có dung mạo như Thải Cô Nguyên, có lẽ là người ta coi trọng ngươi, chuẩn bị muốn cùng ngươi làm đạo lữ. Nhưng tướng mạo của Trị Di chỉ có thể nói là bình thường, dựa vào cái gì mà bảo người ta liều chết đến đây cứu giúp? Còn là đắc tội với bốn tông môn tinh cấp?

“Ai...” Cung chủ thứ hai Trần Cửu Thiên thờ dài, hắn ta nghe đến chuyện quy tắc Thời Gian của Trị Di là do Lam Tiểu Bố dạy, đã hoài nghi Lam Tiểu Bố có phải thật sự đã bước vào cảnh giới Vĩnh Sinh hay không. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự bước vào Vĩnh Sinh cảnh, vậy thì cũng có khả năng cứu được Ly Trụ tinh bọn hắn. Nhưng bây giờ sau khi nghe lời Trị Xuân nói, đã biết cho dù Lam Tiểu Bố kia có bước vào Vĩnh Sinh cảnh, cũng không liên quan gì đến Ly Trụ tinh.

Ly Trụ Đỉnh bị công kích, tiếng ầm vang liên miên không dứt truyền đến, cho dù có đông đảo cường giả củng cố, nhưng chuyện Ly Trụ Đỉnh bị phá vỡ, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Phiến Bất Ngang im lặng một hồi lâu sau, đột nhiên nói, “Nếu như Trị Di có thể cảm ngộ được đạo tắc Thời Gian là do Lam Tiểu Bố đạo hữu truyền thụ, vậy Lam Tiểu Bố đạo hữu này rất có thể là Vĩnh Sinh cảnh. Cho dù không phải Vĩnh Sinh cảnh, cũng đã nửa bước vào Vĩnh Sinh, có tư cách đến cứu chúng ta. Nhưng cái này chỉ là có tư cách mà thôi, khả năng cứu được chúng ta cũng không lớn, bây giờ quan trọng nhất là tự cứu...”

Tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của Phiến Bất Ngang, đó chính là cho dù Lam Tiểu Bố có tư cách đến cứu bọn hắn hay không, đều là mong muốn đơn phương của Trị Di. Loại EQ như Trị Di, có thể nghĩ ra loại chủ ý ngu ngốc này, không có ai cảm thấy bất ngờ cả.

Trần Cửu Thiên dường như nhớ đến gì đó, đột nhiên mở miệng hỏi, “Trị trưởng lão, ngươi mới vừa nói là nhìn thấy một chuyện, chuyện này mới khiến ngươi có dũng khí nói chuyện Trị Di cầu cứu Lam

Tiểu Bố ra. Ngươi nhìn thấy chuyện gì?”

Câu này Trần Cửu Thiên nói ra, mọi người mới nhớ đến lời Trị Xuân nói trước đó, Trị Xuân cũng không phải người có EQ thấp, nếu không thì Trị gia đã không có trở thành trưởng lão gia tộc của Ly Trụ cung. Nếu Trị Xuân nói nói thấy một chuyện, mới dám nói ra chuyện cầu cứu Lam Tiểu Bố, vậy chuyện này là chuyện gì khiến mọi người chú ý đến.

Trị Xuân trầm giọng nói, “Mọi người có biết vì sao Lam Tiểu Bố đến đây không?”

KHông đợi mọi người trả lời, Trị Xuân đã tự mình giải thích, “Lam Tiểu Bố có một con thú sủng, vào thời điểm nó chứng đạo thì bị người của Thú Hồn Đạo bắt đi, điều này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng giận dữ. Trị Di cũng vì chuyện này mà quen biết Lam Tiểu Bố, nàng chỉ điểm Lam Tiểu Bố đi đến Thú Hồn Đạo.”

“Một mình Lam Tiểu Bố đi đến Thú Hồn Đạo? Đi tìm thú sủng của hắn?” Một tên trưởng lão vô cùng kinh ngạc hỏi.

Đến Thú Hồn Đạo và đến Ly Trụ cung là hai khái niệm khác nhau, nếu như Lam Tiểu Bố đến Ly Trụ cung, đó là vì Lam Tiểu Bố đến giúp đỡ, Ly Trụ cung đương nhiên sẽ mở đại trận tinh cầu ra để Lam Tiểu Bố tiến vào. Nhưng Lam Tiểu Bố đi Thú Hồn Đạo để đoạt Thần Thú về, vậy thì Thú Hồn Đạo tuyệt đối sẽ không để Lam Tiểu Bố tiến vào tinh cầu. Thú Hồn Đạo chứng đạo Thần Thú, đó là thứ vô cùng quan trọng.

Chương 1926 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố (2)

Trị Xuân gật đầu, “Đúng vậy, trước đó ta cũng không để ý. Nhưng mà khi bọn hắn công phá Cực Cảnh Dù của ta, cung chủ lấy Ly Trụ Đỉnh ra, ta nhìn thấy sắc mặt Dị Giải đại biến, đồng thời sắc mặt tái nhợt, giống như vừa nhận được tin tức gì đó không thể tưởng tượng nổi. Sau đó sát khí toàn thân tăng vọt, loại thái độ đáng sợ kia giống như muốn cắn người...”

Hai mắt Phiến Bất Ngang sáng lên, vội vàng hỏi, “Trị trưởng lão, ý của ngươi là...”

Trị Xuân không cần Phiến Bất Ngang nói tiếp, đã gật đầu nói, “Đúng vậy, với địa vị và tâm tính của Dị Giải, nếu như không phải xảy ra chuyện khiến hắn vô cùng phẫn nộ và khó chấp nhận được, sẽ không thể nào có loại vẻ mặt và thần thái này. Có thể khiến DỊ Giải không thể nào khống chế được tâm tinh của mình là chuyện gì chứ? Cho nên ta đoán Lam Tiểu Bố kia thật sự đã đến Thú Hồn Đạo, hơn nữa còn phá nát hộ trận Thú Hồn Đạo, đồng thời chém giết rất nhiều người của Thú Hồn Đạo. Dị Giải sau khi biết được chuyện của Thú Hồn Đạo, cho nên mới mất khống chế.”

Phiến Bất Ngang lập tức nói, “Ai đến Thú Hồn Đạo cầu cứu Lam Tiểu Bố, cầm lấy lệnh bài cung chủ của ta. Đồng thời hứa hẹn, chỉ cần Lam Tiểu Bố có thể cứu được Ly Trụ tinh ta, Thời Gian Thụ của Ly Trụ tinh ta chính là của hắn.”

Cho đến bây giờ Phiến Bất Ngang đều không nghĩ rằng chỉ với loại người như Trị Di là có thể mời được Lam Tiểu Bố giúp đỡ, muốn mời được loại cường giả như Lam Tiểu Bố, có lẽ chỉ có Thời Gian Thụ. Cũng may bây giờ Trị Di đang ở vị trí thứ nhất, có cơ hội lấy được Thời Gian Thụ.

“Để ta đi.” Một giọng nói sợ hãi truyền đến.

“Y Nhai, tu vi của ngươi quá thấp, lần này đi cũng không phải là chuyện nhỏ.” Nghe thấy tiếng nói, Trị Xuân lập tức lên tiếng.

Phiến Bất Ngang lại nói, “Y Nhai đi không có vấn đề gì cả, quan hệ giữa Y Nhai và Trị Di tốt nhất, có lẽ sẽ có cơ hội mời được Lam Tiểu Bố. Dùng lệnh bài cung chủ của ta, có thể trực tiếp tuyền tống ra khỏi Ly Trụ tinh. Hơn nữa tu vi càng thấp, dao động không gian sẽ càng nhỏ.”

Nghe Phiến Bất Ngang nói như vậy, tất cả mọi người đều tỏ vẻ đồng ý.

Phiến Bất Ngang đưa lệnh bài cung chủ là một lá phù lục cho Y Nhai, “Y Nhai, lời ta nói ngươi đã nhớ rồi chứ?”

“Cung chủ yên tâm, ta nhất định sẽ nói rõ cho Lam Tiểu Bố đại ca.” Y Nhai nhận lấy lệnh bài cung chủ, giọng điệu vô cùng kiên định nói.

“Được, ngươi nhớ kỹ, vừa rời khỏi Ly Trụ tinh, lập tức kích phát Truyền Tống Phù, cái Truyền Tống Phù này có thể truyền tống người đến bên ngoài Thú Hồn Đạo.” Phiến Bất Ngang nói xong thì há mồm phun ra một ngụm máu lên lệnh bài trong tay Y Nhai, sau đó lệnh bài cung chủ lập tức lóe lên bạch mang, cuốn Y Nhai biến mất.

Phiến Bất Ngang có Truyền Tống Phù có thể đi thẳng đến bên ngoài Thú Hồn Đạo, không có ai cảm thấy bất ngờ. Đừng nói là truyền tống đến bên ngoài Thú Hồn Đạo, cho dù truyền tống đến chỗ mấy tông môn tinh cấp còn lại, Phiến Bất Ngang cũng có thể lấy Truyền Tống Phù ra. Những tông môn tinh cấp này, đều là ngươi tính toán ta ta tính toán ngươi, lần này chỉ là do có Thời Gian Thụ của Ly Trụ cung khiến mấy tông môn tinh cấp còn lại có thể liên hợp tính kế mà thôi.

…

Khác với phán đoán của Trị Xuân, Lam Tiểu Bố không hề đánh nát hộ trận tinh cầu của Thú Hồn Đạo, hắn tiến vào Thú Hồn Đạo là do có người dẫn vào, lúc đầu người ta muốn cướp đi Luân Hồi Oa của hắn, kết quả là tiễn cả Thú Hồn Đạo đi.

Bên trong Thú Hồn Đạo, trừ một phần tu sĩ không được Thú Hồn Đạo tán thành, đồng thời phát lời thề độc, tu vi cũng bình thường được Lam Tiểu Bố thả đi. Phần lớn trưởng lão, đệ tử tinh anh của Thú Hồn Đạo, đều bị Lam Tiểu Bố giết sạch. Sở dĩ Dị Giải lửa giận khó át, cũng là vì Lam Tiểu Bố hầu như đã giết sạch người Thú Hồn Đạo.

Theo ý định ban đầu của Lam Tiểu Bố, hắn cũng không muốn giết nhiều như vậy, nhưng mà hắn hiểu rất rõ, nếu như không giết nhiều như vậy, tương lai một khi có người tìm đến Đại Hoang Thần Giới, Đại Hoang Thần Giới sẽ gặp nạn. Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với người một nhà, chút chuyện này Lam Tiểu Bố vẫn có thể hiểu rõ. So với những gia hỏa động một tí là tiêu diệt cả một tinh cầu kia, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không giống như một tu sĩ đã chứng đạo.

Dựa vào đại trận Khốn Sát và Giảo Sát chém giết tất cả tu sĩ chứng đạo của Thú Hồn Đạo, Lam Tiểu Bố bị thương, nhưng mà những người còn lại trong Thú Hồn Đạo đối với hắn chẳng có chút uy hiếp nào.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đang đứng tại trung tâm của Thú Hồn Đạo, trong tay cầm một cái phương ấn bằng bạch ngọc, trong lòng vô cùng hài lòng.

Đây là chí bảo trấn tông của Thú Hồn Đạo, Thánh Đạo Đài. Cái Thánh Đạo Đài này có ẩn chứa lực lượng đại đạo Hồng Hoang vô cùng cường đại. Loại pháp bảo này mà luyện hóa, khi đánh nhau, trực tiếp ném ra ngoài, cũng có thể đập vỡ một tinh cầu.

Lam Tiểu Bố thưởng thức Thánh Đạo Đài một lát, sau đó mới cất

Thánh Đạo Đài đi, hắn còn muốn đi thu thập đạo quả thụ và dược viên thần linh thảo của Thú Hồn Đạo.

Hắn không định đi ngay lúc này, nếu đã đắc tội với Thú Hồn Đạo, vậy thì nhất định phải chém tận giết tuyệt Thú Hồn Đạo. Thú Hồn Đạo còn có một phần cường giả đang ở Ly Trụ tinh, chờ bọn gia hỏa này trở về, đó là chính lần thứ hai hắn giết chóc.

Vườn đạo quả của Thú Hồn Đạo cũng không khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, Lam Tiểu Bố vô cùng thẳng thắn luyện hóa một vùng dãy núi liên miên, đồng thời đưa dãy núi liên miên này vào trong Trường Sinh giới của mình.

Khác với hắn, truyền thừa Thú Hồn Đạo đã lâu, đạo quả trên mấy dãy núi liên miên này, cái nào cần đều có cả, thần linh thảo đỉnh cấp thì càng nhiều vô số kể.

Lam Tiểu Bố vừa thu thập đồ của Thú Hồn Đạo, vừa bố trí trận kỳ của chính mình. Trừ những thứ này ra, hắn còn một thứ nữa cần thu thập, đó chính là Đại Đạo Tịnh Linh Trì trước đó Bạch Tích Tích bế quan. Cái Đại Đạo Tịnh Linh Trì này có thể truyền tống Bạch Tích Tích đi bất cứ lúc nào, theo Lam Tiểu Bố, đây rất có thể cũng là một món pháp bảo đỉnh cấp.

Hôm nay hắn không cơ vét sạch sẽ mọi thứ ở Thú Hồn Đạo, xem như hắn đã đi một chuyến uổng công rồi.

Chương 1927 - Vĩnh Sinh cường đại.

Y Nhai cẩn thận ẩn nấp bên ngoài quảng trường hư không của tinh cầu Thú Hồn Đạo, sau khi đến nơi này, nàng mới nhận ra không biết mình phải làm như thế nào mới có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cho dù có đang ở Thú Hồn Đạo, nhưng nàng làm sao đi tìm được? Đừng nói là tìm kiếm Lam Tiểu Bố, cho dù nàng tiến vào được tinh cầu trước mắt này cũng không có khả năng.

Ẩn núp bên ngoài tinh cầu Thú Hồn Đạo một hồi lâu, lúc này Y Nhai mới phát hiện hộ trận tinh cầu Thú Hồn Đạo hình như không có người bảo vệ, nàng quan sát một hồi lâu, xác nhận không có người thủ hộ. Nghĩ đến Ly Trụ cung đang tràn ngập nguy cơ, Y Nhai không nhịn được nhảy đến quảng trường hư không bên ngoài đại trận hộ tinh của Thú Hồn Đạo.

Thần niệm đảo qua, những kiến trúc trên quảng trường hư không đều bị đánh nát, còn có hai thi thể ở chỗ này.

Chẳng lẽ đây đều là do Lam Tiểu Bố đại ca làm? Cho dù thực lực của Lam Tiểu Bố ở trong mắt rất nhiều đệ tử của Ly Trụ cung mà nói đó là một vị tiền bối. Nhưng mà Y Nhai đã nghe Trị Di tỷ nói qua chuyện của Lam Tiểu Bố, cho nên biết tuổi tác của Lam Tiểu Bố cũng không lớn. Hơn nữa Trị Di tỷ gọi Lam Tiểu Bố là Lam huynh, cho nên nàng gọi đại ca cũng là hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến lời Trị trưởng lão nói, Y Nhai vững tin rằng tất cả tu sĩ Thú Hồn Đạo ở đây đều đã bị Lam Tiểu Bố giết chết. Nàng cẩn thận đi đến lối vào đại trận hộ tinh của Thú Hồn Đạo, vẫn không có người nào xông ra hay bất cứ quấy nhiễu nào. Y Nhai thở phào một hơi, nàng khẳng định Trị trưởng lão suy đoán không sai, Thú Hồn Đạo thật sự đã bị Lam Tiểu Bố một mình xử lý cả rồi.

Y Nhai bắt đầu tìm kiếm lối vào, nàng hy vọng tốt nhất là Lam Tiểu Bố đừng đi nhanh như thế, nếu đi mất rồi, nàng thật sự không thể tìm được Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà nàng vừa bước đến lối vào đại trận tinh cầu, đã cảm nhận được một luồng lực lượng cường đại bao trùm đến, sau đó nàng lập tức bị truyền tống đi.

Chờ Y Nhai bị ném xuống đất, nàng đã xuất hiện trong một đại điện đầy máu. Rất rõ ràng, trước đó không lâu trong đại điện này đã diễn ra một trận đại chiến, mặc dù những tu sĩ bị giết đi không còn thi cốt, nhưng vết tích đại chiến thì vẫn còn đó. Từ mùi máu tanh này, nàng có thể cảm nhận được ở trong này có rất nhiều người chết.

Y Nhai muốn xông ra ngoài, nhưng nàng nhanh chóng tuyệt vọng, nàng phát hiện mình đã bị nhốt trong đại điện này, hoàn toàn không thể đi được. Đẳng cấp của cái khốn trận này, cho dù nàng có công kích một ngàn năm, cũng đừng mong có thể phá vỡ được.

…

Y Nhai vừa đến lối vào đại trận tinh cầu của Thú Hồn Đạo, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy. Hắn ở lại Thú Hồn Đạo, một là vì muốn thu thập tất cả tài nguyên tu luyện của Thú Hồn Đạo, còn một nguyên nhân nữa chính là chờ người của Thú Hồn Đạo trở về, một mẻ hốt gọn.

Chính vì vậy, hắn đã bố trí một cái đại trận phong ấn và đại trận truyền tống bên ngoài tinh cầu Thú Hồn Đạo. Bất cứ kẻ nào, chỉ cần đi đến quảng trường hư không của Thú Hồn Đạo, sẽ không thể nào ra ngoài được, cuối cùng sẽ bị truyền tống vào trong đại điện nghị sự. Nếu như có người không bị truyền tống đến đại điện nghị sự, với hắn mà nói lại càng tốt hơn. Nếu như vậy, hắn có thể giết chết từng nhóm, áp lực sẽ giảm bớt.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ đến là, hắn còn chưa chờ được cường giả Thú Hồn Đạo đến, lại chờ được một nữ tử chỉ có tu vi Hợp Thần cảnh.

Nhìn thấy chỉ có một nữ tử Hợp Thần cảnh xuất hiện, Lam Tiểu Bố cũng lười lãng phí thời gian, hắn tiếp tục gỡ bỏ đạo tắc giam cầm Đại Đạo Tịnh Linh Trì.

Khi từng đạo đạo tắc giam cầm bị Lam Tiểu Bố gỡ bỏ, Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được cái Đại Đạo Tịnh Linh Trì này không đơn giản. Đạo tắc từ Đại Đạo Tịnh Linh Trì bành trướng, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được, nó có thể tịnh hóa mọi đạo niệm không thuộc về mình.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị gỡ bỏ hết 108 đạo cấm chế cuối cùng, đột nhiên cảm thấy không ổn. Một lực phản cường đại từ trong cấm chế Đại Đạo Tịnh Linh Trì bắn ra, nhanh chóng vọt vào trong thức hải của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố lập tức phun ra một ngụm máu. Một khắc sau, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, “Ngươi diệt truyền thừa của ta, ta sẽ chờ ngươi.”

Lam Tiểu Bố hoảng hốt, hắn nghe rất rõ ràng, giọng nói này từ trong Đại Đạo Tịnh Linh Trì truyền đến. Quả nhiên một khắc sau, một đạo hắc ảnh lập tức phá vỡ hư không, Đại Đạo Tịnh Linh Trì đã biến mất không còn tung tích.

Đại Đạo Tịnh Linh Trì bỏ chạy rồi? Lam Tiểu Bố chấn động nhìn Đại Đạo Tịnh Linh Trì đã biến mất trong hư không, thậm chí ngay cả vết máu nơi khóe miệng cũng không lau đi.

Nói thật lòng, chứng đạo một lần nữa, đồng thời khiến Trường Sinh Đạo Thụ của mình có thêm bảy đạo văn đại đạo, Lam Tiểu Bố cảm thấy trong vùng vũ trụ này, đã không có gì có thể uy hiếp được hắn. Sự thật cũng là như vậy, hắn ở Thú Hồn Đạo chém giết hơn một trăm tên cường giả Chứng Đạo, trong đó cường giả Chứng Đạo từ thất chuyển trở lên có bảy người, còn có hai cửu chuyển Thánh Nhân. Mà chính hắn, chỉ bị chút vết thương không nặng không nhẹ mà thôi.

Mặc dù hắn giết chết những người này là dựa vào đại trận Khốn Sát của mình, nhưng mà cũng thật sự là bản lĩnh của hắn. Nhưng bây giờ, Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra bản thân mình và Vĩnh Sinh Thánh Nhân chân chính vẫn còn cách biệt quá xa. Rõ ràng, Lưu âm vừa rồi chính là của một vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1928 - Vĩnh Sinh cường đại. (2)

Đối phương chẳng những có thể cách trăm triệu vạn vị diện mà lấy Đại Đạo Tịnh Linh Trì đi, còn có thể để lại một đạo hồn niệm ở trong này khiến thức hải hắn bị thương. Nếu như không phải thức hải hắn cường đại, cho một đạo phản phệ kia cũng có thể xử lý thức hải của hắn.

“Xuy!” Lam Tiểu Bố đứng lên, tâm tình chấn động dần bình ổn lại.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân thì như thế nào chứ? Lam Tiểu Bố hắn đi đến ngày hôm nay, không phải dựa vào ai tha mạng mà sống sót. Nếu bây giờ còn chênh lệch rất xa với đối phương, vậy hắn cũng chuẩn bị chứng đạo vĩnh sinh. Ai nói vĩnh sĩnh chỉ có lão tổ Thú Hồn Đạo mới có thể chứng, Lam Tiểu Bố hắn không thể chứng chứ?

Ngay cả Thú Hồn Đạo của ngươi mà ngươi cũng chẳng muốn trở về mà? Vậy Lam Tiểu Bố ta sẽ chủ động đến đó, tìm mọi cách diệt đi truyền thừa Thú Hồn Đạo ngươi cho bằng được.

Lam Tiểu Bố đi đến đại điện nghị sự của Thú Hồn Đạo, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Hắn đến đây là vì muốn hỏi nữ tử đang bị nhốt trong kia, vì sao những cường giả Thú Hồn Đạo kia đến bây giờ vẫn chưa trở về, hắn ở chỗ này chờ rất là khó chịu.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đại điện này, đã biết chỉ sợ rằng mình đã đoán sai rồi, nữ tu chỉ có Hợp Thần cảnh này rõ ràng không phải là tu sĩ Thú Hồn Đạo. Tu sĩ Thú Hồn Đạo hắn giết không biết bao nnhiêu, công pháp vô cùng lệ sát, hơn nữa đạo vận hoành hành lưu chuyển, nữ tu trước mắt này không có.

“Tiền bối…” Y Nhai nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, kích động kêu lên một tiếng. Lúc đầu nàng đã dự định rồi, Trị Di tỷ gọi là Lam huynh, vậy nàng sẽ gọi là Lam đại ca. Nhưng khi Lam Tiểu Bố trầm mặt tiến vào, nàng vẫn run giọng mà gọi một câu tiền bối.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Nói đi, ngươi là ai, đến đây làm gì?”

“Tiền bối có phải chính là Lam đại ca?” Y Nhai run giọng hỏi.

NGhe được lời hỏi thăm và xưng hô dở dở ương ương này, Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố, ngươi là người phương nào? Đến Thú Hồn Đạo làm gì?”

Y Nhai nhanh chóng lấy một mảnh ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đại ca, ta tên là Y Nhai. Đây là ngọc giản mà Trị Di tỷ tỷ đưa cho ta, nàng rất nguy hiểm, muốn xin ngươi đến cứu nàng một chút. Tứ đại tông môn tinh cấp đang vây công Ly Trụ cung ta, cường giả Ly Trụ cung ta đều đang cầm cự bên trong một món pháp bảo, qua thời gian dài, người của Ly Trụ cung ta sẽ bị giết sạch. Một khi người của Ly Trụ cung ta bị giết sạch, sinh mệnh của một tinh cầu Ly Trụ tinh ta cũng sẽ nguy cơ trong sớm tối, ta đến là để cầu cứu Lam đại ca.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, cái này đúng là ngọc giản của Trị Di. Nhưng mà hắn rất cạn lời, nếu như chỉ một cái tông môn là Thú Hồn Đạo, vậy hắn giúp cũng chẳng sao. Lam Tiểu Bố hắn có tự phụ, cũng không tự đại đến mức một người có thể đối kháng với bốn đại tông môn tinh cấp.

Hắn có thể diệt được Thú Hồn Đạo, hoàn toàn là vì không ai biết hắn đến để diệt tông, cũng không có người nào biết mình đã bố trí đại trận Khốn Sát và Giảo Sát bên ngoài đại điện nghị sự. Càng là vì hắn có đủ thời gian để bố trí đại trận, nếu không thì hắn thật sự không thể diệt hết Thú Hồn Đạo rồi.

Bây giờ cường giả đỉnh cấp của bốn đại tông môn tinh cấp đều đang ở Ly Trụ tinh, hắn dựa vào cái gì mà đi cứu người? Hoặc là nói dùng cái mạng nhỏ của mình đi cứu một Trị Di mới quen biết không lâu, hắn thật sự không làm được. Nếu như có thể cứu thì cũng thôi đi, mấu chốt là cái này có thể cứu sao?

“Lam đại ca, cung chủ của chúng ta nói, chỉ cần Lam đại ca đồng ý giúp đỡ, Thời Gian Thụ của Ly Trụ tinh ta sẽ đưa cho Lam đại ca…” Y Nhai thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, nhanh chóng bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố thở dài nói, “Không phải ta không muốn ra tay, mà là ta hoàn toàn không thể cứu được Trị Di và Ly Trụ tinh của các ngươi. Bốn đại tông môn tinh cấp, cửu chuyển Thánh Nhân ít nhất cũng phải có bảy tám người đúng chứ? Đừng nói đến những bát chuyển và thất chuyển Thánh Nhân kia, ngươi bảo ta đến một tinh cầu lạ lẫm, đi đối kháng với một đám cường giả bát chuyển cửu chuyển, cung chủ của các ngươi thật sự quá đề cao ta rồi. Nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ ngay cả Ly Trụ tinh ta cũng không vào được.”

Lời này Lam Tiểu Bố nói cũng không hề sai, chính hắn sau khi khống chế Thú Hồn Đạo rồi, đầu tiên là sửa đổi đại trận hộ tinh, khống chế toàn bộ tinh cầu lại. Thời Gian Thụ là đồ tốt, hắn cũng muốn. Nhưng nếu như mạng còn chưa đảm bảo được, hắn cần Thời Gian Thụ để làm gì?

Cho nên mới nói Lam Tiểu Bố đoán có lẽ mình đến Ly Trụ tinh, muốn vào trong tinh cầu cũng khó, chứ đừng nói đến chuyện cứu người.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Y Nhai vội vàng đứng lên, vành mắt nàng ửng đỏ nói, “Lam đại ca, Thú Hồn Đạo vô cùng đáng sợ, bọn hắn diệt môn lúc nào cũng là diệt cả một tinh cầu. Mong Lam đại ca hãy ra tay cứu tinh cầu của chúng ta một chút, hơn nữa ta có ngọc bài của cung chủ, có thể len lén tiến vào Ly Trụ tinh, không bị đại trận hộ tinh phát hiện…”

Lúc nói chuyện, Y Nhai đã nhanh chóng lấy một cái ngọc bài cho Lam Tiểu Bố.

Ngọc bài vừa đến tay Lam Tiểu Bố đã biết trong cái ngọc bài này có bày một trận văn truyền tống có thể phá vỡ giới diện. Lời Y Nhai nói có thể là thật, ngọc bài này có thể trực tiếp truyền tống vào bên trong Ly Trụ tinh.

Chương 1929 - Một người vây năm tông.

“Lam đại ca, ngọc bài này còn có thể truyền tống ra ngoài Ly TRụ tinh, không cần phải đi qua đại trận hộ tinh.” Y Nhai nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang quan sát ngọc bài trong tay, nhanh chóng bổ sung một câu.

COn có thể không cần thông qua đại trận hộ tinh mà truyền tống ra ngoài? Lam Tiểu Bố vốn không có chút hứng thú nào với chuyện tiến vào Ly TRụ tinh, bây giờ đã có chút hứng thú. Nếu như không có bảo hộ, ở trước mặt bốn đại tông môn tinh cấp kia. Lam Tiểu Bố cũng không muốn khoe khoang. Muốn giết dư nghiệt Thú Hồn Đạo, hắn còn có nhiều thời gian, chỉ cần trốn ở tinh cầu Thú Hồn Đạo này là được.

Cất ngọc bài cung chủ đi, Lam Tiểu Bố nói với Y Nhai, “Được rồi, ta đến Ly TRụ tinh xem một chút, nếu như có thể giúp được, vậy thì ta sẽ giúp một tay, nếu như không được, vậy ta đành xin lỗi.”

“Ta dẫn ngươi đi.” Y Nhai kích động vô cùng vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần, một mình ta đến đó là được rồi.”

“Chờ một chút, ở chỗ ta có Truyền Tống Phù, có thể đi thẳng đến bên ngoài Ly TRụ tinh.” Y Nhai cầm một lá Truyền Tống Phù ra.

KHông đợi Y Nhai kịp phản ứng, Lam Tiểu Bố đã lấy Truyền Tống Phù đi.

Lam Tiểu Bố cầm lấy Truyền Tống Phù rời khỏi tinh cầu Thú Hồn Đạo, hắn vẫn không dẫn theo Y Nhai. Con người Y Nhai cũng không tệ, lỡ như xảy ra tình huống gì, hắn có thể dùng ngọc bài chạy trốn, hắn không muốn dẫn Y Nhai theo rồi mất mạng.

Bên ngoài quảng trường hư không của Ly Trụ tinh có bốn người, Lam Tiểu Bố nhìn một chút đã lập tức nhận ra một người trong đó là Thú Hồn Đạo, ba người còn lại xem ra chính là ba đại tông môn khác trong miệng Y Nhai, xem ra Ly Trụ cung quả thật đang bị khống chế.

Lam Tiểu Bố không lập tức tiến vào Ly Trụ tinh, hắn bắt đầu bố trí đại trận. Còn mấy tu sĩ của các tông môn còn lại thế nào, Lam Tiểu Bố không thèm để ý, cái hắn để ý chính là Thú Hồn Đạo.

Nếu như có thể, hôm nay mặc kệ có thể cứu Ly Trụ cung hay không, hắn hy vọng có thể cứu được Trị Di và diệt toàn bộ gia hỏa của Thú Hồn Đạo.

Ở bên ngoài chậm trễ mất nửa ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới kích phát ngọc bài cung chủ, tiến vào trong Ly Trụ tinh.

Thời Gian sơn của Ly TRụ tinh vô cùng dễ thấy, cao vút trong mây, một gốc đại thụ xanh tươi to lớn sinh trưởng trên đỉnh Thời Gian sơn. Cho dù đứng cách rất xa, Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được một loại lực lượng năm tháng mênh mông.

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên ngoài quảng trường Thời Gian sơn, thần niệm của hắn mặc dù còn chưa mở rộng ra, nhưng đã có thể cảm nhận được quy tắc KHông Gian dao động kịch liệt. Có thể thấy được cái Ly Trụ Đỉnh mà Y Nhai nói kia vẫn chưa bị đánh nát, nếu không thì sẽ không có loại dao động quy tắc Không Gian kịch liệt như vậy.

Dựa theo lời Y Nhai nói, trên quảng trường Thời Gian sơn này, bao gồm cả Ly Trụ cung, có năm tông môn tinh cấp, Lam Tiểu Bố đoán cho dù thần niệm của mình có mạnh bao nhiêu, chỉ cần vừa chạm đến quảng trường Thời Gian sơn, khả năng bị phát hiện là hơn chín phần. Cho nên hắn chẳng những không thể dùng thần niệm, mà còn phải thu liễm hơi thở đại đạo của mình lại. CŨng may là hắn đã cảm ngộ đại đạo Vô Quy tắc, một khi thu liễm hơi thở đại đạo, vậy thì cũng giống như không hề tồn tại.

KHông dùng thần niềm, Lam Tiểu Bố cũng đoán được bây giờ Ly Trụ cung ở tại quảng trường Thời Gian sơn đang rất nguy hiểm, có lẽ cái Ly Trụ Đỉnh kia có thể bị người ta đánh nát bất cứ lúc nào. Nhưng mà cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố vẫn không nhanh không chậm mà ở bên ngoài bố trí Khốn Sát đại trận và đại trận phòng ngự.

Đại trận phòng ngự là để bảo đảm sự an toàn của chính mình, đại trận Khốn Sát là để giảo sát bốn đại tông môn tinh cấp còn lại. ĐƯơng nhiên nếu như những tông môn còn lại không nhằm vào hắn, vậy hắn cũng chỉ đi giảo sát Thú Hồn Đạo mà thôi.

Lần này đối thủ quá mạnh, Lam Tiểu Bố không hề giữ lại một chút nào, 108 lá đạo kén trận kỳ không quy tắc đều dùng hết. Không chỉ như vậy, hắn còn dứt khoát lấy Thánh Đạo Đài làm trận cơ.

Thánh Đạo Đài là chí bảo trấn tinh của Thú Hồn Đạo, bây giờ đã bị Lam Tiểu Bố luyện hóa, dùng loại bảo vật có đẳng cấp như vậy làm trận cơ Khốn Sát Thần Trận là thích hợp nhất.

Vì chuyện này có liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, Lam Tiểu Bố không hề dám khinh thường. Trừ chuyện dùng đạo kén trận kỳ không quy tắc để bố trí Khốn Sát Thần Trận và Phòng Ngự TRận, còn bố trí một cái huyễn trận và truyền tống trận. Truyền tống trận này chính là vào lúc nguy hiểm nhất, sẽ truyền tống hắn đi. TRong tay hắn còn có ngọc bài cung chủ, nhưng ai biết cái ngọc bài của Ly Trụ cung này có đáng tin hay không. Vấn đề mạng nhỏ, vẫn do chính mình nắm trong tay thì tốt hơn.

Cái này còn chưa hết, sau khi Lam Tiểu Bố bố trí hoàn chỉnh những đại trận này rồi, lại bắt đầu tạo dựng trận văn hư không.

…

“Cái Ly Trụ Đỉnh này chỉ có thể kiên trì nhiều nhất là một canh giờ nữa.” Chấn Trường Thiên cầm Phá Hư Chùy lên, hăng hái nói.

“Sao ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn?” Tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang lại nhíu mày, đồng thời thu hồi Hoang thương đang chuẩn bị công kích ra.

Hoàng Tuyền lão tổ cũng trầm giọng nói, “Ta cũng cảm thấy không ổn… KHông đúng, có người ở bên ngoài bố trí Khốn Sát Trận.”

Cùng lúc đó, chẳng những Hoàng Tuyền lão tổ, tất cả cửu chuyển Thánh Nhân còn lại cũng nhận ra không ổn. Giờ phút này không có người nào còn tâm tư công kích Ly Trụ Đỉnh nữa, thần niệm của tất cả mọi người đều điên cuồng mở rộng ra ngoài, bao gồm cả Dị Giải và mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân lại càng muốn xông ra khỏi quảng trường Thời Gian sơn.

Tu vi của Đại Huyền Cung xem như là mạnh nhất, hắn ta không hề động đậy, mà cũng bắt đầu khắc họa trận văn Phòng Ngự. Có thể ở ngay dưới mí mắt bọn họ bố trí đại trận, đồng thời đại trận còn bố trí thành công, bọn hắn mới phát hiện ra, trình độ Trận Đạo này cũng thật là dọa người.

Phải biết rằng bố trí đại trận nhất định sẽ có dao động quy tắc, có dao động quy tắc, bọn hắn sẽ phát hiện ra ngay.

Đại Huyền Cung có suy nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố đang ở bên ngoài bố trí đại trận không quy tắc, khi hắn bố trí đại trận không quy tắc, hoàn toàn không có người nào phát hiện ra. Sở dĩ bị phát hiện, là vì hắn đang bố trí đại trận Khốn Sát bằng trận văn hư không có dao động quy tắc Không Gian.

Bành bành! Mấy đạo thân ảnh đánh vào Hư KHông KHốn Trận của Lam Tiểu Bố, sau đó bị cuốn ngược trở về.

Sau đó mấy đạo thần niệm cường đại cùng tụ lại đây, muốn xé rách trận văn khốn sát của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không chút do dự kích phát hư không thần trận, lực phản cường đại đánh bật về, khiến thức hải của mấy tên tu sĩ muốn xé rách Hư KHông Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố bị xé rách.

“Là vị bằng hữu nào của Ly Trụ cung?” Hoàng Tuyền lão tổ trầm giọng hỏi.

Lam Tiểu Bố vẫn không trả lời, Chấn Trường Thiên đã nói, “CHắc hẳn không phải người Ly Trụ cung, người có Trận Đạo mạnh nhất ở Ly Trụ cung chính là Trần Cửu Thiên, mà Trần Cửu Thiên đang bị chúng ta vây khốn trong Ly Trụ Đỉnh rồi.”

Cùng lúc đó, rất nhiều tu sĩ Ly Trụ cung đang củng cố Ly Trụ Đỉnh đều kinh ngạc dừng pháp quyết trong tay lại. Bởi vì công kích từ bên ngoài đã dừng lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Một tên trưởng lão nghi ngờ hỏi.

Tất cả mọi người đều biết vì sao hắn ta lại hỏi như vậy, loại công kích pháp bảo phòng ngự này tốt nhất là không nên ngừng, một khi ngừng, vậy mọi cố gắng trước đó đều xem như vô dụng, sau khi quy tắc phòng ngự hoàn thiện rồi, cần phải công kích lại một lần nữa. Mà Ly Trụ Đỉnh đã qua hơn một ngày công kích, cấm chế phòng ngự đã sớm nguy hiểm, có thể bị đánh nát bất cứ lúc nào. Hết lần này đến lần khác, vào lúc sắp bị đánh nát, đối phương lại dừng công kích.

“Có phải là Lam đạo hữu mà Y Nhai đi mời đã tới?” Giọng điệu của Trị Xuân có chút run rẩy.

Không có người nào trả lời hắn ta, thần niệm của mọi người bắt đầu thẩm thấu ra bên ngoài lớp phòng ngự của Ly Trụ Đỉnh, muốn tra rõ xem rốt cuộc đã có chuyện gì.

…

Sau khi có người công kích trận văn hư không của mình, Lam Tiểu Bố cũng dừng tiếp tục bố trí đại trận, nếu đã bị phát hiện, vậy thì quang minh chính đại mà bước ra. Cái chủ yếu hắn dựa vào không phải là cái trận văn Phòng Ngự này, mà là đại trận Khốn Sát không quy tắc ở bên ngoài.

Lam Tiểu Bố đi vào trong quảng trường Thời Gian sơn, khi hắn nhìn thấy đám người trước mặt, ánh mắt hơi rụt lại một chút. Từ khi hắn xuất đạo đến nay, đâu là đội hình mạnh nhất mà hắn từng thấy.

Nơi này chỉ sợ còn có mấy tên gia hỏa đã vượt quá cửu chuyển Thánh Nhân, trừ mấy tên này ra, cửu chuyển Thánh Nhân, bát chuyển Thánh Nhân và thất chuyển Thánh Nhân cũng có một đống lớn.

Chương 1930 - Một người vây năm tông. (2)

Mặc dù hắn đã bố trí đại trận Khốn Sát ở nơi này, là dựa vào 108 lá trận kỳ không quy tắc mà hoàn thành, nhưng nhiều cường giả xuất hiện ở đây như vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng biết, hắn không thể nào diệt sạch toàn bộ người ở đây được. Trừ khi đại đạo của hắn có thể tiến thêm một bước.

“Ngươi là người phương nào?” Chấn Trường Thiên nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố còn trẻ tuổi như vậy, hơn nữa đạo vận Thánh Nhân đã chứng hình như chỉ có một đạo, cái này có chút không thích hợp lắm.

Một nhất chuyển Thánh Nhân, dám đến nơi này khiêu khích bốn đại tông môn tinh cấp? Chẳng lẽ hắn không biết tu vi kém nhất ở đây cũng là cường giả ngũ chuyển trở lên sao?

Ánh mắt Lam Tiểu Bố đảo qua tất cả mọi người, mặc dù dựa vào đại trận hắn cũng không thể giết hết người ở nơi này, nhưng mà bên ngoài có đại trận của hắn, những người ở đây cũng đừng hóng bắt được hắn.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, có thù đến tìm Thú Hồn Đạo. Nếu như không muốn liên lụy vào tranh chấp giữa ta và Thú Hồn Đạo, mời đứng qua một bên, nếu không thì đừng trách ta lấy cách đối phó với Thú Hồn Đạo để đối phó với các vị.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, Trường Sinh Kích đã xuất hiện trong tay của hắn.

“CHỉ một sâu kiến nhất chuyển nho nhỏ, cũng dám…” Một tên thất chuyển Thánh Nhân của Thánh Hoang giận dữ, chỉ là hắn ta vừa nói được một nửa, đã cảm nhận được lực lượng lĩnh vực cường đại khóa lại không cho hắn ta nói thêm nữa, thậm chí còn khiến hắn ta cảm thấy kiềm chế tử vong.

“Tông chủ…” Tên thất chuyển Thánh Nhân này vô cùng hoảng hốt, hắn ta không ngờ tông chủ lại dùng lĩnh vực ngăn hắn ta phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố.

“Ngớ ngẩn, đợi lát nữa ta tìm ngươi tính sổ sao.” Tông chủ truyền âm đến bên tai tên thất chuyển Thánh Nhân này, hắn ta cảm thấy như mình vừa rơi vào hầm băng.

Chẳng những tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang cho rằng tên gia hỏa này ngu ngốc, những người còn lại cũng cảm thấy tên gia hỏa này tu luyện đến choáng váng đầu óc rồi, nếu không sao có thể đứng ra vào lúc này chứ? Vừa rồi Lam Tiểu Bố đã nói rõ, cộng thêm lời đạo chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo nói trước đó, kết quả đã rất rõ ràng. Người ta vừa mới tiêu diệt Thú Hồn Đạo, sau đó tới nơi này muốn chém tận giết tuyệt Thú Hồn Đạo.

Lam Tiểu Bố cũng nói thêm, nếu như có người đứng ra, chỉ cần không giết được Lam Tiểu Bố hắn, tương lai hắn sẽ dùng cách đã đối phó với Thú Hồn Đạo để đối phó với người khác. Cách thức đối phó với Thú Hồn Đạo là gì? Xem người ta tiêu diệt hang ổ Thú Hồn Đạo, còn truy sát đến nơi này, đã biết người ta đang muốn chém tận giết tuyệt, diệt cỏ tận gốc, bây giờ tinh cầu của Thú Hồn Đạo sợ là đã không còn.

Người của Thú Hồn Đạo còn chưa đứng ra, một trưởng lão Thánh Hoang như ngươi lại đứng ra giúp người khác làm gì? Hơn nữa, một nhất chuyển Thánh Nhân có thể diệt được Thú Hồn Đạo sao? Gia hỏa này sợ là bế quan đến hỏng đầu óc luôn rồi?

Dị Giải biết, khi chưa thăm dò rõ nội tình của Lam Tiểu Bố, thì sẽ không có bất cứ ai đứng ra giúp Thú Hồn Đạo hắn. Cái này khác với chuyện cướp đoạt Thời Gian Thụ, cướp đoạt Thời Gian Thụ thì mọi người cùng có lợi, còn người trước mắt này chỉ là kẻ thù của Thú Hồn Đạo. Đối với tông môn khác mà nói, cho dù có giết chết Lam Tiểu Bố, ai biết sau lưng Lam Tiểu Bố còn cường giả nào khác tồn tại hay không.

Chương 1931 - TRận chiến mở màn.

Sát ý toàn thân hắn ta bành trướng, bước một bước lập tức xuất hiện ở trước mặt Lam Tiểu Bố, giọng điệu vô cùng rét lạnh nói, “Chính là ngươi đánh lén Thú Hồn Đạo ta? Đồng thời hủy đi truyền thừa của Thú Hồn Đạo ta?”

Sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, sát ý của Dị Giải hoàn toàn không thể nào kiềm nén được, khi hắn ta nói xong câu đó, đứng trước mặt Lam Tiểu Bố rồi, hắn ta lại vô cùng bình tĩnh. Có lẽ hắn ta biết, nếu như hôm nay không giết được Lam Tiểu Bố, sợ rằng Thú Hồn Đạo hắn ta sẽ không thể nào giết được Lam Tiểu Bố.

Hoàng Tuyền Thánh Đạo, Thánh Hoang và Thiên Mạc điện lúc này không ra tay cũng không sao cả, chờ hắn ta khóa Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần khiến Lam Tiểu Bố có chút yếu thế thôi, hoặc là khiến Lam Tiểu Bố trọng thương, vậy thì ba tông môn còn lại sẽ lập tức ra tay.

Trường Sinh Kích trong tay Lam Tiểu Bố nện xuống mặt đất một cái, “Không sai, chính là Bố gia nhà ngươi đã tiêu diệt Thú Hồn Đạo ngươi đó. ĐƯơng nhiên là còn chưa có diệt xong, cho nên cố ý đến đây.”

“Lam đạo hữu, cho dù thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, bất cứ chuyện gì cũng nên nói đạo lý một chút. Nếu không thì tứ phía đều là địch, chẳng lẽ một mình ngươi muốn đối đầu với cường giả của một vị diện sao?” Tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang từ tốn nói.

Tất cả mọi người đều biết Đại Huyền Cung nói lời này không phải là sợ Lam Tiểu Bố, mà là đang do thám nội tình của Lam Tiểu Bố. Một khi biết được lai lịch của Lam Tiểu Bố, bọn hắn sẽ cùng nhau tiến lên, cho dù không giết được Lam Tiểu Bố cũng không sao ít nhất thì cũng đã biết được nền móng.

Lam Tiểu Bố nhìn khắp quảng trường Thời Gian sơn, trong lòng vô cùng mỉa mai. Thật sự là không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ mà, gia hỏa này cũng không biết xấu hổ quá rồi, còn dám nói làm chuyện gì cũng nên nói đạo lý một chút.

Vào giờ phút này, một giọng nói khác đột ngột truyền đến, “Ha ha, Thánh Hoang ngươi có vẻ coi trọng đạo lý quá nhỉ, bốn đại tông môn vây công Ly Trụ cung ta, đạo lý ở đâu ra? Cái các ngươi muốn, cũng chỉ là Thời Gian Thụ của Ly TRụ tinh ta mà thôi. Vì sao đến trên đầu các ngươi, chuyện gì cũng cần phải nói đạo lý rồi?”

Mọi người lúc này mới phát hiện ra, hộ trận phòng ngự của Ly Trụ cung đã mở ra, cho dù mọi người vẫn chưa rời khỏi phạm vi phòng ngự của Ly Trụ Đỉnh, nhưng cũng có có thể nhìn thấy rõ vô số cường giả của Ly Trụ cung. Theo Lam Tiểu Bố, tên gia hỏa vừa nói chuyện chắc hẳn là cửu chuyển Thánh Nhân, rất có thể chính là cung chủ của Ly Trụ cung. Nhưng mà hơi thở trên người gia hỏa này vô cùng tán loạn, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Chấn Trường Thiên cười lạnh nói, “Muốn Thời Gian Thụ của Ly Trụ cung ngươi sao, ha ha. Trưởng lão Trị Di của Ly Trụ cung ngươi đánh lén truyền thừa đạo nữ Bạch Tích Tích của Thú Hồn Đạo, diết Bạch Tích Tích rồi cướp đi Thời Gian Đạo Quyển mà Bạch Tích Tích lấy được, nếu không thì chúng ta sẽ ra tay sao? Phải biết rằng, trước đó chúng ta chỉ đến đây làm khách mà thôi.”

Lam Tiểu Bố cạn lời, Bạch Tích Tích là do hắn giết, liên quan gì đến

Trị Di vậy?

Nhưng mà hắn rất khinh bỉ Ly Trụ cung, một người ngoài như hắn đã đến quảng trường này rồi, lại không quản hắn có phải đến giúp đỡ hay không, chỉ dựa vào việc sau khi hắn đến đây, người Ly Trụ cung vẫn còn rúc trong cái Ly Trụ Đỉnh kia, đã khiến hắn hoàn toàn không còn hứng thú cứu người nữa rồi. Lam Tiểu Bố hắn cũng chẳng phải thánh mẫu, chuyện không liên quan gì đến hắn mà cũng dốc hết sức nhận vào người.

Nếu như bây giờ người của Ly Trụ cung ra ngoài, bọn hắn ít nhất có thể chống đỡ với một tông môn tinh cấp vậy thì áp lực của hắn sẽ nhỏ đi rất nhiều, ba tông môn tinh cấp và bốn cái tông môn tinh cấp, đây chính là hai khái niệm khác nhau.

KHi Lam Tiểu Bố còn đang nghĩ ngợi, lại kinh ngạc phát hiện ra, tên tu sĩ trước đó nói chuyện bị trọng thương chưa lành kia, vậy mà rời khỏi phạm vi phòng ngự của Ly Trụ Đỉnh, không chỉ như vậy, hắn ta còn cất Ly Trụ Đỉnh đi.

“Cung chủ…” Nhìn thấy Phiến Bất Ngang cất Ly Trụ Đỉnh đi, đồng thời đi đến giữa quảng trường, Thái Thượng trưởng lão Thải Phù kinh hô một tiếng.

KHông có Ly Trụ Đỉnh bảo vệ, bọn hắn lấy cái gì mà đối kháng với bốn đại tông môn tinh cấp?

“Ha ha ha… Người Ly Trụ cung ta cầu cứu đã đến giúp đỡ rồi, Ly Trụ cung ta mà còn trốn tránh trong Ly Trụ Đỉnh, vậy thì không phải là đạo sinh tồn của Ly Trụ cung ta. Hôm nay cho dù Ly Trụ cung ta bị diệt đi, Phiến Bất Ngang ta cũng sẽ dẫn dắt toàn bộ tu sĩ của Ly Trụ cung bảo vệ Lam đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, tên Phiến Bất Ngang này nhiệt huyết trọng tình như vậy sao? Nhưng mà hắn lập tức hiểu ra, cho dù mình có bị giết hay không, người Ly Trụ cung trốn trong Ly Trụ Đỉnh, cuối cùng cũng chỉ có một chữ chết. Nếu đều là chết, còn không bằng làm cho dpej mắt một chút. Làm thế này chẳng những đẹp mắt, còn có thể hoàn toàn kéo hắn xuống nước, nếu không thì hắn có thể tùy tiện rời khỏi đây bất cứ lúc nào.

Những lão già này, không có một người nào đơn giản.

“Lam đạo hữu, Phiến Bất Ngang ta đại diện cho Ly Trụ cung…”

Một câu của Phiến Bất Ngang còn chưa nói hết, hai thân ảnh một trái một phải đã nhào về phía Lam Tiểu Bố, hai thân ảnh đang nhào về phía Lam Tiểu Bố này, không gian giữa bọn hắn và Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng tan rã.

Lĩnh vực đáng sợ đánh về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được một loại nghiền ép không gian. Đây tuyệt đối là hai cường giả cửu chuyển, hơn nữa hai tên này đều là người Thú Hồn Đạo. thực lực của Thú Hồn Đạo thật sự là đáng sợ. Cũng may khi hắn ở Thú Hồn Đạo, đã chém giết hai tên cửu chuyển và hai tên bát chuyển Thánh Nhân.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố kích phát Hư KHông Khốn Sát Thần Trận, lĩnh vực trường sinh tăng vọt. Sát mang từ Trường Sinh Kích phủ trời ngập đất đánh về phía hai cửu chuyển Thánh Nhân kia.

Một kích này Lam Tiểu Bố không hề thi triển bất cứ thần thông nào cả, hắn biết rõ, hai tên cửu chuyển Thánh Nhân này chỉ đang thăm dò thực lực của hắn. Nếu như hắn có thể trong thời gian ngắn nhất chém giết hai tên cửu chuyển Thánh Nhân này, vậy những tông môn còn lại sợ rằng sẽ cùng nhau xông lên.

Chương 1932 - TRận chiến mở màn. (2)

Hầu như khi hai tên cửu chuyển Thánh Nhân này nhào về phía Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng đồng thời kích phát Hư KHông Khốn Sát Thần Trận, lại có thêm ba tên cửu chuyển nhào về phía hư không.

Nhưng mà ba tên cửu chuyển Thánh Nhân này không phải người Thú Hồn Đạo, mà là cường giả của mấy đại tông môn còn lại, ba người này không công kích Lam Tiểu Bố. Mà sau khi Lam Tiểu Bố kích phát trận văn hư không, bọn hắn lại nhào về phía Hư KHông Khốn Sát Thần Trận mà Lam Tiểu Bố tạo dựng ra.

Lam Tiểu Bố biết Hư Không Khốn Sát Thần Trận không còn nữa rồi. Trận văn hư không có cường đại đến đâu, nhưng mà trình độ TRận Đạo của hắn còn kém một mồi lửa. Chờ đến một ngày, hắn có thể dựa vào không quy tắc tạo dựng ra trận văn hư không, đừng nói là ba cửu chuyển Thánh Nhân, cho dù có là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cũng chưa chắc có thể trong thời gian ngắn xé rách được hư không thần trận của hắn.

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, lúc này cách tốt nhất chính là lấy Luân Hồi Kiều ra. Theo đại sát khí từ Nhất Tức Nhất Luân Hồi, hắn có thể nắm chắc trong thời gian ngắn nhất xử lý được hai tên cửu chuyển Thánh Nhân.

“Cạch! Cạch! Cạch!” TRong hư không truyền đến tiếng vỡ vun, sau đó trước mắt mọi người trở nên sáng rõ, tựa như sát cơ kiềm chế bao trùm trên đầu đã hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người biết rõ, đây là Hư KHông Khốn Sát Thần Trận mà Lam Tiểu Bố bố trí đã bị hủy đi.

Cảm nhận được Hư Không Khốn Sát Thần Trận của mình bị hủy, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn lại càng không có khả năng thi triển Nhất Tức Nhất Luân Hồi rồi, cường giả ở nơi này quá nhiều, hắn vừa ra tay đã thi triển đòn sát thủ, đối với hắn mà nói đây là biện pháp xấu nhất. Chẳng những không thể thi triển Nhất Tức Nhất Luân Hồi, cho dù là Liệt Tắc Luân mà hắn vừa cảm ngộ trước đó không lâu, hắn cũng không thể dùng.

Đây là thần thông quần sát, người ở đây quá nhiều, nếu như bây giờ hắn đối phó với hai cửu chuyển Thánh Nhân mà đã thi triển ra, vậy đại chiến sau đó sẽ bất lợi cho hắn. Thủ đoạn tốt nhất chinh là Cung âm Sát, Cung âm Sát có thể giết hai người này, hơn nữa cũng không bại lộ thực lực của mình. Trường kích Cung âm Sát tung hoàng, kích mang còn có thể uy hiếp Đạo Chủ Thú Hồn Đạo một chút.

Tất cả suy nghĩ chỉ diễn ra trong chớp mắt, sau khi Lam Tiểu Bố quyết định thi triển Cung âm Sát, lại có hai tên thất chuyển Thánh Nhân và một tên bát chuyển Thánh Nhân từ chính giữa nhào về phía Lam Tiểu Bố. Hư không thần trận của Lam Tiểu Bố đã bị hai tên cường giả phá vỡ, điều này khiến Thú Hồn Đạo cảm thấy có cơ hội.

Lam Tiểu Bố biết rõ những cái này vẫn chưa phải là uy hiếp lớn nhất, uy hiếp lớn nhất đối với hắn là Đạo CHủ DỊ Giải của Thú Hồn Đạo. Đừng thấy DỊ Giải còn chưa động, nhưng hắn ta có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố quả quyết từ bỏ Cung âm Sát mà lựa chọn Giác âm Sát, trường kích hóa thành Sát Phạt chi đạo mênh mông, tạo ra lỗ đen vũ trụ và vòng xoáy kích mang bổ ra ngoài. Mọi thứ sát ý ngăn cản trường kích này, đều bị nghiền thành bã vụn.

Oanh! Đạo vận nổ tung, pháp bảo của một tên cửu chuyển Thánh Nhân đánh vào biên giới kích mang của Trường Sinh Kích, lực phản cuồng bạo khiến toàn thân Lam Tiểu Bố đều cảm thấy không thoải mái. Mà tên cửu chuyển Thánh Nhân ở bên ngoài thì lại không may mắn như vậy, Giác âm Sát từ chính diện bao lấy hắn ta, đạo tắc thần thông của hắn ta bị Giác âm Sát cuốn một cái, trong chớp mắt đã yếu đi.

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung, tên cửu chuyển Thánh Nhân này trực tiếp bị xé thành hai nửa, đạo âm lúc này nương theo sương máu mà bổ tung…

Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Pháp bảo của tên cửu chuyển Thánh Nhân bị giết kia đánh về phía Lam Tiểu Bố còn đang lăn lộn trên hư không, đã bị đạo tắc Sát Phạt từ Giác âm Sát đánh bay, hơn nữa đạo âm sát thế từ Trường Sinh Kích vẫn còn đang dâng trào.

Đông đảo người đang đứng xem ở đằng xa đều cảm thấy lưng phát lạnh, thần thông kích đạo này, một kích đánh ra tuyệt đối có thể hủy diệt một tinh cầu.

Một kích này sau khi giết chết một tên cửu chuyển Thánh Nhân, chẳng những không suy yếu, mà ngược lại là càng bành trướng mãnh liệt. Sau tên cửu chuyển Thánh Nhân này, lại là một tên thất chuyển Thánh Nhân bị trường kích xé nát.

Trước loại uy thế này, đừng nói là hai tên cửu chuyển Thánh Nhân, cho dù có thêm mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân nữa, chỉ sợ cũng chỉ đi đưa đầu người. Mặc dù là như thế, mấy người còn sót lại chẳng những không thu hồi pháp bảo, lĩnh vực lại càng chồng chéo tăng cường cho nhau, pháp bảo đánh về Lam Tiểu Bố có khí thế càng điên cuồng.

Lam Tiểu Bố biết, hắn không thể nào nương tay được, cái hắn e ngại không phải là ba tên cường giả trên thất chuyển này. Hắn mơ hồ có cảm giác, khi Giác âm Sát của hắn xé rách cường giả thứ ba của Thú Hồn Đạo, chính là lúc DỊ Giải ra tay. Nếu như hắn còn chút giữ lại, chỉ sợ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của hắn.

Mà Giảo Sát đại trận không quy tắc hắn đã bố trí ra, cho đến bây giờ vẫn còn chưa khởi động. Người ta là bốn tông môn tinh cấp, bây giờ ngay cả một tông môn tinh cấp hoàn chỉnh còn chưa ra mặt. Át chủ bài của hắn lại lật ra hết, kết quả tốt mới là chuyện lạ.

Cảm nhận được loại nguy hiểm này, cho dù khí thế Giác âm Sát đang thịnh vượng, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự đánh Liệt Tắc Luân ra.

Hầu như ngay khi Liệt Tắc Luân của Lam Tiểu Bố đánh ra, một đạo huyết quang lập tức nổ tung trước người Lam Tiểu Bố. Một khắc sau, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Đạo Chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo lảo đảo xông ra khỏi trói buộc lĩnh vực của hắn.

Sau lưng Lam Tiểu Bố thấm đầy mồ hôi lạnh, hắn vậy mà không cảm nhận được DỊ Giải đã xông vào trong lĩnh vực của hắn lúc nào. Nếu như Liệt Tắc Luân của hắn đánh ra muộn thêm một giây, thật sự là hắn có thể giết thêm được mấy người, nhưng chính hắn cũng sẽ bị người ta xé rách thân thể.

Tên DỊ Giải này thật là lợi hại, im hơi lặng tiếng xông vào trong lĩnh vực của hắn còn chưa nói, trước Liệt Tắc Luân cũng có thể trốn được một mạng. Hơn nữa dối phương còn là phá vỡ Giác âm Sát, xé rách lĩnh vực của hắn, rồi đụng phải Liệt Tắc Luân.

“Phốc phốc!” Lại một đám sương máu nổ tung, thân thể tên thất chuyển Thánh Nhân thứ hai bị xé mở, lại bởi vì Dị Giải ra tay, Nguyên Thần kịp trốn khỏi Giác âm Sát. Còn một tên cửu chuyển và bát chuyển Thánh Nhân khác, cũng vì Dị Giải ra tay, không chút tổn thương mà rút lui ra khỏi Giác âm Sát.

Chương 1933 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên.

Trận đại chiến vừa rồi mặc dù chết ba người, một người bị hủy đi thân thể, nhưng thời gian lại không trôi qua bao nhiêu, tất cả mọi người chấn động nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Loại thực lực này, nếu như đơn độc đả đấu, nơi này hoàn toàn không có người nào có thể khiến Lam Tiểu Bố bị thương.

Mấy tên cường giả hiểu rõ Dị Giải đều thấy lạnh sống lưng, thực lực của DỊ Giải có thể không phải thứ nhất, nhưng luận về đánh lén, bọn hắn không ai có thể ngăn cản được DỊ Giải. Nếu như đánh lén cũng được xem là một loại thực lực, vậy thì Dị Giải chính là nhân vật không ai dám trêu vào.

Thú hồn mà DỊ Giải chứng đạo chính là Hồi Ma Thú, thật ra Hồi Ma Thú có tên chính xác là Hồi Mâu Thú. Đừng thấy cái tên này có vẻ tình thơ ý họa, nhưng loại Thần Thú này không đơn giản. Sở dĩ gọi là Hồi Mâu Thú, là bởi vì khi ngươi phát hiện ra sự tồn tại của Thần Thú này, ngươi chỉ có thể suy nghĩ được một giây thôi, bởi vì tốc độ của loại Thần Thú này quá nhanh, chỉ khi người bị Thần Thú này giết hoặc cắn nuốt, ngươi mới hiểu ra chính mình đã gặp phải Hồi Mâu Thú.

Thực lực của Đại Huyền Cung hầu như là người mạnh nhất trong số những người này, hắn ta tận mắt nhìn thấy DỊ Giải đánh lén, hơn nữa hắn ta còn cảm nhận được khi Dị Giải đánh lén, Dị Giải đã biến mất.

Với thủ đoạn của DỊ Giải, hắn ta cũng khó mà tránh thoát được.

Nhưng mà Dị Giải lại không thể đánh lén được Lam Tiểu Bố, không chỉ như vậy, còn bị thần thông của Lam Tiểu Bố đánh trọng thương. Lúc này chỉ sợ thực lực ban đầu của Dị Giải đã không còn một nửa, có thể thấy được Lam Tiểu Bố mạnh như thế nào.

Một người mạnh như vậy, thế nhưng lại ngụy trang thành một nhất chuyển Thánh Nhân, có thể tưởng tượng được bình thường người này đã giết bao nhiêu cường giả ra tay với hắn.

“Điện chủ, Khốn Sát Thần Trận của người này sợ rằng chỉ là một bức bình phong, đã bị chúng ta đánh nát, không bằng…” Một tên trưởng lão của Thiên Mạc điện nhỏ giọng nói bên tai điện chủ Chấn Trường Thiên.

Chấn Trường Thiên cũng đang chấn động trước thực lực của Lam Tiểu Bố, có thể ngăn trở đòn đánh lén của Dị Giải, đồng thời còn đánh Dị Giải bị thương, loại cường giả này Thiên Mạc điện không thể địch nổi. Khó trách người này sau khi tiêu diệt Thú Hồn Đạo rồi, còn dám đến Ly Trụ cung diệt cỏ tận gốc.

Hết lần này đến lần khác, Chấn Trường Thiên lại nghe thấy trưởng lão bên người nói lời này, hắn ta lạnh lùng chìn chằm chằm tên lục chuyển trưởng lão bên cạnh, lạnh giọng nói, “Ngươi cho rằng người khác đều mù rồi sao, chỉ có một mình ngươi thấy rõ?”

Chấn Trường Thiên có thể khẳng định, cái Hư Không Khốn Sát Thần Trận mà ba tên cửu chuyển Thánh Nhân liên thủ hủy đi kia, hoàn toàn không phải là con bài tẩy của Lam Tiểu Bố. Thứ nhất là bởi vì trận văn hư không của Lam Tiểu Bố bị phá đi quá đơn giản, với thực lực của Lam Tiểu Bố, sao có thể làm ra loại trận văn hư không đơn giản như vậy?

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn là, đứng ở trên quảng trường Thời Gian sơn này, hắn ta vẫn cảm thấy một cảm giác đè nén đáng sợ. Cái này đã nói rõ một vấn đề, bên ngoài quảng trường Thời Gian sơn, rất có thể vẫn còn đại trận Khốn Sát, cái đại trận KHốn Sát kia mới là đòn sát thủ của Lam Tiểu Bố.

Nếu như hắn ta suy đoán chính xác, vậy thì thật là đáng sợ. Đại trận đáng sợ như vậy, thế mà bọn hắn không cảm nhận được, cái này phải mạnh đến mức nào chứ?

CHẳng những Chấn Trường Thiên, tất cả cường giả cửu chuyển đều cảm nhận được sự kiềm chế. Chỉ là bọn hắn đều không nhìn thấy đại trận của Lam Tiểu Bố. Hư không thần trận vốn đã khó phát hiện, kết quả sau khi bọn hắn phá đi cái hư không thần trận khó phát hiện kia rồi, phát hiện vẫn còn uy hiếp khác, ai mà dám làm loạn chứ?

“Lam Tiểu Bố, ngươi vô duyên vô cớ diệt đi Thú Hồn Đạo của ta, hôm nay cho dù Thú Hồn Đạo ta toàn quân bị diệt, ngươi cũng đừng mong có thể tốt đẹp. Cho dù ngươi có rời khỏi nơi này, vẫn sẽ có người đối phó ngươi. Trong vũ trụ mênh mông, cuối cùng cũng có nhân quả.” Dị Giải nghiêm giọng kêu lên.

Hắn ta thật sự sợ hãi, hắn ta đã dung hợp Thần Thú Hồi Ma Thú để chứng đạo, tuyệt đối tốc độ không chỉ đơn giản là nhanh, hơn nữa còn có một chiêu tất sát có thể bỏ qua mọi quy tắc. Nói cách khác, thần thông Giác âm Sát của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể ngăn cản thần thông bản mệnh của hắn ta, Hồi Ma Chém. Còn lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, cũng không thể ngăn cản được Hồi Ma Chém của hắn ta.

Nhưng hết lần này đến lần khác, sau khi hắn ta phá vỡ được thần thông và lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, hắn ta lại cảm nhận được một vòng đạo văn chém giết không có quy tắc nào, chính đạo văn này đã phá đi Hồi Ma Chém của hắn ta, đồng thời khiến hắn ta bị trọng thương. Nếu như mấy đại tông môn còn lại còn không chịu ra tay, hôm nay Lam Tiểu Bố thật sự có thể diệt đi Thú Hồn Đạo của hắn ta. Hơn nữa hắn ta có thể nhìn ra được vấn đề, tông chủ tông môn khác cũng có thể thấy được, cho nên muốn những gia hỏa cáo già này ra tay, chỉ sợ không có cơ hội.

Cung chủ Ly Trụ cung và tất cả trưởng lão đều sững người, Trị Di tùy tiện quen biết một người bạn mà nghịch thiên đến thế sao? Vậy mà có thể dễ dàng nghiền ép DỊ Giải của Thú Hồn Đạo, không chỉ như vậy, còn chém giết một tên cửu chuyển Thánh Nhân, một tên bát chuyển Thánh Nhân và một tên thất chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, Thái Xuyên đã xuất hiện tại quảng trường Thời Gian sơn.

Thần Thú Thái Xuyên đã chứng đạo Thần Thú, bây giờ sau khi chứng đạo lại càng ẩn chứa lực lượng Viễn Cổ Hồng Hoang, loại Thần Thú hùng mạnh này vừa xuất hiện, mọi người dường như cũng hiểu ra là có chuyện gì. Loại Thần Thú này xuất hiện, nếu như Thú Hồn Đạo không nổi lên tâm tư cướp đoạt mới là chuyện lạ.

Chương 1934 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên. (2)

Dị Giải nhìn thấy Thái Xuyên, sắc mặt lập tức biến đổi, hắn ta đã biết xảy ra chuyện gì rồi, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, hắn ta chắc chắc sẽ đập chết Bạch Tích Tích. Là truyền thừa đạo nữ của tông môn, thành sự không có bại sự có thừa. Thần Thú của cường giả loại này mà cũng bắt đi được sao? Đây là đang gây họa cho tông môn mà. Thú Hồn Đạo cướp đoạt Thần Thú là chuyện bình thường, nhưng mà trước khi cướp đoạt Thần Thú, ít nhất phải điều tra lai lịch của Thần Thú một chút…

Nghĩ đến đây, trong lòng Dị Giải cũng thầm than. Bây giờ hắn ta nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế, khi Thú Hồn Đạo cướp đoạt Thần Thú còn cân nhắc đến lai lịch của Thần Thú hay sao? Từ trước đến nay, Thú Hồn Đạo nhìn trúng Thần Thú nào, cho dù là tông môn tinh cấp cũng sẽ cướp đi, từ lúc nào Thú Hồn Đạo muốn cướp Thần Thú mà còn phải điều ra xem lai lịch đằng sau Thần Thú chứ? Trong vị diện hư không này, ai có thể tỏ sắc mặt với Thú Hồn Đạo hắn ta?

Giờ phút này, hắn ta hiểu ra một đạo lý, đó chính là tông môn có mạnh đến đâu, cũng phải làm việc theo quy củ. Người khiến Thú Hồn Đạo phải nhìn sắc mặt mà làm việc, chỉ là trước đó bọn hắn không gặp được thôi.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Đây là thú sủng của ta, kết quả thú sủng ta khi đang chứng đạo thì bị người bắt đi, hơn nữa người bắt nó đi chính là Bạch Tích Tích. Ngươi nói xem, ta diệt Thú Hồn Đạo ngươi có oan uổng hay không?”

Nói xong, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cho Dị Giải cơ hội giải thích, dứt khoát lấy một cái thủy tinh cầu ra, hình ảnh trong thủy tinh cầu vô cùng rõ ràng thể hiện quá trình Bạch Tích Tích và Hàn Nguyệt Sơn thừa dịp Thái Xuyên chứng đạo mà bắt Thái Xuyên đi

Đám người im lặng, đừng nói là Lam Tiểu Bố đã lấy ra chứng cứ và lý do đầy đủ. Cho dù là lý do sứt sẹo gấp trăm ngàn lần, cũng đủ cho một cường giả diệt đi một tinh cầu.

Lam Tiểu Bố cũng không bỏ qua như vậy, mà nhìn về phía Chấn Trường Thiên nói, “Ngươi tên là gì?”

Trong lòng Chấn Trường Thiên vô cùng kiêng kị Lam Tiểu Bố, giờ phút này nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, căng thẳng trong lòng, nhưng mà lập tức hừ lạnh một tiếng nói, “Chấn Trường Thiên của

Thiên Mạc điện.”

Hắn ta rất muốn nói một câu uy hiếp, nhưng mà nghĩ đến trạng thái của Dị Giải, mạnh mẽ nuốt xuống.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vừa rồi ngươi nói Trị Di của Ly Trụ cung giết Bạch Tích Tích, cướp đi Thời Gian Đạo Quyển của Bạch Tích Tích, cho nên các ngươi mới đến nơi này chuẩn bị diệt đi Ly TRụ tinh?”

Chấn Trường Thiên tức giận nói, “Chẳng lẽ không đúng sao? KHông phải ngươi cũng là vì thú sủng của mình bị bắt cho nên mới đánh tới Thú Hồn Đạo?”

Nghe thấy lời Chấn Trường Thiên nói, Dị Giải giận dữ. Con rùa này muốn đá Thú Hồn Đạo ra ngoài, nếu không thì cũng sẽ không nói như vậy, lấy Thú Hồn Đạo hắn làm ví dụ mặt trái.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, vươn tay lấy ra một bản phục chế Thời Gian Đạo Quyển ra nói, “Đáng tiếc Thời Gian Đạo Quyển là do ta lấy được, không có liên quan gì đến Bạch Tích Tích. Không chỉ như vậy, Bạch Tích Tích kia cũng là do ta giết chết, ngươi có còn ý kiến gì không?”

Sắc mặt Chấn Trường Thiên tái xanh, Lam Tiểu Bố dùng cách này để nói chuyện, quả thật đang đánh vào mặt hắn ta, nhưng hắn ta lại không dám phản bác. Bởi vì hắn ta thấy rất rõ ràng, Thú Hồn Đạo đã bị Lam Tiểu Bố đánh đến tàn phế. Mà Hoàng Tuyền Thánh Đạo và Thánh Hoang cũng cực kỳ kiêng kỵ Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố nổi giận với Thiên Mạc điện hắn ta, hai tông môn này có ra tay tương trợ hay không cũng khó nói. Huống chi bên cạnh còn có một Ly Trụ cung. Cung chủ Ly Trụ cung trọng thương, nhưng phần lớn thực lực của Ly Trụ cung vẫn còn như cũ. Với sự hiểu biết của hắn ta với Phiến Bất Ngang, có loại cường giả như Lam Tiểu Bố trợ quyền, một khi đánh nhau, Phiến Bất Ngang tuyệt đối sẽ cùng toàn tông tiến lên.

“Lam đạo hữu, chuyện này là do chúng ta cân nhắc không chu toàn…” Đại Huyền Cung của Thánh Hoang chủ động đứng ra, hắn ta càng cảm thấy bất an. Vừa rồi khi hắn ta dùng thần niệm cẩn thận thẩm thấu ra ngoài, vẫn không cảm nhận được bất cứ vết tích đại trận nào cả. Hết lần này đến lần khác hắn ta có thể khẳng định, bọn hắn bị đại trận khóa lại, hơn nữa Lam Tiểu Bố có thể kích phát đại trận bất cứ lúc nào.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy thực lực của Lam Tiểu Bố, hắn ta cảm thấy bây giờ Thánh Hoang còn chưa kết thù với Lam Tiểu Bố, đã như vậy, thì vẫn còn khả năng cứu vãn. Nếu không, hôm nay cho dù bọn hắn và Lam Tiểu Bố lưỡng bại câu thương, cũng tuyệt đối không thể giết chết Lam Tiểu Bố.

Nói đùa gì vậy, Lam Tiểu Bố có thể ngăn cản được Hồi Ma Chém của DỊ Giải, hoàn toàn không phải chuyện nhiều người là có thể giết chết được. Chỉ cần không giết được Lam Tiểu Bố, Thánh Hoang hắn có danh tiếng lại có địa chỉ. Cho nên, hôm nay Thánh Hoang hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm được.

Chấn Trường Thiên không hổ là kẻ già đời và nhân vật kiêu hùng, giống như vừa rồi chuyện Lam Tiểu Bố mỉa mai hắn ta đều không tồn tại, cười ha ha một tiếng rồi nói, “Có lúc hiểu lầm mà không nói rõ ràng thì chúng ta cũng không biết được. Đã như vậy, cái Thời Gian Thụ kia chúng ta cũng không cần, chúng ta tình nguyện đưa Thời Gian Thụ cho Lam đạo hữu, xóa bỏ hiểu lầm.”

“Buồn cười, Thời Gian Thụ là của các ngươi sao? Các ngươi đưa cho

Lam đạo hữu? Bây giờ mọi người còn đang tranh đoạt Thời Gian Thụ, mà Trị Di của Ly Trụ cung ta là người có khả năng lấy được Thời Gian Thụ nhất. Đến lúc đó Ly Trụ cung ta sẽ tự mình đưa, không tới lượt Thiên Mạc điện ngươi.” Phiến Bất Ngang cười ha ha, chủ động đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ. ” Ly Trụ cung Phiến Bất Ngang kính chào Lam Đạo Chủ, đa tạ Lam Đạo Chủ đến chủ trì chính nghĩa.”

Loại cường giả có thực lực như Lam Tiểu Bố, tuyệt đối là cấp bậc Đạo Chủ.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đã nghe thấy tiếng kinh hô vang lên, “Thời Gian Thụ…”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đỉnh núi Thời Gian sơn, lại phát hiện Trị Di đã chạm đến Thời Gian Thụ. Nhưng mà một khắc sau, Thời Gian Thụ lại xông ra khỏi Thời Gian sơn, sau đó trốn vào hư không.

Đám người hai mặt nhìn nhau, chuyện đã rõ ràng, cho dù Trị Di là người đầu tiên leo lên đến đỉnh núi, nhưng Thời Gian Thụ vẫn không muốn nhận Trị Di làm chủ, lúc này mới trốn vào hư không.

Chương 1935 - Diệt Thú Hồn Đạo.

Ngay khi tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm Thời Gian Thụ, Dị Giải lại truyền âm cho tất cả Thánh Nhân chứng đạo của Thú Hồn Đạo, hắn ta thì là người đầu tiên xông ra khỏi quảng trường Thời Gian sơn.

Nếu như nói Thời Gian Thụ vẫn còn ở đó, vậy mấy tông môn kia còn có cơ hội liên thủ với Thú Hồn Đạo đối phó với Lam Tiểu Bố, bây giờ Thời Gian Thụ đã trốn vào trong hư không, vậy liên thủ đối phó với Lam Tiểu Bố chính là trò cười. Thú Hồn Đạo hắn ta bây giờ mà còn không đi, thì thật sự sẽ bị diệt vong ở Ly Trụ tinh.

KHi Dị Giải biến mất, tất cả mọi người của Thú Hồn Đạo đều hóa thành một tia dao động không gian biến mất, người của những tông môn còn lại đều biết, Dị Giải đang chuẩn bị chạy trốn.

Không có Thời Gian Thụ, mấy tông môn tinh cấp còn lại cũng không muốn cùng Thú Hồn Đạo liều mạng với Lam Tiểu Bố. Thú Hồn Đạo trừ chuyện chạy khỏi nơi này thì không còn con đường nào để đi.

Nhưng khi tất cả mọi người Thú Hồn Đạo đều hành động, đám người cũng cảm nhận được toàn bộ không gian trên quảng trường Thời Gian sơn đều biến đổi, lập tức có một loại sát thế cuồng bạo lăng lệ bao phủ toàn không gian.

Giờ phút này hầu như tất cả mọi người đều nhanh chóng lấy pháp bảo ra, có mấy người thậm chí còn chuẩn bị ra tay phá trận. Rõ ràng, đây là tình cảnh bị đại trận Khốn Sát khóa lại.

“Tất cả mọi người Thánh Hoang không được ra tay, đứng nguyên tại chỗ chờ.” Đại Huyền Cung là người đầu tiên đưa ra lựa chọn.

Hắn ta rõ ràng đã đoán không sai, hắn ta đã quan sát nửa ngày, cũng không thể tìm được trận tâm đại trận ở chỗ nào, thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của đại trận. Nếu như không phải cảm nhận được tinh thần bị đè nén, còn có cảm giác nguy cơ, thậm chí hắn ta cũng không biết nơi này có đại trận KHốn Sát. Bây giờ, cái đại trận Khốn Sát này đã được kích phát, quả nhiên là cưỡng hãn đến không hợp thói thường.

Đáng sợ hơn chính là, sau khi cái đại trận Khốn Sát này khởi động, hắn ta vẫn không thể nào cảm nhận được trận tâm của đại trận nằm ở đâu. Lúc này, hắn ta cũng không dám dùng thần niệm thẩm thấu vào đại trận, cái này tương dương với khiêu khích Lam Tiểu Bố.

Loại đại trận đáng sợ này, cộng thêm có người bày trận là Lam Tiểu Bố đứng ra chủ trì, đừng nói là giết Thú Hồn Đạo, cho dù có thêm Thánh Hoang hắn và Thiên Mạc điện, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, người ta cũng có thể chém tận giết tuyệt. Khó trách Lam Tiểu Bố lớn mật như vậy, dám một mình đi đến nơi này.

Sau khi tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang ngăn cản đệ tử môn hạ ra tay, Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện và Hoàng Tuyền lão tổ của Hoàng Tuyền Thánh Đạo cũng nhanh chóng ngăn cản môn nhân của mình ra tay.

Loại đại trận KHốn Sát này, tuyệt đối đã vượt qua cấp độ thần trận, còn là một loại thủ đoạn bố trí mà bọn hắn không biết. Cho dù toàn bộ bốn đại tông môn tinh cấp bọn hắn cùng ra tay, có lẽ có thể đánh Lam Tiểu Bố trọng thương, nhưng cuối cùng nhất định sẽ tổn thất nặng nề. Bây giờ Thời Gian Thụ không còn, bọn hắn cần gì phải mạo hiểm như vậy mà ra tay với Lam Tiểu Bố hay không?

Ngược lại, đã có người của Ly Trụ cung lấy pháp bảo ra đánh vào đại trận KHốn Sát một chút, chỉ một chút thôi, sát thế đại trận KHốn Sát đã phản phệ khiến người vừa ra tay bị trọng thương.

“Dừng tay.” Phiến Bất Ngang quát lên, sau khi hắn ta bị thương thì phản ứng có chút chậm chạp, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được, đại trận này là do Lam Tiểu Bố bố trí ra, chứ không phải do bốn đại tông môn bố trí.

KHi Lam Tiểu Bố kích phát đại trận KHốn Sát, Dị Giải đang điên cuồng độn ra bên ngoài bỗng nhiên cảm thấy trong lòng lạnh buốt, lập tức hắn ta đã biết mình đoán không sai, nơi này thật sự có bố trí Khốn Sát Thần Trận cao cấp.

KHông chờ hắn ta lấy trận kỳ phá trận ra, một cái cầu gỗ cực lớn đã xuất hiện trong đại trận mông lung đầy sương mù này.

Dị Giải vẫn còn chưa để ý đến cái cầu gỗ này, hắn ta đã bị đại trận trước mặt dọa sợ sững người. Hắn ta nghĩ trước đó vòng đạo văn khiến hắn ta bị trọng thương của Lam Tiểu Bố kia, cái đại trận này cũng giống như đạo văn kia, hắn ta không thể nào cảm nhận được trận cơ và trận tâm của đại trận nằm ở nơi nào, giống như nó không nằm trong vũ trụ này, nhưng hết lần này đến lần khác cái đại trận này lại đang vây nhốt hắn ta.

Một suy nghĩ mà hắn ta không dám nghĩ đến hiện ra, đây là dùng trận kỳ không quy tắc để bố trí đại trận Khốn Sát cao hơn Thần cấp?

Sọ hãi xông lên đầu, Di Giải lại càng muốn chạy trốn, lúc này hắn ta mới chú ý đến cái cầu gỗ đang chặn trước mặt hắn ta.

Luân Hồi Kiều? Ánh mắt DỊ Giải co rụt lại, loại đại trận đáng sợ này thì thôi, vậy mà còn lấy Luân Hồi Kiều ra nữa.

Hai tên ngũ chuyển chứng đạo Thánh Nhân của Thú Hồn Đạo vừa bị đại trận KHốn sát ép lui, một dấu chân cực đại đã đạp tới, “Cút lên đi.”

Hai tên Thánh Nhân chứng đạo này bị Lam Tiểu Bố đạp lăn lên Luân Hồi Kiều, mấy chữ lớn Nhất Tức Nhất Luân Hồi lưu chuyển trên Luân Hồi Kiều.

Hai tên Thánh Nhân chứng đạo này kiên trì không đến hai giây, đã bị đạo vận Nhất Tức Nhất Luân Hồi cuốn lấy, kéo vào trong dòng lũ cuồn cuộn bên dưới chân cầu gỗ.

Dị Giải điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu mờ đi. Chỉ là không chờ cấm thuật của hắn ta hoàn toàn phát động, một đạo sát ý đáng sợ đã từ bên cạnh đánh tới.

Dị Giải đâu còn dám thi triển cấm thuật bỏ chạy nữa, nhanh chóng lấy một cái luân bàn ra đánh trả.

Bành! Đạo vận thần thông nổ tung. Dị Giải há mồm phun ra một ngụm máu, cả người đã đứng dưới chân Luân Hồi Kiều.

Chương 1936 - Diệt Thú Hồn Đạo. (2)

“Lam đạo hữu, chuyện này là Thú Hồn Đạo ta sai, Dị Giải ta tình nguyện bồi thường vô điều kiện, cho dù ngươi có muốn lấy tinh cầu của ta cũng được, chỉ hy vọng tương lai chúng ta có thể hóa giải ân oán, cho dù không thể trở thành bằng hữu, ít nhát cũng có thể giúp đỡ cho nhau một chút khi tiến vào vĩnh sinh đạo…” Dị Giải hầu như cố gắng nói hết trong một hơi.

Hắn ta tin rằng Lam Tiểu Bố có thể nghe được lời mình nói, đó chính là giết chết hắn ta, cũng không thể ngăn cản hắn ta trùng sinh. Đã như vậy, còn không bằng hóa thù thành bạn. Hắn ta không nhận thua không được, lui tiếp về phía sau nữa chính là bước vào Luân Hồi Kiều.

Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến gia hỏa này, Trường Sinh Kích chỉ đánh ra một đạo kích mang, “Ngươi cứ an tâm đi đi, trợ giúp ta, ngươi không có tư cách đó…”

Bóng ma tử vong ập đến, Dị Giải vẫn cố gắng kêu lên, “Lam Tiểu Bố, tương lai ta nhất định sẽ giết ngươi báo thù, hủy đi tinh cầu của ngươi…”

Đồng thời luân bàn trong tay liều mạng đánh ra.

Nhưng mặc cho hắn ta liều mạng như thế nào, Trường Sinh Kích vẫn có thể trực tiếp đánh bay luân bàn, chém DỊ Giải phải vào Luân Hồi Kiều. KHông đợi Dị Giải có động tác tiếp theo, Trường Sinh Kích đã một lần nữa bổ tới.

Dị Giải chỉ có thể trơ mắt nhìn Trường Sinh Kích bổ vào trong thân thể của hắn ta, đạo vận tử vong từ “Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích Độ Tam Sinh” trên Luân Hồi Kiều khiến linh hồn hắn ta bắt đầu run rẩy.

Dị Giải ta không chết, nhất định sẽ báo mối thù ngày hôm nay…

Dị Giải biết mình cuối cùng cũng không thể xoay chuyển tình thế, thù hận đã sớm ngập tràn linh hồn hắn ta. Chỉ là ý nghĩ của hắn ta vừa mới bắt đầu, đã cảm nhận được một luồng lực lượng quy tắc Không Gian cường đại xé rách thế giới của hắn ta.

Chuyện này sao có thể? Hắn ta là một cửu chuyển Thánh Nhân, một cường giả đã nửa bước vào vĩnh sinh, nếu như thế giới của hắn ta có thể bị đối thủ xé rách đơn giản như vậy, thế thì hắn ta còn báo thù cái quái gì nữa? Đối thủ có thể nhẹ nhàng xé rách thế giới của hắn ta như vậy, có lẽ cũng có thể dễ dàng thông qua hồn phách của hắn ta mà diệt đi tất cả phân hồn trùng sinh khác của hắn ta….

Thật sự là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó, Dị Giải vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy thần hồn của mình bị cuốn vào trong một vòng xoáy quy tắc Hư Không, sau đó tất cả những thần hồn hắn ta để lại trong vũ trụ Hạo Hãn đều bị vòng xoáy hư không này cuốn đến, tiếng kêu thảm thiết đau đớn liên miên bất tuyệt.

“Không…” Dị Giải cuối cùng chỉ có thể kêu lên một chữ không, hối hận ngập trời cũng không thể nào ngăn cản sự thật hắn ta đã thật sự biến mất trong vũ trụ Hạo Hãn này.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết của DỊ Giải từ Luân Hồi Kiều truyền đến, vang vọng đến bên tai của mỗi người.

Sắc mặt Chấn Trường Thiên có chút tái nhợt, hắn ta biết rõ, trước đó Lam Tiểu Bố muốn tìm hắn ta tính sổ, cũng may là hắn ta sợ, nếu không bây giờ người đang kêu rên thảm thiết đó có phải cũng có Chấn Trường Thiên hắn ta? Phải biết là bốn đại tông môn tinh cấp vây giết Ly Trụ cung, trong bốn đại tông chủ, thực lực của hắn ta chỉ sợ là kém nhất.

Dị Giải ở trước mặt Lam Tiểu Bố, cũng không có cách nào chạy trốn, hắn ta có thể chạy được sao? Đồng thời trong tiếng kêu thảm thiết đau đớn của DỊ Giải kia, hắn ta cả nhận được Dị Giải chắc hẳn là bị thần hồn câu diệt, cũng không cách nào để trùng sinh nữa.

KHông chỉ Chấn Trường Thiên, Đại Huyền Cung và Hoàng Tuyền lão tổ đều vô cùng chấn động. Đoán được Lam Tiểu Bố mạnh là một chuyện, nhưng nhìn thấy Lam Tiểu Bố mạnh đến không hợp thói thường thế này, nghiền sát cường giả cùng cấp bọn hắn như giết gà là một chuyện khấc. Dù sao thì cho dù trước đó đã đoán được Lam Tiểu Bố rất mạnh, bọn hắn cảm thấy mình muốn rời khỏi đây vẫn có cơ hội. Bây giờ chỉ sợ không phải là như thế, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự không muốn để cho bọn hắn đi, bọn hắn thật sự không thể đi được.

Sắc mặt Hoàng Tuyền lão tổ âm tình bất định, hắn ta cảm nhận được khí thế của Luân Hồi Kiều. Hắn ta tu luyện chính là đại đạo Hoàng Tuyền, nhưng mà hắn ta không có cầu Hoàng Tuyền cũng không có Luân Hồi Kiều, thậm chí pháp bảo của Thiên Đạo Hoàng Tuyền cũng chỉ là một cái hàng nhái. Nói chính xác thì, là một món hàng nhái được rèn đúc từ vô số oan hồn của các tinh cầu khác mà thôi.

Từng đám sương máu nổ tung trong đại trận Khốn sát mờ mịt, khiến các tu sĩ của Thánh Hoang, Thiên Mạc diện và Hoàng Tuyền Thánh Đạo cảm thấy có chút may mắn vì bọn hắn không hề động đậy, đại trận Khốn Sát cũng không chém giết bọn hắn. Có thể thấy được.Lam Tiểu Bố cũng không muốn đối phó với mấy tông môn bọn hắn, người ta đến đây thật sự là vì muốn diệt Thú Hồn Đạo.

Phiến Bất Ngang lạnh lẽo nhìn chằm chằm tên đệ tử Ly Trụ cung vừa lấy pháp bảo công kích đại trận Khốn Sát kia, nếu như có thể động đậy, hắn ta hận không thể giết chết tên đệ tử óc heo này.

Người ta đến để giúp đỡ, kết quả địch nhân đã thành thành thật thật ở ngốc trong đại trận Khốn sát không dám làm gì, vậy mà hết lần này đến lần khác đệ tử Ly Trụ cung hắn ta lại là người đầu tiên lấy pháp bảo ra công kích.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn và đạo vận nghiền sát của Luân Hồi Kiều liên miên không dừng, giờ phút này tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ dày vò.

Người Thú Hồn Đạo cảm thấy dày vò là vì bọn hắn sắp bị giết sạch, những người còn lại cảm thấy dày vò, là vì bọn hắn đang ở bên trong đại trận KHốn Sát đáng sơ của Lam Tiểu Bố. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn, bọn hắn chính là Thú Hồn Đạo tiếp theo.

Chương 1937 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ.

Người trên quảng trường Thời Gian sơn mặc dù đều đứng bên trong Khốn Sát Thần Trận của Lam Tiểu Bố, nhưng đều có tâm tư riêng. Ngay lúc này, sát thế kiềm chế xung quanh đột nhiên tiêu tán hết, toàn bộ không gian trở nên rõ ràng hơn. Đám người nhìn lại, đã phát hiện ở đằng xa trừ một mình Lam Tiểu Bố ra, người của Thú Hồn Đạo đã không còn. Đừng nói là người, ngay cả thi cốt cũng không còn một chút, thậm chí máu trên mặt đất cũng không có một giọt. Nếu như không phải vừa rồi bọn hắn nhìn thấy sương máu đầy trời, bọn hắn còn nghĩ rằng người của Thú Hồn Đạo đã chạy cả rồi.

Ánh mắt Hoàng Tuyền lão tổ nhắm lại, có lẽ người khác không nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Kiều ra, nhưng hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố vừa lấy ra Luân Hồi Kiều. Hắn ta tu luyện chính là đại đạo Hoàng Tuyền, nếu, nếu như có thể lấy được Luân Hồi Kiều, vậy đối với hắn ta mà nói sẽ như hổ thêm cánh, bước vào Vĩnh Sinh cảnh cũng có thêm một tầng bảo hộ.

“Đa tạ Lam Đạo CHủ đã đến đây cứu giúp, Phiến Bất Ngang đại diện cho Ly Trụ cung chân thành mời Lam Đạo Chủ làm cung chủ danh dự cho Ly Trụ cung ta.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Phiến Bất Ngang đầu tiên là dẫn theo đông đảo tu sĩ đến thi lễ cảm tạ.

Lam Tiểu Bố gật đầu, vẫn không nói gì, Thiên Mạc điện, Thánh Hoang, tông chủ Hoàng Tuyền Thánh Đạo cũng kéo nhau đến chào hỏi. Thật sự là vì Lam Tiểu Bố mạnh đến bất hợp lý, loại mạnh này không phải nhiều người là có thể vây giết được.

Lam Tiểu Bố khách sáo bắt chuyện vài câu, khéo léo từ chối lời mời của Ly Trụ cung, lúc này mới đi đến tước mặt Hoàng Tuyền lão tổ.

Trong lòng Hoàng Tuyền lão tổ giật nảy mình, bởi vì chỉ có hắn ta là nhòm ngó đến Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố, bây giờ Lam Tiểu Bố mặc kệ những người khác, chủ động đến trước mặt hắn ta, có phải đã phát hiện tâm tư của hắn ta rồi không?

Càng nghĩ như vậy, sau lưng Hoàng Tuyền lão tổ đổ đầy mồ hôi lạnh, vết xe đổ của Thú Hồn Đạo, vết máu còn chưa khô, Hoàng Tuyền Thánh Đạo hắn ta có mạnh đến đâu thì sao chứ? Mặc dù Lam Tiểu Bố đã dừng đại trận Khốn Sát lại, nhưng đại trận Khốn Sát vẫn còn chưa gỡ bỏ, vẫn đang ở bên ngoài nhìn chằm chằm bọn hắn.

“Tông môn của ngươi là Hoàng Tuyền Thánh Đạo?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Hoàng Tuyền lão tổ hỏi một vâu.

Hoàng Tuyền lão tổ nhanh chóng ôm quyền, “Đúng vậy, thực lực Lam Đạo CHủ thông thiên, gần như không có ở vùng vị diện này. Nếu như Đạo Chủ đồng ý đến chỗ ở nhỏ Hoàng Tuyền tinh ta ngồi một chút, Hoàng Tuyền Thánh Đạo ta nhất định sẽ quét dọn giường chiếu đón chào.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đi Hoàng Tuyền Thánh Đạo cũng được, nhưng mà công pháp ngươi tu luyện là gì?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi như vậy, trong lòng Hoàng Tuyền lão tổ càng hoảng sợ bất an, hắn ta khẳng định chuyện mình nhòm ngó đến Luân Hồi Kiều của đối phương đã bị phát hiện ra, cái này thật quá đáng sợ.

Cho dù trong lòng rất sợ hãi, Hoàng Tuyền lão tổ vẫn nhíu mày một chút mới lên tiếng. “Ta tu luyện là đại đạo Hoàng Tuyền, đây là chuyện mà mọi người đều biết.”

Là Tinh Chủ của một tông môn tinh cấp, nếu như đối phương đã hỏi công pháp của hắn ta, hắn ta còn không bất mãn, vậy thì quá nhát gan rồi.

“A, đã như vậy, thì pháp bảo của ngươi là cái gì? Có thể lấy ra cho ta xem một chút.” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Nếu là người khác dám hỏi như vậy, Hoàng Tuyền lão tổ đã sớm ra tay. Nhưng mà đây là Lam Tiểu Bố, hắn ta không dám ra tay. Hắn ta cố nén tức giận và khó chịu trong lòng, tiện tay vung ra một đạo Hoàng Tuyền mênh mông nói, “Đây chính là pháp bảo của ta, Thiên

Đạo Hoàng Tuyền.”

Sợ thì sợ đi, sợ còn tốt hơn mất mạng diệt tông.

Ở đằng xa tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang và điện chủ Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện đều không biết vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn tìm đến Hoàng Tuyền lão tổ, nhưng mà lúc này, không có người nào dám đứng ra nói chuyện giúp Hoàng Tuyền lão tổ. Hai người này đã quyết định chú ý, nếu như Lam Tiểu Bố ra tay với Hoàng Tuyền lão tổ, vậy bọn hắn lập tức công kích đại trận. Ai biết Lam Tiểu Bố có phải đang tiêu diệt từng bộ phận hay không?

Nhìn cái Hoàng Tuyền này xuất hiện, vô tận oan hồn kêu rên thảm thiết trong đó, khí thế lệ sát kia hầu như sắp bao phủ toàn bộ tinh cầu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Được rồi.”

Hắn đã nhìn ra, pháp bảo của tên Hoàng Tuyền lão tổ này là hàng nhái. Nhưng mà uy lực của cái hàng nhái này cũng quá đáng sợ, chỉ sợ khi ra tay, uy lực sát phạt không thua gì Đạ Hủy Diệt Thuật và Đại Trớ Chú Thuật của hắn.

Lam Tiểu Bố rát ít khi sử dụng Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Trớ Chú Thuật, hơn nữa sau khi hai cái đạo quyển khai thiên này đến tay thì dã gác vào xó. Đối với hắn mà nói, thi triển hai lại thần thông khai thiên này, cũng không thể nghiền sát cường giả cao cấp nhất, ngược lại là có thể nghiền sát tu sĩ có tu vi hơi kém với diện tích quá lớn. Theo Lam Tiểu Bố, đây không phải là thu hoạch nghiệp lực, mà là khiến trời đất oán giận.

Giống như trước đó khi hắn đến tinh cầu của Thú Hồn Đạo, đổi thành phần lớn cường giả Chứng đạo khác đi đến tinh cầu kia, nếu tiêu diệt Thú Hồn Đạo thì nhất định sẽ hủy diệt tinh cầu một cách triệt để mới có thể an tâm. Nhưng sau khi Lam Tiểu Bố diệt đi Thú Hồn Đạo, lập tức đi luôn, thậm chí người của Thú Hồn Đạo hắn cũng chưa giết sạch hết.

Đây là ranh giới cuối cùng trong tu đạo của hắn, nếu không một đạo Đại Hủy Diệt Thuật, có thể phả hủy cả một tinh cầu.

Ở cái quảng trường này mà thi triển Đại Hủy Diệt Thuật hoặc Đại Trớ Chú Thuật, không thể phóng thích thỏa thích được, còn phải khống chế phạm vi của hai loại thần thông Sát Lục này, chuyện này đối với Lam Tiểu Bố mà nói rất không thoải mái. Nếu đã chiến đấu, vậy thì phải thỏa thích công kích, cho nên hắn mới lựa chọn Luân Hồi Kiều và Giác âm Sát.

Chương 1938 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ. (2)

Hoàng Tuyền lão tổ cất Thiên Đạo Huyền Tuyền đi, còn chưa kịp thở phào đã nghe Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như Hoàng Tuyền tông chủ chịu nghe một lời khuyên của ta, tốt nhất đừng giết chóc quá nhiều, nếu không, cuối cùng báo ứng sẽ rơi vào trên đầu mình. Còn nữa, ngươi nhòm ngó đến pháp bảo của ta, hôm nay ta cũng muốn xem pháp bảo của ngươi một chút, hy vọng đừng có lần sau.”

Da đầu Hoàng Tuyền lão tổ tê rần, hắn ta đoán không sai, trước đó hắn ta vừa mới nhòm ngó đến Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã nhìn chằm chằm hắn ta. Nghĩ đến Thú Hồn Đạo bởi vì đoạt thú sủng của Lam Tiểu Bố, bây giờ đã biến mất, Hoàng Tuyền lão tổ sợ hãi vô cùng.

Lam Tiểu Bố cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ một chút, lúc này mới đi đến chỗ những người còn lại. Trong đại trận không quy tắc của hắn, hắn vẫn luôn chú ý đến những người còn lại. Khi lấy Luân Hồi Kiều ra, loại tham lam trong mắt Hoàng Tuyền lão tổ kia hoàn toàn không thể che giấu được, Lam Tiểu Bố sao có thể không biết.

Hắn không để ý đến chuyện có thể diệt đi Hoàng Tuyền Thánh Đạo hay không, mà là hắn thật sự khôn muốn tạo ra quá nhiều kẻ thù, lúc này mới cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ một phen.

Loại tông môn như Thú Hồn Đạo, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, rõ ràng đều có hậu trường cực mạnh. Hắn ở Thú Hồn Đạo luyện hóa Đại Đạo Tịnh Linh Trì, đã bị uy hiếp qua. Khi tu vi của hắn càng ngày càng mạnh, đại đạo vượt qua tầng thứ nhất định rồi, nhất định sẽ đi cùng một hướng với những cường giả kia. Đã như vậy, có thể bớt đi vài kẻ địch thì bớt đi mấy tên kẻ thù.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không ra tay với Hoàng Tuyền lão tổ, tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang và Chấn Trường Thiên của Thiên Mạc điện đều thở phào một hơi. Biểu hiện thực lực của Lam Tiểu Bố, nếu không phải bất đắc dĩ, bọn hắn thật sự không muốn đối kháng với Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố đột nhiên mở tay ra, trận kỳ đạo kén bố trí đại trận Khốn Sát bên ngoài Thời Gian sơn được thu hồi lại. Giờ phút này, tất cả mọi người cảm nhận được một loại nhẹ nhàng đến cực hạn.

Đại Huyền Cung và Chấn Trường Thiên vốn muốn nhanh chóng rời khỏi đây, giờ phút này cũng đã mất tâm tư muốn đi. Lam Tiểu Bố đã lấy đi trận kỳ đại trận Khốn Sát, cái này đã nói rõ sẽ không ra tay với bọn hắn. Nếu không ra tay, loại cường giả như Lam Tiểu Bố tốt nhất vẫn nên kết giao một chút.

Vào giờ phút này, hơn ngàn bóng người bị ném xuống, lần lượt rơi xuống quảng trường Thời Gian sơn.

Tất cả mọi người đều biết, đây là sau khi Thời Gian Thụ trốn vào trong hư không, trên Thời Gian sơn xuất hiện dị biến, lúc này mới đánh bay những người ở Thời Gian sơn đi. Chẳng qua nếu như lần này bò lên Thời Gian sơn thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên trên Thời Gian sơn đã không còn Thời Gian Thụ, trước đó hơn vạn người xông lên Thời Gian sơn, bây giờ chỉ có hơn một ngàn người xuống, cũng không có ai có tâm tư leo lên Thời Gian sơn nữa.

Hàn Nguyệt Sơn và ĐƯờng Khế của Thú Hồn Đạo vừa rơi xuống quảng trường Thời Gian sơn, đã có hai bóng người nhào tới. Những người còn lại đều thấy rõ, hai người nhào lên này là hai tên cửu chuyển Thánh Nhân của Ly Trụ cung. Một người trong đó chính là cung chủ thứ hai Trần Cửu Thiên của Ly Trụ cung.

Đường Khế và Hàn Nguyệt Sơn đều cảm nhận được lĩnh vực Thánh Nhân nghiền ép đến, sắc mặt lập tức tái nhợt, bọn hắn có thiên tài đến đâu, cũng chỉ là một lục chuyển và một tứ chuyển, đối mặt với cửu chuyển Thánh Nhân nghiền ép, chỉ có thể cảm nhận được khí thế tử vong. Khiến bọn hắn hoảng sợ là, bọn hắn không nhìn thấy cường giả Thú Hồn Đạo tiếp ứng.

“Cung tông chủ, Chấn điện chủ, Hoàng Tuyền tiên bối, người của Ly Trụ cung ra tay với đệ tử, chẳng lẽ các ngươi để mặc bọn hắn như vậy…” Lời ĐƯờng Khế còn chưa nói xong, đã bị lĩnh vực cuồng bạo áp chế, câu nói kế tiếp cuối cùng cũng không nói được nữa.

“Phốc phốc!” Hai vệt huyết quang nổ tung, Hàn Nguyệt Sơn và Đường Khế đều không thể kiên trì được mấy giây, đã bị hai cường giả cửu chuyển chém giết.

Lam Tiểu Bố gật đầu, cho dù Ly Trụ cung không giết hai người này, hắn cũng muốn giết. Ly Trụ cung giết chết, cho thấy rõ còn có chút ánh mắt. Nếu như ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này cũng cần hắn ra tay, Ly Trụ cung hoàn toàn không đáng cứu.

“Lam huynh…” Trị Di nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nàng lập tức nhìn thấy Thái Xuyên bên cạnh Lam Tiểu Bố. Giờ phút này nàng đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, Lam Tiểu Bố có thể tìm thú sủng của mình, vậy thì đã nói rõ Thú Hồn Đạo đã bị tiêu diệt. Không diệt Thú Hồn Đạo, vậy thì không thể tìm được thú sủng của hắn. Thú Hồn Đạo ngang ngược, tuyệt đối sẽ không chủ động đưa thú sủng đến đây. Trước mặt trên quảng trường Thời Gian sơn không có tu sĩ Thú Hồn Đạo, không phải đã trốn thì chính là Lam Tiểu Bố tiêu diệt.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố diệt đi Thú Hồn Đạo, Trị Di không cảm thấy kỳ quái, với thủ đoạn lôi đình khi xử lý đông đảo cường giả của Thái Khư điện của Lam Tiểu Bố, diệt đi Thú Hồn Đạo không phải rất bình thường sao?

“Đa tạ Lam huynh đến đây cứu giúp, ta rất hổ thẹn, lúc đầu đã chạm được đến Thời Gian Thụ, nhưng phúc duyên của ta nông cạn, không thể giữ Thời Gian Thụ lại.” Trị Di cúi người hành lễ, nàng quả thật rất hổ thẹn. Lúc đầu muốn đưa Thời Gian Thụ cho Lam Tiểu Bố, kết quả chính nàng cũng không lấy được.

Đến Phiến Bất Ngang đang chuẩn bị nói chuyện cũng lúng túng không thôi, hắn ta cũng dự định dưa Thời Gian Thụ cho Lam Tiểu Bố, hứa hẹn đã nói, nhưng bây giờ lại không có gì.

Lam Tiểu Bố xua tay, nhìn Thời Gian sơn một chút, đột nhiên nói, “Mấy vị đạo hữu chờ chút, ta lên Thời Gian sơn nhìn xem, chờ ta xuống sẽ tâm sự đại đạo với mấy vị sau.”

Lam Tiểu Bố dự định hỏi thăm chuyện Vĩnh Sinh Đại Đạo một chút, nhưng mà chuyện trên Thời Gian sơn có Thời Gian Thụ, hắn muốn tự mình xem một chút, cho dù Thời Gian Thụ đã bỏ chạy cũng chẳng sao.

Phiến Bất Ngang, Chấn Trường Thiên, Đại Huyền Cung và Hoàng Tuyền lão tổ đều vội vàng khách sáo vào câu, trong lời nói đều tỏ vẻ nhất định sẽ chờ Lam Tiểu Bố trở về.

Chương 1939 - Truyền thừa thời gian

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố không có bao nhiêu hứng thú với Thời Gian Thụ, hắn đã có được Thời Gian Đạo Quyển, đồng thời chứng đại đạo Thời Gian. Đợi qua thêm một khoảng thời gian nữa, đạo tắc Thời Gian của hắn trở nên trôi chảy, phất tay ra là có thể khiến cho thời gian nhất thời chậm lại. Cho dù là đảo ngược thời gian, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tương lai cũng không phải không thể làm được.

Nhưng sau khi hắn xử lý Thú Hồn Đạo xong, lại cảm nhận được trên Thời Gian sơn có thứ hắn cần.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, Lam Tiểu Bố biết rất rõ đó là vì đại đạo Trường Sinh của hắn hoàn toàn là do quy tắc đại đạo của chính bản thân tạo thành, cho nên mới có cảm giác này. Nếu không thì ở đây có một đống cửu chuyển Thánh Nhân, vì sao không có ai cảm nhận được?

Cũng bởi vì cái cảm giác này, Lam Tiểu Bố mới quyết định leo lên Thời Gian sơn một chuyến.

Cho dù Thời Gian Thụ đã bỏ chạy, Lam Tiểu Bố vừa bước chân lên Thời Gian sơn, vẫn cảm nhận được một loại đạo tắc năm tháng mênh mông, loại đạo tắc này có thể tùy tiện pha tạp sinh cơ và đại đạo của một người.

Nhưng mà loại pha tạp này đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng. Tốc độ Lam Tiểu Bố cực nhanh, chỉ ngắn ngủi một nén nhang, đã đứng trên đỉnh núi Thời Gian sơn.

Chu vi trên đỉnh núi Thời Gian sơn này cũng chỉ một dặm mà thôi, khi Thời Gian Thụ ở chỗ này, rễ cây hầu như đã chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi. Trước đó Trị Di mặc dù cũng đã đến gần đỉnh núi, nhưng mà nàng còn chưa chân chính đặt chân lên đỉnh núi, Thời Gian Thụ đã bỏ chạy, Trị Di vươn tay ra bắt lấy Thời Gian Thụ, nhưng không có lấy được, sau đó nàng ở trên đỉnh núi Thời Gian sơn bị giam cầm một khoảng thời gian, mới đột ngột bị truyền tống đi.

Sau khi Thời Gian Thụ bỏ chạy, đỉnh núi Thời Gian sơn chỉ còn lại một mảnh đất vàng, cũng chẳng có thứ gì đặc biệt.

Lam Tiểu Bố đi đến chính giữa đỉnh núi, thần niệm thẩm thấu sâu vào trong, hắn cảm nhận được một loại tháng năm loáng thoáng như dòng nước chảy, cái này dường như chính là đạo tắc Thời Gian mà Thời Gian Thụ để lại.

Cái đạo tắc Thời Gian này với đạo tắc Thời Gian mà hắn cảm nhận được từ trong Thời Gian Đạo Quyển có chút khác nhau, cùng là thời gian, nhưng đạo tắc Thời Gian ở nơi này còn pha tạp một loại lực lượng năm tháng.

Trên thực tế, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, mặc dù hắn đã lấy được Thời Gian Đạo Quyển, đồng thời chứng đại đạo Thời Gian, nhưng đạo tắc Thời Gian trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn và quy tắc Thời Gian trên Thời Gian Đạo Quyển hoàn toàn khác biệt, cái kia chỉ thuộc về đại đạo Trường Sinh của hắn mà thôi.

Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, thần niệm tụ lên Trường Sinh Đạo Thụ của mình, hắn muốn biết đạo tắc Thời Gian của mình và đạo tắc Thời Gian ở nơi này khác nhau ở chỗ nào. Đại đạo của hắn bây giờ mặc dù hoàn toàn là do chính hắn khai sáng, nhưng mà Lam Tiểu Bố hiểu rõ, bất cứ quy tắc, đạo tắc, pháp tắc nào dung nhập vào trong đại đạo của hắn, đối với hắn mà nói đều hữu ích.

Thời gian bên ngoài Thời Gian sơn dần dần trôi qua, nhưng ở trên đỉnh Thời Gian sơn này, thời gian lại như đang ngừng lại, chỉ có đạo vận Thời Gian quanh người Lam Tiểu Bố là càng lúc càng rõ ràng, khí thế thời gian cũng càng ngày càng lớn mạnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố đột nhiên mở to hai mắt, vòng đạo tắc Thời Gian trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn đã rõ ràng hơn gấp trăm lần lúc trước. Mà dưới chân hắn, lại mọc ra một gốc cây non.

Mặc dù chỉ là cây non, nhưng lại ẩn chứa đạo vận nhàn nhạt như thời gian trôi.

Lam Tiểu Bố cúi người, cầm gốc cây non này trong tay, TRong lòng hắn âm thầm cảm thán, mặc dù Thời Gian Thụ đã bỏ chạy, nhưng cũng không phải là vì xem thường Trị Di, mà là muốn xem Trị Di có cơ duyên có thể lấy được chồi non Thời Gian Thụ này hay không.

Nếu như Trị Di không suy nghĩ gì thêm về chuyện Thời Gian Thụ bỏ chạy, mà dựa vào lý giải về đại đạo Thời Gian của mình, cảm ngộ một đạo đạo tắc Thời Gian còn lưu lại ở nơi này, vậy thì có thể thu hoạch được gốc chồi non Thời Gian Thụ này.

Đáng tiếc là, Trị Di không có cơ duyên ấy, thậm chí nàng còn không cảm nhận đạo tắc Thời Gian ở nơi này.

Lam Tiểu Bố đặt gốc cây non Thời Gian Thụ này vào trong Trường Sinh Giới của hắn trồng xuống. Nói thật thì, cái chồi non Thời Gian Thụ này đã không còn quan hệ gì với cây Thời Gian Thụ lúc ban đầu. Đây là do đạo tắc Thời Gian từ đại đạo Trường Sinh của hắn cùng với đạo tắc Thời Gian mà Thời Gian Thụ lưu lại ngưng luyện thành, là vật hoàn toàn thuộc về hắn. Cho dù cái Thời Gian Thụ này hắn có để lại ở đây, cũng sẽ không nhận bất cứ ai làm chủ, chỉ thuộc về đại đạo Trường Sinh của hắn.

Sau khi đưa chồi non Thời Gian Thụ vào trong Trường Sinh Giới, tất cả đạo vận Thời Gian trên Thời Gian sơn đều biến mất hết. Thời Gian sơn giờ phút này, thật ra không khác gì những ngọn núi bình thường khác.

Lam Tiểu Bố chỉ bước một bước, đã từ đỉnh Thời Gian sơn xuống quảng trường Thời Gian sơn.

“Lam Đạo Chủ, còn cả các vị tông chủ còn lại, mời đến Ly Trụ cung ta ngồi một chút.” Lam Tiểu Bố vừa bước đến quảng trường Thời Gian sơn, Phiến Bất Ngang đã tiến lên đón. Rất rõ ràng, trong khoảng thời gian Lam Tiểu Bố trèo lên Thời Gian sơn, Phiến Bất Ngang và ba tông môn còn lại đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa.

Đại Huyền Cung và Chấn Trường Thiên đều tươi cười rạng rỡ nói, “Đúng vậy, Lam Đạo Chủ, chúng ta có thể cùng nhau luận đạo.”

Hoàng Tuyền lão tổ chỉ lúng túng cười vài tiếng, bây giờ hắn ta cực kỳ kiêng kị Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Được, đã như vậy thì xin quấy rầy Phiến cung chủ vậy.”

Chương 1940 - Truyền thừa thời gian (2)

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Phiến Bất Ngang cũng nhiệt tình cười nói, “Không quấy rầy, có thể mời được Lam Đạo Chủ và các vị tông chủ, là vinh hạnh của Ly Trụ cung ta. Xin mời mọi người đi theo ta.”

Lam Tiểu Bố quay đầu nói với Trị Di, “Trị Di, ngươi có tiến bộ rất lớn, có thể thấy được ngươi đã có cảm ngộ mới về đại đạo của mình, chúc mừng ngươi.”

“Đa tạ Lam đại ca, nếu như không có Lam đại ca chỉ điểm, ta cũng sẽ không thể tiến bộ nhanh như vậy. Còn nữa, nếu không phải Lam đại ca đến cứu chúng ta, Thú Hồn Đạo không biết đã giết bao nhiêu người của Ly Trụ cung ta rồi.” Trị Di không phải đồ ngốc, Lam Tiểu Bố trực tiếp gọi nàng là Trị Di, rõ ràng là muốn nói cho mọi người xung quanh, quan hệ giữa hắn và mình không tệ.

Chuyện này càng khiến nội tâm Trị Di vô cùng hổ thẹn, nàng rõ ràng vì sao Lam Tiểu Bố lại làm như vậy, đó là bởi vì địa vị của nàng ở Ly Trụ cung quá thấp, ngay cả tư cách mời Lam Tiểu Bố cũng không có, bây giờ Lam Tiểu Bố đang gia tăng thêm chút lực lượng cho nàng.

Lam Tiểu Bố biết Trị Di nói không chỉ có Thú Hồn Đạo, mà còn cả ba tông môn đã giảng hòa với Ly Trụ cung nữa, nhưng giờ dĩ nhiên không thể kéo vào được, hắn cười một cái rồi nói, “Chúng ta là bằng hữu, đương nhiên ta sẽ đến giúp ngươi.”

CHờ Lam Tiểu Bố đi rồi, đông đảo đệ tử Ly Trụ cung đều kéo đến, thân thiết gọi Trị trưởng lão. Trước đó rất nhiều người ở trước mặt gọi Trị Di là Cẩu Thánh, bây giờ không có một ai dám gọi như vậy nữa.

Thải Cô Nguyên ý cười rạng rỡ tiến lên đón, “Trị Di tỷ tỷ, làm sao mà ngươi quen biết được Lam đại ca vậy?”

Mặc dù Trị Di không quen giao tiếp, EQ cũng không cao, nhưng không có nghĩa nàng là đồ ngốc. Đừng thấy bây giờ Thải Cô Nguyên tươi cười rạng rỡ, có lẽ trong lòng đang hận không thể chém nàng thành muôn mảnh. Trong lòng Thải Cô Nguyên, loại chuyện kết giao với cao nhân này, chỉ có thể do Thải Cô Nguyên nàng ta làm, chứ không phải là Cẩu Thánh người người xem thường như nàng.

Trị Di mỉm cười, cũng không trả lời Thải Cô Nguyên. Nữ nhân này, từ trong đáy lòng nàng đã không thích, hơn nữa cũng xem thường. Tính cách của nàng chính là như vậy, không thích chính là không thích, không cần phải giải vờ làm dáng.

Một nam tử trẻ tuổi bước đến, vẻ mặt khâm phục nói, “Trị Di sư tỷ, ta vẫn cho rằng cảm ngộ quy tắc Thời Gian của ta mạnh hơn ngươi một chút, bây giờ mới biết, là ta ếch ngồi đáy giếng, cảm ngộ của Trị Di về đại đạo Thời Gian, hơn xa ta, cho dù là cung chủ và Nhị cung chủ cũng không bằng sư tỷ.”

Người vừa nói chuyện, mọi người đều biết, chỉnh là cường giả tiềm lực nhất của Ly Trụ cung được mọi người công nhận, Trần Mạn Tinh. Cũng là ứng viên cho vị trí cung chủ trong tương lai.

Trị Di lại biết Trần Mạn Tinh là thật tâm khâm phục, nàng cười một cái rồi nói, “Trước đó ta vẫn luôn một mực bế quan, lần này khi ta đi ra khỏi vùng vị diện này rồi, mới biết được có lúc đại đạo không phải chỉ cần bế quan là có thể chứng được, có khi cần phải ra ngoài mới có thể phát hiện ra vũ trụ càng rộng lớn hơn.”

“Đa tạ sư tỷ, có thời gian rảnh, ta hy vọng có thể thỉnh giáo đại đạo Thời Gian với sư tỷ một chút.” Trần Mạn Tinh cúi người hành lễ, đây là thật tâm thật ý thỉnh giáo.

“ĐƯơng nhiên là được, mọi người có thể luận chứng đại đạo cùng nhau.” Trị Di gật đầu.

Sắc mặt Thải Cô Nguyên âm trầm, nàng ta quyết định phải kết giao với Lam Tiểu Bố. Luận tư sắc, nàng ta có thể quẳng Trị Di đi xa mấy con phố. Luận năng lực cảm ngộ, Trị Di cũng chẳng thể theo kịp nàng ta. Loại người như Trị Di có thể kết giao được với Lam Tiểu Bố, cho thấy Lam Tiểu Bố là người hiền lành thích kết giao bằng hữu. Nàng ta chỉ cần tiếp xúc với Lam Tiểu Bố, sẽ càng dễ kết giao với Lam Tiểu Bố hơn.

Đây là bởi vì khi Lam Tiểu Bố sát phạt quyết đoán, nàng ta đang ở trên Thời Gian sơn. Nếu như nàng ta cũng tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng đại trận Khốn Sát khóa hết mọi người ở đây lại, bao gồm cả cung chủ Ly Trụ cung, tất cả người ở trong đó đều không dám động loạn một bước, thậm chí còn cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ một phen, có lẽ sẽ không nghĩ như vậy.

…

TRong đại điện Tân Khách cực kỳ xa hoa của Ly Trụ cung, người có thể ngồi ở đây luận đạo, trừ Phiến Bất Ngang và Trần Cửu Thiên của Ly Trụ cung, cũng chỉ có mấy người Hoàng Tuyền lão tổ, Đại Huyền Cung và Chấn Trường Thiên. Lúc đầu Trần Cửu Thiên cũng không có tư cách vào trong, chỉ là bởi vì hắn ta cũng xem như là Đạo Chủ, cũng trơ mặt ra mà vào trong ngồi cùng.

Ba người vừa mới ngồi xuống, mấy thị nữ xinh đẹp lập tức bưng đạo quả mỹ vị cao cấp nhất tiến vào, sau đó chính là rượu Tinh Thần Vấn cao cấp nhất cũng được đưa lên.

Rượu ngon đạo quả mặc dù tốt, Lam Tiểu Bố thật sự không có bao nhiêu hứng thú, trong thế giới của hắn, Đạo Quả Viên cao cấp nhất đã có mười mảnh, lại càng có đạo quả Ngũ Tùng Châm và Già Lam Đạo Quả, loại đạo quả này hắn hoàn toàn không đặt vào mắt.

Cho nên sau khi một loạt thị nữ này rút đi, Lam Tiểu Bố đã chủ động hỏi, “Các vị đều là cường giả cửu chuyển, không biết đối với chứng đạo Vĩnh Sinh các đạo hữu có cái nhìn như thế nào, hoặc là có tin tức nào chia sẻ một chút hay không?”

Người khác không dám nói như vậy, nhưng thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn là người mạnh nhất ở đây, hắn nói chuyện đương nhiên là không có cố kỵ. Huống hồ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Lam Tiểu Bố hẹn bọn gia hỏa này đến đây.

Chương 1941 - Bí mật về lượng kiếp.

Sau khi biết ý của Lam Tiểu Bố, tất cả mọi người đều thở phào một hơi. Cũng đúng, thực lực Lam Tiểu Bố biểu hiện ra nhìn như là nhất chuyển Thánh Nhân, trên thực tế Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là nhất chuyển Thánh Nhân, rất có thể là một cường giả cửu chuyển viên mãn.

Hoàng Tuyền lão tổ nghĩ đến trước đó chính mình có ý đồ với Lam Tiểu Bố, muốn thay đổi ấn tượng của mình trong mắt Lam Tiểu Bố một chút, chủ động mở miệng nói, “Lam Đạo Chủ, không biết ngươi có nghe đến một câu như thế này, dưới Thánh Nhân tất cả đều là sâu kiến hay không?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta cũng từng nghe nói qua, nhưng mà sau khi ta chứng đạo thì không để ý.”

TRong lòng Hoàng Tuyền lão tổ khinh bỉ, còn cả sau khi chứng đạo ngươi không thèm để ý. Chỉ là hắn ta không dám biểu hiện cái sự khinh bỉ này ra ngoài, chỉ có thể cẩn thận từng ly từng tí nói, “Lam Đạo Chủ, cái gọi là dưới Thánh Nhân tất cả đều là sâu kiến, chính là đang nói đến Vĩnh Sinh Thánh Nhân, chứ không phải là Thánh Nhân bình thường trong cửu chuyển chúng ta.”

Nghe thấy lời Hoàng Tuyền lão tổ nói, Lam Tiểu Bố ngược lại có thể hiểu được một chút, mệt cho bản thân mình còn nghĩ rằng đã quá khiêm nhường, mà là đang tự tin quá mức, nói tới nói lui, đúng là bây giờ hắn vẫn còn chưa xứng là một Thánh Nhân chứ sao.

“Ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố không để ý đến chuyện mình có thật sự là Thánh Nhân hay không, cái hắn để ý chính là bản thân mình có phải là sâu kiến hay không.

Hoàng Tuyền lão tổ thở ra một hơi, hắn ta chỉ lo lắng tính tình Lam Tiểu Bố kỳ quái, hiểu lầm là hắn ta đang mỉa mai.

“Dưới Thánh Nhân tất cả đều là sâu kiến, trừ nói chuyện sinh tử không nằm trong tay mình, còn một cái nữa chính là ngay cả thế giới của mình cũng không nằm trong tay của mình.” Hoàng Tuyền lão tổ giải thích.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố bình tĩnh, lời này hắn hiểu được. Mấy vị trước mắt này, không phải đều đang nắm trong tay một tinh cầu giới vực sao? Mặc dù hắn cũng nắm trong tay Đại Hoang Thần Giới, nhưng mà hắn chỉ là Đạo Quân trên danh nghĩa mà thôi. Còn tinh cầu mà những người này khống chế, đã xem tinh cầu như là sản phẩm tư nhân của chính mình, có thể tùy tiện lấy tinh cầu ra hiến tế.

“Lam Đạo Quân chắc hẳn có biết đến Diệt Thế Lượng Kiếp chứ? Nghe nói lần Diệt Thế Lượng Kiếp trước, suýt chút nữa đã khiến tất cả tinh cầu giới vực trong một vị diện bị hủy đi…” Hoàng Tuyền lão tổ tiếp tục nói.

Lam Tiểu Bố ừ một tiếng, “Quả thật ta có biết, ta chính là đến từ chỗ vị diện có Diệt Thế Lượng Kiếp kia. Trừ Diệt Thế Lượng Kiếp ra, còn có một phần tinh cầu và giới cực gặp Tiểu Lượng Kiếp. Sau khi ta điều tra ra thì biết được sở dĩ có những lượng kiếp này, chắc hẳn là bởi vì một môn thần thông khai thiên địa Vũ TRụ Thuật, hoặc còn gọi là Đại Tinh Cầu Thuật.”

Trên thực tế lúc ban đầu, Lam Tiểu Bố vẫn luôn cảm thấy Diệt Thế Lượng Kiếp và Đại Tinh Cầu Thuật có liên quan với nhau, Khúc Bồng tu luyện ĐAi Tinh Cầu Thuật có trăm triệu vạn phân thân, có một vài phân thân thậm chí đã tu luyện ra được nhân cách độc lập. Giống như Kháp Hòa CHuẩn Thánh ở Trản Ái Thánh Đạo thành.

Hoàng Tuyền lão tổ nói, “Lam Đạo Chủ đoán thật ra cũng không sai, nhưng mà cũng không đúng hoàn toàn. Ta biết Lam Đạo Chủ đoán ra được Đại Trụ Thánh Nhân tu luyện ĐAi TinH Cầu Thuật, nhưng mà sự thật chân chính thì có vài chi tiết khác biệt với phán đoán của Lam Đạo Chủ.”

“Còn mong thỉnh giáo thêm.” Lam Tiểu Bố thấy Hoàng Tuyền lão tổ ngay cả những chuyện này cũng biết, lập tức hứng thú. Hắn vẫn luôn không để mắt đến Hoàng Tuyền lão tổ, gia hỏa này có thể đạt được thành tựu cho đến hiện tại, chính là dựa vào tàn sát và lệ sát. Ngay cả pháp bảo Thiên Đạo Hoàng Tuyền, cũng là hàng nhái, tương lai thành tựu nhất định có hạn.

Không ngờ Hoàng Tuyền lão tổ ngay cả những bí mật này cũng biết, chuyện này cũng khiến hắn khá bất ngờ.

Hoàng Tuyền lão tổ nghe thấy giọng điệu Lam Tiểu Bố thay đổi, lập tức mừng rỡ, “Rất nhiều người đều cho rằng Đại TinH Cầu Thuật và ĐAi Vũ TRụ Thuật là một loại công pháp, nhưng trên thực tế đó là hai công pháp khác biệt. Đại Tinh Cầu Thuật mới là đạo pháp khai thiên, còn ĐAi Vũ Trụ Thuật lại là đạo pháp tự sáng tạo ra.”

Lam Tiểu Bố giật mình, ban đầu hắn cũng không nghĩ rằng Đại Vũ Trụ Thuật và Đại Tinh Cầu Thuật là cùng một loại đạo pháp thần thông, cho nên hắn còn suy đoán một phen, có phải phía sau Đại Tinh Cầu Thuật chính là Đại Vũ Trụ Thuật. Nhưng mà khi tu vi càng lúc càng mạnh, hiểu biết càng ngày càng nhiều, Lam Tiểu Bố cho rằng đây chính là cùng một loại công pháp, chỉ là cách gọi khác biệt mà thôi, thật giống như khoai lang cũng có thể gọi là củ lang. Không ngờ suy đoán lúc ban đầu của mình lại là thật, Đại Tinh Cầu Thuật và Đại Vũ Trụ Thuật thật sự khác nhau.

Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, nếu đã khác nhau, vậy thì Đại Vũ Trụ Thuật phải là đạo quyển khai thiên, còn Đại Tinh Cầu Thuật phải là Tiểu Vũ Trụ Thuật mới đúng chứ.

Hoàng Tuyền lão tổ nói tiếp, “Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển khai thiên, người lấy được Đại Tinh Cầu Thuật chính là Khúc Bồng, cũng chính là ĐẠi Trụ Thánh Nhân. Đại Trụ Thánh Nhân có thể nói là cường giả kinh tài tuyệt diễm nhất trong vũ trụ mênh mông này, thậm chí không ai sánh nổi.”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Đại Trụ Thánh Nhân và ĐẠi Mộng Thánh Nhân nổi danh, quả thật là cường giả, nhưng mà muốn nói là cường giả kinh tài tuyệt diễm có một không hai thì có chút quá rồi phải không? Đại Mộng Thánh Nhân đã bị hắn xử lý, ngay cả Địa Mộng Tháp cũng lấy đi. Còn ĐẠi Trụ Thánh Nhân, hắn đã giết đi mấy phân thân của ĐẠi TRụ Thánh Nhân, thậm chí còn xử lý cả nhân cách độc lập Kháp Hòa CHuẩn Thánh, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tựa như cảm thấy Lam Tiểu Bố khó hiểu, Hoàng Tuyền lão tổ giải thích, “Lam Đạo chủ, có lẽ ngươi đã từng gặp được phân thân của Đại Trụ Thánh Nhân, thậm chí giết chết phân thân của Đại Trụ Thánh Nhân, nhưng Đại Trụ Thánh Nhân chắc hẳn vĩnh viễn không thể giết chết. Hơn nữa hắn có trăm triệu vạn phân thân, cái phân thân mà ngươi giết, có lẽ chỉ là một phân thân nhỏ bé vô cùng mà chính hắn cũng không để ý đến mà thôi.”

Chương 1942 - Bí mật về lượng kiếp. (2)

“Hoàng Tuyền đạo hữu, nếu như đã chứng được đại đạo Không Gian, dùng không gian tiêu diệt phân hồn, chắc hẳn có thể giết được Đại Trụ Thánh Nhân này chứ?’ Lam Tiểu Bố nói.

KHi hắn giét chết Kháp Hòa CHuẩn Thánh, vẫn chưa có thủ đoạn dùng không gian truy hồn. Nhưng bây giờ, Lam Tiểu Bố tin tưởng mình có thể chém tận giết tuyệt Đại Trụ Thánh Nhân, cũng giống như trước đó hắn đã giết Đạo Chủ Dị Giải của Thú Hồn Đạo.

Hoàng Tuyền lão tổ lắc đầu, “Không, cho dù có là Thánh Nhân lấy không gian chứng đạo, cũng không thể thông qua thủ đoạn không gian truy hồn mà hoàn toàn chém tận giết tuyệt Đại Trụ Thánh Nhân. Bởi vì Đại Trụ Thánh Nhân chính là một người mở ra quy tắc vũ trụ tự thân, cho dù ngươi có giết chết tất cả phân thân của Đại Trụ Thánh Nhân trong vũ trụ rộng lớn này, cũng không thể giết được phân hồn của hắn ra trong vũ trụ của chính hắn…”

Đại Huyền Cung chủ động nói, “Trừ vũ trụ do quy tắc tự thân mở ra không thể nào bị không gian truy hồn chạm đến, cường giả tuyệt thế chứng đạo thời gian, cũng sẽ không bị không gian truy hồn truy sát, phân hồn của bọn hắn có thể ẩn nấp trong tiết điểm thời gian thuộc về mình, không gian căn bản không thể truy lùng được.”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố giật mình, hắn thân ở chân đèn cho nên mới biết dưới chân đèn thì tối.

Lấy chính bản thân hắn ra nói, hắn lấy đạo tắc đại đạo của mình tạo dựng ra Trường Sinh Giới. Nếu có một ngày hắn thật sự bị người khác chém giết, nười khác cũng thông qua thủ đoạn không gian truy hồn này, quả thật là có thể giết chết tất cả phân thân hắn để lại trong vũ trụ rộng lớn này. Nhưng đối phương tuyệt đối không thể truy hồn đến Trường Sinh Giới của hắn, bởi vì Trường Sinh Giới của hắn đã trở thành một giới độc lập, hoàn toàn do đạo tắc tự thân thành lập, không liên quan gì đến vũ trụ bên ngoài.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, chứng đạo không gian quả nhiên cũng không phải là vạn năng.

“Cường giả như vậy, sao lại bị giết?” Lam Tiểu Bố nhớ đến một vấn đề mấu chốt, Đại Trụ Thánh Nhân cũng là cường giả Vĩnh Sinh, hơn nữa còn sáng tạo ra thế giới quy tắc ĐẠi TRụ thuộc về mình, cái này cũng giống như hắn. Nếu đã như vậy, sao Đại Trụ Thánh Nhân lại bị người ta xử lý?

Hoàng Tuyền lão tổ thở dài, “Lúc đầu đã là cường giả Vĩnh Sinh, nhưng Đại Trụ Thánh Nhân lại không cam tâm, hắn cảm thấy Đại Tinh Cầu Thuật của mình không phải là cực hạn, cho nên hắn muốn thăng cấp Đại Tinh Cầu Thuật thành Đại Vũ Trụ Thuật. Mọi người đều biết, tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật vốn đã khó khăn. Đó chính là cần tinh cầu làm chất dinh dưỡng, động một tí là một trận lượng kiếp hủy đi vô số tinh cầu, cắn nuốt vận may. Đại Vũ Trụ Thuật đương nhiên là mười phần đáng sợ, động một tí là cần hủy diệt cả một vị diện. Mà cường giả Vĩnh Sinh cũng không phải chỉ có một mình Đại Trụ Thánh Nhân…”

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, cường giả Vĩnh Sinh có rất nhiều, tất cả mọi người đều sinh tồn trong vũ trụ này. Đại Trụ Thánh Nhân muốn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, nhất định phải không ngừng hủy diệt vị diện này đến vị diện khác, đây có lẽ đã khiến mọi người nổi giận vây công.

Quả nhiên Hoàng Tuyền lão tổ nói ra, “Đại Trụ Thánh Nhân muốn hủy đi vị diện vũ trụ chỗ của hắn, cũng không có ai để ý, nhưng mà hắn muốn hủy đi tất cả vị diện mênh mông, vậy thì không được. Cho nên trận đại chiến kia…”

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Hoàng Tuyền đạo hữu, nếu như là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, chắc hẳn không còn tiếp tục sinh tồn ở vùng vị diện trong vũ trụ này nữa chứ? Không phải nghe nói có một cái vị diện Vĩnh Sinh sao?”

Hoàng Tuyền lão tổ giải thích, “Quả thật là như vậy, nhưng mà Lam Đạo Chủ, nếu như có một ngày ngươi chứng đạo Vĩnh Sinh, ngươi sẽ cho phép người khác động đến địa bàn của mình sao? Mỗi một cường giả Vĩnh Sinh, đều có căn cơ đại đạo của mình, không có căn cơ đại đạo của mình, hoàn toàn không thể nào chứng đạo Vĩnh Sinh. Cũng giống như Hoàng Tuyền tinh ta, Cực Thánh Thần Lục của Đại Huyền Cung. Lúc trước trận đại chiến kia, Đại Trụ Thánh Nhân tuy mạnh, nhưng không có khả năng một mình đối phó với một đám cường giả Vĩnh Sinh. Trước khi bị đánh vỡ thần hồn, hắn đã điều động lực lượng của tất cả giới vực và tinh cầu trong vị diện của chính mình, cho nên lúc này mới tạo ra Diệt Thế Lượng Kiếp…”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi, “Vậy chỗ vị diện mà ta đến kia, ý của ngươi là, chỗ vị diện của ta thật ra chính là của Đại Trụ Thánh Nhân?”

Hoàng Tuyền lão tổ gật đầu, “Đúng, là của Đại Trụ Thánh Nhân, nhưng mà không giống như ngươi suy nghĩ. Ngươi chắc hẳn nghĩ rằng vùng vị diện đó là do Đại Trụ Thánh Nhân sáng tạo ra? Thật ra không phải, vùng vị diện kia vốn tồn tại, bởi vì Đại Trụ Thánh Nhân thực lực mạnh mẽ nên cưỡng ép nắm trong tay một phương vị diện, biến vùng vị diện này thành hậu hoa viên của hắn thôi. Trên thực tế, không chỉ vùng vị diện của Lam Đạo Chủ, phía sau vùng vị diện của chúng ta cũng có một cường giả Vĩnh Sinh tồn tại.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố lại càng không dễ nhìn hơn.

Phiến Bất Ngang chủ động nói, “Lam Đạo chủ, thật ra cái này cũng không quan trọng. Chỉ cần là cường giả Vĩnh Sinh khống chế một phương vị diện, không gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong, vị diện của chúng ta sẽ không xuất hiện chuyện sụp đổ hay lượng kiếp. Mà chúng ta cũng không phải là bị khống chế, chúng ta có thể bước ra khỏi vùng vị diện này trở thành cường giả Vĩnh Sinh. Như lão tổ đời đầu Hoàng Tuyền Thánh Đạo, người khai sáng Thú Hồn Đạo, thậm chí là người khai sáng Ly Trụ cung ta, đều chứng đạo Vĩnh Sinh, rời khỏi vùng vị diện này.”

Chương 1943 - Vĩnh Sinh chi địa.

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố xem như đã hiểu, phía sau mỗi một cái vị diện đều có một cường giả Vĩnh Sinh tồn tại. Cũng may những vị diện này không phải do cường giả Vĩnh Sinh sáng tạo ra, cho nên những cường giả Vĩnh Sinh này cũng không thể khống chế những tu sĩ trong vị diện này trưởng thành. Những người tu luyện ở vị diện này, có vận may thâm hậu, thiên tư trác tuyệt, cũng có thể trở thành cường giả Vĩnh Sinh thứ hai.

Nhưng một khi những cường giả Vĩnh Sinh khống chế vị diện này gặp nguy hiểm, những cường giả Vĩnh Sinh này vẫn có thể dựa vào lực lượng vị diện, như vận may, công đức để đối phó nguy hiểm. Vận may, công đức của vị diện này bị cướp đi, sau đó dựa vào đó mà đối địch, vị diện đương nhiên sẽ xuất hiện lượng kiếp.”

Lam Tiểu Bố rất dễ dàng hiểu được, giống như hắn bây giờ, nếu như hắn muốn dùng vận may Đại Hoang Thần Giới cũng được, chỉ cần hắn dùng ĐẠo QUân Ấn của Đại Hoang Đạo Đình cũng được. Chờ hắn lấy đi hết vận may của Đại Hoang Thần Giới rồi, Đại Hoang Thần Giới cũng sẽ bị suy tàn, cuối cùng chính là lượng kiếp.

Cũng bởi vì hiểu được, Lam Tiểu Bố lại càng muốn xử lý Khúc Bồng. Hắn sẽ không làm ra loại chuyện cướp hết vận may của một giới này, nhưng Khúc Bồng thì sẽ không chút do dự mà làm ra chuyện này. Hắn chỉ là ĐẠo Quân của Đại Hoang Thần Giới mà thôi, còn Khúc Bồng là Vĩnh Sinh Thánh Nhân tại vùng vị diện của Đại Hoang Thần Giới. Nếu như Khúc Bồng hoàn toàn khôi phục lại, vậy hắn ta chẳng những có thể khiến Đại Hoang Thần Giới hỏng đi, mà còn có thể khiến vị diện của Đại Hoang Thần Giới diệt vong.

Chỗ vị diện của Đại Hoang Thần Giới có tên là gì, Lam Tiểu Bố không biết, nhưng mà hắn tuyệt đối sẽ không để cho vùng vị diện của hắn tiếp tục nằm trong tay Khúc Bồng nữa.

“Hoàng Tuyền đạo hữu, vùng vị diện của các ngươi đã có một Vĩnh Sinh Thánh Nhân khống chế, vậy nếu như trong vùng vị diện này lại xuất hiện thêm một Vĩnh Sinh Thánh Nhân nữa, có khi nào sẽ khiến vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân đang khống chế vị diện này kiêng kị, sau đó diệt đi toàn bộ hay không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi.

Hoàng Tuyền lão tổ mỉm cười, “Cũng khó trách Lam ĐẠo Chủ không biết những chuyện này, bởi vì ta thuộc về truyền nhân đời thứ hai của một mạch Hoàng Tuyền, cho nên mới biết được một hai. Muốn chứng đạo Vĩnh Sinh, là phải rời khỏi vùng vị diện của chúng ta, bởi vì Vĩnh Sinh đại biểu cho tự do, nếu đã đại biểu cho tự do, ở trong vị diện bị người khác khống chế, vậy thì vĩnh viễn không thể nào chứng đạo Vĩnh Sinh.”

“Chờ một chút, Hoàng Tuyền đạo hữu. Lời vừa rồi của ngươi, đó chính là chỗ vị diện của chúng ta vốn có thể chứng đạo Vĩnh Sinh, chỉ là bởi vì có người khống chế các loại vận may tại vị diện của chúng ta, cho nên mới khiến tu sĩ trong vị diện của chúng ta không thể nào chứng đạo Vĩnh Sinh, là ý này sao?” Lam Tiểu Bố bắt lấy ẩn ý trong câu nói của Hoàng Tuyền lão tổ.

Hoàng Tuyền lão tổ sửng sốt, lập tức lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái, “Có lẽ là như vậy đi, khi ta bắt đầu tu đạo, đã không thể nào ở chỗ này chứng đạo Vĩnh Sinh, cho nên ta cũng không thể khẳng định.”

“Ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố khẳng định là như vậy.

Hoàng Tuyền lão tổ tiếp tục nói, “Cho nên muốn chứng đạo Vĩnh Sinh, nhất định phải đến Vĩnh Sinh chi địa. Vĩnh Sinh chi địa thuộc về Thủy Tổ mênh mông, nơi đỉnh cao của sinh mệnh. Nhưng Vĩnh Sinh chi địa, Tạo Hóa Thánh NHân nhiều nhất chỉ có thể có chín vị. Cho nên muốn lấy được vĩnh sinh, nhất định phải xử lý một trong chín vị Tạo Hóa Vĩnh Sinh này rồi thay thế hắn. Cho nên mỗi một Vĩnh Sinh Thánh Nhân của một vị diện, đều cần một đám giúp đỡ, những nguồn giúp đỡ này chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân chứng đạo trong vùng vị diện mà mình khống chế, có lẽ những Vĩnh Sinh Thánh Nhân này cũng nhiều như cửu chuyển Thánh Nhân vậy.”

“Thế nhưng trong Hạo Hãn, tuyệt đối không phải chỉ có chín vị diện.” Lam Tiểu Bố nói.

“Chính là bởi vì không biết có bao nhiêu vị diện, cho nên cuộc chiến của chín vị Tạo Hóa Thánh Nhân này mới càng thêm đẫm máu. Một vài cường giả Vĩnh Sinh không thể lấy được Tạo Hóa Thánh Nhân, từng giây từng phút đều đang nghĩ cách bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cho nên Tạo Hóa Thánh Nhân cũng từng giờ từng phút đề phòng người khác đoạt đi thánh vị.” Hoàng Tuyền lão tổ đáp.

Lam Tiểu Bố im lặng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Vĩnh Sinh Thánh Nhân có ba cảnh là Sáng ĐẠo, Diễn Giới, Tạo Hóa. Nếu sau khi bước vào Sáng ĐẠo cảnh chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy vì sao còn phải tranh đoạt Tạo Hóa Thánh Nhân?”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Hoàng Tuyền lão tổ có chút ngây người, người này phải thiếu hiểu biết như thế nào mới có thể hỏi ra loại vấn đề này? Cho dù xem như Sáng ĐẠo là Vĩnh SInh cảnh, vẫn sẽ có vô số cường giả nghĩ đến chuyện tranh đoạt Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Nếu như người bình thường hỏi những vấn đề này, hắn ta đã sớm tát một cái, chỉ là người đang hỏi là Lam Tiểu Bố, hắn ta đành phải nói, “Chúng ta tu đạo, chắc hẳn luôn truy cầu đến tầng thứ cao hơn. Hơn nữa, mặc dù Sáng ĐẠo cảnh cũng là Vĩnh Sinh cảnh, nhưng dù sao cũng không có người nào chứng thực điều này. Bởi vì Thánh Nhân sau Sáng Đạo, đều không phải do tuổi thọ tận mà vẫn lạc, trên cơ bản đều là vẫn lạc trong đại chiến.”

Lam Tiểu Bố không hỏi, dựa theo lời Hoàng Tuyền lão tổ nói, sau khi Tạo Hóa Thánh Nhân kia xuất hiện, cũng không rõ giới hạn tuổi thọ là như thế nào. Đã như vậy, sao có thể khẳng định Tạo Hóa chính là cực hạn của vĩnh sinh?

“Lam ĐẠo Chủ, với thực lực của ngươi, tương lai cho dù đến Vĩnh Sinh, cũng sẽ được các phương mời chào.” Dường như cảm nhận được tâm trạng Lam Tiểu Bố không tốt, Chấn Trường Thiên nhanh chóng nói một câu.

Mời chào? TRong lòng Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, sau khi hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, chuyện đầu tiên hắn muốn làm chính là giết Đại Trụ Thánh Nhân, cũng chính là vị Vĩnh Sinh đang khống chế một phương vị diện của hắn.

Trừ Đại Trụ Thánh Nhân, Đại Mộng Thánh Nhân hắn cũng muốn giết. Nhưng mà Đại Mộng Thánh Nhân đã bị hắn đánh giết quá mức, cho dù còn sống, chỉ sợ cũng không thể chứng đạo Vĩnh Sinh được, rất có thể là đã không còn sống sót rồi.

“Vậy làm thế nào để đến Vĩnh Sinh chi địa?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

Hoàng Tuyền lão tổ rõ ràng là người có hiểu biết nhất, hắn ta giải thích, “Có rất nhiều cách để đến Vĩnh Sinh chi địa, biện pháp thuận tiện nhất chính là thông qua Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch tồn tại ở tất cả các vị diện, nhưng mà nghe nói Thất Giới Kỳ là do Đại Trụ Thánh Nhân khống chế, sau khi Đại Trụ Thánh Nhân bị đánh vào luân hồi, Thất Giới Kỳ cũng thất lạc trong hư không các phương. Thất Giới Kỳ thất lạc, Thất Giới Thạch cũng biến mất. Muốn Thất Giới Thạch xuất hiện trở lại, phải tìm được Thất Giới Kỳ.”

Chương 1944 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, khó trách Kháp Hòa CHuẩn Thánh lại ở lại Trản Ái Thánh Đạo Thành. Ở Trản Ái Thánh ĐẠo thành có Thất Giới Thạch, có lẽ gia hỏa này sau khi muốn khôi phục thực lực, tìm được Thất Giới Kỳ, sau đó đến Vĩnh Sinh chi địa chứng đạo Vĩnh Sinh một lần nữa.

“Cách thứ hai chính là chờ lượng kiếp đến, sau khi Đại Trụ Thánh Nhân vẫn lạc, lượng kiếp ít đi rất nhiều, nhưng mà vẫn sẽ có. Một khi Vĩnh Sinh Thánh Nhân bắt đầu tranh đoạt, lượng kiếp nhất định sẽ xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện thì chính là lúc mấy vị diện đồng thời xuất hiện. Lượng kiếp xuất hiện, sẽ trực tiếp chỉ hướng đến Vĩnh Sinh chi địa. Bởi vì lượng kiếp là do Vĩnh Sinh Thánh Nhân cướp lấy vận may và quy tắc của giới vực vị diện, gây ra giới vực sụp đổ, vị diện sụp đổ. Lúc này, trong không gian vị diện sụp đổ, có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Vĩnh Sinh chi địa. Cho dù là sụp đổ như thế nào, Vĩnh Sinh chi địa cũng vĩnh viễn tồn tại.”

Sau khi nghe Hoàng Tuyền lão tổ giải thích xong, Lam Tiểu Bố mới biết được, lượng kiếp diễn ra cũng không phải tất cả mọi người sẽ vẫn lạc. Ít nhất thì những cường giả đỉnh cấp kia sẽ không vẫn lạc, bọn hắn ở trong vị diện và giới vực sụp đổ, có thể cảm nhận được sự tồn tại của Vĩnh Sinh chi địa. Có lẽ là chỗ vị diện của hắn lúc trước khi sụp đổ do Đại Trụ Thánh Nhân cướp đoạt đi vận may, trong cái vị diện đó không có người nào có tư cách đứng trong không gian đang sụp đổ?

Cũng không biết thực lực bây giờ của hắn, có tư cách đứng trong không gian vị diện đang sụp đổ, mà không bị vị diện sụp đổ niết hóa không.

Lam Tiểu Bố không hiểu sao đột nhiên nhớ đến một câu, “Thiên địa bất nhân, vạn vật như chó cỏ; Thánh Nhân bất nhân, bách tích như chó cỏ…”

Nhưng mà cái vạn vật này không bao gồm những cường giả đỉnh cấp kia, cũng đúng, cường giả đỉnh cấp không nằm trong dân chúng.

Hoàng Tuyền lão tổ dừng lại một chút, sau đó lại chủ động giải thích tiếp, “Đương nhiên, cách tiến về Vĩnh Sinh chi địa tuyệt đối không phải chỉ có hai cái này, còn có nhiều cách khác nữa, chỉ là ta hiểu biết có hạn mà thôi.”

Lam Tiểu Bố nghe lời Hoàng Tuyền lão tổ nói, đã biết gia hỏa này tuyệt đối còn biết đến nhiều cách hơn, nhưng mà người ta đã không muốn nói, hắn cũng không có cách nào. Dù sao Hoàng Tuyền lão tổ xem như cũng đã nói cho hắn biết rất nhiều thứ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đứng lên ôm quyền nói, “Hôm nay luận đạo cùng các vị, đã thu hoạch được rất nhiều, thôi ta xin cáo từ, hy vọng tương lai có cơ hội có thể luận đạo với các vị một lần nữa.”

Lam Tiểu Bố đứng lên, tất cả mọi người cũng đều đứng lên, khách sáo đáp lại.

Tất cả mọi người hiểu rõ, nói là luận đạo, thật ra chính là Lam Tiểu Bố đến hỏi thăm mọi người một vài vấn đề liên quan đến vĩnh sinh mà thôi.

Cho dù tất cả mọi người đều muốn hỏi thăm Thông Tin Châu của Lam Tiểu Bố, nhưng mà Lam Tiểu Bố không chủ động nhắc tới, cũng không có người nào dám tùy tiện nhắc đến chuyện này.

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố đột nhiên nhận được truyền âm, “Lam ĐẠo CHủ, Vĩnh Sinh Thánh Nhân phía sau vùng vị diện của chúng ta chính là Hoàng Tuyền DẠo Tổ, cũng chính là cường giả Vĩnh Sinh khai sáng ra Hoàng Tuyền Thánh Đạo, sư phụ của Hoàng Tuyền lão tổ. Có rất nhiều chuyện Hoàng Tuyền lão tổ vẫn chưa nói cho ngươi biết, đại chiến Vĩnh Sinh chẳng mấy chốc nữa sẽ bắt đầu, đến lúc đó, nhất định có Tạo Hóa Thánh Nhân sẽ vẫn lạc. Chỉ cần có Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc, tất nhiên sẽ xuất hiện Diệt Thế Lượng Kiếp vị diện, lúc đó thông đạo Vinh Sinh sẽ mở ra.”

Đây là truyền âm của Phiến Bất Ngang, nghe được truyền âm này, Lam Tiểu Bố giật mình, người khống chế trong vị diện chỗ hắn là Đại Trụ Thánh Nhân còn đang giãy dụa trong luân hồi chứng đạo, rõ ràng không có tư cách tham dự đại chiến tranh đoạt chính quả vĩnh sinh lần này. Cho nên hắn có thể lấy được tin tức Vĩnh Sinh chi địa, quả thật đều có chút quá hạn.

Phiến Bất Ngang có thể biết được những chuyện này, nói không chừng là lão tổ của Ly Trụ cung truyền tin tức cho hắn ta. Lão tổ Ly Trụ cung cũng là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng mà không phải Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi. Nói không chừng lão tổ Ly Trụ cung này còn đang bán mạng cho Tạo Hóa Thánh Nhân là Hoàng Tuyền ĐẠo Tổ.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra nói, “Hôm nay nói chuyện với các vị rất vui, không bằng chúng ta lưu Thông Tin Châu lại cho nhau, để có thể luận đạo một lần nữa.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đồng ý lấy Thông Tin Châu ra trao đổi, mấy tên cường giả đều nhanh chóng lấy Thông Tin Châu ra trao đổi với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lại truyền âm cho Phiến Bất Ngang nói, “Phiến cung chủ, một khi bên này diễn ra lượng kiếp, xin hãy kịp thời thông báo, Lam mỗ vô cùng cảm kích.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố tuyền âm cho mình, Phiến Bất Ngang vô cùng vui mừng, vội vàng tuyền âm lại, “Lam ĐẠo Chủ yên tâm, ta nhất định sẽ báo tin tức cho Lam ĐẠo chủ đầu tiên.”

Sau khi lượng kiếp xảy ra, tất cả thất chuyển Thánh Nhân trở lên sẽ đi Vĩnh Sinh chi địa, nếu như có thể đi cùng với loại cường giả như Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng nôn nóng, loại gia hỏa buồn nôn như Đại Trụ Thánh Nhân, có thể khôi phục tu vi bất cứ lúc nào, nếu như Đại Trụ Thánh Nhân khôi phục thực lực, hắn còn không sờ đến vĩnh sinh, vậy chẳng những là hắn, mà cả Đại Hoang Thần Giới sẽ bị hôi phi yên diệt.

TRông cậy vào một gia hỏa tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật sẽ bỏ qua cho Đại Hoang Thần Giới, đó chính là ném bánh bao thịt vào miệng chó.

Chuyện đầu tiên sau khi rời khỏi Ly TRụ tinh, chính là Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu ra phát cho Luân Hồi Thánh Nhân một đạo tin tức. Lam Tiểu Bố vừa phát tin tức ra, đã cảm nhận được một tin tức cầu cứu vô cùng yếu ớt, là Luân Hồi Thánh Nhân phát cho hắn.

Lúc này Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, Luân Hồi Thánh Nhân muốn truyền tin tức cho hắn, chỉ là đạo tắc tự thân bị áp chế quá mức, không thể phát ra được. Chỉ có khi hắn truyền tin tức cho Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân mới có thể thừa cơ mà cầu cứu.

Chương 1945 - Vĩnh Dạ Lan.

Lam Tiểu Bố cạn lời, gia hỏa Luân Hồi Thánh Nhân này cũng là một người có tên tuổi đó. Mỗi lần nhìn thấy gia hỏa này, không phải bị truy sát thì cũng là trốn chạy đến địa bàn của hắn.

Nhưng mà Luân Hồi Thánh Nhân giúp hắn tìm kiếm vị trí Thất Giới Thạch Giới Kỳ, vẫn phải đi cứu. Hy vọng gia hỏa này đã tìm được cái Giới Kỳ thứ tư của Thất Giới Thạch, nếu không thì đừng trách hắn dạy dỗ gia hỏa này vì đã lãng phí thời gian.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Vừa rồi hắn phát tin tức ra, Luân Hồi Thánh Nhân có thể nhận được, đó là bởi vì hắn đã chứng đại đạo Không Gian, cho dù cách xa bao nhiêu vị diện cũng không thể ngăn cản tin tức của hắn truyền tống đi.

Nhưng mà Luân Hồi Thánh Nhân thì khác, Luân Hồi Thánh Nhân chỉ tu luyện Đạo Luân Hồi, hơn nữa đạo Luân Hồi này còn là dựa vào đạo Luân Hồi của vũ trụ Đại Thiên mà chứng được, so với đạo Luân Hồi của hắn còn kém rất xa. Nếu như vậy, Luân Hồi Thánh Nhân cho dù có dựa vào quy tắc KHông Gian mà hắn truyền tống tin tức, cũng không thể đưa tin tức từ môt vị diện này đến một vị diện khác.

Chuyện duy nhất có thể giải thích được, đó chính là Luân Hồi Thánh Nhân cũng đến vùng vị diện này.

Phần lớn người đều không thể căn cứ theo tin tức định vị, nhưng mà cái này không bao gồm Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lại có thể căn cứ theo tin tức mà định vị, rất nhanh hắn đã khóa chặt vị trí của Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Oa hóa thành một tia đạo tắc Luân Hồi phóng đi.

Với tốc độ khống chế Luân Hồi Oa bây giờ của Lam Tiểu Bố, hầu như đã gần với thuấn di. Cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố cũng hao tổn gần nửa tháng, mới ngừng lại.

Xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố chính là một mảnh Hư Không Hải, lần đầu tiên nhìn thấy Hư Không Hải, Lam Tiểu Bố còn có chút kinh ngạc, kỳ quan giữa vũ trụ. Nhưng mà đã nhìn thấy nhiều, cảm thấy cũng chỉ như vậy mà thôi. Thế nhưng cái Hư Không Hải trước mắt này khác với những cái trước đó Lam Tiểu Bố nhìn thấy, Hư Không Hải ở đây vô cùng mênh mông, là Hư Không Hải lớn nhất mà Lam Tiểu Bố từng gặp, không có cái thứ hai. Hư Không Hải lớn như vậy, lại tĩnh lặng như một chiếc gương. Cho dù đang ở trong hư không, nhưng phần lớn Hư Không Hải sẽ tự tạo dựng ra quy tắc hệ Phong, sau đó có sóng nước xuất hiện, nơi này lại không có.

Lam Tiểu Bố đứng tại bờ biển, còn chưa tiến vào trong, đã cảm nhận được một loại áp chế thần niệm và thần nguyên cường đại.

Có thể khẳng định tu sĩ tầm thường đến đây, cho dù có là cửu chuyển Thánh Nhân, tu vi cũng mười không bằng một. Lam Tiểu Bố lại không bị ảnh hưởng, đại đạo của hắn bắt nguồn tự chính bản thân, nơi này có thể áp chế được một chút thần niệm của hắn đã là vô cùng đáng sợ rồi, muốn áp chế toàn bộ thần niệm, thần nguyên của hắn, thậm chí tu vi cũng áp chế lại, là chuyện không có khả năng.

Cho dù tu vi của mình không bị nơi này áp chế, Lam Tiểu Bố vẫn phát một đạo tin tức cho Phiến Bất Ngang, cái Hư Không Hải này nằm trong cùng vị diện với Ly Trụ tinh, hắn cần biết một chút cái Hư Không Hải này là địa bàn của ai.

Bên trong Ly Trụ cung, giờ phút này đang cử hành đại hội tông môn. Bầu không khí trong đại hội tông môn vô cùng nghiêm túc, mặc dù bảo vệ được Ly Trụ cung, nhưng Ly Trụ cung vẫn bị tổn thất nặng nề. Chẳng những vẫn lạc mất mấy tên trưởng lão cấp bậc Chứng ĐẠo, còn tổn thất đi chỗ dựa lớn nhất của Ly Trụ cung, Thời Gian Thụ.

Phiến Bất Ngang chậm rãi nói, “Từ hôm nay trở đi, Trị Di sẽ là vị cung chủ thứ ba của Ly Trụ cung ta.”

Lời này không có ai dám phản đối, Cẩu Thánh lúc trước bây giờ thành cung chủ thứ ba, mặc dù nghe thì không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà bằng hữu của Trị Di là ai chứ? Xử lý Thú Hồn Đạo, nghiền ép Thánh Hoang, Hoàng Tuyền Thánh Đạo và Thiên Mạc điện, đó chính là Lam Tiểu Bố đó.

Thấy không có ai phản đối, Phiến Bất Ngang vô cùng hài lòng, xem ra thực lực của Lam Tiểu Bố đã khiến cho tất cả mọi người kính sợ, hắn ta lựa chọn thiết lập mối quan hệ tốt với Lam Tiểu Bố, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất.

Ngay lúc này, Thông Tin Châu trên cổ tay của hắn ta sáng lên một chút. Người trong đại điện đều cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì bình thường khi tông môn tổ chức nghị sự, Phiến Bất Ngang đều sẽ cất Thông Tin Châu đi. Chỉ có Trần Cửu Thiên là hiểu rõ chuyện này, hơn nữa cũng biết chỉ có một người có thể gửi tin tức đến, người này đương nhiên chính là Lam Tiểu Bố.

Quả nhiên Phiến Bất Ngang vội vàng cầm Thông Tin Châu lên, sau đó nhanh chóng khắc họa vài đạo tin tức trả lời. TRong lòng hắn ta lại càng chấn động, Lam Tiểu Bố mới rời đi bao lâu chứ? Hình như còn chưa đến nửa tháng mà, chẳng lẽ gần nửa tháng này, hắn đã đến Vĩnh Dạ Lan?

Đứng ở biên giới Hư Không Hải, Lam Tiểu Bố cũng không ngờ được, chính mình vừa phát tin tức ra đã nhận được hồi âm của Phiến Bất Ngang.

Chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm không phải là xem tin tức, mà là nghĩ đến chuyện tin tức này truyền tống là dựa vào quy tắc Không Gian, chính vì vậy, mới có thể truyền với tốc độ nhanh như vậy.

Nếu như tốc độ của hắn có thể truyền tống nhanh như tốc độ tin tức này, vậy thì…

TRong đầu Lam Tiểu Bố giống như có một tia sáng hiện lên, sau đó hắn lập tức sải bước ra, chỉ một bước, hắn đã xuất hiện ở vị trí cách trăm vạn dặm.

Bước ra một bước nữa, Lam Tiểu Bố lại rơi vào biên giới Hư Không Hải.

“Ha ha…” Chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được mà cười to, hắn cảm thấy bản thân mình có bảo vật mà lại không biết dùng. Cái hắn tu luyện chính là đại đạo Trường Sinh, quy tắc đại đạo Trường Sinh đều do chính hắn tạo dựng ra. KHông chỉ như vậy, hắn còn chứng Quy Tắc Đại đạo.

Chương 1946 - Vĩnh Dạ Lan. (2)

TRước đó hắn chỉ nghĩ đến chuyện dùng trận kỳ không quy tắc để đối phó với kẻ địch, nhưng lại không nghĩ đến chuyện quy tắc ở khắp mọi nơi. Tin tức có thể thông qua quy tắc Không Gian nhanh chóng truyền tống, chỉ cần là nơi có quy tắc, vậy thì không thể nào ngăn cản tin tức truyền tống.

Vậy hắn cũng có thể dùng QUy tắc Độn được mà, chỉ cần là nơi có quy tắc, hắn có thể thuấn di cả trăm triệu vạn dặm, cài này so với Luân Hồi Oa của hắn không biết còn nhanh hơn biết bao nhiêu lần. Mà cho dù là nơi không có quy tắc, hắn cũng có thể thuấn di cả trăm triệu vạn dặm, bởi vì hắn đã chứng Vô Quy Tắc Đại đạo.

Nếu như hắn dùng Quy tắc Độn, vậy cho dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân chân chính đến đây, cũng không thể nào bắt được hắn nhỉ?

Tâm trạng Lam Tiểu Bố rất tốt, thần niệm quét qua Thông Tin Châu, giọng nói vội vàng của Phiến Bất Ngang truyền đến, “Lam ĐẠo Chủ, đó là Vĩnh Dạ Lan, tuyệt đối không thể vào trong đó được. Vĩnh Dạ Lan có thể áp chế mọi tu vi, ngăn cản mọi thần niệm và thần nguyên, chủ nhân là Vĩnh Dạ Thánh Nhân. Là vị cường giả đến gần với vĩnh sinh nhất ở vùng vị diện của chúng ta. Nghe đồn bất cứ kẻ nào không có sự cho phép mà dám đặt chân đến Vĩnh Dạ Lan, đều sẽ bị Vĩnh Dạ Thánh Nhân hóa thành một đạo quy tắc trong Vĩnh Dạ Lan. Vĩnh Dạ Lãng Đào còn có thể cắn nuốt tất cả…”

Vĩnh Dạ Lan? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Hư Không Hải vô cùng mênh mông trước mắt, cái này rõ ràng là biển cả, sao lại biến thành lan (澜 : sóng lớn)?

Nhưng là Lam Tiểu Bố không để ý đến lời Phiến Bất Ngang nói, hắn lấy Luân Hồi Oa ra, không nhanh không chậm tiến vào Vĩnh Dạ Lan.

Nếu như ngay cả Vĩnh Dạ Lan còn không dám tiến vào, tương lai làm sao xử lý Đại Trụ Thánh Nhân chứ? Huống hồ Vĩnh Sinh chi địa không phải chỉ có một mình Đại Trụ Thánh Nhân, mà là căn cứ của cường giả Vĩnh Sinh.

Luân Hồi Oa tiến vào Vĩnh Dạ Lan, mặt biển đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên sóng lớn, Lam Tiểu Bố quay đầu lại, tựa như chỗ hắn đứng ban đầu đã không còn nữa. Nhưng mà thần niệm hắn mở rộng ra ngoài, có thể dễ dàng phát hiện ra nguyên nhân.

Từng đợt sóng lớn trong Vĩnh Dạ Lan, giống như kích đào của hắn, một đợt tiếp theo một đợt, ẩn chứa ý chí vũ trụ mênh mông nghiền ép xuống.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vì sao Phiến Bất Ngang lại kiêng kị như vậy, nếu như đổi thành cửu chuyển Thánh Nhân bình thường đến đây, chỉ cần không lấy đại đạo tự thân mà chứng đạo Thánh Nhân, tất nhiên sẽ bị loại sóng cả cuồng bạo này cản trở mọi tu vi và thực lực. Không chỉ như vậy, trong sóng cả cuồng bạo này còn có một loại lực lượng cắn nuốt thần niệm và thần nguyên.

Mặc dù loại cắn nuốt cuồng bạo này không làm gì được thần niệm và thần nguyên của Lam Tiểu Bố, nhưng Thánh Nhân bình thường đến đây thì không thể bình yên được. Khó trách Phiến Bất Ngang nói Vĩnh Dạ Lãng Đào này có thể cắn nuốt tất cả, hóa ra là chỉ cái này.

Lam Tiểu Bố dứt khoát cất Luân Hồi Oa đi, ỷ vào quy tắc độn thuật của mình để di chuyển.

Thời điểm ban đầu, sóng lớn cuồng bạo kia còn có thể ngăn cản tốc độ của Lam Tiểu Bố, sau đó, Lam Tiểu Bố giống như đã hòa vào trong sóng lớn mênh mông này, không hề chậm lại một chút nào.

Sau khi hoàn toàn dung nhập vào trong quy tắc của sóng cả Vĩnh Dạ Lan, Lam Tiểu Bố quyết định phát một đạo tin tức cho Luân Hồi Thánh Nhân. Chỉ cần Luân Hồi Thánh Nhân có thể phát tin tức trở về cho hắn, vậy thì hắn có thể tìm đến vị trí cụ thể của Luân Hồi Thánh Nhân.

Chỉ là không đợi Lam Tiểu Bố phát tin tức ra, một luồng lực lượng cắn nuốt cuồng bạo bao trùm đến, sau đó có vô cùng vô tận sóng cả nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đang định xé rách cái sóng cả đang bao trùm lấy hắn này, thần niệm lại đột nhiên phát hiện có một cái tinh cầu ở dưới đáy biển. Hắn dứt khoát không chống cự nữa, mặc cho sóng lớn cuốn hắn xuống dưới.

“Bành!” Lam Tiểu Bố bị đánh vào mặt đất, mặt đất lập tức xuất hiện một cái khe rãnh dài khoảng trăm trượng.

Quay đầu nhìn lại, Lam Tiểu Bố không nhịn được âm thầm tán thưởng, đúng là mở đạo tràng khi não động mà. Dưới chân hắn là mặt đất, mặc dù thần niệm bị cấm chế áp chế còn trong phạm vi vạn dặm, nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nơi này không hề nhỏ hơn Ly Trụ tinh.

Nhìn mà cảm thán chính là bầu trời trên đỉnh đầu, thần niệm của hắn đảo qua, đó chính là Vĩnh Dạ Lan. Một dải nước to lớn như một cái nồi bao trùm phía trên mảnh lục địa này, thật giống như đang đứng trong một công viên hải dương.

Mà trong thế giới này, chẳng những có mặt trời, mà còn có sao trời.

Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm xé rách cấm chế ở nơi này, mà lấy 108 lá đạo kén trận kỳ ra cắm xuống.

Hầu như hắn có thể khẳng định, Luân Hồi Thánh Nhân đang ở ngay trong tinh cầu dưới đáy biển này. Dựa theo lời Phiến Bất Ngang nói, đây là địa bàn của Vĩnh Dạ Thánh Nhân, nếu đã đến địa bàn của người khác, vậy hắn đương nhiên phải bố trí đại trận của chính mình.

Nếu như Vĩnh Dạ Thánh Nhân dễ nói chuyện thì thôi, nếu như không thể nói chuyện được, vậy đừng trách hắn hủy cái tinh cầu dưới đáy biển này đi. HỦy nơi này đi, Lam Tiểu Bố chẳng có chút áp lực nào cả.

Chương 1947 - Tự ta tiến vào.

“Bị vòng xoáy Vĩnh Dạ cuốn vào sao?” Một giọng nói vang lên, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố xuất hiện một tu sĩ mặc lân giáp, chỉ là trong chốc lát, người tu sĩ mặc lân giáp này đã xuất hiện bên cạnh Lam Tiểu Bố, vươn tay ra định bắt Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố có chút sững người, đây là xem thường hắn tới mức nào chứ? Chỉ một Hợp Thần cảnh nho nhỏ mà cũng dám dùng thủ ấn bắt hắn?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, gia hỏa này cho rằng thần niệm và thần nguyên của hắn đã bị Vĩnh Dạ Lan cắn nuốt hết, sau đó tu vi cũng bị áp chế cả rồi.

Lam Tiểu Bố không hề phản kháng, mặc cho tên Hợp Thần cảnh này bắt hắn đi.

Khắp nơi ở đây đều là cấm chế, mặc dù Lam Tiểu Bố không nắm chắc có thể gỡ bỏ hết toàn bộ cấm chế ở đây đi, nhưng hắn không nắm chắc rằng trước khi tìm được Luân Hồi Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân vẫn còn sống. Dù sao thì theo lời Phiến Bất Ngang, Vĩnh Dạ Thánh Nhân này chính là một cường giả đến gần với vĩnh sinh.

Người này sau khi bắt lấy hắn, nói không chừng sẽ nhốt hắn và Luân Hồi Thánh Nhân lại cùng một chỗ.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố xâm nhập vào tinh cầu bên dưới Vĩnh Dạ Lan, sau đó bị người bắt đi, không có ai để ý. Hoặc là loại chuyện này, đã xảy ra rất nhiều lần rồi. Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố bị ném vào trong một vòng xoáy lỗ đen. Người bắt hắn thậm chí còn không hạ cấm chế trên người hắn, có thể thấy được yên tâm về nơi này như thế nào.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố quét qua, cái vòng xoáy lỗ đen này là do trận pháp tạo dựng ra, mà điểm cuối của vòng xoáy này chính là một cái sa lao.

Lam Tiểu Bố đã chứng đạo quy tắc, hắc còn chưa chạm đến đất cát ở nơi này, đã cảm nhận trong đất cát nơi này đều là quy tắc trói buộc và quy tắc cắn nuốt, chỉ cần phải rơi xuống đó, cả người sẽ không ngừng sụt lún xuống dưới. Sau đó máu thịt và sinh cơ sẽ không ngừng bị cát đã cắn nuốt hết, không thể nào rời đi được.

Trên thực tế thì cũng là như vậy, Lam Tiểu Bố nhìn thấy trên đất cát này có ít nhất là mười người đang bị nhốt, có những người còn nghiêm trọng đến mức cát đá đã bao phủ đến mắt. Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấy vào bên dưới cát đá này, quả nhiên nhìn thấy có rất nhiều xương cốt. Có thể thấy được, chỉ cần bị cát đá cắn nuốt hết, sẽ bị vẫn lạc. Sau đó máu thịt của tu sĩ bị vẫn lạc sẽ phân tán tẩm bộ vào trong cái sa lao này.

Hắn không đoán sai, Luân Hồi Thánh Nhân quả thật bị nhốt ở trong cát đá. Cát đá đã bao trùm đến ngực Luân Hồi Thánh Nhân, có thể thấy được không bao lâu nữa, hắn ta cũng sẽ bị cát đá cắn nuốt hết.

“Đạo Quân, ngươi…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố rơi xuống, ánh mắt Luân Hồi Thánh Nhân lóe lên tia tuyệt vọng.

Người duy nhất hắn ta trông cậy vào chính là Lam Tiểu Bố, không ngờ bởi vì mình phát một đạo tin tức ra ngoài, lại kéo theo cả Lam Tiểu Bố vào trong này. Trên thực tế Lam Tiểu Bố có vẫn lạc hay không thì hắn ta cũng không quan tâm nhiều lắm, chuyện hắn ta quan tâm là, một khi Lam Tiểu Bố vẫn lạc, hắn ta không còn sinh cơ, sẽ không còn người thứ hai đến đây cứu hắn ta nữa. Vẫn lạc ở nơi này, đến tàn hồn cũng không thoát được, có thể nói là thần hồn câu diệt. Luân Hồi Thánh Nhân hắn ta cho dù có trùng sinh, cũng là chuyện rất rất nhiều năm tháng sau đó. Hơn nữa sau khi bị nhốt ở nơi này Luân Hồi Thánh Nhân mơ hồ cảm nhận được, một khi hắn ta vẫn lạc, hắn ta sẽ không còn cơ hội sống lại nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Luân Hồi Thánh Nhân mới tỉnh ngộ ra, cảm thấy chính mình tu đạo cho đến ngày hôm nay, vậy mà không tìm được một bằng hữu tốt để giúp đỡ, đây là vì hắn ta làm người quá thất bại hay sao?

Nghĩ đến chính mình, Luân Hồi Thánh Nhân thở một hơi dài, hắn ta cũng biết đó là do hắn ta làm người quá thất bại.

Lam Tiểu Bố dù sao cũng vì hắn ta mới bị nhốt vào trong này, mà hắn ta lại chẳng để ý đến sinh tử của Lam Tiểu Bố chút nào cả, chỉ để ý đến chuyện sau khi Lam Tiểu Bố vẫn lạc rồi, sẽ không còn người nào đến cứu hắn ta, đây không phải là thất bại thì cái gì mới là thất bại?

“Thật xin lỗi, là ta hại ngươi.” Luân Hồi Thánh Nhân cuối cùng cũng phát hiện ra lương tâm mình, thở dài nói.

Lam Tiểu Bố lại đi đến trước mặt Luân Hồi Thánh Nhân, “Nói đi, làm sao lại luân lạc đến mức này? Mỗi lần gặp ngươi không phải là đang chạy trốn thì cũng là đang cầu cứu? Người ta đều đang tiến bộ trên con đường tu đạo, ngươi thì lại chẳng chút lý tưởng về tu đạo là sao?”

“Ai, cái này một lời khó mà nói hết được…” Luân Hồi Thánh Nhân chỉ mới nói mấy chữ, đã mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi…”

Chẳng những là Luân Hồi Thánh Nhân, mà tất cả mọi người trong sa lao đều nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, ai ai cũng có bộ dáng không thể nào tin được. Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy có người đi lại trong Vĩnh Dạ Sa Lao, sau khi rơi vào Vĩnh Dạ Sa Lao, cho dù rơi xuống vị trí nào, sẽ vĩnh viễn bị cầm chân ở vị trí đó, mãi cho đến khi có người kéo đi thẩm vấn hoặc là vẫn lạc. Còn di chuyển, ha ha, nằm mơ đi. Di chuyển thì có thể di chuyển được, nhưng đó không phải là do chính ngươi, mà là do sa lao không ngừng kéo ngươi lún xuống dưới. Chờ cát còn chưa phủ quá đỉnh đầu, chính là khi vẫn lạc.

Luân Hồi Thánh Nhân cuối cùng cũng tỉnh táo lại, “Ngươi vào bằng cách nào? Làm sao có thể đi lại trong Vĩnh Dạ Sa Lao?”

“Tự ta vào trong này.” Lam Tiểu Bố tức giận trả lời, sau đó vung tay kéo Luân Hồi Thánh Nhân từ trong cát đá lên. Sau khi Luân Hồi Thánh Nhân đứng phía trên cát đá, phát hiện cấm chế trên người mình đã biến mất, tu vi cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Chương 1948 - Tự ta tiến vào. (2)

“Ta…” Luân Hồi Thánh Nhân kích động nói được một chữ, sau đó thì thở dài, “Đạo Quân, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi chính là người có thể leo lên Vĩnh Sinh nhất, ta có thể đi theo sau ĐẠo Quân mà làm việc, đúng là vinh hạnh của Tuấn Lê ta.”

Cho dù có là đồ ngốc, Luân Hồi Thánh Nhân cũng biết Lam Tiểu Bố hoàn toàn không phải là bị bắt vào đây, mà là chính mình vào đây. Tuấn Lê hắn ta sau khi ra ngoài vị diện, tu vi mặc dù không mạnh bao nhiêu, nhưng bàn về ánh mắt, tuyệt đối là hạng nhất.

“Vị tiền bối này, mong hãy ra tay giúp đỡ một hai.” Một tên nam tử trung niên bị nhốt trong sa lao nhìn thấy Lam Tiểu Bố có thể vung tay ra cứu Luân Hồi Thánh Nhân khỏi sự giam cầm của sa lao, kích động lập tức cầu xin.

Lam Tiểu Bố xua tay, ra hiệu người cầu cứu không cần nói.

Quả nhiên trông thấy dấu tay của Lam Tiểu Bố, bên trong sa lao đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Mọi người đều biết Lam Tiểu Bố đến để cứu người, nhưng mà không phải đến cứu bọn hắn. Đương nhiên là phải chờ sau khi Lam Tiểu Bố hoàn thành việc của mình rồi, mới có thể đến giúp bọn hắn.

“Nói nhảm thì không cần nói, nói đi, sao lại xuất hiện ở nơi này?” Lam Tiểu Bố xua xua tay, lúc nói chuyện đã lập cấm chế cách âm.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở chỗ này mà còn có thể đánh ra cấm chế, chẳng những Luân Hồi Thánh Nhân, những tu sĩ còn lại đang bị nhốt trong sa lao đều vô cùng kích động. Đây là nơi nào? Vĩnh Dạ Sa Lao đó. Bên trong Vĩnh Dạ Sa Lao là quy tắc thiên địa do Vĩnh Dạ tinh tạo dựng ra, bất cứ người nào đến đây, đều phải co lại. Đừng nói là đánh cấm chế cách âm, cho dù mở rộng thần niệm cũng rất khó làm được. Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng đánh cấm chế cách âm như vậy, thực lực này…

“Đạo Quân, ta đã tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ…” Luân Hồi Thánh Nhân kích động nói.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Luân Hồi Thánh Nhân, “Không phải ngươi nói là, Thất Giới Thạch Giới Kỳ đang nằm trong Vĩnh Dạ Lan? Hoặc là nói nó đang nằm trong vị diện này chứ?”

Theo Lam Tiểu Bố hiểu, tất cả Giới Kỳ của Thất Giới Thạch sẽ ở vị diện của Đại Hoang Thần Giới, chứ không thể chạy đến vị diện này được.

Luân Hồi Thánh Nhân nói, “Ta đang nói thật, không có nói mò chút nào cả. Nếu như ta đoán không sai, ĐẠo QUân rất có thể đã lấy được ba cái Giới Kỳ.”

“Không sai, ngươi đoán đúng, ta quả thật đã lấy được ba cái Giới Kỳ.” Lam Tiểu Bố không phủ nhận, hắn vốn định dẫn Luân Hồi Thánh Nhân đi theo.

Luân Hồi Thánh Nhân nghe thấy Lam Tiểu Bố xác nhận, càng kích động hơn, “Là thế này, ta tìm rất nhiều nơi, cuối cùng tìm được một tin tức đáng tin, chỉ cần ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ bị người lấy đi, bốn cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ còn lại sẽ trốn vào trong hư không, sau đó biến mất trong vũ trụ mênh mông.”

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, cách nói này hắn đồng ý. Bởi vì khi hắn lấy được Tam Giới Thạch Giới Kỳ rồi, Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ và Thất Giới Thạch Giới Kỳ đều trốn vào trong hư không, bỏ chạy khỏi Thất Giới đại mạc ở Vỗ căn Thần Giới.

“LUân Hồi đạo hữu, ngươi không cần nói vòng vo nữa, ngươi trực tiếp nói Tứ Giới Thạch Giới Kỳ đang ở đâu đi. Thời gian của chúng ta có hạn, nhất định phải nhanh chóng tìm được.”

“Ta không biết vị trí của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ…”

Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn Luân Hồi Thánh Nhân, “Ngươi không biết còn bị người ta bắt đến đây?”

Nếu như Luân Hồi Thánh Nhân tìm được vị trí của Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ hoặc Lục Giới Thạch Giới Kỳ, đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng chẳng thể dùng được. Bởi vì Thất Giới Thạch Giới Kỳ là phải lấy được một mới có hai, lấy được một, hai mới có ba. Bây giờ hắn lấy được một hai ba, đối với hắn, cái có giá trị chính là vị trí của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ.

“Mặc dù ta không biết, nhưng ĐẠo Quân biết mà. ĐẠo Quân chỉ cần lấy Nhất Giới Thạch Giới Kỳ, NHị Giới Thạch Giới Kỳ và Tam Giới Thạch Giới Kỳ, vậy những Giới Kỳ này sẽ chỉ hưởng Tứ Giới Thạch Giới Kỳ.” Luân Hồi Thánh Nhân kích động nói.

“Sao mà ngươi biết được?” Lam Tiểu Bố vui mừng hỏi

Luân Hồi Thánh Nhân cười he he, “Ta cũng vì tìm được ra cái này, mới bị cường giả Vĩnh Dạ tinh bắt lấy, sau đó nhốt vào nơi này, mục đích của bọn hắn chính là chờ ngươi tự chui đầu vào lướt. Thật là buồn cười, bây giờ ngươi đã đến, vậy mà bọn hắn lại không biết.”

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy có chút châm chọc, bọn gia hỏa này muốn tìm mình, kết quả mình đã tới rồi, mấy gia hỏa ở nơi này lại không biết người bọn hắn muốn tìm đã đến, ngược lại cho rằng mình là một tu sĩ đi lạc vào trong Vĩnh Dạ tinh mà ném vào trong Vĩnh Dạ Sa Lao.

“Xem ra ngươi không phải do Vĩnh Dạ Thánh Nhân bắt tới đúng không?” KHi Lam Tiểu Bố đang nói chuyện, thần niệm đã quét ra ngoài. Hắn nhìn thấy hộ trận bên ngoài Vĩnh Dạ Lan của Vĩnh Dạ tinh đã mở ra, hình như có một người khác quan trọng nào đó đến đây, một đám người đang nhanh chóng nghênh đón.

Luân Hồi Thánh Nhân cười tự giễu, “Chút thực lực đó của ta, Vĩnh Dạ Thánh Nhân đâu có đặt vào trong mắt chứ.”

Chương 1949 - KHông cứu bạch nhãn lang.

Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm quét xem Vĩnh Dạ Thánh Nhân đang nghênh đón người nào, phô trương như vậy, còn tự mình nghênh đón, nhát định không phải hạng người bình thường, nếu như thần niệm của hắn quét qua, nhất định sẽ bị phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố chuyển hướng sang những người bị chôn trong cát đá, tất cả có mười hai người, tu vi mạnh nhất gần như không kém gì Phiến Bất Ngang, đây chính là cửu chuyển Thánh Nhân viên mãn.

Mặc kệ Vĩnh Dạ Thánh Nhân chính là ai, tay Lam Tiểu Bố đều vung lên, mười hai tên tu sĩ bị chôn trong sa lao đều bị hắn cuốn ra, đứng trên mặt cát. Ngay cả tên cường giả Chứng ĐẠo sắp bị cát đá bao phủ đến mắt kia, cũng nhờ vào Lam Tiểu Bố kéo lên trên mặt cát.

Nam tử trung niên ban đầu cầu cứu Lam Tiểu Bố kia lộ ra vẻ kinh hãi, bị chìm trong cát đá trong sa lao này, không chỉ đơn giản là bị chìm xuống, mà là bị quy tắc cao cấp nhất khóa lại, ở trong đó không chỉ có quy tắc trói buộc và cắn nuốt, mà còn có quy tắc Không Gian và Ngũ Hành.

Lam Tiểu Bố không những tiến vào sa lao mà không bị ảnh hưởng, mà còn có thể cứu người từ trong sa lao ra ngoài, đây đã là vô cùng cường đại. Cho nên hắn ta thấy, hơn mười người ở nơi này, Lam Tiểu Bố muốn cứu tất cả ra, cũng phải mất mấy ngày. Bởi vì mọi người đều trói buộc theo một mức độ khác nhau, phải từ từ lý giải quy tắc ở trong đó, sau đó mới có thể gỡ bỏ những quy tắc này.

Nhưng mà kết quả thì sao, người ta chỉ cần vung tay lên nột cái, hơn mười người chẳng những được kéo lên, hơn nữa tất cả cấm chế trói buộc trên người cũng dần dần tản mất. Loại thủ đoạn này, là cường giả Vĩnh Sinh sao?

“Vãn bối Tiêu Thanh Tự của Thanh Mộc tinh, đa tạ ơn cứu giúp của tiền bối, tiền bối thần thông vô biên, vãn bối nhìn mà than thở.” Nam tử trung niên này đến trước mặt Lam Tiểu Bố, khom người thi lễ.

Tu vi của hắn ta là cao nhất, đã là cửu chuyển Thánh Nhân.

“Ngài là Tiêu tông chủ?” Một nam tử có vẻ tang thương kinh ngạc hô lên, rõ ràng là biết cái tên Tiêu Thanh Tự này. Rõ ràng cái tên Tiêu Thanh Tự này rất nổi danh.

Tiêu Thanh Tự tự giễu cười cười, “Chỉ sợ tinh cầu của ta đã bị tiêu diệt rồi, nói gì mà tông chủ chứ.”

Nam tử tang thương này không nói tiếp nữa, mà dẫn một nữ tử đến trước mặt Lam Tiểu Bố, cúi người hành lễ nói, “Vãn bối Tần Khung Sam đa tạ ơn cứu giúp của tiền bối, đây là đạo lữ của vãn bối TRâu âm Nhi. Hai người chúng ta đến từ Tinh Thừa tông của Xung Nguyệt tinh, đi lầm vào nơi này nên bị nhốt lại.”

Tần Khung Sam là cảnh giới lục chuyển Thánh Nhân, nhưng mà hơi thở trên người vô cùng uể oải, mà Trâu âm Nhi là ngũ chuyển Thánh Nhân, hơi thở cũng vô cùng hỗn loạn, có lẽ bây giờ thực lực còn không bằng cả nhất chuyển.

Sau Tần Khung Sam và Trâu âm Nhi, những người còn lại đều lần lượt tiến lên cảm tạ ơn cứu mạng của Lam Tiểu Bố, nhưng mà khiến Lam Tiểu Bố lắc đầu là, bọn gia hỏa này ngay cả tên tuổi cũng không dám báo, chứ đừng nói đến lai lịch. Mặc kệ những người này lo lắng đến điều gì, đều khiến Lam Tiểu Bố rất khinh bỉ, bản thân mình dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của những người này. Cũng may hắn không cố ý đến cứu những người này mà chỉ thuận tay mà thôi.

“Các vị, ta có thể đưa các ngươi ra khỏi sa lao, nhưng mà có thể rời khỏi Vĩnh Dạ Lan hay không, đó chính là dựa vào bản lĩnh của các ngươi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Hắn không định rời khỏi Vĩnh Dạ Lan ngay lúc này, hắn dự định đi xem Vĩnh Dạ Thánh Nhân một chút.

“Tiền bối, bây giờ vết thương trên người vãn bối rất nặng, hoàn toàn không thể nào một mình rời khỏi Vĩnh Dạ Lan. Nhưng mà vãn bối có biết một cái thánh mạch, nếu như tiền bối có thể đưa vãn bối ra ngoài, vãn bối nhất định sẽ báo cái thánh mạch này cho tiền bối.” Một tên thất chuyển Thánh Nhân, đi đến trước Lam Tiểu Bố, khom người thi lễ, giọng điệu vô cùng thành khẩn kính cẩn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố giận dữ, làm người quả nhiên không thể quá dễ nói chuyện, hắn không cần một chút chỗ tốt nào, chỉ là thuận tay cứu đám gia hỏa này mà thôi. Kết quả bọn gia hỏa này không dám báo lai lịch thì thôi đi, còn lấy thánh mạch ra mà cầu xin mình đưa ra ngoài.

Chẳng lẽ vừa rồi mình vừa cứu chó sao?

Nếu như gia hỏa này vừa bước ra đã nói chỗ của thánh mạch, dùng cái này để tạ ơn cứu mạng của hắn, không cần gia hỏa này nói, Lam Tiểu Bố hắn cũng sẽ cứu gia hỏa đi. Nhưng mà dùng thánh mạch để giao dịch, ha ha, mặc dù hắn không có thánh mạch, nhưng cũng không muốn cứu loại người này.

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, lại có ba người ra ngoài, bọn hắn cũng khom người thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Cái thánh mạch này là do bốn người chúng ta đồng thời phát hiện, bây giờ tình nguyện giao cho tiền bối. Chúng ta chỉ hy vọng dựa vào thần thông của tiền bối, rời khỏi Vĩnh Dạ Lan.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, chỉ gật gật đầu, tựa như rất hài lòng về cái thánh mạch này.

Thấy Lam Tiểu Bố gật đầu, lại có một người đứng dậy. “Tiền bối, mặc dù vãn bối không có thánh mạch, nhưng có một đạo Thánh Diễm, tình nguyện đưa cho tiền bối.”

Lam Tiểu Bố lại gật đầu, gia hỏa này nói đưa nhưng đến bây giờ lại không lấy ra, có thể thấy được là đang chờ hắn đưa ra khỏi Vĩnh Dạ Lan rồi mới đưa đồ cho hắn. Còn chuyện trước đó mình cứu bọn hắn ra khỏi đống cát đá kia, trực tiếp không để ý đến, hoặc xem như là đương nhiên.

Chương 1950 - KHông cứu bạch nhãn lang. (2)

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, những người này thật sự là vô tình vô nghĩa mà, xem vừa rồi chuyện mình cứu bọn hắn từ dưới cát đá lên, sau đó gỡ bỏ cấm chế trên người lại là chuyện đương nhiên, hoặc là chẳng tốn chút sức lực nào, cho nên cảm tạ thời điểm ngay cả lai lịch và tính danh cũng không dám báo ra. Nếu như không phải còn muốn rời khỏi Vĩnh Dạ Lan, nói không chừng những người này sẽ không nói đến chuyện thù lao.

Sau năm người này thì lại có hai người khác đứng dậy, bọn hắn một người biểu thị sẽ đưa ra ngàn đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, một người thì tỏ vẻ đưa hai đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch.

Lam Tiểu Bố đều gật đầu, thấy cuối cùng hai người kia không bước lên, Lam Tiểu Bố chủ động hỏi, “Hai người các ngươi thì sao?”

Thấy Lam Tiểu Bố hỏi, một người trong đó sắc mặt có chút hổ thẹn, “Trên người ta trừ một ít Thần Linh Mạch thượng phẩm, một chút đồ ra dáng cũng không có. Ta biết, những thứ này chướng mắt tiền bối.”

Lúc nói chuyện, người này còn chủ động mở rộng thế giới của mình ra. Nhìn thấy bạn tù mở rộng thế giới của mình ra, người kia cũng nhanh chóng mở rộng thế giới của mình, thế giới của bọn hắn quả thật không có thứ gì tốt. CHo dù là Thần Linh Mạch thượng phẩm, cộng lại cũng không quá 1000 đầu.

Nhưng mà tên gia hỏa đầu tiên mở thế giới của mình ra quả thật không có đồ gì, hắn ta cũng thật sự hổ thẹn, dao động hơi thở không thể nào gạt được Lam Tiểu Bố. Hai hỏa này mặc dù khi cảm tạ ơn cứu mạng không nói ra lai lịch của mình, nhưng mà Lam Tiểu Bố không thèm để ý. Nếu là xấu hổ, vậy đã nói rõ có tâm biết ơn.

Còn về gia hỏa thứ hai, mặc dù hắn ta chỉ mở thế giới của mình ra một chút thì lập tức đóng lại, nhưng thần niệm Lam Tiểu Bố mạnh đến mức nào? Đã sớm quét thấy một thứ dùng huyết cấm phong ấn nằm trong một góc của thế giới. Thần niệm của Lam Tiểu Bố không phá vỡ cái phong ấn này, nhưng lại cảm nhận được đó là một chí bảo cấp bậc còn cao hơn Tiên Thiên, hơn nữa còn có một loại tác dụng ôn dưỡng thần hồn lớn mạnh, chắc hẳn là một loại đạo quả thụ không kém gì Ngũ Tùng Châm.

Tần Khung Sam và Trâu âm Nhi cũng đầy lúng túng đi đến, khom người thi lễ nói, “Tiền bối, trên người hai người chúng ta cũng chỉ có một chút Thần Linh Mạch thượng phẩm, không có đồ tốt.”

Mặc dù bọn hắn không mở rộng thế giới của mình, nhưng mà dựa vào nét mặt của bọn họ, Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, hai người này thật sự không có ý định cầu xin mình cứu ra ngoài, lời nói cũng là nói thật.

Tiêu Thanh Tự thở dài một tiếng nói, “Thanh Mộc tinh của ta đã bị cường giả Vĩnh Dạ Lan công phá, ta biết bản thân mình không thể đi được, cho nên đồ trên người đều giao cho đệ tử của ta, để nó chạy trốn.”

Hắn ta cũng rất bấc đắc dĩ, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự cần phải có thứ gì đó mới dẫn bọn hắn đi, vật thì hắn ta cũng cảm thấy không có gì quá đáng. Cứu người ở nơi nguy hiểm như thế này, bỏ ra thù lao là chuyện đương nhiên. Người ta có bản lĩnh, đó là chuyện của người ta, người khác lại không nợ hắn.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Được, đã như vậy thì chúng ta đi thôi.”

Lúc nói chuyện, tay Lam Tiểu Bố vung lên, năm đạo lực lượng không gian lập tức quét ra, chỉ trong chớp mắt, năm người bị lực lượng không gian của Lam Tiểu Bố quấn lấy dường như bị truyền tống đi. Chờ bọn hắn lấy lại tinh thần, đã đứng bên ngoài Vĩnh Dạ cung.

Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nước biển lưu động trong Vĩnh Dạ Lan, bọn người Tiêu Thanh Tự không thể tin được nhìn Lam Tiểu Bố, “Tiến bối, chúng ta là…”

Hắn ta phát hiện, Lam Tiểu Bố cứu người ra, trừ Luân Hồi Thánh Nhân mà hắn muốn cứu, còn bao gồm Tần Khung Sam, Trâu âm Nhi, tên tu sĩ đã mở rộng thế giới nhưng trong thế giới không có đồ tốt kia. Điều kỳ quái duy nhất là còn một người khác mở rộng thế giới của mình thì Lam Tiểu Bố không cứu.

“Tiền bối…” Tần Khung Sam và Trâu âm Nhi, ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố, bọn hắn cũng cho rằng Lam Tiểu Bố từ bỏ bọn hắn, kết quả Lam Tiểu Bố lại từ bỏ những người kia. Điều khác biệt duy nhất chính là, người Lam Tiểu Bố từ bỏ lại là những người hứa hẹn đưa đồ cho Lam Tiểu Bố.

Chỉ trong chớp mắt mọi người đã hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại không cứu những người kia, nếu như vào thời điểm ban đầu khi Lam Tiểu Bố cứu bọn hắn, bọn hắn lấy đồ ra cho Lam Tiểu Bố, vậy Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ kéo bọn họ ra ngoài, thậm chí không lấy đồ của bọn họ.

Sau lần đầu tiên Lam Tiểu Bố cứu bọn hắn ra, bọn hắn lại cảm thấy đó là chuyện dương nhiên, cho nên không lấy ra thù lao gì cả. Ngược lại còn cầu xin Lam Tiểu Bố tiếp tục cứu bọn họ rời khỏi Vĩnh Dạ Lan, hứa hẹn đưa bảo vật cho Lam Tiểu Bố, cái này khiến tiền bối trước mắt này cảm thấy cứu không đúng người.

“Tấm lòng tiền bối rộng rãi, Tiêu Thanh Tự ta mặc cảm. Ơn cứu mạng, Tiêu Thanh Tự ta vĩnh viễn ghi khắc trong lòng.” Tiêu Thanh Tự cảm thán một câu, khom người một lần nữa.

Luân Hồi Thánh Nhân cười ha ha, “ĐẠo Quân chúng ta xưa nay không cứu hạng người tư lợi, bỏ lại trong sa lao kia nhất định là bạch nhãn lang, cứu có ích lợi gì?”

Lam Tiểu Bố xua tay chặn lại, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, tuổi tác còn nhỏ hơn các ngươi, mọi người sau nay cứ gọi nhau là đạo hữu đi. ĐỢi lát nữa ta đưa các ngươi rời khỏi Vĩnh Dạ Lan. Nhưng mà bây giờ ta còn một chút chuyện, muốn tìm Vĩnh Dạ Thánh Nhân tâm sự một chút, hỏi tại sao hắn lại muốn bắt bằng hữu của ta, các ngươi ở chỗ này chờ ta là được rồi.”

Tại sao Vĩnh Dạ Thánh Nhân lại muốn bắt Luân Hồi Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố đại khái cũng đoán được một chút. Gia hỏa này rất có thể chính là vì Thất Giới Thạch, nếu không, vì sao Luân Hồi Thánh Nhân vừa tìm được cách tìm kiếm Thất Giới Thạch, lập tức bị gia hỏa này bắt được?

“Lam đạo hữu, Tiêu Thanh Tự ta mặc dù tu vi suy yếu quá mức, nhưng cũng có thể dốc ra chút sức lực, tình nguyện đi cùng đạo hữu.” Tiêu Thanh Tự lập tức nói.

Tần Khung Sam và Trâu âm Nhi cũng vội vàng nói, “Chúng ta cũng tình nguyện tiến lùi cũng tiền bối.”

Tiêu Thanh Tự có thể gọi Lam Tiểu Bố là đạo hữu, nhưng bọn hắn thì không dám.

Chương 1951 - Nổi tiếng bên ngoài.

Vĩnh Dạ Thánh Điện, ở vị diện này có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, nhưng mà người có tư cách ngồi bên trong thánh điện này, không có mấy ai. Người được Vĩnh Dạ Thánh Nhân nghênh đón, vào trong này ngồi, đó lại càng thêm ít.

Giờ phút này trong Vĩnh Dạ Thánh Điện có hai người đang ngồi, trừ Vĩnh Dạ Thánh Nhân có vóc người cao gầy, người còn lại là một nam tử tóc đỏ, hắn ta chính là người khách mà hôm nay Vĩnh Dạ Thánh Nhân chiêu đãi.

“Lạc huynh, ta vẫn luôn muốn đến chỗ ngươi ngồi một chút, chỉ là quá bận rộn bế quan cảm ngộ một môn thần thông, cho đến hôm nay mới có thể đến được. Nhớ lại lúc trước chúng ta cùng nhau xông xáo tam giới, chỉ chớp mắt mà đã qua gần trăm vạn năm rồi.” Nam tử tóc đỏ uống một ngụm thần linh trà, cười ha ha một tiếng, giọng điệu cởi mở nói.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân tên là Lạc Trác, nhưng mà ở vùng vị diện này, người có thể gọi Lạc Trác là Lạc huynh, tuyệt đối sẽ không vượt qua một bàn tay. Mà nam tử tóc đỏ trước mắt này chính là một trong số đó, bởi vì lai lịch của hắn ta còn lớn hơn cả Vĩnh Dạ Thánh Nhân, hắn ta là Huyết Hà Thánh Nhân, cũng có thể gọi là Huyết Hà lão tổ.

Nói đến Huyết Hà Thánh Nhân, có lẽ sẽ có rất nhiều người không biết rõ. Chẳng qua đến như nói đến Hoàng Tuyền lão tổ, chỉ sợ tất cả mọi người đều biết, đó chính là ĐẠo Chủ Hoàng Tuyền Thánh Đạo. Mà Huyết Hà lão tổ, chính là sư đệ của Hoàng Tuyền lão tổ. Nhưng mà hai người sư huynh đệ này như nước với lửa, hoàn toàn không thể ở chung được.

“ĐÚng vậy, ai, năm tháng như thoi đưa mà… Hả?” Một câu cảm thán còn chưa nói xong, Vĩnh Dạ Thánh Nhân đột nhiên biến sắc, lập tức nhíu mày ừ một tiếng.

Huyết Hà Thánh Nhân khó hiểu hỏi, “Lạc huynh, phải chăng có việc?”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân cười ha ha một tiếng, “Không ngờ lại có người có thể thừa dịp hôm nay ta đón tiếp HUyết Hà huynh, xé rách cấm chế Vĩnh Dạ Sa Lao của ta, muốn chạy ra khỏi Vĩnh Dạ Lan, đây là do Lạc Trác ta đã già rồi, hay là cho rằng bản thân mình chính là cường giả Vĩnh Sinh?”

Mặc dù giọng điệu bình tĩnh, nhưng sát ý trong lòng Vĩnh Dạ Thánh Nhân không hề giấu đi chút nào mà tản ra ngoài. Dám gây chuyện ở Vĩnh Dạ tinh của hắn, đã bao nhiêu năm rồi không gặp phải chuyện này?

“Có người xé mở Vĩnh Dạ Sa Lao sao?” Huyết Hà Thánh Nhân khiếp sợ không thôi, mặc dù hắn ta chưa từng đến nhìn Vĩnh Dạ Sa Lao, nhưng mà tên tuổi của Vĩnh Dạ Sa Lao, cũng có thể uy chấn vùng vị diện này. Cường giả chết trong Vĩnh Dạ Sa Lao, nhiều vô số kể. Mà nguyên khí của những cường giả này sau khi bị vẫn lạc, toàn bộ đều dùng để bồi bổ Vĩnh Dạ tinh.

“Tam Kim, ngươi đi xem một chút.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân lạnh nhạt nói.

“Vâng, chủ thượng.” Một giọng nói truyền đến, nhưng không thấy người đang ở đâu.

“Cũng không cần đi xem đâu, ta đã tới rồi.” Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã dẫn theo bốn tu sĩ đi vào trong dại điện.

Cho dù Vĩnh Dạ Thánh Nhân có trấn định đến đâu, cũng đứng bật dậy, đây là địa bàn của hắn ta, nơi này toàn bộ đều là cấm chế của hắn ta, sau khi Lam Tiểu Bố hước vào Vĩnh Dạ Thánh Điện rồi, hắn ta mới cảm nhận được sự tồn tại của Lam Tiểu Bố. Chẳng lẽ cấm chế và hộ trận mà hắn ta bố trí ra đều là giả sao?

Nghĩ đến trước đó Vĩnh Dạ Sa Lao bị xé mở, giờ phút này Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã biết, người trước mắt này chỉ sợ chính là cường giả Trận ĐẠo cao cấp nhất.

“Thanh Mộc Thánh Nhân? Hóa ra là ngươi đã xé mở Vĩnh Dạ Sa Lao?” Huyết Hà lão tổ đã nhận ra Tiêu Thanh Tự. Trong suy nghĩ của hắn ta, người tiến vào mặc dù nhiều, nhưng mà người có thể xé mở sa lao rõ ràng chỉ có Tiêu Thanh Tự. Điều duy nhất khiến hắn ta không hiểu là, nếu như Tiêu Thanh Tự xé mở sa lao, vì sao lại không đi, mà lại đến đây chịu chết?

Tiêu Thanh Tự từ tốn nói, “Tiêu Thanh Tự ta còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy, kẻ thù hủy đi tinh cầu của ta, ta lại chỉ có thể ở trong sa lao của kẻ thù chờ chết. Cũng may mạng của Tiêu Thanh Tự ta không đến đường cùng, gặp được Lam đạo hữu. Là Lam đạo hữu đã cứu ta ra, sau này cái mạng của ta chính là của Lam đạo hữu.”

Lam đạo hữu? Ánh mắt Huyết Hà Thánh Nhân đảo qua tất cả mọi người, Lam Tiểu Bố là người đầu tiên hắn ta không để ý đến, chỉ là một nhất chuyển Thánh Nhân, một đầu ngón tay hắn ta cũng có thể giết chết được. Nhưng mà mấy người phía sau, cho dù không bị trọng thương, tu vi cao nhất cũng chỉ là lục chuyển Thánh Nhân, dựa vào đâu mà có thể xé mở sa lao?

Vĩnh Dạ Thánh Nhân lại nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta khẳng định Tiêu Thanh Tự không thể nào xé mở sa lao được. Nếu như Tiêu Thanh Tự có thể xé mở sa lao, vậy thì cũng sẽ không đợi đến ngày hôm nay. Nơi này trừ Lam Tiểu Bố là mới tới ra, những người khác đều vốn bị giam trong sa lao. Bị Vĩnh Dạ Sa Lao của hắn ta khóa lại, không ai có thể xé mở.

Đối phương chẳng những xé mở Vĩnh Dạ Sa Lao, còn tùy tiện đi vào Vĩnh Dạ Thánh Điện của hắn ta.

Hai bóng dáng một trái một phải lao ra, trực tiếp nhào về phía Lam Tiểu Bố, nhưng mà còn hai cái bóng này còn chưa vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố, Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã lên tiếng, “Các ngươi lui xuống trước đi.”

Hai cái bóng này lập tức lui ra sau, lúc này Vĩnh Dạ Thánh Nhân mới nhìn Lam Tiểu Bố, “Là ngươi xé rách Vĩnh Dạ Sa Lao của ta?”

Lam Tiểu Bố không chút do dự đi đến chỗ một cái ghế rồi ngồi xuống, “Không sai, quả thật chính là ta đã xé rách cái nhà tù nát kia của ngươi.”

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ngồi xuống, bọn người Tiêu Thanh Tự cũng ngồi xuống.

Huyết Hà Thánh Nhân khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ mỉa mai. Nếu như cho rằng sau khi xé rách Vĩnh Dạ Sa Lao rồi, thì có thể phách lối ở trước mặt Vĩnh Dạ Thánh Nhân, gia hỏa này chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào. Vĩnh Dạ Thánh Nhân đáng sợ như thế nào, người khác không biết nhưng HUyết Hà hắn thì biết rất rõ.

Từ đâu ra một tên Lăng Đầu Thanh* thế này?

(*Lăng Đầu Thanh［愣头青］: Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.)

(*Lăng Đầu Thanh [愣头青] : Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.)

Chương 1952 - Nổi tiếng bên ngoài. (2)

Lăng Đầu Thanh? Huyết Hà Thánh Nhân đột nhiên nhớ đến một chuyện, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi, Trên đường hắn ta đến Vĩnh Dạ Lan, có nghe nói đến một chuyện, Thú Hồn Đạo bị tiêu diệt. Người diệt đi Thú Hồn Đạo, là một nam tử trẻ tuổi, nam tử kia hình như gọi là Lam Tiểu Bố.

Nếu như chỉ là diệt đi Thú Hồn Đạo, cũng không có gì quá đáng sợ. Mấu chốt là Lam Tiểu Bố này có thể trong tình huống tứ đại tông môn Thánh Hoang, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, Thiên Mạc điện và Thú Hồn Đạo tụ tập bảy phần thực lực mà tiêu diệt Thú Hồn Đạo.

Đây là thực lực gì? HUyết Hà hắn mặc dù cũng tự phụ, nhưng cũng không dám nói rằng mình có thể ở trong bốn đại tông môn Tinh cấp mà tiêu diệt Thú Hồn Đạo.

“Rất tốt, vậy thì để Lạc Trác ta xem thử, ngươi có năng lực lớn như thế nào?” Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói xong thì nhìn Huyết Hà Thánh Nhân ở bên cạnh nói, “HUyết Hà huynh giúp ta để ý một chút, đừng để tên sâu kiến này chạy thoát.”

Cho dù Vĩnh Dạ Thánh Nhân không đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt, nhưng mà không chút nghi ngờ rằng Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát. Nếu như Lam Tiểu Bố đơn giản như vậy, thì thì đã không thể nào xé rách được Vĩnh Dạ Sa Lao, tùy tiện tiến vào Vĩnh Dạ Thánh Điện.

Huyết Hà Thánh Nhân lại đứng lên, đầu tiên hắn ta nói với Vĩnh Dạ Thánh Nhân “Lạc huynh, ta cảm thấy nên hỏi thăm trước là chuyện gì đã, sau đó lại xử lý sau.”

Sau khi nói xong, Huyết Hà Thánh Nhân lại ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Nếu như ta không nhìn lầm, đạo hữu chính là Lam Tiểu Bố? Lạc huynh vẫn luôn ở trong Vĩnh Dạ Lan, lại càng chưa từng rời khỏi Vĩnh Dạ tinh, làm sao lại đắc tội với Lam đạo hữu? Khiến Lam đạo hữu đánh tới Vĩnh Dạ Thánh Điện như vậy?”

Huyết Hà Thánh Nhân chẳng những không đáp lại mình, mà ngược lại bảo mình phải hỏi thăm rõ ràng chuyện gì xảy ra? VỚi giọng điệu tra hỏi của Huyết Hà Thánh Nhân, tựa như đang giúp mình giải vây, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? TRong lòng Vĩnh Dạ Thánh Nhân giật mình, hắn ta lại cảm thấy Huyết Hà Thánh Nhân không phải đang làm loạn. HUyết Hà tàn nhẫn xảo trá, hắn ta đã từng nhìn thấy, sao có thể khách sáo với một người trẻ tuổi chỉ có cảnh giới nhất chuyển như vậy?

KHông đúng, Vĩnh Dạ Lan nghĩ đến nhất chuyển, lại cẩn thận quan sát Lam Tiểu Bố, lúc này mới cảm nhận được, Lam Tiểu Bố nhìn thì giống như nhất chuyển, nhưng dường như lại là cửu chuyển, có khi lại nhìn giống như là Vĩnh Sinh. Vốn định muốn ra tay xem thử Lam Tiểu Bố có bao nhiêu cân lượng, Vĩnh Dạ Thánh Nhân kiềm nén ý nghĩ của mình lại, đồng thời phát một đạo tin tức ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi Vĩnh Dạ Thánh Nhân vừa phát tin tức ra, đã nhận được truyền âm của Huyết Hà Thánh Nhân, "Lạc huynh, đầu tiên không nên ra tay, vấn đề này nhất định phải hỏi rõ ràng, nếu không hậu hoạn vô tận."

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị ra tay, lại không ngờ Huyết Hà Thánh Nhân lại đánh bài giảng hòa. Hắn từ tốn nói, "Bằng hữu của ta bị bắt vào trong Vĩnh Dạ Sa Lao, ta khổ khổ cực cực mới có thể tìm được bằng hữu ta ở nơi này mà cứu ra, ngươi nói xem như vậy có phải đã đắc tội với ta rồi không?"

Vĩnh Dạ Thánh Nhân sửng sốt, bị hắn ta bắt được, hắn ta lập tức hiểu ra, chắc hẳn là Luân Hồi Thánh Nhân. Luân Hồi Thánh Nhân không phải do hắn ta tự mình bắt đi, cho nên lúc trước khi hắn ta nhìn thấy Luân Hồi Thánh Nhân còn chưa nhớ tới. Bắt Luân Hồi Thánh Nhân, chỉ là vì Thất Giới Thạch mà thôi. CHuyện này gần đây hắn ta cũng đã quên mất, nếu như không phải Lam Tiểu Bố tới đây, chỉ sợ qua một thời gian rất dài hắn ta mới nhớ đến.

"A..." Huyết Hà Thánh Nhân cũng không ngờ đến, Vĩnh Dạ Thánh Nhân vậy mà bắt bằng hữu của Lam Tiểu Bố đi. Hắn ta nghĩ đến tin tức hắn ta lấy được lúc trước, Thú Hồn Đạo bắt đi thú sủng của Lam Tiểu Bố, kết quả Thú Hồn Đạo không còn nữa. Bây giờ Vĩnh Dạ Thánh Nhân bắt bằng hữu của Lam Tiểu Bố, đây sao có thể là chuyện tốt được?

Bằng hữu của Luân Hồi Thánh Nhân? Vĩnh Dạ Thánh Nhân lập tức tỉnh ngộ ra, hắn ta bắt Luân Hồi Thánh Nhân đến, không phải vì dụ dỗ người đứng sau Luân Hồi Thánh Nhân đến cứu sao? Bây giờ kế hoạch của hắn ta đã thành công rồi.

"Huyết Hà huynh, trên người người này có bí mật Thất Giới Thạch. Lần này ngươi tới, chắc hẳn cũng là vì Thất Giới Thạch nhỉ?" Vĩnh

Dạ Thánh Nhân truyền âm cho Huyết Hà Thánh Nhân, cho dù Lam Tiểu Bố trước mắt này có lai lịch như thế nào, hắn ta nhất định phải bắt Lam Tiểu Bố lại.

“Không sai, quả thật là ta đã bắt bằng hữu của ngươi đến đây, nhưng mà đó là bởi vì hắn trộm Thất Giới Thạch của Vĩnh Dạ Lan ta.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân đột nhiên đứng lên, giọng điệu ẩn chứa sát ý. Thần niệm của hắn ta khóa chặt vào hộ trận của mình, lần này tuyệt đối sẽ không để Lam Tiểu Bố ở trước mắt hắn ta xé hộ trận mà chạy thoát.

Huyết Hà Thánh Nhân muốn cản cũng không thể cản được, hắn ta thở dài, quyết định nhìn kỹ rồi nói. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự đáng sợ như vậy, hắn ta sẽ không ra tay. Nếu như có thể xử lý Lam Tiểu Bố, vậy hắn ta không để ý mà giúp Vĩnh Dạ Thánh Nhân một tay. Bởi vì hắn ta đến đây, quả thật là vì Thất Giới Thạch.

Vào giờ phút này, Thông Tin Châu của Vĩnh Dạ Thánh Nhân sáng lên một cái, thần niệm Vĩnh Dạ Thánh Nhân quét qua Thông Tin Châu, lập tức nhìn thấy tin tức ở trong đó. “Người đến là Lam Tiểu Bố, chắc hẳn là cường giả bên ngoài vị diện này. Nửa tháng trước đã tiêu diệt tông môn Tinh cấp Thú Hồn Đạo, chém tận giết tuyệt Thú Hồn Đạo, còn ngay khi Thú Hồn Đạo đang liên thủ với Thánh Hoang, Hoàng Tuyền Thánh Đạo và Thiên Mạc điện vây công Ly Trụ cung cướp doạt Thời Gian Thụ, Lam Tiểu Bố lập tức đến Ly TRụ tinh, trước cái nhìn soi mói của cường giả Thánh Hoang, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, Thiên Mạc điện, chém tận giết tuyệt Thú Hồn Đạo. TRong lúc đó, Thánh Hoang, Thiên Mạc điện và Hoàng Tuyền Thánh Đạo đều không dám ra tay.”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân hít một hơi lạnh, hắn ta cảm thấy sởn cả tóc gáy. Thựa lực của hắn ta quả thật mạnh hơn DỊ Giải, nhưng hắn ta tuyệt đối không có khả năng chặn được DỊ Giải, không cho Dị Giải chạy thoát được. Nếu như DỊ Giải muốn chạy trốn, có lẽ không ai có thể ngăn cản được. Mà Lam Tiểu Bố lại có thể giết chết DỊ Giải, cái này đáng sợ đến mức nào chứ?

Chương 1953 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ.

Hầu như trong nháy mắt khi Vĩnh Dạ Thánh Nhân đứng lên, Lam Tiểu Bố cũng ra tay.

Lĩnh vực Trường Sinh mở rộng ra ngoài, đồng thời đánh ra một quyền. Khi đánh ra một quyền này, Lam Tiểu Bố cũng không hề thi triển thần thông, hắn chỉ muốn thử xem Vĩnh Dạ Thánh Nhân có cân lượng như thế nào. Nghe Phiến Bất Ngang nói, gia hỏa này rất là trâu bò, hắn còn đang muốn mở mang kiến thức xem thử trâu bò như thế nào.

Sau khi đánh ra một quyền này, toàn bộ Vĩnh Dạ tinh đột ngột xuất hiện trong ý niệm của hắn, giống như một mình hắn đang đứng trên bầu tời Vĩnh Dạ Lan, quan sát toàn bộ Vĩnh Dạ Lan, sau đó thấy rõ hư không vô cùng mênh mông, Vĩnh Dạ Lan cô độc lơ lửng ở đó. Vĩnh Dạ Lan có lớn thế nào, ở trong hư không mênh mông này, cũng chỉ là một hạt bụi mà thôi, giống như có một tòa cô thành bị trói buộc trong cái Vĩnh Dạ Lan này, tựa như bị đông kết trong băng, càng lộ ra vẻ cô độc.

Giờ phút này, ý cảnh đại đạo của Lam Tiểu Bố điên cuồng dâng lên.

Đạo vận từ quyền ý của hắn đột ngột bùng lên, vốn chỉ là một quyền thử nghiệm bình thường không gì sánh được, đã biến thành một đạo thần thông ý cảnh. ĐẠo vận thần thông này giống như là triều dâng, từng đợt đánh về phía Vĩnh Dạ Thánh Nhân. Không, một quyền này thậm chí là từ trong hư không đánh về phía Vĩnh Dạ Lan, muốn đánh nát cái Vĩnh Dạ Lan đang giam cầm Vĩnh Dạ tinh này thành bã vụn.

Cô thành trưng âm lên, xé rách ấm ngọc băng!

Răng rắc! Lĩnh vực cường đại của Vĩnh Dạ Thánh Nhân bị Lam Tiểu Bố trực tiếp xé mở. Nhưng mà cái này vẫn chưa phải là kết thúc, mà chỉ là vừa bắt đầu, cái ý cảnh cuồng bạo kia nổ tung, sau đó Vĩnh Dạ Thánh Điện làm trung tâm tàn phá bừa bãi ra ngoài.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân còn đang xoắn xuýt đột nhiên biến sắc, đạo vận điên cuồng tràn ra, lĩnh vực trong chớp mắt đã thay đổi, lúc này hắn ta đã dốc ra mười hai phần thực lực của mình.

Hắn ta biết cho dù có muốn nói gì, cũng không thể nói vào lúc này được. Hắn ta thậm chí có thể cảm nhận được, một quyền này của Lam Tiểu Bố sau khi xé rách hắn ra, sẽ xé rách Vĩnh Dạ Thánh Điện, sau đó xé rách Vĩnh Dạ tinh, cuối cùng sẽ đánh nát toàn bộ Vĩnh Dạ Lan. Loại cường giả đáng sợ này, hắn ta chưa bao giờ gặp được.

Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng được Trưng âm Sát của mình hầu như muốn xé rách thân thể Vĩnh Dạ Thánh Nhân, đột nhiên toàn bộ đạo vận thần thông như bị đánh vào trong bóng tối, sau đó nhanh chóng bị hắc ám ở vùng không gian này kéo đi, yếu bớt…

Thật giống như cả trăm vạn lực lượng cốn đánh vào một chỗ, bay giờ đột nhiên bị chia tách ra trăm vạn chỗ.

Lĩnh vực đạo vận thật là lợi hại, Lam Tiểu Bố nhắm mắt lại, đạo vận Trưng âm Sát lại điên cuồng tụ ra, hắn cũng không tin đạo vận Trưng âm Sát không thể xông phá được đạo tắc Hắc Ám của đối phương, tìm được chân thân của Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Sau khi ngăn trở một kích tất sát này, sắc mặt Vĩnh Dạ Thánh Nhân trở nên tái nhợt vô cùng, hắn ta cảm nhận dược, lĩnh vực đại đạo và đạo vận của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta rất nhiều. Lĩnh vực Vĩnh

Dạ của hắn cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào có thể xé mở. Vừa rồi mặc dù lĩnh vực Vĩnh Dạ của hắn ta có thể ngăn cản sát thế của Lam Tiểu Bố, có thể khiến sát thế kia bị phân tán ra, khi đạo vận sát phạt của Lam Tiểu Bố ngưng tụ lại, lĩnh vực Vĩnh Dạ của hắn ta sẽ bị bổ ra, Vĩnh Dạ tinh bị phá nát.

Nghĩ tới đây, Vĩnh Dạ Thánh Nhân vội vàng nói, “Lam đạo hữu, chuyện này là Vĩnh Dạ Lan ta sai, Lạc Trác ta tình nguyện bồi thường, đồng thời xin lỗi Lam đạo hữu…”

Cho dù trong miệng đang nói lời xin lỗi, Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã lấy ra một cái pháp bảo phòng ngự, nhưng mà chính như hắn ta nói, hắn ta không tiếp tục ra tay nữa, mà chỉ điên cuồng ngăn cản đạo vận Trưng âm Sát.

Oanh! Vĩnh Dạ Thánh Điện đã bị Trưng âm Sát của Lam Tiểu Bố xé rách, hắc ám dường như bị xé mở, tất cả đều khôi phục lại bình thường. Vĩnh Dạ Thánh Nhân há mồm phun ra một ngụm máu, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố cũng không tiếp tục ra tay nữa, mà là ngồi xuống. Hôm nay hắn đến đây không phải là vì giết chết Vĩnh Dạ Thánh Nhân, giết chết Vĩnh Dạ Thánh Nhân không có chút ý nghĩa gì cả. Hắn tới đây là muốn hỏi thăm chuyện Thất Giới Thạch, hắn muốn hỏi một chút, đối phương làm thế nào mà biết Luân Hồi Thánh Nhân đang đi tìm tin tức Thất Giới Thạch, những tin tức về Thất Giới Thạch kia là như thế nào.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dừng ra tay, Vĩnh Dạ Thánh Nhân thở phào một hơi, hắn ta đứng lên lau đi vết máu một chút, sau đó vung tay lên, Vĩnh Dạ Thánh Điện bị Lam Tiểu Bố hủy đi trong nháy mắt đã khôi phục, cấm chế hộ trận trong đó, toàn bộ đều bị đạo thần thông kia của Lam Tiểu Bố xé rách.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân khẳng định, nếu như không phải lĩnh vực Vĩnh Dạ và pháp bảo phòng ngự ngăn trở đạo sát thế của Lam Tiểu Bố kia, đạo sát thế kia sợ rằng sẽ trực tiếp xé rách bầu trời Vĩnh Dạ tinh, khiến nước biển Vĩnh Dạ Lan lấp đầy toàn bộ Vĩnh Dạ tinh, hoàn toàn hủy diệt Vĩnh Dạ tinh.

Huyết Hà Thánh Nhân cũng thở phào một hơi, lúc này trong lòng hắn ta lại càng kinh hãi, hắn ta khẳng định lời đồn mà mình nghe được là thật, Lam Tiểu Bố tuyệt đối có thực lực trước mắt vô sô cường giả mà xử lý DỊ Giải.

“Đa tạ Lam đạo hữu đã giơ cao đánh khẽ.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân lại trở lại chỗ ngồi một lần nữa, giọng điệu thành khẩn. Còn trong lòng của hắn ta nghĩ như thế nào, vậy thì chẳng có ai biết.

Thanh Mộc Thánh Nhân Tiêu Thanh Tự há hốc miệng, vừa rồi Lam Tiểu Bố ra tay hắn ta đã nhìn thấy rất rõ, thực lực này…

TRước đó hắn ta đi theo Lam Tiểu Bố tiến vào trong Vĩnh Dạ Thánh Điện, đó chính là ôm tâm tình liều chết. Bởi vì hắn ta biết rất rõ Vĩnh Dạ Thánh Nhân cường đại, huống hồ nơi này còn có đại trận của Vĩnh Dạ Thánh Nhân.

Chương 1954 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ. (2)

Nhưng bây giờ, Lam Tiểu Bố chỉ mới đánh ra một quyền, đã khiến Vĩnh Dạ Thánh Nhân chủ động xin lỗi, đồng thời ngay cả mặt mũi của một cường giả đỉnh cấp cũng bỏ xuống. Cái này không phù hợp với tính cách của Vĩnh Dạ Thánh Nhân, theo những gì hắn ta hiểu về Vĩnh Dạ Thánh Nhân, cho dù thần thông của Lam Tiểu Bố có thể hủy diệt Vĩnh Dạ Thánh Điện, Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhất định cũng phải phát động toàn bộ đại trận Vĩnh Dạ Lan vây nhốt Lam Tiểu Bố, sau đó liều mạng một lần.

Ở trong này, nhất định có chuyện gì đó hắn ta không biết. Nhưng mà cho dù như thế nào, hắn ta cũng cảm thấy mình đã không lựa chọn sai, lựa chọn tin tưởng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thì cảm thấy gia hỏa này có thể cầm lên được buông xuống được, nếu như gia hỏa này cảm thấy đại trận Vĩnh Dạ Lan và Vĩnh Dạ tinh có thể vây nhốt được hắn, vậy thì thật xin lỗi, sợ rằng Vĩnh Dạ tinh sẽ không còn tồn tại nữa.

Đối với lời cảm tạ của Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố chỉ gật đầu, bắt đầu hỏi, “Nói đi, vì sao lại muốn bắt bằng hữu Luân Hồi Thánh Nhân của ta đi?”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhanh chóng giải thích, “Là bởi vì Thất Giới Thạch, bí mật của Thất Giới Thạch có rất ít người biết, nhưng mà ta biết rất rõ. Bởi vì chủ nhân ban đầu của Thất Giới Thạch, ta biết đó là ai, thậm chí còn biết đạo tràng Thất Giới điện của hắn. Ta cũng là ở Thất Giới điện lấy được Vĩnh Dạ ĐẠo QUyển, lúc này mới có thể khống chế Vĩnh Dạ Lan, trở thành Vĩnh Dạ Thánh Nhân.”

“Vĩnh Dạ Đạo Quyển ở Thất Giới điện?” Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức nói, “Đưa Vĩnh Dạ Đạo Quyển của ngươi cho ta xem qua một chút, bắt bằng hữu của ta, chút chuyện đó xem như thôi.”

“Vâng.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân không dám vi phạm ý của Lam Tiểu Bố, nhanh chóng lấy một bản đạo quyển ra. Hắn ta biết rõ thực lực của Lam Tiểu Bố, hắn ta không lấy ra cũng vô dụng, bởi vì người ta tiện tay là có thể diệt đi toàn bộ Vĩnh Dạ tinh.

Lam Tiểu Bố cầm lấy Vĩnh Dạ Đạo Quyển, lập tức cảm nhận được một loại quy tắc Vĩnh Dạ vô cùng mênh mông. Lam Tiểu Bố đã từng cảm nhận được quy tắc Hắc Ám của Khổ Thái, cũng biết rõ, loại quy tắc Vĩnh Dạ này và quy tắc Hắc Ám là hai cái khác nhau.

Vĩnh Dạ không phải là không có ánh sáng, mà là giấu ánh sáng ở trong đêm tối này, cho nên ở trong Vĩnh Dạ Đạo Quyển, vẫn có thể cảm nhận được quy tắc Ngũ Hành, mà quy tắc Hắc Ám, nhưng tuyệt đối không tồn tại loại quy tắc thuộc tính thứ hai.

Khi Lam Tiểu Bố không ngừng đọc Vĩnh Dạ Đạo Quyển, quanh người hắn dần dần ngưng luyện ra quy tắc Vĩnh Dạ hoàn toàn mới, nếu như Lam Tiểu Bố muốn, hắn có thể chứng đạo tắc Vĩnh Dạ, sau đó tạo thêm một vòng đạo tắc trên Trường Sinh Đạo Thụ của mình.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không chọn chứng đạo tắc Vĩnh Dạ, hắn cảm thấy đạo tắc Vĩnh Dạ vừa hay là một phần thiếu thốn của đạo tắc Hắc Ám. Cho đến nay, hắn đã cảm thấy hắc ám không phải là tuyệt đối. Thật giống như giữa không quy tắc và quy tắc, tùy thời có thể hoán đổi.

KHi Lam Tiểu Bố đọc Vĩnh Dạ Đạo Quyển, không người nào dám nói chuyện, toàn bộ Vĩnh Dạ Thánh Điện đều vô cùng an tĩnh.

Cảm nhận được đạo tắc Vĩnh Dạ quanh người Lam Tiểu Bố càng ngày càng rõ ràng, trong lòng Vĩnh Dạ Thánh Nhân thầm than, những năm qua mình sống uổng cả rồi. Nhìn người ta cảm ngộ Vĩnh Dạ Đạo Quyển đi, lúc này mới qua bao lâu chứ, đã ngưng luyện ra được đạo tắc Vĩnh Dạ, qua một khoảng thời gian nữa, cái đạo tắc Vĩnh Dạ này tuyệt đối phải vượt qua Vĩnh Dạ Thánh Nhân hắn.

Ba ngày sau, Lam Tiểu Bố gấp Vĩnh Dạ Đạo Quyển lại, trong lòng đã có một ý nghĩ, hắn muốn dung hợp đạo tắc Vĩnh Dạ và đạo tắc Hắc Ám lại, sau đó tạo dựng ra đạo văn thứ tám trên Trường Sinh Đạo Thụ của mình, đạo tắc Hắc Ám. Mặc dù cũng gọi là đạo tắc Hắc Ám, nhưng mà hoàn toàn khác biệt với đạo tắc Hắc Ám mà KHổ Thái tu luyện.

Không có đạo quyển hắc ám, người khác không thể nào cảm ngộ đạo tắc Hắc Ám, hắn lại có cơ hội. Bên trong Trường Sinh Giới của hắn còn có một cái mảnh vỡ Ám Mộc, một khi mảnh vỡ Ám Mộc này nảy mầm, chỉ sợ cần Tức Nhưỡng mới được. Chỉ cần tìm được Tức Nhưỡng, để Ám Mộc trưởng thành, hắn chứng đạo quy tắc Hắc Ám hầu như là nước chảy thành sông.

“Đa tạ, trả Vĩnh Dạ Đạo Quyển lại cho ngươi.” Lam Tiểu Bố giơ Vĩnh Dạ Đạo Quyển trong tay lên. Lần này hắn không dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng Vĩnh Dạ Đạo Quyển, nếu không thì chỉ sợ Vĩnh Dạ Thánh Nhân sẽ vĩnh viễn mất đi Vĩnh Dạ Đạo Quyển.

“A…” Vĩnh Dạ Thánh Nhân không ngờ Lam Tiểu Bố còn trả Vĩnh Dạ Đạo Quyển lại cho mình, theo suy nghĩ của hắn ta, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không trả lại, sau khi xem xong nhất định sẽ thu lại.

Hắn ta lập tức phản ứng lại, vội vàng nói, “Cái Vĩnh Dạ Đạo Quyển này cứ đưa cho Lam huynh đi, cũng xem như ta bồi thường chút tổn thất cho Lam huynh.”

Lúc nói ra lời này, tim của hắn ta đau đớn vô cùng. Cái Vĩnh Dạ Đạo Quyển này là đạo quyển hắn ta chứng đại đạo, sao mà có thể đưa ra ngoài được? Nhưng Lam Tiểu Bố là một kẻ hung ác mà, một khi đắc tội, đừng nói là một quyển Vĩnh Dạ Đạo Quyển, ngay cả cái mạng nhỏ này của hắn ta và Vĩnh Dạ Lan cũng không thể giữ được.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, ném Vĩnh Dạ Đạo Quyển cho Vĩnh Dạ Thánh Nhân, “Ta chỉ mượn xem chút mà thôi, không lấy đồ của ngươi. Được rồi, ngươi có thể nói tiếp Thất Giới điện là như thế nào.”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhận lấy Vĩnh Dạ Đạo Quyển, trái tim đặt lại chỗ cũ, nghe lời Lam Tiểu Bố nói, hắn ta nhanh chóng cất Vĩnh Dạ Đạo Quyển đi rồi nói, “Chủ nhân Thất Giới điện tên là Mông Thất, nghe nói Thất Giới Thạch chính là đồ của hắn. Nghe đồn Mông Thất đã lấy Thất Giới Thạch chứng đạo Vĩnh Sinh, có được thần thông vô thương.”

Chương 1955 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long.

“Mông Thất?” Mặc dù Lam Tiểu Bố đã lấy được ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhưng mà chưa bao giờ nghe nói đến người tên Mông Thất.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân gật đầu, “Đúng, Mông Thất cực kỳ cường đại, chỉ là trước khi hắn chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, đã bị mấy tên cường giả hãm hại. Còn có một kiểu nói khác, là sau khi hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, mới tìm được mấy cái Giới Kỳ luyện hóa Thất Giới Thạch. Lúc đầu hắn chuẩn bị chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, sau đó sẽ lấy Thất Giới Thạch đi, kết quả lại bị người ta hãm hại. Kỳ quái là, sau khi hắn bị hãm hại, Thất Giới Thạch lại xuất hiện.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói, “Cái này kỳ quái, không phải Vĩnh Sinh thì phải đến Vĩnh Sinh chi địa để chứng đạo sao? Nếu Mông Thất trước khi chứng đạo Vĩnh Sinh đã xây dựng nên Thất Giới điện, đồng thời dùng Thất Giới chứng đạo, vậy thì đã nói rõ hắn đã lấy được Thất Giới Thạch chứ. Tại sao lại là khi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, vào lúc sắp lấy được Thất Giới Thạch mà bị người ta hãm hại? Đây là vấn đề thứ nhất, vấn đề thứ hai là, nếu như Mông Thất lấy được Thất Giới Thạch, vậy thì chắc hẳn sẽ không bỏ ra chứ?”

Đây cũng là chuyện Lam Tiểu Bố khó hiểu, nếu như hắn lấy được Thất Giới Thạch, cho dù hắn có bị người ta hãm hại, Thất Giới Thạch cũng sẽ nằm trong Trường Sinh Giới của mình, sẽ không xuất hiện ở bên ngoài. Mà trên thực tế, hắn ở bên ngoài đã nhìn thấy năm cái Thất Giới Kỳ. Không chỉ như vậy, hắn còn lấy được ba cái trong đó.

Bị Lam Tiểu Bố hỏi như vậy, Vĩnh Dạ Thánh Nhân lập tức rụt đầu lại, sự thật là tin tức hắn ta lấy được cũng là tin đồn, không chính xác. Cũng may Huyết Hà Thánh Nhân kịp thời nói ra. “Chuyện này ta nghe sư phụ ta nói qua, thật ra từ đầu đến cuối, Mông Thất đều không lấy được Thất Giới Thạch, nhưng mà hắn biết Thất Giới Thạch nằm ở đâu, đồng thời che giấu đi vị trí của Thất Giới Thạch, cũng dùng cái này để chứng đại đạo Thất Giới. Cũng bởi vì chứng được đại đạo Thất Giới, lúc này mới xây dựng ra Thất Giới điện.

Nhưng mà tâm nguyện suốt đời của Mông Thất chính là có thể chiếm Thất Giới Thạch làm của riêng, sau khi Mông Thất tiến vào Vĩnh SInh chi địa, lấy được cái Giới Kỳ thứ ba của Thất Giới Thạch. Ngay lúc này, Mông Thất cảm ngộ được cơ hội đến tạo hóa, vào lúc hắn chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân bị hãm hại. Người dẫn đầu hãm hại hắn rất mạnh, Giới Kỳ trong tay cũng không bị cướp đi, trước khi chết hắn đã đưa ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ cho ba tên đệ tử gia tộc, đồng thời lấy thần thông vô thượng đưa ba tên đệ tử này rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa.”

“Sư phụ ngươi là Hoàng Tuyền ĐẠo Tổ nhỉ? Hắn có thể truyền tống tin tức đến đây không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Huyết Hà Thánh Nhân gật đầu, “Đúng vậy, nói chính xác thì, cường giả khống chế vùng vị diện này chính là sư phụ ta. Nhưng mà không liên quan gì đến ta cả. Tất cả mọi thứ của Hoàng Tuyền Thánh Đạo đều do Hoàng Tuyền Thánh Nhân sư huynh ta quản.”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân đột nhiên nói, “Lấy được ba cái Thất Giới

Thạch Giới Kỳ, thật ra sẽ lấy được bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Bởi vì trong Thất Giới điện có để lại truyền thừa nói, đồng thời lấy cả ba Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, có thể chỉ hướng đến vị trí Tứ Giới Thạch Giới Kỳ. Sau đó có thể suy ra, lấy được cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.”

Nói đến đây, hắn ta nhìn về phía Luân Hồi Thánh Nhân, “Sở dĩ Vĩnh Dạ Lan ta có người ở lại Thất Giới điện chờ đợi, chính là vì muốn chờ được người truyền thừa của Thất Giới Thánh Nhân. Bởi vì chuyện này, mới bắt Luân Hồi đạo hữu.”

Luân Hồi Thánh Nhân nói, “Đạo QUân, chuyện mà ta tra được cũng là như vậy, quả thật là sau khi Thất Giới Thánh Nhân vẫn lạc rồi, Thất Giới Thạch mới xuất hiện. Nhưng mà sau khi Thất Giới Thạch xuất hiện, chỉ có thể truyền tống, không thể bị luyện hóa, cũng không thể mang đi, ta cũng đã dùng Thất Giới Thạch truyền tống không chỉ một lần. Nguyên nhân là vì Thất Giới Thạch xuất hiện, nhưng Thất Giới Thạch Giới Kỳ lại biến mất. Mãi đến khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, Thất Giới Thạch mới biến mất một lần nữa.”

Lam Tiểu Bố quay sang Vĩnh Dạ Thánh Nhân hỏi, “Vậy Mông Thất kia là Nhân tộc hay Long tộc?”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhanh chóng dáp, “Mông Thất không phải Nhân tộc, mà là cường giả Long tộc.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, lại nói với Huyết Hà Thánh Nhân, “Huyết Hà đạo hữu, Mông Thất để cho ba đệ tử của mình cầm theo ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ chạy trốn, vật gia tộccủa ba đệ tử này cũng là Long tộc sao?”

Huyết Hà Thánh Nhân gật đầu, “Đúng vậy, quả thật xuất thân từ Long tộc. Nhưng mà ta nghe nói, trong ba đệ tử gia tộc này, có hai người dã bước vào Sáng ĐẠo Vĩnh Sinh cảnh, còn một người nửa bước vào Sáng Đạo. Mặc dù tại vùng vị diện của chúng ta, ai cũng nói Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã nửa bước vào Vĩnh Sinh cảnh, cũng chính là nửa bước vào cảnh giới Sáng Đạo. Nhưng mà ta biết, Vĩnh Dạ đạo hữu không hề dính đến Sáng ĐẠo, hơn nữa ở vùng vị diện này cũng không thể nào dính dáng đến Sáng ĐẠo. Cho nên chỉ cần không phải ở Vĩnh Sinh chi địa, chuyện nửa bước vào Vĩnh Sinh đều là giả.”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nghe thấy vậy, sắc mặt hơi xấu hổ, hắn ta ở trong vùng vị diện này được công nhận là nhân vật gần với Vĩnh Sinh Thánh Nhân nhất, kết quả Huyết Hà Thánh Nhân này một chút mặt mũi cũng không cho hắn ta, còn nói thẳng hắn ta hoàn toàn không dính đến Sáng Đạo. Nhưng mà sự thật như vậy hắn ta cũng chẳng thể nào cãi lại được, bởi vì đến bây giờ hắn ta ngay cả Sáng ĐẠo là gì cũng không rõ.

Nếu như nói trước đó hắn ta còn có chút không phục, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ dùng một đạo thần thông đã có thể xé rách lĩnh vực của hắn ta và Vĩnh Dạ Thánh Điện, khiến hắn ta không còn gì để nói nữa.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn hiểu ra, lúc trước khi hắn lấy được Nhị Giới Thạch Giới Kỳ, còn từng nhìn thấy một con Hôi Long dài vạn trượng. Con Hôi Long dài vạn trượng kia chỉ dựa vào khí thế trên người, đã kiềm chế hắn đến mức nửa bước khó đi. Đây tuyệt đối không phải chuyện cửu chuyển Thánh Nhân có thể làm được, nói rõ con Hôi Long vạn trượng kia rất có thể là một cường giả Vĩnh Sinh.

Chương 1956 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long. (2)

Bây giờ kết hợp với lời Huyết Hà Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói, hắn mơ hồ đoán được, con Hôi Long này chắc hẳn là một đệ tử của Mông Thất. Còn cái ngọc giản mà trước đó hắn lấy được từ Di Kỷ ở Thiên Nhai, gia hỏa này cũng nói rằng đã từng nhìn thấy một con Hắc Long vô cùng đáng sợ, có lẽ con Hắc Long này cũng là đệ tử của Mông Thất, hai đệ tử này cũng vì đi tìm kiếm Thất Giới Thạch Giới Kỳ, đồng thời trên người họ cũng có Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Nhưng mà rất rõ ràng, Hôi Long đã vẫn lạc, cho nên hắn mới lấy được cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ hai. Cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ nhất và thứ ba, cũng đã bị hắn lấy được, nói rõ Hắc Long và đệ tử Long tộc thứ ba kia cũng không còn sống sót, nếu không thì làm sao Thất Giới Thạch Giới Kỳ lại xuất hiện ở Thất Giới đại mạc?

Mặc dù đoán được một chút sự thật, Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng kiêng kị Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Hắn đã từng tạo dựng mô hình quy tắc đại đạo của con Hôi Long kia, kết quả cũng giống như Đại Tinh Cầu Thuật, vẫn không thể nào tạo dựng ra được. Cái này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy, chỉ cần là đồ liên quan đến đạo tắc Vĩnh Sinh, Vũ Trụ Duy Mô đều không thể tạo dựng ra, ít nhấ thì trước khi hắn bước vào Vĩnh Sinh cảnh thì không thể tạo dựng ra được.

Lam Tiểu Bố đứng lên, “Đa tạ hai vị đạo hữu, Lam mỗ cáo từ.”

Hắn muốn đi tìm Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Huyết Hà Thánh Nhân vội vàng nói, “Lam huynh, ta có một yêu cầu quá đáng. Nếu như Lam huynh tìm được Thất Giới Thạch, có thể dẫn theo ta cùng tiến đến Vĩnh Sinh chi địa?”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hiểu ý của Huyết Hà Thánh Nhân, đây là muốn làm tiểu đệ của hắn mà.

Thấy Lam Tiểu Bố sững người, Huyết Hà Thánh Nhân vội vàng nói, “Thuần Anh Sinh ra lấy đại đạo của chính mình ra phát lời thề, chỉ cần không gây tổn hại đến đại đạo của ta, ta tình nguyện vì lời nói của Lam Tiểu Bố mà liều mạng, nếu làm trái lời thề, thần hồn câu diệt.”

KHi lời Thuần Anh Sinh nói vừa dứt, một luồng đạo tắc trong nháy mắt ngưng luyện ra, dung nhập vào trong dạo vận của Huyết Hà Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này cũng hung ác thật đó, vậy mà chủ động ra tay trước phát lời thề đại đạo. Hơn nữa loại lời thề này cũng không có đầu cơ trục lợi, mà là thật tâm muốn đi theo hắn lăn lộn.

Nghe thấy Huyết Hà Thánh Nhân phát lời thề, Vĩnh Dạ Thánh Nhân cũng không chút do dự mà đứng lên, cũng làm theo mà phát lời thề đại đạo. Nếu như trước đó không gặp được Lam Tiểu Bố, bảo hắn ta phát ra loại lời thề này, đó chính là nằm mơ. Nhưng sau khi gặp được Lam Tiểu Bố, hắn ta biết rõ, tương lai Lam Tiểu Bố nhất định là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hơn nữa còn là loại cường giả Vĩnh Sinh có sức chiến đấu cường đại đến đáng sợ. Muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, chỉ có đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, nếu không thì chỉ sợ không có hy vọng.

TRong lòng Luân Hồi Thánh Nhân cười he he, vẫn là hắn ta anh minh quả quyết, nếu không với thực lực của hắn ta, bây giờ thật sự không xứng đi theo Lam Tiểu Bố đến Vĩnh Sinh chi địa.

Nhìn thấy Thanh Mộc Thánh Nhân còn đang định nói chuyện, Lam Tiểu Bố xua tay, Huyết Hà Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân thề thì được. Nhân phẩm Thanh Mộc Thánh Nhân Tiêu Thanh Tự không tệ, chút ấy hắn vẫn có thể tin tưởng được.

“Được, đã như vậy, thế thì mọi người cùng tiến cùng lùi. Ta hẳn là có biết được vị trí một tên đệ tử của Mông thất vẫn lạc, nếu như ta đoán không sai, tên đệ tử kia của Mông Thất kia chắc hẳn là Sáng ĐẠo Thánh Nhân…”

Lam Tiểu Bố nói còn chưa dứt lời, tất cả mọi người đều hít một luồng khí lạnh.

Sáng ĐẠo Thánh Nhân, đó chính là cường giả Vĩnh Sinh. Nếu như tìm được thi hài của tên đệ tử này, có thể cảm ngộ đại đạo Vĩnh Sinh từ đó, cái nhận được tuyệt đối còn tốt hơn bế quan trăm vạn năm.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nghe Lam Tiểu Bố nói, thi cốt của Sáng ĐẠo Thánh Nhân, giá trị không thể nào đánh giá được.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Chờ một chút ta nói vị trí thi cốt con rồng này cho các ngươi biết, các ngươi có thể đi cảm ngộ cảnh giới Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Tiêu đạo hữu, ngươi và HUyết Hà, Vĩnh Dạ đạo hữu cùng đi đi.”

“Đa tạ Lam huynh, ta nhất định không phụ kỳ vọng.” Tiêu Thanh Tự kích động vô cùng, hắn ta dự định thề. Nhưng Lam Tiểu Bố rõ ràng đã xem hắn ta là bằng hữu, hoàn toàn không cần hắn ta thề. Đây là đang tin tưởng nhân phẩm người khác, nói rõ địa vị của hắn ta trong lòng của Lam Tiểu Bố, Huyết Hà và Vĩnh Dạ không thể nào so sánh được.

Thấy Tiêu Thanh Tự nhìn mình, Vĩnh Dạ Thánh Nhân vội vàng nói, “Thanh Mộc đạo hữu, mặc dù ngươi bị ta giam trong Vĩnh Dạ Sa Lao, nhưng mà Thanh Mộc Thánh ĐẠo tông của ngươi thật sự không phải do ngươi diệt đi.”

Tiêu Thanh Tự từ tốn nói, “Ta biết Thanh Mộc Thánh ĐẠo tông không phải do ngươi diệt, nhưng Thanh Mộc tinh của ta thì sao?”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân vội vàng nói, “Thanh Mộc tinh vẫn còn, ta không hề động đến.”

Hắn ta vốn có ý định luyện chế Thanh Mộc tinh thành một tinh cầu khác của Vĩnh Dạ Lan, nhưng mà bây giờ hắn ta đã sớm không còn ý nghĩ này nữa.

Nghe thấy Thanh Mộc tinh vẫn còn, sát ý trong mắt Tiêu Thanh Tự đối với Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhạt đi rất nhiều.

Luân Hồi Thánh Nhân bên cạnh vội vàng nói, “Đạo Quân, ta cũng muốn đến chỗ con rồng kia tìm hiểu một chút, không biết có được hay không?”

“ĐƯợc, các ngươi cùng đi đi, chờ ta tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ rồi, ta sẽ liên hệ với các vị.” Lam Tiểu Bố nói, thực lực của Luân Hồi Thánh Nhân tăng lên đối với hắn chỉ có chỗ tốt.

Nếu như trước khi chưa hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của mình, Lam Tiểu Bố khẳng định mình sẽ đi cảm ngộ đạo vận Vĩnh Sinh của con Hôi Long kia, sau khi hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của chính mình, nếu như hắn đi cảm ngộ đại đạo Vĩnh Sinh của Hôi Long, vật thì chẳng có gì tốt cho hắn cả. Hắn nhất định phải tạo ra đại đạo Vĩnh Sinh thuộc về mình, chứng không phải dựa vào đại đạo Vĩnh Sinh mà người khác cảm ngộ ra.

Chương 1957 - Vũ TRụ Ma.

Lam Tiểu Bố biết thời gian gấp rút, cho nên sau khi nói chuyện với Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Huyết Hà Thánh Nhân một chút thì lập tức quyết định rời khỏi Vĩnh Dạ Lan, đi tìm Tứ Giới Thạch Giới Kỳ.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân và Huyết Hà Thánh Nhân vốn chỉ nghĩ đến chuyện tìm kiếm một chút cơ hội tiến đến Vĩnh Sinh chi địa, bây giờ

Lam Tiểu Bố xuất hiện, cho hai người thấy cái cơ hội tiến vào Vĩnh Sinh chi địa kia. Cho nên lúc Lam Tiểu Bố rời đi, hai người cũng không kịp chờ mà rời khỏi Vĩnh Dạ Lan. Đối với bọn hắn mà nói, tiến về Vĩnh Sinh chi địa, vậy thì đương nhiên phải là tu vi càng cao càng tốt. Nếu như cảm ngộ được đạo vận Vĩnh Sinh từ Hôi Long, đối với bọn hắn mà nói, thực lực nhất định sẽ tăng thêm một cấp độ.

Vừa ra khỏi Vĩnh Dạ Lan, Lam Tiểu Bố đã tách ra khỏi đám người, Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Huyết Hà Thánh Nhân, Thanh Mộc Thánh Nhân, Luân Hồi Thánh Nhân đều muốn rời khỏi vùng vị diện này, đi tìm Hôi Long, Tần Khung Sam và Trâu âm Nhi muốn về tông môn.

Lam Tiểu Bố quyết định sau khi tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, sẽ đến Trản Ái Thánh ĐẠo Thành lấy Thất Giới Thạch đi, sau đó chuẩn bị đến Vĩnh Sinh chi địa.

Người khác đều điên cuồng tăng thực lực của mình, hắn nhất định phải tăng nhanh tốc độ. Nếu không, ai biết Đại Trụ Thánh Nhân có thể gây ra một trận Diệt Thế Lượng Kiếp nữa cho vị diện Đại Hoang Thần Giới hay không? Cho dù Đại Trụ Thánh Nhân không trưởng thành, ai biết được có còn Thánh Nhân khác hay không?

“Lam tiền bối…” Lam Tiểu Bố vừa lấy Luân Hồi Oa ra, một giọng nói hơi sợ hãi vang lên.

Lam Tiểu Bố quay đầu lại, nghi ngờ hỏi, “Sao ngươi còn chưa đi?”

Đây chính là một người hắn cứu ra khỏi sa lao, bởi vì không báo tên tuổi lại mở thế giới của mình ra, cho nên lúc này Lam Tiểu Bố mới thuận tay cứu hắn ta ra ngoài. Còn những tu sĩ còn bên trong sa lao kia, chỉ sợ cả đời này cũng đừng hòng ra ngoài được.

“Vãn bối Trác Huyền Thiên đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.” Thấy

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn mình, Trác Huyền Thiên kính cẩn hành đại lễ.

Thấy Trác Huyền Thiên như vậy, Lam Tiểu Bố đã biết, gia hỏa này ở trong sa lao không báo ra tên tuổi, nhất định là có lời khó nói, nhưng mà hắn không cảm thấy hứng thú với cái này.

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Ngươi gọi ta lại là có chuyện gì không?"

Trác Huyền Thiên lập tức nói, "Đúng vậy, vãn bối ở trong sa lao không dám báo tên tuổi, một là vì không biết thực lực tiền bối thông thiên, thứ hai là cũng lo lắng sẽ có người hữu tâm nghe được. Tiền bối nghe thấy tên của vãn bối lại không để ý, có thể thấy được tiền bối nhất định không phải người của vùng vị diện này."

"Không sai, ta quả thật không phải người của vùng vị diện này, ngươi có lời gì bây giờ có thể nói." Lam Tiểu Bố nói ra.

Trác Huyền Thiên nói ra, "Ta nghe nói tiền bối đang tìm kiếm Thất Giới Thạch cho nên mới to gan gọi tiền bối lại. Không biết tiền bối có biết tam đại chí bảo trong vũ trụ, chính là bảo vật khi vũ trụ mở ra đã diễn sinh ra."

"A, là ba thứ gì?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Trác Huyền Thiên kính cẩn trả lời, "Cái thứ nhất tên là Vũ TRụ Thạch, ta nghi ngờ Thất Giới Thạch chính là Vũ TRụ Thạch, chỉ là ta không dám khẳng định mà thôi. Cái thứ hai chính là Vũ Trụ Duy Mô, món bảo vật này đã mất tích rất lâu, chỉ còn nghe lời đồn…"

Vũ Trụ Duy Mô? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đây đúng là trùng hợp mà, Vũ Trụ Duy Mô đang ở ngay trong thức hải của hắn. Mặc dù bây giờ hắn rất ít khi dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, nhưng nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng không thể đi đến ngày hôm nay.

“Cái bảo vật thứ ba chính là Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Ma là món bảo vật công kích duy nhất trong ba cái bảo vật này, có thể mài đi mọi đạo pháp thần thông.” Trác Huyền Thiên nói một hơi.

Lam Tiểu Bố không ngắt lời, nếu như Trác Huyền Thiên nói ba cái này là cái món Vũ Trụ Chí Bảo, vậy thì sẽ không chỉ dừng ở đây. Quả nhiên, Trác Huyền Thiên nói tiếp, “Sở dĩ ta không dám nói tên của mình ra, là bởi vì chỉ cần ta vừa nói tên của ta ra, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bắt ta lại. Giống như lúc trước khi Mông Thất biết vị trí của Thất Giới Thạch vậy, chỉ có ta biết đến sự tồn tại của Vũ Trụ Ma, đồng thời chỉ có ta mới có thể giúp ngươi tìm được Vũ Trụ Ma.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, trên thực tế, hắn không cảm thấy quá nhiều hứng thú với Vũ Trụ Ma. Pháp bảo công kích hắn cũng có, pháp bảo phụ trợ hắn cũng có, Vũ Trụ Duy Mô chính là bảo vật phụ trợ cao cấp nhất, hơn nữa bây giờ hắn cũng lười dùng.

Tựa như đã nhìn ra Lam Tiểu Bố không có hứng thù gì với Vũ Trụ Ma, Trác Huyền Thiên nói một lần nữa, “Với thực lực của tiền bối bây giờ, Vũ Trụ Ma đối với tiền bối trợ giúp rất nhỏ, thậm chí tiền bối không cần Vũ Trụ Ma hỗ trợ. Nhưng mà một khi tiền bối đến Vĩnh Sinh chi địa, Vũ Trụ Ma đối với tiền bối cũng rất quan trọng. Không có Vũ Trụ Ma, tiền bối thậm chí không có khả năng đặt chân ở Vĩnh Sinh chi địa.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Trác Huyền Thiên giải thích, “Tiền bối, mặc dù mọi người đều biết vũ trụ Khai Thiên Chí Bảo có ba cái, nhưng mà ta còn nghe nói đến một chuyện, đó chính là Tạo Hóa Thánh Nhân trong vũ trụ Hạo Hãn không thể vượt quá chín người, cho nên Vũ Trụ Chí Bảo cao cấp nhất cũng có chín cái, chứ không phải là ba. Chúng ta chỉ biết có ba cái, đó là bởi vì những Vũ Trụ Chí Bảo khác cho đến bây giờ đều chưa từng lộ diện. Mà Vĩnh Sinh Thánh Nhân nếu như có Vũ Trụ Chí Bảo hỗ trợ, vậy hầu như chính là kẻ vô địch. Thần thông tiền bối vô biên, nhưng một khi gặp phải Vĩnh Sinh Thánh Nhân dùng bảo vật Tạo Hóa, vậy tiền bối cho dù có thể ngăn cản, sợ cũng không thể có được thành quả lớn…”

Lời nói rất uyển chuyển, thật ra chính là đang có ý rằng, nếu như có một ngày ngươi bước vào Vĩnh Sinh cảnh. CHo dù sức chiến đấu của ngươi rất trâu bò, gặp phải cường giả Tạo Hóa dùng Vũ Trụ Chí Bảo, ngươi cũng bị treo đánh mà thôi.

Chương 1958 - Vũ TRụ Ma. (2)

“Ừm, ngươi nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố ngược lại cảm thấy Trác Huyền Thiên nói rất có lý, thực lực của hắn bây giờ ở trong vùng vũ trụ này rất ít gặp phải đối thủ. Nhưng mà ở Vĩnh Sinh chi địa, Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở khắp nơi. Không nói đến cái khác, chỉ với khí thế của con Hôi Long kia đã khiến hắn cảm thấy quá sức. Mà con Hôi Long kia chỉ là cảnh giới Sáng ĐẠo kém nhất trong Vĩnh Sinh cảnh mà thôi.

Trác Huyền Thiên tiếp tục nói, “Ta đến từ một tông môn trung đẳng Tuyền Nguyên ĐẠo tông của Đại Ma Hư Tinh, cũng là tông chủ của Tuyền Nguyên Đạo Tông…”

Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Trác Huyền Thiên nói, “Ta biết bất kỳ một tinh cầu nào cũng đều có một tông môn Tinh cấp, tông môn tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh là tông môn nào?

Trác Huyền Thiên lắc đầu, “Tông môn tinh cấp ở Đại Ma Hư Tinh không phải chỉ có một, mà là bốn cái. Theo thứ tự là Đại Bàn ĐẠo Môn, Càn Húc Thánh ĐẠo, Tử Vân cốc, Bách ĐẠo hà.”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Trác Huyền Thiên, “Ta nghe nói một tinh cầu chỉ có nhiều nhất là hai tông môn Tinh cấp, sao Đại Ma Hư Tinh lại có bốn tông môn tinh cấp?”

Trác Huyền Thiên nói, “Đó là bởi vì tinh cầu Đại Ma Hư Tinh lớn hơn tinh càu bình thường mười mấy lần, hơn nữa Vũ Trụ Ma đang ở ngay Đại Ma Hư Tinh. Nhưng mà mọi người chỉ biết là Vũ Trụ Ma ở Đại Ma Hư Tinh, nhưng không ai có thể tìm ra. Chính vì vậy, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm ta, hy vọng ta có thể giúp bọn hắn tìm kiếm Vũ Trụ Ma.”

“Vậy vì sao ngươi lại có thể tìm được Vũ Trụ Ma?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Trác Huyền Thiên.

Trác Huyền Thiên thở dài một tiếng rồi nói, “Lúc đầu ta chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi, sau khi trở thành tông chủ Tuyền Nguyên Đạo Tông, tu vi cũng tăng lên đến tứ chuyển. Trông một lần vô tình, ta nhìn thấy Vũ Trụ Ma tồn tại. Lúc đó ta kích động không thôi, đang định cất Vũ Trụ Ma đi, lại bị một cái Nguyên Linh đoạt xá…”

Lam Tiểu Bố tu luyện chính là Trường Sinh ĐẠo, Trác Huyền Thiên có bị đoạt xá hay không, hắn vẫn có thể nhìn ra, hắn thấy, Trác Huyền Thiên không bị đoạt xá.

“Lúc đó ta điên cuồng ngăn cản Nguyên Linh kia đoạt xá, Nguyên Linh kia chắc hẳn vừa mới ngưng ra thần trí, hơn nữa hình như còn bị trọng thương chưa lành, khi ta liều mạng ngăn cản, ngược lại đã tản mất, cuối cùng ta còn có được một phần ký ức của nó, còn có một cái bia đá nhỏ…”

Khi Trác Huyền Thiên nói chuyện, đã lấy một cái bia đá lớn chừng bàn tay đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy, quả nhiên thấy trên đó có viết ba chữ Vũ Trụ Ma.

Trác Huyền Thiên nói, “Ơn cứu mạng của tiền bối, bia đá nhỏ này đưa cho tiền bối. Lúc trước cái Nguyên Linh tàn đoạt xá vãn bối kia, thật ra chính là khí linh của Vũ Trụ Ma, bởi vì như vậy, vãn bối mới biết một chút tin tức về Vũ Trụ Ma.

Vãn bối còn muốn nhờ tiền bối một chuyện, chính là đến Đại Ma Hư Tinh công khai lấy Vũ Trụ Ma đi. Vãn bối thật sự không yên lòng Tuyền Nguyên Đạo Tông, nơi đó cũng là nơi vãn bối chứng đạo, nếu như không ở lại Tuyền Nguyên Đạo Tông, cả đời vãn bối cũng không thể tiến thêm một bước nữa.”

Lam Tiểu Bố hiểu rõ ý của Trác Huyền Thiên, nếu như không có ai lấy Vũ Trụ Ma đi, Trác Huyền Thiên vừa trở về, chỉ sợ sẽ lập tức bị người ta để mắt đến. Một khi hắn công khai lấy Vũ Trụ Ma đi, ánh mắt của những tông môn tinh cấp kia cũng chỉ có thể tụ lại trên người hắn, giúp Trác Huyền Thiên chuyển dời nguy cơ.

“Người khác làm sao biết người lấy được khí linh Vũ Trụ Ma?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi, lấy được khí linh Vũ Trụ Ma, vậy thì đương nhiên có thể dễ dàng tìm được Vũ Trụ Ma.

Trác Huyền Thiên giải thích, “Khi vãn bối và khí linh Vũ Trụ Ma tranh đoạt với nhau, lúc đó khắp trong sơn cốc đều là lực lượng Vũ Trụ Ma, còn cả đạo vận liên quan đến Vũ Trụ Ma mà ta lấy được cũng bị khuếch tán ra ngoài…”

KHông cần Trác Huyền Thiên nói tiếp, Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra ý của Trác Huyền Thiên. Toàn bộ sơn cốc đều là khí thế đạo vận của Vũ Trụ Ma, còn liên quan đến đạo vận ký ức của Vũ Trụ Ma, chuyện này tương đương với việc ban bố một thông cáo, nói cho người khác biết khí linh Vũ Trụ Ma biến thành bia đá trong tay ta, chỉ có ta có thể tìm được Vũ Trụ Ma, đồng thời luyện hóa Vũ Trụ Ma.

“Ta dùng ý chí cường đại ngăn cản khí linh Vũ Trụ Ma đoạt xá, sau đó lập tức thi triển cấm phù chạy trốn khỏi Đại Ma Hư Tinh. Sau đó ta mai danh ẩn tích không dám xuất hiện ở bên ngoài Đại Ma Hư Tinh, cho đến khi bị bắt vào trong Vĩnh Dạ Sa Lao…” Sau khi Trác Huyền Thiên nói xong, giơ tay lên lau mặt một chút, khôi phục dáng vẻ ban đầu, đây là một nam tử trung niên da đen, tướng mạo bình thường.

Lam Tiểu Bố gật đầu, gia hỏa này thi triển chính là huyễn thuật Địa Sát, hơn nữa môn thần thông này còn tu luyện không tệ, hắn nói thẳng, “Được rồi, ngươi dẫn ta đến Đại Ma Hư Tinh đi, chỉ sợ bây giờ ngươi quay về, Tuyền Nguyên Đạo Tông của ngươi cũng không còn rồi.”

Trác Huyền Thiên vui mừng, vội vàng nói, “Ta có thể cảm nhận được tông môn của ta vẫn còn, tứ đại tông môn tinh cấp kia không ra tay với Tuyền Nguyên Đạo Tông ta. Có lẽ bọn hắn cảm thấy chỉ cần Tuyền Nguyên Đạo Tông vẫn còn, ta sẽ còn quay lại Đại Ma Hư Tinh. Sự thật cũng là như vậy, nếu như Tuyền Nguyên Đạo Tông thật sự bị tiêu diệt, ta cũng sẽ không quay trở về.”

“Được, ngươi chờ một chút.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này vừa lấy ra đặt trong hư không mênh mông, lập tức ngưng luyện ra ba luồng khí thế mênh mông, ba đạo khí thế mênh mông này tụ lại một chỗ biến thành một cái mũi tên chỉ hướng.

Chương 1959 - Cửu Toa Hư Không thành.

Trác Huyền Thiên nhìn thấy ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ xuất hiện, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Cho dù thông qua hành động trước đó của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng đã đoán được Lam Tiểu Bố có khả năng có được Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Nhưng mà khi thật sự nhìn thấy ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ xuất hiện, hắn ta vẫn vô cùng kinh hãi.

Dựa theo lời Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói trước đó, lấy được ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, vậy thì chỉ cần chờ thu thập đủ bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, hoặc có thể nói Thất Giới Thạch đã là vật trong túi rồi.

Cũng chỉ có loại cường giả như Lam Tiểu Bố, mới có thể không chút kiêng kỵ nói cho người khác biết hắn đã lấy được mấy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, đổi thành người bình thường, lấy được Thất Giới Thạch Giới Kỳ, giấu đi còn không kịp, đâu có dám quang minh chính đại lấy ra như thế này?

Lam Tiểu Bố lấy một cái thủy tinh cầu ra, khóa chặt đạo tắc phương vị mà ba cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này ngưng luyện ra, tạo dựng một thủy tinh càu phương vị.

Cất thủy tinh cầu đi, Lam Tiểu Bố nhìn Trác Huyền Thiên, “Vị trí của Đại Ma Hư Tinh nằm ở đâu?”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, tốt nhất là vị trí của Đại Ma Hư Tinh không khác gì với phương vị mà Thất Giới Thạch Giới Kỳ đã chỉ ra, nếu như vậy, hắn cũng có thể tiết kiệm được thời gian.

Trác Huyền Thiên lấy một cái ngọc giản phương vị ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam tiền bối, đây là vị trí của Đại Ma Hư Tinh.”

Lam Tiểu Bố cầm lấy ngọc giản, nhìn thấy phương vị khắc họa của Đại Ma Hư Tinh mắc dù không đến mức tương phản với phương vị của Thất Giới Thạch Giới Kỳ, nhưng mà cũng không phải cùng một hướng, điều này khiến hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy Luân Hồi Oa ra nói, “Trác đạo hữu, ngươi lên đây đi, chúng ta đến Đại Ma Hư Tinh trước.”

Trác Huyền Thiên nhảy vào Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố lập tức kích phát tốc độ Luân Hồi Oa đến mức lớn nhất.

Cảm nhận được tốc độ của Luân Hồi Oa, cho dù chưa từng nhìn thấy Luân Hồi Oa, nhưng Trác Huyền Thiên có thể khẳng định đây là pháp bảo cao cấp nhất.

KHoảng cách từ đây đến Đại Ma Hư Tinh cũng không gần, nếu để một mình Trác Huyền Thiên tự đi, nếu như không ngồi truyền tống trận, ít nhất hắn ta phải đi mấy chục năm.

Cho dù tốc độ của Luân Hồi Oa nhanh, nhưng nếu không dùng truyền tống trận, cũng sẽ hao tốn thời gian rất dài. Sau khi Lam Tiểu Bố kích phát Luân Hồi Oa, thì đầu tiên là truyền tin cho Phiến Bất Ngang, Chấn Trường Thiên, Hoàng Tuyền lão tổ và Đại Huyền Cung, hỏi thăm xem có thể nhanh chóng đến Đại Ma Hư Tinh hay không?

Cuối cùng cũng biết tại tinh cầu Cực Thánh tinh của Thánh Hoang và Thiên Mạc tinh của Thiên Mạc điện, đều có truyền tống trận đến bên ngoài một cái Hư Không thành.

Theo nguyên tắc lân cận của Lam Tiểu Bố, trực tiếp bỏ ra hơn mười ngày, đến bên ngoài Cực Thánh tinh của Thánh Hoang.

“Lam huynh, phía trước chính là Cực Thánh tinh, chỗ của tông môn Thánh Hoang. Nghe nói tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang thực lực thông thiên, hay là chúng ta đừng quấy rầy đến.” Nhìn thấy Luân Hồi Oa trực tiếp đáp xuống quảng trường hư không của Thánh

Hoang, Trác Huyền Thiên không nhịn được nói một câu.

Hắn ta cũng không cho rằng Lam Tiểu Bố sợ Đại Huyền Cung, mà là bởi vì lo lắng sẽ lãng phí thời gian. Nếu như nói cường giả cực hạn ở Vĩnh Dạ tinh chỉ có một mình Vĩnh Dạ Thánh Nhân, vậy thì cửu chuyển Thánh Nhân ở Thánh Hoang không chỉ có một, Đại Huyền Cung lại là cường giả không kém gì Vĩnh Dạ Thánh Nhân.

“Không sao, ta chỉ mượn truyền tống trận của bọn hắn dùng một chút mà thôi, nghe nói truyền tống trận chỗ bọn hắn có thể đi thẳng đến Cửu Toa Hư Không thành, nếu không cứ đi như vậy thì quá chậm.” Lam Tiểu Bố xua tay nói

Trác Huyền Thiên vội vàng nói, “Loại truyền tống trận này, bọn hắn sẽ không cho mượn, trừ khi cưỡng ép chiếm dụng truyền tống trận này.”

Một khi cưỡng ép chiếm dụng, cuối cùng vẫn sẽ lãng phí một đống thời gian. Quả thật là như vậy mà, một đống cửu chuyển Thánh Nhân vây công bọn họ, cho dù Lam Tiểu Bố thắng, cũng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Càng khiến Trác Huyền Thiên lo lắng chính là, hắn ta đi cùng với Lam Tiểu Bố đó, một khi cưỡng ép dùng tuyền tống trận, Lam Tiểu Bố thì không sao cả, nhưng hắn ta thì xong rồi. Lam Tiểu Bố luôn không thể nào mãi mãi ở lại Đại Ma Hư Tinh, sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, một bàn tay của Đại Huyền Cung người ta cũng có thể diệt đi Tuyền Nguyên Đạo Tông của hắn ta.

“Không cần lo lắng, ta biết Đại Huyền Cung.” Lam Tiểu Bố nói, tốc độ của Luân Hồi Oa lại càng nhanh.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói như vậy, Trác Huyền Thiên chỉ có thể thở dài không nói nữa. Con người Đại Huyền Cung cao ngạo, người biết hắn ta nhiều lắm, cũng không thấy hắn ta khách sáo với người nào một chút.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, Luân Hồi Oa đã đáp xuống quảng trường hư không của Thánh Hoang.

Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên vừa bước xuống khỏi Luân Hồi Oa, đã nghe một tiếng cười cởi mở truyền đến, tông chủ Đại Huyền Cung của Thánh Hoang tự mình dẫn theo mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân đã sớm chờ ở trên quảng trường hư không.

“Lam ĐẠo Chủ có thể đến Cực Thánh tinh nho nhỏ của ta, thật sự là vinh hạnh của Đại Huyền Cung ta, mong ĐẠo Chủ hãy đến đại điện khách quý của Thánh Hoang ta ngồi một chút.” Đại Huyền Cung dường như là chạy chậm đến trước mặt Lam Tiểu Bố.

Chương 1960 - Cửu Toa Hư Không thành. (2)

Trác Huyền Thiên có chút ngây người, hắn ta cho rằng Lam Tiểu Bố biết Đại Huyền Cung, chỉ là gặp mặt qua mà thôi. Nhưng cái này hoàn toàn không phải vậy, thái độ này của Đại Huyền Cung người ta rõ ràng là nịnh bợ cũng không kịp. Tính cách của Đại Huyền Cung từ lúc nào đã trở nên hiền lành thân thiết như vậy rồi?

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Đa tạ Cung tông chủ, ta chỉ muốn mượn truyền tống trận dùng một chút, đi đến Cửu Toa Hư Không Thành. Bởi vì thời gian gấp rút, cho nên chỉ có thể để lần sau đến quấy rầy Cung tông chủ vậy.”

“Truyền tống trận đang trống, có thể truyền tống bất cứ lúc nào, ta dẫn Đạo Chủ đến truyền tống trận.” Đại Huyền Cung nhiệt tình nói, còn đứng sang một bên dẫn đường.

Truyền tống trận từ Cực Thánh tinh đến Cửu Toa Hư Không Thành, nằm ở ngay trên quảng trường hư không của Cực Thánh tinh, mỗi lần truyền tống tiêu hao cực kỳ kinh người. Nhưng mà Lam Tiểu Bố muốn truyền tống, tiêu hao có nhiều như thế nào, đối với Đại Huyền Cung mà nói đều là chuyện rất vui vẻ. Lam Tiểu Bố lựa chọn truyền tống trận chỗ hắn ta đến Cửu Toa Hư Không Thành, cho thấy rõ là coi trọng Đại Huyền Cung hắn ta, cho hắn ta một nhân tình.

Từ khi tiến vào quảng trường hư không Cực Thánh tinh cho đến khi truyền tống đi, còn chưa đến nửa nén hương. Tại giờ phút được truyền tống đi, Trác Huyền Thiên dường như còn chưa kịp phản ứng.

Cho dù đây là một cái truyền tống cự ly rất xa, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể nắm bắt được dao động quy tắc trong quá trình truyền tống.

Cái truyền tống này mấy trọn nửa ngày, lúc này mới dừng lại ở một quảng trường khổng lồ.

Thần linh khí nồng đậm truyền đến, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, lập tức biết đây là đang ở trong hư không, không phải là một tinh cầu nào đó.

“Lam tiền bối, nơi này chính là Cửu Toa Hư Không Thành. Cửu Toa Hư Không Thành được xem là Hư Không thành phồn hoa náo nhiệt nhất ở vùng vị diện này, rất nhiều tu sĩ từ tinh cầu và thần lục khác, muốn đồ tốt gì, đều sẽ lựa chọn đến Hư Không thành này. Nghe nói chỉ cần có thần tinh và Thần Linh Mạch, ở chỗ này không có cái gì là không mua được.” Vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Trác Huyền Thiên đã đứng bên cạnh giải thích với Lam Tiểu Bố.

Mặc dù hắn ta đang giải thích, nhưng trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, Lam Tiểu Bố làm thế nào mà có thể quen biết được loại người tâm cao khí ngạo như Đại Huyền Cung. Không chỉ quen biết, còn khiến Đại Huyền Cung tự mình chờ ở trên quảng trường hư không ở

Cực Thánh tinh. Không chỉ như vậy, một viên thần tinh để truyền tống cũng không lấy, mặt mũi phải lớn như thế nào chứ? Bốn đại tông môn Tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh, chỉ sợ không có một tông chủ tông môn nào có mặt mũi như vậy.

Lam Tiểu Bố gật đầu, thần niệm hắn quét ra ngoài, nơi này quả thật vô cùng náo nhiệt. Tu sĩ chững đạo trên đường phố nhiều vô số kể, các đại thương lâu, cửa hàng cũng tấp nập người đến người đi, tin tức hội đấu giá ở khắp nơi trên đường phố.

Nhìn tu sĩ tới lui ở nơi này, đều cực kỳ hung hãn, trên cơ bản đều có khí thế giết chóc trong hư không, người bình thường hoàn toàn không đến Cửu Toa Hư Không Thành.

“Cửu Toa Hư Không Thành không có truyền tống trận đến Đại Ma Hư Tinh, nhưng mà chúng ta dùng phi thuyền đến đó, tối đa cũng chỉ một ngày là đến. Cái Cửu Toa Hư Không Thành này do mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân cùng nhau khống chế, nơi này tương đối an toàn, cực ít xuất hiện chuyện ép mua ép bán...”

Trác Huyền Thiên còn chưa nói hết, Lam Tiểu Bố đã cắt ngang lời Trác Huyền Thiên nói, “Ngươi nói là rất hiếm khi xuất hiện tình huống ép mua ép bán, nhưng ta vừa mới nhìn thấy một tên muốn ép mua công pháp của một tên tu sĩ khác. Kết quả tên tu sĩ kia từ chối, sau đó hắn đã ra tay giết chết tên tu sĩ đã từ chối hắn, cũng đâu thấy có người nào quản.”

“A...” Thần niệm Trác Huyền Thiên theo bản năng mở rộng ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy ở đằng xa có người bị giết.

“Tu sĩ bị giết kia có thể đã phát động quy tắc có thể giết ở Cửu Toa Hư Không Thành.” Trác Huyền Thiên giải thích.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, còn cả quy tắc có thể giết. Nhưng mà hắn không có hứng thú với chuyện này, chỉ nói, “Đi thôi, bây giờ chúng ta lập tức đến Đại Ma Hư Tinh, ngươi dẫn đường.”

“Được.” Bởi vì truyền tống trận này bố trí bên trong Cửu Toa Hư Không Thành, cho nến Trác Huyền Thiên càng tăng nhanh tốc độ phóng ra ngoài thành.

Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy có người khống chế pháp bảo phi hành tới lui trên bầu trời Cửu Toa Hư Không Thành, thần niệm hắn quét một chút, nơi này cách cửa thành cũng không quá xa, hắn cũng không cần thiết phải lấy Luân Hồi Oa ra. Nếu như khoảng cách xa, vậy thì hắn nhất định sẽ lấy Luân Hồi Oa ra.

“Ngươi là Trác Huyền Thiên?” Một giọng nói đột ngột vang lên.

TRong lòng Trác Huyền Thiên nảy lên một cái, thật sự là sợ cái gì thì gặp cái đó. Bởi vì đang ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, cho nên hắn ta không còn tiếp tục dịch hình nữa, nếu không thì như vậy là không tôn trọng Lam Tiểu Bố. Không ngờ vừa đến Cửu Toa Hư Không Thành đã bị người ta nhận ra.

Nhìn thấy bước chân Trác Huyền Thiên dừng lại, giọng nói của người này lại càng kích động hơn, “Không sai, ngươi chính là tông chủ Trác Huyền Thiên của Tuyền Nguyên Đạo Tông, ha ha…”

Sau tiếng cười ha ha này, một nam tử tóc xanh bước tới, không hề kiêng kị bắt lấy Trác Huyền Thiên. Đối với hắn ta mà nói, Lam Tiểu Bố bên cạnh chỉ là một đám không khí mà thôi.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, không chút do dự đánh một bàn tay ra, nam tử tóc xanh này không có chút năng lực phản kháng nào, lập tức bị Lam Tiểu Bố đập thành sương máu. Nếu như không phải vì Vũ

Trụ Ma, hắn hoàn toàn sẽ không lãng phí thời gian đến đây, đi tới nơi này, sao có thể để cho người khác lãng phí thời gian của hắn?

Trác Huyền Thiên ngơ ngác, lập tức cảm thấy đầu óc choáng vàng. Phản ứng đầu tiên của hắn ta chính là đây chính là Cửu Toa Hư Không Thành đó, giết người ở chỗ này…

Chương 1961 - Chọc thủng trời.

Chẳng những Trác Huyền Thiên, những người xung quanh đều ngây người.

Cửu Toa Hư Không Thành là nơi nào chứ? Vậy mà lại có người ở đây giết người? Trước đó cũng không phải là không có người giết người ở đây, nhưng mà kẻ giết người đều bị phá đi thân thể, sau đó hồn phách bị thiêu đốt bên ngoài Cửu Toa Hư Không Thành 999 năm, lúc này mới thần hồn câu diệt.

Nhưng đây không phải là kết thúc, gia tộc, tông môn, tinh cầu của kẻ giết người đều sẽ bị diệt sạch, ngay cả một ngọn cỏ cũng không còn.

Hơn nữa người Lam Tiểu Bố giết hình như địa vị cũng rất cao, là chủ một cửa hàng, nghe nói có quan hệ với một tên chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành, hậu quả lại càng nghiêm trọng.

Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố giết người, trong thời gian ngắn khắp nơi đều vô cùng yên tĩnh. Người ở Cửu Toa Hư Không Thành vốn rất nhiều, sau khi yên tĩnh lại, lại có càng nhiều người đến vây xem.

Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, “Lên đây, chúng ta đến Đại Ma Hư Tinh trước rồi nói.”

Trác Huyền Thiên thở dài, “Lam tiền bối, chỉ sợ chúng ta đi không nổi.”

Hắn ta biết rõ kết quả khi Lam Tiểu Bố giết người ở chỗ này, cái này có chút nghiêm trọng. Chẳng những Lam Tiểu Bố, còn cả gia tộc, tông môn, bằng hữu của Lam Tiểu Bố đều sẽ bị giết. Nói cách khác, bao gồm cả hắn ta và Tuyền Nguyên Đạo Tông của hắn ta, không một ai có thể may mắn thoát được.

Cho dù là Đại Ma Hư Tinh, chỉ sợ cũng phải bỏ ra lợi ích lớn nhất. Cũng may ở Cửu Toa Hư Không Thành có thế lực của Đại Ma Hư Tinh, hơn nữa còn không nhỏ, cho nên Đại Ma Hư Tinh sẽ không bị diệt đi

“Hắn nói không sai, các người thật sự không thể đi nổi.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, sau đó hai bóng người xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên.

Một cường giả thất chuyển và một cường giả bát chuyển.

Trác Huyền Thiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Chẳng những ngươi, mà cả ta và tông môn của ta, chỉ sợ đều sẽ bị Cửu Toa Hư Không Thành tiêu diệt.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, ngang ngược như vậy à? Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, hắn lập tức cảm ứng được hơn mười luồng khí thế cường hãn, những luồng khí thế này, mỗi một cái đều tương đương với Phiến Bất Ngang, thậm chí còn mạnh hơn. Cho dù mười đạo khí thế cường hãn này không phải là toàn bộ thực lực của Cửu Toa Hư Không Thành, chỉ sợ thực lực của Cửu Toa Hư Không Thành cũng sẽ không kém.

Hắn lập tức nhận ra cái tát vừa rồi của mình không chỉ không tiết kiệm thời gian, mà còn lãng phí thêm nhiều thời gian hơn nữa. Không chỉ như vậy, còn liên lụy đến Trác Huyền Thiên.

Hôm nay chuyện này khó mà giải quyết, ngạn ngữ nói không sai, dục tốc thì bất đạt. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, nếu như hắn không giết nam tử tóc xanh kia, Trác Huyền Thiên hoàn toàn không thể đi được, cuối cùng vẫn lãng phí thời gian.

Thở dài, Lam Tiểu Bố không chút do dự ném 108 lá đạo kén trận kỳ không quy tắc ra ngoài, nếu đã ra tay, vậy thì dứt khoát một chút, chém tận giết tuyệt đi. Hắn không thích bởi vì chuyện mình làm mà liên lụy đến Trác Huyền Thiên. Lần trước ở Ly Trụ tinh, hắn đã đánh giá thấp năng lực của mình và mối uy hiếp từ trận kỳ không quy tắc của mình, hôm nay hắn dứt khoát thử một chút, khi đông đảo cường giả cửu chuyển liên thủ, hắn có thể chém tận giết tuyệt hay không.

Tên bát chuyển Thánh Nhân kia cảm nhận được hình như Lam Tiểu Bố có ném ra ngoài thứ gì đó, nhưng lại không tháy rõ. Nhưng mà hắn ta nghĩ, cùng lắm là phát tin tức cầu cứu ra ngoài mà thôi. Ở Cửu Toa Hư Không Thành mà phát tin tức cầu cứu, đó là một chuyện cười.

Hắn ta nhìn chằm chằm Trác Huyền Thiên, “Ngươi là Trác Huyền Thiên? Tông chủ Tuyền Nguyên Đạo Tông?”

Giờ phút này hắn ta đã có chút hiểu ra đã có chuyện gì. Trác Huyền Thiên biết sự tồn tại của Vũ Trụ Ma, không chỉ như vậy, còn có thể tìm được Vũ Trụ Ma, đây hầu như chính là một bí mật công khai. Trong lòng của hắn ta cũng rất cạn lời, ngươi nói xem trên người ngươi có bí mật lớn như vậy, lại dám lấy mặt thật của mình chường ra ngoài, ngươi không phải muốn chết thì cái gì là muốn chết đây?

“Không sai, ta chính là tông chủ Trác Huyền Thiên của Tuyền Nguyên Đạo Tông.” Trác Huyền Thiên ôm quyền, hắn ta biết mình có giấu cũng không được nữa.

Bây giờ hắn ta đang cân nhắc so sánh thực lực của Lam Tiểu Bố và Cửu Toa Hư Không Thành, thực lực của Lam Tiểu Bố, dựa vào sự giúp đỡ của hắn ta, chắc hẳn có thể lấy được Vũ Trụ Ma trước khi bốn đại tông môn Tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh vây công. Tứ đại tông môn Tinh cấp, cửu chuyển Thánh Nhân có năm, sáu người, nhưng mà chắc hẳn có hai ba người sẽ không có ở Đại Ma Hư Tinh. Với thực lực Lam Tiểu Bố thể hiện ở Vĩnh Dạ tinh, theo Trác Huyền Thiên, phần thắng của Lam Tiểu Bố đã chiếm hơn chín phần.

Nhưng Cửu Toa Hư Không Thành thì khác, đại trận Khốn sát của Cửu Toa Hư Không Thành mạnh hơn Vĩnh Dạ Lan, chuyện này không thể nghi ngờ. Không chỉ mạnh hơn Vĩnh Dạ Lan, mà Đại Ma Hư Tinh cũng không thể so sánh được.

Trừ cái đó ra, thực lực của Cửu Toa Hư Không Thành còn mạnh hơn Đại Ma Hư Tinh gấp mấy lần. Cho dù là cửu chuyển Thánh Nhân, ở nơi này đã có mười hai người. TRong đó có một tên thành chủ, bốn tên phó thành chủ, bảy tên Thái Thượng trưởng lão.

Còn về bát chuyển và thất chuyển, càng nhiều không kể xiết. Cái này còn chưa phải thực lực cuối cùng của Cửu Toa Hư Không Thành. Thực lực cuối cùng của Cửu Toa Hư Không Thành còn bao gồm mấy tông môn Tinh cấp Đại Ma Hư Tinh, Bắc âm tinh, Thất Niệm Quang tinh.

Một khi đánh nhau, cửu chuyển Thánh Nhân của những tinh cầu này sẽ trực tiếp truyền tống đến Cửu Toa Hư Không Thành. Nếu như vậy, thực lực chân chính của Cửu Toa Hư Không Thành còn mạnh hơn Đại Ma Hư Tinh gấp bảy, tám lần. Huống chi, thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành Quý Ỷ Ca nghe nói thực lực đã bước một bước vào Vĩnh Sinh cảnh.

Chương 1962 - Chọc thủng trời. (2)

Đây là chuyện trước khi hắn ta chạy ra khỏi Đại Ma Hư Tinh đã tìm hiểu rất rõ, bây giờ thực lực cụ thể của Cửu Toa Hư Không Thành như thế nào, hắn ta cũng không hiểu rõ. Nhưng mà nhất định sẽ chỉ mạnh hơn, chứ không phải là yếu đi.

Cũng may trước đó lời của Huyết Hà Thánh Nhân nói đã giúp hắn ta an tâm một chút, dựa theo lời Huyết Hà Thánh Nhân nói, vùng vị diện này không có người nào có thể chạm đến cảnh giới Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Nói thế thì, tên Quý Ỷ Ca kia cũng không có dính đến Vĩnh Sinh Đại đạo. Chuyện Quý Ỷ Ca một bước vào Vĩnh Sinh cảnh, đại khái chỉ là đang thổi phồng và muốn chấn nhiếp mọi người mà thôi.

Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên bị lĩnh vực của hai tên cường giả khóa lại, tên thất chuyển Thánh Nhân kia nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi tự mình đi đến cửa thành, hay là chúng ta kéo ngươi đến cửa thành.”

“Cửa thành?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Trác Huyền Thiên, muốn bắt người không phải sẽ đi vào phòng giam ở trong thành hay sao? Tại sao lại bắt đến cửa thành?

Trác Huyền Thiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “TRong tình huống bình thường, bọn hắn đang chuẩn bị phá hủy thân thể của chúng ta, sau đó thiêu đốt hồn phách của chúng ta ở cửa thành 999 năm.”

“Ngươi muốn hủy hoại thân thể của ta, thiêu đốt thần hồn của ta?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm tên thất chuyển Thánh Nhân trước mắt này.

Xung quanh không có ai cười, không người nào cảm thấy đây là chuyện cười.

“Ngươi đúng là đã đoán đúng rồi, ta chính là muốn thiêu đốt…” Tên

Thất chuyển Thánh Nhân này đang vừa nói vừa vươn tay ra định bắt lấy Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không chút do dự mà ra tay, thậm chí ngay cả thần thông hắn cũng không thi triển, lĩnh vực bộc phát ra ngoài, sau đó đánh ra một quyền.

Hai tên Thánh Nhân đứng trước mặt Lam Tiểu Bố, trước lĩnh vực của Lam Tiểu Bố không có chút năng lực phản kháng nào. Mà lĩnh vực của bọn hắn trước lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, ngay cả bong bóng nước cũng không bằng. Sắc mặt bọn hắn trong nháy mắt trở nên tái nhợt, chỉ chớp mắt bọn hắn đã biết lần này Cửu Toa Hư Không Thành đá trúng tấm ván sắt rồi.

Hai người họ mặc dù là chấp sự chấp hành của Cửu Toa Hư Không Thành, nhưng cho dù là thành chủ Quý Ỷ Ca cũng không thể dùng lĩnh vực trói buộc bọn họ không thể nào động đậy được. Người trẻ tuổi trước mắt này chẳng những có thể dùng lĩnh vực trói bọn hắn không thể động đậy, mà còn có thể dễ dàng phá nát lĩnh vực của bọn họ thành hư vô. Cho dù là kẻ ngớ ngẩn cũng biết, người trẻ tuổi trước mắt này không phải là nhất chuyển Thánh Nhân.

Bành! Trước một quyền này, hai đóa sương máu nổ tung. Trước khi chết hai tên chấp sự này còn nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, “Tâm trạng ta tốt, không thiêu đốt hồn phách của các ngươi, nhưng mà phải có chút bồi thường.”

Sau đó hai người này nhìn thấy thế giới của mình bị xé mở, tất cả đồ trong thế giới của bọn hắn đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Đây là thực lực gì? Những tu sĩ đứng ngoài nhìn đều sững người. Có thể sinh tồn ở Cửu Toa Hư Không Thành, không biết đã trải qua bao nhiêu trận đánh nhau. Bọn hắn thật sự chưa bao giờ nhìn thấy có người có thể dùng một quyền đánh chết một thất chuyển và một bát chuyển, mà hai người này dường như ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Trên thực tế, cho dù là một cửu chuyển Thánh Nhân, muốn ra tay với hai người này, hai người này vẫn có cơ hội phản kháng một chút.

Một tiếng réo bén nhọn vang lên, sau đó hộ trận của toàn bộ Cửu Toa Hư Không Thành đều được kích phát, cùng lúc đó sát trận và khốn trận cũng kích phát.

Một vài tu sĩ vây xem đều kinh hoảng lui lại, sau khi Khốn Sát Thần Trận của Cửu Toa Hư Không Thành kích phát, tất cả mọi người đều cảm nhận được từng đợt sát ý đáng sợ. Bọn hắn biết, thực lực Lam Tiểu Bố càng mạnh thì hậu quả càng đáng sợ.

Nếu như nói trước đó Lam Tiểu Bố chỉ giết một tên chủ một cửa hàng, bọn hắn còn có thể xem náo nhiệt, vậy bây giờ Lam Tiểu Bố giết hai tên chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành, cái này tương đương với chọc thủng trời rồi.

Lam Tiểu Bố không hề để ý, chỉ không ngừng khắc họa trận văn hư không, những trận văn hư không này không phải dùng để bố trí Khốn Sát Trận, mà chỉ là phụ trợ trận kỳ không quy tắc bố trí Đại trận KHốn Sát mà thôi. Hư Không Khốn Sát Trận, đối với những cường giả này mà nói, đã không có quá nhiều hiệu quả, trừ khi là Hư KHông Khốn Sát Trận của hắn có thể tăng lên một cấp độ.

Hắn không tin, với trình độ Trận Đạo đã cao hơn thần cấp của mình và 108 lá đạo kén trận kỳ không quy tắc phối hợp với nhau mà vẫn bị Cửu Toa Hư Không Thành uy hiếp.

“Lam tiền bối…” Trác Huyền Thiên chỉ kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng im bặt, hắn ta cảm thấy thần niệm Lam Tiểu Bố đang không ngừng tung hoành ở nơi này, rõ ràng đang không chút kiêng kị mà làm gì đó. Đã như vậy, hắn ta dứt khoát không nói gì cả, nếu không sẽ ảnh hưởng đến Lam Tiểu Bố.

Huống chi ý tứ của hắn ta lúc đầu chỉ là nói cho Lam Tiểu Bố, đại trận Khốn Sát của Cửu Toa Hư Không Thành đáng sợ như thế nào mà thôi. Với trạng thái này của Lam Tiểu Bố, rõ ràng đã biết sự đáng sợ của cái đại trận Khốn Sát này.

Lam Tiểu Bố còn đang bố trí đại trận Khốn sát không quy tắc, từng luồng khí thế cường hãn đã xông về phía này.

Chương 1963 - Lấy một chọi chín.

Chỉ trong chớp mắt, chín tên cường giả kia đã khóa chặt không gian của Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên lại. Lĩnh vực của chín tên cửu chuyển Thánh Nhân chồng chất lên nhau, loáng thoáng bao phủ Lam Tiểu Bố lại.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố vừa bố trí xong tất cả trận kỳ, toàn bộ đại trận của Cửu Toa Hư Không Thành đều nằm trong tay hắn. Hắn cũng thấy rõ, ở Cửu Toa Hư Không Thành có tất cả là mười sáu tên cửu chuyển Thánh Nhân, nếu chỉ chín người, vậy đã cho thấy rõ bảy người còn lại không phải người của Cửu Toa Hư Không Thành.

Đương nhiên, cái dự đoán này cũng không phải chính xác 100%, có lẽ trong bảy người này cảm thấy rằng chỉ cần chín người là có thể bắt được Lam Tiểu Bố hắn, cho nên lười đến đây.

“Nói đi, ngươi đến từ tinh cầu nào?” Nói chuyện chính là một tên cường giả mặc áo vàng, mặt trắng không râu, khí thế quanh người ngưng thực, thực lực tuyệt đối không thấp hơn Phiến Bất Ngang.

Nhìn thấy chín tên cửu chuyển Thánh Nhân vây quanh hai người hắn ta và Lam Tiểu Bố, Trác Huyền Thiên lại thở phào một hơi. Hắn ta đã được chứng kiến thực lực của Lam Tiểu Bố, bây giờ lo lắng nhất chính là Khốn Sát Thần Trận của Cửu Toa Hư Không Thành. Chỉ cần Lam Tiểu Bố có thể phá vỡ cái Khốn Sát Thần Trận này, vậy hôm nay bọn hắn sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Trước đó suy nghĩ của hắn ta quả thật có chút không đúng, tất cả thực lực của Cửu Toa Hư Không Thành chỉnh hợp lại, quả thật tương đương với bảy tám Đại Ma Hư Tinh. Nhưng ở Cửu Toa Hư Không Thành chỉ sợ không có ai cảm thấy đối phó với hai người hắn ta và Lam Tiểu Bố, cần kinh động đến tất cả tinh cầu liên quan đến Cửu Toa Hư Không Thành chứ? CHỉ cần trước khi những cường giả của những tinh cầu liên quan kia đến viện trợ, xử lý chín người này, vậy thì sẽ là người chiếm thế chủ động.

Thực lực của Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng nghiền ép Vĩnh Dạ Thánh Nhân, hơn nữa lúc đó đại trận của Lam Tiểu Bố còn chưa kích phát. Bây giờ người đứng đầu Cửu Toa Hư Không Thành Quý Ỷ Ca không có ở đây, nếu như kích phát đại trận, có lẽ có thể thật sự đối phó với chín người này.

Còn về chuyện Lam Tiểu Bố có thể bố trí đại trận ở chỗ này hay không, Trác Huyền Thiên tin rằng hắn ta sẽ không nhìn nhầm Lam Tiểu Bố, có thể khẳng định đã bố trí rồi. Nếu như Lam Tiểu Bố bố trí đại trận mà hắn ta cũng cảm nhận được, vậy thì đã không gọi là đại trận.

Nam tử áo vàng hỏi thăm Lam Tiểu Bố, chủ yếu là muốn biết lai lịch của Lam Tiểu Bố. Cho dù tương lai như thế nào, chuyện của Lam Tiểu Bố không phải chỉ giết Lam Tiểu Bố là xong việc. Nếu như bất cứ người nào đến Cửu Toa Hư Không Thành phạm tội, chỉ cần giết chết người phạm tội, vậy thì Cửu Toa Hư Không Thành còn uy vọng gì nữa?

Cửu Toa Hư Không Thành không phải chưa từng có cường giả ở đây giết người, nhưng mà tinh cầu của kẻ giết người đều bị tiêu diệt. Gần vạn năm qua, không có ai dám ở Cửu Toa Hư Không Thành làm ra bất cứ chuyện gì trái quy tắc.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không biết các vị ra tay với ta, nguyên nhân là gì? Chẳng lẽ ai mạnh thì người có có thể tùy tiện giết sao? Như vậy cũng không tệ đâu.”

“Ngươi ở Cửu Toa Hư Không Thành ta giết chết hai chấp sự, còn dám hỏi nguyên nhân vì sao? Ha ha.” Một tên trưởng lão áo đen hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sát ý nồng đậm.

“A, nói vậy là chấp sự các ngươi giết ta, ta còn không thể phản kháng sao?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh.

TRong lòng Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu, không phải vừa đến thì nên ra tay luôn sao? Sao lại còn nói nhảm nhiều như vậy? Thật sự là nếu còn không ra tay nữa, hắn sẽ chủ động ra tay. Hắn đã sớm chuẩn bị xong Liệt Tắc Luân rồi, chỉ cần đối phương ra tay trước, hắn có thể xử lý một đến hai người.

“Ngươi ở Cửu Toa Hư Không Thành chém giết một chủ cửa hàng ở trong thành, chẳng lẽ còn không thể giết ngươi sao?” TRưởng lão áo đen này càng lạnh giọng hơn.

Lam Tiểu Bố quay đầu nhìn về phía Trác Huyền Thiên, “Trác tông chủ, cái này hình như không đúng nhỉ, không phải bọn hắn vừa xông đến là ra tay ngay sao? Sao lại nói nhảm nhiều như vậy?

Trác Huyền Thiên truyền âm nói, “Người này tên là Hành Mạc Bà, nghe nói tu luyện Tiểu Nhân Quả Đạo.”

Lam Tiểu Bố giật mình, lúc này nam tử mập lùng đứng sau Hành Mạc Bà đã bất mãn nói, “Mạc Bà, được rồi, không thể bởi vì chuyện của ngươi là chậm trễ chuyện của chúng ta được. Cửu chuyển Thánh Nhân cũng không phải chỉ có một mình nơi này, muốn giết, chỗ khác cũng có.”

Nghe giọng điệu hắn ta nói, đó là Hành Mạc Bà định giết cửu chuyển Thánh Nhân để hoàn thiện Nhân Quả Đạo.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Trước đó chủ cửa hàng kia muốn bắt bằng hữu của ta, đồng thời còn ẩn chứa sát cơ, chẳng lẽ ta phải ngồi nhìn bằng hữu của ta bị giết, còn không thể ra tay giết hắn? Hơn nữa, ở Cửu Toa Hư Không Thành này giết người cũng không phải chỉ có một mình ta, trước đó ta cũng nhìn thấy có người ở chỗ này giết một tên tu sĩ không muốn bán công pháp cho hắn. Chẳng lẽ là do tên tu sĩ kia đáng chết?”

Gia hỏa này còn muốn tìm Nhân Quả ĐẠo trên người mình à, nằm mơ đi.

“Ha ha…” Hành Mạc Bà cười ha ha một tiếng, “Ở trong Cửu Toa Hư Không Thành, chỉ cần trong tay có lệnh bài hành tẩu của Cửu Toa Hư Không Thành, mỗi trăm năm có thể không lý do giết chết một tu sĩ không có lệnh bài hành tẩu ở Cửu Toa Hư Không Thành, đây là quy củ của Cửu Toa Hư Không Thành ta.”

Lam Tiểu Bố ngây ngẩn cả người, còn có loại quy củ không biết xấu hổ như vậy ư? Rất rõ ràng, loại cổ vũ này chỉ đang cổ vũ kẻ ngoại lai cố gắng lấy được lệnh bài hành tẩu của Cửu Toa Hư Không Thành. Còn về làm sao để lấy được lệnh bài này, Lam Tiểu Bố không cần hỏi cũng biết, nhất định chỉ có lợi với Cửu Toa Hư Không Thành.

Chương 1964 - Lấy một chọi chín. (2)

“Ngươi còn lời gì muốn nói?” Thấy Lam Tiểu Bố bị mình nói đến á khẩu không trả lời được, sát thế Hành Mạc Bà đã bùng lên.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Bố gia nhà ngươi đã từng gặp qua kẻ vô sỉ, nhưng vô sỉ như các ngươi thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Lam Tiểu Bố ta cũng tuyên bố một quy củ, từ giờ trở đi, ai ra tay với phủ thành chủ của Cửu Toa Hư Không Thành, vậy thì sẽ không bị Khốn Sát Thần Trận uy hiếp. Còn ngươi, đi chết đi…”

Nói xong, Lam Tiểu Bố không chút do dự đấm ra một quyền, cùng lúc đó, lĩnh vực Trường Sinh của hắn cũng điên cuồng quét ra ngoài, Khốn Sát Thần Trận khởi động.

Đây là đại chiến sinh tử, Lam Tiểu Bố vừa ra tay đã dùng đến Liệt Tắc Luân.

Oanh! Liệt Tắc Luân và lĩnh vực Trường Sinh của hắn phối hợp với nhau, lĩnh vực của Hành Mạc Bà chỉ chớp mắt đã vỡ vụn. Mặc dù lĩnh vực của hắn ta vẫn còn chồng chéo với lĩnh vực của tám tên cửu chuyển Thánh Nhân còn lại, nhưng khi Lam Tiểu Bố ra tay, hết lần này đến lần khác chỉ xé rách lĩnh vực của hắn ta, lĩnh vực của những Thánh Nhân còn lại đều không bị ảnh hưởng gì cả.

“Ra tay…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố dám ra tay trước, mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân của Cửu Toa Hư Không Thành cùng bùng lên lửa giận. Từ lúc nào, một tên tu sĩ ngoại lai cũng dám phách lối ở Cửu Toa Hư Không Thành như vậy?

“Phốc phốc!”Từng đạo huyết quang nổ tung, khí thế ngột ngạt đáng sợ bao trùm toàn bộ Cửu Toa Hư Không Thành.

Trác Huyền Thiên run lên, hắn ta nhìn thấy rất rõ, những đám sương máu bị xé ra kia, hoàn toàn không phải mấy tên cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không Thành, mà là một vài người vây xem. Nói cách khác, đại trận Khốn Sát là Lam Tiểu Bố bố trí ở Cửu Toa Hư Không Thành, hoàn toàn công kích không phân biệt, hoàn toàn không hỏi xem ngươi có phải là người của Cửu Toa Hư Không Thành hày không.

Có lẽ người khác đều cho rằng cái Khốn Sát Thần Trận này là do Cửu Toa Hư Không Thành kích phát, chỉ có Trác Huyền Thiên biết, cái đại trận Khốn Sát này là do Lam Tiểu Bố kích phát, loại cảm giác kiềm chế tử vong không thể nào thoát được này, hắn ta rất quen thuộc, Lam Tiểu Bố tuyệt đối đã tiếp quản kích phát toàn bộ đại trận Khốn Sát của Cửu Toa Hư Không Thành

Lam Tiểu Bố cũng có chừng mực, hắn chỉ đánh những người không thuộc Cửu Toa Hư Không Thành bị thương, chứ không ra tay giết chóc. Đối tượng hắn giết chóc chính là cường giả của phủ thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành, còn cả trưởng lão, chấp sự trong đó.

“Ra tay giết bọn hắn…” Khi mọi người phát hiện ra cho dù trốn ở chỗ nào cũng sẽ bị Khốn Sát Thần Trận của Cửu Toa Hư Không Thành công kích đến. Trước loại công kích liên miên không dứt của Khốn Sát Thần Trận đáng sợ này, bị giết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Đã như vậy, còn không bằng bọn hắn giết một người cho đủ vốn.

Oanh! Liệt Tắc Luân của Lam Tiểu Bố sau khi xé mở lĩnh vực của Hành Mạc Bà, thậm chí ngay cả thần thông mạnh nhất của Hành Mạc Bà, hắn ta vẫn còn chưa lấy ra, đã bị Liệt Tắc Luân xé mở. Cùng lúc đó, thế giới của hắn ta cũng bị Lam Tiểu Bố xé mở.

Giờ phút này, công kích từ tám tên cửu chuyển Thánh Nhân còn lại cũng xé mở lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố bị đánh bay ra ngoài, thức hải vô cùng khó chịu. Nhưng mà rõ ràng tám tên cửu chuyển Thánh Nhân này vẫn chưa dốc hết toàn lực, chỉ xé rách lĩnh vực của Lam Tiểu Bố mà thôi, hoàn toàn không tạo ra bất cứ thương tổn nào cho Lam Tiểu Bố.

Tất cả mọi thứ trong thế giới của Hành Mạc Bà đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, lúc này một cường giả cửu chuyên có dáng người cực cao nghiêm nghị quát, “Người này thực lực đã nửa bước vào Vĩnh Sinh cảnh, toàn bộ chúng ta ra tay, ai cũng không…”

Chữ không này còn chưa nói xong, một đạo nhận mang giảo sát đáng sợ đã đánh tới, tên cửu chuyển Thánh Nhân này không thể không dừng lại. Sau đó hắn ta lập tức phát hiện, quy tắc từ đạo nhận mang này lại như có như không, trong một giây hắn ta thậm chí không tìm được cách phá giải.

“Mọi người cùng nhau ra tay, chỉ có ra tay với người của Cửu Toa Hư Không Thành, mới không bị đại trận công kích…” Cuối cùng cũng có người nhận ra bí ẩn trong đó, chỉ cần công kích người của Cửu Toa Hư Không Thành, vậy Khốn Sát Thần Trận ở nơi này đối với hắn ta chỉ là vật bài trí.

Nếu như không tìm thấy người của phủ thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành, vậy thì chỉ cần có sát ý phóng đến phủ thành chủ, đồng thời công kích phủ thành chủ, cũng sẽ không bị đại trận công kích.

Lúc này, đám người cuối cùng cũng hiểu ra quy tắc trước đó Lam Tiểu Bố tuyên bố là có ý gì.

Tám tên cửu chuyển Thánh Nhân cùng lấy pháp bảo ra đánh về phía Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố có thể nhanh chóng đánh giết một người trong số bọn họ, bây giờ tám tên cường giả cùng công kích hắn, áp lực của hắn lập tức lớn hơn.

Lam Tiểu Bố biết, lúc này chỉ có thể dựa vào đại trận Khốn sát. Trước đó hắn dùng đại trận KHốn Sát chủ yếu là để đối phó với những người không thuộc Cửu Toa Hư Không Thành, bây giờ tất cả mọi người đã hiểu chỉ cần công kích Cửu Toa Hư Không Thành sẽ không bị Khốn Sát Thần Trận uy hiếp, vậy bây giờ có thể tập trung sát thế của Khốn Sát Thần Trận tới nơi này. Chỉ cần xử lý tám tên cửu chuyển Thánh Nhân này, tiếp theo diệt đi Cửu Toa Hư Không Thành sẽ đơn giản như rất nhiều.

Chương 1965 - Một kích giết năm người.

“Đại trận đã bị khống chế rồi, bây giờ đại trận đang công kích chúng ta…” Một tên cường giả cửu chuyển không thể nào kích phát được đại trận, ngược lại đã bị đại trận Khốn Sát công kích, giọng điệu vội vàng nói.

“KHông cần phải để ý, trực tiếp liên thủ đối phó với hắn.” Cái tu sĩ có dáng người cực cao kia giọng nói khàn khàn, trong lòng hắn ta cũng vô cùng khinh bỉ, đại trận Khốn Sát của Cửu Toa Hư Không Thành bị Lam Tiểu Bố khống chế, đây là chuyện mọi người đều biết, vậy mà thằng ngu như ngươi còn lãng phí thời gian mà thử.

Rầm rầm rầm! Tám tên cửu chuyển Thánh Nhân đồng thời công kích vào hộ trận của Lam Tiểu Bố. Cho dù hộ trận của Lam Tiểu Bố là dùng trận kỳ không quy tắc bố trí ra, hơn nữa còn cao hơn thần trận cấp chín. Nhưng dù sao cũng vội vàng bố trí ra, đối mặt với sự công kích của tám tên cửu chuyển Thánh Nhân này, vẫn bị đánh vỡ ra. Lam Tiểu Bố đang khống chế hộ trận há miệng phun ra một ngụm máu.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới hiểu rõ, vì sao khi kéo cung ra, mũi tên chưa bắn ra là lúc nguy hiểm nhất. Nếu như đại trận KHốn sát của hắn mà không kích phát, đối với uy hiếp của tám tên Thanh Nhân này tuyệt đối còn lớn hơn sau khi kích phát.

Sau khi KHốn Sát TRận được kích phát, từng đạo nhận mang không gian đảo lộn ập đến, Lam Tiểu Bố phát hiện, những nhận mang không gian giảo sát này quả thật có thể khiến tám tên Thánh Nhân phải hao phí một lượng lớn sức lực để ứng phó, nhưng mà bọn hắn vẫn có thể liên thủ công kích mình.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, nếu như tập trung sát thế của cái Khốn Sát Trận này vào trong một người, có phải trong thời gian ngắn nhất hắn có thể xử lý một người?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném cái ý nghĩ này đi, nếu như không có đại trận Khốn Sát kiềm chế, tám người kia sẽ dốc toàn lực ra tay với mình. Cái hắn muốn chính là, trong thời gian ngắn nhất cố gắng xử lý càng nhiều cường giả cửu chuyển của đối phương càng tốt. Còn muốn nhanh chóng giết chết một tên cửu chuyển Thánh Nhân trong đó, vậy thì hắn còn cần gì đến KHốn Sát Trận?

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp nhào về phía cửu chuyển Thánh Nhân có dáng người cao kia.

Trên thực tế lần đầu tiên liên thủ công kích, khiến Lam Tiểu Bố phun ra một ngụm máu xong, lòng tin của tám tên cường giả Thánh Nhân này đều tăng lên rất nhiều, cảm thấy Lam Tiểu Bố cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa. Còn cả chuyện bọn hắn vừa đến đã bị Lam Tiểu Bố giết chết một người, đó là do bọn họ không chú ý.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhào về phía tên cửu chuyển Thánh Nhân kia, bảy tên cửu chuyển Thánh Nhân còn lại đều không chút do dự mà tấn công Lam Tiểu Bố, cho dù bị đại trận Khốn Sát kiềm chế, cường độ công kích của bọn hắn giảm đi, nhưng mà tuyệt đối có thể kiềm chế được sáu phần thực lực của Lam Tiểu Bố.

Mà tên cửu chuyển Thánh Nhân bị Lam Tiểu Bố để mắt đến kia, đầu tiên là lấy pháp bảo phòng ngự ra. Lúc này hắn ta đang đề phòng Lam Tiểu Bố công kích, còn bảy người còn lại tấn công Lam Tiểu Bố, đây là cách hợp tác tốt nhất.

Trường Sinh Kích cuốn theo vòng xoáy sát thế cuồng bạo, uy thế kia giống như muốn xé rách toàn bộ Cửu Toa Hư Không Thành. LOại uy thế này, càng khiến cường giả cửu chuyển dáng người cao kia tê cả da đầu, hắn ta nhìn thấy toàn bộ quá trình vừa rồi khi Lam Tiểu Bố giết chết Hành Mạc Bà, đến bây giờ thậm chí hắn ta còn không rõ đó là thần thông gì. Bây giờ Lam Tiểu Bố lại dốc ra uy thế như vậy đánh về phía hắn ta, nếu như hắn ta hơi chủ quan một chút, chỉ sợ cũng sẽ nối gót Hành Mạc Bà.

Thế nhưng hắn ta lập tức cảm thấy không đúng, thần thông từ một kích này của Lam Tiểu Bố mặc dù có uy thế kinh người nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta lại không cảm nhận được uy hiếp của cái chết, đây là có chuyện gì?

Khi hắn ta nhìn thấy sát mang từ một kích này của hắn ta cách hắn ta càng lúc càng xa, trong lòng hắn ta trầm xuống, vội vàng kêu lên, “KHông hay rồi, hắn muốn ra tay với các ngươi…”

Khi câu nói này được nói ra, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và sát thế từ Trường Sinh Kích đã cuốn về phía bảy tên cửu chuyển Thánh Nhân kia.

Tiếng kích đào sát phạt dường như có bao nhiêu công kích cũng không thể áp chế được, mà sát thế của bảy người còn lại đang đánh về phía Lam Tiểu Bố trong luồng kích mang này cũng dần bị áp chế đi. Khiến bọn hắn có chút bất an là, bọn hắn dường như cảm nhận được trong không gian lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, cảm ứng quy tắc thiên địa trong thần thông của bọn hắn cũng dần trở nên mơ hồ, cái này khiến công kích của bọn hắn với Lam Tiểu Bố nhanh chóng yếu đi.

Phát hiện không ổn đầu tiên chính là một tên cường giả cửu chuyển tóc dài, hắn ta cảm nhận được kiềm chế tử vong bao trùm đến, hắn ta lập tức hét lên, “Hắn không nhằm vào Lộc KHoan Bình, mà là chúng ta…”

Rất rõ ràng, tên gia hỏa có dáng người cực cao kia tên là Lộc Khoan Bình.

Còn chưa nói hết câu, đã bị sát thế Kích ĐẠo đáng sợ của Lam Tiểu Bố áp chế xuống, giờ phút này hắn ta rõ ràng hơn ai hết, tuyệt đối không thể lấy pháp bảo về mà tự vệ được nữa. Nếu như lúc này kéo pháp bảo về tự vệ, vậy thì hắn ta sẽ chết càng nhanh hơn.

Đạo vận từ Thiên Nguyệt xúc của hắn tăng vọt, đạo vận tăng vọt kia đánh ra từng khe hở trong hư không, những khe hở hư không bị đánh ra này từng đạo tiếp từng đạo, giống như cầu thang, liên miên không dứt ập về phía Lam Tiểu Bố. Mỗi một đạo khe hở mà Thiên Nguyệt xúc đánh ra, khí thế sát phạt đánh về phía Lam Tiểu Bố lại hung hãn hơn một phần.

Trừ hắn ta ra, một tên cường giả cửu chuyển mặt trắng khác cũng biết, chỉ có thể lấy công đối công, phải bảo của hắn là Hoang Cổ móc, khác với từng đạo khe hở hư không tạo thành cầu thang như Thiên Nguyệt xúc mà nam tử tóc dài kia thi triển, Hoang Cổ móc không ngừng cuốn lên vòng xoáy hư không, vừa hay hô ứng với Thiên Nguyệt xúc. Một cái đánh Lam Tiểu Bố, một cái làm suy yếu đạo vận thần thông Trường Sinh Kích.

Chương 1966 - Một kích giết năm người. (2)

“Phốc! Phốc!” Vài tia máu bắn ra từ trên người Lam Tiểu Bố, đó là do Thiên Nguyệt xúc liên hợp với Hoang Cổ móc tạo thành.

Nhưng Lam Tiểu Bố dường như không biết mình đã bị thương, thậm chí không biết nếu như hắn tiếp tục không ngăn cản, vết thương như vậy không chỉ xé mở từng vết thương trên người hắn, mà thậm chí có thể xé rách hắn thành bã vụn, Hắn vẫn không tránh né hay ngăn cản, nhưng khí thế của hắn đang không ngừng tăng vọt, trong khí thế tăng vọt này, đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích dường như đã ngưng luyện thành thực chất, sát thế càng ngày càng dâng cao.

Khe hở hư không từ Thiên Nguyệt xúc và vòng xoáy hư không từ Hoang Cổ móc đánh ra, chậm rãi bị sát thế không ngừng tăng vọt của Trường Sinh Kích áp chế xuống. Hơn nữa loại áp chế kéo dài này, uy danh của Trường Sinh Kích lại càng mạnh

“Răng rắc!” Khi đạo khe hở hư không và vòng xoáy hư không đầu tiên bị Trường Sinh Kích xé rách, sát thế từ Trường Sinh Kích tăng vọt đến cực hạn.

Những đạo vận thần thông còn lại đánh về phía Lam Tiểu Bố, trước đạo vận sát phạt Trường Sinh Kích, giống như thần tử gặp quân vương, không ngừng lui lại, sau đó không ngừng bị xé nứt cắn nuốt.

Đạo vận thần thông từ Thiên Nguyệt xúc và Hoang Cổ móc bị Trường Sinh Kích áp chế cắn nuốt, những đạo vận thần thông còn lại đánh về phía Lam Tiểu Bố, cũng chỉ tạo ra một chút áp lực với Lam Tiểu Bố mà thôi.

“Không ổn, nhanh chóng rút lui…” Một tên lão giả râu bạc trắng vội vàng kêu lên, lúc này mà không rút lui thì sẽ trễ.

Cửu chuyển Thánh Nhân ở nơi này, không cần lão giả râu bạc kia nói rút lui, mọi người cũng biết phải nhanh chóng rút lui. Sát thế từ thần thông của Lam Tiểu Bố quá đáng sợ, cái sát thế này dâng cao, cho dù bọn hắn có tiếp tục liên thủ, cũng nhất định phải tránh thoát cái đạo vận thần thông sát phạt này đã.

Đáng tiếc, mọi chuyện đã chậm.

“Phốc!” KHi đạo thần thông thứ nhất đánh về phía Lam Tiểu Bố bị Trường Sinh Kích xé mở, một đạo huyết quang nổ tung, nam tử tóc dài thi triển Thiên Nguyệt xúc ngay cả rên cũng không kịp rên một tiếng, đã bị Trường Sinh Kích bổ thành sương máu, Nguyên Thần vừa mới tràn ra, cũng bị giảo sát không còn.

“Phốc phốc phốc!” Lại thêm ba đạo huyết quang nổ tung, toàn bộ không gian giờ phút này đều bị nhuộm đỏ. Chính là vạn lý phong hào huyết tương y, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Cuối cùng khi Trường Sinh Kích rơi xuống, đã xé rách năm cường giả cửu chuyển Thánh Nhân và pháp bảo thành hai nửa.

Oanh! Trường Sinh Kích đánh xuống mặt đất, đánh mặt đất Cửu Toa Hư Không Thành thành một khe rãnh dài vạn trượng. Lam Tiểu Bố tay cầm Trường Sinh Kích, cho dù khóe miệng vẫn còn đang chảy máu, nhưng giờ phút này hắn tựa như một vị quân vương, nhìn chằm chằm ba tên cửu chuyển Thánh Nhân cuối cùng.

Trường Sinh Kích vẫn còn đang cắm trên Liệt Thần ngọc bị nát, nhưng đạo âm sát phạt thì vẫn còn chưa dừng lại.

“Ngươi…” Lộc Khoan Bình đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố này dám phách lối như vậy, hắn ta đã đoán được Lam Tiểu Bố rất đáng sợ. Nhưng hắn ta không ngờ được, Lam Tiểu Bố còn đáng sợ hơn xa trong tưởng tượng của hắn ta.

Chỉ dựa vào Khốn Sát Trận một chút, một lần giết chết năm tên cửu chuyển Thánh Nhân, cái này phải mạnh đến mức nào?

Có thể cái đó vẫn chưa phải là kết thúc, Lam Tiểu Bố xòa tay ra, Luân Hồi Kiều giống như một tấm bia đá đánh lên đường phố tràn đầy khe rãnh. Một khắc sau, đạo vận Luân Hồi cuốn lên, dung hợp vào khí thế sát phạt chưa tiêu tán từ Trường Sinh Kích, khiến ba tên cửu chuyển Thánh Nhân cuối cùng lạnh cả người.

“Dừng tay, mọi chuyện đều có thể thương lượng…”

Lộc Khoan Bình chỉ nói được nửa câu, Lam Tiểu Bố đã sải bước qua hư không, Trường Sinh Kích lại cuốn lên khí thế sát phạt đánh về phía hắn ta.

Hai gã cửu chuyển Thánh Nhân khác cũng không dám vây công Lam Tiểu Bố nữa, thừa dịp Lam Tiểu Bố đang ra tay với đồng bọn, xoay người bỏ chạy. Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quản đến hai tên gia hỏa bỏ chạy kia. đạo tắc sát Phạt từ Trường Sinh Kích đã đánh xuống.

Cảm nhận được từng luồng đạo văn Luân Hồi khóa mình lại, Lộc Khoan Bình lại càng điên cuồng kêu lên, “Ta tình nguyện lưu lại lạc ấn linh hồn cho ngươi…”

Nếu như hắn ta toàn lực ra tay, có lẽ còn có thể khiến Lam Tiểu Bố chậm trễ một chút thời gian. Nhưng khi hắn ta nhìn thấy một kích của Lam Tiểu Bố có thể giết chết năm tên cửu chuyển Thánh Nhân, cộng thêm một kích quân lâm thiên hạ có thể khống chế mọi thứ, hắn ta đã sớm sợ hãi. Một cửu chuyển Thánh Nhân, trước mặt một cường giả như Lam Tiểu Bố đã mất đi dũng khí, vậy thì chẳng khác gì một con dê đang đợi làm thịt.

“Phốc!”

Lam Tiểu Bố chỉ vừa đánh đạo văn Luân Hồi ra, thậm chí đạo âm còn chưa thành hình, Trường Sinh Kích đã đánh Lộc Khoan Bình vào Luân Hồi Kiều.

Chương 1967 - Bị dọa đi

Đứng trên Luân Hồi Kiều, Lộc Khoan Bình bị từng đạo đạo văn Luân Hồi khóa lại, hắn ta cảm thấy mình vừa bước một chân vào tử vong, hắn ta cũng biết đây không phải là ảo giác, lần này hắn ta khó mà chạy thoát được. Đổi thành trước kia, hắn ta hoàn toàn không dám tin tưởng, còn có người có thể quét sạch chín tên cửu chuyển Thánh Nhân ở Cửu Toa Hư Không Thành.

Hoàn toàn chính xác, cửu chuyển Thánh Nhân ở Cửu Toa Hư Không Thành không chỉ có chín người. Còn có thành chủ và hai trưởng lão đã ra ngoài, thậm chí một khi cầu cứu, sẽ có mười mấy tên cường giả cửu chuyển từ những tinh cầu khác đến đây viện trợ.

Nhưng trong tình huống bình thường, Cửu Toa Hư Không Thành tụ tập được chín cửu chuyển Thánh Nhân, thực lực đã vô cùng cường hãn rồi. Nếu như không phải bởi vì một hội đấu giá đặc biệt, ở Cửu Toa Hư Không Thành nhiều nhất chỉ có năm tên cửu chuyển Thánh Nhân mà thôi. Nhưng nhiều cửu chuyển Thánh Nhân như vậy tụ tập ở đây, vẫn bị đối phương chém tận giết tuyệt, có thể thấy được người này đáng sợ như thế nào.

Còn về trợ giúp, Lộc Khoan Bình chắc chắn sẽ không có. Nếu như bọn hắn có thể ngăn cản Lam Tiểu Bố được nửa ngày, thậm chí chỉ cần ngăn cản được một canh giờ, vậy thì viện binh sẽ không ngừng tới. Nhưng bây giờ ngay cả nửa canh giờ bọn hắn cũng không cản nổi, cho dù có trợ giúp, sau khi biết được tin tức này cũng sẽ không đến đây chịu chết.

Lộc Khoan Bình không tiếp tục cầu xin tha thứ nữa, thậm chí hắn ta còn không phản kháng. Chỉ là ngầm hạ thề độc, chờ hắn ta luân hồi lại một kiếp, thù này mà không báo thì hắn ta không phải là Tàng Đao Thánh NHân. Ở Cửu Toa Hư Không Thành có người đặt cho hắn ta một ngoại hiệu, đó là Tàng Đao Thánh Nhân, ẩn ý trong đó hắn ta cũng hiểu, đó chính là tiếu lý tàng đao. Chỉ là hắn ta là phó thành chủ ở Cửu Toa Hư Không Thành, không có người nào dám nói ra trước mặt hắn ta mà thôi. Chờ sau khi luân hồi lại một kiếp, hắn ta phải khiến kẻ đã giết mình này hiểu ra, thế nào là Tàng Đao Thánh Nhân.

Nhìn đạo văn Luân Hồi đã khóa mình lại, Lộc Khoan Bình nhắm mắt, thù hận đã ấp ủ đến mức cực hạn. Cho dù có luân hồi sống lại, chắc hẳn hắn ta cũng có thể nhanh chóng khôi phục thực lực, thậm chí còn mạnh hơn hôm nay. Nếu như hắn ta không thể bước vào Vĩnh Sinh cảnh, hắn ta không tin người sau lưng mình cũng không thể xử lý được một người đã nửa bước vào Vĩnh Sinh.

Răng rắc! Lộc Khoan Bình hoảng sợ ngẩng đầu lên, hắn ta nhìn thấy thế giới của mình bị người ta mở ra, sau đó có một vòng xoáy hư không xuất hiện trên đỉnh đầu hắn ta. Tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền đến, Lộc Khoan Bình cảm nhận được hồn phách của mình đang không ngừng bị xé rách.

“Đạo hữu giơ cao đánh khẽ, Lộc Khoan Bình ta tình nguyện làm một con chó của ngươi…” Lộc Khoan Bình hoảng sợ, những hồn niệm ở bên ngoài của hắn ta, vào giờ phút này đều bị hư không bao trùm đến, cái này phải mạnh đến mức nào. Cứ như vậy, hắn ta đâu còn cơ hội luân hồi sống lại một lần nữa?

“Đừng có chửi mắng con chó.” Giọng nói lạnh lùng của Lam Tiểu Bố truyền đến, một khắc sau một cái chân trực tiếp đạp hắn ta xuống Luân Hồi Kiều, biến thành sóng cả bên dưới Luân Hồi Kiều.

“Oanh!” KHốn trận lại truyền đến hai tiếng vang kịch liệt, chỉ là khốn trận do Lam Tiểu Bố vội vàng bố trí ra, cũng không phải thứ hai người này có thể phá vỡ.

“Nếu như hôm nay hai người các ngươi có thể phá được Khốn Sát Trận của ta, ta không cần các ngươi ra tay, ta sẽ tự mở KHốn Sát Trận ra, sau đó tiễn các ngươi cút khỏi nơi này.”

Nghe thấy giọng nói của Lam Tiểu Bố, cuối cùng hai tên cường giả cửu chuyển này cũng dừng tiếp tục công kích Khốn Sát Trận của Lam Tiểu Bố. Bởi vì lúc trước chỉ một lòng muốn công kích Khốn Sát Trận của Lam Tiểu Bố, muốn thừa dịp trước khi Lộc Khoan Bình bị Lam Tiểu Bố giết chết thì chạy trốn, đến mức nhận mang không gian của Khốn sát Trận đã xé rách xương cốt của hai người. Nhưng không ngờ Lộc Khoan Bình lại vô dụng như vậy, ngay cả nửa nén hương bọn hắn cũng không thể tranh thủ được.

“Đạo hữu, chuyyện ngày hôm nay chúng ta cũng chỉ là tai bay vạ gió. Ta và Nguyên Kình sở dĩ ở lại Cửu Toa Hư Không Thành, cũng chỉ vì tài nguyên mà thôi. Thật ra tất cả quy tắc ở Cửu Toa Hư Không Thành, chúng ta đều không tham gia chế định ra.” Nói chuyện chính là trưởng lão áo đen, lúc trước hắn ta đã quát Lam Tiểu Bố giết chết hai tên chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, hoàn toàn lười nói nhảm với hai tên này, nhấc chân đạp tới.

Tám chín lĩnh vực cửu chuyển Thánh Nhân chồng chất vào nhau, Lam Tiểu Bố không có cách nào, chỉ có thể tránh né phòng ngự. Nhưng hai tên Thánh Nhân, hắn thật sự không hề để ý chút nào.

Lĩnh vực Trường Sinh dễ dàng xé mở lĩnh vực của hai tên Thánh Nhân này, hai người lập tức hoảng sợ phát hiện, không có mấy tên đồng bạn vừa rồi hỗ trợ, lĩnh vực của bọn hắn trước mặt Lam Tiểu Bố, cũng chỉ có thể miễn cưỡng di động mà thôi. Nhưng mà loại di động này vô cùng chậm chạp, hoàn toàn không thể nào tránh được cú đạp của Lam Tiểu Bố.

Bành bành! Hai tiếng nổ đột ngột vang lên, đạo vận Luân Hồi nhanh chóng bao trùm lấy hai tên cửu chuyển Thánh Nhân say, sau đó từng đạo đạo văn Luân Hồi trói buộc hai người này lại, Lam Tiểu Bố dễ dàng xé rách thế giới của hai người này, ném hai người vào dưới Luân Hồi Kiều.

Chín tên cửu chuyển Thánh Nhân, cuối cùng hắn chỉ xé mở thế giới của ba cửu chuyển Thánh Nhân, sáu người khác bị giết quá nhanh, hắn không thể lấy được đồ trong thế giới của đối phương. Chính hắn cũng còn chưa kiểm kê lại đồ trong thế giới của ba người mà hắn lấy được, Lam Tiểu Bố cũng đã xem đại khái một chút, bọn gia hỏa này mỗi người đều giàu đến chảy mỡ.

Lam Tiểu Bố vung tay lên cất hết trận kỳ đi, toàn bộ Cửu Toa Hư Không Thành đều vô cùng hỗn loạn.

Chương 1968 - Bị dọa đi (2)

Trừ mấy vết rách mà Trường Sinh Kích xé ra trên khu phố, KHốn Sát Trận mà Lam Tiểu Bố kích phát trước đó, khiến tất cả mọi người công kích phủ thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành, cũng khiến Cửu Toa Hư Không Thành càng thêm lộn xộn.

Trên đường phố khắp nơi là thi thể vẫn lạc, phần lớn đều là người mặc trang phục chấp sự Cửu Toa Hư Không Thành hoặc người của phủ thành chủ, cũng có một vài tu sĩ không thuộc phủ thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành bị giết. Nhưng mà do Lam Tiểu Bố lôi kéo, ngay cả Cửu Toa Hư Không Thành cũng bị hủy diệt, đừng nói đến những người này. Còn những người chỉ dính líu vào, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, thực lực của hắn vẫn còn chưa đến mức không liên lụy đến những người còn lại. Chớ nhìn thấy hắn giết chín người rất nhẹ nhàng, một khi trong thời gian ngắn hắn không giết được chín người, vậy đến lượt Lam Tiểu Bố hắn bị giết.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đã lấy trận kỳ khốn sát đi, sát ý đang kiềm chế ở Cửu Toa Hư Không Thành cũng biến mất. Khu phố bị phá nát khiến Cửu Toa Hư Không Thành vô cùng yên tĩnh, thật giống như trận giết chóc trước đó không xảy ra ở nơi này. Một vài tu sĩ cảm nhận được sát thế trói buộc đã biến mất, điên cuồng độn gấp ra bên ngoài. Còn một số người, đều chấn động nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Cho dù là đi hay ở lại nơi này, cũng không dám phát ra một chút động tĩnh nào.

“Tiền bối…” Trác Huyền Thiên trốn ở một bên không dám động bước đến, hắn ta đã đoán được Lam Tiểu Bố sẽ thắng, nhưng không đoán được Lam Tiểu Bố thắng được gọn gàng như vậy, ngay cả thời gian cũng không hao tốn bao lâu.

Trên thực tế nếu như chín tên cường giả ở nơi này lại ngăn chặn Lam Tiểu Bố thêm một lát nữa, vậy thì cửu chuyển Thánh Nhân mà Lam Tiểu Bố phải đối phó không chỉ là chín người, mà rất có thể là mười chín người, thậm chí là hai mươi chín người. Nhưng Lam Tiểu Bố cường thế và quả quyết, trong thời gian ngắn nhất đã giết chết chín tên cường giả của Cửu Toa Hư Không Thành, điều này đã khiến những người còn lại không dám tới.

“Trác tông chủ, trong những người ta giết có thành chủ không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Trác Huyền Thiên vội vàng nói, “Thành chủ của Cửu Toa Hư Không Thành là Quý Ỷ Ca, thực lực vô cùng đáng sợ, nhưng mà hôm nay hắn không có ở đây.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, hắn biết rõ vì sao Quý Ỷ Ca lại không đến. Nếu như nói hắn tàn sát cửu chuyển Thánh Nhân ở nơi này mà Quý Ỷ Ca không biết, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không tin. Rất có thể Quý Ỷ Ca đang trên đường trở về, sau khi biết trận chiến ở đây đã kết thúc, cho nên gia hỏa đó không dám đến mà thôi.

Sự thật chính là như vậy, Quý Ỷ Ca vốn cách Cửu Toa Hư Không Thành không xa, đầu tiên là hắn ta nhận được tin có người ở Cửu Toa Hư Không Thành giết chết hai chấp sự. Sau khi biết Lam Tiểu Bố dùng một chiêu đã giết chết một tên thất chuyển Thánh Nhân và bát chuyển Thánh Nhân, lúc này Quý Ỷ Ca mới hạ lệnh điều động toàn bộ chín cường giả cửu chuyển ở Cửu Toa Hư Không Thành.

Cũng không phải là vì hắn ta lo lắng một hai tên cửu chuyển Thánh Nhân đánh không lại, mà là lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ chạy thoát. Một khi có người giết chết chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành mà còn có thể bình yên vô sự rời đi, vậy thì uy vọng của Cửu Toa Hư Không Thành sẽ bị hạ thấp.

Nhưng kết quả lại khiến cả linh hồn hắn ta run rẩy, hắn ta vừa đến bên ngoài Cửu Toa Hư Không Thành, đã nhận được tin, một mình Lam Tiểu Bố giết chết chín cửu chuyển Thánh Nhân của Cửu Toa Hư Không Thành. Không chỉ như vậy, bởi vì Lam Tiểu Bố bố trí đại trận KHốn Sát, khiến hầu như toàn bộ chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành đều bị giết hết.

Một người có thể xử lý được chín cường giả cửu chuyển, Quý Ỷ Ca hắn ta có mạnh đến đâu, cũng biết bản thân mình nhất định không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Cho nên sau khi hắn ta biết được tin tức này, không chút do dự mà xoay người đi luôn.

Lam Tiểu Bố nhìn đông đảo tu sĩ ở đằng xa đang vô cùng an tĩnh, bình tĩnh nói, “Chấp sự của Cửu Toa Hư Không Thành muốn giết ta, kết quả đã bị ta giết. KHông chỉ như vậy, chín tên cửu chuyển Thánh Nhân cũng là Lam Tiểu Bố ta giết. Chuyện này đến đây là kết thúc, những người ta không giết chết ta cũng sẽ không truy sát nữa. Nhưng mà ta cảnh cáo trước, nếu như chờ sau khi ta đi, còn có người dám giận chó đánh mèo lên người bằng hữu Trác Huyền Thiên của ta, vậy đừng trách ta quay lại chém tận giết tuyệt. Trác tông chủ, nơi này chắc hẳn có truyền tống trận đến Đại Ma Hư Tinh chứ?”

“Đúng vậy, tiền bối, nơi này có truyền tống trận đến Đại Ma Hư Tinh, ta dẫn tiền bối đi.” Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, Trác Huyền Thiên còn chưa trả lời, đã có người khác trả lời. Giọng nói của Lâu Khăn kích động đến run rẩy, hắn ta ở lại Cửu Toa Hư Không Thành chính là vì muốn giết chết Hành Mạc Bà, nhưng mà thực lực của hắn ta chỉ có thể chờ đợi, không ngờ Lam Tiểu Bố lại xuất hiện báo thù giúp hắn ta.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy người vừa nói chuyện là một tên thất chuyển Thánh Nhân, dũng khí của đối phương khiến hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Phải biết rằng, mặc dù hắn ở đây giết rất nhiều cường giả, nhưng cũng không có giết sạch người ở Cửu Toa Hư Không Thành.

“Đa tạ, ngươi dẫn ta đi đi.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Đại Ma Hư Tinh cũng là một chi nhánh lực lượng chủ yếu của Cửu

Toa Hư Không Thành, bốn đại tông môn Tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh cũng có sản nghiệp ở Cửu Toa Hư Không Thành. Cho nên nơi này chẳng những có truyền tống trận đến Đại Ma Hư Tinh, mà còn là truyền tống trận lớn nhất ở đây.

Tất cả chấp sự trông coi truyền tống trận đều đã bị chém tận giết tuyệt, Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên dùng truyền tống trận, không cần lấy một viên thần tinh nào ra cả.

Chương 1969 - Đại Ma Hư Tinh.

Truyền tống trận từ Đại Ma Hư Tinh đến Cửu Toa Hư Không Thành cũng giống như Cực Thánh tinh, đều được thành lập ở trên quảng trường hư không bên ngoài Đại Ma Hư Tinh.

Còn chưa ra khỏi truyền tống trận, Trác Huyền Thiên đã cẩn thận nói, “Lam tiền bối, quảng trường Đại Ma Hư Tinh do bốn đại tông môn tinh cấp quản lý. Một khi bọn hắn nhìn thấy ta trở về, còn dẫn theo một người xa lạ, nhất định sẽ ra tay ngay.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Ta đoán bọn hắn sẽ không ra tay ngay đâu.”

“Sao ngươi biết?” Trác Huyền Thiên theo bản năng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta dùng mắt nhìn thấy.”

Lam Tiểu Bố vừa bước ra khỏi truyền tống trận, đã nhìn thấy ngay, toàn bộ người trên quảng trường hư không của Đại Ma Hư Tinh mặc dù không hề ít, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là Thần Vương cảnh mà thôi, phần lớn đều là Thần Quân, thậm chí còn có Thiên Thần cảnh ở chỗ này. Nếu như loại thực lực này, cũng dám ra tay với hắn và Trác Huyền Thiên, vậy thì hắn thật sự không tin.

“Chuyện này sao có thể?” Trác Huyền Thiên rõ ràng cũng đã nhìn thấy tu sĩ thủ hộ trên quảng trường hư không, trên cơ bản đều là một vài Thần Quân và Thiên Thần cảnh.

“Xem ra Đại Ma Hư Tinh các ngươi rất yên tâm về cái quảng trường hư không này, đây là quá tự tin về thực lực của mình rồi, cảm thấy không có người nào dám đến Đại Ma Hư Tinh sao?” Lam Tiểu Bố nói.

“Không phải.” Trác Huyền Thiên vội vàng giải thích, “Theo ta được biết, toàn bộ quảng trường hư không của Đại Ma Hư Tinh, có ít nhất hai cường giả ngũ chuyển trở lên, còn dưới ngũ chuyển, còn cả Chuẩn Thánh lại càng nhiều, làm sao chỉ có thể có ít Thiên Thần cảnh và Thần Quân cảnh?”

Lam Tiểu Bố như đang suy nghĩ điều gì đó, hắn nhanh chóng hiểu ra, chắc hẳn là chuyện mình một lần chém giết chín tên cửu chuyển Thánh Nhân ở Cửu Toa Hư Không Thành đã truyền về.

Có phải hay không, chỉ cần đi vào Đại Ma Hư Tinh là biết.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố và Trác Huyền Thiên đi vào hộ trận củ Đại Ma Hư Tinh, hai tên tu sĩ hộ vệ Thần Quân cực kỳ kính cẩn, chẳng những là kính cẩn, còn chủ động mở hộ trận, để cho hai người đi vào. Còn Trác Huyền Thiên nói, sẽ có người đến bắt hắn ta, hoàn toàn không tồn tại. Ngay cả chút câu nói hung ác cũng không có một câu, vậy mà còn bắt người gì nữa?

“Đi thôi, đến tông môn của ngươi một chút.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ Trác Huyền Thiên còn đang ngây người.

“ĐƯợc.” Trác Huyền Thiên mơ mơ màng màng ngồi lên pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố, dẫn theo Lam Tiểu Bố tiến về Tuyền Nguyên Đạo Tông.

Tuyền Nguyên Đạo Tông tọa lạc ở một cái bồn địa cực lớn, mặc dù là bồn địa, nhưng nguyên khí thiên địa lại cực kỳ nồng đậm. Xung quanh cái bồn địa này có hơn một trăm dãy núi vây quanh, rõ ràng là một cái đại trận phòng ngự tự nhiên.

Trên đường Luân Hồi Oa đến gần Tuyền Nguyên Đạo Tông, còn có thể nhìn thấy hơn mười chiếc phi thuyền nhanh chóng xông ra khỏi Tuyền Nguyên Đạo Tông, sau đó biến mất.

“Đây không phải là phi thuyền tông môn của chúng ta.” Trác Huyền Thiên lập tức phát hiện ra không thích hợp, khôn phải là phi thuyền tông môn của bọn hắn, tại sao lại bay ra ngoài không ngừng?

“Ta biết.” Lam Tiểu Bố nói, nếu như là phi thuyền tông môn của Trác Huyền Thiên, sau khi nhìn thấy người tông chủ Trác Huyền Thiên này trở về, còn không qua đây chào hỏi một chút nào cả, cái này hoàn toàn không thể nào nói nổi. Cho dù không biết Trác Huyền Thiên là tông chủ, Luân Hồi Oa trực tiếp tiến về Tuyền Nguyên Đạo Tông, cũng không có người đến thăm hỏi, còn có nhiều người rời đi như vậy, cũng không bình thường.

“Ngoại môn của Tuyền Nguyên Đạo Tông có một cái đại trận quy tắc Không gian chặn đường, đại trận này có thể chặn đường tất cả tin tức từ Thông Tin Châu hay là phi kiếm truyền tin.” Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài tông môn Tuyền Nguyên Đạo Tông.

“Có lẽ là muốn giữ lại tin tức của ta, chỉ là ta chưa bao giờ phát tin tức về, cho nên bọn hắn hoàn toàn không tìm được sự tồn tại của ta.” Trác Huyền Thiên rõ ràng cũng phát hiện ra đại trận này, trong giọng nói có chút tức giận.

Nhưng mà chỉ một lát sau, hắn ta đã vội vàng xông ra khỏi Luân Hồi Oa, xông về phía Tuyền Nguyên Đạo Tông.

Lam Tiểu Bố không đi vào cùng, thần niệm của hắn đã quét đến tình huống trong Tuyền Nguyên Đạo Tông không tốt lắm. Mặc dù người vẫn còn một ít, nhưng phần lớn người đều lộ ra vẻ vô cùng uể oải, giống như đã bị giam giữ rất lâu, vừa được thả ra.

Hắn cảm nhận được Vũ Trụ Ma đang ở ngay gần đây, Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy cái bia đá nhỏ có khắc ba chữ Vũ Trụ Ma mà Trác Huyền Thiên đưa cho hắn lúc trước, quả nhiên cái bia đá kia vừa lấy ra, Lam Tiểu Bố đã cảm ứng được sự tồn tại của Vũ Trụ Ma.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, giờ phút này hắn cũng không lập tức luyện hóa Vũ Trụ Ma, mà đang cảm nhận huyền ảo trong không gian này.

Vũ Trụ Ma lập tức hiện rõ ngay trước mắt, nhưng nếu như hắn không lấy cái bia đá nhỏ Vũ Trụ Ma này ra, vậy thì sẽ không thể nào cảm ứng được sự tồn tại của Vũ Trụ Ma, loại quy tắc không gian Ẩn Nặc này, chỉ sợ đã vận dụng quy tắc không gian đến mức cực hạn.

Giống như ở cùng một nơi tại hai vị diện khác nhau, nhưng lại không giống nhau lắm, bởi vì hắn có thể ở phía vị diện này tìm được Vũ Trụ Ma. Nếu như là vị diện khác, hắn chắc hẳn đã không tìm được Vũ Trụ Ma.

Lam Tiểu Bố lấy 49 lá đạo kén trận kỳ không quy tắc ra, tự bố trí một cái phòng ngự đại trận tại chỗ của mình. ĐỢi lát nữa hắn phải ở chỗ này luyện hóa Vũ Trụ Ma, hắn không biết khi mình luyện hóa Vũ Trụ Ma thì có người ra tay với hắn.

Chương 1970 - Đại Ma Hư Tinh. (2)

Bố trí đại trận phòng ngự xong, Lam Tiểu Bố ngẫm lại vẫn chưa đủ yên tâm, mà lấy hết những trận kỳ còn lại ra, ở cách chỗ hắn cực kỳ xa bố trí một cái đại trận Khốn Sát. Loại vật như Vũ Trụ Ma một khi hiện thế, người động tâm nhất định không chỉ có một hai cái. Khi hắn tiến vào Đại Ma Hư Tinh, tông môn tinh cấp ở Đại Ma Hư Tinh nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng ai biết sau lưng này có che giấu sát cơ gì hay không? Hai cáiđại trận này, hắn chắc hẳn có thể luyện hóa được Vũ Trụ Ma.

…

“Khuân trưởng lão, có chuyện gì vậy?” Trác Huyền Thiên xông vào trong hộ trận tông môn, đầu tiên là nhìn thấy ánh mắt có chút đờ đẫn của Thái Thượng trưởng lão tông môn, nhị chuyển Thánh Nhân Cảnh Khuân.

Cảnh Khuân dường như cũng đã kịp thời phản ứng lại, hắn ta lập tức kinh ngạc kêu lên, “Tông chủ, tại sao ngươi lại quay lại? Bọn hắn không bắt được ngươi chứ?”

Trác Huyền Thiên tỉnh táo lại, hắn ta lấy một viên đan được ra bỏ vào trong miệng Cảnh Khuân, “Không cần lo lắng, ta và một tiền bối cùng trở về, đừng nói là bốn đại tông môn tinh cấp, cho dù là Cửu Toa Hư Không Thành cũng không dám làm gì ta, ngươi nói tình hình cụ thể cho ta một chút.”

“A…” Cảnh Khuân há hốc mồm, vẫn không hiểu lời này của tông chủ là có ý gì.

Giờ phút này có một vài đệ tử, chấp sự, đệ tử của tông môn lần lượt tránh khỏi trói buộc mà ra ngoài, rất nhanh bọn hắn đã cảm nhận được quảng trường tông môn có chuyện, kéo đến tụ tập trên quảng trường tông môn.

…

Đại Bàn Đạo Môn, được xem là tông môn tinh cấp to lớn nhất ở Đại

Ma Hư Tinh. Giờ phút này trong đại điện Tân Khách của Đại Bàn Đạo Môn, đã có bốn người ngồi, bốn người này mỗi người đều đạo vận lưu chuyển, đạo tắc quanh thân hầu như đã cô đọng thành thực chất, tất cả đều là cường giả cửu chuyển.

Ngồi ở vị trí cao nhất chính là một tên nam tử tóc ngắn, mặt mũi hung tợn, nhìn bộ dáng hung ác của hắn ta, tuyệt đối không giống một tông chủ đạo môn đỉnh cấp, càng giống một tên đồ tể hơn. Mà trên thực tế, hắn chính là tông chủ Lỗ Khỉ của Đại Bàn Đạo Môn.

Ngồi bên cạnh Lỗ Khỉ chính là một tên nam tử da thịt trắng nõn, hắn là phó tông chủ Quảng Nịnh của Đại Bàn Đạo Môn, cũng là cánh tay đắc lực của Lỗ Khỉ.

Trừ Lỗ Khỉ và Quảng Nịnh, nơi này còn có hai cường giả khác, một người dung mạo anh tuấn lỗi lạc, tuổi tác nhìn cũng không lớn. Một người khác là một lão đầu còng lưng, dường như có thể mất mạng bất cứ lúc nào. TRên thực tế hai người này cũng là nhân vật cường thế chỉ cần dậm chân một cái, toàn bộ Đại Ma Hư Tinh sẽ rung chuyển. Đạo Chủ Phương Sát của Càn Húc Thánh ĐẠo và tông chủ Đinh Vô Thúc.

Khóe miệng Phương Sát hiện lên tia cười lạnh, giọng điệu lạnh lùng nói, “Xem ra Tử Vân cốc và Bách ĐẠo Hà đã bị tên họ Lam dọa sợ rồi, không dám tới nơi này.”

Tông chủ Lỗ Khỉ của Đại Bàn Đạo Môn nghe nói như vậy thì khẽ nhíu mày, sau đó nói, “Cái tên họ Lam kia có thể một lần giết chết chín tên cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không Thành, mà ở chỗ chúng ta chỉ có bốn người…”

Sự không tự tin trong lời nói lộ rõ ra ngoài, là tông chủ của Đại Bàn Đạo Môn, Lỗ Khỉ hoàn toàn không để ý đến cửu chuyển Thánh Nhân bình thường. Nhưng hành động của Lam Tiểu Bố ở Cửu Toa Hư Không Thành vẫn hù sợ hắn ta, một người giết chết chín tên cường giả cửu chuyển, còn bình yên vô sự rời khỏi Cửu Toa Hư Không Thành, cái này đáng sợ đến mức nào?

Quảng Nịnh ngồi bên cạnh Lỗ Khỉ mỉm cười, “Tông chủ không cần lo lắng, tên họ Lam kia quả thật rất mạnh. Nhưng mà chủ yếu là vì Trận ĐẠo của hắn mạnh, hắn vừa đến Cửu Toa Hư Không Thành đã khống chế đại trận của Cửu Toa Hư Không Thành. Sau đó nhanh chóng giết chết mấy người trong đó, sau đó đối phó với những người còn lại sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hơn nữa chúng ta khác với người Cửu Toa Hư Không Thành, bọn hắn ở lại Cửu Toa Hư Không Thành, chỉ vì tài nguyên tu luyện mà thôi. Cho nên một khi chiến đấu, nhất định đều giữa lại tư tâm, cho nên mới tên họ Lam kia mới có thể đánh tan từng người.

Chúng ta lại không giống vậy, nơi này là rễ của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Huống hồ chúng ta còn có thể mời được bảy tám cửu chuyển Thánh Nhân nữa, chỉ cần liên lạc được với thành chủ Quý Ỷ Ca của Cửu Toa Hư Không Thành, trận chiến này tất thắng. Còn Tử Vân cốc và Bách ĐẠo Hà, mặc dù bọn hắn cũng là tông môn tinh cấp ở Đại Ma Hư Tinh, hai tông môn bọn hắn cũng chỉ có hai tên cửu chuyển mà thôi. Chờ diệt tên họ Lam kia rồi, hai tông môn này chúng ta cũng có thể dễ dàng xóa sổ. Một tinh vực có đến bốn tông môn tinh cấp, quả thật là hơi nhiều rồi.”

Lỗ KHỉ gật đầu, trong giọng nói vẫn có chút sầu lo, “Nếu như tên họ Lam kia chỉ đến Tuyền Nguyên Đạo Tông ngồi một chút, cũng không tìm đến chỗ chúng ta gây chuyện, cũng không cần phải trêu chọc đến hắn.”

Đạo Chủ Phương Sát của Càn Húc Thánh Đạo ha ha một tiếng nói, “Lỗ tông chủ, ta khẳng định Lam Tiểu Bố kia đến Đại Ma Hư Tinh, chính là vì lấy Vũ Trụ Ma đi. Nếu như trước khi hắn lấy được Vũ Trụ Ma, chúng ta vẫn còn ổn, nếu như chờ hắn lấy được Vũ Trụ Ma rồi, lại đến tìm chúng ta báo thù cho Tuyền Nguyên Đạo Tông, chúng ta có ra tay thì cũng đã chậm rồi.”

Chương 1971 - Sớm phát hiện.

Lam Tiểu Bố bố trí xong tất cả mọi thứ, quyết định dùng bia đá Vũ Trụ Ma để tìm được Vũ Trụ Ma chân chính, đồng thời luyện hóa nó.

Không đúng, Lam Tiểu Bố nắm lấy cái bia đá nhỏ Vũ Trụ Ma trong tay, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn.

Hắn đến Đại Ma Hư Tinh thuận thuận lợi lợi, không gặp phải gia hỏa nào không có mắt. Theo lý mà nói, bốn đại tông môn tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh sau khi biết chuyện hắn đã làm ở Cửu Toa Hư Không Thành, sợ hãi mới có thể như vậy.

Nhưng thực tế thì sao? Nếu như đối phương thật sự sợ sệt, vậy thì sẽ không phải là trốn tránh hắn, mà là chủ động đến kết giao với hắn, đây mới là trạng thái bình thường. Đương nhiên, tránh né hắn không có nghĩa là đối phương có mưu đồ. Nhưng mà chuyện gì cũng cần phải cẩn thận thì mới không xảy ra sai lầm lớn, hắn chỉ có một người, còn đang ở tại một tinh cầu lạ lẫm có ác ý với hắn.

Đại trận của tinh cầu này không phải do hắn khống chế, mà là bốn đại tông môn tinh cấp. Lam Tiểu Bố bắt đầu cân nhắc, cho dù là bốn đại tông môn tinh cấp, chỉ có năm tên cường giả cửu chuyển. Nếu như bọn họ có thể liên hệ với thành chủ Quý Ỷ Ca của Cửu Toa Hư Không Thành mà hắn chưa xử lý thì sao?

Nếu như Quý Ỷ Ca liên lạc với những thế lực còn lại của Cửu Toa Hư Không Thành, cho dù là một cường giả cửu chuyên của mỗi một tinh cầu, năm tinh cầu chính là năm cường giả cửu chuyển. Cộng thêm bốn đại tông môn tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh, nhất định không chỉ năm cường giả cửu chuyển.

Hắn biết rõ mình ở Cửu Toa Hư Không Thành xử lý chín tên cường giả cửu chuyển, không phải là bởi vì thực lực của hắn có thể nghiền ép chín tên cửu chuyển Thánh Nhân liên thủ, mà là bởi vì sách lược tốc chiến tốc thắng và Trận Đạo của hắn. Còn có một nguyên nhân nữa là chín tên cửu chuyển Thánh Nhân kia không đồng lòng, tất cả mọi người đều nghĩ đến làm sao để chạy thoát,

Nếu như hắn bị Đại Ma Hư Tinh vây khốn, có mười cường giả cửu chuyển đến vây công hắn, hắn có thể chạy được hay không?

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn cảm thấy mình đi đến Ly Trụ tinh ngăn chặn được bốn đại tông môn tinh cấp, đồng thời xử lý được DỊ Giải, đã có chút buông lỏng. Sau đó lại có thể dễ dàng nghiền ép Vĩnh Dạ Thánh Nhân và chính tên cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không Thành, tâm tình hắn đã có chút thay đổi.

Cho dù hắn có muốn lấy Vũ Trụ Ma, cũng không thể luyện hóa ngay bây giờ.

“Lam tiền bối…” Trác Huyền Thiên đã dẫn theo mấy tên Thánh Nhân chứng đạo ra, dường như muốn nghênh đón Lam Tiểu Bố vào trong tông môn.

“Trác tông chủ, để người tông môn của ngươi về trước đi, ngươi ở lại đây nói mấy câu với ta.” Lam Tiểu Bố gật đầu, kế hoạch nhất định phải thay đổi, nếu không, một khi xảy ra chuyện, hắn không chết cũng sẽ bị lột da.

“Vâng.” Trác Huyền Thiên phất tay với mấy tên trưởng lão ở sau lưng, chờ mấy tên trưởng lão này đi rồi, hắn ta mới lên tiếng, “Tuyền Nguyên Đạo Tông ta bị bốn đại tông môn tinh cấp kia khóa lại, tất cả mọi người đều bị bốn đại tông môn giam cầm đại đạo, một vài trưởng lão và đệ tử, bao gồm cả phó tông chủ đều bị bọn họ giết. Bọn hắn chắc hẳn đã nghe được hành động của tiền bối ở Cửu Toa

Hư Không Thành, cho nên mới nhanh chóng rút lui khỏi Tuyền Nguyên Đạo Tông, đồng thời thả trưởng lão về đệ tử trong tông môn ra.”

Lam Tiểu Bố nói, “Lão Trác à, chuyện này chỉ sợ còn chưa kết thúc đâu. Ngươi xem bốn đại tông môn có phải không hề đến nơi này kết giao với chúng ta? Bọn hắn không đến, vậy thì có nghĩa là gì?”

Trác Huyền Thiên vẫn luôn đang đắm chìm trong cảm xúc về tông môn, có Lam Tiểu Bố nhắc nhở, lúc này mới đột nhiên giật mình, một hồi lâu sau hắn ta mới lên tiếng, “Thật đúng là như vậy… Nhưng sao tiền bối lại nghĩ đến vậy?”

Theo lý mà nói, hắn ta vừa về đến nhất định sẽ bị chuyện trong tông môn ràng buộc, không nghĩ đến chuyện khác, Lam Tiểu Bố đến đây nhất định là nghĩ làm thế nào để luyện hóa Vũ Trụ Ma, không nghĩ đến chuyện khác. Bởi vì hắn ta biết rất rõ, cái bia đá nhỏ kia ở trong tay Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chỉ cần đến bên ngoài Tuyền Nguyên Đạo Tông là có thể cảm nhận được sự tồn tại của Vũ Trụ Ma.

Có người nào cảm ứng được Vũ Trụ Ma mà lại không nghĩ đến chuyện luyện hóa Vũ Trụ Ma, đi nghĩ đến chuyện khác?

“Ha ha, nếu như ngay cả chuyện này ta cũng không nghĩ đến, vậy thì ta sẽ không thể sống đến ngày hôm nay.” Lam Tiểu Bố cười he he, thổi phồng bản thân một câu.

Trên thực tế hắn có thể nghĩ đến chuyện này không bình thường, thật sự là tình huống ngẫu nhiên. Bởi vì mục đích duy nhất hắn đến đây đúng là Vũ Trụ Ma, cho nên khi hắn cảm ứng được Vũ Trụ Ma đã chuẩn bị tìm Vũ Trụ Ma để luyện hóa. Sau khi bố trí một cái hộ trận và Khốn Sát Trận tại vị trí luyện hóa Vũ Trụ Ma, đã cẩn thận vô cùng rồi.

Nhưng còn một nguyên nhân nữa, mặc dù hắn vì Vũ Trụ Ma mà đến. Nhưng thái độ đối với Vũ Trụ Ma không giống với những cửu chuyển Thánh Nhân khác, bởi vì trên người hắn có rất nhiều đồ tốt. Cho nên mới không có chuyện vừa nhìn thấy Vũ Trụ Ma đã hưng phấn đến mức xem nhẹ những chuyện còn lại.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Trác Huyền Thiên tỉnh táo lại, hắn ta biết nếu như Lam Tiểu Bố bị hãm hại, vậy Tuyền Nguyên Đạo Tông cũng sẽ tan thành mây khói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Những người này muốn tính toán ta, cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố tiện tay cầm ra một cái con rối, chỉ trong chớp mắt, con rối này đã biến thành dáng vẻ của Lam Tiểu Bố.

“Đây là Thánh Khôi cấp chín?’ Trác Huyền Thiên không phải là người không có kiến thức, nhìn thấy con rối Lam Tiểu Bố lấy ra, lập tức nói. Loại con rối này mặc dù không bằng Thánh Nhân chứng đạo, nhưng mà có uy lực chiến đấu tương đương với một nhất chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đây là thứ lấy được trong thế giới của một tên nào đó, vừa hay có thể dùng đến.”

Cái con rối này nằm trong thế giới của Dị Giải, lúc đó trong thế giới của DỊ Giải có đến chín cái con rối Thánh Nhân này, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến những con rối này, cũng không có ý định dùng, không ngờ lúc này lại có đất dụng võ.

Chương 1972 - Sớm phát hiện. (2)

“Tiền bối cứ việc sai bảo, Trác Huyền Thiên nhất định sẽ tuân theo ý của tiền bối.” Trác Huyền Thiên kính cẩn nói.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Ta nói ngươi này lão Trác, ngươi cũng đừng mở miệng ngậm miệng là tiền bối nữa, ta cũng xem như là một tông chủ, không phải tiền bối gì cả.”

Trác Huyền Thiên vẫn luôn muốn kết giao với Lam Tiểu Bố, nghe thấy vậy thì lại càng vui mừng hơn nói ra, “Vâng, Lam ĐẠo Chủ.”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào cái con rối đã biến thành hắn nói, “Ngươi đưa con rối này đến tông môn, sau đó đặt ở một nơi mà thần niệm của người khác không thể nào thẩm thấu vào được. Cứ nói với bên ngoài là ta bị thương, vẫn phải chữa thương. Còn nữa, ngươi nói vị trí của bốn đại tông môn tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh nói cho ta biết.”

Trác Huyền Thiên nghe lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức giật mình, “Lam ĐẠo Chủ, ngươi cho rằng trong tông môn của ta có gian tế sao?”

Lam Tiểu Bố nhìn Tuyền Nguyên Đạo Tông một chút, không nói gì, hắn tin Trác Huyền Thiên sẽ hiểu ý của hắn.

“Đạo CHủ yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.” Trác Huyền Thiên không cần Lam Tiểu Bố trả lời, đã hiểu có chuyện gì xảy ra.

Bốn đại tông môn tinh cấp khống chế Tuyền Nguyên Đạo Tông lâu như vậy, nếu như không để lại gian tế, cho dù chính hắn ta cũng sẽ không tin. Chỉ là trong lòng hắn ta quá nhớ thương đến Tuyền Nguyên Đạo Tông, hơn nữa vẫn luôn xem đây là chốn quay về của mình, cho nên nhất thời mới không nghĩ đến chuyện gian tế mà thôi.

Lấy bốn cái ngọc giản phương vị ra đưa cho Lam Tiểu Bố, Trác Huyền Thiên nói, “Lam ĐẠo Chủ, trong đó có Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo là có thực lực mạnh nhất, đều có hai tên cường giả cửu chuyển. Còn Tử Vân cốc và Bách Đạo Hà thực lực yếu hơn, nhưng cũng có một tên cửu chuyển Thánh Nhân.”

“Mạnh nhất là tông môn nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đó chính là Đại Bàn Đạo Môn, nghe nói thực lực Lỗ Khỉ của bọn họ sâu không lường được. Nhưng mà tướng mạo của Lỗ Khỉ mặc dù hung hãn, thực lực cũng mạnh, lá gan lại không lớn. Ngược lại chính là phó tông chủ Quảng Nịnh của Đại Bàn Đạo Môn, người này tâm ngoan thủ lạt, thích đi đường hiểm.” Trác Huyền Thiên cẩn thận trả lời.

“ĐƯợc, nơi này giao lại cho ngươi. Nhớ kỹ đừng phát bất cứ tin tức nào cho ta cả, nếu có chuyện gì cực kỳ khẩn cấp, có thể đến nói với con rối này.” Lam Tiểu Bố lại dặn dò một chút.

…

KHoảng cách từ Đại Bàn Đạo Môn đến Tuyền Nguyên Đạo Tông cũng không gần, cho dù dùng Luân Hồi Oa, có lẽ cũng phải hơn nửa ngày. Nhưng mà Lam Tiểu Bố có cách càng nhanh hơn, bây giờ không dẫn theo Trác Huyền Thiên cùng đi, hắn trực tiếp dùng quy tắc độn thuật Trường Sinh của chính mình.

Chỉ ngắn ngủi một nén nhang, Lam Tiểu Bố đã xuất hiện bên ngoài Đại Bàn Đạo Môn.

Tại lối vào hộ trận của Đại Bàn Đạo Môn, có một vùng tựa như cỏ lâu bị khô héo. Lam Tiểu Bố biết đây không phải là cỏ lâu khô, mà là tụ nguyên lô. Thoạt nhìn là màu vàng khô, nhưng lại có thể hấp thu nguyên khí thiên địa trong phạm vi trăm vạn dặm xung quanh đây. Loại tụ nguyên lô này càng nhiều, nguyên khí thiên địa tụ lại cũng ngày càng nhiều. Không chỉ như vậy, tụ nguyên lô còn có thể củng cố trận tâm đại trận.

Vùng tụ nguyên lô này, trừ hấp thu thần linh khí thiên địa, cũng chính là vì củng cố trận tâm hộ trận của Đại Bàn Đạo Môn.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành một cây tụ nguyên lô, hắn đang chờ. Một khi tu sĩ Đại Bàn Đạo Môn trở về, hắn sẽ bắt một tên xử lý, sau đó dịch hình thành tên tu sĩ Đại Bàn Đạo Môn này tiến vào trong Đại Bàn Đạo Môn, xử lý cường giả cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn trước.

Mặc kệ Đại Bàn Đạo Môn có thật sự có ý định hãm hại hắn hay không, ở cái nơi nguy cơ tứ phía này, đạo hữu chết còn hơn bần đạo chết. ĐỢi xử lý cường giả cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn, hắn sẽ đi đến ba tông môn Tinh cấp còn lại. Sở dĩ không quang minh chính đại đánh vào, là hắn lo lắng sẽ đánh rắn động cỏ, còn khiến cường giả của những tông môn còn lại chạy trốn.

Hắn không tin, sau khi xử lý hết tất cả cường giả cửu chuyển của Đại Ma Hư Tinh, thành chủ Cửu Toa Hư Không Thành kia còn dám dẫn người đến đây đối phó hắn.

Lam Tiểu Bố vừa mới dịch hình thành một cây tụ nguyên lô, một bóng người màu xám đột ngột xuất hiện bên ngoài hộ trận Đại Bàn Đạo Môn.

Lam Tiểu Bố tới đây chính là vì muốn bắt một tên đệ tử của Đại Bàn Đạo Môn, sau đó dịch hình tiến vào Đại Bàn Đạo Môn. Nhưng sau khi bóng người màu xám này xuất hiện, Lam Tiểu Bố lập tức hoàn toàn thu liễm hơi thở của mình lại.

Hắn khẳng định thực lực của gia hỏa này cao hơn bất cứ cửu chuyển Thánh Nhân nào mà hắn gặp được, Vĩnh Dạ Thánh Nhân có tiếng là đã nửa bước vào Vĩnh Sinh, ở trước mặt người này hoàn toàn không đủ nhìn.

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, mặc dù hắn dịch hình thành một cây tụ nguyên lô, cũng thu liễm mọi hơi thở đạo tắc, vẫn có thể cảm nhận được một đạo thần niệm cường đại quét qua vị trí của hẳn. Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, nếu như hắn không tu luyện đại đạo tự thân, đạo thần niệm này đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Gia hỏa này thật là cảnh giác, gia hỏa này chẳng những thực lực mạnh mẽ mà còn cảnh giác như vậy, chẳng lẽ chính là tông chủ Lỗ Khỉ của Đại Bàn Đạo Môn? Chỉ là gia hỏa này có dánh vẻ cẩn thận như vậy, không giống là Lỗ Khỉ lắm.

“Ha ha, Quý thành chủ có thể quang lâm Đại Bàn Đạo Môn ta, đúng là vinh hạnh cho Đại Bàn Đạo Môn ta.” Một tiếng cười to cởi mở truyền đến.

“Lỗ tông chủ khách sáo rồi, chuyện hôm nay không thể coi thường được, chúng ta vào trong rồi nói.” Tiếng nói bình thản, lại ẩn chứa một loại cường thế không thể kháng cự.

Trong nháy mắt Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, đây là thành chủ Quý Ỷ Ca của Cửu Toa Hư Không Thành. Mà người nghênh đón Quý Ỷ Ca, chính là tông chủ Lỗ Khỉ của Đại Bàn Đạo Môn.

Hắn đoán quả nhiên không sai, những con rùa này đúng là định hãm hại hắn, còn liên hợp lại. Nếu như hắn đoán không sai, ba đại tông môn tinh cấp còn lại chắc hẳn đều đã tới. Cũng may, hắn phát hiện sớm.

Chương 1973 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố phát hiện Quý Ỷ Ca và Lỗ Khỉ vừa bước vào hộ trận, lại có ba tên cường giả khác đến, ba tên này đều là cửu chuyển Thánh Nhân. Theo Lam Tiểu Bố, đây rất có thể là người của ba tông môn tinh cấp còn lại của Đại Ma Hư Tinh.

Chờ năm người này đi xa rồi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng thuấn di tiến vào trong Đại Bàn Đạo Môn. Lam Tiểu Bố biết rõ, thắng bại nằm ở chỗ hắn có thể tiến vào đại điện Tân Khách trước hay không.

Theo kế hoạch lúc đầu của Lam Tiểu Bố, hắn dự định xử lý một tu sĩ của Đại Bàn Đạo Môn trước, sau đó dịch hình thành người đó tiến vào trong Đại Bàn Đạo Môn. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy cách này an toàn quá rồi, bất cứ chuyện gì, nếu an toàn quá thì lợi ích sẽ nhỏ đi.

Cho nên hắn ở ngay trước mặt năm cường giả này thi triển thuấn di, đây là thủ đoạn thuấn di dựa vào không quy tắc của đại đạo Trường Sinh mà thực hiện. Nếu như loại thủ đoạn này bị phát hiện, hắn sẽ lập tức ra tay. Không phát hiện, vậy thì hắn sẽ nắm được tiên cơ.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố thuấn di qua, bốn người Lỗ Khỉ đều không phát hiện ra, chỉ có Quý Ỷ Ca là dừng lại, hắn ta nhíu mày nhìn hư không.

“Quý thành chủ?” Lỗ Khỉ khó hiểu nhìn Quý Ỷ Ca, đây là địa bàn Đại Bàn Đạo Môn hắn ta, Quý Ỷ Ca dừng lại nhíu mày, đây là không tin Đại Bàn Đạo Môn hắn ta sao?

Quý Ỷ Ca nhắm mắt lại, cảm nhận một chút, cũng không cảm nhận được bất cứ biến hóa quy tắc Không Gian nào cả, hắn ta đoán chắc là bởi vì mình quá oán hận Lam Tiểu Bố, quá cẩn thận rồi, lập tức cười một cái rồi nói, “Ta đột nhiên nghĩ đến chuyện, chúng ta nên ra tay ở đâu.”

“ĐƯơng nhiên là ở Tuyền Nguyên Đạo Tông, tên họ Lam kia đến Tuyền Nguyên Đạo Tông chính là vì luyện hóa Vũ Trụ Ma. Cho dù hắn có mạnh tới đâu, luyện hóa Vũ Trụ Ma cũng cần mấy ngày.” Đạo Chủ Phương Sát của Càn Húc Thánh Đạo tràn đầy tự tin, hắn ta tin rằng mình sẽ đoán không sai.

Trước đó Quý Ỷ Ca chỉ là vì báo thù mà đến, bây giờ nghe đến Vũ Trụ Ma, trong lòng hắn ta cũng khẽ động, cái Vũ Trụ Ma này nếu như hắn ta lấy được, vậy thì…

…

Lam Tiểu Bố đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong điện Tân Khách của Đại Bàn Đạo Môn, cái điện Tân Khách này được bố trí cực kỳ xa hoa, bốn phía là mười tám gốc đạo quả thụ tiếp khách. Hương vị đạo quả tiếp khách cũng bình thường, nhưng mà ngụ ý rất cao. Hơn nữa còn ẩn chứa mùi hương khiến đạo vận của người ta bình yên, vô cùng thích hợp để bày ở điện Tân Khách.Lúc này Lam Tiểu Bố cất một gốc đạo quả thụ tiếp khách đi, sau đó lấy 108 lá đạo kén trận kỳ không quy tắc của mình ra ngoài.

TRong điện Tân Khách này trừ đạo quả ra, còn có chỗ ngồi bằng thần ngọc đỉnh cấp. Sở dĩ Lam Tiểu Bố lựa chọn đạo quả thụ tiếp khách, là bởi vì hắn cảm nhận được dao động đạo vận của đạo quả thụ tiếp khách này, rất thích hợp để hắn ẩn nấp.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vừa mới lấy 108 lá trận kỳ không quy tắc ra, đã nhận ra mình không nên dịch hình thành một gốc đạo quả thụ. Nếu như hắn là Quý Ỷ Ca, hắn còn biết thần thông Thiên Cương Biến, sau khi hắn vào điện Tân Khách, đầu tiên sẽ dời hết những đồ dư thừa trong đại điện Tân Khách này đi.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố bắt đầu quan sát bốn phía. Cuối cùng ánh mắt của hắn nhìn thấy một bức tranh chữ treo trên tường, “Chấp đạo mà đi, không sợ gian nguy.”

Tám chữ này có khí thế có thể xé rách giấy mà bay ra ngoài bất cứ lúc nào, hơn nữa còn ẩn chứa một loại đạo vận cao hơn sinh mệnh.

Thật sự là chữ tốt, cũng may hắn tu luyện đại đạo tự thân, có Trường Sinh Đạo Thụ, chỉ cần đối phương không cầm bức họa này trong tay mà nghiên cứu, có lẽ có thể che mắt qua.

Lam Tiểu Bố bỏ gốc đạo quả thụ tiếp khách kia lại chỗ cũ, sau đó cuốn bức tranh chữ treo trên tường đi, bản thân mình thì dịch hình thành bức tranh chữ này.

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã mô phỏng đạo vận tương tự với bức tranh chữ này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lam Tiểu Bố đã chuẩn bị tốt, lỡ như bị phát hiện ra, vậy thì sẽ dựa vào Khốn Sát Trận liều một phen. Năm tên cửu chuyển Thánh Nhân, hắn vẫn có thể xử lý được. TRong năm người này, người khiến hắn kiêng kị nhất chỉ có Quý Ỷ Ca kia mà thôi.

Sở dĩ không ra tay mà trốn ở chỗ này, là vì hắn muốn chém tận giết tuyệt. Hắn tin cuối cùng người đối phó với hắn tuyệt đối không chỉ có năm người, hắn cần đánh tan từng bộ phận.

Lỗ Khỉ vừa tiến vào điện Tân Khách, mặt mày tươi cười nói, “Quý thành chủ, mời ngồi.”

“Nơi tốt…” Quý Ỷ Ca đầu tiên là dùng thần niệm quét qua điện Tân Khách một vòng, sau đó mới ngồi xuống.

Chờ những người còn lại ngồi xuống rồi, Quý Ỷ Ca đột nhiên nói, “Ta là Lỗ tông chủ là bạn cũ, mấy đạo quả thụ tiếp khách này không cần đến đâu.”

Lỗ Khỉ sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ ra, vung tay lên một cái, hơn mười gốc đạo quả thụ tiếp khách này lập tức bị hắn ta cuốn vào trong thế giới của mình.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm quan sát, nhưng đã bố trí hơn một trăm lá trận kỳ ở nơi này, tất cả diễn ra ở bên ngoài hắn đều biết rõ. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy may mắn vì mình đã không dịch hình thành đạo quả thụ, nếu không thì bây giờ đã phải đánh nhau rồi.

Lỗ Khi cất đạo quả thụ đi, ánh mắt Quý Ỷ Ca nhìn về bức tranh chữ treo trên tường kia, cảm thán nói, “Đạo vận tốt, tự thành một giới, vô cùng siêu thoát. Chúng ta tu đạo, cũng nên giống như mấy chữ này, tuyệt đối không thể vì một vài nguyên nhân mà sợ.”

“Đúng như vậy, đây cũng là nguyên nhân chúng ta mời Quý thành chủ đến đây.” Lỗ Khỉ nghiêm mặt nói.

“ĐƯợc, Lỗ tông chủ lập cấm chế đi, chúng ta cùng nhau bàn đại sự.” Quý Ỷ Ca gật đầu.

Chương 1974 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố (2).

Lỗ Khỉ tiện tay lập cấm chế cách âm trong điện Tân Khách, đồng thời khởi động hộ trận phòng ngự.

Quý Ỷ Ca hài lòng với cái cấm chế cách âm này, hắn ta lại chủ động nói, “Lỗ tông chủ, các ngươi có kế hoạch gì chưa?”

Lỗ Khỉ không trả lời, chỉ ném ánh mắt về phía phó tông chủ Quảng Nịnh ở bên cạnh.

Quảng Nịnh lập tức ôm quyền với Quý Ỷ Ca, “Quý thành chủ, suy nghĩ của chúng ta là như thế này, bốn tên cửu chuyển Thánh Nhân chúng ta, cộng thêm Quý thành chủ, tổng cộng là năm người. Nếu như có thể mời được cường giả của Bắc âm Tinh, Thất Niệm Độ Quang tinh đến đây, tề tựu mười hai người thì vẫn khả thi. Có mười hai tên cường giả, lại có QUý thành chủ chủ trì, ta tin tưởng Lam Tiểu Bố kia cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể rời khỏi. Nơi này chính là Đại Ma Hư Tinh của chúng ta, ta không tin Lam Tiểu Bố kia có thể phá vỡ được hộ trận tinh cầu của Đại Ma Hư Tinh ta.”

“Hắn nhất định không phá được, ngoài mặt hộ trận tinh cầu Đại Ma Hư Tinh chính là thần trận cấp chín, nhưng thật ra đã cao hơn cấp độ thần trận rồi. Trận kỳ chủ do ta và Lỗ tông chủ cùng nhau khồng chế, trừ khi chúng ta lấy trận kỳ chủ ra, nếu không thì không có bất cứ ai có thể phá vỡ nó trong thời gian ngắn.” Đạo Chủ Phương Sát của Càn Húc Thánh Đạo nói.

Quý Ỷ Ca gật đầu, “Đại Ma Hư Tinh có bốn đại tông môn tinh cấp, sao không thấy người của Tử Vân cốc và Bách ĐẠo hà đến? Nếu như cộng thêm cường giả cửu chuyển của Tử Vân cốc và Bách Đạo Hà, chắc hẳn sẽ có được mười bốn người nhỉ?”

Lỗ Khỉ khinh thường nói, “Tử Vân cốc và Bách Đạo Hà nhát như chuột, vậy mà sợ tên họ Lam kia, ta đã mời bọn họ, nhưng bọn họ không dám hiện thân. Cho nên sau lần này, Đại Ma Hư Tinh ta sẽ không còn hai tông môn này tồn tại nữa.”

Quý Ỷ Ca nói, “Được, như vậy thì chúng ta hoàn thiện kế hoạch hành động một chút. Suy nghĩ của ta là, Lỗ tông chủ chủ động đến gặp Lam Tiểu Bố kia, sau đó biểu thị khiêm nhường và áy náy…”

KHi Quý Ỷ Ca chưa đến đây, tất cả mọi người đều không thèm để ý, dù sao cũng phải xử lý Lam Tiểu Bố, có nịnh nọt đối phương hay không thì hoàn toàn không quan trọng. Bây giờ Quý Ỷ Ca nhắc đến chuyện này, mọi người mới giật mình. Lam Tiểu Bố quang minh chính đại đến Đại Ma Hư Tinh, mà bọn hắn chỉ lùi sang một bên, thậm chí ngay cả hộ trận tinh cầu cũng mở rộng. Trong tình huống này, mấy tông chủ của các đại tông môn tinh cấp lại không đi tiếp Lam Tiểu Bố, cái này rõ ràng không thích hợp.

Lỗ Khỉ chủ động nói, “Đúng là ta sơ sẩy rồi, Quý thành chủ sắp xếp đi, ta đi gặp tên họ Lam kia.”

Quý Ỷ Ca mỉm cười, “Cũng không phải là thật sự đơn độc gặp hắn, mà là khi ngươi đến thăm hỏi tên Lam Tiểu Bố kia, Lam Tiểu Bố nhất định đang trong quá trình luyện hóa Vũ Trụ Ma, với thực lực và kiêu ngạo của hắn, nhất định sẽ không để ý đến ngươi. Người làm như vậy, chỉ khiến hắn thêm an tâm mà thôi. Sau khi ngươi đã đến, mà hắn lại không để ý đến ngươi, ta sẽ là người đầu tiên ra tay, chuẩn bị kích phát đại trận…”

“Đại trận? Lam Tiểu Bố ở Tuyền Nguyên Đạo Tông, ở Tuyền Nguyên Đạo Tông chúng ta không có đại trận có thể kích phát.” Lỗ Khỉ khó hiểu hỏi.

Quý Ỷ Ca đã tính trước, “Trước đó không có, nhưng mà sau khi ta tới sẽ có, mọi người nhìn cái này một chút.”

Lúc nói chuyện Quý Ỷ Ca đã lấy một cái trận bàn ra, đạo vận trận bàn lưu chuyển ẩn chứa khí thế sát phạt cường hãn.

“Đây là Giảo Sát Trận Bàn Thánh cấp?” Phương Sát Càn Húc Thánh Đạo thốt lên.

Quý Ỷ Ca gật đầu, “Chính là Giảo Sát Trận Bàn Thánh cấp. Ta đã trở về Cửu Toa Hư Không Thành, hỏi qua một số người liên quan về Trận ĐẠo của tên họ Lam kia. Trình độ Trận ĐẠo của tên họ Lam kia thật sự rất cao, nhưng mà vẫn trong giới hạn chịu đựng của chúng ta. Đại trận mà hắn bố trí ra có một đặc điểm, đó là rất khó nắm bắt được sát thế rốt cuộc từ đâu mà ra, cũng rất khó đề phòng. Đáng tiếc là ta về trễ, không tự mình nhìn thấy đại trận của hắn. Nhưng cho dù thế nào, cái Giảo Sát Trận này của ta này cũng có uy lực mạnh hơn đại trận của hắn một chút. Lùi một bước mà nói, cho dù không mạnh, thì cũng sẽ không kém hong đại trận của hắn.”

“Đúng, dùng cái Giảo Sát Trận này đối kháng với Khốn Sát Trận của hắn. Nếu như đối phương đã mất đi Khốn Sát Trận trợ sức, mười mấy người chúng ta vây công một mình hắn, hắn nhất định không có cơ hôi.” Lỗ Khỉ vui mừng nói.

Quý Ỷ Ca lắc đầu, “Không, cái Giảo Sát Trận Bàn này của ta không phải để đối phó với Khốn Sát Trận của hắn, Khốn Sát Trận của hắn, ta đã có cách đối phó. Chính như lúc trước ta đã nói, ta là người đầu tiên ra tay xé mở Khốn Sát Trận của hắn, chỉ cần Khốn Sát Trận của hắn bị ta xé mở, hắn tuyệt đối sẽ không đối mặt với sự vây công của mười mấy người chúng ta mà sẽ bỏ chạy. Mà cái Giảo Sát Trận này của ta sẽ bố trí tại nơi hắn bỏ chạy, tương đương với cái lưới đánh cá. Ta cũng không tin, tiến vào trong Giảo Sát Trận Bàn của ta rồi, lại có mười mấy người đồng thời vây công, cái tên họ Lam kia có thể rời khỏi.”

Phương Sát vui mừng nói, “Quý thành chủ muốn dùng bảo vật Tiên Thiên xé mở đại trận KHốn sát của đối phương sao?”

“KHông sai, bảo vật Tiên Thiên đúng là rất trân quý, nhưng mà ta lại càng hy vọng giết chết tên họ Lam kia hơn, nếu không thì đạo niệm của ta sẽ có khúc mắc. Thời gian của chúng ta có hạn, ta lập tức tụ tập những người còn lại, bên ta đã tề tựu được tám người, chúng ta tụ hợp bên ngoài Tuyền Nguyên Đạo Tông.” Quý Ỷ Ca nói xong thì lập tức đứng lên, rõ ràng đối với hắn ta mà nói, thời gian rất quý giá.

Nhìn thấy Quý Ỷ Ca muốn đi, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ mình có nên ra tay ngay hay không?

Chương 1975 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca.

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã quyết định, bây giờ ra tay. Thật sự là vì đợi lát nữa Quý Ỷ Ca sẽ gọi thêm nhiều người nữa đến, nơi này là năm người, cộng thêm bảy tám cường giả cửu chuyển nữa, vậy tụ lại một chỗ sẽ mười hai mười ba người. Cho dù chỉ có mười hai người, ở trong đó có một Quý Ỷ Ca, thực lực chỉ sợ cũng cao hơn những người còn lại.

Cái này không đơn giản chỉ là vấn đề một cộng một bằng hai, mà là chỉ cần Quý Ỷ Ca có thể chặn hắn mấy giây thôi, cường giả khác sẽ có cơ hội khiến hắn trọng thương, một khi hắn trọng thương, muốn chạy ra khỏi Đại Ma Hư Tinh đúng là khó khăn. Còn Tuyền Nguyên Đạo Tông, có lẽ ở Đại Hoang Thần Giới là tông môn cấp một, nhưng ở nơi này, chỉ sợ không tính là gì cả, cho nên cũng không giúp được gì cho hắn cả.

Ngay lúc này, tâm thần Lam Tiểu Bố hơi động một chút, đây là Trác Huyền Thiên thông qua con rối hắn để lại ở Tuyền Nguyên Đạo Tông truyền tin cho hắn.

Trước khi đi hắn đã dặn dò Trác Huyền Thiên, không có chuyện đặc biệt, không cần liên hệ với hắn. Sau khi hắn căn dặn kỹ càng, mà Trác Huyền Thiên vẫn liên hệ với hắn, cho thấy rõ là có chuyện. Quả nhiên một khắc sau, hắn đã nghe được giọng nói của Trác Huyền Thiên, “Lam ĐẠo Chủ, tông chủ của Tử Vân cốc và Bách Đạo Hà, cửu chuyển Thánh Nhân Bái Sinh Huân, cửu chuyển Thánh Nhân Bì Tổ Lĩnh đến bái kiến ngươi, ta nói ngươi đang bế quan, bảo bọn hắn đợi trong tông môn.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức hiểu có chuyện gì xảy ra.

Lỗ Khỉ mời cửu chuyển Thánh Nhân của bốn đại tông môn tinh cấp cùng đi đối phó với hắn, chỉ có hai cửu chuyển Thánh Nhân Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh nghe đến hắn đại phát thần uy ở Cửu Toa Hư Không Thành, giết chết chín tên cường giả, trong lòng sợ hãi, cho nên không dám liên thủ với bọn người Lỗ Khỉ. Nhưng hai tên này cũng thấy rõ, nếu như không liên thủ với Lỗ Khỉ, vậy thì phải liên thủ với hắn.

Người luôn luôn phải xếp hàng, nếu như Lỗ Khỉ thật sự giết chết Lam Tiểu Bố hắn, Tử Vân cốc và Bách Đạo Hà tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, nhất định sẽ bị xóa tên khỏi Đại Ma Hư Tinh.

Đã có hai cường giả cửu chuyển xếp hàng bên hắn, vậy thì dễ rồi. Hắn tạm thời không cần giết Quý Ỷ Ca, đợi lát nữa một mẻ hốt gọn là được rồi. Cho dù Quý Ỷ Ca đi đến đâ, trong khoảng thời gian ngắn, hắn vẫn có thể cảm nhận được tuyến đường di chuyển của Quý Ỷ Ca. Đế lúc đó hắn lại liên thủ với Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh, nhất định có thể dễ dàng xử lý Quý Ỷ Ca.

Quý Ỷ Ca rời đi, bốn người cùng nhau đưa tiễn Quý Ỷ Ca. Lam Tiểu Bố không hề động, hắn khẳng định bốn gia hỏa này sẽ trở lại. Hắn chỉ không ngừng điều chỉnh đại trận Khốn Sát của mình, sau đó truyền một đạo tin tức cho Trác Huyền Thiên, bảo Trác Huyền Thiên nói với Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh, bảo hai người họ không cần lo lắng, chỉ cần ở Tuyền Nguyên Đạo Tông chờ hắn xuất quan là được.

Quả nhiên, không lâu sau, bốn người Lỗ Khỉ đã lần nữa vào trong điện Tân Khách ngồi.

Vừa ngồi xuống, Quảng Nịnh đã chủ động nói, “Thực lực Quý thành chủ rất mạnh, lần này nếu như không có gì ngoài ý muốn, xử lý tên họ Lam kia không thành vấn đề. Chỉ là…”

Quảng Nịnh không nói hết, ĐẠo Phủ Phương Sát của Càn Húc Thánh Đạo thở dài nói, “Miệng của QUý thành chủ cũng rất lớn, hắn muốn Vũ Trụ Ma.”

Cho dù Quý Ỷ Ca không nhắc đến Vũ Trụ Ma nửa chữ nào, nhưng chính vì vậy, bọn hắn mới biết Quý Ỷ Ca muốn Vũ Trụ Ma. Nếu như Quý Ỷ Ca không cần Vũ Trụ Ma, vậy thì hắn ta nhất định sẽ nói thẳng ra. Mà trên thực tế, sau mấy lần bọn hắn đề cập đến Vũ Trụ Ma, Quý Ỷ Ca vẫn không nhắc gì đến Vũ Trụ Ma, đây là quyết tâm muốn lấy Vũ Trụ Ma.

“Vũ Trụ Ma là đồ của Đại Ma Hư Tinh ta, tuyệt đối không thể để người ngoài cướp đi.” Lỗ Khỉ nói.

“Nhưng như vậy thì sao chứ? Thực lực của Quý Ỷ Ca mạnh, cộng thêm số cường giả mà hắn gọi đến đây còn nhiều hơn chúng ta, chỉ sợ chúng ta rất khó giữ Vũ Trụ Ma lại được.” Giọng điệu Phương Sát trầm thấp.

Tông chủ Đinh Vô Thúc của Càn Húc Thánh Đạo vẫn luôn không nói gì đột nhiên mở miệng, “TRước cứ mặc kệ Vũ Trụ Ma đã, Vũ Trụ Ma ta có cách lấy về, nhưng dựa theo cách của QUý thành chủ, tuyệt đối không thể giết được tên họ Lam kia. Ta có cách, có thể chắc chắn giết được họ Lam.”

“Cách gì?” Ba người còn lại gần như đồng thành nói.

Đinh Vô Thúc chậm rãi nói, “Các này đợi lát nữa rồi nói, bởi vì chuyện có thể dự đoán đươc đều là chuyện nhỏ, còn một chuyện quan trọng hơn, ta nhất định phải nói ra, nguyên nhân là chuyện này không thể dự đoán. Chuyện không thể dự đoán được, mới là đáng sợ nhất.”

“Được, Đinh tông chủ mời nói.” Lỗ Khỉ ôm quyền, vô cùng khách sáo với Đinh Vô Thúc.

Đinh Vô Thúc trầm giọng nói, “Từ sau khi Quý thành chủ tiến vào tông môn chúng ta, ta cũng cảm nhận được có chút không đúng, nhưng ta vừa cẩn thận dùng đạo tắc của mình tìm kiếm, vẫn không thể tìm ra được vấn đề nằm ở đâu…”

Bọn người Lỗ Khỉ nghe thấy lời Đinh Vô Thúc nói, đều khiếp sợ đứng lên. Bọn hắn biết rất rõ bản lĩnh của Đinh Vô Thúc, Đinh Vô Thúc có chứng một loại đạo tắc, đạo tắc này chính là đạo tắc giác quan. Tất cả mọi nguy cơ, chỉ cần xuất hiện xung quanh người hắn ta, hắn ta đều có thể cảm nhận được, sau đó dễ dàng tìm ra được nguồn gốc nguy cơ ở đâu. Bởi vì đạo dạo tắc giác quan này, đã không biết bao nhiêu lần Đinh Vô Thúc đã có thể biến nguy thành an.

Bây giờ Đinh Vô Thúc cảm nhận được không ổn, lại không nắm bắt được nguy cơ từ đâu ra, đây mới là nguy hiểm.

“Nguy cơ gì có thể khiến ĐInh tông chủ không thể cảm nhận được?” Quảng Nịnh cảm thấy da đầu tê dại, Đinh Vô Thúc còn không cảm nhận được nguy hiểm từ đâu thì lại càng nguy hiểm hơn.

Chương 1976 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca. (2)

Lúc này dám người không còn tâm tình đi quản đến Vũ Trụ Ma nữa, Lỗ Khỉ là người đầu tiên đứng dậy đi đến hướng lối ra điện Tân Khách, “Mọi người ra ngoài rồi nói.”

Lúc đầu hắn ta không cảm nhận được gì, bây giờ Đinh Vô Thúc nói ra, trong lòng hắn ta có chút thấp thỏm không yên, mơ hồ không muốn ở trong cái điện Tân Khách này nữa.

“Chỉ cần là dao động quy tắc, ta sẽ không thể nào không cảm nhận được, trừ khi là không có quy tắc…” Đinh Vô Thúc lẩm bẩm đến đây, cả người khẽ giật mình, hắn ta đột nhiên ngẩn đầu, ánh mắt nhìn về phía bức tranh chữ ở trên tường, sau đó ánh mắt của hắn ta co rụt lại, bức tranh chữ kia đã biến mất rồi.

Sau đó lập tức có một luồng lực lượng tử vong nghiền ép đến, Đinh Vô Thúc điên cuồng quát lên, “Có người đánh lén…”

Nhưng hắn ta cũng chỉ có thể nói được bốn chữ này, khí thế sát phạt trong điện Tân Khách đã hoàn toàn ập tới, trong không gian nhỏ như vậy, đại trận Khốn Sát mà 108 trận kỳ không quy tắc tạo dựng ra, uy lực có thể miểu sát một tên cửu chuyển Thánh Nhân. Huống chi Lam Tiểu Bố còn nhằm vào Đinh Vô Thúc?

Gió thu nổi lên mây trắng bay, cỏ cây héo vàng nhạn về nam!”

KHi đạo sát ý tử vong kia hoàn toàn khóa Đinh Vô Thúc lại, Đinh Vô Thúc chỉ cảm thấy trong nháy mắt mình đã bị đưa đến một buổi cuối thu.

TRong cái cuối thu này, hắn ta cảm nhận được gió thu thổi qua da thịt, nhìn cỏ cây khô héo trước mắt, cảm nhận được chim nhạn về nam. Lúc này, có một loại bi thương bao trùm tâm thần hắn ta.

TRong cái thu buồn này, hắn ta có một chút xúc động, trước mắt hắn ta hiện ra từng cảnh tượng trong quá khứ, những tình cảnh thăng trầm, có những chuyện cũ hắn ta cho rằng đã buông xuống, lúc này lại nhớ lại.

Sống và chết cũng chỉ như vậy mà thôi, sao phải để ý làm gì? KHi ý niệm này xuất hiện, thế giới của Đinh Vô Thúc chỉ còn lại u ám, thế giới tịch liêu vô biên khóa chặt hắn ta lại, khiến mọi thứ của hắn trở nên tối tăm mờ mịt.

Sinh cơ bị cuốn đi, thế giới lại càng tiêu điều.

“Đinh tông chủ!” Tiếng hét của Lỗ Khỉ truyền đến, Đinh Vô Thúc giật mình, lập tức hắn ta nhìn thấy có một nắm đấm cuốn hết mọi sinh cơ của hắn ta đã đến mi tâm hắn ta.

Cái thổi qua mặt kia không phải là gió thu, mà là khí thế tử vong mà cái nắm đấm này đánh tới, thậm chí Đinh Vô Thúc còn nhìn thấy sinh cơ của mình đang tiêu tán, sau đó sẽ cùng cỏ cây biến thành hư vô…

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

“Quyền hay…” Đinh Vô Thúc thở dài một tiếng, tuyệt vọng dã tràn đầy trong vùng không gian này, đầu của hắn ta cũng bị một quyền này đánh thành sương máu.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc, hắn ta nhìn thấy thế giới của mình bị mở ra, Nguyên Thần chỉ mới tràn ra được một nửa đã bị xé rách.

“Tại sao ngươi lại muốn giết ta trước…” Đây là câu nói sau cùng khi Nguyên Thần của Đinh Vô Thúc bị phá nát, hắn ta muốn có được đáp án. Nói xong câu này, hắn ta có chút hối hận. Vì sao nhất định phải chờ đến khi xác định rồi mới nói ra? Khi Quý Ỷ Ca ở chỗ này, nói ra mới là tốt nhất.

Lam Tiểu Bố không khiến hắn ta thất vọng. “Bởi vì đây là lần đầu tiên ta không chú ý đến tồn tại có uy hiếp lớn nhất với mình, nếu như ta không giết ngươi, sẽ đến lượt ngươi giết ta.”

Bành! Khi Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, thân thể của Đinh Vô Thúc đã biến thành bã vụn.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn thật sự không để ý đến Đinh Vô Thúc. Bởi vì Đinh Vô Thúc im lặng ít nói, thần niệm cũng luôn thu liễm lại. Nhưng chính gia hỏa này, suýt chút nữa đã tìm được hắn, thậm chí còn suýt chút nữa đánh lén được hắn.

Quý Ỷ Ca thật sự rất mạnh, nhưng mà đối với kế sách của Quý Ỷ Ca, hắn không đặt ở trong lòng. Cho dù hắn không tới nơi này, kế sách của Quý Ỷ Ca tối đa cũng chỉ có thể khiến hắn bị thương bỏ chạy, muốn giết hắn vẫn còn chưa có khả năng. Bây giờ hắn mới biết được, Đinh Vô Thúc khẳng định có kế hoạch tốt hơn. Chỉ là bởi vì Đinh Vô Thúc luôn cảm thấy xung quanh nguy hiểm, cho nên vẫn luôn không nói kế hoạchcủa mình ra.

Có thể nói nếu như không phải hắn đến đây, Đinh Vô Thúc hoàn thiện kế hoạch với đám người này, có phải hắn sẽ càng nguy hiểm hơn không? Hôm nay hắn có thể xử lý Đinh Vô Thúc, có lẽ phần lớn nguyên nhân là do vận may của mình mạnh hơn đối phương, bởi vì hắn lấy vận may chứng đạo, có vận may hùng hậu của một giới tăng cường.

“Rầm rầm rầm!” Công kích của Lỗ Khỉ, Phương Sát và Quảng Nịnh đều bị Khốn Sát Trận Lam Tiểu Bố bố trí quấy nhiễu, chỉ có thể chọn cách tự vệ.

“Là ngươi?” Phương Sát nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta đã biết người trước mắt này là ai. Đúng là mỉa mai mà, bọn hắn ở trong điện Tân Khách bàn bạc làm thế nào để đối phó với người ta, kết quả người ta lại ẩn nấp trong điện Tân Khách này nghe được. Không chỉ như vậy, người ta còn bố trí đại trận Khốn Sát đỉnh cấp ở đây, trừ Đinh Vô Thúc cảm nhận được chút không ổn ra, vậy mà không có bất cứ ai có thể cảm nhận được.

Có lẽ trước đó Quý Ỷ Ca cũng cảm nhận được, nhưng vậy thì sao chứ? Cũng không thể tìm ra được sự tồn tại của đối phương.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không sai, chính là ta. Giới thiệu một chút, ta tên là Lam Tiểu Bố. Lúc đầu chỉ định đi ngang qua nơi này một chút, thuận tiện uy hiếp các ngươi một trận, cũng không có ý định ra tay. Đáng tiếc là các ngươi cảm thấy ta tương đối dễ bắt nạt, cho nên ta chỉ có thể tới đây bắt nạt các ngươi.”

Ba người Lỗ Khỉ cảm nhận được khí thế sát phạt đáng sợ trong điện Tân Khách, còn cả ý cảnh tử vong từ một quyền đánh chết Đinh Vô Thúc của Lam Tiểu Bố, bọn hắn không ai dám động đậy. Lam Tiểu Bố ở Cửu Toa Hư Không Thành một người giết chết chín người, bây giờ bọn hắn chỉ có ba, lại cộng thêm đại trận KHốn Sát ở nơi này, 100% không phải là đối thủ của người ta.

“Lam đạo hữu, chuyện này là lỗi của chúng ta, ngươi làm thế nào mới bỏ qua, mời nói đi. Chúng ta thậm chí có thể liên thủ với ngươi đối phó với Quý Ỷ Ca.” Giọng điệu Lỗ Khỉ thành khẩn, giống như thật sự đã biết mình sai, đang nhận lỗi với Lam Tiểu Bố.

Chương 1977 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca

Vẻ mặt Lam Tiểu Bố vô cùng hiền hòa gật đầu, “Rất tốt, biết sai là sửa mới là đứa bé có phẩm chất tốt, cũng là đối tượng mà ta thưởng thức nhất…” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, mấy người Lỗ Khỉ vô cùng mừng rỡ, nói thật, cầu xin tha thứ đó là biết mình hoàn toàn đánh không lại Lam Tiểu Bố mà thôi, bọn hắn cũng biết khả năng Lam Tiểu Bố buông tha bọn hắn là rất thấp. Nhưng không ngờ được, Lam

Tiểu Bố lại đồng ý đơn giản như vậy. Còn giọng điệu kỳ quái khi Lam Tiểu Bố nói, trước dục vọng cầu sinh mãnh liệt đã trực tiếp bị bỏ qua.

“Đa tạ Lam Đạo…” Lời cảm tạ của Lỗ Khỉ còn chưa nói xong, đã cảm nhận được một luồng lực lượng tử vong bao trùm đến, sau đó hắn ta lập tức nhìn thấy một đạo kích mang đáng sợ nghiền nát mọi sinh cơ của hắn ta, hắn ta điên cuồng gào lên một tiếng, “Ngươi…”

Chỉ là còn chưa thể nói ra được gì nữa, hắn ta đã bị Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố xé thành hai nửa. Đối với chuyện Nguyên Thần của Lỗ Khỉ chạy đi, Lam Tiểu Bố chẳng thèm quản đến, nhẹ nhàng xé mở thế giới của Lỗ Khỉ ra.

Phương Sát và Quảng Nịnh biết, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có ý định buông tha cho bọn hắn, lập tức lấy pháp bảo ra, nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Hai người hoàn toàn không để ý đến chuyện bản thân còn đang ở trong đại trận Khốn Sát, chỉ muốn liều mạng kéo Lam Tiểu Bố xuống nước, hoặc là nói đã không còn quan tâm được chuyện gì nữa rồi. Đáng tiếc là, cái đại trận Khốn Sát này của Lam Tiểu Bố không phải là đại trận bình thường. Cho dù có chăm chú đề phòng, cũng sẽ bị thương, đừng nói là bây giờ hai người còn mặc kệ đại trận Khốn Sát, chỉ muốn công kích Lam Tiểu Bố.

“Phốc phốc!” Lam Tiểu Bố thậm chí không hề ra tay, lại có hai đạo huyết quang nổ tung, nửa người Phương Sát và một bả vai của Quảng Nịnh đã bị nhận mang không gian đảo lộn xé mở.

Lam Tiểu Bố không cần phí chút sức lực nào chém giết hai người, sau đó cuốn hết toàn bộ đồ trong thế giới của hai người đi, rồi nhanh chóng thu hồi trận kỳ của mình lại rồi rời khỏi Đại Bàn Đạo Môn.

KHông có người nào biết, trong khoảng thời gian ngắn, cửu chuyển Thánh Nhân của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo đã bị Lam Tiểu Bố xử lý hết.

Cho dù có là cường giả cửu chuyển, Đại Bàn Đạo Môn cũng đừng mong có thể phát hiện ra Lam Tiểu Bố, huống chi bây giờ Đại Bàn Đạo Môn đã không còn cường giả cửu chuyển nữa. Cho nên Lam Tiểu Bố vô kinh vô hiểm mà rời khỏi hộ trận của Đại Bàn Đạo Môn.

Đây là vì Lam Tiểu Bố tạm thời không muốn đánh rắn động cỏ, nếu không hắn sẽ trực tiếp xóa sổ Đại Bàn Đạo Môn.

Vừa rời khỏi Đại Bàn Đạo Môn, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã lập tức bao trùm phạm vi 10 dặm xung quanh. Chỉ trong thời gian ngắn nhất, tất cả những biến hóa quy tắc thiên địa rất nhỏ trong phạm vi 10 vạn dặm xung quanh này đã nằm trong tay Lam Tiểu Bố, sau đó hắn đã tìm được phương hướng Quý Ỷ Ca rời đi.

Vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, Lam Tiểu Bố lại thi triển thần thông hồi thiên một lần nữa. Quả nhiên, thần thông hồi thiên đã quay lại rõ thân hình của Quý Ỷ Ca, không chỉ có thân hình, bởi vì thời gian rất ngắn cho nên dung mạo cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Lam Tiểu Bố dễ dàng cảm ứng được khí thế đạo vận của Quý Ỷ Ca, chỉ cần có loại đạo vận này, trong thời gian ngắn Quý Ỷ Ca cũng không thể nào trốn thoát được sự truy tung của hắn.

Chỉ sợ Quý Ỷ Ca có nằm mơ cũng không ngờ được, còn có người có thể dễ dàng tìm ra đạo vận của hắn ta.

Lam Tiểu Bố không dùng Luân Hồi Oa, chỉ thi triển độn thuật không quy tắc mà đến đó. Chỉ ngắn ngủi nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã dừng lại. Hắn biết mình không thể đuổi theo tiếp nữa, Quý Ỷ Ca đang ở phía trước, hình như đang bố trí gì đó.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rõ đây là nơi nào, rõ ràng chính là bên ngoài Tuyền Nguyên Đạo Tông.

Quý Ỷ Ca chỉ bố trí gần nửa canh giờ, mới rời đi một lần nữa. Lam Tiểu Bố đến chỗ mà Quý Ỷ Ca bố trí, theo Lam Tiểu Bố nghĩ, Quý Ỷ Ca nhất định là bố trí cái trận bàn giảo sát kia ở chỗ này. Nhưng khiến Lam Tiểu Bố không ngờ là, Quý Ỷ Ca vậy mà lại bố trí một món pháp bảo đỉnh cấp ở nơi này.

Vì tránh khiến Quý Ỷ Ca phát hiện ra, Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm đi xem xét, mà dùng đến Vũ Trụ Duy Mô.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra một cái mô hình kết cấu. Rõ ràng là một món Pháp Bảo Tiên Thiên đỉnh cấp, còn là một cái pháp bảo hình lưới.

Tấm lưới này có thể trong nháy mắt bao trùm phạm vi vạn dặm, trói buộc mọi thứ vào trong tấm lưới này. Nếu như hắn vừa hay đi ngang qua chỗ này, rất khó tránh thoát sự cái bẫy từ tấm lưới này.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, tên Quý Ỷ Ca này đúng là một người âm hiểm, tấm lưới này hắn ta hoàn toàn không nói cho kẻ nào ở Đại Bàn Đạo Môn. Theo lý mà nói, mọi người hợp tác với nhau, vậy thì đương nhiên phải lấy tất cả thủ đoạn ra nói cho người khác biết, Quý Ỷ Ca lại ở chỗ này để lại một con bài tẩy.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra mọi chuyện, cái lưới này là Quý Ỷ Ca để lại cho mình. Còn cái trận bàn giảo sát kia, mặc dù Quý Ỷ Ca nói với bọn người Lỗ Khỉ kia là nhất định có thể bắt hắn lại, nhưng bản thân Quý Ỷ Ca hiểu rất rõ, cái trận bàn giảo sát kia không thể bắt Lam Tiểu Bố hắn lại được.

Theo kế hoạch của Quý Ỷ Ca, nhất định sẽ ngay tại thời điểm mình sắp luyện hóa hoặc đã luyện hóa xong Vũ Trụ Ma mà ra tay. Mười hai đến mười ba cường giả cửu chuyển cùng nhau ra tay, hắn chỉ có thể cất Vũ Trụ Ma đi rồi chạy trước. TRong quá trình bỏ chạy, tất nhiên sẽ đi qua trận bàn giảo sát của Quý Ỷ Ca, hắn bị nhốt lại, sau đó mười mấy người vây công, cho dù cuối cùng hắn chạy được, cũng sẽ bị trọng thương.

Vậy cái tấm lưới lớn này chính là nơi chôn thân của Lam Tiểu Bố hắn, chỉ cần trói được Lam Tiểu Bố hắn lại, Quý Ỷ Ca nhất định sẽ là người đầu tiên bắt hắn rồi rời khỏi Đại Ma Hư Tinh, lý do dương nhiên là muốn tế chín tên cường giả đã bị giết ở Cửu Toa Hư Không thành. Nếu như vật, Quý Ỷ Ca chẳng những lấy được đồ của hắn, mà còn lấy đi Vũ Trụ Ma.

Chương 1978 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca (2)

Lam Tiểu Bố âm thầm kiêng kị, nếu như hắn chạy trốn thật, vật thì sẽ có khả năng bị Quý Ỷ Ca hãm hại, sau đó đó bị nhốt vào trong tấm lưới lớn này. Trên thực tế, trước mười hai, mười ba cường giả cửu chuyển, tỷ lệ hắn chạy trốn là rất lớn.

Ý nghĩ đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là muốn luyện hóa cái lưới lớn Tiên Thiên này, chỉ cần hắn luyện hóa tấm lưới này, chờ hắn và Quý Ỷ Ca cùng lúc đến đây, hắn thậm chí không cần ra tay, cũng có thể bắt sống Quý Ỷ Ca.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức từ bỏ ý nghĩ này, với thực lực của hắn mà một mình đối phó với Quý Ỷ Ca, còn không cần tấm lưới này. Thứ hai là, một khi hắn luyện hóa tấm lưới này, chỉ sợ Quý Ỷ Ca sẽ phát hiện ra ngay.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố ném ra mười mấy lá trận kỳ không quy tắc, trói buộc chặt không gian của tấm lưới lớn này. Cho dù hắn có đến nơi này hay không, cũng sẽ không để Quý Ỷ Ca phát động cái lưới lớn này.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố lập tức phát một đạo tin tức cho Trác Huyền Thiên, bảo Trác Huyền Thiên dẫn theo Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh đến gặp hắn.

Chỉ qua một canh giờ, Trác Huyền Thiên đã dẫn hai tên cường giả cửu chuyển đến trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Chủ…” Trác Huyền Thiên nhìn thấy Lam Tiểu Bố, kích động khom người thi lễ. Trước đó bốn đại tông môn tinh cấp của Đại Ma Hư Tinh, có ai sẽ để ý đến Trác Huyền Thiên hắn ta chứ? Bây giờ cho dù là Bái Sinh Huân của Tử Vân cốc hay Bì Tố Lĩnh của Bách Đạo Hà, có ai nhìn thấy hắn ta mà không cung cung kính kính.

“Tử Vân cốc Bái Sinh Huân (Bách Đạo Hà Bì Tố Lĩnh) kính chào Lam Đạo Chủ.” Hai tên cường giả đứng bên cạnh Trác Huyền Thiên cùng nhau tiến lên chào.

Dáng người Bái Sinh Huân đơn bạc, nhìn có vẻ như là một thư sinh. Tướng mạo Bì Tố Lĩnh thô bỉ, đầu tóc dài màu nâu xám kết thành búi tóc Thánh Nhân, da thịt trên người như được quét một lớp nước, cũng là màu nâu xám.

Lam Tiểu Bố cũng đáp lễ, sau đó nói, “Vì sao hai vị không đến Đại Bàn Đạo Môn, lại đến Tuyền Nguyên Đạo Tông gặp ta?”

Bái Sinh Huân vội vàng nói, “Chúng ta ngưỡng mộ Lam Đạo Chủ đã lâu, sao dám đối nghịch với Lam Đạo chủ chứ? TRước đó Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo có mời ta và Bì tông chủ cùng nhau đối phó với Lam Đạo Chủ, chúng ta không chút do dự từ chối, ngược lại là đến đây, tình nguyện trợ giúp một chút sức lực cho Đạo Chủ.

Còn hành vi không đúng lúc trước của chúng ta ở Tuyền Nguyên Đạo Tông, hai người chúng ta thành tâm xin lỗi, đồng thời đưa ra bồi thường..”

Trác Huyền Thiên dường như đang muốn nói gì đó, nhưng mà do dự một chút vẫn không mở miệng ra. Lam Tiểu Bố lại cười ha ha nói, “Trước đây không lâu ta đã đi Đại Bàn Đạo Môn một chuyến, sau đó nhìn thấy bốn tên cửu chuyển Thánh Nhân của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo liên thủ với Quý Ỷ Ca bàn bạc chuẩn bị đối phó với ta, không chỉ như vậy, Quý Ỷ Ca còn rời khỏi Đại Bàn Đạo Môn, nói là tìm kiếm theo người đến giúp đỡ…”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh lập tức thay đổi. Nếu như Quý Ỷ Ca tới, thực lực kia sẽ khác biệt rất lớn.

Dù sao thì Lam Tiểu Bố đánh không lại cũng có thể chạy đi được, bọn hắn thì thảm rồi. Nhưng mà Bì Tố Lĩnh nhanh chóng tỉnh ngộ ra, nếu cường giả cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo trao đổi với Quý Ỷ Ca, làm sao Lam Tiểu Bố biết được? Nếu như là trao đổi của cường giả cửu chuyển, người bên cạnh có thể tùy tiện biết được, vậy thì cũng quá buồn cười rồi. Chắc hẳn là…

Bì Tố Lĩnh không dám nghĩ đến, nhưng mà tinh thần hắn ta lại phấn chấn hơn không ít.

Trác Huyền Thiên nhìn thấy biểu hiện của Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh, không nhịn được mở miệng nói, “Lam Đạo Chủ, ta hoài nghi Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh không phải thật lòng muốn đến giúp đỡ, nói không chừng là cố ý ở lại chỗ chúng ta, sau đó đến khi đấu pháp sẽ quay lại đâm một kích.”

Vốn dĩ Bái Sinh Huân đã bị Quý Ỷ Ca hù sợ, sau khi nghe Trác Huyền

Thiên nói ra lời này, lập tức hoảng hốt, nhanh chóng khom người nói ra, “Lam Đạo CHủ, ta và Bì tông chủ thật sự muốn đến đây giúp đỡ…”

Lam Tiểu Bố nghe đến đây, đột nhiên khựng lại. Ý nghĩ lúc đầu của hắn là, dẫn theo Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh đi tiêu diệt Quý Ỷ Ca. Có hai cửu chuyển Thánh Nhân Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh ở bên cạnh, cho dù Quý Ỷ Ca kia có bảy tám người, hắn cũng có thể đánh một trận.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến một cách tốt hơn, tại sao phải đi tìm Quý Ỷ Ca? Sao không đợi Quý Ỷ Ca chủ động tới?

“Lam Đạo Chủ chỉ cần sai bảo, Bái Sinh Huân ta nhất định sẽ dốc toàn lực, làm việc vì Lam Đạo Chủ.” Bái Sinh Huân vô cùng quả quyết, biết bây giờ đã không còn đường lui, chỉ có thể tiến về phía trước.

Bì Tố Lĩnh ở bên cạnh cũng đảm bảo, sẽ dốc toàn lực.

Lam Tiểu Bố gật đầu, chỉ chỉ một nơi cách đó không ca, “Quý Ỷ Ca có bố trí một bảo vật Tiên Thiên ở chỗ đó, giống như một tấm lưới lớn, cái lưới này chắc hẳn dùng để đối phó với ta…”

“Tỏa Thần Võng!” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh hầu như là đồng thanh thốt lên.

Chương 1979 - Bị tức chết.

“Đây là Tỏa Thần Võng sao?” Lam Tiểu Bố gật đầu, “Bái Sinh Huân, bây giờ ngươi đi luyện hóa Tỏa Thần Võng đi, ta trốn ở bên cạnh đánh lén Quý Ỷ Ca.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, chỉ cần Bái Sinh Huân luyện hóa cái Tỏa

Thần Võng này, Quý Ỷ Ca nhất định sẽ là người đầu tiên đến. Cái Tỏa Thần Võng này không đơn giản, tuyệt đối là mặt hàng đỉnh cấp trong pháp bảo Tiên Thiên.

“Lam Đạo Chủ, ta cũng cần trốn ở gần đó sao?” Bì Tố Lĩnh vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi và Trác tông chủ rời khỏi đây trước, chờ sau khi ta xử lý Quý Ỷ Ca rồi thì ngươi lại đến.

“A…” Bì Tố Lĩnh kinh ngạc hô lên một tiếng, lập tức nói, “Nếu vậy thì chẳng phải lãng phí thực lực bên chúng ta sao?”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Ngươi cho rằng xử lý Quý Ỷ Ca ta còn cần người đánh lén, cần người giúp đỡ sao? Quý Ỷ Ca mạnh đến đâu, vẫn còn chưa đáng để ta để vào trong mắt đâu.”

Bì Tố Lĩnh sửng sốt, lập tức hiểu ra, vội vàng nói, “Đúng đúng, ta hiểu rồi, Trác tông chủ, chúng ta lập tức đi thôi.”

Hắn ta tỉnh ngộ ra, sở dĩ Lam Tiểu Bố để Bái Sinh Huân đi luyện hóa cái Tỏa Thần Võng này, chứ bản thân không đi luyện hóa Tỏa Thần Võng, là lo lắng nếu như Quý Ỷ Ca đến đây, thấy Lam Tiểu Bố đang luyện hóa Tỏa Thần Võng, cũng không dám ra mặt. Nhưng Bái Sinh Huân luyện hóa Tỏa Thần Võng, Quý Ỷ Ca nhất định sẽ ra tay ngay.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Bì Tố Lĩnh, hắn khẳng định Bì Tố Lĩnh vẫn không hiểu rõ. Bì Tố Lĩnh nhất định là cho rằng hắn sợ Quý Ỷ Ca sẽ không dám hiện thân, cho nên mới bảo Bái Sinh Huân luyện hóa cái Tỏa Thần Võng này. Trên thực tế, mục đích của hắn không phải ở đây. Hắn muốn để Quý Ỷ Ca biết, lúc trước hắn ta đã chạy trốn rồi thì không nên trở lại. Còn nữa, đừng tưởng rằng ngoài mặt thực lực của hắn mạnh hơn Quý Ỷ Ca thì hắn sẽ không đánh lén.

Âm thầm ra tay, không phải chỉ có một mình Quý Ỷ Ca có thể làm, người khác cũng biết.

“Lam Đạo Chủ, đợi lát nữa ngươi nhất định phải kịp thời ra tay đấy, tên Quý Ỷ Ca kia thật sự quá mạnh, ta ở trước mặt hắn sợ rằng ngay cả một chiêu cũng không thể đỡ nổi.” Bái Sinh Huân lo lắng Lam Tiểu Bố ra tay quá muộn, nói tình huống càng nghiêm trọng hơn. Trên thực tế, ở trong tay Quý Ỷ Ca, hắn ta vẫn có thể kiên trì được một khoảng thời gian.

“Ngươi yên tâm đi, ta khẳng định ngươi sẽ không sao cả.” Lam Tiểu Bố nói xong thì bước một bước đến biên giới Tỏa Thần Võng, dịch hình thành một tảng đá bình thường.

Bái Sinh Huân ngơ ngác, hắn ta biết Lam Tiểu Bố nhất định đã dịch hình, nhưng hắn ta không tìm được Lam Tiểu Bố ở đâu. Lam Tiểu Bố dịch hình ở trước mặt hắn ta, hắn ta lại cảm thấy mọi đồ vật ở đây đều không có gì bất thường cả.

Cái này khiến Bái Sinh Huân vẫn chưa dám luyện hóa cái Tỏa Thần Võng này, hắn ta hoài nghi có phải Lam Tiểu Bố đã đi thật rồi không. Cỏ cây cát đá xung quanh, hắn ta đều đã quét qua, không có bất cứ dị thường nào.

“Bái tông chỉ, ngươi có làm được hay không thể? KHông được thì ta gọi Bì tông chủ đến.” Bái Sinh Huân còn đang ngây người, bên tai đã nghe thấy giọng nói bất mãn của Lam Tiểu Bố.

“A, ta có thể, có thể.” Bái Sinh Huân đâu còn dám do dự nữa, nhanh chóng phóng ra một đạo thần niệm, đạo thần niệm này câu thông đến Tỏa Thần Võng, lập tức dùng động tác mạnh nhất luyện hóa tất cả cấm chế trong Tỏa Thần Võng. Nhưng trong lòng hắn ta, lại như gió to sóng lớn đang gào thét, Lam Tiểu Bố cũng quá đáng sợ rồi, ở trước mặt hắn ta ẩn nấp, nhưng hắn ta lại chẳng thể tìm được chút dấu vết nào cả. Cường giả loại này mà muốn giết hắn ta, chỉ sợ sẽ dễ dàng như giẫm chết một con kiến.

Bái Sinh Huân cho rằng mình là một cửu chuyển Thánh NHân, ở trong vị diện này cũng xem như là một nhân vật đứng đầu. Nhưng giờ phút này, Bái Sinh Huân chỉ cảm thấy may mắn là mình đã lựa chọn chính xác, nếu như hắn ta thật sự đồng ý với lời mời của Đại Bàn Đạo Môn, chỉ sợ cuối cùng sẽ chết trong tay Lam Tiểu Bố. Đừng nói đến chuyện khác, chỉ dựa vào thủ đoạn ẩn nấp vừa rồi kia, Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo có liên hợp với Quý Ỷ Ca và các cường giả của các tông môn tinh cấp còn lại, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, đây là một loại trực giác.

…

Tại một nơi cách Tuyền Nguyên Đạo Tông xa hơn, Quý Ỷ Ca hơi nhíu mày. Hắn ta đã hẹn bảy người, kết quả chỉ có năm người đáp lại hắn ta. KHiến hắn ta không thể chấp nhận nhất là, năm người đáp lại hắn ta này, khôngcó ai là trưởng lão của Cửu Toa Hư Không thành, mà là thế lực bên ngoài Cửu Toa Hư Không thành.

Lúc trước Lam Tiểu Bố tiêu diệt chín tên cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành, bởi vi hắn ta dẫn theo hai trưởng lão ra ngoài, cho nên không đối đầu với Lam Tiểu Bố..

Lần này hắn ta nhận được lời mời của Đại Bàn Đạo Môn, cố ý đến đây liên thủ xử lý Lam Tiểu Bố, đương nhiên muốn kéo người bên cạnh mình đến. Khiến hắn ta không ngờ được là, người ngoài thì đồng ý với lời mời của hắn ta, nhưng mà hai tên trưởng lão kia thì không hề phát chút tin tức hồi đáp nào.

Sắc mặt Quý Ỷ Ca âm trầm khó coi, hắn ta cảm thấy có phải đã lâu rồi mình không ra tay, cho nên lúc này mới khiến trưởng lão bên cạnh đều cảm thấy uy vọng của hắn ta không còn nữa rồi?

Hắn ta đã nói có mười ba tên cửu chuyển cường giả liên thủ đối phó với Lam Tiểu Bố, vậy mà còn không dám tới. Nếu như chỉ có chút lá gan đó, còn tu đạo cái quái gì nữa? Giờ phút này, Quý Ỷ Ca đã quên đi lúc trước sau khi hắn ta quay trở lại Cửu Toa Hư Không thành, biết được Lam Tiểu Bố đã giết chết chín tên cường giả, lại quay đầu đi thẳng như thế nào.

Kiềm nén đè ép lửa giận trong lòng mình xuống, Quý Ỷ Ca thở một hơi. Hắn ta thề, chờ sau khi xử lý Lam Tiểu Bố lấy được Vũ Trụ Ma, hắn ta nhất định sẽ khiến những tên trưởng lão đã phản bội hắn ta hiểu ra, Quý Ỷ Ca hắn là nhân vật gì?

Ngay lúc này, tâm thần Quý Ỷ Ca nảy lên một cái, sau đó hắn ta lập tức trợn tròn hai mắt, lại có người đang luyện hóa Tỏa Thần Võng của hắn ta?

Chương 1980 - Bị tức chết. (2)

Thật sự lẽ nào lại như vậy, Quý Ỷ Ca hắn là bùn tùy ý nhào nặn sao? Nhưng mà hắn ta nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức đánh ra mấy chục đạo đạo tắc, hình ảnh bên ngoài Tỏa Thần Võng lập tức hiện ra rõ ràng trong hư không trước mắt hắn ta.

“Bái Sinh Huân!” Quý Ỷ Ca nhìn thấy người đang luyện hóa Tỏa Thần Võng là ai, tức quá mà cười phá lên. Hắn ta còn chưa đến Tử Vân cốc tìm Bái Sinh Huân nói chuyện, tên gia hỏa này lại chọc đến trên đầu hắn ta trước.

Cho dù trong lòng tức giận đến cực điểm, Quý Ỷ Ca vẫn cẩn thận thông qua trận pháp Giám Sát tra xét tình hình xung quanh, cuối cùng vững tin xung quanh không có ai, chỉ có một mình Bái Sinh Huân. Có thể đoán được, chắc hẳn là Bái Sinh Huân đến Tuyền Nguyên Đạo Tông, kết quả ngẫu nhiên đụng phải Tỏa Thần Võng của hắn ta.

Có lẽ gia hỏa này muốn trước khi mình đến cướp đi Tỏa Thần Võng có thể luyện hóa Tỏa Thần Võng trước, sau đó lấy Tỏa Thần Võng đi sao? TRong lòng Quý Ỷ Ca mỉa mai, thân hình lập tức lóe lên, một khắc sau hắn ta đã xuất hiện bên cạnh Bái Sinh Huân.

“Ngươi có phải không ngờ được rằng, ta đó bố trí trận văn truyền tống ở chỗ này…” Giọng nói của Quý Ỷ Ca đột ngột vang lên, Bái Sinh Huân dường như giật nảy mình, sau đó đột nhiên muốn lùi lại.

Quý Ỷ Ca hừ một tiếng, khi đang định khóa Bái Sinh Huân lại, đột nhiên cảm nhận được một loại bất an cực độ. Hắn ta không chút do dự lấy một cái đại ấn đập ra.

Oanh! Đạo vận nổ tung, phương ấn của hắn ta lại bị đánh bay.

Ngay cả thần niệm Quý Ỷ Ca cũng không mở rộng ra ngoài, trực tiếp kích phát Tỏa Thần Võng, sau đó cả người nhanh chóng bỏ chạy.

Hắn ta khẳng định, loại thực lực này trừ Lam Tiểu Bố ra không còn người nào khác. Hơn nữa vừa rồi đại ấn của hắn ta bị đánh bay đều là do đạo vận kích mang, có thể thấy được, người đang trốn bên cạnh chính là Lam Tiểu Bố.

Cho dù đã kích phát Tỏa Thần Võng, nhưng Quý Ỷ Ca vẫn nhanh chóng bỏ chạy, thậm chí hắn ta còn không cần cả Tỏa Thần Võng. Hắn ta khẳng định cơ hội mình có thể kích phát được Tỏa Thần Võng chỉ có một phần vạn, nếu như đối phương thật sự chính là Lam Tiểu Bố, vậy thì tuyệt đối không có khả năng để hắn ta kích phát Tỏa Thần Võng, hơn nữa cũng sẽ không để hắn ta lấy được Tỏa Thần Võng.

Quả nhiên, chỉ qua nửa hơi thở, Quý Ỷ Ca đã biết mình đoán đúng, Tỏa Thần Võng của mình bị một đại trận mà chính mình cũng không cảm nhận được khóa lại. Loại cảm giác này hắn ta thậm chí còn cảm thấy có chút quen thuộc. Quý Ỷ Ca không cần suy nghĩ tiếp đã lập tức hiểu ra, lúc trước khi hắn ta ở Đại Bàn Đạo Môn cũng đã cảm thấy không thích hợp. Có thể thấy được, lúc đó Lam Tiểu Bố đã trốn ở một bên rồi.

Quý Ỷ Ca cảm thấy cả người mình lạnh từ đầu đến chân, bọn hắn còn bàn bạc cách đối phó với Lam Tiểu Bố, kết quả người ta đang ẩn nấp bên cạnh bọn họ, bọn hắn còn không phát hiện ra. Hắn ta thề, nếu như lần này mình có thể chạy trốn, hắn ta sẽ vĩnh viễn không trêu chọc đến Lam Tiểu Bố nữa.

Mấy đạo nhận mang không gian ẩn chứa khí thế tử vong xuất hiện trên đường lui của Quý Ỷ Ca, nếu như không phải nhận mang không gian này có thể dễ dàng xé rách thân thể Quý Ỷ Ca, hắn ta tuyệt đối sẽ không ra tay ngăn cản và tránh né, hắn ta thà rằng bị nhận mang không gian này đánh trọng thương, bây giờ cũng phải bỏ chạy.

Chỉ là nhận mang không gian này có thể dễ dàng chém giết hắn ta, hắn ta không thể không tránh né.

Bành! Quý Ỷ Ca cảm thấy mình tựa như đang chủ động đón lấy quy tắc Quyền Đạo của Lam Tiểu Bố, sau đó hậu tâm của hắn ta bị một quyền của Lam Tiểu Bố xé mở, thần nguyên và đạo tắc đại đạo tại giờ phút này như quả bóng da bị xé rách, hoàn toàn sụp đổ.

Bịch, thân thể tàn phá của Quý Ỷ Ca rơi xuống, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang đi tới, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Không sai, thật sự là phẫn nộ.

“Có phải ngươi cũng không ngờ được, ta cũng ở chỗ này?” Lam Tiểu Bố đi tới nói.

“Ngươi, vậy mà ngươi còn đánh lén ta, ta…” Quý Ỷ Ca không thể nói một câu hoàn chỉnh, há mồm phun ra một ngụm máu.

Hắn ta không phải là bị đánh chết, mà là bị tức chết. Thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh hơn hắn ta rất nhiều, nếu không, sao hắn ta lại không dám đối mặt với Lam Tiểu Bố chứ? Cuối cùng còn muốn mời mười cửu chuyển Thánh Nhân liên thủ đối phó với Lam Tiểu Bố? Loại thực lực cường đại như Lam Tiểu Bố thế này, vậy mà còn đánh lén hắn ta. Chẳng những đánh lén hắn ta, mà còn gọi Bái Sinh Huân cùng hỗ trợ.

Hắn ta thật sự không nghĩ ra, trên đời này vì sao lại có người vô liêm sỉ như vậy, một chút phẩm chất cũng không có.

Nếu như hắn ta có loại thực lực như Lam Tiểu Bố, hắn ta tuyệt đối không làm ra chuyện đánh lén, hắn ta sẽ quang minh chính đại xử lý Lam Tiểu Bố, sau đó nói cho hắn biết…

Quý Ỷ Ca không thể nghĩ tiếp được nữa, hắn ta nhìn thấy thế giới của mình bị Lam Tiểu Bố mở ra, sau đó Lam Tiểu Bố còn bắt đầu giảo sát tất cả hồn niệm mà hắn ta để lại.

Câu nói cuối cùng hắn ta nghe được chính là, “Nếu như ta là ngươi, nếu đã không dám tiến vào Cửu Toa Hư Không thành, vậy thì núp xa xa một chút, sao phải quay về chịu chết chứ? Tốt, bây giờ chẳng những ngươi chết, còn hại mấy cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo bị ta giết chết.”

“Quả nhiên là ngươi…” Quý Ỷ Ca nói được bốn chữ này, không cam lòng nhìn Nguyên Thần của mình tản mất.

Bái Sinh Huân như rơi vào hầm băng, hắn ta cố gắng nghĩ Lam Tiểu Bố rất cường đại, nếu không thì hắn ta cũng sẽ không từ chối lời mời của Lỗ Khỉ, chủ động đến nịnh nọt Lam Tiểu Bố. Nhưng bây giờ hắn ta mới phát hiện, quyết định của mình và Bì Tố Lĩnh anh minh đến mức nào. Bốn tên cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo đều đã bị tiêu diệt trong im lặng, người khác thậm chí còn không biết.

Chương 1981 - Vũ Trụ Ma cường hãn.

Sau khi xử lý Quý Ỷ Ca, Lam Tiểu Bố thậm chí còn không luyện hóa Tỏa Thần Võng, chỉ vung tay lên cuốn một cái, Tỏa Thần Võng được bố trí ở chỗ này lập tức bị hắn kéo vào trong Trường Sinh Giới của mình.

“Lam Đạo Chủ, bây giờ chúng ta…” Giọng điệu Bái Sinh Huân vô cùng kính cẩn, dường như đang chờ chỉ thị của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta muốn luyện hóa Vũ Trụ Ma, ngươi và Bì Tố Lĩnh cứ ở lại ngoại môn Tuyền Nguyên Đạo Tông đi. Nghe nói bọn người Quý Ỷ Ca còn mời thêm mười mấy cường giả đến, chỉ cần bọn họ đến, ngươi hãy gọi ta đến tiêu diệt bọn họ.”

“Vâng, Lam Đạo Chủ cứ yên tâm.” Giọng điệu Bái Sinh Huân cam đoan, hắn ta biết lời Lam Tiểu Bố nói không hề khoa trương một chút nào. Giống như bây giờ Lam Tiểu Bố muốn tiêu diệt Bái Sinh Huân hắn ta là chuyện vô cùng dễ dàng

Lam Tiểu Bố không để ý, đồ trong thế giới của Quý Ỷ Ca thật sự quá nhiều, rất nhiều thứ phải chờ đến khi hắn rảnh rỗi mới có thể sắp xếp lại. ĐÓi với hắn mà nói, chuyện quan trọng nhất khi đến Đại Ma Hư Tinh chính là Vũ Trụ Ma. Nếu không thì hắn đã sớm đi tìm Thất Giới Kỳ, đâu còn đến Đại Ma Hư Tinh một chuyến thế này?

…

Bên ngoài Đại Ma Hư Tinh, một nam tử tóc dài đứng ở chỗ này, nhưng mà vẫn chậm chạp không tiến vào Đại Ma Hư Tinh.

“KHuông huynh, ngươi còn đến sớm hơn ta.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, sau đó một tu sĩ áo nâu xuất hiện cách nam tử tóc dài này không xa.

“Tần tông chủ, sao ta lại cảm thấy có chút kỳ quái nhỉ?” Nam tử tóc dài nhíu mày nói.

“Sao lại kỳ quái?” Tần tông chủ mới đến hỏi một câu.

Nam tử tóc dài trầm giọng nói, “Quý thành chủ nói là hẹn tám người, cộng thêm bốn tên cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo, vậy chúng ta chắc hẳn có mười ba người. Tên họ Lam kia có lợi hại đến đâu, mười ba cường giả cửu chuyển cũng có thể tiêu diệt được hắn.”

“Có vấn đề gì sao?” Tần tông chủ khó hiểu hỏi.

Nam tử tóc dài hừ một tiếng, “Chính vì Quý thành chủ đảm bảo, cho nên ta mới tin tưởng rằng có thể diệt đi tên họ Lam kia. Nhưng ta đến đây ít nhất đã một canh giờ, ngươi là người thứ hai đến đây, trong lúc đó ta không gặp được bất cứ kẻ nào cả. Chuyện này chẳng lẽ không có vấn đề sao? Tám người, cho đến bây giờ chỉ có hai chúng ta. Không nói đến chuyện khác, hai trưởng lão cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành, không phải còn gần hơn chúng ta nhiều sao? Sao mà còn chưa đến? Cái này vẫn chưa phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là ta đã phát một đạo tin tức cho Lỗ tông chủ, cho đến bây giờ vẫn không có bất cứ hồi âm nào cả.”

Nam tử tóc dài vừa dứt lời, một chiếc phi thuyền đã xuất hiện cách hai người không xa, bước ra ngoài chính là một nữ tử thanh tú, đạo vận lưu chuyển quanh người nàng, rõ ràng cũng là một cường giả cửu chuyển.

“Cổ Đạo Chủ, ngươi cũng tới à?” Tần tông chủ vội vàng hỏi một câu.

Nữ tử thanh tú được gọi là Cổ Đạo Chủ kia nhìn xung quanh một chút, nghi ngờ hoir, “Vì sao chỉ có hai người các ngươi? Những người còn lại đâu?”

Nàng đường xá xa xôi, nàng đã đến rồi, vì sao người khác còn chưa đến?

Nam tử tóc dài nói, “Vấn đề nằm ở chỗ này, bây giờ mới chỉ có ba người chúng ta đến, ta còn đến sớm hơn một canh giờ. Sau đó ta có phát tin tức cho Lỗ tông chủ, nhưng không hề có hồi âm.”

Sắc mặt Cổ Đạo Chủ hơi đổi một chút, nhíu mày nói, “Trước đâu không lâu ta cũng có truyền tin tức cho Đạo Chủ Phương Sát của Càn Húc Thánh Đạo, cũng không có trả lời, có phải đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết hay không?”

“ĐỢi một chút, ta phát một đạo tin tức cho Quý thành chủ.” Tần tông chủ lập tức lấy Thông Tin Châu ra, phát một đạo tin tức cho Quý Ỷ Ca, đồng thời dừng trên quảng trường hư không của Đại Ma Hư Tinh, bây giờ nên đến đâu tập hợp?

Phát xong tin tức, Tần tông chủ vẫn đặt Thông Tin Châu trong lòng bàn tay. Nửa nén hương trôi qua, rồi lại một nén hương…

Đừng nói là tin tức hồi âm, chút dao động đạo vận của ThôngTin Châu cũng không có.

Nam tử tóc dài tự giễu cười cười, “Mấy người chúng ta đúng là quá thành thật, Lam đạo hữu kia có thể chém giết chín tên cường giả cửu chuyển ở Cửu Toa Hư Không thành, sao có thể là hạng đơn giản chứ? Vậy mà chúng ta còn muốn đến đây đối phó hắn. Người khác thì tỉnh táo hơn chúng ta nhiều, Cổ Đạo CHủ, Tần tông chủ, ta phải đi đây, sau này còn gặp lại. Nhưng mà điều này cũng khiến cho Cứu Hình ta biết, hai vị là người có thể kết giao.”

Nói xong câu đó, nam tử tóc dài lấy pháp bảo phi hành ra, không chút do dự bỏ chạy. Hắn ta đổi xừng hô với Lam Tiểu Bố, từ tên họ Lam thành Lam đạo hữu.

Nữ tử thanh tú kia và Tần tông chủ không có chút do dự nào, đều tự lấy pháp bảo phi hành của mình ra rời đi, thậm chí ngay cả quảng trường Đại Ma Hư Tinh cũng không vào.

Cùng lúc đó, Bái Sinh Huân của Tử Vân cốc và Bì Tố Lĩnh của Bách Đạo Hà âm thầm sợ hãi mà đứng bên ngoài Tuyền Nguyên Đạo Tông. Bì Tố Lĩnh từ trong miệng Bái Sinh Huân biết được Quý Ỷ Ca đã bị Lam Tiểu Bố dễ dàng chém giết, không chỉ như vậy, cường giả cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo có khả năng đều đã bị Lam Tiểu Bố giết.

“Bái tông chủ, không phải là chúng ta có thể ra tay với Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo hay sao?” Sau khi khiếp sợ, Bì Tố Lĩnh bắt đầu kích động. Hai cái đạo tràng tốt nhất ở Đại Ma Hư Tinh, chính là Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo. Bây giờ hai tông môn này đã không còn cường giả cửu chuyển, chẳng phải là mặc cho bọn hắn nhào nặn rồi sao?

Bái Sinh Huân gật đầu, “ĐƯơng nhiên, nhưng mà bây giờ không thể ra tay được, bây giờ chúng ta cần phải hộ pháp cho Lam Đạo Chủ. Đợi lát nữa khi Lam Đạo Chủ luyện hóa Vũ Trụ Ma xong, chúng ta sẽ hỏi ý của Lam Đạo Chủ một chút. Còn nữa, cho dù như thế nào, nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với Trác Huyền Thiên. Lam Đổi Chủ đối xử với Trác Huyền Thiên không tệ, kết giao với Trác Huyền Thiên nhất định không sai."

KHông cần Bái Sinh Huân nói, Bì Tố Lĩnh cũng biết mình nên làm như thế nào. Vị Đại Thần Lam Tiểu Bố đứng sau lưng Trác Huyền Thiên này, ai dám làm gì Trác Huyền Thiên, không muốn sống nữa à?

…

Chương 1982 - Vũ Trụ Ma cường hãn. (2)

Có bia đá nhỏ Vũ Trụ Ma giúp đỡ, Lam Tiểu Bố đã sớm cảm ứng được Vũ Trụ Ma

Hầu như ngay khi cảm ứng được Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Ma lập tức muốn trốn khỏi sự trói buộc của hắn, sau đó xông vào trong hư không mênh mông.

Lam Tiểu Bố vì Vũ Trụ Ma mà tốn nhiều thời gian như vậy, sao có thể để Vũ Trụ Ma bỏ chạy được chứ? Trường Sinh Đạo không ngừng cuốn ra, một đạo rồi lại một đạo.

Nhưng mà sau đó sắc mặt Lam Tiểu Bố nhanh chóng thay đổi, cho dù hắn có đánh ra bao nhiêu đạo Trường Sinh Đạo, cho dù là đạo tắc Không Gian, đạo tắc Ngũ Hành hay các đạo tắc còn lại, đều bị Vũ Trụ Ma xé rách trong thời gian ngắn nhất.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể điên cuồng mà liên tục đánh ra các loại Trường Sinh Đạo trói buộc Vũ Trụ Ma, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã sớm xử lý mấy cường giả cửu chuyển của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo, đồng thời còn xử lý Quý Ỷ Ca. Nếu không thì bây giờ mấy người này mà ra tay với hắn, hắn thật sự sẽ trúng chiêu.

Đây không phải là chuyện bỏ qua Vũ Trụ Ma, cho dù hắn bỏ đi Vũ Trụ Ma, cũng sẽ bị Vũ Trụ Ma phản phệ mà trọng thương. Một khi trọng thương, hậu quả khó lường.

Lam Tiểu Bố cảm thán, nếu như không phải hắn, hắn khẳng định cho dù là Quý Ỷ Ca cũng không thể lấy Vũ Trụ Ma đi. Tỏa Thần Võng có thể khóa được Vũ Trụ Ma sao? Đúng là nằm mơ. Loại bảo vật như Vũ Trụ Ma, nếu như hắn không sửa lại đạo tắc tự thân, mà là đạo tắc của vùng vũ trụ này, hoàn toàn không có tư cách dây dưa với Vũ Trụ Ma.

Cũng may hắn tu luyện là đại đạo Trường Sinh tự thân, bây giờ còn có thể khóa Vũ Trụ Ma lại. Lúc này Lam Tiểu Bố chỉ có thể hy vọng giúp đỡ mà Quý Ỷ Ca kêu gọi không đến, nếu không thì hắn vẫn sẽ phải chịu thiệt thòi. ĐỐi mặt với Vũ Trụ Ma, ngay cả chút tâm thần hắn cũng không thể phân ra được.

Từng đạo đạo tắc trói buộc được Lam Tiểu Bố đánh ra, sau đó bị xé nứt.

Theo thời gian từ từ trôi qua, Lam Tiểu Bố dần dần chiếm thế thượng phong. Không phải hắn lợi hại hơn Vũ Trụ Ma, mà là hắn đã chạm đến đạo vận của Vũ Trụ Ma, đạo tắc trói buộc có tính nhắm vào, cũng càng ngày càng mạnh. Nếu như vậy, Vũ Trụ Ma đương nhiên sẽ trở nên yếu thế.

Trước đó Lam Tiểu Bố dự định dùng một ngày để luyện hóa Vũ Trụ Ma, bây giờ hắn mới biết được bản thân mình đã suy nghĩ quá đơn giản rồi. Nửa tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố mới chính thức trói buộc được Vũ Trụ Ma, sau đó đánh vào đạo niệm ý chí đầu tiên của chính mình.

Khi từng đạo ý chí đạo niệm đánh vào Vũ Trụ Ma, Lam Tiểu Bố cảm ứng được khí thế sát phạt đáng sợ từ Vũ Trụ Ma. Khí thế sát phạt này từng đạo từng đạo liên tiếp nhau. Những đạo vận sát phạt này tạo thành một cối xay sát phạt cường đại, cái cối xay sát phạt này dường như muốn cuốn Lam Tiểu Bố vào, mài thành cặn máu và hư vô.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, một khi hắn bị cái cối xay sát phạt khổng lồ này cuốn vào, vậy hắn không còn gì nữa. Cho dù hắn có tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, cũng chỉ có một con đường chết. Bởi vì Vũ Trụ Duy Mô mặc dù cùng cấp với Vũ Trụ Ma, nhưng chỉ khi nào bị Vũ Trụ Ma bao lấy, qua thời gian dài cũng sẽ từ từ bị mài đi.

Dù sao thì Vũ Trụ Ma mới là pháp bảo công kích, mà Vũ Trụ Duy Mô chỉ là pháp bảo phụ trợ.

Lam Tiểu Bố biết, mặc dù hắn tạm thời có thể trói buộc được Vũ Trụ Ma, nhưng lúc nào cũng là thời khắc hung hiểm, hắn nhất định phải luyện hóa cấm chế thứ nhất của Vũ Trụ Ma.

Khi ý chí của Lam Tiểu Bố cưỡng ép đánh vào trong Vũ Trụ Ma, từng đạo khí thế sát phạt lập tức đánh ra, lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố bị xé nứt, đạo vận phản phệ, há miệng phun ra một ngụm máu. Ngụm máu này phun lên trên Vũ Trụ Ma, không đợi cối xay sát phạt đáng sợ kia hình thành, Lam Tiểu Bố lại càng điên cuồng đánh ý chí đạo niệm của mình ra.

“Răng rắc!” Cuối cùng đạo cấm chế thứ nhất của Vũ Trụ Ma cũng bị Lam Tiểu Bố xé rách.

Tiếng đạo vận cuồng bạo ầm vang không ngừng nổ tung trên không Tuyền Nguyên Đạo Tông, hầu như một nửa tu sĩ của Đại Ma Hư Tinh đều bị kinh động. Bao gồm cả Trác Huyền Thiên, tất cả mọi người đều chấn động nhìn trong hư không, trong hư không, Lam Tiểu Bố và Vũ Trụ Ma đang giằng co với nhau.

So với Vũ Trụ Ma cao mấy triệu trượng, Lam Tiểu Bố dường như có thể bỏ qua. Vũ Trụ Ma dũng mãnh phóng ra từng lớp khí thế sát phạt đáng sợ, người có tu vi thấp một chút, cho dù thần niệm chạm vào một chút, đều sẽ bị trọng thương.

Nhưng chính là như vậy, đám người mới có thể cảm nhận được, khí thế của Vũ Trụ Ma không ngừng bị mài đi, có thể thấy được người luyện hóa Vũ Trụ Ma kia có bao nhiêu đáng sợ. Vị trí Lam Tiểu Bố nguy hiểm, nhưng không ai có thể nhìn thấy được.

Ở nơi xa, Bái Sinh Huân hít một hơi thật sâu, hắn ta chậm rãi nói, “Cái Vũ Trụ Ma này cho dù là bất cứ người nào của Đại Ma Hư Tinh ta, đều không thể luyện hóa.”

Bì Tố Lĩnh thở dài một tiếng, “Quả thật là như vậy.”

Trước đó mặc dù bọn hắn biết Vũ Trụ Ma không thuộc về bọn họ, nhưng mà một người ngoài đến đây muốn luyện hóa Vũ Trụ Ma lấy đi, trong lòng vẫn có chút không cam lòng. Sau khi nhìn thấy Vũ Trụ Ma, bọn hắn mới biết, nếu để bọn hắn đến luyện hóa Vũ Trụ Ma,Vũ Trụ Ma đã sớn trốn vào hư không rồi.

Khi đạo cấm chế thứ nhất bị Lam Tiểu Bố xé rách, toàn bộ đạo vận của Vũ Trụ Ma đề bị lộ ra, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn biết mình đã thành công bước đầu tiên.

Sau đó Lam Tiểu Bố vô cùng chấn động, hắn cảm nhận được không còn là khí thế sát phạt nữa, mà là hủy diệt, niết hóa, hư vô…

Tất cả khí thế diệt tuyệt đáng sợ ập đến, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một bản đạo quyển màu vàng loáng thoáng lơ lửng tại nơi sâu nhất trong

Vũ Trụ Ma.

Chương 1983 - Đại Vũ Trụ Thuật.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang chấn động vì bản đạo quyển màu vàng kia, đạo vận sát phạt từ sâu trong Vũ Trụ Ma đột nhiên dùng tốc độ nhanh nhất tạo thành một cối xay giảo sát khinh khủng khổng lồ, cái cối xay khổng lồ này thậm chí không cần cuốn Lam Tiểu Bố lên, bởi vì Lam Tiểu Bố đang luyện hóa Vũ Trụ Ma, chính bản thân hắn đang đứng giữa cái cối xay khổng lồ này.

KHí thế tử vong ập đến, Lam Tiểu Bố biến sắc, cái cối xay khổng lồ này còn chưa hoàn toàn nghiền nát hắn, đạo vận TRường Sinh xung quanh hắn nhanh chóng bị xé nứt, lĩnh vực Trường Sinh cường hãn tựa như một chuyện cười, trước mặt cối xay khổng lồ này bị nát vụn hầu như không còn.

KHông ổn, Lam Tiểu Bố cuối cùng không còn lo được chuyện gì khác nữa, hai tay cuốn lên vô số đạo tắc lập tức hình thành một đạo tắc cắt chém thiên địa bổ ra ngoài. Hư không cũng bị tách ra trước đạo tắc cắt chém thiên địa này, không gian trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Đại Thiết Cát Thuật!

Cạch! Cối xay khổng lồ do Vũ Trụ Ma hình thành bị Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố xé rách một khe hở, Lam Tiểu Bố nhanh chóng xông ra ngoài từ khe hở kia. Mà cái cối xay khổng lồ này tựa như có linh tính, lại một lần nữa muốn đè ép Lam Tiểu Bố lại, mài thành hư vô.

Tâm thần Lam Tiểu Bố chấn động, đây không phải là Hủy DIệt Thuật, nhưng lại có một loại lực lượng niết hóa còn đáng sợ hơn Đại Hủy Diệt Thuật, giống như là...

Lam Tiểu Bố nghĩ, thật giống như lượng kiếp niết hóa một tinh cầu. Hắn không chứng kiến Diệt Thế Lượng Kiếp, nhưng hắn đã từng tiếp xúc với đạo vận Hủy Diệt của Diệt Thế Lượng Kiếp. Đạo vận niết hóa từ trong cái cối xay khổng lồ của Vũ Trụ Ma tỏa ra này, hình như cùng loại với cái hủy diệt của Diệt Thế Lượng Kiếp kia.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lại đánh một đạo Đại Thiết Cát Thuật ra, sau khi xé rách cối xay khổng lồ vừa mới hình thành, thần niệm của hắn cũng đánh vào sâu trong Vũ Trụ Ma, xé mở đại cấm chế thứ hai của Vũ Trụ Ma.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố rõ ràng hơn ai khác, bây giờ chính là thời gian hắn tranh đoạt với Vũ Trụ Ma, nếu như hắn không thể kịp thời hủy đi càng nhiều cấm chế của Vũ Trụ Ma để luyện hóa thành chính mình, vậy thì hắn sẽ thành cặn trước cối xay khổng lồ Vũ Trụ Ma này.

Rầm rầm rầm! Tạch tach tạch!

Từng đạo Đại Thiết Cát Thuật được Lam Tiểu Bố đánh ra, cho dù mỗi lần Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố đều bị cối xay khổng lồ của Vũ Trụ Ma xé nát chín phần, còn một phần đánh lên mặt đất, nhưng vẫn giống như lượng kiếp xảy ra, khiến sông núi vùng thiên địa này sụp đổ, dòng sông cuốn ngược.

Tuyền Nguyên Đạo Tông ở trong khu vực Đại Thiết Cát Thuật này, tàn phá thành mảnh nhỏ, hóa thành một đường rãnh thật sâu. Trác Huyền Thiên chỉ có thể dẫn theo môn nhân rời xa Tuyền Nguyên Đạo Tông, tiếp tục ở lại nơi này chẳng khác nào muốn chết.

“Đại Thiết Cát Thuật, vậy mà lại là Đại Thiết Cát Thuật…” Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh ở đằng xa, sắc mặt tái nhơt, toàn bộ Đại Ma Hư Tinh chỉ có hai người bọn họ là cửu chuyển Thánh Nhân.

Bọn hắn không ngờ Lam Tiểu Bố lại có loại thần thông khai thiên đáng sợ như vậy, nếu như Lam Tiểu Bố dùng loại thần thông khai thiên đáng sợ Đại Thiết Cát Thuật này, đừng bảo mà tông môn bọn hắn, cho dù là Đại Bàn Đạo Môn hay Càn Húc Thánh Đạo cũng không thể nào chống đỡ được? Không đúng, cho dù là Đại Ma Hư Tinh, trước loại Đại Thiết Cát Thuật này, cuối cùng cũng sẽ sụp đổ. Có cái đại trận tinh cầu nào có thể ngăn cản loại thần thông Đại Thiết Cát Thuật này?

Hai người lập tức tỏ ra vô cùng lo lắng, loại Đại Thiết Cát Thuật này, Đại Ma Hư Tinh có thể kiên trì được sao? Lam Tiểu Bố cứ tiếp tục như vật, sớm muộn gì cũng hủy Đại Ma Hư Tinh. Nhưng bọn hắn không dám ngăn cản, hoặc là nói bọn hắn hoàn toàn khôngcó năng lực ngăn cản. Trước loại thần thông Đại Thiết Cát Thuật này, bọn hắn mà lên chính là muốn chết.

TRong lòng Lam Tiểu Bố biết rõ, bây giờ không phải là chuyện hắn dừng lại không thi triển Đại Thiết Cát Thuật, bởi vì hắn hoàn toàn không thể nào dừng lại. Một khi hắn dừng lại, Vũ Trụ Ma ngưng luyện thành cối xay khổng lồ sẽ mài hắn thành bã vụn.

Hắn muốn sống, nhất định phải không ngừng thi triển Đại Thiết Cát Thuật. Cho dù với thực lực bây giờ của hắn, không ngừng thi triển Đại Thiết Cát Thuật, cũng có chút không kiên trì nổi, sớm muộn gì cũng bị cối xay khổng lồ Vũ Trụ Ma xử lý.

Nếu như muốn sống, nhất định phải trong lúc còn có thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật, luyện hóa thêm càng nhiều cấm chế của Vũ Trụ Ma. Mỗi một lần hắn xé mở cối xay khổng lồ Vũ Trụ Ma tạo ra, thời gian hình thành cối xay khổng lồ kế tiếp có một khoảng trống, khoảng trống này chính là cơ hội hắn luyện hóa Vũ Trụ Ma.

Đại Ma Hư Tinh không ngừng bị xé rách, phạm vi bị ảnh hưởng cũng càng lúc càng lớn, sắc mặt Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng tái nhợt, như một tấm giấy trắng, nhưng hắn biết, khi thời gian dần trôi qua mình đã dần chiếm thế thượng phong. Bởi vì hắn đã luyện hóa tám đạo cấm chế, tốc độ Vũ Trụ Ma ngưng luyện ra cối xay khổng lồ cũng càng ngày càng chậm, cái này đã giúp hắn có cơ hội thở dốc.

Chỉ cần hắn luyện hóa đạo cấm chế thứ chín, Vũ Trụ Ma có mạnh đến đâu, cũng không thể ngưng luyện cối xay khổng lồ nữa.

Chương 1984 - Đại Vũ Trụ Thuật. (2)

Có lẽ biết mình sắp bị luyện hóa đạo cấm chế thứ chín, tốc độ Vũ Trụ Ma ngưng luyện ra cối xay khổng lồ mặc dù càng ngày càng chậm, nhưng uy lực lại càng ngày càng cường hãn. Hoặc là nói thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ càng ngày càng yếu, cho dù là uy lực cối xay khổng lồ có như nhau, đối với Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng cường hãn.

Lại một đạo cối xay khổng lồ đáng sợ nghiền ép đến, cảm nhận được lực lượng hủy diệt, Lam Tiểu Bố tiếp tục thi triển Đại Thiết Cát Thuật, lần này hắn không kịp thời xé mở cối xay khổng lồ, mà điên cuồng cuốn thần niệm của mình đánh vào sâu trong Vũ Trụ Ma. Hắn muốn giành giật từng giây, nếu không lại phải đợi đến lần xé rách cối xay khổng lồ tiếp theo.

Đạo ý chí thần niệm này của Lam Tiểu Bố còn ẩn chứa một đạo nhận mang thần hồn, hắn tin tưởng khi hắn luyện hóa chín phần chín đạo cấm chế thứ chín này, đạo nhận mang thần hồn mang theo ý chí thần niệm nhất đính sẽ bị xé mở.

“Răng rắc!” Quả nhiên đúng như Lam Tiểu Bố dự liệu, đạo cấm chế thứ chín của Vũ Trụ Ma bị Lam Tiểu Bố xé mở, sau đó nhanh chóng bị Lam Tiểu Bố luyện hóa.

Khi Lam Tiểu Bố luyện hóa đạo cấm chế thứ chín, cối xay khổng lồ mà Vũ Trụ Ma còn đang ngưng luyện đã nhanh chóng tán loạn.

Vũ Trụ Ma mấy triệu trượng trong hư không đang nhanh chóng thu nhỏ còn 900.000 trượng, Lam Tiểu Bố không dừng lại, vẫn điên cuồng đánh ra ý chí thần niệm của mình không ngừng luyện hóa cấm chế phía sau.

Thật sự là Vũ Trụ Ma quá mức đáng sợ, Lam Tiểu Bố lo lắng nếu như hắn thả lỏng, Vũ Trụ Ma sẽ lần nữa xóa đi cấm chế mà hắn luyện hóa, lại hình thành cối xay khổng lồ. Thứ này hoàn toàn khác với Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Duy Mô là chủ động nhận hắn làm chủ, Vũ Trụ Ma là hắn cưỡng ép muốn luyện hóa, hết lần này đến lần khác, Vũ Trụ Ma còn không cho phép hắn luyện hóa.

Không có cối xay khổng lồ công kích Lam Tiểu Bố quấy nhiễu, cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố nguyên khí đại thương, tốc độ luyện hóa cũng nhanh hơn trước đó vô số lần.

Đạo thứ mười, đạo thứ mười một…

Khi từng đạo cấm chế được Lam Tiểu Bố luyện hóa. Vũ Trụ Ma nhanh chóng thu nhỏ, từ 900.000 trượng còn 800.000 trượng rồi 70.000 trượng…

Sau khi luyện hóa đến đạo cấm chế 108, Vũ Trụ Ma đã thu nhỏ còn vạn trượng. Nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không dừng lại, hắn tiếp tục luyện hóa Vũ Trụ Ma. Cấm chế bên ngoài nhất của Vũ Trụ Ma là 108 đạo, trong mỗi một đạo cấm chế này lại có 108 đạo cấm chế nhỏ. Còn sau đó còn có cấm chế nào không, bây giờ Lam Tiểu Bố vẫn chưa nhìn ra.

Bảo vật khôi phục nguyên khí trên người hắn rất nhiều, hơn nữa Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, lúc này không thể dừng lại. Nếu cái Vũ Trụ Ma này đã đáng sợ như vậy, cần phải nhanh chóng luyện hóa xong.

Cho dù là bảo vật có cấp bậc gì, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, đều là càng luyện càng nhanh. Bởi vì khi hắn luyện hóa, một phần đạo tắc của Vũ Trụ Ma đã hóa thành đạo tắc Trường Sinh của hắn.

Sau ba tháng, Vũ Trụ Ma thu nhỏ còn trăm trượng, Lam Tiểu Bố luyện hóa hơn một vạn đạo cấm chế, sau đó hắn phát hiện trong số cấm chế này, hắn luyện hóa còn chưa một phần vạn.

Lam Tiểu Bố dừng tiếp tục luyện hóa, thần niệm của hắn tập trung vào bản đạo quyển màu vàng ở sâu bên trong Vũ Trụ Ma.

“Bên trên bản đạo quyển màu vàng kia có bốn chữ lớn, “Đại Vũ Trụ Thuật.”

Lam Tiểu Bố vô cùng chấn động, Đại Vũ Trụ Thuật không phải là do Đại TinH Cầu Thuật diễn hóa thành sao? Nghe nói Khúc Bồng mới là chủ nhân của Đại Tinh Cầu Thuật, trong cuộc đời chuyện hắn ta muốn làm nhất, chính là thăng cấp Đại Tinh Cầu Thuật thành Đại Vũ Trụ Thuật. Vì muốn thăng cấp Đại Tinh Cầu Thuật thành Đại Vũ Trụ Thuật, hắn ta đã hủy không biết bao nhiêu hành tinh và giới vực. Khúc Bồng cũng muốn thăng cấp Đại Tinh Cầu Thuật thành Đại Vũ Trụ Thuật, lúc này mới khiến đông đảo cường giả Vĩnh Sinh vây công, cuối cùng không thể không luân hồi trùng sinh.

Cho dù thế nào Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ đến, Đại Vũ Trụ Thuật cũng không phải là diễn hóa ra, mà là vốn đã tồn tại, chỉ là ẩn nấp sâu trong Vũ Trụ Ma.

Hắn nhớ đến đạo vận đáng sợ trong cối xay khổng lồ của Vũ Trụ Ma, không phải có một loại đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp trong đó sao?

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn cảm thấy mình đã phát hiện ra một bí mật lớn, đó chính là Đại Vũ Trụ Thuật. Hắn thậm chí còn có một loại cảm giác, Vũ Trụ Ma ẩn nấp ở chỗ này, là vì không muốn để bất cứ kẻ nào tìm ra được, cũng không cho bất cứ kẻ nào luyện hóa, rất có thể chính là vì Đại Vũ Trụ Thuật.

Nếu như Đại Vũ Trụ Thuật lộ ra ngoài, đừng nói là vị diện tinh cầu, Hạo hãn đều sẽ hỏng đi, cái này tương đương với thả một Ác Ma ra ngoài, cuối cùng không có ai có thể ngăn chặn được Ác Ma. Một khi có người biết bên trong Vũ Trụ Ma chính là Đại Vũ Trụ Thuật, cho dù là cường giả Vĩnh Sinh, chỉ sợ cũng sẽ chen chúc đến mà ra tay với hắn.

Hít một hơi thật sau, Lam Tiểu Bố lại huyễn hóa ra vô tận đạo tắc Trường Sinh. Hắn tuyệt đối không thể để cho Đại Vũ Trụ Thuật bỏ chạy, cũng không thể để Vũ Trụ Ma bỏ chạy.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố thật sự tin tưởng, cho dù hắn tu luyện đại đạo tự thân, một khi có người lấy được Đại Vũ Trụ Thuật. Chờ hắn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, sợ cũng không thể nào khống chế được hướng đi trong vũ trụ mênh mông.

Đại Vũ Trụ Thuật, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Chương 1985 - Luyện hóa.

Đại Vũ Trụ Thuật chẳng những không thể rơi vào tay người khác, còn không thể để bất cứ kẻ nào biết trong tay hắn có Đại Vũ Trụ Thuật.

Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ luyện hóa, lại qua thêm nửa tháng, hai tay Lam Tiểu Bố đột nhiên huyễn hóa ra vô số đạo tắc, những đạo tắc này đều được diễn sinh ra từ đại đạo Trường Sinh. Những đạo tắc này đánh ra, mạnh mẽ tháo rời Đại Vũ Trụ Thuật từ trong Vũ Trụ Ma ra. Sau khi bóc Đại Vũ Trụ Thuật ra khỏi Vũ Trụ Ma, tốc độ luyện hóa Vũ Trụ Ma nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không tiếp tục luyện hóa, mà là bỏ hết Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật vào trong Trường Sinh Giới của mình.

Trong lòng hắn vô cùng khó hiểu, không phải nói Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển khai thiên sao

Nếu như Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển khai thiên, vậy vì sao còn có Đại Vũ Trụ Thuật tồn tại? Đã có Đại Vũ Trụ Thuật tồn tại, vậy vì sao Khúc Bồng kia còn muốn tự mình sáng tạo ra Đại Vũ Trụ Thuật?

Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, Đại Tinh Cầu Thuật nhất định là đạo quyển khai thiên. Nếu không, chẳng lẽ ngay cả Vũ Trụ Duy Mô của hắn cũng không tạo dựng ra? Nếu như Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển khai thiên, vây Đại Vũ Trụ Thuật là đạo quyển gì?

Lam Tiểu Bố suy đoán, có phải sau khi Khúc Bồng lấy được Đại Tinh Cầu Thuật rồi cũng biết đến sự tồn tại của Đại Vũ Trụ Thuật, bởi vì KHúc Bồng không thể nào lấy được Đại Vũ Trụ Thuật, cho nên mới nghĩ đến chuyện tự mình tạo dựng ra Đại Vũ Trụ Thuật? Nếu như vậy, tên Khúc Bồng kia chắc hẳn phải nhìn thấy Vũ Trụ Ma rồi mới đúng.

Cho dù như thế nào, bây giờ hắn cũng không muốn suy xét đến những chuyện này.

“Lam Đạo Chủ…” NHìn thấy Lam Tiểu Bố cuốn Vũ Trụ Ma từ hư không đi rồi bước đến, Trác Huyền Thiên nhanh chóng đến thi lễ, chỉ từ vẻ mặt mướp đắng của hắn ta cũng có thể hiểu được, bây giờ hắn ta vô cùng bất đắc dĩ. Làm một tông chủ, ngay cả tông môn cũng bị hủy diệt, mà người hủy đi tông môn lại đang ở ngay trước mắt, hắn ta còn không thể nói gì cả, trừ bất đắc dĩ thì còn có thể thế nào được nữa?

Chẳng những Trác Huyền Thiên, Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh ở đằng xa cũng nhanh chóng đến thi lễ. Lam Tiểu Bố luyện hóa Vũ Trụ Ma gây ra dao động mênh mông, còn cả uy lực đáng sợ của Đại Thiết Cát Thuật, bọn hắn nghĩ lại mà vẫn thấy tim đập thình thích.

Lam Tiểu Bố có chút lúng túng nói, “Thật là có lỗi, Trác tông chủ, đã hủy tông môn của ngươi đi.”

Bái Sinh Huân đứng một bên thầm nghĩ, cái ngươi hủy đâu chỉ có tông môn của người ta? Trăm vạn dặm xung quanh đây ngươi đều đã hủy cả rồi. Cũng may nơi này chỉ có một cái Tuyền Nguyên Đạo Tông, nếu không thì cái ngươi hủy không phải chỉ có một cái tông môn đâu.

“Không sao cả, chỉ cần người tông môn ta vẫn còn, tông môn vẫn có thể xây lại.” Trác Huyền Thiên còn có thể nói gì được nữa? Lam Tiểu Bố người ta luôn có ân với hắn ta. Không có Lam Tiểu Bố, hắn ta đừng nói là tông môn, tất cả mọi người trong tông môn, cuối cùng sẽ bị bốn đại tông môn tinh cấp nuốt đến xương vụn cũng không còn. So ra mà nói, hắn ta cảm thấy kết quả trước mắt này vẫn khá tốt.

Lam Tiểu Bố lại nhìn hai người Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh nói, “Cửu chuyển Thánh Nhân của Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo đã bị ta giết sạch, các ngươi có thể đi tiêu diệt hai tông môn này…”

“Đa tạ Lam Đạo Chủ.” Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh vô cùng kích động nhanh chóng khom người nói tạ ơn.

Chỉ cần ở Đại Ma Hư Tinh, người nào mà không biết hai tông môn này mới thật sự là tông môn đỉnh cấp? Mới là nơi phát nguyên đại đạo của Đại Ma Hư Tinh? Bọn hắn đã sớm muốn diệt hai tông môn này, sau đó biến đạo tràng hai tông môn này thành của mình. Chỉ là không có Lam Tiểu Bố lên tiếng, bọn hắn vẫn không dám động mà thôi.

Cho dù Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo trước đó trâu bò đến đâu, sau khi không còn cửu chuyển Thánh Nhân nữa, vậy thì bọn hắn có thể tùy tiện hủy diệt bất cứ lúc nào? Bát chuyển Thánh Nhân và cửu chuyển Thánh Nhân, cho dù chỉ chênh lệch có một chuyển, nhưng vẫn khác nhau một trời một vực, một cái đại biểu cho chứng đạo, một cái là đại biểu viên mãn của một giai đoạn nào đó, sao có thể giống nhau?

Lam Tiểu Bố lại nói một lần nữa, “Bởi vì ta không cẩn thận hủy đi trụ sở tông môn của Tuyền Nguyên Đạo Tông, cho nên sau khi các ngươi diệt đi hai tông môn này rồi, phải lấy ra một cái cho Tuyền Nguyên Đạo Tông làm đạo tràng, thế nào?”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Trác Huyền Thiên kích động đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

Cho dù là đạo tràng Đại Bàn Đạo Môn hay Càn Húc Thánh Đạo, chỉ cần cho Tuyền Nguyên Đạo Tông hắn ta một cái, vậy Tuyền Nguyên Đạo Tông nhất định sẽ nâng cấp lên một tầng cao mới, tương lai không có được cửu chuyển Thánh Nhân thì cũng sẽ có bát chuyển Thánh Nhân.

“Lam Đạo Chủ yên tâm, chuyện này cứ giao cho chúng ta.” Bái Sinh Huân lập tức đáp lại, hắn ta biết ngoài mặt thì Lam Tiểu Bố đang thương lượng với bọn họ, nhưng thật ra chỉ là đang bảo bọn hắn đi làm chuyện này mà thôi. Sau khi bọn hắn chọn đứng bên Lam Tiểu Bố, đều không có giúp đỡ chuyện gì, bây giờ còn muốn hưởng dụng hai cái đạo tràng tông môn đỉnh cấp, chuyện này sao mà được?

Bì Tố Lĩnh lập tức tỏ thái độ, nhất định sẽ để Trác Huyền Thiên tự chọn một trong hai cái đó.

Chương 1986 - Luyện hóa. (2)

Lam Tiểu Bố hài lòng gật đầu, sau đó nói với Trác Huyền Thiên, “Ta rời khỏi nơi này trước, chờ tông môn của ngươi thành lập một lần nữa, có thể phát cho ta một đạo tin tức.:”

“Vâng, Lam Đạo CHủ.” Trác Huyền Thiên lập tức đáp.

Hắn ta biết rõ, câu này Lam Tiểu Bố không phải đang nói cho hắn ta nghe, mà là nói cho Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh nghe. Nếu như khi tông môn của mình thành lập, Bì Tố Lĩnh và Bái Sinh Huân dám có chút lơ là nào, vậy thì đồng nghĩa với việc đắc tội với vị Lam Đạo Chủ này.

Chẳng những Trác Huyền Thiên hiểu rõ, Bái Sinh Huân và Bì Tố Lĩnh cũng biết ý của Lam Tiểu Bố là gì.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố còn chủ động nhắc nhở một câu, cho dù Lam Tiểu Bố không nhắc nhở, bọn hắn cũng không dám xem lời Lam Tiểu Bố nói như gió thoảng qua tai.

Ngẫm lại Đại Bàn Đạo Môn và Càn Húc Thánh Đạo, nếu như còn không thông, vậy thì suy nghĩ đến Cửu Toa Hư Không thành một chút.

“Cái này là để bồi thường cho tông môn của ngươi.” Lam Tiểu Bố lấy một cái tiểu thế giới ra đưa cho Trác Huyền Thiên, hắn cũng rất băn khoăn, mặc dù là giúp Tuyền Nguyên Đạo Tông tìm được đạo tràng mới, nhưng thứ hắn hủy đi thì vẫn phải bồi thường. Cũng may đồ tốt trong thế giới của hắn bây giờ chồng chất như núi, cho dù là Thần Linh Mạch cực phẩm cũng là từng đãy núi liên miên.

ĐỐi với hắn mà nói, bây giờ không thiếu tài nguyên tu luyện, cái thiếu là cơ duyên đại đạo.

"Đa tạ Đạo Chủ." Trác Huyền Thiên không hề khách sáo, hắn ta biết những thứ mà Lam Tiểu Bố cho hắn ta, đối với Lam Tiểu Bố không là gì cả. Lam Tiểu Bố tiện tay là có thể mở được thế giới của một cửu chuyển Thánh Nhân, đây là chuyện hắn ta tận mắt nhìn thấy.

…

Lam Tiểu Bố đi, cầm theo Vũ Trụ Ma. Rất nhiều tu sĩ Đại Ma Hư Tinh đều biết Vũ Trụ Ma đã bị Lam Tiểu Bố lấy đi, nhưng không có một người nào dám nói nhảm nửa chữ.

Đại Ma Hư Tinh nhất định sẽ trở thành một tinh cầu bình thường, đó chính là một tinh cầu không có quá hai tông môn tinh cấp.

Lam Tiểu Bố rời khỏi Đại Ma Hư Tinh, chuyện thứ nhất chính là giao Luân Hồi Oa cho Thái Xuyên, để Thái Xuyên khống chế Luân Hồi Oa tiến về phía Tứ Giới Thạch Giới Kỳ. Hắn quyết định thu thập đủ Thất Giới Kỳ, sau đó sẽ đi tìm đạo quyển Đại Nhân Quả Thuật.

Thái Xuyên đã chứng đạo, mặc dù tốc độ khống chế Luân Hồi Oa kém xa Lam Tiểu Bố rất nhiều, nhưng trong hư không mênh mông, trên cơ bản không có pháp bảo nào có thể đuổi kịp.

Mà Lam Tiểu Bố đã vào trong Trường Sinh Giới, tiếp tục luyện hóa Vũ Trụ Ma.

Vũ Trụ Ma tuyệt đối là một món đại sát khí, loại bảo vật này đến tay, trong lòng lại nắm chắc thêm một phần.

Sau khi tách Đại Vũ Trụ Thuật ra, tốc độ luyện hóa Vũ Trụ Ma trở nên rất nhanh, chỉ ngắn ngủi chưa đến một năm, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa xong Vũ Trụ Ma.

Vũ Trụ Ma hóa thành một cái cối xay lớn chừng quả đấm, yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay của Lam Tiểu Bố. Món pháp bảo này không phải để đối phó với đối thủ dưới Vĩnh Sinh Thánh Nhân. VỚi thực lực bây giờ của hắn, đối phó với người dưới Vĩnh Sinh Thánh Nhân, còn không cần lấy Vũ Trụ Ma ra. Vũ Trụ Ma là thủ đoạn công kích Lam Tiểu Bố chuẩn bị khi mình bước vào Vĩnh Sinh chi địa.

Ngay cả Lam Tiểu Bố cũng rất chờ mong. Ở trước mặt một Vĩnh Sinh Thánh Nhân, khi hắn lấy Vũ Trụ Ma ra, có phải có thể dễ dàng mài nát thân thể và Nguyên Thần của đối phương hay không.

Cất Vũ Trụ Ma vào trong thức hải, Lam Tiểu Bố lấy đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật ra.

Đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật còn chưa mở ra, một luồng khí thế đại đạo mênh mông đã vờn quanh người Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong, lập tức cảm nhận được đạo tắc niết hóa và hủy diệt vô cùng thê lương. Cho dù còn chưa mở Đại Vũ Trụ Thuật ra, nhưng Lam Tiểu Bố đã hiểu, cái Đại Vũ Trụ Thuật này được sử dụng phối hợp với Vũ Trụ Ma. Nếu như muốn Vũ Trụ Ma phát huy uy lực đến trình độ lớn nhất, nhất định phải dung hợp Đại Vũ Trụ Thuật vào trong Vũ Trụ Ma.

Muốn dung hợp đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật vào trong Vũ Trụ Ma, nhất định phải tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật. Muốn tu luyện Đại Vũ Trụ

Thuật, thì phải hủy đi đại đạo Trường Sinh của hắn.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra muốn lật Đại Vũ Trụ Thuật ra, quả nhiên một luồng khí thế niết hóa đáng sợ cuốn tới, cái khí thế niết hóa đáng sợ này, khiến trong lòng Lam Tiểu Bố nảy sinh một cảm giác diệt tuyệt, đồng thời hắn còn nảy ra một ý nghĩ phải nhanh chóng niết hóa đại đạo Trường Sinh của mình, sau đó tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật. Đó là một loại khí thế duy ngã độc tôn, chỉ có tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hắn mới có thể đứng trên đỉnh mênh mông, bỏ mặc mọi ngoại vật.

Trường Sinh Đạo Thụ có chút lay động, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn theo bản năng mà vứt Đại Vũ Trụ Thuật qua một bên. Cái này có bao nhiêu phách lối chứ, khó trách tu luyện Đại Thiết Cát Thuật lại muốn hủy diệt mọi thứ, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của các sinh mệnh còn lại. Đây quả thật là vì khống chế vũ trụ mà khống chế vũ trụ, biến người tu luyện trở thành không có chút tình cảm nào. Cái này sau khi tu luyện thành công, thực lực thông thiên, nhưng loại thực lực này, không phải thứ Lam Tiểu Bố cần.

Đại Vũ Trụ Thuật có lẽ cảm nhận được sự ghét bỏ của Lam Tiểu Bố, chớp mắt đã trốn xa.

Nhưng mà nói này là Trường Sinh Giới của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chỉ cần một ý niệm trong đầu, Đại Vũ Trụ Thuật lại lần nữa xuất hiện trước người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đột nhiên có một loại cảm giác, đó chính là Muốn luyện công này, trước phải tự cung.

Để mình hủy đi đại đạo Trường Sinh, chẳng phải là tự cung sao?

Lam Tiểu Bố không nhịn được cười, đại đạo Trường Sinh của hắn không ngừng hoàn thiện, cũng là công pháp đại đạo đã đi theo hắn từ khi u mê vô tri đến trưởng thành đến mức có thể dễ dàng bóp chết cửu chuyển Thánh Nhân.

Đừng nói là Đại Vũ Trụ Thuật không mạnh hơn đại đạo Trường Sinh, cho dù là mạnh hơn đại đạo Trường Sinh, Lam Tiểu Bố sẽ không lựa chọn Đại Vũ Trụ Thuật. Nguyên nhân chính là, hắn càng thích đại đạo của mình hơn, chứ không phải là đạo tắc động một chút là niết hóa một cái vũ trụ. Không phải cái loại tu luyện đến mức ta là Chúa tể trong mênh mông này, vũ trụ, tinh cầu, giới vực khác, đều có thể tùy theo ý niệm của ta mà hủy diệt. Càng không phải là theo ý niệm trong đầu hủy diệt một vũ trụ là chuyện đương nhiên.

Đã như vậy, vậy thì ta sẽ hoàn toàn dung nhập ngươi vào bên trong Vũ Trụ Ma, biến ngươi thành một viên gạch công kích của Vũ Trụ Ma. Còn về Đại Vũ Trụ Thuật, từ hôm nay trở đi, sẽ không có bất cứ người nào có thể tu luyện nữa.

Chương 1987 - Đạo tắc thứ tám.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra cầm lấy đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật, đồng thời đánh ra ngàn vạn đạo tắc Trường Sinh, những đạo tắc này từng đạo từng đạo khóa Đại Vũ Trụ Thuật lại.

Tựa như cảm nhận được bất ổn, đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật điên cuồng vặn vẹo trong đạo tắc Trường Sinh, muốn tránh thoát đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được loại lực lượng cuồng bạo kia, thậm chí hắn còn không thể khống chế đạo tắc Trường Sinh trói chặt Đại Vũ Trụ Thuật lại, trong lòng âm thầm kinh hãi. Cũng may trong này là Trường Sinh Giới của hắn, nếu như là thế giới bên ngoài, chỉ sợ Đại

Vũ Trụ Thuật đã sớm thoát khỏi Vũ Trụ Ma mà bỏ chạy.

Thủ quyết đạo tắc Lam Tiểu Bố đánh ra càng lúc càng nhanh, ở trong Trường Sinh Giới, vùng không gian xung quanh hắn cũng bắt đầu không ngừng vặn vẹo. Đây là do Đại Vũ Trụ Thuật bị đạo tắc Trường Sinh trói buộc vặn vẹo tạo ra.

Cach! KHi đạo vận đại đạo đầu tiên vang lên tiếng nứt, Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, một khắc sau, Đại Vũ Trụ Thuật lập tức bị xé rách thành vô cùng vô tận mảnh vỡ màu vàng, những mảnh vỡ màu vàng này hóa thành một đạo đạo tắc Hạo Hãn, bị Lam Tiểu Bố đánh vào bên trong Vũ Trụ Ma.

Sau khi dung nhập những mảnh vỡ màu vàng này, khí thế sát phạt của Vũ Trụ Ma càng lúc càng cường hãn, Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo tắc Vũ Trụ vô cùng vô tận và đạo đạo Vũ Trụ Ma, dần dần hiểu ra chuyện gì.

Đạo quyển khai thiên quả thật chính là Đại Tinh Cầu Thuật, Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển xen lẫn với Vũ Trụ Ma. Sau khi Đại Tinh Cầu Thuật bị đoạt đi, Vũ Trụ Ma lại trải qua một lần Diệt Thế Lượng Kiếp, theo thời gian trôi qua, bên trong dần dần ngưng luyện ra Đại Vũ Trụ Thuật. Nếu như nói Đại Tinh Cầu Thuật là đạo quyển niết hóa vũ trụ có hình thức ban đầu, vậy thì Đại Vũ Trụ Thuật chính là đạo quyển niết hóa vũ trụ hoàn thiện.

Loại đạo quyển này một khi có người tu luyện, vũ trụ mênh mông nhất định sẽ sụp đổ. Cho dù muốn sống sót, cũng chỉ có thể chờ đến lần vũ trụ luân hồi tiếp theo. Nhưng trước loại đạo thuật đại đạo của Đại Vũ Trụ Thuật, cho dù vũ trụ có luân hồi bao nhiêu lần cũng sẽ bị niết hóa.

Khúc Bồng kinh tài tuyệt diễm, từ trong Đại Tinh Cầu Thuật ngưng luyện ra được Đại Vũ Trụ Thuật, lúc này mới điên cuồng niết hóa tinh cầu và giới vực trong vũ trụ, muốn lấy được Đại Vũ Trụ Thuật còn cao cấp hơn Đại Tinh Cầu Thuật. Người này quá thông minh, cho hắn ta đủ nhiều thời gian, có lẽ hắn ta thật sự có thể thành công.

Sau khi Lam Tiểu Bố đánh nát Đại Vũ Trụ Thuật, đưa vô tận đạo vận niết hóa sát phạt quay trở về Vũ Trụ Ma một lần nữa, cũng cảm nhận được loại khí thế niết hóa đại đạo mênh mông kia.

Hắn giống như nhìn thấy Hạo Hãn sinh ra, sau đó nhìn thấy vô số vũ trụ diễn sinh, bên trong mỗi một vũ trụ, hắn lại nhìn thấy nhiều tinh cầu, giới vực xuất hiện…. Sau đó những tinh cầu, giới vực này ngưng luyện ra quy tắc thiên địa cao thấp, tạo thành vị diện khác biệt…

Hắn nhìn thấy các loại đạo tắc đại đạo khác biệt dưới sự va chạm, vô tận tinh cầu vỡ vụn, hắn nhìn thấy vũ trụ bởi vì quy tắc sụp đổ mà niết hóa, nhìn thấy vũ trụ bị sụp đổ niết hóa lại tái sinh, rồi trải qua một lần luân hồi mới…

Sau đó hắn nhìn thấy Vũ Trụ Ma xuất hiện, xen lẫn vào trong Đại Tinh Cầu Thuật, bên trong Đại Tinh Cầu Thuật ngưng luyện vô tận đạo tắc hủy diệt niết hóa tinh cầu, giới vực, vị diện.

Cho dù chưa từng nhìn thấy Đại Tinh Cầu Thuật, cũng chưa mở Đại Vũ Trụ Thuật ra, nhưng giờ phút này mỗi một đạo vận trong Đại Tinh Cầu Thuật, mỗi một đạo tắc, đều xuất hiện rõ ràng trong ý niệm của Lam Tiểu Bố.

KHí thế quanh người Lam Tiểu Bố không ngừng tăng lên, trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn đã bắt đầu ngưng luyện ra đạo tắc thứ tám.

Theo thời gian từ từ trôi qua, Luân Hồi Oa đã phi hành trong hư không trăm năm, nếu như không phải tốc độ của Luân Hồi Oa quá nhanh, thì đã sớm bị cường giả đuổi kịp.

TRước đó Lam Tiểu Bố căn dặn Thái Xuyên phải khống chế Luân Hồi Oa thật tốt, bây giờ nó đang ngồi phía trước Luân Hồi Oa, quanh người nó cũng có đạo vận lưu chuyển, cũng giống như trước đó khi Lam Tiểu Bố chứng đạo không quy tắc, quanh người Thái Xuyên cũng ngưng luyện ra một cái đạo kén. Đạo tắc vũ trụ lưu chuyển không ngừng xung quanh đạo kén, từng đạo đại đạo vũ trụ mênh mông bao quanh không gian Thái Xuyên.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đang chứng đại đạo vũ trụ, cho nên nó cũng cảm nhận được đạo vận vũ trụ, bắt đầu chứng đạo nhị chuyển.

Còn về Luân Hồi Oa, sớm đã tùy ý phi hành, nếu như không phải bên ngoài Luân Hồi Oa có cách loại đại trận phòng ngự và đại trận né tránh do Lam Tiểu Bố bố trí ra, đã sớm va chạm với thiên thạch trong hư không rồi.

Oanh! Một tiếng ầm vang truyền đến, Luân Hồi Oa trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, giống như một viên thiên thạch tàn phá, đã thay đổi hướng đi.

Động tĩnh lớn như vậy, Thái Xuyên quả thật không cảm nhận được, vẫn đang hoàn thiện đại đạo nhị chuyển của mình.

Lam Tiểu Bố lại mở mắt ra, hắn ngạc nhiên cảm nhận Trường Sinh Đạo Thụ trong thức hải, hắn không ngờ trong lúc vô tình mình đã chứng được đại đạo vũ trụ.

Bên trên Trường Sinh Đạo Thụ có tám đạo đạo tắc, đạo thứ tám rõ ràng là đạo tắc vũ trụ Trường Sinh. Hắn từ quá trình hình thành và niết hóa của Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật, cảm nhận được đạo tắc vũ trụ Trường Sinh thuộc về mình.

Giờ phút này cho dù hắn không tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, cũng không xem Đại Tinh Cầu Thuật, hắn cũng biết rõ ràng, tất cả đạo tắc tồn tại trong Đại Tinh Cầu Thuật.

Suy nghĩ Lam Tiểu Bố xoay chuyển, một bản đạo quyển Đại Tinh Cầu Thuật hoàn toàn mới xuất hiện trong tay của hắn.

Chương 1988 - Đạo tắc thứ tám. (2)

Nhìn đạo quyển Đại Tinh Cầu Thuật ở trong tay, trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, Khúc Bồng và Khúc Bồng, bây giờ Đại Tinh Cầu Thuật cũng đã bị ta lấy đi, ta xem ngươi chứng Vĩnh Sinh Đại Đạo như thế nào, có thể ngưng luyện ra Đại Vũ Trụ Thuật ra sao.

KHông biết lần này chứng đại đạo vũ trụ đã hao tổn bao nhiêu thời gian, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, lập tức kinh hãi, nhanh chóng xông ra khỏi Trường Sinh Giới.

Luân Hồi Oa đang phi độn trong vô vàn mây thiên thạch, cho dù có đại trận phòng ngự và đại trận né tránh, nhưng bay trong vô cùng vô tận mây thiên thạch này, sao có thể không va chạm với thiên thạch chứ?

Nếu như không phải Luân Hồi Oa là bảo vật chân chính đỉnh cấp, sớm đã bị va chạm với thiên thạch mà biến thành bã vụn. mà đại trận phòng ngự và đại trận né tránh của hắn, bởi vì qua thời gian dài va chạm, đã sắp bị phá hủy rồi.

Nhìn Thái Xuyên đang cảm ngộ đại đạo vũ trụ, đại đạo vũ trụ này mặc dù là từ đại đạo vũ trụ Trường Sinh của hắn tản ra ngoài, nhưng rõ ràng cũng là đại đạo đỉnh cấp. Quanh người thái Xuyên đã tạo thành đạo kén, có thể thấy được Thái XUyên có thể chứng đạo nhị chuyển bất cứ lúc nào.

ĐƯợc rồi, nếu là chứng đạo, vậy thì cũng lười trách ngươi.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa, chỉ trong thời gian ngắn, Luân Hồi Oa đã thoát khỏi vùng may thiên thạch này.

Lấy phương vị của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ ra, điều chỉnh phương hướng lại một lần nữa. Lần này Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa, tốc độ so với khi Thái Xuyên khống chế còn nhanh hơn gấp mấy chục lần.

Năm năm sau, Lam Tiểu Bố dừng lại, trước mặt hắn là một cái trận môn vị diện Hư Không. Dựa theo phương vị của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ, hắn nên tiến vào trong trận môn vị diện Hư Không này, bởi vậy có thể thấy được Tứ Giới Thạch Giới Kỳ hoàn toàn không nằm trong vùng vị diện này. Cũng không biết sau khi vượt qua cái trận môn vị diện Hư Không này, có phải sẽ đến vị diện Đại Hoang Thần Giới hay không. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, cái trận môn vị diện Hư Không này, cũng không phải cái trận môn lúc trước Trị Di dẫn hắn đến.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể ở lại chỗ này chờ đợi, Thái Xuyên còn đang cảm ngộ đại đạo, hắn nhất định phải chờ Thái Xuyên cảm ngộ xong, mới có thể đi qua cái trận môn này.

Bởi vì không biết khi nào Thái Xuyên mới kết thúc cảm ngộ. Lam Tiểu Bố dứt khoát bố trí một cái đại trận bên ngoài trận môn vị diện này, dùng đại trận tạo thành một cái bình đài hư không, lấy một vài pháp bảo động phủ đặt trên bình đài.

Còn về Luân Hồi Oa, cứ đặt ở giữa bình đài. Không chỉ như vậy, Lam

Tiểu Bố còn bố trí một đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch và mười mấy đầu Thần Linh Mạch cực phẩm ở chỗ này. Những cái này sẽ trở giúp Thái Xuyên nhanh chóng cảm ngộ đại đạo, nhanh chóng chứng đạo nhị chuyển. Đồng thời trên cái bình đài hư không này còn có đại trận phòng ngự của hắn, thiên thạch hư không bình thường hoàn toàn không ảnh hưởng đến Thái Xuyên. Theo thời gian trôi qua, đạo vận vũ trụ trên người Thái Xuyên trong Luân Hồi Oa càng ngày càng rõ ràng, khí thế của Thái Xuyên cũng không ngừng tăng lên. Lam Tiểu Bố vui mừng, hắn biết nhiều nhất chỉ cần một năm Thái Xuyên có thể chứng đạo nhị chuyển.

Thừa dịp Thái Xuyên đang chứng đạo, Lam Tiểu Bố bắt đầu sắp xếp lại thu hoạch của mình.

Những năm qua, hắn đã chém giết không ít cường giả cửu chuyển, các loại bảo vật đỉnh cấp trong Trường Sinh Giới đều chồng chất như núi. Đừng nói là Thần khí cực phẩm, Bán Thánh khí bình thường. Cho dù là bảo vật Tiên Thiên đều vượt quá ba mươi kiện, cửu chuyển Thánh Nhân bị hắn chém giết, cho dù là người kém nhất, trên người cũng có ít nhất là một món bảo vật Tiên Thiên.

Trừ những bảo vật Tiên Thiên, Vũ Trụ Ma là món thu hoạch lớn nhất. Còn cả Thánh Đạo Đài, cũng là đồ tốt.

Lam Tiểu Bố cầm lấy Tỏa Thần Võng, nói thật, thứ này mặc dù không tệ, nhưng hắn đúng là không để trong lòng. Nhưng mà dù sao cũng là một món bảo vật Tiên Thiên đỉnh cấp, Lam Tiểu Bố cũng muốn thừa dịp nhàn rỗi này tiện tay luyện hóa trước.

KHông đợi Lam Tiểu Bố luyện hóa Tỏa Thần Võng, quy tắc hư không ở nơi xa dao động kịch liệt, lập tức có một cái bóng lao đến.

Chỉ trong chớp mắt, một nữ tử mặc váy lam nhạt từ đằng xa độn gấp tới, người còn chưa đến, thần niệm của nàng đã quét đến Lam Tiểu Bố.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố bố trí một tòa động phủ ở đây, nàng cảm thấy rất cạn lời, mặc dù vậy, nàng vẫn chủ động nhắc nhở một tiếng, “Mau trốn…”

Mau trốn? Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ vì sao phải chạy, một đạo sát khí lạnh lẽo đã vượt qua vô tận hư không, trực tiếp đánh lên nữ tử váy lam này.

Sắc mặt nữ tử váy lam này đã sớm tái nhợt, nàng muốn né tránh công kích này, xông vào vị diện truyền tống, chỉ là thực lực của nàng và đạo công kích này cách biệt quá xa. Một khắc sau, một vòng huyết quang nổ tung tại thắt lưng của nàng.

Thật mạnh! Ánh mắt Lam Tiểu Bố rụt lại, vừa rồi hắn còn định ra tay giúp một chút, nhưng mà còn chưa kịp. Phải biết rằng, bây giờ thực lực của hắn so với lúc giết Quý Ỷ Ca còn cao hơn nhiều.

Lam Tiểu Bố đứng lên, lập tức có một đại hán áo đen từ hư không vượt qua xuất hiện. Nhìn thấy đại hán áo đen này, Lam Tiểu Bố không tự chủ mà nhớ đến con Hôi Long Vĩnh Sinh cảnh. Khí thế trên người đại hán áo đen này, có bảy phần tương tự với con Hôi Long kia, có thể thấy được bọn hắn có cùng nguồn gốc.

Chương 1989 - Đệ tử của Mông Thất.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng xác định, hắn không hề nhìn lầm, đại hán áo đen trước mắt này chính là Hắc Long mà hắn đã nhiều lần nghe nhắc đến. Trên người gia hỏa này chẳng những có cùng dạng khí thế như Hôi Long, mà còn có một loại long khí bàng bạc.

Hơn nữa thực lực biểu hiện ra, Lam Tiểu Bố khẳng định đã vượt qua tất cả cường giả mà hắn đã từng gặp. Hoặc có thể nói, cho dù là Quý Ỷ Ca, ở trước mặt đại hán này cũng không đủ để xách giày.

Nếu như trước khi hắn chưa hoàn thiện đại đạo, bây giờ đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ có thể trốn được bao xa thì trốn.

Đại hán áo đen kia sau khi đánh nữ tử váy lam bật ra khỏi trận môn vị diện thì không còn để ý đến nữ tử váy lam này nữa, có lẽ hắn ta biết nữ tử váy lam không thể nào trốn thoát được, cho nên hắn ta mới chuyển ánh mắt qua người Lam Tiểu Bố, nhìn từ trên xuống dưới.

Nữ tử váy lam cũng biết mình không thể trốn thoát, dứt khoát lui đến biên giới bình đài hư không mà Lam Tiểu Bố bố trí ra.

“Trên người ngươi có đạo vận Thất Giới Thạch Giới Kỳ…” Quan sát Lam Tiểu Bố một hồi lâu, đại hán áo đen đột nhiên mở miệng nói.

Lam Tiểu Bố cũng đang đánh giá đại hán áo đen này, trên đầu của hắn ta còn có hai cái sừng rồng, không biết là vì huyễn hóa thành hình người chưa triệt để hay là cố ý để lại.

Đại hán áo đen sau khi nói xong câu đó, ánh mắt lại nhìn về phía Thái Xuyên, hai mắt lập tức sáng lên, đây chính là Hỗn Độn Thần Thú thuần chủng?

“Đạo hữu, người này cường đại đến không hợp thói thường, lúc đó chúng ta chia nhau ra trốn, hắn cùng lắm chỉ có thể giết một người.” Nữ tử váy lam đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không truyền âm lại, chỉ thản nhiên nói, “Đề nghị của ngươi người khác có thể nghe được..”

Nữ tử váy lam biến sắc, quả nhiên nàng nhìn thấy tia mỉa mai trong mắt đại hán áo đen kia, rất rõ ràng, cho dù có chia ra trốn cũng không thể trốn được.

Đại hán áo đen không để ý đến nữ tử váy lam, lại nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Trả lời ta hai vấn đề, ta cho phép ngươi luân hồi. Thứ nhất thú sủng của ngươi lấy được từ nơi nào, thứ hai, vì sao trên người ngươi có đạo vận Thất Giới Thạch Giới Kỳ?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta lấy được thú sủng từ chỗ nào thì mắc mớ gì đến ngươi? Còn về chuyện trên người ta có đạo vận Thất Giới Thạch, ha ha, nếu như ta đoán không sai, ngươi chắc hẳn là đệ tử của tên ma chết sớm Mông Thất kia nhỉ? Còn còn tưởng rằng ngươi đã ợ rắm rồi chứ, không ngờ ngươi lại còn sống. Muốn lấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ, ta có đây, ngươi đến bắt ta đi.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố tiện tay cầm Nhất Giới Thạch Giới Kỳ ra vung vẩy một chút.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, đại hán áo đen biến sắc, khi hắn ta nhìn thấy thứ Lam Tiểu Bố lấy ra, lập tức vui mừng kêu lên, “Thứ ta đánh mất, không ngờ ngươi lại nhặt được, lấy ra đi…”

Nói xong chữ cuối cùng, hắn ta đã nhào về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời vươn tay chộp đến đỉnh đầu Lam Tiểu Bố.

TRong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố mặc dù không chỉ là một nhất chuyển, nhưng cũng chẳng mạnh đến đâu. Trước một trảo này của hắn ta, Lam Tiểu Bố ngay cả động cũng không thể động đậy.

Nhìn thấy đại hán áo đen bước vào đại trận Khốn Sát của mình, Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Trường Sinh Kích ra, Trường Sinh Kích đánh ra trăm triệu vạn sát mang. Lĩnh vực của đối phương quả thật rất cường đại, nhưng mà muốn trói buộc hắn, vẫn còn kém một chút.

Sát mang nổ tung trong không gian, khí thế sát phạt dường như ngưng luyện cả vùng không gian này, biến thành đạo tắc Sát Đạo thực chất kinh thiên đánh về phía đại hán áo đen.

Đạo âm Trường Sinh Kích càng lúc càng mạnh, hư không bị đạo tắc Sát Phạt Trường Sinh Kích đánh thành vô tận mảnh vỡ pháp tắc, những mảnh vỡ pháp tắc này tạo thành một giới sát phạt bao lấy đại hán áo đen.

Đạo Bất Trầm Luân Thất âm ra, trời đêm vạn trượng độc hành nhân!

Sau khi đại đạo có thành tựu, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố thi triển thần thông Đạo Bất Tràm Luân, thật sự là vì đao thế của đại hán áo đen có uy hiếp rất lớn với hắn.

Rầm rầm rầm! Đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích đánh vào lĩnh vực của đại hán áo đen, không ngừng xé rách sát thế của đại hán áo đen, rồi suy yếu…

Nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không kích phát đại trận Khốn Sát, hắn khẳng định đại trận Khốn Sát của mình bây giờ vẫn chưa có tác dụng.

Răng rắc! Một tiếng xé rách đạo tắc thần thông vang lên, vô cùng vô tận lĩnh vực Sát Phạt và sát thế Trường Sinh Kích quanh người Lam Tiểu Bố trong chớp mắt vỡ vụn, Lam Tiểu Bố bị đạo vận của đại hán áo đen đánh bay ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu.

Cùng lúc đó, đại hán áo đen lùi ra khỏi bình đài hư không của Lam Tiểu Bố, chờ hắn ta đứng lại trong hư không, trong tay đã có thêm một thanh Cửu Xi bá.

Nữ tử váy lam sững người nhìn, đại hán áo đen kia mạnh như thế nào, nàng hiểu rõ hơn ai hết. Cho dù là cửu chuyển Thánh Nhân, trước mặt đại hán áo đen này, cũng là kết cục dễ dàng bị bóp chết. Nàng đã tận mắt nhìn thấy bốn tên cửu chuyển Thánh Nhân bị chết trong tay đại hán áo đen này, hơn nữa còn không thể gây ra bất cứ tổn thương nào cho đại hán áo đen này.

Nhưng bây giờ, nàng bị hoa mắt sao? Một người hình như còn chưa đến cửu chuyển Thánh Nhân, ở chỗ này đối kháng với đại hán áo đen một chút, thế mà có thể bình yên vô sự. Cũng không thể nói là bình yên vô sự, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ có phun ra một ngụm máu mà thôi.

Càng khiến nàng chấn động hơn là, hôm nay nàng lại nhìn thấy Nhất Giới Thạch Giới Kỳ.

Lam Tiểu Bố lại vung ra hơn mười lá trận kỳ, củng cố cái bình đài hư không sắp sụp đổ lại một lần nữa. Trong mắt hắn vô cùng nghiêm túc, đây là lần đầu tiên sau khi hắn chứng đạo, gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy. Trận giao phong vừa rồi kia, thần thông của hắn ta đã bị đối thủ xé rách, đạo tắc Đạo Bất Trầm Luân hoàn toàn còn chưa thể hoàn toàn bộc phát ra, đã bị đánh nát.

Chương 1990 - Đệ tử của Mông Thất. (2)

Chỉ một câu thôi, hắn đánh không lại gia hỏa này. Cũng may gia hỏa này cũng không thể nghiền ép được hắn, hắn còn có thể giằng co.

“OAnh!” Đạo kén bên ngoài Thái Xuyên nổ tung, Thái Xuyên nhảy lên một cái, khí thế quanh người tăng cao rất nhiều.

“Đại ca, có ngươi đánh chúng ta?” Thái Xuyên lập tức nhìn thấy đại hán áo đen có khí thế hung hãn kia.

Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi, “Thái Xuyên, bây giờ ngươi không thể giúp được gì, vào trong thế giới trước đi.”

Thái Xuyên nhìn lướt qua đại hán áo đen, cảm thấy cả linh hồn cũng run rẩy, nó vừa mới chứng đạo nhị chuyển, chính là lúc hăng hái nhất, nhưng mà người này vừa nhìn thấy đã khiến nó bị hù không nhẹ, nhanh chóng vọt vào trong Trường Sinh Giới.

Đại hán áo đen nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, "Ngươi là người mạnh nhất mà ta gặp được bên ngoài Vĩnh Sinh chi địa, có lẽ ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta, nhưng ta khẳng định, cho dù ngươi có trốn qua bao nhiêu vị diện, ta cũng có thể đuổi theo ngươi. Cho nên sớm hay muộn ngươi cũng sẽ bị ta chém giết. Ta cho ngươi một đề nghị, đưa Nhất Giới Thạch Giới Kỳ trong tay ngươi trả lại cho ta, ta sẽ tha cho ngươi một lần."

Cho dù đang nói chuyện, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quy tắc trong hư không đang biến hóa, có một loại đạo tắc lĩnh vực ẩn chứa giới vực vô tận từ từ hình thành trong hư không.

Trên người Lam Tiểu Bố có mấy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mặc dù hắn chưa từng đến Thất Giới Thạch, nhưng biết đây tuyệt đối chính là đạo vận Thất Giới.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, lĩnh vực Trường Sinh của hắn cũng mở rộng ra ngoài.

"Lĩnh vực của ngươi đối với ta mà nói không có chút ý nghĩa nào cả, ta tu luyện chính là Thất Giới, chỉ cần người chứng đạo trong Thất Giới này, đều bị đại đạo của ta áp chế." Lúc đầu đại hán áp đen muốn nhân lúc Lam Tiểu Bố không chút ý mà dùng lĩnh vực trói chặt Lam Tiểu Bố, thấy Lam Tiểu Bố cảm nhận được lĩnh vực của hắn ta, dứt khoát quang minh chính đại nói ra.

Theo hắn ta, lĩnh vực của hắn ta mở rộng ra và sự biến hóa quy tắc Hư Không đang càng lúc càng nhanh.

Lam Tiểu Bố không để ý đến gia hỏa này, lĩnh vực TRường Sinh cũng giống như đối phương không ngừng mở rộng ra ngoài, chỉ là không ngừng khóa vùng không gian của chính mình lại, mà đồng thời còn biến quy tắc Không Gian ở nơi này thành đạo tắc Trường Sinh của chính mình.

Nếu như trước đó khi chưa hoàn thiện đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố đã sớm chạy, đâu còn chờ đến bây giờ? Bây giờ hắn đã chứng đại đạo Trường Sinh của chính mình, tất cả quy tắc vũ trụ đều do đại đạo của chính mình diễn sinh ra, hắn không tin đại đạo Thất Giới có thể trâu bò đến vậy, có thể nghiền ép được đại đạo của Lam Tiểu Bố hắn.

Oanh! Răng rắc! Lĩnh vực của hai người đánh vào nhau, khác với lần trực tiếp ra tay trước đó, lần này mảnh vỡ pháp tắc cuồng bạo trực tiếp nổ tung. Chỉ chớp mắt, cái bình đài hư không của Lam Tiểu Bố đã biến mất.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn sừng sững bất động, dường như hoàn toàn không bị lĩnh vực Thất Giới của đối phương ảnh hưởng đến.

“A, ngươi lại là đại đạo Vĩnh Sinh?” Đại hán áo đen khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố.

Ở trong Thất Giới, muốn chứng đại đạo Vĩnh Sinh là chuyện không có khả năng. Đại đạo Vĩnh Sinh chỉ có thể chứng đạo ở Vĩnh Sinh chi địa, hoặc là…

“Ngươi tìm được vùng Hỗn ĐỘn Vô tắc?” Đại hán áo đen lập tức hiểu ra, trừ Hỗn ĐỘn Vô tắc, nơi này làm sao có thể chứng đại đạo Vĩnh Sinh được?

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, sát thế từ Trường Sinh Kích tăng vọt, “TRước lúc đánh nhau ngươi đều nói nhảm nhiều như vậy sao? Nếu ngươi đã không ra tay, vậy thì cứ ăn một kích của Bố gia đi.”

Trường Sinh Kích huyễn hóa thành từng vòng đạo kích, vòng kích này lại xé rách hư không mênh mông một lần nữa, nhưng vẫn bỏ qua quy tắc rối loạn trong hư không mà chỉ đánh về phía đại hán áo đen.

“Răng rắc!” Lĩnh vực của đại hán áo đen bị xé rách, sắc mặt đại hán áo đen lập tức thay đổi, từ sau khi rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa cho đến nay, hắn ta chưa bao giờ gặp được người mặt đối mặt có thể xé rách lĩnh vực của hắn ta.

Cửu Xi bá bị đánh rơi, ở trong hư không đánh ra chín cái lỗ đen. Cái này cào bừa một cái là có thể khiến hư không xé nứt thành nhiều khe nứt, quy tắc rối loạn trong hư không không ngừng tuôn ra.

Hai đạo đạo tắc thần thông cuồng bạo đánh vào nhau, tất cả quy tắc thần thông trong vùng vụ trụ này đột nhiên trở nên rõ ràng. Cho dù là những mảnh vỡ pháp tắc vì va chạm mà tan nát, trong đó cũng ẩn chứa quy tắc đạo vận vô cùng rõ ràng.

Đại hán áo đen nhìn thấy đạo tắc thần thông của mình bị lộ ra, chấn động kêu lên, “Thần thông không quy tắc… KHông đúng, là thần thông Phá Tắc…”

Mặc dù biết thực lực của Lam Tiểu Bố không bằng mình, nhưng giờ phút này đại hán áo đen không dám chậm trễ một chút nào, thần nguyên cuồng bạo hơn đánh ra.

“Răng rắc!” Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố cũng bị vỡ vụn, Liệt tắc Luân của hắn mặc dù lợi hại, nhưng còn chưa hoàn toàn thành hình thì đã bị đối phương xé rách.

Chương 1991 - Câu thương.

Lam Tiểu Bố đang nghĩ ngợi một chút có nên thử uy lực của Vũ Trụ Ma một chút hay không, tâm thần lập tức nảy lên, giống như có thứ gì nguy hiểm sắp xuất hiện.

Cho dù Lam Tiểu Bố không thể nào cảm nhận được, cụ thể nguy hiểm ở nơi nào, hắn vẫn điên cuồng mà chạy trốn khỏi chỗ đó.

Vào giờ phút này, Cửu Xi Bá của đại hán áo đen đột nhiên nổ tung, biến thành ba đạo sát thế mà thần niệm không thể chạm đến nhanh chóng đánh về phía Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, không gian cũng bị cái sát thế này che đậy.

“Đi chết đi cho ta, dám phách lối trước mặt Mông Bất Trầm ta, ngươi còn chưa có tư cách đâu.” Đại hán áo đen giễu cợt nói, sau đó đạo vận Thất Giới lập tức tăng vọt đến mấy lần. Cho đến bây giờ, còn chưa có ai có thể chạy thoát khỏi Tam Giới Sát của hắn ta.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, gia hỏa này trước đó còn giấu dốt? Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã hểu ra đạo sát thế này là gì. Đó là do Cửu Xi Bá của đối phương biến thành, cái Cửu Xi Bá kia nổ tung biến thành ba cái giới vực, nói chính xác là ba cái giới vực song song. Đây là thần thông do đại đạo Thất Giới của đối phương diễn hóa ra, lấy giới thành sát.

Mà hắn đang bị kẹp trong ba cái giới vực song song này, có thể nói là cho dù hắn có trốn như thế nào, cũng khó mà chạy thoát khỏi sát phạt chém giết của ba giới vực song song này.

Cái này có chút giống với Đại Thiết Cát Thuật của hắn, nhưng mà khác với Đại Thiết Cát Thuật chính là, thần thông này ỷ lại vào đại đạo Thất Giới của đối phương.

Cho dù ba cái giới vực song song này còn chưa bao lấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được một loại khí thế tử vong, chỉ cần hắn bị đạo vận giới vực do Cửu Xi Bá hình thành cuốn vào, thân thể của hắn sẽ bị chém thành bốn đoạn. Không chỉ như vậy, trong đạo tắc giới vực và Cửu Xi Bá hóa thành, thân thể của hắn sẽ bị xoắn thành bã vụn.

Nếu như không phải vùng không gian của hắn đã sớm tạo dựng đạo tắc Trường Sinh, lúc này Lam Tiểu Bố chỉ có thể chờ đợi cái chết, thậm chí ngay cả tư cách tránh thoát sát thế ba giới của đối phương cũng không có.

Cửu Xi Bá biến thành đạo vận Thất Giới, không gian lĩnh vực đạo tắc Trường Sinh bị vỡ vụn thành từng mảnh, Lam Tiểu Bố biết đây không phải là vì đại đạo Trường Sinh của hắn không bằng đại đạo Thất Giới của đối phương, mà là bởi vì đại đạo của hắn còn chưa hoàn thiện, còn đối phương thì nhất định đã là Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, đồng thời đánh Trường Sinh Kích ra, cuốn lên một đạo Liệt tắc Luân. Mà chính hắn cũng không quan tâm đến tình huống ở phía sau, liều mạng mà thi triển độn thuật không quy tắc.

Cho dù đang ở trong không gian khác, độn thuật của Lam Tiểu Bố vẫn giống như là thuấn di, nhưng trong ba giới vực song song mà đạo tắc đối phương tạo ra, động tác dường như trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố biết hắn đã không còn lựa chọn nào khác, càng liều mạng mà thiêu đốt tinh huyết. Chỉ có xông ra khỏi sát thế Tam Giới của đối phương, hắn mới có thể bảo vệ được mạng nhỏ của mình.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, hai chân Lam Tiểu Bố bị chặt đứt, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng đã có thể xông ra khỏi sát thế Tam Giới của đối phương.

KHông đợi đối phương cuốn hai chân của mình vào sát thế Tam Giới xoắn thành bã vụn, đạo vận Lam Tiểu Bố cuốn một cái, cuốn lấy hai cái chân gãy của mình đi.

Nữ tử váy lam ở xa xa nhìn thấy mà sợ hãi vô cùng, loại khí thế sát phạt này, nàng trừ chờ chết ra thì chẳng thể làm gì được cả. Cho dù Mông Bất Trầm giết chết vô số cường giả, nhưng nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy đối phương thi triển sát thế Tam Giới đáng sợ như vậy.

Khiến nàng thở phào chính là, mặc dù Lam Tiểu Bố bị gãy mất hai chân, nhưng tốt xấu gì cũng đã trốn ra được, không chỉ như vậy, còn cuốn hai cái chân ra cùng.

Chẳng những nữ tử váy lam, chính Mông Bất Trầm cũng đang nghĩ, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là nối liền hai chân.

Khiến hai người không ngờ đến là, sau khi Lam Tiểu Bố lấy được hai chân, hoàn toàn không quản đến nó nữa, mà điên cuồng thoát khỏi phạm vi của sát thế Tam Giới, một quyền đánh về phía Mông Bất Trầm.

Lam Tiểu Bố cho đến bây giờ đều không toàn lực đánh ra Vũ âm Sát như vậy, lần này hắn hoàn toàn không giữ lại bất cứ thứ gì, một quyền này đánh xuống, đạo vận điên cuồng lưu chuyển, hư không không chút sinh cơ nào đột nhiên hóa thành thế giới thu buồn.

Lĩnh vực đại đạo Trường Sinh hoàn toàn khóa Mông Bất Trầm lại, Mông Bất Trầm chấn động vô cùng. Hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố có thể thoát khỏi sát thế Tam Giới của hắn ta, mặc dù hắn ta không thể nào thi triển được sát thế Ngũ Giới như sư phụ, nhưng mà sát thế Tam Giới đã có thể dễ dàng chém giết cường giả Sáng Đạo bình thường, Lam Tiểu Bố làm sao có thể thoát khỏi sát thế Tam Giới của hắn ta?

Cái này còn chưa tính, Lam Tiểu Bố sau khi xông ra khỏi sát thế Tam Giới của hắn, còn vượt qua sát phạt Tam Giới, dùng đến đạo tắc KHông Gian mà hắn ta chưa từng tiếp xúc qua khóa mọi không gian của hắn ta lại.

Cảm giác nguy hiểm ập đến, Mông Bất Trầm biết rất rõ bản thân mình đang gặp nguy hiểm. Tam Giới là đòn sát thủ của hắn ta, trong tình huống bình thường sau khi đánh đòn sát thủ này ra, từ xưa đến nay chưa từng có ai có thể tránh thoát được đòn sát thủ của hắn ta, hơn nữa còn bắt đầu phản kích hắn ta. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta đều không nghĩ đến loại tình huống này, hoàn toàn không thể nào trong thời gian ngắn thu hồi Cửu Xi Bá.

Nhanh chóng né tránh…

Đây là ý niệm duy nhất của Mông Bất Trầm, sau đó hắn ta lập tức phát hiện không gian của mình cũng đã bị Lam Tiểu Bố khóa lại. Vừa rồi khi Lam Tiểu Bố phá vỡ lĩnh vực Thất Giới và sát thế Tam Giới của hắn ta, đã dùng đến thần thông Liệt tắc..

Chương 1992 - Câu thương. (2)

Nhưng Mông Bất Trầm hắn ta không có thần thông Liệt tắc, lúc này, Mông Bất Trầm chỉ có thể dựa vào đạo vận thần nguyên hùng hậu của mình mà điên cuồng độn ra bên ngoài. Đừng nói là tinh huyết, cho dù là tuổi thọ, Mông Bất Trầm cũng không tiếc gì mà không ngừng thiêu đốt.

Giờ phút này, Mông Bất Trầm biết rất rõ, đừng nhìn không gian này đã hóa thành thu buồn, đây chẳng qua cũng chỉ là biểu tượng, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố là một nhân vật hung ác, nếu như sâu trong thu buồn này không ẩn chứa sát cơ, hắn ta xem như mắt mình đã mù rồi.

Mông Bất Trầm vừa mới thiêu đốt tinh huyết của mình, thu buồn trong vùng không gian này đột nhiên càng trở nên thê lương, vô cùng vô tần lá rụng bay xuống, như đang tự thuật về đời người ngắn ngủi…

Cho dù là phàm nhân, tiên nhân hay là đã chứng đạo thành thánh, đối với vũ trụ mênh mông này, đối với cái thu buồn vô tận này, đều chỉ là ngắn ngủi mà thôi.

Thánh Nhân bình thường đã sớm bị ý cảnh cuối thu này cuốn vào, nhưng Mông Bất Trầm vẫn giữ vững tinh thần, hắn ta càng điên cuồng mà thiêu đốt tuổi thọ. Hắn ta biết rõ, lá thu vô tận đang rơi xuống này, đó là từng đạo mảnh vỡ pháp tắc bị xé nứt, những mảnh vỡ này, bất cứ một mảnh nào cũng có thể xé mở thân thể của hắn ta.

Sinh cơ trong không gian dần dần tiêu tán, thu ý nồng đậm cuối cùng cũng tan ra, mặc dù Mông Bất Trầm còn chưa bị cuốn vào trong ý cảnh cuối thu, nhưng trái tim lại càng ngày càng nặng.

Hắn ta biết không thể nào chờ thêm được nữa, há mồm phun ra một cái huyết phù, huyết phù nổ tung, chỉ trong chớp mắt đã bao lấy cả thân thể hắn ta, tốc độ hắn ta trở nên nhanh hơn mười mấy lần, mắt thấy sắp thoát khỏi cái ý cảnh cuối thu này rồi.

Nhưng ngay tại thời điểm này, Mông Bất Trầm nhìn thấy một nắm đấm đánh tới.

Thu ý cuối cùng cũng nồng đậm đến mức không thể tản nổi, Mông Bất Trầm thở dài một tiếng.

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

PHốc! Nắm đấm đánh vào hai chân Mông Bất Trầm, hai chân bị đánh thành cặn máy, bị thu ý quét qua, hóa thành hư vô.

Mông Bất Trầm cuối cùng cũng có thể tránh thoát được ý cảnh cuối thu, sắc mặt hắn ta trắng bệch như tờ giấy, lập tức mở tay ra, Cửu Xi Bá biến thành Tam Giới lại nằm trong tay hắn ta một lần nữa, một khắc sau, hai chân của hắn ta đã khôi phục lại như cũ.

Nhìn thấy Mông Bất Trầm còn chưa bị xử lý, mặc dù Lam Tiểu Bố có chút tiếc nuối, nhưng cũng không để ý lắm, lúc này hắn ta mới lấy hai cái hân gãy ra nối lại. Trận chiến này lưỡng bại câu thương, nhưng mà so với hai chân Mông Bất Trầm đã bị đánh thành bã vụn, chỉ có thể tái tạo ra một lần nữa, tốt xấu gì Lam Tiểu Bố cũng bảo vệ được hai chân của mình.

Mông Bất Trầm cũng không chạy trốn, mà nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi đã là Vĩnh Sinh cảnh rồi?”

“Cút, Bố gia nhà ngươi không có hứng thú nói nhảm với ngươi, nếu như không cút, đừng trách Bố gia nhà ngươi đánh nát hai chân ngươi một lần nữa.” Từ khi Lam Tiểu Bố xuất đạo cho đến bay, đây là lần đầu tiên hai chân bị người ta cắt đứt, mặc dù báo được thù, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu.

Nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, mặc dù hắn xử lý được hai chân của Mông Bất Trầm, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Thần thông của Mông Bất Trầm có chút ỷ lại vào Cửu

Xi Bá của hắn ta, trước đó hắn cũng thừa dịp Cửu Xi Bá hóa thành sát thế Tam Giới, cho nên mới có thể đánh lén thành công. Đã từng bị thua thiệt một lần, Mông Bất Trầm không thể tùy tiện chịu thiệt một lần nữa, Cho nên có đánh tiếp, hắn ta cũng không làm được gì Mông Bất Trầm, không cẩn thận còn sẽ bị trúng chiêu một lần nữa.

“Ta không cút, ngươi có thể làm được gì ta sao?” Mông Bất Trầm giận dữ, nhưng mà sau khi tức giận thì cũng chỉ có thể đè ép lửa giận của mình xuống, Lam Tiểu Bố không làm gì được hắn ta, hắn ta cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố. Muốn xử lý Lam Tiểu Bố, hắn ta ít nhất cũng phải hình thành ra Tứ Giới. Vừa rồi nếu như hình thành được Tứ Giới, hắn ta đã xử lý được Lam Tiểu Bố, đáng tiếc vẫn còn thiếu một chút nữa.

Thấy Mông Bất Trầm vẫn còn đang dong dài, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố lập tức vung lên một cái, khí thế sát phạt trong hư không lại bao trùm đến, thần thông Cung âm Sát bắt đầu ngưng luyện.

“Ta sẽ quay về tìm ngươi.” Mông Bất Trầm nhìn thấy Lam Tiểu Bố thật sự còn dám ra tay, chỉ có thể ném lại một câu rồi xoay người rời đi.

Trong mắt hắn ta, gia hỏa này không có chút võ đức nào cả, chính mình chẳng lẽ không thể hỏi thăm mấy câu được sao? Hắn ta muốn hỏi bóng gió lai lịch và nơi Lam Tiểu Bố muốn đi trước, nhưng lúc này Lam Tiểu Bố một câu cũng không cho hắn ta nói. Nếu như hắn ta không đi, hôm nay ở chỗ này cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Đã như vậy, còn không bằng đi rèn luyện đại đạo của mình, sớm hình thành ra sát thế Tứ Giới.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Mông Bất Trầm rời đi, trong lòng cũng chẳng vui mừng bao nhiêu. Mặc dù hắn còn con át chủ bài chưa lấy ra, nhưng hắn khẳng định con át chủ bài lớn nhất của Mông Bất Trầm cũng chưa lấy ra.

Mông Bất Trầm là Long tộc, sau khi huyễn hóa bản thể, sức chiến đấu nhất định sẽ tăng lên cao. Vừa rồi Mông Bất Trầm không huyễn hóa bản thể, cho nên hắn cũng không lấy Luân Hồi Kiều và Vũ Trụ Ma ra.

Thế mà đã bị đánh chạy? Nữ tử váy lam đờ đẫn nhìn phương hướng Mông Bất Trầm rời đi, nửa ngày cũng không thể nói ra được nửa chữ.

Một hồi lâu sau, nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố đi về phía trận môn vị diện, lập tức đến thi lễ, “Đa tạ ơn cứu mạng của đạo hữu, nếu như không phải đạo hữu đánh Mông Bất Trầm chạy đi, hôm nay ta chết chắc rồi.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, không phải hắn bị ta đánh chạy, chỉ là hắn không thể làm gì được ta mà thôi, mà ta cũng không thể làm gì được hắn.”

Chương 1993 - Hư Không Bạch Sơn.

“Ta phải đi, ngươi đừng có đụng đến tên biến thái kia nữa.” Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức muốn bước vào trong trận môn vị diện kia.

Nữ tử váy lam nhanh chóng khom người hành lễ, “Đạo hữu, ta là trưởng lão Bồng Viện của Cửu Toa Hư Không thành…”

“Ngươi là trưởng lão của Cửu Toa Hư Không thành?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Bồng Viện, nghĩ thầm thế giới này đúng là nhỏ, hắn xử lý mười tên cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành, bao gồm cả thành chủ Quý Ỷ Ca. KHông ngờ được, còn có thể gặp được cửu chuyển Thánh Nhân thứ 11 của Cửu Toa Hư Không thành, có nên thuận tay xử lý luôn không?

“Đúng vậy, tiền bối…” Bồng Viện kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta tên là Lam Tiểu Bố.”

“Bồng Viện kính chào Lam đạo hữu.” Bồng Viện nhanh chóng khom người thi lễ một lần nữa.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Bồng Viện, “Ngươi chưa từng nghe nói đến tên của ta sao?”

Thái độ của Bồng Viện, giống như thật sự chưa từng nghe đến tên hắn bao giờ. Cái này không đúng, hắn đã xử lý tất cả cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành, sao một trưởng lão của Cửu Toa Hư Không thành lại không biết đến sự tồn tại của hắn?

Bồng Viện vội vàng nói, “Ta quả thật chưa từng nghe đến tên tuổi của Lam đạo hữu, gần đây ra luôn bị Mông Bất Trầm truy sát, nếu như không phải dựa vào ít phù lục, ta đã sớm bị Mông Bất Trầm đuổi kịp rồi.”

Lam Tiểu Bố nói, “Ta nghe nói Cửu Toa Hư Không thành có mười hai cường giả cửu chuyển, trước đó không lâu, ta có đến Cửu Toa Hư Không thành, bởi vì không cẩn thận phạm vào quy củ của Cửu Toa Hư Không thành, chín tên cửu chuyển Thánh Nhân của Cửu Toa Hư Không thành vây giết ta. Ta đã giết hết bọn họ, về sau thành chủ Quý Ỷ Ca của Cửu Toa Hư Không thành cũng đến đánh lén ra, ta cũng đã giết chết hắn. Nghe nói bên cạnh Quý Ỷ Ca còn có hai trưởng lão cửu chuyển, ngươi là một trong số đó sao? Lúc trước khiq yc đến giết ta, ta không nhìn thấy hai người các ngươi.”

Bồng Viện nhanh chóng đáp lại, “Lam đạo hữu, mặc dù ta là trưởng lão của Cửu Toa Hư Không thành, nhưng mà ta không quen cách làm viêc ngang ngược của Cửu Toa Hư Không thành, đã mấy ngàn năm rồi chưa trở về Cửu Toa Hư Không thành. Cho nên ta cũng không phải một trong mười hai người đứng đầu ở Cửu Toa Hư Không thành, trưởng lão và thành chủ của Cửu Toa Hư Không thành có bị giết hay không, thật sự không có liên quan gì đến ta.”

Đúng rồi, Lam Tiểu Bố có thể giết chết tất cả cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành, Bồng Viện không cảm thấy có gì bất ngờ cả, nàng cảm thấy chuyện này rất bình thường. Lam Tiểu Bố ngay cả Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng có thể đánh chạy, sao có thể e ngại những cường giả cửu chuyển của Cửu Toa Hư Không thành chứ? Cửu chuyển Thánh Nhân của Cửu Toa Hư Không thành muốn chết, lúc này mới gây chuyện đến trên đầu Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, không để ý đến.

Bồng Viện tiếp tục nói, “Lam đạo hữu có thể luyện hóa Nhất Giới Thạch Giới Kỳ của Thất Giới Thạch, ta tin tưởng tìm được tất cả Thất Giới Thạch Giới Kỳ cũng chỉ là chuyện thời gian mà thôi. Ta có một yêu cầu quá đáng…”

“Ngươi muốn chờ đến khi ta tìm được Thất Giới Thạch, thì muốn đi cùng ta đến Vĩnh Sinh chi địa?” Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra ý của đối phương.

Bồng Viện có chút bất an nói, “Đúng là như vậy, nếu như Lam đạo hữu có chuyện gì cần Bồng Viện ta làm, ta không chút chối từ, cho dù là vẫn lạc cũng không có nửa câu oán hận.”

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, “Cũng không phải là không thể, nhưng mà bây giờ ta không cần ngươi giúp đỡ, chờ ra tìm được bảy cái Thất Giới Kỳ rồi, mọi người cùng nhau đi.”

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, dù sao người đi Vĩnh Sinh chi địa cũng không phải chỉ có một hai người, đã như vậy, thiếu một người hay nhiều thêm một người cũng chẳng có gì khác nhau. Đừng thấy Bồng Viện ở trước mặt Mông Bất Trầm không có khả năng phản kháng, chỉ có thể chạy trốn. Nhưng trong tay một Vĩnh Sinh Thánh Nhân có thể chạy trốn lâu như vậy, tuyệt đối không phải hạng đơn giản. Sau khi tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, hắn nhất định có một đống kẻ thù, người bên cạnh đương nhiên càng mạnh càng tốt.

“Vậy ta ở đâu chờ đạo hữu?” Bồng Viện vui mừng, lập tức hỏi.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Ta ở Đại Ma Hư Tinh có một người bằng hữu, tên là Trác Huyền Thiên, hắn là tông chủ Tuyền Nguyên Đạo Tông. Nếu như ngươi không có chỗ đi, có thể đến Tuyền Nguyên Đạo Tông chờ ta.”

“Được, ta sẽ ở Tuyền Nguyên Đạo Tông chờ Lam đạo hữu.” Bồng Viện không chút do dự đáp, Đại Ma Hư Tinh ở đâu nàng cũng biết rõ.

Lam Tiểu Bố lấy một cái ThôngTin Châu ra đưa cho Bồng Viện, “Đây là ThôngTin Châu do ta luyện chế, có thể truyền tống tin tức vị diện, chờ tìm được bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, ta mời ngươi đi cùng.”

ThôngTin Châu có thể truyền tống tin tức vị diện không có mấy người có thể luyện chế ra, Lam Tiểu Bố chứng đại đạo Không Gian, ngược lại có thể luyện chế ra được loại ThôngTin Châu có đẳng cấp này.

Bồng Viện lại không có chút hoài nghi nào cả, thực lực của Lam Tiểu Bố nàng đã nhìn thấy, hoàn toàn là nhân vật mà nàng phải ngưỡng vọng.

…

Sau khi từ biệt với Bồng Viện, Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trận môn vị diện. Khi quy tắc truyền tống quấn lấy Lam Tiểu Bố, trong quá trình từ một vị diện này tiến vào vị diện khác, Lam Tiểu Bố đã chạm đến loại biến hóa quy tắc Không Gian này, hắn cảm nhận được chính mình lại truyền tống thêm mấy lần nữa, là có thể khống chế loại biến hóa quy tắc truyền tống này. Chờ đến khi thực lực của hắn đầy đủ rồi, hắn không cần phải dùng Hư KHông TRuyền Tống Trận Môn này cũng có thể xé mở vị diện.

Chương 1994 - Hư Không Bạch Sơn. (2)

Xé mở vị diện, cửu chuyển Thánh Nhân nhất định không thể làm được, Lam Tiểu Bố đoán bây giờ hắn cũng không làm được, nhưng hắn tin mình không còn bao lâu nữa cũng có thể xé mở vị diện.

Bành! Lam Tiểu Bố bị trận môn hư không truyền tống đi, vừa hay va chạm vào một thiên thạch đang bay tới, nện thiên thạch kia thành mảnh vỡ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại vươn tay ra thu viên thiên thạch bị vỡ nát này lại, sắc mặt hắn lập tức lạnh đi.

Cái này là một tinh cầu có sự sống vừa bị đánh nát, trong tinh cầu có sự sống này có dấu vết nhân loại sinh tồn. Đánh nát một tinh cầu có nhân loại sinh tồn, đây cũng là một người vì đại đạo có thể hủy giệt một Tinh Cầu có sinh mệnh.

Loại người này Lam Tiểu Bố hận nhất, Khúc Bồng chính là loại người này. Mặc dù không xử lý được toàn bộ phân hồn của Khúc Bồng, nhưng chẳng qua nếu như gặp được Khúc Bồng, Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua.

Lam Tiểu Bố rất muốn lần theo mảnh vỡ thiên thạch tàn phá này ngược dòng thời gian mà tìm hiểu, nhưng mà hắn nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này, nếu như muốn ngược dòng thời gian mà tìm hiểu, không biết sẽ phải lãng phí bao nhiêu thời gian, hắn còn chưa chắc có thể tìm được đối phương. Bây giờ chuyện quan trọng nhất của hắn chính là nhanh chóng tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Lần này Lam Tiểu Bố không lấy Luân Hồi Oa ra, trực tiếp lấy phương vị Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, rồi thi triển độn thuật mà di chuyển.

Nếu như khoảng cách không quá xa, độn thuật của hắn tuyệt đối có tốc độ còn nhanh hơn Luân Hồi Oa. Hơn nữa Lam Tiểu Bố đoán chắc hẳn hắn đã quay về vị diện của Đại Hoang Thần Giới một lần nữa, quy tắc hư không ở nơi đây hắn tương đối quen thuộc.

Thi triển độn thuật ra, quả thật là nhanh hơn Luân Hồi Oa rất nhiều, tựa như là đang thuấn di.

Ngắn ngủi mấy ngày, vị trí Tứ Giới Thạch Giới Kỳ càng ngày càng rõ ràng, với suy đoán của Lam Tiểu Bố, hắn nhiều nhất chỉ cần ba ngày là có thể đến được vị trí của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ.

Ngay lúc này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một cái bạch sơn.

Trong hư không mênh mông vô cùng nay, tòa bạch sơn kia kéo dài trăm vạn dặm, bên ngoài bạch sơn, đạo vận tung hoàng, ngay cả thiên thạch hư không bay đến, cũng phải tránh đi đạo vận bạch sơn này. Trên núi không có một ngọn cỏ, đều là màu đất trắng.

Cái này…

Nhìn thấy cái bạch sơn này, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến đây là nơi nào. Lúc trước khi hắn giết chết Vẫn Mệnh Thánh Nhân, ở trong thế giới của Vẫn Mệnh Thánh Nhân có lấy được một cái thủy tinh cầu và một cái ngọc giản. Cái thủy tinh cầu kia là vị trí đại khái của Đại Vận Mệnh Thuật, còn ngọc giản là giới thiệu một vài chi tiết của vị trí Đại Vận mệnh Thuật.

Vị trí mà thủy tinh cầu đánh dấu ra cũng không rõ ràng, nhưng mà ngọc giản giới thiệu thì khá rõ, đo chính là Hư Không Bạch Sơn, Đại Vận Mệnh Thuật đang nằm sâu trong bạch sơn. Hắn nhìn thấy bạch sơn ở chỗ này, vậy nơi này chắc hẳn là vị trí của Đại Vận Mệnh Thuật?

Lam Tiểu Bố lấy thủy tinh cầu phương vị ra, quả nhiên phương vi và phạm vi ghi lại trên thủy tinh cầu khá giống nhau. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố khẳng định, hắn đánh bậy đánh bạ, đã tìm được chỗ của Đại Vận Mệnh Thuật.

Trong kế hoạch của Lam Tiểu Bố, tiếp theo hắn sẽ chuẩn bị chứng đại đạo Nhân Quả và đại đạo Vận Mệnh, sau đó tìm cơ hội đến vĩnh sinh. Chỉ là không ngờ bởi vì lấy được Vũ Trụ Ma, kết quả hắn chứng được đại đạo vũ trụ. Đại đạo Nhân Quả không có tin tức, lại tìm được chỗ của Đại Vận Mệnh Thuật. Nếu như có thể chứng đại đạo Vận mệnh, vậy thì thật đáng mừng, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đại Vận Mệnh Thuật đang ở ngay trước mắt, hắn đương nhiên phải tiến vào bạcch sơn xem xét một chút.

Lam Tiểu Bố dừng ở dưới chân bạch sơn, lập tức cảm nhận được từng luồng đạo vận ăn mòn thần hồn đại đạo. Không chỉ như vật, nơi này còn có một loại đạo tắc bài xích cường đại. Tất cả những thứ có sinh mệnh hay không có sinh mệnh chỉ cần tới gần nơi này, thì nhất định sẽ bị đạo tắc bạch sơn xé mở.

Thiên thạch không có sinh mệnh còn chưa tính, có sinh mệnh tồn tại, vậy thì không có loại đạo tắc bài xích này, cũng không thể nào dừng lại tại bạch sơn. Đạo tắc ăn mòn ở nơi này, là cái mạnh nhất mà Lam Tiểu Bố từng gặp. Cho dù hắn đang đứng ở chỗ này, thần hồn cũng run rẩy, Trường Sinh Giới cũng có chút bất ổn, chứ đừng nói đến người khác.

Hắn chứng đạo tự thân, Trường Sinh Giới đều là do đạo tắc đại đạo của chính mình tạo dựng ra, loại tình huống này mà vẫn bị ảnh hưởng, có thể thấy được đạo tắc ăn mòn này đáng sợ như thế nào.

Lam Tiểu Bố mở rộng lĩnh vực Trường Sinh ra, đi về phía trước hơn mười dặm, đứng ở dưới chân bạch sơn. Hắn không thể không ngừng lại, loại đạo tắc ăn mòn đại đạo và thần hồn đáng sợ này, nếu như hắn không dừng lại, đến sau đó, hắn không thể nào ngăn cản được nữa. Cái này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi, cái bạch sơn này tuyệt dối là do một cường giả Vĩnh Sinh để lại, nếu không thì hắn sẽ không đến mức còn đứng ngay tại chân núi mà còn cảm thấy quá sức.

“Đạo hữu muốn lấy Đại Vận Mệnh Thuật?” Một giọng nói đột ngột truyền đến.

Tâm thần Lam Tiểu Bố vẫn luôn đặt ở phía trên bạch sơn, thật sự không chú ý đến cái gì khác, bây giờ nghe được giọng nói này, hắn mới phát hiện ở một nơi cách hắn chỉ có trăm trượng, có một nam tử gầy yếu chỉ còn mấy khúc xương đang nằm ngoài trên mặt đất.

Chương 1995 - Đại Vận Mệnh Thuật.

“Ta quả thật là vì Đại Vận Mệnh Thuật mà đến đây.” Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử gầy yếu kia. Cho dù thần hồn và thân thể của gia hỏa này đã bị ăn mòn nghiêm trọng, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được đây là một cường giả cửu chuyển.

“Đại Vận Mệnh Thuật nằm sâu trong Vận Mệnh Bạch Sơn, hoàn toàn không thể nào lấy được, ta cũng là vì muốn lấy được Đại Vận Mệnh Thuật, cho nên mới bị biến thành thế này. Đạo hữu nghe lời khuyên của ta, trừ khi Vận Mệnh Thánh Nhân đến, tuyệt đối không có ai lấy được Đại Vận Mệnh Thuật. Bởi vì ta nghe nói nơi này có Đại Vận Mệnh Thuật, kết quả bị đạo tắc ăn mòn ở nơi này khóa lại ngàn năm, chạy ra khỏi Vận Mệnh Bạch Sơn chỉ còn mấy chục bước…" Giọng nói nam tử kia vô cùng yếu ớt.

Lam Tiểu Bố nhìn khảng cách chân núi bạch sơn chỉ có mười mấy bước, đang định nói có cần hắn giúp đỡ hay không, nam tử kia lại nói một lần nữa, "Mong đạo hữu hãy ra tay cứu giúp, Hạng Quýnh Thiên ta nhất định sẽ báo đáp."

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, tay cuốn lên một cái, Hạng Quýnh Thiên lập tức được đạo vận của Lam Tiểu Bố cuốn lên, sau đó rơi ra bên ngoài bạch sơn. Cái chuyện tiện tay cứu người này, cũng chẳng là gì cả.

Hạng Quýnh Thiên kích động vô cùng, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng cứu được hắn ta như vậy. Sau khi rời khỏi bạch sơn, không có đạo tắc ăn mòn, chỉ trong thời gian ngắn Hạng Quýnh Thiên đã khôi phục lại thân thể.

Hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố trên bạch sơn ở nơi xa, ha ha một tiếng, vậy mà cũng không bỏ đi, mà chọn một nơi bắt đầu chữa thương. Không chỉ như vậy, hắn ta còn vung ra mấy trăm trận kỳ, kết nối đạo vận bên ngoài hư không của bạch sơn với thần niệm của hắn ta.

Từ giờ trở đi, hắn ta chẳng những có thể vừa chữa thương, vừa có thể luyện hóa Vận Mệnh Bạch Sơn. Sau khi tiến vào Vận Mệnh Bạch Sơn rồi, hắn ta mới biết được, cái Vận Mệnh Bạch Sơn này là một món pháp bảo đỉnh cấp. Nếu như loại pháp bảo này có thể biến thành của hắn ta, vậy thực lực của hắn ta, cửu chuyển Thánh Nhân bình thường sao có thể so sánh được? Huống hồ một khi luyện hóa Vận Mệnh Bạch Sơn, vậy thì mọi thứ trong đó sẽ đều là của Hạng Quýnh Thiên hắn ta.

Sau khi Lam Tiểu Bố cứu Hạng Quýnh Thiên ra ngoài thì cũng không để ý đến nữa, chỉ lấy Sinh Tử Bộ ra bảo vệ toàn thân, sau đó chuẩn bị kỹ càng lùi về sau bất cứ lúc nào, lúc này mới tiếp tục đi tới.

Nhưng mà mới đi được vài bước, Lam Tiểu Bố lại dừng lại, ánh mắt nhìn về vị trí trước đó Hạng Quýnh Thiên nằm. Nơi đó đạo tắc ăn mòn vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không có khả năng đã qua ngàn năm.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố tiện tay vung ra mấy đạo đạo tắc Thời Gian, một khắc sau, hình ảnh rõ ràng đã xuất hiện trong hư không trước mắt Lam Tiểu Bố.

HÌnh ảnh rõ ràng biểu hiện Hạng Quýnh Thiên nằm ở đây không thể nào di động được còn chưa đến mười ngày, hơn nữa Hạng Quýnh Thiên cũng không phải là nằm ở vị trí này mà bị ăn mòn đến mức đó, mà là hắn ta tiến vào sâu trong bạch sơn, bị ăn mòn thành như vậy, sau đó mới trốn ra bên ngoài, kết quả còn chưa chạy được bao xa, đã hoàn toàn bị đạo tắc ăn mòn giam cầm lại ở chỗ đó, nếu như không gặp được hắn, Hạng Quýnh Thiên đã bị ợ rắm rồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, bây giờ hắn thật sự muốn quay về xử lý tên Hạng Quýnh Thiên kia. Nhưng mà chắc hẳn gia hỏa này đã đi rồi, thật sự đã tiện nghi cho con rùa này rồi.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố hình như cảm ứng được cái gì đó, hai mắt nhắm lại, sau đó nhanh chóng cuốn lên từng đạo đạo tắc như có như không.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, từ đạo đạo tắc này, hắn đã nhìn ra, trước đó người hủy diệt cái tinh cầu có sinh cơ kia chính là Hạng Quýnh Thiên. Hạng Quýnh Thiên hủy diệt tinh cầu có sinh cơ, lại đến đây gặp được Vận Mệnh Bạch Sơn. Gia hỏa này nghe nói trong Vận Mệnh Bạch Sơn có Đại Vận Mệnh Thuật, cho nên lập tức tiến vào nơi này, muốn lấy được Đại Vận Mệnh Thuật.

Cái này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố càng không thoải mái, hắn ta ghê tởm nhất là loại rác rưởi như Hạng Quýnh Thiên, kết quả chính mình lại cứu tên rác rưởi này một mạng, đúng là quá châm chọc mà. Hy vọng gia hỏa này đừng để hắn gặp được lần nữa, nếu như gặp được, hắn sẽ không chút do dự mà xử lý con rùa này.

Bỏ qua những suy nghĩ này, Lam Tiểu Bố dựa vào lĩnh vực Trường Sinh không ngừng tiến lên. Cái đạo tắc bài xích của bạch sơn này không thể làm gì được Lam Tiểu Bố, nhưng mà cái đạo tắc ăn mòn kia, không ngừng ăn mòn lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, khiến tốc độ của Lam Tiểu Bố trở nên chậm lại.

Lam Tiểu Bố biết, nếu như cứng rắn muốn chống cự loại đạo tắc này, có lẽ sẽ phải trải qua trăm vạn năm, hắn cũng có thể tiến vào chỗ sâu trong bạch sơn, Nhưng mà qua ngàn năm này, ai biết lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa đạo vận ăn mòn ở nơi này vô cùng đáng sợ, nếu như hắn chỉ dựa vào đại đạo của mình mà ngăn cản, tốc độ chậm đi còn chưa nói, còn không biết sẽ đi đến bước nào là không thể ngăn được nữa.

Lam Tiểu Bố dứt khoát dừng lại, bắt đầu cảm ngộ cái đạo tắc ăn mòn này.

Chỉ có hiểu loại đạo tắc ăn mòn này, biến Vận Mệnh Bạch Sơn này thành nơi bình thường, hắn mới thể tiến sâu vào trong bạch sơn.

Cảm ngộ đạo tắc đối với người khác có lẽ là rất dài, nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn cảm thấy nhiều nhất chỉ mất mấy năm mà thôi.

Đạo của Lam Tiểu Bố mặc dù đã hoàn thiện lại, nhưng mà trước khi hoàn thiện, hắn vẫn hay dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, dùng đến Vũ Trụ Duy Mô nhiều hơn, sau khi hắn hoàn thiện đại đạo rồi, cuối cùng sẽ theo bản năng mà nắm bắt điểm giống nhau của các loại đại đạo đặc thù. Dần dần ngưng luyện ra đạo tắc chính mình cảm ngộ, cái này khiến cảm ngộ của hắn đối với các loại đại đạo vượt xa tu sĩ tầm thường.

Chương 1996 - Đại Vận Mệnh Thuật. (2)

ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn có tám đạo tắc, có đạo tắc nào mà không phức tạp hơn cái đạo tắc ăn mòn này không? Hắn không phải vẫn chứng được sao, để cho Trường Sinh Đạo Thụ có những vòng đạo tắc này?

Đạo tắc ăn mòn ở nơi này, còn chưa có tư cách leo lên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn, hắn cảm ngộ, tuyệt đối sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra hai đầu Thần Linh Mạch cực phẩm, đạo vận Trường Sinh vận chuyển, chỉ trong nháy mắt đã kéo lấy đạo tắc ăn mòn ở xung quanh, tạo thành một vòng xoáy đạo tắc.Vòng xoáy đạo tắc này lưu chuyển quanh người Lam Tiểu Bố, đạo vận và pháp tắc trong đó không ngừng bị Lam Tiểu Bố bóc tách ra.

Chỉ chớp mắt đã qua hai năm, giờ phút này lĩnh vực Trường Sinh xung quanh Lam Tiểu Bố đã biến mất, thay vào đó là đạo vận ăn mòn. Chỉ là những đạo vận ăn mòn này mặc dù vờn quanh Lam Tiểu Bố, nhưng lại không thể gây ra bất cứ thương tổn nào với Lam Tiểu

Bố.

Lam Tiểu Bố đứng lên, giờ phút này đạo vận ăn mòn trên bạch sơn đối với hắn mà nói đã không có bất cứ uy hiếp nào cả, thần niệm của hắn thậm chí có thể vượt qua cái đạo vận ăn mòn này, trải rộng ra toàn bộ Vận Mệnh Bạch Sơn.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã phát hiện ra sự khác biệt ở nơi này, hắn vừa sải bước ra, đã rơi vào một cái tiểu viện ở sâu trong bạch sơn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố biết rất rõ, cái Vận Mệnh Bạch Sơn này không phải do hư không tạo ra, mà là một món pháp bảo. Nếu không thì ở sâu trong Vận Mệnh Bạch Sơn sao lại có một cái tiểu viện được?

Cửa tiểu viện khép hờ, Lam Tiểu Bố đẩy cửa ra, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là trong tiểu viện lại có một nữ tử áo xanh đang ngồi, mấu chốt là nữ tử áo xanh này còn không vẫn lạc. Cũng không biết nữ tử áo xanh này đã ngồi ở đây bao lâu, sau khi Lam Tiểu Bố đẩy cửa viện ra, nàng vẫn ngồi ở đó mà bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Bố.

“Ngươi không chết?” Lam Tiểu Bố hỏi ra câu này, mới cảm thấy mình vừa nói nhảm rồi.

Nữ tử áo xanh mỉm cười, “Vẫn chưa.”

“A…” Lam Tiểu Bố lúng túng nở nụ cười, sau đó nói, “Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi chắc hẳn chính là Vận Mệnh Thánh Nhân?”

Lam Tiểu Bố khẳng định hắn không nhìn lầm, nữ nhân trước mắt này tuyệt đối là Vận Mệnh Thánh Nhân, ở trên bàn trước mặt nàng, đang đang đặt một bản đạo quyển có phong cách cổ xưa, bên trên đạo quyển có bốn chữ, Đại Vận Mệnh Thuật. Đại đạo của nàng đang bị giam cầm, nhưng mà đạo tắc Vận Mệnh vẫn có thể mơ hồ cảm nhận

được.

“Trước đó quả thật có người gọi ta là Vận Mệnh Thánh Nhân, nhưng bây giờ ta ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể khống chế được, cho nên…” Nữ tử áo xanh cười cười, không tiếp tục nói gì nữa.

Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được, vận mệnh của Vận Mệnh Thánh Nhân đang bị đại đạo của chính mình phản phệ. Vận Mệnh Thánh Nhân tu luyện đương nhiên là đại đạo Vận Mệnh. Đại đạo phản phệ Vận Mệnh Thánh Nhân, vậy nhất định là đại đạo Vận mệnh phản phệ. Hơn nữa đạo tắc đại đạo phản phệ của Vận Mệnh Thánh Nhân rất kỳ quái, giống như đến từ đạo tắc Vận Mệnh có tầng thứ cao hơn, cái đạo tắc Vận Mệnh này đã trói buộc Vận Mệnh Thánh Nhân ở trên cái ghế này, hoàn toàn không thể nào động đậy được.

“TRước đó có phải có một người tên là Hạng Quýnh Thiên đến đây muốn cướp đoạt Vận Mệnh Đạo Quyển của ngươi, kết quả bị ăn mòn mất thân thể hay không?” Lam Tiểu Bố hiểu ra, đạo tắc ăn mòn của bạch sơn mặc dù đáng sợ, nhưng cửu chuyển Thánh Nhân ở trong này vẫn có thể đi lại được.

Nguy hiểm nhất chinh là Vận Mệnh Đạo Quyển ở trên bàn kia, một khi cầm lấy cái Vận Mệnh Đạo Quyển này, thân thể và hồn phách nhất định sẽ bị ăn mòn hết. Hạng Quýnh Thiên cũng xem như có bản lĩnh, bị ăn mòn thân thể và thần hồn rồi, vẫn có thể nhặt được một mạng mà bỏ chạy.

“Hắn tên là Hạng Quýnh Thiên sao? Trước đó quả thật có một người đến, hắn đã nhìn ra ta đã bị đạo tắc Vận Mệnh khóa lại, cho nên muốn cướp đoạt Đại Vận Mệnh Thuật, kết quả hắn không gặp may, bị đạo tắc ăn mòn cắn nuốt đến nửa cái mạng.” Nữ tử áo xanh từ tốn

nói.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Vận mệnh đạo hữu, ta dự định xem qua đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật của ngươi một chút, đương nhiên để bồi thường, ta tình nguyện ra tay giúp ngươi một lần.”

“Ngươi không giúp được ta.” Nữ tử áo xanh lắc đầu, giọng điệu lạnh nhạt

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nếu như trong vị diện diện này còn có người có thể giúp ngươi, vậy thì người đó nhất định là ta. Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi chắc hẳn đã chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Kết quả ở Vĩnh Sinh chi địa lại có người lý giải đại đạo Vận mệnh càng thấu triệt hơn cả ngươi, hắn dùng đạo tắc Vận Mệnh trói buộc vận mệnh và đại đạo của ngươi. Cũng may ngươi có một cái pháp bảo bạch sơn, ngươi dựa vào pháp bảo bạch sơn này giúp ngươi trốn khỏi bàn tay của cường giả kia. Đương nhiên, ngươi làm sao rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa thì ta không biết.”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố lại càng nôn nóng muốn chứng đạo vận mệnh. Nếu không hắn mà gặp phải tên gia hỏa đã trói buộc Vận Mệnh Thánh Nhân kia, cũng sẽ khó có thể lường trước hậu quả.

“Ngươi biết thật sao?” Nữ tử áo xanh khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, bởi vì những gì Lam Tiểu Bố nói đều là thật, giống như đã tận mắt nhìn thấy vậy.

Lam Tiểu Bố thành khẩn gật đầu, “Ta thật sự biết.”

“Ngươi cũng biết làm sao để cứu ta?” Nữ tử áo xanh tiếp tục hỏi.

Lam Tiểu Bố lại đáp một lần nữa, “KHông sai, ta cũng biết làm sao để cứu ngươi.”

Chương 1997 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt nữ tử áo xanh trở nên nghiêm túc hơn, nàng nhìn Lam Tiểu Bố một hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Ngươi dự định cứu ta như thế nào?”

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật, “Ta chuẩn bị thông qua Đại Vận Mệnh Thuật cứu ngươi.”

“Ngươi muốn lấy đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật của ta?” Giọng điệu của nữ tử áo xanh lạnh nhạt, nàng biết rất rõ, người nào tới nơi này, không có một ai không muốn Đại Vận Mệnh Thuật của nàng. Bởi vì có người từng chạy thoát khỏi bạch sơn, cho nên vị trí của đạo quyển Đại Vận Mệnh Thuật cũng hoàn toàn bị lộ ra ngoài.

Lam Tiểu Bố biết đối phương nghĩ thế nào, trên thực tế hắn và đối phương nói chuyện với nhau như vậy, thì hắn cũng sẽ có ý nghĩ như thế. Mà đối phương nghĩ cũng không sai, hắn vốn chính là vì Đại Vận Mệnh Thuật mà đến.

“Ta đúng là muốn lấy Đại Vận Mệnh Thuật của ngươi, nhưng mà khác với những gì ngươi nghĩ. Ta chỉ muốn mượn xem một chút mà thôi, sau đó cảm ngộ ra đạo tắc Vận Mệnh thuộc về mình. Chỉ cần ta cảm ngộ được đạo tắc Vận Mệnh của mình, ta có thể dựa vào đạo tắc Vận Mệnh của ta mà gỡ bỏ trói buộc đạo tắc Vận Mệnh trên người ngươi.” Lam Tiểu Bố chân thành nói.

Ý của Lam Tiểu Bố, nữ tử áo xanh hiểu, nàng bị đạo tắc Vận Mệnh của người khác khóa lại, muốn gỡ bỏ cái trói buộc này nằm ở đạo tắc Vận Mệnh, nhất định phải khiến bản thân mình lý giải đại đạo Vận Mệnh còn mạnh hơn đại đạo Vận Mệnh của người đã trói buộc nàng. Cũng chính là khiến đạo tắc Vận Mệnh của mình có cấp độ cao hơn đạo tắc Vận Mệnh đã trói buộc nàng.

Mà bây giờ nàng đã bị trói lại, thậm chí ngay cả Vận Mệnh Đạo Quyển cũng không thể thu lại được, nói gì đến chuyện tăng đại đạo Vận Mệnh của mình? Sở dĩ nàng đặt Đại Vận Mệnh Thuật trên bàn đá, là bởi vì nàng luôn dựa vào Vận Mệnh Đạo Quyển để chống lại đạo tắc Vận Mệnh đang trói buộc nàng, đồng thời tìm kiếm con đường phá giải.

Ý của Lam Tiểu Bố quả thật có thể thực hiện được, nhưng điều kiện tiên quyết là Lam Tiểu Bố nhất định phải cảm ngộ được đại đạo Vận Mệnh. Thứ hai là đại đạo Vận Mệnh mà Lam Tiểu Bố cảm ngộ ra được, cái này nhất định phải mạnh hơn đại đạo Vận Mệnh đang trói buộc trên người nàng.

Nghe giống như là đang nói xoay vòng, nhưng đơn giản chính là có người khóa ta lại, người có năng lực mở khóa nhất định phải mạnh hơn người khóa ta lại.

Cho nên sau khi hiểu ý của Lam Tiểu Bố, nữ tử áo xanh lười nói chuyện tiếp.

Nàng lấy vận mệnh chứng đạo, hơn nữa còn bước vào cảnh giới Sáng Đạo, đối với chuyện lý giải đại đạo Vận Mệnh có thể nói là đứng đầu trong vũ trụ mênh mông này. Nhưng cho dù như vậy, nàng cũng bị người khác dùng đạo tắc Vận Mệnh khóa lại. Người thanh niên trước mắt này, cứ như đang nói đùa mà thôi, muốn tại đây cảm ngộ đại đạo Vận Mệnh, sau đó cởi bỏ trói buộc đạo tắc Vận Mệnh trên người mình, còn có chuyện gì khôi hài hơn chứ?

Lam Tiểu Bố biết đối phương không thể nào đồng ý được, hắn cũng không có ý định tốn thời gian đi thuyết phục, cho nên nói xong thì hắn trực tiếp bước vào tiểu viện. Đạo vận ăn mòn đáng sợ xâm nhập đến, Lam Tiểu Bố khựng lại một chút.

“Nếu như không có ta cho phép, ngươi không lấy được Vận Mệnh Đạo Quyển, cuối cùng cũng sẽ bị đá ra khỏi bạch sơn thôi.” Nữ tử áo xanh nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào trong tiểu viện, sắc mặt vẫn bình tĩnh nói.

Mặc dù nàng bị đạo tắc Vận Mệnh của người khác giam cầm lại, nhưng Vận Mệnh Đạo Quyển là của nàng, bây giờ nàng còn đang dựa vào Vận Mệnh Đạo Quyển để từ từ gỡ bỏ đạo tắc Vận Mệnh đang trói buộc nàng, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng không thể thành công, nhưng cái này dù sao cũng là hy vọng duy nhất của nàng. Nếu như có thể, nàng thật sự không hy vọng thường xuyên có người đến đây quấy rầy.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Bởi vì ta nhất định phải chứng đạo vận mệnh, cho nên ta nhất định phải xem Vận Mệnh Đạo Quyển một chút. Ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy Vận Mệnh Đạo Quyển của ngươi đi. Để bồi thường, chờ ta chứng đại đạo Vận Mệnh rồi, ta sẽ cứu ngươi ra.”

Nữ tử áo xanh im lặng nhắm mắt lại, cho dù nàng bị đạo tắc Vận Mệnh trói buộc, cho dù là Sáng Đạo Thánh Nhân bình thường, cũng chưa chắc có thể lấy được Vận Mệnh Đạo Quyển của nàng. Đối phương chỉ là một Thánh Nhân chưa đến cửu chuyển, cũng muốn lấy đi Vận Mệnh Đạo Quyển của mình, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lam Tiểu Bố đi rất chậm, bước một bước nhỏ ra ngoài, đạo tắc ăn mòn và đạo tắc bài xích đều bị phá vỡ. Cho nên dù hắn đi chậm đến đâu, cũng không hề dừng lại.

Chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đã đứng bên cạnh cái bàn đá, thậm chí hắn chỉ cần vươn tay ra là có thể bắt được nữ tử áo xanh kia, chớ đừng nói đến Vận Mệnh Đạo Quyển đang ở trên bàn đá.

“A?” Nữ tử áo xanh kinh ngạc hô lên, mở mắt. Nàng cũng không tin Lam Tiểu Bố có thể lấy được Vận Mệnh Đạo Quyển, nhưng Lam Tiểu Bố có thể đi đến bàn đá, đúng là không đơn giản.

Lam Tiểu Bố chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy Vận Mệnh Đạo Quyển trên bàn đá.

Khi tay hắn vừa tiếp xúc với Vận Mệnh Đạo Quyển, một loại đạo tắc Vận Mệnh vô cùng mênh mông bao trùm đến, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã có thể cảm nhận được tất cả sinh cơ và số mệnh của mình đều đang bị đại đạo Vận Mệnh cướp đoạt. Đạo tắc đại đạo, thân thể, thần hồn,... dường như đều bị tan rã trong đạo tắc Vận Mệnh mênh mông này.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, nếu như bây giờ muốn tự cứu, hắn chỉ có thể thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ, sau đó chặt đứt liên hệ tâm thần giữa mình và Vận Mệnh Đạo Quyển để bỏ chạy.

Nếu như làm vậy, thế thì hắn sẽ giống như Hạng Quýnh Thiên trước đó, chỉ còn mấy cây xương khô.

Lam Tiểu Bố vốn chính là vì Đại Vận Mệnh Thuật mà đến, sao có thể thiêu đốt tinh huyết mà chặt đứt liên hệ với Đại Vận Mệnh Thuật, hắn lập tức tạo dựng ra một không gian trường sinh thuộc về mình, sau đó bắt đầu vẽ phác thảo tất cả quy tắc của vùng không gian này.

KHi quy tắc trong vùng không gian này đều bị Lam Tiểu Bố thay thế thành đạo tắc Trường Sinh, thời gian trong vùng không gian này trở nên chậm lại, trong đó sự cướp doạt vủa vận mệnh từ không hạn chế bắt đầu dừng lại, yếu bớt, mãi đến khi biến mất không còn gì nữa.

Chương 1998 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển. (2)

Nữ tử áo xanh đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố dễ dàng cầm được Đại Vận Mệnh Thuật trên bàn đá, đây rõ ràng là đồ của nàng, nhưng nàng lại không thể nào đoạt Đại Vận Mệnh Thuật lại.

“Ngươi…” Nữ tử áo xanh này mặc dù không bị yếu tố bên ngoài quấy nhiễu, nhưng sắc mặt cũng đã thay đổi.

Nàng biết rất rõ, sau khi mất đi Đại Vận Mệnh Thuật, nàng sẽ không có cơ hội trốn thoát được, cũng chính là không có bất cứ hy vọng nào.

Lam Tiểu Bố cất Đại Vận Mệnh Thuật đi, nhìn nữ tử áo xanh nói, “Ta chỉ mượn xem một chút, ngươi chờ ta một thời gian, ta tin tưởng nhiều nhất sẽ không quá 50 năm, ta sẽ đến nơi này một lần nữa trả Đại Vận Mệnh Thuật lại cho ngươi, thuận tiện cứu ngươi một chút.”:

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố xoay người rời đi. Đối phương không tin hắn, hắn cũng không cần thiết phải lãng phí miệng lưỡi mà giải thích.

Còn về chuyện chứng đạo vận mệnh, nơi này nhất định không được, đây là bạch sơn của đối phương, hắn không thể chứng đại đạo Vận Mệnh trên pháp bảo của đối phương.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố bước ra khỏi tiểu viện, biến mất ở bên ngoài bạch sơn, nữ tử mặc áo xanh này mới thở dài, lần nữa khôi phục dáng vẻ không màng danh lợi. Chiếm được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta. Nếu như Đại Vận Mệnh Thuật không còn là của nàng nữa, vậy thì Chân Thường Nguyên nàng cần gì phải cưỡng cầu?

Nàng nhắm mắt lại, thậm chí lười chống cự lại sự trói buộc của vận mệnh, bởi vì đã mất đi Vận Mệnh Đạo Quyển, bạch sơn của nàng chẳng mấy chốc sẽ bị người bên ngoài luyện hóa.

…

Hạng Quýnh Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, đồng thời dừng tiếp tục chữa thương, mặc dù vết thương của hắn ta còn chưa khôi phục, nhưng cũng đã có bảy tám phần thực lực. Sở dĩ dừng chữa thương, là bởi vì hắn ta nhìn thấy có người từ bạch sơn lao ra.

“Là ngươi?” Hạng Quýnh Thiên đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chăm vào Lam Tiểu Bố đang đứng trước mặt hắn ta.

Lam Tiểu Bố cười cời, “Không sai, là ta, chúng ta lại gặp mặt.”

Hắn còn tưởng rằng gia hỏa này đi rồi, không ngờ gia hỏa này vẫn còn ở nơi này, không những ở nơi này, mà còn muốn luyện hóa pháp bảo bạch sơn của nữ tử áo xanh. Lúc này Lam Tiểu Bố thật sự khâm phục tâm tính của Vận Mệnh Thánh Nhân, Vận Mệnh Thánh Nhân biết rõ bạch sơn của mình đang bị người luyện hóa, nhưng lại chẳng có chút vẻ bất ngờ ngoài ý muốn nào cả. Giống như khi hắn lấy đi Vận Mệnh Đạo Quyển, sắc mặt chỉ thay đổi một chút mà thôi, sau đó lại khôi phục dáng vẻ bình thường. Đây là một người có đại trí tuệ, đồng thời xem sinh tử nhẹ như lông hồng.

“Đúng vậy, đúng vậy, vì cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi, ta quyết định luyện hóa đại đạo của ngươi…” Hạng Quýnh Thiên cười ha ha, vươn tay ra chộp lấy Lam Tiểu Bố.

Trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố đừng nói là không phải cửu chuyển, cho dù Lam Tiểu Bố có là tam chuyển cũng chưa đến. Cho nên hắn ta cho dù chỉ khôi phục bảy tám phần thực lực, muốn nghiền áp Lam Tiểu Bố cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, lĩnh vực Trường Sinh điên cuồng mở rộng, “Người mà, quả nhiên không thể nào rác rưởi nào cũng cứu, có lúc, ngươi có thể cứu một con chó, nhưng không thể cứu loại rác rưởi chẳng bằng con chó.”

Biểu lộ của Hạng Quýnh Thiên khựng lại, hắn ta cảm thấy không gian của mình đang bị giam cầm lại, tất cả mọi quy tắc vũ trụ trong hư không dường như không còn liên quan gì đến Hạng Quýnh Thiên hắn nữa. Hắn ta giống như một đứa trẻ vừa mới sinh, vừa mới xuất hiện tại trong thế giới chưa từng tiếp xúc đến.

Đây là áp chế quy tắc đại đạo? Sắc mặt Hạng Quýnh Thiên trở nên tái nhợt, hắn ta rõ ràng cảm nhận được thực lực của Lam Tiểu Bố không bằng hắn ta, vì sao không gian của mình lại bị đối phương khống chế?

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh một cái thủ ấn qua, Hạng Quýnh Thiên vội vàng kêu lên, “Đạo hữu giơ cao đánh khẽ, trước đó là lỗi của ta, ta thật ra rất thích nói một vài câu đùa râu ria. Ta xem đạo hữu như là hậu bối, cho nên định đùa một chút mà thôi, sau đó lấy ra một vài thứ báo đáp ơn cứu mạng trước đó của đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói. “Ta đã từng nhìn thấy mảnh vỡ của một tinh cầu có sự sống, cái tinh cầu có sự sống kia là do ngươi diệt nhỉ? Bỏ qua cho loại người cặn bã như ngươi một lần là sai lầm của ta, nếu như hai lần còn buông tha một người cặn bã không bằng rác rưởi, vậy thì ta không xứng đứng ở chỗ này. Còn nữa, ta cũng rất thích nói đùa, nhưng mà ngươi chỉ có thể tham gia vào trò đùa của ta. Nếu như ngươi có thể sống sót khỏi tay ta, khiến ta phải làm lại lần thứ hai, ta sẽ khâm phục ngươi có gan.”

Thủ ấn theo lời nói mà đánh xuống, thân thể Hạng Quýnh Thiên nổ tung, tử vong bao phủ tất cả tâm thần của Hạng Quýnh Thiên, hắn ta nhìn thấy Nguyên Thần của mình bị trói lại, nhìn thấy thế giới của mình bị mở ra, sau đó hắn ta nhìn thấy trước mắt xuất hiện một vái vòng xoáy hư không, hắn ta nhìn thấy tất cả hồn niệm mình để lại ở bên ngoài đều bị cuốn tới ném vào trong vòng xoáy hư không này, sau đó kêu rên thảm thiết rồi hóa thành bã vụn.

Xong…

Đây là ý niệm duy nhất của Hạng Quýnh Thiên, hắn ta biết, từ hôm nay trở đi, trong Hạo Hãn này đã không còn Hạng Quýnh Thiên nữa. Hắn ta hối hận, nhưng đáng tiếc ngay cả cơ hội hối hận cũng không còn.

Sau khi Hạng Quýnh Thiên bị Lam Tiểu Bố chém giết, Chân Thường Nguyên ở sâu trong bạch sơn khó hiểu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, cái người vẫn luôn luyện hóa bạch sơn của nàng thế mà lại đột nhiên biết mất.

Chương 1999 - Chứng đạo vận mệnh.

Lam Tiểu Bố rời khỏi bạch sơn, đến một nơi không xa bố trí một cái hộ trận, tiện tay lấy ra hơn mười đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch. Theo lý mà nói, sau khi hắn chứng đại đạo Vận Mệnh rồi, thì tương đương với cửu chuyển Thánh Nhân. Nhưng hắn khác với nhất chuyển và cửu chuyển Thánh Nhân khác, mỗi một lần hắn chứng đạo, trên Trường Sinh Đạo Thụ sẽ có thêm một đạo đạo tắc.

Cho nên đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn có thể chứng vô số đại đạo, đạo tắc trên đạo thụ cũng không chỉ giới hạn trong chín đạo.

Mở Vận Mệnh Đạo Quyển ra, quy tắc Vận Mệnh mênh mông ập vào mặt, trong nháy mắt Lam Tiểu Bố lập tức chìm vào.

“Vận mệnh nếu ưu ái người thì trời cũng theo, mà vận mệnh muốn tước đoạt tất cả của người thì không có gì cản được, ấy là mệnh”

Pháp tắc vận mệnh, nhân gian, bản chất là tạo dựng ra một trong những quy tắc sinh mệnh. CHo dù là thời khắc sinh tử, cũng bị đạo tắc Vận Mệnh khống chế, chứ không phải bản thân sinh mệnh có thể chi phối, là vì sống chết có số.

Vận Mệnh tồn tại ở trong bất cứ đại đạo nào, cái gọi là, “Không biết mệnh, không phải thánh!”

Từng đạo từng đạo đạo tắc Vận Mệnh vờn quanh người Lam Tiểu Bố, đối với bất cứ người tu đạo hoặc người không tu đạo mà nói, thiên mệnh đại đạo đều có định số, cái này đã giao vận mệnh của mình ra, không thể nào khống chế quyết định

Hắn không biết Vĩnh Sinh Thánh Nhân khác có chứng đạo vận mệnh hay không, nhưng hắn muốn bước vào vĩnh sinh, nhất định phải chứng đạo vận mệnh. Muốn khống chế vận mệnh của mình ở trong tay của mình.

Lúc này, đạo tắc Vận Mệnh vờn quanh người Lam Tiểu Bố bị Lam Tiểu Bố bóc tách ra.liên kết đạo tắc Vận Mệnh giữa Lam Tiểu Bố và Vận Mệnh Đạo Quyển cũng bị bóc tách ra. Sau đó có một đạo đạo tắc Vận Mệnh hoàn toàn mới loáng thoáng xuất hiện quanh người Lam Tiểu Bố, khi cảm ngộ của Lam Tiểu Bố đối với đại đạo Vận Mệnh ngày càng sâu thì đạo tắc Vận Mệnh này càng ngày càng rõ ràng.

Lập tức có đạo thứ hai, đạo thứ ba…

Thời gian cũng theo Lam Tiểu Bố cảm ngộ từ từ trôi qua, trên Trường Sinh Đạo Thụ của Lam Tiểu Bố cũng dần dần có thêm một đạo đạo tắc, đạo tắc này cũng theo đạo tắc Vận Mệnh quanh người

Lam Tiểu Bố mà từ từ rõ ràng. Hỗn Độn Thần Linh Mạch hình thành vòng xoáy Hỗn Độn Thần Nguyên, càng không ngừng tu bổ cái đạo tắc Vận Mệnh này hình thành rồi ngưng thực, cũng không ngừng tăng cường thần hồn và thần nguyên của Lam Tiểu Bố.

Bên trong Trường Sinh Giới, Thái Xuyên ngạc nhiên nhìn giới vực Trường Sinh Giới đột nhiên tăng vọt, quy tắc thiên địa xung quanh dường như có thêm một loại đạo tắc không thể nói ra được, đạo tắc này khiến sinh mạng nó càng kính sợ, lại càng hướng tới tương lai.

Khi loại đạo tắc này càng lúc càng rõ ràng, nó dường như cảm ngộ được gì đó, lập tức ngồi xếp bằng, đạo vận quanh người cũng nhanh chóng rõ ràng.

Lam Tiểu Bố lại mở mắt ra, cho dù còn chưa bước vào Vĩnh Sinh cảnh, nhưng hắn lại cảm nhận được mọi thứ đã khác. Giờ phút này, hắn giống như có thể nắm bắt được vận mệnh của mình, không còn vì vĩnh sinh mà chứng đạo Vĩnh Sinh nữa.

Trên Trường Sinh Đạo Thụ đã có chín đạo đạo tắc, thức hải rộng lớn hơn gấp hai lần, nhưng cái này vẫn chưa phải điều khiến Lam Tiểu Bố vui mừng nhất. Khiến hắn vui mừng nhất chính là, hắn đã có thể khống chế được vận mệnh của mình.

TRong lúc nhấc tay lên, đã cầm được một đạo đạo tắc trong hư không, đây không phải là đạo tắc của hắn, mà là một đạo đạo tắc Vận Mệnh ở trong hư không.

Nếu như lúc này, hắn lại đại chiến với Mông Bất Trầm, sát thế Tam Giới của đối phương sẽ chẳng thể nào chặt đứt được hai chân của hắn. Với sự khống chế đạo tắc Vận Mệnh của hắn, khi đối phương thi triển sát thế Tam Giới, hắn tuyệt đối sẽ cảm ứng được tình cảnh của mình, chứ không đéng mức bị đạo vận sát thế Tam Giới của đối phương khóa lại, mới điên cuồng đánh Liệt Tắc Luân ra ngăn cản.

Nếu là Mông Bất Trầm yếu hơn một chút, hắn vung tay ra là có thể bắt được đạo tắc Vận Mệnh của đối phương. Làm như vậy, đối phương sẽ mất đi sự khống chế.

Lam Tiểu Bố đứng lên, trong lòng âm thầm cảm thán, Vận Mệnh Thánh Nhân bị đạo tắc Vận Mệnh của người khác trói chặt, đồng thời bị đạo tắc Vận Mệnh cường đại hơn giam cầm lại ở trong bạch sơn. Cái này còn tính là kết quả tốt rồi, dù sao thì vận mệnh của Vận Mệnh Thánh Nhân chỉ bị trói buộc lại chứ không phải bị niết hóa.

Bây giờ cho dù Vận Mệnh Thánh Nhân không cần hắn đến cứu, Lam Tiểu Bố cũng muốn đi cứu nàng.

Người này có thể trói bược được vận mệnh của Vận Mệnh Thánh Nhân, có thể thấy được người này lý giải đại đạo Vận Mệnh cường hãn đến mức nào. Nếu như có một ngày, hắn đối đầu với gia hỏa này, nếu như có thể sớm biết đạo tắc đại đạo Vận Mệnh của gia hỏa này, phần thắng của hắn sẽ cao hơn một phần.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra thu hồi Hỗn Độn Thần Linh Mạch còn chưa dùng hết, thân hình lóe lên, chỉ bước một bước đã tiến vào trong tiểu viện ở sâu trong bạch sơn.

Cửa tiểu viện vẫn khép hờ, Lam Tiểu Bố đẩy cửa bước vào.

Chân Thường Nguyên vẫn một thân áo xanh khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi lại đến?”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Lúc đầu cho rằng phải mất mấy chục năm, không ngờ gần đấy ự lý giải đại đạo của ta đã hơn xa trước kia, chỉ mất đúng bảy năm.”

“Ngươi đã chứng được đại đạo Vận Mệnh?” Chân Thường Nguyên lập tức cảm nhận được đạo tắc đại đạo của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vừa mới chứng đạo vận mệnh, cho nên đạo tắc vẫn còn tương đối rõ ràng. Chân Thường Nguyên lại là Vận Mệnh Thánh Nhân, cho nên cảm ứng được đầu tiên.

“KHông sai, bây giờ ta đến thử một chút.” Lam Tiểu Bố nói xong, hai tay vung lên, từng đạo khí thế huyền ảo mênh mông, nhưng lại ẩn chứa một loại đạo tắc Vận Mệnh có sinh cơ không ngừng trong chớp mắt bao phủ trong vùng không gian này.

Chương 2000 - Chứng đạo vận mệnh. (2)

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nắm bắt được đạo tắc không thuộc về Vận Mệnh Thánh Nhân, cũng là đạo tắc Vận Mệnh, đạo tắc không thuộc về Vận Mệnh Thánh Nhân này ngang ngược không gì sánh được. Sau khi trói buộc đại đạo Vận Mệnh của Vận Mệnh Thánh Nhân rồi, diễn sinh ra vô tận PHáp tắc Vận Mệnh hoàn toàn cầm cố Vận Mệnh Thánh Nhân lại. Nhưng mà đạo đạo tắc Vận Mệnh này còn chưa thể làm gì được Lam Tiểu Bố, còn về những mảnh vỡ pháp tắc kia, càng dễ dàng bị Lam Tiểu Bố xé rách.

Chân Thường Nguyên cũng cảm thấy những trói buộc đang khóa đại đạo của mình đang dần dần bị xé mở ra, chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, nàng đã hoàn toàn nắm trong tay vùng không gian này, lại nắm trong tay đại đạo thuộc về mình.

Chân Thường Nguyên đột nhiên đứng lên, nàng không thể tin được mà nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi tách được đạo tắc Vận Mệnh trói buộc ta, ngươi thật sự chỉ vừa mới chứng đạo vận mệnh sao?”

Vừa mới chứng đạo vận mệnh, mặc dù thiên phú cảm ngộ kinh người, cũng có thể chấp nhận được. Nhưng vừa mới chứng đạo vận mệnh, đã có thể gỡ bỏ đạo tắc Vận Mệnh đã trói buộc mình vô số năm, cái này đâu chỉ một người cao minh cường đại? Cho dù cường giả năm đó trói buộc nàng không có ở nơi này, loại đạo tắc Vận Mệnh này cũng không phải tùy tiện gỡ bỏ được. Nếu như dễ dàng như vậy, nàng sao có thể chờ đợi cho đến ngày hôm nay?

Lam Tiểu Bố lấy Vận Mệnh Đạo Quyển ra, hai tay đưa cho Vận Mệnh Thánh Nhân, “Đa tạ Vận Mệnh Đạo Quyển của tiền bối, ta đã có được lợi ích không nhỏ. Còn gỡ bỏ được đạo tắc Vận Mệnh trói buộc tiền bối, cũng là bởi vì bản Vận Mệnh Đạo Quyển này của tiền bối.”

Hắn là thật sự cảm tạ cái Vận Mệnh Đạo Quyển của Vận Mệnh Thánh Nhân, đã giúp hắn thật sự quá nhiều. Mặc dù hắn còn chưa bước vào Vĩnh SInh cảnh, nhưng có Vận Mệnh Đạo Quyển này, đã giúp hắn nhìn thấy Vĩnh Sinh cảnh.

Vận Mệnh Thánh Nhân theo bản năng mà nhận lấy Vận Mệnh Đạo Quyển, một hồi lâu mới lên tiếng, “Mặc dù ngươi không phải là Vĩnh Sinh cảnh, nhưng ngươi là thiên tài bậc nhất mà ta gặp được dưới Vĩnh Sinh cảnh. Ta tên là Chân Thường Nguyên, ngươi cũng mới cảm ngộ đại đạo Vận Mệnh, ngươi không để ý thì cứ gọi ta là Chân sư tỷ đi.”

Chân Thường Nguyên cũng không rõ, mặc dù Lam Tiểu Bố mượn Vận Mệnh Đạo Quyển của nàng, nhưng mà ngộ đại đạo Vận Mệnh lại khác với đại đạo Vận Mệnh của nàng.

“Vâng, Lam Tiểu Bố kính chào Chân sư tỷ. Trước đó vô lễ lấy đi Vận Mệnh Đạo Quyển của sư tỷ, mong sư tỷ thứ tội.” Lam Tiểu Bố cúi người hành lễ.

Chân Thường Nguyên mỉm cười, “Là ta không tin tưởng ngươi, bởi vì ta thật sự không nghĩ ra, còn có người có thể trả lại Vận Mệnh Đạo

Quyển cho ta, ngươi là người đầu tiên. Ta cũng phải cảm thấy may mắn vì ngươi cầm lấy Vận Mệnh Đạo Quyển, nhưng chỉ tốn thời gian mấy năm, đã có thể chứng được đại đạo Vận Mệnh. Nếu không thì ta có thể sẽ cuốn theo bạch sơn của ta vẫn lạc trong một góc hư không không có chút tiếng tăm gì."

Nói đến đây Chân Thường Nguyên cũng hành tiên thủ lễ đáp lại, "Đa tạ ơn cứu mạng của Lam sư đệ."

Lam Tiểu Bố vội vàng xua tay, "Không dám, ban đầu ta chỉ muốn mượn xem Vận Mệnh Đạo Quyển mà thôi."

Chân Thường Nguyên lắc đầu, "Ta quả thật là do ngươi cứu, hơn nữa ngươi còn giúp ta giết chết tên đang luyện hóa bạch sơn của ta, có lẽ đối với ta mà nói, đây là hồi báo lớn nhất khi ta tu luyện đại đạo Vận Mệnh."

Chân Thường Nguyên cũng không ngờ được, nàng bị người khác dùng đạo tắc Vận Mệnh trói buộc, còn có thể được cứu ra. Nếu như ở Vĩnh Sinh chi địa, cường giả nơi đó nhiều như mây, quả thật có rất nhiều người có tư cách cứu nàng. Nhưng thực sự tình nguyện cứu nàng chỉ sợ không có một ai cả, phần lớn người đều chỉ vì Vận Mệnh Đạo Quyển mà thôi. Thật sự không ngờ, ở một nơi không phải là Vĩnh Sinh chi địa này, nàng được người ta cứu, không chỉ như vậy, người ta còn không lấy đi Vận Mệnh Đạo Quyển của nàng

Nếu như không phải Vận Mệnh Đạo Quyển là bản mệnh của nàng, nàng đã đưa Vận Mệnh Đạo Quyển cho Lam Tiểu Bố rồi.

"Chân sư tỷ, ta còn có việc, xin từ biệt, tương lai có cơ hội gặp lại." TRong lòng Lam Tiểu Bố rất hài lòng, cứu được Chân Thường Nguyên còn không nói, còn chứng được đại đạo Vận Mệnh. Bây giờ đi thu thập mấy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ còn lại, hắn có thể cân nhắc đến chuyện đi Vĩnh Sinh chi địa rồi.

Chân Thường Nguyên do dự một chút rồi nói, “Tiểu Bố sư đệ, tương lai nếu như ngươi đến Vĩnh Sinh chi địa, nhất định phải cẩn thận Hoang Bặc Tử.”

“Hoang Bặc Tử?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Chân Thường Nguyên.

Chân Thường Nguyên nghiêm giọng nói, “Đúng, người này cũng tu luyện đại đạo Vận Mệnh, ta là bị hắn trói buộc, nếu như không phải ta dựa vào Vận Mệnh Đạo Quyển để xé rách Vĩnh Sinh chi địa đến đây, ta đã bị hắn giết rồi. Hoang Bặc Tử bởi vì tu luyện đại đạo Vận Mệnh, cho nên hắn không cho phép bất cứ kẻ nào chứng đạo vận mệnh, không cho phép bất cứ kẻ nào cảm ngộ đạo tắc Vận Mệnh.”

“Ngang ngược như vậy à?” Lam Tiểu Bố có chút không dám tin hỏi.

Trong vũ trụ mênh mông, đại đạo có trăm triệu vạn, ngươi tu luyện đạo này thì không cho phép người khác tu luyện nữa? Đây không phải là ngang ngược bình thường đâu. Đồng thời hắn cũng hiểu ra vì sao Chân Thường Nguyên lại đánh nhau với Hoang Bặc Tử, tính cách Chân Thường Nguyên điềm tĩnh, tuyệt đối không phải người hiếu chiến. Nhất định là Hoang Bặc Tử biết Chân Thường Nguyên tu luyện đại đạo Vận Mệnh, cho nên chẳng những muốn cướp đi Vận Mệnh Đạo Quyển của Chân Thường Nguyên, mà còn muốn xử lý Vận Mệnh Thánh Nhân. Gia hỏa này đúng là ác độc.

Chân Thường Nguyên gật đầu, “Có lẽ hắn còn ngang ngược hơn cả trong tưởng tượng của ngươi, cho nên ngươi nhìn thấy hắn nhất định phải cẩn thận.”

“Hắn là cảnh giới gì trong Vĩnh Sinh?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chân Thường Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói, “Chắc hẳn còn chưa chứng đạo Tạo Hóa, thực lực và tu vi của ta không bằng hắn, thậm chí ngay cả đại đạo cũng không bằng hắn, cho nên ta hoàn toàn không biết thực lực chân chính của hắn.”

Chương 2001 - Vĩnh Sinh bất nhân.

Lúc đầu Lam Tiểu Bố muốn nói đại đạo của Chân Thường Nguyên thiếu đi sự sát phạt, nhưng mà sau khi nhớ đến tính cách của Chân Thường Nguyên, nàng vốn cũng không phải người thích giết chóc, dứt khoát không mở miệng ra. Nhưng mà bất cứ kẻ nào đều có lựa chọn của mình, hắn không thể bảo Chân Thường Nguyên nghe theo quan điểm của mình. Có lẽ khi tự vệ, loại tính cách này chính là điểm trí mạng của Chân Thường Nguyên, Nhưng mà trên con đường Vĩnh Sinh, tính cách của Chân Thường Nguyên tuyệt đối mạnh hơn hắn.

“Chân sư tỷ, chẳng mấy chốc nữa ta sẽ đến Vĩnh Sinh chi địa, nếu như sư tỷ muốn quay về, sau khi ta tìm được Thất Giới Thạch rồi, có thể gọi sư tỷ đi cùng.” TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng thưởng thức tính cách của Chân Thường Nguyên, cho nên muốn dẫn theo Chân Thường Nguyên đi đến Vĩnh Sinh chi địa.

Chân Thường Nguyên nghe thấy Lam Tiểu Bố nói có thể tìm được Thất Giới Thạch, cũng không kích động như những người còn lại, mà chỉ im lặng một hồi lâu mới lên tiếng, “Cũng được, đến lúc đó ngươi gọi ta đến đi cùng đi.”

Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, theo lý mà nói hắn gọi Chân Thường Nguyên đi cùng, là đang giúp đối phương. Nghe giọng điệu Chân Thường Nguyên nói, dường như không phải là như vậy, hắn hỏi, “Chân sư tỷ, chắc hẳn là Vĩnh Sinh chi địa có vấn đề gì, người bình thường không thể tùy tiện đi vào?”

Chân Thường Nguyên thở dài, “Vĩnh Sinh Thánh Nhân chân chính ở

Vĩnh Sinh chi địa chính là Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù Sáng Đạo và Diễn Giới Thánh Nhân cũng là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng so với Tạo Hóa Thánh Nhân, chẳng là gì cả. Cho nên đến Vĩnh Sinh chi địa, trên cơ bản đều là vì tìm kiếm đại đạo Tạo Hóa."

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, mặc dù hắn chưa đến Vĩnh Sinh chi địa, nhưng mà đạo lý này hắn cũng hiểu. Ở đâu ra nhiều Vĩnh Sinh Thánh Nhân như vậy chứ? Cho nên hắn vẫn luôn không để ý đến hai cảnh giới của Vĩnh Sinh là Sáng Đạo và Diễn Giới, đối với hắn mà nói, mục tiêu theo đuổi chỉ có một, đó chính là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Chân Thường Nguyên tiếp tục nói, "Những Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có vài người, tuyệt đối không thể tròn mười, nói cách khác, tối đa chỉ có thể có chín người. Mà trên thực tế, Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh cảnh, vĩnh viễn không thể đến chín."

"Vì sao?" Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

Chân Thường Nguyên giải thích, "Bởi vì Vĩnh Sinh chi địa không cho phép bất cứ kẻ nào có cơ hội bước vào Tạo Hóa cảnh, chỉ cần có tu sĩ có tiềm lực bước vào Tạo Hóa cảnh, lập tức sẽ bị diệt đi. Bất cứ kẻ nào, chỉ cần bước vào Vĩnh Sinh chi địa, lập tức sẽ bị cường giả Tạo Hóa cảnh cảm nhận được. Nếu như phát hiện ngươi có tư cách bước vào Tạo Hóa cảnh, vậy thứ chờ đợi ngươi chỉ có hai con đường, thứ nhất là tử vong, thứ hai là bị nô dịch. Đương nhiên, cũng có rất ít người có vận may tương đối tốt, tự trảm đi đại đạo, tình nguyện vĩnh viễn dừng lại ở Sáng Đạo cảnh, dùng cách này để nhặt được một mạng."

Bây giờ Lam Tiểu Bố mới có thể hiểu được, hóa ra Chân Thường Nguyên tình nguyện đi cùng hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, cũng không phải là vì hắn có thể lấy được Thất Giới Thạch, mà là muốn giúp hắn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Chân Thường Nguyên tiếp tục nói, “Vĩnh Sinh chi địa mặc dù không thể nào bố trí đại trận Giám Sát ở khắp nơi, nhưng có cường giả biết bói toán đỉnh cấp, một khi có tu sĩ có thể chứng đạo Tạo Hóa cảnh tiến vào trong Vĩnh Sinh chi địa, bọn hắn sẽ có thể tính toán ra. Trước đó Hoang Bặc Tử mà ta đã nói với ngươi, chính là một trong số đó. Sở dĩ hắn có thể tìm được ta, cũng là vì đã lấy đại đạo Vận Mệnh tính ra được vị trí của ta.”

“Đa tạ Chân sư tỷ đã nói cho ta biết nhiều như vậy, đây là Thông Tin Châu của ta, tương lai nếu như sư tỷ có gì cần ta giúp đỡ, có thể gọi ta bất cứ lúc nào.” Lam Tiểu Bố lấy một cái Thông Tin Châu ra.

Chân Thường Nguyên mặc dù không thích đánh nhau, nhưng không phải là người thiếu hiểu biết, nàng cầm lấy Thông Tin Châu của Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Ngươi có thể lấy không gian tự thân để chứng đạo, đúng là vô cùng hiếm thấy.”

Tu sĩ lấy không gian chứng đạo quả thật ít càng thêm ít, tất cả tu sĩ chứng đạo, đều lấy công pháp tu luyện của mình mà thẳng tiến.

Ví dụ như nàng tu luyện là đại đạo Vận Mệnh, vậy thì lấy vận mệnh chứng đạo. Như Đại Trụ Thánh Nhân, tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, hắn ta lấy tinh cầu để chứng đạo. Nhưng không có người ngay từ đầu tu luyện không gian, chỉ có tu luyện đến tầng thứ nhất định rồi, mới chạm đế quy tắc Không Gian, sau đó sáng tạo hoặc tu luyện được thần thông không gian thuộc về mình và khống chế quy tắc Không Gian. Đơn thuần như Lam Tiểu Bố, lấy không gian chứng đạo đúng là không nhiều.

Chân Thường Nguyên sau khi nói xong câu đó thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố. “Đại đạo của ngươi là tự thân?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta đã hoàn thiện đại đạo của mình, tu luyện chính là đại đạo tự thân.”

Chương 2002 - Vĩnh Sinh bất nhân. (2)

Sắc mặt Chân Thường Nguyên trở nên nghiêm trọng, “Tiểu Bố sư đệ, nếu như ngươi tu luyện đại đạo tự thân, ta đề nghị tốt nhất ngươi đừng đến Vĩnh Sinh chi địa. Bởi vì đại đạo tự thân chỉ cần đến Vĩnh Sinh chi địa, sẽ lập tức bị cường giả Tạo Hóa cảnh cảm ứng được, sau đó ngươi sẽ vĩnh viễn bị đuổi giết, mãi đến khi bị giết chết.”

Trước đó mặc dù Chân Thường Nguyên có nói đến sự nguy hiểm ở Vĩnh Sinh chi địa cho Lam Tiểu Bố biết, nhưng mà thực lực của Lam Tiểu Bố có lẽ còn khá ổn, bị Sáng Đạo cảnh truy sát còn có thể chạy trốn được. Nhưng Lam Tiểu Bố tu luyện chính là đại đạo tự thân, vậy thì khác rồi, đại đạo tự thân chỉ cần nửa đường không bị chết yểu, hoặc xuất hiện nhân tố không lường trước được, trên cơ bản 100% đều có thể bước vào Tạo Hóa cảnh.

Loại người này chỉ cần vừa bước đến Vĩnh Sinh chi địa, nhất định sẽ bị đuổi giết.

Lam Tiểu Bố cũng có chút bó tay rồi, nếu như nói là đối đầu với tu sĩ Sáng Đạo cảnh, hắn có thể không sợ, đối đầu với tu sĩ Diễn Giới cảnh, hắn cũng có cơ hội chạy trốn. Nhưng mà đối mặt với cường giả Tạo Hóa cảnh, hắn chơi cái quái gì nữa. Đây cũng là quá không biết xấu hổ rồi, một Tạo Hóa cảnh lại đi truy sát một tu sĩ còn chưa bước vào Vĩnh Sinh cảnh?

“Một chút khoảng trống cũng không có sao?” Lam Tiểu Bố cảm thấy cổ họng hơi khô khan, điều này khiến hắn không biết con đường tiếp theo như thế nào.

Nếu như không đến Vĩnh Sinh chi địa, chỗ vị diện của bọn hắn bình yên vô sự thì cũng thôi đi. Nhưng mà những vương bát đản của Vĩnh Sinh chi địa kia, động một tí là kéo Diệt Thế Lượng Kiếp đến, hắn mà không đi Vĩnh Sinh chi địa thì cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi. Chỉ có đi Vĩnh Sinh chi địa, xử lý hết toàn bộ những gia hỏa động mà tí là gây ra Diệt Thế Lượng Kiếp kia đi, lúc này mới có thể an tâm.

Nghĩ đến chính mình muốn xử lý hết những cường giả Tạo Hóa kia, chuyện đối phương muốn giết chết hắn hình như cũng không phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Ai, Lam Tiểu Bố cảm thán, mặc dù Bố gia nahf ngươi muốn xử lý mấy gia hỏa không biết xấu hổ như các ngươi, nhưng mà dù sao thì Bố gia nhà ngươi còn chưa bắt đầu mà?

Chân Thường Nguyên thở dài một tiếng rồi nói, “Rất nhiều năm trước, ta đã từng nhìn thấy một người giống ngươi, tu sĩ trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm, hắn cũng tu luyện đại đạo tự thân. Khi đông đảo cường giả Tạo Hóa vây giết ĐẠi Trụ Thánh Nhân, Đại Trụ Thánh Nhân đã cưỡng ép xé rách vị diện căn cơ của mình, khiến vị diện đó xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp. Người trẻ tuổi này bởi vì tu luyện đại đạo tự thân, hắn đã lấy đại đạo của chính mình ra để ngưng luyện thế giới, cứu được vô số sinh linh.

Nhưng sau này người trẻ tuổi này cũng nhận ra mọi chuyện có gì đó không đúng. Mặc dù bọn hắn không phải đang sinh tồn trong thế giới của người khác, nhưng vùng vị diện này vẫn bị người khác nắm ở trong tay. Cho dù là thế giới vũ trụ của chính hắn, chỉ cần ở trong vị diện này, cũng sẽ bị lần lượng kiếp tiếp theo ảnh hưởng đến.”

Nghe thấy Chân Thường Nguyên nói đến đây, Lam Tiểu Bố không tự chủ được mà nhớ đến quá khứ của Vô Căn Thần Giới. Sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra ở Vô Căn Thần Giới, một tên cường giả họ Mạc đã dùng thế giới của mình để cứu vớt toàn bộ sinh mệnh ở trong vùng vị diện này. Người mà Chân Thường Nguyên nói chính là người này sao?

Chân Thường Nguyên tiếp tục nói, “Người trẻ tuổi kia rất thông minh, ngay khi vũ trụ sụp đổ sắp niết hóa, đột nhiên cảm thấy không ổn, cái này không giống như do Thiên Đạo tạo thành. Hắn thật sự phát hiện ra được mảnh khóe trong đó, cuối cùng lấy ra đại thần thông, đại đạo tự thân và mấy đạo đạo tắc Hồng Mông ngăn trở trận lượng kiếp này tiếp tục xảy ra, chuyện này cũng khiến Đại Trụ Thánh Nhân sớm bị vẫn lạc. Nhưng những cường giả Tạo Hóa kia cũng không phải vì người trẻ tuổi kia giúp bọn hắn xử lý Đại Trụ Thánh Nhân mà bỏ qua cho hắn. Bởi vì trong mắt tất cả cường giả Tạo Hóa, đây là một nhân tài mới nổi có thể đạt đến Tạo Hóa cảnh.”

“Hắn bị đuổi giết?’ Lam Tiểu Bố không nhịn dược hỏi.

Chân Thường Nguyên gật đầu, “Người trẻ tuổi kia cũng vì ra tay can thiệp vào Diệt Thế Lượng Kiếp, lúc này mới phát hiện ra được Vĩnh Sinh chi địa, hắn rời khỏi vũ trụ của mình, bước đến Vĩnh Sinh chi địa, ai…”

Chân Thường Nguyên thở dài một tiếng, “Hắn không nên đi Vĩnh Sinh chi địa, không đi Vĩnh Sinh chi địa, có lẽ hắn còn có thể sống sót. Nhưng đến Vĩnh Sinh chi địa, hắn lập tức gặp được bảy tên cường giả Tạo Hóa, còn có mười mấy cường giả Diễn Giới, hơn ngàn cường giả Sáng Đạo vậy giết một mình hắn.”

Lam Tiểu Bố hts một hơi thật sâu, nhiều cường giả vây giết như vậy, có thể sống sót mới là chuyện lạ

“Hắn bị giết?” Trong lòng Lam Tiểu Bố thờ dài một tiếng, nếu như hắn đối mặt với nhiều cường giả vây giết như vậy, hắn còn đường nào mà chạy được?

Chân Thường Nguyên lắc đầu, “Ta cũng không biết, nhưng ta biết đông đảo cường giả cường đại như vậy truy sát, chỉ sợ cũng sẽ vẫn lạc. Người trẻ tuổi kia chẳng những thực lực đáng sợ, mưu kế cũng khó có ai bì kịp, quả thật đã trốn được trận vây giết đó. Khi ta rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, nghe nói hắn hình như vẫn chưa bị giết chết. Bởi vì sau đó ta bị Hoang Bặc Tử tính toán, trốn ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa.”

“Ngươi có thể chạy ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa, chắc người trẻ tuổi kia cũng có thể chạy ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Chân Thường Nguyên nói, “KHông thể, ta có thể chạy ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa, đó là vì có Vĩnh Sinh Đại Phù. Vĩnh Sinh Đại Phù có tất cả là 49 lá, phần lớn đều nằm trong tay Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Ta lấy được một lá, là bởi vì cái ta tu chính là đại đạo Vận Mệnh, trong mệnh chú định có được lá phù này. Người trẻ tuổi kia không thể nào lấy được Vĩnh Sinh Đại Phù, cho nên hắn không có cơ hội rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa.”

Lam Tiểu Bố cũng xem như đã hiểu rõ, mấy tên đệ tử của Mông Thất sở dĩ có thể rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, nhất định cũng là vì có Vĩnh Sinh Đại Phù.

Chương 2003 - Tinh cầu phàm nhân

Sau khi Chân Thường Nguyên nói xong, lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố sư đệ, trong hộp ngọc này chính là Vĩnh Sinh Đại Phù, ngươi giữ đi. Tương lai, nếu như vô tình gặp phải nguy hiểm, ngươi có thể trốn được một mạng.”

“Vĩnh Sinh Đại Phù không phải phù hao tổn sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Chân Thường Nguyên mỉm cười, “Chín phần chín phù lục trong Hạo Hãn, cho dù là do thiên địa sinh ra, cũng sẽ bị hao tổn. Vĩnh Sinh Đại Phù cũng là phù lục hao tổn, mỗi một lá phù lục có thể dùng được ba lần. Sau mỗi một lần sử dụng, nhất định là dùng Hỗn Độn nuôi dưỡng, cách nhau vạn năm mới có thể sử dụng lần thứ hai. Ta thoát khỏi Vĩnh Sinh chi địa vẫn chưa đến vạn năm, nhưng mà ta chắc chắn chờ đến khi ngươi đến Vĩnh Sinh chi địa, phù lục này cũng đến lúc có thể sử dụng được lần thứ hai.”

Lam Tiểu Bố không nhận lấy phù lục mà nói, “Chân sư tỷ, phù lục này ta không thể dùng được, sư tỷ hãy giữ lại đi.”

Chân Thường Nguyên vội vàng nói, “Chỉ cần ta không tình cờ gặp phải tên Hoang Bặc Tử kia, ta sẽ không có nguy hiểm. Cho dù ta có trở lại Vĩnh Sinh chi địa, cũng là lần thứ hai đến Vĩnh Sinh chi địa, sẽ không khiến cường giả chú ý đến. Nhưng mà ngươi, chỉ cần vừa đến Vĩnh Sinh chi địa, sẽ bị phát hiện ra. Cho nên, ta không cần dùng đến lá phù này, ngươi mới cần dùng đến.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Nếu như ta đến Vĩnh Sinh chi địa, vậy thì trong thời gian ngắn sẽ không quay về đây, lại càng không thể chạy trốn đến nơi này. Nhà, người nhà và bằng hữu của ta đều ở nơi này, nếu như ta chạy trốn đến đây, vậy thì đám vương bát đản kia nhất định sẽ niết hóa vị diện của ta. Có người muốn truy sát Lam Tiểu Bố ta, ta đương nhiên phải phản sát lại. Không có đạo lý gì có thể nói cả, người muốn giết ta, vậy dùng mạng mà bồi thường, như vậy thôi.”:

Chân Thường Nguyên sửng sốt, lập tức nàng nghĩ đến thanh niên thiên tài bị đuổi giết kia. Thế giới vũ trụ của đối phương đã cứu được không ít người, vậy khi hắn bị truy sát, những cường giả Tạo Hóa kia có phải cũng đã niết hóa thế giới của hắn ta?

Chỉ là những chuyện này, nàng cũng không rõ, tu vi của nàng có hạn. Đừng thấy ở vùng vị diện này, nàng là cường giả đỉnh phong. Nhưng ở Vĩnh Sinh chi địa, nàng chỉ là một tu sĩ Sáng Đạo bình thường đến mức không thể bình thường hơn mà thôi.

Thấy Chân Thường Nguyên ngây người, Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, "Ta nghĩ người trẻ tuổi bị cường giả Tạo Hóa truy sát kia, nhất định cũng có ý nghĩ như ta. Nếu trở về thì chỉ mang theo tai nạn mà về, vậy thì còn không bằng ở lại Vĩnh Sinh chi địa, xử lý từng kẻ truy sát mình kia."

Chân Thường Nguyên nhìn Lam Tiểu Bố thật sâu, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Có lẽ ngươi nói đúng, nếu như có chuyện gì ta có thể giúp ngươi, ngươi cứ việc nói."

Lam Tiểu Bố nói, "Chân sư tỷ, không biết ngươi có từng nghe nói đến Nhân Quả Thánh Nhân KHổng Già chưa?"

"Ngươi muốn chứng đại đạo Nhân Quả?" Chân Thường Nguyên vừa nghe lời Lam Tiểu Bố nói đã biết Lam Tiểu Bố nghĩ gì.

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Đúng vậy, chỉ cần ta chứng đạo nhân quả rồi, vậy thì sẽ có thể tìm kiếm con đường Vĩnh Sinh rồi."

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố còn không để ý đến chuyện có thể chứng đạo nhân quả hay không, nhưng sau khi chứng đạo vận mệnh rồi, hắn mới cảm thấy mình nhất định phải chứng đạo nhân quả. Sinh tồn trong Hạo Hãn này, khó tránh sẽ bị quấn vào trong các loại nhân quả. Muốn quẳng hết đi những nhân quả này, nhất định phải chứng được đại đạo Nhân Quả.

“Ta quả thật có nghe nói đến người này, đối với ta mà nói đó cũng tính là một hậu bối. Sau khi ta đến Vĩnh Sinh chi địa thì chưa từng nghe nói đến tin tức của hắn.” Chân Thường Nguyên nói.

Lam Tiểu Bố hiểu, xem ra tin tức lúc trước Chân Đề lấy được là thật, Nhân Quả Thánh Nhân muốn đến Thiên Nhai, sau đó vượt qua Thần Vị Môn. Không biết phía sau Thần Vị Môn có phải là Vĩnh Sinh chi địa hay không.

“Chân sư tỷ, ta muốn đi tìm Thất Giới Thạch, sau này chúng ta còn gặp lại.” Lam Tiểu Bố không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được Thất Giới Thạch. Sau đó tiếp tục hỏi thăm tin tức KHổng Già, nếu như bây giờ không có tin tức của Khổng Già, vậy thì đã cho thấy rõ Khổng Già đã đến Vĩnh Sinh chi địa rồi.

“ĐƯợc, ta cũng phải khôi phục lại đại đạo của mình, những năm qua đạo cơ của ta đã bị hao tổn rất nhiều. Chờ ngươi tìm được Thất Giới Thạch, ngươi phát cho ta một đạo tin tức, ta đi tìm ngươi.” Chân Thường Nguyên gật đầu, nàng biết thực lực Lam Tiểu Bố không thể coi thường, ở vùng vị diện này không cần nàng phải giúp đỡ.

…

Sau khi từ biệt Chân Thường Nguyên, Lam Tiểu Bố chỉ đi được hai ngày đã dừng lại, ở trước mặt hắn là một cái đại trận hư Không Ẩn Nặc tự nhiên.

Nếu như không phải Giới Kỳ trong tay chỉ đến đây, cho dù đi đường khác ngang qua nơi này, chỉ sợ cũng không thể tìm được cái Giới Kỳ này.

Nhưng mà tìm được nơi rồi, những chuyện khác đối với Lam Tiểu Bố không thành vấn đề, thậm chí ngay cả Trường Sinh Kích hắn còn chẳng lấy ra, vươn tay ra lập tức xé rách đại trận tự nhiên trước mắt.

Trận pháp bị xé mở, một tiểu thế giới cực kỳ chật hẹp lập tức xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố. Hoặc có thể nói cái này không phải là tiểu thế giới, mà là một hư không độc lập bên ngoài không gian, phạm vi không quá trăm trượng, trong cái không gian trăm trượng này, rõ ràng có một cái bia đá khắc Tứ Giới Thạch Giới Kỳ.

Bằng mắt thường nhìn thấy thì có thể vươn tay ra nắm lấy cái Giới Kỳ này. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không làm như vậy, hắn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thần niệm Lam Tiểu Bố bắt đầu quan sát tình huống xung quanh, bên ngoài cái Giới Kỳ này có ba cái lỗ khảm hư không. Hắn lập tức lấy ra Nhất Giới Thạch, Nhị Giới Thạch và Tam Giới Thạch Giới Kỳ ra đặt vào trong những cái lỗ khảm hư

Chương 2004 - Tinh cầu phàm nhân (2)

không này, lập tức cảm nhận được quy tắc Không Gian thay đổi, hoàn toàn khác biệt với quy tắc kHông Gian trước đó.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố phát hiện vị trí của Tứ Giới Thạch Giới Kỳ đã thay đổi, nếu như vừa rồi hắn trực tiếp vươn tay ra lấy, vậy thì cái Tứ Giới Thạch Giới Kỳ rất có thể sẽ trốn vào trong hư không rồi biến mất.

Lần này Lam Tiểu Bố vươn tay ra cuốn một cái Tứ Giới Thạch Giới Kỳ nhẹ nhàng được hắn cuốn vào trong thế giới của mình.

Lam Tiểu Bố cất đi ba cái Giới Kỳ kia, thầm nghĩ đúng là không dễ dàng gì, mặc dù lấy Tứ Giới Thạch Giới Kỳ rất đơn giản, nhưng để tìm được cái Tứ Giới Thạch Giới Kỳ này thật sự rất lâu.

Sau đó có thể đi tìm Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ rồi.

Có kinh nghiệm trước mắt, tìm kiếm NGũ Giới Thạch Giới Kỳ đối với Lam Tiểu Bố mà nói đã đơn giản hơn rất nhiều, hắn lấy bốn cái Giới Kỳ ra, lập tức tạo dựng ra phương vị của Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ, hình như cách nơi này cũng không xa lắm.

Lam Tiểu Bố khắc họa đạo tắc phương vị của Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ vào trong thủy tinh cầu, sau đó dựa theo thủy tinh cầu phương vị này mà thi triển độn thuật. Lần này Lam Tiểu Bố chỉ mất hơn nửa tháng, đã đứng bên ngoài một tinh cầu có sự sống.

Cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ năm đang nằm trong tinh cầu này, xem ra là từ Thất Giới đại mạc trốn đến đây.

Lam Tiểu Bố đứng bên ngoài cái tinh cầu có sự sống này, trong lòng cảm thán không ngừng, tinh cầu này còn lớn hơn cả Đại Ma Hư Tinh gấp mấy lần. Đại Hoang Thần Giới mà so với tinh cầu này, hoàn toàn không đủ nhìn. Vậy thì tông môn Tinh cấp ở tinh cầu này, chắc hẳn thực lực sẽ không quá yếu.

Bên ngoài tinh cầu này không có quảng trường hư không, khi Lam Tiểu Bố đến gần hộ trận phía ngoài tinh cầu, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Đây tuyệt đối là một tinh cầu có sự sống có quy tắc hoàn chỉnh, nhưng hắn lại cảm nhận được một loại lực lượng hủy diệt đến sắp diệt tuyệt đáng sợ, vận may của nơi này hình như đang bị cướp đoạt, tất cả đều bị trói buộc…

Lam Tiểu Bố cau mày, sắc mặt lập tức lạnh đi. Hắn hận nhất chính là loại rác rưởi động một chút là hủy diệt một tinh cầu có sự sống như Đại Trụ Thánh Nhân, rất rõ ràng, đây tuyệt đối là có người đang luyện hóa cái tinh cầu này.

Vẫn không đúng lắm, thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn thẩm thấu vào trong tinh cầu, lập tức thấy rõ mọi chuyện. Không phải có người đang luyện hóa tinh cầu này, mà là tinh cầu này đang bị một loại đạo tắc đại đạo đáng sợ trói buộc, cái đạo tắc đại đạo này chỉ đơn thuần là muốn cướp đi mọi sinh cơ và vận may của tinh cầu này, khiến tinh cầu này tự bạo.

Để tinh cầu tự bạo thì cũng thôi đi, còn dùng đến đạo tắc trói buộc cường đại nhất trói chặt tinh cầu này lại, không cho phép bất cứ sinh mệnh nào từ trong tinh cầu này lao ra ngoài, đây là muốn chém tận giết tuyệt mà.

Vậy mà còn có loại người làm ra chuyện hại người không lợi mình như thế này? Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Trường Sinh Kích ra, cho dù là ai làm chuyện này, hắn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trường Sinh Kích đánh ra một kích, một đạo khí thế sát phạt còn mạnh hơn Sáng Đạo cảnh bình thường đánh vào đạo tắc trói buộc bên ngoài tinh cầu này.

Oanh! Đạo vận nổ tung, một lực phản cường đại đánh bật về, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, mà cái đạo tắc đại đạo trói buộc tinh cầu này, chỉ bị hắn đánh lắc lư một chút mà thôi.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, muốn tinh cầu này tự bạo, tuyệt đối không phải cửu chuyển Thánh Nhân, mà là một Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Theo những gì hắn cảm ứng được, tên Vĩnh Sinh Thánh

Nhân này thậm chí còn chưa từng đến đây, mà cách trăm triệu vạn vị diện làm ra chuyện này.

Cách trăm triệu vạn vị diện mà khiến cho một tinh cầu tự bạo, còn không cho phép bất cứ sinh mệnh nào của tinh cầu này trốn thoát, chỉ sợ chỉ có cường giả Tạo Hóa cảnh.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn không biết tinh cầu này vì sao lại chọc đến cường giả Tạo Hóa, phải biết rằng Tạo Hóa Thánh Nhân đều ở Vĩnh Sinh chi địa. Cho dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không cho phép loại chuyện này xảy ra. Trường Sinh Kích lại lần nữa hóa thành một đạo đạo tắc Sát Phạt xé rách hư không đánh xuống, lần này, Lam Tiểu Bố trực tiếp thi triển thần thông Kích Đạo Cung âm Sát.

Kích ẩm nổ tung trong hư không, sau đó đánh vào đạo tắc đại đạo đang trói buộc tinh cầu này.

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Oanh! Đao tắc đại đạo trói buộc tinh cầu này bị một kích xé rách, tinh cầu này giống như được giải phóng, sinh cơ và vận may lại quay về.

Lam Tiểu Bố lại khẽ giật mình, hắn ở trong tinh cầu này cảm nhận được một loại đại đạo Phàm Nhân tầm thường nhất, giống như chỉ là một người bình thường, không có chút đặc biệt nào, lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Hắn và Quan Hoan là lão bằng hữu, biết Quan Hoan tu luyện Phàm Nhân Đạo, nhưng Phàm Nhân Đạo của Quan Hoan và đạo tắc Phàm Nhân ở đây hình như không giống nhau.

Chương 2005 - Lấy ma chứng đạo.

Đạo tắc trói buộc tinh cầu bị Lam Tiểu Bố chặt đứt, ba tên tu sĩ lập tức vọt ra.

Mấy người kia vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đã biết đây là một cường giả, cầm đầu là một nữ tử. Nữ tử này mặc dù chỉ là lục chuyển Thánh Nhân, nhưng mà khí thế quanh người cường đại, rõ ràng là một cường giả đỉnh cấp. Lam Tiểu Bố đoán cho dù là Thiên Cương Thánh Nhân hay là Luân Hồi Thánh Nhân, trong cùng cảnh giới, đều không phải là đối thủ của nữ nhân này.

Sau lưng nữ nhân này có hai nam tử, đều là tứ chuyển Thánh Nhân, khí thế không kém.

“Liên Oanh Nhàn xin kính chào tiền bối, là tiền bối đã ra tay cứu giúp Phàm Nhân tinh của chúng ta sao?” Nữ tử ôm quyền với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Ta không phải tiền bối, ta tên là Lam Tiểu Bố. Bởi vì muốn tiến vào tinh cầu này tìm kiếm một thứ, lại nhìn thấy tinh cầu này bị một đạo đạo tắc cường đại trói buộc, dường như muốn hủy đi tinh cầu này. Ta không quen nhìn thấy loại việc này, cho nên mới tiện tay xé rách cái đạo tắc trói buộc này đi.”

Chính mình đến đây là để tìm kiếm Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ, cho dù hắn đã giúp được gì cho đối phương, nhưng mà ở trong tinh cầu của người khác, hắn đương nhiên không thể cậy già mà lên mặt được. Huống hồ tuổi của hắn cũng không lớn. Khiến hắn cảm thấy kỳ quái là, vì sao nơi này không có cửu chuyển Thánh Nhân, mạnh nhất chỉ có một lục chuyển Thánh Nhân, còn là một nữ tử.

Thấy quả thật là Lam Tiểu Bố cứu được tinh cầu này, nữ tử và hai nam tử đứng sau đều khom người cảm tạ. Bọn hắn biết rất rõ, nếu như không có ngoại lực xé rách đạo tắc hủy diệt đang trói buộc cái tinh cầu này, bọn hắn hoàn toàn không thể nào đi ra khỏi tinh cầu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh cầu này bị hủy diệt đi, sau đó bọn hắn cũng bị hủy diệt theo.

Có thể xé mở đạo tắc đại đạo trói buộc tinh cầu này, nam tử trước mắt này tuyệt đối chính là cường giả trong cường giả.

“Vậy thì xin mời Lam huynh vào trong tông môn của chúng ta ngồi một chút, sau đó bên chúng ta sẽ cho người cùng đạo hữu đi tìm kiếm đồ. Thông Minh, ngươi cùng với Lam huynh đi tìm đồ…” Liên Oanh Nhàn nói với Lam Tiểu Bố, câu cuối cùng là nói với tên tứ chuyển Thánh Nhân ở sau lưng.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần, chính ta có thể tự đi tìm. Đúng rồi, các ngươi có biết vì sao tinh cầu này lại bị đạo tắc hủy diệt cường đại như thế này trói buộc hay không? Thậm chí còn muốn hủy diệt tinh cầu này?”

Lam Tiểu Bố rất khó hiểu, hắn muốn biết rốt cuộc là ai có thể chọc đến cường giả Tạo Hóa cảnh.

Liên Oanh Nhàn do dự một chút rồi nói, “Có lẽ là tông chủ của chúng ta chọc phải cường giả, ta bây giờ lo lắng nhất là, đạo tắc này đã bị Lam huynh hủy đi, vậy cường giả Tạo Hóa kia có còn tiếp tục trói buộc tinh cầu của chúng ta hay không.”

Lam Tiểu Bố đột nhiên lấy ra hơn trăm lá trận kỳ không quy tắc vứt xuống, vô số thủ ấn thủ quyết huyền ảo đánh ra, lập tức lấy được một lá phù lục lớn trong hư không.

“Đây là phù lục gì?” Tứ chuyển Thánh Nhân gọi là Thông Minh kia khiếp sợ nhìn phù lục trong tay Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tụ trên lá phù lục này, lập tức nói, “Cái này gọi là Vĩnh Sinh Đại Phù, xem ra đối phương cũng không có năng lực thông thiên triệt địa, cũng chỉ có thể thông qua loại Vĩnh Sinh Đại Phù này mà khóa Phàm Nhân tinh lại.”

Lúc trước Vận Mệnh Thánh Nhân có đưa cho hắn một lá Vĩnh Sinh Đại Phù đã luyện hóa, cho nên rất nhỏ, cái Vĩnh Sinh Đại Phù này vẫn còn chưa luyện hóa, cho nên cực lớn. Lam Tiểu Bố cũng sẽ không khách sáo, dứt khoát ném lá phù lục này vào trong Trường Sinh Giới của mình.

“Lam đạo hữu, có phải là sau khi lấy lá phù lục này đi rồi, Phàm Nhân tinh chúng ta sẽ không bị đạo tắc trói buộc nữa?” Thông Minh vội vàng hỏi một câu.

Liên Oanh Nhàn và một tên tứ chuyển Thánh Nhân khác cũng căng thẳng nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, “Nếu như ta đoán không sai, đối phương cũng không thể mãi dùng loại Vĩnh Sinh Đại Phù này để khống chế một tinh cầu, loại phù lục này cũng không phải rau cải trắng. Tấm phù lục này đã bị ta lấy đi, tỷ lệ đối phương tiếp tục khóa lại Phàm Nhân tinh là rất thấp. Đương nhiên, rất thấp cũng không có nghĩa là không có. Chờ lúc ta đi, ta sẽ bố trí một cái đại trận truyền tống để đề phòng lỡ như. Ta bố trí truyền tống trận, cho dù đối phương có dùng đạo tắc trói buộc tương tự để khóa Phàm Nhân tinh, các ngươi cũng có thể truyền tống ra khỏi Phàm Nhân tinh, không có vấn đề gì.”

“Đa tạ Lam huynh.” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Liên Oanh Nhàn nhanh chóng thi lễ, nàng lo lắng nhất chính là Phàm Nhân tinh lại một lần nữa bị đạo tắc trói buộc đáng sợ này trói lại. Phải biết rằng loại đạo tắc trói buộc này, toàn bộ Phàm Nhân tinh không có bất kỳ người nào có thể phá vỡ.

“Trước đó các ngươi cứ lựa chọn kỹ càng nơi bố trí tuyền tống trận đi, trước đó ta đi tìm đồ đã.” Lam Tiểu Bố nói xong, vừa bước ra một bước vào Phàm Nhân tinh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

“Người này thật mạnh.” Thômg Minh Thánh Nhân chấn động nói.

Liên Oanh Nhàn trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói, “Thực lực của người này thông thiên, ta hoài nghi không biết có phải đã bước vào Vĩnh Sinh cảnh, nếu không thì cũng không thể nào có thể tiện tay phá đi đạo tắc trói buộc chứ?”

Chương 2006 - Lấy ma chứng đạo. (2)

“Ta cảm thấy hắn không có ác ý gì, nếu như có ác ý, hắn chỉ cần vung tay lên một cái là có thể diệt di ba người chúng ta rồi.” Lần này nói chuyện chính là một tứ chuyển Thánh Nhân khác.

Liên Oanh Nhàn gật đầu, “Thiên Ngân nói rất đúng, ta cảm thấy hắn có chút giống Vô Kỵ, đều có một loại khí thế vượt ra khỏi vùng vũ trụ này.”

“Không biết tông chủ thế nào rồi? CŨng không biết Băng Oanh Thánh Nhân suy đoán có chính xác không, đạo tắc muốn hủy diệt Phàm Nhân tinh này có liên quan đến tông chủ.” Thiên Ngân Thánh Nhân thở dài một tiếng.

Liên Oanh Nhàn mỉm cười, “Nhất định là có liên quan. Nhưng mà cũng không cần lo lắng, nếu như những người kia có thể làm gì được Vô Kỵ, vậy thì sẽ không dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này.”

"Lúc trước tông chủ muốn phá hỏng Diệt Thế Lượng Kiếp, cuối cùng đến Vĩnh Sinh chi địa. Ta nghĩ, chúng ta không phải cũng đến Vĩnh Sinh chi địa sao, đến lúc đó có thể giúp tông chủ một chút." Thông Minh nói.

Lúc trước tông chủ Phàm Nhân tông rời khỏi Phàm Nhân tinh, nhưng cũng không phải nói là đến Vĩnh Sinh chi địa, chỉ là nói đã phát hiện ra một vị diện có tầng thứ cao hơn. Sau đó Diệt Thế Lượng Kiếp kết thúc, tu sĩ Phàm Nhân tinh có thể ra vào, mọi người mới biết, cái nơi mà tông chủ đã nói rất có thể chính là Vĩnh Sinh chi địa.

Liên Oanh Nhàn lắc đầu, "Phàm Nhân tinh chúng ta mặc dù có quy tắc đầy đủ, nhưng dù sao cũng còn non trẻ, bây giờ đừng nói là cửu chuyển Thánh Nhân, cho dù là thất chuyển Thánh Nhân cũng không có. Cho nên chúng ta đến Vĩnh Sinh chi địa, chỉ là đi chịu chết mà thôi, hoặc là đang tăng thêm phiền phức cho tông chủ. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể đến Vĩnh Sinh chi địa được, nếu như tùy tiện một người nào cũng có thể đến Vĩnh Sinh chi địa, vậy thì cái Vĩnh Sinh chi địa đã không đơn giản như vậy."

…

Lam Tiểu Bố vừa bước một bước vào Phàm Nhân tinh, đã nhanh chóng đi đến một hẻm núi có ma khí tung hoành. Người của Phàm Nhân tinh hình như cũng không nhiều, hơn nữa quy tắc thiên địa hoàn thiện, thần linh khí thiên địa nồng đậm. Không chỉ như vậy, quy tắc thiên địa của nơi này vô cùng rõ ràng, vô cùng thích hợp tu sĩ tầm thường tu luyện.

Nhìn hẻm núi đầy ma khí tung hoành trước mắt, Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ đến cái Giới Kỳ thứ năm của Thất Giới Thạch sẽ nằm ở đây.

Mặc dù là ma khí, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, cái này vẫn là một cấm chế tự nhiên, phải dùng bốn cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ mới có thể tiến vào, thậm chí không cần đến phá trận.

Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa lấy bốn cái Giới Kỳ ra, ma khí tạo thành cấm chế trực tiếp vỡ ra, Lam Tiểu Bố bước vào trong hẻm núi đầy ma khí này.

Ma khí cuồng bạo ập đến, toàn bộ đều bị lĩnh vực của Lam Tiểu Bố ngăn lại bên ngoài. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ, Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ lơ lửng trong hư không, tại nơi có ma khí nồng nặc nhất, xung quanh cũng có vị trí cắm bốn cái Giới Kỳ còn lại.

Lam Tiểu Bố cắm bốn cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ vào trong bốn vị trí đó, chỉ cần vung tay lên một cái, Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ đã lấy được cái thứ năm. Còn hai cái nữa, đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện gì khó khăn, có vị trí, đương nhiên sẽ dễ dàng thu hoạch được.

Bỏ năm cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ vào trong Trường Sinh Giới, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, trước đó Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ nằm sâu trong Thất Giới đại mạc của Vô Căn Thần Giới, sau khi hắn lấy được Tam Giới Thạch Giới Kỳ thì trực tiếp bỏ chạy. Phàm Nhân tinh bị cường giả dùng đạo tắc trói buộc khóa lại, cái Ngũ Giới Thạch Giới Kỳ này làm sao mà trốn được vào Phàm Nhân tinh, sau đó trốn trong cái hẻm núi đầy ma khí này?

Lam Tiểu Bố đang định xem xét cái hẻm núi ma khí này một chút, đột nhiên có một giọng nói ôn hòa vang lên, “Vị đạo hữu này, xin chào.”

Khi giọng nói ôn hòa này cất lên, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được một đạo tắc Ma Đạo rõ ràng đến cực hạn.

“Đạo hữu hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo?” Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn đạo tắc Ma Đạo trước mắt này, đạo tắc này ẩn chứa khí thế đại đạo hùng hậu đến cực hạn. Người có thể ngưng luyện ra loại đạo tắc Ma Đạo này, chỉ sợ là người đứng ở đỉnh cao cửu chuyển Thánh Nhân.

“Đúng vậy, ta vốn đến là Hầu Ngọc Thừa, lúc trước may mắn được Phàm Nhân tinh thu lưu tu sĩ còn sót lại khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, ta lấy thân hóa đạo, diễn hóa thành quy tắc Ma Đạo của Phàm Nhân tinh, hoàn thiện Phàm Nhân tinh. Những năm gần đây, ta nhờ vào Phàm Nhân tinh hoàn thiện đại đạo của mình, có thể dễ dàng diễn hóa ra đạo tắc Ma Đạo, chỉ là…”

Hầu Ngọc Thừa nói đến đây thì có chút do dự, dường như không biết lời tiếp theo có nên nói hay không.

Nhưng Lam Tiểu Bố vừa nghe đã hiểu ra ý của đối phương, trong lòng nổi lên lòng tôn kính. Lúc trước Hầu Ngọc Thừa lấy thân hóa đạo, hoàn thiện Phàm Nhân tinh, loại tâm thái này khiến Lam Tiểu Bố thật tâm kính nể.

Đạo vận, cái bỏ được này có ý nghĩa tại chữ bỏ. Vào lúc ngươi bỏ đi vật trân quý nhất của mình, tạo phúc cho thương sinh, trong lòng ngươi chưa từng nghĩ đến tương lai sẽ có được cái gì. Lúc này mới phù hợp với bỏ được, cũng chỉ có như vậy, ngươi mới có thể chân chính lấy được thứ hơn xa cái mà ngươi đã bỏ.

Hầu Ngọc Thừa bỏ đi sinh mệnh hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo hoàn thiện Phàm Nhân tinh, hoàn toàn không nghĩ đến tương lai sẽ nhận được cái gì, nhưng mà hắn ta lại bởi vì bỏ đi sinh mệnh, cuối cùng nhân họa đắc phúc, niết bàn sống lại, hơn nữa còn chứng được Ma Đạo chân chính.

Bây giờ Hầu Ngọc Thừa có thể tiện tay ngưng luyện ra đạo tắc Ma Đạo cho tinh cầu này, sau đó từ từ giải thoát ra ngoài. Nhưng vấn đề là lúc trước Hầu Ngọc Thừa hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo, tu vi nhất định rất thấp, cho nên hắn ta mới không thể nào giải thoát được. Nếu hắn ta nhất định phải giải thoát, vậy thì chỉ có thể hủy đi Phàm Nhân tinh.

Hầu Ngọc Thừa cho đến bây giờ cũng không muốn hủy đi Phàm Nhân tinh để thoát thân, có thể thấy được phẩm tính người này cao khiết.

TRên người Hầu Ngọc Thừa không có đồ tốt, nhưng trên người hắn có mà. “Hầu đạo hữu, cái Thánh Đạo Đài này ta tặng ngươi diễn hóa ra đạo tắc Ma Đạo, hoàn thiện Phàm Nhân tinh.”

Cái Thánh Đạo Đài mà Lam Tiểu Bố lấy ra không hề đơn giản, là bảo vật trấn tinh của Thú Hồn Đạo lúc trước, đã là pháp bảo đỉnh cấp cao hơn Tiên Thiên.

“A…” Hầu Ngọc Thừa kinh sợ vì Lam Tiểu Bố, thực lực của hắn ta bây giờ, đương nhiên đã có thể nhìn ra được sự cường đại của Thánh Đạo Đài. Cho dù hắn ta là một người không câu nệ, nhưng cũng không nghĩ đến lại có người lấy ra loại bảo vật như Thánh Đạo Đài này đưa cho hắn ta để diễn hóa đạo tắc Ma Đạo.

Chương 2007 - Tìm đến cửa.

“Đây là bảo vật vượt quá cấp độ Tiên Thiên? Bảo vật này…” Hầu Ngọc Thừa không nhịn được nói.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, có thể quen biết bằng hữu như Hầu huynh, ta rất vui vẻ. Chỉ một món bảo vật thôi thì có là gì, Hầu huynh cứ việc lấy dùng đi.”

“Đa tạ Lam huynh, vậy thì ta không khách sáo với ngươi.” Hầu Ngọc Thừa vốn là người rộng rãi, lại phát hiện Lam Tiểu Bố thật tâm thực lòng, cũng không tiếp tục đẩy đưa nữa. Sau khi nói xong thì tự thân biến thành đạo tắc Ma Đạo cuốn cái Thánh Đạo Đài này đi, một khắc sau, đạo tắc Ma Đạo mà Hầu Ngọc Thừa biến thành dần dần nhạt đi.

Cùng lúc đó, khí thế Ma Đạo trong Thánh Đạo Đài càng lúc càng nồng nặc, mà bản thân Thánh Đạo Đài cũng dần dần biến thành hư vô.

Khi Thánh Đạo Đài hoàn toàn biến mất, đạo đạo tắc Ma Đạo kia cũng dung hợp cùng Thánh Đạo Đài, dung nhập vào trong quy tắc thiên địa của Phàm Nhân tinh.

Ma khí xung quanh biến mất hầu như không còn, một nam tử anh tuấn mặc áo trắng đứng trước mặt Lam Tiểu Bố, nam tử này mi kiếm mũi thẳng, đạo vận quanh thân vô cùng hùng hậu, rõ ràng là một cửu chuyển Thánh Nhân.

“Hầu Ngọc Thừa kính chào Lam huynh, Lam huynh có ơn với ta và Phàm Nhân tinh, Hầu mỗ ta vĩnh viễn không quên.” Sau khi Hầu Ngọc Thừa ngưng luyện thân thể của mình ra, trước tiên là khom người thi lễ. ân tình của Lam Tiểu Bố thật sự quá lớn, quan trọng nhất là lúc trước hắn ta và Lam Tiểu Bố vốn không quen biết. Đối với một người không quen biết mà lại rộng lượng như vậy, Lam Tiểu Bố là người thứ hai mà Hầu Ngọc Thừa gặp được.

Sự thật là đối với Hầu Ngọc Thừa mà nói, thân thể của hắn ta cho đến bây giờ vẫn chưa từng biến mất, chỉ là vì đã hóa thành đạo tắc Ma Đạo, thân thể đã hóa thành vật dẫn đạo tắc mà thôi. Bây giờ có Thánh Đạo Đài, Ma Đạo của hắn ta đã đại thành, đương nhiên không cần chính mình phải hóa thân đạo tắc Ma Đạo.

“Ha ha…” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Hầu huynh thật sự là rồng phượng trong loài người, có ngươi, Phàm Nhân tinh chắc hẳn sẽ vững như thành đồng, không sợ có tên trộm cắp nào nhòm ngó đến.”

Lời này của Lam Tiểu Bố cũng không phải nói mò, tất cả tinh cầu đỉnh cấp, đều có cửu chuyển Thánh Nhân tọa trấn. Quy tắc thiên địa của Phàm Nhân tinh rõ ràng như vật, hầu như là tinh cầu tu luyện tốt nhất dành cho tu sĩ dưới Vĩnh Sinh. Loại tinh cầu này không có cửu chuyển Thánh Nhân tọa trấn, quả thật có chút yếu kém.

Nếu như khi hắn vừa mới đến vị diện này, cho dù là Hoàng Tuyền Thánh Đạo, Thú Hồn Đạo hay Thiên Mạc điện, đều sẽ không buông tha cho loại tinh cầu này. Cửu chuyển Thánh Nhân của Ly TRụ tinh có hai ba người, không phải người ta cũng nhòm ngó đến Thời Gian Thụ của Ly Trụ cung sao? Huống chi cái Phàm Nhân tinh này ngay cả một cường giả cửu chuyển cũng không có.

“Lam huynh dự định dừng lại đây bao lâu?” Hầu Ngọc Thừa hỏi, hắn ta đang chuẩn bị đi tìm thê tử Tố Tịch của hắn ta, sau đó sẽ hỏi thăm Lam Tiểu Bố có gì cần Hầu Ngọc Thừa hắn ta giúp hay không, Hầu Ngọc Thừa hắn ta nhất định sẽ báo đáp. Bây giờ hắn ta không nói chuyện này ra, là bởi vì hắn ta còn chưa tìm được Tố Tịch.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta ở lại chỗ này bố trí một cái truyền tống trận, một khi Phàm Nhân tinh gặp vấn đề gì, truyền tống trận này sẽ truyền tống tu sĩ Phàm Nhân tinh đi.”

“Phàm Nhân tinh sẽ có vấn đề sao?” Hầu Ngọc Thừa khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, trước đó hắn ta chỉ hóa thân đạo tắc, nếu như không phải Lam Tiểu Bố đến đây, hắn ta hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy chuyện gì.

“Những cái này đợi lát nữa ngươi hỏi người ở nơi này là biết, chúng ta sau này còn gặp lại.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, sải bước ra ngoài, đi thẳng đến vị trí của bọn người Liên Oanh Nhàn.

Bọn người Liên Oanh Nhàn đang đứng trên một quảng trường tông môn, nhìn hai chữ lớn đạo vận Phàm Nhân đang lơ lửng trên không tông môn, Lam Tiểu Bố đã biết, người sáng lập ra Phàm Nhân tông này vô cùng phi thường. Đây tuyệt đối là đại đạo tự sáng tạo ra, hơn nữa cái Phàm Nhân Đạo tự sáng tạo ra này còn mạnh hơn xa Phàm Nhân Đạo của lão hữu Quan Hoan.

“Kính chào Lam huynh.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Liên Oanh Nhàn nhanh chóng khom người, trừ Liên Oanh Nhàn, còn có bảy tám người. Bảy tám người này trừ Liên Oanh Nhàn thì có tu vi mạnh nhất là ngũ chuyển Thánh Nhân, còn lại đều là từ nhất chuyển đến tứ chuyển. Tu vi cao nhất, vẫn là lục chuyển Thánh Nhân Liên Oanh Nhàn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ may mà hắn cứu được Hầu Ngọc Thừa, để tinh cầu này có thêm một cửu chuyển Thánh Nhân, nếu không thì sớm muộn gì tinh cầu này cũng sẽ bị tông môn tinh cấp khác cướp đi.

Lam Tiểu Bố lấy một đống trận kỳ ra nói, “Ta bố trí tuyền tống trận ngay tại nơi này, đến lúc đó các ngươi phái người đến trông coi. Một khi xuất hiện chuyện có người phong tỏa tinh cầu, có thể truyền tống toàn bộ mọi người đi khỏi nơi này.”

Nói xong, trận kỳ trong tay Lam Tiểu Bố không ngừng ném ra. Hắn lấy không gian chứng đạo, loại truyền tống trận này được bố trí rất nhanh.

Còn chưa đến một ngày, Lam Tiểu Bố đã bố trí xong truyền tống trận.

Đây là một cái truyền tống trận đơn hướng, ngẫu nhiên truyền tống đến một tinh cầu ở bên ngoài.

“Lam huynh, đã bố trí xong rồi sao?” Liên Oanh Nhàn khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, nàng khẳng định trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố vượt xa Thần cấp, rất có thể là cao thủ Trận Đạo ở cấp độ khác.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, ở đây có ba cái trận kỳ truyền tống, chỉ cần nơi này còn có thần nguyên, vẫn tồn tại quy tắc thiên địa, truyền tống có thể kích phát. Truyền tống trận này có phạm vi mười dặm, bất kỳ người nào chỉ cần đi vào trong phạm vi mười dặm này, sẽ lập tức được truyền tống đi.”

Chương 2008 - Tìm đến cửa. (2)

Lúc nói chuyện, ba cái trận kỳ truyền tống trong tay đều đưa cho Liên Oanh Nhàn.

“Đa tạ Lam huynh.” Liên Oanh Nhàn dẫn người đến cảm tạ Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chẳng những cứu được Phàm Nhân tinh, còn phí sức lực bố trí truyền tống trận cho Phàm Nhân tinh, ân tình này thật sự rất lớn.

“Không cần khách sáo, ta cũng phải đi rồi, xin từ biệt.” Lam Tiểu Bố nói xong chỉ vừa sải bước ra, trực tiếp biến mất khỏi Phàm Nhân tinh.

“Vị Lam tiền bối thật sự quá mạnh.” Thanh Y Thánh Cô chân đạp Hồng Liên không nhịn được mà sợ hãi thán phục, đã từng là một trong tám đại Thánh Nhân của Vô Căn Thần Giới, nàng ta cũng xem như đã trải qua việc đời, nhưng vẫn bị sự cường đại của Lam Tiểu Bố chấn nhiếp.

Liên Oanh Nhàn thở dài, “Thật ra bên ngoài này không có biết bao nhiêu người cường đại, chúng ta cứ ở mãi trong Phàm Nhân tinh này nên đã thiếu đi rất nhiều kiến thức. Lần này Phàm Nhân tinh được vị Lam huynh này cứu giúp, ta cảm thấy mọi người cũng nên ra ngoài một chút. Nếu không thì chỗ chúng ta không có cửu chuyển Thánh Nhân, đây vẫn là một tai họa ngầm.”

Trước đó Phàm Nhân tinh bị người ta dùng đạo tắc Hủy Diệt khóa lại xem như xong, bây giờ đạo tắc Hủy Diệt trói buộc Phàm Nhân tinh đã bị phá rồi, Liên Oanh Nhàn bắt đầu lo lắng đến tương lai Phàm Nhân tinh.

“Oanh!” Đám người còn lại còn đang sầu lo đến tương lai Phàm Nhân tinh, hộ trận bên ngoài Phàm Nhân tinh đột nhiên bị đánh vào một cái.

Sau đó thì giống như đốt pháo, công kích liên miên không dứt đánh đến.

“Có người đang công kích hộ trận tinh cầu của chúng ta!” Sắc mặt Khôn Uẩn đại biến.

Hắn ta bây giờ, đã là tam chuyển Thánh Nhân, nhưng đối mặt với cường giả đỉnh cấp của vùng vị diện này, hắn ta còn kém rất xa. Thiên phú tầm thường, hắn ta bây giờ có thể bước vào tam chuyển Thánh Nhân đã xem như là may mắn lắm rồi.

Liên Oanh Nhàn là người đầu tiên bước ra ngoài, tất cả Thánh Nhân chứng đạo đều đi theo Liên Oanh Nhàn, trong khoảng thời gian ngắn đã tập trung tại trận môn hộ trận của Phàm Nhân tinh.

“Không ngờ lại có người có thể loại bỏ đi đạo tắc Hủy Diệt bên ngoài tinh cầu bọn ngươi, không biết đây là vận may hay là bất hạnh của các ngươi đây?” Một giọng cười to truyền đến, xuất hiện bên ngoài hộ trận chỉ có một nam một nữ.

“Hai vị làm gì mà hùng hổ dọa người như vậy, Phàm Nhân tinh ta không tranh quyền thế, cũng không xâm phạm đến lợi ích của hai vị, vi sao lại không ngừng công kích Phàm Nhân tinh ta?” Giọng diệu Liên Oanh Nhàn nhẹ nhàng.

Nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận, trong lòng phó tông chủ đang vô cùng tức giận. Nhưng mà thực lực không bằng người, người của bọn hắn ở đây mặc dù nhiều, nhưng mà hai cường giả cửu chuyển người ta, cũng có thể hủy diệt cả tinh cầu.

“Giao Đại Khôn Phật Đăng ra đây, chúng ta sẽ không giết chóc quá nhiều, nếu không thì cho dù các ngươi có phá đi đạo tắc Hủy Diệt, tinh cầu này cũng sẽ bị phá hủy.” Giọng điệu nam tử thản nhiên.

Liên Oanh Nhàn cố nén lửa giận, “Đại Khôn Phật Đăng là đồ của Tố Tịch, ngươi tìm chúng ta để làm gì?”

“Vậy thì giao Tố Tịch ra đây, kiên nhẫn của ta có hạn. Hộ trận tinh cầu của các ngươi mặc dù không tệ lắm, nhưng không lọt vào mắt sư huynh muội bọn ta đâu.” Nam tử từ tốn nói.

Một giọng nói tức giận càng lên, “Muốn động đến Tố Tịch sư muội, thì phải bước qua thi thể của chúng ta, Phàm Nhân tông ta không phải hạng người sợ chết.”

“A, không ngờ Phàm Nhân tinh còn có loại nữ nhân như ngươi.” Nam tử nhìn nữ tử nói chuyện, hai mắt lập tức sáng lên.

“Đa tạ Thư âm sư tỷ đã bảo vệ thê tử của ta, chuyện tiếp theo cứ giao cho Hầu Ngọc Thừa ta là được.” Một giọng nói ôn hòa vang lên, sau đó có một tên nam tử áo trắng xuất hiện bên cạnh mọi người.

“Ngươi…” Liên Oanh Nhàn vô cùng kinh sợ trước sự xuất hiện của Hầu Ngọc Thừa, Hầu Ngọc Thừa không phải đã lấy thân hóa thành đạo tắc Ma Đạo hoàn thiện quy tắc thiên địa Phàm Nhân tinh sao? Sao có thể xuất hiện ở đây?

“Ngươi là Hầu Ngọc Thừa sư huynh, cái này…” Sầm Thư âm cũng bị kinh sợ, nàng ta đã tận mắt nhìn thấy Hầu Ngọc Thừa hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo.

Hầu Ngọc Thừa mỉm cười, “Chính là Hầu Ngọc Thừa ta, là Lam huynh đã cứu ta, bây giờ ta đã lấy ma chứng đạo, đại đạo có thành tựu. Đã diễn hóa ra một đạo đạo tắc Ma Đạo. Bởi vì ta diễn hóa đạo tắc Ma Đạo, cho nến đã lấy Ma Đạo niết bàn, phục hồi thân thể như cũ.”

“Lam Tiểu Bố?” Thông Minh Thánh Nhân bật thốt lên, lập tức khẳng định đó là Lam Tiểu Bố, nếu không thì ai có loại năng lực này?

Nhưng hắn ta không biết, trừ chuyện cho Hầu Ngọc Thừa mượn Thánh Đạo Đài, Lam Tiểu Bố không hề làm chuyện gì cả. Hầu Ngọc Thừa có thể niết bàn, là bởi vì đại đạo của hắn ta có thành tựu, tự bản thân niết bàn thành công, không có liên quan gì lớn đến Lam Tiểu Bố.

“Làm Lam huynh, hắn và Mạc huynh là hai người mà Hầu Ngọc Thừa ta khâm phục nhất. Những chuyện này chúng ta lại nói sau, bây giờ cứ giao chỗ này lại cho ta.” Hầu Ngọc Thừa gật đầu với đám người Thông Minh, sau đó muốn tiến lên.

Liên Oanh Nhàn vội vàng truyền âm, “Đôi sư huynh muội này rất mạnh, hơn nữa lại vô cùng tàn nhẫn, đều là cường giả cửu chuyển, chúng ta…”

Hầu Ngọc Thừa xua tay ngăn lại, “Nữ tử kia quả thật đã chứng đạo cửu chuyển, nhưng mà nam nhân kia chỉ là một bát chuyển mà thôi.”

Chương 2009 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa.

Liên Oanh Nhàn sửng sốt, nàng dùng truyền âm, nhưng Hầu Ngọc Thừa lại không truyền âm, mà là nói thẳng ra.

Một nam một nữ kia cũng sửng sốt, bọn họ đã quá quen thuộc với Phàm Nhân tinh, mạnh nhất chính là Liên Oanh Nhàn, cũng chỉ là một lục chuyển Thánh Nhân mà thôi. Trong mắt bọn hắn, tiện tay là có thể giết đi. Nếu như không phải vì Phàm Nhân tinh bị một đạo đạo tắc Hủy Diệt cường đại trói buộc, bọn hắn đã sớm vào trong cướp đi Đại Khôn Phật Đăng rồi.

“Ha ha, ta phải xem thử ngươi có bao nhiêu cân lượng.” Sau khi nam tử kia sửng sốt thì lập tức lấy một thanh hồng thương ra, cuốn lên trăm triệu vạn vòng xoáy thương mang màu đỏ khóa chặt Hầu Ngọc Thừa.

Mặc dù là khóa chặt Hầu Ngọc Thừa, nhưng khí thế sát phạt mà vòng xoáy Thương Đạo cuốn lên vẫn khiến Liên Oanh Nhàn không thể không lui lại mấy bước. Những người còn lại thì càng lui ra sau nhiều hơn.

TRong mắt Liên Oanh Nhàn có chút lo lắng, nàng sắp bước vào thất chuyển Thánh Nhân, biết thực lực của nam tử này chỉ sợ mạnh hơn xa cảnh giới của nàng. Đây là lĩnh vực Sát Phạt, loại lĩnh vực này mạnh hơn lĩnh vực Thánh Nhân, tu vi yếu hơn một chút, đừng bảo là ngăn cản, rút đi cũng khó.

Hầu Ngọc Thừa không hề động, thậm chí hắn ta cũng không lấy pháp bảo ra, trên thực tế bây giờ hắn cũng không có pháp bảo tiện tay, chỉ vươn tay ra bắt một cái.

Trước một trảo này, toàn hộ hư không mênh mông đột nhiên tràn ngập khí thế Ma Đạo, càng thêm nhiều ma khí cuốn về phía vòng xoáy thương mang sát phạt kia.

Vòng xoáy sát phạt màu đỏ bành trướng kịch liệt chỉ trong nháy mắt đã dừng mở rộng, sau đó dường như bị vô cùng vô tận ma khí nghiền ép, khi thời gian trôi qua nhất thời chậm lại.

Răng rắc! Lĩnh vực Thánh Nhân của nam tử này vỡ vụn, thủ ấn của Hầu Ngọc Thừa đã khóa mọi sinh cơ của nam tử này lại.

“Ngươi muốn chết…” Nữ tu vốn đang đứng một bên quan sát nhìn thấy đồng bạn của mình bị một chiêu của Hầu Ngọc Thừa xé rách lĩnh vực, trong lòng căng thẳng, càng điên cuồng mà lấy ra Tam âm Niết Nguyên Kiếm của mình ra.

Ba đạo âm khí giống như từ hư không xé nứt ra ba khe hở khóa về phía Hầu Ngọc Thừa, lĩnh vực của Hầu Ngọc Thừa bắt đầu xuất hiện vết rách.

Thủ ấn của Hầu Ngọc Thừa đánh về phía nam tử này vẫn không thay đổi, thủ quyết đánh ra một đạo tắc màu đen, ma khí cuồng bạo quét sạch mà ra. Trong chớp nhoáng này, quy tắc Ma Đạo lập tức bao phủ toàn bộ không gian. Lĩnh vực bị nữ tu xé ra một ít vết rách kia, chỉ trong nháy mắt đã phục hồi như cũ.

Nữ tử mặc dù là cửu chuyển Thánh Nhân, lĩnh vực cũng cực kỳ cường hãn, nhưng đối mặt với đạo tắc Ma Đạo xé rách hư không của Hầu Ngọc Thừa, lĩnh vực của nàng ta trực tiếp bị vỡ ra, Tam âm Niết Nguyên Kiếm huyễn hóa ra đạo tắc hư không cũng nhanh chóng yếu đi.

“Răng rắc!” Thủ ấn của Hầu Ngọc Thừa xé rách đầu nam tu này, nam tu kêu lên một tiếng đau đớn thảm thiết.

“Bằng ca…” Nữ tu cũng kêu lên thê thảm, tiếng bén nhọn như một cây gai độc, “Ngươi dám giết đạo lữ của ta, ta phải nuốt sống ngươi…”

Hầu Ngọc Thừa tựa như không nghe thấy, đạo tắc Ma Đạo lại càng cuồng bạo hơn, sau đó cưỡng ép xé rách thế giới của nam tu này, một khắc sau, tất cả đồ vật trong thế giới của nam tu này đều bị Hầu Ngọc Thừa cuốn đi.

Ở nơi xa, Liên Oanh Nhàn dại ra, sau khi Hầu Ngọc Thừa niết bàn, thực lực lại cường đại như vậy. Hầu Ngọc Thừa có thể giết chết một bát chuyển Thánh Nhân, nàng cũng có thể chấp nhận. Nhưng mà đơn giản thô bạo xé rách thế giới của một bát chuyển Thánh Nhân như thế, cái này mà không lý giải đại đạo đến một tầng thứ nhất định thì không thể nào làm dược.

Nhưng cái này vẫn chưa phải là kết thúc, sau khi chém giết nam tu kia, đạo tắc Ma Đạo này của Hầu Ngọc Thừa trực tiếp huyễn hóa thành một đạo Ma Nhận, Ma Nhận không chút trắc trở đánh vào mi tâm của nữ tu, từng đạo ma khí nổ tung.

Nữ tử tuyệt vọng muốn dùng tay chặn lại lưỡi đao đánh vào mi tâm nàng ta kia, nhưng hữu tâm vô lực. Tay chỉ giơ lên một chút, lại lần nữa rũ xuống, trong mắt nàng hiện lên sự hoảng sợ và cầu xin tha thử. Nàng rất muốn cầu xin Hầu Ngọc Thừa tha cho nàng ta một lần, chỉ là bên tai nàng ta lại truyền đến giọng nói của Hầu Ngọc Thừa, “Hai người các ngươi muốn cướp đồ của thê tử ta, còn muốn giết thê tử ta, Hầu Ngọc Thừa ta sao có thể bỏ qua cho các ngươi?”

Răng rắc! Thế giới của nữ tu cũng bị đạo tắc Ma Đạo của Hầu Ngọc Thừa xé rách. Nữ tu tuyệt vọng nhắm mắt lại, chỉ có thể mặc cho

Hầu Ngọc Thừa cuốn hết đồ trong thế giới của nàng ta đi.

Tất cả mọi người đứng ở đằng xa quan sát đều có chút ngây người. Hầu Ngọc Thừa tu luyện Ma Đạo, có thể giết người dễ dàng thoải mái như vậy, không có chút máu tanh nào, hoàn toàn không giống cách làm của một Ma Đạo Thánh Nhân.

“Hầu huynh, ngươi đã chứng đạo cửu chuyển rồi?” Liên Oanh Nhàn bước tới, kích động nhìn Hầu Ngọc Thừa.

Hầu Ngọc Thừa thi lễ một cái, “Ta cũng xem như là gặp được cơ duyên không tệ, sau khi hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo, vậy mà còn có thể niết bàn, chứng đến cửu chuyển. Cũng may Lam huynh trợ giúp ta một chút, nếu không bây giờ ta cũng không thể nào niết bàn cầu sinh.”

“Chúc mừng Hầu sư đệ niết bàn Ma Đạo, bước vào cửu chuyển.” Sầm Thư âm cũng đến chúc mừng.

Sau đó đông đảo tu sĩ Phàm Nhân tinh đều kéo nhau đến chúc mừng, đồng thời cảm thấy may mắn vì Phàm Nhân tinh bọn hắn xuất hiện một cửu chuyển Thánh Nhân, nếu không một nam một nữ kia có thể khống chế tinh cầu này rồi.

Sau khi chào hỏi với đám người, lúc này Hầu Ngọc Thừa mới nói với Liên Oanh Nhàn, “Liên sư tỷ, thê tử Tố Tịch của ta đang ở đâu?”

Sau khi hắn ta ra ngoài vẫn không tìm được Tố Tịch, có lẽ Tố Tịch đã rơi khỏi Phàm Nhân tinh rồi.

Chương 2010 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa. (2)

Liên Oanh Nhàn thở dài, “Sau khi Phàm Nhân tinh xuất hiện ở vùng vị diện này, bị đông dảo cường giả chú ý đến. Tu vi của Tố Tịch tiến bộ rất nhanh, vào mấy trăm năm trước đã là lục chuyển Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn cả ta. Trong một lần đối chiến, nàng để lộ Đại Khôn Phật Đăng. Một nam một nữ trước đó, cũng chính vì Đại Khôn Phật Đăng mà đến. Tố Tịch biết rõ, có ở lại Phàm Nhân tinh cũng chỉ là đang chờ người ta đến cướp Đại Khôn Phật Đăng mà thôi, nàng dứt khoát rời khỏi Phàm Nhân tinh, một là muốn dẫn tai họa đi, còn một nguyên nhân nữa là muốn ra ngoài tìm kiếm cơ hội chứng cửu chuyển Thánh Nhân."

Nghe thấy Tố Tịch đã đi, Hầu Ngọc Thừa im lặng, vũ trụ mênh mông, hắn ta đi đâu mới có thể tìm được Tố Tịch?

Dường như hiểu ý của Hầu Ngọc Thừa, Liên Oanh Nhàn tiếp tục nói, "Tố Tịch sư muội có tâm chí hướng đạo kiên định, ta đoán bây giờ chỉ sợ đã là thất chuyển, thậm chí là bát chuyển Thánh Nhân rồi. Có lẽ nàng không còn ở trong vùng vị diện này, nhưng mà với thực lực của nàng, Hầu huynh cũng không cần phải lo lắng cho nàng."

Còn một chuyện nữa Liên Oanh Nhàn không nói ra, nàng lo lắng chính là Phàm Nhân tinh. Nếu như bây giờ Hầu Ngọc Thừa đi tìm Tố Tịch, có cường giả cửu chuyển tìm đến Phàm Nhân tinh, vậy thì khẳng định là dữ nhiều lành ít.

"Trước đó ta nghe Lam huynh nói, Phàm Nhân tinh đã trải qua một trận nguy hiểm? Là do hai người kia gây ra sao?" Hầu Ngọc Thừa hỏi.

Liên Oanh Nhàn lắc đầu, "Hai người kia mặc dù rất mạnh, nhưng không phải nguy hiểm mà Lam huynh nói. Phàm Nhân tinh chúng ta bị một đạo đạo tắc Hủy Diệt đáng sợ trói buộc, đạo đạo tắc trói buộc kia rất có thể là đạo tắc do Tạo Hóa Thánh Nhân làm ra. Bị đạo tắc đáng sợ này trói lại, toàn bộ người trong tinh cầu đều không thể rời khỏi Phàm Nhân tinh, chuyện duy nhất có thể làm chỉ là chờ Phàm Nhân tinh bị cái đạo tắc kia hủy diệt mà thôi.”

Hầu Ngọc Thừa kinh hãi, trước đó hắn ta vẫn không cảm nhận được, bây giờ nghe Liên Oanh Nhàn nói, hắn ta mới cảm thấy có chút không ổn. Đạo tắc Ma Đạo của hắn ta đã đại thành, lại luôn có loại nguy cơ tán loạn, bây giờ nghĩ lại, là bởi vì có người dùng đạo tắc Hủy Diệt khóa Phàm Nhân tinh lại.

“Thực lực của Lam huynh thông thiên, dễ dàng xé đi đạo tắc HỦy Diệt kia đi, cứu Phàm Nhân tinh chúng ta. Ngươi đã gặp Lam huynh, chắc hẳn cũng biết thực lực của hắn cường đại như thế nào.”

Nghe Liên Oanh Nhàn nói đến đây, Hầu Ngọc Thừa hiểu ra. Nhất định là tông chủ đã xảy ra chuyện, nếu không thì ai dám đến trói buộc Phàm Nhân tinh chứ, hoặc là nói ai có thể dùng một đạo đạo tắc là có thể trói buộc Phàm Nhân tinh?

“Liên sư tỷ, ta sẽ ở lại Phàm Nhân tinh bế quan, mãi đến khi Phàm Nhân tinh có cửu chuyển Thánh Nhân ta mới rời khỏi đây.” Cho dù Hầu Ngọc Thừa rất muốn tìm kiếm Tố Tịch ngay bây giờ, nhưng hắn ta biết rõ, hắn ta không thể đi được.

“Đa tạ Hầu sư đệ.” Sầm Thư âm nhanh chóng cảm tạ, bây giờ Phàm Nhân tinh đã bị lộ ra trong vị diện này, có rất nhiều người mơ ước đến. Có một cửu chuyển Thánh Nhân ở đây, đương nhiên là sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Liên Oanh Nhàn cũng vui mừng nói, “Hầu huynh, thật ra ngươi muốn tìm Tô Tịch cũng không cần vội vàng như vậy. Thật ra ta có một cách, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Nghe thấy lời Liên Oanh Nhàn nói, Hầu Ngọc Thừa vui mừng, nhanh chóng hỏi thăm.

Liên Oanh Nhàn nói, "Với thực lực của Tố Tịch, tin rằng chứng đạo cửu chuyển chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, mà tu sĩ sau khi đến cửu chuyển, muốn tiến thêm một bước, chỉ sợ chỉ có thể đến Vĩnh Sinh chi địa."

Hầu Ngọc Thừa là người thông minh đến mức nào, chỉ nghe được một nửa đã hiểu ý của Liên Oanh Nhàn, hắn ta lập tức hỏi, "Ý của Liên sư tỷ là, tương lai ta đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, là có thể gặp được Tố Tịch?"

Liên Oanh Nhàn gật đầu, "Quả thật là như vậy, vị diện cùng ta sinh tồn vô cùng mênh mông, hơn nữa vị diện thì hết cái này đến cái khác, cho dù là cường giả Vĩnh Sinh đến, muốn tìm một người cũng cực kỳ gian nan. Nhưng Vĩnh Sinh chi địa thì khác, nghe nói tất cả cường giả cao hơn cửu chuyển, cuối cùng đều sẽ tụ tập tại Vĩnh Sinh chi địa. Lúc đó, tìm kiếm một người sẽ đơn giản hơn bây giờ nhiều."

"Vậy Liên sư tỷ có cách đến Vĩnh Sinh chi địa không?" Hầu Ngọc Thừa vội vàng hỏi thăm, hắn ta đã hóa thân thành đạo tắc Ma Đạo nhiều năm, rất nhiều chuyện không biết rõ, thậm chí ngay cả Vĩnh Sinh chi địa cũng không biết rõ.

"Ta không có cách đi, nhưng mà ta khẳng định có một người có thể đến Vĩnh Sinh chi địa." Liên Oanh Nhàn nói.

"Ai?" Hầu Ngọc Thừa vô cùng mong đợi nhìn Liên Oanh Nhàn.

"Chính là Lam huynh Lam Tiểu Bố, thực lực hắn thông thiên, nhưng nhất định còn chưa phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Ta đoán hắn đang chuẩn bị để đi đến Vĩnh Sinh chi địa, chỉ là tu vi của ta quá thấp, không tiện hỏi nhiều. Tương lai Hầu huynh muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, chỉ cần tìm được Lam huynh là được.” Liên Oanh Nhàn nói.

Hầu Ngọc Thừa có chút lo lắng nói: “Đáng tiếc là ta không có Thông Tin Châu của Lam Tiểu Bố, tương lai làm thế nào tìm kiếm hắn?”

Liên Oanh Nhàn mỉm cười, “Lam huynh có tấm lòng đại thiện, hắn bố trí một cái truyền tống trận cho Phàm Nhân tinh chúng ta, trong truyền tống trận này còn để lại một tia thần niệm của hắn. Tương lai Hầu huynh muốn tìm Lam huynh, có thể thông qua tia đạo niệm truyền tin tức này ra, với thực lực của Lam huynh, nhất định có thể cảm ứng được.”

“Vậy thì thật sự quá tốt rồi.” Hầu Ngọc Thừa thở phào một hơi.

…

Lam Tiểu Bố đang ngồi trên Luân Hồi Oa, Lục Giới Thạch Giới Kỳ vô cùng xa xôi, hắn đoán không qua mấy năm thì không thể đến được, cho nên chỉ có thể dùng Luân Hồi Oa.

Ngồi trên Luân Hồi Oa, cảm nhận chín đạo tắc rõ ràng trên Trường Sinh Đạo Thụ, Lam Tiểu Bố đoán thực lực của hắn bây giờ. Sau khi tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, chắc hẳn không sợ Sáng Đạo Thánh Nhân. Nhưng mà lời Vận Mệnh Thánh Nhân nói hắn vẫn để trong lòng, trước khi tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, độn thuật nhất định phải tăng thêm một cấp độ. Đặc biệt là độn thuật không quy tắc, hắn nhất định phải cải tiến, ít nhất là có tư cách đào tẩu ở trong tay cường giả Tạo Hóa.

Chương 2011 - Chủ nhân thế giới U Minh.

Thái Xuyên lại lần nữa bị Lam Tiểu Bố gọi ra để khống chế Luân Hồi Oa, vừa nhìn thấy Thái Xuyên, Lam Tiểu Bố đã giật mình.

“Thái Xuyên, ngươi chứng đạo tam chuyển rồi?” Thái Xuyên chứng đạo nhị chuyển, là lúc hắn gặp Mông Bất Trầm, trận đại chiến này, đã đánh lui Mông Bất Trầm. Lúc này mới qua bao lâu chứ? Thái Xuyên đã chứng đạo tam chuyển rồi?

Thái Xuyên cười he he, “Trước đó khi đại ca chứng đạo, quy tắc Trường Sinh Giới vô cùng rõ ràng, ta dựa vào cơ duyên của đại ca, cũng chứng đạo tam chuyển. Không chỉ có ta, còn một gốc Thanh Hạnh ở trong Trường Sinh Giới cũng mượn cơ hội đắc đạo, bây giờ đang hấp thu tinh hoa thiên địa, ta đoán qua một thời gian nữa, gốc Thanh Hạnh kia có thể huyễn hóa thành hình người.”

Thần niệm của Lam Tiểu Bố lập tức quét vào Trường Sinh Giới, hắn đã nhìn thấy cây Thanh Hạnh kia. Gốc Thanh Hạnh này hắn lấy được từ rất lâu trước đó rồi, lúc đó gốc Thanh Hạnh này chỉ kết ra một quả. Không ngờ lúc này mới qua bao lâu, gốc Thanh Hạnh này đã hấp thu tinh hoa trong Trường Sinh Giới, đã có đạo vận lưu chuyển. Không chỉ như vậy, còn ẩn hiện khí thế sinh mệnh. Còn cái quả ở trên cây, từ màu xanh đã chuyển sang tím đậm.

Cái này còn chưa tính, gốc Thanh Hạnh này còn đang hấp thu nguyên khí thiên địa ở xung quanh, thậm chí còn có một loại đạo tắc huyền ảo ẩn hiện. Có thể thấy được Thái Xuyên nói không sai, qua một khoảng thời gian nữa, cái cây Thanh Hạnh này sẽ hóa hình.

“Không tệ, ngươi tiếp tục khống chế Luân Hồi Oa, đi đến vị trí này, ta cần cảm ngộ một vài thứ.” Lam Tiểu Bố đưa vị trí Lục Giới Thạch Giới Kỳ cho Thái Xuyên.

Thái Xuyên vô cùng vui mừng, sau khi rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, trong khoảng thời gian ngắn nó đã chứng đạo thành công, đồng thời bây giờ đã là tam chuyển Thánh Thú. Qua một khoảng thời gian nữa, nói không chừng nó cũng có thể chứng đạo Vĩnh Sinh rồi.

Thái Xuyên khống chế Luân Hồi Oa, tốc độ cũng chậm lại, cũng may Thái Xuyên đã chứng đạo tam chuyển, chậm cũng chỉ là so với tốc độ Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa mà thôi. So với những pháp bảo phi hành còn lại, tốc độ của Luân Hồi Oa vẫn vô cùng nhanh.

Lam Tiểu Bố thì đã bắt đầu cảm ngộ độn thuật, cho dù hắn có tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào là đối thủ của cường giả Tạo Hóa. Nếu như hắn gặp phải bảy tên Tạo Hóa Thánh Nhân, còn cả hàng trăm, hàng ngàn Sáng Đạo, Diễn Giới Thánh Nhân truy sát, vậy hắn trừ trốn ra thì có thể làm được gì?

Trốn thì không có gì cả, mấu chốt là hắn có thể trốn được hay không.

Quy tắc độn thuật đối với Lam Tiểu Bố mà nói đã rất nhuần nhuyễn rồi, nhưng bây giờ cái Lam Tiểu Bố muốn cảm ngộ chính là độn thuật không quy tắc.

Nếu như hắn là Tạo Hóa Thánh Nhân, muốn phong tỏa ngăn cản một kẻ ngoại lai như hắn, chuyện cần làm đầu tiên chỉ sợ chính là sẽ phong tỏa tất cả mọi quy tắc trong không gian. Không có quy tắc, quy tắc độn thuật của hắn trong thời gian ngắn sẽ không thể nào thi triển được.

Chỉ có hoàn toàn nắm trong tay độn thuật Vô Quy tắc, hắn mới không sợ.

Thời gian từng ngày trôi qua, chỉ đảo mắt đã qua năm năm. Trong thời gian năm năm này, Lam Tiểu Bố không ngừng lặp đi lặp lại mô phỏng độn thuật Vô Quy Tắc, sau đó không ngừng sửa chữa độn thuật Vô Quy tắc của mình. Cho dù Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có tiến bộ rất lớn, nhưng đáng tiếc cho đến bay giờ hắn vẫn chưa từng thử qua.

Bởi vì không có nơi không quy tắc để hắn thử một chút, cái này khiến Lam Tiểu Bố nghĩ đến Thái Khư Phần. Bên trong Thái Khư Phần có Hỗn Độn Vô tắc, nếu như hắn có thể đến Thái Khư Phần thử độn thuật Vô QUy Tắc, hiệu quả có lẽ sẽ không tệ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đứng lên, hắn quyết định tự mình khống chế Luân Hồi Oa, nhanh chóng lấy được Lục Giới Thạch Giới Kỳ, sau đó đi đến Thái Khư Phần. Đi Thái Khư Phần, rồi sau đó quay về Đại Hoang Thần Giới. Hắn muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, trước đó cần phải sắp xếp cho xong chuyện bên người.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Thái Xuyên lập tức nói, “Đại ca, mấy ngày nay đã vượt ra mười mấy cái pháp bảo phi hành, những người này hình như đều đi về một hướng, giống như vừa phát hiện ra cái gì đó vậy/”

Giống như để minh chứng cho những gì Thái Xuyên nói, Thái Xuyên vừa mới dứt lời, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đã xuất hiện một cái pháp bảo phi hành. Tốc độ của cái pháp bảo phi hành này cực nhanh, nếu như không phải là Luân Hồi Oa, những pháp bảo phi hành khác nhất định không đuổi kịp

Thần niệm Lam Tiểu Bố vẫn luôn đi theo cái pháp bảo phi hành này, mãi đến khi vượt qua đối phương. Từ tốc độ của cái pháp bảo phi hành này, đây tuyệt đối là do một Thánh Nhân từ thất chuyển trở lên khống chế.

Chắc hẳn có thứ gì tốt xuất hiện rồi? Lam Tiểu Bố đang nghĩ ngợi, phía trước thần niệm lại xuất hiện một chiếc pháp bảo phi hành.

Phương hướng mà những pháp bảo phi hành này hướng đến không xê xích gì với vị trí của Lục Giới thạch Giới Kỳ lắm, khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy cái pháp bảo phi hành thứ ba ở đằng trước, hắn không nhịn được mà khống chế Luân Hồi Oa đuổi tới.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã đuổi kịp cái pháp bảo phi hành này.

Chương 2012 - Chủ nhân thế giới U Minh. (2)

Đây là một phi toa Thần khí cực phẩm, sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đuổi tới, phi toa cũng không đổi phương hướng bỏ trốn. Rõ ràng người khống chế phi toa này là một cường giả, hoàn toàn không sợ người khác ăn cướp. Hắn ta chẳng những không sợ, sau khi nhìn thấy pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố còn dừng lại.

“Xin chào vị đạo hữu này.” Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến chuyện đối phương nhìn Luân Hồi Oa của hắn, người có chủ ý với Luân Hồi Oa của hắn, trừ chủ nhân đời trước của Luân Hồi Oa, Luân Hồi Thánh Nhân còn sống ra, những người khác đều đã chết cả rồi.

“Pháp bảo phi hành của ngươi không tệ.” Giọng điệu của tu sĩ kia lạnh nhạt, nhưng mà cũng không có ý cướp đoạt.

“Đa tạ đạo hữu khen ngợi, ta thấy có rất nhiều tu sĩ đều đi về phía này, không biết có phải có chuyện gì ta không biết hay không?” Lam Tiểu Bố gọn gàng dứt khoát hỏi.

Trong mắt tu sĩ này lộ ra tia kinh ngac, đánh giá Lam Tiểu Bố từ trên xuống dưới một chút, cảm thấy Lam Tiểu Bố hình như là một nhất chuyển Thánh Nhân, lại hình như là một nhị chuyển, thậm chí là tam chuyển…

Sau đó ánh mắt hắn ta nhìn về phía Thái Xuyên, trong mắt lại càng kinh ngạc hơn.

TRong lúc nhất thời, chuyện không nhìn thấu tu vi của Lam Tiểu Bố, tu sĩ này cũng lười suy nghĩ. Lam Tiểu Bố có thể dẫn theo một con Hỗn ĐỘn Thần Thú có huyết mạch hoàn mỹ ra ngoài, thực lực chắc chắn sẽ không quá thấp, hắn ta thuận miệng nói, “Bởi vì một thế giới ẩn của chủ nhân U Minh xuất hiện, bây giờ rất nhiều người đều muốn đến thế giới ẩn của chủ nhân U Minh để tìm kiếm cơ duyên thôi.”

Chủ nhân U Minh? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ ra gia hỏa này là ai. Đây là một vị cường giả Vĩnh Sinh đó, có phải đã bước vào Tạo Hóa hay không thì hắn không biết. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, hắn và chủ nhân U Minh có thù oán không nhỏ.

Nếu như hắn đoán không sai, chủ nhân của Thần Nguyên Đan hải trong vực sâu Di Thần nhất định chính là chủ nhân U Minh. Thần Nguyên Đan trong Thần Nguyên Đan Hải kia đã bị hắn cuốn đi hết, bây giờ trong Trường Sinh Giới của hắn còn có một đống, không chỉ như vậy, Hỗn Độn Thần Linh Mạch trên người hắn, cũng đều lấy được từ Thần Nguyên Đan Hải trong vực sâu Di Thần.

“KHông phải nghe nói chủ nhân U Minh đã thức tỉnh rồi sao? Tu vi của hắn cũng khôi phục lại, sao thế giới lại ở đây?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Sở dĩ hắn nói như vậy, là bởi vì hắn khẳng định chủ nhân U Minh đã từng xuất hiện ở vực sâu Di Thần, chính là vì điều tra chuyện Thần Nguyên Đan Hải.

Tên tu sĩ này từ tốn nói, “Chủ nhân U Minh dù sao cũng là cường giả

VĩnH Sinh, người ta nói thỏ khôn có ba hang, loại nhân vật như U Minh Thánh Nhân, đương nhiên sẽ không đặt hết toàn bộ mọi thứ trong cùng một chỗ. Cái thế giới ẩn này, chỉ là một trong vô số thế giới của chủ nhân U Minh mà thôi.”

Nghe thấy đây chỉ là một trong vô số thế giới của chủ nhân U Minh, Lam Tiểu Bố lập tức không còn hứng thú nữa. Đồ tốt trên người hắn rất nhiều, nhiều đến mức chẳng muốn đi tìm bảo địa của người khác.

Tu sĩ này lại tiếp tục nói, “Thế giới của chủ nhân U Minh này do trận pháp Thánh cấp cao cấp nhất bao trùm, cho nên cửu chuyển Thánh Nhân đi càng nhiều càng tốt, mọi người đồng tâm hiệp lực, chỉ cần phá vỡ thế giới này, đương nhiên mỗi người có thể dựa vào cơ duyên của mình là lấy được đồ. Nghe nói đồ quý nhất của chủ nhân U Minh chính là Tức Nhưỡng, cũng không biết nơi này có hay không.”

Vốn Lam Tiểu Bố đã định đi rồi, sau khi nghe đến Tức Nhưỡng, tinh thần hắn chấn động, lập tức ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, không biết có thể đi cùng đạo hữu mở mang kiến thức về bảo vật của chủ nhân U Minh một chút hay không?”

Đối với ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, tu sĩ này rõ ràng không hề cảm thấy kỳ quái, hắn ta gật đầu, “Ta tên là Ni Kiếm Thịnh, ngươi đi theo sau ta là được.:”

Nói xong, phi toa dưới chân Ni Kiếm Thịnh lóe lên một cái, hóa thành một hư ảnh xông ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhanh chóng khống chế Luân Hồi Oa đi theo, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Luân Hồi Oa đã song hành với pháp bảo phi hành của Ni Kiếm Thịnh.

Ni Kiếm Thịnh nhìn Luân Hồi Oa, trong mắt lộ ra lửa nóng, nhưng mà cái lửa nóng này nhanh chóng tắt đi. Có thể khống chế Luân Hồi

Oa phi hành trong hư không, đồng thời dẫn theo một con Hỗn Độn Độc Giác Thú, còn dám tìm cửu chuyển Thánh Nhân như hắn ta hỏi đường, đối phương đơn giản mới là chuyện là,

Nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một cuyện, Ni Kiếm Thịnh hắn ta chứng đạo cửu chuyển, nếu như lấy được một chút cơ duyên, tương lai vấn đỉnh Vĩnh Sinh cũng không phải là không thể, sao phải vì một món lợi nho nhỏ mà khiến đại đạo của mình gặp phải nguy hiểm chứ?

Mấy ngày sau, Ni Kiếm Thịnh dẫn theo Lam Tiểu Bố vọt vào trong một mảnh sương mù mênh mông.

Sương mù ở trong hư không cực kỳ hiếm thấy, loại sương mù này một khi xuất hiện, phần lớn người đều chọn đi đường vòng. Giống như Ni Kiếm Thịnh vọt thẳng vào trong mây mù là hành vi cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì cái sương mù này, rất có thể chính là hư không sai chỗ, còn có thể là đại trận Khốn Sát của người khác.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không chút chần chờ vọt theo mình vào trong sương mù hư không màu xám này, Ni Kiếm Thịnh càng khẳng định lai lịch Lam Tiểu Bố không đơn giản.

Vừa tiến vào trong sương mù, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được vô cùng vô tận đạo tắc âm Minh bao trùm đến. Luân Hồi Oa của hắn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng mà tốc độ của Ni Kiếm Thịnh rõ ràng đã chậm lại, Lam Tiểu Bố thấy tốc độ của Ni Kiếm Thịnh chậm dần, cũng chỉ có thể chậm tốc độ của Luân Hồi Oa lại.

Đạo tắc âm Minh không ảnh hưởng đến Lam Tiểu Bố, nhưng mà chỉ qua nửa ngày, Ni Kiếm Thịnh đã dừng phi thuyền lại. Lam Tiểu Bố nhìn quanh, nơi này có ít nhất bảy mươi, tám mươi người. Tu vi trên cơ bản đều là lục chuyển Thánh Nhân trở lên, cửu chuyển Thánh Nhân giống như Ni Kiếm Thịnh, cũng không phải là số ít.

Chương 2013 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối.

Thấy tất cả mọi người đều đang đứng chờ, Lam Tiểu Bố và Ni Kiếm Thịnh đến sau cũng đứng sang một bên chờ.

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, nơi này lại có thêm mười người nữa đến, lúc này có một đại hán râu quai nón đứng dậy, “Các vị đạo hữu, người đã tới được khá nhiều rồi, bây giờ chúng ta hãy thống nhất một cái phương án, bắt đầu ra tay thôi.”

“Không sai, quả thật có thể ra tay rồi. Nhưng mà trước khi ra tay, chúng ta cần lựa chọn một người dẫn đầu, nếu không thì vẫn sẽ là năm bè bảy mảng.” Một nam tu da thịt trắng nõn nói ra.

“Người dẫn đầu vậy thì cứ chọn Quảng huynh đi, Quảng huynh đã bước vào cửu chuyển Thánh Nhân rất nhiều năm. Không chỉ như vậy, trình độ Trận Đạo của Quảng huynh cũng mạnh hơn ta.” Lần này người nói chuyện chính là một nam tu gầy yếu, từ đạo vận lưu chuyển quanh người hắn ta là có thể nhìn ra được, tên này cũng là một cường giả cửu chuyển.

Nam tử da trắng cũng nói, “Ta đồng ý để Quảng huynh dẫn đầu.”

Từ hai người này nói chuyện, đám người lần lượt tỏ vẻ đồng ý. Lam Tiểu Bố không biết Quảng huynh nào cả, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là Tức Nhưỡng, còn về ai dẫn đầu thì hắn hoàn toàn không quan tâm. Có Tức Nhưỡng, mảnh vỡ Ám Mộc của hắn mới có thể sống dậy, thậm chí mọc rễ nảy mầm. Trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn, có thể có thêm một đạo đạo tắc Hắc Ám nữa.

Đại hán râu quai nón nói chuyện đầu tiên nói ra, “Nếu tất cả mọi người đều đề cử Quảng Bình ta, vậy thì ta đây cả gan dẫn đầu dẫn dắt chuyện phá giới lần này. Chúng ta đầu tiên là bố trí môt cái đại trận phòng ngự ở bên ngoài, nếu như người đã đủ, vậy thì những người đến sau không thể tham gia vào chuyện của chúng ta nữa. Nếu không thì chờ chúng ta phá được đại trận giới vực bảy tám phần rồi, những người đó tới sau thì sẽ làm gì đây? Ngồi mát ăn bát vàng sao?”

“ĐÚng, chúng ta đồng ý.” Lời Quảng Bình nói được đông đảo tu sĩ phụ họa. Ai cũng không muốn đồ đã đến tay mà phải phân chia một chút ra nữa.

Có Quảng Bình dẫn đầu, đám người dùng tốc độ nhanh nhất để bố trí ra một cái đại trận phòng ngự cường đại, Lam Tiểu Bố cũng không đứng ngoài quan sát, hắn tùy ý luyện chế ra mấy cái trận kỳ rồi bố trí ra, xem như là củng cố đại trận phòng ngự này, có thể nói là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng mà đẳng cấp của cái Phòng Ngự Thần Trận này cũng không thấp, thần trận cấp chín đỉnh phong. Bởi vậy có thể thấy được trình độ TRận Đạo của Quảng Bình thật sự rất cao, vào lúc bố trí cái Phòng Ngự Thần Trận này Lam Tiểu Bố cảm nhận được gia hỏa này còn khắc họa cả một cái Khốn Sát Thần Trận có thể phát động bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố đoán người nhìn ra được Khốn Sát Thần Trận này có lẽ không chỉ có một mình hắn, nhưng mà người khác đã không để ý, vậy thì hắn cũng sẽ không để ý đến. ĐỐi mặt với một đám cửu chuyển Thánh Nhân và Thánh Nhân từ cửu chuyển trở xuống, Lam Tiểu Bố thậm chí ngay cả trận kỳ không quy tắc cũng chẳng muốn lấy ra.

Sau khi bố trí trận pháp xong, Quảng Bình vô cùng hài lòng nói, “Mặc dù vừa rồi khi bày trận có một số người không ra tay, nhưng mà nếu Quảng Bình ta đã nói người đến đây đều là đồng bạn, vậy thì sẽ không nhằm vào những người không ra tay này.”

Lam Tiểu Bố cạn lời, gia hỏa này đúng là không biết xấu hổ. Nếu đã không nhằm vào, vậy thì sẽ không nói ra. Nếu đã nói ra, vậy thì nói rõ đợi lát nữa nhất định sẽ nhằm vào.

“Nhưng đợi lát nữa khi phân chia đồ vật, ta vẫn hi vọng sẽ phân chia cho những người bỏ công sức ra trước.” Câu nói này đã hoàn toàn bại lộ tâm tư của Quảng Bình.

Chỉ có mười mấy người không làm gì mà thôi, Quảng Bình đã nói như vậy, mười mấy người này cũng không dám nói gì. Bọn hắn vốn cảm thấy trình độ trận pháp của mình thấp, trước mặt một đám cửu chuyển Thánh Nhân mà ra tay bố trí đại trận, vậy thì không ổn lắm, lúc này mới không làm gì cả.

Thấy không có ai phản đối ý của mình, Quảng Bình gật đầu, “Nếu mọi người đã thống nhất ý kiến, vậy thì ta sẽ nói đến chuyện thứ hai, chính là sau khi phá vỡ thế giới ẩn của chủ nhân U Minh này, vấn đề phân chia sẽ như thế nào.”

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều im lặng, rất nhiều người đến đây đều có mục tiêu đặc biệt.

Quảng Bình nói, “Đồ tốt của chủ nhân U Minh có rất nhiều, theo ta được biết, chủ nhân U Minh đã từng lấy được gần ngàn đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch…”

Nghe thấy vậy, chẳng những người khác, chính Lam Tiểu Bố cũng hít một hơi thật sâu. Gần ngàn đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch? Lúc trước hắn ở vực sâu Di Thần chỉ lấy được 108 đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch của chủ nhân U Minh mà thôi, đã cảm thấy cái này đã giàu có hơn chín phần chín cửu chuyển Thánh Nhân rồi, gần ngàn đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch là khái niệm gì chứ?

Tất cả tu sĩ, cho dù là cửu chuyển Thánh Nhân, nhiều nhất cũng là Thần Linh Mạch cực phẩm, có thể lấy được Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch cũng không nhiều.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng có chút tâm tư, nếu như khi lấy được Tức Nhưỡng, còn có thể thu hoạch được một chút Hỗn Độn Thần Linh Mạch cũng không tệ.

Thần Linh Mạch cực phẩm trên người hắn chồng chất như núi, nhưng mà Hỗn Đồn Thần Linh Mạch ban đầu lấy được ở vực sâu Di Thần kia, đã bị hắn dùng rất nhiều rồi. VỚi cảnh giới bây giờ của hắn, Thần Linh Mạch cực phẩm bình thường đã không có nhiều tác dụng với hắn. Ngược lại là Hỗn Độn Thần Linh Mạch, sự giúp đỡ của nó vẫn rất lớn. Cái này có liên quan đến đại đạo của hắn, đại đạo của hắn bắt nguồn từ tự thân, xem như là đại đạo Khởi Nguyên, Hỗn Độn Thần Linh Mạch là thứ thích hợp cho hắn tu luyện nhất.

Còn về chuyện ở đây có nhiều người như vậy, đến lúc đó có thể phân chia được không, đây không phải chuyện hắn cần cân nhắc. Đánh vỡ giới vực, mọi người cướp được gì thì đương nhiên là của người đó.

QUảng Bình tiếp tục nói, “Trừ Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch, thứ trân quý nhất của chủ nhân U Minh chính là U Minh Đạo Quyển. Nhưng mà loại vật như U Minh Đạo Quyển, chưa chắc sẽ có ở trong thế giới này, cho nên đây chỉ là thứ có khả năng tồn tại mà thôi. Sau đó chính là Tức Nhưỡng, Tức Nhưỡng có lẽ là bảo vật trân quý nhất trong thế giới này. Hơn nữa ta khẳng định, trong này có Tức Nhưỡng.”

Chương 2014 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối. (2)

Trong đám người truyền ra tiếng bàn tán xôn xao, Quảng Bình đợi tiếng bàn luận này dừng lại rồi mới lên tiếng, “Trong này thật sự có Tức Nhưỡng, nhưng mà cũng không có quá nhiều, nhiều nhất chỉ có một nắm to bằng nắm đấm mà thôi. Cái Tức Nhưỡng này chỉ sợ cũng chỉ có thể cho một người, tối đa sẽ không chia ra quá ba người. Cho nên liên quan đến chuyện phân chia Tức Nhưỡng như thế nào, lại là vấn đề lớn.”

“Ta cảm thấy cái này chẳng có vấn đề gì cả, sau khi tiến vào thế giới này rồi, đương nhiên là ai tìm được thì chính là của người đó.” Một nam tu trẻ tuổi nói ra.

NGhe thấy vậy, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nam tu vừa nói chuyện này. Lam Tiểu Bố cũng rất khâm phục gia hỏa này, gia hỏa này chỉ có cảnh giới lục chuyển Thánh Nhân, lá gan lại không nhỏ.

Lam Tiểu Bố khẳng định, QUảng Bình sẽ quát tên nam tu này, chẳng lẽ Quảng Bình lại không biết chuyện ai lấy được thì chính là của người đó sao? Sở dĩ hắn ta muốn nói lời này ra, có ý chính là hắn ta là người dẫn đầu, đương nhiên có tư cách lấy được Tức Nhưỡng. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức ha ha, đừng nói là một người dẫn đầu, cho dù thế giới này do một mình Quảng Bình mở ra, gặp được Tức Nhưỡng hắn cũng sẽ không chút do dự mà ra tay.

“Theo lời ngươi nói, vậy thì mọi người ra sức khác nhau, kết quả chỉ có thể dựa vào vận may mà lấy được đồ tốt sao? Nếu như vậy, ra sức nhiều thì đáng đời sao?” Quảng Bình mỉa mai nhìn lướt qua lục chuyển Thánh Nhân trẻ tuổi này, trong giọng nói ẩn chứa khinh bỉ.

“Chỉ là một lục chuyển, tới nơi này làm gì?” TRước đó nam tu cửu chuyển gầy yếu đề cử Quảng Bình hừ một tiếng, lĩnh vực cuồng bạo trực tiếp đánh về phía tu sĩ lục chuyển trẻ tuổi này.

Tên tu sĩ lục chuyển này rõ ràng cũng không phải là kẻ yếu, cho dù cảnh giới thấp hơn nam tu gầy yếu này mấy cấp độ, nhưng lĩnh vực của hắn lại cường hãn, vậy mà có thể ngăn trở công kích lĩnh vực của nam tử gầy yếu này.

“A, cũng có mấy phần bản lĩnh đó, khó trách lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy…” Nam tu gầy yếu nói chuyện, khí thế trên người tăng vọt, nhìn dáng vẻ hắn ta sẽ lập tức ra tay ngay.

Sắc mặt nam tu lục chuyển trẻ tuổi hơi đổi một chút, mặc dù lĩnh vực của hắn ta vừa rồi có thể ngăn cản lĩnh vực của đối phương áp chế, nhưng bàn về thực lực, hắn ta so với một cửu chuyển Thánh Nhân vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Vào giờ phút này, một gọng nói lười biếng khác truyền đến, “Chẳng lẽ hắn nói sai rồi sao? Ai ra sức nhiều thì ta không nhìn thấy nhỉ? Chẳng lẽ là người dẫn đầu thì chính là người ra sức nhiều? Vậy thì ngươi cũng có thể tặng lại vị trí dẫn đầu cho người khác. Nếu mọi người đã cùng nhau bỏ sức ra, đương nhiên là ai lấy được gì thì đó là của người đó. Chẳng lẽ ngươi còn muốn người khác lấy được đồ lại phải chủ động đưa cho ngươi sao? Vậy thì sao ngươi không tìm mấy vú em đến đây? Như vậy thì ngươi muốn uống sữa sẽ có người tự động dâng đến tận miệng ngươi rồi.”

Nghe thấy loại lời nói không chút khách sáo này, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía tu sĩ vừa nói chuyện, đây cũng là một tu sĩ trẻ tuổi, thậm chí còn trẻ tuổi hơn lục chuyển Thánh Nhân kia.

Nói chuyện chính là Lam Tiểu Bố, Ni Kiếm Thịnh cũng vô cùng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta biết Lam Tiểu Bố nhất định không đơn giản, nếu đơn giản thì làm sao có thể chặn đường một cửu chuyển

Thánh Nhân như hắn ta mà hỏi chuyện? Nhưng không ngờ được, Lam Tiểu Bố lại rêu rao như vậy, trực tiếp cãi lại một cửu chuyển Thánh Nhân, hoặc có thể nói đây không phải chỉ có một cửu chuyển Thánh Nhân, bởi vì trong lời Lam Tiểu Bố nói còn bao gồm cả Quảng Bình nữa.

“Ngươi là người phương nào?” Quảng Bình nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta là người phương nào không quan trọng, quan trọng là vừa rồi ta bỏ sức lực, hơn nữa còn chờ sau khi giới vực phá ra rồi, đồ của ta lấy được ai cũng đừng mong có thể lấy đi, chỉ vậy thôi.”

Nam tử gầy yếu nhíu mày nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta cảm thấy Lam Tiểu Bố tựa như nhất chuyển Thánh Nhân, lại như một cửu chuyển Thánh Nhân, trong lúc nhất thời hắn ta không đoán ra được. Bởi vì đoán không ra, cho nên không dám ra tay.

Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong câu đó, thì đợi Quảng Bình nổi giận, gia hỏa này mà dám nổi giận, vậy hắn sẽ có thêm một cái thế giới của cửu chuyển Thánh Nhân.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, Quảng Bình chỉ im lặng một hồi, sau đó đột nhiên cười nói, “Không sai, có người phản đối thế thì cứ làm theo đề nghị của vị bằng hữu này, mọi người cùng nhau bỏ sức, vậy thì ai lấy được bảo vật nào thì đó là của người đó.”

Lam Tiểu Bố không hề hiếm lạ với kết quả này, bởi vì lời nói của hắn và tu sĩ trẻ tuổi lục chuyển kia đại biểu cho lợi ích của nhiều người. Quảng Bình ngươi có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ có thể một đánh 100 sao?

“Mọi người ra tay đi, đại trận này chỉ có thể cưỡng ép phá vỡ.” Quảng Bình nói một câu, sau đó không để ý đến Lam Tiểu Bố nữa, mà lấy pháp bảo của mình ra, là một thanh trường đao nặng nề.

Tất cả mọi người biết rõ, Quảng Bình không phải đang lờ Lam Tiểu Bố đi, mà là đợi lát nữa nếu như Lam Tiểu Bố lấy được Tức Nhưỡng, Quảng Bình nhất định sẽ là người đầu tiên ra tay với Lam Tiểu Bố. Bây giờ nếu như không lấy được Tức Nhưỡng, vậy thì nói gì cũng vô dụng.

Quảng Bình lấy pháp bảo ra, đám người cũng cùng nhau lấy pháp bảo ra, các loại đạo vận kích phát, từng đạo thần thông đánh vào sương mù trước mặt.

Mặc dù Lam Tiểu Bố lấy Trường Sinh Kích ra, nhưng ánh mắt lại kinh ngạc nhìn một tên nam tu áo xám. Gia hỏa này nhìn thì bình thường, nhưng khí thế đạo vận lưu chuyển trên người hắn ta khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy rất quen thuộc. Chỉ qua mấy giây, Lam Tiểu Bố đã biết tên gia hỏa này là ai, hắn khẳng định, gia hỏa này chính là U Minh Thánh Nhân.

Chương 2015 - Lão Chung.

U Minh Thánh Nhân? Gia hỏa này không phải chính là chủ nhân U Minh hay sao? Nếu như thật sự là gia hỏa này, vậy thì thế giới này là của hắn ta mà, vì sao lại lôi kéo nhiều người như vậy? Dẫn người đến cướp đồ của mình?”

Chỉ qua chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra nguyên nhân trong đó. Thế giới này đúng là của chủ nhân U Minh, nhưng mà một đời này chủ nhân U Minh sống lại, nhất định đã xảy ra biến cố trọng đại nào đó. Loại biến cố trọng đại này, khiến chính bản thân chủ nhân U Minh cũng không thể nào mở ra thế giới của hắn ta ở kiếp trước.

Giống như là…

Đúng, cũng giống như Khúc Bồng vậy, Khúc Bồng có một cái phân thân chính là Kháp Hòa CHuẩn Thánh ở Trường Sinh Giới lúc trước, mà Kháp Hòa CHuẩn Thánh đã sinh ra nhân cách độc lập của mình, không muốn dung hợp với bản thể Khúc Bồng, cho nên mới có Trản Ái Thánh Đạo thành.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cường giả đỉnh cấp không muốn trùng sinh, bọn hắn cũng để lại vô số phân hồn, một khi vẫn lạc, những phân hồn này sẽ lần lượt dựa vào tài nguyên các phương để sống lại. Đến cuối cùng, những phân thân mà sau khi phân hồn này sống lại, dung hợp từng cái với nhau, cuối cùng khôi phục lại thực lực cũ một lần nữa.

Sở dĩ KHáp Hòa không muốn dung hợp với các phân hồn khác, cũng là vì hắn ta biết một khi dung hợp, nhân cách độc lập là hắn ta sẽ bị xóa đi, cuối cùng chỉ còn lại Khúc Bồng.

Chắc hẳn cái vị chủ nhân U Minh trước mắt này cũng giống như Kháp Hòa, sau khi sống lại, không muốn dung hợp với những phân thân còn lại của chủ nhân U Minh lúc đầu. Nhưng hắn ta lại muốn đồ mà chủ nhân U Minh để lại, chỉ là một mình hắn ta thế đơn lực bạc, hoàn toàn không thể mở ra được đồ vật mà bản tôn để lại, cho nên lúc này mới thả tin tức ra ngoài, để người khác đến mở thế giới này ra cho hắn ta.

Nếu như thật sự là như vậy, Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định, sau khi mở được cái thế giới này ra, vị chủ nhân U Minh trước mắt này nhất định sẽ một mẻ hốt gọn toàn bộ mọi người, gia hỏa này đúng là hung ác.

“Rầm rầm rầm!” Hơn trăm cái pháp bảo đánh vào hư không, một đại trận phòng ngự loáng thoáng xuất hiện ở trước mắt mọi người. Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, đại trận phòng ngự đã biến mất một lần nữa, hư không lại bị sương mù bao phủ.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu vì sao chủ nhân U Minh lại muốn tìm nhiều người đến giúp đỡ như vậy, nhân số ít, cho dù có công kích cả vạn năm cũng không làm nên chuyện gì. Ngươi ở phía trước công kích, phía sau cái hộ trận này lại lập tức khôi phục lại như cũ. Chỉ có nhiều người, tiếp tục không ngừng công kích, lúc này mới có thể xé mở hộ trận của thế giới này.

Lam Tiểu Bố vừa công kích, vừa cẩn thận lấy trận kỳ không quy tắc ra. Những người khác còn chưa tính, nhưng mà thế giới này vốn chính là của chủ nhân U Minh, bây giờ chủ nhân người ta ở nơi này, hắn ta sao có thể không cẩn thận một chút. Ít nhất phải chuẩn bị cẩn thận, cho dù bị nhốt trong thế giới này, hắn cũng có thể dễ dàng rời đi.

Trừ dựa vào trận kỳ không quy tắc của mình để bố trí đại trận, Lam Tiểu Bố còn vừa quan sát chủ nhân U Minh.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra, công kích của chủ nhân U Minh mặc dù cường độ không lớn, nhưng mà hiệu quả lại cường đại hơn so với mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân cộng lại. Đây là vì Trận Đạo của Lam Tiểu Bố đã vượt quá Thần cấp, đã bước vào Thánh cấp, cho nên mới có thể nhìn ra.

Mặt ngoài chủ nhân U Minh công kích là theo sau mọi người, nhưng trên thực tế đều vừa hay công kích vào tiết điểm trên đại trận.

Sau một ngày, mặc dù hộ trận của thế giới này còn đang không ngừng tự động chữa trị, nhưng mà đã không thể nào ẩn đi được nữa. Ít nhất thì mọi người có thể cảm nhận được rõ thế giới trước mắt này, còn cả hộ trận cường đại bên ngoài thế giới này.

NỬa tháng sau, một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, Quảng Bình vô cùng vui mừng nói, “Mọi người dốc thêm chút sức lực nữa, thế giới này sắp bị chúng ta phá vỡ rồi.”

Không cần Quảng Bình nói, mọi người đều dốc toàn lực ra công kích, nếu như nói ở đây ai dốc lực nhỏ nhất, vậy thì chỉ có thể nói là Lam Tiểu Bố. Mỗi lần Lam Tiểu Bố công kích nhìn thề có uy thế to lớn, nhưng thật ra lực lượng thần nguyên và thần niệm của hắn là yếu nhất.

Có vết nứt đầu tiên, hộ trận này sẽ bị phá vỡ càng nhanh hơn. Cuối cùng hộ trận này kiên trì được hai ngày nữa thì hoàn toàn vỡ nát, hóa thành hư vô.

Một thế giới xanh tươi xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, Hỗn ĐỘn thần linh khí nồng đậm đến cực hạn, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cài này không cần hỏi, cũng biết bên trong thế giới này nhất định có Hỗn Độn Nguyên, nếu không thì không thể nào có loại Hỗn Độn thần linh khí nồng đậm như vậy.

“Mọi người nghe ta nói, bây giờ chúng ta cùng nhau vào trong tìm kiếm, đừng tách ra…” Quảng Bình vừa nói được một nữa, đã có mấy bóng người vọt vào trong.

Có những người này dẫn đầu xông vào, những người còn lại cũng nhanh chóng vọt vào trong. Rõ ràng không ai ai thật sự xem Quảng Bình là đầu lĩnh của bọn họ.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, nếu như không phải lục chuyển Thánh Nhân trẻ tuổi kia nói chuyện trước, hắn cũng sẽ không nói gì.

Hắn nói ra lời kia, chủ yếu là vì muốn bảo vệ tu sĩ lục chuyển trẻ tuổi kia. Nếu như hắn không đứng ra nói giúp một câu, Quảng Bình rất có thể đã giết hắn ta ngay tại chỗ rồi.

Chương 2016 - Lão Chung. (2)

Sắc mặt Quảng Bình rất khó coi, những người này thậm chí còn không muốn nghe hết lời hắn ta nói, đã trực tiếp phân tán đi rồi.

Nhìn đám người đi xa, Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta còn tưởng rằng ở đây đều là người của ngươi chứ.”

Mặc dù ở đây không phải đều là người của Quảng Bình, nhưng mà Lam Tiểu Bố thấy người của Quảng Bình ở đây có ít nhất là hai ba mươi người. Có hai mươi, ba mươi người, vậy thì cũng có thể trói chặt mọi người lại, không thể xảy ra chuyện chạy loạn như vậy.

Ánh mắt QUảng Bình liếc qua nhìn Lam Tiểu Bố một chút, từ tốn nói, “Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.” Nói xong câu đó, hắn ta sải bước ra đi vào trong, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn lắm, thần niệm của hắn lập tức bao lấy chính mình, sau đó sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên khó coi. Vậy mà Quảng Bình đã hạ một đạo niệm ký trên người hắn mà hắn còn không biết.

Cái này không đúng lắm, hắn tu luyện đại đạo tự thân, niệm ký của Quảng Bình hạ lúc nào, sao hắn lại không biết được.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hiểu ra vì sao mà hắn lại không biết, đó là vì đạo niệm ký của Quảng Bình đã dung hợp vào quy tắc của thế giới này, sau đó im hơi lặng tiếng mà bám vào trên người hắn, giống như một hạt bụi vậy.

Hắn biết thì sao chứ? Chẳng lẽ cùng tiến vào một chỗ, còn có thể chặn tro bụi bám vào người mình sao? Cho nên là cho dù biết trên người mình có một chút tro bụi, hắn cũng sẽ không nghĩ đến trong đó có một ít tro bụi là niệm ký mà người khác hạ lên người mình. Dù sao thì cái tro bụi ẩn chứa quy tắc này, hoàn toàn giống với quy tắc trong không gian của hắn.

Quảng Bình này có thể làm được chuyện này, có thể thấy được cũng không phải là đơn giản. Ít nhất thì đại đạo của hắn ta rất đáng gờm, nếu không thì không thể nào chỉ trong thời gian ngắn đã có thể làm được như vậy.

Nếu như Quảng Bình đã hạ niệm ký trên người hắn, vậy thì đã nói rõ, đối phương cũng hạ niệm ý trên người những người khác. Xem ra trước đó sắc mặt Quảng Bình khó coi, chỉ là để giả vờ cho mọi người nhìn mà thôi, cũng có thể là vì những người này còn chẳng thèm nghe hắn ta nói xong đã đi, cho nên trong lòng thật sự khó chịu.

Lam Tiểu Bố không hề động đến cái niệm ký kia, hắn tin chỉ cần mình tìm được Tức Nhưỡng, Quảng Bình sẽ lập tức xuất hiện.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán, những con rùa già này, thật sự là quá tâm cơ. Hắn cho rằng Quảng Bình có một đám người giúp đỡ, sau khi đi vào tất cả mọi người nhất định sẽ nghe theo lời Quảng Bình nói, kết quả sau khi đi vào, không có mấy người nghe theo lời Quảng Bình nữa, ai ai cũng tự đi tìm bảo vật của mình. Hắn cho rằng ý nghĩ muốn cướp vị trí lão đại để kiếm được chút đồ tốt của Quảng Bình nhất định đã thất bại, kết quả người ta đã hạ niệm ký trên người của tất cả mọi người, cho dù ai lấy được đồ tốt gì, hắn ta đều sẽ biết hết.

Bởi vậy có thể thấy được, lời trước đó Quảng Bình nói, vẫn có chút tác dụng. Ít nhất đã chiếm được chút tiên cơ, đến lúc đó khi ra tay cướp đồ thì cũng có một cái cớ.

“Xem ra ngươi đã bị để mắt đế.” Một giọng nói ôn hòa truyền đến.

Lam Tiểu Bố không cần quay đầu lại, cũng biết người đang nói chuyện chính là chủ nhân U Minh. Sở dĩ cho đến bây giờ hắn vẫn chưa tiến vào thế giới này, thật sự là vì đợi chủ nhân U Minh bước vào trước, sau đó thì hắn sẽ theo sau. Nhưng hắn không ngờ được là, gia hỏa này chẳng những không đi vào, mà còn chủ động nói chuyện với hắn.

“Ai, bây giờ ta đang nghĩ có nên đi vào hay không. Tên Quảng Bình này không dễ đối phó, hắn nhất định đã để mắt đến ta, nếu như ta đi vào đó, có khi nào sẽ bị gia hỏa đó tìm cớ hay không.” Lam Tiểu Bố thở dài nói.

Trong lời nói, đã tỏ ra kiêng kị với Quảng Bình.

Chủ nhân U Minh suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta cảm thấy bây giờ ngươi không thể đi được, khi Quảng Bình bố trí trận pháp, đã bố trí một cái KHốn Sát Trận ở chỗ này. Bất cứ kẻ nào muốn ra ngoài, đều phải đi qua Khốn Sát Trận của hắn, nếu như hắn đã để mắt đến ngươi, ngươi đi như thế nào?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lam Tiểu Bố cau mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chủ nhân U Minh nói ra, “Không bằng ngươi tổ đội cùng với ta, ta cũng chán ghét loại người như Quảng Bình, chúng ta cùng nhau tổ đội, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn chủ nhân U Minh, nhanh chóng ôm quyền nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Ta họ Chung…”

KHông đợi Chung Vô Sức nói hết câu, Lam Tiểu Bố đã vui mừng nói, “Họ hay, sau này ta sẽ gọi người là lão Chung.”

Chung Vô Sức suýt chút nữa phun ra một phụm máu, lúc đầu hắn ta định bảo Lam Tiểu Bố gọi hắn ta là Chung lão ca hoặc CHung tiền bối, không ngờ còn chưa nói ra, Lam Tiểu Bố đã trực tiếp gọi hắn là lão Chung. Người trẻ tuổi bây giờ, ngay cả tôn trọng người lớn cũng không biết sao?

“Đi thôi, lão Chung, chúng ta cùng vào trong tìm kiếm một chút, nếu như đi chậm, đồ tốt bị người khác lấy đi, vậy thì xem như thiệt rồi.” Lam Tiểu Bố vẫn là dáng vẻ tùy tiện, trong mắt còn có chút tham lam.

Chương 2017 - Tức Nhưỡng xuất hiện.

“Vậy thì đi thôi.” Chung Vô Sức chỉ có thể để Lam Tiểu Bố đắc ý trước một chút.

Thấy Chung Vô Sức xông vào trong thế giới đầy nguyên khí này, Lam Tiểu Bố không chút chần chừ lập tức đi vào theo. Hắn ở bên ngoài thế giới này bố trí 36 lá trận kỳ không quy tắc, trong tay vẫn còn 72 lá trận kỳ không quy tắc, cho dù thế giới này bị Chung Vô Sức hoàn toàn nắm trong tay, hắn cũng có cách đi được.

Sau khi hai người độn gấp một ngày, Lam Tiểu Bố có chút nôn nóng nói, “Lão Chung, ngươi như vậy là không được rồi, nếu như người cứ đi như vậy, ta thà rằng tự mình đi tìm bảo vật. Chạy cả một ngày rồi, không có nhìn thấy đồ gì cả, ta không có tâm trạng tiếp tục chạy loạn theo ngươi như con ruồi mất đầu như vậy.”

Chung Vô Sức cười he he đừng lại, “Tiểu Bố lão đệ không nên gấp gáp, ta có chút thủ đoạn vẫn còn chưa lấy ra, trước đó chỉ là vì không muốn để người khác phát hiện ra mà thôi.”

Nói xong, Chung Vô Sức vươn tay ra cầm một cái trận bàn, trận bàn này vừa lấy ra, đã có một loại hơi thở khai thiên, rất rõ ràng, đây là một món bảo vật .

Lam Tiểu Bố bật thốt, “Trận bàn Thời Gian?”

Chung Vô Sức im lặng nhìn Lam Tiểu Bố nói, “TRên trận bàn này của ta không có chút dao động pháp tắc Thời Gian nào cả, sao thể lấy cái trận bàn Thời Gian ra đặt cho nó thế? Ta cũng muốn có trận bàn Thời Gian, nhưng đáng tiếc đây không phải.”

Lam Tiểu Bố áy náy nói, “Bởi vì ta có một cái trận bàn Không Gian, cho nên nhìn thấy cái trận bàn này của ngươi, mới cho rằng đây là trận bàn Thời Gian.”

“Ngươi có trận bàn Không Gian?” Hai mắt Chung Vô Sức sáng lên, nhìn Lam Tiểu Bố giống như nhìn một miếng thịt mỡ to.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố cứng đờ, rõ ràng là vẻ mặt đã nói hớ, hắn cười cười xấu hổ, “Không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến, so với cái trận bàn này của lão Chung ngươi còn kém xa lắc. Đúng rồi, trận bàn này của lão Chung ngươi là gì thế?”

“Của ta là trận bàn Tầm Linh, có thể tìm được tất cả bảo vật Tiên Thiên…” Chung Vô Sức nói đến đây, do dự một chút rồi nói tiếp, “Lão đệ, ngươi có thể đưa trận bàn Không Gian của ngươi cho ta xem một chút không?”

Lam Tiểu Bố im lặng một hồi lâu, sau đó mới cẩn thận lấy ra trận bàn Không Gian, huơ huơ một chút rồi cất đi, “Chính là cái này, cũng không có gì đẹp cả. Ta hiếm khi dùng đến, trừ tu luyện có dùng một lần, bình thường hầu như đều không dùng đến.”

Trong lòng Chung Vô Sức vô cùng vui mừng, hắn ta khẳng định cái Lam Tiểu Bố lấy ra chính là trận bàn Không Gian chân chính, không hề sai lầm. Lam Tiểu Bố nói là ít khi dùng, nhưng trong lòng hắn ta thì mỉa mai. Không phải ngươi ít dùng, mà là thực lực của ngươi không đủ, hoàn toàn không biết dùng cái trận bàn Không Gian này. Lúc đầu hắn ta không định dẫn Lam Tiểu Bố vào trong tế trận của mình, hắn ta thấy thực lực của Lam Tiểu Bố quá thấp. Lần này cường giả cửu chuyển đến đây rất nhiều, hắn ta đã có đối tượng tế trận.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lấy trận bàn Không Gian ra, vậy thì hắn ta đương nhiên phải thay đổi sách lược. Lam Tiểu Bố không thể giết đi sớm như vậy được, bởi vì hắn ta cần mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra.

Vốn dĩ muốn ngả bài, Chung Vô Sức giơ ngón tay cái lên, “Lão đệ thật là người có cơ duyên, loại trận bàn này ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Lần này hai người chúng ta liên thủ hợp tác, nhất định có thể lấy được càng nhiều đồ tốt hơn. Ngươi nhìn cái trận bàn Tầm Linh này của ta, ta có thể dễ dàng tìm được Hỗn Độn Thần Linh Mạch ở đây…”

Lam Tiểu Bố lại lắc đầu nói, “Ta không hiếm lạ gì Hỗn Độn Thần Linh Mạch, ta đến đây là để tìm kiếm Tức Nhưỡng, lão Chung à, nếu như không thể nào tìm được Tức Nhưỡng, ta không thể tổ đội với ngươi được. Ngươi nhìn xem trong này có nhiều người như vậy, lỡ như mấy con rùa kia tìm được Tức Nhưỡng trước, vậy thì ta còn lăn lộn cái rắm gì nữa.”

Nói xong, thần niệm Lam Tiểu Bố bắt đầu mở rộng ra, dường như đang tìm kiếm con đường tốt hơn.

Chung Vô Sức nóng nảy, nhưng mà vẫn không nhanh không chậm mà cười he he, “Lão đệ muốn tự đi tìm một mình, ta đương nhiên không có ý kiến gì. Chỉ là ý nghĩ của ta khác với lão đệ, trước đó ta đã nói qua, cái trận bàn Tầm Linh này của ta chẳng những có thể tìm được bảo vật Hỗn Độn, mà cái Tức Nhưỡng kia chính là bảo vật Hỗn Độn, đương nhiên là có thể tìm được.”

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, kích động nói, “Vậy thì còn chờ gì nữa? Nhanh đi tìm đi, lão Chung.”

Chung Vô Sức cười he he, đạo niệm rót vào trong trận bàn Tầm Linh, trận bàn Tầm Linh chợt phát ra một loại tử mang thật chói mắt, chỉ về một phương hướng.

Chung Vô Sức nhìn thấy tử mang chỉ hướng này, trong mắt vô cùng vui mừng, kích động trực tiếp độn về phía tử mang này, thậm chí ngay cả Lam Tiểu Bố bên cạnh cũng không kịp nói một tiếng.

Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, vừa thầm mắng con rùa già này giả bộ, vừa đàng hoàng mà đi theo sau.

Lần này tốc độ của Chung Vô Sức rất nhanh, còn chưa đến nửa ngày, hắn ta đã đứng bên ngoài một cái rừng trúc xanh tươi.

Toàn bộ trúc ở đây đều là thần linh vật cấp tám, thân trúc thô to chừng mấy mét. Cho dù nơi này cũng có thần linh khí vờn quanh, nhưng mà trong thế giới này khắp nơi đều là Hỗn Độn thần linh khí, nơi này thì có vẻ không chói mắt lắm.

Chương 2018 - Tức Nhưỡng xuất hiện. (2)

“Lão đệ, ta khẳng định nơi này có bảo vật có giá trị nhất trong thế giới này. Nếu không thì không thể nào khiến cho trận bàn Tầm Linh của ta xuất hiện tử mang được. Ta hoài nghi có khả năng rất lớn là Tức Nhưỡng ở đây, nơi này có một cái đại trận Ẩn Nặc, chúng ta cùng nhau phá nó?” TRong mắt Chung Vô Sức lóe lên tinh quang, cho dù đang nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm rừng trúc trước mắt.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Trường Sinh Kích xuất hiện trong tay, miệng cười he he nói, “Lão CHung, đương nhiên là nghe theo ngươi.”

“ĐƯợc.” Chung Vô Sức nói xong thì lấy ra một cái cái cầu đá có phong cách cực kỳ cổ xưa, còn ẩn chứa một loại lực lượng âm MInh nồng đậm.

Đây là? Lam Tiểu Bố nhanh chóng biết rõ cây cầu đá này là gì, đây chính là âm Minh đoạn hồn cầu, không hề kém hơn Trường Sinh Kích của hắn.

“Công kích!” Chung Vô Sức nói xong, âm Minh đoạn hồn cầu đã rơi xuống.

Lam Tiểu Bố cũng không nhìn, Trường Sinh Kích cũng đánh ra, lần này hắn dùng năm phần thực lực.

OAnh! âm Minh đoạn hồn cầu cuốn theo lực lượng âm Minh vô cùng vô tận đánh vào hư không trước mắt, thật giống như vô cùng vô tận âm hồn cắn xé, khiến vùng hư không trước mắt biến thành một bình chướng hữu hình, những âm hồn này cắn xé bình chướng hữu hình này vô cùng nham nhở.

Mà giờ phút này, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố lại gõ lên trên cái bình chướng nham nhở này, chỉ một lần đã xuất hiện một vết nứt không gian nhỏ xíu.

Lần công kích này, lại là lần phối hợp hoàn mỹ giữa Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố và âm Minh đoạn hồn cầu của Chung Vô Sức.

Chung Vô Sức cười he he, “Lão đệ cũng thật có bản lĩnh, trước đó không có dốc toàn lực nhỉ.”

Lam Tiểu Bố cũng cười he he, “Đúng là không có dốc toàn lực, một là vì ta không hiểu Trận Đạo lắm, thứ hai là vì ta không thích tên họ Quảng kia, đã chảnh mà còn thích ngồi chém gió tự kỷ. Ngươi nhìn xem, lão Chung ngươi cũng không giống như lúc trước, ngươi là người chân thành, đối xử với mọi người nhiệt tình. Liên thủ với ngươi, ta được nhiên phải dốc hết sức rồi.”

Chung Vô Sức giơ ngón tay cái lên, “Lão đệ có ánh mắt, thực lực từ một kích của ngươi hầu như tương đương với thất chuyển Thánh Nhân, ta đoán trước đó tất cả mọi người đều xem thường ngươi. Ngươi yên tâm đi, chờ sau khi mở nơi này ra, ngươi chắc chắn sẽ thu hoạch không nhỏ.”

“Mượn lời hay của ngươi, ta lại càng phải dốc toàn lực.” Lúc nói chuyện, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã phối hợp với âm Minh đoạn hồn cầu của Chung Vô Sức không ngừng đánh xuống, vết nứt hư không kia càng lúc càng lớn. Hỗn ĐỘn thần linh khí nồng đậm đã tản mát ra ngoài, trong Hỗn ĐỘn thần linh khí này còn kèm theo một loại hơi thở sinh cơ khai thiên tích địa. Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy Tức Nhưỡng, hắn cũng có thể biết đây nhất địnhh là Tức Nhưỡng.

Nhưng mà Chung Vô Sức lại giả vờ không biết, Lam Tiểu Bố đương nhiên lại càng ra vẻ không biết. Chung Vô Sức khiến mùi của Tức Nhưỡng bị lộ ra ngoài, rõ ràng là đang muốn kéo người đến tìm chết.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái này không quan trọng, cái hắn muốn là Tức Nhưỡng, người khác có đến chịu chết hay không không liên quan gì đến hắn.

Rầm rầm rầm! Hai người đều dốc toàn lực phối hợp công kích, hư không không ngừng bị xé rác ra vết nứt. Hai ngày sau, hư không xuất hiện tiếng răng rắc giòn vang, một con đường không tính là rộng lắm xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Nhanh chóng vào trong đi.” Chung Vô Sức là người đầu tiên vọt vào trong, không quên nhắc nhở Lam Tiểu Bố một tiếng.

Trước khi Lam Tiểu Bố vọt vào, đã lấy 72 lá trận kỳ không quy tắc còn lại, khi hắn vọt vào trong cùng Chung Vô Sức, 72 lá trận kỳ không quy tắc kia cũng theo người hắn mà tiến lên.

Lúc này thần niệm Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được có người độn tới, hắn tin tưởng Chung Vô Sức cũng cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố không quản đến những thứ này, chỉ theo sát Chung Vô Sức, đồng thời không ngừng điều chỉnh 72 lá trận kỳ không quy tắc này, những trận kỳ này mặc dù đang không ngừng di chuyển, nhưng lại không ngừng thay đổi phương vị, tạo thành một không gian trường sinh thuộc về hắn.

Ở trong không gian này, toàn bộ đều là quy tắc thiên địa do đạo tắc Trường Sinh hình thành, không liên quan gì đến quy tắc thiên địa trong thế giới này của Chung Vô Sức.

Cho dù Chung Vô Sức có hoàn toàn khống thế thế giới này, cũng đừng hòng có thể khống chế được Lam Tiểu Bố hắn.

Chung Vô Sức đã ngừng lại, ở trước mặt hắn ta là một vùng đất trống trải. Chính giữa mảnh đất trống này, chính là một đài trúc cao mười trượng. Chính giữa đài trúc này có một khối đất màu tím đang lơ lửng, trong hư không xung quanh khối đất màu tím này có cắm ít nhất là hơn trăm đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch.

“Ha ha, Tức Nhưỡng…” Một giọng nói vui mừng truyền đến, sau đó một tên cửu chuyển Thánh Nhân có thân hình cao lớn lập tức xuất hiện bên cạnh đài trúc.

KHi tên cửu chuyển Thánh Nhân này xuất hiện, lại có thêm vài bóng người nữa từ hư không hiện ra, rất nhanh mảnh đất này đã xuất hiện ít nhất bốn mươi, năm mươi người, hơn nữa còn đang có tu sĩ không ngừng độn tới.

“Mọi người có ý gì? Đây là donta phát hiện, hộ trận cũng là do ta mở ra.” Chung Vô Sức nhìn thấy người đến càng ngày càng nhiều, sắc mặt có chút khó coi, trong lời nói còn ẩn chứa sự không cam tâm.

“Lão CHung à, lời này của ngươi nói kiểu gì thế, chẳng lẽ ta không bỏ sức ra sao?” Lam Tiểu Bố không vui nói.

Chương 2019 - Một lưới không thể bắt hết.

Chung Vô Sức cười tủm tỉm nhìn Lam Tiểu Bố, “Nếu như ta đoán không sai, lần thứ hai ngươi vẫn đang che giấu thực lực. Thực lực của ngươi chỉ sợ không hề kém hơn Quảng Bình? Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có tâm cơ, còn ở bên ngoài bố trí một cái Hư Không Truyền Tống Trận. Ngươi muốn có thể rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào sao? Đáng tiếc, bây giờ chỉ sợ ngươi không thể làm được.”

Nghe thấy Chung Vô Sức nói vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy không ổn. Một khắc trước Chung Vô Sức còn đang phẫn nộ đám người kia muốn cướp đi Tức Nhưỡng của hắn ta, sao mới đảo mắt đã thay đổi vẻ mặt này rồi?

Lam Tiểu Bố đã thấy rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn này, quy tắc thiên địa trong cái rừng trúc này và thế giới của Chung Vô Sức đã liền vào một chỗ.

Mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân chuyển thế vừa tỉnh ngộ lại, định bỏ chạy, thậm chí ngay cả Tức Nhưỡng cũng không cần. Chỉ là bọn hắn vừa bước ra mấy bước, lại lui về sau một lần nữa.

Quy tắc Không Gian xung quanh đều không còn nằm trong tầm khống chế của bọn hắn nữa, chỉ cần bước ra khỏi một phạm vi nhất định, sẽ cảm nhận được một loại kiềm chế tử vong.

“Ngươi đã khống chế vùng không gian này?” Một nữ tử hoảng sợ nhìn chằm chằm Chung Vô Sức.

Chung Vô Sức nhìn lướt qua những người ở chỗ này một chút, từ tốn nói, “66 người, cũng khá đủ rồi.”

“Rốt cộc ngươi là ai?” Quảng Bình một lần nữa đứng dậy, lúc đầu hắn ta nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Bố, bây giờ mới cảm thấy không ổn.

“Ta tên là Chung Vô Sức.” Chung Vô Sức cười cười nhìn Quảng Bình, giọng điệu lạnh nhạt.

“U Minh Thánh Nhân?” Vài tu sĩ cùng đồng thời lên tiếng.

Chủ nhân U Minh, cũng chính là U Minh Thánh Nhân, tên là Chung Vô Sức.

Sau khi xác định Chung Vô Sức trước mắt này chính là chủ nhân U Minh, tất cả mọi người đều im lặng, theo bản năng mà tự lấy pháp bảo ra, sau đó mở rộng lĩnh vực đến mức lớn nhất.

Nhưng mà không có ai ra tay. Nếu như người trước mắt này thật sự là chủ nhân U Minh, vậy thì bọn hắn đang ở bên trong thế giới của người khác. Cho dù ngươi có mạnh đến đâu, có mạnh hơn chủ nhân U Minh mười mấy lần, vậy thì sao chứ? Ngươi ở trong thế giới của người khác, tất cả quy tắc thiên địa trong cái thế giới này đều nằm trong sự khống chế của người khác, người ta chỉ cần động ý niệm một chút là có thể khóa đi mọi sinh cơ của ngươi, sau đó nghiền ép ngươi, ngươi phản kháng như thế nào?

Mở rộng lĩnh vực ra, chỉ là để an ủi bản thân mà thôi, quy tắc thiên địa của người ta có thể đập vụn lĩnh vực của ngươi bất cứ lúc nào.

Chung Vô Sức nhìn bầu trời một chút, một hồi lâu sau mới thở dài một tiếng mà nói, “Cực kỳ lâu trước kia, ta quả thật là người khống chế U Minh, ai, thời gian như dòng nước, chớp mắt đã trăm triệu vạn năm.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, gia hỏa này chính là đang làm màu. Người trước mắt này quả thật chính là chủ nhân U Minh trùng sinh, nhưng mà tuyệt đối không phải chủ hồn chủ nhân U Minh. Nếu như chủ hồn chủ nhân U Minh không thể sống lại, hoặc là sau khi sống lại thực lực không đủ, vậy thì gia hỏa này rất có thể phản phệ lại bản tôn.

Nếu như chủ hồn chủ nhân U Minh sau khi sống lại, thực lực cường đại, gia hỏa này nhất định sẽ tranh đoạt thế giới vốn thuộc về chủ hồn, sau đó chạy trốn mất dạng, tuyệt đối sẽ không chờ chủ hồn đến dung hợp mọi thứ của hắn ta.

Ít nhất thì cho đến bây giờ, chủ hồn chủ nhân U Minh vẫn chưa trùng sinh, hoặc là sau khi sống lại thực lực bình thường, nếu không thì cái thế giới có Tức Nhưỡng này tuyệt đối không thể để một cái phân hồn ngưng luyện ra thân thể đến cướp đoạt.

Chẳng những Lam Tiểu Bố nghĩ đến điểm này, mà còn có bao nhiêu người khác nữa cũng nghĩ đến chuyện này. Bởi vì chủ nhân U Minh gọi bọn hắn đến nơi này, chính là để bọn hắn hỗ trợ đánh vỡ hộ trận của thế giới này. Nếu như người trước mắt thật sự là bản tôn chủ nhân U Minh sống lại, sao có thể cần đến người khác đến đánh vỡ hộ trận của thế giới này chứ?

ÁNh mắt Chung Vô Sức lại nhìn về phía Lam Tiểu Bố, "Lúc trước ta có để lại ở vực sâu Di Thần một đống Hỗn Độn Thần Nguyên Đan, còn có 108 đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch, chính là ngươi lấy đi phải không? Ngươi trưởng thành cũng rất nhanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã đến bát chuyển, thậm chí là cửu chuyển Thánh Nhân."

Hắn ta không nhìn rõ được tu vi của Lam Tiểu Bố lắm, nhưng mà theo Chung Vô Sức đoán, tu vi của Lam Tiểu Bố ít nhất là bát chuyển Thánh Nhân, nếu không thì cũng không dám khiêu chiến với Quảng Bình.

"Đa tạ đã khích lệ, ta cảm thấy vẫn khá ổn." Lam Tiểu Bố từ tốn nói, có một câu hắn không nói ra, đó chính là hắn nhất định đã đánh giá cao tên Chung Vô Sức trước mắt này rồi.

Lúc này hắn khẳng định, thế giới này không phải do Chung Vô Sức khống chế. Cái Chung Vô Sức có thể khống chế được chính là cái rừng trúc này, cho nên hắn ta mới dẫn dụ tất cả mọi người đến đây, tương đương với chuyện vào trong thế giới của hắn ta.

"Đưa đồ của ngươi cho ta, ta có thể thả ngươi ra ngoài." Chung Vô Sức nhìn Lam Tiểu Bố nói.

Sau khi nói xong, dường như cảm thấy không thể uy hiếp được Lam Tiểu Bố, lại bổ sung thêm một câu, "Ngươi phải biết rằng, ta có thể mở thế giới của ngươi ra."

Hắn ta để Lam Tiểu Bố sống đến bây giờ, cũng chỉ có một mục đích, trận bàn Không Gian. Lam Tiểu Bố lấy trận bàn Không Gian ra, cũng chỉ có một mục đích, đó chính là Tức Nhưỡng.

Lam Tiểu Bố giễu cợt một tiếng, “Ta khẳng định ngươi không thể mở được thế giới của ta ra, nếu không thì ngươi thử một chút đi?”

Lam Tiểu Bố vừa dứt lời, một tên thất chuyển Thánh Nhân đã kích phát một lá Phá Giới Phù, một đạo bạch quang cuốn lấy hắn ta, cả người hắn ta hóa thành một tia sáng, xông ra khỏi nơi này, chỉ là mới xông ra được hơn mười trượng, đã hóa thành một đám sương máu rơi xuống đất.

Chung Vô Sức nhìn thoáng qua, mỉa mai nói, “Đã nói là ở trong thế giới của ta, vậy mà còn muốn chạy, ha ha.”

Chương 2020 - Một lưới không thể bắt hết. (2)

“Ta là vì Tức Nhưỡng mới đến, cho nên bây giờ ta muốn lấy Tức Nhưỡng đi, còn chuyện ngươi muốn lấy đồ của ta, cũng phải chờ ta lấy Tức Nhưỡng rồi nói.” Lam Tiểu Bố nói xong, không chút hoang mang đi về phía đài trúc. Tựa như hắn vừa rồi không nghe thấy được đây là thế giới của Chung Vô Sức.

Chung Vô Sức ngẩn ngơ nhìn Lam Tiểu Bố, trên đời này còn có loại người này? TRước đó hắn ta vẫn cho rằng Lam Tiểu Bố đang ngụy trang thành người thần kinh thô. Bây giờ hắn ta ngược lại cho rằng Lam Tiểu Bố không hề ngụy trang, trong thế giới của hắn ta, còn dám đi lấy Tức Nhưỡng, chẳng lẽ không sợ chết sao?

Cho dù không biết có phải muốn chết hay không, vừa rồi có một thất chuyển Thánh Nhân đã biểu diễn một chút, vậy mà còn dám đi chịu chết?

Lam Tiểu Bố vừa sải bước ra, xông về phía đài trúc kia.

Chẳng những Chung Vô Sức im lặng, người còn lại cũng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, đây là thế giới của Chung Vô Sức, nếu như Tức Nhưỡng có thể rơi vào tay ngươi thì đó mới là chuyện lạ.

Trong lòng Chung Vô Sức cười lạnh, lúc đầu hắn ta còn đang nghĩ phải mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra như thế nào, bây giờ Lam Tiểu Bố tự đi tìm chết, hắn ta sẽ nhân lúc Lam Tiểu Bố bị quy tắc thiên địa xé nát, dùng âm Minh đoạn hồn cầu xé mở thế giới của Lam Tiểu Bố.

Thế nhưng một khắc sau Chung Vô Sức đã đờ cả người, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng bước lên trên đài trúc, sau đó vươn tay ra lấy cái Tức Nhưỡng kia đi, quy tắc KHông Gian của hắn ta dường như không có chút tác dụng nào với Lam Tiểu Bố.

“Đáng chết.” Chung Vô Sức giận dữ, thần niệm cuốn lên, vô tận khí thế sát phạt trong hư không lập tức đánh về phía Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, hắn ta cũng khống chế toàn bộ quy tắc trong vùng thiên địa này, hắn ta tuyệt đối sẽ không để Lam Tiểu Bố lấy Tức Nhưỡng đi.

Cho dù hắn ta có thử mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra, vậy thì cũng không thể mạo hiểm như vậy, lỡ như thì sao, lỡ như hắn ta không mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra thì sao?

Khiến Chung Vô Sức trợn tròn mắt chính là, công kích của hắn ta thật giống như không phải đánh vào vùng hư không này, trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh. KHông chỉ như vậy, hắn ta rõ ràng đã khóa vùng hư không này lại, quy tắc thiên địa của vùng không gian này cũng là của hắn ta. Nhưng hết lần này đến lần khác, lại chẳng có chút ảnh hưởng nào với Lam Tiểu Bố, bởi vì Lam Tiểu Bố đã vươn tay ra cầm lấy Tức Nhưỡng.

Những người còn lại nhìn thấy động tác của Lam Tiểu Bố không hề bị ảnh hưởng chút nào, lần lượt lấy độn phù hoặc pháp pháp bảo phòng ngự xông ra ngoài.

Phốc phốc! Từng đạo huyết quang nổ tung, Quảng Bình cũng bị xé rách mất một cái chân, xuất hiện lại chỗ cũ một lần nữa.

Trong thời gian ngắn, đã bị giết mất mười sáu người. Người còn lại nhìn thấy một màn này, lần nữa dừng xông ra ngoài, rất rõ ràng, trước đó bọn hắn đã phán đoán sai, nơi này vẫn là thế giới của Chung Vô Sức. Lam Tiểu Bố không bị ảnh hưởng, đó là bởi vì người ta có thủ đoạn mà thôi.

Chung Vô Sức thậm chí không quản đến những người còn lại bị quy tắc Không Gian của hắn ta giết chết, mà chỉ đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố. Chuyện này sao có thể? Nơi này rõ ràng là không gian của hắn ta mà? Vùng không gian này, tất cả quy tắc thiên địa đều nằm trong sự khống chế của hắn ta, Lam Tiểu Bố này là có chuyện gì?

Tức Nhưỡng vừa đến tay, hơi thở sinh cơ khai mở vũ tụ mênh mông đã bị Lam Tiểu Bố nắm bắt được, hắn khẳng định mảnh vỡ Ám Mộc của mình muốn sống, tuyệt đối không dùng hết khối Tức Nhưỡng này.

Sau khi thu thập Tức Nhưỡng vào trong thế giới của mình, hai tay Lam Tiểu Bố cuốn lên từng đạo đạo tắc Không Gian, một đầu rồi một đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch ở trong hư không bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, đưa vào trong Trường Sinh Giới.

Trong nháy mắt, đã có hơn 200 đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch được Lam Tiểu Bố cuốn đi. Động tác của Lam Tiểu Bố, thật giống như Chung Vô Sức không hề khống chế quy tắc của thế giới này.

Nguyên bản Chung Vô Sức đang định phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, lúc này cũng đã tỉnh táo lại, lúc này mà phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố không có bất cứ ý nghĩa gì. Lam Tiểu Bố có thể bình yên vô sự trong quy tắc không gian của hắn ta, còn có thể dễ dàng rút đi Thần Linh Mạch trong khôn gian của hắn ta. Hắn ta muốn giết chết Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, đã như vậy, còn không bằng luyện hóa cái thế giới này trước, hoàn toàn nắm thế giới này trong tay trước đã.

Từng đạo quy tắc sát phạt đáng sợ nghiền ép xuống, không ngừng có tu sĩ bị xé tan, Quảng Bình lấy một cái pháp bảo ra muốn ngăn cản loại quy tắc Không Gian này nghiền ép, đáng tiếc là, ở địa bàn của người khác, thực lực của hắn ta ngay cả một phần vạn cũng không phát huy ra được.

Giống như một con cá mập, nhét nó vào trong rừng rậm, cũng biến thành một cái cây không có rễ.

“Phốc!” Lại có một đạo huyết quang nổ tung, một cái chân còn lại của Quảng Bình cũng bị không gian chặt đứt. Hắn ta thê thảm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố kêu lên, “Vị đạo hữu này, xin hãy ra tay giúp đỡ một chút, Quảng Bình ta nhất định sẽ báo đáp.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố ha ha, hắn giống như không nghe thấy gì cả. Lúc này, hắn không nhân lúc cháy nhà đi hôi của, mở thế giới của Quảng Bình ra, Quảng Bình nên đi thắp nhang cảm tạ rồi, vậy mà còn muốn bảo hắn ra tay giúp đỡ, đúng là mơ đẹp mà.

“Lam đạo hữu, xin hãy coi trên duyên phận dẫn đường, ra tay giúp đỡ.” Cả người Ni Kiếm Thịnh đầy vết thương, cũng không nhịn được mà cầu cứu Lam Tiểu Bố.

TRên thực tế, cho dù Ni Kiếm Thịnh không cầu cứu, Lam Tiểu Bố cũng dự định giúp một chút. 72 trận kỳ không quy tắc đang khóa vùng không gian của hắn lập tức mở rộng ra ngoài, không gian Trường Sinh vào giờ phút này khuếch tán ra.

Chung Vô Sức vẫn luôn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố đột nhiên tỉnh ngộ ra, “Ngươi dùng trận kỳ không quy tắc tạo ra không gian quy tắc thuộc về chính ngươi…”

Chương 2021 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi.

Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố dùng trận kỳ không quy tắc tạo dựng ra một không gian riêng hoàn toàn không thuộc về hắn ta trong không gian này. Cho nên không gian có quy tắc của hắn ta không thể nào làm gì được Lam Tiểu Bố. Nói cách khác, hắn ta chẳng những không làm gì được Lam Tiểu Bố, mà còn không thể xông vào trong không gian quy tắc mà Lam Tiểu Bố tạo dựng ra, nếu như tiến vào trong thế giới không gian của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng sẽ bị Lam Tiểu Bố dễ dàng nghiền ép.

“Ni huynh, ngươi vọt thẳng về phía ta, không bị gì đâu.” Lam Tiểu Bố nói.

Giờ phút này hắn đã góp nhặt hơn 280 đầu Hỗn Độn Thần Linh Mạch, đồng thời cắm trên mặt đất.

Ni Kiếm Thịnh không chút do dự, điên cuồn xông về phía Lam Tiểu Bố. Không phải hắn ta tin tưởng Lam Tiểu Bố, mà là hắn ta biết trừ Lam Tiểu Bố ra, hắn ta không còn con đường sống nào nữa.

Ni Kiếm Thịnh xông lên, quy tắc Không Gian xung quanh Ni Kiếm Thịnh lập tức nghiền ép đến, chỉ là một khắc sau, quy tắc nghiền ép lên người hắn ta đã bị một không gian quy tắc vô hình ngăn cách. Ni Kiếm Thịnh không chút ảnh hưởng vọt vào trong không gian quy tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố. Cùng lúc đó, lại có hơn 20 bóng người đi theo Ni Kiếm Thịnh xông về phía không gian của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, cũng không xua đuổi.

Nhưng mà những người còn lại thì không may mắn như vậy, bọn hắn phản ứng chậm một chút, sau khi biết Lam Tiểu Bố có thể cứu bọn họ, bọn họ muốn xông đên, lúc này Chung Vô Sức đã cuốn lên đạo tắc giảo sát trong vùng không gian này.

Từng đám sương máu nổ tung, mảnh rừng trúc này trong nháy mắt đã bị nhuộm đỏ màu máu.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được không gian đang thay đổi kịch liệt, khí thế của Chung Vô Sức cũng đang điên cuồng tăng cao. Nhưng mà bởi vì người phóng về phía Lam Tiểu Bố quá nhiều, dẫn đến huyết tế không đủ, điều này khiến khí thế của Chung Vô Sức sau khi lên đến mức cực hạn thì nhanh chóng giảm xuống.

Chung Vô Sức lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nếu như không phải Lam Tiểu Bố nhúng tay vào, hắn ta đã nắm toàn bộ thế giới này trong tay rồi.

“Lam Tiểu Bố, ta và ngươi có thù oán gì? Sao ngươi lại cản trở đại đạo của ta?” Giọng điệu Chung Vô Sức vô cùng bình tĩnh, nhưng mà tất cả người sống đều có thể nghe ra được sát ý đáng sợ của Chung Vô Sức.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nói hơi xa một chút, năm đó bằng hữu của ta tu luyện ở vực sâu Di Thần, ngươi muốn cướp đoạt đi máu thịt và đạo cơ của nàng, chỉ vì khiến nàng biến thành công cụ truyền tống Thần Nguyên Đan cho ngươi mà thôi. Nói gần một chút, ngươi còn định lấy ta ra để huyết tế cho thế giới của ngươi nữa, lão Chung à, làm ngươi không nên làm như vậy. Còn gì nữa, ngươi đừng có mà đứng trước mặt Bố gia ngươi làm màu. Bố gia ngươi biết rất rõ, ngươi có thể khống chế được cái không gian trong rừng trúc này mà thôi. Rời khỏi cái rừng trúc này rồi, ngươi cũng chẳng là gì cả.”

Chung Vô Sức im lặng, Lam Tiểu Bố có thể dựa vào trận kỳ không quy tắc tạo dựng ra không gian quy tắc của riêng mình, không nói về lý giải đại đạo, chỉ về lý giải quy tắc thiên địa thôi đã hơn xa Chung Vô Sức hắn.

“Ta không làm gì được ngươi, ngươi có thể để lại một chút Tức Nhưỡng cho ta không.” Chung Vô Sức nhanh chóng nhận rõ sự thật tàn khốc.

Lam Tiểu Bố dùng trận kỳ không quy tắc bố trí ra không gian, mỗi một lá trận kỳ đều không hề kém hơn bảo vật Tiên Thiên, loại trận kỳ này chỉ có thể gặp, không thể cầu, hắn ta cũng không biết từ đâu mà Lam Tiểu Bố lấy được. Chỉ cần Lam Tiểu Bố có không gian quy tắc thuộc về chính mình, người ta có thể dễ dàng rời khỏi cái rừng trúc này.

Ở bên trong rừng trúc này, hắn ta còn không làm gì được Lam Tiểu Bố, chờ sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi cái rừng trúc này rồi, hắn ta sao có thể làm gì người ta được nữa? Rõ ràng là chuyện không thực tế.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Lão CHung à, làm người cần phải phúc hậu một chút, ta ở bên ngoài chờ ngươi. Ta sợ bây giờ ngươi chỉ là một cái phân thân của chủ nhân U Minh thôi nhỉ? Nói không chừng cái rừng trúc này chính là do cái phân thân ngươi quản. Ngươi cũng khổ cực quá rồi, muốn thoát khỏi sự khống chế của bản tôn, nhưng lại không có bao nhiêu thực lực, ai, ta cũng cảm thấy dày vò thay ngươi. Đúng rồi, nếu như muốn đánh nhau, ta ở bên ngoài chờ ngươi. Còn nữa, cảm ơn Tức Nhưỡng và Hỗn Độn Thần Linh Mạch của ngươi.

Không đúng, phải là tạ ơn chủ nhân U Minh mới đúng.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố không chút do dự xoay người đi.

Tất cả tu sĩ trong thế giới của Lam Tiểu Bố, đều nhanh chóng đi theo Lam Tiểu Bố bước ra ngoài rừng trúc. Nếu như đúng theo lời Lam Tiểu Bố nói, Chung Vô Sức chỉ có thể khống chế cái rừng trúc này, vậy sau khi bọn hắn rời khỏi cái rừng trúc này thì sẽ an toàn.

Chung Vô Sức chỉ có thể trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố rời đi, không có bất cứ cách nào chặn Lam Tiểu Bố lại. Lam Tiểu Bố có thể ở chỗ này tạo dựng ra không gian quy tắc thuộc về mình, hắn ta ra tay với Lam Tiểu Bố không có chút ý nghĩa nào cả.

Vừa ra khỏi rừng trúc, đám người lập tức xông ra khỏi không gian do trận kỳ không quy tắc của Lam Tiểu Bố tạo dựng ra, quả nhiên phát hiện không gian bên ngoài này không nằm trong tầm khống chế của Chung Vô Sức, những người này thuận miệng cảm tạ Lam Tiểu Bố một câu rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, cho dù là tu luyện đến cảnh giới này rồi, hắn vẫn cảm thấy mình không hợp với nơi này lắm. Nhìn những người này sau khi ra ngoài thì lập tức bỏ chạy, mặc dù có cảm tạ một câu, nhưng không một ai lấy ra được thứ gì tốt cả, giống như chuyện hắn cứu những người này là chuyện đương nhiên vậy.

Nếu như là ở trên ĐỊa Cầu, ngay cả số điện thoại liên lạc cũng không để lại, không đến mức là qua cầu rút ván, nhưng mà cũng xem như là vô tình.

“Ni đạo hữu, sao ngươi còn chưa đi?” Lam Tiểu Bố thấy còn hai người không đi, một người chính là Ni Kiếm Thịnh, một người khác hắn không biết.

Ni Kiếm Thịnh vội vàng lấy một cái Thông Tin Châu ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam huynh, đây là Thông Tin Châu của ta, tương lai nếu như có chuyện gì cần Ni Kiếm Thịnh ta hỗ trợ, mong Lam huynh hãy báo cho ta. Hôm nay nhận ơn cứu mạng của Lam huynh, ơn này nhất định ghi nhớ trong lòng.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, nhận lấy Thông Tin Châu, mặc dù hắn khẳng định không dùng đến cái Thông Tin Châu này, nhưng mà thái độ đối với ân nhân cứu mạng thì vẫn phải có.

Chương 2022 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi. (2)

Còn một người nữa là nữ tu, tướng mạo cũng xem như là thanh tú, nàng đợi Ni Kiếm Thịnh lấy Thông Tin Châu cho Lam Tiểu Bố rồi, chủ động lấy một cái Thông Tin Châu và một hộp ngọc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, trong hộp ngọc này là một cái hạt giống, cho đến bây giờ ta cũng không biết đây là hạt giống gì. Nhận ơn cứu mạng của Lam huynh, Phàn Nguyệt Tình ta không thể báo đáp, hạt giống này đưa cho Lam huynh. Còn để lại Thông Tin Châu, cũng giống như Ni đạo hữu, có chuyện gì cần ta giúp đỡ, nhất định sẽ chạy đến.”

“Được, ta sẽ giữ lại.” Lam Tiểu Bố dung nhập đạo tắc thông tin từ Thông Tin Châu của hai người vào trong Thông Tin Châu của mình, cũng để hai người này lưu đạo tắc thông tin của mình.

Làm người phải biết ơn, đây là tối thiểu nhất. Dù cho hắn vô tình cứu được những người này, nhưng biết ơn thì ít nhất phải có thái độ cảm ơn.

“Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.” Ni Kiếm Thịnh và Phàn Nguyệt Tình lúc này mới cáo từ Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Hai vị dự định rời khỏi nơi này hay vẫn có ý định tiếp tục ở lại một khoảng thời gian?”

Ni Kiếm Thịnh nói, “Lam huynh nói rất đúng, Chung Vô Sức cũng chỉ nắm trong tay cái rừng trúc kia mà thôi, cho nên ta dự định tiếp tục ở lại chỗ này một khoảng thời gian. Nơi này có rất nhiều Hỗn Độn Thần Linh Mạch, trừ cái đó ra, còn có một số đồ vật Hỗn Độn khác, những cái này đối với ta đều có chỗ tốt.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Phàn Nguyệt Tình nói.

Lam Tiểu Bố hiểu tâm tư của hai người này, bọn hắn chỉ cần không đến chỗ rừng trúc kia là được.

Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như hai vị nghe lời đề nghị của ta, vậy thì hãy lập tức rời khỏi cái thế giới này đi. Nếu như ta đoán không sai, tên Chung Vô Sức kia sẽ nhanh chóng khống chế toàn bộ thế giới này. Các ngươi ở lại nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ giống như trước đó, bị Chung Vô Sức khống chế.”

Ni Kiếm Thịnh gật đầu, “Ta biết, tên Chung Vô Sức kia nhất định sẽ dùng những cường giả đã vẫn lạc kia để tế luyện cái thế giới này, thế giới này vốn có liên hệ với hắn, cho nên chỉ sợ không đến nửa tháng hắn có thể hoàn thành chuyện này. Nhưng mà ta không cần đến nửa tháng, ta chỉ cần ba ngày, ba ngày sau ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Xem ra Phàn đạo hữu cũng nghĩ như vậy, nhưng mà ta muốn nói với các ngươi, Chung Vô Sức kia đừng nói là nửa tháng, cho dù là nửa ngày, chỉ sợ hắn cũng không cần đến, đã có thể hoàn toàn biến thế giới này thành của chính hắn. Nếu như muốn đi, bây giờ phải nhanh.” Lam Tiểu Bố nghiêm mặt nói.

Ni Kiếm Thịnh biến sắc, hắn ta tin tưởng Lam Tiểu Bố sẽ không lừa hắn ta.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố cũng không hề lừa hắn ta, sở dĩ hắn biết, là bởi vì khi hắn lấy đi Tức Nhưỡng, cảm nhận được quy tắc khống chế đầu nguồn của thế giới này nằm ở trong rừng trúc. Chung Vô Sức là một trong những phân hồn của chủ nhân U Minh, đã đến nơi này rồi, còn có nhiều cửu chuyển Thánh Nhân vẫn lạc trợ sức. Nếu như trong nửa ngày hắn ta còn không thể khống chế được thế giới này, vậy cũng không thể nào trổ hết tài năng, trở thành người nổi bật trong đông đảo phân hồn của chủ nhân U Minh.

Cho nên Lam Tiểu Bố vừa nói xong, Ni Kiếm Thịnh lập tức ôm quyền với Lam Tiểu Bố, sau đó hóa thành một tia độn quang rồi biến mất.

“Lam đạo hữu, sau này còn gặp lại.” Sau khi Phàn Nguyệt Tình nói xong, cũng biến thành một tia độn quang, nhanh chóng biến mất.

Lam Tiểu Bố nhìn tốc độ hai người bỏ chạy, qua nửa ngày cũng đủ rời xa cái thế giới này mấy lần rồi, lúc này hắn mới không nhanh không chậm độn về phía lối ra của thế giới này.

Quả nhiên đừng bảo là nửa ngày, chỉ qua một canh giờ, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quy tắc KHông Gian xung quanh đột ngột thay đổi. Sau đó cả không gian lập tức trở nên giống với bên trong rừng trúc kia, Lam Tiểu Bố biết, Chung Vô Sức đã hoàn toàn nắm thế giới này trong tay, hoặc là nói đã biến thé giới này thành địa bàn của hắn ta.

Trừ Lam Tiểu Bố còn đang không nhanh không chậm ra ngoài, mấy tia độn quang cũng đang vội vàng muốn xông ra khỏi thế giới này. Nhưng mà chờ đợi bọn hắn đều là bị quy tắc trong không trung giảo sát, hóa thành sương máu.

Một tên bát chuyển Thánh Nhân và một tên cửu chuyển Thánh Nhân dựa vào một món pháp bảo phòng ngự Tiên Thiên chạy trốn đến chỗ

Lam Tiểu Bố không xa, nhìn thấy Lam Tiểu Bố thì vô cùng mừng rỡ, “Vị đạo hữu này, xin hãy ra tay giúp chúng ta một chút. Tên Chung Vô Sức kia thật sự là âm hiểm, vậy mà lừa gạt đạo hữu, hắn chẳng những có thể khống chế cái rừng trúc kia, mà bây giờ cả quy tắc thiên địa trong thế giới này đều nằm trong tay hắn.”

Rất rõ ràng, hai tên này chính là người trước đó Lam Tiểu Bố đã cứu một lần.

Lam Tiểu Bố thật sự bó tay rồi, hai tên này ngoài mặt thì nói Chung Vô Sức lừa gạt Lam Tiểu Bố hắn, nhưng nói bóng gió chính là trước đó ngươi đoán sai rồi, cho nên mới khiến chúng ta bị nhốt một lần nữa.

Lam Tiểu Bố kinh hãi nói, “Tên Chung Vô Sức kia thật là âm hiểm, ta phải nhanh chóng chạy thôi, chớ để hắn bắt được.”

Nói xong Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng ném hai tên tu sĩ cầu cứu kia lại sau lưng.

“Vị đạo hữu này, xin hãy dẫn chúng ta theo, chúng ta vô cùng cảm kích.” Tên tu sĩ cửu chuyển này thấy người làm việc tốt không lưu danh, vậy mà lại quên dẫn theo bọn hắn, trong lòng vô cùng gấp gáp.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, mình cứu được những con rùa này, mấy con rùa này ngay cả tên hắn cũng không biết, còn muốn mình cứu họ. Hắn quay đầu lại nói, “Không nên vội, mẹ ngươi đang trên đường đến cứu ngươi đấy.”

Sau khi nói xong câu đó, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Chung Vô Sức ở nơi xa chỉ có thể nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố biến mất, rõ ràng Lam Tiểu Bố đang ở trong thế giới của hắn ta, nhưng hắn ta lại không thể làm gì được.

Chương 2023 - Giao dịch với Chung Vô Sức.

“Tiểu Bố huynh đệ, xin dừng bước, “ KHi Lam Tiểu Bố vừa bước ra khỏi thế giới này, Chung Vô Sức đã vọt đến.

Lam Tiểu Bố nhìn Chung Vô Sức, cười tủm tỉm nói, “Thế nào vậy lão Chung? Ngươi còn muốn cản ta lại sao?”

Chung Vô Sức cười cười xấu hổ, “Tiểu Bố huynh đệ, hai chúng ta hợp tác, nhất định không thể chê vào đâu được. Cộng thêm ta rất quen thuộc về Vĩnh Sinh chi địa, ta tin ngươi nhất định có hứng thú. Ngươi cũng không biết làm thế nào để đến Vĩnh Sinh chi địa nhỉ? Nhưng mà ta biết.”

Theo Chung Vô Sức, Lam Tiểu Bố nhất định đang muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, nếu như muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, vậy thì phải hợp tác với hắn ta.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Cái này không cần lão Chung ngươi phí tâm, cho dù có cách hay là không có cách đi qua đó, bây giờ ta cũng không vội. Còn tình hình ở Vĩnh Sinh chi địa, ta cũng có bằng hữu biết, đây là chuyện tương lai.”

Chung Vô Sức quả thật rất quen thuộc Vĩnh Sinh chi địa, Lam Tiểu Bố không hề hoài nghi chuyện này. Gia hỏa này vốn chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, đương nhiên sẽ quen thuộc Vĩnh Sinh chi địa. Vận Mệnh Thánh Nhân cũng đã từng đến Vĩnh Sinh chi địa, cho nên đối với Lam Tiểu Bố mà nói, không cần thiết phải hợp tác với Chung Vô Sức.

Chung Vô Sức thành khẩn nói, “Tiểu Bố huynh đệ, với loại thiên tài đại đạo như người, nếu đến Vĩnh Sinh chi địa, 100% sẽ bị người truy sát. Mà những Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa kia, một người lại càng buồn nôn hơn một người. Nếu như ngươi chưa quen thuộc Vĩnh Sinh chi địa, chuyện trốn khỏi sự truy sát của bọn hắn là vô cùng khó khăn.”

Dừng một chút, Chung Vô Sức lại bổ sung một câu, “Cho dù là bằng hữu của ngươi biết Vĩnh Sinh chi địa, thậm chí từ Vĩnh Sinh chi địa mà ra. Nhưng ta có thể đảm bảo với ngươi rằng, bằng hữu của ngươi tuyệt đối không quen thuộc với Vĩnh Sinh chi địa bằng ta. Ta biết Vĩnh Sinh chi địa có một nơi bí mật, người khác nhất định không thể tìm được.”

Lời nói này Lam Tiểu Bố có chút tin tưởng, Vận Mệnh Thánh Nhân không thể nào quen thuộc với Vĩnh Sinh chi địa bằng chủ nhân U Minh. Vận Mệnh Thánh Nhân không thích rêu rao, cho nên bây giờ cho dù nàng đang ở Vĩnh Sinh chi địa, cũng sẽ vô cùng khép kín. Bình thường cho dù ra ngoài cũng hiếm có vô cùng.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Chung Vô Sức tiếp tục nói, “Ta có thể nói cái nơi bí mật này cho ngươi, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không thể nào tìm được nơi này. Hơn nữa ta còn có thể dẫn người đến Vĩnh Sinh chi địa. Nói thật với ngươi, nếu như ngươi chỉ là một cửu chuyển Thánh Nhân, muốn dẫn người đến Vĩnh Sinh chi địa, đó là chuyện khó càng thêm khs, nhưng mà ta có cách.”

“Nói đi, ngươi cần gì?” Lam Tiểu Bố có chút hứng thú với cái nơi bí mật kia của Chung Vô Sức.

Chung Vô Sức mừng rỡ, “Ta dẫn ngươi đến Vĩnh Sinh chi địa, đồng thời nói cho ngươi biết nơi bí mật kia, đồng thời ta lấy đại đạo và tuổi thọ của ta ra thề, tuyệt đối không nói về cái nơi bí mật đó cho người thứ ba.”

“Chẳng lẽ bản tôn của ngươi không biết sao?” Lam Tiểu Bố từ tồn

nói.

Chung Vô Sức cười he he, “Ngươi chắc hẳn là hiểu ta, bản tôn của ta cho dù có biết, hắn muốn đến Vĩnh Sinh chi địa cũng cần một đoạn thời gian rất dài. Ta đoán trong khoảng thời gian này, ngươi đã sớm bước vào Sáng Đạo cảnh rồi.”

Lam Tiểu Bố không nói gì thêm, hắn biết ý của Chung Vô Sức. VỚi đại đạo của hắn, tuyệt đối không thể luôn luôn trốn tránh sự truy sát của người khác, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn phản sát trở về. Cho nên có thể trốn đến khi Sáng Đạo cảnh, cái nơi bí mật kia đối với hắn mới có tác dụng.

“Thứ mà ta cần ngươi chắc hẳn phải biết, chính là khối Tức Nhưỡng lớn bằng quả đấm kia.” Cuối cùng Chung Vô Sức cũng nói ra yêu cầu của mình.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi nghĩ đẹp lắm, nhưng mà ta không đồng ý.”

Tức Nhưỡng trên người hắn chỉ lớn bằng hai nắm đấm, Chung Vô Sức đòi một nửa, nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Vậy ngươi cho ta bao nhiêu?” Chung Vô Sức cắn răng một cái, trừ Tức Nhưỡng, những thứ khác hắn ta đều không có hứng thú. Nhìn vẻ mặt của hắn ta, nếu như ít đi một chút, chỉ sợ hắn ta khó có thể thống nhất thỏa thuận với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một khối Tức Nhưỡng chỉ lớn chừng trái nhãn nằm trong lòng bàn tay của hắn, “Như vậy thôi, hơn nữa ta cũng không cần ngươi dẫn ta đến Vĩnh Sinh chi địa, ta chỉ cần ngươi nói cái nơi bí mật kia cho ta biết thôi. Đồng ý, ngươi thề, không đồng ý, vậy thì hai chúng ta tách ra tại đây.”

Khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, Chung Vô Sức không chút do dự nói, “Chung Vô Sức ta sẽ nói cho Lam Tiểu Bố biết một nơi bí ẩn ở Vĩnh Sinh chi địa, nơi này đảm bảo không có người thứ ba biết, ta cũng sẽ không nói cho bất cứ kẻ thứ ba ngoài biết. Nếu như làm trái lời thề, đại đạo Chung Vô Sức ta sẽ tán loạn, Tâm Ma bỏ mình, niết hóa tất cả.”

Gia hỏa này thề cũng điên quá rồi, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố cũng cảm thán mình quá non rồi Chung Vô Sức vừa mở miệng đã muốn một khối Tức Nhưỡng to bằng nắm đấm, có lẽ chỉ cần hắn đưa ra một khối bằng móng tay thôi đối phương đã rất hài lòng rồi, hắn vậy mà lấy ra Tức Nhưỡng to bằng trái nhãn, khó trách đối phương lại lập tức thề. Những lão già này, đúng là khó lòng phòng bị được.

Chương 2024 - Giao dịch với Chung Vô Sức. (2)

Chung Vô Sức không biết trong lòng Lam Tiểu Bố đang nghĩ cái gì, hắn ta vội vàng lấy một mảnh ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố huynh đệ, trong ngọc giản này chính là nơi an toàn nhất ở Vĩnh Sinh chi địa, ngươi cứ dựa theo đạo vận phương vị trong cái ngọc giản này mà đến đó, 100% có thể tìm được.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút, đúng là thật, lập tức đưa Tức Nhưỡng trong tay cho Chung Vô Sức.

“Đa tạ Tiểu Bố huynh đệ, lão Chung ta vừa nhìn đã biết ngươi là một người bạn chí cốt, ta đi trước, sau này còn gặp lại.” Nói xong câu đó, thân hình Chung Vô Sức lóe lên, sớm đã vọt vào trong thế giới của hắn ta, ngay cả xưng hô với Lam Tiểu Bố cũng thay đổi.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, hắn rời khỏi vùng hư không này rồi lập tức lấy Luân Hồi Oa ra. Chờ Thái Xuyên ra ngoài khống chế Luân Hồi Oa, Lam Tiểu Bố mới vào trong Trường Sinh Giới, hắn lấy

Tức Nhưỡng trong tay ra chia thành hai, trong đó có một phần là bao lấy mảnh vỡ Ám Mộc, trồng mảnh vỡ Ám Mộc trong Trường Sinh Giới.

Vì để đảm bảo mảnh vỡ Ám Mộc trưởng thành, Lam Tiểu Bố còn cắm một đầu Hỗn ĐỘn Thần Linh Mạch ở đây, sau đó bố trí một cái Sinh Cơ đại trận.

Làm xong những chuyệnnày, Lam Tiểu Bố mới lấy ngọc giản Chung Vô Sức đưa cho mình ra.

Phương vị của cái ngọc giản này không có vấn đề gì cả, nhưng mà lời thề của Chung Vô Sức có vấn đề.

Trên ngọc giản Chung Vô Sức đưa cho hắn, có tên từng vị trí, có địa đồ khu vực cục bộ, còn có đạo vận phương vị. Cái đáng giá nhất của ngọc giản này đương nhiên là cái đạo vận phương vị kia, chỉ cần có đạo vận phương vị thì có thể tìm được chỗ kia. Nếu không, Vĩnh Sinh chi địa vô cùng mênh mông, chỉ dựa vào địa đồ cục bộ mà tìm được một chỗ, đó gần như là không có khả năng.

Chỉ cần có đạo vận phương vị, vậy thì hắn có thể dựa theo chỉ dẫn từ đạo vận phương vị này, thì có thể tìm được chỗ kia.

Nhưng khi Chung Vô Sức thề, nói là chỉ cho một chỗ, đồng thời cam đoan sẽ không nói nơi này ra, nhưng gia hỏa này nói kông nói đạo vận phương vị sẽ không biến mất.

Một khi đạo vận phương vị biến mất, vậy cái ngọc giản này tương đương là đồ bỏ.

Lam Tiểu Bố không tin Chung Vô Sức sẽ không nghĩ đến chuyện này, sở dĩ gia hỏa này không nói ra, chính là chờ hắn nhắc nhở, nếu như hắn không nhắc nhở, vậy thì qua một khoảng thời gian nữa, tên kia nhất định sẽ gỡ đi đạo vận phương vị trên ngọc giản.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không nhắc nhở Chung Vô Sức, người khác không thể nào phục chế được đạo vận phương vị, nhưng mà không có nghĩa là hắn không thể phục chế, chẳng những hắn có thể phục chế được đạo vận phương vị, mà còn không phải chỉ có một loại thủ đoạn phục chế. Thời gian, không gian, thậm chí là quy tắc, hắn đều đã chứng đạo đại đạo Trường Sinh thuộc về mình.

Cho nên hắn hoàn toàn có thể thông qua đại đạo Trường Sinh của mình phục chế ra đạo vận phương vị trên mảnh ngọc giản này, biến đạo vận phương vị này thành của mình.

Trừ cách này ra, Lam Tiểu Bố còn có cách đơn giản hơn, đó chính là dùng Vũ Trụ Duy Mô trực tiếp tạo dựng một cái mô hình kết cấu, có thể thông qua cái mô hình kết cấu này mà dễ dàng khắc họa đạo vận phương vị này lại.

Bởi vì cố gắng không dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố dùng đến đại đạo Trường Sinh của mình phục chế ra đạo vận phương vị này. Dung hợp đạo vận phương vị mới này vào trong một phương vị thủy tinh cầu, đến lúc đó hắn chỉ cần dựa theo cái phương vị thủy tinh cầu này là có thể tìm được nơi mà Chung Vô Sức nói.

Sau khi cất kỹ phương vị thủy tinh cầu và ngọc giản, Lam Tiểu Bố rời khỏi Trường Sinh Giới, tự mình khống chế Luân Hồi Oa. Hắn muốn biết, rốt cuộc Chung Vô Sức có thể nhẫn nại được bao lâu mới gỡ bỏ cái đạo vận phương vị này đi.

Lại một năm trôi qua, Lam Tiểu Bố ngừng Luân Hồi Oa lại.

“Đại ca, đã đến rồi sao?” Thái Xuyên nhìn thủy tinh cầu bên trên Luân Hồi Oa, không xác định lắm hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, “KHông phải chỗ này, mà là phải xé mở giới vực này, hình như phải đi vào một giới vực khác mới được, ta thử một chút trước đã.”

Lam Tiểu Bố lấy Trường Sinh Kích ra, Trường Sinh Kích huyễn hóa thành đạo tắc Trường Sinh đánh vào hư không, chỉ một chút, hư không đã xuất hiện vết nứt, Lam Tiểu Bố sải bước ra, đạo vận từ hai tay lưu chuyển, nắm lấy cái vết rách hư không này xé ra.

Từng đạo hư không sai chỗ và nhận mang cuồng bạo bao trùm đến, Lam Tiểu Bố vung tay lên một cái, cuốn theo Thái Xuyên và Luân Hồi Oa vọt vào trong vết nứt hư không đã bị hắn xé rách.

“Quy tắc ở nơi này hình như không cao, thậm chí còn có phương diện thuộc về Tiên giới.” Thái Xuyên vừa đến nơi này, đã cảm nhận được không thích hợp.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi không nhin lầm, nơi này quả thật là vị diện Tiên giới, quy tắc thiên địa cũng thấp hơn Thần giới rất nhiều. Không ngờ được, Lục Giới Thạch Giới Kỳ lại nằm ở vị diện Tiên giới, đầu tiên đi xem xét trước đã, cách nơi này không xa đâu.”

Lần này Luân Hồi Oa chỉ độn hành nửa ngày, đã ngừng lại.

Ở hư không phía trước Lam Tiểu Bố, có một đại trận phòng ngự hư không, bên ngoài đại trận có viết mấy chữ lớn, “Thất Lạc Hải.”

Chương 2025 - Thất Lạc Hải.

Thất Lạc Hải? Lam Tiểu Bố có chút khó hiểu.

Hắn nghe Kiều Ngạo Luân và Tô Sầm nói, nơi này vô cùng đáng sợ. Có thể nói là cấm địa, tu sĩ đến đây trên cơ bản đều hữu tử vô sinh, kiếp trước Tô Sầm cũng bị vẫn lạc ở đậy.

Nhưng mà đó chẳng qua là chỉ những tu sĩ ở vùng vị diện này mà thôi, bây giờ đừng nói là Lam Tiểu Bố, ngay cả Thái Xuyên cũng đã là Thánh Thú tam chuyển. Lam Tiểu Bố không tin, hắn là một người đã sắp vượt ra khỏi cửu chuyển Thánh Nhân, lại bị vẫn lạc ở một nơi nào đó của Tiên giới?

“Thái Xuyên, ta muốn vào trong tìm kiếm Lục Giới Thạch Giới Kỳ, hay là ngươi vào trong Trường Sinh Giới đi.” Lam Tiểu Bố cất Luân Hồi Oa đi.

“Đại ca, ta có thể vào trong xem được không?” Thái Xuyên lại không muốn tiếp tục ở trong Trường Sinh Giới nữa, tu vi của nó đã sớm củng cố tại tam chuyển Thánh Thú, muốn ở bên ngoài đi dạo.

Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút rồi nói, “Được, thế thì vào chung đi.”

Hư KHông Hải, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rất nhiều, Vĩnh Dạ Lan chính là Hư Không Hải, hơn nữa còn là một Hư Không Hải rất lớn. Nơi này có tên là Thất Lạc Hải, theo lý mà nói thì cũng là Hư Không Hải. Nhưng mà thần niệm Lam Tiểu Bố quét vào trong, lại không cảm nhận được gió biển, chỉ có thể cảm nhận được mảnh vỡ pháp tắc vỡ vụn, thậm chí có đầm lầy, sương mù xám, sông núi tàn phá. Nơi này càng giống một tinh cầu hư không tàn phá, chứ không phải là một vùng biển.

Nhảy vào trong, nơi này thật sự không có biển, đập vào mắt là một đống xương trắng. Thực lực kiếp trước của Tô Sầm xem như thấp, sau khi nàng vẫn lạc ở nơi này, sớm đã niết hóa thành hư vô, Ở trong một đống xương khô này, Lam Tiểu Bố không thể cảm nhận được đạo vận của Tô Sầm.

“Đại ca, nơi này có thể niết hóa thân thể và đạo tắc.” Thái Xuyên đứng ở chỗ này, lập tức thốt lên một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Nhưng mà chắc hẳn không thể ảnh hưởng gì đến ngươi, nơi này có thể niết hóa mọi công pháp đại đạo. Đại đạo của tu sĩ Tiên giới còn chưa thành hình, đến đây hầu như sẽ không có khả năng sống sót. Ngược lại là tu sĩ Thần giới, nếu như cảnh giới cao hơn một chút, vẫn có cơ hội sống sót. Thần niệm của ngươi cũng không tính là mạnh, cố gắng đừng mở rộng thần niệm ra ngoài.”

“Ta biết, vừa rồi ta mở rộng thần niệm ra, đã bị nơi này cắn nuốt hết.” Thái Xuyên đã sớm mở rộng thần niệm, chỉ là thần niệm của nó vừa mở ra ngoài đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm vào sâu trong Thất Lạc Hải, cười he he nói, “Nơi này tuyệt đối không phải là cấm địa của Tiên giới, có thể cắn nuốt được thần niệm của Thánh Thú tam chuyển, ta muốn xem thật sự nơi này là thứ gì?”

Thần niệm bị cắn nuốt, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bị biến mất, nhất định là thông qua thủ đoạn nào đó bị lợi dụng.

Lam Tiểu Bố sải bước ra ngoài, thần niệm của hắn mở rộng ra, lập tức biết được nơi này có cắn nuốt thần niệm. Nhưng mà thần niệm của hắn quá cường hãn, cho nên chuyện cắn nuốt thần niệm này còn chưa thể cắn nuốt được đến trên đầu hắn mà thôi.

Thái Xuyên nhanh chóng lùi lại sau lưng Lam Tiểu Bố, lúc đầu nó muốn đi tìm hiểu một chút, không ngờ nơi này trừ tử khí và các loại cắn nuốt quỷ dị ra thì chẳng còn gì cả, cũng chẳng có gì để học hỏi.

Lam Tiểu Bố chỉ đi nửa nén hương, đã ngừng lại, ở trước mặt hắn có một cái cối xay cực lớn, ngoại hình nhìn khá giống Vũ Trụ Ma của hắn, trong cái cối xay này hình như có một thanh niên phàm nhân bình thường.

Bên trong Thất Lạc Hải có các loại đạo tắc cắn nuốt phủ trời ngập đất đánh vào cái cối xay này, nhưng từ đầu đến cuối đều không thể làm gì được thanh niên phàm nhân này.

Thần niệm Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được thanh niên này không hề bình thường, đây ít nhất là một nhất chuyển Thánh Nhân chứng đạo. Đương nhiên, nếu như không phải dựa vào cái cối xay này, cho dù đối phương có là nhất chuyển Thánh Nhân, cũng sẽ bị Thất Lạc Hải này ăn mòn.

Thanh niên này vẫn luôn dựa vào cái cối xay này chống cự đạo tắc Hủ Thực ở nơi này, nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, trong mắt hắn ta hiện lên vẻ chấn động.

Trừ hắn ta ra, vậy mà còn có người có thể đi vào Thất Lạc Hải này. Cho dù hắn ta tiến vào Thất Lạc Hải, cũng sẽ rơi vào kết cục này, hoàn toàn không thể tiến thêm một bước, hay lui ra sau một bước. Tương đương với việc nếu như không có người nào cứu hắn ta, cả đời này hắn ta chỉ có thể ở lại nơi này. Một người một thú này, ở chỗ này lại nhàn nhã như đi dạo bộ?

Có thể ở chỗ này đi dạo, người này tuyệt đối không phải là Tiên Nhân, nhưng nơi này là vị diện Tiên giới mà? Hắn ta có thể ở chỗ này, đó là bởi vì hắn ta tu luyện Phàm Nhân đạo, còn không phải là Phàm Nhân Đạo bình thường, cho nên mới có thể dừng lại ở Tiên giới.

“Ngươi tu luyện Phàm Nhân Đạo?” Lam Tiểu Bố nhìn thanh niên này, có chút kinh ngạc hỏi một câu, hắn cảm nhận được loại đạo tắc Phàm Nhân này, có chút quen thuộc.

“Ta nói chuyện ngươi không thể nghe dược, nơi này toàn bộ là đạo tắc Hủ Thực, quy tắc Thời Gian, Không Gian đều tàn phá không chịu nổi…” Sau khi nói được nửa câu, thanh niên này lại sững người một lần nữa, giọng nói của hắn ta vô cùng rõ ràng, hắn ta khẳng định có tiếng nói truyền ra ngoài.

Phải biết rằng lúc đầu hắn ta chỉ dự định để Lam Tiểu Bố nhìn khẩu hình, không ngờ bây giờ lại có thể dễ dàng nói chuyện. Hắn ta thử mở rộng thần niệm, lập tức kinh ngạc phát hiện ra, thần niệm của hắn ta cũng có thể mở rộng ra ngoài, không bị cắn nuốt hết. Nhưng mà chỉ nằm trong vùng không gian nho nhỏ giữa hắn ta và Lam Tiểu Bố mà thôi.

Thanh niên này đã hiểu ra, một người một thú trước mắt này đều không phải là tu sĩ tầm thường. Hắn ta nhanh chóng ôm quyền nói, “Ta tên là Bái Việt, quả thật tu luyện Phàm Nhân Đạo. Còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, sao ngươi lại đến đây?” Lam Tiểu Bố thuận miệng hỏi thăm.

Chương 2026 - Thất Lạc Hải. (2)

Bái Việt cảm thán một chút rồi nó, “Bởi vì ta tu luyện Phàm Nhân Đạo, mới có thể tới nơi này, ta nghe nói ở đây có đạo tắc Bất Diệt, cho nên muốn đến đây tìm hiểu đạo tắc Bất Diệt một chút. Không ngờ vừa tiến vào đây thì không thể ra được nữa. Nếu như không phải tu vi của ta tạm ổn, cộng thêm còn một cái pháp bảo phòng ngự, chỉ sợ ta đã sớm biến thành xương khô rồi. Tu vi của Lam huynh mạnh hơn rất nhiều, ta đề nghị Lam huynh đừng đi vào trong nữa.

Nơi này ngoại trừ đạo tắc Bất Diệt, cũng không có gì cả, đạo hữu nếu như không có hứng thú với đạo tắc Bất Diệt, còn không bằng bây giờ ra ngoài. Lúc đầu ta tiến vào đây, cũng xem như rất dễ dàng, nhưng sau khi bị đạo tắc Bất Diệt ăn mòn, bây giờ chính dáng vẻ như thế này đây, đạo tắc Bất Diệt có thể hủy diệt mọi sinh cơ.”

“Ngươi không quan tâm đến chuyện ta cứu ngươi sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Bái Việt, bình thường thì người bị nhốt khi nhìn thấy có người đến, nhất định sẽ cầu cứu, loại người này hắn đã gặp rất nhiều.

Bái Việt cười khổ nói, “Ta thì không cần ngươi cứu ta, bởi vì ngươi không thể cứu ta được. Ngươi đừng nhìn bây giờ ta có thể ngăn cản đạo tắc Bất Diệt ở đây ăn mòn, nhưng muốn ra ngoài thì rất khó. Đạo hữu bây giờ còn chưa gặp phải đạo tắc Bất Diệt, vẫn nên nhanh chóng rời đi, một khi gặp phải đạo tắc Bất Diệt, chỉ sợ cũng chỉ có thể giống như ta. Nếu như đạo hữu có thể ra ngoài, hơn nữa cũng rảnh rỗi, thuận tiện đến tông môn của ta một chuyến, nói một chút tình huống của ta cho sư huynh của ta…”

Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Bái Việt nói, “Không cần, bây giờ ta có thể cứu ngươi ra ngoài.”

Nói xong câu đó, đạo vận trong tay Lam Tiểu Bố cuốn lên, lập tức kéo Bái Việt và cả cái cối xay của hắn ta lên, sau đó nguyên khí cuốn lên, một khắc sau đã đưa Bái Việt và cối xay kia ra khỏi Thất Lạc Hải.

Bái Việt đứng trong hư không, đờ đẫn nhìn hộ trận trước mắt, còn cả mấy chữ lớn Thất Lạc Hải trên hộ trận, hơn nửa ngày vẫn chưa phản ứng kịp. Hắn ta ra ngoài rồi? Nơi này rõ ràng là bên ngoài Thất Lạc Hải?

Qua khoảng mười mấy giây sau, hắn ta mới thì thào nói, “Vị diện

Tiên giới lại có loại cường giả cường đại như vậy, thật là…”

Qua nửa ngày, hắn ta cũng không nói ra tiếng. Thật sự là thực lực của Lam Tiểu Bố vượt xa phạm vi hiểu biết của hắn ta, loại thực lực này thông thiên triệt địa cũng không đủ. Thất Lạc Hải này đáng sợ như thế nào, hắn ta biết rất rõ. Nhưng đối với vị đại ca đã cứu hắn ta ra kia, nơi này cũng giống như chỗ bình thường mà thôi.

Nhưng mà Bái Việt nhanh chóng tỉnh ngộ lại, hắn ta bị nhốt ở nơi này quá lâu rồi, nhất định phải nhanh chóng quay về Phàm Nhân tinh. Đã nhiều năm như vậy, không biết Phàm Nhân tinh có xảy ra chuyện gì không. Đã có một khoảng thời gian, hắn ta luôn cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cái này chỉ sợ không phải là dấu hiệu tốt.

“Đại ca, ta hình như đã cảm ứng được đạo tắc Bất Diệt.” Thái Xuyên đột nhiên nhìn về một vùng đằng xa.

Đó là một vùng đầm lầy tàn phá, chẳng những mặt ngoài bị tàn phá, ngay cả quy tắc cũng tàn phá vô cùng. Cái đầm lầy tàn phá này ở sâu trong Thất Lạc Hải, nhìn không có chỗ nào bất thường.

Lam Tiểu Bố cười cười.”Chẳng những là đạo tắc Bất Diệt, ngay cả đạo quyển Bất Diệt Đại đạo cũng nằm ở chỗ này, đáng tiếc là đạo quyển này đã trống không rồi. Còn cả đồ chúng ta muốn tìm, cũng nằm trong cái đầm lầy này.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã bước một bước đến chỗ đầm lầy, tay vung lên một cái, một bản đạo quyển trống không lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Từ khí thế đạo vận còn lưu lại, Lam Tiểu Bố biết đây chính là đạo quyển Bất Diệt Đại Đạo mà lúc trước Tô Sầm muốn tìm, đáng tiếc sau khi hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, cái đạo quyển này đã biến thành trống không.

“Trong đầm lầy này thật sự có nước.” Thái Xuyên giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, kinh ngạc kêu lên.

Đầm lầy trong hư không, trong đầm lầy có nước, hơn nữa còn có rong rêu xanh lục sống tươi tốt, hoàn toàn không giống như đang ở trong hư không.

“Chẳng những có nước, mà còn có người ở chỗ này. Cũng không thể nói là người, chỉ là một cái thân thể tàn mà thôi.” Lam Tiểu Bố cười he he, trận kỳ trong tay liên tục bay ra.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cái đầm lầy này đã bị trận kỳ của Lam Tiểu Bố khóa lại, một động phủ đột ngột xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên. Nói là động phủ, nhưng đó chỉ là một cái nhà gỗ dựng lên từ mấy cây gỗ mà thôi. Nhà gỗ đã hiện ra màu nâu, không biết là do bị ăn mòn, hay vốn có dáng vẻ như vậy.

Phòng ở trống rỗng, cho nên rất dễ dàng nhìn thấy rõ tình hình bên trong. Một cái thân thể vô cùng tàn tạ, nam tử đầu tóc rối bời lơ lửng chính giữa nhà gỗ. Từng đạo đạo tắc đại đạo vờn quanh người hắn ta, dường như mỗi một lần vờn quanh, khí thế của hắn ta lại lớn hơn một phần. Cho dù thân thể bị tàn phá, nhưng trên người vẫn mặc một cái áo bào đen rách nát.

“Có người đến, ngươi đừng tu luyện nữa, tên mặc đồ đen kia.” Lam Tiểu Bố kêu lên.

Thân thể nam tử này hơi chấn động một chút, sau đó chậm rãi quay đầu lại, hắn ta chỉ còn một con mắt, nửa bên mặt có thịt, nửa bên khác chỉ còn lại xương trắng. Ngực phải có một cái lỗ lớn, quanh vết thương còn có lực lượng ăn mòn.

“Ngươi…” Rất rõ ràng, hắn ta vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hoặc là bởi vì Lam Tiểu Bố kêu hắn ta, cho nên hắn ta mới nhìn rõ có người đến nơi này. Chẳng những có người đến, mà người này còn có thể dễ dàng nhìn rõ mọi hư ảo ở nơi này.

Chương 2027 - Bất Diệt Thánh Nhân

“Ngươi là Vĩnh Sinh cảnh?” Nam tử áo đen này nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề bị chút ảnh hưởng nào ở nơi này, kinh ngạc lên tiếng, chỉ là giọng nói khàn khàn không rõ. Nhưng mà hắn ta lập tức nhận ra, Lam Tiểu Bố không phải là Vĩnh Sinh cảnh.

“Nơi này có tên là Thất Lạc Hải, có lẽ là do ngươi làm ra nhỉ? Ngươi tu luyện Bất Diệt Đại Đạo?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Bất Diệt Đại Đạo hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô hoàn thiện, khá quen thuộc với môn công pháp này. Cho nên khi đối phương vận chuyển công pháp, hắn sẽ lập tức cảm ứng được.

Nam tử áo đen dừng vận chuyển công pháp, con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, qua mười mấy giây sau, hắn ta lại dùng giọng nói không rõ ràng kia nói tiếp, “Ngươi là người phương nào? Vì sao lại đến chỗ của ta?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta là người phương nào không quan trọng, nơi này cũng không phải là chỗ của ngươi. Còn nữa, hôm nay nếu ta đã tới đây, đương nhiến ẽ tiện tay lấy đi luôn mạng chó của ngươi.”

“Ha ha…” Nam tử áo đen cười ha ha, “Trang Ấn Trầm ta tung hoành trăm triệu vạn dặm, vẫn chưa từng gặp hậu bối nào phách lối như ngươi.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “A, nói như vậy thì ngươi không tin ta có thể giết ngươi rồi? Đã như vậy, thế thì thử xem ta có thể giết chết ngươi không.”

ÁNh mắt Trang Ấn Trầm không có chút bối rối nào cả, chỉ bình tĩnh nói, “Với thực lực của ngươi có thể đứng ở đây, hoàn toàn có khả năng giết chết phân thân này của ta, đương nhiên, chỉ là có cơ hội mà thôi. Nhưng mà Trang Ấn Trầm ta có thể trở thành Bất Diệt Thánh Nhân, cũng là vì trong Hạo Hãn này không có bất cứ người nào có thể giết chết ta. Ngươi giết phân thân này của ta, nhưng mà ta sẽ nhớ kỹ ngươi, ngươi vĩnh viễn sẽ là đối tượng truy sát của ta. Huống hồ, ngươi cũng chưa chắc có thể giết phân thân này của ta.”

Lam Tiểu Bố cười, “Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Không phải uy hiếp, ta nói chính là sự thật. Nếu như Thất Lạc Hải không thể làm gì ngươi, giữa ngươi và ta cũng không có thù hận gì, sao phải tăng thêm một mối thù vô cớ? Ngươi rời khỏi Thất Lạc Hải này, ta sẽ không làm gì ngươi cả, huống hồ…”

Trang Ấn Trầm nói đến đây, ánh mắt nhìn về phía Thái Xuyên, “Ngươi có được Hỗn ĐỘn Thần Thú đỉnh cấp, tương lai cho dù có tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, cũng có thể lăn lộn rất khá. Hơn nữa, ở Vĩnh Sinh chi địa, cho dù không có khả năng có thêm bằng hữu, cũng không nên có thêm kẻ thù.”

Tay Lam Tiểu Bố xòe ra, Trường Sinh Kích xuất hiện trong lòng bàn tay, “Hôm nay ta nhất định phải giết người, bởi vì năm đó thê tử của ta đến đây, bị ngươi giết. Ngươi nói xem ta có nên báo thù hay không?”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chờ Trang Ấn Trầm trả lời, Trường Sinh Kích trong tay đã cuốn theo một đám kích đào mênh mông đánh ra, cùng lúc đó, lĩnh vực TRường Sinh cũng nghiền ép về phía Trang Ấn Trầm.

Trang Ấn Trầm không kịp nghĩ xem bản thân mình đã giết thê tử của Lam Tiểu Bố lúc nào, bản Bất Diệt Đạo QUyển trước người hắn ta đột nhiên mở ra, biến thành một đạo hộ giới như thương khung, cùng lúc đó, lĩnh vực của hắn ta cũng điên cuồng mở rộng ra ngoài.

OAnH! Lam Tiểu Bố kinh ngạc phát hiện ra một kích này của mình giống như đánh vào trên một miếng bông hút lực, đạo vận thần nguyên tiêu tán hết.

Cùng lúc đó, một loại lĩnh vực cường hãn như vĩnh viễn bất diệt nghiền ép đến, đánh vào Lam Tiểu Bố.

Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố phát ra tiếng nứt, lĩnh vực Trường Sinh của hắn vậy mà bị đánh nứt ra một khe hở.

Gia hỏa này thật là mạnh, trong lòng Lam Tiểu Bố cực kỳ chấn động, hắn khẳng định trước khi vẫn lạc, Bất Diệt Thánh Nhân tuyệt đối không phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân bình thường, mà là một cường giả Tạo Hóa. Còn cả Bất Diệt Đại Đạo Quyển của đối phương, rõ ràng nội dung bên trong đã bị cướp hết đi, nhưng vẫn có thể trở thành một bảo vật phòng ngự đỉnh cấp.

Đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố tăng vọt, khe hở lĩnh vực bị xé nứt lại khôi phục một lần nữa.

“Ồ!” Nhìn thấy mình không thể xé mở lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, Trang Ấn Trầm kinh ngạc hô lên, sau đó vung tay ra cuốn lên trăm triệu vạn đạo tắc màu xám, chỉ trong chớp mắt, nhưng đạo tắc này hầu như đã bao phủ toàn bộ không gian. Lúc này lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố lại lung lay một lần nữa, dường như lúc nào cũng có thể vỡ ra. Mà Lam Tiểu Bố cũng bị đạo tắc màu xám kia ảnh hưởng đến, trong cái đạo tắc Bất Diệt màu xám này, hắn dường như đã hóa thành sâu kiến nho nhỏ, có thể bị đạo tắc cao cao tại thượng này nghiền ép thành hư vô bất cứ lúc nào.

Lam Tiểu Bố biến sắc, ban đầu hắn thật sự xem thường tên gia hỏa tàn phế trước mắt này. Giờ phút này hắn mới biết được, gia hỏa này so với Mông Bất Trầm chỉ có Sáng Đạo cảnh kia cường đại hơn rất nhiều, thậm chí không chỉ mười lần.

Điều này cũng khiến Lam Tiểu Bố hiểu rõ, Tạo Hóa Thánh Nhân đáng sợ như thế nào. Cái này chỉ là một Tạo Hóa Thánh Nhân trùng sinh, hơn nữa còn là thân thể và hồn phách bị tàn khuyết, bây giờ thậm chí còn chưa khôi phục lại vĩnh Sinh cảnh. Bây giờ đối phương chỉ dựa vào đạo tắc Bất Diệt không hoàn thiện, đã có khí thế đại đạo áp chế như vậy. Nếu như gia hỏa này khôi phục lại Tạo Hóa cảnh.... Không cần khôi phục Tạo Hóa cảnh, chỉ cần đến Sáng Đạo cảnh thôi, cái đạo tắc Bất Diệt kia nghiền ép đến, hắn cũng chỉ có thể đi càng xa càng tốt.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố vô cùng khâm phục thanh niên đã bị bảy tên cường giả Tạo Hóa truy sát ở Vĩnh Sinh chi địa mà Vận Mệnh Thánh Nhân đã nói lúc trước, một tu sĩ không đến Vĩnh Sinh cảnh, vậy mà có thể chạy thoát trước sự truy sát của bảy cường giả Tạo Hóa cảnh. Mặc kệ bây giờ có bị giết hay không, nhưng dù sao hắn ta đã từng chạy thoát. Cái này không thể dùng cường hãn để hình dung, mà quả thật là thần thoại.

Chương 2028 - Bất Diệt Thánh Nhân (2)

Không được, hắn nhất định phải nhanh chóng đến Vĩnh Sinh chi địa, sau đó vấn đỉnh Vĩnh Sinh cảnh. Nếu không thì chờ cường giả Tạo Hóa đến giết hắn, có lẽ ngay cả chạy trốn hắn cũng không có tư cách.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cuối cùng lười dây dưa với tên Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm trước mắt này nữa, vung tay lấy một cái cối xay cực đại ra.

Cối xay vừa lấy ra, đạo tắc Bất Diệt màu xám bao quanh không gian của Trang Ấn Trầm kia, chỉ trong nháy mắt đã bị cối xay mài không còn một mảnh. Không chỉ như vậy, lĩnh vực và đạo vận thần thông của Trang Ấn Trầm cũng bị mài đi. Mà cái này chỉ là vừa mới bắt đầu, một khắc sau, cái cối xay to lớn này diễn hóa ra vô cùng vô tận khí thế sát phạt, những khí thế sát phạt này tạo thành một cối xay mênh mông thông thiên.

“Vũ Trụ Ma!” Trang Ấn Trầm khiếp sợ nhìn cối xay sát phạt đang nghiền ép đến, trong mắt chỉ có tuyệt vọng.

“Răng rắc! Tạch tạch tạch két….” Cối xay to lớn Vũ Trụ Ma cuốn một bàn tay của Trang Ấn Trầm vào trong, tiếng tạch tạch từ cối xay kia có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Trang Ấn Trầm hoàn toàn không phản kháng, trong miệng vẫn còn đang tự lẩm bẩm, “Ngươi lại có Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Ma…”

Chỉ trong chớp mắt, cả người Trang Ấn Trầm bao gồm cả đạo tắc và giọng nói của hắn ta, đều biến mất trong khí thế sát phạt mênh mông của Vũ Trụ Ma.

Lam Tiểu Bố đờ đẫn nhìn xem Vũ Trụ Ma đang trôi nổi trong hư không, giờ phút này Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm đã biến mất, thậm chí ngay cả một chút đạo vận cũng không còn sót lại. Khiến Lam Tiểu Bố chấn động là, Vũ Trụ Ma quá đáng sợ, đây quả thật không thể nói là đáng sợ, mà là nghịch thiên.

Không chỉ Trang Ấn Trầm, còn cả thế giới của Trang Ấn Trầm, bản đạo quyển trống không kia, đều bị mài thành hư vô.

May mắn là hắn lấy được Vũ Trụ Ma, nếu như người khác lấy được

Vũ Trụ Ma rồi ra tay với hắn, hắn có cơ hội chạy thoát hay không??

Lam Tiểu Bố nghĩ thật lâu, hắn cảm thấy nếu như Vũ Trụ Ma vừa xuất hiện mà hắn lập tức chạy, hắn vẫn có cơ hội chạy trốn, chỉ khi nào Vũ Trụ Ma khóa hắn lại, hắn mới không có cơ hội chạy trốn.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố cất Vũ Trụ Ma đi.

Hắn cũng biết, hắn chỉ giết một cái phân thân quan trọng của Trang Ẩn Trầm mà thôi, tương lai gia hỏa này nhất định sẽ xuất hiện, nhưng mà Lam Tiểu Bố lo lắng không phải là Trang Ẩn Trầm, mà là lo lắng Tạo Hóa Thánh Nhân.

Lần trước hắn nghe Trác Huyền Thiên nói, loại Chí Bảo Vũ Trụ như Vũ Trụ Ma, chỉ sợ có chín cái. TRong vùng vũ trụ này của bọn hắn đã có ba cái rồi, theo thứ tự là Vũ Trụ Duy Mô trên người hắn, Vũ Trụ Ma, còn một cái nữa chính là Thất Giới Thạch mà hắn đang tìm kiếm. Nếu như ở Vĩnh Sinh chi địa, hắn gặp được một Tạo Hóa Thánh Nhân có Vũ Trụ Chí Bảo, vậy thì hắn chơi như thế nào?

Nghĩ một lát cũng không nghĩ ra được điều gì cả, Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy năm cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, trong hư không nhanh chóng xuất hiện một cái cấm văn mơ hồ. Trường Sinh Kích trong tay Lam Tiểu Bố vung lên một cái, đạo cấm văn tự nhiên này bị xé nứt, năm cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ bay vào trong đó, sao đó một cái bia đá khắc Lục Giới Thạch Giới Kỳ xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cuốn một cái, sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ đều được hắn cuốn vào trong Trường Sinh Giới.

Mặc kệ tên Trang Ẩn Trầm kia, còn những Tạo Hóa Thánh Nhân khác, hắn cứ thu thập đủ Thất Giới Thạch Giới Kỳ trước đã.

Rời khỏi Thất Lạc Hải, đầu tiên là Lam Tiểu Bố lấy sáu cái Thất Giới

Thạch Giới Kỳ ra, sau đó hắn lập tức trợn tròn mắt. Không phải đã nói sau khi lấy sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này ra, có thể chỉ đến vị trí của cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ cuối cùng hay sao? Bây giờ hắn đã lấy được sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mà sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này đều đã lấy ra rồi, nhưng lại hoàn toàn không có chỉ hướng.

Vậy thì phải làm sao đây? Thất Giới Thạch nhất định phải do hắn khống chế, nếu không, hắn không thể đi vào Vĩnh Sinh chi địa còn chưa nói, khoảng thời gian kia còn bận rộn không rồi.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, có khi nào cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ kia chính là bản thân Thất Giới Thạch hay không? Sau đó hắn lập tức nghĩ đến ở bên dưới Thất Giới đại mạc, hắn đã thật sự nhìn thấy Thất Giới Thạch Giới Kỳ.

Cho dù kết quả như thế nào, Lam Tiểu Bố đều quyết định quay về một chuyến. Cũng may hắn biết vị trí của Thất Giới Thạch, ở Trản Ái Thánh Đạo thành, nơi này hắn đã dùng hộ trận che lại.

Chờ hắn quay về thử một chút, Thất Giới Thạch có phải chính là cái Giới Kỳ thứ bảy hay không. Nếu như không phải, hắn sẽ tiếp tục tìm kiếm. Nếu như đúng, hắn vừa hay có thể quay về bàn giao lại mọi chuyện một chút, sau đó đến Vĩnh Sinh chi địa. Muốn tự do, muốn Đại Hoang Thần Giới không bị người khác dùng làm đá kê chân, bị người ta tùy tiện niết hóa, hắn nhất định phải đến Vĩnh Sinh chi địa, tốt nhất là xử lý hết toàn bộ những cường giả Tạo Hóa tự cho mình là đúng kia.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, chỉ có chính hắn trở thành Tạo Hóa Thánh Nhân, lúc này mới có thể bảo vệ an nguy của Đại Hoang Thần Giới, bảo vệ vùng vị diện này. Bởi vì người khác nghĩ như thế nào hắn không biết, nhưng bản thân hắn nghĩ như thế nào thì hắn biết rõ.

Chương 2029 - Hoang Bặc Tử đáng sợ.

Tốc độ Luân Hồi Oa được Lam Tiểu Bố kích phát đến mức cực hạn, hắn đánh giá một chút, với tốc độ bây giờ của hắn, muốn quay lại Đại Hoang Thần Giới, ít nhất phải mười năm.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy rất bất đắc dĩ, nếu như có truyền tống trận thì tốt rồi, nếu có truyền tống trận, hắn cũng không cần tốn nhiều thời gian để đi đường như vậy.

Hai năm trôi qua, Lam Tiểu Bố đang tính toán phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng trở về Đại Hoang Thần Giới, Thông Tin Châu của hắn lại truyền đến tin tức màu đỏ. Thông Tin Châu truyền đến tin tức màu đỏ, đó là tin cầu cứu. Lam Tiểu Bố khó hiểu, ai lại cầu cứu hắn? Tu sĩ có thể gửi tin cầu cứu đến hắn thật sự cũng không nhiều, cộng lại cũng chỉ có mấy người mà thôi, dù sao thì tu sĩ có đạo tắc thông tin của hắn cũng chỉ có mấy người. Nếu như Đại Hoang Thần Giới xảy ra chuyện, không cần tin cầu cứu, ngay cả tâm thần hắn cũng có thể cảm nhận được tin tức nguy hiểm.

Thần niệm quét qua Thông Tin Châu, khiến Lam Tiểu Bố king ngạc chính là, người cầu cứu là Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên gửi đến. Trong suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, bất kỳ người nào cũng có thể phát tin tức cầu cứu cho hắn, chỉ duy nhất không có khả năng chính là Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên.

Chân Thường Nguyên là Vĩnh Sinh Thánh Nhân Sáng Đạo cảnh thật sự, nơi này cũng không phải Vĩnh Sinh chi địa, cho dù Mông Bất Trầm gặp phải Chân Thường Nguyên, chỉ sợ cũng chỉ có thể chạy trốn. Chân Thường Nguyên không thích tranh đoạt, không có nghĩa là sức chiến đấu của nàng kém. Tin rằng sau thời gian dài giải thoát khỏi khốn cảnh, thực lực của Chân Thường Nguyên đã khôi phục.

Càng khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ là, tin tức cầu cứu Chân Thường Nguyên gửi đến chỉ có hai chữ, “Đang trốn!”

Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát một đạo tin tức lại, không có bất cứ hồi âm nào. Có thể tưởng tượng được, thậm chí ngay cả cơ hội trả lời tin tức Chân Thường Nguyên cũng không có, nàng đang rất nguy hiểm.

“Thái Xuyên, nhanh chóng tiến vào Trường Sinh Giới, ta cần đi đánh nhau.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, không đợi Thái Xuyên nghe thấy rõ hay không, tay vung lên, Luân Hồi Oa và Thái Xuyên đều được hắn đưa vào trong Trường Sinh Giới.

Sau khi sắp xếp xong, Lam Tiểu Bố trực tiếp thi triển thuấn di.

Thần nguyên và thần niệm khi thi triển thuấn di tiêu hao rất lớn, nhưng mà so với Luân Hồi Oa, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mặc dù hắn có Thông Tin Châu của Chân Thường Nguyên, nhưng chỉ cần Chân Thường Nguyên không truyền tin tức cho hắn, vậy thì hắn không thể nào tìm được Chân Thường Nguyên, hắn chỉ có thể dựa theo phương vị lúc đầu Chân Thường Nguyên truyền tin cho hắn để đi đến đó.

Liên tiếp thuấn di nửa tháng, đến khi Lam Tiểu Bố đã có chút không thể kiên trì được nữa, hắn cuối cùng cũng tìm được vị trí truyền tin của Chân Thường Nguyên.

Ở nơi này, Lam Tiểu Bố cảm nhận được phương vị Chân Thường Nguyên bỏ chạy. Không chỉ như vậy, hắn còn cảm nhận được quy tắc Không Gian biến hóa khi Chân Thường Nguyên bỏ chạy. Dao động quy tắc trong hư không, chỉ cần có chút biến hóa. Cũng đừng hòng có thể che giấu được Lam Tiểu Bố.

Trừ đạo vận của Chân Thường Nguyên, Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được đạo vận của một tu sĩ khác. Chỉ là đạo vận này cực kỳ yếu kém, nếu như không chú ý đến, có khả năng sẽ bỏ qua.

Lam Tiểu Bố không dám khinh thường, lập tức độn qua. Hắn hy vọng Chân Thường Nguyên có thể đập nồi dìm thuyền một chút, trong lúc bỏ chạy, chỉ di chuyển gần vị trí truyền tin tức cho hắn. Nếu không hắn truy đuổi thì khá phiền toái.

Nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, khả năng này rất nhỏ, bởi vì chạy vòng quanh một vị trí trong hư không, chỉ cần qua thời gian dài, sẽ bị người ta phát hiện, một khi bị phát hiện, vậy thì chẳng khác nào ném sinh tử của mình vào tay đối phương.

Tốc độ độn của Lam Tiểu Bố cực kỳ nhanh, hai ngày sau, hắn lại càng quen thuộc với đạo vận người truy sát Chân Thường Nguyên, cái này dường như còn ẩn chứa một loại khí thế vận mệnh Thiên Đạo ở trong đó, hơn nữa so với khí thế của Chân Thường Nguyên thì thâm hậu hơn nhiều. Có thể nói Chân Thường Nguyên có thể trong nửa tháng không bị đối thủ đuổi kịp đã là không tầm thường rồi.

Nhưng mà cũng khiến Lam Tiểu Bố nghi ngờ là, theo lý mà nói, qua thời gian dài như vậy, đối thủ phải sớm đuổi kịp Chân Thường Nguyên mới đúng, sao lại còn đang lẩn trốn?

KHiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là Chân Thường Nguyên thật sự chạy quanh vị trí đã truyền tin tức. Chỉ là cái vòng này càng lúc càng lớn mà thôi, có thể thấy được Chân Thường Nguyên cũng biết chỉ có như vậy mới có thể đợi được hắn.

Nếu như Chân Thường Nguyên đang chờ hắn, vậy cho thấy rõ Chân

Thường Nguyên tin tưởng hắn có thể đối phó với gia hỏa này.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố dứt khoát không dọc theo phương vị bỏ chạy của Chân Thường Nguyên mà tiếp tục đuổi nữa, mà là quay đầu, đi theo hướng ngược lại, dùng cách độn hành thuấn di.

Chỉ qua nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã ngạc nhiên cảm nhận được Chân Thường Nguyên đang đến. Chân Thường Nguyên rõ ràng cũng phát hiện ra Lam Tiểu Bố, lập tức lao đến.

“Tiểu Bố sư đệ, ngươi cầm theo cái này đi nhanh lên, ta chặn người này.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Chân Thường Nguyên lập tức lấy một chiếc nhẫn ném cho Lam Tiểu Bố, sau đó thì tiếp tục định bỏ chạy.

Chương 2030 - Hoang Bặc Tử đáng sợ. (2)

Lam Tiểu Bố còn chưa cầm được chiếc nhẫn, nhưng thần niệm của hắn đã quét thấy đồ vật trong nhẫn, chính là Vận Mệnh Đạo Quyển.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, Chân Thường Nguyên thật sự không phải muốn tìm hắn đến cứu mạng, mà là muốn tìm hắn, để đưa Vận Mệnh Đạo Quyển cho hắn. Chân Thường Nguyên biết hắn cầm Vận Mệnh Đạo Quyển đi thì sẽ rất nguy hiểm, còn đưa Vận Mệnh Đạo Quyển cho hắn, có thể thấy được Chân Thường Nguyên biết rõ Vận Mệnh Đạo Quyển không thể nào rơi vào trong tay người truy sát nàng được.

Gia hỏa này rốt cuộc là ai?

Lam Tiểu Bố nhận lấy chiếc nhẫn, nhưng không đi ngay lập tức, mà lấy Trường Sinh Kích ra ngăn cản gia hỏa truy sát Chân Thường Nguyên.

Gia hỏa này cao gần ba mét, vóc dáng cao như vậy, hết lần này đến lần khác còn đội một cái cao quan. Ban đầu Lam Tiểu Bố cho rằng đối phương là Yêu tộc, nhưng mà khi thần niệm dừng trên người gia hỏa này, Lam Tiểu Bố mới biết hắn đã đoán sai ròi. Gia hỏa này thật sự là một tu sĩ Nhân tộc chân chính, một tu sĩ Nhân tộc cao gần ba mét, đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy.

“Tiểu Bố sư đệ, người này chính là Hoang Bặc Tử, hắn đã đến tu vi Diễn Giới, chúng ta cộng lại vẫn chưa phải là đối thủ của hắn. Cái Vận Mệnh Đạo Quyển này tuyệt đối không thể rơi vào tay hắn được, ngươi lập tức cầm Vận Mệnh Đạo Quyển rời khỏi nơi này, ta sẽ chặn người này lại.” Chân Thường Nguyên vội vàng kêu lên.

Lam Tiểu Bố thấy Hoang Bặc Tử cũng không vội vàng ra tay, đã biết đối phương không sợ hắn chạy trốn, hắn xua tay nói, “Chân sư tỷ, chỉ sợ là hắn biết ta sẽ đến đây giúp đỡ, nếu không thì hắn đã sớm đuổi kịp ngươi rồi, cho nên ta đoán hắn không sợ chúng ta sẽ chạy trốn.

Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, nếu như tên này muốn đuổi kịp Chân Thường Nguyên, chỉ sợ không cần thời gian lâu như vậy. Thực lực của đối phương là người mạnh nhất hắn từng gặp, loại khí thế đại đạo đáng sợ này, tuyệt đối mạnh hơn Vận Mệnh Thánh Nhân mấy cấp độ.

Đã cường đại như vậy, có lý do gì mà đuổi đến bây giờ vẫn không đuổi kịp Vận Mệnh Thánh Nhân? ĐỐi phương không sợ hắn chạy trốn, mà hắn cũng không có bất cứ ý nghĩ chạy trốn nào cả.

Hoang Bặc Tử cười ha ha, bình tĩnh nói, “Ngươi thật sự rất thông minh, quả nhiên là người ta muốn tìm. Ta vốn chỉ biết ngươi họ Lam, ngươi tên là Lam Tiểu Bố sao?”

“Ngươi…” Vận Mệnh Thánh Nhân đột nhiên hiểu ra, kinh hãi nhìn chằm chằm người cao gầy trước mắt.

Giờ phút này nàng đã hoàn toàn hiểu ra, thậm chí giọng nói của nàng cũng run rẩy, “Ngươi ở Vĩnh Sinh chi địa cố ý truy sát ta, sau đó đều là vì Tiểu Bố sư đệ?”

Hoang Bặc Tử mỉm cười, “Ta đã suy tính ra như thế này, ta suy tính được cơ hội tạo hóa của ta nằm ở trên người ngươi, nhưng mà lại không phải ở Vĩnh Sinh chi địa. Nhưng ta lại biết Vận Mệnh Đạo Quyển có thể giúp ta bước vào Vĩnh Sinh, nhưng không phải là Vĩnh Sinh chí cường, ta còn cần một thứ gì đó, những thứ này nằm trên người một tên họ Lam.”

Nói đến đây, ánh mắt của hắn ta nhfn về phía Lam Tiểu Bố, “Nếu như ta đoán không sai, tên họ Lam mà ta suy tính ra chính là ngươi nhỉ. Rất nhiều năm trôi qua, ta cuối cùng cũng hoàn thành lần suy tính này, rất tốt.”

“Thật xin lỗi, ta không nghĩ từ đầu đến giờ, đều bị người này tính toán.” Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên có chút áy náy nhìn Lam Tiểu Bố, nếu như Hoang Bặc Tử đã nói như vậy, thế đã nói rõ, đối phương hoàn toàn không sợ nàng có thể chạy thoát.

Đồng thời nàng cũng hiểu, nàng bị nhốt trong Hư Không Bạch Sơn, cũng đã được người ta tính toán kỹ rồi. Cũng đã tính đến chuyện Lam Tiểu Bố sẽ đến hư Không Bạch Sơn để cứu nàng, sau đó thông qua nàng tìm đến Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần lo lắng, cho dù hắn không tìm đến chỗ ta, nếu như hắn có thể tính được thực lực của ta và đồ trên người của ta, vậy thì sẽ không ở chỗ này mà làm màu.”

Lam Tiểu Bố khẳng định đối phương không tính được đến chỗ hắn, đối phương có thể tính ra được hắn họ Lam, nói không chừng còn là khi hắn còn chưa ra đời. Sau khi hắn hoàn thiện đại đạo của mình, khai sáng ra Trường Sinh Giới của bản thân, hoàn toàn không còn nằm trong quy tắc mênh mông ở đây nữa. Dùng một câu để nói là, hắn đã nhảy ra khỏi Ngũ Hành rồi, sao mà tính được? Nặng lực của Hoang Bặc Tử có mạnh đến đâu, làm sao có thể tính đến trên đầu hắn?

“Ta thích hậu bối tự tin, nói ngươi lấy Vận Mệnh Đạo Quyển và mở thế giới của ngươi ra, có lẽ ngươi sẽ không làm đúng không? Đã như vậy, ta tự mình đến lấy vậy.” Hoang Bặc Tử nói xong thì tiến lên một bước.

Loại lĩnh vực Thánh Nhân đáng sợ đến cực hạn bao trùm đến, Lam Tiểu Bố thậm chí còn cảm nhận được hư không đang biến mất, thời gian nhất thời chậm lại, không gian cũng biến mất.

Giờ phút này, hắn có một loại ý nghĩ phải chạy ngay lập tức, phải trốn càng xa càng tốt. Nhưng mà một khắc sau hắn lại nghĩ đến tên tu sĩ bị bảy cường giả Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát, người ta cũng chưa chứng đạo Vĩnh Sinh, lại có thể trốn thoát khỏi sự vây công của bảy tên cường giả Tạo Hóa và hơn trăm cường giả Diễn Giới và Sáng Đạo Thánh Nhân vây công, hắn bây giờ chỉ đối mặt với một tên tu sĩ Diễn Giới mà thôi.

Chương 2031 - Chiến Diễn Giới.

Lĩnh vực Trường Sinh điên cuồng mở rộng, sau đó vững chắc. Cái cảm giác kiềm chế trong hư không chậm lại, loại cảm giác ngạt thở kia cuối cùng cũng biết mất. Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố còn chưa đánh kích mang ra, mà chỉ cuốn lên một mảnh đạo tắc vặn vẹo.

Quy tắc Hoang Bặc Tử áp chế vùng không gian này dần dần trở nên rõ ràng, ở nơi xa, Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên cũng vô cùng mừng rỡ. Nàng không ngờ Lam Tiểu Bố sẽ mang đến cho nàng ngạc nhiên lớn như vậy, có thể khiến quy tắc đạo vận của Hoang Bặc Tử hiện rõ. Chi cần quy tắc rõ ràng thêm một chút nữa, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng xé mở lĩnh vực của Hoang Bặc Tử.

Chân Thường Nguyên vô cùng vui mừng, còn Lam Tiểu Bố thì vô cùng kinh hãi. Liệt Tắc Luân của hắn khiến đạo vận lĩnh vực và thần thông của đối phương hiện rõ, cái này chỉ mới là bước đầu tiên mà thôi. Sau đó Liệt Tắc Luân của hắn sẽ trực tiếp xé rách lĩnh vực quy tắc của đối phương, nghiền ép đối phương.

Nhưng trên thực tế, Liệt Tắc Luân của hắn chỉ khiến quy tắc của đối phương trở nên rõ ràng, nhưng đạo tắc thần thông Liệt Tắc Luân thì đang tán loạn. Có thể khẳng định, Liệt Tắc Luân của hắn không dùng được với Hoang Bặc Tử.

Liệt Tắc Luân không dùng được, Lam Tiểu Bố không cần nghĩ, những thần thông khác của hắn, bao gồm cả Thất âm Sát, Luân Hồi Kiều, đều không thể gây ra bất cứ thương tổn gì cho Hoang Bặc Tử.

“Ồ!” Hoang Bặc Tử cảm nhận được sự cường đại của thần thông Liệt Tắc Luân, kinh ngạc hô lên, chẳng những không bị hù sợ, mà lại hiện lên vẻ vui mừng.

Đây không phải là do thần thông của Lam Tiểu Bố không dùng được, mà là cảnh giới của hắn ta cao hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều, cho nên Lam Tiểu Bố không thể nào thông qua Liệt Tắc Luân mà xé mở lĩnh vực đạo vận của hắn ta. Nếu như loại thần thông này hắn ta có thể nắm trong tay, vậy thì trong những người cùng cấp, hắn ta không thể nói là vô địch, nhưng ít nhất không có mấy Diễn Giới Thánh Nhân có thể lải nhải trước mặt Hoang Bặc Tử hắn.

Vốn định trực tiếp đánh nát thân thể Lam Tiểu Bố, sau đó xé rách thế giới Lam Tiểu Bố, trong nháy mắt Hoang Bặc Tử đã thay đổi sách lược, hắn ta muốn giam cầm Lam Tiểu Bố.

Hắn ta vươn tay ra cầm một cái trận bàn Bát Quái, chỉ là còn chưa kịp đợi hắn ta lấy cái trận bàn Bát Quái này ra, Lam Tiểu Bố đã đánh một cái cối xay lớn ra. Cối xay lớn vừa đánh ra, đã trở nên to vạn trượng, hầu như đã bao phủ cả vùng hư không này.

Lam Tiểu Bố biết đây là cơ hội duy nhất để hắn lấy Vũ Trụ Ma ra, chờ sau khi thần thông Liệt Tắc Luân mất đi tác dụng rồi, Vũ Trụ Ma không thể nào khóa Hoang Bặc Tử lại nữa.

Oanh! Cối xay lớn quét sạch mọi đạo tắc, lĩnh vực quy tắc của Hoang Bặc Tử vốn dần trở nên mơ hồ đã trực tiếp bị xé nứt, lập tức quy tắc sát phạt cuồng bạo hóa thành hai mảnh cối xay. Cối xay đột nhiên nhúc nhích, đã cuốn Hoang Bặc Tử vào trong, một khắc sau, một tiếng răng rắc truyền đến, hai cái chân của Hoang Bặc Tử đã bị cối xay mài đi. Sau đó, ngay cả đỉnh đầu Hoang Bặc Tử cũng bị mài đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, cối xay từ từ vạn trượng mở rộng lên mấy chục vạn trượng, hơn nữa còn đang không ngừng to hơn.

Sắc mặt Hoang Bặc Tử thay đổi, Vũ Trụ Ma? Cái này là Vũ Trụ Ma? Hắn ta không chút do dự điên cuồng lui ra sau, hắn ta biết rõ, đừng bảo hắn ta chỉ có tu vi DIễn Giới, cho dù hắn ta đã bước vào cảnh giới Tạo Hóa Thánh Nhân, một khi bị Vũ Trụ Ma cuốn vào, cũng là kết cục mài thành cặn bã.

Đây ;à vò cảnh giới của hắn ta cao hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều, nếu như cảnh giới của hắn ta cũng giống như Lam Tiểu Bố, hắn ta đã bị Vũ Trụ Ma mài thành cặn máu rồi.

Hắn ta không thể hiểu nổi, vì sao Lam Tiểu Bố còn chưa đến cảnh giới Vĩnh Sinh Thánh Nhân, mà đã có thể kích phát Vũ Trụ Ma, hơn nữa còn phát huy ra được uy lực khổng lồ như vậy.

Hắn ta chỉ tính ra được trên người Lam Tiểu Bố có một món bảo vật phụ trợ vô thượng, món bảo vật này chính là thứ hắn ta muốn. Chỉ cần hắn ta lấy được món bảo vật phụ trợ này, hắn ta sẽ thành cường giả Tạo Hóa Thánh Nhân vô thượng.

Nhưng không ngờ được, Hoang Bặc Tử hắn ta luôn luôn tính toán chính xác kinh người, vậy mà không tính đúng. Lam Tiểu Bố quả thật có một món Vũ Trụ Chí Bảo vô thượng, nhưng mà không phải bảo vật phụ trợ, mà là bảo vật công kích. Vũ Trụ Ma trong vũ trụ mênh mông này, tuyệt đối là bảo vật cường đại số một số hai.

Trong lòng hắn ta cuối cùng cũng có chút kiêng kị với Lam Tiểu Bố, người khác nhìn ra Liệt Tắc Luân mà Lam Tiểu Bố đánh ra không có chút tổn hại nào với hắn ta, nhưng nếu như Lam Tiểu Bố không đánh Liệt Tắc Luân ra, khiến quy tắc đại đạo của hắn ta trở nên rõ ràng, vậy thì Vũ Trụ Ma hoàn toàn không thể nào trong thời gian ngắn mà cuốn lấy hắn ta. Bởi vậy có thể thấy được, hậu bối tên Lam Tiểu Bố này có tâm cơ rất sâu.

Lam Tiểu Bố điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, hắn không ngừng thôi động Vũ Trụ Ma. KHi Vũ Trụ Ma được Lam Tiểu Bố liều mạng thôi động, khí thế sát phạt tăng vọt, hai mảnh cối xay cũng điên cuồng mở rộng.

Dùng Vũ Trụ Ma đối phó với Hoang Bặc Tử so với khi đối phó với Bất Diệt Thánh Nhân khác nhau, khi Bất Diệt Thánh Nhân ở thời điểm cực thịnh thì có thể dễ dàng nghiền ép Hoang Bặc Tử. Nhưng khi đó hắn đối phó với Bất Diệt Thánh Nhân, ngay cả thân thể cũng bị tàn phá, nguyên thần và thần hồn cũng tàn phá, hắn dùng Vũ Trụ Ma xem như là miểu sát.

Mà bây giờ Hoang Bặc Tử đang ở thời điểm cực thịnh, thân thể và nguyên thần hắn ta hoàn chỉnh, hơn nữa cảnh giới còn cao hơn Lam Tiểu Bố. Nói cách khác, nếu như hắn không tu luyện đại đạo tự thân, bây giờ hắn đã không cần đánh nhau nữa, bởi vì ngay cả Vũ Trụ Ma, hắn cũng không thể lấy ra. Còn lĩnh vực, cũng không thể nào mở rộng được. Điều duy nhất hắn có thể làm, chính là buông tay chịu trói mà thôi.

Chương 2032 - Chiến Diễn Giới. (2)

Bây giờ mặc dù đã lấy Vũ Trụ Ma ra, nhưng muốn uy hiếp được Hoang Bặc Tử, cần phải không ngừng thôi động khí thế sát phạt của Vũ Trụ Ma. Khiến cối xay Vũ Trụ Ma không ngừng mở rộng. Một khi có chút thả lỏng nào, khiến Hoang Bặc Tử nắm được thời cơ mà chạy trốn khỏi Vũ Trụ Ma, hậu quả khó nói.

Cũng may Vũ Trụ Ma của hắn ngay từ thời điểm ban đầu đã thừa dịp Hoang Bặc Tử không phòng bị mà mài đi hai chân của Hoang Bặc Tử, cái này khiến thực lực của Hoang Bặc Tử giảm đi một chút.

Hoang Bặc Tử điên cuồng bỏ chạy, nhưng mà phát hiện ra cho dù hắn ta bỏ chạy như thế nào, nhưng khi khí thế sát phạt từ cối xay Vũ Trụ Ma không ngừng tăng vọt. Giờ phút này, bắp chân của hắn ta đã bị mài đi, đỉnh đầu cũng bị mài đi gần một nửa.

Giờ phút này Hoang Bặc Tử thật sự muốn quay người vọt thẳng đến chỗ Lam Tiểu Bố, cho dù bị Vũ Trụ Ma mài đi mất tính mạng, cũng muốn kéo Lam Tiểu Bố chôn cùng. Nhưng mà hắn ta nhanh chóng từ bỏ cái ý nghĩ này, cho dù hắn ta có thể giết Lam Tiểu Bố trong cái cối xay khổng lồ Vũ Trụ Ma này. Kết quả vẫn bất lợi với hắn ta, cái Vũ Trụ Ma này là của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể sống lại trong Vũ Trụ Ma, mà hắn ta thì chỉ có thể dựa vào phân hồn để lại ở nơi khác mà trùng sinh. Huống hồ bên cạnh còn có một Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên?

Đạo tắc sát phạt đáng sợ từ cối xay không ngừng xé rách thân thể của mình, Hoang Bặc Tử thở dài một tiếng, hắn ta chỉ có thể lấy một cái phù lục đại đạo ra, một khắc sau, không gian sát phạt của Vũ Trụ Ma đã bị xé ra một vết rách hư không. Hoang Bặc Tử xông vào trong vết rách, biến mất.

"Hắn dựa vào Vĩnh Sinh Đại Phù tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, cũng chỉ có tu vi Diễn Giới mới có thể ở chỗ này dựa vào Vĩnh Sinh Đại Phù tiến vào Vĩnh Sinh chi địa…" Ở đằng xa, giọng nói của Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên truyền đến. Nàng cũng biết rõ, đây là thực lực của Lam Tiểu Bố còn chưa đủ mạnh. Nếu như thực lực đủ mạnh, đừng nói là Vĩnh Sinh Đại Phù, cho dù là phù lục cao cấp đến đâu, cũng không thể chạy trốn khỏi không gian của Vũ Trụ Ma.

Nàng tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng Liệt Tắc Luân khiến quy tắc đạo vận của Hoang Bặc Tử hiện rõ, thậm chí còn sắp có thể xé rách lĩnh vực của Hoang Bặc Tử. Thời điểm ban đầu, nàng còn vui mừng một chút, nhưng sau đó nàng cảm thấy không đúng, bởi vì Liệt Tắc Luân của Lam Tiểu Bố giống như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã mất đi tác dụng.

Ngay khi nàng còn đang lo lắng, nàng chấn động phát hiện Lam Tiểu Bố đã lấy Vũ Trụ Ma ra. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố cùng dựa vào Vũ Trụ Ma khiến Hoang Bặc Tử phải chạy trốn.

Nhưng mà Chân Thường Nguyên còn chưa nói hết câu, đã cảm thấy không ổn, sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, khom người quỳ gối trong hư không, không ngừng nôn ra máu. Không chỉ như vậy, tóc Lam Tiểu Bố đã bắt đầu xám trắng, sau đó trở nên trắng như tuyết.

Mà cái Vũ Trụ Ma trước đó sắp mài Hoang Bặc Tử thành bã vụn, cũng từ mấy triệu trượng nhanh chóng thu nhỏ lại rồi rơi xuống bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Chân Thường Nguyên nhanh chóng lấy đạo quả ra bỏ vào trong miệng Lam Tiểu Bố, giờ phút này ngay cả một chút xíu thần niệm để lấy đạo quả ra, Lam Tiểu Bố cũng không có.

Nuốt một cái đạo quả rồi, Lam Tiểu Bố mới thở ra một hơi nói, “Cảm ơn.”

Sau đó mới cất Vũ Trụ Ma đi.

“Ta còn tưởng rằng ngươi có thể khống chế hắn, không ngờ Vũ Trụ Ma lại khiến ngươi tiêu hao nhiều như vậy.” Chân Thường Nguyên thở dài một tiếng, sau khi nói xong, thầm sợ mà nói, “Cũng may, Hoang Bặc Tử không biết tình huống của ngươi, may mà hắn chạy rồi…”

Câu nói tiếp theo Chân Thường Nguyên không nói ra, nhưng có thể tưởng tượng được, nếu như Hoang Bặc Tử không chạy trốn, nàng và Lam Tiểu Bố chỉ có thể bị giết, hơn nữa còn bị giết vô cùng bi thảm.

Lam Tiểu Bố lại lấy thêm mấy cái đạo quả khác nuốt vào, sau đó mới lên tiếng, “KHông, hắn biết tình huống của ta, hơn nữa hắn cũng nhất định phải chạy, hắn mà không trốn, ta thật sự có thể giết chết hắn.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như Hoang Bặc Tử không trốn đi, hắn thật sự có thể giết được Hoang Bặc Tử nhưng mà cái giá hắn phải trả cũng là dầu hết đèn tắt mà thôi.

Hắn dầu hết đèn tắt mà chết, chỉ cần có Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên ở đây, vậy hắn sẽ có cơ hội sống lại, nhưng sống lại đương nhiên đạo cơ sẽ bị tổn hại, tất cả rất có thể sẽ phải bắt đầu lại từ đầu. Mà Hoang Bặc Tử rõ ràng cũng biết chuyện này, cho nên mới nhanh chạy trước.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lam Tiểu Bố cảm thán, “Thật không ngờ được, một tu sĩ Diễn Giới đã đáng sợ như vậy. Đó là đang ở nơi này, nếu như ở Vĩnh Sinh chi địa, cho dù ta có lấy Vũ Trụ Ma ra, cũng chưa chắc có thể đánh hắn trọng thương.”

Lam Tiểu Bố cho dù chưa từng đến Vĩnh Sinh chi địa, cũng có thể đoán được quy tắc thiên địa ở Vĩnh Sinh chi địa cao cấp hơn nơi này rất nhiều, đầu tiên là Liệt Tắc Luân của hắn chưa chắc có thể khiến quy tắc và lĩnh vực của đối phương trở nên rõ ràng. KHông thể khiến quy tắc lĩnh vực của người ta rõ ràng, vậy thì đương nhiên không thể dễ dàng dùng Vũ Trụ Ma khóa đối phương lại.

Chân Thường Nguyên không nói gì, nàng biết Lam Tiểu Bố nói chính là sự thật, nhưng mà có một chuyện Lam Tiểu Bố không biết, nếu như Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Vĩnh Sinh chi địa một thời gian ngắn, đạo vận đại đạo, thần nguyên và thần niệm của Lam Tiểu Bố nhất định sẽ chuyển hóa thành đạo vận vĩnh sinh, cho dù không bước vào vĩnh sinh cảnh, thực lực cũng sẽ tăng cao. Cho nên bây giờ Lam Tiểu Bố có thể khóa Hoang Bặc Tử lại, sau này khi đến Vĩnh Sinh chi địa, vẫn có thể dựa vào Vũ Trụ Ma mà khóa Hoang Bặc Tử lại.

Không chỉ như vậy, Hoang Bặc Tử ở Vĩnh Sinh chi địa, chính là cường giả đỉnh cao trong tu sĩ Diễn Giới cảnh.

“Bây giờ ngươi có tính toán gì?” Chân Thường Nguyên thấy Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Oa ra, đã biết Lam Tiểu Bố dự định rời khỏi nơi này.

“Những con rùa này động một chút là có thể đến nơi này, còn có thể quay lại Vĩnh Sinh chi địa một lần nữa, trong lòng ta có một cảm giác nôn nóng cực độ, ta nhất định phải nhanh chóng tìm được Thất Giới Thạch, sau đó đến Vĩnh Sinh chi địa. Chân sư tỷ, còn ngươi thì sao?” Lam Tiểu Bố đáp.

Chân Thường Nguyên lập tức nói, “Ta và ngươi cùng đi.”

Chương 2033 - Thái Khư Phần có biến.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra ý của Chân Thường Nguyên, thực lực của Chân Thường Nguyên đã khôi phục được một nửa, nếu như thực lực hoàn toàn khôi phục, ở Vĩnh Sinh chi địa vẫn có thể giúp hắn được một chút.

“Được, cái này trả lại cho ngươi.” Lam Tiểu Bố lấy chiếc nhẫn có Vận Mệnh Đạo Quyển đưa lại cho Chân Thường Nguyên.

Chân Thường Nguyên cũng không để ý, đại đạo của Lam Tiểu Bố vô cùng phi thường, đại đạo Vận mệnh của nàng rất có thể là một chi nhánh trong đại đạo của Lam Tiểu Bố mà thôi. Muốn đạo đạo của mình dung hợp với đông đảo đạo tắc chi nhánh, vậy thì nhất định phải là đại đạo tự thân. Sau khi Hoang Bặc Tử và Lam Tiểu Bố đại chiến một trận, nàng đã hiểu rõ, Lam Tiểu Bố thật sự không coi trọng Vận Mệnh Đạo Quyển của nàng.

Lam Tiểu Bố kêu Thái Xuyên ra ngoài khống chế Luân Hồi Oa, rồi mới lên tiếng, “Chân sư tỷ, ta cảm thấy đại đạo của ngươi còn có thể tiến thêm một bước nữa. Chỉ là ngươi không quen tranh đấu, cho nên đối với đại đạo quá bình thản. Chúng ta tu đạo, vốn chính là tranh giành cơ hội, nếu như đại đạo quá bình thản, đối với đại đạo sẽ không được tốt.”

Lời này rất uyển chuyển, nói bóng gió chính là đại đạo của ngươi không tệ, nhưng bởi vì ngươi không thích tranh đấu, cho nên không muốn cảm ngộ đạo tắc Sát Phạt, cái này khiến ngươi bị người đuổi giết. Vũ trụ mênh mông này, cũng sẽ không phải vì Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên ngươi thích hòa bình mà hòa bình, mà là vì nắm đấm của ngươi mạnh thì ngươi có thể hòa bình.

Chân Thường Nguyên khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Ta tu luyện chính là đại đạo Vận Mệnh, cho dù có tiến thêm một bước, cũng chỉ là khiến cho đạo tắc Vận Mệnh của mình rõ ràng hơn chút mà thôi. Lần này mặc dù ta bị Hoang Bặc Tử tính toán, suýt chút nữa hại ngươi, nhưng mà cũng bởi vì ta tu luyện chính là đại đạo Vận Mệnh, lúc này mới có thể thay đổi vận mệnh của mình. Ý của ngươi ta hiểu, nhưng ta không thể nào khiến đại đạo của mình tiến thêm một bước, nhưng mà ta có thể hoàn thiện thần thông đại đạo của ta một chút."

Lam Tiểu Bố nói, "Không, ngươi có thể khiến đại đạo của mình tiến thêm một bước, bởi vì ngươi tu luyện đại đạo Vận Mệnh, nhưng ngươi vẫn có thể chứng đại đạo Vận May. Nếu như ngươi chứng đại đạo Vận May, cho dù là Hoang Bặc Tử kia có thể tính toán, cũng không thể nào tính toán rõ mọi thứ về ngươi. Hơn nữa lúc đó, ngươi lại hoàn thiện thần thông công kích, vậy thì sẽ mạnh hơn mấy lần."

"Vận May?" Chân Thường Nguyên lặp lại một câu.

Lam Tiểu Bố khẳng định, "Đúng, chính là chứng đạo Vận May. Vận mệnh là nhằm vào bản thân ngươi mà thôi, còn vận may là nhằm vào đại đạo của ngươi. Ngươi chứng vận mệnh tự thân, nhưng không có chứng đại đạo Vận May của chính mình. Một khi ngươi chứng đạo Vận May, cái tên Hoang Bặc Tử kia khi tính toán ngươi, ngươi có thể che đi thiên cơ của ngươi."

"Ngươi tu luyện Vận May? Cho nên tên Hoang Bặc Tử kia mới không tính được đến ngươi?" Lời Lam Tiểu Bố nói khiến Chân Thường Nguyên hiểu ra, thế nhưng nàng cảm thấy mình rất khó chứng đạo Vận May, cũng bởi vì đạo của nàng đã thành hình.

Lam Tiểu Bố nói, "Ta xem như đã chứng đạo Vận May, nhưng mà cảnh giới của ta bây giờ, Hoang Bặc Tử vẫn có thể tính đến ta. Trừ khi ta chứng đạo Vĩnh Sinh, hắn mới không thể tính đến ta được nữa. Trước đó Hoang Bặc Tử sở dĩ không tính được ta, cũng không phải vì ta chứng đạo Vận May, mà là vi ta tu luyện đại đạo tự thân, cho dù không chứng đạo Vận May, hắn cũng không tính được ta. Nếu không thì hôm nay ta đã không thể đuổi hắn đi rồi.”

Nếu như Hoang Bặc Tử đã biết từ sớm trên người Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Ma, hắn ta tuyệt đối sẽ không bị Lam Tiểu Bố đánh lén, sau đó bị thương mà chạy trốn.

ĐÔi với Lam Tiểu Bố mà nói, cái này thật ra cũng không phải là chuyện gì tốt, bởi vì hắn đã bại lộ ra Vũ Trụ Ma. Chuyện này khiến lần sau khi hắn gặp phải Hoang Bặc Tử, không có chút ưu thế nào cả, thậm chí sẽ bị Hoang Bặc Tử nghiền ép. Chính vì vậy, Lam Tiểu Bố mới nôn nóng muốn đến Vĩnh Sinh chi địa chứng đạo Vĩnh Sinh sớm một chút. Bởi vì không đến Vĩnh Sinh Thánh Nhân, chỉ sợ hắn vĩnh viễn không có cách đối phó với Hoang Bặc Tử.

Chân Thường Nguyên im lặng, nàng cũng biết Lam Tiểu Bố nói là đúng, nhưng muốn nàng đi chứng đạo Vận May, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố đột nhiên lấy một cái ngọc giản ra đưa cho Chân Thường Nguyên. “Chân sư tỷ, đây là một chút cảm ngộ đại đạo của ta khi ta chứng đạo Vận May, còn cả một tia đạo tắc Vận May mà ta phong ấn trong đó. Nếu như Chân sư tỷ không chê, có thể dựa vào đạo tắc Vận May này để cảm ngộ Vận May, sau đó chứng đạo Vận May.”

“A…” Chân Thường Nguyên ngạc nhiên nhận lấy ngọc giản, cái này mà sao ghét bỏ được? Người khác chứng đạo tắc đại đạo, tuyệt đối chính là bảo vật có giá trị vô thượng. Thứ này mà đặt ở trên hội đấu giá, mỗi lần xuất hiện đều sẽ có vô số người cạnh tranh.

Thậm chí có vài Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng sẽ cạnh tranh đạo tắc người khác chứng đạo.

Đá ở núi khác rất có thể là ngọc, đối với Tạo Hóa Thánh Nhân mà nói, đạo tắc mà người khác chứng đạo đều vô cùng quý giá. Chỉ có loại đạo tắc do chính mình chứng đạo này, cực ít khi xuất hiện, hầu như không có khả năng xuất hiện.

Nếu như Lam Tiểu Bố không thể nào bóc tách đạo tắc Vận May trong đại đạo Trường Sinh của mình, hắn cũng sẽ không đưa đạo tắc Vận May cho Chân Thường Nguyên. Hắn tách đại đạo Trường Sinh ra, cho dù Chân Thường Nguyên cảm ngộ đạo tắc Vận May này, cũng không thể nhìn trộm được đại đạo Trường Sinh của hắn.

“Đa tạ Tiểu Bố sư đệ, ta lập tức cảm ngộ đại đạo Vận May.” Chân Thường Nguyên vô cùng kích động nói.

Chỉ cần có thể chứng đạo Vận May, che đi thiên cơ đại đạo tự thân, tên Hoang Bặc Tử kia sẽ không thể tính toán được nàng, đối với nàng và Lam Tiểu Bố mà nói đều là chuyện tốt.

Chương 2034 - Thái Khư Phần có biến. (2)

“Được, ngươi cứ việc chứng đại đạo Vận May của ngươi đi, ta cũng cần phải chữa thương.” Lam Tiểu Bố biết rất rõ Chân Thường Nguyên sau khi chứng đạo Vận May đối với hai người bọn hắn đều là chuyện tốt. Nếu không Chân Thường Nguyên đi cùng hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, nhất định sẽ bị Hoang Bặc Tử tính toán ra. Nếu như vậy, hắn chỉ có thể còn chưa bắt đầu đã chuẩn bị chạy trốn.

…

Lam Tiểu Bố chữa thương, Chân Thường Nguyên cảm ngộ đại đạo Vận May, Thái Xuyên thì khống chế Luân Hồi Oa chạy về Đại Hoang Thần Giới.

Hai năm sau, vết thương của Lam Tiểu Bố đã sớm khôi phục, trận chiến cùng Hoang Bặc Tử, ai cũng bị thương không nhẹ, nhưng mà thu hoạch được cũng không tính là nhỏ. Hắn đi đến boong thuyền Luân Hồi Oa, phát hiện đạo vận Thái Xuyên hùng hậu, chỉ ngắn ngủi hai năm, thực lực lại tăng thêm một cấp độ. Có thể tưởng tượng, nếu như chờ Thái Xuyên chứng đạo cửu chuyển, cửu chuyển Thánh Nhân bình thường chỉ sợ ở trước mặt Thái Xuyên cũng không đủ nhìn.

“Đại ca, chúng ta đến Thái Khư Phần.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, Thái Xuyên vội vàng kêu lên.

Thần niệm Lam Tiểu Bố cũng quét đến Thái Khư Phần, gật đầu nói, “Đến Thái Khư Phần nhìn xem.”

Đạo vận quanh thân Chân Thường Nguyên càng ngày càng rõ ràng, chắc hẳn đã cảm ngộ đại đạo Vận May, sắp chứng được đạo Vận May. Cho nên lúc này Lam Tiểu Bố dự định dừng lại một khoảng thời gian, chờ Chân Thường Nguyên chứng đạo Vận May xong rồi nói tiếp.

Chứng đạo Vận May trong Thái Khư Phần, so với chứng đạo Vận May ở Đại Hoang Thần Giới càng tốt hơn. Dù sao thì hắn cũng chứng đạo Vận May ở Đại Hoang Thần Giới, cho nên vận may của Đại Hoang Thần Giới và hắn cùng một nhịp thở. Nếu như Chân Thường Nguyên lại đến Đại Hoang Thần Giới chứng đạo Vận May, chẳng những sẽ cướp đi vận may của Đại Hoang Thần Giới, đối với Chân Thường Nguyên cũng sẽ không tốt, dù sao thì lạc ấn của hắn quá nặng rồi.

Vừa tiến vào Thái Khư Phần, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không ổn.

Lúc trước khi hắn tiến vào quảng trường Thái Khư Phần, nơi này vô cùng náo nhệt, lần này đến đây, nơi này dường như không có tu sĩ.

Lam Tiểu Bố bảo Thái Xuyên dừng Luân Hồi Oa ở trung tâm quảng trường Thái Khư Phần, một bước lập tức dừng ở bên ngoài Thái Khư điện lúc đầu.

Thái Khư điện cũng đã biến thành một mảnh phế tích, Mạc Tiểu Tịch, Khổng Phục Sinh và Hồ Thanh Gia đều không có ở đây. Hộ trận mà hắn bố trí hình như cũng từng bị công kích.

Lam Tiểu Bố có chút nhíu mày, hắn lấy Thông Tin Châu ra phát cho ba người Hồ Thanh Gia một đạo tin tức. Theo lý mà nói, với danh tiếng hắn để lại ở Thái Khư Phần, còn cả uy thế hủy đi Thái Khư điện, sẽ không có người nào ra tay với ba người Mạc Tiểu Tịch mới đùng.

Mạc Tiểu Tịch và Hồ Thanh Gia còn chưa hồi âm, Khổng Phục Sinh đã truyền tin tức về.

Theo lời Khổng Phục Sinh nói, Mạc Tiểu Tịch ở chỗ này chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, sau đó nàng nhận được tin tức của phụ thân Mạc Khâu, cho nên nàng muốn đi tìm phụ thân Mạc Khâu của nàng. Mà giờ phút này Hồ Thanh Gia cũng đã chứng đạo tứ chuyển Thánh Nhân, thực lực hai người đều tăng cao. Hồ Thanh Gia mới đi cùng Mạc Tiểu Tịch, một mình hắn ta cũng không muốn ở lại nơi này, sau khi chứng đạo nhị chuyển Thánh Nhân, đã quay về Đại Hoang Thần Giới, bây giờ còn đang trên đường quay về Đại Hoang Thần Giới. Còn chuyện ở Thái Khư Phần, Khổng Phục Sinh cũng không biết rõ, nói cách khác, trước khi hắn ta rời đi, Thái Khư Phần không hề xảy ra chuyện.

Lúc này đạo tắc Vận May quanh người Chân Thường Nguyên lưu chuyển, rất rõ ràng đã đến thời khắc mấu chốt cảm ngộ đại đạo Vận May.

Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy ra mấy chục lá trận kỳ không quy tắc, bố trí hộ trận xung quanh Luân Hồi Oa khóa lại. Làm như vậy, cho dù có người đột nhiên đến đây cũng sẽ không ảnh hưởng đến Chân Thường Nguyên cảm ngộ đại đạo.

“Thái Xuyên, ta vào trong Thái Khư Phần nhìn thử, ngươi ở chỗ này hộ pháp cho Chân sư tỷ, một khi xảy ra chuyện lập tức truyền tin tức cho ta.” Lam Tiểu Bố dặn dò.

Lam Tiểu Bố muốn vào Hỗn ĐỘn Vô tắc ở sâu trong Thái Khư Phần, độn thuạt Vô Quy Tắc của hắn đã hoàn thiện, vừa hay đi vào Hỗn Độn Vô Tắc thử một chút.

“Đại ca yên tâm, nơi này giao cho ta.” Thái Xuyên vỗ ngực.

Lam Tiểu Bố tiện tay cầm một cái đại ấn ném cho Thái Xuyên rồi nói, “Đây là một cái Hoang Vũ Ấn ta lấy được từ chỗ người khác, xem như là một món bảo vật Tiên Thiên, để cho ngươi là pháp bảo. Nhớ kỹ, nếu có người dám ra tay, trực tiếp giết chết, đừng có kiêng kị gì cả.”

Cái Hoang Vũ Ấn này là pháp bảo của Quý Ỷ Ca, Quý Ỷ Ca đã bị hắn xử lý, thứ ở trên người cũng có cấp bậc Tiên Thiên. Chỉ là đồ tốt của Lam Tiểu Bố quá nhiều, hắn hoàn toàn không có cơ hội dùng đến Hoang Vũ Ấn, dứt khoát ném cho Thái Xuyên.

“Đại ca yên tâm, ta chắc chắn sẽ không kiêng kị gì cả.” Thái Xuyên cười he he, nó mới chẳng kiêng kị gì đâu, đại ca ngay cả cường giả DIễn Giới của Vĩnh Sinh chi địa cũng có thể đuổi đi, bây giờ nó cần gì phải kiêng kị ai chứ?

Chương 2035 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần.

Thái Xuyên không có ý định tu luyện, nó đang luyện hóa Hoang Vũ

Ấn ở trong tay. Cầm được cái đại ấn này, Thái Xuyên vô cùng nôn nóng muốn thử uy lực một chút.

Tất cả cấm chế và hồn niệm trên cái Hoang Vũ Ấn này đều đã bị Lam Tiểu Bố gõ bỏ, Thái Xuyên luyện hóa cũng vô cùng nhanh.

Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, Hoang Vũ Ấn đã bị Thái Xuyên hoàn toàn luyện hóa.

Thái Xuyên há miệng ra, lập tức nuốt cái Hoang Vũ Ấn này vào trong miệng, sau đó lại há miệng ra, cái đại ấn hơn vạn trượng lập tức xuất hiện lơ lửng trong hư không trước mắt.

Có nên thử một chút hay không? Cảm nhận được khí thế công kích cường hãn từ Hoang Vũ Ấn, Thái Xuyên cũng cảm nhận được nếu không thử một chút, thì cả người đều sẽ không thoải mái.

Hay là thử một chút đi, nhưng mà trước khi thử cần bố trí một cái cấm chế che chắn trước đã, nếu không lỡ như kinh động đến Vận Mệnh Thánh Nhân đang cảm ngộ đại đạo thì sẽ không tốt.

Thái Xuyên nhìn về phía Chân Thường Nguyên, lập tức bị kinh sợ. Cái khí thế đạo tắc hùng hậu rõ ràng kia, bao quanh tất cả không gian xung quanh người nàng, không chỉ như vậy, Thái Xuyên còn có thể cảm nhận rõ ràng vô cùng vô tận vận may thiên địa đang bao trùm đến, mà đạo tắc Vận May trên người Vận Mệnh Thánh Nhân cũng càng ngày càng hùng hậu.

Thậm chí nó có thể cảm nhận được dường như Vận Mệnh Thánh Nhân không phải đang ở ngay chỗ này, mà trực tiếp dung nhập vào trong vũ trụ mênh mông rồi.

Đạo tắc thật là cường đại, ta nhất định phải học.

Cảm nhận được đạo tắc Vận May cường đại, Thái Xuyên cũng không còn cách nào kiềm chế sự khát vọng trong lòng, Nó cảm thấy chỉ cần nó chứng đại đạo Vận May, nó nhất định có thể trở thành tứ chuyển Thánh Thú.

“A, Hỗn Độn Thần Thú?” Một giọng nói kinh ngạc truyền đến, sau đó có một tu sĩ trung niên có khí thế hùng hậu lập tức xuất hiện trước mặt Thái Xuyên.

Nhưng mà tu sĩ này lập tức nói, “Không đúng, không phải Thần Thú…”

Tu sĩ cảm nhận được chắc hẳn là Thái Xuyên đã chứng đạo Thánh Thú, lúc này hắn ta lại nhìn thấy Chân Thường Nguyên, ánh mắt của hắn ta lập tức tập trung vào Chân Thường Nguyên. Thật sự là vì khí thế đạo vận lưu chuyển trên người Chân Thường Nguyên quá kinh người, hơn nữa hắn ta thậm chí có thể cảm nhận được vận may mênh mông đang bao trùm đến…

Đây là đang chứng đạo Vận May? Tên tu sĩ này nhanh chóng xác định, Chân Thường Nguyên đúng là đang chứng đạo Vận May. Trong mắt hắn ta lộ ra vẻ chấn động và sùng bái, có thể chứng đạo Vận May, đâu có người nào là đơn giản?

“Ngươi ở đây mắt to mắt nhỏ nhìn chằm chằm như vậy, có phải đang mưu ma chước quỷ gì hay không?” Thái Xuyên hừ một tiếng. Cùng lúc đó, đã vung chân lên lập một cái cấm chế che chắn đơn giản, hoàn toàn che lấy Luân Hồi Oa đi. Vận Mệnh Thánh Nhân đang bế quan chứng đạo, nó không thể để người khác ảnh hưởng đến Vận Mệnh Thánh Nhân, đây là nhiệm vụ đại ca giao cho nó.

Hoang Vũ Ấn cũng đang lơ lửng trên đỉnh đầu của nó, nếu không phải Lam Tiểu Bố đã có dặn dò, nó đã chủ động ra tay rồi.

Cho nên bây giờ muốn ra tay, chỉ có thể đợi tên này ra tay trước, sau đó nó mới đánh trả.

Khiến Thái Xuyên thất vọng chính là, tu sĩ trung niên này cũng không có chút bất mãn nào, mà hành tiên thủ lễ với Thái Xuyên một cái, “Chào đạo hữu, ta chỉ muốn đến Thái Khư Phần tu luyện một môn thần thông, nhìn thấy đại đạo của tiền bối, trong lòng sợ hãi thán phục và kính nể, cho nên mới nhìn nhiều một chút, xin đạo hữu thứ lỗi.”

Một Thánh Thú chứng đạo, đó đã từng là tồn tại cao cấp nhất trong vũ trụ này. Đừng nhìn thấy hắn ta bây giờ cũng đã chứng đạo Thánh Nhân, nhưng so với Thánh Thú đã chứng đạo, tiềm lực và tiền cảnh của hắn ta đều yếu hơn rất nhiều. Hơn nữa bên cạnh con Thánh Thú chứng đạo này còn có một vị đại năng, vị đại năng này còn là người chứng đạo Vận May.

“A, vậy ngươi có biết vì sao mà Thái Khư Phần lại xuất hiện biến cố thế này không? Ta nhớ lần trước khi ta đến đây, Thái Khư Phần vô cùng náo nhiệt mà?” Thái Xuyên thấy đối phương không dám ra tay, dứt khoát hỏi thăm vài vấn đề.

Tu sĩ trung niên này vội vàng nói, “Trước đó Thái Khư Phần bi Tưởng Kiệt Xương và mấy tên cửu chuyển Thánh Nhân chiếm lấy, khiến nơi này chướng khí mù mịt. Về sau bọn hắn đắc tội với một cường giả, nghe nói là đã bắt bằng hữu của cường giả kia, cường giả này sau khi ra khỏi Thái Khư Phần, đã trực tiếp san bằng Thái Khư điện…”

“Những chuyện ngươi nói ta đều biết cả rồi, ta hỏi là vì sao bây giờ Thái Khư Phần lại không có người nào như vậy.” Thái Xuyên cắt ngang lời tu sĩ kia nói.

Khi tu vi tăng lên, khí thế Thánh Thú của Thái Xuyên không tự chủ mà lộ ra.

Tu sĩ trung niên này giải thích, “Mấy chục năm trước, ở nơi này có một cường giả tuyệt thế đến. Hắn chuyên chém giết tu sĩ để chứng đạo, sau đó cướp đi đồ vật trong thế giới của tu sĩ chứng đạo này. Sau khi hắn đến Thái Khư Phần, phát hiện nơi này có rất nhiều tu sĩ chứng đạo, dứt khoát ở đây đại khai sát giới, không biết đã chém giết biết bao nhiêu tu sĩ chứng đạo. Mãi đến khi không còn ai đến đây nữa, Thái Khư Phần cũng biến thành một mảnh phế tích.”

“Có loại người này ở đây, thế sao ngươi còn đến?” Thái Xuyên có chút khó hiểu nhìn tu sĩ trung niên này, nó hoài nghi gia hỏa này không thành thật, đang lừa nó.

Tu sĩ trung niên cười khổ nói, “Bởi vì công pháp và thần thông mà ta tu luyện có liên quan đến Thái Khư Phần, cho nên ta không thể rời bỏ Thái Khư Phần được. Ta ở bên ngoài bố trí rất nhiều Giám Sát Thần Trận, mãi đến mười hai năm trước, xác nhận cường giả kia quả thật đã đi rồi. Sau đó ta lại quan sát thêm mấy năm, xác định cường giả kia không quay lại đây nữa, lúc này mới dám đến đây. Nhưng mà thời gian ta ở đây cũng không dám quá lâu, lần trước ta đến đây chỉ dám ở lại nửa năm là đi. Qua ba năm rồi, đây là lần thứ hai ta đến.”

Chương 2036 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần. (2)

“A, còn có cường giả có thể giết chết tất cả Thánh Nhân chứng đạo ở Thái Khư Phần?” Thái Xuyên có chút nghi ngờ, nó biết ở Thái Khư Phần còn có cả cửu chuyển Thánh Nhân. Có thể giết chết nhiều cường giả Chứng Đạo như vậy, cường giả này mạnh đến mức nào?

“Quả thật có người như vậy, ta không dám lừa gạt đạo hữu…” Tu sĩ trung niên thấy Thái Xuyên không tin mình, nhanh chóng giải thích.

“Thật sự là hắn không lừa ngươi, nhưng mà có một câu hắn nói sai rồi, ta cũng không đi đâu cả, ta chỉ vào trong Thái Khư Phần mà thôi. Không sao, ta ra ngoài rồi đây.” Lúc nói chuyện, một đại hán áo đen đã từ hư không xuất hiện, dừng trước mặt tu sĩ trung niên này và Thái Xuyên.

Tu sĩ trung niên nhìn thấy đại hán áo đen này, sắc mặt lập tức tái nhợt. Hắn ta muốn lui lại mấy bước, nhưng mà giờ phút này hắn ta cảm thấy thân thể mình nặng trĩu, giống như cõng trên người vạn quân vũ trụ, khó mà nhúc nhích được. Hắn ta rõ ràng đã nhìn thấy đối phương rời khỏi đây, sao vẫn còn ở trong Thái Khư Phần?

Đại hán áo đen này không quan tâm đến tu sĩ trung niên này, mà ánh mắt nhìn về phía Thái Xuyên, “Thứ nho nhỏ ngươi cũng xem như không tệ nhỉ, lần trước khi nhìn thấy ngươi, ngươi là nhị chuyển, lúc này mới qua bao lâu chứ, đã là tam chuyển rồi. Cho dù như thế nào, hôm nay ngươi cũng không thể đi nổi rồi.”

Thái Xuyên khinh thường nói, “Mông Bất Trầm, có biết xấu hổ không thế hả, lần trước là ta chạy sao? Lần trước là ngươi bị đại ca ta đánh rắm chảy nước tiểu, ha ha, ta cũng phục lá gan của ngươi lắm, vậy mà ngươi còn dám đến nơi này.”

Thái Xuyên cuối cùng cũng hiểu vì sao có người có thể ở chỗ này đại sát một trận, hóa ra là Mông Bất Trầm. Mông Bất Trầm là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cảnh giới là cường giả Sáng Đạo, khó trách không có ai ở nơi này là đối thủ của hắn ta.

Nghe thấy lời Thái Xuyên nói, sắc mặt Mông Bất Trầm âm trầm vô cùng, ở trong vùng vũ trụ này, hắn ta ở trước mặt Lam Tiểu Bố đã ăn phải thiệt thòi. Sở dĩ hắn ta đến nơi này, chính là muốn đại đạo của mình tiến thêm một bước, sau đó tìm Lam Tiểu Bố đòi món nợ này về.

“Kêu đại ca của ngươi ra đây, Mông Bất Trầm ta đến lãnh giáo thần thông của hắn một chút.” Lúc Mông Bất Trầm nói chuyện, tay mở ra, Cửu Xi Bá lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Mặc dù không dám nói là nghiền ép Lam Tiểu Bố, nhưng mà khoảng thời gian này hắn ta ở Thái Khư Phần cũng không phải là không thu hoạch được gì cả. Cảnh giới không tăng lên, nhưng mà thần thông đại đạo đã cảm ngộ được thêm một chút, hơn nữa Tam Giới càng ngưng thực hơn, tăng thêm rất nhiều đạo tắc Sát Phạt.

“Ha ha, vậy ngươi chờ đó, đại ca của ta sẽ nhanh chóng trở lại.” Lúc Thái Xuyên nói chuyện thì lấy Thông Tin Châu ra.

Thấy Thái Xuyên lấy Thông Tin Châu ra, sao Mông Bất Trầm lại không biết Lam Tiểu Bố không có ở đây. Lúc trước hắn ta cho rằng Lam Tiểu Bố đang ở trong cái cấm chế ẩn kia tu luyện, bây giờ thấy Thái Xuyên lấy Thông Tin Châu ra, sao lại không biết Lam Tiểu Bố đang không có ở đây?

Biết Lam Tiểu Bố không có ở đây, trong lòng Mông Bất Trầm vui mừng, Cửu Xi Bá hóa thành chín đạo đạo tắc sắc bén đánh về phía Thái Xuyên. Hắn ta đã sớm muốn dạy dỗ Lam Tiểu Bố, chỉ là thực lực của Lam Tiểu Bố khiến hắn ta không thể nào dạy dỗ được. Bây giờ Lam Tiểu Bố không có ở đây, cứ bắt Thái Xuyên lại trước rồi nói.

Cùng lúc đó, thần niệm của hắn ta xuyên qua cấm chế che đậy mà Thái Xuyên đã bố trí, phát hiện bên trong quả nhiên không phải là Lam Tiểu Bố, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố cũng đang ở đây, đúng là may mắn mà. ĐỐi với Mông Bất Trầm mà nói, ở trong giới vực này, hắn ta chỉ kiêng kị một mình Lam Tiểu Bố mà thôi, tu sĩ khác hắn ta không thèm để ý.

Thái Xuyên giận dữ, giờ phút này đâu còn quản đến chuyện mình chỉ mới là tam chuyển Thánh Thú, còn đối phương là Sáng Đạo Thánh Nhân nữa? Một khắc sau, Hoang Vũ Ấn đã biến thành đại ấn vạn trượng đánh xuống.

Oanh! Trong hư không, đạo vận nổ tung, quy tắc phá nát, Thái Xuyên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. Chín đạo đạo tắc lại chỉ hơi chậm lại một chút, sau đó giống như có linh tính, quấn lấy tất cả không gian của Thái Xuyên.

Thấy Thái Xuyên sắp bị chín đạo đạo tắc này khóa lại cuốn đi, một tiếng quát lớn thanh lãnh truyền đến, lập tức có một tòa bạch sơn đánh ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Chín tiếng vỡ vụn liên tiếp truyền đến, chín đạo đạo tắc Sát Phạt đánh về phía Thái Xuyên kia đều bị vỡ vụn, hóa thành hư vô.

Cửu Xi Bá cũng từ không trung rơi xuống, lĩnh vực của Mông Bất Trầm xất hiện một vết nứt.

Mông Bất Trầm hoảng hốt, nhanh chóng cầm lấy Cửu Xi Bá, muốn lui lại, đã nhìn thấy sau khi cái bạch sơn kia đánh nát chín đạo đạo tắc Sát phạt của hắn ta đang đánh về phía đỉnh đầu hắn ta. Cùng lúc đó, không gian và lĩnh vực của hắn ta đều bị phong tỏa lại.

Thật mạnh, đây tuyệt đối là cường giả Sáng Đạo cao cấp nhất, hắn ta không rõ vì sao ở trong vũ trụ này, trừ Vĩnh Sinh Thánh Nhân Sáng Đạo là hắn ta, còn có cường giả Sáng Đạo khác.

Nhưng mà hắn ta biết lúc này không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, hắn ta nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi lĩnh vực Sát Phạt của đối phương.

Chương 2037 - Áp chế.

Cửu Xi Bá của Mông Bất Trầm hóa thành Tam Giới, cả người điên cuồng lui về phía sau.

Rầm rầm rầm! Đạo tắc nổ tung trong hư không, bạch sơn cuối cùng cũng bị ngăn trở, Mông Bất Trầm vung Cửu Xi Bá lên, vọt thẳng vào trong Thái Khư Phần. Mặc dù phóng ra khỏi Thái Khư Phần mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà lúc này hắn ta hoàn toàn không dám xông ra ngoài Thái Khư Phần. Bởi vì muốn xông ra ngoài Thái Khư Phần, nhất định phải vượt qua Chân Thường Nguyên, hắn ta không dám chắc mình có thể vượt qua Chân Thường Nguyên.

Thái Xuyên ngạc nhiên nói, “Chúc mừng Chân tỷ đã chứng đạo thành công, thực lực tăng mạnh.”

Nói thật lòng thì nó lại càng muốn chứng đại đạo Vận May, Chân Thường Nguyên chứng đạo vận mệnh đã cường đại như thế, vậy sau khi nó chứng đạo Vận May rồi, cũng sẽ vô cùng cường đại.

Chân Thường Nguyên cũng vô cùng kích động, nàng vừa chứng đạo Vận May đã cảm nhận được thực lực tăng mạnh. Nhưng mà nếu như nói rõ, thì nàng cũng không biết được, một trận chiến vừa rồi, đã khiến nàng hiểu rõ, thực lực của mình so với trước đó không hề nằm trên cùng một cấp độ. Dung hợp vận may thiên địa, khi đánh ra thần thông lại càng phù hợp với quy tắc thiên địa.

Thật ra đối với Chân Thường Nguyên mà nói đây vẫn chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, sau khi nàng chứng đạo Vận May rồi, toàn thân trên dưới đều vô cùng nhẹ nhõm. Trước đó luôn có một loại cảm giác toàn thân không được tự nhiên, dường như có thể bị người ta nhìn chằm chằm bất cứ lúc nào. Cái cảm giác này khỏi cần phải nói, nhất định chính là Hoang Bặc Tử đang tính toán nàng.

Bây giờ thì tốt rồi, nàng đã chứng đạo Vận May thiên địa, thoát ra khỏi phạm vi tính toán của Hoang Bặc Tử, che đậy thiên cơ bản thân. Tên Hoang Bặc Tử kia có năng lực thông thiên đến đâu, cũng không thể phá vỡ thiên cơ của Chân Thường Nguyên nàng mà mưu hại nàng. Có lẽ lúc này, nàng mới có thể xưng là một Vĩnh Sinh Thánh Nhân chân chính.

Tên tu sĩ trung niên đứng bên cạnh quan sát trận chiến kia hoàn toàn ngây dại, Mông Bất Trầm cường đại như thế nào hắn ta mặt dù không nhìn thấy tận mắt, nhưng đã nghe nói đến rất nhiều. Người này một lần có thể giết mấy cửu chuyển Thánh Nhân, có thể tưởng tượng được thực lực của người này mạnh đến mức đáng sợ. Rất nhiều người chạy khỏi Thái Khư Phần đều đồn rằng, Mông Bất Trầm đã là cường giả Vĩnh Sinh.

Khiến hắn ta không ngờ được là, loại cường giả đáng sợ này, hôm nay vậy mà bị thua trong một nữ tử khác. Bởi vậy có thể thấy được nữ tử này tuyệt đối cũng là một cường giả Vĩnh Sinh.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng kịp phản ứng lại, nhanh chóng tiến lên trước khom người thi lễ, “Giả Kinh xin kính chào tiền bối, nếu như không có tiền bối ra tay, vãn bối chắc chắn phải chết rồi. Người này ở Thái Khư Phần giết chóc như cỏ, mấy chục năm qua không biết đã chém giết bao nhiêu tu sĩ vô tội.”

Chân Thường Nguyên cũng không biết Giả Kinh, cũng không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, chỉ gật đầu Giả Kinh, sau đó hỏi, “Thái Xuyên, Tiểu Bố sư đệ đi đâu rồi?”

Thái Xuyên chỉ chỉ vào Thái Khư Phần nói, “Đại ca đi vào Thái Khư Phần rồi, nói là đi tu luyện một chút.”

“Ôi không hay rồi, vừa rồi đại hán áo đen kia chính là cường giả Sáng Đạo cảnh, hắn xông vào trong Thái Khư Phần…” Chân Thường Nguyên chỉ mới nói được một nửa, đã không nói gì thêm nữa. Nàng tỉnh ngộ ra, chính mình không sợ Mông Bất Trầm, Lam Tiểu Bố sao có thể e ngại Mông Bất Trầm chứ? Lúc trước Lam Tiểu Bố đã có thể đuổi Hoang Bặc Tử đi, nàng vừa rồi là quan tâm quá sẽ loạn.

Mặc dù Chân Thường Nguyên không nói hết, nhưng Thái Xuyên lại cười he he, “Không cần lo lắng, gia hỏa này lần trước đã bị đại ca đánh chạy, gặp phải đại ca, đó chính là muốn chết mà.”

Giả Kinh nghe thấy bên trong Thái Khư Phần còn có một người cường đại hơn nữa, sau lưng cảm thấy mát lạnh. Hắn ta đột nhiên cảm thấy có phải mình đã đến nhầm nơi rồi hay không, nơi này chính là Vĩnh Sinh chi địa trong truyền thuyết sao?

Cho dù có phải chạy nhầm chỗ hay không, Giả Kinh cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này nữa, hắn ta nhanh chóng cúi người hành lễ một lần nữa, “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị tiền bối, vãn bối cáo từ.”

Nói xong thì cẩn thận lui ra sau, nơi này hắn ta không còn dám đến nữa.

…

Lam Tiểu Bố đứng ở trong Hỗn Độn, vô cùng mừng rỡ. Lúc trước lần đầu tiên khi hắn đến đây, suýt chút nữa đã bị Hỗn Độn Vô Tắc niết hóa. Mà bây giờ hắn đứng ở chỗ này, cho dù không tạo ra không gian trường sinh của chính mình, cũng sẽ không bị Hỗn Độn niết hóa. Đạo tắc quanh người hắn không chỉ có đạo tắc trường sinh không ngừng lưu động, có thể giúp hắn dung nhập hoàn mỹ vào trong Hỗn Độn này, không bị Hỗn Độn Vô Tắc niết hóa.

Hơi động ý niệm một chút, hắn đã biến mất khỏi nơi này, giống như thuấn di, độn hành trong chốn Hỗn Độn này.

Loại độn thuật này, không gây ra bất cứ dao động không gian nào cả, cho dù đối thủ muốn đuổi theo hắn, cũng chỉ có thể dựa vào thần niệm theo dõi. Nếu như trong thần niệm cũng mất đi tung tích của hắn, vậy cũng đừng nghĩ đến chuyện đuổi kịp hắn. Hơn nữa cái Hỗn Độn Vô Tắc này, đối thủ làm sao có thể dùng thần niệm truy tung hắn?

Sau khi thử mấy lần, Lam Tiểu Bố lại thu thập thêm một đợt khí Hỗn Độn nữa, lúc này mới xông ra khỏi vùng Hỗn Độn Vô Tắc này. Hắn không chỉ chứng đạo không quy tắc, mà hắn còn chứng đạo quy tắc.

Hắn có thể ở trong vùng không quy tắc này bỏ chạy mà không gây ra chút dao động nào cả, vì sao ở trong không gian có quy tắc, khi bỏ chạy vẫn còn có dấu vết lần theo? Nếu như bây giờ hắn ở trong không gian có quy tắc, cũng có thể bỏ chạy trong nháy mắt, không gây ra bất cứ dao động không gian nào cả, cũng không có bất cứ dao động quy tắc nào, Tạo Hóa Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể đuổi kịp hắn.

Nghĩ đến là thử ngay, thi triển độn thuật Quy tắc, thân hình Lam Tiểu Bố không ngừng thoáng hiện trong Thái Khư Phần. Khiến Lam Tiểu Bố thất vọng là, mỗi lần hắn dùng độn thuật QUy tắc bỏ chạy, đều có dao động quy tắc, hoặc là có dao động không gian. Cho dù hắn đã giảm bớt dao động không gian này đến mức thấp nhất, nhưng vẫn không thể nào tiêu trừ.

Chương 2038 - Áp chế. (2)

Chỉ cần có dao động quy tắc và không gian, cho dù loại dao động này cực kỳ nhỏ, đối với Lam Tiểu Bố mà nói đều không có chút ý nghĩa nào. Bởi vì đối với một Tạo Hóa Thánh Nhân mà nói, bất kỳ dao động bé nhỏ nào, cũng sẽ khiến bọn hắn nắm bắt được phương vị bỏ chạy của mình.

Lam Tiểu Bố đứng trên một đống đất lớn trầm tư suy nghĩ, độn thuật của hắn rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào, vì sao ở vùng không quy tắc hắn dùng độn thuật thì không có dao động, mà ở tại nơi có quy tắc thì lại có dao động? Theo lý mà nói, hắn ở nơi có quy tắc bỏ chạy là trạng thái bình thường, quen thuộc hơn một chút mới đúng.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang xoắn xuýt, một đạo hắc ảnh lao đến.

Đạo vận cường đại dao động, khiến Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, đây tuyệt đối là một cường giả Vĩnh Sinh. Một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã biết gia hỏa này là ai, là con Hắc Long Mông Bất Trầm kia.

Lần trước, hắn muốn xử lý Mông Bất Trầm, chỉ là gia hỏa kia đã chạy trốn, lần này cho dù như thế nào thì hắn cũng sẽ không để Mông Bất Trầm chạy thoát.

Lam Tiểu Bố vung tay lên ném ra mấy chục trận kỳ không quy tắc, vừa mới bố trí đại trận KHốn Sát xong, còn chưa kịp bố trí cái khác, Mông Bất Trầm đã đâm đầu vào.

Mông Bất Trầm là lo lắng Chân Thường Nguyên đuổi theo giết hắn ta, cho nên mới vội vàng bỏ chạy. Nhưng sau khi xông vào đại trận KHốn Sát của Lam Tiểu Bố, hắn ta mới cảm thấy không thích hợp, sau đó hắn ta lập tức nhìn thấy Lam Tiểu Bố.

“Là ngươi?” TRong lòng Mông Bất Trầm trầm xuống, mặc dù hắn ta không sợ Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ dây dưa kéo hắn ta lại, kết quả nữ nhân kia lại truy sát đến đây.

“Thật sự đã lâu không gặp nhỉ.” Lam Tiểu Bố mỉa mai cười một tiếng, Trường Sinh Kích trong tay cuốn theo một mảnh kích đào đánh về phía Mông Bất Trầm. Đối với gia hỏa này, hắn không cần gì phải khách sáo.

Mông Bất Trầm cũng biết, gặp phải Lam Tiểu Bố thì hắn ta không còn con đường nào khác nữa. Muốn trốn khỏi truy sát của nữ nhân kia, nhất định phải xử lý người trước mắt này trước.

Cửu Xi Bá vung lên, chớp mắt đã hóa thành Tam Giới khóa về phía Lam Tiểu Bố. ĐỐi với hắn ta mà nói, chỉ có xử lý Lam Tiểu Bố trong thời gian ngắn nhất mới là con đường sống. Nếu không Lam Tiểu Bố và nữ nhân kia mà liên thủ với nhau công kích, hắn ta có hóa thành bản thể cũng không thể rời khỏi.

Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đánh ra từng vòng đạo văn, quy tắc thiên địa xung quanh lập tức bị vòng đạo văn này khóa lại, sau đó nhanh chóng trở nên rõ ràng. Quy tắc thần thông Tam Giới của Mông Bất Trầm cũng trở nên vô cùng rõ ràng, giờ phút này đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một cửu chuyển Thánh Nhân bình thường, cũng có thể tìm ra được điểm yếu trong thần thông Tam Giới này.

Mông Bất Trầm vô cùng kinh hãi, lại là thần thông Phá Tắc. Lần trước chính đạo thần thông này đã xé mở lĩnh vực của hắn ta, nhưng mà đã bị sát thế Tam Giới của hắn ta phá đi. Nhưng mà lúc này mới qua bao lâu chứ, khi Lam Tiểu Bố thi triển loại thần thông Phá Tắc này một lần nữa, uy lực đã cao hơn trước đó rất nhiều.

Đạo thần thông Phá Tắc này chẳng những trực tiếp xé rách lĩnh vực của hắn ta, mà còn trong thời gian chớp mắt tìm ra được chỗ sơ hở trong quy tắc thần thông Tam Giới của hắn ta. Không hay rồi, vừa rồi hắn ta vội vàng xúc động, không nên thi triển Tam Giới ngay từ đầu, phải chạy nhanh thôi.

Mông Bất Trầm vừa nghĩ đến đây, Tam Giới của hắn ta đã bị xé mở ra một khe hở, sau đó có một đạo kích mang ẩn chứa tử vong từ trên trời giáng xuống khóa tất cả sinh cơ của hắn ta lại.

Giờ phút này Mông Bất Trầm hầu như là hồn phi phách tán, hắn ta cảm thấy trong khoảng thời gian này mình đã tiến bộ không nhỏ, nhưng cái tiến bộ của hắn ta so với tiến bộ của Lam Tiểu Bố trước mắt này thật sự không đáng nhắc đến.

Mông Bất Trầm đâu còn dám giữ lại gì nữa, khí thế Cửu Xi Bá tăng vọt, sát thế thần thông Tam Giới tăng lên gấp đôi. Cùng lúc đó, Mông Bất Trầm trực tiếp hóa thân thành một con Hắc Long dài vạn trượng. Đuôi Hắc Long hất lên, quy tắc KHông Gian vỡ vụn thành từng mảnh. Mà trong khoảng thời gian ngắn, Hắc Long đã dài thêm 100.000 trượng, hơn nữa còn đang nhanh chóng bành trướng.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy có một loại kiềm chế cực độ, một khắc sau, trận kỳ không quy tắc mà hắn bố trí ra cũng bị đuôi Hắc Long này đánh bay. Đại trận KHốn Sát không còn tác dụng, lập tức tan thành mây khói.

Uy áp đáng sợ nghiền ép đến, Liệt Tắc Luân của Lam Tiểu Bố vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó biến mất.

Cảm nhận được khí thế tử vong càn quét đến, Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Luân Hồi Kiều ra.

Đạo vận Luân Hồi trên Luân Hồi Kiều khóa chặt con Hắc Long mà Mông Bất Trầm biến thành, Luân Hồi Kiều cũng nhanh chóng to lên gấp vạn lần, hóa thành cây cầu lớn mấy vạn trượng, Lam Tiểu Bố bước một bước đứng ở trung tâm của Luân Hồi Kiều, vung tay cuốn lên từng đạo đạo vận Luân Hồi…

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích ĐỘ Tam Sinh!

Đạo vận Luân Hồi cuồn cuộn khóa Hắc Long lại, thân thể Hắc Long bị đạo vận Luân Hồi bao bọc lại, không thể nào mở rộng được nữa. Mà đạo vận Luân Hồi vẫn không ngừng lại, tiếp tục cọ rửa Hắc Long. Lúc này Hắc Long không phải đang to lớn ra, mà mỗi một khi đạo vận Luân Hồi cọ qua một lần, Hắc Long sẽ lại thu nhỏ một vòng.

Mông Bất Trầm rõ ràng cũng biết nguy hiểm, hắn ta lại càng điên cuồng giãy dụa, không ngừng muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của đạo vận Luân Hồi từ Luân Hồi Kiều. Chỉ là mặc cho hắn ta giãy dụa như thế nào, đều bị Luân Hồi Kiều áp chế đến chết.

Nửa nén hương sau, Hắc Long chỉ còn khoảng ngàn trượng. Mà đạo vận Luân Hồi từ Luân Hồi Kiều lại càng tăng vọt, Mông Bất Trầm hóa thân thành Hắc Long bị vô cùng vô tận đạo vận Luân Hồi bao lấy, chỉ có thể phí công giãy dụa.

“Đạo hữu giơ cao đánh khẽ, ta biết chỗ của Thất Giới Thạch, tình nguyện nói cho đạo hữu…” Mông Bất Trầm hoảng hốt, hắn ta biết mình mà không xin tha, hắn ta sẽ bị cái đạo vận Luân Hồi này diệt thành hư vô.

Chương 2039 - Mông Thất gian xảo.

Nương tay là không thể nào nương tay được, bị đạo vận Luân Hồi áp chế, Hắc Long do Mông Bất Trầm biến thành dần trở nên uể oải, long thế đã sớm bị đánh nát. Giờ phút này đột nhiên có một cái hư ảnh xuất hiện trên đỉnh đầu Hắc Long, một gương mặt hư ảo dần dần ngưng thực lại.

“Sư phụ…” Mông Bất Trầm đờ đẫn nhìn bóng người mông lung trong hư không, dường như hoàn toàn không nghĩ đến trên người mình sao lại có phân hồn của sư phụ?

“Thả Mông Bất Trầm ra, chuyện ngày hôm nay ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không tương lai ngươi ở Vĩnh Sinh chi địa sẽ nửa bước khó đi. Ta chính là Thất Giới Thánh Nhân Mông Thất, ta lấy đại đạo của mình ra thề, nếu như người không thả Mông Bất Trầm, ngươi sẽ phải hối hận đời đời kiếp kiếp.” Bóng người mông lung kia nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo và uy nghiêm.

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn Mông Thất, không nói gì mà vung tay ra tát một cái, “Ngươi là cái chổi lông gà gì chứ, Mông Thất? Mông Thất thì đáng sợ lắm sao? Ở đâu ra nhiều cảm giác ưu việt như vậy, cút đi luân hồi cho ta…”

Bành! Nguyên Thần hư ảnh còn chưa thành hình của Mông Thất bị một tát này của Lam Tiểu Bố đập trúng, đạo vận Luân Hồi mênh mông bao trùm đến, thân ảnh hắn ta nhanh chóng nhạt đi.

Giờ phút này Mông Thất giận sôi người, Mông Thất hắn ta xuất đạo cho đến nay, còn chưa bao giờ chịu phải loại nhục nhã như vậy. Cho dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhìn thấy Mông Thất hắn, cũng phải gọi một tiếng Thất Thánh huynh. Nhưng bây giờ ở trước mặt một sâu kiến còn chưa đến Vĩnh Sinh cảnh, đối phương lại bảo hắn ta ngay cả lông gà cũng không bằng.

Hết lần này đến lần khác, hắn ta đối mặt với một cái tát này, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể vô cùng phiền muộn mà bị đạo vận LUân Hồi bao bọc biến thành hư vô.

Mông Bất Trầm không còn tâm tư chống cự nữa, chỉ trong chớp mắt đã bị đạo tắc Luân Hồi đánh rơi, thần thể ngàn trượng rơi xuống Luân Hồi Kiều, phát ra tiếng ầm vang.

Lam Tiểu Bố đang muốn xé rách thế giới của Mông Bất Trầm, lại nhìn thấy Mông Bất Trầm không có chút phản kháng nào, cười ha ha, “Sao lại không phản kháng nữa rồi? Đã như vậy, ngươi chủ động mở thế giới của mình ra đi, miễn cho ta phải ra tay.”

Mông Bất Trầm tự giễu cười cười, “Ba sư huynh đệ chúng ta vẫn luôn tìm kiếm Thất Giới Thạch giúp sư phụ, kết quả lại… Ha ha…”

Chính bản thân Mông Bất Trầm cũng không có hứng thú nói tiếp, bây giờ có lẽ hắn ta chỉ muốn chết mà thôi.

Lam Tiểu Bố cũng biết rất rõ tâm tình của gia hỏa này, phân hồn của Mông Thấnh ẩn nấp trên người Mông Bất Trầm, còn không nói cho Mông Bất Trầm biết, cái này rõ ràng đã có mưu tính. Mông Thất rất có thể đang vừa dựa vào Mông Bất Trầm tìm kiếm Thất Giới Thạch, vừa tính toán thời cơ cắn nuốt tinh huyết và đạo vận của Mông Bất Trầm, tăng cường đạo cơ sau khi sống lại.

Bởi vì biết dự định của sư phụ đối với mình, lúc này Mông Bất Trầm mới âm u đầy tử khí như vậy, không còn ý chí chiến đấu nào nữa. Liều mạng làm việc vì sư phụ, kết quả bản thân chỉ là một viên đá kê chân của sư phụ. Cho dù là ai cũng sẽ không dễ chịu gì.

Thấy Lam Tiểu Bố đã lâu mà không ra tay, Mông Bất Trầm ngẩng đầu khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, “Ngươi không có ý định ra tay với ta sao? Là dang cảm thấy thương hại ta? Hay là ngươi dự định lấy hồn niệm của ta, ép ta ra sức vì ngươi?”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không sai, ta quả thật là đang thương hại ngươi, chỉ là ta không phải là không có ý định ra tay với nguơi, cũng không có ý định nhận ngươi…”

Nói xong mấy chữ cuối cùng, Lam Tiểu Bố vươn tay ra nắm lấy, thế giới của Mông Bất Trầm trực tiếp bị hắn ta xé mở, Nguyên Thần của Mông Bất Trầm tràn ra, chỉ là cái Nguyên Thần này còn chưa kịp bỏ chạy, đạo vận Luân Hồi đã hoàn toàn khóa cái Nguyên Thần này lại. Đạo vận Luân Hồi vừa khóa cái Nguyên Thần này, Lam Tiểu Bố đã biết đây không phải Nguyên Thần của Mông Bất Trầm, mà là Nguyên Thần của Mông Thất.

“Mông Thất, ngươi cảm thấy sau màn biểu diễn của ngươi, có phải ta nên nói, giữ lại một đạo hồn niệm của ngươi, sau đó nhận ngươi làm chó săn?” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã bị đồ vật trong thế giới của Mông Bất Trầm dọa sợ, gia hỏa này rốt cuộc là đã đánh cướp của bao nhiêu tu sĩ vậy? Mặc dù đồ tốt không quá nhiều, nhưng những đồ vụn vặt kia chồng chất như vậy, so với hắn còn nhiều hơn

“Sao ngươi biết được?” Giọng điệu Nguyên Thần lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố cuốn một cái, đạo hỏa lập tức bao lấy Nguyên Thần Mông Bất Trầm, mặc kệ đây là Nguyên Thần của Mông Thất hay là Nguyên Thần của Mông Bất Trầm, Lam Tiểu Bố đều chẳng muốn quản, giết đi.

May mắn là hắn không có ý định giữ lại Mông Bất Trầm làm chó săn, nếu không, đó chính là giữ gia hỏa Mông Thất nguy hiểm kia ở bên người, sớm muộn gì có một ngày hắn cũng sẽ bị trúng chiêu.

Những con rùa già này, thật sự khó lòng phòng bị. Trước đó thấy vẻ mặt tiêu điều và cô đơn của Mông Bất Trầm, cộng thêm phân hồn của Mông Thất lén lút xuất hiện trên người Mông Bất Trầm, Lam Tiểu Bố thật sự cho rằng gia hỏa này đã bị sư phụ tính toán mà tâm ý nguội lạnh. Bây giờ mới biết, tên Mông Thất kia có thể thay thế Mông Bất Trầm bất cứ lúc nào. Có lẽ là khi đạo tắc từ Luân Hồi Kiều của hắn bao vậy Mông Bất Trầm, thần hồn đã đổi thành Mông Thất.

Diệt Nguyên Thần của Mông Thất đi, thi cốt cự long ngàn trượng của Mông Bất Trầm, Lam Tiểu Bố cũng không vứt bỏ mà đưa vào trong

Trường Sinh Giới.

Cất Luân Hồi Kiều đi, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng thở ra một hơi. Xử lý Mông Bất Trầm rồi, hắn xem như đã bỏ đi một mối họa lớn ở trong lòng. Nếu không thì khi hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, Mông Bất Trầm ở lại nơi này cũng là một tai họa. Lỡ như một ngày nào đó gia hỏa này biết Đại Hoang Thần Giới chính là chỗ ở của hắn, nói không chừng gia hỏa này sẽ đi báo thù.

Chương 2040 - Mông Thất gian xảo. (2)

Đáng tiếc duy nhất là độn thuật không quy tắc đã cảm ngộ được, nhưng độn thuật QUy tắc thì lại không chút tiến bộ.

Nhưng mà cũng chỉ có thể như vậy thôi, hắn phải rời khỏi nơi này rồi…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này, đột nhiên nghĩ đến, độn thuật không quy tắc sở dĩ không có dao động quy tắc và không gian, đó là bởi vì vùng không gian của hắn là vùng không gian không quy tắc.

Mà hắn đã chứng đạo không quy tắc, đạo vận quanh người cũng có thể hóa thành không gian không quy tắc bất cứ lúc nào, đã như vậy, hắn đương nhiên cũng có thể ở trong không gian không quy tắc mà thi triển độn thuật quy tắc. Chỉ là loại độn thuật quy tắc không phải dựa vào quy tắc hư không của bên ngoài, mà là quy tắc của bản thân hắn.

Nghĩ đến là làm, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, tức thì ở xung quanh người đã hình thành nên một cái không gian không quy tắc, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức biến mất khỏi vùng không gian này.

Xuất hiện một lần nữa, đã cách vị trí ban đầu mấy vạn dặm, trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng. Lần bỏ chạy này, hắn không tạo ra bất cứ dao động quy tắc nào cả, cũng không tạo ra bất cứ dao động không gian nào.

Đúng là niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn.

Lần này đến đây là đúng, chẳng những hoàn thiện độn thuật quy tắc và không quy tắc, còn xử lý được Mông Bất Trầm, đương nhiên, thi cốt của con cự long ngàn trượng kia chỉ là lễ vật tặng kèm.

Một con Cự Long ngàn trượng có cảnh giới Vĩnh Sinh, giá trị tuyệt đối rất cao.

KHi Lam Tiểu Bố nghĩ đến thi cốt Cự Long ngàn trượng, đột nhiên có một loại bất an.

Lúc trước khi hắn gặp phải Hôi Long, con Hôi Long kia cũng là thi cốt vạn trượng. Thi cốt con Hắc Long ngàn trượng này, cũng đã là cường giả Sáng Đạo cảnh, vậy con Hôi Long vạn trượng kia là cường giả cảnh giới gì?

TRước đó hắn vẫn cho rằng Hắc Long mới là lão đại, Hôi Long không phải là lão nhị thì chính là lão tam. Bây giờ xem ra, Hôi Long rất có thể mới là Lão đại.

Nếu như Hôi Long là lão đại, thực lực cũng mảnh hơn Hắc Long một cấp độ. Vậy thì Mông Thất không có lý do gì mà chỉ để lại phân hồn trên người Hắc Long, mà không để lại phân hồn trên người Hôi Long.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ không ổn, giờ phút này hắn cảm nhận da đầu có chút tê dại. Lúc này hắn có thể khẳng định, Mông Thất cũng để lại phân hồn trên người con Hôi Long kia. Cho dù là Hôi Long hay Hắc Long, chỉ cần là đệ tử của Mông Thất, đều sẽ may áo cưới cho Mông Thất.

Nhưng hắn còn nói vị trí của Hôi Long cho Luân Hồi Thánh Nhân, Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Huyết Hà Thánh Nhân và Thanh Mộc Thánh Nhân biết, bốn người này chắc hẳn đã sớm đi tìm Hôi Long, bây giờ có lẽ đã tìm được Hôi Long rồi. Nếu như phân hồn của Mông Thất còn trên người con Hôi Long này, vậy bốn gia hỏa kia đến đó chẳng khác nào tìm chết.

Lam Tiểu Bố biết bây giờ có nói gì cũng đã chậm, hắn phải nhanh chóng chạy đến chỗ Vận Mệnh Thánh Nhân, cõ lẽ còn kịp.

Lam Tiểu Bố lập tức thi triển độn thuật quy tắc, chỉ gần nửa nén hương, hắn đã xuất hiện trên quảng trường Thái Khư Phần.

“Đại ca, ngươi có nhìn thấy Mông Bất Trầm không? Hắn muốn giết ta, kết quả đã bị Chân sư tỷ đánh chạy rồi.” Vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra ngoài, Thái Xuyên vội vàng cáo trạng.

“Không cần lo lắng, tên Mông Bất Trầm kia đã bị ta tiêu diệt rồi.” Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại.

Chân Thường Nguyên cũng thở phào một hơi, mặc dù nàng khẳng định Mông Bất Trầm không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, nhưng mà dù sao Mông Bất Trầm cũng là cường giả Sáng Đạo cảnh, lỡ như thi triển cấm thuật nào đó khiến Lam Tiểu Bố bị thương, cũng không phải là chuyện không thể.

Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì nhìn về phía Chân Thường Nguyên, “Chân sư tỷ, tên Mông Bất Trầm kia là một con Cự Long. TRong tình huống bình thường mà tu luyện đến Sáng Đạo cảnh thì Cự LOng sẽ lớn bao nhiêu?”

Chân Thường Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói, “Cái này ta cũng không chắc lắm, phải nhìn thử là thuộc tộc gì. Trong tình huống bình thường, Long tộc có thể bước vào Vĩnh Sinh cảnh, trên cơ bản đều là Ngũ Trảo Cự long có huyết mạch thuần khiết. Rồng của bộ tộc này chỉ khi nào tu luyện bản thể đến vạn trượng, mới có thể bước vào Sáng Đạo cảnh.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, cái này không đúng, Mông Bất Trầm chỉ có ngàn trượng, sao đã là Sáng Đạo cảnh rồi? Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra chuyện này, đây không phải là do Mông Bất Trầm, mà là do Mông Thất.

Rất có thể Mông Bất Trầm còn chưa bước vào Sáng Đạo cảnh, nhưng cộng thêm thần hồn và đại đạo của Mông Thất, đó chính là thực lực của một Sáng Đạo cảnh, còn là cường giả trong Sáng Đạo cảnh.

Bất kể như thế nào, thực lực con Hôi Long kia đều mạnh hơn Hắc Long.

“Chân sư tỷ, mấy vị bằng hữu của ta bây giờ đang gặp nguy hiểm, ta nhất định phải đến đó ngay.” Lam Tiểu Bố lo lắng bốn người Luân Hồi Thánh Nhân, bốn người náy chính là trợ lực cực lớn. Luân Hồi Thánh Nhân xem như là người yếu nhất, còn ba người còn lại, chỉ cần bước vào Sáng Đạo cảnh, đều là trợ giúp rất lớn.

Huống hồ bốn người này cũng là do hắn đề cử đến tìm Hôi Long, xảy ra chuyện gì thì trong lòng hắn cũng sẽ khó chịu.

Chương 2041 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất.

Chân Thường Nguyên đương nhiên không có vấn đề gì cả, Lam Tiểu Bố đã đưa vị trí giới vực của Vô Căn Thần Giới cho mấy người Luân Hồi Thánh Nhân, hắn tin rằng mấy người Luân Hồi, Huyết Hà, Vĩnh Dạ và Thanh Mộc này nhất định có rất nhiều cách đến Vô Căn Thần Giới. Chỉ cần đến Vô Căn Thần Giới, là có thể thông qua Thất Giới đại mạc tìm được chỗ của Hôi Long.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn cũng có rất nhiều cách để đến Vô Căn Thần Giới. Nhưng mà hắn dùng đến biện pháp đơn giản thô bạo nhất, xé rách giới vực hư không.

Vị diện của Vô Căn Thần Giới và vị diện hắn đang đứng chắc hẳn là vị diện lân cận, Lam Tiểu Bố chỉ mới xé hai lần, đã tìm được Vô Căn Thần Giới. Cảm nhận được quy tắc giới vực của Vô Căn Thần Giới, Luân Hồi Oa lập tức vọt vào.

“Hình như ta đã từng tới nói này.” Sau khi Luân Hồi Oa xông vào trong Vô Căn Thần Giới, Chân Thường Nguyên lập tức nói.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Vô Căn Thần Giới ban đầu chính là Thần giới đứng đầu trong Hạo Hãn này, Chân sư tỷ từng đến đây cũng là chuyện bình thường, chờ ta phát mấy đạo tin tức cho bọn hắn đã.”

Lam Tiểu Bố lấy Thông Tin Châu, nhưng mà Chân Thường Nguyên lại cản Lam Tiểu Bố lại, “Tiểu Bố sư đệ, nếu như lời ngươi nói là sự thật, vậy thì Thông Tin Châu của bọn họ có lẽ đã nằm trong tay Mông Thất cả rồi. CHúng ta cứ trực tiếp đến đó đi, có lẽ bọn hắn còn chưa nhanh bằng chúng ta.”

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành lời Chân Thường Nguyên nói, nếu như phân hồn của Mông Thất thật sự ẩn giấu trong con Hôi Long kia, mấy người Luân Hồi Thánh Nhân có mạnh gấp đôi, chỉ sợ cũng sẽ là đồ ăn trong tay đối phương.

“Ta xem trước có phải bọn họ đã rời khỏi Vô Căn Thần Giới rồi hay không.” Lam Tiểu Bố lấy một đống trận kỳ ra, bắt đầu bố trí đại trận. Chỉ qua một nén nhang, hắn đã bố trí ra một cái đại trận truy tìm.

Kích phát đại trận này, một luồng đạo vận như có như không chỉ về một phương hướng nào đó.

“Có một cái Thông Tin Châu của ta ở chỗ này, cho thấy rõ bọn hắn vẫn còn đang ở Vô Căn Thần Giới, có lẽ bọn hắn còn chưa kịp đi tìm Hôi LOng. Chân sư tỷ, chúng ta đến đó thôi.” Lam Tiểu Bố không lấy Luân Hồi Oa ra, trực tiếp thi triển độn thuật. Sau khi Chân Thường Nguyên chứng đạo Vận May, thực lực tăng mạnh, mặc dù độn thuật không bằng Lam Tiểu Bố, nhưng mà chỉ cần Lam Tiểu Bố để lại một chút đạo vận, nàng vẫn có thể theo kịp.

Thái Xuyên thì đã vào trong Trường Sinh Giới, vừa lĩnh hội đại đạo Vận May, vừa chờ cơ hội chứng đạo.

Chỉ qua nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã dừng lại. Ở trước mặt Lam Tiểu Bố là một vùng biển đã cạn khô.

Hắn không cần đi tìm nữa, bởi vì trong thần niệm của hắn đã nhìn thấy hai người quen. Nói chính xác là một người sống một người chết. Còn sống là Huyết Hà Thánh Nhân Thuần Anh Sinh, còn chết chính là Thanh Mộc Thánh Nhan Tiêu Thanh Tự. Còn Luân Hồi Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân thì không nhìn thấy

Hai người này đều nằm dưới đáy biển, Huyết Hà Thánh Nhân bị một cái đạo tắc Thúc Hồn xuyên qua đạo cơ, bị ghim ở dưới đáy biển khô cạn. Tiêu Thanh Tự nằm cách hắn ta không xa, đã sớm không còn hơi thở.

“Không cần phải qua đó.” Chân Thường Nguyên đuổi theo tới nhanh chóng gọi Lam Tiểu Bố lại.

Trên thực tế cho dù Chân Thường Nguyên không gọi, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không đến đó. Cái này nhìn qua thì có vẻ là một vùng biển khô cạn, trên thực tế Lam Tiểu Bố đã sớm thấy rõ, đây là một cái pháp bảo. Nếu như hắn đến đó, thế thì đã chủ động tiến vào pháp bảo của người ta.

Lam Tiểu Bố đã quá quen thuộc với Vô Căn Thần Giới, cái vùng biển khô cạn này, mặc dù có quy tắc thiên địa mô phỏng theo quy tắc thiên địa của Vô Căn Thần Giới, nhưng không thể nào lừa được con mắt và thần niệm của Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố, suy nghĩ của ta là, đầu tiên bố trí đại trận trói buộc nơi này lại, dù sao nơi này cũng là một vùng Thần giới, tên Mông Thất kia cho dù có mạnh đến đâu, bây giờ cũng là nỏ mạnh hết đà, nếu không thì hắn cũng sẽ không bố trí loại thủ đoạn này.” Chân Thường Nguyên truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng truyền âm lại nói, “Chân sư tỷ, chỉ sợ ngươi đã xem thường tên Mông Thất kia rồi. Pháp bảo mà Mông Thất bố trí ra này, nhất định không đơn giản như bề ngoài…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói xong, đã cảm thấy không ổn. Còn Chân Thường Nguyên thì biến sắc, kinh hoảng nói, “Không hay rồi.”

Sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, vậy mà hắn đã lọt vào trong thất giới của Mông Thất. Mông Thất tu luyện chính là đại đạo Thất Giới, hắn ta đã dung hợp chính mình vào trong cái pháp bảo vùng biển khô cạn này, sau đó hoàn toàn đồng hóa với Vô Căn Thần Giới, vừa rồi hắn một đường đâm đầu đến đây, thế mà không có chút phản ứng nào.

Cũng may, hắn còn không tiếp tục lao vào, nếu như hắn tiếp tục đi vào cái vùng biển khô cạn này, vậy thì không cần nói gì nữa.

“Khá lắm, phản ứng cũng không tính là chậm, thế mà đã biết mình tiến vào trong một giới của ta.” Một giọng nói đột ngột truyền đến, Tiêu Thanh Tự rõ ràng đã chết đột nhiên đứng dậy.

“Đoạt xá?” Chân Thường Nguyên nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Tự, trong miệng nàng nói là đoạt xá, nhưng trong lòng nàng biết rõ, bây giờ đối với nàng và Lam Tiểu Bố mà nói, nghiêm trọng nhất không phải là đoạt xá, mà là bây giờ bọn hắn đang ở trong giới vực của Mông Thất.

Lam Tiểu Bố không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Tự đã đứng lên kia, hắn khẳng định cho dù Mông Thất có đoạt xá, cũng sẽ không đoạt xá Tiêu Thanh Tự. Không phải bởi vì hắn ta lương thiện, mà là vì hắn ta xem thường Tiêu Thanh Tự.

Với loại người kiêu ngạo như Mông Thất, sao có thể tìm kiếm một tu sĩ nhân loại tầm thường để đoạt xá chứ? Cho dù hắn ta muốn đoạt xá, thì cũng phải đoạt xá Long tộc.

Cho nên hắn ta mới giấu phân hồn trên người Mông Bất Trầm, trên người con Hôi Long kia cũng có phân hồn của hắn ta. Đã như vậy, hắn ta còn dựa vào thân thể của Tiêu Thanh Tự, điều này đã nói rõ, chính là con Hôi Long kia bây giờ còn chưa thể cử động, nói cách khác, Mông Thất còn phải đợi con Hôi Long kia tiến hóa thêm một bước mới có thể hoàn toàn dung hợp thân thể.

Chương 2042 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất. (2)

Nhưng sau khi Mông Thất gặp được bọn người Huyết Hà và Thanh Mộc Thánh Nhân, lại biết mình nhất định sẽ đến đây, cho nên mới ở chỗ này bố trí bẫy rập trước.

“Ta đã nói, ngươi đừng nên đắc tội với ta, ngươi lại không tin.” Mông Thất cười lạnh một tiếng, hai tay cuốn lên đạo vận.

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được không gian quanh thân bắt đầu biến mất, không chỉ như vậy, lĩnh vực của hắn vừa mở rộng ra thì bị hỏng.

Chuyện này rất bình thường, ở trong giới vực của người khác, cho dù là giới vực thần thông, lĩnh vực của mình có thể mở rộng ra được mới là chuyện lạ.

Chân Thường Nguyên lấy bạch sơn ra, đứng ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, ánh mắt có chút nặng nề. Nàng còn chưa bao giờ thấy có người nào tiến vào trong thế giới của người khác mà còn có thể sống sót ra ngoài.

“Chân sư tỷ không cần lo lắng, đây không phải là thế giới của Mông Thất, Mông Thất bây giờ còn đang dựa vào đệ tử Hôi Long kia của hắn để chứng đạo Thất Giới một lần nữa, cho nên bây giờ vẫn không có năng lực dùng thế giới vây nhốt chúng ta. Bây giờ cái hắn đang thi triển chính là thần thông Thất Giới, nếu như ta không nhìn nhầm, gia hỏa này đã có thể thi triển ra Ngũ Giới. Cho nên chúng ta đang ở một giới trong thần thông Ngũ Giới, chúng ta chỉ cần phá vỡ cái Ngũ Giới này, là có thể tránh thoát trói buộc của Mông Thất.”

Lam Tiểu Bố vừa truyền âm cho Chân Thường Nguyên, vừa hận không thể cho mình môt cái bàn tay. Tu luyện đã nhiều năm như vậy, cũng biết Mông Thất không phải là kẻ vớ vẩn, vậy mà hắn còn đâm đầu vào trong thần thông Thất Giới của Mông Thất, thậm chí còn bị nhốt trong thần thông Thất Giới của Mông Thất, đây đúng là châm chọc mà. Điều này cũng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy bản thân nên luôn luôn nhắc nhở chính mình, cho dù chuyện khẩn cấp gì, cũng phải cẩn thận. Chỉ cần hắn cẩn thận hơn một chút, sẽ không đâm đầu vào trong thần thông Thất Giới của Mông Thất.

Chân Thường Nguyên gật đầu, cho dù là thần thông Ngũ Giới, cũng không dễ dàng trốn thoát như vậy. Bởi vì ở trong thế giới của đối phương, cho dù ngươi có thủ đoạn thông thiên, ngươi cũng không thể thi triển ra được. Thế giới của người khác, cho dù là thế giới thần thông, cũng có thể khống chế tất cả mọi quy tắc thiên địa.

Lam Tiểu Bố biết mình vẫn còn một đòn sát thủ, đó chính là Vũ Trụ Ma. KHi hắn đấu pháp với Mông Bất Trầm, không có lấy Vũ Trụ Ma ra, chính là vì muốn giữ lại một đòn sát thủ. Còn một nguyên nhân nữa là, hắn không biết không cần Vũ Trụ Ma thì có thể xử lý được Mông Bất Trầm hay không.

Bây giờ chỗ tốt của việc hắn giữ lại đòn sát thủ đã hiện ra, nếu như Mông Thất biết mình có Vũ Trụ Ma, nhất định sẽ dùng thủ đoạn khác. Cho dù không có thủ đoạn khác, cũng sẽ không hiện thân ra sớm như vậy. Mông Thất không biết Vũ Trụ Ma trên người mình, chỉ biết mình có Luân Hồi Kiều mà thôi.

Đạo tắc giới vực sát phạt đáng sợ bao trùm đến, Lam Tiểu Bố lấy Sinh Tử Bộ ra, từng đạo đạo tắc đánh lến Sinh Tử Bộ, khiến Sinh Tử Bộ bị vạch ra từng vết cắt sâu cạn không đồng nhất. Chẳng những Sinh Tử Bộ của Lam Tiểu Bố, ngay cả Hư Không Bạch Sơn của Chân Thường Nguyên cũng bị đánh ra từng vết rách.

“Tiểu Bố, ta không thể kiên trì quá một nén nhang, Hư Không bạch Sơn của ta sẽ bị phá hỏng.” Chân Thường Nguyên vừa điên cuồng vận chuyển thần nguyên chống cự đạo tắc Sát Phạt từ thần thông Thất Giới, sắc mặt tái nhợt truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hiểu ý của Chân Thường Nguyên, một khi bạch sơn không thể cản được đạo tắc Sát Phạt từ thần thông Thất Giới kia, nàng sẽ bị đạo tắc Sát Phạt thần thông Thất Giới xé rách, cuối cùng bị niết hóa trong đạo tắc Thất Giới.

“KHông cần phải lo lắng, ta có cách.” Lam Tiểu Bố vừa dùng Sinh Tử Bộ chống cự lại đạo tắc Sát Phạt thần thông Thất Giới, hai tay cũng bắt đầu đánh ra đạo tắc Trường Sinh của chính mình.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố có thể ngưng luyện ra đạo tắc thần thông của chính mình, Chân Thường Nguyên vô cùng vui mừng. Nàng không ngờ rằng, bị Mông Thất dùng Thất Giới khóa lại, đồng thời còn có đạo tắc Sát Phạt xé rách phòng ngự từ pháp bảo và lĩnh vực của bọn hắn, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể thi triển ra đạo tắc thần thông của mình.

“A, quả nhiên là đại đạo tự thân, còn chứng Quy tắc Đại đạo, tạo dựng ra không gian quy tắc của chính mình. Ha ha, có chút thú vị. Đã như vậy thì hãy xem Thất Giới Thác Vị của ta.” Mông Thất cười ha ha, hai tay cuốn lên, không gian của Lam Tiểu Bố và Chân Thường Nguyên đột nhiên trở nên hỗn loạn.

“Phốc!” Một cánh tay của Chân Thường Nguyên trực tiếp bị xé rách, nếu như không phải Lam Tiểu Bố nhanh tay lẹ mắt, giữ được cái tay bị cắt đứt kia lại, có lẽ Chân Thường Nguyên sẽ vĩnh viễn mất đi một cánh tay.

“Phốc phốc phốc!” Từng đạo huyết quang nổ tung trên thân thể Lam Tiểu Bố, cho dù là không gian thần thông Thất Giới của Mông Thất có sai chỗ như thế nào, cũng chỉ có thể tạo ra vết thương bên ngoài thân thể của Lam Tiểu Bố, chứ không thể nào chặt đứt thân thể Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, dùng quy tắc không gian để thi triển thần thông? Mắt Mông Thất ngươi đúng là bị mù rồi. Sử dụng quy tắc không gian để thi triển thần thông, đó chỉ là động tác ngoài mặt của Lam Tiểu Bố mà thôi. Cái hắn thật sự muốn tạo dựng ra là một cái không gian không quy tắc, sau đó dùng Vũ Trụ Ma phản sát.

Đây là vì hắn hiểu ra từ chuyện dùng độn thuật quy tắc trong không gian không quy tắc mà thành, nếu như có thể thi triển độn thuật quy tắc trong không gian không quy tắc, vậy thì có thể ở trong giới vực thần thông của người khác, dùng không gian không quy tắc lấy Vũ Trụ Ma ra.

Hắn không tin, Vũ Trụ Ma của mình còn không thể mài nát thần thông Thất Giới của Mông Thất.

Chương 2043 - Đòn sát thủ của Mông Thất.

"Tiểu Bố, ta thi triển cấm thuật Vận Mệnh, ngươi xông ra khỏi giới vực thần thông của đối phương trước..." Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên còn chưa nói hết câu, không gian vặn vẹo lại cắt ngang qua bắp chân của nàng, cũng may lần này tốc độ của nàng nhanh, trong thời gian ngắn đã kéo cái chân đứt này về.

Lam Tiểu Bố không có thời gian nói chuyện với Chân Thường Nguyên, giờ phút này hắn đã tạo dựng xong không gian không quy tắc, một khắc sau, Vũ Trụ Ma được lấy ra.

Oanh! KHí thế sát phạt vô cùng mênh mông lấy Lam Tiểu Bố và Vũ Trụ Ma làm trung tâm không ngừng mở rộng, hai mảnh cối xay to lớn lập tức hình thành, cái cối xay này điên cuồng mài đi hết quy tắc không gian đảo lộn và quy tắc thần thông Thất Giới ở bên ngoài.

Mông Thất cũng sững người, hắn ta không ngờ lại có người có thể phá vỡ thần thông Thất Giới của mình. Cái cối xay khổng lồ này lại có thể mài đi toàn bộ quy tắc thần thông Thất Giới của hắn ta, cái này còn chưa tính Ngũ Giới của hắn ta trong nháy mắt đã bị mài đi mất một giới.

KHi Lam Tiểu Bố mài đi một giới, Vận Mệnh Thánh Nhân cũng cảm nhận được không gian xung quanh thả lỏng, cái cảm giác kiềm chế và khí thế sát phạt kia đã lập tức biến mất, hoặc là nói những khí thế sát phạt kia đã không thể nào gây nguy hiểm cho nàng nữa. Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đưa cái tay cụt cho nàng, Vận Mệnh Thánh Nhân nhanh chóng nối lại chữa thương. Tay và chân của nàng đều không bị xoắn nát, cho nên tốc độ chữa thương rất nhanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã khôi phục lại.

Nhìn Vũ Trụ Ma đang không ngừng tăng vọt, Chân Thường Nguyên cực kỳ chấn động. Đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố thi triển Vũ Trụ Ma, nhưng nàng khẳng định uy thế Lam Tiểu Bố thi triển Vũ Trụ Ma lần này, so với lần trước khi đối phó với Hoang Bặc Tử còn mạnh hơn rất nhiều. Có thể thấy được, Lam Tiểu Bố chẳng những tăng thực lực rất nhanh, mà sự khống chế với Vũ Trụ Ma cũng cường đại hơn trước rất nhiều.

Nàng đương nhiên là không biết, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa Vũ Trụ Ma một lần nữa.

“Vũ Trụ Ma!” Mông Thất trơ mắt nhìn quy tắc thần thông Thất Giới của mình bị mài đi, quy tắc không gian và biên giới giới vực cũng dần bị mài đi, hắn ta vô cùng chấn động.

Vũ Trụ Ma chính là chí bảo công kích cao cấp nhất vũ trụ, có cái nào cao cấp hơn Vũ Trụ Ma sao? Mông Thất không kịp suy nghĩ xem có pháp bảo công kích nào đáng sợ hơn Vũ Trụ Ma hay không, nhưng khiến hắn ta chấn động hoảng sợ chính là, Lam Tiểu Bố có thể ở bên trong thần thông Thất Giới của hắn ta mà lấy Vũ Trụ Ma ra.

Cho dù bây giờ thần thông Thất Giới của hắn ta chỉ có thể tạo dựng ra được Ngũ Giới, nhưng mà cũng là giới vực thần thông của hắn ta. TRong giới vực thần thông của hắn ta mà lấy Vũ Trụ Ma ra, đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là tạo dựng không gian quy tắc, cũng tuyệt đối không phải tu luyện đại đạo tự thân là có thể làm được. Dù sao thì bây giờ hắn ta cũng chỉ là một phân hồn chiếm cứ thân thể của người khác để thi triển thần thông Thất Giới, cũng không có ai có thể ở trong thần thông Thất Giới của hắn mà lấy ra loại pháp bảo công kích sát phạt đỉnh cấp như Vũ Trụ Ma.

“Cach!”

Cối xay mở rộng lại mài đi thêm một giới nữa, ngay cả Chân Thường Nguyên cũng có thể cảm nhận được Tam Giới còn lại, Chân Thường Nguyên không chút do dự lấy bạch sơn đánh ra.

Lúc này, cho dù nơi này là không gian Thần thông Thất Giới của Mông Thất, cũng không thể nào trói buộc Chân Thường Nguyên một lần nữa.

Oanh! Bạch sơn hóa to lên mấy triệu trượng đánh vào thần thông Thất Giới, phối hợp với cối xay Vũ Trụ Ma khổng lồ. Thần thông Thất Giới của Mông Thất lại bị đánh nát thêm một giới.

Mông Thất biết nếu bây giờ mà mình không đi, hôm nay hắn ta sẽ không đi được nữa. Đáng tiếc là hắn ta vẫn chưa lấy được Thất Giới Thạch, nếu như hắn ta lấy được Thất Giới Thạch, muốn ở trong thần thông Thất Giới của hắn ta xé rách giới vực thần thông của hắn ta chỉ là chuyện nằm mơ.

Một đạo hồn niệm đang ẩn nấp trong thần thông Thất Giới bị lấy đi, thần thông Thất Giới trực tiếp bắt đầu sụp đổ. Thần thông Thất Giới tán loạn, Chân Thường Nguyên lập tức cảm nhận được, khi nàng đang định nhắc nhở Lam Tiểu Bố, lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã đạp trên đạo tắc Sát Phạt của Vũ Trụ Ma, Trường Sinh Kích hóa thành một vùng kích đào khóa về phía Mông Thất. Cho dù không phải nhằm vào mình, nhưng kích âm sát phạt kia cũng khiến tim Chân Thường Nguyên đập thình thịch.

Mông Thất ở trong thân thể Mông Bất Trầm cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, đừng bảo đến chuyện ở trong thân thể Thanh Mộc Thánh Nhân Tiêu Thanh Tự. Sở dĩ Mông Thất dám ở chỗ này ra tay với Lam Tiểu Bố, chỉ là vì hai nguyên nhân mà thôi. Thứ nhất, cái phân hồn này của hắn ta mạnh hơn so với phân hồn ở trên người Mông Bất Trầm, thần thông Thất Giới có thể diễn hóa ra Ngũ Giới. Thứ hai, hắn ta có thể dẫn Lam Tiểu Bố vào trong thần thông Thất Giới của chính mình. Theo Mông Thất, chỉ cần Lam Tiểu Bố vào bên trong Thất Giới của hắn ta, cho dù Lam Tiểu Bố có khả năng thông thiên, cũng chỉ có thể bị hắn ta giết chết.

Chỉ là hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố lại nghịch thiên như vậy, bị thần thông Thất Giới của hắn ta khóa lại rồi, chẳng những có thể động, thậm chí còn có thể thi triển Vũ Trụ Ma. Vũ Trụ Ma nghịch thiên không gì sánh được, trực tiếp xé rách giới vực của hắn ta.

Chương 2044 - Đòn sát thủ của Mông Thất. (2)

Mông Thất vừa mới thu hồi thần thông Thất Giới, kích mang cuồng bạo từ Trường Sinh Kích đã hoàn toàn khóa lại mọi không gian của hắn ta.

Đạo tắc Kích Đạo đầy sát khí của Thương âm Sát bao trùm đến, Mông Thất cũng cảm nhận được một loại bi thương. Dù sao thì hắn ta cũng đã từng là một cường giả Vĩnh Sinh, thậm chí còn là cường giả Vĩnh Sinh đã nửa bước vào Tạo Hóa cảnh, thế mà lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, thậm chí ngay cả một sâu kiến còn chưa đến Vĩnh Sinh cảnh đều có thể dễ dàng nghiền sát hắn ta, nhân sinh bi thương cũng chỉ như vậy mà thôi.

Kích ảnh đầy trời bao phủ đến, loại cảm xúc chết nơi tha hương này không thể nào áp chế được, khi kích mang Trường Sinh Kích bao trùm đến, đạo tắc của Mông Thất bắt đầu sụp đổ, Nguyên Thần cũng không thể nào chiếm cứ thân thể Tiêu Thanh Tự nữa, bàng hoàng bất lực xông ra khỏi thân thể Tiêu Thanh Tự, sợ hãi nhìn sát thế đang bao trùm đến.

Thương thanh đìu hiu xuyên ruột, kích âm trùng thiên phủ kín sông, người thê lương, chôn xương nơi tha hương!

Nhìn thấy kích mang sắp bao phủ toàn bộ thân thể mình, Mông Thất không nhịn được run giọng nói, “Vị đạo hữu này, nếu như ngươi tha cho ta một lần, ta đảm bảo sẽ không gây khó xử cho ngươi ở Vĩnh Sinh chi địa, đồng thời kết giao ngươi làm bạn.”

Lam Tiểu Bố mỉa mai một tiếng, “Rất đáng gờm sao? Chỉ với ngươi mà cảm giác ưu việt ở đâu ra vậy? Ta ngay cả phân thân của Bất Diệt Thánh Nhân cũng đã giết, chỉ sợ ngươi ngay cả Tạo Hóa Thánh Nhân cũng còn chưa vào nhỉ? Cũng dám có nhiều cảm giác ưu việt như vậy? Cho dù ngươi đã vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, vậy thì sao chứ? Tương lai ta vẫn còn muốn giết ngươi, sớm giết hay muộn giết thì có gì khác nhau chứ?”

Oanh! Vừa dứt lời, Trường Sinh Kích đã đánh vào Nguyên Thần của Mông Thất, cái phân hồn của Mông Thất này lại bị Lam Tiểu Bố xé rách thành mảnh vỡ.

Chân Thường Nguyên thở phào một hơi nói, “Hai cái phân hồn của người này đều bị ngươi chém giết, chỉ sợ rất khó bước vào Vĩnh Sinh cảnh.”

Theo Chân Thường Nguyên, hai cái phân hồn đều bị Lam Tiểu Bố chém giết, cho dù Mông Thất bước vào Vĩnh Sinh cảnh, cũng không còn thực lực bao nhiêu nữa.

“Không, ta còn cần xử lý thêm một phân hồn khác của hắn nữa, mới có thể một lần vất vả cả đời nhàn nhã. Gia hỏa này dựa vào thân thể của một con Hôi Long, con Hôi Long kia to đến vạn trượng. Ta đoán chắc hắn vẫn chưa động đến Hôi Long kia, rất có thể là đang khôi phục thứ gì đó, hoặc là đang hoàn thiện đạo cơ của mình." Lam Tiểu Bố lắc đầu.

Trước đó hắn chỉ biết con Hôi Long kia rất cường đại, cường đại đến mức sau khi vẫn lạc rồi mà khí thế vẫn có thể áp chế khiến hắn khó mà đến gần được. Bây giờ hắn mới biết được, đó là cường đại đến mức nào, tuyệt đối là Sáng Đạo Thành Nhân ở trạng thái đỉnh phong. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã mơ hồ đoán được. Cái thân thể mà Mông Thất lựa chọn để trùng sinh chính là con Hôi Long kia. Mà Hắc Long Mông Bất Trầm kia, chỉ là chất dinh dưỡng sau khi sống lại mà thôi. Có lẽ sau khi Mông Thất chiếm cứ thân thể Hôi Long rồi sống lại, sau đó lại dựa vào con Hắc Long Mông Bất Trầm này một bước bước và Diễn Giới cảnh. Bước tiếp theo có lẽ là tìm Thất Giới Thạch, một lần nữa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Đáng tiếc là những thứ này đều đã bị hắn hủy đi. Bây giờ hắn và Mông Thất thù sâu như biển. Cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được Hôi Long, sau đó xử lý Hôi Long.

Lam Tiểu Bố nhìn Thanh Mộc Thánh Nhân đã không còn chút sinh cơ nằm trên mặt đất, hắn cảm thấy mình vẫn còn có thể cứu được một chút. Nhưng mà trước khi cứu Thanh Mộc Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố vung tay lên gỡ bỏ đạo tắc Thúc Hồn đang khóa Huyết Hà Thánh Nhân đi.

Lam Tiểu Bố đến đây, sau đó quá trình đại chiến cùng Mông Thất, Huyết Hà Thánh Nhân đều nhìn thấy rõ ràng. Chỉ là hắn ta đang bị đạo tắc Thúc Hồn khóa lại, hoàn toàn không thể nói chuyện được mà thôi. Sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, hắn ta cảm thấy cảm linh hồn mình đều đang run rẩy.

Có thể thấy được khi Lam Tiểu Bố nghiền ép Vĩnh Dạ Thánh Nhân, một phần mười thủ đoạn vẫn chưa lấy ra.

“Thuần ANh Sinh kính chào Lam huynh, tiểu đệ xấu hổ, bị đạo tắc của Mông Thất trói chặt, nếu như Lam huynh không đến, tiểu đệ đã chết chắc rồi.” Huyết Hà Thánh Nhân tiến lên kính cẩn cảm tạ ơn cứu mạng của Lam Tiểu Bố. Thật là hắn ta vô cùng xấu hổ, mặc dù Mông Thất mạnh, nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là một phân hồn mà thôi, mấy người bọn hắn ngay cả một cái phân hồn của Mông Thất cũng không thể đánh lại, đúng là quá mất mặt.

“Tình huống cụ thể như thế nào, ngươi nói cho ta biết, còn nữa, Luân Hồi Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Huyết Hà Thánh Nhân sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một chút rồi mới lên tiếng, “Chúng ta xé rách vị diện, tìm được chỗ của Hôi Long kia. Ta nhìn con Hôi Long này, tuyệt đối chính là cường giả Vĩnh SInh, đạo vận Vĩnh Sinh này chẳng những là ta, mà mấy người còn lại cũng đều nhìn ra. Có thể khẳng định, nếu như cũng ta có thể dựa vào đạo vận Vĩnh Sinh này mà cảm ngộ đại đạo, nhiều nhất chỉ cần mười năm, chúng ta có thể chạm đến thời cơ Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Nhưng mà Luân Hồi đạo hữu đã nhìn ra vấn đề, hắn nói con Hôi Long kia không phải đã vẫn lạc, mà là đang dung hợp đạo cơ, có đạo tắc Luân Hồi.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố cũng khâm phục, Luân Hồi Thánh Nhân mặc dù thực lực không cao, nhưng mà dính đến luân hồi, đoạt xá, trùng sinh, hắn ta có thể thấy được ngay.

“Luân Hồi đạo hữu phản ứng rất nhanh, ngay khi hắn nhìn ra chỗ không ổn, lập tức rút đi. Nhưng mà lúc này đã chậm rồi, trong thân thể Hôi Long có một Nguyên Thần xông ra, cái Nguyên Thần này thi triển thần thông Thất Giới. Luân Hồi đạo hữu bỏ đi một đời luân hồi, dựa vào đạo tắc Luân Hồi mà bỏ chạy. Vĩnh Dạ đạo hữu dựa vào đạo tắc Vĩnh Dạ bỏ chạy, bởi vì ta ở gần nhất, ngay cả đạo tắc bỏ chạy còn chưa thi triển đã bị đối phương dùng đạo tắc Thúc Hồn khóa lại, còn Thanh Mộc đạo hữu thảm nhất, thân thể bị đối phương chọn trúng…”

Huyết Hà Thánh Nhân nói một hơi, trong lời nói có chút sa sút, rõ ràng là thực lực Mông Thất cường hãn đã đả kích đến hắn ta.

Chương 2045 - Lại về Đại Hoang Thần Giới.

Lam Tiểu Bố gật đầu, với kinh nghiệm và thủ đoạn của Luân Hồi Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, chắc hẳn là không sao. Ngược lại là Thanh Mộc Thánh Nhân…

Lam Tiểu Bố nhìn Tiêu Thanh Tự nằm trên mặt đất, trong lòng thầm than, bàn về thực lực, Tiêu Thanh Tự mạnh hơn Luân Hồi Thánh Nhân chỉ mới lục chuyển Thánh Nhân rất nhiều, so với Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Tiêu Thanh Tự cũng không yếu hơn bao nhiêu. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn ta đều không thể chạy khỏi, có thể thấy được kinh nghiệm rất quan trọng.

Còn về chuyện vì sao Huyết Hà Thánh Nhân không chạy được, Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy kỳ quái. Huyết Hà Thánh Nhân là người đầu tiên bước đến, đứng chịu mũi sào, đương nhiên sẽ bị Mông Thất bắt lại ngay.

Thở dài, Lam Tiểu Bố lấy Luân Hồi Kiều ra.

Vừa lấy Luân Hồi Kiều ra, đạo vận Luân Hồi mênh mông ập đến, Huyết Hà Thánh Nhân đứng bên cạnh âm thầm chấn động. Luân Hồi Thánh Nhân cũng tu luyện đại đạo Luân Hồi, nhưng so với loại đạo tắc Luân Hồi mà Lam Tiểu Bố đánh ra này, cái kia thật sự kém quá xa. Nếu như Lam Tiểu Bố dùng loại đạo tắc Luân Hồi Kiều này khóa lại, hắn ta chỉ có thể chờ đợi cái chết. Sau đó HUyết Hà nhanh chóng lắc đầu, Lam Tiểu Bố đối phó với hắn ta, còn cần đến Luân Hồi Kiều sao?

“Tiểu Bố sư đệ, ngươi định dựa vào Luân Hồi Kiều cứu đạo hữu này?” Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên lập tức biết ý của Lam Tiểu Bố, có chút kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “ĐÚng vậy, ta thử một chút, Thanh Mộc Thánh Nhân mới bị đoạt xá không lâu, nếu như Mông Thất không khiến cho Thanh Mộc Thánh Nhân thần hồn câu diệt, vậy thì vẫn còn một tia hy vọng, nếu như Thanh Mộc Thánh Nhân đã bị thần hồn câu diệt, vậy thì ta cũng không còn cách nào vả.”

Huyết Hà Thánh Nhân nghe thấy vậy, lập tức nói, “Thanh Mộc đạo hữu nhất định không bị thần hồn câu diệt, khi Mông Thất đoạt xá hắn, cần thân thể của hắn ẩn chứa linh tính đại đạo, nếu như thần hồn câu diệt, chỉ sợ sau khi đoạt xá Mông Thất sẽ không có thực lực cường đại như vậy.”

Lam Tiểu Bố đồng ý với lời Huyết Hà Thánh Nhân nói, hắn cũng nghĩ như vậy. Bởi vì Mông Thất không có ý định vĩnh viễn sử dụng thân thể của Thanh Mộc Thánh Nhân, cho nên mới không khiến Thanh Mộc Thánh Nhân bị thần hồn câu diệt, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà hắn làm như thế này.

Luân Hồi Kiều vắt ngang trong hư không, đạo vận Luân Hồi tăng vọt, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã lớn hơn ngàn vạn trượng, thậm chí một đoạn cầu đã xé rách vùng hư không này, xâm nhập vào trong một giới vực khác không biết tên.

CHo dù không dùng thần niệm quét đến, nhưng Huyết Hà Thánh Nhân và Chân Thường Nguyên đều cảm nhận được một ít lực lượng U Minh bên trên Luân Hồi Kiều. Trong lòng hai người đều chấn động vô cùng, đây là đang dùng Luân Hồi Kiều để câu thông với âm Minh.

Nhưng mà cho dù câu thông với âm Minh, muốn tìm được tàn hồn của Thanh Mộc Thánh Nhân sợ cũng không dễ dàng gì.

Trong lòng hai người còn đang suy nghĩ Lam Tiểu Bố làm thế nào để tìm tàn hồn của Thanh Mộc Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố đã kéo Thanh Mộc Thánh Nhân lên rồi bước lên trên Luân Hồi Kiều, đánh đạo tắc Lục Đạo ra, chỉ trong chớp mắt đã biết thành một vòng xoáy Lục Đạo Luân Hồi cực đại.

Vô cùng vô tận âm khí ẩn hiện trong vòng xoáy Lục Đạo này, Lam Tiểu Bố lại lấy một quyển sách ra.

“Sinh Tử Bộ!” Huyết Hà Thánh Nhân âm thầm cảm thán, so với Lam Tiểu Bố, hắn ta đúng là sống uổng phí cả rồi. Nếu luận về bảo vật Tiên Thiên, hắn ta cũng có. Nhưng mấy cái bảo vật Tiên Thiên kia của hắn ta, chẳng có cái nào có thể bì được với Sinh Tử Bộ và Luân Hồi Kiều chứ? Chứ đừng nói đến là Vũ Trụ Ma mà trước đó Lam Tiểu Bố đã lấy ra.

Mặc dù Lam Tiểu Bố trước đó vẫn luôn sử dụng Sinh Tử Bộ, nhưng mà vào giờ phút này Sinh Tử Bộ mới chân chính phát huy tác dụng của mình, vô số tàn hồn bị đạo tắc Sinh tử của Sinh Tử Bộ cuốn lấy, chỉ còn lại một đạo phân hồn tàn phá từ trong vòng xoáy Lục Đạo giãy dụa, những cái còn lại đều bị đưa vào trong thông đạo Luân Hồi một lần nữa.

KHông đợi Sinh Tử Bộ cuốn lên, tay Lam Tiểu Bố hé ra, tàn hồn kia đã trực tiếp bị hắn kéo lại đẩy vào trong thân thể Thanh Mộc Thánh

Nhân, sau đó một đạo đạo tắc đánh vào trên người Thanh Mộc Thánh Nhân, kế tiếp Lam Tiểu Bố lại cầm ra một quả Già Lam Đạo Quả và một sợi Hồng Mông Sinh Tức đưa vào trong cơ thể Thanh Mộc Thánh Nhân.

Chờ Lam Tiểu Bố thu hồi Luân Hồi Kiều và Sinh Tử Bộ, hai người kia cũng chấn động nhìn Thanh Mộc Thánh Nhân đã có sinh cơ đang nằm dưới đất.

Giờ phút này tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thanh Mộc Thánh Nhân, chỉ chưa đến nửa nén hương, Thanh Mộc Thánh Nhân đã mở mắt ra, chỉ trong chớp mắt, hắn ta đã hiểu rõ mọi chuyện vừa xảy ra, nhanh chóng giãy dụa đứng dậy, ôm quyền với Lam Tiểu Bố, "Đa tạ ơn cứu mạng của Đạo Quân, nếu không Tiêu mỗ đã hồn phi phách tán."

Nếu như Lam Tiểu Bố không cứu giúp, Tiêu Thanh Tự hắn ta thật sự chưa chắc đã có thể sống lại được. Thật sự là hắn ta có thể lại phân hồn ở nơi khác, nhưng mà hắn ta khác với những người kia, vì chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, phân hồn của hắn ta cho dù có sống lại, cũng rất khó có trí nhớ hoàn chỉnh của hắn ta.

Cho nên đối với Lam Tiểu Bố, hắn ta thật sự cảm kích, còn những cái khác, hắn ta không nói đến, dù sao thì ngay lần đầu tiên Lam Tiểu Bố cứu hắn ta, hắn ta đã quyết định giao cái mạng này cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Bây giờ hồn phách của Tiêu huynh không được đầy đủ, tốt nhất nên tĩnh tu một khoảng thời gian, nếu như Tiêu huynh không để ý, có thể vào thế giới của ta để tĩnh tu. Ta dự định đi tìm con Hôi Long kia, ta lo Mông Thất sẽ vội vàng xử lý chỗ này."

Tiêu Thanh Tự đương nhiên sẽ không để ý, bây giờ thần hồn của hắn ta tàn phá, mặc dù đã sống lại, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục, ít nhất phải mất trăm năm.

Lam Tiểu Bố không để Tiêu Thanh Tự vào trong Trường Sinh Giới, mà là đưa Tiêu Thanh Tự vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Chương 2046 - Lại về Đại Hoang Thần Giới. (2)

“Lam huynh, trước đó chúng ta từ Thất Giới đại mạc xé mở giới vực, tiến đến chỗ của con Hôi Long kia. Sau khi Mông Thất khống chế ta, lại đến đây một lần nữa, chắc hẳn hắn từ trong trí nhớ của Thanh Mộc Thánh Nhân biết đến sự tồn tại của ngươi, cho nên ở chỗ này bố trí bẫy rập chờ ngươi đến.” Thấy Lam Tiểu Bố tiễn Thanh Mộc Thánh Nhân đi rồi, Huyết Hà Thánh Nhân chủ động nói.

Hắn ta đang nhắc nhở Lam Tiểu Bố, ở Thất Giới đại mạc có thể trực tiếp xé rách giới vực đến chỗ Hôi Long, đây là cách đơn giản nhất.

Giới vực của Hôi Long và Vô Căn Thần Giới vốn cùng một vị diện, chỉ cần có quy tắc, đối với cửu chuyển Thánh Nhân, đều có thể dễ dàng tìm được.

“Không cần, ta có cách.” Lam Tiểu Bố nói xong thì tiện tay kéo hư không một cái. Với sự lý giải đối với quy tắc bây giờ của hắn, hoàn toàn không cần phải đến Thất Giới đại mạc xé rách hư không.

Lam Tiểu Bố lập tức xé ra một vết nứt hư không, thần niệm thấm vào trong, hắn lập tức nhìn thấy Vũ Trụ Độ Đạo thành, sau đó thần niệm đã tìm được vị trí tòa cự sơn có con Hôi Long kia.

Chẳng những thần niệm Lam Tiểu Bố nhìn thấy, Huyết Hà Thánh Nhân và Chân Thường Nguyên đều nhìn thấy. Cho dù Chân Thường Nguyên vẫn không biết Hôi Long đang ở trên ngọn núi kia, nhưng nàng cũng biết Hôi Long. Bên trên ngọn núi kia vẫn còn để lại một chút long khí mênh mông, có thể thấy được Hôi Long đi cực kỳ vội vàng.

“Hắn đi rồi.” Huyết Hà Thánh Nhân có chút không cam lòng thở dài, hắn ta bị đạo tắc Thúc Hồn của Mông Thất trói lại, chịu không ít tra tấn. Cho nên rất muốn Lam Tiểu Bố xả giận giúp hắn ta, đáng tiếc là, Mông Thất cực kỳ gian xảo, sau khi biết không làm gì được Lam Tiểu Bố thì dứt khoát chạy mất.

Nhưng mà Huyết Hà Thánh Nhân lập tức nói, “Lam huynh, có thể thông qua hơi thở mà tìm được nơi hắn chạy trốn hay không? Đại đạo của gia hỏa này bây giờ nhất định vẫn chưa hoàn thiện, ta hoài nghi hắn đi không xa, bây giờ chỉ đang tránh né Lam huynh, chờ sau khi Lam huynh đi rồi, hắn sẽ quay trở lại.”

Lần này không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Chân Thường Nguyên đã nói, “Tìm không được, hắn dựa vào Vinh Sinh ĐẠi Phù để chạy trốn, chắc hẳn đã đến Vĩnh Sinh chi địa. Ta đoán chắc hẳn Thất Giới Thánh Nhân đã bị dọa sợ rồi, lúc đầu dựa theo kế hoạch của hắn, chắc hẳn là dựa vào con Hôi Long trên ngọn núi kia bước vào Diễn Giới cảnh, sau đó đến Vĩnh Sinh chi địa, ít nhất cũng có năng lực tự vệ. Nhưng mà thực lực của Tiểu Bố quá cường đại, hắn liên tiếp bị vẫn lạc mất mấy phân thân quan trọng, chuyện này với hắn mà nói chính là đả kích trí mạng, cho nên hắn không dám tiếp tục ở lại vùng vị diện này nữa.”

“Nếu như đến Vĩnh Sinh chi địa thì thôi vậy, chờ ta đến Vĩnh Sinh chi địa rồi tìm hắn tính sổ sau. Đi thôi, chúng ta đi về trước đã.” Lam Tiểu Bố nói xong, lại vươn tay ra xé mở vị diện hư không, sau đó bước vào.

Lúc trước hắn từ Vô Căn Thần Giới đến Đại Hoang Thần Giới, không biết đã trải qua bao nhiêu khúc chiết, mà bây giờ chỉ đưa tay xé rách hư không là được. Lam Tiểu Bố biết, đây là vì hắn đã chứng đạo quy tắc và không quy tắc, đại đạo đã có thăng hoa.

Huyết Hà Thánh Nhân và Chân Thường Nguyên nhanh chóng bước vào theo Lam Tiểu Bố.

“Đúng là một giới vực Thần giới hoàn chỉnh.” Vừa đến Đại Hoang Thần Giới, Chân Thường Nguyên đã kinh dị nói ra.

Huyết Hà Thánh Nhân cũng cảm thán, “Tu luyện ở chỗ này, chỉ cần có được cơ duyên, là có thể vấn đỉnh cửu chuyển Thánh Nhân.”

Cho dù chính mình cũng là một cửu chuyển Thánh Nhân, Huyết Hà Thánh Nhân rất rõ ràng, có thể chứng đạo cửu chuyển khó khăn như thế nào. Hắn ta có thể chứng đạo cửu chuyển, đó là đã trải qua vô số trắc trở và cơ duyên chồng chất, lúc này mới có thể đi đến bước này. Đừng thấy trong hư không mênh mông, cửu chuyển Thánh Nhân rất nhiều. Vậy thì cũng là do trăm triệu vạn năm tích cóp mà nên, hơn nữa cửu chuyển Thánh Nhân rất khó bị giết chết, dần dần mới trở nên nhiều như vậy.

Với thần niệm của Chân Thường Nguyên, đã sớm quét đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, nàng biết Lam Tiểu Bố muốn đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, nàng dứt khoát nói, “Tiểu Bố, ta đi dạo Đại Hoang Thần Giới, tương lai khi ngươi đi, hãy nói với ta một tiếng.”

Huyết Hà Thánh Nhân nhanh chóng nói, “Ta cũng đi dạo Đại Hoang Thần Giới.”

Vận may thiên địa ở Đại Hoang Thần Giới nồng đậm, quy tắc hoàn thiện, ở nơi này nhất định có thể giúp đại đạo của mình tăng tiến, Huyết Hà Thánh Nhân biết Lam Tiểu Bố không thể ở lại Đại Hoang

Thần Giới quá lâu, đương nhiên là muốn đi dạo một vòng. Nếu có thể hoàn thiện đạo cơ của mình ở Đại Hoang Thần Giới, tương lai chứng đạo Vĩnh Sinh lại càng nắm chắc hơn.

Chương 2047 - Thần giới tu luyện tốt nhất.

Sau khi Lam Tiểu Bố về Trường Sinh Thánh Đạo thành, trừ Thạch Dật và Đề Phật Thánh Nhân, những người còn lại phần lớn đều bế quan.

Đại Hoang Thần Giới nhờ có Lam Tiểu Bố mà đã sớm hoàn thiện quy tắc thiên địa, không chỉ như vậy, vận may thiên địa nồng đậm, đạo tắc rõ ràng, cộng thêm thần linh khí ở Trường Sinh Thánh Đạo thành nồng đậm vô cùng. Ở chỗ này tu luyện, hầu như mỗi ngày một tăng tiến. Trừ khi đầu óc có vấn đề, mói có thể lãng phí thời gian không tu luyện.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố trở về Đề Phật nhanh chóng đến thể hiện sự trung thành. Hắn ta thật sự khâm phục ánh mắt của mình, năm đó nếu như không đầu phục Lam Tiểu Bố, hắn ta đâu có ngày hôm nay.

Đại Hoang Thần Giới chính là đạo tràng tu luyện hoàn mỹ nhất trong vũ trụ mênh mông này, lúc này mới qua bao lâu đâu chứ, hắn ta đã là tam chuyển Thánh Nhân rồi, chuyện bước vào tứ chuyển Thánh Nhân chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đã lâu không gặp, đại đạo của Đạo Quân lại tăng tiến, ta thật sự hâm mộ đó.” Đề Phật Thánh Nhân dẫn theo Thạch Dật đến đón tiếp Lam Tiểu Bố.

Thạch Dật chỉ là Hợp Thần cảnh, nhưng mà Đề Phật Thánh Nhân biết, Thạch Dật là lão nhân đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, bàn về trình độ thân thiết, hơn xa Đề Phật hắn ta.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, đã hiểu rõ Trường Sinh Thánh Đạo thành không có vấn đề gì cả. Lạc Thải Tư và Tô Sầm đều đang bế quan. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là tiến bộ của Thiên Cương Thánh Nhân, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Cương Thánh Nhân đã trở thành lục chuyển Thánh Nhân, nhìn đạo vận lưu chuyển trên người, có lẽ bước vào thất chuyển Thánh Nhân chỉ là vấn đề thời gian.

Dường như cảm nhận được thần niệm của Lam Tiểu Bố, Lạc Thải Tư và Tô Sầm đều dừng bế quan, Thiên Cương Thánh Nhân cũng dừng bế quan.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Đạo ĐÌnh Đại Hoang Thần Giới đã tụ tập hơn mười Thánh Nhân.

Khả năng là vì Đại Hoang Thần Giới rất thích hợp để tu luyện, Quân Vu đã chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân, ngay cả Bộc Hòa Thần Đế cũng đã là nhị chuyển Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố không nhìn thấy Khổng Phục Sinh, có lẽ Khổng Phục Sinh vẫn còn chưa quay về Đại Hoang Thần Giới. Khổng Phục Sinh khác với hắn, hắn thông qua xé rách hư không mà trở về, Khổng Phục Sinh không có Luân Hồi Oa, tốc độ không nhanh như vậy được.

“Tiểu Bố…” TRong mắt Lạc Thải Tư lộ vẻ mừng rỡ, nàng và Tô Sầm cùng bước đến.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ là, Lạc Thải Tư cũng đã là nhất chuyển Thánh Nhân. Còn Tô Sầm có tư chất vô cùng tốt, đã nhiều năm như vậy cũng chỉ là Hợp Thần cảnh.

Tiến độ tu luyện của Lạc Thải Tư rất nhanh, cái này thật ra cũng nằm trong dự liệu của Lam Tiểu Bố. Nơi này là Đại Hoang Thần Giới, là địa bàn của hắn. Hắn chứng đạo ở nơi này, Đại Hoang Thần Giới đều ẩn chứa khí thế đại đạo của hắn. Lạc Thải Tư tu luyện lại là TRường Sinh Đạo của hắn, cho nên tu luyện ở chỗ này là làm ít công to.

Tô Sầm tu luyện là Bất Diệt Đại Đạo, mặc dù cũng là đại đạo đỉnh cấp, nhưng mà ở Đại Hoang Thần Giới, tiến độ nhất định không nhanh bằng Lạc Thải Tư.

“Đạo Quân, trước đó có người đến công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giới chúng ta.” KHông đợi Lam Tiểu Bố hỏi, Bộc Hòa Thần Đế đã nhỏ giọng nói.

Lam Tiểu Bố khẽ giật mình, có người công kích đại trận hộ giới của Đại Hoang Thần Giới? Cái này không thể nào chứ, nếu như công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giới, sao hắn lại không cảm nhận được?

Thiên Cương Thánh Nhân vội vàng đứng ra nói, “Cũng không phải là công kích hộ trận, là một nam một nữ, nam tử tên là Mạc Niệm Yên, nữ tử tên là ĐỚi Phi Nhiêu. Bởi vì Đại Hoang Thần Giới ta đã thay đổi yêu cầu ra vào, không phải tu sĩ của Đại Hoang Thần Giới muốn vào Đại Hoang Thần Giới là chuyện khó khăn. Hai người này muốn vào Đại Hoang Thần Giới, kết quả bị chặn lại. Bọn hắn giận dữ đánh trọng thương hộ vệ hộ trận, còn muốn công kích hộ trận Đại Hoang Thần Giới chúng ta. Sau khi ta nhận được tin tức đã ra ngoài chém chết nữ tử kia, nam tử thì bị ta đánh trọng thương rồi bỏ chạy.”

Đầu tiên Lam Tiểu Bố muốn hỏi thăm tin tức của Ôn Khả Xu, nhưng mà nghĩ đến Mạc Tiểu Tịch cũng không biết, người khác chắc hẳn cũng không biết.

“Tiểu Bố sư đệ, ta đoán người này nhất định sẽ không bỏ qua, sớm muộn gì hắn cũng sẽ quay lại.” Tích Niệm Mạt đứng một bên lo lắng nói. Nàng ở Trường Sinh Thánh Đạo thành đã rất lâu, cũng nghe được một chút chuyện liên quan đến Mạc Niệm Yên.

KHông cần Tích Niệm Mạt nói, Lam Tiểu Bố cũng đoán được Mạc Niệm Yên nhất định sẽ quay về. Chỉ là hắn không thể nào cứ ở mãi Đại Hoang Thần Giới chờ đợi được, nghĩ đến đây, hắn hỏi, “Thiên Cương đạo hữu, Mạc Niệm Yên có cảnh giới gì?”

“Chắc hẳn là tứ chuyển Thánh Nhân, thực lực rất cường hãn, mặc dù ta có thể đánh hắn trọng thương, nhưng muốn giết hắn thì vẫn chưa được.” Thiên Cương Thánh Nhân đáp.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua Vũ Trụ Duy Mô, cảm nhận được vết thương của Tiêu Thanh Tự đã khôi phục được một phần nhỏ, dứt khoát truyền âm cho Tiêu Thanh Tự nói tình hình của Đại Hoang Thần Giới. Đồng thời hỏi thăm Tiêu Thanh Tự, có đồng ý ở lại Đại Hoang Thần Giới chữa thương hay không.

Tiêu Thanh Tự đương nhiên là không chút do dự mà đồng ý với lời Lam Tiểu Bố, yêu cầu ra ngoài.

Lam Tiểu Bố đưa Tiêu Thanh Tự ra ngoài, cho dù Trường Sinh Thánh Đạo thành không có thất chuyển Thánh Nhân trở lên, nhưng mà Tiêu Thanh Tự vừa xuất hiện, tất cả mọi người đã cảm nhận được loại uy áp đại đạo của cửu chuyển Thánh Nhân.

Đây là vì Tiêu Thanh Tự đã bị thương, khí thế cửu chuyển Thánh Nhân tràn ra ngoài, khiến đám người cảm nhận được uy áp.

“Vị này là Thanh Mộc Thánh Nhân Tiêu Thanh Tự đạo hữu, sau khi ta rời khỏi Đại Hoang Thần Giới, nếu có chuyện gì không thể giải quyết, trực tiếp mời Thanh Mộc Thánh Nhân xử lý. KHi ta không ở Đại Hoang Thần Giới, Thanh Mộc Thánh Nhân sẽ chịu trách nhiệm chuyện an toàn của Đại Hoang Thần Giới.” Lam Tiểu Bố dứt khoát

nói.

Chương 2048 - Thần giới tu luyện tốt nhất. (2)

Đối với Tiêu Thanh Tự, Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng tín nhiệm, Tiêu Thanh Tự là người tương đối chính trực, ít nhất thì so với Đề Phật và Thiên Cương đầu nhập vào hắn thì đáng tin hơn rất nhiều.

Đừng nói là có Lam Tiểu Bố ra mặt, cho dù không có lời Lam Tiểu Bố nói, chỉ dựa vào chuyện Tiêu Thanh Tự là cửu chuyển Thánh Nhân, nơi này cũng không có ai không phục. Ở trong vùng vị diện này, cửu chuyển Thánh Nhân, đó chính là cường giả đỉnh cao chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Lam Tiểu Bố nói với Bộc Hòa Thần Đế, “Bộc Hòa, ngươi dẫn Thanh Mộc Thánh Nhân đi tìm động phủ tốt để bế quan đi.”

“Vâng.” Bộc Hòa Thần Đế nhanh chóng lên tiếng, dẫn Tiêu Thanh Tự rời đi.

Lam Tiểu Bố và đám người chào hỏi nói chuyện với nhau, sau đó mọi người lần lượt cáo từ. Lam Tiểu Bố vừa mới trở về, đương nhiên muốn dành thời gian cho hai người Lạc Thải Tư và Tô Sầm.

Người đều đã đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới nhìn rõ Cổ Đạo, hắn vốn định rời đi cùng Lạc Thải Tư và Tô Sầm. Nhìn thấy Cổ Đạo mới nhớ đến vừa rồi hình như Cổ Đạo hình như có kêu hắn, cũng vì chuyện của Mạc Niệm Yên mà hắn bị dời đi lực chú ý. Thấy Cổ Đạo có dáng vẻ tủi thân, vẫy vẫy tay. “Cổ Đạo, tiến độ của ngươi bình thường quá rồi.”

Cổ Đạo vẫn là dáng vẻ tủi thân, khi đang định nói chuyện thì tay Lam Tiểu Bố khẽ vẫy, lập tức gọi Thái Xuyên ra ngoài, “Cổ Đạo, đây là Thái Xuyên, ngươi dẫn Thái Xuyên đi dạo một chút. Về chuyện tu luyện, có thể hỏi thăm Thái Xuyên một chút.”

Thái Xuyên? Ánh mắt Lạc Thải Tư khó hiểu nhìn về phía Hỗn ĐỘn Độc Giác Thú, nàng biết rất rõ Thái Xuyên đã sớm vẫn lạc, sao lại có một con Thái Xuyên khác ở đây?

Lam Tiểu Bố biết tâm tư của Lạc Thải Tư, hắn cầm lấy tay Lạc Thải Tư nói, “Thái Xuyên và Cổ Đạo đều là từ Tần Lĩnh mà ra, không có thì cuối cùng cũng là một điều tiếc nuối. Con Hỗn Độn Độc Giác Thú này ta tìm được trong một bí cảnh, xem như có duyên với ta, ta mới đổi tên cho nó là Thái Xuyên.”

“Ừm.” Lạc Thải Tư gật đầu, nàng biết Lam Tiểu Bố không muốn để nàng có chút tiếc nuối nào.

“Bố gia, nó chứng đạo Thánh Thú rồi?” Cổ Đạo trừng to mắt, cuối cùng cũng cảm nhận được sự khác biệt.

Lam Tiểu Bố nói, “Thái Xuyên còn nhỏ hơn ngươi, bây giờ đã chứng đạo tam chuyển rồi, ngươi ngay cả Thần Thú cấp chín còn chưa đến, nếu như ngươi còn không cố gắng, ngay cả cái đuôi Thái Xuyên ngươi cũng chẳng thấy được.”

Cổ Đạo vẫn luôn bình tĩnh giờ phút này không còn bình tĩnh nổi nữa, nó hình như đã có chút hiểu rõ vì sao Bố gia không muốn dẫn nó theo, tu vi của nó thật sự quá kém mà. Không được, nhất định phải hỏi Thái Xuyên một chút, bí mật tu luyện. Nhanh chóng bước vào Thánh Thú.

“Thái Xuyên sư đệ, ngươi đi theo ta, ta dẫn ngươi đi dạo Trường Sinh Thánh Đạo thành một chuyến.” Cổ Đạo biết có nhiều chuyện không thể nói ở chỗ này được, chỉ có thể lừa Thái Xuyên đi ra ngoài.

Thái Xuyên và Cổ Đạo rời đi, Lam Tiểu Bố mới dẫn Lạc Thải Tư và

Tô Sầm quay về phủ Đạo Quân.

“Tiểu Bố, ngươi lại phải đi nữa sao?” Lạc Thải Tư hiểu rất rõ Lam Tiểu Bố, nàng biết ý nghĩ của Lam Tiểu Bố. Nếu như Lam Tiểu Bố không đi, thậm chí sẽ không trở về một chuyến.

Nàng không muốn để Lam Tiểu Bố đi, nhưng nàng hiểu rõ cách làm của Lam Tiểu Bố, sau khi tu luyện nàng càng ngày càng rõ, nếu như Lam Tiểu Bố không cố gắng tăng thực lực lên, các nàng đừng nói là an ổn ở lại Đại Hoang Thần Giới tu luyện, bây giờ thậm chí không biết đang phiêu bạt ở nơi nào. Có thể phiêu bạt còn tính là chuyện tốt, chỉ sợ ngay cả cơ hội phiêu bạt cũng không có.

Tô Sầm lo lắng Lạc Thải Tư không để cho Lam Tiểu Bố rời đi, là người đã trải qua ba đời, nàng hiểu rõ hơn ai hết tầm quan trọng của thực lực, vội vàng nói, “Thải Tư tỷ, chỉ có chờ đến khi Lam Tiểu Bố chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh rồi, một nhà chúng ta mới có thể sinh sống yên ổn. Nếu không thì Đại Hoang Thần Giới chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta hủy đi.”

Lạc Thải Tư thở dài, “Ai, ta cũng biết, cho nên mới liều mạng tu luyện, chỉ là con đường chứng đạo Vĩnh Sinh, thật sự quá dài.”

Còn một câu nữa nàng không nói ra, cho dù chứng đạo Vĩnh Sinh, cũng có cường giả càng mạnh hơn. Những cái này nàng vốn cũng không biết, là Thiên Cương Thánh Nhân nói cho nàng biết.

Lam Tiểu Bố đột nhiên rất muốn đưa các nào vào trong thế giới của mình, đưa các nàng đi theo rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Nhưng mà ý nghĩ này chỉ mới thoáng qua, hắn biết rõ sắp tới mình phải đối mặt với chuyện gì.

Ở trong cùng vị diện này có lẽ không có ai có thể xé mở giới vực của hắn, nhưng ở Vĩnh Sinh chi địa, có thể xé mở Trường Sinh Giới của hắn chỉ sợ không phải một hai người. Hơn nữa ở lại nơi này tu luyện, so với Trường Sinh Giới của hắn càng thích hợp hơn.

“Thải Tư, ta đã hoàn thiện Trường Sinh Đạo, ta truyền lại cho ngươi một lần nữa…”

Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu, đã không thể nói tiếp được nữa, trong mắt Lạc Thải Tư đều là nhung nhớ, rõ ràng không hy vọng lúc này hắn sẽ nói chuyện khác. Tô Sầm cảm thấy bầu không khí có chút mập mờ, sắc mặt nàng đỏ bừng lên, chỉ là không chờ nàng nói rời đi, Lam Tiểu Bố đã kéo nàng và Lạc Thải Tư vào trong lòng.

Có một câu Lam Tiểu Bố vẫn chưa nói ra, nhưng hắn biết rõ, muốn đi đón Tả Uyển âm, trước hết phải xóa bỏ mọi mối tơ vò trong lòng Lạc Thải Tư và Tô Sầm, cho dù dù chuyện của Tả Uyển âm hắn đã sớm nói ra.

…

“Thái Xuyên lão đệ, ngươi đi theo Bố gia lăn lộn bao lâu, sao chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã bước vào tam chuyển Thánh Thú rồi? Có phải có bí mật tu luyện gì không? Chúng ta là hai huynh đệ, có bí mật gì tốt thì có thể nói với ta một chút không?” Cổ Đạo dẫn theo Thái Xuyên vừa rời khỏi phủ Đạo QUân, đã không nhịn được hỏi. Trong giọng nói dường như đã xem Thái Xuyên là bạn cũ nhiều năm không gặp, chẳng có chút lạnh nhạt xa cách nào cả.

Chương 2049 - Chân Khư biến mất.

Thái Xuyên nhìn chằm chằm Cổ Đạo, “Sao ngươi lại gọi là Bố gia? Ta vẫn hay gọi là đại ca.”

“Ha ha, khi ta gọi Bố gia, không biết ngươi còn đang ở trong cái góc nào. Ngươi nói cho ta biết, Bố gia oai phong hay là đại ca oai phong hơn?” Cổ Đạo hỏi.

Thái Xuyên suy nghĩ một chút, tán thành gật đầu, “Quả thật là Bố gia oai phong hơn.”

“Thế nào lão đệ, ta dạy ngươi cách xưng hô với lão đại như thế nào rồi, vậy thì ngươi cũng nên dạy ta một chút đi, có qua có lại mà.” Cổ Đạo tỏ vẻ nôn nóng nhìn Thái Xuyên.

Thái Xuyên do dự một chút, sau đó lấy ngọc giản ra khắc lại những cảm ngộ của mình về chứng đạo rồi đưa cho Cổ Đạo nói, “Đây là một chút suy nghĩ và tâm đắc qua ba lần chứng đạo của ta, đưa cho ngươi. COn nữa, tu vi của ta mạnh hơn ngươi, ngươi không thể gọi ta là lão đệ, ta phải là lão ca.”

Cổ Đạo cẩn thận cất ngọc giản đi, sau đó vươn bàn chân ra vỗ vỗ Thái Xuyên, “Lão đệ à, ngươi còn trẻ. Có rất nhiều Thánh Thú đỉnh cấp muốn gọi ta một tiếng lão ca, nhưng ta cũng không đồng ý. Ha ha, ngươi có biết tại sao không?”

“VÌ sao?” Thái Xuyên hỏi theo bản năng.

Cổ Đạo từ tốn nói, “Bởi vì có rất nhiều thứ ngươi không biết, nhưng ta thì khác, ta đã trải qua rất nhiều chuyện, ta và Bố gia, chủ mẫu đã nhiều lần vào sinh ra tử, không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện. Như ngày hôm nay, tu vi của ngươi cao hơn ta đúng không? Vì sao Bố gia không bảo ngươi dẫn ta ra ngoài dạo, mà là bảo ta dẫn ngươi ra ngoài dạo?”

“Ngươi ở chỗ này, đương nhiên là ngươi quen thuộc hơn ta.” Thái Xuyên nói.

Cổ Đạo cười cười, “Thật sự là vì ta quen thuộc với chỗ này sao?

Thần niệm của ngươi quét qua một chút, chẳng lẽ mọi thứ không phải nằm trong thần niệm của ngươi sao? Còn cần một người quen ở đây dẫn ngươi đi? Ý của Bố gia rất rõ ràng, thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng kinh nghiệm không đủ. Chính là muốn ta dẫn ngươi đi mở mang kiến thức một chút, đương nhiên, Bố gia cũng có ý khác, chính là muốn ngươi nhanh chóng nói kinh nghiệm tu luyện của mình cho ta biết, xem như là bổ sung đi."

Thái Xuyên không biết bản tính của Cổ Đạo, nghe thấy Cổ Đạo phân tích, trong lòng ngẫm nghĩ, hình như là như vậy thật. Nghĩ đến đây, nó vội vàng nói, "Mong lão ca hãy chỉ giáo nhiều hơn."

Cổ Đạo nâng móng vuốt lên vung vẩy, "Chúng ta là huynh đệ không cần gì phải khách sáo, đi thôi, ta dẫn ngươi đi dạo trong thành một vòng."

Sở dĩ tu vi của Cổ Đạo cho đến bây giờ vẫn chỉ mới là Thần Thú cấp tám, đó là vì nó rất ít khi tu luyện. Phần lớn thời gian nó đều đi loanh quanh trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, nó giống như được quay về những ngày tháng ở phường thị Mưu Bắc lúc trước, đi tới chỗ nào cũng có người tôn kính gọi nó một tiếng Cổ Đạo đại ca.

Cũng bởi vì lòng hư vinh này, khiến những năm gần đây nó hoàn toàn không dành thời gian cho việc tu luyện. Có thể đến được Thần Thú cấp tám, cũng là do hoàn cảnh tu luyện ở Trường Sinh Thánh Đạo thành thực sự quá tốt, tốt đến mức nó không cần tu luyện thực lực cũng tăng lên.

Thái Xuyên vẫn luôn luôn cố gắng tu luyện, nơi phồn hoa thì nó cũng đã từng nhìn thấy, nhưng mà đâu có cơ hội giống như Cổ Đạo, đi loanh quanh khắp nơi trong Thánh Đạo phồn hoa thế này? Có Cổ Đạo dẫn đầu, các loại rượu ngon, món ngon đỉnh cấp, bọn chúng đều có thể nếm thử, các loại món ăn có hương vị khác nhau cũng nếm thử.

Thái Xuyên thấy được sự uy phong của Cổ Đạo, ở Trường Sinh Thánh Đạo thành, cho dù là cửa hàng hay tửu lâu nhà ai, chỉ cần Cổ Đạo dẫn theo nó đến, ngươi khác đều cung cung kính kính, khách khách sáo sáo gọi một tiếng Cổ Đạo đại ca. Càng đi dạo, Thái Xuyên lại càng tán thành thân phận lão ca của Cổ Đạo.

Nó cho rằng Cổ Đạo nói rất đúng, nó chỉ mạnh về tu vi mà thôi, còn những phương diện khác, Cổ Đạo quăng nó đến mấy con phố còn chưa hết. Ừm, theo lời Cổ Đạo nói, nó thiếu kinh nghiệm. Nhìn Cổ Đạo đi, ngươi ta đi đến đâu cũng có người gọi là đại ca, có người dâng Thần Linh quả ngon cho ăn.

…

Bây giờ Đại Hoang Thần Giới so với Phàn Nhân giới có pháp luật khắc nghiệt còn an toàn hơn, nơi này khắp nơi đều là Giám Sát Đại trận, có bất cứ hành vi phi pháp nào, sẽ lập tức bị Cấm Thần ti bắt đi.

Cho nên ở Đại Hoang Thần Giới, uy vọng Đạo QUân như Lam Tiểu Bố rất cao, cho dù quanh năm Lam Tiểu Bố đều không có ở nơi này, nhưng mọi người đều biết khoảng thời gian bình thản ổn định tu luyện này là vì ai mới có được. Vũ trụ mênh mông, Thần giới có rất nhiều, Thần giới nào có thể an toàn thư thái như Đại Hoang Thần Giới?

Ở Đại Hoang Thần Giới dừng lại khoảng một tháng, nếu như không phải vì Vĩnh Sinh chi địa, Lam Tiểu Bố thật sự không muốn rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Nơi sinh tồn an nhàn, muốn tu luyện thì tu luyện, không muốn tu luyện thì ra ngoài đi dạo một vòng.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết rất rõ ràng, sở dĩ Đại Hoang Thần Giới có thể an toàn như vậy, là bởi vì Đại Trụ Thánh Nhân còn chưa khôi phục tu vi. Tên vương bát đản này một khi khôi phục tu vi, đầu tiên sẽ biến Đại Hoang Thần Giới này thành hậu hoa viên của hắn ta. Trừ Đại Trụ Thánh Nhân, còn cả Đại Mộng Thánh Nhân đã từng đến Đại Hoang Thần Giới, còn cả một nhân vật Vĩnh Sinh mà hắn từng đấu một trận ở Vọng Sương Mạc Hải, cũng không phải người tốt gì.

Đặc biệt là Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở Vọng Sương mạc Hải, , đã bị hắn lấy đi trận bàn Không Gian, rất có thể đó chính là Không Gian Thánh Nhân, đó là một người không nên trêu chọc đến.

Cho dù là Đại Trụ Thánh Nhân đã hoàn toàn bị tiêu diệt, những Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia ở Vĩnh Sinh chi địa, một ngày nào đó tâm huyết dâng trào, có thể tùy tiện biến vị diện Đại Hoang Thần Giới này thành hư vô.

Cho dù không có những chuyện này, hắn đã từng đắc tôi với Thất Giới Thánh Nhân Mông Thất, Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm, Hoang Bặc Tử, bất kỳ một người nào, đều có thể dễ dàng diệt đi Đại Hoang Thần Giới của hắn.

Chương 2050 - Chân Khư biến mất. (2)

Muốn Đại Hoang Thần Giới vĩnh viễn tồn tại trong vị diện này, tu sĩ Đại Hoang Thần Giới vĩnh viễn có được hoàn cảnh tu luyện an ổn, hắn nhất định phải đến Vĩnh Sinh chi địa. Ít nhất phải có được một chỗ cắm dùi ở Vĩnh Sinh chi địa, khiến những người gọi là Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia, không có tư cách, cũng không dám động một chút là kéo Diệt Thế Lượng Kiếp đến, động một chút là cướp đi vận may của một vị diện.

Lam Tiểu Bố lại một lần nữa gia cố hộ trận Đại Hoang Thần Giới, thậm chí hắn còn không để Vận Mệnh Thánh Nhân và Huyết Hà Thánh Nhân giúp đỡ. Với thủ đoạn trận đạo đã vượt xa Thần Trận Đế cấp chín của hắn, lại dùng Trận Bàn May Mắn làm trận tâm bố trí hộ trận và đại trận Khốn Sát, cho dù cửu chuyển Thánh Nhân đến, cũng khó có thể mở ra được.

Làm xong những chuyện này, lúc này Lam Tiểu Bố mới rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Hắn muốn đón Tả Uyển âm đến Đại Hoang Thần Giới. Với sự lý giải về giới vực và quy tắc của hắn, đến đại lục Chân Khư cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Vì không muốn ảnh hưởng đến giới vực hư không của Đại Hoang Thần Giới, Lam Tiểu Bố cố ý đến một nơi rất xa Đại Hoang Thần Giới, lúc này mới bắt đầu xé rách hư không.

Hết cái giới vực hư không này đến cái khác bị Lam Tiểu Bố xé mở, đến sau đó, Lam Tiểu Bố thậm chí còn bắt đầu xé rách hư không vị diện. Nhưng một tháng trôi qua, thậm chí Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được giới vực hư không của ĐỊa Cầu, nhưng vẫn không cảm nhận được vị trí của đại lục Chân Khư.

Hắn đã từng đi qua đại lục Chân Khư, hắn đã quá quen thuộc với đại lục Chân Khư, chỉ cần xé mở được giới vực hư không của đại lục Chân Khư, hắn sẽ có thể cảm nhận được quy tắc ở đó.

Lại qua một tháng nữa, Lam Tiểu Bố mệt mỏi ngã ngồi trên mặt đất, hắn không thể không từ bỏ. Hắn hoài nghi có khi nào đại lục Chân Khư đã không còn tồn tại nữa hay không, nếu không thì hắn đã xé vỡ hàng ngàn hàng vạn giới vực trong hai tháng, không thể nào lại không tìm thấy phương vị của đại lục Chân Khư.

Với thực lực bây giờ của hắn, chỉ cần xé mở phương vị của đại lục Chân Khư, hoàn toàn không vẫn biết vị trí cụ thể của đại lục Chân

Khư, chỉ cần đại lục Chân Khư vẫn còn nằm trong giới vực kia, hắn sẽ có thể cảm ứng được. Lam Tiểu Bố khẳng định hắn đã xé mở vị diện của đại lục Chân Khư, nhưng không hề cảm nhận được đại lục Chân Khư.

Nghỉ ngơi mấy ngày, sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, hắn cũng không còn tiếp tục nữa, hắn biết nếu như đại lục Chân Khư không phải đã xảy ra vấn đề thì chính là đã bị che giấu đi rồi. Nếu không thì hắn không thể nào không tìm được đại lục Chân Khư.

Đại lục Chân Khư chỉ là một cái giới vực tu chân cấp thấp, bị người che giấu đi rất khó có thể xảy ra, nói như vậy thì đại lục Chân Khư rất có thể đã bị người khác hủy đi.

Nghĩ đến đại lục Chân Khư đã bị hủy đi, sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt. Giờ phút này hắn chỉ hy vọng trước khi đại lục Chân Khư bị hủy diệt , Tả Uyển âm đã rời khỏi đại lục Chân Khư, phi thăng đến Tiên giới, nếu không thì tổ chim bị phá trứng sao có thể lành?

Với tư chất của Uyển âm, cộng thêm tài nguyên tu luyện mà hắn đã để lại, Tả Uyển âm muốn tu luyện đến phi thăng, chắc hẳn không tốn bao lâu, thậm chí còn không cần đến trăm năm.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, Tả Uyển âm đã phi thăng, hoặc là đại lục Chân Khư thật sự đã bị che giấu đi rồi.

Ở trong hư không trọn một ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới thở dài, quay về Đại Hoang Thần Giới.

Ở cùng với Lạc Thải Tư và Tô Sầm khoảng nửa năm, Lam Tiểu Bố để lại cho mỗi người một cái thế giới, lúc này mới tiến về Trản Ái Thánh Đạo thành.

Ở cùng với Lam Tiểu Bố nửa năm, cho dù là Lạc Thải Tư hay Tô Sầm cũng biết rõ, Vĩnh Sinh chi địa đối với Đại Hoang Thần Giới có ý nghĩa như thế nào. Nếu như Lam Tiểu Bố không đến Vĩnh Sinh chi địa, không có khả năng bước vào Vĩnh Sinh cảnh, các nàng cũng sẽ vĩnh viễn không có tương lai.

Cho nên Lam Tiểu Bố vừa đi, hai người đều điên cuồng tu luyện.

Kinh nghiệm chiến đấu và trắc trở hai người đều từng trải qua, chỉ cần tăng tu vi lên, những cái khác đều có thể từ từ tích lũy lại.

…

Trản Ái Thánh Đạo thành, Lam Tiểu Bố vừa mới đến đây đã phát tin tức cho Vận Mệnh Thánh Nhân và Huyết Hà Thánh Nhân. Ngay cả Cổ Đạo đang dẫn Thái Xuyên đi rêu rao khắp nơi cũng bị Lam Tiểu Bố gọi đến.

“Cổ Đạo, ngươi lập tức quay về Trường Sinh Thánh Đạo thành bế quan. Bây giờ ngươi chỉ mới là Thần Thú cấp tám, đi theo bên cạnh ta chẳng khác nào chịu chết.” Lam Tiểu Bố nhìn dáng vẻ trông mong của Cổ Đạo, không chút do dự bảo Cổ Đạo quay về.

Cổ Đạo đi theo bên cạnh, chỉ có thể ở bên trong Trường Sinh Giới, ở trong Trường Sinh Giới tu luyện, còn không bằng ở lại Đại Hoang Thần Giới.

“Vâng, Bố gia.” Cổ Đạo ủ rũ. Trước đó ở mặt Thái Xuyên có cảm giác ưu việt như thế nào, bây giờ đều đã biến mất hết.

Quả nhiên Bố gia khinh thường tu vi nó thấp, Cổ Đạo nó phải quật khởi, chỉ có thể sớm ngày chứng đạo Thánh Thú, nếu không thì cả đời chỉ có thể núp trong góc Đại Hoang Thần Giới mà thôi.

Chương 2051 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch.

Sau khi Cổ Đạo đi rồi, Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân Thuần ANh Sinh cũng nhanh chóng đến nơi này. Cộng thêm Lam Tiểu Bố và Thánh Thú Thái Xuyên, một nhóm chỉ có bốn người.

"Lam huynh." Huyết Hà Thánh Nhân vừa đến đã ôm quyền chào hỏi một câu, hắn ta thật sự tâm phục khẩu phục Lam Tiểu Bố. Hắn ta chỉ mới đi đến một bộ phận của Đại Hoang Thần Giới, nhưng hắn ta đã thu hoạch được không nhỏ. Vận may thiên địa ở nơi này nồng đậm, quy tắc rõ ràng, khiến lý giải đại đạo của hắn ta tăng thêm một bước, đạo cơ càng thêm vững chắc.

Chuyện khiến Huyết Hà Thánh Nhân khâm phục nhất chính là, ở Đại Hoang Thần Giới, tùy tiện hỏi một người nào, ai ai cũng tôn kính Lam Tiểu Bố từ tận đáy lòng. Hắn ta còn chưa bao giờ nhìn thấy Đạo Quân của một Thần giới nào, có thể làm được như Lam Tiểu Bố.

Sau đó Chân Thường Nguyên cũng đến nơi này, nói thật, sau khi đi dạo Đại Hoang Thần Giới một vòng, trong lòng nàng thật sự thích cái Thần giới này. Nàng tu luyện cho đến hôm nay, còn chưa bao giờ nhìn thấy có người quản lý Thần giới hài hòa như vậy, nếu như không phải nàng biết rõ mình nhất định phải đến Vĩnh Sinh chi địa, nàng rất muốn ở lại nơi này.

Trên thực tế đối với một Thánh Nhân mà nói, muốn quản lý tốt một Thần giới, thật ra cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Nhưng có rất ít người sẽ giống như Lam Tiểu Bố, tốn sức lực đi quản lý đến trật tự của một cái Thần giới. Cho dù khoảng thời gian này không nhiều, nhưng đối với người tu đạo mà nói là đó là chuyện không cần thiết.

Nắm trong tay một cái Thần giới, trở thành Đạo Quân của một cái

Thần giới, đối với người tu đạo mà nói, đó là vì lập nên đạo cơ Vận May để sau này đi lên đại đạo Vĩnh SInh mà thôi, cớ gì phải tiếp tục lãng phí thời gian quản đến chuyện khác?

“Thanh Mộc Thánh Nhân vẫn còn chưa khôi phục sao?” Huyết Hà Thánh Nhân không nhìn thấy Thanh Mộc Thánh Nhân đến, thuận miệng hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Thanh Mộc Thánh Nhân tạm thời ở lại Đại Hoang Thần Giới chữa thương. Hôm nay mọi người ở chỗ này, ta dự định nói một chút chuyện liên quan đến Thất Giới Thạch môt chút.”

Nghe thấy Thất Giới Thạch, Huyết Hà Thánh Nhân lập tức chú ý. Hắn ta biết Lam Tiểu Bố đang tìm kiếm Thất Giới Thạch, cũng không biết tiến độ như thế nào.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ Trản Ái Thánh Đạo thành nói, “Thất Giới Thạch đang ở bên trong cái Trản Ái Thánh Đạo thành này…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, mặc kệ Huyết Hà Thánh Nhân hay là Vận Mệnh Thánh Nhân đều hít một hơi thật sâu. Muốn tìm được Thất Giới Thạch, nhất định phải tìm được bảy cái Giới Kỳ của Thất Giới Thạch. Ngươi cho rằng tìm kiếm bảy cái Giới Kỳ Thất Giới Thạch là chuyện khó khăn nhất sao?

Sai, chuyện khó khăn nhất chính là tìm kiếm được vị trí của Thất Giới Thạch.

Thất Giới Thạch Giới Kỳ khó tìm nhất là cái thứ nhất và cái thứ hai, chỉ cần tìm được cái thứ nhất và thứ hai, nghe nói những cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ sau đó đều có thể trực tiếp thông qua Giới Kỳ trước đó chỉ dẫn tìm ra.

Nhưng tìm được bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ không có nghĩa là ngươi sẽ lấy được Thất Giới Thạch, bởi vì ngươi cần phải cầm bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này, tìm được Thất Giới Thạch, lúc này mới có thể lấy được Thất Giới Thạch.

Mặc kệ Lam Tiểu Bố có tìm được bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ hay chưa, nhưng Lam Tiểu Bố đã hoàn thành bước gian nan nhất, đó chính là tìm được vị trí của Thất Giới Thạch, cái này tương đương với chuyện đã hoàn thành được một nửa rồi.

Theo những gì Huyết Hà Thánh Nhân và Vận Mệnh Thánh Nhân biết, Lam Tiểu Bố rất có thể đã tìm được mấy cái Giới Kỳ trước đó.

“Tiểu Bố sư đệ, ngươi tìm được mấy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ rồi?” Vận Mệnh Thánh Nhân không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ta chỉ mới tìm được sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố đã tìm được sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, Huyết Hà Thánh Nhân chỉ muốn véo tay mình một chút, thử xem có phải mình đang nằm mơ hay không. Tìm được sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, cái Thất Giới Thạch Giới kỳ thứ bảy chẳng phải sẽ dễ dàng lấy được hay sao? Mà Thất Giới Thạch thì đang ở ngay đây, cộng thêm bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ, cái này có nghĩa là HUyết Hà hắn có thể tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, tìm kiếm đại đạo Vĩnh Sinh.

Chân Thường Nguyên cũng kích động nhìn Lam Tiểu Bố, tiến vào Vĩnh Sinh chi địa nàng không cần đến Thất Giới Thạch, nhưng mà nàng biết rõ, một khi Lam Tiểu Bố thu hoạch được Thất Giới Thạch, đối với Lam Tiểu Bố có ý nghĩa như thế nào.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Thế nhưng cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ bảy thì lại không có chỉ dẫn, cho nên ta muốn thỉnh giáo hai vị một chút, làm thế nào mới lấy được cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ bảy này.”

Lời Lam Tiểu Bố nói giống như một chậu nước lạnh dội lên đầu Huyết Hà Thánh Nhân, cái này chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, chẳng lẽ chỉ còn thiếu một bước nữa thì Thuần Anh Sinh hắn ta không thể đến Vĩnh Sinh chi địa được sao?

“Tiểu Bố, chuyện này ta cũng không biết rõ lắm, đáng tiếc lúc trước không hỏi thăm Mông Thất một chút.” Chân Thường Nguyên thở dài. Muốn nói ai là người biết rõ về Thất Giới Thạch nhất, vậy thì chỉ có Mông Thất kia.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta đoán có lẽ Mông Thất cũng không biết, mà cho dù hắn biết thì cũng sẽ không nói ra.”

Mông Thất dựa vào thân thể Mông Bất Trầm và Thanh Mộc Thánh Nhân xuất hiện, cho nên hắn không thể nào sưu hồn được. Hơn nữa với thực lực của Mông Thất, hắn cũng không thể sưu hồn được.

Một khi hắn hỏi Mông Thất vấn đề này, vậy tương đương với chuyện nói cho Mông Thất biết. Mông Thất có quá nhiều phân hồn, cũng không dễ dàng bị giết đi như vậy. Nói chuyện Thất Giới Thạch ra cho Mông Thất biết, tương đương với chuyện lan truyền tin tức này khắp Vĩnh Sinh chi địa.

“Nếu không thì đi đến đó xem trước một chút.” Huyết Hà Thánh Nhân không nhịn được nói, hắn ta thật sự muốn mở mang kiến thức về Thất Giới Thạch một chút. Chỉ là Thất Giới Thạch không xuất hiện trong vùng vị diện của hắn ta, mặc dù hắn ta đã nghe đến đại danh của Thất Giới Thạch, nhưng chưa từng nhìn thấy Thất Giới Thạch.

Chương 2052 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, hôm nay hắn đến đây vốn chính là muốn dẫn Huyết Hà Thánh Nhân và Vận Mệnh Thánh Nhân đến xem Thất Giới Thạch một chút. Vận Mệnh Thánh Nhân và Huyết Hà Thánh Nhân kiến thức rộng rãi, những thứ biết được nhất định nhiều hơn hắn.

Mọi người tiến vào trong Trản Ái Thánh Đạo thành, nơi này đã sớm có đại trận của Lam Tiểu Bố bảo vệ, xuyên qua đại trận, rất dễ dàng đến bên ngoài Thất Giới Thạch một lần nữa.

Chờ Lam Tiểu Bố mở đại trận Ẩn Nặc ra, xuất hiện trước mặt tất cả mọi người chính là một cái cự thạch lớn một nửa xám bạc. Thần niệm của mọi người đều bị ngăn cách ở bên ngoài, nhưng mà khí thế mênh mông vô cùng và đạo tắc Khai Thiên lưu chuyển kia, Huyết Hà Thánh Nhân lập tức biết được, đây nhất định chính là Thất Giới Thạch. Chỉ có Thất Giới Thạch, mới có loại đạo tắc Không Gian mênh mông phức tạp như vậy.

“Quả thật là Thất Giới Thạch.” Chân Thường Nguyên kích động nói, Thất Giới Thạch nàng đương nhiên có biết.

“Đúng vậy, chỉ là biên giới Thất Giới Thạch có vị trí của bảy cái Giới Kỳ, mà ta chỉ lấy được sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ.” Lam Tiểu Bố thở dài, lúc đầu hắn nghĩ rằng hôm nay mình có thể luyện hóa Thất Giới Thạch.

“Tiểu Bố, đầu tiên ngươi cứ lấy sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra đi, sau đó đặt vào sáu cái phương vị kia xem tình hình như thế nào.” Chân Thường Nguyên đột nhiên nói.

Chân Thường Nguyên không nói, Lam Tiểu Bố cũng dự định làm như vậy. Hắn vừa định lấy sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra, Chân

Thường Nguyên lại nói một lần nữa, “Khoan đã, Tiểu Bố, ngươi đã luyện hóa sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ này chưa?”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Vẫn chưa luyện hóa, nhưng ta có để lại một tia ấn ký.”

“Tốt nhất thì vẫn nên luyện hóa đi.” Chân Thường Nguyên lập tức nói, nàng biết rất rõ, loại bảo vật như Thất Giới Thạch này, muốn lấy được vô cùng khó khăn. Trừ khi loại bảo vật này chủ động nhận chủ, nếu không thì sẽ trực tiếp bỏ chạy vào trong hư không.

Hơn nữa những bảo vật có cùng cấp bậc, Thất Giới Thạch là thứ khó lấy được nhất. Bởi vì đặc tính của những bảo vật khác chưa chắc sẽ bỏ chạy, nhưng Thất Giới Thạch thì khác. Thất Giới Thạch sẽ tiến hành truyền tống vị diện, một khi bỏ chạy thì sợ sẽ khó thu hoạch được.

Lam Tiểu Bố lập tức gật đầu, “Được, các ngươi chờ ta ở đây một chút.”

Lúc đầu, ý nghĩ của Lam Tiểu Bố chính là chỉ cần luyện hóa Thất Giới Thạch là được, còn về Thất Giới Thạch Giới Kỳ, để lại một đạo ấn ký thần niệm là được rồi. Bây giờ nghe Chân Thường Nguyên nói, hắn mới cảm thấy mình đã quá chủ quan rồi. Thất Giới Thạch, hoặc là Thất Giới Thạch Giới Kỳ , những thứ này nên luyện hóa một chút thì mới yên tâm được. Nếu không một khi Thất Giới Thạch Giới Kỳ bỏ chạy, hắn phải đi đâu mà tìm?

Đây là đã có tiền lệ rồi, NGũ Giới Thạch Giới Kỳ và Thất Giới Thạch Giới Kỳ không phải đã từng bỏ chạy sao? Lúc đầu hắn ngay cả Thất Giới Thạch Giới Kỳ cũng không biết ở đâu, bây giờ lại không có đầu mối.

Lam Tiểu Bố không ở ở bên ngoài Thất Giới Thạch mà luyện hóa Thất Giới Thạch Giới Kỳ, mà đi vào trong Trường Sinh Giới luyện hóa Thất Giới Thạch Giới Kỳ .

Lam Tiểu Bố mất sáu ngày, hoàn toàn luyện hóa hết sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ .

“Tiểu Bố, ngươi đặt sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ vào trong sáu phương vị đi, chúng ta xem thử giúp ngươi, phòng ngừa Thất Giới Thạch bỏ chạy. Nhìn xem có cách nào có thể thông qua cách này tìm được cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ thứ bảy hay không.” Chân Thường Nguyên chủ động nói.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, lấy sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ ra. Sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ trong tay hắn còn chưa đặt vào sáu phương vị bên ngoài Thất Giới Thạch, khí thế Thất Giới Thạch mênh mông đột nhiên tăng vọt, quy tắc Không Gian đột ngột rõ ràng. Cái quy tắc KHông Gian vô cùng vô tận kia tung hoành, giống như một khắc sau, Thất Giới Thạch sẽ rời khỏi vùng không gian này, biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Lam Tiểu Bố không dám chần chừ, đưa tay đánh ra, sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ lần lượt đặt vào sáu phương vị, một khắc sau Thất Giới Thạch màu xám trắng điên cuồng xoay tròn, trong hư không có vô cùng vô tận quy tắc cũng dần trở nên rõ ràng vào lúc này. Nhưng thần niệm lại hoàn toàn bị ngăn cản, tại thời khắc này mà muốn dùng thần niệm quan sát Thất Giới Thạch, vậy hoàn toàn không có khả năng.

Huyết Hà Thánh Nhân cảm nhận được loại khí thế quy tắc rõ ràng này, vô cùng vô tận quy tắc Không Gian xuất hiện, hắn ta lập tức quên đi nhiệm vụ của mình là trợ giúp Lam Tiểu Bố cầm giữ Thất

Giới Thạch, không để cho Thất Giới Thạch bỏ chạy. Giờ phút này hắn ta lại ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu cảm ngộ cái quy tắc Không Gian Thất Giới của Thất Giới Thạch này.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này quả nhiên không đáng tin chút nào. Nhưng mà hắn không có thời gian đi lảm nhảm với Huyết Hà Thánh Nhân, hắn cảm nhận đạo vận Thất Giới Thạch Giới Kỳ đang không ngừng bị Thất Giới Thạch cuốn đi, nếu như muộn thêm một chút nữa, Giới Kỳ mà hắn vừa luyện hóa cách đây không lâu sẽ lại mất liên hệ một lần nữa.

May mắn hắn nghe lời Chân Thường Nguyên, luyện hóa sáu cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ trước. Nếu không thì hắn lại càng không nắm chắc được.

Lam Tiểu Bố đang định thử thẩm thấu một đạo đạo tắc Trường Sinh của chính mình vào trong, một đạo quang manh phá không đột nhiên đánh tới, trực tiếp đánh vào phương vị hư không thứ bảy bên ngoài Thất Giới Thạch. Cái Giới Kỳ này xuất hiện, Thất Giới Thạch lại trở nên rõ ràng hơn.

Vận Mệnh Thánh Nhân vội vàng kêu lên, “Tiểu Bố, bảy cái Thất Giới Thạch Giới Kỳ đã quy vị, ta dùng đại đạo ngăn cản Thất Giới Thạch bỏ chạy, ngươi nhanh chóng luyện hóa đi.”

KHông cần Vận Mệnh Thánh Nhân nhắc nhở, Lam Tiểu Bố đầu tiên là cắt đứt tất cả quy tắc Không Gian ở xung quanh, đạo niệm TRường Sinh tụ lại trên Thất Giới Thạch, điên cuồng luyện hóa mỗi một đạo quy tắc và cấm chế trên Thất Giới Thạch.

Chương 2053 - Luyện hóa.

KHi đạo đạo tắc đầu tiên của Lam Tiểu Bố đánh vào trong Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch lập tức điên cuồng muốn tránh thoát đạo tắc

Trường Sinh của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố nhanh chóng mở rộng thần niệm để áp chế, chỉ là thần niệm của hắn chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn đạo vận Thất Giới Thạch phản phệ mà thôi, muốn trói buộc Thất Giới Thạch để hắn an ổn luyện hóa, vậy thì hầu như là không thể nào.

Lam Tiểu Bố có chút hối hận, đầu tiên hắn nên bố trí một cái khốn trận trước, sau đó mới luyện hóa Thất Giới Thạch. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, cho dù hắn có bố trí khốn trận, chỉ sợ cũng không thể nào ngăn cản Thất Giới Thạch bỏ chạy vào trong hư không.

Loại bảo vật như Thất Giới Thạch, hoàn toàn không thể dùng khốn trận bình thường để vây khốn được. Trừ khi hắn bố trí khốn trận có đẳng cấp tương đương với đẳng cấp của Thất Giới Thạch, trên thực tế chuyện này hoàn toàn không có khả năng.

Từng đạo đạo vận Thất Giới xé rách đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có biện pháp đi ngăn chặn Thất Giới Thạch, an ổn mà luyện hóa. Lúc này Lam Tiểu Bố đã đoán được, muốn cưỡng ép luyện hóa Thất Giới Thạch, hắn ít nhất phải đến Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Cũng may hắn đã hoàn thiện đại đạo của mình, mặc dù hắn không phải Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, thực lực cũng không hề yếu hơn Sáng Đạo Thánh Nhân. Nếu không thì hắn hoàn toàn không có tư cách để luyện hóa Thất Giới Thạch.

Chân Thường Nguyên nhìn thấy toàn thân Lam Tiểu Bố run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đạo vận bắt đầu hỗn loạn, sao lại không biết tình hình của Lam Tiểu Bố khẩn cấp như thế nào? Nàng không thể nào giúp Lam Tiểu Bố luyện hóa Thất Giới Thạch, nhưng mà nàng có thể giúp Lam Tiểu Bố trấn áp Thất Giới Thạch. Chỉ cần nàng trấn áp được Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố có thể tập trung toàn bộ tâm thần để luyện hóa Thất Giới Thạch.

Thần nguyên và đạo niệm của Chân Thường Nguyên tụ trên Thất Giới Thạch, lúc đầu Thất Giới Thạch đang muốn tránh thoát trói buộc của Lam Tiểu Bố, lại bị đè xuống một lần nữa, Lam Tiểu Bố dễ dàng hơn được một chút, lại càng tăng nhanh tốc độ đánh ra đạo tắc Trường Sinh của mình, luyện hóa cấm chế Thất Giới Thạch.

Thái Xuyên phản ứng hơi chậm, nhưng mà sau khi Chân Thường Nguyên trấn áp Thất Giới Thạch, nó cũng tỉnh ngộ ra, thần nguyên và đạo niệm tụ trên Thất Giới Thạch, bắt đầu phối hợp với Chân Thường Nguyên áp chế Thất Giới Thạch bạo động.

Cho dù tu vi của Thái Xuyên tương đối thấp, nhưng mà lúc này một chút xíu sức lực thôi cũng rất tốt, hơn nữa đây còn là tam chuyển Thánh Thú.

Đạo tắc Không Gian của Thất Giới Thạch bị Lam Tiểu Bố chặt đứt, Huyết Hà Thánh Nhân cuối cùng cũng không thể cảm ngộ được đạo tắc Không Gian rườm rà kia, lúc này cũng đã tỉnh táo lại.

Giờ phút này hắn ta đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang điên cuồng luyện hóa Thất Giới Thạch, mà Chân Thường Nguyên và thú sủng Thái Xuyên của Lam Tiểu Bố đều đang giúp Lam Tiểu Bố khóa Thất Giới Thạch lại, hắn ta sao lại không biết vừa rồi mình đã làm ra chuyện vô cùng ngu xuẩn. Nếu như bởi vậy mà đắc tội với Lam Tiểu Bố, chỉ sợ cả đời này hắn ta cũng đừng mơ có thể đến Vĩnh Sinh chi địa.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố là ai, hắn ta biết rất rõ, cả một đời không đi được Vĩnh Sinh chi địa thì cũng thôi đi, nhưng Lam Tiểu Bố rất có thể sẽ giết hắn ta diệt khẩu. Đừng thấy Lam Tiểu Bố ở Đại Hoang Thần Giới đã chế định quy tắc sinh tồn của các tu sĩ, những quy tắc này cũng là vì bảo vệ sinh mệnh là lợi ích bản thân của tu sĩ. Chỉ khi nào hắn ta uy hiếp đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không chút do dự mà xóa sổ hắn ta.

Nghĩ đến đây, Huyết Hà Thánh Nhân đâu còn dám do dự chút nào, nhảy lên một cái, hầu như kích phát toàn bộ đạo niệm của mình, tất cả đạo niệm này phối hợp với Chân Thường Nguyên và Thái Xuyên trói buộc Thất Giới Thạch lại.

Có Huyết Hà Thánh Nhân gia nhập, cho dù là Lam Tiểu Bố, Chân Thường Nguyên hay Thái Xuyên đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Thất Giới Thạch hoàn toàn ổn định lại, Lam Tiểu Bố dùng tốc độ cực nhanh bắt đầu luyện hóa đạo cấm chế thứ nhất.

Khi đạo cấm chế thứ nhất bị Lam Tiểu Bố luyện hóa xong, lực lượng bỏ chạy của Thất Giới Thạch nhanh chóng yếu bớt. Lúc này Chân Thường Nguyên là người đầu tiên rút đi đạo niệm và thần nguyên, đồng thời nói, “HUyết Hà đạo hữu, Thái Xuyên, bây giờ không cần chúng ta hỗ trợ nữa, các ngươi thu hồi đạo niệm của mình đi.”

Sau khi Lam Tiểu Bố luyện hóa đạo cấm chế thứ nhất, Thất Giới Thạch đã không còn cơ hội bỏ chạy nữa, lúc này nếu như giúp Lam Tiểu Bố áp chế Thất Giới Thạch, đối với Lam Tiểu Bố mà nói đây chẳng phải là chuyện tốt.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời Chân Thường Nguyên nói, Thái Xuyên và Huyết Hà Thánh Nhân đều rút thần niệm lại, cái Thất Giới Thạch kia vẫn bị đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố khóa chặt, không thể nào tránh thoát được.

Vạn sự khởi đầu nan, đạo cấm chế thứ nhất bị Lam Tiểu Bố luyện hóa, sau dó là đạo thứ hai, đạo thứ ba…

KHi Lam Tiểu Bố luyện hóa đạo cấm chế thứ 36, Thất Giới Thạch và

Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn biến mất trước mặt bọn người Chân Thường Nguyên.

Thứ bọn hắn có thể nhìn thấy chỉ có đạo vận đang dao động kịch liệt, còn cả quy tắc Không Gian đang không ngừng chuyển đổi.

Chân Thường Nguyên thở phào một hơi, nàng biết, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, Thất Giới Thạch sẽ biến thành đồ của Lam Tiểu Bố.

“Vận Mệnh đạo hữu, vừa rồi thật là xấu hổ, ta bị quy tắc không gian Thất Giới hấp dẫn, vậy mà quên đi chính sự, chuyện này ta cảm thấy rất hổ thẹn, cũng không biết phải giải thích với Lam huynh như thế nào.” Thấy Lam Tiểu Bố đã bị đạo vận của Thất Giới Thạch bao bọc, Huyết Hà Thánh Nhân có chút không nhịn được quay sang nhận lỗi với Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên.

Chương 2054 - Luyện hóa. (2)

Tính cách Vận Mệnh Thánh Nhân ôn hòa, thấy thế thì chỉ xua tay mỉm cười nói, “Bây giờ Tiểu Bố sư đệ đang cố gắng luyện hóa Thất Giới Thạch, chuyện chúng ta có thể làm chính là hộ pháp cho hắn, loại bảo vật như Thất Giới Thạch mà bị luyện hóa, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết, cho nên bây giờ ngươi và ta không thể nói trước được gì.”

“Vâng, Vận Mệnh Thánh Nhân nói đúng lắm.” Huyết Hà Thánh Nhân nhanh chóng lên tiếng, sau đó cẩn thận đứng ở đằng xa nhìn chằm chằm đạo vận đại đạo đang vờn quanh trên Thất Giới Thạch.

TRong lòng hắn ta thầm than, cho dù là hắn ta hay sư phụ của hắn ta Hoàng Tuyền Đạo Tổ, đừng nói là lấy được loại bỏ vật đẳng cấp như Thất Giới Thạch, cho dù có thấy cũng chưa từng nhìn thấy. Vận may của Lam Tiểu Bố thật sự là nghịch thiên, chẳng những có Vũ Trụ Ma, mà còn có loại bảo vật như Thất Giới Thạch, ai, người so với người quả thật khiến người ta tức chết mà.

Lam Tiểu Bố luyện hóa đến đạo cấm chế thứ 49, cũng cảm thấy không ổn. Đạo vận Thất Giới mênh mông từ Thất Giới Thạch điên cuồng tràn ra ngoài, hoàn toàn không thể nào trói buộc được. Nếu như nơi này không phải là Đại Hoang Thần Giới, mà là trong hư không, cái đạo tắc Thất Giới mênh mông này chỉ sợ đã sớm bị người khác phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể vừa điên cuồng trói chặt đạo vận Thất Giới này lại, vừa tăng nhanh tốc độ luyện hóa. Hắn vốn định kéo Thất Giới Thạch vào trong Trường Sinh Giới của mình, nhưng mà hắn nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này. TRước khi chưa luyện hóa Thất Giới Thạch, hắn không thể nào kéo Thất Giới Thạch vào trong Trường Sinh Giới.

Nhìn từ bên ngoài Thất Giới Thạch giống như cự thạch trong vùng hư không này, nhưng thực tế khi luyện hóa mấy chục đạo cấm chế, Lam Tiểu Bố đã thấy rõ ràng, Thất Giới Thạch trừ một cái cự thạch đang ở vùng vũ trụ này, còn có một vùng vũ trụ của bản thân nó nữa. Nếu như bây giờ hắn không luyện hóa Thất Giới Thạch, cho dù có kéo Thất Giới Thạch vào trong Trường Sinh Giới, cuối cùng Thất Giới Thạch vẫn có thể theo cái vùng hư không kia mà trốn vào trong vũ tụ mênh mông, không còn quan hệ gì với hắn nữa.

Chân Thường Nguyên cũng cảm nhận được không ổn, dựa theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố luyện hóa càng nhiều cấm chế Thất Giới Thạch, khí thế của Thất Giới Thạch càng yếu, đạo vận tràn ra ngoài càng ít mới đúng. Nhưng mà trên thực tế, khi Lam Tiểu Bố càng luyện hóa, đạo vận Thất Giới Thạch bàng bạc hầu như không thể nào ngăn chặn được.

Lúc này Chân Thường Nguyên cũng có chút sợ hãi, nếu như đạo vận Thất Giới chỉ bị cường giả trong vùng vũ trụ này cảm ứng được, vậy thì không quan trọng. Chỉ khi nào cường giả ở Vĩnh Sinh chi địa cảm ứng được, vậy thì khó giải quyết rồi. Những cường giả Vĩnh Sinh kia sẽ có cách tìm đến chỗ này, đồ bình thường không thể hấp dẫn được bọn hắn, nhưng Thất Giới Thạch đương nhiên không phải đồ bình thường, đây là bảo vật khiến tất cả cường giả Tạo Hóa đều điên cuồng.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, khi hắn luyện hóa đến đạo cấm chế thứ 72, đạo vận Thất Giới đang điên cuồng tràn ra ngoài lại lần nữa bị hắn trói chặt lại. Chân Thường Nguyên ở bên ngoài cũng thở phào một hơi. Chỉ cần đạo vận Thất Giới không bị tản ra ngoài là được.

Theo kinh nghiệm của Lam Tiểu Bố, loại bảo vật có đẳng cấp như thế này, sau khi luyện hóa đến 108 đạo cấm chế, trong 108 đạo cấm chế này sẽ có 108 đạo cấm chế nữa.

Nhưng mà lần này sau khi Lam Tiểu Bố luyện hóa xong đạo cấm chế thứ 108. Đang đợi quá trình luyện hóa 108 đạo cấm chế thứ hai, đạo vận Thất Giới của Thất Giới Thạch lại điên cuồng tràn ra một lần nữa. Cũng may Lam Tiểu Bố đã có kinh nghiệm một lần, hắn lại vừa áp chế đạo vận Thất Giới đang điên cuồng tràn ra ngoài, vừa tăng nhanh tốc độ luyện hóa cấm chế.

Sau đó là 108 cấm chế đợt hai, 108 cấm chế đợt thứ ba…

Ngay cả Chân Thường Nguyên cũng đã nhìn ra, cho dù Chân Thường Nguyên không biết Lam Tiểu Bố luyện hóa đến đâu sẽ có tình huống đạo vận Thất Giới bị tràn ra, nhưng mà nàng biết rõ, qua một khoảng thời gian, khi Lam Tiểu Bố luyện hóa Thất Giới Thạch, đạo vận Thất

Giới sẽ tràn ra ngoài. Cũng may Lam Tiểu Bố có kinh nghiệm, mỗi lần đều có thể ngăn chặn đạo vận Thất Giới tràn ra ngoài, không để cho đạo vận Thất Giới tràn ra khỏi Đại Hoang Thần Giới.

Loại 108 đạo cấm chế này, Lam Tiểu Bố luyện hóa bảy đợt, cũng khống chế đạo vận Thất Giới tràn ra ngoài bảy lần. Sau đó trong mỗi cấm chế hắn luyện hóa, mỗi một đạo lại có 108 đạo cấm chế.

Lam Tiểu Bố thì thở phào một hơi, những cấm chế sau đó đều nằm trong dự liệu của hắn, cái gian nan nhất chính là bảy đợt luyện hóa 108 cấm chế đầu tiên. Bây giờ đối với hắn mà nói, hoàn toàn luyện hóa Thất Giới Thạch chỉ là vấn đề thời gian, luyện hóa những cấm chế sau đó, Thất Giới Thạch chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống đạo vận Thất Giới tràn ra ngoài nữa.

Quả nhiên, trong quá trình luyện hóa sau đó, Thất Giới Thạch không còn tràn đạo vận Thất Giới ra ngoài nữa. mà khi Lam Tiểu Bố luyện hóa, hư không xung quanh Thất Giới Thạch cũng càng lúc càng nhạt đi, cuối cùng hầu như đã biến mất không còn nữa.

Nếu không phải Lam Tiểu Bố vẫn còn đang ngồi lơ lửng trong hư không, Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân thậm chí còn hoài nghi Thất Giới Thạch mà Lam Tiểu Bố luyện hóa đã sớm bỏ chạy.

Chương 2055 - Quý Tòng KHông.

Lam Tiểu Bố càng luyện hóa thì trong lòng lại càng khiếp sợ hơn, Thất Giới Thạch tuyệt đối không phải là một tảng đá có thể truyền tống đến Thất Giới như bề ngoài. Sau khi luyện hóa thứ này rồi, cái này giống như một bảo vật có thể phi hành, đưa người ta xuyên qua tất cả hư không vị diện, thậm chí còn vượt qua một phương Hạo Hãn khác.

Trong hiểu biết của Lam Tiểu Bố, phạm vi nhỏ nhất là giới diện, đây là bao gồm tiinh cầu, giới vực, các loại tiểu thế giới. Loại giới diện này có vô số, vô số giới diện và hư không tồn tại tạo thành vị diện.

Một cái vị diện lại có rất nhiều giới diện, cho dù là Phàm Nhân giới, tu chân giới, Tiên Nhân giới hay là Thánh Nhân giới, hoặc là giới vực có quy tắc tương tự ngang nhau, chỉ cần đều nằm trong cùng một vị diện, cùng tồn tại trong một vị diện. Ví dụ như Cửu Ngang Thần Giới, Thiên Mặc Thần Giới và Bất Thanh Thần Giới tiền thân của Đại Hoang Thần Giới, mặc dù không phải cùng một giới vực, nhưng mà nằm trong cùng một vị diện.

Loại vị diện này có vô số, vô số vị diện trong cùng một hư không tạo thành vũ trụ.

Như chỗ vị diện Đại Hoang Thần Giới của Lam Tiểu Bố, chỗ vị diện Vô Căn Thần Giới, còn có Ly TRụ cung, Thiên Mạc điện và giới vực các tinh cầu đỉnh cấp kia, tạo thành một vũ trụ.

Vũ trụ cũng có vô số, vô số vũ trụ trong cùng hư không hoặc là Hỗn Độn lại tạo thành Hạo Hãn.

TRong Hạo Hãn có bao nhiêu vũ trụ, Lam Tiểu Bố không rõ ràng, hắn thậm chí không biết Vĩnh Sinh chi địa cùng vũ trụ với bọn hắn hay là khác vũ trụ.

Nhưng mà hắn biết rất rõ, một khi Thất Giới Thạch được hắn hoán toàn luyện hóa, biến thành bảo vật phi hành, là có thể xuyên qua Hạo Hãn này.

Thực lực bây giờ của hắn, có thể xé rách giới diện, vị diện, lại không thể nào xé rách vũ trụ, chứ đừng nói là Hạo Hãn.

Thất Giới Thạch có thể xuyên qua Hạo Hãn, cái này chỉ sợ ngay cả đại lão Vĩnh Sinh cũng không biết.

Sau khi luyện hóa Thất Giới Thạch, chẳng những có thể xuyên qua Hạo Hãn, mà còn có thể lập nên một vùng truyền tống, trực tiếp truyền tống người từ vũ trụ này truyền tống đến vũ trụ khác.

Chấn động qua đi, tiếp theo là kích động. Nếu có được Thất Giới Thạch, cho dù không phải là đối thủ của đại lão Tạo Hóa, cũng sẽ không bị đuổi giết đến mức không có chỗ trốn.

Chỉ tiếc là mặc dù hắn còn chưa hoàn toàn luyện hóa Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố lại biết, với thực lực bây giờ của hắn cho dù luyện hóa Thất Giới Thạch, muốn khống chế Thất Giới Thạch chạy trốn trong giây lát là chuyện không có khả năng. Ngay khi hắn kích phát Thất Giới Thạch, có lẽ hắn đã bị đại lão Vĩnh SInh khống chế.

Cũng may hắn còn có độn thuật Vô Quy tắc và độn thuật Quy Tắc, chỉ cần dựa vào độn thuật chạy trốn, kéo dài khoảng cách với đại lão Vĩnh Sinh, vậy thì hắn có thể dựa vào Thất Giới Thạch mà bỏ chạy.

Sau khi biết được sự nghịch thiên của Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố lại càng điên cuồng luyện hóa mỗi một đạo tắc cấm chế của Thất Giới Thạch. Chỉ có biến Thất Giới Thạch thành của mình, lúc này mới an ổn.

Mấy năm sau, Lam Tiểu Bố chỉ luyện hóa được gần một nửa Thất Giới Thạch, nhưng cảm nhận được cấm chế của Đại Hoang Thần Giới bị động đến.

Đây là loại công kích ẩn chứa ác ý, là muốn tìm kiếm vị trí trận tâm của hộ trận Đại Hoang Thần Giới. Lam Tiểu Bố giận dữ, chỉ là hắn không dám rời khỏi nơi này, chỉ có thể truyền âm cho Chân Thường Nguyên nói, “Chân sư tỷ, có người muốn công kích hộ trận của Đại

Hoang Thần Giới ta, ngươi và Huyết Hà Thánh Nhân giúp ta đi xem một chút, nơi này có Thái Xuyên là được rồi.”

“Được.” Chân Thường Nguyên không chút do dự dừng cảm ngộ đại đạo, đứng lên nói với Huyết Hà Thánh Nhân cũng đang cảm ngộ đại đạo bên cạnh, “HUyết Hà đạo hữu, có người đang công kích Đại Hoang Thần Giới, bây giờ Tiểu Bố sư đệ không đi được, ngươi và ta đi xem một chút.”

“Được, được…” Huyết Hà Thánh Nhân nhanh chóng đáp lời, mặc dù hắn ta không biết được chỗ nghịch thiên của Thất Giới Thạch, nhưng thông qua lực lượng Lam Tiểu Bố luyện hóa Thất Giới Thạch là cảm nhận được, cái Thất Giới Thạch này so với tưởng tượng của hắn ta còn lợi hại hơn. Trước đó hắn ta đã phạm sai lầm một lần, lần này tuyệt đối không thể lại khiến Lam Tiểu Bố không vui.

Hơn nữa đối với Huyết Hà Thánh Nhân mà nói, ở đây thì làm gì có cường giả nào tới? Cho dù có là cửu chuyển Thánh Nhân đến, cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi. Hắn ta là một cửu chuyển Thánh Nhân đỉnh phong, còn Chân Thường Nguyên là Sáng Đạo Thánh Nhân, thậm chí còn là cường giả trong Sáng Đạo Thánh Nhân. Có bọn họ tọa trấn ở nơi này, còn có tên gia hỏa nào có mắt không tròng đến Đại Hoang Thần Giới gây chuyện, không phải muốn chết thì là gì?

…

“Răng rắc!” Chân Thường Nguyên vừa mới bước đến hộ trận Đại Hoang Thần Giới, đã nghe thấy tiếng xương cốt gãy vang lên, lập tức có một tên tu sĩ CHuẩn Thánh bị đánh bay về phía Chân Thường Nguyên.

Chân Thường Nguyên vươn tay ra kéo một cái, tên Chuẩn Thánh này được Chân Thường Nguyên đỡ lấy, sau đó đặt lên bình đài hư không bên ngoài hộ trận Đại Hoang Thần Giới.

“Chung Khanh đạo hữu, có chuyện gì vậy?” Chân Thường Nguyên nhìn tu sĩ vẫn không thể nào bò dậy nổi hỏi một câu.

Nàng ở Đại Hoang Thần Giới lâu như vậy, cũng đi bên ngoài Đại Hoang Thần Giới nhìn qua. Biết tu sĩ thủ hộ này, Chung Khanh, cảnh giới Chuẩn Thánh tầng bốn.

Đại Hoang Thần Giới khác với những Thần giới còn lại, ở nơi khác, không có người nào tình nguyện trông giữ tinh cầu. Nhưng ở Đại Hoang Thần Giới, cường giả đều cướp vị trí bảo vệ tinh cầu. Bởi vì nhiệm vụ bảo vệ tinh cầu Đại Hoang Thần Giới này có điểm cống hiến vô cùng cao, loại cống hiến này chẳng những có thể trao đổi được tất cả mọi đạo quả, đạo đan và bảo vật đỉnh cấp mình cần, thậm chí còn có cơ hội ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, chính quả Thánh Nhân của Đại Hoang Thần Giới cũng có thể trao đổi được.

Chương 2056 - Quý Tòng KHông. (2)

LOại chuyện tốt này, đương nhiên mọi người đều muốn đoạt lấy. Hơn nữa thực lực Đại Hoang Thần Giới cường hãn được cả vùng vị diện này công nhận, ai ăn gan báo mà dám đến Đại Hoang Thần Giới phách lối?

“Không cần hỏi hắn, hỏi ta là được rồi.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Đây là một nam tử mặc áo xám, dung mạo nhìn rất bình thường, nhưng mà khi nhìn kỹ lại thì lại có chút mơ hồ, khiến người ta cảm thấy đối phương không đứng trong vùng không gian với mình.

Chân Thường Nguyên không nói gì, nàng đã sớm nhìn thấy gia hỏa này, chính hắn ta đã đánh Chung Khanh trọng thương. Đây là vì hắn ta không muốn giết Chung Khanh, nếu không Chung Khanh đã sớm không còn mạng rồi.

“Chung Khanh kính chào tiền bối, người nào bảo ta giao trận kỳ mở trận môn đại trận ra, để hắn ta vào trong. Ta không giao ra, hắn ta muốn cưỡng ép mở thế giới của ta ra, đồng bạn của ta đã bị hắn giết.” Chung Khanh căm giận nói, hắn ta cũng biết Chân Thường Nguyên, biết đây là đạo hữu của Đạo Quân.

Ánh mắt Chân Thường Nguyên nhìn về phía xa, nơi đó đã không còn vết tích, nhưng mà Chân Thường Nguyên vẫn có thể nhìn ra, ở chỗ đó đã có một tu sĩ bị giết. Xem ra sở dĩ đối phương không giết Chung Khanh, là vì muốn mở thế giới của Chung Khanh ra.

Huyết Hà Thánh Nhân ở sau lưng Chân Thường Nguyên cũng châm chọc nói, “Ha ha, ta đã gặp qua kẻ ngu xuẩn, nhưng chưa từng thấy người ngu xuẩn như ngươi. Ngay cả hộ trận giới vực ngươi cũng không mở ra được, vậy mà ngươi cảm thấy chủ nhân tinh cầu này sẽ đơn giản sao? Ngớ ngẩn.”

Tu sĩ áo xám sắc mặt bình tĩnh, thực lực Trận Đạo mạnh hay yếu hắn ta đã gặp quá nhiều, có thể bố trí ra đại trận hộ tinh đỉnh cấp, chưa chắc đã có thực lực cường đại. Hơn nữa, cái Đại Hoang Thần Giới này có một bảo vật có cấp bậc cao hơn Tiên Thiên trấn áp trận tâm, hắn ta không phải không đánh vỡ được hộ trận tinh cầu này, mà là tốn quá nhiều thời gian, hắn ta không muốn tốn thời gian lâu như vậy mà thôi.

“Hai vị chắc hẳn cũng không phải người Đại Hoang Thần Giới nhỉ? Tránh đường đi, Quý Tòng KHông ta không so đo sự mạo phạm của các ngươi. Nếu không đừng trách ta giết chết.” Nam tử áo xám lạnh lùng nói.

Hắn ta đã nhìn ra, thực lực của Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân không thấp, Huyết Hà Thánh Nhân chỉ sợ vẫn là một cường giả cửu chuyển, bởi vì Huyết Hà Thánh Nhân là cửu chuyển, hắn ta mới có chút kiêng kị. Còn tu vi của Chân Thường Nguyên, hắn ta bây giờ vẫn chưa xác định. Hắn ta cảm thấy Chân Thường Nguyên giống như đã vượt xa cửu chuyển Thánh Nhân, nhưng mà lại cảm thấy chuyện này không có khả năng. Đây không phải Vĩnh Sinh chi địa, sao có thể có Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở chỗ này?

"Quý Tòng Không?" Huyết Hà Thánh Nhân lặp lại một lần nữa, sau đó thì thào nói, "Sao cái tên này có vẻ quen quen nhỉ?"

Chân Thường Nguyên từ tốn nói, "Bởi vì hắn chính là Không Gian Thánh Nhân, cho nên ngươi mới cảm thấy quen quen."

"Các ngươi biết ta?" Quý Tòng Không nhíu mày nhìn chằm chằm Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân, hắn ta hơi kinh ngạc, có người biết hắn ta thì thật sự không đơn giản. Phải biết rằng bao nhiêu năm rồi hắn ta chưa ra ngoài? Từ lần tước vẫn lạc ở Vĩnh Sinh chi địa, vẫn chưa từng xuất hiện lần nào, cho dù là một lần ở Vọng Sương Mạc Hải, hắn ta cũng không hiện thân.

Lần này trở về chuyện đầu tiên chính là tìm kiếm trận bàn Không Gian của mình, hắn ta biết trận bàn Không Gian bị mất ở Đại Hoang Thần Giới, hơn nữa còn biết người cướp trận bàn Không Gian của hắn ta chính là Lam Tiểu Bố.

Còn chưa đến Đại Hoang Thần Giới, hắn ta đã nghe được tình hình ở Đại Hoang Thần Giới. Lam Tiểu Bố là Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới, không chỉ như vậy, Đại Hoang Thần Giới bây giờ chính là giới vực Thần giới mà người người hướng đến trong vùng vị diện này. Nhưng mà trong mắt Không Gian Thánh Nhân Quý Tòng Không hắn ta, Đại Hoang Thần Giới sẽ thành lịch sử.

Càng khiến Quý Tòng Không vui mừng chính là, khi hắn ta ở Đại Hoang Thần Giới, hình như cảm nhận được lực lượng của một bảo vật Khai Thiên đỉnh cấp, mặc dù cái này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng hắn ta vẫn muốn luyện hóa toàn bộ Đại Hoang Thần Giới, nhìn xem rốt cuộc đó là thứ gì.

Nhưng sau khi tới đây, phát hiện có người biết hắn ta, hắn ta vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nếu như ở Vĩnh Sinh chi địa, có người biết hắn ta là chuyện rất bình thường, trong một góc hư không này, có người biết hắn ta, vậy thì không thể không khiến hắn ta dè chừng.

Huyết Hà Thánh Nhân mỉa mai cười một tiếng, “Không Gian Thánh Nhân ngươi thì tính là cái quái gì chứ, Lam huynh bây giờ đang bận rộn không có thời gian, nếu như Lam huynh đến, chỉ sợ ngay cả cặn hồn của ngươi cũng không còn.”

Quý Tòng Không nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân, “Các ngươi rốt cuộc là ai?”

Huyết Hà Thánh Nhân cười he he, “Nói nhảm nhiều quá, xem Huyết Hà ta đây.”

KHi vừa dứt lời, một đạo Huyết Hà vô biên trong Hạo Hãn rơi xuống, khí thế đạo vận phủ trời ngập đất khóa về phía Quý Tòng Không.

Cảm nhận được một loại đạo vận Vãng Sinh có thể xé rách linh hồn, Quý Tòng Không lập tức tỉnh ngộ, “Ngươi có quan hệ với Hoàng Tuyền Đạo Tổ, ngươi là đệ tử của hắn?”

“Mắt vẫn chưa mù đấy.” Huyết Hà Thánh Nhân khinh thường nói.

Quý Tòng Không cười ha ha một tiếng, một thanh trường đao xuất hiện trong tay hắn ta. Chỉ là thân đao của cái trường đao này loáng thoáng, dường như không thể nhìn thấy, còn về nhận mang thân đao kia, lại càng không thấy. "Sư phụ Hoàng Tuyền Đạo Tổ của ngươi, Quý Tòng Không ta còn không sợ, ngươi chỉ là một cửu chuyển Thánh Nhân, mà cũng dám tìm đến Quý Tòng Không ta gây chuyện."

Huyết Hà Thánh Nhân mỉa mai và khinh thường nói, "Ngươi nói cứ như ngươi đã chứng đạo Vĩnh Sinh rồi vậy, Vĩnh Sinh cảnh chỉ sợ là chuyện đời trước của ngươi thôi, nếu đã không phải là Vĩnh Sinh cảnh, vậy thì đứng ở chỗ này lải nhải."

Hai từ lải nhải này, Huyết Hà Thánh Nhân học được từ chỗ Lam Tiểu Bố, bây giờ nói ra cảm thấy đúng là rất thoải mái.

Chương 2057 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân.

Quý Tòng Không hoàn toàn mặc kệ Huyết Hà Thánh Nhân, đao không gian đã hóa thành vô tận đạo vận xé rách không gian như có như không đánh về phía Huyết Hà.

Cái Huyết Hà vô biên mênh mông kia, lại bị nhận mang không gian xé thành bã vụn, đạo vận nổ tung trong hư không, quy tắc hỗn loạn vô cùng. Đạo vận của HUyết Hà cũng tán loạn không còn, Huyết Hà Thánh Nhân cảm thấy lĩnh vực của mình bị đao không gian nhẹ nhàng xé rách, từng đạo không gian tử vong trói buộc lại sinh cơ của hắn ta.

"Chân tiền bối…" Huyết Hà Thánh Nhân kinh hãi, đâu còn để ý đến mặt mũi nữa?

Lúc đầu hắn ta cho rằng mình là cửu chuyển Thánh Nhân, mặc dù Quý Tòng Không là Vĩnh Sinh Thánh Nhân uy tín lâu năm, nhưng bây giờ thì đối phương cũng chỉ là một cửu chuyển Thánh Nhân mà thôi.

Cho dù hắn ta không phải là đối thủ của Quý Tòng Không, cũng không bị thiệt thòi lớn như vậy.

Bây giờ Huyết Hà Thánh Nhân mới biết được, cho dù cũng là cửu chuyển Thánh Nhân, hắn ta và Không Gian Thánh Nhân Quý Tòng Không chênh lệch không chỉ một hai phần. Nghe nói bảo vật cường đại nhất của Không Gian Thánh Nhân Quý Tòng Không chính là trận bàn Không Gian, nếu như đối phương lấy trận bàn Không Gian ra, hôm nay hắn ta phải nằm lại ở chỗ này rồi.

Nhưng cho dù đối phương không lấy trận bàn Không Gian ra, hắn ta cũng chẳng thể kiên trì được bao lâu. Đao không gian không ngừng xé rách hết cái không gian này đến không gian khác, những cái không gian này đều giống như một lưỡi dao tuyệt thế vô song, bất cứ không gian nào dính vào lưỡi dao này đều sẽ bị cắt thành bã vụn.

KHông cần Huyết Hà Thánh Nhân nói, Vận Mệnh Thánh Nhân đã ra tay. Hư KHông Bạch Sơn hóa thành một đạo đạo tắc đại đạo đánh xuống.

Vốn dĩ Huyết Hà Thánh Nhân đang bị trói buộc trong không gian cắt chém kia, lúc này lập tức bị phá vỡ, vô số quy tắc Không Gian vỡ vụn, đao không gian cũng không thể tạo ra một cái không gian xé rách hoàn chỉnh nữa.

“Cường giả Sáng Đạo cảnh…” Sắc mặt Quý Tòng Không thay đổi.

Hắn ta tin rằng trong cùng cấp không có người nào là đối thủ của hắn ta, nhưng mà Sáng Đạo cảnh thì lại khác, đây là cường giả Vĩnh Sinh. Cho dù hắn ta đã từng là một cường giả Vĩnh Sinh, nhưng bây giờ hắn ta còn cách cường giả Vĩnh SInh một chút. Hắn ta hoàn toàn không hiểu, vì sao nơi này lại xuất hiện Vĩnh Sinh Thánh Nhân?

Oanh! Hư Không Bạch Sơn xé rách tất cả đạo vận đao không gian tạo dựng ra không gian xé rách trong hư không, trực tiếp đá vào thân thể Quý Tòng Không.

Quý Tòng Không điên cuồng muốn rời khỏi sự trói buộc đạo tắc từ bạch sơn của Chân Thường Nguyên, nhưng thực lực của hắn ta và Chân Thường Nguyên chênh lệch thật sự quá nhiều, mặc cho hắn ta cố gắng như thế nào, cũng không thể nào tránh thoát được Hư Không Bạch Sơn của Chân Thường Nguyên.

Giờ phút này trong lòng Quý Tòng Không chỉ có hối hận, không phải hối hận vì đến đây tìm Lam Tiểu Bố báo thù, mà là hối hận lúc trước không nên vứt bỏ trận bàn Không Gian. Lúc trước cho dù thân thể bị trọng thương, hắn ta cũng nên lấy trận bàn Không Gian đi. Bởi vì khẳng định tương lai mình có thể lấy lại trận bàn Không Gian, cho nên lúc ban đầu hắn ta mới không để ý đến chuyện cướp trận bàn Không Gian lại. Nếu như bây giờ có trận bàn Không Gian, vậy hắn ta tuyệt đối sẽ không rơi vào tình thế không có sức phản kháng trước Hư Không Bạch Sơn của đối phương. Ít nhất thì hắn ta có thể thoát ra khỏi phạm vi nghiền ép của Hư Không Bạch Sơn, trốn được một mạng.

“Vận Mệnh đạo hữu, mặc dù chúng ta không có giao tình nhiều, nhưng dù gì cũng từng nghe nói đến đối phương, cũng xem như người cùng thời đại, mong Vận Mệnh đạo hữu giơ cao đánh khẽ…” Quý Tòng Không không thể không cầu xin tha thứ.

Vận Mệnh Thánh Nhân hắn ta chưa từng gặp qua, nhưng mà cũng đã từng nghe nói đến, nghe nói Vận Mệnh Thánh Nhân rất ôn hòa, không thích hung ác với người khác.

Chân Thường Nguyên dừng lại, từ trong tâm của nàng mà nói, nàng cũng không muốn giết bất cứ người nào, nhưng mà nàng biết rất rõ, nếu như Quý Tòng Không rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ giết chết Quý Tòng Không. Không chỉ giết chết Quý Tòng Không, ngay cả phân hồn của Quý Tòng Không, Lam Tiểu Bố cũng sẽ diệt đi sạch sẽ.

Cảm nhận được Chân Thường Nguyên do dự, Quý Tòng Không vội vàng nói, “Quý Tòng Không ta thề, chỉ cần hôm nay đạo hữu thả ta một lần, Quý Tòng Không ta tuyệt đối sẽ không đến Đại Hoang Thần Giới nữa. Nếu làm trái lời thề này, đại đạo tuyệt diệt, thần hồn câu diệt.”

KHông thể không nói Quý Tòng Không rất biết lấy lòng người khác, hắn ta biết rõ, đối với Chân Thường Nguyên mà nói, hắn ta không đến gây tai họa cho Đại Hoang Thần Giới, mới là điều kiện có thể dùng được nhất.

Chân Thường Nguyên thở dài, trong lòng còn đang suy nghĩ rốt cuộc có nên thả đi hay không, chợt nghe Lam Tiểu Bố nói, “Chân sư tỷ, thả hắn đi đi. Nói cho hắn biết tương lai có thể tìm đến Lam Tiểu Bố ta, chứ tuyệt đối không được đến vị diện của Đại Hoang Thần Giới nữa.”

TRong lòng Chân Thường Nguyên thở phào một hơi, nàng hiểu ý của Lam Tiểu Bố. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không ở nơi này, cho dù là nàng giết Quý Tòng Không, cũng không thể nào hoàn toàn giết chết tất cả phân hồn của Quý Tòng Không. Nhưng chỉ cần Quý Tòng Không thề, vậy thì Quý Tòng Không sẽ không đến Đại Hoang Thần Giới nữa. Còn Quý Tòng Không đi tìm Lam Tiểu Bố, đó chính là muốn chết.

Nghĩ đến đây, Chân Thường Nguyên từ tốn nói, “Đã như vậy, ngươi đi đi. Còn nữa, hãy nhớ kỹ lời thề của ngươi, đừng đến Đại Hoang

Thần Giới. KHông, sau này không được đến vị diện Đại Hoang Thần Giới. Cho dù ngươi muốn báo thù, có thể trực tiếp đi tìm Lam Tiểu Bố, không liên quan gì đến Đại Hoang Thần Giới."

Nói thì nói như vậy, nhưng Hư Không Bạch Sơn của Chân Thường Nguyên vẫn còn chưa thu hồi lại, vẫn đang nghiền ép mọi sinh cơ của Quý Tòng Không.

Chương 2058 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân. (2)

Quý Tòng Không sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, hắn ta biết đây là muốn hắn ta dùng đại đạo và đạo cơ của mình phát lời thề đại đạo một lần nữa, "Vâng, vâng, đa tạ Vận Mệnh đạo hữu. Quý Tòng Không ta thề, từ nay về sau tuyệt đối không đến vị diện của Đại Hoang Thần Giới, càng không có bất cứ hành động nào tổn thương đến Đại Hoang Thần Giới, nếu làm trái lời thề này, đại đạo tuyệt diệt, thần hồn câu diệt." Quý Tòng Không vội vàng nói tạ ơn, trong lòng hắn ta cũng vô cùng kích động, lập lại lời thề một lần nữa.

Nghe nói tính tình Chân Thường Nguyên ôn hòa, không ngờ thật sự có thể tha cho hắn ta. Càng quan trọng hơn là, chẳng những buông tha hắn ta, còn cho phép hắn ta đi tìm Lam Tiểu Bố báo thù.

Trận bàn Không Gian của hắn ta đang ở trên người Lam Tiểu Bố, không đến Đại Hoang Thần Giới thì không đến Đại Hoang Thần Giới. VỚi bản lĩnh của Lam Tiểu Bố, tương lai nhất định có thể đến Vĩnh Sinh chi địa, vậy hắn ta phải cố gắng tăng đại đạo của mình lên, ở Vĩnh Sinh chi địa chờ Lam Tiểu Bố.

Nhìn thấy lời thề đại đạo và đạo vận đại đạo của Quý Tòng Không quấn vào nhau, Chân Thường Nguyên đã biết Quý Tòng Không thật lòng thề. Nàng tiện tay cất Hư Không Bạch Sơn đi, từ tốn nói, "Ngươi đi đi, tự giải quyết cho tốt."

“Vâng.” Sau khi Quý Tòng Không lên tiếng, nhanh chóng cầm lấy phù lục xé mở vị diện bỏ chạy, hắn ta lo lắng Chân Thường Nguyên hối hận, cho nên dùng cách xé rách vị diện để chạy trốn.

Nhìn Quý Tòng Không dùng độn phù xé mở vị diện bỏ chạy, Huyết Hà Thánh Nhân có chút không cam lòng nói, “Vận Mệnh tiền bối, ngươi cứ buông tha hắn như vậy sao? Như vậy có phải đã tiện nghi cho gia hỏa này rồi không?”

Chân Thường Nguyên mỉm cười, “Về sau hắn sẽ không có cơ hội nữa.”

Huyết Hà Thánh Nhân nửa hiểu nửa không, Chân Thường Nguyên thì biết rõ lời nàng nói có ý gì.

Quý Tòng Không từng thề ở trước mặt nàng, đây tuyệt đối sẽ tạo thành khúc mắc trong đạo tâm của hắn ta. Có thể khẳng định, tương lai Quý Tòng Không không thể nào vượt qua nàng. Ngay cả nàng mà hắn ta còn không thể vượt qua được, muốn tìm Tiểu Bố báo thù, đúng là người si nói mộng.

…

Mặc dù không giết chết Quý Tòng Không, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cách này so với việc giết chết Quý Tòng Không lại khiến hắn yên tâm hơn. TRong lòng không còn suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, tốc độ Lam Tiểu Bố luyện hóa Thất Giới Thạch lại càng nhanh hơn.

Chỉ qua ba năm, không gian xung quanh Thất Giới Thạch tựa như bị sụp đổ, đột ngột biến mất. Một khắc sau, một cái Thất Giới Thạch lớn chừng lòng bàn tay xuất hiện trong thức hải của Lam Tiểu Bố.

Ý niệm vừa động, Thất Giới Thạch đã xuất hiện trong lòng bàn tay

Lam Tiểu Bố, tay mở ra, cái Thất Giới Thạch này lập tức huyễn hóa thành một cái cự thạch to chừng trăm trượng.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo vận Thất Giới Thạch, trong lòng cực kỳ hài lòng. Hắn biết muốn tùy ý huyễn hóa hình dạng của Thất Giới Thạch, chỉ có thể chờ hắn chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh rồi mới có thể làm được, bây giờ hắn còn chưa làm được.

"Chúc mừng Lam huynh, luyện hóa Thất Giới Thạch." Nhìn thấy Lam Tiểu Bố từ hư không bước ra, mà Thất Giới Thạch và đạo vận Thất Giới đều biến mất, Huyết Hà Thánh Nhân sao có thể không biết Thất Giới Thạch đã được Lam Tiểu Bố luyện hóa.

Chân Thường Nguyên cũng đến chúc mừng một câu, nàng lo lắng chính là sau khi Lam Tiểu Bố tiến vào Vĩnh Sinh chi địa rồi, hoàn toàn không có cơ hội chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Có Thất Giới Thạch, chỉ cần Lam Tiểu Bố bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh, sẽ không có người nào ở Vĩnh Sinh chi địa có thể uy hiếp được an nguy của hắn. Nhưng bước vào Vĩnh SInh cảnh rất khó, ít nhất thì đối với Lam Tiểu Bố là rất khó. Người khác có thể bế quan cảm ngộ, còn Lam Tiểu Bố chỉ sợ chỉ có thể cảm ngộ Vĩnh SInh cảnh trong lúc chạy trốn.

Lam Tiểu Bố cười nói, "Trong lúc ta bế quan, đa tạ Chân sư tỷ và HUyết Hà đạo hữu đã bảo vệ hộ trận Đại Hoang Thần Giới giúp ta."

Huyết Hà Thánh Nhân nhanh chóng bước lên trước nói, "Đây là chuyện ta nên làm, ta phải nên xin lỗi Lam huynh, trước đó ta bị đạo vận Thất Giới cuốn hút, suýt chút nữa đã quên đi chính sự."

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Về sau loại chuyện này đừng nên phạm vào lần nữa, còn chuyện gì đã qua thì quên đi."

TRong lòng Huyết Hà Thánh Nhân nhẹ nhõm, hắn ta cũng đã nghe ra Lam Tiểu Bố đang nói bóng gió, đó chính là chuyện này chỉ có một lần, nếu như lại xuất hiện lần thứ hai, vậy HUyết Hà hắn ta sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, Lạc Thải Tư và Tô Sầm đều đang điên cuồng bế quan tăng cảnh giới, ngay cả Cổ Đạo luôn nhàn tản cũng đang nỗ lực tăng thực lực của mình, sắp có thể bước vào hàng ngũ Thần Thú cấp chín, có thể thấy được khoảng thời gian này Cổ Đạo cũng biết mình nên làm gì.

“ĐI thôi, chúng ta tìm một chỗ hẹn mấy vị bằng hữu đến, sau đó cùng đi Vĩnh Sinh chi địa.” Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn không thể chậm trễ thêm nữa.

Hắn nhất định phải nhanh chóng đến Vĩnh Sinh chi địa, sau đó chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Hắn khác với người khác, sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa, hắn còn cần tìm được Nhân Quả Thánh Nhân KHổng Già, tốt nhất là tạo dựng ra thêm một đạo đạo tắc Nhân QUả trên Trường Sinh Đạo Thụ của mình. Nếu không, sớm chứng đạo Vĩnh Sinh đối với hắn cũng không tốt.

Đạo tắc Nhân Quả vô cùng quan trọng, cái này có thể tránh mình bị những cường giả Tạo Hóa kia dựa vào đạo tắc Nhân Quả tính đến.

Chương 2059 - Những con rùa này lại tới.

Lam Tiểu Bố khống chế Luân Hồi Oa, đưa theo Chân Thường Nguyên và Huyết Hà Thánh Nhân, Thái Xuyên rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. KHi đến Thái KHư Phần, Lam Tiểu Bố còn phát một đạo tin tức cho Luân Hồi Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, nhưng mà không có bất cứ hồi âm nào.

Một tháng sau, Luân Hồi Oa của Lam Tiểu Bố xuyên qua trận môn vị diện của Đại Hoang Thần Giới, đến vị diện Vĩnh Dạ Lan, hang ổ của Vĩnh Dạ Thánh Nhân. Sau khi đến vị diện này, Lam Tiểu Bố lại phát một đạo tin tức cho Luân Hồi Thánh Nhân và Vĩnh Dạ Thánh Nhân một lần nữa, đồng thời cũng phát cho Bồng Viện một đạo tin tức.

Bồng Viện vốn dĩ chính là một trưởng lão của Cửu Toa Hư KHông thành, chỉ là không giống với những trưởng lão Cửu Toa Hư Không Thành đã bị Lam Tiểu Bố giết mà thôi. Về sau bị Mông Bất Trầm truy sát, Lam Tiểu Bố tiện tay cứu được một mạng của nàng. Không chỉ như vậy, còn mời Bồng Viện đến Vĩnh Sinh chi địa cùng mình. Bây giờ hắn đã lấy được Thất Giới Thạch, đương nhiên là phải phát tin tức cho Bồng Viện.

Khiến Lam Tiểu Bố mừng rỡ là, lần này Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã hồi âm lại, Bồng Viện cũng trả lời tin tức, chỉ có Luân Hồi Thánh Nhân là vẫn không có hồi âm gì.

“Chân sư tỷ, HUyết Hà đạo hữu, chúng ta cứ ở chỗ này chờ, Vĩnh Dạ Thánh Nhân khoảng chừng nửa năm nữa mới đến, ta còn một người bạn, cũng cần ba bốn tháng.” Lam Tiểu Bố giải thích.

Sở dĩ hắn không ở vị diện Đại Hoang Thần Giới kích phát Thất Giới Thạch, chính là vì lo lắng đạo tắc Thất Giới Thạch bị lộ ra, sẽ bại lộ vị diện Đại Hoang Thần Giới.

So với vị diện Đại Hoang Thần Giới, chỗ vị diện này có cấp độ thực lực mạnh hơn rất nhiều. Tông môn tinh cấp cũng có rất nhiều, như Ly TRụ cung, Thánh Hoang, Thiên Mạc điện, Hoàng Tuyền Thánh Đạo, ở đây đều có cửu chuyển Thánh Nhân tồn tại.

Cái Cửu Toa Hư Không Thành lúc trước kia, lại càng có một đống cửu chuyển Thánh Nhân, Quý Ỷ Ca thì là càng nửa bước vào Sáng Đạo cảnh.

Nhưng mà ở chỗ này kích phát Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố vẫn bắt đầu bố trí các loại đại trận Bình Tế, có thể không bị lộ ra đạo vận Thất Giới của Thất Giới Thạch, hắn vẫn sẽ cố gắng mà làm. Loại bảo vật như Thất Giới Thạch, một khi bị lộ ra ngoài thì hậu hoạn vô tận.

Thời gian nửa năm còn chưa qua, chỉ qua ba tháng, Thông Tin Châu của Lam Tiểu Bố đã nhận được một tin tức hoàn toàn mới.

Tin tức do cung chủ Phiến Bất Ngang của Ly Trụ cung truyền đến, vùng vị diện của bọn hắn sắp bắt đầu sụp đổ, nói cách khác Đại Lượng Kiếp sắp xảy ra. Có phải là Diệt Thế Lượng Kiếp hay không hắn ta còn chưa biết, nhưng mà Phiến Bất Ngang hi vọng sau khi lượng kiếp xảy ra, có thể đi theo Lam Tiểu Bố tiến đến Vĩnh Sinh chi địa.

“Đám khốn khiếp này.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy tin này, thực sự không nhịn được mà mắng một câu.

“Tiểu Bố sư đệ, có chuyện gì vậy?” Chân Thường Nguyên nhìn thấy Lam Tiểu Bố tức giận, không nhịn được hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, “Vùng vị diện của chúng ta chỉ sợ sẽ phát sinh Đại Lượng Kiếp, bây giờ không biết có phải là Diệt Thế Lượng Kiếp hay không. Bọn vương bát đản ở Vĩnh Sinh chi địa kia, đúng là chẳng có ai tốt cả, không thể sống yên ổn một chút sao?”

Hắn cho rằng Đại Vũ TRụ Thuật đã nằm trong tay mình, loại chuyện như Diệt Thế Lượng Kiếp này chắc hẳn phải càng ngày càng ít. Cho dù có xảy ra, cũng sẽ nằm trong vị diện Đại Hoang Thần Giới. Bởi vì Đại Trụ Thánh Nhân chính là từ vị diện Đại Hoang Thần Giới mà ra, hơn nữa Đại Trụ Thánh Nhân cũng nắm trong tay đạo tắc Vũ TRụ của vị diện Đại Hoang Thần Giới. Có thể thông qua Đại TinH Cầu Thuật của mình để niết hóa một cái vị diện, gây ra Diệt Thế Lượng

Kiếp.

KHông ngờ rời khỏi vị diện Đại Hoang Thần Giới, còn có loại chuyện buồn nôn này xảy ra. Chờ hắn đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, nhất định phải tháo rời từng khúc xương của đám gia hỏa phát động Đại Lượng Kiếp này, sau đó thiêu đốt hồn phách của con rùa đó trăm triệu vạn năm, hỏi gia hỏa này một chút, rốt cuộc là từ côn trùng nào biến thành, sao cả đám đều buồn nôn như thế.

“Đại Lượng Kiếp? KHả năng này không lớn lắm? QUy tắc thiên địa nơi này…” Chân Thường Nguyên chỉ mới nói được một nửa, đã cảm thấy không ổn. Quy tắc thiên địa ở nơi này mặc dù hoàn thiện, nhưng nàng luôn luôn cảm thấy có chút không ổn.

Một đạo quang manh nhanh chóng độn tới, sau đó một bóng người xuất hiện trước mắt bọn người Lam Tiểu Bố, chính là Bồng Viện mà Lam Tiểu Bố đã hẹn trước.

Bồng Viện vừa đến nơi này, đã nhanh chóng thi lễ với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ đạo hữu đã phát tin tức cho ta.”

“Không cần khách sáo chúng ta cùng đến Vĩnh Sinh chi địa, nhiều người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, ta còn hai vị bằng hữu nữa chưa đến, chúng ta chờ một chút.” Lam Tiểu Bố xua tay, tâm tình vẫn còn chưa được rốt. Hắn vẫn phát cho Phiến Bất Ngang một đạo tin tức, mời Phiến Bất Ngang đến đây.

Bồng Viện đột nhiên nói ra, “Ta ở chỗ này tu luyện trưởng thành, gần đây luôn có một cảm giác bất an không rõ nguyên do, ta có một cảm giác, vùng vị diện này rất có thể sẽ xảy ra lượng kiếp, hơn nữa còn tương đương với Diệt Thế Lượng Kiếp.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Dự cảm của ngươi đúng rồi, một người bạn của ta vừa mới phát tin tức cho ta, nói vùng vị diện này có khả năng sẽ xảy ra lượng kiếp. Ta đã bảo hắn đến đây, bây giờ đang trên đường đến.”

Huyết Hà Thánh Nhân nghe Lam Tiểu Bố nói đến đây, lập tức biến sắc, “Lam huynh, ngươi nói là Hoàng Tuyền lão tổ sao?”

Mặc dù hắn ta và Hoàng Tuyền lão tổ là sư huynh đệ, nhưng mà hai người này thù sâu như biển, cả đời không qua lại với nhau. Nếu như Hoàng Tuyền lão tổ đến đây, hắn ta thật sự không muốn tiếp tục ở lại nữa.

Chương 2060 - Những con rùa này lại tới. (2)

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Huyết Hà đạo hữu không cần lo lắng, bằng hữu của ta không phải là Hoàng Tuyền lão tổ, mà là một gia hỏa có chút kết giao với Hoàng Tuyền lão tổ mà thôi.”

Nghe Lam Tiểu Bố nói vậy, lúc này Huyết Hà Thánh Nhân mới thờ phào một hơi, lập tức nói, “Hoàng Tuyền Đạo Tổ đang ở Vĩnh Sinh chi địa, nhưng lại có cách truyền tống tin tức với Hoàng Tuyền lão tổ. Cho nên nhất định là có người ở Vĩnh Sinh chi địa muốn ra tay với vùng vị diện này, lúc này mới có tin tức truyền đến.”

Đám người im lặng, Lam Tiểu Bố cũng không thể làm gì được. Hắn rất muốn ngăn cản Diệt Thế Lượng Kiếp, nhưng năng lực của hắn không làm được.

Lại hơn một tháng sau, Vĩnh Dạ Thánh Nhân Lạc Trác cuối cùng cũng đến nơi, Lam Tiểu Bố quan sát khí thế quanh người hắn ta, đã biết vết thương của hắn ta vẫn chưa lành.

“Lam huynh, thật sự xấu hổ…” Vĩnh Dạ Thánh Nhân nhìn thấy Huyết Hà Thánh Nhân đã biết Lam Tiểu Bố chắc hẳn đã biết mọi chuyện, trọng giọng có chút buồn bã.

Lam Tiểu Bố đưa cơ duyên cho bọn hắn, kết quả bọn hắn ngay cả một cái tàn hồn cũng không đối phó được, hắn ta còn suýt chút nữa vẫn lạc trong tay tàn hồn kia.

“Lạc huynh, ngươi không cần để ý, mối thù của ngươi, Lam huynh đã báo thù rồi. Mặc dù không giết chết tất cả phân hồn của Mông Thất, nhưng mà phân hồn Mông Thất đã hãm hại chúng ta đã bị Lam huynh xử lý.”

Huyết Hà Thánh Nhân lập tức nói, hắn ta và Vĩnh Dạ Thánh Nhân là bằng hữu vô cùng tốt.. Biết khúc mắc của Vĩnh Dạ Thánh Nhân, dứt khoát nói cho Vĩnh Dạ Thánh Nhân, phân hồn Mông Thất kia đã bị giết.

Nghe thấy phân hồn Sáng Đạo cảnh của Mông Thất đã bị giết, Vĩnh Dạ Thánh Nhân lại càng kinh hãi vô cùng, nhanh chóng nói lời cảm tạ với Lam Tiểu Bố. Trước đó hắn ta đã từng hoài nghi có phải Lam Tiểu Bố có ý mượn đao giết người hay không, nếu không thì tại sao Lam Tiểu Bố nói rằng có hài cốt cự long Vĩnh Sinh nhưng bản thân thì lại không đến đó.

Bây giờ nghe Lam Tiểu Bố đã giết Mông Thất, hắn ta lập tức nhận ra mình đã lòng dạ tiểu nhân rồi. Người ta có thể dễ dàng nghiền sát Mông Thất, nhất định vì cho rằng bốn người họ không sợ, không ngờ bốn người họ lại không biết cố gắng gì cả, chết thì chết, trốn thì trốn.

Lam Tiểu Bố áy náy nói, “Ta quả thật không biết Mông Thất có để lại một đạo phân hồn trên người con Hôi Long kia, nếu không ta nhất định không bảo các ngươi qua đó.”

Hắn thật sự không biết, cũng không phải là cho rằng Vĩnh Dạ, Huyết Hà, Thanh Mộc và Luân Hồi Thánh Nhân sẽ xử lý được một cái phân hồn của Mông Thất.

“Mông Thất?” Bồng Viện kinh ngạc kêu lên, “Là Mông Thất tu luyện đại đạo Thất Giới? Sư phụ Mông Bất Trầm?”

“Là hắn.” Lam Tiểu Bố nói.

Trước đó Bồng Viện nhìn thấy Lam Tiểu Bố có thể dọa Mông Bất Trầm đi, đã cảm thấy thực lực Lam Tiểu Bố vô cùng cường hãn, bây giờ nàng mới hiểu ra, cái mình nhìn thấy vẫn chưa phải là thực lực mạnh nhất của Lam Tiểu Bố.

“Lam Đạo Chủ, đa tạ ngươi ở chỗ này chờ ta.” Giọng nói Phiến Bất Ngang từ xa truyền đến, chỉ trong chớp mắt, hắn ta đã vội vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này Phiến Bất Ngang so với lần trước Lam Tiểu Bố nhìn thấy còn lộn xộn hơn, đầu tóc rối bời, khí thế đại đạo cũng hỗn loạn vô cùng.

“Phiến cung chủ, có người công kích Ly Trụ cung ngươi sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Phiến Bất Ngang thở dài, “Lượng kiếp lần này lớn đến mức nào không có ai biết, nhưng mà đạo môn tinh cấp đều biết lượng kiếp nhất định sẽ đến, cho nên mọi người đều chen chúc nhau rời khỏi vùng vị diện này. Ta muốn cướp đoạt vị trí cho người Ly Trụ cung, cho nên mới hơi khó coi một chút.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, những người này sẽ không đến Đại Hoang Thần Giới của hắn chứ? Mặc dù Đại Hoang Thần Giới có một Thanh Mộc Thánh Nhân tọa trấn, nhưng mà thực lực của vị diện Đại Hoang Thần Giới còn rất thấp, không thể so với nơi này, có một đống cửu chuyển Thánh Nhân.

Phiến Bất Ngang cảm nhận được lo lắng của Lam Tiểu Bố, lập tức nói, “Lam Đạo Chủ yên tâm, bọn hắn sẽ chỉ đi đến vị diện Thiên Ngân thôi.”

Đồng thời hắn ta cũng truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Chỗ vị diện Đại Hoang Thần Giới trước đó không lâu đã trải qua một lần Diệt Thế Lượng Kiếp, quy tắc thiên địa tàn phá, cường giả bình thường đều không muốn đến đó. Hơn nữa đến đó so với vị diện Thiên Ngân còn khó khăn hơn nhiều, cần phải có Vị Diện Phù. Còn truyền tống trận ở nơi này, trừ một số ít tông môn tinh cấp ra, phần lớn người đều không biết rõ nơi này có một cái Vị Diện TRuyền Tống Trận Môn.”

Lời Phiến Bất Ngang đã nhắc nhở Lam Tiểu Bố, hắn lập tức nói, “Mọi người chờ ta một chút.:

Nói xong, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tiền về chỗ Vị Diện TRuyền Tống Trận Môn. Không phải là hắn ích kỷ, mà là cường giả ích kỷ ở nơi này quá nhiều. Hắn có thể khẳng định, có thể tìm được đến nơi này đều là người đỉnh cấp của đạo môn tinh cấp, những người này đều là cường giả cửu chuyển.

Cho nên Lam Tiểu Bố muốn che giấu cái Vị Diện TRuyền Tống Trận Môn này đi, để những người này đến vị diện Đại Hoang Thần Giới, đó chính là sớm khiến Đại Hoang Thần Giới lâm vào chinh chiến, thậm chí có thể khiến Đại Hoang Thần Giới diệt vong.

Chương 2061 - NGược lượng kiếp mà đi.

Lam Tiểu Bố vừa che giấu Vị Diện TRuyền Tống Trận Môn đi, đã cảm nhận được hư không bắt đầu niết hóa sụp đổ. Thần niệm mở rộng ra ngoài, một tinh cầu tàn phá trong nháy mắt đã biến thành hư vô.

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy đạo tắc lượng kiếp đáng sợ như vậy, hắn có chút không thể tin được. Cái này phải biến thái đến mức nào, mới có thể khiến cho một vị diện bắt đầu niết hóa? Một cái vị diện có biết bao nhiêu sinh mệnh tồn tại? Nhưng mà những sinh mạng này trong mắt những Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia, chỉ một cái lượng kiếp là có thể hủy diệt tất cả,.

Sau lượng kiếp, vận may của một vị diện bị lấy đi, quy tắc vị diện sụp đổ, tất cả sinh mệnh sẽ hóa thành hư không.

KHi Lam Tiểu Bố quay về một lần nữa, bao gồm cả Vận Mệnh Thánh Nhân, tất cả mọi người đều đang sững sờ nhìn hư không mênh mông đang tiếp tục niết hóa, những tinh cầu mà thần niệm chạm đến cũng từng cái một sụp đổ, vô số tu sĩ xông ra khỏi tinh cầu, nhưng trước đạo tắc niết hóa đáng sợ này, cũng giống như bèo trôi không rễ.

“Đây chính là Diệt Thế Lượng Kiếp.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân tự lẩm bẩm, hắn ta biết Vĩnh Dạ Lan của mình xong rồi. Trước loại lượng kiếp này, đừng nói là Vĩnh Dạ Lan, toàn bộ vị diện đều sẽ bị hỏng đi.

“Có phải là trước Diệt Thế Lượng Kiếp, tất cả tinh cầu và hư không vị diện đều sẽ biến mất?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố trầm thấp, hắn đang đè nén lửa giận đang bùng cháy trong lòng.

Huyết Hà Thánh Nhân nói ra, “Không phải, nếu có tu sĩ tu luyện đại đạo tự thân lấy giới vực vũ trụ mà bản thân ngưng luyện ra đặt bên trong vùng vị diện này, sẽ không bị loại lượng kiếp niết hóa này ảnh hưởng.”

Lam Tiểu Bố cũng hiểu được, cái này giống như hắn lấy Trường Sinh Giới của mình ra đặt ở vùng vị diện này, cũng sẽ không bị lượng kiếp ảnh hưởng đến.

Cái gọi là lượng kiếp chỉ là niết hóa đạo tắc, niết hóa quy tắc thiên địa, niết hóa tất cả pháp tắc thuộc tính. Bởi vì niết hóa đi những cái này, cho nên mới khiến hư không sụp đổ, tất cả biến mất. Có thể khiến những thứ này niết hóa, người khống chế này cũng phải nắm trong tay quy tắc Thiên Đạo, pháp tắc vạn vật của nơi này. Chỉ có như vậy, hắn ta mới có thể thông qua chuyện niết hóa vùng vị diện này, để thu lấy nghiệp lực, vận may, sinh cơ và tất cả thời cơ đại đạo khi niết hóa vị diện này.

Thế giới vũ trụ mà đại đạo tự thân ngưng luyện ra, tất cả đều là đạo tắc đại đạo do chính mình ngưng luyện ra, hoàn toàn không bị loại niết hóa đạo tắc này ảnh hưởng đến, bởi vì người niết hóa không thể nào khống chế loại đạo tắc đại đạo này. Thế giới vũ trụ của chính mình, chỉ có mình mới có thể khiến nó niết hóa.

“Tiểu Bố sư đệ, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không thì một khi vị diện niết hóa đến đây, chúng ta cũng khó có thể rời đi được.” Chân Thường Nguyên trầm giọng nói, nàng biết ý của Lam Tiểu Bố, sở dĩ Lam Tiểu Bố không ở vị diện Đại Hoang Thần Giới lấy Thất Giới Thạch ra, chính là vì lo lắng sẽ để lộ Đại Hoang Thần Giới ra ngoài.

Lam Tiểu Bố gật đầu, vươn tay lấy Thất Giới Thạch ra.

Thất Giới Thạch xuất hiện trong hư không, hóa thành một cự thạch màu xám trắng, xung quanh cự thạch là đạo tắc Hạo Hãn vờn quanh, quy tắc Không Gian xen kẽ, huyền ảo không gì sánh được.

Ở bên ngoài Thất Giới Thạch, còn có vòng xoáy hư không bảy giới vực.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã tu luyện đến tầng thứ này, cũng biết cái vòng xoáy nằm ở trên cùng chính là vòng xoáy đến Vĩnh Sinh chi địa.

“Thật sự là Thất Giới Thạch…” Phiến Bất Ngang chấn động lên tiếng, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố có thể lấy được Thất Giới Thạch, đồng thời còn lấy Thất Giới Thạch ra.

Sau đó lập tức có cảm giác vô cùng vui mừng tràn ngập, trong lòng lại càng cảm kích Trị Di. Nếu như không có Trị Di, làm sao hắn ta có thể quen được với Lam Tiểu Bố, hắn ta làm sao biết được loại cường giả như Lam Tiểu Bố? KHông thể quen biết Lam Tiểu Bố, vậy thì làm gì có cơ hội dựa vào Thất Giới Thạch rời khỏi vùng vị diện này?

Chẳng những Phiến Bất Ngang kích động, Vĩnh Dạ Thánh Nhân và Bồng Viện cũng kích động vô cùng. Cho dù Huyết Hà Thánh Nhân đã biết Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch cũng cảm thấy kích động. Người tương đối bình tĩnh chỉ có một mình Vận Mệnh Thánh Nhân, đối với Vận Mệnh Thánh Nhân mà nói, nàng muốn đến Vĩnh Sinh chi địa, cũng không nhất thiết phải dùng đến Thất Giới Thạch.

Nhưng mà có kích động, cũng không có người phóng đến Thất Giới Thạch trước.

Lam Tiểu Bố nói ra, “Các vị, chúng ta lưu lại Thông Tin Châu đi, các vị đến Vĩnh Sinh chi địa trước, sau đó chúng ta sẽ liên lạc lại.”

“Lam Đạo CHủ không đi cùng với chúng ta sao?” Phiến Bất Ngang khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Ta không đi cùng với các ngươi, ta lo lắng mình sẽ làm liên lụy đến mọi người. Ta đã đắc tội với một gia hỏa biết bói toán ở Vĩnh Sinh chi địa, nếu như ta đi cùng các ngươi đến Vĩnh Sinh chi địa, sợ sẽ liên lụy mọi người cùng bị đuổi giết với ta.”

“Tiểu Bố nói chính là sự thật, thật sự là hắn vừa đến Vĩnh Sinh chi địa sẽ bị người ta để mắt đến, thế này đi, chúng ta đến Vĩnh Sinh chi địa trước, sau đó mọi người tự tìm kiếm nơi an ổn mà đi tìm đại đạo Vĩnh Sinh của mình đi.” Chân Thường Nguyên chủ động đứng ra nói.

“Đa tạ Lam Đạo Chủ.” Phiến Bất Ngang là người thứ nhất đứng ra cảm tạ Lam Tiểu Bố. Hắn ta cũng đã là cửu chuyển Thánh Nhân đỉnh phong, chỉ cần đến Vĩnh Sinh chi địa, là sẽ có cơ hội đột phá lên Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.

Lam Tiểu Bố lại ôm quyền nói, “Các vị, ta còn muốn nhờ các vị một chút, sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa, tuyệt đối đừng nên tiết lộ Thất Giới Thạch đang ở trên người của ta, nếu không thì ta thật sự hậu hoạn vô tận.”

Phiến Bất Ngang lập tức nói, “Lam Đạo Chủ yên tâm, ta nhất định sẽ không tiết lộ chuyện Thất Giới Thạch ra ngoài.”

Nghe thấy Phiến Bất Ngang trả lời không đau không ngứa như vậy, Bồng Viện nhìn ướt qua Phiến Bất Ngang cười lạnh trong lòng, lập tức nói, “Bồng Viện ta thề, nếu như tiết lộ Thất Giới Thạch đang ở trong tay ai, đại đạo ta niết hóa, thân tử đạo tiêu.”

Chương 2062 - NGược lượng kiếp mà đi. (2)

Huyết Hà Thánh Nhân cũng khinh thường nhìn thoáng qua Phiến Bất Ngang, dám ở trước mặt Lam Đạo Chủ giờ trò vặt, gia hỏa này thật sự cho rằng người khác đều là kẻ đần sao.

Hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, Lam Tiểu Bố đáng sợ như thế nào, đừng thấy ngoài mặt Lam Tiểu Bố rất dễ nói chuyện, nếu như dám ở trước mặt hắn giở mánh khóe, chết sẽ rất khó coi. Nghĩ tên Mông Thất kia đi, muốn thề Lam huynh còn chẳng để ý cho hắn ta thề.

Huyết Hà Thánh Nhân nghiêm giọng thề, “Thuần Anh Sinh ta thề, tuyệt đối không tiết lộ ra sự tồn tại của Thất Giới Thạch, nếu làm trái lời thề này, nhất định thân tử đạo tiêu, thần hồn câu diệt.”

Hắn ta biết thề càng độc ác, Lam Tiểu Bố mới có cái nhìn khác với hắn ta.

Sau đó Vĩnh Dạ Thánh Nhân cũng đứng ra phát lời thề độc, tuyệt đối không tiết lộ sự tồn tại của Thất Giới Thạch.

Phiến Bất Ngang cười cười xấu hổ, chỉ có thể đứng ra nói một lần nữa, “Phiến Bất Ngang ta thề, nếu như tiết lộ vị trí của Thất Giới Thạch, thân tử đạo tiêu, đại đạo niết hóa.”

Hắn ta thật sự không hiểu rõ, vì sao những người này lại phải thề, Lam Tiểu Bố cũng không bảo bọn hắn thề mà. Nhưng mà tất cả mọi người đều thề, một mình hắn ta không lập lời thề thì quá nổi bật rồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng cười lạnh, tên Phiến Bất Ngang này thật sự cho rằng mình nợ hắn ta mà. Gọi gia hỏa này tới đây, chẳng qua là muốn đặt một dấu phẩy cho mối duyên phận này mà thôi, hơn nữa thực lực của tên gia hỏa này cũng tạm được, cho nên sau khi gọi đến đây có thể giúp được ít chuyện. Không ngờ gia hỏa này giở mánh khóe lại kéo đến trên đầu hắn rồi.

Chân Thường Nguyên đứng ra định nói chuyện, Lam Tiểu Bố lại xua tay nói, “Chân sư tỷ không cần thề, bây giờ mọi người lên Thất Giới Thạch đi, thời gian tương đối gấp rút.”

Chân Thường Nguyên cho dù không phát thề thì cũng sẽ không tiết lộ bí mật Thất Giới Thạch của hắn, hơn nữa Chân Thường Nguyên không dựa vào Thất Giới Thạch, vẫn có thể đi đến Vĩnh Sinh chi địa.

Đối với Chân Thường Nguyên, Lam Tiểu Bố vẫn rất tin tưởng.

“ĐƯợc, ta ở Vĩnh Sinh chi địa chờ ngươi.” Chân Thường Nguyên không nói nhảm, là người đầu tiên bước lên Thất Giới Thạch, sau đó phóng vào trận môn hư không, biến mất không thấy gì nữa. Với thực lực của nàng bây giờ, cho dù không phải đối thủ của Hoang Bặc Tử, cũng sẽ không bị đối phương nghiền ép. Huống hồ, sau khi nàng chứng đạo vận may rồi, Hoang Bặc Tử không thể nào tính toán đến sự tồn tại của nàng.

Sau đó Phiến Bất Ngang, Bồng Viện, Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Huyết Hà Thánh Nhân đều lần lượt bước lên Thất Giới Thạch phóng đến vòng xoáy truyền tống đi đến Vĩnh Sinh chi địa.

“Bố gia, chúng ta đợi một lát rồi đi sao?” Thái Xuyên thấy tất cả mọi người đã rời đi, vội vàng hỏi, nó cũng muốn đến Vĩnh Sinh chi địa đi dạo. Lúc đầu nó vẫn luôn gọi Lam Tiểu Bố là đại ca, Cổ Đạo đã dạy nó rất nhiều, bây giờ cũng biết nên gọi Bố gia.

“Chúng ta cũng đi đến đó, nhưng mà không đi như vậy.” Tay Lam Tiểu Bố mở ra, Thất Giới Thạch đã bị hắn cất đi.

Sau khi cất Thất Giới Thạch đi, Lam Tiểu Bố nói với Thái Xuyên, “Ngươi tiến vào Trường Sinh Giới trước, ta thông qua cách khác đến Vĩnh Sinh chi địa.”

Lam Tiểu Bố biết chuyện của Vô Căn Thần Giới, sau khi chỗ vị diện của Vô Căn Thần Giới xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, có một cường giả lấy lực lượng của mình ngăn cản lượng kiếp tiếp tục kéo dài. Nếu không thì làm sao mà còn Vô Căn Thần Giới nữa?

Hơn nữa Lam Tiểu Bố cũng biết rõ sau khi lượng kiếp xảy ra, có thể cảm nhận được Vĩnh Sinh chi địa một cách rõ ràng. Hắn muốn thử một chút, có thể tự cảm nhận được Vĩnh Sinh chi địa, sau đó tìm đến đầu sỏ gây ra Diệt Thế Lượng Kiếp ở vùng vị diện này, sau đó ngăn cản loại lượng kiếp này tiếp tục kéo dài hay không.

Nếu như những cái này hắn cũng không làm được, vậy hắn cũng có thể dựa vào Thất Giới Thạch đến Vĩnh Sinh chi địa. Trừ chuyện dùng Thất Giới Thạch truyền tống người khác đến bên ngoài Vĩnh Sinh chi địa, còn có thể dùng làm pháp bảo phi hành, xuyên qua tất cả vị diện hư không, thậm chí là vũ trụ diện.

Bí mật này của Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố không có ý định để người khác biết, cho nên mới để cho những người còn lại đến Vĩnh Sinh chi địa trước.

Thái Xuyên tiến vào Trường Sinh Giới, lượng kiếp thì càng lúc càng mãnh liệt, quy tắc vị diện sụp đổ từng mảng lớn, rồi biến mất, hư không sụp đổ, quy tắc vỡ nát, sinh cơ tán loạn…

Lam Tiểu Bố càng nhìn trong lòng càng khó chịu, bởi vì muốn chính mình mạnh lên, cho nên tùy ý khống chế sinh tử của người khác sao? Đây chính là ý nghĩa tồn tại của cường giả Vĩnh Sinh sao? Loại Vĩnh Sinh này tồn tại có ý nghĩa gì? Người trong vũ trụ đều chết hết, còn mỗi ngươi xưng vương xưng bá sao?

Cho dù Lam Tiểu Bố rất muốn lập tức giết hết bọn gia hỏa này, nhưng hắn rất rõ, hắn bây giờ so với những cường giả Vĩnh Sinh này quá yếu.

Lam Tiểu Bố lấy ba món bảo vật Tiên Thiên ra, cái thứ nhất là Sinh Tử Bộ, năng lực phòng ngự của Sinh Tử Bộ cực kỳ mạnh mẽ, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, công dụng lớn nhất của Sinh Tử Bộ không phải là phòng ngự, mà là ở chỗ khác. Nhưng mà bây giờ không cần dùng tới.

Biến Sinh Tử Bộ thành nội giáp mặc lên người rồi, Lam Tiểu Bố lại lấy hai món bảo vật phòng ngự Tiên Thiên khác là Đại Khôn thuẫn và Định Khư giáp ra luyện hóa. Hắn chém giết quá nhiều cường giả cửu chuyển, thu thập được mấy chục kiện bảo vật Tiên Thiên. Hai món bảo vật này hắn cũng không biết là lấy được từ trong thế giới của ai, bây giờ lấy ra dùng là được.

Định Khư giáp mặc ở bên ngoài Sinh Tử Bộ, lại dùng Đại Khôn thuẫn hóa thành một tầng hộ giáp ở bên ngoài cùng.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố lại tạo dựng ra một không gian lĩnh vực đạo tắc TRường Sinh ở quanh người mình, lúc này mới xông về phía niết hóa.

Cái hư không niết hóa này là do cường giả Vĩnh Sinh làm ra, chỉ cần hắn tiến vào hư không niết hóa, chắc chắc sẽ cảm nhận được vị trí của cường giả Vĩnh Sinh đang niết hóa vùng vi diện này.

Chương 2063 - Người thê lương.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào trong vùng hư không niết hóa này, lập tức cảm nhận được vô cùng vô tận lực lượng niết hóa bao trùm đến. Mặc dù hắn tu luyện đại đạo tự thân, lực lượng niết hóa này mặc dù không thể nào niết hóa được thế giới của hắn. Nhưng bây giờ là hắn chủ động xông vào trong đạo tắc Niết Hóa. Lĩnh vực Trường Sinh của hắn lập tức bị tổn hại.

Nhưng mà tốc độ độn của Lam Tiểu Bố cực nhanh, hắn vừa cảm nhận phương hướng lực lượng niết hóa mạnh nhất, vừa không ngừng chữa trị lĩnh vực Trường Sinh của mình, đồng thời Lam Tiểu Bố còn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô mà tạo dựng ra đạo tắc Niết Hóa.

Sau khi hoàn thiện đại đạo của mình một lần nữa, Lam Tiểu Bố rất ít khi dựa vào Vũ Trụ Duy Mô. Nhưng bây giờ mọi tinh lực của hắn đều dùng để ngăn cản đạo tắc Niết Hóa để tìm kiếm phương vị Vĩnh Sinh chi địa, loại chuyện tạo dựng mô hình đạo tắc, chỉ có thể giao cho Vũ Trụ Duy Mô.

Khi Lam Tiểu Bố càng tiến vào sâu, trong lòng Lam Tiểu Bố lại càng tức giận, hết cái tinh cầu sinh cơ này đến tinh cầu có sinh cơ khác sụp đổ trong thần niệm của hắn, vô số người đào vong đều tuyệt vọng tử vong trong đạo tắc Niết Hóa này.

Càng tức giận, Lam Tiểu Bố lại càng cưỡng ép chính mình phải tỉnh táo lại. Khi hắn không ngừng tiến về phía trước, hắn lại cảm nhận được lực lượng niết hóa càng đáng sợ. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được tuổi thọ của mình đang nhanh chóng xói mòn. bên trong loại đạo tắc Niết Hóa này dường như có ẩn chứa một loại đại đạo Thời Gian hoặc Năm Tháng cao cấp nhất.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy khó hiểu, hắn biết rất rõ Thời Gian Thánh Nhân đã bị vẫn lạc ở Thái Khư Phần rồi. Hơn nữa Thời Gian Đạo QUyển bây giờ cũng đang ở trên người hắn, loại đạo tắc Niết Hóa có ẩn chứa quy tắc Thời Gian này rõ ràng đã cho thấy đại đạo của đối phương có liên quan đến thời gian.

Chỉ là cho dù Thời Gian Thánh Nhân có sống lại, cũng không thể nào có năng lực lớn đến như vậy chứ? Phải biết rằng đây chính là đang niết hóa một cái vị diện, cướp đi vận may và sinh cơ của một vị diện. ĐỐi phương ít nhất phải là một cường giả Diễn Giới đỉnh phong, thậm chí là đại lão Tạo Hóa.

Cũng may đối phương đã chứng đạo Thời Gian, với lý giải địa đạo Thời Gian của hắn, cộng thêm bên trong lĩnh vực Trường SInh có ẩn chứa đạo tắc Thời Gian thuộc về mình. Lam Tiểu Bố nhanh chóng khiến cho tốc độ tuổi thọ bị xói mòn chậm lại, bởi vì biết đại đạo của đối phương có ẩn chứa đạo tắc Thời Gian, tốc độ hoàn thiện lĩnh vực của hắn cũng càng lúc càng nhanh.

Lĩnh vực Trường Sinh hầu như đang không ngừng bị niết hóa rồi tạo dựng ra, nhưng mà Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy mình cách Vĩnh Sinh chi địa càng lúc càng gần.

Độn thuật của Lam Tiểu Bố cực nhanh, trong loại đạo tắc Niết Hóa này, bất cứ độn thuật nào cũng không thể thi triển được, chỉ có độn thuật Vô Quy Tắc của hắn, chẳng những không bị ảnh hưởng nhiều, mà lại càng lúc càng nhanh. Tất cả quy tắc đều bị niết hóa, cũng không thể niết hóa được độn thuật Vô Quy Tắc của Lam Tiểu Bố.

Mấy ngày sau, trước mắt Lam Tiểu Bố xuất hiện một thông đạo niết hóa cuồng bạo. Thần niệm quét vào trong, lập tức sẽ bị niết hóa sạch sẽ. Cái thông đạo niết hóa này truyền đến đạo tắc Niết Hóa đáng sợ đến cực hạn, quy tắc Thời Gian bên trong cái đạo tắc Niết Hóa này lại càng thêm huyền ảo, rõ ràng. Lam Tiểu Bố hầu như có thể khẳng định, cái thông đạo niết hóa này chính là đang niết hóa đi vùng vị diện này, do gia hỏa tạo ra lượng kiếp ở vùng vị diện này lập ra. Hơn nữa đại đạo mà gia hỏa này tu luyện, tuyệt đối có liên quan đến Thời Gian Đạo Quyển.

Chỉ cần hắn đi xuyên qua cái thông đạo niết hóa này, vậy thì chắc chắn có thể nhìn thấy tên gia hỏa đã tạo ra lượng kiếp kia.

Lam Tiểu Bố không lập tức xông vào trong cái thông đạo niết hóa này, hắn đang đợi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra đạo tắc Niết Hóa. Chỉ cần Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra được đạo tắc Niết Hóa của đối phương, hắn chẳng khác nào đã biết người biết ta, cho dù thực lực không bằng đối phương cũng có cơ hội bảo vệ mạng nhỏ.

Lam Tiểu Bố bây giờ không có gì nhiều, chỉ có Hỗn Độn Thần Linh Mạch và khí Hỗn Độn là nhiều. Cho dù đối phương có là cường giả Vĩnh SInh, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng đạo tắc Niết Hóa vẫn rất nhanh.

Chỉ qua nửa nén hương, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra đạo tắc Niết Hóa của đối phương.

Nhìn thấy mô hình kết cấu đạo tắc Niết Hóa của đối phương, Lam Tiểu Bố biết mình đã đoán không sai, đại đạo của đối phương quả thật lấy đạo tắc Thời Gian làm chủ, hơn nữa đối phương cũng giống như hắn, không chỉ tu luyện đại đạo Thời Gian, mà còn tu luyện đại đạo Ngũ Hành và một vài đạo tắc Vũ Trụ khác.

Đây có phải là người sáng tạo đại đạo tự thân hay không, Lam Tiểu Bố không biết rõ, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, gia hỏa này tuyệt đối là một kẻ hung ác, đại đạo cũng vô cùng đáng sợ. Từ mô hình kết cấu của đạo tắc Niết Hóa này, Lam Tiểu Bố biết sức chiến đấu của gia hỏa này rất mạnh.

Chỗ không hoàn thiện trong đại đạo của đối phương, Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng ra, Lam Tiểu Bố nhanh chóng nắm bắt được. Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng biết vì sao đói phương lại muốn niết hóa vùng vị diện này, đây là một cường giả Diễn Giới, đây là muốn dựa vào việc niết hóa vùng vị diện này để cướp đoạt đi sinh cơ và số mệnh để bước vào tạo Hóa cảnh.

Biết đối phương là cường giả Diễn Giới, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Hắn biết gia hỏa này nhất định mạnh hơn Hoang Bặc Tử rất nhiều, nhưng mà so với Tạo Hóa Thánh Nhân mà nói, có lẽ còn dễ đối phó hơn một chút.

Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng hắn dựa vào Vũ Trụ Ma đuổi được Hoang Bặc Tử đi, thì đã cảm thấy rằng chính mình có thể đối kháng với cường giả Diễn Giới.

Phải biết rằng sau khi Hoang Bặc Tử đi vào vùng vị diện này, thực lực nhất định sẽ bị giảm sút. Huống chi, cường giả Vĩnh Sinh ở Vĩnh

Sinh chi địa phát huy ra thực lực, nhất định sẽ mạnh hơn mười mấy lần khi ở nơi khác.

Cũng may sau khi đuổi Hoang Bặc Tử đi, thực lực của hắn bây giờ cũng đã trưởng thành rất nhanh.

Chương 2064 - Người thê lương. (2)

Lực lượng niết hóa trong thông đạo kia càng ngày càng cuồng bạo, Lam Tiểu Bố biết mình không thể chờ tiếp được nữa, nếu như tiếp tục chờ đợi, vùng vị diện này sẽ bị niết hóa hết, vậy thì ý nghĩa hắn đến đây sẽ không còn nữa.

Lam Tiểu Bố lấy Thời Gian Đạo Quyển ra, huyễn hóa Thời Gian Đạo Quyển thành một cái hộ giáp, mặc bên ngoài hộ giáp Sinh Tử Bộ, sau đó lấy năm đạo quả Ngũ Tùng Châm có thuộc tính khác nhau nuốt vào, lúc này mới xông vào trong vòng xoáy thông đạo niết hóa kia.

Chỉ vừa bước vào, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã bị phá nát.

Lam Tiểu Bố điên cuồng tạo dựng ra lĩnh vực Trường SInh mới, đồng thời độn gấp về phía trước. Lĩnh vực TRường Sinh còn chưa tạo dựng xong, đã bị sụp đổ một lần nữa, sau đó ĐỊnh Khư Giáp của hắn cũng bắt đầu bị niết hóa.

Cảm nhận được Định Khư Giáp bị niết hóa, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng chấn động, nếu như gia hỏa này đến Tạo Hóa cảnh thì có phải rất trâu bò hay không? Chỉ mới Diễn Giới thôi đã dễ dàng khiến bảo vật Tiên Thiên của hắn bị niết hóa. Định Khư Giáp có yếu đến đâu thì đây cũng là một món bảo vật Tiên Thiên.

Phải biết rằng, đây là khi hắn đã nắm bắt được nhược điểm trong đạo tắc Niết Hóa của đối phương. Nếu không thì chẳng những Định Khư Giáp, cho dù là Đại Khôn thuẫn hay Sinh Tử Bộ của hắn, có phải đều sẽ bị niết hóa rồi hay không?

Cũng may Định Khư Giáp mặc dù bị niết hóa, nhưng vẫn có thể giúp Lam Tiểu Bố tranh thủ được một ít thời gian. Lam Tiểu Bố nhân khoảng thời gian này mà điên cuồng thi triển độn thuật Vô QUy Tắc độn gấp, tốc độ kia có thể nói không khác gì thuấn di cả.

Răng rắc! Cuối cùng Định Khư Giáp cũng bị niết hóa không còn, sau đó lại tiếp tục có một tiếng răng rắc nữa vang lên, lĩnh vực TRường SInh Lam Tiểu Bố vừa tạo dựng ra đã bị phá nát, sau đó Đại Khôn thuẫn của hắn cũng xuất hiện vết nứt.

TRong lòng Lam Tiểu Bố chấn động, cũng chẳng dám chần chừ chút nào, không chỉ như thế, tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Hắn biết nếu như mình chờ đến khi Sinh Tử Bộ niết hóa, vậy thì tiếp theo sẽ là thân thể và hồn phách của hắn bị niết hóa.

Xuyên qua đạo tắc Niết Hóa lượng kiếp đáng sợ vô cùng vô tận này, Lam Tiểu Bố cảm nhận được lực lượng niết hóa càng lúc càng đáng sợ, trong lòng lại càng ngày càng tỉnh táo. Hắn biết rõ, bản thân mình sắp gặp được tên chó đã niết hóa cái vị diện này.

Lại có một tiếng nứt vang lên, Đại KHôn thuẫn và lĩnh vực Trường Sinh của hắn đã hóa thành hư vô, Lam Tiểu Bố lại đi được thêm trăm triệu vạn dặm.

Vô cùng vô tận đạo tắc Niết Hóa đánh vào trên Thời Gian Đạo Quyển, khí thế năm tháng tung hoành quanh người Lam Tiểu Bố, chỉ thoáng một cái mà dường đã trôi qua trăm triệu vạn năm.

Cho dù có Thời Gian Đạo Quyển ngăn cản, râu tóc Lam Tiểu Bố vẫn bạc trắng. Da thịt cũng bắt đầu nhăn nheo, biến thành lão giả lọm khọm.

“Răng rắc!” Lúc Thời Gian Đạo Quyển vỡ vụn, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã bọc lấy kích âm mênh mông đánh ra.

Thương thanh dìu hiu xuyên ruột, kích âm trùng thiên phủ kín sông, người thê lương, chôn xương nơi tha hương!

Đạo tắc kích âm trong nháy mắt đã tạo thành một ý cảnh hoàn toàn mới, đạo ý cảnh này cuốn lên vô cùng vô tận giao thế luân hồi của thế giới vũ trụ.

Lam Tiểu Bố không vui không buồn, hắn biết, đối phó với gia hỏa này, một kích ý cảnh Thương âm Sát này là lựa chọn tốt nhất.

…

Cách Lam Tiểu Bố hơn trăm vạn dặm, một nam tử mặc áo bào vàng đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh, quanh người hắn ta đã sớm bố trí vô số đại trận phòng ngự, chỉ có một cái vòng xoáy hư không mênh mông ở phía trước hắn ta.

Lúc này hai tay nam tử mặc áo bào vàng liên tục cuốn lên từng đạo thủ ấn huyền ảo, sau đó vô tận đạo tắc Niết Hóa đánh vào trong vòng xoáy hư không kia, cùng lúc đó, lại có vô cùng vô tận vận may, sinh cơ và nghiệp lực bao trùm đến, giờ phút này khí thế của hắn ta đang không ngừng tăng lên…

Ngay lúc này, nam tử mặc áo bào vàng đột nhiên mở to hai mắt, hắn ta khẽ nhíu mày, bởi vì hắn ta đột nhiên cảm nhận được có một loại nguy cơ sắp ập đến.

Sao lại có thể như vậy được? Mình ở nơi này cảm ngộ đại đạo Tạo Hóa, Vĩnh Sinh chi địa không có bất cứ ai có thể phát hiện ra. Cho dù có người biết hắn ta ở chỗ này chứng đạo Tạo Hóa, cũng không thể nào xông phá được vô số đại trận phòng ngự mà hắn ta đã tích lũy qua vô số năm.

Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, thì sẽ không ra tay với hắn ta, bởi vì đắc tội với một cường giả có thể bước vào Tạo Hóa cảnh bất cứ lúc nào như hắn ta, hoàn toàn không phải cách làm của người theo đuổi đại đạo Vĩnh Sinh.

Thế nhưng cái cảm giác nguy cơ này hết lần này đến lần khác lại đang càng ngày càng mãnh liệt, nam tử mặc áo bào vàng nhìn chằm chằm vòng xoáy trước mắt. Vị trí này hắn ta không hề bố trí hộ trận, đây là thông đạo mà hắn ta đang dùng lượng kiếp niết hóa một vị diện, ai có thể từ nơi này xông đến?

Chẳng lẽ nguy cơ này chính là do vòng xoáy hư không này mang đến, nam tử mặc áo bào vàng này vừa mới nghĩ đến đây, đã cảm nhận được kích âm vô tận phủ trời ngập đất đánh tới.

Giờ phút này, hắn ta lại bị ý cảnh cuốn lấy, chìm vào trong đó.

Ở trong một cái thôn nhỏ an nhàn, đông đảo nông dân đang vất vả lao động làm ruộng, mà cha mẹ của hắn ta cũng nằm trong số đó. Hắn ta và rất nhiều đồng bạn khác cùng tuổi, đang mò cua bắt ốc trong đồng ruộng này, còn nhìn xem vài con chim sẻ nhỏ đang xà xuống bắt châu chấu..

Trời xanh, mây trắng, đồng ruộng, chim sẻ…

Đồng bạn, cha mẹ, hàng xóm láng giềng, trâu vàng…

Bức tranh này quá đẹp, nhưng đã biết bao nhiêu năm hắn ta đã chưa quay về quê hương rồi? Một loại cảm giác thê lương đột nhiên nảy sinh, cảm xúc nhớ nhà phiền muộn như đứt ruột gan, người thê lương, cuối cùng vẫn phải chôn xương nơi tha hương…

KHông đúng, hắn ta chẳng những không về cố hương, hắn ta còn muốn hủy hết mọi thứ ở đây…

KHông ổn, nam tử mặc áo bào vàng đột nhiên tỉnh táo lại, nhưng một đạo trường kích xé rách hồn phách đã xuyên qua vòng xoáy lượng kiếp xuất hiện trước mặt hắn ta, đánh vào mi tâm của hắn ta.

Chương 2065 - Vĩnh Sinh chi địa.

Nam tử mặc áo bào vàng kinh hãi, đạo vận điên cuồng tụ lại, sau đó đánh ra một quyền.

“Phốc!” TRường kích vẫn vạch ra vết máu trên mi tâm của nam tử mặc áo bào vàng này, đạo tắc không gian của nam tử áo bào vàng này trong nháy mắt đã hỗn loạn.

Oanh! Răng rắc! Đạo vận Thương âm Sát vừa mới thành hình của Lam Tiểu Bố cũng bị một quyền này của đối phương đánh nát thành bã vụn, Lam Tiểu Bố xông ra khỏi vòng xoáy hư không này, há miệng phun ra một ngụm máu.

Cho dù nam tử áo bào vàng này chỉ tiện tay đánh ra một quyền này, nhưng cũng khiến hắn bị thương không nhẹ.

Lam Tiểu Bố đâu dám dừng lại, không chút do dự thuấn di xông ra ngoài, hắn khẳng định ý nghĩ niết hóa vị diện của nam tử áo bào vàng này đã bị hắn phá hủy.

Loại thủ đoạn niết hóa vị diện đáng sợ này, tuyệt đối không phải thi triển tùy tiện bất cứ lúc nào, tuyệt đối phải chuẩn bị vô số năm mới bắt đầu. Bây giờ đạo tắc đại đạo của đối phương đã bị hắn quấy nhiễu mà rối loạn, thông đạo niết hóa bị hắn cản trở, nếu như còn tiếp tục nữa, vậy thì hắn cũng bất lực rồi.

Sự thật đúng như Lam Tiểu Bố đoán, khi Lam Tiểu Bố thoát ra ngoài, nam tử áo bào vàng há miệng phun ra một ngụm máu, đạo vận quanh người hỗn loạn suy yếu. CHỉ trong thời gian ngắn, hắn ta đã bị trọng thương. Một kích của Lam Tiểu Bố chỉ khiến hắn ta bị thương nhẹ mà thôi, nhưng một kích kia của Lam Tiểu Bố đã tạo ra ảnh hưởng đến cả ngàn vạn năm cũng không thể nào xóa đi được.

Một kích này nhìn như có vẻ sắp xé rách thức hải của hắn ta, nhưng thức hải của hắn ta không sao cả, một kích kia lại xé rách đạo tắc Niết Hóa của hắn ta. Khiến thông đạo niết hóa của hắn ta bị đóng lại, không thể nào tiếp tục niết hóa vị diện kia nữa.

Lực lượng phản phệ từ vị diện ập đến, bây giờ đừng nói là hắn ta bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cho dù là giữ vững thực lực ở Diễn Giới Thánh Nhân cảnh, cũng phải dựa vào vận may.

Giờ phút này đạo tắc đại đạo của hắn ta đang điên cuồng tán loạn, lực lượng phản phệ của lực lượng niết hóa này, hắn ta cũng không thể nào chịu đựng được.

“Két!” Một tiếng nổ tung từ trong hư không truyền đến, thông đạo hư không niết hóa ở trước mặt nam tử áo bào vàng này đã biến mất.

Nam tử mặc áo bào vàng này không ngừng nôn ra máu tươi, khí thế của hắn ta và đạo tắc đại đạo theo những lần nôn máu này mà yếu đi.

Đáng tiếc là Lam Tiểu Bố đã bỏ chạy, nếu không nói không chừng hắn thật sự đụng phải vận may, có lẽ có thể xử lý được tên nam tử mặc áo bào vàng này.

Chỉ qua nửa nén hương, nam tử áo bào vàng kia mới nhìn chầm chầm thông đạo niết hóa đã biến mất trước mắt, trong mắt là lửa giận vô tận.

Hắn ta đã chuẩn bị vài vạn năm, đồng thời từ chỗ Hoàng Tuyền Đạo Tổ lấy được đạo tắc Vị Diện Khai Thiên, chuẩn bị cướp đi vận may và sinh cơ của một vị diện, vậy mà lại bị một con kiến hôi phá hủy, cho nên bị thất bại trong gang tấc. Đạo tắc Vị Diện Khai Thiên mất đi, cho dù hắn ta có khôi phục lại, cũng đừng mong có thể tiếp tục niết hóa vùng vị diện kia được nữa.

Nếu như thù này Trọng Kiếm Sam hắn ta không báo, hắn ta không xứng tiếp tục ở lại Vĩnh Sinh chi địa nữa. Còn chuyện Lam Tiểu Bố chạy thoát, hắn ta cũng không lo lắng. Nếu như một sâu kiến từ vị diện Thần giới đến đây, mà có thể chạy trốn từ trong tay hắn ta, vậy thì Trọng Kiếm Sam hắn ta không cần phải chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh nữa rồi.

Vô cùng vô tận đạo tắc bại niết dừng phản phệ, Trọng Kiếm Sam thở dốc một hơi, nuốt một cái đạo quả vào trong miệng, sau đó lấy một cái thủy tinh cầu ra, hai tay đánh ra vô số thủ quyết huyền ảo phức tạp. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, một đạo tắc phương vị rõ ràng đã bị Trọng Kiếm Sam nắm bắt được, phong ấn vào trong thủy tinh cầu.

Mà cái đạo tắc phương bị này, chính là phương hướng bỏ chạy của Lam Tiểu Bố. Cho dù Lam Tiểu Bố có chui đến đâu, đạo tắc phương vị này cũng sẽ chỉ ra chỗ của Lam Tiểu Bố. Nam tử mặc áo bào vàng này thở phào một hơi, chỉ cần Lam Tiểu Bố còn ở Vĩnh Sinh chi địa, hắn ta nhất định sẽ tìm ra đối phương.

Ở lại chỗ này bế quan hơn mười ngày, Trọng Kiếm Sam cảm nhận được vết thương của mình đã bình phục được một chút, lúc này mới nuốt một cái đạo quả khác, sau đó trầm mặt lấy một thanh độn kiếp, đây là pháp bảo phi hành của hắn ta, ĐỘn Thiên Kiếm.

Nhưng mà ngay khi hắn ta định kích phát Độn Thiên Kiếm rời đi, đột nhiên cảm nhận được cái gì đó, vươn tay ra cuốn một cái trong hư không, lập tức bật thốt, “Thời Gian Đạo Quyển?”

Ánh mắt hắn ta lập tức sáng lên, hắn ta được xưng là Vạn Đạo Thánh Nhân, tu luyện cũng là vạn đạo, nhưng mà đại đạo Thời Gian vẫn là đạo tắc quan trọng nhất trong lòng hắn ta. Đáng tiếc là, hắn ta vẫn luôn không có Thời Gian Đạo Quyển. Nếu như có thể lấy được Thời Gian Đạo Quyển, vậy hôm nay cái thông đạo niết hóa của hắn ta đã không thể nào vì có người ra tay mà bị hủy.

Hắn ta không phải là không muốn tìm kiếm Thời Gian Đạo Quyển, mà là vì Thời Gian Đạo Quyển nằm trong tay Thời Gian Thánh Nhân, Thời Gian Thánh Nhân không biết đã mất tích bao lâu, còn về mất tích ở nơi nào, cũng không có người nào biết rõ. Bây giờ hắn ta nhìn thấy Thời Gian Đạo Quyển, loại cơ hội này làm sao hắn ta có thể bỏ qua được?

Vốn dĩ đang định để qua một khoảng thời gian nữa mới đi tìm Lam Tiểu Bố, nhưng bây giờ Thời Gian Đạo Quyển đã khiến Trọng Kiếm Sam thay đổi ý định, hắn ta nhất định phải tìm được Lam Tiểu Bố trước. Hắn ta không cho phép có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra, khiến Thời Gian Đạo Quyển lại lần nữa biến mất trước mặt hắn ta.

…

Lam Tiểu Bố cũng không biết phương vị bỏ chạy của mình đã bị Trọng Kiếm Sam nắm bắt được, hắn không tiếp tục thuấn di nữa mà thi triển độn thuật Vô Quy tắc, tiếp tục độn hành một ngày, sau đó dùng Luân Hồi Oa để di chuyển.

Chương 2066 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)

Lúc này Lam Tiểu Bố cũng có chút khó hiểu vì sao Trọng Kiếm Sam lại không đuổi theo hắn? Chẳng lẽ mình hủy đi thông đạo niết hóa của đối phương, đạo tắc bại niết phản phệ lại, cho nên đối phương hoàn toàn không có khả năng đuổi theo mình?

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, đáng tiếc bây giờ hắn đã cách xa chỗ của nam tử áo bào vàng kia. Nếu không thì với bản tính của hắn, thật sự có khả năng sẽ quay lại xem một chút.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, kẻ thù của hắn tuyệt đối không phải chỉ có nam tử áo bào vàng kia, kẻ thù của hắn có một đống, nam tử áo bào vàng kia thậm chí còn chưa chắc là kẻ mạnh nhất trong đống kẻ thù của hắn.

Tốc độ Luân Hồi Oa càng lúc càng nhanh, cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố có phát một đạo tin tức cho bọn người Vận Mệnh Thánh Nhân, nhưng khiến Lam Tiểu Bố có chút lo lắng là, năm đạo tin tức mà hắn phát ra ngoài, không có cái nào có hồi âm.

Lam Tiểu Bố cảm thấy không ổn, không chỉ có Vận Mệnh Thánh Nhân không trả lời, mà chính hắn cũng có một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt. Hắn dừng tiếp tục dùng Luân Hồi Oa phi hành, mà cảm nhận xem có chỗ nào không ổn.

Một canh giờ trôi qua, Lam Tiểu Bố không thể nhận ra có chỗ nào không ổn, chuyện này càng khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy trong lòng bất an. Hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân, nếu cảm nhận được nguy hiểm, vậy thì chính là có nguy hiểm. Hắn tìm không ra được nguy hiểm ở chỗ nào, như vậy mới càng đáng sợ.

Hắn lấy phương vị mà U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức giao dịch với hắn ta, sau khi Chung Vô Sức đưa phương vị này cho hắn, chính hắn đã tự khắc họa đạo tắc phương vị ra, nếu không thì bây giờ lấy ra sợ rằng chỉ trống rỗng.

Phương vị đạo tắc chỉ hướng như có như không, nhưng Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Hắn thu hồi Thời Gian Đạo Quyển đã bị tàn phá và Sinh Tử Bộ lại, Thời Gian Đạo Quyển bị tàn phá, Lam Tiểu Bố không thèm để ý, hắn đã xem qua Thời Gian Đạo Quyển, cho dù chỉ còn một bản tàn phá, hắn cũng có thể thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra một lần nữa. Nhưng mà hắn đã có đạo tắc Thời Gian của chính mình, Thời Gian Đạo Quyển đối với hắn mà nói thật ra cũng không quan trọng.

Sau khi xác định mình không để lại một chút đạo vận nào, Lam Tiểu Bố lại càng cảm thấy khó hiểu. Nếu trên người không có đạo vận nào, vì sao chính mình luôn cảm thấy bất an? Là Vận Mệnh Thánh Nhân đã nói, hắn vừa đến nơi này sẽ bị đại lão Tạo Hóa để mắt đến sao?

Cái vị trí bảo mệnh mà Lam Tiểu Bố đã giao dịch với Chung Vô Sức kia, hắn cũng không muốn sau khi mình trốn đến chỗ đó, kết quả khi bị người đuổi giết lại làm lộ ra ngoài.

Lam Tiểu Bố điên cuồng vận chuyển đại đạo Trường Sinh, cẩn thận tìm kiếm xem trên người mình có chỗ nào bất thường hay không. Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố mới hoàn toàn tỉnh ngộ, bây giờ hắn đang ở Vĩnh Sinh chi địa.

Ở Vĩnh Sinh chi địa, tất cả quy tắc đều là Vĩnh Sinh, mà hắn đến từ vị diện Thần giới. Chính hắn hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ bất thường nào cả. Nhưng đối với tu sĩ quanh năm sinh tồn ở Vĩnh Sinh chi địa này, hắn giống như một ngọn đèn sáng, đi đến đâu cũng bị bại lộ trong mắt người khác.

Lam Tiểu Bố hiểu ra đạo lý này, trong lòng hắn lại càng bất an. Hắn nhất định phải trong thời gian ngắn nhất khiến đại đạo Trường Sinh của mình và đạo vận của vùng vị diện này đồng nhất với nhau.

Cho dù Lam Tiểu Bố biết, dừng lại ở chỗ này bế quan rất nguy hiểm, có thể tùy tiện trở thành món ăn của người khác bất cứ lúc nào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại không thể không dừng lại, điên cuồng vận chuyển đại đạo Trường Sinh, vừa cảm ngộ đạo tắc Vĩnh Sĩnh ở nơi này, vừa dung hợp đại đạo Trường Sinh của mình với quy tắc thiên địa ở Vĩnh Sinh chi địa.

Thời gian cứ như vậy chầm chậm trôi qua, khí thế trên người Lam Tiểu Bố đột nhiên càng ngày càng yếu đi, sau khi thời gian trôi qua đã dần dần đồng hóa với đạo tắc thiên địa xung quanh.

…

Vĩnh SInh cung.

Ở Vĩnh Sinh chi địa, đây là vị trí chí cao vô thượng. Khống chế Vĩnh Sinh Cung là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hơn nữa càng laf đệ nhất Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, không có người nào từng nhìn thấy hắn ta ra tay. Nghe đồn người từng nhìn thấy hắn ta ra tay đề đã sớm biến thành xương khô.

Giờ phút này ở trong Vĩnh Sinh Cung, có bốn tên cường giả đang ngồi. Trừ Vĩnh Sinh Thánh Nhân ngồi ở vị trí cao nhất ra, bên trái Vĩnh Sinh Thánh Nhân có hai người ngồi, bên phải một người ngồi.

Nếu như tìm ra mười cường giả địa biểu cho Vĩnh Sinh chi địa, bốn người này nhất định nằm trong số đó, hơn nữa còn là bảy vị trí đầu.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân ngồi ở vị trí cao nhất đương nhiên không cần phải nói đến, hắn ta là Vĩnh Sinh Thánh Nhân từ thời khai thiên tích địa, là cường giả xuất hiện ở Vĩnh Sinh chi địa sớm nhất, đại diện cho việc mở Vĩnh Sinh chi địa ra. Vào vô số năm trước, cũng đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Trừ Vĩnh Sinh Thánh Nhân, ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái là người có dáng người cực cao, nhưng lại có bốn con mắt, trong đó có hai con mắt mọc trên trán.

Tướng mạo người này quái dị, nhưng mà không có ai dám xem thường hắn ta. Bởi vì đây cũng là một vị Tạo Hóa Thánh Nhân. Ánh Đạo Thánh Nhân. Hắn ta có thể chiếu rõ mọi đại đạo, cảm nhận được đạo vận, biến nó thành của mình. Loại năng lực này, đã sớm giúp hắn ta đứng ở thế bất bại. Đạo tràng của hắn ta nằm ở Quan Vân, là một tòa vân sơn, còn là Vĩnh Sinh Vân Sơn do thiên sinh địa trưởng.

Ngồi bên cạnh Ánh Đạo Thánh Nhân chính là một nam tử có vóc người trung đẳng, quanh người hắn ta có lôi điện vờn quanh, giống như bị điện bao bọc. Hắn ta chính là Lôi Đình Thánh Nhân Cốc Bắc Chi Lôi, là một người duy nhất ở Vĩnh Sinh chi địa không tu luyện đại đạo đỉnh cấp, nhưng lại có thể trở thành cường giả Tạo Hóa Thánh Nhân.

Ngồi phía bên phải là một nam tử gầy yếu, hắn ta giống như đang ở trong mây mù. Hắn ta chính là Tạo Hóa Thánh Nhân Thiên Cơ Cốt, Thiên Cơ Thánh Nhân.

Đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân nằm ở Thiên Cơ Cốt, đạo tràng cũng như tên, chính là nằm phía trên một cây cự cốt vô cùng to lớn. Cái cây xương cốt này, chính là cấm địa của Vĩnh Sinh chi địa. Trừ

Thiên Cơ Thánh Nhân ra, không có bất kỳ người nào có thể tiếp xúc với cây xương cốt này.

Chương 2067 - Gặp lại Nhân Thế Gian.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân mỉm cười, cao giọng nói, “Hành huynh rất ít khi ra ngoài, mỗi lần ra ngoài nhất định có đại sự. lần này Hành huynh gọi mấy người chúng ta tụ tập lại một chỗ, có phải lại có đại sự nào dó xảy ra hay không?”

Hành huynh trong miệng Vĩnh Sinh Thánh Nhân chính là Hành Bình Viễn, cũng chính là Thiên Cơ Thánh Nhân Thiên Cơ Cốt. Nghe thấy Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói chuyện, Thiên Cơ Thánh Nhân làm một cái thủ lễ, sau đó giọng nói trầm thấp nói ra, “Mấy ngày trước tâm thần ta hơi dao động, lập tức dựa vào Thiên Cơ Cốt suy tính mấy ngày, kết quả là có một chuyện không thể khinh thường.”

“Chuyện gì?” Người đầu tiên hỏi chính là Ánh Đạo Thánh Nhân, nhìn quang mang lóe lên trong mắt hắn ta, đám người lập tức biết được hắn ta đang suy nghĩ gì.

Ánh Đạo Thánh Nhân có lẽ thực lực không phải là mạnh nhất, nhưng đại đạo của hắn ta rất mạnh. Bất cứ đại đạo gì cũng có thể bị hắn ta chiếu rọi ra, sau đó lý giải thông thấu đạo của đối phương. Thử nghĩ một chút xem, ngươi ra tay với người biết rõ đại đạo của mình, ngươi có mấy phần thắng chứ?

Thiên Cơ Thánh Nhân nói ra, “Mọi người chắc hẳn đều biết Vạn Đạo Thánh Nhân chứ?”

Tất cả mọi người đều không nói gì, Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam mọi người đều biết, hơn nữa còn biết gia hỏa này sắp bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Trên thực tế chuyện Trọng Kiếm Sam bước vào Tạo Hóa cảnh cũng là chuyện mà mọi người ngầm thừa nhận, nếu không ở Vĩnh Sinh chi địa mà muốn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cũng không phải là chuyện gì đơn giản. Những đại lão Tạo Hóa còn lại không thừa nhận ngươi, ngươi muốn tiến vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Ha ha, đừng có nằm mơ.

Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có mấy người, vì sao phải cho ngươi chứ?

Trọng Kiếm Sam thực lực bình thường, nhưng quan trọng nhất là nghe lời. Chính quả ở Vĩnh Sinh chi địa cho Trọng Kiếm Sam, đó là lựa chọn tốt nhất. Chờ Trọng Kiếm Sam bước vào Tạo hóa cảnh rồi, có việc gì bẩn cứ tự nhiên mà giao cho tiểu đệ Trọng Kiếm Sam này đi làm.

Thiên Cơ Thánh Nhân tiếp tục nói, “Nhưng trong kết quả suy tính của ta, Trọng Kiếm Sam đã chứng Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại.”

“Chuyện này sao có thể?” Ánh Đạo Thánh Nhân khẽ nhíu mày, nội tình Trọng Kiếm Sam đầy đủ, hơn nữa còn được bọn hắn ngầm thừa nhận, tranh đoạt được một đạo đạo tắc Vị Diện KHai Thiên từ chỗ Hoàng Tuyền Đạo Chủ. VỚi thực lực của Trọng Kiếm Sam, có đạo tắc Vị Diện Khai Thiên này giúp đỡ, hầu như là 100% có thể bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Nội tình tích súc đã nhiều như vậy, cộng thêm vận may và sinh cơ của một vị diện tăng cường, không muốn vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh cũng khó khăn.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng nhíu mày, năm đó mọi người bắt tay nhau xử lý Đại Trụ Thánh Nhân, vẫn luôn muốn tìm kiếm hai Tạo Hóa Thánh Nhân biết nghe lời bổ sung. Không ngờ tên Trọng Kiếm Sam này nghe lời thì nghe lời thật, nhưng lại không có bản lĩnh gì, vậy mà khi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân lại thất bại.

“Vì sao hắn lại thất bại?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân hỏi một câu, mấy ngày nay hắn ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ là không nghĩ sâu mà thôi. Nhưng Trọng Kiếm Sam chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại, chắc hẳn còn chưa ảnh hưởng đến hắn ta chứ?

Giọng điệu của Thiên Cơ Thánh Nhân càng trầm thấp nghiêm trọng, “Mọi người chắc hẳn vẫn còn nhớ đến Đại Trụ Thánh Nhân năm đó chứ?”

Đám người gật đầu không nói gì, thực lực Đại Trụ Thánh Nhân thật sự cường hãn không có giới hạn. Không chỉ như vậy, gia hỏa này còn muốn khống chế Vĩnh Sinh chi địa, lúc này mới khiến mấy Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại kiêng kị, khi Đại Trụ Thánh Nhân niết hóa vị diện để diễn hóa Đại Vũ Trụ Thuật, bị bọn hắn đánh lén, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Còn về phân hồn Đại Trụ Thánh Nhân có thể trở lại Vĩnh Sinh chi địa hay không, không có người nào quan tâm. Bởi vì phân hồn của Đại Trụ Thánh Nhân cho dù có thể trở về, cũng tuyệt đối không thể tu luyện đến trạng thái như cũ.

Thiên Cơ Thánh Nhân tiếp tục nói, “Lúc trước mấy người chúng ta mặc dù vây công Đại Trụ Thánh Nhân, nhưng chẳng qua nếu không có ngoại lực hỗ trợ, chúng ta cũng không thể giết được hắn.”

“Ngươi nói là?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân hiểu ra, lệ mang trong mắt lóe lên.

Thiên Cơ Thánh Nhân tựa như biết Vĩnh Sinh Thánh Nhân muốn hỏi điều gì, gật gật đầu, “Không sai, lần này Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam chứng đạo thất bại, cũng có cùng nguyên nhân với Đại Trụ Thánh Nhân diễn hóa Đại Vũ TRụ Thuật thất bại năm đó. Năm đó Đại Trụ Thánh Nhân bị mấy người chúng ta kiềm chế, nhưng lại bị một con kiến hối trong vị diện mà hắn niết hóa lao ra đánh lén. Dẫn đến chúng ta tiêu diệt được hắn, khiến Đại Vũ Trụ Thuật của hắn không thể diễn hóa thành công.

Mà lần này dựa theo suy tính của ta, Trọng Kiếm Sam cũng là vào lúc đang niết hóa vị diện, bị một sâu kiến từ trong chỗ vị diện hắn đang niết hóa lao ra đánh lén. Mặc dù không đến mức thân tử đạo tiêu, nhưng bị thương không nhẹ.”

Hai mắt Ánh Đạo Thánh Nhân sáng lên, “Hành đạo hữu, ngươi nói là Vĩnh Sinh chi địa lại xuất hiện một người giống như tên họ Mạc kia? Là hạng người tuổi trẻ có thể vấn đỉnh chí cao ở Vĩnh Sinh chi địa ta?”

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Ánh Đạo Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân cường đại ở chỗ có thể chiếu rọi được đại đạo của đối phương, phục chế đại đạo của đối phương. Đạo của hắn ta thậm chí còn phức tạp huyền ảo hơn cả Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, đây cũng là lý do mà hắn ta có thể bước chân vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Nếu như không phải bởi vì đạo của hắn ta quá phức tạp, tốn hao quá nhiều thời gian, có lẽ lực chiến đấu của hắn ta cũng sẽ không kém như vậy, mà là sức chiến đấu đỉnh cấp.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân vừa hay tương phản với nhau, một người tu luyện không biết bao nhiêu đại đạo, một người thì chỉ tu luyện mỗi đại đạo Lôi Đình, cho nên thực lực của Lôi Đình Thánh Nhân mạnh hơn xa Ánh Đạo Thánh Nhân tu luyện vô số đại đạo.

Chương 2068 - Gặp lại Nhân Thế Gian. (2)

Nhưng mà Ánh Đạo Thánh Nhân cũng không cảm thấy đại đạo của mình có vấn đề, mà là cảm thấy đây là vấn đề thời gian, chỉ cần cho hắn ta thời gian, hắn ta sẽ trở thành người mạnh nhất. Điều duy nhất khiến Ánh Đạo Thánh Nhân tiếc nuối chính là, hắn ta lại không thể chiếu rọi ra được đại đạo của tên tu sĩ họ Mạc lúc trước kia. Cái tên tu sĩ trẻ tuổi họ Mạc kia mặc dù còn chưa đến Vĩnh Sinh cảnh, thế nhưng đại đạo ngưng luyện, dung hợp với vạn vật, đại đạo của Ánh Đạo Thánh Nhân mặc dù cũng mạnh, nhưng còn chưa thể nào phục chế ra được đại đạo của đối phương. LOại đại đạo mới kia chính là thứ mà hắn ta hướng đến.

Cho nên hôm nay Thiên Cơ Thánh Nhân nói lại xuất hiện một kẻ như vậy, hắn ta mới tỏ vẻ hứng thú như vậy.

Thiên Cơ Thánh Nhân gật đầu, “Dựa theo những gì ta suy tính ra, cái này thật sự là một đại đạo vô thượng, tu luyện đại đạo tự thân, hơn nữa…”

Nhìn thấy Thiên Cơ Thánh Nhân dừng lại nhìn mình một chút, Vĩnh Sinh Thánh Nhân lập tức hỏi, “Chắc hẳn có liên quan gì đến ta?”

Thiên Cơ Thánh Nhân do dự một chút rồi nói, “Ta luôn cảm thấy đạo của hắn có liên quan đến vĩnh sinh, có phải có liên hệ với Vĩnh SInh đạo hữu hay không, ta vẫn còn chưa dám xác định. Chỉ là vận may của người này hùng hậu vô biên, ta chỉ có thể suy tính được vị trí của hắn, nhưng cụ thể là nơi nào thì ta lại không biết.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân đột nhiên đứng lên, “Đã như vậy, chúng ta nhanh chóng đi tìm hắn, nếu không đợi hắn đồng hóa quy tắc ở Vĩnh Sinh chi địa rồi, muốn tìm đến hắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều.”

Chuyện này không phải không có tiền lệ, lúc trước khi bọn hắn vây giết tên tu sĩ trẻ tuổi họ Mạc kia, ban đầu cũng không quá để ý, cho rằng đây chỉ là một sâu kiến mà thôi. Kết quả tên họ Mạc kia càng ngày càng cường đại, cuối cùng đồng hóa đạo tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, sau đó nhẹ nhàng rời đi. Cho đến bây giờ, bọn hắn vẫn chưa thể tìm được tên họ Mạc kia đang ở nơi nào.

Nói được một nửa, Vĩnh Sinh Thánh Nhân dường như nhớ ra chuyện gì đó, “Lập tức bảo Trọng Kiếm Sam đến đây, bảo hắn khắc họa dung mạo và khí thế đại đạo của tên tu sĩ kia ra, sau đó toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa truy nã người này. Tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm lần trước.”

“Vâng.” TRong chỗ tối có một giọng nói trầm thấp trả lời, sau đó thì lặng yên không một tiếng động.

…

Lam Tiểu Bố đang muốn hoàn toàn dung nhập đạo tắc của mình vào trong Vĩnh Sinh chi địa, nhưng đúng lúc này, đột nhiên hắn cảm thấy một cảm giác nguy cơ cực độ bao trùm đến.

Sau đó lập tức có lĩnh vực Thánh Nhân mênh mông vô tận trói buộc hắn lại, hơi thở tử vong quanh quẩn trong lòng, Lam Tiểu Bố điên cuồng mở rộng lĩnh vực của mình, nhưng lĩnh vực của hắn chỉ có thể khiến thân hình của hắn khẽ động đậy mà thôi.

Phải nhanh chóng lấy Vũ Trụ Ma ra, đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Lam Tiểu Bố, nhưng mà cái lĩnh vực Thánh Nhân đáng sợ kia thừa dịp hắn bế quan dung nhập quy tắc thiên đại Vĩnh Sinh chi địa mà trói chặt lấy hắn, chỉ sợ không đợi hắn lấy Vũ Trụ Ma ra, hắn đã bị người ta giết chết.

Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, giờ phút này đừng nói là Vũ Trụ Ma, ngay cả Trường Sinh Kích cũng chẳng thể lấy ra được, cũng may lĩnh vực Trường Sinh của hắn không phải là ăn chay, đang diên cuồng mở rộng lĩnh vực của mình, sau đó, hắn cuối cùng cũng có thể đánh ra một quyền.

Đây là thần thông duy nhất mà Lam Tiểu Bố có thể dánh ra, Vũ âm Sát. Đấm một quyền này ra, không gian lập tức hóa thành thu buồn. Chỉ là một quyền này đánh ra quá vội vàng, thu buồn có chút cuồng bạo, trong ý cảnh này, cỏ cây chỉ chớp mắt đã hóa thành sương.

Lam Tiểu Bố bình thường khi thi triển một quyền này, đều phải có gió thu bi thương trước, sau đó là ý thu cô đơn, cuối cùng là sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương.

Lần này vì bảo mệnh, một quyền ý cảnh thần thông này thi triển vô cùng nóng vội, loại ý cảnh vô cùng nóng vội này khó khăn lắm mới có thể ngăn trở được lĩnh vực Thánh Nhân đang trói buộc hắn.

Lam Tiểu Bố biết rõ, kẻ tới chính là nam tử áo bào vàng lúc trước, hắn không ngờ gia hỏa này lại đến đây nhanh như vậy, hơn nữa thực lực còn cường đại như vậy, so với phán đoán lúc trước của hắn dường như hoàn toàn khác biệt.

“Phá hỏng chuyện của bản thánh, ngươi sẽ vĩnh viễn sám hối trong nghiệp hỏa của bản thánh…” Lam Tiểu Bố vừa mới ngăn cản lĩnh vực Thánh Nhân trói buộc hắn, một giọng nói mỉa mai truyền đến, khí thế đáng sợ nghiền ép đến.

Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn đã rơi vào thế hạ phong. Đây chính là vì không đủ kinh nghiệm, một bước sai thì từng bước sai. Về thực lực thì hắn vốn không bằng đối phương, bây giờ thì lại càng đang đứng trước nguy cơ sinh tử.

“Ha ha, Trọng Kiếm Sam ngươi mà cũng dám xưng thánh? Ngươi nhận một đòn của tiểu gia rồi nói tiếp.” Một giọng nói mỉa mai truyền đến, lập tức mọi lĩnh vực đều bắt đầu niết hóa.

Lĩnh vực Thánh Nhân vào giờ phút này đã biến thành Nhân Thế Gian bình thường đến cực hạn, đông đảo chúng sinh, trong cái Nhân Thế Gian này, giống như thay đổi khôn lường, không có chút ý nghĩa nào. Tất cả mọi biến hóa sinh tử bên trong cái Nhân Thế Gian này, đều bị nó khống chế.

Lam Tiểu Bố cảm thấy lĩnh vực đang trói buộc mình buông lỏng, trong lòng hắn vô cùng vui mừng, lập tức xông ra khỏi lĩnh vực Thánh Nhân này, đồng thời lấy Trường Sinh Kích ra.

“Nhân Thế Gian!” Trong giọng nói của Trọng Kiếm Sam ẩn chứa sự hoảng sợ cực độ, sau đó cả người đều hóa thành sương máu biến mất ngay tại chỗ. Mặc dù hắn ta biết, cấm thuật lần này nhất định sẽ khiến hắn ta vô duyên với Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng hắn ta không muốn chết. Loại thần thông Nhân Thế Gian này, ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có một người thi triển, đó chính là người mà Vĩnh Sinh chi địa bọn họ truy sát vô số năm. Kết quả chẳng những không giết chết đối phương, mà ngược lại khiến đối thủ càng ngày càng mạnh, đó chính là Mạc Vô Kỵ.

Nhân Thế Gian xuất hiện, có nghĩa là Mạc Vô Kỵ đến. Tạo Hóa Thánh Nhân còn không thể làm gì được người này, hắn ta ở đây chờ chết sao?

Chương 2069 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm.

Lam Tiểu Bố biết có người đã ra tay giúp hắn, nếu không thì cho dù hắn có thể chạy trốn được một mạng, cũng sẽ bị trọng thương. Bị trọng thương ở Vĩnh Sinh chi địa, vậy tương đương với việc giao nửa cái mạng của mình ra.

KHiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, người đến là một thanh niên có tuổi tác gần giống với hắn, mặc một thân đồ xanh. Quan trọng nhất là, hắn không thể cảm nhận được bất cứ khí thế đại đạo nào trên người của người này, tựa như đây chỉ là một người phàm tục bình thường. Có thể nói nếu nhét người này vào trong một đám người thường, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra chút nổi bật nào cả.

Điều duy nhất khác với phàm nhân bình thường chính là, thanh niiên áo xanh đứng trước mặt hắn này, toàn thân trên dưới đều tràn ngập một loại tự tin. Nhưng ánh mắt người này lại không hề hùng hổ dọa người, mà là rất bình thản.

Thanh niên áo xanh quan sát Lam Tiểu Bố một chút, cười nói một cái, “Ta tên là Mạc Vô Kỵ, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn ngươi vừa mới đến Vĩnh Sinh chi địa không lâu. Đại đạo của ngươi vô cùng phi thường, vừa đến nơi này, lập tức cảm nhận được rõ sự thiếu sót của mình, đồng thời muốn cố gắng thay đổi điểm này.”

Lam Tiểu Bố lúng túng nói, “Đúng là như vậy, vừa rồi tên gia hỏa áo bào vàng kia muốn niết hóa một cái vị diện, kết quả đã bị ta phá hủy.”

“Gia hỏa kia muốn niết hóa vị diện?” ÁNh mắt Mạc Vô Kỵ lóe lên tia sát ý, sớm biết vậy thì hắn ta sẽ tìm mọi cách cũng phải giết chết tên Trọng Kiếm Sam kia.

“Đúng vậy, chỉ là kinh nghiệm của ta không đủ, cho rằng gia hỏa này bị trọng thương không thể đuổi đến chỗ ta, không ngờ gia hỏa này chẳng những đuổi tới đây, mà còn đánh lén ta nữa. Thực lực của ta không bằng hắn, nếu không phải nhờ Mạc huynh ra tay, ta đã gặp nguy hiểm rồi.” Lam Tiểu Bố thành thật nói.

Mạc Vô Kỵ xua tay, “Ngươi đánh không lại hắn chỉ là chuyện tạm thời mà thôi, ngươi nhất định là tu luyện đại đạo tự thân, chờ ngươi hoàn toàn dung hợp đạo tắc đại đạo của Vĩnh Sinh chi địa rồi, hắn chưa chắc là đối thủ của ngươi. Khi ta vừa đến đây cũng giống như ngươi, bị mấy lão già Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát, không giống như bây giờ.”

“Đạo hữu chính là người mà bảy tên Tạo Hóa Thánh Nhân, hơn trăm Diễn Giới Thánh Nhân và ngàn Sáng Đạo Thánh Nhân truy sát đó sao?” Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ ra, khiếp sợ hỏi.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Cái này có chút khoa trương, mặc dù có nhiều người truy sát ta, nhưng không phải là cùng một lúc. Thời điểm ta gặp nguy hiểm nhất, chính là gặp phải một tên Tạo Hóa Thánh Nhân và ba tên Diễn Giới Thánh Nhân mà thôi. Còn Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, cho đến bây giờ ta đều không xem là đối thủ.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khâm phục, “Mạc huynh bị nhiều cường giả Vĩnh Sinh truy sát như vậy, còn có thể chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh, thật sự là quá thần kỳ. Ta cũng muốn đi tìm một nơi, vấn đỉnh Vĩnh SInh cảnh, nếu bị mấy con rùa này truy sát, trong lòng thật sự không thoải mái.”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu nói, “Ta vẫn còn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, thậm chí ta còn không phải là cửu chuyển Thánh Nhân.”

“A…” Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn Mạc Vô Kỵ, vẫn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, vậy mà chỉ một đòn đã có thể đánh nam tử áo bào vàng kia bỏ chạy, thực lực này…

Mạc Vô Kỵ nói ra, “Điều này cũng không có gì là phi thường cả, chỉ cần đạo của ngươi vượt quá đạo của đối phương, sớm muộn cũng có một ngày cũng có thể làm được. Nhưng mà trước lúc đó, ngươi có thể trốn sự truy sát của những người này. Chỉ cần người tu luyện đại đạo tự thân đến đây, toàn bộ những người ở đây đều sẽ truy sát. Bọn hắn không cho phép bất cứ người nào có thể uy hiếp bọn hắn tồn tại. Đạo tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa vô cùng cao cấp, ngươi cần từ từ rèn luyện đại đạo của mình, không cần vội vàng chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, nếu không thì ngươi sẽ phát hiện ra bản thân mình đã bỏ lỡ rất nhiều, hơn nữa rất khó có thể leo lên đỉnh Vĩnh Sinh."

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu được, hóa ra Mạc Vô Kỵ không phải là không có khả năng bước vào Vĩnh Sinh cảnh, mà là đang ở Vĩnh Sinh chi địa rèn luyện đại đạo của mình. Đây mới thực sự là người có đại trí tuệ và đại nghị lực, nếu như hắn bị một đám cường giả truy sát, hắn còn có thể nhịn lại mà không bước vào Vĩnh Sinh cảnh mà đi tiếp tục rèn luyện đại đạo của mình sao?

"Còn một chuyện nữa là, nếu như ngươi chứng chính là đại đạo tự thân, vậy muốn dung nhập quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa vào trong đại đạo của mình, sẽ cần rất nhiều năm…"

Nghe đến đó, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu, cần rất nhiều năm sao? Hắn chỉ mới dùng hơn mười ngày, đã cảm nhận được mình sắp hoàn thành rồi. TRong mắt hắn, nhiều nhất chỉ cần thêm nửa tháng nữa, hắn có thể hoàn toàn dung hợp đạo tắc Trường Sinh của mình với Vĩnh Sinh chi địa, khiến những cường giả kia không thể nào cảm nhận được chút bất thường nào.

Mạc Vô Kỵ rõ ràng đã nhìn ra được tâm tư của Lam Tiểu Bố, hắn ta không giải thích, chỉ nói, "Chờ ngươi ở chỗ này tu luyện một khoảng thời gian, ngươi sẽ tự động hiểu rõ. Chờ ngươi hoàn toàn dung hợp đạo tắc Vĩnh Sinh vào trong đại đạo của mình, ngươi mới có thể đi đến một nơi để hoàn thiện đại đạo, nơi này tên là Táng Đạo đại nguyên. Nhớ kỹ, nơi này rất nguy hiểm, rất nhiều người tiến vào thì không thể nào đi ra được nữa. Nhưng mà nơi này, có thể giúp ngươi rất nhiều.”

”Đa tạ Mạc huynh.” Lam Tiểu Bố cảm tạ không ngừng, đây đều là những lời kinh nghiệm quý báu, thậm chí là kinh nghiệm dùng chính sinh mạng mình để đổi lấy.

Mạc Vô Kỵ xua tay, “Ta phải đi rồi, ngươi cũng nhanh chóng đi đi. Nếu ta đoán không sai, đã có Tạo Hóa Thánh Nhân đang trên đường đuổi giết ngươi. Chỉ cần ngươi không cẩn thận, sẽ bị đám người đó phong tỏa.”

Lam Tiểu Bố hơi sửng sốt, dự cảm của hắn rất mạnh, nhưng hắn lại không hề cảm thấy nguy hiểm đang đến. Nhưng mà hắn tin Mạc Vô Kỵ sẽ không lừa hắn, nhanh chóng lấy Thông Tin Châu ra nói, “Mạc huynh, chúng ta trao đổi đạo tắc thông tin một chút đi.”

Chương 2070 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm. (2)

Mạc Vô Kỵ xua tay nói, “Chúng ta còn chưa bước vào Vĩnh Sinh cảnh, nếu như ở chỗ này sử dụng Thông Tin Châu, chỉ là đang nói cho những cường giả Vĩnh Sinh kia biết vị trí của chúng ta mà thôi. Ở Vĩnh Sinh chi địa có một vài người rất buồn nôn, Vĩnh Sinh chi địa vô cùng mênh mông, nhưng bọn hắn lại ngang ngược mà bố trí đủ các loại thủ đoạn nắm bắt đạo tắc thông tin ở khắp Vĩnh Sinh chi địa. Cho nên chúng ta không thể dùng Thông Tin Châu. Tương lai chờ ngươi và ta đều bước vào Vĩnh Sinh cảnh rồi, có thể từ từ đi tìm bọn chúng. Vậy thôi cáo từ, ngươi cũng nhất định phải lập tức bỏ chạy, nhớ kỹ càng nhanh càng tốt.”

Nói xong thân hình Mạc Vô Kỵ lóe lên, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ. Lam Tiểu Bố vậy mà không biết Mạc Vô Kỵ đã biến mất như thế nào, càng không biết Mạc Vô Kỵ độn về phía nào.

Nhưng mà trong lòng hắn lập tức giật mình, chuyện xấu. Lúc trước hắn có phát tin tức cho bọn người Chân Thường Nguyên, nếu như dựa vào lời Mạc Vô Kỵ nói, vậy chẳng phải đám người Chân Thường Nguyên đã bị phát hiện rồi sao?

Loại chuyện này, Chân Thường Nguyên quanh năm ở Vĩnh Sinh chi địa còn không phát hiện ra, ngược lại là Mạc Vô Kỵ phát hiện ra.

Mặc dù biết mình có thể đã làm ra chuyện ngu xuẩn, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn lập tức lấy Thất Giới Thạch ra. Vừa bước lên Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố đã biến mất ngay tại chỗ.

Cho dù bọn người Chân Thường Nguyên có bình an hay không, hắn cũng cần phải tìm một nơi tăng thực lực của mình lên trước, sau đó mới có thể giúp bọn người Chân Thường Nguyên được.

Mạc Vô Kỵ nói khá mơ hồ, nhưng Lam Tiểu Bố cũng có thể hiểu được một chút. Đó chính là hắn nhất định phải hoàn toàn dung nhập đạo tắc đại đạo Trường Sinh của mình vào trong đạo tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, hoặc là khiến đạo tắc Trường Sinh của mình và đạo tắc ở Vĩnh Sinh chi địa nằm trong cùng một cấp độ, lúc này mới có thể chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nếu không, hắn vẫn không có tư cách vấn đỉnh tối cao.

Lam Tiểu Bố vốn đang đình tìm nơi mà U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức đã đưa cho mình, sau đó trốn ở đó bế quan hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của chính mình, chờ đại đạo của mình hoàn toàn dung hợp với Vĩnh Sinh chi địa rồi mới ra ngoài lăn lộn.

Bây giờ nghe Mạc Vô Kỵ nói xong, Lam Tiểu Bố biết rõ, cho dù hắn trốn đến chỗ Chung Vô Sức đưa cho mình, chỉ sợ vận mệnh của hắn sẽ giống như vừa rồi, bị người trói lại mà cũng không biết. Cũng không phải lần nào cũng sẽ có người cứu hắn.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố khẳng định, sở dĩ Mạc Vô Kỵ có thể dung hợp quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, chắc chắn là không phải ngồi một chỗ bế quan, hơn nữa phương thức độn hành của Mạc Vô Kỵ, vừa rồi hắn đã cảm nhận một chút, không có chút vấn đề nào, so với độn thuật Vô Quy tắc của hắn, mỗi người một vẻ.

Cho nên Lam Tiểu Bố cũng quyết định, tiếp tục dung nhập đạo tắc đại đạo Trường Sinh của mình vào quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa. Nhưng không có khả năng dừng lại một chút nào, hắn nhất định phải đổi chỗ mọi lúc mọi nơi. Chờ hắn dùng Thất Giới Thạch chạy thoát khỏi nguy cơ rồi, lập tức bắt đầu thi triển độn thuật Vô Quy Tắc. Vừa thi triển độn thuật Vô Quy tắc, vừa hoàn thiện đại đạo.

Mạc Vô Kỵ có làm như vậy hay không, Lam Tiểu Bố không biết rõ, Lam Tiểu Bố quyết định, bản thân hắn sẽ làm như vậy.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi đó một nén nhang, mấy bóng người lập tức xuất hiện tại vị trí trước đó Lam Tiểu Bố bế quan.

“Người đã đi, quả nhiên là đại đạo có liên quan đến Vĩnh Sinh, đúng là đại đạo tự thân.” Người nói chuyện chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, sắc mặt hắn ta âm trầm.

Người tu luyện đại đạo Vĩnh Sinh ở Vĩnh Sinh chi địa này, chỉ có thể có một mình Vĩnh Sinh Thánh Nhân hắn ta, tuyệt đối không thể xuất hiện người thứ hai.

“Kỳ quái, vậy mà không thể tìm được chút dấu vết chạy trốn của hắn.” Ánh Đạo Thánh Nhân nhíu mày nói một câu. Theo lý mà nói, một tu sĩ vừa mới đến Vĩnh Sinh chi địa, cho dù trốn tránh như thế nào, trong thời gian ngắn cũng không thể nào hoàn toàn loại bỏ được khí thế khác biệt trên người mình. Bởi vì chỉ cần đến Vĩnh Sinh chi địa, đạo tắc đại đạo mà người này tu luyện trước đó ở đây sẽ vô cùng khác biệt.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Cơ Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân nhắm mắt lại không ngừng suy tính. Qua trọn một ngày, hắn ta mới mở mắt ra.

“Hành huynh, thế nào?” Người hỏi chính là Lôi Đình Thánh Nhân, trước đó Lam Tiểu Bố đã làm ra một ít chuyện, khiến hắn ta cảm thấy hứng thú.

Thiên Cơ Thánh Nhân khẽ nhíu mày, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Thật sự là kỳ quái, ta suy tính không được hắn rời khỏi nơi này như thế nào. Nhưng mà sau khi hắn rời đi, vị trí trở nên cực kỳ mơ hồ và không chính xác. Thật giống như đang biến hóa từng giây từng phút.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cười lạnh nói, “Năm đó tên họ Mạc kia không phải cũng như vậy sao KHông ngờ qua nhiều năm như vậy, lại còn có thể gặp được một kẻ như thế.”

Chương 2071 - Minh đạo.

Mọi người đều im lặng trong khoảng thời gian ngắn, bọn hắn biết đây là tình huống như thế nào. Đây là khi người mà bọn hắn muốn truy sát đang thi triển một loại độn thuật cực kỳ cao minh mà độn hành, hơn nữa, vừa độn hành vừa dung nhập đại đạo của mình vào trong quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa.

“Không thì cứ làm giống như lần trước, khi dao động đạo vận của người này lộ ra ngoài, thì phát động đông đảo cường giả Vĩnh Sinh đánh giết người này.” Ánh Đạo Thánh Nhân nghiêm nghị nói.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân nhíu mày, không trả lời, nhưng mà Thiên Cơ Thánh Nhân lại nói, “Lần trước chúng ta có nhiều Vĩnh Sinh Thánh Nhân ra mặt như vậy, cũng không bắt được tên họ Mạc kia, ngược lại là khiến đại đạo của hắn càng thêm viên mãn. Không chỉ như vậy, còn giúp hắn tạo nên tên tuổi lớn như vậy ở Vĩnh Sinh chi địa, chúng ta tổn thất mất mười mấy tên Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Nếu làm lại một lần nữa, danh vọng của chúng ta ở Vĩnh Sinh chi địa sẽ càng thêm hao tổn.”

Mặc dù Vĩnh Sinh chi địa không có nói chính xác là do Tạo Hóa Thánh Nhân thống trị, nhưng mà địa vị và danh vọng của Tạo Hóa Thánh Nhân ở chỗ này, đó là sự tồn tại chí cao vô thượng.

Ở nơi xa có một giọng nói ngông cuồng truyền đến, “Thì sao chứ? Ta không tin gia hỏa này có thể giống với gia hỏa lúc trước, trước khi chưa chứng đạo Vĩnh Sinh, mà có thể tùy ý chém giết Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.”

Đám người nhìn lại, người vừa đến là nam tử có vóc dáng cao lớn, râu ria dường như che kín toàn bộ gương mặt.

Gia hỏa này mọi người đều biết, đó cũng không phải Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đẳng cấp ở Vĩnh Sinh chi địa rất nghiêm ngặt, cho dù người có là Diễn Giới Thánh Nhân cảnh, cũng không thể phách lối vô lễ trước mặt Tạo Hóa Thánh Nhân. Nhưng cách gia hỏa này nói chuyện đã xem chính mình là Tạo Hóa Thánh Nhân, đúng là quá mức vô lễ.

Nhưng mà cũng không có người nào tức giận, bởi vì ở chỗ này thật sự có vài gia hỏa còn chưa đến Tạo Hóa Thánh Nhân nhưng vô cùng phách lối. Mấy tên này sở dĩ dám làm như vậy, là vì núi dựa của bọn hắn cứng mà thôi. Tên nam tử cao lớn vừa nói chuyện này tên là

Trang Ung Tử, là một cường giả Diễn Giới đỉnh phong.

Bàn về thực lực, Diễn Giới Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa có thể thắng được Trang Ung Tử chỉ có mấy người. Cho dù là Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam trước đó suýt chút nữa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân kia, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Trang Ung Tử.

Nhưng Trang Ung Tử dám nói chuyện với Tạo Hóa Thánh Nhân như vậy, không phải là vì thực lực của hắn ta, mà là núi dựa của hắn ta. Núi dựa của hắn ta là một vị đại lão Tại Hóa, Bất Diệt Thánh Nhân.

Bây giờ Vĩnh Sinh chi địa có bảy người Tạo Hóa Thánh Nhân, trong đó có Bất Diệt Thánh Nhân. Nhưng cho đến bây giờ Bất Diệt Thánh Nhân vẫn chưa từng ra mặt, tất cả những chuyện mà Tạo Hóa Thánh Nhân cần tham gia, đều do đại đệ tử của Bất Diệt Thánh Nhân, cũng chính là tên Trang Ung Tử trước mắt này làm. Cho nên Trang Ung Tử xuất hiện, cũng đại biểu cho Bất Diệt Thánh Nhân mà ra mặt.

“Lời nói của Ung Thánh rất có lý, không bằng cứ như vậy đi, chúng ta cũng truy sát tên sâu kiến mới tới này giống như lần trước. Đúng rồi, đây là đạo vận đại đạo mà người này lưu lại.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân dường như vô cùng tôn trọng Trang Ung Tử chỉ có Diễn Giới cảnh này.

KHông chỉ nói chuyện với vẻ mặt ôn hòa, mà còn lấy thủy tinh cầu lưu giữa đạo vận đại đạo của Lam Tiểu Bố đưa cho Trang Ung Tử.

Trang Ung Tử nhận lấy thủy tinh cầu đạo vận kia, gật đầu nói, “Mặc dù gia sư còn đang bế quan, nhưng mà chuyện này Bất Diệt Thánh Sơn ta sẽ không ngồi nhìn, ta rời đi trước. Chúng ta cứ nhìn xem, rốt cuộc ai là người bắt được sâu kiến đó đầu tiên.”

Sau khi nói xong, Trang Ung Tử trực tiếp lấy pháp bảo phi hành ra bỏ đi.

Chờ Trang Ung Tử đi rồi, Ánh Đạo Thánh Nhân mới lên tiếng, “Các vị, ta hoài nghi Bất Diệt Thánh Nhân đã vẫn lạc rồi. Nếu không thì sao lần nào cũng là đệ tử Trang Ung Tử của hắn ra mặt, còn đại diện danh nghĩa của hắn mà làm việc?”

“Chuyện này không có khả năng chứ? Nếu Bất Diệt Thánh Nhân vẫn lạc, bây giờ đang ở trong luân hồi, hắn nhất định phải che giấu hành tung của mình vô cùng kỹ càng mới đúng, sao có thể rêu rao như vậy?” Lôi Đình Thánh Nhân lập tức nói.

Đám người đều nhìn về phía Thiên Cơ Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân im lặng một hồi lâu mới lên tiếng, “Trước đó ta cũng cho rằng Bất Diệt Thánh Nhân đã vẫn lạc, chắc hẳn đang trong quá trình tái tạo đại đạo. Nhưng ta suy tính mấy lần, đều có cảm giác vô cùng mơ hồ. Điều này nói rõ hắn rất có thể đã che giấu thiên cơ, một người đã vẫn lạc, sao còn có thể che giấu thiên cơ được chứ?”

“Nói như vậy thì Bất Diệt Thánh Nhân vẫn chưa vẫn lạc?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân hỏi, hắn ta cũng cho rằng Bất Diệt Thánh Nhân đã vẫn lạc, sở dĩ Trang Ung Tử không ngừng ra mặt, chính là vì muốn bảo vệ địa vị của hắn ta, đang chuẩn bị tương lai chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Thiên Cơ Thánh Nhân lại nói một lần nữa, “Nhưng gần đây khi ta suy tính đến hắn, cảm thấy rất kỳ quái, khí thế Thiên Đạo của hắn càng yếu ớt, hơn nữa đạo quyển Bất Diệt Đại đạo hình như cũng không nằm ở Vĩnh Sinh chi địa.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân ừ một tiếng rồi nói, “Bây giờ cứ lấy chuyện truy sát tên tiểu bối kia làm chủ, chuyện này bỏ qua một bên, lúc khác rồi nói tiếp.”

Cho dù Vĩnh Sinh Thánh Nhân không nói rõ ra, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đó chính là chờ sau khi xử lý Lam Tiểu Bố rồi, lập tức sẽ làm rõ xem rốt cuộc Bất Diệt Thánh Nhân có còn hay không. Nếu như Bất Diệt Thánh Nhân thật sự đã vẫn lạc, chỉ có phân hồn ở dị giới, vậy thì chính quả Tạo Hóa của Bất Diệt Thánh Nhân kia, nhất định phải lấy lại.

Một Tạo Hóa Thánh Nhân không chịu sự khống chế của bọn hắn với một Tạo Hóa Thánh Nhân do chính bọn hắn tạo ra, kết quả đương nhiên là khác biệt. Bọn hắn cần không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân có thực lực cường đại, mà là Tạo Hóa Thánh Nhân biết nghe lời.

…

Chương 2072 - Minh đạo. (2)

Lam Tiểu Bố không biết ở Vĩnh Sinh chi địa, khí thế đại đạo của hắn đã bị lan truyền ra ngoài, giờ phút này hắn đang vừa thi triển độn thuật Vô Quy Tắc, vừa dung hợp đạo tắc TRường Sinh của mình vào trong quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa.

Thời gian từ từ trôi qua, cho dù có không ngừng có người phát hiện ra dao động đạo vận của Lam Tiểu Bố, nhưng chờ khi bọn hắn đến nơi rồi, Lam Tiểu Bố đã biến mất không còn tung tích. Hơn nữa khi thời gian trôi qua, khí thế đạo vận của Lam Tiểu Bố càng lúc càng mờ nhạt.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng mừng rỡ vô cùng, hắn tiếp tục thi triển độn thuật Vô Quy Tắc, mặc dù thần nguyên và thần niệm bị hao tổn rất nhiều, nhưng hắn cảm thấy sau cái cảm giác cạn kiệt này, hắn sẽ thu hoạch được càng nhiều hơn. Lúc này, hắn khẳng định lúc trước Mạc Vô Kỵ cũng thông qua cách thức bỏ chạy như thế này, nếu không thì ở Vĩnh Sinh chi địa này hoàn toàn không thể nào trốn được.

KHi Lam Tiểu Bố không ngừng độn hành, mười năm nhanh chóng trôi qua, cho dù nửa đường có nhiều lần hắn suýt chút nữa bị chặn lại, nhưng mà có độn thuật Vô Quy Tắc, vẫn hữu kinh vô hiểm.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không cảm thấy vui mừng như trước, bởi vì hắn cảm thấy cho dù mình dung nhập vào quy tắc Vĩnh Sinh chi địa như thế nào, đạo vận đạo tắc Trường Sinh từ đầu đến cuối đều không thể hoàn toàn dung hợp được.

Giờ phút này cuối cùng thì hắn đã hiểu lúc trước lời Mạc Vô Kỵ nói có ý gì, ngẫm lại lúc trước hắn cho rằng không cần đến nửa tháng là mình có thể dung nhập quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa, chuyện này buồn cười đến mức nào.

Có một số việc phải tự mình trải nghiệm rồi, mới có được trải nghiệm càng sâu sắc, giờ phút này Lam Tiểu Bố chính là như vậy.

Lại hai năm nữa trôi qua, Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút không ổn, từ đầu đến cuối hắn đều không thể nào che đậy đi đại đạo Trường Sinh của chính mình, luôn luôn khuyết thiếu một chút. Hắn bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc vấn đề ở đây là gì, vì sao hắn không thể dung hợp đại đạo Trường Sinh với quy tắc thiên địa ở nơi này lại với nhau?

Hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân, nơi này là đạo tắc thiên địa vĩnh sinh chí cao vô thượng…

Bởi vì Lam Tiểu Bố nghĩ quá nhập tâm, khi có một đạo kiếm mang xé rách đáng sợ bổ vào lĩnh vực Thánh Nhân của hắn, hắn mới đột nhiên bừng tỉnh, vậy mà hắn lại dừng tại chỗ quá lâu.

Cảm nhận được nguy cơ cực độ, Lam Tiểu Bố điên cuồng mở rộng đạo tắc Không Gian Trường Sinh của mình ra, đồng thời sải bước ra.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, kiếm mang này vạch ra một vết thương dài hơn một thước ở sau lưng Lam Tiểu Bố. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố kịp thời mở rộng không gian Trường Sinh thuộc về mình, hắn đã bị xé rách thành hai nửa.

Cho dù Lam Tiểu Bố bị đánh lén, nhưng hắn không có chút ảo não nào. Giờ phút này Lam Tiểu Bố cảm thấy mình dường như đã nắm bắt được một tia sáng nào đó, cho nên hắn chẳng những không bỏ chạy, ngược lại là hoàn toàn lùi về sau, lọt vào trong lĩnh vực kiếm mang của đối phương, đồng thời đấm ra một quyền.

Hắn muốn thử một chút, cái mà mình phải cảm nhận được là đúng hay sai.

Một quyền này không còn là quyền thần thông hắn dùng quy tắc Trường Sinh Đạo lúc trước của mình đánh ra, mà là đạo tắc Trường Sinh đã dung hợp một đạo quy tắc Vĩnh Sinh chi địa vào mà đánh ra quyền thần thông này.

Đánh lén Lam Tiểu Bố chính là một thiếu niên áo đỏ có tuổi còn trẻ hơn cả Lam Tiểu Bố, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, gia hỏa này chỉ có dung mạo rất trẻ mà thôi, bàn về tuổi tác, nhất định phải lớn hơn Lam Tiểu Bố hắn.

Nhìn thấy kiếm mang của mình đã đánh Lam Tiểu Bố bị thương, đồng thời lĩnh vực Kiếm Đạo của mình đã khóa đường trốn của Lam Tiểu Bố, thiếu niên áo đỏ này lộ ra vẻ kích động, càng bước nhanh tới trước, muốn hoàn toàn phong tỏa Lam Tiểu Bố lại.

Hắn ta kích động không phải vì đã đánh Lam Tiểu Bố bị thương, mà hôm nay trói được Lam Tiểu Bố lại, thì chắc hẳn sẽ bắt được Lam Tiểu Bố.

Đối với một tu sĩ Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh như hắn ta, muốn chiến thắng Lam Tiểu Bố là chuyện rất đơn giản, hắn ta không hề hoài nghi chuyện này. Lam Tiểu Bố sở dĩ có thể chạy trốn được đến ngày hôm nay vẫn không bị bắt lại, không phải là do thực lực, mà là do độn thuật. Bây giờ hắn ta phong tỏa đường trốn của Lam Tiểu Bố, chờ sau khi bắt lấy Lam Tiểu Bố rồi, Kim Hóa hắn ta sẽ thành danh ở Vĩnh Sinh chi địa này.

Khiến Kim Hóa không thể nào hiểu được là, cho dù hắn ta đã phong tỏa đường đi của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cũng có thể chạy ra được một khoảng cách mới đúng, chứ không phải càng ngày càng gần hắn ta như vậy.

Không đúng…

Kim Hóa vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy lĩnh vực Kiếm Đạo của mình bị một quyền của Lam Tiểu Bố xé rách, sau đó một quyền của Lam Tiểu Bố dễ dàng đánh vào mi tâm của hắn ta. Mà hắn ta thậm chí còn không kịp tránh né, hoặc có thể nói là không có cơ hội tránh né.

Bành! Đều Kim Hóa bị một quyền này đánh nổ, hóa thành một đám sương máu.

“Ta hiểu rồi.” Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, trong lòng kích động vô cùng, ánh mắt càng tỉnh táo.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ý mà Mạc Vô Kỵ nói, cho đến nay hắn vẫn luôn muốn dung nhập đạo tắc Trường Sinh của mình vào trong quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa. Nhưng hắn đã quên đi, bản thân mình tu luyện chính là đại đạo tự thân.

Cái hắn cần làm không phải là dung nhập đạo tắc Trường Sinh của mình vào quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa, cũng không phải là dung hợp đạo tắc Trường Sinh và quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa lại với nhau. Mà là hòa tan quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa vào trong đạo tắc Trường Sinh của hắn, thậm chí biến thành một đạo đạo tắc trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn.

Cái này nhất chính nhất phản, đại biểu ai chủ ai thứ.

Trước đó Mạc Vô Kỵ nói rất rõ ràng, nhưng hắn không để ý đến. Mạc Vô Kỵ biết hắn không để ý đến, nhưng cũng không nhắc nhở hắn. Bởi vì hắn và Mạc Vô Kỵ là cùng một loại người, loại đại đạo này chỉ có chính mình cảm ngộ, mới có thể khắc sâu.

Chương 2073 - Quang âm Luân.

“Ngươi giết ta cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả, cũng không phải một mình ta đuổi giết ngươi, đạo vận của ngươi đã được công bố ra ngoài, bây giờ toàn bộ người của Vĩnh Sinh chi địa đều đang đuổi giết ngươi. Ngươi giết ta, chỉ là để ta có thêm nhiều thời gian trùng sinh phân hồn của ta mà thôi. Nếu như ngươi không giết ta, ngươi sẽ lấy được tình hữu nghị của ta, đồng thời được ta hồi báo.” Nguyên Thần khá ngưng thực từ trong thân thế Kim Hóa tràn ra ngoài, giọng điệu cái Nguyên Thần này rất bình tĩnh, dường như không thèm để ý đến Lam Tiểu Bố sắp xử lý hắn ta như thế nào.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Kim Hóa, lĩnh vực Trường Sinh trói chặt lấy Kim Hóa, sau đó ngón tay đặt lên trên Nguyên Thần của Kim Hóa, một khắc sau vô cùng vô tận tin tức pha tạp chen chúc nhau tràn đến. Cho dù thức hải và hồn niệm của Lam Tiểu Bố mạnh mẽ như vậy, cũng bị đống lộn xộn này công kích đến choáng váng.

“Ngươi…” Kim Hóa tức giận nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, hắn ta vĩnh viễn không ngờ được, Lam Tiểu Bố sẽ sưu hồn hắn ta.

Bình thường mà nói, sau khi bước vào Thánh Nhân cảnh rồi, trên cơ bản sẽ không sưu hồn. Bởi vì một khi sưu hồn, các loại tin tức ký ức lộn xộn và khí thế đạo vận đại đạo, sẽ quấy nhiễu đạo cơ đại đạo ban đầu của người tu đạo. Cho nên sưu hồn đối với người tu đạo mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt. Rất nhiều tu sĩ thích sưu hồn, về sau cũng vì thế mà tẩu hỏa nhập ma, đây cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ.

Kim Hóa cho dù có nghĩ nát óc cũng không thể biết được, vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn sưu hồn hắn ta, cái này hoàn toàn chính là chuyện hại người không lợi mình. Tu đạo cho đến bây giờ, còn có người đi làm ra loại chuyện hại người không lợi mình như vậy sao?

Nhưng mà cái này vẫn chưa phải chuyện khiến hắn ta tức giận nhất, Nguyên Thần còn chưa tán loạn của hắn ta còn nhìn thấy Lam Tiểu

Bố xé mở thế giới của hắn ta. Nếu như có thể hối hận, Kim Hóa đã sớm hối hận rồi, hắn ta không nên đụng vào tên điên này. Một sâu kiến còn chưa bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh, chẳng những giết hắn ta, còn sưu hồn hắn ta, thậm chí còn có thể mở thế giới của hắn ta, còn có chuyện gì càng đáng sợ hơn cái này chứ?

Tương lai cho dù hắn ta có sống lại mà báo thù, cũng nhất định phải chờ đến khi thực lực vượt xa gia hỏa này.

Nhưng mà đến đây vẫn chưa phải là kết thúc, Kim Hóa nhìn tất cả đồ vật trong thế giới của mình đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó trên không thế giới của hắn xuất hiện một cái vòng xoáy hư không. Vô cùng vô tận quy tắc Không Gian tung hoành trong vòng xoáy này, từng đạo phân hồn mà Kim Hóa để lại ở những giới vực khác đều bị vòng xoáy hư không này cuốn tới, sau đó kêu rên thê lương rồi hóa thành hư vô.

Nguyên Thần Kim Hóa còn chưa hoàn toàn chết đi dại ra, cả đầu óc của hắn ta thậm chí đã ngưng trệ. ĐỐi phương không những sưu hồn hắn ta, còn mở thế giới của hắn ta ra. Chẳng những mở thế giới của hắn ta ra, còn khiến hắn ta thần hồn câu diệt, hơn nữa còn tiêu diệt toàn bộ phân hồn mà hắn ta để lại ở những vị diện khác. Sao mà lại ác như vậy?

Kim Hóa hắn ta cũng không phải Tạo Hóa Thánh Nhân, không ngưng luyện ra thế giới của mình, càng không có tư cách để lại phần hồn ở chốn Hỗn Độn.

Chuyện này cũng có thể hiểu là, từ hôm nay trở đi, trong Hạo Hãn này đã không còn Kim Hóa hắn ta nữa.

“Không…” Nguyên Thần Kim Hóa kêu rên thảm thiết lần cuối, sau đó mọi thứ đều an tĩnh lại, vùng không gian này lại trở nên bình tĩnh, tựa như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lần này Lam Tiểu Bố không thi triển độn thuật Vô Quy tắc nữa, mà lấy Luân Hồi Oa ra, hắn thì bước lên Luân Hồi Oa. Luân Hồi Oa chẳng những phi độn nhanh chóng không có mục đích, còn cấm chế xung quanh, đã sớm bị Lam Tiểu Bố bỏ đi.

Giờ phút này, có vô cùng vô tận quy tắc đạo vận bao quanh người Lam Tiểu Bố, có quy tắc đạo vận đại đạo Trường Sinh, cũng có quy tắc đại đạo Vĩnh Sinh chi địa.

Chỉ có trong lòng Lam Tiểu Bố là biết rõ nhất, bây giờ hắn đang làm cái gì, trước đó hắn cố gắng dung nhập đạo tắc đại đạo Trường Sinh vào trong quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, khiến cho đạo vận của mình không bị lộ ra khác biệt.

Mà bây giờ lại là các loại quy tắc đại đạo của Vĩnh Sinh chi địa không ngừng dung nhập đạo tắc Trường Sinh, đạo tắc Trường Sinh tràn ra ngoài càng lúc càng mờ nhạt, khi Luân Hồi Oa không ngừng độn hành, loại khí thế đạo vận tràn ra cuối cùng cũng biến mát.

Giờ phút này, cho dù Lam Tiểu Bố tìm một chỗ an tâm bế quan, cũng tuyệt đối không có người tìm đến.

Trong lòng Lam Tiểu Bố kích động không thôi, sau khi dung nhập quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa vào trong đạo tắc Trường Sinh, thực lực của hắn tăng lên gấp đôi. Khó trách Mạc Vô Kỵ không đặt Sáng Đạo Thánh Nhân vào trong mắt, bây giờ hắn cũng không đặt Sáng Đạo Thánh Nhân vào trong mắt.

Với thực lực bây giờ của hắn, Sáng Đạo Thánh Nhân đến một người giết một người, đến hai người giết một đôi. Lấy Vũ Trụ Ma ra? Hoàn toàn không cần.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn tu luyện đại đạo tự thân, muốn hoàn toàn dung nhập quy tắc thiên địa Vĩnh Sinh chi địa vào trong đại đạo Trường Sinh của mình, chỉ cần tìm một chỗ bế quan mấy tháng là được rồi. Nhưng đạo lý này hắn dùng hơn mười năm mới hiểu được.

Bây giờ Lam Tiểu Bố tin tưởng mình tùy thời đều có thể bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ biện pháp chứng đạo Vĩnh Sinh, bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.

Khi lý giải đại đạo càng thấu triệt, hắn càng rõ ràng, chính mình càng sớm bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, hạn chế đại đạo càng lớn.

Chương 2074 - Quang âm Luân. (2)

Đừng nói là hắn còn chưa đến Táng Đạo đại nguyên, cho dù là bây giờ, chỉ cần hắn còn ở Vĩnh Sinh chi địa, còn đang cảm ngộ quy tắc thiên địa ở nơi này, đạo của hắn vẫn còn đang không ngừng tiến bộ. Đã như vậy, vì sao lại phải nôn nóng mà bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân?

Lam Tiểu Bố càng hiểu rõ, vì sao cho đến bây giờ Mạc Vô Kỵ vẫn không bước vào Sáng Đạo cảnh, đó là vì Mạc Vô Kỵ cũng hiểu rõ đạo lý này. Hoặc là nói, đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, bây giờ thiếu cái gì, hắn đang tìm.

Lam Tiểu Bố dừng Luân Hồi Oa lại, giơ tay lau mặt một chút, sau một khắc, hắn đã hóa thành thiếu niên áo đỏ, chính là Kim Hóa lúc trước.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà hắn sưu hồn Kim Hóa, hắn nhất định phải lấy một thân phận công khai đi lại ở Vĩnh Sinh chi địa. Chuyện đầu tiên phải đi điều tra nguyên nhân bọn người Chân

Thường Nguyên mất tích, sau đó đến Táng Đạo đại nguyên hoàn thiện đại đạo, cuối cùng mới chứng đạo Vĩnh Sinh.

…

Tạo Hóa Thánh Nhân có danh tiếng lớn nhất ở Vĩnh Sinh chi địa, đó chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Ở Vĩnh Sinh chi địa có một tòa thành, tòa thành này có tên là Vĩnh Sinh chi thành. Nhưng mà Vĩnh Sinh chi thành và Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại không có liên quan gì đến nhau, chủ nhân của nơi này là một Tạo Hóa Thánh Nhân khác, Thiên ĐỊa Thánh Nhân.

Nếu như là Thánh Nhân khác, dám lấy cái tên Vĩnh Sinh đặt cho nơi mà mình ở, vậy thì đã sớm bị Vĩnh Sinh Thánh Nhân rút gân lột da rồi. Nhưng Thiên Địa Thánh Nhân dùng Vĩnh SInh đặt tên cho tòa thành đạo tràng của mình, Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng chỉ có thể nhắm mắt mà chấp nhận.

Bởi vì Thiên Địa Thánh Nhân chẳng những là Tạo Hóa Thánh Nhân, còn có một món bảo vật Khai Thiên vô địch, Quang âm Luân. Quang âm Luân, đây chính là một trong chín món bảo vật Khai Thiên trong truyền thuyết Hạo Hãn này.

Cho dù bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, muốn khiến thời gian ngừng lại, thậm chí là quay ngược, vẫn không thể nào làm được. Nhưng mà có một tin đồn, chính là Quang âm Luân có thể làm được.

Ngươi có thể tưởng tượng, nếu như đối nghịch với Thiên Địa Thánh Nhân, bị Quang âm Luân của đối phương khóa lại đại đạo và lĩnh vực, ngươi dựa vào cái gì mà có thể thắng được đối phương? Quang âm Luân khóa thần thông của ngươi, thậm chí còn khiến thời gian đảo ngược, uy lực thần thông của ngươi đâu còn nữa? Chỉ một cái

Quang âm Luân, chẳng những giúp Thiên Địa Thánh Nhân ngồi vững vàng tại chính vị bảy Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, còn khiến không ai dám trêu chọc đến Vĩnh Sinh chi thành.

Hôm nay, có một tu sĩ Sáng Đạo cảnh mặc áo xám, tướng mạo bình thường bước vào Vĩnh Sinh chi thành. Tên tu sĩ Sáng Đạo này đạo vận hỗn tạp, nhìn cũng không phải cường giả gì. Nếu như không phải đang ở Vĩnh Sinh chi địa, chỉ sợ vĩnh viễn không thể nào bước vào Sáng Đạo cảnh. Như loại tu sĩ Sáng Đạo cảnh này, mỗi ngày ra vào Vĩnh Sinh chi thành vô số kể.

Nếu như người khác biết tu sĩ Sáng Đạo cảnh này là ai, chỉ sợ mấy Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh sẽ điên cuồng lao đến Vĩnh Sinh chi thành, đến đây vây giết tên tu sĩ Sáng Đạo cảnh này.

Đây chính là Mạc Vô Kỵ, mục đích duy nhất hắn khi đến Vĩnh Sinh chi thành, chính là Chí Bảo Khai Thiên của Thiên Địa Thánh Nhân, Quang âm Luân.

Sau khi Mạc Vô Kỵ tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, vẫn luôn bị đuổi giết. Nhiều năm bị đuổi giết như vậy, cũng khiến cho Mạc Vô Kỵ nhanh chóng trưởng thành. Đừng nói là Sáng Đạo cảnh, cho dù là Diễn Giới Thánh Nhân cảnh, một mình gặp phải Mạc Vô Kỵ, cũng là chết nhiều sống ít.

Nếu như hắn muốn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn đã sớm chứng rồi. Sở dĩ cho đến bây giờ vẫn không chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, chính là vì Quang âm Luân.

Sau khi biết rõ uy lực của Quang âm Luân, Mạc Vô Kỵ quyết định nhất định phải lấy cái Quang âm Luân này vào tay.

Hắn cảm thấy, khi mình chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, thần thông nhất định sẽ thay đổi cực lớn. Thần thông khác thì thôi, nhưng cái duy nhất khiến hắn lo lắng chính là Sinh Tử Luân.

Mạc Vô Kỵ rất ít khi sử dụng Sinh Tử Luân, nhưng môn thần thông này tuyệt đối không thua Thất Giới Chỉ, thậm chí còn có phần hơn. Hơn nữa môn thần thông này ngay khi hắn vừa đến Tiên giới đã sáng tạo ra.

Sở dĩ ít khi dùng đến, đó chính là vì môn thần thông này lại sinh ra linh tính. Mạc Vô Kỵ lo lắng có một ngày sẽ bị môn thần thông này phản phệ, cộng thêm thần thông của hắn rất nhiều, cho nên cũng lười nghiên cứu môn thần thông này.

Nhưng mà ở Vĩnh Sinh chi địa nhiều năm như vậy khiến Mạc Vô Kỵ hiểu rõ một đạo lý, một khi chờ hắn bước vào Vĩnh Sinh cảnh, môn thần thông Sinh Tử Luân này rất có thể sẽ trở thành thần thông cực hạn, cho dù có sinh ra linh tính, cũng chỉ là khiến uy lực thần thông mạnh hơn, không uy hiếp được đại đạo của hắn.

Nhưng mà trước khi chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nếu như có thể tìm được bảo vật đỉnh cấp, ký thác Sinh Tử Luân vào trong đó. Vậy khi hắn chứng đạo Vĩnh Sinh, sẽ không đến mức niết hóa linh tính của Sinh Tử Luân đi. Không chỉ như vậy, uy lực thần thông Sinh Tử Luân sẽ tăng cường hơn rất nhiều.

Rất nhiều năm sau, Mạc Vô Kỵ cuối cùng cũng tìm được món bảo vật này, chính là Quang âm Luân trong tay Thiên Địa Thánh Nhân. Theo Mạc Vô Kỵ, Quang âm Luân hầu như chính là vì Sinh Tử Luân mà xuất hiện. Cho dù Thiên Địa Thánh Nhân là Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn cũng không thể đợi đến ngày mình có thể nghiền ép Thiên Địa Thánh Nhân, hắn ta nhất định phải lấy được Quang âm Luân ngay bây giờ, sau đó bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.

Chương 2075 - Tạo Hóa phường thị.

Vĩnh Sinh chi thành tương đương với một cái tinh cầu, còn là loại tinh cầu trung đẳng. đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân ai cũng biết, nằm ở chính giữa cái thành này. Bên ngoài đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân, toàn bộ đều trồng đạo quả thụ cao cấp nhất.

Không chỉ như vậy, trong không gian đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân, nguyên khí thiên địa lại càng nồng đậm đến cực hạn, đạo tắc vô cùng rõ ràng. Cho nên khu vực ở bên ngoài động phủ Thiên Địa Thánh Nhân, giá cả đều cao đến dọa người, người bình thường không thể thuê nổi.

Mạc Vô Kỵ đi vòng vo ở bên ngoài một vòng, quyết định đầu tiên thuê một tòa động phủ trước. Loại bảo vật như Quang âm Luân này, nhất định sẽ được Thiên Địa Thánh Nhân đặt ở sâu trong thức hải. Nếu như hắn có đủ thực lực, hắn ngược lại cũng có thể trực tiếp tìm đến tận cửa, xé mở thức hải của Thiên Địa Thánh Nhân.

Chỉ tiếc là với thực lực của hắn, đừng nói là đánh đến tận cửa, cho dù Thiên Địa Thánh Nhân có bị thương, hắn cũng không phải là đối thủ, chớ đừng nói đến xé mở thức hải của đối phương.

Cho nên muốn lấy được Quang âm Luân, hắn phải quan sát thói quen của Thiên Địa Thánh Nhân trước, sau đó dựa vào ngoại lực mà ra tay.

Đối với chuyện ở chỗ này không thể thi triển thần niệm để quan sát đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân, với Mạc Vô Kỵ mà nói, hoàn toàn không thành vấn đề.

…

Vĩnh Sinh chi địa, đồ vật lấy ra giao dịch không phải là pháp bảo tầm thường, thần linh thảo hoặc thần đan. Ở Vĩnh Sinh chi địa, thứ thấp nhất cũng phải là đạo đan, giao dịch nhiều nhất chính là đạo quả. Trừ cái đó ra, ở Vĩnh Sinh chi địa, còn có thể giao dịch công đức, vận may, nghiệp lực, đạo tắc…

Chỉ cần là thứ có thể tấn cấp đại đạo Vĩnh Sinh, đều có thể giao dịch ở Vĩnh Sinh chi địa. Bởi vì tu sĩ đến Vĩnh Sinh chi địa, cũng là vì bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh, cho nên loại phường thị này rất nhiều.

Phường thị nổi danh nhất, có tên là Tạo Hóa phường thị.

Nghe nói Tạo Hóa phường thị do ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân cùng nhau tạo dựng lên, trong đó có Vĩnh Sinh Thánh Nhân có uy vọng nhất ở Vĩnh Sinh chi địa.

Tạo Hóa phường thị có phạm vi ngàn dặm, trên thực tế, cái diện tích này, đối với phường thị ở Vĩnh Sinh chi địa không tính là lớn. Nhưng mà ở Tạo Hóa phường thị có một quy định rất nghiêm khắc, chính là chỉ cần đi vào Tạo Hóa phường thị, không thể sử dụng thần niiệm. Dám sử dụng thần niệm ở chỗ này, lập tức bị giết.

Nơi này có đại trận Giảo Sát Thần Niệm, bất cứ người nào thi triển thần niệm, đều sẽ bị đại trận này phát hiện ra, sau đó trực tiếp giết chết.

Nghe nói cái đại trận Giảo Sát Thần Niệm này là do một Tạo Hóa Thánh Nhân khác là Thiên Địa Thánh Nhân sáng tạo ra, ở đạo tràng Vĩnh Sinh chi thành của Thiên Địa Thánh Nhân, cũng có đại trận Giảo Sát Thần Niệm này, bất kỳ người nào cũng không được phép mở rộng thần niệm của mình ra.

Rất nhiều tu sĩ đều quen dùng thần niệm, có lúc không cẩn thận mở rộng thần niệm của mình ra, còn chưa kịp giải thích, đã bị đại trận tiêu diệt.

Cho nên về sau, có một vài người lo lắng sau khi mình tiến vào phường thị hoặc là tiến vào một vài thánh thành sẽ mở rộng thần niệm, đã dứt khoát phong ấn thần niệm của mình trước khi đến những nơi này.

Lúc này Lam Tiểu Bố dịch hình thành thiếu niên áo đỏ Kim Hóa đã đứng bên ngoài Tạo Hóa phường thị, hắn đang xem quy tắc bên ngoài phường thị. Liên tục mấy điều khoản giết giết, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy sinh tồn ở Vĩnh Sinh chi địa vô cùng gian nan.

Nhưng mà cho dù là như vậy, toàn bộ Tạo Hóa phường thị vẫn người ra người vào, nối liền không dứt. Đến sau này, Lam Tiểu Bố mới hiểu được, nơi này không phải chỉ có Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhất chuyển đến cửu chuyển Thánh Nhân cũng rất nhiều. Thậm chí còn có một ít Chuẩn Thánh và dưới Chuẩn Thánh.

Lam Tiểu Bố không biết những người này làm sao mà đến được đây, nhưng mà ở Vĩnh Sinh chi địa muốn bước vào Sáng Đạo cảnh, vậy thì dễ dàng hơn ở nơi khác rất nhiều. Cho dù lấy vận may chứng đạo, chỉ có khi ngươi có đầy đủ tài nguyên, thì có thể đến đây giao dịch vận may.

Ở nơi này, không có đồ ngươi không thể giao dịch được, chỉ có đồ mà người không nghĩ đến. Thần Linh Mạch cực phẩm, ở chỗ này không đáng tiền. Thứ đáng tiền thật sự chính là đạo mạch, phẩm tướng của đạo mạch càng cao, giá trị kinh người.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía lệnh truy nã, rõ ràng là đang truy nã hắn và Mạc Vô Kỵ. Bên dưới lệnh truy nã của hắn có một đạo đạo tắc, bên trong đạo tắc ẩn chứa một tia đạo vận Trường Sinh của hắn.

Bất cứ kẻ nào, muốn bắt Lam Tiểu Bố hắn, chỉ cần phục chế một phần đạo tắc này là được.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, cho dù Tạo Hóa Thánh Nhân có nắm được chút đạo vận mà hắn để lại lúc trước đứng ở trước mặt hắn, cũng không biết hắn là Lam Tiểu Bố.

Hắn mới chém giết Kim Hóa không lâu, cho nên chắc hẳn vẫn chưa có người nào biết, ở Vĩnh Sinh chi địa, Lam Tiểu Bố hắn không còn khác biệt nữa. Bây giờ chuyện hắn lo lắng không phải là bị người phát hiện, mà là tiếp tục hoàn thiện đại đạo của mình, chuẩn bị chứng Vĩnh Sinh cảnh.

Lam Tiểu Bố bước vào Tạo Hóa phường thị, ánh mắt hắn lướt qua một chút, nhanh chóng khóa chặt một cái tức lâu cực lớn, Thính Đạo Lâu.

“Kim Hóa, ngươi cuối cùng cũng lộ diện rồi, sao không tiếp tục trốn đi?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, sau đó một nữ tử váy xanh cản đường hắn.

Lam Tiểu Bố đánh giá nữ tử này một chút, dung mạo tú lệ, có một loại tư thái cao quý, hoàn toàn không giống tu sĩ tầm thường cầu sinh trong hư không, người này chính là kiểu người sống an nhàn sung sướng, ít nhất là tu đạo, không có trải qua nhiều khó khăn.

Cho dù nữ nhân này có tu vi là Sáng Đạo cảnh, nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán có lẽ cho dù Huyết Hà Thánh Nhân cũng có thể xử lý đối phương. Có thể sống an nhàn sung sướng mà tu luyện đến Sáng Đạo cảnh, có lẽ núi dựa cũng không nhỏ.

“Nói chuyện đi, ha ha.” Nữ tử nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, trong giọng nói vô cùng mỉa mai và khinh thường.

Chương 2076 - Tạo Hóa phường thị. (2)

Mặc dù Lam Tiểu Bố sưu hồn Kim Hóa, nhưng không tiếp thu ký ức của Kim Hóa, mà vứt bỏ đi những tin tức rác rưởi của Kim Hóa đi, một vài thông tin hữu dụng thì phong ấn ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Bây giờ nữ tử áo xanh này chặn đường hắn, giọng điệu không tốt, Lam Tiểu Bố lập tức tìm tòi một chút, nhanh chóng tìm được tin tức của nữ nhân này.

Lộ Nhân, tên nàng và cha nàng cùng âm, tên là Lộ Dận, thành chủ Thiên Không đạo thành. Mặc dù không phải Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng đã nửa bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân. Thực lực mạnh mẽ, nếu không phải không lấy được chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, Lộ Dận đã sớm bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Cho dù Lộ Dận không phải Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà hắn ta lại xây dựng lên Thiên Không đạo thành, hơn nữa còn là đạo chủ của Thiên Không đạo thành. Thiên Không đạo thành là một trong mười đạo thành vô cùng nổi danh ở Vĩnh Sinh chi địa. Càng quan trọng hơn là Lộ Dận có một bằng hữu rất tốt, tên là Phiền Thiên Trường Luân.

Nếu như nói đến Phiền Thiên Trường Luân, có lẽ có rất nhiều người không biết, nhưng mà nếu nhắc đến Lôi Đình Thánh Nhân, chỉ sợ không ai không biết. Đây là một trong bảy Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa, hơn nữa sức chiến đấu còn vô cùng mạnh mẽ.

Lam Tiểu Bố vô cùng đau đầu, hắn tùy tiện chọn Kim Hóa, không ngờ lại còn liên quan đến một vị thành chủ, còn liên quan đến núi lớn Tạo Hóa Thánh Nhân ở đằng sau. Nhưng mà hắn cũng không thể đi thẳng một mạch, bởi vì trong ký ức của hắn, Kim Hóa từng ngủ với nữ nhân này.

Bởi vì Kim Hóa ngủ với nữ nhân này, nhưng lại không muốn bị nữ nhân này ràng buộc, cho nên mới chạy đi.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã giết chết Kim Hóa, nhưng mà Lam Tiểu Bố đối với cách làm của Kim Hóa cũng không cảm thấy cái gì kỳ quái. Nếu như là hắn, hắn cũng sẽ chạy. Nữ nhân này sống an nhàn sung sướng quá rồi, quấn lấy hắn thì hắn đâu có cơ hội mà tu luyện? Cái nàng muốn chính là Kim Hóa và nàng vĩnh viễn ở lại Thiên Không đạo thành dưỡng lão, còn về tu luyện, có nữ nhân này bên cạnh, nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Lam Tiểu Bố xem như đã hiểu rõ ý nghĩ của Kim Hóa, trước đó đánh lén hắn, nếu như có thể giết chết Lam Tiểu Bố hắn, thậm chí bắt được Lam Tiểu Bố hắn, vậy Kim Hóa này có thể lộ diện trước mặt Tạo Hóa Thánh Nhân, nếu vậy Kim Hóa kia sẽ không cần lo lắng nữ nhân kia sẽ tiếp tục quấn lấy hắn ta.

“Lộ Nhân sư muội à, chúng ta nhanh đến tức lâu đằng trước ngồi một chút, lần này ta ra ngoài chính là vì ngươi đó, lúc đầu định cho ngươi một ngạc nhiên, không ngờ lại bị ngươi phát hiện, ai.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố xấu hổ, không có chút giấu diếm nào.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Lộ Nhân khẽ giật mình, mồi lửa trong lòng không thể nào bùng lên được. Một hồi lâu sau nàng mới do dự một chút rồi nói, “Ngươi thật sự chuẩn bị bất ngờ cho ta sao, vậy tại sao…”

Lam Tiểu Bố không đợi Lộ Nhân nói hết, ra dấu nói nhỏ, “Không nên nói ở đây, chúng ta vào tức lâu rồi từ từ nói.”

“ĐƯợc.” Ngọn lửa trong lòng Lộ Nhân hoàn toàn dập tắt, trong giọng nói thậm chí còn có chút dịu dàng.

Lam Tiểu Bố thầm than, nếu như nữ nhân này không có một người cha lợi hại, có lẽ đã sớm ngày đến xương vụn cũng không còn? Nữ nhân này từ khi sinh ra đã chỉ ở nhà tu luyện, vẫn luôn tu luyện đến Sáng Đạo cảnh sao? Lúc trước Kim Hóa ngủ với nữ nhân này, cũng chỉ vì đạo quả Sáng Đạo mà thôi, nhưng nữ nhân này vẫn không phát hiện ra.

Thậm chí hắn còn chưa tìm được lý do nào tốt, chỉ tùy tiện nói một câu, đối phương đã tin ngay. Giống như vừa rồi người tràn đầy lửa giận không phải là nàng vậy, đúng là bó tay rồi.

Tầng một Thính Đạo Lâu chính là nơi tu sĩ tầm thường vào nghỉ ngơi, đồng thời là nơi giao dịch, nơi này có bình phong giao dịch lớn, có thể viết vật phẩm mình cần giao dịch lên bất cứ lúc nào, sau đó chờ giao dịch.

Lầu hai mới là Khách Quý Lâu, trên người Lam Tiểu Bố không có đạo mạch, cũng không có đạo tinh. Ở nơi này cũng có dùng thần tinh, nhưng mà chỉ nhận thần tinh cực phẩm, hơn nữa cần phải có một đống lớn, Lam Tiểu Bố cảm thấy không có lợi. May mà trên người Lộ Nhân có một đống đạo tinh, dẫn theo Lam Tiểu Bố trực tiếp đến phòng bao ở lầu hai.

“Lúc đầu ngươi nói mang đến cho ta một cái ngạc nhiên, là gì vậy?” Vừa tiến vào phòng bao, Lộ Nhân không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố nhỏ giọng nói, “Lúc đầu ta định đi bắt một gia hỏa từ vị diện khác đến, nghe nói cường giả Tạo Hóa đều đang truy sát tên gia hỏa này.”

“Người ngươi nói chính là Lam Tiểu Bố?” Lộ Nhân lập tức thốt lên, rõ ràng nàng cũng đã nghe nói đến chuyện này.

“Ngươi biết chuyện này?” Vẻ mặt Lam Tiểu Bố sững sốt nhìn Lộ Nhân, trong lòng hắn vẫn đang nghĩ, cái tên Lam Tiểu Bố này làm sao mà lộ ra được?

Giờ phút này trong lòng hắn lại càng lo lắng, chắc hẳn bọn người Chân Thường Nguyên đã bị bắt, nếu không thì ở nơi này không có ai biết được hắn tên là Lam Tiểu Bố.

Chương 2077 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên.

Lộ Nhân ra sức gật đầu, “Ta đương nhiên có biết, không ngờ ngươi lại đi bắt Lam Tiểu Bố. Nghe nói người này vô cùng gian xảo, khi Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, đã bị người này phá hỏng. Nhưng mà chúng ta đừng đi bắt hắn, rất nguy hiểm.”

Sau khi nói xong, hình như còn sợ Lam Tiểu Bố không hiểu rõ, Lộ Nhân mới nói thêm, “Ngươi có biết tên họ Mạc lúc trước không? Nghe nói người này cũng lợi hại giống tên họ Mạc kia vậy. Phụ thân ta không cho phép ta phục chế lại đạo tắc của Lam Tiểu Bố, thậm chí còn không cho phép ta tiếp xúc với chuyện này.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Ở Vĩnh Sinh chi địa, bắt hắn và Mạc Vô Kỵ, đó chính là chuyện phổ biến mất, nguy hiểm không cao mà lợi ích thì vô cùng lớn. Cái nguy hiểm không cao này, có lẽ là chỉ nhắm vào hắn mà thôi. Dù sao thì hắn cũng chỉ vừa mới đến Vĩnh Sinh chi địa, còn Mạc Vô Kỵ đã có thể dễ dàng giết chết Sáng Đạo Thánh Nhân rồi.

ĐƯơng nhiên, đây là vì rất nhiều người còn chưa biết hắn đã dễ dàng giết chết Kim Hóa, nếu như biết, chỉ sợ sẽ không có người nghĩ rằng đây là chuyện ít nguy hiểm nữa.

Lộ Nhân nhỏ giọng nói”Cha ta nói, tên Vạn Đạo Thánh Nhân kia cũng không phải người gì tốt, nghe nói hắn ta niết hóa một cái vị diện để chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. Bị Lam Tiểu Bố phá hủy, xem như đáng đời. Cho nên Hóa ca, chúng ta đừng đuổi giết tên Lam Tiểu Bố kia, tâm ý của ngươi ta hiểu rồi…”

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ái mộ của Lộ Nhân, hắn nghe thấy vậy thì sửng sốt, tên Lộ Dận kia còn có loại giác ngộ và chính nghĩa như vậy sao?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, hắn phá hủy Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, Lộ Dận vô cùng vui mừng.

Nghe đồn ở Vĩnh Sinh chi địa, vị trí Tạo Hóa Thánh Nhân chỉ có nhiều nhất là chín người. Nếu như Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, cái vị trí Thánh Nhân này ít đi một người. Đối với Lộ Dẫn sắp bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cũng không phải chuyện gì tốt.

Cho nên hắn phá hủy Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, đối với Lộ Dận mới là tốt nhất.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Chuyện có cần đuổi giết Lam Tiểu Bố kia không, chúng ta sẽ nói sau, ngươi cũng biết tâm ý của ta rồi. Đúng rồi, ngươi có biết lai lịch của Lam Tiểu Bố không? Vì sao có nhiều Tạo Hóa Thánh Nhân muốn giết hắn như vậy?”

Đây mới là câu mà Lam Tiểu Bố muốn hỏi thăm, lúc trước hắn dự định đến Thính Đạo Lâu, cũng là vì nghe ngóng chuyện này.

Lộ Nhân khinh thường nói, “Cha ta nói đại đạo của tên Lam Tiểu Bố kia không hề tầm thường, những người kia chắc hẳn muốn lấy đại đạo của hắn?”

Lúc nàng nói chuyện hoàn toàn không hề suy nghĩ, vì sao tình lang trước mắt này muốn đuổi giết Lam Tiểu Bố, lại không điều tra lai lịch của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết lão cha của Lộ Nhân chắc chẳn không nói thật cho Lộ Nhân biết, cho nên Lộ Nhân cũng không rõ lắm

Lộ Nhân lại tiếp tục nói, “Lam Tiểu Bố mặc dù đang chạy trốn, nhưng mà hắn có hai bằng hữu đã bị bắt được. Trong đó có một tên cửu chuyển Thánh Nhân tên là Vĩnh Dạ, còn có một cửu chuyển Thánh Nhân là Bồng Viện.

Lúc này Lộ Nhân chỉ cảm thấy may mắn vì mình đã ra ngoài đi tìm Kim Hóa, nếu không những tin tức này nàng hoàn toàn không biết. Bây giờ lại có thể nói những tin tức này cho Kim Hóa biết, nàng rất vui vẻ.

“Hắn còn có hai vị bằng hữu?” Lam Tiểu Bố không thể tin được hỏi, sát ý trong lòng không thể nào chặn lại được. Vốn là không thù không oán, hắn chỉ đến Vĩnh Sinh chi địa mà thôi đã bị truy sát. Vĩnh Sinh chi địa này thuộc sở hữu tư nhân của mấy Tạo Hóa Thánh Nhân kia sao? Người khác không thể đến đây? Người có đại đạo có thể vượt qua các ngươi, nhất định phải chết?

Lộ Nhân lắc đầu, “Không phải, nghe nói đi cùng với hắn có năm người, trong đó có một Sáng Đạo Thánh Nhân rất mạnh, hình như là Vận Mệnh Thánh Nhân. Trừ Vận Mệnh Thánh Nhân ra, còn có hai người nữa tên là Huyết Hà và Phiến Bất Ngang. Nhưng ba người này đều có thủ đoạn, vậy mà chạy trốn được.”

“Thì ra là thế, những tin tức này là ai nói ra vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Không phải là nói, là Thiên Cơ Thánh Nhân sưu hồn hai người kia. Bây giờ hai người kia còn đang bị ghim trên Thiên Cơ đạo thành…” Nói đến đây, Lộ Nhân thở dài, “Ai, mấy người này đúng là tai bay vạ gió, chỉ cần là người biết Lam Tiểu Bố, đều bị sưu hồn, đúng là…”

Đối với loại kiều nữ quanh năm được lão cha che chở như nàng, đương nhiên khó có thể tưởng tượng được loại chuyện này.

Ngoài mặt Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng giận dữ, tên Thiên Cơ Thánh Nhân này chắc hẳn cũng là một Tạo Hóa Thánh Nhân, tên Tạo Hóa Thánh Nhân này rõ ràng không hề có ý định buông tha cho hắn.

Bây giờ mấy tên Tạo Hóa Thánh Nhân này vì muốn đối phó với hắn, tương lai có khi nào sẽ phá hủy đi Đại Hoang Thần Giới?

KHông cần nghĩ tiếp, Lam Tiểu Bố cũng biết, tương lai những người này nhất định sẽ hủy đi vị diện Đại Hoang Thần Giới. Trong mắt những người này, trừ Vĩnh Sinh chi địa mà bọn hắn đang sinh tồn, những nơi khác đều là đệm chân.

Lam Tiểu Bố rất muốn đi cứu Vĩnh Dạ Thánh Nhân và Bồng Viện ngay bây giờ, nhưng mà hắn biết, bây giờ hắn đi chỉ là chịu chết. Hắn có tự phụ đến đâu cũng không thể tự phụ đến mức có thể tại một đạo thành do Tạo Hóa Thánh Nhân khống chế mà đi cứu người. Có lẽ hắn còn chưa cứu được người, đại đạo của hắn đã bị khóa lại.

Chương 2078 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên. (2)

Muốn cứu Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, chỉ có một cách, trước chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, sau đó mới có cơ hội.

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố thở dài, “Những người này chẳng lẽ không sợ nhân quả sao? Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới mà thôi.”

Lộ Nhân cười khúc khích, “Nhân quả? Cái này cũng chỉ là một đạo đạo tắc thiên địa mà thôi, những Tạo Hóa Thánh Nhân này đều nắm trong tay đạo tắc Nhân Quả, lại càng chứng đại đạo Nhân Quả, bản thân đã khống chế nhân quả, sao còn e ngại nhân quả chứ?”

“Nhân Quả Đạo Quyển không phải đang ở trên người Nhân Quả Thánh Nhân sao? Sao bọn hắn lại có thể chứng được đại đạo Nhân Quả?” Lam Tiểu Bố đè nén tâm tình kích động hỏi thăm, lời hắn vừa nói ra này chính là muốn nghe ngóng chuyện cuối cùng, Nhân Quả Thánh Nhân đang ở nơi nào. Lộ Nhân này không có hiểu biết, cũng rất ít khi ra ngoài, nhưng mà có một lão cha trâu bò, mấy chuyện quan trọng ở Vĩnh Sinh chi địa đều biết một chút.

“Nghe cha ta nói, năm đó Nhân Quả Thánh Nhân cũng muốn chứng đạo Tạo Hóa cảnh, chỉ là bị người ta đánh lén, kết quả Nhân Quả Thánh Nhân vì bảo mệnh, đã lấy Nhân Quả Đạo Quyển ra cho người ta xem một chút, lúc này mới trốn được một mạng. Sau khi trốn đi, Nhân Quả Thánh Nhân không còn dám ở lại Vĩnh Sinh chi địa nữa…”

“Nhân Quả Thánh Nhân không có ở Vĩnh Sinh chi địa?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc cắt ngang lời Lộ Nhân nói.

Lộ Nhân giải thích, “Không phải là không ở Vĩnh Sinh chi địa, mà là không dám ở lại những nơi bình thường ở Vĩnh Sinh chi địa, hắn trốn vào trong Táng Đạo đại nguyên. Mặc dù Táng Đạo đại nguyên được xem là một nơi ở Vĩnh Sinh chi địa, nhưng người bình thường không thể vào được.”

Lam Tiểu Bố vốn dự định đến Táng Đạo đại nguyên một chuyến, bây giờ nghe nói Nhân Quả Thánh Nhân cũng đang ở Táng Đạo đại nguyên, hắn càng nôn nóng muốn đi đến đó ngay lúc này.

Bởi vì hắn đã có được sự chỉ điểm của Mạc Vô Kỵ, cho nên sớm dung nhập quy tắc Vĩnh Sinh chi địa vào trong đạo tắc Trường Sinh của chính mình, mặc dù đạo mới còn chưa hoàn toàn thành hình, nhưng mà đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chờ hắn chứng đại đạo Nhân Quả rồi, lập tức tìm kiếm cơ hội Vĩnh Sinh.

Một khi hắn bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân Vĩnh Sinh cảnh rồi, vậy hắn có thể đi tìm Thiên Cơ Thánh Nhân tính nợ. Cho dù đánh không lại đối phương, cũng không bị đạo tắc Nhân Quả của đối phương gài bẫy. Hơn nữa Lam Tiểu Bố tin rằng, sau khi hắn bước vào Sáng Đạo cảnh, ở trước mặt Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn có thể chạy thoát.

“Ai, những người này.” Lam Tiểu Bố thở dài, cầm đạo trà trên bàn rót cho Lộ Nhân một chén, khi đang định châm trà cho mình, hắn đột nhiên đứng lên, trong mắt ẩn chứa kích động.

“Sao vậy? Hóa ca?” Lộ Nhân khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, “Ta cảm ứng được đạo vận của tên Lam Tiểu Bố kia, ta phải đi chặn hắn lại.”

“Thế nhưng mà Hóa ca, ta không phải đã nói đừng đi bắt hắn sao? Ta hoàn toàn không quan tâm đến thứ gì khác, chỉ muốn ngươi đi cùng ta quay về Thiên Không đạo thành, chúng ta…”

Lộ Nhân còn chưa dứt lời, Lam Tiểu Bố đã xông ra ngoài, đồng thời giọng nói của hắn truyền đến. “Ta không thể khiến cha ngươi xem thường, ta phải bắt được người kia. Còn nữa, ngươi quay về Thiên Không đạo thành chờ ta trước, sau khi ta làm xong những chuyện này, ta sẽ đến Thiên Không đạo thành…”

Lộ Nhân điên cuồng xông ra ngoài, nhưng bên ngoài đâu còn bóng dáng Lam Tiểu Bố nữa.

Lộ Nhân tức giận nắm chặt tay thành quyền, nàng hận không thể nói cho Lam Tiểu Bố biết, cái nàng muốn không phải là đạo lữ có bản lĩnh lớn, oai phong đến mức nào, cái nàng muốn là một người đạo lữ có thể cùng nàng quay lại Thiên Không đạo thành sinh sống.

…

Lam Tiểu Bố không trực tiếp đến Táng Đạo đại nguyên, hắn thi triển độn thuật Vô Quy Tắc tiến đến Thiên Cơ đạo thành. Hắn muốn xem thử mình có thể cứu được Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân hay không, nếu như thật sự không cứu được, hắn sẽ đến Táng Đạo đại nguyên tìm kiếm cơ hội chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân.

Nếu không đi nhìn một chút, trong lòng sẽ có chút không thoải mái.

Với độn thuật Vô Quy Tắc của Lam Tiểu Bố, độn hành trong một tháng, cuối cùng cũng phát hiện một phần mười quãng đường vẫn chưa đi hết, hắn dứt khoát lấy Thất Giới Thạch ra. Thời gian đối với hắn vô cùng quý báu, độn thuật Quy Tắc và độn thuật Vô Quy Tắc hắn đều đã khống chế rất nhuần nhuyễn, bây giờ không thể lãng phí thời gian mà đi đường.

Tốc độ của Thất Giới Thạch thặt sự rất nhanh, Lam Tiểu Bố lo lắng xé rách giới vực sẽ khiến Tạo Hóa Thánh Nhân phát hiện ra, cho nên hắn chỉ dựa vào Thất Giới Thạch mà phi hành. Nếu không, có lẽ chưa đến một ngày hắn đã đến nơi rồi. Chính là như vậy, hắn cũng hao tốn không đến một tháng, thần niệm đã quét đến biên giới Thiên Cơ đạo thành.

Lam Tiểu Bố dừng đi tiếp, đại trận bên ngoài Thiên Cơ đạo thành hắn hoàn toàn không thể nào hiểu được. Cái này còn không nói, bên ngoài toàn bộ Thiên Cơ đạo thành khiến hắn cảm thấy vô cùng quỷ dị, dường như chỉ cần hắn tiến về phía trước một bước, mọi thứ của hắn sẽ bại lộ ra trước mắt người khác.

Ở nơi này, đừng nói là cứu người, ngay cả hắn cũng không thể đến gần.

Lam Tiểu Bố quyết định rất nhanh, không chút do dự thay đổi phương hướng Thất Giới Thạch, vọt thẳng đến Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2079 - Gần ngay trước mắt.

Mạc Vô Kỵ đã quan sát ba tháng, hắn phát hiện một tình huống đặc biệt. Mỗi khi đến cuối tháng, nguyên khí thiên địa ở xung quanh động phủ Thiên Địa Thánh Nhân sẽ nồng đậm hơn một chút, theo lý mà nói, nguyên khí thiên địa nồng đậm hơn, đạo tắc xung quanh cũng sẽ rõ ràng hơn rất nhiều. Nhưng trên thực tế, mỗi lần nguyên khí thiên địa nồng đậm, đạo tắc xung quanh lại mơ hồ đi một chút.

Tháng thứ nhất và tháng thứ hai, Mạc Vô Kỵ vẫn cho rằng loại đạo tắc mơ hồ này là tất cả đạo tắc đều mơ hồ, nhưng đến tháng thứ ba, hắn quan sát cẩn thận hơn, cuối cùng phát hiện ra cái mơ hồ này chỉ là đạo tắc Thời Gian mà thôi. Nói cách khác, vào cuối tháng, đạo tắc Thời Gian gần như bằng không. Bởi vì đạo tắc Thời Gian mơ hồ đến mức không cảm nhận được, lúc này những đạo tắc khác mới trở nên mơ hồ như vậy.

Những biến hóa này cực kỳ nhỏ, đổi thành người bình thường 100% sẽ không phát hiện ra.

Bởi vì muốn cảm nhận được những biến hóa này, nhất định phải dùng thần niiệm quan sát liên tục. Xung quanh động phủ Thiên Địa Thánh Nhân có đại trận Giảo Sát Thần Niệm, một khi dùng thần niệm sẽ lập tức bị phát hiện ra, đồng thời phát động đại trận.

Nhưng Mạc Vô Kỵ khắc với những tu sĩ khác, nói chính xác thì hắn ta là một phàm nhân. Hắn có Trữ Thần Lạc, thần niệm không nhất định phải thông qua thức hải mà mở rộng ra ngoài, thần niệm từ Trữ Thần Lạc mở rộng ra ngoài so với dùng thức hải mở rộng thần niệm, về quy tắc thiên địa sẽ có sự khác biệt.

Cái đại trận Giảo Sát Thần Niệm này chủ yếu là nhằm vào thần niệm dùng thức hải mở rộng, đối với thần niệm thông qua Trữ Thần Lạc mở rộng, bởi vì có khác biệt về đạo tắc thể hiện, cho nên không thể nào bị phát hiện ra. Trên thực tế Mạc Vô Kỵ chỉ lo lắng thần niệm Trữ Thần Lạc của mình sẽ bị đại trận này phát hiện ra, hắn ta còn bỏ ra rất nhiều ngày, khiến cho thần niệm Trữ Thần Lạc của mình thông qua các hình thức khác nhau dung nhập vào trong đại trận.

Thần niệm Trữ Thần Lạc mở rộng ra ngoài, không nhất định có thể lấy hình thức thần niệm, còn có thể dùng các hình thức thể hiện khác như thần nguyên, đạo tắc, quy tắc.

Giống như tốc độ ánh sáng và tốc độ điện không khác nhau lắm, nhưng cách truyền tải lại không giống nhau.

Mạc Vô Kỵ ở chỗ này chuyên tâm quan sát mấy tháng, chắc chắn công pháp đại đạo mà Thiên Địa Thánh Nhân tu luyện cứ đến cuối tháng sẽ xảy ra tình huống đặc biệt.

Nếu như vậy, hắn muốn ra tay thì chỉ có thể ra tay vào lúc cuối tháng. Nhưng mà sau khi ra tay, làm thế nào để Thiên Địa Thánh Nhân lấy Quang âm Luân ra, đây mới là mấu chốt. Hắn chắc hẳn không thể nào khống chế được Thiên Địa Thánh Nhân, cách duy nhất đi cướp đoạt Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân, chính là chờ Thiên Địa Thánh Nhân lấy Quang âm Luân ra rồi cướp đi.

Thế nhưng mặc cho Mạc Vô Kỵ nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra biện pháp nào hoàn hảo. KHông phải là không có cách, cách thì hắn ta có rất nhiều, mấu chốt là thực lực của hắn ta và Thiên Địa Thánh Nhân chênh lệch quá lớn. Người ta lấy Quang âm Luân ra, Mạc Vô Kỵ hắn chỉ sợ sẽ phải chạy trốn thôi. Lấy gì mà cướp đoạt Quang âm Luân?

Hắn có thể lấy bảo vật đỉnh cấp đi đến Vĩnh Sinh chi thành, dẫn dụ Thiên Địa Thánh Nhân ra ngoài, sau đó nói muốn giao dịch Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân quan sát một khoảng thời gian. Hắn tin rằng, chỉ cần Thiên Địa Thánh Nhân nhìn trúng bảo vật của hắn, thì sẽ giao dịch với hắn. Nhưng mà cho dù có giao dịch, hắn cũng không thể thoát khỏi Vĩnh Sinh chi địa.

Thứ hai là hắn có thể giả mạo thành Tạo Hóa Thánh Nhân khác, đến động phủ Thiên Địa Thánh Nhân trực tiếp ra tay. Tốt nhất là bởi vì một chuyện hiểu lầm nào đó với Thiên Địa Thánh Nhân, sau đó chọc giận Thiên Địa Thánh Nhân rồi độn ra ngoài, chờ Thiên Địa Thánh Nhân đi tìm Tạo Hóa Thánh Nhân khác ra tay, hắn sẽ làm ngư ông đắc lợi, nhưng loại chuyện này không thể chắc chắn được.

Cướp đoạt Quang âm Luân với hai Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù lấy Quang âm Luân ra, hắn có thể làm gì? Nói tới nói lui, vẫn là do thực lực quá thấp.

Mạc Vô Kỵ thở dài, đã mấy tháng hắn không rời khỏi động phủ. Cái động phủ này hắn đã bỏ ra tiền thuê rất lớn, mục đích đúng là vì quan sát tình hình Thiên Địa Thánh Nhân. Thế nhưng đã mấy tháng trôi qua, hắn cũng thật sự đã quan sát ra được một chút tình huống, nhưng mà vì giới hạn thực lực của bản thân, thứ hắn quan sát được không có chút ý nghĩa nào với hắn cả. Nếu như bây giờ hắn đã là Diễn Giới cảnh, hắn sẽ vào thời điểm cuối tháng trực tiếp ra tay.

Vĩnh Sinh chi thành náo nhiệt phồn hoa, tùy tiện một cái tức lâu nào cũng đều người đến người đi đông đúc. Mạc Vô Kỵ di chuyển không có mục đích, nhưng mà một thân ảnh quen thuộc trên đường phố đã khiến hắn lập tức đi theo.

Hắn ở Vĩnh Sinh chi địa không ngắn, trong khoảng thời gian này, nhiều người đuổi giết hắn như thế, một vài gia hỏa nổi danh hắn đều nhớ kỹ. Tên gia hỏa vừa xuất hiện trong tầm mắt hắn tên là Trang Ung Tử, cũng không phải hạng người đơn giản.

Nghe nói sư phụ của gia hỏa này chính là Bất Diệt Thánh Nhân trong bảy Tạo Hóa Thánh Nhân, Trang Ấn Trầm, Trang Ấn Trầm vẫn luôn bế quan không truy sát hắn. Nhưng mà tên Trang Ung Tử này thì không chỉ một lần đuổi giết hắn, hầu như mỗi lần diễn ra truy sát quy mô lớn, đều có gia hỏa này ở trong đó, còn lấy danh nghĩa sư phụ Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm mà đuổi giết hắn.

Trang Ung Tử một mình tiến vào một cái tức lâu, Mạc Vô Kỵ không chút do dự đi vào theo.

Chương 2080 - Gần ngay trước mắt. (2)

Mặc dù Trang Ung Tử lên lầu hai, nhưng mà Mạc Vô Kỵ không để ý, hắn vẫn tìm một nơi ở lầu một ngồi xuống. Hắn có Trữ Thần Lạc, người khác không dám mở rộng thần niệm, không có nghĩa là hắn không thể mở rộng thần niệm.

Suy nghĩ của Mạc Vô Kỵ là, chờ sau khi Trang Ung Tử rời đi, nghĩ cách xử lý con hàng này. Không có thực lực Tạo Hóa Thánh Nhân, suốt ngày còn làm màu đuổi giết hắn. Có một ít lợi tức có thể sớm thu, vì sao phải kéo dài chứ.

Cho nên sau khi Trang Ung Tử tiến vào phòng bao, thần niệm từ Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ lập tức tiến vào phòng bao của Trang Ung Tử.

Cách Mạc Vô Kỵ không xa, có vài người đang bàn luận về bảo vật đỉnh cấp trong Hạo Hãn, trừ Thất Giới Thạch mà hắn đã biết ra, trong đó còn có Bất Diệt Chùy và Quang âm Luân. Trong lời bàn tán của mấy tên tu sĩ này, Một chùy của Bất Diệt Chùy đánh xuống, có thể phá nát một phương vũ trụ.

Với lời bàn luận về Quang âm Luân, Mạc Vô Kỵ cũng không để ý, ai cũng biết Quang âm Luân là bảo vật Khai Thiên, đồng thời món bảo vật này còn là đồ của Thiên Địa Thánh Nhân. Nếu như hắn ta không biết Quang âm Luân là đồ của Thiên Địa Thánh Nhân, hắn cũng không thể xuất hiện ở Vĩnh Sinh chi thành.

“Ai, nếu như có thể nhìn Bất Diệt Chùy một chút, chỉ cần cảm nhận đạo vận trong đó, ta cũng thỏa mãn.” Một tên nhất chuyển Thánh Nhân thở dài, trong giọng nói ẩn chứa ao ước.

Nữ tử bên cạnh khinh thường nói, “Thôi đi, ở Thiên ĐỊa chi thành, tất cả mọi người ngày nào cũng nhìn Quang âm Luân, nhưng có mấy người có thể cảm ngộ được đạo vận Quang âm Luân chứ? Cho nên có cho ngươi nhìn, với chút tu vi đó của ngươi, không cảm nhận được cái gì đâu.”

Câu nói của nữ tử kia suýt chút nữa khiến Mạc Vô Kỵ đứng bật dậy, ở Thiên Địa chi thành, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Quang âm Luân? Sao hắn không nhìn thấy?

Giờ phút này Mạc Vô Kỵ hận không thể lập tức vọt đến chỗ kia bắt lấy nữ tử đó để hỏi thăm, nhưng hắn biết rất rõ, bây giờ hắn không thể động đậy được. Rất có thể bên này hắn vừa hỏi thăm về Quang âm Luân, bên kia sẽ truyền đến tai người có tâm.

Mấy người kia hàn huyên một lát rồi đứng dậy rời đi.

Mạc Vô Kỵ không đi theo, cho dù muốn hỏi, cũng phải đợi một lát nữa. Hắn đang nghĩ vì sao những người kia lại nói mọi người mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Quang âm Luân? Chẳng lẽ… Mạc Vô Kỵ đột nhiên tỉnh ngộ, nữ nhân kia nói Quang âm Luân người người đều có thể nhìn thấy, hơn nữa mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, vậy đó chính là một nơi cực kỳ dễ thấy.

Nếu như hắn có loại bảo vật Quang âm Luân này, sẽ đặt ở nơi cực kỳ dễ thấy sao? Tuyệt đối không thể, cho dù có lấy ra ngoài, cũng chỉ để ở trong động phủ của mình.

Ý nghĩ này như một tia sáng hiện lên, Mạc Vô Kỵ biết mình nhất định đã tìm ra được điểm mấu chốt của vấn đề, hắn siết chặt tay thành nắm đấm. Đáp án hết sức rõ ràng, động phủ của Thiên Địa Thánh Nhân chính là Quang âm Luân.

Động phủ của Thiên Địa Thánh Nhân được các loại đại trận bao bọc, nhìn từ bên ngoài, cực kỳ mơ hồ, chỉ có một ít ám quang không rõ thỉnh thoảng lấp lóe.

Quang âm Luân là bảo vật Khai Thiên, tại sao Thiên Địa Thánh Nhân lại biến Quang âm Luân thành động phủ của mình? Chẳng lẽ đối với thực lực của mình không đủ tự tin sao, sau khi Quang âm Luân hóa thành động phủ có thể dùng để phòng ngự?

Ý nghĩ này nhanh chóng bị Mạc Vô Kỵ bỏ qua, nếu như Thiên Địa Thánh Nhân không tự tin về năng lực của mình, sẽ không dám đặt tên đạo thành của mình là Vĩnh Sinh chi thành. Mạc Vô Kỵ biết rất rõ, ở nơi này có một vị Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Hắn nhớ đến cuối tháng, ở bên ngoài động phủ của Thiên Địa Thánh Nhân sẽ xảy ra tình huống đạo tắc Thời Gian mơ hồ. Cái này rất có thể là Thiên Địa Thánh Nhân đang tế luyện Quang âm Luân, hoặc là công pháp Thiên Địa Thánh Nhân tu luyện có liên quan đến Quang âm Luân, cho nên mới xuất hiện tình huống này.

Mạc Vô Kỵ thở ra một hơi, hắn ta biết mình đã tìm được cách cướp đoạt Quang âm Luân rồi, chính là cuối tháng này.

Có lúc chính là dưới chân đèn thì tốt, hắn vẫn cho rằng loại bảo vật như Quang âm Luân này chắc hẳn sẽ được đặt ở sâu trong thức hải của Thiên Địa Thánh Nhân, không ngờ nó lại đang ở ngay trước mắt. Nhưng mà cho dù biết Quang âm Luân đang ở ngay trước mắt, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không thể cướp đoạt Quang âm Luân.

Bởi vì muốn cướp đi Quang âm Luân, nhất định phải có thần niệm. Ở nơi này, thần niệm của ngươi vừa mở tràn ra, sẽ bị Thiên Địa Thánh Nhân phát hiện, sau đó miểu sát, đã như vậy, ngươi làm sao mà có thể cướp đi Quang âm Luân? Hơn nữa, cho dù ngươi có mở rộng thần niệm ra, Quang âm Luân và Thiên Địa Thánh Nhân đang buộc chung một chỗ, ngươi có thể cướp đi Quang âm Luân trong tay một Tạo Hóa Thánh Nhân sao?

Giờ phút này Mạc Vô Kỵ đột nhiên sáng tỏ, sở dĩ Thiên Địa Thánh Nhân bố trí đại trận Giảo Sát Thần Niệm ở Vĩnh Sinh chi thành, rất có thể là vì Quang âm Luân. Đây là đề phòng lỡ như, cho dù biết rõ có thần niệm cũng không thể cướp đi được Quang âm Luân. Thiên Địa Thánh Nhân vẫn rất cẩn thận, bố trí đại trận Giảo Sát Thần Niệm ở chỗ này.

Thần niệm Mạc Vô Kỵ tụ về phía Trang Ung Tử trên lầu, gia hỏa này thích hợp.

…

Lam Tiểu Bố dừng lại, ở phía trước hắn là một cái đại trận tự nhiên, trên không đại trận tự nhiên này có bốn chữ lớn.

Nơi này không có người, thần niệm cũng không thể nào xuyên vào trong bình chướng tự nhiên này. Muốn đi vào Táng Đạo đại nguyên, cũng chỉ có thể cưỡng ép phá trận.

Chương 2081 - Táng Đạo.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, trực tiếp phá trận tiến vào trong Táng Đạo đại nguyên.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố chỉ biết Táng Đạo đại nguyên nguy hiểm, nhưng không biết nguy hiểm đến mức nào. Sau khi tiến vào nơi này rồi, mới biết nguy hiểm đến mức nào.

Vừa tiến vào nơi này, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được đạo tắc lĩnh vực Trường Sinh của mình đang bị xé mở. Loại xé mở từ yếu đến mạnh, hơn nữa xé mở từng bước. Không gian nơi này chẳng những xé mở đạo tắc tự thân của hắn, mà những mảnh vỡ pháp tắc hắn cảm ngộ được cũng sẽ bị xé mở. Càng đi vào bên trong, loại xé mở này lại càng mạnh.

Những đạo tắc và mảnh vỡ pháp tắc bị xé rách sau khi rơi xuống, dường như đã bị thẩm thấu xuống mặt đất, giống như mai táng.

Lam Tiểu Bố dừng lại, ánh mắt hắn nhìn quanh, nơi này hoàn toàn không thấy bờ. Rõ ràng nơi này không ngừng xé rách đạo tắc đại đạo của tu sĩ, nhưng lại không thể nào cảm nhận được bất cứ khí thế đại đạo nào cả, dường như thật sự biến mất sau khi mai táng. Chỉ có thể cảm nhận được một loại trống rỗng, là một loại khoảng trống trên đại đạo.

Ở nơi này, thần niệm cũng không thể mở rộng quá nhiều, thần niệm mở rộng càng lớn, sẽ bị xé rách càng nhanh.

Xung quanh chỉ một màu xám tro dường như chỉ là một đoạn nhạc dạo, cộng thêm cảm giác trống rỗng ở nơi này, một khi người ta đắm chìm vào, sẽ cảm thấy một loại tuyệt vọng, hoặc là một loại cô tịch không thể ngăn chặn được.

Nếu như hắn không tu luyện đại đạo tự thân, bây giờ hắn nên lui ra ngoài. Đại đạo của hắn còn chưa bước vào Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh, sau khi ở chỗ này đại đạo bị xé mở, sẽ chỉ khiến chính mình càng yếu đi, cuối cùng nằm lại ở nơi này.

Cũng may hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân, mặc dù ở Táng Đạo đại nguyên, đạo tắc đại đạo của hắn từ từ bị xé rách, nhưng đại đạo tự thân của hắn lại có thể từ những mảnh vỡ bị xé rách kia mà khôi phục lại.

Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra vì sao Mạc Vô Kỵ lại bảo hắn đến nơi này, bởi vì khoảng trống ở nơi này, sẽ khiến đại đạo của mình càng thêm rõ ràng.

Loại khoảng trống này không phải là không có chút quy tắc nào, đạo của hắn bị xé rách ở chỗ này, cũng sẽ khiến hắn càng thêm rõ ràng, đạo của mình thiếu sót ở chỗ nào. Cái nào dễ dàng bị xé rách, vậy thì chính là chỗ thiếu sót trong đại đạo của hắn, cũng là thứ hắn không cần.

Lam Tiểu Bố không ngừng tiến về phía trước, nơi này không có bất cứ chướng ngại vật nào tồn tại, tất cả núi non sông ngòi, hoặc là khe rãnh đều không hề tồn tại ở chỗ này, giống như toàn bộ đều đã bị đạo vận xé rách kia san bằng. Có cũng chỉ là vùng đất bằng phẳng, còn cả không gian Táng Đạo có thể mai táng tất cả đại đạo.

Càng đi về phía trước, Lam Tiểu Bố ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít xương trắng. Từ khí thế đạo tắc còn chưa hoàn toàn bị xé vụn trên xương cốt, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được phần lớn đống xương trắng này là Sáng Đạo Thánh Nhân. Có lẽ bây giờ xương trắng của bọn hắn vẫn còn đây, nhưng qua một khoảng thời gian nữa, những đống xương trắng này cũng sẽ không còn tồn tại nữa. Dưới chân hắn, không biết đã mai táng biết bao nhiêu người tu đạo muốn tìm kiếm đại đạo ở Táng Đạo đại nguyên này.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố chỉ cố gắng vận chuyển đại đạo Trường Sinh. Chân trước đạo tắc Trường Sinh của hắn vừa bị xé rách, chân sau hắn đã thông qua Trường Sinh Đạo Thụ mà khôi phục lại. Cộng thêm hắn cố gắng ngăn cản đại đạo xé rách của Táng Đạo đại nguyên đối với mình, tạm thời hắn vẫn chưa bị uy hiếp đến tính mạng.

Nhưng mà mấy tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng hành động không chút ý nghĩa này lại. Hắn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, mặc dù có thể giúp mình cảm nhận rõ ràng đại đạo của mình, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Đạo của hắn là đại đạo Trường Sinh, nửa đường còn hoàn thiện một lần. Có lẽ đối với hắn, đại đạo đã sớm hiểu rõ, hoàn toàn không cần thông qua cách này để làm rõ đại đạo của mình.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố thẳng thắn vận chuyển Trường Sinh Quyết của mình, không còn quan tâm đến chuyện Táng Đạo đại nguyên đang không ngừng xé rách đại đạo của mình. Trường Sinh Quyết vận chuyển một vòng, vô cùng vô tận khí thế đạo tắc vờn quanh người Lam Tiểu Bố. Bởi vì đạo tắc rõ ràng, cộng thêm hắn không còn quan tâm đến chuyện xé rách kia nữa, điều này khiến tốc độ xé rách đạo vận đại đạo của hắn càng nhanh hơn.

Lúc này, Lam Tiểu Bố không tiếp tục đi chữa trị những đạo vận đã bị xé rách kia nữa, mà càng tăng nhanh tốc độ vận chuyển công pháp đại đạo Trường Sinh.

Rất nhanh, Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng vui mừng, đạo của hắn không ngừng bị xé rách, nhưng bị xé rách trước hết, đều là những đạo vận không thuộc về đạo tắc Trường Sinh và những quy tắc lộn xộn. Loại đạo vận và quy tắc này sau khi bị xé rách, sẽ chỉ khiến đạo tắc TRường Sinh của hắn trở nên rõ ràng và thuần túy hơn.

Hắn tu luyện là đại đạo tự thân, cũng không phải vẫn luôn ở trong thế giới đại đạo của mình, bên trong đại đạo cũng sẽ dung nhập đạo tắc thiên địa bên ngoài, có pha tạp cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ đối với hắn mà nói, cho dù là đạo tắc Trường Sinh bị xé rách một phần, cũng lợi nhiều hơn hại.

Đại đạo càng ngày càng rõ ràng, thật giống như có thứ gì đó có độ tinh khiết càng ngày càng cao.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn nhớ rõ bản thân mình đến đây chính là vì tìm kiếm Nhân Quả Thánh Nhân, sau đó hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong quá trình xé rách đại đạo pha tạp trong đại đạo của mình ở nơi này, sau đó đại đạo tự thân càng thêm tinh khiết. Có lẽ thực lực của hắn không tăng lên, nhưng tiềm lực của hắn dường như là mỗi ngày một khác.

Chương 2082 - Táng Đạo. (2)

Đến lúc này, Lam Tiểu Bố đã hiểu rất rõ ràng, muốn đi được càng xa trên Vĩnh Sinh cảnh, nhất định phải đến Táng Đạo đại nguyên.

Có lúc, nghị lực không phải là mấu chốt để thành công, mấu chốt để thành công vẫn phải dựa vào điểm xuất phát và nội tình của mình.

Những người bị vẫn lạc ở Táng Đạo đại nguyên kia, hoàn toàn không liên quan gì đến nghị lực, trừ Lộ Nhân là tu đạo đời thứ hai kia, có thể tu luyện đến mức tiến vào Táng Đạo đại nguyên, có tu sĩ nào có nghị lực kém chứ? Nhưng nghị lực có mạnh đến đâu, nếu như đạo của ngươi quá hỗn tạp, chỉ cần ngươi vào Táng Đạo đại nguyên, vậy thì không thể nào ra khỏi Táng Đạo đại nguyên được nữa.

Cho nên ở nơi này, đạo của tu sĩ chính là mấu chốt, đại đạo tự thân ở chỗ này có ưu thế vô cùng lớn. Nếu như không phải là đại đạo tự thân, tu luyện chính là đại đạo khai thiên, cũng vô cùng mạnh, không hề kém hơn đại đạo tự thân.

Lam Tiểu Bố tu luyện chính là đại đạo tự thân, một khi thích ứng được với Táng Đạo đại nguyên, hắn ở nơi này cũng giống như cá gặp nước.

…

Mạc Vô Kỵ không ngờ được, tên Trang Ung Tử kia đến Vĩnh Sinh chi thành lại có liên quan đến Quang âm Luân. Bởi vì hắn ta hẹn thành chủ của Vĩnh Sinh chi thành, Địa Nhất Thánh Nhân.

Địa Nhất Thánh Nhân chính là thành chủ của Vĩnh Sinh chi thành, đồng thời cũng là đại đệ tử của Thiên Địa Thánh Nhân. Trang Ung Tử đến đây, là ý của sư phụ hắn ta.

Đó chính là Trang Ung Tử đưa Bất Diệt Đạo Quyển cho Thiên Địa Thánh Nhân, chỉ muốn có thể cảm ngộ trong Quang âm Luân ba tháng.

Nhưng mà Địa Nhất Thánh Nhân thậm chí còn không suy nghĩ nói chuyện này cho sư phụ Thiên Địa Thánh Nhân của mình biết, đã trực tiếp từ chối yêu cầu của Trang Ung Tử. Có thể thấy được Bất Diệt

Đạo Quyển mặc dù có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng mà không thể nào hấp dẫn được Thiên Địa Thánh Nhân.

Nếu như Lam Tiểu Bố ở chỗ này, hắn nhất định biết Trang Ung Tử đang nói láo. Bởi vì nguyên quyển Bất Diệt Đạo Quyển đang ở trong tay hắn, có lẽ Bất Diệt Thánh Nhân không chết, nhưng mà phân hồn mạnh nhất của Bất Diệt Thánh Nhân, nhất định đã bị hắn tiêu diệt.

Trang Ung Tử rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành, sắc mặt rõ ràng rất khó coi, Mạc Vô Kỵ đi theo sau hắn ta, hoài nghi gia hỏa này nếu như không phải đánh không lại Thiên Địa Thánh Nhân, nói không chừng sẽ suy nghĩ giống mình, vọt thẳng đến hang ổ của Thiên Địa Thánh Nhân.

Vốn dĩ Mạc Vô Kỵ định tạo bẫy xử lý Trang Ung Tử, sau khi nghe ý của Trang Ung Tử, hắn ta từ bỏ đi ý nghĩ này.

Loại bảo vật Khai Thiên như Quang âm Luân này, một khi có được, vậy nhất định phải cho hắn một chút thời gian, để hắn hoàn toàn bỏ đi ấn ký Tạo Hóa Thánh Nhân trong Quang âm Luân, nếu không thì chẳng khác nào đi trong đêm tối cầm theo một cái bóng đèn phát sáng lớn. Ấn ký Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không phải có thể dễ dàng trừ bỏ như vậy, nếu như trong lúc hắn loại bỏ ấn ký, bị Thiên Địa Thánh Nhân tìm ra dấu vết xông đến, nói không chừng chính mình chỉ là giỏ trúc múc nước, thành công dã tràng mà thôi, thậm chí cả cái mạng nhỏ cũng phải bỏ vào trong.

Mạc Vô Kỵ khẳng định, cho dù có đặt Quang âm Luân vào trong thế giới của hắn ta. Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn có thể cảm ứng được. Trừ khi hắn ta không ở Vĩnh Sinh chi địa.

Cho nên Mạc Vô Kỵ quyết định áp dụng một cách mạo hiểm, dựa vào chênh lệch thời gian vào lúc truyền tống mà luyện hóa Quang âm

Luân.

Một tháng sau, Mạc Vô Kỵ cuối cùng cũng biết hang ổ của Trang Ung Tử ở đâu, Bất Diệt Hải.

Vĩnh Sinh chi thành cách Bất Diệt Hải cũng không gần, Mạc Vô Kỵ ở bên ngoài Bất Diệt Hải bố trí một cái truyền tống trận, sau đó lại quay về Vĩnh Sinh chi thành một lần nữa, đi về phía ngược lại hơn một tháng, sau đó lại bố trí một cái truyền tống trận.

Vì tránh người khác phát hiện ra những cái truyền tống trận này, Mạc Vô Kỵ đều dùng trận văn hư không để bố trí.

Nếu như bàn về khống chế trận văn hư không, Mạc Vô Kỵ tin tưởng nếu như hắn đứng thứ hai, không ai có thể đứng vị trí thứ nhất. Cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh cũng không phát hiện được, đây không phải là do trình độ TRận Đạo, mà là do đại đạo tạo thành. Đại đạo của hắn là Phàm Nhân Đạo, từ sau khi hắn học trận văn hư không, trận văn hư không không ngừng dung hợp vào trong đại đạo của mình, bây giờ trận văn hư không mà hắn bố trí ra, ở trong hư không không có chút vết tích nào cả.

Cực hạn của Phàm Nhân đạo không phải là vô cùng bình thường, mà là có thể dung nhập vào bất cứ đạo tắc và quy tắc thiên địa, cũng không có chút dấu vết khác biệt nào, đây mới là Phàm Nhân Đạo. Cho dù là vùng có quy tắc vũ trụ cao cấp nhất, đạo tắc Phàm Nhân Đạo dung nhập vào, cũng không có chút vết tích nào.

Trận văn hư không của hắn sau khi dung nhập vào hư không, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân có phát hiện ra, lúc đó cũng đã tán loạn.

Chỉ là chuyện này đã khiến hắn bị chậm trễ, chuyện cướp đoạt Quang âm Luân phải đẩy xuống mấy tháng sau.

Thời gian mấy tháng đối với Mạc Vô Kỵ mà nói không là gì cả.

Hơn ba tháng sau, Mạc Vô Kỵ quay lại Vĩnh Sinh chi thành một lần nữa, khi đó hắn đã dịch hình thành một người nhìn phía sau rất giống Trang Ung Tử, mà chính diện chỉ là một Thánh Nhân bình thường.

Lần này Mạc Vô Kỵ đương nhiên lại đến bên ngoài đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân, đồng thời bắt đầu bố trí đủ loại trận văn hư không, chuẩn bị đầy đủ để cướp đi Quang âm Luân.

Chương 2083 - Cướp đi Quang âm Luân.

Lúc ban đầu, Mạc Vô Kỵ chỉ nghĩ là dùng trận văn hư không để khóa Quang âm Luân lại, sau đó thông qua trận pháp đưa Quang âm Luân vào trong thế giới của mình.

Nhưng mà khi thần niệm từ Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ không ngừng khắc họa trận văn trên Quang âm Luân, Mạc Vô Kỵ ngạc nhiên phát hiện, trận văn hư không mà thần niệm Trữ Thần Lạc hắn vẽ phác thảo ra, vậy mà có thể tìm được cấm chế luyện hóa trên Quang âm Luân. Nói cách khác, ngay bây giờ hắn cũng có thể dễ dàng luyện hóa Quang âm Luân.

ĐƯơng nhiên, mặc dù hắn có thể tìm được cấm chế trên Quang âm Luân, nhưng mà Mạc Vô Kỵ cũng biết, hắn không thể động đến được. Thiên Địa Thánh Nhân không phát hiện ra được trận văn hư không của hắn, nhưng nhất định biết được hắn đang luyện hóa Quang âm Luân.

Mạc Vô Kỵ khắc họa hết cái trận văn hư không này đến trận văn hư không khác, sau đó dùng những trận văn hư không này bao lấy từng cái cấm chế. Chờ đến khi luyện hóa, hắn có thể dựa vào những trận văn hư không này luyện hóa chín đạo cấm chế trong thời gian ngắn nhất. Chỉ cần luyện hóa chín đạo cấm chế, vậy thì hắn có thể trong nháy mắt cuốn Quang âm Luân đi.

Thời gian từ từ trôi qua, lúc này đến cuối tháng chỉ còn một ngày, Mạc Vô Kỵ biết, trong khoảng thời gian từ giờ Hợi đến giờ Tý, đạo tắc Thời Gian ở nơi này sẽ trở nên mơ hồ nhất, nói cách khác, đây chính là thời điểm tốt nhất để hắn ra tay.

Trừ trận văn đang khóa cấm chế trên Quang âm Luân, còn có TRở Lan Trận Văn, Giảo Sát Trận Văn, Phòng Ngự Trận Văn, Truyền Tống Trận Văn,...

Chỉ cần là những trận văn mà Mạc Vô Kỵ có thể nghĩ đến, hắn đều sẽ bố trí một lần.

Cấp độ quy tắc thiên địa ở Vĩnh Sinh chi địa cực kỳ cao, cho dù là Thánh Nhân, muốn tùy tiện thay đổi biến hóa về mùa hay ngày và đêm ở Vĩnh Sinh chi địa, đều rất khó khăn. Cho dù có thể thay đổi, cũng chỉ nằm trong phạm vi đạo tràng của mình mà thôi.

Nhưng mà phần lớn Thánh Nhân đều sẽ không tùy tiện thay đổi quy tắc mùa ở trong đạo tràng của mình. ĐỐi với bọn hắn mà nói, mùa nào cũng chẳng có gì khác nhau.

Tại Vĩnh Sinh chi thành, Thiên Địa Thánh Nhân cũng không hề sửa lại quy tắc thiên địa trong vùng không gian này, giờ phút này, Vĩnh Sinh chi thành đang vào mùa đông, toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành đều bao phủ một loại hàn ý nhàn nhạt.

Cả người Mạc Vô Kỵ biến thành một đạo đạo tắc hàn ý trong ngày mùa đông này, sau đó ngay tại chỗ hắn bố trí trận văn hư không, chờ giờ Tý đến.

Mạc Vô Kỵ biến thành đạo tắc hàn ý, lúc này đã hoàn toàn dung hợp với đạo tắc hàn ý ở Vĩnh Sinh chi thành, cho dù Tạo Hóa Thánh Nhân có đi ngang qua người hắn, không cẩn thận quan sát, cũng không thể pát hiện chút dấu vết nào.

Còn chưa đến giờ Tý, nguyên khí trong không gian xung quanh bắt đầu từ từ tăng lên. Cùng lúc đó, đạo tắc Thời Gian xung quanh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bởi vì Mạc Vô Kỵ đã bố trí rất nhiều trận văn hư không trên Quang âm Luân, lần này hắn cảm nhận rõ ràng được Quang âm Luân dường như đang thông qua một cái đại trận mênh mông hấp thu thứ gì đó. Hơn nữa khi hấp thu, khí thế của Quang âm Luân lại càng tăng.

Mạc Vô Kỵ tu luyện chính là Phàm Nhân Đạo, chẳng những là đạo tắc tự thân, còn có Khải Đạo Lạc. Mặc dù hắn không nhìn trộm, nhưng mà thông qua thay đổi đạo tắc trên Quang âm Luân đã hiểu rõ có chuyện gì.

Thiên Địa Thánh Nhân điên rồi, gia hỏa này lại muốn dung nhập Quang âm Luân vào trong đại đạo của hắn ta, sau đó giúp đại đạo của mình tiến thêm một tầng.

Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh lại bước lên thêm một tầng nữa là có ý gì? Trong lòng Mạc Vô Kỵ chấn động, đồng thời cũng không khỏi không bội phục Thiên Địa Thánh Nhân não động hơi lớn. Nếu như thật sự để gia hỏa này làm được, cho dù cảnh giới của Thiên Địa Thánh Nhân không đột phá lên tầng thứ mới, thực lực của hắn ta tuyệt đối cũng có thể đánh lại Tạo Hóa Thánh Nhân bình thường.

Giờ phút này Mạc Vô Kỵ cũng hiểu rõ, vì sao Thiên Địa Thánh Nhân lại lấy tên cho đạo tràng của mình là Vĩnh Sinh chi thành. Gia hỏa này đang muốn tạo ra áp lực và cảm giác nguy cơ cho bản thân, chí có như vậy hắn ta mới càng thêm nhanh chóng hòa tan Quang âm

Luân.

Thử nghĩ một chút mà xem, Vĩnh Sinh Thánh Nhân có thể cho phép người khác ở Vĩnh Sinh chi địa dùng Vĩnh Sinh để đặt tên cho đạo tràng của mình sao? Rõ ràng là không thể. Cho nên sớm muộn gì Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng sẽ tìm đến Thiên Địa Thánh Nhân tính sổ, sở dĩ bây giờ vẫn chưa đến, nhất định là do nguyên nhân khác.

Mạc Vô Kỵ nhớ đến trước đó hắn từng nhìn thấy một người, Lạc. Nói chính xác thì Lạc là một thanh kiếm. Nhưng thanh kiếm này đã trải qua chuyện gì, Mạc Vô Kỵ cũng không biết rõ. Hắn hoài nghi Thiên Địa Thánh Nhân dung hợp Quang âm Luân rồi, có khi nào cũng biến thành một món pháp bảo tự có ý thức hay không.

Bất kể như thế nào, đây đều là cơ hội tốt nhất của hắn. Đạo niệm đại đạo và nguyên thần của Thiên Địa Thánh Nhân đều đang dung hợp với Quang âm Luân, chính là lúc tốt nhất để hắn ra tay.

Mạc Vô Kỵ cảm nhận được đạo tắc Thời Gian xung quanh càng ngày càng mơ hồ, không chỉ như vậy, hắn mơ hồ cảm nhận được đạo tắc trên Quang âm Luân đang vặn vẹo. Rất rõ ràng, loại bảo vật đỉnh cấp Quang âm Luân này đang chống lại cách làm của Thiên Địa Thánh Nhân. Bởi vì một khi Thiên Địa Thánh Nhân thành công, Quang âm Luân sẽ hoàn toàn biến mất trong Hạo Hãn này.

Chương 2084 - Cướp đi Quang âm Luân. (2)

Chính là lúc này, Mạc Vô Kỵ điên cuồng kích phát tất cả trận văn hư không luyện hóa cấm chế. Giờ phút này chín đạo cấm chế trên Quang âm Luân đều bị trận văn hư không kích phát. Mạc Vô Kỵ đánh ra chín đạo ý chí thần niệm cưỡng ép luyện hóa chín đạo cấm chế này.

Mạc Vô Kỵ nghĩ, hắn ít nhất phải tốn nửa nén hương, các loại đại trận mà hắn bố trí ra, cho dù không thể chặn Thiên Địa Thánh Nhân thời gian quá dài, nửa nén hương vẫn có thể làm được.

Lúc Thiên Địa Thánh Nhân dung hợp Quang âm Luân, nhất định bản thân vô cùng suy yếu, lúc này đạo niệm đại đạo và nguyên thần của Thiên Địa Thánh Nhân đều đang dung hợp với Quang âm Luân, đây chính là lúc hắn ra tay.

Quả nhiên Mạc Vô Kỵ vừa ra tay, Thiên Địa Thánh Nhân lập tức cảm nhận được, hắn ta suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Vậy mà còn có hạng người gan to bằng trời như thế này, đến trộm động phủ của hắn ta. Không đúng, cái này hoàn toàn là đi cướp động phủ của hắn ta, đáng chết.

“Chết đi…” Thiên Địa Thánh Nhân gầm lên giận dữ, một đạo đạo tắc xé rách lập tức đánh về phía Mạc Vô Kỵ. Hắn ta khẳng định người đến không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ cần không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù là Diễn Giới Thánh Nhân, đạo tắc của hắn ta cũng có thể xé rách đối phương.

Răng rắc! Trong hư không truyền đến tiếng hộ trận bị vỡ ra, trong lòng Thiên Địa Thánh Nhân trầm xuống, đối thủ đã bố trí trận pháp phòng thủ hư không đến trên đỉnh đầu hắn ta rồi, vậy mà hắn ta lại không phát hiện ra.

“Phốc!” Lực phản cường đại bao trùm đến, Mạc Vô Kỵ há mồm phun ra một ngụm máu. Trong lòng hắn nặng nề, trước đó cho rằng hộ trận của mình có thể ngăn cản đối phương khoảng năm đến sáu giây, bây giờ chỉ qua một giây đã bị xé rách, hơn nữa hắn còn bị phản phệ.

Xem ra hôm nay hắn không thể nào lấy Quang âm Luân đi được rồi, không lấy được Quang âm Luân, chỉ có thể nhanh chóng đi trước.

Khi Mạc Vô Kỵ đang định đi, đột nhiên phát hiện, trận văn hư không của hắn đang bao trùm chín đạo cấm chế đã bị luyện hóa, chuyện này sao có thể? Phải biết rằng hắn chỉ đánh chín đạo đạo niệm ra, cũng chỉ vừa mới bắt đầu luyện hóa. Trong dự đoán của hắn, ít nhất phải qua nửa nén hương, sao lúc này mới qua mấy giây đã bị luyện hóa rồi?

Mạc Vô Kỵ lập tức vui mừng, lúc này phải chạy nhanh, còn quan tâm gì đến chuyện nên hay không nên nữa?

Kích phát đại trận Na Di, toàn bộ động phủ của Thiên Địa Thánh Nhân giống như bị nhổ tận gốc rồi cuốn đi, một khắc sau, Mạc Vô Kỵ đã truyền tống đi mất.

Thiên Địa Thánh Nhân hoàn toàn không ngờ đến chuyện pháp bảo của mình sẽ bị người ta mạnh mẽ lấy đi, hắn ta còn chưa hoàn toàn thu hồi đạo niệm, đã phun ra một ngụm máu.

Đại đạo bị hao tổn lúc này trong mắt hắn ta không phải là chuyện đáng nhắc đến, cho dù hắn ta biết hắn ta có thể lấy lại được Quang âm Luân, nhưng mà loại nhục nhã này hắn ta không thể chấp nhận được. Nhân lúc hắn ta đang suy yếu, cướp đi Quang âm Luân của hắn ta, nếu như Thiên Địa Thánh Nhân hắn ta không thể chỉnh người này đến mức hối hận vì đã sống, hắn ta uổng là Tạo Hóa Thánh Nhân.

…

Một người đang xếp bằng ngồi dưới đất chặn đi đường đi của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố dừng lại. Hắn khó hiểu nhìn người trước mắt, đây là một tu sĩ Sáng Đạo cảnh, nhưng đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, hắn cảm nhận được trên thân người này có đạo vận Nhân Quả nhàn nhạt dao động.

Nhân Quả Thánh Nhân Khổng Già, hắn chưa từng gặp qua, nhưng mà thủ hạ Chân Đề của hắn có tu luyện Tiểu Nhân QUả Thuật, cho nên loại dao động đạo vận Nhân Quả này vừa xuất hiện, đã bị Lam Tiểu Bố nắm bắt được.

“Ngươi là Khổng Già? Nhân Quả Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố dừng lại.

Theo lý mà nói, khi người khác đang tu luyện, mở miệng quấy rầy là điều tối kỵ tuyệt đối. Nhưng mà nơi này là Táng Đạo đại nguyên, đổi thành người khác, đừng nói là mở miệng trả lời, nhất định sẽ trực tiếp ra tay. Mục đích của Lam Tiểu Bố chính là tìm Nhân Quả Thánh Nhân, bây giờ gặp được Nhân Quả Thánh Nhân, hắn đương nhiên không có chút ý nghĩ ngại ngùng nào cả.

Tu sĩ dừng cảm ngộ, hắn ta ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Bố một chút rồi thuận miệng nói, “Ta không phải Nhân Quả Thánh Nhân, nhưng nếu như ngươi muốn cảm ngộ Nhân Quả Đạo Quyển, có thể lấy cái này. Cái này cũng là ta lấy được, mong đạo hữu đừng quấy rầy ta cảm ngộ đạo pháp.”

Lúc nói chuyện, tên tu sĩ này đã ném một mảnh ngọc giản cho Lam Tiểu Bố, sau đó lại nhắm mắt lại cảm ngộ đại đạo Nhân Quả. Nơi này là Táng Đạo đại nguyên, mỗi một giây đều vô cùng quý giá. Hắn ta dừng cảm ngộ một giây, đại đạo của bản thân sẽ bị mai một mất một phần. Cứ kéo dài tình hình này, sẽ gây nguy hiểm đến mạng nhỏ của mình.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, không tiếp tục quấy rầy tên tu sĩ này cảm ngộ đại đạo Nhân Quả, thậm chí một chút khó hiểu cũng không hỏi thăm, ví dụ như ngọc giản có thể cảm ngộ Nhân Quả Đạo Quyển ở chỗ nào.

Dù sao nơi này cũng là Táng Đạo đại nguyên, một khi hiểu rõ một loại đại đạo nào đó, chỉ có thể cảm ngộ bất cứ chỗ nào. Nơi này không thể bố trí bất cứ đại trận phòng ngự nào, cũng không thể tìm kiếm động phủ. Nếu như quấy rầy gia hỏa này trong thời gian dài, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến mạng nhỏ của gia hỏa này. Cũng không phải ai ai cũng giống như hắn, thông qua đại đạo tự thân cân bằng đạo tắc xé rách trong Táng Đạo đại nguyên.

Trong Táng Đạo đại nguyên rất hiếm khi gặp được tu sĩ, gia hỏa này bị Lam Tiểu Bố gặp được, chỉ có thể nói là vận may không tốt thôi.

Chương 2085 - Bạch Cốt cốc.

Cái ngọc giản này không phải là đạo tắc phương vị, ở Táng Đạo đại nguyên, bất cứ đạo tắc phương vị nào cũng không thể thành hình được. Ngọc giản chỉ nói cho Lam Tiểu Bố biết, tiến vào nơi sâu nhất của Táng Đạo đại nguyên, ba năm sau có thể nhìn thấy một cái cốt cốc duy nhất trong Táng Đạo đại nguyên.

Ở Táng Đạo đại nguyên còn có sơn cốc? Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nghe nói đến. Hắn tiến vào Táng Đạo đại nguyên đã nhiều năm như vậy, thật sự không biết nơi này còn có sơn cốc, còn là là một cái cốt cốc. Táng Đạo đại nguyên không phải đều là bình nguyên sao?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng tu sĩ kia sẽ không lừa mình, hắn tăng nhanh tốc độ. Tất cả đạo tắc thiên địa trong Táng Đạo đại nguyên đều bị ăn mòn, hắn rất muốn biết rốt cuộc là xương gì mà lại không bị ăn mòn, hơn nữa còn tạo thành sơn cốc.

Đối với tu sĩ Sáng Đạo cảnh bình thường mà nói, di chuyển trong Táng Đạo đại nguyên nhất định sẽ bị hạn chế rất lớn, bởi vì ở nơi này, thần niệm không thể mở rộng quá lớn, không chỉ như vậy, thần nguyên cũng không thể mở ra ngoài. Nói chính xác thì, ở nơi này, tu sĩ có thân thể càng cường đại thì càng có ưu thế.

Nơi này độn thuật bình thường không thể nào thi triển được, hoặc là thi triển cũng sẽ chịu hạn chế cực lớn, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân mà nói, độn thuật Vô Quy tắc của hắn chẳng có chút ảnh hưởng nào. Đạo gì ở Táng Đạo đại nguyên cũng bị mai táng, nhưng điều kiện tiên quyết đó phải là đạo tắc. Độn thuật Vô Quy tắc hoàn toàn không có đạo tắc lưu chuyển, sao mà mai táng được?

Tên tu sĩ Sáng Đạo cảnh kia nói phải mất ba năm, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ tốn mười ngày, hơn nữa tốc độ độn hành còn không phải là cao nhất, đã nhìn thấy một cây bạch cốt to lớn. Cái cây bạch cốt này cao chừng trăm mét, chu vi nhất định phải hơn 10 vạn dặm. Cái cây xương cốt này có hình chữ V, từ xa nhìn lại, thật sự rất giống một cái sơn cốc.

Đây là thứ gì? Lam Tiểu Bố đã từng nhìn thấy bộ tộc Cự Nhân, xương cốt của bộ tộc Cự Nhân cũng không có lớn như vậy. Chẳng những không, mà còn chênh lệch rất lớn.

“Ngươi muốn xem Nhân Quả Đạo Quyển của ta?” Khi Lam Tiểu Bố còn đang quan sát cái cự cốt này, một giọng nói đột ngột truyền đến.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện, ở sâu trong cự cốt, có một tòa động phủ. Động phủ này có vẻ như được xây dựng phía bên trên cự cốt, còn không bằng nói là trực tiếp đào một cái cửa hang bên dưới cự cốt này.

Tiếng nói vừa rồi là từ trong động này truyền ra, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, chỉ là thần niệm của hắn vừa quét đến cửa động, đã bị cấm chế ngăn cản.

Lam Tiểu Bố không cưỡng ép xé mở cấm chế này ra, làm như vậy đồng nghĩa với tuyên chiến, hắn chỉ ôm quyền nói, “Xin hỏi có phải là Nhân Quả Thánh Nhân Khổng Già đạo hữu không?”

Giọng nói trong động phủ lại truyền ra, “Ta có phải là Khổng Già hay không không quan trọng, nếu như ngươi muốn xem Nhân Quả Đạo Quyển, vậy thì phải lấy ra mười đầu đạo mạch, trong đó có ít nhất một đầu đạo mạch trung phẩm. Nếu không thì lập tức rời khỏi nơi này, đây là địa bàn của ta.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này đúng là ngông cuồng. Có lẽ đã nhìn ra hắn còn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, đổi thành một cường giả Vĩnh Sinh cảnh, không biết gia hỏa này có còn phách lối như vậy không. Chỉ là về đạo mạch, hắn chỉ có một đầu, hơn nữa còn là đạo mạch hạ phẩm.

Đạo mạch này là do Kim Hóa dùng cấm chế bao bọc, sau này hắn mới phát hiện ra.

“Vị đạo hữu này, đạo mạch thì ta không có, nhưng mà ta có Thời Gian Đạo Quyển, đạo hữu có muốn xem hay không? Nếu như muốn, chúng ta trao đổi để xem.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, giọng điệu thành khẩn nói.

“Ngươi có Thời Gian Đạo Quyển?” Giọng nói trong động lên cao một chút, nếu như không cảm Lam Tiểu Bố rất nhạy cảm, thậm chí hắn sẽ không cảm nhận ra được.

“Không sai, ta quả thật có Thời Gian Đạo Quyển, nếu như người đồng ý đưa Nhân Quả Đạo Quyển cho ta xem, ta đồng ý đưa Thời Gian Đạo Quyển cho ngươi xem.” Lam Tiểu Bố nói.

“Ta đồng ý, ngươi có thể xem Nhân Quả Đạo Quyển của ta.” Lúc nói chuyện, từ trong hang động của bạch cốt xuất hiện một cái không gian màuf đen. Một bản đạo quyển màu vàng lơ lửng trong không gian màu đen này, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, rõ ràng là Nhân Quả Đạo Quyển. Không chỉ như vậy, thần niệm còn có thể lật trang sách.

Lam Tiểu Bố cũng lấy Thời Gian Đạo Quyển ra, đồng thời tạo dựng ra một cái không gian ở trước người, nhưng mà cái hắn tạo dựng ra là không gian màu trắng, trong không gian màu trắng này có một bản Thời Gian Đạo Quyển màu xám.

Loại đạo quyển khai thiên này, nếu như chỉ dùng thần niệm quan sát, rất khó cảm nhận được đạo vận đại đạo trong đó, sau khi tu luyện ra được, rất có thể cũng không phải là đạo tắc Khai Thiên. Cho nên Nhân Quả Đạo Quyển hắn nhất định phải cầm trong tay quan sát, cảm ngộ đạo tắc đại đạo Nhân Quả trong dó. Chỉ cần đối phương nhìn thấy Thời Gian Đạo Quyển, nhất định sẽ thay đổi quy tắc giao dịch.

“Ngươi cần đưa Thời Gian Đạo Quyển vào trong động phủ của ta.” Tu sĩ ở trong bạch cốt từ tốn nói, trong giọng nói ẩn chứa khí thế không thể làm trái, cũng không hề có ý định đổi quy tắc giao dịch.

Chương 2086 - Bạch Cốt cốc. (2)

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, đã biết gia hỏa này cũng không phải thứ gì tốt. Bảo hắn ném Thời Gian Đạo Quyển vào trong, lại không có ý định đưa Nhân Quả Đạo Quyển đến tận tay hắn. Nói cách khác ở trong mắt gia hỏa này, hắn dùng Thời Gian Đạo Quyển, chỉ để đổi lấy cơ hội xem Nhân Quả Đạo Quyển của đối phương một chút mà thôi. Thời Gian Đạo Quyển là thù lao, chắc chắn sẽ không trả lại.

Lúc đầu, Lam Tiểu Bố còn có chút do dự, lúc này hắn chẳng còn do dự nữa, dùng Vũ Trụ Duy Mô trực tiếp tạo dựng mô hình kết cấu của Nhân Quả Đạo Quyển.

Nhân Quả Đạo Quyển là đạo quyển khai thiên đỉnh cấp, cái này tương đương với đạo quyển vũ trụ, đạo quyển Đại Vận mệnh Thuật cũng là đẳng cấp này. Chính vì vậy, Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô thông qua Tiểu Nhân Quả Thuật Đạo Quyển mà tạo dựng lên Nhân Quả Đạo Quyển, ngay cả chút bóng dáng cũng không có.

Bây giờ Nhân Quả Đạo Quyển chân chính đang ở trước mắt, Lam Tiểu Bố đương nhiên không chút khách sáo nào mà bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của Nhân Quả Đạo Quyển, đồng thời dùng một đầu đạo mạch duy nhất kia cung cấp nguyên khí thiên địa cho Vũ Trụ Duy Mô.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng, Lam Tiểu Bố lập tức biết rõ cái Nhân Quả Đạo Quyển này là thật. Nếu như người trước mắt này là Nhân Quả Thánh Nhân Khổng Già, vậy thì chỉ sợ tất cả mọi người đều đoán sai thực lực chân chính của Khổng Già rồi. Nếu như người này không phải là Khổng Già, vậy thì Khổng Già chân chính đã sớm bị xử lý rồi.

“Thế nào, không đồng ý?” Giọng điệu của người trong động có chút lạnh lẽo, lúc nói chuyện, cái không gian màu đen kia đã biến mất, Nhân Quả Đạo Quyển cũng biến mất theo.

Lam Tiểu Bố không để ý, Vũ Trụ Duy Mô của hắn đã sắp tạo dựng xong, cho dù bây giờ Nhân Quả Đạo Quyển đã biến mất, đối với chuyện Vũ Trụ Duy Mô của hắn tiếp tục tạo dựng Nhân Quả Đạo Quyển chân chính cũng không có chút ảnh hưởng nào.

“Ngươi nói đúng, ta không đồng ý.” Lam Tiểu Bố nói xong thì xoay người rời đi.

Hắn khẳng định gia hỏa này sẽ không để hắn đi, cho nên trước khi đi hắn đã chuẩn bị đầy đủ để ra tay. Ở chỗ khác, hắn còn có chút kiêng kị. Ở chỗ này, hắn thật sự không sợ. Trừ khi tên trước mắt này đã là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, kẻ trước mắt này mà không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, gia hỏa này ở đây bế quan rất có thể là vì trùng kích lên Tạo Hóa Thánh Nhân..

Nếu không thì, ở chỗ này giao dịch nhiều đạo mạch như vậy làm gì?

“Khoan đã.” Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa quay người đi, đối phương đã gọi hắn lại.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Còn chuyện gì nữa?”

“”Cứ dựa theo cách trước đó đi, ngươi và ta đều đặt đạo quyển cố định trong không gian, mọi người dùng thần niiệm quan sát.” Giọng điệu của người trong động đã dịu đi một chút.

“Ngươi có phải là Nhân Quả Thánh Nhân hay không?” Lam Tiểu Bố không trả lời đối phương, chỉ tiếp tục hỏi lai lịch của đối phương.

“Ta có phải là Nhân Quả Thánh Nhân hay không không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể giao dịch là được. Nếu như ngươi nhất định phải biết, vậy thì cứ tạm thời xem ta là Nhân Quả Thánh Nhân đi.” Người trong động đáp.

Lam Tiểu Bố nói, “ĐƯợc, Nhân Quả Thánh Nhân, ta còn muốn hỏi ngươi một vấn đề, cái bạch cốt tại động phủ của ngươi là xương gì thế? Sao ta lại cảm thấy có chút quen thuộc?”

Lam Tiểu Bố nói có chút quen thuộc là cố ý, hắn không quen chút nào cả. Nhưng mà hắn nghe nói đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân nằm ở Bạch Cốt sơn, cái Bạch Cốt sơn kia cũng là một cây bạch cốt. Không biết bạch cốt ở Bạch Cốt sơn và bạch cốt ở đây có phải cùng là một sinh linh hay không.

Nhân Quả Thánh Nhân im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Cái này không liên quan đến giao dịch, nhưng mà ta vẫn nói cho ngươi biết. Sở dĩ ngươi cảm thấy quen thuộc, là vì cái bạch cốt này và bạch cốt ở Bạch Cốt sơn của Thiên Cơ Thánh Nhân có cùng nguồn gốc, cho nên mới cảm thấy quen thuộc. Bây giờ có thể giao dịch được chưa?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Thật có lỗi, ta không muốn giao dịch lắm, cáo từ.”

Lam Tiểu Bố vừa nói xong, cũng không dừng lại mà nhanh chóng bỏ chạy.

“Ngươi muốn chết…” Một đạo đạo tắc kinh khủng bao trùm đến, đạo tắc này chỉ trong nháy mắt đã trói buộc tất cả không gian của Lam Tiểu Bố.

Đạo tắc ẩn chứa khí thế Nhân Quả cường đại, đó chính là vì Lam Tiểu Bố đã đến đây nhìn thấy Nhân Quả Đạo Quyển, còn hỏi thăm một đống vấn đề, đây chính là nhân. Có nhân, nhất định phải kết ra quả. Mà quả chính là mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố, chỉ khi nào Lam Tiểu Bố để mạng nhỏ lại, đạo đạo tắc Nhân Quả Sát Phạt này mới có thể chấm dứt.

Lam Tiểu Bố vốn dự định lấy Trường Sinh Kích ra để đối phó, sau khi cảm nhận được đạo khí thế sát phạt nồng đậm đạo tắc Nhân Quả này, hắn lập tức thay đổi ý định. Đạo đạo tắc Nhân Quả này ẩn chứa khí thế đạo vận Nhân Quả quá đáng sợ, cho dù hắn có dùng Trường Sinh Kích ngăn cản đạo tắc này, cũng không thể khiến đối phương bị chút tổn thương nào.

Cái này thì cũng thôi đi, mấu chốt chính là hắn có thể sẽ bị hao tổn.

Cái đạo tắc Nhân Quả này rất có thể sẽ quấn chặt lấy đại đạo Trường Sinh của hắn, với sự hiểu rõ về Táng Đạo đại nguyên của Nhân Quả Thánh Nhân, chỉ sợ hắn khó có thể xé rách đạo tắc Nhân Quả trong đại đạo Trường Sinh này.

Nếu như chờ đến một ngày nào đó hắn bị đạo tắc Nhân Quả này ảnh hưởng đến, vậy thì hắn có hối hận cũng không kịp. Trước khi chưa chứng đại đạo Nhân Quả, hắn nhất định phải dùng thủ đoạn lôi đình, xóa bỏ đạo tắc Nhân Quả này đi.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy Vũ Trụ Ma ra.

Chương 2087 - Giá họa.

Cối xay Vũ Trụ Ma mênh mông vô cùng che phủ cả vùng không gian này, khóa cái đạo tắc Nhân Quả kia ở trong này. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đạo tắc Nhân Quả kia nhanh chóng yếu đi, trong cối xay Vũ Trụ Ma khổng lồ, đừng nói là đạo tắc Nhân Quả, cho dù là đạo tắc lợi hại hơn, cũng không thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Đây là bởi vì thực lực của Lam Tiểu Bố còn chưa mạnh, nếu như thực lực của Lam Tiểu Bố đủ mạnh, Vũ Trụ Ma vừa xuất hiện đã có thể trực tiếp mài đạo tắc Nhân Quả thành hư vô, đâu cần thiết phải giằng co?

“Vũ Trụ Ma…” Giọng nói kích động trong động phủ truyền đến, sau đó một bóng người màu nâu lao ra, vọt về phía Vũ Trụ Ma.

Loại khí thế Diễn Giới đỉnh phong kia ập đến, lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố nhanh chóng vỡ nát. Lam Tiểu Bố khẳng định cho dù hắn dốc hết sức lực mà ra tay, có Vũ Trụ Ma giúp đỡ, cũng không phải đối thủ của tu sĩ Diễn Giới trước mắt này. So với tu sĩ Diễn Giới trước mặt này, Hoang Bặc Tử ngay cả móng tay cũng không bằng.

Phải chạy thôi, chờ chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh rồi, lại tìm đối phương tính sổ sau.

Lam Tiểu Bố cuốn lấy Vũ Trụ Ma, thân hình lóe lên rồi biến mất không còn tung tích, độn thuật Vô Quy tắc thi triển ở Táng Đạo đại nguyên, không có chút dấu vết nào. Đừng nói là Diễn Giới Thánh Nhân, cho dù Tạo Hóa Thánh Nhân có ở chỗ này, muốn đuổi theo Lam Tiểu Bố, khi đã mất đi tiên cơ thì cũng rất khó có thể đuổi được Lam Tiểu Bố.

“Còn muốn chạy? Đừng có nằm mơ.” Tu sĩ áo nâu mỉa mai một tiếng, trong giọng ẩn chứa kích động và khao khát, ngoài ra còn có chút run rẩy khó mà kiềm nén được.

Vũ Trụ Ma đó, nếu như hắn ta lấy được Vũ Trụ Ma, cho dù hắn ta còn chưa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta cũng không sợ Tạo Hóa Thánh Nhân đánh tới cửa.

Tại sao hắn ta phải ở trong Táng Đạo đại nguyên trùng kích lên Tạo Hóa Thánh Nhân? Trừ cái cây bạch cốt này, chủ yếu là vì ở những nơi khác trong Vĩnh Sinh chi địa, những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại sẽ không cho phép hắn ta yên ổn mà trùng kích lên Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi.

Ở Táng Đạo đại nguyên, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân biết hắn ta ở đây trùng kích lên Tạo Hóa cảnh, những tên gia hỏa yêu quý bản thân mình kia sẽ không tùy tiện mạo hiểm vào đây đấu với hắn ta, đây chính là chân trần không sợ mang giày. Chỉ là ở Táng Đạo đại nguyên tiêu hao thật sự quá lớn, hắn ta lấy được nhiều đạo mạch như vậy, kết quả vẫn không thể nào bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh được.

Nếu như không phải ở Táng Đạo đại nguyên, có lẽ hắn ta đã sớm bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi. Cho nên Vũ Trụ Ma xuất hiện, hắn ta nhất định phải có được. Loại Chí Bảo Khai Thiên Vũ Trụ Ma này, trong tay một sâu kiến chưa đến Sáng Đạo cảnh, quả thật là khiến minh châu bị phủ bụi rồi.

Nhưng mà tu sĩ áo nâu nhanh chóng sững người, vậy mà hắn ta lại không cảm nhận được tung tích của Lam Tiểu Bố.

“Đây là độn thuật gì?” Tu sĩ áo nâu tự lẩm bẩm, loại độn thuật này… Không có chút dấu vết nào, ở trong Táng Đạo đại nguyên còn có thể di chuyển nhanh như vậy, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy.

Mấy giây sau, hắn ta cuối cùng cũng hiểu ra mình không thể bắt được Lam Tiểu Bố. Loại độn thuật không có bất cứ doa động quy tắc này, còn có thể thi triển ở Táng Đạo đại nguyên, đừng nói là hắn, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân chân chính đến đây, cũng không thể bawts được đối phương.

Tu sĩ áo nâu hừ một tiếng, hắn ta sở dĩ không ra ngoài, là bởi vì mỗi lần đi ra rồi quay về sẽ mất đi nửa cái đạo mạch. Nửa cái đạo mạch này đối với chuyện hắn ta chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà nói, thật sự quá quan trọng. Hắn ta ở chỗ này thu thập đạo mạch, lúc ban đầu còn có người đến giao dịch với hắn ta để xem Nhân Quả Đạo Quyển. Theo thời gian trôi qua, có rất ít người đến đây xem Nhân Quả Đạo Quyển, cho nên đạo mạch trên người hắn ta dùng một đầu thì sẽ thiếu đi một đầu.

Hắn ta không lấy được Vũ Trụ Ma, còn tiêu hao nửa cái đạo mạch, mối hận này…

Một hồi lấu au, tu sĩ áo nâu thở dài một tiếng, quay lại bạch Cốt động.

Chỉ là hắn ta vừa bước vào Bạch Cốt động, cả người đã cứng đờ. Trong thần niệm của hắn ta, Nhân Quả Đạo Quyển của bản thân đã trống rỗng. Đạo tắc đại đạo bên trong Nhân Quả Đạo Quyển, đã biến mất hết.

“Chuyện này sao có thể?” Giọng nói tu sĩ áo nâu trở nên run rẩy.

Khác với giọng nói run rẩy lúc trước, lần trước run rẩy là vì kích động và vui sướng khó kìm nén được, bởi vì hắn ta sắp lấy được Vũ Trụ Ma. Trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố chỉ là một con kiến hôi mà dám ở trước mặt hắn ta để lộ ra Vũ Trụ Ma, đây không phải muốn chết thì là gì chứ? Nhưng mà trên thực tế, hắn ta ngay cả lông Vũ Trụ Ma cũng không sờ đến được.

Còn giọng nói run rẩy lúc này, là sợ hãi, là một loại sợ hãi không thể nào tin được.

Nhân Quả Đạo Quyển là đạo quyển khai thiên, có đạo niệm của hắn ta bao bọc, còn ở trong không gian Nhân Quả của hắn ta, ai có thể cướp đi được? Hơn nữa còn là cướp đi mọi nội dung đạo tắc đại đạo bên trong Nhân Quả Đạo Quyển.

Tu sĩ áo nâu gần như luống cuống tay chân cầm lấy Nhân Quả Đạo Quyển, lật đạo quyển ra, hắn ta không cảm ứng sai. Vừa rồi cảm ứng đạo niệm của hắn ta đã nhận ra Nhân Quả Đạo Quyển trống không, quả thật là đã trống không rồi.

Chẳng những không lấy được Thời Gian Đạo Quyển và Vũ Trụ Ma, bây giờ ngay cả Nhân Quả Đạo Quyển cũng biến mất. Sắc mặt tu sĩ áo nâu tái nhợt, hắn ta có thể tồn tại ở chỗ này, đồng thời có tư cách chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng là bởi vì Nhân Quả Đạo Quyển. Không có Nhân Quả Đạo Quyển, hắn ta chẳng là gì cả.

Nhưng sao đối phương có thể cướp đi Nhân Quả Đạo Quyển của hắn ta, còn là ngay trước mắt hắn ta?

Chương 2088 - Giá họa. (2)

Vũ Trụ Duy Mô, nhất định chính là Vũ Trụ Duy Mô, chỉ có Vũ Trụ Duy Mô mới có thể qua mắt hắn ta mà cướp đi Nhân Quả Đạo Quyển…

Cả người tu sĩ áo nâu đều cảm thấy không ổn, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy cửu chuyển Thánh Nhân nào nghịch thiên như vậy. Trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố chính là một cửu chuyển Thánh Nhân, bởi vì còn chưa đến Sáng Đạo, còn có tư cách đến nơi này, không phải cửu chuyển Thánh Nhân thì là cái gì?

Một cửu chuyển Thánh Nhân, chẳng những có Vũ Trụ Ma, còn có Vũ Trụ Duy Mô, đây quả thật là nghịch thiên.

Thời gian trôi qua, tu sĩ áo nâu dần tỉnh táo lại, Nhân Quả Đạo Quyển biến mất, có lo lắng thế nào cũng chẳng thể làm được gì. Nếu như hắn ta có thể bắt được tên sâu kiến kia, vậy thì…

Nghĩ đến đây, hắn ta thở dài một hơi, quay đầu nhìn bạch cốt một chút. Bây giờ hắn ta phải đi tìm Lam Tiểu Bố, vậy cái bạch cốt này tính thế nào đây?

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng hạ quyết tâm, bạch cốt này ở đây nhiều năm như vậy mà hắn ta không lấy đi, người khác cho dù có tới cũng không thể tùy tiện lấy đi được. Huống hồ xung quanh bạch cốt này đều là đạo tắc Nhân Quả của hắn ta, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng đừng mong có thể tùy tiện lấy đi bạch cốt. Ít nhất thì thế giới Diễn Giới cảnh của hắn ta, vẫn chưa thể nào đặt cây bạch cốt này được.

Nếu không có người nào lấy đi bạch cốt, ở nơi này đều là ấn ký đạo niệm của hắn ta, vậy hắn tiếp tục ở lại nơi này làm gì nữa? Hắn ta nhất định phải bắt tên sâu kiến kia cho bằng được.

Độn thuật gì nhanh như thế? Nơi này là Táng Đạo đại nguyên. Chỉ cần hắn ta tìm được chút xíu vết tích bỏ chạy, hắn ta vẫn có thể bắt được thứ sâu kiến kia. Nghĩ đến Vũ Trụ Ma và Vũ Trụ Duy Mô sẽ biến thành đồ của mình, còn cả Thời Gian Đạo Quyển, tu sĩ áo nâu kích động siết chặt tay thành nắm đấm.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân, Lôi Đình Thánh Nhân…

Ha ha, chỉ cần hắn ta lấy được hai món Chí Bảo Khai Thiên, đồng thời chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, những Tạo Hóa Thánh Nhân này còn định tính toán gì nữa?

…

Mạc Vô Kỵ đã thông qua truyền tống trận đến bên ngoài Bất Diệt Hải, hắn biết Thiên Địa Thánh Nhân cho dù có nhanh đến đâu, muốn đến đây cũng cần mất một khoảng thời gian. Trong khoảng thời gian này, chuyện hắn cần phải làm chính là gỡ bỏ một phần đạo niệm của Thiên Địa Thánh Nhân bên trong Quang âm Luân, sau đó ném phần đã gỡ bỏ này vào trong Bất Diệt Hải.

Loại chuyện này đối với Mạc Vô Kỵ mà nói quả thật là quá quen tay đến mức không thể nào quen hơn được nữa, hắn có 108 đầu mạch lạc, giờ phút này Hóa Độc Lạc của hắn chẳng những có thể hòa tan mọi đạo tắc Độc Đạo trong không gian, còn có thể hòa tan mọi đạo tắc mà hắn cho rằng đó là đạo tắc Độ Đạo.

Chỉ qua nửa ngày, Mạc Vô Kỵ đã bóc đi một phần lớn đạo niệm của

Thiên Địa Thánh Nhân trong Quang âm Luân ra, sau đó thông qua Hư Không Truyền Tống Trận văn truyền tống vào bên trong Bất Diệt Hải.

Mạc Vô Kỵ áp dụng chính là truyền tống ngẫu nhiên, hắn không biết những đạo niệm của Thiên Địa Thánh Nhân này sẽ truyền tống đến vị trí nào, chỉ cần hắn có thể vu oan thành công là được rồi, những chuyện khác không cần để ý đến.

Làm xong những chuyện này, Mạc Vô Kỵ lại dùng đạo tắc Phàm Nhân phong ấn Quang âm Luân lại, sau đó dùng truyền tống trận rời đi.

Một khắc sau khi Mạc Vô Kỵ truyền tống đi, Hư Không Truyền Tống Trận mà hắn bố trí ra tự độn tản đi. Chỉ là giờ phút này Mạc Vô Kỵ đang ở một bên khác của Vĩnh Sinh chi địa.

Vốn dĩ Mạc Vô Kỵ định thoát khỏi Thiên Địa Thánh Nhân rồi, sẽ tìm một chỗ luyện hóa Quang âm Luân, sau đó chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Nhưng mà sau khi hắn bước ra khỏi truyền tống trận, hắn đã thay đổi ý định.

Hắn quyết định đến Táng Đạo đại nguyên, Táng Đạo đại nguyên có thể mai táng các loại đại đạo, hắn vào trong đó luyện hóa Quang âm Luân, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện ra. Cho dù đạo niệm của Thiên Địa Thánh Nhân tràn ra ngoài, chẳng mấy chốc cũng sẽ bị Táng Đạo đại nguyên mai táng thôi.

Chờ ở Táng Đạo đại nguyên luyện hóa xong Quang âm Luân, hắn cũng có thể ở Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân.

…

Mạc Vô Kỵ đi chưa đến nửa canh giờ, Thiên Địa Thánh Nhân đã xuất hiện ở bên ngoài Bất Diệt Hải, hắn ta khẽ nhíu mày một cái. Đạo niệm mà hắn ta để lại có một phần rơi vào trong Bất Diệt Hải, nhưng mà cái đạo niệm này rất kỳ quái, giống như bị người ta gỡ bỏ ra, sau đó cố ý ném vào trong Bất Diệt Hải.

Trừ một phần đạo niệm này ra, hắn ta còn cảm nhận được một phần đạo niệm khác của hắn ta còn trên Quang âm Luân đang cách hắn ta càng ngày càng xa. Hơn nữa phần đạo niệm này rất mơ hồ, chẳng lẽ có người vu oan Bất Diệt Hải?

Thiên Địa Thánh Nhân vừa nghĩ đến đây, Thông Tin Châu đột nhiên lóe lên một cai, Thiên Địa Thánh Nhân vung tay lên cuốn lấy một đạo đạo tắc hư không.

Hình ảnh thành chủ Vĩnh Sinh chi thành Địa Nhất Thánh Nhân xuất hiện ở trước mặt hắn ta, Địa Nhất Thánh Nhân kính cẩn cúi người, “Sư phụ, đã tra ra rồi, tên tu sĩ kia ở bên ngoài động phủ của ngươi, gương mặt rất lạ, chắc hẳn đã cải trang, nhưng bóng lưng thì khá giống Trang Ung Tử đã đến Vĩnh Sinh chi thành một lần.”

“Hắn muốn giao dịch Quang âm Luân của ta?” Giọng điệu Thiên Địa Thánh Nhân lạnh lẽo, không có chút nhiệt độ nào.

Địa Nhất Thánh Nhân kính cẩn nói, “Đúng vậy, lúc đó ta không chút do dự từ chối hắn. Nếu như không phải vì chuyện lần này, thậm chí ta cũng sẽ không nói cho sư phụ biết.”

“Rt tốt, ta biết rồi.” Sau khi Thiên Địa Thánh Nhân nói xong, trực tiếp lấy ra một cái búa lớn, sau đó đánh một cái xuống Bất Diệt Hải.

Trong lòng hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, chuyện này có chút kỳ quái, nhưng bây giờ hắn ta nhất định phải đập Bất Diệt Hải.

Chương 2089 - Nơi quỷ dị.

Đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, hắn rất quen thuộc với Táng Đạo đại nguyên, hắn đã từng đến nơi này một lần, hơn nữa còn ở chỗ này hoàn thiện Phàm Nhân Đạo của mình. Bởi vì ở Táng Đạo đại nguyên, khiến Mạc Vô Kỵ hiểu ra, ý nghĩa chân chính của Phàm Nhân Đạo không nhất định là bình thường.

Giống như núi non vậy, Phàm Nhân Đạo của hắn khi vừa mới thành lập, chính là nhìn núi là núi, nhìn nước là nước. Sau khi hắn chứng đạo Phàm Nhân Đạo, đạo tắc cả người đều hóa thành bình thường, chính là cảnh giới nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước.

Mà ở Vĩnh Sinh chi địa, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ Phàm Nhân Đạo chân chính. Trong các cảnh giới Phàm Nhân Đạo, phàm nhân, Tiên Nhân, Thần Nhân, thậm chí là Thánh Nhân, đều là một phần trong đạo, đều là sự tồn tại bình thường. Trước Phàm Nhân đạo, vạn vật đều là phàm.

Đây là cảnh giới nhìn núi thì là núi, nhìn nước thì là nước, trên thực tế sau khi mình cảm ngộ được cảnh giới này, Mạc Vô Kỵ có thể tùy thời bước vào Vĩnh Sinh cảnh, chỉ là hắn không lựa chọn bước vào Vĩnh Sinh cảnh mà thôi.

Chỉ khi hắn đến loại cảnh giới này, mới biết được lúc nào mình bước vào Vĩnh Sinh cảnh, mới tốt cho đạo nhất.

Bây giờ đại đạo của hắn đã hoàn thiện, kết thúc Táng Đạo, hơn nữa còn lấy được Quang âm Luân mà hắn luôn muốn có được. Bây giờ mới là lúc hắn chứng Vĩnh Sinh cảnh.

Vừa tiến vào Táng Đạo đại nguyên, cả người Mạc Vô Kỵ đã biến mất, sau đó xuất hiện ở một nơi hơn vạn dặm trong Táng Đạo đại nguyên. Hắn vừa thi triển độn thuật phàm nhân. Ở trong mắt Mạc Vô Kỵ, cho dù có phải là Táng Đạo đại nguyên hay không, tất cả tồn tại trong vũ trụ này đều là một hạt bụi trong đại đạo Phàm Nhân, hắn có thể dựa vào quy tắc, không quy tắc, thậm chí là đạo tắc Táng Đạo để độn hành.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều cường giả ở Vĩnh Sinh chi địa đuổi giết nhiều năm như vậy, vẫn không có ai làm gì được hắn.

Ba tháng sau, Mạc Vô Kỵ dừng lại, ở trước mặt hắn là một cây cự cốt.

Cự cốt này hắn đã từng nghe nói đến, nghe bảo chính là động phủ mà Nhân Quả Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. Nhân Quả Thánh Nhân có để lại Nhân Quả Đạo Quyển ở chỗ này, bất kỳ người nào cũng có thể đến xem, chỉ cần bỏ ra mười đầu đạo mạch là được. Mạc Vô Kỵ không có chút hứng thú nào với Nhân Quả Đạo Quyển, cho nên cũng lười tới.

Không ngờ hôm nay thật sự nhìn thấy cái cự cốt này, Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân hắn cũng đã từng thấy một lần, cự cốt này hình như không hề kém gì Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Mạc Vô Kỵ không muốn nhiều chuyện, khi hắn đang định quay người rời đi, đột nhiên cảm thấy không đúng. Phàm Nhân Đạo của hắn cực kỳ mẫn cảm, nơi này không hề cảm nhận được bất cứ dao động đại đạo nào cả. Nói cách khác thì Nhân Quả Thánh Nhân đã đi rồi?

Nếu như Nhân Quả Thánh Nhân đi rồi, vậy thì hắn sẽ không khách sáo nữa.

Ở Táng Đạo đại nguyên, bất cứ đạo nào cũng sẽ bị mai táng, chỉ cần đi vào Táng Đạo đại nguyên, vậy thì đạo của chính mình sẽ từ từ bị mai táng. Cho dù là đạo hay tất cả những gì còn lại, chỉ cần ngươi là từ quy tắc mênh mông này cấu thành, đều sẽ bị Táng Đạo đại nguyên mai táng.

Nhưng cái cự cốt này ở trong Táng Đạo đại nguyên cho đến bây giờ đều bình yên vô sự, sao có thể đơn giản chứ? Thậm chí còn không kém hơn bảo vật Khai Thiên

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ bước đến biên giới cự cốt, hắn cảm nhận được tầng tầng cấm chế, những cấm chế này toàn bộ là đạo tắc Nhân Quả tạo thành.

Rất rõ ràng, Nhân Quả Thánh Nhân vừa đi không lâu, nếu như qua thời gian quá dài, những cấm chế này sẽ bị Táng Đạo đại nguyên xé rách hết.

Trong lòng Mạc Vô Kỵ ha ha, còn muốn giữ lại cái bạch cốt to lớn này, tên Nhân Quả Thánh Nhân này đang nằm mơ à, còn ngây thơ đến mức cho rằng người ta sẽ không động đến thứ này? Nếu như cự cốt này là của Nhân Quả Thánh Nhân, Mạc Vô Kỵ còn suy nghĩ một lát, cái cự cốt này rõ ràng là vật vô chủ, vẫn luôn ở trong Táng Đạo đại nguyên. Sở dĩ Nhân Quả Thánh Nhân chiếm lấy chỗ này, có lẽ là vì hắn ta không thể nào lấy đi được.

Cái này giống như một người nhìn thấy một cái núi vàng to lớn, người này không lấy núi vàng đi được, chỉ có để lại một hàng chữ ở chỗ này, “Đây là núi vàng của ta, mọi người không được động đến.”

Mạc Vô Kỵ trực tiếp đánh ra từng đạo đạo tắc hư không, đồng thời dùng Trữ Thần Lạc thẩm thấu vào những cấm chế đạo tắc Nhân Quả này.

ĐỔi thành bất cứ ai đến đây, muốn dễ dàng xuyên qua cấm chế Nhân Quả của Nhân Quả Thánh Nhân mà không kinh động đến Nhân Quả

Thánh Nhân thì khó có thể làm được. Trừ khi đã chứng đại đạo Nhân Quả, hơn nữa còn là đại đạo Nhân Quả cao cấp nhất. Trên thực tế cho dù là đại đạo Nhân Quả cao cấp nhất, vẫn có khả năng sẽ bị Nhân Quả Thánh Nhân phát hiện a.

Mạc Vô Kỵ dùng Trữ Thần Lạc, Trữ Thần Lạc của hắn ngay cả đại trận Giảo Sát Thần Niệm của Tạo Hóa Thánh Nhân cũng có thể tránh đi, đừng nói là Nhân Quả Thánh Nhân còn chưa bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân.

Trữ Thần Lạc và Khải Đạo Lạc kết hợp với nhau, Mạc Vô Kỵ nhanh chóng tìm được cách tiến vào cấm chế đạo tắc Nhân Quả này. Hắn không hề phá hỏng đạo tắc Nhân Quả, đã có thể tiến vào cấm chế nhân quả.

Đứng ở bên cạnh bạch cốt, Mạc Vô Kỵ cảm nhận được một loại khí thế vô cùng mênh mông cường đại.

Đây là thứ gì? Có loại khí thế bàng bạc này. Động phủ của Nhân Quả Thánh Nhân nằm ở trong cái bạch cốt này, Mạc Vô Kỵ cầm lấy Phàm Nhân Kích đánh xuống, hắn dùng bảy phần sức lực. Nhưng một kích này chẳng thể gây ra chút vết tích nào trên bạch cốt.

Chương 2090 - Nơi quỷ dị. (2)

Trong lòng Mạc Vô Kỵ trầm xuống, hắn vẫn cho rằng thực lực của mình không kém hơn Vĩnh Sinh Thánh Nhân bao nhiêu, chỉ cần không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn đánh không lại cũng có thể chạy đi. Sự thật cũng là như vậy, hắn giết chết Sáng Đạo Thánh Nhân và Diễn Giới Thánh Nhân, không có 100 cũng hơn mười.

Nhưng mà Nhân Quả Thánh Nhân có thể đào ra một cái động phủ trong bạch cốt này, mà hắn thì một chút vết tích trên bạch cốt cũng không thể làm được. Hắn và Nhân Quả Thánh Nhân chênh lệch nhiều như vậy?

Không đúng, Mạc Vô Kỵ đột nhiên lấy tay sờ đến cửa động Bạch Cốt, cảm nhận được đạo vận Thương Đạo loáng thoáng, lập tức hiểu ra có chuyện gì. Giờ phút này hắn khẳng định, hang động này không phải do Nhân Quả Thánh Nhân làm ra, mà là do người khác tạo ra.

Nói cách khác, gia hỏa để lại bạch cốt này khi còn sống đã đối chiến người người khác, kết quả bị người khác đánh vào người, ngay cả xương cốt cũng vẫn còn dấu vết. Về sau không biết có chuyện gì xảy ra, gia hỏa này chết ở chỗ này, còn để lại một đoạn bạch cốt. Nói vậy thì, Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân, rất có thể cũng lấy được từ Táng Đạo đại nguyên.

Có thể là vì đã trải qua quá nhiều năm tháng, đạo vận từ vết thương trên bạch cốt này đã bị Táng Đạo đại nguyên mai táng đi, không còn cảm nhận được chút đạo vận Thương Đạo nào nữa.

Mạc Vô Kỵ bắt đầu bố trí trận văn hư không, một ngày sau, hắn đã dùng trận văn hư không khóa lại toàn bộ bạch cốt lại, sau đó dùng thần niệm chuẩn bị đưa bạch cốt vào trong thế giới của mình.

Nhưng khiến Mạc Vô Kỵ trợn tròn mắt chính là, cho dù hắn kích phát trận kỳ như thế nào, bạch cốt cũng chẳng nhúc nhích tí nào.

Khó trách tên Nhân Quả Thánh Nhân kia không lấy bạch cốt đi, hóa tra là bạch cốt này hoàn toàn không thể đưa vào thế giới được. Xem ra đẳng cấp của cái bạch cốt này vô cùng cao, hắn muốn đưa bạch cốt này vào trong thế giới của mình, chỉ sợ không thể dùng cách bình thường được.

Đầu tiên hắn cần phải chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, thứ hai là hắn nhất định phải thông qua Thế Giới Lạc khắc họa trận văn Không Gian xung quanh cái bạch cốt này. Nhưng mà làm như vậy cũng chưa chắc có thể lấy cái bạch cốt này đi, cũng may hắn vẫn còn một cách cuối cùng, luyện hóa Quang âm Luân, sau đó dùng Quang âm Luân lấy cái bạch cốt này đi.

Quang âm Luân chính là bảo vật Khai Thiên, loại bảo vật này đều tự mang không gian. Nếu như hắn chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, kết quả Quang âm Luân còn không thể chứa đựng được bảo vật này, vậy hắn cũng chỉ có thể từ bỏ bạch cốt.

Chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh ở đây đương nhiên là không thể, Mạc Vô Kỵ quyết định tời khỏi chỗ bạch cốt này, tìm kiếm một chỗ luyện hóa Quang âm Luân, chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh.

…

Lam Tiểu Bố không biết Nhân Quả Thánh Nhân đang tìm kiếm hắn, bây giờ hắn đã rời khỏi Táng Đạo đại nguyên. Nếu như không lấy được Nhân Quả Đạo Quyển, hắn sẽ còn ở Táng Đạo đại nguyên một khoảng thời gian. Đạo của hắn còn cần đến Táng Đạo đại nguyên, nếu không thì vẫn còn chưa thuần túy.

Nhưng mà chứng đại đạo NHân Quả, không cần phải ở trong Táng Đạo đại nguyên. Nhân Quả Thánh Nhân ở trong Táng Đạo đại nguyên, cho dù hắn tìm được nơi để trốn đi, đạo vận bị xé rách ở Táng Đạo đại nguyên sẽ nhanh hơn, lúc hắn ở Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Nhân Quả, rất có thể sẽ bị Nhân Quả Thánh Nhân phát hiện ra.

Một khi Nhân Quả Thánh Nhân tìm được nơi hắn chứng đạo, sẽ gây bất lợi cho hắn.

Cho nên Lam Tiểu Bố quyết định rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, chờ hắn chứng đại đạo Nhân Quả rồi, lạo tiếp tục đến Táng Đạo đại nguyên hoàn thiện đại đạo Trường Sinh.

Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỗ tốt nhất để chứng đại đạo Nhân Quả, đó chính là nơi mà mình đã giao dịch với U Minh Thánh Chung Vô Sức. Chỗ kia cực kỳ bí mật, vốn Lam Tiểu Bố dự định đến đó để tránh né Vĩnh Sinh Thánh Nhân truy sát. Bởi vì hắn có được độn thuật Vô Quy tắc, lại trong thời gian ngắn hiểu rõ đại đạo Trường Sinh của mình, hơn nữa ở Táng Đạo đại nguyên loại bỏ đi những đạo tắc pha tạp, chuyện này khiến hắn không đến chỗ kia được.

Bây giờ muốn chứng đại đạo Nhân Quả, nơi bí mật kia là tốt nhất.

Lần này Lam Tiểu Bố sử dụng Thất Giới Thạch, nơi giao dịch được từ Chung Vô Sức quả nhiên vô cùng vắng vẻ, Vĩnh Sinh chi địa vô cùng mênh mông, bởi vì chỉ có một cái đạo tắc phương vị, cho dù là Thất Giới Thạch cũng không thể xé rách vị diện mà đến đó.

Thất Giới Thạch di chuyển trọn hai tháng, nếu như dùng Luân Hồi Oa, có lẽ phải mất rất nhiều năm.

Theo ngọc giản phương vị, Lam Tiểu Bố biết hắn đã đến nơi. Theo lời Chung Vô Sức nói, nơi này rất bí mật, nhưng theo Lam Tiểu Bố, nơi này không tính là bí mật gì cả.

Nguyên khí thiên địa không kém, đạo tắc thiên địa cũng xem như rõ ràng. Trừ từng dãy núi liên miên ra, còn có một ngọn núi tàn phá sau khi bị hỏa mạch thiêu đốt.

Phản ứng đầu tiên của Lam Tiểu Bố chính là mình đã bị tên Chung Vô Sức kia lừa rồi. Nhưng mà hắn lập tức cảm thấy không đúng, nơi như thế này, chắc hẳn phải có người mới đúng, nhưng hắn không hề cảm nhận được dấu vết của bất cứ kẻ nào ở đây. Với sự mẫn cảm về không gian của hắn, chỉ cần nơi này có tu sĩ đến, sẽ có dao động quy tắc, mà trên tthực tế, cho đến bây giờ hắn đều không hề cảm nhận được dấu vết của bất cứ kẻ nào.

Cái này không có khả năng, quá quỷ dị rồi.

Chương 2091 - Bị gài bẫy.

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, nơi này dường như không có gì khác với những nơi khác, quy tắc thiên địa cũng cùng loại, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy có chút bất an.

Dùng thần niệm quan sát cả nửa ngày cũng không tìm ra được chút khác lạ nào cả, Lam Tiểu Bố dứt khoát dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của nơi này.

Một canh giờ trôi qua, sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, hắn không chút do dự dùng độn thuật Quy tắc để bỏ chạy. Chỉ là cho dù hắn thi triển độn thuật Quy Tắc như thế nào, cũng không thể nào rời khỏi vùng không gian này.

Lam Tiểu Bố biết, hắn đã bị Chung Vô Sức hố rồi. Trước đó hắn còn cho rằng mình đã phát hiện ra mánh khóe của Chung Vô Sức, không ngờ tất cả đều nằm trong sự tính toán của Chung Vô Sức.

Đạo vận phương vị ngọc giản mà Chung Vô Sức cho hắn có thể biến mất bất cứ lúc nào, kết quả trước khi đạo vận biến mất, hắn đã phục chế đạo vận phương vị lại. Không nghĩ rằng chuyện này chỉ là do Chung Vô Sức cố ý làm ra, Chung Vô Sức chắc hẳn cũng biết hắn có thể phục chế đạo vận phương vị, cho nên cố ý làm như vậy, tăng thêm tính chân thực của cái vị trí này.

Con rùa này thật thật giả giả chơi không tệ đâu, chính mình bị lừa rồi. Hơn nữa khi gia hỏa này phát lời thề cũng không có vấn đề gì cả, Chung Vô Sức nói không tiết lộ nơi này cho người thứ ba, cái này thật ra chỉ là râu ria mà thôi, bởi vì hắn hoàn toàn không để ý đến nơi này không hề an toàn.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục chạy loạn như con ruồi không đầu nữa, hắn biết nếu như hắn mà không lấy được Thất Giới Thạch, hôm nay hắn nhất định sẽ ngủm tại đây.

Dựa theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, đạo tắc Không Gian ở nơi này thuộc về tu sĩ, nói vậy thì, nơi này không phải là thế giới của người khác thì chính là một cái thức hải hoặc là không gian tư nhân của người khác.

Chuyện tu sĩ kiêng kị nhất chính là tiến vào không gian tư nhân của người khác, đây chẳng khác nào ném cái mạng nhỏ của mình vào tay người khác.

Cũng may cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa cảm nhận được bất cứ nguy hiểm nào. Cũng may hắn phát hiện kịp thời, nếu không hắn mà ở chỗ này chứng đạo, thì cũng đồng nghĩa với việc lột sạch quần áo cho người ta thấy rõ rõ ràng ràng. Hơn nữa chứng đạo trong thế giới của người khác, đạo của hắn vĩnh viễn không thể nào vượt qua được đại đạo của người khác.

ĐƯơng nhiên cũng có một loại khả năng, chính bản thân Chung Vô Sức cũng không biết nơi này nguy hiểm, nhưng mà theo Lam Tiểu Bố, khả năng này rất nhỏ.

Sau khi Lam Tiểu Bố biết rõ đây là nơi nào, không do dự gì nữa, trực tiếp lấy Thất Giới Thạch ra, không gian xung quanh Thất Giới Thạch bắt đầu dao động, tất cả quy tắc Không Gian ở trước mặt Thất Giới Thạch đều trở nên vô cùng yếu ớt.

Chỉ trong chớp mắt, Thất Giới Thạch đã vạch mở ra một khe hở, sau đó lập tức xông ra ngoài. Ngay cả vũ trụ Thất Giới Thạch cũng có thể vượt qua, đừng nói là thế giới của một tu sĩ, trừ khi đẳng cấp thế giới của tu sĩ này mạnh hơn đẳng cấp Thất Giới Thạch của hắn. Nếu như thế giới này có liên quan đến Chung Vô Sức, vậy thì tuyệt đối không thể nào có đẳng cấp mạnh hơn Thất Giới Thạch. Cho dù Chung Vô Sức đã từng là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng kém xa.

Xông ra khỏi vùng không gian này, cả người Lam Tiểu Bố đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn cảm nhận một chút, bản thân mình vẫn còn đang ở tại Vĩnh Sinh chi địa. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn có Thất Giới Thạch, cho dù có rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, nếu trở về cũng có thể làm được.

Cất Thất Giới Thạch đi, Lam Tiểu Bố lại lấy cái ngọc giản phương vị kia ra, vị trí trên ngọc giản phương vị cách hắn hình như cũng không xa, nói cách khác, Thất Giới Thạch chỉ xé rách giới vực của thế giới vây nhốt hắn kia mà thôi.

Lam Tiểu Bố không hề bỏ đi, hắn lại tiến đến phương vị trong cái ngọc giản này.

Lần này Lam Tiểu Bố không dựa vào Thất Giới Thạch và Luân Hồi Oa, mà tự mình dùng độn thuật tiến lên. Đây là lần thứ hai đi đến, Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện chỗ không đúng. Phương vị trên cái ngọc giản phương vị này có quỹ tích di chuyển rất có quy tắc, là tiến hành dựa theo một một loại không gian đặc thù.

Sau khi di chuyển năm ngày, Lam Tiểu Bố dừng lại. Ở trước mặt hắn là một dòng suối không rộng lắm. Theo đạo vận phương vị trên ngọc giản này, hắn cần tiếp tục đi tới, vượt qua dòng suối này.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, cái dòng suối này mới là điểm mấu chốt. Chỉ cần hắn làm theo ngọc giản phương vị mà vượt qua dòng suối này, vậy thì nhất định sẽ tiến vào thế giới trước đó.

Lam Tiểu Bố không sử dụng Vũ Trụ Duy Mô, bản thân dừng bên cạnh dòng suối cẩn thận cảm nhận một ngày, cuối cùng hắn cũng tìm được cửa vào của không gian thế giới kia.

Nếu đã tìm được, Lam Tiểu Bố cũng không còn khách sáo nữa. Hắn bắt đầu bố trí hư Không đại trận, Trận Đạo của hắn khẳng định mạnh hơn Chung Vô Sức. Chỉ cần Chung Vô Sức dám đến nơi này, vậy thì nhất định sẽ bị hắn giám sát, đồng thời còn bị đại trận của hắn vây nhốt, sau đó trực tiếp truyền tống vào trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn.

Trước khi chưa dung nhập quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, Lam Tiểu Bố còn chưa thể làm được chuyện này, bây giờ thì chẳng có chút khó khăn nào cả.

Sau khi bố trí cái Hư Không đại trận này xong, Lam Tiểu Bố không dừng lại, mà tiếp tục bố trí đại trận, lần này hắn bố trí Bạo Liệt Trận. Chỉ cần hắn kích phát cái Bạo Liệt Trận này, vậy thì cái thế giới ảo kia sẽ trực tiếp bị đánh mở.

Sở dĩ bây giờ không xé mở nó ra, là bởi vì hắn còn chưa bắt được Chung Vô Sức. Còn một nguyên nhân nữa là, mặc kệ đây là thế giới của người khác hay là thức hải, dù sao còn chưa gây ra tổn thương gì cho hắn.

Chương 2092 - Bị gài bẫy. (2)

Sau khi làm xong, lúc này Lam Tiểu Bố mới thi triển độn thuật rời đi.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng lại tại một cái đồng hoang. Ở nơi này chứng đại đạo Nhân Quả rõ ràng không phải là nơi an toàn, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã không thể đợi được nữa, hắn nhất định phải chứng đại đạo Nhân Quả trước đã.

Sau khi bố trí một đống đại trận phòng ngự và cấm chế che chắn, lại bố trí truyền tống trận, lúc này Lam Tiểu Bố mới lấy Nhân Quả Đạo Quyển ra.

Khi đạo niệm của Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong Nhân Quả Đạo Quyển, từng đạo đạo tắc Nhân Quả vờn quanh người Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Lam Tiểu Bố biết đạo tắc Nhân Quả, nhưng không hiểu quá rõ. Bây giờ hắn mới hiểu được, nhân quả chân chính không bị thời gian và không gian hạn chế. Đạo tắc Nhân Quả sở dĩ cường đại đến đáng sợ, là bởi vì đạo tắc này có thể thông qua tất cả quy tắc Hạo Hãn truyền lại, đồng thời sẽ không bị bất cứ đạo tắc đại đạo nào bao trùm…

Nếu như còn có đạo tắc đại đạo hoặc là quy tắc thiên địa áp đảo phía trên nhân quả., không bị nhân quả ăn mòn, đây không phải là vì đạo tắc Nhân Quả có vấn đề, mà là tự bản thân tu sĩ cảm ngộ đạo tắc Nhân Quả có vấn đề.

Nói cách khác, nếu như đạo của hắn hơn xa Nhân Quả Thánh Nhân, vậy thì hắn có thể áp đảo tất cả đạo tắc Nhân Quả của Nhân Quả Thánh Nhân, không bị nhân quả ăn mòn. ĐƯơng nhiên, nếu như có người có đạo mạnh hơn Lam Tiểu Bố hắn, cũng sẽ không bị đạo tắc Nhân Quả của hắn ăn mòn.

Lam Tiểu Bố ngẫm lại, hắn cảm thấy không chỉ đạo tắc Nhân Quả, những đạo tắc còn lại đều phù hợp với loại đạo lý này. Giống như đạo tắc Vận Mệnh, nếu như đạo tắc đại đạo của hắn và lý giải Hạo Hãn mạnh hơn xa Vận Mệnh Thánh Nhân, đạo tắc Vận Mệnh của

Vận Mệnh Thánh Nhân không thể nào làm gì được đại đạo Vận Mệnh của hắn.

Từng đạo đạo tắc Nhân Quả được Lam Tiểu Bố cảm ngộ ra, sau đó dung hợp vào trong đạo tắc Trường Sinh, tạo thành đạo tắc Nhân Quả thuộc về Trường Sinh Đạo. Khi thời gian không ngừng trôi qua, trên Trường Sinh Đạo Thụ của Lam Tiểu Bố đã có thêm một vòng đạo tắc.

…

Sâu trong Táng Đạo đại nguyên, Mạc Vô Kỵ kích động nhìn một vòng ánh sáng lơ lửng trong tay. Nếu như hắn lấy cái vòng sáng này ra, chỉ sợ sẽ không có người nào tin được, đây chính là Quang âm Luân, là một trong những bảo vật Khai Thiên cao cấp.

Tất cả đạo niệm và ấn ký của Thiên Địa Thánh Nhân trong Quang âm Luân đều đã bị hắn gỡ bỏ, giờ phút này, Quang âm Luân đã hoàn toàn thuộc về Mạc Vô Kỵ hắn. Chỉ cần hắn muốn, thậm chí hắn có thể ở chỗ này thi triển Quang âm Luân, hủy đi mọi thứ trong phạm vi trăm triệu vạn dặm xung quanh đây.

Đến Vĩnh Sinh chi địa lâu như vậy, vẫn luôn bị đuổi giết và cảm ngộ đại đạo. Cho đến hôm nay, hắn cuối cùng cũng lấy được một món chí bảo.

Tiếc nuối duy nhất chính là, bên trong Quang âm Luân không có thứ gì tốt cả. Có lẽ Thiên Địa Thánh Nhân muốn dung hợp Quang âm Luân, cho nên không dám đặt thứ gì ở trong Quang âm Luân.

Mạc Vô Kỵ thậm chí không cất Quang âm Luân đi, mà bắt đầu chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh.

Từng đạo đạo tắc Phàm Nhân xuất hiện, những đạo tắc Phàm Nhân này bao bọc lấy Mạc Vô Kỵ, nếu có người ngoài đến đây, nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc. Nơi này là Táng Đạo đại nguyên, nhưng đạo tắc Phàm Nhân xung quanh Mạc Vô Kỵ lại không hề có dấu hiệu bị xé rách rồi mai táng.

Chỉ là đại đạo Mạc Vô Kỵ thật sự quá sạch sẽ, cho dù ở trong Táng Đạo đại nguyên, cũng không có chút đạo vận pha tạp nào xuất hiện.

Khi đạo tắc Phàm Nhân không ngừng lưu chuyển, khí thế của Mạc Vô Kỵ bắt đầu thay đổi, loại thay đổi này không chỉ là khí thế càng lúc càng cường hãn, mà đạo tắc Vĩnh Sinh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Mạc Vô Kỵ hét lớn một tiếng, “Hôm nay Mạc Vô Kỵ ta ở Hạo Hãn sáng tạo ra đại đạo Phàm Nhân, vấn Vĩnh Sinh cảnh, từ hôm nay, tất cả si mị võng lượng trong Hạo Hãn đều sẽ bị Phàm Nhân Đạo ta trấn áp. Đạo tắc Phàm Nhân của ta sẽ thành đạo tắc Vĩnh Sinh trong Hạo hãn, không bị tất cả đạo tắc bên ngoài xâm nhập…”

Đây không phải lần đầu tiên Mạc Vô Kỵ lập ngôn vì đại đạo của mình, chỉ là lần lập ngôn này không có lấy bản thân ra, mà lấy Hạo Hãn để lập ngôn. Không còn là đạo ngôn đại đạo của bản thân, mà là đạo ngôn đại đạo của Hạo Hãn vô tận.

Đồng thời dung nhập đại đạo Phàm Nhân của mình vào trong Hạo Hãn, từ giờ trở đi, đại đạo Phàm Nhân chính là đạo tắc Vĩnh Sinh trong Hạo Hãn, bất kỳ tu sĩ nào cảm ngộ được đạo tắc Phàm Nhân, cũng sẽ tăng thêm công đức và thực lực đại đạo của Mạc Vô Kỵ hắn.

KHi đại đạo của Mạc Vô Kỵ càng lúc càng trôi chảy, đạo tắc Phàm Nhân xung quanh người hắn dần trở nên nhạt đi, hắn lần nữa trở nên bình thường. Ở bên trong Táng Đạo đại nguyên này, hắn chính là tồn tại tầm thường nhất. Rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, cho dù xuất hiện ở bất cứ đâu, hắn đều sẽ trở thành tồn tại bình thường nhất ở nơi đó.

Nửa năm sau, Mạc Vô Kỵ vươn người đứng dậy, giờ phút này, đạo vận Phàm Nhân Đạo nội liễm, hắn đã là một Sáng Đạo Thánh Nhân chân chính.

“Có thể đi lấy cái bạch cốt kia rồi.” Mạc Vô Kỵ thầm nghĩ, sau khi lấy được cái bạch cốt kia, hắn sẽ từ từ thanh toán mọi nợ nần.

Tạo Hóa Thánh Nhân thì sao chứ? Nợ Mạc Vô Kỵ hắn, vậy thì sớm muộn cũng phải trả lại cho hắn thôi.

Chương 2093 - Đạo tắc thứ mười một.

Khi Mạc Vô Kỵ nhìn thấy cái bạch cốt kia vẫn còn nằm tại đó, trong lòng vô cùng vui mừng, thầm nghĩ tên Nhân Quả Thánh Nhân kia đúng là quá an tâm rồi. Qua thời gian dài như vậy mà không quay lại, từ lúc hắn rời đi đã qua một năm rồi. Còn không về nữa, những cái cấm chế Nhân Quả bên ngoài bạch cốt này không cần hắn phá vỡ, đã trực tiếp bị Táng Đạo đại nguyên xé rách mai táng hết rồi.

Tiến vào trong cấm chế, Mạc Vô Kỵ lại bố trí đại trận Na Di. Chỉ qua một ngày, Mạc Vô Kỵ đã kích phát đại trận. Khiến Mạc Vô Kỵ mừng rỡ chính là, lần này thật sự quá dễ dàng, đại trận Na Di dễ dàng cuốn lấy bạch cốt đặt vào trong Quang âm Luân của mình.

Mạc Vô Kỵ chỉ muốn cười to, xem ra Nhân Quả Thánh Nhân không thể nào lấy cái bạch cốt này đi, chỉ vì hai khả năng, thứ nhất là đại đạo của Nhân Quả Thánh Nhân không phải là đại đạo tự thân. Đại đạo Nhân Quả có trâu bò đến đâu, cũng không phải do chính mình sáng tạo ra, mà là đại đạo khai thiên. Đại đạo khai thiên và đại đạo tự thân, rốt cuộc cái nào lợi hại hơn, đều rất khó nói.

Thứ hai, rất có thể là bởi vì Nhân Quả Thánh Nhân không có bảo vật Khai Thiên, chỉ có đại đạo khai thiên thì có ích gì chứ, ngươi phải có Quang âm Luân mới được.

Bất kể nói như thế nào, bạch cốt mà Táng Đạo đại nguyên không thể chôn vùi được đã vào tay mình rồi, nhanh chóng rút lui thôi.

…

Sâu trong Táng Đạo đại nguyên, một tu sĩ áo nâu dừng tìm kiếm, nếu như vào thời điểm ban đầu, hắn ta còn có thể mơ hồ cảm nhận được một chút vết tích tồn tại của Lam Tiểu Bố, đồng thời theo những vết tích này mà đuổi theo. Nhưng khi thời gian dần trôi qua, hắn ta hoàn toàn không cảm nhận được chút dấu vết nào của Lam Tiểu Bố.

Khổng Dương Sơn hắn ta không cam tâm, tìm mười năm, tin tức lại càng tìm càng khó. Không có bất cứ dấu vết nào, muốn ở Táng Đạo đại nguyên tìm kiếm được Lam Tiểu Bố, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào vận may. Tìm vận may ở chỗ khác có lẽ còn có chút cơ hội, tìm vận may ở Táng Đạo đại nguyên, có lẽ phải trăm vạn năm mới có, còn chưa chắc có thể đụng được.

Hít một hơi thật sâu, Khổng Dương Sơn quyết định quay về trước. Còn chuyện có tiếp tục ở lại Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân hay không, trở về hắn ta sẽ suy nghĩ lại. Ở lại Táng Đạo đại nguyên tiêu hao quá nhiều đạo mạch, hắn ta có nhiều tài nguyên đến đâu cũng không đủ để tiêu hao, đừng nói là dựa vào Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Khi Khổng Dương Sơn quay lại vị trí bạch cốt của mình một lần nữa, hắn ta trợn tròn hai mắt. Cấm chế đạo tắc Nhân Quả do hắn ta bố trí ra, trừ một phần đã bị Táng Đạo đại nguyên mài mòn, không hề có vết tích bị phá hỏng, thế nhưng bạch cốt của hắn ta thì lại không thấy đâu nữa.

Qua mười mấy giây sau, lúc này Khổng Dương Sơn mới điên cuồng hét lên, “Là ai? Rốt cuộc là ai?”

Nhân Quả Đạo Quyển bị lấy đi ngay trước mặt hắn ta, mặc dù hắn ta không cam lòng, nhưng cũng chưa đến mức điên cuồng như vậy. Hoặc là hắn ta nghĩ rằng, sớm muộn gì hắn ta cũng sẽ lấy Nhân Quả Đạo Quyển về. Cái hắn ta tu luyện chính là đại đạo Nhân Quả, cho dù cho phép người khác nhìn Nhân Quả Đạo Quyển của mình, nhưng mà người khác muốn chứng đạo Nhân Quả sẽ rất khó khăn. Bất cứ kẻ nào dựa vào Nhân Quả Đạo Quyển chứng đại đạo Nhân Quả, chỉ cần hắn ta tiếp xúc được, hắn ta nhất định sẽ phát hiện ra.

Thế nhưng cái bạch cốt mà hắn ta chiếm giữ vô số năm kia bị người khác cướp đi, hắn ta dường như muốn phát điên, thứ này hắn ta hoàn toàn không thể nào để lại chút đạo niệm nào cả, ai lấy đi thì hắn ta hoàn toàn không thể nào tìm được.

Sở dĩ hắn ta cảm thấy mình có thể ở Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân vô thượng, không phải là vì Nhân Quả Đạo Quyển, cũng không phải vì đạo mạch, càng không phải vì Táng Đạo đại nguyên, mà là vì cái bạch cốt này.

Bế quan bên trong cái bạch cốt này, cái hiệu quả thu hoạch về đại đạo kia, chỉ có Khổng Dương Sơn hắn ta mới hiểu được.

Nhưng hôm nay, hắn ta chẳng những không tìm được Lam Tiểu Bố, lấy được bảo vật Khai Thiên và Thời Gian Đạo Quyển, còn mất đi Nhân Quả Đạo Quyển và bạch cốt.

“Nhất định là tên sâu kiến kia, chỉ có sâu kiến kia mới có bảo vật Khai Thiên.” Khổng Dương Sơn lập tức nghĩ đến Lam Tiểu Bố, bởi vì còn chưa đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, thế giới không thể chứa đựng được bạch cốt này. Nhưng bảo vật Khai Thiên thì khác, bảo vật Khai Thiên có thể lấy cái bạch cốt này đi.

Nhưng rất nhanh Khổng Dương Sơn đã tỉnh táo lại, hắn ta biết không thể nào là Lam Tiểu Bố được, Lam Tiểu Bố không thể nào vượt qua đạo cấm Nhân Quả của hắn ta.

Trừ khi Lam Tiểu Bố chứng được đại đạo Nhân Quả, nhưng mà Lam Tiểu Bố mới lấy được Nhân Quả Đạo Quyển bao lâu chứ? Muốn chứng đạo Nhân Quả, không phải hàng trăm, hằng ngắn năm thì sao có thể được? Cho dù là chứng đại đạo Nhân Quả, nhưng vượt qua đạo cấm Nhân Quả của hắn ta mà hắn ta không phát hiện ra, chuyện này cũng không có khả năng.

Hắn ta không biết là, Lam Tiểu Bố thật sự có thể lấy đi được, bởi vì Lam Tiểu Bố đã chứng đạo Nhân Quả, có thể tiến vào đạo cấm Nhân Quả của hắn ta mà không bị hắn ta phát hiện ra. Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn có bảo vật Khai Thiên.

…

Lam Tiểu Bố hài lòng cảm nhận đạo tắc tự thân lưu chuyển, sau khi chứng đại đạo Nhân Quả, đạo tắc Nhân Quả hình thành trên Trường Sinh Đạo Thụ, hắn đã biết mình đã có thể chuẩn bị chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh rồi.

Mặc dù hắn chỉ vừa chứng đạo Nhân Quả, nhưng đạo vận ngưng thực, cho dù lập tức chứng đại đạo Vĩnh Sinh cũng không có vấn đề gì.

Khiến hắn cảm thấy hài lòng chính là, khi hắn chứng đại đạo Nhân Quả, không có người nào đến quấy rầy hắn. Ở Vĩnh Sinh chi địa chứng đạo, so với nơi khác quả thật dễ dàng hơn rất nhiều, Lam Tiểu Bố đang định rời khỏi nơi này, đột nhiên giật mình, thần niệm của hắn lập tức rà quét Trường Sinh Giới, tại một mảnh đất trống trong Trường Sinh Giới, có một gốc cây non đang phá vỡ bùn đất vươn lên, hắn lập tức cảm nhận được đạo tắc Hắc Ám mênh mông khai thiên. Cho dù cái này vẫn còn rất mông lung non nớt, nhưng đó là đạo tắc Hắc Ám chân chính.

Chương 2094 - Đạo tắc thứ mười một. (2)

Ám Mộc của hắn nảy mầm rồi?

Lam Tiểu Bố lập tức biết được, hắn không đoán sai, đây quả thật là Ám Mộc của hắn nảy mầm. Cái Ám Mộc vừa mới nảy mầm này, mặc dù đạo vận yếu ớt, nhưng lại ẩn chứa đạo vận Khai Mở vũ trụ vô cùng rõ ràng.

Mặc dù hắn đã từng tiếp xúc với quy tắc Hắc Ám, nhưng mà đó là cảm nhận được từ trong đạo vận Hắc Ám của Khổ Thái. Hơn nữa lúc trước Khổ Thái cũng chỉ là một thất chuyển Thánh Nhân mà thôi, hắn cảm nhận được đạo vận Ám Mộc còn ẩn chứa rất nhiều thứ pha tạp. Đạo tắc Hắc Ám của Khổ Thái chỉ có như vậy mà thôi, hắn làm sao có thể cảm nhận được đạo tắc Hắc Ám thuần túy? Chứ đừng nói đến chứng đại đạo Hắc Ám.

Bây giờ hắn ở Táng Đạo đại nguyên bỏ đi rất nhiều đạo vận pha tạp trong đạo tắc Trường Sinh của hắn, cái này khiến đại đạo tự thân của hắn cực kỳ thuần túy và sạch sẽ…

Khoan đã? Lam Tiểu Bố rất nhanh đã xác định, Ám Mộc vẫn luôn không nảy mầm, nhưng bây giờ đột nhiên lại nảy mầm? Hắn có được Tức Nhưỡng cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, điều này dã nói rõ một vấn đề, đó chính là sở dĩ Ám Mộc có thể nảy mầm trong Trường Sinh Giới của hắn, là bởi vì đạo của hắn không có bất cứ đạo tắc pha tạp nào cả. Bởi vì đạo của hắn không có đạo vận pha tạp, cộng thêm có Tức NHưỡng nuôi dưỡng, Ám Mộc nảy mầm cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nếu như Ám Mộc chưa nảy mầm thì thôi, Ám Mộc đã nảy mầm, vậy thì đương nhiên phải chứng đạo tắc Hắc Ám.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến chuyện bản thân muốn chứng đạo đạo tắc Hắc Ám, đã cảm nhận được trên Trường Sinh Đạo Thụ lại hiện thêm một vòng đạo tắc nữa. Đạo tắc này ẩn chứa khí thế quy tắc Hắc Ám vừa mới sinh ra, đây chính là đạo tắc Hắc Ám, hơn nữa đạo tắc Hắc Ám còn ẩn chứa một loại đạo tắc Trường Sinh, hoàn toàn cũng không cần nhiều thời gian để hắn chứng đạo, đã thuộc về hắn.

Lam Tiểu Bố chỉ suy đoán ngắn gọn một chút đã hiểu vì sao lại như vậy.

Ám Mộc này nảy mầm trong Trường Sinh Giới của hắn, được Trường Sinh Giới của hắn tán thành, không chỉ như vậy, Ám Mộc nảy mầm đều dựa trên quy tắc thuộc về đạo tắc Trường Sinh Giới của hắn. Cho nên Ám Mộc vửa xuất hiện, chỉ cần hắn đồng ý, đạo tắc Hắc Ám chính là của hắn.

Cảm nhận được trên Trường Sinh Đạo Thụ có mười một vòng đạo tắc, trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng.

Từ khi bắt đầu tu đạo cho đến nay, trải qua bao nhiêu gian khổ, hôm nay cuối cùng cũng có hình thức ban đầu. Vốn dĩ Trường Sinh Đạo Thụ có mười vòng đạo tắc, Lam Tiểu Bố đã định chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh. Nhưng mà bây giờ có mười một đạo tắc, Lam Tiểu Bố dứt khoát muốn có thêm một đạo nữa, mười hai đạo mới là số lượng một chu thiên.

Nhưng mà đạo tắc mà hắn có thể chứng đạo, tuyệt đối phải là đạo tắc đại đạo cao cấp nhất, như Vận Mệnh, Nhân Quả, Vận May, Thời Không,...

Nếu như muốn có thêm đạo tắc trên Trường Sinh Đạo Thụ, vậy đối với Lam Tiểu Bố mà nói quá đơn giản. Lực Lượng, Thiết Cát, Hủy Diệt, TRớ Chú, thậm chí là Ngũ Hành…

Nhưng những cái này không phải là đạo tắc đại đạo mà Lam Tiểu Bố muốn chứng, đạo tắc Ngũ Hành hắn hoàn toàn không cần chứng, cơ sở của đại đạo Trường Sinh đã có đạo tắc Ngũ Hành. Còn Thiết Cát, HỦy Diệt các loại, đều là đạo quyển thần thông khai thiên, mỗi một cái đều là đạo tắc đỉnh cấp. Nhưng mà cái này Lam Tiểu Bố vẫn không cần, nếu như cần, đại đạo Trường Sinh của hắn cần một loại đạo tắc đại đạo có thể diễn hóa ra hủy diệt, cắt chém thuộc về Trường Sinh Giới.

Nhưng mà đã có đạo tắc Hắc Ám, có phải cũng có đạo tắc Quang Minh hay không? Hắn chứng đạo cũng không thể chỉ chứng một phần được chứ? Trong vũ trụ mênh mông này, âm Dương tương hòa, bình thường đều xuất hiện với nhau, giống như hắn chứng đạo Không Gian, vậy thì theo đó là chứng đạo Thời Gian. Hắn chứng đạo quy tắc, thì cũng chứng đạo Không quy tắc.

Bây giờ hắn đã chứng đạo tắc Hắc Ám, vì sao không tăng thêm đạo tắc Quang Minh trên đại đạo Trường Sinh của mình?

Quang Minh Đạo Quyển ở đâu, Lam Tiểu Bố không biết, nhưng mà hắn biết có người biết.

…

Tạo Hóa phường thị.

Nếu như nói ở Vĩnh Sinh chi địa, đạo thành nào phồn hoa nổi danh nhất, đồ tốt nhiều nhất, vậy thì nhất định chính là Tạo Hóa phường thị. Tạo Hóa phường thị chính là do ba Tạo Hóa Thánh Nhân cùng nhau thành lập, nơi này không có người nào dám gây chuyện, cho nên đồ tốt cũng rất nhiều.

Đây là lần thứ hai Lam Tiểu Bố đến Tạo Hóa phường thị, lần trước tới đây, hắn gặp Lộ Nhân, hắn khẳng định Lộ Nhân sẽ không ở lại đây chờ hắn quá lâu.

Cho nên Lam Tiểu Bố vẫn dịch hình thành dáng vẻ của Kim Hóa đi vào trong Tạo Hóa phường thị, Lam Tiểu Bố đến nơi này, chuyện thứ nhất chính là đến Thính Đạo Lâu. Hắn biết Lộ Nhân không thể nào ở Thính Đạo Lâu chờ hắn nhiều năm như vậy, cho nên hắn mới có thể đến Thính Đạo Lâu một chuyến. Lỡ như Lộ Nhân tìm tới, hắn cũng có cớ để nói.

Quả nhiên, Lộ Nhân không còn ở Thính Đạo Lâu. Rất rõ ràng, Lộ Nhân đã hiểu Kim Hóa cũng chẳng hề chân tâm thật ý gì với nàng cả, mà là muốn lợi dụng Lộ Nhân nàng mà thôi.

Nếu như thật sự thích Lộ Nhân, khi Lộ Nhân ở trước mặt hắn, hắn sẽ còn xông ra ngoài đi tìm kiếm một tu sĩ bị truy nã sao? Thậm chí ngay cả mấy lời cũng không để lại?

Lộ Nhân không ở đây, Lam Tiểu Bố lập tức rời khỏi Thính Đạo Lâu, đi đến Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện.

Thính Đạo Lâu cũng có thể giao dịch đồ vật, nhưng mà muốn giao dịch được bảo vật có giá trị thật sự, vẫn phải đến Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện.

Nghe nói trong những bảo vật lấy ra giao dịch ở Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện, có giá trị nhất chính là một món Chí Bảo Khai Thiên. Người khác không biết vì sao lại có người lấy Chí Bảo Khai Thiên ra giao dịch, cũng không biết rồi cuộc là ai giao dịch cái Chí Bảo Khai Thiên này, nhưng mà chuyện này là có thật.

Chương 2095 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị.

Sở dĩ Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện nổi danh khắp Vĩnh Sinh chi địa, trừ nguyên nhân nơi này an toàn đáng tin, có thể giao dịch được bất cứ thứ gì mà ngươi muốn, còn một nguyên nhân nữa là nơi này phục vụ rất tốt.

Bình thường khi đến Vĩnh Sinh chi địa, trừ những người từ đạo tràng đến đây, có rất ít người sẽ thật tâm phục vụ ngươi. Thứ nhất người đến nơi này là vì tìm đạo, ai sẽ đi phục vụ chứ. Lãng phí thời gian đi kiếm chút xíu tài nguyên tu luyện đó, thứ hai là phần lớn tu sĩ đều có bí mật của mình, không muốn có người khác tiếp cận mình.

Nhưng Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện thì khác, nếu như ngươi chỉ muốn giao dịch một đồ vật bình thường, vậy thì chỉ cần ở tại đại điện lầu một quan sát bình phong là được. Nhìn thấy cái nào hợp ý thì có thể lập tức ở chỗ ngồi của mình định giá, tiếp theo chính là lấy đồ của mình thương lượng với người kia.

Nếu như đồ ngươi giao dịch không phải là đồ bình thường, ngươi có thể thuê một phòng bao, phòng bao này tuyệt đối an toàn, còn có truyền tống ngẫu nhiên, chỉ cần nguơi giao dịch xong, ngươi có thể từ gian phòng của mình rời đi bất cứ lúc nào, không có ai biết ngươi đi đâu cả. Cho dù là Giao Dịch điện, cũng không biết truyền tống ngẫu nhiên này sẽ đưa ngươi đi đến đâu.

Nếu như đồ của ngươi tốt, cũng không sợ bại lộ bản thân, vậy thì có thể đến đại điện Tân KHách xa hoa nhất ở tầng trên cùng, có người sẽ đi theo ngươi, vừa giải thích các loại vấn đề của ngươi, đồng thời còn có thể giúp ngươi đi nói giá cả với người giao dịch.

Lam Tiểu Bố cảm thấy loại thứ hai là thích hợp với hắn nhất, nhưng khi hắn nhìn thấy một phòng bao bình thường cần 1000 đạo tinh một đêm, trong lòng nghĩ cái này đúng là hắc điếm rồi.

Trên người hắn từ trên xuống dưới cộng lại chỉ có hơn 6000 đạo tinh, đều là do Kim Hóa cống hiến. Lúc này Lam Tiểu Bố có chút cảm tạ tên Kim Hóa kia, nếu như không phải gia hỏa này chủ động chạy tới đưa cho hắn một đầu đạo mạch và mấy ngàn đạo tinh, hắn ở Vĩnh Sinh chi địa chính là một người nghèo rớt mùng tơi. Ở trong mắt Lam Tiểu Bố, tên Kim Hóa này cũng xem như có chút lòng tốt rồi.

Yêu cầu thấp nhất khi vào ở Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện là ba ngày, cho nên chỉ cần chọn phòng bao, vậy thì đầu tiên phải bỏ ra 3000 đạo tinh. Chỗ tốt duy nhất là, nơi này không cần tiền cọc. Nếu không, 6000 đạo tinh này của hắn chưa chắc đã đủ.

Chỗ tốt thứ hai chính là nơi này rất bí mật, Lam Tiểu Bố không biết có phải tất cả bí mật của người giao dịch, Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện đều giữ kín hay không, nhưng mà hắn đoán Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện nhất định sẽ làm như vậy.

Tu sĩ có thể ở Vĩnh Sinh chi địa sinh tồn, không có một ai là kẻ ngốc. Nếu như bề ngoài Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện như thế này, sau lưng lại như thế khác, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện ra, đồng thời chọc thủng. Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện là do ba Tạo Hóa Thánh Nhân cùng nhau thành lập, cho dù quan hệ của ba người này vô cùng mật thiết, từ góc độ bình thường mà nói, cũng rất khó có thể xảy ra tình huống trong ngoài không đồng nhất kia. Cho dù quan hệ của Tạo Hóa Thánh Nhân có tốt đến đâu, cũng có thể mặc chung một cái quần sao? Lam Tiểu Bố tỏ vẻ không tin tưởng lắm.

Hơn nữa, nơi này ngay cả Pháp Bảo Khai Thiên cũng đã từng giao dịch, giao dịch loại đồ vật như Quang Minh Đạo Quyển, hình như cũng không có gì quá khác thường.

Cho dù tin tưởng Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện sẽ không có chuyện trong ngoài không đồng nhất, Lam Tiểu Bố vẫn ở trong phòng mình bố trí truyền tống trận ngẫu nhiên.

Đương nhiên, nếu như ngay cả truyền tống trận ngẫu nhiên cũng bị khóa lại, vậy thì hắn vẫn còn một chiêu cuối cùng, Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch có thể phá vỡ mọi giới vực hư không, Đạo Vực của Tạo Hóa Thánh Nhân chắc hẳn còn chưa thể khóa Thất Giới Thạch lại.

Sau khi chuẩn bị xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố mới đến bình phong giao dịch trong phòng khắc lên vật phẩm mà mình giao dịch. Mặc dù Lam Tiểu Bố rất muốn viết các loại đạo quyển khai thiên như Hủy Diệt, Nhân Quả, Luân Hồi, Thời Gian, Thiết Cát, nhưng mà hắn vẫn kiềm nén loại xúc động này lại.

Hắn biết nếu như hắn thật sự viết như thế, vậy thì không phải là một cái hắc điểm, nơi đây cũng sẽ bị hắn biến thành hắc điểm. Hơn nữa, hắn cũng không muốn giao dịch đạo quyển khai thiên Hủy Diệt và Thiết Cát ra ngoài.

Cho nên Lam Tiểu Bố viết thông tin tương đối mờ mịt, “Bản nhân có được một quyển đạo quyển khai thiên và hai món bảo vật Tiên Thiên, bảo vật Tiên Thiên có một cái là Sinh Tử Bộ. Trừ cái đó ra, bản nhân còn có đạo quả Ngũ Tùng Châm, đầy đủ Ngũ Hành. Bây giờ muốn giao dịch Quang Minh Đạo Quyển hoặc là đồ vật có liên quan đến đạo tắc Quang Minh, bao gồm và không giới hạn cả Quang Minh Thụ. Mảnh vỡ có đẳng cấp thấp hơn Quang Minh Thụ, Quang Minh Đạo Quyển có ẩn chứa một phần đạo tắc Quang Minh, mong đừng quấy rầy.”

Viết xong những thứ này, Lam Tiểu Bố nghĩ nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu, “Có lẽ ngươi muốn đạo quyển khai thiên, biết đâu chính là cái đang ở trong tay ta. Giao dịch với ta, tìm cơ hội đại đạo cho chính mình.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố không dám viết toàn bộ bảo vật Khai Thiên lên, nhưng cũng không dám cái gì cũng không viết. Nếu như không viết cái gì cả, mấy tên quỷ kia cũng sẽ không lấy ra đồ tốt.

Bản thân Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện ở Tạo Hóa phường thị là một trong những nơi náo nhiệt nhất, bởi vì Thánh Nhân chứng đạo ở Vĩnh Sinh chi địa quá nhiều, tất cả mọi người đến đây tìm kiếm thời cơ đại đạo mà mình cần. Cho nên mỗi ngày Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện đều kín hết người.

Nhưng mà hôm nay, Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện lại truyền ra một tin tức có tính bạo tạc, bởi vì chỗ này có một vị khách lớn.

Chương 2096 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị. (2)

Tại sao là khách lớn? Ngươi nhìn đồ vật mà người ta muốn giao dịch đi, đạo quyển khai thiên có đẳng cấp không kém gì Quang Minh Đạo Quyển. Chuyện này tương đương với việc muốn giao dịch Quang Minh Đạo Quyển, Quang Minh Thụ hoặc là đạo tắc Quang Minh. Ba món này, mỗi một món cũng có thể dựng dục ra một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Nếu như chỉ muốn giao dịch một trong ba loại này, vậy thì người khác chỉ xem đây là một trò cười, bởi vì không có người nào ngốc đến mức sẽ lấy ra loại bảo vật có đẳng cấp này để giao dịch. Nhưng mà đồ người này lấy ra để giao dịch, không hề kém Quang Minh Đạo Quyển nửa phần.

Nhìn người khác lấy đồ vật ra giao dịch, một bản đạo quyển khai thiên, mặc dù không biết là đạo quyển khai thiên gì, nhưng mà cho dù là đạo quyển khai thiên nào cũng đều không đơn giản. Đạo quyển khai thiên giao dịch với đạo quyển khai thiên, có thể đơn giản sao?

Nếu như là bảo vật Tiên Thiên bình thường, vậy thì cũng thôi đi, bởi vì cấp bậc của bảo vật Tiên Thiên chênh lệch nhau rất lớn, tốt thì còn có giá trị hơn cả đạo quyển khai thiên, kém thì thậm chí ngay cả Thần khí cực phẩm cũng không bằng. Nhưng bảo vật Tiên Thiên mà người ta lấy ra là gì? Sinh Tử Bộ đó. Nếu như trong bảng xếp hạng bảo vật Tiên Thiên, Sinh Tử Bộ tuyệt đối có thể nằm trong top 10. Thậm chí từ một góc độ nào đó mà nói, còn hữu dụng hơn cả bảo vật Khai Thiên.

Những cái này còn chưa phải kết thúc, còn có Đạo Quả Ngũ Hành Ngũ Tùng Châm. Ngũ Tùng Châm là một trong thập đại linh căn trong vũ trụ này, đạo quả Ngũ Tùng Châm đầy đủ Ngũ Hành. Có trợ giúp rất lớn cho Vĩnh Sinh cảnh chứng bất cứ đạo gì. Cho dù là Sáng Đạo, Diễn Giới hay Tạo Hóa. Giá trị của đạo quả Ngũ Tùng Châm đầy đủ Ngũ Hãnh khó mà lường được.

Đồ tốt như vậy đã lấy ra, cho dù là người không có bảo vật có cùng cấp độ với Quang Minh Đạo Quyển, đều kéo nhau về Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện. Chẳng những là Tạo Hóa phường thị, ngay cả những người ở bên ngoài Tạo Hóa phường thị cũng kéo đến. Có lẽ biết mình không thể nhìn thấy những bảo vật được lấy ra giao dịch này, nhưng mà vẫn muốn đến xem náo nhiệt một chút.

Lam Tiểu Bố ở trong phòng cảm nhận có càng ngày càng nhiều người kéo về đây, trong lòng hắn có chút bồn chồn. Người bình thường thì thôi, nếu như là Tạo Hóa Thánh Nhân, vậy thì không phải là chuyện đàu đâu.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí các loại đại trận Bình Tế. Phong ấn toàn bộ gian phòng của mình lại, bất cứ thần niệm nào cũng không thể thấm thấu vào trong gain phòng của hắn.

Khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện thật sự đúng là danh bất hư truyền, đã một ngày trôi qua, quả thật không có người nào dùng thần niệm dò xét gian phòng của hắn. Bất kể có phải là bởi vì nơi này không được phóng thích thần niệm hay không, không có thần niệm dò xét, cho thấy rõ chính bên cao tầng kia cũng không nghĩ đến chuyện nghe ngóng lai lịch của hắn.

Ngày thứ hai trôi qua, không có người nào giao dịch với Lam Tiểu Bố, nhưng mà người đến Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện thì càng ngày càng nhiều.

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố định chờ đủ sáu ngày, nhưng loại tình cảnh này đã khiến hắn từ bỏ ý định ban đầu, quyết định chờ đủ ba ngày rồi đi ngay. Ba ngày mà không có người nào giao dịch với hắn, vậy thì đã nói rõ ý nghĩ của hắn đã thất bại.

Với tốc độ truyền bá tin tức này, đừng nói là ba ngày, chỉ một ngày thôi, thì cũng sẽ có người có tâm nghe được tin tức.

Vào ngày thứ ba, hơn phân nửa thời gian là Tạo Hóa phường thị cần có chấp sự ra ngoài giữ gìn trật tự, những vẫn không có người nào đến giao dịch, Lam Tiểu Bố thở dài, hắn dự định rời khỏi Tạo Hóa phường thị, không tiếp tục chờ nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không định rời đi từ truyền tống ngẫu nhiên mà phòng bao cùng cấp, hắn dự định dựa vào tuyền tống trận của mình rời đi. Truyền tống trận do Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện cung cấp, ai biết sẽ đi đến đâu?

Ngay lúc này, trên bình phong báo giá đột nhiên chớp động một cái, sau đó có một cái báo giá xuất hiện trên trận pháp bình phong.

“Ta có thể giao dịch với ngươi, ta có thứ mà ngươi cần, ta cần biết ngươi có đạo quyển khai thiên gì.” Trên bình phong báo giá xuất hiện một hàng chữ.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy hàng chữ này, trong lòng vô cùng vui mừng. Hắn biết chỉ cần có một trong những vật phẩm mà hắn cần giao dịch xuất hiện, mới có tư cách hỏi giá với hắn. Người này có thể hỏi hắn, vậy thì ít nhất có được Quang Minh Đạo Quyển, Quanh Minh thụ hoặc là đạo tắc Quang Minh.

Lam Tiểu Bố lập tức ghi ra mấy hàng chữ, “Ta lo lắng sẽ gây ra những chuyện không cần thiết, cho nên không nói thật. Thật ra ta không chỉ có một bản đạo quyển khai thiên, mà là hai quyển. Ta cần biết ngươi cần loại đạo quyển khai thiên nào, ngươi có thể ghi ra, nếu như ta không có, vậy thì ta không thể nào báo giá với ngươi được.”

Sau khi trả lời, Lam Tiểu Bố kích động nhìn bình phong báo giá. Đợi khoảng một nén nhang, trên bình phong báo giá mới xuất hiện một loạt chữ, “Ta cần Không Gian Đạo Quyển.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, cái hắn không có lại chính là KHông Gian Đạo Quyển, hắn chỉ có Thời Gian Đạo Quyển. Mặc dù hắn chứng đạo không gian, nhưng hắn lại dùng trận bàn Không Gian chứng đạo.

Thật sự là sợ cái gì thì có cái đó, Lam Tiểu Bố gaĩa đầu. Đạo tắc Quang Minh đang ở trước mắt, hết lần này đến lần khác hắn lại không thể lấy được.

Chương 2097 - Đánh lén

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định hỏi đối phương có cần đến Thời Gian Đạo Quyển hay không, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng, hắn đã chứng đạo không gian. Cộng thêm hắn tu luyện là đại đạo tự thân, được sự giúp đỡ của Trường Sinh Đạo Thụ, hoàn toàn có thể tạo dựng ra một bản Không Gian Đạo Quyển thuộc về mình.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức khởi động Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời đưa sự lý giải của mình về không gian, còn cả đạo tắc vào trong Vũ Trụ Duy Mô. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, một bản Không Gian Đạo Quyển hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Của ta đây cũng là đạo quyển khai thiên nhỉ?” Lam Tiểu Bố cười he he, nắm lấy Không Gian Đạo Quyển trong tay. Chuyện này đối với Trường Sinh Giới hắn mà nói, đó chính là đạo quyển khai thiên.

Cũng không biết cái Không Gian Đạo Quyển này của hắn và Không Gian Đạo Quyển chân chính khác nhau ở chỗ nào.

Bây giờ cầm trong tay, thật sự muốn thử một chút. Lam Tiểu Bố đặt Không Gian Đạo Quyển trên trận pháp bình phong, đồng thời nhắn lại, “Vận may của ngươi cũng không tệ, vừa hay ta cũng có một bản Không Gian Đạo Quyển, ta nghĩ chúng ta có thể giao dịch.”

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là, hắn có thể gửi tin tức này ra ngoài. Nói cách khác, cái quy tắc giao dịch này chấp nhận đạo quyển của hắn chính là Không Gian Đạo Quyển khai thiên.

Lần này, sau khi Lam Tiểu Bố phát ra tin tức không lâu, đã nhận được lời đáp lại, nội dung chỉ có hai chữ, giao dịch.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, chỉ cần hắn đặt Không Gian Đạo Quyển vào trong trận văn truyền tống, sau đó nhấn vào giao dịch, thì có thể hoàn thành lần giao dịch này.

Không thể không nói, chuyện làm ăn này Giao Dịch điện làm vẫn vô cùng nhân tính hóa, thậm chí hắn không cần phải mặt đối mặt với đối phương giao dịch cũng có thể hoàn thành giao dịch, cái này sẽ tránh được sau khi giao dịch xong, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn sẽ tạo ra nguy hiểm.

Lam Tiểu Bố chọn hai chữ giao dịch, Không Gian Đạo Quyển lập tức bị truyền tống đi, một khắc sau, một bản đạo quyển có ẩn chứa bạch mang nhàn nhạt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Còn chưa lật bản đạo quyển này ra, Lam Tiểu Bố đã biết, đây chính là Quang Minh Đạo Quyển. Hắn chưa từng tiếp xúc với đạo tắc Quang Minh, nhưng mà loại đạo tắc Khai Thiên mênh mông này, Lam Tiểu Bố vừa tiếp xúc đã có thể khẳng định.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố cũng vô cùng khâm phục tu sĩ giao dịch với hắn, người này là một người quang minh lỗi lạc. ĐỔi thành người khác, khi giao dịch cùng với hắn, nhất định sẽ yêu cầu thêm năm đạo quả Ngũ Tùng Châm, nhưng đối phương hoàn toàn không nhắc đến chuyện này.

Nếu như đối phương muốn hắn bỏ ra thêm năm đạo quả Ngũ Tùng Châm, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý. Có được Quang Minh Đạo Quyển, vậy thì trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn sẽ có thêm một đạo đạo tắc nữa, giúp Trường Sinh Đạo Thụ hình thành 12 đạo tắc. Trường Sinh Đạo Thụ có 12 đạo tắc, đó chính là lúc hắn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Chờ chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn sẽ có thể quang minh chính đại xuất hiện ở Vĩnh Sinh chi địa, nhìn xem rốt cuộc những thằng hề kia muốn giết Lam Tiểu Bố hắn như thế nào.

Theo lý mà nói, sau khi cầm được Quang Minh Đạo Quyển, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố cần làm, chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không làm như vậy, hắn lật Quang Minh Đạo Quyển ra, cảm nhận được đạo tắc Quang Minh, Lam Tiểu Bố đã biết đây là hàng thật.

Mặc dù Không Gian Đạo Quyển của hắn không phải là bản đạo quyển mà đối phương yêu cầu, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng Không Gian Đạo Quyển của hắn tuyệt đối không kém hơn cái kia.

Sau khi xác định đây là hàng thật, chuyện thứ nhất Lam Tiểu Bố làm là dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của bản Quang Minh Đạo Quyển này. Có vật thật ở chỗ này, Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần mấy giây là đã có thể tạo dựng xong mô hình kết cấu của Quang Minh Đạo Quyển.

Tạo dựng xong mô hình kết cấu của Quang Minh Đạo Quyển, Lam Tiểu Bố cũng không dùng Vũ Trụ Duy Mô để phục chế Quang Minh Đạo Quyển, mà là bỏ Quang Minh Đạo Quyển vào trong nhẫn, lúc này mới truyền tống đi.

…

Trong đại sảnh xa hoa nhất trên tầng cao nhất của Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện, một nam tử nho nhã đang ngồi ở thượng vị, đứng phía dưới hắn ta chính là một nữ tử, nử tử hơi khom người, tựa như đang trả lời gì đó.

“Ngươi xác định thứ giao dịch chính là Không Gian Đạo Quyển và Quang Minh Đạo Quyển?” Giọng điệu của nam tử nho nhã kia bình thản, hình như chẳng có chút cảm xúc nào.

Nử tử kia không ngẩng đầu, vẫn khom người cung kính đáp, “Bẩm điện chủ, thứ giao dịch đúng là Quang Minh Đạo Quyển và Không Gian Đạo Quyển, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?” Nam tử lập tức hỏi.

Nữ tử sắp xếp ngôn ngữ lại một chút rồi mới đáp, “Đạo tắc giao dịch mà ba vị Đạo Tổ bố trí ra không có cảnh báo đạo quyển là giả, nhưng mà đạo tắc giao dịch lại cho thấy, Không Gian Đạo Quyển có dấu vết thay đổi. Nhưng mà giá trị lại không bị giảm sút, cho nên giao dịch này vẫn có thể tiến hành tiếp.”

“Không Gian Đạo Quyển có thay đổi, nhưng giá trị lại không bị giảm sút? Giá trị không bị pha tạp đã nói lên đạo tắc Không Gian của Không Gian Đạo Quyển không bị giảm sút, đây là người nào? Có thể thay đổi đạo quyển khai thiên? Tại sao người này phải làm ra chuyện này, mục đích là gì?”

Nam tử nho nhã dường như đang hỏi nữ tử, nhưng lại như đang lẩm bẩm lầu lầu, lúc nói chuyện đã rơi vào trầm tư.

Có thể làm được chuyện này, thực lực sẽ không thấp hơn Tạo Hóa Thánh Nhân. Nhưng hắn ta khẳng định đối phương không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, nếu như là Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta nhất định có thể cảm nhận được.

Chương 2098 - Đánh lén (2)

Chung Hòa hắn ta mặc dù không tính là Thánh Nhân cường đại, nhưng mà cũng là đệ tử đệ nhất của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, đạo hạnh Diễn Giới đỉnh phong. Nếu có Tạo Hóa Thánh Nhân đứng trước mặt hắn ta, hắn ta không thể nào không cảm nhận được. Ở Vĩnh Sinh chi địa, tộng cộng cũng chỉ có mấy vị Tạo Hóa Thánh Nhân đó thôi. Không phải là Tạo Hóa Thánh Nhân, ai lại có năng lực thay đổi đạo quyển khai thiên?

“Còn chuyện gì nữa không?” Chung Hòa biết vấn đề này hắn ta không thể nghĩ thông suốt được, quyết định trở về nói cho sư phụ Vĩnh Sinh Thánh Nhân biết.

Nữ tử tiếp tục nói, “Không Gian Đạo Quyển kia đã thay đổi, Quang Minh Đạo Quyển kia cũng bị động chân động tay. Đạo tắc giao dịch có nhắc nhở, Quang Minh Đạo Quyển đã từng bị hạ đạo ngấn…”

“Đạo ngấn?” Chung Hòa giật mình, đạo ngấn không phải là thứ có thể tùy tiện hạ được.

Thứ bị hạ đạo ngấn, cho dù ngươi có đặt ở trong thế giới của mình, cũng sẽ bị người theo dõi. Nhưng đạo ngấn chính là cắt đạo cơ đại đạo của mình ra, cho nên sau khi hạ đạo ngấn, đối với đạo cơ đại đạo của bản thân sẽ có tổn hại, hơn nữa loại tổn hại này là mãi mãi, chỉ có rất ít thiên tài địa bảo mới có thể bù đắp được. Cho nên loại vật này, trong tình huống bình thường đều không có người nào làm.

“Có chút thú vị, biết bọn hắn rời đi như thế nào không?” Chung Hòa tiếp tục hỏi thăm.

“Hai người này đều không dùng truyền tống trận của Giao Dịch điện chúng ta mà rời đi, một người là dùng truyền tống trận của mình mà đi, còn người kia thì trực tiếp từ Giao Dịch điện ra ngoài.” Nữ tử đáp.

“Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi.” Chung Hòa nói một câu rồi nhắm mắt lại, hắn ta đang suy nghĩ, hai cái đạo quyển khai thiên xuất hiện, trong đó có một quyển là Không Gian Đạo Quyển. Hắn ta có nên nói cho sư phụ biết không?

Nhưng mà CHung Hòa nhanh chóng quyết định, chuyện này nhất định phải nói cho sư phụ. Cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân, trên người cũng chưa chắc xuất hiện đạo quyển khai thiên, huống chi đồng thời có cả hai quyển?

…

Mỗi lần Lam Tiểu Bố truyền tống đi, đã biết bản thân mình không hề bị theo dõi, điều này khiến hắn cảm thấy cái Giao Dịch điện kia vẫn khá tốt. Hắn lấy Luân Hồi Oa ra, chuẩn bị đến nơi lúc trước hắn chứng đại đạo Nhân Quả để bế quan. Lần trước bế quan ở chỗ đó, chẳng những chứng được đại đạo Nhân Quả, mà còn chứng được đại đạo Hắc Ám. Mấu chốt là không có người nào đến quấy rầy, nói rõ cái chỗ kia vẫn tương đối an toàn.

Lam Tiểu Bố vừa lấy Luân Hồi Oa ra, đã cảm thấy có chút bất an.

Có người đuổi đến đây? Khả năng này không lớn lắm, có người đuổi theo hắn không thể nào không biết được. Đã như vậy, thứ duy nhất khiến hắn không thoải mái kia chỉ có thể là cái Quang Minh Đạo Quyển kia. Nếu như Quang Minh Đạo Quyển bị động tay động chân, hắn sẽ tự tạo dựng ra một lần nữa, sau đó hủy cái Quang Minh Đạo Quyển này đi.

Lam Tiểu Bố lấy Quang Minh Đạo Quyển ra, hắn còn chưa kịp mở Quang Minh Đạo Quyển ra, đã có một bóng người đột ngột từ Quang Minh Đạo Quyển lao ra, kéo theo đó, khí thế không gian mênh mông cũng khóa chặt Lam Tiểu Bố, một đạo tắc ẩn chứa khí thế tử vong đánh vào ngực Lam Tiểu Bố.

KHông hay rồi, bị đánh lén, trong lòng Lam Tiểu Bố hoảng hốt, cảm giác đạo cơ bị phá nát ập đến, nhưng mà đạo vận đánh vào trái tim hắn kia càng lúc càng cường hãn.

Lam Tiểu Bố không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, sao có thể không biết là do cái Quang Minh Đạo Quyển kia xảy ra vấn đề. Có người thế mà hạ đạo ngấn của mình vào trong Quang Minh Đạo Quyển, đồng thời ẩn nấp trong đạo tắc Quang Minh. Chỉ chờ hắn lấy Quang Minh Đạo Quyển ra, sau đó đánh lén hắn.

Đạo ngấn thì Lam Tiểu Bố cũng có biết, nhưng để lại đạo ngấn, còn có thể thông qua đạo ngấn để phân thân của mình xuất hiện đánh lén người thì đúng là không nhiều. Đối phương có thể làm được chuyện này, nhất định là bởi vì đã sớm chứng được đại đạo Không Gian. Gia hỏa này chứng đại đạo Không Gian, vì sao còn muốn giao dịch Không Gian Đạo Quyển?

Nếu như hắn còn không vứt bỏ Quang Minh Đạo Quyển đi, vậy thì khí thế xé rách đạo tắc và thân thể hắn sẽ mạnh lên gấp bội. Bởi vì khi thời gian trôi qua, cả người đối phương sẽ thông qua đạo ngấn này mà đến đây.

Gia hỏa này là liều mạng để giết mình, hắn cũng chỉ giao dịch một bản đạo quyển mà thôi. Muốn giết hắn, lại liều cả mạng của mình, không thù không oán, cái này thật là hung ác.

Lam Tiểu Bố không chút do dự vứt đi Quang Minh Đạo Quyển, cả người lập tức biến mất không còn tung tích. Phát động độn thuật Vô Quy Tắc, cho dù có là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng đừng hòng có thể đuổi kịp hắn.

Tên gia hỏa đánh lén hắn này, tuyệt đối là một cường giả, ít nhất là một cường giả Diễn Giới cảnh. Nếu như hắn còn tiếp tục ở lại đây, còn nắm Quang Minh Đạo Quyển ở trong tay, đó chính là muốn chết.

Lúc bỏ chạy, Lam Tiểu Bố đã tạo dựng Không Gian Đạo Quyển và Quang Minh Đạo Quyển. Thù này có thể đợi sau này rồi báo, nhưng mà Quang Minh Đạo Quyển hắn sẽ không buông tha.

Chỉ qua mấy giây, bên trong Quang Minh Đạo Quyển đã bộc phát một luồng quang manh nhàn nhạt, sau đó một nữ tử áo đen đeo mặt nạ xuất hiện tại vị trí của Lam Tiểu Bố, sắc mặt nàng tái nhợt, khóe miệng còn có vết máu.

Trong mắt nàng còn có chút sửng sốt, vậy mà đối phương vẫn có thể chạy trốn. Nàng dùng đạo ngấn dánh lén đối phương, thế mà đối phương vẫn còn có thể chạy trốn. Nhưng mà cũng hợp tình hợp lý, đối phương khẳng định cũng đã chứng đại đạo Không Gian, nếu không thì trốn không thoát rồi. Chỉ là thù này, nàng không biết đến ngày nào mới có thể báo.

Chương 2099 - Thế giới thật nhỏ.

Nuốt một viên đan được, nữ tử tiện tay cuốn một cái, cái Quang Minh Đạo Quyển mà nàng đã hạ đạo ngấn kia lập tức xuất hiện trong tay nàng. Lam Tiểu Bố vứt Quang Minh Đạo Quyển lại cũng nằm trong dự đoán của nàng, nếu như lúc đó không vứt Quang Minh Đạo Quyển lại, chờ nàng đến rồi, Lam Tiểu Bố cũng chỉ có một con đường chết.

KHi đang định ném Quang Minh Đạo Quyển vào trong nhẫn, nữ tử đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Nàng nhanh chóng mở Quang Minh Đạo Quyển trong tay ra, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Bên trong Quang Minh Đạo Quyển này, trừ đạo ngấn của nàng để lại thì không còn gì nữa cả.

Tay nữ tử này bắt đầu run rẩy, cho dù nàng có chết, cũng không muốn đưa Quang Minh Đạo Quyển thật sự cho tên súc sinh kia.

Sau đó nàng dường như nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng lấy Không Gian Đạo Quyển ra. Khi nàng nhìn thấy Không Gian Đạo Quyển cũng là trống không, cả người cũng run lên.

Đối phương dùng Không Gian Đạo Quyển giả giao dịch Quang Minh Đạo Quyển của nàng, nàng tính sai rồi sao?

Đứng tại chỗ hơn nửa nén hương, nữ tử đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Nếu như là Không Gian Đạo Quyển giả, vậy thì đạo tắc giao dịch của Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện dựa vào đâu là chấp nhận cuộc giao dịch này? Đạo tắc giao dịch của Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện chính là do Tạo Hóa Thánh Nhân thiết lập, sao có thể tính sai được?

Còn cả cái Không Gian Đạo Quyển này nữa, sao nàng lại cảm thấy có chút khác biệt, nàng đã từng nhìn thấy Không Gian Đạo Quyển chân chính, đồng thời còn dùng Không Gian Đạo Quyển để chứng đại đạo Không Gian.

“Ngươi chính là người giao dịch Không Gian Đạo Quyển với người khác?” Một giọng nói ôn hòa truyền đến, không đợi thần niệm của nữ tử nào cảm nhận được, một lĩnh vực Diễn Giới Thánh Nhân cường hãn lập tức bao trùm đến.

Giờ phút này, tất cả không gian, lĩnh vực quanh người nữ tử này đều bị trói lại.

Nữ tử hoảng hốt, nàng không chút do dự phun ra một ngụm máu, bóng người không ngừng lắc lư tại chỗ.

Thấy thân hình nữ tử này càng lúc càng mờ nhạt, một tên nam tử vội vàng đánh một đạo ô mang ra.

Bành! Ô mang vạch ra một đám sương máu trên người nữ tử kia, đạo vận đại đạo của nữ tử nhanh chóng tán loạn, đạo tắc hỗn loạn. Chỉ là cùng lúc đó, nữ tử này cũng đã biến mất.

“Không phải Không Gian Thánh Nhân, thế nhưng cũng đã chứng đạo không gian, thật là lợi hại…” Một nam tử nho nhã xuất hiện, đây chính là điện chủ CHung Hòa của Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện.

Nhưng mà hắn ta lập tức nhìn về phía phương vị không gian mà nữ tử bỏ chạy, lập tức bước qua một bước. Hắn ta chẳng những nhìn thấy Không Gian Đạo Quyển, mà hình như nữ tử này cũng đã lấy Quang Minh Đạo Quyển về. Nói cách khác, tu sĩ giao dịch Không Gian Đạo Quyển với nữ tử này, đã không lấy được gì, có lẽ còn bị nữ tử này giết.

…

Tại một nơi hoang vắng, thân thể Lam Tiểu Bố đột ngột hiện ra. Hắn nhanh chóng cầm mấy cái đạo quả ra nuốt vào, trong lòng thầm nghĩ thật là lợi hại.

Loại đạo ngấn đánh lén im hơi lặng tiếng này, hắn hoàn toàn không cảm nhận được. Đây tuyệt đối là tu luyện đại đạo Không Gian đến trạng thái cao thâm, đồng thời có thể thay đổi không gian bất cứ lúc nào, có thể dựa vào bất cứ không gian nào để kích phát thần thông mới có thể làm được. Cũng may hắn đi nhanh, nếu không thì chờ tên kia đến, hắn chưa chắc có thể chạy được.

Vận chuyển Trường Sinh Quyết, vết thương của Lam Tiểu Bố từ từ phục hồi. Chỉ là bởi vì đạo cơ của hắn bị hao tổn, cái này so với hao tổn thân thể thì đáng sợ hơn rất nhiều. Muốn hoàn toàn khôi phục, vậy thì phải cần thời gian.

Cũng may hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân, chỉ cần dựa vào đạo thụ, tìm được một nơi yên tĩnh, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục. Đáng tiếc là không có đạo mạch, nếu như có một đầu đạo mạch, vậy thì cũng tốt.

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn nhìn xung quanh một chút. Nguyên khí thiên địa vẫn ổn, chỉ là vết thương của hắn không nhẹ, ở lại nơi này tương đối nguy hiểm.

Nếu không thì vẫn nên đến Táng Đạo đại nguyên thôi, Lam Tiểu Bố nghĩ thầm, trên người hắn bây giờ có Quang Minh Đạo Quyển, đợi đến Táng Đạo đại nguyên chữa khỏi vết thường rồi sẽ lập tức bắt đầu chứng đạo tắc Quang Minh thứ mười hai, sau đó vấn đỉnh Vĩnh Sinh cảnh.

Ngay khi Lam Tiểu Bố dự định lấy Thất Giới Thạch ra đi đến Táng Đạo đại nguyên, một bóng người đột ngột vọt đến.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo vận của bóng người đang vọt đến này rõ ràng đã bị người ta đánh trọng thương, vết thương còn nặng hơn hắn.

Cho dù có phải là ở Vĩnh Sinh chi địa hay không, loại chuyện này đều có rất nhiều, Lam Tiểu Bố biết mình không quản được, hắn cũng không muốn quản. Chính hắn bây giờ còn bị thương không nhẹ, thậm chí có thể nói đạo cơ đều bị hư tổn, sao có thể đi quản người khác?

“Bành!” Tu sĩ bị thương đã mất đi nguyên khí chống đỡ, trực tiếp ngã trên mặt đất, tạo ra một cái hố lớn.

Lam Tiểu Bố không muốn xen vào việc của người khác, hắn đang định bỏ đi, chợt nghe thấy tu sĩ ngã xuống này run giọng nói, “Đi nhanh lên, người đến chính là đại đệ tử Chung Hòa của Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Hắn mà phát hiện ra ngươi, ngươi nhất định sẽ chết…”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố đang định đi đột nhiên ngừng lại, Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng là kẻ thù của hắn mà, gia hỏa này cũng truy sát hắn. Cái tu sĩ bị đuổi giết này cũng là kẻ thù của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vậy thì có thể trở thành đồng mình của hắn. Kẻ thù của kẻ thù, cho dù không phải bằng hữu, cũng phải giúp một chút.

Chương 2100 - Thế giới thật nhỏ. (2)

Hơn nữa tu sĩ này hoàn toàn còn chưa nhìn thấy hắn, đã bảo hắn chạy, nói rõ đây là một người thiện lương.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố bước đến, vươn tay kéo tu sĩ này, sau đó thi triển độn thuật Vô Quy Tắc, chỉ trong chớp mắt biến mất không còn tung tích.

Hầu như ngay sau khi Lam Tiểu Bố biến mất, Chung Hòa đã xuất hiện, hắn ta nhìn hố đất trên mặt đất, lập tức nhìn quanh bốn phía. Hắn ta biết mình đã bị mất dấu rồi, bởi vì nơi này hoàn toàn không có bất cứ vết tích bỏ chạy nào cả, hắn ta làm sao mà tiếp tục đuổi theo?

Sau khi kéo tu sĩ bị thương này vào tay, mùi hương nhàn nhạt và cảm giác mềm mại truyền đến, Lam Tiểu Bố đã biết đây là một nữ tử. ĐỐi với hắn, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần là kẻ thù của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn sẽ giúp đỡ.

…

Tề Mạn Vi mở mắt, nàng lập tức cảm nhận được hơi thở nam tử, sau đó nàng lập tức hiểu ra có chuyện gì. Mình bị Chung Hào đánh trọng thương, sau đó trong quá tình chạy trốn được người cứu giúp, bây giờ chắc hẳn là người cứu nàng đang kéo nàng chạy trốn.

Tề Mạn Vi nhanh chóng vận chuyển chu thiên chữa thương, chỉ là nàng bị thương quá nặng, trong thời gian ngắn mà khôi phục là chuyện gần như không thể.

Nữ tử trong tay vừa tỉnh dậy, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, Lam Tiểu Bố đoán có lẽ người truy sát kia không đơn giản, hắn không hề dừng lại. Bây giờ hắn cũng đang bị thương không nhẹ, nếu như bị người đuổi kịp, đó chính là Thất Giới Thạch cũng không kịp lấy ra.

Một lúc lâu sau, vết thương của Tề Mạn Vi khôi phục một chút. Nàng lập tức cảm nhận được không thích hợp, nam tử đang ôm nàng lại có dấu vết thần thông đạo ngấn mà nàng để lại.

Nàng biết rất rõ, thần thông đạo ngấn của mình tu luyện chính là dùng để đánh lén người, bị nàng đánh lén rồi, trừ chính bản thân nàng ra, không có người thứ hai có thể cảm nhận được. Mà từ khi nàng tu luyện cái thần thông này, cho đến bây giờ chỉ đánh lén một người.

Tề Mạn Vi không phải là đồ ngốc, nàng lập tức tỉnh ngộ lại, người tu sĩ cứu nàng này, chính là người trước đó nàng đánh lén, cũng là người đã cướp đi Quang Minh Đạo Quyển và Không Gian Đạo Quyển của nàng.

Thế giới này thật là nhỏ, trước đó không lâu nàng còn đánh lén người này, chỉ chớp mắt đã được người này cứu, còn được hắn ôm vào người chạy trốn. Ý niệm này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó có một đạo sát ý xông lên đầu. Cho dù cứu nàng, nàng cũng phải giết tên súc sinh trước mắt này. Nàng tuyệt đối không tin, người này sẽ có ý tốt mà cứu nàng.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đang độn gấp, nhưng mà Tề Mạn Vi trong tay động sát tâm, hắn lập tức cảm nhận được. Giờ phút này hắn hoàn toàn không thể nào lý giải, ở Vĩnh Sinh chi địa này chẳng lẽ không có một người nào bình thường sao? Ông đây tốt xấu gì cũng cứu ngươi, sau khi ngươi tỉnh lại không phải nghĩ đến chuyện cảm tạ ta, lại muốn giết ta.

TRong lòng hắn cười lạnh, lúc này ngày cả chuyện xấu như giết người cướp của hắn cũng có thể làm được. Nếu như người đã ra tay giết ta, vậy thì cũng đừng trách ta không khách sáo. Chỉ cần nữ nhân này dám ra tay, hắn lập tức phản sát đối phương, mở thế giới của đối phương ra, lấy chút đồ tiêu vặt.

Tề Mạn Vi nhắm mắt lại, trong lòng nàng mặc dù nghĩ người này nhất định không có ý tốt mà cứu nàng, nhưng mà trên thực tế nàng đã được người ta cứu. Nếu như không phải người này ra tay kéo nàng đi, bây giờ nàng chắc hẳn đã bị Chung Hòa bắt đi rồi.

Vậy thì phải giết thế nào để báo thù?

Qua mười mấy giây sau, lúc này Tề Mạn Vi mới mở to mắt, nhìn Lam Tiểu Bố, “Đa tạ ngươi đã cứu ta, ta tên…”

Lời vừa đến khóe miệng, Tề Mạn Vi lại nuốt xuống, nàng cảm thấy bây giờ không thể nói tên mình cho đối phương biết, lập tức đổi lời, “Xin hỏi có phải ngươi đã dịch hình rồi không?”

Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút lạnh, “Không sai, ta quả thật đã dịch hình.”

Trong lòng Tề Mạn Vi thở dài, hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của nàng, người trước mắt này chính là Ác Ma kia dịch hình.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy không đúng, hắn cũng chẳng còn chút khách sáo nào cả, dựa vào cơ hội nữ tử này đang chữa thương, thần niệm không chút do dự mà xâm nhập vào toàn bộ cơ thể đối phương.

Người ta đã muốn giết hắn, hắn còn để ý cái quái gì nữa.

Cảm nhận được Lam Tiểu Bố dựa vào Đạo Nguyên thần niệm trị thương cho mình, sắc mặt đang Tề Mạn Vi tái nhợt, lập tức đỏ bừng cả người. Đây là lần đầu tiên nàng bị một nam tử xa lạ tra xét khắp người như vậy.

Không đúng, khí thế thần nguyên này không phải là của người kia, đối phương chứng chính là đại đạo Không Gian, đại đạo Không Gian nàng cũng đã từng chứng qua, không phải loại khí thế đại đạo này. Chẳng lẽ mình tính sai người rồi? Nghĩ đến chính mình có thể đã tính sai người, Tề Mạn Vi bắt đầu sợ hãi.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu rõ nữ nhân trong tay này là ai, lại là tên gia hỏa đã giao dịch Không Gian Đạo Quyển với hắn, gia hỏa này dùng đạo ngấn đánh lén hắn, nếu như hắn không có bản lĩnh, nói không chừng đã chết trong tay nữ nhân này, nếu đã bị hắn bắt được, vậy thì đừng trách hắn không khách sáo.

Chương 2101 - Nữ nhân hoàn mỹ.

“Ngươi không phải là Quý Tòng Không.” Tề Mạn Vi đột nhiên nói ra, bây giờ nàng đã khẳng định, người nam tu đã cứu nàng này không phải Quý Tòng Không.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Ta đương nhiên không phải Quý Tòng Không.”

Quả nhiên không phải Quý Tòng Không, trong lòng Tề Mạn Vi vô cùng áy náy, “Thật xin lỗi, trước đó ta cho rằng ngươi là Quý Tòng Không cho nên mới đánh lén ngươi, vết thương của ngươi là do ta làm ra. Ta và ngươi giao dịch Không Gian Đạo Quyển, sau đó còn đánh người bị thương.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng có chút bó tay rồi. Sao mà lại có loại nữ nhân lỗ mãng như vậy, còn chưa biết rõ đối thủ của mình, đã trực tiếp ra tay. Nếu như không phải hắn có bản lĩnh, hắn đã bị nữ nhân ngu xuẩn này xử lý rồi.

Lam Tiểu Bố không trả lời Tề Mạn Vi, mặc dù sát ý của Tề Mạn Vi đã tan hết, nhưng mà không có nghĩa là hắn sẽ tha thứ cho nữ nhân này.

Trong lúc bất chợt, Lam Tiểu Bố nhớ đến Lộ Nhân, có phải hay không nữ nhân ngực to đầu óc đều khá đơn giản hay không?

Nếu là hiểu lầm, Lam Tiểu Bố cũng không cần đi tiếp nữa, thần niệm của hắn đã quét ra, nơi hắn đã chứng đại đạo Nhân Quả và đại đạo Hắc Ám cách đây không còn xa nữa. Lam Tiểu Bố dứt khoát chuyển người, chỉ trong một nén nhang, đã đến động phủ mà lúc trước mình đã bố trí ra.

Hắn thả Tề Mạn Vi xuống rồi nói, "Ta và Quý Tòng Không chắc hẳn khác nhau rất nhiều chứ, nếu không phải ta có bản lĩnh, chỉ sợ ta đã bị ngươi giết rồi. Ngươi vẫn luôn làm việc lỗ mãng như thế sao?"

Tề Mạn Vi im lặng một chút rồi nói, "Ta cho rằng loại bảo vật như Không Gian Đạo Quyển này, chắc hẳn Quý Tòng Không sẽ không đánh mất. Cho nên ngươi lấy Không Gian Đạo Quyển ra, ta mới khẳng định ngươi chính là Quý Tòng Không."

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, hình như cũng có lý. Loại vật như đạo quyển khai thiên này, trừ khi thân tử đạo tiêu, ai mà tùy tiện đánh mất chứ?

KHông đúng, Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến Quý Tòng Không. Khi hắn luyện hóa Thất Giới Thạch, Quý Tòng Không có đến địa bàn của hắn gây chuyện, kết quả suýt chút nữa bị Vận Mệnh Thánh Nhân giết. Hoặc có thể nói là nếu như không phải hắn nói đừng giết Quý Tòng Không, Quý Tòng Không ở tại vị diện Đại Hoang Thần Giới đã bị giết rồi.

Chỉ là, thực lực của nữ nhân trước mắt này chỉ sợ mạnh hơn xa Quý Tòng Không chứ? Nàng muốn giết Quý Tòng Không, còn cần đến thủ đoạn này, thậm chí còn lấy Quang Minh Đạo Quyển ra dẫn dụ Quý Tòng Không?

Nghĩ tới đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên mở miệng hỏi, “ Đã bao lâu rồi ngươi chưa gặp Quý Tòng Không?”

Tề Mạn Vi lắc đầu, “Ta chưa bao giờ gặp Quý Tòng Không, Quý Tòng Không và cha ta là bằng hữu tốt nhất, bọn hắn cùng nhau phấn đấu vì đại đạo, từ khi còn hèn mọn đến cường đại, không biết đã trải qua bao nhiêu sinh tử, lúc nào cùng giúp đỡ lẫn nhau mà tiến tới. Về sau bọn hắn cùng đến Vĩnh Sinh chi địa, cha ta cũng quen biết mẹ ta, sau đó có ta. Nhiều năm trước, không gian Hỗn Độn nổi danh nhất ở Vĩnh Sinh chi địa xuất hiện, rất nhiều người đều tiến vào không gian Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên. Cha mẹ ta và Quý Tòng Không đều cùng nhau vào đó, lúc đó Không Gian Đạo Quyển là do cha ta tìm được…”

“Không Gian Đạo Quyển là do cha ngươi tìm ra?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Tề Mạn Vi, Không Gian Thánh Nhân Quý Tòng Không cực kỳ nổi danh đó. Sao ở trong miệng Tề Mạn Vi, Không Gian Đạo Quyển lại là cho lão cha của nàng tìm ra? Theo lời nàng nói, Không Gian Thánh Nhân phải là cha nàng mới đúng, chứ không phải là Quý Tòng Không.

Tề Mạn Vi gật đầu, “Quả thật là như vậy, bởi vì cha ta và Quý Tòng Không đồng sinh cộng tử rất nhiều năm, cho nên rất tin tưởng nhau, thậm chí có thể giao mạng của mình cho đối phương, cho nên cha ta mới mời Quý Tòng Không đến nhà ta cùng nghiên cứu Không Gian Đạo Quyển.”

Nói đến đây, Tề Mạn Vi nghiến răng nghiến lợi nói, “Nhưng mà không ngờ đến tên Quý Tòng Không kia mặt người dạ thú, hắn chẳng những hãm hại cha ta, còn giết chết cha ta cướp đi Không Gian Đạo Quyển, còn gian sát mẹ ta. Thù này không báo, ta uổng làm người.”

Nghe thấy vậy, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán. Một bản đạo quyển khai thiên, cũng khiến bản tính người ta hoàn toàn bại lộ. Bằng hữu có thân thiết đến đâu, trước mặt lợi ích, cũng khó mà giữ được bản tâm.

“Quý Tòng Không hãm hại cha mẹ ta, lúc đó bởi vì ta đang ở bên cạnh sư phụ ta, cho nên mới trốn được một kiếp.” Tề Mạn Vi nói ra đại thù, giọng điệu không thể nào bình tĩnh được.

Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Sư phụ ngươi chính là Quang Minh Thánh Nhân?”

Nếu như Tề Mạn Vi không phải là Quang Minh Thánh Nhân, vậy từ đâu mà lấy được Quang Minh Đạo Quyển?

Tề Mạn Vi gật đầu, “Đúng vậy, sư phụ ta chính là Quang Minh Thánh Nhân, sau khi hắn chứng đại đạo Quang Minh, đã đưa Quang Minh Đạo Quyển tặng lại cho ta. Chỉ là sau khi ta rời khỏi sư môn, vẫn luôn khổ tu để chuẩn bị báo thù, sau này khi quay về tìm kiếm sư phụ, đã không còn tin tức của sư phụ nữa.”

Lam Tiểu Bố thở dài, “Nếu như ngươi muốn tìm Quý Tòng Không báo thù, vậy thì không cần phải thi triển những mưu kế này. Ta nói thật với ngươi, chắc hẳn Quý Tòng Không đã từng bị người ta giết, nhưng mà phân hồn của hắn đã luân hồi sống lại, đồng thời có trí nhớ kiếp trước. Bây giờ thực lực của hắn, nhiều nhất chỉ tương đương với Sáng Đạo, thậm chí còn chưa đến Sáng Đạo cảnh. Ta tin tưởng với thực lực bây giờ của ngươi, chỉ cần vết thương khôi phục, là có thể dễ dàng giết chết hắn. Còn nữa, nếu như ta đoán không sai, bây giờ chắc hẳn Quý Tòng Không cũng đã đến Vĩnh Sinh chi địa rồi.”

Lam Tiểu Bố tin tưởng Quý Tòng Không không phải là đồ ngốc, sau khi biết trận bàn Không Gian nằm trong tay hắn, hơn nữa còn phát lời thề độc sẽ không tìm đến Đại Hoang Thần Giới nữa, nơi duy nhất mà hắn ta có thể đến chỉ có Vĩnh Sinh chi địa. Ở Vĩnh Sinh chi địa, hắn ta còn có cơ hội quay lại cấp độ lúc trước một lần nữa. Nếu không thì hắn ta chỉ có thể mãi mãi là một cửu chuyển Thánh Nhân mà thôi.

Chương 2102 - Nữ nhân hoàn mỹ. (2)

“Quý Tòng Không luân hồi rồi?” Tề Mạn Vi dại ra, cho đến nay, giết Quý Tòng Không chính là động lực đại đạo của nàng, cũng là mục tiêu đại đạo của nàng. Bây giờ đột nhiên biết Quý Tòng Không đã luân hồi, mục tiêu của nàng dường như đột nhiên biến mất.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Mặc dù Quý Tòng Không đã luân hồi, nhưng mà hắn vẫn có cơ hội tu luyện đến cấp độ lúc trước, cho nên ngươi vẫn có cơ hội báo thù. Hơn nữa báo thù phải nhân lúc còn sớm, nếu không đợi khi Quý Tòng Không khôi phục lại thực lực một lần nữa, ngươi muốn tìm hắn báo thù không dễ dàng đâu.”

Tề Mạn Vi vẫn luôn ngây ngốc, dường như đang nghĩ xem chính mình cố gắng nhiều năm như vậy, mà vẫn không thể tìm được mục tiêu.

Lam Tiểu Bố không có tâm trạng chờ nữ nhân này trả lời, hắn nói, “Nơi này tương đối an tĩnh, ngươi tìm một chỗ chữa thương, ta cũng cần phải chữa thương.”

Nói xong, hắn quay người muốn rời khỏi. Ngay lúc này, Tề Mạn Vi gọi hắn ta, “Ta tên là Tề Mạn Vi, không biết xưng hô với đại ca như thế nào?”

Lam Tiểu Bố cũng không giấu diếm, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, ngươi còn chuyện gì không?”

TRong lòng hắn thầm nghĩ nữ nhân này còn tính là lương thiện, chờ khi tách nhau ra thì chỉ điểm cho nàng một chút, chứ đừng có bị người bán còn giúp người ta đếm tiền.

“Ngươi chính là Lam Tiểu Bố?” Hai mắt Tề Mạn Vi đột nhiên sáng lên, giọng điệu cũng trở nên kích động hơn, “Ngươi chính là người bị đông đảo Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát, nhưng vẫn bình yên vô sự, Lam Tiểu Bố đó sao?”

Lam Tiểu Bố hơi sửng sốt, tên tuổi của mình từ khi nào trở nên nổi danh như vậy? Nhưng mà hắn vẫn mở miệng nói, “Không sai, chính là ta. Bị đông đảo Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát, cái này không đúng lắm đâu.”

Chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng không rõ mình có bị Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát hay chưa, dù sao thì sau đó hắn vẫn luôn trốn trong Táng Đạo đại nguyên.

Tề Mạn Vi vẫn vô cùng kích động, “Ta ở Vĩnh Sinh chi địa này, khâm phục nhất không phải là những Tạo Hóa Thánh Nhân kia, mà là hai ngươi còn chưa chứng đạo Vĩnh SInh cảnh, lại có thể khiến những Tạo Hóa Thánh Nhân kia không thể làm gì được, một người chính là ngươi, còn một người nữa là Mạc Vô Kỵ. Lúc ta vừa mới ra ngoài, đã nghe đến uy danh của Mạc Vô Kỵ, thế nhưng ta vẫn luôn không có cơ duyên gặp được hắn. Không ngờ hôm nay lại gặp được Lam đại ca.”

Lam Tiểu Bố nhìn Tề Mạn Vi bởi vì kích động mà mặt đỏ bừng lên, thầm nghĩ, nữ nhân này nói như vậy, không phải là muốn mình giao Quang Minh Đạo Quyển ra chứ? Quang Minh Đạo Quyển là do hắn dùng Không Gian Đạo Quyển giao dịch được, hơn nữa Quang Minh Đạo Quyển là công cụ nữ nhân này hãm hại hắn, hắn đã lấy đi, nào có đạo lý trả lại.

“Lam đại ca, ta là Hỗn Độn Đạo Thể…”

Một câu của Tề Mạn Vi còn chưa nói hết, Lam Tiểu Bố đã hiểu ý của Tề Mạn Vi, đây chính là muốn thể hiện nàng hữu dụng, khó trách Quý Tòng Không lại làm ra chuyện cường bạo kia.

Bởi vì Hỗn Độn Đạo Thể có thể truyền thừa tiếp, còn là truyền thừa nữ tử. Nói cách khác, nếu như mẹ của Tề Mạn Vi chính là Hỗn Độn Đạo Thể, vậy thì Tề Mạn Vi nhất định cũng là Hỗn Độn Đạo Thể.

Lựa chọn nữ tu Hỗn Độn Đạo Thể làm đạo lữ, đại đạo của nam tu sẽ rõ ràng hơn, đồng thời 100% có thể chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh. Cha của Tề Mạn Vi có thể lấy được Không Gian Đạo Quyển, rất có thể là có liên quan đến chuyện mẹ Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể,

“Ta tình nguyên trở thành đạo lữ của Lam đại ca, bây giờ lập tức giúp Lam đại ca, ta tin rằng vết thương của Lam đại ca sẽ nhanh chóng khôi phục.” Lúc ban đầu Tề Mạn Vi còn ngượng ngùng, sau đó, vẻ mặt đã trở nên bình thường.

Sau khi nói xong, Tề Mạn Vi không đợi Lam Tiểu Bố trả lời, đã gỡ bỏ đi lớp dịch hình của mình.

Lam Tiểu Bố nhìn Tề Mạn Vi trước mặt, có chút ngây người. Nghe nói Hỗn Độn Đạo Thể đều là thân thể hoàn mỹ nhất trong thiên địa này, trên thực tế, trước đó hắn dùng thần niệm rà quét, đã có cảm giác này. Nhưng khi nhìn thấy dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết của Tề Mạn Vi, hắn mới thật sự hiểu rõ, vì sao trong mắt tu sĩ khác, Hỗn Độn Đạo Thể lại có giá trị như vậy.

Trở thành đạo lữ với nữ nhân này, cái này hoàn toàn là một loại cảnh đẹp ý vui. Tiến gần thêm một bước, chính là sát phong cảnh, thậm chí là loại dung nhan mỹ lệ hoàn mỹ có thể tiết độc.

Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, bản thân mình không phải là nhan khống, cũng sẽ không nông cạn đến mức vì dung mạo của một nữ nhân mà dao động, nhưng bây giờ hắn không thể không nhận bản thân mình đã có chút nông cạn rồi.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Nói đi, ngươi muốn thứ gì. Còn nữa, ta đã có đạo lữ rồi.”

Chương 2103 - Ước định.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt Tề Mạn Vi lóe lên chút thất vọng. Mặc dù nàng rất muốn nói nàng không ngại, thậm chí có thể gọi đạo lữ của Lam Tiểu Bố là tỷ tỷ, nhưng mà nữ nhân thận trọng như nàng không thể nào mở miệng nói ra lời như vậy được. Bởi vì trong mắt Lam Tiểu Bố mặc dù thưởng thức nàng, nhưng lời nói ra rõ ràng là từ chối.

Thấy Tề Mạn Vi không trả lời, Lam Tiểu Bố đành phải nói một lần nữa, “Ngươi nói đi, nếu như ngươi chỉ muốn lấy Quang Minh Đạo Quyển, ta có thể cân nhắc. Nhưng mà bây giờ không thể đưa cho ngươi được, ít nhất phải chờ ta chứng đại đạo Quang Minh đã.”

Tề Mạn Vi cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, vội vàng nói, “Ta quả thật muốn lấy Quang Minh Đạo Quyển, bởi vì đó là của sư phụ ta, tương lai cuối cùng ta vẫn phải trả lại cho sư phụ ta.”

Trên thực tế nàng hoàn toàn không định dùng bản thân mình để trao đổi gì cả, nhưng trong lòng nàng lại càng khâm phục Lam Tiểu Bố. Ở giới tu đạo, thậm chí là tu luyện đến cảnh giới cửu chuyển Thánh Nhân. Đối mặt với một nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể Diễn Giới Cảnh mà cũng không động tâm, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Lam Tiểu Bố trước mắt này mà thôi? Còn cả Mạc Vô Kỵ kia nữa, không biết có phải cũng là một nhân vật như vậy hay không.

“Được rồi, đưa cái đạo quyển trống kia của ngươi cho ta, sau khi ta chứng đạo xong, sẽ trả Quang Minh Đạo Quyển lại cho ngươi.” Lam Tiểu Bố nói.

“Vâng.” Tề Mạn Vi không quan tâm, tiện tay đưa bản Quang Minh Đạo Quyển đã trống không cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy Quang Minh Đạo Quyển, theo thói quen mà dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình, sau đó dự định trả lại nội dung của Quang Minh Đạo Quyển về chỗ cũ.

Chỉ là Vũ Trụ Duy Mô vừa tạo dựng mô hình kết cấu ra, Lam Tiểu Bố đã ngây ngẩn cả người, trong mô hình kết cấu này hắn cảm nhận được hai loại đạo vận không thuộc về Quang Minh Đạo Quyển. Trong đó có một cái sắp tán loạn, Lam Tiểu Bố biết cái này, chính là thần thông đạo ngấn mà Tề Mạn Vi để lại.

Trừ thần thông đạo ngấn này, còn có một loại đạo vận khác, loại đạo vận này rất tương thích với đạo tắc Quang Minh, hầu như có thể nói là một đạo khí thế đạo vận trong đạo tắc Quang Minh.

Cho dù Lam Tiểu Bố còn chưa chứng đại đạo Quang Minh, hắn cũng biết được, chỉ cần mình khôi phục nội dung của Quang Minh Đạo Quyển một lần nữa, đạo vận này hắn sẽ không thể nào phát hiện ra được nữa. Thậm chí nếu hắn dùng bản đạo quyển này mà chứng đại đạo Quang Minh, nhất định sẽ có tai họa ngầm.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tề Mạn Vi, chẳng lẽ nữ nhân này thật sự có thể làm ra chuyện gian trá âm hiểm như vậy? Nhìn bộ dáng hiền lành vô tội của nàng, chẳng lẽ là muốn mình bị trúng chiêu sao?

“Lam đại ca, nếu như thật sự có khó khăn, ta có nói nói với sư phụ của ta, cứ nói là do bản thân ta, mới đánh mất đạo quyển.” Trong lòng Tề Mạn Vi có chút cay đắng, sau khi nói xong không tự chủ mà cúi đầu, thậm chí ngay cả vết thương của mình, nàng cũng không nghĩ đến.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, thuận miệng hỏi, “ Ngươi tu luyện chính là đại đạo Quang Minh sao? Có phải đã chứng được đại đạo Quang Minh rồi?”

Tề Mạn Vi lắc đầu, “Cái Quang Minh Đạo Quyển này mặc dù là của sư phụ ta truyền lại cho ta, nhưng mà ta cũng không cảm ngộ đại đạo Quang Minh, cũng không chứng đại đạo Quang Minh. Ta tu luyện chính là đại đạo Không Gian, mẹ ta đã nói với ta, nếu như không phải thiên phú đặc thù, còn có năng lực cảm ngộ cực kỳ mẫn cảm với tất cả đại đạo, tốt nhất đừng cùng lúc tu nhiều đạo. Sau khi cha ta lấy được Không Gian Đạo Quyển, ta vẫn luôn tu luyện đại đạo Không Gian. Ta chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, cũng là lấy đại đạo Không Gian mà chứng.”

“Vậy còn chuyện ngươi bái sư là sao?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

“Sư phụ ta cũng là một người bằng hữu cực kỳ tốt của cha ta, rất quan tâm đến cha ta. Đồng thời năng lực phân tích đại đạo hơn xa người thường. Không chỉ như vậy, còn thường xuyên đi du lịch khắp nơi. Ta vẫn luôn ở bên cạnh cha mẹ, thiếu đi trải nghiệm. Cho nên cha ta mới dẫn ta đến chỗ sư phụ ta, hắn hi vọng về đại đạo, ta có chỗ nào không hiểu, có người có thể chỉ điểm, còn mong sư phụ ta có thể dẫn ta đi du lịch khắp nơi, tăng vốn kiến thức đại đạo của mình.” Tề Mạn Vi theo bản năng mà trả lời, trong đầu nàng còn đang không ngừng suy nghĩ câu chuyện về đạo lữ mà mình nói với Lam Tiểu Bố lúc trước.

“Sư phụ ngươi tu luyện chính là đại đạo Quang Minh sao?” Lam Tiểu

Bố tiếp tục hỏi.

Tề Mạn Vi do dự một chút rồi mới lên tiếng, “Lúc ban đầu sư phụ ta tu luyện cũng không phải là đại đạo Quang Minh, khi hắn lấy được Quang Minh Đạo Quyển, đã có thực lực Diễn Giới cảnh. Chỉ là đến lúc này, hắn không thể nào tu luyện đại đạo Quang Minh được nữa, thậm chí không thể nào chứng đại đạo Quang Minh. Bởi vì chuyện này, sư phụ ta mới lựa chọn để ta lại tự mình đi tìm cơ duyên, đồng thời trước lúc đó giao Quang Minh Đạo Quyển lại cho ta.”

Lam Tiểu Bố cũng biết cũng không phải ai ai cũng giống hắn, có đại đạo của mình, đồng thời còn có đạo thụ của mình. Nếu như không có đại đạo và đạo thụ của mình, muốn chứng các loại đại đạo hầu như là không có khả năng. Cho dù có thể, cũng có điều kiện hạn chế.

Đó chính là khi ngươi chứng hai loại đại đạo, đạo tắc tuyệt đối không thể cao hơn đạo tắc đại đạo của chính bản thân ngươi, nếu không thì rất có thể sẽ không thành công.

Sư phụ Tề Mạn Vi tu luyện đại đạo gì, Lam Tiểu Bố cũng không rõ, nhưng mà hắn suy đoán, chắc hẳn không cao hơn đạo tắc đại đạo Quang Minh này.

Nếu như hắn lấy được Quang Minh Đạo Quyển không có vấn đề gì, Lam Tiểu Bố cũng lười hỏi nhiều như vậy. Bây giờ sư phụ Tề Mạn Vi để lại Quang Minh Đạo Quyển, còn hạ vết tích đạo vận, cái này có thể thấy là có rất nhiều vấn đề.

Chương 2104 - Ước định. (2)

Cái có khả năng nhất có thể chính là sư phụ Tề Mạn Vi chờ đến khi Tề Mạn Vi tu luyện Quang Minh Đạo Quyển, sau đó vết tích đạo vận mà hắn ta để lại này sẽ im hơi lặng tiếng mà thẩm thấu vào trong đại đạo của Tề Mạn Vi. Lúc này sư phụ của nàng trùng sinh quay về, sẽ có thể dễ dàng kết đạo lữ với Tề Mạn Vi.

Chỗ tốt khi trở thành đạo lữ với nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể quá nhiều, nhưng mà ép buộc và tự nguyện có bản chất hoàn toàn khác nhau. Sư phụ Tề Mạn Vi chắc hẳn không thể trực tiếp ra tay bắt Tề Mạn Vi trở thành đạo lữ của mình, lúc này mới nghĩ ra một chiêu quanh co thế này. ĐƯơng nhiên, cũng là bởi vì hắn ta muốn tu đại đạo Quang Minh. ĐỐi với sư phụ nàng mà nói, muốn chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ có tu luyện đại đạo Quang Minh.

“Tề đạo hữu, Quang Minh Đạo Quyển của ngươi có ẩn chứa một đạo vết tích đạo vận, cái vết tích đạo vận này…”

Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời, Tề Mạn Vi đã cúi người hành lễ, “Thật xin lỗi Lam đại ca, đó chính là đạo ngấn mà ta để lại, ta cũng thông qua cái đạo ngấn này mà đánh lén Lam đại ca, là do ta quá lỗ mãng.”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Cái ta nói không phải là đạo ngấn mà ngươi để lại kia, mà là vết tích đạo vận của một người tu luyện Quang Minh Đạo Quyển. Mấu chốt là đối phương tu luyện Quang Minh Đạo Quyển vẫn chưa đến nơi đến chốn, cái đạo ngấn kia của ngươi có thể không cảm nhận được, nhưng ta lại có thể phát hiện ra. Nếu như ta đoán không sai, chắc là là do sư phụ ngươi để lại.”

“A…” Tề Mạn Vi khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, nàng vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Ta nghĩ sư phụ ngươi chắc hẳn muốn biến ngươi trở thành đạo lữ, chỉ là hắn không thể nói ra, dù sao chuyện này cũng dính đến vấn đề bối phận…”

“Điều này không có khả năng, sư phụ ta là người từ ái, đối với ta càng thêm…” Tề Mạn Vi không giải thích thêm nữa, nàng cảm thấy mình không cần phải giải thích cho Lam Tiểu Bố nghe, chỉ cần trong lòng nàng hiểu rõ là được rồi.

Lam Tiểu Bố cũng lười tiếp tục giải thích, chỉ là bây giờ hắn đã biết rõ Tề Mạn Vi chính là một nữ tử hiền lành, hắn do dự một chút rồi nói, “TRước đó chuyện ngươi đề nghị song tu với ta, ta cũng cho ngươi một đề nghị, ngươi thấy thế nào?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Tề Mạn Vi lập tức ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Bố, nàng cảm thấy nếu như mình bỏ qua Lam Tiểu Bố, thì sẽ không thể nào tìm được một người nam tử giống như Lam Tiểu Bố khiến nàng ngưỡng mộ.

Lam Tiểu Bố nói, “Vậy chờ ngươi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân xong, chúng ta sẽ lại nhắc đến chuyện hôm nay. Nhưng trước khi ngươi chưa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, ngươi không thể cùng nam tử khác…”

Lam Tiểu Bố không nói hết, hắn rõ ràng chỉ cần nói đến đây là được rồi. Còn Tề Mạn Vi, chờ nàng chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, bản Quang Minh Đạo Quyển mà mình cầm trong tay giao lại cho nàng, chính nàng sẽ hiểu rõ mọi chuyện. Bây giờ tốn thời gian đi giải thích, cũng khó mà giải thích thông suốt được. Dù sao thì hắn và Tề Mạn Vi chỉ mới quen biết nhau không lâu, mà Tề Mạn Vi đã đi theo sư phụ nàng vào Nam ra Bắc, quan hệ nhất định thân thuộc hơn hắn.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, nếu như hắn không nói những lời này. Tề Mạn Vi chắc chắn sẽ bị người mà nàng gọi là sư phụ kia tính toán, cuối cùng còn bán bản thân cho đối phương kiếm tiền. Nữ tử này rất hiền lành, Lam Tiểu Bố thật sự không muốn nàng bị người ta hại như vậy, đây cũng xem như là giúp một chút.

Càng khiến Lam Tiểu Bố cạn lời là, lão cha Tề Mạn Vi này rốt cuộc là cực phẩm gì vậy? Sao lại kết giao với bằng hữu rác rưởi như vậy?

“Lam đại ca, mặc dù kiến thức ta hạn hẹp, nhưng mà đạo lý cả một đời nữ tử chỉ có thể đi theo một người, ta vẫn hiểu. Những chuyện này không cần đại ca nói, ta cũng biết.” Tề Mạn Vi cúi đầu, giọng nói rất nhỏ. Mặc dù lời Lam Tiểu Bố nói không phải ý tốt, nhưng trong lòng nàng lại không hề khó chịu.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Ta chỉ nói là chờ ngươi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân rồi, nếu như ngươi còn cảm thấy giữa chúng ta có thể, vậy thì chúng ta sẽ bàn lại chuyện hôm nay một lần nữa.”

Nói bóng gió chính là không phải là ta và ngươi đã quyết định, mà là chờ sau khi ngươi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân rồi, mới nói đến việc có đồng ý chuyện này hay không.

Tề Mạn Vi cũng không biết đã hiểu lời Lam Tiểu Bố nói hay không, nàng mở miệng nói, “Lam đại ca, cái Quang Minh Đạo Quyển kia ngươi cứ giữ lại trên người đi. Cái Không Gian Đạo Quyển kia ngươi có thể cho ta dùng một chút hay không, ta nghĩ ta dùng Không Gian Đạo Quyển, có thể nhanh chóng khôi phục căn cơ đại đạo của ta hơn.”

Lam Tiểu Bố lại lấy hai cái đạo quyển ra đặt ở trong tay Tề Mạn Vi, “Đây là Không Gian Đạo Quyển và Thời Gian Đạo Quyển, chứng đạo không gian mà không chứng đạo thời gian, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều.”

“A…” Tề Mạn Vi ngạc nhiên nhận lấy hai cái đạo quyển, nàng sao có thể không biết Lam Tiểu Bố giữ lại Quang Minh Đạo Quyển là vì sợ sư phụ tính toán nàng? Mặc dù biết rõ không thể nào xảy ra loại chuyện này, nhưng mà nàng vẫn tình nguyện nghe theo Lam Tiểu Bố nói. Bây giờ Lam Tiểu Bố lấy cả Không Gian Đạo Quyển và Thời Gian

Đạo Quyển ra, điều này khiến nàng càng có lòng tin chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2105 - Cả đời ta vì cái gì.

Lam Tiểu Bố bế quan, trừ chuyện muốn chữa thương, hắn còn muốn chứng Quang Minh Đạo.

Tề Mạn Vi thì lại càng vui mừng, trước đó nàng vẫn không hỏi thăm Lam Tiểu Bố Không Gian Đạo Quyển từ đâu ra, bây giờ mở Không Gian Đạo Quyển của Lam Tiểu Bố ra rồi, nàng mới biết nguyên do từ đâu. Không Gian Đạo Quyển của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không hề kém cái Không Gian Đạo Quyển mà nàng tu luyện, nhưng khí thế đạo vận bên trong này thì hoàn toàn khác biệt.

Nói chính xác thì, Không Gian Đạo Quyển của Lam Tiểu Bố càng phù hợp với nhân đạo, mà Không Gian Đạo Quyển mà cha nàng lấy được, thì càng phù hợp với Thiên Đạo. Đối với tu sĩ bình thường mà nói, đạo quyển phù hợp với Thiên Đạo đương nhiên trân quý nhất. Nhưng đối với một tu sĩ Vĩnh Sinh cảnh mà nói, tu đạo không phải một mực đi theo Thiên Đạo, mà khi đến một trình độ nhất định rồi, cần phải bước ra khỏi Thiên Đạo. Cho nên giờ phút này, đối với Tề Mạn Vi mà nói, bản Không Gian Đạo Quyển này của Lam Tiểu Bố mới có thể khiến đại đạo của nàng tăng lên về chất, đồng thời chữa trị một ít vết tích và tỳ vết trong đại đạo Không Gian của nàng.

Lúc này Tề Mạn Vi lại càng hối hận vì mình không xem cái Không Gian Đạo Quyển này ngay từ đầu, nếu như ngay từ đầu nàng xem bản Không Gian Đạo Quyển này, tuyệt đối sẽ không khiến Lam Tiểu Bố bị thương. Sau một chút do dự, Tề Mạn Vi lập tức mở rộng đạo cơ đại đạo của mình ra, giờ phút này, Lam Tiểu Bố có thể tiến vào bên trong đại đạo của nàng bất cứ lúc nào, cảm nhận tất cả đạo tắc đại đạo.

Mở Không Gian Đạo Quyển ra, lấy đại đạo Trường Sinh làm căn cơ, đạo tắc Không Gian nhanh chóng hình thành quanh người Tề Mạn Vi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, quanh người Tề Mạn Vi đã hình thành một cái đạo kén Không Gian nhàn nhạt. Mà nàng cũng bởi vì xé rách đạo ngấn mà tổn thương đến đại đạo, bây giờ cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Lam Tiểu Bố cũng vô cùng vui mừng, hắn bị thương rất nặng, đạo cơ đều bị hao tổn, chủ yếu là do đạo ngấn của Tề Mạn Vi tạo thành. Thực lực của Tề Mạn Vi mạnh hơn hắn rất nhiều, bị đạo ngấn xé rách, đạo cơ của hắn bị hao tổn. Nhưng bây giờ hắn lại cảm nhận rõ ràng được đạo ngấn đại đạo của Tề Mạn Vi, đạo ngấn đại đạo của Tề Mạn Vi rõ ràng như vậy, khiến hắn có thể trực tiếp cảm nhận được đạo ngấn này, sau đó dễ dàng gỡ bỏ đạo ngấn đi rồi chữa trị đạo cơ.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, đây là do Tề Mạn Vi cố ý mở rộng đạo tắc đại đạo của mình, thuận tiện giúp hắn chữa thương, dù sao thì hắn cũng là do Tề Mạn Vi, lúc này mới bị thương.

Từ trong đạo tắc đại đạo của Tề Mạn Vi, Lam Tiểu Bố nhìn thấy rất rõ Tề Mạn Vi thật sự chỉ tu luyện đại đạo Không Gian, hoàn toàn không liên quan đến đạo tắc Quang Minh.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố từ còn từ bên trong đại đạo Không Gian của Tề Mạn Vi cảm nhận được đại đạo Không Gian của nàng chỉ có thể dừng ở đây mà thôi. Đại đạo Không Gian của nàng có quá nhiều vết tích, bị ảnh hưởng rất lớn từ quy tắc thiên địa. Hơn nữa người sư phụ kia của nàng dường như cũng không truyền được thứ gì tốt cho nàng, trong mắt Lam Tiểu Bố. Đạo tắc Không Gian của Tề Mạn Vi vô cùng bình thường. Nếu như không phải vì Tề Mạn Vi ra tay bất ngờ, cảnh giới cũng mạnh hơn hắn rất nhiều, trước đó Tề Mạn Vi hoàn toàn không thể nào đánh lén được hắn.

Tề Mạn Vi không keo kiệt mà mở rộng đại đạo của mình, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự, vào lúc vết thương nhanh chóng khôi phục, Trường Sinh Đạo Thụ cũng vận chuyển, đạo tắc Thời Gian và đạo tắc Không Gian cũng càng ngày càng rõ ràng trong không gian này.

Có đạo tắc rõ ràng của Lam Tiểu Bố, Tề Mạn Vi cũng không ngừng chữa trị vết tích trong đại đạo không gian của mình, đồng thời bắt đầu cảm ngộ đại đạo Thời Gian.

…

Vạn Đạo Hà.

Đây cũng là một nơi khá nổi danh ở Vĩnh Sinh chi địa, nghe đồn nơi này chính là nơi ở của vị Tạo Hóa thứ tám. Bởi vì chủ nhân của Vạn Đạo Hà, Vạn Đạo Thánh Nhân đã được chấp nhận là vị Tạo Hóa Thánh Nhân thứ tám.

Chỉ là nghe nói nói khi Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân gặp phải một vấn đề nhỏ, kết quả khiến cho Vạn Đạo Thánh Nhân chứng Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại.

Còn nghe đồn Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại, khiến các Tạo Hóa Thánh Nhân ủng hộ hắn ta là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân bất mãn vô cùng, đến mức Vạn Đạo Thánh Nhân mất đi cơ hội chứng Tạo Hóa Thánh Nhân một lần nữa, địa vị hạ xuống.

Nhưng mà ở Vĩnh Sinh chi địa, địa vị của Vạn Đạo Thánh Nhân có xuống cấp thế nào, cũng là một cường giả suýt chút nữa bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hoàn toàn không phải Diễn Giới Thánh Nhân bình thường có thể so sánh.

Nhưng mà hôm nay, Vạn Đạo Hà lại bị người công kích.

Đạo tràng Vạn Đạo Hà được xây dựng trên một con sông lớn ẩn chứa trăm triệu vạn đạo tắc, chảy xuôi trong sông lớn, mỗi một dòng nước đều là đạo tắc, mỗi một bọt nước, đều là mảnh vỡ pháp tắc.

Vạn Đạo Thánh Nhân nổi danh như vậy, đương nhiên cũng có liên quan đến đạo tràng của hắn ta. Bây giờ một cái đạo tràng nổi danh như vậy lại có người công kích, quả thật là chuyện nghe mà rợn người.

Sau khi nghe thấy chuyện này, vô số tu sĩ đều phóng đến Vạn Đạo Hà.

Đạo tràng Vạn Đạo Hà bị công kích cũng không phải là chuyện nhỏ, Vạn Đạo Hà có trăm triệu vạn đạo tắc, nếu như bị nổ tung, những đạo tắc này sẽ tản ra bốn phía, tu sĩ tầm thường chỉ cần lấy được một đạo thì sẽ kiếm lợi lớn.

Khi vô số tu sĩ vọt đến Vạn Đạo Hà, phát hiện tin tức này lại là thật. Giờ phút này có một thanh niên áo lam, cầm trong tay một thanh trường kích đánh vào đạo tràng Vạn Đạo trên không Vạn Đạo Hà, mỗi một kích đánh xuống, đều sẽ xé rách vô số cấm chế đạo tắc, vô số mảnh vỡ pháp tắc tràn ra.

Chương 2106 - Cả đời ta vì cái gì. (2)

“Thật sự có người công kích đạo tràng Vạn Đạo Hà, Vạn Đạo Thánh Nhân không xuất hiện sao?” Trong đám người vây xem có người nhỏ giọng hỏi.

Nhưng mà lời này không có ai trả lời cho hắn ta, bọn hắn cũng không biết vì sao Vạn Đạo Thánh Nhân lại chưa xuất hiện. Bây giờ chuyện bọn hắn có thể làm chỉ là chờ nam tử áo lam này đánh nát đạo tràng

Vạn Đạo Hà, sau đó cướp đoạt mấy cái đạo tắc rồi chạy.

Đạo vận nổ tung càng lúc càng kịch liệt, không gian đạo tràng của Vạn Đạo Hà càng ngày càng chấn động, rõ ràng nếu như không có người nào đến ngăn cản, Vạn Đạo Hà bị đánh nát là chuyện chắc chắn.

Sâu trong đạo tràng Vạn Đạo Hà, Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam tức giận đến xanh mặt. Nhưng bây giờ hắn ta không thể ra ngoài được, đạo vận đại đạo của hắn ta đang dung hợp với Vạn Đạo Hà, nếu như bây giờ mà ra ngoài, hắn ta chẳng những không thể chữa thương, mà còn bị thương tổn đến đạo cơ. Nếu như đạo cơ lại bị tổn hại, đừng nói là bước vào Tạo Hóa cảnh, giữ được ở cảnh giới Diễn Giới cũng đã rất khó khăn rồi.

Rốt cuộc là ai? Lá gan to như vậy, lại dám công kích đạo tràng Vạn Đạo Hà của hắn ta. Chỉ là Trọng Kiếm Sam hắn ta còn chưa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, thì có thể làm càn như vậy sao?

Rầm rầm rầm! Cấm chế đạo tràng nổ tung, cấm chế đạo tắc Vạn Đạo Hà càng lúc càng yếu.

Trọng Kiếm Sam biết mình không thể không ra ngoài, nếu như hắn ta mà còn không ra ngoài, một khi đối phương thật sự phá được đạo tràng Vạn Đạo Hà, vậy thì trăm triệu vạn đạo tắc của Vạn Đạo Hà sẽ tán loạn, hắn ta cũng sẽ chẳng còn đơn giản là bị phản phệ đạo cơ nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trọng Kiếm Sam lóe lên tia điên cuồng, cưỡng ép cắt đứt liên hệ tâm thần giữa mình và trăm triệu vạn đạo tắc của Vạn Đạo Hà, xông ra ngoài Vạn Đạo Hà.

“Ngươi là người phương nào, dám công kích Vạn Đạo Hà ta?” Giọng nói của Trọng Kiếm Sam mặc dù không ẩn chứa lửa giận ngút trời, nhưng mà sát ý kia lại có thể xé nát tất cả mọi thứ cản trở hắn ta. Một câu hỏi thăm kia, chỉ là muốn biết đối phương là do ai phái tới mà thôi.

“Trọng Kiếm Sam, nhanh như vậy đã quên ta rồi sao? Biết vì sao ta lại tìm ngươi đầu tiên không?” Thanh niên áo lam nói chuyện có chút lười biếng, lúc nói chuyện, trường kích trong tay vẫn không hề dừng lại, hóa thành từng đạo kích ảnh đánh xuống.

“Là ngươi? Mạc Vô Kỵ, sao ngươi dám ra ngoài...” Trọng Kiếm Sam cuối cùng cũng nhận ra người này là ai, đúng là Mạc Vô Kỵ mà toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa đều đang đuổi giết.

Hắn ta cũng biết vì sao Mạc Vô Kỵ lại đến tìm hắn ta đầu tiên, bởi vì khi Mạc Vô Kỵ vừa đến Vĩnh Sinh chi địa, có kết giao với một người bạn. Khi đông đảo cường giả của Vĩnh Sinh chi địa truy sát Mạc Vô Kỵ, người bạn kia của Mạc Vô Kỵ đã giúp Mạc Vô Kỵ chạy trốn. Kết quả người bạn kia của Mạc Vô Kỵ là do hắn ta tự tay giết chết, chẳng những giết chết đối phương, mà còn xé rách thế giới của đối phương, đồng thời còn uy hiếp Mạc Vô Kỵ sẽ niết hóa vũ trụ vị diện từ chỗ Mạc Vô Kỵ đến đây, cướp đi tất cả vận may và sinh cơ của một giới đó.

Trên thực tế nếu như không phải vì Đại Trụ Thánh Nhân, hắn ta đã làm được. Chỉ là đạo tắc của vùng vị diện vũ trụ của Mạc Vô Kỵ nằm trong tay Đại Trụ Thánh Nhân, Đại Trụ Thánh Nhân không biết đã trốn đến nơi nào rồi, trong lúc nhất thời hắn ta cũng không tìm thấy. Cuối cùng mới lựa chọn cướp đoạt vận may của vùng vị diện của Hoàng Tuyền Đạo Tổ, thậm chí còn uy hiếp Hoàng Tuyền Đạo Tổ phải lấy đạo tắc vị diện của vùng vũ trụ kia ra.

“Lão già, hôm nay ông đây sẽ tính toàn bộ nợ nần với ngươi một chút, còn mấy lão già kia, ta sẽ đi tìm từng tên một.” Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, Phàm Nhân Kích lại đánh ra một lần nữa.

Nhìn thấy khí thế Kích Đạo từ Phàm Nhân Kích này, sắc mặt Trọng Kiếm Sam lập tức thay đổi. Một kích này cường đại hơn hẳn những kích trước đó không chỉ mười lần, rất rõ ràng, Mạc Vô Kỵ vẫn còn chưa dốc hết toàn lực ra tay, chính là đang chờ hắn ta xuất hiện, sau đó tận mắt nhìn thấy trăm triệu vạn đạo tắc trong Vạn Đạo Hà bị phá nát.

Oanh! Răng rắc!

Chỉ với một kích này, đạo cơ đại đạo của Vạn Đạo Hà đã bị Mạc Vô Kỵ xé rách thành hư vô, quy tắc vùng không gian này cũng bắt đầu sụp đổ, trăm triệu vạn đạo tắc trong Vạn Đạo Hà sụp đổ, vô cùng vô tận đạo tắc nổ tung ra. Giờ phút này, đối với Vạn Đạo Hà mà nói, giống như ngày tận thế đã đến.

Những tu sĩ đứng ở ngoài đằng xa quan sát, lúc này đều điên cuồng. Đối với Vạn Đạo Hà thì chính là tận thế, nhưng đối với bọn hắn là cơ duyên cực kỳ lớn. Dù biết chắc chắn sẽ chết, nhưng lúc này cũng điên cuồng mà lao đến cướp đoạt đạo tắc bốn phía. Huống chi có Mạc Vô Kỵ ở phía trước cản trở, bọn hắn còn chưa chắc là phải chết.

“Ta phải nuốt sống ngươi…” Trọng Kiếm Sam nhìn thấy Vạn Đạo Hà của mình bị Mạc Vô Kỵ xé rách, hầu như muốn điên cuồng. Độn Thiên Kiếm cuốn lên đạo tắc Vạn Đạo của mình nhào về phía Mạc Vô Kỵ, thậm chí hắn ta đã hoàn toàn mất đi lý trí. Hoặc là bởi vì hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, sau khi mất đi Vạn Đạo Hà rồi, hắn ta có trùng sinh luân hồi cũng không còn ý nghĩa nữa. Hơn nữa, Vạn Đạo Hà bị xé nứt, hắn ta cũng không có bất cứ cơ hội trùng sinh nào nữa.

Mạc Vô Kỵ cười lạnh, “Chỉ chút đạo hạnh đó của ngươi mà cũng dám liều mạng với ta?”

Nói xong, Mạc Vô Kỵ dứt khoát thu hồi Phàm Nhân Kích của mình, sau đó đánh ra một chỉ. Thần thông đầu tiên của Thất Giới CHỉ, Nhân Thế Gian.

Một chỉ vừa dánh ra, nơi này lập tức hóa thành Nhân Thế Gian, trong quy tắc đại đạo của Nhân Thế Gian này, Trọng Kiếm Sam hắn ta chỉ là một thành viên trong đông đảo chúng sinh vô cùng bình thường. Tại trong Nhân Thế Gian này, Trọng Kiếm Sam cũng đang giãy dụa cầu sống, bôn ba gian nan để sinh tồn.

Chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, lại giống như đã trải qua trăm triệu vạn năm. Công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý, đại đạo vĩnh sinh..

Tất cả đều là mây bay, đều là hư ảo.

Khi một chỉ kia đánh đến trước mi tâm, Trọng Kiếm Sam mới thanh tỉnh lại trong ý cảnh chớp mắt đã vạn năm này, hắn ta không tránh đi một chút nào, có lẽ hắn ta biết bản thân mình bị trọng thương, không thể né tránh được một chỉ này, cũng có lẽ hắn ta đã nhìn thấy cái gì đó từ trong một chỉ này.

“Cả đời này, ta vì cái gì?’ Sau khi Trọng Kiếm Sam nói xong câu đó, mi tâm nổ tung thành sương máu, thế giới của hắn ta lập tức bị Mạc Vô Kỵ xé rách.

Chương 2107 - Biến Vĩnh Sinh.

Gần đây Vĩnh Sinh chi địa xảy ra biến động rất lớn, chuyện lớn nhất được nhiên là Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa Thiên ĐỊa Thánh Nhân đột nhiên xuất quan, sau khi Thiên Địa Thánh Nhân xuất quan, chuyện đầu tiên đã giết đến Bất Diệt Hải, hắn ta chẳng những hủy đi hang ổ Bất Diệt Hải, mà còn giết đại đệ tử của Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ung Tử.

Trừ chuyện này, còn có một chuyện cũng vô cùng quan trọng, đó chính là Mạc Vô Kỵ mà năm đó đông đảo Vĩnh Sinh Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa truy sát, đột nhiên xuất hiện ở Vạn Đạo Hà. Mạc Vô Kỵ phá nát Vạn Đạo Hà, khiến trăm triệu vạn đạo tắc nổ tung. Không chỉ như vậy, Mạc Vô Kỵ còn phá nát đạo vận Luân Hồi của Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, tương đương với khiến Trọng Kiếm Sam thần hồn câu diệt, không còn cơ hội trùng sinh nữa.

Sau khi Vạn Đạo Hà bị đánh phá, trăm triệu vạn đạo tắc nổ tung. Vô số tu sĩ cướp đoạt đạo tắc từ Vạn Đạo Hà, còn Mạc Vô Kỵ thì yên lặng rời đi.

Giờ phút này, một vài tu sĩ từng truy sát Mạc Vô Kỵ cũng bắt đầu thấp thỏm lo lắng. Vấn đề này rất rõ ràng, sở dĩ Mạc Vô Kỵ giết chết Trọng Kiếm Sam, cũng là vì Trọng Kiếm Sam đã từng truy sát hắn. Trọng Kiếm Sam chính là người suýt chút nữa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, vậy mà đã bị Mạc Vô Kỵ giết chết, vậy đám người bọn hắn thì như thế nào?

…

Trường Thiên cung.

So với lần trước chỉ có bốn Tạo Hóa Thánh Nhân tụ tập ở chỗ này, lần này có ít nhất hơn mười cường giả tụ lại đây. Trừ bốn Tạo Hóa Thánh Nhân là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân, còn có chín tên Diễn Giới Thánh Nhân.

Diễn Giới Thánh Nhân có thể ngồi ở chỗ này, thật ra trừ tu vi và thực lực không bằng Tạo Hóa Thánh Nhân ra, bàn về địa vị, lực ảnh hưởng, đều gần bằng với Tạo Hóa Thánh Nhân.

Ví dụ như Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn của Đại Tầm đảo, Thiên Hồ Thánh Nhân Hồ Khanh của vực Thiên Hồ, mỗi một người đều là đại lão ở Vĩnh Sinh chi địa. Đương nhiên, nếu như Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam còn sống, hắn ta cũng là một nhân vật như vậy.

Ánh mắt Vĩnh Sinh Thánh Nhân đảo qua tất cả mọi người, giọng điệu bình tĩnh, “Vĩnh Sinh chi địa ta có bảy vị Tạo Hóa Thánh Nhân, bây giờ ta có thể xác định, Bất Diệt Thánh Nhân đã thật sự vẫn lạc, hoặc là đang không có ở Vĩnh Sinh chi địa. Nói thế thì, Vĩnh Sinh chi địa chỉ có sáu Tạo Hóa Thánh Nhân.”

Lời Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói ra, tất cả mọi người đều hiểu rõ, đó chính là nếu như Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm thật sự ở đây, vậy thì sẽ không đến mức để Trang Ung Tử ra ngoài đại diện cho mình, cuối cùng còn bị Thiên Địa Thánh Nhân chém giết ở Bất Diệt Hải, thậm chí ngay cả đạo tràng Bất Diệt Hải cũng bị tiêu diệt.

“Sáu Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, trong đó Thiên Địa Thánh Nhân và chúng ta không hợp nhau, lúc nào cũng đối nghịch với chúng ta. Còn Hồng QUân Thánh Nhân thì không biết đã dẫn theo tất cả người trong vũ trụ của hắn đi đến đâu, cho nên cũng không hợp với chúng ta. Cho nên người có thể thực sự nói chuyện vì Vĩnh Sinh chi địa, có thể giữ gìn Vĩnh Sinh chi địa ta, chỉ có bốn vị Tạo Hóa Thánh Nhân ở chỗ này.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói xong, lại nhìn về phía đám người một lần nữa, mặc dù hắn ta không chỉ ra, nhưng cũng biết mọi người đã hiểu rõ ý của hắn ta.

Người ở chỗ này đương nhiên đều hiểu ý của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vì sao Thiên Địa Thánh Nhân lại không cùng một đường với bọn hắn? Còn không phải bởi vì Vĩnh Sinh Thánh Nhân ngươi à? Vĩnh Sinh chi địa là của mọi người, Tần Đường ngươi có tài đức gì, lại muốn lấy thánh hào Vĩnh Sinh? Ngươi lấy thánh hào là Vĩnh Sinh, vậy những người còn lại ở Vĩnh Sinh chi địa này, ngươi ném ở chỗ nào? Người có thể ích kỷ, nhưng ích kỷ đến trình độ như Tần Đường ngươi, cũng chỉ có một mình ngươi mà thôi.

Vì sao Hồng Quân lão tổ lại dẫn theo người trong vũ trụ của hắn ta đi đến nơi khác? Cũng không phải là bởi vì Tần Đường ngươi ích kỷ không gì sánh được, lấy thánh hào Vĩnh Sinh sao? Thiên Địa Thánh Nhân và ngươi như nước với lửa, thậm chí còn đặt tên đạo tràng của mình là Vĩnh Sinh chi thành? Nói tới nói lui, cũng là bởi vì Tần ĐƯờng ngươi lấy thánh hào Vĩnh Sinh thôi.

Biết thì biết, nhưng những lời này không thể nói ra được.

Ánh Đạo Thánh Nhân kịp thời nói ra, “Vĩnh Sinh chi địa chỉ có thể có chín Tạo Hóa Thánh Nhân, trừ bốn người chúng ta, Thiên Địa Thánh Nhân và Hồng Quân Thánh Nhân, còn lại ba người. Ba người này sẽ được chọn ra từ các vị đang ngồi ở đây….”

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều vô cùng kích động. Mọi người tu đạo là vì cái gì? Không phải là vì chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân sao? TRước đó cơ hội này chỉ có Vạn Đạo Thánh Nhân, chỉ là Vạn Đạo Thánh Nhân không biết cố gắng, chẳng những chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại, cuối cùng còn thân tử đạo tiêu.

Thiên Cơ Thánh Nhân đột nhiên nói ra, “Ta nghĩ có lẽ cái danh ngạch này không phải chỉ có ba cái, mà là bốn cái.”

Có ý gì? Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Cơ

Thánh Nhân. Chẳng lẽ muốn xử lý Thiên Địa Thánh Nhân? Đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Thiên Cơ Thánh Nhân chậm rãi nói, “Vấn đề này nằm ở chỗ Hồng Quân lão tổ, thực lực của Hồng Quân Thánh Nhân, ta tin mọi người đều thấy rõ. Đừng nói là Hồng Quân Thánh Nhân, cho dù là mấy đệ tử của hắn, ta tin cũng sẽ không kém hơn chúng ta. Nhưng sau khi Hồng Quân Thánh Nhân đến Vĩnh Sinh chi địa, vì sao lại nhanh chóng dẫn theo người bên cạnh rời khỏi nơi này?”

Nói đến đây, Thiên Cơ Thánh Nhân dừng lại một chút, sắc mặt của Vĩnh Sinh Thánh Nhân có chút khó coi.

Chương 2108 - Biến Vĩnh Sinh. (2)

Thiên Cơ Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói, “Có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ chuyện này có liên quan đến thánh hào của Tần đạo hữu, nhưng trên thực tế cũng có một chút liên quan, nhưng đây không phải là nguyên nhân mấu chốt khiến Hồng Quân Thánh Nhân rời khỏi nơi này.”

“Vậy nguyên nhân mấu chốt là gì?” Ánh Đạo Thánh Nhân vội vàng hỏi.

Thiên Cơ Thánh Nhân im lặng một chút rồi nói, “Ta cũng không biết rõ, nhưng mà ta khẳng định nguyên nhân này có liên quan mật thiết với chúng ta, đáng tiếc Hồng Quân Thánh Nhân không muốn chia sẻ bí mật này cùng với chúng ta. Rất có thể hắn đã không còn ở Vĩnh Sinh chi địa, nếu như không ở Vĩnh Sinh chi địa, vậy thì danh ngạch Tạo Hóa Thánh Nhân của hắn hoàn toàn không thuộc về Vĩnh Sinh chi địa.”

Đám người lại im lặng một lần nữa, vì sao lại không muốn chia sẻ bí mật với chúng ta? Chính xác là người ta xem thường chúng ta đó chứ. Tạo Hóa Thánh Nhân ở nơi này, mặc dù cùng đứng cùng ngồi với Hồng Quân Thánh Nhân, nhưng trên thực tế, Hồng Quân người ta thật sự không đặt vào trong mắt.

Một nam tử mặc đạo bào màu vàng đột nhiên đứng lên, hắn ta khom người ôm quyền nói, “Hoàng Tuyền kính chào các vị đạo hữu, ta có mấy câu muốn nói một chút.”

Ánh Đạo Thánh Nhân mỉm cười, “Hoàng Tuyền đạo hữu có lời gì cứ nói.”

Người đứng lên là Hoàng Tuyền Đạo Tổ, nhưng mà tất cả mọi người đều rõ ràng, Hoàng Tuyền Đạo Tổ có thể đến nơi này là mặt dày mày dạn mà đến, hắn ta hoàn toàn không có tư cách đến đây. Hơn nữa mấy tên Tạo Hóa Thánh Nhân này cũng không chào đón Hoàng Tuyền Đạo Tổ, nếu không thì cũng sẽ không ép buộc Hoàng Tuyền Đạo Tổ giao đạo tắc vị diện trên người mình cho Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam đi tước đoạt vận may một giới để chứng đạo Tạo Hóa.

Nếu không phải Vạn Đạo Thánh Nhân không biết cố gắng, nơi này đã sớm không có chuyện của Hoàng Tuyền Đạo Tổ rồi. Chỉ cần Vạn Đạo Thánh Nhân chứng đạo Tạo Hóa cảnh, vậy người đầu tiên mà hắn ta giết chính là Hoàng Tuyền Đạo Tổ. Là một Tạo Hóa Thánh Nhân, không thể để cho người khác nói rằng mình thông qua chuyện cướp đoạt đạo tắc vị diện của Hoàng Tuyền Đạo Tổ mới có thể chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân được.

Hoàng Tuyền Đạo Tổ thi lễ một lần nữa, giọng điệu kính cẩn nói. “Ta hoài nghi nơi bọn người Hồng Quân lão tổ đi có liên quan đến đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân.”

Thiên Cơ Thánh Nhân nhíu mày, chuyện này có liên quan đến đạo tràng của hắn ta? Đúng là nói bậy nói bạ.

“Vâng.” Hoàng Tuyền Đạo Tổ lên tiếng tiếp tục nói, “Cái liên quan này rất có thể là lai lịch của Thiên Cơ Cốt, nghe nói Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ tiền bối và Thiên Cơ Cốt ở Táng Đạo đại nguyên có cùng nguồn gốc. Nhưng mà gần đây, bạch cốt ở Táng Đạo đại nguyên đã bị người ta lấy đi rồi.”

Vốn dĩ khi đối phương nói đến Thiên Cơ Cốt của mình, Thiên Cơ Thánh Nhân đã có chút khó chịu, bây giờ nghe nói bạch cốt ở Táng Đạo đại nguyên đã bị người lấy đi, hắn ta cũng giật mình. Hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, lấy Thiên Cơ Cốt đi khó như thế nào, hơn nữa cần phải có bảo vật Khai Thiên.

Nếu bạch cốt ở Táng Đạo đại nguyên đã bị người lấy đi, vậy đã cho thấy rõ người này có bảo vật Khai Thiên. Hắn ta chợt nhớ đến chuyện Thiên Địa Thánh Nhân diệt đi Bất Diệt Hải, nghe đồn là có liên quan đến Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân, cái này hắn ta nghe thấy cũng chỉ cười cười. Quang âm Luân chính là chí bảo đệ nhất của Thiên Địa Thánh Nhân, thứ chí bảo này nếu như có thể bị người khác cướp đi, vậy Thiên Địa Thánh Nhân còn là Tạo Hóa Thánh Nhân cái quái gì nữa?

Giống như bảo vật Khai Thiên của hắn ta vậy, ai có thể cướp đi Thiên Cơ Bàn trong tay Thiên Cơ Thánh Nhân hắn ta? Nhưng mà lỡ như đối phương lấy được Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân, sau đó lấy đi bạch cốt thì sao?

Hoàng Tuyền Đạo Tổ tiếp tục nói, “Mọi người chắc hẳn cũng biết sở dĩ Thiên Địa Thánh Nhân ra tay với Bất Diệt Hải, cũng là bởi vì hắn nghi ngờ Quang âm Luân của mình đã bị Trang Ung Tử của Bất Diệt Hải trộm đi, cho nên hắn mới tiêu diệt Trang Ung Tử của Bất Diệt

Hải.”

“Vậy hắn có tìm được Quang âm Luân không?” Lập tức có người hỏi.

Hoàng Tuyền Đạo Tổ lắc đầu, “Không tìm được, cho nên Quang âm Luân không phải do Trang Ung Tử trộm đi, chắc hẳn là Mạc Vô Kỵ trộm được.”

“Mạc Vô Kỵ? Chính là hắn đã giết Trọng Kiếm Sam, tiêu diệt Vạn Đạo Hà?” Lông mày Lôi Đình Thánh Nhân nhướn lên, giọng điệu có một tia lệ khí.

Hoàng Tuyền Đạo Tổ khẳng định, “Chính là hắn, theo tin tức mà ta có được, Mạc Vô Kỵ đã chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, sau khi hắn trộm được Quang âm Luân, đã đến Táng Đạo đại nguyên lấy đi bạch cốt kia. Sau đó đi tiêu diệt Trọng Kiếm Sam, nếu không thì hắn hoàn toàn không dám đi.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân từ tốn nói, “Bạch cốt kia không phải là đồ của Nhân Quả Thánh Nhân sao? Hắn muốn dựa vào bạch cốt để chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, sao có thể tặng bạch cốt cho Mạc Vô Kỵ?”

Hoàng Tuyền Đạo Tổ chậm rãi nói, “Bởi vì bạch cốt kia cũng không tính là của Nhân Quả Thánh Nhân, mà là KHổng Dương Sơn. Trước đây không lâu ta đã gặp được Khổng Dương Sơn, Khổng Dương Sơn muốn gặp mấy vị Tạo Hóa tiền bối, bởi vì có chút lỗ mãng, cho nên nhờ ta đến bẩm báo một tiếng.”

“Cho hắn vào đi.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân không chút do dự nói.

“Vâng.” Sau khi Hoàng Tuyền Đạo Tổ đáp lời, lập tức vung tay đánh ra một đạo tin tức.

Chương 2109 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ.

Rất nhanh, có một tu sĩ áo nâu có dáng người không cao tiến đến, hắn ta vừa tiến vào đã ôm quyền, “Khổng Dương Sơn kính chào các vị Tạo Hóa tiền bối, chào các vị Diễn Giới đạo hữu.”

“Khổng đạo hữu mời ngồi.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó ra hiệu cho Khổng Dương Sơn ngồi xuống.

Khổng Dương Sơn vừa mới ngồi xuống, một giọng nói đột ngột truyền đến, “Xin hỏi KHổng đạo hữu và Nhân Quả Thánh Nhân Khổng Già có quan hệ như thế nào? Vì sao ngươi lại thành Nhân Quả Thánh Nhân?”

Sắc mặt Khổng Dương Sơn có chút khó coi, rõ ràng đây là một câu hỏi không đúng lúc.

“Phi Vũ đạo hữu, những chuyện này bây giờ không quan trọng, quan trọng nhất là chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân và chuyện tên Mạc Vô Kỵ kia.” Ánh Đạo Thánh Nhân có chút bất mãn nói.

Tất cả mọi người đều biết người phải tra hỏi là ai, Diễn Giới Thánh Nhân Tăng Phi Vũ, có thể nói là một trong những người mạnh nhất dưới Tạo Hóa Thánh Nhân. Nhưng mà nghe nói có quan hệ không tầm thường với Nhân Quả Thánh Nhân Khổng Già, cho nên vừa nhìn thấy Khổng Dương Sơn, hắn ta lập tức hỏi thăm tin tức của Khổng Già, trong lời nói đầy gai nhọn.

Nghe thấy Ánh Đạo Thánh Nhân lên tiếng, mặc dù trong lòng Tăng Phi Vũ rất khó chịu, cũng chỉ có thể áp chế lại. Người ta là Tạo Hóa Thánh Nhân, ở đây là đạo tràng của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn ta mà dám lảm nhảm ở đây, người ta có thể đập chết hắn ta.

Khổng Dương Sơn không để ý đến Tăng Phi Vũ, chỉ ôm quyền với

Ánh Đạo Thánh Nhân, sau đó ngồi xuống.

“Khổng đạo hữu, ngươi làm sao biết được Quang âm Luân đã bị Mạc Vô Kỵ lấy đi?” Sau khi Khổng Dương Sơn ngồi xuống, Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại hoi.

Khổng Dương Sơn nói, “Lúc đó ta đuổi theo giết một kẻ thù, đã bố trí rất nhiều cấm chế Nhân Quả ở động phủ của mình.”

“Có thể khiến KHổng đạo hữu rời khỏi bạch cốt mà đuổi giết, người này chỉ sợ không đơn giản nhỉ?” Tăng Phi Vũ từ tốn nói.

Nhưng mà câu nói này cũng không khiến ai quát lại, bởi vì Khổng Dương Sơn đã núp trong bạch cốt nhiều năm, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến hắn ta rời xa cái bạch cốt kia. Bây giờ Khổng Dương Sơn đột nhiên nói đi truy sát một người, trong lòng mọi người đều rất khó hiểu, rốt cuộc là truy sát ai. Là ai có thể khiến Khổng Dương Sơn rời khỏi bạch cốt?

Khổng Dương Sơn lúng túng ôm quyền nói, “Người này dùng một bản Thời Gian Đạo Quyển lừa gạt Nhân Quả Đạo Quyển của ta, sau này ta mới biết người này tên là Lam Tiểu Bố.”

Nghe thấy đó là Lam Tiểu Bố, trong lòng Thiên Cơ Thánh Nhân lại như gương sáng. Hắn ta biết rõ trên người Lam Tiểu Bố có thứ gì, trên người gia hỏa này rất có thể có một món bảo vật Khai Thiên, hơn nữa còn là Thất Giới Thạch trong truyền thuyết. Chuyện này hắn ta không nói cho bất kỳ ai biết, bởi vì hắn ta nhất định phải lấy được Thất Giới Thạch. Cũng vì Thất Giới Thạch, hắn ta cũng không giao một nam một nữ mà mình bắt được ra, mà treo bên ngoài Thiên Cơ đạo thành, chờ Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới.

Bây giờ Khổng Dương Sơn nói truy sát Lam Tiểu Bố, rất có thể là vì

Khổng Dương Sơn kia biết trên người Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch. Ngoài mặt Thiên Cơ Thánh Nhân không có chút biến hóa nào, nhưng mà trong lòng đã lóe lên sát cơ. Khổng Dương Sơn là cái quái gì chứ, cũng xứng chạm đến Thất Giới Thạch sao?

Khiến Thiên Cơ Thánh Nhân khó hiểu là, nếu Khổng Dương Sơn truy sát Lam Tiểu Bố mới rời đi, hơn nữa cũng biết trên người Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch, vì sao hắn ta suy đoán bạch cốt của hắn ta là do Mạc Vô Kỵ lấy chứ?

“Vậy thì sao ngươi lại biết Mạc Vô Kỵ đã lấy đi Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân, sau đó dựa vào Quang âm Luân lấy đi bạch cốt của ngươi?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân tiếp tục hỏi.

Khổng Dương Sơn không nhanh không chậm nói, “Ban đầu ta còn tưởng rằng Lam Tiểu Bố đã lấy đi bạch cốt, nhưng mà ta nghĩ Lam Tiểu Bố không có bảo vật Khai Thiên, chắc hẳn không thể lấy bạch cốt đi được. Sau khi ta rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, nghe nói Quang âm Luân ở Vĩnh Sinh chi thành đã bị người ta lấy mất. Sau đó ta lại nghe nói Mạc Vô Kỵ đến Vạn Đạo Hà, đồng thời giết chết Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam. Ta đến Vạn Đạo Hà, cảm nhận được một loại đạo tắc đại đạo, kết hợp với đạo vận mà Mạc Vô Kỵ kia để lại ở chỗ bạch cốt của ta, lúc này mới khẳng định.”

Trên thực tế Khổng Dương Sơn xác định Mạc Vô Kỵ là người lấy bạch cốt, hoàn toàn không phải do nguyên nhân mà hắn ta nói, mà là hắn ta đã ngộ ra được một loại đạo tắc Nhân Quả hoàn toàn mới. Mấu chốt là Mạc Vô Kỵ đã từng đi qua chỗ bạch cốt của hắn ta hai lần, lần thứ nhất khi đến đó, Mạc Vô Kỵ còn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, cho nên bị đạo tắc Nhân Quả của hắn ta bám vào người. Lần thứ hai, Mạc Vô Kỵ đã chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, trực tiếp chém đi tất cả đạo tắc Nhân Quả bám trên người. Lúc này hắn ta đã không thể tìm thấy Mạc Vô Kỵ nữa, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn ta lại nghe thấy chuyện Quang âm Luân bị mất, sau đó là chuyện Mạc Vô Kỵ tiêu dệt Vạn Đạo Thánh Nhân.

Nếu như xâu chuỗi những chuyện này lại với nhau, hắn ta mà còn không đoán được Mạc Vô Kỵ đã lấy bạch cốt của hắn ta đi, thì hắn ta chính là heo rồi.

“Rất tốt, tin tức của ngươi rất hữu dụng, vậy bây giờ ngươi có thể cảm nhận được vị trí của Mạc Vô Kỵ hay không?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân từ tốn nói.

Sau khi Mạc Vô Kỵ chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Khổng Dương Sơn hoàn toàn không thể cảm nhận được bất cứ đạo vận nào của Mạc Vô Kỵ, nhưng mà hắn ta có thể đoán được, người tiếp theo Mạc Vô Kỵ muốn giết rất có thể là Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn, cho nên hắn ta tính toán đợi ở bên ngoài Đại Tầm đảo, chỉ cần Mạc Vô Kỵ vụt thoáng qua, hắn ta sẽ nói là mình cảm nhận được.

“Chỉ cần Mạc Vô Kỵ xuất hiện, đồng thời cách ta trong một phạm vi nhất định, ta có thể thông qua đạo vận đại đạo của hắn mà cảm nhận được.”

Chương 2110 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ. (2)

“Vậy ngươi cần gì?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân hỏi.

Khổng Dương Sơn cúi người hành lễ, “Ta chỉ cần bạch cốt, còn phải bắt được Lam Tiểu Bố, bởi vì hắn lấy Nhân Quả Đạo Quyển của ta.”

Thiên Cơ Thánh Nhân thầm nghĩ quả nhiên, gia hỏa này thật sự muốn bắt Lam Tiểu Bố đi, nhưng mà đừng có nằm mơ.

Gia hỏa này chắc hẳn đánh không lại Mạc Vô Kỵ, nếu không thì gia hỏa này sẽ không cần đến nơi này.

Khiến hắn ta khó hiểu là, người này đánh không lại Mạc Vô Kỵ cũng là bình thường, nhưng mà Lam Tiểu Bố thì chẳng hề có uy hiếp gì cả, vì sao lại phải nói ra. Đúng, chắc hẳn là lo lắng người khác bắt được Lam Tiểu Bố trước.

Mặc dù thực lực của Lam Tiểu Bố không bằng Mạc Vô Kỵ, nhưng cái này cũng là vì Lam Tiểu Bố còn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh, ngàn vạn lần không thể để cho người này chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, nếu không cộng thêm Mạc Vô Kỵ, Vĩnh Sinh chi địa sẽ khó có thời gian yên bình nữa.

"Rất tốt, chỉ cần ngươi cung cấp tin tức của Mạc Vô Kỵ, yêu cầu của ngươi ta chấp nhận. Thậm chí là Tạo Hóa Thánh Nhân, ngươi cũng có thể tranh đoạt một chút." Vĩnh Sinh Thánh Nhân chấp nhận lời Khổng Dương Sơn, đồng thời đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

"Đa tạ Vĩnh Sinh tiền bối." Khổng Dương Sơn không có tiết tháo mà đứng lên, khom người hành lễ vãn bối.

…

Giống như một tia sáng phá vỡ màn đên, khi Lam Tiểu Bố cảm ngộ được đạo tắc Quang Minh, đại đạo Trường Sinh của hắn càng thêm rõ ràng, trước đó có vài điểm khó hiểu tối nghĩa trong đại đạo, giờ phút này cũng đã biến mất. Giống như hắn đã đi được 999 bước, cuối cùng cũng đạt đến bước cuối cùng.

Lam Tiểu Bố kích động khó tả, hắn biết đây không phải là vì đạo tắc Quang Minh quan trọng. Mà là bởi vì đạo thụ của hắn đã đủ 12 đạo tắc, bởi vì viên mãn, lúc này mới dung hội quán thông, khiến Trường Sinh Đạo của hắn cũng rõ ràng.

Cảm nhận được mười hai đạo tắc lưu chuyển trôi chảy trên Trường Sinh Đạo Thụ, Lam Tiểu Bố cố gắng bình ổn tâm tình của mình một chút. Có thể chứng Sáng Đạo cảnh rồi, chỉ cần chứng Sáng Đạo cảnh, hắn có thể đến Thiên Cơ đạo thành.

Mười hai đạo tắc trên Trường Sinh Đạo Thụ, đây mới là sức mạnh của Lam Tiểu Bố, mười hai là cực hạn…

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố giật mình, hắn không chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, cho nên trên Trường Sinh Đạo Thụ mới là 12 đạo tắc, nếu như chờ hắn chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh rồi, có phải còn có đạo tắc thứ 13, đạo tắc thứ 14?

"Lam đại ca, ngươi đã chứng đại đạo Quang Minh rồi sao?" Bên ngoài truyền đến tiếng của Tề Mạn Vi. Nàng vẫn luôn ở bên ngoài động phủ của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chứng đại đạo Quang Minh, đạo vận xung quanh hòa hoãn lại, đạo tắc Quang Minh đột ngột rõ ràng, nàng nhanh chóng cảm nhận được, nàng không nhịn được muốn cùng Lam Tiểu Bố chia sẻ niềm vui sướng này.

Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, "Đa tạ Tề đạo hữu, bởi vì có sự trợ giúp của ngươi, vết thương của ta đã khôi phục rất nhanh, đồng thời đã chứng đạo đại đạo Quang Minh. Cũng chúc mừng đại đạo của ngươi trôi chảy, đại đạo Không Gian lại tiến thêm một bước."

"Lam đại ca, nếu như ngươi không để ý, cứ gọi ta là Mạn Vi đi. Đại đạo Không Gian của ta có thể trôi chảy như vậy, cũng là nhờ Lam đại ca giúp đỡ, nếu không đừng nói là hoàn thiện đại đạo, chỉ sợ ngay cả đạo cơ đại đạo cũng không thể khôi phục được." Tề Mạn Vi dịu dàng nói.

Nàng không nói mò, trong tình huống bình thường, cắt đi đạo ngấn của mình, chỉ có thiên tài địa bảo cao cấp nhất mới có thể khôi phục.

Mà ở chỗ này, nàng lại có thể bổ sung đại đạo Không Gian và đại đạo tự thân của mình. Đại đạo hoàn thiện, trong thời gian ngắn nhất đã khôi phục đạo cơ đại đạo. Không chỉ như vậy, còn nhân họa đắc phúc, vết tích nàng cắt đạo ngấn ra trên đại đạo đã bị xóa bỏ, đại đạo tự thân càng thêm trôi chảy.

“Ừm, ta dự định đến Táng Đạo đại nguyên chứng Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, ngươi thì sao?” Lam Tiểu Bố không giấu diếm Tề Mạn Vi, không chứng Sáng Đạo Thánh Nhân, ở nơi này thật sự là nửa bước khó đi.

Chờ hắn chứng Sáng Đạo Thánh Nhân, cộng thêm Vũ Trụ Ma, chắc hẳn có thể miễn cưỡng mà đấu sức với Tạo Hóa Thánh Nhân.

Tề Mạn Vi do dự một chút rồi nói, “Lam đại ca, cha ta có thể lại cho ta một cái đạo tràng vô cùng bí mật, nơi đó có lẽ thích hợp cho ngươi chứng Sáng Đạo cảnh hơn. Không bằng Lam đại ca đi cùng ta đi, ta cũng muốn chứng đại đạo Thời Gian.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, ta nhất định phải đến Táng Đạo đại nguyên để chứng Sáng Đạo cảnh, đó mới là nơi thích hợp với ta.”

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, mặc dù đạo của hắn nhờ có Táng Đạo đại nguyên mà thuần triệt hơn rất nhiều, nhưng vẫn có nhiều đạo tắc pha tạp, hắn nhất định phải đến Táng Đạo đại nguyên tiếp tục thanh lọc đại đạo của mình.

“Vậy tương lai ta đi đâu tìm kiếm đại ca?” Tề Mạn Vi cũng muốn đến Táng Đạo đại nguyên, nhưng mà nàng biết rõ, Táng Đạo đại nguyên thích hợp với Lam Tiểu Bố nhưng không thích hợp với nàng.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, “Có lẽ tương lai ngươi không cần tìm ta, cũng sẽ biết đến sự tồn tại của ta.”

Chờ sau khi hắn đại náo Thiên Cơ đạo thành, có lẽ toàn bộ người Vĩnh Sinh chi địa đều sẽ biết đến sự tồn tại của hắn, Tề Mạn Vi đương nhiên cũng sẽ biết.

Chương 2111 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ.

Lần nữa đến Táng Đạo đại nguyên, Lam Tiểu Bố đã vô cùng quen thuộc với đạo vận Táng Đạo ở nơi này, hầu như tự nhiên mà vận chuyển Trường Sinh Quyết, mặc cho đạo vận niết hóa của Táng Đạo đại nguyên xé rách đi đạo tắc pha tạp trong đại đạo Trường Sinh của mình.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn định tìm một nơi làm động phủ, sau đó cứ như vậy bế quan xé bỏ những đạo tắc pha tạp trước rồi chứng đạo Vĩnh Sinh. Nhưng sau đó, Lam Tiểu Bố hoàn toàn thích ứng với loại di chuyển trong lúc vừa xé rách đạo tắc pha tạp, thanh lọc đại đạo của mình, đồng thời cũng không ngừng mô phỏng hoàn thiện đại đạo Trường Sinh của mình.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố đang nghĩ, vì sao chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh nhất định phải cần đến một cái động phủ? Mỗi người chứng đạo Vĩnh Sinh đều tìm kiếm một hoàn cảnh yên ổn để cảm ngộ đại đạo của mình. Đại đạo VĨnh Sinh có lẽ có rất nhiều loại, nhưng mà đại đạo Trường Sinh đối với Lam Tiểu Bố hắn mà nói, chỉ là thứ độc nhất vô nhị, vậy thì tại sao hắn phải giống như người khác.

Đại đạo Vĩnh Sinh của hắn có thể chứng khi không ngừng di chuyển!

TRong Táng Đạo đại nguyên, không có Nhân Quả Thánh Nhân ở đây trao đổi Nhân Quả Đạo Quyển, trở nên vắng lặng hơn rất nhiều. Di chuyển trăm triệu vạn dặm, đôi khi không nhìn thấy một bóng người nào.

Lam Tiểu Bố không ngừng đi lại trong Táng Đạo đại nguyên, không ngừng loại bỏ đi đạo tắc pha tạp trong đại đạo của bản thân, hoàn thiện đạo tắc Vĩnh Sinh hoàn toàn mới, tìm kiếm Vĩnh Sinh chân chính của mình.

Một ngày, một năm, mười năm, trăm năm…

…

Đại Tầm đảo.

Đây là đạo tràng của Dịch Độn Thánh Nhân Thánh Thanh Hàn, có thể nói ở Vĩnh Sinh chi địa, đạo tràng gần với Tạo Hóa Thánh Nhân nhất, Đại Tầm đảo có thể nằm trong số đó. ĐƯơng nhiên, trừ Đại Tầm đảo, Vạn Đạo Hà cũng nằm trong số đó. Chỉ là bây giờ Vạn Đạo Hà đã trở thành lịch sử, mà địa vị của chủ nhân Thành Thanh Hàn của Đại Tầm đảo cũng không vì Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam bị giết chết mà giảm xuống, ngược lại là tăng thêm một tầng.

Nghe đồn Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa tiếp theo chính là Thành Thanh Hàn, giờ phút này Thành Thanh Hàn đang chuẩn bị chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Bởi vì đạo tắc của Đại Tầm đảo rõ ràng, nguyên khí phong phú, cho nên chim chóc ở bên ngoài Đại Tầm đảo nhiều vô số. Nhưng mà trong đó có mấy vạn con cá, hoặc là chim nhỏ chỉ tới tới đi đi trong một phạm vi nhất định, những con cá này đương nhiên là ở vùng thủy vực bên ngoài Đại Tầm đảo, mà những hòn đảo liên miên gần Đại Tầm đảo, cũng là không gian để những con chim nhỏ kia lui tới.

Khổng Dương Sơn mặc áo nâu đứng trong đống cá nhỏ và chim chóc này, giống như một hòn đá không có chút sinh mệnh nào, đứng lặng tại một hòn đảo nhỏ hoang vu gần Đại Tầm đảo.

Trăm năm đã trôi qua, hắn ta không hề nhúc nhích một chút nào.

Nhưng mà tất cả tình huống bên ngoài Đại Tầm đảo, hắn ta đều biết rất rõ ràng. Cũng bởi vì đám cá con, chim chóc kia, khi di chuyển qua lại, đều có một tia đạo niệm của hắn ta bám vào.

Hắn ta tin tưởng vào sự phán đoán của mình, mục tiêu kế tiếp của Mạc Vô Kỵ chính là Đại Tầm đảo, nhất định là giết Thành Thanh Hàn.

Vì sao Mạc Vô Kỵ muốn giết Vạn Đạo Thánh Nhân? Không phải là vì Vạn Đạo Thánh Nhân đã giết chết bằng hữu Phó Hành của hắn sao? Nhưng mà rất nhiều người không biết Phó Hành còn một vị hồng nhan tri kỉ, đó chính là Hà Ngọc tiên tử Tễ Trúc Nhi.

Phó Hành bị Vạn Đạo Thánh Nhân giết chết, sau đó Tễ Trúc Nhi đã bị Dịch Độn Thánh Nhân bắt đi. Chuyện này có rất ít người biết, nhưng mà hắn ta lại nhìn thấy

Sở dĩ hắn ta tin tưởng Mạc Vô Kỵ cũng biết chuyện này, là bởi vì hắn ta khẳng định sau khi Tễ Trúc Nhi bị bắt đi, chắc chắn sẽ nghĩ cách nói cho Mạc Vô Kỵ biết. Bởi vì nàng cũng biết, Mạc Vô Kỵ và đạo lữ Phó Hành của nàng là bằng hữu tốt nhất.

Trước đó Mạc Vô Kỵ không dám đến, chắc hẳn là kiêng kị thực lực của Thành Thanh Hàn, mà bây giờ Mạc Vô Kỵ ngay cả Vạn Đạo Thánh Nhân cũng có thể giêt, sao có thể e ngại Thành Thanh Hàn? Còn về Tễ Trúc Nhi có liên hệ được với Mạc Vô Kỵ hay không, hắn ta hoàn toàn không nghĩ đến. Mạc Vô Kỵ và Phó Hành là bằng hữu tốt nhất, đương nhiên có đạo vận thông tin của Tễ Trúc Nhi. Hơn nữa trong lúc Mạc Vô Kỵ chạy trốn, để lại đạo vận thông tin của Tễ Trúc Nhi, Tễ Trúc Nhi cũng có thể báo tin bất cứ lúc nào.

Nhưng mà đợi đã trăm năm, Mạc Vô Kỵ vẫn không đến, ngay cả Khổng Dương Sơn cũng hoài nghi có phải bản thân mình đã đoán sai rồi không. Theo lý mà nói, Mạc Vô Kỵ chắc hẳn sau khi giết chết Vạn Đạo Thánh Nhân thì phải đến đây mới đúng, nhưng hết lần này đến lần khác lại không phải như vậy.

Chẳng lẽ Mạc Vô Kỵ không nhận được tin tức của Tễ Trúc Nhi? Cũng không biết Tễ Trúc Nhi đã bị Thành Thanh Hàn bắt đi? Cái này không thể chứ.

Mạc Vô Kỵ thật sự không biết tin tức của Tễ Trúc Nhi, sau khi hắn giết Vạn Đạo Thánh Nhân, hắn bế quan mấy chục năm, sau đó dung nhập Sinh Tử Luân vào trong Quang âm Luân, hắn chuẩn bị làm một mối lớn.

Khổng Dương Sơn suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, Mạc Vô Kỵ lại dám ra tay với Tạo Hóa Thánh Nhân.

Lần này người Mạc Vô Kỵ muốn giết chính là Tạo Hóa Thánh Nhân Ánh Đạo Thánh Nhân, gia hỏa này rất buồn nôn. Có tiếng là có thể chiếu rọi tất cả đại đạo của tu sĩ, sau khi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân rồi, đi theo sau mông Vĩnh Sinh Thánh Nhân làm đủ chuyện ác. Nếu như chỉ có Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, hoàn toàn không thể giết được Diễn Giới Phó Hành. Sở dĩ Phó Hành bị giết, cũng là do lĩnh vực đại đạo của Ánh Đạo Thánh Nhân trói buộc lĩnh vực Thánh Nhân của Phó Hành lại, sau đó mới khiến cho Phó Hành bị Trọng Kiếm Sam giết chết.

Chương 2112 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ. (2)

Gia hỏa này không phải có bốn mắt sao? Vậy để hắn nhìn xem, cái tên Ánh Đạo Thánh Nhân này có thể chiếu rọi Phàm Nhân Đạo của hắn hay không.

Cho dù Mạc Vô Kỵ không biết đại đạo của Ánh Đạo Thánh Nhân chiếu rọi đại đạo của người khác như thế nào, nhưng hắn tự sáng tạo ra Phàm Nhân Đạo, một đường đi đến ngày hôm nay, thậm chí đã từng nửa đường trảm đi thế giới của mình, sau đó ngưng luyện ra Phàm Nhân giới một lần nữa. ĐƯơng nhiên cũng có thể đoán được phương hướng đại đạo của Ánh Đạo Thánh Nhân một chút, chắc hẳn có thể chiếu rọi tất cả đạo tắc Vũ Trụ thấp hơn đại đạo của hắn ta. Nhiều nhất chỉ có thể chiếu rọi ra đạo tắc Vũ TRụ ngang hàng với hắn ta mà thôi.

Hắn cũng không tin, đại đạo của đối phương có thể chiếu rọi được đại đạo có đẳng cấp cao hơn đại đạo của hắn ta. Bàn về tu vi, có lẽ hắn không bằng Ánh Đạo Thánh Nhân. Nhưng mà bàn về đại đạo, Mạc Vô Kỵ hắn không tin chỉ một Ánh Đạo Thánh Nhân là có thể chiếu rọi Phàm Nhân Đạo của hắn.

Quan Vân, đây chính là đạo tràng của Ánh Đạo Thánh Nhân.

Ánh Đạo Thánh Nhân khác với những Tạo Hóa Thánh Nhân khác, chỗ của hắn ta không thành lập thánh thành, nhưng mà bởi vì gần Quan Vân, cho nên trong cái nhìn của đông đảo tu sĩ, nơi này là an toàn. Khi thời gian từ từ trôi qua, nơi này đã hình thành nên một cái phường thị tự phát, chính là Quan Vân phường thị.

Mặc dù Quang Vân phường thị chỉ là một phường thị hình thành tự phát, nhưng so với nhiều phường thị và thánh thành chính quy thì còn náo nhiệt hơn. Bởi vì nơi này có một chỗ tốt rất lớn, chính là không hạn chế thần niệm của ngươi. Bất cứ kẻ nào ở chỗ này cũng có thể phóng thích thần niệm của mình, có thể tùy ý xây dựng động phủ của mình.

ĐƯơng nhiên, mặc dù nơi này không xảy ra đấu pháp quy mô lớn, nhưng lén lút hãm hại, chặn giết, đen ăn đen vẫn thường xuyên xảy ra. Nếu không, nơi này sẽ càng thêm náo nhiệt.

Mạc Vô Kỵ không phải cố ý đến Quang Vân phường thị, nhưng hắn muốn đến Quan Vân, thì phải đi qua nơi này.

Muốn xử lý Ánh Đạo Thánh Nhân, nhất định phải dùng trận văn hư không bao phủ đạo tràng Quan Vân của hắn ta lại, chờ đến khi ra tay, có thể nổ tan đạo tràng của tên gia hỏa này.

“Có phải là Mạc đại ca không?” Một giọng nói đột ngột truyền âm đến tai Mạc Vô Kỵ.

Mặc dù Mạc Vô Kỵ chỉ là Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, nhưng mà đại đạo tự thân của hắn là Phàm Nhân Đạo, cho dù hắn không đặc biệt chú ý đến, nhưng truyền âm vừa đến, hắn đã nhận ra người truyền âm cho hắn là ai.

Người truyền âm cho hắn là một tu sĩ đen gầy, tu sĩ này vừa tiến vào trong thần niệm của Mạc Vô Kỵ, Mạc Vô Kỵ đã biết, đây là thủ đoạn dịch hình Thiên Cương Biến, trên thực tế, đây không phải là nam tu, mà là một nữ tử.

Ở Vĩnh Sinh chi địa, tu sĩ biết Thiên Cương Biến không nhiều, hắn từng nghe một vài lời đồn nhảm nhí, bảo Thiên Cương Biến là thần thông khai thiên của một vị diện vũ trụ nào đó. Chỉ là tu sĩ biết môn thần thông này, đều đã được lão tổ dẫn khỏi vùng vũ trụ này rồi.

Hắn đương nhiên cũng có biết, hơn nữa bây giờ hắn đang dùng chính là thần thông Dịch Hình trong Thiên Cương Biến. Sau khi hắn học được Thiên Cương Biến, đã tặng đạo quyển Thiên Cương Biến lại cho người khác.

Người trước mắt chẳng những biết thần thông Thiên Cương Biến, mà trong thần thông còn ẩn chứa đạo tắc Phàm Nhân của hắn. Nói cách khác, Thiên Cương Biến của người trước mắt này là được truyền thừa từ hắn. Thần thông Thiên Cương Biến của hắn sau khi tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, dung nhập với đạo tắc Phàm Nhân, thậm chí còn vượt xa Thiên Cương Biến lúc đầu.

Mà sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa, Thiên Cương Biến của hắn chỉ truyền thụ cho một người, đó chính là Phó Hành. Phó Hành bị giết, nữ tử đen gầy trước mắt này lại biết Thiên Cương Biến, không hỏi cũng biết nhất định có quan hệ với Phó Hành. Mà nữ tử có quan hệ với Phó Hành, đương nhiên chính là đạo lữ của Phó Hành, Tễ Trúc Nhi.

Cho dù Mạc Vô Kỵ biết người trước mắt này không phải là Tễ Trúc Nhi, nhưng hắn vẫn truyền âm lại, “Đi theo ta.”

Nữ tử đen gầy này nhanh chóng dọn dẹp cửa hàng bên vỉa hè của mình lại, sau đó đi theo Mạc Vô Kỵ rời khỏi Quang Vân phường thị.

Sau nửa canh giờ, Mạc Vô Kỵ dừng lại, “Ngươi có thể nhận ra ta dùng Thiên Cương Biến dịch hình, hơn nữa chính ngươi cũng dùng Thiên Cương Biến dịch hình, thậm chí còn là truyền thừa từ ta, ta nghĩ ngươi chắc hẳn có quan hệ với Hà Ngọc tiên tử?”

Nữ tử đen gầy cúi người hành lễ, “Đúng vậy, Mạc đại ca, ta tên là Khinh Tương. Hà Ngọc tiên tử Tễ Trúc Nhi chính là sư tỷ của ta. Sau khi nàng bị bắt đi, đã nghĩ cách đưa tin cho ta. Ta rất muốn nói tin tức này cho ngươi biết, nhưng ta lại không biết ngươi ở đâu. Nhiều năm trước, ta nghe nói ngươi giết Vạn Đạo Thánh Nhân để báo thù cho Phó Hành đại ca, ta đã biết ngươi nhất định sẽ đến giết tên lão đạo bốn mắt kia. Ta vẫn luôn ở nơi này, chờ ngươi đén.”

Nữ tử này đã ở chỗ này gần trăm năm, chỉ là vì chờ Mạc Vô Kỵ hắn. Trong lòng Mạc Vô Kỵ khâm phục, đồng thời lại nghĩ đến Tễ Trúc Nhi.

Hắn biết Tễ Trúc Nhi là đạo lữ của Phó Hành, nhưng hắn cũng không có Thông Tin Châu của Tễ Trúc Nhi, không ngờ Tễ Trúc Nhi đã bị bắt đi.

“Tễ Trúc Nhi bị ai bắt đi?” TRong giọng nói Mạc Vô Kỵ ẩn chứa sát khí, hắn nhận ân huệ của Phó Hành, nếu như ngay cả đạo lữ của Phó Hành cũng không thể bảo vệ được, hắn còn mặt mũi nào mà gặp Phó Hành?

“Là Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn của Đại Tầm đảo.” KHinh Tương siết chặt tay nói.

Chương 2113 - Ta đến chính là để giết ngươi.

Đạo niệm hợp nhất, Lam Tiểu Bố đột nhiên ngừng lại, 12 đạo tắc trên Trường Sinh Đạo Thụ của hắn đột nhiên dung hợp lại với nhau, biến thành một nhánh cây trên Trường Sinh Đạo Thụ. Mặc dù chỉ là một nhánh cây, nhưng cái nhánh cây này lại là kết quả dung hợp của mười hai đạo tắc Trường Sinh.

Cùng lúc đó, Trường Sinh giới bắt đầu ầm vang, Trường Sinh giới vốn dĩ nhìn không thấy bờ lúc này đã có cảm giác lập thể. Giờ phút này, Trường Sinh giới đã hình thành nên hư không, Trường Sinh giới tựa như một tinh cầu, lơ lửng trong hư không.

Thái Xuyên đứng trong Trường Sinh giới, cũng đang điên cuồng cảm ngộ đạo tắc hoàn thiện Trường Sinh giới, khí thế cũng không ngừng tăng cao.

Đạo tắc Trường Sinh càng ngày càng rõ ràng, đạo niệm điên cuồng tràn ra, thức hải mở rộng vô biên.

Cảm nhận được mình tiện tay là có thể cầm ra đạo tắc đại đạo, Lam Tiểu Bố mở miệng lập đạo ngôn. “Hôm nay Lam Tiểu Bố ta chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân, trả lại cho vũ trụ Hạo hãn một vùng thanh tĩnh.”

Hắn không có thề nói rằng mình nhất định phải làm cái gì, xử lý những Tạo Hóa Thánh Nhân kia, không cho phép những người này tiếp tục niết hóa một vị diện vũ trụ, đây là suy nghĩ trong lòng hắn. Cho dù có làm được hay không, Lam Tiểu Bố hắn không cần thiết phải thề.

Đạo tắc TRường Sinh càng càng càng rõ ràng trong ý thức của Lam Tiểu Bố, thần nguyên và đạo niệm tăng vọt, cảm nhận được thực lực cường hãn, Lam Tiểu Bố nhìn Táng Đạo đại nguyên mênh mông, tự lẩm bẩm. “Hóa ra đây chính là Sáng Đạo cảnh trong Vĩnh Sinh Thánh Nhân.”

Đạo tắc của hắn đã biến thành đạo chi thực chất, thế giới của hắn đã biến thành hình thức vũ trụ ban đầu, đạo tắc Trường Sinh của hắn cũng rõ ràng, giờ phút này thậm chí hắn còn biết rõ tuổi thọ mình đến đâu, cực hạn của mình là nơi nào.

“Hóa ra Sáng Đạo cảnh cũng không phải là Vĩnh Sinh.” ÁNh mắt Lam Tiểu Bố lóe lên tia thất vọng, cũng không hề vui vẻ vì chứng đạo Vĩnh SInh.

Hắn không biết người khác có biết hay không, nhưng sau khi hắn chứng đạo Vĩnh Sinh Thánh Nhân xong, đại đạo và Trường Sinh đạo dung hợp, thực lực điên cuồng tăng cao. Nhưng hắn cũng biết rõ, tuổi thọ của mình vẫn có hạn chế, chứ hắn không phải là vĩnh sinh.

Nếu Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh không phải là Vĩnh Sinh cảnh, vì sao Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại bao gồm ba cảnh Sáng Đạo, Diễn Giới và Tạo Hóa là Vĩnh Sinh tam cảnh?

Sáng Đạo không phải Vĩnh Sinh, vậy nhất định Diễn Giới cũng không phải Vĩnh Sinh. Cũng không biết Tạo Hóa Thánh Nhân có phải là Vĩnh Sinh hay không.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố rất nhanh đã vứt bỏ ý nghĩa này đi, hắn lấy Thất Giới Thạch ra, Vĩnh Sinh mà lại không thể vĩnh sinh, bây giờ hắn nhất định phải đi tìm người thử tay một chút. Lúc trước bị đuổi giết không có đường để đi, bây giờ hắn chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân, đã đến lúc đi thu nợ rồi.

Người đầu tiên cần giết đương nhiên chính là Vạn Đạo Thánh Nhân

Trọng Kiếm Sam, con rùa này chẳng những muốn niết hóa một vị diện vũ trụ, còn suýt chút nữa giết hắn, khiến hắn bị đông đảo cường giả truy sát. Nếu đã chuẩn bị báo thù, sao có thể bỏ qua cho gia hỏa này được?

…

Sau khi biết Tễ Trúc Nhi bị bắt đến Đại Tầm đảo, Mạc Vô Kỵ lập tức từ bỏ ý nghĩ giết Ánh Đạo Thánh Nhân, dẫn theo Khinh Tương trực tiếp về Đại Tầm đảo.

Phó Hành là bởi vì hắn mới bị giết, bây giờ đạo lữ của Phó Hành đã bị bắt đến Đại Tầm đảo, đừng nói là bây giờ Mạc Vô Kỵ đã là Sáng Đạo Thánh Nhân. Cho dù hắn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh, sau khi biết được chuyện này cũng sẽ không đi lấy Quang âm Luân, mà nhanh chóng chứng đạo Vĩnh Sinh, sau đó đến cứu Tễ Trúc Nhi. Nếu không phải biết không chứng đạo Vĩnh Sinh thì chỉ có đi chịu chết, hắn sẽ không trì hoãn một giây phút nào cả,

“Mạc đại ca, phía trước chính là Đại Tầm đảo.” Khinh Tương không biết đã đến đây bao nhiêu lần, nàng biết rõ bây giờ đang nằm trong phạm vi nào.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ta biết rồi.”

Hắn ở Vĩnh Sinh chi địa bị đuổi giết không phải chỉ một hai năm, Đại Tầm đảo ở đâu đương nhiên hắn cũng biết. Hơn nữa hắn còn rất thích nơi này, cảm thấy tương lai nếu như muốn tìm động phủ, xử lý Thành Thanh Hàn, chiếm nơi này làm của riêng cũng không tệ.

“Mạc đại ca, chúng ta trực tiếp vào trong đi, hay là chuẩn bị trước một chút?” Thất Mạc Vô Kỵ ngừng lại, Khinh Tương vội hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ nhíu mày, sau đó hắn cười lạnh một tiếng, “Xem ra có người mưu hại ta đã đến nơi này trước rồi.”

“A…” Khinh Tương kinh ngạc hô lên, nàng không hiểu ý của Mạc Vô Kỵ lắm.

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Nói này có rất nhiều chim chóc có ấn ký đạo niệm bám vào, trừ cái đó ra, ta còn cảm nhận được trong sông, một vài cá con cũng có ấn ký đạo niệm, những ấn ký đạo niệm này đều từ một người, hơn nữa người này ta còn rất quen thuộc…”

Nói đến đây, nụ cười lạnh trên khéo miệng Mạc Vô Kỵ càng hiện rõ.

Tên Khổng Dương Sơn này đúng là tự cho là đúng, chỉ là một Nhân Quả Thánh Nhân giả, lại dám tính toán Mạc Vô Kỵ hắn. Cho dù Khổng Dương Sơn có đứng lặng ở chỗ này trăm năm không động đậy, nhưng trong mắt Mạc Vô Kỵ, Khổng Dương Sơn thật giống như một cái bóng đèn lớn phát sáng trên một cái đảo hoang bên ngoài Đại Tầm đảo.

Cái gì gọi là Phàm Nhân Đạo? Khi hắn chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh rồi, đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, tất cả đều là thứ bình thường nhất. Loại tư thế này của Khổng Dương Sơn, đối với người khác có lẽ có thể dễ dàng lừa gạt, thậm chí có thể lừa được một phần Tạo Hóa Thánh Nhân, muốn lừa Mạc Vô Kỵ hắn, quả thật là si tâm vọng tưởng.

Hắn vừa tới nơi này, đã cảm nhận được nơi không phù hợp với không gian đại đạo, trừ những chim nhỏ cá con bị hạ ấn ký kia, chính Khổng Dương Sơn không phải là một cái bóng đèn sao? Ngụy trang thành nham thạch trước Phàm Nhân Đạo hắn? Chỉ có thể nói Khổng Dương Sơn vẫn chưa biết đến đại đạo Phàm Nhân chân chính.

Chương 2114 - Ta đến chính là để giết ngươi. (2)

Mặc dù Mạc Vô Kỵ dừng lại, nhưng mà Khổng Dương Sơn vẫn phát hiện ra Mạc Vô Kỵ. Hắn ta kích động muốn phát tin tức ra ngoài, chỉ là một khắc sau, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi, chỗ không gian của hắn ta hình như đã xảy ra biến hóa, lập tức cảm nhận được không gian của mình bị giam cầm, tất cả tin tức đều không thể phát ra ngoài được.

Sau đó có một nam tử áo xanh xuất hiện trước mặt hắn ta, “Ngươi đang chờ ta?”

Giọng nói thanh niên áo xanh này ôn hòa, giống như chỉ đang hỏi đối phương, có thử không?

Ánh mắt Khổng Dương Sơn co rụt lại, hắn ta biết mình không phải là đối thủ của Mạc Vô Kỵ, cho nên mới chủ động đứng ra mật báo thông tin về Mạc Vô Kỵ để lấy tín nhiệm của mấy tên Tạo Hóa Thánh Nhân kia. Nhưng hắn ta không ngờ được, mình chẳng những không phải là đối thủ của Mạc Vô Kỵ, ma còn chênh lệch nhiều như vậy. Người ta dứt khoát phong ấn không gian đại đạo của mình lại rồi.

“Mạc đạo hữu, ta không phải đang chờ ngươi, ta đang chờ Thành Thanh Hàn, ta và hắn có chút thù oán…” Khổng Dương Sơn cố gắng bình tĩnh lại, trong lòng hắn ta đã lạnh buốt.

Mạc Vô Kỵ có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một người mới bước vào Sáng Đạo cảnh mà thôi, vì sao một Diễn Giới cảnh như hắn ta lại kém đối phương nhiều như vậy?

“A, ta còn tưởng rằng ngươi muốn lấy cái bạch cốt kia chứ, cho nên mai phục ở chỗ này chờ ta xuất hiện, sau đó gọi người đến vây giết ta nữa chứ.” Mạc Vô Kỵ từ tốn nói.

TRong lòng Khổng Dương Sơn trầm xuống, suy đoán của Mạc Vô Kỵ hoàn toàn chính xác, khiến hắn ta muốn xin tha cũng khó có thể nói thành lời.

“Không còn gì để nói, vậy thì đi chết đi, còn về luân hồi, ngươi đừng nghĩ đến nữa.” Mạc Vô Kỵ nói xong, lĩnh vực mênh mông vô cùng nghiền ép đến, Khổng Dương Sơn phát hiện cảnh giới tu vi của mình rõ ràng cao hơn Mạc Vô Kỵ một cấp độ, nhưng hắn ta ở trước mắt Mạc Vô Kỵ, lại chẳng có chút năng lực phản kháng nào cả.

“Mạc đạo hữu, Khổng Dương Sơn ta tình nguyện giao hồn niệm của mình ra, tôn ngươi làm chủ…” Khổng Dương Sơn hoảng hốt, hối hận đã không kịp nữa.

“Không cần, ta không cần con chó như ngươi.” Mạc Vô Kỵ nói xong, sát thế hoàn toàn khóa Khổng Dương Sơn lại.

Khổng Dương Sơn thật sự hối hận, cũng không phải là vì hối hận khi mai phục ở chỗ này, mà là hối hận vào giờ phút nhìn thấy Mạc Vô Kỵ, hắn ta lại mất đi ý chí chiến đấu. Nếu không thì, cho dù không phải là đối thủ của Mạc Vô Kỵ, hắn ta cũng có thể kinh động đến Thành Thanh Hàn, ít nhất cũng phải khiến Mạc Vô Kỵ bị vây giết ở chỗ này.

Oanh! Nhân Quả Ấn đánh vào trên lĩnh vực sát thế của Mạc Vô Kỵ, đạo tắc sát ý nổ tung, cả cái đảo hoang này lập tức bị đánh thành bã vụn.

Cùng lúc đó, Phàm Nhân Kích của Mạc Vô Kỵ cũng xé mở mi tâm của Khổng Dương Sơn, sau đó là xé mở thế giới của Khổng Dương Sơn. Cảm nhận được từng phân hồn của mình bị niết hóa đi, trong mắt Khổng Dương Sơn chỉ còn một mảnh tro tàn, đúng như Mạc Vô Kỵ nói, hắn ta không còn cơ hội luân hồi nữa.

Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta cũng đã từng nhìn thấy, giờ phút này hắn ta khẳng định, đại đạo Mạc Vô Kỵ nghịch thiên đến mức có thể lấy Sáng Đạo cảnh đối kháng với Tạo Hóa Thánh Nhân. Bởi vì Tạo Hóa Thánh Nhân, tuyệt đối không thể có loại nghiền ép đáng sợ với hắn ta như vậy. Bầu trời Vĩnh Sinh chi địa phải thay đổi rồi, Khổng Dương Sơn hắn ta lại không thể nhìn thấy được.

“Là ai dám đến địa bàn của ta phách lối?” Một giọng nói gầm thét vang lên, một nam tử da thịt trắng nõn, mặt mày uy nghiêm từ đằng xa nhanh chóng bước đến.

Người vừa đến chính là đảo chủ Thành Thanh Hàn của Đại Tầm đảo, hắn ta vừa tới nơi này đã nhìn thấy Mạc Vô Kỵ xé mở thế giới của Khổng Dương Sơn, đồng thời dễ dàng niết hóa đi trăm triệu vạn phân hồn của Khổng Dương Sơn.

“Khổng Dương Sơn?” Ánh mắt Thành Thanh Hàn co rụt lại một chút, thực lực Khổng Dương Sơn không bằng hắn ta, nhưng mà gia hỏa này cũng là một cường giả Diễn Giới đỉnh phong, cũng có cơ hội chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Người giết Khổng Dương Sơn, thực lực sao có thể đơn giản được? ÁNh mắt của hắn ta nhìn về phía Mạc Vô Kỵ, trong lòng lập tức lạnh đi, “Ngươi là Mạc Vô Kỵ?”

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Đúng vậy, ta chính là Mạc Vô Kỵ.”

Nếu như là người khác dám đến địa bàn của mình lớn lối như vậy, Thành Thanh Hàn đã sớm ra tay rồi, nhưng mà khi đối mặt với Mạc Vô Kỵ, hắn ta thật sự không dám làm gì.

Mạc Vô Kỵ chém giết Trọng Kiếm Sam cách đó không lâu, vừa rồi lại dễ dàng giết chết Khổng Dương Sơn. Thành Thanh Hàn khẳng định, hắn ta không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, cho dù nơi này là địa bàn của hắn ta, nhưng dù sao thì người ta cũng chưa tiến vào sâu trong Đại Tầm đảo.

“Mạc đạo hữu, Thành Thanh Hàn ta và ngươi không thù không oán, mấy lần truy sát kia, ta cũng không xông lên đầu tiên, ta chỉ hưởng ứng truy sát ngươi mà thôi, là bởi vì nơi này do Tạo Hóa Thánh Nhân làm chủ, ta tin rằng ngươi hiểu rất rõ. Đã như vậy, vì sao Mạc đạo hữu còn muốn đến Đại Tầm đảo ta?” Thành Thanh Hàn ôm quyền, giọng điệu còn tính là khách sáo.

Hắn ta hy vọng Mạc Vô Kỵ chỉ đến đây giết Khổng Dương Sơn, giết xong Khổng Dương Sơn thì đi.

Nhưng sự thật đã khiến Thành Thanh Hàn thất vọng, Mạc Vô Kỵ giơ tay lên cầm lấy Phàm Nhân Kích, từ tốn nói, “Ta đến chính là để giết ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nói thì là nói như vậy, nhưng Mạc Vô Kỵ cũng không ra tay ngay, hắn đang điên cuồng tạo dựng trận văn hư không. Lúc đầu hắn dự định tạo dựng xong trận văn hư không rồi mới ra tay, không ngờ lại bị tên gia hỏa Khổng Dương Sơn kia làm hỏng chuyện tốt, kinh động đến Thành Thanh Hàn.

Chương 2115 - Vì sao?

Mặc dù Thành Thanh Hàn kiêng kị Mạc Vô Kỵ, nhưng dù sao bản thân cũng là cường giả dưới Tạo Hóa Thánh Nhân, ở địa bàn của mình mà Mạc Vô Kỵ lại nhục nhã hắn ta như vậy, hắn ta đâu thể nào tha thứ được nữa? Mười hai viên Hỏa Long CHâu đánh ra, toàn bộ đại trận Khốn Sát ở bên ngoài Đại Tầm đảo đều bị kích phát.

Mà lúc này, thời gian đối với hắn là vô cùng quý giá. Hắn có thể phong ấn Khổng Dương Sơn, khiến Khổng Dương Sơn không thể phát tin tức ra ngoài được, nhưng lại không thể nào phong ấn Thành

Thanh Hàn gửi tin tức ra bên ngoài. Hơn nữa giờ phút này hắn đã cảm nhận được Thành Thanh Hàn vừa gửi tin tức ra bên ngoài, điều này khiến Mạc Vô Kỵ có chút cạn lời, gia hỏa này dù sao thì cũng có chút địa vị, thế mà gan lại nhỏ như vậy, còn chưa đánh đã tìm người đến cứu rồi.

“Mạc đại ca, ta đến giúp ngươi.” Ở nơi xa, Khinh Tương lấy pháp bảo ra, xông về phía hắn.

Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Kế hoạch có biến, ngươi lập tức rời khỏi đây, nhớ kỹ ở nơi nhìn thấy ta chờ ta.”

Nói xong câu đó, Phàm Nhân Kích của Mạc Vô Kỵ bổ về phía lĩnh vực của Thành Thanh Hàn.

Oanh! Hỏa Long phóng ra từ mười hai viên Hỏa Long Châu của Thành Thanh Hàn và Phàm Nhân Kích đánh vào nhau, quy tắc hư không bắt đầu vặn vẹo, vô số pháp tắc vỡ nát.

Mạc Vô Kỵ thầm nghĩ, gia hỏa này ở một nơi xung quanh đều là nước, pháp bảo thì lại là mười hai viên Hỏa Long Châu.

Ở đằng xa, Khinh Tương đang định ra tay, sau khi nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, đầu tiên nàng nhanh chóng cất pháp bảo đi, sau đó quay người bỏ chạy, ngay cả nguyên nhân, thậm chí nàng cũng không hỏi.

Với thực lực Sáng Đạo cảnh của nàng, ở chỗ này cũng không có tác dụng gì cả. Bây giờ Mạc Vô Kỵ nói kế hoạch có biến, vậy đã nói rõ có chuyện khác xảy ra, nàng vẫn nên nghe theo lời Mạc đại ca, đi trước rồi nói tiếp, đừng đợi đến lúc đó rồi lại kéo chân sau của Mạc đại ca.

Nhìn thấy Khinh Tương đã nhanh chóng đi xa, trong mắt Mạc Vô Kỵ lộ ra tia tán thưởng. Hắn vô cùng chán ghét loại gia hỏa không phân rõ tình hình, biết rõ không giúp được gì, lại một hai phải ở chỗ này gây thêm phiền phức. Hắn nói tình hình có biến, là bởi vì đột nhiên xuất hiện một Khổng Dương Sơn. Nếu không thì hắn tuyệt đối sẽ dùng đại trận phong ấn đỉnh cấp phong ấn toàn bộ Đại Tầm đảo của Thành Thanh Hàn lại. Lúc đó, Thành Thanh Hàn có là chủ nhân của nơi này, đừng mong có thể đưa tin ra ngoài được.

Cạch! Cạch! Răng rắc…

Phàm Nhân Kích và mười hai viên Hỏa Long Châu xé rách từng tầng hộ trận, đạo tắc xé rách lập tức cắt xé những đảo nhỏ xung quanh Đại Tầm đảo.

TRong lòng Mạc Vô Kỵ có chút lo lắng, hắn không ngờ Thành Thanh Hàn lại có bản lĩnh như vậy, mười hai viên Hỏa Long Châu lại có thể khóa Phàm Nhân Kích của hắn lại. Cho dù Phàm Nhân Kích vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng mà muốn thoát khỏi sự dây dưa của mười hai viên Hỏa Long Châu này, ít nhất cần phải tốn nửa nén hương. Mà nửa nén hương trôi qua, món ăn cũng đã lạnh rồi.

Những Tạo Hóa Thánh Nhân kia chỉ cần có một người đến, thì có thể tiếp tục ngăn trở hắn.

Nhưng mà cho dù như vậy, Mạc Vô Kỵ cũng không có ý định lấy Quang âm Luân ra. Nếu như đối phó với một Diễn Giới cảnh mà cũng cần thi triển Quang âm Luân, vậy thì hắn đối phó với Tạo Hóa Thánh Nhân như thế nào?

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ không còn xoắn xuýt về lĩnh vực của đối phương có bị Phàm Nhân Kích xé rách hay không nữa, mà bước đến, chờ hắn dừng lại, vừa hay đứng trong lĩnh vực của Thành Thanh Hàn.

Thành Thanh Hàn nhìn thấy Mạc Vô Kỵ khinh thường hắn ta như vậy, dám xông vào trong lĩnh vực của mình, lập tức vô cùng vui mừng, mười hai viên Hỏa Long Châu đang dây dưa với Phàm Nhân Kích đột nhiên nổ tung, hóa thành một đạo thanh mang.

Đây là đòn sát thủ của hắn ta, Liệt Hồn Mang. Không có ai biết trong tên hắn ta vì sao lại có chữ “Thanh”, thật ra đó là vì đây là màu sắc hiện ra khi hắn ta tung đòn sát thủ. Cũng không có người nào biết đòn sát thủ này của hắn ta, bởi vì người nhìn thấy đòn sát thủ của hắn ta đều đã chết cả rồi. Lúc đầu Thành Thanh Hàn chờ Mạc Vô Kỵ xé rách lĩnh vực của hắn ta, sẽ đột ngột đánh lén. Nhưng không ngờ Mạc Vô Kỵ lại cho hắn ta cơ hội sớm như vậy, vậy mà khi lĩnh vực của hắn ta còn chưa bị phá nát, đã vọt vào lĩnh lĩnh vực của hắn ta, đây là tự tin đến mức nào chứ?

Hầu như ngay khi đạo thanh mang này bắn ra, Mạc Vô Kỵ cũng đánh một chỉ ra, chỉ thứ hai của Thất Giới Chỉ, Thiên Địa.

Một chỉ vừa đánh ra, quy tắc thiên địa nghịch biến, nơi này không còn là không gian Vĩnh Sinh chi địa nữa, cũng không còn là một phương giới vực của Đại Tầm đảo, mà là không gian của một chỉ này. Tất cả quy tắc thiên địa, đều nằm trong một chỉ này.

Phu thiên địa giả, vạn vật chi lữ quán, quang âm giả, trăm đời chi tội khách…*

* Bài tự đêm xuân uống rượu trong vườn đào lý (Xuân dạ yến đào lý viên tự) –Lý Bạch: Trời đất là quán trọ của muôn vật; thời gian là khách ghé của trăm đời. Mà phù sinh như giấc mộng, vui được là bao?

* Bài tự đêm xuân uống rượu trong vườn đào lý (Xuân dạ yến đào lý viên tự) –Lý Bạch: Trời đất là quán trọ của muôn vật; thời gian là khách ghé của trăm đời. Mà phù sinh như giấc mộng, vui được là

bao?

Thành Thanh Hàn hoảng sợ phát hiện, hắn ta lại đang ở trong quy tắc thế giới của Mạc Vô Kỵ. Nơi này là đạo tràng của hắn ta, nhưng đạo tràng của hắn ta lại xây dựng ở trong thế giới của người khác. Mà Thành Thanh Hàn hắn ta, chỉ là người qua đường vội vàng đi ngang qua mà thôi.

Thành Thanh Hàn điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ, thậm chí ngay cả đạo tắc của mình cũng bắt đầu thiêu đốt, hắn ta biết mình đánh không lại Mạc Vô Kỵ, nhưng mà không nghĩ lại chênh lệch với Mạc Vô Kỵ lớn như vậy. Giờ phút này hắn điên cuồng xông ra khỏi không gian từ một chỉ này của Mạc Vô Kỵ, nhanh chóng thoát thân trước đã.

Đáng tiếc, mọi thứ đã trễ rồi.

Chương 2116 - Vì sao? (2)

“Răng rắc! Răng tắc! Cạch!” Giới vực bị phá nát, quy tắc sụp đổ, đạo tắc vỡ vụn…

“Dừng tay…” Thấy một chỉ này của Mạc Vô Kỵ sắp xé rách mi tâm của Thành Thanh Hàn, xé mở thế giới của Thành Thanh Hàn, một giọng nói tức giận truyền đến.

Thành Thanh Hàn vô cùng vui mừng, hắn ta biết là ai đang đến, Thiên Cơ Thánh Nhân, giờ phút này bảo hắn ta làm trâu làm ngựa cho Thiên Cơ Thánh Nhân, hắn ta cũng đồng ý, chỉ cần Thiên Cơ Thánh Nhân có thể cứu hắn ta.

Thế nhưng Mạc Vô Kỵ dường như không nghe thấy gì cả, một chỉ kia vẫn tiếp tục đánh tới, tia vui sướng trong mắt Thành Thanh Hàn tán loạn, tuyệt vọng thay thế tất cả. Hắn ta nhìn thấy mi tâm của mình vỡ vụn, hắn ta nhìn thấy Nguyên Thần của mình bị niết hóa, hắn ta nhìn thấy thế giới của mình bị mở ra.

“Vì sao?” Thành Thanh Hàn không cam lòng nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ, hắn ta thật sự không muốn chết đi như vậy.

Chỉ có chính hắn biết, câu hỏi này không phải đang hỏi Mạc Vô Kỵ, mà là hỏi Thiên Cơ Thánh Nhân. Bởi vì Thiên Cơ Thánh Nhân có cơ hội ngăn cản Mạc Vô Kỵ xé rách Nguyên Thần và thế giới của hắn ta, nhưng Thiên Cơ Thánh Nhân chỉ tức giận chứ không có hành động gì.

“Bởi vì người tới không muốn cứu ngươi, còn về chuyện tại sao ta muốn giết ngươi, bởi vì ngươi dám đụng đến đạo lữ của bằng hữu ta, ngươi nói xem?” Giọng nói của Mạc Vô Kỵ không có chút nhiệt độ nào, sở dĩ hắn không cho Thành Thanh Hàn một chút cơ hội nào, đó là vì lo lắng gia hỏa này nhớ đến Tễ Trúc Nhi. Nếu như gia hỏa này lấy Tễ Trúc Nhi ra uy hiếp hắn, hắn thật sự không dám hạ sát thủ. Bây giờ gia hỏa này không nghĩ đến, còn không nên nhanh chóng giết đi?

Tễ Trúc Nhi? Thành Thanh Hàn đột nhiên nhớ đến nữ tử này, trong lòng hắn ta vô cùng hối hận. Sau khi hắn ta phát tín hiệu cầu cứu thì không nên ra tay ngay, hắn ta cần phải kéo Tễ Trúc Nhi ra ngoài trước, hắn ta vậy mà đã bỏ lỡ cơ hội sống rồi.

“Bành!” Nhìn thấy Thành Thanh Hàn bị một chỉ này của Mạc Vô Kỵ xé rách thành mưa máu, Thiên Cơ Thánh Nhân giận dữ, hắn ta không chút do dự phóng đến chỗ Mạc Vô Kỵ, “Hành Bình Viễn ta hôm nay không chém ngươi thành muôn mảnh, ta không xứng là một Tạo Hóa Thánh Nhân.”

Trong lòng Mạc Vô Kỵ khinh bỉ, Thiên Cơ Thánh Nhân tức giận như vậy, nhưng hắn lại không cảm nhận được chút lửa giận nào từ trên người hắn ta. Gia hỏa này vừa rồi có thể cứu được Thành Thanh Hàn nhưng lại không ra tay, bây giờ hắn ta xông về phía mình, cũng không phải vì Thành Thanh Hàn, mà là vì Quang âm Luân trên người mình.

Mạc Vô Kỵ không để ý đến Thiên Cơ Thánh Nhân, hắn hiểu rất rõ, sẽ nhanh chóng có Tạo Hóa Thánh Nhân khác đến. Chuyện Thiên Cơ Thánh Nhân lo lắng nhất là Mạc Vô Kỵ hắn bị Thánh Nhân khác bắt đi, cho nên mới muốn đến trước, mở ra thế giới của hắn, cướp đi đồ của hắn. ĐÁng tiếc tâm cơ của lão gia hỏa này phải uổng phí rồi, đừng nói là thế giới của hắn, đối phương không thể mở ra được, cho dù đối phương có thể mở ra, một Tạo Hóa Thánh Nhân cũng đừng hòng có thể giữ Mạc Vô Kỵ hắn lại.

Chỉ là giờ phút này Mạc Vô Kỵ không có tâm tình nói nhảm với Thiên Cơ Thánh Nhân, hắn xông vào trong Đại Tầm đảo, nơi hắn đi qua, không ngừng có trận văn hư không được bố trí ra.

Bây giờ hắn muốn cứu Tễ Trúc Nhi, chứ không phải đối chiến với Thiên Cơ Thánh Nhân.

…

Lam Tiểu Bố sửng sốt nhìn Vạn Đạo Hà bị phá nát ở trước mắt, hắn đang định xử lý Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam. Nhưng mà không phải hôm nay, hôm nay hắn chỉ đi ngang qua Vạn Đạo Hà, bây giờ nơi hắn muốn đến là Thiên Cơ đạo thành.

Nếu đi ngang qua Vạn Đạo Hà, đương nhiên là thuận tiện nghe ngóng một chút tin tức, nhưng hắn lại nhìn tháy tình cảnh gì đây. là ai đã đánh phá Vạn Đạo Hà của Vạn Đạo Thánh Nhân? KHông phải nói Vạn Đạo Thánh Nhân có mấy đại lão Tạo Hóa Thánh Nhân bảo bọc sao? Sau địa bàn cũng bị người ta đánh nát vậy?

Ngay cả đạo tràng cũng bị đánh nát, tên Vạn Đạo Thánh Nhân kia còn tốt mới là chuyện lạ.

Nhìn thấy một người tu sĩ còn đang tìm kiếm gì đó bên dưới Vạn Đạo Hà, Lam Tiểu Bố lập tức bước đến, “Xin chào vị đạo hữu, xin hỏi Vạn Đạo Hà đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao lại bị phá nát rồi?”

Cho dù Lam Tiểu Bố không dịch hình, nhưng mà dù sao ở Vĩnh Sinh chi địa này, Lam Tiểu Bố cũng không nổi danh như Mạc Vô Kỵ, tên tu sĩ này nhất thời không nhận ra Lam Tiểu Bố, mà nói, “Chẳng lẽ đạo hữu không biết Vạn Đạo Thánh Nhân đã bị Mạc Vô Kỵ giết ư?”

“Mạc Vô Kỵ giết Vạn Đạo Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ ra, Mạc Vô Kỵ chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh. Mạc Vô Kỵ tuyệt đối có đại đạo tự thân đỉnh cấp, cho nên sau khi chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, có thể dễ dàng xử lý Trọng Kiếm Sam.

“Đa tạ đạo hữu.” Lam Tiểu Bố ôm quyền, thân hình lập tức lóe lên rồi nhanh chóng rời đi. Hắn phải nhanh chóng đến Thiên Cơ đạo thành cứu người, sau đó tốt nhất là liên lạc với Mạc Vô Kỵ một chút, hai người liên thủ xử lý mấy tên Tạo Hóa Thánh Nhân kia.

Lam Tiểu Bố vừa đi, tu sĩ vừa được Lam Tiểu Bố hỏi thăm dường như nghĩ đến gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó không dám ở lại đây tìm kiếm đạo tắc nữa, quay người nhanh chóng bỏ chạy.

Hắn ta khẳng định, người vừa rồi hỏi thăm hắn ta chính là Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố lại không dịch hình mà quang minh chính đại đi lại trong Vĩnh Sinh chi địa, còn quang minh chính đại đến hỏi thăm hắn ta. Có thể khẳng định Lam Tiểu Bố rất có thể cùng giống như Mạc Vô Kỵ, đã chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh.

Mạc Vô Kỵ chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh có thể dễ dàng giết chết cường giả Diễn Giới, Lam Tiểu Bố kia sao có thể kém? Hắn ta vẫn nên đi nhanh thôi, loại chuyện này tốt nhất đừng dây vào. Cho dù là Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ hay Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, một Diễn Giới Thánh Nhân như hắn ta không thể đắc tội được ai cả.

Chương 2117 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành.

Đây là lần thứ hai Lam Tiểu Bố đến bên ngoài Thiên Cơ đạo thành, cho dù trận pháp đại đạo nơi này vẫn như cũ, nhưng trong mắt Lam Tiểu Bố, nơi này đã không còn cảm giác uy hiếp sinh mệnh nữa.

Những người khác ở Thiên Cơ đạo thành, hắn hoàn toàn không sợ, người mà hắn lo lắng nhất chính là Thiên Cơ Thánh Nhân. Mặc dù đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân là Thiên Cơ Cốt, bình thường sẽ không ở lại Thiên Cơ đạo thành. Nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, một khi Thiên Cơ đạo thành xảy ra chuyện, Thiên Cơ Thánh Nhân nhất định sẽ đến nơi này đầu tiên.

Tiến vào phạm vị Khốn Sát Trận Thiên Cơ đạo thành, Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đang bị treo ngoài tường thành.

Đầu hai người rũ xuống, bị Thúc Hồn Đạo Tuyến trói lại, nhưng mà vẫn còn chút sinh cơ.

Lam Tiểu Bố kiềm nén lửa giận trong lòng, hắn hít một hơi thật sâu, hôm nay hắn nhất định phải cứu người đi, cho dù có bại lộ Thất Giới Thạch cũng không để ý…

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy không đúng. Thiên Cơ Thánh Nhân đã từng sưu hồn Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, chắc hẳn phải biết trên người hắn có Thất Giới Thạch. Bởi vì biết trên người hắn có Thất Giới Thạch, cho nên mới không giết hai người này, mà ghim hai người này lên tường thành để dụ hắn đến đây.

Nhưng mà Thất Giới Thạch là bảo vật có cấp bậc gì? Chẳng lẽ chỉ có Thiên Cơ Thánh Nhân để ý đến? Tạo Hóa Thánh Nhân khác không thèm để ý sao?

Lam Tiểu Bố lập tức đã đưa ra đáp án, đây tuyệt đối không có khả năng. Nếu Thánh Nhân khác cũng để ý đến Thất Giới Thạch, vậy thì Bồng Viện kia và Vĩnh Dạ Thánh Nhân còn có thể bị THiên Cơ Thánh Nhân ghim ở đây mà không có ai can thiệp sao. Chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là Thiên Cơ Thánh Nhân cũng không nói cho Tạo Hóa Thánh Nhân khác biết, trên người Lam Tiểu Bố hắn có Thất Giới Thạch.

Ý nghĩ này khiến tinh thần Lam Tiểu Bố chấn động, nếu như chỉ có Thiên Cơ Thánh Nhân biết hắn có Thất Giới Thạch, Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân cũng là vì dẫn dụ Lam Tiểu Bố hắn đến, vậy đã cho thấy rõ, khi hắn đến Thiên Cơ đạo thành, những Tạo Hóa Thánh Nhân khác không thể nào phát hiện ra ngay được. Bởi vì Thiên Cơ Thánh Nhân sẽ không gửi tin tức hắn cứu người đến cho những Tạo Hóa Thánh Nhân khác.

Lam Tiểu Bố vững tin bản thân mình không đoán sai, bởi vì lần này hắn đến Thiên Cơ đạo thành khác với lần trước, lần trước khi tới đây hắn cảm nhận được một loại khí thế tử vong quẩn quanh, dường như hắn có thể phải bỏ lại mạng nhỏ tại đây bất cứ lúc nào. Mà lần này tới đây, lại chẳng có chút uy hiếp nào.

Đối với một người tu luyện đại đạo tự thân mà nói, chút cảm ứng đó vẫn phải có.

Lần này vì sao hắn lại không cảm nhận được uy hiếp? Nguyên nhân có thể có mấy khả năng, một là thực lực của hắn bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, còn một nguyên nhân nữa rất có thể Thiên Cơ Thánh Nhân không có ở Thiên Cơ đạo thành, hoặc là Thiên Cơ Thánh Nhân không làm gì được hắn.

Vốn Lam Tiểu Bố dự định bố trí ra các loại đại trận, sau đó dùng thủ đoạn cứu Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đi trước. Nhưng mà sau khi biết mình ở đây không gặp phải nguy hiểm, Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi ý định.

Hắn không chút do dự lấy Trường Sinh Kích ra, hai đạo sát mang Kích Đạo đánh ta, một khắc sau, toàn bộ Thiên Cơ đạo thành giống như bị hai đạo đạo tắc xé rách khai thiên chém xuống, mỗi một tu sĩ sinh tồn trong Thiên Cơ đạo thành đều cảm nhận được loại nguy hiểm này.

Dường như chỉ cần bọn hắn ở chỗ này thêm một giây nữa, hai đạo tắc xé rách này sẽ xé rách toàn bộ bọn hắn, bao gồm cả tính mạng, đại đạo và thân thể…

“Chạy mau, đây là thần thông khai thiên Đại Thiết Cát Thuật…” Có người hoảng sợ kêu lên.

Trên thực tế, nếu như Lam Tiểu Bố ở vị diện cấp thấp hơn thi triển Đại Thiết Cát Thuật, tuyệt đối sẽ không gây ra khủng hoảng lớn như vậy. Có lúc, biết được càng nhiều thì lại càng sợ.

Đại Thiết Cát Thuật là thần thông gì, người ở nơi này đều biết rõ, đây là thần thông khai thiên đó, xé rách vũ trụ, giới vực vị diện một cách dễ dàng, còn về quy tắc thiên địa, đạo tắc đại đạo, lại càng đơn giản như hô hấp, phá vỡ thân thể tu sĩ, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khí thế Đại Thiết Cát Thuật đáng sợ như vậy, nếu như bọn hắn chạy chậm thêm một chút, chính là bị cắt chém. Huống chi, có người dám thi triển Đại Thiết Cát Thuật ở Thiên Cơ đạo thành, không chạy sớm một chút, ở lại chỗ này chờ chết sao?

TRong lúc nhất thời, vô số tu sĩ điên cuồng chạy khỏi Thiên Cơ đạo thành, có người trực tiếp lấy độn phù ra.

Lam Tiểu Bố vung tay đánh ra hai đạo Đại Thiết Cát Thuật, trực tiếp xé rách Thúc Hồn Đạo Tuyến trên người Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, sau đó tiện tay đưa hai người vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Thiên Cơ Thánh Nhân dùng Thúc Hồn Đạo Tuyến trói hai người này lại, nếu như không có Đại Thiết Cát Thuật, những cách khác cho dù có thể cứu được hai người này, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy. Càng quan trọng hơn là, sử dụng những cách khác, có lẽ còn chưa cứu được hai người này, Thiên Cơ Thánh Nhân đã chạy về.

Ầm ầm!

Hai đạo tuyến cắt chém phệ thiên liệt địa chém đứt tất cả cấm chế trận pháp Không Gian của Thiên Cơ đạo thành, chia Thiên Cơ đạo thành thành ba mảnh.

Hai cái khe rãnh sâu gần mấy chục vạn trượng, xuyên qua Thiên Cơ đạo thành, chỉ cần phải cửa hàng, khu phố nằm trên hai khe rãnh này, đều biến mất.

“Là Lam Tiểu Bố?” Có người nhận ra Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố.

Sau khi biết đây là Lam Tiểu Bố, một vài người chuẩn bị chạy trốn đều theo bản năng ngừng lại. Lam Tiểu Bố mà, bọn hắn đều biết.

Chương 2118 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành. (2)

Chỉ là một cửu chuyển Thánh Nhân bị đuổi giết ở Vĩnh Sinh chi địa mà thôi, bây giờ có thể đã chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân Vĩnh Sinh cảnh, chỉ là một Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, dựa vào cái gì mà bọn hắn phải trốn?

Nhưng mà vẫn có rất nhiều người vẫn nhanh chóng rời đi, bọn hắn quả thật nhận ra đó là Lam Tiểu Bố, nhưng mà Lam Tiểu Bố là ai? Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn luôn truy sát, những không thể truy sát được, kết quả còn để người ta đánh đến Thiên Cơ đạo thành.

Nếu như không phải vì chuyện của Mạc Vô Kỵ, có lẽ còn không có nhiều người kiêng kị như vậy. Mạc Vô Kỵ vừa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh đã ra ngoài tiêu diệt Vạn Đạo Hà, đồng thời trước vô số ánh mắt của mọi người, dễ dàng chém giết Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam.

Lam Tiểu Bố này nổi danh giống Mạc Vô Kỵ, cũng là nhân vật mà Tạo Hóa Thánh Nhân truy sát nhưng không thể làm gì, nhân vật như vậy mà có thể đơn giản sao? Hơn nữa, ở lại nơi này có thể lấy được gì?

“Lam Tiểu Bố, lá gan không nhỏ nhỉ, dám đến Thiên Cơ đạo thành gây chuyện…” Một tên tu sĩ Diễn Giới cảnh sau khi nhận ra Lam Tiểu Bố, chẳng những không trốn, ngược lại là tiến đến, từ trong hư không đã lấy pháp bảo ra đánh về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời lĩnh vực Diễn Giới điên cuồng mở rộng ra ngoài.

Trên người Lam Tiểu Bố có đồ tốt, đây là chuyện ai ai cũng biết. Nếu không ngươi cho rằng Tạo Hóa Thánh Nhân ăn no rửng mở sao? Không có việc gì mà kết đoàn bắt Lam Tiểu Bố? Hắn ta không tin mình là một Diễn Giới Thánh Nhân, lại không thể làm gì một Lam

Tiểu Bố mới chứng Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.

Thật sự có người ra tay với mình? Fan hâm mộ của Thiên Cơ Thánh Nhân à? Cho dù có phải là fan hâm mộ của Thiên Cơ Thánh Nhân hay không, Lam Tiểu Bố đều dự định dùng tốc độ nhanh nhất xử lý tên tu sĩ Diễn Giới trước mắt này, nếu không có lẽ người ra tay với hắn sẽ càng lúc càng nhiều.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quản đến pháp bảo của đối phương đánh đánh về phía mình, Trường Sinh Kích cuốn lên từng vòng đạo văn dánh ta. Cùng lúc đó lĩnh vực Trường Sinh cũng tăng vọt tràn ra.

Sau khi hắn bước vào Sáng Đạo cảnh, lĩnh vực Trường Sinh hầu như đã tạo thành thực chất, mặc dù không thể nào dùng lĩnh vực nghiền ép công kích của đối phương, nhưng có thể khiến công kích đối phương bị chặn lại một giây thì vẫn được.

Chỉ một giây cũng đủ cho hắn làm rất nhiều chuyện.

Đạo văn Trường Sinh Luân Hồi mênh mông được Trường Sinh Kích đánh ra, chỉ chớp mắt đã bao lấy tên tu sĩ Diễn Giới này. Thần thông tên tu sĩ Diễn Giới này bị đạo văn Luân Hồi bao phủ, lập tức trì trệ.

Tu sĩ Diễn Giới này biến sắc, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố chỉ vừa mới chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân, đây cũng là nguyên nhân mà hắn ta dám ra tay. Nhưng không nghĩ đến lĩnh vực Diễn Giới cảnh của mình và thần thông đạo tắc so với Lam Tiểu Bố chỉ mới Sáng Đạo cảnh này chênh lệch nhiều như thế. Đây là đạo gì? Sao mà bền bỉ như vậy?

Đầu tiên cứ lui lại trước, tu sĩ Diễn Giới vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được đạo tắc Lục Đạo trói buộc. Giờ phút này thần hồn và thân thể của hắn ta dường như đang bị đại đạo Luân Hồi mênh mông bao lấy, không chỉ như vậy, hắn ta còn không thể lựa chọn tự mình đi luân hồi, mà là làm theo đại đạo Luân Hồi của đối phương.

Tu sĩ Diễn Giới này điên cuồng giãy dụa, cho dù làm thế nào cũng không thể xông vào thông đạo Luân Hồi đối phương.

Lam Tiểu Bố đối với đạo tắc Luân Hồi vô cùng hài lòng, hắn còn chưa lấy Luân Hồi Kiều ra, nếu như hắn lấy Luân Hồi Kiều ra, chỉ qua một giây, có thể khiến đối phương luân hồi một lần. Trường Sinh Kích của hắn, cũng khiến cho tam sinh của đối phương kết thúc.

Có lẽ đã nhìn ra Lam Tiểu Bố thật sự không lợi hại như vậy, một tu sĩ Diễn Giới cũng có thể cầm cự với Lam Tiểu Bố được, mấy trăm tu sĩ đều chen chúc lao đến, trong mấy trăm tu sĩ này, người có tu vi thấp nhất còn có một tên cửu chuyển Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố cười, hắn không còn nhẹ tay nữa, Trường Sinh Kích đánh xuống, đạo vận xé rách một lần nữa đánh ra, Đại Thiết Cát Thuật.

Chỉ là lần này thần thông Đại Thiết Cát Thuật không còn là vì chặt đứt Thúc Hồn Đạo Tuyến nữa, cũng không phải là vì cứu người, mà là vì giết người. Đạo thần thông Thiết Cát này vừa đánh ra, không gian lập tức bị khí thế tử vong cuồng bạo bao phủ.

Phốc! Sương máu lan tràn khắp nơi, trước thần thông Thiết Cát này, không biết có bao nhiêu tu sĩ bị chém thành hai nửa, sau đó lại bị giảo sát thành bã vụn.

Hơn trăm tu sĩ muốn ra tay với Lam Tiểu Bố kia đứng chịu mũi sào, không còn ai còn sống. Sau đó theo dọc Đại Thiết Cát Thuật, hơn ngàn tu sĩ ở đằng sau đều bị cắt ra. Đây còn chưa phải là kết thúc, một khắc sau, từng đạo đạo tắc Không Gian bị Lam Tiểu Bố xé mở, sau đó hết thế giới này đến thế giới khác bị hắn mở ra…

Lam Tiểu Bố không thích giết lung tung vô tội, nhưng hắn không phải là thánh mẫu. Những người này nếu như đã muốn đi, vậy thì đã sớm đi rồi. Bây giờ còn không đi, thậm chí còn ở chỗ này do do dự dự, rất rõ ràng là muốn chia cắt một chút chất béo trên người Lam Tiểu Bố hắn, đã như vậy, cần gì phải do dự nữa?

Nhìn Lam Tiểu Bố điên cuồng giết chóc như vậy, dễ dàng cuốn đi đồ vật trong thế giới của hơn trăm tu sĩ chứng đạo, không còn người nào dám cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ Sáng Đạo cảnh đơn giản.

Chương 2119 - Cứ tiếp tục như vậy là được.

Thấy không có người nào dám ở trước mặt mình đục nước béo cò, trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán, khó trách phần lớn tu sĩ đều không thích nói đạo lý. Có lúc, một chiêu thần thông đơn giản hơn nói nhiều đạo lý.

Hắn rất khi sử dụng loại thần thông Đại Thiết Cát Thuật này để giết chóc, hôm nay dùng một lần, có hiệu quả rõ ràng như vậy, chỉ có thể nói rõ một chuyện, vì sao thần thông sát lục khai thiên, lại có nhiều người khao khát có được như vậy.

Đối với những tu sĩ đã chạy trốn, Lam Tiểu Bố không để ý đến, hắn cũng chẳng thể quan tâm được. Toàn bộ Thiên Cơ đạo thành bây giờ chỉ còn lại một mình hắn, đúng như hắn nghĩ, hắn có xé nát Thiên Cơ đạo thành, Thiên Cơ Thánh Nhân cũng không trở về.

Lam Tiểu Bố đoán, bây giờ Thiên Cơ Thánh Nhân chắc hẳn đã biết có người động đến Thiên Cơ đạo thành của hắn ta, nhưng mà cho dù Lam Tiểu Bố có biết thì cũng không thể nào đi ngay bây giờ được. Sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa, vẫn luôn không có cơ hội phát tài, hôm nay vất vả lắm mới xử lý đạo thành của một Tạo Hóa Thánh Nhân, Tạo Hóa Thánh Nhân này còn không có ở nhà, hắn sao có thể không đi rút đạo mạch đi được chứ?

Tu luyện đến trình độ như hắn, những thứ bình thường đã không còn hữu dụng với hắn nữa, hắn cũng không đặt vào trong mắt, đối với hắn, thứ hữu dụng chỉ có đạo tinh và đạo mạch. Mà loại vật như đạo mạch này, trên cơ bản đều bị Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa chia cắt, đâu còn đến lượt người đến sau như hắn? Thiên Cơ đạo thành chính là đại bản doanh của Thiên Cơ Thánh Nhân, nơi này sao lại không có mấy đầu đạo mạch, đến Lam Tiểu Bố cũng xem thường Thiên Cơ Thánh Nhân.

Thiên Cơ đạo thành vốn là vì Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố mà trở nên hoang tàn, bây giờ Lam Tiểu Bố càng không chút kiêng kỵ mà xé rách từng cái hộ trận, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã bị sự giàu có của Thiên Cơ đạo thành dọa sợ.

Ở bên dưới Thiên Cơ đạo thành, có khẳng chừng hơn một trăm đầu đạo mạch, trong đó có 36 đầu đạo mạch thượng phẩm và trung phẩm để bố trí đại trận, còn có 72 đạo mạch đang bị phong ấn, chắc hẳn là để dành để phát động bất cứ lúc nào. 72 đầu đạo mạch thượng phẩm bị phong ấn này dùng để làm gì, Lam Tiểu Bố không biết rõ. Nhưng mà hắn khẳng định đây là một trong những đòn sát thủ của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Từng đầu đạo mạch bị Lam Tiểu Bố rút đi, Lam Tiểu Bố càng rút thì trong lòng lại càng kích động. Hắn đang nghĩ, nếu như trong đạo thành của một Tạo Hóa Thánh Nhân đã có nhiều đạo mạch như vậy, thế thì đạo mạch ở đạo tràng không phải là càng nhiều hơn sao? Lam Tiểu Bố theo bản năng mà nhìn về phía Thiên Cơ Cốt, đó chính là đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân, có lẽ nơi đó có càng nhiều đồ tốt hơn. Có nên đến đó một chuyến hay không?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã hạ quyết tâm, người không có tiền không có nghĩa là sẽ không phát tài, ngựa không lén ăn cỏ vào ban đêm thì không mập, cứ tiếp tục làm tiếp là được rồi.

…

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ phóng vào trong Đại Tầm đảo, Thiên Cơ Thánh Nhân trực tiếp vượt qua không gian, hắn ta nhất định phải bắt được Mạc Vô Kỵ trước khi những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại đến đây.

Theo hắn ta nghĩ, Mạc Vô Kỵ xông vào trong Đại Tầm đảo, nhất định là vì biết hắn ta đã phong tỏa giới vực không gian ở bên ngoài, cho nên muốn trốn vào trong Đại Tầm đảo tìm cách ra ngoài.

Trên thực tế nếu như không phải Mạc Vô Kỵ đi cứu Tễ Trúc Nhi, hắn đã sớm quay người phản sát rồi. Bây giờ không cứu Tễ Trúc Nhi, chờ có càng nhiều cường giả đến đây, chỉ sợ hắn sẽ không có cơ hội cứu người.

Cho dù là Thành Thanh Hàn đã bị Mạc Vô Kỵ giết chết, nhưng mà muốn vào trong Đại Tầm đảo vẫn cần phải xé mở vô số cấm chế.

Mạc Vô Kỵ đương nhiên không hề cố kỵ gì cả, cái hắn dùng không phải là công kích thần hồn, mà là vòng xoáy thần hồn. Trước vòng xoáy thần hồn, tất cả cấm chế có trình độ Trận Đạo thấp hơn hắn đều sẽ bị xé rách. Cho dù Mạc Vô Kỵ đã xé mở thế giới của Thành Thanh Hàn, lấy được một đống đồ tốt, nhưng mà ở Đại Tầm đảo, hắn vẫn kinh sợ trước sự giàu có của Thành Thanh Hàn. Khắp nơi ở đây đều là đạo quả thụ đỉnh cấp và đạo quả cấp Thần Linh.

Cho dù có biết hay không, chỉ cần bị Mạc Vô Kỵ nhìn thấy, đều trực tiếp cuốn vào trong Phàm Nhân giới của mình.

Khiến Mạc Vô Kỵ thất vọng chính là, thần niệm của hắn đã lục soát toàn bộ Đại Tầm đảo, trừ nơi có nguyên khí nồng đậm nhất là một động phủ dường như đã từng có nữ tử sinh sống, nơi này không còn gì khác nữa. Khi Mạc Vô Kỵ đang định xem xét cái động phủ này một chút, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ.

Mạc Vô Kỵ không tiếp tục tìm kiếm nữa, mà thu hồi Phàm Nhân Kích, nhìn chằm chằm Thiên Cơ Thánh Nhân hai mắt đỏ bừng đang xông tới.

Tạo Hóa Thánh Nhân thì sao chứ? Nếu như hắn có được cơ hội, hôm nay hắn cũng sẽ giết sạch.

Tóc và quần áo của Thiên Cơ Thánh Nhân có chút lộn xộn, hắn ta hoàn toàn không ngờ được trận văn hư không mà Mạc Vô Kỵ tiện tay bố trí ra lại cường đại như vậy, có thể ngăn cản hắn ta gần nửa nén hương.

Cái này khiến hắn ta vô cùng mất mặt, ở sâu trong lòng ngập tràn lửa giận. Nhưng càng khiến hắn ta tức giận chính là Thiên Cơ đạo thành của hắn đã bị người động đến. Hơn nữa hắn ta lại không thể rời khỏi nơi này, nếu như bây giờ hắn ta rời khỏi đây, vậy thì đồng nghĩa với việc thả Mạc Vô Kỵ đi.

Người động đến Thiên Cơ đạo thành hắn ta, hắn ta sớm muộn cũng phải bắt được chém thành muôn ngàn mảnh, nhưng Mạc Vô Kỵ trước mắt này tuyệt đối không thể để chạy thoát được.

Chương 2120 - Cứ tiếp tục như vậy là được. (2)

“Ha ha, Hành Bình Viễn, lần này đến nhanh như vậy, chắc hẳn đã sớm nhìn chằm chằm Khổng Dương Sơn rồi nhỉ?” Tâm tư Mạc Vô Kỵ kín đáo, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã hiểu rõ chuyện gì.

Cho dù Khổng Dương Sơn có phải là Nhân Quả Thánh Nhân hay không, Khổng Dương Sơn đều đoán ra được hắn đã lấy đi bạch cốt ở Táng Đạo đại nguyên.

Khổng Dương Sơn không có thực lực, dù sao cũng đã tu luyện đại đạo Nhân Quả. Mà trước khi hắn chưa chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân, trong quá trình làm việc hắn sẽ để lại dấu vết. Những dấu vết này nếu như bị Khổng Dương Sơn phát hiện ra, đồng thời Khổng Dương Sơn ở chỗ khác tìm ra được dấu vết đạo vận của hắn, vậy thì Khổng Dương Sơn có thể xác định được đó là hắn.

Còn về dấu vết đạo vận của hắn, cái đó cũng không khó tìm. Trước đó hắn ở trước mắt đông đảo tu sĩ ở Vạn Đạo Hà, tiêu diệt Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, chỉ cần Khổng Dương Sơn không phải là kẻ đần thì sẽ đến Vạn Đạo Hà nhìn xem. Nếu đã xác định là hắn làm, Khổng Dương Sơn sẽ đi tìm các Tạo Hóa Thánh Nhân đến hỗ trợ giết hắn. Bởi vì hắn có thể giết chết Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, Khổng Dương Sơn dám đến tìm hắn, đó chính là tìm chết.

Khổng Dương Sơn khẳng định không phải chỉ tìm một mình Thiên Cơ Thánh Nhân, sở dĩ Thiên Cơ Thánh Nhân là người đầu tiên đến đây, cũng là bởi vì hắn ta vẫn luôn ở một nơi cách Khổng Dương Sơn không xa chờ đợi. Tại sao lại phải chờ? Rất có thể Thiên Cơ Thánh Nhân đã suy tính ra trên người hắn có đồ tốt, đây là một lão âm hiểm bỉ ổi.

Điều duy nhất khiến hắn không hiểu chính là, vì sao Khổng Dương Sơn biết chắc chắn hắn sẽ đến Đại Tầm đảo? Trên thực tế nếu như không phải gặp được Khinh Tương, hắn thật sự sẽ không đến Đại Tầm đảo.

“Đi chết đi cho ta…” Thiên Cơ Thánh Nhân vươn tay ra đánh ra một cái mâm tròn, mâm tròn vừa đánh ra, Mạc Vô Kỵ lập tức cảm thấy một luồng khí thế đại đạo vô cùng mênh mông bao phủ toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa, đây là đạo vận Thiên Cơ.

Ở bên trong đạo vận Thiên Cơ mênh mông này, Mạc Vô Kỵ có ảo giác như cả người mình bị lột trần trụi. Quá khứ của hắn, hiện tại, còn có cả tương lai của hắn, đều phô bày không chút bí mật nào trước đạo vận Thiên Cơ này. Thậm chí Thiên Cơ Thánh Nhân còn biết Mạc Vô Kỵ hắn sắp thi triển loại thủ đoạn gì, sắp sử dụng pháp bảo gì…

Sắc mặt Mạc Vô Kỵ đại biến, nếu như tiếp tục như vậy, hắn ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được. Tạo Hóa Thánh Nhân và Thánh Nhân bình thường chênh lệch lớn đến thế sao?

Không đúng, hắn nghe nói Thiên Cơ Thánh Nhân có một món bảo vật Tạo Hóa…

Nhìn thấy tia mỉa mai trong mắt Thiên Cơ Thánh Nhân, Mạc Vô Kỵ đã rõ ràng, tư duy của hắn đã bị Thiên Cơ Thánh Nhân ảnh hưởng, đây Thiên Cơ Bàn, tuyệt đối là Thiên Cơ Bàn.

Mạc Vô Kỵ không tiếp tục suy nghĩ nữa, hắn không chút do dự lấy Quang âm Luân ra.

Chỉ có bảo vật Khai Thiên mới có thể đối kháng với bảo vật Khai Thiên, chỉ có Quang âm Luân mới có thể ngăn cản Thiên Cơ Bàn tiếp tục nhìn trộm đạo vận đại đạo của hắn.

OanH! Quang âm Luân cuốn lên vô cùng vô tận pháp tắc Quang Luân, những pháp tắc Quang Luân này và đạo vận Thiên Cơ từ Thiên Cơ Bàn quấn vào nhau, tất cả khí thế đạo vận của Mạc Vô Kỵ bắt đầu trở nên mơ hồ. Mạc Vô Kỵ thở ra một hơi, cuối cùng cũng ngăn cản đối phương nhìn trộm đại đạo của mình. Nhưng mà thời gian hắn lấy được Quang âm Luân cũng không dài, bây giờ nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Ngay khi Quang âm Luân ngăn cản Thiên Cơ Bàn, một đạo Sinh Tử Luân được Mạc Vô Kỵ đánh ra.

Người sống một đời, có sinh có tử. Cho dù là ở Vĩnh Sinh chi địa, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân, ai nói ngươi chính là vĩnh sinh bất tử chứ? Ngay cả Bất Diệt Thánh Nhân tu luyện Bất Diệt Đại đạo cũng phải chết, đừng nói là Hành Bình Viễn hắn ta tu chính là Thiên Cơ Đạo.

Đạo vận Sinh Tử Luân cùng với đạo tắc Khai Thiên của Quang âm Luân đánh ra, Thiên Cơ Thánh Nhân tựa như giật nảy mình. Đây là thần thông sinh tử cực hạn, trước thần thông nhất sinh nhất tử. Người thi triển thần thông không chết, thì người chết chỉ có thể là người tiếp nhận thần thông.

Cảm nhận được đạo vận sinh tử kia bị Thiên Cơ Bàn cuốn đi, Thiên Cơ Thánh Nhân thở phào một hơi. Thực lực Mạc Vô Kỵ bình thường, có thể dựa vào Quang âm Luân thi triển ra thần thông sinh tử thật sự là đáng sợ. Nếu như hắn ta không có Thiên Cơ Bàn, có bị ảnh hưởng hay không, thật sự khó nói được.

Nhưng mà sau đó chính là cảm giác vui mừng xông lên đầu, hắn ta đoán không sai, Quang âm Luân thật sự nằm trên người Mạc Vô Kỵ. Có Quang âm Luân thì có thể cản được Hành Bình Viễn hắn ta sao? Đừng có nằm mơ. Sau ngày hôm nay, Quang âm Luân là của hắn ta.

Trước dòng lũ đạo vận sinh tử năm tháng cuồn cuộn kia, Thiên Cơ Thánh Nhân chẳng những không lùi lại, mà sải bước tiến đến, trực tiếp đạp lên Thiên Cơ Bàn, hai tay cuốn lên đạo vận, mỗi một động tác, giống như kéo lên trăm triệu vạn đạo vận Thiên Cơ trong vị diện.

Trong mắt Mạc Vô Kỵ càng ngày càng lo lắng, nếu như không có Quang âm Luân, bây giờ hắn chỉ có thể trốn xa, đồng thời cho dù có trốn xa, vẫn sẽ nằm trong sự tính toán của Thiên Cơ Thánh Nhân. Quang âm Luân và Thiên Cơ Bàn khẳng định là bảo vật cùng cấp bậc, nhưng hắn lại dùng Quang âm Luân dung hợp với Sinh Tử Luân, lúc này mới ngăn cản được sự cướp đoạt thiên cơ của Thiên Cơ Bàn.

Xem ra hôm nay không thể xử lý Thiên Cơ Thánh Nhân được, hơn nữa hắn rất có thể thua nhiều thắng ít.

Ngay khi Mạc Vô Kỵ đang nghĩ cách chạy trốn, chờ bố trí tốt bẫy rập rồi đến tìm Thiên Cơ Thánh Nhân tính nợ nần sau, lúc này thủ ấn đang cuốn lên đạo tắc mênh mông của Thiên Cơ Thánh Nhân đột nhiên dừng lại, sắc mặt tái xanh.

Chương 2121 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn.

Nếu như không phải đang trong trận chiến, hắn ta đã tức giận đến run người. Người này hủy đi Thiên Cơ đạo thành của hắn ta còn không nói, bây giờ lại công kích đạo tràng Thiên Cơ Cốt của hắn ta.

Thiên Cơ đạo thành thì thôi đi, nhưng Thiên Cơ Cốt tuyệt đối không thể có sai sót nào được. Cho dù có Quang âm Luân ở trước mặt, hắn ta cũng lựa chọn Thiên Cơ Cốt trước.

Bởi vì ở Vĩnh Sinh chi địa này chỉ có một mình hắn biết một bí mật, cho dù là Khổng Dương Sơn đã từng chiếm cứ Thiên Cơ Cốt, cũng không biết đến bí mật này. Đó chính là Vĩnh Sinh tam cảnh cũng không thể vĩnh sinh, cho dù là Sáng Đạo cảnh, Diễn Giới cảnh hay Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ngoài mặt thì là vĩnh sinh, nhưng trên thực tế lại không thể vĩnh sinh.

Phần lớn Vĩnh Sinh Thánh Nhân cho rằng chỉ cần bước vào Sáng Đạo cảnh thì có thể vĩnh sinh, đó là bởi vì đạo của bọn hắn đã hạn chế tầm mắt của bọn hắn. Sau khi bọn hắn bước vào Sáng Đạo cảnh rồi, cũng không thể nào cảm nhận được tuổi thọ của mình ở đâu, cho nên mới cho rằng mình được vĩnh sinh. Nhưng mà đại đạo tự thân chân chính, vẫn có thể cảm nhận được Sáng Đạo và Diễn Giới không phải là Vĩnh Sinh cảnh, nhưng sau khi bước vào Tạo Hóa rồi, cảm giác này sẽ bắt đầu mơ hồ.

Thiên Cơ Thánh Nhân hắn ta bởi vì lấy được Thiên Cơ Cốt, có Thiên Cơ Bàn để suy tính, mơ hồ cảm nhận được thời cơ vĩnh sinh, đó chính là đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn còn một cảnh giới nữa, cảnh giới sau Tạo Hóa chính là bước đại đạo thứ tư. Vì sao Hồng Quân lão tổ lại dẫn người đi? Rất có thể chính là vì hắn ta sớm cảm nhận được bước thứ tư.

Thiên Cơ Cốt chính là mấu chốt xác định xem hắn ta có thể bước vào bước thứ tư này hay không, Thiên Cơ Thánh Nhân sao có thể từ bỏ được? Cho dù Thiên Cơ Thánh Nhân tin tưởng, chỉ cần mình tiếp tục dùng đạo tắc Thiên Cơ từ Thiên Cơ Bàn khóa Mạc Vô Kỵ lại trong vùng không gian này, hắn ta sẽ có cơ hội chặn Mạc Vô Kỵ lại.

Nhưng mà hắn ta không có thời gian, khỏi cần phải nói chỉ cần Vĩnh Sinh Thánh Nhân đến, cho dù hắn ta có khống chế được Mạc Vô Kỵ cũng không thể nào một mình bắt Mạc Vô Kỵ đi. Thiên Cơ Cốt của hắn ta bị người công kích là một chuyện, khiến hắn ta không thể nào tiếp tục ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Nghĩ đến đây, Thiên Cơ Thánh Nhân không còn tâm trạng triền đấu với Mạc Vô Kỵ nữa, đạo tắc càn quét, điên cuồng muốn thu hồi Thiên Cơ Bàn lại.

Nói thật, Thiên Cơ Thánh Nhân cũng không phải không biết lúc này mà lấy Thiên Cơ Bàn lại là nguy hiểm với hắn ta. Nhưng mà hắn ta hoàn toàn không coi trọng Mạc Vô Kỵ, Mạc Vô Kỵ ở trước mặt Sáng Đạo hay Diễn Giới Thánh Nhân bình thường, quả thật là rất mạnh. Nhưng mà ở trước mặt Tạo Hóa Thánh Nhân như hắn ta, còn chưa đáng nhắc đến.

Từ khi hắn ta nhìn thấy Mạc Vô Kỵ cho đến giờ, trừ lúc ban đầu Mạc Vô Kỵ dùng trận văn hư không khóa hắn ta ở bên ngoài, thời gian còn lại đều là dựa vào Quang âm Luân để ngăn cản hắn ta, nếu không hắn ta đã sớm bắt được Mạc Vô Kỵ rồi.

Mạc Vô Kỵ điên cuồng kích phát lĩnh vực Phàm Nhân của chính mình, không ngừng phóng ra đạo tắc Phàm Nhân. Nhưng không ngờ Thiên Cơ Thánh Nhân đột ngột muốn đi như vậy. Khi Thiên Cơ Thánh Nhân lấy đi đạo tắc Thiên Cơ, chuẩn bị thu hồi Thiên Cơ Bàn, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được, trong lòng lập tức vô cùng vui mừng.

Cái này là xem thường hắn đến mức nào? Lại dám ở trước Quang âm Luân của hắn mà lấy đi Thiên Cơ Bàn? Đúng rồi, gia hỏa này chắc hẳn vẫn chưa nhìn thấy mình thi triển thủ đoạn gì lợi hại, cảm thấy Thiên Cơ Bàn lấy đi là lấy được.

Nếu như hôm nay trong loại tình huống này, hắn còn không thể nào đánh Thiên Cơ Thánh Nhân trọng thương, vậy thì Mạc Vô Kỵ hắn thật sự là một tên vô dụng rồi.

Mạc Vô Kỵ điên cuồng bộc phát đạo tắc Phàm Nhân của mình ra, đạo tắc Thời Gian trong Quang âm Luân cũng theo từng đợt mà tràn ra ngoài, giờ phút này đừng nói là thu hồi Thiên Cơ Bàn, cho dù có thể ngăn cản đạo tắc mênh mông như khói kia quét sạch ra cũng đã xem như không tệ rồi.

Thiên Cơ Thánh Nhân lập tức nhận ra mình đã tính sai rồi, Mạc Vô Kỵ không phải không mạnh, hoàn toàn chính là đang giả heo ăn thịt hổ, hoặc là nói vẫn còn chưa thi triển ra thực lực chân chính. Loại khí thế đại đạo mênh mông như khói này bao trùm đến, so với đạo tắc Tạo Hóa Thánh Nhân của hắn ta cũng không kém hơn bao nhiêu.

Không ổn, Thiên Cơ Thánh Nhân nhanh chóng bỏ đi ý định thu hồi Thiên Cơ Bàn, lần nữa đánh ra đạo tắc Thiên Cơ nhằm đoạt lại ưu thế.

Mạc Vô Kỵ đã trải qua biết bao nhiêu trận đại chiến? Kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối mạnh đến mức nghiền ép đối thủ Thiên Cơ Thánh Nhân. Hầu như ngay khi Thiên Cơ Thánh Nhân từ bỏ chuyện lấy đi Thiên Cơ Bàn, hắn đã bước một bước đến không gian giao thoa đạo tắc đại đạo của hai người, mặc cho lĩnh vực Thánh Nhân của hai người đang trùng kích, vươn tay ra đánh một đạo đạo tắc thần thông vô biên.

Đoạn Thần!

Trước Đoạn Thần, cho dù ngươi là tu sĩ tầm thường hay là Tạo Hóa Thánh Nhân, mở rộng thần niệm ra chỉ có một kết cục, đó chính là bị chém đứt, không còn còn đường thứ hai.

Thần niệm Thiên Cơ Thánh Nhân lập tức đình trệ, sau đó hắn ta lập tức sợ hãi mà phát hiện ra, liên hệ giữa hắn ta và Thiên Cơ Bàn đang yếu đi. Đây là muốn chặt đứt thần niệm của hắn ta, dám ở ngay trước mặt hắn ta cướp đi Thiên Cơ Bàn của hắn ta, cho rằng hắn ta chính là Thiên Địa Thánh Nhân sao?

Thiên Cơ Thánh Nhân giận dữ, vung tay lên đánh ra một đạo đạo tắc Thiên Cơ Giảo Sát, vốn dĩ liên hệ mơ hồ giữa hắn ta và Thiên Cơ Bàn lại rõ ràng một lần nữa.

Chương 2122 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn. (2)

Chỉ là không chờ Thiên Cơ Thánh Nhân tiếp tục ra tay, Mạc Vô Kỵ đã đánh một đạo đạo tắc thần thông nữa ra. Năm tháng trôi, không gian bị thời gian ngưng kết. Không gian nhất thời chậm lại, đạo tắc thần thông cùng theo dòng năm tháng này mà nhất thời chậm lại.

Thiên Cơ Thánh Nhân tức giận và nôn nóng, trực tiếp lấy Niết Bàn Kiếm ra, Niết Bàn Kiếm này là do đạo tắc Thiên Cơ của hắn ta ngưng luyện ra, hắn ta không có thời gian mà lề mề với Mạc Vô Kỵ, hắn ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất chặt đứt hết tất cả mọi trói buộc đạo tắc của Mạc Vô Kỵ, lấy Thiên Cơ Bàn về trước rồi nói.

Răng rắc! Niết Bàn Kiếm chặt đứt không gian Tuế Nguyệt, khi tất cả mọi thứ khôi phục lại như cũ, Mạc Vô Kỵ lại bước về trước một bước, lần này hắn vọt thẳng vào trong lĩnh vực Thiên Cơ của Thiên Cơ Thánh Nhân, đồng thời đánh một chỉ ra.

Tạo Hóa THất Giới Chỉ! Vùng không gian này chính là thiên địa, vùng thiên địa này chính là lò luyện. Trước một chỉ lò luyện này, tất cả sự vật đều tan rã! Giờ phút này Tạo Hóa là công, vạn vật là đồng. Đạo tắc Thiên Cơ bắt đầu hòa tan, Niết Bàn Kiếm chém đứt đạo tắc cũng trở nên chậm chạp, không gian trở thành như có như không.

KHi mối liên hệ với Thiên Cơ Bàn bị một chỉ này của Mạc Vô Kỵ chặt đứt một lần nữa, sắc mặt Thiên Cơ Thánh Nhân đại biến, tất cả dường như thoát khỏi tầm khống chế của hắn ta. Mạc Vô Kỵ chỉ là một tu sĩ Sáng Đạo cảnh, luận đại đạo còn kém xa hắn ta, thực lực cũng kém hơn hắn ta rất nhiều, dựa vào cái gì mà có thể chặt đứt liên hệ giữa hắn và Thiên Cơ Bàn?

Trong lòng Mạc Vô Kỵ càng vui mừng, vừa rồi cả khoảng cách và thời cơ hắn đều nắm chắc, cũng không ngờ mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy. Không ngờ hắn lại có thể chặt đứt liên hệ giữa Thiên Cơ

Thánh Nhân và Thiên Cơ Bàn, cho dù khoảng thời gian này chỉ có thể duy trì được một giây thôi. Đối với hắn mà nói, một giây cũng đã đủ.

KHông đợi Thiên Cơ Thánh Nhân khôi phục liên hệ giữa mình và Thiên Cơ Bàn lần thứ ba, Mạc Vô Kỵ đã cuốn lên trận văn hư không đầy trời, một khắc sau, Thiên Cơ Bàn đã bị hắn quấn lấy, kéo vào trong Phàm Nhân giới của mình.

“Ngươi muốn chết!” Thiên Cơ Bàn bị Mạc Vô Kỵ cuốn đi, Thiên Cơ Thánh Nhân như muốn nổi điên. Hắn ta thậm chí đã quên mất Thiên Cơ Cốt, điên cuồng nhào về phía Mạc Vô Kỵ.

Trừ khi là choáng váng, lúc này Mạc Vô Kỵ mới cứng rắn đối kháng với Thiên Cơ Thánh Nhân. Cho dù Mạc Vô Kỵ tin rằng, không có Thiên Cơ Bàn, Thiên Cơ Thánh Nhân không thể làm gì được hắn, nhưng trong lòng hắn lại có dự cảm, ở lại đây thì sẽ rất nguy hiểm.

Cho nên khi THiên Cơ Thánh Nhân đánh tới, thân hình Mạc Vô Kỵ hơi vặn vẹo một chút, một khắc sau đã biến mất ngay tại chỗ.

Thiên Cơ Thánh Nhân đờ đẫn nhìn nơi Mạc Vô Kỵ biến mất, hắn ta cảm thấy bàn tay mình có chút run rẩy. Từ khi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân đến nay, đã bao lâu rồi hắn ta chưa có cảm giác này?

Thiên Cơ Bàn có ý nghĩa với hắn ta như thế nào, trong lòng Thiên Cơ Thánh Nhân hiểu rõ hơn ai hết. Nếu như nói Thiên Cơ Bàn là đại biểu cho địa vị bây giờ của hắn ta, vậy thì Thiên Cơ Cốt chính là đại biểu cho thành tựu trong tương lai của hắn ta.

Địa vị bây giờ đã bị cướp đi, tương lai hắn ta còn cái quái gì nữa? Cũng may tâm trí hắn ta kiên định, rất nhanh đã tỉnh táo lại. Hắn ta biết rõ, bây giờ đuổi theo Mạc Vô Kỵ là chuyện không thể. Bốn người Tạo Hóa Thánh Nhân bọn họ liên thủ lại cũng không thể đuổi bắt được Mạc Vô Kỵ. Lúc đó, Mạc Vô Kỵ còn chưa phải Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Bây giờ Mạc Vô Kỵ đã chứng đạo Sáng Đạo cảnh, hắn ta còn muốn đuổi theo Mạc Vô Kỵ?

Hít một hơi thật sâu, Thiên Cơ Thánh Nhân đã khôi phục lại bình tĩnh, hắn ta quay người lại, hắn ta đặt Mạc Vô Kỵ qua một bên trước, chỉ cần Mạc Vô Kỵ còn chưa chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân, hắn ta sẽ có cơ hội vây nhốt Mạc Vô Kỵ rồi giết chết đối phương.

Nghĩ đến đây, bước chân Thiên Cơ Thánh Nhân có chút khựng lại, lỡ như Mạc Vô Kỵ chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân thì sao?

Một loại sợ hãi từ tận đáy lòng xông thẳng lên đầu, cho dù Thiên Cơ Thánh Nhân không muốn thừa nhận, nhưng hắn ta cũng biết, nếu như Mạc Vô Kỵ thật sự chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân, vậy thì đừng bảo là đoạt lại Thiên Cơ Bàn, chờ đợi hắn ta chỉ sợ là tử vong. Mạc Vô Kỵ mới Sáng Đạo cảnh đã đáng sợ như vậy rồi, sau khi chứng đạo Diễn Giới, tuyệt đối mạnh hơn Tạo Hóa Thánh Nhân hắn ta rất nhiều.

“Bình Viễn huynh, ngươi đến nhanh thật đấy, chúng ta chỉ vừa mới đến đây, nhưng nơi này hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện.” Một giọng nói mỉa mai truyền đến.

Thiên Cơ Thánh Nhân nhìn thấy Ánh Đạo Thánh Nhân và Vĩnh Sinh Thánh Nhân cùng đuổi tới, hơn nữa trong phàm vi thần niệm của mình, còn có thể nhìn thấy Lôi Đình Thánh Nhân. Nói chuyện chính là Ánh Đạo Thánh Nhân, trong giọng nói có chút trào phúng.

Giọng nói của Thiên Cơ Thánh Nhân khàn khàn, chậm rãi nói, “Chúng ta đều đã tới chậm, Thành Thanh Hàn đã bị giết. là Mạc Vô Kỵ giết, Mạc Vô Kỵ đã trốn rồi. Bây giờ đang có người công kích Thiên Cơ Cốt của ta, ta nhất định phải về trước.”

Nói xong, thân hình Thiên Cơ Thánh Nhân lóe lên, nhanh chóng biến mất khỏi đó.

Còn lại Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều hai mặt nhìn nhau, Thiên Cơ Thánh Nhân không hề giải thích chút nào cả, cứ thế mà đi sao? Nói mấy câu thì chậm trễ bao nhiêu thời gian chứ?

Đúng rồi, Thiên Cơ Thánh Nhân vừa nói Thiên Cơ Cốt của hắn ta bị người công kích. Khi nghĩ đến chuyện này, trong mắt ba người đột nhiên nghiêm túc lại.

Ở Vĩnh Sinh chi địa, dám công kích đạo tràng Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân có mấy người? Một người cũng không có? Bây giờ có người dám công kích đạo tràng Thiên Cơ Cốt, vậy đã nói rõ người kia cũng dám công kích đạo tràng của bọn hắn.

Chương 2123 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân.

“Tần huynh, ý ngươi như thế nào?” Một lúc lâu sau, Ánh Đạo Thánh Nhân mới nhìn về phía Vĩnh Sinh Thánh Nhân Tần ĐƯờng hỏi thăm

Cho dù tất cả mọi người đều đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng địa vị của Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa là cao nhất. Điều này mọi người đều không nói ra, nhưng mà đều sớm ngầm thừa nhận.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân trầm ngâm một lát rồi nói, “Có người dám công kích Thiên Cơ Cốt, khó đảm bảo tương lai người này không công kích đạo tràng của chúng ta. Ta nghĩ chúng ta nên đến xem một chút, đừng để người này chạy trốn.”

Nói bóng gió chính là dám ra tay với đạo tràng của Tạo Hóa Thánh

Nhân, cho dù người này là ai, mấy người Tạo Hóa Thánh Nhân bọn hắn cũng không thể thả đi được.

“Được.” Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân lập tức đồng ý, thật ra bọn hắn biết chắc là sẽ đến đó, chỉ là nhất định phải để Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói ra.

“Thật không biết, trừ Mạc Vô Kỵ, còn có người nào gan to bằng trời dám công kích Thiên Cơ Cốt, đây là không biết chữ Chết viết như thế nào mà? Hay là cảm thấy sống quá lâu rồi?” Ánh Đạo Thánh Nhân cười he he, trong giọng nói có chút mỉa mai. Thiên Cơ Thánh Nhân bình thường đều có dáng vẻ tiên sinh, nhưng hắn ta biết, Thiên Cơ Thánh Nhân là người có thù tất báo, tuyệt đối không phải loại người ôn hòa như mặt ngoài.

“Còn một tên Lam Tiểu Bố nữa, gia hỏa này vừa đến Vĩnh Sinh chi địa đã dám ra tay với Vạn Đạo Thánh Nhân, cũng là một tên gan to bằng trời đấy.” Lôi Đình Thánh Nhân nhàn nhạt đáp.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân lắc đầu, “Không thể nào là Lam Tiểu Bố, nếu như là Mạc Vô Kỵ thì còn có thể. Nhưng Mạc Vô Kỵ vừa rồi vẫn còn ở Đại Tầm đảo, cho thấy rõ người này không phải là Mạc Vô Kỵ. Hoặc là lại có một kẻ hung ác khác đến Vĩnh Sinh chi địa chúng ta. Ha ha, Vĩnh Sinh chi địa không còn thái bình nữa sao? Có lẽ mấy lão già chúng ta đã quá lâu không hoạt động gân cốt rồi, rất nhiều người quên đi nơi này còn có Tạo Hóa Thánh Nhân.”

Hai người còn lại đều hiểu, vì sao Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại nói không thể nào là Lam Tiểu Bố. Bởi vì Lam Tiểu Bố mới đến đây bao nhiêu năm chứ? Muốn chứng đạo Sáng Đạo cảnh, vẫn chưa thể. Còn chưa chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, đừng nói là công kích đạo tràng Thiên Cơ Thánh Nhân, cho dù đến gần đạo tràng của Thiên

Cơ Thánh Nhân cũng không thể làm được.

…

Mạc Vô Kỵ xông ra khỏi Đại Tầm đảo rồi, trong lòng vô cùng vui mừng, lúc đầu chỉ cần một món bảo vật Khai Thiên, kết quả hắn lại lấy được hai cái, trừ Quang âm Luân ra, lại lấy được Thiên Cơ Bàn.

Với thực lực của Thiên Cơ Thánh Nhân, đối chiến chính diện với hắn, hắn có thể miễng cưỡng cầm cự được đã là không tệ rồi. Có thể lấy được Thiên Cơ Bàn, đây là niềm vui ngoài ý muốn. Có thể khẳng định, nếu như Thiên Cơ Thánh Nhân không có ý nghĩ lấy lại Thiên Cơ Bàn trong lúc đang dùng Thiên Cơ Bàn đang đối kháng với Quang âm Luân của hắn, hắn hoàn toàn không thể nào cướp được Thiên Cơ Bàn.

Không đúng, nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ ngừng lại, Thiên Cơ Thánh Nhân cho dù không có kinh nghiệm chiến đấu bằng hắn, cũng biết được lúc đó tuyệt đối không thể lấy Thiên Cơ Bàn đi được. Cho dù Thiên Cơ Thánh Nhân khẳng định 100% cho dù hắn ta lấy đi Thiên Cơ Bàn, Mạc Vô Kỵ cũng không thể làm được gì, cũng sẽ không tùy tiện lấy Thiên Cơ Bàn đi như vậy.

Nhất định là có chuyện gì quan trọng, khiến Thiên Cơ Thánh Nhân hận không thể đi ngay lập tức. Có chuyện gì, có thể khiến Thiên Cơ Thánh Nhân mặc kệ nguy hiểm mất đi Thiên Cơ Bàn, còn phải bỏ qua cơ duyên thu hoạch được Quang âm Luân?

Lão bà của Thiên Cơ Thánh Nhân xảy ra chuyện à? Không thể nào, Thiên Cơ Thánh Nhân đi đến trình độ như ngày hôm nay, có lão bà hay không là một chuyện, cho dù có, chỉ sợ hắn ta cũng không để trong lòng. Nếu không phải lão bà, cũng không có khả năng là con trai hay cô dì chú bác nào cả.

Hoặc là Tạo Hóa Thánh Nhân khác gặp nguy hiểm, Thiên Cơ Thánh Nhân phải nhanh đến cứu người? Ý nghĩ này vừa nhảy ra, đã bị Mạc Vô Kỵ vứt đi. Nếu như Thiên Cơ Thánh Nhân là người đại công vô tư như vậy, vì bằng hữu mà không tiếc mạng sống, cũng sẽ không khiến hắn khinh bỉ như thế, càng không đến mức lén lút đi theo Khổng Dương Sơn để phục kích hắn.

Có thể khiến Thiên Cơ Thánh Nhân mặc kệ hiểm nguy mất đi Thiên Cơ Bàn cũng phải rời đi, khả năng duy nhất là vì đại đạo của hắn ta. Nói cách khác, nếu như Thiên Cơ Thánh Nhân chậm trễ, đối với đại đạo của hắn ta sẽ tạo thành hậu quả không thể nào bù đắp được.

TRong tình huống bình thường, đấu pháp quả thật có khả năng gây ra ảnh hưởng to lớn với đại đạo. Nhưng mà ở bên ngoài Đại Tầm đảo, Thiên Cơ Thánh Nhân và hắn đối chiến, rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, hơn nữa thần thông của Thiên Cơ Thánh Nhân chỉ mới thi triển được một nửa, cho dù thần thông còn chưa thi triển xong, nhưng thần thông này tuyệt đối là thần thông đỉnh cấp. Nếu không phải do hắn gây ảnh hưởng đến Thiên Cơ Thánh Nhân, vậy thì thứ có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của Thiên Cơ Thánh Nhân, đồng thời vội vàng rời đi…

Đúng, chỉ có đạo tràng Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân. Nghe nói Thiên Cơ Cốt có ẩn chứa một bí mật lớn, mặc dù hắn cũng có một đoạn Thiên Cơ Cốt, nhưng hắn vẫn luôn không có thời gian nghiên cứu. Chắc hẳn là có người động đến Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân? Nếu như quả có người động đến Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân, vậy Thiên Cơ Thánh Nhân quả thật có lý do mà vội vàng rời đi, thậm chí còn không bận tâm đến Thiên Cơ Bàn.

Thiên Cơ Thánh Nhân chính là Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa đó, nếu như nói về địa vị, trừ Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Thiên Địa

Thánh Nhân ra, chỉ sợ chỉ có Thiên Cơ Thánh Nhân là có địa vị cao. Địa vị cao như thế, ai dám động đến đạo tràng Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân?

Chương 2124 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân. (2)

Mạc Vô Kỵ hắn dám động, đương nhiên, nếu như có cơ hội. Trừ Mạc Vô Kỵ hắn ra, chỉ sợ không có người thứ hai dám động đi…

Chẳng lẽ là Thiên Địa Thánh Nhân? Người có thù oán với Thiên Địa Thánh Nhân chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, mặc dù Thiên Cơ Thánh Nhân cùng một bọn với Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng theo lý mà nói, Thiên Cơ Thánh Nhân còn chưa đến mức đi động đến đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân đi. Đây là quy củ mà mọi người ngầm thừa nhận.

Nếu như quy củ này có thể bị phá đi, vậy hôm nay ngươi động đến đạo tràng của ta, ngày mai khi ngươi không có ở nhà, ta sẽ đến quậy đạo tràng của ngươi.

Nhất định phải đi xem thử, rốt cuộc là vị đạo hữu nào dám động đến đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân, làm chuyện mà hắn muốn làm mà vẫn chưa thể làm được.

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ lập tức phát một đạo tin tức cho Khinh Tương, nói với KHinh Tương hắn đã giết chết Thành Thanh Hàn, nhưng mà không tìm được Tễ Trúc Nhi. Đồng thời Mạc Vô Kỵ nói hoài nghi của mình cho KHinh Tương, hắn nói có thể Tễ Trúc Nhi đã rời khỏi Đại Tầm đảo rồi.

Làm xong những chuyện này, thân hình Mạc Vô Kỵ lóe lên, xông về phía Thiên Cơ Cốt.

…

Lam Tiểu Bố vừa đến bên ngoài Thiên Cơ Cốt, đã cảm nhận được đạo tắc Thiên Cơ vô cùng mênh mông, còn cả nguyên khí đạo mạch nồng đậm đến cực hạn, hắn lập tức quyết định, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất cuốn đi Thiên Cơ Cốt.

Loại xương cốt này không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, lần trước nhìn thấy là ở trong Táng Đạo đại nguyên, cái cây cự cốt kia bị Nhân Quả Thánh Nhân chiếm lấy. Nhân Quả Thánh Nhân quá mạnh, hắn hoàn toàn đánh không lại, cuối cùng dựa vào Vũ Trụ Ma mà chạy trốn, cho nên cũng không có cơ hội quan sát cẩn thận.

Nhưng hôm nay lúc hắn xuyên vào hộ trận đạo tràng Thiên Cơ Cốt, Thiên Cơ Thánh Nhân rõ ràng không có ở nhà, cái này khiến hắn có thể cảm nhận được Thiên Cơ Cốt trong khoảng cách gần. Cho dù Thiên Cơ Cốt bị từng đạo cấm chế và cấm trận khóa lại, Lam Tiểu Bố vẫn cảm nhận được một loại khí thế đại đạo vô cùng mênh mông từ trên Thiên Cơ Cốt.

Lam Tiểu Bố cầm 108 lá trận kỳ không quy tắc bố trí ra, hôm nay hắn chẳng những muốn lấy Thiên Cơ Cốt, còn muốn rút hết toàn bộ đạo mạch ở đây đi. Thiên Cơ Thánh Nhân ngươi không phải rất mạnh sao? Hôm nay ngươi cứ xem thử Bố gia có thể để lại cho ngươi một giọt nước rửa chân nào không.

Hơn một trăm lá trận kỳ không quy tắc vừa bố trí ra, Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị xé mở hộ trận đạo tràng Thiên Cơ Thánh Nhân, đột nhiên cảm nhận được cấm chế mà mình bố trí bên ngoài có chút dao động.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, tên Thiên Cơ Thánh Nhân này trở về nhanh như vậy? Phải biết rằng hắn vừa mới đến đây, thậm chí còn chưa kịp ra tay đâu?

Cho dù không cam tâm, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết chính minh phải nhanh chóng chạy khỏi đây. Nếu không chờ Thiên Cơ Thánh Nhân đến đây, chỉ sợ hắn không thể đi nổi. Nơi này chính là Thiên Cơ Cốt, đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân, hắn chỉ mới là Sáng Đạo cảnh, lấy cái gì mà đi liều với Thiên Cơ Thánh Nhân?

Còn về 108 lá trận kỳ không quy tắc kia, mặc dù Lam Tiểu Bố không muốn động đến, nhưng hắn cũng không thể không mang đi. Để lại ở nơi này, một khi Thiên Cơ Thánh Nhân phát hiện ra, nói không chừng hắn sẽ mất đi 108 lá trận kỳ đạo kén không quy tắc này mất.

Mặc kệ, dù sao thì đợi lát nữa hắn sẽ dùng Thất Giới Thạch để bỏ chạy, đến lúc đó Thiên Cơ Thánh Nhân cũng sẽ phát hiện ra.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định thu hồi 108 lá trận kỳ đạo kén không quy tắc này lại, đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Hắn cảm nhận rõ không gian có khí thế cưỡng ép xé rách đạo vận.

Mỗi lần Thiên Cơ Thánh Nhân trở về đều sẽ cưỡng ép xé rách đại trận của mình? Trừ khi đầu óc Thiên Cơ Thánh Nhân có bệnh. Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã xác định, người đến không phải là Thiên Cơ Thánh Nhân, mà là một nguời giống như hắn, thừa dịp Thiên Cơ Thánh Nhân không có ở nhà chuẩn bị phát tài.

Trong lòng Lam Tiểu Bố rất không cam tâm gia hỏa này sớm không đến trễ không đến, hết lần này đến lần khác lại vào lúc Bố gia phát tài mà đến. Còn ngươi nữa, cho dù ngươi muốn đến phát tài, chẳng lẽ không biết đạo lý im lặng mà phát tài sao? Ngươi cưỡng ép xé rách như vậy, đó không phải là chờ Thiên Cơ Thánh Nhân cảm nhận được, sau đó nhanh chóng trở về sao?

Thứ rác rưởi này, tốt nhất đừng để Bố gia đơn độc gặp được, một khi như vậy, nhất định phải dạy dỗ một trận.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ, vừa nhanh chóng ẩn đi thân người, biến mình thành một cái trận kỳ không quy tắc, bám vào một cái trận kỳ ở trong đó.

OanH! KHí thế xé rách đạo vận kinh khủng truyền đến, sau đó một nam tử trung niên có tướng mạo bình thường bước ra, pháp bảo trong tay hắn lại là một phương thiên địa.

KHí thế đạo vận cường đại phủ trời ngập đất mở rộng ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tập trung ý chí, trong lòng hắn vô cùng chấn động, đây sao có thể là một tu sĩ tầm thường? Đây rõ ràng là một Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà.

Chẳng lẽ ở Vĩnh Sinh chi địa, Tạo Hóa Thánh Nhân có thể đi trộm nhà của nhau sao? Theo lý mà nói, đây cũng là một quy tắc ngầm, nếu không thì hôm nay ngươi trộm nhà ta, ngày mai ta đến trộm nhà ngươi, như vậy thì không phải loạn rồi sao?

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được giữa thiên địa bộc phát ra khí thế xé rách càng thêm đáng sợ, rất rõ ràng, tên Tạo Hóa Thánh Nhân này đang cố ý cưỡng ép công kích, định kéo Thiên Cơ Thánh Nhân về sớm một chút.

Chương 2125 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu di chuyển trận kỳ không quy tắc của mình, tên này công kích đạo tràng Thiên Cơ Cốt của Tạo Hóa Thánh Nhân, rõ ràng không để ý đến biến hóa quy tắc Không Gian ở nơi này. Cho dù cảm nhận được, cũng chỉ nghĩ rằng đó là do công kích của hắn ta tạo thành, dù sao nơi này cũng không phải là đạo tràng của hắn ta, mà là đạo tràng của Thiên

Cơ Thánh Nhân.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã dùng trận kỳ không quy tắc khóa Thiên Cơ Cốt lại. Chỉ cần Thiên Cơ Thánh Nhân trở về, đánh nhau với Tạo Hóa Thánh Nhân này, vậy hắn có thể thừa cơ cuốn Thiên Cơ Cốt đi.

TRong tiếng ầm vang, từng đạo cấm chế bị xé rách, cấm chế Thiên Cơ Thánh Nhân trói buộc Thiên Cơ Cốt cũng bị xé toác từng đạo một,

Lam Tiểu Bố lại cảm thấy có chút lo lắng, con rùa này sẽ cuốn đi Thiên Cơ Cốt trước khi Thiên Cơ Thánh Nhân về đấy chứ? Nếu là như vậy, thế thì chẳng phải hắn đã giỏ tre múc nước, thành công dã tràng sao?

Nhìn thấy cấm trận trói buộc bên ngoài Thiên Cơ Cốt sắp bị phá hết, Lam Tiểu Bố có chút không kiềm nén được, hắn đang suy nghĩ mình có nên sớm ra tay hay không?

Ngay lúc này, một giọng nói giận dữ gầm lên, “Cố Ngoạt Trần, ngươi dám động đến đạo tràng của ta à…”

KHi giọng nói giận dữ này vừa dứt, Thiên Cơ Thánh Nhân đã từ trong hư không bước ra, người còn chưa chạm đến mặt đất, Niết Bàn Kiếm đã đánh về phía người công kích động phủ của hắn ta, tu sĩ bị hắn ta gọi là Cố Ngoạt Trần.

Cố Ngoạt Trần cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta cố ý dẫn Thiên Cơ Thánh Nhân đến đây, đương nhiên không hề sợ Thiên Cơ Thánh Nhân.

Không đợi Niết Bàn Kiếm của Thiên Cơ Thánh Nhân khóa không gian của hắn ta lại, thân hình đã lóe lên, một cái búa lớn đã đánh ra.

Oanh! Đạo tắc thần thông cuồng bạo đánh vào nhau, quy tắc trong hư không vỡ nát, có một vài cấm trận xung quanh còn chưa bị công kích đến, lúc này cũng đang nhanh chóng vỡ nát.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo tắc hộ thân của mình cũng đang lay động, hắn nhanh chóng dung nhập vào trong trận kỳ không quy tắc của mình, nếu không thì thêm một lần nữa thì hắn sẽ hoàn toàn bị lộ ra. Cũng may giờ này lực chú ý của Thiên Cơ Thánh Nhân đều dồn hết vào trên người Cố Ngoạt Trần, cho nên không để ý đến hắn đang trốn ở bên cạnh.

Trước đó Lam Tiểu Bố không biết gia hỏa công kích đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân này là ai, nhưng mà sau khi nghe thấy cái tên Cố Ngoạt Trần này, Lam Tiểu Bố đã biết, gia hỏa này chính là Thiên Địa Thánh Nhân, cũng là một trong những Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa.

Thật không ngờ, trong số Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa cũng bắt đầu chó cắn chó rồi, đây là một tin tức không tồi.

Có lẽ lo lắng làm hư hao đến động phủ của mình, khi Thiên Cơ Thánh Nhân đại chiến với Thiên Địa Thánh Nhân, vừa đánh vừa di chuyển ra ngoài.

Cho dù là như vậy, đạo tắc thần thông nổ tung vẫn sẽ lan đến gần chỗ Lam Tiểu Bố đang trốn, nhưng mà cái ảnh hưởng này cũng không khiến Lam Tiểu Bố lo lắng.

Đối với Thiên Cơ Thánh Nhân mà nói, nếu như không phải Thiên Địa Thánh Nhân vẫn luôn ra tay với hắn ta, cho dù Lam Tiểu Bố có dùng trận kỳ không quy tắc mai phục bên cạnh hắn ta, hắn ta cũng đã sớm phát hiện đến sự tồn tại của Lam Tiểu Bố. Dù sao thì đây cũng là đạo tràng của hắn ta, Lam Tiểu Bố có ẩn giấu đến đâu, ẩn núp trong phạm vi đạo tràng của hắn ta, cũng không thể qua mắt được hắn ta.

“Dừng tay, Thiên Địa Thánh Nhân, thật không ngờ lại là ngươi ra tay với đạo tràng của Hành đạo hữu. Lúc trước ngươi tiêu diệt Bất Diệt Hải còn chưa nói, còn đến Thiên Cơ Cốt náo loạn, ngươi đủ rồi đấy.” Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, sau đó Vĩnh Sinh Thánh Nhân dẫn theo Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân xuất hiện ở bên ngoài, cộng thêm Thiên Cơ Thánh Nhân, bốn người vây Thiên Địa Thánh Nhân vào trong giữa.

“Thiên Địa Thánh Nhân, tốt xấu gì ngươi cũng là một Tạo Hóa Thánh Nhân, Vĩnh Sinh chi địa ta cộng lại bây giờ chỉ có năm Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi. Năm người giữ gìn ổn định trên toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa cũng không đủ, vậy mà ngươi còn náo loạn nữa, đúng là quá đáng. Giữa Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa ta không được phép công kích động phủ của nhau, đây là quy tắc ngầm thừa nhận, vậy mà ngươi lại không quan tâm.” Giọng điệu Lôi Đình Thánh Nhân vô cùng bất mãn.

Ánh mắt Thiên Địa Thánh Nhân quét qua bốn người, lạnh lùng nói, “Bốn vị dám nói Quang âm Luân của ta đã bị cướp, cái này không có liên quan gì đến các ngươi sao? Động phủ của ta bị công kích không liên quan gì đến các ngươi sao? Các ngươi có thể công kích động phủ của Cố Ngoạt Trần ta, vì sao ta không thể công kích động phủ của các ngươi?”

Nói thì là nói như vậy, nhưng trên thực tế, lúc này trong lòng Thiên Cơ Thánh Nhân đang cảm thấy rất khó hiểu, thật sự là kỳ quái, theo lý mà nói, bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân cho dù muốn đến, cũng không thể nhanh như vậy chứ. Lần này sao lại đến nhanh như vậy, hơn nữa bốn người này dường như là chân trước chân sau là tới rồi?

Bốn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân nghe thấy lời Thiên Địa Thánh Nhân nói đều kinh ngạc muốn rớt cằm, Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân bị người ta lấy đi, cái này mọi người đều biết, thế nhưng Thiên Địa Thánh Nhân lại hoài nghi là do bọn hắn làm, cho nên trả thù mà đến công kích đạo tràng Thiên Cơ Cốt, đầu óc này…

Sắc mặt Vĩnh Sinh Thánh Nhân khó coi, hắn ta không nói gì, thù hận giữa hắn ta và Thiên Địa Thánh Nhân là lớn nhất, hôm nay nếu như thật sự trở mặt, mọi người đánh nhau, bốn người bọn họ cũng có thể thu thập được Thiên Địa Thánh Nhân. Chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa vốn chỉ có mấy cái, thiếu đi một Thiên Địa Thánh Nhân, đối với bọn hắn chẳng những không hề ảnh hưởng, ngược lại sẽ có thêm một tên tiểu đệ Tạo Hóa Thánh Nhân. Dù sao thì tên trước mắt này cũng không một lòng với bọn hắn.

Chương 2126 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt. (2)

Thành Thanh Hàn và Trọng Kiếm Sam bị giết cũng không sao cả, ở Vĩnh Sinh chi địa, người có tư cách vấn đỉnh Tạo Hóa Thánh Nhân thật sự quá nhiều. Bọn hắn chỉ cần thuận miệng nói một câu, sẽ có một đám người đến nịnh bợ bọn hắn.

Thiên Cơ Thánh Nhân lạnh lùng nói, “Cố Ngoạt Trần, đầu óc là thứ tốt, dáng tiếc ngươi lại không có. Ai cũng biết Quang âm Luân là do Mạc Vô Kỵ lấy đi, đầu tiên là ngươi vô duyên vô cơ tiêu diệt Bất Diệt Hải, bây giờ lại đến Thiên Cơ Cốt ta náo loạn. Chắc hẳn xem rằng ở Vĩnh Sinh chi địa này, chỉ có một mình Tạo Hóa Thánh Nhân ngươi nhỉ?”

“Nếu như ngươi nói là Mạc Vô Kỵ, vậy thì hắn ở đâu?” Thiên Địa Thánh Nhân nghiêm giọng nói.

Ánh Đạo Thánh Nhân đột nhiên mở miệng nói, “Thiên Địa Thánh

Nhân, ta biết hôm nay ngươi đến đây không chỉ vì đánh vỡ đạo tràng Thiên Cơ Cốt, quan trọng hơn là đến đây hỏi xem ai là người đã lấy đi Quang âm Luân nhỉ? Ta tin rằng ngươi đã sớm biết Quang âm Luân không phải do chúng ta lấy đi, chỉ là muốn để Thiên Cơ Thánh Nhân dùng Thiên Cơ Bàn tính giúp ngươi một chút mà thôi.”

Còn một nguyên nhân nữa Ánh Đạo Thánh Nhân vẫn chưa nói ra, đó chính là Thiên Địa Thánh Nhân muốn từ trong miệng Thiên Cơ Thánh Nhân biết được lai lịch của Thiên Cơ Cốt, còn cả bí mật của Thiên Cơ Cốt. Trên thực tế, chuyện này bọn hắn cũng muốn biết.

Thiên Cơ Thánh Nhân cũng hiểu ra, Thiên Địa Thánh Nhân hoàn toàn biết chuyện Quang âm Luân mất đi không liên quan gì đến hắn ta. Đến đây công kích Thiên Cơ Cốt của hắn ta, trừ chút thù riêng trước đó ra, còn một chuyện nữa là ép hắn ta dùng Thiên Cơ Bàn tính một chút xem Quang âm Luân, hoặc là Mạc Vô Kỵ đã lấy đi Quang âm Luân đang ở đâu. Nói không chừng, còn muốn biết bí mật của Thiên Cơ Cốt.

Nếu như mấy người Vĩnh Sinh Thánh Nhân không đến đây, cuối cùng hắn ta có thể cũng sẽ giúp Thiên Địa Thánh Nhân tính một chút. Đương nhiên không phải cùng Thiên Cơ Bàn, mà là dùng đạo tắc Thiên Cơ của hắn ta.

Bởi vì hắn ta không dám tiếp tục đánh nữa. Không phải hắn ta e ngại Thiên Địa Thánh Nhân, mà là bởi vì hắn ta biết cấm chế trói buộc Thiên Cơ Cốt của hắn ta đã bị phá nát rồi, nếu như bọn hắn tiếp tục đánh nữa, có một người có bảo vật Khai Thiên đến đây, vậy thì sẽ có thể cuốn Thiên Cơ Cốt của hắn ta đi. Cho dù không cuốn Thiên Cơ Cốt đi, cũng cũng có thể sẽ khiến bí mật của Thiên Cơ Cốt bị lộ ra ngoài.

Thiên Cơ Thánh Nhân không để ý đến Thiên Địa Thánh Nhân, dùng Thiên Cơ Bàn suy tính giúp Thiên Địa Thánh Nhân là chuyện không thể nào. Loại chuyện suy tính này, chẳng nhưng tiêu hao lượng lớn tuổi thọ của hắn ta, mà còn hao tổn đạo cơ của hắn ta. Hơn nữa, bây giờ hắn ta cũng không có Thiên Cơ Bàn.

Lam Tiểu Bố biết mình phải nhanh chóng ra tay, bây giờ mấy người kia không đánh, chắc hẳn là không đánh được, nếu như hắn mà còn không ra tay, thì thật sự sẽ không còn cơ hội nữa.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố kích phát 108 lá trận kỳ không quy tắc tạo thành đại trận Na Di, đồng thời mở rộng lối vào Vũ Trụ Duy Mô.

Rầm rầm rầm! Từng tiếng ầm vang nổ tung trong hư không, sau đó là từng đạo cấm chế trói buộc sụp đổ.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Bạch Cốt sơn bị lay chuyển, sau đó chậm rãi bị cuốn vào trong một vòng xoáy đen nhánh.

“Đáng chết…” Thiên Cơ Thánh Nhân phản ứng đầu tiên, đây là có người trộm Thiên Cơ Cốt của hắn ta, giờ phút này hắn ta điên cuồng nhào về phía Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố lo lắng, lúc này nếu như hắn không ngăn cản Thiên Cơ Thánh Nhân, vậy thì hắn có thể sẽ thất bại trong gang tấc. Chẳng những thất bại trong gang tấc mà rất có thể còn bại lộ Vũ Trụ Duy Mô.

Chỉ là quá gấp rồi, chỉ cần Thiên Cơ Thánh Nhân phản ứng chậm thêm nửa giây là được, trong lòng Lam Tiểu Bố thì nghĩ như vậy, nhưng biết mình nhất định phải cản Thiên Cơ Thánh Nhân lại. Hắn cũng không ngờ đến, Vũ Trụ Duy Mô lấy đi Thiên Cơ Cốt không giống như tưởng tượng của hắn, trực tiếp cuốn đi, mà lại từ từ chậm rãi như vậy, vào lúc đông đảo quy tắc đã bị phá nát mà từ từ thu vào.

Mạc Vô Kỵ vừa mới chạy đến nơi này đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố muốn thu Thiên Cơ Cốt đi, nhưng Thiên Cơ Thánh Nhân đang vội vàng chạy đến ngăn cản. Lúc này mà hắn không giúp Lam Tiểu Bố một tay, Lam Tiểu Bố rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc.

Lúc đầu hắn và Lam Tiểu Bố đã rất hợp ý nhau, huống chi hắn và Thiên Cơ Thánh Nhân còn có đại thù, lúc này Mạc Vô Kỵ không cần nghĩ, trực tiếp đánh một đạo Thần Niệm Tiễn đến đó.

Đã rất lâu rồi hắn không dùng đến Thần Niệm Tiễn, lúc này dùng để ngăn cản Thiên Cơ Thánh Nhân, hoàn toàn là phản xạ theo bản năng.

Vượt qua không gian mà đến, Thiên Cơ Thánh Nhân còn chưa chạm đến lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, đã cảm nhận được một đạo hồn tiễn xé rách hồn phách đánh vào trong đầu hắn ta.

Đây tuyệt đối không phải do Lam Tiểu Bố đánh ra, hắn ta lúc nào cũng đề phòng Lam Tiểu Bố, không thể nào có chuyện khi Lam Tiểu Bố đánh ra Thần Niệm Tiễn này mà hắn ta không biết.

“Cố Ngoạt Trần, tên thất phu nhà ngươi…” Thần Niệm Tiễn đánh vào trong thức hải Thiên Cơ Thánh Nhân, thân hình Thiên Cơ Thánh Nhân đình trệ, há miệng mắng to.

Nhưng mà còn chưa mắng xong, hắn ta đã biết mình đã mắng nhầm người rồi.Đây tuyệt đối không phải do Thiên Địa Thánh Nhân đánh ra, trên thực tế hắn ta đã nhìn thấy người đã đánh lén hắn ta, lại là tên Mạc Vô Kỵ kia. Chỉ là trong thời gian chớp mắt này, cho dù Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố, đều đã biến mất không còn tung tích.

Chương 2127 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa.

“Vừa rồi là Mạc Vô Kỵ?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân kinh ngạc nhìn nơi mà Mạc Vô Kỵ đã biến mất, trong lòng khó có thể bình tĩnh được. Dù sao thì hắn ta cũng là một Tạo Hóa Thánh Nhân, Mạc Vô Kỵ biến mất ở trước mặt hắn ta, hắn ta lại không thể nào cảm nhận được dao động không gian lúc Mạc Vô Kỵ rời đi, loại thủ đoạn này…

“Mạc Vô Kỵ ra tay ngăn cản Hành đạo hữu, vậy người lấy đi Thiên Cơ Cốt của Hành đạo hữu không phải là Mạc Vô Kỵ.” Ánh Đạo Thánh Nhân kinh hãi nói.

Hắn ta cảm nhận rõ được dao động đạo tắc khi Lam Tiểu Bố cuốn Thiên Cơ Cốt đi, cho nên hắn ta lập tức muốn chiếu rọi đại đạo của Lam Tiểu Bố, nhưng kết quả chẳng thể chiếu rọi được gì cả, trừ dao động không gian và một vài vết tích để lại, không có được thu hoạch nào cả.

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải tình huống quỷ dị như vậy. Trước kia, cho dù không chiếu rọi được đạo tắc đại đạo của người khác, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được một chút phương hướng, hôm nay hắn ta lại không biết được gì cả.

“Là Lam Tiểu Bố.” Thiên Cơ Thánh Nhân nghiến răng nghiến lợi nói, hắn ta biết cho dù mình không nói ra, người khác cũng sẽ biết rõ người lấy đi Thiên Cơ Cốt là ai.

Trong lúc nhất thời, bốn người đều im lặng, có một việc bọn họ chưa từng nói, nhưng mà trong lòng đều hiểu rõ, đó chính là người có thể lấy đi Thiên Cơ Cốt, nhất định phải có bảo vật Khai Thiên. Trong đám người bọn hắn này, chỉ có Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân, Thiên Địa Thánh Nhân là có bảo vật KHai Thiên, cho dù là Lôi Đình Thánh Nhân hay Ánh Đạo Thánh Nhân, đều không có bảo vật Khai Thiên.

Hơn nữa Quang âm Luân của Thiên Địa Thánh Nhân đã bị người ta cướp đi. Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một món bảo vật Khai Thiên, tâm tư mọi người lập tức xoay chuyển.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân quay người đang định nói chuyện với Thiên Địa Thánh Nhân một chút, lại phát hiện Thiên Địa Thánh Nhân đã sớm không còn ở đây nữa.

Ánh Đạo Thánh Nhân biết ý của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hắn ta thở dài, "Cố Ngoạt Trần đã đi rồi, hắn ta đến đây chính là muốn nhờ Thiên Cơ đạo hữu tìm Mạc Vô Kỵ, bây giờ Mạc Vô Kỵ hiện thân, hắn ta sẽ lập tức đuổi theo. Nhưng mà ta nghĩ hắn ta chắc chắn sẽ thất bại thôi. Mạc Vô Kỵ mà dễ bắt được như vậy, thế thì cũng không cần đợi đến ngày hôm nay."

"Thiên Cơ đạo hữu, bây gờ ngươi suy tính một chút vị trí của tên Mạc Vô Kỵ kia, chúng ta lập tức đuổi theo Mạc Vô Kỵ." Vĩnh Sinh Thánh Nhân quyết định rất nhanh, cho dù biết khả năng Thiên Địa Thánh Nhân đuổi kịp Mạc Vô Kỵ là rất thấp, nhưng hắn ta cũng không thể bỏ qua tràng phiêu lưu mạo hiểm này được. Lỡ như Thiên Địa Thánh Nhân thật sự có thể đuổi kịp Mạc Vô Kỵ, đối với hắn ta mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

Còn về Thiên Địa Thánh Nhân có thể xử lý Mạc Vô Kỵ hay không, cái này hắn ta trực tiếp không để ý đến. Nói đùa gì vậy, một Tạo Hóa Thánh Nhân nếu như không xử lý được một Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, vậy thì chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sẽ không được tôn sùng như vậy.

Thiên Cơ Thánh Nhân lắc đầu, "Không, ta cảm thấy chúng ta nên đi truy sát Lam Tiểu Bố trước."

“Trên người Lam Tiểu Bố kia cũng có bảo vật Tạo Hóa, hơn nữa trừ bảo vật Tạo Hóa, hắn còn lấy đi Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ đạo hữu, đuổi theo Lam Tiểu Bố kia cũng được. Chỉ là cái bảo vật Tạo Hóa này đến tay, nên phân chia như thế nào?” Ánh Đạo Thánh Nhân chủ động trả lời giúp Thiên Cơ Thánh Nhân.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Cơ Thánh Nhân, dù sao thì không có Thiên Cơ Thánh Nhân, những người còn lại cũng không thể tìm được Lam Tiểu Bố. Nếu không tìm được Lam Tiểu Bố, còn cướp đoạt đồ trên người Lam Tiểu Bố như thế nào.

Nếu như không bị mất đi Thiên Cơ Cốt, Thiên Cơ Thánh Nhân còn có thể bình tĩnh. Cho dù Thiên Cơ Bàn của hắn ta đã bị Mạc Vô Kỵ lấy đi, hắn ta cũng không bị thiệt hại gì cả, hắn ta thấy, sớm muộn gì thì hắn ta cũng sẽ cầm Thiên Cơ Bàn về. Thế nhưng Thiên Cơ Cốt mất đi, thật sự đã khiến hắn ta tạm thời mất đi phương hướng. Thiên Cơ Cốt nhất định phải nhanh chóng lấy về, một khắc cũng không thể chờ được.

“Các vị, nghe ta nói.” Thiên Cơ Thánh Nhân đứng ra nói, giọng nói của hắn ta có chút run rẩy, cho đến bây giờ, hắn ta vẫn chưa lấy lại tinh thần từ đả kích bị mất đi Thiên Cơ Cốt.

Bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã nhìn ra Thiên Cơ Thánh Nhân bất an, đều không nói gì cả. Thiên Cơ Thánh Nhân bình tĩnh lại một chút rồi mới chậm rãi nói ra, “Nếu như ta đoán không sai, trên người Lam Tiểu Bố rất có thể có ba món bảo vật Khai Thiên.”

“Cái gì?” Chính Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng không nhịn được mà kinh hô lên. Hắn ta có thể lấy được một món bảo vật Khai Thiên, đã là cơ duyên vô cùng lớn rồi. Trên người Lam Tiểu Bố có đến ba bảo vật Khai Thiên, còn có để cho người khác sống nữa không thể?

“Hành đạo hữu, ngươi không tính sai chứ? Ba cái bảo vật Khai Thiên? Ngươi có biết trong một phương vũ trụ của chúng ta, có tổng cộng bao nhiêu món bảo vật Khai Thiên không?” Lôi Đình Thánh Nhân không nhịn được nỏi.

Thiên Cơ Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Ta biết, nhưng ta khẳng định trên người Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch và Vũ Trụ Ma. Lúc trước hắn lấy đi bảo vật Thiên Cơ Cốt của ta, cũng không phải là dựa vào Thất Giới Thạch, cũng không phải là Vũ Trụ Ma. Cái này nói rõ, rất có thể trên người hắn còn có thể có món Bảo vật Khai Thiên thứ ba.”

“ĐƯợc, chúng ta lập tức đuổi theo giết tên Lam Tiểu Bố kia, Thiên Cơ Cốt và toàn bộ thế giới của Lam Tiểu Bố thuộc về Thiên Cơ đạo hữu, ba món bảo vật Khai Thiên kia, Thiên Cơ đạo hữu cứ để cho chúng ta.” Ánh Đạo Thánh Nhân lập tức nói.

Chương 2128 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa. (2)

Thiên Cơ Thánh Nhân nghiêm mặt nói, “Ta đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng mà trước đó, ta có một điều kiện.” Thiên Cơ Thánh Nhân nói ra.

“Điều kiện gì, Hành đạo hữu cứ nói.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân vô cùng ôn hòa nói.

Thiên Cơ Thánh Nhân ôm quyền một lần nữa, “Ta muốn mời mọi người phát lời thề, chờ sau khi bắt được Lam Tiểu Bố, nhất định phải toàn lực vây bắt Mạc Vô Kỵ. Một khi bắt được Mạc Vô Kỵ, ta muốn lấy lại Thiên Cơ Bàn của ta.”

“Thiên Cơ Bàn của ngươi đã bị Mạc Vô Kỵ cướp đi?” Đám người kinh hãi, Ánh Đạo Thánh Nhân có chút không dám tin tưởng mà hỏi ra.

Nếu như Mạc Vô Kỵ có thể cướp đi Thiên Cơ Bàn của Thiên Cơ

Thánh Nhân, vậy cho dù bọn hắn có vây công Mạc Vô Kỵ, cũng không thể làm gì được Mạc Vô Kỵ nhỉ?

Thiên Cơ Thánh Nhân vội vàng nói, “Mọi người không cần lo lắng, bởi vì khi ta đối chiến với Mạc Vô Kỵ, có người công kích đạo tràng của ta, khiến nhất thời ta bị phân tâm, lúc này mới khiến cho Mạc Vô Kỵ đắc thủ. Dựa vào suy đoán của ta, thực lực của Mạc Vô Kỵ bây giờ vẫn còn cách Tạo Hóa Thánh Nhân một khoảng lớn, chúng ta liên thủ với nhau, hắn tuyệt đối không thể trốn thoát được.”

“Được, yêu cầu này của ngươi, chúng ta đồng ý. Chỉ là Thiên Cơ Bàn của ngươi đã mất rồi, ngươi làm sao có thể suy tính được vị trí của Lam Tiểu Bố?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân nghiêm mặt nói.

Thiên Cơ Thánh Nhân đáp, “Ta dự định thiêu đốt tuổi thọ của mình, dựa vào đạo tắc Thiên Cơ của ta nhìn trộm thiên cơ, tìm ra tung tích của hắn.”

…

Khi Lam Tiểu Bố cuốn đi Thiên Cơ Cốt, đã biết có người đang giúp hắn, cho nên sau khi hắn bỏ chạy, cũng không đi xa, mà ở một nơi hơi xa một chút chờ đợi.

Quả nhiên, chỉ qua mấy giây sau, giọng nói Mạc Vô Kỵ đã truyền đến, “Đi nhanh lên, Thiên Địa Thánh Nhân đang đuổi tới…”

Nói xong thì quay đầu bỏ chạy, Lam Tiểu Bố lập tức chạy theo.

Độn thuật của Mạc Vô Kỵ là dùng đạo tắc Phàm Nhân để độn hành, độn hành ở bất cứ nơi nào, dao động không gian đều sẽ cùng cấp với không gian mình đi qua, nếu như hắn không muốn, không có người nào có thể cảm nhận được trong thời gian ngắn. Mà đã không cảm nhận được trong thời gian ngắn, vậy thì qua thời gian càng dài, đương nhiên sẽ không thể nào cảm nhận được.

Còn Lam Tiểu Bố độn hành chính là dùng độn thuật Vô Quy tắc, cũng không có chút dấu vết nào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện, sau khi Mạc Vô Kỵ bỏ chạy, vẫn còn để lại một chút dao động đạo vận. Hắn biết dao động này không phải để đánh dấu cho hắn biết, mà là cho người sau lưng đuổi theo.

Mạc Vô Kỵ nói người đang đuổi theo sau lưng chính là Thiên Địa Thánh Nhân, chắc hẳn là…

Ý niệm này chỉ lướt qua một chút, Lam Tiểu Bố đã biết, Mạc Vô Kỵ muốn xử lý Thiên Địa Thánh Nhân. Vói thực lực của hắn và Mạc Vô Kỵ liên thủ lại, xử lý Thiên Địa Thánh Nhân, có lẽ có khả năng làm được.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được không gian trong phạm vi thần niệm của mình dao động, sau đó bên tai hắn là truyền âm của Mạc Vô Kỵ, “Lam đạo hữu, lát nữa chúng ta tặng cho Thiên Địa Thánh Nhân một món lễ vật.”

“Được, làm thế nào?’ Lam Tiểu Bố hiểu rõ ý nghĩ của Mạc Vô Kỵ, đó là liên thủ xử lý tên Thiên Địa Thánh Nhân đang đuổi theo kia.

“Trước đó có một tên Nhân Quả Thánh Nhân ở Táng Đạo đại nguyên tên là Khổng Dương Sơn, chính chỗ bạch cốt mà trước kia tên đó đã chiếm cứ. Ngươi đi trước đi, đến chỗ đó mai phục trước, sau đó ta dẫn gia hỏa này đến đó.” Mạc Vô Kỵ nhanh chóng truyền âm qua.

Khổng Dương Sơn? Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến gia hỏa trao đổi công pháp khai thiên với hắn. Trước đó hắn đã từng phải dùng đến Vũ Trụ Ma để chạy trốn, lần này sau khi chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân rồi, Lam Tiểu Bố tin mình không sợ tên Khổng Dương Sơn kia nữa rồi.

Lam Tiểu Bố lập tức đáp lời, sau đó tăng nhanh tốc độ rồi biến mất.

Mạc Vô Kỵ nghe thấy Lam Tiểu Bố lên tiếng, sau đó không còn cảm ứng được dao động không gian của Lam Tiểu Bố, trong lòng âm thầm tán thưởng. Lam Tiểu Bố chính là người tu đạo có thiên phú nhất mà hắn từng gặp, đại đạo tự thân không hề yếu hơn Phàm Nhân Đạo của hắn.

Sau khi Lam Tiểu Bố đi rồi, tốc độ Mạc Vô Kỵ hơi chậm lại, hắn tin rằng Lam Tiểu Bố nhất định sẽ có bố trí. Cho dù Lam Tiểu Bố không bố trí gì cả, với thực lực của hắn và Lam Tiểu Bố, chắc hẳn có thể xử lý Thiên Địa Thánh Nhân.

Thiên Địa Thánh Nhân càng đuổi càng cảm nhận được dao động không gian do Mạc Vô Kỵ tạo ra càng ngày càng yếu, đều này khiến hắn ta vô cùng lo lắng. Nếu như mất đi tung tích của Mạc Vô Kỵ một lần nữa, hắn ta muốn bắt được Mạc Vô Kỵ sẽ càng khó khăn.

Còn về chuyện có phải Mạc Vô Kỵ đang cố ý để lại dấu vết cho mình hay không, Thiên Địa Thánh Nhân hoàn toàn không nghĩ đến.

Đại đạo của hắn ta là đại đạo Thiên ĐỊa, tất cả không gian thiên địa trước quy tắc đại đạo của hắn ta, hắn ta đều có thể cảm nhận được. Mạc Vô Kỵ có mạnh đến đâu, độn hành ở Vĩnh Sinh chi địa này cũng không thể nào không để lại chút dấu vết nào. Chỉ cần có chút dao động quy tắc, hắn ta có thể nắm bắt được.

Chỉ là Thiên Địa Thánh Nhân và mấy người Vĩnh Sinh Thánh Nhân như nước với lửa, nếu như hắn ta và Vĩnh Sinh Thánh Nhân là bằng hữu, bây giờ tuyệt đối sẽ không tiếp tục đuổi giết như vậy. Cho dù có muốn truy sát, thì cũng sẽ phải cẩn thận từng li từng tý.

Lúc trước Mạc Vô Kỵ còn chưa chứng đạo Vĩnh Sinh cảnh, đã có thể độn hành đến mức không có chút dấu vết nào, bây giờ đã chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh rồi, vậy mà lại có dao động không gian, chuyện này ai mà tin được chứ?

Chương 2129 - Xem Nhân Thế Gian của ta.

Không thấy Thiên Cơ Cốt? Lam Tiểu Bố dùng Thất Giới Thạch đi đến vị trí của Thiên Cơ Cốt trong Táng Đạo đại nguyên trong thời gian ngắn nhất, lại phát hiện cái bạch cốt kia đã không còn nữa.

Thiên Cơ Cốt không còn nữa, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ có chút ngoài ý muốn mà thôi. Hắn lập tức cầm ra 108 lá trận kỳ không quy tắc, bắt đầu bố trí đại trận Khón Sát.

Sau khi bố trí xong đại trận Khốn Sát, Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra. Lần này không phải đối phó với người bình thường, mà là Tạo Hóa Thánh Nhân, không cần Vũ Trụ Ma, muốn xử lý một tên Tạo Hóa Thánh Nhân chỉ sợ không thực tế lắm.

Cho nên hắn giấu Vũ Trụ Ma trong 108 lá trận kỳ không quy tắc, chỉ cần Thiên Địa Thánh Nhân dám đến đây, vậy thì đồng nghĩa với chuyện đã xông vào trong phạm vi Vũ Trụ Ma của hắn.

Hắn cũng không tin, chủ động tiến vào trong Vũ Trụ Ma mà còn có thể ra ngoài được. Cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân, ở trong Vũ Trụ Ma, cũng đừng mong có thể tùy tiện ra ngoài.

…

Tâm trạng của Thiên Địa Thánh Nhân Cố Ngoạt Trần bây giờ thật sự cũng không khác gì Thiên Cơ Thánh Nhân, sau khi bị mất đi Quang âm Luân, hắn ta hận không thể bắt được Mạc Vô Kỵ ngay lập tức, sau đó lấy lại Quang âm Luân thuộc về mình.

Vì Quang âm Luân, thậm chí ngay cả quy tắc ngầm giữa các Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta cũng không để ý. Đầu tiên là tiêu diệt đạo tràng Bất Diệt Hải, thậm chí còn chém giết đệ tử Trang Ung Tử của Bất Diệt Thánh Nhân, sau đó trực tiếp đánh tới đạo tràng Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Đừng nói là hắn ta không biết Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ đối phó với hắn ta, cho dù có biết, hắn ta cũng sẽ không chút do dự mà đuổi theo. Sáng Đạo cảnh có mạnh đến đâu, cũng chỉ là Sáng Đạo cảnh mà thôi. Đừng nói là hai người, cho dù là 200 người, Thiên Địa Thánh Nhân hắn ta cũng không sợ hãi.

Nhưng mà cho dù không sợ, lúc Thiên Địa Thánh Nhân đuổi đến Táng Đạo đại nguyên, vẫn hơi dừng lại một chút. Nếu như là ở chỗ khác, cho dù có bao nhiêu Sáng Đạo, hắn ta đều không sợ, nhưng mà ở Táng Đạo đại nguyên, hắn ta thật sự không muốn đi vào lắm.

Lấy Thiên Cơ Cốt mà nói, Thiên Cơ Cốt vô cùng trân quý, thật ra những Tạo Hóa Thánh Nhân khác đều có thể đoán ra. Nhưng mà cho dù đoán ra được Thiên Cơ Cốt trân quý, vì sao Khổng Dương Sơn ở Táng Đạo đại nguyên chiếm lấy Thiên Cơ Cốt nhưng không có ai đến cướp chứ?

Thứ nhất cũng là vì không có bảo vật Khai Thiên thì không thể lấy Thiên Cơ Cốt đi, thứ hai là vì Táng Đạo đại nguyên quá mức nguy hiểm. Cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ cần đi vào trong Táng Đạo đại nguyên, đều sẽ bị mài mòn đạo tắc đại đạo. Nghe nói đại đạo tự thân ở Táng Đạo đại nguyên có năng lực sinh tồn mạnh nhất, hơn nữa còn có thể thanh lọc đạo tắc tự thân. Đáng tiếc là, Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, trên cơ bản đều tu luyện đại đạo khai thiên, người tu luyện đại đạo tự thân chỉ có một người, kết quả người đó còn rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa.

Trên thực tế đổi thành bất cứ một tu sĩ nào, nếu như có thể lựa chọn, tuyệt đối sẽ lựa chọn tu luyện đại đạo khai thiên. Bản thân ngươi có trâu đến đâu, chẳng lẽ còn có thể sáng tạo ra công pháp trâu hơn đại đạo khai thiên sao? TRong vũ trụ mênh mông này, tu sĩ tu luyện đại đạo tự thân như cá diếc sang sông, kết quả người có thể đến Vĩnh Sinh chi địa có mấy người đâu?

Khổng Dương Sơn chiếm cứ Thiên Cơ Cốt, vốn có thể ngăn cản Táng Đạo đại nguyên ăn mòn đại đạo. Cộng thêm đạo tắc Táng Đạo xung quanh Thiên Cơ Cốt yếu hơn nơi khác rất nhiều, cho nên Khổng Dương Sơn mới có thể đặt chân ở Táng Đạo đại nguyên.

Chỉ cần Khổng Dương Sơn không rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, Tạo Hóa Thánh Nhân đương nhiên sẽ không bất chấp nguy hiểm mà đến cướp đoạt Thiên Cơ Cốt của Khổng Dương Sơn. Tạo Hóa Thánh Nhân không thể nào cướp đi Thiên Cơ Cốt của Khổng Dương Sơn, đừng nói là người khác.

ĐÔi mặt với Táng Đạo đại nguyên, Thiên Địa Thánh Nhân chỉ hơi dừng một chút đã vọt vào trong. Hắn ta nhất định phải vào, nếu như còn do dự nữa, Mạc Vô Kỵ và những dấu vết dao động không gian kia sẽ biến mất.

Táng Đạo đại nguyên đối với Tạo Hóa Thánh Nhân mà nói, quả thật không tốt lắm, nhưng mà đối phó với hai Sáng Đạo cảnh, hắn ta vẫn chưa cần phải lo lắng quá mức. Huống chi sau khi Quang âm Luân của hắn ta mất đi, đây là lần đầu tiên có được chút manh mối, chút manh mối này sao có thể bỏ qua được chứ?

Mạc Vô Kỵ không biết Lam Tiểu Bố bố trí như thế nào, sau khi tiến vào Táng Đạo đại nguyên thì hắn lại tăng nhanh tốc độ.

Còn chưa đến nửa ngày, Mạc Vô Kỵ đã nhìn thấy nơi mà hắn đã lấy đi Thiên Cơ Cốt, nơi này nhìn có vẻ bình thường, nhưng mà hắn mơ hồ cảm thấy vùng không gian này có chút nguy hiểm.

Mạc Vô Kỵ biết đây nhất định Lam Tiểu Bố đã bố trí thủ đoạn sát phạt, cái nguy hiểm này không nhằm vào hắn, mà là nhằm vào Thiên Địa Thánh Nhân. Sau khi cảm nhận được loại nguy hiểm này, hắn không chút do dự vẽ phác thảo ra vô số trận văn hư không.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, những trận văn hư không này đã che giấu những nguy cơ kia đi.

Lam Tiểu Bố mai phục trong đại trận của mình, nhìn thấy trận văn hư không mà Mạc Vô Kỵ bố trí ra, trong lòng âm thầm bội phục. Trận văn hư không của hắn tuyệt đối là kiệt xuất trong số những nhân tài kiệt xuất, nhưng mà hắn khẳng định, so với Mạc Vô Kỵ, mình vẫn còn kém một chút. Đây không phải là đạo của mình không bằng đối phương, mà là ai cũng có sở trường riêng. Mạc Vô Kỵ tu luyện tuyệt đối chính là Phàm Nhân Đạo, nếu không thì không thể nào phát họa ra loại trận văn hư không có thể dung nhập vào trong hư không mà không có chút dấu vết nào như vậy.

Quan Hoan đại ca và Lưu Tinh đều tu luyện Phàm Nhân Đạo, nhưng mà so với Mạc huynh trước mặt này, hình như còn kém hơn rất nhiều. Quả nhiên đúng với câu, người tu khác nhau, kết quả cũng khác nhau.

Chương 2130 - Xem Nhân Thế Gian của ta. (2)

Mạc Vô Kỵ bố trí xong trận văn, sau đó lập tức bạch cốt ra, rồi tiến vào bên trong bạch cốt.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới biết, hóa ra bạch cốt ở chỗ này đã bị Mạc Vô Kỵ lấy đi.

…

Đứng ở trong Táng Đạo đại nguyên, sắc mặt Thiên Địa Thánh Nhân âm trầm, hắn ta đã mất đi dấu vết dao động không gian của Mạc Vô Kỵ, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà tìm kiếm phương hướng.

Mạc Vô Kỵ có thể sống sót ở Vĩnh Sinh chi địa, cho đến ngày hôm nay cũng không có một Tạo Hóa Thánh Nhân nào có thể làm gì được hắn, cái này không chỉ riêng về thực lực, phần lớn là dựa vào đầu óc.

Nếu như là ở bên ngoài, Thiên Địa Thánh Nhân còn có thể cảm nhận được chút dấu vết độn hành của hắn thì là bình thường, nhưng sau khi tiến vào Táng Đạo đại nguyên rồi, còn có thể cảm nhận được loại dao động này, vậy thì đã không còn bình thường nữa rồi.

Ở Táng Đạo đại nguyên có thể mai táng tất cả đạo tắc đại đạo, có chút dao động, nhất định đều đã bị mai táng cả rồi. Mạc Vô Kỵ tin rằng, với loại cường giả như Thiên Địa Thánh Nhân, chỉ cần đi theo cảm giác, cuối cùng vẫn có thể tìm được hắn.

Trên thực tế, Mạc Vô Kỵ không hề xem thường Thiên Địa Thánh Nhân, chỉ qua hai ngày, Thiên Địa Thánh Nhân đã xuất hiện ở bên ngoài bạch cốt.

Thiên Địa Thánh Nhân nhìn chằm chằm bạch cốt, hắn ta không lập tức ra tay ngay. Bạch cốt này hắn ta đương nhiên có biết, đây là đồ của Khổng Dương Sơn. Bạch cốt của Khổng Dương Sơn đã bị người ta cướp đi, hắn ta lại không biết. Vì bắt được Mạc Vô Kỵ, Khổng Dương Sơn đã đi tìm đến bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cũng không rêu rao chuyện bạch cốt đã bị Mạc Vô Kỵ cướp đi ra bên ngoài.

Cho nên cho dù những năm qua Thiên Địa Thánh Nhân vẫn luôn tìm kiếm Mạc Vô Kỵ, nhưng cũng không biết bạch cốt này đã sớm không còn là của Khổng Dương Sơn nữa.

Mạc Vô Kỵ dường như cảm nhận được gì đó, hắn xông ra ngoài bạch cốt trước, sau đó nhìn thấy Thiên Địa Thánh Nhân ở bên ngoài, ánh mắt hơi rụt lại. Chuyện đầu tiên hắn là là cất bạch cốt đi, sau đó đạo tắc quanh người bắt đầu dao động.

Nếu như nói trước đó Thiên Địa Thánh Nhân còn có chút do dự, vậy thì bây giờ khi nhìn thấy Mạc Vô Kỵ lấy đi bạch cốt, hắn ta không chút do dự nào mà đánh tới. Mạc Vô Kỵ nhìn thấy hắn ta, hai mắt co rụt lại, hắn ta đã nhìn thấy rõ ràng. Điều này cho thấy cái gì? Nói rõ thấy mình có thể đuổi đến đây, đã nằm ngoài dự đoán của Mạc Vô Kỵ.

Người còn chưa đến gần lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ, lĩnh vực Thiên Địa của Thiên Địa Thánh Nhân đã lan tràn ra ngoài, một cái búa to lớn cuốn theo đạo vật Sát Lục đầy trời bao phủ toàn bộ không gian của Mạc Vô Kỵ. Đồng thời quát lên, “Mạc Vô Kỵ, chỉ cần ngươi giao đồ của ta ra đây, Cố Ngoạt Trần ta sẽ tha cho ngươi một lần, ta nói được làm được.”

Mạc Vô Kỵ hét lên một tiếng, lấy Phàm Nhân Kích ra, “Cố Ngoạt Trần, nơi này chính là nơi Táng Đạo của ngươi.”

Oanh! Đạo tắc đại đạo va chạm vào nhau, vô cùng vô tận quy tắc thiên địa bị vỡ vụn, những quy tắc thiên địa bị vỡ vụn này nhanh chóng bị Táng Đạo đại nguyên mai táng đi.

Cố Ngoạt Trần hừ lạnh một tiếng, Trảm Đạo Rìu trong tay đã phát ra tiếng rìu ngâm liên miên, một loại đạo vận có thể niết diệt toàn bộ đại đạo vũ tụ nổ tung. Chiêu đầu tien hắn ta chỉ muốn giữ chân Mạc Vô Kỵ lại mà thôi, một chiêu này mới là đại thần thông của hắn ta, Trảm Đạo.

Chỉ là đạo tắc chém giết vừa mới ngưng luyện ra, sắc mặt Cố Ngoạt Trần đã thay đổi trong nháy mắt, một loại khí thế tử vong nghiền ép đến, không chỉ như vậy, đạo tắc Trảm Đạo của hắn ta cũng bị áp chế, giờ phút này, dường như có một bàn tay vô hình đang xay nghiền hắn ta.

Sau đó hắn ta lập tức nhìn thấy có một cái cối xay khổng lồ, cối xay khổng lồ không ngừng mở rộng, tất cả quy tắc thiên địa ở trong cái cối xay lớn này đều sẽ bị mài sạch sẽ. Cho dù là đạo tắc thần thông, đạo vận đại đạo, lĩnh vực Thánh Nhân, trong cái cối xay khổng lồ này, đều sẽ giống như vỏ trứng gà, dễ dàng bị nghiền nát.

Mà Cố Ngoạt Trần hắn ta, vậy mà đang ở trong trung tâm của cái cối xay khổng lồ này, có thể tưởng tượng được, chờ cái cối xay to lớn này mài đi toàn bộ đạo tắc thiên địa, mài đi tất cả thần thông và lĩnh vực đại đạo rồi, chính là lúc mài chết Cố Ngoạt Trần hắn ta.

“Vũ Trụ Ma…” Sắc mặt Cố Ngoạt Trần thay đổi, hắn ta không ngờ được, hôm nay mình lại nhìn thấy Vũ Trụ Ma. Vũ Trụ Ma vậy mà đang được giấu ở chỗ này, lúc này cho dù là đồ ngốc, Cố Ngoạt Trần cũng biết mình đã bị Mạc Vô Kỵ hố, là người ta cố ý dẫn dù hắn ta đến đây, sau đó dùng cái cối xay khổng lồ này mài chết hắn ta.

Quang âm Luân cho dù có tốt, cho dù hắn ta tiếc Quang âm Luân, lúc này Cố Ngoạt Trần cũng không dám tiếp tục ở lại đây nữa. Hắn ta điên cuồng muốn trốn thoát ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi không gian sát phạt của Vũ Trụ Ma.

TRong loại bảo vật Khai Thiên như Vũ Trụ Ma này, đừng nói là Cố Ngoạt Trần hắn ta, cho dù là mấy đại Thánh Nhân còn lại đều ở chỗ này, cũng đều bị mài sạch sẽ.

Bảo vật Khai Thiên có rất nhiều, nhưng Vũ Trụ Ma trong chín đại bảo vật Khai Thiên, nghe đồn chính là đệ nhất chí bảo sát phạt. Giống như Quang âm Luân của hắn ta vậy, Quang âm Luân của hắn ta chính là đệ nhất chí bảo ý cảnh.

“Đã tới rồi đừng nghĩ đến chuyện đi nữa, xem Nhân Thế Gian của ta đây!”

Cố Ngoạt Trần vừa mới lui hơn mười trượng, một đạo chỉ ảnh vô cùng mênh mông đã đánh xuống.

Chương 2131 - Vĩnh Sinh ở nơi nào.

Thế sự tang thương, thành bại được mất đều là mây khói. Sinh ở trong nhân thế này, sinh tử tồn vong cũng chỉ trong nháy mắt, được được mất mất, thế đạo đổi thay quá nhanh.

Nhân sinh gặp chuyện không như ý, mười thì chiếm tám chín phần. Cố Ngoạt Trần thở dài một tiếng, đạo tắc Sát Phạt chỉ chớp mắt đã yếu bớt.

Không đúng, đây là thần thông ý cảnh, Quang âm Luân của hắn ta chính là chí bảo ý cảnh. Giờ phút này, Cố Ngoạt Trần hận không thể nào chửi đầu óc mình là heo, dù sao thì hắn ta cũng chơi thần thông ý cảnh, hơn nữa còn có được chí bảo ý cảnh Quang âm Luân. Nhưng bây giờ hắn ta lại bị thần thông ý cảnh cuốn vào, quả thật là ném đi mặt mũi Tạo Hóa Thánh Nhân của hắn ta rồi.

Chỉ trong chớp mắt, rìu lớn của Cố Ngoạt Trần đã cuốn lên một đạo rìu ảnh, đạo tắc rìu văn lạnh lẽo đến cực hạn chém vào hư không, trong nhân thế lúc này bị phá nát. Nhưng mà rìu văn kia vẫn chưa kết thúc, mà dung hợp với ý chí thiên địa của vùng không gian này, cuốn lên đạo tắc Thiên Địa với khí thế sát phạt bàng bạc khóa về phía Mạc Vô Kỵ.

Trong lòng Mạc Vô Kỵ giật mình, xông phá được thế gian thần thông ý cảnh của người khác không phải là không có, nhưng chưa bao giờ có ai giống như Cố Ngoạt Trần, vừa mới xông phá thần thông ý cảnh, đã có thể phản kích lại, loại vận chuyển đạo vận nhanh chóng đến cực hạn này, hầu như không hề chậm lại một giây nào.

Lúc này nếu như hắn không lùi lại, vậy thì chỉ có thể đối mặt với rìu văn của Cố Ngoạt Trần. Nhưng mà hắn lui lại thì Cố Ngoạt Trần nhất định sẽ xông ra khỏi không gian vây kín này.

Mạc Vô Kỵ chỉ có thể lựa chọn lui lại, nhưng mà lúc lui lại, đã đánh ra một chỉ nữa, chỉ thứ hai Thiên ĐỊa.

Không đợi chỉ thứ hai Thiên ĐỊa của Mạc Vô Kỵ hình thành nên không gian sát phạt, sát thế rìu văn của Cố Ngoạt Trần đã ngừng lại, cái cối xay khổng lồ kia đã mài đi tất cả đạo tắc và lĩnh vực của Cố Ngoạt Trần. Rìu văn của hắn ta ở nơi khác có thể ngăn chặn được Mạc Vô Kỵ, nhưng đây là trong không gian Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố.

Cảm nhận được khí thế Vũ Trụ Ma đè ép xuống, ánh mắt Cố Ngoạt Trần lóe lên tia tuyệt vọng. Hắn ta biết, mình xong rồi. Ở bất kỳ nơi nào, hắn ta cũng không sợ Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ, nhưng mà nơi này chính là Táng Đạo đại nguyên. Trừ loại không gian ác liệt ở trong Táng Đạo đại nguyên này, còn có Vũ Trụ Ma đang lơ lửng trên đỉnh đầu đang không ngừng mài đi lĩnh vực của hắn ta, đạo tắc và ý chí…

OanH! Chỉ thứ hai đánh xuống, thân thể Cố Ngoạt Trần bị đánh thành bã vụn. Không đợi Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ra tay, thế giới của Cố Ngoạt Trần đã trực tiếp sụp đổ. Tạo Hóa Thánh Nhân cũng có tôn nghiêm của mình, hắn ta không cầu xin tha thứ, cho dù có chết, cũng muốn tự mình kết thúc.

Giờ phút này, toàn bộ thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa đột nhiên trở nên ảm đạm, trong hư không mênh mông, vô số đạo tắc vỡ nát, từng đợt đạo vận rên rỉ tràn lan.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng dừng lại, hai người nhìn đạo tắc bị phá vỡ trong hư không, còn cả tiếng than thở rên rỉ, có chút trợn mắt há mồm.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Gia hỏa này cũng chỉ là một Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi, sau khi vẫn lạc còn khiến cho thiên địa cộng minh như vậy sao? Cái này không hợp thói thường lắm?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Cũng không có gì là không hợp thói thường cả, hắn đúng là Tạo Hóa Thánh Nhân, là người lấy được chính quả ở Vĩnh Sinh chi địa. Loại nhân vật này ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có số lượng hạn chế, nếu như không phải là ở trong Táng Đạo đại nguyên, còn có ngươi sớm dùng chí bảo Vũ Trụ Ma để mai phục, muốn ở chỗ này xử lý hắn, đúng là không dễ dàng gì. Người này cũng xem như là anh hùng, hắn lựa chọn tự vẫn. Nếu như không tự vẫn, mà lựa chọn phản công, ngươi và ta đều sẽ bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Chính vì vậy, ta không chém tận giết tuyệt, để hắn luân hồi đi.”

Còn một chuyện nữa Mạc Vô Kỵ không nói ra, bởi vì Thiên Địa Thánh Nhân quá chủ quan, kết quả đã mất đi Quang âm Luân. Nếu như Thiên Địa Thánh Nhân còn giữ Quang âm Luân ở trong tay, cho dù có Vũ Trụ Ma đánh lén, hôm nay nhiều nhất chỉ có thể khiến hắn ta bị thương, tuyệt đối không có khả năng trí mạng.

“Thật ra chém giết Thiên Địa Thánh Nhân đối với chúng ta mà nói, không phải lợi ích lớn nhất. Càng đáng tiếc hơn chính là, Thiên Địa Thánh Nhân vẫn lạc, thế giới của hắn ta lại trực tiếp sụp đổ, chúng ta không lấy được gì cả.” Lam Tiểu Bố thở dài, đồng thời cất Vũ Trụ Ma đi.

“Vậy là sao?” Mạc Vô Kỵ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố nói ra, “Ta cảm thấy Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân, Lôi Đình Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân, bốn tên Tạo Hóa Thánh Nhân này không hợp với Thiên Địa Thánh Nhân, chúng ta nên xử lý một hoặc hai tên trong bốn tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia trước.”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ngươi nói đúng, năm người bọn hắn quả thật không hợp nhau, nếu không thì Thiên Địa Thánh Nhân cũng sẽ không đặt đạo thành của mình tên là Vĩnh Sinh chi thành. Bây giờ Vĩnh Sinh chi thành không còn chủ nhân, chúng ta có thể quang minh chính đại lấy Vĩnh Sinh chi thành làm chỗ ở của mình. Chúng ta vừa mới Sáng Đạo, cần một chỗ đột phá lên Diễn Giới, còn phải rèn luyện đại đạo của mình nữa. Những nằm gần đây, ta vẫn luôn bị đuổi giết, hoàn toàn không có thời gian dừng lại cẩn thận mài giũa đại đạo của mình. Cũng may có ngươi đến, liên thủ với ta, giúp ta có thời gian thở một hơi.”

Vĩnh Sinh chi địa vô cùng mênh mông, nhưng đạo tràng tốt cũng không nhiều. Trên cơ bản đều đã bị chiếm cứ, mà Vĩnh Sinh chi thành của Thiên Địa Thánh Nhân, tuyệt đối là một trong những cái đạo tràng tốt nhất ở Vĩnh Sinh chi địa. Sở dĩ Mạc Vô Kỵ nói như vậy, là bởi vì hắn biết rõ, hắn và Lam Tiểu Bố muốn chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân, nhất định phải tìm kiếm một nơi an ổn để tiếp tục bế quan.

Chương 2132 - Vĩnh Sinh ở nơi nào. (2)

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ta thì lại có một ý nghĩ rất to gan.”

“Nói nghe một chút xem.” Mạc Vô Kỵ lập tức nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Lấy Vĩnh Sinh chi thành làm đạo tràng của chúng ta cũng không tệ, nhưng mà trước lúc này, ta đề nghị chúng ta xử lý một hai tên Tạo Hóa Thánh Nhân trước đã. Nếu không, ta đoán chúng ta cũng không thể nào an ổn được.”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Giống như ý nghĩ của ta, nhưng mà nếu như có cơ hội, tốt nhất là xử lý hết bốn tên kia luôn. Nếu không đừng nói là an ổn, chỉ chút thời gian uống một ngụm trà thôi, bọn chúng cũng sẽ không cho chúng ta. ĐƯơng nhiên, dựa vào thực lực bây giờ của chúng ta, muốn đồng thời xử lý bốn Vĩnh Sinh Thánh Nhân là không thực tế lắm, chỉ có thể đánh tan từng người. Ngươi chọn người thứ nhất là ai?”

“Ta chọn Ánh Đạo Thánh Nhân, gia hỏa này âm dương quái khí, ta nhìn đã thấy khó chịu.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không lựa, chọn Ánh Đạo Thánh Nhân thì chúng ta sẽ bị thua, Ánh Đạo Thánh Nhân che giấu rất sâu, tốt nhất chúng ta không nên động đến hắn trước, ta đề nghị chọn Thiên Cơ Thánh Nhân.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ nói, “Lúc chúng ta chạy trốn, Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Thiên Cơ Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đang tụ tập một chỗ. Nếu như ta đoán không sai, bước tiếp theo chính là Thiên Cơ Thánh Nhân suy tính ra vị trí của một trong hai người chúng ta. Chờ tìm được chỗ rồi, hắn sẽ lập tức đến vây giết chúng ta. Ta ở Vĩnh Sinh chi địa lâu hơn ngươi, cho nên tính tình của mấy tên này ta biết rất rõ.”

“Vậy trước đó vi sao bọn hắn không tính toán?” Lam Tiểu Bố bị dọa đến đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Thiên Cơ Thánh Nhân biết trên người hắn có bảo vật Khai Thiên, vì sao không tính toán hắn, sau đó phục kích hắn?

Mạc Vô Kỵ giải thích, “Bởi vì Thiên Cơ Thánh Nhân muốn tính kế trên người chúng ta, nhất định phải lấy chuyện hao tổn đạo cơ đại đạo của mình làm cái giá. Bởi vì chúng ta tu luyện đều là đại đạo tự thân, quy tắc đại đạo hoàn toàn không nằm trong quy tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, hắn không bỏ ra cái giá khổng lồ thì hoàn toàn không thể suy tính ra được sự hiện hữu của chúng ta. Chỉ khi nào hắn trả giá đắt khi tính đến chùng ta, nhưng mà cũng không thể chỉ có một người mà làm chuyện này, hắn nhất định sẽ tìm kiếm giúp đỡ. Lúc này, chúng ta còn thể tính kế ngược lại hắn, ai bảo hắn đang bị thương chứ? Còn một cái nữa chính là, khi ở Táng Đạo đại nguyên, hắn càng khó có thể tính toán được.”

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, lúc trước hắn luôn ở trong Táng Đạo đại nguyên, khó trách Thiên Cơ Thánh Nhân biết trên người hắn có bảo vật Khai Thiên, vậy mà vẫn vô cùng bình tĩnh.

Còn về chuyện hao tổn đạo cơ để tính toán đến hắn, sau đó mời những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại đến vây giết hắn, Thiên Cơ Thánh Nhân nhất định sẽ không làm ra chuyện tốn công mà không có lợi ích gì như vậy. Một khi bảo vật Khai Thiên trên người hắn bị lộ ra, có lẽ đã không còn chuyện của Thiên Cơ Thánh Nhân nữa. Đạo cơ đại đạo của ngươi bị hao tổn, thực lực giảm xuống, cho dù là ngươi bỏ sức đầu tiên, bảo vật Khai Thiên cũng sẽ không chia cho ngươi.

“Thiên Cơ Thánh Nhân bây giờ muốn tín kế chúng ta, đó là bởi vì hắn ta đã không còn đường nào để đi nữa, cho nên hắn nhất định sẽ trả giá đại giới để tìm được chúng ta, bàn điều kiện với những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại." Mạc Vô Kỵ nói.

Hắn biết rõ tầm quan trọng của Thiên Cơ Cốt đối với Thiên Cơ Thánh Nhân, bây giờ Thiên Cơ Cốt đã bị Lam Tiểu Bố lấy đi, Thiên Cơ Bàn đã bị hắn cướp, lúc này Thiên Cơ Thánh Nhân chỉ có thể tìm kiếm mấy Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại để giúp đỡ.

"Vậy bây giờ hắn chắc đã biết chỗ của chúng ta rồi?" Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, "Không nhanh như vậy đâu, bởi vì Thiên Cơ Bàn của hắn đã bị ta cướp đi rồi. KHông có Thiên Cơ Bàn, tốc độ suy tính của hắn sẽ chậm hơn. Ta chỉ cần sớm ở chỗ này luyện hóa Thiên Cơ Bàn, dùng Thiên Cơ Bàn che đi thiên cơ chỗ chúng ta, hắn hoàn toàn không thể xem được. Chờ hắn không xem được, kết quả đạo cơ còn bị hao tổn, chúng ta có thể đi tìm hắn."

"ĐƯợc, cứ làm như vậy đi." Lam Tiểu Bố lập tức nói, cách này quả thật là không chê vào đâu được. Cũng là vì Mạc Vô Kỵ đã ở Vĩnh Sinh chi địa lâu rồi, mò ra được bản tính của mấy Tạo Hóa Thánh Nhân kia vô cùng rõ ràng, nếu không có lẽ hắn đã bị Thiên Cơ Thánh Nhân tính toán ra rồi.

TRên thực tế Lam Tiểu Bố đoán không sai, nếu như không phải hắn liên thủ với Mạc Vô Kỵ, Thiên Cơ Thánh Nhân chắc chắn đã tính được đến hắn. Cho dù hắn có thể trốn khỏi sự vây giết của bốn Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ sợ cũng là cục diện cửu tử nhất sinh. Hơn nữa bốn Tạo Hóa Thánh Nhân muốn vây giết hắn, tuyệt đối sẽ không cho hắn có cơ hội chạy trốn.

Thiên Cơ Thánh Nhân cũng vô cùng khổ cực, hắn ta không ngờ được, Mạc Vô Kỵ sẽ liên thủ với Lam Tiểu Bố. Nếu như biết hai người kia đi cùng với nhau, hắn ta nhất định sẽ chọn cách khác. Mạc Vô Kỵ đã tiến vào Vĩnh Sinh chi địa nhiều năm như vậy, mấy Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không thể làm gì hắn, sau có thể bị tính toán đến đơn giản như vậy?

…

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ở Táng Đạo đại nguyên luyện hóa Thiên Cơ Bàn và cứu người, tất cả mọi người ở Vĩnh Sinh chi địa đều kinh sợ.

Giờ phút này, vô số mảnh vỡ đạo tắc bị phá nát rơi xuống khắp Vĩnh Sinh chi địa, không chỉ như vậy, còn có một loại bi thương khi một Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc bao trùm.

“Thật sự có Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc?” Vô số tu sĩ đều mờ mịt nhìn mảnh vỡ đạo tắc bị phá vỡ trong hư không mênh mông, cảm nhận bi thương trong hư không.

Vô số tu sĩ đều vô cùng mê mang, tiến vào Vĩnh Sinh chi địa là vì cái gì chứ? Đương nhiên là vì vĩnh sinh. Sáng Đạo Thánh Nhân và Diễn Giới Thánh Nhân bị chém giết, bọn hắn có thể chấp nhận, dù sao thì cũng là bị giết. Nhưng mà Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc, bọn hắn thật sự không thể chấp nhận được. Ngay cả Tạo Hóa Thánh Nhân cũng vẫn lạc, vậy thì vĩnh sinh ở đâu?

Chương 2133 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an.

Đạo tràng Thiên Cơ Cốt, có lẽ không thể gọi là đạo tràng Thiên Cơ Cốt nữa, bởi vì Thiên Cơ Cốt đã không còn ở đây nữa.

Nơi này chỉ là một cung điện pháp bảo tạm thời lấy ra mà thôi, giờ phút này quanh người Thiên Cơ Thánh Nhân khí huyết sôi trào, từng đạo đạo tắc Thiên Cơ huyền ảo nhanh chóng lưu động quanh người hắn ta, có một ít tin tức như có như không loáng thoáng hiện ra.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân ngồi ở bên ngoài, đều có chút nôn nóng mà chờ đợi. Bọn hắn đang chờ đợi Thiên Cơ Thánh Nhân tính ra vị trí của Lam Tiểu Bố.

Hết lần này đến lần khác, vào lúc này, đạo tắc vỡ nát của Vĩnh Sinh chi địa rơi xuống, còn ẩn chứa một cảm xúc bi thương nhàn nhạt.

Trừ Thiên Cơ Thánh Nhân còn đang điên cuồng suy tính, ba người còn lại đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Đây là có Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc? Ở Vĩnh Sinh chi địa, Tạo Hóa Thánh Nhân chỉ có năm người, bốn người bọn họ đều ở nơi này, Tạo Hóa Thánh Nhân bị vẫn lạc này chỉ có thể là Thiên Địa Thánh Nhân Cố Ngoạt Trần.

Giọng điệu Lôi Đình Thánh Nhân trầm thấp nói, “Cố Ngoạt Trần đã vẫn lạc.”

Ánh Đạo Thánh Nhân hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Cố Ngoạt Trần chắc hẳn đã đuổi theo Mạc Vô Kỵ, nói cách khác Mạc Vô Kỵ có thể giết chết Cố Ngoạt Trần sao? Cái này thật sự quá rợn người. Hắn chắc hẳn chỉ mới Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh nhỉ? Vĩnh Sinh chi địa không phải là không có tu sĩ thiên phú đỉnh cấp sao, nhưng mà thiên phú có mạnh đến đâu, cũng không thể ở Sáng Đạo cảnh mà giết chết Tạo Hóa Thánh Nhân được.”

TRong lòng hắn ta không biết là vì không thể chấp nhận sự thật một Tạo Hóa Thánh Nhân đã vẫn lạc, hay là chuyện Mạc Vô Kỵ có thể giết chết Cố Ngoạt Trần.

Ngay cả Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng có vẻ mặt âm trầm, mặc dù hắn ta và Thiên Địa Thánh Nhân không hợp nhau, nhưng mà Thiên Địa Thánh Nhân đột nhiên vẫn lạc, hắn ta cũng bị ảnh hưởng. Thỏ từ hồ bi, có lẽ chính là tâm tình của hắn ta lúc này. Đạo pháp thần thông của Thiên Địa Thánh Nhân không hề kém hơn hắn ta, đạo tắc đại đạo Thiên ĐỊa ở một vài nơi còn mạnh hơn đại đạo của hắn ta. Người ta có thể giết được Thiên Địa Thánh Nhân, vậy thì cũng có thể giết Vĩnh Sinh Thánh Nhân hắn ta.

“Chắc hẳn là Mạc Vô Kỵ không thể giết được Cố Ngoạt Trần.” Sau một hồi lâu, Vĩnh Sinh Thánh Nhân mới chậm rãi nói, hắn ta tin tưởng phán đoán của mình.

Ánh Đạo Thánh Nhân lắc đầu, “Chưa chắc, Mạc Vô Kỵ cướp đi Quang âm Luân của Cố Ngoạt Trần, nếu như hắn lợi dụng Quang âm Luân hãm hại Thiên Địa Thánh Nhân, kết quả rất khó nói.”

“Ta nghi ngờ có người giúp Mạc Vô Kỵ một tay, nếu không thì cho dù Mạc Vô Kỵ có Quang âm Luân, cũng không thể giết được Cố Ngoạt Trần.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân tiếp tục nói.

Đám người im lặng, trong lòng Lôi Đình Thánh Nhân có một suy đoán, hắn ta hoài nghi Mạc Vô Kỵ liên thủ với Lam Tiểu Bố, là Lam Tiểu Bố giúp Mạc Vô Kỵ một tay, giết Cố Ngoạt Trần. Có thể điều phỏng đoán này có chút không tin được, Lam Tiểu Bố quả thật có bảo vật Khai Thiên, nhưng chắc hẳn không thể nào phát huy được uy lực của bảo vật Khai Thiên.

Giờ phút này Lôi Đình Thánh Nhân không biết có nên nói suy đoán này của mình ra hay không, nếu như suy đoán của hắn ta là đúng, vậy Thiên Cơ Thánh Nhân tìm được vị trí của Lam Tiểu Bố, chẳng khác nào tìm được vị trí của Mạc Vô Kỵ.

…

Lam Tiểu Bố đã tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, hắn vươn tay ra gỡ bỏ hết mọi cấm chế trên người Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, sau đó lấy mấy cái đạo quả bỏ vào miệng hai người.

Chỉ trong chốc lát, Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân cùng tỉnh lại.

Hai người tỉnh lại, đầu tiên là bật dậy, sau đó cảm giác suy yếu truyền đến, hai người lại ngã ngồi trên mặt đất một lần nữa, sau đó mới nhìn rõ Lam Tiểu Bố.

“Lam huynh, ngươi đã cứu chúng ta?’ Tâm tư Bồng Viện cẩn thận hơn một chút, nàng đã nhìn thấy rõ, nơi này không còn là Thiên Cơ đạo thành nữa, nàng cũng không bị ghim ở ngoài Thiên Cơ đạo thành.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, ta đã hủy đi Thiên Cơ đạo thành, cứu các ngươi ra ngoài. Đây là một thế giới của ta.”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, nhanh chóng cúi người hành lễ. “Lam huynh, thật xin lỗi. Ngươi cứu chúng ta, chúng ta lại bán rẻ ngươi. Chúng ta chắc hẳn đã bị Thiên Cơ Thánh Nhân sưu hồn, ta nghĩ Thiên Cơ Thánh Nhân đang nghĩ cách tìm kiếm người khắp nơi.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Đây không phải là chuyện mà các ngươi có thể khống chế. Hơn nữa ta đã hủy cả Thiên Cơ đạo thành của hắn, còn sợ hắn tìm ta sao? Đúng rồi, các ngươi có biết ba người Huyết Hà Thánh Nhân, Chân Thường Nguyên và Phiến Bất Ngang ở đâu không?”

“Phiến Bất Ngang thì ta không biết, nhưng mà Chân tỷ tỷ chắc hẳn đã kéo theo Huyết Hà Thánh Nhân bỏ chạy, chúng ta chậm một bước, không thể xông ra khỏi lĩnh vực của người khác, cho nên bị bắt lại.” Bồng Viện xấu hổ nói.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói, “Ta nghe Vận mệnh tiền bối nói, ở Vĩnh Sinh chi địa, muốn chạy trốn, chỉ có một chỗ có thể đi, đó chính là Táng Đạo đại nguyên. Ta đoán có lẽ bọn hắn đã trốn đến Táng Đạo đại nguyên, nếu không thì đã sớm bị Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa bắt được rồi.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Nơi này chính là Táng Đạo đại nguyên, các ngươi cứ chữa thương đi, chờ vết thương khôi phục rồi, có thể ra ngoài tìm xem.”

Chương 2134 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an. (2)

KHó trách Chân Thường Nguyên và HUyết Hà không bị bắt được, trốn đến Táng Đạo đại nguyên, quả thật không thể bắt được. Nhưng mà Táng Đạo đại nguyên rộng lớn như vậy, hắn muốn đi tìm cũng không thể tìm thấy, chỉ có thể chờ bọn họ chủ động ra ngoài.

“A…” Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân kinh ngạc hô lên, lập tức tỉnh ngộ ra, Lam Tiểu Bố cứu bọn hắn nhất định là thừa dịp Thiên Cơ Thánh Nhân không có ở nhà, cho nên sau khi cứu được bọn hắn thì nhanh chóng trốn đến Táng Đạo đại nguyên, nếu không, ở bên ngoài thì đã sớm bị Tạo Hóa Thánh Nhân bắt được rồi.

Chỉ là cho dù Thiên Cơ Thánh Nhân không có ở nhà, Thiên Cơ đạo thành chắc hẳn vẫn còn cường giả Vĩnh Sinh khác chứ, vì sao Lam Tiểu Bố có thể bình yên vô sự mà trốn vào Táng Đạo đại nguyên như vậy?

…

TRong đại điện lâm thời tại đạo tràng Thiên Cơ Cốt, Thiên Cơ Thánh Nhân nôn ra một ngụm máu, mở mắt, lúc này hắn ta chẳng những vô cùng suy yếu, ngay cả tóc cũng biến thành xám trắng, dường như hắn ta đã trải qua hơn nửa thời gian tuổi thọ của mình, vô cùng uể oải.

“Hành đạo hữu, thế nào rồi?” Ánh Đạo Thánh Nhân vội vàng hỏi, thứ hắn ta muốn lấy nhất chính là Thất Giới Thạch, nếu như tìm được Lam Tiểu Bố, biến Thất Giới Thạch thành của hắn ta, vậy đại đạo của hắn ta sẽ tăng thêm một tầng.

Khóe miệng Thiên Cơ Thánh Nhân tràn đầy máu, hắn ta yếu ớt nói, “Hắn đã che đậy thiên cơ.”

Nghe thấy vậy, cả hiện trường chìm trong yên tĩnh, sau đó Ánh Đạo Thánh Nhân nhíu mày nói, “Hành đạo hữu, cho dù chúng ta lấy được chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân, sinh tử có liên hệ với Vĩnh Sinh chi địa, cũng không thể tùy tiện che đậy thiên cơ. Lam Tiểu Bố kia có tài đức gì mà có thể che đậy thiên cơ.”

Thiên Cơ Thánh Nhân lắc đầu, “Che đậy thiên cơ không phải là Lam Tiểu Bố mà là Mạc Vô Kỵ. Hắn vậy mà đã luyện hóa Thiên Cơ Bàn của ta, dùng Thiên Cơ Bàn che đậy thiên cơ.”

“Thì ra là thế.” Lôi Đình Thánh Nhân biết mình đã suy đoán chính xác, không ngờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại ở cùng với nhau. Mạc Vô Kỵ che đậy thiên cơ, khiến Thiên Cơ Thánh Nhân không thể tính toán được Lam Tiểu Bố, cái này không có nghĩ là bọn họ ở cùng một chỗ sao?

Mấy người Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng im lặng, bọn hắn rõ ràng cũng nghĩ đến điểm này, Mạc Vô Kỵ ở cùng với Lam Tiểu Bố. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ngay cả Thiên Địa Thánh Nhân cũng giết, vậy nếu như bọn hắn lạc đàn…

Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ đột nhiên có chút khó chịu.

“Trước đó khi ta đang suy tính vị trí của hai người này, có phải đã có đại sự gì đó xảy ra?” Thiên Cơ Thánh Nhân nuốt một viên đạo đan, giọng nói cuối cùng cũng khôi phục một chút.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân gật đầu, “Vĩnh Sinh chi địa đã vẫn lạc một Thánh Nhân, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn là Thiên Địa Thánh Nhân vẫn lạc, trước đó chúng ta còn đang suy nghĩ là ai giết Thiên Địa Thánh Nhân. Bây giờ chúng ta đã biết, chắc hẳn là Mạc Vô

Kỵ liên thủ với Lam Tiểu Bố, đánh lén Thiên Địa Thánh Nhân.”

Thiên Địa Thánh Nhân bị giết? Thiên Cơ Thánh Nhân ngẩn ngơ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

TRong bốn tên Thánh Nhân còn sót lại này, Thiên Cơ hắn ta là nguy hiểm nhất. Không nói đến chuyện Thiên Cơ Cốt của hắn ta đã bị lấy đi, bây giờ Thiên Cơ Bàn của hắn ta cũng mất. Nếu như chỉ mất hai thứ này thôi, vậy thì hắn ta cẩn thận một chút là được. Mấu chốt là bây giờ hắn ta vừa mới suy tính Lam Tiểu Bố mà đạo cơ bị hao tổn, bây giờ thực lực của hắn ta mặc dù vẫn còn ở Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng trong bốn người, chỉ có thể nói là người yếu nhất.

Thiên Cơ Thánh Nhân hối hận, hắn ta hối hận vì mình đã suy tính vị trí của Lam Tiểu Bố. Bởi vì lần suy tính này, hắn ta rất có thể phải nối gót Cố Ngoạt Trần.

Nhìn thấy sắc mặt Thiên Cơ Thánh Nhân đại biến, mấy người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đều hiểu rõ chuyện gì. Thiên Cơ Thánh Nhân bởi vì nhìn trộm thiên cơ, đạo cơ đại đạo bị hao tổn, muốn khôi phục phải mất hơn ngàn năm mới có thể làm được. Sau khi nghe Thiên Địa Thánh Nhân vẫn lạc, trong lòng hắn ta đang lo lắng mục tiêu kế tiếp Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tìm đến sẽ là hắn ta.

Trên thực tế, chỉ cần không phải đồ ngốc đều có thể đoán được, người tiếp theo Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tìm đến nhất định chính là Thiên Cơ Thánh Nhân.

“Ta có một ý nghĩ, Thiên Cơ đạo hữu đến Trường Thiên cung tu dưỡng một khoảng thời gian. Chúng ta bố trí Thiên La Địa Võng ở chỗ này, chỉ cần hai con chuột nhắt kia dám đến đây, mấy người chúng ta sẽ một mẻ hốt gọn bọn hắn.” TRong giọng nói của Vĩnh Sinh Thánh Nhân ẩn chứa sát ý nồng đậm.

“Được.” Cho dù là Lôi Đình Thánh Nhân hay Ánh Đạo Thánh Nhân đều không chút do dự đồng ý.

Còn về Thiên Cơ Thánh Nhân, bây giờ hắn ta lo lắng nhất chính là Mạc Vô Kỵ liên thủ với Lam Tiểu Bố đến đây, đương nhiên không hề phản đối chút nào.

“Ừm, nhưng mà đợi lát nữa khi chúng ta rời khỏi Thiên Cơ Cốt, cần phải che giấu một chút, ít nhất không thể để cho Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố biết bốn người chúng ta ở cùng một chỗ. Tên họ Mạc kia vô cùng gian xảo, cực kỳ khó chơi, bây giờ xem ra tên họ Lam kia cũng chẳng phải thứ gì tốt. Chúng ta không thể mất đi tiên cơ một lần nữa, nhất định phải đánh một kích đúng chỗ.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân trầm giọng nói.

Thiên Cơ Thánh Nhân im lặng, hắn ta cảm thấy có chút bi thương, từ lúc nào mà Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa không dám đi riêng lẻ như vậy?

Chương 2135 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân

Lam Tiểu Bố đang định nghiên cứu Thiên Cơ Cốt một chút thì nhận được tin tức của Mạc Vô Kỵ.

“Vô Kỵ, ngươi tìm ta?” Lam Tiểu Bố lập tức đi ra khỏi hộ trận.

Mạc Vô Kỵ nói, “Ta tính sai một chuyện, ta nghĩ chắc hẳn Thiên Cơ Thánh Nhân đã biết chúng ta ở cùng với nhau. Cho nên bây giờ chúng ta đi đánh lén Thiên Cơ Thánh Nhân, rất có thể sẽ tự chui đầu vào lưới.”

“Làm sao hắn biết được?” Sau khi Lam Tiểu Bố hỏi xong thì lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Thiên Cơ Bàn đang che phủ bên trên bọn hắn.

Mạc Vô Kỵ cười khổ, “Chắc ngươi cũng đã đoán được, chính là Thiên Cơ Bàn. Thiên Địa Thánh Nhân truy sát ta, mấy Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại đều nhìn thấy. Mà bây giờ Thiên Địa Thánh Nhân đã bị giết, bọn hắn khẳng định đã đoán ra được chuyện này có liên quan đến ta. Nếu như đã liên quan đến ta, vậy thì sẽ suy tính hướng đi của ta. Ta dùng Thiên Cơ Bàn che phủ thiên cơ của chúng ta, Thiên Cơ Thánh Nhân đương nhiên không thể suy tính được ta ở nơi nào, nhiều nhất hắn chỉ có thể đoán được ta đã đến Táng Đạo đại nguyên mà thôi.”

“Ngươi nói là Thiên Cơ Thánh Nhân cũng sẽ suy tính vị trí của ta?” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ngươi có bảo vật Khai Thiên, Thiên Cơ Thánh Nhân nhất định sẽ bán ngươi cho mấy Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại. Muốn đẩy ngươi ra, nhất định phải suy tính vị trí của ngươi một chút. Bây giờ thì hay rồi, thiên cơ của ngươi và ta đều bị Thiên Cơ Bàn che khuất, cho dù là kẻ ngớ ngẩn cũng biết chúng ta đang ở chung với nhau. Cho nên bọn hắn cũng có thể đoán được, Thiên Địa Thánh Nhân vẫn lạc liên quan đến ta và ngươi.”

“Đã như vậy, chúng ta đi giết Ánh Đạo Thánh Nhân đi.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Mạc Vô Kỵ đáp, “Đúng, Thiên Cơ Thánh Nhân không có Thiên Cơ Bàn, muốn suy tính thì phải dựa vào đạo tắc Thiên Cơ mà thôi, nhất định đại đạo sẽ bị hao tổn, bọn hắn đều cho rằng chúng ta sẽ thừa cơ bắt Thiên Cơ Thánh Nhân, lúc này mai phục chúng ta, vậy thì nhất định sẽ chôn một cái bẫy. Chúng ta lại không đi giết Thiên Cơ, đi xử lý Ánh Đạo.”

Nếu như không phải Mạc Vô Kỵ cảm thấy xử lý Vĩnh Sinh Thánh Nhân tương đối khó khăn, hắn sẽ chọn đi xử lý Vĩnh Sinh Thánh

Nhân rồi.

“Được.” Lam Tiểu Bố đã sớm muốn xử lý Ánh Đạo Thánh Nhân, hắn cười he he, “Bây giờ bốn vị Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa chắc hẳn đang tập hợp ở cùng một chỗ, chúng ta đến hang ổ của Ánh Đạo Thánh Nhân chờ đợi trước, chỉ cần hắn một mình quay về, chúng ta sẽ có cơ hội xử lý hắn.”

“Không phải là có cơ hội, mà nhất định có thể xử lý Ánh Đạo Thánh Nhân.” Mạc Vô Kỵ cũng cười he he.

“Vậy bây giờ chúng ta đi thôi, dùng tốc độ nhanh nhất đến ngoài đạo tràng của Ánh Đạo Thánh Nhân mai phục, không tin hắn không uống được nước rửa chân của chúng ta.” Mạc Vô Kỵ quyết định rất nhanh.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi chờ một chút, ta chào hỏi với hai vị bằng hữu của ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố tiến vào trong hộ trận, vào trong Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa. Hắn gọi Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân còn đang chữa thương rồi nói, “Ta phải rời khỏi Táng Đạo đại nguyên làm một vài chuyện, các ngươi tiếp tục ở lại trong tiểu thế giới của ta chữa thương, hay là ở Táng Đạo đại nguyên chữa thương.”

“Ta ở lại Táng Đạo đại nguyên đi, lúc trước ngươi đã nói với ta nơi này có thể thông qua đạo tắc Táng Đạo thanh lọc đại đạo của mình, gỡ bỏ đạo tắc pha tạp trong đại đạo, ta hy vọng có thể khiến đạo cơ của mình có tiềm lực hơn một chút.” Bồng Viện lập tức nói.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói theo, “Ta cũng hy vọng ở lại nơi này, chờ sau khi vết thương tốt lên rồi, ta sẽ thử đi tìm Huyết Hà đạo hữu và Chân tiền bối một chút.”

“Được.” Lam Tiểu Bố vừa nhấc tay, hai người đã rời khỏi Vũ Trụ Duy

Mô, xuất hiện ở bên ngoài.

Cho dù ở nơi này có hộ trận mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cùng nhau bố trí ra, nhưng hai người vừa ra ngoài, đã cảm nhận được lại đạo tắc táng Đạo cường đại kia.

“Thật là lợi hại, ta cảm thấy đại đạo của mình đang bị xé rách, sau đó mai táng ở chỗ này, nhưng ta lại không thể nào ngăn cản được.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân kiêng kỵ nói. Nếu như đại đạo của mình bị xé rách mai táng, chính mình cũng không thể ngăn cản được, cứ ở lại chỗ này chỉ có thể chờ chết.

Mặc dù Bồng Viện không nói chuyện, nhưng từ ánh mắt nghiêm trọng của nàng cũng có thể thấy được, nàng cũng rất kiêng kỵ Táng Đạo đại nguyên này. Đạo tắc Táng Đạo ở nơi này thật sự quá đáng sợ, chỉ sơ ý một chút thì không phải là đang thanh lọc đại đạo của mình, mà là hoàn toàn chôn vùi mình ở chỗ này.

Lam Tiểu Bố lấy hai cái ngọc giản ra đưa cho hai người rồi nói, “Táng Đạo đại nguyên thật sự rất đáng sợ, nhưng mà nếu biết được phương pháp, đặt chân ở chỗ này cũng không phải là việc gì khó cả. Thời điểm ban đầu ta đến đây cũng rất gian nan, sau khi thích ứng với đạo tắc Táng Đạo ở nơi này rồi, bây giờ ngược như càng như hổ thêm cánh. Đây là kinh nghiệm tu luyện của ta, để lại cho các ngươi.”

Hai người nhanh chóng nhận lấy ngọc giản, đều cảm tạ không ngừng. Loại ngọc giản kinh nghiệm này, hoàn toàn không thể mua được, mà Lam Tiểu Bố lại tùy ý đưa cho bọn họ.

…

“Có thể đi được rồi.” Sau khi sắp xếp cho Bồng Viện và Vĩnh Dạ

Thánh Nhân xong, Lam Tiểu Bố đi ra khỏi động phủ chào hỏi Mạc Vô Kỵ.

“Ta có một cái pháp bảo phi hành Tuế Nguyệt Bàn, chúng ta dùng Tuế NGuyệt Bàn đến đó, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều.” Mạc Vô Kỵ nói xong thì lấy Tuế Nguyệt Bàn ra.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Không cần, cái của ta càng dễ dàng hơn.”

Lúc nói chuyện, hắn đã lấy ra một tảng đá lớn. Tuy ở cùng với Mạc Vô Kỵ không lâu, nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy Mạc Vô Kỵ không phải là hạng tiểu nhân âm hiểm. Ngược lại, còn là một người quang minh lỗi lạc. Nếu không, sao có thể không chút do dự mà lấy Thiên Cơ Bàn ra, che đậy thiên cơ giúp hắn? Phải biết rằng Thiên Cơ Bàn là bảo vật không kém gì Thất Giới Thạch đâu.

Chương 2136 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân (2)

“Đây là Thất Giới Thạch?” Lam Tiểu Bố vừa lấy Thất Giới Thạch ra, Mạc Vô Kỵ đã kinh ngạc nói, hắn nhận ra đây là Thất Giới Thạch.

Thất Giới Thạch hắn đã dùng rất nhiều lần, thậm chí còn nghĩ đến chuyện luyện hóa Thất Giới Thạch, chẳng qua là ban đầu khi hắn chứng đạo Thánh Nhân, khoảng cách luyện hóa được Thất Giới Thạch còn rất xa. Sau này hắn mới biết được, Thất Giới Thạch không phải là trực tiếp luyện hóa, mà phải tìm được Thất Giới Thạch Giới Kỳ. Nhưng mà lúc đó, hắn đang chạy trốn khắp nơi ở Vĩnh Sinh chi địa, đâu có tâm tư và thời gian đi tìm Thất Giới Thạch Giới Kỳ?

Thật không ngờ, lại có người có thể luyện hóa Thất Giới Thạch, còn mang theo trong người. Lam Tiểu Bố này thật sự quá nghịch thiên, không nói đến Thất Giới Thạch, trên người Lam Tiểu Bố còn có Vũ Trụ Ma, đều là bảo vật Khai Thiên cao cấp nhất.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, đây chính là Thất Giới Thạch. Ta lấy được ở Vô Căn Thần Giới, Vô Căn Thần Giới đã từng bị Diệt Thế Lượng Kiếp phá hư…”

“Ngươi đã đến Vô Căn Thần Giới? Vô Căn Thần Giới vẫn còn tốt chứ?” Mạc Vô Kỵ kích động hỏi.

Lam Tiểu Bố thuận miệng nói, “Mặc dù quy tắc thiên địa bị phá hỏng rất nhiều, nhưng mà trước đó vũ trụ có tự động chữa trị, bây giờ đã có ngũ chuyển Thánh Nhân xuất hiện, qua một khoảng thời gian nữa, nói không chừng ngay cả cửu chuyển Thánh Nhân cũng sẽ xuất hiện.”

“Vậy ngươi có biết Phàm Nhân tông thế nào rồi không?” Mạc Vô Kỵ lập tức hỏi, mặc dù chỉ cần người của Phàm Nhân tông còn sống, đều sẽ tiến vào Phàm Nhân tinh của hắn, chẳng qua nếu như Phàm Nhân tông còn tồn tại, vậy thì đương nhiên đó là chuyện tốt.

Lam Tiểu Bố tỉnh ngộ ra, hắn chỉ vào Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Ta hiểu rồi, ngươi chính là người sau khi Diệt Thế Lượng Kiếp xảy ra, đã lấy thế giới vũ trụ của mình ra, cứu được trăm triệu vạn tu sĩ vô tội, Mạc tiền bối…”

Chuyện của Mạc tiền bối hắn đã nghe rất nhiều, chỉ là trong lúc nhất thời không liên hệ đến trên đầu Mạc Vô Kỵ mà thôi.

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Quả thật là ta, ngươi cũng đừng có gọi ta là tiền bối. Sau khi ta biết Diệt Thế Lượng Kiếp là do có người tạo ra, lập tức muốn diệt trừ tên gia hỏa này. Nhưng mà thực lực của ta mặc dù không tệ, nhưng sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, mới biết được chút thực lực đó của ta hoàn toàn không đủ nhìn. Cũng may gia hỏa kia cũng đã bị Tạo Hóa Thánh Nhân khác vây giết, sau khi ta hủy đi kế hoạch của hắn, cũng phải chạy trốn. Đáng tiếc, cho đến bây giờ, ta vẫn không biết Phàm Nhân tinh kia của ta như thế nào. Sau khi ta chặt đứt Phàm Nhân tinh ra khỏi đại đạo của mình, đã không còn liên hệ gì nữa.”

Lam Tiểu Bố lại cười nói một lần nữa. “Ngươi không cần lo lắng, ta đã đi qua Phàm Nhân tinh rồi. Ta còn gặp được Liên Oanh Nhàn đạo hữu, Thông Minh đạo hữu, Sầm Thư âm đạo hữu, còn cả Hầu Ngọc Thừa đạo hữu. Bởi vì Phàm Nhân tinh bị một cường giả dùng đạo tắc đỉnh cấp trói buộc, có lẽ gia hỏa kia muốn rút đi vận may thiên địa của Phàm Nhân tinh, sau đó luyện hóa Phàm Nhân tinh. Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng, đạo tắc kia đã bị ta phá đi rồi…”

Mạc Vô Kỵ ngẩn ngơ, nhanh chóng ôm quyền nói, “Đa tạ Tiểu Bố huynh đệ, nếu như không có ngươi, ta hối hận cũng không kịp, chờ bên này xong chuyện rồi, ta còn muốn mượn Thất Giới Thạch của Tiểu Bố huynh đệ một chút, ta nhất định phải quay về nhìn xem.”

“Ngươi yên tâm đi, ngươi có thể trở lại Phàm Nhân tinh bất cứ lúc nào.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Tâm tình Mạc Vô Kỵ kích động, hắn không ngờ Hầu Ngọc Thừa còn sống. Vì sao Hầu Ngọc Thừa còn sống, hắn không hỏi thăm Lam Tiểu Bố, dù sao hắn cũng sẽ quay về một chuyến, chờ sau khi về sẽ hỏi thăm Hầu Ngọc Thừa sau.

“Vậy thì chúng ta đi thôi.” Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra.

Thất Giới Thạch ở trong hư không khuấy động ra một gợn sóng đạo vận nhàn nhạt, một khắc sau đã biến mất khỏi Táng Đạo đại nguyên.

…

Quan Vân, nơi này là đạo tràng của Ánh Đạo Thánh Nhân. Quan Vân thật ra mà một ngọn núi, nhưng mà ngọn núi này rất kỳ quái, nhìn giống như đang lơ lửng trên đám mây ở trên bầu trời.

Quy tắc thiên địa nơi này rõ ràng, nguyên khí nồng đậm đến cực hạn.

Khác với nơi khác chính là, Ánh Đạo Thánh Nhân không có thành lập đạo thành ở bên ngoài đạo tràng của mình. Có thể nói trừ chiếm cứ một chút lợi ích ở Tạo Hóa phường thị, Ánh Đạo Thánh Nhân không có nhiều sản nghiệp cá nhân ở Vĩnh Sinh chi địa.

Ngược lại ở trong Tạo Hóa phường thị, ích lợi của Ánh Đạo Thánh Nhân xem như là lớn nhất, bởi vì đạo quyển thần thông hoặc là đạo quyển đại đạo ở Tạo Hóa phường thị, sáu phần đều là do Ánh Đạo Thánh Nhân lấy ra.

Cái này có liên quan đến đại đạo của hắn ta, bất cứ người nào muốn ra tay với Ánh Đạo Thánh Nhân, đều phải ước lượng xem đại đạo của mình có thể bị Ánh Đạo Thánh Nhân nhìn trộm hay không. Nếu như đại đạo ÁNh Đạo của hắn ta quá cường đại, chỉ cần bị đại đạo Ánh Đạo của hắn ta chiếu rọi rồi khóa chặt, trên cơ bản thần thông hoặc công pháp của ngươi đều sẽ bị hắn ta phục chế.

Chương 2137 - Thất bại trong gang tấc

Đừng bảo là nơi này là đạo tràng của Tạo Hóa Thánh Nhân. Cho dù nơi này không phải là đạo tràng của Tạo Hóa Thánh Nhân, không có đạo thành Thánh Nhân thì cũng không thu hút tu sĩ đến đây.

Nhưng mà hôm nay, có một tảng đá lớn im hơi lặng tiếng xuất hiện ở bên ngoài Quan Vân, dưới tảng đá chính là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Ky.

“Gia hỏa này thật biết chọn nơi, chỗ này không tệ đâu.” Lam Tiểu Bố dừng Thất Giới Thạch lại cảm thán nói. Sau khi hắn đến Vĩnh Sinh chi địa, vẫn luôn chạy ngược chạy xuôi. Bọn gia hỏa này, chẳng những chiếm lấy đạo tràng tu luyện tốt nhất, thỉnh thoảng còn đi gây họa cho một vài vị diện vũ trụ cấp thấp.

“Đạo tràng tốt ở Vĩnh Sinh chi địa đều có chủ, Quan Vân đạo tràng ở Vĩnh Sinh chi địa tuyệt đối có thể xếp vào năm vị trí đầu. Nhưng mà nghe nói đạo tràng tốt nhất chính là TRường Thiên cung của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nếu như chúng ta có thể xử lý Ánh Đạo Thánh Nhân, ta đề nghị chúng ta nên xử lý Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Với tốc độ Thất Giới Thạch của ngươi, có lẽ chờ đến khi Vĩnh Sinh Thánh Nhân biết được Ánh Đạo Thánh Nhân đã bị chúng ta xử lý, chúng ta cũng đã đến Trường Thiên cung rồi.” Mạc Vô Kỵ cười một tiếng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Bị những Tạo Hóa Thánh Nhân này truy sát nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đến lượt hắn phản sát về.

“Được, nhưng mà chúng ta cần bố trí nơi này một chút. Vô Kỵ, ngươi đi bố trí trận văn hư không đi, ta bố trí Vũ Trụ Ma.” Lam Tiểu Bố đáp.

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ở bên ngoài Quan Vân bố trí các loại cấm trận và pháp bảo, lúc này ở chỗ Thiên Cơ Cốt, mấy tên Thánh Nhân vẫn đang chờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến.

Thiên Cơ Thánh Nhân nhắm hai chặt hai mắt, trong lòng lại đang sợ hãi.

Vậy mà hắn ta lại suy tính ra người gặp nạn không phải Hành Bình Viễn hắn ta, mà là Ánh Đạo Thánh Nhân Hứa Bắc Trọng. Hắn ta theo bản năng nhìn thoáng qua Ánh Đạo Thánh Nhân đang nhắm mắt ngồi một bên, không biết có nên nói ra hay không.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng nhắm mắt lại một lần nữa, cái hắn ta tu luyện là Thiên Cơ Đại đạo, đã mơ hồ cảm nhận được một cảm giác nguy cơ cực dộ, hắn ta không tiếp tục suy tính tình hình của những Thánh Nhân còn lại nữa. Hắn ta cảm thấy mình nên suy tính tình cảnh trước mắt của mình.

Nếu như nói cho Ánh Đạo Thánh Nhân biết, bây giờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố chuẩn bị đối phó với hắn ta, vậy thì mọi người nhất định sẽ rời khỏi nơi này, đến bên ngoài động phủ của Ánh Đạo Thánh Nhân vây giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

Thế nhưng hắn ta có một dự cảm, cho dù bốn người bọn họ cùng nhau kéo đi vây giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, cũng không thể làm gì được hai người này, thậm chí còn chẳng thể khiến hai người đó bị thương. Có thể tưởng tượng được, một khi hai người này chạy thoát, vậy người tiếp theo bọn họ đối phó nhất định là hắn ta. Bốn Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa không thể luôn luôn ở cùng với nhau, hắn ta suy tính thiên cơ, đại đạo bị hao tổn, Thiên Cơ Thánh Nhân hắn ta mới gặp nguy hiểm nhất.

Hơn nữa khi thời gian trôi qua, hắn ta càng ngày càng nguy hiểm. Với đại đạo của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, thực lực mỗi ngày một khác. Chờ hai người bước vào Diễn Giới cảnh rồi, bốn Tạo Hóa Thánh Nhân này có lẽ chỉ là một chuyện cười.

Nghĩ đến đây, Thiên Cơ Thánh Nhân lại mở mắt ra, hắn ta quyết định nói cho ba người còn lại, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có lẽ đã đến Quan Vân.

Ngay lúc này, Vĩnh Sinh Thánh Nhân đột nhiên mở miệng nói, “Với tốc độ của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nếu như muốn đến Thiên Cơ Cốt, vậy thì đã sớm đến rồi. Bây giờ bọn hắn vẫn chưa đến đây, có khi nào đã đến chỗ khác rồi không?”

Thiên Cơ Thánh Nhân lập tức nói, “Ta hoài nghi bọn hắn rất có thể đã đến đạo tràng Quang Vân của Ánh Đạo Thánh Nhân.”

Sau khi nói xong câu đó, Thiên Cơ Thánh Nhân cũng hạ quyết tâm, lần này trợ giúp đạo tràng Quan Vân hắn ta sẽ không đi, bây giờ chuyện duy nhất hắn ta muốn làm chính là rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa. Thừa dịp bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân bao vây Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, hắn ta sẽ rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa. Nếu không bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ để mắt đến, hắn ta sẽ gặp nạn.

Bởi vì hắn ta biết rất rõ, đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân nhất định có bước thứ tư. Đã có bước thứ tư, hắn ta tiếp tục ở lại Vĩnh Sinh chi địa có ý nghĩa gì chứ? Sau khi bảo vật Khai Thiên bị cướp đi, ở Vĩnh Sinh chi địa hắn ta đã không còn địa vị lúc đầu nữa, còn bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ uy hiếp, hắn ta càng không cần thiết phải ở đây.

Ánh Đạo Thánh Nhân khẽ nhíu mày, “Đến địa bàn của ta?”

“Cũng có thể đã đến địa bàn của ta hoặc là đạo tràng của Lôi Đình Thánh Nhân, hai người này cực kỳ âm hiểm, cộng thêm còn có loại đại sát khí Vũ Trụ Ma, một khi bị bọn họ ẩn nấp đánh lén, hậu quá khó lường.” Giọng điệu Vĩnh Sinh Thánh Nhân trầm thấp.

“Ta vẫn tin Thiên Cơ đạo hữu, nếu Thiên Cơ đạo hữu hoài nghi hai người này đến Quan Vân, vậy không bằng chúng ta cùng đi Quan Vân. Chỉ cần Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân có thể vây khốn hai người này trong ba giây, ta có niềm tin có thể giết chết hai người này.” Lôi Đình Thánh Nhân thấp giọng nói.

Ánh Đạo Thánh Nhân không nói gì, lúc trước hắn ta quả thật không đặt Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vào trong mắt, nhưng mà sau khi hai người này giết chết Thiên Địa Thánh Nhân, hắn ta cho dù không coi trọng hai người này thì cũng không được. Cho nên Thiên Cơ Thánh Nhân nói Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến đạo tràng Quan Vân của hắn ta, trong lòng hắn ta cũng có chút kiêng kỵ.

Chương 2138 - Thất bại trong gang tấc (2)

“Chuyện này không nên chẫm trễ, bây giờ chúng ta đi thôi.” Vĩnh Sinh Thánh Nhân đứng lên.

Thiên Cơ Thánh Nhân lại nói, “Ta không đi, đại đạo của ta đã bị hao tổn, đi cũng không giúp được gì, hơn nữa bây giờ chính là thời gian khôi phục đạo cơ tốt nhất của ta.”

“Thế nhưng, Thiên Cơ đạo hữu, lỡ như hai người kia chạy đến đây thì sao?” Lôi Đình Thánh Nhân có chút lo lắng nói.

Thiên Cơ Thánh Nhân mỉm cười, “Mặc dù đạo cơ của ta bị hao tổn, nhưng mà nơi này không phải là Táng Đạo đại nguyên. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nhất định đã vây giết Thiên Địa Thánh Nhân ở Táng Đạo đại nguyên, nơi này chính là địa bàn của ta, cho dù bọn hắn có vây được ta, thì cũng không thể giết ta được.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân gật đầu, “Được, ba người chúng ta đi trước, một khi Thiên Cơ đạo hữu gặp bất cứ nguy hiểm gì, lập tức đưa tin cho chúng ta.”

Sau khi ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân rời đi, Thiên Cơ Thánh Nhân chẳng có chút chần chừ nào, trực tiếp lấy pháp bảo phi hành ra bỏ chạy. Hắn ta mặc dù không biết phải bước vào bước thứ tư như thế nào, nhưng lại biết làm thế nào để rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, hơn nữa còn không cần dùng đến Vĩnh Sinh Đại Phù.

Trước khi chưa bước vào bước thứ tư kia, có lẽ hắn ta sẽ vĩnh viễn không bước đến Vĩnh Sinh chi địa nữa. Hắn ta có dự cảm, thời kỳ bảy Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa đã qua rồi, tiếp theo chắc hẳn là thời kỳ của hai người Mạc Lam, hắn ta không muốn ở chỗ này làm đá kê chân.

…

“Vô Kỵ, ta luôn cảm thấy có chút không đúng. Chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ như thế này, qua thời gian dài có khi nào sẽ khiến con mồi cảnh giác không?” Sau khi ẩn nấp một khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Giọng nói của Mạc Vô Kỵ truyền đến. “Cảm giác của ngươi không sai, ta cũng cảm thấy không ổn. Nếu như ta đoán không sai, vấn đề chắc hẳn nằm trên người Thiên Cơ Thánh Nhân. Gia hỏa này biết suy tính, suy tính ra được chúng ta mai phục ở chỗ này hình như cũng không phải là chuyện không thể. Thiên Cơ Bàn của ta có thể che đậy thiên cơ của ta và ngươi, nhưng lại không thể nào che đậy thiên cơ của Ánh Đạo Thánh Nhân được.”

“Tiếp tục mai phục, hay là rời đi?’ Giọng nói của Lam Tiểu Bố truyền đến.

“Đi thôi, bọn hắn đã tới, hơn nữa còn có ba người, bây giờ chúng ta vẫn chưa đánh lại được.” Sau khi Mạc Vô Kỵ nói xong thì vung tay lên cuốn một cái, thu hồi tất cả trận văn hư không. Lam Tiểu Bố thì nhanh chóng cất Vũ Trụ Ma đi, sau đó lấy Thất Giới Thạch ra.

Thất Giới Thạch vừa phá vỡ hư không rời khỏi, ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã xuất hiện tại vị trí hai người mai phục.

“Tên gia hỏa này đúng là gian xảo, đúng là ở chỗ này mai phục Ánh Đạo đạo hữu.” Sắc mặt Vĩnh Sinh Thánh Nhân âm trầm.

Ánh Đạo Thánh Nhân không nói gì, nhưng sắc mặt hắn ta cũng không dễ nhìn cho lắm, nếu như không phải Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh giác, còn cả Thiên Cơ Thánh Nhân nói một câu, sợ rằng hôm nay chính là lúc hắn ta nối gót theo Thiên Địa Thánh Nhân.

“Ta hình như không nhìn thấy Thiên Cơ Thánh Nhân, lúc này quay về xử lý hắn có được hay không?” Lam Tiểu Bố đứng trên Thất Giới Thạch, cười he he nói.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không cần đi, không còn kịp nữa rồi. Sở dĩ ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân có thể nhanh chóng biết chuyện chúng ta đánh lén Ánh Đạo Thánh Nhân, chắc hẳn là do Thiên Cơ Thánh Nhân nhắc nhở. Nếu Thiên Cơ Thánh Nhân đã nhắc nhở ba tên Vĩnh Sinh cảnh này, chính hắn lại không đến, vậy thì chúng ta đến đó xử lý hắn nhất định là đi không một chuyến rồi, nói không chừng gia hỏa này đã sớm đi rồi.”

“Vậy đi đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đến Tạo Hóa phường thị, Tạo Hóa phường thị có một cái truyền tống trận trực tiếp truyền tống đến Đại Trụ đạo thành. Ta muốn xử lý sạch sẽ tên Đại TRụ Thánh Nhân kia, ta khẳng định 100%, Đại Trụ Thánh Nhân đang trốn ở Đại TRụ thánh thành, gia hỏa này đang chuẩn bị Đông Sơn tái khởi, ta sẽ khiến hắn không thể dậy nổi. Cái con rùa này, dám niết hóa Vô Căn Thần Giới ta. TRước đó ta vẫn luôn phải chạy ngược chạy xuôi, không thể làm gì được hắn, lần này xem ta xử lý hắn như thế nào.” Mạc Vô Kỵ nói.

Với tốc độ của Thất Giới Thạch, đến Tạo Hóa phường thị, hầu như chỉ cần vài phút.

Thất Giới Thạch dừng ở bên ngoài Tạo Hóa phường thị, Lam Tiểu Bố ném một đống trận kỳ ra, Mạc Vô Kỵ cũng bố trí một đống trận văn hư không, sau đó hai người mới nghênh ngang đi vào Tạo Hóa phường thị.

Cho dù bên ngoài Tạo Hóa phường thị vẫn còn dán lệnh truy nã hai người, nhưng mà hai người giống như không hề nhìn thấy.

CŨng may nơi này người đến người đi, cũng không ai nhận ra Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến.

Lam Tiểu Bố đột nhiên tăng nhanh bước chân, chặn một tên tu sĩ áo gai lại, cười tủm tỉm nói, “Đại Mộng đạo hữu, nhanh như vậy đã gặp lại rồi.”

Người áo gai nhìn thấy Lam Tiểu Bố, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, theo bản năng mà lui về sau mấy bước, sau đó trầm giọng nói, “Lam Tiểu Bố, ân oán của chúng ta đã kết thúc ở Vô Căn Thần Giới rồi, nơi này là Vĩnh Sinh chi địa, ngươi là ngươi, ta là ta. Hơn nữa nơi này là Tạo Hóa phường thị, chỉ cần ta la lên, hôm nay ngươi sẽ không đi nổi đâu.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Lâu Dị Y, ngươi cứ việc la lên đi, nhìn xem hôm nay Bố gia ngươi có thể bị xử lý hay không. Nhưng mà mặc kệ ta có bị xử lý hay không, hôm nay Lâu Dị Y ngươi cũng đừng hòng sống tiếp được nữa.”

Chương 2139 - Giết mới thông thấu.

“Là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ…” Người bên cạnh cuối cùng cũng nhận ra hai người này, thậm chí có người chuẩn bị ra tay.

Nhưng mà ở đây chẳng có ai là kẻ ngớ ngẩn cả, cho dù có ra tay, cũng không thể là người đầu tiên ra tay được, chỉ có Tạo Hóa Thánh Nhân ra mặt dẫn đầu ra tay trước, bọn hắn mới có thể cùng nhau tiến lên. Bảo bọn hắn đơn độc khiêu chiến, đó tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dám quang minh chính đại xuất hiện ở Tạo Hóa phường thị, rõ ràng không sợ Tạo Hóa Thánh Nhân. Mạc Vô Kỵ có thể chém giết Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam, còn ở trước ánh mắt của tất cả mọi người. Người ta phá vỡ trăm triệu vạn đạo tắc ở Vạn Đạo Hà, nghiền sát Trọng Kiếm Sam. Nghe nói Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn, cũng là bị Mạc Vô Kỵ giết chết. Còn Đại Tầm đảo của Thành Thanh Hàn, bây giờ là nơi mà tu sĩ tầm thường cũng có thể đến được.

Còn về Lam Tiểu Bố, nghe nói còn ác hơn. Gia hỏa này đánh đến đạo tràng của Thiên Cơ Thánh Nhân, chẳng những hủy đi Thiên Cơ đạo thành, mà còn cướp đi Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Ở Thiên Cơ đạo thành, Lam Tiểu Bố giết mấy ngàn cường giả Vĩnh Sinh. ĐỐi mặt với kẻ hung ác như vậy, không có Tạo Hóa Thánh Nhân gật đầu ra tay, bọn hắn sẽ không xông lên trước.

Hai người này đã làm ra nhiều chuyện vả mặt Tạo Hóa Thánh Nhân như vậy, còn có thể ngang nhiên xuất hiện ở Tạo Hóa phường thị, có thể đơn giản được sao? Mặc dù biết hai người không đơn giản, nhưng mà tất cả mọi người vẫn tin, ở trước mắt Tạo Hóa Thánh Nhân, hai người này vẫn còn kém xa.

Sau khi Lâu Dị Y nghe thấy lời Lam Tiểu Bố đã có chút kinh hoảng, Lam Tiểu Bố đã giết chết phân hồn mạnh nhất của hắn ta, còn cướp đi Địa Mộng Tháp của hắn ta. Nếu như hôm nay hắn ta bị Lam Tiểu Bố giết chết một lần nữa, hắn ta sẽ hoàn toàn hôi phi yên diệt, không còn cơ hội sống sót nữa.

Ngay khi Lâu Dị Y còn đang bàng hoàng bất lực, ánh mắt hắn ta đột nhiên nhìn thấy người nào đó, lập tức vội vàng kêu lên, “Khúc đạo hữu, nhờ ra tay giúp đỡ một chút.”

Một người áo xám nghe thấy vậy, đột nhiên tăng nhanh bước chân. Chỉ là hắn ta chỉ mới đi được vài bước, đã bị Mạc Vô Kỵ chặn lại trước mặt, “Đạo vận của ngươi ta cảm thấy rất quen, ngươi là Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng? Năm đó khi người niết hóa vị diện, là ta ngăn cản ngươi, đồng thời chặt đứt đại đạo của ngươi nhỉ?”

“KHông phải ta, đạo hữu nhận nhầm người rồi.” Người áo xám nhíu mày nói một câu, một lần nữa muốn rời đi.

Giọng nói của Lam Tiểu Bố lại truyền đến, “Khúc Bồng, ta giết ngươi mấy lần, cho dù ngươi có biến thành nữ nhân, ta cũng có thể nhận ra.”

Có lẽ Mạc Vô Kỵ chỉ mới tiếp xúc với Khúc Bồng một lần, nhưng mà Lam Tiểu Bố thì không phải chỉ tiếp xúc với Khúc Bồng một hai lần đâu.

Nhìn Lam Tiểu Bố đang ở đằng xa cản đường Lâu Dị Y, Khúc Bồng hít một hơi thật sâu, ôm quyền nói với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, “Hai vị đạo hữu, ta cũng đến từ Vô Căn Thần Giới, xem như có cùng nguồn gốc với hai vị. Hơn nữa, trước đó ta cũng đã vì hành vi của mình mà bỏ ra một chút đền bù, dù sao bây giờ mọi người đều đang ở Vĩnh Sinh chi địa. Báo thù lẫn nhau như vậy thì không hay, sao không liên hợp lại, tìm một chỗ đặt chân ở Vĩnh Sinh chi địa?”

Đối với Mạc Vô Kỵ, Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng hận không thể nuốt sống hắn, nếu như không phải Mạc Vô Kỵ đột nhiên xuất hiện ngăn cản hắn ta niết hóa một phương vị diện, ngăn cản hắn ta dùng vận may và nghiệp lực của một vị diện để hoàn thiện đại đạo, hắn ta sẽ không bị những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại vây công. Đến mức hôm nay, hắn ta gặp phải một Sáng Đạo cảnh nho nhỏ, mà cũng phải hèn mọn cầu sống.

Nhưng chuyện này chỉ có thể đè nén ở trong lòng mà thôi, mặt ngoài hắn ta chẳng những không dám trách Mạc Vô Kỵ, còn phải cố gắng mà cười nói.

Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y lập tức đáp, “Đúng, đúng, ta cũng có ý này.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh. “Chỉ với hai con trùng như các ngươi, còn nói cái gì mà Đại Trụ với Đại Mộng chứ, đừng có nhục nhã hai chữ này. Loại rác rưởi như các ngươi, mà cũng xứng liên hợp với chúng ta sao?”

“Nếu như các ngươi dám ra tay ở phường thị của ta, ta đảm bảo các ngươi không thể sống mà rời khỏi nơi này.” MỘt giọng nói uy nghiêm truyền đến, sau đó trong hư không lập tức xuất hiện một hình ảnh Thánh Nhân.

“Kính chào Lôi Đình Thánh Nhân.” Đông đảo tu sĩ nhìn thấy hình ảnh Thánh Nhân này, lập tức khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố cau mày, lập tức truyền âm nói, “Đạo ảnh hồn niệm của Lôi Đình Thánh Nhân xuất hiện, mấy tên Tạo Hóa Thánh Nhân kia có khi nào đột nhiên truyền tống đến đây không?”

Mạc Vô Kỵ mỉm cười, “Ngươi yên tâm, ta đã phong ấn truyền tống trận ở nơi này rồi, cho dù có biết chúng ta đang ở Tạo Hóa phường thị, bọn hắn cũng không dám tùy tiện truyền tống.”

“Được.” Lam Tiểu Bố lên tiếng, sau đó vươn tay ra đánh một quyền về phía Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y.

Đồng thời nói lớn, “Phàn Thiên Trường Luân, ngươi không cần phải gấp, nếu như ngươi vội vàng như vậy, đến lúc đó ta sẽ đến tìm ngươi trước.”

Lôi Đình Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng, “Khi ta chứng đạo Vĩnh Sinh, không biết ngươi còn đang ở trong một cái góc nào đâu, chỉ một Sáng Đạo cảnh nho nhỏ, cũng dám phách lối ở trước mặt ta.”

Lam Tiểu Bố cũng lười nói nhảm, dứt khoát đánh ra một quyền về phía Lôi Đình Thánh Nhân, đồng thời lĩnh vực Trường Sinh và quyền vận đan xen, đã hoàn toàn khóa Lâu Dị Y lại.

Chương 2140 - Giết mới thông thấu. (2)

Lôi Đình Thánh Nhân tức giận đến phát run, thế nhưng đạo ảnh của hắn ta không thể làm gì được một quyền này của Lam Tiểu Bố, chỉ có thể biến thành hư vô.

“Đạo hữu dừng tay.” Mặt mũi Lâu Dị Y trắng bệch, hắn ta hầu như đã dùng toàn bộ tài nguyên để sống lại một lần nữa, nếu như lần này bị giết, vậy thần hồn của hắn ta sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố ra tay, Mạc Vô Kỵ cũng ra tay. Hắn đã sớm muốn xử lý Đại Trụ Thánh Nhân, thứ rác rưởi này dám niết hóa một cái vị diện, vậy mà còn dám ở trước mặt hắn nói chuyện liên thủ.

“Bành!” Sương máu nổ tung, Lâu Dị Y ở trước mặt Lam Tiểu Bố hầu như chẳng có chút năng lực phản kháng nào cả, bị một bàn tay của Lam Tiểu Bố đập thành bã vụn.

Lần này Lam Tiểu Bố không tiếp tục nhẹ tay với gia hỏa này nữa, hắn thậm chí không cần thi triển vòng xoáy không gian, đạo tắc Sát Phạt vừa đánh ra ngoài, tất cả phân hồn có liên quan đến Lâu Dị Y đều biến thành hư vô.

Giết chết Lâu Dị Y, Lam Tiểu Bố thở ra một hơi. Gia hỏa này và Đại Trụ Thánh Nhân, một ngày chưa giết thì trong lòng hắn không thoải mái.

Khúc Bồng bị lĩnh vực Phàm Nhân của Mạc Vô Kỵ trói buộc, trong mắt chỉ có tuyệt vọng. Hắn ta biết mình xong rồi, lần này tuyệt đối sẽ không còn cơ hội luân hồi sống lại nữa.

“Mạc đạo hữu, chỉ cần ngươi đồng ý thả ta một lần, ta đảm bảo sẽ lấy Bất Diệt Chùy cho ngươi. Khúc Bồng ta nói được làm được.” Giọng điệu Khúc Bồng thành khẩn, cho dù là ai cũng có thể từ trong giọng nói của hắn ta thấy được, lời hắn ta nói là thật.

Người xung quanh nghe thấy Bất Diệt Chùy, đều nhanh chóng chuyển toàn bộ lực chú ý lên người Khúc Bồng. Bất Diệt Chùy đó, một trong chín đại bảo vật Khai Thiên.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Bất Diệt Chùy đúng là không tệ, đáng tiếc ta hoàn toàn không coi trọng. Ta đã thề, sau khi biết chuyện vị diện Vô Căn Thần Giới bị niết hóa có liên quan đến ngươi, ta nhất định phải bắt được ngươi, rút hồn luyện phách, sau đó khiến ngươi thần hồn câu diệt. Lúc đầu ta định đến Đại Trụ đạo thành, ta biết người nhất định sẽ núp ở Đại Trụ đạo thành. Không ngờ ngươi lại ra ngoài, còn xuất hiện ở trước mặt của ta. Có thể thấy được đến ông trời cũng muốn tiêu diệt tên cặn bã ngươi.”

Lúc nói chuyện, Mạc Vô Kỵ đã đánh ra một chỉ.

Đạo vận trong nhân thế bao lấy Khúc Bồng, giờ phút này Khúc Bồng đang chìm trong khát vọng nhân sinh, cho dù là một phàm nhân bình thường, sinh tồn trong nhân gian bình thường. Khi đối mặt với tử vong, hắn ta cuối cùng cũng từ trong ý cảnh nhân thế này mà tỉnh lại, hắn ta hoảng sợ nhìn Mạc Vô Kỵ, trong mắt lộ ra hoảng sợ và khát vọng cực độ, hắn ta không muốn chết, hắn ta muốn sống.

Nếu như nói trước đó mỗi lần bị giết, hắn ta đều thề rằng sẽ báo thù, nhưng mà hôm nay, hắn ta biết đây là lần cuối cùng, nếu như lần này mà bị giết, hắn ta sẽ không có cơ hội sống sót nữa.

Phải biết rằng hắn ta chỉ còn thiếu chút nữa là có thể khống chế toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa. Nếu như không phải có người đánh lén, nếu như không phải mấy Tạo Hóa Thánh Nhân kia đồng thời vây công hắn ta, hắn ta tuyệt đối sẽ không rơi vào tình trạng này.

Đáng tiếc là, cho dù hắn ta khát vọng sống sót như thế nào, Mạc Vô Kỵ cũng sẽ không cho hắn ta cơ hội này. Vào giờ phút này, bên tai hắn ta đột nhiên nghe thấy truyền âm của Lam Tiểu Bố, “Khúc Bồng, ngươi muốn biến Đại Tinh Cầu Thuật thành Đại Vũ Trụ Thuật sao? Ta cho ngươi biết, Đại Vũ Trụ Thuật được giấu trong Vũ Trụ Ma, mà Vũ Trụ Ma đang ở trong tay ta, Đại Vũ Trụ Thuật cũng nằm trong tay ta.”

Nghe thấy Đại Vũ Trụ Thuật, khát vọng cầu sinh trong mắt Khúc Bồng càng sâu. Hắn ta biết rõ, Đại Vũ Trụ Thuật có thể giúp hắn ta đột phá Tạo Hóa Thánh Nhân, tiến vào tầng thứ cao hơn.

“Tha cho ta...” Dục vọng cầu sinh điên cuồng bộc phát, Khúc Bồng cuối cùng cũng nói khát vọng của mình ra.

“Phốc!” Sau khi Khúc Bồng nói mấy chữ này, thân thể nổ tung, thế giới nổ tung, vô số phân hồn bị giảo sát, giờ phút này thần hồn hắn ta đã câu diệt.

Đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, cho dù Khúc Bồng nói như thế nào, hắn cũng sẽ không buông tha tên rác rưởi này.

Tất cả tu sĩ đừng ngoài quan sát ở Tạo Hóa phường thị đều theo bản năng mà lui lại sau một chút, giờ phút này bọn hắn mới ý thức được, hai người kia là người mà Tạo Hóa Thánh Nhân muốn giết cũng không giết được.

Đại Mộng Thánh Nhân thì thôi đi, còn Đại Trụ Thánh Nhân trước mắt kia, lúc trước có thể một mình chống cự lại mấy Tạo Hóa Thánh Nhân vây giết. Hơn nữa ở Vĩnh Sinh chi địa là nhân vật nói một không hai, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu cường giả Vĩnh Sinh đối nghịch với hắn ta. Không ngờ được, hôm nay có thể dễ dàng bị giết chết trong một cái phường thị phồn hoa như vậy, không thể phản kháng một chút nào đã bị một chỉ giết chết.

Không có người nào đưa tin ra ngoài, hình ảnh hồn niệm của Lôi Đình Thánh Nhân đã xuất hiện, có thể thấy được Tạo Hóa Thánh Nhân đã sớm biết tình hình ở nơi này. Nếu đã biết tình hình ở nơi này, còn không thấy Tạo Hóa Thánh Nhân đến đây, vậy thì đã nói rõ trong này có vấn đề.

“Tiểu Bố, chúng ta đi thôi, đến Vĩnh Sinh chi thành, biến nơi đó thành đạo tràng của chúng ta.” Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, sau khi giết Đại Trụ Thánh Nhân rồi, toàn thân trên dưới của hắn đều vô cùng thoải mái…

Năm đó khi xảy ra Diệt Thế Lượng Kiếp, hắn chính mắt nhìn thấy vô số sinh mệnh giãy dụa cầu sống trong vị diện vũ trụ đang bị phá vỡ niết hóa, thế nhưng kết quả vẫn chỉ có thể đối mặt với tử vong. Mặc dù hắn đã lấy chính thế giới Phàm Nhân của mình ra để cứu người, mặc dù hắn đã dùng mấy đầu đạo tắc Hồng Mông, nhưng vẫn chỉ có thể cứu được một phần ngàn tỷ mà thôi.

MỘt kẻ tàn ác như vậy, hôm nay cuối cùng cũng bị hắn giết chết.

Chương 2141 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh

Nhân.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đi rồi, giết đi cả hai nhân vật từng khuấy đảo phong vân ở Vĩnh Sinh chi địa. Năm đó Đại Mộng Thánh Nhân chính là người chỉ thiếu một chút nữa là có thể chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hơn nữa thực lực nằm ở đỉnh núi của các tu sĩ Diễn Giới. Còn Đại Trụ Thánh Nhân, mặc dù cũng nổi danh như Đại Mộng Thánh Nhân, nhưng trong thời gian ngắn hắn ta đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, bàn về thực lực, lại có thể nghiền ép cường giả Tạo Hóa bình thường. Hai người này, tuy sau khi trùng sinh thực lực đã giảm rất lớn, nhưng không thể nói giết là giết được.

Tất cả mọi người bên trong Tạo Hóa phường thị đều biết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đi đến đâu, Vĩnh Sinh chi thành. Đây là lời Mạc Vô Kỵ quang minh chính đại nói ra, rõ ràng nếu như người ta đã nói ra, thì sẽ không sợ người khác bao vây, thậm chí không có ý định tiếp tục chạy trốn nữa.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ở Tạo Hóa phường thị khoa trương một trận, không chút hoang mang rời đi. Hầu như chân trước hai người vừa đi, chân sau ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đã đến

“Ba vị tiền bối, hai người Mạc Lam kia quá phách lối. Tạo Hóa phường thị ta không cho phép mở rộng thần niệm, hai người này lại ngang nhiên ở Tạo Hóa phường thị chém giết Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa.” Một tên tu sĩ vừa mới bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân nhìn thấy ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đến, lập tức tiến lên khom người thi lễ, đồng thời báo cáo chuyện mà ai ai cũng biết.

Một phần tu sĩ đoán được nguyên nhân đều cười lạnh, gia hỏa này vừa bước vào Sáng Đạo cảnh, đã muốn ló mặt ra trước các vị Tạo Hóa Thánh Nhân, đáng tiếc lại không biết thời thế.

Ánh Đạo Thánh Nhân từ tốn nói, “Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia chúng ta nhất định phải giết…”

“Bọn hắn chạy trốn đến Vĩnh Sinh chi thành rồi.” Tên Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh này lập tức nói một chuyện mà mọi người đều biết.

Sắc mặt Ánh Đạo Thánh Nhân vẫn như thường, giọng điệu lại càng lãnh đạm, “Cho dù hắn có trốn ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa, chúng ta cũng sẽ chém giết họ. Nhưng mà Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng kia, cũng là người mà chúng ta muốn giết. ĐƯợc rồi, mọi người tản ra đi.”

Nói xong, Ánh Đạo Thánh Nhân đã đi vào trong Tạo Hóa phường thị.

Tên tu sĩ Sáng Đạo này tỉnh ngộ ra, sau đó lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh.

Khúc Bồng bị vẫn lạc như thế nào? Hắn ta bị tứ đại Tạo Hóa Thánh Nhân vây công, sau đó đạo cơ bị phá nát, đạo tắc tán loạn, cuối cùng vẫn lạc ở biên giới Vĩnh Sinh chi địa.

Bây giờ hắn ta lại nhảy ra cáo trạng, bảo bốn vị Tạo Hóa Thánh Nhân lấy lại danh dự cho Khúc Bồng, đây không phải là đang đánh vào mặt bốn vị Tạo Hóa Thánh Nhân sao?

Sở dĩ Khúc Bồng trốn ở chỗ này, nhất định là vì có suy nghĩ dưới chân đèn thì tối. Nếu như không phải Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y rất quen thuộc với Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng, hầu như không ai biết Khúc Bồng đang trốn trong Tạo Hóa phường thị. Tất cả mọi người đoán rằng, cho dù Khúc Bồng có sống lại, nhất định cũng đang trốn ở Đại Trụ đạo thành.

Cũng may người ở đây rất nhiều, nếu như ở nơi ít người, nói không chừng hắn ta đã bị một bàn tay của Tạo Hóa Thánh Nhân đập chết rồi.

…

CHo dù là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân hay Lôi Đình Thánh Nhân, đều ngầm hiểu mà tiến vào Tạo Hóa đại điện của Tạo Hóa phường thị, không có người nào nhắc đến chuyện Vĩnh Sinh chi thành.

Rất rõ ràng, ba người điều hiểu, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố dám công khai nói ra Vĩnh Sinh chi thành, vậy thì đã không sợ bọn hắn đến vây công. TRước đó hai người Mạc Lam mặc dù có mai phục ở bên ngoài đạo tràng của Ánh Đạo Thánh Nhân, nhưng mà cuối cùng đó cũng là đạo tràng của Ánh Đạo Thánh Nhân. Ở đạo tràng của người khác, chỉ có thể bố trí ngắn ngủi, uy lực cũng có hạn. Cho nên hai người kia thấy ba Tạo Hóa Thánh Nhân đến, mới lựa chọn rút lui.

Nhưng bây giờ hai người đến Vĩnh Sinh chi thành, chỗ đó vốn dĩ là đạo tràng của Thiên Địa Thánh Nhân, bây giờ hai người đến đó, nhất định sẽ bố trí một đợt. Cái này đồng nghĩa với chiếm được địa lợi, trong tình huống này, cho dù là ba Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng không thể nào đến Vĩnh Sinh chi thành khi chưa biết tình hình thực hư ở đó thế nào.

Tiến vào Tạo Hóa đại điện, Vĩnh Sinh Thánh Nhân là người đầu tiên nói ra, “Hai vị cảm thấy chuyện này thế nào?”

Lôi Đình Thánh Nhân nhíu mày nói, “Nếu như ở chỗ khác, ba người chúng ta chỉ cần vây giết bọn hắn, bọn hắn sẽ không có cơ hội chạy thoát. Nhưng ở Vĩnh Sinh chi thành, cái này đúng là khó nói.”

Vĩnh Sinh chi thành bọn hắn hầu như đều chưa từng đến đó, bởi vì không hợp với Thiên Địa Thánh Nhân, cho nên đối với chuyện Vĩnh Sinh chi thành có thủ đoạn vây giết gì, bọn hắn cũng không biết rõ.

Ánh Đạo Thánh Nhân lại thở dài nói, “Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa đã tàn lụi, trước đó Bất Diệt Thánh Nhân không rõ tung tích, cuối cùng đệ tử Trang Ung Tử của hắn cũng bị Thiên Địa Thánh Nhân chém giết, còn về sau khi Thiên Địa Thánh Nhân bị giết. Sau đó chính là Thiên Cơ Thánh Nhân xảy ra chuyện…”

“Thiên Cơ đạo hữu không phải đang chữa thương sao? Chờ vết thương của hắn khôi phục, bốn người chúng ta cùng đến Vĩnh Sinh chi thành, ta không tin không thể bắt được hai tu sĩ chỉ mới Sáng Đạo cảnh.” Lôi Đình Thánh Nhân nói.

Ánh Đạo Thánh Nhân lắc đầu, “Thiên Cơ Thánh Nhân không phải đang chữa thương, hắn biết tình hình không ổn, cho nên sau khi báo cho chúng ta biết hai người Mạc Lam rất có thể đang mai phục ta, đã lựa chọn rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa rồi.”

Sau khi Ánh Đạo Thánh Nhân nói xong, ba người đều im lặng. Lời của Ánh Đạo Thánh Nhân có bóng gió chính là Thiên Cơ Thánh Nhân vậy mà lại không nghĩ rằng ba người bọn hắn có thể giết chết hai người Mạc Lam.

Chương 2142 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mới là Sáng Đạo cảnh, đã khiến bọn hắn kiêng kỵ như vậy, nếu như hai tên ngày thật sự bước vào Diễn Giới cảnh rồi vậy Vĩnh Sinh chi địa đâu còn chỗ cho mấy lão gia hỏa bọn họ nữa?

“HÌnh như hai chúng ta và bọn hắn không có thù hận gì quá lớn, vì sao lại đi đến tình trạng như bây giờ?” Lôi Đình Thánh Nhân nhíu mày.

TRước đó những vấn đề này hắn ta khinh thường nghĩ đến, một Tạo Hóa Thánh Nhân còn cần cân nhắc xem có thù với ai, không có thù với ai sao? Bây giờ sau khi ổn định tinh thần, hắn ta mới nghĩ đến bọn hắn và Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố thật sự không có thù hận gì lớn, thậm chí có thể nói là không hề có thù hận. Đặc biệt là hắn ta, càng chẳng có chút liên quan gì đến hai người này.

Ánh Đạo Thánh Nhân từ tốn nói, “Hai người này vừa tiến vào Vĩnh Sinh chi địa, đã bị chúng ta truy sát, ngươi nói xem có thù hay không? Hơn nữa một chút chuyện lông gà vỏ tỏi, trong mắt hai người này giống như trời sập vậy. Ngươi nghĩ mình cũng đã đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, tách vận may của một cái vị diện ra thì có là gì chứ? Nhưng hết lần này đến lần khác, hai người này tu luyện đến Sáng Đạo cảnh, lại chẳng thể nào thông thấu được chút chuyện này. Mặc dù Đại Trụ Thánh Nhân có thù với chúng ta, nhưng Đại Trụ Thánh Nhân luyện hóa một cái vị diện, đây chỉ là thủ đoạn bình thường của Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, nhưng trong mắt hai người này lại cảm thấy không nên làm như vậy.”

Còn một câu nữa Ánh Đạo Thánh Nhân không nói ra, sở dĩ bọn hắn ngăn cản Đại Trụ Thánh Nhân niết hóa một phương vị diện, không phải lo lắng cho trăm triệu vạn sinh linh trong vùng vị diện này, mà là lo lắng Đại Trụ Thánh Nhân sẽ thôi diễn ra Đại Vũ Trụ Thuật chân chính.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân vẫn luôn im lặng, cũng không biết suy nghĩ gì.

Qua nửa nén hương, hắn ta mới chậm rãi nói, “Hai người này nhất định phải diệt trừ, nếu không chúng ta ở Vĩnh Sinh chi địa này không thể sống yên ổn được. Chẳng những phải loại trừ hết, còn phải nhanh chóng diệt trừ. Bọn hắn không phải đến Vĩnh Sinh chi thành sao? Chúng ta sẽ luyện hóa cả Vĩnh Sinh chi thành.”

“Chuyện này làm như thế nào?” Ánh Đạo Thánh Nhân khiếp sợ nhìn Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Tại Vĩnh Sinh chi thành cường giả như mây, cho dù Thiên Địa Thánh Nhân đã vẫn lạc, nhưng Vĩnh Sinh chi thành vẫn còn nằm trong sự khống chế của đại đệ tử Địa Nhất Thánh Nhân của Thiên Địa Thánh Nhân, vẫn cực kỳ phồn hoa. Cho dù hai người Mạc Lam muốn xử lý Địa Nhất Thánh Nhân, muốn luyện hóa Vĩnh Sinh chi thành có nhiều cường giả như vậy, sợ cũng rất khó khăn, hoặc có thể nói là hoàn toàn không thể làm được.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, “Có lẽ là rất khó, nhưng ta có thể làm được, bởi vì Hạo Hãn Đại Chung đang ở trong tay ta.”

Nghe thấy Hạo Hãn Đại Chung, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều vô cùng kinh hãi. Bọn hắn chỉ biết trong tay Vĩnh Sinh Thánh Nhân có một món bảo vật Khai Thiên, nhưng hoàn toàn không biết rõ rốt cuộc bảo vật Khai Thiên trong tay Vĩnh Sinh Thánh Nhân là gì.

Bây giờ bọn hắn mới biết được, hóa ra là Hạo Hãn Đại Chung.

Chỉ cần Hạo Hãn Đại Chung vang lên một tiếng, đạo tắc thiên địa vỡ vụn, vang lên một tiếng nữa, tất cả sinh mệnh đều sẽ bị cuốn vào thế giới trong gương của cái chuông lớn này.

Dùng Hạo Hãn Đại Chung đối địch, hoàn toàn không cần đến tiếng chuông thứ ba. Khi tiếng chuông thứ ba vang lên, vậy thì có nghĩa là tất cả đều đã bị niết hóa hết.

Giờ phút này Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều im lặng, Vĩnh Sinh Thánh Nhân che giấu thật sự rất sâu, thế mà đã có được Hạo Hãn Đại Chung.

…

Vĩnh Sinh chi thành, lúc Địa Nhất Thánh Nhân nghe thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố muốn đến đây, hắn ta lập tức lựa chọn chạy đi.

Sư phụ hắn ta là Thiên Địa Thánh Nhân đã bị vẫn lạc trong tay hai người này, hắn ta ở lại nơi này là cảm thấy tu đạo không có gì hay à?

Chẳng những Địa Nhất Thánh Nhân đi, phần lớn tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi thành đều lựa chọn rời đi. Chủ yếu là vì thanh danh của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không được tốt lắm, hai người này là đối tượng truy sát của Tạo Hóa Thánh Nhân, hơn nữa còn luôn ngăn cản người khác bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam muốn bước vào Tạo Hóa cảnh, kết quả bị phá hư, sau đó còn bị giết. Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn là người kế tiếp của Vạn Đạo Thánh Nhân, là một tu sĩ sắp bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cuối cũng cũng bị giết.

Tu đạo là vì cái gì? Đến Vĩnh Sinh chi địa là vì cái gì? Không phải là vì Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh sao? Hai người Mạc Lam này thì hay rồi, ai muốn vào Tạo Hóa Thánh Nhân, các ngươi lập tức giết. Lý do này hoàn toàn không cần tuyên bố ra ngoài, ai ai cũng có thể đoán được. Các ngươi ngăn cản người khác tiến vào Tạo Hóa cảnh, không phải là vì bản thân mình muốn chứng Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh sao? Cho dù ở khắp Vĩnh Sinh chi địa này, chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân cũng chỉ có chín cái. Cản đi một người, đối với hai người Mạc Lam mà nói sẽ có thêm một phần cơ hội.

Những tu sĩ ở lại Vĩnh Sinh chi thành, trừ một số ít tu sĩ Diễn Giới cảnh ra, phần lớn là Thánh Nhân từ cửu chuyển trở xuống và một phần Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Dù sao thì bọn hắn muốn chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn còn rất xa. Sở dĩ bọn hắn không đi, là bởi vì bọn hắn cảm thấy mình không uy hiếp gì về chính quả đại đạo với hai người Mạc Lam.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không để ý đến những người không rời đi này, sau khi hai người đến Vĩnh Sinh chi thành, đầu tiên là bố trí đại trận phòng ngự đỉnh cấp, sau đó thực hiện chế độ thân phận.

Vĩnh Sinh chi thành là nơi tương lai bọn hắn bế quan chứng đạo Diễn Giới, cho nên cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ, đều không có ý định xây dựng nó thành một đạo thành phồn hoa.

Ngoài ra, hai ngươi cũng không có ý định xua đuổi những tu sĩ không rời đi kia, dù sao thì bọn hắn cũng là kẻ đến sau.

Chương 2143 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam

Vĩnh Sinh Thánh Nhân biết mình lấy Hạo Hãn Đại Chung ra sẽ khiến cho Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân có chút vướng mắc trong lòng, nhưng mà hắn ta cũng bất chấp. Tại sao Thiên Cơ Thánh Nhân lại muốn bỏ đi? CHính là vì hai người Mạc Lam trưởng thành quá nhanh.

Nhưng có một chuyện hắn ta có thể khẳng định, Thiên Cơ Thánh Nhân cũng không biết hắn ta có Hạo Hãn Đại Chung. Nếu như hắn ta dùng Hạo Hãn Đại Chung, khống chế được hai người Mạc Lam, lại có thể xử lý hai người Mạc Lam khi còn chưa trưởng thành. Chỉ cần nhân vật nghịch thiên hai người Mạc Lam này bị xử lý, Vĩnh Sinh chi địa không phải sẽ do Tần Đường hắn ta định đoạt hay sao?

“Ba vị đạo hữu, đã lâu không gặp, không biết ta có thể vào trong ngồi một chút được không.” Ngay khi mọi người đã sắp đạt được nhất trí, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cau mày, lập tức đứng lên. Ba người bọn hắn tốt xấu gì cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, ai có thể len lén xuất hiện ở đại điện Tạo Hóa phường thị mà bọn hắn lại không thể phát hiện ra? Vĩnh Sinh chi địa lại có cường giả như vậy?

“Vị bằng hữu, nếu đã tới, vậy thì hãy vào đây ngồi một chút.” Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng lĩnh vực của hắn ta cũng mở rộng ra ngoài.

Nhưng người tới dường như không thèm để ý đến lĩnh vực ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân chồng chất lên nhau, chỉ không nhanh không chậm bước vào trong đại điện.

“Là ngươi? Trang đạo hữu?” Ánh Đạo Thánh Nhân khiếp sợ nhìn chằm chằm người đến, dường như không dám tin vào mắt mình.

Người đến lại là Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm, đây cũng là một vị Tạo Hóa Thánh Nhân đó. Không phải nói Trang Ấn Trầm đã sớm vẫn lạc rồi sao, cho nên mới để đệ tử Trang Ung Tử ở Bất Diệt Hải tiếp tục truyền bá tên tuổi của hắn ta sao? Nếu như nói Trang Ấn Trầm vẫn không vẫn lạc, vậy vì sao Thiên Địa Thánh Nhân đến Bất Diệt Hải giết Trang Ung Tử, hủy Bất Diệt Hải, Trang Ấn Trầm lại không đứng ra?

Nhưng mà ba người đã nhanh chóng nhìn ra được chỗ không ổn, tu vi của Trang Ấn Trầm mặc dù cũng là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nhưng mà giống như chỉ mới là Sáng Đạo cảnh.

“Trang đạo hữu, có chuyện gì vậy?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân ngồi xuống, thực lực của Trang Ấn Trầm thật sự không thể uy hiếp gì bọn hắn.

Trang Ấn Trầm lập tức ôm quyền nói, “Vì đợi ba vị đạo hữu, ta đã chờ ở chỗ này nhiều năm. Đáng tiếc ba vị đạo hữu mãi không đến, cho mãi đến hôm nay.”

Lúc này ba người mới tỉnh ngộ ra, hóa ra Trang Ấn Trầm đã sớm ở bên trong đại điện chờ bọn hắn, thậm chí đã đợi rất nhiều năm, khó trách trước đó bọn hắn không phát hiện ra.

“Trang đạo hữu ngồi xuống nói chuyện đi.” Ánh Đạo Thánh Nhân chỉ chỉ một cái ghế, hắn ta biết Trang Ấn Trầm cùng một đường với bọn hắn. Hơn nữa, cho dù không phải một đường, cũng không dám rời đi vào lúc này.

“Nói như vậy, lời đồn Trang đạo hữu đã vẫn lạc ở bên ngoài là giả?” Sau khi Trang Ấn Trầm ngồi xuống, Ánh Đạo Thánh Nhân hỏi.

Trang Ấn Trầm thở dài, “Đại đạo của ta đã đến một cái ranh giới, cho nên mặc dù ta không vẫn lạc, nhưng ta lại tự chém đạo pháp của mình, tạo dựng căn cơ đại đạo mới. Đáng tiếc là, khi đại đạo thứ hai của ta sắp thành công, bị một sâu kiến tên là Lam Tiểu Bố phá hư, đồng thời hủy đi đạo cơ thứ hai của ta. Mà bản thể ta đây bởi vì tự trảm đạo pháp, thực lực giảm mạnh. Nếu không thì tên thất phu Cố Ngoạt Trần kia dám diệt Bất Diệt Hải ta, ta sẽ khiến hắn không thể nào đi được nữa.”

Cho dù Trang Ấn Trầm không nói rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ. Trang Ấn Trầm cảm thấy đại đạo của mình có cực hạn, sau đó trảm đi đạo pháp, chuẩn bị tạo dựng đạo cơ thứ hai. Chỉ là trước khi đạo cơ thứ hai của hắn ta thành công, đã bị Lam Tiểu Bố tiêu diệt.

Mà Trang Ấn Trầm cũng vì tạo dựng đạo cơ thứ hai, thực lực bản thân giảm mạnh. Cũng vì thế, sau khi Thiên ĐỊa Thánh Nhân đánh đến tận cửa, hắn ta chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

“Trang đạo hữu chắc hẳn phải biết chúng ta chuẩn bị đi diệt hai người Mạc Lam, không biết Trang đạo hữu có kiến nghị gì?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân chậm rãi nói.

Mặc dù Trang Ấn Trầm bế quan thời gian khá dài, nhưng mà nói tóm lại, bọn hắn cũng xem như người cùng một đường. Hơn nữa bởi vì tu luyện Bất Diệt Đại Đạo, cho nên thực lực vô cùng cường hãn.

Trang Ấn Trầm lập tức ôm quyền nói, “Sở dĩ ta ra ngoài, chính là vì chuyện này. Mặc dù trước đó ta không dám nghe lén nội dung nói chuyện của ba vị, nhưng mà ta đoán ba vị chắc hẳn dự định vây công hai người Mạc Lam ở Vĩnh Sinh chi thành.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân gật đầu, không giấu diếm gì mà nói ra, “Quả thật là như vậy, ta định dùng Hạo Hãn Đại Chung của ta trấn áp Vĩnh Sinh chi thành, sau đó luyện hóa cái thành này.”

Mặc dù Trang Ấn Trầm trốn ở chỗ này, nhưng không dám nghe lén ba người này nói chuyện, bây giờ nghe thấy Vĩnh Sinh Thánh Nhân có Hạo Hãn Đại Chung, trong lòng vẫn kinh ngạc một chút. Nhưng mà lập tức trở lại bình tĩnh, hắn ta thở dài rồi nói, “Nếu như thật sự làm theo lời của Vĩnh Sinh đạo hữu, vậy sợ rằng kế hoạch lần này sẽ thất bại.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cau mày, từ tốn nói, “Trang đạo hữu, ta tin tưởng chắc hẳn ngươi cũng biết Hạo Hãn Đại Chung chứ.”

Trang Ấn Trầm gật đầu, “Đương nhiên biết, đây là pháp bảo tâm hồn đứng đầu, cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ sợ cũng không thể ngăn cản tiếng chuông thứ ba. Nếu như dùng Hạo Hãn Đại Chung đối phó với người khác, thậm chí là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhất định sẽ thành công. Nhưng đối phó với hai người Mạc Lam thì không được, bởi vì có một món pháp bảo, có thể ngăn cản Hạo Hãn Đại Chung.”

“Là pháp bảo gì?” Lôi Đình Thánh Nhân hỏi theo bản năng.

Chương 2144 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam (2)

Trang Ấn Trầm nói rõ từng câu từng chữ, “Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng mọi mô hình kết cấu, sau khi tiếng chuông thứ nhất xuất hiện, chỉ cần có Vũ Trụ Duy Mô, có thể trong thời gian ngắn nhất tạo dựng ra mô hình kết cấu đạo tắc đại đạo của tiếng chuông, đồng thời tìm ra được cách chống cự. Cho nên nói, hai người Mạc Lam chỉ cần có thể ngăn trở tiếng chuông thứ nhất, hai tiếng chuông sau đối với hai người bọn hắn chẳng có chút ảnh hưởng nào cả. Hơn nữa cho dù hai người chưa kịp phản ứng, cũng có thể dùng Vũ Trụ Duy Mô ngăn cản tiếng chuông tiếp theo vang lên.”

Đừng nói là hai tiếng, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu đại đạo tiếng chuông, cho dù sớm hay muộn, có lẽ đối với người mà Vũ Trụ Duy Mô bảo vệ cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào.

“Vũ Trụ Duy Mô đương nhiên là trân quý, nhưng mà nghe nói Vũ Trụ Duy Mô đã sớm thất lạc, chưa bao giờ nhìn thấy mặt trời. Cái này chỉ là tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, hai người Mạc Lam kia mặc dù đã lấy được bảo vật Khai Thiên, nhưng muốn lấy được Vũ Trụ Duy Mô, khả năng không lớn nhỉ? Bất Diệt đạo hữu dựa vào đâu mà nghĩ rằng Vũ Trụ Duy Mô đang ở trên người hai người Mạc Lam kia?” Lôi Đình Thánh Nhân nói.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Vĩnh Sinh Thánh Nhân đều nhìn chằm chằm

Trang Ấn Trầm, bọn hắn biết rõ, nếu như Trang Ấn Trầm đã nói đến Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì không phải là bắn tên không đích.

Trang Ấn Trầm hít một hơi, “Ta hoài nghi Vũ Trụ Duy Mô đang ở trên người Lam Tiểu Bố.”

“Ngươi chỉ đang hoài nghi?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân nhíu mày, nếu như chỉ là hoài nghi, vậy nói ra có ý nghĩa gì?

Trang Ấn Trầm tiếp tục nói, “Mặc dù là hoài nghi, nhưng mà ta nắm chắc hơn chín phần Vũ Trụ Duy Mô đang ở trên người Lam Tiểu Bố. Bởi vì khi ta tạo dựng đạo cơ thứ hai, phân thân ta tách ra đã cầm Bất Diệt Đạo Quyển của ta đi.”

“Ngươi nói là Lam Tiểu Bố đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Bất Diệt Đạo Quyển của ngươi?” Ánh Đạo Thánh Nhân nghi ngờ hỏi một câu.

Trang Ấn Trầm nói, “Bất Diệt Đạo Quyển của ta chỉ mất đi một bộ phận đạo pháp cực nhỏ ở vị diện cấp thấp mà thôi, vì hấp dẫn người có thiên phú tu luyện Bất Diệt Đại Đạo đến chỗ phân thân thứ hai của ta tu luyện, làm như vậy mới có thể giúp ta nhanh chóng hoàn thiện đại đạo thứ hai hơn. Nhưng khi Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, ta cảm nhận được rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố không hề lạ lẫm với Bất Diệt Đại Đạo một chút nào. Giống như Bất Diệt Đại Đạo của ta là từ trên người hắn mà ra, nhưng mà chuyện này rõ ràng không có khả năng. Khả năng duy nhất chính là Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô, tạo dựng ra đạo quyển Bất Diệt Đại Đạo một lần nữa.”

Mặc dù biết Vũ Trụ Ma nằm trong tay Lam Tiểu Bố, nhưng mà bây giờ nghe Bất Diệt Thánh Nhân nói ra, trong lòng mọi người vẫn không nhịn được mà kích động. Bắt được Lam Tiểu Bố, Vũ Trụ Ma chính là của bọn hắn.

“Cái này cũng không thể nói là hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra Bất Diệt Đại Đạo của ngươi chứ?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói.

Trang Ấn Trầm tự giễu cười cười, “Nhưng chính Bất Diệt Đạo Quyển của ta đã biến thành trống khống, nội dung bên trong đạo quyển đều đã biến mất, cái này có thể nói rõ rồi chứ?”

Mọi người đều im lặng, cái này đã nói rõ trên người Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô.

“Bất Diệt đạo hữu đã tới, nhất định là có cách chứ?” Ánh Đạo Thánh Nhân hỏi.

Trang Ấn Trầm gật đầu, “Ta cần các vị giúp ta một chuyện, lấy lại Bất Diệt Chùy của ta, chờ Bất Diệt Chùy về lại trong tay ta, tu vi của ta sẽ tăng lên, ta chắc chắc có niềm tin xử lý được hai người này. Ta và Lam Tiểu Bố thù sâu hơn biển, hắn chẳng những giết đi đạo hồn thứ hai của ta, mà còn dùng Vũ Trụ Ma mài ta thành hư vô, thù này không đội trời chung.”

“Bất Diệt Chùy của Bất Diệt đạo hữu đang ở đâu?” Ánh Đạo Thánh Nhân không nhịn được hỏi. Đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, thế nhưng hắn ta không có bảo vật Khai Thiên, cái này quả thật khiến hắn ta khó chịu.

Nhìn thấy Thiên Cơ Thánh Nhân đã bỏ chạy, Thiên Địa Thánh Nhân bị diệt đi, thậm chí trước mắt chỉ còn lại Bất Diệt Thánh Nhân chỉ còn nửa cái mạng cũng có bảo vật Khai Thiên, dựa vào cái gì mà hắn ta không có?

Trang Ấn Trầm không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ánh Đạo Thánh Nhân, mà lại hỏi ngược lại, “Ta nghe nói Thiên Cơ Thánh Nhân đã đi rồi, mấy vị có biết vì sao Thiên Cơ Thánh Nhân lại muốn rời khỏi

Vĩnh Sinh chi địa không?”

“Chắc hẳn là hắn cho rằng chúng ta không thể diệt được hai người Mạc Lam.” Lôi Đình Thánh Nhân nỏi.

Trang Ấn Trầm cười ha ha, “Có lẽ cái này cũng là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là bởi vì hắn muốn đại đạo tiến thêm một bước.”

“Tiến thêm một bước?” Ánh Đạo Thánh Nhân nhìn chằm chằm Trang Ấn Trầm, hắn ta tu luyện đại đạo phức tạp nhất, nhưng chỉ biết Tạo Hóa Thánh Nhân là đỉnh phong.

Trang Ấn Trầm bình tĩnh nói, “Bởi vì Thiên Cơ Thánh Nhân ở trong Thiên Cơ Cốt biết được Tạo Hóa Thánh Nhân thật ra không thể nào xem là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, ở trên Tạo Hóa Thánh Nhân còn có đại đạo thứ tư, đây là cấp độ vượt xa Thánh Nhân. Cho nên đối với Thiên Cơ Thánh Nhân mà nói, trân quý nhất không phải là Thiên Cơ Bàn, mà là Thiên Cơ Cốt. Cho nên sau khi mất đi Thiên Cơ Cốt, Thiên Cơ Thánh Nhân cảm thấy không cần thiết phải ở lại nơi này nữa, lúc này mới lựa chọn rời đi. Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn hắn đang đi tìm bước thứ tư.”

Vĩnh Sinh Thánh Nhân đột nhiên lên tiếng, “Bất Diệt đạo hữu, ngươi mở đại đạo thứ hai, có phải cũng vì bước ra khỏi Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh?

Bất Diệt Thánh Nhân gật đầu, nghiêm giọng nói, “Không sai, ta quả thật chính là nghĩ như vậy, đáng tiếc đã thất bại trong gang tấc.”

“Mong rằng có thể thỉnh giáo Bất Diệt đạo hữu một chút..” Vĩnh Sinh Thánh Nhân đứng lên, cúi người hành lễ với Trang Ấn Trầm.

Hắn ta mơ hồ cảm nhận được một chút, đáng tiếc cái cảm giác này rất mỏng manh. Bây giờ Trang Ấn Trầm vừa nói ra, hắn ta lập tức rõ ràng. Trước đó sở dĩ hắn ta cảm thấy mơ hồ, đó là bởi vì hắn ta không cảm nhận được điểm cuối tuổi thọ của mình, cho nên nghĩ rằng mình đã vĩnh sinh.

Chương 2145 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Vĩnh Sinh chi thành, từ khi hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến làm chủ nơi này, nơi này dường như trở nên khá yên tĩnh.

Nhưng nửa năm qua đi, mỗi một tu sĩ sinh tồn ở Vĩnh Sinh chi thành đều nhận ra, sau khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến đây, những chuyện đã làm dường như không giống với lời đồn bên ngoài.

Nghe đồn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ rất thích chặt đứt đại đạo của người khác, chỉ cần là tu sĩ có tiềm lực, bọn hắn đều sẽ giết chết, nếu không sẽ uy hiếp đến bọn hắn. Trừ cái đó ra, hai người này còn thích cướp pháp bảo của người khác. Bọn hắn ngay cả pháp bảo của Thiên Cơ Thánh Nhân và Thiên Địa Thánh Nhân cũng cướp, đừng nói là tu sĩ tầm thường.

Nhưng mà trên thực tế là, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sau khi đến đây, không động đến một cây kim sợi chỉ với tu sĩ tầm thường khác. Không chỉ như vậy, toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành còn có thêm một đống pháp bảo Khôi Lỗi có trí năng.

Những con rối này, đương nhiên là do Mạc Vô Kỵ luyện chế ra. Mặc dù tu vi đều thuần một cấp là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng mà không có người nào dám động đến những con rối này. Bởi vì mọi người đêu biết, những con rối này là của hai kẻ hung ác kia.

KHiến đông đảo tu sĩ sinh sống ở Vĩnh Sinh chi thành mừng rỡ chính là, sau khi những con rối này ra ngoài, đầu tiên là lấy đi những động phủ, thương lâu, cửa hàng và những sản nghiệp bị bỏ trống, nhưng đối với động phủ, thương lâu của những người chưa đi thì không động đến một chút nào. Thứ hai là làm ra hệ thống thân phận, chỉ có tu sĩ Vĩnh Sinh chi thành, mới có thể dựa vào thân phận tự do ra vào.

Nếu như là tu sĩ ngoại lai, nhất định phải có đảm bảo, nếu không thì sẽ không cho phép tiến vào Vĩnh Sinh chi thành ở. Nếu như tạm thời tiến vào Vĩnh Sinh chi thành, vậy thì phải mua một ngọc phù tạm thời. Một khi đến thời gian, phải lập tức rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành.

Các cửa hàng và thương lâu ở Vĩnh Sinh chi thành, chỉ cần đúng thời gian phải giao nộp tiền thuế nhất định, những vấn đề an toàn khác chỉ cần giao cho những con rối này là được.

Trước đó Vĩnh Sinh chi thành có Địa Nhất Thánh Nhân tọa trấn, cộng thêm có một vị Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn luôn bế quan, cũng khá an toàn, không tồn tại hành vi đánh nhau. Nhưng mà phách lối ngang ngược, các loại hành vi xấu tốt, Địa Nhất Thánh Nhân cũng chẳng muốn quản. Nếu như người khác làm ăn lừa gạt ngươi, vậy thì ngươi chỉ có thể tự chịu. Nếu như ngươi dám phản kháng, thậm chí ra tay, vậy thì sẽ lập tức bị giết chết, ai quản ngươi đúng hay sai? CHỉ có thể trách mắt ngươi không sáng thôi.

Bây giờ thì khác rồi, sau khi những con rối này chế định chế độ ở đạo thành, bất kỳ hành vi phách lối ngang ngược nào đều có thể đến Vĩnh SInh Thương Nha báo cáo. Hơn nữa chỉ cần ngươi đi báo cáo, con rối của Vĩnh SInh Thương Nha sẽ đi điều tra, một khi điều tra chuyện là thật, vậy thì người có hành vi phách lối ngang ngược sẽ bị đại trận giảo sát. Nếu như điều tra ra ngươi vu oan, hãm hại người khác cũng sẽ bị đại trận giảo sát. Thế giới đồ vật của người bị giảo sát, một nửa giữ trong nha môn, một nửa đưa cho bên có lý.

Trước đó còn có một vài người không thèm để ý, bởi vì theo bọn hắn nghĩ, cho dù Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố lợi hại như thế nào, cũng sẽ không đi quản chuyện mọi người giao dịch. Dù sao thì ở Vĩnh Sinh chi địa, mọi người đều theo đuổi vĩnh sinh, ai mà nhàn rỗi đi quản những chuyện nhàm chán này?

Nhưng mà sau khi mấy con rối ở Vĩnh Sinh chi thành dùng đại trận giảo sát giết đi mấy tên phách lối ngang ngược rồi, mọi người mới biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thật sự là ăn no rửng mở, hai người mạnh như vậy, lại đi quản loại chuyện không có chút ý nghĩa với chuyện tu luyện như vậy. Cũng bởi vì như vậy, hoàn cảnh giao dịch ở nơi này cũng trở nên tốt hơn. Không có hành vi phách lối ngang ngược, hoặc là bán đồ xấu giả thành đồ tốt xảy ra.

Theo thời gian thay đổi, Vĩnh Sinh chi địa có càng ngày càng nhiều tu sĩ đều biết hoàn cảnh công bằng của Vĩnh Sinh chi thành. Một phần tu sĩ bắt đầu quay về Vĩnh Sinh chi thành một lần nữa, một vài tu sĩ trước đó không ở Vĩnh Sinh chi thành cũng dần dần kéo đến. Chỉ là cho dù trước đó ngươi có ở Vĩnh Sinh chi thành hay không, rời đi thì dễ, muốn quay lại lần nữa lại chẳng phải chuyện gì dễ dàng. Chẳng những phải giao nộp một lượng lớn đạo tinh, hoặc là đạo mạch, mà còn phải trải qua thời gian dài quan sát. Trong thời gian quan sát, có bất cứ hành vi nào vi phạm quy củ của Vĩnh Sinh chi thành, đều sẽ bị đuổi đi hoặc chém giết.

Rất nhanh, những người này đã phát hiện ra, cho dù là lấy bảo vật tốt ra giao dịch ở nơi bình thường, giao dịch ở hội đấu giá, chỉ cần ngươi làm theo quy củ giao nộp tiền thuế, không có người nào dám cướp đoạt, cũng không có ai nhòm ngó đến, đây là sự thật. Hơn nữa hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cho đến bây giờ cũng không lộ diện, càng không phải là người đi theo dõi người khác để cướp đồ tốt.

Dần dà, đồ tốt xuất hiện ở Vĩnh Sinh chi thành cũng càng ngày càng nhiều. Mấy năm sau, chỉ cần là đồ tốt, đều sẽ đến Vĩnh Sinh chi thành cạnh tranh bán ra ngoài.

Tạo Hóa phường thị cũng dần dần mai một đi, dù sao thì nhiều năm trước Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã giết đi hai tu sĩ ở Tạo Hóa phường thị, cũng không thấy mấy Tạo Hóa Thánh Nhân ra ngoài nói chuyện, chứ đừng nói đến chuyện truy sát đến Vĩnh Sinh chi thành.

Mấy Tạo Hóa Thánh Nhân chẳng những không có làm gì Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, thậm chí còn mai danh ẩn tích. Tạo Hóa Thánh Nhân biến mất, cũng dẫn đến chuyện không có người nào dám tùy tiện đến đạo thành khác bán bảo vật đỉnh cấp ra. Cái này càng khiến nhiều tu sĩ cho rằng, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố sắp trở thành Chúa Tể của toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa. TRong lúc nhất thời, Vĩnh Sinh chi thành trở thành trung tâm của Vĩnh Sinh chi địa , đất trống nơi này căn bản khó mà mua được.

…

Chương 2146 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Vĩnh Sinh chi thành có hai động phủ mà người khác không thể đến gần, một cái là động phủ của Mạc Vô Kỵ, một cái là động phủ của Lam Tiểu Bố.

Nhưng mà cho dù là Mạc Vô Kỵ hay là Lam Tiểu Bố, từ khi tiến vào động phủ thì chưa từng xuất hiện. Cho nên tin đồn không tốt liên quan đến hai người, cũng dần dần nhạt đi.

Giờ phút này cho dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố, đều đang nghiên cứu Thiên Cơ Cốt.

Khác với lúc trước khi Khổng Dương Sơn nghiên cứu bạch cốt, Lam

Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ở chỗ này không có đạo tắc Táng Đạo quấy nhiễu, trong lòng bọn hắn không hề suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác để cảm nhận mỗi một khí thế đạo vận bên trong Thiên Cơ Cốt.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn chưa thèm để ý đến, hắn cho rằng Thiên Cơ Cốt chính là xương cốt của một vị tu sĩ khổng lồ nào đó để lại. Nhưng khi hắn cảm nhận được một loại đạo tắc đại đạo cao hơn Vĩnh Sinh chi địa, lập tức nhận ra, có lẽ mình đã đoán sai rồi.

Tạo Hóa Thánh Nhân mà hắn đã tiếp xúc qua, cho dù là Thiên Cơ Thánh Nhân hay Thiên Địa Thánh Nhân, khí thế đại đạo đều cách biệt rất xa với khí thế đại đạo trong cái bạch cốt này, thậm chí là không nằm trên cùng một đẳng cấp.

Đây tuyệt đối là cường giả cao cấp hơn Tạo Hóa Thánh Nhân, nói cách khác bọn hắn trước đó đã suy đoán đúng, Tạo Hóa Thánh Nhân không phải là vĩnh sinh, bởi vì còn có người còn mạnh hơn Tạo Hóa Thánh Nhân.

Sau khi biết phía sau Tạo Hóa Thánh Nhân còn có cảnh giới càng cao hơn, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục nghiên cứu Thiên Cơ Cốt nữa, hắn quyết định ở chỗ này chứng đạo Diễn Giới cảnh. Cho dù mấy tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia có đến nơi này vây giết hắn và Mạc Vô Kỵ hay không, sau khi chứng đạo Diễn Giới cảnh thì mới có cơ hội làm rõ xem đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân có phải có bước thứ tư hay không.

…

Mắc dù Vĩnh Sinh chi địa rộng lớn, nhưng nơi tốt thì lại không nhiều. Nếu không thì Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng sẽ không lựa chọn Vĩnh Sinh chi thành làm đạo tràng để bọn hắn chứng đạo Diễn Giới cảnh.

Nhưng ở Vĩnh Sinh chi địa vẫn còn một số bí cảnh Không Gian khác tồn tại, không gian Hỗn Độn chính là một nơi như vậy. Năm đó không gian Hỗn Độn, chính là không gian đứng đầu ở Vĩnh Sinh chi địa, vô số tu sĩ tiến vào nơi này tìm kiếm cơ duyên. Bên trong cũng thật sự có rất nhiều đồ tốt, ví dụ như Không Gian đạo tinh, KHông Gian Đạo Quyển, trận bàn Không Gian, thậm chí là các loại bảo vật đạo tắc Không Gian.

Nhưng mà bởi vì có quá nhiều tu sĩ vào đó, chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đến ngàn năm, toàn bộ không gian Hỗn Độn đều bị vơ vét không còn gì. Bảo vật trong không gian Hỗn Độn hầu như đã bị lấy đi hết, đạo tắc ở nơi này cũng bị phá vỡ thành mảnh nhỏ, qua thời gian dài, nơi này đã biến thành vùng đất bị vứt bỏ không có dấu chân nào.

KHông có người nào biết, ở trong vùng đất bị vứt bỏ này, còn có một người đang nỗ lực cảm ngộ đại đạo của mình. Hơn nữa từ dao động đạo vận trên người nàng, có thể thấy được là đang chuẩn bị để chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Ở chỗ này cảm ngộ đại đạo, đương nhiên chính là Tề Mạn Vi. Năm đó Không Gian Đạo Quyển là do cha nàng Tề HUyên lấy được, sau khi cha nàng là Tề HUyên lấy được Không Gian Đạo Quyển đã truyền lại cho nàng, tiếp theo mới mời Quý Tòng KHông đến cùng nhau xem Không Gian Đạo Quyển, rồi bị Quý Tòng Không sát hại.

Cho dù Tề HUyên đã bị giết, nhưng Tề HUyên đã nói bí mật của không gian Hỗn Độn cho Tề Mạn Vi biết. Cái bí mật này, chính là nơi mà hắn ta lấy được Không Gian Đạo Quyển. Ở trong không gian Hỗn Độn này, còn có một cái thế giới không gian. Bởi vì hắn ta là người đầu tiên đến cái thế giới không gian này, cho nên đã để lại niệm ký hồn huyết của mình. Chỉ có hắn ta, hoặc là người thân trực hệ với hắn ta, mới có thể dựa vào huyết hồn của mình để vào trong thế giới không gian này.

Lúc trước Tề Mạn Vi mời Lam Tiểu Bố, đồng thời nói cho Lam Tiểu Bố biết một nơi bí ẩn, đó chính là cái thế giới không gian ở trong cái không gian Hỗn Độn này. Lam Tiểu Bố không muốn đến, vậy nàng chỉ có thể một mình đến đây chuẩn bị chứng đạo Tạo Hóa cảnh.

Lúc này đạo tắc Không Gian đang vờn quanh người Tề Mạn Vi, còn có đạo tắc Thời Gian lưu chuyển. Hầu như cứ qua một giây, khí thế của nàng lại tăng thêm một cấp độ.

Tu luyện đại đạo Không Gian đã nhiều năm, cũng lấy đại đạo Không Gian để chứng đại đạo Vĩnh Sinh, đồng thời tu luyện đến DIễn Giới cảnh. Tề Mạn Vi tự hiểu tư chất của mình, có thể tu luyện đến Diễn Giới cảnh đã xem như là cực hạn.

Chỉ là không ngờ Lam Tiểu Bố có thể lấy ra công pháp Không Gian Đạo Quyển phù hợp với đại đạo của nàng như vậy, không chỉ có thế, còn lấy ra Thời Gian Đạo Quyển cùng nhau hỗ trợ cho Không Gian Đạo Quyển, cái này khiến cảm ngộ đại đạo của Tề Mạn Vi vốn đang đình trệ từ từ tăng lên. Trong cái thế giới không gian không có ai quấy rầy này, cảm ngộ đại đạo của nàng tiến triển cực nhanh.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm, Tề Mạn Vi đột nhiên mở to hai mắt, khí thế đại đạo Thời Không quanh người dường như đã lên đến mức cực hạn. Giờ phút này, đại đạo Thánh Nhân của nàng đã không còn là lĩnh vực Không Gian nữa, mà là đã diễn hóa thành lĩnh vực Thời Không.

Tề Mạn Vi đứng lên, khí thế đạo tắc càng lúc càng rõ ràng, nàng cảm ngộ được đạo tắc Tạo Hóa, cảm ngộ đến thời cơ đột phá Tạo Hóa

Thánh Nhân. Chỉ cần nàng muốn, một khắc sau nàng có thể trở thành một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chuyện mà trước đó cho rằng cả đời cũng không thể làm được, lúc này lại rõ ràng đến thế, nàng ngược lại vô cùng bình tĩnh.

“Tề Mạn Vi ta hôm nay chứng đạo Tạo Hóa, tạo dựng ra lĩnh vực Thời Không Thánh Nhân thuộc về chính mình…”

Chương 2147 - Vây giết Mạc Lam.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác tại Vĩnh Sinh chi địa, sâu trong Hạo Hãn Địa UYên. Một chiếc búa lớn đột nhiên bay lên, mà bên trên cái búa lớn này có một nam tử đang ngồi, đạo vận quanh người hắn ta lưu chuyển, khí thế không ngừng tăng vọt.

Từng đạo đạo tắc đại đạo dần dần ngưng luyện thành một cái thế giới Vĩnh Sinh hoàn toàn mới, thế giới này bao bọc lấy nam tử, không ngừng kéo khí thế Thánh Nhân của nam tử lên.

Khi khí thế này tăng lên đến mức cực hạn, nam tử này đột nhiên đứng lên, chỉ nhấc tay một cái đã cuốn lên từng đạo đạo tắc đại đạo, “Trang Ấn Trầm ta hôm nay chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, lấy Bất Diệt Đại Đạo làm đạo cơ, vấn đỉnh Vĩnh SinH!”

Sau khi đạo ngôn của Trang Ấn Trầm vừa dứt, toàn bộ Hạo Hãn Đại Uyên đều bị bao phủ bởi đạo tắc Bất Diệt. Trang Ấn Trầm thì đã hoàn toàn dung nhập vào trong đạo tắc Bất Diệt, cả người cùng đạo tắc đều từ từ mờ đi.

Ở nơi xa, ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đang hộ pháp cho Trang Ấn Trầm đều im lặng không nói, trong lòng Ánh Đạo Thánh Nhân là khó chịu nhất. Mọi người hợp lực giúp Trang Ấn Trầm lấy lại Bất Diệt Chùy còn chưa nói, còn phải hộ pháp cho Trang Ấn Trầm.

Cho dù trong lòng mọi người đều không nói gì, nhưng mà đều biết rõ, trước đó Trang Ấn Trầm đã lừa bọn hắn.

Bọn hắn vẫn cho rằng sau khi Trang Ấn Trầm lấy được Bất Diệt Chùy, chỉ chứng đạo Diễn Giới cảnh mà thôi, nhưng không ngờ trong Bất Diệt Chùy có phong ấn đạo tắc Bất Diệt Đại Đạo Tạo Hóa cảnh của Trang Ấn Trầm. Hơn nữa người ta đã sớm là Diễn Giới cảnh, chỉ là che giấu đi mà thôi. Bây giờ Bất Diệt Chùy đến tay, trực tiếp ngồi vững vị trí Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi.

Trang Ấn Trầm bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, khác biệt rất lớn với kế hoạch của bọn hắn. Theo bọn hắn nghĩ, chờ Trang Ấn Trầm lấy được Bất Diệt Chùy rồi, giúp bọn hắn diệt trừ hai người Mạc Lam, Trang Ấn Trầm vẫn sẽ phải là tiểu đệ của ba người họ.

Nhưng bây giờ Trang Ấn Trầm chẳng những lấy được Bất Diệt Chùy, còn trực tiếp đứng vững ở Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đây không phải chuyện bọn hắn cần.

“Ha ha, tâm cơ đúng là rất sâu.” Lôi Đình Thánh Nhân không nhịn được đậu đen rau muống một câu.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân từ tốn nói, “Những chuyện này không cần nói nữa, bây giờ đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất là phải đoàn kết lại với nhau, xử lý hai người Mạc Lam. Thực lực Trang đạo hữu càng mạnh, đối với chúng ta sẽ càng có lợi hơn.”

Nói thì là nói như vậy, nhưng mà trong lòng có thật sự nghĩ như vậy không thì có lẽ chỉ có Vĩnh Sinh Thánh Nhân biết rõ.

Giờ phút này, toàn bộ tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi thành đều cảm nhận được khí thế đại đạo Tạo Hóa phủ xuống, đạo tắc Tạo Hóa mênh mông, kèm theo tiếng đạo âm rền vang.

Tất cả mọi người đều biết, đây là có người chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Vĩnh Sinh chi địa đã qua bao nhiêu năm rồi không có người chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Không ngờ sau khi Thiên Địa Thánh Nhân vẫn lạc, lại có người chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa.

TRong lúc nhất thời, Thông Tin Châu của ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều không ngừng nhận được tin tức, nói cho ba người biết, Vĩnh Sinh chi địa lại có thêm một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Ánh Đạo Thánh Nhân từ tốn nói, “Toàn bộ người ở Vĩnh Sinh chi địa đều biết có người bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có lẽ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kia cũng đã biết rồi.”

“Biết thì sao chứ? Lần này chúng ta quang minh chính đại luyện hóa Vĩnh Sinh chi thành. Đáng tiếc Thiên Cơ đạo hữu đã sớm đi, nếu như Thiên Cơ Thánh Nhân không đi, năm người chúng ta cùng đến đó, hai người Mạc Lam kia có nghịch thiên đến đâu, bảo vật Khai Thiên trong tay có nhiều, cũng chỉ có thể quỳ.” Trong giọng nói của Vĩnh Sinh Thánh Nhân có ẩn chứa lệ khí và bất mãn.

“Ha ha…” Trang Ấn Trầm cười ha ha một tiếng, đã từ trong Hạo Hãn Đại Uyên bước ra, xuất hiện trước mặt ba người.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng cười ha ha một tiếng, ôm quyền nói, “Chúc mừng Trang đạo hữu chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa, bước vào hàng ngũ của chúng ta.”

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng giờ phút này đều cười tủm tỉm tiến lên chúc mừng.

Dù sao thì cũng là có bọn hắn giúp đỡ, Trang Ấn Trầm mới có thể chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa. Không nên đến cuối cùng, người tốt cũng đã làm rồi, kết quả lại chẳng được chút gì.

Tâm tình của Trang Ấn Trầm cũng vô cùng vui dướng, mặc dù tìm kiếm bước thứ tư đại đạo thất bại, nhưng mà hôm nay hắn ta lại quay về Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa. Cho dù có chơi một chút tâm cơ, nhưng vì có thể quay lại Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa, chơi một chút tâm cơ thì có là gì đâu chứ?

“Trang đạo hữu, ta cảm thấy chúng ta nên thương lượng trước chuyện nên làm, không nên chậm trễ nữa. Một khi để Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố trưởng thành, không, chỉ cần để hai người này bước vào Diễn Giới cảnh, đối với chúng ta mà nói chính là tai họa.” Ánh Đạo Thánh Nhân chào hỏi xong, lập tức nói đến chuyện vây giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

Bây giờ chuyện mấy người bọn hắn lo lắng nhất chính là Trang Ấn Trầm qua cầu rút ván, sau khi bọn hắn giúp Trang Ấn Trầm lấy được Bất Diệt Chùy, đồng thời giúp Trang Ấn Trầm chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa, Trang Ấn Trầm lại trở mặt không quen biết, xoay người rời đi.

Với thực lực của Trang Ấn Trầm, nếu như bây giờ hắn ta trở mặt không quen, vậy ba người bọn hắn thật sự không thể làm gì được đối phương.

Chương 2148 - Vây giết Mạc Lam. (2)

KHiến ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân thở phào chính là, sau khi nghe Ánh Đạo Thánh Nhân nói, sắc mặt Trang Ấn Trầm lập tức nghiêm túc lại, “Không sai, chuyện này nên làm sớm, không được chậm trễ, bây giờ chúng ta lập tức đến Vĩnh Sinh chi thành. Lam Tiểu

Bố kia lấy đi Bất Diệt Đạo Quyển của ta, ta sẽ khiến hắn phải nhả ra. Thứ trên người Lam Tiểu Bố, mọi người cứ chia nhau, nhưng Lam Tiểu Bố, ta phải bắt đi.”

Còn một câu nữa hắn ta chưa nói, hắn ta muốn bắt Lam Tiểu Bố đi, chính là muốn lấy được đạo tắc đại đạo của Lam Tiểu Bố, sau đó tìm kiếm cơ hội đi vào bước thứ tư.

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Ánh Đạo Thánh Nhân không chút do dự nói, hắn ta và Lam Tiểu Bố không có thù hận gì nhiều. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố quyết tâm muốn giết hắn ta, hơn nữa hắn ta cũng muốn lấy bảo vật Khai Thiên trên người Lam Tiểu Bố. Chỉ cần phân chia thứ trên người Lam Tiểu Bố, đối với bản thân Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng không để ý.

…

Bên ngoài Vĩnh Sinh chi thành, Lam Tiểu Bố đang cảm ngộ đạo tắc đại đạo Diễn Giới cảnh, nhưng hết lần này đến lần khác, vào lúc này, hắn lại tiếp xúc với rất nhiều khí thế đạo tắc không hợp với đại đạo Trường Sinh của hắn. Hơn nữa những đạo tắc này còn vô cùng rõ ràng, bắt đầu quấy nhiễu hắn tiếp tục cảm ngộ đại đạo.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, tự lẩm bẩm, “Đây là có người chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Cho nên Vĩnh Sinh chi địa có đạo tắc cảm ứng?”

Cái đạo tắc cảm ứng này khiến hắn không thể nào tĩnh tâm ngộ đạo được, không chỉ như vậy, trong loại đạo tắc này, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được chút quen thuộc, giống như là…

CHẳng lẽ là nữ nhân Tề Mạn Vi kia? Sao trong những đạo tắc này lại có khí thế quy tắc Không Gian và quy tắc Thời Gian quen thuộc như vậy? Không đúng, còn có một loại đạo tắc hắn chưa từng thấy qua, đây tuyệt đối không phải là đại đạo của Tề Mạn Vi.

“Tiểu Bố!” Bên ngoài có giọng nói của Mạc Vô Kỵ truyền đến.

Lam Tiểu Bố đi ra khỏi động phủ, hắn cũng không thể nào tiếp tục cảm ngộ nữa.

“Vô Kỵ, ngươi có cảm nhận được không, có người vừa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh?” Sau khi Lam Tiểu Bố ra ngoài lập tức nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Không sai, là có người chứng đạo Tạo Hóa cảnh. Nhưng mà ta không quan tâm chuyện này lắm, cái ta lo lắng chính là, chúng ta không thể ở chỗ này chứng đạo Diễn Giới. Ngươi nghĩ lại mà xem, có người chứng đạo Tạo Hóa cảnh, vậy mà đã gây nên động tĩnh lớn như vậy, có thể thấy được chính quả Tạo Hóa cảnh ở Vĩnh Sinh chi địa có liên quan rất mật thiết với Vĩnh Sinh chi địa. Nếu như chúng ta ở chỗ này chứng đạo Diễn Giới cảnh, nói không chừng vĩnh viễn cũng không thể chứng đạo Tạo Hóa cảnh, chứ đừng nói là vượt qua Tạo Hóa cảnh. Cái này không liên quan đến đại đạo của chúng ta, mà là có liên quan đến quy tắc thiên địa, vận may thiên địa và chính quả của vùng vị diện này.”

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành nói, “Ta cũng có cảm giác này. Thậm chí ta còn cảm nhận được, một khi chứng đạo Diễn Giới, sẽ hoàn toàn bị cầm chân trong vùng vị diện vũ trụ này. Tu vi cao nhất chính là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hơn nữa cũng giống như lời ngươi nói, còn chưa nhất định có thể chứng Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, còn phải xem tâm trạng của Thiên Đạo ở nơi này, có đưa chính quả Tạo Hóa Thánh Nhân cho chúng ta hay không.”

“Đúng, chúng ta tu luyện chính là đại đạo tự thân, từ một góc độ nào đó mà nói, một khi chúng ta chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đạo tắc đại đạo tự thân rất có thể sẽ ngang bằng với đạo tắc đại đạo của Vĩnh Sinh chi địa, thậm chí còn cao hơn đạo tắc đại đạo của nơi này. Cái này có thể chính là điểm mấu chốt trói buộc chúng ta tiếp tuc chứng đạo cảnh giới tiếp theo.” Mạc Vô Kỵ vô cùng thông thấu.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, “Ta lo lắng nhất chính là, chúng ta chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, cũng không biết có gây ra trói buộc đại đạo chúng ta sau này không?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Sẽ không, chúng ta chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân, đều là ở Táng Đạo đại nguyên, mặc dù ở Táng Đạo đại nguyên cũng là Vĩnh Sinh chi địa, nhưng mà đạo tắc thiên địa rõ ràng không hợp với Vĩnh Sinh chi địa. Tất cả tu sĩ không tu luyện đại đạo tự thân sau khi tiến vào Táng Đạo đại nguyên, đều sẽ bị mai táng đi đạo tắc của bản thân.

Thậm chí ta còn nghĩ rằng, lực chiến đấu của chúng ta mạnh hơn những người cùng cấp ở Vĩnh Sinh chi địa rất nhiều, Rất có thể là trừ chuyện chúng ta tu luyện đại đạo tự thân, còn một nguyên nhân nữa chính là chúng ta không chứng đạo ở Vĩnh Sinh chi địa, không bị trói buộc đạo tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa, nếu không thì chỉ sợ chúng ta đã sớm bị Tạo Hóa Thánh Nhân xử lý rồi.”

Ngay khi hai người còn đang thương lượng chuyện không thể ở đây chứng đạo Diễn Giới, một khí thế đại đạo đáng sợ đột nhiên nghiền ép đến.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, hai người lập tức hiểu rõ có chuyện gì, có Tạo Hóa Thánh Nhân muốn phong ấn bọn hắn trong Vĩnh Sinh chi thành, sau đó luyện hóa bọn hắn.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, giơ tay ra cầm lấy Phàm Nhân Kích, “Những người này đúng là rất coi trọng mình, lại muốn phong ấn chúng ta ở chỗ này, luyện hóa toàn bộ đạo thành…”

Hầu như ngay khi Mạc Vô Kỵ dứt lời, một tiếng chuông dường như muốn xé rách Vĩnh Sinh chi địa vang lên.

Coong…

Tiếng chuông này giống như phát ra từ sâu trong linh hồn của con người, giống như có một cái búa nặng ngàn cân đánh sâu vào tâm hồn hai người, sắc mặt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lập tức trắng bệch, đạo vận nhanh chóng tán loạn.

Cùng lúc đó, toàn bộ tu sĩ trong Vĩnh Sinh chi thành đều nôn ra máu, tu vi hơi thấp một chút thì trực tiếp mất mạng, tu vi mạnh một chút, sau khi tiếng chuông mênh mông này vang lên cũng chỉ có thể vô lực ngồi trên mặt đất, mặc cho đạo vận tán loạn, chuyện bọn hắn có thể làm chỉ là ổn định đạo cơ đại đạo của mình, đừng để đạo cơ đại đạo tiếp tục bị niết hóa.

Chương 2149 - Khốn cảnh.

Mạc Vô Kỵ nôn ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt nói, “Đây là tiếng chuông của Hạo Hãn Đại Chung, chúng ta nhất định phải đi ngay bây giờ, nếu không sau khi tiếng chuông thứ ba vang lên, chúng ta sẽ bị Hạo Hãn Đại Chung trấn áp ở chỗ này, sau đó trơ mắt nhìn người khác luyện hóa chúng ta.”

Sau khi thần niệm của Lam Tiểu Bố không cảm nhận được đạo tắc từ tiếng chuông này, đã biết chuyện này hơi gay go rồi, đầu tiên hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu đạo tắc của tiếng chuông. Lúc này hắn nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, cũng lau đi vết máu ở khóe miệng rồi trả lời, “Vô dụng, đạo tắc tiếng chuông này đã khóa Vĩnh Sinh chi thành lại rồi, bên ngoài còn có ba tên Tạo Hóa

Thánh Nhân…”

Lam Tiểu Bố nói đến đây, theo bản năng mà dừng lại, Mạc Vô Kỵ thở dài, “Ngươi cũng nghĩ đến rồi đi, phải là bốn Tạo Hóa Thánh Nhân liên thủ phong ấn toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành. Chúng ta quá bất cẩn, vậy mà không phát hiện ra trước.”

Rõ ràng, hai người đều đã đoán ra được, Tạo Hóa Thánh Nhân vừa tấn cấp trước đây không lâu đang liên thủ với mấy người Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

“Bảo vật Khai Thiên cũng có thể kiên trì được một lúc, nhưng mà chúng ta nhất định phải tìm ra biện pháp trong thời gian ngắn nhất.” Mạc Vô Kỵ vừa nói xong thì định lấy Thiên Cơ Bàn ra.

“Thiên Cơ Bàn không thể dùng được, đây là đạo tắc Khai Thiên từ Hạo Hãn Đại Chung, ngươi cứ dùng tốc độ nhanh nhất cảm ngộ đạo tắc Khai Thiên từ Hạo Hãn Đại Chung trước đi, chờ ta dùng Vũ Trụ Duy Mô che chắn toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành lại.” Lam Tiểu Bố vội vàng nói, sau đó đưa một cái ngọc giản cho Mạc Vô Kỵ.

Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong đạo tắc Khai Thiên của Hạo Hãn Đại Chung, bọn hắn cần phải cảm ngộ loại đạo tắc tiếng chuông này trước, mới có thể miễn cưỡng ở lại chỗ này được. Cũng may Lam Tiểu Bố biết rõ Vũ Trụ Duy Mô có thể ngăn cản được âm thanh của Hạo Hãn Đại Chung, chỉ cần ngăn cản âm thanh của Hạo Hãn Đại Chung lại, vậy bọn hắn có thể từ từ ra tay.

Mạc Vô Kỵ có Khải Đạo Lạc, hầu như vừa cầm đến ngọc giản đạo tắc mà Lam Tiểu Bố đưa tới, đã có thể hiểu rõ đạo tắc tiếng chuông của Hạo Hãn Đại Chung. Lúc này khí thế quanh người hắn bắt đầu tăng cao, sau đó lĩnh vực Phàm Nhân của hắn bắt đầu dung nhập đạo tắc Phàm Nhân mới, dao động đạo tắc từ tiếng chuông kia cũng nhanh chóng biến mất.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố cũng dùng loại đạo tắc này che đi bản thân, đồng thời lấy Vũ Trụ Duy Mô ra.

Vũ Trụ Duy Mô đang điên cuồng mở rộng, Lam Tiểu Bố muốn dùng Vũ Trụ Duy Mô để bảo vệ toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành.

Chỉ là Vũ Trụ Duy Mô chỉ vừa mới mở rộng được một nửa, một luồng khí thế đáng sợ đột nhiên nghiền ép xuống, khiến Vũ Trụ Duy Mô không thể nào mở rộng ra thêm được nữa.

Lam Tiểu Bố nghiêm giọng la lên, "Tất cả người ở Vĩnh Sinh chi thành, toàn bộ tụ tập đến chỗ ta, nếu không thì các ngươi chắc chắn sẽ chết."

Vũ Trụ Duy Mô không thể nào che phủ toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành, những tu sĩ bên ngoài Vũ Trụ Duy Mô, sẽ không được bảo vệ.

Đông đảo tu sĩ còn đang bàng hoàng, sau khi nghe thấy giọng nói của Lam Tiểu Bố, đều liều mạng mà phóng đến nơi đặt động phủ của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Một vài tu sĩ biết lai lịch của Hạo Hãn Đại Chung, thì trực tiếp thiêu đốt tuổi thọ và tinh huyết xông về phía bên này. Bọn hắn hiểu rõ hơn ai hết, tiếng chuông của Hạo Hãn Đại Chung, tiếng sau lại càng mạnh hơn tiếng trước.

Chỉ là tu sĩ trong Vĩnh Sinh chi thành rất nhiều, hơn bảy phần tu sĩ cũng chỉ mới miễn cưỡng trốn bên trong phạm vi bảo vệ của Vũ Trụ Duy Mô.

Coong! Tiếng chuông thứ hai vang lên, đông đảo tu sĩ còn chưa tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô, sau khi tiếng chuông này vang lên, hoặc là thân thể bị nổ vụn, hoặc là đại đạo niết hóa, thần hồn câu diệt.

Sát ý trong lòng Lam Tiểu Bố bùng lên, hắn biết đây là vì hắn và Mạc Vô Kỵ vốn ở tại trung tâm của Vĩnh Sinh chi thành, người nơi này cũng tương đối nhiều, nếu không có thể sống được một nửa người cũng không dễ đàng gì. Những con rùa này, chỉ vì giết bọn hắn, tu sĩ của một thành đối với bọn hắn chẳng là gì cả.

Cũng đúng, những người này ngay cả vũ trụ, vị diện đều có thể tùy tiện niết hóa, đừng nói chỉ là một cái thành.

Tiếng chuông thứ ba còn chưa vang lên, đạo khí thế đáng sợ trong hư không kia lại lần nữa ngưng luyện đến cực hạn, sau đó hóa thành một cái chùy vô cùng khổng lồ bổ xuống.

Thực lực Lam Tiểu Bố có hạn, Vũ Trụ Duy Mô sau khi đón lấy một chùy này, đã hóa nhỏ lại một chút.

“Là Bất Diệt Chùy, ta hoài nghi bọn gia hỏa này dã tìm được Bất Diệt Thánh Nhân, còn lấy được Bất Diệt Chùy đến.” Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố khó coi, nếu như Bất Diệt Chùy không ngừng đánh xuống, Vũ Trụ Duy Mô của hắn sớm muộn gì cũng bị đánh bay ngược về. Không phải Vũ Trụ Duy Mô của hắn không bằng đối phương, mà là thực lực của hắn không bằng đối phương.

Hoặc cũng không thể nói là thực lực không bằng đối phương, đối phương có bốn Tạo Hóa Thánh Nhân, ba người kiềm chế hắn và Mạc Vô Kỵ, một người sử dụng Bất Diệt Chùy.

Đáng tiếc là hắn chỉ có Vũ Trụ Ma, lại không thể lấy Vũ Trụ Ma ra đối kháng với Bất Diệt Chùy vào lúc này. Có lẽ sau khi hắn lấy Vũ Trụ Ma ra rồi, bốn tên Tạo Hóa Thánh Nhân kia sẽ lập tức xông ra phong ấn lại, còn bị bốn tên Tạo Hóa Thánh Nhân kia cướp đi, chứ đừng nói đến chuyện đối phó với Bất Diệt Chùy.

Trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy vô cùng uất nghẹn, biết rõ thủ đoạn của đối phương, bản thân mình cũng có biện pháp đối phó, nhưng chỉ vì thực lực không đủ, bị áp chế ở chỗ này không thể nào động đậy được.

Chương 2150 - Khốn cảnh. (2)

Oanh! Bất Diệt Chùy lại một lần nữa từ hư không đánh xuống tất cả đạo tắc trong Vĩnh Sinh chi thành đều bị phá nát nghiêm trọng, khiến tất cả người sống sót trong Vĩnh Sinh chi thành sợ hãi chính là, vòng bảo hộ do Vũ Trụ Duy Mô hình hành lại thu nhỏ thêm một lần nữa.

“Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chúng ta chỉ có thể kiên trì được ba ngày. Sau ba ngày, nếu như chúng ta còn không tìm ra cách, sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi này.” Mạc Vô Kỵ nói ra, trong lòng hắn cũng đang bùng lên sát cơ. Bọn gia hỏa này quả nhiên cứ động một chút là lại niết hóa một cái vị diện, khiến vô số sinh mệnh gánh chịu lượng kiếp.

Bây giờ toàn bộ Vĩnh Sinh chi thành có hơn trăm vạn người, nhưng bọn người này chỉ vì giết hắn và Lam Tiểu Bố, mà chuẩn bị đồ thành.

“Vô Kỵ, có thể dùng Vũ Trụ Ma đánh trả được không?” Lam Tiểu Bố khống chế Vũ Trụ Duy Mô, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không có khả năng, bởi vì chúng ta không thể nào phá vỡ phong tỏa của bốn Tạo Hóa Thánh Nhân… Nhưng mà muốn giết hai người chúng ta, không có răng lợi tốt thì cũng không được đâu. Ngươi tiếp tục cầm cự một khoảng thời gian, ta nghiên cứu Quang âm Luân một chút. Tạm thời không cần lo lắng đến tiếng chuông thứ ba, bởi vì ta hoài nghi cái Hạo Hãn Đại Chung này do Vĩnh Sinh Thánh Nhân khống chế. VỚi thực lực của Vĩnh Sinh Thánh

Nhân, trong thời gian ngắn đánh ra hai tiếng chuông như vậy đã hao tổn rất nhiều tinh lực rồi. Muốn đánh ra tiếng chuông thứ ba, đồng thời dùng tiếng chuông thứ ba trấn áp chúng ta, không qua nửa ngày hắn không thể làm được.”

Trong lòng Mạc Vô Kỵ đang có một ý nghĩ, đó chính là dựa vào Quang âm Luân, xử lý một Tạo Hóa Thánh Nhân trước. Chỉ là làm thế nào để xử lý được một người, cái này hắn cần nghĩ cách.

…

Bên trong không gian Hỗn Độn của Vĩnh Sinh chi địa, Tề Mạn Vi đã chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh đang đứng lặng trên một tảng đá lớn. Giờ phút này nàng cảm thấy mình giống như một đóa hoa đăng đang trôi trên sông, mặc dù đang đứng ở chỗ này, nhưng dường như đã vượt qua khỏi vùng thiên địa này, dung mạo không tăng, phấn hoa chẳng có

Hít một hơi thật sâu, Tề Mạn Vi quay đầu nhìn thoáng qua động thiên phúc địa mà cha nàng đã để lại cho mình, biết mình cần phải đi rồi. Nếu như không phải vì Lam Tiểu Bố, có lẽ nàng sẽ lựa chọn ở lại nơi này tiếp tục bế quan lâu dài. Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, có thể đi tìm hắn.

Có lẽ là nghĩ đến chuyện gặp được Lam Tiểu Bố, trở thành đạo lữ của Lam Tiểu Bố, trong lúc nhất thời Tề Mạn Vi đứng tại chỗ có chút ngây ngẩn. Nàng biết mình không thích tu đạo, thế nhưng cha mẹ bị giết, nàng nhất định phải báo thù cho cha mẹ, lúc này mới cố gắng tu luyện đến Diễn Giới cảnh.

Nhưng mà bây giờ nàng đã chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, nếu như có thể ở cùng một chỗ với Lam Tiểu Bố, tìm một nơi an tĩnh từ từ trôi qua, đây chẳng phải là chuyện hạnh phất nhất sao?

Dường như cảm nhận được trong không gian có chút dao động, nhưng mà Tề Mạn Vi đang đắm chìm trong cảm xúc của mình không để ý đến, hoặc là nói hoàn toàn không muốn để ý.

“Ha ha, cháu gái, suy nghĩ chuyện gì vậy? Mặt lại đỏ như thế? Qua thời gian dài như vậy không gặp, cháu gái đã đẹp hơn mấy phần rồi.”

Một giọng nói đột ngột đánh thức Tề Mạn Vi đang mơ mơ màng màng, Tề Mạn Vi đột nhiên bừng tỉnh, lại nhìn thấy một người nam tử mặc áo xám, dung mạo bình thường bước đến.

“Là ngươi? Quý Tòng Không?” Tề Mạn Vi nhìn thấy Quý Tòng Không, lúc này nhu tình trong lòng đã biến mất sạch. TRước khi nàng gặp được Lam Tiểu Bố, mục đích của nàng chính là muốn giết Quý Tòng Không, báo thù cho cha mẹ, hôm nay rốt cuộc nàng đã gặp được kẻ thù lớn nhất trong đời nàng.

KHông đúng, Tề Mạn Vi nhanh chóng nhận ra, đây là nơi cha nàng để lại cho nàng, trừ người thân, hoàn toàn không có người thứ hai có thể đi vào, làm sao Quý Tòng Không có thể vào đây?

“Ngươi làm thế nào mà vào đây được?” Giọng nói của Tề Mạn Vi vô cùng lạnh lùng.

Quý Tòng Không cười he he, “Ta tiến vào đây như thế nào ngươi không cần để ý, có thể gặp được ngươi cũng xem như là trùng hợp, ngươi chắc hẳn là Hỗn Độn Đạo Thể nhỉ? Vừa hay có thể giúp ta bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Ngươi yên tâm, đi theo Quý Tòng Không ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu…”

Tề Mạn Vi tỉnh táo lại, giọng điệu của nàng cũng trở nên bình thản, “Ta biết rồi, sau khi ngươi giết cha ta, đã giữ lại máu của cha ta, sau đó dùng máu của cha ta mà đi vào nơi này.”

“Cháu gái thật là thông minh, nhưng mà chuyện này cũng chẳng là gì cả, chúng ta tu đạo, đều trải qua sinh sinh tử tử. Cha ngươi có lẽ nhờ có người bạn cũ như ta, mới có thể lựa chọn một đại đạo Luân Hồi tốt hơn.” Cho dù Quý Tòng Không là tu sĩ Diễn Giới cảnh, nhưng đối mặt với Tề Mạn Vi thanh tú thoát tục như vậy, cũng không nhịn được âm thầm tán thưởng.

“Đã thế thì, ngươi cũng không cần luân hồi nữa.” Tề Mạn Vi nói xong thì đi về phía trước một bước, vươn tay ra bắt lấy Quý Tòng Không.

Quý Tòng Không cười ha ha một tiếng, “Cháu gái, có phải cảm thấy mình là Diễn Giới cảnh…”

Lời Quý Tòng Không còn chưa nói hết, đã im bặt, thật giống như một con vịt đực bị nắm cổ xách lên. KHi thủ ấn đạo nguyên kia thật sự bóp lấy cổ hắn ta, lúc này Quý Tòng Không mới hoảng sợ nhìn Tề Mạn Vi, “Ngươi, ngươi đã là Tạo Hóa Thánh Nhân, chuyện này sao có thể?”

“Cha, mẹ, các ngươi có thể yên nghỉ rồi!” Thủ ấn đạo nguyên của Tề Mạn Vi bóp chặt lấy cổ Quý Tòng Không, trong mắt đều là hơi nước.

Có lẽ nàng là Tạo Hóa Thánh Nhân đầu tiên rơi nước mắt.

Chương 2151 - Chợt nghe được tin tức.

“Cha mẹ ngươi không phải là do ta muốn giết…” Quý Tòng Không vô cùng lo lắng, không còn lo được chuyện gì khác nữa, nếu như hôm nay bị Tề Mạn Vi giết, hắn ta rất có thể sẽ bị thần hồn câu diệt. Tề Mạn Vi bây giờ là ai? Tạo Hóa Thánh Nhân. Một Tạo Hóa Thánh Nhân giết Không Gian Thánh Nhân giả như Quý Tòng Không hắn ta, sao có thể để lại chút dấu vết nào?

Vốn định giết chết Quý Tòng Không, sau khi Tề Mạn Vi nghe thấy vậy thì tay hơi dừng lại một chút, “Ngươi nói ngươi giết cha mẹ ta, là do phía sau ngươi có người sai bảo?”

“Ngươi tha cho ta lần này, ta nhất định sẽ nói.” Quý Tòng Không bình tĩnh một chút, hắn ta tin với kinh nghiệm của mình, giải quyết Tề Mạn Vi trước mắt này không thành vấn đề.

“Vậy thì không cần nói nữa, ta tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, chắc hẳn có thể sưu hồn…” Tề Mạn Vi khẽ nhíu mày, ngón tay chuyển đến Tử Phủ của Quý Tòng Không.

Nàng không phải là một người tàn nhẫn, nhưng mà người giết cha giết mẹ nàng thì ngoại lệ. Vì báo thù, nàng tình nguyện làm một người tàn nhẫn.

“Không thể sưu hồn, ngươi vừa bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nếu như sưu hồn ta, sẽ ảnh hưởng đến đạo cơ của ngươi…” Quý Tòng Không nôn nóng.

Giọng điệu Tề Mạn Vi nhẹ nhàng nói ra, “Ta chỉ cần sưu hồn một lần này, sau khi sưu hồn ta sẽ báo thù cho cha mẹ ta, sau đó tìm kiếm cuộc sống mà mình mong muốn. Nếu không, ta mãi mãi cũng không thể an tâm được.”

Nói xong, đạo tắc Thời Không vọt thẳng vào trong Tử Phủ của Quý Tòng Không, muốn khuấy động thức hải.

Quý Tòng Không lo lắng nói, “Không cần sưu hồn, ta nói cho ngươi biết, chỉ mong ngươi có thể cho ta toàn thây.”

Tề Mạn Vi không sưu hồn, có lẽ hắn ta còn có chút tỷ lệ sống sót.

Một khi Tề Mạn Vi sưu hồn hắn ta, vậy thì hắn ta chết chắc. Cho dù cuối cùng hắn ta có sống lại, cũng sẽ không còn là Quý Tòng Không hắn ta nữa, mà là một người không còn trí nhớ kiếp trước nữa.

Động tác Tề Mạn Vi chậm lại một chút, nhưng không hề dừng lại.

Nhưng mà Quý Tòng Không đã nhìn thấy rõ động tác của Tề Mạn Vi, nhanh chóng nói ra, “Là Thẩm Thanh Huyền, chuyện cha ngươi chết có liên quan đến Thẩm Thanh Huyền, là hắn âm thầm giúp ta, nếu không ta hoàn toàn không thể giết được cha ngươi…”

Thẩm Thanh Huyền? Động tác của Tề Mạn Vi khựng lại, nàng chưa từng nghe nói đến cái tên này, không biết Thẩm Thanh Huyền này rốt cuộc là ai.

Sau khi cảm nhận động tác của Tề Mạn Vi khựng lại, đạo tắc bắt đầu lưu chuyển được, Quý Tòng Không lập tức cuốn lên đạo vận, trực tiếp lựa chọn tự bạo. Nếu như lúc này là không tự bạo, đợi lát nữa Tề Mạn Vi không tin tưởng lời hắn ta nói, vẫn sẽ sưu hồn hắn ta.

“Thẩm Thanh Huyền là ai?” Tề Mạn Vi tỉnh ngộ lại, vội vàng hỏi.

Thế nhưng Quý Tòng Không đã bắt đầu tự bạo, nàng cũng không thể hỏi được gì cả. Tề Mạn Vi hừ một tiếng, đạo tắc Thời KHông bao bọc lấy Quý Tòng Không, bắt đầu giảo sát.

TRong mắt Quý Tòng Không đều là tuyệt vọng, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, chỉ cần thêm một giây nữa thôi, hắn ta sẽ có cơ hội sống sót. Nhưng mà giờ phút này đối mặt với đạo tắc giảo sát của Tề Mạn Vi, Quý Tòng Không chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số phân hồn của mình bị giảo sát, sau đó bản thể cũng thần hồn câu diệt.

Nhìn Quý Tòng Không đã bị mình giết, Tề Mạn Vi thở phào một hơi, đại thù cuối cùng cũng báo được. Nhưng mà Thẩm Thanh Huyền là ai?

Tề Mạn Vi nhanh chóng vứt bỏ những ý niệm trong lòng đi, nàng muốn đi tìm Lam Tiểu Bố.

…

Tạo Hóa phường thị.

So với nhiều năm trước, nơi này đã trở nên tiêu điều hơn rất nhiều. Nhưng mà Tề Mạn Vi đến đây không phải là muốn mua thứ gì, nàng đến là để nghe ngóng tin tức của Lam Tiểu Bố.

Lúc trước Lam Tiểu Bố đã nói với nàng, tương lai khi muốn tìm hắn, tùy tiện tìm một chỗ hỏi thăm một chút là có thể biết được. Mặc dù Lam Tiểu Bố nói như vậy, Tề Mạn Vi vẫn không muốn tùy tiện tìm một chỗ để nghe ngóng, nàng đến Tạo Hóa phường thị để nghe ngóng chuyện này.

Đi trên đường phố Tạo Hóa phường thị, Tề Mạn Vi chỉ cảm thấy cuộc sống biến đổi thất thường. Năm đó chính ở chỗ này, nàng muốn bắt được Quý Tòng Không, kết quả trong lúc vô tình quen biết Lam Tiểu Bố.

Rất nhiều năm sau, nàng giết Quý Tòng Không báo thù cho cha mẹ, khi đến đây một lần nữa, là cố ý đến đây để tìm Lam Tiểu Bố.

Đứng ở bên ngoài Vĩnh Sinh Đạo Dịch điện, Tề Mạn Vi đứng lặng thật lâu. Ở chỗ này nàng đã bán Quang Minh Đạo Quyển đi, cũng ở chỗ này, nàng tìm được người mà trong lòng ngưỡng mộ.

“Xin hỏi có phải là Tề Mạn Vi sư muội không?” Một giọng nói vui mừng truyền đến.

Tề Mạn Vi quay người lại, nhìn thấy một nam tử anh tuấn đến cực hạn, có thể nói đây là một nam tử vô cùng hoàn mỹ không có chút tỳ vết nào cả. Sóng mũi cao cùng với mày kiếm, còn có vầng trán cao, khuôn mặt góc cạnh, phô bày một gương mặt vô cùng hoàn mỹ.

Nam tử này đeo một thanh trường kiếm, đầu kết búi tóc Thánh Nhân, cho dù là nhìn từ phương diện nào, đều khiến cho người ta có một cảm giác xuất trần, hầu như chẳng có chút tỳ vết nào.

“Ngươi là?” Tề Mạn Vi khó hiểu nhìn nam tử trước mắt này, nàng mơ hồ có cảm giác khá thân thiết, lại cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ gặp đối phương.

“Sư phụ ta là Thủy Thư Thanh, nói ra thì ta phải là sư đệ của ngươi…” Nam tử cười tủm tỉm nói, lúc nói chuyện, đã chạy đến trước mặt Tề Mạn Vi, đồng thời kính cẩn bái lễ sư đệ.

Chương 2152 - Chợt nghe được tin tức. (2)

Mặc dù là bái lễ, nhưng trong mắt hắn ta chỉ có thưởng thức và bảo vệ, cái đó hoàn toàn là sự thưởng thức của một sư đệ đối với sư tỷ. Mặc dù làm sư đệ, nhưng mà là nam tử, cho nên cũng có một loại ý thức bảo vệ sư tỷ.

“Ngươi là đệ tử mà sau này sư phụ ta nhận sao? Sư phụ ta hắn vẫn còn tốt chứ?” Tề Mạn Vi trả lễ, trong mắt lộ ra tia vui vẻ.

Thủy Thư Thanh là sư phụ nàng, mặc dù đã rất nhiều năm chưa gặp sư phụ, nhưng mà sau khi cha mẹ vẫn lạc rồi, sư phụ đã thành người thân duy nhất của nàng.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đã từng nói, sư phụ nàng rất có thể còn có tâm tư khác, nhưng mà nàng không để ở trong lòng. Những năm đi theo sư phụ, mặc dù không học được đạo pháp đại đạo nào, nhưng đã học được rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế, cũng biết được rất nhiều chuyện trước đó chưa từng nhìn thấy.

Nàng thích Lam Tiểu Bố, nhưng mà không nhất định phải cho rằng mọi điều Lam Tiểu Bố nói là đúng.

“Đúng vậy, sư phụ vẫn rất tốt, bây giờ đang chọn nơi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Đúng rồi, sư tỷ, sao ngươi lại đến đây?” Nam tử anh tuấn giọng nói ôn hòa, trong đó còn ẩn chứa một loại lực tương tác.

Mặc dù là đang hỏi thăm Tề Mạn Vi, trong lòng hắn ta đang vô cùng khó hiểu, theo lý mà nói, khi Tề Mạn Vi nhìn thấy hắn ta, chắc hẳn phải có tâm tư vô cùng khát vọng được lại gần và dựa vào mới đúng, nhưng đến bây giờ, hắn ta vẫn không thể từ trong mắt Tề Mạn Vi cảm nhận được sự ái mộ và khát vọng đến gần.

Chẳng lẽ là đạo ngấn xảy ra vấn đề gì? Cái này cũng không có khả năng lớn lắm. Đừng nói là Tề Mạn Vi, cho dù là cha của Tề Mạn Vi cũng đừng hòng nhìn ra được đạo ngấn đại đạo của hắn ta để lại.

“Ta đến nghe ngóng chuyện của một bằng hữu của ta, sau đó đi tìm bằng hữu của ta.” Tề Mạn Vi nói.

Nghe thấy Tề Mạn Vi tìm kiếm bằng hữu, trong lòng nam tử không khỏi có chút bài xích. Trong ấn tượng của hắn ta, cho đến bây giờ Tề Mạn Vi đều không thích kết giao với người xa lạ, chứ đừng nói chi là trở thành bằng hữu với người xa lạ, thậm chí còn chủ động đi tìm kiếm bằng hữu nữa.

Nhưng mà ý nghĩ này cũng nhanh chóng bị nam tử này vứt bỏ qua một bên, lập tức cười tủm tỉm nói, “Sư tỷ, nếu không chúng ta đi đến Thính Đạo lâu tìm một chỗ từ từ trò chuyện trước. Bởi vì ta thấy Quang Minh Đạo Quyển xuất hiện ở chỗ này, cho nên mới nghĩ không biết có phải sư tỷ đến đây hay không, cho nên nhanh chóng đến đây, không ngờ thật sự gặp được sư tỷ ở chỗ này. Đúng rồi, sư tỷ, ở nơi này có giao dịch Quang Minh Đạo Quyển, không phải là ngươi bán đó chứ?”

Tề Mạn Vi cười cười, “Đúng là do ta bán ra.”

Nam tử giật mình, “À đúng, đúng,...”

Hắn ta rất muốn chất vấn Tề Mạn Vi vì sao lại dám bán Quang Minh Đạo Quyển ra ngoài, nhưng bây giờ hắn không muốn khiến Tề Mạn Vi cảm thấy không thoải mái chút nào. Hắn ta đột nhiên nghĩ đến, vì sao Tề Mạn Vi không có chút cảm giác thân cận nào với hắn ta, chẳng lẽ là do bán Quang Minh Đạo Quyển đi rồi, nàng cũng không hề tu luyện sao?

Tề Mạn Vi lại cười cười nói một cái, “Quang Minh Đạo Quyển là sư phụ cho ta, chính ta có thể tùy tiện xử lý.”

“Sư tỷ, chúng ta đến Thính Đạo lâu trò chuyện tiếp đi, trên đường phố này người đến người đi đông đúc.” Nam tử cười tươi nói.

Tề Mạn Vi lắc đầu, “Ta không đi đâu, ta đi hỏi thăm tin tức của bằng hữu của ta một chút, sau đó lập tức rời khỏi nơi này. Đúng, sư đệ, ngươi tên là gì? Chúng ta lưu lại đạo tắc thông tin đi, chờ ta tìm được bằng hữu của ta rồi, ta sẽ đi tìm sư phụ một chút.”

Nghe thấy Tề Mạn Vi cũng không muốn đi đến Thính Đạo Lau với mình, ngược lại muốn đi tìm bằng hữu, ánh mắt nam tử lóe lên vẻ thất vọng và không cam lòng.

Rất nhanh hắn ta đã ném những tâm tình này qua một bên rồi nói, “Ta tên là Thẩm Thanh Huyền, ngươi cứ gọi ta là Thanh Huyền đi.”

“Cái gì? Ngươi chính là Thẩm Thanh Huyền?” Tề Mạn Vi giật mình, hầu như bật thốt lên.

“Sư tỷ, ngươi đã từng nghe nói đến tên của ta sao?” Thẩm Thanh Huyền cũng giật mình, trừ một số ít người ra, tên của hắn ta hoàn toàn không hề nói ra ngoài, làm sao Tề Mạn Vi biết được?

TRong lòng Tề Mạn Vi lạnh lẽo, vô số bí ẩn xông lên đầu. Ngay khi nàng muốn tiếp tục hỏi thăm một lần nữa, một giọng nói đột ngột truyền đến, “Tên Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kia đã bị nhốt trong Vĩnh Sinh chi thành một ngày rồi, ta đoán lần này hai người kia có chắp cánh cũng không thể thoát được.”

Nghe thấy có người bên cạnh nghị luận về tin tức của Lam Tiểu Bố, còn là đang bị vây khốn, dường như có thể bị nguy hiểm sinh mệnh bất cứ lúc nào. Tề Mạn Vi cuối cùng cũng không quan tâm đến Thẩm Thanh Huyền nữa, nàng đang định quay người đi hỏi thăm, lại nghe thấy một tu sĩ khác nói ra, “Ba tên Tạo Hóa Thánh Nhân vây giết, sao có thể trốn được?”

“Ha ha, ngươi sai rồi, lần này không phải là ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân, mà là bốn vị Tạo Hóa Thánh Nhân. Trước đó không lâu vừa mới có người bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ngươi có biết là ai không? Là Bất Diệt Thánh Nhân. Bây giờ Bất Diệt Thánh Nhân, Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Lôi Đình Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân đang dựa vào Hạo Hãn Đại Chung vây khốn Vĩnh Sinh chi thành, Vĩnh Sinh chi thành xong rồi. Những người kia ở Vĩnh Sinh chi thành, chỉ trách ánh mắt của những người này không sáng, lại dám sinh hoạt ở chỗ đạo thành của hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, đây không phải đang tìm chết thì là gì chứ?”

Chương 2153 - Liên thủ phản công.

Tề Mạn Vi không cần đi hỏi, cũng biết Lam Tiểu Bố đang bị nhốt ở Vĩnh Sinh chi thành, còn có bốn Tạo Hóa Thánh Nhân ra tay phong ấn.

Lúc này Tề Mạn Vi đâu còn nhớ đến chuyện Thẩm Thanh Huyền nữa, thân hình lóe lên, nhanh chóng xông ra khỏi Tạo Hóa phường thị.

“Sư tỷ, ngươi đi đâu thế?” Thẩm Thanh Huyền gấp gáp, vội vàng kêu lên.

Giọng nói Tề Mạn Vi truyền đến, “Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta có chút chuyện gấp, qua mấy ngày nữa ta sẽ quay lại…”

Sau khi nói xong một chữ cuối cùng, cả người Tề Mạn Vi cũng đã sớm biến mất không còn tung tích. Chờ sau khi cứu được Lam Tiểu Bố, nàng sẽ quay lại từ từ tìm hiểu rõ chuyện này.

Sắc mặt Thẩm Thanh Huyền lập tức trở nên âm trầm, hắn ta nhìn phương hướng mà Tề Mạn Vi đã biến mất, qua nửa nén hương sau, lúc này mới tiến vào trong Thính Đạo lâu. Nếu Tề Mạn Vi đã nói qua mấy ngày nữa sẽ quay trở lại, vậy thì hắn ta sẽ ở lại chỗ này mấy ngày chờ Tề Mạn Vi.

Hắn ta nhất định phải nhanh chóng lấy được Đạo Thể của Tề Mạn Vi, nếu như vậy hắn ta mới có thể dùng đại đạo Quang Minh bước vào hàng ngũ Tạo Hóa Thánh Nhân.

…

Coong! Tiếng chuông thứ ba vang lên.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn khống chế Vũ Trụ Duy Mô không nhịn được nôn ra một ngụm máu, nếu như chỉ là Hạo Hãn Đại Chung, Vũ Trụ Duy Mô của hắn hoàn toàn có thể ngăn cản được.

Nhưng mà cái Bất Diệt Chùy kia phối hợp với Hạo Hãn Đại Chung, hầu như là hoàn mỹ vô khuyết.

Sau khi tiếng chuông thứ ba vang lên, ít nhất có mười mấy vạn tu sĩ ở biên giới Vũ Trụ Duy Mô đã bị vỡ nát thân thể, đạo cơ phá vụn. Mà Vũ Trụ Duy Mô cũng bị thu nhỏ chỉ còn chu vi hơn mười dặm, nếu tiếp tục nữa, toàn bộ tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi thành sẽ bị chết hết.

Đây là vì có Vũ Trụ Duy Mô, nếu không, đừng nói là mười mấy vạn người, bao gồm cả Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, tất cả mọi người đã sớm vẫn lạc trong cái Hạo Hãn Đại Chung này rồi.

“Vô Kỵ, ta không thể nào kiên trì được quá lâu nữa, chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này.” Lam Tiểu Bố uất nghẹn nói, nói tới nói lui, cũng là vì thực lực của hắn quá thấp. Nếu như bây giờ hắn là Diễn Giới cảnh, đâu cần phải chống cự như vậy, vọt thẳng ra ngoài mà đánh.

Mạc Vô Kỵ thì thở phào một hơi nói, “Được, ta đã tìm được cách rồi. Lần tiếp theo khi Bất Diệt Chùy đánh xuống, ngươi đột nhiên lấy Vũ Trụ Duy Mô đi, sau đó ta sẽ nghĩ cách phá vỡ một góc phong ấn, sau đó đánh lén Bất Diệt Thánh Nhân. Khi ta đánh lén Bất Diệt Thánh Nhân, ngươi phải lấy pháp bảo phi hành ra, sau đó chúng ta cùng nhau bỏ chạy. Nhớ kỹ, khi ta xé mở phong ấn, phải lao ra đầu tiên. Không cần quản cái Bất Diệt Chùy kia, chúng ta có thể tránh né được một chùy này, chỉ là bị thương một chút mà thôi.”

Nếu như chỉ rút đi Vũ Trụ Duy Mô, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hoàn toàn nằm trong phong ấn này, đừng nói là đánh lén, chỉ cần lấy pháp bảo ra công kích mấy tên Thánh Nhân cũng không thể làm được.

Nhưng mà Mạc Vô Kỵ có đòn sát thủ, Thần Niệm Tam Tiễn của hắn cộng thêm chỉ thứ sáu Thất Giới Chỉ Hư Vọng, lại phối hợp với bảo vật Khai Thiên Quang âm Luân, có thể nắm chắc 90% khả năng xé mở được một góc của phong ấn, đồng thời đánh lén Bất Diệt Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Làm như vậy chẳng phải không đau không ngứa sao?”

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Lần này chỉ có thể làm như vậy, chờ chúng ta bước vào Diễn Giới cảnh rồi, sẽ đến giải quyết mấy tên này sau.”

Lời Lam Tiểu Bố nói ẩn chứa sát ý, “Chịu phải thiệt thòi lớn như vậy, tuyệt đối không thể cứ như vậy được. Thế này đi, khi ngươi đánh lén, ta cũng nhắm thời cơ mà ra tay với Bất Diệt Chùy, sau đó ta lấy Thất Giới Thạch ra chạy trốn. Có Thất Giới Thạch, mấy con rùa này tuyệt đối không bắt được hai chúng ta.”

Chỉ cần khóa được Bất Diệt Chùy lại, Lam Tiểu Bố tin tưởng Mạc Vô Kỵ có thể đánh Bất Diệt Thánh Nhân trọng thương. Đương nhiên, những chuyện này phải làm nhanh, nếu không đợi đến khi ba tên Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại lấy lại tinh thần rồi, đối với bọn hắn mà nói không phải là chuyện tốt gì.

“Được.” Mạc Vô Kỵ lập tức đáp, vừa rồi hắn đã nghĩ tình huống tệ nhất. Hắn chỉ nghĩ đến chuyện tự mình ra tay là có thể tạo ra được hiệu quả, nhưng không ngờ Lam Tiểu Bố cũng có thể ra tay.

Hai người bọn họ đi, tu sĩ Vĩnh Sinh chi thành chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì. Những người này chủ yếu là muốn giết Mạc Vô Kỵ hắn và Lam Tiểu Bố, chỉ cần bọn hắn rời đi, những người kia sẽ dừng tay lại.

Hai người bàn bạc ổn thỏa, không chờ quá lâu, cái khí thế vô biên bàng bạc trong hư không kia lại đánh đến một lần nữa, tất cả mọi người đều biết, đây là Bất Diệt Chùy sắp đánh xuống một làn nữa. Mỗi một lần Bất Diệt Chùy đánh xuống, Vũ Trụ Duy Mô sẽ thu nhỏ lại một vòng.

Chỉ qua một ngày, tu sĩ bên dưới Vũ Trụ Duy Mô đã mất đi một phần ba. Cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi thành sẽ vẫn lạc tại đây.

Cho nên sau khi cảm nhận Bất Diệt Chùy sắp đánh xuống, mỗi một tu sĩ đang trốn bên dưới Vũ Trụ Duy Mô đều run lẩy bẩy. Hết lần này đến lần khác, bọn hắn đều không thể làm gì, có ít người biết chuyện này là do Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mà ra, nhưng bây giờ bọn hắn đang được hai người này che chờ, cho nên không có ai dám tùy tiện nói chuyện.

Ken két! Tiếng quy tắc vỡ vụn trong hư không liên tục truyền đến, tất cả mọi người chỉ có thể liều mạng chen vào trong tâm Vũ Trụ Duy Mô mà trốn tránh.

Nhưng vào đúng lúc này, bọn hắn lại cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô đang che mưa chắn gió cho bọn họ đột ngột biến mất. Lúc này, bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cự chùy to lớn trên cao đánh xuống.

Chương 2154 - Liên thủ phản công. (2)

TRong mắt một số người đã lộ rõ tuyệt vọng, uy thế của cái Bất Diệt Chùy này, ai có thể ngăn cản. Huống chi, cho dù có ngăn cản được Bất Diệt Chùy, tiếng chuông thứ tư sẽ nhanh chóng vang lên. Ba tiếng chuông tử vong trước đó đã có Vũ Trụ Duy Mô ngăn trở, tiếng chuông thứ tư sắp đến, nhưng không còn Vũ Trụ Duy Mô nữa.

“Ra tay!” Mạc Vô Kỵ quát lớn một tiếng, ba đạo Thần Niệm Tiễn trực tiếp đánh ra. Sau ba đạo Thần Niệm Tiễn này, Mạc Vô Kỵ bước một bước vào hư không, đánh ra một chỉ.

Chỉ thứ sáu của Thất Giới Chỉ, Hư Vọng!

Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm đang điên cuồng khống chế Bất Diệt Chùy công kích Vũ Trụ Duy Mô, nhìn thấy Vũ Trụ Duy Mô đột nhiên biến mất, hắn ta lập tức cảm thấy thức hải tê rần. Không ổn rồi, bị đánh lén, hắn ta điên cuồng cuốn lên lĩnh vực Thần Thức để bảo vệ thức hải, không cho phép cái Thần Niệm Tiễn kia tiến thêm một bước.

Nhưng mà cũng bởi vì thế, uy lực của Bất Diệt Chùy trong chớp mắt đã yếu đi. Nhưng mà hết lần này đến lần khác, vào đúng lúc này, hắn ta lại nhìn thấy một chỉ đánh tới.

Một chỉ này giống như đến từ một vũ trụ Hạo Hãn khác, ẩn chứa khí thế đạo tắc dường như muốn phá vỡ mọi hư ảo, bất cứ thứ bị nằm trong phạm vi một chỉ này đều là hư ảo, đều sẽ bị phá vỡ.

Thật mạnh, Trang Ấn Trầm không kịp suy nghĩ gì nhiều, điên cuồng lùi lại phía sau, còn về cái không gian phong ấn này sau khi hắn ta lui lại sẽ bị suy yếu đi, cái này hoàn toàn không phải chuyện hắn ta quan tâm, mạng nhỏ của mình sắp không còn rồi, quan tâm đến cái phong ấn kia làm gì nữa?

Răng rắc! Phong ấn vỡ ra, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đồng thời xông ra khỏi phong ấn.

Sau khi biết có Lam Tiểu Bố khóa chặt Bất Diệt Chùy, Mạc Vô Kỵ sao có thể để Trang Ấn Trầm rời khỏi như vậy được? Sau khi vọt ra ngoài, đạo vận thần thông cuốn lên, một đạo Quang Luân như có như không đánh ra. Trong mắt tất cả mọi người, đạo Quang Luân này như có như không, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Nhưng mà đạo Quang Luân này lại ẩn chứa hai loại đạo tắc một sinh một tử, hai đạo tắc này bao phủ vùng không gian này, dường như một khắc sau sẽ tách ra.

Cùng một lúc đó, một cái cối xay khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong hư không. Cối xay lớn cuốn hết mọi không gian, trong thời gian ngắn đã bao lấy không gian của Bất Diệt Chùy mà tàn phá. Đồng thời không ngừng bào mòn mọi đạo tắc Bất Diệt của Bất Diệt Chùy. Đúng như Mạc Vô Kỵ suy đoán, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cho phép Bất Diệt Chùy ảnh hưởng đến Mạc Vô Kỵ xử lý Trang Ấn Trầm.

Mạc Vô Kỵ đánh Quang Luân ra, hai loại đạo tắc một sinh một tử cũng hoàn toàn tách ra, sinh và tử phân biệt rõ ràng. Bất Diệt Thánh Nhân lẩy ra Bất Diệt Chùy lúc này sắc mặt đã tái nhợt, hắn ta lại cảm nhận được kiềm chế tử vong một lần nữa. Rất rõ ràng, giữa sinh và tử này, cái bao lấy hắn ta chính là đạo tắc Tử Vong.

Bất Diệt Chùy của hắn ta đã bị Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố khóa lại, nếu như hắn ta không thể tránh khỏi cái đạo tắc Tử Vong này, chắc chắn phải chết.

Hắn ta vừa mới chứng đạo Tạo Hóa, còn chưa bắt đầu kế hoạch đại đạo của mình, sao có thể chết đi được?

Nhưng hắn ta lại rất rõ ràng, lúc này hắn ta không tìm được bất cứ người nào để giúp đỡ. Vĩnh Sinh Thánh Nhân đang khống chế Hạo Hãn Đại Chung. Mỗi lần Hạo Hãn Đại Chung vang lên, đều sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh lực của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, hoàn toàn không thể nào giúp gì được cho hắn ta. Mà Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đang giúp đỡ phong ấn Vĩnh Sinh chi thành, cũng là giúp đỡ Vĩnh Sinh Thánh Nhân một chút sức lực. Mặc dù hai người này có thể giúp mình, nhưng mà Bất Diệt Thánh Nhân không đặt hy vọng lớn vào chuyện này.

Bởi vì giờ phút này, cho dù Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh

Nhân hỗ trợ, cũng không giết được Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. Nếu không giết được Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, vậy thì chỉ trốn được tạm thời cứu hắn mà thôi.

Bất Diệt Thánh Nhân tin rằng cho dù là Ánh Đạo hay Lôi Đình, cũng sẽ không chủ động cứu hắn ta, hai người này đều ước gì hắn ta chết đi.

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Bất Diệt Thánh Nhân không chút do dự xoay người bỏ chạy, hắn ta tin rằng Bất Diệt Chùy có thể giúp hắn ta ngăn cản một chút. Cho dù hắn ta biết rõ Bất Diệt Chùy sẽ bị cướp đi, nhưng mà vào lúc này rồi, hắn ta bất chấp. So với cái mạng nhỏ của mình, Bất Diệt Chùy có là gì chứ?

“Răng rắc!” Cho dù Bất Diệt Thánh Nhân đã lui lại, nhưng lĩnh vực của hắn ta cũng đã bị đạo vận thần thông Sinh Tử Luân khóa lại, xương cốt bắt đầu bị niết hóa. Cộng thêm đạo tắc bị Vũ Trụ Ma mài đi, Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm bắt đầu cảm nhận được đạo tắc đại đạo của mình nhanh chóng tiêu tán, thậm chí hắn ta hoài nghi có phải sau khi chạy thoát khỏi nơi này, thực lực của hắn ta có còn là Diễn Giới cảnh nữa hay không. Còn đạo cơ Tạo Hóa Thánh Nhân, nhất định sẽ bị phá hỏng một lần nữa.

Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Bất Diệt Thánh Nhân bỏ đi quá quyết đoán, lĩnh vực của Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đã khóa hắn lại, khiến hắn nhất thời không thể nào xử lý được Bất Diệt Thánh Nhân, trong lòng vô cùng nôn nóng.

Ngay lúc này hắn lại nghe thấy truyền âm của Lam Tiểu Bố, “Ngươi lấy Bất Diệt Chùy đi, đồng thời cản ba tên vương bát đản kia một chút, ta đi đối phó với Bất Diệt Thánh Nhân.”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã phối hợp với nhau không chỉ một lần, sau khi nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, hầu như chẳng có chút chần chừ nào, dứt khoán cuốn lấy từng đạo trận văn hư không bao bọc lấy Bất Diệt Chùy.

Cùng lúc đó, Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố đã xé rách khoảng cách không gian, khóa Trang Ẩn Trầm lại.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân cùng nhau ra tay, bọn hắn sao có thể không ra tay, lúc này mà không ra tay thì không được.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng dừng tiếp tục kích phát Hạo Hãn Đại Chung, lấy pháp bảo ra dánh về phía Mạc Vô Kỵ.

Đây là cơ hội duy nhất bọn hắn có thể giết được hai người Mạc Lam, một khi mất đi cơ hội này, chỉ sợ bọn hắn vĩnh viễn không thể nào giết được hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

Không cần giết Bất Diệt Thánh Nhân, Mạc Vô Kỵ lấy Thiên Cơ Bàn ra, sau khi ngăn trở công kích của hai người Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân, trận văn hư không Na Di đã hoàn toàn khóa Bất Diệt Chùy lại.

Chương 2155 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ.

Bất Diệt Thánh Nhân điên cuồng độn ra bên ngoài, nhưng mà hắn ta nhanh chóng phát hiện ra, cho dù hắn ta bỏ chạy như thế nào, đều nằm trong phạm vi của cái Vũ Trụ Ma mênh mông kia.

Sắc mặt Trang Ấn Trầm tái nhợt, lúc trước hắn ta chỉ không muốn liều mạng mà dùng Bất Diệt Chùy áp chế Vĩnh Sinh chi thành, kết quả bị Sinh Tử Luân của Mạc Vô Kỵ đánh lén bị thương. Mặc dù hắn ta đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh một lần nữa, thế nhưng cảnh giới cũng chưa vững chắc. Với thực lực bây giờ của hắn ta, nhiều nhất cũng chỉ là Diễn Giới cảnh mà thôi.

Mà bây giờ Lam Tiểu Bố chẳng những dùng bảo vật Khai Thiên Vũ Trụ Ma khóa đi tất cả lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta lại, hơn nữa Lam Tiểu Bố còn dung nhập đạo tắc Không Gian vào trong đạo tắc Sát Phạt của Vũ Trụ Ma. Chỉ cần hắn ta không phá được đạo tắc Không Gian của Lam Tiểu Bố, hắn ta sẽ không thể nào xông ra khỏi Vũ Trụ Ma.

Có thể sử dụng loại đạo tắc Không Gian đáng sợ này khóa chặt không gian bỏ chạy của hắn ta, rất rõ ràng Lam Tiểu Bố đã chứng đại đạo Không Gian, hơn nữa còn là đại đạo Không Gian vô thượng. Nếu như hắn ta là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có thể cưỡng ép xé mở loại trói buộc không gian này, đáng tiếc bây giờ đừng nói là xé mở trói buộc không gian này, hắn ta muốn xông ra khỏi không gian này cũng không làm được.

“Lam đạo hữu, giơ cao đánh khẽ…” Biết mình không cầu xin thì chắc chắn sẽ chết, Trang Ấn Trầm dứt khoát la lên.

“Được.” Lam Tiểu Bố đáp một tiếng được.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Trang Ấn Trầm vô cùng vui mừng, chỉ là còn chưa chờ hắn ta tỉnh ngộ ra, Vũ Trụ Ma đã quấn hắn ta vào trong đạo tắc cối xay sát phạt.

Trang Ấn Trầm không kịp phẫn nộ, đạo tắc đã bắt đầu vỡ nát.

Phốc! Sương máu nổ tung, ngay cả thế giới của Trang Ấn Trầm Lam Tiểu Bố cũng không kịp mở ra, đã nghe thấy giọng nói suy yếu của Mạc Vô Kỵ truyền đến, “Đi nhanh lên, đánh không lại…”

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Mạc Vô Kỵ máu me đầy người bay ngược đến, Lam Tiểu Bố không kịp quan sát tình huống, vươn tay ra kéo một cái, Mạc Vô Kỵ đã được hắn kéo vào trong Thất Giới Thạch, sau đó Thất Giới Thạch lập tức phá vỡ hư không, đưa hắn và Mạc Vô Kỵ biến mất khỏi đây.

Cùng lúc đó, trong hư không lại có vô số đạo tắc vỡ nát rơi xuống, từng đạo tắc rên rỉ bao trùm xuống vùng thiên địa này. Cho dù là tu sĩ không ở Vĩnh Sinh chi thành, cũng biết, lại có Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc.

“Bọn hắn chạy trốn rồi.” Mặc dù Lôi Đình Thánh Nhân nói vậy, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó mà nói rõ được. Một Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc ngay trước mặt hắn ta, cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng hắn ta không thể nào ngăn cản được.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân hừ một tiếng, “Bọn hắn không trốn thoát được, đây chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta đuổi theo giết hai người này. Bản thân tên Mạc Vô Kỵ kia đã bị trọng thương, đã không có năng lực chiến đấu nữa. Lam Tiểu Bố kia cho dù có tài năng thông thiên, cũng không thể nào một mình đối phó được ba người chúng ta. Theo ta, ta có cách tìm được bọn hắn.”

Mạc Vô Kỵ đã bị đạo tắc của hắn ta gây thương tích, muốn gỡ bỏ đạo tắc đại đạo của hắn ta, ít nhất phải mất một ngày, mà trong một ngày này, hắn ta đã sớm tìm được Mạc Vô Kỵ. Tận mắt nhìn thấy Mạc Vô Kỵ chém giết một Tạo Hóa Thánh Nhân, Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều cảm thấy rất khó chịu, nhưng mà hắn ta biết bây giờ mới là cơ hội tốt nhất giết chết hai người.

Nghe thấy Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói, Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân vừa đáp lời, đã nhìn thấy một đạo lõm không gian từ hư không đánh xuống.

Thần niệm Vĩnh Sinh Thánh Nhân đảo qua, chỉ cảm thấy vô cùng vô tận thời không đang chuyển đổi, hơn nữa trong thời không vô tận đang chuyển đổi này, còn ẩn chứa một loại đạo tắc tử vong.

Đây phải là khống chế đạo tắc Thời Không đến một trình độ nhất định rồi mới có thể đánh ra đạo tắc Sát Phạt thời không như vậy, đây tuyệt đối là Tạo Hóa Thánh Nhân.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân điên cuồng lùi về phía sau, đồng thời lấy một cái pháp bảo phòng ngự ra, “Đạo hữu dừng tay, xin hỏi đạo hữu là ai? Vì sao lại ra tay với ta?”

OAnH! Quy tắc Không Gian và quy tắc Thời Gian nổ tung, trong hư không xuất hiện từng mảnh không gian lõm mơ hồ.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân cũng kịp thời phản ứng lại, lập tức phối hợp với Vĩnh Sinh Thánh Nhân một trái một phải mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của mình ra, vây tu sĩ đột nhiên xuất hiện này ở giữa.

Bị vây vào giữ lúc này đương nhiên chính là Tề Mạn Vi vừa mới chạy đến. Sau khi biết Lam Tiểu Bố bị mấy Tạo Hóa Thánh Nhân phong ấn, nàng đã lập tức xông đến đây muốn cứu người.

Cảm nhận được lĩnh vực Thánh Nhân của ba tên Tạo Hóa Thánh Nhân này chồng chéo lên nhau khóa mình lại, Tề Mạn Vi cũng không tiếp tục công kích Vĩnh Sinh Thánh Nhân nữa, mà vươn tay ra cầm lấy một cái vòng Thời Không. Sau khi nàng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân, trong lúc nhất thời không tìm được bảo vật nào thích hợp với bản thân, cho nên tiện tay luyện chế ra một cái vòng Thời Không.

“Ngươi là người phương nào?” Ánh Đạo Thánh Nhân kinh ngạc nhìn Tề Mạn Vi.

Thực lực mà Tề Mạn Vi thể hiện ra, rõ ràng chính là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy Tề Mạn Vi, thậm chí từ trên người Tề Mạn Vi, hắn ta cũng không cảm nhận được khí thế Tạo Hóa Thánh Nhân luân hồi chuyển thế? Điều này cho thấy rõ Tề Mạn Vi không phải là một Tạo Hóa Thánh Nhân nào mà trước đó hắn ta quen. Khí thế đại đạo của Tề Mạn Vi thì lại có chút đạo tắc Không Gian ở trong đó, nhưng mà lại cao cấp hơn đạo tắc Không Gian. Mà Không Gian Thánh Nhân Quý Tòng Không thì hắn ta có biết.

Tề Mạn Vi không để ý đến Ánh Đạo Thánh Nhân, thần niệm của nàng không hề cố kỵ mà rà quét khắp Vĩnh Sinh chi thành, nhưng mà trong phạm vi thần niệm không tìm được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Chương 2156 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ. (2)

“Ngươi đến để tìm kiếm Lam Tiểu Bố hay tìm Mạc Vô Kỵ?” Vĩnh Sinh Thánh Nhân cuối cùng cũng hiểu rõ nữ nhân này đến để làm gì

Nếu như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ còn ở chỗ này, hắn ta cũng không thể toàn lực ứng phó, liên thủ giết nữ nhân này. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều không có ở đây, hơn nữa bọn hắn liên thủ lại giết nữ nhân này cũng không có khả năng.

Đối phương là một Tạo Hóa Thánh Nhân, bọn hắn muốn vây giết một Tạo Hóa Thánh Nhân, còn không có bất cứ trận pháp và bố trí nào, rất khó mà làm được.

“Là các ngươi vây giết Lam đại ca?” TRong mắt Tề Mạn Vi ẩn chứa sát khí, nếu như không phải nàng biết mình không phải là đối thủ của ba người này, nàng đã sớm ra tay khống chế một người trước.

Quả nhiên là đến tìm Lam Tiểu Bố, Vĩnh Sinh Thánh Nhân khẽ nhíu mày. Hắn ta hoàn toàn không ngờ được, vậy mà Lam Tiểu Bố còn có bằng hữu Tạo Hóa Thánh Nhân. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã rất lợi hại rồi, lại có thêm bằng hữu là Tạo Hóa cảnh, trong bọn hắn còn có Bất Diệt Thánh Nhân bị vẫn lạc, thực lực so một chút là thấy chênh lệch rồi.

“Chúng ta đi.” Sau khi biết không thể giết được Tề Mạn Vi, Vĩnh Sinh Thánh Nhân hoàn toàn không muốn làm chuyện vô dụng. Đối địch với nữ nhân này ở đây, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân cũng hiểu rõ ý của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, nếu như không thể nào xử lý được nữ nhân này, vậy thì không nên ở chỗ này lãng phí thời gian.

Tề Mạn Vi cũng đã đoán được Lam Tiểu Bố đã chạy được rồi, nàng lo lắng ba người này sẽ đuổi theo giết Lam Tiểu Bố, cho nên lặng lẽ đi theo sau ba người này.

Chỉ là vừa rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành, Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã thở dài, “Nữ nhân này âm hồn bất tán, đi theo chúng ta đến đây. Nếu như chúng ta thật sự tìm được Lam Tiểu Bố, cộng thêm nữ nhân này, đối với chúng ta mà nói không phải chuyện gì tốt.”

Cho dù Mạc Vô Kỵ đã bị thương, nhưng mà sức chiến đấu của Lam

Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mạnh đến mức nào, bọn họ đều biết rõ. Nếu hai người này lại có thêm một nữ nhân, ba người bọn hắn cho dù có là Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không thể chiếm được chút tiện nghi nào cả.

Trong lòng Vĩnh Sinh Thánh Nhân đã có ý từ bỏ, hắn ta nghe Bất Diệt Thánh Nhân nói ở đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân còn có bước đại đạo thứ tư, đã không còn ý nghĩ tử thủ ở Vĩnh Sinh chi địa nữa. Bây giờ phát hiện trong lúc nhất thời không thể giết được hai người Mạc Lam, thậm chí còn có khả năng bị hai người phản phệ, cho nên hắn ta cảm thấy không cần thiết ở chỗ này liều chết với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nữa.

Hắn ta khác với Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân, hắn ta có bảo vật Khai Thiên. Mà Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân đều khát vọng bảo vật Khai Thiên trên người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nhưng mà trên thực tế, nếu bảo vật Khai Thiên trên người hai người họ dễ lấy đi như vậy, hai người đó còn có thể sống đến bây giờ sao?

Thiên Cơ Thánh Nhân nhòm ngó đến bảo vật của hai người này, kết quả chính bảo vật Khai Thiên của Thiên Cơ Thánh Nhân cũng bị mất. Không chỉ như vậy, Thiên Cơ Cốt còn bị cướp đi, đạo tràng bị hủy, Thiên Cơ Thánh Nhân cũng không biết đã đi nơi nào. Bất Diệt Thánh Nhân cũng muốn lấy đồ của hai người này, kết quả trước đó không lâu, Bất Diệt Thánh Nhân cũng đã vẫn lạc, Bất Diệt Chùy cũng bị Mạc Vô Kỵ lấy đi.

Đây đều là chuyện xảy ra ngay trước mắt bọn hắn.

Không cần nói đến hai người kia, Vạn Đạo Thánh Nhân muốn luyện hóa một phương vị diện của hai người này, kết quả đã không còn.

Sau đó là Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn muốn trở thành Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng chuẩn bị đi luyện hóa một phương vị diện, kết quả hắn ta cũng đã mất.

“Tần huynh, sau khi nữ nhân này xuất hiện, ta cảm thấy lần này chúng ta đã không còn cơ hội nữa. Trừ khi chúng ta dừng lại, vây giết xử lý nữ nhân này. Nhưng lỡ như nữ nhân này truyền tin tức cho Lam Tiểu Bố, chỉ cần nàng có thể cầm chân chúng ta một khoảng thời gian, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia cũng không phải loại lương thiện gì. Một khi chạy đến mà chúng ta còn chưa giết chết nữ nhân này, chỉ sợ cũng có vấn đề.” Không đợi Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói ra, Ánh Đạo Thánh Nhân đã mở miệng nói.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân vốn không muốn tiếp tục nữa, nghe thấy lời Ánh Đạo Thánh Nhân nói, hắn ta lập tức hiểu ra Ánh Đạo Thánh Nhân cũng đã có ý từ bỏ. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố thì thôi, mấu chốt là bảo vật trên người hai kẻ này quá nghịch thiên. Cái gì mà Thiên Cơ Bàn, Quang âm Luân, Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Duy Mô, đơ giản mà nói đều chưa từng nghe thấy.

Đừng nói là thực lực hai người này đều có thực lực siêu cường, cho dù hai người này chỉ là tu sĩ tầm thường, lấy đi nhiều bảo vật Khai Thiên như vậy, cũng đủ cho bọn hắn ăn no.

“Tốt, chúng ta tự tản ra đi, chờ khi cần tụ hội, ta sẽ phát tin tức cho hai vị.” Sau khi Vĩnh Sinh Thánh Nhân nói xong, trực tiếp bỏ chạy.

Ánh Đạo Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân chia nhau bỏ chạy, Tề Mạn Vi đang đi theo đằng sau lập tức trợn tròn mắt, nàng không biết tiếp theo mình nên theo dõi ai.

Chương 2157 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

“Thất Giới Thạch đúng là bảo vật độn hành đỉnh cấp.” Mạc Vô Kỵ ngồi trên Thất Giới Thạch không nhịn được cảm thán một câu.

“Ngươi không sao chứ, ta thấy hình như đạo vận của ngươi còn đang tán loạn.” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ta đã tính toán kỹ rồi, ba tên này chỉ có thể khiến ta bị thương mà thôi. Nhưng mà bọn hắn chắc chắn không thể ngờ được ta có thể khôi phục nhanh chóng như vậy, bây giờ đạo vận của ta còn tán loạn, là vì muốn dụ bọn hắn đến đây. Ra tay ở Vĩnh Sinh chi thành, động tĩnh quá lớn, sẽ ngộ sát rất nhiều người.”

Đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, hắn có Sinh Cơ Lạc, chỉ cần vẫn còn một chút hy vọng sống, thậm chí không có sinh cơ, SinH Cơ Lạc của hắn cũng có thể cứu hắn sống lại. Huống chi, bây giờ hắn chỉ bị tổn hại đạo cơ mà thôi.

“Vĩnh Sinh Thánh Nhân có để lại vết tích đạo vận trên người ngươi sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Không sai, đây cũng là ta cố ý để hắn làm, nếu không, ta chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu là có thể bỏ đi. Một gia hỏa không biết tu luyện đạo gì, đại đạo Tạo Hóa của hắn, có cho ta thì ta cũng không cần, loại người này mà cũng muốn để lại đạo ngấn truy tung tên người ta. Có lẽ trong lòng hắn, ta phải cần mất một ngày mới có thể gỡ bỏ đạo ngấn đi được, nhưng mà vết thương của ta thì không thể khôi phục trong thời gian ngắn được.”

“Vậy chúng ta chọn một chỗ đi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, kích phát Thất Giới Thạch tăng nhanh tốc độ.

Hắn biết ý của Mạc Vô Kỵ, đây là hai người sẽ chọn một chỗ, bố trí các loại Thiên La Địa Võng để bắt gọn ba tên Tạo Hóa Thánh Nhân này. Sau đó bọn hắn mới có thể một lần vất vả cả đời nhàn nhã được, xử lý hết ba tên này.

Sau nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố dừng lại, hai người chọn một vùng hoang nguyên, đồng thời bắt đầu bố trí đủ loại đại trận Khốn Sát ở nơi này.

Vũ Trụ Ma và Quang âm Luân đều được Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đặt ở trong đại trận, còn về vết tích đạo vận của Vĩnh Sinh Thánh Nhân, cũng đã bị Mạc Vô Kỵ gỡ bỏ, đặt tại một nơi bí mật trong hộ trận. Hai người một trái một phải, canh giữ bên ngoài cái đại trận này, chỉ chờ ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân tự dâng đến cửa.

Đáng tiếc, hai người nhất định phải thất vọng rồi, hai người chờ cả ngày cũng không thấy bóng dáng ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đâu cả. Lam Tiểu Bố lại càng không biết, Tề Mạn Vi đã vô tình cứu được ba tên này. Nếu như không phải Tề Mạn Vi theo dõi ba người Vĩnh Sinh Thánh Nhân, khiến Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân từ bỏ ý định tiếp tục đuổi giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, vậy thfi bây giờ ba người đã tiền vào vòng phục kích của bọn hắn rồi.

“Bọn hắn không đến đâu.” Mạc Vô Kỵ có chút thất vọng bước ra ngoài.

Lam Tiểu Bố cũng bước ra, thở dài, “Thật không ngờ mấy tên này đã học được khôn rồi, đoán được chúng ta có thể đang lén lút bố trí bẫy cho bọn hắn, cho nên không có lá gan đuổi theo. Nếu như mấy tên này dám đuổi theo, ta đã bảo đảm sẽ khiến tên Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia không thể lấy Hạo Hãn Đại Chung ra ngoài.”

Trên thực tế nếu như không phải vì Hạo Hãn Đại Chung, bọn hắn sẽ không bị đuổi giết khốn đốn như vậy. Hai người lựa chọn Vĩnh Sinh chi thành là nơi chứng đạo Diễn Giới, đương nhiên có suy tính của chính mình. Cái suy tính này bao gồm cả việc mấy Tạo Hóa Thánh Nhân này có cùng nhau ra tay cũng không thể làm gì được bọn họ.

Nhưng mà cho dù hai người có tính toán nhiều thế nào, cũng không ngờ đến Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại có Hạo Hãn Đại Chung.

“Có lẽ là trên đường xảy ra chuyện khác, nhưng mà nếu như Vĩnh Sinh Thánh Nhân không đuổi đến, vậy thì để hắn sống thêm một khoảng thời gian. Chúng ta đến Táng Đạo đại nguyên thôi, ở Táng Đạo đại nguyên bước vào Diễn Giới cảnh.” Mạc Vô Kỵ nói.

“KHông, ta cảm thấy nếu như bọn hắn đã không đuổi giết chúng ta, vậy thì chúng ta không thể cứ buông tha cho bọn hắn như vậy được. Ta nghĩ nên tiếp tục ý định lúc trước, đến Quan Vân, xử lý tên gia hỏa Ánh Đạo Thánh Nhân kia. Ta luôn cảm thấy gia hỏa này có chút uy hiếp, đã như vậy, không bằng xử lý hắn trước đã.” Lam Tiểu Bố nói.

“Được, vậy thì không cần chờ nữa, bây giờ đi thôi. Đến mà không trả lễ thì không hay lắm, gia hỏa này động đến hộ trận của chúng ta, chúng ta cũng đi động đến chỗ của hắn một chút.” ĐỐi với Mạc Vô Kỵ mà nói, chờ sau khi bước vào Diễn Giới cảnh rồi, ra ngoài vẫn sẽ xử lý Ánh Đạo Thánh Nhân, bây giờ xử lý, có lẽ tai họa ngầm trong tương lai sẽ ít hơn.

Hơn nữa Ánh Đạo Thánh Nhân khẳng định sẽ không ngờ được, hắn và Lam Tiểu Bố sẽ dùng chiêu hồi mã thương, lại đến nơi ở của hắn ta để ngồi chờ.

“Đi, Thất Giới Thạch của ta nói không chừng còn đến Quan Vân trước Ánh Đạo Thánh Nhân nữa.” Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra.

Mạc Vô Kỵ nhảy lên Thất Giới Thạch, tiện tay lấy một cái chùy lớn ra nói, “Đây là Bất Diệt Chùy, ta đã dùng đạo tắc khóa lại, đưa cho ngươi này.”

Sở dĩ đưa cho Lam Tiểu Bố, là bởi vì Mạc Vô Kỵ biết rõ, Bất Diệt Chùy là do Lam Tiểu Bố khóa lại, nếu như Lam Tiểu Bố không dùng Vũ Trụ Ma khóa lại, còn ngăn cản Bất Diệt Thánh Nhân, vậy thì hắn không thể cướp được Bất Diệt Chùy trong thời gian ngắn. Nói cách khác, nếu lúc đó Lam Tiểu Bố bảo hắn tiếp tục đối phó với Trang Ấn Trầm, tự bản thân Lam Tiểu Bố lấy được Bất Diệt Chùy, vậy thì bây giờ Bất Diệt Chùy phải đang nằm trong tay Lam Tiểu Bố.

Chương 2158 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đây là do ngươi lấy được, ngươi cất vào đi. Hơn nữa, ta có ba món bảo vật Khai Thiên. Còn bảo vật công kích, ta đã có Vũ Trụ Ma rồi. Quang âm Luân của ngươi mặc dù cũng xem như là pháp bảo công kích, nhưng mà lại là bảo vật ý cảnh. Cái Bất Diệt Chùy này vừa hay có thể bù vào năng lực công kích của ngươi.”

Mạc Vô Kỵ cười cười, hắn biết lời Lam Tiểu Bố nói là thật, dứt khoát cất Bất Diệt Chùy đi.

.

Trên đường đi, hai người nghiên cứu thảo luận một vài tâm đắc đại đạo một chút, chỉ trong một thời gian ngắn, Thất Giới Thạch đã dừng ở bên ngoài Quan Vân. Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, bọn hắn đến đây rồi, nhưng Ánh Đạo Thánh Nhân vẫn chưa quay về.

Hai người lại làm giống như trước đó, bố trí bẫy rập và đại trận Khốn Sát.

Lần này không có Thiên Cơ Thánh Nhân làm rối, chỉ cần Ánh Đạo

Thánh Nhân trở về, bọn hắn tin rằng nhất định có thể xử lý được Ánh Đạo Thánh Nhân.

…

Tạo Hóa phường thị, Tề Mạn Vi vừa về đến đây, Thẩm Thanh Huyền đã tươi cười rạng rỡ tiến lên đón, “Sư tỷ, nhanh như vậy đã trở lại rồi sao?”

Hắn ta không ngờ Tề Mạn Vi mới ra ngoài một hai ngày đã quay lại, lúc đầu hắn ta còn dự định ở chỗ này một tháng, thuận tiện điều tra xem rốt cuộc Quang Minh Đạo Quyển đã bị người nào mua được.

Tề Mạn Vi từ tốn nói, “Đúng vậy, chúng ta đến Thính Đạo lâu rồi nói sau.”

Nghe thấy lời Tề Mạn Vi nói, Thẩm Thanh Huyền vô cùng vui mừng, vội vàng dẫn đường, vừa thuận miệng nói một vài lý giải về đại đạo Quang Minh của mình. Hắn ta nghi ngờ Tề Mạn Vi không hề tu luyện đại đạo Quang Minh, bởi vì hắn ta không cảm nhận được đạo vận đại đạo Quang Minh trên người Tề Mạn Vi. Chỉ hy vọng thông qua cảm ngộ của mình với đại đạo Quang Minh, có thể khiến Tề Mạn Vi cảm thấy hứng thú với đại đạo Quang Minh.

Tề Mạn Vi không nói gì, chỉ đi theo Thẩm Thanh Huyền cùng tiến vào trong Thính Đạo lâu.

Gian phòng của Thẩm Thanh Huyền, là động phủ sang quý nhất trong Thính Đạo lâu, đây là một biệt viện nằm trên tầng cao nhất. Vừa tiến vào trong, Tề Mạn Vi đã nhìn được mấy hàng Quang Minh Trà ẩn chứa đạo tắc rõ ràng, nguyên khí nồng đậm.

Quang Minh Trà là đạo thụ, mỗi một gốc đều có giá trị cực cao. Cái tiểu viện này lại có mấy hàng, có thể thấy được tài lực của Thẩm

Thanh Huyền. Cho một cái động phủ tạm thời thôi, vậy mà cũng có thể trang trí thành xa hoa như vậy.

“Sư tỷ, ta và sư phụ không khác nhau lắm, cho dù chỉ ở chỗ này một ngày, cũng phải biến nơi này giống như đạo tràng của mình. Những cái Quang Minh Trà này, đối với chuyện tu luyện đại đạo Quang Minh có tác dụng rất lớn. Những cái này cũng là sư phụ để lại cho ta, nếu không thì ta thật sự không biết tìm ở đâu ra nhiều Quang Minh TRà như vậy. Đến lúc đó, mấy cái Quang Minh Trà này có thể đưa cho sư tỷ.” Vừa tiến vào trong, Thẩm Thanh Huyền đã ân cần giới thiệu Quang Minh Trà.

Tề Mạn Vi thì ngừng lại, ánh mắt nàng giống như đang nhìn Quang Minh Trà, lại tựa như không đặt tâm tư ở chỗ này.

“Sư tỷ, chúng ta vào trong ngồi đi.” Thẩm Thanh Huyền lại vươn tay ra một lần nữa.

Tề Mạn Vi không tiếp tục bước đến, mà nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Huyền, giọng điệu bình tĩnh, “Hôm nay ta đến là muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

“Mời sư tỷ nói.” Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được giọng điệu Tề Mạn Vi có chút nghiêm trọng, cho nên cũng giấu đi dáng vẻ nhẹ nhàng lúc trước.

Tề Mạn Vi chậm rãi nói, “Trước đây không lâu, ta có gặp được một người, hắn tên là Quý Tòng Không...”

Cho dù khi Tề Mạn Vi nói đến Quý Tòng Không, Thẩm Thanh Huyền không hề có chút thay đổi nào, nhưng mà Tề Mạn Vi vẫn cảm nhận được một tia dao động hơi thở của Thẩm Thanh Huyền. Nàng là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, mà Thẩm Thanh Huyền chỉ là Diễn Giới cảnh mà thôi. Dao động có nhỏ bé đến đâu, cũng không thể qua mắt nàng được.

Thẩm Thanh Huyền dường như đang trầm tư, qua một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Thật lâu trước đó ta có nghe nói ở Vĩnh Sinh chi địa có một vị Không Gian Thánh Nhân, hình như đó chính là Quý Tòng Không nhỉ, người ngươi nói là hắn sao?”

“KHông sai, chính là hắn, ngươi có biết người này không?” Tề Mạn Vi tư tốn nói.

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu, “Ta từng nghe nói đến người này, nhưng mà chưa từng gặp qua.”

“Cha mẹ ta chính là do người này giết, lúc đó, ta vẫn còn đang theo bên cạnh sư phụ đi du lịch.” Tề Mạn Vi tiếp tục nói.

“Thật to gan, dám động đến người nhà đệ tử một mạch Quang Minh chúng ta.” Sát ý của Thẩm Thanh Huyền không thể nào ngăn lại được tràn ra ngoài, trong lòng của hắn ta thì vẫn còn đang suy nghĩ, Quý Tòng Không giết chết cha mẹ Tề Mạn Vi, chuyện này sao Tề Mạn Vi lại biết được?

Sau đó Thẩm Thanh Huyền giống như vừa nhớ ra cái gì đó, giọng điệu lo lắng nói, “Sư tỷ, ngươi nói trước đó ngươi đã gặp được Quý Tòng Không, người kia đang ở đâu? Hắn không làm hại đến ngươi chứ?”

Giọng điệu Tề Mạn Vi càng nhẹ nhàng hơn, “Bị thương thì không, nhưng mà hắn có nói cho ta biết một cái tên, cái tên mà hắn nói cho ta chính là Thẩm Thanh Huyền.”

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày, nhìn Tề Mạn Vi hỏi, “Sư tỷ, ý của ngươi là? Tên Quý Tòng Không kia đã từng gặp ta, còn biết ta?”

Tề Mạn Vi vẫn tự nói tiếp, “Hắn nói sở dĩ hắn giết cha mẹ ta, là do Thẩm Thanh Huyền chỉ điểm.”

Thẩm Thanh Huyền dường như bị Tề Mạn Vi nói kích, giọng nói căm hận, “Gia hỏa này nhất định biết sư phụ, nói không chừng còn từng gặp ta. Nếu không thì chắc hẳn sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Tề Mạn Vi nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Huyền, “Về sau ta mới biết được, Thẩm Thanh Huyền chính là Thủy Thư Thanh. Cũng là sư phụ lúc trước của ta, đồng thời còn hạ đạo ngấn trong Quang Minh Đạo Quyển mà hắn đưa lại cho ta. Chỉ cần ta tu luyện Quang Minh Đạo Quyển, đạo ngấn kia sẽ dung nhập vào trong đạo tắc đại đạo của ta, không thể nào gỡ bỏ. Sư phụ, ngươi nói xem ta phải báo đáp ngươi như thế nào đây?”

Chương 2159 - 1085: Báo thù

Vốn dĩ Thẩm Thanh Huyền đang có dáng vẻ kính cẩn nghe lời sư tỷ nói, sau khi nghe Tề Mạn Vi nói lời này, cả người cứng đờ, hắn ta nhìn chằm chằm Tề Mạn Vi mười mấy giây, lúc này mới chậm rãi nói, “Cho dù ngươi biết ta là Thủy Thư Thanh, cũng là sư phụ của ngươi, nhưng làm sao ngươi lại biết ta hạ đạo ngấn trên Quang Minh Đạo Quyển?”

Thẩm Thanh Huyền biết rất rõ, Tề Mạn Vi đã điều tra đến tình trạng như thế này, hắn ta đã không cần thiết phải che giấu nữa rồi.

Tề Mạn Vi mỉa mai nhìn Thủy Thư Thanh, “Bởi vì đạo lữ của ta nói cho ta biết, ta đúng là bị mù mắt rồi, thế mà lại nhận giặc làm cha nhiều năm như vậy.”

“Đạo lữ của ngươi?” Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền lạnh đi, Tề Mạn Vi có đạo lữ rồi? KHông đúng, nguyên âm của Tề Mạn Vi vẫn còn đây, cho dù có đạo lữ hay không, sự giúp đỡ đối với hắn ta vẫn sẽ không yếu đi.

Nói thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng Thẩm Thanh Huyền vẫn có chút không vui, hắn ta dứt khoát đến chỗ một cái ghế đá nhỏ ngồi xuống rồi thở dài một tiếng, “Có một số việc rất huyền diệu, nếu như biết, đối với mình chính là tổn thương. Nếu như không biết, có lẽ cũng là một niềm hạnh phúc. Đã như vậy, thế thì ta sẽ nói thật cho ngươi, ngươi và ta đều muốn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Nhưng mà ngươi biết vì sao ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có mấy người kia hay không? Cũng bởi vì có quá nhiều người không thể chặt đứt được trần tục. Cha mẹ ngươi không có ở đây, cũng xem như đã mất đi tục căn, cái này đối với ngươi hay ta đều là chuyện tốt. Tương lai ngươi và ta kết thành đạo lữ, dắt tay nhau bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, tung hoành Vĩnh Sinh chi địa, không phải sung sướng hơn sao?”

“Súc sinh.” Tề Mạn Vi lạnh giọng nói.

Khi nói ra câu này, nàng biết mình đã sai rồi. Lúc trước Lam Tiểu Bố đã hoài nghi Thủy Thư Thanh đưa Quang Minh Đạo Quyển cho nàng, là có vấn đề, bởi vì trong đó có hạ đạo ngấn. Nhưng mà nàng lại phản bác lời Lam Tiểu Bố nói, cảm thấy Lam Tiểu Bố không hiểu sư phụ nàng. Nhưng mà sự thật thì buồn cười biết bao, hết lần này đến lần khác lại là Lam Tiểu Bố đúng, mà nàng thì đã quá ngây thơ.

Bỗng nhiên Tề Mạn Vi theo bản năng rùng mình một cái, nếu như không phải vì nàng thích Lam Tiểu Bố, vì lời nói của Lam Tiểu Bố mà để lại trong lòng nàng một hạt giống. Có lẽ…

Tề Mạn Vi cũng không dám nghĩ tiếp, nàng nghĩ đến một khi nàng thật sự trở thành đạo lữ với tên súc sinh trước mắt này, đó quả thật là một chuyện vô cùng đáng sợ, cho dù có luân hội, nàng cũng cảm thấy bản thân mình thật bẩn.

“Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.” Tề Mạn Vi tự lẩm bẩm một câu, nàng đột nhiên có chút hiểu ra vì sao Lam Tiểu Bố lại đồng ý với nàng, nói sau khi nàng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, có thể bàn lại chuyện đạo lữ. Hóa ra lúc đó, Lam Tiểu Bố đã biết không thể nào thuyết phục được nàng, dứt khoát không thuyết phục nữa, mà là dùng một cách khác chặt đứt ý đồ của Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng mà đây là chuyện ngươi đã đồng ý với ta rồi, ta nhất định phải đi tìm ngươi. Tề Mạn Vi âm thầm hạ quyết tâm, cho dù Lam Tiểu Bố có phải là vì lo lắng nàng lọt vào trong bẫy rập của Thẩm Thanh Huyền hay không, nếu đã đồng ý với nàng, vậy nàng phải đi tìm Lam Tiểu Bố. TRong cuộc đời này nàng đã bỏ qua quá nhiều thứ, nếu như sai thêm một lần nữa, có lẽ nàng mãi mãi không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, lúc đầu ta dự định bồi dưỡng tình cảm giữa ngươi và ta một chút, nếu như ngươi đã không tu luyện đại đạo QUang Mnh, vậy thì ta chỉ có thể từ bỏ bước này. Ngươi cứ ở lại chỗ này đi, giúp ta bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.” Thẩm Thanh Huyền cười ha ha một tiếng, đứng lên nhìn về phía Tề Mạn Vi.

Hắn ta nhìn thấy dung nhan tuyệt thế thoát tục của Tề Mạn Vi, trong lòng thật sự không nhịn được mà kích động. Vì một ngày này, hắn ta đã chờ bao lâu rồi?

Nếu không thể trở thành đạo lữ, vậy thì cứ để Tề Mạn Vi trở thành lô đỉnh của mình đi. Cũng sẽ không lãng phí đi dung nhan tuyệt thế và Hỗn Độn Đạo Thể của Tề Mạn Vi, thậm chí hắn ta cũng không cần tiếp tục bỏ ra tình cảm nữa. Hắn ta sẽ không cho phép Tề Mạn Vi rời khỏi trước mắt hắn ta một lần nữa, loại sai lầm này đã phạm phải một lần thì không thể phạm phải lần thứ hai. Nếu không phải vì hắn ta muốn Tề Mạn Vi thật tâm thật ý làm lô đỉnh của hắn ta, hắn ta cũng sẽ không đợi đến ngày hôm nay.

Nhìn Thẩm Thanh Huyền đang bước lại gần mình, trong mắt Tề Mạn Vi không hề che giấu lộ ra vẻ chán ghét và thù hận. Sau đó thì thở dài một tiếng, mặc dù Thẩm Thanh Huyền không dạy đạo pháp thần thông gì cho nàng, nhưng mà đã dẫn nàng đi tiếp xúc với nhiều thứ trước đó nàng chưa từng biết đến.

Nếu như không có Thẩm Thanh Huyền dẫn nàng đi nhiều nơi như vậy, tiếp xúc với những chuyện chưa từng gặp được, có lẽ nàng cũng không thể nào sống đến bây giờ, thậm chí còn chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

“Vì sao ngươi không hỏi Quý Tòng Không vì sao lại nói cho ta biết là Thẩm Thanh Huyền sai sử hắn ta hại chết cha mẹ ta?” TRong mắt Tề Mạn Vi có một loại trào phúng, cho dù như thế nào, mối thù giết cha mẹ hôm nay nhất định phải báo.

“Vì sao?” Bước chân Thẩm Thanh Huyền dừng lại, đúng nhỉ, chuyện này có chút quỷ dị.

Quý Tòng Không và hắn ta đã hứa hẹn với nhau, loại chuyện này Quý Tòng Không không nói cho Tề Mạn Vi biết mới đúng chứ.

Tia trào phúng trong mắt Tề Mạn Vi càng đậm, “Bởi vì là ta giết hắn.”

“Ngươi có thể giết chết Quý Tòng Không?” Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền co rụt lại, theo bản năng muốn lui lại, chỉ là sắc mặt hắn ta lập tức tái nhợt. Không gian nơi này đã bị một đạo lĩnh vực khóa lại, lĩnh vực này hắn ta hoàn toàn không thể nào phá vỡ được, rất rõ ràng, đây là lĩnh vực Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2160 - 1085: Báo thù (2)

“Ngươi đã là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? CHuyện này sao có thể?” Thẩm Thanh Huyền mặc dù nói là không có khả năng, nhưng trong lòng hắn ta biết rõ, cái này còn thật hơn cả vàng. Sở dĩ hắn ta không nhìn ra được thực lực của Tề Mạn Vi, đó là do tu vi hắn ta không đủ mà thôi.

“Ngươi nói thử xem?” Tay Tề Mạn Vi vung lên một cái, một luồng khí thế tử vong đã khóa Thẩm Thanh Huyền lại.

“Mạn Vi, nể tình ta đã từng là sư phụ của ngươi, giơ cao đánh khẽ. Tu đạo cũng là tu tâm, nếu như một chút tình cảm cũng không có, ngay cả sư phụ cũng giết, đạo sẽ tán loạn đấy.” Thẩm Thanh Huyền vội vàng kêu lên.

Tề Mạn Vi mỉa mai nói, “Trước đây không lâu không phải ngươi còn muốn chém đứt tục căn sao? Sao giờ đột nhiên đi nói tiếng người như vậy? Ngươi nói không sai, nếu như đối mặt với kẻ thù giết cha giết mẹ, cũng không thể báo, vậy thì ta còn tu đạo làm gì nữa?”

Lúc nói chuyện, đạo tắc Sát Phạt đã đánh tới, Thẩm Thanh Huyền rất muốn tiếp tục cầu xin tha thứ, nhưng mà cái khí thế tử vong kia đã xé rách tất cả đạo cơ, thức hải, thân thể của hắn ta. Tuyệt vọng theo bóng đêm vĩnh cữu ập đến, Thẩm Thanh Huyền biết, hắn ta không còn tương lai nữa.

Tề Mạn Vi bước ra khỏi Thính Đạo lâu, nàng nhìn Tạo Hóa phường thị bên ngoài, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đi tìm Lam Tiểu Bố.

…

Quan Vân.

Một pháp bảo phi hành hình mây không nhanh không chậm bay đến, Ánh Đạo Thánh Nhân ngồi trên phi thuyền của mình, đang cau mày trầm tư.

Trước đó ở Vĩnh Sinh chi địa, Tạo Hóa Thánh Nhân chính là trời, chính là tồn tại chí cao vô thượng. Từ khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia tới đây, Tạo Hóa Thánh Nhân người thì chết, người thì đi.

Nếu như một Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, đều không thể bảo đảm được an toàn, vậy sự tồn tại của Tạo Hóa Thánh Nhân còn ý nghĩa nào nữa? Cho dù là thân thể có thể vĩnh sinh bất diệt thì có ích lợi gì chứ? Thiên Cơ Thánh Nhân đã đi, Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân nhất định cũng sẽ rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa. Kể từ đó, toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa này chỉ còn lại một mình Ánh Đạo Thánh Nhân hắn ta?

KHông được, Hứa Bắc Trọng hắn ta cũng nhất định phải rời khỏi nơi này. Người khác đều có thể đi tìm bước đại đạo thứ tư, Hứa Bắc Trọng hắn ta vì sao không thể đi tìm bước đại đạo thứ tư chứ?

Hơn nữa ở nơi này có hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, ở lại nơi này hoàn toàn không an toàn. Hai người này chẳng những thực lực đáng sợ, bảo vật trên người cũng đáng sợ đến kinh người. Cộng thêm gần đây còn có một tu sĩ Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh là bằng hữu của bọn hắn, ở lại nơi này là muốn chết à?

Càng quan trọng hơn là, tâm cơ hai người này thâm trầm. Lần trước nếu như không có Thiên Cơ Thánh Nhân nhắc nhở, nói không chừng Vĩnh Sinh chi địa đã không còn Ánh Đạo Thánh Nhân hắn ta rồi.

Ánh Đạo Thánh Nhân nghĩ đến đây, cả người đột nhiên run khẽ. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể đánh lén hắn ta lần thứ nhất, chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện đánh lén hắn ta lần thứ hai sao? Nếu như lần này Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại trốn ở bên ngoài đạo tràng đánh lén hắn ta, chỉ sợ hắn ta thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Nghĩ đến đây, Ánh Đạo Thánh Nhân lập tức đổi hướng pháp bảo phi hành, muốn nhanh chóng rời đi.

Chỉ là hắn ta vừa đổi hướng pháp bảo, sắc mặt lập tức thay đổi, nơi này rõ ràng là đạo tràng của hắn ta, nhưng mà vào giờ phút này quy tắc Không Gian đã trở nên vô cùng mơ hồ. Đạo tắc Không Gian mà hắn ta có thể khống chế được cũng vô cùng mơ hồ, có thể khẳng định qua một khoảng thời gian nữa, hắn ta tuyệt đối sẽ không thể cảm nhận được bất cứ đạo tắc Không Gian nào nữa.

“Là người phương nào?” Ánh Đạo Thánh Nhân lập tức muốn phát phi kiếm truyền tin ra ngoài.

Nếu như trước đó hai tu sĩ sáng Đạo cảnh vây giết Hứa Bắc Trọng hắn ta, hắn ta chỉ cảm thấy đó là chuyện cười. Nhưng bây giờ, hắn ta không còn ý nghĩ này nữa.

Thiên Địa Thánh Nhân chết như thế nào? Không phải đã chết trong tay hai người này sao? Nếu như nói Thiên Địa Thánh Nhân chết, hắn ta còn không có cảm nhận trực quan. Vậy Bất Diệt Thánh Nhân Trang Ấn Trầm kia đã chết ở trước mặt hắn ta, mặc dù hắn ta cố ý cứu viện chậm một bước, nhưng hai tu sĩ sáng Đạo có thể ở trước mặt bọn hắn giết chết Trang Ấn Trầm, sao có thể đơn giản?

“Ngươi cũng đã đoán được là hai người chúng ta, còn hỏi làm gì nữa?” Lam Tiểu Bố xuất hiện, giọng điệu bình thản.

“Không cần chờ Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân nữa, tin tức của ngươi không phát ra được đâu, ta đoán bọn hắn cũng không đến giúp ngươi đâu. Giống như trước đó ngươi cũng không ra tay giúp Bất Diệt Thánh Nhân vậy, nhớ kỹ sau này đầu thai, không nên động một tí là diệt cả vị diện của người ta.” Giọng nói của Mạc Vô Kỵ từ một bên khác truyền đến.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Chỉ sợ hắn không có cơ hội đầu thai đâu.”

Lúc nói chuyện, Vũ Trụ Ma vô cùng mênh mông đã nghiền ép đến, khóa tất cả quy tắc Thời KHông tại nơi này.

Chương 2161 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Ánh mắt Ánh Đạo Thánh Nhân lóe lên tia hoảng sợ, nhưng mà hắn ta biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn ta.

Hơn nữa trong lòng Ánh Đạo Thánh Nhân hiểu rõ hơn ai khác, hắn ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Nếu không thì hắn ta nhất định sẽ rơi vào thế hạ phong. Bảo vật Khai Thiên tren người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, cộng lại cũng năm sáu cái, trên người hắn ta thì chẳng có một món bảo vật Khai Thiên nào cả, lấy cái gì mà đấu với hai người kia? Trừ cái đó ra, bọn hắn còn có một bằng hữu Tạo Hóa Thánh Nhân, một khi người bằng hữu kia đến, hắn ta ngay cả tư cách ra tay cũng không có.

Nghĩ đến đây, Ánh Đạo Thánh Nhân lại càng không hề nói nhảm một câu nào nữa, hai con mắt trên trán đột ngột mở ra, hai sợi tơ màu đen từ hai con mắt trên trán Ánh Đạo Thánh Nhân bắn ra.

Sau khi hai sợi tơ đen này bắn ra, nhanh chóng biến thành bốn sợi tơ màu đen, sau đó lại chia thành tám sợi, rồi hóa thành mười sáu sợi.

Chỉ trong chớp mắt, vùng không gian này đã đầy sợi tơ màu đen, cái Vũ Trụ Ma đang mở rộng cũng bị vô cùng vô tận sợi tơ này ngăn cản lại. Hơn nữa những sợi tơ màu đen này còn tạo dựng ra một không gian quy tắc hoàn toàn mới.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ đều không ngờ hai con mắt trên trán Ánh Đạo Thánh Nhân còn có tác dụng này. Bọn hắn biết Ánh Đạo Thánh Nhân có bốn mắt, nhưng bình thường cũng không nghe đến hai con mắt trên trán Ánh Đạo Thánh Nhân này có đạo pháp thần thông gì. Cái sợi tơ màu đen này có đạo tắc gần giống với đạo tắc Hắc Ám, nhưng không phải đạo tắc Hắc Ám, cũng tuyệt đối không phải đạo tắc Hắc Ám, cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, đều khẳng định trước đó chưa từng tiếp xúc qua.

“Phốc!” Một tia máu bắn ra từ trong ngực Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức biết mình đã bị đánh lén. Cái sợi tơ màu đen này có thể im hơi lặng tiếng mà xuyên qua lĩnh vực của hắn, sau đó đánh lén hắn.

Mạc Vô Kỵ biết Lam Tiểu Bố đã bị đánh lén, hơn nữa Vũ Trụ Ma vậy mà lại có thể bị sợi tơ đen quỷ dị này của Ánh Đạo Thánh Nhân ngăn trở, hắn không chút do dự mà kích phát Quang âm Luân.

Sơi tơ đen trong không gian càng lúc càng nhiều, đối với Ánh Đạo Thánh Nhân mà nói, không gian xung quanh đã càng ngày càng buông lỏng hơn. TRong lòng Ánh Đạo Thánh Nhân vô cùng vui mừng, hắn ta biết chỉ cần qua thêm mấy giây nữa, hắn ta có thể xông ra khỏi không gian mà Vũ Trụ Ma khóa lại, sau đó bỏ chạy. Hơn nữa đi trong tình huống này, hắn ta dường như đã coi trọng Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. Nếu như hắn ta không lao đi, dựa vào sợi tơ Chiếu Đạo này của mình, có thể giết được hai tên trước mắt hay không? Thôi được rồi, dù sao thì hai người còn có một bằng hữu Tạo Hóa Thánh Nhân. Một khi chờ Tạo Hóa Thánh Nhân kia đến, chỉ sợ hắn ta sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Ánh Đạo Thánh Nhân vừa nghĩ đến đây, đã nhìn thấy một vòng sáng như có như không đánh vào trong đám tơ đen của hắn ta. Vầng sáng này cuốn theo khí thế năm tháng vô tận, trong đó còn kèm theo một loại đạo tắc sinh và tử cực hạn.

Giờ phút này, thời gian không còn nữa, năm tháng đảo điên. Nhưng sống và chết lại phân biệt rất rõ ràng, một bên là sống, một bên là chết, không có bất kỳ nhân nhượng nào.

Tơ đen Chiếu Đạo của hắn ta nhanh chóng bị tán loạn, sau đó giống như bông tuyết gặp mặt trời, nhanh chóng tan rã.

KHông tốt, đây là bảo vật Khai Thiên Quang âm Luân, chính mình phải chạy nhanh thôi. Ánh Đạo Thánh Nhân thiêu đốt tuổi thọ, điên cuồng muốn xông ra khỏi vùng không gian này.

Đáng tiếc là, không có tơ đen trói buộc, khí thế có thể mài hết tất cả quy tắc thiên địa của Vũ Trụ Ma lại ập đến, lĩnh vực mà Ánh Đạo Thánh Nhân vừa mới mở rộng ra đã bị mài đi. Không chỉ như vậy, hắn ta thiêu đốt tinh huyết và đạo tắc đại đạo vào lúc này cũng đã tiêu tán hết.

Lam Tiểu Bố nôn ra một ngụm máu đen, sau đó không chút do dự đánh ra một quyền. Hắn cũng không ngờ đến, tơ đen của Ánh Đạo Thánh Nhân lại có thủ đoạn đánh lén đáng sợ như vậy, khiến hắn không đề phòng mà trúng chiêu. Trong tơ đen còn có kịch độc, khiến thực lực hắn giảm đi rất nhiều.

Một quyền này của Lam Tiểu Bố còn chưa đánh trúng Ánh Đạo Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân đã bị Quang âm Luân của Mạc Vô Kỵ đánh trúng, thân thể bị Sinh Tử Luân xé thành hai nửa.

Ánh Đạo Thánh Nhân bị xé rách thành hai nửa, thân thể lại nhanh chóng hợp lại với nhau, chỉ là giờ phút này tử khí của thần thông Sinh Tử Luân đã hoàn toàn bao phủ thân thể của hắn ta lại, cho dù thân thể hắn ta có khôi phục, tử khí này vẫn luôn ăn mòn sinh cơ của hắn ta.

Trong lòng Ánh Đạo Thánh Nhân thoáng qua một tia tuyệt vọng, trong mắt hắn ta càng thêm điên cuồng, một thanh kiếm vặn vẹo được hắn ta lấy ra, đồng thời đánh một kiếm về phía Mạc Vô Kỵ.

Vốn dĩ Mạc Vô Kỵ đang phóng đến chỗ Ánh Đạo Thánh Nhân cũng không ngờ được, Sinh Tử Luân của mình không lấy đi được mạng nhỏ của lão gia hỏa này.

“Răng rắc!” Chỉ một kiếm, lĩnh vực Phàm Nhân của Mạc Vô Kỵ đã bị xé rách. Mạc Vô Kỵ cảm nhận được kiếm ý khóa chặt lấy mình, thân hình hắn không ngừng đong đưa trong không gian. Hắn khẳng định, chỉ cần mình dừng lại, cái kiếm này sẽ tàn sát hắn thành thịt vụn.

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung, một cánh tay của Mạc Vô Kỵ bị chặt đứt.

Mạc Vô Kỵ lại thở phào một hơi, hắn đã tránh thoát đạo tắc từ một kiếm của Ánh Đạo Thánh Nhân, tránh khỏi tổn thương lớn hơn.

Cho đến giờ phút này, một quyền kia của Lam Tiểu Bố mới đánh vào trên người Ánh Đạo Thánh Nhân. Nhưng mà Ánh Đạo Thánh Nhân không tránh né, bởi vì hắn ta biết, cho dù không có một quyền của của Lam Tiểu Bố, sinh cơ của hắn ta cũng bị đạo tắc Sinh Tử Luân niết diệt mất rồi. Tử vong đối với hắn ta chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, đã như vậy, làm sao còn phải tránh né?

Chương 2162 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

“Ta thật hối hận.” Ánh Đạo Thánh Nhân nói xong câu đó, thân thể vỡ vụn, hóa thành cặn máu. Đạo tắc của hắn ta cũng bắt đầu sụp đổ, trong hư không có vô tận đạo tắc vỡ nát rơi xuống.

“Lão già này thật là lợi hại.” Lam Tiểu Bố lại nôn ra một ngụm máu đen, không nhịn được nói.

Mạc Vô Kỵ đã nối liền cánh tay bị đứt, đừng thấy rằng tay hắn bị chặt đứt, nhưng thực tế vết thương của hắn nhẹ hơn Lam Tiểu Bố rất nhiều.

“Ngươi biết hắn nói hối hận có nghĩa là gì không?” Giọng điệu của Mạc Vô Kỵ có chút nghiêm tọng.

“Hắn hối hận vì trước đó không toàn lực ra tay sao?” Lam Tiểu Bố nói, với loại thực lực này của Ánh Đạo Thánh Nhân, nếu như trước đó khi bọn hắn giết Bất Diệt Thánh Nhân mà hắn ta dốc hết toàn lực ra tay, bọn hắn hoàn toàn không có cơ hội giết chết Bất Diệt Thánh Nhân.

Mạc Vô Kỵ gật dầu, “Đúng, chính là ý này. Bọn gia hỏa này lục đục với nhau, nếu không hai chúng ta hoàn toàn không thể chạy dược. Trước đó khi ở Vĩnh Sinh chi thành, Ánh Đạo và Lôi Đình Thánh Nhân trơ mắt nhìn chúng ta giết chết Bất Diệt Thánh Nhân, nhưng trên thực tế, bọn hắn có năng lực ngăn cản, nhưng mà hai tên này đều không ra tay kịp thời.”

Hai người im lặng, bọn hắn giết Thiên Địa Thánh Nhân, lại giết Bất Diệt Thánh Nhân, nói thật, hai người đều có chút tự mãn. Cảm thấy Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa cũng chỉ như thế mà thôi, nhưng mà trên thực tế, nếu như không phải bọn hắn có bảo vật Khai Thiên, hôm nay đến phục kích Ánh Đạo Thánh Nhân rất có thể chính là chuyện tiếu lâm.

Nói cách khác, nếu như trước đó hai người chuẩn bị phục kích ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân, ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân kia đến thật, kết quả đúng là khó mà đoán trước được. Cũng may ba vị Tạo Hóa Thánh Nhân kia không đến. Cho nên hai người bọn họ mới có cơ hội đến phục kích Ảnh Đạo Thánh Nhân.

“Khụ khụ!” Lam Tiểu Bố tiếp tục ho khan vài tiếng, lại nôn ra mấy ngụm máu đen, “Tơ đen của gia hỏa này thật là lợi hại, rốt cuộc là thứ gì thế?”

Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Nếu như ta đoán không sai, Ảnh Đạo Thánh Nhân kia chắc hẳn là tu sĩ Yêu tộc. Theo lý mà nói rất có thể chính là một con nhện tinh. Tơ đen kia có kịch độc, có cần ta giúp đỡ hay không?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta biết, ta đang chữa trị. Chúng ta cũng đi thôi, giết chết tên Ảnh Đạo Thánh Nhân này, trong lòng ta an ổn đi rất nhiều, nếu không mà nói, ta luôn cảm thấy bất an.”

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sau khi rời khỏi đạo tràng Quan Vân, Vĩnh Sinh chi địa lại có vô số quy tắc vỡ nát rơi xuống, xen lẫn rên rỉ bi thương, khiến tất cả mọi người biết, Vĩnh Sinh chi địa lại có một Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc.

Tất cả mọi người đờ đẫn nhìn sương mù nặng nề trên bầu trời, cảm nhận được đạo tắc vỡ nát rơi xuống. Giờ phút này, tất cả mọi người đều im lặng.

Tạo Hóa Thánh Nhân không phải là vĩnh sinh sao? Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Vĩnh Sinh chi địa đã vẫn lạc đi ba Tạo Hóa Thánh Nhân, bọn hắn tiếp tục truy cầu Tạo Hóa Thánh Nhân có ý nghĩa gì nữa?

Cùng lúc đó, Vĩnh Sinh Thánh Nhân cũng dừng lại, hắn ta nhìn đạo tắc vỡ nát trong hư không rơi xuống, còn cảm nhận được khí thế bi thương khi Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc, im lặng không nói.

Hắn ta biết Ánh Đạo Thánh Nhân đã vẫn lạc rồi, trước đó Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã định phục kích Ánh Đạo Thánh Nhân, chỉ là bị Thiên Cơ Thánh Nhân phá đám. Lần này bọn hắn cho rằng Mạc Vô Kỵ bị trọng thương, chắc hẳn sẽ không làm ra chuyện phục kích này. Thế nhưng ai biết được khác hoàn toàn với suy nghĩ của bọn hắn, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hết lần này tới lần khác lại đi phục kích Ánh Đạo Thánh Nhân, hơn nữa còn thành công.

Bởi vậy có thể thấy được, chuyện Mạc Vô Kỵ bị thương nặng cũng là giả. Nếu như không phải nữ nhân kia xuất hiện, ba người bọn hắn thật sự đã theo đuổi giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố rồi.

Nghị lực ý chí của hai người này cứng cỏi, tâm cơ thâm trầm, Tần Đường hắn ta chưa từng thấy qua, hết lần này đến lần khác, bây giờ hai người kia còn tụ lại với nhau sau sự truy sát của bọn hắn, quả thật là đáng sợ.

Có thể tưởng tượng, hai người Mạc Lam tiếp theo không phải giết hắn ta thì chính là Lôi Đình Thánh Nhân. Tần Đường hít một hơi thật sâu, hắn ta không muốn đối mặt với sự phục kích của hai người này một chút nào. Không muốn đối mặt với sự phục kích của hai người kia, hắn ta chỉ có thể rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa.

Vĩnh Sinh Thánh Nhân thở dài một tiếng, vốn định rời đi, đã như vậy, bây giờ đi ngay luôn. Nếu như đã biết có bước thứ tư, Vĩnh Sinh chi địa không ở lại cũng được.

Chẳng những là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Lôi Đình Thánh Nhân cũng cảm nhận được Ánh Đạo Thánh Nhân đã vẫn lạc, hắn ta hầu như chẳng có chút do dự nào, thậm chí ngay cả đạo tràng của mình cũng không trở về, trực tiếp lấy pháp bảo phi hành ra đi mất.

Hắn ta thấy, đối tượng tiếp theo mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đánh giết chính là Phàn Thiên Trường Luân hắn ta, bây giờ hắn ta mà không đi, ở lại chỗ này chờ chết sao?

Chương 2163 - Tách ra.

“Có nên tiếp tục đi xử lý Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân không?” Sau khi rời khỏi Quan Vân, Lam Tiểu Bố đề nghị.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Tạm thời không đi, nếu như ta đoán không sai, hai tên này chắc hẳn đã biết Ánh Đạo Thánh Nhân đã bị chúng ta xử lý. Nếu như bọn hắn còn ở lại đây, vậy thì nhất định sẽ có bẫy rập, chờ chúng ta đến đó. Chúng ta cũng đã đánh giá thấp Tạo Hóa Thánh Nhân rồi, đi cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Nếu như bọn hắn không ở lại đạo tràng lúc đầu, vậy đã trốn xa rồi, chúng ta đi cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng đều bị thương. Cho dù muốn xử lý bọn hắn, cũng phải đợi đến khi chúng ta bước vào Diễn Giới cảnh.”

“Đến Táng Đạo đại nguyên bước vào Diễn Giới cảnh? Ta cảm thấy ở Táng Đạo đại nguyên bước vào Diễn Giới cảnh, đối với chúng ta mà nói là thích hợp nhất. Nhưng mà ta có một cảm giác, đó chính là chúng ta không nên bước vào Diễn Giới cảnh ở Vĩnh Sinh chi địa, bao gồm cả Táng Đạo đại nguyên, bởi vì Táng Đạo đại nguyên cũng là một phần của Vĩnh Sinh chi địa.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, ‘Đúng, đây cũng là chuyện ta muốn nói. Ngươi có phát hiện ra không, Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa vô cùng phù hợp với đạo tắc thiên địa của Vĩnh Sinh chi địa. Không chỉ như vậy Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc ở Vĩnh Sinh chi địa, sẽ gây ra cộng minh đạo tắc thiên địa, cái này không bình thường lắm. Thậm chí ta hoài nghi, cho dù là Thiên Địa Thánh Nhân hay là Ánh Đạo Thánh Nhân trước đó rất trâu bò, nếu như rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, hoàn toàn không thể làm gì được chúng ta. Nhưng ở nơi này, sau khi bị chúng ta đánh lén, còn có mấy món bảo vật Khai Thiên áp chế lại, còn có thể khiến ngươi và ta bị thương."

Lam Tiểu Bố giật mình, lúc trước hắn còn chưa bước vào Sáng Đạo cảnh, ngay ở chỗ khác đối phó với Diễn Giới cảnh. Ví dụ như Hoang Bặc Tử, ví dụ như Mông Thất. Trên thực tế, cho dù là Hoang Bặc Tử và Mông Thất đều không có gì lợi hại cả.

Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói, "Lúc đầu ta dự định đặt chân đến nơi này rồi, sẽ mời bằng hữu của ta ở Phàm Nhân giới đến đây, nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý nghĩ rồi. Quy tắc thiên địa ở Vĩnh Sinh chi địa cao hơn vị diện của chúng ta, quy tắc thiên địa cũng tương đối hoàn thiện, đây là sự thật. Nhưng mà luôn khiến ta cảm thấy có chút gò bó, không phải cảm giác vĩnh sinh mênh mông như trong tưởng tượng của ta, ở chỗ này cũng không có tâm thái hội đương lặng tuyệt định (Vọng nhạc (Đại Tông phù như hà)- Đỗ Phủ: Bước lên tận đỉnh núi cao chót vót, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh đều nhỏ bé) . NÓi một câu không dễ nghe thì thế này, nơi này giống như một… Đúng rồi, giống như Phàm Nhân tinh của ta vậy, nhưng mà quy tắc thiên địa của Phàm Nhân tình ta có thể từ từ tăng lên, mà quy tắc thiên địa ở nơi này thì không thể tăng lên."

(Vọng nhạc (Đại Tông phù như hà)- Đỗ Phủ: Bước lên tận đỉnh núi cao chót vót, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh đều nhỏ bé)

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng có cảm giác này. Còn một câu nữa hắn không nói ra, đó chính là sau khi hắn đến đây rồi, không nhìn thấy Hồng Quân lão tổ, cũng không nhìn thấy Tam Thanh Thánh Nhân, thậm chí là những danh nhân Hồng Hoang có xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang, hầu như không thấy một người nào ở đây cả, chuyện này không bình thường.

“Ngươi có tính toán gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ nói, “Trước mắt xem ra, Tạo Hóa Thánh Nhân nơi này đối với chúng ta không có uy hiếp gì cả, ta dự định rời khỏi nơi này, quay về Phàm Nhân tinh của ta xem một chút. Ta lấy được ba cái Vĩnh Sinh Đại Phù, cho ngươi một tấm đi.”

Nói xong, Mạc Vô Kỵ lấy một lá phù lục ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Cái này ta cũng có, hơn nữa ta còn có Thất Giới Thạch chuyên đi xuyên giới vực.”

Mạc Vô Kỵ cảm thấy cũng đúng, Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố so với Vĩnh Sinh Đại Phù còn tốt hơn nhiều, hắn cất Vĩnh Sinh Đại Phù đi rồi nói, “Ngươi thì sao? Bây giờ rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa sao?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Bây giờ ta không thể đi được, ta còn có mấy bằng hữu vẫn còn chưa tìm được. Nhưng mà qua một khoảng thời gian nữa, ta cũng dự định rời khỏi nơi này. Chắc hẳn ngươi cũng nghiên cứu Thiên Cơ Cốt nhỉ? Ta muốn đi tìm xem rốt cuộc Thiên Cơ Cốt là do ai để lại, người kia từ nơi nào mà vào trong Táng Đạo đại nguyên Vĩnh Sinh chi địa. Ta luôn cảm thấy, nơi đó mới thật sự là bí mật của Vĩnh Sinh.”

Mạc Vô Kỵ mỉm cười, “ĐƯợc, chờ ta thu xếp tốt Phàm Nhân tinh, chúng ta cùng đi, ta vừa hay cũng phải mượn đến Thất Giới Thạch của ngươi. Ta nghi ngờ chúng ta tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, mới có thể cảm nhận được loại khí thế đại đạo kia, với thực lực bây giờ của chúng ta đều quá thấp, rất nhiều đạo tắc không thể cảm nhận được.”

…

Hai người lưu lại Thông Tin Châu rồi tách ra, Lam Tiểu Bố quay về Vĩnh Sinh chi thành một lần nữa. Vết thương của hắn vẫn còn tương đối nặng, trước khi vết thương chưa khôi phục, hắn không thể đến Táng Đạo đại nguyên.

Bây giờ ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ còn lại hai Tạo Hóa Thánh Nhân, một là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, một là Lôi Đình Thánh Nhân. Cho dù hai người này có còn ở Vĩnh Sinh chi địa hay không, Lam Tiểu Bố tin rằng bọn hắn cũng sẽ không dám tùy tiện đến Vĩnh Sinh chi thành để tìm hắn gây sự. Hơn nữa, cho dù hai người này hành động nằm ngoài dự đoán của hắn, đến Vĩnh Sinh chi thành, hắn cũng có cách bỏ chạy.

Sau khi Vĩnh Sinh chi thành trải qua trận vây công của bốn Tạo Hóa Thánh Nhân với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, có vẻ hơi tiêu điều. Lam Tiểu Bố tiến vào Vĩnh Sinh chi thành, phát hiện bên trong không có ai cả.

Lam Tiểu Bố không khách sáo, bắt đầu bố trí hộ trận.

“Xin hỏi có phải là Lam Đạo Chủ?” Lam Tiểu Bố còn đang bố trí hộ trận, một tên nam tử bước đến, từ xa xa khom người thi lễ.

Hắn ta cảm nhận được cảnh giới của Lam Tiểu Bố còn chưa bằng hắn ta, nhưng mà không biết địa vị của Lam Tiểu Bố, cho nên chỉ có thể xưng là Đạo Chủ.

“Ngươi là?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn nam tu trước mắt này, tu vi Diễn Giới cảnh, nhưng hắn thật sự không quen biết.

Chương 2164 - Tách ra. (2)

“Ta tên là Tăng Phi Vũ, thánh hào là Vũ Cung.” Giọng điệu nam tử vô cùng kính cẩn, Lam Tiểu Bố có thể nghe ra được, đối phương thật sự tôn kính mình.

Lam Tiểu Bố cũng ôm quyền nói, “Hóa ra là Vũ Cung Thánh Nhân, không biết đạo hữu tìm ta có chuyện gì?”

Tăng Phi Vũ vội vàng nói, “Ta ở Vĩnh Sinh chi địa có địa vị không khác gì với Vạn Đạo Thánh Nhân Trọng Kiếm Sam và Dịch Độn Thánh Nhân Thành Thanh Hàn, cũng là Diễn Giới Thánh Nhân có tiềm lực đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân, nói cách khác, tương lai ta có cơ hội thu hoạch được chính quả Tạo Hóa của Vĩnh Sinh chi địa.”

Lam Tiểu Bố nghe đến đó thì lông mày nhíu lại, tùy tùng của Tạo Hóa Thánh Nhân Vĩnh Sinh chi địa? Mấy Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa đã bị hắn và Mạc Vô Kỵ giết đi chỉ còn hai người, tên tùy tùng này đến là có ý gì?

Tăng Phi Vũ lại thi lễ một cái rồi nói, “Hôm nay ta đến đây, một là đa tạ Lam Đạo Chủ đã báo thù cho bằng hữu Khổng Già của ta, còn một chuyện nữa là muốn ở lại Vĩnh Sinh chi thành.”

KHổng Già? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ ra, “Ngươi nói chính là Nhân Quả Thánh Nhân KHổng Già?”

Tăng Phi Vũ đáp, “Đúng vậy, KHổng Già mới thật sự là Nhân Quả Thánh Nhân, chỉ là Khổng Dương Sơn hãm hại Khổng Già, cướp đi Nhân Quả Đạo Quyển của hắn, còn dám lấy danh xưng Nhân Quả Thánh Nhân. Chỉ là thực lực của ta thấp, không có năng lực báo thù cho KHổng Già mà thôi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, lúc trước hắn cũng cho rằng Khổng Dương Sơn chính là Nhân Quả Thánh Nhân, sau này mới biết Khổng Dương Sơn là do Mạc Vô Kỵ giết chết, đó cũng không phải là Nhân Quả Thánh Nhân chân chính. Bây giờ Tăng Phi Vũ nói vậy, hắn cũng không quan tâm.

“Ngươi nói ngươi muốn ở lại Vĩnh Sinh chi thành? Nơi này chính là nơi bị Tạo Hóa Thánh Nhân vây công. Hơn nữa, ta dự định ở chỗ này bế quan, ngươi dám ở chỗ này, chẳng lẽ không sợ Tạo Hóa Thánh Nhân tiếp tục đến đối phó với ta?” Lam Tiểu Bố nhìn Tăng Phi Vũ, hắn cũng không biết Tăng Phi Vũ đang nghĩ cái gì, nơi tốt ở Vĩnh Sinh chi địa rất nhiều, sao lại chọn tòa thành mà hắn ở lại?

Tăng Phi Vũ vội vàng nói, “Cũng bởi vì có Lam Đạo CHủ ở chỗ này, ta mới dám ở chỗ này. Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ sợ chỉ còn lại hai ba người, trong đó có một người là bằng hữu cua Đạo CHủ. Ta tin rằng, bọn hắn sẽ không dám đến đây đối phó với Đạo Chủ nữa. Hơn nữa Lam Đạo Chủ và Mạc Đạo Chủ là người như thế nào, chúng ta đều hiểu rõ, lần trước khi bốn đại Tạo Hóa Thánh Nhân vây công Vĩnh Sinh chi thành, hai vị Đạo Chủ không những không tự bỏ đi một mình, còn chủ động lấy pháp bảo ra giúp tu sĩ khác ngăn cản Thánh Nhân nghiền ép. Với hành động này, là chuyện Tăng Phi Vũ ta khâm phục nhất.”

KHi Tăng Phi Vũ nói có một Tạo Hóa Thánh Nhân là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố nghe thấy cũng không để trong lòng, ở đâu vậy, hắn làm gì có bằng hữu Tạo Hóa Thánh Nhân nào? Nhưng mà đạo mạch ở nơi này vẫn còn chưa rút đi, Tăng Phi Vũ muốn ở lại đây, hắn cũng không thèm để ý.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói ra. “Sau khi ta bế quan, xung quanh động phủ năm mươi dặm không cho phép có bất cứ kẻ nào đến gần.

Ngươi có thể tạm thời làm thành chủ của cái đạo thành này, đồng thời cho phép tu sĩ khác tiến vào. Nhưng mà có một chuyện, nhất định phải dựa theo quy củ trước đó của Vĩnh Sinh chi thành mà làm.”

“Đa tạ Đạo Chủ, ta cũng có ý này. Xin Đạo Chủ yên tâm bế quan, những chuyện khác cứ yên tâm giao lại cho ta là được.” Tăng Phi Vũ vô cùng vui mừng, nhanh chóng đáp.

Lam Tiểu Bố nhìn Tăng Phi Vũ cười một cái nói, “Nếu như ta không đoán sai, ngươi chắc hẳn đã cảm ứng được thời cơ Tạo Hóa Thánh Nhân, cho nên muốn ở chỗ này hoàn thiện đạo tâm của mình?”

Tăng Phi Vũ vội vàng ôm quyền nói, “Đạo Chủ thông thấu, ta quả thật đã cảm nhận được thời cơ Tạo Hóa Thánh Nhân. Nhưng lý niệm đại đạo của ta khác với nhiều tu sĩ khác, ta không thích cái loại phương thức sinh tồn mạnh được yếu thua. Ngược lại Vĩnh Sinh chi thành đã giúp ta có một loại đại đạo hoàn toàn mới, nơi này không có ép mua ép bán, không có ức hiếp nhỏ yếu, chính là đạo thành chân chính mà ta theo đuổi. Đáng tiếc là bốn đại Tạo Hóa Thánh Nhân vây công, khiến ta mất đi cơ hội ngộ đạo. Ta vẫn luôn chờ ở chỗ này, cũng may ta đã chờ được Lam Đạo Chủ trở về.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, đã như vậy thì cứ theo ý nghĩ của ngươi mà làm đi, ta phải đi bế quan.”

“Vâng, đa tạ Đạo Chủ.” Tăng Phi Vũ kích động đáp, đối với hắn ta mà nói, Vĩnh Sinh chi thành trước đó, là nơi mà hắn ta khát vọng nhất, cũng là thời cơ hắn ta cảm ngộ Tạo Hóa Thánh Nhân. Bây giờ Lam Tiểu Bố đồng ý cho hắn ta làm thành chủ, hắn ta nhất định phải làm theo ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, phát triển Vĩnh Sinh chi thành thành dáng vẻ trước đó, cũng vì chuẩn bị để hắn ta chứng đạo Tạo Hóa

Thánh Nhân.

Chương 2165 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Sau khi Vĩnh Sinh chi địa liên tục vẫn lạc đi hai Tạo Hóa Thánh Nhân, lại trở nên an tĩnh một lần nữa.

Loại an tĩnh này chỉ mới kéo dài được một thời gian, rất nhiều người đều phát hiện ra một vấn đề, đó là cho dù Tạo Hóa phường thị hay đạo thành của mấy vị Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại, dường như đã không còn bóng dáng của Tạo Hóa Thánh Nhân nữa.

Thời điểm ban đầu, những đạo thành này còn khá ổn định, lúc có tin tức truyền ra, bốn Tạo Hóa Thánh Nhân Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi thành vây giết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, kết quả bị Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố phản sát, giết chết Bất Diệt Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân. Còn Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Lôi Đình Thánh Nhân, vì bảo mệnh mà đã rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa.

Tin tức này lập tức lan truyền khắp nơi, bao gồm cả các đại đạo thành và Tạo Hóa phường thị. Các đạo thành do Tạo Hóa Thánh Nhân khống chế, cơ duyên và tài nguyên ở trong đó đều khó có thể tưởng tượng nổi. Bây giờ không có Tạo Hóa Thánh Nhân, những cường giả Diễn Giới kia đều muốn khống chế những thứ này vào trong tay mình.

KHi đạo thành thứ nhất diễn ra hỗn loạn tranh đoạt, không có Tạo Hóa Thánh Nhân xuất hiện can thiệp, toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa đều trở nên hỗn loạn.

Đông đảo đạo thành đều diễn ra chuyện cướp đoạt tài nguyên, chiếm lấy đạo tràng đỉnh cấp, vào lúc này, mạnh được yếu thua được phát huy vô cùng tinh tế.

Trong lúc nhất thời, tán tu và những tu sĩ có tu vi yếu một chút chỉ có thể rời đi, bởi vì không rời đi, chỉ có thể trở thành pháo hôi.

Trong tình huống này, Vĩnh Sinh chi thành lại trở nên nổi bật. Trước khi Tạo Hóa Thánh Nhân vây công Vĩnh Sinh chi thành, Vĩnh Sinh chi thành có thể nói là nơi an ổn nhất ở Vĩnh Sinh chi địa. Nơi này chẳng những an ổn, không có phách lối ngang ngược, hoàn cảnh tu luyện còn vô cùng tốt.

Thế là những tu sĩ lúc trước rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành đều kéo về, không chỉ như vậy, một vài tu sĩ vốn không ở Vĩnh Sinh chi thành cũng đều kéo đến Vĩnh Sinh chi thành.

TRong khoảng thời gian ngắn, Vĩnh Sinh chi thành lập tức kín hết người. Cũng may Tăng Phi Vũ nghiêm túc thực hiện theo chế độ quy tắc trước đó của Vĩnh Sinh chi thành mà làm việc, người ở Vĩnh Sinh chi thành mặc dù nhiều, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có gì hỗn loạn.

Đừng nói là rất nhiều người đều biết Lam Tiểu Bố đang ở Vĩnh Sinh chi thành, cho dù không biết chuyện này, Tăng Phi Vũ chính là cường giả Diễn Giới, cũng không có nhiều người dám gây chuyện ở chỗ này.

Lam Tiểu Bố không biết những chuyện này, cho dù có biết, hắn cũng sẽ không để ý đến. Giờ phút này hắn đang ở trong động phủ của mình gỡ bỏ độc đạo từ tơ đen của Ánh Đạo Thánh Nhân để lại, Lam Tiểu Bố có Trường Sinh Đạo Thụ, cộng thêm bản thân đã cảm ngộ rất nhiều đạo tắc đại đạo, cho dù không cần đến Vũ Trụ Duy Mô, hắn cũng có thể luyện hóa những độc đạo này. Mặc dù luyện hóa độc đạo hơi chậm một chút, nhưng đối với đại đạo của Lam Tiểu Bố mà nói không phải là chuyện gì xấu.

…

Táng Đạo đại nguyên.

Vết thương của Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã khôi phục, không chỉ như vậy, nhờ có đạo giản mà Lam Tiểu Bố để lại, hai người dường như cùng lúc mà bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh.

Vừa tiến vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, Bồng Viện đã định rời khỏi nơi này, nàng muốn đi tìm Vận Mệnh Thánh Nhân một chút.

Nàng vừa gõ cấm chế động phủ của Vĩnh Dạ Thánh Nhân, Vĩnh Dạ Thánh Nhân đã bước ra ngoài.

“Ha ha, chúc mừng Bồng đạo hữu bước vào Sáng Đạo cảnh.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân từ trong động phủ bế quan bước ra ngoài, đã tươi cười rạng rỡ nói. Rất rõ ràng, hắn ta cũng đang vui mừng vì chính bản thân mình. Bởi vì có ngọc giản Lam Tiểu Bố đưa cho mình, hắn ta chẳng những bước vào Sáng Đạo cảnh, còn loại bỏ đi rất nhiều đạo tắc pha tạp, khiến đại đạo của hắn ta càng thêm thuần túy.

“Cũng chúc mừng Vĩnh Dạ đạo hữu, ta muốn rời khỏi nơi này, đi tìm Vận mệnh tiền bối một chút, ngươi có đi cùng không?” Bồng Viện hỏi.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân phóng khoáng nói, “ĐƯơng nhiên là đi cùng, chờ tìm được Vận Mệnh tiền bối và Huyết Hà đạo hữu, chúng ta sẽ rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, đi tìm Lam huynh. Cả đời này của ta, người ta bội phục nhất chính là Lam huynh. Nếu không có Lam huynh, chỉ sợ bây giờ ta vẫn còn đang bị treo bên ngoài Thiên Cơ đạo thành, chờ đợi cái chết.”

Bồng Viện mỉm cười, suy nghĩ của nàng và Vĩnh Dạ Thánh Nhân giống nhau, chỉ là nàng không quen thể hiện ra ngoài mà thôi.

Sau khi hai người rời khỏi động phủ, bắt đầu tiến vào sâu trong Táng

Đạo đại nguyên. Bởi vì đã bước vào Sáng Đạo cảnh, hơn nữa có phương pháp mà Lam Tiểu Bố dạy, hai người ở trong Táng Đạo đại nguyên cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Khi hai người tìm khoảng nửa năm, Bồng Viện là người đầu tiên cảm thấy không thích hợp, nàng dừng lại nói, “Vĩnh Dạ đạo hữu, ngươi có cảm thấy cách mà chúng ta dùng trước đó đã không thể nào ngăn cản đại đạo bị mai táng rồi không?”

Vĩnh Dạ Thánh Nhân cũng dừng lại, hắn ta nghe thấy Bồng Viện nói, lập tức gật đầu, “Không sai, ta cho rằng cái này chỉ có mình ta cảm nhận được. Biện pháp lúc trước Lam huynh đưa cho chúng ta, đã không thể nào ngăn cản đại đạo tự thân bị mai táng.”

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là một loại sợ hãi. Trước đó bọn hắn có thể lợi dụng đạo tắc Táng Đạo ở Táng Đạo đại nguyên, mai táng đi những đạo tắc pha tạp trong đại đạo tự thân của mình, bây giờ, Táng Đạo đại nguyên chẳng những mai táng đi đạo tắc pha tạp, ngay cả đạo tắc đại đạo tự thân của bọn hắn cũng mai táng theo, cứ tiếp tục như vậy, bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị chôn vùi trong Táng Đạo đại nguyên.

“Đi thôi.” Bồng Viện thở dài, nàng biết cho dù không đi cũng không được.

Bồng Viện vừa nói xong hai chữ, đã nôn ra một ngụm máu, sau đó nàng lập tức không nói gì nữa, quay người điên cuồng độn ra ngoài.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân rõ ràng cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn ta cũng tái mặt, điên cuồng độn ra bên ngoài. Nếu như lúc bọn hắn nói chuyện, biến cố đạo tắc Táng Đạo ở Táng Đạo đại nguyên xảy ra, bọn hắn có thể đối mặt, nhưng vừa rồi đã có chuyện trực tiếp cắn nuốt luôn đại đạo của bọn hắn, cái này không bình thường.

Chương 2166 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên. (2)

Hai người phát hiện ra sớm, tốc độ độn hành cũng cực nhanh. Nửa tháng sau, hai người đã đến biên giới Táng Đạo đại nguyên.

Dọc theo con đường này, không chỉ Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, tất cả những tu sĩ đang ở trong Táng Đạo đại nguyên đều điên cuồng độn ra bên ngoài. Một vài tu sĩ đi chậm một chút, thậm chí là người có đầy đủ kinh nghiệm sinh tồn trong Táng Đạo đại nguyên, cũng trực tiếp vẫn lạc trên đường chạy đi.

Sau khi xông ra khỏi Táng Đạo đại nguyên, Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đều thở phào một hơi. Nếu như muộn thêm một chút nữa, bọn hắn có thể sẽ vĩnh viễn không ra ngoài được nữa.

“Có người đánh nhau.” Bồng Viện vừa ra ngoài đã nhìn thấy ở đằng xa có người đấu pháp, đạo vận tung hoàng, rõ ràng thực lực hai người đấu pháp này đều không kém.

“Là Vận Mệnh tiền bối.” Vĩnh Dạ Thánh Nhân kinh ngạc kêu lên, sau đó lập tức vọt đến.

Bồng Viện cũng đi theo sau, trong trận đấu kia, có một người là Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên. Chỉ là giờ phút này tràng thái của Chân Thường Nguyên không ổn lắm, đã bị thương còn chưa nói, khí thế còn hơi yếu.

Tu sĩ đấu pháp với Vận Mệnh Thánh Nhân có dáng người cực cao, nhìn từ xa giống như một gốc cây cao lớn.

Bồng Viện không chút do dự lấy pháp bảo của mình ra, Vĩnh Dạ Thánh Nhân lúc này cũng lấy pháp bảo ra đánh xuống. Nếu như đã đấu pháp với Vận Mệnh Thánh Nhân, bọn hắn cần gì phải do dự.

Tu sĩ đấu pháp với Vận Mệnh Thánh Nhân nhìn thấy có hai tu sĩ Sáng Đạo cảnh xông tới, hoàn toàn không để ý đến. Nhưng mà khi lĩnh vực của Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân tăng cường cho nhau, trực tiếp trói buộc lĩnh vực Diễn Giới của hắn ta, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi. Hai tên Sáng Đạo Thánh Nhân này có thực lực rất mạnh, mạnh đến mức vượt qua ngoài dự liệu của hắn ta. Không đúng, phải nói là đại đạo của hai người này quá thuần túy.

Vốn dĩ một mình hắn ta có thể chặn được Vận Mệnh Thánh Nhân, bây giờ cộng thêm Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân, hắn ta trừ bỏ chạy thì không còn lối nào khác. Thật vất vả mới có thể cản được Vận Mệnh Thánh Nhân mà còn phải chạy trốn, mặc dù trong lòng hắn ta rất bức bối, nhưng cũng chỉ thể rời đi.

Đối với chuyện tên tu sĩ cao lớn này chạy trốn, Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân không hề để ý, hai người đều chạy về phía Vận Mệnh Thánh Nhân.

“Chân tỷ, ta và Vĩnh Dạ đạo hữu vào trong Táng Đạo đại nguyên tìm ngươi, không ngờ ngươi đã ra ngoài rồi.” Bồng Viện kích động nói.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân cũng nhanh chóng bước đến thi lễ, “Lạc Trác kính chào Vận Mệnh tiền bối.”

Vận Mệnh Thánh Nhân cũng vô cùng vui mừng, nàng nhìn thấy Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân thì nói, “Các ngươi không sao thì tốt quá rồi, ta nghĩ đến chuyện các ngươi bị mấy người Thiên Cơ Thánh Nhân bắt lại, ta lại không thể làm được gì, không có năng lực bảo vệ các ngươi.”

Vận Mệnh Thánh Nhân thật sự rất xấu hổ, nhưng chính nàng cũng phải chạy trốn, đừng nói là cứu Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân.

Bồng Viện vội vàng nói, “Là Lam đại ca đã cứu chúng ta, còn dẫn bọn ta vào trong Táng Đạo đại nguyên chữa thương, nếu không thì bây giờ chúng ta vẫn còn bị treo bên ngoài Thiên Cơ đạo thành rồi.”

“A, Tiểu Bố không có việc gì chứ? Bây giờ hắn đang ở đâu?” Nghe thấy Lam Tiểu Bố không có chuyện gì, Chân Thường Nguyên vô cùng vui mừng, kích động hỏi.

Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói, “Tiền bối không cần lo lắng cho Lam huynh, thực lực của hắn thông thiên, còn có một bằng hữu tên là Mạc Vô Kỵ…”

“Mạc Vô Kỵ?” Vận Mệnh Thánh Nhân giật mình, lập tức nói, “Là Mạc Vô Kỵ mà trước kia bị bảy Tạo Hóa Thánh Nhân, hơn ngàn Sáng Đạo Diễn Giới Thánh Nhân truy sát vẫn bình yên vô sự sao?”

“Chắc là hắn, Mạc đại ca và Lam đại ca liên thủ chẳng những cứu được ta, còn hủy đi Thiên Cơ đạo thành, giết chết Thiên Địa Thánh Nhân.” Bồng Viện nói.

“Tốt, quả nhiên ta không nhìn lầm.” Giọng điệu Chân Thường Nguyên có chút run rẩy. Nói như vậy, Lam Tiểu Bố thật sự có thể đứng vững gót chân ở Vĩnh Sinh chi địa, Lam Tiểu Bố kia có thể ngăn chặn được những Tạo Hóa Thánh Nhân động một chút có thể niết hóa một vị diện kia.

“Tiền bối, người vừa rồi kia là ai?” Vĩnh Dạ Thánh Nhân hỏi.

“Hắn tên là Hoang Bặc Tử, chắc hẳn đã suy tính ra được ta ở Táng Đạo đại nguyên, cho nên ở chỗ này chờ ta. Nếu như không phải hai người các ngươi đến đây, chỉ sợ ta đã gặp nguy hiểm.” Chân Thường Nguyên nói.

Bồng Viện nhìn Táng Đạo đại nguyên một chút, “Chân tỷ, Táng Đạo đại nguyên có vấn đề gì sao? Vì sao đạo tắc Táng Đạo trong đó đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy? Nếu như chúng ta đi ra ngoài muộn thêm một chút, nói không chừng đã bị mai táng trong Táng Đạo đại nguyên rồi.”

Chân Thường Nguyên cũng âm thầm sợ hãi mà gật đầu, “Ta vẫn luôn trốn trong Táng Đạo đại nguyên, ta biết một khi ta ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta suy tính ra được. Lần này cũng là vì đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại nguyên đột nhiên trở nên đáng sợ, ta không thể không ra ngoài. HUyết Hà đạo hữu và ta đã lạc nhau khi rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, hy vọng hắn vẫn bình yên vô sự.”

Sau khi nói xong, Chân Thường Nguyên dường như nhớ ra cái gì đó, “Chúng ta không thể ở chỗ này quá lâu, Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa chắc hẳn đã để mắt đến chúng ta, nếu như chúng ta cứ ở lại nơi này, sợ sẽ bị Tạo Hóa Thánh Nhân chú ý đến.”

“Chúng ta đi tìm Lam đại ca ngay thôi, Tạo Hóa Thánh Nhân ở nơi này thật sự quá đáng giận.” Bồng Viện gật đầu, đồng ý với lời Chân Thường Nguyên nói.

“Ha ha, các vị nói không sai, ta cũng rất chán ghét Tạo Hóa Thánh Nhân ở nói này, đều là một đám tiểu nhân lừa đời lấy tiếng mà thôi.” Một giọng nói đột ngột vang lên.

Mấy người Chân Thường Nguyên đều kinh ngạc nhìn về phía người nói chuyện, Chân Thường Nguyên thì biết rất rõ, Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa đại biểu cho cái gì, bây giờ lại có người dám lớn tiếng nói Tạo Hóa Thánh Nhân ở đây lừa đời lấy tiếng?

Chương 2167 - Chữa thương trăm năm.

Tu sĩ vừa nói chuyện này thấy mọi người đều kinh ngạc nhìn mình, lập tức hiểu rõ ý nghĩ của mấy người Chân Thường Nguyên, ôm quyền hướng về phía Vĩnh Sinh chi thành nói, “Vĩnh Sinh chi địa chắc hẳn đã không có Tạo Hóa Thánh Nhân nữa rồi, Lam Tiểu Bố tiền bối và Mạc Vô Kỵ tiền bối đã chém giết Thiên Địa Thánh Nhân và Ánh Đạo Thánh Nhân, uy chấn Vĩnh Sinh chi địa.

Hai vị tiền bối Mạc Lam này cũng giúp Vĩnh Sinh chi địa bây giờ không còn bị Tạo Hóa Thánh Nhân khống chế nữa, còn giúp đông đảo tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi địa được tự do. Bây giờ Vĩnh Sinh chi thành do Lam Tiểu Bố tiền bối khống chế là nơi mà toàn bộ tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi địa hướng tới, nơi này hoàn toàn không có hành vi phách lối ngang ngược, ỷ mạnh hiếp yếu.”

“Ngươi nói Vĩnh Sinh chi thành do Lam Tiểu Bố khống chế?” Chân Thường Nguyên kinh ngạc hỏi.

Chuyện Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ giết chết Thiên Địa Thánh Nhân nàng đã biết rồi, nhưng không ngờ Lam Tiểu Bố nghịch thiên như vậy, còn nắm Vĩnh Sinh chi thành trong tay.

“Đúng vậy, bây giờ muốn đi vào Vĩnh Sinh chi thành không hề dễ dàng. Nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ muốn tiến vào trong Vĩnh Sinh chi thành, bởi vì đối với tu sĩ chúng ta mà nói, nơi đó chính là nơi tu luyện tốt nhất. Tùy thời có thể ngộ đạo, tùy thời đều có thể mua được bất cứ thứ gì mà ngươi muốn. Khuyết điểm duy nhất chính là, sau khi đi vào, đạo tinh cần tiêu tốn càng nhiều.” Tu sĩ này nói xong thì cảm thán một tiếng.

“Đa tạ vị đạo hữu.” Chân Thường Nguyên cảm ơn một câu, lập tức dẫn theo Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân đi đến Vĩnh Sinh chi thành. Nàng cũng không ngờ mình có thể lấy được tin tức của Lam Tiểu Bố đơn giản như vậy.

Khi mấy người Chân Thường Nguyên đến Vĩnh Sinh chi thành, Lam

Tiểu Bố vẫn còn đang bế quan. Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã thông báo cho Tăng Phi Vũ, Tăng Phi Vũ cũng biết mấy người Chân Thường Nguyên là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, sắp xếp cho bọn họ ở động phủ tốt nhất trong Vĩnh Sinh chi thành.

Thời điểm ba đầu, mấy người Chân Thường Nguyên vẫn muốn chờ sau khi Lam Tiểu Bố xuất quan sẽ nói chuyện với Lam Tiểu Bố một chút, hỏi thăm một vài chuyện. Nhưng không qua trăm năm, Lam Tiểu Bố sẽ không xuất quan, mấy người Chân Thường Nguyên cũng không ở lại chờ đợi nữa, mà tự hoàn thiện đại đạo của mình.

…

Thời gian trăm năm, toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa đều biến hóa không lớn, nhưng cũng xem như đã an ổn. Nhưng mà trong trăm năm này, Vĩnh Sinh chi địa đã không có tin tức của Tạo Hóa Thánh Nhân nữa.

Không có Tạo Hóa Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng không ra ngoài quản chuyện gì nữa, Vĩnh Sinh chi địa đều tự chia ra làm vua. Nhưng mà nơi yên ổn nhất, vẫn là Vĩnh Sinh chi thành.

TRong động phủ của Lam Tiểu Bố ở Vĩnh Sinh chi thành, Lam Tiểu Bố đang ngồi lơ lửng trong hư không, trước người hắn có một cụm hắc khí. Cụm hắc khí này chính là do Lam Tiểu Bố mất trăm năm để ép ra ngoài, hoặc có thể nói không phải là ép ra, mà là do Lam Tiểu Bố chém rơi ra ngoài, cho nên đến bây giờ trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn còn thấy sợ hãi.

Lúc trước sau khi bị tơ đen của Ánh Đạo Thánh Nhân đánh lén, Lam Tiểu Bố chỉ nghĩ rằng đây chỉ là vết thương nhẹ, trúng độc mà thôi. Nhưng khi thời gian trôi qua, Lam Tiểu Bố đã cả nhận được không bình thường.

Đạo tắc Độc Đạo trong sợi tơ đen này chẳng những tiếp tục ăn mòn thân thể của hắn, thậm chí còn bắt đầu ăn mòn thần hồn và đạo thụ của hắn. Mà tất cả thủ đoạn chữa thương của hắn, đều không có tác dụng.

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như không phải hắn tu luyện thần thông Đại Thiết Cát Thuật, hắn thật sự không thể nào làm gì được đạo tắc Độc Đạo này.

Trong thời gian trăm năm này, Lam Tiểu Bố không ngừng dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt chém đi cái đạo tắc Độc Đạo này ở bên trong đạo tắc đại đạo của hắn. Mà trong trăm năm này, Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã cắt bao nhiêu đao, hầu như là tự mình tạo cực hình cho chính mình trăm năm, lúc này mới có thể cắt hết những đạo tắc Độc Đạo này ra.

“Phù!” Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, thầm nghĩ đúng là quá lợi hại.

Cũng may cuối cùng hắn vẫn có thể loại bỏ đi hết những độc đạo này đi, Lam Tiểu Bố cẩn thận cùng cấm chế đại đạo phong ấn đạo tắc Độc Đạo này lại, sau đó ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Con nhện tinh Ánh Đạo Thánh Nhân này nhìn qua thì cũng chỉ như vậy mà thôi, không ngờ lại gây ra cho hắn phiền phức lớn như vậy. CŨng may không phải hắn chẳng có chút thu hoạch nào cả, trăm năm qua không ngừng dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt chém thân thể và đạo tắc của mình, giúp thân thể của hắn đã trở nên cứng cỏi không gì sánh được, đã đến cấp bậc Thánh Thể đỉnh phong. Không chỉ như vậy, qua thời gian trăm năm không ngừng cắt chém đạo tắc đại đạo, cũng đã trở nên vô cùng cứng cỏi không gì sánh được.Tương lai nếu như gặp được người dùng loại thần thông Đại Thiết Cát Thuật này đối phó với hắn, chỉ sợ hắn chỉ cần dựa vào giác quan thứ sáu là có thể dễ dàng tránh đi.

Mặc dù trong thời gian trăm năm này không tu luyện, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết thực lực của mình lại tiến thêm một bước.

Có lúc, thực lực gia tăng không nhất định phải dựa vào tu luyện.

Thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, phát hiện Vĩnh Sinh chi thành đã trở nên phồn hoa hơn lúc trước khi hắn và Mạc Vô Kỵ ở chỗ này, thậm chí còn phồn hoa hơn gấp mười lần.

Không chỉ Vĩnh Sinh chi thành, ở ngoài Vĩnh Sinh chi thành, cũng đã tạo thành nhiều phường thị khác nhau. Rõ ràng những phường thị ngoài thành này, đều dựa vào Vĩnh Sinh chi thành mà sống.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm ứng được mấy người Chân Thường Nguyên, hắn lập tức xuất quan.

Tăng Phi Vũ rõ ràng vẫn luôn phái người chú ý đến Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố vừa xuất quan, hắn ta đã lập tức đến đây.’

Chương 2168 - Chữa thương trăm năm. (2)

“Kính chào Lam Đạo Chủ, Đạo Chủ bế quan trăm năm, thực lực lại tăng cao, thật đáng mừng.” Khí thế quanh người Tăng Phi Vũ hùng hậu, so với trăm năm trước, đạo vận đại đạo đã ngưng thực hơn gấp đôi. Nói rõ ở chỗ này trăm năm, đã có trợ giúp rất lớn cho đại đạo của hắn ta.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Chúc mừng Tăng đạo hữu cảm ngộ đại đạo mới, cơ hội chứng Tạo Hóa ở ngay trước mắt.”

Tăng Phi Vũ cúi người hành lễ, “Ta có thể có được thành tựu như vây giờ, hoàn toàn là nhờ Đạo Chủ mang đến, Nếu như không phải Đạo CHủ cho phép ta ở lại Vĩnh Sinh chi thành, ở đây cảm ngộ được đại đạo chân chính, ta sẽ vẫn dừng lại ở vị trí cũ.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn biết Tăng Phi Vũ không hề nói nhảm, đại đạo của mỗi người đều có phương hướng, đồng thời phải bắt lấy phương hướng này, đại đạo mới có thể tiến bộ cấp tốc. Cứ tiếp tục như vậy, Tăng Phi Vũ chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân là chuyện chắc chắn có thể xảy ra.

“Đúng rồi, Đạo CHủ, mấy vị bằng hữu của ngươi đã đến.” Tăng Phi Vũ nhanh chóng nói chuyện của mấy người Chân Thường Nguyên.

Lam Tiểu Bố cười nói, “Đa tạ ngươi, ta đã nhìn thấy bọn họ.”

Sau khi xuất quan, Lam Tiểu Bố lập tức phát tin tức cho mấy người Chân Thường Nguyên, Chân Thường Nguyên, Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân lập tức đến chỗ Lam Tiểu Bố.

“Chân tỷ, thật không ngờ chúng ta cùng nhau đến Vĩnh Sinh chi địa, kết quả lại phải mất nhiều năm như vậy mới có thể gặp mặt được.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy Chân Thường Nguyên đến, vô cùng vui mừng nói.

Nói xong thì lại nhìn Bồng Viện và Vĩnh Dạ Thánh Nhân nói, “Chúc mừng hai vị bước vào Sáng Đạo cảnh, đại đạo tiến thêm một bước.”

“Tiểu Bố, ngươi là có tiến bộ lớn nhất, trước đó ta nghĩ rằng mình đã nhìn đúng rồi, kết quả vẫn đã xem thường ngươi rồi.” Chân Thường Nguyên cũng cảm thán không ngừng, lúc trước nàng bất đắc dĩ dẫn theo Huyết Hà Thánh Nhân trốn vào trong Táng Đạo đại nguyên, kết quả Huyết Hà Thánh Nhân và nàng cũng lạc nhau. Rất nhiều năm sau, một lần nữa ra ngoài, đã là lúc Lam Tiểu Bố áp chế Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, nếu không thì nàng vẫn không dám rời khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Lần trước khi Hoang Bặc Tử truy sát rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, đối với nàng mà nói có lẽ là chuyện tốt. Nếu không thì nàng làm sao có thể quen biết được thiên tài đại đạo như Lam Tiểu Bố?

“Lam đại ca, Táng Đạo đại nguyên xảy ra vấn đề, chúng ta không thể không ra ngoài, kết quả ở bên ngoài gặp được Chân tỷ.” Bồng Viện nói.

“Táng Đạo đại nguyên xảy ra vấn đề?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ lặp lại một câu, sau đó nhìn về phía Tăng Phi Vũ.

Tăng Phi Vũ thở dài, “Đúng vậy, trước đó mặc dù ở Táng Đạo đại nguyên có mai táng đại đạo, nhưng rất nhiều tu sĩ vẫn có thể đi vào. Một vài tu sĩ có thiên phú, thậm chí còn dựa vào Táng Đạo đại nguyên mai táng đi đạo tắc pha tạp trong đại đạo của mình, dựa vào cơ hội này hoàn thiện đại đạo của mình. Thế nhưng trăm năm trước, Táng Đạo đại nguyên đột nhiên đột biến, đạo tắc Táng Đạo đáng sợ đến cực hạn. Bất cứ kẻ nào ở Táng Đạo đại nguyên, đều sẽ bị đạo tắc Táng Đạo mai táng cả đạo tắc đại đạo tự thân. Lúc đó, chỉ cần chậm chân một chút, đều sẽ bị vẫn lạc ở Táng Đạo đại nguyên.”

“Đúng vậy, trăm năm trước chúng ta rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, trên đường đi đã nhìn thấy đông đảo tu sĩ bị vẫn lạc.” Chân Thường Nguyên cũng cảm thán một câu.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, hắn và Mạc Vô Kỵ đều cảm thấy Táng Đạo đại nguyên không thuộc về Vĩnh Sinh chi địa, hơn nữa hắn còn ở Táng Đạo đại nguyên chứng Sáng Đạo cảnh trong tam cảnh Vĩnh Sinh. Nhưng hắn ở Táng Đạo đại nguyên nhiều năm như vậy, cũng không cảm nhận được Táng Đạo đại nguyên xảy ra vấn đề?

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang trầm tư, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nói vội vàng, “Lam Đạo Chủ, Tăng thành chủ, bên ngoài có Lôi Đình Thánh Nhân cầu kiến. Nói có việc gấp muốn nói cho Lam Đạo Chủ, nói có liên quan đến bằng hữu tốt nhất Tề Mạn Vi của Lam Đạo Chủ.”

Lôi Đình Thánh Nhân? Lam Tiểu Bố sững sờ. Sau khi hắn nghe thấy tên Tề Mạn Vi, hắn không còn nghĩ tiếp nữa, “Cho hắn vào.”

Hắn và Lôi Đình Thánh Nhân vốn có thù, thậm chí hắn còn muốn xử lý Lôi Đình Thánh Nhân, lúc này mà Lôi Đình Thánh Nhân còn dám tìm đến hắn, thậm chí còn nói có liên quan đến Tề Mạn Vi, gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?

“Phàn Thiên Trường Luân kính chào Lam đạo hữu.” Một giọng nói khàn khàn truyền đến, sau đó một nam tử toàn thân rối bời đi tới.

Nói là toàn thân rối bời, là bởi vì nam tử này chẳng những đầu tóc rối bời, búi tóc còn cái có cái không. Quần áo trên người thì vô cùng lộn xộn, vết máu dính khắp người. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhất là, đạo vận quanh người Lôi Đình Thánh Nhân hỗn loạn, lĩnh vực bất ổn, rõ ràng là dấu hiệu trọng thương.

Chương 2169 - Táng Đạo đại mộ.

“Ngươi đã gặp Tề Mạn Vi?” Lam Tiểu Bố không hề quan tâm đến vết thương của Lôi Đình Thánh Nhân một chút nào, người hắn lo lắng là Tề Mạn Vi.

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, “Đúng vậy, lúc trước sau khi Ánh Đạo Thánh Nhân bỏ mình, ta nản lòng thoái chí, chuẩn bị rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa. Bởi vì ta không có bảo vật Khai Thiên, cho nên ta dự định tiến vào Táng Đạo đại nguyên rèn luyện đại đạo của mình một chút.”

Rèn luyện đại đạo là giả, là vì Lôi Đình Thánh Nhân nghe thấy Thiên

Cơ Thánh Nhân nói, phía sau Tạo Hóa Thánh Nhân còn có bước đại đạo thứ tư, hắn ta đang muốn đi tìm bước đại đạo thứ tư.

Tăng Phi Vũ đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì trong lòng buồn cười, cái gì mà nản lòng thoái chí chứ, chỉ là lo lắng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đi làm thịt hắn ta mà thôi.

Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng biết rõ ý nghĩ này của Lôi Đình Thánh Nhân, đến Táng Đạo đại nguyên, trừ tịnh hóa đại đạo của mình ra, còn có chuyện gì khác sao?

“Vết thương của ngươi là do Táng Đạo đại nguyên gây ra sao?” Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Lôi Đình Thánh Nhân từ tốn nói.

Hắn tin Lôi Đình Thánh Nhân không hề ra tay với Tề Mạn Vi, nếu như Lôi Đình Thánh Nhân dám ra tay với Tề Mạn Vi, vậy thì đã không dám xuất hiện ở nơi này rồi.

“Đúng vậy, sau khi ta tiến vào Táng Đạo đại nguyên, vẫn luôn đi sâu vào bên trong, đi suốt mấy trăm năm…” Lôi Đình Thánh Nhân gật gật đầu.

Lam Tiểu Bố càng kinh ngạc nhìn Lôi Đình Thánh Nhân, đi vào sâu trong Táng Đạo đại nguyên mấy trăm năm, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Năm đó cho dù là hắn và Mạc Vô Kỵ ở trong Táng Đạo đại nguyên một khoảng thời gian rất dài, nhưng không phải là đi thẳng vào sâu bên trong.

Bởi vì một khi càng đi vào sâu trong Táng Đạo đại nguyên, đạo tắc Táng Đạo sẽ càng mạnh. Trước đó bọn người Chân Thường Nguyên nói đạo tắc Táng Đạo bên trong Táng Đạo đại nguyên đột ngột mạnh lên, có thể mai táng đạo cơ đại đạo của một tu sĩ, thậm chí Lam Tiểu Bố hoài nghi có khi nào đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên sắp lan tràn ra bên ngoài hay không.

“Nếu như ngươi muốn tịnh hóa đại đạo của mình, cũng không cần vào trong đó hơn trăm năm chứ?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Với tốc độ của Lôi Đình Thánh Nhân, đi sâu vào trong Táng Đạo đại nguyên hơn trăm năm, sao có thể nhanh chóng xuất hiện ở Vĩnh Sinh chi thành như vậy?

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, “Vốn không cần tốn thời gian dài như vậy, nhưng mà mấy năm sau khi ta tiến vào trong Táng Đạo đại nguyên, trong đầu ta đột nhiên có thêm một hình ảnh. Đó chính là sâu trong Táng Đạo đại nguyên có một cái đại mộ, cái đại mộ này mới là nơi thanh lọc đại đạo tốt nhất. Nếu như ta muốn thanh lọc đại đạo của mình, nhất định phải đến chỗ này.

KHông chỉ như vậy, trong đầu ta còn có thêm phương vị rõ ràng. Vì vậy nên ta mới tăng nhanh tốc độ, muốn đến chỗ đại mộ này sớm hơn một chút. Mấy trăm năm sau, cuối cùng ta cũng đến chỗ của cái đại mộ kia, sau đó ta bắt đầu thanh lọc đại đạo của mình. Lúc này, Tề đạo hữu lại đột nhiên đánh lén ta.”

“Ngươi nói Tề Mạn Vi theo dõi ngươi mấy trăm năm, chỉ vì đột nhiên ra tay đánh lén ngươi?” Lam Tiểu Bố không dám tin nhìn Lôi Đình Thánh Nhân.

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Ta hoài nghi ban đầu nàng dự định theo dõi ta, sau đó sẽ đánh lén ta, nhưng sau đó chắc hẳn cũng giống như ta, cảm ứng được sâu trong Táng Đạo đại nguyên có đại mộ có thể thanh lọc đại đạo, sau đó nàng đến chỗ Táng Đạo đại mộ kia còn sớm hơn ta.”

“Tại sao nàng lại theo dõi ngươi?” Lam Tiểu Bố không hiểu.

Lôi Đình Thánh Nhân hơi sững sốt, trong lòng tự nhủ vì sao Tề Mạn Vi lại theo dõi ta, ngươi là đạo lữ của nàng mà ngươi lại không biết à? Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã hỏi thì hắn ta đành phải trả lời, “Bởi vì Tề Mạn Vi biết ta và bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân bao vây ngươi ở Vĩnh Sinh chi thành, trong lòng không vui. Cho nên muốn tìm ta báo thù, sau khi nàng nhìn thấy ta, vẫn luôn theo dõi ta đến tận Táng Đạo đại nguyên.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Tề Mạn Vi mới có tu vi Diễn Giới cảnh, làm sao mà theo dõi ngươi? Còn có thể tìm ngươi báo thù?”

Một hồi lâu sau Lôi Đình Thánh Nhân mới tỉnh ngộ ra, Lam Tiểu Bố cũng không biết chuyện Tề Mạn Vi đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta đành phải nói, “Tề đạo hữu đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đồng thời thực lực còn mạnh hơn ta rất nhiều.”

Thực lực của Tề Mạn Vi không thể nào mạnh hơn hắn ta, cùng lắm là ngang nhau mà thôi. Nhưng mà ở trước mặt Lam Tiểu Bố, Lôi Đình Thánh Nhân đương nhiên phải nói Tề Mạn Vi lợi hại hơn một chút.

Tề Mạn Vi đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Lam Tiểu Bố sửng sốt.

Sau đó hắn lập tức nghĩ đến lúc trước khi mình cảm nhận được đạo tắc khi ở Vĩnh Sinh chi địa có người tiến vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hắn cho rằng không liên quan gì đến Tề Mạn Vi, bây giờ nghĩ lại, sở dĩ hắn cảm thấy không có liên quan gì đến Tề Mạn Vi, đó là vì lúc đó Bất Diệt Thánh Nhân cũng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân. Cho nên bên trong đạo tắc Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, có ẩn chứa đạo tắc Thời Không và đạo tắc Bất Diệt.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ ra có chuyện gì, hắn đã từng hứa hẹn với Tề Mạn Vi, chỉ cần Tề Mạn Vi bước vào Tạo Hóa Thánh

Nhân cảnh, thì có thể kết thành đạo lữ. Tề Mạn Vi rõ ràng, đang trong quá trình tìm kiềm hắn, biết được mình và Mạc Vô Kỵ bị bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân vây giết ở Vĩnh Sinh chi thành.

Chương 2170 - Táng Đạo đại mộ. (2)

Tính cách của Tề Mạn Vi, phát hiện ra có người vây giết Lam Tiểu Bố hắn thì nhất định sẽ không bỏ qua như vậy, cho nên sau khi nhìn thấy Lôi Đình Thánh Nhân thì vẫn luôn bám theo mãi đến Táng Đạo đại nguyên. Ở Táng Đạo đại nguyên, Tề Mạn Vi cũng giống như Lôi Đình Thánh Nhân, trong đầu đột nhiên hiện ra phương vị dẫn đến Táng Đạo đại mộ trong Táng Đạo đại nguyên. Lúc đó, Tề Mạn Vi không còn tiếp tục theo dõi Lôi Đình Thánh Nhân nữa, mà đi theo phương vị trong đầu, cuối cùng đều đi đến Táng Đạo đại mộ với Lôi Đình Thánh Nhân.

“Ngươi nói tiếp đi.” Tâm trạng Lam Tiểu Bố trở nên nặng nề, nếu như Tề Mạn Vi bởi vì chuyện của hắn, bị vây nhốt trong Táng Đạo đại nguyên, hắn khó mà an tâm được.

Còn về vết thương trên người Lôi Đình Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố cảm thấy không liên quan gì đến Tề Mạn Vi cả, nếu như có liên quan đến Tề Mạn Vi, vậy Lôi Đình Thánh Nhân cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, “Sau khi ta đến chỗ đại mộ kia, trong đầu chỉ có một giọng nói, đó chính là nhanh chóng hiến tế đại đạo của mình, mai táng đại đạo của mình ở biên giới đại mộ kia, ta có thể nhìn thấy thời cơ vào bước đại đạo thứ tư…”

Nói đến đây, Lôi Đình Thánh Nhân theo bản năng giật mình. “Không ngờ ta lại trầm luân vào thời cơ bước vào bước đại đạo thứ tư này, vào lúc ta dự định mai táng đại đạo của mình, Tề Mạn Vi đột nhiên đánh lén ta. Lúc này ta mới tỉnh táo lại, sau đó phát hiện Tề Mạn Vi cũng đang định mai táng đại đạo của mình. Nhưng mà khi ta đến đánh thức nàng, nàng lại đột ngột đánh lén ta.”

“Tề Mạn Vi đâu?” Sắc mặt Lam Tiểu Bố hơi đổi một chút, sau khi hắn lấy được Thiên Cơ Cốt, mơ hồ cảm nhận được chỉ sợ Tạo Hóa Thánh Nhân không phải là cực hạn, nhưng cũng không xác định lắm. Hắn và Mạc Vô Kỵ chỉ mơ hồ cảm thấy ở Vĩnh Sinh chi địa có hạn chế mà thôi, chứ không biết chính xác có bước đại đạo thứ tư.

Bây giờ, Lôi Đình Thánh Nhân nói ra bước đại đạo thứ tư, trong lòng Lam Tiểu Bố lập tức khẳng định, đại đạo nhất định có bước thứ tư. Sở dĩ Lôi Đình Thánh Nhân biết được, là vì hắn ta đã đến cực hạn Tạo Hóa Thánh Nhân.

Lôi Đình Thánh Nhân thở dài, “Bởi vì ta đến đánh thức Tề đạo hữu, cho nên nàng dứt khoát đánh lén ta, mục đích là khiến ta và nàng đều duy trì tỉnh táo, không bị huyễn cảnh Táng Đạo đại mộ cuốn vào. Nàng bảo ta lập tức rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, bảo ta thề phải nói tit tức này cho ngươi. Chỉ hy vọng ngươi biết được, nàng không phải là không đến tìm ngươi, mà là đã vẫn lạc trong Táng Đạo đại nguyên. Còn một chuyện nữa chính là, nàng hy vọng ngươi vĩnh viễn không được tiến vào Táng Đạo đại nguyên. Lam đạo hữu, chuyện ta hứa ta đã làm được. Nếu như Lam đạo hữu muốn ra tay với ta, ta cũng nhận.”

Lam Tiểu Bố ngây người, hắn hoàn toàn không ngờ đến Tề Mạn Vi sẽ bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh nhanh như vậy, cái này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hơn nữa, hắn cũng không ngờ đến, Tề Mạn Vi lại bởi vì Lôi Đình Thánh Nhân tham gia vào chuyện vây công mình, mà muốn xử lý Lôi

Đình Thánh Nhân rồi lại tìm hắn.

Còn về cuối cùng đánh lén Lôi Đình Thánh Nhân, sau đó bảo Lôi Đình Thánh Nhân báo tin, là bởi vì Tề Mạn Vi biết rõ nếu để Lôi Đình Thánh Nhân ngăn trở đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại mộ này để nàng ra ngoài báo tin, Lôi Đình Thánh Nhân nhất định sẽ không đồng ý.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không nói gì, Lôi Đình Thánh Nhân chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố lấy lại tinh thần, nhanh chóng ôm quyền nói với Lôi Đình Thánh Nhân, “Đa tạ Lôi Đình đạo hữu đã đưa tin cho ta, nếu như Lôi ĐÌnh đạo hữu không chê, có thể ở chỗ này chữa thương. Sau đó ta còn có một vài chuyện muốn hỏi đạo hữu.”

Lôi Đình Thánh Nhân vội vàng nói, “Lam đạo hữu cứ việc nói, chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói toàn bộ cho Lam đạo hữu biết.”

Lam Tiểu Bố gật đâu hỏi, “Lôi ĐÌnh đạo hữu, xin hỏi đại mộ kia trong cảm nhận của ngươi là cái gì? Còn nữa bây giờ đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên đang lan tràn ra ngoài, có phải có liên quan đến cái đại mộ kia không? Hơn nữa ngươi rời khỏi nơi đó như thế nào, sau khi ngươi rời đi thì Tề Mạn Vi ở lại đó sao?”

Lôi Đình Thánh Nhân vội vàng nói, “Ở xung quanh cái đại mộ kia, ta có cảm nhận được một loại khí thế đại đạo, cái khí thế đại đạo kia quá mức cuồng bạo. Ta chứng Tạo Hóa Thánh Nhân đã lâu, mặc dù lấy Lôi ĐÌnh Đạo QUyển để chứng đạo, nhưng mà ta vẫn có thể cảm nhận, cái khí thế đại đạo kia chắc hẳn đã vượt qua đạo tắc Tạo Hóa, không biết có phải là khí thế đạo tắc của bước đại đạo thứ tư hay không. Còn biến cố bây giờ ở Táng Đạo đại nguyên, ta nghĩ chắc hẳn có liên quan với cái đại mộ kia. Trong lúc ta còn tỉnh táo, cảm nhận được Tề Mạn Vi ngăn cản thứ gì đó mai táng đạo tắc của ta, giúp ta có cơ hội kích phát Vĩnh SinH Đại Phù rời đi.”

“KHông phải Vĩnh Sinh Đại Phù là dùng để rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi.

“Vĩnh Sinh Đại Phù trừ dùng để rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, còn có thể từ Táng Đạo đại nguyên ra bên ngoài Táng Đạo đại nguyên.” Những lời này là Tăng Phi Vũ đang đứng bên cạnh nói ra.

Chương 2171 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo.

Lam Tiểu Bố nhìn Tăng Phi Vũ nói, “Tăng đạo hữu, ta dự định đến Táng Đạo đại nguyên một chuyến, nơi này giao lại cho ngươi. Mấy bằng hữu của ta ở chỗ này tu luyện, mong Tăng đạo hữu hãy để ý một chút.”

“Lam Đạo Chủ yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, nhất định sẽ không có vấn đề gì.” Tăng Phi Vũ suýt chút nữa vỗ ngực đảm bảo.

Chân Thường Nguyên cũng nói, “Tiểu Bố, ngươi cứ việc đi đi, không có Tạo Hóa Thánh Nhân, mấy người bọn ta đều không có chuyện gì.”

Lam Tiểu Bố cũng biết, tên gậy quấy phân heo Vĩnh Sinh Thánh Nhân kia không có ở đây, không có người nào dám tùy tiện ra tay với mấy người Chân Thường Nguyên.

“Lôi ĐÌnh đạo hữu, ngươi dẫn ta đi, ta tin chắc hẳn ngươi biết đường nhỉ?” Lam Tiểu Bố nhìn Lôi Đình Thánh Nhân, hắn muốn vào Táng Đạo đại nguyên, đương nhiên sẽ không để Lôi Đình Thánh Nhân ở lại nơi này.

TRong lòng Lôi Đình Thánh Nhân thầm than, hắn ta biết mình nhất định chạy không thoát rồi, bây giờ quả nhiên phải dẫn theo Lam Tiểu

Bố vào trong Táng Đạo đại nguyên. Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, nếu như không phải Tề Mạn Vi liều mạng ngăn cản đạo tắc Táng Đạo ở Táng Đạo đại mộ, hắn ta cũng không thể thoát ra được.

“Lam đạo hữu, nếu như không có Tề đạo hữu, ta cũng không thể ra ngoài dược, bây giờ đi vào đương nhiên là chuyện nên làm. Chỉ là Tề đạo hữu nói ngươi không được vào đó, nếu như ngươi đi vào trong đó mà xảy ra chuyện gì, đây chẳng phải là…” Giọng điệu của Lôi Đình Thánh Nhân vô cùng thành khẩn.

Ý là Tề Mạn Vi bảo Lam Tiểu Bố đừng đi, bây giờ lại đi, chẳng phải đã phụ đi tấm lòng thành của Tề Mạn Vi rồi sao? Theo Lôi Đình Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố đi vào đương nhiên là chịu chết.

“Lôi ĐÌnh đạo hữu còn nhớ đường đi chứ?” Lam Tiểu Bố nhìn Lôi Đình Thánh Nhân.

Nếu như Lôi Đình Thánh Nhân không dẫn đường, hắn sẽ không khách sáo nữa. Nếu như Lôi Đình Thánh Nhân không bị thương, hắn chắc chắn đánh không lại. Bây giờ đạo cơ của Lôi Đình Thánh Nhân đã bị hao tổn, đạo vận hỗn loạn, thực lực chỉ còn một, hai phần mười.

Lôi Đình Thánh Nhân vội vàng nói, “ĐƯờng đi thì ta đương nhiên nhớ kỹ, nơi ta đi qua, còn để lại đạo ngấn phương vị.”

Lúc nói chuyện Lôi Đình Thánh Nhân đã khắc họa ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố, sau đó tiếp tục nói. “Chỉ là lần trước ta đi cũng đã là mấy trăm năm rồi, sở dĩ ta có thể ra ngoài trong thời gian ngắn, đó là bởi vì ta dựa vào Vĩnh Sinh Đại Phù. Vĩnh Sinh Đại Phù có thể ra ngoài, nhưng không thể đi vào. Còn một chuyện nữa chính là, bây giờ đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên vô cùng đáng sợ, chỉ sợ chúng ta rất khó tiến vào Táng Đạo đại nguyên.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút, sau đó cất ngọc giản đi rồi nói, “Có thể vào trong hay không, chúng ta vào xem một chút là biết. Còn chuyện đến Táng Đạo đại mộ cần bao lâu, sau khi đi mới biết được. Đi thôi, không nên ở đây lãng phí thời gian.”

Thời gian trăm năm? Lam Tiểu Bố tin rằng với tốc độ Thất Giới Thạch của hắn, chỉ cần có phương vị, nhất định chưa đến nửa năm là đến. Bây giờ đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là, có thể đối phó với đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại nguyên hay không. Nếu như hắn không thể đối phó được với đạo tắc Táng Đạo, vạy hắn ngay cả vào cũng không vào được.

Rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành, Lam Tiểu Bố vừa lấy Thất Giới Thạch ra đã nhận được một đạo tin tức. Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy tin tức, lập tức vui mừng.

Mạc Vô Kỵ trở về, hơn nữa còn hẹn hắn cùng nhau vào trong Táng Đạo đại nguyên.

Đây là Thất Giới Thạch? Lôi Đình Thánh Nhân cảm nhận được đạo tắc Thất Giới từ Thất Giới Thạch, trong lòng nảy lên một cái. Đây là thứ mà hắn ta tha thiết mơ ước, bây giờ lại đang ở ngay trước mắt hắn ta.

“Lên đây đi.” Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Lôi Đình Thánh Nhân.

“ĐƯợc.” Lôi Đình Thánh Nhân đã sớm muốn dùng thử Thất Giới Thạch một chút, Thất Giới Thạch đã luyện hóa và Thất Giới Thạch chưa luyện hóa là hai khái niệm khác nhau.

Vừa nhảy lên Thất Giới Thạch, Lôi Đình Thánh Nhân đã cảm nhận được loại khí thế đạo tắc giới vực vô cùng mênh mông, trong lòng hắn ta âm thầm cảm thán. Khó trách Thất Giới Thánh Nhân lại lợi hại như vậy, cái đạo tắc Thất Giới này thật sự nghịch thiên. Chỉ riêng về đạo tắc đại đạo thôi, chắc hẳn so với đạo tắc Lôi ĐÌnh của hắn ta còn mạnh hơn.

Cảm ngộ nửa canh giờ, lúc này Lôi Đình Thánh Nhân mới phát hiện Thất Giới Thạch còn chưa rời khỏi Vĩnh Sinh chi thành.

Hắn ta vội vàng hỏi, “Lam đạo hữu, vì sao còn chưa đi?”

KHông dợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, giọng nói của Mạc Vô Kỵ đã từ hư không truyền đến, “Ha ha, trăm năm không gặp, đạo tắc của ngươi ngưng luyện hơn rất nhiều đó.”

TRong trăm năm này, Lam Tiểu Bố không ngừng dùng Đại Thiết Cát Thuật cắt chém đại đạo và thân thể của mình, đạo tắc không ngưng luyện cũng không được.

“Ngươi là Mạc Vô Kỵ đạo hữu?” Lôi Đình Thánh Nhân nhìn thấy Mạc Vô Kỵ chẳng có chút kiêng kỵ nhảy vào trong Thất Giới Thạch, Lôi Đình Thánh Nhân kinh ngạc lên tiếng.

“A, Lôi Đình Thánh Nhân, sao ngươi lại ở chỗ này? Lần trước ta còn đang chuẩn bị cùng với Lam Tiểu Bố làm thịt ngươi nữa.” Mạc Vô Kỵ kinh ngạc, đánh giá Lôi Đình Thánh Nhân một chút. Đạo vận của Lôi Đình Thánh Nhân hỗn loạn, vết thương không nhẹ, hắn đương nhiên liếc mắt một cái là nhìn ra.

Chương 2172 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo. (2)

TRong lòng Lôi Đình Thánh Nhân ảm đạm, dù sao thì hắn ta cũng là một Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà trên thực tế, cả Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố đang đứng trước mặt này, đều không đặt hắn ta vào trong mắt. Hơn nữa lời Mạc Vô Kỵ nói chính là thật, nếu như hắn ta đi chậm một bước, hai người Mạc Lam rất có thể đã chém giết Phàn Thiên Trường Luân hắn ta, Ánh Đạo Thánh Nhân không phải là vết xe đổ đó sao?

Nhưng mà hắn ta lập tức nghĩ đến, hắn ta tiến vào Táng Đạo đại nguyên không phải là đang tránh né Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố sao? Chuyện này không có gì phải kiêng kỵ cả, mọi người đều biết rõ lòng dạ của nhau rồi.

Chỉ là nhân sinh vô thường, tạo hóa trêu ngươi. Hắn ta vốn dĩ muốn tránh né hai người Mạc Lam, bây giờ lại đứng cùng một chỗ với hai người Mạc Lam.

Hơn nữa hắn ta đứng ở nơi này, chính là đang ở trên Thất Giới Thạch mà hắn ta nhớ thương, đúng là mỉa mai.

Nghĩ đến mình sau này có khả năng còn phải thường xuyên liên hệ với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, Lôi Đình Thánh Nhân dứt khoát nói, “Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, ta biết các ngươi có thành kiến rất lớn với mấy Tạo Hóa Thánh Nhân chúng ta, ta cũng biết vì sao các ngươi lại có thành kiến lớn như vậy. Ta ở đây móc tim móc phổi ra mà nói, ta quả thật đứng về phía Vĩnh Sinh Thánh Nhân, vẫn luôn đối phó với các ngươi. Nhưng ta không hề thẹn với lương tâm, Phàn Thiên TRường Luân ta có thể đạt được thành tựu Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hoàn toàn là do chính mình cố gắng mà có được. Ta không luyện hóa một tinh cầu nào, cũng không niết hóa bất cứ giới vực nào. Đạo của ta là đại đạo Lôi Đình, lúc trước vì chứng đạo Tạo Hóa, ta đã đi tìm đạo tắc Lôi Đình ở mấy cái vũ trụ.

Còn về chuyện truy sát hai người, là bởi vì Thiên Cơ Thánh Nhân suy tính ra các ngươi có thể uy hiếp đến địa vị, thậm chí là sinh tồn của các Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa. Cộng thêm sau khi các người đến Vĩnh Sinh chi địa, vẫn luôn đối nghịch với Vĩnh Sinh Thánh Nhân ở đây, cho nên mới có chuyện truy sát. Là một Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa, ta không thể nào thoát ly được. Ta không phải Thiên Địa Thánh Nhân, cũng không có thực lực của Thiên Địa Thánh Nhân. Còn đối với cá nhân ta mà nói, truy sát hai người cũng chẳng có ích gì với ta."

Lam Tiểu Bố xua tay nói, "Chuyện đã qua thì thôi đi, dù sao chúng ta cũng không có đại thù gì cả, chỉ cần sau này ngươi đừng nghĩ đến chuyện đuổi giết loại tu sĩ vô tội như chúng ta, còn cả chuyện lấy một giới vực vô tội để luyện hóa là được. Còn chuyện lần này, ngươi nói rõ một chút đi."

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, cuối cùng Lôi Đình Thánh Nhân cũng thở phào một hơi, hắn ta lại nói chuyện lần này một lần nữa.

Mạc Vô Kỵ nghe xong thì sắc mặt nghiêm túc lại, nói, "Tiểu Bố, đây chính là một trong những nguyên nhân ta đến tìm ngươi. Đúng rồi, lần này sau khi trở về, ta đã biết sự giúp đỡ của ngươi với Phàm Nhân tinh của ta, đa tạ."

Quay về Phàm Nhân tinh một lần nữa, Mạc Vô Kỵ mới biết được, nếu như không có Lam Tiểu Bố, Phàm Nhân tinh đã sớm bị người ta luyện hóa, còn về người bên cạnh hắn, chỉ sợ không một ai may mắn thoát khỏi, cho nên hắn thật lòng thật dạ cảm tạ Lam Tiểu Bố. Cho dù trước đó hắn đã cảm tạ Lam Tiểu Bố một lần, nhưng sau khi trở về nhìn thấy người bên cạnh đều bình yên vô sự, sâu trong lòng Mạc Vô Kỵ vẫn cảm thấy ân huệ này khó biểu đạt bằng lời nói được.

Lam Tiểu Bố cười cười, "Ngươi và ta còn khách sáo làm gì chứ."

Hai người cùng vào sinh ra tử, ở Vĩnh Sinh chi địa hợp tác với nhau đối phó với sự truy sát của Tạo Hóa Thánh Nhân, thậm chí ngay cả bảo vật Khai Thiên cũng có thể nhường cho nhau, loại hữu nghị này quả thật không cần khách sáo.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Bởi vì ta hoài nghi Vĩnh Sinh chi địa không phải là thế giới đại vũ trụ, cho nên mặc dù nơi này có quy tắc cao hơn, cũng có thể bước vào cảnh giới có tầng thứ cao hơn, nhưng ta không muốn dẫn người bên cạnh mình đến. Lần này ta trở về, chính là muốn điều tra một chút xem rốt cuộc Vĩnh Sinh chi địa lạ ở chỗ nào. Lúc đầu ta nghĩ, cái kỳ lạ này chắc hẳn có liên quan đến bạch cốt kia. Chỉ là ta vừa trở về, đã nhận được tin tức, Táng Đạo đại nguyên xảy ra chuyện rồi. Ta cảm thấy không thích hợp lắm, cho nên mới mời ngươi đi cùng xem xét. Nếu như bằng hữu của ngươi cũng đang bị nhốt trong Táng Đạo đại nguyên, vậy chúng ta đi cùng nhau đi.”

Sau khi Mạc Vô Kỵ đến Vĩnh Sinh chi địa, đã nhận được tin tức của Khinh Tương. Khinh Tương đã tìm được Tễ Trúc Nhi, hai người vẫn luôn chờ đợi Mạc Vô Kỵ. Khi Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Khinh Tương và Tễ Trúc Nhi, mới biết chuyện xảy ra ở Táng Đạo đại nguyên, Tễ Trúc Nhi cũng mới vừa trốn từ trong Táng Đạo đại nguyên ra ngoài.

“Vậy thì chúng ta lập tức đến đó thôi.” Lam Tiểu Bố kích phát Thất Giới Thạch, xông ra khỏi Vĩnh Sinh chi thành.

Lôi Đình Thánh Nhân cảm nhận được không gian không ngừng thay đổi, đừng bảo là mở rộng thần niệm ra ngoài, ngay cả ánh mắt cũng chẳng thể chạm được bất cứ cảnh vật gì bên ngoài Thất Giới Thạch, trong lòng âm thầm chấn động, đây mới thật sự là chí bảo xuyên qua giới vực. Nếu như hắn ta có được loại bảo vật này, cho dù bị Táng Đạo đại mộ vây khốn, chỉ cần có thể tỉnh táo được một giây thôi, cũng có thể xông ra khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Sau đó Lôi Đình Thánh Nhân nhanh chóng nhận ra, thứ này vĩnh viễn vô duyên với hắn ta.

Lam Tiểu Bố không biết ý nghĩ trong đầu Lôi Đình Thánh Nhân, hắn dốc toàn lực kích phát Thất Giới Thạch, chỉ hơn một canh giờ, Thất Giới Thạch đã đứng bên ngoài Táng Đạo đại nguyên.

Thật nhanh, Lôi Đình Thánh Nhân nhìn Táng Đạo đại nguyên đầy đạo tắc Táng Đạo tung hoành trước mắt, sâu trong lòng vẫn còn đang nghĩ về Thất Giới Thạch.

Chương 2173 - Biện pháp.

“Táng Đạo đại nguyên đang mở rộng ra ngoài.” Mạc Vô Kỵ nhìn đạo tắc Táng Đạo tung hoành trong Táng Đạo đại nguyên, giọng điệu có chút nghiêm trọng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Quả thật là đang khuếch trương ra ngoài, hơn nữa không chỉ mới khuếch trương ra ngoài một chút, mà còn đang không ngừng lan tràn ra.”

Còn một câu nữa hai người không nói ra, với tốc độ mở rộng của Táng Đạo đại nguyên như thế này, toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa đều sẽ biến thành Táng Đạo đại nguyên.

Cuối cùng Lôi Đình Thánh Nhân cũng chuyển sự chú ý sang Táng Đạo đại nguyên, hắn ta có chút ngây người nhìn Táng Đạo đại nguyên trước mắt, mặc dù hắn ta còn chưa vào trong Táng Đạo đại nguyên, nhưng chỉ cần dùng thần niệm chạm vào những đạo tắc Táng Đạo kia, đã khiến hắn ta vô cùng kinh hãi. Loại đạo tắc Táng Đạo này, đừng nói là hắn ta bây giờ, cho dù là vào lúc hắn ta cực thịnh, cũng không dám tùy tiện bước vào. Thần niệm của hắn ta còn chưa tiến vào trong Táng Đạo đại nguyên, đã bị mai táng hết.

“Cái này, ta hoài nghi cái này không phải do ta và Tề đạo hữu tạo ra, chắc hẳn là đã sớm có tình huống này. Chỉ là, chỉ là…” Lôi Đình Thánh Nhân muốn giải thích cho bản thân một chút, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Chắc hẳn có chút liên quan đến các ngươi, kỳ quái là vào trăm năm trước, đạo tắc Táng Đạo ở Táng Đạo đại nguyên không thể nào đi vào trong được, nhưng sau khi người và Tề Mạn Vi đi vào trong đó trăm năm, chuyện này lại xảy ra. Ta đoán, chắc hẳn là Tạo Hóa Thánh Nhân các ngươi có tác dụng cực lớn với Táng Đạo đại mộ, cho nên mới hấp dẫn ngươi và Tề Mạn Vi, sau đó đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại nguyên đột ngột tăng mạnh. Loại tăng mạnh này chỉ là ở bên ngoài, cho nên các tu sĩ ở bên ngoài đều phải chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên, còn các ngươi thì lại có thể tiếp tục đi vào bên trong, cuối cùng đến Táng Đạo đại mộ.”

Lời Lam Tiểu Bố nói, Lôi Đình Thánh Nhân cũng cảm thấy đúng, nếu như bên trong Táng Đạo đại nguyên mà cảm nhận được loại đạo tắc Táng Đạo đáng sợ như vậy, hắn ta chắc hẳn không thể đi vào trăm năm được.

“Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, chúng ta làm sao mới có thể tiến vào Táng Đạo đại nguyên? Ta nghi ngờ chỉ cần ta đi vào, đại đạo của ta sẽ bị mai táng.” Lôi Đình Thánh Nhân biết lúc này không phải là lúc khoe khoang, mất mặt thì mất mặt thôi, hắn ta nhất định phải nói sự thật ra.

Lam Tiểu Bố nhìn Lôi Đình Thánh Nhân, “Vết thương của ngươi vì sao mà ra?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Lôi Đình Thánh Nhân mới giật mình, đúng vậy, vết thương của hắn ta là vì sao mà ra? Vì sao cho đến bây giờ hắn ta cũng không nhớ được?

Nhìn thấy bộ dáng mờ mịt của Lôi Đình Thánh Nhân, Mạc Vô Kỵ cũng ngạc nhiên, một Tạo Hóa Thánh Nhân bị thương nặng như vậy, thế mà bây giờ người khác hỏi vết thương này từ đâu mà ra, hắn ta lại không thể đáp được, cái này có chút quỷ dị.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, đều đã nhìn ra sự nghiêm trọng trong mắt đối phương.

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút, vậy mà đã hỏi ra được vấn đề mấu chốt.

“Lôi Đình đạo hữu, nếu như ta đoán không sai, sau khi ngươi ra ngoài, người đầu tiên ngươi muốn đi tìm không phải là ta, mà là mấy Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại. Lý do của ngươi chính là, chỉ cần đến Táng Đạo đại mộ, thì sẽ có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ tư. Chỉ là trong lòng ngươi cũng biết những Tạo Hóa Thánh Nhân còn lại đã rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa rồi, hơn nữa ngươi còn lập lời thề với Tề Mạn Vi, cho nên chỉ có thể tìm ta, đúng không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân lấy lại tinh thần một lần nữa, hắn ta theo bản năng mà gật đầu, “Đúng vậy, ta quả thật vô cùng có lòng tin có thể lấy được bước thứ tư ở Táng Đạo đại mộ.”

“Có phải ta nói cái gì, ngươi cũng cảm thấy có lý?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân giật mình, thật sự đúng là như vậy, giống như cho dù Lam Tiểu Bố nói gì, hắn ta đều cảm thấy đúng.

“Bước đại đạo thứ tư? Đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân?” Mạc Vô Kỵ khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, bước thứ tư này nhất định có liên quan đến Thiên Cơ Cốt mà chúng ta lấy được, cũng là một trong những nguyên nhân mà Lôi Đình Thánh Nhân tiến vào trong Táng Đạo đại nguyên.”

Mạc Vô Kỵ nhìn Lôi Đình Thánh Nhân, giọng điệu nghiêm túc nói, “Lôi Đình Thánh Nhân, theo lý mà nói, sau khi ngươi bị thương rồi, đầu tiên phải chữa thương, nhưng mà cho đến bây giờ, ngươi đều chưa từng chữa thương, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến những chuyện khác, cái này không bình thường. Thứ hai, vậy mà ngươi lại không biết rõ vì sao mà mình bị thương, đây lại càng không bình thường. Nói cách khác, trí óc của ngươi thường xuyên ở trong trạng thái mờ mịt. CHo nên người khác nói gì, ngươi cũng cảm thấy đúng.

Nếu như ta đoán không sai, tâm trí hoặc thần hồn của ngươi đã bị ảnh hưởng, loại ảnh hưởng này đã im hơi lặng tiếng mà thay đổi ngươi. Dựa theo kinh nghiệm của ta, chính ngươi cũng không có năng lực loại bỏ loại ảnh hưởng này. Ta thì có thể giúp ngươi một chút, nhưng khi ta giúp ngươi, đại đạo của ngươi sẽ không còn bí mật gì với ta nữa.”

Lôi Đình Thánh Nhân cho dù có ngu ngốc, cũng mơ hồ hiểu ra có chuyện rồi, hắn ta khẽ khom người với Mạc Vô Kỵ, “Mong Mạc đạo hữu ra tay giúp đỡ.”

Nếu như không nhờ Mạc Vô Kỵ giúp đỡ, cuối cùng rất có thể hắn ta sẽ hoàn toàn quên mất mình là ai, thậm chí còn một mình vào trong Táng Đạo đại nguyên, sau đó bị lạc ở bên trong Táng Đạo đại nguyên.

“ĐƯợc, ngươi mở rộng nguyên thần ra đi.” Mạc Vô Kỵ nói xong thì điểm tay vào mi tâm của Lôi Đình Thánh Nhân, đạo tắc Vạn Vật từ chỉ thứ năm của Thất Giới Chỉ bộc phát ra.

Chương 2174 - Biện pháp. (2)

Chỉ thứ năm Vạn Vật của Thất Giới Chỉ, thần thông vạn vật không phải là phá hỏng quy mô lớn, chỉ là chớp mắt ngăn cản bất cứ thần thông nào phá hư đại đạo. Thậm chí phục hồi những thần thông đã bị phá hỏng lại một lần nữa, Chỉ cần một chỉ này của hắn không bị dừng lại nửa đường.

TRong lòng Lôi Đình Thánh Nhân có một loại mâu thuẫn, nhưng sâu trong lòng hắn ta mơ hồ có một cảm giác, đó chính là sự mâu thuẫn này không phải là ý của chính hắn ta. hắn ta cắn răng một cái, đột nhiên xé thần hồn của mình một chút, sau đó cưỡng ép mở rộng nguyên thần.

Lam Tiểu Bố đứng một bên nhìn xem mà than thở, thần thông cường đại hắn đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng giống như Mạc Vô Kỵ, một chỉ hóa thành vạn vệt, niết hóa tất cả những đạo tắc cũ, huyễn hóa ra đạo tắc mới, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng được một vài đạo tắc trên người Lôi Đình Thánh Nhân bị xé nát, sau đó một loại sinh cơ mới tỏa ra. KHi đạo vận Lôi ĐÌnh nhàn nhạt vờn quanh người Lôi Đình Thánh Nhân, Lam Tiểu Bố biết, đạo cơ đại đạo của Lôi Đình Thánh Nhân đang từ từ khôi phục.

Mạc Vô Kỵ cũng rút tay về, hắn thở ra một hơi, “Ngươi thật sự đã bị đạo tắc khác xâm nhập, ta đã xử lý rồi, bây giờ ngươi có thể nhanh chóng khôi phục rồi.”

Lúc này Lôi Đình Thánh Nhân hiểu rõ hơn ai hết tình hình của mình như thế nào, trước đó vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, bây giờ mới thật sự tỉnh táo lại, đạo cơ đại đạo của hắn ta nhanh chóng khôi phục, vết thương cũng nhanh chóng biến mất.

Tất cả không còn mơ hồ như trước đó nữa, cũng không còn không biết mình đang làm gì, hoặc sắp tới mình cần làm gì.

Lôi Đình Thánh Nhân thật tâm thật lòng cúi người hành lễ với Mạc Vô Kỵ, “Đa tạ ơn cứu mạng của Mạc đạo hữu, nếu như không phải Mạc đạo hữu giúp dỡ, chỉ sợ cuối cùng ta sẽ vào trong Táng Đạo đại nguyên, biến thành xương khô cho cái đại mộ kia.”

Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh cười ha ha, “Ta nói sao mà ngươi lại tốt bụng như vậy, đến Vĩnh Sinh chi thành báo tin cho ta, hóa ra người chỉ là đang bị đạo tắc Táng Đạo ảnh hưởng đến.”

Lôi Đình Thánh Nhân cũng cười cười xấu hổ, nếu như không phải vì đại đạo bị ăn mòn, vẫn luôn mơ mơ màng màng, sâu trong lòng vẫn hy vọng có thể thuyết phục được Tạo Hóa Thánh Nhân khác tiến vào trong Táng Đạo đại nguyên. Vậy thì đừng bảo là Tề Mạn Vi bất đắc dĩ ở trong đó cứu được hắn ta một lần, cho dù Tề Mạn Vi liều mạng cứu hắn ta mười lần, hắn ta cũng sẽ không đến Vĩnh Sinh chi thành báo tin cho Lam Tiểu Bố, thậm chí còn dẫn Lam Tiểu Bố đến Táng Đạo đại nguyên.

Mạc Vô Kỵ nói, “Xem ra Lôi Đình Thánh Nhân có thể ra ngoài, chắc hẳn là Táng Đạo đại mộ chủ động để hắn ra ngoài, nếu không thì hắn cũng không có cơ hội ra ngoài.”

Lôi Đình Thánh Nhân cũng gật đầu, “Chắc hẳn là như vậy, ta bị thương cũng là do đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại mộ gây ra. LÚc đó ta mới tỉnh táo được một lát, ta điên cuồng chống cự lại đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại mộ ăn mòn…”

KHông cần Lôi Đình Thánh Nhân nói tiếp, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cũng biết Lôi Đình Thánh Nhân bị đạo tắc Táng Đạo ăn mòn mà bị thương.

“Tiểu Bố, ta nghĩ ra một cách. Ngươi biết trong Thất Giới Chỉ của ta có một chỉ gọi là Nhân Thế Gian, có thể tạo dựng ra thế giới của một người. Đến lúc dó ta tạo dựng Thất Giới Thạch thành một thế gian độc lập, trong thế gian này có thể chống cự đạo tắc Táng Đạo ăn mòn. Chỉ cần thần thông Nhân Thế Gian của ta vẫn còn, ngươi có thể khống chế Thất Giới Thạch phóng đến Táng Đạo đại mộ. Vấn đề duy nhất là ta không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.” Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút rồi nói, “Không sao, ta thi triển thần thông Thiết Cát chém đi tất cả đạo tắc Táng Đạo bên ngoài Nhân Thế Gian của ngươi, ta tin rằng dựa vào thực lực của hai người chúng ta có thể kiên trì được một năm nửa năm cũng không thành vấn đề.”

Lam Tiểu Bố cũng không hề nói mò, đây là kinh nghiệm của hắn, hắn đã thi triển Đại Thiết Cát Thuật trọn trăm năm, cho dù ở Táng Đạo đại nguyên thi triển Đại Thiết Cát Thuật so vời thi triển Đại Thiết Cát Thuật với mình khác nhau, nhưng đạo lý thì giống nhau.

“Ngươi biết Đại Thiết Cát Thuật? Vậy thì quá tốt rồi, đi thôi, càng nhanh càng tốt.” Mạc Vô Kỵ nghe thấy Lam Tiểu Bố biết Đại Thiết Cát Thuật, vô cùng vui mừng.

Lôi Đình Thánh Nhân đứng bên cạnh nghe thấy mà trong lòng âm thầm thở dài, hắn ta quả thật chính là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng thứ nhất hắn ta không thể thi triển ra loại thần thông có thể tạo dựng ra thế gian của một người quanh Thất Giới Thạch, thứ hai cũng không thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật cắt đứt đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên.

KHó trách Vĩnh Sinh Thánh Nhân và Thiên Cơ Thánh Nhân lại không thể nào nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ trưởng thành, hai người này thật sự quá nghịch thiên, một khi trưởng thành, quả thật không còn chuyện của bọn hắn nữa rồi. Trên thực tế bây giờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng hắn ta chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của họ.

Chương 2175 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ.

Thất Giới Thạch xông vào trong Táng Đạo đại nguyên, Lôi Đình Thánh Nhân lập tức cảm nhận được đạo tắc Táng Đạo đáng sợ, hắn ta vốn đang bị thương chưa lành, loại đạo tắc Táng Đạo này chỉ trong chớp mắt đã xé mở lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta. Lôi Đình Thánh Nhân kinh hãi, tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc nữa hắn ta sẽ xong đời. KHông đợi hắn ta nói chuyện, đã cảm thấy đạo tắc Táng Đạo đang xé mở lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta tiêu tán hết, sau đó hắn ta phát hiện ra bản thân mình đang đứng trong một tiểu thế giới hoàn toàn độc lập với Táng Đạo đại nguyên ở bên ngoài.

Nghĩ đến lời Mạc Vô Kỵ nói lúc trước, Lôi Đình Thánh Nhân sao có thể không biết đây chính là thần thông Thất Giới Chỉ Nhân Thế Gian của Mạc Vô Kỵ?

Đúng là thần thông rất mạnh, Lôi Đình Thánh Nhân nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ, trong lòng vô cùng chấn động. Hắn ta là một Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù không bị thương, di chuyển trong loại đạo tắc Táng Đạo này, cũng cực kỳ khó khăn, hơn nữa cũng không thể đi được bao xa. Một đạo thần thông của Mạc Vô Kỵ, lại có thể ngăn cách đạo tắc Táng Đạo ở bên ngoài, cái này mạnh đến mức nào chứ.

Mạc Vô Kỵ vừa thi triển tiểu thế giới ra, đã cảm nhận được lực lượng đạo tắc cực lớn nghiền ép đến. Vô cùng vô tận đạo tắc Táng Đạo bắt đầu xé nát đạo tắc thần thông của hắn, trong lòng Mạc Vô Kỵ trầm xuống, loại ăn mòn đạo tắc đáng sợ này, đừng nói hắn có thể kiên trì được nửa năm, cho dù nửa ngày thôi cũng không thể. Cái đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên này vô cùng đáng sợ, thật sự vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Bây giờ hắn chỉ có thể gửi hy vọng vào thần thông Đại Thiết Cát của Lam Tiểu Bố, nếu như Đại Thiết Cát Thuật có thể giảm bớt áp lực cho hắn, vậy hắn có thể kiên trì, nếu không thì hắn chỉ có thể nói với Lam Tiểu Bố, bây giờ nên rút lui thôi.

Ngay lúc này, Mạc Vô Kỵ ngạc nhiên phát hiện áp lực lên thần thông Nhân Thế Gian của mình đã giảm bớt đi chín phần, hơn nữa đây tuyệt đối không phải là Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố còn chưa thi triển Đại Thiết Cát Thuật, bây giờ vẫn còn đang trong thời gian quan sát. Bởi vì đây không phải là chuyện có thể giải quyết trong thời gian ngắn, cho nên Lam Tiểu Bố muốn xem thử làm thể nào mới có thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật hiệu quả nhất.

Dùng thần niệm dò xét, Mạc Vô Kỵ đã hiểu ra căn nguyên giảm đi áp lực trên Thất Giới Chỉ của hắn, là Thất Giới Thạch. Bên trên Thất Giới Thạch dường như có một loại lực lượng vô danh, vừa hay tương xứng với Thất Giới Chỉ của hắn, lực lượng này có thể dung nhập vào trong Thất Giới Chỉ của hắn, giúp Thất Giới Chỉ giảm đi áp lực.

“Tiểu Bố, đạo vận Thất Giới Thạch của ngươi tăng cường vào Thất Giới Chỉ của ta, giúp ta giảm đi rất nhiều áp lực. VỚi mức độ tiêu hao này, ngươi không cần thi triển Đại Thiết Cát Thuật, ta cũng có thể tiếp tục kiên trì, một hai năm không thành vấn đề.” Mạc Vô Kỵ vui mừng nói.

Lam Tiểu Bố cũng cười he he, “Ta cũng đã phát hiện ra rồi, khi ngươi thi triển Thất Giới Chỉ ở trên Thất Giới Thạch, ta có thể cảm nhận được có một loại lực lượng mênh mông bên trong Thất Giới Thạch được kích phát, ta dứt khoát kích phát loại lực lượng này, quả nhiên vô cùng tương xứng với Thất Giới Chỉ của ngươi. Tiếp tục như vậy, chỉ cần ta khống chế Thất Giới Thạch phối hợp với Thất Giới Chỉ của ngươi độn hành ở nơi này là được, thậm chí không cần thi triển Đại Thiết Cát Thuật.”

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, “Đúng, nếu như chỉ thi triển Đại Thiết Cát Thuật, chỉ sợ ngươi cũng không kiên trì được bao lâu, đạo tắc Táng Đạo ở nơi này thật sự quá dáng sợ.”

Không cần Mạc Vô Kỵ nói, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được, vừa rồi hắn đã ở bên ngoài Thất Giới Thạch thi triển Đại Thiết Cát Thuật một chút. Nếu như tiếp tục bị đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên này ăn mòn, Đại Thiết Cát Thuật của hắn nhiều nhất chỉ có thể kiên trì được nửa ngày mà thôi, nửa năm? Đó là nằm mơ.

Lôi Đình Thánh Nhân hâm mộ nhìn Thất Giới Thạch dưới chân, cố gắng vứt bỏ suy nghĩ muốn có được Thất Giới Thạch này đi, chuyên tâm chữa thương.

Với tốc độ của Thất Giới Thạch, chỉ qua mấy ngày, đã hoàn toàn vào bên trong Táng Đạo đại nguyên, thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, mặc dù tốc độ của Thất Giới Thạch rất nhanh, nhưng mà bởi vì Thất Giới Thạch là của hắn, cho nên hắn vẫn có thể bám thần niệm của mình vào Thất Giới Thạch, quan sát tình hình Táng Đạo đại nguyên.

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã cảm thấy không thích hợp, hắn truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Vô Kỵ, ngươi cẩn thận mở rộng thần niệm ra ngoài, có phải cảm nhận được đạo tắc Táng Đạo ở chỗ này yếu hơn không?”

Mạc Vô Kỵ đáp, “Ta đang định nói, càng đi vào sâu bên trong, đạo tắc Táng Đạo lại càng yếu, thần thông Nhân Thế Gian của ta cũng có thể cảm nhận được.”

Lam Tiểu Bố cảm nhận một lát, đột nhiên nói, “Vô Kỵ, ngươi chú ý một chút, có lẽ ta sẽ khống chế Thất Giới Thạch xuyên qua không gian.”

“ĐƯợc, ta cũng đang muốn cảm nhận dao động đạo tắc khi Thất Giới Thạch xuyên qua không gian.” Mạc Vô Kỵ vô cùng vui mừng, Thất Giới Chỉ của hắn dung nhập với đạo vận của Thất Giới Thạch, khiến hắn có cảm giác mình sắp đột phá. Nếu như có thể cảm nhận được dao động đạo tắc khi Thất Giới Thạch xuyên qua không gian, nói không chừng Thất Giới Chỉ của hắn có thể tấn cấp.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố tụ trên Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch lắc lư một chút. Lôi Đình Thánh Nhân đang chữa thương giật mình, hắn ta vừa mở to mắt, đã cảm nhận không gian xung quanh đột ngột biến mất.

Lôi Đình Thánh Nhân là Tạo Hóa Thánh Nhân, không biết đã trải qua bao lần xuyên qua thời không và chuyển đổi không gian, hắn ta lập tức biết đây là Thất Giới Thạch đang xuyên qua không gian. Cái này giống như thuấn di vậy, trực tiếp từ một không gian vượt qua trăm triệu vạn vạn dặm đến một không gian khác.

Chương 2176 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ. (2)

Có lẽ đã qua thật lâu, cũng có lẽ chỉ mới chớp mắt, Thất Giới Thạch đã dừng lại.

“Táng Đạo đại mộ?” Lôi Đình Thánh Nhân đột nhiên đứng lên, ở trước mắt hắn ta xuất hiện một cái đại mộ vô cùng khổng lồ, đại mộ này dài khoảng vạn trượng, cao mấy ngàn trượng.

“Đây chính là Táng Đạo đại mộ?” Lam Tiểu Bố nhìn đại mộ khổng lồ trước mắt.

Lôi Đình Thánh Nhân lập tức nói, “Đúng, đây chính là Táng Đạo đại mộ, hoặc là bởi vì lúc trước ta bị đạo tắc Táng Đạo của Táng Đạo đại mộ quấy nhiễu, cho nên thần trí không được tỉnh táo lắm. Ta chỉ nhớ rõ lúc trước ta chính là ở chỗ này ra tay với Tề Mạn Vi, sau khi ta bỏ chạy, Tề Mạn Vi đạo hữu còn ở lại nơi này… Đúng rồi, đạo tắc Táng Đạo ở nơi này vô cùng đáng sợ, so với loại đạo tắc Táng Đạo khi chúng ta mới tiến vào Táng Đạo đại nguyên còn đáng sợ hơn.”

“Thế nhưng ta không cảm nhận được đạo tắc Táng Đạo, hơn nữa ta cũng không thi triển Nhân Thế Gian.” Giọng nói của Mạc Vô Kỵ truyền đến.

Nhưng mà khi nói ra lời này, Mạc Vô Kỵ đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, nơi này rất quỷ dị, đừng thấy bên ngoài không có đạo tắc Táng Đạo, hoặc có thể nói là đạo tắc Táng Đạo rất yếu, nhưng chúng ta không thể khinh thường. Ta đề nghị đừng nên cất Thất Giới Thạch đi, hơn nữa thần thông Nhân Thế Gian của ta cũng không thể thu lại.”

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được sự khác biệt, hắn đồng ý với lời Mạc Vô Kỵ nói.

Lôi Đình Thánh Nhân lại nói, “Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, vết thương của ta đã sắp khôi phục hoàn toàn rồi, nếu không thì để ta xuống dưới xem thử một chút, xem có thể mở Táng Đạo đại mộ ra hay không.”

Hầu như ngay khi Lôi Đình Thánh Nhân vừa dứt lời, phía trước Táng Đạo đại mộ này đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy hư không to lớn. Vòng xoáy hư không này có một lực hút đáng sợ, loại lực hút này dường như có thể hút cả một cái vũ trụ.

Lam Tiểu Bố đang định thi triển Đại Thiết Cát Thuật, Mạc Vô Kỵ đã truyền âm đến, “KHông nên chống cự, khống chế Thất Giới Thạch vào trong. Ta nghi ngờ một khi chúng ta chống lại lực hút này, lần tiếp theo muốn tiến vào Táng Đạo đại mộ sẽ khó khăn hơn.”

Lam Tiểu Bố giật mình, không tiếp tục thi triển Đại Thiết Cát Thuật nữa, chỉ phối hợp với Thất Giới Chỉ của Mạc Vô Kỵ ngăn cản đạo tắc Táng Đạo xâm lấn. Nhưng mà trong quá trình tiến vào, hắn vẫn lấy 108 lá trận kỳ không quy tắc của mình ra.

Thất Giới Thạch giống như một cái lá cây bị gió cuốn vào, bị lực hút đáng sợ kia kéo vào trong vòng xoáy, sau đó biến mất khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Cho dù Thất Giới Thạch có xoay tròn như thế nào, từ đầu đến cuối, Mạc Vô Kỵ vẫn thi triển thần thông Nhân Thế Gian, không cho phép bất cứ đạo tắc Táng Đạo nào xâm lấn vào trong Thất Giới Thạch. Lam Tiểu Bố cũng khống chế Thất Giới Thạch, phối hợp với Thất Giới Chỉ của Mạc Vô Kỵ. Hắn biết, nếu như để đạo tắc Táng Đạo xâm nhập vào trong Thất Giới Thạch, đối với bọn hắn mà nói không phải chuyện gì tốt.

Đừng bảo bây giờ bọn hắn chỉ mới là Sáng Đạo cảnh, cho dù là Tạo

Hóa Thánh Nhân như Lôi Đình Thánh Nhân thì sao chứ? Nơi này là địa bàn của người khác, bây giờ chỉ cần hắn có thể khống chế Thất Giới Thạch, vậy thì đối phương sẽ không thể nào can thiệp vào bọn hắn.

Oanh! Thất Giới Thạch giống như một viên sao băng, đập vào trong một một bức màn đen, sau đó rơi xuống mặt đất.

“Đây là bên trong Táng Đạo đại mộ sao?” Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch trôi nổi trong hư không một lần nữa, hắn đã phát hiện, vừa rồi Thất Giới Thạch đã va chạm vào một quả cầu đá, quả cầu đá này cao chừng trăm trượng. Mà quả cầu đá trăm trượng đó ở trong không gian này chỉ là một hạt bụi nhỏ mà thôi.

Nếu như đây là trong Táng Đạo đại mộ, có thể thấy được không gian bên trong cái Táng Đạo đại mộ này còn lớn hơn nhìn từ bên ngoài rất nhiều.

Mặc dù bị va đập đáng sợ như vậy, nhưng mà trên quả cầu đá kia dường như chẳng có chút vết tích nào cả, có thể thấy được quả cầu đá này cũng là một món bảo vật không tầm thường.

“Chắc hẳn là ở bên trong Táng Đạo đại mộ, phía trước dó một lối đi, chúng ta không cần xuống khỏi Thất Giới Thạch. Tiểu Bố, ngươi khống chế Thất Giới Thạch tiến vào thông đạo nhìn xem.” Mạc Vô Kỵ nói.

Quả cầu đá ở đây có hai cái, một trái một phải, ở giữa hai quả cầu đá này, quả thật có một cái thông đạo đen nhánh, thần niệm quét vào, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

“Ta cảm thấy đạo tắc Táng Đạo đáng sợ kia đè nén lên, nơi này chính là nơi đáng sợ nhất trong Táng Đạo đại mộ…” Giọng nói Lôi Đình

Thánh Nhân có chút run rẩy, trước đó hắn ta suýt chút nữa bị mất đi thần trí, chính là vì loại đạo tắc Táng Đạo này kiềm chế. Cho dù bây giờ vẫn còn đang ở trong Thất Giới Thạch, nhưng hắn ta vẫn khó có thể ngăn chặn được sự lo lắng trong lòng.

“KHông cần lo lắng, chờ đến khi cần đánh nhau, trực tiếp ra tay là được rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong, lập tức khống chế Thất Giới Thạch xông vào trong cái thông đạo đen nhánh giữa hai quả cầu đá này.

Chương 2177 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân.

Thất Giới Thạch vừa tiến vào trong cái thông đạo đen nhánh này, đạo tắc Táng Đạo cuồng bạo đến cực hạn trong không gian kia lập tức phủ trời ngập đất ập đến.

Cho dù đã có Thất Giới Thạch giúp đỡ, Mạc Vô Kỵ vẫn nôn ra một ngụm máu, Nhân Thế Gian suýt chút nữa thì sụp đổ.

Lam Tiểu Bố không chút do dự đánh ra mấy đạo Đại Thiết Cát Thuật, những đạo Đại Thiết Cát Thuật này cái này đi theo sau cái kia. Áp lực của Mạc Vô Kỵ nhẹ đi, nhưng mà so với nghiền ép từ đạo tắc Táng Đạo ở bên ngoài vẫn còn rất đáng sợ.

Lôi Đình Thánh Nhân đứng ở bên cạnh nhìn thấy thần thông Nhân Thế Gian suýt chút nữa bị phá vỡ, sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Giờ phút này nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố toàn lực ra tay, hắn ta cũng không dám tiếp tục đứng ngoài quan sát nữa, vung tay lên đánh ra từng đạo Lôi Đình.

Rầm rầm rầm! Sấm sét rền vang bên ngoài Thất Giới Thạch, cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ, lúc này áp lực từ đạo tắc Táng Đạo lên người đã nhẹ hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Lôi Đình Thánh Nhân, trong lòng âm thầm tán thưởng. Những Tạo Hóa Thánh Nhân này quả nhiên đều có tuyệt chiêu của mình. Nếu như mấy tia sấm sét này đánh về phía hắn, hắn chỉ có thể tạm lui. Cho dù thần thông sấm sét này không có lai lịch lớn như Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố, nhưng thực lực Lôi Đình Thánh Nhân mạnh hơn xa Lam Tiểu Bố, sự trợ giúp đối với thần thông Nhân Thế Gian của Mạc Vô Kỵ cũng không hề nhỏ hơn Lam Tiểu Bố một chút nào.

Có Lam Tiểu Bố và Lôi Đình Thánh Nhân ra tay giúp đỡ, Mạc Vô Kỵ khống chế được Nhân Thế Gian. Lúc này tốc độ của Thất Giới Thạch đột nhiên tăng lên.

Nửa nén hương sau, xung quanh Thất Giới Thạch đã không còn gì nữa, Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch dừng lại, bọn hắn đang ở trong một cung điện khổng lồ ở dưới đất.

Lam Tiểu Bố cũng âm thầm chấn động, bên trong Táng Đạo đại mộ này rộng lớn đến đáng sợ, có thể nói là tương đương với một tinh cầu nhỏ, hắn ở bên ngoài nhìn thấy chỉ lớn khoảng vạn trượng, hoàn toàn không phải phạm vi chân chính của Táng Đạo đại mộ

Tại sao nơi này lại có chút quen thuộc như vậy? Sau khi cảm thán xong, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một cái thi thể. Thi thể này nằm trong một góc của đại điện, nếu như không cẩn thận thì thật sự chưa chắc có thể phát hiện ra được. Nhìn thấy cái thi thể này rồi, ánh mắt Lam Tiểu Bố đảo qua, lúc này mới phát hiện ở đây không chỉ có một cái thi thể, ít nhất có hơn mười cái. Hơn nữa phương vị đặt những thi thể này còn rất đặc biệt, dường như được bày bố theo một hình dạng nào đó.

“KHải Đạo Thánh NHân?” Lôi Đình Thánh Nhân đột nhiên kinh ngạc hô lên.

“Khải Đạo Thánh Nhân là ai?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Mạc Vô Kỵ đứng bên cạnh đã trầm giọng nói, “Khải Đạo Thánh Nhân là ai thì ta không biết, nhưng mà ta nhìn thấy thi thể của Thiên Cơ Thánh Nhân.”

Mạc Vô Kỵ nhắc nhở, Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn thấy tại một góc khác trong đại điện này, có một thi thể chính là Thiên Cơ Thánh Nhân.

“Ma Nguyên Thánh Nhân, Đoái Hoàng Thánh Nhân, Thiên Vũ Thánh Nhân…” Giọng nói của Lôi Đình Thánh Nhân run rẩy, dường như mỗi một cái tên nói ra, đều sẽ tiêu hao đi một phần lớn sức lực của hắn ta.

“Lôi ĐÌnh đạo hữu, rốt cuộc là có chuyện gì thế?” Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Lôi Đình Thánh Nhân nói, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Cuối cùng Lôi Đình Thánh Nhân cũng không tiếp tục báo tên nữa, có lẽ còn rất nhiều thi thể ở đây hắn ta không biết. Giờ phút này khi Lam Tiểu Bố hỏi đến, hắn ta mới đè nén tâm tình của mình mà nói ra, “Ở Vĩnh Sinh chi địa chỉ có thể có nhiều nhất là chín Tạo Hóa Thánh Nhân, mấy người chúng ta sở dĩ có thể trở thành Tạo Hóa Thánh Nhân, đương nhiên là vì những Tạo Hóa Thánh Nhân trước đó đã vẫn lạc hoặc rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, chúng ta mới có cơ hội bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Ta nói là rời đi, là rời khỏi một phương Hạo Hãn này, chứ không phải là rời khỏi phạm vi vũ trụ.””

Sau khi nói nhiều như vậy, cảm xúc của Lôi Đình Thánh Nhân dịu đi một chút, “Khải Đạo Thánh Nhân, Ma Nguyên Thánh Nhân, Đoái Hoàng Thánh Nhân, Thiên Vũ Thánh Nhân chính là những Tạo Hóa Thánh Nhân trước chúng ta, Tạo Hóa Thánh Nhân của Vĩnh Sinh chi địa. TRước chúng ta, trừ một số ít Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa bị công kích vẫn lạc ra, càng có nhiều người hơn đều đột nhiên mất tích. TRước đó ta cũng không biết là có chuyện gì, sau đó Thiên Cơ Thánh Nhân…”

Nói đến đây, Lôi Đình Thánh Nhân theo bản năng nhìn thoáng qua thi thể Thiên Cơ Thánh Nhân, hơi dừng một chút. Hắn ta và Vĩnh Sinh Thánh Nhân, Ánh Đạo Thánh Nhân đều nghĩ rằng Thiên Cơ Thánh Nhân đã sớm rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, không ngờ ở trong Táng Đạo đại mộ này lại nhìn thấy thi thể của Thiên Cơ Thánh Nhân.

Sau đó Lôi Đình Thánh Nhân lập tức nghĩ đến bản thân mình, nếu như không gặp được Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, có lẽ chẳng mấy chốc nữa nơi này cũng sẽ có thêm một cái thi thể nữa, đó chính là Lôi Đình Thánh Nhân hắn ta.

Nhưng mà cho dù là bây giờ, hắn ta có thể chạy ra khỏi nơi này sao? CHỉ sợ cơ hội vô cùng xa vời.

“Ngươi nói tiếp đi.” Thấy giọng điệu của Lôi Đình Thánh Nhân đột nhiên chậm lại, Mạc Vô Kỵ nói.

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, “Sau này Thiên Cơ Thánh Nhân nói cho chúng ta biết, phía sau Tạo Hóa Thánh Nhân, còn có bước đại đạo thứ tư, chúng ta mới bừng tỉnh đại ngộ, đều nghĩ rằng những Tạo Hóa Thánh Nhân trước đó của Vĩnh Sinh chi địa sở dĩ rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, là vì muốn tìm kiếm bước đại đạo thứ tư. Bây giờ ta mới biết được, bọn hắn vẫn không hề rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, mà là trở thành thi thể nằm ở chỗ này. Ngay cả Thiên Cơ Thánh Nhân, cũng xuất hiện ở nơi này…”

Chương 2178 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân.
(2)

TRong lòng Lam Tiểu Bố càng ngày càng nặng nề, hắn nghĩ đến Tề

Mạn Vi, Tề Mạn Vi cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân. Hơn nữa Lam Tiểu Bố khẳng định, Tề Mạn Vi cũng đã vào trong cái Táng Đạo đại mộ này rồi, nhưng vừa rồi hắn không nhìn thấy Tề Mạn Vi ở chỗ này.

“Tiểu Bố, ngươi đang lo lắng cho bằng hữu của ngươi sao?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Lam Tiểu Bố hít một hơi, “Nơi này trừ thông đạo mà chúng ta tiền vào kia, không còn con đường nào khác. Vô Kỵ, ngươi cứ ở trên Thất Giới Thạch chờ ta, ta xuống xem một chút.”

Hắn đến đây chính là để cứu Tề Mạn Vi, sau có thể không lo lắng? Ở trên Thất Giới Thạch quan sát, có lẽ sẽ bỏ qua một vài chỗ, cho nên hắn muốn xuống dưới xem xét tỉ mỉ.

“Tiểu Bố, chỉ sợ ngươi không thể xuống dưới được. Chưa nói đến việc Sáng Đạo cảnh mà chúng ta chứng là ở trong Táng Đạo đại nguyên, đại đạo mà chúng ta chứng được ở Táng Đạo đại nguyên có liên quan gì với Táng Đạo đại nguyên hay không, bây giờ còn chưa thể khẳng định được. Hơn nữa vừa rồi khi đi vào cái thông đạo kia, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, loại đạo tắc Táng Đạo đáng sợ kia, ngươi nghĩ rằng mình có thể ngăn cản được sao?” Mạc Vô Kỵ nói ra.

Còn một câu nữa Mạc Vô Kỵ chưa nói, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết. Bọn hắn ở trên Thất Giới Thạch, đó là tiến có thể công, lui có thể thủ. Một khi xảy ra vấn đề, Thất Giới Thạch có thể phá vỡ mọi vị diện giới vực, xông ra khỏi cái Táng Đạo đại mộ này. Nếu không hắn cũng sẽ không để Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch tiến vào trong Táng Đạo đại mộ.

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết, nếu như không có Thất Giới Thạch, loại đạo tắc Táng Đạo đáng sợ vừa rồi kia, ba người bọn hắn sẽ phải bỏ mạng nhỏ ở chỗ này rồi.

“Đã như vậy, ta dùng trận kỳ khống chế một chút, nhìn xem ở đây có vị trí ẩn nào không.” Lam Tiểu Bố vừa nói xong mới nhớ ra, 108 lá trận kỳ không quy tắc đã để lại trong không gian khi tiến vào Táng Đạo đại mộ rồi.

Nếu không thể dùng trận kỳ không quy tắc, vậy thì chỉ có thể dùng Đại Thiết Cát Thuật hoặc Đại HỦy DIệt Thuật. Điều duy nhất hắn lo lắng chính là, không cẩn thận tổn thương đến Tề Mạn Vi.

Mạc Vô Kỵ xua tay nói, “Tạm thời không cần, ta thử xem.”

Mạc Vô Kỵ nói xong, trên trán đột nhiên xuất hiện một con mắt, một loại khí thế đạo vận hư ảo dường như có thể khám phá mọi thứ mở rộng ra ngoài.

“Đạo ĐỒng?” Lôi Đình Thánh Nhân giật mình, chấn động lên tiếng. Tu sĩ có Đạo Đồng cũng không nhiều, nhưng tu luyện Đạo Đồng đến loại đẳng cấp như Mạc Vô Kỵ, đã ít lại càng ít.

Thứ Mạc Vô Kỵ ỷ lại đương nhiên không phải Đạo Đồng, người có được Đạo Đồng quả thật rất ít, nhưng không phải là không có. Chính tên Ánh Đạo Thánh Nhân mà trước đó bọn hắn xử lý, cũng có bốn con mắt. Mặc dù hai mắt trên trán của Ánh Đạo Thánh Nhân không phải là Đạo Đồng, nhưng mà năng lực hư ảo bộc phát ra chỉ sợ không hề yếu hơn Đạo Đồng, nếu không thì làm sao mà có thể chiếu rọi đại đạo của người khác?

Ở sâu trong Táng Đạo đại mộ này, nếu như Đạo Đồng có thể dễ dàng khám phá hư ảo, chỉ sợ đã sớm có người phát hiện ra vấn đề.

“Vô Kỵ, Đạo Đồng mặc dù mạnh, nhưng chỉ sợ khó có thể phá vỡ hư ảo ở nơi này.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ cười he he, đồng thời truyền âm lại cho Lam Tiểu Bố nói, “Ta biết, hơn nữa ta khẳng định Đạo ĐỒng không thể nhìn ra được hư ảo ở nơi này. Cái ta dùng là cách khác, chờ tin tức của ta, một khi có phát hiện, ta sẽ truyền âm cho ngươi, chúng ta cùng nhau ra tay.”

Lam Tiểu Bố không trả lời, hắn đang chờ tin tức của Mạc Vô Kỵ, chỉ cần Mạc Vô Kỵ có tin tức, hắn sẽ lập tức ra tay công kích. Chỉ cần cứu được Tề Mạn Vi thì sẽ lập tức xông ra khỏi Táng Đạo đại mộ.

Mạc Vô Kỵ dựa vào Trữ Thần Lạc, Trữ Thần Lạc của hắn im hơi lặng tiếng, cho dù đối phương có cao cấp hơn Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng đừng hòng tùy tiện phát hiện ra Trữ Thần Lạc của hắn.

Chỉ chưa đến nửa nén hương, Mạc Vô Kỵ lại đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, phát hiện rồi, ở bên trái đằng sau chúng ta có một cái trận môn ẩn. Ta nghĩ nguyên nhân kỳ quái nằm trong cái trận môn này, đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau công kích.”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố kích động lên tiếng, thần niệm câu thông với Trường Sinh Kích, chỉ chờ Mạc Vô Kỵ nói ra tay, hắn sẽ lập tức khống chế Thất Giới Thạch tiến đến, sau đó dùng Trường Sinh Kích đánh xuống.

“Ngươi khống chế Thất Giới Thạch đi dạo một vòng trong đại điện này, khi đến nơi, chúng ta sẽ ra tay.” Mạc Vô Kỵ cũng đang khống chế Phàm Nhân Kích, chờ cơ hội ra tay.

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch bắt đầu di chuyển chậm chạp không có mục đích trong đại điện, mặc dù cái đại điện này vô cùng to lớn, nhưng mà có lớn cũng chỉ là một cái đại điện mà thôi.

Cho dù Lam Tiểu Bố di chuyển rất chậm, nhưng nửa nén hương sau, Thất Giới Thạch đã đến gần vị trí mà Mạc Vô Kỵ nói. Lam Tiểu Bố truyền âm cho Lôi Đình Thánh Nhân, “Lôi Đình đạo hữu, đợi lát nữa khi ta và Mạc Vô Kỵ ra tay, ngươi không cần quản chuyện gì khác, cứ dốc toàn lực mà công kích vào vị trí chúng ta công kích.”

Lôi Đình Thánh Nhân truyền âm lại, “Lam đạo hữu yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực công kích.”

Sau khi Lôi Đình Thánh Nhân nhìn thấy thi thể của đông đảo Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu như hôm nay không thể ra ngoài cùng với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta sẽ thành bộ thi thể mới ở nơi này.

Chương 2179 - Mộ thất xa hoa.

Ngay khi Mạc Vô Kỵ chuẩn bị truyền âm bảo ra tay, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Vô Kỵ, bây giờ chúng ta không nên ra tay. Ta khống chế Thất Giới Thạch trước, đi thêm một vòng nữa, chúng ta tùy ý chọn vài nơi để ra tay, sau đó mới công kích vị trí này. Nếu không thì dã nói rõ cho đối phương biết chúng ta biết rõ trận môn ẩn của đối phương ở chỗ nào. Một khi loại thủ đoạn này bị bại lộ, sẽ bất lợi với chúng ta.”

“KHông sai, cứ làm như vậy đi.” Mạc Vô Kỵ cũng tán thành.

Rất rõ ràng, đạo tắc Táng Đạo trong mộ thất này không phải vô duyên vô cớ mà xuất hiện, nhất định có người cố ý làm. Nếu như bọn hắn vừa tiến vào đã có thể tùy tiện tìm được trận môn ẩn, vậy chẳng phải đang nói cho đối phương biết bọn họ có thủ đoạn phát hiện chỗ ẩn nấp của đối phương sao?

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch tiếp tục đi dạo trong cung điện lớn này, khác với vòng trước chính là, khi Thất Giới Thạch đi qua một khoảng, ba người sẽ đột nhiên công kích một đợt. Chỉ là đại điện này thật sự quá lớn, cách tìm vận may của ba người này, muốn đụng phải cái trận môn kia, tỷ lệ thật sự quá nhỏ.

Sau khi trải qua vài chục lần công kích chẳng có chút ý nghĩa nào, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng khống chế Thất Giới Thạch đi đến chỗ trận môn ẩn kia một lần nữa.

Mạc Vô Kỵ truyền âm nói, “Chờ một chút nữa ta chọn một nơi không phải là trận mồn, công kích hơi lệch một chút, nhưng mà sau khi công kích lần đầu, trận môn nhất định sẽ hiện ra, sau đó chúng ta sẽ toàn lực công kích cái trận môn ẩn kia.”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố vô cùng đồng ý với cách làm của Mạc Vô Kỵ.

Cơ hội của bọn hắn không nhiều, môt khi bị chủ nhân ở nơi này phát hiện ra, bọn hắn có năng lực có thể dễ dàng phát hiện ra trận môn, vậy thì đối với bọn họ cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Mạc Vô Kỵ lấy Phàm Nhân Kích ra, là người đầu tiên công kích, chỉ là lần này rõ ràng cũng không công kích đúng chỗ, nhưng cũng nhờ có lần công kích này, khiến trận môn ẩn kia xuất hiện dấu vết dao động.

Sau đó Lam Tiểu Bố và Lôi Đình Thánh Nhân lập tức dốc toàn lực ra tay, Mạc Vô Kỵ đương nhiên cũng theo đó mà lần nữa cầm lấy Phàm Nhân Kích thi triển thần thông Đoạn Thần đánh xuống.

Đoạn Thần xé rách đạo vận đại trận trận môn ẩn, Cung âm Sát cuốn lên trăm triệu vạn khí thế sát phạt đánh vào trận tâm trận môn. Cùng lúc đó, lôi đình của Lôi Đình Thánh Nhân cũng phá nát hết trận cơ này đến trận cơ khác.

“Rầm rầm rầm!” Cường độ công kích tinh chuẩn như vậy, cuối cùng có một tiếng nứt răng rắc vang lên, trận môn xuất hiện vết nứt, Lam Tiểu Bố lập tức dùng Trường Sinh Kích xoắn vào vết nứt này, cảnh vật bên trong trận môn lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là một gian phòng xa hoa không gì sánh được… Không đúng, phải nói là một cái mộ thất vô cùng xa hoa.

Bốn phía mộ thất đều khảm nạm đạo tinh thượng phẩm, hơn nữa cứ cách một khoảng, sẽ có một viên đạo tinh cực phẩm. Toàn bộ mộ thất đều ngập tràn nguyên khí nồng đậm đến cực hạn, nếu như ở chỗ này cảm ngộ đạo tắc, tuyệt đối sẽ làm ít công to.

Thứ Lam Tiểu Bố nhìn thấy nhiều nhất chính là đạo tinh hạ phẩm và đạo tinh trung phẩm, hắn cũng có lấy được mấy đầu đạo mạch thượng phẩm. Nhưng mà loại đạo mạch thượng phẩm này, cũng chỉ có Tạo Hóa Thánh Nhân mới có. Ngẫm lại xem ở Vĩnh Sinh chi địa có bao nhiêu Tạo Hóa Thánh Nhân chứ?

Trừ những đạo tinh này ra, bốn phía mộ thất đều khảm nạm ngộ đạo mộc cực phẩm, thật sự quá giàu có.

Ở chính giữa mộ thất là một cái quan tài, bởi vì toàn bộ mộ thất đều có đạo tắc Táng Đạo vờn quanh, cho nên không thể dùng thần niệm dò xét bên trong cái quan tài này là gì.

KHông nhìn thấy Tề Mạn Vi, Lam Tiểu Bố có chút thất vọng, hắn rất muốn tiến vào trong mộ thất xem xét một chút. Chỉ là hắn mơ hồ cảm thấy cái mộ thất này không thể đi vào, nếu không thì sẽ có phiền phức lớn.

“Tiểu Bố, không thể đi vào cái mộ thất này được, đạo tắc Táng Đạo bên trong này vượt xa phạm vi mà chúng ta có thê chống cự, đây chỉ là thứ nhất. Trừ cái này ra, mộ thất này còn khiến ta có cảm giác uy hiếp cực độ, cụ thể là ở chỗ này ta còn không thể nào nhận ra được. Ta đề nghị bây giờ rút đi, sau đó tính tiếp.” Giọng nói Mạc Vô Kỵ truyền đến, ẩn chứa chút bất an.

Lam Tiểu Bố biết rõ Mạc Vô Kỵ là ai, có thể nói không có chuyện gì khiến Mạc Vô Kỵ lo lắng, bây giờ Mạc Vô Kỵ nói như vậy, đó là thật sự lo lắng về cái mộ thất này. Trên thực tế chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng mơ hồ cảm thấy bất an. Nhưng bảo hắn đi một chuyến tay không như vậy, hắn lại không cam tâm.

“Vô Kỵ, ngươi chờ một chút, ta muốn xem xét tình huống bên trong cái quan tài này một chút.” Lam Tiểu Bố quyết định thi triển Đại Thiết Cát Thuật, cưỡng ép quan sát tình hình bên trong quan tài.

Giọng nói Mạc Vô Kỵ lại truyền đến, “Tiểu Bố, trong cái quan tài kia có một cái thi thể, nhưng khiến ta kỳ quái là, người này chắc hẳn đã bị chúng ta giết chết rồi mới đúng.”

Mạc Vô Kỵ có Trữ Thần Lạc, hắn đã mơ hồ cảm nhận được nhân vật trong quan tài kia.

“Là ai?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Mạc Vô Kỵ truyền âm, “Ta chỉ dựa vào Trữ Thần Lạc cảm ứng được khá mơ hồ, người này chắc hẳn là Đại Trụ Thánh Nhân…”

Nghe thấy Đại Trụ Thánh Nhân, trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng không phải đã bị xử lý ở Tạo Hóa phường thị hay sao? Sao lại còn xuất hiện ở chỗ này, thậm chí còn đáng sợ như vậy? Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng nhớ ra, vì sao khi hắn tiến vào cái Táng Đạo đại mộ này lại cảm thấy quen thuộc như vậy. Đó là lúc trước khi hắn ở TRản Ái Thánh Đạo Thành, chỗ của KHáp Hòa Chuẩn Thánh cũng có rất nhiều quan tài, trong đó có Côn Vi Thánh Nhân, là hắn đã cứu Côn Vi Thánh Nhân.

Cũng ở chỗ đó, Lam Tiểu Bố phát hiện ra Thất Giới Thạch.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đột nhiên cảm ứng được một tia hơi thở quen thuộc. Tia hơi thở quen thuộc kia đang ở bên trong mộ thất này, hơn nữa còn cách hắn chưa đến ba trượng.

Chương 2180 - Mộ thất xa hoa. (2)

“Vô Kỵ, ngươi xem xét một cái mộ thất này một chút, ta cảm thấy nơi này còn có một cái cấm chế ẩn nữa. Cách chúng ta không đến ba trượng, đằng trước bên trái.” Lam Tiểu Bố lập tức truyền âm cho Mạc Vô Kỵ. CHuyện của Đại Trụ Thánh Nhân đợi lát nữa rồi nói, hơi thở quen thuộc mà hắn cảm ứng được, nhất định là Tề Mạn Vi.

Tề Mạn Vi tu luyện đại đạo KHông Gian, hơn nữa về sau nàng cũng dùng đại đạo Không Gian và đại đạo Thời Gian chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. Bởi vì đạo tắc Không Gian và đạo tắc Thời Gian Tề Mạn Vi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, là do hắn tạo dựng ra. Mặc dù hắn cũng dựa vào đạo quyển khai thiên khác, nhưng phần lớn là phù hợp với đại đạo Trường Sinh của hắn.

Cho nên Lam Tiểu Bố mới khẳng định, Tề Mạn Vi đang ở chỗ này.

Cho dù Mạc Vô Kỵ có Trữ Thần Lạc, hắn cũng không dám tùy tiện thẩm thấu vào trong cái quan tài kia. Bây giờ hắn nghe Lam Tiểu Bố nêu ra phương vị chính xác, Trữ Thần Lạc của hắn lập tức cẩn thận thẩm thấu vào.

Mười mấy hô hấp sau, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được một cái cấm chế ẩn, trong lòng hắn âm thầm chấn động. Với trình độ Trận Đạo của hắn, trước đó lại không thể phát hiện cái cấm chế ẩn này, có thể thấy được cái cấm chế này mạnh đến mức nào.

“Tiểu Bố, nơi này có một cấm chế ẩn, ta khẳng định, trong cấm chế ẩn này có người. Chỉ là ta không dám động đến cái cấm chế ẩn này, một khi ta động vào cái cấm chế ẩn này, người ta sẽ phát hiện ra.” Mạc Vô Kỵ truyền âm nói.

Hắn biết rõ, bọn hắn mở cái mộ thất này ra, khi đứng ở lối vào mộ thất, đã bị người phát hiện ra. Nhưng mà tất cả mọi người đều đang tìm kiếm cơ hội mà thôi, đừng tùy tiện nói cho đối phương biết, bọn hắn đã có thể tìm thấy tất cả cấm chế ẩn hoặc trận môn ẩn ở chỗ này.

“Tiểu Bố, ta đoán ra rồi. Ngươi nói vì sao chúng ta xé mở ra một cái trận môn ẩn, lại nhìn thấy một cái mộ thất xa hoa? Bởi vì mộ thất này chính là một cái trận môn truyền tống. Chỉ cần chúng ta bước vào bên trong cái mộ thất này, một khắc sau chúng ta sẽ bị truyền tống đi. Sợ rằng cho dù chúng ta đang đứng trên Thất Giới Thạch, chúng ta cũng sẽ bị truyền tống đi. Thậm chí ta còn hoài nghi, nơi mà chúng ta truyền tống đến, chính là trong cái quan tài kia.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Thì ra là thế, nói vậy thì, cái quan tài này mặc dù đang ở ngay trước mắt chúng ta, nhưng có lẽ đang cách chúng ta rất xa.” Lam Tiểu Bố cũng cảm thán không thôi, hắn vẫn luôn cảm thấy cái mộ thất này kỳ quái, nhưng lại không thể đi vào, một khi đi vào rất có thể sẽ không ra ngoài được, không ngờ cái mộ thất này chính là một cái truyền tống trận.

Mạc Vô Kỵ truyền âm nói, “Không phải có lẽ, mà là khẳng định đang ở cách chúng ta rất xa. Còn cả cái cấm chế ẩn kia nữa, bên trong rất có thể chính là bằng hữu của ngươi, nhưng mà cũng đang cách chúng ta rất xa. Chúng ta nhất định phải có kế hoạch cụ thể, chỉ có thể thành công trong một lần, nếu không nhất định phải rút đi, không rút đi thì chỉ có một con đường chết.”

Lam Tiểu Bố hiểu ý của Mạc Vô Kỵ, hắn tu đạo cho đến ngày hôm nay, cũng xem như có một chút thành tựu, nhưng so với người bố trí cái mộ thất này, có lẽ hắn chỉ vừa mới nhập môn mà thôi. Có thế bố trí cái cấm chế như đang ở trước mắt hắn, nhưng thật ra lại đang cách xa vạn dặm, loại thủ đoạn này…

Thấy Lam Tiểu Bố đã hiểu ý của mình. Mạc Vô Kỵ nói, “Cho nên chúng ta muốn cứu người là chuyện vô cùng khó khăn, có lẽ sau khi chúng ta tiến lên rồi, phát hiện nơi mà chúng ta xé mở ra, không phải là cái cấm chế ẩn kia, mà cái cấm chế ẩn kia, mặc dù đang ở ngay trước mắt, nhưng có thể đang cách xa chúng ta mấy vị diện. Cũng có thể chúng ta còn chưa vọt đến chỗ cái cấm chế kia, đã bị truyền tống đi.”

Cách xa mấy vị diện, còn có thể khiến ngươi cảm nhận được hơi thở, thậm chí còn cảm nhận được sự tồn tại của cấm chế, đây mới thật sự là thủ đoạn Trận Đạo.

Lam Tiểu Bố biết Mạc Vô Kỵ đang nói cho hắn biết nếu như không có niềm tin tuyệt đối, vậy thì tạm thời đừng đi cứu người, cứu người chính là đi chịu chết.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến Đại Trụ Thánh Nhân. Có lẽ tên trước mắt này mới thật sự là Đại Trụ Thánh Nhân, còn Khúc Bồng chỉ là đệ tử hoặc phân thân khác của tên trước mắt này mà thôi.

Khúc Bồng sẽ tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật, vì cảm ngộ ra Đại Vũ Trụ Thuật, Khúc Bồng đã ném luôn cả mạng nhỏ của mình rồi. Mà tên Đại Trụ Thánh Nhân trước mắt này mới thật sự là Đại Trụ Thánh Nhân, cái hắn ta biết không phải là Đại Tinh Cầu Thuật, mà thực sự là Đại Vũ TRụ Thuật.

“Tiểu Bố, muốn ra tay hay không?” Mạc Vô Kỵ lại hỏi một lần nữa.

Một khi không thể kịp thời tìm được phương vị chính xác của Tề

Mạn Vi, mấy người bọn họ, bao gồm cả Thất Giới Thạch cũng sẽ bị cuốn vào trong.

Chương 2181 - .Chương 2181: Vào Táng Đạo Môn.

Lam Tiểu Bố đang định nói ra tay, dã nghe thấy một tiếng thở dài, tiếng thở dài này giống như vọng ra từ trong mộ thất, lại như từ chân trời xa xôi truyền đến.

“Tiến vào Táng Đạo phủ ta, vào Táng Đạo Môn ta, vào đi…”

Theo tiếng thở dài, từng đạo đạo âm vang lên sâu trong thức hải mọi người, âm thanh này giống như một bàn tay vô hình, muốn bắt ba người ném vào trong Táng Đạo phủ.

Lôi Đình Thánh Nhân vừa cố gắng chống cự lại loại đạo âm này ăn mòn, vừa nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta biết bọn hắn phải lập tức ra tay hoặc rút lui, nếu không thì cơ hội ra ngoài sẽ càng ngày càng nhỏ.

“Tiểu Bố, đợi lát nữa ngươi dùng Vũ Trụ Ma, ta dùng Quang âm Luân. Chúng ta cùng nhau ra tay, đánh vào cái quan tài kia.” Mạc Vô Kỵ cũng biết nhất định phải nhanh chóng ra tay, nếu không thì sẽ trễ mất.

Trong đầu Lam Tiểu Bố chợt lóe lên một tia sáng, lập tức nói, “Ra tay thì nhất định sẽ ra tay, nhưng mà không phải chúng ta đi đối kháng. Chúng ta chứng đạo Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh ở Táng Đạo đại nguyên, bây giờ mà ra tay thì hoàn toàn không có phần thắng. Hơn nữa ta còn hoài nghi một chuyện, đó là không thể dùng Vũ Trụ Ma được. Ta đoán cái Vũ Trụ Ma này chính là của gia hỏa này, thực lực của ta thấp, mặc dù Vũ Trụ Ma đã bị ta luyện hóa, nhưng bên trong có còn ấn ký nào khác không ta cũng không biết rõ, bây giờ vẫn chưa thể xác định được.”

TRong lòng Mạc Vô Kỵ có chút lo lắng, nếu như Vũ Trụ Ma là của gia hỏa phát ra đạo âm này, vậy thì một khi Lam Tiểu Bố dùng đến Vũ Trụ Ma, bọn hắn thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

“He he, mặc dù không có Vũ Trụ Ma, nhưng mà chúng ta có Thất Giới Thạch. Ta đã tìm được phương vị đạo vận của bằng hữu ta rồi, đợi lát nữa ta sẽ khống chế Thất Giới Thạch trực tiếp xuyên qua giới vực không gian. Sau đó chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất cứu người, ta lại khống chế Thất Giới Thạch rời đi. Chuyện báo thù không vội, chờ sau khi chứng ta chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân cảnh hoặc Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, lại đến tìm con rùa này tính sổ sau.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng nói.

“Được, bây giờ lập tức ra tay.” Mạc Vô Kỵ không chút do dự nói.

“Tiến vào Táng Đạo phủ ta, vào Táng Đạo Môn ta, vào đi…”

KHông đợi đạo âm tiếp tục vang lên, sắc mặt Lôi Đình Thánh Nhân đã có chút tái nhợt. Mặc dù cảnh giới của hắn ta mạnh hơn so với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nhưng thứ nhất hắn ta không tu luyện đại đạo tự thân, thứ hai hắn ta vẫn luôn chứng đạo ở Vĩnh Sinh chi địa.

Lam Tiểu Bố lại đột nhiên kích phát Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch biến mất khỏi tại chỗ. Đạo âm trong mộ thất cũng đột nhiên biến mất, trong lòng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hiểu rõ, suy đoán của bọn hắn là hoàn toàn chính xác, mộ thất này nhìn có vẻ là một nơi nho nhỏ, nhưng bên trong lại có mấy tầng không gian, thậm chí là vài cái giới vực.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Thất Giới Thạch xông phá cấm chế một cái giới vực, Lam Tiểu Bố liếc mắt là nhìn thấy Tề Mạn Vi, Tề Mạn Vi bị đạo tuyến khóa lại, đang trong trạng thái hôn mê. Trừ sắc mặt tái nhợt, ngược lại không bị tổn thương gì lớn.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố thi triển Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt đạo tuyến đang khóa Tề Mạn Vi lại, tiện tay cuốn Tề Mạn Vi lên. Còn chưa đợi Thất Giới Thạch phá vỡ giới vực vùng không gian này, một giọng nói vô cùng tức giận truyền đến, “Đã đến còn muốn đi…”

Lực lượng cuồng bạo quét đến, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được lực hút cường đại từ vòng xoáy hư không ở trước Táng Đạo đại mộ lúc trước.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố hoàn toàn không ra tay, khi thấy Thất Giới Thạch sắp bị loại lực lượng này cuốn đi, Mạc Vô Kỵ không chút do dự đánh ra ba đạo Thần Niệm Tiễn, đồng thời chỉ thứ bảy Thất Giới Chỉ Quy Phàm đánh ra.

Một tiếng kêu bén nhọn truyền đến, Lam Tiểu Bố cảm nhận rõ ràng được lực lượng vòng xoáy kia nhẹ đi. Nhưng Thất Giới Thạch vẫn lùi về phía sau.

Vào giờ phút này, tất cả hư không vũ trụ đều trở nên bình thường, hư không, cấm chế, vô tận đạo tắc Táng Đạo đều trở thành thế giới bình thường, hoặc có thể nói trong thời gian chớp mắt này đã khôi phục thành thế giới bình thường.

Cho dù Mạc Vô Kỵ chưa kịp nói cho Lam Tiểu Bố, nhưng loại tình huống này bình thường chỉ có thể kiên trì được nửa giây mà thôi, mà Lam Tiểu Bố không bỏ qua cơ hội này, Thất Giới Thạch chỉ dựa vào chút thời gian ít ỏi này mà xé rách hư không, biến mất không còn tung tích.

Cảm nhận được sức mạch đạo tắc Táng Đạo chèn ép và lực hút đáng sợ kia đã không còn, Lam Tiểu Bố ngã ngồi trên Thất Giới Thạch, vừa rồi điên cuồng thiêu đốt thần nguyên và tinh huyết, khiến hắn cảm thấy vô cùng suy yếu. Còn Mạc Vô Kỵ thì trực tiếp nôn ra một ngụm máu, cũng ngã ngồi trên Thất Giới Thạch.

Người duy nhất không bị thương chính là Lôi Đình Thánh Nhân, còn cà Tề Mạn Vi đang hôn mê ở bên cạnh.

Sau một hồi lâu, lần này Mạc Vô Kỵ mới nuốt một cái đạo quả, khàn giọng nói, “Thật là lợi hại.”

TRong lòng hắn có chút sợ hãi, nếu như bọn hắn thật sự cưỡng ép đối kháng lại, vậy hôm nay tuyệt đối không thể rời khỏi Táng Đạo đại mộ.

Chương 2182 - .Chương 2182: Vào Táng Đạo Môn. (2)

Lam Tiểu Bố cũng nuốt một cái đạo quả, đứng lên một lần nữa, “Vô Kỵ, hôm nay đa tạ ngươi, nếu như không phải ngươi, đừng nói là cứu người, mấy người chúng ta chỉ sợ sẽ bị nhốt trong cái đại mộ kia rồi.”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ngươi và ta cần gì phải cảm ơn chứ, chỉ là ta đoán rằng chuyện này vẫn còn chưa kết thúc đâu. Kia rõ ràng là một tên gia hỏa vô cùng cao ngạo, tự cho mình là đúng, bây giờ chúng ta chẳng những vào trong Táng Đạo đại mộ của hắn, còn cứu người từ trong Táng Đạo đại mộ ra ngoài. KHông nói đến những cái này, chỉ với Thất Giới Thạch dưới chân chúng ta đây, gia hỏa kia cũng sẽ không bỏ qua.”

“Ta biết, cho nên chúng ta nhất định phải nhanh chóng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.” Lam Tiểu Bố cũng sợ hãi nói, lần này bọn hắn có thể nói là rất nguy hiểm. Thậm chí có thể nói là quá may mắn, nếu như không phải Mạc Vô Kỵ có thủ đoạn phát hiện ra cấm chế ẩn và mộ thất kia, còn cả chiêu cuối cùng ngăn cản đối phương cuốn Thất Giới Thạch đi, vậy thì đừng bảo là cứu người, cho dù là tìm xem người đang ở đâu cũng không thể tìm được.

Lôi Đình Thánh Nhân cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắn ta khẽ khom người với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, “Nếu như không có hai vị, chỉ sợ ta đã là một cái thi thể trong Táng Đạo đại mộ kia rồi. Còn nữa, ta hoài nghi cho dù các ngươi có chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, cũng không thể làm gì người trong mộ kia, thực lực của chủ Táng Đạo đại mộ kia mạnh đến mức nào chứ?”

“Ngươi hoài nghi hắn đã bước vào bước thứ tư?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân chậm rãi gật đầu, “Không sai, hơn nữa ta thậm chí có thể khẳng định, hắn đã bước vào bước thứ tư. Cho dù ta chưa từng gặp người bước vào bước thứ tư, nhưng mà ta đã ở Tạo Hóa Thánh Nhân trong thời gian dài như vậy, đạo tắc Táng Đạo trong mộ thất kia, vẫn khiến ta có cảm giác ngưỡng vọng. Mặc dù ta không biết vì sao chủ nhân mộ thất kia còn muốn ở lại nơi này, nhưng hắn tuyệt đối không phải vì Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà ở lại nơi này.”

Lam Tiểu Bố lại nói, “Chắc hẳn hắn thật sự vì Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà ở lại Táng Đạo đại nguyên, nhưng mà không phải là vì hắn muốn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, mà là hắn muốn dựa vào Vĩnh Sinh chi địa bồi dưỡng ra Tạo Hóa Thánh Nhân, sau đó sử dụng những Tạo Hóa Thánh Nhân này mà thôi. Còn dùng như thế nào, ta không biết. Còn một chuyện nữa, chính là ta hoài nghi hắn ở lại nơi này là vì Vũ Trụ Ma…”

Vũ Trụ Ma là bảo vật Khai Thiên, bây giờ đang nằm trên người Lam Tiểu Bố, chuyện này có rất nhiều người biết. Nhưng biết bên trong Vũ Trụ Ma có Đại Vũ Trụ Thuật, chỉ sợ không có mấy người.

“Lôi ĐÌnh đạo hữu, Thiên Cơ Thánh Nhân đã bị mộ chủ Táng Đạo đại mộ cuốn đi rồi, nhưng vẫn còn một con cá lọt lưới, đó chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Nếu như ta đoán không sai Vĩnh Sinh Thánh Nhân chắc hẳn đã thật sự đi khỏi đây rồi. Ngươi có biết Vĩnh Sinh Thánh Nhân đi đâu không?” Mạc Vô Kỵ đột nhiên hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân do dự một chút rồi nói, “Nếu như ta đoán không ai, Vĩnh Sinh Thánh Nhân rất có thể đến Hỗn Độn Hà.”

“Hỗn Độn Hà?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Lôi Đình Thánh Nhân.

Lôi Đình Thánh Nhân giải thích, “Nghe nói Vĩnh Sinh chi địa chính là phát nguyên từ Hỗn Độn Hà, Hỗn Độn Hà phát nguyên ra vô số giới vực. Theo Vĩnh Sinh Thánh Nhân, có thể phát nguyên ra một nơi như Vĩnh Sinh chi địa, nhất định có cơ duyên bước vào bước thứ tư. Còn nữa, sở dĩ Thiên Cơ Thánh Nhân có thể lấy được Thiên Cơ Cốt, nghe nói cũng có liên quan đến Hỗn Độn Hà.”

“Ngươi biết đường đến Hỗn Độn Hà sao?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân gật đầu, “Ta chắc có thể tìm được.”

“Tiểu Bố…” Giờ phút này, Tề Mạn Vi mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy lại là Lam Tiểu Bố, nàng lập tức kinh hãi ngồi dậy, không thể tin nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

“Mạn Vi đạo hữu, ngươi không có việc gì là tốt rồi, lần này thật nguy hiểm. Nhưng mà cũng vì có chuyện này, chúng ta mới biết Táng Đạo đại nguyên đáng sợ như thế nào.” Lam Tiểu Bố mừng rỡ nói.

Rất nhanh nàng đã xác định, người trước mắt thật sự là Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, là ngươi? Là ngươi đã cứu ta? Cái này sao có thể?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, nhưng mà cứu ngươi cũng không dễ dàng, suýt chút nữa chúng ta đã không thể ra ngoài được. Ta cảm thấy kỳ quái là, vì sao trong Táng Đạo đại mộ có rất nhiều thi thể Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn lạc, nhưng chủ của cái đại mộ kia sao lại không động đến ngươi?”

Tề Mạn Vi thở dài một hơi, nàng lập tức khinh thường nói, “Lão quỷ kia nhìn thấy ta là Hỗn Độn Đạo Thể, lại muốn ta trở thành đạo lữ của hắn, đúng là không biết xấu hổ.”

TRong lòng Lôi Đình Thánh Nhân thầm than, ngươi là Hỗn Độn Đạo Thể, còn lớn lên xinh đẹp như vậy, mộ chủ Táng Đạo đại mộ muốn ngươi trở thành đạo lữ của hắn ta, đây không phải chuyện bình thường sao?

“A, sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ ngươi thật sự báo tin cho ta rồi?” Lúc này Tề Mạn Vi mới nhìn rõ Lôi Đình Thánh Nhân, trong giọng nói rõ ràng chẳng có chút tin tưởng nào. Rất rõ ràng, lúc trước khi nàng bảo Lôi Đình Thánh Nhân ra ngoài báo tin, hoàn toàn không tin Lôi Đình Thánh Nhân thật sự sẽ đi báo tin giúp nàng.

Chương 2183 - Tần Thiên Cổ Đạo.

Vẻ mặt Lôi Đình Thánh Nhân có chút xấu hổ, trong tình huống bình thường, thật sự hắn ta sẽ không đi báo tin.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Lôi Đình Thánh Nhân cũng xem như không tệ, đến Vĩnh Sinh chi thành báo tin cho ta, nếu không thì ta cũng không biết người đang ở Táng Đạo đại nguyên.”

Cho dù Lam Tiểu Bố biết rất rõ, chuyện Lôi Đình Thánh Nhân đến báo tin, chính là vì chủ nhân Táng Đạo đại mộ kia ngầm chấp nhận, có lẽ tên kia muốn Lôi Đình Thánh Nhân dẫn Vĩnh Sinh Thánh Nhân đến đây, chỉ là không ngờ Lôi Đình Thánh Nhân lại dẫn Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến.

Lôi Đình Thánh Nhân cảm kích nhìn Lam Tiểu Bố, đây mới là người có chí lớn mà. Sớm biết Lam Tiểu Bố dễ nói chuyện như vậy, lúc trước không nên đi theo bọn người Vĩnh Sinh Thánh Nhân đuổi giết Lam Tiểu Bố, phải chủ động kết giao mới đúng.

Lam Tiểu Bố lại giới thiệu một lần nữa, “Đây là Mạc Vô Kỵ, nếu như không có hắn đến cứu giúp, chúng ta đã bị nhốt ở nơi đó rồi.”

“Mạc đại ca, ta từng nghe về ngươi, ngươi thật sự không tầm thường, đa tạ ngươi đã đến cứu ta.” Tề Mạn Vi nhanh chóng cúi người hành lễ. Tên tuổi Mạc Vô Kỵ nàng quả thật đã nghe từ lâu.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ta và Tiểu Bố là bằng hữu, đến giúp đỡ nhau cũng là chuyện bình thường, hơn nữa lần này chúng ta cũng thu hoạch được không nhỏ.”

“Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, khi nào chúng ta đến Hỗn Độn Hà?” Lôi Đình Thánh Nhân vừa nói, là đi cùng với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng không dám ở lại Vĩnh Sinh chi đại một mình. Chỉ cần nhớ lại những thi thể Tạo Hóa Thánh Nhân trong Táng Đạo đại mộ kia, hắn ta đầu còn dám ở lại nơi này nữa?

Lam Tiểu Bố nhìn vị trí mà Thất Giới Thạch đang đứng, hình như chưa từng đến đây. Mạc Vô Kỵ lại nói, “Đây là Vĩnh Sinh chi địa, nơi này cách Thiên Cơ Cốt của Thiên Cơ Thánh Nhân thật ra cũng không xa.”

“Cho dù chúng ta có ở lại nơi này, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Vĩnh Sinh chi địa. Sau khi biết trên người ngươi có Thất Giới Thạch, ta đoán hắn hận không thể ra ngoài ngay lập tức.” Mạc Vô Kỵ cười cười, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Tạm thời hắn sẽ không thể rời khỏi Táng Đạo đại mộ được, đại đạo của hắn hình như có chút vấn đề, thật ra Táng Đạo đại nguyên chính là nơi mà hắn hấp thu đạo tắc Hạo Hãn trong đại đạo thiên địa.” Tề Mạn Vi đứng bên cạnh đột nhiên ngắt lời.

Lam Tiểu Bố tự giễu nói, “Chúng ta cũng xem như đã trảm đi đạo tắc pha tạp ở Táng Đạo đại nguyên, nhưng không ngờ đến những đạo tắc pha tạp này lại được gia hỏa kia hấp thu hết. Qua nhiều năm như vậy, gia hỏa này ở Táng Đạo đại nguyên đã hấp thu bao nhiêu đạo tắc pha tạp chứ?”

Trong lòng Lam Tiểu Bố thậm chí còn nghĩ đến chuyện, có phải gia hỏa này đang mở vựa nhặt rác ve chai hay không, đạo tắc pha tạp mà người ta bỏ đi, lại hữu dụng với hắn ta. Nhưng mà trừ những đạo tắc pha tạp này ra, gia hỏa này còn góp nhặt một đống Tạo Hóa Thánh Nhân, xem ra là tốt xấu gì cũng muốn hết.

Mạc Vô Kỵ nói, “Nếu tên Táng Đạo Thánh NHân kia tạm thời không thể rời khỏi Táng Đạo đại nguyên, vậy trong thời gian ngắn chắc hẳn Vĩnh Sinh chi địa sẽ không có chuyện gì. Nếu chúng ta chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ngược lại có thể quay về giải quyết gia hỏa này. Nếu không, trở về cũng chỉ đi dâng đồ ăn mà thôi.”

Lôi Đình Thánh Nhân thở dài, hắn ta đã nói, Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh chưa chắc có thể đối phó với Táng Đạo Thánh Nhân, nhưng mà nếu Mạc Vô Kỵ vẫn nói như vậy, hắn ta cũng sẽ không nói nhiều. Nhưng mà chỉ cần có cơ hội, hắn ta nhất định sẽ rời xa nơi này, tuyệt đối không quay lại nữa.

“Lôi Đình đạo hữu, ngươi đưa đạo tắc phương vị của Hỗn Độn Hà cho ta.” Lam Tiểu Bố quyết định bây giờ đến Hỗn Độn Hà.

“Hỗn Độn Hà?” Tề Mạn Vi kinh ngạc nói.

Lam Tiểu Bố nhìn Tề Mạn Vi, “Ngươi đã từng nghe nói đến Hỗn Độn Hà?”

Tề Mạn Vi gật đầu, “Đúng vậy, người bên trong Táng Đạo đại mộ kia có nói, chỉ cần đại đạo của hắn khôi phục, sẽ dẫn theo ta đến Hỗn Độn Hà rời khỏi phương Hạo Hãn này, đến vấn đỉnh đại đạo vô thượng.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đồng thời nghĩ đến một vấn đề, Táng Đạo Thánh Nhân đến Vĩnh Sinh chi địa, có phải chỉ là đi ngang qua hay không?

“Ngươi có biết đại đạo mà gia hỏa này tu luyện có phải là Táng Đạo hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa.

Tề Mạn Vi lắc đầu, “Ta chỉ nghe hắn nói cái gì mà Táng Đạo phủ, nhưng mà hắn cũng đã nói tu luyện công pháp gì mà Đại… Đúng rồi, là Đại Vũ Trụ Thuật.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, quả nhiên bọn hắn đã đoán đúng, gia hỏa này thật sự tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật.

Lôi Đình Thánh Nhân đưa một cái ngọc giản đạo tắc phương vị cho Lam Tiểu Bố, “Lam huynh, đây là ngọc giản tiến đến Tần Thiên Cổ Đạo, chỉ cần đến Tần Thiên Cổ Đạo, là có thể tìm được Hỗn Độn Hà.”

Tần Thiên Cổ Đạo? Lại là một nơi chưa từng nghe nói đến.

Lôi Đình Thánh Nhân nhanh chóng giải thích, “Tần Thiên Cổ Đạo là một căn cứ hư không trong Hạo Hãn, vô số Hạo Hãn, vô số tu sĩ vũ trụ đều có thể đến đây tìm kiếm cơ duyên. Nhưng mà phần lớn người đến Tần Thiên Cổ Đạo, cũng là vì tìm kiếm cơ hội lên Tạo Hóa Thánh Nhân, tu sĩ tầm thường rất hiếm khi đến Tần Thiên Cổ Đạo.”

Chương 2184 - Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

“Ngươi đã từng đến đó?” Lam Tiểu Bố nhìn Lôi Đình Thánh Nhân.

Lôi Đình Thánh Nhân cười cười xấu hổ, “Thật ra ta cũng không phải là tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi địa, mà là một tu sĩ từ vũ trụ bình thường đến đây, ở Tần Thiên Cổ Đạo tìm được đường đến Vĩnh Sinh chi địa, sau đó ở Vĩnh Sinh chi địa lấy được cơ duyên, đồng thời chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thành công. Không chỉ có ta, nghe nói Ánh Đạo Thánh Nhân cũng không phải tu sĩ Vĩnh Sinh chi địa, hắn cũng đến từ nơi khác.”

“Được, vậy thì đến Tần Thiên Cổ Đạo.” Lam Tiểu Bố cất ngọc giản phương vị đi, sau đó phát một đạo tin tức cho bọn người Chân Thường Nguyên, nói chuyện ở Táng Đạo đại nguyên cho Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên, sau đó mới kích phát Thất Giới Thạch.

…

“Không thể xuyên qua giới vực không gian sao?” Thất Giới Thạch phi hành nửa năm, Mạc Vô Kỵ không nhịn được hỏi một câu.

Tác dụng lớn nhất của Thất Giới Thạch không phải là đi đường bình thường, mà là trực tiếp xuyên qua giới vực, thậm chí là vị diện hay vũ trụ. Lúc trước bọn hắn có thể từ bên trong Táng Đạo đại mộ trốn ra ngoài, cũng là vì Thất Giới Thạch có thể phá vỡ giới vực tương đương với phá vỡ đại trận giới vực.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Thất Giới Thạch có thể xuyên qua giới vực, chỉ là đạo tắc phương vị mà Lôi Đình đưa ra khá mơ hồ, nếu như không cẩn thận, có lẽ chúng ta sẽ xuyên qua một giới vực khác ngoài ý muốn. Còn nữa là thực lực của ta hơi thấp, khống chế Thất Giới

Thạch xuyên qua giới vực, có thể sẽ thất thủ.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, có một câu gọi là dục tốc bất đạt. Với tốc độ này của Thất Giới Thạch, phi hành trong mấy năm là có thể đến Tần Thiên Cổ Đạo, nếu như tính sai giới vực và phương vị, chỉ sợ mấy trăm năm cũng không thể quay về được.

Loại ngọc giản đạo tắc phương vị này, nếu như đẳng cấp đạo tắc không cao, sẽ cách xa đến mấy vị diện giới vực cũng chưa chắc có thể cảm ứng được. Mặc dù Lôi Đình Thánh Nhân là một Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà đạo vận phương vị mà Lôi Đình Thánh Nhân khắc họa ra, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều cảm thấy không có cấp bậc quá cao.

Năm năm sau, Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố đột nhiên chậm lại, sau đó dừng lại.

“Chắc hẳn không còn xa nữa.” Lôi Đình Thánh Nhân mở miệng nói, lúc trước hắn ta từ Tần Thiên Cổ Đạo đến Vĩnh Sinh chi địa, mất đến mấy trăm năm, lần này đến đây chỉ mấy năm sáu năm.

“Chúng ta độn hành đến đó đi.” Lam Tiểu Bố cất Thất Giới Thạch đi.

Tần Thiên Cổ Đạo liên thông đông đảo đến đông đảo Hạo Hãn và vũ trụ, hơn nữa trên cơ bản đều đến để tìm kiếm Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có thể thấy được cường giả ở nơi này đông đảo. Loại vật như Thất Giới Thạch này cũng không thể tùy tiện để lộ ra, một khi lộ ra, vậy thì không phải đi tìm đường đến Hỗn Độn Hà nữa, mà là phải chạy trốn bảo mệnh.

Độn hành thêm mấy ngày nữa, một con đường nhỏ màu vàng đất xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Con đường này giống như đột nhiên xuất hiện, trôi nổi trong hư không, sau đó kéo dài ra tận nơi xa, thần niệm hoàn toàn không thể quét đến điểm cuối.

Ngay biên giới lối vào con đường đất này, có một cả lệnh bài tàn phá nghiêng nghiêng cắm trên mặt đất, trên lệnh bài này có viết bốn chữ xiên xiên vẹo vẹo, “Tần Thiên Cổ Đạo.”

Lôi Đình Thánh Nhân ở bên cạnh nói “Tần Thiên Cổ Đạo chính là một con đường như vậy, hơn nữa cho dù ngươi từ bất cứ phương vị nào đến Tần Thiên Cổ Đạo, đều sẽ nhìn thấy một con đường đất kéo dài như vậy. Sau khi đặt chân lên còn đường đất này rồi, thần niệm không thể nào mở rộng, chỉ có thể dùng mắt quan sát.”

“Cái con đường không đầu không đuôi như thế này, sao mà có được phương vị?” Tề Mạn Vi khó hiểu nhìn Lôi Đình Thánh Nhân.

Lôi Đình Thánh Nhân cười cười, “Chỉ cần đến Tần Thiên Cổ Đạo, trên đường đi sẽ có dịch trạm, mỗi cái dịch trạm đều có cửa ra khỏi Tần Thiên Cổ Đạo. Ở những dịch trạm này có thể nghe ngóng được phương vị, tiếng tăm Hỗn Độn Hà nổi danh như vậy, nhất định sẽ có người biết.”

“Cái Tần Thiên Cổ Đạo này thông đến nơi nào?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Hắn vẫn cho rằng Tần Thiên Cổ Đạo cũng giống như một cái thành thị hư không, tất cả mọi người từ đông đảo vũ trụ Hạo Hãn kéo đến, sau đó ở trong cái thành thị hư không này giao dịch với nhau, giao dịch tin tức có giá trị.

Không ngờ Tần Thiên Cổ Đạo thật sự chỉ là một con đường, muốn nghe ngóng tình hình, phải thông qua dịch trạm?

Lôi Đình Thánh Nhân lúng túng nói, “Ta cũng không biết, nhưng mà ta nghe nói Tần Thiên Cổ Đạo không có điểm cuối, cho đến bây giờ, không có bất cứ người nào có thể đi đến cuối Tần Thiên Cổ Đạo. Chỉ cần ngươi ở trên Tần Thiên Cổ Đạo, ngươi sẽ vẫn mãi ở trên con đường ngày, trừ khi ngươi chủ động rời khỏi từ dịch trạm, nếu không thì Tần Thiên Cổ Đạo mãi mãi không có điểm cuối.”

Lại một nơi kỳ quái, Mạc Vô Kỵ gật đầu với Lam Tiểu Bố rồi nói, “Đã như vậy, chúng ta cứ đi xem một chút đi.”

Nói xong thì là người đầu tiên bước lên Tần Thiên Cổ Đạo.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ đi vào Tần Thiên Cổ Đạo, mấy người Lam Tiểu Bố cũng bước lên con đường nhỏ màu vàng đất này.

Chương 2185 - Con đường có biến hóa.

Vừa bước lên Tần Thiên Cổ Đạo, Lam Tiểu Bố đã phát hiện thần niệm của hắn không thể nào mở rộng ra được. Hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân, ở nơi khác, một khi thần niệm bị ngăn trở, đạo tắc đại đạo của hắn sẽ lập tức tạo dựng ra quy tắc Không Gian mới, sau đó thần niệm vẫn có thể từ từ mở rộng ra ngoài.

Thế nhưng ở chỗ này, cho dù là đại đạo tự thân, Lam Tiểu Bố cũng không thể mở rộng thần niệm của bản thân ra. Hơn nữa sau khi bước chân lên cái con đường này, không gian bên ngoài con đường tựa như biến mất trong hư không, chẳng những thần niệm, ngay cả bằng mắt thường cũng không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. CHo nên trước khi gặp được dịch trạm. Muốn rời khỏi con đường này là chuyện không thể.

Lam Tiểu Bố rất muốn lấy Thất Giới Thạch ra thử một chút, xem có thể dùng Thất Giới Thạch rời khỏi cái con đường này hay không. Nhưng mà bây giờ không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì cả, hắn cũng không cần phải rời khỏi cái con đường này.

Lam Tiểu Bố dùng chân đạp đạp, bùn đất dưới chân rất giống với đường đất trong núi ở nông thôn mà hắn từng đi lúc nhỏ, chỉ cần dùng sức một chút, thậm chí còn có bụi đất bay lên.

Lam Tiểu Bố cúi người, lấy tay đào một chút, còn có thể đào được một chút bùn đất. Bùn đất có một ít đá vụn, không khác gì đường núi. Chỉ là bùn đất trong lòng bàn tay này giống như hoa tuyết, nhanh chóng biến mất.

“Đường phía sau không còn nữa, không đúng, là đột nhiên dài ra.” Tề Mạn Vi kinh ngạc nói.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, quả nhiên trước mắt bọn hắn, con đường màu vàng đất này kéo dài thẳng đến phía xa, không biết kéo đến đâu. Phải biết rằng khi bọn hắn vừa đặt chân lên Tần Thiên Cổ Đạo, tựa như đang đứng ở đầu nguồn Tần Thiên Cổ Đạo, ở chỗ đó còn có một cái lệnh bài nghiêng nghiêng. Bây giờ đừng nói là không còn cái lệnh bài kia nữa, vị trí hư không lúc bọn hắn đến cũng không biết ở đâu rồi.

“Nếu không thì quay về nhìn thử?” Lam Tiểu Bố nói.

Lôi Đình Thánh Nhân vội vàng nói, “Chỉ cần bước vào Tần Thiên Cổ Đạo, có quay lại cũng giống nhau, không có điểm cuối, chỉ khi nào đến dịch trạm con đường, mới có thể ra ngoài.”

“Vô Kỵ, ngươi cảm thấy thế nào?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ đáp, “Quả thật có chút quỷ dị, ta cũng không thể mở rộng thần niệm, hoặc có thể nói ở chỗ này mà mở rộng thần niệm thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ có thể mở rộng, nhưng kỳ quái là, Trữ

Thần Lạc hắn chỉ có thể mở rộng đến phạm vi tầm mắt của hắn mà thôi. Nói cách khác, nơi mà ánh mắt hắn không nhìn thấy, Trữ Thần Lạc cũng không thể chạm đến.

“Còn một chuyện nữa, các ngươi có phát hiện ra không, nơi này không có quy tắc cụ thể, có thể nói là quy tắc mà ngươi cảm nhận được, chỉ là quy tắc ngươi tự tu luyện hoặc đã từng cảm ngộ mà thôi.” Mạc Vô Kỵ nói một lần nữa.

TRong lòng mọi người giật mình, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được, nơi này quả thật không có quy tắc xác định. Quy tắc mà hắn cảm nhận được, toàn bộ có nguồn gốc từ đạo tắc Trường Sinh. Đáng tiếc 108 lá trận kỳ không quy tắc của hắn đã bị giấu ở đại mộ trong Táng Đạo đại nguyên, nếu không thì có thể bố trí một cái đại trận không quy tắc thử một chút.

Trừ Lôi Đình Thánh Nhân đã đến Tần Thiên Cổ Đạo một lần, những người còn lại đều chưa từng đến đây. Bây giờ nơi này vô cùng quỷ dị, mọi người cũng mất đi hứng thú nói chuyện. Tất cả mọi người vừa đi lại, vừa thử mở rộng thần niệm của mình ra ngoài, hoặc là cảm nhận đạo tắc của mình vận hành, ngay cả Lôi Đình Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Hoàn toàn chính xác, đối với một tu sĩ mà nói, một khi mất đi thần niệm, cũng không khác gì đã mất đi năng lực tự vệ.

Một đường đi về phía trước, trừ bùn đất màu vàng ra, Lam Tiểu Bố phát hiện ở ven con đường này, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai tảng đá.

Lam Tiểu Bố tiện tay nhặt lấy một tảng đá, hắn phát hiện tảng đá này không giống như bùn đất có đá vụn kia từ từ biến mất. Thần niệm thấm vào, cũng không cảm nhận được bất cứ khí thế đạo vận nào cả, thật giống như không có quy tắc nào cả.

Thứ không có quy tắc thì không đơn giản, đạo kén không quy tắc của Lam Tiểu Bố có tác dụng rất lớn.

“Thứ này có thể lấy.” Lam Tiểu Bố tiện tay bỏ tảng đá vào trong Vũ Trụ Duy Mô, tảng đá không quy tắc, đến lúc đó có thể từ từ nghiên cứu.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhặt tảng đá lên, những người còn lại cũng tiện tay nhặt mấy tảng đá lên.

Lôi Đình Thánh Nhân nhặt một tảng đá lên, đồng thời nói, “Lần trước khi ta đến đây, nơi này chỉ có một con đường đất, không có bất cứ thứ gì khác. Bây giờ có thể nhặt được một vài tảng đá, thật là kỳ quái.”

“Lần trước ngươi đến Tần Thiên Cổ Đạo đi lại bao lâu? Trên Tần Thiên Cổ Đạo có gặp được nhiều dịch trạm không?” Mạc Vô Kỵ thuận miệng hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân đáp, “Ta ở chỗ này đi lại đại khái hơn ba nghìn năm, so với rất nhiều người, thời gian ta ở Tần Thiên Cổ Đạo vô cùng ngắn. TRong thời gian đó ta gặp được bảy cái dịch trạm, ở cái dịch trạm thứ bảy, ta và bằng hữu cùng nhau rời đi, kết quả ta đến Vĩnh Sinh chi địa.”

Chương 2186 - Con đường có biến hóa. (2)

“Ngươi làm sao biết cái dịch trạm thứ bảy có thể đến Vĩnh Sinh chi địa?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Lôi Đình Thánh Nhân lắc đầu, “Ta không biết, nhưng mà mỗi một cái dịch trạm đều có lối rời đi. Từ cái dịch trạm nào rời đi mới có thể tìm được cơ duyên chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, vậy thì cũng chỉ có thể dựa vào may mắn mà thôi. Ở dịch trạm thứ bảy ta đắc tội với một cường giả, mặc dù nghe nói dịch trạm này không có bao nhiêu cơ duyên, nhưng ta vẫn rời khỏi từ dịch trạm này. Cũng may, vận may của ta không tệ lắm, ở Vĩnh Sinh chi địa ta vẫn chứng được Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh."

Hơn ba nghìn năm mới nhìn thấy được bảy cái dịch trạm, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều thầm than. Theo cái tỷ lệ này, chỉ sợ bọn hắn phải đi tới mấy trăm năm mới có thể nhìn thấy được cái dịch trạm thứ nhất.

Sau khi biết mấy trăm năm mới có thể nhìn thấy được cái dịch trạm thứ nhất, tất cả mọi người đều bình ổn tâm trạng lại. Tất cả mọi người vừa di chuyển, vừa tìm kiếm phương pháp đột phá đại đạo của mình, chỉ có một người là khác, đó chính là Tề Mạn Vi.

Một đoàn người cứ đi như vậy hơn một tháng, Tề Mạn Vi không nhịn được đi đến bên cạnh Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ cách xem có thể tạo dựng ra không gian đạo tắc Trường Sinh trên cái con đường này hay không, nhìn thấy Tề Mạn Vi đến, lập tức dừng lại nói, "Mạn Vi đạo hữu…"

"Ngươi lại nữa rồi, có thể trực tiếp gọi ta là Mạn Vi hay không? Chúng ta có cần lạnh nhạt như thế không?" Tề Mạn Vi bất mãn lườm Lam Tiểu Bố một chút. Trước đó ở trên Thất Giới Thạch, khá nhiều người, cho dù dùng Thất Giới Thạch di chuyển trong thời gian dài, nàng vẫn không có cơ hội nói chuyện riêng với Lam Tiểu Bố.

Bây giờ Mạc Vô Kỵ và Lôi Đình Thánh Nhân đều đang tìm kiếm cách đột phá đại đạo, Tề Mạn Vi không có tâm tư đi cảm ngộ đại đạo. Trước khi chưa xác định rõ quan hệ với Lam Tiểu Bố, nàng luôn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Mạn Vi, ngươi nhìn Lôi Đình Thánh Nhân một chút đi, ngươi và hắn đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, ta cảm thấy ngươi cũng có thể thử tạo dựng ra đạo tắc đại đạo Tạo Hóa Thánh Nhân của mình. Một khi tạo dựng ra được, có lẽ người có thể mở rộng thần niệm.”

“Đừng có nói lảng sang chuyện khác, lúc trước ngươi nói nếu như ta bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, ta có thể kết thành đạo lữ với ngươi. Bây giờ vì sao không đề cập đến?” Tề Mạn Vi dứt khoát vô cùng, nàng mới lười quanh co.

Lam Tiểu Bố có chút xấu hổ, hắn thật sự không ngờ được Tề Mạn Vi lại nhanh chóng vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh như vậy.

Nhưng mà hắn cũng không hề muốn đổi ý, nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ và Lôi Đình Thánh Nhân đang đi ở phía trước, Lam Tiểu Bố chủ động cầm lấy tay Tề Mạn Vi, “Ta vốn cũng muốn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, sau đó đón thê tử của ta đến Vĩnh Sinh chi địa mới nhắc đến chuyện này với ngươi. Chỉ là không ngờ ở Vĩnh Sinh chi địa lại xảy ra biến cố Táng Đạo đại nguyên, ta không thể đón người nhà đến đây, cho nên cũng trễ nải chuyện khác.”

Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay Lam Tiểu Bố truyền đến, Tề Mạn Vi đỏ mặt lên, len lén liếc nhìn Lam Tiểu Bố một chút, lúc này mới cúi đầu nói, “Bây giờ ngươi là Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, ta là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nếu như chúng ta… Dù sao cũng tốt cho đại đạo của ngươi, chờ sau khi ngươi bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, không phải chúng ta có thể diệt đi gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên kia sao? Vĩnh Sinh chi địa cũng chẳng có vấn đề gì cả, có vấn đề là gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên kia.”

Lam Tiểu Bố thở dài, trong lòng nghĩ đến Lạc Thải Tư và Tô Sầm, còn cả Tả Uyển âm vẫn luôn không có tin tức. Nói thật, hắn cũng không biết phải xử lý như thế nào.

Người mà hắn có lỗi nhất chính là Lạc Thải Tư, chỉ là…

Lam Tiểu Bố vừa mới nghĩ đến đây, đã nghe Mạc Vô Kỵ ở đằng trước nói, “Đạo hữu, xin chờ một chút…”

Lúc này Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra, ở trước mặt bọn họ, có một nữ tử áo vải, tu vi của nữ tử áo vải này nhìn không rõ lắm, chắc hẳn đã ẩn đi.

“Đi đến đó xem trước đã.” Lam Tiểu Bố thả tay Tề Mạn Vi ra, tăng nhanh bước chân.

Nữ tử áo vải cũng kinh ngạc nhìn bọn người Mạc Vô Kỵ, nàng cũng không ngờ đến, vậy mà có thể nhìn thấy người trên Tần Thiên Cổ Đạo, hơn nữa vừa xuất hiện lại có đến bốn người, không phải nói ở trên Tần Thiên Cổ Đạo chỉ có thể nhìn thấy người ở dịch trạm sao?

“Các ngươi…” Trong lúc nhất thời nữ tử này không biết phải nói cái gì.

Mạc Vô Kỵ lập tức ôm quyền, “Chào đạo hữu, ta nghe nói ở Tần Thiên Cổ Đạo phải ở dịch trạm mới có thể nhìn thấy người, vì sao chúng ta ở trên con đường có thể nhìn thấy ngươi?”

Nữ tử này cũng tỏ vẻ mờ mịt, “Ta cũng không biết, nghe nói mỗi một người đến Tần Thiên Cổ Đạo, chỉ cần không phải cùng nhau tiến vào, đều sẽ đi trên một con đường riêng biệt. Vì sao chúng ta có thể gặp nhau?”

“Tiểu Bố, người này chắc hẳn đã trùng kích lên Tạo Hóa Thánh Nhân nhưng thất bại, thực lực của nàng là cường giả Diễn Giới đỉnh phong, hoặc có thể nói đã nửa bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.” Tề Mạn Vi ở bên tai Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng nói.

Chương 2187 - Không tìm được dịch trạm.

Nữ tử này mặc dù ban đầu có vẻ hoang mang, nhưng mà nàng nhanh chóng tỉnh ngộ ra, lập tức ôm quyền nói, “Nghi Thanh San xin chào các vị đạo hữu.”

“Nghi đạo hữu, ngươi đến Tần Thiên Cổ Đạo đã bao nhiêu năm rồi?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Nghi Thanh San nghe thấy câu hỏi của Mạc Vô Kỵ, thầm tính một hồi lâu mới lên tiếng, “Chắc hẳn hơn vạn năm rồi.”

“Vậy thì đã gặp được bao nhiêu dịch trạm? Lần trước gặp được dịch trạm ở Tần Thiên Cổ Đạo là lúc nào?” Mạc Vô Kỵ hỏi thăm một lần nữa.

“Khoảng chừng ba mươi cái, lần trước gặp được…” Nghi Thanh San nói đến đây, tựa như bị đánh thức, “Lần trước ta gặp được dịch trạm Tần Thiên Cổ Đạo hình như đã là một ngàn năm rồi, cái này có chút kỳ quái, trong tình huống bình thường, đi lại ở Tần Thiên Cổ Đạo không quá 600 năm, nhất định sẽ gặp được một cái dịch trạm Tần Thiên Cổ Đạo, có lúc một hai trăm năm là có thể gặp được, lần này sao lại qua hơn một ngàn năm chứ?”

Nghi Thanh San nhíu mày trầm tư một chút, dường như chẳng thể hiểu nổi vấn đề này.

Lôi Đình Thánh Nhân cũng nói, “Không sai, khi ta đến Tần Thiên Cổ Đạo, thời gian gặp được dịch trạm cách nhau không quá 500 năm, hơn một ngàn năm mà không gặp được dịch trạm đúng là có chút quái dị. Hơn nữa chúng ta còn nhặt được mấy tảng đá ở chỗ này, cũng không thích hợp.”

“Các ngươi nói tảng đá nhặt được ở đây? Là Tần Thiên Thạch sao?”

Nghi Thanh San lập tức chú ý đến lời Lôi Đình Thánh Nhân nói, vội vàng hỏi.

Tề Mạn Vi lấy ra một tảng đá đưa cho Nghi Thanh San, “Tảng đá này không có quy tắc gì cả, ngươi nói cái này là Tần Thiên Thạch sao?”

Nghi Thanh San nhận lấy tảng đá nhìn thoáng qua, sau đó lập tức nói, “Đúng, đây chính là Tần Thiên Thạch, nghe nói chỉ có một đoạn đường đặc biệt ở Tần Thiên Cổ Đạo mới có. Dịch trạm lúc trước mà ta gặp được, có người chuyên đến thu mua Tần Thiên Thạch, giá cả rất cao… Chỉ là ta đã đi lại ở Tần Thiên Cổ Đạo lâu như vậy rồi, cũng không hề nhìn thấy Tần Thiên Thạch, vận may của các ngươi thật tốt. Đáng tiếc là, ta cũng không biết tác dụng của cái Tần Thiên Thạch này.”

Lúc nói chuyện, Nghi Thanh San đã trả tảng đá kia lại cho Tề Mạn Vi.

“Nghi đạo hữu, ngươi có biết Hỗn Độn Hà không?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi.

Nghi Thanh San gật đầu, “Đã từng nghe nói đến, bình thường ở dịch trạm có thể nghe thấy mấy nơi này, như Hỗn Độn Hà, Thiên Trụ Không, Hạo Uyên vũ trụ. Đúng, nghe nói Hạo Uyên vũ trụ là vũ trụ trung đẳng đấy.”

“Vũ trụ trung đẳng?” Hai mắt Mạc Vô Kỵ sáng lên, lặp lại một lần.

Nghi Thanh San gật đầu, “Đúng, nơi mà chúng ta đến đều là vũ trụ cấp thấp, thậm chí là vũ trụ bất nhập lưu. Ta còn nghe nói trong vũ trụ trung đẳng, Tạo Hóa Thánh Nhân nhiều vô số kể, không chỉ như vậy, còn có nhân vật cao hơn Tạo Hóa Thánh Nhân.”

“Cao hơn Tạo Hóa Thánh Nhân, đó là gì?” Lôi Đình Thánh Nhân vội vàng hỏi, hắn ta đã nghe nói đến bước đại đạo thứ tư, bây giờ có người nói đến hắn ta đâu còn nhịn được?

“Đương nhiên là bước đại đạo thứ tư rồi, nhưng ở vũ trụ cấp thấp, cho dù ngươi có thiên phú đến đâu, cũng vĩnh viễn không thể vượt qua Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Muốn bước vào bước đại đạo thứ tư, nhất định phải đến vũ trụ trung đẳng.” Nghi Thanh San thản nhiên nói.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Lôi Đình Thánh Nhân, “Lôi ĐÌnh đạo hữu, năm đó ngươi ở Tần Thiên Cổ Đạo đi mấy ngàn năm? Vì sao ngươi chưa từng nghe nói đến bước đại đạo thứ tư?”

KHông đợi Lôi Đình Thánh Nhân nói chuyện, Nghi Thanh San đã mỉm cười nói, “Vậy chắc vị đạo hữu này đã đến Tần Thiên Cổ Đạo từ rất lâu trước đây rồi. Chuyện liên quan đến vũ trụ trung đẳng Hạo Uyên này, là bảy ngàn năm trước mới lan truyền trong Tần Thiên Cổ Đạo, hơn nữa người thu mua Tần Thiên Thạch, chính là người truyền tin tức kia ra. Ta cũng vì đã đi trong Tần Thiên Cổ Đạo thời gian dài, cho nên mới nghe được chuyện này. Bây giờ có thể nói, ở Tần Thiên Cổ Đạo, bước đại đạo thứ tư không phải là tin tức hiếm lạ gì.”

“Ngươi đang tìm kiếm dịch trạm, tiến về vũ trụ trung đẳng, chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh sao?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Nghi Thanh San theo bản năng lắc đầu rồi nói, “Không phải, ta chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại, vẫn luôn ở trên Tần Thiên Cổ Đạo tìm kiếm nguyên nhân thất bại của mình là gì, hy vọng lần sau có thể thành công.”

ĐỐi với lời Nghi Thanh San nói, tất cả mọi người đều hiểu rõ, chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân thất bại, đương nhiên phải tìm ra được nguyên nhân thất bại. Bởi vì số lần thất bại càng nhiều, vết rách đại đạo càng lớn, sau khi thất bại ba lần, trên cơ bản là vô vọng với đại đạo.

Lam Tiểu Bố không hiểu được nói, “Nghi đạo hữu, ngươi cũng biết đến sự tồn tại của vũ trụ trung đẳng, vì sao ngươi không tiến đến vũ trụ trung đẳng? Ta nghe nói ở dịch trạm có biện pháp và phương vị tiến đến vũ trụ trung đẳng mà. Thử nghĩ mà xem, ở vũ trụ cấp thấp không thể nào chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có phải khi đến vũ trụ trung đẳng thì sẽ trở nên dễ dàng hơn không? Ở một vài vũ trụ cấp thấp không thể nghĩ ra được đạo niệm của mình, ở vũ trụ trung đẳng có phải có thể dễ dàng giải quyết hay không?”

Chương 2188 - Không tìm được dịch trạm. (2)

Nghi Thanh San ngẩn ngơ, lập tức thì thào nói, “Đúng vậy, sao ta không tiến đến vũ trụ trung đẳng tiếp tục chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Mà lại ở Tần Thiên Cổ Đạo này lãng phí thời gian?”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Đây cũng không phải là lãng phí thời gian, ở Tần Thiên Cổ Đạo, lúc vận chuyển đạo tắc tự thân sẽ vô cùng rõ ràng, cho nên cũng có chỗ tốt khi cảm ngộ đại đạo của mình, ngươi lựa chọn ở chỗ này tìm kiếm nguyên nhân thất bại vào lần chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân đầu tiên, cũng không có gì sai.”

Nghi Thanh San tỉnh ngộ ra, khẽ khom người với Mạc Vô Kỵ, “Đa tạ đạo ngôn của đạo hữu chỉ điểm, nếu không vết rách đại đạo của ta nói không chừng sẽ càng lúc càng lớn.”

Rõ ràng Mạc Vô Kỵ nói ở chỗ này khi vận chuyển đạo tắc vô cùng rõ ràng thuần túy chỉ là đang an ủi người khác, cảm ngộ đại đạo ở chỗ này, thật ra chưa chắc tốt hơn ở chỗ khác.

Lam Tiểu Bố vừa rồi nói không suy nghĩ, thật ra vừa rồi hắn thuận miệng nói một câu, nhưng không nghĩ sẽ tạo ra ảnh hưởng với đại đạo của Nghi Thanh San.

“Không có gì, có một câu gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Đúng rồi, ngươi có biết đến Hỗn Độn Hà như thế nào không?” Mạc Vô Kỵ tiếp tục hỏi.

Lôi Đình Thánh Nhân cũng cười ha ha một tiếng, “Mạc huynh, đã như vậy thì chúng ta đến Hỗn Độn Hà làm gì chứ? Dứt khoát đến vũ trụ trung đẳng Hạo Uyên vũ trụ không được sao? Dù sao thì cũng đi tìm bước đại đạo thứ tư.”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Dựa theo suy đoán của ta, đến vũ trụ trung đẳng, nhất định phải đi qua Hỗn Độn Hà.”

Nghi Thanh San khâm phục nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ, trong lòng tự nhủ người này tâm tư thật kín đáo, nàng gật đầu nói, “Đúng, mặc dù không phải rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo nhất định phải đi qua Hỗn Độn Hà, nhưng mà muốn rời khỏi vùng vũ trụ này, nhất định phải đi qua Hỗn Độn Hà. Chỉ là những năm qua ta vẫn luôn cân nhắc đến đại đạo Tạo Hóa, cho nên không chú ý đến chuyện này.”

“Đã như vậy, thế thì ngươi không cần cân nhắc nữa, bây giờ chúng ta một lòng đi đường, ta tin sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy dịch trạm.” Mạc Vô Kỵ nói.

CHo dù Mạc Vô Kỵ không nói, Nghi Thanh San cũng không có ý định suy nghĩ trên Tần Thiên Cổ Đạo nữa. Cân nhắc đại đạo là chuyện tốt, nhưng mà lỡ như có thể đến vũ trụ trung đẳng, đạo tắc Tạo Hóa rõ ràng, nàng căn bản cũng không cần cân nhắc, cũng có thể hiểu được.

“Được, ta cũng có ý này. Còn chưa thỉnh giáo mấy vị bằng hữu xưng hô như thế nào?” Nghi Thanh San thi lễ một cái.

Mạc Vô Kỵ giới nhiệu, “Ta tên Mạc Vô Kỵ, đây là Lam Tiểu Bố, Tề Mạn Vi, Phàn Thiên Trường Luân.”

Nghi Thanh San chỉ nhìn qua đã biết tu vi của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chắc hẳn thấp hơn nàng, nhưng không nhìn ra được thực lực của Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi mạnh hơn nàng. Chỉ là tính cách Nghi Thanh San ôn hòa, cho dù tu vi cao hơn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, vẫn cúi chào.

Trong đội ngũ có thêm một Nghi Thanh San, nhưng vẫn không thay đổi bất cứ chuyện gì. Trên Tần Thiên Cổ Đạo, một mực đi về phía trước, nhưng mà tốc độ của mọi người rõ ràng đã tăng nhanh.

Mười năm sau, cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ, đều cảm nhận được ở Tần Thiên Cổ Đạo mặc dù không có quy tắc đại đạo khác quấy nhiễu, nhưng mà muốn ở chỗ này tiến thêm một bước, hoặc hiểu rõ đại đạo, vô cùng khó khăn. Nếu như trong một không gian này đều là đại đạo của mình không có bất cứ đạo tắc ngoại giới nào. Ở chỗ này cảm ngộ đại đạo, trên thực tế còn không bằng ở trong thế giới của mình cảm ngộ.

Dù sao thì ở trong thế giới của mình còn an tĩnh một chút, nơi này còn phải vừa đi vừa cảm ngộ.

Trăm năm sau, đừng nói là dịch trạm ở Tần Thiên Cổ Đạo, ngay cả phạm vi nhìn thấy trên Tần Thiên Cổ Đạo càng ngày càng nhỏ.

Lại qua thêm trăm năm nữa, phạm vi tầm nhìn càng ngày càng nhỏ, không có gì thay đổi nữa.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố là người đầu tiên ngừng lại, “Các vị, ta cảm thấy tiếp tục như vậy thì chúng ta vĩnh viễn không thể đến được dịch trạm.”

Mạc Vô Kỵ cũng dừng lại, hắn gật đầu, “Không sai, mọi người có phát hiện ra không, cho dù chúng ta đi bao lâu, trừ phạm vi tầm nhìn càng lúc càng hẹp, không cảm ứng được bất cứ gì khác. Ta đoán, cứ tiếp tục như vậy, đừng bảo là ngàn năm, cho dù là vạn năm, 100.000 năm, cũng không tìm thấy dịch trạm.”

“Thế nhưng nơi này không có con đường thứ hai, cho dù chúng ta quay đầu lại, vẫn nằm ở trên Tần Thiên Cổ Đạo này. Hơn nữa trên đường cũng chẳng có tiêu chí hay đồ vật gì đặc biệt.” Lôi Đình Thánh Nhân khổ não nói, hắn ta sao lại không biết cứ tiếp tục như vậy thì cơ hội đến đích càng xa vời?

Lam Tiểu Bố nói, “Không, nơi này có thứ đặc biệt, trước đó chúng ta nhặt được một vài tảng đá, ta nghi ngờ là dùng những tảng đá này có thể tìm được dịch trạm trên Tần Thiên Cổ Đạo.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Mọi người tập trung tảng đá lại đi, ta luyện chế một ít trận kỳ.”

Chương 2189 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch.

Tần Thiên Thạch của bốn người cộng lại có tất cả là 78 tảng, Mạc Vô Kỵ không dùng hết toàn bộ, hắn đưa cho mỗi người mười tảng, chỉ dùng ba mươi tám tảng Tần Thiên Thạch, luyện chế ra 38 lá trận kỳ.

38 lá trận kỳ này sau khi luyện chế ra, Lam Tiểu Bố lập tức bố trí ra một cái Tầm Tích Trận.

Sau khi bố trí xong Tầm Tích Trận, Tần Thiên Cổ Đạo vốn đang trống không đột nhiên xuất hiện thêm một lối rẽ.

Phải biết rằng từ khi bọn hắn tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo cho đến bây giờ, chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ lối rẽ nào trên Tần Thiên Cổ Đạo. Bây giờ xuất hiện lối rẽ, cho thấy phương vị đã có thay đổi. Mạc Vô Kỵ là người đầu tiên bước vào lối rẽ, bốn người còn lại cũng theo sát Mạc Vô Kỵ mà tiến vào lối rẽ.

Sau khi năm người đều tiến vào lối rẽ, Mạc Vô Kỵ vươn tay ra thu hồi trận kỳ, sau đó mọi người phát hiện con đường lúc nãy họ bước đi đã biến mất. Bọn hắn vẫn đứng trên Tần Thiên Cổ Đạo, nơi này vẫn chỉ có một con đường.

Lôi Đình Thánh Nhân thở dài, khi đang muốn nói không có gì khác trước đó đã, đám người đã kinh ngạc phát hiện ra, cách bọn hắn không xa có một cái dịch trạm, trên dịch trạm có viết, dịch trạm Tần Thiên thứ 2706.

“Đến đó xem một chút.” Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, rất nhanh đã đến cửa vào dịch trạm.

Không có người sao? Sau khi mọi người đến đây, không nhìn thấy bất cứ kẻ nào, không nhịn được nói thầm trong lòng

“KHông đúng, trên Tần Thiên Cổ Đạo không có người nào là thật. Nhưng người ở dịch trạm là nhiều nhất, mỗi lần ta tiến vào dịch trạm đều có thể nhìn thấy một hai ngàn người.” Lôi Đình Thánh Nhân nghi ngờ nói.

Nghi Thanh San cũng nói, “Đúng, ta đã từng nhìn thấy, một cái dịch trạm có ít nhất cũng hơn mấy trăm, nơi này sao lại không có người?”

Lam Tiểu Bố đã bước vào cửa lớn dịch trạm, xuất hiện trước mặt hắn là một cấm chế che chắn. Lam Tiểu Bố không để ý, trực tiếp vượt qua cái cấm chế này, sau đó hắn đã nhìn thấy một cái đại sảnh.

TRong đại sảnh có người, hơn nữa còn không ít. Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua, nơi này có ít nhất bảy mươi, tám mươi người. Mặc dù có người, nhưng so với con số một hai ngàn người mà Lôi Đình Thánh Nhân nói, vẫn còn kém rất xa.

Người bên trong nhìn thấy bọn người Lam Tiểu Bố tiến vào, đều kinh ngạc nhìn bọn họ, một nam tu râu dài rời khỏi động phủ trong suốt của mình bước đến. Khi đi đến trước mặt mấy người này, hắn ta kinh ngạc đánh giá một chút, lúc này mới hỏi, “Xin chào mấy vị đạo hữu, nơi này đã hơn nghìn năm rồi không có người đến, vì sao các ngươi có thể đến?”

Sau khi mấy người Lam Tiểu Bố nghe xong thì hai mặt nhìn nhau, cảm thấy cái này không phải là bọn hắn không tìm được dịch trạm, mà là tất cả mọi người đều bị nhốt trên Tần Thiên Cổ Đạo, tìm không được dịch trạm. Nếu không thì sao có thể có chuyện cả ngàn năm mà không có người đến?

“Chúng ta cũng chỉ vừa mới đến nơi này, xin hỏi một chút, vì sao cái dịch trạm này đã ngàn năm mà không có người đến?” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, hỏi một câu.

Nam tu râu dài giải thích, “Vào ngàn năm trước, người trong dịch trạm đột nhiên phát hiện ra, hình như chỉ có người rời khỏi dịch trạm, nhưng lại không có người đến dịch trạm, cái này hoàn toàn khác biệt với tình cảnh người đến người đi lúc trước. Sau đó xác nhận được chuyện này không sai, quả thật chỉ có người đi, không có người đến. Những người chúng ta sau khi biết được tình huống này, trong lúc nhất thời không dám rời khỏi đây nữa. Chúng ta cũng lo lắng không tìm ra được dịch trạm, cuối cùng chỉ có thể ở lại trên Tần Thiên Cổ Đạo.”

Nghi Thanh San gật đầu nói, “Ý nghĩ của các ngươi là đúng, ta ở Tần Thiên Cổ Đạo đi hơn một ngàn năm cũng không nhìn thấy một cái dịch trạm nào cả, nếu như… Ta cũng chỉ vừa tìm được nơi này, cái này còn phải dựa vào may mắn.”

Lúc đầu Nghi Thanh San định nói, nếu như không phải Mạc Vô Kỵ dùng Tần Thiên Thạch bố trí đại trận truy tìm dấu vết, nàng cũng không thể tìm thấy dịch trạm được. Nhưng mà nghĩ lại ở đây có nhiều người như vậy, lỡ như có người để ý đến Tần Thiên Thạch, nói vậy thì chẳng khác nào kéo thù hận cho bọn người Lam Tiểu Bố.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố đã đánh giá toàn bộ đại sảnh này, đại sảnh này không nhỏ, bốn phía còn có rất nhiều quầy hàng tạm thời, nhưng mà những quầy hàng này đều không có người. Còn bảy mươi, tám mươi người kia, đều tự mình chiếm một động phủ, chắc hẳn ở chỗ này không có mục đích gì.

Chỉ là những động phủ này, trừ một vài cấm chế phòng ngự đơn giản ra, không có thứ gì có thể ngăn cản ánh mắt người khác.

Phía sau đại sảnh còn có một cánh cửa, bởi vì thần niệm không thể nào quét đến được, cho nên Lam Tiểu Bố dứt khoát đi tới.

KHi hắn đến phía sau đại sảnh, phát hiện ra phía sau cái cửa này, vẫn là Tần Thiên Cổ Đạo. Nhưng mà hai bên đoạn Tần Thiên Cổ Đạo này, còn có một ít trận văn truyền tống.

Lôi Đình Thánh Nhân cũng đi theo, thấy Lam Tiểu Bố quan sát những trận văn truyền tống này ngây người, lập tức giải thích, “Mỗi dịch trạm ở Tần Thiên Cổ Đạo đều giống như vậy, nếu như muốn dừng lại ở dịch trạm, có thể thuê một tòa động phủ. Động phủ trong đại sảnh kia có ít nhất một hai ngàn cái. Nếu như không muốn ở lại, muốn rời khỏi nơi này, vậy thì có thể trực tiếp từ nơi này ra ngoài, tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo. Nhưng mà một khi bước vào Tần Thiên Cổ Đạo, thì không thể quay lại dịch trạm được nữa, nếu muốn tiến vào dịch trạm, phải quay lại con đường lúc đến.

Chương 2190 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch. (2)

Đương nhiên, còn những trận văn kia, nghe nói những trận văn này là trận văn truyền tống, cũng là trận văn rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo. Chỉ là mỗi trận văn sẽ truyền tống đến một vị trí khác nhau, cụ thể còn phải hỏi chủ nhân của dịch trạm này.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cảm thấy nơi này có người chủ quản sao?”

Rất rõ ràng, không biết Tần Thiên Cổ Đạo đã xảy ra vấn đề gì, đã không còn người quản lý nữa.

“Tiểu Bố, vừa rồi ta đã hỏi rồi, nơi này có truyền tống trận đến Hỗn Độn Hà. Còn người quản lý ở đây, đã sớm rời khỏi dịch trạm rồi.” Mạc Vô Kỵ đi tới nói.

“Vậy được rồi, bây giờ chúng ta có thể truyền tống khỏi nơi này.” Tề Mạn Vi không nhịn được nói, ở cái Tần Thiên Cổ Đạo này, chỉ chớp mắt đã mấy trăm năm, nàng rất mệt mỏi rồi. Đi đường ở chỗ này, còn không bằng cùng Lam Tiểu Bố tìm kiếm một nơi định cư.

Lôi Đình Thánh Nhân thật sự không nhịn được, hắn ta cười khổ nói, “Nếu như có thể truyền tống rời khỏi nơi này, ngươi cảm thấy ở đây có thể còn lại bảy mươi, tám mươi người sao?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vậy thì cũng chưa chắc, lỡ như chúng ta có thể rời đi được thì sao?”

Thần niệm của hắn đã quét ra, trận văn truyền tống kia không có bất cứ đường vân linh lực nào cả, cũng không có dao động đạo vận. Không chỉ như vậy, ở biên giới trận văn truyền tống kia, hắn còn nhìn thấy một ít lỗ khảm, những lỗ khảm kia nhất định không phải dùng đạo tinh. Không phải là đạo tinh, mà độ to nhỏ của những lỗ khảm này không khác gì Tần Thiên Thạch, Lam Tiểu Bố hoài nghi những lỗ khảm này là để đặt Tần Thiên Thạch.

Nói cách khác, muốn rời khỏi dịch trạm truyền tống đi, rất có thể phải cần đến Tần Thiên Thạch.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, không nên tùy tiện lấy Tần Thiên Thạch ra để truyền tống, nơi này có rất nhiều cường giả, còn có hai người hình như là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Bảy mươi tám mươi người này mà cùng nhau xông lên, chúng ta đối phó cũng có sẽ quá sức. Hơn nữa không biết nơi này có cho phép đánh nhau hay không. Lỡ như bởi vì đánh nhau mà nơi này sụp đổ, chúng ta muốn tìm đến được cái dịch trạm tiếp theo, có lẽ sẽ mất mấy trăm năm nữa.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng nghĩ như thế, loại vật như Tần Thiên Thạch này rất quý giá, tuyệt đối không thể lộ ra trước mặt người khác được. Ít nhất thì bây giờ hắn đã biết hai tác dụng của Tần Thiên Thạch, thứ nhất chính là bố trí Tầm Tích Trận, tìm được phương hướng chính xác trên Tần Thiên Cổ Đạo. Thứ hai chính là truyền tống, rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo.

Hắn dứt khoát đi đến chỗ động phủ của một tu sĩ trung niên, ôm quyền hỏi, “Nơi này có tuyền tống trận, vì sao mọi người không truyền tống đi?”

Chẳng những tu sĩ trung niên này, tất cả tu sĩ trong đại sảnh ngay khi bọn người Lam Tiểu Bố vào đây, đều chú ý đến bọn người Lam Tiểu

Bố.

Thấy Lam Tiểu Bố hỏi thăm mình, nam tử trung niên này cũng khách sáo nói, “Bởi vì muốn truyền tống khỏi nơi này thì cần có Tần Thiên Thạch, mà loại vật như Tần Thiên Thạch này, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, chúng ta thậm chí còn chưa từng nhìn thấy.”

“Đã như vậy, trước đó người của dịch trạm truyền tống đi như thế nào?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi,

Nam tử trung niên từ tốn nói, “Bởi vì lúc trước mỗi một dịch trạm đều có người quản lý tuyền tống và người quản lý động phủ, muốn truyền tống khỏi dịch trạm, nhất định phải tìm người quản lý truyền tống mua phiếu truyền tống. Chỉ là bây giờ toàn bộ người quản lý dịch trạm đều đã đi rồi, chúng ta cũng không biết phải khởi động truyền tống trận như thế nào.”

“Mọi người đến chỗ truyền tống, bây giờ chúng ta thử một chút.” Lam Tiểu Bố nói xong, tiện tay lấy bốn cái đạo tinh ra.

Nhưng mà con mắt Mạc Vô Kỵ liếc qua, đã biết ý của Lam Tiểu Bố, bốn viên đạo tinh này là giả, bên ngoài bọc một tầng đạo tinh, bên trong là Tần Thiên Thạch.

Ở nơi này, thần niệm không thể dùng được, loại Tần Thiên Thạch bao bọc đạo tinh mà Lam Tiểu Bố lấy ra này, trừ Mạc Vô Kỵ ra, không có ai có thể thấy rõ vấn đề.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy ra bốn viên đạo tinh, đồng thời mời người bên cạnh cùng nhau tiến vào truyền tống trận, tu sĩ trong đại sảnh đều cười lạnh. Nếu như đạo tinh bình thường có thể truyền tống đi, bọn hắn cũng chẳng điên, sao phải ở đây hơn nghìn năm?

Ngay khi Lam Tiểu Bố muốn đặt Tần Thiên Thạch vào trong lỗ khảm, một thanh niên áo vải đột nhiên đi tới, ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Xin hỏi vị đạo hữu này, có phải các ngươi muốn đến Hỗn Độn Hà?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng là muốn đến Hỗn Độn Hà, đạo hữu có gì cần nói không?”

Thanh niên áo vải này mỉm cười, giọng nói thành khẩn, “Ta cũng muốn đi Hỗn Độn Hà, có thể đi cùng với các ngươi hay không?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “ĐƯơng nhiên là được, chỉ là chúng ta có thể truyền tống đi được hay không cũng không biết nữa.”

“KHông sao, có thể truyền tống đi là vận may của ta, không thể truyền tống đi cho thấy cơ duyên rời đi của ta vẫn chưa đến. Dù thế nào, Đỗ Bố ta cũng đa tạ mấy vị đạo hữu.” Nói xong, thanh niên áo vải này cúi người hành lễ một lần nữa, sau đó mới không nhanh không chậm nhảy lên truyền tống trận chỗ bọn người Lam Tiểu Bố.

Chương 2191 - Đến Hỗn Độn Hà.

“Không đúng, cản bọn hắn lại…” Một tu sĩ mũi ưng cuối cùng cũng nhận ra được chỗ không ổn, bọn hắn đều đã nói đạo tinh không thể nào truyền tống được, những người này còn muốn truyền tống. Chuyện này cũng không có gì, kiểm tra một chút mà thôi. Nhưng mà cho dù muốn kiểm tra, cũng không cần thiết phải đưa toàn bộ mọi người vào trong trận như vậy, chỉ cần ném đạo tinh vào lỗ khảm là có thể xem thử có thể kích phát truyền tống trận hay không là được.

Đương nhiên, những cái này vẫn còn chưa phải là nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân chủ yếu là Đỗ Bố lại nhờ cậy những người kia dẫn hắn ta đi cùng. Đỗ Bố là ai, bọn hắn hiểu rất rõ. Đây tuyệt đối là người có thể ngồi thì tuyệt đối sẽ không đứng, có thể không nói thì tuyệt đối không mở miệng.

Hơn nữa Đỗ Bố ở chỗ này lâu như thế, sớm đã biết truyền tống trận này không thể dùng đạo tinh để truyền tống. Đã như vậy, vì sao Đỗ Bố còn làm chuyện không chút ý nghĩa nào, đi theo bọn người kia vào truyền tống trận? Tất cả điểm khả nghi nào đều đã cho thấy, đạo tinh mà mấy người Lam Tiểu Bố này sử dụng rất có thể kích phát được truyền tống trận.

Cho dù tất cả mọi người đều nghe thấy lời nam tử mũi ưng kia nói, nhưng mà không có người nào tiến lên ngăn cản, mà nam tử mũi ưng lại đang cách quá xa, về mặt thời gian, hắn ta không kịp ngăn cản.

Những người còn lại đều kinh ngạc nhìn về phía nam tu mũi ưng này, lúc này, bốn viên Tần Thiên Thạch của Lam Tiểu Bố đã đặt vào lỗ khảm truyền tống trận.

Tần Thiên Thạch lập tức được kích phát, cái này không hề bị mảnh vỡ đạo tinh bên ngoài ảnh hưởng đến.

TRuyền tống trận bộc phát một luồng quang mang yếu ớt, sau đó lập tức có một vòng xoáy hư không xuất hiện phía trước mọi người. Khi tất cả mọi người trong dịch trạm xông ra khỏi động phủ, bọn người Lam Tiểu Bố đã sớm bị vòng xoáy hư không kia cuốn đi, sau đó biến mất.

“Tần Thiên Thạch? Thật sự là Tần Thiên Thạch, có người tìm được Tần Thiên Thạch, còn tìm được bốn viên Tần Thiên Thạch…” Nam tử mũi ưng tự lẩm bẩm, trong mắt là hối hận cực độ. Hắn ta nên vào lúc mấy người Lam Tiểu Bố vừa bước vào thì khống chế đám người Lam Tiểu Bố lại. Chỉ là hắn ta cũng không biết, nếu như bọn người Lam Tiểu Bố vừa đến mà hắn ta đã ra tay, vậy bây giờ thế giới đã không còn hắn ta nữa.

…

Cái khoảng cách truyền tống này rõ ràng là cực xa, bọn người Lam Tiểu Bố bị quấn trong vòng xoáy hư không, qua khoảng chừng một ngày, vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Cũng may mặc dù cái truyền tống trận này có khoảng cách cực xa, nhưng không khiến bọn người Lam Tiểu Bố mất đi cảm giác. Thần niệm của bọn họ vẫn có thể cảm nhận được sự biến hóa trong hư không. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố bởi vì tu luyện đại đạo tự thân, mặc dù thực lực hơi yếu một chút, nhưng so với bọn người Lôi Đình Thánh Nhân có lẽ còn có thể cảm nhận được loại biến hóa này rõ ràng. Hai người này chẳng những có thể cảm nhận được không gian đang thay đổi, thậm chí có thể cảm nhận được quy tắc không gian thay đổi.

Rất rõ ràng, trong cảm nhận của hai người này, cái quy tắc Hư Không này thay đổi từ yếu đến mạnh. Nói cách khác, bọn hắn rất có thể đang bị truyền tống đến giới vực vũ trụ cường đại hơn.

Thời điểm ban đầu, đám người còn có thể cảm nhận được tình hình cụ thể của dòng thời gian. Nhưng sau khi không gian hư không không ngừng thay đổi, mấy người cũng từ từ mất đi cảm giác cụ thể, chỉ biết mình vẫn còn đang ở trong hư không, chỉ biết quy tắc trong hư không vẫn còn đang biến hóa. Còn cụ thể đã bị cuốn trong hư không bao lâu rồi, tất cả mọi người đều không biết rõ, cũng không có khái niệm.

Cũng không biết đã ở trong hư không bao lâu, trước mắt mọi người đột nhiên sáng lên, sau đó một con sông lớn sóng cả liên miên xuất hiện trong thần niệm của mọi người. Tất cả mọi người đều biết, đây là Hỗn Độn Hà. TRuyền tống trận này không phải xác định vị trí truyền tống, chỉ truyền tống bọn hắn đến Hỗn Độn Hà, còn về chuyện bị truyền tống đến đâu tại Hỗn Độn Hà, lại chỉ có thể dựa vào vận may.

Thật ra cái này cũng không thể nói là sông lớn, có thể xem là Hư Không Hải, nhưng cũng không dậy sóng ầm ầm như cái sông lớn này, Dùng thần niệm quét ra, thì tại biên giới thần niệm, lại có thể cảm nhận được bờ đê. Có lẽ vì cảm nhận được con đê này cho nên mới gọi là Hỗn Độn Hà?

Cũng có thể là có bờ đê ngăn cản, mới khiến Hỗn Độn Hà cuốn lên sóng lớn cuộn trào.

Lực lượng truyền tống hư không đã biến mất, mọi người cảm thấy bản thân mình sắp bị rơi xuống sông, nhưng mà tu vi yếu nhất cũng là Sáng Đạo cảnh, thân hình khẽ chuyển trên hư không, đạo vận quanh thân lưu động, lập tức xông về một cái Hư Không Bình Đài trên mặt sông.

Lam Tiểu Bố là người xông lên đầu tiên, những người khác còn chưa đến Hư Không Bình Đài, đã có một đạo ô mang đánh về phía hắn. Khi ô mang đánh tới, lĩnh vực Sát Phạt đã khóa chặt Lam Tiểu Bố lại. Hơn nữa cái đạo tắc Sát Phạt kia, hình như không thể phá vỡ trong thời gian ngắn được. Lam Tiểu Bố giận dữ, không chút do dự đánh ta một quyền.

Đạo tắc này có mạnh đến đâu, trước lĩnh vực Trường Sinh của hắn, cũng phải bị xé rách.

Răng rắc! Lực lượng đạo tắc thần thông nổ tung trong hư không, ô mang đánh về phía Lam Tiểu Bố kia bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh tan, đồng thời Lam Tiểu Bố cũng đã đứng trên cái Hư Không Bình Đài này.

Chương 2192 - Đến Hỗn Độn Hà. (2)

Bọn người Mạc Vô Kỵ theo sau Lam Tiểu Bố nhảy lên Hư Không Bình Đài, lúc này mọi người mới phát hiện, trên cái Hư Không Bình Đài này có ít nhất là mười mấy người. Mà người đánh lén Lam Tiểu Bố chính là một nam tử áo đen, hắn ta khẽ nhíu mày, dường như có chút kinh ngạc khi uy thế từ một quyền kia của Lam Tiểu Bố lại có thể tránh được đinh hồn đăng của hắn ta.

Vừa đứng trên cái bình đài Lam Tiểu Bố đã cầm lấy Trường Sinh Kích đánh về phía nam tử áo đen này. Sát thế từ lĩnh vực Trường Sinh cùng ngay tại lúc hắn lấy Trường Sinh Kích ra mà khóa chặt toàn bộ không gian của nam tử áo đen này lại.

“Dừng tay, ngươi muốn làm gì?” Nam tử áo đen này dường như không thể nào tin được, Lam Tiểu Bố vậy mà lại dám ra tay trên cái Hư Không Bình Đài này.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến nam tử áo đen này, khí thế của Trường Sinh Kích đã biến thành Cung âm Sát. Kích mang nổ tung, âm thanh sát phạt giống như vạn quân lao đến chém giết.

Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, Lam Tiểu Bố quyết tâm muốn giết chết nam tử áo đen này.

Nam tử áo đen vừa la lên, vừa lấy song đao ra, lĩnh vực Diễn Giới cảnh hình thành, chỉ là lĩnh vực Diễn Giới cảnh của hắn ta lại không bằng lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, lĩnh vực Thánh Nhân của hai người va chạm vào nhau, lĩnh vực của nam tử áo đen kia lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Mà giờ phút này, sát thế Cung âm Sát đã dâng lên đến cực hạn, kích âm sát phạt dường như muốn xé rách bầu trời, lại không có bất cứ ngăn trở nào. Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

Kích mang này xé rách mọi thứ, tuyệt đối không chỉ có chín vạn dặm, toàn bộ Hư Không Bình Đài đều bị kích mang từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố bao phủ.

Mạc Vô Kỵ không hề động, chỉ nhìn chằm chằm hai tu sĩ bên cạnh, chỉ cần bọn hắn dám lên trước ra tay, hắn sẽ lập tức ra tay.

Còn về tại sao Lam Tiểu Bố quyết tâm muốn giết nam tử áo đen này, trong lòng Mạc Vô Kỵ hiểu rõ hơn ai hết, vừa rồi hắn đi sát theo sau Lam Tiểu Bố. Tận mắt nhìn thấy đạo ô mang đánh lén kia, chỉ cần Lam Tiểu Bố phản ứng chậm một chút, đạo ô mang kia sẽ xuyên qua mi tâm của Lam Tiểu Bố.

Mà đạo vận ăn mòn đáng sợ từ đạo ô mang kia, một khi xuyên qua mi tâm, đạo cơ đại đạo sẽ bị hủy đi, nặng thì thậm chí sẽ mất đi mạngg nhỏ.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là hắn, hắn cũng sẽ không chút do dự mà dốc toàn lực ra tay. Đối với người muốn giết mình, cho dù là ai, Mạc Vô Kỵ cũng sẽ không buông tha.

Lam Tiểu Bố đúng là nghĩ như vậy, hơn nữa hắn khẳng định, nếu như không phải hắn xông lên đầu tiên, để Tề Mạn Vi không có kinh nghiệm xông lên phía trước, Tề Mạn Vi đã trúng chiêu rồi. Cảnh giới của Tề Mạn Vi mạnh hơn hắn, nhưng thực lực thì chưa chắc mạnh hơn hắn, còn về kinh nghiệm, chỉ sợ càng khuyết thiếu.

“Ngươi dám giết ta, nơi này không cho phép giết…” Tu sĩ áo đen cảm nhận được đạo tắc Sát Phạt đáng sợ từ Cung âm Sát, khí thế tử vong kia hầu như đã chạm đến mi tâm hắn ta, giờ phút này đâu còn dám chủ quan nữa?

“Răng rắc!” Khi lĩnh vực của tu sĩ áo đen này vỡ vụn, lĩnh vực của

Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn bao phủ đối phương, trường đao của tu sĩ áo đen cũng bị gãy nát trước Trường Sinh Kích.

“Dừng tay…” Nam tử áo đen hoảng sợ, thần hồn cũng sắp phân liệt, hắn ta có 10.000 lý do khiến Lam Tiểu Bố không thể giết hắn ta, nhưng bây giờ hắn ta hoàn toàn không có thời gian nói ra bất cứ một lý do nào.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố xé đầu nam tu áo đen này thành hai nửa.

“Vậy mà ngươi lại giết ta…” Nam tử áo đen dường như không dám tin, nguyên thần của hắn ta vẫn còn đang chấn động, chỉ tiếc Lam Tiểu Bố sẽ không để ý đến những cái này, đạo vận Trường Sinh Kích cuốn lên, nam tử áo đen này bị thần hồn câu diệt, không có cơ hội sống lại.

“Tại Hư Không Bình Đài ở Hỗn Độn Hà không thể ra tay giết chóc, ngươi đã làm trái quy củ của Hỗn Độn Hà.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, trong giọng nói không có bất cứ tình cảm gì.

Lam Tiểu Bố cất Trường Sinh Kích đi, hắn không xé mở thế giới của nam tử áo đen này ra. Ngươi ở đây quá nhiều, xé mở thế giới của tu sĩ chính là điều kiêng kỵ nhất, Lam Tiểu Bố vừa mới đến nơi này, còn chưa muốn quá phách lối.

“A, dựa theo lời ngươi nói, vậy thì ta chỉ có thể bó tay chịu trói, để đối phương giết ta sao?” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu. Vừa nói chuyện là một tu sĩ gầy yếu, nhìn khá xấu xí, nhưng mà tu vi đạo vận hình như hùng hậu hơn tên nam tử áo đen mà Lam Tiểu Bố vừa giết.

Nam tử gầy yếu cười ha ha, “Bởi vì khi Dị ĐÌnh Đao ra tay với ngươi, ngươi còn chưa bước lên Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà, cho nên theo lý mà nói, hắn không làm trái với quy định không được ra tay của Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà.”

“Là ai định ra quy định này?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý đến đối phương.

Nam tử gầy yếu cười ha ha một lần nữa, không để ý đến Lam Tiểu Bố nữa, rất rõ ràng hắn ta cảm thấy, loại người Lam Tiểu Bố có cường giả tự thu thập, không liên quan gì đến hắn ta.

Chương 2193 - Ý cảnh tăng cường.

“Vị đạo hữu này, hãy nhanh chóng dẫn bằng hữu của ngươi rời khỏi Hỗn Độn Hà đi. Ra tay ở Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà, sẽ phải nhận lấy cực hình ở đây.” Một truyền âm đột ngột rơi vào tai Lam Tiểu Bố.

Cho dù tất cả mọi người đều tỏ vẻ việc này không liên quan gì đến mình, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm nhận được người truyền âm cho mình là ai, một nam tử tóc trắng ngồi ở một góc khá khuất, tinh thần sa sút, tu vi chắc hẳn cũng là Diễn Giới cảnh.

“Vô Kỵ, chúng ta vừa mới đến nơi này, đã có khả năng phải đối mặt với sự giết chóc của người gọi là quản lý ở nơi này.” Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ bật cười, không để ý mà nói, “Vậy thì cứ đến đi.”

Đừng nói là lúc trước khi hắn vừa mới bước vào Thánh Nhân cảnh, đã bị mấy tên Thánh Nhân uy tín lâu năm vây giết. Ngay ở Vĩnh Sinh chi địa, hắn cũng bị đông đảo Tạo Hóa Thánh Nhân và Diễn Giới Thánh Nhân truy sát, bây giờ hắn không phải vẫn tốt sao? NHững người truy sát hắn đâu? Bây giờ ở nơi nào?

Nói đến đây, Mạc Vô Kỵ theo bản năng nhìn lướt qua Lôi Đình Thánh Nhân. Những tên Thánh Nhân đuổi giết hắn ở Vĩnh Sinh chi địa kia, có lẽ chỉ còn tên Lôi Đình Thánh Nhân trước mắt này thôi?

Lôi Đình Thánh Nhân nhìn thấy ánh mắt Mạc Vô Kỵ, theo bản năng mà cúi đầu. Hắn ta cũng nghĩ đến chuyện năm đó truy sát Mạc Vô Kỵ, kết quả bây giờ còn phải sinh tồn dưới mắt Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. Nhân sinh này, đúng là vô thường.

Vào giờ phút này, hai bóng người lập tức xông ra ngoài, lao vào trong hư không Hỗn Độn Hà mà đánh nhau. Sau khi hai người này đánh nhau, lại có thêm mấy bóng người xông ra ngoài, tham gia đánh nhau.

Giờ phút này, toàn bộ Hư Không Bình Đài chỉ còn lại đám người Lam Tiểu Bố, còn cả nam tử tóc trắng kia.

“Tiểu Bố, những người này đang làm gì vậy?” Tề Mạn Vi kinh ngạc nhìn những tu sĩ đang điên cuồng đánh nhau kia, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra, vừa rồi những người này còn ở đây mà, sao bây giờ lại sống chết đánh nhau như vậy?

“Bọn hắn đang cướp đoạt Hỗn Độn Thạch mà thôi, các ngươi đi nhanh lên, một khi chấp sự khống chế Hỗn Độn Hà đến, các ngươi muốn đi cũng khó. Dọc bờ đê Hỗn Độn Hà có rất nhiều vũ trụ sơ cấp.” Nam tử tóc trắng bình tĩnh nói.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đã nghe thấy Đỗ Bố thở dài, “Ta biết bọn hắn đang cướp đoạt thứ gì, là… Quả thật là Hỗn Độn Thạch.”

Lúc này, một tảng đá màu xanh nhạt lớn chừng một nắm đấm phóng lên tận trời, tất cả mọi người đều điên cuồng phóng đến chỗ tảng đá màu xanh nhạt này.

Nam tử tóc trắng kinh ngạc nói, “Hỗn Độn Thạch màu xanh lá…”

“Ta cảm thấy đây chính là Tần Thiên Thạch.” Mạc Vô Kỵ truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, rõ ràng hắn cũng cảm thấy đây là Tần Thiên Thạch. Chẳng những hắn, Đỗ Bố cũng đã nhìn ra cái Hỗn Độn Thạch màu xanh lá này chính là Tần Thiên Thạch, chỉ là kinh nghiệm của Đỗ Bố phong phú, chỉ mới nói được một nửa đã biết được không thể nói chuyện Tần Thiên Thạch ra ngoài.

Tần Thiên Thạch chính là Hỗn Độn Thạch, cái này có chút kỳ quái. Nhưng mà Tần Thiên Thạch bọn hắn lấy được là màu cam, còn ở nơi này là màu xanh lá.

Đám người bắt đầu tranh đoạt Tần Thiên Thạch màu xanh lá kia, một nam tử dáng người gầy yếu thực lực tương đối mạnh, hắn ta là người đầu tiên đến gần Tần Thiên Thạch màu xanh lá kia. Lam Tiểu Bố thấy rõ, gia hỏa này chính là tu sĩ gầy yếu trước đó nói bọn người Lam Tiểu Bố vi phạm quy củ của Hỗn Độn Hà.

Chỉ là hắn ta vừa mới đến gần, đã bị mấy đạo pháp thần thông đánh vào người, lập tức bị nổ tung rơi xuống Hỗn Độn Hà, sau đó không còn gì nữa. Còn cái Hỗn Độn Thạch màu xanh kia, bị một nữ tử tóc đỏ cướp đi.

Nữ tử tóc đỏ vừa lấy được Hỗn Độn Thạch màu xanh lá kia, đã vọt đến trên Hư Không Bình Đài, những người còn lại cũng vọt đến Hư Không Bình Đài theo. Vừa đến cái Hư Không Bình Đài này, đám người không còn ra tay nữa. Chợt nhìn lại, có cảm giác như những người này vẫn ở chung với nhau vô cùng hòa bình, chưa từng ra tay đánh nhau.

Bọn người Lam Tiểu Bố thầm than, vừa rồi bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy một người bị giết. Tên tu sĩ gầy yếu bị đánh bay xuống Hỗn Độn Hà kia, cho đến bây giờ vẫn còn chưa đi lên, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Vào giờ phút này, tại một góc của Hư Không Bình Đài, đột nhiên xuất hiện từng đạo hào quang nhỏ yếu. Tu sĩ trên Hư Không Bình Đài, theo bản năng mà tránh qua một bên. Sau khi hào quang nhỏ yếu kia chấm dứt, một nam tử mặc áo bào vàng đột nhiên xuất hiện.

NHìn thấy nam tử mặc áo bào vàng này đầu đội Thánh Nhân Quan, sau lưng đeo một thanh Đả Thần Tiên, khí thế trên người hùng hậu, có dáng vẻ thượng vị đã lâu. Bọn người Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết, gia hỏa này tuyệt đối chính là người chấp pháp ở Hỗn Độn Hà trong miệng nam tử tóc trắng nói.

Nhìn thấy nam tử áo bào vàng này xuất hiện, tất cả mọi người trên Hư Không Bình Đài đều hơi thi lễ, sau đó đứng sang một bên im lặng không nói.

Nam tử áo bào vàng này xuất hiện ở Hư Không Bình Đài, không nhìn về phía bọn người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ trước, mà nhìn lướt qua nam tử tóc trắng kia, sau đó cười lạnh.

Nam tử tóc trắng kia thấy được nụ cười lạnh này, theo bản năng giật nảy mình, đồng thời trong lòng trầm xuống, hắn ta biết mình xong rồi. Không ngờ tới truyền âm mà cũng bị cảm nhận được, chỉ có thể trách bản thân không cẩn thận thôi.

Nam tử áo bào vàng này không để ý đến nam tử tóc trắng, đi thẳng đến trước mặt bọn người Lam Tiểu Bố nói, “Hai vấn đề, đầu tiên là các ngươi ra tay giết người ở chỗ này.”

Chương 2194 - Ý cảnh tăng cường. (2)

Lam Tiểu Bố uể oải nói, “Bố gia nhà ngươi có giết người hay không liên quan gì đến nguơi? Cút sang một bên, đừng làm bẩn mắt Bố gia ngươi.”

Nam tử áo bào vàng cũng không tức giận, mà tiếp tục từ tốn nói, “Vấn đề thứ hai, các ngươi tự buông tay chịu trói, hay là để ta ra tay…”

“Chấp sự đại nhân, bọn hắn giết Dị Đình Đao…” TRong đám người có người lên tiếng.

“Cái gì? Ngươi giết người Tần gia?” Sắc mặt nam tử áo bào vàng thay đổi, đạo vận quanh thân điên cuồng bộc phát ra ngoài.

Rõ ràng Dị Đình Đao, là người Tần gia mà hắn ta nói.

Chỉ là không đợi nam tử áo bào vàng này ra tay, Mạc Vô Kỵ đã phóng ba đạo Thần Niệm Tiễn ra. Cùng lúc đó, cũng sải bước ra, đưa tay đánh một chỉ, Nhân Thế Gian.

Nơi này là Hư Không Bình Đài trên Hỗn Độn Hà, không tồn tại Nhân Thế Gian. Nhưng một chỉ này của Mạc Vô Kỵ đánh ra, nơi này lập tức biến thành một Nhân Thế Gian. Bởi vì có Nhân Thế Gian, cho nên mới có sinh lão bệnh tử. Bởi vì có chết, thì tất cả đều sẽ có sơ hở.

“Ngươi dám…” Nam tử áo bào vàng biến sắc, hắn ta làm chấp sự ở Hỗn Độn Hà này, chưa bao giờ có người dám chủ động ra tay với hắn ta. Hôm nay hắn ta đã được gặp rồi, đây đúng là đổi mới nhận thức của hắn ta. Nhưng hết lần này đến lần khác, người ra tay với hắn ta, còn là sâu kiến Sáng Đạo cảnh.

Người không biết thì không sợ, có lẽ chính là nói thanh niên trước mắt ra tay với hắn ta này.

Khí thế sát phạt của nam tử áo bào vàng lập tức tăng vọt, hắn ta vừa định lấy Đả Thần Tiên của mình ra, đã cảm nhận được thức hải tê rần, sau đó khí thế sát phạt cũng ngừng lại.

KHông hay rồi, bị công kích thần niệm đánh lén, nam tử áo bào vàng này vừa mới nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đã không chút do dự đánh Liệt Tắc Luân về phía nam tử áo bào vàng.

Hắn và Mạc Vô Kỵ phối hợp không chỉ mới một hai lần, đương nhiên biết rõ bây giờ mình cần phải làm gì.

Thần thông Liệt Tắc Luân đánh vào phía trên lĩnh vực của nam tử áo bào vàng này, lĩnh vực của đối phương lập tức vang lên ken két, sau đó quy tắc đạo vận lĩnh vực Thánh Nhân của nam tử áo bào vàng này lập tức trở nên rõ ràng, thậm chí cho dù là một tu sĩ vừa bước vào Thánh Nhân cảnh, cũng có thể cảm nhận được sơ hở trong lĩnh vực của nam tử áo bào vàng nằm ở đâu.

“Thần thông hay.” Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, đạo vận Nhân Thế Gian cũng tăng cường thêm mấy lần mà đánh xuống.

Nam tử áo bào vàng này là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, Mạc Vô Kỵ tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm. Không chỉ như vậy, hắn khẳng định tên Tạo Hóa Thánh Nhân này cũng đã nhìn ra hắn và Lam Tiểu Bố chỉ mới Sáng Đạo cảnh. Cho nên cơ hội tốt nhất để giết gia hỏa này chính là vào lúc mới bắt đầu, bởi vì đối phương hoàn toàn không coi trọng hắn và Lam Tiểu Bố. Hoặc có thể nói nam tử áo bào vàng này mặc dù ra tay với bọn hắn, nhưng toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Tề Mạn Vi và Lôi Đình Thánh Nhân.

Nam tử áo bào vàng biết bên phía bọn hắn có hai Tạo Hóa Thánh Nhân, còn dám ra tay ở chỗ này, có thể khẳng định cái Hư Không Bình Đài này có gì đó kỳ quái, nói không chừng còn che giấu một cái đại trận Khốn Sát đỉnh cấp. Mạc Vô Kỵ không dám mạo hiểm, cho nên thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng, tiên hạ thủ vi cường. Cũng may thần thông của Lam Tiểu Bố phối hợp vô cùng hoàn mỹ với Nhân Thế Gian của hắn, khiến đạo tắc thần thông và lĩnh vực của nam tử áo bào vàng này hoàn toàn lộ ra.

Nam tử áo bào vàng có mạnh đến đâu, cũng bị Nhân Thế Gian đột ngột tăng cường ảnh hưởng đến, chỉ trong chớp mắt đã chìm vào trong ý cảnh Nhân Thế Gian. Hắn ta tu đạo vì truy cầu vĩnh sinh, nhưng bây giờ lại phát hiện, hắn ta cũng đang sinh tồn trong cái Nhân Thế Gian này, không thể thoát ly khỏi sinh lão bệnh tử, sao có thể không bị ảnh hưởng?

Lam Tiểu Bố sao có thể bỏ lỡ cơ hội chém giết tuyệt vời này? Trước một giây khi nam tử áo bào vàng này tỉnh táo lại đã đánh một quyền xuống, Vũ âm Sát trong Thất âm Sát.

Thần thông mạnh hơn Vũ âm Sát, Lam Tiểu Bố cũng có, hơn nữa còn có rất nhiều. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cho rằng, giờ phút này đối phó với nam tử áo bào vàng này, thần thông tốt nhất chính là Vũ âm Sát.

Nam tử áo bào vàng này còng đang chìm trong thần thông ý cảnh Nhân Thế Gian của Mạc Vô Kỵ, cho dù nam tử áo bào vàng này chỉ bị vây khốn trong ý cảnh này nửa giây thôi, đối với Lam Tiểu Bố mà nói đều đủ.

Trước một quyền này, thu buồn giáng lâm trong Nhân Thế Gian. Nam tử áo bào vàng này cảm thấy có chút lạnh, hắn ta ngẩng đầu nhìn lên hư không, một cảm giác cô tịch trừ sâu trong lòng dâng lên, thật sự là trời thu lạnh lẽo cô độc một mình.

KHông đúng, đạo vận nam tử áo bào vàng này vận chuyển, lập tức tỉnh ngộ lại, đây là thần thông ý cảnh. Hơn nữa thần thông ý cảnh của hai sâu kiến này phối hợp hoàn mỹ với nhau, một người tạo dựng ra Nhân Thế Gian hoàn chỉnh, một người tạo dựng ra cuối thu hoàn chỉnh. Khiến hắn ta chìm trong ý cảnh, sau đó bị ý cảnh sát phạt khóa chặt.

Cho dù nam tử áo bào vàng này còn chưa đến nửa giây đã tỉnh lại, nhưng vẫn chậm, Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố vẫn không chút trắc trở đánh vào trên đầu nam tử này.

Phốc! Sương máu nổ tung, biến thành một đóa hoa đỏ thê lương.

Chương 2195 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng.

Toàn bộ Hư Không Bình Đài lập tức im bặt, có một phần tu sĩ đã ở đây vài chục vạn năm, nhưng ở Hỗn Độn Hà giết chết người chấp pháp, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy. Mặc dù loại chuyện này không phải lần đầu tiên, chẳng qua lần trước là lúc nào, nghe đồn đó là chuyện từ rất xa xưa rồi.

Lôi Đình Thánh Nhân im lặng nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, trong lòng hắn ta âm thầm thở dài. Có thể tưởng tượng, thế lực phía sau người quản lý Hỗn Độn Hà này lớn như thế nào. Bảy tên Tạo Hóa Thánh Nhân ở Vĩnh Sinh chi địa trong mắt người ta, chỉ sợ chỉ là cái nhà chòi, có thể chọc đến hai sát tinh Mạc Lam này, còn không phải bị giết như vậy là xong việc thôi đâu. Còn may, hắn ta sớm biết rõ thời cơ, chủ động dựa vào hai người này, nếu không, chỉ sợ Lôi Đình Thánh Nhân hắn ta còn đang trên đường đi luân hồi? Đương nhiên, cũng phải cho hắn ta có cơ hội luân hồi đã.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía một tên nam tu có tướng mạo anh khí, gia hỏa này nhìn mặt thì khí khái hào hùng, nhưng trong lòng lại thích nịnh nọt. Vừa rồi chính là tên gia hỏa này đã báo cáo với tu sĩ chấp pháp kia, nói bọn hắn giết Dị ĐÌnh Đao.

Nhìn thấy ánh mắt Lam Tiểu Bố quét về phía này, nam tu theo bản năng cúi đầu xuống.

"Ngươi bước ra." Lam Tiểu Bố nhìn hắn ta nói.

Nam tử này biết mình không thể tránh được, lập tức đi ra ôm quyền với mấy người Lam Tiểu Bố, "Cô Ngọc Tăng kính chào đạo hữu, không biết đạo hữu có gì chỉ giáo."

Lam Tiểu Bố cười ha ha, "Vừa rồi ngươi nói chúng ta giết Dị ĐÌnh Đao?"

Cô Ngọc Tăng đã sớm hối hận vì mình đã nhiều lời, chuyện không liên quan đến mình, tại sao phải nói nhảm nhiều như vậy. Bây giờ thì hay rồi, rước họa vào thân.

"Đúng, đúng là ta lắm miệng, mong đạo hữu tha lỗi." Cô Ngọc Tăng biết bây giờ hắn ta chỉ có thể nhận lỗi. Ngay cả người chấp pháp của Hỗn Độn Hà cũng bị người ta tùy tiện chém giết, chút tu vi đó của hắn ta trong mắt người này chỉ sợ không bằng một con giun dế. Cho dù kết cục của hai người này như thế nào, bây giờ một khi hắn ta trả lời không tốt, kết cục của hắn ta sẽ sớm biết rõ.

"Có tha lỗi hay không, phải xem ngươi có thể trả lời được vấn đề của ta hay không. Thứ nhất tên Dị ĐÌnh Đao kia là ai?" Lam Tiểu Bố hỏi.

KHông đợi Cô Ngọc Tăng trả lời, hắn đã nói tiếp, "Ngươi chắc hẳn phải biết, ta có thể dễ dàng tìm được câu trả lời chính xác, cho nên lời ngươi nói nếu có nửa chữ giả dối, vậy thì đừng trách ta không khách sáo.

“Vâng, tên Dị Đình Đao kia là người Tần gia. Cha hắn là Tần Chấn Vọng, mẹ hắn tên là Dị Viện. Chỉ là về sau nghe nói khoảng thời gian Dị Đình Đao sinh ra, cha hắn Tần CHấn Thiên đang tu luyện một môn thần thông, trong lúc đang tu luyện môn thần thông này, không thể nào có được hậu tự. Cho nên sau khi Dị Đình Đao được sinh ra, không được Tần gia chấp nhận, dứt khoát đổi sang họ mẹ. Nhưng dù sao thì hắn cũng là người từ Tần giả a, trong tình huống bình thường, mọi người vẫn phải cho hắn chút mặt mũi…:”

Thời điểm ban đầu, Cô Ngọc Tăng còn có chút kiêng kỵ, nhưng mà sau khi nói ra thì dứt khoát không thèm quan tâm nữa, dù sao thì duỗi đầu cũng một đao, rụt đầu cũng một đạo. Sau khi hắn ta nói ra nhất định sẽ bị người của Tần gia truy sát, không nói thì bây giờ sẽ bị giết.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Cô Ngọc Tăng, “Ngươi khinh thường ta không có hiểu biết à? Tần gia chắc hẳn cũng là một gia tộc có cường giả đỉnh cấp nhỉ? Một gia tộc như vậy sẽ không nhìn ra được Dị Đình Đao không phải con cháu Tần gia sao?”

Cô Ngọc Tăng cười khổ nói, “Bởi vì Dị Đình Đao này thật sự rất kỳ quái, nói hắn không phải người Tần gia, trên người hắn lại có một chút huyết khí của Tần gia, nói hắn là con cháu Tần gia, thì huyết mạch trên người hắn không phải Tần gia.”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Xem ra mẹ tên Dị Đình Đao này rất cởi mở nhỉ.”

Lam Tiểu Bố và Lôi Đình Thánh Nhân cũng trong nháy mắt hiểu ra, mẹ Dị Đình Đao này nhất định trong khoảng thời gian ngắn đồng thời lên giường với hai nam nhân cùng lúc, mới có loại chuyện này.

Rõ ràng Tần gia cũng hiểu rõ điểm này, chỉ là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, kìm nén không nói ra. Nhưng loại chuyện này hoàn toàn không thể nào giữ kín được, cho dù là tu tiên giả hay phàm nhân bình thường, đều có bản tính nhiều chuyện, bây giờ ngay cả Cô Ngọc Tăng cũng biết.

Nhìn những tu sĩ còn lại trên Hư Không Bình Đài đều không đổi sắc mặt, hiển nhiên chuyện này không chỉ có mình Cô Ngọc Tăng biết.

“Tần gia lợi hại như thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa

Cô Ngọc Tăng đáp, “Ở Hạo Uyên vũ trụ, Tần gia là gia tộc Đạo Thánh, có cường giả đã dến gần với bước đại đạo thứ tư tọa trấn.”

“Tần gia trâu bò như vậy, ngay cả bước đại đạo thứ tư cũng không có?” Lam Tiểu Bố đều có chút không thể tin được, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc. Hạo Uyên vũ trụ hắn đã từng nghe nói đến, đây là một vũ trụ trung đẳng. Nếu ở vũ trụ trung đẳng, còn là một đại gia tộc, theo lý mà nói không nên có chuyện không có cường giả ở bước đại đạo thứ tư chứ.

Chương 2196 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng. (2)

Cô Ngọc Tăng cũng sửng sốt, nhưng trong lòng hắn ta cũng rất cạn lời. Cái gì mà ngay cả bước đại đạo thứ tư cũng không có? Hóa ra trong mắt tên gia hỏa này, bước thứ tư hình như rất dễ dàng. Ngươi cũng không nghĩ đến chính bản thân ngươi một chút đi, ngươi cũng chỉ mới là một Sáng Đạo cảnh nho nhỏ mà thôi.

Mạc Vô Kỵ đứng bên cạnh đột nhiên hỏi, “Người quản lý Hỗn Độn Hà này là ai? Bọn hắn có cường giả bước vào bước đại đạo thứ tư hay không?”

Cô Ngọc Tăng vội vàng nói, “Hỗn Độn Hà là do Mông Mỗ Đại Diễn khống chế, Mông Mỗ Đại Diễn là đạo tràng cường đại nhất ở Hạo

Uyên vũ trụ, bọn hắn khống chế Hỗn Độn Hà, thu thập Hỗn Độn Thạch."

Tên nam tử tóc trắng vẫn luôn im lặng kia đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, "Vị đạo hữu, nếu như chúng ta mà còn không đi, những cường giả chân chính của Mông Mỗ Đại Diễn đến đây, chúng ta nhất định không thể đi được. Mông Mỗ Đại Diễn có người vào bước đại đạo thứ tư, hơn nữa nhất định có."

Lam Tiểu Bố cũng không tiếp tục hỏi nữa, hắn nói với Mạc Vô Kỵ, "Vô Kỵ, chúng ta rời khỏi đây thôi, đây chẳng phải nơi gì tốt."

"Ta cũng có ý này." Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn cũng biết bọn hắn đã giết quan chấp pháp của Hỗn Độn Hà, đợi lát nữa cường giả chân chính thuộc thế lực khống chế Hỗn Độn Hà đến, bọn hắn khó có thể rời khỏi nơi này.

Đừng thấy hắn và Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng giết chết một quan chấp pháp Tạo Hóa Thánh Nhân, đó là bởi vì xuất bất kỳ ý, khi đối phương còn chưa coi trọng bọn hắn mà đột nhiên ra tay chém giết.

"Các vị, chúng ta đi thôi, "Lam Tiểu Bố lấy một chiếc phi thuyền ra.

Bọn người Mạc Vô Kỵ nhảy lên phi thuyền này, nam tử tóc trắng cũng bước đến nói, "Ta đã không còn đường để đi, nếu như ở lại nơi này cũng chỉ có thể chịu chết, không biết các vị có thể dẫn ta theo cùng không?"

"Lên đây đi, không gian phi thuyền của chúng ta rất lớn." Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

"Trác Hành đa tạ các vị đạo hữu." Nam tử tóc trắng vô cùng vui mừng, lập tức báo tên mình ra, sau đó nhảy lên phi thuyền của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố kích phát phi thuyền xông vào trong sóng lớn, Trác Hành mới thở phào một hơi nói, “Phi thuyền bình thường không thể ở trong Hỗn Độn Hà thời gian quá dài, nhưng chúng ta cũng tuyệt đối không thể ở trên Hư Không Bình Đài quá lâu. Bởi vì sau khi giết tên chấp pháp áo bào vàng kia, rất nhanh sẽ có chấp pháp áo lục đến. Tiếp theo chúng ta cần đi dọc theo biên giới Hỗn Độn Hà, tốt nhất là rời khỏi vùng hư không này, rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ…”

“Chấp pháp áo bào lục là cường giả bước đại đạo thứ tư?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Vừa rồi tên áo bào vàng kia đã là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, so với tên áo bào vàng còn lợi hại hơn, chẳng phải là bước thứ tư sao?

TRác Hành lắc đầu, “Không phải, bước đại đạo thứ tư nói thì dễ, cho dù là toàn bộ Mông Mỗ Đại Diễn, người ở bước đại đạo thứ tư chỉ sợ không quá năm người, trong đó hơn phân nửa đều ở Mông Mỗ Đại Diễn. Chỉ là trong Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng có mạnh yếu mà thôi.”

Mạc Vô Kỵ cau mày hỏi, “Nếu Tần gia không có bước thứ tư, Mông Mỗ Đại Diễn lại có mấy đại năng bước thứ tư, vì sao nam tử áo bào vàng kia lại kiêng kỵ Tần gia như vậy?”

Trác Hành thở dài, “Bây giờ mặc dù Tần gia không có bước thứ tư, nhưng mà nghe nói lão tổ Tần gia đã vượt ra khỏi bước thứ tư, bây giờ đã và đang tìm kiếm bước đại đạo thứ năm. Cho nên đừng nói là Mông Mỗ Đại Diễn, chỉ cần là tu sĩ Hạo Uyên vũ trụ, đều sẽ cho Tần gia một chút mặt mũi. Còn nữa, chúng ta không thể nào tiếp tục dùng phi thuyền, a…”

Trác Hành còn chưa nói hết câu, đã kinh ngạc hô lên. Hắn ta đang định nói chính là, bọn hắn không thể dùng phi thuyền bình thường phi hành trên bầu trời Hỗn Độn Hà. Nếu không sẽ bị Hỗn Độn Hà cuốn vào.

Nhưng thần niệm hắn ta quét ra ngoài, lại phát hiện phi thuyền dưới chân dường đã biến mất, lúc này chính là một tảng thiên thạch bay qua bầu trời Hỗn Độn Hà. Cái sóng lớn liên miên không dứt kia đánh lên, lại không thể khiến cái thiên thạch này chệch hướng.

Đây là Thất Giới Thạch? Trác Hành hít một hơi thật sau, hắn ta lập tức biết, đât tuyệt đối là bảo vật Khai Thiên Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch hắn ta chưa từng dùng qua, nhưng nghe danh tiếng đã lâu, không ngờ hôm nay hắn ta còn có thể nhìn thấy Thất Giới Thạch, không những thấy Thất Giới Thạch, còn đứng trên Thất Giới Thạch.

“Tiểu Bố, tăng nhanh tốc độ, bọn hắn đang đuổi theo. Ở trên Hỗn Độn Hà này, chúng ta không phải là đối thủ của bọn hắn.” Mạc Vô Kỵ đột nhiên mở miệng nói.

Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt, Thất Giới Thạch dưới chân đột nhiên xé rách sóng lớn Hỗn Độn Hà, sau đó xông vào sâu trong Hỗn Độn Hà.

Hai tên nam tử mặc áo bào lục dừng lại trên không Hỗn Độn Hà, hai người đều kinh hãi nhìn phương vị Thất Giới Thạch biến mất, có chút nhíu mày.

Qua một hồi lâu, một tên nam tử mới lên tiếng, “Chuyện gì xảy ra? Là bị Hỗn Độn Hà cuốn vào sao?”

“Không giống như là bị cuốn vào, giống như bọn hắn chủ động lao vào sâu trong Hỗn Độn Hà hơn.” Ánh mắt người còn lại lập lòe, không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 2197 - Hàm nghĩa vĩnh sinh.

Nhưng mà sau khi nói ra câu này, tu sĩ kia đã lập tức hối hận. Thứ gì có thể chủ động tiến vào trong Hỗn Độn Hà, mà không bị đạo tắc sóng ngầm cuồn cuộn trong Hỗn Độn Hà quấy nhiễu chứ? Rõ ràng chính là bảo vật phi hành cao cấp nhất. Thần niệm của hắn ta chỉ mới có thể quét qua một chút, cái kia hình như là Thất Giới Thạch, chỉ là hắn ta không xác định lắm mà thôi.

Nếu như thật sự là Thất Giới Thạch, đừng nói là tiến vào Hỗn Độn Hà, cho dù đến đáy Hỗn Độn Hà, cũng không phải là không thể.

“Người này dám động đến cháp pháp áo bào vàng của Mông Mỗ Đại Diễn ta, quả thật tội không thể tha. Chúng ta chia nhau ra làm việc, không bắt được người này, chúng ta không quay về, thế nào?” Tu sĩ nói chuyện trước đột nhiên cười ha ha một tiếng, giọng điệu kiên định nói.

Hai tên cháp phấp áo lục này đều hiểu ý của đối phương, rõ ràng tất cả mọi người đều đoán được thứ mà bọn người Lam Tiểu Bố dùng chính là Thất Giới Thạch. Nếu là Thất Giới Thạch, vậy thì bọn hắn cứ tự dựa vào cơ duyên của bản thân, ai lấy được thì là của người đó. Chỉ là chuyện này chỉ nên hiểu, đừng nên nói ra lời, chỉ có thể đứng ở góc độ chấp pháp mà thôi. Một khi nói ra, Thất Giới Thạch sẽ không còn liên quan đến bọn hắn nữa. ĐƯơng nhiên ý của bọn hắn đều là muốn lấy được Thất Giới Thạch.

…

Lam Tiểu Bố hiểu rõ, bây giờ hắn không thể bay lên, nếu như ở trên Hỗn Độn Hà, nhất định sẽ bị người Mông Mỗ Đại Diễn bắt được. KHông chỉ không thể bay lên, thậm chí còn không có khả năng rời khỏi Hỗn Độn Hà.

Mông Mỗ Đại Diễn là thế lực đỉnh cấp ở vũ trụ trung đẳng, nếu khống chế Hỗn Độn Hà, mà bọn hắn dám di chuyển ở biên giới Hỗn Độn Hà, đối phương nhất định có thể tìm được tung tích của mấy người bọn hắn.

Cái Hỗn Độn Hà này không biết sâu bao nhiêu, mặc dù tốc độ của Thất Giới Thạch không tính là nhanh, nhưng không ngừng hạ xuống, vẫn chưa thể chạm đến đáy sông.

Cũng may mạch nước ngầm phun trào bên trong Hỗn Độn Hà, trong lúc nhất thời không thể nào xuyên thấu được phòng ngự của Thất Giới Thạch, ảnh hưởng đến đám người bên trên Thất Giới Thạch.

“Trác đạo hữu, để ta giới thiệu một chút, đây là Mạc Vô Kỵ, Tề Mạn Vi, Nghi Thanh San, Phàn Thiên TRường Luân và Đỗ Bố.” Lam Tiểu Bố vẫn có chút ấn tượng tốt với Trác Hành, nếu Trác Hành đã đi cùng bọn hắn xông vào Hỗn Độn Hà, hắn cũng nên xem Trác Hành là một thành viên của bọn hắn.

Trác Hành vội vàng tiến lên chào hỏi từng người, hắn ta cảm thấy đám người này không đơn giản. Đặc biệt là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hai người này nhìn rõ ràng là Sáng Đạo cảnh, chắc hẳn tu vi thấp nhất trong số những người này, nhưng hết lần này đến lần khác, hai người này có vẻ mới là người dẫn đầu. Hơn nữa hai Sáng Đạo cảnh này liên thủ xử lý một Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, thậm chí còn có vẻ rất nhẹ nhàng.

“Trác đạo hữu không cần phải khách sáo, chúng ta đến từ vũ trụ cấp thấp, không hiểu rõ về vũ trụ trung đẳng lắm. Ngươi có thể nói một chút cường giả bước đại đạo thứ tư ở vũ trụ trung đẳng sinh ra như thế nào không?” Mạc Vô Kỵ vừa cảm nhận dao động quy tắc mạch nước ngầm của Hỗn Độn Hà ở bên ngoài, vừa hỏi thăm Trác Hành.

Trác Hành gật đầu “ĐƯơng nhiên là được, từ rất lâu trước kia, ta vẫn cho rằng ta bước vào Thánh Nhân rồi, đã bước đến đỉnh phong đại đạo. Về sau ta mới biết được, cũng là Thánh Nhân nhưng khác nhau quá lớn. TRong đó phân chia thành cửu chuyển Thánh Nhân và Vĩnh Sinh Thánh Nhân. Vì truy cầu vĩnh sinh, ta rời khỏi vùng vũ trụ của ta, đồng thời chứng Sáng Đạo cảnh ở một nơi khác. Sau khi ta chứng Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh rồi, ta lại đến Hỗn Độn Hà, đồng thời từ Hỗn Độn Hà vào Hạo Uyên vũ trụ."

"Nói vậy thì ngươi lại từ Hạo Uyên vũ trụ đến Hỗn Độn Hà một lần nữa?" Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Trác Hành đáp, "Đúng vậy, vừa bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, ta đã cảm thấy mãn nguyện, cho rằng vũ trụ mênh mông đang nằm trong lòng bàn tay của ta. Nhưng sau khi ta đến Hạo Uyên vũ trụ rồi, ta mới biết mình còn không bằng cả sâu kiến…"

Nói đến đây Trác Hành thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục nói, "Loại tán tu như chúng ta, ở nơi như Hạo Uyên vũ trụ, là người ở tầng dưới chót nhất, nếu như ta không đến Hỗn Độn Hà, cả đời này ta cũng đừng mơ bước vào hàng ngũ Tạo Hóa Thánh Nhân."

"Ai, tất cả mọi người đều đang theo đuổi Tạo Hóa Thánh Nhân, vậy thì sao Tạo Hóa Thánh Nhân vẫn ít như vậy chứ?" Đỗ Bố vẫn luôn đi cùng bọn người Lam Tiểu Bố đột nhiên nói một câu, trong giọng nói vô cùng cảm thán. Hắn ta cũng vì bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, lúc này mới đặt chân lên Tần Thiên Cổ Đạo, nhưng ở Tần Thiên Cổ Đạo nhiều năm như vậy, hắn ta đừng nói là bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nếu không gặp được bọn người Mạc Vô Ky, hắn ta suýt chút nữa không thể ra ngoài được.

Trác Hành nghiêm mặt nói, "Đây chính là cái ta muốn nói, sau khi ta bước vào cửu chuyển Thánh Nhân rồi, ta mới hiểu được, một người tu đạo chân chính, là bắt đầu từ Sáng Đạo cảnh, cũng chính là Vĩnh Sinh Thánh Nhân cảnh mà chúng ta nói.”

“Tạo Hóa Thánh Nhân không phải là Vĩnh Sinh Thánh Nhân, còn về Sáng Đạo cảnh, cách Vĩnh Sinh Thánh Nhân lại càng xa sao?” Lam Tiểu Bố nhíu mày nói.

Chương 2198 - Hàm nghĩa vĩnh sinh. (2)

Trác Hành thở dài, “Lam đạo hữu đến từ vũ trụ cấp thấp, vậy mà có thể biết Tạo Hóa Thánh Nhân không thể vĩnh sinh, có thể thấy được đại đạo của đạo hữu không thể khinh thường. Ta sau khi đến Hạo Uyên vũ trụ rồi, mới biết ta còn cách vĩnh sinh rất xa. Trước đó khi ta bước vào Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh, còn kích động khó nén, ta vẫn cho rằng mình sẽ tồn tại cùng vũ trụ, sau đó ta mới biết, đó chỉ là mong muốn đơn phương của ta mà thôi. Trên thực tế, ba cảnh giới Sáng Đạo, Diễn Giới, Tạo Hóa, được gọi là Vĩnh Sinh tam cảnh, thật ra cũng không sai.”

“Còn mong thỉnh giáo.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền.

Trác Hành nói, “Bởi vì ở vũ trụ cấp thấp, chỉ cần tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, vậy thì trên cơ bản sẽ cùng tồn tại với vũ trụ. Nói các khác, khi tuổi thọ của ngươi đến, tuổi thọ của vũ trụ cấp thấp cũng tận.”

“Vũ trụ cũng có tuổi thọ sao?” Lam Tiểu Bố ngạc nhiên hỏi.

Trác Hành gật đầu, “Đương nhiên, chẳng những là vũ trụ cấp thấp, ngay cả vũ trụ trung đẳng cũng có tuổi thọ. Nếu như ngươi ở vũ trụ cấp thấp chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, vậy tuổi thọ của ngươi sẽ không khác gì tuổi thọ vũ trụ cấp thấp, khi tuổi thọ của ngươi hết, cái vũ trụ cấp thấp này cũng sắp bị hủy diệt. Nghe nói ở vũ trụ trung đẳng có thể chứng bước thứ tư đại đạo, chỉ cần ở vũ trụ trung đẳng chứng bước đại đạo thứ tư, vậy người sẽ cùng tồn vong với vũ trụ trung đẳng.”

“Ngươi có biết vì sao vũ trụ cấp thấp và vũ trụ trung đẳng lại diệt vong không? Theo ta được biết, phần lớn vị diện vũ trụ diệt vong, đều là vì có một vài người tu luyện thần thông tinh cầu hoặc vũ trụ mà thành.” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Trác Hành lắc đầu, “Ta cũng không biết, nhưng ta có biết Đại Vũ Trụ Thuật, nghe nói loại thần thông này cần niết hóa vị diện vũ trụ mới có thể thành. Nhưng mà hủy diệt vũ trụ, không chỉ có riêng là vì loại công pháp khai thiên Đại Vũ Trụ Thuật này.”

TRong lúc nhất thời, bọn người Lam Tiểu Bố đều im lặng, trong lòng Lam Tiểu Bố cũng thầm than. Cho dù tu vi của hắn cao bao nhiêu, cho dù hắn đi đến nơi nào, cho dù hắn hấp thu bao nhiêu tri thức vũ trụ và đạo tắc đại đạo, hắn đều sẽ phát hiện ra, vũ trụ mênh mông, thứ mình không hiểu càng lúc càng nhiều.

Cũng đúng, Tần gia đã có người đi truy cầu bước đại đạo thứ năm, mà bọn hắn còn đang ở Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh. Nếu như theo đại đạo mà nói, bọn hắn chỉ mới bước vào bước đại đạo đầu tiên mà thôi.

Trác Hành lại tiếp tục nói, “Sở dĩ Mông Mỗ Đại Diễn đáng sợ, là bởi vì bọn hắn tuyệt đối không buông tha cho bất cứ ai từng mạo phạm bọn hắn. Ta nghe nói rất lâu trước đâu, cũng có một tu sĩ từ vũ trụ cấp thấp đến, ở trong một tinh cầu tại Hạo Uyên vũ trụ không cẩn thận giết chết một tên chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn. Kết quả Mông Mỗ Đại Diễn đã ghim giết tên kia trong hư không, dùng hồn hỏa thiêu đốt cho đến nay. Không chỉ như vậy, vũ trụ cấp thấp của tu sĩ kia còn trực tiếp bị hủy đi, ngay cả cặn bã cũng không còn…”

Thật là tàn nhẫn, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, không còn dáng vẻ nhẹ nhàng như trước đó nữa.

Muốn đuổi giết bọn hắn, bọn hắn không sợ chút nào, nhưng hủy diệt tinh cầu, thậm chí là vũ trụ của bọn hắn, đây không phải là chuyện bọn hắn có thể chấp nhận được.

Mông Mỗ Đại Diễn rõ ràng chính là một tổ chức không có chút nhân tính nào cả, hủy diệt một cái vũ trụ cấp thấp, cái này phải giết bao nhiêu tu sĩ vô tội? TRăm triệu vạn, hay là cả tỷ tỷ vạn?

“Tiểu Bố, chúng ta nhất định phải nhanh chóng bước vào Tạo Hóa cảnh, sau đó tìm cách diệt Mông Mỗ Đại Diễn này đi.” Mạc Vô Kỵ dứt khoát nói.

Cũng giống như hành động của Lam Tiểu Bố khi biết ở Vĩnh Sinh chi địa có người dựa vào chuyện tu luyện Đại Tinh Cầu Thuật hủy diệt một cái vị diện, Mạc Vô Kỵ biết hắn không thể nào quay về bảo vệ vị diện Phàm Nhân tinh. Cách duy nhất chính là diệt đi Mông Mỗ Đại Diễn.

“TRong lúc nhất thời bọn hắn còn chưa thể tra ra được lai lịch của chúng ta.” Lam Tiểu Bố nói.

Trác Hành lại lắc đầu nói, “Không, bọn hắn có thể tra ra được lai lịch của các ngươi, còn về phần ta, bọn hắn có tra là sẽ không tra được, chính ta cũng không biết tinh cầu của ta ở đâu, ta không tin bọn hắn có thể tìm được tinh cầu của ta.”

“Tra như thế nào?” Tề Mạn Vi nghi ngờ hỏi một câu.

“Bọn hắn có thể thông qua đạo tắc đại đạo khi các người ra tay, sau đó truy tìm vị diện vũ trụ nơi các ngươi tới. Mỗi một vị diện vũ trụ đều có dấu vết đạo tắc vũ trụ để lần theo, chỉ cần bọn hắn có thể tại Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà tìm được đạo vận thần thông mà các ngươi thi triển là được.” Trác Hành trầm giọng nói.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không nói gì, thật ra bọn hắn đều biết lời Trác Hành nói có ý gì, nhưng bọn hắn cũng không lo lắng. Cho dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố, đại đạo tu luyện đều không phải là đạo tắc Vũ Trụ. Cái hai người tu luyện là đại đạo tự thân, không liên quan gì đến vị diện vũ trụ của bọn họ. Cho nên cho dù người của Mông Mỗ Đại Diễn ở nơi bọn hắn ra tay tra tìm được đạo vận thần thông của bọn hắn, cũng không thể tìm được lai lịch của bọn hắn.

Trừ khi bọn hắn có thể tìm được Phàm Nhân tinh của Mạc Vô Kỵ, Phàm Nhân tinh nằm trong vị diện cấp thấp, cho dù có thể tìm được thì đó cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn.

Nhưng mà cũng bởi vì Mạc Vô Kỵ để lại một cái Phàm Nhân tinh, cho nên hắn lại càng nôn nóng tăng nhanh tốc độ tu luyện, nhanh chóng loại trừ Mông Mỗ Đại Diễn.

Chương 2199 - Thu lợi tức.

“Tiểu Bố, cái Hỗn Độn Hà này không biết sâu bao nhiêu, cho dù chúng ta ở trên Thất Giới Thạch, nhưng muốn đến đáy Hỗn Độn Hà cũng không phải là việc dễ dàng.” Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Có thể xem là như vậy, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể đến đáy Hỗn Độn Hà thôi.”

Mạc Vô Kỵ cười he he, “Ta biết, nhưng mà trước khi đến đáy Hỗn Độn Hà, chúng ta có thể thu một chút lợi tức.”

“Làm thế nào?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ, hắn đã đoán được Mạc Vô Kỵ muốn đối phó với hai tên chấp pháp áo lục đang đuổi theo phía sau. Nhưng mà hai tên chấp pháp áo lục kia tuyệt đối không đơn giản, đều là người nổi bật trong Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Mạc Vô Kỵ nói, “Cái Mông Mỗ Đại Diễn kia không phải rất trâu sao? Bây giờ còn phái hai tên chấp pháp áo lục đuổi giết chúng ta. Nếu như chúng ta có thể giết chết tên chấp pháp áo vàng, vì sao không thể xử lý luôn hai tên chấp pháp áo lục này. Dù sao thì tương lai cũng phải liều mạng với Mông Mỗ Đại Diễn, trước khi giết một người thì hay một người.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ý kiến hay, lúc trước chúng ta ở Vĩnh Sinh chi địa đối mặt với mấy Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng có thể từ từ xử lý, huống hồ bây giờ chỉ có hai tên gia hỏa. Đáng tiếc trình độ Trận Đạo của ta có hạn, nếu không, ta sẽ ở trên đường đi bố trí một ít trận văn giám sát, xem hai tên này rốt cuộc muốn làm gì.”

Mạc Vô Kỵ cười nói, “KHông cần lo lắng, ta đã bố trí trận văn giám sát. Hai tên này có lẽ đã đoán ra được pháp bảo phi hành của chúng ta là Thất Giới Thạch, sau đó bọn hắn đều muốn có được Thất Giới Thạch. Bởi vì hai người đều muốn lấy Thất Giới Thạch, cho nên không truyền tin chúng ta có Thất Giới Thạch, thậm chí còn cả chuyện chúng ta đang chạy xuống dưới đáy Hỗn Độn Hà về, không chỉ như vậy, hai người này còn chia nhau ra làm việc, đây chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta đánh tan từng người.”

Còn một câu nữa Mạc Vô Kỵ không nói, mặc dù Trác Hành có chút hiểu biết về Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng tin tức mà hắn muốn biết còn quá ít. Hắn muốn sưu hồn hai tên áo lục kia, biết người biết ta thì mới có cơ hội sinh tồn được.

Trác Hành vội vàng nói, “Chấp pháp áo lục sở dĩ đáng sợ, là bởi vì bọn hắn có thần thông sát phạt đỉnh cấp, nếu như tùy tiện ra tay, một khi không giết chết bọn hắn thì sẽ còn bại lộ vị trí của chúng ta, như vậy thì hậu hoạn vô tận.”

Lam Tiểu Bố không để ý lời Trác Hành nói, chỉ thuận miệng hỏi, “Mông Mỗ Đại Diễn trừ chấp pháp áo lục ra, lợi hại nhất là chấp pháp gì?”

“Lợi hại nhất là chấp pháp áo lam, chấp pháp áo lam ở Mông Mỗ Đại

Diễn chỉ có ba người, ba người này đều đã chạm đến bước đại đạo thứ tư rồi, không chỉ như vậy, trong tay bọn họ còn có thần thông phù mà cường giả bước đại đạo thứ tư để lại. Loại phù này một khi lấy ra, tương đương với một kích của cường giả bước đại đạo thứ tư.”

“Vậy thì không sao.” Lam Tiểu Bố thuận miệng trả lời một câu, sau đó truyền âm cho Lôi Đình Thánh Nhân nói, “Lôi ĐÌnh đạo hữu, đợi lát nữa ngươi và Mạn Vi cùng nhau ra tay, hai người các ngươi là Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù không xử lý được chấp pháp áo lục, nhưng cũng có thể kiềm chế hắn lại, lúc này ta và Mạc Vô Kỵ sẽ đồng thời ra tay.”

Kinh nghiệm của Lôi Đình Thánh Nhân phong phú, rõ ràng biết Lam Tiểu Bố không muốn để bọn người Trác Hành biết hắn mới là quân chủ lực. Ngoài mặt vẫn không có biến hóa gì, nhưng đã sớm truyền âm cho Lam Tiểu Bố để Lam Tiểu Bố yên tâm.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng, loại lão gia hỏa như Lôi Đình Thánh Nhân, chỉ cần nháy mắt, đối phương cũng biết hắn muốn làm gì. Nếu như để cho bọn người Trác Hành hoặc Nghi Thanh San biết người ra tay trước là Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi, bọn hắn sẽ từ ánh mắt, thậm chí là dao động thần niệm khiến đối thủ nhìn ra.

Còn về Tề Mạn Vi, nàng hoàn toàn tin tưởng Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố bảo nàng ra tay trước, vậy thì sẽ ra tay trước, không lo lắng chuyện gì khác.

Mạc Vô Kỵ truyền âm nói, “Tiểu Bố, khống chế Thất Giới Thạch đi lên, tốc độ dần chậm lại. Một trong hai tên chấp pháp áo lục nhất định có thể đuổi kịp chúng ta trong vòng nửa canh giờ.”

Lam Tiểu Bố đương nhiên hiểu rõ, nếu muốn giết chấp pháp áo lục, vậy thì phải chậm lại tốc dộ, nếu như thật sự tiến vào sâu trong Hỗn Độn Hà, lỡ như đối phương không đến, vậy chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao?

Tốc độ Thất Giới Thạch chậm lại, còn trồi lên trên, Lam Tiểu Bố lập tức cảm ứng được một loại nguy cơ nhàn nhạt, nhưng mà những người còn lại đều không nhận ra. Lam Tiểu Bố hiểu, đây là vì hắn và Mạc Vô Kỵ đều tu luyện đại đạo tự thân, loại cảm giác nguy cơ này có thể cảm nhận được đầu tiên.

Chấp pháp áo lục đuổi theo không thể ngờ được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tu luyện đại đạo tự thân, đó là vì tu sĩ tu luyện đại đạo tự thân, muốn chứng đạo Vĩnh Sinh, vậy thì đừng nghĩ đến. Ngẫu nhiên xuất hiện vài trường hợp cá biệt, cũng là đại năng Viễn Cổ mà thôi.

Thất Giới Thạch xông ra khỏi Hỗn Độn Hà, là là trên mặt Hỗn Độn Hà, lướt qua sóng cả mênh mông, Lam Tiểu Bố không nhịn được nói, “Trác Hành đạo hữu, vì sao sau khi ta tiến vào Hỗn Độn Hà, càng đi xuống dưới, lại càng cảm thấy kiềm chế, hơn nữa đại đạo còn có cảm giác tán loạn?”

Chương 2200 - Thu lợi tức. (2)

Trác Hành sửng sốt, đáy Hỗn Độn Hà đương nhiên không thể đi, càng đi xuống, kiềm chế với đạo tắc tự thân lại càng cường đại, đại đạo tán loạn cũng là chuyện bình thường, đạo lý này tất cả mọi người đều biết rõ. Nhưng hắn ta không biết Lam Tiểu Bố khống chế như thế nào, ít nhất thì khi hắn ta ở trên Thất Giới Thạch không cảm nhận được cái cảm giác kiềm chế và đại đạo tán loạn này.

Nhưng mà khi Lam Tiểu Bố hỏi, hắn ta vội vàng nói, “Đúng vậy, càng đi sâu vào trong Hỗn Độn Hà, áp chế đại đạo lại càng mạnh, cho dù ngươi có tu luyện đạo gì, ở sâu trong Hỗn Độn Hà cũng khó thể kiên trì lâu được. Đây cũng là lý do vì sao mà mọi người tìm kiếm Hỗn Độn Thạch đều tìm ở trên mặt Hỗn Độn Hà. Nếu không thì không biết đã có bao nhiêu người phóng vào trong Hỗn Độn Hà tìm kiếm Hỗn Độn Thạch rồi.”

“Nếu như không xuống đáy Hỗn Độn Hà, chúng ta nên đi đâu? Còn nữa, người của Mông Mỗ Đại Diễn kia lúc nào sẽ đuổi kịp chúng ta?” Mạc Vô Kỵ nghiêm giọng nói.

Lúc nói chuyện, hắn đã cảm nhận được một chấp pháp áo lục đang cách Thất Giới Thạch chỉ còn ngàn trượng. Tên tu sĩ áo bào lục này hóa thành một giọt nước trong trăm triệu vạn con sóng trên Hỗn Độn Hà, khi sóng lớn chập trùng, không ngừng nhảy vọt tiếp cận Thất Giới Thạch, người bình thường hoàn toàn không thể nào cảm nhận được.

Nói cách khác, nếu như không phải thủ đoạn trận văn hư không của Mạc Vô Kỵ đã đạt đến cực hạn, hắn hoàn toàn không thể nào cảm nhận được tu sĩ áo bào lục này đang đến gần. Mà khoảng cách ngàn trượng này, đối với Tạo Hóa Thánh Nhân mà nói, cho dù đang ở trên không Hỗn Độn Hà, cũng chỉ là chuyện chỉ chớp mắt là đến.

“Tiểu Bố, theo tốc độ bây giờ của Thất Giới Thạch, còn cả sự cẩn thận của tu sĩ áo bào lục kia, chắc hẳn trong vòng nửa nén hương nữa sẽ gần thêm một chút, sau đó ra tay với chúng ta…” Mạc Vô Kỵ nói đến đây đột nhiên dừng lại, hắn mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Vô Kỵ, cái này không đúng, nếu như hai người đều muốn Thất Giới Thạch của chúng ta, vì sao chỉ có một người đến? Thực lực của hai người này cho dù có chênh lệch nhau, cũng không thể nào cách nhau lớn như vậy được chứ?”

Mạc Vô Kỵ cũng vừa nghĩ đến vấn đề này, hắn nhíu mày tiếp tục cảm ứng, cùng lúc đó, Trữ Thần Lạc của hắn đã thẩm thấu vào mặt nước Hỗn Độn Hà.

Nơi này có trận văn hư không của Mạc Vô Kỵ, cộng thêm Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ, chỉ qua mấy giây sau, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được sự khác biệt.

“Tiểu Bố, ta cảm nhận được rồi. Còn một tên nữa chắc hẳn tu luyện đạo pháp hệ Thủy. Thủ đoạn ẩn nấp của hắn so với gia hỏa kia còn đáng sợ hơn, gia hỏa kia ẩn nấp trong sóng lớn, nhìn như một giọt nước, nhưng dù sao cũng có quy tắc đạo vận dao động. Còn gia hỏa này thì chính là một giọt nước thật sự, nếu như không phải ta có thủ đoạn, hoàn toàn không thể cảm nhận được hắn.” Mạc Vô Kỵ truyền âm nói.

Lam Tiểu Bố vốn định dùng một đạo đạo văn Liệt Tắc Luân tra xét gia hỏa này một chút, nhưng mà khi nghe thấy Mạc Vô Kỵ đã xác định được sự tồn tại của tên gia hỏa này, hắn lập tức dừng tay lại.

“Tiểu Bố, bây giờ chúng ta đặt một cái tên cho hai tên này, nửa nén hương sau, chúng ta sẽ ra tay với áo lục Giáp đang trốn bên trong sóng lớn, cách chúng ta gần hơn một chút chính là áo lục Ất. Ta cảm thấy Ất đã biết ý nghĩ của Giáp, đồng thời giám thị hành động của Giáp, nhưng mà Giáp lại không biết Ất còn gần Thất Giới Thạch hơn cả hắn. Ất kia nhất định chờ khi chúng ta ra tay với Giáp, sẽ làm ngư ông đắc lợi. Kế hoạch chúng ta cần phải thay đổi, nếu không thì Thất Giới Thạch thật sự sẽ bị cướp đi.” Mạc Vô Kỵ truyền âm.

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút thì mở miệng, “Các vị, có một chấp pháp áo lục đã đến gần chúng ta, ta đoán hắn sẽ ra tay ngay lập tức. Ta sắp xếp một chút, Trác Hành, Đỗ Bố, Nghi Thanh San, lát nữa ba người các ngươi đồng thời ra tay ngăn cản tu sĩ kia mấy giây, để cho chúng ta có cơ hội đánh lén.”

“ĐƯợc, chỉ là chúng ta không biết chấp pháp áo lục kia đang ở đâu.” Đỗ Bố là người đầu tiên nói ra.

Nghi Thanh San đã lấy pháp bảo ra, rõ ràng nàng không có bất cứ ý kiến gì với lời Lam Tiểu Bố nói. Trác Hành thở dài, cuối cùng cũng lấy pháp bảo ra, hắn ta biết mình không còn đường lui nữa rồi. Nếu như không chết trong lúc bị đánh lén, ngay khi người bên cạnh chấp pháp áo lục kia phản sát, hắn ta cũng sẽ bị giết. Nếu đều là một con đường chết, sao lại không thể làm chuyện có nhiệt huyết một chút?

“Không cần lo lắng, đợi lát nữa trận kỳ của ta sẽ đặt ở nơi chấp pháp áo lục kia xuất hiện, mọi người chờ ta ném trận kỳ ra thì ra tay.” Lam Tiểu Bố nói.

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố lại truyền âm cho Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi, “Ba người bọn hắn nhìn trận kỳ của ta mà ra tay, hai ngươi các ngươi cảm nhận dao động đạo vận của ta, tại nơi đạo vận của ta dao động, các ngươi trực tiếp dùng thủ đoạn mạnh nhất mà công kích, các ngươi và ba người bọn hắn không phải chỉ đối phó với một người.”

“Lam huynh yên tâm.” Lôi Đình Thánh Nhân có lòng tin mười phần với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, đừng nói là hai Tạo Hóa Thánh Nhân, cho dù có thêm hai người nữa, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cũng sẽ không sợ đâu. Huống chi, bây giờ còn có hai Tạo Hóa cảnh là hắn ta và Tề Mạn Vi giúp đỡ.

Chương 2201 - Đánh lén từng lớp từng lớp

“Ra tay.” Hầu như ngay khi Mạc Vô Kỵ truyền âm đến, trận kỳ trong tay của Lam Tiểu Bố cũng lập tức ném ra ngoài. Hoàn toàn không cần

Mạc Vô Kỵ nhắc nhở, hắn đã từ dao động quỹ tích của Thất Giới Thạch cảm nhận được vị trí của chấp pháp áo lục Giáp.

Lam Tiểu Bố cùng lúc ném ra trận kỳ và đưa ra dao động đạo vận, cho nên sau khi trận kỳ xuất hiện, ba người Nghi Thanh San, Trác Hành và Đỗ Bố đồng thời công kích vào một vị trí. Còn Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi thì lại công kích một vị trí khác.

Nhìn thấy ba người Nghi Thanh San cùng nhau công kích mình, chấp pháp áo lục Giáp sao lại không biết hắn ta đã bị phát hiện. Trong lòng ảo não, nhưng cũng đã lấy một cái họa kích ra đồng thời khóa chặt ba người Nghi Thanh San. Chỉ là ba sâu kiến Diễn Giới, hắn ta còn chưa đặt vào mắt.

Cái hắn ta lo lắng chính là đồng bạn cướp được Thất Giới Thạch trước, bởi vì khi Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi ra tay, hắn ta mới cảm nhận được sự tồn tại của đồng bạn. Trong lòng cũng âm thầm cảnh giác, cho đến bây giờ hắn ta cũng không biết đồng bạn của mình lại ẩn nấp sâu như vậy, trước mắt hắn ta tiếp cận Thất Giới Thạch, vậy mà hắn ta lại không biết một chút nào.

Nhưng mà trong lòng hắn ta lập tức cảm thấy kinh hãi, hắn ta còn không cảm nhận được sự tồn tại của đồng bạn, nhưng mà người trên Thất Giới Thạch lại có thể đồng thời cảm nhận được hắn ta và đồng bạn của hắn ta, cái này…

Chấp pháp áo lục Ất ở càng gần Thất Giới Thạch khi nhìn thấy người trên Thất Giới Thạch đều đánh lén chấp pháp áo lục Giáp thì vô cùng vui mừng, khi hắn ta đang định ra tay, một luồng khí thế tử vong đáng sợ bao trùm đến, sau đó hắn ta cảm thấy thời không xung quanh đột nhiên biến mất,.

KHông đúng, cũng không thể nói là biến mất, mà không còn thời không mà hắn ta khống chế nữa. Nếu như chỉ có loại cưỡng ép chuyển đổi thời không của hắn ta này, hắn ta cũng không thèm để ý, nhưng mà cái cảm giác kiềm chế tử vong kia rõ ràng không phải do chuyển đổi thời không gây ra, mà là một đạo lôi kiếm.

NGay khi quy tắc Thời Không chuyển đổi, một đạo lôi kiếm đã xông vào trong cái thời không không thuộc về hắn ta này, một khắc sau, đạo lôi kiếm này hóa thành hai đạo, hai đạo hóa thành bốn đạo.

Chỉ trong chớp mắt, đạo lôi kiếm này đã chuyển hóa thành ngàn ngàn vạn vạn lôi kiếm bao lấy tất cả sinh cơ trong không gian của chấp pháp áo lục này.

Thần hồn chấp pháp áo lục nứt ra, chỉ cần hắn ta chậm chạp thêm mấy giây nữa, hôm nay hắn ta sẽ mất mạng ở chỗ này. Khiến hắn ta kinh hãi chính là, hai người đánh lén hắn ta đều là Tạo Hóa Thánh Nhân.

Trước đó không phải nói chỉ có mấy tu sĩ Sáng Đạo cảnh và mấy tu sĩ Diễn Giới cảnh thôi sao? Sao lại lòi ra Tạo Hóa Thánh Nhân thế kia? Còn đồng thời có hai người? Nếu như trong tình huống hắn ta có đề phòng, cho dù hai Tạo Hóa Thánh Nhân liên thủ đối phó với hắn ta, hắn ta cũng không hề sợ.

Nhưng vừa rồi sự chú ý của hắn ta đều tập trung lên đồng bạn bị đánh lén, đồng thời Thất Giới Thạch mà mình muốn lấy đi. Lúc này bị đánh lén, cho dù hắn ta có mạnh hơn nữa, trong lúc nhất thời cũng trúng chiêu.

Chấp pháp áo lục biết đây không phải là lúc suy nghĩ lung tung, đạo vận quanh người hắn ta điên cuồng vận chuyển, giờ phút này cả người hắn ta đã biến thành một cụm hơi nước yếu ớt, cho dù vùng không gian này không còn thuộc về hắn ta nữa, nhưng hắn ta vẫn có thể trong thời gian ngắn nhất cảm nhận được đạo tắc Thời Không trong vùng không gian này, sau đó cụm hơi nước này lập tức sắp tràn đến chỗ Tề Mạn Vi đang khống chế Thời Không.

Lôi Đình Thánh Nhân lại càng điên cuồng thôi động lôi kiếm, hắn ta biết tuyệt đối không thể để cho chấp pháp áo lục này xông ra khỏi không gian Thời KHông của Tề Mạn Vi, nếu không thì lần đánh lén này của bọn hắn sẽ không có chút hiệu quả nào.

“Phốc phốc phốc!” Mấy tia máu bắn ra từ trên người chấp pháp áo lục Ất, thế nhưng tên chấp pháp áo lục này lại thở phào một hơi.

Mặc dù thân thể hắn ta bị lôi kiếm của Lôi Đình Thánh Nhân xé rách mười mấy vết thương, nhưng hắn ta đang dùng thần thông độn hành, thật ra bị thương cũng không tính là nặng. Chỉ cần hắn ta thoát ra khỏi đợt nguy hiểm này, hắn ta sẽ có cơ hội phản kích về.

TRong lòng Lôi Đình Thánh Nhân trầm xuống, hắn ta biết chấp pháp áo lục này rất mạnh, nhưng không nghĩ đến sẽ mạnh đến mức này. Mọi người đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng hai Tạo Hóa Thánh Nhân là hắn ta và Tề Mạn Vi cùng đánh lén đối phương, trong tình huống đối phương hoàn toàn không phòng bị, đừng nói là giết chết đối phương, ngay cả chuyện khiến đối phương trọng thương cũng không thể làm được.

“Phốc, phốc!” Lại có thêm hai tia máu bắn ra, Trác Hành bị chấp pháp áo lục Giáp chém ngang lưng, cùng lúc đó một cái chân của Nghi Thanh San cũng bị xé nát thành bã vụn. So với chấp pháp áo lục, bọn người Trác Hành thật sự chênh lệch quá lớn.

Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi đồng thời nhận được truyền âm của Lam Tiểu Bố, bảo hai người ra tay với chấp pháp áo lục Giáp. Nếu không thì bọn người Nghi Thanh San sẽ bị giết hết.

Chấp pháp áo lục Ất vừa xông ra khỏi không gian Thời KHông của Tề Mạn Vi, đương nhiên đang đề phòng không gian Thời KHông của Tề Mạn Vi sẽ khóa hắn ta lại một lần nữa, đồng thời thần niệm của hắn ta cũng khóa chặt lấy Thất Giới Thạch. KHiến hắn ta bị thương là xem như xong rồi sao? Hôm nay hắn ta chẳng những phải lấy đi Thất Giới Thạch, mà còn chém tận giết tuyệt toàn bộ sâu kiến ở đây.

Chương 2202 - Đánh lén từng lớp từng lớp (2)

Nhưng hết lần này đến lần khác vào lúc này, thời gian xung quanh dường như đang tiêu tán, chấp pháp áo lục Ất lui về sau mấy bước, khi hắn ta nhìn thấy Tề Mạn Vi và Lôi Đình Thánh Nhân cùng nhau xông về phía đồng bạn của mình, mà năm tháng trong không gian của hắn ta thì lại đang biến ảo, so với không gian Thời KHông mà hắn ta bị khóa lúc trước còn đáng sợ hơn, hắn ta sao lại không biết mình lại lọt vào bẫy của người khác một lần nữa?

Thất Giới Thạch là đồ tốt, nhưng mà hôm nay hắn ta chạy trước rồi nói.

Nhưng một khắc sau, chấp pháp áo lục dại ra, trước đó hắn ta chỉ bị vây ở trong không gian Thời Không, cho dù hắn ta chưa quen thuộc với cái quy tắc Thời KHông này, nhưng dựa vào thực lực và sự lý giải quy tắc Thời KHông của hắn ta, có thể mạnh mẽ xông ra khỏi không gian Thời Không của Tề Mạn Vi.

Nhưng bây giờ, hắn ta lại cảm nhận được thời gian xung quanh đang đình trệ lại.

Chẳng những thời gian ngừng lại, đạo vận đại đạo của hắn ta cũng dừng lại. Sắc mặt chấp pháp áo lục lập tức thay đổi, đây là thần thông thời gian cao cấp nhất.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Mạc Vô Kỵ thi triển thần thông thời gian, trong lòng vô cùng vui mừng. Cho dù Tề Mạn Vi cũng chứng đại đạo Thời Gian, nhưng mà thần thông Thời Không nàng thi triển ra so với thần thông thời gian của Mạc Vô Kỵ thì kém quá xa.

Vốn Lam Tiểu Bố định thi triển thần thông Đạo Bất Trầm Luân, lúc này lập tức lấy Luân Hồi Kiều ra, đồng thời đánh từng đạo Lục Đạo Luân Văn ra, hắn đổi sang thi triển đại thần thông đạo văn Luân Hồi.

Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Luân Hồi Kiều, đao tắc Lục Đạo, trong lòng vô cùng vui mừng. Lam Tiểu Bố quả nhiên không khiến hắn thất vọng, thần thông này phối hợp với thần thông thời gian của hắn, hoàn mỹ giống như lần trước hắn và Lam Tiểu Bố cùng thi triển thần thông ý cảnh cuối thu vậy.

Chấp pháp áo lục Ất điên cuồng thiêu đốt đạo tắc đại đạo của mình, giờ phút này hắn ta hoàn toàn không chú ý đến đạo cơ của mình có bị hao tổn hay không, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu như không thể trong thời gian ngắn nhất xông ra khỏi thần thông thời gian của Mạc Vô Kỵ, hắn ta rất có thể sẽ phải chết ở nơi này.

Thời gian lên, đại đạo biến ảo, cuộc đời chỉ là phù du!

TRong cái thời gian đình trệ này chấp pháp áo lục cuối cùng cũng nhìn thấy bước đại đạo thứ tư đang ở ngay trước mắt mình, nhưng một bước này lại xa cả trăm triệu vạn dặm. Chỉ là đạo cơ hắn ta thâm hậu, chỉ trong chớp mắt, đã tỉnh táo lại, nhận ra mình vẫn đang ở trong thần thông thời gian của đối phương.

Chạy thôi!

Chấp pháp áo lục Ất không còn lo được chuyện gì khác nữa, đạo tắc đại đạo quanh người bùng cháy, hầu như muốn thiêu đốt toàn bộ không gian này đến vỡ vụn.

Năm tháng chậm trôi, Mạc Vô Kỵ cũng không thể nhịn được nữa, nôn ra một ngụm máu. Chấp pháp áo lục cũng mượn cơ hội này xông ra khỏi đạo tắc thời gian mà Mạc Vô Kỵ đang khống chế, nhưng một bước này lại vừa hay đứng lên Luân Hồi Kiều mà Lam Tiểu Bố đã lấy ra từ trước.

Từng đạo đạo tắc Luân Hồi bao lấy chấp pháp áo lục, trong mắt chấp pháp áo lục hiện lên vẻ điên cuồng, hắn ta sao có thể không biết mình lại bị đánh lén tiếp, từ không gian Thời Không đến lôi kiếm, rồi lại đến thần thông thời gian, bây giờ còn bước lên Luân Hồi Kiều. Những đòn đánh lén này cứ liên tiếp từng lớp từng lớp, chưa bao giờ dừng lại.

Tiếp tục thiêu đốt đại đạo, tiếp tục thiêu đốt tinh huyết, tiếp tục thiêu đốt tuổi thọ, hôm nay phải chạy thoát khỏi đây.

Lam Tiểu Bố sao có thể để gia hỏa này chạy trốn khỏi Luân Hồi Kiều? Trường Sinh Kích cuốn lên đạo văn Luân Hồi, những đạo văn Luân Hồi này khóa hết toàn bộ đường lui của chấp pháp áo lục Ất lại.

Sắc mặt chấp pháp áo lục thay đổi, thứ này lại là đạo tắc Luân Hồi Lục Đạo hoàn chỉnh, từ Nhập Luân đến Kiến Luân, hắn ta muốn tránh thoát đạo tắc Luân Hồi Lục Đạo hoàn chỉnh này, cho dù là ở thời điểm cực thịnh cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi thực lực của hắn ta còn không bằng một phần ba lúc trước.

Giờ phút này chấp pháp áo lục càng thêm điên cuồng mà thiêu đốt đạo tắc, hắn ta biết cho dù có trùng tu đại đạo, cũng nhất định phải thoát ra khỏi cái đạo văn Luân Hồi này, nếu không thì hắn ta chết không có chỗ chôn.

Lam Tiểu Bố bước lên Luân Hồi Kiều, Trường Sinh Kích cuốn lên đạo văn Luân Hồi vô tận, sau đó không chút do dự đánh xuống.

Khi Lam Tiểu Bố bước lên Luân Hồi Kiều, Trường Sinh Kích cuốn lên đạo tắc Lục Đạo đánh vào người chấp pháp áo lục, chấp pháp áo lục cuối cùng cũng không thể nào kiên trì được nữa, cả người chìm vào trong đạo tắc Luân Hồi này.

Hắn ta nhìn thấy lần luân hồi tiếp theo của mình, hắn ta lại nhìn thấy mình ở kiếp trước…

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích Độ Tam Sinh.

Tam sinh đơn giản như vậy, tam sinh đang ở ngay trước mắt.

Khi Trường Sinh Kích đánh đến mi tâm của hắn ta, chấp pháp áo lục hoàn toàn từ bỏ chống cự, hắn ta biết mình đã xong rồi. Hắn ta hận trước đó mình đã quá chủ quan, vậy mà lại chết trong tay một tên sâu kiến chỉ mới Sáng Đạo cảnh.

Nhưng mà mối hận này còn chưa kết thúc, hắn ta nhìn thấy Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố xé rách lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta, xoắn nát thức hải của hắn ta, sau đó điểm một chỉ tại mi tâm của hắn ta, hắn ta sợ.

Răng rắc! Hắn ta nhìn thấy quy tắc Thế Giới của mình vỡ vụn, hắn ta nhìn thấy Nguyên Thần của mình bị một đạo thần niệm xâm nhập, sau đó tùy ý tìm kiếm.

“Thiên Ha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Chấp pháp áo lục điên cuồng hét lên.

Giọng cười lạnh của Lam Tiểu Bố truyền đến, “Đáng tiếc ngươi không có cơ hội, sau ngày hôm nay, toàn bộ Hạo Hãn này sẽ không còn Thiên Ha ngươi nữa.”

Chương 2203 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại.

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố xé mở thế giới của Thiên Ha ra, có một nửa thân thể bay về phía Lam Tiểu Bố, không đợi sóng lớn của Hỗn Độn Hà cuốn nửa cái thân thể này vào trong sông, Lam Tiểu Bố đã cuốn lấy nửa cái thân thể này, đồng thời đưa Thái Xuyên ra ngoài, chính hắn thì nhào về phía một tên chấp pháp áo lục khác.

Một nửa thân thể vừa rồi kia chính là Lôi Đình Thánh Nhân, có thể thấy được nếu như không phải Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi, lại có thêm Mạc Vô Kỵ kịp thời trợ giúp, mấy người Nghi Thanh San đã không còn mạng nữa rồi. Bây giờ ngay cả thân thể Lôi Đình Thánh Nhân cũng bị chặt đứt, có thể thấy được chấp pháp áo lục Giáp này mạnh đến mức nào.

Lam Tiểu Bố nói Thái Xuyên thu thập đồ vật trong thế giới của Thiên Ha lại, đồng thời lấy Vũ Trụ Ma ra. Thời gian quá mức gấp gáp, hắn không có thời gian để ý đền đồ trong thế giới của chấp pháp áo lục Ất nữa.

Cối xay khổng lồ mênh mông vừa lấy ra, lập tức khóa vùng giới vực biên giới Hỗn Độn Hà này. Mạc Vô Kỵ đang ngăn cản chấp pháp áo lục chém giết Lôi Đình Thánh Nhân, sau khi Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, lập tức cảm thấy áp lực quanh người nhẹ đi, hắn không chút do dự lấy Quang âm Luân ra. Cùng lúc đó, đánh thần thông Sinh Tử Luân.

Giờ phút này, Mạc Vô Kỵ mới hiểu được sâu sắc sự nhẹ nhõm khi hợp tác với Lam Tiểu Bố. Cho dù Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng bọn hắn chỉ có thể giúp Mạc Vô Kỵ gánh vác bớt áp lực mà thôi, lại không thể khiến Mạc Vô Kỵ có thể toàn lực xuất thủ.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, Mạc Vô Kỵ mới có thể dễ dàng đánh Quang âm Luân ra.

“Vũ Trụ Ma?” Chấp pháp áo lục nhìn thấy Vũ Trụ Ma, ánh mắt rụt lại, giờ phút này hắn ta thậm chí đã ném hết chấn động vì đồng bạn bị giết chết qua một bên, trong lòng đang điên cuồng, mấy tên sâu kiến này rốt cuộc đến từ đâu? Chẳng những có Thất Giới Thạch, mà còn có Vũ Trụ Ma…

Chỉ là một khắc sau, đạo tắc đáng sợ từ cối xay khổng lồ kia đã càn quét ra ngoài, lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta vỡ vụn thành từng mảnh, đạo tắc thần thông của hắn ta cũng bị Vũ Trụ Ma mài đi, lúc này sắc mặt hắn ta tái đi.

Vũ Trụ Ma tốt đấy, nhưng bây giờ hắn ta đang bị Vũ Trụ Ma bao phủ lại, bất kể có muốn lấy được Vũ Trụ Ma hay không, đối với hắn ta mà nói, chuyện đầu tiên là nhất định phải thoát khỏi phạm vi bao phủ của Vũ Trụ Ma đã.

Đạo tắc từ Vũ Trụ Ma càng ngày càng đáng sợ, thậm chí kiềm chế chấp pháp áo lục đến mức tinh thần hoảng hốt. Chấp pháp áo lục biết hắn ta nhất định phải đi, khi thiêu đốt tinh huyết, tốc độ độn hành của chấp pháp áo lục nhanh hơn không chỉ mười lần, đạo tắc từ Vũ Trụ Ma còn chưa thành hình, hắn ta đã lao ra ngoài.

Nếu như chỉ có một mình, giờ phút này Lam Tiểu Bố tuyệt đối đã điên cuồng ngăn cản chấp pháp áo lục xông ra khỏi Vũ Trụ Ma của hắn, thậm chí còn lấy Trường Sinh Kích ra công kích.

Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố không làm những chuyện này, chỉ điên cuồng thôi động đạo tắc của Vũ Trụ Ma, hắn tin tưởng Mạc Vô Kỵ.

Hợp tác với Mạc Vô Kỵ không phải chỉ một hai lần, lúc này, nếu như

Mạc Vô Kỵ không biết nắm bắt cơ hội, vậy thì Mạc Vô Kỵ cũng không thể sống đến ngày hôm nay.

Mạc Vô Kỵ đương nhiên sẽ nắm lấy cơ hội, trên thực tế khi Lam Tiểu Bố tham gia vào trận chiến, hắn đã lấy Quang âm Luân ra, đạo tắc thần thông Sinh Tử Luân và Quang âm Luân dung hợp với nhau, uy lực đâu chỉ hơn 10 lần?

Chấp pháp áo lục thấy mình sắp xông ra khỏi phạm vi áp chế đạo tắc từ Vũ Trụ Ma, trong lòng vô cùng vui mừng, hắn ta đã quyết định rồi, chỉ cần xông ra khỏi không gian nghiền ép của Vũ Trụ Ma, hắn sẽ khống chế Lam Tiểu Bố trước, cướp Vũ Trụ Ma đến tay.

Chờ cướp được Vũ Trụ Ma và Thất Giới Thạch rồi, trong vũ trụ mênh mông này còn có nơi nào mà hắn ta không thể đi? Cần gì phải thu mình tại một cái Hạo Uyên vũ trụ nho nhỏ?

Hết lần này đến lần khác vào thời điểm này, một vòng trắng nhạt có hai đạo đạo tắc đánh đến, một loại pháp tắc Quang Luân từ thời Viễn Cổ nghiền ép đến.

Từ cái pháp tắc Quang Luân này, sống và chết phân biệt vô cùng rõ ràng.

Chấp pháp áo lục sao lại không biết con đường sống của mình nằm ở chỗ đạo tắc màu trắng, hắn ta điên cuồng muốn xông đến, nhưng mà đạo tắc u ám kia đã khóa chặt hắn ta, không chút kiêng kị nghiền ép đến.

Chỉ trong chớp mắt, cái đạo tắc Tử Vong kia đã bắt đầu cắn nuốt đại đạo của hắn ta.

Chấp pháp áo lục khựng lại, trong lòng hắn ta đột nhiên có một loại giác ngộ khó nói nên lời, tựa như hắn ta và sinh lộ chỉ cách nhau có một đường.

“Không!” Chấp pháp áo lục gầm lên giận dữ, họa kích trong tay cuốn lên trăm triệu vạn đạo tắc Sát Phạt đánh ra.

Từ khi xuất đạo đến nay, Phương Vũ hắn ta có bao giờ khốn đốn như vậy? Đừng nói là hai Sáng Đạo cảnh nho nhỏ, cho dù là cường giả đã nửa bước vào bước đại đạo thứ tư, hắn ta giết không chỉ một người. Tạo Hóa Thánh Nhân chết trong tay hắn ta bao nhiêu chứ? Hắn ta thậm chí không nhớ rõ.

Hắn ta đúng là chấp pháp áo lục, nhưng hắn ta đã sắp trở thành chấp pháp áo lam thứ tư ở Mông Mỗ Đại Diễn, sao có thể chết ở nơi này?

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, đạo tắc Sát Phạt từ họa kích càng thêm cường hãn.

Oanh! Oanh!Oanh!

Răng rắc!

Từng đạo đạo tắc vỡ vụn nổ tung dưới Hỗn Độn Hà, Vũ Trụ Ma vốn đang mở rộng, trước đạo tắc Sát Phạt này, chẳng những dừng mở rộng, mà đạo tắc của Vũ Trụ Ma còn suy yếu đi. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, ngay cả người bên ngoài cũng có thể nhìn thấy phạm vi bao phủ của Vũ Trụ Ma đang thu nhỏ lại.

Chương 2204 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại. (2)

KHóe miệng Lam Tiểu Bố tràn ra vết máu, cũng bắt đầu thiêu đốt đạo tắc Trường Sinh.

Thiêu đốt đạo tắc, cũng không chỉ một mình chấp pháp áo lục ngươi biết.

Mạc Vô Kỵ hét lên một tiếng, đạo tắc Sinh Tử từ Quang âm Luân lại mạnh hơn, khí thế tử vong cuồn cuộn kia giống như thực chất, Nghi Thanh San đã thoát ra khỏi chiến trường đứng ở đằng xa sắc mặt tái nhợt, nhưng nàng vẫn cảm nhận được, chỉ cần mình đến gần đạo tắc Tử Vong này một chút thôi thì sẽ vẫn lạc, hoàn toàn không cần ra tay.

Đạo tắc Sinh Tử từ Quang âm Luân càng rõ ràng, đạo âm cũng lần lượt nổ tung.

Chấp pháp áo lục bị đạo tắc Sinh Tử từ Quang âm Luân ảnh hưởng đến, khí thế sát phạt ngừng lại, sóng lớn sát phạt từ họa kích cũng phai nhạt đi một chút.

Khi đạo tắc Sinh Tử bao trùm đến một lần nữa, chấp pháp áo lục bị đẩy vào bên trong đạo vận kia giống như đang về lại thời khắc huy hoàng nhất năm đó.

Thời gian trôi qua thật nhanh, năm tháng như thoi đưa. Chấp pháp áo lục thở dài một tiếng, những thứ tốt đẹp luôn trôi qua nhanh như vậy, tử vong cuối cũng không ai có thể tránh được, hắn ta cũng không ngoại lệ.

Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn! Đạo tắc Tử Vong màu xám càng ngày càng dày đặc, ánh mắt chấp pháp áo lục dần trở nên mông lung, hắn ta thật sự không muốn chết.

Một đạo luân ảnh nhàn nhạt xông vào trong tầm mắt của hắn ta, cái này…

KHông đúng, đây là bảo vật Khai Thiên Quang âm Luân! Chấp pháp áo lục chớp mắt tỉnh táo lại, giờ phút này hắn ta lại càng điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ, hắn ta nhất định phải tránh thoát cái đạo tắc Sinh Tử này, bởi vì Quang âm Luân. Nhưng mà cũng vì Quang âm Luân, mới khiến thần thông đạo tắc Sinh Tử này có sơ hở, khiến hắn ta kịp thời tỉnh táo ại.

Càng đáng sợ hơn chính là, đây đã là món bảo vật Khai Thiên thứ ba mà hắn ta nhìn thấy, hai tên sâu kiến này rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật Khai Thiên vậy? Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những cái này, phải chạy nhanh thôi.

Họa kích dường như muốn xé rách quy tắc của Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Ma phát ra tiếng ken két liên tục. Lam Tiểu Bố nôn ra một ngụm máu, đạo vận điên cuồng lưu chuyển, hắn cũng không tin, bị Vũ Trụ Ma của mình vây khốn, mà hắn còn có thể để tên tu sĩ áo lục này chạy thoát?

Mạc Vô Kỵ cũng cảm nhận được áp lực rất lớn, nếu không phải hắn và Lam Tiểu Bố đều có bảo vật Khai Thiên, vậy lần này hắn và Lam Tiểu Bố tuyệt đối không chiếm được chút lợi nào cả.

Nhưng mà lúc này mà để đối phương chạy thoát, vậy thì hắn đã quá vô năng rồi.

Đạo tắc Quang âm Luân lại tăng cường thêm một lần nữa, đạo tắc Sinh Tử từ Sinh Tử Luân phát ra càng rõ ràng, đồng thời Mạc Vô Kỵ đánh ra một chỉ về phía chấp pháp áo lục đang muốn tránh thoát khỏi Vũ Trụ Ma kia.

Chỉ thứ sáu của Thất Giới Chỉ Hư Ảo, mặc cho ngươi giãy dụa như thế nào, trước Sinh Tử Luân của ta, đều là hư ảo, đạo tắc Sát Phạt của ngươi, trước một chỉ này cũng là hư ảo.

Hư Ảo vừa xuất hiện, kích mang họa kích vỡ nát, lần nữa bị Vũ Trụ Ma nghiền ép.

Chấp pháp áo lục nôn ra một ngụm máu, hét lên một tiếng, đạo tắc quanh thân điên cuồng dâng trào. Chỉ là đạo tắc tử khí của thần thông Sinh Tử Luân của Mạc Vô Kỵ cũng hoàn toàn bao lấy hắn ta.

Đạo tắc Sát Phạt từ họa kích dần dần bị Vũ Trụ Ma mài đi, chấp pháp áo lục cũng từ nổi giận dần dần an tĩnh lại.

Hắn ta có mạnh đến đâu, cũng không thể xông ra khỏi không gian do ba món bảo vật Khai Thiên khóa lại. Không phải hắn ta không cẩn thận, nếu đổi thành bất cứ ai cũng không thể ngờ được trong tay hai sâu kiến này còn có ba món bảo vật Khai Thiên.

Lên rồi lại xuống, đạo tắc Sát Phạt từ chấp pháp áo lục bị cắn nuốt hết không còn gì, ý cảnh tử vong lại khóa chấp pháp áo lục lại.

Lần này chấp pháp áo lục không giãy dụa, hoặc là hắn ta biết cũng không thể thoát được ra ngoài. Hắn ta cũng không cầu xin tha thứ, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, đối mặt với loại người như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, tuyệt đối không phải cầu xin tha thứ là có thể sống sót. Hắn ta cảm nhận được tử khí càn quét toàn bộ thân thể kia, mắt nhìn phía xa thở dài.

Hắn ta biết, có lẽ sau lần này, hắn ta không còn cơ hội sống sót. Hai tu sĩ Sáng Đạo cảnh, có được ba món bảo vật Khai Thiên, dường như còn có Luân Hồi Kiều. Những thứ này cộng lại, cũng đủ khiến hắn ta thần hồn câu diệt.

Hối hận không? Nếu như làm lại một lần nữa, hắn ta khẳng định mình vẫn không thể nào chống lại được sự dụ hoặc của Thất Giới Thạch. Cho nên không có gì phải hối hận, tiếc nuối duy nhất chính là không thể luân hồi.

Thật sự là hoa có ngày nở lại, người không thể quay ngược thời gian, tiếc nuối lớn nhất trong nhân sinh cũng chỉ như vậy mà thôi.

Đạo tắc Tử Vong hoàn toàn bao lấy chấp pháp áo lục, chấp pháp áo lục không còn quản đến chuyện mình còn có thể sống được bao lâu nữa, hắn ta nhìn Vũ Trụ Ma đang quay cuồng trong Hỗn Độn Hà, trong lòng suy nghĩ, nếu như nhân sinh có thể trải qua một lần nữa, hắn ta còn có thể giống như mấy lần luân hồi trước, điên cuồng tu luyện, sau đó điên cuồng muốn trở nên mạnh hơn sao?

Mi tâm đau đớn, nguyên thần của hắn ta đã bị đạo tắc Tử Vong của thần thông Sinh Tử Luân xé rách, nhưng hắn ta vẫn không tìm được đáp án.

Chương 2205 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo.

Mạc Vô Kỵ sưu hồn trước, đồng thời xé rách thế giới của chấp pháp áo lục này, cuốn hết toàn bộ đồ trong thế giới đi.

Lam Tiểu Bố đến bên cạnh Lôi Đình Thánh Nhân, lấy nửa thân thể ra đưa cho Lôi Đình Thánh Nhân, để hắn ta chữa thương. Chẳng những Lôi Đình Thánh Nhân, Trác Hành cũng bị chém thành hai nửa. Nếu như không phải Lôi Đình Thánh Nhân và Mạc Vô Kỵ kịp thời nhúng tay vào, Trác Hành đã sớm không còn mạng, đừng nói là chữa thương.

Nghi Thanh San mất đi một cái chân, vận may của nàng chưa chắc tốt hơn Trác Hành. Mặc dù Trác Hành bị chém thành hai nửa, nhưng dù sao cũng nhờ có người nhúng tay vào, Phương Vũ không thể nào hủy đi thân thể Trác Hành. Mà cái chân gãy của Nghi Thanh San đã bị xoắn thành hư vô, cũng may đạo quả đỉnh cấp trên người nàng cũng không ít, miễn cưỡng có thể khôi phục lại, người duy nhất không bị thương lại là Đỗ Bố.

Ngay cả Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cũng bị thương, Tề Mạn Vi bị thương nhẹ, mà Đỗ Bố chỉ tổn hao nguyên khí mà thôi.

Trong quá trình đám người chữa thương, Thái Xuyên đã sắp xếp lại đồ vật bỏ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Đạo mạch hạ phẩm 170 đầu, đạo mạch trung phẩm 86 đầu, đạo mạch thượng phẩm 29 đầu. Trừ cái đó ra, các loại đạo quả nhiều không kể xiết. Còn có một ít đồ bị cấm chế bao bọc, trong lúc nhất thời Lam Tiểu Bố không mở ra, nhưng mà hắn chia những đạo mạch và đạo quả kia ra một chút, đưa cho Tề Mạn Vi, Lôi Đình Thánh Nhân, Nghi Thanh San, Đỗ Bố và Trác Hành.

Đừng thấy ba người Trác Hành chỉ tạm thời cầm chân được chấp pháp áo lục kia mười mấy giây, nhưng chính trong mười mấy giây này, hắn và Mạc Vô Kỵ mới có thể xử lý Thiên Ha.

Mạc Vô Kỵ cũng sắp xếp lại đồ vật, cũng chia cho mỗi người một phần. Hắn và Lam Tiểu Bố là lực lượng chủ yếu, ý nghĩ của hắn cũng giống như Lam Tiểu Bố, sự hỗ trợ của những người còn lại không thể xem thường.

Giết đi hai chấp pháp áo lục, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chẳng những không thở phào được, mà tâm trạng lại càng nặng nề hơn.

Hai chấp pháp áo lục thôi đã đáng sợ như vậy, thế thì chấp pháp áo lam không phải càng đáng sợ hơn sao? Chỗ tốt duy nhất chính là chấp pháp áo lam và chấp pháp áo tím của Mông Mỗ Đại Diễn không đế

“Thật không ngờ chúng ta lại có thể thắng, ta đã chuẩn bị sẵng tinh thần bỏ mạng ở chỗ này rồi.” Vết thương của Trác Hành hơi khôi phục một chút, đã cảm thán nói.

Sắc mặt Lôi Đình Thánh Nhân có chút tái nhợt, mặc dù thân thể được bảo vệ, nhưng bị chém thành hai nửa không phải là vết thương nhẹ, đây chính là vết thương đạo cơ bị hao tổn, trong thời gian ngắn cũng không thể khôi phục lại được.

TRong lòng hắn ta đang nghĩ đến một chuyện, đó chính là hắn ta cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, chấp pháp áo lục cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, vì sao hắn ta lại chênh lệch với chấp pháp áo lục này nhiều như vậy?

Tề Mạn Vi vẫn luôn im lặng mở miệng nói, “Đạo của ta có phải có vấn đề hay không? Vì sao đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, ta ở Vĩnh Sinh chi địa không sợ bất cứ kẻ nào, ở chỗ này lại không phải là đối thủ của chấp pháp áo lục kia? Thậm chí còn cách biệt rất xa?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “KHông, đạo của ngươi và Lôi ĐÌnh đạo hữu không có vấn đề, mà là bởi vì chấp pháp áo lục kia đã chứng một phần đạo tắc ở Hỗn Độn Hà, cho nên sức chiến đấu của bọn hắn ở nơi này sẽ mạnh hơn ở nơi khác rất nhiều. Nếu như đổi thành ở Vĩnh Sinh chi địa, mặc dù bọn hắn mạnh hơn các ngươi, nhưng cũng không thể cường đại đến như vậy. Đổi thành ở Vĩnh Sinh chi địa, sở dĩ bọn hắn vẫn còn mạnh hơn các ngươi, ta hoài nghi là vì có liên quan đến đạo tắc đại đạo của vũ trụ trung đẳng.

Các ngươi ở Vĩnh Sinh chi địa chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, ở nơi này sợ là phải ngưng luyện đạo tắc Thánh Nhân của mình một lần nữa. Chỉ cần đạo tắc Thánh Nhân ngưng luyện, lực chiến đấu của các ngươi nhất định sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó nhất định không kém gì bọn hắn.”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút. Dù sao bọn hắn cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, kết quả so với người cùng cấp lại chênh lệch quá lớn, khiến bọn hắn khó mà chấp nhận được.

Trác Hành nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, há hốc mồm không nói gì. Trong lòng hắn ta đang nghĩ, nếu như các ngươi đều đến từ vũ trụ cấp thấp, vì sao hai người Sáng Đạo cảnh các ngươi lại có thể liên thủ xử lý hai chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn như vậy? Hai Tạo Hóa Thánh Nhân thì lại không thể?

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đương nhiên sẽ không giải thích, bọn hắn tu luyện là đại đạo tự thân, mặc dù bị giới hạn ở vũ trụ cấp thấp, nhưng lại có thể khống chế thần thông và đạo tắc lĩnh vực đại đạo tự thân, không giống như Lôi Đình Thánh Nhân bị lĩnh vực Thánh Nhân của chấp pháp áo lục quản chế. Đương nhiên, càng quan trọng hơn là bọn hắn có nhiều bảo vật Khai Thiên.

“Vô Kỵ, ta đã sưu hồn tên Thiên Ha kia, từ trong trí nhớ của gia hỏa này, ta biết được, chỉ dựa vào Thất Giới Thạch, chúng ta chắc hẳn không thể nào đến được dưới đáy Hỗn Độn Hà.” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút nghiêm trọng.

Nếu như không thể đến đáy Hỗn Độn Hà, bọn hắn nhất định phải rời khỏi Hỗn Độn Hà. Mà bây giờ bọn hắn đã đắc tội với Mông Mỗ Đại Diễn, một khi rời khỏi Hỗn Độn Hà, không biết có bao nhiêu cường giả sẽ đến truy sát.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu nói, “Đúng vậy, không phải Thất Giới Thạch không dùng được, mà chắc là vì thực lực của chúng ta không được. Ngươi muốn khống chế Thất Giới Thạch đến đáy Hỗn Độn Hà, tu vi ít nhất cũng phải là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.”

Chương 2206 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

“Khó trách hai tên gia hỏa kia lại theo đến đây muốn lấy Thất Giới Thạch của ta, đây là vì biết chúng ta không thể nào xuống đáy Hỗn

Độn Hà được mà.” Lam Tiểu Bố khó chịu.

“Ta nghe nói loại chấp pháp áo lục này, ở Mông Mỗ Đại Diễn có ít nhất là ba mươi, năm mươi người.” Sắc mặt Trác Hành tái nhợt nói một câu, mặc dù hắn ta trốn được một mạng, nhưng mà lại đang mê man với tương lai. Người bị Mông Mỗ Đại Diễn để mắt đến, có mấy ai còn sống?

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Hôm nay trong hai người đến có một người tên là Thiên Ha, một người tên là Phương Vũ, Thiên Ha trong số chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn, thực lực có thể xếp vào năm vị trí đầu. Còn tên Phương Vũ kia, trong số chấp pháp áo lục chính là người đứng đầu, hơn nữa hắn cũng đã sắp trở thành chấp pháp áo lam, kết quả không phải cũng đã bị chúng ta làm thịt, cho nên không có gì phải lo lắng.”

Nếu như Mông Mỗ Đại Diễn biết Thiên Ha và Phương Vũ bị giết, lần tiếp theo nhất định sẽ phía chấp pháp áo lam đến. Mà ở Mông Mỗ Đại Diễn, chấp pháp áo lam cũng chỉ có ba người mà thôi.

Lam Tiểu Bố biết Mạc Vô Kỵ cũng sưu hồn Phương Vũ, trong lòng hắn ngược lại nảy ra một ý nghĩ, chỉ là nghe quá mức rợn người.

“Vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?” Tề Mạn Vi hỏi, nàng chỉ muốn ở cùng với Lam Tiểu Bố, tốt nhất là rời xa nơi đáng sợ này.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, bây giờ đi đâu nhất định phải xem ý của hai người bọn họ.

Lam Tiểu Bố vẫn truyền âm suy nghĩ của mình cho Mạc Vô Kỵ, “Vô Kỵ, không bằng chúng ta đến Mông Mỗ Đại Diễn đi, dù sao thì hai người chúng ta cũng đã sưu hồn Thiên Ha và Phương Vũ. Theo tin tức ta sưu hồn lấy được, Mông Mỗ Đại Diễn chắc hẳn không có hồn bài của bọn hắn, cho nên bây giờ, Mông Mỗ Đại Diễn vẫn chưa biết Phương Vũ và Thiên Ha đã bị chúng ta xử lý. Chúng ta dịch hình thành hai tên này, chỉ là khi ra tay có chút mạo hiểm…”

Lam Tiểu Bố muốn cùng với Mạc Vô Kỵ dịch hình thành Thiên Hà và Phương Vũ, sau đó mượn cơ hội xử lý toàn bộ Mông Mỗ Đại Diễn. Nhưng tu vi của hắn và Mạc Vô Kỵ thật sự quá thấp, cho dù dịch hình thành công, cũng lừa được toàn bộ người của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng khi bọn hắn ra tay sẽ nguy hiểm trùng tùng.

Đáng tiếc là, Lam Tiểu Bố không biết ở nơi nào có thể chứng đạo Diễn Giới cảnh, nếu không hắn sẽ chọn tăng thực lực của mình lên trước.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn cũng nghĩ đến cái này, nhưng mà khi hắn sưu hồn Phương Vũ còn lấy được một tin tức khác.

Mạc Vô Kỵ không truyền âm mà nói thẳng, “Từ trong trí nhớ của Phương Vũ, ta có biết được một nơi, tên là Thiên Trụ Không…”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, Đỗ Bố là người lên tiếng đầu tiên, “Ta biết Thiên Trụ Không, ban đầu ở Tần Thiên Cổ Đạo, có truyền tống trận đi thẳng đến Thiên Trụ Không. Nhưng mà hình như không phải trực tiếp truyền tống đến đó, chắc hẳn cũng phải đi qua Hỗn Độn Hà.”

“Ngươi nói Tần Thiên Cổ Đạo?” Trác Hành kinh ngạc nhìn Đỗ Bố.

Đỗ Bố gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta từ Tần Thiên Cổ Đạo đến đây mà.”

Trác Hành nhíu mày nói, “Cái này không đúng, gần đây từ Tần Thiên Cổ Đạo không thể ra ngoài mới đúng.”

“Ngươi biết nguyên nhân?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Trác Hành nói, “Đúng, ở Hạo Uyên vũ trụ, còn có một đại gia tộc mà Mông Mỗ Đại Diễn không dám tùy tiện dây vào, đó chính là Hạo Uyên Cổ Tần gia. Dị Đình Đao mà trước đó các ngươi giết, có quan hệ với Tần gia, cho nên tên chấp pháp áo bào vàng này mới muốn trực tiếp bắt các ngươi lại. Còn về Tần Thiên Cổ Đạo, vốn ở Hạo Uyên vũ trụ không có ai biết, sau này người từ Tần Thiên Cổ Đạo đến càng nhiều, Hạo Uyên vũ trụ mới biết đến nơi này. Nhưng lại không nghĩ đến, Tần Thiên Cổ Đạo lại là pháp bảo của lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên, hơn nữa Tần Kình Thiên đã đắc đạo ở Tần Thiên Cổ Đạo.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không ngờ Tần Thiên Cổ Đạo nổi danh như thế, lại là pháp bảo của người khác. Nghĩ đến bọn hắn đã đi vòng vo trên Tần Thiên Cổ Đạo một thời gian dài, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Nếu như Tần Kình Thiên còn ở đó, vậy những người tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo như bọn hắn, có phải có thể bị người ta trực tiếp giết chết?

Tần Thiên Cổ Đạo sao lại biến thành như bây giờ, Trác Hành đương nhiên cũng không biết. Nhưng mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều đã có suy đoán, chắc hẳn có liên quan đến Tần gia. Việc này không liên quan đến mình, tốt nhất không nên quản nhiều.

Mạc Vô Kỵ mở miệng nói, “Ý nghĩ của ta là bây giờ chúng ta đến Thiên Trụ Không, giới vực của Thiên Trụ Không mạnh mẽ, xem như là bước đại đạo thứ tư, một khi lọt vào trong đó cũng không thể ra ngoài được. Cho nên chúng ta đến Thiên Trụ Không chắc hẳn sẽ an toàn, Mông Mỗ Đại Diễn tuyệt đối sẽ không truy sát đến đó. Quan trọng nhất là, Thiên Trụ Không là vũ trụ trung đẳng, cho nên quy tắc thiên địa ở đó cũng là quy tắc vũ trụ trung đẳng. Chúng ta chứng đạo ở Thiên Trụ Không, hoàn toàn có thể đối kháng với người của Mông Mỗ Đại Diễn.”

Nghe Mạc Vô Kỵ nói xong, Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Vậy thì đến Thiên Trụ Không.”

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố lại truyền âm một lần nữa, “Vô Kỵ, ngươi có cảm thấy hơi kỳ quái hay không. Chuyện Tần Thiên Cổ Đạo, Trác Hành biết, vậy khi chúng ta sưu hồn chấp pháp áo lục kia, lại không biết được tin tức này từ trong trí nhớ của chấp pháp áo lục?”

Chương 2207 - Hư Thị Hỗn Độn Hà.

Mạc Vô Kỵ khẽ giật mình, sau đó nghĩ lại quả thật là như vậy. Cái này không bình thường, theo lý mà nói, ngay cả người ở biên giới Hỗn Độn Hà như Trác Hành mà cũng biết đến bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo, sao hai chấp pháp áo lục kia lại không biết?

“Vô Kỵ, ngươi cảm thấy có khi nào có một khả năng, thực lực của chúng ta không thể nào lấy được hết ký ức của chấp pháp áo lục, đối phương đã che giấu hơn phân nửa ký ức của mình lại, cái cho chúng ta nhìn thấy đều là những ký ức không quan trọng. Nếu như thật sự là như vậy, thế thì vừa rồi ý nghĩ đến Mông Mỗ Đại Diễn làm nội ứng của chúng ta, đó là một con đường chết.” TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi nói.

Nếu là như vậy, bọn hắn dịch hình đến Mông Mỗ Đại Diễn, đó chính là tìm chết.

Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Không cần đoán, nhất định là như vậy. Hai chấp pháp áo lục kia mặc dù đã bị chúng ta đánh lén xử lý, nhưng tuyệt đối là hạng người tâm cơ thâm trầm, ta hoài nghi trước khi bọn hắn chết đều đã truyền âm với nhau, che giấu đi một phần ký ức. May mà chúng ta kịp thời phát hiện, nếu không chúng ta thật sự nguy hiểm rồi.”

Tề Mạn Vi đột nhiên mở miệng nói, “Nếu như ta bị giết, đối phương muốn sưu hồn ta, nếu tu vi không cao bằng ta, thậm chí không thể nào làm được chuyện này. Cho dù đối phương có cưỡng ép sưu hồn, ta cũng có thể che giấu đi một phần ký ức.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hiểu, Thiên Ha và Phương Vũ đề đã che giấu đi ký ức. Thậm chí bọn hắn cũng không biết, chuyện Mông Mỗ Đại Diễn không có hồn bài có phải là sự thật hay không. Sở dĩ bọn hắn có thể sưu hồn hai tên chấp pháp áo lục này, đó là vì bọn hắn tu luyện đại đạo tự thân, có thể ở trong trí nhớ của đối phương tạo dựng một thế giới thần niệm hoàn toàn thuộc về mình. Nhưng mà tạo dựng thế giới trong trí nhớ của đối phương là một chuyện, có thể bắt lấy toàn bộ mảnh vỡ ký ức trong thế giới của đối phương hay không là một chuyện khác.

“Có phương vị đạo tắc đến Thiên Trụ Không hay không?” Lam Tiểu Bố hỏi

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, giờ phút này hắn có thể khẳng định, ký ức bọn hắn lấy được chỉ có một phần, hơn nữa còn là một phần cực nhỏ. Nếu không thì sao hắn có thể từ trong trí nhớ của Phương Vũ tìm cái tên Thiên Trụ Không, nhưng lại không có đạo tắc phương vị được.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Trác Hành, Trác Hành cười khổ nhún vai, hắn ta cũng không biết Thiên Trụ Không ở đâu.

“Xem ra chỉ có thể đến một cái Hư Không Bình Đài khác, tìm người hỏi xem Thiên Trụ Không ở chỗ nào.” Lam Tiểu Bố thở dài

Trác Hành lập tức nói, “Lam đạo hữu, ta có biết một nơi, Hư Thị Hỗn Độn Hà, cái Hư Thị này thành lập trên Hỗn Độn Hà. Tất cả tu sĩ tìm kiếm Hỗn Độn Thạch trên Hỗn Độn Hà, đều sẽ đến Hư Thị Hỗn Độn Hà một chuyến, ta cũng từng đi qua. Chỉ cần đến Hư Thị Hỗn Độn Hà, vậy thì nhất định có thể tìm được phương vị Thiên Trụ Không.”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Ta cảm thấy không thể đi được, bởi vì chúng ta có tìm được một chút ký ức của chấp pháp áo lục kia, cho nên ta khẳng định bây giờ ở Hư Thị Hỗn Độn Hà đang truy nã chúng ta rồi.”

Lam Tiểu Bố thở dài, lúc trước hắn thật sự quá ngây thơ rồi, lại còn nghĩ đến chuyện dịch hình thành chấp pháp áo lục đến mai phục trong Mông Mỗ Đại Diễn. Đây không phải là đi mai phục, mà đi đưa đầu người mà. Tùy tiện dùng đầu óc một chút là có thể nghĩ ra được, loại tổ chức như Mông Mỗ Đại Diễn, người của mình bị vẫn lạc ở bên ngoài mà không biết, còn có người dịch hình quay về, vậy thì cái Mông Mỗ Đại Diễn kia sao có thể tồn tại đến ngày hôm nay?

“KHông chỉ như vậy, chúng ta cũng không thể dừng lại một chỗ, đi nhanh thôi.” Giọng điệu của Mạc Vô Kỵ có chút nghiêm trọng.

Không cần Mạc Vô Kỵ nhắc nhở, Lam Tiểu Bố cũng biết nơi này không thể ở lại lâu. Nếu Mông Mỗ Đại Diễn biết bọn hắn giết chấp pháp áo lục, vậy thì sẽ đuổi giết bọn hắn.

Thất Giới Thạch xông vào sâu trong sóng cả Hỗn Độn Hà, tốc độ chẳng những càng lúc càng nhanh, mà còn không ngừng lặng xuống dưới.

“Trác Hành, ngươi xác định vị trí của Hư Thị Hỗn Độn Hà một chút, ta một mình đến Hư Thị một chuyến.” Lam Tiểu Bố vừa khống chế Thất Giới Thạch vừa nói.

Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Ta đang định nói câu này, Hư Thị Hỗn Độn Hà quả thật là phải đi, nhưng mà không phải ngươi đi, là ta đi. Thứ nhất ngươi khống chế Thất Giới Thạch, không thể tùy tiện rời đi. Thứ hai công pháp mà ta tu luyện, thích hợp nghe ngóng tin tức ở Hư Thị Hỗn Độn Hà hơn.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đồng ý với lời của Mạc Vô Kỵ, công pháp Mạc Vô Kỵ tu luyện quả thật thích hợp đến Hư Thị Hỗn Độn Hà hơn hắn.

Cho dù ở dưới đáy Hỗn Độn Hà, nhưng Thất Giới Thạch cũng càng lúc càng nhanh. Trác Hành vừa cảm nhận phương vị Hư Thị Hỗn Độn Hà, vừa chỉ dẫn Lam Tiểu Bố khống chế phương vị của Thất Giới Thạch.

Hai ngày sau, Trác Hành lấy ra một mảnh ngọc giản nói, “Đến rồi, đây là ngọc giản phương vị của Hư Thị Hỗn Độn Hà.”

Mạc Vô Kỵ nhận lấy ngọc giản, “Tiểu Bố, ngươi không thể chờ ở nơi này được, ngươi cứ đi xa một chút, chờ ta lấy được đạo vận phương vị của Thiên Trụ Không rồi, chúng ta lại gặp nhau.”

“Được, tự ngươi cẩn thận.” Lam Tiểu Bố đưa Mạc Vô Kỵ đến mặt Hỗn Độn Hà, Thất Giới Thạch lại lặn vào trong Hỗn Độn Hà một lần nữa, sau đó không nhanh không chậm độn hành.

…

Chương 2208 - Hư Thị Hỗn Độn Hà. (2)

Thứ đáng giá nhất ở Hỗn Độn Hà là gì? ĐƯơng nhiên chính là Hỗn Độn Thạch. Tu sĩ đến Hỗn Độn Hà, mười phần mười đều là đến tìm kiếm Hỗn Độn Thạch.

Chỉ là loại vật như Hỗn Độn Thạch này nằm ở sâu trong Hỗn Độn Hà, muốn lấy được Hỗn Độn Thạch thật sự không đơn giản. Tiến vào trong Hỗn Độn Hà tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, đó chính là tìm chết. Cho dù là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ở trong Hỗn Độn Hà cũng không thể kiên trì được.

Cho nên ở trên không Hỗn Độn Hà mới có nhiều Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà như vậy, nhưng cái Hư Không Bình Đài này có một vài cái có thu phí, vài cái không thu phí.

Những nơi thu phí thường là nơi có nhiều Hỗn Độn Thạch phun ra, nơi không thu phí thì đó là nơi đã trải qua thời gian dài vơ vét, không còn bao nhiêu Hỗn Độn Thạch nữa. Giống như cái Hư Không Bình Đài Hỗn Độn Hà trước đó bọn người Lam Tiểu Bố đến, đó chính là nơi không thu phí.

Người đến tìm Hỗn Độn Thạch rất nhiều, các nhu cầu tự nhiên cũng theo đó mà ra. Ví dụ như ở nơi nào ở Hỗn Độn Hà có thể dễ dàng lấy được Hỗn Độn Thạch? Có bao nhiêu phương pháp thu hoạch được Hỗn Độn Thạch? Một khi rơi vào trong Hỗn Độn Hà thì phải tự cứu như thế nào, vân vân…

Những thứ này mua sắm ở đâu? ĐƯơng nhiên là ở Hư Thị Hỗn Độn Hà có.

KHông chỉ như vậy, Hư Thị Hỗn Độn Hà còn có động phủ đỉnh cấp và tức lâu. Ở trên Hỗn Độn Hà tìm kiếm Hỗn Độn Thạch quá lâu, đại đạo sẽ bị đạo tắc Hỗn Độn Hà ảnh hưởng. Qua thời gian dài, chẳng những đạo cơ bị hao tổn, ngay cả trạng thái tinh thần cũng sẽ bị quấy nhiễu.

Cho nên sau thời gian dài tìm kiếm Hỗn Độn Thạch trên bầu trời Hỗn Độn Hà, nhất định phải tìm động phủ nghỉ ngơi một chút.

Rời khỏi Hỗn Độn Hà tìm kiếm động phủ nghỉ ngơi rõ ràng không thực tế lắm, bởi vì đi một chuyến đến Hỗn Độn Hà không dễ dàng gì, phải dùng đến truyền tống trận đỉnh cấp mới có thể truyền tống được, hơn nữa còn tiêu tốn đạo tinh. Không thể nào đi một chuyến qua một khoảng thời gian lại quay về, cho nên có thể đến Hư Thị Hỗn Độn Hà một khoảng thời gian, vừa gần lại vừa tiện lợi.

Mạc Vô Kỵ dịch hình thành một tu sĩ Diễn Giới cảnh đứng ở bên ngoài Hư Thị Hỗn Độn Hà, trên người hắn tràn đầy đạo tắc Hỗn Độn Hà, rất rõ ràng là đã ở trên Hỗn Độn Hà tìm kiếm Hỗn Độn Thạch rất lâu.

Đứng ở bên ngoài Hư Thị Hỗn Độn Hà, Mạc Vô Kỵ cũng cảm thán không thôi. Hắn không ngờ ở nơi nguy hiểm như Hỗn Độn Hà, một cái Hư Thị dựa vào trận pháp tạo dựng lên, lại có nhiều người như vậy.

Cửa ra vào Hư Thị Hỗn Độn Hà là một cái quảng trường hư không khổng lồ, trên quảng trường người đến người đi, toàn bộ quảng trường vẫn luôn có hơn ngàn người. Bởi vậy có thể thấy được, ở bên trong Hư Thị Hỗn Độn Hà, người nhất định càng nhiều hơn.

Mạc Vô Kỵ cảm thấy may mắn vì mình đã dịch hình thành một tu sĩ Diễn Giới cảnh, bởi vì ở chỗ này, Diễn Giới cảnh nhất định không quá khác biệt. Cho dù là Sáng Đạo cảnh hay Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đều rất ít, chỉ có tu sĩ Diễn Giới cảnh là nhiều nhất.

Lệnh bài bên ngoài Hư Thị Hỗn Độn Hà đã ghi rõ ràng, mỗi lần tiến vào Hư Thị Hỗn Độn Hà cần phải đóng tiền, nơi này không tính theo phiếu tháng hay phiếu năm, mỗi lần tiến vào thì đóng mười viên đạo tinh thượng phẩm.

Nhưng sau khi người tiến vào trong Hư Thị Hỗn Độn Hà, muốn dừng lại bao lâu cũng được, không thu bất cứ phí tổn nào khác. Tu sĩ có thể đến Hư Thị Hỗn Độn Hà, ai mà ngốc ở chỗ này bế quan tu luyện chứ? Tất cả mọi người đều đến đây vì tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, ở lại trong Hư Thị, đâu có lấy được Hỗn Độn Thạch chứ.

Mạc Vô Kỵ vừa định tiến vào trong Hư Thị Hỗn Độn Hà, đã nhìn thấy trên bình phong giám sát to lớn bên ngoài Hư Thị Hỗn Độn Hà, có một lệnh truy nã.

Hình ảnh truy nã rõ ràng chính là đám người hắn và Lam Tiểu Bố, đặc thù tướng mạo của mỗi người đều vô cùng rõ ràng.

Lệnh truy nã là do Mông Mỗ Đại Diễn phát ra, phía trên ban thưởng cũng cao kinh người, nếu như có thể bắt được bất cứ người nào trong bọn người Lam Tiểu Bố, đều có thể ban thưởng một đầu đạo mạch trung phẩm, hai viên Hỗn Độn Thạch. Không chỉ như vậy, còn có thể vĩnh viễn tự do ra vào Hỗn Độn Hà. Trừ cái đó ra, còn có một cái Tạo Hóa Đạo Quả.

Cho dù không bắt được mất người Lam Tiểu Bố, chỉ cần cung cấp được tin tức chính xác, cũng nhận được khen thưởng kinh người.

TRuy nã này vừa ban ra đã thu hút đông đảo tu sĩ vây xem, tất cả mọi người đều chấn động vô cùng. Khen thưởng cao như thế, đây là lần đầu tiên ở Hỗn Độn Hà.

“Khen thưởng cao như vậy sao? Những người này phạm vào chuyện gì vậy?” Trong số tu sĩ vây xem có người không nhịn được hỏi.

“Nghe nói có hai tu sĩ trẻ tuổi phách lối không gì sánh được, vừa đến Hỗn Độn Hà đã giết một tên chấp pháp áo bào vàng, cái này còn chưa tính, bọn hắn còn giết hai tên chấp pháp áo lục đuổi theo giết bọn hắn, chấp pháp Phương Vũ, đã bị vẫn lạc ở nơi này.” Một tên tu sĩ lên tiếng đáp.

Lúc đầu đám người còn có vài tu sĩ khá kích động, sau khi nghe thấy tin tức này đều hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bóp tắt ý định bắt bọn người Lam Tiểu Bố phát tài.

Nói đùa gì thế, có thể giết chấp pháp áo lục, vậy thì mạnh đến mức nào? Bọn hắn đi tìm chết sao? Hay là chịu chết?

Chương 2209 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi.

Ban thưởng thì vô cùng phong phú, người có thể đến Hư Thị Hỗn Độn Hà này, có ai mà không leo từ một đống người chết mà ra, đã trải qua vô số sinh tử tồn vong chứ? Ban thưởng nhiều như vậy cũng không đáng tiền bằng mạng nhỏ của mình. Cho nên phần lớn người đều chỉ nhìn lướt qua, sau đó nên làm gì thì làm cái đó.

Mãi đến khi trên bình phong giám sát có xuất hiện tin tức tổ đội, tu sĩ bên ngoài Hư Không thành dường như đột nhiên hứng thú với sự truy sát đám người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Nhìn xem đông đảo tu sĩ bắt đầu tổ đội, mặc dù Mạc Vô Kỵ không hiểu, nhưng cũng xem như hiểu được chút ý nghĩ của những người này.

Một người thì không dám đuổi giết bọn hắn, nhưng mười người, thậm chí là mấy chục người thì sao? Cùng nhau tổ đội đến Hỗn Độn Hà tìm kiếm Mạc Vô Kỵ hắn và Lam Tiểu Bố, tìm được trực tiếp quần công, không tìm được cũng có thể tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, sao lại không làm?

TRong lúc nhất thời, vô số đội ngũ bắt đầu tạo ra, ít nhất một đội ngũ cũng có hơn mười người.

Mạc Vô Kỵ cạn lời, chỉ cười cười không để ý đến. Đám ô hợp này, cũng muốn đối phó với hắn? Đừng nói là những gia hỏa này có tâm tư khác nhau, cho dù giống như hai chấp pháp áo lục kia, không phải cũng tâm hoài quỷ thai sao? Nếu như hai chấp pháp áo lục kia có thể đồng tâm hiệp lực, hắn và Lam Tiểu Bố, cho dù có cộng thêm mấy người Lôi Đình Thánh Nhân, cũng đừng hòng có thể giết được hai người bọn hắn.

Thực lực của những người này kém xa tít tắp hai chấp pháp áo lục kia, bọn hắn có tổ đội nhiều người đến đâu, đánh nhau cũng chỉ có thể phát huy được một hai phần mười thực lực, khi có người bị giết, càng nhiều người sẽ nhanh chóng chạy trốn, tuyệt đối không giống như tiểu đội bọn hắn, sẽ liều mạng.

Mạc Vô Kỵ đang định vào thành, một nữ tu cười tủm tỉm đến trước mặt Mạc Vô Kỵ, ôm quyền nói, “Xin chào vị đạo hữu, chúng ta cũng dự định tổ đội ra ngoài phát tài, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Thời gian của ta quý báu, cộng thêm thực lực không đủ, còn muốn sống thêm một chút thời gian, cho nên không tham gia tiểu đội của các ngươi.”

Nữ tử đột nhiên nhỏ giọng, “Vị đạo hữu này, thật sự ngươi cho rằng những người ở đây tổ đội đều là vì đuổi theo giết những người mạo phạm Mông Mỗ Đại Diễn kia sao?”

“Chẳng lẽ không phải?” Mạc Vô Kỵ sửng sốt, vừa rồi hắn còn đứng ở đây nhìn, sao có thể nhìn lầm chứ?

Nữ tử cười he he, “Người ta có thể giết chấp pháp áo lục, mọi người tổ đội đến đó thì có ích gì chứ? Nếu là đồng tâm hiệp lực, vậy thì cũng sẽ có tí hy vọng. Nhưng mọi người đều là bèo nước gặp nhau, tạm thời tổ đội, sao có thể đồng tâm hiệp lực được?”

“Đã như vậy, còn tổ đội làm gì?”Mạc Vô Kỵ kinh ngạc hỏi.

Nữ tu cười cười, “Ta thấy ngươi không có ý định tổ đội, vừa quay người đã vào thành, ta đã biết ngay ngươi chắc hẳn vừa mới đến đây. Ngươi cho rằng những người này tổ đội là vì đuổi giết mấy tên cường giả kia sao?”

Mạc Vô Kỵ sửng sốt, lập tức nghĩ đến chuyện, mình có thể nghĩ đến vấn đề này, những người này nhất định cũng nghĩ đến, chẳng lẽ nhiều người thì có thể đồng lòng giết được cường giả đã xử lý chấp pháp áo lục sao?

“Ngươi xem tin tức trong vòng tay Hỗn Độn Hà của ngươi một chút…” Nữ tu đột nhiên nói.

Vòng tay Hỗn Độn Hà? Mạc Vô Kỵ chớp mắt đã hiểu ra, đồng thời thầm mắng Trác Hành, tên gia hỏa này đúng là hố người hố đến người nhà luôn rồi. Khẳng định mỗi tu sĩ đến Hỗn Độn Hà, đều có một vái vòng tay Hỗn Độn Hà, thế mà Trác Hành lại không nói cho hắn biết. Nếu như hắn nói mình không có vòng tay Hỗn Độn Hà, đây chẳng phải đã nói rõ lai lịch của hắn khả nghi sao?

Tâm niệm Mạc Vô Kỵ chuyển động, cười khổ một tiếng nói, “Ta chính là vì mất đi vòng tay Hỗn Độn Hà, cho nên mới muốn đến đây bổ sung một cái.”

Mạc Vô Kỵ không biết vòng tay Hỗn Độn Hà bị mất đi có thể mua lại được hay không, nhưng hắn khẳng định, nếu như có thể mua lại, vậy thì nơi mua lại tuyệt đối chính là Hư Thị Hỗn Độn Hà. Khi hắn nói chuyện vẫn luôn chú ý đến biểu lộ của nữ tu này, một khi sắc mặt của nữ tu này có bất cứ biến hóa này, hắn lập tức bỏ chạy.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, nữ tu này mặc dù có kinh ngạc, nhưng không có thần sắc đặc biệt gì cả, rất rõ ràng hắn suy đoán chính xác, quả thật có người từng đánh mất vòng tay Hỗn Độn Hà, sau khi mất đi cũng có thể đến Hư Thị Hỗn Độn Hà mua lại.

Nữ tu này nói, “Vừa rồi sau khi bố cáo tổ đội xuất hiện, vòng tay Hỗn Độn Hà cũng nhận được tin tức, đó chính là một đám người giết chết chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn kia rất có thể biết đến vị trí của Đại Diễn giới, bọn hắn chắc hẳn đang lén lút đến Đại Diễn giới. Cho nên tổ đội không phải là thật sự muốn truy sát mấy người này, mà là muốn tìm được tung tích của mấy người này, lỡ như có thể đến Đại Diễn giới thật, ai sẽ để ý đến mấy người này chứ, nhất định sẽ đi theo cùng đến Đại Diễn giới mới đúng. Mọi người tổ đội nhiều người như vậy, cho dù nhìn thấy mấy kẻ hung ác kia, cũng có thể tự vệ, không phải sao?”

“Đại Diễn giới?” Mạc Vô Kỵ giả bộ như vô cùng chấn động, hắn hoàn toàn chưa từng nghe nói đến Đại Diễn giới, nhưng từ lời nói và vẻ mặt của nữ tu này hắn đã nhìn ra, địa vị của Đại Diễn giới trong mắt những người này rất cao, thậm chí có rất nhiều người muốn đến Đại Diễn giới, nhưng không thể tìm thấy Đại Diễn giới.

Cho nên hắn nhất định phải tỏ vẻ chấn động, hơn nữa còn có một sự khát vọng. Nhưng mà trong lòng Mạc Vô Kỵ thì đang nghĩ, cái Đại Diễn giới không biết có liên quan gì đến Mông Mỗ Đại Diễn hay không.

Chương 2210 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi. (2)

Nữ tu rất hài lòng với biểu hiện của Mạc Vô Kỵ, cười một cái nói, “Ngươi cũng biết vì sao nhiều người tổ đội như vậy rồi chứ? Đều là muốn đến Đại Diễn giới, ta cũng dự định đến Đại Diễn giới.”

Mạc Vô Kỵ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Đại Diễn giới sớm không ra muộn không ra, bây giờ đột nhiên xuất hiện rất là cổ quái, rất có thể là bọn người này đang bị lợi dụng.

Hắn luôn cảm thấy không thích hợp, nhưng mà lạ ở chỗ nào, hắn vẫn không thể nào nghĩ ra được.

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ ôm quyền nói, “Ta vẫn nên đi mua lại một cái vòng tay Hỗn Độn Hà trước đó, sau đó suy tính một chút. Chúng ta có thể lưu lại phương thức liên lạc, thế nào?”

Ánh mắt nữ tu lóe lên tia thất vọng, nhưng mà vẫn lấy đạo tắc thông tin ra lưu lại cách thức liên lạc với Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ cáo từ nữ tu này tiến vào trong Hư Thị Hỗn Độn Hà, hắn đương nhiên không phải đi mua vòng tay Hỗn Độn Hà. Nhưng mà hắn nghĩ lại một chuyện vô cùng nguy hiểm, đó chính là vòng tay Hỗn Độn Hà có khi nào sẽ bại lộ vị trí của bọn hắn? Nếu như có thể bại lộ vị trí của bọn hắn, trong tay Trác Hành có vòng tay Hỗn Độn Hà thì hỏng chuyện.

Cho dù Mạc Vô Kỵ rất muốn đưa tin cho Lam Tiểu Bố ngay lập tức, nhưng mà hắn vẫn kiềm nén cái xúc động này lại, phát tin tức từ nơi này ra, có lẽ vừa phát xong thì ngay sau đó sẽ bị người ta nắm bắt được khí thế đạo vận.

Mạc Vô Kỵ dùng tốc độ nhanh nhất tìm được một cái thương lâu bên trong Hư Thị Hỗn Độn Hà, sau đó mua một vài cách tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, quan trọng nhất là giới thiệu về vũ trụ mênh mông này, sau đó vội vàng rời khỏi Hư Thị Hỗn Độn Hà. Hắn lo lắng sẽ xảy ra vấn đề, cho nên cố ý không hỏi đến vị trí của Thiên Trụ Không.

Vừa rời khỏi Hư Thị, Mạc Vô Kỵ đã định truyền một đạo tin tức cho Lam Tiểu Bố, chỉ là khi định gửi tin tức ra ngoài, hắn đột nhiên dừng

lại.

Trác Hành đã sinh tồn trên Hỗn Độn Hà nhiều năm như vậy, nếu như loại vật như vòng tay Hỗn Độn Hà này cũng có thể xem nhẹ, vậy thì chỉ sợ hắn ta đã sớm vẫn lạc ở Hỗn Độn Hà rồi? Trác Hành chỉ là tương đối lương thiện, chứ không phải là ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ ở tại chỗ bố trí mấy đạo trận văn phát động, sau đó lập tức xông vào sâu trong Hỗn Độn Hà, rồi tiến vào Phàm Nhân giới của mình.

Vừa vào trong Phàm Nhân giới, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được trên người hắn đã bị hạ ấn ký.

TRong lòng hắn âm thầm chấn kinh, với trình độ cảnh giác của hắn, ở Hư Thị Hỗn Độn Hà bị người ta hạ ấn ký, hắn lại không biết. Có thể tưởng tượng được, nếu như hắn thật sự phát tin tức cho bọn người Lam Tiểu Bố, vậy thì vị trí của bọn hắn sẽ bị lộ ra. Mông Mỗ Đại Diễn thật đáng sợ, đúng là không phải chỉ nói suông.

Đây là hắn, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ bị hạ ấn ký cả vạn lần cũng không cảm nhận được. Hắn tu luyện chính là Phàm Nhân Đạo, lại có cả Trữ Thần Lạc, bất cứ thứ gì không ổn hắn đều sẽ cảm nhận được. Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại không cảm nhận được có người hạ ấn ký thần niệm, cái này đáng sợ đến mức nào?

Mạc Vô Kỵ lập tức nghĩ đến nữ tu kia, người hạ ấn ký cho hắn chính là nữ tu kia. Nhưng mà hắn lập tức nhận ra chắc hẳn không phải là nữ tu kia, nếu như nữ tu kia ở trước mặt hắn mà hạ ấn ký, hắn tuyệt đối có thể cảm nhận được. Nữ tu kia thật sự muốn tìm hắn cùng tổ đội, chứ không phải người của Mông Mỗ Đại Diễn.

Sau khi kiểm tra lại một lần nữa, Mạc Vô Kỵ cảm thấy bản thân không còn vấn đề gì nữa, lúc này mới hủy ấn ký đi, sau đó đổi một vị trí khác bỏ chạy.

Thậm chí hắn không dám nghĩ đến chuyện đặt cái ấn ký kia trên người con rối khác, sau đó dẫn người hạ ấn ký trên người hắn đến. Bởi vì hắn đã cảm nhận được, trận văn của mình đã bị người ta chạm vào, thực lực của tu sĩ chạm vào trận văn này rất mạnh, ít nhất là cùng cấp độ với chấp pháp áo vàng kia. Bây giờ hắn chưa cần thiết phải biết hành tung của đối phương, bởi vì hắn đã biết đối phương là người của Mông Mỗ Đại Diễn.

…

Vững tin trên người mình đã không còn ấn ký, lúc này Mạc Vô Kỵ mới phát một đạo tin tức cho Lam Tiểu Bố, sau khi hẹn được địa phương, đợi còn chưa đến nửa nén hương, Thất Giới Thạch đã xuất hiện ở chỗ Mạc Vô Kỵ.

Nhìn thấy Thất Giới Thạch bình yên vô sự, Mạc Vô Kỵ thở phào một hơi, cũng đoán được chắc hẳn mình đã bị tính kế, cũng may kinh nghiệm hắn nhiều, kịp thời ngăn trở loại tính toán này.

Hắn bị tính kế không phải là do nữ tu kia, mà là bất cứ tu sĩ nào tiến đến Hư Thị Hỗn Độn Hà đều sẽ bị tính kế.

Thứ nhất nếu như biết Đại Diễn giới, nhất định sẽ biểu hiện ra kinh ngạc và khát vọng, nếu như không biết Đại Diễn giới, vậy thì biểu hiện nhất định sẽ mờ mịt. Biểu hiện của mỗi người, có lẽ đều đang bị giám sát. Hắn phản ứng kịp thời, biểu hiện ra là vô cùng kinh ngạc và khát vọng. Cho dù là như vậy, hắn vẫn bị người theo dõi. Lý do theo dõi hắn chỉ có một, đó chính là vì hắn nói vòng tay Hỗn Độn Hà của mình đã bị mất, mà trên thực tế hắn lại không đi mua vòng tay Hỗn Độn Hà bổ sung.

“Trác Hành, ngươi có vòng tay Hỗn Độn Hà không?” Mạc Vô Kỵ nhảy lên Thất Giới Thạch, chuyện thứ nhất chính là hỏi thăm Trác Hành chuyện liên quan đến vòng tay Hỗn Độn Hà. Trừ cái đó ra, còn chuyện của Đại Diễn giới.

Chương 2211 - Chấp pháp áo lam.

Nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, Trác Hành cười khổ nói, “Loại vật như vòng tay Hỗn Độn Hà này, chín phần chín người đều có, nhưng mà ta không có.”

“Vì sao?” Mạc Vô Kỵ thở phào một hơi, Trác Hành quả nhiên không có vòng tay, cho nên khi hắn đến Hư Thị Hỗn Độn Hà cũng quên nhắc nhở hắn.

Trác Hành tự giễu cười cười, “Ta đến từ một nơi xa xôi hẻo lánh mà chính mình cũng không biết, vô tình lọt đến Hỗn Độn Hà, trong quá trình này còn đến Hạo Uyên vũ trụ một lần. Ở Hỗn Độn Hà mua một cái vòng tay thì cũng được, nhưng mà vòng tay muốn nhận được tin tức thì phải đóng tiền. Nếu như ngươi cảm thấy vòng tay nhận tin tức hữu dụng, vậy thì người có thể lựa chọn xem, chỉ xem thôi cũng cần đạo tinh. Trừ những cái này ra, tu sĩ có được vòng tay, hàng năm còn phải giao nộp một lượng đạo tinh nhất định. Nếu như trước đó không phải ngươi và Lam đạo hữu cho ta một ít đạo tinh, số đạo tinh trên người ta cộng lại cũng chỉ có mười viên, còn là đạo tinh hạ phẩm.”

Mạc Vô Kỵ dại ra, hắn không ngờ Trác Hành là một gia hỏa lăn lộn ở Hỗn Độn Hà nhiều năm như vậy, lại nghèo đến rớt mùng tơi. Rốt cuộc thì gia hỏa này chứng đạo Diễn Giới như thế nào vậy?

“Thế ngươi có biết Đại Diễn giới không?” Mạc Vô Kỵ hỏi một lần nữa.

Trác Hành gật đầu, “Đã từng nghe nói đến, nghe nói Đại Diễn giới mới thật sự là nơi tốt, nghe nói Mông Mỗ Đại Diễn phát nguyên từ Đại Diễn giới. Tạo Hóa Thánh Nhân ở Mông Mỗ Đại Diễn, có bảy phần trở lên đều đến từ Đại Diễn giới, không chỉ như vậy, cường giả bước đại đạo thứ tư của Mông Mỗ Đại Diễn cũng là ở Đại Diễn giới chứng bước đại đạo thứ tư. Còn phần lớn đạo mạch ở Hạo Uyên vũ trụ, đều đến từ Đại Diễn giới. Cho nên tại Hạo Uyên vũ trụ, địa vị của Đại Diễn giới là cao cấp nhất.”

Nghe thấy vậy, cho dù là Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều hít một hơi thật sâu.

Đừng nói là người khác, nghe thấy Trác Hành giới thiệu, bọn hắn cũng khát vọng đến Đại Diễn giới. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tốn bao nhiêu công sức, trải qua bao nhiêu gian khổ, mới ở Táng Đạo đại nguyên chứng đạo Sáng Đạo cảnh. TRước mặc kệ cái Sáng Đạo cảnh mà bọn hắn chứng có bị tên trong Táng Đạo đại nguyên kia ảnh hưởng hay không, chỉ dựa vào chuyện Táng Đạo đại nguyên là vũ trụ cấp thấp, quy tắc thiên địa nhất định không cao bằng Hạo Uyên vũ trụ.

Bây giờ cho dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố, đều muốn chứng đạo Diễn Giới cảnh, sau đó bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đối với bọn hắn mà nói, Đại Diễn giới chính là đo ni đóng giày cho bọn hắn.

“KHi ta đến Hư Thị Hỗn Độn Hà, Hư Thị Hỗn Độn Hà đã ban bố tin tức, đó chính là chúng ta biết vị trí của Đại Diễn giới, hơn nữa còn sắp đến Đại Diễn giới. Cho nên bây giờ ở Hư Thị Hỗn Độn Hà có rất nhiều tu sĩ đang lập tổ đội, mượn chuyện đuổi giết chúng ta, nhưng thật ra đều chuẩn bị tiến đến Đại Diễn giới. Rất rõ ràng, tin tức này là có người cố ý thả ra, chắc là muốn lợi dụng chúng ta, chỉ là mục đích của bọn hắn là gì, ta vẫn chưa rõ ràng lắm.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Nói thế thì cái tin tức Đại Diễn giới bị thả ra này nhất định không hề liên quan đến Mông Mỗ Đại Diễn.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, Mông Mỗ Đại Diễn phát nguyên từ Đại Diễn giới, rõ ràng Mông Mỗ Đại Diễn phải biết vị trí của Đại Diễn giới. Rất nhiều người muốn gia nhập Mông Mỗ Đại Diễn, chính là vì muốn đến Đại Diễn giới. Bây giờ tin tức Đại Diễn giới thả ra ngoài, còn nói mấy người bọn hắn biết, cho thấy rõ người thả ra tin tức này không phải từ Mông Mỗ Đại Diễn.

“Ta ở Hư Thị Hỗn Độn Hà có mua một ít ngọc giản, ta vẫn còn chưa xem. Nhưng mà chuyện vòng tay Hỗn Độn Hà kia đã nhắc nhở ta, những cái ngọc giản này ta tạm thời không lấy ra. Tiểu Bố, ngươi khống chế Thất Giới Thạch độn hành ở sâu trong Hỗn Độn Hà, ta đi nghiên cứu những ngọc giản này một chút.” Mạc Vô Kỵ nói xong thì trực tiếp tiến vào Phàm Nhân Giới của mình.

Cho dù đối phương là cường giả bước đại đạo thứ tư, cũng đừng hòng biết chuyện Phàm Nhân giới của hắn. Cho dù đồ vật hắn mua được có ấn ký thần niệm, chỉ cần hắn vào trong Phàm Nhân giới, vậy thì không sao cả.

Mạc Vô Kỵ tiến vào Phàm Nhân giới, Lam Tiểu Bố lập tức khống chế Thất Giới Thạch xông vào sâu trong Hỗn Độn Hà, mặc dù thực lực của hắn không thể nào lặn Thất Giới Thạch đến đáy sông, nhưng mà càng đi xuống, khả năng bị phát hiện sẽ càng nhỏ.

…

Mông Mỗ Đại Diễn là thế lực đệ nhất ở Hạo Uyên vũ trụ, theo lý mà nói ở Hư Thị Hỗn Độn Hà phải có đạo tràng mới đúng, nhưng mà hết lần này đến lần khác, ở bên trong Hư Thị Hỗn Độn Hà lại không có đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn.

Lúc này một nam tử tóc đỏ tiến vào Hư Thị Hỗn Độn Hà, tất cả tu sĩ nhìn thấy nam tử tóc đỏ này đều nhanh chóng khom người thi lễ, sau đó tránh ra thật xa.

Có lẽ rất nhiều người không biết nam tử áo đỏ này, nhưng mà nhìn trên người hắn ta mặc thánh bào màu lam, trên ống tay áo thêu đầu lâu vặn vẹo, đã biết hắn ta chính là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn.

Cho dù nguyên nhân là gì, ở Hư Thị Hỗn Độn Hà không có đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng người Mông Mỗ Đại Diễn tiến vào Hư Thị Hỗn Độn Hà không hề có chút trở ngại nào cả, thậm chí bọn hắn còn không cần phải bỏ ra đạo tinh.

Nam tử tóc đỏ này tiến vào Hư Thị, đi thẳng đến tức lâu lớn nhất của Hư Thị Hỗn Độn Hà Hà Thạch tức lâu.

Chương 2212 - Chấp pháp áo lam. (2)

Trong điện nghị sự ở tầng cao nhất của Hà Thạch tức lâu, sớm đã có năm người chờ đợi, cho dù ghế ở nơi này còn rất nhiều, nhưng mà năm người này không có một người nào ngồi xuống. Bởi vì bọn hắn biết bọn hắn đang chờ người nào, chấp pháp áo lam Mông Mỗ Đại Diễn, Kim Dặc.

Nghe đồn ở Mông Mỗ Đại Diễn có ba cường giả bước vào bước đại đạo thứ tư, nhưng thật ra có một người vào bước thứ tư và hai người là ngụy bước thứ tư. Cái gọi là ngụy bước thứ tư chính là thời điểm chứng bước đại đạo thứ tư bị thất bại, hoặc còn chưa hoàn toàn chứng bước đại đạo thứ tư, nhưng thực lực lại mạnh hơn xa Tạo Hóa Thánh Nhân. Loại người này được gọi là ngụy bước thứ tư.

Ngụy bước thứ tư có một đặc điểm, đó chính là vĩnh viễn cũng không thể bước vào bước đại đạo thứ tư chân chính, chứ đừng nói là bước thứ năm.

Có lẽ đối với ngụy bước thứ tư mà nói, đó chính là tin tức đau đớn.

Nếu như nói đến toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ cũng chỉ có hai ba người bước vào bước đại đạo thứ tư, thì sẽ biết được địa vị của ngụy bước thứ tư cao như thế nào, hơn nữa có bao nhiêu người muốn trở thành ngụy bước thứ tư này.

Nam tử tóc đỏ này chính là chấp pháp áo lam Kim Dặc, hắn ta đi vào điện nghị sự của Hà Thạch tức lâu, năm người đều khom người thi lễ, đồng thanh nói, “Bái kiến Thanh Pháp Thánh Tôn.”

Nam tử tóc đỏ gật đầu, đi lên vị trí cao nhát ngồi xuống rồi nói, “Tất cả mọi người ngồi xuống đi.”

Lúc này, những người còn lại mới dám ngồi xuống.

“Từ khi Mông Mỗ Đại Diễn ta xuất hiện cho đến nay, chưa bao giờ có loại sỉ nhục như hôm nay. Một chấp pháp áo bào vàng vẫn lạc, đây quả thật không thể xem là sỉ nhục. Nếu như chuyện này mà chúng ta không thể nhanh chóng bắt được hung thủ, Mông Mỗ Đại Diễn ta cũng không cần thiết tiếp tục tung hoành trong vũ trụ này nữa.” Giọng điệu Kim Dặc rất nặng nề, đạo tắc trên mặt tản ra sát phạt nồng đậm.

Năm người ngồi ở phía dưới, đều kính cẩn nghe, lúc này không có người nào dám nhiều lời.

“Hỗ Xuyên, ngươi điều tra tình huống như thế nào?” ÁNh mắt Kim Dặc nhìn về phía một nam tử mặc áo bào vàng, đây là một tên chấp pháp áo bào vàng ở Mông Mỗ Đại Diễn.

Dáng người Hỗ Xuyên không cao, tướng mạo bình thường, hai mắt cực nhỏ, đừng thấy đây chỉ là một cháp pháp áo bào vàng, nhưng ở trong Mông Mỗ Đại Diễn, địa vị của hắn ta lại không thấp, bởi vì khứu giác của hắn ta rất mạnh.

Nghe thấy Kim Dặc hỏi, Hỗ Xuyên nhanh chóng đứng lên, đầu tiên là cúi người hành lễ, sau đó nói, “Nếu như ta đoán không sai, trong nhóm người kia chắc hẳn có một người đã đến Hư Thị Hỗn Độn Hà.”

“Ồ, người đâu?” Hai mắt Kim Dặc sáng lên, hắn ta biết người mà Hỗ Xuyên để mắt đến, cơ bản đều không thể chạy thoát, cho dù đối phương có là Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng không chạy được.

Hổ Xuyên lại xấu hổ nói, “Ta bất tài, đã để đối phương chạy thoát.”

“Có người lại có thể chạy thoát khỏi tay ngươi?” TRong giọng nói của Kim Dặc có chút khó hiểu, chẳng những Kim Dặc, những người còn lại sau khi nghe thấy, cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Người bị Hỗ Xuyên để mắt đến, còn có thể chạy được?

Hỗ Xuyên gật đầu, “Đúng vậy, người này vô cùng quỷ dị, ta chỉ dựa vào trực giác cảm thấy hắn vô cùng khả nghi. Sau khi hắn rời khỏi Hư Thị Hỗn Độn Hà, ta lập tức theo dõi. Nhưng kết quả lại không theo dõi được, ấn ký thần niệm ta để lại trên người hắn cũng biến mất.”

Sắc mặt Kim Dặc lại càng thêm nghiêm trọng, có thể chạy thoát khỏi sự theo dõi của Hỗ Xuyên, còn gỡ bỏ ấn ký thần niệm của Hỗ Xuyên, nếu mà đơn giản thì đó là chuyện lạ.

Hỗ Xuyên đáp một tiếng, “Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy hắn, đã cảm thấy hắn không hợp với Hư Thị Hỗn Độn Hà. Sau đó có một nữ tu đến tìm hắn tổ đội, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt.”

“Sau đó thế nào?” Kim Dặc hỏi.

Hỗ Xuyên đáp, “Ta theo dõi hắn tiến vào Hư Thị Hỗn Độn Hà, phát hiện hắn chỉ vì mua sắm một chút biện pháp tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, còn một cái ngọc giản giới thiệu. Mãi đến sau khi hắn rời đi, ta mới xác định hắn là người ta muốn tìm. Hắn nói với nữ tu muốn tổ đội với hắn rằng, hắn muốn đi mua lại một cái vòng tay Hỗn Độn Hà, nhưng hắn cũng không mua vòng tay Hỗn Độn Hà, ta cảm thấy hắn thậm chí còn chưa từng nghe nói đến vòng tay Hỗn Độn Hà.”

“Cụ thể thì ngươi để mất dấu hắn như thế nào?” Kim Dặc tiếp tục hỏi thăm.

“Tu sĩ này độn hành không để lại một chút dấu vết nào cả, toàn bộ hành trình ta đều không cảm nhận được thần niệm của hắn, nhưng hết lần này đến lần khác ta lại có cảm giác đã bị hắn nhìn ra. Sau khi hắn rời khỏi Hư Thị Hỗn Độn Hà thì lập tức phát hiện ấn ký ta hạ, hắn bỏ đi ấn ký rồi bỏ chạy, ta hoàn toàn không thể cảm nhận được gì.” Trong giọng nói của Hỗ Xuyên có chút xấu hổ, loại chuyện này, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp được.

Chương 2213 - Lựa chọn hướng đi.

“Ngươi có hạ ấn ký lên người nữ tu muốn tổ đội với hắn không?” Kim Dặc khẽ nhíu mày.

Hỗ Xuyên nhanh chóng trả lời, “Đã làm, nhưng mà ta đoán người này vô cùng khôn khéo, sẽ không đi tìm nữ tu kia nữa. Để lại ấn ký, chỉ là vì đề phòng lỡ như thôi.”

Kim Dặc từ chối cho ý kiến, qua một hồi lâu hắn ta mới nói tiếp, “Người thả tin tức mấy người kia biết Đại Diễn giới là ai?”

Một nữ tử đứng lên, nàng khom người thi lễ với Kim Dặc rồi nói, “Chỉ mới bắt đầu, vẫn còn chưa có tin tức xác thực.”

Sắc mặt Kim Dặc lạnh đi, “Có thể gửi tin tức qua vòng tay Hỗn Độn Hà, còn có thể là ai? Thế mà ngươi còn không có tin tức xác thực?”

Nữ tử vội vàng nói, “Có thể gửi tin tức trong vòng tay Hỗn Độn Hà là Thánh Minh Hỗn Độn Hà, minh chủ của Thánh Minh Hỗn Độn Hà không có mặt, mọi chuyện trong Thánh Minh Hỗn Độn Hà đều do Tam minh chủ quản lý. Tam minh chủ đã đưa quyền hạn gửi tin tức này cho phó thành chủ Cuồng Di của Hư Thị Hỗn Độn Hà, nói cách khác, bây giờ ở Hư Thị Hỗn Độn Hà, trừ thành chủ Hư Thị Hỗn Độn Hà cũng là Tam minh chủ của Thánh Minh Hỗn Độn Hà, chỉ có phó thành chủ Cuồng Di có thể gửi tin tức đến tất cả vòng tay Hỗn Độn Hà.

Nhưng mà căn cứ vào tin tức trước đây không lâu lấy được, Tam minh chủ Thánh Minh Hỗn Độn Hà và cũng là thành chủ của Hư Thị Hỗn Độn Hà đã mất tích, phó thành chủ Cuồng Di bị người chém giết ở phủ thành chủ. Tin tức Đại Diễn giới bị gửi ra ngoài, chắc là chuyện sau khi Cuồng Di bị người chém giết.”

Đám người im lặng, Kim Dặc nhíu chặt lông mày.

Thực lực của Hư Thị Hỗn Độn Hà, thật ra cũng không yếu hơn Mông Mỗ Đại Diễn bao nhiêu. Bởi vì Hư Thị Hỗn Độn Hà là do Thánh Minh Hỗn Độn Hà sáng lập, Thánh Minh Hỗn Độn Hà có một vị minh chủ, hai tên phó minh chủ. TRong đó nghe nói minh chủ Tinh Dịch chính là cường giả bước đại đạo thứ tư.

Phải biết rằng ở toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ, bước đại đạo thứ tư chỉ có hai hoặc ba người. Nói hai người, một chính là người sáng lập nên Mông Mỗ Đại Diễn, còn một người nữa là Tinh Dịch, người thành lập Thánh Minh Hỗn Độn Hà. Nếu không thì Hư Thị Hỗn Độn Hà có tư cách gì mà không để cho Mông Mỗ Đại Diễn thành lập đạo tràng?

Nhưng sau khi Tinh Dịch sáng lập nên Thánh Minh Hỗn Độn Hà và Hư Thị Hỗn Độn Hà thì lập tức mất tích, người quản lý Hư Thị Hỗn Độn Hà, lại là hai phó minh chủ của Thánh Minh, hai phó minh chủ này cũng không hề đơn giản, một người có thực lực tương đương với chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn, một người có thực lực tương đương với chấp pháp áo lục cao cấp nhất ở Mông Mỗ Đại Diễn, chính là loại nhân vật như Phương Vũ..

Thực lực tương đương với chấp pháp áo lam chính là minh chủ thứ hai, thực lực yếu nhất chính là minh chủ thứ ba, đồng thời kiêm nhiệm chức thành chủ Hư Thị Hỗn Độn Hà.

Loại tổ chức cường hãn như Hư Thị Hỗn Độn Hà, vậy mà phó thành chủ bị người ta giết chết, hơn nữa thành chủ cũng chính là minh chủ thứ ba cũng biến mất, có thể thấy được thực lực của gia hỏa làm ra chuyện này mạnh đến mức nào.

“Nhóm người kia thật sự biết đến Đại Diễn giới sao?” Kim Dặc cảm thấy chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy, chuyện này không chỉ nhằm vào Thánh Minh Hư Thị Hỗn Độn Hà, mà còn nhằm vào Mông Mỗ Đại Diễn bọn hắn.

Nữ tử hơi do dự một chút rồi nói, “Cho đến trước mắt, chúng ta còn chưa có được tin tức cụ thể về vấn đề này, nhưng mà suy nghĩ của ta là, không có lửa thì làm sao có khói. CHo dù đối phương muốn tính kế chúng ta, vậy thì cũng phải có chút tin tức xác thực, nếu không thì nhiều tu sĩ như vậy cũng không phải kẻ ngớ ngẩn.”

“Hỗ Xuyên, ngươi nhanh chóng tra xem bọn gia hỏa kia có thể đi đâu?” Kim Dặc chuyển sang hỏi Hỗ Xuyên.

Hỗ Xuyên do dự một chút rồi nói, “Theo lẽ thường mà nói, bọn hắn chắc hẳn sẽ đến Bách Linh vũ trụ, bởi vì Bách Linh vũ trụ vô cùng mênh mông, lại là vũ trụ trung đẳng không có cường giả khống chế, thích hợp để tán tu chứng đạo và ẩn mình. Thế nhưng ta có một loại dự cảm, bọn hắn sẽ không đến Bách Linh vũ trụ, mà là đến Lạc Thánh Thụ. Ta đến xem Lạc Thánh Thụ một chút, lại cảm thấy bọn hắn sẽ không thể nào đến đó, cái này có chút mâu thuẫn…”

Kim Dặc nhìn chằm chằm Hỗ Xuyên nói, “Ngươi đã sai lầm một lần, cho nên bây giờ mới cảm thấy hoài nghi chính mình, đây là chuyện kiêng kỵ đối với đại đạo nhất. Cứ dựa theo dự cảm của ngươi mà để ý, tám chín phần mười bọn hắn sẽ đến chỗ Lạc Thánh Thụ. Nếu như chuyện gì cũng bị ngươi đoán được, bọn hắn cũng không thể sống đến ngày hôm nay.”

“Vâng.” Hỗ Xuyên nhanh chóng lên tiếng.

Kim Dặc đột nhiên đứng lên, “Hỗ Xuyên, ngươi cứ dựa theo trực giác của mình mà tiếp tục tìm kiếm tin tức của những sâu kiến kia, ta cần lập tức quay về. Chuyện này không thể coi thường, Đại Diễn giới là căn cơ của Mông Mỗ Đại Diễn chúng ta, tuyệt đối không cho phép người ngoài nhúng tay vào.”

“Vâng, xin Thanh Pháp Thánh Tôn yên tâm, ta nhất định tiếp tục tìm kiếm tin tức của mấy người kia. Chỉ cần bọn hắn ở Hỗn Độn Hà, cho dù bọn hắn đi đến nơi nào, ta cũng sẽ tìm được bọn hắn.” Giọng điệu Hỗ Xuyên kiên quyết.

“ĐƯợc. Ta căn dặn ngươi thêm một câu, nhất định phải dựa vào trực giác đại đạo của mình, nếu không đại đạo của ngươi sẽ có đạo ngấn. Hơn nữa về sau, ngươi sẽ không còn tin tưởng bản thân mình nữa.” Sau khi Kim Dặc nói xong câu này, lại dặn dò Hỗ Xuyên một chút, rồi thân hình lóe lên, chớp mắt đã biến mất.

CHờ Kim Dặc biến mất rồi, lúc này một tên nam tử mới nhìn Hỗ Xuyên nói, “Hỗ chấp pháp, giọng điệu của ngươi có chút lớn rồi đó. Chỉ cần ở Hỗn Độn Hà thì ngươi có thể tìm được? Lỡ như người ta có bảo vật đỉnh cấp, có thể tiến sâu vào trong Hỗn Độn Hà, thậm chí đến đáy Hỗn Độn Hà, ngươi cũng có thể tìm được?”

Chương 2214 - Lựa chọn hướng đi. (2)

Hỗ Xuyên sửng sốt, lập tức từ tốn noi, “Vậy thì ngươi nói cho ta biết, bảo vật gì có thể lặn xuống đến đáy Hỗn Độn Hà?”

“Đại Diễn Đỉnh thì sao?” Nam tử bình tĩnh nói.

Hỗ Xuyên sững lại, lập tức cười nói, “Đại Diễn Đỉnh đang ở Đại Diễn giới, cho dù là Mông Mỗ Đại Diễn ta cũng không thể lấy được. Đây chính là bảo vật Khai Thiên, mấy sâu kiến kia dựa vào đâu mà có thể lấy được?”

“Còn Thất Giới Thạch thì sao?” Nam tử lại nói một lần nữa.

Hỗ Xuyên nghe đến Thất Giới Thạch, thân hình có chút cứng lại. Nhưng mà nam tử nói chuyện cũng không để ý đến Hỗ Xuyên, chỉ quay người rời khỏi đại điện nghị sự.

Những người còn lại đều đồng tình nhìn Hỗ Xuyên một chút, lần lượt rời khỏi đại điện nghị sự. Hỗ Xuyên có năng lực, hơn nữa cũng vô cùng khôn khéo, nhưng lần này thất thủ đã khiến hắn ta nhất thời mất đi phán đoán tỉnh táo. Dám đánh cược trước mặt Thanh Pháp Thánh Tôn, ha ha, một khi thất bại, vậy thì chẳng khác nào người chết.

Một mình Hỗ Xuyên đứng trong đại điện nghị sự xa hoa, sắc mặt biến đổi liên tục, lúc này mới hừ một tiếng, bước ra khỏi đại điện.

Hắn ta vẫn còn một tia hy vọng, đó chính là đã hạ ấn ký thần niệm trên ngọc giản mà Mạc Vô Kỵ mua, chỉ cần Mạc Vô Kỵ lấy ngọc giản ra, hắn ta có thể cảm ứng được vị trí của Mạc Vô Kỵ đầu tiên, vậy thì hắn ta cứ đến chỗ Lạc Thánh Thụ nhìn chằm chằm. Thanh Pháp Thánh Tôn nói rất đúng, nhất định phải tuân theo đại đạo, dùng đạo tâm của mình mà phán đoán.

…

Mạc Vô Kỵ vừa tiến vào Phàm Nhân giới, đã lấy mười mấy mảnh ngọc giản mà mình đã mua sắm ra. Quả nhiên, hắn phát hiện ra những mảnh ngọc giản này đều có ấn ký thần niệm, những ấn ký thần niệm này đều do người đã hạ ấn ký thần niệm trên người hắn làm ra.

TRong lòng Mạc Vô Kỵ âm thầm chấn động, thực lực của người này như thế nào thì hắn không biết, nhưng thủ đoạn hạ ấn ký thần niệm này, thật sự đáng sợ. Tuy rằng khi hắn đi mua sắm ngọc giản, người bên trong tức lâu rất nhiều, nhưng có thể hạ ấn ký thần niệm bên trên ngọc giản hắn mua mà không bị hắn phát hiện ra, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì..

Ở trong Phàm Nhân Giới của mình, Mạc Vô Kỵ cũng không có nhiều cố kỵ, hắn gỡ bỏ hết những ấn ký này ra, sau đó phong ấn trong Phàm Nhân giới. Lúc này mới mở từng cái ngọc giản ra xem xét.

KHi Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Hỗn Độn Thạch chính là đạo thạch tốt nhất để chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Hỗn Độn Thạch lại trân quý như vậy. Hỗn Độn Thạch đỉnh cấp chẳng những có thể dùng để cảm ngộ Tạo Hóa Thánh Nhân, còn có thể cảm ngộ được đại đạo đằng sau Tạo Hóa Thánh Nhân.

Hỗn Độn Thạch trừ dùng để cảm ngộ Tạo Hóa Thánh Nhân, còn có thể luyện chế pháp bảo, đạo đan, thậm chí sử dụng làm đạo tắc truyền tống. NHưng những cái này đều không bằng việc dùng Hỗn Độn Thạch để luyện chế trận kỳ, nếu như dùng Hỗn Độn Thạch để luyện chế trận kỳ, chỉ cần trình độ trận pháp đạt đến một mức nhất định, uy lực đại trận được bố trí ra sẽ tăng thêm một cấp độ.

Tần Thiên Thạch mà bọn hắn lấy được trên Tần Thiên Cổ Đạo, chắc hẳn là Hỗn Độn Thạch cấp thấp nhất. Vị lão tổ Tần gia kia có thể lấy được nhiều Hỗn Độn Thạch như vậy, cũng không phải hạng đơn giản.

Cảm thán một chút, Mạc Vô Kỵ lập tức lấy bản giới thiệu nơi này một chút. Mặc dù hắn mua rất nhiều ngọc giản, nhưng mà Mạc Vô Kỵ nhanh chóng tổng kết ra, những nơi quan trọng nhất ở nơi này chắc hẳn là Đại Thiên đầm lầy, Hỗn Độn Hà, Hư KHông Hàn NGọc Sơn, Bách Linh vũ trụ, Huyễn Khư, Lạc Thánh Thụ. Những nơi này cũng có rất nhiều tu sĩ muốn đi, cho nên chẳng những có giới thiệu tường tận, còn có các loại đạo vận phương vị.

Thiên Trụ Không cũng có giới thiệu, đây chẳng qua chỉ là nói thoáng qua, không có đạo vận phương vị, chỉ nói là đi qua Lạc Thánh Thụ chính là Thiên Trụ Không. Cũng may Lạc Thánh Thụ có đạo vận phương vị, chỉ là tên của nơi này có chút kỳ quái, Lạc Thánh Thụ. Ngọc giản giới thiệu cũng tương đối đơn giản, bởi vì người đến Lạc Thánh Thụ cũng không nhiều, chỉ nói Lạc Thánh Thụ là một gốc đại thụ Viễn Cổ mà thôi.

Cất ngọc giản đi, Mạc Vô Kỵ lại xuất hiện trên Thất Giới Thạch một lần nữa.

“Thế nào rồi?” Thấy Mạc Vô Kỵ xuất hiện, Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Mạc Vô Kỵ nói, “Thiên Trụ Không quả thật rất ít người, theo ngọc giản giới thiệu mà ta mua được, trừ một số rất ít tu sĩ không cần mạng ra, phần lớn tu sĩ sẽ không lựa chọn đến Thiên Trụ Không. Bởi vì sau khi tiến vào Thiên Trụ Không rồi, muốn quay lại đây sẽ cực kỳ khó khăn. Phần lớn tu sĩ , vừa tiến vào trong Thiên Trụ Không, sẽ vĩnh viễn bị lạc ở trong đó.”

“Đúng, mặc dù ta đã từng nghe nói đến Thiên Trụ Không, nhưng quả thật có rất ít người đến đó.” Trác Hành đáp.

“Từ ngọc giản mà ta mua được có nói, Thiên Trụ Không và Lạc Thánh Thụ ở cùng một phương vị, đi qua Lạc Thánh Thụ chính là Thiên Trụ Không. Đã như vậy, không bằng chúng ta đến Lạc Thánh Thụ trước?” Mạc Vô Kỵ nói.

“Mạc huynh, trước đó khi ngươi mua sắm ngọc giản bị người ta theo dõi, bọn hắn có khi nào sẽ đoán ra được chúng ta đến Lạc Thánh Thụ hay không?” Vết thương của Lôi Đình Thánh Nhân vẫn chưa khôi phục, hắn ta có chút sợ hãi nói một câu. Nếu như bị loại cường giả như chấp pháp áo lục kia chặn lại, cơ hội sống sót của bọn hắn chỉ sợ sẽ rất nhỏ.

Mạc Vô Kỵ mỉm cười, “Suy đoán của ta là bọn hắn không thể nào nghĩ ra chúng ta sẽ đến Thiên Trụ Không, nếu không đoán được chúng ta đi Thiên Trụ Không, vậy thì không thể đoán ra được chúng ta đến Lạc Thánh Thụ. Theo ta đoán, bọn hắn có lẽ sẽ đoán rằng chúng ta sẽ đi Bách Linh vũ trụ.”

Chương 2215 - Kẻ cản đại đạo ta, giết.

Lạc Thánh Thụ cách Hỗn Độn Hà cực xa, nhưng mà Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố đi dọc theo đáy Hỗn Độn Hà, tốc độ cực kỳ nhanh.

Đỗ Bố không nhịn được nói, “Dựa vào tốc độ này của chúng ta, cho dù người của Mông Mỗ Đại Diễn biết chúng ta đến Lạc Thánh Thụ, cũng chẳng thể nào nhanh bằng chúng ta được.”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Nếu như bọn hắn thật sự đoán được chúng ta đến Lạc Thánh Thụ, bọn hắn sẽ có nhiều biện pháp đến đó trước chúng ta, cho nên tốc độ của bọn hắn nhất định sẽ nhanh hơn chúng ta.”

Với loại tổ chức như Mông Mỗ Đại Diễn, nếu như ở những vùng giới vực nổi danh như vậy mà lại không có truyền tống trận, Mạc Vô Kỵ cũng không tin.

Tề Mạn Vi vẫn luôn im lặng đột nhiên nói ra, “Ta cảm thấy chúng ta vẫn nên đến Bách Linh vũ trụ, Bách Linh vũ trụ là vũ trụ trung đẳng, chúng ta đến đó đều có thể tăng thực lực của chúng ta lên. Cho dù có bị phát hiện, Bách Linh vũ trụ vô cùng mênh mông, bọn hắn cũng không thể bắt được chúng ta.”

Dường như bị lời nói của Tề Mạn Vi ảnh hưởng đến, Mạc Vô Kỵ nhíu mày bắt đầu trầm tư. Tên chấp pháp áo bào vàng kia có thể hạ ấn ký trên người hắn, hơn nữa có thể từ Hư Thị Hỗn Độn Hà đuổi đến Hỗn Độn Hà, tuyệt đối không phải là vì mình tiết lộ tung tích, cũng không phải thần thông của đối phương bao quát đến mức đáng sợ…

Còn một khả năng nữa, đó chính là đối phương có trực giác bén nhạy không thể nào sánh nổi. Cũng giống như chính hắn, mỗi lần đối mặt với sinh tử, đều có một loại cảm ứng đại đạo. Nếu như đối phương cảm thấy bọn hắn có thể sẽ đến Hư Thị Hỗn Độn Hà, sớm đã ở đó chờ đợi, vậy cũng không phải là không có khả năng.

Nếu không thì tu sĩ tầm thường muốn hạ ấn ký trên người Mạc Vô Kỵ hắn, không phải là chuyện dễ dàng.

Mạc Vô Kỵ nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy mình lựa chọn đến Lạc Thánh Thụ có phải là chính xác hay không. Có một câu nói rằng dưới chân đèn thì tối, khi người khác đều không nghĩ rằng bọn hắn đến Bách Linh vũ trụ, bọn hắn lại đến Bách Linh vũ trụ, vậy thì sẽ như thế nào?

Mạc Vô Kỵ vừa nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố đã mở miệng nói, “Vô Kỳ, vừa rồi thần niệm của ta quét thấy có rất nhiều tu sĩ đều tiến về một hướng, hơn nữa những người này đều đi thành từng đội, nhiều đội ngũ có đến mười, hai mươi ngươi, ít thì cũng năm sáu người. Có phải bọn họ đến Đại Diễn giới mà ngươi nói lúc trước?”

“Đúng vậy, chỉ là những người này theo dõi chúng ta để đến Đại Diễn giới, nhưng mà chúng ta hoàn toàn không biết vị trí của Đại Diễn giới.” Mạc Vô Kỵ nói xong câu đố, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu như bọn hắn cũng đến Đại Diễn giới thì sao?

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng rồi nói, “Vô Kỵ, chúng ta đi đến Đại Diễn giới đi, ngươi nghĩ thế nào?”

Thấy Lam Tiểu Bố và mình đều nghĩ giống nhau, Mạc Vô Kỵ đang định đồng ý, đã nghe thấy Trác Hành nói, “Ngàn vạn lần không thể đến Đại Diễn giới, Mông Mỗ Đại Diễn nhất định có người đi theo những người này đến Đại Diễn giới, chúng ta đến Đại Diễn giới, tương đương với việc xuất hiện trước mặt bọn hắn. Không nói đến chuyện những người này có thể tìm đến Đại Diễn giới hay không, cho dù tìm được Đại Diễn giới, đến lúc đó cũng sẽ xảy ra đại chiến kinh thiên. Người Mông Mỗ Đại Diễn, đối với Đại Diễn giới vô cùng nghiêm ngặt, sao có thể cho phép người khác tiến vào Đại Diễn giới?”

“KHông, tất cả chúng ta nên đến Đại Diễn giới.” Mạc Vô Kỵ không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố nói theo, “Đúng, đến Đại Diễn giới. Mọi người không có thủ đoạn dịch hình, chúng ta khắc họa một cái thủ đoạn dịch hình cho mọi người.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố khắc họa ra mấy phần thần thông Dịch HÌnh, cho dù là Thiên Cương Biến hay ĐỊa Sát Biến, đều là từ vũ trụ Đại Hoang truyền đến. Cho dù vũ trụ Đại Hoang là vũ trụ cấp thấp, nhưng mà thần thông thì không phân chia cao thấp.

Ở nơi này, chắc hẳn cũng có thủ đoạn dịch hình cùng loại với thần thông Thiên Cương và ĐỊa Sát, nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán với tu sĩ ở tầng chót như Trác Hành, hẳn là sẽ khó tiếp xúc đến.

Đừng nói là nơi này, cho dù là vũ trụ Đại Hoang, có thể tiếp xúc với thần thông Dịch HÌnh, đều là đệ tử Thánh Nhân, hoặc là người có quan hệ với đệ tử Thánh Nhân.

…

Một ngày sau, trên không Hỗn Độn Hà lại có thêm một đội tu sĩ, nhưng mà trong đông đảo đội ngũ tu sĩ tìm kiếm Đại Diễn giới, một đội tu sĩ này cũng chẳng có gì đặc biệt. Bọn hắn có tất cả là bảy người, không phải nhiều nhất, cũng không phải ít nhất.

Đông đảo đội ngũ cũng không phải không qua lại với nhau, mọi người đều cùng nhau trò chuyện trên đường đi. ĐỘi ngũ của Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng thành lập quan hệ liên minh với một tiểu đội trong đó.

Tiểu đội này có đội trưởng là Cung Đàm, nhân số tiểu đội là sáu người, Cùng Đàm tương đối nói nhiều, tu vi cũng không thấp, thực lực Diễn Giới cảnh.

Từ trong miệng Cung Đàm, bọn người Lam Tiểu Bố biết được rất nhiều chuyện liên quan đến lần mọi người tiến đến Đại Diễn giới này. TRừ trò chuyện về Đại Diễn giới, mọi người còn tâm sự tâm đắc về tu luyện. Về sau đám người phát hiện, sau khi thảo luận nghiên cứu về tu luyện, có ích rất lớn đối với đại đạo của mình

Chương 2216 - Kẻ cản đại đạo ta, giết. (2)

Hai tiểu đội dứt khoát song hành phi thuyền cùng với nhau, dù sao mọi người đều có cùng tốc độ, trước khi chưa tìm được Đại Diễn giới, tốc độ nhanh hay chậm cũng như nhau thôi.

Cứ như vậy, đi theo những tổ đội này khoảng nửa tháng, Lam Tiểu Bố có chút khó nhịn, hắn lại lôi chủ đề quay về chuyện tìm kiếm Đại Diễn giới, “Cung huynh, chúng ta cứ đi theo đội ngũ khác như thế này, rốt cuộc là ai đang dẫn đường vậy?”

Cung Đàm cười he he, “ĐƯơng nhiên là mấy người giết chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn rồi, mấy người kia đi rất nhanh. TRong chúng ta có người có thể lén lút theo dõi mấy người kia, cho nên chúng ta chỉ cần đi theo đám người này, sẽ không có sai sót gì đâu.”

Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy buồn cười, hắn đang ở ngay chỗ này, sao lại thành đi ở đằng trước rồi? Đừng nói là Đại Diễn giới ở đâu, ngay cả cái tên Đại Diễn giới, sau khi Mạc Vô Kỵ quay về nói ra thì hắn mới biết.

“Chắc hẳn vẫn còn rất xa, nhưng mà mọi người phải chú ý, chờ đến khi đến gần Đại Diễn giới rồi, tốc độ nhất định sẽ tăng lên. Lúc đó, chúng ta chỉ cần xông lên phía trước là được rồi, càng tiến đến Đại Diễn giới sớm, nhất định sẽ càng tốt.” Có một nữ tu trong đội ngũ của Cung Đàm không nhịn được xen vào một câu.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều biết có người đang lợi dụng bọn hắn, dẫn dắt những tu sĩ khát vọng đến Đại Diễn giới đến cùng một chỗ. Còn dẫn đến chỗ nào, để làm gì, bọn hắn đều không biết rõ.

“VÔ Kỵ, ngươi cảm thấy người này muốn làm gì? CHúng ta không thể cứ tiếp tục như thế này được chứ?” Lam Tiểu Bố không nhịn được truyền âm hỏi Mạc Vô Kỵ một câu.

“Ta cảm thấy phương hướng này có lẽ thật sự là Đại Diễn giới.” Mạc Vô Kỵ truyền âm nói.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Có phải là người đối đấu với Mông Mỗ Đại Diễn? Bọn hắn tìm được Đại Diễn giới, sau đó phát hiện không thể nào đột phá được bình chướng của Đại Diễn giới, cho nên dứt khoát dẫn dụ càng nhiều người đến Đại Diễn giới làm pháo hôi?”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Theo phán đoán bình thường, chắc hẳn là như vậy. Nhưng mà có thể đối kháng với Mông Mỗ Đại Diễn, chắc hẳn cũng không phải hạng người tầm thường.”.”

KHi hai người đang nói chuyện, từ nơi xa đột nhiên có tiếng quát lớn, sau đó xảy ra dao động đạo vận kich liệt, bên trong dao động này còn ẩn chứa một tia khí thế sát phạt.

Có người đang đánh nhau? Lam Tiểu Bố khó hiểu nói, “Tất cả mọi người đều đi đến Đại Diễn giới vấn đạo, ngay cả Đại Diễn giới còn chưa tìm ra, sao lại đánh nhau như vậy?”

Sắc mặt Cung Đàm hơi đổi một chút, lập tức nói, “Ta vừa nhận được tin tức, là người của Mông Mỗ Đại Diễn ngăn cản ở phía trước, nói trong đám người chúng ta có thể có xen lẫn người giết chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, bọn hắn muốn kiểm tra một lượt.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hiểu ra, đây tuyệt đối là do Mông Mỗ Đại Diễn đang lấy cớ. Hắn và Mạc Vô Kỵ đến Đại Diễn giới, chỉ là nhất thời nảy lòng tham. Nếu như ngay cả chuyện này Mông Mỗ Đại Diễn cũng biết, vậy thì cái Mông Mỗ Đại Diễn kia không đến mức cho đến bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy vị trí của bọn hắn.

Mạc Vô Kỵ cười he he, “Mông Mỗ Đại Diễn rất trâu sao? Đây chẳng qua là ở Hạo Uyên vũ trụ. Nơi này là Hỗn Độn Hà, là địa bàn của Thánh Minh Hỗn Độn Hà. Chúng ta cũng chỉ đến Đại Diễn giới mà thôi, bọn hắn dựa vào gì mà ngăn chặn đại đạo của chúng ta? Đi, ta cũng không tin, càng muốn đi xem một chút, bọn hắn dựa vào cái gì mà chặn đường chúng ta, đồng thời còn muốn kiểm tra một lượt? Chẳng lẽ bọn hắn là chủ nhân của vũ trụ này sao?”

“Đúng, chuyện này cũng quá ngang ngược rồi.” Bởi vì giọng nói oán giận của Mạc Vô Kỵ rất lớn, cho nên rất nhiều người nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, lập tức có người tán thành lời Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ giống như được cổ vũ, càng nhanh chóng tăng nhanh tốc độ phi thuyền, xông về phía trước.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kích phát phi thuyền lên trước, Cung Đàm cũng tăng nhanh tốc độ đi cùng, những người còn lại cũng lần lượt đuổi theo.

Phi thuyền dừng lại, ở trước mắt bọn họ là một đại trận ngăn cản. Một đám chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn đang đứng trước đại trận ngăn cản này, trong đó số chấp pháp áo bào vàng là hơn mười người, chấp pháp áo lục cũng có ba người.

ĐÔng đảo tiểu đội tiến về Đại Diễn giới đều bị chặn lại ở chỗ này, trong đó trên một chiếc phi thuyền còn có vết máu, không biết là người Mông Mỗ Đại Diễn giết người hay là có người bị thương.

“Tên tuổi của Mông Mỗ Đại Diễn ngươi chúng ta đều biết, nhưng ở đây là Hỗn Độn Hà, Mông Mỗ Đại Diễn ngươi ngăn trở đường đi của người khác là đúng sao?” Mạc Vô Kỵ vọt ra, chỉ vào đám người này, vô cùng chính nghĩa lớn tiếng quát.

“Ngươi là người phương nào? Dám đối nghịch với Mông Mỗ Đại Diễn chúng ta?” Một tên chấp pháp áo bào vàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Ta chỉ là một tu sĩ tầm thường, Mông Mỗ Đại Diễn ngươi có thể bắt nạt ta, thậm chí có thể chèn ép ta, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản đại đạo của ta. Người ngăn cản đại đạo ta, giết thôi.”

“Đúng, người ngăn cản đại đạo của ta, giết.” Rất nhiều người bắt đầu phụ họa, tất cả mọi người đều e ngại Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà Mông Mỗ Đại Diễn ngăn trở ở chỗ này, rõ ràng là đang ngăn trở đại đạo của người khác. ĐỐi với một người tu đạo mà nói, đại đạo bị ngăn cản, chuyện gì cũng có thể làm được.

Chương 2217 - Nổi lên xung đột.

Mạc Vô Kỵ thì lại bắt đầu hối hận, hắn đã quên đi một chuyện, chuyện này có người chủ đạo, không cần hắn phải đứng ra. Chỉ cần một lát nữa thôi, nhất định sẽ có người đứng ra ra mặt cho đám người này. Bây giờ hắn lại đang giúp người lợi dụng hắn, ra mặt trước, thật sự là buồn phiền.

Có thể khẳng định, trong đám người này chắc chắn có một người theo dõi hắn, có lẽ đang xem trò hay. Tên gia hỏa theo dõi hắn này, có lẽ chính là gia hỏa đang dẫn đường đến .

Có nên thử một chút hay không, xem gia hỏa đang xem trò vui kia là ai? Nhưng mà Mạc Vô Kỵ lập tức biết mình không cần phải thử, tên phụ họa mình đầu tiên chắc chắn chính là người hắn muốn tìm. Người ngăn cản đại đạo, đương nhiên sẽ giết. Chỉ là khi còn chưa đến một trình độ nhất định, tuyệt đối không thể nào có người đứng ra trước. Ngẫm lại thực lực của Mông Mỗ Đại Diễn, tu sĩ tầm thường ai mà dám là người đầu tiên đứng ra phụ họa hắn?

Mà hắn chỉ mới vừa nói mấy câu, đã có người dám chủ động đứng ra phụ họa hắn, vậy thì gia hỏa này không phải kẻ sau màn hoặc là chó săn của kẻ sau màn, đến Mạc Vô Kỵ cũng không tin

Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ tụ lên thân tu sĩ đứng ra phụ họa hắn đầu tiên kia, người này thoát nhìn là một tu sĩ trung niên vô cùng bình thường, tướng mạo phổ thông, pháp bảo phi hành dưới chân cũng là một cái pháp bảo phi hành khá bình thường. Nhưng mà Mạc Vô Kỵ lập tức xác định, gia hỏa này tuyệt đối là một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Dao động đạo vận trên người gia hỏa này, tuyệt đối không thể nào lừa được hắn, bàn về thực lực, chỉ sợ không yếu hơn chấp pháp áo lục Thiên Ha mà bọn hắn gặp được lúc trước. Hơn nữa khí thế sát phạt cực nặng, có thể thấy được khoảng thời gian gần đây gia hỏa này chém giết rất nhiều người.

Bởi vì có người dẫn đầu bước ra, đông đảo tu sĩ đều kéo đến, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, đã có mấy trăm người đứng về phía Mông Mỗ Đại Diễn. Còn lại càng ngày càng nhiều người, trực tiếp đứng về phía Mạc Vô Kỵ.

Sắc mặt một tên chấp pháp áo lục dẫn đầu của Mông Mỗ Đại Diễn có chút khó coi, mặc dù đám người này đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng mà Tạo Hóa Thánh Nhân bên phía Mạc Vô Kỵ cũng không ít, hơn nữa còn nhiều gấp đôi bọn hắn. Bàn về sức chiến đấu, so với bọn hắn chỉ có mạnh hơn chứ không yếu.

“Có phải là vì một thời gian dài Mông Mỗ Đại Diễn ta không xuất hiện, cho nên các vị đều đã quên sự tồn tại của Mông Mỗ Đại Diễn ta rồi? Dám giằng co với chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn?” Giọng nói chấp pháp áo lục dẫn đầu chuyển sang lạnh lẽo.

Mặc dù thực lực của đám người đối lập này mạnh hơn bọn họ, nhưng mà chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn hắn ta một lòng. Mà bên phía Mạc Vô Kỵ tuy người nhiều nhưng từng người tự chiến, khi đánh nhau tuyệt đối sẽ không toàn lực ứng phó. Còn nữa chính là bên phía Mạc Vô Kỵ, tu sĩ Sáng Đạo cảnh cũng không ít. Một khi đánh nhau, những tu sĩ Sáng Đạo cảnh này chính là pháo hôi.

Trừ cái đó ra, bọn hắn cũng đại diện cho mặt mũi của Mông Mỗ Đại Diễn, nếu như hôm nay không thể làm gì mà bỏ đi, vậy thì tương lai chỉ sợ Mông Mỗ Đại Diễn không còn lực uy hiếp nữa.

“Ha ha, ngươi không cần phải nhắc nhở, chúng ta cũng biết, chấp pháp áo bào vàng và chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn ngươi trước đó không lâu không phải cũng vẫn lạc mấy người ở Hỗn Độn Hà sao? Nói cho cùng thì chúng ta đây chẳng phải cũng là đang giúp đỡ Mông Mỗ Đại Diễn ngươi sao, bây giờ đang tổ đội đi giúp đỡ bắt hung thủ.” TRong đám người lại có tiếng nói vang lên.

Cái này rõ ràng là đang châm ngòi, hy vọng xung đột của mọi người lại lớn thêm một chút.

Rõ ràng tu sĩ vừa nói này đã dùng thủ đoạn thần thông, cho nên không thể dựa vào âm thanh của hắn ta mà xác định hắn ta là ai. Nhưng mà Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ đã xác định được người vừa nói chuyện là ai, khiến hắn kinh ngạc là, vừa nói chuyện lại là một nữ tử. Càng khiến hắn cảm thấy thế giới thật nhỏ chính là, trong đội ngũ của nữ tử này còn có một người quen của hắn, chính là nữ tu mời hắn tổ đội ở Hư Thị Hỗn Độn Hà lúc trước.

Mạc Vô Kỵ nghe thấy vậy, âm thầm nói hay lắm, hắn chỉ lo lắng chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn khiếp đảm rồi dẫn người rút đi. Một khi chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn hoảng sợ rút lui, vậy thì đối với hắn mà nói cũng chẳng có gì tốt. Suy nghĩ của Mạc Vô Kỵ chính là tốt nhất mọi người có thể đánh nhau, sau đó khiến bọn chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn tử thương nghiêm trọng.

“Thuần cháp pháp, không thể ra tay, một khi ra tay, hôm nay Mông Mỗ Đại Diễn ta sẽ thiệt thòi lớn…” Bên canh chấp pháp áo lục này là một chấp pháp áo bào vàng nhỏ giọng truyền âm.

Chấp pháp áo lục không trả lời, hắn ta sao lại không biết không thể ra tay? CHỉ là bây giờ không có cách nào xuống đài được mà thôi, hơn nữa bọn hắn cũng không thể cho phép đám người này đi qua.

Là chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn, mặc dù hắn ta chỉ nhận mệnh lệnh tìm kiếm Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố trong đám người này, nhưng hắn ta lại biết phương vị này quả thật đang đi về hướng Đại Diễn giới, cho nên hắn ta nhất định phải cản lại, chờ chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn đến.

Mạc Vô Kỵ cười lạnh, Trữ Thần Lạc của hắn không chút do dự ngưng luyện ra ba đạo Thần Niệm Tiễn đánh ra. Mục tiêu của hắn không phải là chấp pháp áo lục kia, mà là chấp pháp áo bào vàng đứng cách đó không xa.

Vừa rồi hắn đã bị người khác chơi một lần, lần này không giở trò trả lại, trong lòng sẽ không thoải mái. Hơn nữa ra tay với bọn hắn mà nói là tốt nhất. Chuyển dời lực chú ý của Mông Mỗ Đại Diễn đi, đừng nhìn chằm chằm vào đám người bọn hắn nữa.

Chương 2218 - Nổi lên xung đột. (2)

“Phốc!” Chấp pháp áo bào vàng há miệng nôn ra một ngụm máu, thực lực của hắn ta vốn tương đối yếu kém, hơn nữa cũng không ngờ đám người này lại dám ra tay. thậm chí còn là loại đánh lén Thần Niệm Tiễn im hơi lặng tiếng này. Nếu như bình thường đánh Thần Niệm Tiễn ra, cũng không thể đả thương hắn ta được. Nhưng loại Thần Niệm Tiễn do Trữ Thần Lạc đánh ra này, khó mà phòng bị, cộng thêm hắn ta còn đang trong quá trình truyền âm, hầu như không có phòng ngự.

“Ngươi dám ra tay?” Chấp pháp áo bào vàng chỉ vào tên tu sĩ trung niên phụ họa Mạc Vô Kỵ đầu tiên kia, thậm chí không thể nào tin được.

Đừng thấy những người này đang giằng có với Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng thật sự ra tay lại là hai việc khác nhau. Bây giờ thật sự ra tay, hơn nữa còn thi triển Thần Niệm Tiễn vô cùng ác độc với hắn ta.

Tu sĩ trung niên này có kinh nghiệm sinh tồn phong phú đến cực hạn, đương nhiên biết lúc này cách tốt nhất không phải giải thích rằng hắn ta không ra tay. Mà là ra tay một lần nữa, chẳng những phải ra tay, mà còn phải kích thích mọi người cùng ra tay. Nếu như hắn ta dám giải thích, vậy khí thế sẽ lập tức rơi vào thế hạ phong, hơn nữa Mông Mỗ Đại Diễn cũng có mục tiêu phát hỏa.

“Ha ha…” Tu sĩ trung niên cười ha ha một tiếng, xòe tay ra nắm lấy một thanh Phong Thang, “Các ngươi ngăn cản đại đạo của ta, không để chúng ta tiến thêm một bước, đây chính là muốn mạng của ta, thế thì vì sao lại không thể ra tay? Các vị đạo hữu, thời gian Đại Diễn giới mở ra dóng lại có hạn chế, hơn nữa bây giờ chúng ta đã bị tụt lại ở phía sau, nếu chậm thêm một chút nữa, ai biết còn có thể tiến vào Đại Diễn giới hay không? Một khi tiến vào Đại Diễn giới, ai dưới

Tạo Hóa thì chắc chắn có thể bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, mà Tạo Hóa Thánh Nhân thì sẽ có cơ hội lớn bước vào bước đại đạo thứ tư, vậy thì các vị còn do dự gì nữa? Mọi người theo ta cùng nhau giết ra ngoài.”

Lúc nói chuyện, tu sĩ trung niên này là người đầu tiên xông lên, lần này là ra tay thật, lĩnh vực Thánh NHân của hắn ta nhanh chóng khóa chặt tên chấp pháp áo bào vàng vừa nôn ra máu kia, Kim Khôn Thang trong tay cuốn lên trăm triệu vạng khí thế sát phạt.

Nếu như tu sĩ trung niên này không nhắc đến Đại Diễn giới khi mở ra đóng lại có thời gian hạn chế, nếu như không nói đến chuyện đã có người đến Đại Diễn giới trước, không nói đến chuyện đến Đại Diễn giới rồi có thể chứng được bước đại đạo thứ tư, sẽ không có ai đi theo hắn ta. NHưng mà sau khi nói ra những lời này, một vài tu sĩ khát vọng được đến Đại Diễn giới đã lén lút mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của mình ra.

Có người lén lút mở rộng, thì có người quang minh chính đại mở rộng. Mạc Vô Kỵ chính là người quang minh chính đại mở rộng lĩnh vực, hắn là người đầu tiên đứng ra, bây giờ nếu như lén lút, ai cũng sẽ nghi ngờ hắn.

Rầm rầm rầm! Lĩnh vực Thánh Nhân đánh vào nhau, pháp bảo không ngừng va chạm.

Nhiều Thánh Nhân như vậy, thậm chí còn có một đám Tạo Hóa Thánh Nhân ở chỗ này đánh nhau, chỉ một khắc sau, quy tắc trong vùng không gian này đã xuất hiện vết rách.

Đạo tắc thần thông va chạm vào nhau, không ngừng có người bị xé nát thân thể.

Mạc Vô Kỵ bắt đầu điên cuồng thi triển Thần Niệm Tiễn, loại vật này đánh lén im hơi lặng tiếng, cho dù hắn không chủ động ra tay, những tu sĩ mặc áo bào vàng kia cũng lần lượt bị nổ tung.

Lam Tiểu Bố cũng không ngừng thi triển Liệt Tắc Luân, nếu ra tay, đương nhiên phải giết càng nhiều càng tốt. Tiếc nuối duy nhất là, nơi này không thể lấy bảo vật Khai Thiên ra, cũng không thể xé rách thế giới của những chấp pháp này.

Chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn mặc dù mạnh, nhưng cũng chỉ có mười mấy người mà thôi. Chấp pháp áo lục lại chỉ có ba người, hơn nữa, người ở đây mạnh hơn chấp pháp áo lục có đến mấy người. Cộng thêm Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ âm thầm trợ giúp, trong khoảng thời gian ngắn, Mông Mỗ Đại Diễn đã bị tổn thất mất một nửa chấp pháp.

Mặc dù Mạc Vô Kỵ đang dùng Thần Niệm Tiễn đánh lén, nhưng mà hắn vẫn luôn chú ý tên tu sĩ trung niên kia, gia hỏa này vừa ra tay đã giết chết một tên chấp pháp áo lục, không chỉ như vậy, hai tên chấp pháp áo bào vàng cũng bị hắn ta chém giết. Có thể nói ở chỗ này, hắn ta ra tay là hung hãn nhất, cũng là người liều mạng nhất.

“Đi.” Tên chấp pháp áo lục dẫn đầu biết cứ tiếp tục như vậy, đám chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn sẽ toàn quân bị diệt, chỉ có thể lựa chọn rút đi.

CHấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn rút đi, bên này cũng không có người đuổi theo. Mọi người đến đây không phải để giết chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn, mà là vì đến Đại Diễn giới. Chỉ cần chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn không ngăn cản, không ai đi tiêu hao sức lực mà đuổi theo giết.

Nhưng mà cho dù như vậy, mười bảy chấp pháp của Mông Mỗ Đại

Diễn, trải qua mộ trận chiến cũng đã vẫn lạc mất mười ba người. Chỉ có hai tên chấp pháp áo lục và hai tên chấp pháp áo bào vàng rút đi, trong đó có một tên chấp pháp áo lục còn bị trọng thương.

“Đi, chúng ta đến Đại Diễn giới.” Tu sĩ trung niên dẫn đầu giết lui chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn, giờ phút này vô cùng hăng hái, dẫn đầu xông ra ngoài.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố càng khẳng định, cho đến nay, chính là gia hỏa dẫn đường.

Chương 2219 - Không vào Đại Diễn giới.

“Vô Kỵ, ngươi nói gia hỏa này có phải hay không chính là người đang tính toán chúng ta? Chỉ là thực lực của người này mặc dù mạnh, nhưng cũng không có tư cách liều với Mông Mỗ Đại Diễn chứ?” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Đám người bọn họ vẫn luôn đi theo sau mọi người, nếu như không phải ban đầu Mạc Vô Kỵ đứng ra nói chuyện, nhóm người bọn hắn thật sự không có gì đặc biệt.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Hắn khẳng định không có tư cách này, phía sau gia hỏa này còn có người. Nếu như sau lưng hắn không có người, vậy thì bây giờ đã cách chúng ta càng xa càng tốt rồi.”

Lam Tiểu Bố cũng đồng ý với quan điểm của Mạc Vô Kỵ, nếu như gia hỏa này không có người chống lưng, chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn bị giết, còn giết hơn mười chấp pháp áo bào vàng. Chấp pháp áo lam kia, thậm chí cường giả bước đại đạo thứ tư nhất định sẽ ra ngoài. Chấp pháp áo lam ra ngoài, có ai trong số bọn họ có thể chống đỡ được chứ?

Cho đến bây giờ, chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn vẫn chưa xuất hiện, cũng không có đại năng bước đại đạo thứ tư, vậy đã nói rõ vấn đề gì? Nõi rõ cường giả đỉnh cao của Mông Mỗ Đại Diễn không phải đang bị kéo chân, thì chính là lúc này ốc cũng không mang nổi mình ốc.

Hầu như ngay khi Mạc Vô Kỵ vừa dứt lời, mưa máu đã bay lả tả đầy trời.

TRong mưa máu còn ẩn chứa khí thế đạo vận bàng bạc, trừ cái đó ra, còn có một loại ý chí đại đạo cường hãn.

“Bước thứ tư vẫn lạc?” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kinh ngạc.

Giờ phút này, đã có đông đảo tu sĩ điên cuồng xông lên thu thập những giọt mưa máu này, trong mắt Trác Hành tỏa sáng, cũng muốn xông ra ngoài thu thập.

“Tốt nhất ngươi đừng đi qua.” Mạc Vô Kỵ từ tốn nói.

Trác Hành kích động vô cùng nói, “Đây tuyệt đối là máu của cường giả bước đại đạo thứ tư, ta đoán có lẽ cường giả bước đại đạo thứ tư của Mông Mỗ Đại Diễn đã bị người chém giết, đây là cơ duyên của chúng ta, vì sao lại không đến đó?”

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Ta cho rằng Mạc huynh nói rất đúng, nếu như đây là máu của bước đại đạo thứ tư, vậy thì trong máu này ẩn chứa ý chí đại đạo, thứ này tu sĩ tầm thường không thể nào khống chế được. Cho nên một khi dùng loại huyết dịch này tu luyện cảm ngộ đại đạo, vậy thì đồng nghĩa với việc lẫn lộn đầu đuôi. Cho dù cuối cùng đại đạo không xuất hiện vấn đề, cũng có khả năng sẽ phải dừng bước tại đây.”

“Vậy cũng tốt rồi, có thể trở thành một cường giả bước thứ tư, ta nằm mơ cũng sẽ cười.” Giọng nói của Trác Hành vẫn vô cùng kích động.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Còn một khả năng nữa, cường giả bước đại đạo thứ tư này có ý chí quá mức cường hãn, dùng máu của hắn để tu luyện, nói không chừng cuối cùng sẽ bị ý chí đại đạo của người ta lay chuyển tâm hồn, trở thành một phân thân của đối phương.”

“Đây cũng chỉ là có khả năng, vì đại đạo, ta cảm thấy vẫn có thể liều một phen.” Trác Hành dường như là nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này.

Những chua xót trong mấy năm qua, trong lòng hắn ta hiểu rất rõ. Tu vi thấp, ở trong vũ trụ trung đẳng này, chẳng phải là gì cả.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Hơn nữa mưa máu đang rơi xuống này không phải là bước thứ tư, ta cảm thấy mặc dù những giọt máu này mặc dù cao cấp hơn máu của Tạo Hóa Thánh Nhân, nhưng không có loại khí thế cao cấp của đại đạo.”

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, “KHông sai, tên tu sĩ vẫn lạc này còn chưa bước vào bước đại đạo thứ tư.”

Trác Hành tỉnh táo lại một chút, nếu như là máu của bước đại đạo thứ tư, vậy thì hắn ta có thể mạo hiểm, nếu như máu của một tu sĩ chưa bước vào bước thứ tư vẫn lạc, hắn ta xông lên có ý nghĩa gì?

Hắn ta thở dài một tiếng rồi nói, “Ta nghe nói ở Mông Mỗ Đại Diễn có một tên chân chính bước vào bước đại đạo thứ tư và hai tên ngụy bước thứ tư, tên ngụy bước thứ tư kia là chấp pháp áo lam, tu sĩ bị vẫn lạc này không biết có phải là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn hay không.”

Oanh! Đạo vận cuồng bạo nổ tung xé mở hư không ở đằng xa, bọn người Mạc Vô Kỵ có thể mơ hồ nhìn thấy có hai cường giả đang đại chiến trong hư không. Cho dù cách đám người rất xa, nhưng loại đạo tắc Sát Phạt kia đã khiến tất cả mọi người chấn động.

Không chỉ như vậy, vị diện Hư Không cũng đang chấn động, dường như lúc nào cũng sẽ bị xé mở, sau đó hủy đi.

“Đây mới là đại chiến bước thứ tư.”

Nếu như Thiên Ha và Phương Vũ lúc trước ngăn cản bọn hắn có thể đánh ra đạo vận thần thông có uy thế như vậy, bọn hắn đâu còn cơ hội mà đứng ở chỗ này nữa?

TRong trận đại chiến kinh khủng này, trong hư không dường như có thứ gì đó sắp bị xé mở. Hoặc không thể nói là xé mở, mà là hư không trước mắt mọi người đột nhiên rõ ràng.

Nhìn qua đó, ở phía xa trong hư không, một giới vực mênh mông xanh tươi xuất hiện ở trước mắt mọi người, đám người có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa bàng bạc. Đạo tắc vượt xa Tạo Hóa rõ ràng, thậm chí bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra.

“Đây là Đại Diễn giới, tuyệt đối là Đại Diễn giới…” Trong đám người có người kích động kêu lên, trong giọng nói là kích động khó kiềm nén.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều điên cuồng xông về phía cái giới vực xanh mát trước mắt này, cũng là Đại Diễn giới mà bọn hắn tìm kiếm lâu nay. Đúng như trước đó Mạc Vô Kỵ đã nói, ai dám ngăn cản bọn hắn vào lúc này, đó chính là ngăn cản đại đạo của bọn hắn, nhất định phải liều chết.

Chương 2220 - Không vào Đại Diễn giới. (2)

TRước đó Trác Hành được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khuyên bảo, lúc này đã không còn để ý đến chuyện gì nữa, điên cuồng vọt đến, ngay cả gọi, Mạc Vô Kỵ cũng không kịp gọi hắn ta.

Tổ đội Cung Đàm lúc trước vẫn luôn cùng song hành với bọn người Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố, vào lúc cướp đoạt máu của đại năng bước thứ tư, đã vọt ra phía trước, bây giờ Đại Diễn giới xuất hiện, bọn hắn lại càng điên cuồng chạy theo đám người vọt đến.

“Mạc huynh, Lam huynh, chúng ta cũng đi thôi.” Giọng điệu Đỗ Bố cũng đang kích động.

Nhưng mà hắn ta cũng còn nhận thức được đoạn đường này là đi theo ai, biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ là người dẫn đường. Cho nên trước khi tiến lên, vẫn phải chào hỏi trước.

Nghi Thanh San cũng kích động chờ đợi, nàng ở Tần Thiên Cổ Đạo nhiều năm như vậy, không phải là vì Tạo Hóa Thánh Nhân sao? Bây giờ nàng có một cảm giác, Tạo Hóa Thánh Nhân đang ở ngay trước mắt, chỉ cần nàng tiến lên. Nhưng mà nàng cũng đang chờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nói chuyện, dù sao thì nếu không có Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nàng cũng không thể đến được đây.

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn cảm thấy có chút không đúng. Đúng, chính là cái đạo tắc đại đạo kia quá rõ ràng, rõ ràng đến mức có thể dùng mắt thường nhìn thấy.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên mở miệng nói, “Ta cảm thấy chúng ta không nên đến đó.”

“Vì sao?” Đỗ Bố vội vàng hỏi.

Giọng điệu Mạc Vô Kỵ đột nhiên vội vàng, “Tiểu Bố, nhanh chóng lấy Thất Giới Thạch ra, chúng ta rút đi.”

Lam Tiểu Bố dùng tốc độ nhanh nhất lấy Thất Giới Thạch ra, ngay sau khi đám người nhảy lên Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch đã xông ra khỏi vùng không gian này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cái Đại Diễn giới xanh tươi kia đã biến mất khỏi tầm mắt và phạm vi thần niệm của bọn họ.

CHo dù trong lòng Đỗ Bố và Nghi Thanh San vô cùng tiếc nuối, nhưng sau khi Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, bọn hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Lam Tiểu Bố, xông lên Thất Giới Thạch ngay lập tức. Còn Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi, nhảy lên Thất Giới Thạch mà chẳng có chút do dự nào.

Thất Giới Thạch điên cuồng độn hành nửa ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới chậm lại,

“Mạc huynh, vì sao chúng ta không thể tiến vào Đại Diễn giới?” Mặc dù đã cách xa Đại Diễn giới, nhưng trong lòng Đỗ Bố vẫn có chút không cam lòng.

Mạc Vô Kỵ thở ra một hơi rồi nói, “Cái Đại Diễn giới đó có gì đó rất quái lạ, hơn nữa ngươi có phát hiện ra không, tu sĩ trung niên dẫn đầu trước đó đâu rồi?”

“Hắn đi đâu?” Đỗ Bố theo bản năng hỏi.

Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Khi tất cả mọi người đều phóng đến chỗ Đại Diễn giới, hắn cũng xông đến, chỉ là trên đường hắn xông lên đã biến mất, có thể thấy được hắn đã thi triển độn phù.”

Trước đó Mạc Vô Kỵ cũng cho rằng tên kia đã tiến vào Đại Diễn giới, sau khi dùng Trữ Thần Lạc quan sát một chút, mới biết được gia hỏa này sử dụng độn phù. Đại Diễn giới đang ở ngay trước mắt, tuyệt đối không cần dùng độn phù để tiến vào, gia hỏa này sử dụng độn phù, nhất định có vấn đề.

Đỗ Bố không nói chuyện, hắn ta cảm thấy lý do của Mạc Vô Kỵ có chú gượng ép. Hắn ta đang nghĩ, bản thân mình có thể tự đến Đại Diễn giới. Chỉ là qua một khoảng thời gian như vậy, không biết còn có thể đi vào Đại Diễn giới được nữa hay không?

Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói, “Còn một chuyện nữa, từ khi ngươi tu đạo cho đến ngày hôm nay, đã bao giờ nhìn thấy ở đâu có đạo tắc đại đạo rõ ràng đến mức có thể dùng mắt thường nhìn được hay chưa?”

Đỗ Bố giật mình, đúng vậy, đạo tắc đại đạo nếu như có thể nhìn được bằng mắt thường, vậy thì còn cảm ngộ làm gì nữa? Loại vật như đại đạo, cho đến nay đều chỉ có thể hiểu ý chứ không thể nói ra, nếu như dùng mắt thường có thể cảm nhận được đại đạo rõ ràng, vậy thì cái này là đại đạo hay sao?

“Mạc đại ca, cái Đại Diễn giới kia là giả?” Nghi Thanh San không nhịn được hỏi.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không, cái Đại Diễn giới kia chắc là thật, quy tắc thiên địa kia tuyệt đối có thể khiến cho tu sĩ tầm thường dễ dàng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Nhưng mà trước khi chúng ta không có thực lực, cái Đại Diễn giới kia không thuộc về chúng ta. Tiểu Bố, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Còn một câu nữa Mạc Vô Kỵ không nói ra, trừ cái đại đạo có thể thấy rõ bằng mắt thường là không ổn ra, Đại Diễn giới quả thật là nơi tu luyện cực phẩm. Hắn khẳng định, ở Đại Diễn giới, bước đại đạo thứ tư không phải là truyền thuyết gì cả, mà là sự thật. Nhưng hai cường giả bước thứ tư đánh nhau ở bên ngoài Đại Diễn giới, rõ ràng cũng là vì Đại Diễn giới. Mặc kệ một trong hai người có phải là lão tổ của Mông Mỗ Đại Diễn hay không, đều cho thấy rõ Đại Diễn giới rất có ích với cường giả bước thứ tư.

Cường giả bước thứ tư theo đuổi cái gì? Đương nhiên là đại đạo cao hơn, thậm chí là bước thứ năm. Nếu như Đại Diễn giới thật sự có thể giúp người ta bước vào bước thứ năm, vậy vũ trụ trung đẳng thì sao?

Nơi như thế này, sẽ đến lượt những tu sĩ Sáng Đạo, Diễn Giới cảnh bình thường như bọn hắn sao? Người ta phí hết tâm tư dẫn bọn hắn đến, rõ ràng là muốn lợi dụng bọn hắn.

“Chúng ta đi Bách Linh vũ trụ.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

Lúc đầu bọn hắn định đến Bách Linh vũ trụ, bây giờ không có đường để đi, vậy thì lại càng muốn đến Bách Linh vũ trụ.

Chương 2221 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ.

KHông biết có phải là vì Đại Diễn giới xuất hiện hay là vì chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn một lần vẫn lạc mười người, trên đường bọn người Lam Tiểu Bố tiến đến Bách Linh vũ trụ, không hề gặp phải một cái hộ trận vũ trụ nào cả.

Bình thường khi có người quản chế vũ trụ hoặc là giới vực, hộ trận vũ trụ nhất định phải có, trừ cái đó ra, còn có một số hộ vệ tuần tra qua lại.

Theo ngọc giản giới thiệu về vùng vũ trụ này mà Mạc Vô Kỵ đã mua, Bách Linh vũ trụ do mấy chục hành tinh tạo thành, nhưng ở vùng trung tâm thì chỉ có một cái tinh cầu, đó là Bách Linh tinh. Cho nên mọi người nói đến Bách Linh vũ trụ, thật ra chính là đến Bách Linh tinh.

Giờ phút này đám người Lam Tiểu Bố đang đứng ở bên ngoài Bách Linh tinh, nhìn từ xa, Bách Linh tinh chỉ có một cái hộ trận tự nhiên, hơn nữa hộ trận tự nhiên này còn vô cùng tàn phá, rõ ràng không biết đã bị công kích bao nhiêu làn.

“Ai, tinh cầu này so với Đại Diễn giới, kém quá xa.” Lôi Đình Thánh Nhân đứng bên ngoài Bách Linh tinh, nhìn Bách Linh tinh vô cùng mênh mông trước mắt, cảm thán một câu, thật sự là không có so sánh thì không có tổn thương mà.

Bách Linh tinh quả thật rất mênh mông, bọn hắn đứng xa như vậy, trong phạm vi thần niệm chỉ toàn là màu xám tro mơ hồ. Còn tinh cầu này rốt cuộc lớn đến bao nhiêu, bọn hắn không có khái niệm, bởi vì có xa hơn nữa cũng không thấy được giới hạn.

“Đi thôi, vào trong rồi nói.” Lam Tiểu Bố là người đầu tiên nhảy lên quảng trường hư không ở bên ngoài Bách Linh tinh.

Cái quảng trường hư không này được xây dựng lại rất có khí thế, nhưng mà vừa nhìn qua đã biết cái quảng trường hư không này không hề có liên quan với hộ vệ của Bách Linh tinh. Bởi vì ở trên cái quảng trường hư không này đều là cửa hàng, thương lâu, động phủ. Hơn nữa hộ trận cùng tách biệt với Bách Linh tinh, nói cách khác, cho dù ngươi có công kích Bách Linh tinh, cũng chẳng thể nào ảnh hưởng đến quảng trường hư không.

“Có cần mua sắm một ít ngọc giản không?” Sau khi nhảy lên quảng trường hư không, Nghi Thanh San không nhịn được hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Đến lúc đó mọi người tự mua sắm đi, sau khi chúng ta tiến vào Bách Linh vũ trụ, mọi người tách riêng ra, tìm kiếm một nơi tăng thực lực của mình. Một khi có chuyện thì dùng Thông Tin Châu liên hệ.”

Bọn hắn đến Bách Linh vũ trụ, trừ vì tránh né Mông Mỗ Đại Diễn, còn một nguyên nhân nữa là tìm nơi tăng thực lực của mình.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên mở miệng nói, “Ta cảm thấy chúng ta không cần thiết phải tách ra, ta có đọc giới thiệu về Bách Linh vũ trụ, biết được một nơi, tên là Tinh Thiên Chi Ngoại. Nghe nói nơi này chính là nơi khởi nguyên quy tắc thiên địa của Bách Linh vũ trụ, hơn nữa quy tắc thiên địa còn vô cùng nồng đậm, là nơi cảm ngộ đại đạo cực phẩm.”

“Nói như thế này chắc hẳn sẽ không đến lượt chúng ta chứ?” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Nếu như trong tình huống bình thường, nhất định sẽ không đến lượt của chúng ta. Nhưng nơi này có một thứ cổ quái, có khí HỗN Độn.”

Hai mắt Lôi Đình Thánh Nhân sáng lên, “Có khí Hỗn Độn, chẳng phải càng thích hợp cho chúng ta tu luyện sao? Hơn nữa, chỉ cần là người tu đạo, ai lại từ chối khí Hỗn Độn chứ?”

Mạc Vô Kỵ nói, “Khí Hỗn Độn có hai loại, một loại là khí Hỗn Độn bình thường, một loại không thể dung hợp với Hỗn Độn, là một phần bị bỏ đi, cái này còn gọi là cặn bã Hỗn Độn.”

Nghe được cặn bã Hỗn Độn, tất cả mọi người đều hiểu ra, khí Hỗn Độn có thể thai nghén ra tồn tại đại năng, bao gồm vũ trụ, đại đạo, thần thông, pháp bảo, đan được. Nhưng bất cứ tồn tại nào, cho dù là tồn tại khai thiên tích địa, cũng có mặt trái. Cái cặn bã Hỗn Độn này chính là rác rưởi bị quẳng đi sau khi khai thiên tích địa.

BÌnh thường thì lệ khí, đạo tắc pha tạp, đều là do cặn bã Hỗn ĐỘn này tạo ra.

“Khó trách không có người nào muốn thành lập đạo trận ở Bách Linh vũ trụ, đổi thành ta, ta cũng không muốn.” Lôi Đình Thánh Nhân cảm thán một tiếng.

Nếu như trong một giới vực vũ trụ có cặn bã Hỗn Độn, vậy thì bất cứ kẻ nào đến chỗ này tu luyện, đều khó tránh khỏi nhiễm phải, qua thời gian dài, đại đạo nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Tẩu hỏa nhập ma và đại đạo bị đình trệ là nhẹ nhất, nặng thì đạo cơ tán loạn, hoàn toàn biến thành ma đầu không có chút linh trí nào.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố lại sáng lên, thứ này bọn hắn đều e ngại, nhưng mà Thái Xuyên không sợ đâu.

Thái Xuyên là Hỗn Độn Độc Giác Thú, chỉ cần chứng đạo, đồng thời đại đạo vững chắc, vậy thì tất cả mọi thứ Hỗn Độn đối với Thái Xuyên đều là bảo bối, Thái Xuyên tu luyện, mặc kệ ngươi là khí Hỗn Độn hay cặn bã Hỗn Độn.

“Chúng ta đi đến Thiên Tinh Chi Ngoại đi, cái cặn bã Hỗn Độn này đối với người khác mà nói thì là cặn bã, nhưng đối với Thái Xuyên chính là đồ tốt.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Mạc Vô Kỵ cũng cười he he, “Tiểu Bố, trước đó khi thú sủng của ngươi ra ngoài thu thập đồ vật của Thiên Ha, ta đã nhìn thấy. Thú sủng của ngươi không hề đơn giản, nhất định là dị chủng viễn cổ vũ trụ, chắc hẳn là Hỗn Độn Độc Giác Thú nhỉ?”

Lam Tiểu Bố cũng thở dài, “Thái Xuyên quả thật chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú, chỉ tiếc là đã bị ta kéo chân. Nơi có khí Hỗn Độn mới là nơi Thái Xuyên nên đi, đáng tiếc những chỗ này quá ít.”

Chương 2222 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ. (2)

Lam Tiểu Bố sao có thể không biết khí Hỗn ĐỘn đối với Thái Xuyên quan trọng như thế nào chứ? CHỉ là nếu như tu vi của Thái Xuyên quá thấp, Nó cũng không thể chịu đựng khí Hỗn Độn được, phải chờ đến khi Thái Xuyên trở thành tứ chuyển Thánh Thú, mới có thể dựa vào khí Hỗn Độn nhanh chóng tăng cao tu vi.

Hắn ở Vĩnh Sinh chi địa thu thập được một ít đạo mạch và đạo tinh, để Thái Xuyên ở trong Trường Sinh Giới bước vào tứ chuyển Thánh Thú. Lúc đầu Lam Tiểu Bố nghĩ, chờ tương lai khi trở về, sẽ dẫn Thái Xuyên đến Thái Khư Phần dạo một vòng, bên trong Thái Khư Phần có một vùng Hỗn Độn, bên trong đều là khí Hỗn Độn. Chỉ là sau khi đến Vĩnh Sinh chi địa rồi, hắn không phải đang bị người khác đuổi giết thì cũng chính là đang đuổi giết người khác.

Về sau thì rảnh rỗi rồi, nhưng mà Táng Đạo đại nguyên lại xảy ra chuyện, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng nguy cơ. Hắn lo lắng chuyện Táng Đạo đại nguyên sẽ lan tràn ra toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa, sau đó tác động đến đạo của vùng vũ trụ của hắn.

Bây giờ tìm được khí Hỗn Độn, cho dù là cặn bã Hỗn Độn, đối với Thái Xuyên mà nói đều vô cùng hữu dụng.

Đám người nghe thấy Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn Độc Giác Thú, đều vô cùng vui mừng.

Sau khi tiến vào Bách Linh tinh, bọn người Lam Tiểu Bố không cần mua sắm bất cứ ngọc giản nào cả, trực tiếp lấy Thất Giới Thạch ra, gọi Thái Xuyên ra ngoài, để Thái Xuyên cảm nhận phương hướng có Hỗn ĐỘn trước.

Mặc kệ là khí Hỗn Độn hay là cặn bã Hỗn Độn, đối với Thái Xuyên mà nói, đều là đồ tốt. Thái Xuyên chỉ cần đi theo nơi phát ra cặn bã Hỗn Độn là có thể tìm đến.

Mặc dù như vậy, Thất Giới Thạch cũng mất gần một tháng, lúc này mới đi tới một dãy núi tuyết trắng xóa mênh mông.

Tốc độ của Thất Giới Thạch cũng không phải là tốc độ độn hành cao nhất, nhưng đi lại hơn một tháng cũng là một quãng đường rất xa, có thể thấy được Bách Linh tinh này lớn đến mức nào.

Dọc theo con đường này, mấy người Lam Tiểu Bố cũng phát hiện ra một chút thánh thành, phường thị đơn giản. Nhưng mà người tu luyện tương đối ít, phần lớn người đều đến Bách Linh tinh để tìm kiếm thiên tài địa bảo. Nhưng cũng bởi vì nơi này có cặn bã Hỗn Độn, khiến tu sĩ đến đây trên cơ bản sẽ không ở lại quá lâu.

Chỉ cần ngươi ở chỗ này, cho dù không tu luyện, qua thời gian dài cũng sẽ bị nhiễm một phần khí cặn bã Hỗn Độn, cái này là ảnh hưởng trí mạng đối với đại đạo.

Nhưng mà cũng có rất nhiều người đến đây để tu luyện, đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần thực lực tăng lên là được, ai quan tâm đến đó có phải là khí Hỗn Độn hay cặn bã Hỗn Độn hay không? Bọn hắn tin tưởng vào ý chí đại đạo của mình, có thể khống chế loại cặn bã Hỗn Độn này.

Còn về chuyện những người này có thật sự khống chế được hay không, cũng không người nào biết. Dù sao người đến nơi này, người rời khỏi nơi này cũng rất nhiều.

…

“Bố gia, chính là chỗ này. Ta cảm nhận được có bảo bối ta cần, chúng ta nhất định phải bế quan ở chỗ này.” Thái Xuyên kích động đến mức nói lời cũng không mạch lạc.

Lúc trước khi ở Thái Khư Phần, nó đã khát vọng đi đến vị trí có khí Hỗn Độn. Chỉ tiếc lúc đó thực lực của nó quá thấp, hoàn toàn không có tư cách tiếp xúc với khí Hỗn Độn. Nó là Hỗn Độn Độc Giác Thú, nhưng mà khi tu vi thấp cũng không thể tùy tiện tu luyện trong khí Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, sau đó nhìn Mạc Vô Kỵ nói, “Vô Kỵ, ta cảm thấy không thể để Thái Xuyên một lần cắn nuốt hết cặn bã Hỗn Độn ở chỗ này được, mặc dù là Thái Xuyên cũng không thể làm như vậy. Nhưng chúng ta vẫn phải có một kế hoạch, khi thực lực của Thái Xuyên tăng lên, sớm muộn cũng có một ngày sẽ cắn nuốt hết cặn bã Hỗn Độn ở vùng vũ trụ này.”

Lam Tiểu Bố nói bóng gió chính là, một khi nơi này không còn cặn bã Hỗn Độn nữa, không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ tràn đến nơi này. Vậy thì chẳng những là Bách Linh vũ trụ, cho dù là chỗ Tinh Thiên Chi Ngoại này, cũng sẽ có người chiếm cứ.

Mạc Vô Kỵ vô cùng đồng ý, “Ý nghĩ của ta là chúng ta khoanh vùng một chỗ, để Thái Xuyên cắn nuốt hết cặn bã Hỗn Độn ở vùng này trước. Sau đó không cho phép cặn bã Hỗn Độn thẩm thấu vào trong vùng mà chúng ta đã chọn, chúng ta có thể ở chỗ này bế quan tăng thực lực. Chờ chúng ta có đủ năng lực tự vệ rồi, chúng ta sẽ hoàn thiện hộ trận của Bách Linh vũ trụ lại.

Ta đã xem một chút, hộ trận Bách Linh vũ trụ mặc dù là đại trận tự nhiên, nhưng đại trận tự nhiên này hoàn toàn không tầm thường, tuyệt đối là tồn tại cấp cao nhất. Chúng ta chỉ cần chữa trị cái hộ trận này rồi, tương lai cũng xem như có một cái vũ trụ trung đẳng để náu thân.”

“Được, cứ làm như vậy đi.” Lam Tiểu Bố lập tức đồng ý với lời Mạc Vô Kỵ, hắn cũng nghĩ như vậy. Không biết có vũ trụ trung đẳng thì thôi, bây giờ đã biết có vũ trụ trung đẳng, hắn đương nhiên muốn dẫn một số người ở vũ trụ Đại Hoang đến vũ trụ trung đẳng. Nếu không thì chỉ có thể luôn luôn nép mình trong nơi nhỏ hẹp. Nép mình tại nơi nhỏ hẹp thì thôi, vấn đề là một ngày nào đó khi cường giả của vũ trụ trung đẳng hoặc là vũ trụ cao cấp hơn không vui vẻ, tiện tay đập một cái cũng có thể niết hóa một cái vũ trụ cấp thấp, đây mới là đáng sợ nhất.

Chương 2223 - Diễn Giới

Thất Giới Thạch dừng tại sâu trong núi tuyết liên miên của Tinh Thiên Chi Ngoại, đám người bước xuống khỏi Thất Giới Thạch, lúc này tuyết rơi xuống càng ngày càng lớn.

“A…” Nghi Thanh San kinh hô một tiếng, nàng đờ đẫn nhìn tuyết đọng dưới chân.

Không biết tuyết đọng sâu bao nhiêu, nhưng mà mọi người chỉ đạp nhẹ trên mặt tuyết. Bởi vì Nghi Thanh San hơi nhún chân một chút, nơi đạp xuống lại sâu đến mấy tấc, lại phát hiện bên dưới lớp tuyết trắng, đều là một màu đen nhánh.

Mấy người Lam Tiểu Bố cũng dùng sức đạp xuống, phát hiện nơi bọn hắn đang đứng, tuyết đọng trắng xóa chỉ là vài tấc bên trên mà thôi, thậm chí còn chưa đến nửa thước. Bên dưới toàn là một màu đen nhánh.

“Tuyết ở nơi này màu đen sao?” Tề Mạn Vi theo bản năng nói một câu.

Thái Xuyên cười he he, “Đây chính là đồ tốt, cái màu đen này cũng là một loại khí Hỗn Độn, có tác dụng rất lớn với ta.”

Mạc Vô Kỵ cũng cười cười, “Đây chính là thứ gọi là cặn bã Hỗn Độn, nếu như không phải tuyết rơi chưa từng ngừng lại, cái màu đen nhánh này hoàn toàn không thể nào che giấu được, khí cặn bã Hỗn Độn đã sớm khuếch tán ra. Cho dù là như vậy, khí cặn bã Hỗn Độn vẫn bao phủ toàn bộ Bách Linh tinh. Mà màu đen ở nơi này, chính là khí cặn bã Hỗn Độn lắng đọng lại.”

“Suy nghĩ của ta là, trước đó khoanh vùng một vòng, nhưng mà tốt nhất đừng khoanh vùng chỗ phát nguyên ra cặn bã Hỗn Độn. Tại khu vực mà chúng ta khoanh vùng, Thái Xuyên sẽ cắn nuốt hết cặn bã Hỗn Độn. Chúng ta ở trong này tu luyện, thế nào?” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, lập tức nói ra, “Như vậy cũng được, nhưng mà nơi khoanh vùng này, phải dùng bảo vật Khai Thiên làm trận cơ, nếu không thì hoàn toàn không thể nào ngăn cản cặn bã Hỗn Độn tiến vào bên trong. Cho dù có Thái Xuyên không ngừng cắn nuốt cặn bã Hỗn Độn, cũng không thể làm được.”

Lam Tiểu Bố không trả lời, chỉ nhìn Mạc Vô Kỵ rồi cùng cười một tiếng, những thứ khác bọn hắn không có gì nhiều, nhưng bảo vật Khai Thiên thì nhiều. Cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ, đều có ba cái.

Bởi vì nhiều người, cho nên khu vực Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khoanh vùng cũng không nhỏ, diện tích khoảng trăm vạn dặm.

TRăm vạn dăm nghe thì có vẻ lớn đến đáng sợ, nhưng ở một nơi rộng lớn mênh mông như Bách Linh tinh này, thật sự chỉ như một hạt cát không đáng chú ý.

Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ bố trí đại trận ngăn cách, đồng thời lấy Thất Giới Thạch và Thiên Cơ Bàn làm trận cơ, ngăn cách cặn bã Hỗn Độn ở bên ngoài. Nhưng mà ở bên trong đại trận này, mọi người tạm thời còn chưa thể tu luyện, phải chờ Thái Xuyên cuốn đi hết toàn bộ cặn bã Hỗn Độn trong trăm vạn dặm này mới có thể tu luyện được.

Mặc dù Thái Xuyên không thể nhất thời cắn nuốt được nhiều cặn bã Hỗn Độn như vậy, nhưng lại có thể cuốn chúng vào trong thế giới của mình.

Nửa năm sau, trong phạm vi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khoanh vùng, tuyết đọng đã biến thành màu trắng xóa, tầng cặn bã Hỗn Độn màu đen lắng đọng ở bên dưới đã sớm biến mất.

Tất cả mọi người cũng bắt đầu bế quan tu luyện, Thái Xuyên thì đã thu thập được rất nhiều cặn bã Hỗn Độn, nhanh chóng bế quan.

Lúc ban đầu khi mọi người bắt đầu bế quan cảm ngộ, đã ngạc nhiên phát hiện ra, khó trách người của vũ trụ trung đẳng lại có thực lực cường hãn như vậy. Quy tắc thiên địa của Bách Linh tinh so với những nơi trước đó bọn hắn cảm ngộ mạnh hơn gấp mười lần, không chỉ như vậy, đạo tắc thiên địa ở nơi này rõ ràng còn ẩn chứa hơi thở Hỗn Đổn nhàn nhạt.

Bách Linh tinh có cặn bã Hỗn Độn, đương nhiên là có khí Hỗn Độn. Thái Xuyên đang hấp thu tất cả cặn bã Hỗn Độn và một phần khí Hỗn Độn, cho nên bây giờ còn rất nhiều khí Hỗn Độn lưu lại.

Lúc bình thường, chút khí Hỗn Độn này có lẽ không có tác dụng gì nhiều. Nhưng bây giờ nguyên khí thiên địa nồng đậm và quy tắc thiên địa rõ ràng, tác dụng của chút khí Hỗn Độn này lập tức được phóng to vô hạn.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cũng vô cùng vui mừng, với mức độ hoàn thiện của Trường Sinh Đạo, ở trong môi trường này, muốn chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân cảnh, đó là chuyện có thể làm được bất cứ lúc nào. Bây giờ hắn muốn kiểm tra một chút xem Sáng Đạo cảnh của mình có vấn đề hay không, có bị Táng Đạo Thánh Nhân trong Táng Đạo đại nguyên kia ảnh hưởng hay không.

Vận chuyển đại đạo, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Đại đạo của hắn vẫn là đại đạo Trường Sinh, mặc dù ở Táng Đạo đại nguyên tấn cấp lên Sáng Đạo cảnh, nhưng mà không liên quan gì đến Táng Đạo Thánh Nhân.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như đại đạo của hắn và Mạc Vô Kỵ bị đạo tắc Táng Đạo ảnh hưởng, bị Táng Đạo Thánh Nhân quấy nhiễu, vậy bọn hắn cũng không thể nào rời khỏi Táng Đạo đại nguyên được.

…

Bọn người Lam Tiểu Bố bắt đầu bế quan tu luyện, bên ngoài cũng an tĩnh lại.

Nhưng mà chuyện Đại Diễn giới xuất hiện vẫn bị truyền ra ngoài, ít nhất thì có mấy người Sáng Đạo cảnh trên Thánh Nhân đi đến Đại Diễn giới, nhưng sau đó bọn hắn không còn tin tức nữa. Không chỉ như vậy, Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ cũng yên tĩnh lại. Ít nhất thì Mông Mỗ Đại Diễn không còn phách lối như lúc trước nữa, cho dù là ở Hạo Uyên vũ trụ hay là ở Hỗn Độn Hà, ở nơi khác, đều thu liễm không ít.

Chương 2224 - Diễn Giới (2)

Cũng có một lời đồn đại khác, nói rằng sau khi một tên chấp pháp áo bào vàng và hai tên chấp pháp áo lục bị mấy tên tu sĩ nhỏ không biết từ đâu ra giết chết, còn bị chém giết gần hai mươi tên chấp pháp ở bên ngoài Đại Diễn giới. Thậm chí trong đó còn có một tên chấp pháp áo lam, không chỉ như vậy, ngay cả cường giả bước thứ tư khai sáng ra đại đạo Mông Mỗ Đại Diễn Lâu Ô Trần cũng bị trọng thương, thậm chí đạo cơ cùng bị phá hư.

Mặc kệ lời đồn bên ngoài bất lợi với Mông Mỗ Đại Diễn như thế nào, nhưng vẫn không có người nào dám đến Mông Mỗ Đại Diễn tìm đường chết.

Mông Mỗ Đại Diễn thu liễm, còn buông lỏng Hỗn Độn Hà, cái này khiến tu sĩ đến Bách Linh vũ trụ càng lúc càng ít.

Trước đó vì sao lại có rất nhiều tu sĩ đến Bách Linh vũ trụ tu luyện, thậm chí còn mạo hiểm cả nguy cơ đại đạo bị cặn bã Hỗn Độn ăn mòn? Còn không phải là vì sinh tồn ở Hỗn Độn Hà quá mức gian nan, Hạo Uyên vũ trụ hoàn toàn không thể tìm được chỗ nào để tu luyện, tu luyện ở Hạo Uyên vũ trụ, chỉ cần hấp thu nguyên khí thiên địa mạnh hơn một chút xíu, cũng có thể bị người của Mông Mỗ Đại Diễn tìm đến cửa giết.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Mông Mỗ Đại Diễn co lại, những tên chấp pháp kia cũng trở nên ngoan ngoãn vô cùng. Cho dù tu luyện ở Hạo Uyên vũ trụ, hấp thu nguyên khí thiên địa mạnh hơn một chút, cũng không có chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn đến quấy nhiễu ngươi. Còn Hỗn Độn Hà hay là những nơi khác, Mông Mỗ Đại Diễn cũng hạn chế quấy nhiễu, thậm chí là không còn nữa.

Kể từ đó, ai còn đến Bách Linh vũ trụ nữa? Ở Hạo Uyên vũ trụ chứng đạo không tốt hơn sao? Cần gì phải mạo hiểm chuyện đại đạo bị bại niết, thậm chí là trở thành Ác Ma chân chính mà đến Bách Linh vũ trụ?

Tu sĩ đến Bách Linh vũ trụ giảm đi, chuyện làm ăn ở Bách Linh tinh cũng không thể tiếp tục được. Đông đảo thương lâu sở dĩ có thể sinh tồn ở Bách Linh tinh, còn không phải là vì có tu sĩ đến đây tìm kiếm cơ duyên sao? Bây giờ người đến đây càng lúc càng ít, còn có thương lâu nhà ai muốn ở nơi này chờ chết chứ.

Còn về các loại tài nguyên tu luyện trong Bách Linh vũ trụ, có thể tìm được, nhưng năm gần đây đã bị tìm hết bảy tám phần rồi. Còn những thứ ở sâu trong cặn bã Hỗn Độn kia, không thể nào tìm được, cho dù ở lại nơi này thời gian dài cũng không thể tìm thấy.

Cấm địa Tinh Thiên Chi Ngoại của Bách Linh vũ trụ, tại vùng trung tâm, lại có đạo vận tung hoàng, các loại đạo tắc thiên địa nở rộ phồn hoa, không ngừng biến ảo trong hư không.

Vui mừng nhất chính là Đỗ Bố và Nghi Thanh San, Đỗ Bố đã mơ hồ sờ đến da lông của Tạo Hóa Thánh Nhân, chỉ cần tiếp tục bế quan, hắn ta khẳng định mình có thể đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Bởi vì Nghi Thanh San bị thương, cho nên tiến độ chậm hơn một chút, nhưng khí Hỗn Độn ở nơi này vẫn có thể giúp nàng nhanh chóng khôi phục, bây giờ đã đã có thể nắm bắt được thời cơ Tạo Hóa Thánh Nhân.

Lúc này, bọn hắn nhất định càng thêm điên cuồng mà hấp thu nguyên khí thiên địa, cảm ngộ đạo tắc thiên địa, cố gắng tăng thực lực của mình lên một cấp độ.

Quanh người Lam Tiểu Bố cuốn lên đạo tắc Trường Sinh vô cùng vô tận, giờ phút này, quanh người hắn đã tự nhiên tạo thành một giới vực Trường Sinh khác. Cái giới vực này là do các loại đạo tắc Trường Sinh ngưng luyện mà thành, theo tâm ý của Lam Tiểu Bố mà không ngừng tăng lên hoặc giảm bớt hoặc dung hợp lại.

Đạo tắc Trường Sinh cũng không ngừng tăng lên, khi đạo tắc hoàn thiện, quy tắc thiên địa của Trường Sinh Giới dường như đã đạt đến mức cực hạn, lập tức tạo thành vũ trụ Trường Sinh chân chính.

Thức hải của hắn cũng đang điên cuồng mở rộng, thần nguyên tăng vọt, xương cốt thân thể cũng vang lên tiếng kèn kẹt.

Oanh! KHi mọi thứ đều đến một điểm giới hạn, Lam Tiểu Bố hét lên một tiếng, hắn mở to hai mắt, giờ phút này thậm chí hắn có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ bên ngoài Tinh Thiên Chi Ngoại.

Đạo vận quanh thân mở rộng, thân thể giống như trở thành một biển lớn nguyên khí, cho dù có bao nhiêu nguyên lực, hắn cũng có thể đánh ra.

“Phù!” Lam Tiểu Bố than một tiếng, đây mới thật sự là Diễn Giới cảnh. Nếu như bây giờ hắn đối phó với chấp pháp áo lục của Mông

Mỗ Đại Diễn, còn cần phải liên thủ với Mạc Vô Kỵ sao? Hoàn toàn không cần, một mình hắn cũng có thể nghiền ép loại cường giả như Thiên Ha.

“Ha ha, Tiểu Bố, chúc mừng bước vào Diễn Giới cảnh.” Giọng nói của Mạc Vô Kỵ truyền đến.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Mạc Vô Kỵ tiến đến, Mạc Vô Kỵ giống như đã hoàn toàn dung hợp với núi tuyết xung quanh, không hề có chút khác biệt nào. TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thán, đây tuyệt đối cũng giống như hắn, là Diễn Giới Thánh Nhân cảnh mạnh nhất.

“Cùng vui, Vô Kỵ ngươi cũng bước vào Diễn Giới cảnh rồi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, cũng ôm quyền.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng, trước đây không lâu ta cũng đã bước vào Diễn Giới cảnh. Ta cảm thấy được bây giờ ở Bách Linh vũ trụ, cũng chính là Bách Linh tinh này không còn nhiều người. Dựa vào thực lực của chúng ta bây giờ, có thể phong ấn Bách Linh tinh lại rồi.”

Lam Tiểu Bố lại có chút do dự, “Mặc dù người không nhiều, nhưng dù sao cũng có người ở đây. Chúng ta cưỡng ép phong ấn lại, chẳng những đắc tội với người khác, còn dễ bị người ta chú ý đến. Ngược lại ta có một ý nghĩ khác, không biết có được hay không…”

Chương 2225 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ.

“Ta nghe Thái Xuyên nói, sở dĩ Bách Linh tinh cho đến bây giờ cũng không bị cặn bã Hỗn Độn ăn mòn nghiêm trọng, cũng là nhờ có Tinh Thiên Chi Ngoại. Tuyết ở Tinh Thiên Chi Ngoại có một loại vết tích đạo tắc, có thể ngăn cản khí cặn bã Hỗn Độn lan tràn ra ngoài một cách hoàn mỹ. Cho nên qua nhiều năm như vậy, vẫn có thể sinh tồn ở Bách Linh tinh, thậm chí còn có người lớn gan tu luyện ở chỗ này.

Ta nghĩ, nếu như chúng ta để khí cặn bã Hỗn Độn này hoàn toàn khuếch tán ra toàn bộ Bách Linh tinh, vậy thì người ở nơi này không muốn đi cũng phải đi thôi?” Lam Tiểu Bố cười he he nói.

“Cách hay.” Mạc Vô Kỵ cũng cười nói, hắn đã sớm cảm thấy tuyết ở nơi này rất đặc biệt, đây cũng là một loại quy tắc ức chế lẫn nhau trong vũ trụ. Tuyết ở nơi này từ đầu đến cuối đều luôn rơi, hoàn mỹ ngăn cản khí cặn bã Hỗn Độn lan ra khỏi Tinh Thiên Chi Ngoại.

Mà tất cả khí cặn bã Hỗn Độn trong Bách Linh tinh, đều đến từ Tinh Thiên Chi Ngoại, tuyết ở Tinh Thiên Chi Ngoại lại ngăn trở khí cặn bã Hỗn Độn tràn ra ngoài, cái này khiến Bách Linh tinh cho đến bây giờ vẫn còn có người có thể đến đây.

“Ta lo lắng nhất chính là, tương lai làm thế nào để thu thập lại những khí cặn bã Hỗn Độn đã bị tản mát ra bên ngoài này.” Lam Tiểu Bố thở dài, hắn nghĩ đến chuyện bố trí đại trận, nhưng cái này rõ ràng không thực tế lắm.

Nếu như những khí cặn bã Hỗn Độn này tản mát ra ngoài, tương lai bọn hắn cũng không thể sinh tồn ở Bách Linh tinh. Trông cậy vào một mình Thái Xuyên có thể hấp thu hết toàn bộ khí cặn bã Hỗn Độn tại một nơi mênh mông vô biên như Bách Linh tinh, vậy thì hoàn toàn không có khả năng.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng. “Nếu là trước đó thì ta thật sự không có cách nào, nhưng lần này ta lại có cách. Ở trong thế giới của tên chấp pháp áo lục tên là Phương Vũ kia, ta có láy được một bản đạo quyển khai thiên, đây là một bản đạo quyển Trận Đạo, bên trong đạo quyển có một loại đại trận gọi là Khiên Đạo Trận. Cái trận này có một đặc tính, chính là có thể hấp thu đạo tắc thiên địa…”

“Ta hiểu rồi, khí cặn bã Hỗn Độn kia cũng được xem là một loại đạo tắc thiên địa, ngươi định dùng Khiên Đạo Trận hấp thu đạo tắc cặn bã trong khí cặn bã Hỗn Độn, còn về khí Hỗn Độn chân chính, thì để lại?” Lam Tiểu Bố vui mừng nói.

Mạc Vô Kỵ cảm thán, nói chuyện với người thông minh đúng là đơn giản. Người bình thường nhất định sẽ cho rằng Khiên Đạo Trận của hắn chỉ hấp thu đi khí cặn bã Hỗn Độn, nhưng thật ra không phải là như vậy, Khiên Đạo Trận chỉ hấp thu đạo tắc cặn bã trong khí cặn bã Hỗn Độn, mà khi đạo tắc cặn bã đã bị hút đi rồi, còn lại chính là khí Hỗn Độn.

Giống như lúc trước khi Thái Xuyên hấp thu khí cặn bã Hỗn Độn trong phạm vi động phủ bọn hắn tu luyện vậy, chỉ là Thái Xuyên không thể nào làm được như Khiên Đạo Trận, khí Hỗn Độn để lại rất ít. Mà Khiên Đạo Trận thì khác, một khi kích phát, chỉ cần tinh cầu nằm trong phạm vi bao trùm của Khiên Đạo Trận, là có thể cuốn đi toàn bộ đạo tắc cặn bã Hỗn Độn trong tinh cầu này đi.

“Cái Khiên Đạo Trận này cho dù người bình thường xem cũng không thể bố trí được, bởi vì trận tâm không hề đơn giản, cần một món bảo vật Khai Thiên, trừ cái đó ra còn cần một chút Tức Nhưỡng. Tức NHưỡng ta đã từng lấy được, chỉ là dùng hết rồi. Nhưng mà không sao cả, trước tiên cứ bố trí trận pháp trước, tương lai cuối cùng cũng sẽ tìm được Tức Nhưỡng, dù sao tạm thời chúng ta cũng không thể hấp thu hết khí cặn bã Hỗn Độn được.” Mạc Vô Kỵ giải thích.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một khối Tức NHưỡng xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, “Thứ này vừa hay ta có.”

Mạc Vô Kỵ vui mừng, “Vậy thì không có vấn đề gì, đến lúc đó chuẩn bị cho Thái Xuyên ăn tiệc thôi. Ta muốn bế quan nghiên cứu đạo tắc đại đạo của khí cặn bã Hỗn Độn này một chút, ngắn thì mấy chục năm, lâu thì mấy trăm năm.”

Muốn hấp thu được đạo tắc trong khí cặn bã Hỗn Độn, nhất định phải biết rõ ràng về loại đạo tắc này, nếu không thì, Khiên Đạo Trận có mạnh đến đâu cũng không thể hấp thu chính xác đạo tắc khí cặn bã Hỗn Độn được.

Mạc Vô Kỵ có Khả Đạo Lạc, hắn tin cảm ngộ loại đạo tắc này với hắn mà nói, mặc dù gian nan, nhưng không phải là chuyện không thể hoàn thành.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Trên dưới trăm năm quá lâu, chúng ta cùng nhau nghiên cứu, ta tin nhiều nhất là ba năm, ba năm chúng ta có thể bóc tách ra được đạo tắc cặn bã trong khí cặn bã Hỗn Độn, thậm chí có thể tìm được cách luyện hóa đạo tắc cặn bã.”

“Ba năm? Hơn nữa cho dù có cùng nhau nghiên cứu cũng không thể được chứ?” Mạc Vô Kỵ kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, Vũ Trụ Duy Mô xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, “Chúng ta cứ tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái cặn bã Hỗn Độn này trước, sau đó căn cứ vào mô hình kết cấu, chúng ta cùng nghiên cứu, ta tin trong ba năm sẽ làm được.”

“Thật sự là Vũ Trụ Duy Mô, thứ này có thể được.” Mạc Vô Kỵ tán thưởng nói, bảo vật Khai Thiên cũng có cấp độ, Vũ Trụ Duy Mô tuyệt đối là bảo vật Khai Thiên phụ trợ đại đạo đứng đầu.

Cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của cặn bã Hỗn Độn, Mạc Vô Kỵ cũng than thở. Một tu giả sơ cấp nếu như lấy được Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì hầu như sẽ đứng trên đỉnh đầu của tất cả những người tu đạo. Vận may của Lam Tiểu Bố thật là nghịch thiên, hắn vừa mới tu đạo, cũng không có vận may như Lam Tiểu Bố, cũng may hắn vẫn luôn đi trên con đường thuộc về mình.

Chương 2226 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ. (2)

Nghĩ đến Phàm Nhân Đạo, trong lòng Mạc Vô Kỵ cũng cảm thấy tự hào, đạo của hắn không thua bất cứ kẻ nào cả. Nhưng mà hắn vẫn vô cùng khâm phục Lam Tiểu Bố, đổi thành tu sĩ tầm thường, có loại bảo vật như Vũ Trụ Duy Mô, ai mà còn ngốc nghếch đi sáng tạo ra đại đạo của mình? Hết lần này đến lần khác, Lam Tiểu Bố lại làm như vậy. Cũng bởi vì làm như vậy, cho nên hôm nay Lam Tiểu Bố mới có thể đứng ở chỗ này. Nếu không thì ngay cả tư cách đứng ở chỗ này cũng không có.

Có mô hình kết cấu của cặn bã Hỗn Độn do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, tốc độ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cảm ngộ đạo tắc khí cặn bã Hỗn Độn cũng nhanh hơn.

Chỉ ngắn ngủi hai năm, hai người đã hiểu rõ ràng đạo tắc khí cặn bã Hỗn Độn. Đồng thời tạo ra một bộ công pháp hành công, có thể dễ dàng loại bỏ đi khí cặn bã Hỗn Độn trong người.

Đạo tắc khí cặn bã Hỗn Độn bị loại bỏ, tiếp theo chính là luyện chế trận kỳ. Bởi vì cần phải chữa trị đại trận hộ giới của Bách Linh vũ trụ, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên tục luyện chế trận kỳ hết ba năm. Thời gian ba năm, bọn hắn dường như đã lấy hết tất cả vật liệu luyện chế trận kỳ ra để luyện chế.

Cái này còn phải cảm ơn hai vị chấp pháp áo lục Thiên Ha và Phương Vũ, nếu như không có thế giới của hai vị chấp pháp áo lục này, vật liệu trên người bọn họ, ngay cả một phần ngàn trận kỳ cũng không đủ.

Nhưng mà cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn biết, trận kỳ của bọn hắn vẫn không đủ dùng.

“Vô Kỵ, suy nghĩ của ta là, đầu tiên phóng thích khí cặn bã Hỗn Độn ra toàn bộ Bách Linh tinh. TRong khoảng thời gian này, khiến tất cả tu sĩ trên Bách Linh tinh rời khỏi nơi này. Sau đó chúng ta đến Hạo Uyên vũ trụ một chuyến, tìm cơ hội xử lý mấy tên chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, kiếm một chút vật liệu về đây, nếu không thì ta lo lắng một nửa vật liệu cũng không có.” Lam Tiểu Bố đề nghị.

Nói thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố vẫn có chút khó chịu. Lúc đầu vật liệu ở Bách Linh tinh nhiều vô số kể, chỉ là những năm gần đây bị tu sĩ bên ngoài đến vơ vét không ngừng, đã tiêu hao rất nhiều. Không chỉ như vậy, còn có một vài mỏ đạo mạch, đạo tinh lộ thiên đều bị đào rỗng rối tinh rối mù. Những đạo mạch còn lại ở đây, đều là ở những nơi mà người thường không thể đến được như Tinh Thiên Chi Ngoại này.

Hắn không hề nghĩ đến chuyện, hắn là kẻ đến sau.

Mạc Vô Kỵ dường như không có chút cân nhắc nào cả, “Cái này hợp với ý ta, chẳng những vật liệu không đủ, cho dù đạo mạch chúng ta cũng không đủ. Bố trí đại trận hộ giới của Bách Linh vũ trụ cần một đống đạo mạch. Đi thôi, bây giờ chúng ta đến Hạo Uyên vũ trụ ngay.”

…

Những tu sĩ ở lại Bách Linh vũ trụ cũng không nhiều lắm, ở Hạo Uyên vũ trụ có thể tu luyện, có mấy người tình nguyện lựa chọn Bách Linh vũ trụ chứ? Cho dù Bách Linh vũ trụ còn rộng lớn hơn Hạo Uyên vũ trụ rất nhiều, quy tắc thiên địa còn hoàn thiện hơn, thậm chí là Thiên Nguyên khí còn mạnh hơn xa Hạo Uyên vũ trụ. Nhưng ai bảo ở nơi này có khí cặn bã Hỗn Độn chứ? Tu luyện ở chỗ này, chính là để đạo cơ bị ăn mòn.

Nhưng gần đây, các tu sĩ đang ở Bách Linh vũ trụ lại cảm thấy được khí cặn bã Hỗn Độn ở Bách Linh vũ trụ đang càng ngày càng đậm.

Nếu như nói trước đó không tu luyện thì cũng có thể miễn cưỡng sinh tồn được, vậy thì bây giờ Bách Linh vũ trụ xem như không tu luyện thì cũng rất khó sinh tồn. Khí cặn bã Hỗn Độn ở chỗ này hầu như đã bao trùm toàn bộ tinh cầu, bất cứ nơi nào, chỉ cần dừng lại một chút, cũng có thể bị ăn mòn đạo cơ đại đạo.

TRong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tu sĩ ở Bách Linh tinh đều bỏ chạy.

Tu sĩ ở Bách Linh tinh không nhiều, nhưng mà Bách Linh tinh rất rộng lớn. Cho dù không có nhiều tu sĩ, nhưng trong lúc nhất thời vẫn khiến quảng trường hư không bên ngoài Bách Linh tinh chật kín hết người.

Khí cặn bã Hỗn Độn trong Bách Linh tinh không ngừng tràn ra ngoài, thương lâu và phường thị bên trên quảng trường hư không, cũng lần lượt rút đi.

Chỉ chưa đến một năm, toàn bộ Bách Linh tinh vực đã không còn nhìn thấy bóng người nào nữa. Một số người bởi vì đi vào quá sâu Bách Linh tinh, nhất thời không thể nào xông ra khỏi Bách Linh tinh được. ĐỐi với những người này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chỉ có thể nói lời xin lỗi. Lúc này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã đứng trên Thất Giới Thạch rời xa Bách Linh vũ trụ, hai người chỉ có một mục tiêu, đó chính là Hạo Uyên vũ trụ.

…

Tốc độ của Thất Giới Thạch hầu như không khác gì khi dùng truyền tống, nhưng mà cho dù như vậy, Thất Giới Thạch đưa Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ cũng là chuyện hai năm sau.

Đứng ở bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ, Lam Tiểu Bố không nhịn được cảm thán, “Cùng là vũ trụ trung đẳng, Bách Linh vũ trụ thậm chí còn mạnh hơn Hạo Uyên vũ trụ một chút, nhưng bây giờ ngươi nhìn Hạo Uyên vũ trụ đi, một màu xanh tươi, đây quả thật là một tinh cầu tu đạo hoàn mỹ.”

Mạc Vô Kỵ nói, “KHông bao lâu nữa, ta tin rằng quy tắc thiên địa, hoàn cảnh tu luyện ở Bách Linh vũ trụ sẽ hơn xa Hạo Uyên vũ trụ. Lúc đó, do chúng ta làm chủ.”

“Đúng, bây giờ chúng ta đi cướp giàu chia nghèo. Không đúng, là cướp nghèo làm giàu.” Lam Tiểu Bố hăng hái cất Thất Giới Thạch đi, xông về phía quảng trường hư không ở bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ.

Mạc Vô Kỵ đương nhiên cũng sải bước ra, phóng đến quảng trường hư không trước mắt.

Chương 2227 - Vũng bùn âm mưu vô biên.

So với quảng trường hư không tàn lụi ở Bách Linh vũ trụ, quảng trường hư không ở nơi này không thể dùng nhiều người để hình dung. Nơi này hầu như là người sát người, đều xếp hàng chờ tiến vào Hạo Uyên vũ trụ.

Ở trong Hạo Hãn này, vũ trụ trung đẳng có thể tu luyện cũng không nhiều. PHần lớn mặc dù có thể tu luyện, nhưng có thể bị công kích bất cứ lúc nào, thậm chí là vẫn lạc. Sau khi Mông Mỗ Đại Diễn thu liễm lại, Hạo Uyên vũ trụ đương nhiên là sự lựa chọn tốt nhất. Tu luyện ở Hạo Uyên vũ trụ chẳng những an toàn, hơn nữa quy tắc thiên địa còn rõ ràng, nguyên khí nồng đậm.

Bây giờ sở dĩ có nhiều người như vậy, là bởi vì tất cả mọi người đều nghe nói tu sĩ đến Hạo Uyên vũ trụ quá nhiều, một vài thế lực cường đại ở Hạo Uyên vũ trụ đang có ý định liên thủ bắt đầu thu phí, hơn nữa cái phí này còn vô cùng cao, không phải thu phí như bình thường. Thậm chí còn có tin đồn, một khi Hạo Uyên vũ trụ thu phí, những tu sĩ sau này mà đến đây, phải dựa theo số tiền đã bỏ ra mà xác định sẽ ở lại Hạo Uyên vũ trụ được bao lâu.

Nói cách khác, về sau Hạo Uyên vũ trụ sẽ không còn giống như trước đó nữa, tùy tiện, mà phải cần giao nộp không ít phí tổn, mới có thể đến Hạo Uyên vũ trụ. Chỉ là thế lực cường đại ở Hạo Uyên vũ trụ quá nhiều, chuyện này vẫn chưa thể bàn bạc được ổn.

Nhưng đã có đề nghị này, vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ bàn bạc xong. Cho nên sau khi tin tức này lan truyền ra ngoài, đương nhiên có có đông đảo người kéo đến Hạo Uyên vũ trụ trước.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xếp ở phía sau, nhìn hàng ngũ dài dằng dặc phía trước, Lam Tiểu Bố thở dài, “Chỉ sợ chúng ta phải đứng ở đây cả một ngày rồi. Mặc dù vẫn có thể vào Hạo Uyên vũ trụ, nhưng muốn vào được vẫn phải tốn các loại phí tổn.”

Lam Tiểu Bố đã sớm dùng thần niệm quét một chút, cửa vào Hạo Uyên vũ trụ, có phí ngọc giản địa đồ, phí giữ gìn quảng trường hư không, các loại phí phải dùng, còn có chào hàng các loại động phủ bế quan.

Ngọc giản địa đồ thì nhất định phải mua, đó là để sau khi ngươi tiến vào Hạo Uyên vũ trụ rồi, đừng va chạm đến những đạo tràng đại tông môn. Phí giữ gìn quảng trường cũng nhất định phải đóng, đó là vì nhiều người đến đây như vậy, nguyên khí trên quảng trường bị tiêu hao, cho nên cần phải nộp phí tổn nhất định.

Những phí tổn này cũng không biết là do ai thu, nhưng mà chắc chắn sẽ không đơn giản. Thu phí như vậy, vẫn có nhiều người xếp hàng như thế, nói rõ sau này thu phí sẽ chỉ cao hơn chứ không thấp.

Cái đóng tiền này chỉ là thứ yếu, theo thời gian trôi qua, đều sẽ lãng phí hết.

Mạc Vô Kỵ cười he he, truyền âm cho Lam Tiểu Bố nói, “Đại trận hộ giới của Hạo Uyên vũ trụ thường xuyên mở ra, cái này có thể thuận tiện cho chúng ta truyền tống đi. Chờ chúng ta xử lý một ít chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn, khi rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ, nhất định phải truyền tống đi. Ta có bố trí một chút Hư Không Trận Văn Truyền Tống ở bên ngoài rồi, tiện cho lúc đó rời đi. Nếu như thật sự không được, vậy thì chỉ có thể dùng Thất Giới Thạch của ngươi.”

Theo Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố thấy, có thể không cần dùng đến Thất Giới Thạch thì cố gắng không dùng đến Thất Giới Thạch. Một khi bại lộ Thất Giới Thạch, hậu hoạn sẽ rất nhiều.

Vì không khiến người khác chú ý đến, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đợi ròng rã một ngày, lúc này mới giao nộp phí tổn rồi tiến vào Hạo Uyên vũ trụ.

Mua sắm ngọc giản địa đồ đối với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng hữu dụng, dù sao thì bọn hắn cũng không cần đến chỗ khác để hỏi thăm mua sắm ngọc giản, đã có thể dễ dàng tìm đến Mông Mỗ Đại Diễn.

Đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn nằm ở nơi có nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất ở Hạo Uyên vũ trụ, Đại Thiên Trượng Sơn.

Cái Đại Thiên Trượng Sơn này rất kỳ quái, tất cả ngọn núi ở nơi này đều không quá ngàn trượng. Từ xa nhìn lại, trừ chủ phong ra, những nơi còn lại đều là những ngọn núi thấp bé. Cho dù là chủ phong, cũng thấp hơn ngàn trượng. Theo lý mà nói, Mông Mỗ Đại Diễn không nên chọn nơi như thế này làm đạo tràng, nhưng nếu ngươi thật sự cho rằng những ngọn núi ở Đại Thiên Trượng Sơn đều thấp hơn ngàn trượng thì đã quá ngây thơ rồi.

Ở bên ngoài Mông Mỗ Đại Diễn, những gì nhìn thấy được về Đại Thiên Trượng Sơn đều là ảo giác, ở Mông Mỗ Đại Diễn, bất cứ một ngọn núi nào, chỉ cần ngươi không phải tu sĩ của Mông Mỗ Đại Diễn, cho dù người tiến vào đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn, ngươi cũng không thể nào đi lên được đến đỉnh của ngọn núi.

Nguyên khí thiên địa ở nơi này nồng đậm, thậm chí có thể dùng tay nắm lấy, bởi vậy có thể thấy được, vì sao tất cả mọi người đều khát vọng có thể tiến đến vị trí của Mông Mỗ Đại Diễn này.

Nếu như còn cộng thêm người khống chế Mông Mỗ Đại Diễn này đến từ Đại Diễn giới trong truyền thuyết, vậy thì khó trách Mông Mỗ Đại Diễn luôn có thể thu được đệ tử có chất lượng tốt.

Lúc này Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đang đứng bên ngoài hộ trận của Mông Mỗ Đại Diễn, từ nơi này nhìn vào, Mông Mỗ Đại Diễn ở đằng xa mặc dù bị hộ trận che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn thấy từng ngọn núi thấp bé liên miên không dứt, thậm chí cho dù thần niệm không bị đại trận ngăn cách, thần niệm cũng không thể bao trùm toàn bộ Mông Mỗ Đại Diễn được.

Chương 2228 - Vũng bùn âm mưu vô biên. (2)

“Tiểu Bố, ta có một ý nghĩ. Chúng ta đã tới nơi này, nếu như không có cường giả bước thứ tư ra ngoài ngăn cản, vậy cho dù chúng ta không thể nhổ tận gốc Mông Mỗ Đại Diễn, cũng phải xử lý nhiều một chút. Nếu thật sự có cường giả bước thứ tư, chúng ta sẽ dùng Thất

Giới Thạch bỏ chạy. Thế nào?” Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Mông Mỗ Đại Diễn có nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn kia cười he he, không biết chờ sau khi bọn hắn vào trong, Mông Mỗ Đại Diễn có phát cuồng hay không.

Lam Tiểu Bố lại nhíu mày, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tại sao ta lại cảm thấy đạo tắc đại đạo ở nơi này có chút quen thuộc, nhưng ta khẳng định chưa từng đến nơi này, ngươi chờ ta nghĩ lại một chút…”

Lam Tiểu Bố nhíu mày suy nghĩ, hắn thật sự cảm thấy nơi này rất quen thuộc, thật giống như thường xuyên tiếp xúc.

Qua thật lâu, hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, lập tức trừng to mắt nói, “Ta nhớ ra rồi, đạo tắc nơi này rất giống một người mà ta từng giết, tên là Lâu Dị Y…”

“Gia hỏa này ta biết, là Đại Mộng Thánh Nhân.” Mạc Vô Kỵ nói, Lam Tiểu Bố đã giết chết Đại Mộng Thánh Nhân ở Tạo Hóa phường thị, hắn cũng ở Tạo Hóa phường thị này mà xử lý Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng.

Lam Tiểu Bố lại tiếp tục tự lẩm bẩm, “Ta khẳng định, Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y là từ nơi này mà ra, cái Mông Mỗ Đại Diễn này rốt cuộc muốn làm gì? KHông đúng, lúc trước khi Đại Mộng Thánh Nhân còn ở Tiên giới, thậm chí là tu chân giới đã nuôi dưỡng vô số Mộng Yểm, nếu như không phải là ta, không chỉ Ngũ Vũ Tiên Giới, ngay cả vũ trụ Đại Hoang, các tiểu vũ trụ khác, thậm chí đã bị những Mộng Yểm hóa thành Yểm Ma này cắn nuôt hết…”

Lam Tiểu Bố càng nói càng cảm thấy mọi thứ trở nên rõ ràng, dường như có thứ gì đó sắp được vén màn lên.

Lại qua nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đột nhiên nói, “Ta biết rồi, Mông Mỗ Đại Diễn, cái Mông Mỗ này không phải có phát âm giống như Mộng Ma sao? Ta đã nói tại sao Mông Mỗ Đại Diễn lại lấy cái tên kỳ quái như vậy. Mộng Ma là do Mộng Yểm ngưng luyện mà thành, hóa ta đây là chỗ của lão tổ Mộng Yểm, những Mộng Yểm này muốn chiếm lấy toàn bộ Hạo Hãn sao?”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Vô Kỵ, ngươi có biết lão tổ bước thứ tư của Mông Mỗ Đại Diễn tên là gì không?”

Mạc Vô Kỵ đáp, “Ta nghe Trác Hành nhắc qua, hình như tên là Lâu Ô Trần.”

“Đúng rồi, Lâu Dị Y, Lâu Ô Trần… Cái này nếu như mà không có chút liên hệ nào, ta cũng không tin.” Lam Tiểu Bố kiên định nói.

Sau khi nói xong, hắn mơ hồ cảm thấy mình đã tiếp cận với một âm mưu vô biên, cái âm mưu này nhằm vào toàn bộ vũ trụ Hạo Hãn.

TRong lòng Mạc Vô Kỵ càng trầm xuống, hắn cũng nghĩ đây là một vòng xoáy âm mưu. Không chỉ như vậy, hắn còn nghĩ đến Táng Đạo đại nguyên.

Hít một hơi thật sâu, Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Tiểu Bố, ngươi có nhớ Táng Đạo đại nguyên không? Đại Trụ Thánh Nhân rõ ràng đã bị ta giết chết, nhưng chúng ta ở bên trong cái đại mộ sâu trong Táng

Đạo đại nguyên, lại nhìn thấy Đại Trụ Thánh Nhân một lần nữa. Hoặc là một tên còn mạnh hơn Đại Trụ. Đại Trụ, Đại Mộng, chúng ta đã gặp hai lần, nếu như cái này không phải là một âm mưu cực lớn, ta cũng không thể tin được.”

Lam Tiểu Bố cũng nghiêm mặt lại, “Vô Kỵ, chúng ta suy đoán một chút, có phải hay không Đại Mộng Thánh Nhân và Đại Trụ Thánh Nhân mà chúng ta gặp được kia, đều là quân cờ do những thế lực lớn ở vũ trụ trung đẳng này đưa ra ngoài? Bọn hắn dễ dàng niết hóa một giới, dễ dàng dựa vào Mộng Yểm cắn nuốt một giới, tăng thực lực lên là vì cái gì… Ta đang nghĩ, phía trên vũ trụ trung đẳng có khi nào còn có vũ trụ cao cấp. Chúng ta giống như sâu kiến, lâm vào trong một vũng bùn không thể nào thoát khỏi, thậm chí không thể nào giãy dụa được.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều im lặng không nói. Bọn hắn giết chết Đại Mộng Thánh Nhân Lâu Dị Y, giết chết Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng. TRong mắt bọn hắn, giết chết chinh là một tên Thánh Nhân cáo già, giải thoát nguy cơ cho vũ trụ cấp thấp, sẽ không để vũ trụ cấp thấp chịu cảnh động một chút là bị hủy diệt, niết hóa. Nhưng bây giờ bọn hắn mới phát hiện, hai người mà bọn họ giết có thể chỉ là hai con sâu kiến mà thế lực khổng lồ khác thả ra, chỉ thế thôi.

“Tiểu Bố, nếu như quả thật là như vậy, thế thì cuộc đời của Mạc Vô Kỵ ta, nhất định phải giệt trừ sạch sẽ những thứ buồn nôn này.” Mạc Vô Kỵ gằn từng chữ nói.

Lam Tiểu Bố cũng gật đầu, “Lam Tiểu Bố ta cũng thế, nếu như thật sự như chúng ta đoán, chỉ cần Lam Tiểu Bố ta còn sống, vậy tuyệt đối sẽ không để loại đạo tràng rác rưởi này tiếp tục tồn tại.”

Hai người nghe thấy đối phương nói, đều nhìn nhau cười một tiếng, những nặng nề trước đó cũng giảm đi rất nhiều.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Trước đó ta chỉ sự định xử lý mấy tên chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, lấy chút vật liệu và đạo mạch quay về, bây giờ ta dự định hoàn toàn xử lý Mông Mỗ Đại Diễn. Cho dù phía trên Mông Mỗ Đại Diễn còn có đạo tràng có cấp bậc cao hơn tồn tại hay không, hôm nay chúng ta đã đến thì Mông Mỗ Đại Diễn nhất định phải diệt.”

“Được, hôm nay chúng ta hãy chơi một vố lớn đi.” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm những ngọn núi liên miên trước mắt, lên tiếng đáp lời.

Chương 2229 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái.

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố không nhịn được lại hỏi một câu, “Nếu như Mông Mỗ Đại Diễn có cường giả bước thứ tư thì sao?”

Mạc Vô Kỵ im lặng một chút rồi nói, “Theo suy đoán của ta, bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn chắc hẳn không có cường giả bước thứ tư, nếu như có bước thứ tư ở đây, cho dù có bị thương, Mông Mỗ Đại Diễn cũng sẽ không thu mình đến mức này.”

Mạc Vô Kỵ không phải đang tùy tiện nói, với loại tổ chức như Mông Mỗ Đại Diễn, ở trong vùng vũ trụ này nhất định phải có giọng nói của chính mình, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.

Ở đâu có người ở đó có giang hồ, cho dù cấp bậc của người này cao thế nào cũng đều giống nhau. Mông Mỗ Đại Diễn cuộn mình lại, vậy thì rất nhiều tài nguyên tu luyện sẽ không còn liên quan gì đến Mông Mỗ Đại Diễn nữa. Dần dà, Mông Mỗ Đại Diễn nhất định sẽ biến mất khỏi vùng vũ trụ này.

Mà trước đó hắn và Lam Tiểu Bố tiến vào đây từ quảng trường hư không, cũng không thấy một tên chấp pháp nào của Mông Mỗ Đại Diễn.

“Bày trận?” Lam Tiểu Bố nhìn Mạc Vô Kỵ, nếu xác định Mông Mỗ Đại Diễn không có bước thứ tư, vậy tiếp theo bọn hắn cần phải làm chính là bố trí đại trận.

“Đúng, bây giờ chúng ta bắt đầu bố trí đại trận, nhưng mà trước khi bố trí đại trận, cần phải dò xét xem tần suất ra vào của người Mông Mỗ Đại Diễn trước.” Mạc Vô Kỵ nói.

Hai người trốn bên ngoài hộ trận của Mông Mỗ Đại Diễn, canh chừng gần nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, chỉ có hai tên tu sĩ ra ngoài, một tu sĩ tiến vào, tu sĩ ra hay vào đều có thần thái vội vàng. Ngoài ra còn một chuyện nữa là cho dù người đi vào hay đi ra, đều không mặc áo bào chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn.

Phải biết rằng sau khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hiểu rõ tin tức, áo bào chấp pháp là tiêu chí của tu sĩ Mông Mỗ Đại Diễn. Bây giờ lại không mặc áo bào chấp pháp, rõ ràng là cố ý che giấu. Mặc dù như vậy, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn có thể cảm nhận được, cho dù là tu sĩ đi ra hay đi vào, đều là chấp pháp áo bào vàng.

Có thể nói bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn nhìn từ bề ngoài, quả thật có chút cảm giác xa cách với đời.

“Đi thôi, chúng ta có thể bố trí đại trận rồi.” Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố bước ra, sau đó bắt đầu kiên nhẫn ở bên ngoài Mông Mỗ Đại Diễn bố trí các loại đại trận Khốn Sát, đại trận Giảo Sát.

Từng đạo trận kỳ và trận văn hư không được bố trí ra, Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được mà cảm thán, bọn hắn luyện chế trận kỳ để bố trí đại trận phòng ngự ở Bách Linh vũ trụ, còn chưa dùng ở Bách Linh vũ trụ, lại lấy ra dùng ở bên ngoài đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn trước.

Cho dù người ra vào Mông Mỗ Đại Diễn rất ít, nhưng mà vì không để bị phát hiện, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn chú ý cẩn thận. Cộng thêm Mông Mỗ Đại Diễn quả thật rất lớn, hai người mất hơn nửa năm, lúc này mới hoàn toàn dùng các loại đại trận khóa Mông Mỗ Đại Diễn lại.

Mục đích bố trí dại trận này chính là quyết tâm không để một người nào chạy thoát, cho nên Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, Mạc Vô Kỵ lấy Quang âm Luân ra làm trận tâm của đại trận Giảo Sát. Hai món bảo vật Khai Thiên này làm trận tâm, chỉ sợ trong toàn bộ vũ trụ trung đẳng, cũng không có loại đại trận giàu có như vậy. Nếu cộng hêm Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chủ trì đại trận, có lẽ bước thứ tư cũng sẽ bị vây khốn.

KHông chỉ như vậy, hai người còn thông qua Vũ Trụ Duy Mô, phá vỡ hộ trận của Mông Mỗ Đại Diễn, luyện chế trận kỳ ra vào riêng biệt.

Cho nên cho dù hai người không phải tu sĩ Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng bây giờ hai người ra vào hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn giống như vào sân sau của mình.

“Ta luôn cảm thấy có chút cổ quái, với loại tổ chức như Mông Mỗ Đại Diễn, cho dù chúng ta có cẩn thận đến đâu, chắc hẳn cũng có thể phát hiện ra chút dấu vết mới đúng? Dù sao thì chúng ta cũng bố trí đại trận Khốn Sát bên ngoài đạo tràng của người ta mà.” Sau khi bố trí đại trận xong, ngược lại Lam Tiểu Bố càng khó hiểu hơn.

Mạc Vô Kỵ cũng cảm thấy có chút không đúng, nhưng mà bây giờ đại trận đã bố trí xong, cho dù có bước thứ tư đến, cho dù bọn hắn đánh không lại, cũng có thể dễ dàng rời đi.

“Mặc kệ cổ quái hay không cổ quái, chúng ta đi vào rồi nói. hai chúng ta chia nhau ra hành động, nếu như vô tình gặp phải người mạnh hơn thì lập tức liên hệ với nhau.” Mạc Vô Kỵ dứt khoát nói.

“Được.” Lam Tiểu Bố lên tiếng, đi đầu xông vào trong đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn.

Ở bên ngoài chỉ cảm thấy nguyên khí thiên địa của Đại Thiên Trượng Sơn nồng đâm, nhưng mà rốt cuộc nồng đậm như thế nào thì Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều không thể biểu đạt rõ ra được. Nhưng mà sau khi xông vào trong Đại Thiên Trượng Sơn, lướt qua những ngọn núi liên miên, hai người mới cảm thấy có lẽ Mông Mỗ Đại Diễn này mới là đạo tràng tốt nhất ở Hạo Uyên vũ trụ.

Nguyên khí thiên địa nơi này đâu chỉ nồng đậm? Thật sự là có thể ngưng thực thành Nguyên Khí Châu.

Lam Tiểu Bố dừng ở bên dưới một ngọn núi, trong lòng thầm nghĩ, bên dưới này tuyệt đối có chôn một đống đạo mạch thượng phẩm, nếu không thì làm sao lại có nguyên khí thiên địa nồng đậm như vậy? Cho dù như thế nào, lúc rời khỏi đây, cũng phải đào hết đạo mạch bên dưới này đi.

Chương 2230 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái. (2)

Hắn đứng yên dưới chân một ngọn núi trông có vẻ rất bình thường, ngẩng đầu lên nhìn, tuyệt đối không chỉ ngàn trượng.

Lam Tiểu Bố dứt khoát xé rách cấm chế của ngọn núi này, trực tiếp xông lên ngọn núi. Mãi đến khi Lam Tiểu Bố bước đến đỉnh của ngọn núi này, nhìn thấy một cái đạo tràng hoàn chỉnh, nhưng mà cái đạo tràng này lại không có ai.

Gia hỏa này chính là một trong những chấp pháp lúc trước bị giết sao? Trong lòng Lam Tiểu Bố nghi ngờ, nhưng mà hắn cũng không rút đạo mạch từ ngọn núi này đi, mà là lựa chọn xé mở hộ trận của ngọn núi thứ hai.

Ngọn núi thứ hai cũng là một cái đạo tràng hoàn chỉnh, nhưng không có ai ở đây.

Sau đó là ngọn núi thứ ba, ngọn núi thứ tư…

Liên tục tìm đến mấy ngọn núi đều trống không, Lam Tiểu Bố đã biết đây không phải là người của những ngọn núi này vẫn lạc, nhiều ngọn núi như vậy mà hắn lại không tìm được một ai, hơn nữa hắn đã xé rách nhiều cấm chế ngọn núi như vậy, cũng không có ai xuất hiện, cái này rõ ràng không thích hợp.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục xé mở hộ trận của những ngọn núi này nữa, mà là đi thẳng đến chủ phong.

Chờ Lam Tiểu Bố nhanh chóng đi đến chủ phong, Mạc Vô Kỵ đã đứng ở chỗ này. Bên ngoài chủ phong là một cái quảng trường rộng lớn, phía cuối cái quảng trường này có chút khác biệt với những đạo tràng tầm thường khác, có một cái trận môn đen nhánh.

“Tiểu Bố, đoạn đường này có phải không nhìn thấy bất cứ ai hay không?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, người của Mông Mỗ Đại Diễn cho dù có vẫn lạc, cũng sẽ không vẫn lạc hết như vậy chứ?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Cái này đương nhiên là không thể, chúng ta ở nơi này bày trận cũng mất hơn nửa năm, thời gian nửa năm này, vẫn có người ra vào.”

“Các ngươi là người phương nào? Dám xông vào đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ta?” Một giọng nói đột ngột vang lên, sau đó có hai bóng người màu vàng lao đến.

Hai bóng người này còn chưa đến trước mặt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, đã kích phát lĩnh vực Thánh Nhân, đồng thời lấy pháp bảo ra.

“Sưu hồn.” Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố mỗi người đối phó với một người, không chút do dự lao lên. Từ khi bọn hắn đi vào đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn cho đến bây giờ, lần đầu tiên gặp được chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn.

Lĩnh vực Thánh Nhân của Lam Tiểu Bố hoàn toàn mở rộng, đây là lần đầu tiên đấu pháp với người khác sau khi hắn bước vào Diễn Giới cảnh. KHi Lam Tiểu Bố phát hiện lĩnh vực Diễn Giới của mình có thể dễ dàng nghiền ép lĩnh vực của đối phương, thậm chí có thể nhìn trộm đạo tắc Thánh Nhân của đối phương, hắn mới thật sự cảm nhận được tiến bộ của mình,

“Ngươi là Tạo Hóa…” Chấp pháp áo bào vàng giao đấu với Lam Tiểu Bố kinh ngạc lên tiếng, hắn ta cảm thấy chẳng những lĩnh vực bị đối phương áp chế, ngay cả đạo tắc Không Gian cũng bị đối phương nghiền ép. Chỉ là còn chưa đợi hắn ta nói xong, Lam Tiểu Bố đã xé rách không gian lĩnh vực của đối phương.

Ánh mắt chấp pháp áo bào vàng này lóe lên tia hoảng sợ, hắn ta ngay cả thần thông hoàn chỉnh còn chưa thi triển ra, đã bị Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố quấn lấy.

“Răng rắc!” Thân thể vỡ nát, Lam Tiểu Bố không đợi chấp pháp áo bào vàng này cầu xin tha thứ, đã điểm một chỉ vào mi tâm của đối phương.

Nếu như đã muốn sưu hồn, vậy thì không cần thiết phải hỏi thăm rõ ràng.

Cùng lúc đó, Mạc Vô Kỵ cũng đã dễ dàng giải quyết đối thủ. Cho tới giờ phút này, hai người mới hiểu được, vì sao lúc trước bọn hắn và chấp pháp áo lục của Mông Mỗ Đại Diễn lại chênh lệch nhiều như vậy. Đây không phải là vì đại đạo của bọn họ kém, thậm chí không phải là cảnh giới của bọn hắn kém. Mà là bởi vì bọn hắn chứng đạo ở vũ trụ cấp thấp, đạo tắc thần thông còn yếu ớt hơn những cường giả này rất nhiều. Bây giờ hai người ở Bách Linh vũ trụ chứng đạo Diễn Giới cảnh, lúc trước đối mặt với chấp pháp áo bào vàng có thể bị uy hiếp đến tính mạng của bọn hắn, bây giờ chỉ có thể tiện tay là đập giết.

“Tiểu Bố, cái này có chút không đúng, hai chấp pháp áo bào vàng này chỉ là chấp pháp yếu nhất của Mông Mỗ Đại Diễn. Tin tức chúng ta lấy được cũng có hạn, nhưng ta lấy được một tin tức quan trọng. Chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn hình như đang làm một chuyện vô cùng đáng sợ. Cho nên bọn hắn đều tụ tập tại một chỗ.” Giọng điệu của Mạc Vô Kỵ có chút nghiêm trọng.

Lam Tiểu Bố cũng gật đầu, “Ta cũng tìm được tin tức tương tự, nhưng ta còn lấy được một tin tức quan trọng hơn. Đó chính là khen thưởng của Mông Mỗ Đại Diễn đều được lấy ra từ Đại Diễn khố. Mà Đại Diễn khố không phải là thứ mà chấp pháp nào cũng có thể canh giữ, nó được đặt ở một nơi nào đó trong Mông Mỗ Đại Diễn. Ta nghĩ, ta có thể tìm được nơi này. Ý của ta là, chúng ta tìm được chỗ này, vơ vét hết toàn bộ đồ đi, sau đó ta sẽ để Mông Mỗ Đại Diễn mở mang kiến thức về Đại Hủy Diệt Thuật của ta một chút.”

“ĐƯợc, cứ làm như vậy đi.” Mạc Vô Kỵ lập tức nói.

KHố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn nhất định sẽ có cấm chế trùng trùng, thậm chí còn có cấm chế phòng ngự đỉnh cấp. Nhưng mà chỉ cần Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô ở đây. Có đạo quyển Trận Đạo khai thiên của Mạc Vô Kỵ ở đây, bất kỳ khố phòng nào cũng có thể mở ra.

Chương 2231 - Chúng ta đi phát tài.

Nếu như không phải Lam Tiểu Bố sưu hồn lấy được tin tức, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cho dù có thông minh, cũng tuyệt đối không ngờ được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn lại không nằm bên trong đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, mà là ở bên ngoài đạo tràng Mông Mỗ

Đại Diễn, chính là ở ngay bên dưới lối vào hộ trận của Mông Mỗ Đại Diễn.

Cho dù khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn ở chỗ này, nhưng cho dù có biết, người bình thường cũng không vào được. Bởi vì khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn không có bất cứ cánh cửa nào cả, bao gồm cả trận môn.

Muốn đi vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, chỉ có một cách, đó chính là dựa vào ngọc phù tuyền tống trực tiếp truyền tống vào trong. Sau khi lấy được đồ, lại truyền tống ra ngoài.

Hơn nữa mỗi lần tiến vào khố phòng, nhất định phải có ba đạo ấn ký thần niệm, ấn ký thần niệm này là tạm thời hạ lên người. Nói cách khác, người vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, đầu tiên cần phải xin phép. Sau khi được phía trên cho phép, sẽ lần lượt nhận lấy ba đạo ấn ký thần niệm của người quản lý khố phòng, mang theo ba cái ấn ký thần niệm này, ngươi mới có thể dùng ngọc phù truyền tống tiến vào khố phòng.

Mục đích chủ yếu của ấn ký, chính là ghi chép khi tu sĩ tiến vào khố phòng đi được bao nhiêu bước, nhìn những gì, cầm đi thứ gì.

Có thể nói, ở Mông Mỗ Đại Diễn, nơi quản lý nghiêm ngặt nhất, trừ chỗ bế quan của lão tổ Mông Mỗ Đại Diễn, chính là cái khố phòng này.

Bình thường chấp pháp áo bào vàng hay phần lớn chấp pháp áo lục đều không biết được vị trí của khố phòng. Cho dù vị trí của khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn bị bại lộ ra, cũng không có người nào có thể vào trong, nhưng trong nội bộ Mông Mỗ Đại Diễn, mấy người ra vào khố phòng, đều không được phép ra ngoài.

Nếu như nhất định phải ra ngoài, vậy thì nhất định phải thanh trừ đi một đoạn ký ức tiến vào khố phòng.

Tên chấp pháp áo bào vàng mà Lam Tiểu Bố sưu hồn này, vừa hay là một tên tu sĩ chuyên ra vào khố phòng. Lúc đầu nhiệm vụ ngăn cản Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tiến vào Mông Mỗ Đại Diễn, hoàn toàn không đến lượt hắn ta đứng ra.

CHỉ là vì gần đây Mông Mỗ Đại Diễn xảy ra rất nhiều chuyện, đừng nói là chấp pháp áo lục, cho dù là chấp pháp áo bào vàng, có thể đi lại trong đạo tràng cũng không nhiều. Tên tu sĩ này lại chuyên phụ trách chuyện ra vào khố phòng, bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn không có người tuần tra, hắn ta và một chấp sự quản lý Tàng Kinh các ra ngoài để thay thế chấp pháp tuần tra. Hai người vừa hay gặp Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xông vào trong Mông Mỗ Đại Diễn, sau khi quát lớn xông lên thì bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sưu hồn.

Nếu như Lam Tiểu Bố không có Vũ Trụ Duy Mô, cho dù bọn hắn có biết được vị trí khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, cũng không thể làm gì được. Trừ khi hủy toàn bộ Mông Mỗ Đại Diễn đi, cưỡng ép phá vỡ toàn bộ hộ trận, lúc này mới có khả năng tiến vào khố phòng.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nghĩ rằng, khả năng này cũng không cao. Bởi vì khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, rất có thể bị giấu sau hai tầng không gian, nếu thật sự như vậy, đó chính là có hủy diệt Mông Mỗ Đại Diễn cả vạn lần, cũng không tìm thấy khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

“Vô Kỵ, chúng ta rút ra khỏi Mông Mỗ Đại Diễn trước. Khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn đang ở ngay bên ngoài hộ trận, chúng ta ra bên ngoài tìm. Bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn nhất định đang làm một chuyện vô cùng lớn, cho dù có biết chúng ta đến, bọn hắn cũng không rảnh bận tâm đến chúng ta. Huống hồ, ta suy đoán bọn hắn chắc không biết chúng ta đến.” Lam Tiểu Bố nói.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, hơn chín phần chấp pháp áo bào vàng, chấp pháp áo lục và chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn đều đang che giấu lục thức, đang cố gắng hoàn thành việc đại sự kia..

“Được.” Mạc Vô Kỵ biết Lam Tiểu Bố dự định lợi dụng Vũ Trụ Duy Mô, tìm ra cái khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn, không có Vũ Trụ Duy Mô, chắc hẳn rất khó tìm được.

Tốc độ của hai người cực nhanh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã rút ra bên ngoài hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn.

Lam Tiểu Bố bắt đầu để Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng phát hiện ra, tốc độ tạo dựng của Vũ Trụ Duy Mô tương đối chậm, hơn nữa mô hình kết cấu còn tương đối mơ hồ.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại quay vào trong hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn một lần nữa, ở bên trong hộ trận này tiếp tục dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, lúc này tốc độc chẳng những nhanh hơn rất nhiều, mà mô hình kết cấu đạo tắc cũng vô cùng rõ ràng. Mơ hồ cảm nhận được ở bên trong mô hình kết cấu này, có một cái không gian khác không thuộc vùng không gian này.

“Xem ra tin tức mà ta sưu hồn được từ tên gia hỏa kia cũng không trọn vẹn, cái khố phòng này mặc dù ở lối ra vào hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng vẫn nằm trong hộ trận.” Lam Tiểu Bố nhìn mô hình kết cấu đang dần dần thành hình, không nhịn được nói.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn này cũng không đơn giản đâu, ta khẳng định có bảo vật đỉnh cấp trấn áp trận tâm, nếu không thì sẽ thể ảnh hưởng lớn đến Vũ Trụ Duy Mô như vậy… A…”

Sau khi Mạc Vô Kỵ nói đến đây thì kinh ngạc hô lên một tiếng, thần niệm của hắn cảm nhận được trong mô hình kết cấu được tạo ra, ở một nơi cách khố phòng khá xa, có một đống người đang ngồi ở chỗ đó, dường như đang làm gì.

Chương 2232 - Chúng ta đi phát tài. (2)

Lam Tiểu Bố rõ ràng cũng nhìn thấy, hắn lập tức nói, “Đây chính là tin tức chúng ta lấy được khi sưu hồn nhỉ? Bọn gia hỏa này đang ở chỗ này làm chuyện gì đó, chỉ là mô hình kết cấu tạo dựng ra tương đối chậm, bây giờ còn chưa biết rõ ràng.”

“Tiểu Bố, ngươi tạo dựng khố phòng trước đi, cho dù những người kia ở đây làm chuyện gì, chúng ta cũng cần phải vào khố phòng trước, sau đó nói tiếp.” Mạc Vô Kỵ nói, hắn cảm thấy chuyện mà những người này làm, hắn và Lam Tiểu Bố chưa chắc có thể ngăn cản được. Cho dù có muốn ngăn cản, cũng không phải là bây giờ.

Nhưng mà mục đích chủ yếu bọn hắn đến đây chính là để phát tài, chỉ cần đi vào trong khố phòng, cho dù đồ vật trong khố phòng có kém đến đâu, số lượng cũng sẽ không ít. Mà cái bọn hắn cần không phải là pháp bảo, chỉ cần đạo mạch và một chút vật liệu luyện chế trận kỳ mà thôi.

“Ta biết.” Mạc Vô Kỵ không nói, Lam Tiểu Bố cũng sẽ tạo dựng ra khố phòng trước. Nội tình của Mông Mỗ Đại Diễn thâm hậu đến mức nào? Qua nhiều năm như vậy, đồ vật tích góp được đương nhiên cũng nhiều hơn so với hắn và Mạc Vô Kỵ. Hắn và Mạc Vô Kỵ nếu như đã chọn Bách Linh vũ trụ là căn cứ, đương nhiên phải thu thập một chút tiền của phi nghĩa trước.

“Chờ một chút, nơi này cũng tạo dựng ra đi. Đây là Tàng Kinh các, đợi lát nữa chúng ta sẽ dọn sạch chỗ đó luôn.” Mạc Vô Kỵ đột nhiên chỉ vào một mô hình kết cấu đạo tắc Không Gian đã có hình thức ban đầu khác nói.

Chấp pháp áo bào vàng mà hắn sưu hồn kia, chính là quản sự Tàng Kinh các. Bởi vì mục đích duy nhất của bọn hắn chính là vì vật liệu và đạo mạch, cho nên chuyện Tàng Kinh các bị đặt sang một bên, bây giờ Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố quá nghịch thiên, dường như đã tạo dựng ra đến chỗ của Tàng Kinh các, vậy đợi lát nữa tiện thể mượn gió bẻ măng.

Hai người trốn bên trong hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn, chỉ mất chưa đến một ngày. Vũ Trụ Duy Mô đã hoàn toàn tạo dựng xong mô hình kết cấu của khố phòng và Tàng Kinh các, đạo tắc Không Gian, kết cấu giới vực vị diện của khố phòng đều thể hiện rõ ràng.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi nói, “Nếu như không phải là hai người chúng ta, đổi thành một người khác, cho dù có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mọi kết cấu đạo tắc Không Gian của khố phòng, muốn vào trong được chỉ sợ cũng là chuyện của rất nhiều năm sau.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn đồng ý với lời Lam Tiểu Bố nói. Đừng nhìn thấy Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng xong kết cấu đạo tắc Không Gian của khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, thậm chí ngay cả định vị trong vực diện cũng đã tạo dựng ra. Nhưng muốn vào trong, bọn hắn nhất định phải căn cứ vào kết cấu KHông Gian của cái khố phòng này, luyện chế ngọc phù truyền tống một lần nữa, không chỉ như vậy, còn phải phá vỡ hạn chế ấn ký đạo niệm khi tiến vào khố phòng.

Với trình độ Trận Đạo và cảnh giới thực lực của hắn và Lam Tiểu Bố, muốn hoàn thành những chuyện này, không trên mười năm thì hoàn toàn không thể làm được. Cho dù có là mười năm, vậy thì cũng phải có Vũ Trụ Duy Mô mới được.

Nhưng mà bây giờ hai người có Thất Giới Thạch, chỉ cần truyền ấn ký đạo tắc Không Gian khố phòng cho Thất Giới Thạch là được. Ngay cả vũ trụ mênh mông Thất Giới Thạch cũng có thể xuyên qua, đừng nói chỉ là một vị diện khố phòng nho nhỏ. Còn hạn chế ấn ký đạo niệm khi tiến vào khố phòng, đối với Thất Giới Thạch hoàn toàn không có tác dụng. TRừ khi cái ấn ký đạo niệm này có cấp độ cao hơn Thất Giới Thạch, nhưng chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cho dù bước thứ tư cũng không thể làm được.

Lam Tiểu Bố bố trí phương bị đạo tắc Không Gian trên Thất Giới Thạch thật tốt, sau đó mới gọi Mạc Vô Kỵ, “Vô Kỵ, lên đây đi, chúng ta đi phát tài thôi.”.

Mạc Vô Kỵ nhảy lên Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch khuấy động nên mấy gợn sóng trong hư không, rồi lập tức biến mất.

Thất Giới Thạch dừng lại, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lập tức sợ ngây người. Bọn hắn không phải chưa từng nhìn thấy việc đời, muốn nói đồ tốt, cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ, trên người đều có cả đống. Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo, Thần Linh mạch, thậm chí phải lấy vạn làm đơn vị tính toán. Bảo vật Khai Thiên, bọn hắn cũng có tới mấy món.

Nhưng ở nơi này, bọn hắn cảm thấy mình chính là từ nông thôn đến.

Cái này đâu phải là khố phòng chứ? Cái này thậm chí có thể xem là một tinh cầu bảo vật.

Đạo mạch không phải dùng từng đầu để tính, cũng không phải từng đống để tính toán, mà phải dùng từng dãy núi để tính. Từ đạo mạch hạ phẩm đến đạo mạch thượng phẩm, đều có từng dãy núi.

Còn về đạo tinh, phải dùng biển để tính toán, từ xa nhìn lại, giống như trên mặt đất có một biển đạo tinh.

Vật liệu luyện khí cao cấp nhất, cũng lấy dãy núi mà tính toán, đều là những dãy núi liên miên. Đạo quả, đạo đan, Hậu Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Pháp Bảo, các loại mảnh vỡ bảo vật Khai Thiên…

“Đám vương bát đản này, rốt cuộc đã hủy đi bao nhiêu vũ trụ?” Lam Tiểu Bố nhìn đống Vũ TRụ Hạch, tự lẩm bẩm. Cái Vũ Trụ Hạch này, mỗi một vũ trụ chỉ có thể có một cái, mà nơi này lại chồng chất thành núi.

Trước đó Lam Tiểu Bố lấy ra được một khối Tức Nhưỡng to bằng nắm đấu là đã không tầm thường rồi, nhưng Tức Nhưỡng ở chỗ này, thậm chí còn lớn hơn cả chậu rửa mặt.

Sau một hồi lâu, Mạc Vô Kỵ mới thở ra một hơi, lập tức nói, “Tiểu Bố, đầu tiên chúng ta cần làm không phải lầy đồ đi, mà thay đổi trận pháp Giám Sát ở chỗ này một chút, làm ra một cái hình ảnh mô phỏng đi.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Mạc Vô Kỵ cũng là một lão giang hồ đấy.

Chương 2233 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn.

Hai người thay đổi hình ảnh trận pháp của Giám Sát Thần TRận, sau đó không kiêng nể gì mà khuân đồ trong khố phòng đi, nhiều đồ như vậy, cho dù chia cho mỗi người một nửa, cũng là vô số tài phú. Tích lũy được số tài phú như vậy, có lẽ cần ngàn vạn năm, hủy diệt đi vô số vũ trụ mới có thể. Nhưng mang những thứ này đi, hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chỉ tốn hao nửa nén hương mà thôi.

Mặc dù không có bảo vật Khai Thiên, nhưng số lượng Tiên Thiên và Hậu Thiên LInh Bảo nhiều đến mức đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy.

“Vô Kỵ, có thể đi rồi.” Lam Tiểu Bố quét dọn hết toàn bộ khố phòng một lần, sau đó mới gọi Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ đang cầm một cái đỉnh nhỏ màu vàng óng ánh nói, “Tiểu Bố, ngươi xem cái này đi.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy cái đỉnh nhỏ vàng óng này, lập tức kinh ngạc nói, “Đại Diễn Đỉnh? Bảo vật Khai Thiên?”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Đây không phải là Đại Diễn Đỉnh, nhưng mà ta cảm nhận được ấn ký Đại Diễn Đỉnh, đây cũng là đỉnh tâm của Đại Diễn Đỉnh. Muốn lấy được Đại Diễn Đỉnh, phải cầm theo cái đỉnh tâm này mà luyện hóa.”

“Nghe nói Đại Diễn Đỉnh là bảo vật Khai Thiên đứng đầu ở Đại Diễn giới, cái này tương đương với Vũ Trụ Ma của ta. Đồ lợi hại như vậy, vị đại năng bước thứ tư kia sao lại không cầm theo trong người, mà lại đặt ở trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn như vậy? Chẳng lẽ hắn cảm thấy khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn này an toàn hơn so với thế giới của hắn sao? Cho dù là như vậy, cũng không có người nào dám làm như thế đi.” Lam Tiểu Bố nghi ngờ nói.

Mạc Vô Kỵ nói, “Chỉ có một khả năng, đó chính là khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn, ngay cả bước thứ tư của Mông Mỗ Đại Diễn cũng không thể tùy tiện vào trong.”

“Không phải hắn là lão tổ khai phái sao? Lão tổ khai phái không thể tiến vào khố phòng của mình? Cái này có chút khôi hài.” Lam Tiểu Bố lắc đầu.

Mạc Vô Kỵ nói, “Cái này cũng chưa chắc, bước thứ tư kia là lão tổ khai phái của Mông Mỗ Đại Diễn, đó chỉ là lời đồn mà thôi. Ai biết là thật hay giả? Có lẽ lão tổ khai phái thật sự của Mông Mỗ Đại Diễn không có ở đây đâu.”

“Cho dù như thế nào, thứ này ngươi cất đi trước, tương lai khi gặp được Đại Diễn Đỉnh, ngươi có thể dễ dàng luyện hóa. Cái Đại Diễn Đỉnh này có thể đang ở Đại Diễn giới.” Lam Tiểu Bố đưa đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh màu vàng cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ xua tay, “Cái này đưa cho ngươi đi, lần trước Bất Diệt Chùy đã thuộc về ta, cái bảo vật Khai Thiên lần này cho ngươi. Hơn nữa, còn chưa biết có thể tìm được Đại Diễn Đỉnh hay không.”

Lam Tiểu Bố lại giao đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh cho Mạc Vô Kỵ một lần nữa, “Bất Diệt Chùy sẽ dùng để trấn áp trận tâm hộ trận của Bách Linh vũ trụ, cho nên cái này ngươi giữ đi. Hơn nữa bảo vật Khai Thiên của ngươi, cho dù là Thiên Cơ Bàn hay Quang âm Luân, đều không phải là loại pháp bảo công kích thẳng tiến không lùi. Cái Đại Diễn Đỉnh này vừa nhìn đã biết giống như Vũ Trụ Ma của ta, bảo vật công kích cường thế, cái này đối với ngươi mà nói có giá trị rất cao. Ta có Vũ Trụ Ma, đưa Đại Diễn Đỉnh cho ta, cũng không giúp thực lực của ta tăng thêm bao nhiêu.”

Mạc Vô Kỵ nghĩ cũng đúng, mặc dù Bất Diệt Chùy là bảo vật Khai Thiên, nhưng mà so với những bảo vật Khai Thiên còn lại, còn hơi kém một chut. Có thể thấy được bảo vật Khai Thiên cũng có phân chia phẩm cấp, chỉ là cho đến bây giờ bọn hắn vẩn chưa chạm đến phẩm cấp của bảo vật Khai Thiên mà thôi.

Cất đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh đi, Mạc Vô Kỵ nhảy lên Thất Giới Thạch, cùng lúc đó, Thất Giới Thạch xông ra khỏi kết giới khố phòng này.

KHi xuất hiện ở đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn một lần nữa, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Vô Kỵ, bây giờ ta có thể khẳng định, khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn không phải do cường giả bước thứ tư hiện tại của Mông Mỗ Đại Diễn quản lý, mà là một cường giả càng mạnh hơn. Nếu như chúng ta không có Thất Giới Thạch, thật sự là cho dù Vũ Trụ Duy Mô có tạo dựng ra mô hình kết cấu rồi luyện chế ngọc phù tiến vào khố phòng, cho dù mười năm sau có thể luyện chế ra, chúng ta cũng sẽ bị khóa trong hư không.”

Mạc Vô Kỵ tán thánh, Thất Giới Thạch trực tiếp xuyên qua kết giới, đã giảm bớt cho bọn hắn rất nhiều thời gian và tinh lực.

“Đi thôi, đến Tàng Kinh các tương lai của chúng ta đi.” Thất Giới Thạch dưới chân của Lam Tiểu Bố lại phóng lên tận trời, chỉ qua chớp mắt đã xông phá cấm chế của Tàng Kinh các, xuất hiện bên trong Tàng Kinh các to lớn của Mông Mỗ Đại Diễn.

Lần này hai người không còn giống như lúc trước mà cẩn thận chú ý, hai người tiến vào khố phòng, vơ vét một trận, vơ vét hết toàn bộ Tàng Kinh các.

Mông Mỗ Đại Diễn trải qua nhiều năm như vậy, không biết đã diệt đi bao nhiêu tinh cầu, cũng không biết đã xử lý bao nhiêu đạo tràng đỉnh cấp, đạo quyển ở Tàng Kinh các cũng phải dùng từng ngọn núi để tính toán.

Cùng lúc đó, ở bên trong chủ phong Mông Mỗ Đại Diễn, trong một đại điện khổng lồ, nơi này có ít nhất mấy trăm chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn đang ngồi. Một nam tử mặc áo bào lam ngồi ở vị trí trung tâm, xung quanh nam tử mặc áo lam này có mười mấy tên chấp pháp áo lục, bên ngoài chấp pháp áo lục là mấy trăm tên chấp pháp áo bào vàng

Những chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn này, mỗi người đều đang điên cuồng vận chuyển công pháp, đạo tắc Đại Mộng ở chỗ này dường như có thể ngưng luyện thành thực chất. Vô cùng vô tận vận may vũ trụ bị cuốn đến, những vận may bị cuốn đến này, đều được đưa vào trong cái đầu lâu đang lơ lửng xoay tròn trên đỉnh đầu chấp pháp áo lam kia.

Chương 2234 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn. (2)

TRừ vô cùng vô tận vận may vũ trụ kéo đến, còn có từng đạo đạo tắc đủ loại màu sắc kéo đến, sau đó dung nhập vào trong cái đầu lâu xoay tròn kia.

Không có người nào dùng thần niệm dò xét cái đầu lâu kia, đừng bảo là dùng thần niệm, cho dù ngước mắt nhìn một chút, cũng sẽ bị đạo tắc Mộng Yểm mênh mông kia cuốn đi tâm thần, sau đó hoàn toàn chìm trong đạo tắc Mộng Yểm.

“PHốc!” Một tên chấp pháp áo lục đột nhiên nôn ra một ngụm máu, chấp pháp áo lam ngồi giữa đột nhiên biến sắc, hắn ta không dám mở rộng thần niệm quan sát đầu lâu, mà chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm chấp pháp áo lục đang nôn máu kia, “Thiên chấp pháp, gan của ngươi to thật đấy, bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn dám phân tâm?”

Chấp pháp áo lục được gọi là Thiên chấp pháp kia cũng không dám mở mắt, cũng không mở rộng thần niệm, chỉ miễn cưỡng nói, “Hồn niệm ta để lại trong Tàng Kinh các đã bị xé nứt, tất cả cấm chế trong Tàng Kinh các đều bị xé vụn, đạo quyển trong Tàng Kinh các chúng ta, bây giờ đã không còn một quyển nào nữa…”

“Cái gì?” Chấp pháp áo lam nghe thấy đạo quyển trong Tàng Kinh các đều đã bị lấy đi, cũng bị kinh sợ. Đây là nội tình của Mông Mỗ Đại

Diễn, cho dù Mông Mỗ Đại Diễn bị hủy diệt cả vạn lần, chỉ cần Tàng Kinh các vẫn còn, Mông Mỗ Đại Diễn cũng vẫn còn.

Một tên chấp pháp áo bào vàng theo bản năng mở mắt ra, ánh mắt của hắn ta vừa chạm đến cái đầu lâu xoay tròn kia một chút, đã kên lên thảm thiết, sau đó cả người nhanh chóng xẹp xuống, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại một lớp da. Cho dù là tinh huyết, đạo tắc đại đạo, xương cốt của hắn ta, vào giờ phút này đều biến mất.

Những tu sĩ còn lại nhìn thấy tình cảnh này, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, không còn dám suy nghĩ đến chuyện gì khác nữa.

Mộng Yểm Khô Lâu của Mông Mỗ Đại Diễn tuyệt đối không thể dùng thần niệm hoặc ánh mắt mà nhìn, cho dù là ai, cũng không thể ngăn cản đạo tắc Đại Mộng của Mộng Yểm Khô Lâu. Chỉ cần nhìn một chút, tất cả đạo tắc tinh huyết đều sẽ bị đạo tắc Đại Mộng cuốn đi, sau đó biến thành một lớp da.

Chấp pháp áo lam nghiêm nghị nói, “Chúng ta đã sắp thành công rồi, không cần quản đến chuyện khác, chỉ cần cố gắng hoàn thành chuyện bây giờ, chờ chúng ta hoàn thành rồi, những sâu kiến ăn đồ của Mông Mỗ Đại Diễn ta kia, nhất định phải nôn ra hết.”

KHông có ai phản bác, cũng sẽ không có người phản bác, đám người này chỉ càng tăng nhanh tốc độ vận chuyển công pháp Đại Mộng, khô lâu trên đỉnh đầu chấp pháp áo lam cũng xoay tròn nhanh hơn, khí thế của đầu lâu cũng càng lúc càng cường hãn.

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại đứng ở bên ngoài hộ trận Mông Mỗ Đại Diễn một lần nữa, cảm nhận được quy tắc vũ trụ xung quanh biến hóa, Lam Tiểu Bố tức giận nói, “Cuối cùng ta cũng hiểu đám gia hỏa Mông Mỗ Đại Diễn kia đang làm gì, bọn hắn chắc hẳn đang định luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ, cái đám con rùa này.”

Mạc Vô Kỵ cũng cảm nhận được vận may và đạo tắc của Hạo Uyên vũ trụ biến hóa, hắn gật đầu, “Cũng không chỉ là luyện hóa, ta đoán bọn hắn đang muốn hoàn toàn hủy diệt đi Hạo Uyên vũ trụ… Không đúng, phải là hoàn toàn niết hóa vùng vũ trụ này… Vẫn không đúng…”

Mạc Vô Kỵ trầm tư một hồi lâu rồi lên tiếng, “Những người này muốn cuốn đi hết toàn bộ vận may của vùng vũ trụ này, sau đó biến tất cả tu sĩ trong vùng vũ trụ này thành…”

Mạc Vô Kỵ không nói tiếp, nhưng Lam Tiểu Bố cũng hiểu được ý của Mạc Vô Kỵ. Mông Mỗ Đại Diễn muốn biết tất cả tu sĩ trong Hạo Uyên vũ trụ này thành Yểm Ma, bọn hắn không chỉ lấy đi đạo tắc và vận may thiên địa của Hạo Uyên vũ trụ, mà còn lấy đi tất cả mộng cảnh của tu sĩ trong Hạo Uyên vũ trụ. Hoặc có thể nói là sau khi lấy đi tất cả đạo tắc và vận may của Hạo Uyên vũ trụ, thông qua đạo tắc Đại Mộng, đẩy vô số Mộng Yểm vào trong đại đạo của những tu sĩ này. Cái này còn chưa tính, bọn hắn còn muốn cướp đi đạo tắc Mộng Cảnh của những tu sĩ này.

“Xem ra những tên rác rưởi này đã tìm được nơi mới, ta đoán chính là Đại Diễn giới.” Lam Tiểu Bố nói.

“ĐÚng vậy.” Mạc Vô Kỵ gật đầu, tu sĩ Mông Mỗ Đại Diễn nhất định muốn chuyển đạo tràng đến Đại Diễn giới, lúc này mới ra tay hủy đi Hạo Uyên vũ trụ.

“Đã như vậy, chúng ta ra tay thôi, chúng ta mỗi người một bên. Gặp phải chúng ta, bất cứ là đạo tắc Đại Mộng gì, đều sẽ chỉ thành giấc mộng mà thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì sải bước ra, xông về phía hắn đã bố trí Vũ Trụ Ma.

Mạc Vô Kỵ thì nhảy lên trên Quang âm Luân, nhưng mà giờ phút này Thất Giới Thạch đang ở dưới chân hắn. Dựa vào Thất Giới Thạch thi triển Thất Giới chỉ, uy lực sẽ tăng thêm gấp bội.

“Tiểu Bố, đợi lát nữa khi ta phá vỡ hộ trận của cái đạo tràng này, sau đó thi triển thần thông Thất Giới Chỉ, ngươi lập tức thi triển Đại Hủy Diệt Thuật.”

Thiết Cát Thuật sẽ chém đứt mọi đạo tắc trong Mông Mỗ Đại Diễn, không cần quản bây giờ bọn hắn đang làm gì, chỉ cần Đại Thiết Cát Thuật có thể xé rách đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, vậy hắn có thể bắt đầu hủy diệt nơi này.

Chương 2235 - Hủy diệt.

Mạc Vô Kỵ lấy từng lá trận kỳ ra, hộ trận của đạo tràng này hắn và Lam Tiểu Bố đã sớm phá vỡ, chỉ chờ đến giờ phút này hoàn toàn xé rách mà thôi.

Khi những trận kỳ này được lấy ra, Mạc Vô Kỵ giơ tay ra nắm một cái trong hư không, một âm thanh ầm vang truyền ra, sau đó giống như có thứ gì đó bị xé mở. Toàn bộ không gian của Mông Mỗ Đại Diễn chỉ trong chớp mắt đã trở nên rõ ràng, không còn loại cảm giác mơ mơ hồ hồ như trước nữa.

Giờ phút này, cho dù là dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi cảnh vật trong Mông Mỗ Đại Diễn, Mạc Vô Kỵ đứng trên Thất Giới Thạch, đánh một chỉ ra.

Thất Giới Chỉ, Tạo Hóa!

Một chỉ lần này, quy tắc thiên địa nhanh chóng biến hóa, biến thành một cái lò luyện, mọi thứ bên trong lò luyện này đang bắt đầu hòa tan trong đạo tắc từ một chỉ này.

Giờ phút này, thiên địa là lô, tạo hóa là công; âm dương làm than, vạn vật làm đồng.

Đạo tắc Tạo Hóa vô cùng mênh mông từ một chỉ Tạo Hóa này của Mạc Vô Kỵ đánh ra, toàn bộ vùng thiên địa của Mông Mỗ Đại Diễn đều biến thành một cái lò luyện khổng lồ, mà tất cả mọi thứ bên trong Mông Mỗ Đại Diễn đều biến thành hạt bụi nhỏ có thể hòa tan.

Những ngọn núi liên miên không dứt trong Mông Mỗ Đại Diễn lần lượt sụp đổ từng cái một, những kiến trúc lộng lẫy đổ nát, sau đó nhanh chóng tiêu tán trong thế giới Tạo Hóa do một chỉ này tạo thành.

Thần thông hay, Lam Tiểu Bố tán thưởng một tiếng, hai tay cũng cuốn lên đạo vận, đạo tắc thần thông bàng bạc đánh ra, đạo tắc thần thông này còn chưa phủ xuống, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được thiên địa dường như sắp bị chặt đứt, bất cứ đạo tắc nào tồn tại ở nơi này, đều không còn hoàn chỉnh nữa.

Mạc Vô Kỵ lập tức biết được đây không phải thần thông Đại Hủy Diệt Thuật, mà là thần thông Đại Thiết Cát Thuật. Hắn biết thần thông Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố đã lên được một tầng cao mới, nếu không thì khi thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật nhất định sẽ để lộ ra phong mang, chặt đứt mọi đạo tắc. Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố thi triển thần thông Đại Thiết Cát Thuật, không có loại hiển lộ phong mang, mà là một loại mênh mông bàng bạc.

Cùng lúc đó, bên trong chủ phong của Mông Mỗ Đại Diễn, tất cả giống như đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó lập tức có một loại khí thế hòa tan đang sợ bao trùm đến, giờ phút này bọn hắn có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ ở Mông Mỗ Đại Diễn đang bị hòa tan. Sông núi vỡ vụn, đạo tắc niết hóa, thiên địa sụp đổ.

Niết hóa một phương vũ trụ, không biết bọn hắn đã làm biết bao nhiêu lần, cho nên loại khí thế đáng sợ này vừa xuất hiện, bọn hắn đã biết, đây là đại thần thông tuyệt thế. Nếu như bọn hắn còn tiếp tục công việc bây giờ của mình, mặc kệ bên ngoài, vậy bọn hắn sẽ hóa thành hư vô trong đạo thần thông này.

Tên chấp pháp áo lam ngồi chính giữa đột nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói, “Chuyện đã không thể thành, mọi người giết ra ngoài.”

Tiếp tục ngồi đây chỉ là chờ chết, nếu đã không thể nào hoàn thành được chuyện này, còn không bằng cùng nhau xông ra ngoài.

Đông đảo chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn cũng đột ngột đứng lên, nhưng hết lần này đến lần khác, ngay vào lúc này, một đạo tắc cắt chém dường như có thể xé rách cả vũ trụ mênh mông từ hư không đánh tới.

“Đại Thiết Cát Thuật, nhanh chóng rút lui…” Một tên chấp pháp áo lục hét lên, cả người liều mạng lùi về phía sau.

Lam Tiểu Bố đã đến DIễn Giới cảnh, loại cảnh giới này mà thi triển Đại Thiết Cát Thuật, cũng không phải ai cũng có thể tránh đi được. Huống hồ những tên chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn đã ở chỗ này nhiều ngày, sớm đã tiêu hao một lượng lớn nguyên lực.

Lĩnh vực của mấy tên chấp pháp áo bào vàng lập tức bị Đại Thiết Cát Thuật xé mở, sau đó hóa thành cặn máu trước Đại Thiết Cát Thuật.

Giờ phút này, không có ai nhớ được sứ mạng của bọn hắn, mỗi một tên chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn đều điên cuồng chạy. Chỉ có cái đầu lâu kia vẫn còn ở chỗ cũ, bị Đại Thiết Cát Thuật trực tiếp chém trúng, xé rách thành hai nửa.

Nhưng mà cái đầu lâu kia lại nhanh chóng khôi phục lại, chỉ là khí thế đạo tắc bên trong đã yếu đi một cấp. Cái này còn chưa tính, một khắc sau, đầu lâu này đã tự động nấp vào trong một tầng không gian thứ hai.

Tất cả mọi người vừa xông ra khỏi chủ phong Mông Mỗ Đại Diễn, lại phát hiện toàn bộ ngọn núi của Mông Mỗ Đại Diễn đang bị niết hóa, cộng thêm Đại Thiết Cát Thuật, có thể nói bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn là một mớ hỗn độn.

Những tu sĩ này vừa xông ra khỏi chủ phong Mông Mỗ Đại Diễn, đã cảm nhận được một luồng khí thế hủy diệt từ hư không ập xuống. Trước luồng khí thế này, bất cứ thứ gì cũng sẽ bị hủy diệt.

“Thần thông khai thiên, Đại Hủy Diệt Thuật!” Sắc mặt chấp pháp áo lam trở nên tái nhợt, hắn ta không biết rốt cuộc Mông Mỗ Đại Diễn đã đắc tội với nhân vật cường đại nào. Trước đó là thần thông niết hóa, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật, mỗi một cái đều là thứ có cấp bậc Khai Thiên.

Rầm rầm rầm! Cho dù Lam Tiểu Bố chỉ thi triển Đại Hủy Diệt Thuật ở bên trong đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng đạo tắc Hủy Diệt chỉ bắt đầu phá nát toàn bộ đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn. Quy tắc thiên địa vỡ vụn, những sông ngòi núi non vốn đang bắt đầu niết hóa lại tiếp tục vỡ nát.

Từng chấp pháp áo bào vàng hoàn toàn không thể nào tránh thoát được loại đạo tắc Hủy Diệt đáng sợ này, trước đạo tắc Hủy Diệt này bị niết hóa tán loạn thành hư vô.

Chương 2236 - Hủy diệt. (2)

Giờ phút này, chỗ tốt khi thi triển Đại Thiết Cát Thuật trước lập tức thể hiện ra, đạo tắc Thiết Cát tung hoành, đông đảo lĩnh vực chấp pháp hoàn toàn không thể nào thành hình, trước Đại Hủy Diệt Thuật chỉ có thể chờ đón cái chết.

Mấy tên chấp pháp áo lục cuối cùng cũng thấy rõ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đang đứng trên bầu trời Mông Mỗ Đại Diễn, bọn hắn điên cuồng phóng về phía Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

“Ngươi đối phó với mấy tên áo lục, còn một tên áo lam đang trốn ở một bên chuẩn bị đánh lén, ta xử lý hắn trước.” Mạc Vô Kỵ vội vàng truyền âm một câu, Quang âm Luân đã vung lên. Cùng lúc đó, kích phát đại trận Khốn Sát.

Hai tay Lam Tiểu Bố không ngừng đánh ra đạo tắc Hủy Diệt, sau khi nhìn thấy đông đảo chấp pháp áo lục xông về phía hắn, dứt khoát cuốn lấy Vũ Trụ Ma ra trấn áp đại trận.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã ở chỗ này mưu đồ nhiều ngày, đồng thời lấy bảo vật Khai Thiên ra trấn áp đại trận Khốn Sát, cộng thêm thực lực của bọn người chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn bây giờ ngay cả một nửa cũng không bằng, từ vô sô chuyện vô tình cố ý, hầu như đã trở thành tình thế nghiền ép một bên.

Những chấp pháp áo lục này mặc dù không bị Đại Hủy Diệt Thuật xử lý, nhưng lại bị đại trận Khốn Sát khóa lại lĩnh vực Thánh Nhân, chính mình không thể nào xông ra khỏi đại trận Khốn Sát, đừng nói là công kích Lam Tiểu Bố. Có đạo tắc HỦy Diệt và đại trận Khốn Sát, bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cối xay khổng lồ nghiền ép đến.

Phốc phốc phốc! Từng đám sương máu nổ tung, những chấp pháp áo lục này lần lượt bị tàn sát.

Chỉ có một tên chấp pháp áo lam duy nhất của Mông Mỗ Đại Diễn, sau khi cảm nhận được khí thế đạo tắc thời gian từ Quang âm Luân, còn cả khí thế khủng bố từ Vũ Trụ Ma, ánh mắt lóe lên tia tuyệt vọng, hắn ta biết Mông Mỗ Đại Diễn sẽ không còn nữa rồi. Có lẽ khi hắn ta liều mạng có thể xử lý được một trong hai người này, nhưng mà chuyện này đối với hắn ta chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Bởi vì chỉ cần hắn ta ra tay, cuối cùng hắn ta cũng sẽ bị giết chết. Hơn nữa hắn ta cảm thấy cái đại trận Khốn Sát này dường như có bảo vật Khai Thiên làm trận tâm, hắn ta ra tay chưa chắc có thể thành công.

Nghĩ đến đây, tên chấp pháp áo lam kia không còn ý nghĩ muốn đánh lén xử lý một trong hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nữa, trực tiếp lấy một lá phù lục ra, phù lục lập tức huyễn hóa thành một cụm mây đen, bao quanh hắn ta, mạnh mẽ xông ra khỏi đại trận Khốn Sát của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

“Oanh!” Quang âm Luân hoàn toàn niết hóa không gian đang che giấu chấp pháp áo lam này, nhưng là không nhìn thấy bóng dáng tên chấp pháp áo lam kia đâu.

Mạc Vô Kỵ nhìn Lam Tiểu Bố sử dụng đại trận Khốn Sát và Vũ Trụ Ma dễ dàng xử lý chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, thở dài, “Tên chấp pháp áo lam kia chạy trốn rồi.”

Biết chấp pháp áo lam đã chạy, những chấp pháp còn lại càng điên cuồng bỏ chạy, không có người nào muốn ở lại chỗ này liều mạng với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Chấp pháp áo lam ở Mông Mỗ Đại Diễn, trừ lão tổ bước thứ tư, đó là đại biểu cho sự tồn tại chí cao vô thương. Bây giờ chấp pháp áo lam đã chạy trốn, bọn hắn ở lại đây chờ chết sao?

Chấp pháp áo lam có thể chạy trước, nhưng mà bọn hắn không một ai có thể chạy được, có đại trận Khốn Sát của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, cộng thêm Vũ Trụ Ma và Quang âm Luân, những chấp pháp này từng người bị giảo sát.

Một ngày sau, Lam Tiểu Bố nhìn Mông Mỗ Đại Diễn đã trở thành một mảnh phế tích, thở dài, "Đáng tiếc, đồ tốt trên người mấy tên chấp pháp này nhất định không ít, nhưng mà chúng ta đều không lấy được."

Mạc Vô Kỵ cười cười, "Chúng ta đã lấy được càng nhiều đồ tốt hơn, hơn nữa, đừng thấy chấp pháp áo lục ở nơi này đã bị đại trận Khốn Sát của chúng ta trấn áp, sau đó dễ dàng tàn sát. Nhưng rất nhiều tên chấp pháp áo lục ở nơi này không phải là đèn cạn dầu, một khi bọn hắn rời khỏi đại trận Khốn Sát có bảo vật Khai Thiên trấn áp, khi chúng ta mở thế giới của bọn họ có thể sẽ bị phản phệ. Cho nên tình huống như thế này là tốt nhất."

"Cũng đúng, đi thôi, bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn đã bị chúng ta hủy, chỉ có một tên chấp pháp áo lam chạy thoát, chúng ta chắc hẳn không cần dựa vào truyền tống trận mà đi nữa, cứ quang minh chính đại mà rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ. Nói đến cùng thì chúng ta cũng đã làm chuyện tốt cho Hạo Uyên vũ trụ, nếu như không có chúng ta, đừng nói là Hạo Uyên vũ trụ, những vũ trụ khác cũng đã gặp nạn rồi." Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, do dự một chút rồi nói. "Ta vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó chúng ta còn chưa xử lý xong, nhưng ta nhìn kỹ một chút, chấp pháp nơi này quả thật đã bị chúng ta chém giết hết rồi."

Lam Tiểu Bố cười ngạo nghễ, "Cho dù có trường hợp cá biệt chạy thoát thì sao chứ? Có thể tương lai đi tìm chúng ta, ta còn ước gì bọn hắn đi tìm ta, chúng ta đi thôi."

Mạc Vô Kỵ cảm thấy cũng đúng, chờ bọn hắn phát triển Bách Linh vũ trụ, hoàn toàn có thể chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh ở Bách Linh vũ trụ. Đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh rồi, bọn hắn sẽ có cơ hội nhìn thấy bước thứ tư. Người bình thường đi tìm bọn họ, bọn họ thật sự không sợ. Nếu như có bước thứ tư, Bách Linh vũ trụ có Bất Diệt Chùy trấn áp hộ trận, chắc hẳn không có vấn đề gì.

Sau khi Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố rời đi, cả Mông Mỗ Đại Diễn chỉ còn một mảnh phế tích. Nhưng mà sâu trong chủ phong của Mông Mỗ Đại Diễn, có một không gian như có như không, trong không gian rõ ràng chính là cái đầu lâu trước đó bị Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố chém thành hai nửa.

Chương 2237 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương

Nửa ngày sau, trong phế tích của Mông Mỗ Đại Diễn, có một cái đầu lâu từ từ lơ lửng. Một khắc sau, nguyên khí thiên địa vô tận đều điên cuồng tụ tập đến. Sau đó cái đầu lâu này nhạt đi, qua thời gian lại ngưng luyện ra một bóng người.

“Ta không biến vũ trụ của các ngươi thành bột mịn, nuốt sống từng tấc một hai súc sinh các ngươi, ta…” Giọng điệu của bóng người kia hung ác, còn ẩn chứa vẻ điên cuồng.

“Ngươi dự định như thế nào?” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Cái đầu lâu vừa huyễn hóa ra bóng người kia thậm chí còn chưa hỏi là ai, đã nhanh chóng nhạt đi, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Nhưng mà một khắc sau, bóng người này lại ngưng thực lại, thậm chí còn ngưng thực hơn trước mấy lần, rất nhanh hắn ta đã ngưng thực thành một nam tử cường tráng trần như nhộng. Rõ ràng kế hoạch chạy trốn của hắn ta đã thất bại, bị người ép hiện thân một lần nữa.

“Các ngươi cố ý nói đi, sau đó len lén quay về, dùng Thiên Cơ Bàn khóa chặt vùng không gian này?” Nam tử này nói chuyện, trên người lúc này đã có thêm một bộ áo gai.

Lúc nam tử nói chuyện, đã có hai người một trước một sau ngăn cản đường đi của hắn ta, chính là Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vừa rời đi trước đó không lâu.

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Vừa rồi chúng ta quả thật đã định đi, nhưng mà uy hiếp của ngươi đối với chúng ta quá lớn, khiến chúng ta phải quay về một lần nữa.”

Thời điểm ban đầu, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố thật sự đã định rời khỏi đây. Nhưng mà hai người vừa ra khỏi Mông Mỗ Đại Diễn, đã cảm nhận được không ổn. Toàn tông của Mông Mỗ Đại Diễn đều đang điên cuồng làm một sự kiện, chuyện này sao có thể nhỏ được? Đáng sợ nhất là, trong lòng hai người từ đầu đến cuối đều cảm thấy bất an, cho nên hai người lại dùng Thất Giới Thạch quay về một lần nữa.

Lam Tiểu Bố làm sai lại ra kết quả ngoài ý mốn, hắn để nam tử áo gai này cho rằng hai người đã thật sự đi rồi, lúc này mới hiện thân. Nếu không thì cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ biết hắn ta đang ở chỗ này, cũng đừng hòng bắt được hắn ta. Hắn ta cũng không giống cái khố phòng kia, vẫn luôn ở một chỗ không di chuyển, trước khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể khóa hắn ta lại, hắn ta sẽ bỏ chạy.

Lúc này hai người đã nhìn thấy nam tử áo gai, cảm thấy may mắn vì mình đã hành động chính xác, nếu như hai người bọn họ cứ đi như vậy, tương lai nhất định sẽ hậu hoạn vô tận. TRước đó trong lòng bất an, là chứng minh.

“Để ta đoán một chút, ngươi chính là lão tổ khai sáng Mông Mỗ Đại Diễn Lâu Ô Trần?” Lam Tiểu Bố đánh giá nam tử áo gai trước mắt, hững hờ nói.

Nam tử áo gai lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ta chính là Lâu Ô Trần, nhưng mà không phải lão tổ khai sáng Mông Mỗ Đại Diễn. Cho nên các ngươi chắc hẳn phải biết rằng, cho dù có giết ta, cuối cùng thứ chờ các ngươi sẽ là truy sát vô tận. Bao gồm cả vùng vũ trụ của các ngươi cũng sẽ bị hóa thành bột mịn. Các ngươi dám làm như vậy, là bởi vì các ngươi không biết Mông Mỗ Đại Diễn cường đại như thế nào.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Bây giờ chúng ta giết ngươi, thế thì có ai biết là chúng ta làm chứ? Tương lai chờ chúng ta bước vào bước thứ tư, ngay cả ổ chó Mông Mỗ Đại Diễn ngươi cũng sẽ hủy luôn, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?”

Lâu Ô Trần sửng sốt, đúng vậy nhỉ, bây giờ mình bị giết rồi, Mông Mỗ Đại Diễn thật sự không thể nào biết được. Hai tên này tu vi không cao, nhưng đồ trên người lại nghịch thiên, lại có Vũ Trụ Ma, Thiên Cơ Bàn và Quang âm Luân…

KHông đúng, vì sao mình không thể nào rời khỏi vùng không gian này? Cho dù có mấy loại bảo vật không gian này khóa vùng không gian này lại, cũng không thể ngăn cản Lâu Ô Trần hắn ta rời đi mới đúng.

“Lâu Ô Trần, trước đó Mông Mỗ Đại Diễn ngươi thần thần bí bí, có phải là ngươi muốn ở chỗ này bước vào bước thứ năm, cho nên muốn cuốn đi hết đạo tắc và vận may thiên địa của Hạo Uyên vũ trụ?” Mạc Vô Kỵ cũng hỏi một câu.

Lâu Ô Trần hít vào một hơi thật sâu, “Các ngươi rất thông minh, nếu như ta không bị trọng thương, chỉ với chút thủ đoạn ấy của các ngươi, Lâu Ô Trần ta có thể dùng một bàn tay giết 10.000 người. Bây giờ ta rất muốn biết, các ngươi dùng thủ đoạn gì mà khóa vùng không gian này lại? Khiến ta không thể nào rời đi.”

Bước thứ năm? Ha ha, cực hạn của Lâu Ô Trần hắn ta sẽ nằm ở bước thứ năm sao?

Lam Tiểu Bố nhìn Lâu Ô Trần, “Trước đó có một tên chấp pháp áo lam có thể chạy thoát dưới mí mắt của ta, ta cảm thấy rất mất mặt, cho nên lần này ngươi đừng hòng chạy thoát. Nói môt chút xem, tên gia hỏa đánh ngươi bị thương là ai? Bây giờ đang ở chỗ nào, ta cho ngươi được sảng khoái, thậm chí có thể cho ngươi có cơ hội luân hồi.”

Lâu Ô Trần là cường giả bước đại đạo thứ tư, có thể khiến Lâu Ô Trần trọng thương đến mức này, có thể thấy được đối thủ của Lâu Ô Trần mạnh như thế nào.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sẽ không nghĩ rằng, người đánh Lâu Ô Trần bị thương chính là bằng hữu của bọn hắn, cũng tuyêt đối không phải là bằng hữu.

Nếu như là bằng hữu, đối phương sẽ không lợi dụng bọn hắn lôi kéo lực chú ý của Mông Mỗ Đại Diễn. Cho nên sau khi bọn hắn giết Lâu Ô Trần trở về, rất có thể sẽ phải đối mặt với một cường giả bước thứ tư khác.

Lâu Ô Trần bị trọng thương, bị bọn hắn cầm chân, một đại năng bước thứ tư khác thì chưa chắc sẽ như vậy.

Chương 2238 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương (2)

“Ngươi trả lời ta, ta sẽ nói cho các ngươi biết.” Giọng điệu Lâu Ô

Trần bình tĩnh, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể giết hắn ta, nhưng muốn ngăn cản hắn ta luân hồi, ha ha, đừng có nằm mơ.

“Có thể.” Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một bóng đen khổng lồ rộng lớn vô biên xuất hiện trong thần niệm của Lâu Ô Trần.

“Vũ Trụ Duy Mô?” Lâu Ô Trần biến sắc, hắn ta thật sự không thể nghĩ được, vì sao Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Đột nhiên hắn ta nghĩ ra điều gì đó, giọng điệu run rẩy, “Các ngươi đã động đến khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn?”

Là một cường giả bước thứ tư, Lâu Ô Trần hiểu rất rõ ràng, đồng thời có được Vũ Trụ Duy Mô và Thất Giới Thạch, sẽ làm được những chuyện gì. Lam Tiểu Bố có được Vũ Trụ Duy Mô và Thất Giới Thạch, cho dù là kẻ ngớ ngẩn, cũng biết bọn hắn có thể đi vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

Còn về trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn có thứ gì, Lâu Ô Trần biết rất rõ. Đạo mạch và đạo tinh, đó là những thứ cơ bản nhất. Trong đó những bảo vật quan trọng bao gồm cả Tức Nhưỡng có đến bảy tám cái. Hơn nữa còn có một thứ đến hắn ta nhìn cũng vô cùng thèm thuồng, đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh.

Người người đều cho rằng hắn ta là lão tổ khai sáng Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng lại không biết hắn ta chỉ là một tu sĩ bình thường bị Mông Mỗ Đại Diễn khống chế trong số đông đảo tu sĩ tầm thường trong vũ trụ mà thôi. Cũng chính vì vậy, ngay cả khố phòng hắn ta cũng không thể vào được.

Đồ vật trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, có tác dụng vô cùng to lớn. Mông Mỗ Đại Diễn có tất cả là mười đại khố phòng, mà khố phòng ở Hạo Uyên vũ trụ chính là một trong số đó. Trong khố phòng này có Tức Nhưỡng, có tác dụng càng lớn hơn. Bây giờ nếu như đồ đã bị mất đi, hắn ta cho dù có sống lại, cũng không thể nào chịu nổi trách nhiệm này.

Lâu Ô Trần càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, hắn ta không chút do dự muốn tự bạo. Chỉ có nhanh chóng tự bạo luân hồi, sau đó nói chuyện này ra.

Chỉ là đạo vận trên người hắn ta vừa ngưng tụ lại, từng đạo đạo tắc trói buộc đã khóa chặt không gian của hắn ta lại.

“Thế nào, vừa rồi ta đã cho ngươi nhìn pháp bảo vây khốn ngươi, ngươi lại không giữ lời hứa mà muốn chạy sao?” Giọng nói mỉa mai của Lam Tiểu Bố truyền đến.

“Ta nói, hắn tên là Quảng xán, là một cường giả bước thứ tư, bây giờ có thể cho phép ta luân hồi …” Lâu Ô Trần vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố không nhanh không chậm hỏi, “Không vội, thứ ngươi nói quá ít, chúng ta không hài lòng.”

Lâu Ô Trần biết, nếu như hắn ta không nói rõ ràng, rất có thể sẽ vĩnh viễn bị Lam Tiểu Bố cầm tù trong Vũ Trụ Duy Mô. Nếu như là ở chỗ khác, có lẽ hắn ta còn có cơ hội trốn, nhưng mà ở trong Vũ Trụ Duy Mô, hắn ta muốn thoát được chính là đang nằm mơ. Trừ khi Lam Tiểu Bố chết rồi, hắn ta mới có cơ hội được Vũ Trụ Duy Mô nhận chủ. Nhưng mà loại người như Lam Tiểu Bố có thể chết sao? Chính Lâu Ô Trần hắn ta cũng không tin.

Hít một hơi thật sâu, Lâu Ô Trần cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, “Nếu như ta tu luyện không phải là đạo tắc Đại Mộng, ta không biết đã chết trong tay Quảng Xán bao nhiêu lần. Hắn là bước thứ tư mạnh nhất trong Hạo Hãn này, cũng được gọi là Thiên Độc Thánh Nhân. Hắn ta còn có một thân phận nữa, chỉ có một mình ta biết.”

“Thân phận gì?” Lam Tiểu Bố không nhịn được hỏi.

Lâu Ô Trần chậm rãi nói, “Hắn là Giới Chủ của Bách Linh vũ trụ, khống chế Bách Linh vũ trụ. Cho nên ở bên ngoài hắn tự xưng là Bách Linh Thánh Nhân, nhưng cái này hoàn toàn không thể tin được.”

Giới Chủ của Bách Linh vũ trụ? Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hai mặt nhìn nhau, bọn hắn cuối cùng cũng hiểu ra cảm giác nguy cơ sau khi bọn hắn rời đi đến từ đâu. Đây không phải là do tên Lâu Ô Trần trước mắt này, mà là tên Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán kia. Nếu như không phải lấy được tin tức này, tương lai bọn hắn chết như thế nào, có lẽ cũng không biết.

“Có phải Quảng Xán cũng đang bị thương nặng hay không?” Mạc Vô Kỵ lập tức hỏi.

Lâu Ô Trần kiêu ngạo nói, “Đánh Lâu Ô Trần ta bị thương như thế này, hắn ta cũng không khá hơn chút nào. Nếu như ta đoán không sai, bây giờ hắn đang trốn ở Đại Diễn giới chữa thương.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao từ khi bọn hắn xua đuổi hết người ở Bách Linh vũ trụ cho đến nay, vẫn không có người ngăn cản, là bởi vì Quảng Xán kia bị thương nặng, bây giờ cũng giống như Lâu Ô Trần, đang chữa thương.

“Ta nghe nói Bách Linh vũ trụ ai cũng có thể vào, chỉ là ở đó không thể tu luyện mà thôi…” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lâu Ô Trần mỉa mai một tiếng, “Ai cũng có thể vào? Ngươi cho rằng đó là chuyện tốt sao? Sở dĩ thực lực của Quảng Xán không ngừng tăng lên, chính là vì không ngừng có cường giả giúp hắn củng cố đạo cơ mà thôi. Đến Bách Linh vũ trụ, có mấy ai là kẻ yếu? Hơn nữa có thể vào sâu trong Bách Linh vũ trụ, lại càng là cường giả trong cường giả. Đây đều là thứ phù hợp với khẩu vị của Quảng Xán nhất, bởi vì hắn cũng muốn chứng bước đại đạo thứ năm. Còn nữa, ngươi nghĩ tại sao Bách Linh vũ trụ lại không có người? Trước kia Bách Linh vũ trụ đã từng có hơn trăm tỷ người, nhưng những người này đi đâu chứ? Không phải đều đã bị Quảng Xán dùng tu luyện sao.”

“Thì ra là thế.” Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hiểu ra, vì sao Quảng Xán lại muốn thu hút nhiều cường giả đến Đại Diễn giới như vậy.

“Luận độc ác, con rùa kia không hề kém rác rưởi trước mặt này nửa phần.” Lam Tiểu Bố thở dài.

Chương 2239 - Đến Đại Diễn giới.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, chúng ta có hai lựa chọn, ngươi nói xem nên quay lại Bách Linh vũ trụ để tăng thực lực rồi chờ con rùa Quảng Xán kia quay về, hay là đi thẳng đến Đại Diễn giới bắt gia hỏa này?”

Lam Tiểu Bố mở miệng ngậm miệng mắng con rùa, khiến Mạc Vô Kỵ cũng theo gót mà gọi Quảng Xán là con rùa.

Lam Tiểu Bố không phải người ngu, nơi này chỉ có hắn và Mạc Vô Kỵ, còn cả Lâu Ô Trần, không có chút lực phản kháng nào cả. TRong tình huống này, Mạc Vô Kỵ còn muốn truyền âm, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là muốn biết vị trí của Đại Diễn giới. Nếu như công khai nói ra, Lâu Ô Trần chắc chắn sẽ không nói cho bọn hắn, thậm chí còn có thể chủ động phá hỏng ký ức về vị trí Đại Diễn giới.

Với loại thực lực như Lâu Ô Trần, nếu như sớm biết ý nghĩ của hắn và Mạc Vô Kỵ, muốn hủy đi một phần ký ức, vẫn có thể làm được.

Hắn giam Lâu Ô Trần ở trong Vũ Trụ Duy Mô, lại không thể giam cầm tư duy của Lâu Ô Trần.

Mà Mạc Vô Kỵ hỏi như vậy, rõ ràng cũng muốn đến Đại Diễn giới, chứ không phải trốn ở trong Bách Linh vũ trụ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố truyền âm nói, “Chờ lát nữa ta khóa hết mọi đạo tắc Thời KHông của Lâu Ô Trần lại, sau đó ngươi sưu hồn. Cái này phải nhanh, một khi con rùa này cảm nhận được, hắn có thể sẽ hủy đi một phần ký ức.””

Lam Tiểu Bố nói xong, đạo tắc Vũ Trụ Duy Mô lập tức lưu động, chỉ trong chớp mắt, Lâu Ô Trần cũng cảm thấy không thích hợp, thần niệm của hắn ta chẳng những không thể nào mở rộng ra ngoài, hơn nữa không gian và thời gian đều giống như bị giam cầm. Thời gian thì có lẽ còn chậm chạp trôi qua, nhưng hắn ta hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của không gian.

Mình đã bị bắt vào trong Vũ Trụ Duy Mô rồi, có cần thiết phải làm như vậy không? Lâu Ô Trần còn đang cảm thấy khó hiểu, đã cảm nhận được một đạo thần niệm đánh vào trong thức hải của hắn ta, một khắc sau thức hải của hắn ta đã bị giam cầm, một luồng đạo niệm tàn phá bừa bãi đáng sợ bắt đầu khuấy đảo trong nguyên hồn hắn ta.

“Các ngươi thật độc ác…” Lâu Ô Trần nói được mấy chữ, nôn ra một ngụm máu.

Hắn ta thật sự không nghĩ ra, rõ ràng mình đã rất phối hợp rồi, vì sao lại đột nhiên sưu hồn hắn ta.

“Chỉ một Diễn Giới cảnh nho nhỏ, cũng xứng sưu hồn ta…” Khóe miệng Lâu Ô Trần tràn ra máu tươi, trong giọng nói vô cùng khinh thường. Thế nhưng khi hắn ta vừa nói xong, trong mắt lại lộ ra tia hoảng sợ.

Đại đạo của Mạc Vô Kỵ lại có thể khiến mọi tạp niệm của hắn ta bị nhốt lại trong một phạm vi đạo tắc nào đó, nói cách khác, Mạc Vô Kỵ có thể chia cắt hồn niệm của hắn ta, sau đó phân chia những hồn niệm bị chia cắt này đến trong thế giới thần hồn hoàn toàn mới.

Nếu như là thế giới thần hồn khác, tuyệt đối không thể nào khóa được đạo niệm của hắn ta, nhưng thế giới thần hồn của Mạc Vô Kỵ lại hoàn mỹ tựa như những hồn niệm kia của hắn ta từ khi vừa mới sinh ra đã ở trong thế giới đó, không hề có chút khác lạ nào. Nếu như thần hồn của hắn ta không bị thương, hắn ta có có thể liều mạng xé rách những thế giới này. Nhưng bây giờ hồn niệm của hắn ta hoàn toàn không thể nào tránh thoát được loại giam cầm và trói buộc trong thế giới thần hồn này, chỉ có thể mặc cho đạo niệm của Mạc Vô Kỵ tàn phá tìm kiếm trong thế giới thần hồn này…

Sau khi giãy dụa cũng không thể nào tránh thoát được, Lâu Ô Trần hoàn toàn từ bỏ giãy dụa, hắn ta chỉ có thể cố gắng che đi một số ký ức mấu chốt, sau đó mong rằng cơn ác mộng này sẽ kết thúc nhanh một chút, sau đó sớm đi luân hồi.

Qua nửa canh giờ sau, Mạc Vô Kỵ thu ngón tay về, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt.

Cho dù Lâu Ô Trần có bị trọng thương, nhưng đây cũng là cường giả bước đại đạo thứ tư, hắn cưỡng ép vơ vét ký ức của cường giả bước đại đạo thứ tư, thần thức bị tiêu hao rất lớn.

“Thế nào?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ gật đầu nói, “Tìm được rồi, nhưng mà ta đoán gia hỏa này nhất định đã che giấu đi một phần ký ức, khiến ta không thể nhìn được nhiều tin tức hơn về Mông Mỗ Đại Diễn.”

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, “Cái này rất bình thường, lúc trước khi chúng ta là Sáng Đạo cảnh, không phải ngươi cũng bị tên chấp pháp áo lục kia giở trò một chút sao? Gia hỏa này bị thương, nhưng dù sao cũng là bước thứ tư. Chờ ta đưa hắn lên đường…”

Lam Tiểu Bố nói xong, tay mở ra, Luân Hồi Kiều xuất hiện ở trước mặt Lâu Ô Trần. Đối mặt với loại người này, Lam Tiểu Bố cũng lười tiếp tục ép hỏi, hắn biết rõ có hỏi cũng chẳng thể hỏi được thứ gì.

Đạo tắc Luân Hồi cuồng bạo ập đến, trực tiếp bao lấy Lâu Ô Trần muốn kéo vào trong đạo tắc Lục Đạo bên dưới Luân Hồi Kiều.

“Ngươi có Luân Hồi Kiều?” Sắc mặt Lâu Ô Trần thay đổi, lập tức lớn tiếng nói, “Ngươi đã nói đồng ý để ta luân hồi, ngươi không thể làm như vậy.”

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Bây giờ ngươi cũng đi luân hồi mà, hơn nữa, ta đồng ý để ngươi đi luân hồi, nhưng ngươi đã làm theo yêu cầu của ta mà nói sao? Ngươi nhìn đi, ngươi cũng chẳng đạt yêu cầu như ta nói, ta vẫn để cho ngươi đi luân hôi, ngươi còn bất mãn gì nữa chứ?”

Chương 2240 - Đến Đại Diễn giới. (2)

Toàn thân Lâu Ô Trần bắt đầu run rẩy, hắn ta đương nhiên biết rõ luân hồi từ Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố, đối với hắn ta mà nói có nghĩa sẽ hoàn toàn tử vong. Tất cả ký ức tiêu tán, tương lai rất có thể hắn ta sẽ luân hồi thành một sinh linh trong thế giới của Lam Tiểu Bố, có lẽ sẽ hoàn toàn biến mất trong vũ trụ mênh mông này. Cho dù là loại nào, đối với hắn ta mà nói đều là thần hồn câu diệt.

“Dừng tay, ngươi hỏi cái gì ta cũng sẽ trả lời, chỉ cần ngươi đồng ý để ta đi luân hồi thật, chứ không phải luân hồi trong Luân Hồi Kiều của ngươi…” Lâu Ô Trần vội vàng nói, hắn ta thật sự sợ rồi.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ, lập tức nói, “Hình như ta cũng chẳng có gì muốn hỏi.”

“Có lẽ có thể hỏi hắn một chút, hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn ở chỗ nào… Chắc hẳn là Mông Mỗ Đại Diễn còn có mấy cái đạo tràng ở những vũ trụ khác, định vị những vũ trụ kia cho chúng ta.” Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Lâu Ô Trần đang bị đạo tắc Lục Đạo Luân Hồi bao bọc, “Ngươi nghe thấy rồi chứ? Nói xem đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn khác ở chỗ nào, có lẽ ta sẽ cho ngươi luân hồi ở bên ngoài.”

“Ta không thể nói, không thể nói…” Lâu Ô Trần tự lẩm bẩm, trong mắt vô cùng sợ hãi.

“Vậy thì không cần nói nữa.” Đạo tắc của Lam Tiểu Bố cuốn lên, Lâu Ô Trần đã bị hắn ném trong đạo tắc Luân Hồi dưới Luân Hồi Kiều, đạo tắc Luân Hồi xoắn một cái, Lâu Ô Trần thần hồn câu diệt, biến mất không còn tung tích.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, hắn ta đều không mở miệng nói ra đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn còn ở những nơi nào.

“Xem ra Mông Mỗ Đại Diễn rất mạnh, ngay cả một cường giả bước thứ tư cũng không thể tùy tiện nói ra chỗ của Mông Mỗ Đại Diễn.” Lam Tiểu Bố nói.

“Bây giờ cho dù chúng ta có biết cũng vô dụng, đối với chúng ta mà nói, bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn là một tồn tại khổng lồ. Bọn hắn chắc chẳn không tìm được chúng ta, nếu không chỉ sợ sẽ không buông tha cho chúng ta.” Mạc Vô Kỵ thở dài.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Thật ra chúng ta hủy đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, giết chết Lâu Ô Trần, đối phương có biết hay không đã không có ý nghĩa nữa rồi.”

Mạc Vô Kỵ lập tức hiểu ý của Lam Tiểu Bố, cũng im lặng không nói.

Với sự tàn nhẫn và đáng sợ của Mông Mỗ Đại Diễn, sau khi biết đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ bị hủy diệt, Lâu Ô Trần bị giết chết, vậy thì toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ đã bị xếp vào danh sách vũ trụ cần hủy diệt của Mông Mỗ Đại Diễn rồi.

Có lẽ cái này còn chưa phải là đáng sợ nhất, thậm chí ngay cả tất cả vũ trụ, tinh cầu xung quanh Hạo Uyên vũ trụ, Mông Mỗ Đại Diễn cũng sẽ diệt đi. Nói cách khác, Bách Linh vũ trụ của bọn hắn cũng có khả năng sẽ phải chôn cùng Hạo Uyên vũ trụ.

“Ai, thực lực thấp chẳng là cái gì cả.” Mạc Vô Kỵ cảm thán một tiếng.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không có gì phải sợ, lúc trước gia hỏa khai sáng ra Mông Mỗ Đại Diễn không phải cũng như chúng ta từ từ mà tu luyện thành sao? Chúng ta đến Đại Diễn giới trước, xử lý tên

Quảng Xán kia, sau đó trở lại Bách Linh vũ trụ chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.”

“Đi thôi, nhưng mà trước khi đi, chúng ta phải phát tán tin tức Mông Mỗ Đại Diễn sắp hủy diệt Hạo Uyên vũ trụ ra trước.” Mạc Vô Kỵ nói.

Mặc dù cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không ra tay, có Lâu Ô Trần dẫn đầu, Mông Mỗ Đại Diễn vẫn sẽ cướp đi toàn bộ đạo tắc và vận may của Hạo Uyên vũ trụ, luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ. Nhưng mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cảm thấy nếu bọn hắn đã nhúng tay vào chuyện này, ít nhất phải nói chuyện có thể sắp xảy ra này cho toàn bộ tu sĩ của Hạo Uyên vũ trụ biết, như vậy thì bọn hắn mới không thẹn với lương tâm.

Hai người dịch hình rồi quay về quảng trường hư không bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ một lần nữa, nơi này vẫn đông kín người. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nhanh chóng phát tán tin tức Mông Mỗ Đại Diễn chủ động hủy diệt đạo tràng của chính bọn hắn, sau đó chuẩn bị luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ, hoàn toàn hủy đi Hạo Uyên vũ trụ.

Cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nói có đầu có đuôi, nhưng cũng chỉ bị người ta khịt mũi coi thường mà thôi. Mông Mỗ Đại Diễn đã ở Hạo Uyên vũ trụ bao nhiêu năm rồi? Mặc dù gần đây có xảy ra một ít chuyện, nhưng cũng không đến mức hủy luôn cả đạo tràng của mình như vậy.

Nhưng mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không thèm để ý đến những chuyện này, sau khi bọn hắn lan truyền tin tức ra ngoài thì lập tức rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ. Bản thân đã muốn đi tìm chết thì bọn hắn cũng không thể cứu đưiọc.

…

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vừa đi, chuyện Mông Mỗ Đại Diễn bị hủy đã được xác nhận.

Đạo tràng lộng lẫy của Mông Mỗ Đại Diễn, bây giờ chỉ còn là một mảnh phế tích, đừng nói là những kiến trúc hoàn chỉnh hay núi non, ngay cả một tảng đã hoàn chỉnh cũng không có.

Rất rõ ràng, tin tức hai tu sĩ lúc trước nói là sự thật.

Cho dù có rất nhiều người không tin Mông Mỗ Đại Diễn sẽ giết trở lại một lần nữa, hủy giệt Hạo Uyên vũ trụ này, thậm chí là luyện hóa hết. Nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ lần lượt rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ.

Không phải bọn hắn tin lời Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nói, mà là biết Mông Mỗ Đại Diễn là tồn tại như thế nào. Nếu như nói Mông Mỗ Đại Diễn có thể im hơi lặng tiếng rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ, rất nhiều người thật sự không tin.

Chương 2241 - Nơi này mới là bảo khố thật.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dừng trong hư không, xung quanh bọn họ đều là hư không, không có bất cứ gì đặc biệt.

Lam Tiểu Bố cảm thán nói: “Nếu như không phải lấy được một phần ký ức của Lâu Ô Trần, có suy nghĩ nát óc cũng không thể nào ngờ được Đại Diễn giới lại ở chỗ này. Càng không thể nào biết được, nơi này có một cái kết giới vũ trụ.”

Theo ký ức của Lâu Ô Trần, muốn đến Đại Diễn giới, nhất định phải tiến vào một cái kết giới vũ trụ.

Cái kết giới vũ trụ này có hạn chế thời gian mở ra, nói cách khác, phải vào một thời gian đặc biệt mới mở ra một lần. Đây cũng là lý do vì sao lần trước Mạc Vô Kỵ và đông đảo người bị lợi dụng đi tìm kiếm Đại Diễn giới, một lần đó cũng là lúc kết giới Đại Diễn giới mở ra.

Đừng thấy lần trước Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Đại Diễn giới, nhưng nơi đó thật sự có khoảng cách rất xa. Nếu như không có định vị chính xác, hai người muốn tìm được vị trí kết giới, chỉ sợ phải hao tốn ít nhất là trăm năm, cái này còn phải xem vận may.

“Khó trách Quảng Xán lại dám ở lại Đại Diễn giới để chữa thương, gia hỏa này biết Lâu Ô Trần không thể vào Đại Diễn giới được mà.” Lam Tiểu Bố nói.

“Ta nghĩ nếu như Lâu Ô Trần không biết ngươi có Thất Giới Thạch và Vũ Trụ Duy Mô, có lẽ có thể trực tiếp hỏi ra được vị trí Đại Diễn giới.” Mạc Vô Kỵ cười nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cũng đúng, người khác cho dù có biết cái kết giới này tồn tại, cũng không thể mở cái kết giới này ra được. Đừng nói là người khác, cho dù là Lâu Ô Trần và Quảng Xán, cũng không thể mở cái kết giới này ra, bọn hắn ra vào Đại Diễn giới, cũng chỉ có thể chờ đến lúc Đại Diễn giới mở ra đóng lại mà thôi.”

“Ta luyện chế trận kỳ trước, ngươi dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu kết giới Đại Diễn giới, có lẽ Đại Diễn giới sẽ mang lại cho chúng ta bất ngờ lớn.” Mạc Vô Kỵ nói.

Không cần Mạc Vô Kỵ nhắc nhở, Lam Tiểu Bố đã lấy Vũ Trụ Duy Mô ra, bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của vùng hư không trước mắt.

Vũ Trụ Duy Mô hầy như chỉ trong chớp mắt đã tìm được vị trí kết giới, sau đó bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu.

Hơn trăm đầu đạo mạch thượng phẩm cung cấp nguyên khí thiên địa cho Vũ Trụ Duy Mô, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra kết giới này vẫn khá chậm.

Với thực lực bây giờ của Lam Tiểu Bố, cộng thêm có đạo mạch cung cấp nguyên khí, cho dù dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng Đại Vũ Trụ Thuật, chỉ sợ cũng nhanh hơn cái này.

Cũng may có nhiều đạo mạch như vậy, mặc dù tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng kết giới vũ trụ khá chậm, những cũng có thể chấp nhận được.

Khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố cũng giống như Mạc Vô Kỵ, bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Một năm nhanh chóng trôi qua, đạo tắc trong Vũ Trụ Duy Mô phát ra một tiếng vang, một mô hình kết giới vũ trụ rõ ràng xuất hiện ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Vô Kỵ, đã xong rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong, tiện tay phục chế mô hình kết cấu này ra cho Mạc Vô Kỵ.

Rất nhiều thứ không biết thì sẽ thấy khó, trước khi chưa lấy được mô hình kết cấu của các kết giới này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đối mặt với cái kết giới cũng không biết nên ra tay như thế nào. Bây giờ có mô hình kết cấu rồi, hai người đều biết rõ được phải làm thế nào để dùng trận kỳ mở cái kết giới này ra.

“Vũ Trụ Duy Mô thật là lợi hại.” Mạc Vô Kỵ nhìn mô hình kết cấu được phục chế ở trong tay, các loại đạo tắc trong đó vô cùng rõ ràng, chỉ cần nhìn vào là hiểu. Hơn nữa còn có thể thông qua cái mô hình kết cấu này biết được, phương thức tồn tại của cái kết giới vũ trụ này là đang biến hóa, cứ qua một khoảng thời gian, có lẽ kết cấu của kết giới này sẽ xảy ra thay đổi một lần nữa.

“Khó trách tên Quảng Xán kia không biết mở kết giới này ra, kết giới này cần phải có đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh, may mà chúng ta có đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh. Nếu như không có đỉnh tâm, mặc dù chúng ta có thể mở được cái kết giới này ra, nhưng cần phải dùng đến mấy món bảo vật Khai Thiên.” Lam Tiểu Bố cảm thán.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Cho dù có đưa đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh cho Quảng Xán, hắn cũng không thể mở kết giới này ra. Nếu như cái kết giới vũ trụ này có thể tùy tiện tiến vào, Lâu Ô Trần cũng sẽ không đợi đến khi kết giới mở ra mới đi vào.”

“Cũng đúng, nhưng mà cho dù Lâu Ô Trần biết đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh dùng làm trận tâm đi vào, đồng thời cũng biết làm thế nào để mở kết giới ra, hắn cũng không có cách, mặc dù đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh nằm trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng Lâu Ô Trần hắn chưa chắc có thể dùng được.” Lam Tiểu Bố nói.

“Chúng ta bắt đầu bố trí đại trận thôi, chờ chúng ta mở cái kết giới vũ trụ này rồi, trình độ trận đạo của ngươi và ta đều sẽ tăng thêm một cấp độ.” Mạc Vô Kỵ nói xong, lấy từng lá trận kỳ ra ném xuống.

Lam Tiểu Bố cũng theo sau ném ra từng lá trận kỳ, vốn dĩ nơi này là hư không mênh mông không có gì, sau khi trận kỳ của hai người đặt ra, dần dần xuất hiện một gợn sóng bình chướng như có như không.

Chương 2242 - Nơi này mới là bảo khố thật. (2)

Mạc Vô Kỵ cầm đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh đánh ra, đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh chui vào trong bình chướng này, chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Sau đó một cái trận môn hư không xuất hiện trước mặt hai người, nguyên khí thiên địa nồng đậm đập vào mặt, quy tắc thiên địa rõ ràng còn mạnh hơn ở Bách Linh vũ trụ.

“Vào thôi.” Mạc Vô Kỵ sải bước ra, vọt thẳng đến Đại Diễn giới.

Lam Tiểu Bố theo sát phía sau vọt vào bên trong kết giới, tay Mạc Vô Kỵ xòe ra, cái đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh màu vàng kia lại bay vào trong lòng bàn tay của hắn.

Sau khi Mạc Vô Kỵ thu hồi đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh, kết giới hai người đã mở ra lại đóng lại một lần nữa, hư không bên ngoài lại trở về như cũ.

Nếu như muốn mở Đại Diễn giới ra, vậy thì phải tiếp tục sử dụng đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh bố trí đại trận mở kết giới. Hơn nữa kết giới này có chu kỳ, cứ qua một vài năm, muốn mở kết giới vũ trụ ra, nhất định phải dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của kết giới một lần nữa, chứ không thể tiếp tục sử dụng mô hình kết cấu lần trước.

Mà đối với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ cần bọn hắn từng tiến vào một lần, lần sau đến bọn hắn có thể trực tiếp dùng Thất Giới Thạch tiến vào. Còn ra ngoài, đương nhiên là dùng Thất Giới Thạch xuyên qua giới vực.

“Cái Đại Diễn giới này thật không đơn giản.” Mạc Vô Kỵ cảm nhận được nguyên khí thiên địa nồng đậm không gì sánh được, còn cả đạo tắc rõ ràng có thể dùng tay nắm bắt được.

Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Lần trước ta nghĩ rằng đạo tắc nơi này khiến người ta có cảm giác đưa tay ra là có thể nắm bắt được kia là giả, là chuyện mà Quảng Xán cố tình làm ra, không ngờ thật sự là như vậy, quy tắc thiên địa ở nơi này lại thật sự cho ta một ảo giác có thể nắm bắt được.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Mặc dù cảm giác như vậy đã nói rõ đạo tắc đại đạo ở nơi này vô cùng rõ ràng, thích hợp tăng cảnh giới và tu vi, nhưng ta vẫn cảm thấy quỷ dị. CHúng ta tiền vào trong giới vực này trước đã, một khi có gì bất thường, ngươi lập tức lấy Thất Giới Thạch ra, chúng ta bỏ chạy.”

“KHông thề chờ đến khi lấy Thất Giới Thạch ra được, bây giờ chúng ta dùng Thất Giới Thạch tiến vào Đại Diễn giới.” Lam Tiểu Bố nói xong thì dứt khoát lấy Thất Giới Thạch ra.

Thất Giới Thạch đưa hắn và Mạc Vô Kỵ xông vào trong Đại Diễn giới, khi hai người nhìn thấy cảnh tượng của Đại Diễn giới, đều hít vào một hơi.

Gần đây hai người thật sự giống như đồ nhà quê, đầu tiên là ở trong khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn, nhìn thấy bảo vật trong khố phòng mà kinh ngạc đến ngây người, mà bây giờ hai người lại sợ ngây người trước bảo vật của Đại Diễn giới.

Nơi này hầu như đều là đạo quả thụ đỉnh cấp, thần linh thảo đỉnh cấp, thánh vật nhiều không kể xiết. Tùy tiện thấy một cái hồ, thì chính là hồ đạo tinh. Mà một vài đạo mạch hoàn toàn lộ ra bên ngoài, tiện tay là có thể rút đi.

Đừng nói là những thứ này, cho dù là linh vật có cùng cấp bậc như Ngũ Tùng Châm, Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy có vài cây.

“Khó trách quy tắc thiên địa ở nơi này lại rõ ràng như vậy, đây quả thật là…” Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới cảm thán nói.

Nhưng mà mới nói được một nửa, hắn đã khẽ nhíu mày, theo lý mà nói, nơi này là nơi thích hợp cho bọn hắn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh nhất, cũng là nơi thích hợp để bọn hắn bước vào bước thứ tư, nhưng hắn lại có cảm giác không thoải mái.

“Những thứ này chẳng lẽ là giả?” TRong lòng Lam Tiểu Bố suy nghĩ, rồi lập tức nói ý nghĩ của mình a.

Mạc Vô Kỵ hít vào một hơi thật sâu, “Đồ thì không phải là giả, tất cả đồ ở nơi này đều là thật, đợi lát nữa chúng ta có thể trắng trợn vơ vét. Nhưng mà đạo tắc nơi này có chút cổ quái, tạm thời chúng ta đừng tu luyện. Vì sao Mông Mỗ Đại Diễn lại có nhiều Tạo Hóa Thánh Nhân như vậy? Bây giờ ta đã biết rõ, nhưng Tạo Hóa Thánh Nhân này đều là sản xuất quy mô lớn ở nơi này mà ra. Tạo Hóa Thánh Nhân bước ra từ nơi này, thực lực cũng không kém, nhưng người nhìn thấy có Tạo Hóa Thánh Nhân nào, tình nguyện hiến tế đạo tắc của mình để giúp người khác không?

TRước đó khi ta sưu hồn Lâu Ô Trần, đã lục ra được một phần tin tức. Đó chính là sở dĩ chúng ta có thể thành công, là bởi vì lúc đó toàn bộ cường giả của Mông Mỗ Đại Diễn đều đang cống hiến đạo tắc Đại Mộng của chính mình, cuốn đi vận may và đạo tắc thiên địa của Hạo Uyên vũ trụ để giúp Lâu Ô Trần chữa thương, đồng thời bước vào bước thứ năm, cho nên ta đã cảm thấy chuyện này không bình thương.”

Một đệ tử tông môn, cho dù vô cùng trung thành với tông môn, cũng không đến mức như tình trạng này. Hơn nữa, cho dù có đệ tử cá biệt trung thành như vậy, cũng không thể nào có trường hợp toàn bộ đệ tử tông môn đều trung thành như vậy, tình nguyện vì tông môn mà kính dâng mọi thứ của mình.

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thành, hắn nói, “Ta cảm thấy kỳ quái là, nơi này có nhiều đồ tốt như vậy, vì sao tên Lâu Ô Trần kia không đào đi hết mà đều để lại nơi này?”

Mạc Vô Kỵ cũng nhíu mày suy tư, hắn cũng không nghĩ ra được. Chẳng lẽ Lâu Ô Trần cảm thấy hắn ta có thể luyện hóa được Đại Diễn giới, tương lai nơi này đều là đồ của hắn ta? Cái này cũng không thực tế lắm, đầu tiên là Quảng Xán cũng biết ở nơi này có rất nhiều bảo vật.

“Quả thật là có chút cổ quái.” Mạc Vô Kỵ gật đầu.

“Vậy thì đừng quản nữa, nơi này nhiều đồ tốt như vậy, chúng ta vừa vơ vét, vừa đi tìm Quảng Xán.” Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã vung tay lên cuốn lấy đạo quả thụ trong phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Chương 2243 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương.

Mạc Vô Kỵ đương nhiên cũng không hề nhàn rỗi, hắn và Lam Tiểu Bố mỗi người một bên, khi Thất Giới Thạch không ngừng tiến lên, hai người cũng không ngừng vơ vét hết tất cả tài nguyên của Đại Diễn giới.

Lấy đi thần linh thảo liên miên, đạo quả thụ liên miên. Đạo tinh, đạo mạch? Cái đó thì càng không cần phải nói, trực tiếp thi triển thủ đoạn na di, ném vào trong thế giới của mình rồi nói. Thậm chí đến hồ đạo tinh, hai người cũng không buông tha, chỉ cần nhìn thấy, đều cuốn hết cả hồ đi.

Bảo vật ở Đại Diễn giới rất nhiều, những nơi mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đi qua, đều chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, biến thành đất hoang.

Hai người rút đi đạo mạch, đương nhiên là hướng về phía có nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất mà đi. Cho nên khi hai người không ngừng tiến lên, đạo mạch rút ra được, cũng từ hạ phẩm chiếm đa số thành đạo mạch thượng phẩm chiếm đa số.

“Vô Kỵ, ta luôn cảm thấy có chút không đúng.” Tâm thần Lam Tiểu Bố có chút nảy lên, động tác của hắn trở nên chậm đi rất nhiều.

Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Ngươi có bảo vật nào không, có thể bao bọc

Thất Giới Thạch lại? Tốt nhất đừng để cho người khác biết chúng ta có Thất Giới Thạch, có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.”

“Có.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy Sinh Tử Bộ ra, một khắc sau Sinh Tử Bộ đã bao bọc kín kẽ Thất Giới Thạch.

“Đồ tốt, Sinh Tử Bộ.” Mạc Vô Kỵ khen một câu.

Có thể nói trừ Hà Đồ Lạc Thư, dùng Sinh Tử Bộ bao bọc lấy Thất Giới Thạch là tuyệt nhất.

“Chờ một chút, ngươi nhìn bên kia.” Sau khi bao bọc Thất Giới Thạch lại, Lam Tiểu Bố dừng lại, chỉ về một cái hẻm núi lớn ở đằng trước.

Nguyên khí thiên địa tràn ra từ hẻm núi đó nồng đậm hơn những nơi mà Lam Tiểu Bố từng đi qua, không chỉ như vậy, còn có một loại khí thế đại đạo không thể tả được lưu động.

“Đây là đạo mạch cực phẩm?” Mạc Vô Kỵ kinh ngạc nói.

Sau đó hắn lập tức khẳng định, đây chính là đạo mạch cực phẩm. Đừng thấy hắn và Mạc Vô Kỵ vơ vét được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn, lại ở Đại Diễn giới lấy được một đống đạo mạch, thế nhưng đạo mạch cực phẩm cho đến bây giờ bọn hắn còn chưa từng nhìn thấy, bởi vì đạo mạch cực phẩm thật sự quá trân quý.

“Ta nghe nói một giới chỉ xuất hiện nhiều nhất một đến hai đầu đạo mạch cực phẩm, nếu như có hai đầu, vậy thì nhất định là âm Dương đạo mạch, nơi này có đạo mạch cực phẩm…”

Lời Lam Tiểu Bố nói đột nhiên dừng lại, hắn và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau một cái, đều hiểu rõ ý trong mắt đối phương, đó chính là nơi này nếu như có đạo mạch cực phẩm, vậy thì tên Quảng Xán kia rất có thể đang chữa thương ở chỗ này.

“Bày trận…” Mạc Vô Kỵ nói, sau đó lấy một đống trận kỳ ném ra ngoài, Lam Tiểu Bố không chút do dự ở một bên khác bố trí trận ỳ.

Hai người hợp tác cho đến bây giờ, cộng thêm cùng nhau tham khảo bản đạo quyển trận pháp khai thiên mà Mạc Vô Kỵ đã lấy được kia, bây giờ trình độ Trận Đạo đều lên cao thẳng tắp.

Chỉ trong chớp mắt, một cái đại trận Khốn Sát đã được hai người bố trí ra. Lần này hai người không dùng bảo vật Khai Thiên làm trận cơ, mà là lựa chọn mấy món bảo vật Tiên Thiên làm trận cơ.

Bảo vật Khai Thiên bọn hắn cũng không có nhiều, nhưng bảo vật Tiên Thiên, hai người bọn họ lấy được trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn một chút.

Bố trí đại trận Khốn Sát xong, Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch tiến vào trong hẻm núi. Ở bên ngoài hẻm núi, thần niệm của bọn hắn bị ngăn cản. Bây giờ sau khi Thất Giới Thạch cưỡng ép vượt qua cấm chế, đi vào trong hẻm núi, hai người đều vô cùng kinh ngạc.

Mấy trăm tên tu sĩ đang ngay hàng thẳng lối ngồi xếp bằng trên một mảnh đất trống trong hẻm núi này, chỉ là những người đều toàn thân đều đã biến thành màu đen, cũng không hề chết đi.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vừa mới tiến vào, đã nhìn thấy một tên tu sĩ toàn thân biến thành màu đen đang đờ đẫn đi đến chỗ một cái trận môn hư không, sau đó lập tức biến mất.

“Trác Hành?” Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Trác Hành, chỉ là giờ phút này toàn thân Trác Hành đã biến thành màu đen, rõ ràng cũng đã bị trúng độc rất nặng.

Trác Hành dường như cũng cảm ứng được gì đó, hắn ta hơi quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. TRong mắt hắn ta lộ ra khát vọng cầu sinh, dường như muốn nhờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cứu hắn ta.

Giờ phút này trong lòng hắn ta vô cùng hối hận, nếu như nghe lời Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, hắn ta sao có thể luân lạc đến mức như thế này?

Nhưng mà hắn ta lập tức cảm thấy không ổn, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không phải không hề vào đây sao? Sao bây giờ lại xuất hiện ở nơi này.

Lam Tiểu Bố không có tâm tình để ý đến Trác Hành, giọng điệu hắn nghiêm túc nói, “Vô Kỵ, ở nơi này toàn bộ đều là đạo tắc Độc Đạo, những người này cũng bị đạo tắc Độc Đạo thẩm thấu, biến thành từng cái đạo tắc Độc Đạo hình người. Ta cảm thấy mình đang bị đạo tắc Độc Đạo khóa lại, ngươi thử một chút xem.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng vậy, độc này rất đáng sợ, nhưng mà không cần lo lắng, ta có cách hóa giải loại độc này, đợi lát nữa ta sẽ giúp ngươi hóa giải độc này. Tên Quảng Xán kia được gọi là Thiên Độc Thánh Nhân, đây là kịch độc do cặn bã Hỗn Độn ngưng luyện thành. Khó trách gia hỏa này có thể chiếm cứ Bách Linh vũ trụ, hóa ra là như vậy. Thần niệm ngươi quét một chút, bên cạnh cái trận môn hư không kia, toàn bộ là đạo tắc Độc Đạo.”

Chương 2244 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương. (2)

Mạc Vô Kỵ khẳng định, nếu như hắn không có Hóa Độc Lạc, bây giờ hắn chỉ có thể bảo Lam Tiểu Bố nhanh chóng không chế Thất Giới Thạch bỏ chạy, đây không phải nơi nên ở lâu.

“Không cần lo lắng cho ta, ta đã hóa giải rồi.” Lam Tiểu Bố đang định đưa biện pháp hóa giải độc cho Mạc Vô Kỵ, không ngờ Mạc Vô Kỵ đã có cách hóa giải loại đạo tắc Độc Đạo này rồi.

Mạc Vô Kỵ hơi sửng sốt, nhưng cũng lập tức hiểu ra, Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, độc này rõ ràng không thể nào độc đến hắn được. Vũ Trụ Duy Mô chỉ cần vài phút là có thể tạo dựng ra mô hình kết cấu của đạo tắc Độc Đạo này, chỉ cần có mô hình kết cấu của đạo tắc Độc Đạo, độc này đối với Lam Tiểu Bố mà nói chính là một chuyện cười.

“Trác Hành, ta không cứu được ngươi. Ngươi bây giờ trừ một chút thần trí ra, cả người và đạo tắc của mình đã hóa thành một đạo đạo tắc Độc Đạo.” Lam Tiểu Bố nhìn Trác Hành ở phía xa, do dự một chút vẫn truyền âm cho Trác Hành.

Trác Hành đã không thể nào truyền âm lại được, nhưng mà ý nguyện mãnh liệt của hắn ta, Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được, đó chính là hắn ta muốn đi luân hồi, không muốn ở lại nơi này trở thành đạo tắc để người ta tu luyện. Lam Tiểu Bố dứt khoát thi triển một đạo thần thông không gian, vạch ra một khe hở trong đạo tắc Không Gian đang cầm cố Trác Hành lại.

TRong chớp mắt lấy được tự do này, Trác Hành lập tức điên cuồng mà tự bạo đại đạo của mình, trước khi hắn ta chết, trong mắt có một loại giải thoát và cảm tạ.

“Thật can đảm!” Hành động của Lam Tiểu Bố đã chọc tức Quảng Xán, sau một tiếng gầm lên giận dữ, một bóng người màu xám nhào ra ngoài. Người còn chưa vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, vô cùng vô tận đạo tắc Độc Đạo đã khóa chặt mọi không gian của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, hắn điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, muốn tránh thoát khỏi loại trói buộc này, sau đó khống chế Thất Giới Thạch xông ra ngoài.

Nhưng mà mặc cho hắn cố gắng như thế nào, hắn cũng không thể nào tránh thoát loại trói buộc không gian đại đạo này, hắn và Mạc Vô Kỵ, còn cả Thất Giới Thạch đều bị giam cầm trong lĩnh vực đại đạo của đối phương.

Mạc Vô Kỵ cũng đã hiểu ra chuyện gì, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, giãy dụa nói, “Tiểu Bố, đợi lát nữa cùng nhau điên cuồng thiêu đốt tuổi thọ, ta thi triển Thất Giới Chỉ, ngươi thi triển Liệt tắc Luân, chỉ cần liên thủ xé rách không gian giam cầm này, chúng ta có thể đi…”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố lại càng điên cuồng thiêu đốt nguyên khí và tinh huyết của mình, hắn và Mạc Vô Kỵ không thể ngờ được Quảng Xán lại có thể khôi phục nhanh như vậy, thậm chí đã được bảy tám phần thực lực. Nếu không, hai người bọn họ không thể nào không có chút năng lực phản kháng nào như vậy.

“Tiểu Bố, chờ lát nữa hãy ra tay, ta cảm nhận được một loại dao động khác…” Khi Lam Tiểu Bố sắp thi triển thần thông Liệt Tắc Luân, Mạc Vô Kỵ đột ngột kêu lên.

Hắn cảm nhận được một loại dao động đạo tắc khác hoàn toàn khác với Thiên Độc Thánh Nhân, sở dĩ hắn có thể cảm nhận được loại dao động đạo tắc này, là bởi vì trong tay hắn có đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh, Loại dao động đạo tắc này, vậy mà lại có chút tương tự với đạo vận lưu lại trong đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh.

“Hừ!” Một tiếng kêu đau truyền đến, lập tức có một luồng đạo tắc đại đạo kinh khủng bao trùm đến, bóng người màu xám lúc đầu đang nhào về phía Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đột nhiên khựng lại, sau đó đạo tắc Độc Đạo quanh người lại càng điên cuồng mà tràn ra.

“Vô Kỵ, nhanh chóng ra tay.” Lam Tiểu Bố vội vàng kêu lên, hắn cũng biết đã có chuyện gì xảy ra. Chắc hẳn là Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán đã bị người ta mưu hại, theo kế hoạch của gia hỏa kiềm chế Thiên Độc Thánh Nhân này, trước khi Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương xong, hắn ta không thể nào rời khỏi cái trận môn hư không kia được.

Kết quả Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến, khiến Thiên Độc Thánh Nhân giận dữ, thậm chí là lao ra ngoài mà ra tay. Vậy thì người tính kế gia hỏa Thiên Độc Thánh Nhân này cũng không chút do dự mà ra tay, ép tên Thiên Độc Thánh Nhân này quay trở về, sau đó tiếp tục chuyện lúc trước.

Còn về Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, trong mắt gia hỏa đang tính toán Thiên Độc Thánh Nhân kia, rõ ràng chỉ là một món đồ ăn, có thể ăn bất cứ lúc nào.

“Còn phải chờ một chút nữa.” Mạc Vô Kỵ vội vàng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Ta đoán, tên ra tay với Thiên Độc Thánh Nhân, tuyệt đối là một đại năng. TRong đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh có lưu lai một tia đạo tắc của hắn, ta đã cảm nhận được khí thế của Đại Diễn Đỉnh. Gia hỏa này nhất định cho rằng chúng ta cũng giống như những tu sĩ bị trúng độc kia, toàn thân biến thành màu đen. Nhưng lại không biết chúng ta có Thất Giới Thạch, có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào. Bây giờ ngươi nhanh chóng biến bản thân mình đen đi, sau đó ta sẽ nghĩ cách lấy đi Đại Diễn Đỉnh…”

Hầu như khi Mạc Vô Kỵ vừa dứt lời, trên người Lam Tiểu Bố đã hiện đầy đạo tắc Độc Đạo, cả người không khác gì những tu sĩ đứng yên kia. Không chỉ có Lam Tiểu Bố, toàn thân Mạc Vô Kỵ cũng trở nên đen kịt, đạo tắc Độc Đạo bao trùm toàn thân.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vẫn đang suy nghĩ, Mạc Vô Kỵ cảm nhận được Đại Diễn ĐỈnh đang ở đâu? Hắn vô cùng bội phục lá gan của Mạc Vô Kỵ, lúc này rồi mà còn muốn lấy đi Đại Diễn ĐỈnh.

Chương 2245 - Kết giới vũ trụ thay đổi.

Oanh! Đạo tắc thần thông cuồng bạo nổ tung trong hư không, trong hư không xuất hiện từng vết rách.

Lam Tiểu Bố chấn động nhìn vết rách hư không đáng sợ, trong lòng biết rõ phải là cao thủ có cấp độ gì mới có thể tạo ra được loại vết rách như thế này.

Đại Diễn giới tương đương với một cái vũ trụ trung đẳng, hư không giới vực cực kỳ kiên cố, loại hư không này mà còn có thể xé mở ra vết rách, có thể thấy được người ra tay với Thiên Độc Thánh Nhân này, thực lực đáng sợ như thế nào.

Vừa rồi hắn liên thủ với Mạc Vô Kỵ, ở trong tay Thiên Độc Thánh Nhân ngay cả năng lực chống cự cũng không có. Thế nhưng gia hỏa này, lại dường như có thể áp chế được Thiên Độc Thánh Nhân.

Nhưng mà cũng đúng, nếu như hắn ta không thể áp chế Thiên Độc Thánh Nhân, thế thì sao lại dám tính toán Thiên Độc Thánh Nhân được chứ?

Mạc Vô Kỵ lại đột ngột lấy ra đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh, đồng thời cuốn lên vô cùng vô tận đạo tắc Phàm Nhân, chỉ trong mấy giây, một chiếc đỉnh to lớn màu vàng óng lập tức xuất hiện trong hư không. Sau đó Mạc Vô Kỵ có đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh trợ giúp, đạo tắc Phàm Nhân hóa thành một cái thủ ấn to lớn, thủ ấn dứt khoát cuốn lấy chiếc đỉnh lớn màu vàng óng kia đi.

Không đợi Mạc Vô Kỵ nói chạy, Lam Tiểu Bố đã kích phát Thất Giới Thạch, vọt thẳng ra bên ngoài vùng giới vực đang bị khóa chặt này.

Cùng lúc đó, Mạc Vô Kỵ kích phát đại trận Khốn Sát.

“Sâu kiến lại có thể tìm được đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh…” Trong hư không truyền đến một giọng nói kinh ngạc, đối với Mạc Vô Kỵ cuốn đi Đại Diễn Đỉnh cũng không hề để trong lòng.

Ở trong Đại Diễn giới của hắn ta, cướp đi Đại Diễn Đỉnh của hắn ta, ha ha, thiên hạ này có chuyện gì khôi hài hơn chứ?

Thế nhưng một khắc sau, trong hư không đã truyền đến tiếng gầm thét, “Ngươi dám…”

Lại là Thất Giới Thạch, hai tên sâu kiến này lại dùng Thất Giới Thạch phá vỡ Đại Diễn giới của hắn ta. Khó trách, hắn ta bảo sao mà hai tên sâu kiến này lại có thể tiến vào Đại Diễn giới của hắn ta, hóa ra là Thất Giới Thạch.

Sau tức giận chính là vui mừng, Thất Giới Thạch đó, nếu có Thất Giới Thạch, hắn ta có thể rời khỏi nơi này, đi đến nơi mình muốn, cần gì phải bị vây trong cái kết giới vũ trụ này?

Còn về Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của hắn ta hay không, hắn ta hoàn toàn không cân nhắc đến. Nếu như có người có thể lấy được nhiều đồ từ Đại Diễn giới của hắn ta như vậy, thậm chí còn mang theo cả Thất Giới Thạch, kết quả lại trốn ra khỏi Đại Diễn giới của hắn ta, vậy thì Lạc Chính Diễn hắn ta xem như đã sống vô dụng rồi.

“Tiểu Bố, chúng ta không thể đi, nhất định phải thay đổi cái kết giới vũ trụ này. Nếu không thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị người ta đuổi kịp giết chết.” Thất Giới Thạch xông ra khỏi Đại Diễn giới, Mạc Vô Kỵ lập tức vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố biết, Mạc Vô Kỵ đã lấy đi Đại Diễn Đỉnh trước mặt cường giả kia, hơn nữa Thiên Độc Thánh Nhân cũng không bị bọn hắn giết chết, bây giờ chạy trốn đến Bách Linh vũ trụ, chính là bịt tai trộm chuông.

Thất Giới Thạch không trốn đi xa, mà ở lại bên ngoài Đại Diễn giới, đồng thời Vũ Trụ Duy Mô lại một lần nữa bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu thay đổi cái kết giới vũ trụ này.

Lần này không cần Vũ Trụ Duy Mô hoàn toàn tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái kết giới vũ trụ này, Lam Tiểu Bố đã ở một bên vừa nhìn mô hình kết cấu kết giới vũ trụ do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, vừa không ngừng cắm trận kỳ, đồng thời còn thỉnh thoảng cắm vào một món Tiên Thiên Pháp Bảo hoặc Hậu Thiên Linh Bảo.

Những Tiên Thiên Pháp Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo này, đều bị Lam Tiểu Bố xem như trận kỳ mà dùng.

Không phải Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố lãng phí, mà là bởi vì bọn hắn biết rõ mặc dù trình độ trận đạo của bọn hắn không tệ, nhưng còn chưa đến mức có thể tùy tiện thay đổi một cái kết giới vũ trụ.

CŨng may bọn hắn có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, nếu không thì ngay cả tư cách bố trí đại trận cũng không có. Có mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra còn chưa được, đẳng cấp trận kỳ quá thấp cũng không đủ để thay đổi kết giới vũ trụ. Bây giờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dùng bảo vật Tiên Thiên, bảo vật Hậu Thiên làm trận cơ, sau đó trên cơ sở này mà không ngừng cắm trận kỳ xuống, làm như vậy, kết giới vũ trụ sẽ hoàn toàn thay đổi.

Là chủ của Đại Diễn giới, Lạc Chính Diễn đương nhiên biết rất rõ về kết giới vũ trụ khóa Đại Diễn giới. Sau khi phát hiện Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chạy trốn, thậm chí hắn ta còn bỏ lại Thiên Độc Thánh Nhân, trực tiếp truy sát hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Thiên Độc Thánh Nhân đang ở trong Đại Diễn giới của hắn ta, không có hắn ta cho phép, tuyệt đối không thể đi được. Nhưng hai sâu kiến Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố này, trắng trợn phá hỏng Đại Diễn giới của hắn ta, không chỉ như vậy, còn lấy Đại Diễn Đỉnh đi, cộng thêm trên người bọn họ có Thất Giới Thạch, cho nên dù biết hai người kia chạy không thoát, hắn ta cũng không muốn chần chừ một giây nào.

Thế nhưng một khắc sau, hắn ta đã bị đại trận Khốn Sát ngăn trở. Lạc Chính Diễn tức giận chửi ầm lên, cho dù cái đại trận Khốn Sát này đối với hắn ta mà nói chỉ là đồ khai vị, nhưng mà xé mở cái đại trận Khốn Sát này cũng khiến hắn ta chậm trễ mười mấy giây.

Sắc mặt Thiên Độc Thánh Nhân tái nhợt, hắn ta không ngờ Đại Diễn giới còn có chủ, từ khi hắn ta phát hiện Đại Diễn giới rồi ở lại Đại Diễn giới đến nay cũng không phải chỉ một hai ngày, hắn ta đã sớm xem Đại Diễn giới như sân sau của mình, là nơi có thể luyện hóa bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ mới phát hiện ra, bản thân mình thật là ngây thơ.

Chương 2246 - Kết giới vũ trụ thay đổi. (2)

Lúc trước hắn ta và Lâu Ô Trần lưỡng bại câu thương, bây giờ nghĩ lại, trước đó rất có thể hắn ta đã bị Lâu Ô Trần tính toán, sau đó lại bị chủ nhân Đại Diễn giới tính toán.

Nếu như nói Lâu Ô Trần không biết chủ nhân của Đại Diễn giới còn sống, hắn ta thật sự không tin.

Cho dù chủ nhân của Đại Diễn giới đang truy sát hai sâu kiến kia, nhưng hắn ta cũng không thể đi nổi. Đại Diễn giới hắn ta không thể xé mở, muốn rời khỏi Đại Diễn giới, nhất định phải rời khỏi từ cái kết giới vũ trụ kia.

Thiên Độc Thánh Nhân rất muốn đi đến đó, sau đó nhân thời điểm chủ nhân Đại Diễn giới đang xử lý hai sâu kiến kia mà xông ra khỏi kết giới, nhưng hắn ta biết rất rõ, cái này là si tâm vọng tưởng.

Nhưng mà hắn ta quay đầu nhìn về phía nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, ánh mắt lập tức lóe lên tia tàn nhẫn. Chủ nhân Đại Diễn giới rất mạnh, nếu như hắn ta cuốn nửa đầu đạo mạch cực phẩm này đi, chờ vết thương khôi phục được một chút, hắn ta chưa chắc đã sợ chủ nhân Đại Diễn giới này.

Mặc dù trễ nải một chút thời gian, nhưng sau khi xé nát đại trận Khốn Sát, Lạc Chính Diễn chỉ cần mấy bước đã xuất hiện ở biên giới kết giới vũ trụ, đồng lấy lấy mấy viên phù lục đánh ra.

Hắn ta ở trong kết giới vũ trụ Đại Diễn giới này không biết đã bao nhiêu năm, hắn ta lựa chọn cái kết giới vũ trụ này ẩn đi Đại Diễn giới của mình, cũng là bởi vì hắn ta lấy được Vũ Trụ Giới Phù của cái kết giới vũ trụ này.

Cho dù là Lâu Ô Trần hay Thiên Độc Thánh Nhân, muốn đi vào Đại Diễn giới, nhất định phải chờ đến khi kết giới vũ trụ mở ra, mà cái kết giới vũ trụ mở ra cũng là do hắn ta khống chế. Cho nên theo Lạc Chính Diễn, Vũ TRụ Giới Phù của hắn ta đã đánh ra, thì có thể mở ra kết giới vũ trụ.

Thất Giới Thạch có nhanh đến đâu, có xuyên qua nhiều vị diện thế nào, trong thời gian ngắn cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay hắn ta. Nguyên nhân cũng là vì trong đó có một sâu kiến dám động đến Đại Diễn Đỉnh của hắn ta. Đại Diễn Đỉnh có ẩn chứa đạo tắc Đại Diễn của hắn ta, ai cũng có thế cướp đi được sao?

Vũ Trụ Giới Phù đập vào hư không, không hề có chút dao động đạo tắc Vũ Trụ nào cả.

Lạc Chính Diễn sửng sốt, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn. Theo lý mà nói sau khi Vũ Trụ Giới Phù của hắn ta ném ra, sẽ câu thông với đạo tắc Thời KHông của vùng vũ trụ này, sau đó kết giới mở ra mới đúng. Sau bây giờ lại chẳng có chút phản ứng nào như vậy?

Lạc Chính Diễn lại đánh Vũ Trụ Giới Phù ra một lần nữa, nhưng kết giới vũ trụ vẫn không có chút phản ứng nào cả.

TRong lòng Lạc Chính Diễn trầm xuống, kết giới vũ trụ không có phản ứng trước Vũ Trụ Giới Phù, có hai nguyên nhân, thứ nhất là kết giới vũ trụ đã tán loạn, mà trên thực tế, hắn ta vẫn bị kết giới vũ trụ ngăn trở, điều này cho thấy kết giới vũ trụ vẫn còn ở đó.

Nguyên nhân còn lại chính là kết giới vũ trụ này đã bị người ta thay đổi, đến mức Vũ Trụ Giới Phù của hắn ta cũng không thể dùng được.

Nghĩ đến đây, Lạc Chính Diễn cảm thấy tê cả da đầu.

Nếu như kết giới vũ trụ có thể tùy tiện thay đổi, hắn ta cũng không dám giấu Đại Diễn giới của mình ở chỗ này. Kết giới vũ trụ từng giờ từng phút đều đang biến hóa, cho nên muốn thay đổi, nhất định phải từng giờ từng phút biết được biến động kết cấu đạo tắc của cái kết giới vũ trụ này, sao mà thay đổi được? Thông qua trình độ Trận Đạo của mình nhìn ra được biến hóa đạo tắc của cái kết giới này? Ở đây có loại cường giả như vậy sao?

…

Bên ngoài kết giới vũ trụ, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không biết bọn hắn có được sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô mà thay đổi kết giới vũ trụ, giờ phút này hai người còn đang điên cuồng bố trí trận kỳ, tiếp tục thay đổi đạo tắc Không Gian của cái kết giới vũ trụ này.

Thật sự là gia hỏa mà bọn hắn đắc tội quá mức đáng sợ, hắn và Lam Tiểu Bố đừng nói là phản kháng, ngay cả năng lực đánh trả cũng không làm được.

“Chắc hẳn là đã ổn rồi, nếu như chúng ta không thể thay đổi được kết giới vũ trụ, gia hỏa kia đã sớm truy sát đển rồi.” Giọng điệu Mạc Vô Kỵ thả lỏng đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố gật đầu, cũng dừng tiếp tục bố trí trận kỳ. Mặc dù Mạc Vô Kỵ cướp đi Đại Diễn Đỉnh của đối phương, khiến đối phương truy sát đến, nhưng mà hắn biết rất rõ, cho dù Mạc Vô Kỵ không động đến Đại Diễn Đỉnh, đối phương cũng sẽ giết bọn hắn. Đã như vậy, còn không bằng cướp đi Đại Diễn Đỉnh rồi tính tiếp.

“Ta từ Đại Diễn Đỉnh và đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh thu được một ít tin tức, gia hỏa này tên là Lạc Chính Diễn, thánh hào là Đại Diễn. Cái Đại Diễn giới này là nơi ở của hắn.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Nói thế thì tên Lâu Ô Trần của Mông Mỗ Đại Diễn kia ra vào Đại Diễn giới được rất có thể là do Lạc Chính Diễn cho phép. Nếu không thì đồ ở trong đó nào đến lượt chúng ta vơ vét. Chỉ là không biết hai tên này có âm mưu bí mật gì, nhưng mà với tên tuổi của Mông Mỗ Đại Diễn, có lẽ tên Đại Diễn Thánh Nhân kia cũng không dám làm gì hắn. Ai, đáng tiếc bỏ lỡ nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia.” Lam Tiểu Bố nói.

Trước khi chạy thoát, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rõ cái đạo mạch kia, mặc dù chỉ có một nửa, nhưng đó là đạo mạch cực phẩm đấy.

Mạc Vô Kỵ cười nói, “Không cần đáng tiếc, chúng ta có thể quay lại Bách Linh vũ trụ rồi. Cho dù tên Đại Diễn Thánh Nhân kia có thể phá vỡ kết giới này ra ngoài, vậy thì ít nhất cũng phải là vạn năm sau, trong vạn năm này, có lẽ chúng ta đều đã bước vào bước thứ tư.”

Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha một tiếng, “Vậy thì, chờ chúng ta đến bước thứ tư rồi, lại đến tìm hắn tính sổ.”

Chương 2247 - Mạc Lam tinh.

Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân ở trong Đại Diễn giới chơi với nhau như thế nào, cái này hoàn toàn không liên quan gì đến Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, bởi vì giờ phút này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã quay về Bách Linh vũ trụ một lần nữa.

KHí cặn bã Hỗn Độn ở Bách Linh vũ trụ càng ngày càng nghiêm trọng, bây giờ ngay cả quảng trường hư không của Bách Linh vũ trụ cũng không thể ở lại, toàn bộ hư không xung quanh Bách Linh vũ trụ đều không có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại.

“Vô Kỵ, ta có một ý nghĩ, chúng ta bố trí hộ trận của Bách Linh vũ trụ có hình thức giống như cái kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới kia đi. Mặc dù chúng ta không thể nào bố trí ra được kết giới vũ trụ ngang cấp, nhưng mà giống nhau đến mấy phần cũng có thể làm được.” Lam Tiểu Bố nhìn Bách Linh tinh mênh mông, trong lòng có một khát vọng mãnh liệt, hy vọng có thể bố trí một cái kết giới vũ trụ. Nếu như vậy, ai có thể mở ra được chứ?

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, hai mắt Mạc Vô Kỵ sáng lên, đúng vậy. Mặc dù hắn và Lam Tiểu Bố không thể nào bố trí ra được kết giới vũ trụ đỉnh cấp, nhưng Vũ Trụ Duy Mô đã tựng tạo dựng ra mô hình kết cấu của một cái kết giới vũ trụ, chỉ cần dựa vào mô hình kết cấu này để tham khảo, hắn và Lam Tiểu Bố cũng miễn cưỡng bố trí ra được một cái kết giới vũ trụ cấp thấp.

Cấp độ kết giới vũ trụ có thấp, cũng cao hơn đẳng cấp của hộ trận.

“ĐƯợc, cứ làm vậy đi. Nếu như chúng ta thật sự làm ra một cái kết giới vũ trụ, tương lai cho dù cường giả bước thứ tư đến đây, không có sự cho phép cũng không thể vào được.” Mạc Vô Kỵ lập tức đáp.

Có mục tiêu, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không còn làm hộ trận phòng ngự nữa. Hai người vừa dựa vào mô hình kết cấu kết giới vũ trụ mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng, vừa dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của Bách Linh vũ trụ, sau đó mô phỏng ra kết giới vũ trụ cho Bách Linh vũ trụ.

Thời điểm ban đầu, hai người chỉ trông bầu vẽ gáo, nhưng đến sau này, hai người phát hiện cứ trông bầu vẽ gáo như vậy thì không được. Bọn hắn bắt đầu nghiên cứu phương thức cấu thành của cái kết giới này, mặc dù kết giới cũng có thể do trận kỳ cấu thành, nhưng phần lớn là do các loại đạo tắc Thời KHông tạo dựng ra.

Tiêu chuẩn Trận đạo của hai người đã không thấp, bây giờ có thêm Vũ Trụ Duy Mô có thể tạo dựng ra mô hình giải đáp. Trừ Vũ Trụ Duy Mô, còn có một bản đạo quyển Trận Đạo khai thiên có thể tham khảo, cái này đã giúp trình độ trận đạo của hai người nhanh chóng tiến triển trong quá trình bố trí kết giới cho Bách Linh vũ trụ.

Cũng may hai người ở Mông Mỗ Đại Diễn lấy được một lượng lớn vật liệu, cái này khiến bọn hắn không kiêng nể gì mà luyện chế trận kỳ đỉnh cấp.

Khi luyện chế một đống trận kỳ, hai người bắt đầu thử bố trí kết giới vũ trụ. Cũng may, nơi này không có người nào hiểu về kết giới vũ trụ. Nếu không sẽ phải khiến cho một cường giả bước thứ tư phải nghẹn họng trân trối. Hai sâu kiến Diễn Giới cảnh, lại muốn bố trí kết giới vũ trụ? Đây là ngu ngốc, hay là không biết sợ?

Trăm năm sau, hình thức ban đầu của kết giới Bách Linh vũ trụ đã hiện ra, chỉ là kết giới này chỉ có thể nói là một cái kết cấu hộ trận. Nhưng giờ phút này trình độ trận đạo của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã không còn như trăm năm trước nữa, hai người lại bỏ đi tất cả kết cấu đã bố trí trước đó, bố trí lại một lần nữa.

Lại trăm năm nữa qua đi, trải qua sự giày vò của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, bên ngoài Bách Linh vũ trụ đã hình thành nên một cái kết giới hoàn toàn mới.

Kết giới này mặc dù không mạnh như kết giới vũ trụ tự nhiên bên ngoài Đại Diễn giới, nhưng tuyệt đối mạnh hơn xa dự đoán ban đầu của hai người. Có kết giới này, cộng thêm Bất Diệt Chùy làm giới tâm của kết giới, theo Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thấy, đừng nói là bước thứ tư, cho dù là bước thứ năm, cũng chưa chắc có thể phá vỡ kết giới này.

200 năm này, tu vi của hai người không tăng lên bao nhiêu, nhưng trình độ Trận Đạo lại đã có sự thay đổi về chất.

Trận đạo cũng có đẳng cấp, trước khi chưa bước vào Trận Đạo, những thứ bố trí ra đều là thuật che mắt. Mà sau khi bước vào Trận Đạo, thứ bố trí ra là cấm chế, sau cấm chế là trận pháp, sau trận pháp mới là kết giới.

KHi một trận pháp sư có thể bố trí ra kết giới, hắn đã đứng đỉnh phong của một lĩnh vực.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cơ duyên xảo hợp, gặp được một cái kết giới vũ trụ. Không chỉ như vậy, bọn hắn còn có một bản đạo quyển trận pháp khai thiên, còn có Vũ Trụ Duy Mô. Thậm chí Vũ Trụ Duy Mô còn tạo dựng ra cái kết giới vũ trụ mà bọn hắn từng gặp, có được nhiều sự trợ giúp như vậy, trình độ trận pháp của hai người tấn cấp đến kết giới cũng xem như là nước chảy thành sông.

Sau khi khởi động kết giới, toàn bộ Bách Linh tinh đột nhiên biến mất khỏi vùng hư không này, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện Bách Linh tinh. Lúc này đừng nói là tiến đánh hộ trận của Bách Linh tinh, ngươi muốn tìm được cái hộ trận này cũng không hề dễ nàng.

Chương 2248 - Mạc Lam tinh. (2)

Bố trí kết giới xong, hai người lại quay về Bách Linh tinh để bố trí Khiên Đạo Trận.

Lúc đầu theo kế hoạch hai người bố trí Khiên Đạo Trận, là có thể miễn cưỡng bố trí được, bây giờ trình độ Trận Đạo tăng thêm mấy cấp độ, hai người bố trí ra Khiên Đạo Trận, lại càng dễ dàng hơn nhiều.

Vì muốn nhanh chóng hấp thu đi cặn bã Hỗn Độn ở Bách Linh tinh, hai người bố trí Khiên Đạo Trận ở bên trong kết giới. Khi khởi động Khiên Đạo Trận, vô cùng vô tận đạo tắc cặn bã Hỗn Độn lập tức bị cuốn đi, đưa vào trong kết giới.

“Tiểu Bố, đạo tắc khí cặn bã Hỗn Độn này cứ đặt ở trong kết giới, nếu như có gia hỏa nào đui mù, muốn phá vỡ kết giới này, vậy thì cứ để hắn ngủ chung với những đạo tắc cặn bã này là được.” Mạc Vô Kỵ nhìn đạo tắc cặn bã Hỗn Độn đã bị quét sạch, cười nói một cái.

Lam Tiểu Bố đương nhiên là đồng ý, đạo tắc cặn bã Hỗn Độn này, trừ Thái Xuyên ra, người khác không thể dùng được. Bách Linh tinh có quá nhiều khí cặn bã Hỗn Độn, Thái Xuyên cũng không dùng hết.

“Vô Kỵ, ngươi cảm thấy thế giới của chúng ta mà muốn tấn cấp đến loại tầng thứ vũ trụ trung đẳng như Bách Linh tinh này, vậy thì chúng ta cần phải tu luyện đến cấp độ gì?” Lam Tiểu Bố nhìn quy tắc thiên địa rõ ràng, nguyên khí nồng đậm ở Bách Linh tinh, không nhịn được hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Trước đó ta nghĩ rằng là tu luyện đến Thánh Nhân cảnh, đã là đứng đầu trong vũ trụ rồi, nhưng mà sau này ta mới biết được, cái Thánh Nhân cảnh của ta dường như còn chưa tính là nhập đạo. Tu vi càng mạnh, lại càng nhìn ra được khiếm khuyết của bản thân, cảm thấy mình không đủ. Thế giới của chúng ta muốn tấn cấp đến vũ trụ trung đẳng, ta đoán chúng ta ít nhất phải bước vào bước đại đạo thứ bảy.

Sau khi nói xong câu đó, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều im lặng không nói gì.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, tu luyện đến ngày hôm nay, mặc dù có cơ duyên to lớn, nhưng cũng đã trải qua nhiều trắc trở, vô số lần đứng ở lằn ranh sinh tử, lúc này mới có thể bước đến đây. Nhưng nếu dựa theo đại đạo mà tính toán, bọn hắn mới miễn cưỡng bước vào bước đại đạo thứ hai mà thôi.

Chứng bước đại đạo thứ bảy, trừ đại đạo tự thân đủ để giúp bọn hắn kiên trì tu luyện đến bước thứ bảy, còn phải có đủ cơ duyên và đẳng cấp đạo tắc thiên địa. Ở nơi này, cho dù tiến bộ nhanh cũng vĩnh viễn không thể bước vào bước thứ bảy.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới thở dài một cái, “Năm đó ta từ một tinh cầu phàm nhân mà đi tới, cũng không hề nghĩ đến chuyện có thể đi được đến ngày hôm nay. Chuyện tương lai, ai có thể nói trước được? Có lẽ đến lúc đó, bước thứ bảy đối với chúng ta mà nói, cũng không phải là chuyện không thể chạm đến. Chuyện sau đó, thì để sau rồi nói, bây giờ Bách Linh vũ trụ này xem như là nằm trong sự khống chế của chúng ta, cái này dù sao cũng là một cái vũ trụ trung đẳng, nếu chúng ta đã nắm cái này trong tay, không bằng đặt lại cho cái vũ trụ này một cái tên mới.”

“ĐƯợc, không bằng cứ gọi là…” Mạc Vô Kỵ vừa nói, vừa tự hỏi.

“Mạc Lam tinh, ngươi nghĩ thế nào?’ Lam Tiểu Bố thốt lên.

“ĐƯợc, lấy cái tên này đi, cũng không uổng công chúng ta vất vả một chuyến.” Mạc Vô Kỵ lập tức đồng ý cái tên mà Lam Tiểu Bố nói.

Gia viên mới có tên, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều vô cùng vui vẻ.

Nhưng vui vẻ thì vui vẻ, một vài vấn đề nguy hiểm vẫn phải chú ý đến.

“Bây giờ chúng ta cần nhanh chóng tìm một nơi bế quan, chuyện thành lập đạo tràng, tốt nhất cứ để sau. Dù sao thì tạm thời sẽ không có ai đến Mạc Lam tinh, ta lo lắng chính là lão quái vật Thiên Độc kia, còn cả Đại Diễn Thánh Nhân sẽ liên thủ phá vỡ kết giới vũ trụ, sau đó tìm đến chỗ chúng ta gây chuyện. Vô Kỵ, ngươi nghĩ như thế nào?” Lam Tiểu Bố nói xong, nhìn Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Trừ Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân ra, thứ khiến ta lo lắng hơn là người Mông Mỗ Đại Diễn. Thế lực của Mông Mỗ Đại Diễn tuyệt đối không thể coi thường, bọn hắn không biết lúc nào sẽ tìm đến vùng vũ trụ này, sau đó xử lý Hạo Uyên vũ trụ.”

Hai người đều biết vấn đề nằm ở đâu, hơn nữa cũng biết rõ, đây là vì thực lực của hai người quá yếu, nếu như thực lực của bọn hắn mạnh hơn một chút, sao lại phải lo lắng cái gì mà Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân? Sao phải lo lắng đến Mông Mỗ Đại Diễn?

“Đi, đến Tinh Thiên Chi Ngoại bế quan.” Lam Tiểu Bố dứt khoat snói.

Hai người lại quay về Tinh Thiên Chi Ngoại một lần nữa, nơi này vẫn tuyết trắng mênh mông. Nhưng mà khác với trước, bầu trời đã không còn tuyết rơi nữa, đại đạo giữa thiên địa chính là vạn vật tương sinh. Bởi vì Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã bố trí Khiên Đạo Trận, toàn bộ đạo tắc cặn bã Hỗn Độn trên Mạc Lam tinh đã bị Khiên Đạo Trận cuốn vào trong kết giới. Phần khí cặn bã Hỗn Độn còn lại đã bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ phong ấn, cho nên không cần đến tuyết đọng để che đi những khí cặn bã Hỗn Độn này.

Không chỉ như vậy, bên dưới lớp tuyết đọng cũng từ màu đen nhánh biến thành màu xám, có thể thấy được, qua một khoảng thời gian nữa, cái tuyết đọng này sẽ hoàn toàn biến thành màu trắng.

Bọn người Tề Mạn Vi còn đang bế quan, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đi ra ngoài dạo một vòng trở về, bọn họ vẫn chưa xuất quan. Nhưng mà từ khí thế trên động phủ bế quan của bọn họ có thể thấy được, gần đây thực lực của bọn họ đều tăng trưởng rất nhanh.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đương nhiên không quấy rầy đến bọn họ bế quan, bọn hắn cũng chọn nơi bế quan mà bắt đầu tăng thực lực của mình lên.

Chương 2249 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về.

Mạc Lam tinh cũng chính là Bách Linh tinh lúc đầu đột nhiên biến mất, rất nhanh đã có người phát hiện ra. Một vũ trụ trung đẳng đột nhiên biến mất tăm, hơn nữa còn không hề cảm nhận được lực lượng niết hóa vũ trụ, cái này quả thật có chút quỷ dị. Nhưng mà cái này chỉ là một trong những câu chuyện phiếm trong đề tài nói chuyện của những tu sĩ tầm thường mà thôi, rất nhanh đám người đã quên đi Bách Linh tinh. Dù sao đây cũng là một tinh cầu không thể tu luyện, sẽ không có bao nhiêu người để ý đến.

Hạo Uyên vũ trụ, từ mấy trăm năm trước, có người nói Mông Mỗ Đại Diễn sẽ đến hủy diệt Hạo Uyên vũ trụ, cho nên người đến Hạo Uyên vũ trụ đã giảm đi, hơn nữa có một bộ phận tu sĩ ở Hạo Uyên vũ trụ đã lần lượt rút đi.

Nhưng qua mấy trăm năm, Mông Mỗ Đại Diễn vẫn không đến Hạo Uyên vũ trụ, cái này khiến đông đảo tu sĩ cảm thấy lời đồn Mông Mỗ Đại Diễn muốn hủy diệt Hạo Uyên vũ trụ là giả. Cái này khiến một phần tu sĩ lại quay về Hạo Uyên vũ trụ một lần nữa, dù sao trong vùng Hạo Hãn này, Hạo Uyên vũ trụ là nơi tu luyện rất tốt.

Đà Bàn Vân Phong tại Hạo Uyên vũ trụ, có địa vị không khác gì đạo tràng Đại Thiên Trượng Sơn của Mông Mỗ Đại Diễn.

Mà đạo tràng Đà Bàn Vân Phong là của gia tộc đứng đầu Hạo Uyên vũ trụ, Tần gia.

Nơi nổi tiếng nhất tại Đà Bàn Vân Phong, chính là đạo điện Tần thị do lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên thành lập, Đà Bàn điện.

Cũng giống như Đà Bàn Vân Phong, Đà Bàn điện có quy tắc thiên địa rõ ràng hơn nơi khác gấp đôi, hơn nữa nơi này chính là trung tâm nguyên khí đạo mạch của toàn bộ Đà Bàn Vân Phong.

Cho nên mỗi lần nghị sự gia tộc, là lúc toàn bộ đệ tử gia tộc Tần gia đều thích nhất. Nghị sự ở chỗ này, cho dù không tu luyện, cũng có thể cảm ngộ được rất nhiều đạo tắc đại đạo.

TRừ khi mở nghị sự gia tộc, bình thường chỉ có đệ tử có cống hiến kiệt xuất với Tần gia mới có thể tiến vào Đà Bàn điện tu luyện trong một khoảng thời gian nhất định.

Giờ phút này bên trong Đà Bàn điện Tần gia, đang ngồi đầy người. Trừ gia chủ đương thời, Tần Nguyên Sát ra, còn có mấy tên Thái Thượng trưởng lão của Tần gia trước đó không hề xuất quan, nhưng hôm nay, mọi người đều đang ngồi bên trong Đà Bàn điện Tần gia.

Có thể nói, có thể ngồi bên trong đại điện này, đều là tinh anh Tần gia.

Ánh mắt Tần Nguyên Sát nhìn lướt qua mọi người, giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Theo lý mà nói, Tần gia chúng ta vào 200 năm trước nên rời khỏi Đà Bàn Vân Phong, nhưng bởi vì hồn phách của lão tổ vẫn không hề tỉnh lại, ta và mấy Thái Thượng trưởng lão cũng lo lắng sau khi rời khỏi Đà Bàn Vân Phong sẽ xảy ra biến cố, cho nên vẫn ở lại nơi này. Trừ chuyện đó ra, đệ tử Tần gia ta được phía đến Tần Thiên Cổ Đạo cho đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, cho nên chúng ta cứ mãi kéo dài thời gian, thế nhưng ta cảm thấy chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu cứ tiếp tục, sẽ bất lợi với Tần gia ta.”

“Gia chủ, là bởi vì chuyện Mông Mỗ Đại Diễn bị hủy sao?” Một tu sĩ thanh niên anh tuấn lên tiếng hỏi.

Hắn là đệ nhất thiên tài của Tần gia, Tần Vô Thương. TRong số hậu bối, cũng chỉ có hắn ta, mới có tư cách trực tiếp hỏi thăm gia chủ trong loại trường hợp này. Nếu không, có thể nói chuyện tại trường hợp này, đều là trưởng lão.

“Khố trưởng lão, ngươi nói đi.” Tần Nguyên Sát không trực tiếp trả lời Tần Vô Thương, mà chuyển mắt nhìn một lão giả tóc trắng ở bên cạnh. Người này là ngoại sự trưởng lão của Tần gia, Tần Khố.

Đừng thấy cả đầu Tần Khố bạc trắng, nhìn giống như đã gần đất xa trời rồi, nhưng trên thực tế, toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ, bao gồm cả đông đảo giới vực bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ, chuyện mà hắn ta không biết thật sự không có nhiều.

Tần Khố gật gật đầu với Tần Nguyên Sát, sau đó lại khẽ gật đầu với Tần Vô Thương, lúc này mới khàn gọng nói, “Nghe bên ngoài đồn đại, Đại Thiên Trượng Sơn của Mông Mỗ Đại Diễn là do chính người

Mông Mỗ Đại Diễn hủy đi, mà trên thực tế, ta và mấy Thái Thượng trưởng lão, còn cả gia chủ đã cùng đến đó xem. Rút ra được kết luận là, Mông Mỗ Đại Diễn không phải tự hủy đi, mà là có người hủy đi. Không chỉ như vậy, tất cả mọi người trong đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, chắc hẳn không một ai chạy thoát. Chỉ là tin tức này, chúng ta vẫn luôn không truyền ra ngoài, để tránh lòng người bàng hoàng.”

Nghe thấy Mông Mỗ Đại Diễn là bị người khác hủy đi, toàn bộ đệ tử Tần gia trong Đà Bàn điện đều hít vào một hơi. Mông Mỗ Đại Diễn là tồn tại như thế nào? Có người có thể hủy đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, đây chẳng phải là đối phương cũng có thể hủy đi đạo tràng Đà Bàn Vân Phong của Tần gia bất cứ lúc nào sao?

“Là ai có thể hủy đi Mông Mỗ Đại Diễn? Thậm chí giết sạch toàn bộ chấp pháp Mông Mỗ Đại Diễn, cái này, không có khả năng chứ?” Một đệ tử Tần gia không nhịn được nói.

Tần Nguyên Sát bổ sung một câu, “Mông Mỗ Đại Diễn quả thật đã bị người ta hủy đi, còn về có người chạy thoát hay không, ta đoán là không có người nào. Nếu như Mông Mỗ Đại Diễn có người chạy thoát, vậy chỉ có thể là chấp pháp áo lam u Bình. u Bình này mặc dù là chấp pháp áo lam, nhưng cũng đã tiếp cận với bước thứ tư rồi.”

“Gia chủ, lão tổ Lâu Ô Trần của Mông Mỗ Đại Diễn, không phải đã bước vào bước thứ tư sao? Chẳng lẽ hắn cũng không trốn được?” Tần Vô Thương hỏi một câu nữa.

Ngoại sự trưởng lão Tần Khố lại nói, “Lần này sở dĩ có người có thể diệt được Mông Mỗ Đại Diễn, cũng là bởi vì Lâu Ô Trần bị trọng thương. Chúng ta suy đoán, Lâu Ô Trần đang trong quá trình chữa thương, bị người phong ấn tại đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn. Lâu Ô Trần là cường giả bước thứ tư, nếu như hắn chữa thương giống như cách mà gia tộc Tần gia chúng ta giúp lão tổ Tần gia chữa thương, quả thật rất dễ bị người đánh lén.”

Chương 2250 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về. (2)

Tất cả mọi người đều im lặng, hơn hai trăm năm trước, Tần Thiên Cổ Đạo có tin tức của lão tổ Tần gia. Tần gia vì cứu lão tổ về, vừa không ngừng phái người đến Tần Thiên Cổ Đạo, vừa dựa vào tất cả đệ tử trên Sáng Đạo cảnh ngưng tụ đạo tắc đại đạo, nuôi dưỡng hồn bài của lão tổ Tần gia. Nhưng hơn 200 qua đi, hai bên đều không có tin tức.

Càng khiến đám người lo lắng chính là, nếu như người kia có thể đánh lén Mông Mỗ Đại Diễn, vậy thì có đánh lén Tần gia không?

Giọng điều Tần Khố chậm lại, “Ta biết các ngươi đang suy nghĩ gì, Tần gia ta khác với Mông Mỗ Đại Diễn, Tần gia ta mặc dù không có được bước thứ tư, nhưng mà Tần gia ta sẽ không đi tiêu hao thực lực đệ tử. CHo dù đối thủ muốn đánh lén, chúng ta cũng có năng lực phản kháng.

“Khố trưởng lão, tại sao đối phương lại muốn đánh lén Tần gia ta? Tần gia ta những năm này vô cùng khiêm tốn, không kiêu ngạo giống như Mông Mỗ Đại Diễn. ĐỐi phương đánh lén, chung quy cũng là vì có thù, hoặc là có lý do chứ?” Có người không hiểu hỏi.

Giọng điệu Tần Khố trở nên lạnh lẽo, “Hừ, lúc đầu Tần gia ta và người đánh lén kia quả thật không có thù, nhưng bên trong một nồi cơm cuối cùng vẫn có mấy cục cứt chuột, mấy cái cứt chuột này sẽ lôi kéo thù hận đến cho Tần gia ta.”

Tần Vô Thương đứng lên khẽ khom người, “Khố trưởng lão, xin hãy nói cho chúng ta biết là ai đáng sợ như vậy, thế mà lại có thể đánh lén được Mông Mỗ Đại Diễn, thậm chí còn có thù với Tần gia ta?

Tương lai khi chúng ta ra ngoài, cũng có thể đề phòng một chút.”

Tần Khố gật đầu, “Cho dù ngươi không hỏi, ta cũng sẽ nói ra. Lần đánh lén đó có hai người, một người là Lam Tiểu Bố, một người là Mạc Vô Kỵ…”

“A…” Đám người kinh ngạc la lên, hai người kia bọn hắn đương nhiên biết, khi ở Hỗn Độn hà, đã giết một tên tạp chủng của Tần gia là Dị Đình Đao. Lúc trước khi Tần gia biết được tin tức này, hoàn toàn không hề coi trọng hai người này. Chỉ là tên Dị Đình Đao kia cũng xem như là xuất phẩm nón xanh của Tần gia, cũng có chút quan hệ với Tần gia, cho nên khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ giết chết DỊ Đình Đao, cũng chẳng khác nào đang đánh vào mặt Tần gia. Lúc trước Tần gia còn từng phái người đi truy sát hai người kia, chỉ là sau đó không tìm được tin tức mà thôi.

Giọng điệu của Tần Khố nghiêm lại, “Sở dĩ Tần gia ta biết được tin tức này, là bởi vì có một tu sĩ tên là Trác Hành, người này vẫn luôn đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, về sau khi đến Đại Diễn giới thì bị nhốt trong Đại Diễn giới. Lúc đó Tần gia ta cũng có người bị nhốt ở trong Đại Diễn giới, đệ tử của Tần gia ta bị nhốt ở Đại Diễn giới sau khi lấy được tin tức này, đã lập tức tuyền tin tức về. Sau này khi đi tìm hắn, kết giới Đại Diễn giới đã đóng lại, không còn tin tức nữa.”

“Gia chủ, các vị trưởng lão, nếu như Mông Mỗ Đại Diễn đã bị tiêu diệt, chúng ta còn cần lo lắng gì nữa?” Một tên đệ tử của Tần gia lại hỏi một câu.

Tần Khố hừ một tiếng, “Mông Mỗ Đại Diễn bị diệt ư? Đây chẳng qua là đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ bị tiêu diệt mà thôi, TRong Hạo Hãn này, đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở Đại Thiên

Trượng Sơn của Hạo Uyên vũ trụ có biết bao nhiêu chứ. Thực lực lại càng mạnh hơn so với đạo tràng ở nơi này, có thể hoàn toàn giệt đi Mông Mỗ Đại Diễn sao?”

Nghe thấy vậy, tất cả đệ tử không biết đều hít vào một hơi.

Tần Nguyên Sát bổ sung, “Sở dĩ Khố trưởng lão nói những chuyện này cho các ngươi, là bởi vì chúng ta nhất định phải rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ, chúng ta…”

Tần Nguyên Sát vừa nói đến đây, một luồng khí thế hủy diệt kinh khủng lập tức ập xuống, sau đó mọi người đều cảm nhận được dưới chân đang chấn động.

Chỉ là Đà Bàn điện là do lão tổ Tần Kình Thiên xây dựng nên, cho nên chấn động này mặc dù chỉ là đất rung núi chuyển, nhưng lại có thể khiến cả sông núi biển cả sụp đổ, nhưng không đánh sập được Đà Bàn điện.

Sau đợt chấn động này, từng đạo khí thế sát phạt ẩn chứa khí thế sát phạt niết hóa tuyệt diệt phủ trời ngập đất đánh tới. Cho dù mọi người đang ở trong Đà Bàn điện, vẫn có thể cảm nhận được có một loại đạo tắc như ác mộng nện xuống đến ngạt thở.

“Người Mông Mỗ Đại Diễn đến, chúng ta đi nhanh thôi.” Sắc mặt Tần Nguyên Sát tái nhợt, mặc dù hắn ta nói là phải đi nhanh, nhưng mà cuối cùng Tần gia có mấy người có thể chạy được thì không có người nào biết.

Mười mấy đệ tử Tần gia, cho dù đang ở trong Đà Bàn điện, vẫn không thể nào chống cự lại được loại đạo tắc Mộng Yểm đáng sợ kia, ở tại chỗ mà thất khiếu chảy máu, thần hồn câu diệt.

“Tần Vô Thương, ngươi cầm theo hồn bài của lão tổ, dùng truyền tống trận giới vực của Tần gia chạy đi trước, tương lai nếu như chúng ta đều không thể chạy thoát, ngươi nhất định phải nói chuyện này cho lão tổ, lão tổ Tần gia sẽ báo thù cho chúng ta.” Tần Nguyên Sát hầu như là gầm rú lên.

Giờ phút này, toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ, đều giống như Địa Ngục, khắp nơi đều là sông núi sụp đổ, biển cả nổ tung. Vô số tu sĩ nổ tung, vô cùng vô tận đạo tắc Mộng Yểm đánh xuống, giờ phút này không có người nào may mắn trốn thoát.

Có một vài tu sĩ vốn đã rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ những sau đó lại trở về đang hối hận đến phát điên, nhưng mà cái này cũng chẳng có tác dụng gì cả. Cái đạo tắc Mộng Yểm kia vẫn nện xuống, bọn hắn vẫn phải vẫn lạc trong cơ ác mộng.

Chương 2251 - Tạo Hóa cảnh.

Lam Tiểu Bố cũng không biết Hạo Uyên vũ trụ đã bị người Mông Mỗ Đại Diễn đồ sát không còn, cho dù biết, hắn cũng bất lực.

Giờ phút này vùng không gian mà hắn đang bế quan, đã hoàn toàn biến thành đạo tắc giới vực một phương, toàn bộ đạo tắc ở nơi này đều là đạo tắc Trường Sinh ngưng luyện mà thành.

Trường Sinh Đạo Thụ màu xám như có như không trong hư không, trước đó mọi đạo tắc mà Lam Tiểu Bố đã chứng, đã ngưng luyện thành đạo chi trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Mãi cho trước khi bước vào Diễn Giới cảnh, Lam Tiểu Bố đều cho rằng, chỉ cần mình chứng đại đạo mới, vây bên trong đại đạo Trường Sinh của hắn sẽ có thêm một đạo tắc hoàn toàn mới thuộc về đại đạo Trường Sinh của hắn. Ví dụ như các loại đạo tắc thiên địa tồn tại trong vũ trụ trước đó như vận may, vận mênh, không gian, thời gian, sau khi hắn chứng đạo, bên trong đại đạo sẽ có thêm các loại đạo tắc

Vận May, Vận Mệnh, Thời KHông thuộc về đại đạo Trường Sinh.

Nhưng giờ phút này, Lam Tiểu Bố đã mơ hồ cảm nhận được điều mình nghĩ là không đúng, khi đạo tắc Trường Sinh của hắn vận chuyển, hắn lại có hiểu biết mới về Trường Sinh Đạo Thụ của mình.

KHi Lam Tiểu Bố nghĩ đến Thiên Độc Thánh Nhân, nhớ lại đại đạo Thiên Độc của Thiên Độc Thánh Nhân, tâm niệm vừa động, bên trên Trường Sinh Đạo Thụ đột ngột lại có thêm một đạo đạo chi nữa, cái đạo chi này rõ ràng chính là đạo tắc Thiên Độc.

Lam Tiểu Bố kích động đến mức suýt chút nữa đứng bật dậy, đây mới là đại đạo. Từ giờ trở đi, đại đạo của hắn không còn là cảm ngộ đạo tắc bên ngoài, sau đó ngưng luyện ra đạo tắc TRường Sinh có cùng cấp độ thuộc về mình nữa. Mà là chỉ cần hắn chuyển động đạo niệm, là có thể tạo dựng hoặc ngưng luyện ra đạo tắc Trường Sinh thuộc về mình.

Trước đó hắn vì chứng đạo không gian và thời gian, cố gắng tìm kiếm KHông Gian Đạo QUyển và Thời Gian Đạo QUyển, hoặc là những đạo tắc có liên quan đến KHông Gian và Thời Gian Đạo QUyển.

Mà bây giờ, hắn muốn chứng đạo không gian, đại đạo có thể từ không mà tạo dựng ra đạo tắc Không Gian của chính hắn.

Tạo Hóa cảnh, hóa ra đây chính là Tạo Hóa cảnh.

Trước kia hắn truy cầu đại đạo, là đạo ở nơi nào, hắn sẽ đi cảm ngộ cái đó. Mà bây giờ hắn truy cầu đại đạo, là hắn ở nơi nào, là có thể ngưng luyện ra đạo đó.

Phù! Lam Tiểu Bố thở dài một hơi, từ giở trở đi, hắn mới chính thức thấy được đại đạo Hạo hãn, hắn tin tưởng qua ngày hôm nay, từ nay về sau, hắn sẽ hoàn toàn thay đổi.

Vô cùng vô tận nguyên khí đạo mạch cuốn đến, sau khi Lam Tiểu Bố bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, khí thế quanh người vẫn không ngừng tăng cao, thực lực cũng đang điên cuồng dâng cao.

…

TRong một động phủ bình thường cách chỗ của Lam Tiểu Bố hơn vạn dặm, Mạc Vô Kỵ nhìn một thế giới bình thường được mình tạo dựng ra ở trước mặt.

Đây chính là Phàm Nhân giới mà hắn tiện tay tạo dựng ra, Tất cả đạo tắc bên trong Phàm Nhân giới đều là do Phàm Nhân Đạo của hắn diễn sinh ra.

Chỉ là Mạc Vô Kỵ luôn cảm thấy thiếu đi thứ gì đó, có lẽ bây giờ hắn có thể cưỡng ép chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nhưng mà trước khi chưa tìm được thứ thiếu hụt này, hắn cảm thấy cho dù mình có chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng chỉ có thể dừng bước như vậy mà thôi.

Hắn đi vào cái vũ trụ trung đẳng này, không chỉ có riêng vì Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nếu như chỉ vì Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hắn hoàn toàn không cần thiết phải đi đến nơi này.

Từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ trung đẳng, cũng là vì tìm kiếm đạo tắc thiên địa cao hơn, giúp đại đạo của mình bước lên tầng thứ cao hơn.

Đi đến ngày hôm nay, Mạc Vô Kỵ đã sớm hiểu rõ, người lựa chọn đại đạo tự thân, có thể đi đến được cấp độ như hắn, đã ít càng thêm ít. Phần lớn người sẽ không lựa chọn đại đạo tự thân, mà là lựa chọn công pháp đại đạo đã trải qua vô vàn thử luyện.

Nhưng những công pháp đại đạo đã trải qua muôn vàn thử luyện này, thậm chí là đại đạo khai thiên, tuyệt đối đều không phải dựa theo một người nào đó mà định chế ra. Cho nên những công pháp này, thời điểm ban đầu tốc độ tu luyện rất nhanh, nhưng tuyệt đối sẽ có bình cảnh, khi tu luyện đến tầng thứ nhất định rồi, sẽ bị ngăn lại ở một cảnh giới nào đó, cũng không thể tiếp tục tiến thêm nữa.

Hắn tự sáng tạo Phàm Nhân Đạo, có thể tu luyện đến tình trạng như ngày hôm nay, đã vượt xa vô số người tu đạo.

Nếu là đại đạo cho chính mình sáng tạo ra, vì sao lại phải đi tìm kiếm quy tắc thiên địa ở tầng thứ cao hơn, sau đó tấn cấp?

Cho dù là vũ trụ trung đẳng hay là vũ trụ cao cấp, ở những vũ trụ này đều có đạo tắc đại đạo đã tồn tại lâu đời, nhưng mà lại không thuộc về hắn. Hắn chỉ là ở những vũ trụ có quy tắc cao hơn này, giúp đạo tắc Phàm Nhân Đạo của mình tiến thêm một bước. Đã như vậy, vì sao hắn không mượn nhờ vào nguyên khí thiên địa của nơi này, sau đó dùng đạo tắc Phàm Nhân của hắn sáng tạo ra quy tắc đại đạo không thuộc về mình?

Hầu như ngay khi Mạc Vô Kỵ nghĩ đến chuyện này, đạo tắc quanh người hắn không tự chủ bắt đầu diễn hóa, khí thế đại đạo bắt đầu tăng vọt.

Hóa ra đây chính là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, Mạc Vô Kỵ hiểu ra. Nếu như hắn tiếp tục cảm ngộ quy tắc thiên địa ở nơi này, từ đó bước vào Tạo Hóa cảnh, vậy thì cuối cùng hắn cũng sẽ là nô lệ đại đạo chỉ có thể bị đại đạo dắt mũi.

Hôm nay hắn đã hiểu rõ ưu thế đại đạo tự thân của mình, càng là vì đốt sáng lên ngọn hải đăng đại đạo cho đại đạo tương lai của hắn.

CÓ lẽ có một ngày, hắn vẫy tay một cái, tất cả mọi đạo tắc trong Hạo Hãn này đều sẽ hóa thành Phàm Nhân Đạo, đó mới là khi đại đạo của hắn thành hình.

…

Chương 2252 - Tạo Hóa cảnh. (2)

Hạo Uyên vũ trụ, vẫn là một mảnh hỗn độn, đạo mạch bị rút đi lung tung, khắp nơi đều là tay chân cụt đứt của tu sĩ bị vẫn lạc.

Nếu như nói nơi này còn có một nơi vẫn ổn, thì đó chính là Đà Bàn điện của Đà Bàn Vân Phong.

Đà Bàn Vân Phong cũng đã bị xé thành bã vụn, nhưng Đà Bàn điện vẫn hoàn mỹ vô khuyết.

Một nữ tử mặc hồng bào đứng chính giữa Đà Bàn điện, quan sát bốn phía, chậc chậc hai tiếng, “Quả nhiên không hổ là đại điện do cường giả bước thứ tư xây dựng nên, chẳng những lấy Hỗn Độn Thiết Mẫu làm căn cơ, còn lấy Vũ Trụ Thai Mô làm tâm điện. Khó trách tu luyện ở nơi này, mạnh hơn ở nơi khác rất nhiều.”

Bên dưới nữ tử mặc hồng bào này, có bảy tám tu sĩ khốn đốn chạy đến, những người này đều là cường giả của Tần gia, bao gồm gia chủ của Tần gia Tần Nguyên Sát, còn cả Thái Thượng trưởng lão Tần Phong. Trước đây không lâu, bọn hắn còn ở nơi này mở hội nghị gia tộc, lúc này mới chỉ qua khoảng thời gian ngắn, đã biến thành tù nhân ở đây.

Nữ tử mặc hồng bào đánh giá đại điện này một chút, cũng không ra tay diệt đi đại điện, mà nhìn về phía mấy người ở trên mặt đất, giọng nói có chút hư vô mờ mịt, “Nói đi, là ai đã hủy đi Mông Mỗ Đại Diễn ta, còn cướp đi khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn?”

Đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ bị hủy diệt, chuyện này đối với Mông Mỗ Đại Diễn mà nói, là một chuyện không nhỏ. Nhưng mà khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn bị phá hủy, đây mới là chuyện đại sự cao cấp chấn động cả Mông Mỗ Đại Diễn.

Sắc mặt Tần Nguyên Sát trắng bệch, khóe miệng hắn ta còn tràn đầy máu, nếu như không có Đà Bàn điện, hắn ta đã sớm bị đạo tắc Đại Mộng của đối phương giết chết.

“Tiền bối, Tần gia ta và Mông Mỗ Đại Diễn vẫn luôn là ngang hàng, ở Hạo Uyên vũ trụ giúp đỡ lẫn nhau, ngươi có thể hỏi thăm bất cứ người nào, nếu như ta nói dối…’

KHông đợi Tần Nguyên Sát nói xong, nữ tử mặc hồng bào đã hừ lạnh một tiếng. “Các ngươi cũng xứng sao? Chỉ có tên ngốc Lâu Ô Trần kia mới nói chuyện với loại sâu kiến như các ngươi, đổi thành ta, toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ này, trừ Mông Mỗ Đại Diễn ra, tuyệt đối không có tiếng nói thứ hai. Bây giờ ngươi trực tiếp trả lời ta, muộn một giây ta giết một người.”

“Lão tổ Tần gia ta đang vấn đạo bước thứ năm…”

Tần Nguyên Sát mới nói được một nửa, một đạo huyết quang nổ tung, một tên trưởng lão cách Tần Nguyên Sát không xa đã bị xé thành bã vụn.

“Ta nói, chúng ta cũng không có đáp án chính xác, nhưng mà ta nghi ngờ là do hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ làm.” TRong lòng Tần Nguyên Sát dâng lên một nỗi tuyệt vọng, hắn ta biết rõ, cho dù mình có nói, cuối cùng vẫn chỉ có một chữ Chết, nhưng hắn ta vẫn hy vọng có thể kéo dài được mấy giây, sau đó để người Mông Mỗ Đại Diễn đi xử lý hai tên làm loạn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ này.

“Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ là ai? Đều đã đến bước thứ tư, hay chỉ một người trong đó đến bước thứ tư?” Giọng nói nữ tử mặc hồng bào lạnh giọng nói, ẩn chứa đầy sát thế.

Tần Nguyên Sát đáp, “Hai người kia chắc hẳn có tu vi Diễn Giới cảnh…”

“Ha ha…” Nữ tử mặc hồng bào đột nhiên cười lớn, trong mắt nàng lại chẳng có chút ý cười nào cả, sau khi cười xong, nàng không nói gì, mà vung tay lên giết thêm một tên trưởng lão Tần gia, lúc này giọng nói trở nên rợn người, “Ngươi cho rằng ta vừa bắt đầu tu luyện sao? Hai tên Diễn Giới cảnh, cũng xứng diệt đi một cái đạo tràng vũ trụ của Mông Mỗ Đại Diễn ta?”

TRong lòng Tần Nguyên Sát vô cùng bất đắc dĩ, trong ấn tượng của hắn ta, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là Sáng Đạo cảnh. Nhưng mà hắn ta nghi ngờ Sáng Đạo cảnh không thể nào diệt được Mông Mỗ Đại Diễn, cho nên hắn ta chủ động tăng tu vi của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lên đến Diễn Giới cảnh.

Lúc này cường giả của Mông Mỗ Đại Diễn đến hỏi, hắn ta đành phải giải thích một lần nữa, “Thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mặc dù không cao, nhưng bên cạnh bọn hắn có mấy cường giả tuyệt thế, những cường giả này đều chỉ nửa bước vào bước thứ tư, có một tên cường giả ta hoài nghi có thể tiến vào bước thứ tư bất cứ lúc nào.”

Vốn dĩ tin tức Tần Nguyên Sát lấy được chính là, Lôi Đình Thánh Nhân và Tề Mạn Vi đều là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, hơn nữa còn là Tạo Hóa Thánh Nhân có đạo cơ đại đạo không thâm hậu lắm, thậm chí còn không bằng chấp pháp áo bào vàng của Mông Mỗ Đại Diễn.

Nhưng mà nếu đố phương không tin hắn ta, vậy hắn ta cứ nói mạnh hơn đi.

Quả nhiên sau khi nghe thấy lời Tần Nguyên Sát nói, nữ tử mặc hồng bào này nghiêm mặt lại, có thể bước vào bước thứ tư bất cứ lúc nào, thậm chí còn có mấy người, loại thực lực này, muốn diệt đi Mông Mỗ Đại Diễn mặc dù còn chưa đủ, nhưng cũng đã có tư cách uy hiếp Mông Mỗ Đại Diễn.

Xem xét biểu hiện của nữ tử mặc hồng bào này, Tần Nguyên Sát đã biết đối phương vẫn không tin tưởng lắm. Hắn ta đành phải nói ra một lần nữa. “Lúc trước lão tổ Lâu Ô Trần của Mông Mỗ Đại Diễn có liều mạng đến lưỡng bại câu thương với một cường giả bước thứ tư, Mông Mỗ Đại Diễn cũng bởi vì chuyện đó là thực lực tổn hại lớn, lúc này mới thuận tiện cho hai người Mạc Lam dẫn người đến chiếm tiện nghi.”

“Còn có chuyện này?” Nữ tử mặc hồng bào cau mày một chút, rõ ràng trước đó nàng không hề biết chuyện này.

Sau đó nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Nguyên Sát, “Vì xác thực lời ngươi nói là thật hay giả, ta phải sưu hồn ngươi một chút.”

Chương 2253 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên.

Tần Nguyên Sát không hề kinh hoảng, chỉ từ tốn nói, “Tiền bối nhất định phải sưu hồn ta cũng chỉ có thể mặc tiền bối làm, vừa rồi lời vãn bối nói đều là sự thật, không hề có một từ nào gian dối.”

Mặc dù hắn ta biết rõ mình phải chết, nhưng mà trong lòng Tần Nguyên Sát thì cười lạnh, sưu hồn? Đại Mộng Đạo ngươi có thể làm được bất cứ điều gì, chỉ là không thể nào sưu hồn được.

Nữ tử mặc hồng bào dường như đã biết trong lòng Tần Nguyên Sát nghĩ cái gì, từ tốn nói, “Ta tu hai đạo, trừ Đại Mộng Đạo ra, ta còn tu luyện Tố Tâm Đạo.”

Trong lòng Tần Nguyên Sát giật mình, trong mắt có thêm một sự sợ hãi. Hắn ta không biết Tố Tâm Đạo là đại đạo gì, nhưng mà hắn ta tin rằng đối phương sẽ không lừa hắn ta. Người cùng lúc tu hai đạo quả thật có rất ít, chứ đừng nói đến chuyện tu luyện đến bước thứ tư, nhưng mà cái này hiếm có không có nghĩa là không có.

Tần Nguyên Sát đột nhiên truyền âm, “Tất cả đệ tử Tần gia toàn bộ tự vẫn…”

Chỉ là vừa truyền âm xong, Tần Nguyên Sát đã cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn ta truyền âm ở trong không gian này lại chẳng có bất cứ hiệu quả gì cả, giống như hắn ta đang lớn tiếng nói cho toàn bộ đệ tử còn lại của Tần gia tự vẫn.

Giờ phút này không gian này không còn nằm trong tầm khống chế của hắn ta nữa, đừng nói là hắn ta, tất cả mọi người Tần gia lúc này ở trong vùng không gian này không thể làm được bất cứ chuyện gì nữa, bao gồm cả tự vẫn.

Nữ tử mặc hồng bào chậm rãi giơ ngón tay lên, muốn điểm vào mi tâm của Tần Nguyên Sát. Cả mặt Tần Nguyên Sát như tro tàn, hắn ta rất muốn hủy đi trí nhớ về bí mật của Tần gia trong đầu, nhưng mà hắn ta bất lực.

Vào giờ phút này, một tiếng thở dài tuyền đến, “Ai…”

Nữ tử mặc hồng bào theo bản năng mà đột nhiên quay đầu, lập tức đã biết chuyện này không thể dùng được, nàng lui lại hai bước, nghiêm nghị quát, “Ai?”

“Tần Kình Thiên.” Giọng nói khàn khàn tuyền đến.

“Lão tổ…” Giọng nói của Tần Nguyên Sát kích động đến run rẩy, Tần Kình Thiên là lão tổ Tần gia, sở dĩ bọn hắn ở lại Hạo Uyên vũ trụ cho đến bây giờ, chính là vì lão tổ Tần gia.

Bây giờ ở Tần gia có hai lời đồn, đầu tiên là lão tổ Tần gia đi chứng bước đại đạo thứ năm, cho nên không còn ở trong Hạo Hãn này. Còn có một lời đồn nữa chính là, lão tổ Tần gia khi chứng bước đại đạo thứ năm thì vẫn lạc, bây giờ cần lực lượng của Tần gia mới có thể đánh thức thần hồn của lão tổ Tần gia.

Tần gia vì sao lại có thể sống sót ở Hạo Uyên vũ trụ, hơn nữa còn có địa vị tương đương với Mông Mỗ Đại Diễn? Không phải là vì Tần gia có một vị lão tổ Tần Kình Thiên sao?

Tần Kình Thiên là cường giả bước đại đạo thứ tư, hơn nữa toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ đều biết Tần Kình Thiên đang đi tìm cách chứng bước đại đạo thứ năm. Có loại hậu trường cường đại này, Lâu Ô Trần cũng không dám tùy tiện động đến Tần gia.

“Ngươi chính là Tần Kình Thiên?” Ánh mắt nữ tử mặc hồng bào nhìn về một góc đại điện, ánh mắt lạnh lẽo. TRước đó Tần Nguyên Sát vẫn luôn nhắc đến lão tổ của bọn hắn, cũng chính là Tần Kình Thiên trước mặt này.

Không có tiếng nói trả lời, chỉ là quy tắc Không Gian trong toàn bộ đại điện đột nhiên thay đổi, nữ tử mặc hồng bào biến sắc, lập tức điên cuồng lùi lại phía sau. Vào giờ phút này, có một Hư KHông Thủ Ấn khổng lồ đập tới. Nữ tử mặc hồng bào cảm thấy mình đang bị cái Hư Không Thủ Ấn này cầm cố lại, nàng hoàn toàn không thể nào động đậy.

Bước thứ năm? Nhưng mà nữ tử mặc hồng bào biết bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, đạo vận quanh thân nàng điên cuồng lưu động, sau đó đó một đóa sương máu nổ tung, sau khi sương máu tiêu tán, nữ tử mặc hồng bào đã biến mất.

“Bái kiến lão tổ.” Tần Nguyên Sát đứng bên trong đám người vô cùng kích động quỳ xuống đất hành lễ, lần này mặc dù Tần gia bị tổn thất nặng nề, nhưng lại có thể nghênh đón lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên về.

Một giọng nói trong góc đại điện truyền đến, “Tạm thời nữ nhân kia sẽ không đi, nhưng mà nàng không phải là mối uy hiếp, bây giờ hãy xây dựng lại Đà Bàn Vân Phong…”

Giống như để xác thực lời Tần Kình Thiên nói, khi Tần Kình Thiên vừa dứt lời, bên ngoài đại điện đã truyền đến tiếng nói của nữ tử mặc hồng bào, “Tần Kình Thiên, ngươi thật sự rất mạnh, nhưng mà ngươi có thể rời khỏi cái đại điện này sao? Ta tin rằng bây giờ ngươi chỉ còn lại nguyên thần, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không còn đầy đủ…”

Giọng điệu Tần Kình Thiên vẫn vô cùng bình tĩnh, “Người ngươi cần tìm là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, là bọn hắn tiêu diệt đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở nơi này của các ngươi. Ta nghĩ chắc hẳn ngươi cũng rất muốn biết vì sao tu vi của hai người đó tầm thường, mà lại có thể diệt đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn nhỉ?”

“Ta biết lời vừa rồi tên kia nói chỉ là gạt ta, nhưng Tần Kình Thiên, nếu như ta đoán không sai, ngươi hoàn toàn không thể rời khỏi đại điện này.” Nữ tử mặc hồng bào hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý gì nhiều. Nếu như không phải Tần Kình Thiên xuất hiện, nàng đã sưu hồn rồi.

Giọng điệu Tần Kình Thiên vô cùng bình tĩnh, “Mặc dù ta không có cách rời khỏi đại điện này, nhưng ta có thể cuốn đại điện này theo ta đi khỏi. Ngươi thật sự đã bước vào bước thứ tư, nhưng ở trong mắt ta, bước thứ tư như ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi, thậm chí chỉ có thể nói là miễn cưỡng thôi, ngay cả Lâu Ô Trần cũng không bằng.”

Chương 2254 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên. (2)

Nữ tử mặc hồng bào không nói gì, nàng đứng ở bên ngoài Đà Bàn điện, sắc mặt vô cùng khó coi. TRước đó, đối với lời này nàng hoàn toàn khịt mũi coi thường, nhưng bây giờ, Tần Kình Thiên chỉ dựa vào một cái đạo niệm Thánh Nhân, suýt chút nữa có thể giết chết nàng. ĐƯơng nhiên, đây cũng là vì nàng đang ở trong Đà Bàn điện của Tần Kình Thiên.

“Đạo của ngươi không hoàn thiện, thậm chí theo như ta đã nói, hai sâu kiến còn chưa đến Diễn Giới cảnh kia cũng có thể giết chết ngươi.” Giọng nói nhàn nhạt của Tần Kình Thiên truyền đến.

Nữ tử mặc hồng bào nhíu mày, không đợi nàng nói chuyện, Tần Kình Thiên lại nói ra một lần nữa, “Trước đó Tần Nguyên Sát nói với ngươi đều là sự thật, người diệt đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, quả thật là hai sâu kiến tên là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. KHi ta biết đến hai người kia, thực lực của bọn hắn thậm chí còn đang ở Sáng Đạo cảnh. Còn khi diệt đi Mông Mỗ Đại Diễn, thực lực của bọn hắn có phải là Diễn Giới cảnh hay không, ta cũng không xác định. Nhưng ta có thể khẳng định cho ngươi, nếu như chỉ bằng thực lực của ngươi bây giờ, đi tìm hai người kia, cũng chẳng khác gì đi chịu chết.”

“Ngay cả nguyên thần của ngươi cũng không thể rời khỏi đại điện này, sao mà ngươi có thể biết được?” Nữ tử mặc hồng bào khinh thường nói.

Tần Kình Thiên không hề để ý đến thái độ của nữ tử mặc hồng bào này, tiếp tục nói, “Lúc trước khi ta còn đang ngủ say, bọn hắn đã từng đi qua địa bàn của ta, ở chỗ đó, ta cảm nhận được lực lượng bảo vật Khai Thiên, hơn nữa còn là một món bảo vật Khai Thiên vô cùng cường đại. Nếu như ta đoán không sai, khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn ngươi, có lẽ đã bị bọn hắn cuốn đi dựa vào cái bảo vật Khai Thiên này.”

Nghe thấy vậy, thần thái của nữ tử mặc hồng bào trở nên nghiêm trọng.

Giọng điệu Tần Kình Thiên vẫn không nhanh không chậm, “Hợp tác với ta, ta chẳng những có cách hoàn thiện đại đạo của ngươi, còn có thể giúp người trở thành cường giả bước đại đạo thứ tư chân chính, còn có thể giúp ngươi lấy được ít nhất là một món bảo vật Khai Thiên…”

“Lão tổ…” Tần Nguyên Sát kinh hãi, nhanh chóng muốn nói vừa rồi nữ tử mặc hồng bào đã giết không biết bao nhiêu đệ tử Tần gia, bây giờ sao có thể hợp tác với loại nữ nhân này?

“Nơi này không có chuyện của ngươi, các ngươi đi ra ngoài trước đi.” Giọng nói của Tần Kình Thiên vẫn bình tĩnh.

“A…” Tần Nguyên Sát giật mình, bên ngoài chính là nữ tử mặc hồng bào, bọn hắn ra ngoài chẳng phải là chịu chết?

Không chờ bọn hắn kịp hỏi thăm, tất cả mọi người đã cảm nhận được quanh người nhẹ bẫng, sau đó lập tức xuất hiện bên ngoài Đà Bàn điện.

Nữ tử mặc hồng bào kinh ngạc nhìn bọn người Tần Nguyên Sát, nàng không ngờ bọn người Tần Nguyên Sát còn dám ra ngoài. Nhưng mà nàng không tiếp tục ra tay giết người, mà nhìn chằm chằm Đà Bàn điện nói, “Nói đi, chúng ta hợp tác như thế nào?”

Tần Kình Thiên giống như biết nữ tử mặc hồng bào này sẽ đồng ý, hắn ta chậm rãi nói, “Nếu như tin tưởng ta, vậy thì hãy tiến vào, nếu không, chúng ta cứ nói chuyện như vậy, bí mật gì cũng sẽ bị lộ ra hết.”

“Được, vậy ta vào.” Nữ tử mặc hồng bào nghĩ cho dù Tần Kình Thiên muốn đối phó với nàng, nàng cũng có cách chạy ra khỏi Đà Bàn điện.

Nữ tử mặc hồng bào vừa tiến vào trong Đà Bàn điện, lĩnh vực Thánh Nhân lập tức mở rộng ra, cả người đều ở trạng thái vô cùng đề phòng. Khiến nàng thở phào chính là, Tần Kình Thiên cũng không hề ra tay với nàng.

“Ngươi nói đi, hợp tác như thế nào?” Nữ tử mặc hồng bào lại hỏi một câu, có lẽ đang ở trong đại điện của Tần Kình Thiên, nên giọng điệu của nàng tốt hơn rất nhiều.

“Trên người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có bí mật lớn, còn về nhưng Tạo Hóa Thánh Nhân đi theo bên cạnh bọn hắn, không đáng nhắc đến. Hai người kia đều tu luyện đại đạo tự thân…”

“Đại đạo tự thân?” Nữ tử mặc hồng bào ngạc nhiên cắt ngang lời Tần Kình Thiên nói, tu luyện đại đạo tự thân nàng cũng đã thấy nhiều, nhưng có thể chứng Sáng Đạo cảnh, nàng không thấy có một ai cả. Cho dù là lão tổ Mông Mỗ Đại Diễn, nghe nói cũng không phải hoàn toàn là tu luyện đại đạo tự thân.

Tần Kình Thiên khẳng định, “Không sai, bọn hắn tu luyện chính là đại đạo tự thân. Nếu như ta đoán không sai, hai người kia chắc hẳn tự biết thực lực mình không đủ, bây giờ đang tìm nơi bế quan đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.”

“Ha ha.” Nữ tử mặc hồng bào có chút khinh thường, Tạo Hóa Thánh

Nhân cảnh? Đối với nàng mà nói, vẫn chỉ là sâu kiến.

Tần Kình Thiên thở dài, “Ngươi không cần khinh thường, nếu như bọn hắn thật sự chứng Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, bước thứ tư như ngươi trong tay bọn họ cũng chỉ có thể chịu chết.”

Nữ tử mặc hồng bào này lại không hề phản bác, mà chỉ nghiêm giọng lại hỏi, “Ngươi biết bọn hắn đang ở đâu?”

Tần Kình Thiên nói, “Bọn hắn mặc dù có chút thù với Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng vẫn chưa đến mức phải hủy đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn. Bây giờ bọn hắn hủy đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, mục đích có thể chỉ có một, đó chính là cướp đoạt khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn. Cướp đoạt khố phòng để làm gì? ĐƯơng nhiên là vật liệu và đạo mạch ở trong đó. Ta đoán, chắc hẳn bọn hắn sẽ lựa chọn một tinh cầu hoặc một giới vực bế quan đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Đạo mạch và vật liệu, cũng là vì để bọn hắn dùng khi đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Ở trong vùng Hạo Hãn này, nơi có thể đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh cũng không nhiều, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi.”

Chương 2255 - Phán đoán chính xác.

Nữ tử mặc hồng bào rõ ràng đã tin lời Tần Kình Thiên nói, lập tức hỏi lại, “Ta chỉ hiểu biết khá đơn giản về nơi này, vậy người cảm thấy bọn hắn có thể trốn ở chỗ nào?”

Giọng nói của Tần Kình Thiên truyền đến, “Ở vùng Hạo Hãn này, nơi tu luyện tốt nhất chính là Hạo Uyên vũ trụ và Đại Diễn giới, trong tình huống bình thường, không thể vào trong Đại Diễn giới được, cho dù có thể vào, hai người kia cũng sẽ không chọn tiến vào nơi đó, bởi vì có rất ít người biết nơi này có chủ. Nhưng ta tin hai người Mạc Lam kia chắc chắn sẽ không vào đó.”

“Vì sao?” Nữ tử mặc hồng bào nhíu mày hỏi.

Lúc đầu Tần Kình Thiên không muốn giải thích, nhưng mà muốn hợp tác với đối phương, hắn ta chỉ có thể giải thích, “Bởi vì lúc đầu hai người kia có cơ hội vào trong, nhưng nửa đường hai người kia đã rút lui.”

Tin tức này, hắn ta cũng biết được từ chỗ Tần Nguyên Sát, Tần Nguyên Sát biết được từ chỗ Trác Hành. Điều này nói rõ giác quan thứ sáu của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố rất mạnh, cảm nhận được nguy hiểm, cho nên từ bỏ tiến vào Đại Diễn giới.

“Theo lý mà nói, không thể tiến vào Đại Diễn giới, vậy thì đối với bọn hắn Hạo Uyên vũ trụ là tốt nhất. Nhưng trên thực tế bọn hắn khẳng định cũng sẽ không ở trong Hạo Uyên vũ trụ, nơi tiếp theo có thể lựa chọn cũng không nhiều.

Hỗn Độn Hà, nơi này mặc dù có thể chứng đạo Tạo Hóa cảnh, nhưng mà quy tắc thiên địa có chút hỗn loạn, không phải nơi tốt nhất. Đại Thiên đầm lầy, Hư Không Hàn Ngọc Sơn và Huyễn Khư, những nơi này cũng thích hợp để chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nhưng những nơi này đều có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là đạo tắc thiên địa có thiếu hụt. Nếu vậy thì chỉ có hai nơi có thể cho hai người này lựa chọn.”

“Còn hai nơi nào?” KHông đợi Tần Kình Thiên nói xong, nữ tử mặc hồng bào đã vô thức hỏi đến. Sau khi hỏi xong, nàng đã biết mình đã đồng ý với lời Tần Kình Thiên nói. Nhưng mà nàng không để ý, mục đích chủ yếu mà nàng đến đây, chính là bắt người đã hủy đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn lại, sau đó lấy lại hết những thứ mà hai người này đã lấy đi trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

“Chúng ta nếu đã hợp tác, đương nhiên phải cho mọi người biết thực lực của mình, trước khi ta nói ra hai chỗ kia, mong đạo hữu hay báo trước thực lực của các ngươi như thế nào? Địa vị ở Mông Mỗ Đại Diễn là gì?” Tần Kình Thiên không trực tiếp trả lời nữ tử mặc hồng bào này.

TRong lòng hắn ta cảm thấy rất kỳ quái, trước khi Lâu Ô Trần bị thương, nói thật thì thực lực còn mạnh hơn nữ nhân trước mắt này. VỚi thực lực của Lâu Ô Trần mà còn bị người ta giết chết như vậy, vì sao còn phái nữ tử này đến? Nhưng đây là chuyện của Mông Mỗ Đại Diễn, có lẽ Mông Mỗ Đại Diễn người ta cũng biết Lâu Ô Trần đã liều mạng với bước thứ tư mà thực lực bị hao tổn thì sao.

Nữ tử mặc hồng bào này trong lòng đã tán thành lời Tần Kình Thiên nói, cho nên ôm quyền rồi nói, “Cứ gọi ta là Mộng Nguyên đi, ta ở Mông Mỗ Đại Diễn cũng xem như là hộ pháp một phương, lần này ta dẫn theo hai chấp pháp áo lam đến, đều là người là chuẩn bước thứ tư. Bây giờ bọn hắn đang tìm kiếm tin tức Hỗn Độn ở nơi này, ta tin không bao lâu nữa, ta cũng có thể tra ra được hai người kia cuối cùng đang ở đâu.”

TRong lòng Tần Kình Thiên khinh thường, các ngươi có thể tra ra à? Nếu như không phải ta nói ra, các ngươi có thể tra ra được mới là chuyện lạ. Còn nữa, cái gì mà chuẩn bước thứ tư chứ, không phải là chứng bước đại đạo thứ tư bị thất bại, cả đời này chỉ có thể kẹt lại ở trạng thái bây giờ, không cao không thấp sao? Nói dễ nghe thì chính là chuẩn bước thứ tư, nói khó nghe chính là thứ phẩm phế chứng đạo thất bại.

Nhưng mà lời này hắn ta cũng không nói ra, mà chậm rãi nói, “Mộng đạo hữu, nếu đã hợp tác, vậy thì đương nhiên nói nói xem phân chia đồ vật như thế nào trước, nếu không, hợp tác như thế nào cũng thành vấn đề.”

Mộng Nguyên không chút do dự nói, “TRên người hai người này nếu như có bảo vật Khai Thiên, ta cần một món bảo vật Khai Thiên, thứ hai là toàn bộ đồ trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn ta cũng phải lấy đi hết, đương nhiên trừ cái đó ra, công pháp của hai người này ta cũng muốn xem.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nghịch thiên như vậy, nàng rất muốn biết, hai người kia rốt cuộc tu luyện công pháp gì.

Tần Kình Thiên nghe thấy lời Mộng Nguyên nói, là hắn ta biết Mộng Nguyên hoàn toàn không biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã làm ra những chuyện gì, cũng không hề điều tra về hai người này. Mặc dù trong lòng hắn ta khinh bỉ, nhưng ngoài miệng thì lập tức nói, “Được, ta đồng ý, nhưng mà nếu như trên người bọn hắn không phải chỉ có một món bảo vật Khai Thiên, ta cần lấy những bảo vật Khai Thiên kia trước, còn dư lại một cái mới đưa cho ngươi.”

Mộng Nguyên từ tốn nói, “Chỉ cần có hơn một món bảo vật Khai Thiên, đương nhiên là được. Còn đồ trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn ta, ta sẽ liệt kê ra danh sách, trong đó có đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh. Nếu như không tin ta, bây giờ ta có thể đưa danh sách đánh cấm chế để ở đây cho ngươi giữ.”

Tần Kình Thiên rộng rãi nói, “Nếu như ta đã hợp tác với Mộng hộ pháp, đương nhiên là sẽ tin tưởng mỗi một câu nói của ngươi. Bây giờ ta sẽ nói một chút, hai nơi mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể đến, đầu tiên là Bách Linh vũ trụ…”

“Bách Linh vũ trụ? KHông phải nói rằng nơi này bị đạo tắc Độc Đạo bao phủ, hoàn toàn không thể nào ở lại sao? Ở chỗ này chứng đạo Tạo Hóa, chỉ sợ ngươi tính sai rồi đi?” Mộng Nguyên nghe thấy Bách Linh vũ trụ lập tức nhíu mày.

Tần Kình Thiên cũng chẳng suy nghĩ gì lời của Mộng Nguyên mà tiếp tục nói, “Nơi thứ hai chính là Đạo NGuyên sơn, quy tắc thiên địa ở nơi này còn hoàn thiện hơn cả Hạo Uyên vũ trụ, nguyên khí thiên địa thì nồng đậm đến kinh người.”

“Đúng rồi, nơi này thì ta có biết đến. Sở dĩ Lâu Ô Trần có thể chứng bước đại đạo thứ tư, cũng là bởi vì tu luyện ở dưới chân Đạo Nguyên sơn một năm. Chỉ là Đạo Nguyên sơn có kết giới vũ trụ, cái này thì…” Lời Mộng Nguyên nói đột nhiên dừng lại.

Chương 2256 - Phán đoán chính xác. (2)

KHố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, nếu như nói chính xác thì cũng tương đương với một kết giới nhỏ. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nếu như có thể tiến vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, cuốn hết toàn bộ đồ ở bên trong đi, vậy thì cũng có khả năng tiến vào Đạo NGuyên sơn, mặc dù khả năng này rất nhỏ.

Lâu Ô Trần ngay cả đỉnh Đạo Nguyên sơn cũng không thể đi lên được, chỉ ở dưới chân núi mà cảm ngộ một năm, đã có tư cách bước vào bước thứ tư, có thể thấy được Đạo Nguyên sơn này đối với người tu đạo có lực hấp dẫn rất lớn.

Tần Kình Thiên nói, “Xem ra ngươi cũng đã nghĩ đến, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có cơ hội tiến vào Đạo Nguyên sơn. Hơn nữa cơ hội này còn không nhỏ, thậm chí còn hơn chín phần.”

“Sao bọn hắn có thể?” Mộng Nguyên kinh ngạc hô lên.

Nếu như Đạo Nguyên sơn dễ vào như vậy, nàng cũng muốn đến cảm ngộ đạo tắc đại đạo một chút.

Tần Kình Thiên chậm rãi nói, “Ta nói thật với ngươi, trên người hai bọn họ có thể có Thất Giới Thạch, đương nhiên trừ Thất Giới Thạch, còn có bảo vật Khai Thiên khác…”

“Thất Giới Thạch?” Giọng nói của Mộng Nguyên đột nhiên lớn hơn, “Ngươi nói với ta nhiều như vậy, chính là muốn Thất Giới Thạch đúng không? Ngươi ức hiếp ta thiếu hiểu biết à.”

Giọng điệu Tần Kình Thiên vẫn không nhanh không chậm, “Ta không nói, ngươi cũng không biết đến sự tồn tại của Thất Giới Thạch. Hơn nữa cho dù ta nói cho ngươi biết bọn hắn đang ở đâu, ngươi muốn bắt được bọn hắn, cũng cần phải có sự trợ giúp của ta. KHông có ta, ta khẳng định ngươi và hai tên chấp pháp áo lam kia cũng không thể bắt được bọn hắn.”

Mộng Nguyên hít một hơi thật sâu, “Cho dù bọn hắn có Thất Giới Thạch, nhưng có lẽ vẫn không thể nào tiến vào Đạo Nguyên sơn, bởi vì bọn hắn không có đạo tắc phương vị của Đạo Nguyên sơn.”

Nếu như không có đạo tắc phương vị, Thất Giới Thạch chỉ có thể tìm vận may mà xuyên qua giới vực, cơ hội có thể trùng hợp tiến vào Đạo Nguyên sơn, hầu như bằng không.

Tần Kình Thiên nói, “Bọn hắn quả thật không có đạo tắc phương vị, nhưng mà Lâu Ô Trần thì có.”

Lúc này Mộng Nguyên mới tỉnh ngộ lại, Lâu Ô Trần đã từng đến Đạo Nguyên sơn, hơn nữa còn ở lại đó cảm ngộ bước đại đạo thứ tư. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể hủy đi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, rõ ràng có thể khống chế Lâu Ô Trần. Với loại nhân vật như Lâu Ô Trần, đi đến Đạo Nguyên sơn, không thể nào không lưu lại phương vị đạo tắc. Chỉ cần Lâu Ô Trần có lưu lại phương vị đạo tắc của Đạo Nguyên sơn, vậy thì có khả năng bị Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố lấy được.

“ĐƯợc, ta và ngươi hợp tác, ngươi nói đi, bọn hắn ở trong Đạo Nguyên sơn, chúng ta lại không có Thất Giới Thạch, vậy thì làm sao có thể vào?” Mộng Nguyên nhanh chóng tỉnh táo lại.

Tần Kình Thiên im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng. “Thế nhưng mà ta cảm thấy bọn hắn có khả năng đang ở Bách Linh vũ trụ.”

Tần Kình Thiên hoàn toàn cũng không biết, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chẳng hề biết đến sự tồn tại của Đạo Nguyên sơn.

Mộng Nguyên kinh ngạc nhìn Tần Kình Thiên, trừ khi choáng váng, có sự lựa chọn là Đạo Nguyên sơn, mà còn đến Bách Linh vũ trụ? Hơn nữa Bách Linh vũ trụ không thể tu luyện sao, không phải đạo tắc Độc Đạo tung hoành sao?

Giọng điệu Tần Kình Thiên trở nên nghiêm trọng hơn, “Nếu như hai người kia không vẫn lạc nửa đường, thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ lớn hơn ta và ngươi.”

Trên thực tế trong lòng Tần Kình Thiên, nếu như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không vẫn lạc, thành tựu tương lai nhất định lớn hơn Mộng Nguyên rất nhiều. Nhưng mà muốn nói mạnh hơn Tần Kình Thiên hắn ta, vậy thì hắn ta sẽ không tin. Không có ai biết, Tần Kình Thiên hắn ta đang làm gì, tại sao bây giờ còn ở Hạo Uyên vũ trụ. Hắn ta xuất hiện ở đây, thậm chí còn ở trạng thái nguyên thần, đó là bởi vì hắn ta là Tần Kình Thiên, mục tiêu của hắn ta còn vượt hơn xa tưởng tượng của mọi người.

Mộng Nguyên không nói gì, nàng biết Tần Kình Thiên sẽ nói tiếp.

Quả nhiên, Tần Kình Thiên tiếp tục nói, “Nếu như dùng ánh mắt của người thường mà đối đãi với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, ta đảm bảo người đó sẽ chết rất khó coi. Đạo tắc Độc Đạo ở Bách Linh vũ trụ cũng không phải là đạo tắc Độc Đạo bình thường, mà là đạo tắc Độc Đạo do khí cặn bã Hỗn Độn hình thành nên, nếu không thì ngươi cho rằng Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán sẽ chứng đạo ở Bách Linh vũ trụ, lại càng biến Bách Linh vũ trụ thành đạo tinh của mình?”

“Thiên Độc Thánh Nhân? Hắn là chủ của Bách Linh vũ trụ?” Người này nàng đã từng nghe nói đến, là một cường giả bước thứ tư rất mạnh, chỉ sợ đến nàng cũng không thể nào ngăn cản được đạo tắc Thiên Độc của đối phương.

Tần Kình Thiên đáp, “KHông sai, Thiên Độc Thánh Nhân chính là Quảng Xán, cũng chính là chủ của Bách Linh vũ trụ. Hắn có thể chứng bước đại đạo thứ tư, cũng là vì có đạo tắc cặn bã Hỗn Độn ở Bách Linh vũ trụ. Bách Linh vũ trụ trừ hắn ra, không có người thứ hai có thể chứng đạo ở chỗ này, nhưng ta cho rằng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không phải người bình thường, bọn hắn có thể chứng đạo ở Bách Linh vũ trụ, thậm chí còn ở lại Bách Linh vũ trụ.”

“Ngươi dựa vào cái gì mà xác định như vậy?” Giọng điệu của Mộng Nguyên chuyển sang lạnh lẽo, lời Tần Kình Thiên nói không hề có đạo lý, chỉ là một suy đoán mà thôi.

Tần Kình Thiên ha ha một tiếng, “Chỉ dựa vào chuyện bọn hắn có thể tiến vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn ngươi, hoặc là dựa vào chuyện sau khi bọn hắn tiến vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, Bách Linh tinh của Bách Linh vũ trụ đột nhiên biến mất.”

“Bách Linh tinh đột nhiên biến mất?” Mặc dù Mộng Nguyên chỉ hiểu biết một chút về phương Hạo Hãn này, nhưng lại không biết nhiều, sau khi nghe nói Bách Linh tinh biến mất, còn vô cùng kinh ngạc. Một cái vũ trụ trung đẳng, cho dù là tu sĩ không thể ở đó tu luyện, cũng không phải nói biến mất là biến mất được.

Chương 2257 - Liên thủ phá kết giới.

“Nguyên Sát, ngươi vào đây một chút.” Tần Kình Thiên đột nhiên kêu lên một tiếng.

Tần Nguyên Sát ở bên ngoài nhanh chóng chạy vào, cúi người hành lễ về phía một cụm khí lạnh lẽo ở trong góc đại điện, “Nguyên Sát kính chào lão tổ, xin lão tổ cứ sai bảo.”

Tần Kình Thiên nói, “TRước đó các ngươi ở chỗ này thảo luận, ta có nghe được một chút, bây giờ vị Mộng hộ pháp này không hiểu rõ về chuyện Bách Linh vũ trụ biến mất, ngươi đến nói một chút. Còn nữa Bách Linh vũ trụ biến mất từ khi nào, ngươi cũng nói một chút đi.”

“Vâng.” Mặc dù Tần Nguyên Sát không biết rõ vì sao lão tổ lại nhắc đến Bách Linh vũ trụ, nhưng hắn ta vẫn cẩn thận mà nói, Sau khi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn bị hủy, rất nhiều người đều bắt đầu rút lui ra khỏi Hạo Uyên vũ trụ…”

“Khoan đã, sao những người này lại muốn rút lui ra khỏi Hạo Uyên vũ trụ?” Mộng Nguyên cắt ngang lời Tần Nguyên Sát nói, hỏi một câu.

Tần Nguyên Sát đáp, “Bởi vì sau khi đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn bị hủy, có người phát tán tin tức ở quảng trường hư không, nói đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn là do chính bọn họ hủy đi, rất nhanh Mông Mỗ Đại Diễn sẽ đến hủy đi Hạo Uyên vũ trụ…”

“Thả rắm…” Mộng Nguyên bật thốt, Mông Mỗ Đại Diễn nàng cũng chẳng điên, lại đi hủy đi đạo tràng của mình.

KHóe miệng Tần Nguyên Sát nhếch lên khinh thường, thầm nghĩ, trên thực tế lời đồn này không hề sai, ngươi nhìn những tu sĩ còn ở Hạo Uyên vũ trụ bây giờ đi, có mấy ai sống sót? Trừ Tần gia hắn ta dựa vào Đà Bàn điện mà sống sót được mấy người, những nơi khác cho dù có người có cơ duyên sống sót, chỉ sợ toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ này cộng lại cũng không quá một ngàn người.

Nhân khẩu ở Hạo Uyên vũ trụ hơn mấy chục tỷ, bây giờ chỉ còn lại một ngàn người, cái này chẳng lẽ không phải là do Mông Mỗ Đại Diễn làm ra à?

“Ngươi nói tiếp đi.” Thấy Tần Nguyên Sát không nói tiếp, Tần Kình Thiên nhắc nhở.

Tần Nguyên Sát vâng một tiếng nói, “Hạo Uyên vũ trụ có rất nhiều tu sĩ, sau khi rời khỏi Hạo Uyên vũ trụ, tìm kiếm nơi bế quan ở khắp nơi. Rất nhiều người đến Hỗn Độn Hà, Huyễn Khư, thậm chí là đến Thiên Trụ Không, nhưng vẫn có một ít người muốn đến Bách Linh vũ trụ. Dù sao thì so với những nơi này, quy tắc thiên địa của Bách Linh vũ trụ thích hợp để tu luyện nhất. Những tu sĩ đến Bách Linh vũ trụ này, có lẽ là muốn thử vận may, muốn xem đạo tắc Độc Đạo ở Bách Linh vũ trụ có thể tán loạn hay không. Sau đó bọn hắn khiếp sợ phát hiện ra, chỉ qua một đêm Bách Linh vũ trụ đã biến mất. Bách Linh vũ trụ biến mất, Tần gia chúng ta cũng đã phái người đến quan sát, quả thật không có bất cứ vết tích nào, thật sự là biến mất không còn gì.”

Dừng lại một chút, Tần Nguyên Sát lại chủ động nói, “Cũng không phải là tất cả mọi thứ ở Bách Linh vũ trụ đều biến mất, thứ biến mất chính là chủ tinh Bách Linh tinh và một số phụ tinh xung quanh, còn những phụ tinh kia thì vẫn còn, chỉ là đạo tắc Không Gian đã trở nên hỗn loạn.”

Mộng Nguyên im lặng, Bách Linh tinh đột nhiên biến mất, đây tuyệt đối không phải dùng đại trận Ẩn Nặc là có thể làm được, cũng không thể lừa được ánh mắt của Tạo Hóa Thánh Nhân Tần Nguyên Sát kia.

“Tần đạo hữu, ý của ngươi thế nào?” Giọng điệu Mộng Nguyên dịu đi.

Tần Kình Thiên từ tốn nói, “Hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia cũng xem như là thiên tài, khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn ngươi chắc hẳn là một tầng không gian thứ hai, tương đương với một cái kết giới thu nhỏ. Hai người này có thể đi vào trong kết giới, cho thấy rõ hai người này có tiếp xúc với kết giới…”

“Ý của Tần đạo hữu là, bọn hắn đã bao bọc toàn bộ Bách Linh vũ trụ vào trong một cái kết giới vũ trụ?” Mộng Nguyên chấn động, cái này nghe quá mức rợn người, đừng nói là Mộng Nguyên nàng, cho Đạo Thánh trận đạo đứng đầu của Mông Mỗ Đại Diễn đến đây, cũng không thể bao bọc một vũ trụ trong một cái kết giới.

“Bách Linh vũ trụ biến mất, ta đoán chính là như vậy. Mặc dù nghe có chút rợn người, nhưng mà không có lời giải thích thứ hai.” Tần Kình Thiên bình tĩnh nói.

Tần Nguyên Sát nghe cũng chấn động không thôi, nếu như lão tổ suy đoán đúng, vậy thì hắn ta vẫn đánh giá thấp Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia rồi. Người bình thường, sao có thể bố trí được kết giới vũ trụ?

“Vậy nếu như bọn hắn tinh thông kết giới vũ trụ như vậy, vì sao không chọn nơi tốt hơn là Đạo Nguyên sơn?” Mộng Nguyên hỏi ngược lại.

Tần Kình Thiên đáp, “Có lẽ bọn hắn nghĩ rằng Đạo Nguyên sơn thích hợp để bế quan chứng bước đại đạo thứ tư hơn, đương nhiên, cũng có khả năng, trong mắt hai người này, Đạo Nguyên sơn còn không bằng Bách Linh vũ trụ, dù sao thì Bách Linh tinh ở Bách Linh vũ trụ vô cùng mênh mông, thậm chí còn lớn hơn Hạo Uyên vũ trụ rất nhiều, nơi bọn hắn có thể lựa chọn cũng rất nhiều. Hơn nữa, chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ở Bách Linh vũ trụ thật sự đầy đủ, không cần đến Đạo Nguyên sơn.”

Mộng Nguyên không nói gì, nàng biết cho dù Tần Kình Thiên có nói đúng hay không, chỉ cần bọn hắn không thể nào phá mở kết giới vũ trụ, thì không thể tìm được Bách Linh vũ trụ.

“Mộng đạo hữu, ta cảm thấy ngươi không chỉ là hộ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, cũng có đại đạo bản thân theo đuổi.”

Chương 2258 - Liên thủ phá kết giới. (2)

Tần Kình Thiên còn chưa dứt lời, đã bị Mộng Nguyên lạnh lùng cắt ngang. “Nếu như muốn châm ngòi quan hệ giữa ta và Mông Mỗ Đại Diễn, hoặc là muốn ta vi phạm chuyện của Mông Mỗ Đại Diễn, vậy thì không cần mở miệng. Ta lấy thân phận hộ pháp Mông Mỗ Đại Diễn để hợp tác với ngươi, cho nên cứ gọi ta là Mộng hộ pháp đi cho thỏa đáng.”

Tần Kình Thiên cũng không thèm để ý, “Ta có một cách có thể phá vỡ kết giới vũ trụ của Bách Linh vũ trụ, nhưng mà ta cần lấy lại một thứ của ta.”

“Ngươi muốn ta giúp người lấy thứ này về?” Mộng Nguyên lập tức hiểu ra ý của Tần Kình Thiên, trong giọng nói của nàng ẩn chứa chút mỉa mai.

Nói chuyện với Tần Kình Thiên cho đến bây giờ, nàng xem như đã hiểu rõ, Tần Kình Thiên là hạng người gì, đây là một gia hỏa không có lợi thì không dậy sớm, hơn nữa cho dù là làm gì, nói gì, đều thích vòng vo chuẩn bị trước, loại người này nàng vô cùng chán ghét, chỉ là bây giờ nàng không có lựa chọn nào tốt hơn, cũng chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi mà hợp tác với Tần Kình Thiên mà thôi.

Tần Kình Thiên nghiêm mặt nói, “Chính xác, đây cũng xem như là ngươi giúp ta một chuyện. Ta tình nguyện nhượng bộ một chút…”

“Vậy có phải có thể đưa Thất Giới Thạch cho ta?” Mộng Nguyên lập tức nói.

Tần Kình Thiên nói, “Thất Giới Thạch đối với ta mà nói có tác dụng vô cùng quan trọng, cho nên ta không thể tặng Thất Giới Thạch cho ngươi. Nhưng mà ta biết trên người hai người này có thần thông Thiên Cương Biến, môn thần thông này có thể cho ngươi.”

“Được, thành giao.” Mộng Nguyên biết, mình muốn lấy được Thất Giới Thạch là chuyện không thể nào, thần thông Thiên Cương Biến cũng là thứ mà nàng muốn có, loại vật này mà đến tay, đối với nàng mà nói tuyệt đối là lại có thêm một loại thủ đoạn. Hơn nữa, cho dù Tần Kình Thiên không đưa thần thông Thiên Cương Biến cho nàng, nàng cũng nhất định phải đồng ý. Theo lời Tần Kình Thiên nói, muốn ở được kết giới của Bách Linh vũ trụ, nhất định phải lấy một thứ cho hắn ta. Cho dù là bị dắt mũi, nàng cũng phải giúp.

“Được, thứ ta muốn lấy chính là Tần Thiên Cổ Đạo, đây là một món pháp bảo của ta. Bây giờ chúng ta lập tức đến Tần Thiên Cổ Đạo, chờ ta lấy được Tần Thiên Cổ Đạo rồi, chúng ta trực tiếp đến Bách Linh vũ trụ. Nguyên Sát, ta và Mộng đạo hữu đi rồi, ngươi lập tức xây dựng lại Hạo Uyên vũ trụ đi.” Tần Kình Thiên cuối cùng còn dặn dò Tần Nguyên Sát một câu.

“Ta đề nghị ngươi đừng uổng phí công sức nữa, Hạo Uyên vũ trụ đã bị đạo tắc Đại Mộng của ta khóa lại, rất nhanh thôi nơi này sẽ có trăm triệu vạn Mộng Yểm xuất hiện, Tần gia các ngươi ở lại nơi này, về sau xảy ra chuyện gì thì đừng có trách ta không nhắc nhở ngươi.” Mộng Nguyên từ tốn nói.

Giọng điệu Tần Kình Thiên chuyển sang lạnh lẽo. “Hạo Uyên vũ trụ là chỗ đứng căn bản của Tần gia ta, nếu như ngay cả cái này Mông Mỗ Đại Diễn ngươi cũng không buông tha, vậy chúng ta không cần phải hợp tác nữa.”

Mặc dù nói như vậy, trong lòng Tần Kình Thiên cũng vô cùng khó chịu. Nếu như vào thời điểm hắn ta toàn thịnh, chỉ một Mộng Nguyên ngươi mà muốn hủy đi Hạo Uyên vũ trụ sao? Đừng có nằm mơ. Nói không chừng hắn ta sẽ rút luôn rễ của Mông Mỗ Đại Diễn, sẽ đến lượt một hộ pháp nho nhỏ lớn lối như vậy?

Mộng Nguyên không nghĩ đến Tần Kình Thiên lại kiên định như vậy, nàng do dự một chút, cảm nhận được là chuyện khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn quan trọng hơn, dứt khoát nói, “Được, vậy ta sẽ lùi một bước, đưa Hạo Uyên vũ trụ cho Tần gia ngươi, hy vọng bước tiếp theo , ngươi phải xứng đáng với thứ mà ta đã bỏ ra.”

Tần Kình Thiên từ tốn nói, “Hạo Uyên vũ trụ vốn chính là nơi khởi nguồn của Tần gia ta, không phải là do ngươi để lại. Đương nhiên, nếu ngươi nhất định phải nói như vậy, cũng tùy ngươi. Chúng ta đi thôi.”

Sau khi nói xong, Đà Bàn điện đột nhiên phát ra tiếng ầm vang, Mộng Nguyên nhanh chóng xông ra ngoài. Một khắc sau, nàng đã nhìn thấy Tần Nguyên Sát ngã ra khỏi Đà Bàn điện, sau đó Đà Bàn điện hóa thành một món pháp bảo phi hành xông ra khỏi hư không, trong hư không vang vọng tiếng của Tần Kình Thiên truyền đến, “Mộng đạo hữu, cùng đi với ta. Việc này càng nhanh càng tốt, nếu không kéo dài thời gian, chờ hai sâu kiến kia thật sự chứng Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, chúng ta ra tay sẽ càng khó khăn.”

Mộng Nguyên lập tức phát một đạo tin tức, sau đó cả người hóa thành một tia sáng đỏ, theo sau Đà Bàn điện biến mất trong hư không. Chỉ còn lại Tần Nguyên Sát ở nơi đó ngơ ngác.

“Gia chủ, lão tổ đi rồi sao?” Mấy tên trưởng lão may mắn còn sống sót nhanh chóng tiến lại.

Tần Nguyên Sát sửng sốt một hồi lâu, mới thì thào nói, “Ta luôn cảm thấy, đắc tội với hai người kia, không phải là chuyện tốt lành gì với Tần gia ta.”

“Đắc tội hai người nào?” Một tên trưởng lão hỏi.

Tần Nguyên Sát thở dài, “Được rồi, chúng ta cứ làm theo ý của gia chủ thôi.”

…

Mạc Lam tinh, Lam Tiểu Bố đứng lên, hắn cảm thấy mình đã có thể đi thương lượng với Mạc Vô Kỵ một chút, đầu tiên trừ bỏ kết giới của Mạc Lam tinh đi, về sau cứ gọi nơi này là Mạc Lam vũ trụ đi.

Nếu đã là vũ trụ một phương, không thể chỉ có mấy người bọn hắn được, còn phải hấp dẫn nhiều tu sĩ đến Mạc Lam vũ trụ, giúp thực lực của Mạc Lam vũ trụ lớn mạnh.

Chương 2259 - Tiên hạ thủ vi cường.

Mạc Vô Kỵ sau khi đã chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cũng muốn đi ra ngoài củng cố cảnh giới của mình một chút, Lam Tiểu Bố vừa phát một đạo tin tức, hắn lập tức đến.

Lam Tiểu Bố nói ý nghĩ của mình cho Mạc Vô Kỵ, sau khi nghe xong, Mạc Vô Kỵ trầm ngâm một chút rồi mới lên tiếng, “Ý nghĩ của ta là, tốt nhất bây giờ đừng bỏ đi kết giới. Kẻ thù của chúng ta quá nhiều, một khi bỏ đi kết giới, đông đảo tu sĩ kéo đến, thân phận của chúng ta sẽ lập tức bị bại lộ ra ngoài. Không nói đến Đại Diễn Thánh Nhân, Thiên Độc Thánh Nhân ở nơi này, còn có Mông Mỗ Đại Diễn, ở Vĩnh Sinh chi địa còn có một tên cường giả trong Táng Đạo đại nguyên…”

“Vô Kỵ, ngươi nói đến gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên kia, ta lại có cảm giác, gia hỏa này ở lại Vĩnh Sinh chi địa, rốt cuộc cũng là một mầm họa, không bằng chúng ta quay về xử lý hắn đi?” Lam Tiểu Bố nghĩ đến tu sĩ ở Đại Hoang Thần Giới nếu như đến Vĩnh Sinh chi địa, có khi nào gặp nguy hiểm hay không?

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, người khác quay lại Vĩnh Sinh chi địa tương đối khó, nhưng hắn và Lam Tiểu Bố thì rất dễ dàng, bởi vì bọn hắn có Thất Giới Thạch.

“Cứ làm như vậy đi, chúng ta quay về Táng Đạo đại nguyên trước, xử lứ trên gia hỏa trong Táng Đạo đại mộ kia trước.” Mạc Vô Kỵ cũng lo lắng người Phàm Nhân tinh đến Vĩnh Sinh chi địa, cuối cùng sẽ bị tên gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên kia hố.

“Bây giờ ta khẳng định Đại Mộng Thánh Nhân chính là một mạch Mông Mỗ Đại Diễn mà ra, bọn hắn giống như con gián vậy, một khi xuất hiện, sẽ nhanh chóng lấp đầy toàn bộ vũ trụ. Còn gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên kia, ta hoài nghi cũng xuất thân từ một nơi giống như Mông Mỗ Đại Diễn. Mà Đại Trụ Thánh Nhân, cũng là đại biểu trong đó.” Lam Tiểu Bố nói, suy đoán của hắn đều có căn cứ. Cái căn cứ này không chỉ là gia hỏa bên trong Táng Đạo đại mộ giống như Khúc Bồng, mà còn có một phần đạo tắc, phương thức tồn tại cũng giống nhau.

“Thực lực của chúng ta vẫn còn quá thấp, cho đến bây giờ mới có thể đến được vũ trụ trung đẳng, đây là may mắn. Ta luôn có một cảm giác, chúng ta cảm thấy mình rất lợi hại, nhưng vị trí của chúng ta, vẫn là nơi cứt chim cũng không có. Sự lợi hại của chúng ta, có lẽ chỉ chính bản thân mình cảm nhận được mà thôi.” Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Mạc Vô Kỵ cũng cảm thán một tiếng.

Dường như au khi đạt thành tựu Thánh Nhân rồi, hắn vẫn luôn trốn đông trốn tay, mãi đến khi liên thủ với Lam Tiểu Bố, lúc này mới có thể an định tại Mạc Lam vũ trụ này.

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nói, “Ta còn tưởng rằng chỉ có một mình ta có cảm giác này, hóa ra ngươi cũng giống vậy.”

Đổi thành người bình thường từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ trung đẳng, nhất định sẽ vô cùng kích động, bởi vì sau khi đi vào vũ trụ trung đẳng rồi, Lam Tiểu Bố chẳng những chứng đạo Diễn Giới Thánh Nhân thành công, mà trước đó không lâu còn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Nhưng hắn thật sự không mừng rỡ gì nhiều, hắn luôn cảm thấy mình vẫn còn đang giãy dụa ở tầng dưới chót, thậm chí trong mắt người khác, hắn vẫn chỉ là thứ sâu kiến.

Ít nhất thì ở trong vũ trụ trung đẳng này, hắn chưa từng nghe nói bất cứ đại năng Thượng Cổ nào có xuất thân từ vũ trụ Đại Hoang. Điều này nói rõ, bây giờ nơi mà bọn hắn đang náu thân, có thể chỉ là một cái xó xỉnh nào đó mà thôi.

Mạc Vô Kỵ nghiêm giọng nói, “Vậy thì đúng rồi, nói rõ vũ trụ trung đẳng cũng không phải là nơi những cường giả kia náu thân, phía trên vũ trụ trung đẳng còn có vũ trụ cấp cao hơn tồn tại. Thậm chí chỗ vũ trụ trung đẳng này cũng không hoàn thiện. Cũng may chúng ta tu luyện là đại đạo tự thân, đối với chuyện vũ trụ này có hoàn thiện hay không cũng không yêu cầu cao như vậy.”

“Ý của ngươi là, chúng ta cần phải rời khỏi Mạc Lam vũ trụ?” Lam

Tiểu Bố lập tức hiểu ra ý của Mạc Vô Kỵ, đây là định sau khi xử lý gia hỏa trong Táng Đạo đại nguyên rồi, sẽ ra ngoài tìm kiếm vũ trụ có tầng thứ cao hơn.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng vậy, nhưng mà trước khi rời đi, nhất định phải phát triển Mạc Lam vũ trụ, ngươi không phải còn có một cái Đại Hoang Thần giới sao? ta cũng có một cái Phàm Nhân tinh. Đây đều là vũ trụ cấp thấp, ở bên trong vũ trụ cấp thấp mà muốn chứng đạo mạnh hơn thì gần như không có khả năng, cho nên trong số bọn họ chắc hẳn cũng sẽ có người đến Mạc Lam vũ trụ để chứng đạo tầng thứ cao hơn. Tương lai cho dù như thế nào, chỉ dựa vào hai chúng ta cũng không được, ta cảm thấy nhiều người thì thực lực mới lớn.”

Lời này của Mạc Vô Kỵ quả thật chính là thấm sâu lòng người, thấu hiểu rõ ràng, lúc trước hắn chứng đạo Thánh Nhân, vẫn bị đông đảo cường giả vây công, hắn suýt chút nữa bị vẫn lạc trong sự vây công của đông đảo Thánh Nhân. Cũng may người đứng bên cạnh hắn cũng nhiều, cuối cùng cũng lật bàn.

Ai có thể khẳng định, sau khi bước ra khỏi vũ trụ trung đẳng, tương lai sẽ như thế nào? Có khi nào lại lâm vào tình trạng giống như lúc trước? Loại chuyện này ai cũng không thể nói rõ.

“Vậy cứ về Vĩnh Sinh chi địa trước.” Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Thất Giới Thạch ra, hắn và Mạc Vô Kỵ muốn rời khỏi Mạc Lam vũ trụ, kết giới ở nơi này đương nhiên không thể bỏ đi được.

Mạc Vô Kỵ cười nói, “Nếu không chúng ta làm một món lớn đi.”

Lam Tiểu Bố sửng sốt, trước đó xử lý Mông Mỗ Đại Diễn còn không tính là một món lớn sao?

“KHi chúng ta đến, là dựa vào Tần Thiên Cổ Đạo mà đến…”

Mạc Vô Kỵ còn chưa nói xong, nhưng hai mắt Lam Tiểu Bố đã sáng lên, Tần Thiên Cổ Đạo đó, đây tuyệt đối là chí bảo không thua gì bảo vật Khai Thiên. Mạc Vô Kỵ quả thật có nhiều ý tưởng, đây là đang định chiếm Tần Thiên Cổ Đạo làm của riêng mà.

Chương 2260 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)

Với thực lực Sáng Đạo cảnh của hắn và Mạc Vô Kỵ, bị vây ở trong Tần Thiên Cổ Đạo, ngay cả một chút xíu mánh khóe cũng không thể tìm ra được, có thể thấy được Tần Thiên Cổ Đạo lợi hại như thế nào, chủ ý này không tệ.

Quả nhiên Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói, “Nghe nói cái Tần Thiên Cổ Đạo này chính là đồ của lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên, nếu như chúng ta có thể đến Tần Thiên Cổ Đạo một lần nữa, không bằng lấy cái Tần Thiên Cổ Đạo này đi. Thứ này có thể gọi là Tần Thiên Cổ Đạo, cũng có thể gọi là Lam Thiên Cổ Đạo, cũng có thể gọi là Mạc Thiên Cổ Đạo.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Được, cứ làm như vậy đi.”

…

“Hạo Uyên vũ trụ xảy ra vấn đề…” Thất Giới Thạch xuyên qua vùng hư không của Hạo Uyên vũ trụ, thần niệm của Mạc Vô Kỵ lập tức quét đến hộ trận của Hạo Uyên vũ trụ đã bị xé nứt.

“Đi qua nhìn một chút.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện đã khống chế Thất Giới Thạch xông vào trong hư không Hạo Uyên vũ trụ, bởi vì hộ trận bên ngoài Hạo Uyên vũ trụ đã bị xé nứt, cho nên thần niệm của hai người rất dễ dàng quét đến tình huống chủ tinh ở Hạo Uyên vũ trụ.

“Xem ra người của Mông Mỗ Đại Diễn đã đến đây, vì sao vũ trụ này còn có thể sinh tồn được, thậm chí còn có vài tu sĩ ở chỗ này?” Mạc Vô Kỵ khó hiểu.

Lam Tiểu Bố cũng nói, “Ta cho rằng người Mông Mỗ Đại Diễn một khi tới đây, sẽ biến tất cả tu sĩ ở đây thành Yểm Ma, không ngờ bọn hắn chỉ giết tu sĩ ở nơi này, quả thật là kỳ quái, có cần xuống dưới hỏi tình hình một chút?...”

“Mặc dù người Mông Mỗ Đại Diễn, chúng ta bây giờ không thể trêu vào, nhưng hỏi thì vẫn phải hỏi. Ngươi chờ ta một chút, ta đi hỏi tình huống cụ thể.” Mạc Vô Kỵ nói xong, đã hóa thân thành đạo tắc rồi biến mất.

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch ở trong hư không cũng không đợi quá lâu, chỉ qua nửa ngày, Mạc Vô Kỵ đã quay về Thất Giới Thạch một lần nữa.

“Thế nào?” NHìn thấy Mạc Vô Kỵ trở về, Lam Tiểu Bố lập tức hỏi lại.

Mạc Vô Kỵ thở ra một hơi, “May mà ta xuống dưới hỏi một chút, toàn bộ tu sĩ của Hạo Uyên vũ trụ, trừ một số ít tu sĩ trốn trong nơi mà đạo tắc Đại Mộng của Mông Mỗ Đại Diễn không thể phủ tới ra, trên cơ bản đều đã bị Mông Mỗ Đại Diễn giết sạch.”

TRong giọng nói của Lam Tiểu Bố ẩn chứa một tia sát khí. “Loại thế lực rác rưởi này, tồn tại chính là sỉ nhục của vũ trụ.”

Bây giờ hắn không làm gì được, nhưng không có nghĩa là tương lai hắn cũng không làm gì được.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù sau khi hắn trưởng thành rồi, loại thế lực như Mông Mỗ Đại Diễn này, hắn cũng sẽ muốn diệt nó đi đầu tiên.

“Gia tộc Tần thị là gia tộc có địa vị gần với Mông Mỗ Đại Diễn, bọn hắn dựa vào Đà Bàn điện mà lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên để lại, còn sống được bảy tám người. Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên vậy mà lại không vẫn lạc, ngược lại lại đi cùng với hộ pháp Mộng Nguyên của Mông Mỗ Đại Diễn đã diệt đi vô số sinh mệnh của Hạo Uyên vũ trụ, chuẩn bị đối phó với hai người chúng ta…” Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói.

Lam Tiểu Bố kinh ngạc không hiểu, “Bọn hắn làm sao biết được chúng ta đã xử lý Mông Mỗ Đại Diễn?”

“Là Trác Hành, trước khi Trác Hành đến Đại Diễn giới, đã tiết lộ tung tích của chúng ta, khiến đệ tử của Tần gia đến Đại Diễn giới truyền tin tức về, những tin tức này đã giúp bọn hắn đoán được là chúng ta làm. Ta đã sưu hồn một tên gia hỏa tên là Tần Nguyên Sát, lúc này mới biết được tin tức hoàn chỉnh. Tên Tần Nguyên Sát này, chính là gia chủ đương thời của Tần gia, bây giờ đang xây dựng lại Tần gia, có lẽ muốn biến toàn bộ Hạo Uyên vũ trụ này thành của Tần gia. Mông Mỗ Đại Diễn kia đã tiêu diệt gần hết toàn bộ sinh mệnh trong Hạo Uyên vũ trụ, xem như đã giúp Tần gia.” Mạc Vô Kỵ giải thích.

“Ngươi giết tên Tần Nguyên Sát này rồi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Ta không hề động đến hắn, Tần Nguyên Sát thì thôi đi, tên Tần Kình Thiên kia thì không thể khinh thường. Ta chỉ xóa bỏ một phần ký ức của Tần Nguyên Sát mà thôi, bao gồm cả quá trình ta sưu hồn hắn.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố không hỏi, nhưng trong lòng cũng khâm phục vô cùng, đạo của Mạc Vô Kỵ thật sự không tầm thường, tu sĩ tầm thường khi sưu hồn tu sĩ cùng cấp bậc, cho dù không giết chết đối phương, cũng sẽ khiến đối phương biến thành kẻ ngốc. Mạc Vô Kỵ chẳng những lấy được ký ức của đối phương, mà còn có thể khiến đối phương không hề phát hiện ra, đây chính là bản lĩnh.

“Bọn hắn biết Mạc Lam vũ trụ của chúng ta sao?”

“Tần Kình Thiên đã đoán được, người này vô cùng đáng sợ, mặc dù ta không nhìn thấy, nhưng ta cảm thấy gia hỏa này giống như một con rắn độc vậy. Chúng ta chỉ cần sơ ý một chút, rất có thể sẽ bị cắn ngược một cái. Bây giờ hai người kia đến Tần Thiên Cổ Đạo, Tần Kình Thiên cũng có suy nghĩ giống như ta, Tần Kình Thiên muốn lấy Tần Thiên Cổ Đạo về tay, sau đó dựa vào Tần Thiên Cổ Đạo tiến vào Mạc Lam vũ trụ của chúng ta.”

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Mạc Vô Kỵ, cuối cùng hai người đồng thanh lên tiếng, “Tiên hạ thủ vi cường.”

Tất cả mọi người đều vì Tần Thiên Cổ Đạo, ai xuống tay trước, Tần Thiên Cổ Đạo chính là của người đó.

Chương 2261 - Tần Kình Thiên đáng sợ

Lam Tiểu Bố vừa định lấy phương vị đạo vận của Tần Thiên Cổ Đạo ra, khởi động Thất Giới Thạch, đã cảm nhận được dường như có một đạo đạo tắc đến gần, hắn lập tức dừng động tác, đồng thời quát, “Là ai?”

Với thực lực bây giờ của hắn và Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không cần e ngại bất cứ kẻ nào, hắn cũng không cần thiết phải lấy Thất Giới Thạch ra bỏ chạy.

Một nam tử áo đen xuất hiện bên ngoài Thất Giới Thạch, cho dù thân ảnh mơ mơ hồ hồ, nhưng mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn cảm nhận được, khí thế đạo tắc trên người hắn ta rất quen thuộc.

“Tại sao ta lại cảm thấy có chút quen thuộc?” Mạc Vô Kỵ nhíu mày.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Quen thuộc cái gì, gia hỏa này chính là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn chạy trốn lúc trước, ta khó hiểu là vì sao lá gan của gia hỏa này lại lớn như vậy, còn dám xuất hiện ở chỗ này một lần nữa.”

Bóng người nam tử áo đen dần rõ ràng, hắn ta cũng không chạy trốn, mà chỉ đứng xa xa ôm quyền với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, “u Bình kính chào hai vị đạo hữu, nếu như hai vị đạo hữu không chê, ta hy vọng có thể lên phi thuyền của các ngươi một lần.”

Lam Tiểu Bố mở cấm chế Thất Giới Thạch ra, “Đã như thế thì người cứ vào đi.”

Gia hỏa này là một con cá chạch, thủ đoạn chạy trốn rất cao minh, nếu như đối phương không muốn lên, hắn và Mạc Vô Kỵ thật sự chưa chắc có thể bắt được đối phương.

Sau khi u BÌnh bước lên thì lập tức nói, ”Nếu như hai vi đi tìm Tần Kình Thiên và Mộng Nguyên, thì ta đề nghị các ngươi tốt nhất đừng đi, nếu không mà nói sẽ hữu tử vô sinh.”

“Ngươi là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn, lại có ý tốt đến giúp chúng ta sao?” Mạc Vô Kỵ từ tốn nói.

Giọng điệu u Bình vô cùng bình tĩnh nói, “Bởi vì ta đã không còn đường để đi, ta đã trốn mấy trăm năm, biết trừ hai vị ra, ta không còn đường sống nữa. Ta tìm kiếm hai vị nhiều năm, vẫn luôn không thể tìm được, nhưng ta tin hai vị nhất định sẽ đến Hạo Uyên vũ trụ một chuyến, cho nên đã tạo dựng ra một không gian của chính mình, ở trong vị diện này chờ hai vị, may mắn ta đoán không sai.”

KHông đợi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hỏi thăm, u Bình đã giải thích, “Ta là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn, nói thì rất dễ nghe, chỉ là nửa bước vào bước đại đạo thứ tư, nói khó nghe chính là một phế phẩm bước vào bước đại đạo thứ tư thất bại. TRong lúc ta khống chế đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ, hai vị đã tiêu diệt Mông Mỗ Đại Diễn, giết sạch tất cả chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn. Cái này còn chưa tính, hai vị còn xé rách khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, một mình ta trốn thoát được, nếu như còn dám quay về, chỉ có thể bị Mông Mỗ Đại Diễn treo lên giết chết cho chấp pháp khác của Mông Mỗ Đại Diễn nhìn.”

Lam Tiểu Bố nói, “Cái này có chút đạo lý, nhưng mà chúng ta ở thế đối lập, mạng sống của ngươi chẳng liên quan gì đến chúng ta ta.”

u Bình ôm quyền, “Ta hy vọng có thể tìm hai vị để nương tựa, mặc dù ta tu luyện Đại Mộng Đạo, cũng là kẻ chứng đạo thất bại, nhưng u Bình ta vẫn tự tin mình vẫn có chút tác dụng. Thật giống như hai vị cũng không biết ở bên ngoài vũ trụ của chúng ta, vì sao vũ trụ của chúng ta lại tồn tại, người tu đạo cuối cùng vĩnh sinh ở chỗ nào, mà những cái này ta đều biết một chút, hơn nữa hôm nay ta đến là để cứu hai vị.”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nhìn nhau, đều cảm thấy u Bình này có tác dụng rất lớn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi thề đi, để chúng ta xem.”

u Bình không chút do dự vạch ra một đạo đạo tắc tự thân, đồng thời ghim một đạo hồn niệm vào bên trong đạo tắc, sau đó ngón tay chỉ vào đạo tắc, cao giọng nói, “u Bình ta thề, từ hôm nay trở đi rời khỏi Mông Mỗ Đại Diễn, về sau tiến lùi cùng với Lam Tiểu Bố đạo hữu, Mạc Vô Kỵ đạo hữu, nếu làm trái lời thề này, đại đạo vỡ nát, Hồn Đạo tán loạn, không vào luân hồi, thần hồn câu diệt.”

Sau khi nói xong, hồn niệm và máu của u Bình dung hợp với đạo ngôn. Hắn ta biết rõ, trước mặt loại người như Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, có ngang ngược cũng không được, cho nên hắn ta chỉ có thể thật lòng mà thề.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hiểu rõ, u Bình thật tâm thật lòng thề, hơn nữa bọn hắn còn cảm nhận được lời thề và đạo ngôn dung hợp.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, vỗ u Bình nói, “u huynh, sau này chúng ta là đồng bạn chiến đấu cùng tiến cùng lùi. Chỉ cần có huynh đệ ta ở đây, Mông Mỗ Đại Diễn cũng đừng nghĩ đến chuyện làm gì ngươi.”

Mạc Vô Kỵ cũng nói, “Đúng, ngươi yên tâm, Mông Mỗ Đại Diễn cũng là kẻ thù của chúng ta, bây giờ mọi người cùng nằm trên một chiến tuyến, đương nhiên cùng tiến cùng lùi. Bây giờ ngươi nói một chút, vì sao ngươi nói là muốn cứu mạng chúng ta?”

u Bình gật đầu, “Ta cũng là vô tình cố ý, mới có thể lấy được một chút tin tức. TRước khi ta nói những chuyện này, ta muốn nói về con người Tần Kình Thiên này với các ngươi một chút. Người này có thể nói là kinh tài tuyệt diễm đến cực hạn, u Bình ta tự hỏi ở trong Hạo Hãn này cũng đã chứng kiến được rất nhiều thiên tài, thậm chí cả cường giả bước thứ năm ta cũng từng nhìn thấy, nhưng bàn về tâm cơ thầm trầm và thiên phú cường đại, ta chưa bao giờ thấy ai hơn được Tần Kình Thiên.

Chương 2262 - Tần Kình Thiên đáng sợ (2)

Người này khi còn ở Sáng Đạo cảnh, đã bị nhốt trong một cái đại điện của cường giả Viễn Cổ, trong đạo điện này có đạo quyển khai thiên đỉnh cấp và bảo vật, trong đó nổi danh nhất chính là Tần Thiên Cổ Đạo. Lúc đó bị nhốt cùng với hắn còn có mấy tên cường giả Tạo Hóa, mười mấy cường giả Diễn Giới, hơn trăm tu sĩ Sáng Đạo cảnh. Nhưng cuối cùng, chỉ có một mình hắn ra ngoài, tất cả đồ đều thuộc về hắn còn không nói, những cường giả bị nhốt cùng với hắn, trừ một cái tàn hồn ra, không còn một ai sống sót. Sở dĩ ta biết, là vì Lâu Ô Trần vừa hay gặp được cái tàn hồn kia, đây đều là Lâu Ô Trần nói cho ta biêt.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hít vào một hơi, gia hỏa này cũng quá nghịch thiên đi, bị nhốt cùng với nhiều cường giả Tạo Hóa như vậy, kết quả hắn ta còn ra ngoài được?

u Bình tự giễu cười cười, “Cho nên ngươi cho rằng vì sao Tần Kình Thiên không ở tại Hạo Uyên vũ trụ, Mông Mỗ Đại Diễn ta lại không dám động đến Tần gia? Là bởi vì Lâu Ô Trần biết, Tần Kình Thiên chắc chắn sẽ không chết, loại người này nếu như chết mất, vậy hắn ta xem như mắt bị mù. Sự thật đã chứng minh, Lâu Ô Trần đã đúng, Lâu Ô Trần đã thành tro, nhưng Tần Kình Thiên thì vẫn còn sống rất tốt.”

Nói đến đây, u Bình nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, “CHo nên, ngươi cảm thấy loại nhân vật này, sẽ tiết lộ hành tung của hắn? Sẽ nói cho các ngươi biết hắn đến Tần Thiên Cổ Đạo sao?”

“Sao ngươi lại biết được?” Lam Tiểu Bố hỏi.

u Bình chậm rãi nói, “Bởi vì trong số những trưởng lão còn sống sót của Tần gia, Tần Nặc là người của ta. Tần Nguyên Sát có tiết lộ ra một chút ý tứ, sau đó hắn nói cho ta biết. Hai vị xuất hiện ở nơi này, ta suy đoán với năng lực của hai vị, tuyệt đối có thể biết được Tần Kình Thiên sẽ đi đâu.”

“Tần Nặc rốt cuộc là người của ngươi, hay là người Mông Mỗ Đại Diễn?” Mạc Vô Kỵ đột nhiên hỏi.

Giọng điệu u Bình bình tĩnh, “Hắn là người của ta, không phải người Mông Mỗ Đại Diễn.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn và Lam Tiểu Bố đều cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Tên Tần Kình Thiên này rõ ràng đã tính toán đến chuyện bọn hắn nhất định sẽ ra khỏi Mạc Lam vũ trụ, sau đó còn đến Hạo Uyên vũ trụ. Không chỉ như vậy, bọn hắn nhất định có thể từ trong miệng của Tần Nguyên Sát biết được Tần Kình Thiên đi đâu…

Hai người càng nghĩ càng sợ, con rùa này quả thật chính là con giun trong bụng, vậy mà đoán chẳng sai chút nào. Có thể nói nếu như u Bình không đến báo tin, bọn hắn đã đến Tần Thiên Cổ Đạo rồi.

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Gia hỏa này nhất định đã biết chúng ta có Thất Giới Thạch, cũng có thể đoán được chúng ta sẽ đến Tần Thiên Cổ Đạo, lúc này mới để lại manh mối này, đúng là đáng sợ.”

u Bình nghe thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên, nếu như hắn ta đoán không sai, thứ dưới chân này chính là Thất Giới Thạch. Hắn ta đã đoán ra, nếu như không có Thất Giới Thạch, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố làm sao có thể tiến vào khố phòng. Nhưng chỉ có Thất Giới Thạch còn chưa đủ, còn phải có phương vị đạo vận của khố phòng .

Nhưng mà những cái này không quan trọng, hắn ta không đưa ra lựa chọn sai là được. Cho dù chết, cũng phải chết rõ ràng một chút. Hắn ta tốt xấu gì cũng là chảy mồ hôi máu vì Mông Mỗ Đại Diễn, dựa vào đâu mà xảy ra chuyện thì lôi hắn ta ra cõng nồi?

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn đã bắt đầu dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này. Sau khi chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân, hắn và Mạc Vô Kỵ hình như đã có chút tự đại, làm việc cùng thiếu đi sự cẩn thận, bây giờ nhất định phải sửa lại.

Nếu không ở trong vũ trụ Hạo Hãn nguy cơ tứ phía này, hắn sớm muộn cũng sẽ biến thành một cái thi thể.

Mạc Vô Kỵ thấy Lam Tiểu Bố nhíu mày im lặng, lập tức hiểu ra, Lam Tiểu Bố tuyệt đối đang tạo dựng mô hình kết cấu của vùng không gian vũ trụ này.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố thở một hơi,

“Thế nào?” Mạc Vô Kỵ vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Có chuyện tốt cũng có chuyện xấu, chuyện xấu là mọi hành tung của chúng ta đều bị trận văn hư không giám sát, có thể nói là sau khi chúng ta tiến vào Hạo Uyên vũ trụ, bất cứ hành động nào, cũng đã bị Tần Kình Thiên biết, gia hỏa này thật đáng sợ.”

TRong mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, có Hư Không

Giám Sát Trận văn mà Tần Kình Thiên bố trí.

Sắc mặt Mạc Vô Kỵ cũng có chút khó coi, hắn quả thật đã chủ quan. Bàn về trận văn hư không, hắn tuyệt đối không yếu hơn Tần Kình Thiên, nhưng ở nơi này lại không phát hiện ra trận văn giám sát của Tần Kình Thiên, đây có nghĩa là sao?

“Vậy ta…” u Bình giống như nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt trở nên tái đi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ngươi ở chỗ này trốn tránh có bị Tần Kình Thiên phát hiện ra hay không thì ta không biết, nhưng vừa rồi sau khi ngươi tiến vào trong Thất Giới Thạch của ta, ta khẳng định Tần Kình Thiên không thể nào cảm nhận được. Tần Kình Thiên có trâu đến đâu, nhưng còn chưa thế trâu đứng mức chỗ nào cũng có thể bố trí trận văn giám sát. Bây giờ phải xem thử ngươi có gặp mặt với tênTần Nặc kia hay không, nếu như gặp mặt, vây thì 100% sẽ lọt vào mắt Tần Kình Thiên.”

u Bình thở phào một hơi, “Không có, nhiều năm qua, ta vẫn luôn trốn ở một chỗ không hề động đậy. Khi Tần Nặc phát tin tức cho ta, ta vẫn chưa hề động đến, cho đến khi nhìn thấy hai vị mới ra ngoài.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khâm phục nhìn thoáng qua u Bình, gia hỏa này quả thật có thể co đầu rụt cổ, ẩn núp ở một vị trí mấy trăm năm, nói thật là hắn ta kiên trì, hay là hắn ta sợ chết?

Chương 2263 - Hỗn Độn Đạo.

Lam Tiểu Bố vô cùng khâm phục gia hỏa này, đổi thành hắn, ở trong một cái ổ hư không không rục rịch mấy trăm năm, vậy thì nhất định là không được. Hơn nữa hắn đoán gia hỏa này không hề bố trí trận văn giám sát, nếu không thì nhất định đã bị Tần Kình Thiên phát hiện ra

Nếu không bố trí trận văn giám sát, vậy thì cho thấy rõ gia hỏa này không hề tiến vào thế giới của mình, mà thật sự tự trốn trong một cái hư không mà giám sát mấy trăm năm. Cái tính kiên nhẫn này, cũng không biết vì sao mà chứng bước đại đạo thứ tư thất bại.

“Tiểu Bố, ngươi suy nghĩ như thế nào?” Mạc Vô Kỵ chuyển qua Lam Tiểu Bố.

Nếu Tần Kình Thiên đã biết bọn hắn muốn đến Tần Thiên Cổ Đạo, hơn nữa còn đang ở Tần Thiên Cổ Đạo chờ bọn hắn, vậy bọn hắn có còn đến Tần Thiên Cổ Đạo nữa hay không.

Lam Tiểu Bố nói, “Bây giờ ta cũng không còn cách nào tốt hơn, ngược lại là u huynh, ngươi có thể nói cho chúng ta một chút, lúc trước làm sao mà Tần Kình Thiên có thể xử lý được mấy trăm Diễn Giới, Sáng Đạo, thậm chí còn có mấy cường giả Tạo Hóa, lấy được Tần Thiên Cổ Đạo?”

Mạc Vô Kỵ cũng nhìn về phía u Bình, lúc trước hắn ở Vĩnh Sinh chi địa, tuy là nói bị mấy trăm cường giả Sáng Đạo trở lên truy sát, nhưng cũng chỉ là truy sát mà thôi, chứ không phải vây công.

u Bình nói, “Nghe nói lúc đó đại chiến cướp đoạt Hỗn Độn Đạo vô cùng căng thẳng…”

“Hỗn Độn Đạo?” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều khó hiểu nhìn u Bình.

u Bình giải thích, “Tần Thiên Cổ Đạo chính là Hỗn Độn Đạo, cái này có thể gọi là một món Hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Chỉ là sau khi Tần Kình Thiên lấy được, đã sửa lại tên mà thôi.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hai mặt nhìn nhau, sau đó không hiểu mà hỏi, “Cái gì là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo? Chẳng lẽ còn mạnh hơn cả bảo vật Khai Thiên?”

u Bình do dự một chút rồi nói, “Theo lý mà nói, Hậu Hỗn Độn Chí Bảo mạnh hơn bảo vật Khai Thiên, nhưng rất nhiều bảo vật Khai Thiên còn có uy lực lợi hại hơn cả Hậu Hỗn Độn Chí Bảo.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Mong được thỉnh giáo thêm.”

u Bình thấy biểu hiện của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, trong lòng thầm than, hai người kia thật sự không biết tu luyện như thế nào mà có thể đi được đến ngày hôm nay, nhưng mà những đạo lý dễ hiểu thì lại đều không biết.

Hắn ta chỉ có thể giải thích, “Nghe nói trước khi Hỗn Độn xuất hiện, còn có một loại bảo vật, loại bảo vật này chỉ là nghe đồn, chưa từng xuất hiện. Trừ cái đó ra, chính là Hỗn Độn Chí Bảo. Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện cùng lúc với Hỗn Độn, sau đó diễn hóa ra. Sau Hỗn Độn Chí Bảo, chính là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Loại bảo vật này xuất hiện sau Hỗn Độn, ở trong Hỗn Độn hấp thu tinh hoa Hỗn Độn mà ngưng luyện thành. Ví dụ như Hỗn Độn Đạo, cũng chính là Tần Thiên Cổ Đạo của Tần Kình Thiên.

Sau Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, mới là bảo vật Khai Thiên, bảo vật Khai Thiên là khi Hỗn Độn ngưng luyện ra vũ trụ Hạo Hãn, đồng thời xuất hiện bảo vật ở trong đó. Bảo vật Khai Thiên cũng được gọi là bảo vật Tạo Hóa, bảo vật Tạo Hóa có vài cái, có vài vũ trụ chỉ có một cái, có vài vũ trụ thì có ba đến năm cái, nhưng trong cùng một phương vũ trụ, nhiều nhất sẽ không quá chín cái. Như Thất Giới Thạch dưới chân chúng ta, chính là bảo vật Khai Thiên.

Thế nhưng không phải bảo vật Khai Thiên thì đều sẽ yếu hơn Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, có bảo vật Khai Thiên rất nghịch thiên, thậm chí còn mạnh hơn Hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Ví dụ như Vũ Trụ Ma, ví dụ như Đại Diễn đỉnh, đây đều là bảo vật Khai Thiên cao cấp nhất. Nhưng cũng có nhiều bảo vật Khai Thiên rất gân gà, tên tuổi thì dọa người, nhưng thật ra không có bao nhiêu tác dụng.”

“Đại Diễn Đỉnh không phải là bảo vật xuất hiện cùng Đại Diễn giới sao? Chẳng lẽ Đại Diễn giới không phải địa bàn của Đại Diễn Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Lời bóng gió trong này u Bình nghe ra được, đó chính là nếu như Đại Diễn giới là địa bàn của Đại Diễn Thánh Nhân, vậy thì cái Đại Diễn giới kia có phải là thế giới của Đại Diễn Thánh Nhân hay không? Nếu như là thế giới của Đại Diễn Thánh Nhân, vậy thì làm sao ngưng luyện ra loại bảo vật Khai Thiên như Đại Diễn Đỉnh.

u Bình giải thích, “Đại Diễn giới quả thật có một cường giả, cường giả này cũng được gọi là Đại Diễn Thánh Nhân. Nhưng mà không phải Đại Diễn Thánh Nhân có trước rồi mới có Đại Diễn giới, mà là có Đại Diễn giới trước mới có Đại Diễn Thánh Nhân. Đại Diễn Thánh Nhân tiến vào trong Đại Diễn giới, lấy được Đại Diễn Đỉnh và Đại Diễn Đạo Quyển, lúc này mới trở thành Đại Diễn Thánh Nhân. Nhưng người đầu tiên phát hiện ra Đại Diễn giới không phải Đại Diễn Thánh Nhân, mà là một lão tổ của Mông Mỗ Đại Diễn, lão tổ này mặc dù không phải lão tổ khai mở Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà có quan hệ rất mật thiết với lão tổ khai phái. Cũng chính vì vậy, mới có cái tên Mông Mỗ Đại Diễn này.

Hơn nữa Đại Diễn giới không phải chỉ là một vũ trụ trung đẳng, nói chính xác là vùng vũ trụ trung đẳng đỉnh cấp. Nếu như không phải bây giờ Mông Mỗ Đại Diễn không có cường giả đỉnh cấp, đã sớm ra tay với Đại Diễn giới rồi. Sở dĩ Hạo Uyên vũ trụ có một cái đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, phần lớn nguyên nhân là vì Đại Diễn giới. Cho nên, sớm muộn gì Mông Mỗ Đại Diễn cũng sẽ ra tay với Đại Diễn giới.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, thế này mới đúng.

Chương 2264 - Hỗn Độn Đạo. (2)

u Bình tiếp tục nói, “Lúc trước Tần Kình Thiên và một đám cường giả bị nhốt trong một cái phong ấn, Hỗn Độn Đạo ở trước mặt mọi người, lúc mọi người chuẩn bị đứng dậy, Tần Kình Thiên lại chủ động đứng dậy trước. Hắn nói, có lẽ đây là âm mưu của người nào đó, để mọi người chém giết lẫn nhau, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi. Sau khi nghe thấy vậy, vài tên Tạo Hóa Thánh Nhân định ra tay quả nhiên dừng hành động của mình lại. Bọn hắn không phải là tin tưởng lời Tần Kình Thiên nói, mà là đang nghĩ, nếu muốn ra tay, sao không ra tay muộn một chút, chờ mọi người chém giết mệt cả rồi, bọn hắn lại ra tay.

Tần Kình Thiên khuyên nhủ tất cả mọi người, sau đó lại nói tiếp, nếu nơi này chỉ có một đầu Hỗn Độn Đạo, vậy thì nhiều người khó chia, khó tránh khỏi va va chạm chạm. Còn không bằng mọi người cùng nhau luận đạo trên Hỗn Độn Đạo, ai đạo hạnh cao nhất, vậy Hỗn Độn Đạo sẽ là của người đó. Hắn tu vi thấp nhất, tình nguyện làm trâu làm ngựa cho các vị tiền bối, chủ động đảm nhiệm vị trí trọng tài.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nghe thấy vậy, đều thầm nghĩ gia hỏa này thật là khí phách. Đảm nhiệm làm trọng tài cho một đám người mạnh hơn mình đấu pháp, đây chính là chuyện buộc đầu vào thắt lưng. Sơ ý một chút, người khác có thể tùy tiện chặt đầu Tần Kình Thiên.

u Bình nói đến đây cũng không nhịn được thở dài, “Hành động này của Tần Kình Thiên đã nắm được lòng người, hắn nói tu vi của hắn thấp nhất, không có tư cách chạm đến Hỗn Độn Đạo. Chỉ có người không có tư cách chạm đến Hỗn Độn Đạo mới đứng ra làm trọng tài cho mọi người. Đám người quả nhiên đều đồng ý, nhưng mà không cho phép giao đấu trên Hỗn Độn Đạo.”

TRong lòng Mạc Vô Kỵ thầm than, đổi thành hắn, hắn cũng sẽ tin vào lời này. Một đám người trẻ tuổi cường tráng tranh đoạt một miếng vàng, một đứa nhỏ nói rằng hắn có thể làm trọng tài, dù sao thì hắn cũng không cần chia vàng, đổi thành ai cũng sẽ không nghi ngờ di. Dù sao thì ngươi dám nhòm ngó đến miếng vàng này, người ta có thể đập chết ngươi bất cứ lúc nào. Hơn nữa Tần Kình Thiên còn không nói sẽ trông giữ Hỗn Độn Đạo thay mọi người.

“KHông có người nào nghĩ đến, tên Tần Kình Thiên kia là một cường giả trận văn Không Gian đỉnh cấp. TRận văn Không Gian của hắn, thậm chí ngay cả Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không thể nào phát hiện ra được. Không chỉ như vậy, hắn còn có quan hệ với chủ nhân Bách Linh vũ trụ Thiên Độc Thánh Nhân, thậm chí còn nắm trong tay đạo tắc Thiên Độc…”

u Bình nói đến đây, Mạc Vô Kỵ đã hiểu ra, khó trách trước đó hắn không phát hiện ra được trận văn giám sát mà Tần Kình Thiên bố trí ra, trận văn hư không của gia hỏa này đã mạnh đến một cấp độ khác.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Ta hiểu rồi, có phải gia hỏa này vừa làm trọng tài cho mọi người đấu pháp, vừa luyện hóa Hỗn Độn Đạo?”

u Bình gật đầu, “Tần Kinh Thiên làm trọng tài cực kỳ chuẩn xác, hoàn toàn không có chút thiên vị hay nói bừa. Trừ cái đó ra, hắn còn rất biết nói chuyện, cho dù là người thua, hắn cũng sẽ an ủi một chút, sau đó nói, sau khi lấy Hỗn Độn Đạo đi, có lẽ sẽ còn có những thứ khác. Dù sao thì loại bảo vật như Hỗn Độn Đạo này xuất hiện cùng với những bảo vật khác cũng là bình thường. Cho nên có sự cân bằng của hắn, đông đảo tu sĩ bị thua mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng nhất thời cũng an ổn.

Lúc này, Tần Kình Thiên bắt đầu dựa vào trận văn hư không luyện hóa Tần Thiên Cổ Đạo. Không chỉ như vậy, hắn còn im lặng thông qua trận văn hư không mà bố trí đạo tắc Thiên Độc. Trước đó hắn từng nói, mọi người giao đấu trên Hỗn Độn Đạo, bây giờ hoàn toàn không có ai nghĩ đến hắn sẽ luyện hóa Hỗn Độn Đạo. Dù sao một khi giao đấu trên Hỗn Độn Đạo, một chút dao động đạo tắc trên Hỗn Độn Đạo, người đấu pháp đều sẽ cảm nhận được”

“Gia hỏa này nhất định lý giải Hỗn Độn Đạo vô cùng thấu triệt, nếu không thì sẽ không thể làm được như vậy.” Mạc Vô Kỵ đột nhiên nói

u Bình nói, “Có phải hiểu rõ Hỗn Độn Đạo hay không thì ta không biết, nhưng hắn thật sự đã luyện hóa được Hỗn Độn Đạo. Hơn nữa vào lúc hắn luyện hóa Hỗn Độn Đạo, hắn đã lập tức xông lên Hỗn Độn Đạo đầu tiên, đồng thời hoàn toàn kích phát đạo tắc Thiên Độc. Lúc này, đám người muốn đối phó với hắn thì đã chậm. Đạo tắc Thiên Độc mà Tần Kình Thiên bố trí ra, còn mạnh hơn gấp vạn lần đạo tắc Thiên Độc ở Bách Linh vũ trụ. Cái đạo tắc Thiên Độc này đột ngột phủ xuống, hầu như tất cả mọi người đều trúng chiêu.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy nếu như đổi thành hắn, hắn cũng sẽ trúng chiêu. Ở nơi đó, đạo tắc đại đạo tự thân nhất định sẽ luôn luôn mở rộng, đồng thời từng giây từng phút đề phòng bị người khác đánh lén. Một khi có đạo tắc Thiên Độc phủ xuống, không trúng chiêu mới là chuyện lạ.

“Sau khi tất cả mọi người đều trúng chiêu, Tần Kình Thiên dựa vào Hỗn Độn Đạo, nhốt tất cả mọi người vào trong Hỗn Độn Đạo, sau đó những người kia không còn xuất hiện nữa. Còn tàn hồn kia, bởi vì hắn đến đại điện kia sớm hơn tất cả mọi người, hơn nữa vẫn luôn ẩn nấp trong một góc phong ấn của Hỗn Độn Đạo, Tần Kình Thiên mới không phát hiện ra.”

Nghe u Bình nói xong, trong lòng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn cảm thấy sợ hãi. Bọn hắn đã từng đi trên Tần Thiên Cổ Đạo, nếu như cuối cùng không phải dùng truyền tống trận kia, bọn hắn muốn rời khỏi đó cũng rất khó, chỉ sợ chỉ có thể dùng Thất Giới Thạch, tùy tiện đi loạn. Còn chuyện Thất Giới Thạch có thể thoát ra khỏi Tần Thiên Cổ Đạo hay không, bọn hắn cũng không biết rõ.

Đây là trong tình huống không có Tần Kình Thiên khống chế, nếu như có Tần Kình Thiên tự mình khống chế Hỗn Độn Đạo, nhốt tất cả mọi người lại, những người này còn bị trúng đạo tắc Thiên Độc, có thể ra ngoài mới là chuyện lạ. Nếu bây giờ bọn hắn tiến vào trong Hỗn Độn Đạo, có thể ra ngoài được sao?

Chương 2265 - Lại đến Đại Diễn giới.

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn không ngờ Tần Kình Thiên đã chứng qua đạo tắc Thiên Độc, hơn nữa còn cường đại như vậy. Nhưng mà đạo tắc Thiên Độc ở Bách Linh vũ trụ mà u Bình nói, chỉ là ở những nơi bình thường mà thôi. Đạo tắc Thiên Độc bên dưới lớp tuyết ở Tinh Thiên Chi Ngoại kia, mới thật sự là đạo tắc Thiên Độc của Bách Linh vũ trụ, cái đạo tắc Thiên Độc của Tần Kình Thiên không thể nào so sánh được.

Mặc dù hắn và Mạc Vô Kỵ không chứng đạo tắc Thiên Độc, nhưng cũng đã nắm trong tay cách luyện hóa đạo tắc Thiên Độc, hơn nữa hai người vẫn luôn ở Tinh Thiên Chi Ngoại tu luyện sinh tồn. Cho dù Tần Kình Thiên đột nhiên thi triển đạo tắc Thiên Độc, hắn ta cũng không thể nào tính toán được hai người bọn họ.

“Vô Kỵ, ngươi nói nếu như chúng ta đột nhiên đến Tần Thiên Cổ Đạo, tên Tần Kình Thiên kia sẽ làm gì?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, lúc trước hắn đoán sẽ dùng đạo tắc Thiên Độc, nhưng hắn đã loại bỏ khả năng này đi.

Nếu như Tần Kình Thiên đã đoán được bọn hắn đang ở Bách Linh vũ trụ có đạo tắc Thiên Độc, vậy thì sẽ không dùng đạo tắc Thiên Độc mà đánh lén bọn hắn.

Mạc Vô Kỵ nói, “Ta đoán là sẽ lập tức phong tỏa Tần Thiên Cổ Đạo, khiến Thất Giới Thạch của chúng ta không thể nào xông ra khỏi Tần Thiên Cổ Đạo. Có Tần Kình Thiên khống chế Tần Thiên Cổ Đạo, có thể ngăn cản Thất Giới Thạch của chúng ta hay không thì khó mà nói được.”

“Nếu như ta là Tần Kình Thiên, ta sẽ ở Tần Thiên Cổ Đạo phục kích, thế thì phải chờ bao lâu?” Lam Tiểu Bố tự lẩm bẩm, sau đó cảm thấy 100 năm đã là cực hạn của hắn, sau khi vượt quá trăm năm, ngươi thích tới hay không, không tới thì ta sẽ chủ động đi tìm ngươi.

“Sẽ không quá trăm năm, nếu chờ đến trăm năm mà người ta đánh lén vẫn không đến, ta sẽ chủ động tìm đến cửa.” Mạc Vô Kỵ không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố gật gật đầu, “Vậy thì đúng rồi, xem ra chỉ cần chúng ta không đến Tần Thiên Cổ Đạo, tên Tần Kình Thiên này ít nhất sẽ chờ trăm năm. Trong thời gian trăm năm này, chúng ta có thể xông phá vào bước thứ tư hay không? CHo dù không thể nào bước lên được bước thứ tư, vậy cũng có thể đến gần với bước thứ tư nhỉ?”

“Khi ta sưu hồn Tần Nguyên Sát, biết được một chỗ, tên là Đạo Nguyên sơn. Nghe nói Lâu Ô Trần đã từng đến Đạo Nguyên sơn, hơn nữa còn có phương vị đạo tắc của Đạo Nguyên sơn.” Mạc Vô Kỵ nói xong thì nhìn u Bình, Lâu Ô Trần ở Đạo Nguyên sơn chứng bước đại đạo thứ tư, chắc hẳn u Bình có biết đến.

Quả nhiên u Bình nói, “Ta biết Đạo Nguyên sơn, nghe nói Lâu Ô Trần từng chứng đạo ở Đạo Nguyên sơn. Nếu như đi nơi này chứng bước đại đạo thứ tư, quả thật là lựa chọn tốt nhất, chỉ là tin tức này ngươi lấy được từ chỗ Tần Nguyên Sát sao?”

Mạc Vô Kỵ âm thầm gật đầu, tâm cơ Tần Kình Thiên quá sâu, ai biết hắn ta có phải đang cố ý tiết lộ tin tức này hay không.

“Ta cũng không có phương vị đạo tắc của Đạo Nguyên sơn.” Lam Tiểu Bố nhún vai, mặc dù hắn đã ném Lâu Ô Trần vào trong Lục Đạo Luân Hồi, nhưng mà Lâu Ô Trần là đại năng bước đại đạo thứ tư, muốn lấy được đồ trong thế giới của hắn ta đi, với thực lực bây giờ của hắn vẫn còn chưa làm được.

“Có phương vị đạo tắc thì chúng ta cũng không thể đến Đạo Nguyên sơn được.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Dúng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Đã như vậy, chúng ta chỉ còn một chỗ có thể đi.” Lam Tiểu Bố nói ra.

“Đại Diễn giới?” Mạc Vô Kỵ lập tức nói.

Lam Tiểu Bố cũng cười cười, “Chính là Đại Diễn giới, chúng ta đến Đại Diễn giới chứng bước đại đạo thứ tư.”

“Thế nhưng ở Đại Diễn giới có kết giới vũ trụ, không đến thời điểm thì tuyệt đối không mở ra.” u Bình lập tức nói.

“Cái này không làm khó được chúng ta, đi thôi, để con rùa Tần Kình Thiên kia từ từ chờ đi, sau khi chúng ta từ Đại Diễn giới trở về, lại trừng trị hắn.” Lam Tiểu Bố nói xong, trực tiếp khống chế Thất Giới

Thạch phóng đến Đại Diễn giới.

Đại Diễn giới cũng có chủ, nhưng mà so với Tần Thiên Cổ Đạo nhất định tốt hơn nhiều. Bởi vì Đại Diễn giới không phải thế giới do Đại Diễn Thánh Nhân ngưng luyện ra, đã như vậy, cái Đại Diễn giới kia chính là thứ từ thời khai thiên tích địa.

Đại Diễn Thánh Nhân có thể ở Đại Diễn giới, bọn hắn cũng có thể đến Đại Diễn giới. Hơn nữa nếu có bất cứ tình huống gì không ổn, bọn hắn có thể rút đi bất cứ lúc nào.

Lúc trước không dám ở lại Đại Diễn giới, là bởi vì lúc đó thực lực của bọn hắn thấp, mới là Diễn Giới cảnh, bây giờ thực lực hai người đều đã tấn cấp đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Nếu như đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cũng không dám đối mặt với Đại Diễn Thánh Nhân, bọn hắn làm sao có thể đối mặt với Mông Mỗ Đại Diễn?

Dù sao thì thực lực của Đại Diễn Thánh Nhân cho dù mạnh, cũng chỉ là nửa đường xuất gia, sau khi tiến vào Đại Diễn giới, mới bắt đầu sửa đối đạo pháp tu luyện, bước vào bước thứ tư.

“Lão u, nếu như ngươi không dám đi, vậy thì có thể ở bên ngoài chờ, nếu như chúng ta còn sống đi ra, ngươi lại đi theo lăn lộn cùng chúng ta. Chúng ta mà không ra được, vậy thì ngươi cứ chạy đi.” Nhìn thấy u Bình có chút hốt hoảng, Mạc Vô Kỵ cười nói.

Chương 2266 - Lại đến Đại Diễn giới. (2)

u Bình đột nhiên tỉnh ngộ lại, lập tức kiên định nói, “Nếu như ta đã lựa chọn xông xáo cùng hai vị, đương nhiên phải cùng hai vị tiến lùi, nếu như chỉ hưởng thụ thành quả, không dám đối mặt với bất cứ nguy hiểm gì, ta nghĩ hai vị cũng sẽ không xem u Bình ta là bằng hữu.”

“ĐƯợc, lão u, lời này ngươi nói đúng lắm.” Lam Tiểu Bố khen một câu. Nếu như u Bình thật sự không dám cùng bọn hắn tiến vào Đại Diễn giới, vậy sau khi bọn hắn ra ngoài, chỉ hỏi thăm u Bình một vài chuyện mà bọn hắn không biết, nhất là chuyện có vũ trụ cao cấp tồn tại hay không. Sau khi hỏi xong, tương lai đường ai nấy đi. Bây giờ u Bình không chút do dự cùng bọn hắn tiến vào Đại Diễn giới, nói rõ trước đó lời thề mà gia hỏa này lập ra thật sự có thể làm được.

Đi Đại Diễn giới cũng không phải là trò đàu, Đại Diễn Thánh Nhân ở Đại Diễn giới, thấp nhất cũng là cường giả bước thứ tư. Hơn nữa trừ Đại Diễn Thánh Nhân ra, trong đó rất có thể còn có Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán. Nếu như hai người này liên thủ, ba người bọn hắn thật sự quá sức. Ưu thế duy nhất của bọn hắn, chính là có Thất Giới Thạch, một khi không thích hợp, có thể rút đi.

…

Thất Giới Thạch đứng ở bên ngoài Đại Diễn giới, Lam Tiểu Bố không lập tức đi vào mà nói, “Vô Kỵ, ngươi đoán thử một chút, Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân có liên thủ với nhau hay không?”

Mạc Vô Kỵ trầm ngâm một lát rồi nói, “Ta đoán bọn hắn cũng không thể nói là liên thủ được, chỉ cần Đại Diễn Thánh Nhân kia phát hiện ra kết giới vũ trụ ở nơi này đã bị chúng ta thay đổi, chính hắn cũng không thể đi được, vậy thì hắn có thể sẽ nhờ Thiên Độc Thánh Nhân giúp hắn. Cho nên hai người này có một quan hệ chủ thứ, Đại Diễn Thánh Nhân làm chủ, Thiên Độc Thánh Nhân làm phụ.”

“Các ngươi sửa lại kết giới vũ trụ?” u Bình há hốc mồm, chấn động nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nếu như không phải hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sẽ không nói dối, hắn ta đã hoài nghi mình nghe lầm rồi.

“Không sai, chúng ta thật sự đã sửa lại kết giới vũ trụ ở nơi này. Nếu như hai người kia liên thủ, ta tn rằng bọn hắn chắc đang tìm kiếm cách phá giải kết giới vũ trụ. Chúng ta có hai cách có thể đi vào, trực tiếp đi vào từ kết giới vũ trụ, hoặc là thông qua Thất Giới Thạch vào trong.” Lam Tiểu Bố nói.

Lòng tin của u Bình đột nhiên tăng lên, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ này còn có thể sửa được kết giới vũ trụ, vậy thì có chuyện gì bọn hắn cũng có thể chạy thoát.

“Ta cảm thấy chúng ta không nên dùng Thất Giới Thạch vào trong…” Mạc Vô Kỵ vừa nói vừa suy nghĩ, dường như có một đáp án nào đó đang sắp lóe lên trong tư duy của hắn, còn thiếu một chút nữa là có thể lộ rõ.

Lam Tiểu Bố lại đột nhiên nói, “Vô Kỵ, ngươi nghĩ Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân kia là cường giả, mắc dù chúng ta có thể sửa lại kết giới vũ trụ, nhưng trong mấy trăm năm qua, bọn hắn vẫn có thể nghiên cứu ra một chút gì đó chứ? Có lẽ, lúc này bọn hắn đã tiến vào trong kết giới, cố gắng phá giải đạo tắc kết giới tiếp theo…”

“Đúng, chính là như vậy.” Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Tiểu Bố, ta đoán hai người này chắc hẳn có chút vốn liếng, nói không chừng đã thật sự tiến vào trong kết giới vũ trụ này rồi. Cái kết giới vũ trụ này mặc dù là do chúng ta bố trí, chỉ là chúng ta dựa vào quá nhiều thủ đoạn bên ngoài, ngươi nhìn kỹ lại kết giới này một chút xem, xem chúng ta có đoán đúng hay không. Nếu như đúng, vậy chúng ta cứ từ kết giới đi vào, khóa hai người này ở trong kết giới.”

Lam Tiểu Bố biết Mạc Vô Kỵ đang bảo hắn dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng mô hình, mà trên thực tế hắn đang tạo dựng ra.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, “Đã nhìn ra rồi, chúng ta đoán sai, hai tên kia là đồ đần, vậy mà không phải đang ở trong kết giới. Vậy thì chúng ta cứ quang minh chính đại từ kết giới vào trong đi.”

“Được.” Mạc Vô Kỵ lên tiếng, Lam Tiểu Bố cất Thất Giới Thạch đi, sau đó nói với u Bình. “u đạo hữu, nghe lời của ta, sau đó dựa theo cách thức di chuyển của chúng ta mà tiến vào kết giới, nghe tin tức phương vị đạo tắc truyền tống của ta.”

u Bình lập tức ôm quyền, “Hai vị yên tâm, u Bình ta mặc dù chứng bước đại đạo thứ tư thất bại, nhưng cũng sẽ không kéo chân sau hai vị.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều tin tưởng lời u Bình nói, u Bình là ai, kinh nghiệm của gia hỏa này tuyệt đối là phong phú đến cực hạn, nếu không thì sao có thể chạy thoát khỏi sự phong tỏa của bọn hắn? Ngay cả Lâu Ô Trần cũng không thể chạy thoát khỏi tay bọn hắn, gia hỏa này lại có thể chạy trốn được.

Lam Tiểu Bố đi đầu tiên, u Bình đi giữa, Mạc Vô Kỵ đi sau cùng. Ba người dễ dàng bước vào kết giới, biến mất khỏi vùng hư không này.

Ba người này di chuyển trong kết giới hai ngày, mắt thấy sắp ra khỏi kết giới, u Bình đột nhiên cả kinh nói, “Không hay rồi, ta trúng đạo tắc Thiên Độc, trong không gian kết giới này có đạo tắc Thiên Độc bám vào.”

Có đạo tắc Thiên Độc, đã nói lên Thiên Độc Thánh Nhân đã từng tiến vào kết giới, hơn nữa còn ở trong kết giới bố trí đạo tắc Thiên Độc của mình.

Lam Tiểu Bố nói, “Vô Kỵ, chúng ta quả nhiên không đoán sai, con rùa này thật sự đã tiến vào trong kết giới, đồng thời còn ở trong kết giới để lại đạo tắc Thiên Độc của hắn, ta cũng cảm nhận được đạo tắc Thiên Độc.”

Chương 2267 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi.

“Ta dạy cho ngươi một cách, nhớ kỹ không cần luyện hóa, chỉ cần đẩy những đạo tắc Thiên Độc này ra ngoài là được.” Lam Tiểu Bố nói, sau đó khắc họa một cái ngọc giản ném cho u Bình.

Lúc này u Bình đã tái mặt, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, một khi bị đạo tắc Thiên Độc xâm lấn, sẽ có nghĩa là gì, có nghĩa là đạo cơ của hắn ta sẽ dần dần bị ăn mòn, đại đạo dừng lại ở đây, tiếp theo sẽ là tuổi thọ dần dần bị ăn mòn.

Nói thật lòng, ngay khi bị đạo tắc Thiên Độc ăn mòn, hắn ta đã có chút hối hận. Hắn ta biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ gan to bằng trời, có thể chọc đến Thiên Độc Thánh Nhân cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố lại nói có thể đẩy đạo tắc Thiên Độc ra ngoài, hơn nữa nghe giọng điệu của Lam Tiểu Bố, cái đạo tắc Thiên Độc này dường như có thể luyện hóa, chỉ là hắn ta không cần luyện hóa mà thôi.

u Bình nhanh chóng cầm lấy ngọc giản, không kịp cảm tạ, thần niệm đã thấm vào, sau đó hắn ta suýt chút nữa bật khóc. Đây là lần đầu tiên hắn ta biết, không chứng đạo tắc Thiên Độc, cũng không phải bằng hữu của Thiên Độc Thánh Nhân, lại có cách có thể đẩy đạo tắc Thiên Độc ra ngoài. Hơn nữa theo cách trong ngọc giản này, thậm chí hắn ta có thể luyện hóa đạo tắc Thiên Độc trong người bất cứ lúc

nào.

Chỉ qua mấy chu thiên, đạo tắc Thiên Độc thẩm thấu vào trong người u Bình đã bị u Bình đẩy hết ra ngoài. Hắn ta không luyện hóa, bởi vì hắn ta biết một khi luyện hóa những đạo tắc Thiên Độc này, có lẽ Thiên Độc Thánh Nhân sẽ phát hiện ra ngay.

Lại qua hai canh giờ sau, cấm chế kết giới xung quanh ba người đột nhiên tiêu tán không còn, một vùng xanh tươi mênh mông, dùng thần niệm hay mắt thường cũng không thể chạm đến biên giới hiện ra.

“Vậy mà thật sự vào trong rồi.” u Bình không nhịn được sợ hãi thán phục.

Mạc Vô Kỵ nhìn giới vực xanh tươi ở xa xa cười nói, “Ít nhất thì bây giờ, Đại Diễn Thánh Nhân kia còn chưa biết chúng ta đã đến nơi này, chỉ là đợi lát nữa khi chúng ta tiến vào hộ trận giới vực này, đối phương nhất định sẽ biết.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Hắn sẽ không biết, đợi lát nữa ta dùng Thất Giới Thạch xuyên qua hộ trận.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng, trừ khi gia hỏa này đã luyện hóa Đại Diễn giới, nhưng ta đoán hắn sẽ không làm như vậy, hơn nữa hắn cũng không làm được.”

Mạc Vô Kỵ đoán Đại Diễn Thánh Nhân sẽ không làm như vậy, là bởi vì Đại Diễn giới không phải là vũ trụ bình thường, mà là một vũ trụ trung đẳng có cấp bậc không thấp. Hắn ta muốn luyện hóa Đại Diễn giới, không hề dễ dàng. Nếu như dễ dàng có thể luyện hóa một giới như vậy, tên Đại Diễn Thánh Nhân đó cũng sẽ không trốn ở đây không ra ngoài.

Thứ hai là Đại Diễn Thánh Nhân đắc đạo ở Đại Diễn giới, muốn luyện hóa cái vũ trụ này, càng không hề dễ dàng, hoặc có thể nói là hoàn toàn không làm được, trừ khi đạo của hắn ta có thể vượt xa Đại Diễn giới.

ĐƯơng nhiên, điểm quan trọng nhất là, luyện hóa Đại Diễn giới, chắc hẳn còn phải cần đến Đại Diễn ĐỈnh, nhưng bây giờ Đại Diễn Thánh Nhân ngay cả Đại Diễn ĐỈnh còn không có, làm sao mà luyện hóa?

Thất Giới Thạch xuyên qua hộ trận phòng ngự của Đại Diễn giới, đáp xuống mặt đất Đại Diễn giới.

Lần đầu tiên khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến đây, vẫn luôn ở trên Thất Giới Thạch mà không bước xuống. Lần thứ hai đến đây, chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm là cất Thất Giới Thạch đi.

“Chúng ta đến hẻm núi kia.” Lam Tiểu Bố vừa cất Thất Giới Thạch đã nói.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “ĐƯơng nhiên là phải đến đó, nơi đó còn có nửa cái đạo mạch cực phẩm.”

Lần trước hắn và Lam Tiểu Bố suýt chút nữa bị Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân xử lý trong cái hẻm núi kia, nếu như không phải hai người liên thủ, đồng thời dựa vào một chút sách lược, lại có thêm Thất Giới Thạch, bọn hắn chỉ sợ vĩnh viễn đã ngủ say trong hẻm núi này.

Đối với hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mà nói, nếu như đã té ngã ở chỗ này, lại không ở chỗ này đứng lên, trong lòng sẽ có khúc mắc.

u Bình đo dự một chút rồi đột nhiên nói, “Mạc huynh, Lam huynh, ta có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói đi, chuyện gì?” Mạc Vô Kỵ thuận miệng nói, hắn cảm thấy u Bình còn tính là không tệ, nếu như yêu cầu hợp lý, giúp một chút cũng không sao.

u Bình hít vào một hơi, lúc này mới chậm rãi nói, “Vửa rồi ta nghe thấy Mạc huynh nói ở đó có nửa đầu đạo mạch cực phẩm, ta hy vọng sau khi hai vị lấy được đạo mạch cực phẩm này rồi, có thể cho ta tu luyện trên cái đạo mạch cực phẩm này nửa năm. Ta chứng bước đại đạo thứ tư thất bại, đạo cơ đại đạo bị hao tổn, hầu như đã vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới này. Nhưng mà ta nghe nói đạo tắc đại đạo trong đạo mạch cực phẩm, có thể chữa trị đạo cơ bị hỏng sau khi chứng bước đại đạo thứ tư thất bại.”

Nghe thấy chỉ là chút yêu cầu này, Mạc Vô Kỵ xua tay nói, “Cái này đương nhiên là được, nếu như chúng ta lấy được nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, cũng sẽ bế quan tu luyện ở chỗ này, ngươi ở bên cạnh tu luyện đương nhiên là không có vấn đề gì.”

Chương 2268 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi. (2)

Hắn và Lam Tiểu Bố đến đây, cũng chính là vì tìm kiếm bước đại đạo thứ tư, đạo mạch cực phẩm đương nhiên sẽ không bỏ qua. Có đạo mạch cực phẩm, chứng bước đại đạo thứ tư, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Loại vật như đạo mạch cực phẩm, là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, dựa theo lý mà nói, vũ trụ trung đẳng sẽ không có đạo mạch cực phẩm, Đại Diễn giới có nửa đầu Đạo mạch cực phẩm, đã vượt khỏi cấp độ vũ trụ trung đẳng.

Theo lý luận mà nói, trong một cấp vũ trụ chỉ có một đầu đạo mạch cực phẩm, nếu như là giới vực đỉnh cấp, có thể có hai đầu, một âm một dương. Nhưng ở nơi này, mặc dù không xác định chính xác, nhưng mà chắc hẳn đã vượt ra khỏi giới vực vũ trụ trung đẳng.

Đừng thấy u Bình là chấp pháp áo lam của đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ, nhưng muốn dùng đạo mạch cực phẩm để tu luyện, đó là nằm mơ. Đừng nói là dùng đạo mạch cực phẩm tu luyện, cho dù nhìn thấy đạo mạch cực phẩm cũng đừng nghĩ đến.

Loại đạo mạch này mà xuất hiện, vậy thì cũng sẽ bị người mạnh nhất lấy đi dùng, tuyệt đối không để lại cho người khác.

…

Ba người Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ và u Bình không dùng Thất Giới Thạch, mà chỉ ẩn thân từ từ tiến đến bên ngoài hẻm núi kia.

Trăm vạn dặm trong Đại Diễn giới không có tu sĩ tồn tại, mặc dù có linh thú, nhưng đều là những loại có tính tình tương đối ôn hòa. Chắc hẳn yêu thú hung hãn đã sớm bị xử lý.

“Nguyên khí thiên địa nơi này thật sự cao hơn Mạc Lam vũ trụ của chúng ta.” Cảm nhận được nguyên khí thiên địa nồng đậm và quy tắc đại đạo rõ ràng không gì sánh được. Lam Tiểu Bố không nhịn được nói.

“Nhưng ta cảm thấy Đại Diễn giới này hình như không phải là một vũ trụ hoàn chỉnh, chắc hẳn là từ một phương vũ trụ nào đó phân chia ra, sau đó bị kết giới vũ trụ bao bọc lấy giữ lại ở nơi này.” Mạc Vô Kỵ nói ra, lần trước khi hắn đến đây, vẫn luôn ở trên Thất Giới Thạch, cảm nhận không được rõ lắm. Lần này mới sâu sắc cảm nhận được, Đại Diễn giới này không hoàn chỉnh.

“Không có gì, giới vực không hoàn chỉnh, nhưng đạo tắc thiên địa hoàn chỉnh, không ảnh hưởng chúng ta chứng đạo.” Lam Tiểu Bố cười he he, hắn và Mạc Vô Kỵ đến đây, chính là vì bước đại đạo thứ tư. Nếu không, đối phó với loại người như Tần Kình Thiên, bọn hắn không hề nắm chắc một chút nào.

Mạc Vô Kỵ lại cau mày, “Tiểu Bố, ngươi có cảm nhận được không, lực lượng đạo mạch cực phẩm đã bị ẩn đi… Không đúng, không phải là bị ẩn đi, mà là đang nhanh chóng tiêu hao, chẳng lẽ gia hỏa Đại Diễn Thánh Nhân này muốn chứng bước đại đạo thứ năm?”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, vẻ mặt Lam Tiểu Bố cũng trở nên nghiêm túc lại, nếu như Đại Diễn Thánh Nhân là bước thứ tư, bọn hắn còn có cơ hội đối phó một chút, nếu như Đại Diễn Thánh Nhân là bước thứ năm, vậy bọn hắn chỉ có thể chạy trốn.

“Vô Kỵ, chúng ta vào xem, đến mà không nhìn một chút, ta sẽ không cam tâm. Bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm được Đại Diễn Thánh Nhân và Thiên Độc Thánh Nhân, cộng thêm nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm đang nhanh chóng tiêu hao, có lẽ chúng ta có thể nhân lúc gia hỏa này đang bế quan mà đột nhiên đánh lén.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn đi đầu tiên, Lam Tiểu Bố theo sau, u Bình đi ở sau cùng. Tu vi của hắn ta mặc dù mạnh nhất, nhưng trong ba người này, trừ kiến thức hắn ta nhiều hơn một chút, thực lực có thể tính là yếu nhất.

Sau khi tiến vào hẻm núi, Lam Tiểu Bố không nhìn thấy những tu sĩ bị giam cầm trước đó nữa, có lẽ ngay cả xương vụn cũng đã biến mất.

“Nơi này hóa ra chính là nơi mà Thiên Độc Thánh Nhân bế quan chữa thương, không ngờ gia hỏa này cũng bị Đại Diễn Thánh Nhân đánh lén. KHoan đã, có một cái cấm chế hư không đỉnh cấp…” Mạc Vô Kỵ truyền âm nói, đột nhiên dừng lại, lúc này ba người đã tiến vào trong hẻm núi.

“Ta nhìn thế nào cũng cảm thấy cái này giống kết giới, mặc dù kém hơn thứ mà chúng ta bố trí ra, nhưng ta khẳng định Trận Đạo của Đại Diễn Thánh Nhân đã sắp bước vào cấp độ kết giới rồi. Bây giờ thì khó khăn rồi…”

Lam Tiểu Bố không nói gì, bây giờ hắn có thể khẳng định, xuyên qua cái kết giới này, nhất định có thể nhìn thấy Đại Diễn Thánh Nhân. Nhưng mà phải làm sao để xuyên qua cái kết giới này mà không bị Đại Diễn Thánh Nhân phát hiện, đó mới là quan trong nhất.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng không ngờ được, bởi vì bọn hắn sửa đổi kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới, kết quả lại thúc đẩy Đại Diễn Thánh Nhân nghiên cứu kết giới, đồng thời còn có chút thành tựu, còn tạo dựng ra được một cái kết giới phòng ngự.

Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cái kết giới trước mắt này, chỉ ngắn ngủi mười mấy giây sau, mô hình kết cấu của cái kết giới này đã xuất hiện.

Lam Tiểu Bố lập tức khắc họa cái mô hình kết cấu này đưa cho Mạc Vô Kỵ, thần niệm Mạc Vô Kỵ quét qua rồi nói, “Gia hỏa này tự cho là thông minh, kết giới này trăm ngàn chỗ hở, còn không bằng bố trí một cái trận pháp phát động và Phòng Ngự Trận. Bây giờ chúng ta có thể nhẹ nhàng xuyên qua kết giới này mà không bị gia hỏa này pháy hiện ra.”

“Cũng không phải tự cho là thông minh, mà là hắn không biết chúng ta có Vũ Trụ Duy Mô. Nếu không, cho dù kết giới trăm ngàn chỗ hở, chúng ta muốn xuyên qua cũng sẽ bị hắn phát hiện.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Có mô hình kết cấu của kết giới này, Mạc Vô Kỵ dẫn đầu, ba người hầu như chẳng tốn chút sức nào đã có thể xuyên qua kết giới. Khi bọn hắn ra khỏi kết giới, nhìn thấy trước mắt là một cái Đạo Tinh Cầu to lớn không gì sánh được, đều vô cùng kinh sợ.

Chương 2269 - Xúi giục một người.

Nếu như trên người mình không có Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố suýt chút nữa đã nghĩ rằng trên người Đại Diễn Thánh Nhân có Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời ở chỗ này tạo dựng ra một mô hình kết cấu thực thể.

Trước mắt chính là một cái mô hình kết cấu, dùng đạo tinh để xây dựng lên, thậm chí còn rõ ràng hơn cả mô hình kết cấu mà Lam Tiểu Bố tạo dựng ra lúc trước.

“Không ngờ gia hỏa này lại ở chỗ đây tạo dựng ra kết cấu kết giới vị diện, hơn nữa dường như còn sắp thành công.” Mạc Vô Kỵ cũng chấn động lên tiếng.

Cái Đạo Tinh Cầu to lớn trước mắt này, thật ra chính là một mô hình kết cấu. CHo dù thần niệm của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều không thẩm thấu vào trong, nhưng mà trên đó có đạo văn dày đặc, hai người vừa nhìn đã biết được đây chính là mô hình kết cấu của cái kết giới vũ trụ mà bọn hắn đã thay đổi ở bên ngoài Đại Diễn giới.

Nửa cái đạo mạch này đang ở ngay bên dưới cái mô hình kết cấu đạo tinh này, nguyên khí liên tục cuốn vào trong Đạo Tinh Cầu này.

Mà Thiên Độc Thánh Nhân đang toàn lực khắc họa từng đầu đạo văn, còn về Đại Diễn Thánh Nhân, cho dù hai người không nhìn thấy, nhưng mà có thể khẳng định, Đại Diễn Thánh Nhân đang thôi diễn cái mô hình kết cấu của kết giới vũ trụ này.

“Tiểu Bố, Đại Diễn Thánh Nhân liên thủ với Thiên Độc Thánh Nhân, đang điên cuồng tạo dựng ra mô hình đạo tinh của kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới, giờ phút này tuyệt đối không có tinh lực mà mở rộng thần niệm ra bên ngoài. Chúng ta vào đây cũng không hề chạm đến cấm chế kết giới ở bên ngoài, cho nên cho đến bây giờ, chắc hẳn chúng ta không bị phát hiện ra. May là chúng ta đến, nếu không qua một khoảng thời gian nữa, hai tên này nhất định có thể xé mở kết giới vũ trụ mà chúng ta đã thay đổi, tìm đến Mạc Lam vũ trụ.” Mạc Vô Kỵ kiêng kỵ truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, đổi thành hắn và Mạc Vô Kỵ, nếu như không có Vũ Trụ Duy Mô giúp đỡ, toàn tâm toàn ý mà tạo dựng một cái kết giới vũ trụ mà trước đó bọn hắn chưa từng tiếp xúc đến, hơn nữa còn có nhiều đạo tắc phức tạp, bọn hắn cũng sẽ không chú ý đến tính huống ở bên ngoài.

Hơn nữa, ở trong mắt Đại Diễn Thánh Nhân, chắc hẳn không ai có thể tiến vào Đại Diễn giới được? Có lẽ hắn và Mạc Vô Kỵ có thể tiến vào. Nhưng mà theo Đại Diễn Thánh Nhân nghĩ, hắn và Mạc Vô Kỵ sao còn dám quay lại nơi này? Lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ suýt chút nữa đã bị giết chết, đổi thành bất cứ ai, đều sẽ trốn thật xa chứ không dám quay lại tìm chết. Huống chi bên trong kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới thẩm thấu một lượng lớn đạo tắc Thiên Độc của Thiên Độc Thánh Nhân, có loại đạo tắc này, chỉ cần vừa tiến vào sẽ bị trúng chiêu, sau đó bị phát hiện.

“Con rùa này thật lợi hại, nhìn cái Đạo Tinh Cầu này, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, sẽ thành công. Nhất định phải đánh lén hai tên này, nếu không thì trong lòng ta rất khó chịu.” Lam Tiểu Bố thở dài.

Không phải khó chịu, nếu như không xử lý hai tên này, một khi thật sự đánh nhau, hắn và Mạc Vô Kỵ chưa chắc đánh thắng được. Nguyên khí của u Bình còn chưa khôi phục, bây giờ chỉ là một kẻ đi ngang sân khấu mà thôi.

“Tiểu Bố, ta có một cách, ngươi lấy Vũ Trụ Ma ra trước, sau đó ta sẽ tìm cách khắc họa đạo tắc công kích của ta ở bên trong cái Đạo Tinh Cầu kia. Chờ hai người kia tập trung toàn bộ tinh thần vào trong, ta sẽ kích phát đạo tắc công kích bên trong Đạo Tinh Cầu. Lúc này, hai người kia nhất định sẽ bị đạo tắc phản phệ trong Đạo Tinh Cầu mà bị thương. Sau đó ngươi lập tức lấy Vũ Trụ Ma ra đánh lén. u huynh cũng thi triển thần thông mạnh nhất ra, đánh lén hai tên này…” Mạc Vô Kỵ truyền âm cho hai người Lam Tiểu Bố và u Bình.

u Bình cẩn thận nói, “Có nên bố trí một cái đại trận Khốn Sát trước hay không? Giống như cái đại trận Khốn Sát lúc trước các ngươi bố trí bên ngoài Mông Mỗ Đại Diễn ấy?”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã bố trí một cái đại trận Khốn Sát bên ngoài đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, cho đến bây giờ trong lòng u Bình vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nếu không phải hắn ta có chút vốn liếng, lúc đó đã không thể đi được rồi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không có ích gì cả, nếu như ở bên ngoài bố trí xong rồi tiến vào thì còn nghe được. Bây giờ chúng ta đã tiến vào trong rồi, nếu như lại bố trí đại trận, 90% sẽ bị phát hiện ra, như vậy còn không bằng trực tiếp đánh lén.”

“Đúng, bây giờ mà bố trí đại trận Khốn Sát thì tuyệt đối không thể qua mắt được hai tên này. Bây giờ các ngươi chuẩn bí sẵn sàng, ta bắt đầu khắc họa đạo tắc công kích trong Đạo Tinh Cầu.” Mạc Vô Kỵ nói.

u Bình chỉ cảm thấy Mạc Vô Kỵ không có hành động gì cả, thậm chí ngay cả thần niệm cũng không mở rộng ra ngoài, hắn ta cảm thấy rất khó hiểu, Mạc Vô Kỵ khắc họa đạo tắc công kích như thế nào.

Loại thủ đoạn này quả thật quá tuyệt, hắn ta không phải chỉ mới nhìn thấy một hai cường giả bước thứ tư, Lâu Ô Trần xem như là cường giả trong số bước thứ tư, nhưng mà Lâu Ô Trần tuyệt đối không có bản lĩnh này. Huống hồ Mạc Vô Kỵ còn không phải đang khắc họa trận văn trước mặt đối thủ có cùng cấp bậc, mà là trước mặt đối thủ có cấp bậc cao hơn bọn hắn mà khắc họa ra trận văn công kích, còn khắc họa ngay bên trong Đạo Tinh Cầu mà đối phương đang hoàn thiện.

Chương 2270 - Xúi giục một người. (2)

Chẳng những u Bình, ngay chính Lam Tiểu Bố cũng khâm phục vô cùng. Loại thủ đoạn này của Mạc Vô Kỵ thật tuyệt, hắn biết đây là thần niệm Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ, loại thần niệm này là do công pháp đại đạo mang lại, người khác có muốn học cũng không học được.

Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ mở rộng ra ngoài có thể nói là không có chút vết tích nào, nhưng cũng chỉ dùng để quan sát và mở rộng ra mà thôi, muốn ở bên trong Đạo Tinh Cầu bao phủ thần niệm của người khác mà khắc họa đạo tắc, đó là chuyện rất dễ bị lộ ra.

Cho dù Mạc Vô Kỵ cẩn thận đến đâu, qua nửa nén hương sau, Thiên Độc Thánh Nhân đã bắt đầu nhíu mày. Chuyện gì thế này? Đại Diễn không tin mình sao? Rõ ràng đã bàn bạc tốt rồi, cùng nhau liên thủ đánh vỡ kết giới này. Hơn nữa mình bị nhốt ở đây cũng chẳng có chỗ tốt gì, Đại Diễn Thánh Nhân dựa vào gì mà không tin mình?

Không đúng, đây không phải đạo niệm của Đại Diễn Thánh Nhân.

Thiên Độc Thánh Nhân nhanh chóng phản ứng lại, lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh ở sau lưng. Hắn ta và Đại Diễn Thánh Nhân đấu pháp, kết quả bị Đại Diễn Thánh Nhân áp chế, có thể thấy được Đại Diễn Thánh Nhân mạnh đến mức nào. Cũng bởi vì Đại Diễn Thánh Nhân quá mạnh, hắn ta mới cam chịu đi vào khuôn khổ.

Nhưng người này, thế mà ở ngay trước mắt bọn họ mò đến nơi này. Có thể nói, nếu như không phải thần niệm của đối phương thẩm thấu vào trong mô hình kết giới Đạo Tinh Cầu này khắc họa ra đạo tắc Sát Phạt, thậm chí hắn ta cũng không cảm nhận được, cái này phải mạnh đến mức nào chứ?

Thiên Độc Thánh Nhân tin rằng đối phương tuyệt đối không phải vốn dĩ ở trong Đại Diễn giới, nếu như đối phương vốn ở trong Đại Diễn giới, Đại Diễn Thánh Nhân đã sớm phát hiện ra rồi, tuyệt đối không đợi đến khi đối phương xuất hiện ở đây.

Sau khi biết có người tiến vào, đồng thời bắt đầu khắc họa đạo tắc công kích. Phản ứng đầu tiên của Thiên Độc Thánh Nhân chính là nhanh chóng thông báo cho Lạc CHính Diễn biết.

Trữ Thần Lạc của Mạc Vô Kỵ chạm đến đạo niệm của Thiên Độc Thánh Nhân, cũng biết được mình đã bị phát hiện ra. Đây không phải là vì hắn không cẩn thận, mà là đạo niệm của đối phương hầu như đã trải rộng ra toàn bộ Đạo Tinh Cầu, hắn có tránh né cũng không thể được.

Nhưng mà khi Thiên Độc Thánh Nhân sắp thông báo cho Đại Diễn Thánh Nhân biết, Mạc Vô Kỵ đã lập tức truyền đến một đạo tin tức thần niệm, “Thiên Độc Thánh Nhân, bây giờ chắc hẳn ngươi đang bị Đại Diễn Thánh Nhân khống chế nhỉ? Nếu như ngươi đưa tin cho Đại Diễn Thánh Nhân, cuối cùng cũng vẫn sẽ bị chúng ta vây giết. Ngươi ngẫm lại mà xem, chúng ta có thể im hơi lặng tiếng đến đây, thậm chí ở bên ngoài bố trí Thiên La Địa Võng, ngươi cảm thấy mình vẫn còn phần thắng sao? Hợp tác với chúng ta, ta đảm bảo sẽ tha cho ngươi một lần. Nếu như ta đoán không sai, ngươi phải làm thủ hạ của Đại Diễn Thánh Nhân cầu sống cũng không quá dễ chịu nhỉ? Mà chúng ta tha cho ngươi một lần, hoàn toàn không cần ngươi phải hứa hẹn làm gì cả, nếu như ngươi không đồng ý, đợi lát nữa người đầu tiên chúng ta xử lý chính là ngươi.

Làm kẻ chết thay cho Đại Diễn Thánh Nhân, hay là tự do tự tại khi hợp tác với chúng ta, sau đó có thể rời khỏi nơi này? Ta cho ngươi ba giây suy nghĩ, qua ba giây mà không trả lời, chúng ta sẽ lập tức ra tay..”

Thiên Độc Thánh Nhân vốn đang định nhắc nhở Đại Diễn Thánh Nhân, lại bị lời nói của Mạc Vô Kỵ cắt ngang, nói cho Đại Diễn Thánh Nhân? Đối phương không nói sai một chút nào cả, hắn ta vẫn luôn phải làm thủ hạ của Đại Diễn Thánh Nhân mà cầu sống, thậm chí cuối cùng còn phải có điều kiện. Mà cuối cùng, Đại Diễn Thánh Nhân cũng chưa chắc sẽ tha cho hắn ta. Mà người trước mắt này, có khả năng đã khống chế được tràng diện, lại đồng ý với hắn ta không cần hắn ta phải hứa hẹn gì cả, có thể tha cho hắn ta một lần.

Chuyện này thì chỉ có kẻ ngốc mới không biết lựa chọn, Thiên Độc Thánh Nhân lập tức đưa ra đạo niệm của mình, “Đạo hữu, sao ta có thể tin tưởng ngươi được chứ?”

Nói bóng gió chính là hy vọng Mạc Vô Kỵ thề, Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thề, thần niệm tùy tiện truyền đạt, “Ta chỉ có thể nói với ngươi, ta hoàn toàn không cần thiết phải lừa gạt ngươi, đạo tắc Thiên Độc ngươi để lại ở trong kết giới, đối với ta mà nói chẳng đáng là gì, ngươi có gì đáng để chúng ta lừa chứ?”

“Được, ta đồng ý, ngươi nói ta phải làm gì?” Thiên Độc Thánh Nhân cực kỳ thức thời, biết nếu đồng ý, vật thì càng dứt khoát càng tốt, thật sự là hắn ta không có tư cách bảo đối phương thề.

“Bây giờ bắt đầu, ngươi lập tức đánh lén Đại Diễn Thánh Nhân, dùng đạo tắc Thiên Độc.” Mạc Vô Kỵ vô cùng vui mừng, lập tức truyền âm.

Thiên Độc Thánh Nhân bất đắc dĩ, “Ngươi cảm thấy Đại Diễn Thánh Nhân không thể khống chế được đạo tắc Thiên Độc của ta thì sao hắn có thể yêm tâm bỏ ta ở đây làm việc cho hắn chứ?”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Không sao cả, ngươi chỉ cần dùng thần thông cường đại nhất của ngươi đánh lén hắn, tiếp theo cứ để lại cho ta. Nếu như người đã đồng ý gia nhập với chúng ta, ta sẽ không đánh lén ngươi, nêu không, vừa rồi ta kích phát trận văn sát phạt kia, đã đủ cho ngươi ăn no rồi.”

“Ta thật ra có một biện pháp, ta dẫn dụ thần niệm của Lạc Chính Diễn đến đây, sau đó ngươi đột ngột kích phát đạo niệm sát phạt trong Đạo Tinh Cầu này. Thừa dịp Lạc Chính Diễn bị trọng thương, ta lại đánh lén.” Thiên Độc Thánh Nhân truyền âm.

Ai mà không có một đòn sát thủ chứ? Một mình đối mặt với Lạc Chính Diễn, hắn ta không thể được, nhưng mà bây giờ có người giúp đỡ, hắn ta hoàn toàn chắc chắn có thể khiến Lạc Chính Diễn uống nước rửa chân của hắn ta.

Chương 2271 - Giết bước thứ tư.

Sau khi Thiên Độc Thánh Nhân nói xong thì trong lòng âm thầm sợ hãi, vừa rồi đối phương nói hắn ta lập tức ra tay, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là đạo tắc Sát Phạt của đối phương đã sớm bố trí xong. Nếu như vừa rồi hắn ta dám nói tin tức này cho Lạc Chính Diễn, vậy hắn ta chính là kẻ chết thay.

Lạc Chính Diễn có thể giết chết mấy người kia báo thù cho hắn ta hay không thì hắn ta không biết, nhưng cái này không quan trọng, bởi vì hắn ta đã bị xử lý trước rồi. Hắn ta và Lạc Chính Diễn nói chính xác vẫn còn có quan hệ thù địch, chỉ là bị Lạc Chính Diễn áp chế, lúc này mới không thể không làm việc cho Lạc Chính Diễn. Đã như vậy, vì sao hắn ta còn phải bán mạng cho Lạc Chính Diễn?

Thiên Độc Thánh Nhân nhanh chóng ném suy nghĩ này qua một bên, bởi vì Mạc Vô Kỵ đã đồng ý với đề nghị của hắn ta.

Thiên Độc Thánh Nhân bắt đầu điên cuồng bố trí đạo tắc Thiên Độc của mình ở trong Đạo Tinh Cầu, chuẩn bị kích phát thần thông đạo tắc Thiên Liệt. Đây là lấy đạo tắc Thiên Độc làm đạo tắc mẹ, đột nhiên bạo phát ra, đạo tắc Thiên Độc nổ tung có thể khiến đạo cơ của đối thủ hoàn toàn sụp đổ. Chỉ là môn thần thông này rất khó tính toán được đối thủ, thử nghĩ một chút, ai có thể để bản thân mình hãm sâu vào thần thông Thiên Liệt của hắn ta chứ.

“Ngươi chú ý, ta sẽ dẫn dụ đạo niệm của Lạc Chính Diễn vào trong Đạo TinH Cầu.” Thiên Độc Thánh Nhân truyền một câu cho Mạc Vô Kỵ, sau đó lập tức câu thông với Lạc Chính Diễn.

Đại Diễn Thánh Nhân Lạc Chính Diễn đang trong thời khắc mấu chốt thôi diễn đạo tắc kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới, nếu như không có người nào quấy rối, hắn ta nhất định có thể trong vòng mấy năm hoàn thành việc thôi diễn tất cả đạo tắc trong kết giới vũ trụ này. Lúc đó, hắn ta chẳng những có thể mở ra kết giới vũ trụ ở bên ngoài Đại Diễn giới, hơn nữa trình độ Trận Đạo của mình sẽ tăng thêm một cấp độ lớn.

TRong lòng của hắn ta thậm chí còn có chút cảm kích Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, bởi vì hai tên này trình độ có hạn, trong quá trình thay đổi kết giới vũ trụ, trong này vẫn còn ẩn chứa rất nhiều vấn đề, nếu không thì hắn ta đừng nói là mấy trăm năm, cho dù là vài vạn năm, cũng không thể nào phá vỡ được một cái kết giới vũ trụ hoàn chỉnh.

TRong thời điểm quan trọng này lại nghe thấy truyền âm của Thiên Độc Thánh Nhân, Lạc Chính Diễn đương nhiên có chút tức giận, “Chuyện gì, không thể đợi lát nữa rồi nói được sao? Ta cho cho ngươi biết, trước khi ta tìm ngươi nói chuyện, ngươi đừng làm ảnh hưởng đến suy tính của ta.”

Giọng điệu Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi nói, “Lạc huynh, ta cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi ta đã khắc họa ra mấy đạo tắc hoàn toàn trái ngược với đạo tắc trước đó, đã gây ra hỗn loạn, ta lo lắng cứ tiếp tục như vậy, Đạo Tinh Cầu này sẽ sụp đổ.”

“Cái gì?” Lạc Chính Diễn nghe thấy vậy, lập tức kinh hãi. Cái mô hình kết cấu của cái kết giới trong Đạo Tinh Cầu này, hắn ta đã tiêu tốn mấy trăm năm mới có thể tạo dựng ra, nếu như đột nhiên hỏng đi, chẳng phải đã uổng phí công sức sao?

Cho dù Lạc Chính Diễn có cẩn thận đến đâu, sau khi nghe thấy lời Thiên Độc Thánh Nhân nói, cũng không hề có chút do dự nào, đạo niệm thẩm thấu vào trong Đạo Tinh Cầu.

Cũng không thể trách hắn ta không cẩn thận, thứ nhất hắn ta tin rằng không có ai có thể im hơi lặng tiếng tiến vào Đại Diễn giới của hắn ta mà hắn ta lại không biết. Cho dù đối phương có tiến vào Đại Diễn giới, cũng không thể đánh lén hắn ta ở trong Đạo Tinh Cầu. Còn Thiên Độc Thánh Nhân, nếu như dám một mình đánh lén hắn ta trong Đạo Tinh Cầu, vậy chỉ có thể nói là người này muốn tìm chết rồi.

Đạo niệm của Lạc Chính Diễn thẩm thấu vào trong Đạo Tinh Cầu, lập tức bao trùm toàn bộ Đạo Tinh Cầu, chỉ là hắn ta lập tức phát hiện ra, đạo tắc kết giới trong Đạo Tinh Cầu này không có bất cứ gì bất thường mà?

Nếu không có gì bất thường, trước đó Thiên Độc Thánh Nhân khẩn cấp mà cắt ngang hắn ta cảm ngộ, đó là có ý gì?

Không đúng, Lạc Chính Diễn lập tức tỉnh ngộ lại, hắn ta nhanh chóng muốn thu hồi đạo niệm, cũng cảm nhận được vô cùng vô tận đạo tắc Thiên Độc đang xé mở đạo niệm của hắn ta.

“Quảng Xán, ngươi dám…” Lạc Chính Diễn gầm lên giận dữ, không chờ thần thông đạo niệm của hắn ta phản kích, từng đạo đạo tắc Sát Phạt kinh khủng lập tức xé mở thức hải của hắn ta, công kích vào.

Đây tuyệt đối không phải đạo tắc Sát Phạt của Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán, nếu như lúc này Lạc Chính Diễn còn không biết hắn ta đã bị Thiên Độc Thánh Nhân liên thủ với người khác đánh lén thì hắn ta chính là heo.

Lạc Chính Diễn điên cuồng muốn chặt đứt đạo niệm của mình, nhưng đối phương rõ ràng rất tinh thông chuyện đánh lén thức hải, sau khi đạo tắc Sát Phạt này xé mở thức hải của hắn a, từng đạo Thần Niệm Tiễn lập tức đánh tới.

Lạc Chính Diễn có thể cảm nhận rõ ràng, đạo cơ của mình đang bắt đầu sụp đổ trước loại đánh lén liên tục này, hắn ta biết thật sự nếu như còn không đi, ở lại nơi này chính là chờ chết.

Cuối cùng không thể lo được đến chuyện đạo cơ của mình có thể khôi phục lại hay không, Lạc Chính Diễn nôn máu mấy lần, đạo vận quanh thân đã hỗn loạn, nhưng hắn ta vẫn vọt thẳng ra ngoài.

Cảm nhận được bên ngoài không bố trí đại trận Khốn Sát, Lạc Chính Diễn thở phào một hơi.

Chỉ là không chờ hắn ta hoàn toàn kích phát độn thuật, một đạo sát thế đáng sợ nghiền ép xuống. Lập tức hắn ta nhìn thấy có một cái xối xay khổng lồ, khiến Lạc Chính Diễn cảm thấy, cái cối xay khổng lồ này có thể bao trùm toàn bộ Đại Diễn giới. Trước cái cối xay khổng lồ này, hắn ta quá tầm thường.

Chương 2272 - Giết bước thứ tư. (2)

“Vũ Trụ Ma!” Trong mắt Lạc Chính Diễn hiện lên tia hoảng sợ.

Trừ hoảng sợ, càng nhiều hơn chính là uất ức, nếu như mặt đối mặt chiến đấu, hắn ta tuyệt đối sẽ không e ngại mấy người này liên thủ. Cho dù là không thể diệt đi mấy tên trước mắt này, cũng sẽ không rơi vào tình huống không có năng lực đánh trả như thế này.

Mà bây giờ đạo cơ của hắn ta, đạo tắc thần thông, thức hải lần lượt bị đánh lén, sau khi trốn ra, còn phải đối mặt với Vũ Trụ Ma. Giờ phút này, hắn ta thà rằng bản thân mình sau khi ra ngoài gặp phải đại trận Khốn Sát, cũng không muốn nhìn thấy Vũ Trụ Ma đang chờ hắn ta.

Một cái trường kích to lớn từ biên giới Vũ Trụ Ma đánh đến, giọng nói của Lam Tiểu Bố cũng theo đó mà truyền đến, “Đại Diễn Thánh Nhân, lúc trước ngươi tính toán chúng ta, có phải không ngờ chúng ta quay lại nhanh như thế không?”

Đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích từng đợt ập đến, giống như trăm triệu vạn sóng lớn xô vào.

“Là các ngươi?” Cuối cùng Lạc Chính Diễn cũng hiểu rõ người đánh lén hắn ta là ai.

Hắn ta khao khát có thể ra ngoài bắt hai tên gia hỏa này rút hồn luyện phách, không ngờ hai tên này hoàn toàn không chờ hắn ta ra ngoài, mà chủ động đến tìm hắn ta.

KHông chỉ chủ động đến tìm hắn ta, bây giờ còn áp thể hắn ta đến mức có thể thân tử đạo tiêu.

Nếu như người khác đánh lén, có lẽ hắn ta còn không cảm thấy uất ức như vậy, nhưng mà bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đánh lén, Lạc Chính Diễn thật sẽ rất tức tối. Hai người kia phong ấn hắn ta trong Đại Diễn giới, không đợi hắn ta đi báo thù, còn quay lại áp chế hắn ta, sao lại không tức tối cho được, bắt nạt người ta cũng không bắt nạt đến mức đó đâu.

Cho dù biết rõ nếu như tiếp tục liều mạng thì đạo cơ của mình sẽ hoàn toàn sụp đổ, nhưng mà Lạc Chính Diễn vẫn điên cuồng thiêu đốt đạo tắc đại đạo, nhào về phía Lam Tiểu Bố, đồng thời đánh ra một quyền.

Mặc dù bảo vật trên người hắn ta rất nhiều, hắn ta cũng hiểu được bây giờ mình đang ở trong tình thế nào. Trước bảo vật Khai Thiên Vũ Trụ Ma của đối phương, trừ khi hắn ta lấy Đại Diễn ĐỈnh ra, nếu không thì có lấy pháp bảo khác ra, cũng sẽ bị đạo tắc Sát Phạt của Vũ Trụ Ma nghiền ép.

“Oanh!” Đạo vận nổ tung, sau đó từng lớp đạo tắc thần thông bị vỡ nát.

Lam Tiểu Bố giống như đã nhìn thấy vũ trụ mênh mông sinh ra từ Hỗn ĐỘn, sau đó là quá trình từ từ diễn hóa. Hắn giống như một gốc cỏ non đang trong quá trình diễn hóa, mà cây cỏ non như hắn, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi vòng tuần hoàn diễn hóa sinh tử trong vũ trụ.

Lam Tiểu Bố nôn ra một ngụm máu, càng điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, hắn biết rõ, đây là đạo tắc thần thông của Đại Diễn Thánh Nhân.

Đúng là đạo tắc thần thông rất mạnh, phải biết rằng bây giờ Đại Diễn Thánh Nhân còn chưa thoát khỏi Vũ Trụ Ma của hắn. Trong Vũ Trụ Ma của hắn, loại đạo tắc thần thông này còn có thể ảnh hưởng đến hắn, nếu như hắn không dùng Vũ Trụ Ma mai phục đối phương trước, bây giờ hắn chỉ có thể chờ chết nhỉ?

“Tiểu Bố, ngươi cẩn thận, gia hỏa này quá đáng sợ.” Giọng nói của Mạc Vô Kỵ kịp thời truyền đến, mặc dù hắn đánh lén trước, nhưng vẫn bị đạo tắc vỡ nát của Đại Diễn Thánh Nhân ảnh hưởng đến, trong lúc nhất thời không thể ra tay giúp đỡ.

u Bình biết rất rõ, nếu như Lam Tiểu Bố bị áp chế, thậm chí bị giết, vậy kết cục của hắn ta chỉ sợ cũng sẽ không tốt.

Lúc này, hắn ta cuối cùng cũng không còn lo lắng đến sự sợ hãi đối với cường giả bước thứ tư, một cây bút dài cuốn lên trăm triệu vạn phù văn, những phù văn này mỗi một cái dường như là một phương vũ trụ nện xuống.

Rầm rầm rầm! Vô cùng vô tận phù văn và Đại Diễn Đạo ngưng tụ từ nắm đấm của Đại Diễn Thánh Nhân va chạm vào nhau, đạo văn không ngừng bị xé nứt, không gian run rẩy liên tục.

Thật sự là vì vùng không gian này quá ngưng luyện, nếu như ở vũ trụ cấp thấp, không gian đã sớm bị đánh vỡ rồi.

u Bình cảm thấy trăm triệu vạn phù văn của mình đánh ra lại biến thành trăm triệu vạn tinh cầu đập ngược về, trăm triệu vạn tinh cầu này đều đập vào người hắn ta.

“Phốc phốc phốc!” Từng tia máu bắn ra ngoài, u Bình nôn máu liên tục. Cả người hắn ta giống như một cái bảo tải rách bị đánh bay ra ngoài, người còn ở trong không trung mà đã nổ thành mấy khúc.

Đại Diễn Thánh Nhân thở dài một tiếng, hắn ta biết mình đã xong rồi. Mặc dù hắn ta đánh bay u Bình, lại cho Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có cơ hội thở dốc, sau khi bị đánh lén còn thi triển một chiêu thần thông kia, không kéo theo một tên nào để đủ vốn, khiến hắn ta rất tuyệt vọng.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đương nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này, hai người đồng thời ra kích.

Quả nhiên, một khắc sau, hai đạo đạo tắc Sát Phạt càng thêm điên cuồng phối hợp với đạo tắc nghiền ép của Vũ Trụ Ma hoàn toàn khóa Đại Diễn Thánh Nhân lại. Cho dù Đại Diễn Thánh Nhân biết nếu như mình tránh né còn có thể tránh được một chút, nhưng mà hắn ta biết rõ, tránh né cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Chỉ khiến hắn ta chịu thêm tra tấn trước tử vong mà thôi.

Phốc phốc! Hai vệt huyết quang một trước một sau nổ tung, Lạc Chính Diễn gục đầu xuống, hắn ta nhìn thấy môt cái lưỡi kích xuyên qua thân thể hắn ta từ phía sau lưng, trên mũi kích còn có máu đang chảy xuôi. Còn có một thanh trường kích chỉ có thể nhìn thấy cán kích, chắc hẳn xuyên qua từ trước ngực hắn ta, lưỡi kích xuất hiện sau lưng hắn ta.

Lạc Chính Diễn không nhìn Lam Tiểu Bố trước mặt và Mạc Vô Kỵ ở sau lưng, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, mà chỉ không cam lòng hỏi, “Quảng Xán, vì sao ngươi muốn hãm hại ta?”

Chương 2273 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ.

Thiên Độc Thánh Nhân châm chọc nói, “Vì sao ta lại không thể hãm hại ngươi? Đại Diễn giới là của ngươi sao? Ta chỉ là ở Đại Diễn giới tu luyện mà thôi, ngươi còn nhốt ta ở Đại Diễn giới, ép ta giao Thiên Độc Đạo Quyển ra, còn ép ta phải bảo vệ Đại Diễn giới vạn năm. Cái này còn chưa tính, còn muốn ta làm trâu làm ngựa cho ngươi, thậm chí tương lai còn phải giúp ngươi đối phó với cường giả Mông Mỗ Đại Diễn. Ha ha, ngươi nói xem vì sao ta không thể hãm hại ngươi? Ta thiểu nhân quả của ngươi, hay là động đến đạo duyên của ngươi?”

Lúc này Thiên Độc Thánh Nhân chỉ cảm thấy may mắn là mình đã không phát lời thề đại đạo, nếu không, bây giờ hắn ta thật sự không dám phản bội Lạc Chính Diễn. Chuyện này khiến Thiên Độc Thánh Nhân càng thêm hiểu rõ, cho dù là khi đứng trước thời khắc sinh tử tồn vong, cũng không thể tùy tiện phát lời thề đại đạo.

Ánh mắt Lạc Chính Diễn ảm đạm đi, hắn ta biết những thứ này, nhưng lại không ngờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố là hai tên quái thai. Rõ ràng có thực lực chênh lệch với hắn ta rất nhiều, nhưng lại dám phản công Đại Diễn giới. Chẳng lẽ hai tên sâu kiến này không biết, một khi bị Thánh Vực của hắn ta cầm cố lại thì sẽ phải bỏ mạng nhỏ lại ở nơi này sao?

Hắn ta cũng không ngờ, chỉ ngắn ngủi mấy trăm năm, hai sâu kiến này đã có thể bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, thực lực tăng mạnh. Càng không ngờ đến, hai sâu kiến này lại có thể đến Đại Diễn giới, mà không bị hắn ta phát hiện ra.

TRong lòng Lạc Chính Diễn trào lên một loại tuyệt vọng, cho dù hắn ta luân hồi một lần nữa, không có Đại Diễn giới, hắn ta muốn đạt đến thành tựu như ngày hôm nay, chỉ sợ không thể…

“Các ngươi…” Lạc Chính Diễn vừa nghĩ đến đây, đáy lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Hắn ta cảm thấy thế giới của mình đang bị xé mở, cái này sao có thể?

Rất nhanh, Lạc Chính Diễn đã không biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vì sao có thể xé mở đạo tắc thế giới của một cường giả bước đại đạo thứ tư như hắn ta, một khi thế giới bị xé mở, Lạc Chính Diễn hắn ta sẽ hoàn toàn thần hồn câu diệt.

Dừng tay? Chuyện đó tuyệt đối không thể nào. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố chẳng những không dừng tay, mà tốc độ của hai người còn càng lúc càng nhanh.

“Răng rắc.” Giới vực thế giới của Lạc Chính Diễn bị xé mở, người khác có thể mơ hồ nhìn thấy đồ vật trong thế giới của hắn ta.

“Ta có thể dâng lên hồn niệm của ta, chỉ hy vọng hai vị đừng mở thế giới của ta…” Giọng điệu của Lạc Chính Diễn có chút run rẩy, hắn ta không cam tâm.

Từ khi tìm được Đại Diễn giới, lấy được Đại Diễn Đạo Quyển, sau đó một đường tu luyện cho đến ngày hôm nay, khó khăn đến mức nào chứ? Chẳng những là cơ duyên xảo hợp, mà còn có các loại đạo tắc Đại Diễn khai thiên.

“Răng rắc!” Một tiếng xé rách vang lên, thế giới của Lạc Chính Diễn hoàn toàn bại lộ trước thần niệm của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

“Hồn niệm của ngươi thì hiếm lạ lắm sao? Ha ha, đáng tiếc là chúng ta hoàn toàn không coi trọng đâu.” Lam Tiểu Bố khinh thường nói.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Đại Diễn Đạo Quyển ta đã xem rồi, để lại cho ngươi đó. Những thứ còn lại, mỗi người một nửa, nơi này có một cái thánh quả chữa trị đạo cơ đỉnh cấp, để lại cho lão u đi. Lão u cũng không dễ dàng gì, đến thân thể cũng đã bị gia hỏa này đánh hỏng rồi.”

u Bình vừa mới khôi phục thân thể tàn phế của mình lại, sau khi nghe thấy vậy, lập tức lệ nóng doanh tròng. Thân thể của hắn ta bị đánh nát, thực lực đại đạo lại hạ xuống một lần nữa. Nhưng mà hắn ta hoàn toàn không hối hận, nếu như hắn ta không ra tay giúp một chút, chỉ sợ Lam Tiểu Bố đã dữ nhiều lành ít. Một khi Lam Tiểu Bố bị xử lý, Mạc Vô Kỵ cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều xảy ra chuyện, u Bình hắn ta có thê nào tốt được? Hắn ta đã từng chứng kiến thực lực của Lâu Ô Trần, hắn ta khẳng định Lâu Ô Trần so với Lạc Chính Diễn trước mắt này, kém không chỉ một hai điểm.

KHó trách Thiên Độc Thánh Nhân lại không phải đối thủ của Đại Diễn Thánh Nhân, thật sự là Đại Diễn Thánh Nhân quá lợi hại.

“Đúng rồi, vừa rồi không phải có lão u, ta chỉ sợ sẽ bị thua thiệt.” Lam Tiểu Bố gật đầu, mặc dù hắn không nghĩ lão u sẽ bị Đại Diễn Thánh Nhân xử lý dễ dàng như vậy, nhưng thân thể quả thật sắp sụp đổ luôn rồi.

Nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chia cắt đồ vật trong thế giới của mình, Lạc Chính Diễn dứt khoát muốn tự bạo, chỉ là lúc này, nguyên thần của hắn ta đã bị hóa thành hư vô.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chia cắt đồ của Đại Diễn Thánh Nhân xong, lúc này Thiên Độc Thánh Nhân mới cẩn thận đi tới. Mặc dù hắn ta là cường giả bước thứ tư, nhưng mà giờ phút này hắn ta cũng không dám vô lễ với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, đầu tiên là thi lễ, sau đó mới ôm quyền nói, “Đa tạ hai vị cứu Quảng Xán ta một mạng, Quảng Xán vô cùng cảm kích.”

Ngay cả Lạc Chính Diễn cũng bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xử lý, cho dù là lúc thực lực của hắn ta cực thịnh, hắn ta cũng không dám đối nghịch với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, chứ đừng nói bây giờ đang bị trọng thương, thực lực chỉ còn một nửa.

Lam Tiểu Bố đánh giá Thiên Độc Thánh Nhân một chút, lúc này mới từ tốn nói, “Thiên Độc Thánh Nhân, ngươi làm đủ trò xấu, dựa theo lý mà nói chúng ta cũng nên xử lý ngươi.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân không nhịn được mà cảm thấy lạnh lẽo. Hắn ta cũng không dám nói nhảm, bởi vì hai người trước mắt này có thực lực xử lý hắn ta.

Chương 2274 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ. (2)

“Nhưng mà nể mặt ngươi còn tính là nghe lời, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng mà đây cũng không phải không có bất cứ trả giá nào.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì nhìn chằm chàm Thiên Độc Thánh Nhân, khiến trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân vô cùng bất an.

Mạc Vô Kỵ cũng nói, “Người tu luyện đạo tắc Thiên Độc, biến Bách Linh vũ trụ thành lò sát sinh của ngươi. Không biết đã có bao nhiêu thiên tài vẫn lạc ở Bách Linh vũ trụ, đều trở thành tế phẩm đạo tắc Thiên Độc của ngươi…”

Thiên Độc Thánh Nhân tu luyện cho đến ngày hôm nay, đương nhiên là người vô cùng khôn khéo hiểu lòng người. Hắn ta chỉ cần nghe một chút lời Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nói, trong lòng thở dàu một tiếng, Bách Linh vũ trụ đã không còn nữa rồi.

Hắn ta không tin, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại bá cái đến vậy còn muốn nói chuyện giúp những tu sĩ lạ lẫm đã vẫn lạc ở Bách Linh vũ trụ, thậm chí còn báo thù. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nhắc đến chuyện này, rõ ràng là đã nhìn trúng Bách Linh vũ trụ của hắn ta.

Trước đó Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ngay cả đạo tắc Thiên Độc của hắn ta cũng không sợ, rõ ràng đã biết đến cặn bã Hỗn Độn ở Bách Linh vũ trụ. Nhưng cặn bã Hỗn Độn cộng thêm tinh huyết tàn hồn kia, là tài nguyên tu luyện đạo tắc Thiên Độc tốt nhất của hắn ta, bây giờ đã không còn rồi.

Cho dù trong lòng vô cùng không muốn, nhưng Thiên Độc Thánh Nhân vẫn khom người nói, “Nói thật, sau khi ta bị Lạc Chính Diễn cầm cố lại, trong lòng ta đã vô cùng hối hận về hành động trước đó. Bây giờ gặp được hai vị đạo hữu, càng thêm hoàn toàn tỉnh ngộ. Quảng Xán ta quyết định, bỏ đi Bách Linh vũ trụ, bất kỳ người nào cũng có thể đến Bách Linh vũ trụ. Từ hôm nay trở đi, Bách Linh vũ trụ và Quảng Xán ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa, nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt, đại đạo niết hóa.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cũng tính là biết điều, nhưng mà ngươi nói sai một câu rồi, Bách Linh vũ trụ không phải vật phẩm tư nhân của ngươi, cho nên ngươi cũng không có tư cách từ bỏ. Từ giờ trở đi, Bách Linh vũ trụ không còn liên quan gì đến ngươi nữa thôi, ta và Mạc Vô Kỵ quyết định đổi tên Bách Linh vũ trụ thành Mạc Lam vũ trụ.”

“Vâng vâng.” Thiên Độc Thánh Nhân vội vàng đồng ý. TRong lòng hắn ta thì đang khinh bỉ, rất rõ ràng, Bách Linh vũ trụ của hắn ta đã bị hai tên trước mắt này chiếm rồi.

“Chúc mừng Mạc huynh, Lam huynh, mong rằng tương lai ta cũng có thể đến Mạc Lam vũ trụ cảm ngộ đại đạo.” u Bình cũng là một lão giang hồ, cũng biết Bách Linh vũ trụ trước đó, cũng chính là Mạc Lam vũ trụ hiện tại đã không còn liên quan gì đến tên Thiên Độc Thánh Nhân này nữa.

“ĐƯơng nhiên có thể, Mạc Lam vũ trụ ta hoan nghênh bất cứ ai đến ở.” Lam Tiểu Bố rộng lượng nói.

“Quảng đạo hữu, không biết tiếp theo ngươi có tính toán gì không?”

Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Thiên Độc Thánh Nhân.

Thiên Độc Thánh Nhân cười khổ nói, “Ta cần bảo vệ Đại Diễn giới vạn năm, lúc này mới có thể tự do rời đi. Mặc dù ta không phát lời thề đại đạo, chỉ là cái này liên quan đến đạo niệm đại đạo của ta. Hơn nữa Đại Diễn giới rất thích hợp để ta bế quan tu luyện, ta dự định ở chỗ này bế quan vạn năm, sau đó mới rời đi.”

“Quảng Xán đạo hữu, tương lai Đại Diễn giới nhất định sẽ là của Mạc đạo hữu và Lam đạo hữu, ngươi ở lại nơi này vạn năm, hình như không thích hợp lắm đâu?” u Bình từ tốn nói.

KHông đợi Thiên Độc Thánh Nhân trả lời, Mạc Vô Kỵ đã xua tay nói, “Chúng ta không cần nơi này, Quảng Xán đạo hữu ở chỗ này bế quan cũng chẳng sao cả, tiếp theo chúng ta cũng sẽ ở nơi này bế quan một khoảng thời gian. Nơi này có rất nhiều đồ tốt, mọi người có thể tự mình lấy đi. Nhưng mà có một điều ta phải nhắc nhở hai vị. Đại Diễn giới nhất định không phải là thế giới của một đại năng nào đó, mà là giới vực do Hỗn Độn mở ra, lai lịch của cái giới vực này nhất định không đơn giản, ta đề nghị mọi người ở chỗ này tu luyện một chút mà thôi, còn những chuyện khác đừng suy nghĩ nhiều, nếu không thì không chừng sẽ dẫn lửa thiêu thân.”

Từ một góc độ nào đó mà nói, Đại Diễn giới thật sự kém hơn Mạc Lam vũ trụ. Mạc Lam vũ trụ đã định hình, là một vũ trụ chân chính. Mà Đại Diễn giới mặc dù mênh mông, nhưng là từ nơi khác trôi tới, thậm chí còn không được tính là một vũ trụ. Chỉ là bế quan ở chỗ này, sẽ nhanh hơn so với chứng đạo ở Mạc Lam vũ trụ.

“Vô Kỵ, có phải ngươi đã nhìn ra được cái gì rồi không?” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Giọng điệu Mạc Vô Kỵ nghiêm trọng nói, “Ta luyện hóa Đại Diễn

Đỉnh, trước đó còn chưa biết rõ lắm. Sau khi đi vào Đại Diễn giới, đặt chân vào nơi này, ta mơ hồ cảm nhận được, Đại Diễn giới không hề bình thường. Rất có thể là vũ trụ nhốt vị đại năng nào đó, ta đoán tương lai ta nhất định sẽ gặp phiền phức."

"Đại Diễn Đỉnh?" Lam Tiểu Bố không xác định hỏi lại.

Mạc Vô Kỵ đáp, "Không sai, chính là Đại Diễn ĐỈnh, lai lịch của Đại Diễn Đỉnh không tầm thường, có lẽ sẽ chọc đến vị đại năng nào đó, còn về lớn như thế nào, ta nghĩ cũng không dám nghĩ. Bây giờ chuyện duy nhất có thể làm, chính là nhanh chóng bế quan, sớm ngày bước vào bước thứ tư."

Nói xong, hắn nhìn về phía Thiên Độc Thánh Nhân. Cho dù có bước vào bước thứ tư hay không, Thiên Độc Thánh Nhân đều là một đồng đội rất tốt. Chờ rời khỏi nơi này rồi, hắn và Lam Tiểu Bố còn phải đối phó với Tần Kình Thiên và cường giả bước thứ tư của Mông Mỗ Đại Diễn nữa.

Chương 2275 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài.

Loại lão gia hỏa như u Bình này đương nhiên là vô cùng khôn khéo, hắn ta chỉ cần nghe thấy lời nói và ánh mặt của Mạc Vô Kỵ, đã biết chỉ sợ Mạc Vô Kỵ đã nhìn trúng thực lực của Thiên Độc Thánh Nhân. Hoàn toàn chính xác, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố rất nghịch thiên, nhưng cũng chỉ là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà thôi. Đối thủ của bọn hắn lại là Tần Kình Thiên sâu không lường được, còn cả hộ pháp bước thứ tư Mộng Nguyên của Mông Mỗ Đại Diễn.

Còn về hắn ta, hắn ta chỉ là một cường giả chứng bước đại đạo thứ tư thất bại, hắn ta thậm chí còn không có tính toán gì.

Thiên Độc Thánh Nhân chẳng những là bước thứ tư, mà còn là chứng bước thứ tư bằng đạo tắc Thiên Độc, có loại người này gia nhập, bọn người Lam Tiểu Bố cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Có mấy lời Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khó nói ra, nhưng hắn ta thì có thể nói.

Nghĩ đến đây, u Bình lập tức cười tủm tỉm nói, “Quảng Xán đạo hữu, tài nguyên tu luyện và đạo tắc thiên địa của Đại Diễn giới, ta cũng không cần nhiều lời, quan trọng nhất chính là, nơi này còn một đầu đạo mạch cực phẩm. Ngươi ở chỗ này tu luyện một khoảng thời gian, thậm chí sẽ có cơ hội vấn đỉnh bước đại đạo thứ năm.”

Lúc nói chuyện, u Bình chỉ về phía nửa đầu đạo mạch cực phẩm ở bên dưới Đạo Tinh Cầu cách đó không xa, lúc này mới tiếp tục nói, “Ngươi nghĩ xem, Mạc huynh và Lam huynh cung cấp loại bảo địa này cho ngươi tu luyện, ta cảm thấy ngươi chắc hẳn cũng nên bỏ ra một chút gì đó. Nếu không thì người ta cứu mạng của ngươi, cung cấp sân bãi cho ngươi tu luyện, kết quả ngươi phủi mông rời đi, cái này không phúc hậu lắm.”

Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán trong lòng thầm mắng, cái Đại Diễn giới này là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ các ngươi cung cấp cho ta sao? Cho dù các ngươi không đến, ta cũng sẽ ở chỗ này tu luyện, hơn nữa lúc ta ở đây tu luyện, không biết các ngươi đang ở nơi nào đâu.

Chỉ là những lời này hắn ta không dám nói ra, không chỉ như vậy, còn phải cười rạng rỡ nói, “Đó là đương nhiên, Mạc đạo hữu và Lam đạo hữu có gì sai bảo, chỉ cần Quảng Xán ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Mạc Vô Kỵ cười tủm tỉm nói, “Đã như vậy, vậy thì ta nói thẳng. Chúng ta sắp phải đối đầu với một người, đương nhiên, có lẽ ngươi cũng biết người này. Sau khi chúng ta rời khỏi Đại Diễn giới, sẽ phải đi tìm tên kia để tính nợ. Chỉ là, chúng ta thế đơn lực bạc, cần có càng nhiều người trợ giúp.”

Nếu như Thiên Độc Thánh Nhân không biết mình nên làm thế nào thì đó chính là ngu ngốc, hắn ta không chút do dự vỗ ngực nói, “Mạc đạo hữu, tính thêm cả Quảng Xán ta nữa, ta không tin, chúng ta nhiều người như vậy mà không thể chèn ép được hắn.”

Hắn ta biết rõ, nếu như mình không đồng ý, vậy hắn ta tuyệt đối không thể ở lại Đại Diễn giới tu luyện. Nếu như chỉ là không có khả năng tu luyện, thì cũng chẳng có gì cả. Nhưng mà hắn ta hoài nghi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ còn có trò ẩn, thừa cơ hội xử lý hắn ta.

Mạc Vô Kỵ khen, ”Được, ta biết ngay Quảng Xán đạo hữu là người có ơn thì báo, là một người lỗi lạc.”

“Cái đó, Mạc đạo hữu, người chúng ta cần đối phó là ai?” Mặc dù biết mấy người bọn hắn, cho dù có nghênh ngang đi trong vùng vũ trụ này, chỉ sợ cũng không có ai dám chặn đường. Nhưng cẩn thận đã lâu, Thiên Độc Thánh Nhân vẫn muốn biết rốt cuộc người này là ai.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Một người tên là Tần Kình Thiên, nghe nói là lão tổ Tần gia, còn một người nữa là Mộng Nguyên, nghe nói là hộ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn.”

Thiên Độc Thánh Nhân vừa nghe thấy cái tên Tần Kình Thiên, lập tức há hốc mồm, hắn ta biết mình đã bị gài bẫy rồi.

Qua một hồi lâu, hắn ta mới thở dài nói, “Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, không phải ta nâng cao uy phong của người khác. Nếu như đối phó với những người khác, cho dù là đối phó với Lạc Chính Diễn kia, chúng ta cũng có rất nhiều cơ hội, nhưng mà đối phó với Tần Kình

Thiên, cơ hội của chúng ta thật sự rất mong manh. Tần Kình Thiên này, không nói đến thực lực của hắn, chỉ với tính toán của hắn, ta còn chưa gặp được người nào mạnh hơn hắn. Còn thực lực của hắn, ta hoài nghi hắn đã bước vào bước thứ năm, đương nhiên, đây cũng là suy đoán của ta mà thôi. Nếu như hắn thật sự bước vào bước thứ năm, vậy thì tuyệt đối là mạnh hơn bước thứ năm.”

Nói đến đây, Thiên Độc Thánh Nhân dừng lại một chút, dường như muốn bình tĩnh lại một chút, giọng điệu trở nên nghiêm trọng hơn, “Tu sĩ sau khi bước vào bước đại đạo thứ tư, một bước là một tầng trời. Ta tin rằng hai vị trước đó khi đối phó với Lạc Chính Diễn, đã biết rất rõ chuyện này.”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ngươi yên tâm đi, chuyện Tần Kình Thiên bước vào bước thứ năm không có khả năng cao, hơn nữa bây giờ hình như hắn cũng không có thân thể, chỉ đang ở trạng thái nguyên thần…”

Nói đến đây, trong lòng Mạc Vô Kỵ đột nhiên nảy lên một cái.

Tin tức hắn lấy được lúc trước, toàn bộ đều là do Tần Kình Thiên để cho hắn lấy được, đã như vậy, trạng thái nguyên thần của Tần Kình Thiên cũng có chút khả nghi.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, Thiên Độc Thánh Nhân lập tức nhíu mày, tự lẩm bẩm. Qua một lúc sau, hắn ta mới lên tiếng, “Tần Kình Thiên đang ở trạng thái nguyên thần? Sao ngươi biết được?”

“Ta sưu hồn của gia chủ Tần gia Tần Nguyên Sát, sau đó biết được Tần Kình Thiên đang ở trạng thái nguyên thần.” Cho dù Mạc Vô Kỵ đã cảm thấy không ổn, nhưng mà hắn vẫn dựa theo ý nghĩ trước đó mà nói.

Chương 2276 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài. (2)

Thiên Độc Thánh Nhân cười lạnh một tiếng, “Nếu như Tần Kình Thiên thật sự đang ở trạng thái nguyên thần, vậy thì hắn sẽ không thể nào để Tần Nguyên Sát biết. Người khác không hiểu rõ Tần Kình Thiên, nhưng ta hiểu rất rõ người này. Ở trong mắt Tần Kình Thiên, trong vũ trụ này chỉ có một người hắn có thể tin tưởng, đó là chính bản thân hắn.”

Lam Tiểu Bố nhìn Mạc Vô Kỵ nói, “Hóa ra vấn đề nằm ở chỗ này.”

Hắn và Mạc Vô Kỵ dự định ở lại Đại Diễn giới tu luyện trăm năm, sau đó tính toán Tần Kình Thiên. Kế hoạch thì là như vậy, nhưng hai người đều không nắm chắc, luôn cảm thấy có chút không ổn, nhưng không ổn ở đâu thì cũng không biết.

Những lão gia hỏa này quả nhiên không có ai là đèn cạn dầu, hắn và Mạc Vô Kỵ không hiểu rõ được, vậy mà Quảng Xán vừa nghe thấy Tần Kình Thiên đã nghĩ ra được vấn đề. Mặc dù có liên quan đến việc gia hỏa này hiểu rõ Tần Kình Thiên, nhưng mà không thể không nói kinh nghiệm sinh tồn của bọn gia hỏa này mạnh hơn bọn hắn.

“Tiểu Bố, bây giờ chúng ta nhất định phải bước vào bước thứ tư mới có thể đi tìm Tần Kình Thiên. Hơn nữa chúng ta cần phải xem Tần Kình Thiên như bước thứ năm mà đối phó.” Mạc Vô Kỵ nghiêm mặt nói.

Đối kháng với loại người như Tần Kình Thiên này, hơi sơ ý một chút là rất có thể sẽ phải uống nước rửa chân của hắn ta.

Thiên Độc Thánh Nhân đột nhiên hỏi, “Các ngươi biết Tần Kình Thiên đang ở đâu không?”

Mạc Vô Kỵ đáp, “Hắn đến Tần Thiên Cổ Đạo, lúc đầu ta và Lam Tiểu

Bố định đến Tần Thiên Cổ Đạo tính kế hắn, sau này bởi vì có chuyện khác trễ nải, cho nên không đi."

Mạc Vô Kỵ còn chưa nói, hắn và Lam Tiểu Bố đều cảm thấy Tần Kình Thiên không thích hợp, cho nên mới không dám đến Tần Thiên Cổ Đạo.

Thiên Độc Thánh Nhân thở dài, "May mắn là các ngươi không đi, nếu như các ngươi đến Tần Thiên Cổ Đạo, chẳng khác nào đi nộp mạng cho Tần Kình Thiên. Đến Tần Thiên Cổ Đạo của Tần Kình Thiên, ở trong vùng Hạo Hãn này, chắc hẳn không có ai có thể khống chế được hắn."

Sau khi nói xong, Thiên Độc Thánh Nhân nhìn về phía u Bình, "Ta rất khâm phục vị hộ pháp Mộng Nguyên của Mông Mỗ Đại Diễn ngươi, lại dám hợp tác với Tần Kình Thiên. Chờ sau khi hợp tác xong, nếu như Mộng Nguyên còn một chút xương vụn, vậy thì cứ xem như là ta thua."

Sắc mặt u Bình khó coi, "Lão Độc Vật, nói chuyện chú ý một chút. Bây giờ ta và Mông Mỗ Đại Diễn đã không còn quan hệ nữa, bây giờ ta là đồng minh của Lam đạo hữu và Mạc đạo hữu."

Thiên Độc Thánh Nhân không để ý đến u Bình, trong mắt hắn ta, u Bình chỉ là một tên ngụy bước thứ tư không đáng nhắc đến mà thôi. Ngược lại là hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, tiềm lực rất lớn, tương lai thậm chí có cơ hội vượt qua hắn ta và Lạc Chính Diễn.

Lam Tiểu Bố nói, "Tần Kình Thiên ở Tần Thiên Cổ Đạo chờ ta và Mạc Vô Kỵ, nếu như qua thời gian dài không đợi được, chắc hẳn hắn sẽ ra ngoài. Ngươi cảm thấy qua bao lâu thì hắn sẽ ra ngoài?"

Sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì Lam Tiểu Bố cảm thấy thời gian hắn và

Mạc Vô Kỵ nói chưa chắc phù hợp với Tần Kình Thiên. Bởi vì bọn hắn không hề hiểu rõ Tần Kình Thiên, ngược lại là vị Thiên Độc Thánh Nhân Quảng Xán trước mắt này hiểu rất rõ về Tần Kình Thiên. Cho nên ý kiến của Quảng Xán, có lẽ so với ý kiến của bọn họ còn chuẩn xác hơn.

"Nhiều nhất là mười năm, qua mười năm, Tần Kình Thiên sẽ không ở lại Tần Thiên Cổ Đạo chờ các ngươi nữa, hắn sẽ chủ động ra ngoài tìm các ngươi. Nếu như ta đoán không sai, Tần Kình Thiên mà đã tính toán đến chuyện các ngươi có thể đến Tần Thiên Cổ Đạo, vậy thì có thể tính toán được bây giờ các ngươi đang ở đâu." Thiên Độc Thánh Nhân nói.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lập tức trở nên nghiêm trọng, bọn hắn dự tính khoảng trăm năm, Tần Kình Thiên không đợi được bọn hắn đến Tần Thiên Cổ Đạo sẽ rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo mà đi tìm bọn hắn. Mà thời gian Thiên Độc Thánh Nhân dự đoán lại là mười năm, chỉ bằng một phần mười suy đoán của bọn hắn.

"Vô Kỵ, Quảng đạo hữu suy đoán chắc hẳn là chính xác, bởi vì Tần Kình Thiên biết chúng ta có cái gì, cộng thêm hắn lại biết chúng ta sẽ đến Hạo Uyên vũ trụ, nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ không đến mười năm, thậm chí là không đến năm năm, hắn sẽ rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo." Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng trầm trọng.

Mạc Vô Kỵ bước đến trực tiếp cất đi nửa đầu đạo mạch cực phẩm, sau đó nói, "u Bình, ngươi ở chỗ này tu luyện, thuận tiện trông coi Đại Diễn giới. Quảng đạo hữu, ngươi và chúng ta rời khỏi nơi này."

"Đi đâu?" Thiên Độc Thánh Nhân nghi ngờ hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ cười he he, "Đương nhiên là đến Bách Linh vũ trụ, không đúng, bây giờ là Mạc Lam vũ trụ. Trước đó chúng ta đã phán đoán sai, ta đoán có lẽ nếu như Tần Kình Thiên rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo, chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ đến Mạc Lam vũ trụ. Mặc dù chuyện gia hỏa này chỉ còn lại nguyên thần là giả, nhưng ta có cảm giác, thực lực của người này tuyệt đối còn chưa khôi phục, hơn nữa chênh lệch rất lớn với lúc còn ở đỉnh phong. Nếu như thật sự là như vậy, chúng ta ở trong Mạc Lam vũ trụ cho hắn một kích đón đầu, cho dù không xử lý được hắn, cũng phải khiến hắn ăn không hết gói mang đi. Tính toán chúng ta, cũng phải bỏ ra một chút đền bù.”

Còn một câu nữa Mạc Vô Kỵ chưa nói, đó chính là sau khi khiến Tần Kình Thiên bị thương nặng rồi, hắn và Lam Tiểu Bố mới có thể tranh thủ thời gian tu luyện, nếu không, bọn hắn vẫn sẽ mãi bị Tần Kình Thiên giám thị, tu luyện cũng không yên lòng.

Chương 2277 - Tính toán Tần Kình Thiên.

Thất Giới Thạch xuyên qua giới vực dừng ở bên ngoài Mạc Lam vũ trụ, trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân thầm nghĩ, may mà mình không nghĩ đến chuyện bỏ chạy. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch, hắn ta có đi như thế nào chỉ sợ cũng không thể trốn thoát khỏi sự truy tung của hai người này.

“Nơi này bố trí một cái kết giới?” Khi Thiên Độc Thánh Nhân phát hiện ra Bách Linh vũ trụ đã biến mất, kinh ngạc thốt lên.

Sửa chữa kết cấu kết giới, mặc dù nghịch thiên nhưng cũng có thể làm được, dù sao thì kết giới đã sớm tạo ra, sửa chữa này chỉ là sửa chữa lại đạo tắc Thời Không của kết giới một chút mà thôi. Nhưng có thể tự bố trí ra một cái kết giới vũ trụ, cái này thật sự quá mạnh.

“Đúng, chúng ta thực sự bố trí một cái kết giới ở chỗ này, nhưng mà kết giới này không thể sánh bằng kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới. Kết giới này vẫn có thể ngăn trở người khác, nhưng ta đoán chắc không thể ngăn được Tần Kình Thiên.” Mạc Vô Kỵ nói.

Thiên Độc Thánh Nhân biết Mạc Vô Kỵ nói rất đúng, bố trí kết giới vũ trụ, nghe thì rất cường đại, mà trên thực tế cũng rất cường đại. Nhưng mà kết giới mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí ra, muốn cản được Tần Kình Thiên thì khả năng không lớn.

Cái này không chỉ liên quan đến trình độ kết giới Trận Đạo của hai người, mà còn liên quan đến đạo tắc thiên địa mà hai người cảm ngộ.

“Tiểu Bố, dựa vào thực lực của ba người chúng ta, chắc hẳn còn chưa phải là đối thủ của Tần Kình Thiên và Mộng Nguyên, đừng nói là đối phương còn có thêm mấy ngụy bước thứ tư khác giúp đỡ. Suy nghĩ của ngươi thế nào?” Mạc Vô Kỵ chuyển sang Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

“Không phải chúng ta có thể bố trí kết giới sao? Tần Kình Thiên kia không phải có thể phá vỡ kết giới của chúng ta mà vào trong sao? Đã như vậy, cho dù không xử lý được hắn, cũng phải khiến hắn bị thương một lần nữa. Cái này sẽ giúp chúng ta tranh thủ được thời gian ở lại Đại Diễn giới tu luyện. Còn kết giới vũ trụ của Đại Diễn giới, ta tin rằng Tần Kình Thiên kia còn chưa thể phá được.” Lam Tiểu Bố nói.

Đừng thấy rằng Đại Diễn Thánh Nhân suýt chút nữa có thể phá được kết giới của Đại Diễn giới, đó là bởi vì Đại Diễn Thánh Nhân vốn ở trong Đại Diễn giới, cộng thêm hắn ta ở trong Đại Diễn giới nghiên cứu cái kết giới này ít nhất đã mấy trăm vạn năm. Cho dù như thế, hắn ta cũng mất mấy trăm năm để tạo dựng ra Đạo Tinh Cầu.

Mà Tần Kình Thiên còn ở bên ngoài Đại Diễn giới, trước đó chưa từng nghiên cứu đến kết giới của Đại Diễn giới, cho dù hắn ta lợi hại hơn Lạc Chính Diễn, muốn phá vỡ kết giới của Đại Diễn giới, chỉ sợ không phải mấy trăm năm là có thể làm được.

“Cứ làm vậy đi, nhưng mà kết giới của chúng ta tốt nhất nên thêm một vài thứ nữa. Ví dụ như mấy món bảo vật Tiên Thiên…” Mạc Vô Kỵ lập tức đồng ý với đề nghị của Lam Tiểu Bố.

Bố trí một cái kết giới, ở trong kết giới này lại cắm vào mấy món bảo vật Tiên Thiên đã luyện hóa, chờ Tần Kình Thiên phá vỡ kết giới, chờ đợi hắn ta chính là Tiên Thiên Pháp Bảo trong kết giới tự bạo trọn gói. Còn Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không rời đi như vậy, mà trốn ở một bên chờ đánh lén.

“Các ngươi bố trí kết giới, có thể khiến Bách Linh vũ trụ… KHông phải, có thể khiến Mạc Lam vũ trụ tự bạo luôn không?” TRong giọng nói của Thiên Độc Thánh Nhân có chút hoài nghi. Một cái kết giới có thể phát nổ một cái vũ trụ trung đẳng, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố chắc hẳn không có năng lực lớn như vậy chứ.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Lão Quảng à, ngươi là một người thông minh như vậy, sao trong lúc nhất thời lại hồ đồ rồi. Cũng giống như Đại Diễn Thánh Nhân rất quen thuộc đối với Đại Diễn giới, ngươi cũng rất quen thuộc với Mạc Lam vũ trụ, biết vị trí của Mạc Lam vũ trụ. Nhưng người chúng ta muốn tính toán cũng không phải là ngươi, mà là Tần Kình Thiên. Ở nơi này có nhiều phụ tinh như vậy, chúng ta dẫn dụ Tần Kình Thiên vào trong một cái phụ tinh, sau đó trực tiếp kích nổ cái phụ tinh này chẳng lẽ không được sao?

Thiên Độc Thánh Nhân cười cười xấu hổ, lập tức nói, “Cách làm như vậy có lẽ có thể khiến Tần Kình Thiên bị thương, nhưng muốn khiến hắn trọng thương thì còn chưa được. Ta có một cách, Mạc Lam vũ trụ có tâm Hỗn ĐỘn Thiên Độc, đâ chính là đạo tắc cặn bã Hỗn Độn ngưng luyện trăm triệu vạn năm mới thành, nếu như cho thêm thứ này vào trong bảo vật tự bạo, tám chín phần mười sẽ khiến Tần Kình Thiên trọng thương.”

“Được, thứ này chắc hẳn ở Tinh Thiên Chi Ngoại nhỉ?” Mạc Vô Kỵ cười tủm tỉm nhìn Thiên Độc Thánh Nhân.

Thiên Độc Thánh Nhân biết Mạc Vô Kỵ đã nhìn ra ý nghĩ của hắn ta, sau khi biết Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã nắm trong tay Mạc Lam vũ trụ, hắn ta đã chuẩn bị lén lút lấy cái tâm Hỗn ĐỘn Thiên Độc này đi. Thậm chí hắn ta không chỉ hối hận một lần, không nên để tâm Thiên Độc ở lại Bách Linh vũ trụ. Chỉ là sau khi đến đây rồi, nhìn thấy kết giới vũ trụ, hắn ta đã hoàn toàn từ bỏ ý định này.

“Mạc huynh, trước đó ta quả thật có suy nghĩ này, bởi vì tâm Hỗn Độn Thiên Độc, những người khác cũng không dùng được.” Thiên Độc Thánh Nhân cũng rất thức thời, nhìn thấy Mạc Vô Kỵ đã nhìn ra vấn đề, dứt khoát thẳng thắn mà thừa nhận.

“Đi thôi, đến Mạc Lam tinh trước rồi nói,” Lam Tiểu Bố đã mở kết giới ra, là người đầu tiên bước vào kết giới.

Chương 2278 - Tính toán Tần Kình Thiên. (2)

Thiên Độc Thánh Nhân vừa đặt chân xuống Mạc Lam tinh, lại một lần nữa sửng sốt, khí cặn bã Hỗn Độn ở đây đâu rồi? Đừng nói là khí cặn bã Hỗn Độn, ngay cả đạo tắc cặn bã Hỗn Độn cũng đã mất.

“Bố gia, cảnh giới của ta tạm ổn rồi.” Giọng nói mừng rỡ của Thái Xuyên truyền đến, sau đó thẩn thể khổng lồ của nó cũng vọt ra.

“Ngươi đã là cửu chuyển Thánh Thú rồi?” Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn tu vi của Thái Xuyên, hắn nhớ trước khi Thái Xuyên bế quan vẫn còn là tứ chuyển Thánh Thú, lúc này mới qua mấy trăm năm, đã đến cửu chuyển rồi?

“He he, ta tìm được tâm Hỗn Độn Thiên Độc, tu vi mỗi ngày một khác. Ta chuẩn bị ra ngoài đi dạo, sau đó quay về chứng Sáng Đạo Thánh Thú cảnh. Có tâm Thiên Độc, ta chắc chắc có thể chứng đạo thành công.” Thái Xuyên cười he he, cho dù nó đã cố gắng giả vờ không có gì cả, nhưng loại kích động và mừng rỡ kia đã thể hiện nó đang vô cùng vui mừng.

“Hỗn Độn Độc Giác Thú?” Thiên Độc Thánh Nhân nhìn cái sừng trên trán Thái Xuyên, trong lòng cảm thán một tiếng, lúc trước hắn ta vẫn cho rằng, trừ hắn ta ra, không có bất cứ ai có thể ấy đi tâm Hỗn Độn Thiên Độc. Bây giờ hắn ta mới biết được, người ta chẳng những lấy đi tâm Hỗn Độn Thiên Độc, mà còn loại trừ hết đạo tắc cặn bã Hỗn Độn trong Bách Linh vũ trụ. Ngay cả Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng có, hơn nữa đây còn là một cón thú biến dị, vậy thì sao phải sợ đạo tắc cặn bã Hỗn Độn nữa?

TRong lòng Thiên Độc Thánh Nhân rất vất đắc dĩ, người người e ngại đạo tắc cặn bã Hỗn Độn, nhưng đối với con Hỗn Độn Độc Giác Thú trước mắt này, chỉ sợ là dùng bánh bao thịt đánh chó.

“Tâm Hỗn Độn Thiên Độc còn bao nhiêu, ta phải dùng.” Lam Tiểu Bố khẽ vươn tay.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt vui vẻ của Thái Xuyên lập tức biến mất, nó có chút ngốc nghếch nhìn Lam Tiểu Bố, “Bố gia, tâm Hỗn Độn Thiên Độc ta sử dụng hết rồi.”

“Ta chuẩn bị dùng thứ này để đối phó với một kẻ hung ác, nếu như không xử lý gia hỏa này, chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm, thế nào?” Lam Tiểu Bố sao có thể không nhìn ra chút trò vặt ấy của Thái Xuyên.

Lúc đầu Thái Xuyên là một con thú trung thực, chỉ là sau khi đi cùng Cổ Đạo mấy ngày, đã bắt đầu có chút láu cá rồi.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói rất nghiêm trọng, Thái Xuyên nhanh chóng lấy ra một tảng Hỗn Độn Thiên Độc lớn chừng một quả bóng đá nói, "Ta chỉ mới dùng một chút xíu."

Thiên Độc Thánh Nhân đứng bên cạnh ánh mắt lóe lên tia khát vọng, nhưng mà lập tức nói, "Tự bạo tâm Hỗn Độn Thiên Độc không cần phải dùng nhiều như vậy, chỉ cần cắt ra một phần ba là được. Chỉ là muốn cắt được tâm Hỗn Độn Thiên Độc rất khó, bất cứ pháp bảo nào cũng không dùng được, cần phải có Đại Thiết Cát Thuật."

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, "Vừa hay ta lại có Đại Thiết Cát Thuật, Thái Xuyên, tâm Hỗn Độn Thiên Độc còn sót lại ta sẽ cho ngươi. Ngươi gọi hết những người đang bế quan ra đây, mặc dù chúng ta sẽ không ra tay với Mạc Lam vũ trụ, nhưng mà đề phòng lỡ như, mọi người vẫn nên rút đi thì tốt hơn."

Nghe nói sẽ để lại cho mình một phần tâm Hỗn Độn Thiên Độc, Thái Xuyên kích động lập tức xông về phía Tinh Thiên Chi Ngoại.

Có tâm Hỗn Độn Thiên Độc tu luyện với không có tâm Hỗn Độn Thiên Độc tu luyện, hai việc này hoàn toàn khác nhau.

…

Nửa ngày sau, bọn người Lôi Đình Thánh Nhân, Tề Mạn Vi, Đỗ Bố, Nghi Thanh San đã xuất hiện ở bên ngoài Mạc Lam vũ trụ. Tề Mạn Vi và Lôi Đình Thánh Nhân mặc dù còn cách bước thứ tư rất xa, nhưng tu luyện ở đây mấy trăm năm, thực lực đã tăng hơn trước rất nhiều. Ngay cả Đỗ Bố và Nghi Thanh San cũng đều đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.

Cho dù mấy người Lôi Đình Thánh Nhân đều có thực lực tăng vọt, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hiểu rõ, đối phó với loại người như Tần Kình Thiên, nhiều thêm mấy Tạo Hóa Thánh Nhân cũng không có bất cứ ý nghĩa gì cả. Cho nên Lam Tiểu Bố thẳng thắn dùng Thất Giới Thạch, truyền tống mấy người này và Thái Xuyên đến Đại Diễn giới.

Sau khi đám người đi rồi, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố lựa chọn một cái phụ tinh bắt đầu bố trí kết giới vũ trụ. lần này có Thiên Độc Thánh Nhân giúp đỡ, tốc độ càng nhanh hơn.

Thiên Độc Thánh Nhân đã từng giúp đỡ Đại Diễn Thánh Nhân khắc họa đạo tắc kết giới, bây giờ giúp đỡ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Ba người bố trí kết giới, chỉ mất một năm rưỡi, đã dùng kết giới bảo vệ một cái phụ tnh gần Mạc Lam vũ trụ. Còn chủ tinh, đã sớm được hai người dùng kết giới che giấu đi. Có thể nói chỉ cần Tần Kình Thiên đến tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được kết giới phụ tinh.

So với lần trước khi Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố bố trí kết giới, kết giới này rõ ràng đã tăng thêm một cấp độ. Nhưng mà thứ huyền ảo nhất trong đó không phải là kết giới, mà là sau khi tiến vào kết giới.

Chỉ cần Tần Kình Thiên tiến vào trong cái kết giới này, nhất định sẽ bị giam ở trong kết giới. Cho dù Tần Kình Thiên có nghịch thiên đến đâu, muốn xông phá ra khỏi cái kết giới này, cũng cần một khoảng thời gian. Mà trong khoảng thời gian này, kết giới tự bạo bên trong kết giới vũ trụ này sẽ bắt đầu tự bạo, sau đó Tiên Thiên Pháp bảo tự bảo, cuối cùng là tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo.

Mà ba người Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố và Thiên Độc Thánh Nhân, sẽ trốn ở bên ngoài kết giới tự bạo. Chỉ cần Tần Kình Thiên bị thương bỏ chạy, đó chính là lúc bọn hắn đánh lén.

Chương 2279 - Tính toán của Tần Kình Thiên.

“Vô Kỵ, kết giới này có thêm tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo, mặc dù lợi hại, nhưng ta đoán vẫn không thể nào khiến Tần Kình Thiên nhớ kỹ chúng ta đâu. Ta có một ý nghĩ, đợi lát nữa khi Tần Kình Thiên trốn đi, người đi cùng Tần Kình Thiên nhất định cũng sẽ chạy ra ngoài, chúng ta không cần để ý đến người khác, cứ công kích một mình Tần Kình Thiên thôi.” Lam Tiểu Bố truyền âm nói.

“Được. “ Mạc Vô Kỵ lập tức đáp.

Bọn hắn không bàn bạc đến lúc đó sẽ thi triển thần thông gì, dù sao thì còn chưa biết được trạng thái lúc ra ngoài của Tần Kình Thiên. Có lúc, thần thông lợi hại hơn chưa chắc sẽ gây ra hậu quả đáng sợ hơn. Chỉ có thần thông phù hợp với hoàn cảnh, mới có thể gây ra tổn thương lớn nhất.

…

“Đây chính là Tần Thiên Cổ Đạo?” Sắc mặt Mộng Nguyên có chút không dễ nhìn lắm, nàng cảm thấy mình đã bị Tần Kình Thiên lừa.

Ở trên con đường nhỏ màu vàng đất này, nhìn không thấy điểm cuối, cũng không có đường về, có thể nói ở nơi này, nàng đã biến thành dê đợi làm thịt. Nếu như cái này chính là Tần Thiên Cổ Đạo của Tần Kình Thiên, chỉ cần Tần Kình Thiên muốn xử lý nàng, vậy thì nàng sẽ lành ít dữ nhiều.

Cái Đà Bàn Điện vẫn luôn đi cùng với nàng đột nhiên biến mất, sau đó có một nam tử mặc áo bào vàng xuất hiện trước mặt Mộng Nguyên.

“Ngươi không phải nguyên thần?” Mộng Nguyên lui về sau mấy bước, nàng rõ ràng cảm nhận được uy áp của Tần Kình Thiên đối với nàng, có thể khẳng định thực lực của Tần Kình Thiên còn mạnh hơn nàng. Điều này khiến nội tâm của nàng vô cùng sợ hãi. Nếu Tần Kình Thiên chỉ là một nguyên thần thì cũng thôi đi. Bây giờ nàng lại phát hiện ra Tần Kình Thiên không phải là nguyên thần, mà thân thể dường như còn rất ngưng thực.

Tần Kình Thiên cười nhạt một tiếng, “Ta có phải là nguyên thần hay không cũng không quan trọng. Còn nơi này, nói thật thì chính là Tần Thiên Cổ Lộ, ngươi gọi nó là Tần Thiên Cổ Đạo cũng được.”

“Đây là pháp bảo của ngươi?” Mộng Nguyên hít vào một hơi, cố gắng ép bản thân mình bình tĩnh lại. Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, tâm cơ của người trước mắt này thâm trầm hơn bất cứ ai, một khi rời khỏi nơi này, về sau tuyệt đối không thể hợp tác với người trước mắt này.

Tần Kình Thiên nhìn về phía xa xa con đường nhỏ màu vàng đất náy, sau đó thở dài, “Xem như vậy đi, chỉ tiếc là đã lâu ta không thể dùng đến cái cổ lộ này, nếu không Tần Kình Thiên ta sao có thể bị áp chế như vậy. Chỉ đối phó với hai sâu kiến, mà còn cần người giúp đỡ?”

“Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?” Mộng Nguyên cố gắng xem Tần Kình Thiên là một quân tử, mọi người bây giờ đang hợp tác với nhau, hắn ta chắc hẳn sẽ không làm gì nàng.

Tần Kình Thiên đánh giá Mộng Nguyên một chút rồi mới lên tiếng, “Không chỉ là giúp ta, mà là giúp lẫn nhau. Ở chỗ ta thiếu đi một đạo đạo tắc, đạo tắc Đại Mộng của Mông Mỗ Đại Diễn ngươi không tệ, ta hy vọng ngươi có thể rót một đạo đạo tắc Đại Mộng vào trong cái Tần Thiên Cổ Đạo này, chờ khi lấy thu lại cổ lộ, đạo tắc của ngươi sẽ giúp ta trói chặt cái cổ lộ này.”

Mộng Nguyên lạnh lùng nói. “Ngươi muốn lấy cái gì để thu cái cổ lộ hay cổ đạo đều không thành vấn đề, ta cũng sẽ cố gắng giúp ngươi, nhưng đao tắc của ta không thể nào lấy ra được.”

Nói đùa gì vậy, lấy đạo tắc của mình ra bỏ vào trong cái Tần Thiên Cổ Đạo này, vậy tương lai chẳng phải nàng sẽ bị Tần Kình Thiên khống chế sao? Loại chuyện này sao nàng có thể làm dược?

Tần Kình Thiên không nhanh không chậm nói, “Nếu như ngươi không đưa đạo tắc Đại Mộng cho ta, ta cũng không thể khống chế cái cổ lộ này, càng không thể lấy cái cổ lộ này đi để đối phó với hai tên gia hỏa đã hủy diệt đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn của ngươi.”

Mộng Nguyên cười ha ha, “Đã như vậy, thế thì ngươi cứ từ từ lấy cổ lộ của ngươi đi, ta không tiếp ngươi nữa. Thù của Mông Mỗ Đại Diễn ta, tự chúng ta sẽ báo.”

Nói xong, thân hình lóe lên, nhanh chóng bỏ chạy.

Tần Kình Thiên cũng không thèm để ý, hắn ta chỉ hững hờ đi về phía trước, dường như Mộng Nguyên không phải là do hắn ta mời đến.

Một tháng sau, sắc mặt Mộng Nguyên càng lúc càng khó coi, cái con đường nhỏ màu vàng đất này vô biên vô hạn, mà thần niệm của nàng cũng không thể mở rộng được bao xa, chỉ bao phủ được ở quanh người. Cho dù nàng đi bao xa, nhanh như thế nào, dường như cũng chỉ ở trong cái cổ lộ này. Không gian và tất cả mọi tồn tại ở bên ngoài cái cổ lộ này đều giống như biến mất, thứ nàng có thể chạm đến chỉ là con đường đất ở dưới chân. Rất rõ ràng, dựa vào thực lực của nàng, nàng không thể phá vỡ cái cổ lộ này.

Ba năm sau, Mộng Nguyên dừng lại, nàng nhìn thấy một cái dịch trạm. Trên dịch trạm có viết, dịch trạm Tần Thiên thứ 2789.

TRong dịch trạm chỉ có một người, chính là Tần Kình Thiên ba năm trước đã cùng nàng tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo. Tần Kình Thiên ngồi trong dịch trạm, còn uống trà, dường như đang đợi nàng đến.

TRong lòng Mộng Nguyên biết rõ, nếu như không có Tần Kình Thiên, thậm chí ngay cả cái dịch trạm này nàng cũng không tìm được.

Cho dù trong lòng vô cùng hối hận, nhưng Mộng Nguyên vẫn tiến vào trong dịch trạm ngồi đối diện với Tần Kình Thiên, “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Trong hai năm này, trên con đường nhỏ màu vàng đất kia, nàng đã thi triển vô số thủ đoạn, cũng không thể nào rời khỏi con đường màu vàng đất này. Muốn rời khỏi nơi này, nàng nhất định phải thỏa hiệp với Tần Kình Thiên.

Chương 2280 - Tính toán của Tần Kình Thiên. (2)

Tần Kình Thiên không nhanh không chậm uống một ly trà, sau đó nói, “Ta chỉ hy vọng có thể lấy đi Tần Thiên Cổ Đạo mà thôi.”

“Chẳng lẽ ngươi ngươi nghĩ đạo tắc Đại Mộng của ta là có thể lấy đi Tần Thiên Cổ Đạo? Chẳng lẽ ngươi không biết ta từ đâu tới?” Mộng Nguyên đè nén lửa giận trong lòng.

Tần Kình Thiên không nhanh không chậm nói, “Ta biết Mông Mỗ Đại Diễn ngươi lợi hại, ta cũng chẳng sợ Mông Mỗ Đại Diễn ngươi, nhưng đây không phải là chuyện giữa ngươi và ta, mà liên quan đến thù của Mông Mỗ Đại Diễn ngươi có thể báo hay không.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Tần Kình Thiên thì cười lạnh. Mông Mỗ Đại Diễn? Ha ha, người khác thấy thế nào, Tần Kình Thiên hắn ta lại chẳng coi trọng.

Mộng Nguyên im lặng, bây giờ lời Tần Kình Thiên nói, nàng chẳng tin một chữ nào.

“Có thể để ta rời khỏi đây trước không?” Mộng Nguyên cố gắng đè nén lửa giận của mình.

Giọng điệu Tần Kình Thiên lại càng bình tĩnh, ”Đừng nói là ngươi, cho dù là ta, sau khi đến đây cũng không thể đi được. Trừ khi chúng ta có Thất Giới Thạch, đáng tiếc chúng ta không có Thất Giới Thạch. Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng, người có Thất Giới Thạch chẳng mấy chốc sẽ đến đây, đưa Thất Giới Thạch đến.”

“Không phải ngươi nói chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, sẽ đi vây giết bọn hắn sao?” Giọng điệu Mộng Nguyên có chút lạnh lùng, rõ ràng từ đầu Tần Kình Thiên đã không nói thật.

Giọng điệu Tần Kình Thiên nghiêm túc nói, “Mộng đạo hữu, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia mặc dù ta chưa từng gặp, nhưng ta biết, đây tuyệt đối không phải hai người bình thường. Nếu như bình thường, vậy thì không thể có tu vi dưới Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh mà có thể diệt đi Mông Mỗ Đại Diễn các ngươi. Ta dám khẳng định, hai người kia sẽ quay lại Hạo Uyên vũ trụ, hơn nữa còn biết được chuyện ngươi và ta đến Tần Thiên Cổ Đạo.

Nếu như là tu sĩ khác, sau khi nghe thấy ta và ngươi đến Tần Thiên Cổ Đạo, nhất định sẽ chạy trốn thật xa, nhưng mà hai người kia tuyệt đối là hạng người gan to bằng trời, bọn hắn nhất định sẽ cùng nhau đến Tần Thiên Cổ Đạo, cướp Tần Thiên Cổ Đạo đi.”

Mộng Nguyên im lặng không nói, bây giờ nàng đã biết, lời Tần Kình Thiên nói ra là thật. Nhưng lại càng lộ ra tâm cơ Tần Kình Thiên thâm trầm, nay cả bước tiếp theo Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố sẽ làm gì, hắn ta cũng tính toán được.

“Tần Thiên Cổ Đạo là pháp bảo của ta, muốn cướp đi pháp bảo ngay trước mắt của ta, hai người bọn họ xem trọng bản thân quá rồi. Chỉ cần ngươi rót đạo tắc Đại Mộng vào trong Tần Thiên Cổ Đạo, là có thể giúp đỡ ta khống chế Tần Thiên Cổ Đạo vây nhốt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.”

“Vì sao phải bắt bọn hắn ở chỗ này? Chúng ta không đến nơi này, cũng có thể chặn giết bọn hắn.” Trong lòng Mộng Nguyên không cam tâm.

Tần Kình Thiên ôm quyền, nhìn như rất tôn trọng Mộng Nguyên nói, “Đầu tiên, nếu như chặn hai người này ở Bách Linh vũ trụ, hai người chúng ta thật sự không thể bắt được hai người kia. bởi vì bọn hắn có Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch của bọn hắn có thể xé rách giới vực vũ trụ bỏ chạy bất cứ lúc nào. Muốn kiềm chế Thất Giới Thạch, chỉ có Tần Thiên Cổ Đạo của ta. Cho nên muốn bắt được hai người này, chỉ có một cách chính là cầm theo Tần Thiên Cổ Đạo của ta đi tìm bọn họ, thứ hai là dẫn dụ hai người đó tới nơi này, Tần Thiên Cổ Đạo rời xa ta đã lâu, ngoại trừ đạo tắc Đại Mộng của ngươi, còn cần một loại đạo tắc đại đạo cao cấp hơn vùng Hạo Hãn này dung nhập vào, ta mới có thể thu hồi Tần Thiên Cổ Đạo…”

“Đạo tắc đại đạo cao cấp hơn vùng vũ trụ này?” Mộng Nguyên kinh ngạc nhìn Tần Kình Thiên, đó là đạo tắc vũ trụ cao cấp sao? Nếu có đạo tắc vũ trụ cao cấp, sau còn ở lại nơi này?

Tần Kình Thiên gật đầu, “Đúng vậy, chính là đạo tắc đại đạo cao cấp hơn vùng vũ trụ này. Nói chính xác là đạo tắc đại đạo tự thân. Loại đạo tắc này do tu sĩ tự mình chứng được, không hề liên quan đến vùng vũ trụ này.”

Đạo tắc đại đạo tự thân, cái này Mộng Nguyên đương nhiên biết.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều chứng đạo đạo tự thân, xem ra Tần Kình Thiên đã có ý đồ với hai người kia, chỉ sợ chủ yếu là vì hai người này chứng được đại đạo tự thân.

Tần Kình Thiên cười ha ha, "Xêm ra Mộng đạo hữu đã hiểu, hai người kia đều chứng đại đạo tự thân, chỉ cần bắt được hai người kia, là có thể dùng đại đạo của hai người kai rót vào trong Tần Thiên Cổ Đạo của ta, ngươi nói có liên quan hay không?"

TRong lòng Mộng Nguyên cũng thầm nghĩ, chứng đại đạo tự thân có thể bước vào sáng Đạo cảnh là rất khó khăn, bây giờ lại gặp được hai người. Loại tu sĩ chứng đại đạo tự thân này, chẳng những Tần Kình Thiên cảm thấy hứng thú, chỉ sợ Mông Mỗ Đại Diễn cũng cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà rất nhanh nàng đã nhận ra bản thân mình cũng đang gặp nguy hiểm, Tần Kình Thiên trước mắt này rõ ràng cũng xem trọng đạo tắc Đại Mộng của nàng. Đây quả nhiên mà một gia hỏa tâm ngoan thủ lạt, chẳng những muốn đạo tắc đại đạo của đối thủ, ngay cả đạo tắc đại đạo của đồng đội cũng muốn.

DƯờng như đã nhìn ra ý nghĩ của Mộng Nguyên, Tần Kình Thiên dịu giọng mà nói, "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi rót đạo tắc Đại Mộng vào trong Tần Thiên Cổ Đạo của ta, ta sẽ có thể ngăn chặn được hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Cho dù bọn họ có Thất Giới Thạch, cũng đừng hòng có thể rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo của ta. Còn ngươi, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, sau khi rời khỏi nơi này, ngươi vẫn là hộ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn. Đương nhiên, có lẽ tương lai ta có chút chuyện nhỏ, vẫn cần phải làm phiền ngươi một chút."

Chương 2281 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi.

Mộng Nguyên biết mình chơi không lại Tần Kình Thiên, nàng không nghĩ đến chuyện ra tay. TRước đó ở Đà Bàn Điện nàng cũng đã từng ra tay với Tần Kình Thiên một lần, sự thật chứng minh nàng không phải là đối thủ của Tần Kình Thiên, đã như vậy, chi bằng đừng tự rước lấy nhục nữa.

“Ta đồng ý cho ngươi một đạo đạo tắc Đại Mộng, nhưng mà ta cũng có hai điều kiện, thứ nhất ngươi nhất định phải thề sau khi lấy đi đạo tắc Đại Mộng của ta thì không được làm gì bất lợi cho ta. Thứ hai, nhất định phải đợi đến khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến đây, ta mới đưa đạo tắc Đại Mộng cho ngươi.”

Tần Kình Thiên mỉm cười, “Ta không thường xuyên thề, hơn nữa trong vũ trụ này cũng không có ai có thể khiến ta phải thề, nhưng ta có thể nói cho ngươi, ta chỉ cần đạo tắc Đại Mộng của ngươi, đối với bản thân ngươi, ta không hề có ý bất kính nào cả, cho nên ngươi cứ yên tâm. Còn chuyện thứ hai, ta đồng ý, bây giờ ta cũng không cần đến đạo tắc Đại Mộng của ngươi, chờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến đây, ngươi nhất định phải lấy đạo tắc Đại Mộng ra trước.”

“Được, ta đồng ý, chỉ là ngươi phải nói cho ta biết, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khi nào sẽ đến đây?” Mộng Nguyên bình tĩnh hỏi.

Tần Kình Thiên đã tính trước, “Nếu như ta đoán không sai, bây giờ bọn hắn chắc đang ở Hạo Uyên vũ trụ, với tính tình cẩn thận của bọn hắn, trước khi tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo, nhất định sẽ bố trí một chút. Ta đã đi qua đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn của ngươi, bọn hắn đã bố trí rất nhiều hộ trận, Giảo Sát TRận, thậm chí còn dùng bảo vật Khai Thiên làm trận tâm. Cho nên trước khi bọn hắn tiến vào Tần Thiên Cổ Đạo, nhất định sẽ nghĩ cách bố trí đủ loại đại trận Giảo Sát và đại trận Khốn Sát ở bên ngoài Tần Thiên Cổ Đạo, nếu không thì bọn hắn sẽ không yên tâm. Những đại trận này sẽ tốn hao của bọn hắn rất nhiều thời gian, ta đoán chắc hẳn không quá mười năm, thậm chí chỉ năm năm thôi bọn chúng sẽ đến.”

Mộng Nguyên khẳng định, Tần Kình Thiên chắc đã thông qua thủ đoạn nào đó biết được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đang ở Hạo Uyên vũ trụ. Trong lòng nàng cảm thán, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ quả thật rất gian xảo, nhưng mà so với Tần Kình Thiên, hình như vẫn còn kém hơn một chút.

“Tần Thiên Cổ Đạo khó tìm như vậy, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cho dù có Thất Giới Thạch, có thể đến Tần Thiên Cổ Đạo, nhưng làm sao có thể bố trí đại trận bên ngoài Tần Thiên Cổ Đạo?” Mộng Nguyên có chút khó hiểu hỏi.

Tần Kình Thiên từ tốn nói, “Người khác không thể, nhưng mà bọn hắn thì có thể.”

Còn về nguyên nhân thì hắn ta không giải thích, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể lấy được đồ vật trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, hắn ta hoài nghi trên người hai người này có Vũ Trụ Duy Mô. Cho dù không phải Vũ Trụ Duy Mô, đẳng cấp của thứ kia cũng sẽ không kém gì Vũ Trụ Duy Mô. Thử nghĩ một chút mà xem, đồ trong khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn mà dễ lấy đi như vậy, cũng không đến lượt hai tên sâu kiến Mạc Lam kia. Ngay cả hắn ta cũng không lấy được đồ trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dựa vào đâu mà có thể lấy được?

Mộng Nguyên thấy Tần Kình Thiên không có ý định giải thích, cũng lười hỏi thăm tiếp, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, nhìn như đang cảm ngộ đại đạo của mình. Còn có thật sự như vậy hay không thì chỉ có chính nàng biết.

Tần Kình Thiên biết Mộng Nguyên không để ý đến hắn ta, cũng không quan tâm.

Hai người cứ như vậy ngồi ở chỗ này, giống như đã nhập định.

Đảo mắt đã qua ba năm, Mộng Nguyên mở mắt, khóe miệng nàng ẩn chứa sự mỉa mai nói, “Từ khi chúng ta tiến vào đây cho đến bây giờ, đã sắp sáu năm rồi nhỉ? Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đâu?”

Tần Kình Thiên cũng nhíu mày, trong ý nghĩ của hắn ta, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cho dù có bố trí đại trận Khốn Sát, cũng không tốn hao nhiều thời gian như vậy chứ. Với tốc độ của Thất Giới Thạch, muốn từ Hạo Uyên vũ trụ đến đây, thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu, còn nhanh hơn cả hắn ta.

Do dự một hồi lâu, hắn ta mới lên tiếng, “Chờ thêm một chút, ta tin rằng bọn hắn sẽ đến đây.”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không có lý do gì mà không đến nơi này, hơn nữa hắn ta cũng biết Mạc Vô Kỵ đã sưu hồn Tần Nguyên Sát, nếu sưu hồn Tần Nguyên Sát thì sẽ biết được hắn ta và Mộng Nguyên đến Tần Thiên Cổ Đạo, cũng biết hắn ta đang là nguyên thần. Hắn ta phân tích tính cách của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nếu biết hắn ta là mối uy hiếp, nhất định sẽ không ngồi chờ chết, tuyệt đối sẽ chủ động xuất kích. Mông Mỗ Đại Diễn chính là bị xử lý như thế. Còn chờ NGuyên Thần của hắn ta lấy được Tần Thiên Cổ Đạo, sau đó có cơ hội khôi phục thân thể nghiền ép bọn hắn, vậy thì tuyệt đối không phù hợp với tính cách của hai người này.

TRong lòng Mộng Nguyên cười lạnh, không hề trả lời, bây giờ nàng lại hy vọng hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đừng đến nơi này. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có thể xử lý được Mông Mỗ Đại Diễn ở Hạo Uyên vũ trụ, chắc hẳn sẽ không bị Tần Kình Thiên tính toán đến nhỉ? Nhưng mà Tần Kình Thiên tính toán thật sự khiến người ta khó mà dự phòng được, đây là tính toán đến tính cách và lòng người mà. Dù sao Mộng Nguyên nàng cũng là hộ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, không phải cũng trúng chiêu sao?

Chương 2282 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi. (2)

Thấy Mộng Nguyên tiếp tục lơ mình, Tần Kình Thiên vẫn không hề để trong lòng, chỉ là trong lòng hắn ta đang cảm thấy hơi khó hiểu. Theo suy đoán của hắn ta, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nếu đến Hạo Uyên vũ trụ, sưu hồn Tần Nguyên Sát, phải nên đến Tần Thiên Cổ Đạo chứ, vì sao cho đến bây giờ còn chưa đến?

Thời gian trôi qua nhanh, mới chớp mắt đã qua hai năm, lần này không đợi Mộng Nguyên mở miệng, Tần Kình Thiên đã chủ động đứng lên, “Bọn hắn có có lẽ không đến đây rồi, lần này ta suy đoán có vấn đề.”

Mộng Nguyên cười lạnh.”KHông phải ngươi nói bọn hắn nhất định sẽ đến sao? Vì sao bây giờ ngươi lại nói bọn hắn không đến?”

Tần Kình Thiên thật sự không hiểu, hắn ta không phải đại năng thông thiên triệt địa, có thể thấm nhuần tâm tư và hành động các tu sĩ trong vũ trụ này, hắn ta chỉ dựa vào cách làm việc, tạo dựng đạo tắc đại đạo và kinh nghiệm của mình mà phán đoán, có sai lầm là không thể tránh được.

Nhưng mà lần này tính sai, hắn ta thật sự không ngờ đến.

“Bây giờ không phải là lúc hỏi tội, hai người này chúng ta nhất định phải nhanh chóng diệt trừ hai người này, nếu không, đối với ta, đối với ngươi, đối với Mông Mỗ Đại Diễn các ngươi cũng chẳng có gì tốt. Một khi chờ hai người này trưởng thành, bọn hắn chỉ sợ sẽ đến Mông Mỗ Đại Diễn trước.” Tần Kình Thiên từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vượt quá ngoài dự liệu của hắn ta, không tiến vào bẫy của hắn ta, càng khiến hắn ta kiêng kị. Điều này nói rõ, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ là hai đối thủ hoàn toàn khác với những đối thủ trước đó của hắn ta, sẽ không dễ dàng lọt vào tính toán của hắn ta.

“Thì tính sao? Chúng ta không thể nào rời khỏi nơi này.” Mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng mà Mộng Nguyên hoài nghi Tần Kình Thiên có năng lực rời khỏi nơi này.

Quả nhiên Tần Kình Thiên từ tốn nói, “Rời khỏi nơi này đương nhiên vẫn phải có cách, ví dụ như ta dùng Tần Thiên Thạch luyện chế trận kỳ, sau đó ngươi lấy đạo tắc Đại Mộng của ngươi ra, ta cũng thiêu đốt đạo tắc của mình, làm như vậy chúng ta có thể rời khỏi nơi này.”

Sắc mặt Mộng Nguyên trở nên khó coi, nàng khẳng định chỉ cần mình lấy đạo tắc Đại Mộng ra thật, Tần Kình Thiên nói là thiêu đốt đạo tắc của mình vậy nhất định là giả, nhưng mà nàng lại không thể phản bác. Nàng rất muốn chế giễu Tần Kình Thiên, trước đó không phải ngươi nói không ra được sao? Nhưng nàng hoài nghi một khi mình phản bác, Tần Kình Thiên sẽ trở mặt.

Quả nhiên Tần Kình Thiên nói, “Chúng ta nhất định phải làm chuyện này, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thậm chí ta còn không biết kế hoạch của hai người này, nghe nói Bách Linh vũ trụ có khởi nguyên Hỗn Độn, nếu như hai người này tìm được nơi khởi nguyên Hỗn Độn ở Bách Linh vũ trụ, bọn hắn chắc chắn có thể bước vào bước thứ tư.”

Mộng Nguyên hít một hơi thật sâu, “Tần Thiên Thạch mà ngươi nói chính là Hỗn ĐỘn Thạch nhỉ, ha ha, ở bên trong pháp bảo của ngươi phải bố trí trận kỳ mới có thể ra ngoài, ta xem như mở mang tầm mắt rồi. Tất cả mọi người đều biết rõ lòng dạ của nhau, ta có một yêu cầu, nếu như Bách Linh vũ trụ có khởi nguyên Hỗn Độn, ta nhất định phải bế quan ở Bách Linh vũ trụ vạn năm. Cái này không cần thương lượng, nếu như ngươi không đồng ý, chúng ta cá chết lưới rách.”

“Được, ta đồng ý. Ta cũng muốn nhắc nhở ngươi, Bách Linh vũ trụ là địa bàn của Thiên Độc Thánh Nhân, người này rất mạnh, hơn nữa Hỗn Độn Thiên Độc của hắn có rất ít người ngăn cản được, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi.” Tần Kình Thiên bình tĩnh nói.

Mộng Nguyên biết Tần Kình Thiên sẽ không có ý tốt mà nhắc nhở mình, nhưng mà nàng không quan tâm. Trừ tên Tần Kình Thiên trước mắt này, Mộng Nguyên nàng thật sự không sợ ai cả.

“Vậy thì cứ dứt khoát đi, đưa đạo tắc Đại Mộng của ngươi ra.” Tần Kình Thiên lập tức nói.

Mộng Nguyên thở dài, chỉ có thể lấy đạo tắc Đại Mộng của mình ra.

KHi đạo tắc Đại Mộng của nàng dung nhập vào trong Tần Thiên Cổ Đạo, Mộng Nguyên lập tức cảm thấy mình bị cái gì đó kiềm chế lại, nhưng cái cảm giác này cực kỳ nhạt, rất nhanh đã biến mất. TRong lòng Mộng Nguyên biết, bây giờ nàng ở trước mặt Tần Kình Thiên không có chút sức phản kháng nào cả.

Thở dài một tiếng, thù này cho dù Mông Mỗ Đại Diễn có thể báo giúp nàng, vậy thì chỉ sợ nàng cũng không nhìn thấy được. Chỉ có thể trách nàng lần này quá kiêu ngạo, không để cường giả vũ trụ vào trong mắt, nếu không sao có thể xảy ra chuyện này?

“Được, dứt khoát.” Tần Kình Thiên khen một câu, lấy ra mấy cái trận kỳ vứt xuống, sau đó trước mặt hai người lập tức xuất hiện một con đường nhỏ, bên cạnh đường nhỏ là một cái truyền tống trận.

…

Bên ngoài Mạc Lam vũ trụ, Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ và Thiên Độc Thánh Nhân cùng nhau ẩn nấp trong một cái kết giới, đây là năm thứ ba bọn hắn chờ đợi.

“Vô Kỵ, nói thật, ta còn chưa từng trăm phương ngàn kế chờ đợi một ngươi như vậy, chúng ta đã ở nơi này hai ba năm rồi.” Lam Tiểu Bố thở dài, nếu như không phải liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, hắn thật sự không thể làm được.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ngẫm lại lão u đi, chúng ta sẽ cảm thấy thăng bằng.”

Lam Tiểu Bố nghĩ cũng phải, gia hỏa u Bình này ở một chỗ đợi mấy trăm năm, bọn hắn thì chỉ mới hai, ba năm mà thôi.

Chương 2283 - Vẫn phải uống nước rửa chân

“Vô Kỵ, ngươi nói xem Tần Kình Thiên tính toán thâm sâu như vậy, chúng ta không đến Tần Thiên Cổ Đạo, thì hắn có khi nào đoán ra được chúng ta đang ở chỗ này mai phục hắn hay không.” Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đó chính là Tần Kình Thiên biết tính toán người khác, chẳng lẽ không nghĩ ra chuyện người khác có thể tính toán hắn ta sao?

Mạc Vô Kỵ im lặng một lúc rồi nói, “Ta vẫn đang nghĩ đến vấn đề này, nếu như ta là Tần Kình Thiên, ta nghĩ chắc hẳn ta sẽ nghĩ ra. Loại người này đã quen tính toán người khác, một khi xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ nghĩ đến chuyện có người mưu hại mình hay không. Chỉ là ta vẫn nghĩ không ra nếu như gia hỏa này đoán được chúng ta trốn ở chỗ này mai phục hắn, vây thì hắn sẽ làm như thế nào?”

Lam Tiểu Bố cười nói, “Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, gia hỏa này nhiều nhất chỉ có thể đoán được chúng ta có thể trốn ở chỗ này mai phục hắn, tuyệt đối không thể khẳng định được. Nếu hắn đã đoán được chúng ta có thể trốn ở chỗ này, vậy thì hắn sẽ đến thăm dò trước. Nếu như là ta, cách tốt nhất đương nhiên là dùng đến đạo tắc đại đạo.”

“Đúng, người này rất có thể sẽ lấy Mộng Nguyên kia ra làm tấm chắn. Kết giới, đại trận tự bạo của chúng ta, đều dùng để khóa chặt đạo tắc đại đạo, nếu như kết giới thứ nhất khóa chặt Mộng Nguyên, vậy thì hơn chín phần uy lực trong vụ tự bạo, sẽ do Mộng Nguyên kia nhận lấy, Tần Kình Thiên sẽ chạy thoát… KHông được, Tiểu Bố, chúng ta nhất định phải thay đổi bố trí một chút, không thể để cho nó khóa chặt đạo tắc mà tự bạo. Cách này mặc dù đáng tin, nhưng chưa chắc có thể đạt được mục tiêu mà chúng ta muốn.” Mạc Vô Kỵ cảm thấy không ổn.

Trước đó bọn hắn nghĩ rằng, chỉ cần Tần Kình Thiên đến, nhất định sẽ là người đầu tiên tiến vào đại trận tự bạo của bọn hắn, là người đầu tiên tiến vào đại trận tự bạo, vậy thì kết giới của bọn hắn sẽ khóa chặt đạo tắc của người đó. Nhưng Tần Kình Thiên không phải người đầu tiên tiến vào, nếu như gia hỏa để người khác tiến vào trước thì sao chứ?

Hai người nghĩ là làm, bọn hắn lập tức ra ngoài sửa chữa toàn bộ kết giới tự bạo, đại trận tự bạo và tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo. Hai người quyết định chủ động khống chế đại trận tự bạo, cách này chỉ cần không để ý sẽ làm lỡ mất thời cơ khiến Tần Kình Thiên bỏ chạy. Nhưng mà đối phó với loại người như Tần Kình Thiên, bọn hắn cũng chỉ có thể làm như vậy, nhất định phải chấp nhận mạo hiểm.

Vì để cho mấy cái đại trận này đồng thời tự bạo, Mạc Vô Kỵ khống chế kết giới và đại trận tự bạo, Lam Tiểu Bố khống chế tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo.

Sau khi bố trí tất cả mọi thứ xong, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mới ẩn nấp một lần nữa.

“Trước đó ta luôn cảm thấy có chút không ổn, bây giờ tốt rồi, an tâm được một chút… KHông đúng, vẫn không đúng, chúng ta không thể lén lút ẩn nấp ở một chỗ như vậy.” Mạc Vô Kỵ thở dài, còn chưa nói hết câu đã cảm thấy không ổn.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, “Đúng, nếu như đối phương cướng ép xé mở tầng kết giới cấp thấp ở ngoài cùng của chúng ta, chúng ta lại chẳng có chút động tĩnh nào, vậy thì hoàn toàn không bình thường. Phản ứng bình thường chính là nhanh chóng bỏ chạy mới đúng, hơn nữa nhất định còn phải dùng đến Thất Giới Thạch mà bỏ chạy.”

“Ta có một cách, ta lấy ra hai con rối, để đến khi kết giới bị xé rách, bọn hắn sẽ nhìn thấy chúng ta bỏ chạy.” Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Con rối của ngươi có cấp bậc quá thấp… Chẳng qua nếu như có thể dung nhập đạo tắc đại đạo của chúng ta, sau đó lại dùng Thất Giới Thạch của ta bỏ chạy, vậy là đủ.”

“Cái này dễ thôi, chúng ta mỗi người rót một đạo đạo tắc đại đạo vào trong con rối. Mặc dù loại thủ đoạn này chỉ có thể lừa được Tần Kình Thiên nhiều nhất là mười mấy giây, nhưng mà mười mấy giây này cũng đã đủ rồi. Ta cũng không tin, Tần Kình Thiên nhìn thấy Thất Giới Thạch là bỏ chạy, hắn không nhanh chóng chạy đến ngăn cản sao? Với tốc độ của Tần Kình Thiên, mười mấy giây cũng đủ tiến vào kết giới tự bạo của chúng ta.”

Hai người lại bận rộn thêm một lúc nữa, Mạc Vô Kỵ lấy ra hai con rối tương đương với nhất chuyển Thánh Nhân, sau đó hắn và Lam Tiểu Bố phân biệt đưa đạo tắc đại đạo của mình vào trong. Lam Tiểu Bố thì lấy Thất Giới Thạch chân chính đặt vào trong người một con rối, chỉ cần kết giới bị xé nứt, con rối này sẽ lấy Thất Giới Thạch ra trước, sau đó tìm cách bỏ chạy.

“Lần này Tần Kình Thiên có khôn khéo đến đâu, cũng phải uống nước rửa chân của chúng ta thôi.” Lam Tiểu Bố cười he he, rất hài lòng với lần tu bổ này.

Mạc Vô Kỵ cũng rất hài lòng, khi hắn đang định truyền âm cho Thiên Độc Thánh Nhân, trong lòng đột nhiên nảy lên một cái, hắn lập tức che giấu đi tất cả hơi thở đạo tắc của mình lại.

Chỉ chưa đến mười giây, một nam một nữ đã xuất hiện bên ngoài kết giới vũ trụ của Mạc Lam vũ trụ. Người đến chính là Tần Kình Thiên và Mộng Nguyên mới rời khỏi Tần Thiên Cổ Đạo cách đây không lâu. Còn có hai tên tùy tùng của Mộng Nguyên, Tần Kình Thiên hoàn toàn không để ý, rõ ràng chướng mắt với tu vi của hai người này.

Chương 2284 - Vẫn phải uống nước rửa chân (2)

Nhìn trước mắt dường như là hư không chẳng có gì, Mộng Nguyên hít vào một hơi, “Đúng là kết giới vũ trụ, cái này bố trí như thế nào? Khó trách hai người kia lại yên tâm ở lại nơi này, cái kết giới này ngươi có thể mở ra không?”

“Nếu như có Tần Thiên Cổ Đạo của ta ở đâu, ta có thể dễ dàng xé mở kết giới nơi này, đáng tiếc là Tần Thiên Cổ Đạo không có.” Tần Kình Thiên thở dài.

“Vậy chúng ta tiến vào như thế nào?” Mộng Nguyên nhìn Tần Kình Thiên.

TRong lòng nàng đang nghĩ, tốt nhất là không thể vào trong, sau đó nàng sớm thoát khỏi tên trước mắt này. Nàng đến là để tìm kiếm hung thủ tiêu diệt đạo tràng của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng nàng không nghĩ đến chuyện sẽ góp luôn cả bản thân mình vào.

Tần Kình Thiên mỉm cười, “Còn có một cách nữa, đó chính là ta dùng Tần Thiên Thạch bố trí một cái Liệt Giới Trận, ngươi cũng đưa ra một đạo đạo tắc Đại Mộng vào trong cái Liệt Giới Trận này, cưỡng ép phá vỡ.”

Sắc mặt Mộng Nguyên âm trầm, nàng lạnh lùng nói, “Vì sao ta phải bỏ đạo tắc Đại Mộng ra, ngươi không thể bỏ ra sao?”

Tần Kình Thiên tỏ vẻ áy náy nói, “Ta có thể bỏ ra được, chỉ là nếu như ngươi có thể bố trí Liệt Giới Trận, vậy ta sẽ bỏ ra đạo tắc đại đạo Liệt giới của ta.”

Sắc mặt Mộng Nguyên lại càng khó coi, nàng rõ ràng không thể bố trí Liệt Giới Trận được. Nhưng bây giờ nàng phải giúp đỡ Tần Kình Thiên xé mở kết giới vũ trụ ở nơi này, nếu không chỉ sợ nàng không thể đi nổi.

“Đã như vậy, ngươi bắt đầu đi.” TRong lòng Mộng Nguyên quyết tâm, nếu như có thể quay về, nàng nhất định phải chứng bước đại đạo thứ năm, sau đó đến xé tên Tần Kình Thiên này thành bã vụn.

Tần Kình Thiên bắt đầu bố trí trận kỳ, từng cái Tần Thiên Thạch được hắn ta lấy ra, dễ dàng huyễn hóa thành trận kỳ. Mặc dù Mộng Nguyên là cường giả bước đại đạo thứ tư, nhưng mà nàng lại không thể nhìn ra Tần Kình Thiên luyện chế trận kỳ như thế nào. TRong lòng nàng có chút hốt hoảng, nếu như mình chứng bước thứ năm rồi, thật sự có thể dễ dàng nghiền ép được Tần Kình Thiên sao? Tên Tần Kình Thiên trước mắt này rốt cuộc là bước thứ tư hay bước thứ năm? Hoặc là đang ở giữa bước thứ tư và thứ năm?

Chỉ qua một nén nhang, Tần Kình Thiên đã nắm chặt một cái trận kỳ nói. “Chờ lát nữa khi ta vứt cái trận kỳ thứ mười bảy này xuống, ngươi rót đạo tắc Đại Mộng của mình vào, tốt nhất còn ẩn chứa lực lượng của một cường giả bước đại đạo thứ tư nữa.”

“Được.” Nếu như đã đồng ý, Mộng Nguyên cũng lười nói nhảm với Tần Kình Thiên.

Tần Kình Thiên không ngừng ném trận kỳ , sau khi ném xuống mười bảy cái trận kỳ. Mộng Nguyên không cần Tần Kình Thiên nhắc nhở, cũng biết rõ đã đến lúc rót đạo tắc Đại Mộng của mình vào. Nàng cũng chẳng nhăn nhó, trực tiếp đánh một đạo đạo tắc Đại Mộng ra.

Tần Kình Thiên không chút do dự ném cái trận kỳ thứ mười tám, sau đó một luồng lực lượng cường hãn đến cực hạn muốn xé rách tất cả nổ tung. Cho dù là Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố và Thiên Độc Thánh Nhân đang mai phục ở rất xa, cũng bị loại lực lương đáng sợ này lan đến. Cũng may ba người đều là người cứng cỏi, cố gắng không động đậy một chút nào.

OanH! Kết giới bị xé mở, một màu xanh tươi nhàn nhạt xuất hiện trước mắt Tần Kình Thiên.

Tần Kình Thiên không xông vào trước mà nói, “Mộng đạo hữu, ngươi đi vào chặn đường lui của bọn hắn, ta bố trí một cái phong ấn, không cho phép hai tên này chạy trốn.”

Hầu như ngay khi Tần Kình Thiên vừa dứt lời, một cái bóng dường như vừa xé rách giới vực từ sâu trong tinh cầu lao ra.

“Thất Giới Thạch?” Hai mắt Tần Kình Thiên sáng lên, hắn ta khẳng định mình không hề nhìn lầm, đây tuyệt đối là Thất Giới Thạch. lực lượng bảo vật Khai Thiên kia, không cần dùng thần niệm cũng có thể biết được.

Lúc này, không cần Tần Kình Thiên thúc giục, nàng đã điên cuồng xông về phía Thất Giới Thạch. Chỉ cần nàng lấy được Thất Giới Thạch, vậy thì cho dù Tần Kình Thiên có muốn nắm thóp nàng, cũng phải cân nhắc một chút.

Chỉ là tốc độ của nàng rõ ràng không bằng Tần Kình Thiên, Tần Kình Thiên từ sau mà lại xông lên trước. Chỉ qua mấy giây đã vọt lên phía trước. Giờ phút này trong lòng Tần Kình Thiên còn thở phào một hơi, xem ra là do hắn ta quá cẩn thận, xem trọng hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ rồi. Thất Giới Thạch có thể xuyên qua giới vực, nhưng mà hắn ta nắm chắc Hỗn Độn đại trận của hắn ta có thể cản Thất Giới Thạch lại mười mấy giây. TRong khoảng thời gian này, đủ cho hắn ta lấy đi Thất Giới Thạch.

Chỉ là khi hắn ta càng đến gần Thất Giới Thạch, đột nhiên cảm thấy không đúng. Cái tinh cầu màu xanh tươi kia rõ ràng phải càng ngày càng gần mới đúng, nhưng hắn ta lại cảm thấy hắn ta càng đến gần, khoảng cách đến Bách Linh vũ trụ lại chẳng có chút thay đổi nào cả.

Đây là kết giới chuyển đổi? Nơi mà hắn ta nhìn thấy và phương vị hắn ta tiến đến thật ra cũng không giống nhau. Đây là đạo lý và bố trí đơn giản nhất, nhưng mà trong lúc nhất thời ai lại nghĩ nhiều như vậy?

Thân hình Tần Kình Thiên siết chặt, lập tức cảm thấy khí thế của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hình như quá yếu. Hắn ta có thể cảm nhận được khí thế chỉ hợp ở mặt ngoài, chứ không phải khí thế đại đạo thật sự. Trừ Thất Giới Thạch ra, mọi thứ đều có vấn đề.

Không hay rồi, mình bị trúng bẫy rồi.

Cho dù Thất Giới Thạch khiến hắn ta động tâm, nhưng Tần Kình Thiên vẫn điên cuồng ngừng lại, muốn quay người bỏ chạy.

Chỉ là một khắc sau, từng đạo lực lượng hủy diệt đáng sợ đã khóa chặt hắn ta. Tần Kình Thiên xác định, không hề sai, chính là đang khóa chặt hắn ta, hoàn toàn không quản đến Mộng Nguyên đang ở phía sau hắn ta.

Hắn ta định để Mộng Nguyên làm tấm chắn, kết quả vẫn khiến chính hắn ta gánh chịu tất cả.

Chương 2285 - Uất nghẹn.

Loại đạo vận tự bạo cuồng bạo này, Tần Kình Thiên hiểu rất rõ, đây là kết giới tự bạo. Kết giới tự bạo có thể khiến hắn ta bị trọng thương, nhưng mà muốn khiến hắn ta bị thương cân động cốt thì còn chưa thể được

Cho dù bị đạo tắc tự bạo đáng sợ của kết giới khóa lại, nhưng Tần Kình Thiên vẫn lấy Đà Bàn Điện ra, đồng thời chuẩn bị xông phá kết giới.

Hắn ta biết rõ, chỉ cần hắn ta cản được đợt tự bạo kết giới thứ nhất này, đạo tắc tự bạo của kết giới này sẽ không thể tiếp tục khóa chặt hắn ta nữa, hắn ta cũng có thể lao ra ngoài.

Rầm rầm rầm! Đạo tắc tự bạo xé rách một phương vũ trụ nổ tung, đạo tắc Hủy Diệt to lớn bàng bạc vào giờ phút này bao bọc lấy Tần Kình Thiên rồi nổ tung.

Ở nơi xa, mặc dù Mộng Nguyên cũng bị ảnh hưởng, nhưng uy lực không bằng một phần mười, nàng điên cuồng lấy pháp bảo ra lui lại, đồng thời trong lòng âm thầm chấn động. Đằng sau chấn động chính là sợ hãi, nếu như một mình nàng đến tìm kiếm Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, trước loại tự bạo này, thân thể của nàng chắc chắn sẽ sụp đổ. Một khi thân thể bị sụp đổ, nàng trốn đi đâu được?

Cạch! Tiếng pháp bảo bị xé nứt truyền đến, trong lòng Tần Kình Thiên trầm xuống, chuyện hắn ta lo lắng nhất vẫn xảy ra. Đà Bàn Điện của hắn ta vậy mà không thể ngăn cản được kết giới vũ trụ tự bạo này, kết quả bị hủy diệt. Không đúng, cái này không phải là kết giới vũ trụ tự bạo, bên trong cái kết giới vũ trụ này còn có bảy, tám món bảo vật Tiên Thiên đồng thời tự bạo.

Cái này khiến Tần Kình Thiên hiểu ra, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tuyệt đối là hai kẻ ngoan độc, một lần lại tự bạo nhiều bảo vật Tiên Thiên như thế, nếu không thì Đà Bàn Điện của hắn ta cũng sẽ không nổ.

Nhưng mà cũng vì có Đà Bàn Điện ngăn cản hơn phân nửa đạo vận tự bạo, mặc dù dư chấn không ngừng xé rách xương cốt của Tần Kình Thiên, nhưng đây cũng chỉ là vết thương bình thường mà thôi.

“Hôm nay không giết hai tên sâu kiến này, Tần Kình Thiên ta….” Tần Kình Thiên mới vừa nghĩ đến đây, từng luồng lực lượng hủy diệt kinh khủng đã khóa chặt hắn ta lại.

TRong lòng Tần Kình Thiên trầm xuống, chẳng lẽ hai sâu kiến này còn có thể bố trí kết giới liên hoàn? Điều đó không có khả năng.

Rất nhanh, Tần Kình Thiên đã xác định, đây không phải là kết giới liên hoàn, mà là đại trận Bạo Liệt. Cái này khiến Tần Kình Thiên thở phào một hơi, muốn dùng đại trận Bạo Liệt đả thương hắn ta, đó chính là nằm mơ.

KHông đúng, Tần Kình Thiên đột nhiên nghĩ đến, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ gian xảo như vậy, ngay cả hắn ta cũng phải uống nước rửa chân, sao có thể dùng loại thủ đoạn cấp thấp này để đối phó với Tần Kình Thiên hắn ta? Chẳng lẽ không biết liên hoàn đại trận tự bạo không thể nào ảnh hưởng đến hắn ta sao?

Một khắc sau, một loại đạo tắc Hỗn ĐỘn xé rách linh hồn vỡ ra.

Cho dù đạo tắc tự bạo vẫn còn chưa hoàn toàn kích phát, Tần Kình Thiên đã cảm nhận được cả linh hồn và nguyên thần của mình đều đang run rẩy, trong lòng hắn ta hoảng hốt, đây tuyệt đối là tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo, mà loại tâm Hỗn Độn Thiên Độc này một khi khóa chặt hắn ta, hắn ta chỉ có thể mặc cho nó tự bạo mới có thể chạy được.

Nhưng khi tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo còn có thể sống được sao? Tần Kình Thiên cuối cùng cũng không còn lo đến tuổi thọ của mình nữa, còn cả chuyện có khi nào ảnh hưởng đến việc chứng bước đại đạo thứ năm hay không, mà điên cuồng thiêu đốt đạo tắc đại đạo của mình, hắn ta tuyệt đối không thể bị tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn, hắn ta nhất định phải sống sót. Chỉ có sống sót, thì mới có thể tiếp tục làm chuyện khác.

Từ khi Tần Kình Thiên xuất đạo cho đến nay, không biết đã trải qua bao nhiêu nguy cơ, nhưng chưa bao giờ gặp phải nguy cơ đáng sợ như ngày hôm nay,. Hắn ta ngàn tính vạn tính, nhưng không ngờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có thể lấy được tâm Hỗn Độn Thiên Độc ở Bách Linh vũ trụ.

Tâm Hỗn Độn Thiên Độc ở Bách Linh vũ trụ, cho dù là Thiên Độc Thánh Nhân cũng không lấy đi được, cũng là bởi vì khi lấy đi tâm Hỗn Độn Thiên Độc phải bỏ ra một cái giá lớn. Mà hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia, chỉ sợ ngay cả cơ hội đến gần tâm Hỗn Độn Thiên Độc cũng không có, dựa vào đâu mà lấy tâm Hỗn Độn Thiên Độc đi chứ?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những thứ này, Tần Kình Thiên thiêu đốt đạo tắc, từng vòng đạo vận bao bọc lấy thân thể, nhất định phải ngăn cản tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn.

Vô cùng vô tận gợn sóng đạo tắc trong hư không bị xé nứt, có lẽ dùng mắt thường không thể nào nhìn thấy được, tâm Tần Kình Thiên lại theo từng gợn sóng bị xé nứt này mà không ngừng chìm xuống. Đây là tâm Hỗn Độn Thiên Độc xé mở từng đạo lĩnh vực hộ thân của hắn ta, hắn ta cuối cùng vẫn không thể tránh thoát tâm Hỗn Độn Thiên Độc xâm nhập.

Răng rắc! Tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo, cuối cùng hoàn toàn xé mở đạo tắc hộ thân của Tần Kình Thiên, đánh vào sâu trong thần hồn của hắn ta. Chỉ qua thời gian trong chớp mắt, linh hồn và xương cốt của Tần Kình Thiên bắt đầu run rẩy. Tâm Tần Kình Thiên chìm đến tận đáy cốc, hắn ta biết sau đó Hỗn Độn Thiên Độc sẽ bắt đầu xé rách thần hồn và đạo cơ của hắn ta.

Đại đạo của hắn ta thậm chí đang bên bờ sụp đổ, Tần Kình Thiên đã không còn lòng dạ quan tâm đến Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta biết mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây. Tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo, đây chính là lúc tốt nhất để hắn ta thoát thân.

Hắn ta chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tính toán đến đây là hết, nếu như vậy, hắn ta còn có thể quay trở về một lần nữa.

Chương 2286 - Uất nghẹn. (2)

Mộng Nguyên ở nơi xa không có ai quản đến đã trốn ra khỏi kết giới tự bạo, lúc này nàng đã hiểu rõ, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không quan tâm đến nàng, mà là chú tâm vào đối phó với một mình Tần Kình Thiên. Nếu như cái này dùng để đối phó với nàng, vậy có thêm mấy người như nàng nữa cũng bị xử lý. Nàng vừa mới thở phào một hơi, đã nhìn thấy Tần Kình Thiên xông ra khỏi vô cùng vô tận đạo tắc tự bạo, hơi thở cả người hỗn loạn.

TRong lòng Mộng Nguyên thầm chấn động, nếu là nàng, nàng chưa chắc có thể vọt ra ngoài được. Nàng cảm nhận được kết giới vũ trụ tự bạo, cũng cảm nhận được liên hoàn đại trận Bạo Liệt tự bạo, thậm chí còn có liên hoàn bảo vật Tiên Thiên tự bạo. Còn có một loại đạo tắc tự bạo khiến cả linh hồn nàng run rẩy, gặp phải chuyện này nàng chỉ có thể chờ chết thôi, nhưng Tần Kình Thiên lại có thể vọt ra ngoài.

Một khắc sau, nàng chợt nhìn thấy có một cây trường kích đánh về phía Tần Kình Thiên, tường kích đánh ra, giống như kích triều từ một vùng biển cả đang giận dữ khóa chặt vùng giới vực không gian của Tần Kình Thiên.

Cảm nhận được sát thế kích mang này, trong lòng Mộng Nguyên chấn động vô cùng, vậy mà vẫn chưa kết thúc, trong hư không có một ngón tay nguyên khí to lớn, ngón tay này ẩn chứa khí thế mênh mông, khiến nàng cảm thấy cả vũ trụ sắp bị một chỉ này đánh sụp. Không, không phải sụp đổ, mà là hoàn toàn hòa tan.

Tần Kình Thiên hừ lạnh một tiếng, trước đó bị hai sâu kiến tính toán coi như xong, bây giờ còn muốn dùng thần thông ngăn cản hắn ta, đúng là không biết tự lượng sức mình. Cho dù hắn ta đang trọng thương, cho dù đại đạo của hắn ta sắp sụp đổ, đó cũng là sắp chứ không phải đã sụp đổ.

Tay Tần Kình Thiên mở ra, một thanh trường đao màu đỏ xuất hiện. Chỉ là đạo tắc thần thông sát thế Đạo Đao từ trường đao của hắn còn chưa ngưng luyện ra, trong mắt lại lộ ra vẻ sợ hãi, hắn ta biết mình đã bị gài bẫy một lần nữa.

Bởi vì trăm triệu vạn kích đào tràn ngập đạo tắc Sát Phạt kia của Lam Tiểu Bố, vốn là đạo tắc thần thông công kích sát phạt, nhưng cái khí thế sát phạt kia lại đột nhiên biến mất, thay vào đó là từng vòng văn đạo tắc liên miên không dứt.

Những vòng văn này giống như chẳng có chút quy tắc nào, lại khiến cho đạo tắc Đao Đạo hắn ta còn chưa kích phát hoàn toàn lộ ra, không chỉ như vậy, đạo vận sát phạt của hắn ta cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, đây quả thật là giơ ra con át chủ bài của mình để đối phương thấy rõ.

Hoặc có thể nói, một kích thần thông này của Lam Tiểu Bố cũng không phải muốn làm gì hắn ta, mà là muốn xé rách đạo tắc thần thông của hắn ta, đồng thời làm rõ đạo tắc Sát Phạt của hắn ta, đây tuyệt đối là để phụ trợ một chỉ kia.

Tần Kình Thiên biết mình liên tục bị tính kế và tức giận, đã mất đi tỉnh táo và lý trí, lúc này cho dù hắn ta có tỉnh táo lại thì cũng đã chậm.

Một chỉ kia của Mạc Vô Kỵ hầu như đã cuốn theo cả vũ trụ đập đến, trước một chỉ này, không gian hóa thành Tạo Hóa Dung Lô, trong lò luyện này, tất cả mọi thứ đều đang tan rã, bao gồm cả thân thể và nguyên thần của Tần Kình Thiên. Cho dù thân thể của Tần Kình Thiên đã suy yếu vô cùng, mặc dù nguyên thần của hắn ta cũng đã bên bờ sụp đổ vì Hỗn Độn Thiên Độc, nhưng cũng không thể ngừng lại việc bị hòa tan trước một chỉ này.

Tần Kình Thiên uất nghẹn gào lên một tiếng, hắn ta rõ ràng có thể nghiền ép hai tên sâu kiến kia, nhưng bây giờ hắn ta đã bị tính kế đến mức có thể bị thần hồn câu diệt bất cứ lúc nào. Có khi nào mà Tần Kình Thiên hắn ta phải chịu uất nghẹn như vậy? Có khi nào mà có người có thể tính toán Tần Kình Thiên hắn ta như thế?

Phải biết rằng, cho đến bây giờ, đều là Tần Kình Thiên hắn ta tính toán người khác, là hắn ta tính toán người khác đó!

Có Liệt Tắc Luân của Lam Tiểu Bố phụ trợ, một chỉ của Mạc Vô Kỵ này càng thêm bình thản, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với sự tức giận của Tần Kình Thiên.

Tần Kình Thiên càng tức giận, một chỉ này càng nhu hòa. Trước một chỉ Tạo Hóa này, cho dù ngươi đã từng tinh thần sa sút ra sao, cho dù ngươi đã từng hiển quý như thế nào, trong cái Tạo Hóa Dung Lô này, đều bị hòa tan.

Tần Kình Thiên biết hắn ta nhất định phải quyết định bỏ hay lấy, nếu không hắn ta sẽ hoàn toàn bị hủy ở nơi này.

“Ta nhớ kỹ các ngươi rồi.” Giọng nói tức giận của Tần Kình Thiên đột nhiên trở nên bình thản, dường như vào giờ phút này, mọi tức giận đã hoàn toàn biến mất. Sau đó thân thể hắn ta bắt đầu sụp đổ, một khắc sau thân thể sụp đổ kia hóa thành một đạo đạo tắc xé rách mọi phong ấn, cuốn lấy nguyên thần tàn phá bị đạo tắc Thiên Độc xâm nhập của Tần Kình Thiên rồi biến mất.

Hắn ta thậm chí không nhờ Mộng Nguyên hỗ trợ, bởi vì hắn ta biết Mộng Nguyên tuyệt đối sẽ không giúp hắn ta.

Trên thực tế khi hắn ta tiêu hao hết thân thể để nguyên thần bỏ chạy, Mộng Nguyên cũng đã sớm bỏ chạy trước, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện ra tay giúp hắn ta một chút.

“Thật mạnh…” Mạc Vô Kỵ từ hư không xuất hiện, sắc mặt hơi tái. Cho dù cũng là thi triển Tạo Hóa Chỉ trong Thất Giới Chỉ, nhưng mà hắn cũng tiêu hao gấp mấy lần so với bình thường.

“Đúng là rất mạnh, nhưng mà lần này hắn cũng đã bị thương cân động cốt rồi, ta cũng không tin hắn có thể khôi phục trong thời gian ngắn được.” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, cùng từ hư không xuất hiện, đồng thời xòe tay ra, Thất Giới Thạch mà Tần Kình Thiên nhớ mãi không quên xuất hiện trong tay hắn, sau đó được cất đi.

Thiên Độc Thánh Nhân xấu hổ bước ra, “Thật có lỗi, ta hoàn toàn không có cơ hội ra tay.”

Thật sự là hắn ta không có cơ hội, chờ đến khi hắn ta định ra tay, Tần Kình Thiên đã bỏ chạy, hơn nữa hắn ta lại không cách nào ngăn cản Tần Kình Thiên bỏ chạy, mà hết lần này đến lần khác, nhiệm vụ của hắn ta là ngăn cản Tần Kình Thiên bỏ chạy.

Chương 2287 - Ác mộng của Mộng Nguyên.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Quảng đạo hữu, ngươi đến Đại Diễn giới bế quan tu luyện trước đí, ta và Vô Kỵ ở lại nơi này hoàn thiện kết giới ở đây một chút.”

Nói xong, hoàn toàn không chờ Thiên Độc Thánh Nhân từ chối, đã chủ động lấy Thất Giới Thạch ra.

“Được, đa tạ Lam huynh, đa tạ Mạc huynh.” Thiên Độc Thánh Nhân đương nhiên sẽ không từ chối, hắn ta vốn muốn đến Đại Diễn giới. Sau khi cảm tạ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, không chút do dự thông qua Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố trực tiếp truyền tống đến Đại Diễn giới.

“Gia hỏa này không được, không thành thật như lão u.” Chờ truyền tống Thiên Độc Thánh Nhân đi rồi, Lam Tiểu Bố mới hừ một tiếng nói.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, “Chính xác, nếu như vừa rồi lão u nhận nhiệm vụ này, lão u tuyệt đối sẽ thiêu đốt tinh huyết hoặc là tìm cách khác cản Tần Kình Thiên một chút. Vừa rồi chỉ cần Thiên Độc Thánh

Nhân hơi cản Tần Kình Thiên một chút, cho chúng ta một đến hai giây tranh thủ, Tần Kình Thiên tuyệt đối không thể dựa vào thần thông ve sầu thoát xác mà chạy thoát.”

Thần thông bỏ chạy của Tần Kình Thiên chính là từ bỏ thân thể, để nguyên thần bỏ chạy. Trong tình huống bình thường, Thiên Độc Thánh Nhân quả thật không thể ngăn cản được Tần Kình Thiên. Thiên Độc Thánh Nhân cũng cho rằng hắn ta không thể ngăn được Tần Kình Thiên, nhưng Thiên Độc Thánh Nhân cũng không cân nhắc đến chuyện ra tay giúp ngăn cản Tần Kình Thiên lại. Nếu như Thiên Độc Thánh Nhân tình nguyện tiêu hao một chút tinh huyết hoặc nguyên khí của bản thân, thì có thể ngăn cản Tần Kình Thiên lại.

Mà Thiên Độc Thánh Nhân ngay cả suy nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện thiêu đốt tinh huyết bản thân để ngăn cản Tần Kình Thiên, cho nên Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cảm thấy gia hỏa này không thể kết giao và hợp tác được, cho nên không có ý định dẫn theo gia hỏa này cùng tu luyện. Cũng không phải là vì lúc Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo sẽ trở nên rõ ràng, mà là bọn hắn dùng đạo mạch cực phẩm để tu luyện.

Nếu như dùng đạo mạch cực phẩm để tu luyện, thực lực của Thiên Độc Thánh Nhân sẽ từ từ tăng lên.

“Chúng ta có nên thừa cơ hội này lấy đi Tần Thiên Cổ Đạo hay không?” Mạc Vô Kỵ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta cảm thấy Tần Thiên Cổ Đạo không phải chuyện đơn giản, hơn nữa Tần Kình Thiên còn chưa bị xử lý. KHông bằng chúng ta ở chỗ này bế quan tu luyện, chờ thực lực tăng lên rồi đi cũng không muộn, dù sao thì bây giờ Tần Kình Thiên nhất định không thể lấy Tần Thiên Cổ Đạo đi được.”

Mạc Vô Kỵ cảm thấy bây giờ cũng không cần phải vội vàng, hai người dứt khoát bắt đầu bố trí nơi bế quan.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cắm nửa đầu đạo mạch cực phẩm xuống, sau đó lần lượt bố trí hai cái đại trận ở hai bên, bắt đầu ở Mạc Lam vũ trụ điên cuồng tăng thực lực của mình lên.

Sở dĩ không gọi u Bình đến, là bởi vì trước đó u Bình bị thương nghiêm trọng, bây giờ đang dùng thánh quả đạo cơ để khôi phục thân thể, chờ u Bình khôi phục thân thể rồi, mới có thể chữa trị đạo cơ vì chứng bước đại đạo thứ tư thất bại, đến lúc đó, lại gọi u Bình đến.

Còn về bọn người Tề Mạn Vi, hoàn cảnh tu luyện ở Đại Diễn giới còn tốt hơn ở Mạc Lam vũ trụ, cũng không cần thiết phải quay lại.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lựa chọn ở Mạc Lam vũ trụ đột phá lên bước thứ tư, thứ nhất là vì quy tắc thiên địa ở nơi này hoàn thiện, thứ hai đây là vũ trụ của hai người, hai người ở chỗ này chứng đạo, sẽ càng thêm dung hợp với Mạc Lam vũ trụ.

Sau khi Mông Mỗ Đại Diễn tiêu diệt hầu hết tu sĩ ở Hạo Uyên vũ trụ, cuối cùng thì không tiếp tục luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ nữa, cái này khiến những người biết rõ nội tình vô cùng khó hiểu. Mông Mỗ Đại Diễn chẳng những không tiếp tục luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ, thậm chí còn không để ý đến Tần gia xây dựng lại Đà Bàn Vân Phong ở Hạo Uyên vũ trụ, khiến tất cả mọi người đều khó hiểu.

Nhưng mà cho dù là như vậy, cũng không có người nào dám đến Hạo Uyên vũ trụ.

Lúc trước đã có người nhắc nhở người Mông Mỗ Đại Diễn sẽ tiêu diệt Hạo Uyên vũ trụ, nhưng người tin chỉ có một phần nhỏ, phần lớn tu sĩ vẫn cứ làm theo ý mình. Kết quả thì thế nào? Mông Mỗ Đại Diễn thật sự đã tiêu diệt tất cả mọi người ở Hạo Uyên vũ trụ,

Cho nên cho dù Mông Mỗ Đại Diễn không luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ, thậm chí còn để Tần gia phát triển lại ở Hạo Uyên vũ trụ, nhưng mọi người vẫn tin tưởng vào tin tức truyền ra vào mấy trăm năm trước, đó chính là sớm muộn gì Mông Mỗ Đại Diễn cũng sẽ trở lại Hạo Uyên vũ trụ, luyện hóa Hạo Uyên vũ trụ.

…

Mộng Nguyên dừng lại, nàng đã chắc chắn, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hoàn toàn không đặt nàng vào trong mắt, cho nên hai người này không hề truy sát nàng.

Nếu như là lúc trước, nàng tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, sau đó trực tiếp tìm đến cửa. Nhưng mà bây giờ, nàng lại cảm thấy vô cùng may mắn. Nàng tận mắt nhìn thấy sự đáng sợ của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, sâu trong lòng có một loại suy nghĩ thâm căn cố đế, đó chính là nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của hai người này.

Mộng Nguyên hít vào một hơi, nàng cũng biết đây không chỉ là vấn đề của nàng, mà còn là vấn đề của Tần Kình Thiên..

Nàng hợp tác với Tần Kình Thiên, bị Tần Kình Thiên đùa bỡn trong lòng bàn tay. Mặc dù Tần Kình Thiên nói, sẽ không làm gì nàng, nhưng từ sâu trong lòng nàng vẫn có một loại trực giác, đó chính là Tần Kình Thiên sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Khả năng suy tính và thủ đoạn của Tần Kình Thiên, khiến nàng cảm thấy kiêng kị và sợ hãi. Thậm chí còn cảm thấy, chỉ cần Tần Kình Thiên không thả nàng đi, nàng vĩnh viễn cũng không thể đi được.

Nhưng Tần Kình Thiên có thể gieo xuống hạt giống đáng sợ trong lòng nàng, vậy mà ở trước mặt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại chẳng có chút năng lực chống cự nào cả. Toàn bộ quá trình đều bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tính toán gắt gao, không chỉ là mỗi một bước, mà ngay cả mỗi một cái thần thông đều nằm trong sự tính toán của hai người.

Chương 2288 - Ác mộng của Mộng Nguyên. (2)

Loại tồn tại đáng sợ này, Mông Mỗ Đại Diễn có thể xử lý bọn hắn sao?

Mộng Nguyên hít vào một hơi thật sâu, nàng thậm chí còn thầm cảm tạ, cảm tạ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã áp chế Tần Kình Thiên, nếu không thì bây giờ nàng sẽ ra sao?

Nhiệm vụ này nàng tuyệt đối không nhận nữa, lần này sau khi trở về Mông Mỗ Đại Diễn, nàng có hai chuyện cần phải nhanh chóng hoàn thành, thứ nhất chính là chặt đứt mọi liên hệ giữa nàng và tia đạo tắc nàng đã bỏ ra kia, thứ hai chính là cố gắng chứng bước đại đạo thứ năm.

Hơn nữa sâu trong lòng của Mộng Nguyên mơ hồ có một ý nghĩ, tương lai nếu như Mông Mỗ Đại Diễn khai chiến với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nàng nhất định không được dây vào. Đây là hai người đáng sợ nhất mà nàng từng gặp, không có người nào nữa. Không chỉ tâm cơ và sự tính toán của hai người này, ngay cả thực lực cũng là mỗi ngày một khác. Nếu như quả thật như Tần Kình Thiên nói, trong thời gian ngắn hai người này đã từ Sáng Đạo cảnh bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, vậy thì khi Mông Mỗ Đại Diễn phái hộ pháp đối phó với hai người kia một lần nữa, chỉ sợ người ta đã vào bước đại đạo thứ tư.

Tạo Hóa cảnh và bước đại đạo thứ tư có khác biệt như giữa trời và đất. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố chỉ mới ở Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh đã có thể ngăn chặn Tần Kình Thiên, đợi đến bước thứ tư, vậy thì mạnh đến mức nào? TRước đó nàng vẫn cho rằng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ giết chết Lâu Ô Trần chính là may mắn, bây giờ nàng không cho là như vậy nữa.

“Mộng đạo hữu, chúng ta dù sao cũng là minh hữu, nhưng ngươi lại đứng nhìn ta bị vây công như vậy, thật sự không phúc hậu chút nào.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, sau đó có một thanh trường đao màu đỏ phá vỡ hư không xuất hiện trước người Mộng Nguyên không xa.

“Tần Kình Thiên?” Giọng nói Mộng Nguyên run lên, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố quả nhiên không giết chết được gia hỏa này.

Nhưng mà nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, dù sao thì nàng cũng là một cường giả bước đại đạo thứ tư, bây giờ Tần Kình Thiên chẳng những không có Tần Thiên Cổ Đạo và Đà Bàn Điện, thậm chí ngay cả thân thể cũng không có, vì sao nàng phải e ngại?

“Không sai, nếu như lúc đó ngươi giúp ta một tay, ta cũng không đến mức như thế này.” Giọng điệu Tần Kình Thiên mặc dù nghe không có chút thay đổi gì, nhưng mà lại có một cảm giác khó chịu cực độ.

Mộng Nguyên đã tỉnh táo lại, nàng cưỡng ép bản thân mình áp chế nỗi sợ hãi với Tần Kình Thiên xuống, sau đó lạnh lùng nói, “Tần Kình Thiên, những gì ta cam kết với ngươi, có chuyện gì chưa làm được? Mà chuyện ngươi cam kết với ta, ngươi đã làm được cái nào chưa?”

Giọng nói của Tần Kình Thiên lại truyền đến từ trong thanh đao màu đỏ kia, “Chuyện lúc trước xem như bỏ qua. Ta cũng có lỗi. Nhưng mà bây giờ ta có một kế hoạch mới, ta đảm bảo lần này có thể xử lý hai tên kia.”

Mộng Nguyên từ tốn nói, “Người chắc hẳn là bảo ta tiếp tục đi cùng ngươi lấy Tần Thiên Cổ Đạo nhỉ? Xin lỗi, ta không cơ hứng thú này.”

Giọng nói của Tần Kình Thiên lạnh đi, “Ngươi có tin hay không ta có thể dựa vào đạo tắc của ngươi mà cưỡng ép kéo ngươi vào bên trong Tần Thiên Cổ Đạo?”

Nghe thấy vậy, trong lòng Mộng Nguyên nhảy lên một cái, nàng biết chuyện này có thể xảy ra, nếu như nàng thật sự bị đạo tắc Đại Mộng kéo vào trong Tần Thiên Cổ Đạo, vậy thì nàng xong rồi.

Không đúng, nếu như nói trước đó, Tần Kình Thiên có thể làm được, nhưng bây giờ Tần Kình Thiên nhất định không thể làm được. Bởi vì gia hỏa này ngay cả thân thể cùng không còn, không chỉ như vậy, nguyên thần và thần hồn của hắn ta cũng bị thương cực nặng, thậm chí đang bên bờ vực sụp đổ.

Tên Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kia thực lực chênh lệch với Tần Kình Thiên đâu chỉ một hai điểm, thực lực của hai người bọn hắn còn không sợ Tần Kình Thiên cường đại. Bản thân mình là bước thứ tư, dựa vào đâu mà lại e ngại Tần Kình Thiên đã sắp mất mạng trước mắt này?

Mộng Nguyên biết mình kiêng kị Tần Kình Thiên vào tận trong xương cốt, cho nên mới có loại suy nghĩ sợ hãi này, nghĩ đến đây, nàng điên cuồng vận chuyển đại đạo, há miệng nôn ra một ngụm máu, sau đó lĩnh vực Đại Mộng nhanh chóng ngưng luyện, bao phủ cả vùng hư không này lại.

“:Ta không tin, ta xem ngươi ép ta vào Tần Thiên Cổ Đạo của ngươi như thế nào. Dù gì thì chính ta đã chém đi đạo cơ đại đạo của mình. Tần Kình Thiên, từ giờ trở đi, ngươi đi con đường của ngươi, ta đi con đường của ta, nếu như còn dám dây dưa với ta, đừng trách ta không khách sáo. bên cạnh ta còn có hai người giúp đỡ, chỉ cần ta phát ra một đạo tin tức, bọn hắn sẽ lập tức đến bên cạnh ta.” Giọng điệu của Mộng Nguyên cũng vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng Tần Kình Thiên trầm xuống, hắn ta đã gieo hạt giống sợ hãi trong lòng Mộng Nguyên, nhưng mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố xuất hiện, hắn ta bị đánh thành chó. Cái này khiến nỗi sợ hãi của Mộng Nguyên đối với hắn ta giảm xuống, thậm chí có thể chém nát loại sợ hãi này bất cứ lúc nào.

Giờ phút này Tần Kình Thiên biết mình đã nóng lòng rồi, Mộng Nguyên dù sao cũng là một cường giả bước đại đạo thứ tư, còn là người tu luyện đạo tắc Đại Mộng, có thể chém rụng cái ác mộng này. Mình bây giờ đang bị trọng thương, Mộng Nguyên muốn tránh thoát sự khống chế của hắn ta, cũng là hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây, hắn ta hừ một tiếng rồi nói, “Xét lúc trước chúng ta từng hợp tác với nhau, ta lười so đo với người, dù sao thì chúng ta mới là đồng minh. Nếu như ta so đo với ngươi, mới khiến Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kia vui mừng. Ngươi không muốn tham gia thì thôi, tự ta cũng có thể xử lý hai sâu kiến này.”

Nói xong câu đó, thân hình Tần Kình Thiên lóe lên, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Mộng Nguyên ngẩn ngơ, trong lòng nàng lập tức vui mừng, bản thân mình đã đoán đúng, Tần Kình Thiên đã không thể nào ra tay với nàng. Nàng siết chặt tay thành nắm đấm, đạo tâm dường như đã tăng lên một chút. Dù sao thì vừa rồi nàng trực tiếp ngang ngạnh cãi lại Tần Kình Thiên, mà Tần Kình Thiên lại chẳng thể làm gì nàng.

Chương 2289 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo.

Chỉ qua mấy chục năm, Lam Tiểu Bố đã dừng tu luyện, hắn khẳng định cho dù ở nơi này bế quan cả vạn năm, hắn cũng không thể chứng bước đại đạo thứ tư.

Thứ nhất là hắn cảm ngộ không đủ, loại cảm ngộ không đủ này chỉ bế quan cũng không thể giải quyết, thứ hai là nửa đầu đạo mạch cực phẩm mà để cho hai người chứng bước đại đạo thứ tư cũng không đủ. Mà theo như bọn họ biết, nửa cái đạo mạch cực phẩm này, rất có thể chỉ là thứ duy nhất ở trong Hạo Hãn này.

Rời khỏi chỗ bế quan, hắn phát hiện Mạc Vô Kỵ đã sớm chờ ở bên ngoài. Chẳng những Mạc Vô Kỵ ở đây, ngay cả u Bình và Lôi Đình Thánh Nhân cũng có mặt.

“u đạo hữu, chúc mừng ngươi. Ta vẫn luôn bế quan, không biết ngươi đã đến Mạc Lam vũ trụ. Còn cả Lôi Đình đạo hữu, cũng chúc mừng đại đạo của ngươi lại tăng tiến.” Lam Tiểu Bố lập tức cười nói.

Hắn chúc mừng u Bình, là vì đã nhìn ra u Bình chẳng những đã chữa trị tốt thân thể, mà ngay cả đạo cơ đại đạo của hắn ta cũng sắp khôi phục, chuyện khôi phục hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Quả nhiên u Bình kích động khẽ khom người, “Nếu như không có hai vị, u Bình ta cả đời đã hoang phí ở Mông Mỗ Đại Diễn rồi, không bao giờ còn có khả năng chữa trị đạo cơ được. Ta may mắn đã lựa chọn đúng, giúp đại đạo của ta có thêm cơ hội.”

Mạc Vô Kỵ vừa nói, “Sau khi lão u chữa trị thân thể, đã chủ động cùng LÔi Đình đạo hữu đến Mạc Lam vũ trụ. Ta vừa hay bế quan ra ngoài, đón hắn và Lôi ĐÌnh đạo hữu vào trong.”

Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, Mạc Vô Kỵ rõ ràng đã sớm biết dùng nửa đầu đạo mạch cực phẩm này bế quan, hai người không thể nào bước vào bước thứ tư được, cho nên dứt khoát dừng bế quan. Mà Lôi Đình

Thánh Nhân đạo hạnh sâu hơn, khi đạo tắc đại đạo hoàn toàn ngưng luyện, cũng sớm biết được ở Đại Diễn giới bế quan hoàn toàn không thể nào bước vào bước thứ tư, cho nên cũng dừng lãng phí thời gian.

Rất nhanh, mấy người Tề Mạn Vi cũng sẽ nhận ra, ở chỗ này không thể nào bước vào bước thứ tư, có lẽ bọn hắn sẽ lần lượt dừng bế quan.

Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói, “Sau khi lão u đến đây, đã dựa vào nửa đầu đạo mạch cực phẩm này chữa trị đạo cơ đã bị tổn hại của hắn, nhưng mà muốn chữa trị được hoàn toàn, còn cần thời gian.”

Lam Tiểu Bố lập tức biết Mạc Vô Kỵ nhất định đã có ý tưởng mới, hắn lập tức hỏi, “Vô Kỵ, ngươi có ý định gì?”

Giọng điệu Mạc Vô Kỵ lập tức nghiêm lại, “Thực lực của Tần Kình Thiên chúng ta đều đã nhìn thấy, nếu như không phải chúng ta gặp được cơ duyên lớn, còn tính toán liên tục, chỉ sợ bây giờ người ngồi đây nói chuyện trời đất không phải là chúng ta rồi. Thậm chí có thể nói, chúng ta không có cơ hội chạy trốn như Tần Kình Thiên. Cho nên, chúng ta nhất định phải bước vào bước thứ tư, mà ở nơi này, chúng ta rõ ràng không có cơ duyên bước vào bước thứ tư. Ở nơi này mà muốn tìm thêm được nửa đầu đạo mạch cực phẩm nữa là chuyện khó có thể xảy ra, chứ đừng nói đến chuyện tiến thêm một bước.”

Giọng điệu của u Bình có chút kích động nói, “Ta từng nghe nói đến sự tồn tại của đại vũ trụ, mặc dù chưa từng đến đó, nhưng chẳng qua nếu như chúng ta có Thất Giới Thạch, chúng ta cũng có thể đến đại vũ trụ.”

Lam Tiểu Bố lập tức suy đoán, Hồng Quân lão tổ, rất nhiều Thánh Nhân trong truyền thuyết của vũ trụ Đại Hoang, chắc hẳn đều đi đến đại vũ trụ, nếu không từ sau khi rời khỏi vũ trụ Đại Hoang, sao hắn vẫn chưa từng nghe nói đến.

“Đại vũ trụ có phải là vũ trụ cao cấp không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

u Bình hơi khựng lại một chút, sau đó nói, “Có phải là vũ trụ cao cấp hay không thì ta không biết, nhưng đại vũ trụ và Tiểu Thiên vũ trụ là hoàn toàn khác nhau.”

“Chỗ chúng ta cũng không thể xem như là Tiểu Thiên vũ trụ, nơi này là vũ trụ trung đẳng.” Lôi Đình Thánh Nhân xen vào một câu.

u Bình lắc đầu, “Vùng vũ trụ của chúng ta, rất nhiều nơi đều là vùng bị đại vũ trụ vứt bỏ, có phải là vũ trụ trung đẳng hay không, cũng chỉ là tự chúng ta nhận định mà thôi. Hoặc cũng không thể nói là bị vứt bỏ, mà là những cường giả kia khinh thường ở lại trong loại vũ trụ này mà thôi.”

Mạc Vô Kỵ nói, “Có lẽ hoàn toàn không có vũ trụ trung đẳng hay vũ trụ cấp thấp, đều là do tu sĩ ở đây phân chia mà thôi.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Đều là nơi mà người khác khinh thường ở lại, nhưng hết lần này đến lần khác lại hình thành nên một cuỗi vứt bỏ, thậm chí còn vứt bỏ cả một phần vũ trụ và giới vực của bản thân. Cái thói hư tất xấu này, ở trong Hạo Hãn được phát huy thật sự vô cùng tinh tế.”

Thậm chí hắn còn nghĩ, những cường giả từng cao cao tại thượng ở vũ trụ Đại Hoang kia, sau khi đến nơi gọi là vũ trụ cao cấp rồi, có khi nào cảm thấy chuyện trước đó bọn hắn làm rất buồn cười hay không?

u Bình lại nói, “Hai vị đạo hữu, mặc dù ta chưa từng đến nơi gọi là đại vũ trụ. Nhưng mà ta nghe nói, trong Hạo Hãn này, người tu đạo cũng chưa chắc đã là mạnh nhất. Trong vũ trụ cao cấp nhất, trừ vũ trụ văn minh tu chân, còn có vũ trụ văn minh khoa học kỹ thuật tồn tại. Văn minh tu chân tối đa cũng chỉ phân chia từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ cao cấp, còn văn minh khoa học kỹ thuật, nghe nói chia làm mười tám đẳng cấp văn minh, tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp cao nhất, phòng ngự vũ trụ được bố trí ra, ngay cả cường giả đại đạo cũng chưa chắc có thể xé mở.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, đều âm thầm cảm thán. TRong Hạo Hãn này, có vô số thứ bọn hắn không biết đang tồn tại, cho dù tu luyện đến tầng thứ này rồi, có rất nhiều thứ bọn hắn vẫn không thể nào tiếp xúc đến.

Chương 2290 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

TRong lòng bọn họ, văn minh khoa học kĩ thuật có cao cấp đến đâu, cũng không thể so sánh với văn minh tu chân, hơn nữa càng về sau, chênh lệch sẽ càng lớn.

Văn minh khoa học kĩ thuật có mạnh đến đâu, có thể dùng một bàn tay xé rách một cái vũ trụ hay sao? Nhưng bây giờ nghe u Bình nói, trong Hạo Hãn, hình như cũng không phải như những gì mà bọn hắn nghĩ.

“Tiểu Bố, ngươi cảm thấy thế nào?” Mạc Vô Kỵ nhìn Lam Tiểu Bố.

Hắn liên thủ với Lam Tiểu Bố, mới có thể từ Vĩnh Sinh chi địa đến đây. Nếu không, có lẽ hắn vẫn còn đang ở Vĩnh Sinh chi địa.

Lúc trước một mình hắn ở Vĩnh Sinh chi địa, luôn cảm thấy lực bất tòng tâm. Bây giờ hai người liên thủ, tuyệt đối mạnh hơn xa hai người.

Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, “Vô Kỵ, thực lực của hai người chúng ta ở chỗ này cũng tạm được, nhưng mặc kệ là Lâu Ô Trần hay

Tần Kình Thiên đều nói cho chúng ta biết, trong mênh mông này, tồn tại cường đại hơn chúng ta nhiều như lông trâu, thậm chí nhiều vô số kể. Thực lực của chúng ta ở nơi cường giả như mây kia, có thể bị đập chết. Mà lão u còn nói, trong vũ trụ thậm chí còn có 18 đẳng cấp văn minh khoa học kỹ thuật.

Ta đề nghị chuyện gì còn trong tay thì phải lập tức hoàn thành, sau đó lập tức cùng lão u rời khỏi nơi này. Ít nhất thì chúng ta phải tìm đến vùng vũ trụ có thể giúp chúng ta nhanh chóng tấn cấp, nếu không trong lòng bấtan, mạng nhỏ cũng sẽ không ổn."

u Bình vỗ ngực nói, "Mặc dù ta cũng không biết nơi đó ở đâu, nhưng ta cũng có chút phương vị đại khái, chỉ cần có Thất Giới Thạch, ta tin rằng chúng ta cuối cùng sẽ tìm được đến đại vũ trụ."

Trước đó hắn ta vẫn luôn kiêng kị Mông Mỗ Đại Diễn, sau khi biết hộ pháp Mộng Nguyên của Mông Mỗ Đại Diễn cũng đã bị Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đạo chạy, thậm chí không dám đến nữa, hắn ta biết chỉ cần mình đi theo hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, tạm thời sẽ an toàn. Một khi hắn ta bước vào bước thứ tư rồi, cho dù họ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn đến thì sao chứ?

"Được, quyết định như thế đi. Nhưng mà trước khi rời khỏi nơi này, chúng ta còn hai chuyện cần làm, chuyện thứ nhất chính là lấy đi Tần Thiên Cổ Đạo. Chuyện thứ hai là quay lại Vĩnh Sinh chi địa, xử lý tên gia hỏa khá giống Đại Trụ Thánh Nhân Khúc Bồng kia. Gia hỏa kia ở Vĩnh Sinh chi địa, cuối cùng vẫn là một mối nguy hiểm." Mạc Vô Kỵ nói.

Sau khi bàn bạc một chút, mọi người nhanh chóng xác định phương án, Lôi Đình Thánh Nhân ở lại Mạc Lam vũ trụ, chủ yếu là tạo dựng Mạc Lam vũ trụ thành một vùng vũ trụ phồn hoa.

Tất cả mọi người ở Hạo Uyên vũ trụ hầu như đã bị giết sạch, ở trong vùng Hạo Hãn này, thật ra không có chỗ nào tốt để tu luyện. Những nơi như Hỗn Độn Hà, HUyễn Khư, Thiên Trụ KHông, đều không phải nơi tốt để tu luyện. Đi đến những nơi này, có lẽ có thể gặp được cơ duyên, nhưng mà phần lớn sẽ bỏ lại mạng nhỏ của mình. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hy vọng, Mạc Lam vũ trụ không những là nơi náu thân của bọn hắn, mà còn là nơi náu thân của những tu sĩ sinh tồn ở đây mà chẳng có nơi để đi.

“Chỉ là quá lợi cho lão độc vật Quảng Xán kia.” u Bình vô cùng khó chịu với Quảng Xán, lần trước bảo gia hỏa này đến giúp đỡ, kết quả lại chẳng giúp gì cả, còn đàng hoàng mà ở lại Đại Diễn giới tu luyện. Không chỉ như vậy, tương lai bọn người Tề Mạn Vi đều đến Mạc Lam vũ trụ, chẳng phải sẽ để lại Đại Diễn giới cho Quảng Xán sao?

Mạc Vô Kỵ mỉm cười, “Lúc đầu ta và Lam Tiểu Bố nghĩ rằng sẽ cuốn Đại Diễn giới dung nhập vào trong địa bàn của chúng ta. Nhưng sau đó ta đã thay đổi chủ ý, cứ để Đại Diễn giới lại cho Thiên Độc Thánh Nhân đi.”

CHo dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố, đều cảm thấy Đại Diễn giới không đơn gản. Bọn hắn luôn cảm thấy cái giới vực này không phải là vũ trụ trung đẳng bình thường, mà là sân sau của một vị đại năng nào đó. Bọn hắn tiến vào Đại Diễn giới rồi đi, chắc hẳn không sao cả, dù sao thì bọn hắn cũng không phá hỏng nơi này. Nhưng Thiên Độc Thánh Nhân kia ở lại Đại Diễn giới tu luyện, tương lai xem như thật sự có người tìm đến Đại Diễn giới, có thể nói muốn nổi giận thì cũng sẽ tìm Thiên Độc Thánh Nhân mà trút giận.

…

Hai ngày sau, sau khi sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, Mạc Vô Kỵ và

Lam Tiểu Bố rời khỏi Mạc Lam vũ trụ, nhưng mà lần này có u Bình đồng hành.

Ba người đứng trên Thất Giới Thạch, chỉ cần Lam Tiểu Bố thôi động đạo tắc phương vị của Tần Thiên Cổ Đạo, bọn hắn sẽ có thể tiến đến Tần Thiên Cổ Đạo một lần nữa.

“Vô Kỵ, ngươi cảm thấy tên Tần Kình Thiên kia có khi nào đang trốn ở trong Tần Thiên Cổ Đạo không?” Lam Tiểu Bố lấy đạo tắc phương vị của Tần Thiên Cổ Đạo ra, he he hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Tần Kình Thiên là người thông minh như vậy, nếu như lúc này còn ở lại Tần Thiên Cổ Đạo, vậy thì thật sự tìm chết. Trừ khi có một khả năng, hắn có thể thuyết phục Mộng Nguyên giúp hắn một tay, cùng đến Tần Thiên Cổ Đạo lấy lại cái cổ lộ kia đi. Nếu như hắn có thể lấy lại Tần Thiên Cổ Đạo, chúng ta đến đó, chính là chúng ta đi tìm chết.”

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Chúng ta không truy sát nữ nhân kia, nữ nhân kia chỉ cần không phải là kẻ ngớ ngẩn thì sẽ không lăn lộn với Tần Kình Thiên nữa. Đi, ta không tin tên Tần Kình Thiên kia có thể làm gì chúng ta ở Tần Thiên Cổ Đạo.”

Chương 2291 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo.

Thất Giới Thạch không chút khó khăn nhanh chóng phá vỡ giới vực, xuất hiện trên Tần Thiên Cổ Đạo.

“Đây là Tần Thiên Cổ Đạo, chúng ta nói cổ đạo cho thuận miệng.” Nhìn con đường màu vàng đất nhỏ này, còn cả lệnh bài Tần Thiên Cổ Đạo kia, Lam Tiểu Bố không nhịn được tự giễu một câu.

“Cái này vốn là Hỗn Độn Đạo, Tần Thiên Cổ Đạo cũng chỉ là cái tên Tần Kình Thiên sửa lại sau khi lấy được mà thôi… Được rồi cái Hỗn

Độn Đạo này chỉ là do Tần Kình Thiên lấy được thôi, vốn cũng không phải đồ của hắn, sau này chúng ta không cần thiết gọi cái này là Tần Thiên Cổ Đạo, cứ trực tiếp gọi là Hỗn Độn Đạo hay Hỗn Độn Lộ cũng được.” Mạc Vô Kỵ không thèm để ý.

“Mấy chữ này không biết có liên quan gì đến Tần Kình Thiên hay không? Xiêu xiêu vẹo vẹo, thật sự rất xấu.” u Bình đã nghe đến Tần Thiên Cổ Đạo lâu nay, nhưng thực sự đứng ở đây còn là lần đầu tiên.

Lam Tiểu Bố cười nói, “Đúng, đừng quản có liên quan đến hắn hay không, sau này cái cổ đạo này không nhất thiết phải gọi là Tần Thiên, chúng ta cứ gọi tên vốn có của món pháp bảo này đi, cứ gọi Hỗn Độn Đạo, Hỗn Độn Đạo nghe êm tai hơn Hỗn Độn Lộ một chút.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố xòe tay ra, cái lệnh bài viết bốn chữ “Tần Thiên Cổ Đạo” xiêu xiêu vẹo vẹo bị Lam Tiểu Bố cầm lấy rút ra.

Hầu như ngay sau khi Lam Tiểu Bố rút lệnh bài này lên, không gian xung quanh lập tức trở nên vặn vẹo. Giờ phút này cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, đều không thể chống cự loại vặn vẹo này. Một luồng lực lượng hư không cường đại cuốn mọi người lên, sau đó biến mất.

“Bành!” Lam Tiểu Bố ngã trên mặt đất, đồng thời nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và u Bình cũng ngã xuống.

Đây là một cái đại điện vô cùng khổng lồ, ở giữa đại điện có một cái tế đàn, trên tế đàn cũng chỉ có một cái Bạch Ngọc Bàn, trên Bạch Ngọc Bàn không có một thứ gì.

“Đây là nơi nào?” u Bình đứng lên, thần niệm lập tức rà quét bốn phía, nhưng thần niệm vẫn luôn bị đại điện này cản lại.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng vô cùng khó hiểu xem xét bốn phía, cuối cùng phát hiện bên trong đại điện trống trải này, trừ bọn hắn ra chỉ có hai thứ, tế đàn và Bạch Ngọc Bàn.

Lam Tiểu Bố đi đến bên rìa tế đàn, tóm lấy Bạch Ngọc Bàn, một loại cảm giác nặng trăm triệu vạn quân đè ép trên tay Lam Tiểu Bố, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, sau đó thở dài nói, “Có lẽ ta đã hiểu có chuyện gì xảy ra rồi.”

Nói xong, hắn tiện tay lấy cái lệnh bài có bốn chữ “Tần Thiên Cổ Đạo” ra nói, “Chúng ta không ngờ được cái lệnh bài này lại là trận bài truyền tống đi vào đại điện này, muốn đi vào đại điện này, nhất định phải có lệnh bài này.”

“Tiến vào đây để làm gì? Nơi này hình như không có lối ra.” u Bình không hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, giơ cái Bạch Ngọc Bàn trong tay lên, “Ta đoán từ rất lâu trước đây, trong cái Bạch Ngọc Bàn này có một cái cổ đạo nho nhỏ, đó là tâm pháp bảo Hỗn Độn Đạo, trừ tâm pháp bảo Hỗn Độn Đạo ra, nơi này chắc hẳn còn có một đám Tạo Hóa, Diễn Giới và Sáng Đạo cảnh, đương nhiên Tần Kình Thiên cũng núp trong một góc của đại điện này. Nói trắng ra là, đại điện mà chúng ta đang đứng đây, thật ra chỉ là một góc của Hỗn Độn Đạo mà thôi, tất cả mọi người đều muốn có được cái Hỗn Độn Đạo này…”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn có thể luyện hóa Đại Diễn Đỉnh, là bởi vì trước đó hắn lấy được đỉnh tâm Đại Diễn Đỉnh. u Bình nói Tần Kình Thiên lấy được Hỗn Độn Đạo như thế nào, hắn cũng đã nghe qua, hơn nữa hắn cho rằng Lam Tiểu Bố đã đoán được đúng tám chín phần mười rồi.

u Bình cũng chẳng phải đồ ngốc, đồng thời tỉnh ngộ lại, lập tức thì thào nói, “Hóa ra Tần Kình Thiên ở trong đại điện này lấy được Hỗn

Độn Đạo, chứ không phải trong một cái phong ấn…”

Lam Tiểu Bố chỉ chí bốn phía đại điện, “Lão u à, ngươi nhìn cái đại điện này có khác gì phong ấn chứ? Bây giờ một mình ngươi ở đây thì ngươi có thể ra ngoài sao?”

u Bình lắc đầu, hắn ta biết cho dù hắn ta có mạnh hơn những người lúc trước bị vây nhốt ở chỗ này, nhưng hắn ta vẫn không thể ra khỏi cái đại điện này được.

Mạc Vô Kỵ nghi ngờ nói, “Ta cảm thấy khó hiểu chính là, lúc trước Tần Kình Thiên ở chỗ này luyện hóa tâm pháp bảo Hỗn Độn Đạo mới có thể ra ngoài được, thế cái nguyên thần bị tàn phá kia sao thể chạy ra ngoài, cuối cùng còn rơi vào trong tay Lâu Ô Trần? Chuyện khó hiểu thứ hai chính là, sau này tại sao Tần Kình Thiên lại mất đi Hỗn Độn Đạo. Nếu như hắn biết ở trong đại điện này luyện hóa Hỗn Độn Đạo, vì sao không đến đây một lần nữa? Hắn chắc hẳn phải biết vừa rút cái lệnh bài Tần Thiên Cổ Đạo kia ra là có thể truyền tống đến đây chứ.”

Ba người đều im lặng không nói, mấy vấn đề mà Mạc Vô Kỵ nói ra, bọn hắn đều không thể giải đáp.

Một hồi lâu sau, u Bình mới lên tiếng, “Ta hoài nghi Tần Kình Thiên kia đã bị mất đi tâm pháp bảo Hỗn Độn Đạo để luyện hóa, cho nên hắn cũng không dám đến đây, bởi vì sau khi đến đây rồi sẽ không thể ra ngoài được. Nếu như chúng ta không có Thất Giới Thạch, chúng ta hình như cũng không ra ngoài được.”

Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Có Thất Giới Thạch cũng chưa chắc có thể ra ngoài, Hỗn Độn Đạo không phải là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo sao? Vậy thì nó có đẳng cấp cao hơn Thất Giới Thạch.”

Chương 2292 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo. (2)

“Có cao hay không, đợi lát nữa thử một chút là biết được.” Mạc Vô Kỵ cười cười, cũng không hề để ý. Hắn tin, đến một cái nguyên thần tàn phá còn có thể rời khỏi nơi này, cho dù Thất Giới Thạch không thể rời khỏi cái đại điện này, bọn hắn cũng có thể nghĩ ra cách rời khỏi nơi này.

Ba người tìm tòi khắp đại điện một phen, không có bất cứ phát hiện nào cả. Lam Tiểu Bố dứt khoát cất lệnh bài Tần Thiên Cổ Đạo và Bạch Ngọc Bàn đi, sau đó lấy Thất Giới Thạch ra, “Đã như vậy thì chúng ta đi thôi.”

Thất Giới Thạch kích phát, trong hư không xuất hiện từng gợn sóng, thế nhưng một khắc sau, trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, Thất Giới Thạch dạo qua một vòng, vẫn không thể xông ra khỏi cái đại điện này.

“Có thể nói cái Hỗn Độn Đạo này có cấp bậc cao hơn Thất Giới Thạch, bây giờ Thất Giới Thạch của ta còn chưa không ra ngoài được.” Sắc mặt Lam Tiểu Bố có chút khó coi.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Chưa chắc, cho dù Hỗn Độn Đạo có cấp bậc cao hơn Thất Giới Thạch, đại điện này cũng chỉ là một góc của Hỗn Độn Đạo mà thôi, cũng không thể nào cao hơn Thất Giới Thạch.”

Ngay lúc này, một luồng hơi thở yếu ớt đột nhiên xuất hiện trong đại điện này

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, mà u Bình kém nhất thì đã suýt chút nữa bước vào bước thứ tư, luồng hơi thở này có yếu ớt thế nào, ba người cũng nhanh chóng phát hiện ra.

“Hắn đã sắp chết rồi, bị đạo tắc nơi này phong ấn, nguyên khí thiếu hụt, có thể kiên trì đến bây giờ đã là không tệ rồi.” Mạc Vô Kỵ từ tốn

nói.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái đạo quả ném tới, đạo quả hóa thành một luồng đạo tắc Sinh Mệnh tinh khiết, đạo tắc này bao bọc lấy luồng hơi thở yếu ớt sắp tán loạn kia. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, một bóng người mơ hồ xuất hiện trên mặt đất, cái hư ảnh này cúi người hành lễ với bọn người Lam Tiểu Bố, "Kỳ Phong đa tạ ơn cứu mạng của các vị, các vị chờ ta khôi phục lại một chút."

Lúc nói chuyện, hư ảnh này đã ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu hấp thu nguyên khí thiên địa.

Chỉ là nguyên khí ở nơi này yếu đến mức gần như bằng không, gia hỏa này hoàn toàn không thể hấp thu được bao nhiêu. Lam Tiểu Bố dứt khoát ném ra một đống đạo tinh, sau đó ném thêm mấy đạo quả chữa trị thân thể.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hư ảnh mờ ảo này lập tức ngưng thực lại, là một nam tử có vóc người cao lớn.

Nửa ngày sau, trên người nam tử này có thêm một áo bào tu sĩ màu trắng, đồng thời đứng lên.

Với ánh mắt của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được gia hỏa này trước kia có tu vi không thấp, chắc hẳn là một Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nhưng mà sau khi bị đánh nát thân thể và nguyên thần, dùng một tia hồn niệm mà kéo dài hơi tàn đến bây giờ.

Cho dù tu vi còn xa mới khôi phục lại, nhưng Kỳ Phong đã vô cùng kích động mà cúi người hành lễ một lần nữa, "Không có hai vị cứu mạng, Kỳ Phong ta chẳng mấy chốc nữa sẽ biến mất khỏi thế giới này. Ta ở chỗ này kéo dài hơi tàn không biết đã bao nhiêu năm rồi, các vị đến khiến ta có một loại dục vọng cầu sinh.”

“Ngươi có loại dục vọng cầu sinh này, chắc hẳn là biết có thể đưa bọn ta ra ngoài, cho nên mới khát vọng chúng ta giúp ngươi?” Mạc Vô Kỵ nói.

Giữa các tu sĩ, bình thường khi trợ giúp nhau chính là trao đổi, chỉ có khi mình giúp người khác, mới có thể đưa ra yêu cầu người khác giúp mình.

Kỳ Phong vội vàng nói, “Đúng vậy, thật ra các ngươi có Thất Giới Thạch, muốn rời khỏi nơi này rất đơn giản. Cho dù ta không nói, các ngươi cũng nhanh chóng có thể tìm được. Đó chính là luyện hóa cái Bạch Ngọc Bàn kia, cũng chính là Đạo Tâm Bàn.

Đạo Tâm Bàn này mặc dù là thứ cất giữ tâm pháp bảo Hỗn Độn Đạo, nhưng có thể khống chế quyền ra vào của cái đại điện này. Đừng thấy Tần Kình Thiên đã lấy được Hỗn Độn Đạo, nhưng hắn chưa chắc đã hiểu rõ hết. Bởi vì luyện hóa tâm Hỗn Độn Đạo sẽ nắm trong tay Hỗn Độn Đạo, nhưng chưa chắc tương đương với việc nắm trong tay Hỗn Độn Đạo Điện. Ta cũng cảm thấy kỳ quái, Tần Kình Thiên này đã khống chế được Hỗn Độn Đạo, vì sao lại không đến Hỗn Độn Đạo Điện để tu luyện?”

“Nơi này chinh là Hỗn Độn Đạo Điện?” Lam Tiểu Bố hiểu ra.

Kỳ Phong gật đầu, “ĐÚng, nơi này chính là Hỗn Độn Đạo Điện.”

“Cái Hỗn Độn Đạo kia không có tâm Hỗn Độn Đạo thì không lấy được, ta có thể lấy đi Hỗn Độn Đạo Điện này hay không? KHông phải ngươi vừa mới nói luyện hóa Bạch Ngọc Bàn là có thể rời khỏi cái đạo điện này sao?”

Kỳ Phong lắc đầu, “Không có khả năng, chỉ có khi luyện hóa được tâm Hỗn Độn Đạo mới có thể lấy được Hỗn Độn Đạo Điện. Tên Tần Kình Thiên kia sớm muộn gì cũng sẽ hiểu ra, chỉ là không hiểu sao hắn một mực không vào cái đại điện này.”

“Vậy vì sao cái lệnh bài Tần Thiên Cổ Đạo này có thể truyền tống đến đây?” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, lấy cái lệnh bài viết bốn chữ Tần Thiên Cổ Đạo ra. Nhưng mà hắn lập tức khiếp sợ phát hiện ra, bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo Tần Thiên Cổ Đạo đã không còn, thay vào đó là ba chữ Hỗn Độn Lộ.

“Nó thay đổi thế nào vậy?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc không thôi nhìn lệnh bài trong tay. “Hơn nữa cho dù có thay đổi, cũng phải là Hỗn Độn Đạo chứ?”

Chương 2293 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi.

Kỳ Phong nói ra, “Cái Hỗn Độn Đạo này chỉ là một đạo trên Hỗn Độn Lộ mà thôi, Hỗn Độn Lộ có tất cả là sáu đạo, mỗi một đạo đều là tồn tại nghịch thiên. Mặc dù Tần Kình Thiên lấy được một đạo quan trọng nhất trong sáu đạo là Hỗn Độn Đạo, nhưng mà trên Hỗn Độn Lộ, cảm ngộ của hắn còn kém xa lắm. Sau khi Tần Kình Thiên lấy được Hỗn Độn Đạo thì đã rời khỏi nơi này, ta đã biết hắn sớm muộn gì cũng sẽ mất đi Hỗn Độn Lộ.”

Mạc Vô Kỵ khẽ nhíu mày, hắn nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Tiểu Bố, ngươi cảm thấy loại người như Tần Kình Thiên sẽ phạm phải loại sai lầm cấp thấp như vậy sao?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Người khác thì ta không biết rõ, nhưng mà ta khẳng định Tần Kình Thiên sẽ không phạm phải loại sai lầm này.”

“Nói như thế thì, Tần Kình Thiên lấy đi Hỗn Độn Đạo rồi sửa tên thành Tần Thiên Cổ Đạo thì không còn đến nơi này nữa, khi xuất hiện lại một lần nữa, đã mất đi sự khống chế với Hỗn Độn Đạo, chắc hẳn có vấn đề.” Mạc Vô Kỵ chậm rãi nói.

“Vô Kỵ, bây giờ thực lực của chúng ta còn thấp, ở lại nơi này cũng không thể luyện hóa cái Hỗn Độn Lộ này, không bằng rời khỏi đây thôi.” Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy có vấn đề, nhưng mà bọn hắn không cần phải biết rõ những vấn đề này.

TRong Hạo Hãn, có rất nhiều thứ không thể tìm hiểu đến cùng thì thôi, một khi tra ra đến cùng, nói không chừng sẽ chôn luôn bản thân vào trong đó. Thực lực bây giờ của bọn hắn ở trong Hạo Hãn này, chẳng là gì cả.

Hỗn Độn Lộ có lợi hại đến đâu, đối với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mà nói đều không có sức hấp dẫn quá lớn, thậm chí là không có. Bọn hắn đến đây, cũng chỉ là thử thời vận xem có thể lấy được Hỗn Độn Lộ mà thôi. Hoặc có thể nói là, đừng để Tần Kình Thiên thu hoạch được Hỗn Độn Lộ một lần nữa mà thôi. Bây giờ phát hiện ra không thể làm được, hơn nữa phát hiện ra cái Hỗn Độn Lộ này có chút cổ quái, hai người dứt khoát lười tiếp tục.

Lam Tiểu Bố lập tức lấy Đạo Tâm Bàn ra luyện hóa, cho dù Lam Tiểu Bố đã là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, luyện hóa cái Đạo Tâm Bàn này, hắn quả thật phải dùng đến nửa tháng.

“Vô Kỵ, thứ này rất khó nói là có cấp bậc gì, ta cảm thấy là bảo vật Tiên Thiên, nhưng lại cảm thấy nó không hề kém hơn bảo vật Khai Thiên, thật kỳ quái.” Lam Tiểu Bố nhìn Bạch Ngọc Bàn trong tay.

“Có tác dụng gì vậy?” Mạc Vô Kỵ nghi ngờ hỏi một câu.

“Nói ra cũng thật buồn cười, thứ này chính là để dùng để luyện hóa bảo vật Hỗn Độn, chỉ cần đặt bảo vật Hỗn Độn trên Đạo Tâm Bàn, là có thể luyện hóa…”

Lam Tiểu Bố nói xong thì dừng lại một chút, sau đó bổ sung, “Nói như thế thì cái Hỗn Độn Đạo kia thật sự là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, nếu không sao có thể đặt trên Đạo Tâm Bàn. Còn một chuyện nữa chính là, tên Tần Kình Thiên kia vì sao không luyện hóa Đạo Tâm Bàn?”

Vấn đề của Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ cũng không thể giải đáp, hắn cũng nghĩ không thông vì sao Tần Kình Thiên không luyện hóa hay lấy cái Đạo Tâm Bàn này đi.

Kỳ Phong hành lễ một lần nữa, “Còn chưa thỉnh giáo các vị xưng hô như thế nào?”

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, vị này là Mạc Vô Kỵ, còn có u Bình.” Lam Tiểu Bố đoán có lẽ gia hỏa này muốn đi nhờ một đoạn đường.

Quả nhiên Kỳ Phong lập tức nói, “Kỳ Phong đa tạ Lam huynh, Mạc huynh và u huynh đã cứu mạng, ta hy vọng có thể mượn nhờ Thất Giới Thạch của các ngươi để rời khỏi nơi này. Kỳ Phong ta thề, nếu như tiết lộ thông tin của Thất Giới Thạch, Kỳ Phong ta sẽ thần hồn câu diệt, không có cơ hội khôi phục nữa.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, những lão gia hỏa này quả nhiên rất tinh ranh. ĐỔi thành người khác, chỉ sợ sẽ không tùy tiện thả Kỳ Phong đi. Bọn hắn có đi, cũng sẽ phải diệt khẩu trước.

Đừng nói là có sự tồn tại của Đạo Tâm Bàn và Hỗn Độn Đạo Điện, một khi tin tức Thất Giới Thạch bị tiết lộ ra ngoài, cường giả muốn đánh lén Lam Tiểu Bố để lấy được Thất Giới Thạch sẽ rất nhiều.

TRong lòng Kỳ Phong cũng âm thầm cầu nguyện, tốt nhất là mấy người trước mắt đừng nổi lên sát tâm. Trên thực tế hắn ta thật sự không thể làm gì được, chỉ cần có một chút khả năng sống sót, hắn ta sẽ không nhảy ra. Nhưng mà hắn ta biết Lam Tiểu Bố có khả năng sẽ tiêu diệt hắn ta, cho dù hắn ta có phát lời thề cũng không được.

Khiến Kỳ Phong kinh ngạc chính là, Lam Tiểu Bố trực tiếp lấy Thất Giới Thạch ra, “Ngươi lên đi, ta chỉ có thể đưa ngươi ra khỏi Hỗn Độn Lộ, chuyện sau đó phải xem tạo hóa của rngươi rồi.”

Kỳ Phong nghe thấy vậy, giọng nói trở nên run rẩy, “Đa tạ, đa tạ đạo hữu, Kỳ Phong ta thề, tuyệt đối sẽ không quên ân tình ngày hôm nay.”

Nói xong, hắn ta dường như run run rẩy rẩy mà nhảy lên Thất Giới Thạch. Có thể nói, từ khi hắn ta tu đạo cho đến nay, chưa bao giờ nhìn thấy người nào dễ nói chuyện như Lam Tiểu Bố. Chủ động cứu hắn ta, lấy đạo quả và đạo tinh cho hắn ta khôi phục thân thể, cái này còn chưa nói, còn vô điều kiện mà đưa hắn ta ra ngoài. Có thể nói, nếu như hắn ta không phát thề, người ta thậm chí còn chẳng yêu cầu hắn ta thề.

Thất Giới Thạch cuốn lên một luồng sáng Không Gian, một khắc sau Kỳ Phong đã biến mất.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Tên Kỳ Phong này biết cũng không ít, sau khi luyện hóa Đạo Tâm Bàn, quả nhiên có thể xông ra khỏi cái Hỗn Độn Đạo Điện này, đi thôi, chúng ta không cần phải ở lại nơi này nữa.”

Lúc nói chuyện, hắn là người thứ nhất nhảy lên Thất Giới Thạch, Mạc Vô Kỵ và u Bình cũng nhảy lên Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch hơi động một chút, trực tiếp biến mất khỏi đại điện.

…

Chương 2294 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi. (2)

Đại Diễn giới, Thiên Độc Thánh Nhân thở ra một hơi, hắn ta bị thương cũng không nặng lắm, chỉ là những năm qua giúp Đại Diễn Thánh Nhân tạo dựng ra đạo tinh của kết giới vũ trụ bên ngoài Đại Diễn giới, khiến hắn ta không có cơ hội khôi phục mà thôi. Bây giờ không có ai quấy rầy, ở Đại Diễn giới hắn ta nhanh chóng khôi phục lại, mọi vết thương đều đã lành.

Sau khi thực lực hoàn toàn khôi phục, Thiên Độc Thánh Nhân không tiếp tục tu luyện nữa, đáng tiếc là nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia đã bị hai gia hỏa tham lam Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kia lấy đi. Nếu không thì có nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, cộng thêm hoàn cảnh tu luyện ở Đại Diễn giới, hắn ta lại kéo thêm một ít người nữa đến tu luyện đại đạo Thiên Độc của hắn ta, sớm muộn gì cũng có thể bước vào bước thứ năm.

Nghĩ đến nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, hắn ta lập tức nghĩ đến Bách Linh vũ trụ, tâm Hỗn Độn Thiên Độc trong Bách Linh vũ trụ, những thứ kia đều bị hai người Mạc Lam chiếm lấy, hoàn toàn không còn chuyện của hắn ta nữa. Cực cực khổ khổ nhiều năm, kết quả lại thành may áo cưới cho người khác.

Ai, cho dù trong lòng hắn ta hận không thể lập tức chém Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố thành muôn mảnh, nhưng mà Thiên Độc Thánh Nhân không dám. Hắn ta tận mắt nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xử lý Lạc Chính Diễn như thế nào, xử lý cả Tần Kình Thiên còn lợi hại hơn cả Lạc Chính Diễn.

Tần Kình Thiên này, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, có thể khẳng định, Quảng Xán hắn ta cho dù là vào lúc cực thịnh, ở trước mặt Tần Kình Thiên cũng không đáng chú ý đến. Người chưa nhìn thấy Tần Kình Thiên, hoàn toàn không biết Tần Kình Thiên lợi hại như thế nào. Nếu như không phải bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ uy hiếp, hắn ta tuyệt đối sẽ không tham gia vây công Tần Kình Thiên.

Lúc đầu trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân nghĩ, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vây giết Tần Kình Thiên, đó chính là đi tìm chết. Mà sự thật lại một lần nữa đánh vào mặt hắn ta, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vậy mà còn thành công. Chuyện này, cũng khiến cho hắn ta càng kiêng kỵ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

Đại Diễn giới rất tốt, nhưng mà bây giờ vết thương của hắn ta đã khôi phục, còn tiếp tục ở lại nơi này sao?

Ai, hay là ở lại thêm vạn năm nữa đi, bế quan qua vạn năm, cũng xem như hoàn thiện đạo tâm của hắn ta một chút.

Ngay khi Thiên Độc Thánh Nhân còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy cấm chế hộ trận của hắn ta bị động đến, Thiên Độc Thánh Nhân đứng dậy, bước ra ngoài, đồng thời quát lên, “Là ai?”

Sở dĩ không dám ra tay, là bởi vì hắn ta biết rõ, ở Đại Diễn giới, trừ hắn ta ra, còn có mấy người là bằng hữu của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Những người này, hắn ta không thể trêu chọc ai cả.

Một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền đến, “Thiên Độc à, nhanh như vậy đã không quen người bạn cũ này rồi? Ngươi thật sự không có chút đầu óc nào cả.”

“Tần Kình Thiên? Là ngươi?” Sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?” Giọng điệu Thiên Độc Thánh Nhân từ kinh ngạc đến run rẩy, hắn ta không ngờ Tần Kình Thiên lại có thể tìm đến đây.

Phải biết rằng, bên ngoài Đại Diễn giới có một cái kết giới. Nếu như là một kết giới vũ trụ, vậy thì có nghĩa là người bình thường hoàn toàn không thể vào được, cũng không ra được. Kết giới vũ trụ mà dễ ra vào như vậy, hắn ta và Lạc Chính Diễn cũng không thể bị nhốt trong Đại Diễn giới mấy trăm năm như vậy.

Giọng nói của Tần Kình Thiên vẫn vô cùng bình tĩnh. “Quảng huynh, ta thật sự rất biết ơn ngươi, nếu như lần này ngươi thật sự ra tay hãm hại ta, cho dù ta không thể bị cầm chân ở Bách Linh vũ trụ, cũng chẳng có cơ hội đi ra ngoài một lần nữa, rất có thể sẽ tiêu vong.”

“Không, ta không có nương tay, mà là vì ta không cản được ngươi…” Thiên Độc Thánh Nhân không biết đã có chuyện gì xảy ra, vậy mà lại cảm tháy có chút lạnh, giọng nói cũng không khỏi tự chủ mà không thể khống chế.

Hắn ta đã từng là nhân vật có thể dễ dàng chém giết sinh linh một giới, nhưng hôm nay, hắn ta lại cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi.

Tần Kình Thiên cười ha ha, “Quảng huynh, giao tình của chúng ta đã bao nhiêu năm rồi? Nếu như không có ngươi, ta làm sao tu luyện đại đạo Thiên Độc? Ở đây chỉ có hai ta, đừng có làm bộ không hiểu. Lúc đó ngươi chỉ cần có thể thiêu đốt tinh huyết một chút, là có thể cản lại. Nhưng ngươi không làm, nói rõ phần giao tình này vẫn còn ở đó.”

Thiên Độc Thánh Nhân khóc không ra nước mắt, ai muốn có giao tình với ngươi chứ? Ta thà rằng bây giờ ngươi đi càng xa càng tốt, đừng làm phiền đến ta.

KHông đợi Thiên Độc Thánh Nhân nói chuyện, Tần Kình Thiên đã nói một lần nữa, “Ngươi cho rằng ngươi tha cho ta một lần, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không nhìn ra được sao? Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ là ai, ta nghĩ ngươi cũng biết một chút đi. Ngay cả ta cũng bị bọn hắn tính kế, nếu như hai người đó không nhìn ra ngươi cố ý không thiêu đốt tinh huyết ngăn cản ta, Tần Kình Thiên ta xem như mắt bị mù.”

Sâu trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân sinh ra một loại cảm giác bất lực, hắn ta biết mình đang gạt chính mình. Mặc dù hắn ta theo bản năng không thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ để ngăn cản Tần Kình Thiên, mặc dù hắn ta hy vọng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không nhìn ra, nhưng mà khả năng này không lớn.

“Nếu như ngươi còn muốn sống sót, vậy thì mau ra ngoài đi, chúng ta từ từ tâm sự.” Giọng nói Tần Kình Thiên truyền đến một lần nữa, còn ẩn chứa một loại mê hoặc mà Thiên Độc Thánh Nhân không thể nào từ chối được.

Chương 2295 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ.

Thiên Độc Thánh Nhân mở cấm chế động phủ của mình ra, một thành trường đao màu đỏ như máu bay đến lơ lửng trong hư không trong động phủ.

“Quảng Xán kính chào Tần huynh.” Cho dù trước mắt Tần Kình Thiên chỉ còn lại nguyên thần tàn phá, nhưng mà Thiên Độc Thánh Nhân cũng không dám có chút vô lễ nào cả. Hắn ta biết rõ, Tần Kình Thiên đáng sợ như thế nào. Cho dù Tần Kình Thiên chỉ còn lại một tia tàn hồn, hắn ta cũng không nắm chắc có thể áp chế được Tần Kình Thiên. Huống chi Tần Kình Thiên vẫn còn nguyên thần.

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng Tần Kình Thiên đã xảy ra chuyện, hoặc có thể nói là thân thể Tần Kình Thiên bị hủy diệt, nhưng mà trên thực tế, thân thể Tần Kình Thiên vẫn hoàn chỉnh, hoàn toàn không xảy ra chuyện gì cả, còn về chuyện thân thể Tần Kình Thiên lúc này bị hủy, là do trước đây không lâu Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ gây ra, hắn ta đã tận mắt nhìn thấy.

Trường đao màu đỏ hơi chao đảo một cái, một khắc sau Tần Kình Thiên lập tức xuất hiệntrước mặt Thiên Độc Thánh Nhân.

Cho dù bây giờ thân thể của Tần Kình Thiên là giả, nhưng mà Thiên Độc Thánh Nhân vẫn vô cùng kiêng dè. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tính toán kỹ lưỡng như vậy, Tần Kình Thiên vẫn có thể chạy thoát được.

“Lần này ta bị hai sâu kiến kia tính toán, là do Tần Kình Thiên ta chủ quan, Quảng huynh, hôm nay ta đến nhờ ngươi giúp đỡ.” Tần Kình Thiên hững hờ đi sang một bên ngồi xuống, giọng điệu nhẹ nhàng, không hề có chút tư thái xin người giúp đỡ.

TRong lòng Thiên Độc Thánh Nhân nảy lên một cái, hắn ta không dám nói lúc trước mình cũng đã trợ giúp Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố xử lý Tần Kình Thiên trước mắt này. Nếu như hắn ta dám tiết lộ tin tức này ra, một khắc sau Thiên Độc Thánh Nhân hắn ta chỉ sợ không thể luân hồi.

Phải biết rằng, nếu như không có hắn ta, nói không chừng Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã đến Tần Thiên Cổ Đạo rồi. Trước khi Tần Kình Thiên bị thương, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến Tần Thiên Cổ Đạo, vậy thì trừ đi chịu chết thì không có con đường thứ hai.

TRên thực tế, lúc trước hắn ta cũng không xác định rốt cuộc Tần Kình Thiên có thân thể hay không, chỉ sợ hắn ta cũng sẽ không nhắc nhở hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. ĐƯơng nhiên, hắn ta nhắc nhở Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, phần lớn là vì hai người này đã xử lý Lạc Chính Diễn, hắn ta muốn lấy được lòng tin của hai người này, cho nên mới nói chuyện thành thật như vậy.

Mặc dù tâm thần bất định, vô cùng bất an, nhưng mà ngoài miệng lại vô cùng chính nghĩa mà nói, “Tần huynh, năm đó giao tình của chúng ta ngươi cùng biết rồi, thần thông đại độn của ta là do Tần huynh truyền cho ta, không biết đã cứu mạng ta bao nhiêu lần rồi. Chỉ cần là chuyện ta có thể giúp, Tần huynh cứ việc nói.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân vô cùng bất đắc dĩ. Năm đó nếu như không phải bị Tần Kình Thiên uy hiếp, hắn ta sao có thể lấy Thiên Độc Đạo Quyển cho Tần Kình Thiên xem chứ? Mà Tần Kình Thiên vì không muốn nợ nhân quả của hắn ta, đã tùy ý dạy cho hắn ta một cái thần thông đại độn. Ha ha, nói thật, môn thần thông này cho đến bây giờ hắn ta đều chưa từng dùng đến.

Hắn ta cũng đoán được hôm nay Tần Kình Thiên đến đây để làm gì, Tần Kình Thiên bị tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo ăn mòn, cho dù là hắn ta, bị đạo tắc tâm tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn, cũng khó có thể chạy thoát. Huống chi là Tần Kình Thiên chưa chứng đại đạo Thiên Độc? Tần Kình Thiên có thể thi triển đạo tắc Thiên Độc, nhưng chưa chứng đại đạo Thiên Độc, trong lòng Thiên Độc Thánh Nhân hiểu rất rõ chuyện này.

Tần Kình Thiên chắc hẳn muốn nhờ hắn ta giúp bỏ đi đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn, đừng nói là Quảng Xán hắn ta khó làm được, cho dù có thể làm, hắn ta cũng sẽ không làm.

Tần Kình Thiên không nói thẳng muốn Thiên Độc Thánh Nhân giúp chuyện gì, nhưng giọng điệu lại trở nên nghiêm trọng mà nói ra, “Quảng huynh, ngươi cũng đã biết ta vì sao mà lấy được Hỗn Độn Lộ chứ?”

Tần Thiên Cổ Đạo là do Tần Kình Thiên hắn đổi tên lại, còn về tiền thân của Tần Thiên Cổ Đạo là gì, Tần Kình Thiên hắn ta có thể lừa được người khác, chứ không thể giấu diếm được Thiên Độc Thánh Nhân.

TRong lòng Thiên Độc Thánh Nhân thầm nghĩ, có quỷ mới muốn biết, nhưng vẫn lộ ra thần thái ham học mà hỏi, “Vậy thì sao?”

Tần Kình Thiên thở dài một tiếng rồi nói, “Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch, ngươi chắc cũng biết chứ? Thất Giới Thạch có thể từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ trung đẳng, thậm chí có thể bỏ qua kết giới vũ trụ, xuyên qua vị diện Hạo Hãn. Nhưng Thất Giới Thạch mạnh đến đâu, cũng không thể nào đột phá vũ trụ trung đẳng, xuyên qua kết giới vũ trụ có tầng thứ cao hơn được.”

Thiên Độc Thánh Nhân vốn không thèm để ý, sau khi nghe thấy Tần Kình Thiên nói như vậy, ngược lại có một chút hứng thú.

Tần Kình Thiên tiếp tục nói, “Thất Giới Thạch ở vũ trụ cấp thấp sở dĩ là bảo vật vô giá, thậm chí đứng đầu trong số bảo vật Khai Thiên, cũng là bởi vì có thể thông qua Thất Giới Thạch mà tiến đến vũ trụ trung đẳng. Nhưng có rất ít người biết, Hỗn Độn Lộ mới là chí bảo bước vào đại vũ trụ. Muốn rời khỏi vũ trụ trung đẳng, tiến đến đại vũ trụ. Hỗn Độn Lộ là cách đơn giản nhất. Theo ta được biết, có rất nhiều người, thông qua Hỗn Độn Lộ mà tiến vào đại vũ rụ.”

Thiên Độc Thánh Nhân thật sự bị thu hút, hắn ta kinh ngạc hỏi, “Tần huynh, không phải ngươi đã từng lấy được Hỗn Độn Lộ sao. Chẳng lẽ không phải là Tần Thiên Cổ Đạo sao?”

Tần Kình Thiên tự giễu cười cười, “Nếu như ta đã từng lấy được Hỗn Độn Lộ, ta sẽ luân lạc đến mức này sao? Ta chỉ từng lấy được Hỗn Độn Đạo bên trong Hỗn Độn Lộ mà thôi. Hỗn Độn Lộ có tất cả là sáu đạo, Hỗn Độn Đạo chỉ là một đạo trong đó mà thôi. Hơn nữa Hỗn Độn Đạo ta cũng chẳng cầm giữa được bao lâu đã mất đi.”

0

Chương 2296 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ. (2)

Nguyên nhân trong đó Tần Kình Thiên không giải thích, nếu như hắn ta không phải muốn dùng đến Hỗn Độn Đạo để bước vào bước thứ năm, Hỗn Độn Đạo của hắn cũng không bị mất đi dễ dàng như vậy.

“Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có Thất Giới Thạch, ta khẳng định bọn hắn sẽ đến Hỗn Độn Lộ… Chắc hẳn sẽ đi Hỗn Độn Đạo.” Thiên Độc Thánh Nhân nói ra là đang nhắc nhở Tần Kình Thiên, không cần nói đến chuyện lấy đi Hỗn Độn Đạo. Cho dù ngươi có Hỗn Độn Đạo, cũng là chuyện lúc trước rồi, với tính cách tham lam của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, sao có thể để Hỗn Độn Đạo lại cho người khác?

Tần Kình Thiên cười ha ha, “Không có người nào có thể luyện hóa Hỗn Độn Lộ được, huống đồ đây chẳng qua chỉ là Hỗn Độn Đạo mà thôi. Ta không làm được thì bọn hắn cũng không làm được. Nhưng mà cơ hội của ta lớn hơn bọn hắn, chỉ cần ngươi giúp ta loại bỏ đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn, ta sẽ có cơ hội lấy được Hỗn Độn Đạo một lần nữa, nói như vậy thì chúng ta có thể đến đại vũ trụ rồi. Ta cho ngươi biết, muốn chứng bước đại đạo thứ năm, phải đến đại vũ trụ. Ở vũ trụ trung đẳng, còn là một vũ trụ trung đẳng tàn phá, có thể chứng bước đại đạo thứ tư đã là cực hạn rồi. Ta nói một câu thật lòng, nếu như ngươi không ở Bách Linh vũ trụ lấy được cơ duyên, ngươi cũng không thể bước vào bước thứ tư.”

TRong lúc nhất thời Thiên Độc Thánh Nhân không để ý đến yêu cầu của Tần Kình Thiên nhờ hắn ta loại bỏ đi đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc ăn mòn, kinh ngạc nhìn Tần Kình Thiên. “Nếu như vũ trụ trung đẳng, không phải nhiều nhất cũng có thể chứng bước đại đạo thứ bảy sao? Nếu như ngay cả bước đại đạo thứ năm cũng không thể chứng thì gọi gì là vũ trụ trung đẳng nữa?”

Tần Kình Thiên từ tốn nói, “Bước thứ bảy? Cho dù toàn bộ Hạo Hãn, bao gồm cả đại vũ trụ, ngươi cho rằng có bao nhiêu bước thứ bảy?

Tin ta đi, nơi này nhất định không thể nào chứng bước đại đạo thứ năm được. Trừ khi cả đời này ngươi chỉ muốn dừng chân ở bước thứ tư, nếu không thì ngươi chỉ có thể hợp tác với ta.”

Thiên Độc Thánh Nhân im lặng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Thật có lỗi, ta không thể nào loại trừ đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc của ngươi được.”

Tần Kình Thiên nói, “Không, nếu như trên thế giới này có một người có thể giúp ta, vậy thì nhất định chính là ngươi, nếu không, ngươi cho rằng vì sao ta phải mạo hiểm như vậy mà đến đây tìm ngươi?”

“Ngươi đến đây như thế nào?” Nghe thấy lời Tần Kình Thiên nói, Thiên Độc Thánh Nhân mới đột nhiên nhớ ra, Tần Kình Thiên đi vào Đại Diễn giới như thế nào, đây mới là trọng điểm.

Tần Kình Thiên nói, “Ta đến đây như thế nào không quan trọng, nếu như ngươi muốn biết, sau này ta có thể dạy ngươi. Bây giờ chúng ta bàn với nhau một chút, làm sao để loại bỏ đi đạo tắc Hỗn Độn Thiên Độc của ta mới là quan trọng nhất.”

“Ngươi nói đi, ta xem ta có thể làm được hay không.” Giọng điệu Thiên Độc Thánh Nhân nhạt đi, giống như trước đó hắn ta chưa từng hứa hẹn qua. Hắn ta khẳng định muốn loại bỏ đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc không phải là chuyện dễ dàng, nếu bảo hắn ta hao phí đại đạo của mình để giúp đỡ, vậy thì không cần bàn nữa. Hắn ta e ngại Tần Kình Thiên là thật, nhưng mà bây giờ Tần Kình Thiên chắc hẳn cũng không làm gì được hắn ta.

Tần Kình Thiên không để ý đến giọng điệu của Thiên Độc Thánh Nhân, “Ngươi vô tình cố ý thả ta đi, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia tương lai nhất định sẽ diệt trừ ngươi, ta tin rằng ta sẽ không nhìn lầm, cho nên ngươi không còn con đường thứ hai để đi. Bây giờ chúng ta có thể bàn bạc một chút làm sao để bỏ đi đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc trên người ta. Ngươi tu luyện đại đạo Thiên Độc, nói trắng ra thì tâm Hỗn Độn Thiên Độc chỉ là một loại đạo tắc mà thôi. Ngươi muốn bước vào bước thứ năm, hoặc là muốn đại đạo của mình càng thêm ngưng luyện cường đại, đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc đối với ngươi chỉ có tốt chứ không có xấu."

Thiên Độc Thánh Nhân thầm nghĩ, "Cái này cần đến ngươi nói sao? Chẳng lẽ ta không biết à? Chỉ là tâm Hỗn Độn Thiên Độc đã bị thú sủng của Lam Tiểu Bố lấy đi rồi, ta hoàn toàn không có cách chạm đến."

Tần Kình Thiên tiếp tục nói, "Trên người ta có đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc, mặc dù là do tâm Hỗn Độn Thiên Độc tự bạo xâm nhập vào, nhưng cũng là đạo tắc Thiên Độc mà ngươi có thể gỡ bỏ ra để cảm ngộ. Ngươi chỉ cần lấy ra một đạo đạo tắc Thiên Độc của ngươi cho ta, ta dựa vào đạo tắc Thiên Độc của ngươi gỡ bỏ đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc ở trong đạo cơ đại đạo của ta..."

Thiên Độc Thánh Nhân bình tĩnh nghe, cho dù cách Tần Kình Thiên nói có tốt cho hắn ta hay không, hắn ta cũng sẽ không đồng ý, nói đùa gì thế, bảo hắn ta lấy đạo tắc Thiên Độc của mình ra cho Tần Kình Thiên? Dựa vào cái gì chứ? Ha ha, chỉ có thể nói Tần Kình Thiên suy nghĩ nhiều rồi.

Tần Kình Thiên chắc hẳn đã nhìn ra Thiên Độc Thánh Nhân không có hứng thú gì, lập tức đổi giọng, "Cách thứ hai chính là, ta lấy ra một đạo đạo tắc đại đạo của ta, ngươi luyện hóa đạo tắc đại đạo của ta, sau đó dựa vào đạo tắc Thiên Độc của ngươi gỡ bỏ đạo tắc tâm Hỗn Độn Thiên Độc trong đại đạo của ta..."

Thiên Độc Thánh Nhân nghe đến đây thì giật mình, cái này cũng được đó. Đạo tắc đại đạo của hắn ta không thể lấy ra cho Tần Kình Thiên được, nhưng mà nếu như Tần Kình Thiên lấy đạo tắc của mình ra cho hắn ta luyện hóa, vậy chẳng phải là cho hắn ta biết bí mật đại đạo của Tần Kình Thiên sao? Đồng thời cũng có thể nắm thóp Tần Kình Thiên rồi?

Nhưng mà loại người như Tần Kình Thiên có thể dễ dàng lấy đạo tắc đại đạo của mình ra cho hắn ta khống chế sao? Cho dù Thiên Độc Thánh Nhân nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, cái này hoàn toàn không hợp lẽ thường. Bởi vì Tần Kình Thiên chỉ cần lấy đạo tắc đại đạo ra, vậy thì nhất định sẽ bị hắn ta nhìn thấu.

Chương 2297 - Đến Táng Đạo đại mộ.

Thiên Độc Thánh Nhân vừa định đồng ý, đã cảm nhận được toàn bộ không gian đột ngột xoay tròn, sau đó càng lúc càng nhanh.

“Tần huynh, ngươi có ý gì…” Thiên Độc Thánh Nhân chỉ mới nói được nửa câu, đã biết chuyện này không liên quan gì đến Tần Kình Thiên. Chẳng những là hắn ta, ngaycả Tần Kình Thiên cũng có vẻ sợ hãi.

“Đại Diễn giới sắp thoát khỏi trói buộc trong vùng vũ trụ này, xông ra khỏi kết giới rời đi…” Giọng điệu của Tần Kình Thiên có chút thấp thỏm lo âu, có thể khiến một giới vực tinh cầu tương đương với vũ trụ trung đẳng xông phá khỏi kết giới vũ trụ rời đi, thần thông này mạnh đến mức nào chứ?

‘Ta hiểu rồi…” Thiên Độc Thánh Nhân tự lẩm bẩm.

“Hiểu cái gì?” Tần Kình Thiên lập tức hỏi, hắn ta rất muốn lao ra ngoài, nhưng mà giờ phút này hắn ta dường như đã bị không gian giam cầm ở nơi này, không thể động đậy được chút nào.

Thiên Độc Thánh Nhân vô cùng hối hận nói, “Khó trách Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia lại bảo ta đến đây tu luyện, bọn hắn nhất định đã sớm nhận ra cái Đại Diễn giới này có vấn đề. Người này cũng thật độc ác, ngay cả bằng hữu của mình cũng tính toán. Hắn để mấy bằng hữu của mình ở chỗ này tu luyện, loại bỏ nghi ngờ của ta.”

Theo Thiên Độc Thánh Nhân, mấy người Tề Mạn Vi, Đỗ Bố, Nghi Thanh San tu luyện ở Đại Diễn giới, cũng là quân cờ bỏ đi của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác tu luyện, Tề Mạn Vi lập tức nhận ra không ổn, Đại Diễn giới đang điên cuồng xoay tròn, dường như sắp xông ra khỏi sự trói buộc trong vùng vũ trụ này. Nàng muốn xông ra ngoài, nhưng hoàn toàn không thể nào thoát ra khỏi trói buộc không gian ở đây.

“Răng rắc!” Cách Tuyệt Trận giữa nàng và Nghi Thanh San bị xé nứt, Nghi Thanh San xuất hiện trong tầm mắt của nàng, cũng giống như nàng, hoàn toàn không thể nào động đậy thân mình.

“Mạn Vi, hình như Đại Diễn giới có vấn đề.” Nghi Thanh San hoảng sợ nói.

Tề Mạn Vi bình tĩnh, “Thanh San tỷ, ta hoài nghi Đại Diễn giới sắp rời khỏi trói buộc của vùng vũ trụ này.”

“Ta nhanh chóng phát một đạo tin tức cho Lam đạo hữu và Mạc đạo hữu, nói cho bọn hắn biết tình hình ở chỗ này.” Nghi Thanh San vội vàng nói.

“Tuyệt đối không nên.” Tề Mạn Vi vội vàng ngăn Nghi Thanh San lại, “Đại Diễn giới chắc hẳn sắp thoát khỏi vùng Hạo Hãn này, đi đến nơi nào ta cũng không biết. Nhưng đây tuyệt đối là do đại năng khống chế, nếu như bây giờ chúng ta phát tin tức ra, mặc kệ bọn người Lam Tiểu Bố có thể lấy được tin tức hay không, đều sẽ rơi vào trong tay vị đại năng kia, đó là hại Tiểu Bố."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" TRong mắt Nghi Thanh San có một loại không cam lòng, nàng đã trải qua muôn vàn cực khổ, cuối cùng cũng chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Nếu như tiếp tục ở lại Đại Diễn giới bế quan tu luyện, có lẽ có một ngày nàng có thể bước vào bước thứ tư, nhưng bây giờ lại có một vị đại năng cuốn Đại Diễn giới đi?

Đại Diễn giới bị đại năng cuốn đi, đại năng kia giữ lại những người tu luyện bên trong Đại Diễn giới như bọn họ mới là chuyện lạ. Cho dù có giữ lại, chỉ sợ cũng không phải chuyện gì tốt.

…

Thất Giới Thạch xuyên qua không gian rồi ngừng lại, thần niệm không cần quét ra, đã biết nơi này chắc hẳn chính là Vĩnh Sinh chi địa.

"Nhân khí ở nơi này thật là yếu, hơn nữa còn ẩn chứa một loại đạo tắc bại niết." u Bình là người đầu tiên cảm nhận được.

TRong lòng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều trầm xuống, u Bình cũng có thể cảm nhận được loại bại biết kia, bọn hắn sao có thể không cảm nhận được?

"Đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên quả nhiên đã lan tràn ra ngoài, chỉ là không biết có bao phủ toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa hay không." Mạc Vô Kỵ thở dài.

"Có phải hay không, chúng ta đến Vĩnh Sinh chi thành một chuyến là được."

Khiến Lam Tiểu Bố thở phào chính là, Vĩnh Sinh chi thành vẫn còn ở đây, hơn nữa tu sĩ ở trong Vĩnh Sinh chi thành còn rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn so với lúc hắn rời đi. Mặc dù đạo tắc Táng Đạo lan ra ngoài, nhưng vẫn còn chưa thẩm thấu vào trong Vĩnh Sinh chi thành.

Lam Tiểu Bố không vào trong Vĩnh Sinh chi thành, Tăng Phi Vũ đã vô cùng kích động lao ra, “Lam Đạo chủ, ngươi trở về rồi?”

Lúc trước sau khi Tăng Phi Vũ đầu phục Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã để cho hắn ta quản lý Vĩnh Sinh chi thành. NHìn Tăng Phi Vũ bây giờ vẫn còn ở Vĩnh Sinh chi thành, Lam Tiểu Bố đã biết mình không nhìn nhầm người.

“Phi Vũ, ngoài trừ chuyện đạo tắc Táng Đạo bên trong Táng Đạo đại nguyên tràn ra ngoài thì không có vấn đề gì chứ?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi lại. KHi hắn rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa, đạo tắc Táng Đạo trong Táng Đạo đại nguyên đang tràn ra ngoài.

Tăng Phi Vũ thở dài, “Bởi vì Vĩnh Sinh chi địa không còn Tạo Hóa Thánh Nhân, cộng thêm đạo tắc bại niết lan tràn ra ngoài, khắp nơi đều là tu sĩ tranh đấu với nhau để tranh giành đạo tràng tu luyện, những năm gần đây vô số tu sĩ vẫn lạc. Trừ chuyện đó ra, còn có một phần người bị đạo tắc Niết Hóa trong Táng Đạo đại nguyên xâm nhập vào đạo cơ, cuối cùng chỉ có thể tiến vào Táng Đạo đại nguyên, muốn tìm kiếm cách giữ mạng. Chỉ cần tiến vào Táng Đạo đại nguyên, đều không thể ra ngoài. Cũng may, bởi vì Vĩnh Sinh chi thành của chúng ta có tên tuổi của đạo chủ, cộng thêm đại trận ở nơi này, cũng không có người nào đến khiêu khích. Ngược lại, rất nhiều tu sĩ muốn tìm kiếm nơi ổn định bế quan, đều lựa chọn ở Vĩnh Sinh chi thành tu luyện.”

Chương 2298 - Đến Táng Đạo đại mộ. (2)

“Vô Kỵ, chúng ta đến Táng Đạo đại nguyên.” Lam Tiểu Bố quyết định lần này phải giải quyết triệt để chuyện trong Táng Đạo đại nguyên, nếu không khi hắn đi tìm đại vũ trụ, trong lòng cũng sẽ bất an.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn cũng có cùng suy nghĩ như Lam Tiểu Bố.

Tăng Phi Vũ không nhìn ra được tu vi của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn đi Táng Đạo đại nguyên, nhanh chóng cản lại rồi nói, “Lam Đạo Chủ, ngàn vạn lần không thể đi Táng Đạo đại nguyên, cho dù có muốn vào, bây giờ cũng không vào được… Ta hoài nghi trong Táng Đạo đại nguyên có một vị cường giả tuyệt thế, mục đich của hắn là gì thì ta cũng không rõ, nhưng một khi tiến vào Táng Đạo đại nguyên sẽ không có cơ hội ra ngoài nữa.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Không cần lo lắng, chúng ta có thể đi vào thì cũng có cách để ra ngoài. Chỉ là sau khi ta vào Táng Đạo đại nguyên rồi, trong thời gian ngắn chắc hẳn sẽ không trở về. Chỉ cần ngươi thấy đạo tắc Bại Niết trong Táng Đạo đại nguyên đã tiêu tán, thì có nghĩa là chúng ta đã thành công. Tương lai có bằng hữu của ta và Vô Kỵ đến đây, ngươi thay ta chăm sóc một chút.”

“Vâng, Đạo Chủ yên tâm.” Tăng Phi Vũ trả lời vô cùng thành khẩn. Hắn ta đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một người trọng tình, đây cũng không phải là lần đầu tiên căn dặn hắn ta.

“Được, những cái này đưa cho ngươi, tương lai có lẽ ngươi có thể ở chỗ này bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.” Lam Tiểu Bố lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Tăng Phi Vũ.

“Đa tạ Đạo Chủ.” Tăng Phi Vũ cũng không biết đồ trong chiếc nhẫn kia đều được lấy từ Đại Diễn giới, nếu như hắn ta biết, tuyệt đối không chỉ dùng bốn chữ đa tạ Đạo Chủ này để thể hiện tâm tình của hắn ta.

…

Bên ngoài Táng Đạo đại nguyên.

“Táng Đạo đại nguyên cũng không khuếch trương ra ngoài bao nhiêu, chỉ là cái đạo tắc Táng Đạo này càng lúc càng đậm, ta đoán tên gia hỏa Đại Trụ kia đã có chút không cam tâm tiếp tục ở lại trong cái đại mộ kia nữa rồi.” Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch dừng bên ngoài Táng Đạo đại nguyên.

u Bình nói, “Mạc huynh, Lam huynh, chủ nhân của Táng Đạo đại nguyên này rốt cuộc có cảnh giới gì?”

TRong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thật sự rất mạnh, nếu không thì cũng không thể nào xử lý Lâu Ô Trần, xử lý Lạc Chính Diễn, thậm chí còn hủy đi thân thể của Tần Kình Thiên. Hai người cường đại như vậy, lại phải chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên, điều này khiến hắn ta có chút kiêng kị với vị chủ nhân trong Táng Đạo đại nguyên này.

“Ta đoán chắc là bước thứ tư, hoặc là chưa đến bước thứ tư, gia hỏa này rất thần bí.” Mạc Vô Kỵ nói. Lúc trước tu vi của hắn và Lam Tiểu Bố đều thấp, không nhìn ra được thực lực của đối phương. Còn Lôi Đình Thánh Nhân, cũng không nhìn ra được thực lực của chủ nhân Táng Đạo đại nguyên.

“Vậy chúng ta cũng không sợ hắn.” u Bình mừng rỡ, mặc dù hắn ta vẫn chưa vào bước thứ tư, nhưng cũng miễn cưỡng xem như là nửa bước vào bước đại đạo thứ tư. Cộng thêm hai người nghịch thiên Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, sao lại e ngại một người bước thứ tư chứ?

“Đi thôi, vào trong rồi nói.” Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch xông vào sâu trong Táng Đạo đại nguyên.

Lúc trước khi Thất Giới Thạch tiến vào Táng Đạo đại nguyên, vì chống cự lại đạo tắc Táng Đạo, Mạc Vô Kỵ đã thi triển Thất Giới Chỉ. Nhưng mà lần này, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần làm gì cả, hai người chỉ dựa vào lĩnh vực Thánh Nhân Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đã có thể hoàn toàn ngăn cản đạo tắc Táng Đạo.

Thất Giới Thạch xuyên qua không gian, chỉ trong chớp mắt đã đứng bên ngoài Táng Đạo đại mộ to lớn kia.

“Vô Kỵ, ngươi có cảm thấy Táng Đạo đại mộ này khác với lần trước không?” Lam Tiểu Bố đứng trên Thất Giới Thạch, nhìn chằm chằm Táng Đạo đại mộ to lớn trước mắt.

“Cái Táng Đạo đại mộ này nhỏ đi, lần này tuyệt đối nhỏ hơn lần trước rất nhiều.” Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, Trữ Thần Lạc của hắn đã thẩm thấu vào bên trong Táng Đạo đại mộ.

“Ta cảm nhận được loại lực lượng này, giống như lực lượng bại niết vũ trụ, có một người tu luyện loại đại đạo này đã từng đến Mông Mỗ Đại Diễn, mặc dù ta không tiếp xúc với hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.” u Bình nhẹ giọng nói.

Mạc Vô Kỵ nghĩ đến Đại Trụ Thánh Nhân và Đại Mộng Thánh Nhân, mở miệng cười nói, “Lão u, Táng Đạo Thánh Nhân này có lẽ còn có quan hệ không cạn với Mông Mỗ Đại Diễn các ngươi đó, thậm chí còn là lão bằng hữu.”

u Bình cười ha ha, “Cho dù hắn có là cha Mông Mỗ Đại Diễn, cũng chẳng liên quan gì đến ta cả.”

“Lần trước chúng ta đến nơi này, là bởi vì có một cái vòng xoáy trận môn cuốn chúng ta vào, hôm nay ta đoán chắc hẳn sẽ không xuất hiện loại vòng xoáy trận môn này nữa đâu. Vô Kỵ, chúng ta vẫn nên tự mình vào trong thôi, nói không chừng người ta còn chẳng chào đón chúng ta nữa." Lam Tiểu Bố cười he he.

Lần trước hắn bố trí trận kỳ không quy tắc ở chỗ này, bây giờ một cái cũng không tìm được, rõ ràng đã bị chủ nhân Táng Đạo đại mộ lấy đi rồi.

Mạc Vô Kỵ cũng cười cười, "Đi vào thì đương nhiên phải vào rồi, nhưng mà chúng ta cần phải bố trí một cái kết giới ở chỗ này rồi vào sau."

Chương 2299 - táng Đạo Khúc Bồng.

"Ha ha, ta đã quên chúng ta đã có thêm kỹ năng mới." Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, nếu như bố trí một cái kết giới vũ trụ ở bên ngoài Táng Đạo đại mộ này, kết quả nhất định là vô cùng thú vị.

Tốc độ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí kết giới rất nhanh, chỉ qua nửa nén hương, hai người đã bố trí ra một cái kết giới hoàn chỉnh, hoàn toàn phong ấn cái đại mộ này lại.

So với Bách Linh vũ trụ, kết giới này lớn bao nhiêu chứ?

"Đi vào như thế nào?" Thấy Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã bố trí kết giới xong, u Bình cẩn thận hỏi một câu.

"Được nhiên là đánh vào trong." Lam Tiểu Bố nói xong, trực tiếp lấy Trường Sinh Kích ra, hoàn toàn không nói nhảm nửa câu nào, trường kích hóa thành đạo tắc Kích Đạo đánh xuống.

Mạc Vô Kỵ cũng không hề khách sáo mà lấy Phàm Nhân Kích ra, cũng đánh một kích xuống.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đồng thời ra tay, u Bình cũng nhanh chóng lấy Thiên Khư bút ra, bút dài lấy ra, cuốn theo một luồng sương đen đập vào Táng Đạo đại mộ.

Rầm rầm rầm! Tiếng đạo tắc thần thông nổ tung liên miên không dứt, cho dù cấm chế cái Táng Đạo đại mộ này cường đại đến đâu, cũng không ngăn cản được công kích đáng sợ từ ba người Lam Tiểu Bố như vậy.

Chỉ qua mấy chiêu, cấm chế đại mộ đã bị xé mở, cửa mộ cũng bị đánh nát.

Đạo tắc Táng Đạo đáng sợ lập tức ập đến, thậm chí còn cường đại hơn lúc trước Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ gặp phải.

Khác với lần trước chính là, thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã tăng lên rất nhiều, từ Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Hơn nữa thực lực của u Bình bên cạnh cũng không phải như Lôi Đình Thánh Nhân có thể so sánh. Đạo tắc Táng Đạo đáng sợ như vậy, đối với ba người Lam Tiểu Bố mà nói, hoàn toàn chẳng có chút uy hiếp nào cả.

Ba người dễ như trở bàn tay mà tiến vào bên trong đại mộ, thông đạo trước mắt vẫn là thông đạo kia, chỉ là một cái lỗ đen, đã không thể nào gây ra áp lực cho bọn người Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ là người đầu tiên bước vào, Lam Tiểu Bố và u Bình cũng lập tức đuổi kịp, lần này Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần dùng đến Thất Giới Thạch.

Ba người bước vào thông đạo, chỉ dùng mấy đạo độn pháp đã xuyên qua thông đạo này, tiến vào cung điện mà bọn hắn từng đến.

Cung điện này vẫn là cung điện như lần trước, vẫn vô cùng to lớn, vẫn có biết bao nhiêu thi thể đặt ở trong đại điện này.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không để ý đến thi thể Tạo Hóa Thánh Nhân bên trong đại điện này, ánh mắt trực tiếp nhìn về vị trí trận môn ẩn lần trước. Bọn hắn biết bên trong cái trận môn ẩn này, mới là trung tâm của Táng Đạo đại mộ, cũng là mộ thất xa hoa nhất, còn là Táng Đạo phủ.

“Ra tay.” Mạc Vô Kỵ kêu lên một tiếng, Phàm Nhân Kích dốc toàn lực đánh ra.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đồng thời đánh pháp bảo của mình, cấm chế ẩn bị mở ra, quả nhiên là một căn mộ thất xa hoa, chỉ là cái mộ thất xa hoa này đã khác với lúc trước.

Lần trước khi Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến đây, xung quanh mộ thất được khảm nạm rất nhiều đạo tinh cực phẩm. Trừ cái đó ra, còn có đông đảo ngộ đạo mộc. Trước đó Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thiếu hiểu biết, không biết đạo tinh cực phẩm quý giá như thế nào, bây giờ hai người đã biết, cho dù là đạo tinh cực phẩm hay đạo mạch cực phẩm, đều vô cùng hiếm có.

Nhưng mà bây giờ đạo tinh cực phẩm và ngộ đạo mộc ở đây đều không còn, ngược lại cái quan tài kia vẫn còn nằm ở đó. Lần trước mặc dù bọn hắn không tiến vào mộ thất, nhưng mà đạo tắc Táng Đạo đáng sợ kia có thể xé rách đạo cơ đại đạo của bọn hắn bất cứ lúc nào. Hôm nay trong mộ thất này, không còn bất cứ đạo tắc Táng Đạo nào nữa.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua cái quan tài kia, một tên nam tử ngồi dậy.

“Nếu như các ngươi đã đến, vậy thì vào trong Táng Đạo phủ ta ngồi một chút đi.” Giọng điệu của nam tử ôn hòa, giống như lời mời của một người hàng xóm đến nhà chơi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Cái ổ chó của ngươi là Táng Đạo phủ sao, sao nào, sao lại thu đạo tắc Táng Đạo kia lại rồi? Là lo lắng đạo tắc Táng Đạo không có tác dụng gì với chúng ta sao?”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố cũng đánh giá nam tử đang ngồi kia, gia hỏa này quả thật cũng giống như Đại trụ Thánh Nhân, nhưng đó chí là dung mạo mà thôi, còn khí thế đại đạo và khí chất tu sĩ thì hoàn toàn khác biệt, tên trước mắt này rõ ràng là một lão gia hỏa đã sống rất lâu.

Giọng điệu mặc dù đang mỉa mai tên trước mắt này, nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, tên trước mắt này chắc hẳn không coi trọng bọn hắn. Nếu không, chẳng lẽ ngay cả vị trí cấm chế cũng chẳng thay đổi, hoàn toàn giữ nguyên như cũ.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, nam tử ngồi bên trong quan tài cũng không tức giận, chỉ từ tốn nói, “Các ngươi không vào, là lo lắng trong này là một cái truyền tống trận sao?”

“Sai, chúng ta thật sự không lo lắng nơi này là một cái truyền tống trận.” Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, đã bước chân vào trong mộ thất.

Lam Tiểu Bố và u Bình cũng bước vào trong mộ thất, nếu như có kết giới vũ trụ của bọn hắn, truyền tống trận này còn có thể truyền tống, vậy cho dù bọn hắn không tiến vào trong mộ thất này, cũng sẽ trở thành đồ ăn của người khác. Bởi vì đạo tắc truyền tống không gian mà người ta bố trí ra có thể nghiền ép đạo tắc Không gian kết giới vũ trụ của bọn hắn.

Chương 2300 - táng Đạo Khúc Bồng. (2)

Mà bây giờ, cho dù gian phòng kia có thể truyền tống, cũng không thể tránh thoát đươc kết giới vũ trụ mà Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã bố trí. Trừ khi truyền tống này có đẳng cấp cao hơn kết giới vũ trụ mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã bố trí, nhưng trên thực tế, Mạc Vô Kỵ cảm thấy khả năng này rất nhỏ.

Nam tử cũng không ngờ được, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại dám bước vào trong gian phòng này của hắn ta. Nếu như nói Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không nhìn ra gian phòng này của hắn ta là một cái không gian truyền tống, hắn ta nhất định không tin.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi lấy đi Vũ Trụ Ma của ta?”

Lam Tiểu Bố châm chọc nói, “Chỉ dựa vào ngươi, cũng có thể luyện chế ra Vũ Trụ Ma sao? Ngược lại là hơn ngàn trận kỳ không quy tắc ta để lại ở chỗ này, đã bị ngươi lấy mất rồi nhỉ?”

“Vũ Trụ Ma không phải do ta luyện chế, là bảo vật Khai Thiên, bảo vật sinh ra từ khi vũ trũ khai mở.” Giọng điệu nam tử bình tĩnh.

“A, vừa rồi ta nghe nói là Vũ Trụ Ma của ngươi, ta còn tưởng rằng là do ngươi luyện chế chứ, hóa ra là ngươi khoác lác, cái Vũ Trụ Ma này là bảo vật Khai Thiên, ha ha.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, giọng điệu trở nên lạnh nhạt.

Nam tử vẫn không tức giận, tiếp tục nói, “Các ngươi dám vào Táng Đạo phủ của ta, chắc là đã bị ta ép đến tuyệt địa rồi nhỉ. Cũng không sao cả, chỉ cần các ngươi đồng ý với ta mấy điều kiện, cho các ngươi sống sót cũng không phải là chuyện gì khó khăn.”

Nói xong, nam tử nhìn về phía u Bình, “Nếu như ta đoán không sai, ngươi chắc hẳn từ một mạch Đại Mộng nhỉ? Một mạch Đại mộng cao quý như vậy, sau lại đi chung với hai sâu kiến như vậy?”

u Bình cũng dò xét nam tử này, sau đó học theo giọng điệu của Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Ngươi tu luyện Đại vũ Trụ Thuật à? Sao lại trở thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như thế này? Tu luyện Đại Mộng Đạo cao quý sao? Cao quý ở chỗ nào? Sao ta lại không biết?”

Nam tử không tiếp tục nói nhảm nữa, đột nhiên xòe tay ra, từng đạo đạo tắc cuồng bạo quét ra. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thậm chí còn không có cơ hội ngăn cản.

Một khắc sau chỗ không gian của bọn hắn đã bắt đầu kịch liệt vặn vẹo, từng đạo đạo tắc truyền tống hư không xuất hiện, bao trùm tất cả không gian của ba người.

Nam tử cười ha ha, “Ta còn tưởng rằng các ngươi có bản lĩnh lớn lắm…”

Nam tử còn chưa nói hết câu, vẻ mặt tươi cười đã lập tức cứng ngắc, theo lý mà nói, hắn ta kích phát trận văn truyền tống trong gian phòng này, ba người này sẽ bị trận văn truyền tống bao lấy, sau đó lập tức truyền tống đi. Thế nhưng mặc cho trận văn truyền tống của hắn ta kích phát như thế nào, ba người này vẫn ở trong phòng này, không có chút biến hóa nào.

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Đừng có bêu xấu nữa, chúng ta nói chuyện khác đi. Với thực lực bây giờ của ngươi, muốn đối phó với ba người chúng ta còn kém xa lắm.”

Nam tử dừng kích phát đạo văn truyền tống lại, xòe tay ra, Vũ Trụ Ma to lớn xuất hiện trong hư không, sau đó khí thế nghiền ép vũ trụ vô cùng mênh mông lập tức bao phủ vùng không gian này.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vậy mà lại lấy đồ dỏm ra bêu xấu, đã như vậy, hãy xem chính phẩm của ta đây,...”

u Bình nghe thấy Lam Tiểu Bố nói thì trong lòng giật mình, đang định nói tuyệt đối không nên lấy chính phẩm ra, đã nhìn thấy Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố cuốn lên một đạo đạo tuyến đáng sợ, đạo tuyến này vừa xuất hiện, u Bình đã kinh hoảng nói, “Đại Thiết Cát Thuật…”

Sau đó là một luồng đạo vận Thiết Cát muốn xé rách toàn bộ Táng Đạo đại nguyên, không đúng, là muốn xé rách toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa, thậm chí cả một vùng vũ trụ này, tất cả mọi thứ tồn tại ở chỗ này đều bị cắt nát trong đạo tắc Thiết Cát này.

Lam Tiểu Bố cho dù có ngu dốt cũng sẽ không ở trước mắt gia hỏa này mà thi triển Vũ Trụ Ma, hắn không tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, không biết Vũ Trụ Ma có thể khắc chế Đại Vũ Trụ Thuật hay không. Lỡ như Vũ Trụ Ma của hắn bị Đại Vũ Trụ Thuật của tên trước mắt này lấy đi, vậy thì ba người bọn hắn sẽ thật sự gặp nguy hiểm. Vũ Trụ Ma đáng sợ như thế nào, trong lòng Lam Tiểu Bố biết rất rõ.

Cho nên hắn trực tiếp thi triển Đại Thiết Cát Thuật, với mức độ khống chế Đại Thiết Cát Thuật bây giờ của hắn, có thể tùy ý mà cắt mọi thứ trong vũ trụ trung đẳng, thậm chí bao gồm cả đạo tắc đại đạo của đối phương.

“Răng rắc!” Đại Thiết Cát Thuật trực tiếp cắt thần thông đạo tắc Vũ Trụ Ma dỏm của đối phương ra, không đợi đồ dỏm Vũ Trụ Ma này phục hồi lại, Mạc Vô Kỵ đã dùng một kích đánh rớt.

Oanh! Đồ dỏm Vũ Trụ Ma rơi xuống mặt đất, vậy mà lại biến thành một lá phù lục.

Trên mặt nam tử hiện ra vẻ nghiêm trọng, Đại Thiết Cát Thuật, đây là lần thứ hai hắn ta nhìn thấy. Lần thứ nhất chính loại Đại Thiết Cát Thuật này chặt đứt đạo tắc Táng Đạo của hắn ta, khiến mấy người kia chạy thoát.

Nam tử không tiếp tục ra tay nữa, mà là nói ra, “Ta tên là Khúc Bồng, ta nghĩ chúng ta có thể tâm sự.”

“Khúc Bồng ta có biết, phân thân của hắn bị ta giết không chỉ một cái, đúng rồi, ở Vĩnh Sinh chi địa hình như cũng có một cái bản tôn, cũng đã bị chúng ta giết rồi, không biết ngươi là bản tôn, hay là phân thân thế.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, giọng điệu nghe giống như bình thường, nhưng lại ẩn chứa trào phúng nồng đậm.

Chương 2301 - Khúc Bồng giàu có

Khúc Bồng tựa như không nghe thấy lời mỉa mai của Lam Tiểu Bố, giọng nói vẫn vô cùng chuyên chú nói, “Nếu như các người đồng ý, ta có thể nhận các ngươi làm đệ tử, đồng thời gia nhập vào một mạch Đại Trụ Táng Đạo ta. Như vậy, các ngươi sẽ thông suốt thôi.”

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn Mạc Vô Kỵ, “Gia hỏa này uống nhiều rồi sao?

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không, trong quan niệm của hắn, cho phép chúng ta bái nhập làm môn hạ của hắn là chuyện vô cùng vinh dự. So sánh ra thì giống như là… Đúng rồi, giống như là bọ hung vô cùng tôn kính phân vậy, hắn nghĩ rằng tất cả mọi người đều có cùng ý nghĩ với hắn.”

“Đúng, hắn thích phân, cho nên cũng cho rằng người khác cũng thích.” Lam Tiểu Bố lớn tiếng nói.

u Bình nghe thấy lời Mạc Vô Kỵ nói, thật sự không nhịn được mà bật cười.

Khúc Bồng đột nhiên vươn người đứng dậy, cuốn lên từng đạo đạo tắc Táng Đạo đáng sợ. Trước đó nơi này đã tràn ngập đạo tắc Táng Đạo, nhưng ba người Lam Tiểu Bố dường như chẳng bị ảnh hưởng một chút nào.

Nhưng lần này khi Khúc Bồng thi triển ra đạo tắc Táng Đạo, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được lĩnh vực Thánh Nhân của mình có chút tán loạn, hơn nữa loại tán loạn này là niết hóa tán loạn, thậm chí hắn không thể nào tụ lĩnh vực của mình lại một lần nữa. Mà loại đạo tắc bại niết này đang điên cuồng khuếch tán ra ngoài, có thể khẳng định, loại niết hóa sụp đổ này một khi khuếch tán ra ngoài, ngay cả Vĩnh Sinh chi địa cũng sẽ bị đạo tắc bại niết này bao phủ rồi tiêu vong.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã trải qua thứ gọi là lượng kiếp, cũng chính là vũ trụ bại niết, sao không biết đây là Khúc Bồng đang kích phát đạo tắc Đại Vũ Trụ Thuật.

u Bình cũng cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như có một cái thủ ấn to lớn muốn xé nát đạo cơ của hắn. u Bình cũng không thể nào bình tĩnh được nữa. Lấy Thiên Khư bút ra, mũi bút cuốn lên một mảnh đạo văn, những đạo văn này tạo thành một cái lỗ đen hư không.

Mạc Vô Kỵ hét lên một tiếng, một cái Kim Đỉnh to lớn đánh xuống, hắn tuyệt đối không cho phép loại đạo tắc lượng kiếp này tiếp tục lan tràn ra ngoài.

Vô cùng vô tận đạo tắc Táng Đạo kia, trước cái Kim Đỉnh này, lập tức bị cản lại. Khúc Bồng điên cuồng thiêu đốt đại đạo của mình, không ngừng cuốn lên đạo tắc Táng Đạo.

Những năm gần đây, hắn ta đã giết qua vô số người, nhưng không có bất cứ kẻ nào đáng hận như hai sâu kiến trước mắt này. Trong mắt hắn ta, u Bình chỉ là kẻ đi ngang quá ân khấu. Ngược lại là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, thật sự quá đáng giận.

Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố cuốn lên một mảnh kích đào, thần thông Trưng âm Sát.

Kích đào vừa ra, đạo tắc Táng Đạo kia giống như gặp phải một cái kéo to lớn, cái kéo này không ngừng cắt nát đạo tắc Táng Đạo. Đạo tắc Táng Đạo bị cắt đứt giống như từng hạt châu, không ngừng rơi xuống khay ngọc.

Cô thành trưng âm lên, xé rách ấm ngọc băng.

Hết lần này đến lần khác, vào lúc này, kim mang từ Đại Diễn Đỉnh tăng vọt, những đạo tắc Táng Đạo này không ngừng bị cuốn thành bã vụn. Hai người liên thủ với nhau, cái đạo tắc Táng Đạo niết hóa cực hạn này đừng nói là khuếch tán ra ngoài, muốn xé mở lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng khó khăn.

Đạo tắc Táng Đạo trong hư không đã tiêu tán không còn, vốn dĩ sắc mặt Khúc Bồng đã tái nhợt lúc này trắng bệch như một tờ giấy trắng, hắn ta không động đậy kinh ngạc nhìn Đại Diễn Đỉnh trong hư không.

Hắn ta ở lại nơi này là dự định lấy lại Vũ Trụ Ma, nhưng bây giờ, hắn ta khẳng định, giá trị của cái Đại Diễn Đỉnh này không hề kém hơn Vũ Trụ Ma của hắn ta. Mấy tên sâu kiến này, rốt cuộc lấy được bảo vật đáng sợ như vậy ở đâu? Hai tên gia hỏa cường đại như vậy, còn có loại đại đỉnh đáng sợ này, hắn ta có ra tay hay không cũng phải chiụ kết cục bị nghiền ép.

Mạc Vô Kỵ cũng không tiếp tục công kích, chỉ cười ha ha, “Còn tưởng rằng ngươi mạnh lắm chứ. Vậy mà ngay cả bước thứ tư cũng chưa đến, có thể kiên trì được đến bây giờ cũng xem như không tệ rồi.”

Theo Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố thấy, Táng Đạo Thánh Nhân trong Táng Đạo đại mộ này, thực lực tuyệt đối là từ bước thứ tư trở lên. Bây giờ bọn hắn mới biết hai người đã xem trọng tên trước mắt này rồi, người này tuyệt đối chưa đến bước thứ tư. Hoặc là bước thứ tư có vấn đề, đạo tắc Thánh Nhân không được đầy đủ.

“Lại có thể bố trí kết giới.” Khúc Bồng chậm rãi nói, giọng điệu có chút không dám tin. Có thể bố trí kết giới là nhân vật như thế nào? Mỗi một người đều là đại năng vô thượng.

“Cho nên, hôm nay ngươi có thể rời khỏi đây không?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, lúc nói chuyện, đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích đã tiếp tục tăng vọt, khóa lại Khúc Bồng trước mắt.

Khúc Bồng cũng chẳng lo lắng, chỉ nói, “Ta đến đây chỉ là để hoàn thiện công pháp đại đạo của mình mà thôi, giống như trước đó các ngươi đã giết Khúc Bồng rất nhiều lần vậy, cho dù hôm nay các ngươi có thể giết ta một lần nữa, cũng chỉ tăng thêm nhân quả thù hận giữa chúng ta mà thôi. Tương lai các ngươi sẽ hối hận, hơn nữa còn là cực kỳ hối hận.”

“Bố gia nhà ngươi bị dọa sợ quá rồi.” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, Trường Sinh Kích đã cuốn lên một đám kích mang, kích mang xé mở không gian, trực tiếp đánh về phía mi tâm Khúc Bồng.

Chương 2302 - Khúc Bồng giàu có (2)

Khúc Bồng vậy mà lại chẳng động đậy, dường như để mặc cho Lam Tiểu Bố xé mở mi tâm của mình.

Quả nhiên đúng như hắn ta dự đoán, trường kích của Lam Tiểu Bố dừng lại ngay trước mi tâm của hắn ta, không tiếp tục giết hắn ta.

Khúc Bồng mỉm cười, dường như chẳng hề để ý đến chuyện Lam

Tiểu Bố có giết hắn ta hay không, khi hắn ta đang định nói chuyện, đột nhiên cảm nhận được đạo tắc Thánh Nhân tại mi tâm bị xé rách, sau đó từng đạo đạo vận Không Gian cuốn đến.

“Ngươi dám!” Khúc Bồng gào lên, hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố lại ra bài không theo lẽ thường như vậy, trường kích sau khi ngừng lại, vậy mà lại thừa cơ xé rách thế giới Tử Phủ của hắn ta.

Cho dù như thế nào cũng không thể để Lam Tiểu Bố mở thế giới của hắn ta ra được, đạo tắc quanh người Khúc Bồng điên cuồng tăng vọt, cho dù có hủy thế giới của mình, hắc ta cũng không thể để Lam Tiểu Bố xé mở.

Lam Tiểu Bố đột nhiên ra tay, chỉ xé rách một tầng đạo tắc giới vực phía ngoài cùng, đã bị ngăn cản. Nhưng mà Mạc Vô Kỵ lập tức theo sau mà ra tay, từng đạo đạo tắc Phàm Nhân cuốn đến, một khắc sau giới vực thế giới của Khúc Bồng lại bị xé mở một lần nữa.

“Các ngươi sẽ hối hận…” Khúc Bồng trơ mắt nhìn thế giới của mình bị hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xé mở, sâu trong lòng là vô cùng hối hận. Hắn ta đã ở chỗ an toàn nhất để chứng bước đại đạo thứ năm, trong mắt hắn ta, không có bất cứ người nào có thể uy hiếp được một sợi lông của hắn ta. Kết quả ở trong nơi mà hắn ta cho rằng là an toàn nhất này, bị người giết chết.

“Đạo mạch cực phẩm?” Thế giới của Khúc Bồng bị mở ra, bọn hắn vậy mà lại nhìn thấy một đầu đạo mạch cực phẩm hoàn chỉnh. Đây là một đầu đạo mạch màu trắng, nhìn qua vô cùng hoàn mỹ, hầu như không có chút tàn khuyết nào.

u Bình đứng ở phía xa quan sát trận chiến cũng kinh sợ, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy một cái đạo mạch cực phẩm hoàn chỉnh. Có loại đạo mạch cực phẩm hoàn chỉnh này, Khúc Bồng mà đơn giản mới là chuyện lạ.

“Đạo mạch cực phẩm thuộc về ngươi, những thứ khác chúng ta chia nhau một chút.” Lam Tiểu Bố rộng lượng nói, lập tức muốn chia đồ vật.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Không, đầu đạo mạch cực phẩm này thuộc về ngươi, lần trước nửa cái đạo mạch cực phẩm kia xem như cho ta rồi. Đầu này ta không cần, ngược lại là đạo mạch thượng phẩm, ngươi cho ta thêm nhiều một chút, ta cần dùng đến.”

u Bình nhìn Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chia đồ vật, không hề có chút hâm mộ, mà chỉ có một loại lo lắng.

Đồ trong thế giới của Khúc Bồng thật sự quá nhiều, thậm chí còn có một món bảo vật Khai Thiên. Cái bảo vật Khai Thiên này, Lam Tiểu Bố không cần, cho Mạc Vô Kỵ. Cho dù là u Bình đứng một bên xem, cũng được chia đến mười mấy đầu đạo mạch và một đống đạo tinh.

“Tiểu Bố, tên Khúc Bồng này chắc hẳn không gạt chúng ta, hắn cũng không bị giết chết hoàn toàn, lai lịch chắc hẳn không nhỏ. Nhưng mà có một việc có thể khẳng định, đồ của gia hỏa này sắp bị chúng ta lấy sạch rồi.” Ba người chia xong đồ, Mạc Vô Kỵ mới không nhanh không chậm nói.

“Nhiều nhất cũng đến từ một chỗ như Mông Mỗ Đại Diễn mà thôi, Mông Mỗ Đại Diễn lợi hại như vậy, không phải cũng ở vũ trụ trung đẳng thôi sao? Chẳng lẽ còn có thể đến từ đại vũ trụ hay sao?” Lam Tiểu Bố không để trong lòng.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, hắn đang nghĩ, Mạc Lam vũ trụ và Hạo Uyên vũ trụ mặc dù đều là vũ trụ trung đẳng, chỉ là vũ trụ trung đẳng tương đối tàn phá mà thôi. Còn hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn, vậy chắc hẳn là vũ trụ trung đẳng hoàn chỉnh.

u Bình đột nhiên ngắt lời, “Cái này cũng chưa chắc. Ta nghe nói người sáng lập ra Đại Mộng Đạo và Đại Trụ Đạo là một đôi đạo lữ. Chỉ là không biết vì sao mà sau này hai người này lại trở mặt với nhau, cho nên hai đạo này cũng bị chia ra. Tên Khúc Bồng này, lai lịch chắc hẳn cũng không tầm thường, thậm chí là truyền nhân của dòng chính Đại Trụ Đạo.”

“Gia hỏa này không phải tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật sao? Sao lại tạo ra đạo tắc Táng Đạo vậy?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Có lẽ người khai sáng Đại Trụ Đạo chân chính có lăn lộn với một nữ nhân tu luyện đạo tắc Táng Đạo, cho nên trong nội bộ Đại Trụ Đạo có thêm một cái Táng Đạo.”

Tình huống thật sự như thế nào thì chỉ có Khúc Bồng biết, chỉ là Khúc Bồng đã bị bọn hắn giết chết, thậm chí ngay cả thế giới của Khúc Bồng cũng bị bọn hắn mở ra, chia cắt đồ vật trong đó, bọn họ cũng chẳng thể hỏi thăm Khúc Bồng được.

“ĐƯợc rồi, mặc kệ là ở vũ trụ trung đẳng hay là đại vũ trụ, muốn tìm được chúng ta, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Đến lúc đó nói không chừng chúng ta đã bước vào bước thứ tư rồi, xem thử hắn có thể làm khó dễ gì chúng ta không?” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, trực tiếp ném chuyện này ra ngoài.

“Ta dự định quay về Phàm Nhân tinh một chút, ngươi thì sao?” Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Lam Tiểu Bố, mặc dù biết chuyện này không nhỏ, nhưng mà hắn cũng không để trong lòng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta cũng dự định quay về Đại Hoang Thần Giới một chuyến, nhưng mà trước khi trở về, chúng ta cần bố trí Khiên

Đạo Trận ở chỗ này trước, hấp thu toàn bộ đạo tắc Táng Đạo ở đây phong ấn lại. Nếu không thì sau này Vĩnh Sinh chi địa sẽ không thể tu luyện được nữa. Đúng rồi, lão u, ngươi ở lại Vĩnh Sinh chi thành đi, đợi ta và Mạc Vô Kỵ trở lại Vĩnh Sinh chi địa, chúng ta sẽ cùng nhau tìm đường đến đại vũ trụ.”

Chương 2303 - Cường giả đáng sợ

u Bình vỗ ngực nói, “Hai vị yên tâm, chỉ cần u Bình ta ở chỗ này, nơi này sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Lời này của u Bình, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều tin, đừng nói là bây giờ Vĩnh Sinh chi địa không có Tạo Hóa Thánh Nhân tồn tại, cho dù mấy Tạo Hóa Thánh Nhân trước đó đều ở đây, chỉ sợ cũng không thể làm gì được u Bình. u Bình chính là người suýt chút nữa bước vào bước thứ tư, huống hồ xem như u Bình có là Tạo Hóa Thánh Nhân, lực chiến đấu của hắn ta cũng chẳng Tạo Hóa Thánh Nhân nào ở Vĩnh Sinh chi địa có thể so sánh.

Mạc Vô Kỵ lấy trận kỳ ra, đang định bắt đầu bố trí Khiên Đạo Trận, cả người đột nhiên có một loại cảm giác hồi hộp đến cực độ, giống như một khắc sau tử vong sẽ ập đến.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được loại bất an này.

Không đợi Mạc Vô Kỵ nói chuyện, trong hư không đột nhiên vang lên tiếng hừ lạnh, sau đó một cái thủ ấn khổng lồ đập tới. Mọi quy tắc thiên địa, trước thủ ấn này, tựa như một vật để bày trí.

Cái thủ ấn trong hư không này trực tiếp đập lên Vĩnh Sinh chi địa, phải là cảnh giới gì mới có được loại thực lực như thế này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều không có thời gian suy nghĩ, bởi vì hai người đều bị khí thế tử vong từ cái thủ ấn này chặn lại, dường như một khắc sau, hai người sẽ hóa thành bột mịn trong cái thủ ấn này.

Lam Tiểu Bố điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, đồng thời đánh một đạo thần thông Đại Thiết Cát ra. Mạc Vô Kỵ cũng thiêu đốt tinh huyết, đánh ra một chỉ.

Oanh! Oanh!

Đạo tắc thần thông của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên thủ với nhau đánh lên cái thủ ấn to lớn này, đạo vận cuồng bạo nổ tung, Táng Đạo đại nguyên vô cùng vô tận đột nhiên nứt ra, sau đó vết nứt này không ngừng lan tràn ra ngoài. Toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa giống như một chiếc lá, những đường vân trên chiếc lá này đang từ từ xé toác Vĩnh Sinh chi địa ra.

QUy tắc thiên địa phá nát, đạo tắc sụp đổ.

Không biết Vĩnh Sinh chi địa đã tồn tại bao nhiêu năm, vào giờ khác này lại bắt đầu vỡ tan. Rất rõ ràng, trong tình trạng phân liệt này, Vĩnh Sinh chi địa hoàn toàn bị xé mở chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Giờ phút này toàn bộ tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi địa đều biết đã xảy ra chuyện lớn, nếu không, Vĩnh Sinh chi địa đã tồn tại hơn trăm triệu vạn năm, sao thể thể bị phân liệt ra mà chẳng có chút dấu hiệu nào như vậy.

Vô số tu sĩ điên cuồng chạy trốn, lúc này, chỉ có xông ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa mới có cơ hội sống sót, nếu như bị loại quy tắc thiên địa phá nát, đạo tắc bại niết của Vĩnh Sinh chi địa cuốn vào, thì chỉ có một con đường chết.

Cho dù là Vĩnh Sinh chi thành có nhiều tu sĩ nhất, giờ phút này khi Vĩnh Sinh chi địa đột nhiên sụp đổ, Tăng Phi Vũ cũng có thể đoán được, chuyện này có liên quan đến mấy người Lam Tiểu Bố đến Táng Đạo đại nguyên. Loại kết cục đã không thể làm gì này, hắn ta chỉ có thể điên cuồng gào lên, kêu gọi tất cả tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi thành nhanh chạy khỏi Vĩnh Sinh chi địa, tiến vào hư không.

Ngay cả Vĩnh Sinh chi thành cũng hỏng đi thì có thể khẳng định, Vĩnh Sinh chi địa sụp đổ chỉ là chuyện sớm hay muộn. Mà trên thực tế, thần niệm của hắn ta quét ra ngoài, Vĩnh Sinh chi địa đã bắt đầu sụp đổ rồi, vô số vết rách dường như muốn xé Vĩnh Sinh chi địa thành bã vụn.

Bành! Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố dường như có thể cắt chém toàn bộ vũ trụ kia chém vào thủ ấn, chỉ khiến thủ ấn hơi chậm lại một chút mà thôi. Cùng lúc đó, một chỉ Tạo Hóa của Mạc Vô Kỵ cũng đánh lên thủ ấn to lớn.

Trước Tạo Hóa, vạn vật đều có thể hòa tan, nhưng mà một chỉ này đánh lên thủ ấn kia, chỉ có thể khuấy động lên đạo tắc Thất Giới Chỉ liên miên, chỉ thế mà thôi.

“Chạy nhanh thôi…” Lam Tiểu Bố lập tức lấy Thất Giới Thạch ra, loại đối thủ đáng sợ này, bọn hắn đã chẳng thể nhìn thấy được bóng dáng. Ngay cả tư cách chống cự bọn hắn cũng không có, vậy thì làm sao mà đánh?

u Bình và Mạc Vô Kỵ đều nhảy lên Thất Giới Thạch, bọn hắn cũng biết, chủ nhân của cái thủ ấn này quá đáng sợ, thực lực chênh lệch cả vạn dặm.

Nói thật, cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, khi chém giết đối thủ, câu nói “ngươi sẽ hối hận “ không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi, nhưng bọn hắn đều chưa từng hối hận, hơn nữa hoàn toàn không tồn tại cái gọi là hối hận. Nhưng mà hôm nay, Lam Tiểu Bố có chút hối hận, ít nhất thì hắn không nên giết Khúc Bồng ngay như thế.

Ai có thể nghĩ đên chuyện sau khi giết chết Khúc Bồng sẽ gây ra hiệu ứng như vậy?

Bởi vì hắn giết Khúc Bồng, dẫn động cái thủ ấn khổng lồ này đánh xuống, cứ thế này thì toàn bộ Vĩnh Sinh chi địa sẽ hóa thành bột mịn, trong tình huống một giới bị xé nứt này, không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ vẫn lạc.

Từ trước cho đến nay, Lam Tiểu Bố đều rất khinh thường những cường giả giết lung tung vô tội, thường lấy tinh huyết và sinh cơ của tu sĩ để chứng đạo, hoặc giống như Khúc Bồng, dùng chuyện bại niết vũ trụ để chứng đạo, hắn có thể giết thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nhưng mà hôm nay, vô số tu sĩ ở Vĩnh Sinh chi địa vẫn lạc, lại là vì Lam Tiểu Bố hắn. Cho dù là làm việc lỗ mãng hay là lý do gì khác, đều không tránh thoát được có liên quan đến hắn.

“Tiểu Bố, nhanh chóng kích phát Thất Giới Thạch, nếu không chúng ta không thể đi được.” Vừa nhảy lên Thất Giới Thạch, Mạc Vô Kỵ đã vội vàng nói.

Chương 2304 - Cường giả đáng sợ (2)

KHông cần Mạc Vô Kỵ nhắc nhở, Lam Tiểu Bố cũng không chút do dự mà kích phát Thất Giới Thạch. Bây giờ hắn lo lắng nhất chính là Thất Giới Thạch ở trước thủ ấn này không thể động đậy được.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố lo lắng cũng không sai, Thất Giới Thạch kích phát, nhưng không thể nào xuyên qua vùng không gian này. Cho dù bây giờ Táng Đạo đại nguyên đang sụp đổ, nhưng mà Thất Giới Thạch vẫn không thể nào tránh thoát được trói buộc trong vùng không gian này. Thủ ấn kia tựa như đại diện cho đạo tắc Thiên Đạo, đại diện cho tất cả mọi khởi nguyên không gian.

“Tiểu Bố, ngươi không cần phải để ý chuyện gì cả, chỉ cần điên cuồng kích phát Thất Giới Thạch là được, ta kích phát kết giới vũ trụ ngăn cản sự trói buộc này.” Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, Trữ Thần Lạc đã cuốn lên vô tận đạo tắc.

Kết giới vũ trụ được kích phát, Lam Tiểu Bố cảm thấy không gian trói buộc Thất Giới Thạch đột nhiên buông lỏng. Thất Giới Thạch giống như một con ngựa hoang mất cương xông ra khỏi Vĩnh Sinh chi địa đang sụp đổ, biến mất trong hư không.

“Tuyệt đối không nên trở về.” Khóe miệng Mạc Vô Kỵ tràn ra vết máu, vừa rồi hắn cưỡng ép kích phát kết giới ngăn cản thủ ấn kia công kích, đã bỏ ra cái giá lớn. Nói chính xác thì không phải ngăn cản cái thủ ấn kia công kích, mà là giúp Thất Giới Thạch xông ra ra khỏi trói buộc không gian của cái thủ ấn kia mà thôi.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không ngốc mà quay lại Đại Hoang Thần Giới hay là Mạc Lam vũ trụ, cái lực lượng đáng sợ kia rõ ràng đã khóa chặt Thất Giới Thạch của hắn, cho dù Thất Giới Thạch ở đâu, chỉ là hại người khác mà thôi. Hơn nữa giờ phút này Lam Tiểu Bố có thể mơ hồ cảm nhận được, luồng lực lượng như có như không kia từ đầu đến cuối đều tập trung vào Thất Giới Thạch của hắn, cho dù hắn ở đâu, cũng sẽ bị đối phương tìm được.

Đây là vì bọn hắn có Thất Giới Thạch, nếu như không có Thất Giới Thạch, bọn hắn đã sớm bị nghiền ép ở Táng Đạo đại nguyên rồi, hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn.

“Bành!” Thất Giới Thạch lảo đảo nghiêng ngã đập vào mặt đất.

Không sai, quả thật là đập vào mặt đất, đây là một con đường nhỏ màu vàng đất. u Bình thậm chí không cần mở rộng thần niệm thử cũng biết không thể nào mở rộng thần niệm, cũng biết đây là nơi nào.

“Hỗn Độn Lộ?” u Bình ngạc nhiên kêu lên một tiếng, trong lòng hắn ta vô cùng bội phục Lam Tiểu Bố. Trong tình huống vội vàng như thế, còn có thể nghĩ đến chuyện khống chế Thất Giới Thạch chạy trốn đến Hỗn Độn Lộ, quả nhiên là thiên tài trong thiên tài.

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, “Chắc con rùa kia không thể tìm đến nơi này đâu.”

Mạc Vô Kỵ nuốt một cái đạo quả, cũng thở ra một hơi, “Chắc là không tìm được, cái Hỗn Độn Lộ này cũng xem như là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, đẳng cấp còn cao hơn Thất Giới Thạch, nếu như tên kia còn có thể cảm ứng được nơi này, chúng ta có trốn nữa cũng chẳng làm nên chuyện gì.”

“Đây là đại năng bước thứ mấy? Sao lại mạnh như vậy?” u Bình tỉnh táo lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hắn ta đến từ Mông Mỗ Đại Diễn cũng không phải chưa từng va chạm xã hội. Nhưng cho dù là hắn ta, cũng chỉ nghe nói đến cường giả bước thứ năm mà thôi, cái thủ ấn lúc trước suýt chút nữa đã tiêu diệt hết toàn bộ bọn hắn, gia hỏa này thật sự mạnh đến mức không hợp thói thường.

“Ta hoài nghi là cường giả cao hơn bước thứ năm.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố có chút nghiêm trọng, giờ phút này hắn thậm chí còn cảm thấy có chút may mắn, cường giả kia ra tay rất kịp thời. Nếu như chờ đến khi hắn về Đại Hoang Thần Giới rồi, đối phương mới ra tay, vậy thì Đại Hoang Thần Giới nhất định sẽ không còn nữa.

Mạc Vô Kỵ nhìn u Bình hỏi, “Gia hỏa này nhất định là cường giả đằng sau Khúc Bồng, theo lý mà nói, Khúc Bồng có quan hệ không ít với Mông Mỗ Đại Diễn ngươi mới đúng. Mông Mỗ Đại Diễn ngươi chẳng lẽ không có loại cường giả này?

u Bình lắc đầu, “Không có, nếu như Mông Mỗ Đại Diễn có loại cường giả này, cho dù ta không tự vẫn, cũng không dám đi cùng các ngươi đối phó với Mông Mỗ Đại Diễn.”

LỜi hắn ta nói là thật.

Lam Tiểu Bố nói, “Vô Kỵ mặc dù chúng ta ở nơi này tạm thời an toàn, nhưng ta hoài nghi nơi này cũng không thể dừng lại bao lâu, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trên người chúng ta chỉ sợ đều đã bị cường giả kia lưu lại ấn ký, cho nên trước khi rời khỏi nơi này, phải loại bỏ ấn ký trên người đi trước.”

Mạc Vô Kỵ đã sớm dùng Trữ Thần Lạc tra xét mấy lần, cũng không tìm được sự tồn tại của ấn ký. Chăng những Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố và u Bình đều không tìm được ấn ký.

“Tiểu Bố, ngươi nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu, nếu không qua thời gian dài, ta hoài nghi ngay cả Vũ Trụ Duy Mô cũng không tạo dựng ra được.” Mạc Vô Kỵ vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, lập tức dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của ba người họ và Thất Giới Thạch.

Cũng may tốc độ của Vũ Trụ Duy Mô rất nhanh, chỉ chưa đến nửa nén hương, ấn ký trên người ba người và Thất Giới Thạch đều được tìm ra. Mặc dù tốc độ bọn hắn rất nhanh, nhưng ấn ký này này vẫn suýt chút nữa dung nhập vào trong đạo tắc của mình. Cũng may bọn hắn có Vũ Trụ Duy Mô kịp thời tìm ra ấn ký.

“Vô Kỵ, lão u, chúng ta lấy ấn ký ra trước, sau đó nghĩ cách rời khỏi nơi này.” TRong lòng Lam Tiểu Bố lại càng nôn nóng muốn tìm được đại vũ trụ, trong Hạo Hãn vô cùng vô tận này, dường như cho dù hắn có tu luyện đến cấp độ gì, đều sẽ có càng nhiều người mạnh hơn có thể dễ dàng nghiền ép hắn, điều này khiến trong lòng hắn vô cùng uất nghẹn.

Chương 2305 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ

Cho dù có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu, biết ấn ký trên người ở chỗ nào, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cũng phải mất một tháng mới có thể bỏ đi hết ấn ký trên người, mà sau một tháng trôi qua, u Bình vẫn còn đang gỡ bỏ ấn ký trên người.

“Thật là lợi hại.” Trng lòng Lam Tiểu Bố vẫn còn sợ hãi, từ khi hắn xuất đạo cho đến nay, cũng đã gặp được rất nhiều cường giả, thậm chí còn gặp được cường giả có thể nghiền ép đến mức hắn không có sức đánh trả. Nhưng mà người này chỉ cần dùng một cái thủ ấn, có thể từ bên ngoài vô số giới vực mà nghiền ép hắn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Tiểu Bố, ngươi có biết ấn ký này được hạ lên người như thế nào không?” Mạc Vô Kỵ đi tới, hắn cũng vô cùng chấn động, nếu không có Vũ Trụ Duy Mô, hắn chỉ cần ra ngoài thì sẽ bị phát hiện ra.

Lam Tiểu Bố trầm tư một lúc lâu mới lê tiếng. “Hoàn toàn không nhìn ra được, ấn ký này giống như là trời sinh bám vào trong đạo vận đại đạo của chúng ta vậy, có thể dung nhập vào đạo cơ đại đạo chúng ta bất cứ lúc nào. Vũ trụ mênh mông, thật sự có rất nhiều thứ mà chúng ta không biết.”

Mạc Vô Kỵ cũng im lặng, hắn cũng không tìm ra được ấn ký này được hạ như thế nào. Hắn tu luyện Phàm Nhân Đạo, bất kỳ đồ vật bình thường nào, đều không thể trốn khỏi cảm giác của hắn, nhưng đối phương này không biết cách bao nhiêu vị diện hạ ấn ký trên người hắn, thế mà hắn lại không cảm nhận được. Không chỉ như vậy, bây giờ sau khi hắn gỡ bỏ ấn ký ra rồi, vẫn không biết ấn ký này hạ trên người hắn như thế nào.

“Tiểu Bố, ta quyết định bế quan một khoảng thời gian, nghiên cứu cái ấn ký này rốt cuộc hạ trên người như thế nào, nếu không lần sau khi chúng ta không ở cùng nhau, bị người ta hạ ấn ký thì phải làm sao chứ?” Mạc Vô Kỵ hạ quyết tâm, dù sao thì trong thời gian ngắn bọn hắn cũng không dám ra ngoài..

Đừng thấy bọn hắn đều đã gõ bỏ ấn ký ra ngoài, nhưng mà chỉ cần bọn hắn vừa rời khỏi Hỗn Độn Lộ, thì sẽ có khả năng bị phát hiện một lần nữa. Loại cường giả kia nhiều khi không chỉ dựa vào ấn ký để tìm người, trực giác cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn hắn. Hắn khác với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô có thể tìm được ấn ký, lỡ như không có Vũ Trụ Duy Mô thì sao?

“Được, ta quyết định đi dạo trên đầu Hỗn Độn Lộ này một vòng, lỡ như chúng ta có thể rời khỏi nơi này thì sao.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ngươi đi dạo trên Hỗn Độn Lộ, nhớ thử cái Đạo Tâm Bàn kia một chút, ta luôn cảm thấy thứ này có tác dụng.”

Hắn biết Lam Tiểu Bố vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tìm được cách luyện hóa Hỗn Độn Lộ. Trước đó bọn hắn không cảm thấy quan trọng bởi vì có Hỗn Độn Lộ hay không đối với bọn hắn đều như nhau. Bây giờ thì khác, ở trong Hỗn Độn Lộ bọn hắn có thể bảo vệ mạng nhỏ, một khi rời khỏi Hỗn Độn Lộ, vậy thì sẽ bị người khác để mắt đến, điều này nói rõ tác dụng của Hỗn Độn Lộ đối với bọn hắn rất lớn.

…

Lam Tiểu Bố vốn định khống chế Thất Giới Thạch tiến về dịch trạm thứ 2706, nhưng mà hắn nhanh chóng phát hiện ra, Thất Giới Thạch có thể rời khỏi Hỗn Độn Lộ, cũng có thể đến Hỗn Độn Lộ, nhưng không thể ở bên trong Hỗn Độn Lộ mà chuyển đổi không gian.

Lam Tiểu Bố lại dùng cách ban đầu, dùng Hỗn Độn Thạch luyện chế ra một ít trận kỳ, khi hắn dùng những trận kỳ này bố trí một cái không gian Tầm Tích Trận, bên trên con đường màu vàng đất này lại có thêm một lối rẽ. Lam Tiểu Bố lập tức tiến vào trong lối rẽ, con đường phía sau lại lập tức biến mất.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, phía trước lối rẽ xuất hiện một cái dịch trạm, trên dịch trạm có viết dịch trạm thứ 652. Lần trước hắn đến là dịch trạm 2706, lần này là dịch trạm số 652

Lam Tiểu Bố đi vào dịch trạm, phát hiện nơi này không có truyền tống trận, cũng không có người. Cái dịch trạm này dường như bị bỏ hoang đã lâu, không có người ở.

Lam Tiểu Bố ra khỏi dịch trạm, lại lấy Hỗn Độn Thạch ra luyện chế một ít trận kỳ, sau đó bố trí một cái Tầm Tích Trận. Cũng giống như trước đó, làn này hắn lại gặp được một cái dịch trạm, dịch trạm này có số 782. Cái này khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, thật ra hắn rất muốn đến dịch trạm số 1. Nếu như là dịch trạm số 1, vậy thì đã nói rõ dịch trạm này cách điểm xuất phát không xa.

Nếu muốn luyện hóa Hỗn Độn Lộ, tìm được điểm xuất phát rất quan trọng.

Xem ra cách dựa vào Hỗn Độn Thạch này không được, cho dù Hỗn Độn Thạch trên người hắn có nhiều thêm nữa, cũng không đủ để lãng phí như vậy. Huống hồ Hỗn Độn Thạch trên người hắn cũng không nhiều, hon nữa Hỗn Độn Thạch trên người hắn đều là mặt hàng đỉnh cấp, kém nhất cũng là màu xanh lá trở lên. Toàn bộ Hỗn Độn Thạch này đều lấy được từ trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, nếu như dùng loại Hỗn Độn Thạch đỉnh cấp này để luyện chế trận kỳ, thật sự là lãng phí.

Cách duy nhất, chính là sau khi luyện chế trận kỳ, vừa tiến vào lối rẽ thì thu sạch trận kỳ lại, sau đó lặp lại quá trình này. Chỉ cần hắn không ngừng thử, cuối cùng cũng sẽ có một lần truyền tống đến dịch trạm số 1 chứ?

Chương 2306 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ (2)

Nghĩ là làm, nhưng mà lần này Lam Tiểu Bố không luyện chế trận kỳ trên con đường nhỏ màu vàng đất này nữa, hắn quyết định đến Hỗn Độn Đạo Điện luyện chế trận kỳ.

Luyện chế trận kỳ ở Hỗn Độn Đạo Điện, sẽ không tiêu hao quá nhiều thần niệm. Hơn nữa luyện chế trận kỳ ở Hỗn Độn Đạo Điện, hắn còn có thể tìm kiếm Hỗn Độn Đạo Điện một chút.

Lam Tiểu Bố lấy lệnh bài có ghi Hỗn Độn Lộ ra, thần niệm thấm vào, quả nhiên có một lực lượng truyền tống bao trùm lấy Lam Tiểu Bố, một khắc sau Lam Tiểu Bố đã xuất hiện trong một cái đại điện khổng lộ. Đại điện vẫn vô cùng trống trải, Đạo Tâm Bàn đã bị Lam Tiểu Bố lấy đi, tế đàn kia càng có vẻ nổi bật.

Lam Tiểu Bố lại đi dạo quanh đại điện to lớn trống trải này một vòng, cho dù thần niệm của hắn vẫn luôn mở rộng ra ngoài, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Xem ra vẫn phải dựa vào cách cũ của mình, Lam Tiểu Bố thở dài, lấy ra mấy cái Hỗn Độn Thạch màu xanh lá, hắn định luyện chế vài cái trận kỳ, chờ sau khi rời khỏi nơi này, sẽ lặp đi lặp lại không ngừng thử, cuối cùng cũng sẽ có cơ hội tìm được dịch trạm số 1.

Nhưng mà khi luyện chế trận kỳ, Lam Tiểu Bố vẫn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của đại điện.

Chờ Lam Tiểu Bố luyện chế xong trận kỳ, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái đại điện này.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy Vũ Trụ Duy Mô cũng không thể nào tạo dựng ra một bộ phận, từ khi lấy được Vũ Trụ Duy Mô cho đến nay, Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy Vũ Trụ Duy Mô có thứ gì mà không tạo dựng ra. Cho dù là Đại Vũ Trụ Thuật lúc trước, mặc dù tạo dựng hơi chậm một chút, nhưng vẫn có thể từ từ mà tạo dựng ra.

Thế nhưng khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng Hỗn Độn Đạo Điện lúc trước, chỉ có thể tạo dựng ra những thứ trong đại điện mà hắn có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Ví dụ như không gian đạo điện, quy tắc trong không gian. Còn cả tế đàn kia, quy tắc kết cấu của tế đàn.

Còn về vách đại điện mà ánh mắt và thần niệm hắn không nhìn được, còn cả tình cảnh bên ngoài đại điện, Vũ Trụ Duy Mô không thể nào tạo dựng ra được.

Lam Tiểu Bố thở dài, khống chế Thất Giới Thạch rời khỏi đại điện xuất hiện trên Hỗn Độn Đạo. Hắn chuẩn bị tiếp tục dùng Tầm Tích Trận để tìm kiếm dịch trạm số 1, chỉ cần hắn không ngừng thử, một năm không được thì mười năm, mười năm không được thì trăm năm, hắn không tin chính mình không tìm được dịch trạm số 1.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định lấy trận kỳ đã chuẩn bị trước đó ra để bố trí Tầm Tích Trận, đột nhiên gật mình, còn một thứ hắn chưa dùng Vũ Trụ Duy Mô để tạo dựng ra mô hình kết cấu. Chính là cái lệnh bài có ghi ba chữ Hỗn Độn Lộ kia, lệnh bài này nhìn thì bình thường, nhưng lại có thể truyền tống hắn đến Hỗn Độn Đạo Điện, cái này mà đơn giản mới là chuyện lạ.

Vũ Trụ Duy Mô lập tức tạo dựng mô hình kết cấu của cái lệnh bài Hỗn Độn Lộ này, khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ chính là, Vũ Trụ Duy

Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Hỗn Độn Đạo Điện rất nhanh, nhưng mà khi tạo dựng cái lệnh bài nho nhỏ này, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô vận chuyển lại vô cùng chậm chap. Cũng may là còn có thể tạo dựng.

KHông dược, Lam Tiểu Bố lập tức bỏ thêm mấy đầu đạo mạch thượng phẩm cung cấp nguyên khí cho Vũ Trụ Duy Mô. Tốc độ quả thật nhanh hơn một chút, nhưng cái nhanh này vẫn khiến Lam Tiểu Bố không thể chấp nhận được. Lam Tiểu Bố dứt khoát ném đầu đạo mạch cực phẩm màu trắng kia qua.

Quả nhiên, có đạo mạch cực phẩm trợ giúp, tốc độ tạo dựng mô hình kết cấu của cái lệnh bài nhỏ này của Vũ Trụ Duy Mô tăng nhanh hơn rất nhiều. Cho dù là như vậy, cũng phải mất nửa năm, một cái mô hình kết cấu rõ ràng mới hiện ra trước mặt Lam Tiểu Bố.

Nhìn đạo mạch cực phẩm đã hao mòn đi một mảng, Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng đau lòng, đây là thứ hắn chuẩn bị chứng bước đại đạo thứ tư đó, vô duyên vô cớ bị hao mòn mất. Nhưng mà ánh mắt Lam Tiểu Bố nhanh chóng chú ý đến mô hình kết cấu do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra.

Nhìn thấy mô hình kết cấu vô cùng rõ ràng này, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao gọi là Hỗn Độn Lộ, vì sao gọi là Hỗn Độn Đạo. Càng biết rõ sáu đạo của Hỗn Độn Lộ là sáu đạo nào.

Càng khiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, sáu đạo Hỗn Độn Lộ này hắn đều từng nhìn thấy.

Đạo thứ nhất của Hỗn Độn Lộ, chính là Hỗn Độn Đạo. Cái gọi là Hỗn Độn Đạo chính là con đường nhỏ màu vàng đất mà bọn hắn đi kia, bao gồm tất cả dịch trạm trên con đường này, đều là Hỗn Độn Đạo.

Trước đó thứ Tần Kình Thiên luyện hóa chỉ là Hỗn Độn Đạo mà thôi, cũng chính là Tần Thiên Cổ Đạo.

Đạo thứ hai của Hỗn Độn Lộ, chính là Hỗn Độn Hà. Ngay cả chính Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, Hỗn Độn Hà mà bọn hắn từng đi qua, cũng chỉ là đạo thứ hai của Hỗn Độn Lộ. Quả thật là châm chọc mà, tất cả mọi người ở Hỗn Độn Hà tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, nhưng không ngờ Hỗn Độn Hà chính là một bộ phận của Hỗn Độn Lộ, là một đạo của Hỗn Độn Lộ.

Chương 2307 - Cách rời khỏi đây.

Đạo thứ ba của Hỗn Độn Lộ, chính là Hỗn Độn Đạo Điện. Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, hắn hoàn toàn không nghĩ đến cái Hỗn Độn Đạo Điện kia lại là đạo thứ ba của Hỗn Độn Lộ.

Đạo thứ tư của Hỗn Độn Lộ, chính là Hỗn Độn Đạo Tâm Bàn. Trên thực tế khi nhìn thấy Hỗn Độn Đạo Điện là đạo thứ ba, Lam Tiểu Bố đã suy đoán ra Đạo Tâm Bàn là một trong sáu đạo, bây giờ xem ra quả nhiên là thế.

Đạo thứ năm Hỗn Độn Lộ, chính là Hỗn Độn Bài. Cũng chính là cái lệnh bài có khắc Hỗn Độn Lộ trong tay hắn. Quả nhiên, mọi thứ hắn nhìn thấy ở trong này, đều là một trong sáu đạo.

Đạo thứ sáu Hỗn Độn Lộ, là Hỗn Độn Đài. Hỗn Độn Đài chính là cái tế đàn bên trong Hỗn Độn Đạo Điện kia.

Có thể nói, sáu đạo Hỗn Độn Lộ hắn đều nhìn thấy cả, hơn nữa ngay trên người hắn đã có Đạo Tâm Bàn và Hỗn Độn Bài. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Tần Kình Thiên lấy được Hỗn Độn Đạo trong Hỗn Độn Lộ rồi thì không lựa chọn luyện hóa mấy cái Đạo Tâm Bàn và Hỗn Độn Đạo Điện.

Sau khi Tần Kình Thiên lấy được Hỗn Độn Đạo, chẳng khác nào đã lấy được năm đạo trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ. Cho dù hắn ta không luyện hóa Đạo Tâm Bàn, Hỗn Độn Đạo Điện, Hỗn ĐỘn Đài, cái Đạo Tâm Bàn, Hỗn Độn Đạo Điện và Hỗn Độn Đài này vẫn còn nằm trong Hỗn Độn Đạo.

Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu mà Tần Kình Thiên không luyện hóa mấy cái Đạo Tâm Bàn, nguyên nhân chủ yếu là, mặc dù mấy thứ này đều nằm trong Hỗn Độn Đạo, nhưng muốn luyện hóa Hỗn Độn Đạo, nhất định phải lấy được Hỗn Độn Bài. Nếu không thì hoàn toàn không thể luyện hóa được.

Hỗn Độn Bài cũng là một đạo trong Hỗn Độn Lộ, mặc dù Tần Kình Thiên luyện hóa Hỗn Độn Đạo, thậm chí còn đổi tên Hỗn Độn Đạo là Tần Thiên Cổ Đạo. Nhưng hắn ta không lấy được Hỗn Độn Bài, cho dù Hỗn Độn Bài tự động đổi tên thành Tần Thiên Cổ Đạo, đây cũng là vì Tần Kình Thiên luyện hóa Hỗn Độn Đạo mà tạo ra. Chứ không phải Tần Kình Thiên tìm được Hỗn Độn Bài, sau đó luyện hóa mới đổi tên. Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố cầm lấy Hỗn Độn Bài quay về Hỗn Độn Đạo Điện một lần nữa, tên của Hỗn Độn Bài mới khôi phục lại như cũ.

Loại Hậu Hỗn Độn Chí Bảo như Hỗn Độn Lộ, muốn luyện hóa, nhất định phải được nó tán đồng. Đáng tiếc là, cho dù Tần Kình Thiên có tâm cơ thế nào, thậm chí còn lấy được Hỗn Độn Đạo, nhưng hắn ta không được Hỗn Độn Lộ tán thành. Cho nên cho dù Hỗn Độn Bài nằm trong Hỗn Độn Đạo, Tần Kình Thiên cũng không lấy được. Nếu không lấy được, hắn ta cũng không thể luyện hóa được mấy đạo còn lại trong Hỗn Độn Lộ.

Còn về Hỗn Độn Hà, cho dù Tần Kình Thiên biết, đây là một trong sáu đạo của Hỗn Độn Lộ, hắn ta cũng không thể luyện hóa được.

Muốn luyện hóa Hỗn Độn Hà, nhất định phải luyện hóa hết năm đạo còn lại, nếu không, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Hỗn Độn Lộ có chút giống với Thất Giới Thạch, có thể thông đến Chư Thiên Vạn GIới. Chỉ có một điểm khác với Thất Giới Thạch chính là, Hỗn Độn Lộ có thể truyền tống người ta đi, nhưng lại không thể dùng làm pháp bảo phi hành như Thất Giới Thạch.

Hỗn Độn Lộ còn có một đặc điểm, chính là ngươi không cần luyện hóa, cũng có cơ hội thông qua Hỗn Độn Lộ đi đến một giới khác. Thậm chí Lam Tiểu Bố hoài nghi, có thể từ Hỗn Độn Lộ tiến đến đại vũ trụ. Đây là một loại trực giác, không có chút lý do nào cả. Bởi vì hắn từ Hỗn Độn Bài biết được, chỉ cần dùng Hỗn Độn Thạch màu lam là có thể tiến vào một cái truyền tống trận đỉnh cấp. Truyền tống trận này chắc hẳn sẽ không truyền tống đến Hỗn Độn Hà.

Lam Tiểu Bố cất Hỗn Độn Bài đi, lần nữa xuất hiện bên trong Hỗn Độn Đạo Điện. Mặc dù biết Hỗn Độn Lộ có sáu đạo, thậm chí hắn có thể tiếp xúc với năm đạo, thậm chí là sáu đạo của Hỗn Độn Lộ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn không thể nào luyện hóa Hỗn Độn Đạo. Không thể nào luyện hóa Hỗn Độn Đạo, thì cũng không thể nào lấy được Hỗn Độn Lộ.

Lúc trước sở dĩ Tần Kình Thiên có thể luyện hóa Hỗn Độn Đạo, là bởi vi hắn ta ở trong Hỗn Độn Đạo Điện lấy được tâm Hỗn Độn Đạo.

Tình huống bây giờ của Lam Tiểu Bố cũng giống như Tần Kình Thiên, hắn cũng biết Hỗn Độn Lộ có sáu đạo, thậm chí người còn đang ở bên trong Hỗn Độn Đạo, nhưng hắn không thể nào luyện hóa Hỗn Độn Đạo. Cho dù hắn có đến dịch trạm số 1, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không có tâm Hỗn Độn Đạo.

KHông thể luyện hóa Hỗn Độn Đạo, Lam Tiểu Bố lại không có ý định bỏ qua Hỗn Độn Đạo, hắn dự định luyện hóa Hỗn Độn Đài bên trong Hỗn Độn Đạo Điện mang đi.

Có tâm Hỗn Độn Đạo không có nghĩa là nhất định có thể luyện hóa Hỗn Độn Đạo, còn nhất định phải đặt tâm Hỗn Độn Đạo trên Đạo Tâm Bàn, sau đó đặt Đạo Tâm Bàn ở trên Hỗn Độn Đài mới có thể luyện hóa được. Bây giờ hắn lấy Hỗn Độn Đài và Đạo Tâm Bàn đi, cho dù có người lấy được tâm Hỗn Độn Đạo, muốn vào Hỗn Độn Đạo Điện cũng khó làm được, bởi vì đến Hỗn Độn Đạo Điện cần phải có Hỗn Độn Bài, mà Hỗn Độn Bài đã bị hắn lấy đi rồi.

Lam Tiểu Bố biết rõ hắn không thể lấy Hỗn Độn Đạo Điện đi được, ngaycả Vũ Trụ Duy Mô cũng không thể tạo dựng được mô hình kết cấu cụ thể của Hỗn Độn Đạo Điện, hắn có thể mang đi được mới là chuyện lạ.

Chương 2308 - Cách rời khỏi đây. (2)

Theo ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn đã luyện hóa Hỗn Độn Bài, cầm được Hỗn Độn Bài, vậy thì luyện hóa Hỗn Độn Đài sẽ vô cùng đơn giản. Nhưng mà sự thật chính là Hỗn Độn Đài chỉ cần hơi động ý niệm một chút là có thể hoàn toàn luyện hóa. Nhưng Lam Tiểu Bố chẳng có chút mừng rỡ nào cả, hắn thật sự không hiểu rõ, vì sao Đạo Tâm Bàn là thật, nhưng mà cái Hỗn Độn Đài trong Hỗn Độn Đạo Điện này lại là giả.

Không sai, cái tế đàn trước mắt hắn này, cũng chính là Hỗn Độn Đài là giả. Khó trách lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ chỉ chú ý đến Đạo Tâm Bàn, chứ không hề có chút ấn tượng với Hỗn Độn Đài, hàng giả thế này, có ấn tượng mới là lạ.

Nhưng ở đây là Hỗn Độn Đạo Điện đó, nếu là Hỗn Độn Đạo Điện, vậy thì sao có khả năng là Hỗn Độn Đài giả? Hơn nữa, nếu như có người đổi Hỗn Độn Đài thật, vì sao không đổi luôn Đạo Tâm Bàn.?

Lam Tiểu Bố lại lấy Đạo Tâm Bàn ra, hắn liên tục xác định, Đạo Tâm Bàn trong tay là thật, không thể nào là giả.

Là Tần Kình Thiên lấy đi sao? Không đúng, Lam Tiểu Bố lập tức phủ định ý nghĩ này. Mục tiêu của hắn lập tức chuyển sang một người khác, Kỳ Phong.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Kỳ Phong làm ra loại chuyện này. Kỳ Phong không lấy Đạo Tâm Bàn, là lo lắng sẽ bị phát hiện ra Đạo Tâm Bàn đã bị đổi sao? Đạo Tâm Bàn ở trong Hỗn Độn Đạo Điện, bị đổi thì đương nhiên là do người trong Hỗn Độn Đạo Điện làm. Mà lúc đó, bên trong Hỗn Độn Đạo Điện chỉ có một mình Kỳ Phong.

Lấy đi Hỗn Độn Đài thì khác, Hỗn Độn Đài chỉ là một cái tế đàn, hoàn toàn không có người nào chú ý đến cái tế đàn này. Trên thực tế, cho dù là hắn hay Mạc Vô Kỵ, đều không chú ý đến cái tế đàn kia.

Lam Tiểu Bố nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có Kỳ Phong là khả nghi nhất, chỉ là bây giờ Kỳ Phong đã đi, hắn cũng không thể làm gì được.

Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, quay về chỗ Mạc Vô Kỵ bế quan một lần nữa. Giờ phút này chẳng những Mạc Vô Kỵ đã xuất quan, u Bình cũng đã xuất quan, xem ra đều đang đợi hắn.

“Thế nào rồi?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay về, Mạc Vô Kỵ hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Có chút thu hoạch, nhưng mà muốn lấy đi Hỗn Độn Đạo không có khả năng, ta đã có cách dựa vào Hỗn Độn Đạo đến một giới khác. Ta không dám hứa chắc một giới này có phải là đại vũ trụ hay không, nhưng ta nghĩ khả năng đến được đại vũ trụ rất cao.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã lấy Hỗn Độn Bài ra, “Chúng ta cần dùng Hỗn Độn Thạch màu lam luyện chế trận kỳ, bố trí một cái Tầm Tích Trận. Lúc này, chúng ta sẽ tìm được một cái dịch trạm, ở trong dịch trạm này, có một cái truyền tống trận, truyền tống trận này cần có Hỗn Độn Thạch màu lam để truyền tống.”

“Hỗn Độn Thạch màu lam?” u Bình nghe thấy là Hỗn Độn Thạch màu lam, mặt cũng thay đổi. Hắn ta là chấp pháp áo lam của Mông Mỗ Đại Diễn, biết rất rõ Hỗn Độn Thạch màu lam quý giá như thế nào.

Mạc Vô Kỵ cười nói, “Không cần lo lắng, trên người của ta có bốn cái.”

“Trên người của ta cũng có bốn cái.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng.

TRong nháy mắt u Bình đã hiểu ra, Hỗn Độn Thạch màu lam trên người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều lấy từ trong khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn.

“Cái Hỗn Độn Bài kia có tác dụng gì?” Mạc Vô Kỵ khó hiểu nhìn lệnh bài có khắc ba chữ Hỗn Độn Lộ trong tay Lam Tiểu Bố.

“Đây là một trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ, nhưng muốn luyện hóa Hỗn Độn Đạo thì còn chưa được, nhất định phải lấy được tâm Hỗn Độn Đạo. Lúc trước tâm Hỗn Độn Đạo đã bị Tần Kình Thiên lấy đi, sau đó lại bị mất đi, cho nên bây giờ chúng ta không thể lấy được tâm Hỗn Độn Đạo.” Lam Tiểu Bố có chút tiếc nuối nói.

Tần Kình Thiên đã bị bọn hắn đánh đến mức chỉ còn lại nguyên thần tàn phá mà chạy trốn, ngay cả chuyện hỏi thăm tâm Hỗn Độn Đạo ở đâu, mất như thế nào cũng không có cơ hội

“Vô Kỵ, chúng ta lấy ra bốn cái Hỗn Độn Thạch màu lam ra luyện chế trận kỳ để bố trí Tầm Tích Trận, sau đó lấy bốn cái Hỗn Độn Thạch màu lam khác để truyền tống đi.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều. “Theo lời Lam Tiểu Bố nói, lần truyền tống này có thể chúng ta sẽ được truyền tống đến đại vũ trụ. Hơn nữa rất có thể sẽ không ở cùng một chỗ, mọi người lưu Thông Tin Châu lại trước, còn nữa, nhất định phải chú ý che giấu hành tung của mình. Tuyệt đối đừng để cường giả phía sau Khúc Bồng ở Táng Đạo đại nguyên để mắt đến, một khi bị để mắt đến, chỉ sợ hữu tử vô sinh, cho dù Lam Tiểu Bố có Thất Giới Thạch, cũng khó có thể chạy thoát.”

Lam Tiểu Bố và u Bình đều gật đầu, chút thực lực đó của bọn hắn, một khi bị đại lão dùng một thủ ấn là có thể diệt cả Vĩnh Sinh chi địa để mắt đến, còn mạng mới là chuyện lạ.

Sau khi Mạc Vô Kỵ nói xong, lấy hai cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố và u Bình: “Đây là thủ đoạn hạ ấn ký lên người chúng ta của lão già kia và cách gỡ bỏ, ta đã thôi diễn ra rất rõ ràng.”

“Đa tạ Mạc huynh.” u Bình kích động cầm lấy ngọc giản, trước đó nếu như không phải Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, hắn ta hoàn toàn không thể nào gỡ bỏ ấn ký. Bây giờ Mạc Vô Kỵ lấy ra thứ này, đối với hắn ta mà nói, cái này còn quý giá hơn cả công pháp thần thông đỉnh cấp.

Chương 2309 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu.

Bốn cái Hỗn Độn Thạch màu lam được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ luyện chế thành mười tám cái trận kỳ, dùng Hỗn Độn Thạch luyện chế trận kỳ không cần thêm bất cứ thứ gì, mỗi một lá trận kỳ cầm trong tay đều nhẹ như lông vũ.

Mười tám lá trận kỳ cắm vào, dùng Hỗn Độn Bài làm trận tâm, một cái Tầm Tích Trận được bố trí ra trong nháy mắt. Tầm Tích Trận mở ra một lối rẽ màu vàng đất ở trước mặt ba người, con đường này có vẻ còn rộng hơn so với những con đường khác trong Hỗn Độn Đạo.

“Ta và lão u đi vào trước, Tiểu Bố vào sau cùng, sau đó lấy hết trận kỳ lại.” Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, đã bước một bước vào lối rẽ. Cái trận kỳ được luyện chế từ Hỗn Độn Thạch màu lam này ở trong Hỗn Độn Đạo có tác dụng rất lớn, tương lai đối với chuyện Lam Tiểu Bố thu hồi Hỗn Độn Đạo sẽ giúp ích rất nhiều, cho nên Mạc Vô Kỵ bảo Lam Tiểu Bố tiến vào sau cùng, đồng thời lấy lại trận kỳ.

u Bình và Mạc Vô Kỵ tiến vào lối rẽ, Lam Tiểu Bố cũng bước vào. Nhưng mà vừa bước vào, hắn cũng tiện tay kéo một cái, mười tám cái trận kỳ và Hỗn Độn Bài lập tức được Lam Tiểu Bố cất đi.

Ở trước mặt ba người quả nhiên có xuất hiện một cái dịch trạm, so với dịch trạm khác, cái dịch trạm này lớn hơn rất nhiều.

“Dịch trạm số 1.” u Bình nhìn chữ trên dịch trạm, đọc ra.

Lam Tiểu Bố cũng có chút kinh ngạc, lúc trước hắn vẫn luôn muốn tìm đến dịch trạm số 1. Không ngờ bây giờ lại tìm được dịch trạm số 1 dễ dàng như vậy. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, muốn đến dịch trạm số 1, nhất định phải dùng Hỗn Độn Thạch màu lam luyện chế trận kỳ, đồng thời còn phải dùng Hỗn Độn Bài làm trận tâm mới đến được.

Ba người tiến vào dịch trạm số 1, khác với những dịch trạm còn lại chính là, dịch trạm này mặc dù nhìn từ bên ngoài rất lớn, nhưng mà cũng chỉ có một cái truyền tống trận mà thôi, tuyền tống trận còn nằm ở chính giữa dịch trạm. Trừ truyền tống trận, bốn phía dịch trạm còn có sáu đạo đạo văn loáng thoáng, thần niệm không thể nào thẩm thấu vào, dùng mắt thường cũng không thể chạm đến.

“Tiểu Bố, tương lai nếu như ngươi thật sự không tìm được tâm Hỗn Độn Đạo, có lẽ có thể đến dịch trạm số 1 của Hỗn Độn Đạo thử một chút, xem thử có thể luyện hóa sáu cái đạo văn kia mà luyện hóa Hỗn Độn Đạo hay không.” Mạc Vô Kỵ đã nhìn ra sáu đạo văn này có chút khác biệt.

“Vi sao bây giờ không thử luyện hóa một chút?” u Bình khó hiểu hỏi.

KHông đợi Mạc Vô Kỵ trả lời, Lam Tiểu Bố đã cười cười, “Dựa vào thực lực bây giờ của ta, muốn luyện hóa sáu cái đạo văn này, nhanh nhất cũng phải hơn mấy chục vạn năm trở lên.”

Đừng nói là mấy chục vạn năm cũng chưa chắc có thể luyện hóa được sáu đạo đạo văn này, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không làm loại chuyện này. Mấy chục vạn năm ở lỳ tại nơi này, chỉ vì Hỗn Độn Đạo?

Hỗn Độn Đạo rất mạnh, nhưng còn chưa mạnh đến mức khiến Lam Tiểu Bố tốn hao mấy trăm ngàn năm ở chỗ này. Hơn nữa, thời gian mấy trăm ngàn năm này, có lẽ tu vi của hắn đã sớm bước vào tầng thứ cao hơn. Luyện hóa loại đạo văn này, tu vi càng cao thì càng nhanh. Dù sao thì Hỗn Độn Bài và Đạo Tâm Bàn đều đang ở trong tay mình, hắn không lấy được Hỗn Độn Đạo, người khác cũng không thể lấy đi được.

Bây giờ luyện hóa cần mấy trăm ngàn năm, nếu có một ngày hắn có thể bước vào bước thứ năm, thậm chí là bước thứ sáu, có lẽ chỉ cần mấy tháng là luyện hóa xong, đây chính là sự khác nhau.

“Lên truyền tống trận đi.” Lam Tiểu Bố sải bước ra, nhảy vào một góc của truyền tống trận. Mạc Vô Kỵ và u Bình cũng nảy vào cái truyền tống trận này.

Lam Tiểu Bố lấy hai cái Hỗn Độn Thạch màu lam ra, “Vô Kỵ, chúng ta cùng lúc bỏ Hỗn Độn Thạch vào, sau đó rời khỏi nơi này. Nếu như nơi chúng ta đến là đại vũ trụ, mọi người lấy chuyện tăng thực lực của mình lên làm chủ.”

Mạc Vô Kỵ cũng nói, “Không phải vạn bất đắc dĩ, không cần bại lộ đạo tắc đại đạo của mình. Cường giả kia chắc chắn biết đạo tắc đại đạo của chúng ta, chỉ cần chúng ta bị bại lộ, sẽ chết không có chỗ chôn. Bây giờ là thời điểm chạy trốn tốt nhất của chúng ta, cường giả kia nhất định sẽ không ngờ chúng ta có thể rời khỏi đây, bây giờ toàn bộ ý niệm chỉ sợ đều đang chú ý đến vùng vũ trụ kia, không để ý đến chỗ khác. Tiểu Bố, bỏ Hỗn Độn Thạch vào đi.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bỏ bốn cái Hỗn Độn Thạch màu lam vào trong bốn góc truyền tống trận, truyền tống trận bừng lên từng luồng sáng màu lam, cuốn ba người đi.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, đều không hẹn tương lai sẽ gặp như thế nào.

Nếu như bọn hắn không được truyền tống đến đại vũ trụ, vậy thì sẽ bị đại năng kia giám sát, liên hệ với nhau chính là muốn chết. Nếu như bọn hắn bị truyền tống đến đại vũ trụ, nói chuyện gặp mặt trong đại vũ trụ vô cùng mênh mông chính là chuyện hư ảo.

Thông Tin Châu ở vũ trụ trung đẳng, có thể dùng được ở đại vũ trụ hay không là một chuyện, cho dù có thể sử dụng, chỉ sợ cũng chỉ trong phạm vi nhỏ.

Cho dù là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chưa từng đến đại vũ trụ, cũng có thể đoán được một chút. Thông Tin Châu của bọn hắn ở vũ trụ cấp thấp, ở vũ trụ trung đẳng, bởi vì đạo tắc thông tin yếu kém, cho nên hầu như chẳng có bao nhiêu tác dụng.

...

Chương 2310 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu. (2)

Lam Tiểu Bố không biết đã qua bao lâu rồi không bị đạo tắc truyền tống ảnh hưởng đến chóng váng đầu óc, trong tình huống bình thường, cho dù là cự ly truyền tống cực xa, thần niệm của Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được đạo tắc Không Gian ở bên ngoài đang lưu chuyển. Nhưng mà lần truyền tống này, cả người hắn đều choáng váng, đừng nói là mở rộng thần niệm, ngay cả chuyện giữ vững tỉnh táo cũng khó khăn.

Cái đạo tắc truyền tống cường đại kia quấn lấy hắn, khiến hắn hoàn toàn không có năng lực phản kháng nào. Lúc này, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra cũng có thể xé rách hắn thành bã vụn.

Cái truyền tống này giống như không ngừng không nghỉ, Lam Tiểu Bố cố gắng không để bản thân mình hoàn toàn u mê. Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi Lam Tiểu Bố hầu như không thể nào kiên trì nổi, cái lực lượng đạo tắc Không Gian đang bao phủ hắn đột nhiên biến mất.

Sau khi loại lực lượng đạo tắc Không Gian biến mất, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy mình giống như con quay đang điên cuồng xoay tròn trong hư không, hắn điên cuồng mở rộng lĩnh vực, đồng thời vận chuyển đạo niệm.

Có lĩnh vực Thánh Nhân và đạo niệm bảo vệ, thân hình Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng chậm lại, sau đó đứng trong hư không.

Sau đó hắn lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng, cho dù đây không phải là đại vũ trụ, thì tuyệt đối cũng không phải là vũ trụ trung đẳng bình thường. Hắn cảm nhận được thần niệm của mình ở chỗ này bị chặn lại, nói rõ đạo tắc đại đạo của hắn ở chỗ này có hạn chế. Mà đây là trong hư không, hắn vẫn có thể cảm nhận được, ở chỗ này có thể tu luyện được, thực lực có thể từ từ tăng lên. Đây không phải là sự tăng trưởng về thực lực đơn thuần, mà là khi đạo tắc hoàn thiện thì thực lực tăng trưởng.

Lam Tiểu Bố lấy một cái thần khí phi hành cực phẩm ra, ở chỗ này mà muốn tìm được một tinh cầu, dùng Thất Giới Thạch là tốt nhất. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không dám, hắn hoàn toàn không biết đây là nơi nào, lỡ như đại năng nhiều như chó, thần niệm tùy tiện quét một chút đã phát hiện ra Thất Giới Thạch, vậy thì một khắc sau Thất Giới Thạch sẽ không còn là của hắn nữa rồi.

Thần khí phi hành cực phẩm cũng không tính là chậm, nhưng mà Lam Tiểu Bố ở trong vùng hư không này phi hành gần mười năm, cũng không nhìn thấy một tinh cầu nào cả, không nhìn thấy một bóng người, thậm chí ngay cả một viên thiên thạch cũng không có. Nếu như không phải vẫn còn có nguyên khí thiên địa, thậm chí còn có thể tăng thực lực của mình lên, Lam Tiểu Bố đã hoài nghi phải chăng mình đã đến một vùng hư không không người.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị mạo hiểm lấy Thất Giới Thạch ra, đột nhiên cảm nhận được trong hư không đột nhiên chấn động, loại chấn động này không phải là dao động đạo tắc, mà là một loại dao động không gian.

Lam Tiểu Bố lập tức khống chế Thần khí phi hành cực phẩm đuổi theo, nhưng khiến hắn kinh ngạc là, cho dù hắn có thôi động Thần khí phi hành cực phẩm đến mức cực hạn, cũng không thể nhìn rõ được thứ vừa bay qua là gì.

Lam Tiểu Bố dừng lại, lựa chọn một vùng không gian thi triển thần thông Hồi Thiên Phản Nhật. Đây là một môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, có thể thông qua đạo tắc Không Gian, quay lại hình ảnh vừa xảy ra cách đây không lâu trong vùng không gian này.

Một nén nhang sau, một hình ảnh có chút mơ hồ xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố, thoạt nhìn giống như một cái phi hành khí, nhưng mà Lam Tiểu Bố nhìn cái phi hành khí này mà có chút ngơ ngác

Cũng bởi vì Lam Tiểu Bố đã từng vì một chiếc phi thuyền mới tiến vào vũ trụ mênh mông, sau đó tiếp xúc với 3000 đại đạo, bắt đầu tu đạo. Hắn đương nhiên biết rõ, đây tuyệt đối không phải là pháp bảo phi hành, mà là một cái phi thuyền.

Chẳng lẽ mình lại đến một cái vũ trụ cấp thấp khác? Lam Tiểu Bố nhanh chóng vứt cái ý nghĩ này sang một bên, chuyện này tuyệt đối không thể, bởi vì quy tắc thiên địa nơi này còn huyền ảo hơn cả quy tắc thiên địa ở vũ trụ trung đẳng, hơn nữa nguyên khí thiên địa ở nơi này, cũng có thể giúp thực lựccủa hắn tăng lên. Vũ trụ cấp thấp không thể nào có loại hư không này.

Vậy thì khả năng duy nhất chính là đây là đại vũ trụ mà u Bình từng nói, hắn nói ở đại vũ trụ văn minh khoa học kỹ thuật phân chia thành 18 cấp, văn minh khoa học kỹ thuật cường đại không hề yếu hơn văn minh tu chân. Nói như vậy, cái phi thuyền vừa rồi kia, có lẽ chính là phi thuyền do văn minh khoa học kỹ thuật ở đại vũ trụ tạo ra.

Tốc độ phi thuyền này mặc dù nhanh, nhưng không che giấu tung tích, Lam Tiểu Bố khống chế Thần khí phi hành cực phẩm, một đường lần theo dấu vết, cũng miễn cưỡng có thể theo kịp.

Liên tục đi theo gần một năm, mắt thấy cái dấu vết kia sắp biến mất, trong thần niệm của Lam Tiểu Bố xuất hiện một tinh cầu mênh mông màu xanh thẳm.

Cuối cùng cũng tìm được tinh cầu có người sao? Lam Tiểu Bố nhanh chóng tăng thêm tốc độ vọt đến. Khi thần niệm của hắn chạm đến tinh cầu xanh thẳm mênh mông này, lập tức hoảng sợ. Cái thứ thậm chí còn lớn hơn tinh cầu này, thế mà lại không phải là tinh cầu, mà là một cái pháp bảo phi hành.

Cho dù khoảng cách giữa hắn và cái pháp bảo phi hành này còn rất xa, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận đưuoc, đây là phi hành khí do văn minh khoa học kỹ thuật và văn minh tu chân dung hợp nhau tạo ra.

Là pháp bảo phi hành của người khác, Lam Tiểu Bố cũng không muốn đến gần, khi hắn đang định quay người rời đi, hai bóng người nhanh chóng xông về phía hắn, người còn chưa tới, lĩnh vực đã phóng đến, không hề có ý tốt gì.

Chương 2311 - Đại vũ trụ

Lam Tiểu Bố không nghĩ đến chuyện chạy trốn, giống như gặp phải chó cắn vậy, nếu như bỏ chạy sẽ khiến chó cắn còn ác hơn, thậm chí còn có thể dẫn theo nhiều chó dữ.

“Ngươi là người pương nào? Dám nhìn trộm Đại Thanh TinH Chu ta?” Hai người xông đến chặn đường Lam Tiểu Bố lại, dường như cảm nhận được Lam Tiểu Bố không có ý định bỏ chạy, đè ép lĩnh vực từ hai người bọn hắn cũng giảm bớt.

Không cảm nhận được sát ý trên người hai người này, Lam Tiểu Bố hơi thả lỏng một chút, lập tức ôm quyền, “Hai vị đạo hữu, ta chỉ là một tu sĩ lang thang mà thôi, hôm nay đến nơi này không cẩn thận va chạm đến quý thuyền, xin hãy thứ lỗi.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố là tu sĩ lang thang, hai người nhìn Thần khí phi hành dưới chân Lam Tiểu Bố một chút, liếc nhau một cái, nhẹ gật đầu, dường như đã tin lời Lam Tiểu Bố.

“Nếu là tu sĩ lang thang, chẳng lẽ không biết trong phạm vi trăm triệu dặm này là địa bàn của Đại Thanh Tinh Chu ta sao?” TRong đó có một tên tu sĩ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, mặc dù là chất vấn, nhưng giọng điệu rõ ràng đã dịu đi rất nhiều.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cái này chỉ là một cái pháp bảo phi hành thôi, lại biến phạm vi trăm triệu dặm xung quanh thành địa bàn của ngươi, mặt ngươi ở đâu rồi? Chẳng lẽ không biết đối với tu sĩ mà nói, trừ động phủ và tinh cầu, hư không là của chung, ai cũng có thể đi sao? Hơn nữa, ngươi có muốn biến trăm triệu dặm xung quanh đâu là địa bàn của ngươi, thế thì ngươi hãy bố trí một cái đại trận phòng ngự đi, ngươi không bố trí gì cả thì sao mà ai biết được? Hơn nữa cách đây không lâu ta còn nhìn thấy một cái phi thuyền khoa học kỹ thuật bay ngang qua nơi này nữa đó.

Chỉ là hắn cũng không biết rõ tình hình ở đây, chỉ có thể áy náy nói, “Ta lập tức rút đi, thật sự xin lỗi.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng kích phát Thần khí lui về sau. Lam Tiểu Bố càng yên tâm là, hắn phát hiện khi mình rút đi, hai người kia thật sự không đuổi theo, giốngg như chỉ muốn đuổi hắn đi, không hề có ý muốn gây chuyện.

Lam Tiểu Bố do dự một chút, lại khống chế phi thuyền quay về một lần nữa.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay lại, sắc mặt tên tu sĩ vừa nói chuyện kia lại trở nên khó coi. “Ngươi còn chuyện gì nữa? Không có chuyện gì thì nhanh chóng lui đi. Một sâu kiến nho nhỏ từ vũ trụ cấp thấp đến, không nên ở chỗ này đi loạn. Nếu không bị chúng ta ngộ sát cũng đừng trách người khác.”

Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hiểu ra vì sao đối phương lại dám hành xử với hắn như vậy. Đây là nhìn ra hắn đến từ vũ trụ cấp thấp mà, chắc hẳn là cảm nhận được dao động quy tắc đạo vận của mình, xem ra mình phải nhanh chóng tìm một nơi bế quan, tăng đạo vận đại đạo của mình lên một cấp độ rồi tính tiếp. Quy tắc thiên địa nơi này rõ ràng, còn mạnh hơn Bách Linh vũ trụ rất nhiều.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền nói. “Ta muốn hỏi thăm một chút về đại vũ trụ…”

“Ha ha, như ngươi mà còn muốn đến đại vũ trụ? Có phải là động phải vận cứt chó gì mới đi vào trong Hạo Hãn này? Cho nên muốn đến đại vũ trụ?” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nghe ngóng về đại vũ trụ, tu sĩ nói chuyện lập tức châm chọc một câu, trong mắt có chút khinh thường.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Ta vẫn luôn ở trong Hạo Hãn này, chỉ là thực lực thấp kém, vẫn luôn hướng đến đại vũ trụ mà thôi…”

Sau khi nghe thấy lời đối phương nói, Lam Tiểu Bố nhanh chóng giải thích, hắn tuyệt đối không thể nói mình đến từ vũ trụ trung đẳng hoặc là vũ trụ cấp thấp. Thật ra Lam Tiểu Bố không biết là, cho dù hắn có nói mình đến từ vũ trụ cấp thấp, đối phương cũng sẽ không để ý.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói xong, tu sĩ này đã ném một cái ngọc giản cho Lam Tiểu Bố, sau đó xua tay nói, “Đi nhanh một chút, đừng có lắc lư bên ngoài Đại Thanh Tinh Chu ta nữa, nếu không lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Có thể thấy được mặc dù vẻ mặt hắn ta khinh thường, giọng điệu còn không có ý tốt, nhưng lại biết người như Lam Tiểu Bố rất nhiều.

“Đa tạ hai vị đạo hữu.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhanh chóng nhận lấy ngọc giản rồi bỏ đi.

Hắn cũng đã nhìn ra, hai người kia chỉ muốn đuổi hắn đi, không có ý định giết hắn.

Lam Tiểu Bố rút phi thuyền của mình đi, đồng thời thần niệm quét qua ngọc giản. Khi hắn nhìn rõ nội dung đại khái trong ngọc giản, cuối cũng cũng hiểu có chuyện gì, đồng thời còn chấn kinh về kỳ tích vũ trụ Hạo Hãn.

Đại vũ trụ thật sự là một cái đại vũ trụ, trong hư không tại vùng Hạo Hãn này, có lẽ có tinh cầu, nhưng phần lớn tinh cầu đều là sân sau của của tu sĩ mà thôi. Cho dù tinh cầu này có mở ra hay không, cũng chỉ thuộc về cá nhân. Cho dù có mở ra, cũng chỉ tương đương như một cái thành ao Hư Không mà thôi.

Mà càng nhiều người đều sinh tồn tại một đại lục, cái đại lục này vô biên vô hạn, vô cùng mênh mông. Cho dù là đến bây giờ, cũng không có người nào có thể đi đến điểm cuối của cái tinh lục vũ trụ này, cũng không có người nào biết bên trên tinh luc vũ trụ này là gì. Bên dưới là gì. Thậm chí không biết cái tinh lục vũ trụ này, có trôi nổi trong hư không hay không.

Chương 2312 - Đại vũ trụ (2)

Cái tinh lục vũ trụ này, chính là đại vũ trụ mà Lam Tiểu Bố muốn tìm.

Đại vũ trụ là Hạo Hãn vô biên như vậy, theo lý mà nói, bất cứ người nào cũng có thể ở lại chỗ này tu luyện, bất cứ người nào cũng có thể tùy ý ra vào, nhưng mà trên thực tế cũng không phải là như vậy.

Đại vũ trụ có một tầng đạo tắc Vũ Trụ bàng bạc cường đại bao bọc, cái đạo tắc này, cho đến bây giờ cũng không có ai có thể cảm nhận được khe hở của nó. Ngay cả cảm nhận cũng không thể cảm nhận được, đương nhiên không biết được cái tầng đạo tắc này rốt cuộc thuộc về nhân vật có cấp bậc nào.

Đại vũ trụ có một cái cửa ra vào, tuy nói là một cái cửa ra vào, nhưng không phải người nào cũng có thể tùy ý ra vào đại vũ trụ. ĐỐi với tu sĩ tồn tại trong đại vũ trụ mà nói, tất cả mọi thứ bên ngoài đại vũ trụ, cho dù là vị diện, vũ trụ, tinh cầu, cũng có thể vứt bỏ. Toàn bộ Hạo Hãn này, thứ có thể tồn tại, chỉ có thể là đại vũ trụ.

Nơi có người đương nhiên là có giang hồ, cho dù người này là Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Nhân cường đại, cũng như vậy.

Đại vũ trụ chính là một nơi như vậy, ở trong đại vũ trụ, đừng nói là chứng bước đại đạo thứ tư, cho dù là chứng đến cực hạn của đại đạo, cũng không có gì hiếm lạ. Bởi vì quy tắc thiên địa ở nơi này vô cùng phức tạp, chỉ có ngươi không thể nào cảm ngộ được, chứ không có gì là không có. Có thể tưởng tượng, những cường giả Thánh Nhân chứng đạo vô thượng kia, đều không thể cảm nhận được đạo tắc đang bao lấy đại vũ trụ, đã biết ở đại vũ trụ vĩnh viễn không thể nào tu luyện đến mức cực hạn.

Bởi vì quy tắc quá mức cường đại huyền ảo, đại vũ trụ qua vô số năm đã dựng dục ra vô số cường giả và thế lực vô thượng. Những cường giả và thế lực này, chế định quy tắc ra vào đại vũ trụ.

Quy tắc này cũng không phải dựa vào khuôn sáo mà xác định ra, mà là quy tắc thiên địa chân chính. Loại quy tắc thiên địa ra vào đại vũ trụ này bao trùm cả một vùng không gian. Chỉ khi nào phù hợp hoàn mỹ với quy tắc ra vào này, mới có thể ra vào đại vũ trụ.

Loại quy tắc ra vào này, không chỉ nhằm vào cá nhân, phần lớn chính là nhằm vào tinh cầu và vũ trụ.

Đầu tiên là tu sĩ của một phương tinh vực này, rất nhiều tu sĩ đến đại vũ trụ đều không phải chỉ một hai người, mà là một phương tinh vực. Tu sĩ một phương tinh vực nếu như đều đến đại vũ trụ, muốn vào trong, nhất định phải đạt được hai điều kiện. Thứ nhất, ở bên ngoài đại vũ trụ bảo vệ đại vũ trụ từ vạn năm đến ngàn vạn năm, số năm cụ thể căn cứ vào tinh cầu này lớn hay nhỏ, cấp độ của văn minh tu chân hoặc là văn minh khoa học kỹ thuật, số lượng cường giả mà định ra.

Lam Tiểu Bố đã hiểu Đại Thanh Tinh Chu chính là đông đảo tu sĩ từ vũ trụ Đại Thanh, những tu sĩ này sau khi đến bên ngoài đại vũ trụ, lại không thể tùy tiện vào trong đại vũ trụ, nhất định phải ở bên ngoài đại vũ trụ bảo vệ đại vũ trụ một khoảng thời gian.

Sở dĩ phải bảo vệ, là bởi vì đại vũ trụ cũng sẽ thường xuyên gặp phải lực lượng ngoại giới đến xâm nhập và công kích. Chỉ là khi đại vũ trụ càng ngày càng cường đại, loại lực lượng xâm nhập từ bên ngoài này trở nên yếu đi mà thôi.

Loại tồn tại như Đại Thanh Tinh Chu, ở bên ngoài đị vũ trụ, không biết có bao nhiêu.

Khó trách hai tên tu sĩ kia lại dễ nói chuyện như vậy, chỉ là bởi vì bọn hắn cũng muốn tiến vào trong đại vũ trụ, chỉ là bây giờ còn chưa đủ tư cách mà thôi. Đã như vậy, bọn hắn đương nhiên cũng không có khả năng tùy tiện chém giết. Nếu không phải nhìn thấy quy tắc đạo vận của Lam Tiểu Bố thấp kém, thậm chí bọn hắn còn không dám thi triển lĩnh vực áp chế với Lam Tiểu Bố.

Còn về phi thuyền khoa học kỹ thuật phóng nhanh qua trước đó, lai lịch của người ta rõ ràng rất lớn, chắc hẳn là cư dân sinh sống trong đại vũ trụ, cho nên kẻ ngoại lai Đại Thanh Tinh Chu này không dám lải nhải. Bọn hắn phân chia phạm vi trăm triệu dặm hư không, chỉ là vì tôn nghiêm của một tinh cầu mà thôi. Nhưng mà cái tôn nghiêm này, cũng chỉ nhằm vào tu sĩ không ở đại vũ trụ mà nói. Chính vì vậy, bọn hắn mới không dám bố trí đại trận phòng ngự.

Chuyện thứ hai là ở chỗ tình cầu nhất định phải có một đại năng bước thứ năm hoặc là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cao hơn cấp 12, chuyện này là rất khó. Không tu luyện ở đại vũ trụ, muốn sinh ra đại năng bước thứ năm, đó là chuyện vô cùng gian nan. Nhưng mà đó cũng không phải là không có cách, ví dụ như Đại Thanh Tinh Chu, mặc dù người của tinh cầu này đều ở trên phi thuyền, nhưng những tu sĩ cá biệt vẫn có thể thông qua những cách khác tiến vào đại vũ trụ tu luyện chứng đạo.

Ở nơi tầm thường chứng bước đại đạo thứ năm rất khó, nhưng ở đại vũ trụ chứng bước đại đạo thứ năm, lại không phải là chuyện không thể nào. Chỉ cần có đủ thiên phú, đủ cơ duyên, ở đại vũ trụ sẽ có cơ hội lớn chứng bước đại đạo thứ năm, thậm chí là bước thứ sáu.

Còn về tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp mười hai, cũng không thể đạt được dễ dàng như vậy. Chỉ là Lam Tiểu Bố không có khái niệm về cái này, hắn cũng lười suy nghĩ, đến cấp độ gì mới được xem là tinh cầu văn minh khoa học kỹ thuật cấp mười hai. Cái hắn để ý là cá nhân muốn tiến vào đại vũ trụ, cần phải đạt được những yêu cầu nào.

Chương 2313 - KHó vào đại vũ trụ.

“Nếu như một mình mà muốn vào đại vũ trụ, tu vi nhất định phải đến bước đại đạo thứ tư. Nhìn thấy điểm này, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, vì sao Đại Thanh Tinh Chu lại ở bên ngoài chờ đợi, đồng thời còn tham gia chuyện bảo vệ đại vũ trụ. Khẳng định là trong Đại Thanh Tinh Chu có người đã đến bước đại đạo thứ tư, trên thực tế đó cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn cả. Cho dù là ở trong vùng vũ trụ mênh mông này, cũng có mấy người bước vào bước đại đạo thứ tư, giống như Thiên Độc Thánh Nhân, Đại Diễn Thánh Nhân.

Tu sĩ của vũ trụ Đại Thanh đều ở trong Đại Thanh Tinh Chu, chỉ cần có người đạt đến bước thứ tư, là có thể tiến vào đại vũ trụ trước tìm kiếm cơ duyên tu luyện. Chờ sau khi chứng bước đại đạo thứ năm, là có thể trở về dẫn theo người trong toàn bộ tinh càu tiến vào đại vũ trụ.

Trừ cái đó ra, người có cống hiến to lớn cũng có thể tiến vào đại vũ trụ. Cái gì gọi là cống hiến to lớn? Bảo vệ đại vũ trụ là cống hiến to lớn, hoặc là dâng lên công pháp, thần thông đỉnh cấp, đều thuộc về có cống hiến to lớn.

Thứ ba là người có tư chất tuyệt hảo có thể tiến vào đại vũ trụ, tu sĩ có thể trong vòng trăm vạn năm bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có thể tiến vào đại vũ trụ, đồng thời có thể gia nhập đạo môn đỉnh cấp trong đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố nghĩ mình có lẽ phù hợp với điều kiện thứ ba này, nhưng mà hắn không có ý định thông qua điều kiện thứ ba để tiến vào đại vũ trụ, hắn dự định sẽ lấy ra một phần công pháp. Đạo pháp khai thiên trên người hắn rất nhiều, như Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Trớ Chú Thuật, những cái này Lam Tiểu Bố sẽ không lấy ra. Trừ những thứ này ra, còn có Đệ Nhị Đạo Điển, Bất Diệt Đại Đạo các loại.

Đệ Nhị Đạo Điển đã từng là công pháp đỉnh cấp, cũng xem là đạo quyển khai thiên, bây giờ lấy ra làm nước cờ đầu chắc hẳn đã đủ, còn về các loại như Thời Gian Đạo Quyển, Không Gian Đạo Quyển, Lam Tiểu Bố cũng không muốn lấy ra.

Do dự rất lâu, cuối cùng Lam Tiểu Bố quyết định dùng Đệ Nhị Đạo Điển. Lam Tiểu Bố quyết định trước khi lấy Đệ Nhị Đạo Điển ra, hắn phải sửa chữa cái đạo điển này một chút.

Với thực lực bây giờ của hắn, còn cả quanh năm làm bạn với Vũ Trụ Duy Mô, sửa chữa Đệ Nhị Đạo Điển cũng miễn cưỡng xem như đúng quy cách.

Tìm một chỗ hư không, Lam Tiểu Bố hao tốn trọn một năm, sửa đổi lại nửa phần sau của Đệ Nhị Đạo Điển, nhưng mà cũng không hoàn thiện đạo điển này hoàn toàn. Hắn chỉ dùng đạo điển này làm nước cờ đầu tiên tiến vào đại vũ trụ mà thôi, cũng không muốn sửa chữa đạo điển thật hoàn mỹ.

Có nước cờ đầu tiên vào đại vũ trụ, trước cứ mặc kệ nước cờ đầu này có thể dùng được hay không, Lam Tiểu Bố vẫn lựa chọn bế quan một khoảng thời gian. Cho dù đạo tắc trong hư không pha tạp, quy tắc vẫn mạnh hơn ở Bách Linh vũ trụ rất nhiều. Lam Tiểu Bố biết, trước khi hắn tiến vào đại vũ trụ, nhất định phải thay đổi đạo vận của mình một chút. Tuyệt đối không thể giống như trước đó, người ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra mình đến từ địa phương nhỏ.

Mười năm chớp mắt đã trôi qua, mặc dù Lam Tiểu Bố không tăng cao tu vi, nhưng bế quan mười năm, đã khiến đạo vận của hắn dung nhập với hư không xung quanh, cuối cùng không nhìn ra có chút nổi bật nào.

Bây giờ hắn có thể đi đến đại vũ trụ rồi, chỉ là hắn cũng không biết đại vũ trụ ở chỗ nào, tiếp theo hắn cần phải làm một chuyện, chính là tìm xem đại vũ trụ rốt cuộc đang ở đâu. Trước đó tu sĩ kia chỉ cho hắn một chút giới thiệu về đại vũ trụ, không cho hắn đạo tắc phương vị.

Cũng may Lam Tiểu Bố biết phương vị của Đại Thanh Tinh Chu, nếu như Đại Thanh Tinh Chu đang thực hiện nhiệm vụ bảo vệ đại vũ trụ, vậy thì có thể khẳng định, đại vũ trụ sẽ cách Đại Thanh Tinh Chu không xa. Lam Tiểu Bố lấy Đại Thanh Tinh Chu làm trung tâm, tìm kiếm xung quanh đó. Cuối cùng tại năm thứ ba, hắn tìm được một cửa ra vào của đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nhìn thấy một cái Hư Không Bình Đài nào to lớn như vậy, hoặc có thể nói cái này không phải là Hư Không Bình Đài, mà là một cái tinh lục hư không.

Chỉ một cửa ra vào đại vũ trụ, thần niệm của hắn đã không thể chạm đến biên giới, cái này còn lớn hơn cả mấy cái tinh cầu.

Khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút bất ngờ là, cửa ra vào này ngoài trừ một cái trận pháp phòng ngự đang mở, cũng không có bất cứ cấm chế phòng ngự hay cấm chế ngăn cản nào, hơn nữa cái trận pháp phòng ngự kia chỉ cần nhìn qua là biết chưa bao giờ đóng lại. Vô số tu sĩ ra ra vào vào ở nơi này, không có người ngăn cản.

Lam Tiểu Bố khống chế phi thuyền đáp xuống cửa ra vào tinh lục, không có ai đến ngăn cản, cũng không có người hỏi thăm. Rất rõ ràng nơi này tùy ý ra vào.

Nếu như không phải trước đó biết nơi này là cửa ra vào của một cái vũ trụ, thậm chí Lam Tiểu Bố đã hoài nghi nơi này chính là đại vũ trụ.

Nơi này, các loại Tinh Lâu san sát, động phủ dày đặc, thậm chí còn có rất nhiều đạo tràng. Giữa đạo tràng với đạo tràng, thậm chí có có sông lớn biển rộng.

Vô số tu sĩ sinh tồn ở chỗ này, Lam Tiểu Bố biết, những người này chỉ sợ đều là tu sĩ tìm kiếm cơ duyên để tiến vào đại vũ trụ. Rất nhiều người đều giống như hắn, không biết đến từ một góc tiểu vũ trụ nào đó.

Cho dù có đông đảo tu sĩ ở chỗ này, nhưng không có ai để ý đến người khác. Nhưng hết lần này đến lần khác, Lam Tiểu Bố lại có cảm giác không thoải mái, loại cảm giác này ngay khi hắn đặt chân lên cái tinh lục này đã có. Hắn không dám mở rộng thần niệm, dựa vào kinh nghiệm của hắn, hắn khẳng định có người để mắt đến hắn.

Cái này kỳ quái, hắn chỉ là một tiểu tu sĩ vô danh tiểu tốt, hơn nữa đến từ hư không, sao vừa đến đây đã có người để mắt đến hắn rồi?

Chương 2314 - KHó vào đại vũ trụ. (2)

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua thông đạo tiến vào đại vũ trụ, thông đạo này quá chói mắt, rộng chừng vạn mét. Lơ lửng ở trên là một loạt chữ lớn, thông đạo rà quét quy tắc ra vào đại vũ trụ, cái này đã biểu lộ rõ thông đạo này dùng để làm gì.

Lam Tiểu Bố cũng không lựa chọn đi ngay, mặc dù hắn biết, chỉ cần hắn vào, sau đó lấy Đệ Nhị Đạo Điển đã sửa chữa ra, là có cơ hội tiến vào đại vũ trụ. Nhưng mà cảm giác không thoải mái này khiến hắn không thể không cẩn thận, nơi này tùy tiện nhảy ra một người là có thể nghiền chết hắn. Hơn nữa, hắn vừa tới nơi này, ngay cả quy tắc cũng không biết rõ, đã trực tiếp đi vào, cái đó có khác gì muốn chết chứ?

Lam Tiểu Bố bắt đầu mò mẫm trong cái Hư Không Bình Đài to lớn này, nơi này thật sự quá lớn, Lam Tiểu Bố cũng không dám không kiêng nể gì mà độn hành, chỉ có thể lựa chọn đi dạo trong một khu vực nhỏ.

Cho dù chỉ là một khu vực nhỏ, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói cũng đã đủ rồi. Mấy ngày trôi qua, hắn cuối cùng cũng biết rõ một ít chuyện. Đó chính là ngọc giản giới thiệu về đại vũ trụ tu sĩ kia đưa cho hắn lúc trước, chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Đừng thấy nơi này lớn, Hư Không Bình Đài để ra vào đại vũ trụ không phải chỉ có mỗi chỗ này. Trừ nơi này, còn có rất nhiều chỗ hư không để ra vào, mà mỗi cửa ra vào thì lại có quy tắc khác biệt. Chỉ là đại vũ trụ vô biên bát ngát, có rất ít người biết đến hơn hai cửa ra vào.

Thứ hai là đại vũ trụ tuyệt đối không tốt đẹp như ngọc giản kia miêu tả, chỉ cần đi vào là có cơ hội chứng đại đạo.

Lam Tiểu Bố có đủ kiên nhẫn, hắn quả thật đã đi vòng vo trên cái Hư Không Bình Đài này một năm, thậm chí còn thuê một cái động phủ nho nhỏ. Qua hơn một năm này, Lam Tiểu Bố mới dần dần mất đi cảm giác không thoải mái kia, hắn biết gia hỏa theo dõi hắn đã dời mục tiêu rồi.

Hơn một năm này hắn đều không đến xem cái thông đạo đến đại vũ trụ kia, cũng không nghe ngóng ra vào đại vũ trụ như thế nào. Nhưng cho dù không hỏi thăm, trong một năm này hắn đi dạo không mục đích, cũng biết một chút tình huống.

Về thông đạo đại vũ trụ, cái này bất cứ kẻ nào cũng có thể tiến vào. Nghe nói ở cuối thông đạo vào đại vũ trụ có một không gian quy tắc, chỉ cần tu sĩ đứng trong không gian quy tắc này, sau đó lấy công pháp mà mình muốn cống hiến ra. Không gian quy tắc này sẽ tự động phán đoán, một khi vượt qua kiểm tra, sẽ trực tiếp truyền tống đến đại vũ trụ. Nhưng điều kiện tiên quyết chính là, bất cứ tu sĩ nào lần đầu tiên tiến vào đại vũ trụ, cũng không được dịch hình và cải trang.

Thông đạo kia chỉ nhằm vào tu sĩ cống hiến công pháp cho đại vũ trụ, nếu như cống hiến cực lớn, hoặc là tu vi đầy đủ, hoặc là tư chất đầy đủ, có thể thông qua đại điện lớn nhất ở trên cái bình đài này, từ nơi đó tiến vào đại vũ trụ.

Đương nhiên, đây chỉ là nhằm vào tu sĩ tiến vào đại vũ trụ lần đầu tiên mà thôi. Chỉ cần đi vào đại vũ trụ một lần, vậy thì đồng nghĩa với chuyện lấy được tư cách ra vào đại vũ trụ, tương lai khi ra vào đại vũ trụ, chỉ cần từ một thông đạo khác ra vào là được.

Lam Tiểu Bố không tính toán dùng cách thức khác để tiến vào đại vũ trụ, cũng lười quan tâm đến cái đại điện kia.

Sau khi biết rõ những thứ này, cũng không có người nhìn mình chằm chằm, Lam Tiểu Bố vẫn không tiến vào thông đạo kia. Hắn vẫn đi loạn trên Hư Không Bình Đài, đồng thời nghe ngóng các loại quan hệ bên trong đại vũ trụ.

Chỉ tiếc là ở Hư Không Bình Đài này, chín phần chín người trở lên đều giống như hắn, chưa từng tiến vào đại vũ trụ. Số ít tu sĩ hiểu rõ về đại vũ trụ, thì lại không có thời gian đi dạo khắp nơi như Lam Tiểu Bố.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố vẫn còn cảm thấy có chút khó hiểu, vì sao hơn một năm trôi qua, hắn đều không nhìn thấy một tu sĩ nào tiến vào thông đạo đại vũ trụ. Nếu như nói nhiều người như vậy, không một ai lấy được thứ như đạo quyển khai thiên, vậy thì Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin. Nhưng sau khi thời gian dần trôi qua, hắn đã hiểu ra, ra vào thông đạo này dường như có chút nguy hiểm.

Phần lớn người muốn đi vào đại vũ trụ, đều sẽ lựa chọn gia nhập vào một thế lực tinh cầu, chứ không phải một mình cầm theo đạo quyển khai thiên xông vào.

Ví dụ như Đại Thanh Tinh Chu, đây là thế lực vũ trụ Đại Thanh. Nếu như muốn tiến vào đại vũ trụ, có thể lựa chọn gia nhập vũ trụ Đại Thanh. Tương lai khi vũ trụ Đại Thanh lấy được tư cách vào trong đại vũ trụ, toàn bộ người trên Đại Thanh Tinh Chu đều có thể đi vào đại vũ trụ.

Nhưng mà lựa chọn gia nhập vào một thế lực, vậy thì phải đồng cam cộng khổ. Tinh cầu muốn vào trong đại vũ trụ, nhất định phải ở bên ngoài đại vũ trụ bảo vệ nhiều năm, ngươi lựa chọn gia nhập thế lực này, cũng phải bảo vệ nhiều năm. Một khi vẫn lạc, chỉ có thể xem như vận may ngươi không tốt.

Sau khi biết những quy củ này rồi, Lam Tiểu Bố lại trở nên vô cùng bình tĩnh, hắn không sốt ruột. Hắn không tin, ở chỗ này không chờ được một người nào đi vào trong thông đạo đại vũ trụ.

Lại qua mấy tháng, hôm nay Lam Tiểu Bố đang đi dạo, đột nhiên nhìn thấy có một bóng người màu xám tro xông về phía thông đạo kia.

Đến rồi, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhanh chóng vọt đến, hắn muốn xem người khác đi qua thông đạo tiến vào đại vũ trụ như thế nào.

Chỉ là người áo xám này vừa mới xông vào thông đạo kia, đã có vài chục người lao tới, người này còn nhanh hơn người kia.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, Lam Tiểu Bố đã ngừng bước chân, hắn đờ đẫn nhìn trong thông đạo, người áo xám kia đã bị một cường giả trực tiếp giết chết, sau đó cường giả kia cuốn lấy người áo xám, kích phát độn phù rồi biến mất tăm.

Những tu sĩ còn lại nhìn thấy người áo xám đã bị giết thì lần lượt tản đi, sau đó nơi này lại khôi phục tình cảnh giống như thường ngày.

Chương 2315 - Ngươi không nói đến võ đức.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm sợ hãi, cũng may hắn cẩn thận, không lỗ mãng mà vừa tiến đến đã xông vào thông đạo, nếu không bây giờ chỉ sợ hắn đã sớm thần hồn câu diệt rồi.

Bây giờ cho dù biết có công pháp khai thiên, cũng không phải lúc nào muốn đi vào là đi vào, Lam Tiểu Bố rời khỏi quảng trường tinh lục này trước. Nhưng mà hắn cũng không đi xa, mà ở trong hư không dịch hình thành một tu sĩ hung hãn trong tinh không, lúc này mới quay về quảng trường tinh lục một lần nữa.

Giờ phút này vẻ mặt Lam Tiểu Bố hung hãn, cả người trên dưới đều có khí thế cường đại đầy bạo lực, vừa nhìn đã biết là một kẻ độc ác thường xuyên cướp của giết người.

Sau khi đến đây, Lam Tiểu Bố không tiếp tục điệu thấp nữa, mà đi khắp nơi nghe ngóng tin tức các loại bảo vật, hoặc là các loại chí bảo xuất hiện ở đâu. Qua thời gian dài, hơn phân nửa người ở quảng trường tinh lục ở bên ngoài đại vũ trụ đã biết được ở đây có một người như thế nào. Đi khắp nơi nghe ngóng tin tức các loại bảo vật, rõ ràng là muốn làm chuyện mua bán mà không cần tiền. Cộng thêm khí thế hung hãn đầy máu tanh trên người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố muốn làm gì, chỉ còn thiếu điều nói thẳng ra mà thôi.

Lần này Lam Tiểu Bố không chờ bao lâu, chỉ qua sáu tháng, Lam Tiểu Bố đã nhìn chằm chằm vào một nữ tu. Trên thực tế Lam Tiểu Bố đoán không chỉ có hắn, nhất định những người khác cũng để mắt đến nữ tu này giống hắn.

Theo Lam Tiểu Bố, nữ tu này tuyệt đối là muốn xông vào trong thông đạo này, chỉ là sau khi nàng đến đây thì không giống với tu sĩ áo xám trước đó, trực tiếp xông vào. Mà là không ngừng dùng thần niệm thỉnh thoảng quan sát thông đạo và tu sĩ đến gần thông đạo.

Lam Tiểu Bố thầm than, cái này cũng giống như hắn lúc trước. Chỉ là hắn vừa tới nơi này đã cảm thấy không ổn, sau đó ngay cả thông đạo cũng không quan sát đã chủ động cách xa. Nữ tu này rõ ràng không cảm nhận được loại không ổn kia, thần niệm nàng quan sát một hồi lâu thì lựa chọn rời đi.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, đối phương sẽ còn quay lại.

Quả nhiên, chỉ hơn mười ngày, nữ tu đã xuất hiện ở nơi cách thông đạo không xa. Cái này khiến Lam Tiểu Bố rất cạn lời, kiên nhẫn này cũng hơi kém rồi, mới hơn mười ngày. Phải biết rằng lúc ban đầu hắn ở Hư Không Bình Đài của tinh lục này, loanh quanh lòng vòng hơn một năm. Sau khi cái cảm giác không ổn kia biến mất, hắn vẫn không lựa chọn tiến vào thông đạo, mà ở một bên quan sát, lúc này mới may mắn thoát khỏi cảnh khó khăn. Mà nữ tu này chỉ mới quan sát hơn mười ngày, đã có chút nôn nóng rồi?

Cho dù thần niệm Lam Tiểu Bố không hoàn toàn mở rộng ra ngoài, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được, có vài chục đạo thần niệm len lén quan sát bên này, thậm chí có một phần tu sĩ đang từ từ tiến đến nơi này. Giờ phút này Lam Tiểu Bố biết rất rõ, bây giờ cho dù nữ tu kia không tiến vào thông đạo này, chỉ sợ nàng cũng không trốn thoát.

Nữ tu kia rõ ràng cũng cảm thấy không đúng, sắc mặt nàng hơi đổi, lập tức đưa ra lựa chọn, nàng xông vào trong thông đạo kia. Xem ra nàng cũng biết, bây giờ cho dù nàng không tiến vào thông đạo, cũng khó tránh thoát vận mệnh bị vây giết.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi nữ tu xông vào trong thông đạo, mười mấy bóng người nhanh chóng vọt đến, có người thì càng trực tiếp hơn lấy pháp bảo ra đánh về phía nữ tử này.

Trước đó Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng nơi này không thể sử dụng pháp bảo, bây giờ hắn mới biết được, nơi này cái gì cũng có thể dùng. Nữ tu này cũng chỉ là Diễn Giới cảnh, bị nhiều cường giả vây giết như vậy muốn xông vào sâu trong thông đạo chính là chuyện nằm mơ.

Lam Tiểu Bố đợi đến hôm nay, đương nhiên là vì giờ phút này. Vào lúc mười mấy bóng người phóng đến chỗ nữ tu kia, Lam Tiểu Bố cũng vọt đến.

Không có ai để ý đến Lam Tiểu Bố, bởi vì biểu hiện của Lam Tiểu Bố khiến tất cả mọi người hiểu rõ, sở dĩ Lam Tiểu Bố xuất hiện ở trên Hư Không Bình Đài này, chắc hẳn là vì trận cướp đoạt này.

Tốc độ của một tên tu sĩ Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh là nhanh nhất, thủ ấn của hắn ta dường như sắp trói chặt được thân hình của nữ tu kia. Nữ tu cảm thấy không gian của mình từ từ giam cầm lại, trong mắt lộ ra tia tuyệt vọng.

Ầm ầm! Hai đạo đạotắc thần thông đánh tới, nữ tu vốn chỉ có thể hành động chậm chạp, trước công kích này chỉ có thể miễn cưỡng chống cự. Mấy đạo huyết quang nổ tung trên người nữ tu này, nữ tu này chắc hẳn là tu ĩ luyện thể đỉnh cấp, nếu không thì chỉ mấy đạo công kích này thôi cũng đủ khiến thân thể nàng bị phá nát.

Theo suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, khi người khác đối phó với nữ tu này, hắn sẽ vọt vào sâu trong thông đạo, sau đó mượn cơ hội này tiến vào đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố phát hiện lần này xông vào, không có cường giả đỉnh cấp, mạnh nhất đều là Tạo Hóa Thánh Nhân, loại cường giả giống như lần trước có thể một chiêu khóa lại tu sĩ áo xám, đồng thời cuốn người đi thì lại không có. Loại cường độ vây giết như thế này, theo Lam Tiểu Bố nghĩ, cho dù hắn không tìm kẻ chêt thay cũng có thể xông vào sâu trong thông đạo. Nhưng mà loại chuyện này hắn không dám đánh cược, lỡ như có mấy cường giả tương đương với bước thứ tư thì sao? Chỉ cần hắn bị người ta cuốn lấy, vậy thì cũng chỉ có thể chịu chết.

Chương 2316 - Ngươi không nói đến võ đức. (2)

Nếu không có bất cứ uy hiếp gì, Lam Tiểu Bố cũng không khách sáo, hắn đánh ra một quyền. Đồng thời dùng thần niệm công kích bảy tám lần.

Tên Tạo Hóa Thánh Nhân đã sắp trói được nữ tu kia đối mặt với một quyền của Lam Tiểu Bố, sợ hãi gào lên một tiếng, nhanh chóng lùi lại. Chỉ là cho dù tốc độ hắn ta lùi lại nhanh thế nào, cũng bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh trúng lưng, nôn ra máu ngay tại chỗ.

“Ngươi dám không tuân theo quy củ…” Tên Tạo Hóa Thánh Nhân này vừa kinh vừa sợ, vừa điên cuồng rút đi, vừa gào thét với Lam Tiểu Bố, trong lòng thì tức giận Lam Tiểu Bố không màng đến võ đức.

Hắn ta còn chưa bao giờ nhìn thấy loại người không tuân theo quy củ như Lam Tiểu Bố. ở quảng trường tinh lục bên ngoài đại vũ trụ phát tài, đều chuyện được ngầm thừa nhận. Nếu là chuyện được ngầm thừa nhận, vậy thì đương nhiên cũng có một quy tắc ngầm.

Quy tắc ngầm chính là mọi người đều có thể cướp đoạt con mồi, điều kiện tiên quyết chính là, thợ săn không được hãm hại lẫn nhau. Nếu không mọi người cùng nhau xông vào trong thông đạo, luôn luôn có trước có sau. Người phía sau thì coi như xong, người phía trước đương nhiên sẽ dễ dàng bị đánh lén.

Lam Tiểu Bố sao lại biết loại quy tắc ngầm này? Cho dù có biết, hắn cũng không thèm để ý mà ra tay.

Cường giả Tạo Hóa giam cầm nữ tu kia bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương, nữ tu lập tức cảm thấy không gian xung quanh thả lỏng. Sau đó nàng lại nghe thấy vài tiếng kinh hô, ba tên tu sĩ tung thần thông công kích nàng cũng bị Lam Tiểu Bố đánh lén.

Nữ tu này cho dù bị thương không nhẹ, nhưng trong tình huống này nếu như không biết nắm lấy cơ hội, nàng cũng sẽ không đến nơi này. Chỉ trong chớp mắt, nữ tu đã vọt vào sâu trong thông đạo.

Không có người nào đoạt với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đánh lén bốn người, đồng thời đến gần nữ tu kia nhất, con mồi đương nhiên là của hắn. Còn chuyện Lam Tiểu Bố không tuân thủ quy tắc ngầm, muốn tìm hắn tính sổ thì cũng là chuyện sau đó.

Nhưng mà những người còn lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề bắt lấy nữ tu kia, mà tiếp tục tăng tốc vọt vào sâu thông đạo, lúc này tất cả mọi người đều giật mình hiểu ra, gia hỏa này dường như cũng muốn thông qua bảo vật để tiến vào đại vũ trụ. Chỉ là lúc này đã chậm, người ta đã sớm biến mất sâu trong thông đạo.

Nữ tu kia máu me đầy người đứng trong một cái không gian quy tắc, nàng nhìn thấy Lam Tiểu Bố xông đến, nhưng mà giờ phút này nàng lại thở phào một hơi. Đến nơi này, Lam Tiểu Bố đã không còn năng lực cướp đồ của nàng nữa. Nàng lấy ra một bản đạo quyển màu vàng, sau đó có từng đạo bạch quang rơi xuống đạo quyển màu vàng này, quy tắc Không Gian vờn quanh người nữ tu kia.

Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, “Đại Khởi Nguyên Đạo Quyển?”

Đây tuyệt đối là đạo quyển khai thiên cao cấp nhất, đạo quyển khai thiên trên người hắn rất nhiều, cái đạo quyển mạnh hơn bản đạo quyển này chỉ sợ cũng không có. Những cường giả bước thứ tư hay đã gần đến bước thứ tư kia chỉ sợ đã tính sai, không biết nữ nhân này lại lấy ra Đại Khởi Nguyên Đạo QUyển. Nếu như biết, đừng nói là ngụy bước thứ tư, cho dù cường giả bước thứ năm chắc cũng sẽ đến đây cướp nhỉ?

Mặc dù Lam Tiểu Bố cũng muốn có Đại Khởi Nguyên Đạo Quyển, nhưng mà hắn không động đậy mà chờ nữ tu truyền tống đi, mới tiến vào không gian quy tắc này.

Nữ tu kia nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài chờ, trong mắt chẳng có chút dáng vẻ tham lam nào, lập tức hiểu ra, chỉ sợ đối phương cũng giống như nàng, muốn dùng đạo quyển khai thiên để tiến vào đại vũ trụ, chứ không phải là cướp đoạt đạo quyển khai thiên trên người nàng.

Nghĩ đến đây, nàng nhanh chóng ôm quyền với Lam Tiểu Bố, ngỏ ý cảm ơn. Lam Tiểu Bố cũng nhẹ gật đầu, mặc dù hắn dự định lợi dụng nữ nhân này để tiến vào thông đạo, nhưng hắn quả thật đã cứu được nữ nhân này, đối phương cảm tạ hắn là chuyện đương nhiên.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố gật đầu, nữ tu lại càng hiểu rõ suy đoán của mình là đúng. Nàng đang định nói chuyện, một đạo quang mang cuốn lên, kéo nàng đi. Rõ ràng công pháp của nàng đã thông qua điều kiện, được tiến vào đại vũ trụ, nàng đã được đưa vào đại vũ trụ.

Chờ nữ tu này được truyền tống đi, lúc này Lam Tiểu Bố mới bỏ đi lớp dịch hình của mình, trở về dáng vẻ lúc trước mà bước vào không gian quy tắc này. Trong không gian quy tắc này, cho dù là công pháp khai thiên phù hợp với yêu cầu, cũng không thể nào dịch hình được.

Vừa đứng trong không gian quy tắc kiểm tra này, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được đạo tắc Không Gian cường đại. Hắn lấy ra bản Đệ Nhị Đạo Điển đã sửa chữa, Đệ Nhị Đạo Điển lơ lửng trong hư không trước mắt, từng đạo quy tắc kiểm tra đo lường bao quanh lấy đạo quyển khai thiên này.

Lam Tiểu Bố biết đây là đang kiểm tra xem Đệ Nhị Đạo Điển của hắn có phù hợp với quy cách để hắn được tiến vào đại vũ trụ hay không, trong lòng hắn cũng thầm than. Những bản đạo quyển khai thiên này, đều tiện nghi cho mấy cường giả ở đại vũ trụ kia rồi. Đây cũng là chuyện không thể làm gì được, ở bất cứ nơi nào, cũng có loại nhân vật này, hắn không thể nào chống cự.

Chỉ qua mười mấy giây sau, một đạo bạch quang cuốn Đệ Nhị Đạo Điển đi. Trong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng, hắn biết Đệ Nhị Đạo Điển của mình đã vượt qua kiểm tra. Quả nhiên, một khắc sau hắn cũng đượn truyền tống đi.

Chương 2317 - Thập Phương Thế Giới.

Lần này Lam Tiểu Bố thậm chí ngay cả thần niệm cũng không mở rộng ra đã rơi trên mặt đất. Vốn dĩ Lam Tiểu Bố cho rằng mình sẽ xuất hiện trên quảng trường, quảng trường này nhất định là quảng trường truyền tống.

KHiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, hắn lại xuất hiện ở trong một vùng dã ngoại hoang vu. Rõ ràng, đây là một cái truyền tống ngẫu nhiên, nói cách khác, sau khi ngươi cống hiến đạo quyển khai thiên đạt tiêu chuẩn, sẽ tùy ý bị truyền tống đến một nơi nào đó trong đại vũ trụ.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không có tâm tình suy nghĩ những thứ này, hắn đang vô cùng chấn động.

KHiến hắn chấn động không phải là nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn, còn có quy tắc thiên địa vô cùng hoàn mỹ, càng không phải là sự tráng lệ, khắp nơi đều là phồn hoa nở rộ. Mà là trong thần niệm của hắn là một cái tinh cầu, suối dài sông rộng, biển hồ sa mạc, đầm lầy sông núi…

Mãi cho đến nay, trong ấn tượng của Lam Tiểu Bố, bất cứ giới vực nào cũng đều là mặt phẳng. Cái gọi là mặt phăng, đó chính là cho dù là núi non sông ngòi, hay là đại mạc đầm lầy, đều nằm trên mặt đất.

Hoàn toàn chính xác, hắn cũng từng được nhìn thấy một ít dòng sông treo trong hư không, thậm chí còn có biển cả trong hư không. Nhưng cái này cũng chỉ là số ít, hơn nữa còn có rất nhiều thứ phải dựa vào đại trận.

Thế nhưng ở nơi này, Lam Tiểu Bố cảm thấy đây không phải là một thế giới mặt phẳng, mà là một thế giới lập thể.

Lam Tiểu Bố đã từng nhìn thấy một vài phim bom tấn khoa huyễn, được chứng kiến nơi xa hoa trong phim bom tấn khoa huyễn, tiên sơn trôi nổi trong hư không, rừng rậm sâu trong đám mây. Nhưng tuyệt đối chưa từng nhìn thấy thật chân thực, xinh đẹp, khiến người ta chấn động như thế này

TRong thần niệm, đông đảo tinh cầu trôi nổi trong hư không… Không đúng, hư không là để nói đến vũ trụ bên ngoài tinh cầu, nơi này chỉ có thể nói là không trung. Trừ những thứ này ra, núi non sông ngòi lơ lửng giữa không trung càng nhiều vô số kể.

Chỉ là thần niệm của hắn đã bị áp chế rất nhiều, chỉ còn khoảng mấy vạn dặm mà thôi.

Thần niệm quét qua xung quanh một vòng, Lam Tiểu Bố có thể tưởng tượng, ở nơi này, tùy tiện tìm kiếm một nơi bế quan, hắn cũng có cơ hội bước vào bước thứ tư.

Hóa ra đây chính là đại vũ trụ, cái này thật sự xứng với ba chữ đại vũ trụ này.

Lam Tiểu Bố một đường di chuyển, cho dù là phường thị tạm thời, cũng là đạo thành chính quy. Những tinh cầu lơ lửng trên không tinh lục này, phần lớn đều là thế lực đạo tràng lớn, còn có một ít là đạo thành có loại hình tinh cầu.

Trên đường Lam Tiểu Bố đi, hầu như không hề nhìn thấy có vết tích đánh nhau. Nếu như không phải là quy củ ở nơi này rất nghiêm, thì chính là có người chuyên xóa đi dấu vết đánh nhau. Trên lý luận là không có người nào chuyện xóa đi dấu vết đánh nhau, bởi vậy có thể thấy được ở nơi này cực ít xảy ra đánh nhau, nói rõ quy củ của nơi này, quảng trường tinh lục ở bên ngoài kia không thể so sánh được.

Trên không đại vũ trụ có mấy mặt trời, Lam Tiểu Bố không biết rõ, nhưng mà hắn nhìn thấy có bốn mặt trời. Ngay sàu đó, Lam Tiểu Bố kinh ngạc phát hiện ra, nơi này mặt dù ban ngày khá dài, nhưng mà cũng có ban đêm. Mặt trời trên cao dường như không hề can thiệp vào chuyện của nhau, chia cắt ngày đêm ở nơi này vô cùng hoàn mỹ.

Đi dạo mấy ngày, trên đường đi Lam Tiểu Bố cũng gặp được rất nhiều tu sĩ. Thực lực của những tu sĩ này không yếu, thậm chí còn có một tên cường giả bước thứ tư. Nhưng mà tất cả những tu sĩ này đều có một đặc điểm, đó chính là nhìn quả ất hiền lành, không có loại cảm giác đề phòng cẩn thận mãnh liệt. Thậm chí khi Lam Tiểu Bố tìm đến tên cường giả bước thứ tư kia hỏi đường, đối phương cũng dừng lại, cẩn thận trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, Đại Hoang Thần Giới cũng vô cùng hài hòa, nhưng mà Đại Hoang Thần Giới là nhờ có luật pháp nghiêm khắc mới có thể hài hòa. Muốn định ra luật pháp cường đại, đương nhiên cần phải có thực lực cường đại. Mà hắn ở Đại Hoang Thần Giới, đã có được thực lực cường đại. Những người bên cạnh hắn nhét vào trong vũ trụ mênh mông thì không đáng gì, nhưng mà ở Đại Hoang Thần Giới, cũng là cường giả trong cường giả.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng đoán ra được nguyên nhân, thứ nhất là tài nguyên tu luyện ở nơi này thật sự phong phú đến đáng sợ, tài nguyên tu luyện phong phú như vậy, có ai mà nhàn đến nhức cả trứng cơ chứ, không có việc gì đi ra ngoài kiếm chuyện? Đối với người tu đạo mà nói, đáng giá nhất chính là thời gian. Không có chuyện gì, thì nhất định sẽ tìm một cái động phủ yên tĩnh, cố gắng bế quan tu luyện mới đúng.

Thứ hai, nơi này nhất định có luật pháp cực kỳ nghiêm khắc, nếu không cho dù tài nguyên tu luyện có phong phú, tu sĩ cũng sẽ tuân theo luậ trừng.

Ba ngày sau, sau khi quan sát đơn giản trong phạm vi trăm vạn dặm này một chút, Lam Tiểu Bố đi đến một nơi tên là Thần Tễ phường thị.

Trong tình huống bình thường, phường thị đều là lộ thiên, cho dù không phải lộ thiên, cũng sẽ dùng hộ trận đơn giản bao phủ lại một vùng, sau đó đông đảo tu sĩ ở nơi này bày quầy bán hàng giao dịch.

Chương 2318 - Thập Phương Thế Giới. (2)

Nhưng Thần Tễ phường thị lại lật đổ cái nhìn của Lam Tiểu Bố, phường thị này đặt ở Vĩnh Sinh chi địa, chỉ sợ đạo thành lớn nhất ở Vĩnh Sinh chi địa cũng không bằng cái phường thị này. Cái này hoàn toàn là một đạo thành, chẳng những có tường thành mênh mông, mà còn có đại trận hộ thành đỉnh cấp. Ở bên ngoài phường thị có bốn chữ “Thần Tễ phường thị” lơ lửng, hoàn toàn vượt xa những đạo thành kia.

Cửa thành, thật ra chính là lối vào phường thị, không có người thu đạo tinh. Lam Tiểu Bố đi vào phường thị, người trong phường thị cũng không tính là nhiều, nhưng mà trên đường phố cũng khá náo nhiệt, cường giả bước thứ tư hắn nhìn thấy có mấy người.

Lam Tiểu Bố vốn định tìm một cửa hàng, vào mua sắm một chút ghi chú giới thiệu về đại vũ trụ. Nhưng mà vừa tiến vào phường thị này, hắn đã bị nguyên khí thiên địa nồng đậm choáng ngợp.

Nói thật, trước khi chưa tiến vào phường thị, Lam Tiểu Bố đã cảm thấy nơi này là đại vũ trụ, tùy tiện tìm một chỗ, cũng có cơ hội bước vào bước thứ tư. Nhưng sau khi vào phường thị, hắn mới biết được, chính mình thật sự chưa từng va chạm xã hội.

Nguyên khí thiên địa trong phường thị này, còn cả đạo tắc thiên địa cường đại hơn xa ở bên ngoài phường thị. Nếu như hắn muốn bế quan, nhất định sẽ lựa chọn ở bên trong phường thị này, sao có thể bế quan ở bên ngoài? Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến, chỉ là một phường thị, đã có tài nguyên tu luyện phong phú như vậy, nếu như ở đạo thành chính thức, còn có tinh cầu lơ lửng trên không đại vũ trụ, nguyên khí sẽ càng nồng đậm hơn đúng không?

Lam Tiểu Bố đi vào một thương lâu, mua mười mấy mảnh ngọc giản giới thiệu về đại vũ trụ, tiểu nhị thuận tay đưa ra một phần quy tắc của Ma Như Thế Giới cho Lam Tiểu Bố, thật ra chính là một phần luật pháp.

Cũng may đạo tinh cũng thông dụng ở nơi này, hơn nữa đạo tinh hạ phẩm cũng có thể dùng được, thậm chí còn có thể dùng để thuê động phủ. Lam Tiểu Bố tốn hao 10.000 đạo tinh hạ phẩm, thuê một cái động phủ trung đẳng qua một năm.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, loại nguyên khí thiên địa nồng đậm, quy tắc rõ ràng này, thuệ một cái động phủ trung đẳng một năm ít nhất cũng phải dùng đến mấy vạn, thậm chí hơn 100.000 đạo tinh hạ phẩm. Kết quả chỉ cần 10.000 đạo tinh hạ phẩm, quả thật khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiến vào động phủ, Lam Tiểu Bố chỉ đơn giản đánh lên một cái cấm chế phòng ngự, sau đó lấy hết ngọc giản ra. Đầu tiên hắn xem cái ngọc giản quy tắc mà tiểu nhị đưa cho mình trước, trong đó toàn là những điều luật hạn chế. Nhưng mà những điều luật hạn chế này đều nhằm vào Ma Như Thế Giới, cũng chính là vùng giới vực mà hắn đang ở này.

Xem lướt qua ngọc giản một chút, Lam Tiểu Bố cũng biết vì sao mà nơi này lại yên ổn hòa bình như thế, nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì cái luật pháp trong tay này. Ở Ma Như Thế Giới, cấm các loại tư đấu. Cho dù người có bảnh lĩnh đến đâu, giết người cũng đừng hòng có thể chạy thoát, bởi vì có đại thần thông giả, có thể thi triển thần thông quay ngược thời không, dễ dàng tìm được ngươi.

Ném cái ngọc giản luật pháp này qua một bên, Lam Tiểu Bố lấy một cái ngọc giản giới thiệu vắn tắt về đại vũ trụ.

Nhìn mảnh ngọc giản này, Lam Tiểu Bố mới biết mình đã thu nhỏ đại vũ trụ lại rồi. Đại vũ trụ có Thập Phương Thế Giới, Ma Như Thế Giới chỉ là một thế giới nhỏ trong Thập Phương Thế Giới mà thôi. Nhưng Thập Phương Thế Giới cộng lại, lại không thể coi là đại vũ trụ. Bởi vì toàn bộ giới vực Thập Phương Thế Giới cộng lại, cũng không đủ một phần vạn của đại vũ trụ.

Bởi vậy có thể thấy được đại vũ trụ lớn như thế nào.

Mỗi một phương trong Thập Phương Thế Giới này ban đầu đều do Vũ Trụ Đạo Tổ thành lập, trừ cái đó ra, mỗi một phương thế giới đều có một Thiên Đế. Đạo Tổ là người chân chính sáng lập ra quy tắc của một phương thế giới này, còn về quy tắc này là quy tắc thiên địa, hay là quy tắc trật tự, cái này không thể nhìn thấy trên ngọc giản được. Ngược lại là Thiên Đế, mặc dù ngọc giản này không nói rõ, nhưng mà từ trong câu chữ của ngọc giản, Lam Tiểu Bố cũng có thể nhìn ra được, Thiên Đế của mỗi một phương thế giới là biểu tượng cho một người, hoặc là người kí tên trên luật pháp chế định. Bàn về thế lực và thực lực, dường như bị quản chế bởi rất nhiều nhân tố.

Điều khiến Lam Tiểu Bố vui mừng nhất là, hắn nhìn thấy Đại Hoang thế giới. Đạo Chủ của Đại Hoang thế giới chính là Hồng Quân lão tổ, mà Thiên Đế, rõ ràng chính là Ngọc Đế. Cho dù không có giới thiệu khác, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã biết, Đại Hoang thế giới chính là do vô số cường giả ở vũ trụ Đại Hoang thành lập nên. Hắn vẫn luôn không biết bọn người Hồng Quân lão tổ đi đâu, cho đến bây giờ, hắn cuối cùng cũng đuổi kịp bước chân của lão tổ.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố khâm phục vô cùng, tính toán ra, lúc vũ trụ Đại Hoang sụp đổ cho đến bây giờ cũng không lâu, nhưng mà

Hồng Quân lão tổ đã có thể dẫn theo vô số cường giả của vũ trụ Đại Hoang đến đại vũ trụ, không chỉ như vậy, còn chiếm được một phương thế giới, đồng thời trở thành một trong Thập Phương Thế Giới của đại vũ trụ, cái này phải trâu đến mức nào chứ?

Nếu như còn không nghĩ ra được trâu đến mức nào, ngẫm lại Đại Thanh Tinh Chu ở bên ngoài đi, người ta cũng là tu sĩ từ một vũ trụ đến đây, muốn tập thể vào trong đại vũ trụ được. Nhưng bây giờ tu sĩ vũ trụ Đại Thanh đang làm gì? Người ta đang ở bên ngoài bảo vệ đại vũ trụ, chờ đạt được điều kiện phù hợp mới có thể vào đại vũ trụ. Còn tiến vào đại vũ trụ, bọn hắn tối đa cũng chỉ có thể chọn một nơi trong một phương thế giới nào đó mà thành lập một cái đạo tràng của mình mà thôi.

Chương 2319 - Đạo đan hạ phẩm.

Thật lâu sau Lam Tiểu Bố mới bỏ ngọc giản trong tay của mình xuống, hắn đã tổng kết được ra một vài điều, đó chính là ở đại vũ trụ trên cơ bản là an toàn, điều kiện tiên quyết chính là mình không đi tìm đường chết. Thế nào là tìm đường chết? Ví dụ như lấy ra bảo vật, công pháp đỉnh cấp các loại. Còn cả chuyện động phải lợi ích của người khác hay chọc phải kẻ ngoan độc khác.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những gì ghi trong ngọc giản này, loại ngọc giản này đều là thứ mà mọi người đều biết đến, còn những thứ mà phần lớn mọi người không biết, tuyệt đối sẽ không viết ra đây.

Ví dụ như là nơi này cấm tư đấu, sau khi giết người còn phải truy cứu trách nhiệm. Đồng thời nói rõ ra, một khi đánh nhau rồi bỏ chạy, sẽ có một vị đại thần thông giả thi triển thần thông quay ngược thời không tìm ra nguyên nhân. Loại chuyện này Lam Tiểu Bố sẽ bỏ qua, hắn không nghĩ chuyện này là thật. Có vị thần thông giả nào rảnh nhức cả trứng, mỗi ngày không có việc gì làm mà thi triển thần thông quay ngược thời không cho ngươi?

Quy tắc thiên địa ở nơi này cực kỳ cường hãn, thi triển thần thông quay ngược thời không không phải người bình thường có thể làm được.

Đương nhiên, đối với một vài sự kiện giết chóc ác liệt, khả năng sẽ có đại thần thông giả quay lại thời không cho ngươi. Nhưng tuyệt đối không phải tất cả trường hợp đánh nhau, đều sẽ có đại thần thông giả quay lại thời không cho ngươi. Huống hồ, nơi này có quy tắc thiên địa cường hãn, ngay chính Lam Tiểu Bố hắn muốn giữ lại đạo tắc không gian bị phá hư trong khi đánh nhau, cũng chỉ miễn cưỡng mới có thể làm được. Cho dù không phải ai ai cũng giống như hắn, tu luyện đại đạo tự thân. Nhưng Lam Tiểu Bố tin rằng, ít nhất thì chỉ có một phần tu sĩ trở lên có thể làm chuyện mà hắn có thể làm được.

Chỉ có thể nói là bởi vì có luật pháp này, trong tình huống bình thường, tất cả mọi người sẽ không đánh nhau mà thôi. Cũng như hắn, phần lớn tình huống sẽ tuân thủ. Dù sao thì tài nguyên nơi này đủ để hắn bế quan tu luyện, cần gì phải nhiều chuyện?

Còn có ngọc giản có nhắc đến mỗi một phương thế giới đều có một Đạo Tổ, Đạo Tổ chế định quy tắc, quy tắc này theo Lam Tiểu Bố nghĩ chắc hẳn không phải là quy tắc thiên địa, mà là quy tắc ước thúc hành động của tu sĩ. Quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ vô cùng vô tận, thậm chí quy tắc ở biên giới giới vực của đại vũ trụ, cho đến bây giờ cũng không có người nào cảm ngộ được. Nếu không ai có thể cảm ngộ, Đạo Tổ đương nhiên cũng không cảm ngộ được. Ngay cả quy tắc thế giới này mà ngươi cũng không mò được, làm sao mà chế định quy tắc thiên địa? Trừ cái đó ra, cho đến bây giờ phần lớn khu vực nơi này vẫn chưa có người đi qua, sao mà biết được quy tắc ở nơi đó?

Nếu như Đạo Tổ thật sự có thể chế định ra quy tắc thiên địa tại đại vũ trụ này, Lam Tiểu Bố hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi. Trong quy tắc thế giới mà người khác chế định ra, có khác gì đang ở trong không gian tư nhân của người khác chứ?

Giống như ngọc giản có nói, tất cả giới vực của Thập Phương Thế Giới cộng lại cũng không đến một phần vạn đại vũ trụ, chuyện này chỉ có thể nói là đại vũ trụ vô vùng mênh mông, cái một phần vạn này chắc chắn cũng không chính xác lắm.

Lam Tiểu Bố rời khỏi động phủ bế quan của mình tiến vào thương lâu, lần này hắn định mua mấy đạo đan.

ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, từ khi bước vào Thánh Đạo, trừ khi hắn bị thường phải dùng đạo đan hoặc đạo quả để chữa thương, trên cơ bản đều không cần đến đạo đan. Nhưng khi hắn nhìn thấy giới thiệu vắn tắt về đại vũ trụ này, thấy đạo đan và đạo quả lại là một bộ phận quan trọng trong tài nguyên tu luyện ở đây. Trừ cái đó ra, mới là các thứ như đạo tinh, đạo mạch.

Còn hắn thì sau khi bước vào Thánh Đạo, càng chú trọng vào vận may, đạo tắc thiên địa, chứ không phải đạo đan và đạo quả.

Thương lâu lớn nhất như Thần Tễ phường thị đương nhiên chính là Bàn Nguyệt thương lâu. Lần trước khi Lam Tiểu Bố mua sắm ngọc giản giới thiệu cũng là mua trong cái thương lâu này.

Đạo đan, đạo quả đối với Lam Tiểu Bố mà nói không đáng nhắc đến, ở trong thương lâu này lại là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, cũng nằm ở tầng cao nhất của thương lâu.

Người trong Bàn Nguyệt thương lâu không tính là nhiều, hoàn cảnh mua sắm ở nơi này cũng tương đối tốt, ngươi có thể tùy tiện nhìn, khi cần mua thì gọi tiểu nhị đến, nếu không thì sẽ không có người nào quấy rầy ngươi quan sát. Điều kiện tiên quyết chính là, chỉ có thể nhìn, không thể sờ. Cái sờ này không chỉ có dùng tay sờ vào, thần niệm cũng không thể dùng. Vật phẩm bình thường ở nơi này đều có cấm chế ngăn cách thần niệm, dùng thần niệm đụng vào, vậy thì đồng nghĩa với việc xé rách cấm chế ngăn cách.

Bàn Nguyệt thương lâu không lớn, có tất cả là ba tầng, tầng cao nhất thật ra chính là tầng thứ ba.

Đồ trong tầng này cũng không nhiều lắm, dùng cấm chế không gian điệp gia mà bầy ra, nhìn vô cùng chỉnh tề.

Lam Tiểu Bố quét qua một chút, phát hiện nơi này chẳng những bán đạo quả và đạo đan, thậm chí ngay cả vận may, nhân quả cũng có bán. Vận may chắc hẳn là thóa ra từ một giới nào đó, hoặc là trừ trên người một tu sĩ nào đó...

Nghĩ đến vận may được lấy từ trên người tu sĩ, Lam Tiểu Bố đột nhiên giật nảy mình. Ngay cả vận may trên người tu sĩ cũng có thể gỡ bỏ, sau đó ngang nhiên bày bán ở chỗ này, ngươi nói cho ta biết nơi này cấm đánh nhau sao?

Chương 2320 - Đạo đan hạ phẩm. (2)

Có lẽ là tu sĩ ở bên ngoài mang vào nhỉ, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nghĩ như vậy, dù sao thì từ khi hắn tiến vào đây cho đến bây giờ, thật sự chưa từng thấy đánh nhau, cũng không gặp phải phiền phức gì. Còn các loại nhân quả, không nhất định phải là tu sĩ tu luyện đại đạo Nhân Quả mới có đạo tắc Nhân Quả. Mà là nhân quả của bản thân tu sĩ, loại nhân quả này có thể dùng để tu luyện thần thông hoặc là công pháp.

Những thứ này được bày bán ra, khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy mình càng phải cẩn thận hơn một chút, hắn đến chỗ bày bán đạo đan.

Nhìn từng viên đạo đan trước mắt, thậm chí Lam Tiểu Bố còn hoài nghi có phải mình chưa từng dùng đạo đan hay không. Sự thật là chính hắn chẳng những đã dùng qua rất nhiều đạo đan, thậm chí còn luyện chế đạo đan.

Những cái đạo đan này, tại sao không giống với đạo đan mà hắn đã dùng? CHỉ là những đạo đan này cũng chẳng có bảng giá, hắn cũng không biết rõ giá tiền cụ thể như thế nào.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố vẫy vẫy tay, kêu một tên tiểu nhị đến.

“Vị đạo hữu, xin hỏi cần gì?” Tiểu nhị là một tu sĩ Sáng Đạo cảnh, cho dù nhìn còn rất trẻ, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được mùi mục nát trên người hắn ta, chắc hẳn là tuổi thọ đã tận, nhưng không thể nào bước vào tầng thứ cao hơn, lúc này mới đến đây làm một tiểu nhị.

“Có thể giới thiệu đạo đan ở nơi này một chút không?” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ những đạo đan này.

Tiểu nhị vội vàng nói, “Đạo hữu cần đạo đan thuộc tính gì? Còn cả phẩm cấp gì?”

Lam Tiểu Bố biết mình đã sai lầm rồi, hắn chắc hẳn nên mua một bản giới thiệu đạo đan xem một chút.

Tiểu nhị nhìn Lam Tiểu Bố chần chừ, dựa vào kinh nghiệm già dặn hắn ta đã đoán được Lam Tiểu Bố chắc hẳn là người từ vũ trụ cấp thấp đến, nếu không thì sẽ không có vẻ mặt này.

Chỉ là hắn ta cũng không để ý lắm, đại vũ trụ vô cùng mênh mông, người mới quá nhiều. Hắn ta tiện tay lấy một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là giới thiệu vắn tắt về đạo đan, đưa cho đạo hữu vậy. Sau khi đạo hữu xem xong, cần đạo đan gì có thể tìm ta bất cứ lúc nào.”

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố vội vàng cảm tạ, nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét vào trong.

Sau khi xem sơ lược một chút, Lam Tiểu Bố mới biết được cái nhìn của mình đối với đạo đan trước đó không chính xác lắm. Hắn vẫn cho rằng, dạo đan chân chính, đương nhiên là đạo đan không có thuộc tính sẽ có giá trị cao nhất.. Mà trên thực tế không phải là như vậy, không phải nói đạo đan không có thuộc tính có giá trị không cao, mà là đạo đan không thuộc tính chân chính là chỉ bất cứ kẻ nào cũng có thể từ trong đạo đan này cảm ngộ được đạo tắc đại đạo mà mình cần.

Đạo đan nơi này chẳng những có các loại thuộc tính, thậm chí ngay cả Vận may Đạo Đan, Nhân Quả Đạo Đan, Thời Gian Đạo Đan, Không Gian Đạo Đan đều có.

Đạo đan cũng có phẩm cấp, tộng cộng chia làm bảy cấp độ, đạo đan không có phẩm cấp, đạo đan hạ phẩm, đạo đan trung phẩm, đạo đan cao phẩm, đạo đan cực phẩm, Đạo Đan Hậu Hỗn Độn, Đạo Đan Hỗn Độn. Mấy cái trước thì rất dễ hiểu, mà đạo đan Hậu Hỗn Độn thì nhất định phải ở trong Hỗn Độn luyện chế ra, cho nên mới gọi là đạo đan Hậu Hỗn Độn.

Mà luyện chế đạo đan không phải chỉ có đạo quả là được, còn phải có hỏa diễm đỉnh cấp và đạo tắc thiên địa. Cho nên bất cứ đạo đan ở phẩm cấp nào, đều sẽ dung nhập một đạo hoặc mấy đạo đạo tắc, đây cũng là lý do có thuộc tính.

Liên quan đến đạo đan Hậu Hỗn Độn và đạo đan Hỗn Độn, đó cũng chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, không có người nào tận mắt thấy được. Dù sao thì có ai có thể ở trong Hỗn Độn mà dung nhập đạo tắc, đồng thời luyện chế được đạo đan? Ở trong Hỗn Độn, còn sống được cũng không dễ dàng gì? Còn về đạo đan Hỗn Độn, đó lại càng không thể nào, đây là thứ từ thời khai thiên tích địa, chứ không phải thứ người có thể luyện chế ra, ngươi nói xem làm sao mà có được?

Lam Tiểu Bố gọi tiểu nhị đến, “Bán cho ta một viên đạo đan Vận May không có phẩm cấp, một viên KHông Gian Đạo đan hạ phẩm, một viên đạo đan trung phẩm thuộc tính Mộc, tất cả bao nhiêu đạo tinh?”

Tiểu nhị có chút áy náy nói, “Thương lâu của chúng ta tương đối nhỏ, đẳng cấp cao nhất chỉ có đạo đan hạ phẩm. Không có KHông Gian Đạo Đan, Thời Gian Đạo Đan, cũng không có Vận May Đạo Đan, nhưng có một viên đạo đan hạ phẩm thuộc tính Mộc. Đạo đan Ngũ Hành không có phẩm cấp thì có một ít, đạo hữu có lấy không?”

Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói, “Vậy thì lấy giúp ta một viên đạo đan không có phẩm cấp thuộc tính Hỏa, đạo đan hạ phẩm thuộc tính Mộc đi.”

“Tất cả là 10.000 lẻ năm trăm đạo tinh thượng phẩm.” Tiểu nhị có chút hoài nghi nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, hắn ta biết Lam Tiểu Bố mới tới, một tu sĩ từ vũ trụ cấp thấp đến, trên người thật sự có nhiều đạo tinh thượng phẩm như vậy sao?

Lam Tiểu Bố giật nảy mình, đắt như vậy à? Lúc trước hắn còn cảm thấy giá cho thuê động phủ ở đây khá tiện nghi, nhưng mà giá cả đạo đan đã đổi mới nhận thức của hắn.

Mặc dù trên người hắn có một ít đạo tinh, nhưng cũng không phải là không thể mua được mấy cái đạo đan hạ phẩm này.

Chương 2321 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm.

“Có thể hỏi thăm một chút, đạo đan trung phẩm và đạo đan thượng phẩm có giá cả như thế nào?” Lam Tiểu Bố cẩn thận hỏi một câu.

“Tiểu nhị đáp, cái này còn phải xem đồ vật, còn phải xem là do vị Đạo Thánh nào luyện chế, đạo đan trung phẩm bình thường, 100.000 đạo tinh thượng phẩm là có thể mua được, nhưng tốt một chút thậm chí có thể bán được mấy chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn đạo tinh thượng phẩm. Còn đạo đan thượng phẩm, thấp nhất cũng mấy triệu đạo tinh thượng phẩm.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn và Mạc Vô Kỵ sau khi chia đồ của Khúc Bồng, đạo mạch thượng phẩm trong người có hơn trăm đầu, đạo tinh thượng phẩm cũng nhiều hơn mấy ngàn vạn. Bây giờ xem ra, đạo tinh của hắn thật sự không nhiều. Một viên dạo đan thượng phẩm đã có giá mấy triệu đạo tinh thượng phẩm, sao không đi cướp luôn đi?

Cầm theo hai viên đạo đan về đến động phủ của mình, Lam Tiểu Bố lập tức lấy viên đạo đan không có phẩm cấp kia ra, thần niệm thẩm thấu vào trong.

Viên đạo đan này hơi vàng, mặc dù không có phẩm cấp, nhưng vừa cầm vào tay, là có thể cảm nhận được một loại khí thế đạo tắc đại đạo mênh mông. Mà lúc trước khi hắn luyện chế, nhiều nhất chỉ ẩn chứa một phần đạo vận Trường Sinh của hắn, tuyệt đối không có loại đạo tắc đại đạo rõ ràng như thế này, mà cái này chỉ là đạo đan không có phẩm cấp mà thôi.

Bỏ đan dược vào trong miệng, quy tắc thuộc tính Hỏa vô cùng rõ ràng kia, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được, lúc này Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, chỉ cần hắn bế quan, thực lực của mình sẽ tăng thêm một khoảng.

Lam Tiểu Bố thở dài, so với cái đạo đan không có phẩm cấp này, đạo đan mà hắn luyện chế…

Phải nói là, cho đến bây giờ hắn đều chưa luyện chế ra đạo đan, cái mà hắn cho là đạo đan, ngay cả không có phẩm cấp cũng chưa đạt đến.

Sau đó hắn lấy viên đạo đan hạ phẩm thuộc tính Mộc ra bỏ vào trong miệng, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được đạo tắc thuộc tính Mộc vô cùng rõ ràng. Hắn vận chuyển công pháp một chút, vô cùng vô tận nguyên khí thuộc tính Mộc trong không gian lập tức được cuốn đến, chỉ qua mấy giây sau, thực lực của hắn đã tăng lên một chút.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện nữa, trong lòng hắn âm thầm chấn động. Nếu như đạo đan hạ phẩm có loại hiệu quả này, vậy thì quả thật có giá trị 10.000 đạo tinh thượng phẩm.

Chuyện khiến Lam Tiểu Bố khâm phục nhất chính là, cái, Đan Thánh luyện chế ra đạo đan này, vậy mà chỉ dung nhập mỗi một đạo tắc thuộc tính Mộc vào trong đạo đan, mà không để lại chút đạo vận của bản thân. Đây mới là mạnh, nếu như để hắn luyện chế, trong đạo đan nhất định sẽ có đạo vận Trường Sinh.

Lam Tiểu Bố trầm tư thật lâu, hắn cảm thấy đạo tinh ở chỗ này không được xem trọng lắm, trừ khi là đạo tinh cực phẩm. Mà đạo tinh cực phẩm chắc hẳn rất khó lấy được, tài phú trên người hắn chủ yếu không phải là mấy ngàn vạn đạo tinh kia, mà là hơn ngàn đầu đạo mạch.

Cho dù là đạo mạch hạ phẩm hay là đạo mạch trung phẩm, đạo mạch thượng phẩm, giá trị ở chỗ này đều vô cùng cao. Ngược lại, đạo tinh chỉ giống như là một đơn vị giao dịch tiền tệ, giá trị khác tương đối thấp.

Xem ra hắn tuyệt đối không thể nào ở lại địa phương nhỏ như Thần Tễ phường thị này, hắn nhất định phải rời khỏi đây, tiến đến nơi lớn hơn tìm kếm bước đại đạo thứ tư, nếu không thì hắn sẽ cách càng xa những cường giả ở nơi này.

Những ngày tiếp theo Lam Tiểu Bố không ra ngoài, hắn ở trong động phủ tu luyện gần một năm, đến khi thời hạn thuê sắp hết, hắn mới rời khỏi động phủ.

Ở chỗ này bế quan một năm, thực lực Lam Tiểu Bố chẳng những tăng mạnh, đạo tắc quanh thân cũng hoàn toàn dung hợp với quy tắc thiên địa của đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục đi dạo trong phường thị nữa, tài nguyên ở phường thị này mặc dù đủ cho hắn bế quan rất nhiều năm, thậm chí có thể trực tiếp giúp hắn chứng bước đại đạo thứ tư. Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy nơi này quá vắng vẻ, hơn nữa ở chỗ này tu luyện còn có cực hạn. Đó chính là hắn tuyệt đối không thể lấy đạo mạch thượng phẩm ra để bố trí bên dưới động phủ của mình, còn về đầu đạo mạch cực phẩm kia, lại càng không thể đụng đến.

Không cần hỏi, Lam Tiểu Bố cũng biết, đạo mạch cực phẩm ở đại vũ trụ cũng là tài nguyên tu luyện cao cấp nhất, một đầu đạo mạch cực phẩm sẽ khiến cường giả đỉnh cấp nhòm ngó đến.

Bởi vậy có thể thấy được, Khúc Bồng đã bị hắn xử lý kia có lai lịch không bình thường, nếu không thì sao có thể có đạo mạch cực phẩm? Bây giờ Lam Tiểu Bố ngay cả nghe cũng không dám nghe ngóng. Hắn đoán đối phương chắc hẳn cũng đang ở đại vũ trụ, chỉ là không biết đang ở phương thế giới nào. Chờ hắn quen thuộc chỗ này một chút, hắn sẽ cẩn thận hỏi thăm hậu trường của Khúc Bồng.

Với công pháp Táng Đạo mà Khúc Bồng tu luyện, còn có thể tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, có thể khẳng định, hậu trường của Khúc Bồng rất lớn. Chỉ cần nghe ngóng một chút, chắc hẳn có thể biêts được nội tình của đối phương.

Lam Tiểu Bố đi đến quảng trường truyền tống, hắn dự định đến đạo thành lớn nhất của Ma Như Thế Giới, Thiên Mạch đạo thành. Nếu muốn nhanh chóng bước vào bước thứ tư, vậy thì phải đến chỗ tốt nhất để tu luyện. Ở lại nơi này bước vào bước thứ tư, vậy thời gian có lẽ dài hơn so với ở Thiên Mạch đạo thành đến mấy lần, thậm chí còn có khả năng bỏ qua một vài cơ duyên. Đồng thời ở Thiên Mạch đạo thành, hắn có khả năng sẽ nghe được tin tức liên quan đến người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật.

Chương 2322 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm. (2)

Cho dù Thần Tễ phường thị là một phường thị nho nhỏ, nhưng công trình ở nơi này thật sự không đơn giản. Chẳng những có một cái quảng trường truyền tống, còn có một cái đại điện phi thuyền.

Cho dù không có mấy người, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện cái quảng trường truyền tống này vô cùng rộng lớn.

Lam Tiểu Bố đi đến cửa sổ bán vé trên quảng trường truyền tống hỏi, “Xin hỏi một chút, đến Thiên Mạch đạo thành cần bao nhiêu đạo tinh?”

Đứng bán vé truyền tống là một nữ tu trẻ tuổi, nàng nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, qua mấy giây sau, nàng mới trả lời, “Thật có lỗi, nơi này không có truyền tống thẳng đến Thiên Mạch đạo thành.”

“Thiên Mạch đạo thành không phải là đạo thành lớn nhất ở Ma Như Thế Giới sao? Vì sao không có truyền tống?” TRong lòng Lam Tiểu Bố khó hiểu, thuận miệng hỏi lại.

Cường giả bước thứ tư ở Thần Tễ phường thị không ít, mặc dù hắn không nhìn thấy cường giả bước thứ năm, nhưng chắc cũng có nhỉ? Đã có cường giả bước thứ tư và bước thứ năm, bố trí một cái truyền tống trận đến Thiên Mạch đạo thành rất khó sao? Còn về phần tốn hao, một phường thị như thế này chẳng lẽ không bỏ ra được?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không chờ đối phương trả lời, nói ra một lần nữa, “Vậy xin hỏi một chút, ta phải truyền tống đến đâu mới có thể trực tiếp đến Thiên Mạch đạo thành?”

Kiên nhẫn của nữ tu này cũng không tệ lắm, dịu dàng trả lời, “Thiên Mạch đạo thành là đạo thành của Thiên Đình, phải tiến đến Ma Như Thiên Đình, cho nên không phải bất cứ người nào cũng đi được. Nhất định phải đạt đến điều kiện nhất định, mới có thể đến Thiên Mạch đạo thành. Nếu như đạo hữu muốn đến đạo thành lớn nhất, không bằng đến Cửu Biên hải thành, trừ Thiên Mạch đạo thành ra, cái đạo thành này cũng xem như là đạo thành số một số hai ở Ma Như Thế Giới ta.”

Đạo thành của Thiên Đình? Có nghĩa là cũng chẳng khác gì Nam Thiên Môn trong truyền thuyết nhỉ?

Vốn dĩ Lam Tiểu Bố dự định hỏi thăm một chút, điều kiện để tiến vào Thiên Mạch đạo thành, nhưng mà nghĩ đến những cái này hắn hoàn toàn không cần hỏi thăm, chỉ cần đến Cửu Biên hải thành trong miệng nữ tu này, là có thể mua được ngọc giản giới thiệu về Thiên Mạch đạo thành, cũng không hỏi thăm nữa mà nói, “Đã thế thì, ngươi bán cho ta một vé truyền tống đến Cửu Biên hải thành đi.”

Nữ tu này vẫn áy náy nói, “Nơi này cũng không có truyền tống trực tiếp đến Cửu Biên hải thành, truyền tống khoảng cách xa như vậy rất khó bố trí, nếu như muốn thông qua truyền tống trận đến Cửu Biên hải thành, nửa đường cần phải đổi hơn trăm lần truyền tống trận. Có lẽ có thể tiết kiệm thời gian một chút, nhưng mà tốn hao hơn ngồi thuyền gần trăm lần. Không bằng đạo hữu mua một tấm vé tàu đến Cửu Biên hải thành đi, chỉ cần 10 triệu đạo tinh thượng phẩm, nhanh thì khoảng 50 năm là có thể đến, nếu chậm thì cũng sẽ không quá trăm năm đâu.”

Lam Tiểu Bố hít vào một hơi, nhanh cũng phải mất 50 năm, cái này…

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới bình tĩnh lại, bây giờ hắn không còn ở vũ trụ trung đẳng và vũ trụ cấp thấp nữa, mà là đang ở đại vũ trụ vô cùng mênh mông. Chỉ là không biết khi hắn dùng Thất Giới Thạch, sẽ tốn hao bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán, tốc độ phi thuyền này chắc hẳn sẽ không chậm hơn Thất Giới Thạch của hắn bao nhiêu. Mặc dù hắn ở chỗ này chưa từng dùng đến Thất Giới Thạch, nhưng mà cũng có thể đoán được tốc độ của Thất Giới Thạch ở chỗ này, tuyệt đối không nhanh hơn ở trong hư không hoặc ở vũ trụ cấp thấp.

Tốc độ di chuyển của Thất Giới Thạch, cũng phải căn cứ theo quy tắc thiên địa mà nói. Một khi quy tắc thiên địa có đẳng cấp quá cao, tốc độ Thất Giới Thạch nhất định sẽ chậm lại. Không chỉ như vậy, Thất Giới Thạch ở nơi này không thể nào xuyên qua không gian được.

Cũng không biết cái Hỗn Độn Đạo là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo kia mà để ở chỗ này, có thể xuyên qua không gian không.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cũng đoán được, muốn bố trí truyền tống trận có cự ly cực xa ở đại vũ trụ là rất khó, chủ yếu là do quy tắc thiên địa ảnh hưởng.

“Đạo hữu có mua vé tàu đến Cửu Biên hải thành không? Vé tàu hai năm sau đến Cửu Biên hải thành cũng không còn nhiều.” Nữ tu dịu dàng nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu.

“Cần phải hai năm sau?” Lam Tiểu Bố ngớ người. vất cả lắm động phủ hắn thuê một năm mới đến hạn, không ngờ còn phải ở đây đợi thêm hai năm nữa.

Nữ tu mỉm cười nói, “Đúng vậy, nếu như bỏ qua vé tàu hai năm sau, chỉ có thể chờ thêm bốn năm nữa. Thuyền từ đây tiến đến Cửu Biên hải thành, là bốn năm một lần.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày suy nghĩ, lúc này có một tiêngs cười đột ngột vang lên, “Đạo hữu muốn đến Cửu Biên hải thành không nhất định phải ở chỗ này mua vé tàu ngồi thuyền để đi, làm như vậy cũng quá lãng phí thời gian rồi, thậm chí còn phải đợi hai năm sau mới có thể lên thuyền. Có thể đến Tuyết Khư đạo thành dùng thuyền đi càng nhanh hơn, trong vòng 40 năm tuyệt đối có thể đến Cửu Biên hải thành. Không chỉ như vậy, giá cả chỉ cần 6 triệu đạo tinh thượng phẩm thôi.”

Chương 2323 - Lựa chọn lên thuyền giặc.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía tu sĩ vừa nói chuyện, dáng người gầy gò, mặt trắng không râu. Cảnh giới Diễn Giới cảnh đỉnh phong, đạo vận có chút pha tạp, có lẽ muốn bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân tương đối khó khăn. Đây không phải là vấn đề không có tài nguyên tu luyện, mà là tự bản thân hắn ta có vấn đề.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn mình, nam tử không râu này cười một tiếng rồi nói, “Cái ta nói chính là thuyền riêng, loại thuyền này khi đi đường ít khi dừng lại, cho nên tiết kiệm được thời thian. So với phi thuyền của phường thi, chỉ thiếu phần cường giả bước thứ tư bảo vệ. Thật ra, chẳng những là Ma Như Thế Giới, toàn bộ đại vũ trụ này rất an toàn, không có bước thứ tư bảo vệ, thật ra cũng không có gì nguy hiểm cả, chỉ là khi trải qua biên giới khu vực Hỗn Độn, có khả năng sẽ bị Thánh Thú đỉnh cấp công kích mà thôi, nhưng cái tỷ lệ này chắc chắn không quá lớn. Hơn nữa không có bước đại đạo thứ tư bảo vệ, ở trên thuyền chúng ta cũng sẽ không bị gò bó quá mức.”

Cho dù Lam Tiểu Bố đang nghe nam tử không râu này nói chuyện, nhưng mà thần niệm của hắn đã phát hiện ra tia đồng tình trong ánh mắt của nữ tu bán vé kia.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, lời mời của gia hỏa này có vấn đề. Cho dù không phải vấn đề về mạng nhỏ thì cũng là vấn đề về túi tiền. Cho dù luật pháp ở nơi này bảo vệ tu sĩ rất nghiêm ngặt, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng sẽ không ngây thơ như thế, hắn khẳng định hoạt động lén lút giết người diệt khẩu rất nhiều.

Trong lòng Lam Tiểu Bố dự định từ chối, vì lý do an toàn, hắn thà rằng chờ thêm hai năm nữa.

Ngay lúc này, nam tử không râu lại cười tủm tỉm nói tiếp, “Phi thuyền phường thị khi đi qua khu vực Hỗn ĐỘn cũng sẽ không dừng lại, bọn hắn chỉ lãng phí thời gian khi đi qua các đại đạo thành, phường thị, dịch trạm. Mà chúng ta thì khác, thuyền của chúng ta lại biết dừng lại ở khu vực Hỗn Độn.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì giật mình.

Dừng lại ở khu vực Hỗn Độn? Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, thời gian tu luyện mà hắn thu hoạch được lớn nhất, chính là khi ở Thái Khư

Phần. Bởi vì bên trong Thái Khư Phần có một khu vực Hỗn Độn chân chính, khu vực Hỗn Độn này đã giúp Trường Sinh Đạo của hắn lột xác, nếu không hắn chưa chắc đã có thể đi đến ngày hôm nay.

Khu vực Hỗn Độn trong Thái Khư Phần mặc dù là khu vực Hỗn Độn chân chính, nhưng lại bị không gian quy tắc rõ ràng bao bọc. Khí Hỗn ĐỘn có bị quy tắc bên ngoài ăn mòn hay không, Lam Tiểu Bố cũng không dám khẳng định. Nhưng có một chuyện hắn có thể khẳng định, khu vực Hỗn Độn này thuộc về vũ trụ cấp thấp.

Nơi này có khu vực Hỗn Độn, mặc dù cũng bị không gian có quy tắc bao lấy, nhưng so với Thái Khư Phần chắc hẳn là cao cấp hơn chứ?

Nói cách khác, cho dù cũng giống như khu vực Hỗn Độn bên trong Thái Khư Phần, hắn vào đó chắc hẳn cũng sẽ có thu hoạch.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Khu vực Hỗn Độn mặc dù tốt, nhưng mà muốn đến đó không nhất định phải đi theo phi thuyền, tự mình đi cũng được.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, nam tử không râu này sửng sốt một chút, sau đó lập tức hiểu ra Lam Tiểu Bố là tên gà mờ, hắn ta cười ha ha một tiếng rồi nói, “Đạo hữu nói như thế, nhất định là không hiểu rõ khu vực Hỗn Độn ở nơi này rồi. Nơi này cực kỳ nguy hiểm, đừng nói là pháp bảo phi hành của cá nhân rất khó đi qua, cho dù có thể đi qua, cũng phải là bảo vật Khai Thiên, hơn nữa không đến mấy chục năm thì không qua được, phi hành một mình thì ít nhất phải mấy trăm năm, cái này còn chưa nói đến nguy hiểm trên đường đi. Hơn nữa, không có Phá Khư Thuyền thì làm sao mà đi qua khu vực Hỗn Độn được chứ?”

Phá Khư Thuyền nhất định chính là một pháp bảo phi hành có thể phá vỡ thứ gì đó, bây giờ kiến thức của Lam Tiểu Bố có hạn, cũng không biết cái Phá Khư Thuyền này có thể phá vỡ thứ gì.

Ngược lại là lời nam tử không râu này nói khiến hắn có chút động tâm, thời gian là một vấn đề, còn nữa là thuyền của đối phương có thể đến khu vực Hỗn Độn.

Nam tử không râu này rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, vừa nhìn đã biết Lam Tiểu Bố có chút dao động.

Mà nguyên nhân chủ yếu khiến Lam Tiểu Bố dao động không phải là phi thuyền của hắn ta có giá cả tiện nghi, cũng không phải tiết kiệm thời gian, mà chính là khu vực Hỗn Độn kia. Nghĩ đến đây, hắn ta lại cười một lần nữa nói, “Nghe nói rất nhiều năm trước, một tu sĩ của Táng Đạo môn ở khu vực Hỗn Độn lấy được một đầu đạo mạch cực phẩm.”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì trong lòng nảy lên một cái, vẻ mặt không tin nói, “Lời này ngươi nói không hợp thói thường rồi, khu vực Hỗn Độn là gì? Nếu đã là khu vực Hỗn Độn thì đương nhiên chính là một vùng Hỗn Độn, đừng nói là đạo mạch cực phẩm cho dù là một cọng cỏ cũng sẽ không tồn tại. Không, thậm chí ngay cả không gian cũng không tồn tại, sao có thể có đạo mạch cực phẩm?”

Nam tử không râu lại cười ha ha một tiếng, “Xem ra ngươi chưa từng đi xa nhà rồi, khu vực Hỗn Độn mà chúng ta đi, đương nhiên là khu vực bên ngoài Hỗn Độn đã bị quy tắc đồng hóa rồi. Nếu như thật sự tiến vào trong khu vực Hỗn Độn, ai có thể sống sót? khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ mênh mông không giới hạn, không biết rộng lớn đến mức nào. Nhưng những khu vực Hỗn Độn này không ngừng bị quy tắc thiên địa của đại vũ trụ đồng hóa, sau đó tại thành một khu vực nửa Hỗn Độn nửa quy tắc. Những khu vực này rất dễ xuất hiện các loại chí bảo đỉnh cấp, thậm chí ngay cả Hậu Hỗn Độn Chí Bảo cũng có, đừng nói là đạo mạch cực phẩm. Chúng ta đến khu vực Hỗn Độn, đương nhiên là đến chỗ biến giới khu vực Hỗn Độn đã bị quy tắc thiên địa Đồng hóa này.”

Chương 2324 - Lựa chọn lên thuyền giặc. (2)

“Thì ra là vậy, nhưng cái môn phái Táng Đạo môn này sao ta chưa từng nghe nói qua?” Lam Tiểu Bố nhíu mày

Nam tử không râu này đặc biệt muốn lôi kéo vị khách là Lam Tiểu Bố, cho nên không sợ người khác phiền mà nói tiếp, “Táng Đạo môn cũng không phải môn hộ nhỏ, mà là đạo môn số một số hai ở Phạm Hà thế giới.”

Nghe thấy Táng Đạo môn không ở Ma Như Thế Giới, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Nếu như không ở Ma Như Thế Giới, vậy thì tạm thời sẽ không điều tra đến trên đầu hắn.

“Vậy thì kỳ quái, nếu là tông môn ở Phạm Hà thế giới, sao lại chạy đến khu vực Hỗn Độn của chúng ta?” Lam Tiểu Bố nhíu mày.

Nam tử không râu này có chút cạn lời, hắn ta chỉ có thể giải thích: “Ở đại vũ trụ, có rất nhiều khu vực Hỗn Độn, không chỉ có Ma Như Thế Giới ta có khu vực Hỗn Độn, bất kỳ thế giới nào cũng có khu vực Hỗn Độn.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, xem như đồng ý với lời đối phương nói, sau đó lại thở dài nói, “Đáng tiếng ngươi giới thiệu cái Phá Khư Thuyền này không có cường giả bước thứ tư, nếu không thì thật ra ta có thể đi cùng ngươi ngồi cái thuyền này, tiết kiệm một chút đạo tinh và thời gian, còn có thể đến khu vực Hỗn Độn mở mang kiến thức một chút.”

Mặc dù biết trên thuyền này không có bước thứ tư, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn muốn xác nhận một chút.

Nam tử không râu cười cười xấu hổ: “Nếu có bước thứ tư thì cũng chẳng có cái giá tiền này, hơn nữa cường giả bước thứ tư bảo vệ tuyệt đối không thể tùy tiện di chuyển được. Ngoài ra, thuyền đến Cửu Biên hải thành chưa từng có chuyện gì xảy ra, an toàn vô cùng. Cho nên rất nhiều người còn không muốn đi theo bước thứ tư, dù sao thì cũng quá gò bó.”

Lam Tiểu Bố tựa như đang cân nhắc, qua một hồi lâu, hắn mới quyết định nói, “5,5 triệu đạo tinh thượng phẩm, nếu như được, bây giờ ta sẽ cùng ngươi đến Tuyết Khư đạo thành.”

Không có bước thứ tư mới là nguyên nhân mấu chốt Lam Tiểu Bố cần, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không đi.

Nếu không có bước thứ tư, vậy thì dã nói rõ, hắn còn an toàn. Cho dù Lam Tiểu Bố suy đoán cái này chắc hẳn là thuyền giác, nhưng hắn vẫn quyết định đi.

“Được, cứ để ta làm chủ, người bỏ ra 5,5 triệu đạo tinh thượng phẩm để lên thuyền. Đi thôi, chúng ta mua một tấm vé truyền tống đến Tuyết Khư đạo thành.” Nam tử không râu do dự một chút rồi mới nói.

“Được, ngươi đi mua vé truyền tống đi, ta chờ ngươi.” Lam Tiểu Bố mỉm cười nói.

Bây giờ nam tử mới biết, ngay cả vé truyền tống đến Tuyết Khư đạo thành, Lam Tiểu Bố cũng không muốn mua, nhưng mà nếu hắn ta đã lôi kéo được mối làm ăn này, thì phải đi mua hai vé truyền tống, cũng may truyền tống đến Tuyết Khư đạo thành rất rẻ, chỉ cần 100.000 đạo tinh thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố nhìn vẻ đồng tình trong mắt nữ tu bán vé kia, nàng cũng không hề nhắc nhở mình.

Có thể thấy được nam tử không râu này ở chỗ này vẫn có chút thế lực, nếu không thì tuyệt đối không dám quang minh chính đại kiếm khách như vậy.

“Ta tên là Hồ Hữu Kình, còn chưa thỉnh giáp đạo hữu xưng hô như thế nào?” Hồ Hữu Kình nhanh chóng mua hai vé truyền tống rồi quay về, giọng điệu vô cùng nhiệt tình.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói, dường như tiết kiệm được một khoảng đạo tinh, tâm tình không tệ.

KHoảng cách truyền tống từ Thần Tễ phường thị đến Tuyết Khư đạo thành rất ngắn, hơn nữa còn có thể truyền tống bất cứ lúc nào. Lam Tiểu Bố đi theo Hồ Hữu Kình chẳng hề lãng phí thời gian một chút nào, chỉ nửa canh giờ sau đã xuất hiện bên ngoài Tuyết Khư đạo thành.

Truyền tống trận này không nằm bên trong Tuyết Khư đạo thành, mà là ở bên ngoài Tuyết Khư đạo thành. Cho dù Lam Tiểu Bố không tiến vào Tuyết Khư đạo thành, chỉ ở bên ngoài nhìn một chút, những cũng biết nơi này mạnh hơn Thần Tễ phường thị mấy cấp. Không chỉ như vậy, nhân khí ở đây còn hơn xa Thần Tễ phường thị, ngay cả quảng trường bên ngoài thành, cũng có tu sĩ khắp nơi.

Nơi này nói là quảng trường bên ngoài đạo thành, còn không bằng nói đây là một bến tàu hư không. Lam Tiểu Bố chẳng những nhìn thấy đông đảo tu sĩ, còn nhìn thấy rất nhiều phi thuyền..

Những phi thuyền này, cái nhỏ nhất cũng hơn mười dặm, giống như một hòn đảo nhỏ sừng sững trên quảng trường.

Lam Tiểu Bố đi theo Hồ Hữu Kình đến đây, cuối cùng dừng tại một chiếc phi thuyền chừng năm mươi dặm, trên phi thuyền có hai chữ lớn Thính Đạo.

“Ngươi theo ta lên Thính Đạo Hào trước, sau khi giao đủ đạo tinh, nhiều nhất là một tháng nữa sẽ xuất phát.” Giọng điệu Hồ Hữu Kình vô cùng nhiệt tình.

“Không phải ngươi nói có thể đi ngay sao? Sao còn phải chờ một tháng nữa?” Lam Tiểu Bố nhíu mày.

Hồ Hữu Kình áy náy nói, “Vốn nhiều nhất là hai ba ngày là có thể đi được, chỉ là còn một nhóm khách nữa chưa đến, chúng ta cần chờ bọn hắn đến nữa.”

Chương 2325 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài.

Thấy sắc mặt Lam Tiểu Bố có vẻ khó coi, Hồ Hữu Kình đành phải nói, “Nếu không thì Lam huynh có thể đi vào trong Tuyết Khư đạo thành dạo một chút, khi nào Thính Đạo Hào lên đường ta sẽ nói cho ngươi biết?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Được rồi, một tháng thì một tháng đi, dẫn ta đi tìm một gian phòng tốt, ta ở trong phòng chờ.”

“Vậy được, ta dẫn Lam huynh đi tìm gian phòng gần nhất, đồng thời tranh thủ tìm được một chỗ rộng rãi ở khoang dưới.” Hồ Hữu Kình lập tức vui mừng nói.

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Hồ Hữu Kình nói, cảm thấy không đúng lắm, “Hồ huynh, hóa ra ta bỏ ra 5,5 triệu đạo tinh thượng phẩm, kết quả chỉ có thể ở một gian ở khoang dưới sao?”

Cho dù Lam Tiểu Bố chưa từng ngồi trên Phá Khư Thuyền, nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng không hiểu. Hắn biết rõ, trong tình huống bình thường, khoang dưới đều là những gian phòng cấp thấp, chỉ có khoang trên, gian phòng mới tốt.

Hồ Hữu Kình áy náy nói, “5,5 triệu đạo tinh thượng phẩm là giá thấp nhất, cho nên chỉ có thể ở khoang thuyền hạ đẳng. Ngươi ở trong phường thị mua một cái gian phòng 10 triệu đạo tinh thượng phẩm, thậm chí ngay cả khoang thuyền hạ đẳng cũng không bằng. Bởi vì khoang thuyền hạ đẳng bọn họ đã sớm bán hết rồi, sau khi ta đến Thần Tễ phường thị, chỉ còn một ít gian phòng ở cạnh góc mà thôi.”

“Vậy gian phòng trung đẳng và thượng đẳng bao nhiêu đạo tinh?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hồ Hữu Kình đáp, “Gian phòng trung đẳng là 7 triệu đạo tinh đến 10 triệu đạo tinh, phòng thượng đẳng thì trên cơ bản đều là 10 triệu đạo tinh trở lên. Nhưng mà gian phòng ở sát cạnh phi thuyền sẽ có giá cả tiện nghi hơn một chút.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chính mình còn chưa lên thuyền, bây giờ đã phải bỏ thêm đạo tinh. Có lẽ chờ sau khi thuyền bắt đầu phi hành rồi, muốn từ khoang thuyền hạ đẳng lên khoang thuyền trung đẳng, không có 10 triệu đạo tinh là không thể được.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Hồ đạo hữu, ta chỉ có 6,5 triệu đạo tinh, ngươi tìm cho ta một gian phòng trung đẳng. Ta không cần gian phòng ở trong, chỉ cần một gian phòng ở vách phi thuyền cũng được.”

Lam Tiểu Bố đoán, khi Phá Khư Thuyền này phi hành, sát cạnh thuyền chắc hẳn sẽ khá nguy hiểm. Nếu không thì giá cả cũng sẽ không tiện nghi. Nhưng mà đối với hắn mà nói, ở vị trí đó an toàn hơn, một khi xảy ra chuyện gì hắn có thể chạy trốn.

Hồ Hữu Kình cắn răng một cái rồi nói, “Được, bây giờ có lẽ còn có thể tìm được, Lam huynh, xin mời đi theo ta.”

Từ bên dưới thì nhìn thấy cái phi thuyền này vô cùng lớn, sau khi lên thuyền rồi, càng cảm nhận rõ phi thuyền này rộng thùng thình. Rốt cuộc vé tàu là bao nhiêu đạo tinh, Lam Tiểu Bố không quan tâm, hắn chỉ lấy 6,5 triệu đạo tinh thượng phẩm giao cho Hồ Hữu Kình, Hồ Hữu Kình đưa cho hắn một mảnh ngọc phù gian phòng trung dẳng.

Số phòng là 3071, hơn nữa còn ở sát cạnh thuyền.

“Lam huynh, ta đi trước, chuyện khác, ngươi chỉ cần nghe thông báo là được.” Hồ Hữu Kình đưa ngọc giản cho Lam Tiểu Bố rồi vội vàng rời đi.

Lam Tiểu Bố đoán, sau khi lên cái thuyền này rồi, ít nhất hắn còn phải bỏ ra thêm ba bốn trăm vạn đạo tinh thượng phẩm nữa, mới có thể đến được Cửu Biên hải thành. Loại chuyện sau khi lên thuyền thì làm thịt khách này hắn đã thấy rất nhiều, cho nên khi lên thuyền hắn đã chuẩn bị tâm lý.

Gian phòng này rộng khoảng chừng 100 thước vuông (=33m2), đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái này đã đủ rồi. Hắn không cần nơi quá lớn, chỉ cần có thể bế quan tu luyện là được.

Sau khi bố trí mấy đạo cấm chế phòng ngự trong gian phòng của mình, Lam Tiểu Bố thì ở bên ngoài phòng dùng trận văn hư không bố trí một cái trận pháp Giám Sát, lúc này mới về phòng.

Thần niệm mở rộng ra ngoài, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ tình hình bên ngoài, trừ những gian phòng có cấm chế thần niệm ngăn cách, những nơi khác thần niệm có thể tùy tiện rà quét.

TRong phòng có treo bảng quy tắc đi thuyền, chủ yếu có mấy điều khoản, đầu tiên là không cho phép đánh nhau ở trên thuyền, thứ hai không cho phép cưỡng ép phá vỡ cấm chế gian phòng của người khác, đương nhiên trừ lúc chấp sự trên thuyền làm việc. Thứ ba là khi gặp phải nguy hiểm, tất cả hành khách nhất định phải ra ngoài bảo vệ Phá Khư Thuyền. Chỉ cần vi phạm, trên cơ bản đều bị chém giết.

Còn có điều khoản thứ tư, thứ năm, cho đến thứ mười…

Mấy điều phía sau chỉ là không cho phép bố trí Tụ Linh TRận, không cho phép ồn ào, không có phép từ khoang thuyền hạ đẳng tiến đến khoang thuyền cao cấp, Lam Tiểu Bố đều không để trong lòng.

Mấy chục năm mà thôi, trừ lúc đến khu vực Hỗn Độn, hắn có thể sẽ ra ngoài, còn nơi khác hắn sẽ không ra ngoài. Chỉ cần không ra ngoài, ngươi làm sao lừa được đạo tinh của ta?

Bởi vì có quy tắc chế định, Lam Tiểu Bố không bố trí Tụ Linh Trận, trên thực tế đối với hắn mà nói, nguyên khí thiên địa ở nơi này hoàn toàn không cần phải bố trí Tụ Linh Trận.

Một tháng bế quan nhanh chóng trôi qua, đừng nói là Thính Đạo Hào khởi hành, cho dù là động một chút cũng không động. Rõ ràng lời Hồ Hữu Kình nói một tháng sau sẽ đi chỉ là lừa hắn. Hắn đợi khoảng ba tháng, trong phạm vi thần niệm quan sát, lúc này mới nhìn thấy một đám người máu me khắp người vội vã bay lên Thính Đạo Hào.

Lam Tiểu Bố không cố gắng dùng thần niệm quan sát, cũng có thể cảm nhận được có mấy người trong đám người này bị trọng thương, thậm chí có hai người bị thương đến đạo cơ.

Chương 2326 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài. (2)

Nhóm người này vừa xông lên Thính Đạo Hào không lâu, Thính Đạo Hào đã lập tức khởi động, phóng lên tận mây xanh.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng thở phào một hơi, mặc dù ba tháng có chút dài, nhưng cuối cùng cũng đi rồi.

Cho dù Thính Đạo Hào đang phi hành, nhưng mà không phát ra bất cứ âm thanh nào, cái này khiến Lam Tiểu Bố hoài nghi có phải trước đó mình đã suy nghĩ nhiều rồi hay không, có lẽ người ta chỉ thật sự muốn lôi kéo khách để kiếm thêm thu nhập mà thôi.

Chớp mắt đã nửa năm trôi qua, trong quá trình Lam Tiểu Bố bế quan không gặp phải vấn đề gì cả. Thần niệm hắn quét ra ngoài, phát hiện toàn bộ Phá Khư Thuyền đều vô cùng yên tĩnh, thậm chí có rất ít người đi lại ở bên ngoài. Nếu như phi thuyền như vậy, quả thật cũng không tệ.

Hôm nay khi Lam Tiểu Bố đang tiếp tục bế quan ngưng luyện đại đạo của chính mình, chợt nghe thấy một giọng nói lanh lảnh tuyền đến. “Thính Đạo Hào sắp tiến vào không gian khư đầu tiên, trong lúc xuyên qua phải tiêu hao một lượng lớn đạo tinh, bây giờ mời các vị hành khách đặt đạo tinh cần tiêu hao lần này vào trận văn truyền tống bên ngoài phòng, tổng cộng là 500.000 đạo tinh thượng phẩm.”

Tới rồi, Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết nhất định sẽ thu đạo tinh, chỉ là không ngờ lần đầu tiên lại đến nhanh như vậy, hơn nữa còn một lần thu 500.000 đạo tinh thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố không hề kháng nghị, mặc dù hắn đã lấy 500.000 đạo tinh thượng phẩm ra đặt vào trận văn truyền tống bên ngoài gian phòng, nhưng thần niệm vẫn một mực quan sát tình hình bên ngoài.

Quả nhiên hắn lập tức cảm nhận được từng đợt dao động, sau đó hắn còn nhận ra được một loại đạo vận sát phạt.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn có thể khẳng định, có người không muốn giao nộp 500.000 đạo tinh thượng phẩm này, kết quả bị giết ngay tại chỗ. Không chờ hắn thu hồi thần niệm, ngay cửa ra vào hắn bố trí trận văn Giám Sát, xuất hiện một nữ tử máu me khắp người, thân hình nữ tử này lảo đảo mấy lần, còn chưa kịp làm gì, đã bị một đạo nhận mang xé rách mi tâm.

Nữ tử này hắn đã từng nhìn thấy, đến muộn hơn hắn nửa tháng. Bây giờ lại bởi vì 500.000 đạo tinh thượng phẩm, bị tùy tiện chém giết, ngay cả chút gợn sóng cũng không có. Cái quy củ không cho phép giết chóc ở nơi này, quả nhiên chỉ là đánh rắm.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, hắn quyết định một khi phi thuyền dừng lại ở khu vực Hỗn Độn, hắn sẽ không quay về phi thuyền nữa. Bởi vì hắn đã nhìn thấy rất rõ, gia hỏa vừa chém giết nữ tu kia là một cường giả sắp bước vào bước đại đạo thứ tư, thực lực tuyệt đối mạnh hơn u Bình rất nhiều. Mặc dù hắn không sợ gia hỏa này, nhưng mà khi đánh nhau với người kia, một đám người như vậy trên phi thuyền này sẽ bao vây hắn, cho dù hắn không chết cũng sẽ bị mất một lớp da.

Loại giết chóc này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, phần lớn người đều giống như Lam Tiểu Bố, không hề kháng nghị, mà yên lặng bỏ đạo tinh ra.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được thân Phá Khư Thuyền đột nhiên lắc lư, hắn nhanh chóng mở rộng thần niệm, thần niệm nhìn thấy Phá Khư Thuyền đang gian nan phi hành trong hư không, dường như đang phá gì đó đang giam cầm mình. Thật giống như một con tàu phá vỡ mặt băng khi di chuyển, mỗi một bước, đều nhất định phải phá nát mặt băng xung quanh.

Đây chính là Phá Khư Thuyền sắp phá khư? Thần niệm Lam Tiểu Bố tụ trên những cái khư này, chỉ có thể cảm nhận được từng đạo đạo tắc cứng rắn dao động, nhưng không thể nào cảm nhận được đây rốt cuộc là đạo gì. Nếu như không phải cái Phá Khư Thuyền này đang xé rách không gian khư, thậm chí hắn còn không thể nào cảm nhận dược.

Lam Tiểu Bố không chút do dự dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra loại mô hình kết cấu của không gian khư này, tương lai sau khi hắn rời khỏi Phá Khư Thuyền, nhất định cũng sẽ gặp loại không gian khư này, cho nên hắn nhất định phải biết rõ.

Mấy ngày sau, Phá Khư Thuyền cuối cùng cũng xông phá khỏi vùng không gian này, tốc độ tăng tốc một lần nữa. Xem ra cái Phá Khư Thuyền này được luyện chế từ vật liệu đặc thù, nếu không thì không thể nào phá vỡ loại không gian khư này.

Lúc này Vũ Trụ Duy Mô cũng đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của không gian khư này, cái không gian khư này thật ra được gọi là khư Hỗn Độn. Là khi khu vực Hỗn Độn diễn hóa thành không gian bình thường, vẫn không diễn hóa hoàn toàn, mà còn giữ lại một vài thứ. Loại không gian khư này rất đáng sợ, một khi tu sĩ đang nhanh chóng độn hành mà gặp phải không gian khư Hỗn Độn này, rất có thể sẽ bị xé rách thân thể.

Lam Tiểu Bố không còn tâm tình tiếp tục tu luyện nữa, hắn cảm thấy ở trong đại vũ trụ này, chuyện hắn không hiểu còn rất nhiều. Cứ bế quan thế này, còn không bằng mua một ít ghi chú để tăng kiến thức của mình lên một chút. Ví dụ không gian khư này, trước đó hắn cũng không biết. Còn cả khu vực Hỗn Độn sắp đến, hắn nhất định cũng phải biết rõ, dù sao thì hắn không có ý định quay lại Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào này.

Chương 2327 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen.

“Ngươi muốn ra khỏi phòng?” Lam Tiểu Bố vừa ra khỏi phòng mười mấy bước, lại đột nhiên xuất hiện một tên nam tử mặc áo bào chấp sự cản Lam Tiểu Bố lại.

Lam Tiểu Bố gật đầu “Vâng, ta định đi dạo một chút.”

“Vậy thì giao nộp 100.000 đạo tinh thượng phẩm phí tổn một ngày đi dạo.” Nam tử bình tĩnh nói ra.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, cái này cũng thu đạo tinh? Hơn nữa còn là 100.000 một ngày? Hắn lập tức nói, “Đã như vậy, ta quay về phòng.”

“Người đã ra đến đây, cho dù bây giờ có quay về cũng phải giao nộp đạo tinh.” Giọng điệu nam tử thản nhiên.

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như hắn không giao đạo tinh, vậy một khắc sau nhất định sẽ xảy ra đánh nhau. Nữ tu trước đó bởi vì không giao nộp 500.000 đạo tinh thượng phẩm, bị một cường giả sắp bước vào bước thứ tư chém giết. Hơn nữa Lam Tiểu Bố hoài nghi nữ tu kia cũng không phải là không muốn giao nộp đạo tinh, nói không chừng chỉ mới dị nghị một chút mà thôi.

“Vậy ta giao nộp 100.000 đạo tinh thượng phẩm này rồi, có phải trong vòng một ngày có thể tùy ý đi dạo? Có đi thương lâu hay không cũng không tiếp tục tốn đạo tinh chứ?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

“KHông sai, trong vòng một ngày ngươi tùy tiện đi dạo, những nơi khác cũng không cần phải giao nữa. Nhưng mà giới hạn ở tầng này, còn nữa, không được tùy ý động vào cấm chế gian phòng của người khác, không cho phép đến cấm địa của phi thuyền.” Giọng điệu của nam tử vẫn rất lãnh đạm.

Lam Tiểu Bố không nói nhảm, lấy một túi trữ vật ra ném cho nam tử này nói, “Đây là 100.000 đạo tinh thượng phẩm, ta có thể đi rồi chứ?”

Nam tử này không ngờ Lam Tiểu Bố không hề có chút dị nghị nào cả đã giao nộp đạo tinh, mặc dù cái này cũng có xảy ra, nhưng lại rất ít. Người đến Phá Khư Thuyền này, bảy phần trở lên đều không hiểu quy củ, nếu hiểu thì cơ bản sẽ không ngồi cái thuyền này.

Thu nhập chủ yếu của bọn hắn, thật sự không phải vé tàu và phí tổn phá khư lúc trước, còn cả những phí tổn đi dạo này. Thu nhập chủ yếu của bọn hắn có hai nguồn, một là nguyên thần tu sĩ, thứ hai là thế giới của tu sĩ.

Tu sĩ có thể bước lên Phá Khư Thuyền, tu vi thấp nhất cũng đã là nhất chuyển Thánh Nhân trở lên. Đương nhiên, phần lớn là Thánh Nhân đã bước vào cảnh giới Đại đạo. Chỉ có bước vào Sáng Đạo cảnh, mới có thể xưng là bước vào cảnh giới Đại đạo.

Thế giới của loại người kia, đồ tốt tuyêt đối không ít. Chỉ cần làm trái quy định, sau đó phản kháng, bọn hắn chẳng những có thể lấy đi thế giới của những tu sĩ này, mà còn có thể lấy đi nguyên thần của tu sĩ.

Ở đại vũ trụ, tùy ý tàn sát là chuyện tuyệt đối không thể. Nhưng lại có một phần tu sĩ dựa vào nguyên thần và tinh huyết của tu sĩ để tu luyện, những người này sau khi đến đại vũ trụ, không có khả năng dựa vào chuyện tùy ý tàn sát và hấp thu tinh huyết nguyên thần để tu luyện, chỉ có thể thông qua con đường ngầm này để lấy được. Nếu không thì ngươi cho rằng trong thương lâu vì sao lại có nhiều đạo đan có đủ loại đạo tắc như vậy? Rất nhiều đạo đan đều trực tiếp phong ấn đạo tắc nguyên thần của tu sĩ mà có được.

Loại Phá Khư Thuyền giống như Thính Đạo Hào này, ở đại vũ trụ nhiều vô số kể, bọn hắn chế định quy tắc hà khắc, chờ ngươi lên thuyền rồi, lại không chủ động đi giết ngươi, cũng không chủ động đi tìm ngươi gây chuyện, mà đợi ngươi làm trái những quy định hà khắc này.

Chỉ cần ngươi làm trái quy tắc, vậy bọn hắn giết ngươi là có căn cứ lý lẽ. Làm như vậy, cho dù Thiên ĐÌnh có đến tìm bọn hắn, bọn hắn cũng có lý mà nói. Trên thực tế, Thiên Đình sao có thể vì chuyện này mà tìm bọn hắn? Chỉ có một số rất ít tu sĩ có hậu trường lớn bị giết, Thiên ĐÌnh mới tìm đến bọn hắn. Nhưng lúc đó, bọn hắn chỉ cần lấy ra chứng cứ tu sĩ bị giết làm trái quy tắc là được, nữ tu trước đó bị bọn hắn chém giết cũng chính là như vậy.

Còn về người giống như Lam Tiểu Bố, sau khi hỏi rõ tình hình, chuyện gì cũng không phản kháng đã giao nộp 100.000 phí đi dạo, thật sự rất ít gặp được.

Phí phá khư thì có thể hiểu được, nhưng phí đi dạo này nếu đổi thành bất cứ tu sĩ nào cũng sẽ rất khó hiểu. Nhưng Lam Tiểu Bố nộp phí đi dạo, bọn hắn cũng không tìm ra được cớ ra tay với Lam Tiểu Bố.

Mặc dù Lam Tiểu Bố nộp phí đi dạo, nhưng trong lòng lại động sát cơ. Lòng dạ hiểm độc mà kiếm lời đạo tinh, hắn có thể nhịn, nhưng ngay cả đi dạo ngươi cũng muốn giao nộp phí tổn, đây không phải là lòng dạ hiểm độc để kiếm lời rồi, đây tuyệt đối là thuyền đen giết người cướp của. Bởi vì đây không phải là thu đạo tinh, mà là kiếm cớ để giết chóc. Đã như vậy, hắn cần gì phải khách sáo nữa.

Chỉ là bây giờ thực lực hắn còn chưa đủ mà thôi, chờ sau khi hắn bước vào bước thứ tư rồi, đối tượng đầu tiên phải đánh cướp chính là cái Thính Đạo Hào này. Đạo tinh của hắn, đến lúc đó hắn phải lấy về hết.

Cho nên trên đường Lam Tiểu Bố đi, đều khắc họa các loại ấn ký đạo niệm. So với cường giả phía sau Khúc Bồng kia, thủ đoạn khắc họa ấn ký của hắn còn kém một chút. Nhưng những năm gần đây, không ngừng học hỏi các thủ đoạn hạ ấn ký, bây giờ hắn khắc họa ấn ký trên cái Phá Khư Thuyền này, cho dù có người chuyên môn đến tìm kiếm cũng không thể tìm ra hết.

Chương 2328 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen. (2)

Huống hồ Lam Tiểu Bố tin tưởng, cái Phá Khư Thuyền này sẽ không đặc biệt đi tìm ấn ký của hắn, thậm chí còn chưa chắc đã biết được hắn hạ rất nhiều ấn ký trên thuyền.

Mỗi một tầng trên Thính Đạo Hào đều có một cái Thính Đạo thương lâu, Lam Tiểu Bố đi vào Thính Đạo thương lâu, nơi này trên cơ bản không có người. Nhưng mà cũng có thể hiểu được, cái thuyền đen này vốn không dựa vào Thính Đạo thương lâu để kiếm tiền.

“Đạo hữu muốn mua gì?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, tiểu nhị vô cùng nhiệt tình nói.

“Chỗ ngươi có mấy loại ghi chú về Ma Như Thế Giới không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cái hắn muốn mua không phải là ghi chú về Ma Như Thế Giới, ghi chú về Ma Như Thế Giới hắn đã sớm mua rất nhiều. Cho dù có muốn mua nữa, cũng sẽ không mua trên cái phi thuyền này, cái hắn muốn mua chính là ghi chú về khu vực Hỗn Độn.

“Đương nhiên là có, chỗ ta có đủ loại ghi chú, đạo hữu cứ nhìn mục lục, chọn dược rồi thì có thể nói với ta.” Tiểu nhị lấy ra một mảnh ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, quả nhiên nhìn thấy một đống lớn ghi chú về khu vực Hỗn Độn. Hắn đưa ngọc giản cho tiểu nhị nói, “Ghi chú về Thái Mông không gian và ghi chú khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn bao nhiêu đạo tinh?”

“Tất cả là 200 đạo tinh, cái khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn này chính là khu vực Hỗn Độn mà phi thuyền chúng ta sẽ đến.” Tiểu nhị vừa giới thiệu cho Lam Tiểu Bố, vừa cười tủm tỉm lấy hai mảnh ngọc giản ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, theo lý mà nói, loại ngọc giản ghi chú này, nhiều nhất là một viên đạo tinh thượng phẩm. Nhưng Lam Tiểu Bố ngơ ngác không phải là vì ngọc giản này quý, mà là tiện nghi. Trên thuyền này, chắc hẳn phải làm thịt hắn một chút mới đúng, sao chỉ thu của hắn 200 đạo tinh?

Trong lòng hơi khó hiểu, sau khi Lam Tiểu Bố thanh toán 200 đạo tinh xong, cầm hai mảnh ngọc giản quay về động phủ, Trước khi chưa đến khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn, hắn không có ý định ra ngoài.

Lấy hai mảnh ngọc giản này ra, đầu tiên Lam Tiểu Bố tạo dựng ra mô hình kết cấu. Vừa rồi hắn đã dùng thần niệm quan sát một chút, không hề phát hiện ra ấn ký trên ngọc giản này. Nhưng vì không yên tâm, cho nên mới dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, đây là hai mảnh ngọc giản bình thường, thật sự không có ấn ký nào cả.

Thái Mông không gian ở chỗ nào, Lam Tiểu Bố không để ý, chủ yếu hắn muốn mua là ghi chú về khu vực Hỗn Độn, nhìn xem ở khu vực Hỗn Độn cần phải chú ý chuyện gì.

Thông qua ngọc giản, Lam Tiểu Bố đã hiểu đại khái về khu vực Hỗn Độn, tuyệt đối không thể đi vào trong vùng Hỗn Độn chân chính, một khi đi vào trong vùng Hỗn Độn chân chính, vậy thì chỉ có con đường chết. Lam Tiểu Bố không cần ngọc giản này giới thiệu cũng biết, lúc trước hắn cũng đã đi vào trong vùng Hỗn ĐỘn chân chính. Nếu như không phải hắn tu luyện đại đạo tự thân, chỉ sợ hắn đã không có cơ hội xuất hiện ở đây.

Trừ cái đó ra, khu vực Hỗn Độn không thể tu luyện được, một khi tu luyện thì đạo cơ đại đạo của mình sẽ xảy ra vấn đề.

TRong ngọc giản này trừ giới thiệu những cái này, còn giới thiệu những vị trí ở khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn có khả năng xuất hiện đạo tinh cực phẩm và đạo mạch bán cực phẩm. Đối với những cái này Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để trong lòng, hắn hoàn toàn không dự định đến những nơi mà trong ngọc giản có nói đến.

Những ngày tiếp theo, Lam Tiểu Bố không tu luyện, hắn vừa nghiên cứu Trận Đạo, vừa hoàn thiện thần thông của mình.

Năm thứ sáu, hắn lại nghe thông báo trên phi thuyền. lần này phi thuyền lại phải đi qua Không Gian Khư, trong lúc phá khư, mọi người cần phải giao nộp một triệu đạo tinh thượng phẩm. Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, đúng là lòng tham không đáy mà, nhưng hắn cũng chỉ có thể giao ra. Lần thứ nhất là 500.000, lần thứ hai là một triệu, phía sau không biết còn cần mấy lần nữa.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, lần thứ ba cũng chẳng để hắn phải chờ lâu, vào năm thứ mười, lần thứ ba phá khư lại đến, lần này lại giao nộp một triệu đạo tinh thượng phẩm. Hơn nữa lần này khi Thính Đạo Hào phá khư, Lam Tiểu Bố ở trong phòng cũng cảm nhận được không gian trở nên đè nén đến cực độ, một loại đạo tắc cuồng bạo nhanh chóng tàn phá bừa bãi trong phòng.

Lúc này, khiến hắn có một loại xúc động, đó chính là nhanh chóng rời khỏi gian phòng, ra bên ngoài.

Sau đó hắn nghe thấy thông báo vang lên, “Thính Đạo Hào đang thông qua Vô Tắc Không Gian Khư, tu sĩ ở lại trong phòng chú ý, bởi vì trong phòng không bố trí trận pháp tương ứng, cho nên đại đạo dễ xuất hiện vết rách. Bên ngoài có bố trí trận pháp tương ứng, có thể tránh ảnh hưởng của Vô Tắc Không Gian đối với mọi người…”

Lam Tiểu Bố không tiến vào thế giới của mình, cũng không ra ngoài, hắn khẳng định, lúc này cho dù là tiến vào Vũ Trụ Duy Mô hay là tiến vào Trường Sinh Giới của mình, đều sẽ bị người khác nhìn trộm. Hắn vừa dùng lĩnh vực Trường Sinh tạo dựng ra không gian sinh tồn thuộc về mình, vừa cảm thán những con rùa này đúng là biết chơi. Có thể khẳng định, bọn hắn đang chờ khách xông ra ngoài để đưa đạo tinh. Chỉ cần tu sĩ không tu luyện đại đạo tự thân, rất khó ở trong phòng của mình tạo dựng ra không gian quy tắc thuộc về mình giống như hắn, mà không bị quy tắc bên ngoài ảnh hưởng.

Chương 2329 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố không ra ngoài mà thông qua Giám Sát Trận của mình quan sát bên ngoài, hắn thấy có vài tu sĩ không rõ thân phận xuất hiện ở trước cửa gian phòng hắn mấy lần, dường như đang kỳ quái vì sao chỉ có hắn ở lại trong phòng không ra ngoài. Trong mắt vài người còn hiện ra vẻ tham lam, rõ ràng đã đoán được trên người hắn có bí mật.

Lam Tiểu Bố chẳng những không ra ngoài, thậm chí còn không dùng thần niệm quan sát tình hình bên ngoài. Còn những tu sĩ biết hắn có bí mật kia, hắn cũng không thèm để ý. Chỉ cần không phải hơn trăm người vây công, ở trên Thính Đạo Hào này, hắn không cần phải sợ ai cả.

Lần này phá khư mất gần hai mươi ngày, Lam Tiểu Bố tính toán một chút, cứ xem như tu sĩ ra bên ngoài là 100.000 đạo tinh thượng phẩm một ngày, hai mươi ngày mỗi người phải tốn 2 triệu đạo tinh thượng phẩm. Cũng không biết tu sĩ không đóng nổi đạo tinh sẽ như thế nào? Có lẽ không phải bị giết thì chính là mở thế giới của mình ra để người ta vơ vét.

Ở trong cái thuyền đen này, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có tâm tình tu luyện, cũng chẳng muốn nghiên cứu TRận Đạo. Phần lớn thời gian, không phải hắn đang quan sáng hư không bên ngoài Thính Đạo Hào thì chính là đang suy tính khi chứng bước đại đạo thứ tư thì cần những gì.

Vào năm thứ 15, Thính Đạo Hào dừng lại, đồng thời Lam Tiểu Bố nghe thấy trong thuyền vang lên tiếng thông báo mà hắn muốn nghe thấy nhất, “Thính Đạo Hào đã dừng ở bên ngoài khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn, vị khách nào muốn vào khu vực Hỗn Độn mạo hiểm, xin mời xuống thuyền. Thính Đạo Hào sẽ dừng ở đây ba năm, tất cả tu sĩ tiến vào khu vực Hỗn Độn, nhất định phải trong vòng ba năm quay lại Thính Đạo Hào, nếu không thì tự gánh chịu hậu quả.”

Đầu tiên Lam Tiểu Bố thu hồi hết tất cả trận pháp của mình lại, đi ra khỏi phòng. Mười lăm năm này đối với hắn mà nói chính là lãng phí sinh mệnh. Nếu như không phải muốn đến khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn, lần này hắn đã chịu thiệt thòi lớn rồi.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, khi rời khỏi Thính Đạo Hào cũng cần phải giao nộp đạo tinh, mỗi người 500.000 đạo tinh, lấy cái tên đẹp đẽ là phí rời thuyền.

Lam Tiểu Bố không nhìn thấy có ai phản đối, có lẽ những người phản đối đều đã bị xử lý rồi. Có thể sống đến bây giờ, đều là tu sĩ biết làm thế nào mới có thể sống sót tiếp.

Lam Tiểu Bố lấy ra 500.000 đạo tinh giao nộp, đi theo một lượng lớn người xông ra khỏi phi thuyền.

Phi thuyền này có thể chở được bao nhiêu người, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ, nhưng mà người ra ngoài chỉ có hai ba ngàn người, Lam Tiểu Bố khẳng định, hơn phân nửa người đã bị chết bên trong Thính Đạo Hào rồi, mà chỉ mới trôi qua được mười lăm năm thôi.

Có thể tưởng tượng, một chuyến thuyền Thính Đạo Hào này, có thể kiếm lời được bao nhiêu đạo tinh? Lam Tiểu Bố nghĩ nếu như hắn có cơ hội bước vào bước thứ tư, đi đánh cướp Thính Đạo Hào này, chẳng phải là phát tài rồi sao?

Sau khi xông ta khỏi Thính Đạo Hào, Lam Tiểu Bố còn chưa đến gần khu vực Hỗn Độn, đã cảm nhận được khí Hỗn Độn nhàn nhạt, cái này hắn đã quen thuộc. Chỉ là bên trong khí Hỗn ĐỘn này, còn ẩn chứa một loại đạo tắc hỗn loạn, loại đạo tắc này có chút tương tự với loại không gian kiềm chế lúc phi thuyền đi qua Vô Tắc Không Gian Khư.

Lam Tiểu Bố âm thầm nghĩ, có phải là vì cái này, mới khiến đông đảo tu sĩ không thể nào ở lại khu vực Hỗn Độn trong thời gian quá dài? Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng tiến vào khu vực Hỗn Độn, hắn đột nhiên cảm thấy mình bị theo dõi.

Trên Thính Đạo Hào không có bước thứ tư, chuyện Lam Tiểu Bố lo lắng nhất chính là bị vây công trên Thính Đạo Hào. Bây giờ nếu đã ra khỏi Thính Đạo Hào, còn có người theo dõi hắn, vậy thì quá tốt rồi. Những năm này ở trên Thính Đạo Hào, đạo tinh trên người hắn đã bị vơ vét bảy tám phần rồi.

Lam Tiểu Bố vẫn tiếp tục tăng nhanh tốc độ, nửa ngày sau, hắn dừng lại tại một vùng đất hoang vu màu lam. Đất cát màu xám thì Lam Tiểu Bố đã thấy nhiều, nhưng mà màu lam thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Chỉ là bây giờ không phải lúc nghiên cứu đất cát, bởi vì tu sĩ theo dõi hắn cũng đã dừng lại.

Đây là một nữ tử mặc áo bào đạo tắc Ngũ Hành, tu vi rõ ràng đã là Tạo Hóa Thánh Nhân đỉnh phong. Mặc dù không phải là nửa bước vào bước thứ tư, nhưng nàng rõ ràng càng có tiềm lực hơn cường giả chỉ nửa bước vào bước đại đạo thứ tư. Dù sao thì chỉ nửa bước vào bước thứ tư, trong tình huống bình thường đều là người chứng bước đại đạo thứ tư thất bại, mà nữ nhân trước mắt này cho đến bây giờ vẫn chưa chứng bước đại đạo thứ tư, chắc hẳn là đang đợi thời khắc chín muồi.

“Không tệ, vậy mà đã phát hiện ra ta theo dõi ngươi.” Dung mạo của nữ tử này đẹp đẽ, giọng điệu nhẹ nhàng, vừa nói vừa nhìn Lam Tiểu Bố, thậm chí còn có một chút dịu dàng.

Lam Tiểu Bố không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm nữ nhân này, đồng thời mở rộng thần niệm ra. Cuối cùng hắn cũng xác định, đuổi theo hắn chỉ có một mình nữ nhân trước mắt này, cái này khiến hắn yên lòng

“Ngươi tìm ta có việc gì?” Vẻ mặt Lam Tiểu Bố vô cùng khó hiểu nhìn nữ tử trước mắt này.

Chương 2330 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn. (2)

Nữ tử cười cười, “Năm năm trước khi Thính Đạo Hào phá vỡ Vô Tắc Không Gian Khư, hầu như tất cả mọi người đều không thể chịu đựng được loại áp chế đạo tắc hỗn loạn ở trong phòng, cho nên lựa chọn ra ngoài. Chỉ có ngươi là không ra ngoài, cho nên ta đoán trên người ngươi có bí mật lớn, rất có thể là có không gian bảo vật Khai Thiên, thậm chí là không gian hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Đương nhiên, cũng có khả năng là vì đại đạo của ngươi quá nghịch thiên, sáng lập ra được một không gian thuộc về mình."

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, "Cho nên?"

Nữ tử kinh ngạc quan sát Lam Tiểu Bố một chút rồi mới lên tiếng, "Cho nên ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất là mở rộng thần hồn của mình, sau đó để ta tìm kiếm một chút. Thứ hai là mở thế giới của ngươi, cho ta xem một chút. Ngươi phải biết rằng, cho người không tặng cho ta, đến lúc đó cũng sẽ đưa cho Thính Đạo Hào thôi."

Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, chậm rãi nói, "Năm năm trước có bảy người ở bên ngoài gian phong của ta quanh đi quẩn lại, cũng có bốn người đặc biệt thèm muốn đồ của ta. Ta cảm thấy kỳ quái là, vì sao trong bảy người này không có ngươi?"

Nữ tử nghe thấy Lam Tiểu Bố nói thì khẽ nhíu mày, thậm chí nàng còn có chút bất an. Nhưng mà nàng lập tức tỉnh ngộ ra, cho dù tu vi của Lam Tiểu Bố cũng giống nàng, ở trong phòng muốn quan sát xem bên ngoài có bao nhiêu người để ý đến gian phòng của hắn, cũng không tốn hao quá nhiều tinh lực.

Nghĩ đến đây, nữ tử tiện tay ném một nam tử anh tuấn lên mặt đất, "Ngươi nói trong số người đó có hắn không?"

"Tưởng sư muội..." Nam tử này vừa xuất hiện, đã kêu lên, "Không nên đùa với ta như thế này."

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm nam tử này khẽ nhíu mày, nam tử này cực kỳ anh tuấn, thật sự là một trong những tu sĩ đã quanh quẩn bên ngoài phòng hắn, hơn nữa còn đặc biệt nhòm ngó đến đồ của hắn. Chỉ là khiến hắn nghi ngờ là, nữ nhân này làm sao có thể ném nam tử này vào trong thế giới của mình, đồng thời còn không khiến chấp sự trên Thính Đạo Hào nghi ngờ?

"Có phải ngươi đang khó hiểu vì sao ta có thể bắt hắn vào trong thế giới của ta không? Ngươi sẽ nhanh chóng biết thôi, bởi vì ta tạm thời sẽ không giết ngươi. Hắn tên là Tông Quyền, ngươi tên là gì?" Nữ tử này rõ ràng đã sớm nhìn ra sự

khó hiểu của Lam Tiểu Bố.

Sau khi nói xong, nàng thản nhiên cười một cái, sau đó giơ tay lên bắt lấy Lam Tiểu Bố, lúc ra tay, lĩnh vực Thánh Nhân của nàng giống như tuyết lở trên núi cao, ập về phía Lam Tiểu Bố. Nàng rõ ràng không hề coi trọng Lam Tiểu Bố, có lẽ tu sĩ giống như Lam Tiểu Bố, nàng đã giết quá nhiều, cho nên nàng vô cùng tự tin không gì sánh được.

Chỉ là một khắc sau, sắc mặt của nàng hơi đổi, lĩnh vực Thánh Nhân của nàng không thể xé mở lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, không chỉ như vậy, còn bị đạo tắc KHông Gian cường hãn khóa lại, chẳng những không thể nào mở rộng ra ngoài, còn có xu thế kéo bản thân nàng vào trong. Đây tuyệt đối là vì lĩnh vực Thánh Nhân của đối phương mạnh hơn lĩnh vực Thánh Nhân của nàng không chỉ một hai cấp độ.

Sở dĩ nàng tự tin, là bởi vì nàng tu luyện đại đạo khai thiên, đại đạo Băng Nguyên Hỗn Độn, bất cứ tu sĩ nào, chỉ cần tu vi không cao hơn nàng, lĩnh vực Thánh Nhân khi tiếp xúc với lĩnh vực Băng Nguyên của nàng, sẽ bị lĩnh vực Băng Nguyên của nàng đóng băng lại.

Một khi khóa lĩnh vực của đối phương lại, chẳng phải đối phương sẽ để mặc cho nàng nắn bóp hay sao? Vừa đánh ra lĩnh vực của mình đã có thể khóa lĩnh vực của đối phương lại, một chiêu này của nàng chưa bao giờ thất thủ. Nhưng hôm nay nàng lại thất thủ, không chỉ như vậy, lĩnh vực Băng Nguyên của nàng dường như còn bị đói phương áp chế.

Cảm nhận đước sát thế cường đại bao trùm đến, nữ tử được gọi là Tưởng sư muội này đâu còn dám tiếp tục khinh địch nữa, tay nàng lập tức lấy một thanh băng kiếm ẩn chứa lực lượng bàng bạc ra, chỉ là đạo tắc Kiếm Đạo từ băng kiếm này vừa mới ngưng luyện ra, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã bao trùm đến.

Răng rắc! Nữ tử hoảng sợ nhìn lĩnh vực Kiếm Đạo của mình còn chưa hoàn toàn ngưng luyện đã dễ dàng bị xé rách, sát thế Kích Đạo đáng sợ lập tức trói buộc nàng. Sau đó, tử vong lập tức bao phủ tâm thần nàng.

“Tiền bối là cường giả bước đại đạo thứ tư?” ÁNh mắt nữ tử này léo lên tia hoảng sợ, mặc dù nàng cảm thấy Lam Tiểu Bố không phải là cường giả bước đại đạo thứ tư, nhưng mà trừ cường giả bước đại đạo thứ tư, ai có thể dùng cách cường hãn như thế này dễ dàng nghiền ép nàng chứ? TRong cảnh giới Tạo Hóa Thánh Nhân, mặc dù nàng không dám nói vô địch trong những người cùng cấp, nhưng cũng không có ai có thể dễ dàng ngăn chặn nàng như vậy. Nếu không, sao nàng có thể ngay từ đầu đã đại khai đại hợp dùng lĩnh vực của mình quang minh chính đại nghiền ép Lam Tiểu Bố?

Lam Tiểu Bố chẳng hề muốn nói nhảm nửa lời, trường kích xé mở lĩnh vực của nữ tử, đồng thời đánh vào mi tâm của nàng, sau đó điểm ra một chỉ.

“Ta…” Nữ tử này dường như muốn nói gì đó, chỉ là còn chưa nói hết câu, đã bị một kích của Lam Tiểu Bố xé mở mi tâm, sau đó từng đạo

đạo tắc KHông Gian bắt đầu xé rách thế giới của nàng.

“Đừng…” Cảm nhận Lam Tiểu Bố muốn xé mở thế giới của mình, nữ tử hoảng sợ.

Lam Tiểu Bố mới mặc kệ nữ nhân này, nếu như không phải hắn có chút thủ đoạn, nữ nhân này tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn. Bởi vì Lam Tiểu Bố hắn không sợ đạo tắc hỗn loạn của Vô Tắc Không Gian Khư áp chế, nữ nhân này ở chỗ này chặn đường hắn, có thể thấy được chẳng phải thứ gì tốt.

“Tiền bối, vãn bối biết lai lịch của nữ nhân này, nàng không phải tu sĩ của Ma Như thế giới, mà là đến từ Đại Băng Bàn Cung ở Trung Ương thế giới, lai lịch không thể coi thường, vãn bối có thể nói cho tiền bối rất nhiều chuyện về Đại Băng Bàn Cung, có thể giúp tiền bối trốn khỏi truy sát của Đại Băng Bàn Cung…” Nam tử anh tuấn kia mặc dù đang nói chuyện, nhưng sợ hoảng sợ trong mắt hắn ta đã cho thấy trong lòng hắn ta đã sợ hãi.

Chương 2331 - Kinh nghiệm hại người.

Đại Băng Bàn Cung ở Trung Ương thế giới? Lam Tiểu Bố chỉ mới suy nghĩ một chút đã ném qua một bên. Tông môn này hắn vẫn chưa từng nghe qua, tạm thời hắn sẽ không đến Trung Ương thế giới. Giờ phút này hắn đã bị đồ vật trong thế giới của nữ tử này thu hút, mấy ngàn vạn đạo tinh thượng phẩm chồng chất ở một bên, còn có một đống hộp ngọc đựng đạo quả dùng cấm chế khóa ở một bên.

Nữ nhân này rõ ràng không thích tự mình trồng cây, trong thế giới hầu như không có một gốc đạo quả thụ nào cả, thật sự là một gia hỏa dung tục. Đáng tiếc là đạo mạch quá ít, hoàn toàn không thể so sánh với Khúc Bồng.

Đạo mạch hạ phẩm chỉ có mười mấy đầu, đạo mạch trung phẩm không có một đầu nào, đạo mạch thượng phẩm thì có ba đầu.

“Nữ nhân của Đại Băng Bàn Cung từng người đều cực kỳ cao ngạo, bọn họ không cho phép bất cứ đệ tử và môn nhân của mình chịu một chút xíu thiệt thòi nào cả, chỉ cần có loại chuyện này xảy ra, các nàng nhất định sẽ nhổ tận gốc tông môn của đối phương. Mặc dù Cô Sắc không phải là dòng chính, nhưng cũng thuộc về một mạch Đại Băng Bàn Cung. Càng đáng sợ hơn là, nàng có một người muội muội tên là Cô Vũ Nhi này không đơn giản…”

Tông Quyền còn đang líu lo không ngừng, dường như muốn chứng minh giá trị của mình.

“Ngươi tên là Tông Quyền? Đến từ nơi nào?” Lam Tiểu Bố sắp xếp hết đồ vật xong thì dứt khoát cắt ngang lời Tông Quyền nói, đối với chuyện về Đại Băng Bàn Cung hay Cô Vũ Nhi, hắn đều không quan tâm.

Trong lòng Tông Quyền trầm xuống, nhanh chóng trả lời, “Vãn bối chính là Tông Quyền, đến từ Ngoại Tăng Thiên ở Ma Như thế giới, là chấp pháp áo bạc của Đệ Tứ Thánh Đình…”

“Được rồi, ngươi an tâm đi đi, ta sẽ lấy tên của ngươi mà nổi danh khắp chốn.” Lam Tiểu Bố đấm ra một quyền, Tông Quyền rõ ràng nhìn thấy một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh tới, nhưng mà không thể nào tránh né được.

“Bành!” Một đám sương máu nổ tung, lúc này Lam Tiểu Bố đã xé mở thế giới của Tông Quyền. So với Cô Sắc, Tông Quyền còn kém nhiều lắm. Chẳng những thực lực chênh lệch rất nhiều, ngay cả đạo tinh thượng phẩm trong thế giới cũng không nhiều, thậm chí cộng lại còn chưa đến 10 triệu. Lam Tiểu Bố nghi ngờ, nếu như gia hỏa này không xuống mà vẫn còn ở lại trên Thính Đạo Hào, ngàn vạn đạo tinh này có thể kiên trì đến lúc hắn đến Cửu Biên hải thành hay không.

KHiến Lam Tiểu Bố khó hiểu là, vì sao người trên Thính Đạo Hào cho đến bây giờ đều không theo dõi hắn, thậm chí còn không hạ ấn ký trên người hắn.

Chắc hẳn người trên Thính Đạo Hào đều nghĩ rằng hắn nhất định sẽ quay lại thuyền? Lam Tiểu Bố nhanh chóng ném ý nghĩ này đi, còn chưa bước vào bước thứ tư, hắn sẽ không đến Thính Đạo Hào.

Thần niệm mở rộng ra ngoài, biên giới khu vực Hỗn Độn hoàn toàn không thể nào tu luyện được. Khắp nơi đều là đạo tắc hỗn tạp. Đây là bởi vì khu vực Hỗn Độn dung hợp với quy tắc thiên địa ở bên ngoài, có một ít khí Hỗn Độn hoàn toàn chuyển hóa thành các loại đạo tắc, còn chưa chuyển hóa hoàn toàn. Đạo tắc trong khu vực Hỗn Độn chuyển hóa không hoàn toàn. Đạo tắc chuyển hóa không hoàn toàn của khu vực Hỗn Độn, sẽ tạo thành đủ loại kết cấu không gian, thật ra không gian khư cũng chính vì đó mà tạo ra.

Thính Đạo Hào dừng lại ở chỗ này, cũng là bởi vì mặc dù biên giới của khu vực Hỗn Độn có đạo tắc thiên địa pha tạp không thể nào tu luyện được, nhưng thường xuyên thai nghén đủ loại bảo vật. Tiên Thiên Pháp Bảo, Hậu Thiên Pháp Bảo tầng tầng lớp lớp, thậm chí còn có bảo vật Khai Thiên và Hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Trừ cái đó ra, đạo tinh cực phẩm là nhiều nhất. Còn đạo mạch cực phẩm, vậy thì chỉ có thể tìm vận may.

Lam Tiểu Bố không hề có hứng thú với những bảo vật này, cũng không tốn thời gian mà đi tìm, hắn muốn đi chính là khu vực Hỗn Độn chân chính. Giống như hắn và Mạc Vô Ky, tu luyện đại đạo tự thân. Hắn thấy, tu sĩ tu luyện đại đạo tự thân ở trong khu vực Hỗn Độn chân chính có thể sinh tồn được. Chỉ cần không bị vẫn lạc trước khi đến khu vực Hỗn Độn, hắn sẽ có cơ hội ở trong khu vực Hỗn Độn, dùng đại đạo của mình tạo dựng ra thế giới quy tắc.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ từ trên Thính Đạo Hào xuống, tuyệt đối sẽ không tiến vào khu vực Hỗn Độn sau một năm, sau khi tiến vào khu vực Hỗn Độn, mỗi một bước, là mạng nhỏ sẽ nguy hiểm thêm một phần, khi vào trong quá sâu thậm chí còn không thể nào ra khỏi khu vực Hỗn Độn. Mà Lam Tiểu Bố lại một đường độn gấp, hoàn toàn không quan tâm chính mình đang lao đến nơi nào.

Khi Lam Tiểu Bố không ngừng độn gấp, đạo tắc pha tạp xung quanh càng ngày càng yếu, thay vào đó khí Hỗn Độn càng lúc càng đậm. Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được một loại đạo tắc hoàn toàn mới, hơn nữa còn là đạo tắc mà hắn quen thuộc, đạo tắc Táng Đạo.

Chỉ cần ở trong cái không gian đạo tắc Táng Đạo này, đạo vận quanh người hắn sẽ không ngừng bị niết hóa mai táng đi. Lúc này, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, đạo tắc Táng Đạo của Khúc Bồng là tham khảo từ đâu mà ra, hóa ra là ở trong biên giới khu vực Hỗn Độn cảm nhận được loại đạo tắc Táng Đạo này, cộng thêm bản thân mình hoàn thiện, cuối cùng tạo ra Táng Đạo môn.

Đạo tắc Táng Đạo ở nơi này rõ ràng so với đạo tắc Táng Đạo do Khúc Bồng tạo dựng ra cường đại hơn rất nhiều, hơn nữa càng xâm nhập vào sâu, loại đạo tắc Táng Đạo niết hóa này lại càng cường đại. Đến sau đó, không chỉ là cường đại, mà còn có một loại áp chế Hỗn Độn. Không gian, thời gian dường như bắt đầu mơ hồ, sau đó từ từ biến mất.

Chương 2332 - Kinh nghiệm hại người. (2)

Lam Tiểu Bố biết đây là đã thật sự tiến đến gần khu vực Hỗn Độn chân chính, hắn cũng không lo lắng lắm. Hắn đã từng có kinh nghiệm tiến vào trong Hỗn ĐỘn, người khác sau khi tiến vào trong Hỗn ĐỘn có lẽ sẽ bị Hỗn ĐỘn ngăn chặn không thể nào động đậy được, thời không dần dần biến mất, nhưng hắn chỉ cần có Trường Sinh Đạo Thụ, thì sẽ có thể từ từ tạo dựng ra thế giới thuộc về mình trong không gian Hỗn Độn này.

Bởi vì có kinh nghiệm này, cho nên sau khi Lam Tiểu Bố biết mình đã bước vào khu vực Hỗn Độn chân chính, vẫn không ngừng tiến lên. Khi không gian xung quanh mơ hồ đến mức gần như biến mất, Lam Tiểu Bố biết, phía trước mình chính là khu vực Hỗn Độn chân chính.

Vì để đề phòng lỡ như, Lam Tiểu Bố thử dùng Trường Sinh Đạo Thụ tạo dựng một đạo đạo tắc Trường Sinh trước. Nhưng một khắc sau Lam Tiểu Bố cảm thấy sau lưng đột nhiên lạnh lẽo, vậy mà hắn không thể nào câu thông với Trường Sinh Đạo Thụ. Trường Sinh Đạo Thụ của hắn rõ ràng đang ở trong thức hải, ý niệm của hắn cũng có thể cảm nhận được Trường Sinh Đạo Thụ, nhưng mà không thể nào câu thông với Trường Sinh Đạo Thụ.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố lập tức dừng tiến lên, đồng thời cẩn thận lui lại.

KHông gian dường như đã biến mất, lúc này Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được khí Hỗn Độn vô cùng vô tận nghiền ép đến, dường như muốn hoàn toàn nghiền ép hắn thành hư vô.

Rõ ràng có thể suy nghĩ, hết lần này đến lần khác Lam Tiểu Bố lại cảm thấy tư duy ý thức của mình sắp đình chỉ. Không chỉ như vậy, thân thể của hắn cũng dần dần còng xuống, bị Hỗn Độn đè ép.

Lam Tiểu Bố điên cuồng ngưng luyện ra một đạo Thần Hồn Thứ trực tiếp đâm vào trong Nguyên Thần của mình, ý thức đã có chút mơ mơ hồ hồ, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, hắn nhanh chóng thiêu đốt tinh huyết lui lại. Hắn cảm thấy may mắn chính là, bản thân mình còn có thể ngưng luyện ra đạo Thần Hồn Thứ này, nhưng hắn không dám khẳng định mình còn có thể ngưng luyện ra đạo Thần Hồn Thứ thứ hai.

Nhưng lực lượng Hỗn Độn ỏ đây quá mức cường đại, cho dù bây giờ hắn còn chưa hoàn toàn ở trong Hỗn Độn, nhưng chỉ có thể chậm chạp lùi về sau như ốc sên.

Đại đạo ở trong Hỗn Độn không ngừng bị bại niết, Lam Tiểu Bố ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại, không thể nào dùng Trường Sinh Đạo Thụ để tạo dựng đạo tắc Trường Sinh, vậy thì hắn ở tự ở trong không gian Hỗn Độn này tạo dựng ra một đạo tắc Không Gian thuộc về mình.

Đại đạo Trường Sinh vận chuyển, chỉ là ỏ trong Hỗn Độn này, đừng nói là một chu thiên, mỗi một hơi thở cũng tốn hao sức lực và thời gian vô cùng lớn.

Răng rắc! Có lẽ không có tiếng vang lên, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn có thể cảm nhận được xương sống của mình đã bị gãy lìa, cả người không ngừng bị Hỗn ĐỘn đè ép.

Lam Tiểu Bố không kịp suy nghĩ vì sao lại như thế, hắn cố gắng câu thông với đầu đạo mạch cực phẩm màu trắng kia.

Oanh! Nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm giống như pháo nổ quanh người Lam Tiểu Bố, nguyên khí dồi dào quét sạch toàn thân Lam Tiểu Bố, chỉ trong chớp mắt, một chu thiên của Lam Tiểu Bố đã hoàn thành. Cảm thấy không gian quanh thân chợt thả lỏng, Lam Tiểu Bố đâu còn nghĩ đến chuyện gì khác nữa, đầu tiên là xông ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố ngừng lại, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi mà nhìn đến khu vực Hỗn Độn chân chính ở đằng xa mà chính ánh mắt và thần niệm cũng không thể chạm đến kia, trong đầu vẫn suy nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Nếu như không phải hắn còn có một đầu đạo mạch cực phẩm, nếu như hắn còn chưa hoàn toàn tiến vào trong khu vực Hỗn Độn chân chính, hắn còn có thể ra ngoài sao? COn nữa, vừa rồi ý niệm của hắn tựa như đang câu thông với Trường Sinh Đạo Thụ, nhưng mà thật ra không hề câu thông, cảm giác này thật là kỳ quái.

Có lúc, kinh nghiệm đúng là hại người. Hắn cho rằng kinh nghiệm ở trong khu vực Hỗn Độn tại Thái Khư Phần của hắn có thể dùng ở nơi này, bây giờ hắn mới biết, khu vực Hỗn Độn ở Thái Khư Phần và khu vực Hỗn Độn ở chỗ này hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Sau khi hoảng sợ qua đi, Lam Tiểu Bố nhanh chóng trở nên kích động. Điều này nói rõ chuyện gì? Nói rõ đẳng cấp của khu vực Hỗn Độn nơi này cao hơn đẳng cấp của khu vực Hỗn Độn trong Thái Khư Phần rất nhiều.

Nhưng mà hắn muốn ở chỗ này chứng bước đại đạo thứ tư, kinh nghiệm ở trong khu vực Hỗn Độn ở Thái Khư Phần không thể dùng được ở chỗ này. Cũng may hắn đã biết đạo mạch cực phẩm hữu dụng. Chỉ là đầu đạo mạch cực phẩm này có thể giúp hắn bước vào bước thứ tư sao?

Cái đạo mạch cực phẩm của hắn là màu trắng, nghe nói đạo mạch cực phẩm trừ màu trắng ra còn có một loại màu đen, đây được xem như là âm Dương đạo mạch.

Nếu như hắn chứng bước đại đạo thứ tư, có phải còn cần một đầu đạo mạch cực phẩm màu đen nữa? Chỉ là đạo mạch cực phẩm hiếm có như vậy, hắn có thể lấy được một đầu đã là vô cùng may mắn rồi, đầu đạo mạch này còn là nhờ Mạc Vô Kỵ đưa cho hắn, nếu không thì hắn chỉ còn nửa đầu mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm tiếc nuối. Hắc tiếc là vì Thái Xuyên còn đang ở Đại Diễn giới bế quan, nếu không với sự mẫn cảm của Thái Xuyên đối với đạo mạch, cộng thêm Thái Xuyên còn có thể thích ứng với Hỗn Độn, vốn chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú. Nếu như Thái Xuyên ở chỗ này, sẽ có cơ hội rất lớn giúp hắn tìm được đạo mạch cực phẩm.

Không đúng, mặc dù Thái Xuyên không có ở đây, nhưng mà hắn còn có Vũ Trụ Duy Mô. Tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của khu vực Hỗn Độn này mặc dù chậm, nhưng lại có thể giúp hắn tìm kiếm được đạo mạch cực phẩm.

Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của không gian xung quanh, hắn không trông cậy có thể một lần là tìm được đạo mạch cực phẩm, chỉ cần ở đây có đạo mạch cực phẩm, hắn lại không ngừng tạo dựng ra mô hình kết cấu, là có cơ hội tìm được đạo mạch cực phẩm.

Chương 2333 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc.

Tất cả tu sĩ từ Thính Đạo Hào vào trong khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn, đều đang tìm kiếm thiên tài địa bảo, thậm chí có người còn tìm được bảo vật Tiên Thiên đỉnh cấp, lại càng có người tìm được mỏ đạo tinh cực phẩm. Đạo tinh cực phẩm không phải chỉ có riêng ở biên giới khu vực Hỗn Độn mới có, ở nơi khác cũng có đạo tinh cực phẩm. Nhưng mà đạo tinh cực phẩm ở khu vực Hỗn Độn có phẩm chất cao hơn, cũng được chào đón hơn.

Chỉ có Lam Tiểu Bố là không ngừng tạo dựng ra mô hình kết cấu của khu vực Hỗn Độn, một năm trôi qua. Lam Tiểu Bố không biết đã tạo dựng ra bao nhiều mô hình kết cấu không gian, nhưng mà chẳng có chút bóng dáng của đạo mạch cực phẩm.

Nhưng mà trong một năm này, Lam Tiểu Bố cũng không phải không thu hoạch được gì, hắn tìm được hơn một ngàn viên đạo tinh cực phẩm, còn tìm được một chút vật liệu đại đạo đỉnh cấp. Khúc Bồng cho dù giàu có, mặc dù lúc trước đạo tinh cực phẩm trong Táng Đạo mộ của Khúc Bồng nhìn có vẻ nhiều, nhưng cộng lại cũng chỉ hơn một trăm viên. Hơn một trăm viên đạo tinh này cuối cùng đã bị Khúc Bồng dùng hết, Lam Tiểu Bố không lấy được một viên nào.

Trừ cái đó ra, hắn cũng hiểu rõ đạo tắc ở biên giới khu vực Hỗn Độn. Một năm này, trong mô hình kết cấu mà hắn tạo dựng ra, không biết có bao nhiêu loại đạo tắc đại đạo hoàn chỉnh và không hoàn chỉnh. Nếu bây giờ bảo hắn tạo dựng ra Táng Đạo đạo quyển, hắn tuyệt đối có thể tạo dựng ra Táng Đạo đạo quyển càng cường đại hơn, so với Táng Đạo mà Khúc Bồng tu luyện còn mạnh hơn.

Nhưng Lam Tiểu Bố không có chút hứng thú nào về Táng Đạo, cho dù hắn đứng ở vị trí của Khúc Bồng, hắn cũng sẽ không chứng đạo tắc Táng Đạo. Rõ ràng là tu luyện đạo đạo đỉnh cấp của đại vũ trụ, nhưng hết lần này đến lần khác lại đi chứng loại đạo nhỏ như Táng Đạo này, Lam Tiểu Bố rất khó hiểu được Khúc Bồng suy nghĩ như thế nào. Có lẽ Khúc Bồng cảm thấy sử dụng đạo tắc Táng Đạo giết chóc càng trực tiếp hơn, so với chuyện động một tí là niết hóa một phương vũ trụ càng kích thích hơn đi.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, nếu như hắn dung nhập đạo tắc Táng Đạo mà hắn cảm nhận được này vào trong lĩnh vực của mình…

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng thấy khá ổn, nếu như vậy, khi lĩnh vực của hắn và lĩnh vực của người khác va chạm vào nhau, có thể trực tiếp niết hóa lĩnh vực của đối phương.

Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn đang tạo dựng mô hình kết cấu tại biên giới khu vực Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố thì bắt đầu nghĩ cách dung nhập đạo tắc Táng Đạo vào trong lĩnh vực Trường Sinh của mình.

TRong lúc cảm ngộ, thời gian lại càng không đáng tiền, chỉ đảo mắt đã hơn một năm trôi qua. Lam Tiểu Bố nhận ra sự kiềm chế từ khí Hỗn Độn và đạo tắc niết hóa xung quanh xâm nhập vào, khiến hắn không tự chủ muốn rời khỏi khu vực Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố kiên trì không rời khỏi nơi này, mà vẫn ở nguyên một chỗ. Trong khi không dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã tự dung hợp đạo tắc Táng Đạo vào trong lĩnh vực Trường Sinh của mình.

Mở rộng lĩnh vực của bản thân ra, Lam Tiểu Bố vốn muốn cảm nhận xem đạo tắc Táng Đạo trong lĩnh vực Trường Sinh của mình có rõ ràng hay không. Nhưng hắn lại cảm nhận được, khi lĩnh vực của mình mở rộng ra, loại niết hóa đại đạo tự thân trong không gian khu vực Hỗn Độn đang xâm nhập vào đột nhiên yếu đi. Mặc dù kiềm chế từ Hỗn ĐỘn vẫn còn, nhưng mà không có đạo tắc niết hóa xâm nhập, trong nháy mắt áp lực đã giảm đi rất nhiều.

Còn có tác dụng này? Lam Tiểu Bố tăng cường lĩnh vực của mình, sau đó hắn lập tức phát hiện niết hóa xâm nhập đã yếu bớt.

Quả nhiên không có đạo tắc nào vô dụng, chỉ là không biết dùng đạo tắc mà thôi.

Lam Tiểu Bố vui mừng thu hồi lĩnh vực, khi lĩnh vực Trường Sinh của hắn rút đi, đạo tắc niết hóa đáng sợ trong không gian và kiềm chế Hỗn ĐỘn lại lần nữa bao trùm đến. Lam Tiểu Bố nhanh chóng mở rộng lĩnh vực ra một lần nữa, đồng thời bắt đầu vận chuyển đại đạo Trường Sinh của mình.

Giờ phút này hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao người trên Thính Đạo Hào lại không sợ hắn không trở về, Thính Đạo Hào tuyệt đối đã đoán chắc thời gian dừng lại ở nơi này. Trừ hai năm trước khi bọn hắn xuống thuyền tiến vào khu vực Hỗn Độn, kiềm chế Hỗn Độn và đạo tắc niết hóa ở biên giới khu vực Hỗn Độn khá yếu, sau đó thì càng ngày càng mạnh, cuối cùng sẽ đến mức không thể nào sinh tồn được.

Cho nên bảo mọi người dừng lại ba năm, thật ra ở đây được hai năm đã không tệ rồi. Bởi vì còn chưa đến ba năm, kiếm chế Hỗn Độn ở nơi này sẽ khiến tu sĩ buộc lòng phải rút ra bên ngoài. Nếu như không đi, cuối cùng chỉ có thể hóa thành bộ xương khô ở nơi này. Đừng nói là loại áp chế Hỗn Độn kia, chỉ với đạo tắc Táng Đạo kia thôi, cũng không có máy ai có thể ngăn cản.

Có lẽ có tu sĩ nghĩ được mình có thể ở chỗ này kiên trì được một hai năm, chờ Thính Đạo Hào đi rồi, sẽ rời khỏi khu vực Hỗn Độn. Nhưng Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, làm như vậy không được. Nếu như Thính Đạo Hào có thể để người ta nửa đường xuống thuyền, vậy thì hắn đã nhìn nhầm Thính Đạo Hào rồi.

Tuyệt đối là sau khi rời khỏi Thính Đạo Hào thì không thể rời khỏi biên giới khu vực Hỗn Độn này nữa.

Chương 2334 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc. (2)

Lam Tiểu Bố thở ra một hơi, thật ra Bách Linh vũ trụ mà tiền thân của Mạc Lam vũ trụ cũng có chút giống với biên giới khu vực Hỗn Độn. Toàn bộ Bách Linh tinh đều bao phủ cặn bã Hỗn ĐỘn, không chỉ như vậy, đống cặn bã Hỗn Độn này tồn tại lâu dài, ngưng luyện ra tâm Thiên Độc…

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến nơi mình đang đứng này, cũng là khu vực Hỗn Độn, nhưng bây giờ đã biến thành biên giới Hỗn Độn. Cái biên giới Hỗn Độn này cũng có đủ loại đạo tắc cặn bã Hỗn Độn, có khi nào cũng ngưng luyện ra tâm Thiên Độc được hay không, đột nhiên cảm nhận được một loại đạo tắc quen thuộc, rõ rằng chính là đạo tắc tâm Thiên Độc.

Ảo giác sao? Chẳng lẽ ở trong đạo tắc cặn bã Hỗn Độn này, bị xâm nhiễm quá nghiêm trọng, cho nên bản thân mình xuất hiện ảo giác?

Lam Tiểu Bố lập tức vận chuyển đại đạo Trường Sinh mấy chu thiên, đồng thời đánh ra Minh Thần Thuật cho mình, hắn phát hiện đó không phải là ảo giác. Cái đạo tắc Thiên Độc quen thuộc kia lại đang ở trong một cái mô hình kết cấu, mà cái mô hình kết cấu này, chính là do Vũ Trụ Duy Mô vừa tạo dựng ra.

Thật sự tìm được tâm Thiên Độc rồi? Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Loại vật như tâm Thiên Độc này không những có tác dụng rất lớn với Thái Xuyên, mà ở đại vũ trụ này, cũng là hàng hiếm có, tuyệt dối có thể bán với giá cao. Hắn không thiếu đạo tinh, đạo mạch cũng không thiếu, chỉ thiếu đạo mạch cực phẩm, cho nên tâm Thiên Độc hắn nhất định sẽ không bán.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào trên mô hình kết cấu mới tạo dựng ra, lập tức hắn không thể tin được mà nhìn một đạo đạo tắc ở trong đó, cái này rõ ràng chính là đạo tắc của đạo mạch cực phẩm. Không thể nào, tìm hơn hai năm không tìm được đạo mạch cực phẩm, lần này chẳng những tìm được đạo mạch cực phẩm mà còn tặng kém một cái tâm Thiên Độc?

Lam Tiểu Bố siết chặt tay thành nắm đấm, cố gắng kìm nén tâm tình kích động của mình lại. Có được đạo mạch cực phẩm, vậy thì có nghĩa hắn có thể trong thời gian ngắn nhất chứng bước đại đạo thứ tư. Bước vào bước đại đạo thứ tư rồi, ở đại vũ trụ này, hắn cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố ném hết mọi chuyện sang một bên. Thần niệm của hắn tụ vào mô hình kết cấu này, một đầu đạo mạch cực phẩm đã được mô hình kết cấu tìm ra, đang ở cách hắn không xa.

Chỉ là xung quanh đầu đạo mạch cực phẩm này đều là trận văn hư không ẩn nặc đỉnh cấp, đừng nói là hắn, cho dù là Mạc Vô Kỵ hiểu rõ về trận văn hư không có đến đây, cũng chưa chắc có thể tìm được.

Nhưng mà có mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố dễ dàng xé mở trận văn Ẩn nặc, một đầu đạo mạch màu đen dài hơn vạn trượng xuất hiện trước mặt hắn. Mà tâm Thiên Độc, nằm cách đạo mạch này cũng không xa. Rõ ràng là đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc xuất hiện thành đôi. Rất có thể là tạo thành đạo mạch cực phẩm, mới có tâm Thiên Độc.

Đạo mạch cực phẩm màu đen tản mát ra quy tắc đại đạo rõ ràng và nguyên khí thiên địa thuần túy nhất, khiến Lam Tiểu Bố không nhịn được mà cảm thán hơn hai năm qua mình đã không uổng phí công sức. Chỉ một lần đã lấy được một đầu đạo mạch cực phẩm và một viên tâm Thiên Độc, đổi thành tu sĩ khác, cho dù tốn hao mấy trăm ngàn năm chỉ sợ cũng sẽ đồng ý.

Cất đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc đi, Lam Tiểu Bố cảm nhận được kiềm chế Hỗn ĐỘn xung quanh càng lúc càng đáng sợ. Nhưng mà giờ phút này lòng tin của hắn lại đầy ắp, đến lúc đó đồng thời dùng hai đầu đạo mạch cực phẩm, nếu như còn không thể ở trong

Hỗn Độn này mở ra đại đạo thuộc về mình, vậy thì đáng đời hắn vẫn lạc trong Hỗn Độn.

…

Thính Đạo Hào.

Lúc này lần lượt có từng bóng người từ đằng xa lao đến, mặc dù quy định là ba năm, nhưng có thể chờ đủ ba năm ít càng thêm ít, trong tình huống bình thường, trễ nhất cũng sẽ không quá hai năm rưỡi. Hơn nữa đối với Thính Đạo Hào mà nói, tu sĩ trở về càng muộn, đều là loại muốn thoát khỏi Thính Đạo Hào. Chỉ là thật sự không thể chịu được, lúc này mới không thể không trở về.

Lúc đi thì gần 3000 người, lúc này người trở về còn chưa đến một nửa.

“Kỳ quái.” Trên boong thuyền Thính Đạo Hào, một tên chấp sự tóc dài nhìn chằm chằm khu vực Hỗn Độn, trong miệng tự lẩm bẩm.

Rất nhanh, hắn ta đã xông vào tầng thứ ba Thính Đạo Hào. Tầng thứ ba là thương lâu cao cấp và gian phòng đỉnh cấp. Trừ cái đó ra, Đạo Chủ của Thính Đạo Hào cũng ở trong tầng này.

Chấp sự tóc dài vừa mới đến lối vào gian phòng độc lập bên trong cùng ở tầng thứ ba, cấm chế bên ngoài đã tự động mở ra. Xuất hiện trước mắt hắn ta là một vườn hoa cực lớn, ở biên giới vườn hoa là một dòng linh tuyền đang chảy. Một vài Thần Thú chạy trong vườn hoa, khiến người ta hoài nghi nơi này không phải là ở trên thuyền.

“Có chuyện gì?’ Từ sâu trong gian phòng truyền đến một giọng nói nhàn nhạt.

“Bẩm Đạo Chủ, trước đó khi Thính Đạo Hào ta đi qua Vô Tắc Không

Gian Khư, tu sĩ ở gian phòng số 3071 chưa hề ra ngoài. Đạo Chủ bảo ta theo dõi hắn, chờ lần này sau khi từ khu vực Hỗn Độn quay về, thì bắt hắn đến đây. Nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn chưa trở về Thính Đạo Hào. Trong tình huống bình thường, qua hai năm rưỡi mà không trở lại, trên cơ bản sẽ không trở về." Chấp sự tóc dài cúi người hành lễ, nói chuyện cực kỳ kính cẩn.

TRong phòng im lặng một hồi lâu rồi mới có tiếng nói truyền ra, "Nếu như vậy thì chờ đúng ba năm đi, sau ba năm, hắn không trở lại, Thính Đạo Hào cứ theo thời gian quy định mà tiếp tục lên đường."

"Vâng." Chấp sự tóc dài này đáp lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

…

Chương 2335 - Lại vào Hỗn Độn.

Giờ phút này Lam Tiểu Bố đã đến gần khu vực Hỗn Độn chân chính, cũng bởi vì ở biên giới khu vực Hỗn Độn không ngừng tạo dựng ra mô hình kết cấu không gian, bây giờ hắn đã hoàn toàn quen thuộc với đạo tắc không hoàn thiện hình thành trong biên giới khu vực Hỗn Độn này. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

Hắn biết thực lực của mình mà một khi hoàn toàn tiến vào trong khu vực Hỗn Độn chân chính, có thể nói ngay cả đạo mạch cũng không thể câu thông, mặc dù hắn có hai đầu đạo mạch cực phẩm, nhưng một khi không thể câu thông với đạo mạch được, cho dù có đến hai trăm đầu cũng chẳng thể làm nên chuyện gì.

Vì không để mình mất đi ý thức khi tiến vào khu vực Hỗn Độn như lúc trước, cuối cùng bị Hỗn Độn hóa thành hư vô, từng giây từng phút Lam Tiểu Bố đều câu thông với hai đầu đạo mạch cực phẩm trên người mình.

Vào lúc Hỗn Độn sắp hoàn toàn cắn nuốt hết Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố bắt đầu điên cuồng cuốn lấy nguyên khí từ hai đầu đạo mạch cực phẩm ở trong Trường Sinh Giới của mình, theo từng chu thiên của đại đạo Trường Sinh, không ngừng hoàn thiện đạo tắc đại đạo tự thân của mình. Lúc hày Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể nào xê xích được thêm một chút nào nữa, bản thân ở trong Hỗn ĐỘn, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình dần dần mơ hồ, lĩnh vực ngay lập tức bị Hỗn Độn cắn nuốt. Thậm chí hắn còn cảm nhận được thân thể mình đang từ từ tan biến.

Sở dĩ hắn còn có thể cảm nhận được thân thể, đó là bởi vì hắn đã đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, Hỗn Độn không thể lập tức đồng hóa hắn được.

Chỉ có một tia ý chí nói cho Lam Tiểu Bố biết, cơ hội của hắn là khoảng thời gian trước khi thân thể và nguyên thần của mình hoàn toàn bị Hỗn Độn đồng hóa.

Cũng may đại đạo Trường Sinh của Lam Tiểu Bố vẫn luôn vận chuyển, nguyên khí và đạo tắc bàng bạc từ đạo mạch cực phẩm không ngừng xoa dịu đại đạo và thân thể của Lam Tiểu Bố, giúp hắn không bị Hỗn Độn tiếp tục đồng hóa.

TRong Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố không biết thân thể của mình bây giờ như thế nào, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được, nếu như không có hai đầu đạo mạch cực phẩm kia, hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc đó khi tư duy quay trở lại một lần nữa, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn biết mình vẫn còn sống. Chỉ cần có khái niệm về thời gian, vậy thì đã nói rõ hắn đã ở trong Hỗn Độn mở ra đạo tắc Trường Sinh thuộc về Lam Tiểu Bố hắn.

Bên ngoài khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn đã sớm không còn tu sĩ, đúng như Lam Tiểu Bố đoán, cứ qua một vài năm, ở khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn sẽ có một khoảng thời gain kiềm chế Hỗn ĐỘn trở nên yếu đi. Thính Đạo Hào chính là lợi dụng khoảng thời gian này để tu sĩ ở bên ngoài khu vực Hỗn Độn tìm kiếm bảo vật.

Ở trong Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố đã sớm quên đi mình còn đang ở trong khu vực Hỗn Độn. Hắn điên cuồng hấp thu nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm, không ngừng hoàn thiện đại đạo của mình.

Hư ảnh một gốc đạo thụ màu vàng xuất hiện sau lưng Lam Tiểu Bố, đây là Trường Sinh Đạo Thụ của Lam Tiểu Bố, nhưng mà giờ phút này, đang có đủ loại đạo tắc đại đạo bao quanh Trường Sinh Đạo Thụ.

Những đạo tắc này có rất nhiều thứ là đạo tắc Lam Tiểu Bố đã chứng, đạo tắc Không Gian, đạo tắc Thời Gian, đạo tắc Ngũ Hành, đạo tắc Vận May, đạo tắc Vận Mệnh.

Nhưng càng nhiều hơn chính là đạo tắc tàn phá, những đạo tắc tàn phá này hơn phân nửa là do Lam Tiểu Bố cảm nhận được khi dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu ở biên giới khu vực Hỗn Độn. Còn lại chính là khi hắn đối chiến với tu sĩ khác cảm nhận được, hoặc là cảm nhận được trong hư không.

Tất cả chỉ cần là đạo tắc Lam Tiểu Bố từng tiếp xúc qua, cho dù là tàn phá hay hoàn chỉnh, cho dù là vốn có hay mới sinh ra, lúc này đều vờn quanh trên Trường Sinh Đạo Thụ sau lưng Lam Tiểu Bố.

Trong Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố co quắp một chỗ như một đứa bé, nhưng mà bởi vì đại đạo Trường Sinh từ đầu đến cuối đều không ngừng vận chuyển, còn có hai đầu đạo mạch cực phẩm một đen một trắng cung cấp nguyên khí cho hắn, hắn cũng không bị Hỗn Độn nghiền thành hư vô.

Khi thời gian từ từ trôi qua, có đại đạo Trường Sinh vận chuyển và nguyên khí đạo mạch cực phẩm làm dịu, cảm ngộ của Lam Tiểu Bố đối với đại đạo không ngừng hoàn thiện. Vô tận đạo tắc vờn quanh trên Trường Sinh Đạo Thụ, cũng bắt đầu biến hóa. Những đạo tắc vốn tàn phá, bây giờ cũng theo Lam Tiểu Bố cảm ngộ mà từ từ hoàn thiện.

Một đạo, hai đạo…

Đạo tắc tàn phá được hoàn thiện trên Trường Sinh Đạo Thụ càng lúc càng nhiều, Trường Sinh Đạo Thụ càng lúc càng ngưng thực, đạo tắc giống như thực chất. KHí thế quanh người Lam Tiểu Bố cũng càng lúc càng cường đại, thân thể của hắn mặc dù còn chưa đứng thẳng lên, nhưng quanh người đã bắt đầu ngưng luyện ra đạo tắc đại đạo hoàn toàn mới.

Trường Sinh Đạo Thụ không ngừng sinh trưởng, đạo tắc đại đạo vờn xung quanh cũng không ngừng gia tăng.

Khí Hỗn Độn bắt đầu bị đại đạo Trường Sinh xé bỏ, một phần hóa thành nguyên khí Hỗn Độn hoặc là các loại đạo tắc khởi nguyên được Lam Tiểu Bố cuốn đi, còn một bộ phần bị vứt đi, hoặc là ngưng luyện ra đạo tắc mới, hoặc là lại bị Hỗn Độn cuốn đi một lần nữa rồi biến mất. Mà không gian quanh người Lam Tiểu Bố cũng càng lúc càng lớn, thân thể Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng từ từ đứng lên.

…

Ở đại vũ trụ này, mặc dù Thập Phương Thế Giới không có xếp hạng cụ thể, nhưng mà trong lòng mọi người đều ngầm hiểu. Mạnh nhất chính là Trung Ương thế giới, còn có Thất Trụ Thiên thế giới, đây đều là thế giới xếp số một số hai. Đại Hoang Thế Giới trong Thập Phương Thế Giới này, nghe nói lão tổ đã đứng ở đỉnh phong đại đạo của đại vũ trụ. Nhưng vì thế giới này mới vào đại vũ trụ không lâu, nội tình chưa có, toàn bộ đều nhờ vào uy danh lão tổ mà khai sáng ra một phương thế giới.

Chương 2336 - Lại vào Hỗn Độn. (2)

Cho dù là xếp hạng thật hay xếp hạng trong lòng người khác, Phạm Hà Thế Giới đều có thể xếp vào năm vị trí đầu ở đại vũ trụ.

Bên trong Phạm Hà Thế Giới, đạo môn lớn nhiều không kể xiết, đạo tràng đỉnh cấp thì cái này sát cái kia, Táng Đạo môn chính là một trong một đạo môn lớn.

Người khai sáng Táng Đạo môn chính là Táng Quỳnh Hoa, trước khi khai sáng Táng Đạo môn, đây là một cường giả một phương, sau khi khai sáng Táng Đạo môn, lại càng không có ai dám trêu chọc. Bởi vì lai lịch của nàng, cho dù là Thiên ĐÌnh của Phạm Hà Thế Giới, cũng phải cho nàng mấy phần mặt mũi.

Ở Táng Đạo môn, trừ Táng Quỳnh Hoa ra, mạnh nhất chính là Táng Vô Hoa. Táng Quỳnh Hoa và Táng Vô Hoa vốn không cùng họ Táng, chỉ là bởi vì Táng Quỳnh Hoa và Táng Vô Hoa cùng lúc lĩnh ngộ đạo tắc Táng Đạo, cho nên mới đổi thành họ Táng.

Giờ phút này ở tại quảng trường tinh lục ở hư không bên ngoài cửa ra vào nào đó của đại vũ trụ, một đạo quang mang màu bạc vội vàng xông tới, đáp xuống một chỗ đất trống trên quảng trường.

Cho dù trên quảng trường hư không có rất nhiều người đều ở chỗ này câu cá, chờ dê béo mới tới. Nhưng mà nhìn thấy quang mang màu bạc xông tới, đông đảo tu sĩ đều cúi đầu tránh ra.

Bởi vì rất nhiều người đều biết hào quang màu bạc này là pháp bảo phi hành của ai, pháp bảo phi hành của môn chủ Táng Đạo môn Táng

Quỳnh Hoa màu bạc, tên là Táng Đạo Toa. Nghe cái tên này một chút là biết, chọc vào sẽ chẳng có gì tốt. Trên thực tế đã từng có người va chạm với Táng Đạo Toa của môn chủ Táng Đạo môn. Kết quả người này và đạo tràng của hắn ta đều biến mất trong vòng một đêm.

Đại vũ trụ coi trọng phát triển hòa bình, xuất hiện loại chuyện này, đương nhiên là mạo phạm đến Thiên Đình của Phạm Hà Thế Giới. Phạm Hà Thế Giới điều động mấy tên cường giả bước thứ năm, cường giả bước thứ tư thì càng nhiều hơn, nhưng cuối cùng không biết có chuyện gì xảy ra, chuyện này lại không giải quyết được. Mà Táng Đạo môn thì ngay cả một cọng lông tơ cũng không bị hao tổn, vẫn sống thoải mái ở Phạm Hà Thế Giới.

Trong lúc đông đảo tu sĩ đều nhanh chóng tránh xa cái phi toa màu bạc này, thì lại có một người nữ tử váy đỏ xinh đẹp vọt đến. Mọi người còn đang kinh ngạc, bên trong phi toa màu bạc kia cũng có một nữ tử tuyệt sắc xuất hiện.

“Tỷ tỷ, có bắt được tên sâu kiến kia không?” Nữ tử váy đỏ nhìn thấy nữ tử trong phi toa bước ra, vội vàng hỏi.

Rất rõ ràng, nữ tử váy đỏ này chính là Táng Vô Hoa, là muội muội của Táng Quỳnh Hoa. Mà người từ phi toa bước ra, chính là Táng Quỳnh Hoa.

Sắc mặt Táng Quỳnh Hoa khó coi, nghe thấy lời của muội muội, nàng lắc đầu, “Không bắt được, ta đến trễ một bước. Hai sâu kiến đã chạy thoát kia đều không đơn giản, khó trách Bồng nhi lại vẫn lạc trong tay hai người này.”

Táng Vô Hoa biết vì sao tỷ tỷ lại đến trễ như vậy, nếu như không phải đang ở nơi này, cho dù khoảng cách có bao xa thì tỷ muội nàng cũng sẽ không bị chậm trễ. Nhưng mà tỷ tỷ Táng Quỳnh Hoa của nàng đang ở trong đại vũ trụ, các nàng có mạnh đến đâu, cũng không thể ở trong đại vũ trụ mà đánh ra thủ ấn Đạo Nguyên cách mấy giới vực đi bắt người. Đừng nói là ở trong đại vũ trụ, cho dù là ở trong Hạo Hãn này, nàng cũng chẳng thể đánh thủ ấn Đạo Nguyên ra để bắt người.

Sau khi biết được Khúc Bồng bị giết, Táng Quỳnh Hoa đã mượn hai lá phù lục, rời khỏi đại vũ trụ và giới vực vũ trụ cao cấp, lúc này mới có thể đánh thủ ấn mà bắt người.

Có thể tưởng tượng được,phù lục trực tiếp rời khỏi đại vũ trụ trân quý đến mức nào chứ? Cho dù là dựa vào cửa ra vào vốn có của đại vũ trụ mà ra ngoài, giá trị của phù lục kia cũng cao đến mức kinh người.

Sở dĩ Táng Quỳnh Hoa có thể có được loại phù lục này, đó là bởi vì năm đó nàng ở trong khu vực Hỗn Độn chứng Táng Đạo mà lấy được, cái này có thể so với bảo vật Khai Thiên. Táng Quỳnh Hoa cũng chỉ có ba cái mà thôi, nhưng lần này đã dùng tận hai cái. Nếu như dùng xong hai cái mà còn có thể bắt được hung thủ giết chết Bồng nhi của nàng còn chưa tính, nhưng hết lần này đến lần khác, nàng dùng hết hai cái phù lục trân quý như vậy, lại không công mà trở về.

“Cái đó không đúng, tỷ tỷ, cho dù bọn hắn có trốn thoát được, cũng không thể thoát khỏi đạo niệm của tỷ tỷ chứ?” Táng Vô Hoa khó hiểu nhìn Táng Quỳnh Hoa.

Táng Quỳnh Hoa lắc đầu, “Ta đi tìm mấy trăm năm, nhưng không phát hiện ra chút dấu vết nào, hơn nữa ta cũng không biết bọn hắn chạy thoát khỏi cảm ứng của ta như thế nào, đồng thời còn gỡ bỏ đi ấn ký đạo niệm mà ta hạ…”

“Tỷ tỷ, bọn hắn có thể gỡ bỏ ấn ký đạo niệm của ngươi ư?” Táng Vô

Hoa không thể tin được nói.

Táng Quỳnh Hoa tức giận gật đầu một cái, đừng nói là hai sâu kiến ở vũ trụ cấp thấp, cho dù ở trong đại vũ trụ, chỉ cần là ấn ký nàng để lại, vậy thì không ai có thể thoát được.

Biểu hiện của Táng Vô Hoa cũng trở nên nghiêm trọng, “Tỷ tỷ, nếu không thì chúng ta đi tìm tỷ phu một chút.”

Giọng điệu Táng Quỳnh Hoa đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Không cần nhắc đến người này.”

Chương 2337 - Bước đại đạo thứ tư.

Táng Vô Hoa có chút không phục nói, “Bồng nhi cũng là huyết nhục của hắn, hắn sẽ mặc kệ sao?”

Táng Quỳnh Hoa lạnh lùng nói, “Có phải là huyết nhục của hắn hay không vẫn chưa biết được đâu, họ Khúc, thì nhất định phải có quan hệ với Khúc Bắc Ca hắn sao?”

Trong lòng Táng Vô Hoa giật mình, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy tỷ tỷ nói như vậy, chẳng lẽ trừ tỷ phu Khúc Bắc Ca ra, tỷ tỷ còn lăn giường với nam nhân khác sao?

Táng Quỳnh Hoa không để ý đến tâm tư của Táng Vô Hoa, tiếp tục lạnh giọng nói, “Ta tốn mấy trăm năm cũng không tìm ra được bọn hắn ở chỗ nào trong vũ trụ, ta khẳng định bọn hắn đã không còn ở vũ trụ cấp thấp, thậm chí là vũ trụ trung đẳng nữa rồi, rất có thể bọn hắn đã thông qua một thủ đoạn nào đó mà đến đại vũ trụ.”

“Bọn hắn đang ở đại vũ trụ?” Táng Vô Hoa giật mình trước phán đoán của tỷ tỷ, mọi suy nghĩ linh tinh đều vứt sang một bên.

Táng Quỳnh Hoa gật đầu, “Bọn hắn chỉ có thể đến đại vũ trụ, mới có thể tránh khỏi sự tìm kiếm của ta. Nếu không thì cuối cũng cũng sẽ có dấu vết để lại. Ta đoán bọn hắn chắc hẳn đã thông qua một thủ đoạn nào đó để đến đại vũ trụ, dùng phù lục không có khả năng lắm. Ở vũ trụ cấp thấp, không thể nào có phù lục đi thẳng đến đại vũ trụ. KHông gian đảo lộn thì cũng có cơ hội đến đại vũ trụ, nhưng mà một khi tiến vào không gian đảo lộn, cửu tử nhất sinh, có thể còn sống hay không cũng không chắc, chứ đừng nói đến đại vũ trụ. Cho nên ta đoán, có lẽ bọn hắn đã dùng một loại bảo vật đỉnh cấp, thậm chí là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo."

"Hậu Hỗn Độn Chí Bảo?" Táng Vô Hoa kinh ngạc thốt lên, sau đó dường như nghĩ đến gì đó, nói ra, "Chẳng lẽ là Hỗn Độn Lộ."

CŨng chỉ có Hỗn Độn Lộ, mới có thể im hơi lặng tiếng từ vũ trụ cấp thấp đến đại vũ trụ. Cũng chỉ có Hỗn Độn Lộ, mới tránh thoát truy sát của tỷ tỷ.

Vẻ mặt Táng Quỳnh Hoa nghiêm tức giật đầu, "CHắc hẳn là Hỗn Độn Lộ, nghe đồn Hỗn Độn Đạo trong Hỗn Độn Lộ năm đó đã bị một sâu kiến là Tần Kình Thiên lấy được, thứ sâu kiến này vì tránh né cường giả truy sát, không biết đã trốn đến nơi nào rồi."

"Tỷ tỷ nói chính là tên gia hỏa sắp bước vào bước thứ năm kia?" Táng Vô Hoa nói.

Táng Quỳnh Hoa thở dài, "Chính là hắn, hắn nào chỉ sắp bước vào bước thứ năm, chỉ cần hắn muốn, hắn đã sớm bước vào bước thứ năm thành công rồi. Chỉ là hắn muốn đi càng xa, cho nên mới từ bỏ bước thứ năm bình thường, muốn tìm kiếm cực hạn của đại đạo."

Sau bước đại đạo thứ ba, một bước là một lạch trời. Rất nhiều người đều không hiểu cái gì là một bước một lạch trời, cho dù mỗi một bước đều rất khó chứng được, nhưng sự chênh lệch của mỗi bước lại vô cùng lớn.

Thật ra cái thực sự của một bước một lạch trời, không chỉ là chênh lệch về thực lực như trời với đất, mà còn đại biểu một ý khác. Đó chính là rất nhiều người sau khi bước vào bước đại đạo thứ tư, thì sẽ tiêu hao hết tiềm lực của bản thân đến mức không còn, không có cơ hội bước vào bước thứ năm nữa. Có rất nhiều người ở đây, nhưng chỉ hơn chín phần là tu sĩ bước thứ tư.

Chỉ có số ít tu sĩ, sau khi bước vào bước thứ tư, vẫn còn tiềm lực, mới có cơ hội chứng bước đại đạo thứ năm.

Nhưng sau khi chứng bước đại đạo thứ năm, lại có hơn chín phần tu sĩ mất đi cơ hội chứng bước đại đạo thứ sáu, đại đạo cứ như vậy mà dừng bước. Cho nên, một bước là một lạch trời, trừ chỉ thực lực, còn có ý chỉ sau một bước này, muốn tiến thêm một bước, cơ hội vô cùng xa vời.

Tần Kình Thiên không muốn sau khi bước vào bước thứ năm, dùng hết tiềm lưc, cho nên mới chậm chạp không chọn bước vào bước thứ năm, chứ không phải là không có năng lực bước vào bước thứ năm. Hắn ta muốn bước vào bước thứ sáu, thậm chí là cảnh giới mạnh hơn nữa.

Nghe thấy lời của tỷ tỷ, Táng Vô Hoa cũng im lặng không nói gì. Nàng cũng là bước đại đạo thứ năm, nhưng mà nàng hiểu rất rõ, đại đạo của mình đến đây là chấm dứt. Có nhiều cơ duyên đến đâu, có nhiều cảm ngộ thế nào, cũng không thể giúp nàng tiến thêm một bước trên đại đạo. Ngược lại là tỷ tỷ Táng Quỳnh Hoa của nàng, còn có một cơ hội bước vào bước đại đạo thứ sáu. ĐƯơng nhiên sau khi vào bước thứ sáu rồi, Táng Quỳnh Hoa cũng đã mất đi khả năng tiến thêm một bước.

“Tỷ tỷ, ngươi nói hãm hại Bồng nhi chính là Tần Kình Thiên sao?” Một lúc lâu sau, Táng Vô Hoa mới tỉnh ngộ ra.

Táng Quỳnh Hoa im lặng một lúc lâu sau mới lắc đầu, “Chắc hẳn không phải là hắn, Tần Kình Thiên là một người thông minh, hắn tuyệt đối không thể nào biết được Bồng nhi tu luyện đạo tắc Táng Đạo và Đại Vũ Trụ Thuật. Cho dù là Táng Đạo hay Đại Vũ Trụ Thuật, thế lực phía sau đều không thể chọc đến. Người này rất tiếc mạng, lúc trước thậm chí vì để có đầy đủ thời gian để cảm ngộ đại đạo, thậm chí hắn còn rời khỏi đại vũ trụ, tiến về vũ trụ cấp thấp.”

“Chuyện này…” Táng Vô Hoa không hiểu ý của tỷ tỷ Táng Quỳnh Hoa.

Trong mắt Táng Quỳnh Hoa hiện lên sát ý, “Nếu như ta đoán không sai, mặc dù chuyện này không phải do tự Tần Kình Thiên làm ra, nhưng Tần Kình Thiên có hiềm nghi bao che. Có lẽ hắn cho người giết Bồng nhi mượn Hỗn Dộn Đạo để chạy thoát khỏi bàn tay ta.”

Táng Vô Hoa nhíu mày nói, “Có khi nào là Tần Kình Thiên bị người ta giết, Hỗn Độn Đạo của hắn bị người ta chiếm được? Người cướp Hỗn Độn Đạo của hắn, giết đi Bồng nhi?”

Chương 2338 - Bước đại đạo thứ tư. (2)

Táng Quỳnh Hoa cười lạnh nói, “Nếu như Tần Kình Thiên dễ dàng bị giết như vậy, thế thì cũng không có nghị lực mà từ bỏ bước đại đạo thứ năm, chứng đại đạo cực hạn. Cho dù hắn trốn đến đâu, ta cũng phải tìm cho được người này.”

Táng Vô Hoa không nói gì, nàng biết nếu như người giết Bồng nhi thật sự trốn đến đại vũ trụ, vậy thì còn khó tìm hơn đến các giới vực còn lại. Đại vũ trụ không chỉ vô cùng mênh mông, thần niệm ở nơi này còn bị quy tắc thiên địa áp chế.

Hơn nữa ở đại vũ trụ, những nơi còn chưa khai phá quá nhiều, làm sao mà tìm được người? Nàng đột nhiên cảm thấy mình nên nói chuyện này cho tỷ phu biết. Nhưng mà nàng lại nghĩ đến câu nói trước đó của tỷ tỷ nàng, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Tỷ phu có thiên phú tuyệt hảo, lại tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, đừng nói là bước đại đạo thứ năm, cho dù là bước đại đạo thứ sáu, thậm chí bước đại đạo thứ bảy cũng không phải là cực hạn đại đạo của tỷ phu. Nghĩ đến gương mặt anh tuấn của tỷ phu, còn cả thủ đoản đại đạo vô địch, toàn thân Táng Vô Hoa cảm thấy khô nóng. Nhưng mà Táng Vô Hoa nhanh chóng vứt bỏ cái ý nghĩ này đi, tuyệt đối không thể để cho tỷ tỷ nhìn ra, nàng và tỷ phu có cái gì.

...

Sâu trong Hỗn Độn, mặc dù Lam Tiểu Bố không mở mắt ra, nhưng mà đạo tắc đại đạo quanh người mở rộng. Mà không gian quanh hắncàng lúc càng lớn, không gian từ không sinh ra có, không ngừng mở rộng trong Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố có một loại cảm giác, cái Hỗn Độn này có đẳng cấp cao hơn Hỗn Độn ở Thái Khư Phần, nhưng mà vẫn có một chút không thích hợp. Đây cũng là vì mình đang ở trong khu vực Hỗn Độn được quy tắc thiên địa của đại vũ trụ bao bọc, quy tắc rối như tơ vò quấy nhiều ở trong khu vực Hỗn Độn.

Nếu không, hắn mơ hồ cảm thấy mình có thể ở trong Hỗn Độn tạo dựng ra một cái thế giới hoàn toàn mới, thế giới này cũng giống như Trường Sinh Giới của mình. KHác Trường Sinh Giới chính là, Trường Sinh Giới chỉ là thế giới do đạo tắc đại đạo của hắn diễn hóa ra, mà thế giới hắn tạo dựng ra trong Hỗn ĐỘn, tất cả quy tắc đều không còn ở là đạo tắc Trường Sinh diễn hóa, mà là tự nó diễn hóa.

Cái này rất giống khi Hồng Mông sơ khai, diễn dịch vũ trụ ra. Thế giới như vậy, so với Trường Sinh Giới còn thích hợp để sinh mệnh sinh sống hơn, càng thích hợp để diễn hóa vạn vật.

Răng rắc! Giống như có cái gì đó vỡ ra, Trường Sinh Đạo Thụ diễn sinh ra một chồi non đạo tắc hoàn toàn mới, Lam Tiểu Bố cảm thấy khí thế của mình vẫn không ngừng tăng vọt, lĩnh vực quanh thân điên cuồng mở rộng, thậm chí đã vượt ra khỏi vùng không gian của hắn, thẩm thấu vào trong Hỗn Độn.

Tay Lam Tiểu Bố xòe ra, hai đầu đạo mạch cực phẩm một đen một trắng lập tức xuất hiện, đặt ở dưới chân. Trong cái không gian Hỗn ĐỘn này, nguyên khí từ hai đầu đạo mạch giống như hai con sông lớn chạy vào người Lam Tiểu Bố, sau đó nhanh chóng biến mất theo từng chu thiên vận chuyển của Lam Tiểu Bố.

Cũng không biết bao lâu, Lam Tiểu Bố hét to một tiếng, đại đạo Trường Sinh của hắn hoàn thành một lần lột xác, trên đạo thụ màu vàng không còn là chín đạo tắc mà mình từng chứng đạo, mà là hơn hàng trăm, hàng ngàn đạo tắc. Còn có vô số đạo tắc tàn phá đang không ngừng ngưng luyện, những đạo tắc đại đạo này một khi hoàn thiện, sẽ hoàn toàn biến thành một phần của đạo tắc Trường Sinh.

Bước đại đạo thứ tư, Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, mặc dù mừng rỡ, nhưng lại vô cùng bình tĩnh. Hắn biết, cho dù là bước đại đạo thứ tư, ở đại vũ trụ vẫn có rất nhiều người có thể nghiền sát hắn.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một đạo đạo tắc Thời Gian ngưng luyện ra, tựa như thực chất nằm trong tay hắn. Khi Lam Tiểu Bố buông tay, cái đạo tắc Thời Gian này đánh ra ngoài, ở tại vùng Hỗn Độn xa xa mà thần niệm cũng không thể chạm đến, từng đường vân thời gian xuất hiện. Chỉ là có khí Hỗn Độn bao trùm, cái đường vân thời gian này chỉ chớp mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố biết rõ đạo đạo tắc Thời Gian này của mình mạnh đến mức nào, vừa rồi hắn đánh ra, chính là ở trong Hỗn ĐỘn, nếu như đánh về phía đối thủ, chỉ trong thời gian chớp mắt, đạo tắc Thời Gian trong thời không của đối phương sẽ do hắn khống chế. Trừ khi đại đạo càng mạnh hơn hắn, có thể bỏ qua đạo tắc Thời Gian của hắn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, trừ khi là cường giả bước đại đạo thứ năm, tu sĩ bước đại đạo thứ tư, đạo tắc Thời Gian tuyệt đối sẽ không mạnh hơn hắn.

Vẫn luôn ở trong Hỗn Độn chứng bước đại đạo thứ tư, Lam Tiểu Bố cũng không biết mình đã ở trong Hỗn ĐỘn bế quan bao lâu, cho dù là bao lâu, bây giờ hắn đã chứng bước đại đạo thứ tư, bây giờ có thể ra ngoài rồi. Sau khi rời khỏi đây, chuyện đầu tiến chính là đi tìm Thính Đạo Hào, những thứ mình đã bỏ ra, phải cầm về hết.

Cúi đầu nhìn hai đầu đạo mạch cực phẩm đã gần như biến mất kia, Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng. Hắn đang nghĩ, làm thế nào mới tìm được hai đầu đạo mạch như thế này?

Chương 2339 - Rời khỏi Hỗn Dộn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ ra, đại vũ trụ vô biên vô hạn, khắp nơi đều là khu vực Hỗn Độn. Hắn có thể tìm được đạo mạch cực phẩm ở trong khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn này, vậy ở những khu vực Hỗn Độn khác, có phải cũng có thể tìm được đạo mạch cực phẩm.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, tại khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ, tuyệt đối cũng không thể xem như là nơi có Hỗn ĐỘn thuần túy nhất. Cũng giống như khu vực Hỗn Độn mà hắn nhìn thấy ở Thái Khư Phần, cũng không phải là nơi có Hỗn ĐỘn thuần túy nhất.

Cái gì gọi là Hỗn ĐỘn? Hỗn Độn là không có không gian, không có thời gian, không có bất cứ quy tắc nào tồn tại. Mà khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn này, có tên và không gian, đây mà là Hỗn Độn thật sự mới là chuyện lạ. Sau khi bước vào bước đại đạo thứ tư rồi, hắn cũng hiểu rõ được thế nào là Hỗn Độn chân chính.

Giống như khi hắn chứng bước đại đạo thứ tư, nếu như ở tại Hỗn ĐỘn chân chính, vậy thì chỉ cần hắn cảm ngộ được đại đạo Hỗn Độn, thì sẽ có thể tạo dựng ra một thế giới vũ trụ hoàn toàn khác với Trường Sinh Giới.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua thế giới của mình, ở trong Hỗn ĐỘn không có khái niệm thời gian và không gian, khi thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào trong thế giới của mình, Lam Tiểu Bố đã biết được, hắn đã bế quan trong Hỗn ĐỘn hơn 300 năm.

Hơn 300 năm này, Thính Đạo Hào đã sớm lui tới Cửu Biên hải thành mấy lần. Mặc kệ Thính Đạo Hào có còn chạy trên con đường này nữa hay không, chỉ cần ấn ký thần niệm của hắn ở trên Thính Đạo Hào không có ai động đến, hắn vẫn sẽ tìm được Thính Đạo Hào.

Tìm kiếm đạo mạch cực phẩm là một trong những chuyện quan trọng của Lam Tiểu Bố, nhưng chuyện quan trọng hơn, là hắn muốn tìm ra Thính Đạo Hào, cầm hết số đạo tinh mà mình đã bỏ ra về. Đạo tinh của Lam Tiểu Bố hắn cũng không dễ ăn như vậy đâu, ăn bao nhiêu thì phải trả lại gấp đôi cho hắn.

Sau khi chứng bước đại đạo thứ tư, đại đạo của Lam Tiểu Bố lại có biến hóa về chất, trước đó thậm chí là sinh tồn ở khu vực Hỗn Độn cũng vô cùng gian nan. Mà bây giờ, hắn lại có thể xông ra khỏi không gian Trường Sinh của mình, bước vào khu vực Hỗn Độn.

Đạo tắc Trường Sinh hình thành nên không gian Trường Sinh bao bọc Lam Tiểu Bố, ở trong khu vực Hỗn Độn, không gian Trường Sinh của Lam Tiểu Bố không ngừng bị Hỗn Độn áp chế, nhưng mà khi đại đạo của Lam Tiểu Bố không ngừng lưu chuyển, không gian Trường Sinh này vẫn có thể duy trì, giúp Lam Tiểu Bố không bị nghiền thành hư vô trong khu vực Hỗn Độn.

Chỉ là ở trong khu vực Hỗn Độn này không có bất cứ phương vị nào, cũng không thể độn hành, Lam Tiểu Bố chỉ có thể dựa vào cảm giác mà không ngừng di chuyển.

Ban đầu, Lam Tiểu Bố cho rằng mình tiến vào khu vực Hỗn Độn không lâu lắm, muốn rời khỏi khu vực Hỗn Độn chắc hẳn cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, nhưng mà sau khi di chuyển trong khu vực Hỗn Độn một năm cũng không tìm được đường ra, cái này khiến Lam Tiểu Bố tỉnh táo lại.

Muốn rời khỏi khu vực Hỗn Độn, chỉ có thể dựa vào may mắn. Cũng may đây cũng không được tính là Hỗn ĐỘn chân chính, hơn nữa còn có thế giới quy tắc ở bên trong khu vực Hỗn Độn. Chỉ cần đi theo một phương hướng mà tiến lên, sớm muộn gì cũng tìm được đường ra.

Không còn vội vàng muốn ra ngoài nữa, Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được chỗ tốt khi di chuyển trong Hỗn Độn. Hộn Độn là nơi khởi nguyên, mọi vũ trụ, sinh mệnh, thế giới đều do Hỗn ĐỘn sinh ra. Vì sao khí Hỗn Độn lại trân quý với tu sĩ như vậy? Đừng nói là đối với tu sĩ dưới Thánh Nhân là thứ trân quý đến cực hạn, ngay cả đối vói Thánh Nhân chân chính, khí Hỗn Độn cũng vô cùng quan trọng. Thật ra nguyên nhân chủ yếu chính là vì đại đạo khởi nguyên.

Đừng thấy Lam Tiểu Bố có thể đi lại trong Hỗn Độn, có thể lấy được khí Hỗn Độn bất cứ lúc nào. Nhưng đổi thành người khác, ngay cả Hỗn Độn cũng không thể đến gần, vậy thì làm sao mà lấy được khí Hỗn Độn? Khí Hỗn Độn cũng chẳng phải thứ mà ngươi dùng trận pháp hoặc pháp bảo là có thể lấy được, tất cả tồn tại, chỉ cần đến gần Hỗn Độn, đều sẽ bị Hỗn Độn niết hóa thành hư vô.

Hơn nữa, bây giờ Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, chỗ khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn cũng không tính là Hỗn Độn chân chính. Khí Hỗn Độn ở nơi này mặc dù trân quý, đối với tu sĩ đại vũ trụ mà nói, còn chưa đến mức phải liều mạng. Nhưng quanh năm đi lại trong Hỗn Độn, hắn có thể cảm nhận được đại đạo khởi nguyên được thai nghén bên trong Hỗn Độn này, tiếp tục hoàn thiện đạo tắc Trường Sinh của mình.

Thời điểm ban đầu, Lam Tiểu Bố còn muốn ra ngoài bất cứ lúc nào, khi hắn cảm ngộ đại đạo Khởi Nguyên trong Hỗn Độn càng ngày càng sâu, hắn đã sớm quên đi chuyện mình có thể ra ngoài hay không, lúc nào có thể ra ngoài.

Mãi đến khi kiềm chế không gian quanh người hắn đột ngột biến mất, thần niệm có thể mở rộng ra ngoài, Lam Tiểu Bố mới đột nhiên bừng tỉnh, hắn vậy mà đã vô thức đi ra khỏi khu vực Hỗn Độn rồi. Thần niệm quét vào Trường Sinh Giới của mình, lúc này hắn mới phát hiện mình đi lại trong khu vực Hỗn Độn đã gần 30 năm.

Cho dù vẫn còn đang đứng ở biên giới khu vực Hỗn Độn, nhưng Lam Tiểu Bố không có tâm tư tiếp tục tìm kiếm đạo mạch cực phẩm nữa, hắn vốn định lấy Thất Giới Thạch ra, nhưng mà lập tức nghĩ đến Không Gian Khư. Nếu như Thất Giới Thạch va chạm vào Không Gian Khư, có khi nào đụng nát Thất Giới Thạch của hắn luôn không?

Chương 2340 - Rời khỏi Hỗn Độn. (2)

Do dự một chút, Lam Tiểu Bố lấy một cái Thần khí phi hành cực phẩm ra, tốc độ cũng không nhanh lắm mà rời khỏi khu vực Hỗn Độn. Cùng lúc đó, thần niệm của hắn từ đầu đến cuối đều mở rộng ra ngoài.

Chỉ mấy ngày sau, thần niệm Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quy tắc Không Gian mơ hồ liên miên. Quy tắc Không Gian ở mỗi một nơi đều không hoàn toàn giống nhau, cho dù là hai tu sĩ chứng đạo Không Gian, nhưng quy tắc Không Gian sau khi chứng được sẽ không hề giống nhau.

Nhưng cho dù là quy tắc Không Gian gì, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không cảm thấy quái dị như cái không gian trước mắt này, không gian này nói chính xác thì…

Không đúng, Lam Tiểu Bố đột nhiên tỉnh ngộ ra, một khắc sau, hắn cũng không chút do dự xông ra khỏi phi thuyền của mình. Đây tuyệt đối không phải là không gian đặc biệt nào cả, mà là Không Gian Khư, Không Gian Khư là sản phẩm sau khi Hỗn Độn diễn hóa ra quy tắc thế giới không hoàn thiện, một khi va chạm vào, vậy thân thể không bể nát thì bị thương cũng không nhẹ.

Oanh! Lam Tiểu Bố vừa mới nhảy ra khỏi phi thuyền, phi thuyền Thần khí cực phẩm của hắn đã đập vào Không Gian Khư, sau đó phi thuyền Thần khí cực phẩm cũng biến thành bã vụn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ thật là nguy hiểm, cho dù là phi thuyền thần khí cực phẩm này lao nhanh đến những vật thể cứng rắn khác, phi thuyền của hắn có thể sẽ bị vỡ nát, nhưng cũng không thể hóa thành bã vụn như thế này. Bởi vậy có thể thấy được, cái Không Gian Khư này không hề tầm thường.

Lấy phi thuyền ra một lần nữa, thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng tránh đi vùng Không Gian Khư này.

Không Gian Khư nơi này liên miên, cứ chỗ này tiếp nối chỗ kia. Nếu như không phải là loại pháp bảo phi hành như Phá Khư Thuyền, những thứ khác sẽ có thể bị Không Gian Khư đập thành bã vụn bất cứ lúc nào. Xem ra vật liệu luyện chế Phá Khư Thuyền rất đặc biệt, hơn nữa khẳng định còn khắc họa trận pháp phá vỡ Không Gian Khư.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cũng cảm thán không ngừng, nếu như không phải hắn ở trong Hỗn ĐỘn chứng bước đại đạo thứ tư, nếu như không phải hắn ở trong Hỗn Độn đi lại mấy chục năm, hiểu rõ phần lớn đạo tắc khởi nguyên trong Hỗn Độn, thần niệm của hắn nhất định sẽ giống như trước đó, không nhìn thấy Không Gian Khư.

Có thể nhìn thấy Không Gian Khư, đối với Lam Tiểu Bố mà nói là tiến bộ rất lớn..

Có thần niệm trợ giúp, Lam Tiểu Bố đổi pháp bảo phi hành thành một món pháp bảo phi hành Tiên Thiên, Thiên Địa Khấu.

Cái Thiên Địa Khấu này lấy được từ trên người ai, Lam Tiểu Bố cũng chẳng nhớ. Bảo vật Tiên Thiên trong thế giới của hắn mặc dù nhiều, nhưng mà pháp bảo phi hành thì không nhiều, cái Thiên ĐỊa Khấu này trừ Thất Giới Thạch của hắn ra thì là một món bảo vật phi hành tốt nhất.

Ngoại hình của Thiên Địa Khấu cũng giống một cái phi toa, sau khi Lam Tiểu Bố luyện hóa thì kích phát lên, tốc độ so với Thần khí phi hành cực phẩm thì nhanh hơn gấp 10 lần.

Thiên Địa Khấu giống như một con hải âu lướt trên mặt biển, trong khu vực đầy rẫy Không Gian Khư mà vặn vẹo phi hành, khi thời gian trôi qua, Không Gian Khư gặp phải càng lúc càng ít, Không Gian Khư ít đi, vậy có nghĩa là khoảng cách với khu vực Hỗn Độn càng ngày càng xa.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, nếu như hắn có thể bố trí một cái đại trận Giám Sát ở bên ngoài Thiên Địa Khấu, chuyện tránh né Không Gian Khư, vậy chẳng phải không cần mình luôn luôn dùng thần niệm quan sát không gian trước mặt sao?

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận ra chuyện này không thực tế, loại Không Gian Khư này dùng trận pháp tuyệt đối khôg thể quan sát được. Đừng nói là trận pháp, thần niệm của tu sĩ bình thường cũng không thể nhận ra được. Hắn ở trong Hỗn Độn chứng bước đại đạo thứ tư, đồng thời đi lại trong Hỗn Độn mấy chục năm, đại đạo có sự thay đổi về chất, đồng thời thần niệm cũng có thay đổi về chất, lúc này mới có thể quan sát được Không Gian Khư.

Muốn nhận ra được Không Gian Khư, tuyệt đối không phải trận kỳ là có thể làm được…

TRận kỳ không làm được, nhưng mà đạo tắc nhất định có thể làm được. Thần niệm của hắn có thể quét ra Không Gian Khư, cũng là bởi vì đạo tắc đại đạo Trường Sinh của hắn đã dung hợp với quy tắc Không Gian của loại Không Gian Khư này. Nếu như hắn có thể dùng loại quy tắc này bố trí ra trận pháp, chẳng phải là có thể quan sát được phía trước có Không Gian Khư hay không rồi sao?

Nói chính xác thì, đây không được gọi là trận pháp, mà gọi là kết giới. Kết giới là dùng đạo tắc tạo dựng ra, kết giới chưa chắc đã dùng để bảo vệ, phòng ngự một giới. Nếu như hắn thông qua cách bố trí kết giới, bố trí một cái kết giới phụ trợ pháp bảo phi hành, chắc cũng có thể làm được.

Lam Tiểu Bố càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu có một ngày, hắn bố trí loại kết giới này, đồng thời khắc họa lên các pháp bảo phi hành, có lẽ sẽ có rất nhiều người tìm hắn mua loại pháp bảo phi hành này.

Vì sao Phá Khư Thuyền lại nổi tiếng? Không phải là vì có thể phá vỡ Không Gian Khư sao? Bây giờ hắn chế tạo ra một thứ có thể không cần phá vỡ Không Gian Khư, mà là lách qua Không Gian Khư mà đi, không quý hiếm mới là chuyện lạ. Nhìn phí tổn trên Thính Đạo Hào đi, có lẽ đi một chuyến, không phải vứt đi mạng nhỏ của mình, thì chính là moi sạch ví tiền của mình. Có loại pháp bảo phi hành mà không cần ngồi Phá Khư Thuyền như vậy, ai lại đi Phá Khư Thuyền chứ.

Chương 2341 - Thu nợ cũ đến.

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến chuyện dựa vào phi thuyền kết giới của mình để kiếm lời tài nguyên, lại đột nhiên cảm nhận được một tia ấn ký nhàn nhạt.

Thính Đạo Hào? Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn không ngờ vừa ra ngoài đã tìm được đạo niệm mình để lại trên Thính Đạo Hào. Trước đó hắn không dám ra tay ở trên Thính Đạo Hào, là bởi vì trên Thính Đạo Hào có bước thứ tư, hoặc là bị vây công. Bây giờ hắn đã bước vào bước đại đạo thứ tư, đâu còn để ý đến Thính Đạo Hào nữa?

Thiên Địa Khấu kích phát, vọt thẳng dến Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào.

Tốc độ của Phá Khư Thuyền so với Thần khí phi thành cực phẩm thì nhanh hơn nhiều, nhưng mà so với Thiên Địa Khấu của Lam Tiểu Bố, còn kém một chút. Lúc này Lam Tiểu Bố đã bước vào bước thứ tư, tốc độ khống chế Thiên Địa Khấu lại càng nhanh hơn.

Nhưng mà cho dù là như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Lam Tiểu Bố muốn đuổi kịp Thính Đạo Hào cũng không hề dễ dàng. KHi Thiên Địa Khấu không ngừng lao lên, Lam Tiểu Bố cảm nhận được ấn ký đạo niệm mình để lại trên Thính Đạo Hào càng lúc càng rõ ràng.

Thoáng cái đã qua một năm, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố đã có bóng dáng Thính Đạo Hào.

Nhìn thấy Thiên Địa Khấu sắp đến gần Thính Đạo Hào, Lam Tiểu Bố lại có một cảm giác uy hiếp nhàn nhạt, hắn chỉ hơi do dự một chút, đã tăng nhanh tốc độ Thiên Địa Khấu một lần nữa, chỉ qua mười mấy giây sau, Thiên Địa Khấu đã xuất hiện ở sát Thính Đạo Hào.

Lam Tiểu Bố biết lúc này hành tung của hắn nhất định đã bị Thính Đạo Hào phát hiện ra, hắn không thèm để ý một chút nào, trực tiếp vươn tay ra xé mở cấm chế của Thính Đạo Hào. Cho dù trên Thính Đạo Hào có bước thứ tư thì sao chứ, chẳng qua chỉ khiến hắn cảm thấy uy hiếp một chút thôi, không hề có cảm giác nguy cơ đến mạng nhỏ, vậy thì hắn sợ cái gì? Trừ khi Thính Đạo Hào có cường giả bước đại đạo thứ năm, mặc dù Lam Tiểu Bố không chắc chắn mình có phải là đối thủ của cường giả bước đại đạo thứ năm hay không, nhưng Lam Tiểu Bố chắc chắn 90%, trên Thính Đạo Hào không có cường giả bước đại đạo thứ năm.

“Răng rắc!” Hộ trận của Thính Đạo Hào mặc dù rất mạnh, nhưng đối với tu sĩ tinh thông Trận Đạo, thậm chí còn tinh thông kết giới như Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không đủ nhìn, chỉ mới một chút, Lam Tiểu Bố đã có thể xé mở cấm chế phi thuyền Thính Đạo Hào, nhảy vào trong phi thuyền.

“Tông Quyền? Ngươi…” Một tên chấp sự nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, kinh ngạc kêu lên, tựa như vừa nhìn thấy quỷ.

Lam Tiểu Bố dịch hình thành Tông Quyền kiêu ngạo nhìn xuống tên chấp sự kia, hắn không sưu hồn Tông Quyền, cho nên cũng không nhận ra được tên chấp sự này là ai.

Chấp sự này cũng tỉnh táo lại, tức giận quát lớn, “Ngươi điên rồi, dám xé rách cấm chế của Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào, ngươi muốn kéo theo đạo môn của nguơi cùng chết sao?”

“Ồn ào.” Lam Tiểu Bố dùng một bàn tay đập vào tên chấp sự Tạo Hóa Thánh Nhân này, tên kia bị đập va vào trên biên giới cấm chế, mạng nhỏ chỉ còn một nửa.

Lam Tiểu Bố không có ý định giết sạch mọi người trên thuyền, trực tiếp đi đến lối vào thông lên tầng ba.

Cho dù ở trên Thính Đạo Hào có bao nhiêu tu sĩ, bình thường đều rất ít người đi dạo ở bên ngoài, bởi vì đi dạo ở bên ngoài, cũng phải giao nộp đạo tinh. Cho nên Lam Tiểu Bố đánh bay một tên chấp sự, trừ những tên hộ pháp khác ở trên thuyền nhìn thấy, không có ai nhìn thấy động tác của Lam Tiểu Bố.

KHi Lam Tiểu Bố đi đến tầng thứ ba, hai tên hộ pháp vọt thẳng đến chỗ Lam Tiểu Bố, đồng thời lấy ra pháp bảo của mình, trong đó có một người thì nhanh chóng phát ra tin tức.

TRong động phủ xa hoa nhất ở tầng thứ ba Thính Đạo Hào, một nam tử hơi mập cười híp mắt tiếp đãi một nam một nữ ngồi trong động phủ uống trà.

Ngay lúc này, một đạo phi kiếm phóng đến, rơi vào trong tay nam tử hơi mập này.

Sắc mặt nam tử hơi mập trầm xuống, trừ khi là chuyện đại sự, nếu không thì sẽ không có người nào dám phát phi kiếm truyền thư cho hắn ta vào lúc này. Cho dù có chuyện lớn hơn nữa, cũng sẽ có thủ hạ tâm phúc của hắn ta đến bẩm báo.

Nam tử anh tuấn ngồi đối diện mỉm cười nói, “Nếu như TRọng đạo chủ có việc, cứ tự nhiên, chúng ta ngồi một chút là được.”

Nam tử hơi mập lắc đầu một cái nói, “Chỉ là việc nhỏ, chắc hẳn không cần ta ra mặt, chờ ta gọi mấy hộ pháp qua xử lý một chút…”

Đạo Chủ còn chưa dứt lời, đã nghe thấy hai tiếng vang lớn, sau đó hai người bị đánh trọng thương ngã xuống ngay dưới chân hắn ta.

Một người trong đó là thủ hạ tâm phúc của hắn ta, Trường Phát Kim Giang.

“Các hạ là người nào?” Nam tử hơi mập đột nhiên đứng lên, nhưng một nam một nữ ngồi đối diện hắn ta vẫn không hề động đậy, mà đưa mắt nhìn nam tử anh tuấn đang đứng ở lối ra vào.

Nữ tử đột nhiên cười một cái nói, “Đình sư huynh, người này hình như còn anh tuấn hơn ngươi một chút đó, chỉ là mặt mày tái nhợt, nhìn giống như một con ma bệnh vậy.”

Đình sư huynh mỉm cười, dường như hoàn toàn không đặt người đang đứng ngoài cửa kia vào trong mắt.

“Ta tên là Tông Quyền, trước đó ngồi trên thuyền của ngươi, nhưng mà ta chỉ ở trong khoang thuyền trung đẳng mà thôi, ông chủ như người đương nhiên là chưa từng gặp ta rồi.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố có chút trào phúng.

Chương 2342 - Thu nợ cũ đến. (2)

Nam tử tóc dài bị Lam Tiểu Bố ném trên mặt đất lúc này đã tỉnh táo lại, vội vàng nói, “Đạo Chủ, hắn chính là chấp pháp áo bạc của Đệ

Tứ Thánh Đình NGoại Tăng Thiên, hơn ba trăm năm trước tiến vào trong khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn thì chưa từng ra ngoài, không ngờ lần này lại xuất hiện.”

“Ha ha…” Nam tử hơi mập cười ha ha một tiếng, sát ý trong mắt không hề che giấu mà tản ra, “Ngươi chỉ là một chấp pháp áo bạc nho nhỏ của một cái Thánh Đình, cũng dám phách lối trên Thính Đạo Hào của ta? Cho dù ngươi có là Đạo QUân của Đệ Tứ Thánh Đình, cũng không dám làm ẩu trên Thính Đạo Hào của ta.”

Lam Tiểu Bố đã biết, nam tử hơi mập trước mắt này tuyệt đối chính là bước thứ tư. Có thể thấy được trước đó Hồ Hữu Kình nói trên Thính Đạo Hào không có bước thứ tư chỉ là tin tức giả, cũng may hắn cẩn thận, nếu không thì có lẽ sẽ không có ngày hôm nay. Trừ nam tử hơi mập này ra, một nam một nữ đang ngồi ở kia, nam tử là bước thứ tư, còn nữ tử thì cách bước thứ tư không xa.

Thực lực của Thính Đạo Hào này quả nhiên mạnh hơn tưởng tượng của hắn.

“TRọng Đạo Chủ, cần chúng ta giúp đỡ không?” Đình sư huynh đang ngồi cười mỉm mở miệng hỏi một câu.

Nam tử hơi mập cười ha ha một tiếng, “TRọng Dặc ta mặc dù không phải là người ghê gớm gì, chỉ là một chấp pháp áo bạc, còn chưa đến nỗi phải cần nhờ người hỗ trợ. Đạo hữu chờ một chút.”

Lúc TRọng Dặc nói chuyện, lĩnh vực cường hãn của bước đại đạo thứ tư đã càn quét ra ngoài, trong nháy mắt đã khóa chặt cùng không gian này lại. Ở trong mắt Trọng Dặc, một chấp pháp áo bạc của Đệ Tứ Thánh Đình Ngoại Tăng Thiên, tối đa cũng chỉ là một Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi. Mà tên Tông Quyền trước mắt này không biết đã uống nhầm thuốc gì rồi, lại dám xé mở cấm chế Phá Khư Thuyền

Thính Đạo Hào của hắn ta, thậm chí còn dám đánh đến động phủ của hắn ta, đúng là đi tìm chết mà.

Trọng Dặc đoán có lẽ Tông Quyền dám làm như vậy, nhất định là vì nghe bên ngoài nói trên Thính Đạo Hào không có bước thứ tư, đồng thời Tông Quyền cũng đã tìm được cơ duyên tại khu vực Hỗn Độn, đã gần đến bước thứ tư rồi. KHi trên Thính Đạo Hào không có bước thứ tư, là một cường giả đã đến gần với bước thứ tư, đương nhiên sẽ cảm thấy rằng mình có tư cách ở đây phách lối một trận.

Chỉ là ý nghĩ của Trọng Dặc ngay giờ phút lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta càn quét ra đã dừng lại. Hắn ta hoảng sợ phát hiện lĩnh vực của mình đang bắt đầu niết hóa, không chỉ như vậy, không gian của hắn ta dường như còn bị lĩnh vực của đối phương khóa lại. Lĩnh vực của hắn ta chẳng những bắt đầu niết hóa, thậm chí còn bị cắn nuốt mà biến mất.

“Ngươi là bước thứ tư? Không đúng, ngươi là bước thứ năm?” Trọng Dặc sửng sốt, bước thứ tư không thể nào dùng lĩnh vực niết hóa đi lĩnh vực của hắn ta được, vậy đã nói rõ đối phương là cường giả bước thứ năm.

Dù sao thì hắn ta cũng là tu sĩ bước đại đạo thứ tư, nếu như đối phương cũng là bước thứ tư, vậy hắn ta không thể nào ngay cả sức đánh trả cũng không có.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ dốc hết mọi thủ đoạn, cuối cùng vẫn để cho một cường giả còn chưa đến bước đại đạo thứ tư là Tần Kình Thiên chạy thoát. Bây giờ hắn đã vào bước thứ tư, đối mặt với một tu sĩ bước đại đạo thứ tư thật sự, thậm chí hắn còn có thể nghiền ép.

ĐỐi với Trọng Dặc mà nói, nếu như Lam Tiểu Bố chỉ là tu sĩ bước đại đạo thứ tư, vậy bây giờ hắn ta tuyệt đối sẽ liều mạng một lần. Sau đó nhờ Trác Đình trợ giúp, nhưng mà Lam Tiểu Bố là bước thứ năm, khiến hắn ta hoàn toàn mất đi ý chí liều mạng.

Đại đạo của tu sĩ, một bước là một lạch trời, chênh lệch giữa bước thứ tư và bước thứ năm, cũng không phải thêm một người hoặc liều mạng là có thể giải quyết được.

Một nam một nữ ngồi một bên kia cũng đột nhiên đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Theo bọn hắn nghĩ, Lam Tiểu Bố tìm đến đây, chính là hành động đi tìm đường chết. Bởi vì cho dù Trọng Dặc không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, bọn hắn cũng sẽ ra tay.

Nhưng bây giờ người ta chỉ cần dùng lĩnh vực là có thể nghiền ép Đạo Chủ Thính Đạo Hào Trọng Dặc này, cái này rõ ràng đã thể hiện rõ người ta cũng có thể nghiền ép hai người bọn hắn.

TRong chớp mắt khi Trọng Dặc chậm lại, Lam Tiểu Bố đã dùng tốc độ cực nhanh khóa đạo mạch của Trọng Dặc lại, đồng thời xé rách Tử Phủ của Trọng Dặc.

Vẻ mặt Trọng Dặc tuyệt vọng nhìn Lam Tiểu Bố, “Tông chấp pháp, ngươi là chấp pháp áo bạc của Đệ Tứ Thánh Đình, chẳng lẽ ngươi không biết, sau khi giết ta sẽ gây ra tai họa vô tận cho Đệ Tứ Thánh Đình ngươi sao? Ngươi và ta không thù không oán, vì sao lại làm như vậy?”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “KHông thù không oán? Ta ngồi Thính Đạo Hào của ngươi đã mua vé hẳn hoi, nhưng ngươi thì hay rồi, trên đường đi còn liên tục lừa đạo tinh của ta. Nếu như không phải ta có bản lĩnh, ở khu vực Hỗn Độn lấy được cơ duyên, chẳng phải ta sẽ phải chết trên Thính Đạo Hào của ngươi sao? Bây giờ ngươi còn dám nói không thù không oán với ta?”

Trọng Dặc sững sốt, chuyện này là sao? Thính Đạo Hào của hắn ta vẫn luôn làm như vậy, qua nhiều năm như thế, cũng không có ai dám đến báo thù mà? CHo dù dám báo thù, thậm chí còn không chưa ra tay, đã bị thần binh của Thiên Đình giết chết.

Chương 2343 - Phát tài.

Lam Tiểu Bố khống chế Trọng Dặc cũng không lập tức xé mở thế giới của Trọng Dặc ra, mà nhìn về phía một nam một nữ bên cạnh, “Các ngươi cùng một bọn với Trọng Dặc?”

Nam tử anh tuấn kia đã từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, hắn ta lập tức ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Trác ĐÌnh của Cửu Biên hải thành kính chào Tông đạo hữu, ta và Phục Quyên sư muội chỉ là thuận đường ngồi Thính Đạo Hào quay về Cửu Biên hải thành, không phải người của Thính Đạo Hào.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đã như vậy thì mời hai vị cứ tự nhiên, đừng làm ảnh hưởng ta thu nợ cũ.”

Nữ tử tên là Phục Quyên kia nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì không nhìn được nói.

“Tông chấp pháp, Đạo Chủ Trọng Dặc này không thể giết được. Sau khi giết hắn rồi, Đệ Tứ Thánh Đình ngươi sẽ hậu hoạn vô tận, thậm chí không đơn giản chỉ là bị hủy diệt thôi. Ta và sư huynh là người trung gian, hóa bỏ thù hận của mọi người. Trong Đạo Chủ có chỗ nào làm sai, ta tin TRọng Đạo Chủ cũng đồng ý nhận lỗi.”

Giọng điệu Lam Tiểu Bố đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Thế nào, ta đây làm việc cũng cần ngươi phải đến khoa chân múa tay sao? Nếu như các nguoi không muốn đi thì cũng không cần phải đi nữa…”

Cảm nhận được khí thế sát phạt của Lam Tiểu Bố đột nhiên tăng cao, Trác ĐÌnh vội vàng nói, “Sư muội ta đã mạo phạm, chúng ta lập tức rời khỏi đây, không nhúng tay vào ân oán giữa các ngươi.”

Nói xong, hắn ta lôi kéo Phục Quyên xông ra khỏi phòng khách động phủ của Trọng Dặc, sau đó xông ra khỏi cấm chế. Từ khí thế trên người Lam Tiểu Bố khiến linh hồn hắn ta phải run rẩy, cho dù Lam Tiểu Bố không phải bước đại đạo thứ tư, muốn giết chết hai người bọn họ chắc hẳn cũng không có vấn đề gì.

“ĐÌnh sư huynh…” Xông ra khỏi động phủ của Trọng Dặc rồi, Phục Quyên định nói gì đó.

Nhưng Trác Đình đã cắt ngang mà nói, “Quyên sư muội, sát khi trên thân người này nồng đậm, rõ ràng là một tên không chịu nói đạo ý. Sở dĩ hắn không ra tay với chúng ta, có lẽ là còn có chút kiêng kị với chúng ta, không muốn kết thù với Cửu Biên hải thành. Nhưng càng quan trọng hơn là, người hắn muốn giết chính là Trọng Dặc, lúc này chúng ta mạo phạm hắn, chẳng phải đang tự chuốc khổ vào mình hay sao?”

“Sao mà chúng ta phải sợ hắn chứ? Ta khẳng định hắn không phải cường giả bước đại đạo thứ năm. Chỉ là trong lòng vị Đạo Chủ Trọng Dặc kia kiêng kị, cho nên mới bị hắn đánh trở tay không kịp. Hơn nữa, Cửu Biên hải thành ta cũng không phải ai cũng có thể ức hiếp.” Phục Quyên vẫn không phục nói.

Trác ĐÌnh thở dài một hơi, “Quyên sư muội, chẳng lẽ ngươi còn chưa thấy rõ sao? Chúng ta và hắn liều chết đánh nhau thì tốt ở chỗ nào chứ? Cứu Trọng Dặc? Trọng Dặc đã bị trọng thương, có thể khôi phục hay không là một chuyện. Cho nên Trọng Dặc tuyệt đối sẽ không cảm kích chúng ta, trừ khi chúng ta ra tay ngay từ đầu. Giữ gìn quy tắc của Ma Như thế giới? Ha ha, đó là chuyện của Thiên Đình. Hơn nữa, tên Tông Quyền kia có lai lịch, hắn có thể chạy đi đâu? Cho dù hắn có giết chết Trọng Dặc hay không, hắn sẽ bị truy nã, thậm chí không thể nào sinh tồn ở Ma Như thế giới được. Kẻ liều mạng như vậy, chúng ta cần gì phải liều mạng với hắn? Hơn nữa…”

Trác Đình nói đến đây, đột nhiên sững lại.

“Sao vậy Đình sư huynh?” Phục QUyên lập tức hỏi thăm.

Qua mấy giây sau, Trác ĐÌnh mới vỗ đầu một cái, “Ta đúng là ngu xuẩn mà, nếu như đối phương thật sự là Tông Quyền, hắn cũng sẽ không ngu ngốc mà dùng thân phận thật của mình đến đây tìm Trọng Dặc. Trừ khi hắn muốn kéo thù hận cho Đệ Tứ Thánh Đình, khiến Đệ Tứ Thánh Đình bị trọng thương, thậm chí là hủy diệt.”

“Sư huynh, vậy có nghĩa tên kia không phải Tông Quyền thật.” Phục Quyên đã hiểu ra ý của Trác Đình.

Trác Đình gật đầu, “Nếu như ta đoán không sai, tên Tông Quyền kia nhất định là giả, có người dựa vào tên tuổi của Tông Quyền đến đây giết Trọng Dặc, thậm chí còn châm ngòi quan hệ. Sư muội, bây giờ chúng ta nhất định phải đi ngay, nếu không người náy rất có thể sẽ chém tận giết tuyệt mọi người ở đây.”

Phục Quyên rùng mình một cái, nàng biết rõ sư huynh không phải đang dọa nàng, đổi thành nàng, nàng cũng sẽ chém giết hết mọi người trên Thính Đạo Hào này. Vì sao ư, đương nhiên là diệt khẩu rồi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Trác Đình và Phục Quyên định làm gì, có rời khỏi Thính Đạo Hào hay không. Hắn lại càng không nghĩ đến chuyện sẽ giết sạch toàn bộ người trên thuyền.

Cho nên sau khi Trác ĐÌnh và Phục Quyên đi, đạo tắc trong tay Lam Tiểu Bố lưu chuyển, lập tức xé mở thế giới của Trọng Dặc.

“Ngươi không phải Tông Quyền.” Trọng Dặc đã kịp phản ứng lại, hắn biết được người trước mắt này không phải là Tông Quyền.

“Có phải hay không cũng không quan trọng, quan trọng là ngươi cướp đạo tinh của ta, vậy thì sẽ phải trả lại…” Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, động tác không hề dừng lại một chút nào, từng đạo đạo tắc đánh ra, xé mở từng đạo quy tắc thế giới của Trọng Dặc.

Trọng Dặc giống như hồi quang phản chiếu, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói, “Ta biết ngươi là ai rồi, ngươi tên là Lam Tiểu Bố, ở gian phòng số 3071, là do Hồ Hữu Kình dẫn đến.”

Chương 2344 - Phát tài. (2)

Nói xong câu này, Trọng Dặc lập tức khẳng định hắn ta đoán không sai, người trước mắt này tuyệt đối chính là Lam Tiểu Bố. Bởi vì lúc trước khi Thính Đạo Hào xuyên qua Vô Tắc Không Gian Khư, chỉ có một người không ra ngoài, đồng thời còn không bị ảnh hưởng. ĐỐi với loại kiềm chế đạo tắc Hỗn Độn này mà không bị ảnh hưởng, vậy thì sẽ có cơ hội sống sót trong khu vực Hỗn Độn. Một chuyến kia hắn ta còn bảo chấp sự thủ hạ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, thậm chí vì Lam Tiểu Bố mà dừng Thính Đạo Hào đợi thêm nửa năm, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn không hề ra ngoài.

Lam Tiểu Bố vừa đến đây đã nói Thính Đạo Hào hố đạo tinh của hắn, không phải người này thì còn là ai? Nếu như Đệ Tứ Thánh Đình NGoại Tăng Thiên có một chấp pháp áo bạc có thực lực như thế này, vậy thì Ngoại Tăng Thiên đã sớm sánh bằng Ma Như Thiên ĐÌnh rồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, bọn gia hỏa này thật là thông minh, vậy mà có thể đoán ra được thân phận của hắn. Lúc này hắn thật sự muốn diệt khẩu hết toàn bộ mọi người trên Thính Đạo Hào, nhưng mà ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên đã lập tức biến mất.

Nhận ra thì nhận ra đi, lúc trước khi hắn ở Vĩnh Sinh chi địa, còn chưa bước vào Sáng Đạo cảnh đã bị Tạo Hóa Thánh Nhân để mắt đến, bây giờ không phải hắn vẫn còn sống rất tốt hay sao? Hắn không tin có đại năng bước thứ sáu sẽ duổi giết hắn. Bây giờ hắn đã bước vào bước thứ tư, cho dù đại lão bước thứ năm muốn giết hắn, cũng không phải là chuyện gì dễ dàng.

KHông tiếp tục để ý đến Trọng Dặc nói nhảm, cuối cùng Lam Tiểu Bố đánh ra mấy đạo đạo tắc Không Gian hoàn toàn xé mở thế giới của Trọng Dặc ra.

Nguyên thần tàn phá của Trọng Dặc không cam lòng nói, “Ta chỉ là một Đạo Chủ của Phá Khư Thuyền mà thôi, Đạo Chủ như ta ở Phá Khư Thánh Đạo nhiều không kể xiết, hơn nữa nhất định bọn hắn có thể tìm ra được là ai giết ta, nếu như người đồng ý thả ta, ta thề…”

Trọng Dặc còn chưa nói hết, đạo hỏa của Lam Tiểu Bố đã bay đến, nguyên thần Trọng Dặc câu diệt, tất cả đồ trong thế giới của hắn ta đều bị Lam Tiểu Bố dùng thủ đoạn na di cuốn đi.

Lam Tiểu Bố vô cùng kinh sợ trước sự giàu có của Trọng Dặc, Khúc Bồng đã đủ giàu có rồi, nhưng so với tên Trọng Dặc trước mặt này, hoàn toàn không đủ nhìn.

Điều khiến Lam Tiểu Bố vui mừng nhất chính là, trong thế giới của Trọng Dặc lại có một đầu đạo mạch màu đen dài gần 20.000 trượng, lực lượng đạo tắc nặng nề kia, còn cả nguyên khí nồng đậm đến ngưng luyện, rõ ràng là một đầu đạo mạch cực phẩm, so với đạo mạch cực phẩm lần trước hắn lấy được còn tốt hơn.

Đạo mạch thượng phẩm cũng có gần vạn đầu, trừ cái đó ra, còn có mấy vạn đầu đạo mạch trung phẩm và đạo mạch hạ phẩm.

Nhiều nhất vẫn là đạo tinh, trong thế giới của Trọng Dặc, đạo tinh thượng phẩm, ít nhất phải hơn chục tỷ. Từng đống chồng chất, nhìn giống như núi non trùng điệp.

Nhưng Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, đạo tinh Thính Đạo Hào kiếm được tuyệt đối không chỉ chục tỷ như vậy. Nói vậy thì phần lớn đạo tinh đã được Trọng Dặc nộp lên trên, hoặc có thể nói là rót vào trong Phá Khư Thánh Đạo kia. Cái Phá Khư Thánh Đạo kia không biết là thứ gì, nhưng nhất định nơi này giàu đến chảy mỡ. Lam Tiểu Bố nghĩ lúc trước khi cùng Mạc Vô Kỵ đến Mông Mỗ Đại Diễn phát tài, trong lòng không khỏi có chút chờ mong. Chờ gặp được Vô Kỵ, thương lượng với hắn một chút, cùng nhau đi đến Phá Khư Thánh Đạo này phát tài thôi. Chờ đào khố phòng của Phá Khư Thánh Đạo rồi, chuyệnt ài nguyên tu luyện cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã đoán ra, giết Đạo Chủ Thính Đạo Hào, đồng thời vơ vét một đống tài phú như vậy, tương lai người ta rất có thể sẽ tra ra hắn, nhưng hắn vẫn không chọn cách diệt khẩu.

Chỉ là khi Lam Tiểu Bố định rời khỏi Thính Đạo Hào, đột nhiên nghĩ đến chuyện, không biết cái Thính Đạo Hào này dùng vật liệu nào luyện chế thành, cũng không biết có khắc họa trận pháp gì, lại có thể phá vỡ Không Gian Khư. Có lẽ cái Phá Khư Thuyền này thật sự là vật có giá trị.

Mặc kệ cái Phá Khư Thuyền này có giá trị thật hay không. Lam Tiểu Bố quyết định lấy cái Phá Khư Thuyền này đi. Hắn trực tiếp xé mở cấm chế cách âm trên thuyền, cao giọng nói, “Thính Đạo Hào bị ta đánh cướp, Đạo Chủ đã bị ta làm thịt. Ta nói cho tất cả mọi người trên thuyền biết, trong vòng mười giây phải rời khỏi đây, nếu không thì đừng hòng đi được nữa.”

Lam Tiểu Bố tiến vào Thính Đạo Hào ăn cướp, thật ra có rất nhiều người cảm nhận được, chỉ là lai lịch của Phá Khư Thuyền quá lớn, đám người không có ai dám tùy tiện ra ngoài nghe ngóng mà thôi.

Tu sĩ có thể ngồi Thính Đạo Hào tiến về Cửu Biên hải thành, đều là người tương đối giàu có, nhưng mà có giàu có đến đâu, cũng không thể kiên trì nổi với thủ đoạn thu phí của Thính Đạo Hào. Giờ phút này rất nhiều tu sĩ đều đang nghĩ đến chuyện phải bảo mệnh như thế nào, bởi vì đến lần thu phí sau đó, bọn hắn mà không giao nộp ra, kẻ nhẹ thì bị xé mở thế giới, nặng thì để lại nguyên hồn.

Bây giờ những người này nghe thấy có người ăn cướp Thính Đạo Hào, mà người ăn cướp này còn không giết người diệt khẩu, để bọn hắn từ rời khỏi Thính Đạo Hào. Trừ khi là kẻ ngốc, bọn họ mới tiếp tục ở lại trên Thính Đạo Hào chờ chết.

Cho nên ngay khi Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra, hầu như tất cả mọi người đều xông ra ngoài. Lúc này không màng ai là hành khách hay chấp pháp, bảo mệnh là quan trọng nhất. Không đến mười giây, hầu như chỉ cần ba giây thôi, trên Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào này, chỉ còn lại một mình Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố trực tiếp kéo toàn bộ Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, sau đó mới lấy Thiên Địa Khấu ra, trong nháy mắt đã đi xa

Chương 2345 - Chọc phải một việc đại sự.

Ma Như thế giới xảy ra một chuyện lớn, Phá Khư Thuyền bị người ta chặn đường cướp bóc, không chỉ như vậy, Đạo Chủ trên Phá Khư Thuyền còn bị người ta trực tiếp giết chết.

Cho dù rất nhiều người đều biết, đại vũ trụ an bình tường hòa này, thật ra những chuyện bẩn thỉu âm u sau lưng không biết có bao nhiêu. Chỉ là người bị giết đều là những tu sĩ không có bối cảnh mà thôi, người thật sự có bối cảnh, có ảnh hưởng, vẫn chưa có người dám động.

Nhưng bây giờ, có người ngang nhiên cướp đoạt đến chỗ Phá Khư Thuyền, vậy thì không phải chỉ dùng mấy chữ xảy ra chuyện để hình dung rồi.

Nếu bàn về bối cảnh, lực ảnh hưởng của Phá Khư Thánh Đạo thậm chí còn lớn hơn cả Thiên Đình. Ma Như Thiên Đình mặc dù trên mặt nổi là quản lý tất cả thế lực, nhưng trên thực tế bọn hắn có thể quản được không bao gồm loại thế lực như Phá Khư Thánh Đạo.

Đừng bảo là Ma Như thế giới, cho dù là toàn bộ đại vũ trụ, Phá Khư Thánh Đạo cũng là đạo tràng cao cấp nhất. Bởi vì Phá Khư Thánh Đạo không chỉ có đạo tràng ở Ma Như thế giới, bọn hắn tương đương với một thế giới.

Ở đại vũ trụ, hơn chín phần Phá Khư Thuyền đều là do Phá Khư Thánh Đạo tạo ra, mà sáu phần Phá Khư Thuyền trở lên đều do Phá Khư Thánh Đạo trực tiếp quản lý. Nếu như điều này vẫn chưa thể hiện rõ, vậy thì bất cứ một cái Phá Khư Thuyền nào muốn đi lại trong đại vũ trụ này, nhất định phải có được thánh phù của Phá Khư Thánh Đạo, nói cách khác chính là lấy được giấy thông hành của Phá Khư Thánh Đạo.

Cho nên ở trong đại vũ trụ, có người dám động đến lợi ích của các đại Thiên ĐÌnh, hoặc là giết quan viên Thiên Đình, nhưng không có người nào dám động đến Phá Khư Thánh Đạo. Còn chuyện cướp đi Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo, giết Đạo Chủ trên thuyền rồi cướp thuyền đi, là chuyện không thể nào.

Cho nên Lam Tiểu Bố giết Trọng Dặc, đồng thời cướp đi Thính Đạo Hào, tương đương với chọc thủng trời.

Giờ phút này, Thiên ĐÌnh của Thập Phương Thế Giới đều đang phát lệnh truy nã, nghe nói Phá Khư Thánh Đạo đã phát ra mấy tên cường giả bước đại đạo thứ năm, mục đích chỉ có một, điều tra ra tên hung thủ đã cướp bóc Thính Đạo Hào, sau đó truy nã quy án.

Lúc này Lam Tiểu Bố đã khôi phục dung mạo của mình, đang nấp ở sâu trong một dãy núi hoang vu, kiểm kê lại thu hoạch của mình. Dù sao thì đạo tinh và đạo mạch. khi đang mở thế giới ra là có thể nhìn thấy rồi.

Trừ cái đó ra, trong thế giới của Trọng Dặc, còn thu hoạch được một đống vật liệu còn có một số hộp ngọc có cấm chế, hắn muốn kiểm tra kỹ càng xem có bảo vật đỉnh cấp không. ĐƯơng nhiên, càng quan trọng hơn là, trong thế giới này còn có một đống ngọc giản.

Có một vài ngọc giản không phải là thứ có thể mua dược trong thương lâu, ví dụ như Lam Tiểu Bố ở Thần Tễ phường thị muốn mua một ít ngọc giản địa đồ của Ma Như thế giới, nhưng vẫn không thể mua được.

Kiểm tra mấy thứ vụn vặt trong thế giới của Trọng Dặc, Lam Tiểu Bố có chút cạn lời. Đồ tốt mặc dù không ít, nhưng không có bảo vật gì khiến người ta phải kinh ngạc.

Hóa ra thứ đáng giá nhất hắn đều đã nhìn thấy rồi, chính là đầu đạo mạch cực phẩm kia, còn vạn đầu đạo mạch thượng phẩm và một đống đạo tinh. TRong thế giới của Trọng Dặc, ngay cả một pháp bảo ra dáng cũng không có, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin, pháp bảo của Trọng Dặc chỉ là mấy món bảo vật Tiên Thiên. Nhưng hắn rõ ràng đã mở thế giới của Trọng Dặc ra, theo lý mà nói, Trọng Dặc không thể nào giấu những thứ đáng giá này ở chỗ khác.

Cũng may hắn ở trong thế giới của Trọng Dặc tìm được ngọc giản phương vị của Thiên Mạch đạo thành và Cửu Biên hải thành, còn có giới thiệu vắn tắt về những đạo môn đỉnh cấp ở Ma Như thế giới. Trừ đạo mạch cực phẩm, thật ra những thứ này mới là thứ Lam Tiểu Bố cần.

Lúc đầu, Lam Tiểu Bố dự định đến Cửu Biên hải thành, nhưng ở sau khi ở khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn bước vào bước thứ tư, hắn đã không còn ý định đến Cửu Biên hải thành nữa rồi. Mục đích hắn đến Cửu Biên hải thành chính là gì? Không phải là vì bước đại đạo thứ tư sao? Bây giờ có ngọc giản phương vị của Thiên Mạch đạo thành, Lam Tiểu Bố quyết định đến Thiên Mạch đạo thành.

Thiên Mạch đạo thành chính là đạo thành Thiên Đình của Ma Như thế giới, đi vào nơi này nhất định phải đạt được điều kiện nhất định. Lam Tiểu Bố cũng không biết cần phải đạt được điều kiện gì, nhưng chỉ cần đi, hắn tin rằng mình sẽ có cách tiến vào.

Tiến về Thiên Mạch đạo thành có khoảng cách cực xa, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ có thể dùng Thất Giới Thạch. Trước đó hắn còn chưa bước vào bước thứ tư, vẫn luôn không dám dùng đến Thất Giới Thạch để đi đường. Bây giờ hắn đã bước vào bước thứ tư, hơn nữa còn lĩnh ngộ được đạo tắc Hỗn Độn trong Không Gian Khư. Chỉ cần hắn dùng kết giới ẩn nấp che Thất Giới Thạch lại, đồng thời bố trí một cái kết giới tránh né Không Gian Khư, chắc hẳn không có vấn đề gì lớn.

Nếu như là lúc vừa mới đến đại vũ trụ, cho dù Lam Tiểu Bố có muốn làm như vậy cũng không có đủ tài liệu tốt để bố trí những thứ này. Trên người Khúc Bồng mặc dù không ít đồ tốt, vật liệu đỉnh cấp thì thật sự không nhiều. TRong thế giới của Trọng Dặc đã bù đắp được những thứ này.

TRong thế giới của Trọng Dặc trừ một đầu đạo mạch cực phẩm ra, mặc dù không có nhiều bảo vật kinh tài tuyệt diễm, nhưng mà vật liệu luyện khí thượng đẳng thì có một đống, phần lớn đều là vật liệu đỉnh cấp.

Chương 2346 - Chọc phải một việc đại sự. (2)

Bây giờ Lam Tiểu Bố có thời gian dư dả, cho nên khi bố trí kết giới trên Thất Giới Thạch, cũng không hề sốt ruột, cố gắng làm thật hoàn mỹ. Mục đích đương nhiên là không để cho người khác tùy tiện phát hiện ra hành tung của hắn, dù sao thì hắn cũng không nghĩ đến lai lịch của Phá Khư Thánh Đạo lớn như vậy, trước đó hắn chỉ nghĩ rằng nhiều nhất cũng chỉ là một cái đạo môn mà thôi. Sau khi nhìn ngọc giản giới thiệu vắn tắt, hắn mới biết được, đây là một thế lực đỉnh cấp có thể sánh ngang với Thiên ĐÌnh.

Ở đại vũ trụ, phần lớn Thiên ĐÌnh thành lập đạo thành theo kiểu dáng từ thấp đến cao. Khi tiến vào đạo thành Thiên Đình, đầu tiên là các đạo tràng bình thường, các loại thương lâu. Tiếp theo, đó chính là quân tu sĩ Thiên Đình, sau đó là chỗ ở của quan viên Thiên ĐÌnh, cuối cùng mới là vị trí đại điện của Thiên Đình.

Nơi duy nhất khác biệt chính là Đại Hoang thế giới, Thiên Đình của Đại Hoang thế giới có một tên gọi riêng biệt, tên là Nam Thiên Môn.

Hơn nữa còn không nằm bên trong đạo thành Thiên ĐÌnh, mà là xây dựng trong hư không. Sau khi đến đạo thành Thiên ĐÌnh rồi, muốn đến Nam Thiên Môn nhất định phải leo lên cầu thang trong hư không mới có thể đến được Thiên Đình của Đại Hoang thế giới.

Cho nên trong tất cả các Thiên Đình ở đại vũ trụ, chỉ có Thiên Đình của Đại Hoang là được thành lập khí phái nhất.

Thiên Mạch đạo thành, đạo thành Thiên ĐÌnh của Ma Như thế giới. Giống như phần lớn đạo thành Thiên ĐÌnh khác, toàn bộ Thiên ĐÌnh chia thành năm tầng, Ma Như Thiên Đình nằm ở tầng thứ năm.

Lúc này trong đạo đình Thiên ĐÌnh của Ma Như Thiên Đình, hai hàng quan viên Thiên ĐÌnh mặt mày nghiêm túc đứng im, Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như Thiên Đình cũng vẻ mặt nghiêm trọng ngồi trên vị trí Thiên Đế.

Bởi vì ở Ma Như thế giới xảy ra một chuyện nghe rợn cả người, một chiếc Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo bị đánh cướp ở Ma Như thế giới. Ác liệt nhất chính là, người này sau khi cướp bóc Phá Khư Thuyền, còn giết Đạo Chủ Trọng Dặc của Phá Khư Thuyền.

“Các vị có đối sách gì không?” Sách Khổ Huệ Thăng phá vỡ sự im lặng trong đại điện, chuyện này xảy ra ở Ma Như thế giới, là Thiên ĐÌnh ở Ma Như thế giới, không thể nào trốn tránh trách nhiệm được. Sách Khổ Huệ Thăng làm Thiên Đế Thiên ĐÌnh, đương nhiên là vô cùng buồn rầu.

Cho dù hai bên đại điện đứng đầy người, nhưng không có một người nào đứng ra trả lời câu hỏi của Thiên Đế.

Sách Khổ Huệ Thăng vô cùng bất đắc dĩ, đánh phải chuyển ánh mắt vào người một tên đại hán mặt đỏ, “Bàng Thánh, ngươi thấy như thế nào?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đại hán mặt đỏ này, ở Ma Như Thiên Đình, chỉ có một người có thể khiến Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng xưng là thánh, người này chính là Bàng Kiếp.

Bàng Kiếp chẳng những là cường giả đệ nhất ở Ma Như Thiên Đình, còn là cố vấn thứ nhất của Ma Như Thiên Đình. Trong tình huống bình thường có chuyện không thể giải quyết được, trực tiếp để Bàng Kiếp ra mặt là được. Trên thực tế, ở Ma Như thế giới, cũng không có chuyện gì mà Thiên ĐÌnh không giải quyết được, cho nên gần đây Bàng Kiếp hiếm khi ra mặt.

Bây giờ Thiên Đế hỏi đến, Báng Kiếp chỉ có thể chủ động đứng ra nói, “Thiên Đế tại thượng, theo thần thấy, có người cướp bóc Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo là chuyện tốt.”

“Cái gì?” Sách Khổ Huệ Thăng còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, kinh ngạc lên tiếng.

Bàng Kiếp thở dài, “Chuyện duy nhất không tốt, đó chính là chuyện này xảy ra ở Ma Như thế giới. Thử nghĩ một chút mà xem, bây giờ đại vũ trụ khắp nơi hòa bình, cái Phá Khư Thánh Đạo kia giống như một cây gậy quấy phân heo vậy. Phá Khư Thuyền hắc ám như thế nào ta nghĩ rằng mọi người đều biết, chỉ là không nói ra mà thôi. Mà loại giặc cướp như Phá Khư Thuyền, bị người ta cướp bóc không phải là chuyện bình thường sao? Các ngươi cũng biết, có biết bao nhiêu khổ chủ bị Phá Khư Thuyền hại bẩm báo với Thiên ĐÌnh chúng ta rồi? Nói thật lòng, nếu như ta không phải là Tả thánh thừa của Ma Như thế giới, ta cũng muốn ra tay, những người này thật sự quá đáng.”

“Tả Thánh, nỏi cẩn thận chứ.” Một lão giả râu vàng nhanh chóng đứng ra, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Bàng Kiếp bất đắc dĩ gật đầu, "Ta biết, nơi này đều là người của Ma Như Thiên Đình ta, cũng sẽ không có người nào nói ra ngoài."

"Vậy ý của Bàng Thánh là gì?" Thiên Đế mong đợi nhìn Bàng Kiếp.

Bàng Kiếp nói, "Người Phá Khư Thánh Đạo nhất định không phải một nhà với Ma Như thế giới chúng ta, hơn nữa các Thiên ĐÌnh còn lại, ta tin rằng cũng cực kỳ ghét nơi này. Chúng ta có thể liên hợp với những Thánh Đình còn lại, như vậy sẽ có thể tạo một chút áp lực cho Phá Khư Thánh Đạo."

Thiên Đế thở dài, "Đó cũng có thể là chuyện sau này, nếu như ta đoán không sai, người của Phá Khư Thánh Đạo chẳng mấy chốc nữa sẽ đến đây. Chúng ta đã phát lệnh truy nã, nhưng chuyện thứ nhất bọn hắn đến đây sẽ vẫn hỏi tội chúng ta. Dù sao thì chuyện xảy ra ở Ma Như thế giới ta, chúng ta nhất định phải cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng, sau đó mới có thể tính đến chuyện khác."

Dường như Thiên Đế vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng bẩm báo dài, "Sứ giả Phá Khư Thánh Đạo đến Thiên ĐÌnh bái kiến."

Đám người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt Thiên Đế cũng khó coi. Cũng chỉ có người của Phá Khư Thánh Đạo mới không cần gửi bản trình báo, mà trực tiếp cho người thông báo.

Cho dù trong lòng không thoải mái như thế nào, Thiên Đế cũng chỉ có thể nói, "Nhanh mời sứ giả vào trong."

Chương 2347 - Truy nã

Rất nhanh có một tên nam tử mặc áo bào lục tiến đến, nam tử mặc áo bào lục này sau khi đi vào chỉ tùy tiện ôm quyền với Thiên Đế

Sách Khổ Huệ Thăng một chút, sau đó mở miệng nói, “Thiên Đế, một chiếc Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo ta bị đánh cướp ở Ma Như thế giới. Nói thật, sau khi Phá Khư Thánh Đạo ta nghe thấy chuyện này, gần như không dám tin, bây giờ ở đại vũ trụ, lại còn có loại chuyện này xảy ra, thật sự nghe rợn cả người. Hôm nay ta đại diện cho Phá Khư Thánh Đạo đến đây, chỉ hy vọng Thiên Đế có thể cho Phá Khư Thánh Đạo ta một câu trả lời.”

Những người xung quanh nghe thấy vậy, mỗi một người đều cực kỳ không vui, gia hỏa này cũng chỉ là cảnh giới Tạo Hóa Thánh Nhân mà thôi, vậy mà dám phách lối như thế. Chẳng những mở miệng nói to, ngay cả tên tuổi của mình cũng không báo. Những người đang ở đây, có ai có tu vi thấp hơn Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Nhưng tức giận thì tức giận, cũng không ai dám chỉ trích.

Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng lại vô cùng kiên nhẫn, ngay cả nửa phần tức giận cũng không có mà nói ra, “Còn chưa thỉnh giáo sứ giả xưng hô như thế nào?”

“Ta tên Lã Dị Nhân.” Chấp pháp áo lục này không hề có chút tôn kính nào mà nói.

Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng thở dài nói, “Lã sứ giả, thật ra chuyện này vừa xảy ra, chúng ta đã lập tức điều tra ngay, Ma Như thế giới cũng phát lệnh truy nã đầu tiên. Không chỉ như vậy, chúng ta còn phái rất nhiều cường giả tìm kiếm manh mối, chỉ cần phát hiện một chút manh mối nào, Ma Như Thiên Đình ta cũng sẽ dốc toàn lực đối phó, truy nã hung thủ về quy án, sau đó áp giải hắn đến Phá Khư Thánh Đạo.”

Lã Dị Nhân từ tốn nói, “Nghe nói Ma Như thế giới ngươi có hai người nhìn thấy toàn bộ quá trình này.”

Nghe thấy vậy, Thiên Đế sửng sốt, còn có chuyện này sao? Nói thật thì, sau khi chuyện này xảy ra, hắn ta thật sự rất lo lắng bất an. Nhưng mà lo lắng và bất an không phải là vì muốn truy nã hung thủ về quy án, mà là lo lắng Phá Khư Thánh Đạo sẽ đến hỏi tội. Cho nên, mặc dù Thiên Đế đã phái người ra ngoài điều tra, nhưng thật ra cũng không để bụng đến chuyện điều tra này, hắn ta chỉ làm ra vẻ mà thôi. Thứ hắn ta quan tâm chính là làm sao để ứng phó với Phá Khư Thánh Đạo.

Lã Dị Nhân cười lạnh nói, “Trác ĐÌnh và Phục QUyên của Cửu Biên hải thành, đang làm khách trong động phủ của Đạo Chủ Trọng Dặc vào lúc hắn bị giết. Mà hung thủ kia sau khi giết Trọng Dặc, cướp Phá Khư Thuyền, lại thả Trác ĐÌnh và Phục Quyên, không biết chuyện này Thiên Đế giải thích như thế nào?”

TRong lòng Sách Khổ Huệ Thăng chửi ầm lên, nói thật, từ khi mới bắt đầu hắn ta chỉ buồn rầu vấn đề ứng đối ra sao, bây giờ nghe thấy hung thủ sau khi giết chết Trọng Dặc lại thả Trác ĐÌnh và Phục Quyên, hắn ta sao có thể không tức giận chứ. Ngươi đã giết người rồi, đương nhiên phải giết hết cả đám đi chứ, ngươi thả hai người đi là có ý gì? Đúng rồi, gia hỏa này chẳng những thả hai người này đi, hình như toàn bộ người trong thuyền cũng đều thả đi hết, hắn chỉ giết một mình Trọng Dặc và hai tên hộ pháp mà thôi. Đổi thành bất cứ ai cũng sẽ diệt khẩu, đây là cố ý làm khó Thiên Đế hắn ta đúng không hả?

“Còn có chuyện này sao?” Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng chỉ có thể giận dữ đứng lên, sau đó lập tức nói, “Nhanh chóng truyền Trác ĐÌnh và Phục Quyên đến đây.”

Lã Dị Nhân từ tốn nói, “Không cần truyền nữa, chờ ngươi truyền hai người kia đến Thiên Đình, không biết là chuyện bao lâu nữa.”

Trong lòng Thiên Đế thầm mắng, hắn ta chính là muốn kéo dài thời gian đó.

Chỉ là không đợi Thiên Đế suy nghĩ xong, Lã Dị Nhân đã tiếp tục nói, “Ta đã mời hai vị này đến đây rồi, bây giờ đang chờ ở bên ngoài. Dẫn bọn hắn vào đi.”

Thiên Đế giật mình, có người đang chờ bên ngoài Thiên ĐÌnh của hắn ta, thế mà hắn ta lại không biết? Ai to gan như vậy? Không bẩm báo việc này cho hắn ta biết.

Sau khi Lã Dị Nhân dứt lời, một tên đầu trọc dẫn theo một nam một nữ vào.

Thiên Đế lập tức hiểu ra, tên đầu trọc này chính là một cường giả bước đại đạo thứ năm, có hắn ta ở bên ngoài nhìn chằm chằm, có lẽ hộ vệ cũng không thể nào truyền đạt tin tức cho hắn ta. Một đại năng bước thứ năm ở bên ngoài chờ, còn Tạo Hóa Thánh Nhân như Lã Dị Nhân lại được vào trong điện nói chuyện. Có thể thấy được địa vị của Lã Dị Nhân này không thấp, ít nhất thì địa vị cao hơn nam tử đầu trọc bước thứ năm này rất nhiều.

“Thiên Đế tại thượng, ngoại sự trưởng lão Trác Đình, thiếu thành chủ Phục Quyên của Cửu Biên hải thành bái kiến.” Sau khi Trác ĐÌnh tiến vào thì cung kính thi lễ, Phục Quyên đứng bên cạnh cũng nhanh chóng thi lễ.

Sách Khổ Huệ Thăng lập tức cười tủm tỉm hỏi, “Hóa ra là con gái của Phục thành chủ, cha ngươi vẫn khỏe chứ?”

Hắn ta và thành chủ Phục Lãnh của Cửu Biên hải thành là bạn tốt nhiều năm, bây giờ thấy con gái của bạn tốt đến, lập tức thăm hỏi một câu. Đồng thời trong lòng cũng thầm xin lỗi, vừa rồi hắn ta thật sự không nghĩ đến Phục Quyên là con của Phục Lãnh.

Lã Dị Nhân hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là vô cùng bất mãn với thái độ lãng phí thời gian này của Thiên Đế.

Phục Quyên nhanh chóng thi lễ, “Phụ thân vẫn khỏe, đã làm phiền Thiên Đế lo lắng.”

“Được được, ngươi nói lại mọi chuyện lúc đó ra đi.” Vẻ mặt Thiên Đế hiền hòa nói. Hắn ta kiêng kị Phá Khư Thánh Đạo, đối với tên Lã Dị Nhân cáo mượn oai hùm trước mắt này, hắn ta thật sự không coi trọng.

Chương 2348 - Truy nã (2)

“Vâng.” Phục Quyên đáp lời rồi lên tiếng nói, “Lúc đó ta và Đình sư huynh đã uống trà với Trọng Đạo Chủ, đồng thời thảo luận về đại hội Vĩnh Sinh ở Trung Ương thế giới lần này. Đột nhiên nhìn thấy chấp pháp áo bạc Tông Quyền của Đệ Tứ Thánh Đình Ngoại Tăng Thiên kéo theo một tên chấp pháp khác của Thính Đạo Hào xông vào trong, đồng thời nói Trọng Dặc hố đạo tinh của hắn, chuẩn bị thu lại nợ cũ.”

Tất cả mọi người đều im lặng không nói, cái gì mà nợ cũ, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây là Phá Khư Thánh Đạo làm rất nhiều chuyện mua bán không cần tiền, cuối cùng đá trúng tấm ván sắt.

“Thực lực Tông Quyền cực kỳ đáng sợ, Đạo Chủ Trọng Dặc trong tay hắn hoàn toàn không có sức phản kháng nào. Nếu không phải hắn lười giết ta và Đình sư huynh, bây giờ ta và ĐÌnh sư huynh đã không có cơ hội xuất hiện ở đây rồi.” Phục Quyên nhanh chóng nói hết mọi chuyện.

Thật ra cái này cũng không có gì để nói, chính là Lam Tiểu Bố vọt vào trong khống chế Trọng Dặc, sau đó bọn hắn chạy ra khỏi Thính Đạo Hào mà thôi.

“Trác Đình, chuyện có thật là như vậy không?” ÁNh mắt Thiên Đế chuyển qua Trác Đình.

Trác Đình vội vàng tiến lên nói, “Đúng như Phục sư muội đã nói, thực lực Tông chấp pháp cường đại, nếu không phải hắn nương tay, chúng ta đã bị giết rồi.”

Trác ĐÌnh biết Phục Quyên không nói thật một chuyện, đó là người giết Trọng Dặc chính là Tông Quyền giả. Lúc đó, bọn hắn có thể đánh giá được Tông Quyền là giả, nhưng sau chuyện này, người khác có thể phán đoán ra được Tông Quyền là giả thì khó khăn hơn nhiều.

Hơn nữa Trác Đình cũng biết vì sao Phục Quyên không vạch trần Tông Quyền là giả, đó là vì Tông Quyền giả chỉ đối phó với Trọng Dặc muốn hố hắn, trực tiếp thả bọn họ đi. Không chỉ như vậy, sau đó bọn hắn còn thăm dò được, tên Tông Quyền giả kia không chỉ thả hai người bọn họ, mà toàn bộ người trên Thính Đạo Hào hắn đều thả cả.

Cộng thêm Thính Đạo Hào là thuyền của Phá Khư Thánh Đạo, rất nhiều tu sĩ mới đến đại vũ trụ đều không rõ hành vi buồn nôn của Phá Khư Thuyền, nhưng bọn hắn thì biết rất rõ. Phục Quyên cũng vô cùng chướng mắt với Phá Khư Thánh Đạo, lúc này mới không chủ động nói Tông Quyền là giả. Mặc dù bọn hắn đều biết, chuyện Tông Quyền là giả cuối cùng sẽ được điều tra ra, nhưng đó là hai việc khác nhau.

“Truyền Đạo Quân Tần Ngang của Đệ Tứ Thánh Đình.” Sắc mặt Thiên Đế nghiêm trọng, giống như chuyện hôm nay nhất định phải điều tra cho ra, thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc.

Lã Dị Nhân và đầu trọc mặc dù cũng biết những chuyện này, nhưng mà bọn hắn cũng biết rõ, có rất nhiều chuyện cho dù bọn hắn có thể làm được, nhưng cũng phải để Ma Như Thiên Đình đi làm. Nếu như bọn hắn thật sự bắt Trác ĐÌnh và Phục Quyên đến Phá Khư Thánh Đạo, vậy thì tương đương với chuyện không nể mặt mũi của Ma Như thế giới. Phá Khư Thánh Đạo quả thật rất mạnh, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể tùy tiện vạch mặt với một thế giới. Dù sao thì bọn hắn cũng chỉ thu thập tài nguyên tu luyện của đại vũ trụ, chứ không phải muốn xưng vương xưng bá.

Còn một chuyện nữa chính là, Phá Khư Thánh Đạo chỉ là một đạo tràng đỉnh cấp mà thôi, ngươi muốn ức hiếp Thiên Đình của một thế giới, chuyện này tương đương với việc phá hủy quy tắc ngầm. Cho dù là ở bất cứ đâu, quy tắc ngầm cũng là thứ đáng sợ nhất.

Tất cả mọi người trong Thiên Đình đều im lặng không nói, ai cũng không biết mọi người đang suy nghĩ điều gì.

Cũng may tất cả Thánh Đình và Thiên Đình đều có truyền tống trận liên thông với nhau, chỉ trong thời gian một nén nhang, Tần Ngang đã vô cùng sợ hãi mà bước vào đại điện Thiên Đình, sau đó khom người thi lễ, “Thiên Đế tại thượng, Đệ Tứ Thánh Đình Tần Ngang bái kiến Thiên Đế.”

“Vừa rồi ta nghe nói Tông Quyền của Đệ Tứ Thánh ĐÌnh ngươi giết Đạo Chủ Trọng Dặc của Thính Đạo Hào?” Giọng điệu Thiên Đế bình tĩnh, giọng nói chẳng có chút cảm xúc nào.

“Thiên Đế minh xét, chuyện này ta cũng chỉ vừa mới biết không lâu, hôm nay vốn định đến Thiên ĐÌnh giải thích. Tông Quyền bị kẹt ở Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh không biết bao nhiêu năm rồi, nói về thiên phú của hắn, cả đời này chỉ sợ cũng chỉ có thể dừng bước ở

Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh. Loại thiên phú như vậy làm sao có thể giết chết Đạo Chủ Trọng Dặc được chứ? Đừng nói là lúc ấy trong phủ của Đạo Chủ Trọng Dặc còn có Trác chấp sự và Phục thiếu thành chủ, cho dù không có ai, một chấp pháp áo bạc như Tông Quyền cũng không thể nào giết được Đạo Chủ Phá Khư Thuyền Trọng Dặc được chứ? Đây là có người vu oán cho Đệ Tứ Thánh Đình ta, mong Thiên Đế hãy làm chủ cho Đệ Tứ Thánh Đình ta.” Tần Ngang vội vàng nói một lèo, trong giọng nói còn ẩn chứa sợ hãi và gấp gáp.

Hắn ta biết rõ, một khi xác định chắc chắn là Tông Quyền cướp đoạt Phá Khư Thuyền, vậy thì Đệ Tứ Thánh Đình có khả năng sẽ bị hủy diệt. Đừng nói chuyện này hắn ta vốn hoài nghi không phải Tông Quyền làm, cho dù thật sự là Tông Quyền làm, hắn ta cũng sẽ nói là không phải.

Lúc này Lam Tiểu Bố lại xuất hiện ở một bên ngoài một cái đạo thành bình thường, Cốt Nguyên đạo thành, khống chế Thất Giới Thạch đến Thiên Mạch đạo thành không phải là chuyện ngày một ngày hai, hắn cũng đã đoán ra được Phá Khư Thánh Đạo không hề đơn giản, cho nên nửa đường còn muốn nghe ngóng một chút.

Chỉ là hắn vừa xuất hiện ở Cốt Nguyên đạo thành, đã nhìn thấy cửa thành có dựng một bình phong giám sát cực lớn, đó là lệnh truy nã Tông Quyền, hình ảnh Tông Quyền vô cùng rõ ràng hiện lên trong lệnh truy nã.

Chương 2349 - Nghe tin bất ngờ.

Nhìn thấy lệnh truy nã Tông Quyền, Lam Tiểu Bố cũng không cảm thấy kỳ lạ, hắn nghi ngờ là vì sao không có lệnh truy nã của mình.

Bởi vì Lam Tiểu Bố đã suy nghĩ rất rõ, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tra lên đến đầu của hắn mà thôi. Trước khi Trọng Dặc chết đã nghĩ ra hắn là ai. Nói vậy thì người khác cũng sẽ có khả năng nghĩ ra hắn là ai. Hắn không phải không để lại chút sơ hở nào, lúc trước khi Thính Đạo Hào xuyên qua Vô Tắc Không Gian Khư, chỉ có hắn là không rời khỏi phòng.

Khi Thính Đạo Hào xuyên qua Vô Tắc Không Gian Khư, người không rời khỏi phòng, sẽ có thể sống sót được ở biên giới khu vực Hỗn Độn.

Cho dù đây là chuyện của mấy trăm năm trước, nhưng vấn đề nằm ở chỗ này. Chỉ yếu là vì hắn không nên dịch hình thành Tông Quyền đi giết Trọng Dặc, bởi vì Tông Quyền mất tích cùng lúc với hắn ở khu vực Hỗn Độn, cũng là mất tích vào mấy trăm năm trước.

Lam Tiểu Bố không biết là, người biết hắn ở trên Thính Đạo Hào khi đi qua Vô Tắc Không Gian Khư không ra khỏi phòng chỉ có chín người. Mà trong chín người này đã bị hắn giết chết bốn người. Theo thứ tự là Trọng Dặc, chấp sự tóc dài, Tông Quyền và Cô Sắc. Năm người khác, ở khu vực Hỗn Độn có ba người không thể quay lại Thính Đạo Hào, chỉ còn hai người quay về Thính Đạo Hào.

Chỉ là mấy trăm năm qua đi, hai người này đã sớm ném chuyện này ra xa rồi, đâu còn nghĩ đến Lam Tiểu Bố chứ? Lùi một bước mà nói, cho dù hai người kia hoài nghi chuyện Thính Đạo Hào bị đánh cướp có liên quan đến Lam Tiểu Bố, có lẽ cũng không đứng ra mà mật báo cho Phá Khư Thánh Đạo biết. Có thể tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, có mấy ai là ngớ ngẩn?

Mật báo đương nhiên là phải có chỗ tốt mới đi mật báo được, bọn hắn đi mật báo thì được lợi gì? Phá Khư Thánh Đạo vốn không phải là thứ gì tốt, trên Thính Đạo Hào còn hố bọn hắn một đống đạo tinh. Bọn hắn đi mật báo, nói không chừng sẽ bị Phá Khư Thánh Đạo giết người diệt khẩu. Vì sao lại diệt khẩu, đương nhiên là vì Lam Tiểu Bố có thể sinh tồn ở khu vực Hỗn Độn, rất có thể là vì người ta tu luyện đại đạo tự thân. Giai đoạn ban đầu tu luyện đại đạo tự thân rất khó, nhưng sau khi chứng được đạo Vĩnh Sinh rồi, sẽ có cơ hội bước vào cực hạn đại đạo.

Đây chỉ là thứ nhất, thứ hai là cho dù Phá Khư Thánh Đạo khen thưởng cho bọn hắn, vậy thì có thể khen thưởng thứ gì chứ? Nhiều nhất là có chút đạo tinh và đạo đan mà thôi. Bọn hắn tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, muốn bước vào bước thứ tư, vậy thì không phải là đạo đan cấp thấp có thể giải quyết được. Bảo vật có thể giúp người ta bước vào bước thứ tư, Phá Khư Thánh Đạo tuyệt đối sẽ không ban thưởng cho người cung cấp tin tức.

Nếu như nói những lý do này còn chưa đủ, vậy thì người có thể giết Trọng Dặc sao có thể đơn giản chứ? Một khi mật báo mà bị người này biết được, ai biết người này có đuổi giết bọn hắn hay không? Người ta ngay cả Thính Đạo Hào và Đạo Chủ Trọng Dặc đã hố đạo tinh của mình mà còn có thể diệt đi, sao có thể e ngại một kẻ tán tu chứ? Hơn nữa người như vậy xem ra là người không thể chịu thua thiệt, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Chuyện hại người không lợi mình thế này, có ai lại đi làm chứ.

Cho nên cho dù Trác ĐÌnh đoán được Tông Quyền là do người khác dịch hình, nhưng lại không thể đoán được là Lam Tiểu Bố, bởi vì hắn ta không biết Lam Tiểu Bố là ai. Thậm chí ngay cả hai người may mắn sống sót kia, đồng thời biết Lam Tiểu Bố có thể sống sót ở khu vực Hỗn Độn, cũng chưa từng gặp Lam Tiểu Bố. Người duy nhất thấy Lam Tiểu Bố, đồng thời biết Lam Tiểu Bố ngồi Thính Đạo Hào, chỉ có Hồ Hữu Kình, nhưng Hồ Hữu Kình cũng không biết Lam Tiểu Bố có thể sống sót trong khu vực Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố chuyển dời lực chú ý ra khỏi bình phong giám sát truy nã, nhìn vào hình ảnh trên một cái bình phong khác.

Đại hội Vĩnh Sinh? Trung Ương thế giới?

Nhìn một hồi lâu, Lam Tiểu Bố cũng không nhìn ra được gì cả, nhanh chóng hỏi thăm môt nam tử bên cạnh, “Chào vị đạo hữu, Trung Ương thế giới sắp tổ chức đại hội Vĩnh Sinh sao?”

Tên nam tử này lại là người khá nhiệt tình, sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi, lập tức cười he he, “Đại hội Vĩnh Sinh mới là sự kiện lớn của đại vũ trụ, cứ hơn vạn năm sẽ tổ chức một lần. Mười đại thế giới của đại vũ trụ sẽ thay phiên nhau tổ chức, lần này đến lượt Trung Ương thế giới. Nhưng mà chúng ta đừng có suy nghĩ đến nữa, tham gia đại hội Vĩnh Sinh cũng cần phải có tư cách. Cho dù chúng ta có tư cách đến đại hội Vĩnh Sinh, không quá trăm năm, cũng không thể đến được đạo thành Thiên Đình của Trung Ương thế giới, An Lạc Thiên Thành.:”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ta chỉ là đang muốn hỏi cái gì là đại hội Vĩnh Sinh thôi, chứ không phải muốn hỏi ngươi chuyện thay phiên nhau tổ chức đại hội Vĩnh Sinh.

“Đừng nói là đến An Lạc Thiên Thành, chính chúng ta đến Thiên Mạch đạo thành của Ma Như Thiên Đình thôi, chúng ta cũng không thể đi được, vé đi động một tí là mấy ngàn vạn đạo tinh thượng phẩm, cũng không phải ai ai cũng có thể lấy ra được.” Bên cạnh có người tiếp lời, đây là một nữ tu.

Lam Tiểu Bố giật mình, cũng thở dài nói, “Mấy ngàn vạn đạo tinh thượng phẩm cũng tính là tốt, dù sao cũng là thuyền của Thiên Đình, vé bán ra cũng đảm bảo. Lỡ như ngồi phải thuyền đen, chỉ sợ mạng nhỏ cũng phải bỏ lại rồi.”

Chương 2350 - Nghe tin bất ngờ. (2)

Tu sĩ nói chuyện lúc đầu cười he he, “Ngươi nói chính là Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo nhỉ, cái này có gì mà phải che giấu, rất nhiều người đều biết. Chỉ có một số ít thực lực cực lớn, hoặc là người mới tới mới chọn ngồi Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo thôi. Gần đây ta nghe nói Phá Khư Thuyền cuối cùng cũng xảy ra chuyện, chắc hẳn là chọc phải một kẻ hung ác, người ta trực tiếp giết chết Đạo Chủ Phá Khư Thuyền, sau đó cướp đi một chiếc Phá Khư Thuyền.”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc lên tiếng, “Cướp đi một chiếc Phá Khư Thuyền, thứ này có đạo tinh cũng không mua được đâu?”

Nam tử nói theo, “Dùng đạo tinh mua Phá Khư Thuyền? Đừng nói là đạo tinh, cho dù có đạo mạch, cũng là chuyện phải cần một đống đạo mạch. Hơn nữa muốn mua Phá Khư Thuyền, trừ đạo mạch ra, nhất định phải có thêm một loại đạo tài đỉnh cấp, Hỗn ĐỘn Ni. Chỉ có được Hỗn Độn Ni, mới có thể đến thương lâu của Phá Khư Thánh Đạo đặt Phá Khư Thuyền theo yêu cầu, ngươi có bao nhiêu Hỗn Độn Ni thì có thể đặt Phá Khư Thuyền lớn bất nhiêu.”

“Vì sao?’ Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, nhưng hắn đã biết một chút, mình quả thật đoán không sai, giá trị của Phá Khư Thuyền vô cùng cao. May là trước khi đi, hắn đã thuận tay cầm luôn Thính Đạo Hào đi. Thứ này cho dù hắn không cần, tương lai bán đi cũng thu được một khoảng lớn.

Nữ tu kia giải thích, “Bởi vì luyện chế Phá Khư Thuyền phải dùng đến Hỗn Độn Ni, hơn nữa còn cần rất nhiều Hỗn Độn Ni.”

“Ai, nếu như ta cũng có một chiếc Phá Khư Thuyền thì tốt.” Lam Tiểu Bố muốn nghe ngóng nhiều tin tức một chút, chủ động thở dài, dẫn dắt chủ đề.

Nữ tu cười cười, “Đừng có mơ tưởng đến Phá Khư Thuyền nữa, đối với chúng ta mà nói không thực tế chút nào. Nhưng mà trước đây không lâu, nghe nói ở hội đấu giá tại Trung Ương thế giới có bán ra một con Hỗn Độn Độc Giác Thú, hơn nữa còn là một con Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị. Nếu như có thể lấy được con Hỗn Độn Độc Giác Thú này, vậy thì muốn đi nơi nào thì cứ đến nơi đó. Không Gian Khư đối với pháp bảo phi hành có cản trở trí mạng, nhưng không thể ngăn được Hỗn Độn Độc Giác Thú.”

KHông hiểu sao trong lòng Lam Tiểu Bố đột nhiên nảy lên một cái, khi nhắc đến Hỗn Độn Độc Giác Thú khiến hắn không tự chủ mà nghĩ đến Thái Xuyên, nhưng mà Thái Xuyên đang tu luyện ở Đại Diễn giới, chắc hẳn sẽ không phải là Thái Xuyên đâu.

Nam tử cũng gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, dù sao thì Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng quá hiếm có, chứ đừng nói đến biến dị Thánh Thú đã bước vào Sáng Đạo cảnh. Con Thánh Thú Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị Sáng Đạo cảnh mà ngươi nói kia, nghe nói đã bị Đại Băng Bàn Cung đấu giá được, hao tốn một đầu đạo mạch cực phẩm và hơn ngàn đầu đạo mạch thượng phẩm, đúng là bỏ được tiền vốn ra mà.”

“Thật sự có Hỗn Độn Độc Giác Thú sao?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh lại.

Nữ tu nói, “Là thật, sở dĩ Đại Băng Bàn Cung có thể mua được con Hỗn Độn Độc Giác Thú này, là bởi vì có rất nhiều cường giả không đến Trung Ương thế giới kịp. Nếu như mở ra buổi đấu giá vào lúc đại hội Vĩnh Sinh mở ra, ta đoán giá của con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia sẽ còn tăng lên gấp đôi.”

“Ha ha, chuyện này ta cảm thấy sẽ không kết thúc như thế đâu, con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia còn có tên, hình như tên là Thái Xuyên.

Ngươi nghĩ lại mà xem, một con Hỗn Độn Độc Giác Thú có tên, phía sau nó chẳng lẽ không có cường giả bảo bọc? Đại Băng Bàn Cung sỡ dĩ có thể lấy được, đó là bởi vì rất nhiều người đều đoán ra được con Hỗn Độn Độc Giác Thú này không đơn giản, cũng không muốn lội vào vũng nước đục này mà thôi.” Nam tử khinh thường nói.

“Cái Đại Băng Bàn Cung kia không nghĩ đến sao?” Nữ tu nói.

Nam tử ha ha một tiếc, “Có lẽ là vì các nàng cảm thấy thực lực của mình rất mạnh, không sợ người sau lưng Thánh Thú biến dị kia đi.”

Lam Tiểu Bố cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng, hắn không hiểu, vì sao Thái Xuyên lại đến đại vũ trụ. Cái này hoàn toàn là chuyện không thể nào, bởi vì Thái Xuyên tu luyện ở Đại Diễn giới, mà Đại Diễn giới có kết giới bảo vệ, thậm chí còn có một cường giả bước thứ tư trông coi Đại Diễn giới. Với sự hiểu biết của hắn về Thái Xuyên, nếu như Thái Xuyên muốn đến đại vũ trụ hoặc là tìm được đường tắt đến đại vũ trụ, nhất định sẽ nói cho hắn biết trước tiên.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn biết loại chuyện này mình không thể gấp gáp được.

“Ai, những cái này đều không liên quan với tán tu chúng ta.” Lam Tiểu Bố giả vờ như không có chuyện gì mà cảm thán một câu, lúc này mới không nhanh không chậm mà đi vào trong Cốt Nguyên đạo thành.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, hắn nhất định phải tỉnh táo. Bây giờ chuyện quan trọng nhất của hắn chính là tiến đến Trung Ương thế giới, tìm đến Đại Băng Bàn Cung. TRước đó Cô Sắc mà hắn giết chính là người của Đại Băng Bàn Cung, không ngờ tới cái đạo môn này lại âm hồn bất tán, vậy mà lại bắt đi Thái Xuyên của hắn rồi.

Nếu như Thái Xuyên gặp chuyện không may, bọn người Tề Mạn Vi tu luyện ở Đại Diễn giới mà còn tốt mới là chuyện lạ. Cho nên hắn còn muốn nghe một chuyện, là nhà nào đã đưa Thái Xuyên ra bán đấu giá.

Chương 2351 - Có giang hồ thì sẽ có cách.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố rời khỏi Cốt Nguyên đạo thành.

Hắn muốn đến Trung Ương thế giới, nhất định phải đến Thiên Mạch đạo thành của Ma Như Thiên Đình trước. Thiên Mạch đạo thành có truyền tống trận đi thẳng đến đạo thành An Lạc Thiên Thành của Trung Ương thế giới, chỉ là muốn dùng truyền tống trận này rất khó. Nếu như không dùng tuyền tống trận, ngồi Phá Khư Thuyền đến Trung Ương thế giới, cho dù là Phá Khư Thuyền nhanh nhất, cũng phải mất mấy trăm năm, chậm một chút thì sợ đến mấy ngàn năm cũng không đến. Thời gian mấy trăm năm này, cũng chỉ có thể đến biên giới của Trung Ương thế giới mà thôi. Sau đó lại đến Đại Băng Bàn Cung thì cũng mất rất nhiều năm.

Nhưng Lam Tiểu Bố nhất định phải đến Trung Ương thế giới, sau đó cứu Thái Xuyên trước rồi nói. Chỉ có tìm được Thái Xuyên, hắn mới biết được vị trí của bọn người Tề Mạn Vi. Chuyện khiến Lam Tiểu Bố lo lắng nhất không phải là Thái Xuyên, mà là Tề Mạn Vi. Thái Xuyên là Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị, bất cứ cường giả nào có được cũng sẽ không giết thịt, mà là cho ăn ngon uống tốt nuôi dưỡng. Ngược lại là Tề Mạn Vi, đây là Hỗn Độn Đạo Thể.

Chỉ cần Tề Mạn Vi bước vào bước thứ tư, vậy thì bất cứ người tu đạo nào ở đại vũ trụ cũng sẽ không buông tha cho nàng.

Sau khi Lam Tiểu Bố rời khỏi Cốt Nguyên đạo thành, lấy Thất Giới Thạch ra. KHoảng cách giữa Cốt Nguyên đạo thành và Thiên Mạch đạo thành không quá xa, với tốc độ của Thất Giới Thạch, hắn toàn lực kích phát Thất Giới Thạch, từ Cốt Nguyên đạo thành đến Thiên Mạch đạo thành chỉ cần sáu năm.

Vì để tốc độ Thất Giới Thạch càng nhanh hơn, Lam Tiểu Bố dùng đạo tắc Không Gian mà mình cảm ngộ được ở khu vực Hỗn Độn thành đạo tắc kết giới bố trí trên Thất Giới Thạch. Cái này khiến tốc độ di chuyển của Lam Tiểu Bố càng lúc càng nhanh, vốn ít nhất phải cần đến sáu năm, kết quả Lam Tiểu Bố chỉ tốn bốn năm, đã xuất hiện bên ngoài Thiên Mạch đạo thành.

Bên ngoài Thiên Mạch đạo thành có một cái quảng trường cực kỳ lớn, trên thực tế cái quảng trường này còn náo nhiệt hơn so với rất nhiều đạo thành, người đến người đi, chuyện làm ăn ở các thương lâu đều vô cùng tấp nập.

Có được khung cảnh này chính là vì muốn tiến vào Thiên Mạch đạo thành phải có điều kiện, cũng không phải là bất cứ ai cũng có thể vào Thiên Mạch đạo thành. Lam Tiểu Bố ở Cốt Nguyên đạo thành mua được một ít ngọc giản, cộng thêm một phần ngọc giản giới thiệu vắn tắt trên người Trọng Dặc, bây giờ hắn cũng biết điều kiện tiến vào Thiên Mạch đạo thành một chút.

Ở Ma Như thế giới vượt qua trăm vạn năm, đồng thời tu vi là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, là có thể tiến vào Thiên Mạch đạo thành. Hoặc là có chuyên môn về đan dược, trận phù, đồng thời được Thánh Nhân thừa nhận, cũng có thể thông qua kiểm tra mà tiến vào Thiên Mạch đạo thành, cái này không giới hạn về tu vi.

Trừ cái đó ra thì chính là tu vi, tu vi đạt đến bước đại đạo thứ tư, có thể xin tiến vào Thiên Mạch đạo thành.

Lam Tiểu Bố đã vào bước đại đạo thứ tư, nhưng mà hắn không tính toán bại lộ thực lực của mình. Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, mỗi thế giới trong mười đại thế giới đều vô biên vô hạn, cường giả nhiều không kể xiết. Chính là như vậy, cường giả bước thứ tư cũng đều có danh tiếng. Chỉ cần bại lộ bước thứ tư, vậy thì khẳng định sẽ bị điều tra một phen. Hắn mới đoạt Thính Đạo Hào bao lâu chứ? Đương nhiên không thể nào quang minh chính đại tiến vào Thiên Mạch đạo thành.

Hắn cũng không tin, một cái Ma Như thế giới lớn như vậy, mỗi một người tiến vào Thiên Mạch đạo thành, đều dựa theo quy tắc nghiêm ngặt mà làm.

Ở đâu có người thì ở đó có giang hồ, mà nơi có giang hồ thì sẽ cách giải quyết ngoài quy tắc, đây là trí tuệ mà lão tổ tông để lại. Khi hắn tiến vào đại vũ trụ, bởi vì thực lực thấp, rất nhiều cách không dám dùng. Hơn nữa cửa vào đại vũ trụ và cửa vào Thiên Mạch đạo thành có quy tắc khác biệt.

Lam Tiểu Bố ở quảng trường bên ngoài Thiên Mạch đạo thành, đầu tiên là thuê một cái động phủ bình thường ở lại, sau đó mỗi ngày đều đi dạo xung quanh quảng trường, nghe ngóng đủ loại chuyện.

Chỉ mấy ngày sau, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ. Lần đầu tiên tiến vào Thiên Mạch đạo thành, nếu như lai lịch rất lớn, hoặc là tu vi rất mạnh, vậy thì có thể trực tiếp tiến vào, đến cửa thành báo tên tuổi, báo tu vi, tự động sẽ có người đến tiếp đãi.

Nếu như tu vi không đủ, lai lịch cũng không đủ, nhưng mà nếu như cho rằng mình có tư cách tiến vào Thiên Mạch đạo thành, loại người này có thể đến Thiên Mạch lâu để kiểm tra là có thể tiến vào. Ở Thiên Mạch lâu trải qua kiểm tra, nếu như xác định có tư cách tiến vào Thiên Mạch đạo thành, là sẽ có được một mảnh ngọc bài vào thành.

Đoạn thời gian gần đây, bởi vì đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra ở Trung Ương thế giới, rất nhiều người đều muốn tìm cách tiến vào Thiên Mạch đạo thành.

Sở dĩ đại hội Vĩnh Sinh nổi danh, đó là bởi vì đại hội Vĩnh Sinh do mấy đại Đạo Tổ cùng nhau thúc đẩy. Mục đích là vì đại vũ trụ vĩnh viễn tồn tại, tất cả người từ trong đại hội Vĩnh Sinh ra ngoài, sẽ có cơ hội vấn đỉnh đại đạo trong Hạo Hãn.

Chương 2352 - Có giang hồ thì sẽ có cách. (2)

Hơn nữa vào lúc mở ra đại hội Vĩnh Sinh, toàn bộ quảng trường đại hội sẽ có đạo tắc thiên địa rõ ràng nhất, còn về nguyên khí thiên địa, vậy thì cũng là đạo mạch cực phẩm cung cấp ra. Mỗi lần đại hội Vĩnh Sinh mở ra, đều sẽ thúc đẩy một đám bước đại đạo thứ tư phát triển. Bởi vậy có thể tưởng tượng, đại hội Vĩnh Sinh nổi tiếng như thế nào.

TRước Thiên Mạch lâu có một hàng ngũ rất dài, Lam Tiểu Bố đứng trong đội ngũ, cũng không hề có gì nổi bật. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã dịch hình thành một nam tử trung niên Diễn Giới cảnh đến chính hắn cũng xa lạ.

Sở dĩ biểu hiện tu vi của mình ở Diễn Giới cảnh, đó là bởi vì Lam Tiểu Bố phát hiện người xếp hàng ở nơi này có bảy phần là Diễn Giới Cảnh hoặc từ Diễn Giới cảnh trở xuống, còn ba phần là tu sĩ Tạo Hóa cảnh.

Đội ngũ tiến lên rất chậm, nhưng mà không có người nào phàn nàn, cũng không có ai trò chuyện với nhau. Đứng ở chỗ này, phần lớn đều muốn tìm kiếm một cơ hội tiến vào Trung Ương thế giới, cho dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ, cũng sẽ không buông tha. Lúc này mà phàn nàn, rất có thể sẽ bị đào thải.

Còn về chen hàng, hoàn toàn không có.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến làm thế nào để tiến vào Trung Ương thế giới, theo đội ngũ từ từ di chuyển. Ròng rã hai ngày, cuối cùng cũng đến lượt Lam Tiểu Bố.

Ở trước mặt Lam Tiểu Bố là một căn phòng, người cảm thấy mình phù hợp với điều kiện có thể đi vào phòng để kiểm tra.

Sau khi Lam Tiểu Bố vào phòng, phát hiện trong phòng chỉ có hai người, một người phụ trách kiểm tra thành tích khảo sát, một người ghi chép. Đi vào trong phòng, chuyện đầu tiên là mở rộng thần niệm ra ngoài, hắn muốn kiểm tra xem ở đây có Giám Sát Trận hay không. Nếu có Giám Sát Trận, hắn nhất định phải nghĩ đến những cách khác.

“Ngươi phù hợp với điều thứ mấy?” Thấy sau khi Lam Tiểu Bố vào phòng thì không nói gì cả, tu sĩ phụ trách khảo sát thành tích khẽ nhíu mày, chủ động hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy ra hai hộp ngọc, một cái đưa cho tu sĩ phụ trách thành tích khảo sát, một cái đưa cho tu sĩ ghi chép, “Ta là một Đan Đạo Thánh Đạo Tắc, chỉ là một lần không cẩn thận đã làm mất lệnh bài thân phận Đan Đạo Thánh của mình rồi, mong hai vị đạo hữu dàn xếp một chút, để cho ta vào thành.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt tên tu sĩ phụ trách kiểm tra đo lường trong nháy mắt trầm xuống, hắn ta ở đây kiểm tra xem tu vi và điều kiện của tu sĩ nào phù hợp, cũng đã gặp không ít trường hợp kỳ quái, nhưng loại người giống như Lam Tiểu Bố này, hắn ta thật sự rất ít khi gặp phải.

Ngay khi hắn ta định nói chuyện, đã nghe thấy đồng bạn phụ trách ghi chép kinh ngạc hô lên, dường như đang kiểm tra hộp ngọc mà Lam Tiểu Bố đưa tới. Thần niệm hắn ta cũng theo bản năng mà quét vào trong hộp ngọc, sau đó hít vào một hơi thật sâu.

Hộp ngọc này là một cái không gian, bên trong lại có mười đầu đạo mạch thượng phẩm cộng thêm năm mươi viên đạo tinh cực phẩm.

Là một tu sĩ phụ trách kiểm tra của Thiên Mạch lâu, đương nhiên cũng chẳng giàu có gì nhiều. Hơn nữa những người đến đây kiểm tra, cũng đều là những tu sĩ khổ sở. Người thật sự giàu có hoặc thực lực đạt đến bước thứ tư, tuyệt đối sẽ không đến đây mà lãng phí thời gian kiểm tra, bọn hắn sẽ trực tiếp lựa chọn tiến vào Thiên Mạch đạo thành, chỉ cần để lộ thân phận và thực lực, tự động sẽ có người dẫn bọn hắn đến Thiên Mạch đạo thành.

Cho nên bình thường cũng không có người nào có thể đưa ra thứ gì tốt, cho dù có một vài người đưa ra một ít thứ nhỏ, bọn hắn cũng không đặt vào trong mắt. Nhưng năm mươi viên đạo tinh cực phẩm này, còn mười đầu đạo mạch thượng phẩm kia, đây tuyệt đối là một món tài phú lớn, hơn nữa món tài phú này còn là hai phần, lại chỉ vì một cái danh ngạch tiến vào Thiên Mạch đạo thành không có chút ý nghĩa nào.

Loại vật như đạo tinh cực phẩm này, cho dù là bất cứ kẻ nào cũng là một trong những tài nguyên đỉnh cấp, Chỉ một lần mà Lam Tiểu Bố lấy ra năm mươi viên, còn là hai phần, đủ thấy người này rất giàu có. Loại người giàu có này bình thường đều có lai lịch, mà Lam Tiểu Bố lại lựa chọn đến Thiên Mạch lâu, nói rõ chỉ là phát tài ngoài ý muốn, cũng không phải là người có lai lịch.

Tu sĩ phụ trách kiểm tra này lập tức cất hộp ngọc đi, sau đó gật đầu nói, “Quả thật là nhập phẩm Không Gian Đan Đạo Thánh, tư cách của ngươi cũng miễn cưỡng có thể vào Thiên Mạch đạo thành.”

Lam Tiểu Bố ngầm hiểu, lập tức ôm quyền, “Đa tạ.”

Tên tu sĩ phụ trách ghi chép kia cũng ngầm hiểu mà cất hộp ngọc đi, gật đầu nói với Lam Tiểu Bố, “Nhớ kỹ, sau khi vào thành không được làm trái bất cứ quy củ gì của Thiên Mạch đạo thành. Còn nữa, nhất định phải giữ cho kỹ lệnh bài thân phận của ngươi, một khi bị mất đi, sẽ bị đuổi ra khỏi thành.”

Nói xong câu đó, tu sĩ phụ trách ghi chép này lấy ra một cái ngọc phù đưa cho Lam Tiểu Bố, cái này rõ ràng là một mảnh ngọc phù vào thành.

“Đa tạ hai vị.” Lam Tiểu Bố lại cảm tạ một câu, nhận lấy ngọc phù quay người ra ngoài.

Hắn hiểu ý của hai tên này, đó là giả vờ hắn có Đan Đạo Thánh Bài nhập phẩm này, tương lai nếu như có kiểm tra, đó chính là hắn bị mất ở Thiên Mạch đạo thành, chứ không phải là bị mất đi trước khi tiến vào gian phòng này.

Chương 2353 - Ngươi không mua nổi.

Có lệnh bài vào thành, Lam Tiểu Bố dễ dàng tiến vào trong Thiên Mạch đạo thành.

Bên ngoài Thiên Mạch đạo thành có các loại cấm chế, không nhìn thấy tình hình bên trong, khi Lam Tiểu Bố bước vào Thiên Mạch đạo thành, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng chấn động.

Cái này mà sao gọi là một thành được? Đây là một thế giới điệp gia mới đúng. Thật ra hắn cũng đã nhìn qua giới thiệu vắn tắt về Thiên Mạch đạo thành, biết Thiên Mạch đạo thành có năm tầng điệp gia. Nhưng chân chính nhìn thấy đạo thành điệp gia năm tầng này, hắn vẫn không nhịn được mà cảm thán, tư tưởng thiết kế quả thật rất tuyệt.

Rõ ràng là điệp gia năm tầng, nhưng hết lần này đến lần khác lại khiến người ta không có chút cảm giác điệp gia nào cả. Từ tầng một nhìn tầng hai, giống như từ một thế giới nhìn đến một thế giới khác, không hề có chút cảm giác không hài hòa nào cả.

Chỉ là hắn chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ của tầng thứ hai trở lên chứ không thể nhìn được tình cảnh cụ thể bên trong.

Từ tầng hai lên tầng năm, mỗi một tầng đều có mây xanh tượn lờ, nguyên khí thiên địa cực kỳ nồng đậm bao trùm toàn bộ đạo thành, tiếng ngân vang xa, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong mộng cảnh.

Mà hắn đang ở tầng thứ nhất, khắp nơi đều là thương lâu, nhà nghỉ san sát. Cho dù người đến người đi, nhưng lại có vẻ cực kỳ rộng rãi.

Lam Tiểu Bố không đi tim tức lâu để ở lại, mà là trực tiếp đến đại điện Ma Như Thánh Đạo. NÓi là đại điện Thánh Đạo, thật ra không khác gì với công hội của tu chân giới lắm. Muốn đi vào Trung Ương thế giới, hoặc là biết được cách tiến đến Trung Ương thế giới, cón có các chuyện cần làm, giống như là làm lệnh bài Đan Thánh kia, đều phải làm ở đại điện Thánh Đạo này.

Trừ Thiên ĐÌnh ở tầng thứ năm kia, có thể nói đại điện Ma Như Thánh Đạo ở tầng một Thiên Mạch đạo thành chính là điểm kết nối các loại sự vụ của Thiên Đình.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đại điện, đối diện chính là một cái bình phong cực lớn đang hiển thị thông tin. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, cái bình phong này không phải dùng Trận Đạo để làm ra, mà là sản phẩm khoa học kỹ thuật, chỉ là cái sản phẩm khoa học kỹ thuật này lại dùng nguyên khí thiên địa làm năng lượng, cái này thật sự khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Bên trên bình phong có đủ loại tin tức, bao gồm hội đấu giá, đạo tràng nào đó chiêu mộ đệ tử, ở đâu ở đại hội Thánh Nhân, ở đâu xuất hiện bảo vật nào đó. Trừ những cái đó ra, còn có các loại tin tức cần mua.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy một vài tin tức về đại hội Vĩnh Sinh, chỉ là những tin tức này hắn cũng đã biết rồi. Còn cách tiến về Trung Ương thế giới và chuyến thuyền đi lại, trên bình phong này hoàn toàn không nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố thất vọng chuyển ánh mắt đi, hắn chuẩn bị đi hỏi thăm một chút, sau đó sửng sốt nhìn về một cái bình phong trận pháp cách đó không xa. Nói chính xác thì đây là một cái bình phong trận pháp nằm trong tay một tu sĩ, trên bình phong trận pháp có ghi bán vé tàu tiến về Trung Ương thế giới, giá cả thì gặp mặt trả giá.

Lam Tiểu Bố lập tức kích động, đạo tinh trên người hắn có nhiều đến đâu cũng không thể nào dùng truyền tống trận được, loại vé tàu này đối với hắn mà nói cũng khá có giá trị. Ngay khi hắn dự định tiến đến hỏi thăm, hắn lại khựng lại một lần nữa. Bởi vì hắn lại nhìn thấy mấy cái bình phong trận pháp nữa, những cái bình phong trận pháp này đều do tu sĩ giơ cao, cái nào cũng là bán vé tàu đến Trung Ương thế giới. Thậm chí còn bán vé truyền tống đến Trung Ương thế giới…

Tâm tình Lam Tiểu Bố vốn đang kích động trong nháy mắt như dội một gáo nước lạnh, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, nếu như đến Trung Ương thế giới mà đơn giản như vậy, thế thì đã không có nhiều người giơ bình phong như thế. Chỉ cần có đạo tinh là có thể đến Trung Ương thế giới, vậy thì có gì tốt mà đi, trực tiếp chọn tuyến đường rồi đi là được.

Mặc dù biết cái này nhất định có vấn đề, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn đi đến chỗ một tu sĩ bán vé tàu hỏi, “Xin hỏi thuyền của các ngươi tiến đến Trung Ương thế giới mất bao lâu? Lúc nào xuất phát, có chậm thời gian diễn ra đại hội Vĩnh Sinh hay không?”

Nhìn thấy mối làm ăn tới, tên tu sĩ này lập tức nghiêm túc nói, “Thuyền của chúng ta từ Thiên Mạch đạo thành đến Trung Ương thế giới là nhanh nhất, chỉ cần mất 521 năm là đến. Trên thuyền chúng ta còn cung cấp động phủ bế quan, đồng thời nửa đường không thu bất cứ phí tổn nào cả. Mà đại hội Vĩnh Sinh còn gần 600 năm nữa mới diễn ra, chắc chắn tới kịp.”

“Bao nhiêu đạo tinh?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Tổng cộng hai đầu đạo mạch thượng phẩm, cộng thêm 50 triệu đạo tinh thượng phẩm.” Tu sĩ này lập tức đáp.

“Là khoang thuyền thượng đẳng ư?’ Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa, sau một lần ngồi Thính Đạo Hào, hắn đã có kinh nghiệm.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi có phải là khoang thuyền thượng đẳng hay không, tu sĩ này hơi sửng sốt một chút, lập tức nói, “Cái giá tiền này đương nhiên không thể ngồi khoang thuyền thượng đẳng được, nhưng mà ta có thể giúp ngươi lấy được vị trí tốt hơn.”

“Vậy để ta suy nghĩ một chút.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì lập tức quay người đi đến chỗ khác.

Ngay khi Lam Tiểu Bố quay người đi, hắn cảm thấy trên người mình có thêm mấy đạo ấn ký thần niệm.

Chương 2354 - Ngươi không mua nổi. (2)

“Bằng hữu, nếu như ngươi ngồi cái thuyền kia, không nói trước được ngươi có thể đến được Trung Ương thế giới hay không, chỉ sợ đã bị người ta nô dịch rồi. Còn nữa, ngươi cẩn thận một chút, ở chỗ này mà hỏi thăm chỗ ở và vé tàu là sẽ bị người ta để mắt đến.” Một truyền âm đột ngột lọt vào tai Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, hắn không phải giật mình vì mình bị để mắt đến, mà là truyền âm này từ ai truyền đến, từ vị trí nào, hắn hoàn toàn không phát hiện ra.

“Nếu như ngươi muốn đến Trung Ương thế giới, có thể đến Điềm Đạo tức lâu tìm ta…” Giọng nói kia lại một lần nữa truyền đến tai Lam Tiểu Bố, nhưng mà không hề nói gian phòng nào ở Điềm Đạo tức lâu đã dừng lại.

Bước chân Lam Tiểu Bố khựng lại. Hắn cũng không phải vì truyền âm của gia hỏa kia. Truyền âm này cho dù là thật hay giả, hắn cũng sẽ không đến Điềm Đạo tức lâu. Hơn nữa Lam Tiểu Bố đoán, phần lớn là giả.

Trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, vé truyền tống và vé tàu đến Trung Ương thế giới nhất định rất có giá trị, tùy tiện đến một nơi nào đó cũng sẽ có người cướp lấy. Lam Tiểu Bố không cảm thấy bản thân mình bộc phát may mắn, người này không biết mình, lại cứ muốn giúp đỡ mình.

Gia hỏa giơ bình phong và gia hỏa truyền âm cho mình, nói không chừng là cùng một bọn.

KHiến Lam Tiểu Bố không tiếp tục tìm hiểu nguyên nhân, thần niệm của hắn đã quét đến một tin tức trên bình phong to lớn kia, Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu có một số tu sĩ bán vé tàu tiến đến Đường Giải đạo thành của Trung Ương thế giới.

Lam Tiểu Bố quyết định đến Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu trước nhìn thử, nếu như Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu là thương lâu chính quy, tuyệt đối không có khả năng bán phiếu giả hoặc là trêu đùa trước mặt Thánh Nhân này.

“Xin hỏi Điềm Đạo tức lâu đang ở đâu?” Sau khi Lam Tiểu Bố đến cửa, còn đặc biệt đến tìm người hỏi một chút. Mặc dù hắn không đến Điềm Đạo tức lâu, nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định bây giờ đang có người để mắt đến hắn, cũng bởi vì hắn nghe ngóng vé tàu đến Trung Ương thế giới.

Có được đáp án, Lam Tiểu Bố nhanh chóng rời khỏi đại điện này. Người còn đang ở trên đường, Lam Tiểu Bố đã nhanh chóng gỡ bỏ ấn ký thần niệm trên người đi.

Nửa nén hương sau, Lam Tiểu Bố xuất hiện ở Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu.

Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu là một trong những thương lâu lớn nhất ở Thiên Mạch đạo thành, khi Lam Tiểu Bố còn chưa tiến vào Thiên Mạch đạo thành đã từng nghe nói qua. Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, đồ ở Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu quý giá thì rất dễ gặp trộm cướp, mặc dù có bảo vệ, nhưng rất nhiều tu sĩ quanh năm ở Thiên Mạch đạo thành, đều muốn mua các loại đạo tắc thánh đan ở chỗ khác.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, đã trực tiếp lên lầu. Đúng như hắn đoán, hắn vừa bước lên cầu thang, đã có một tiểu nhị tiến đến đón, “Đạo hữu muốn mua đồ có đẳng cấp gì?”

TRong tình huống bình thường, một vài vật liệu và Đan Đạo cấp thấp, ở lầu một là có thể mua sắm được.

Giọng Lam Tiểu Bố khàn khàn nói, “Ta nghe nói Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu có bán vé tàu đến Trung Ương thế giới, cho nên muốn đến xem.”

Mua vé tàu? Tiểu nhị vô cùng kinh ngạc. Vé tàu tiến về Trung Ương thế giới không hề rẻ, mà ở Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, vé tàu còn có giá cao hơn. Chính là bởi vì vé tàu ở nơi này quá cao, cho nên Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu mới quảng cáo tại đại điện Ma Như Thánh Đạo một chút.

“Dẫn hắn lên đi.” Tiểu nhị còn đang suy nghĩ rốt cuộc Lam Tiểu Bố có lai lịch gì, một giọng nói đột ngột truyền đến.

Tiểu nhị nhanh chóng đáp lời, sau đó kính cẩn dẫn Lam Tiểu Bố lên đến cửa một căn phòng tại lầu năm của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu.

“Ngươi đi xuống đi.” Giọng nói trong phòng lại vang lên một lần nữa.

Tiểu nhị khom người thi lễ, sau đó rút đi.

Lam Tiểu Bố đẩy cửa tiến vào, phát hiện bên trong chỉ có một tên lão giả áo đen, tu vi chắc hẳn là bước thứ tư, đạo vận rất mạnh.

“Ngươi là người phụ trách của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu? Nơi này có vé tàu đến Trung Ương thế giới chứ?” Lam Tiểu Bố đánh giá lão giả một chút, cố ý hỏi.

Lão giả mở mắt ra, nhìn Lam Tiểu Bố một chút, “Vé tàu thì có, nhưng mà quy củ là, mua vé tàu nhất định phải báo tên và lai lịch, sau đó mới nói đến giá cả.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Thương Vĩ, một tán tu đến từ địa phương nhỏ mà thôi. Lần này muốn đến Trung Ương thế giới tìm kiếm cơ hội đại đạo, cho nên chuẩn bị lấy ra gia tài để đến Trung Ương thế giới.”

“100 triêu đạo tinh thượng phẩm, năm đạo mạch thượng phẩm. Một vé tàu khoang thuyền hạ đẳng, đường đến đạo thành của Trung Ương thế giới sẽ là 370 năm sau.” Giọng điệu lão giả bình thản.

Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức nói, “Cái thời gian này quá chậm, có cách nào nhanh hơn không? Ví dụ như truyền tống trận?”

Đồng thời hắn cũng biết, tặng lễ của mình hơi quá rồi.

Lão giả đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, cười ha ha, “Ngươi mua không nổi.”

Chương 2355 - Vé truyền tống.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Có mua được hay không thì ngươi vẫn cứ báo giá ra đi, mua không được thì đương nhiên ta sẽ đi, lỡ như ta mua được thì sao?”

“Một đầu đạo mạch cực phẩm.” Lão giả áo đen lạnh nhạt nói, sau khi nói xong thì rũ mắt xuống, giống như đang tiễn khách.

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn thật sự có một đầu đạo mạch cực phẩm, nhưng mà đầu đạo mạch cực phẩm này hắn sẽ không lấy ra.

Đạo mạch cực phẩm đối với bất cứ tu sĩ nào của đại vũ trụ đều là bảo vật cao cấp nhất. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, hắn muốn bước vào bước đại đạo thứ năm, đầu đạo mạch cực phẩm này không thể thiếu được, hơn nữa đầu đạo mạch cực phẩm này của hắn còn dài hơn 20.000 trượng.

Nhưng những cái này cũng không phải là nguyên nhân Lam Tiểu Bố không muốn lấy đạo mạch cực phẩm ra, chủ yếu là bởi vì đầu đạo mạch cực phẩm này lấy từ trên người Đạo Chủ Trọng Dặc của Thính Đạo Hào. Trọng Dặc lấy được đầu đạo mạch cực phẩm này như thế nào thì hắn không biết, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, đầu đạo mạch cực phẩm này không phải do chính Trọng Dặc lấy được, nhất định là lấy được từ trên người một vị khách nào đó ngồi Thính Đạo Hào. Một khi hắn lấy đầu đạo mạch cực phẩm này ra, khả năng hắn bị bại lộ sẽ rất lớn.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi, “Có thể dùng thứ khác để thay thế không?”

Lão giả từ tồn nói, “Chỉ cần ngươi cảm thấy đồ lấy ra có thể sánh bằng với đạo mạch cực phẩm, đương nhiên là có thể.”

Giọng điệu của lão giả có chút mỉa mai, rất rõ ràng, hắn ta cảm thấy Lam Tiểu Bố không thể nào lấy ra được bảo vật nào quý hơn đạo mạch cực phẩm được. Có lẽ trong mắt loại người như Lam Tiểu Bố, pháp bảo hay đạo đan đỉnh cấp gì đó, so với đạo mạch cực phẩm thì quan trọng hơn, nhưng trong mắt hắn ta, cái gì mà bảo vật Tiên Thiên Hậu Thiên, đều có thể bỏ qua.

Lam Tiểu Bố lấy một cái hộp ngọc ra, đồng thời chủ động mở hộp ngọc ra nói, “Ta lấy thứ này thay thế.”

“Tâm Thiên Độc?” Lão giả áo đen kinh ngạc đứng lên, lập tức vươn tay sờ lấy tâm Thiên Độc.

Loại bảo vật như tâm Thiên Độc này, đối với người cần mà nói, so với đạo mạch cực phẩm còn có giá trị hơn. Đừng nói là cường giả chứng đạo bước thứ năm, thậm chí là chứng đạo bước thứ sáu, bước thứ bảy, đều là bảo vật đỉnh cấp.

Lão giả áo đen hít vào một hơi thật sâu, hắn ta biết rõ giá trị tâm Thiên Độc này. Thứ này cho dù hắn ta không dùng được, nhưng nơi này là Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, lấy ra đấu giá thì giá trị không thể nào tưởng tượng được. Bán ra một đầu đạo mạch cực phẩm rất bình thường, bán ra mười đầu, thậm chí hơn mười đầu đạo mạch cực phẩm cũng chẳng có gì kỳ quái.

Huống chi, tâm Thiên Độc đối với bất cứ người nào cũng hữu dụng. Như người trẻ tuổi trước mắt này, đây chẳng qua là không biết giá trị chân chính của tâm Thiên Độc cho nên mới lấy tâm Thiên Độc ra mà thôi. Nếu không thì chỉ sợ sẽ không có người nào lấy loại bảo vật như tâm Thiên Độc này ra.

Lam Tiểu Bố đã cất tâm Thiên Độc đi, hắn rất kỳ quái vì sao không hề nhìn thấy được chút sát ý nào từ trong mắt lão giả mặc áo đen này. Có thể thấy được đạo thành Thiên ĐÌnh tại Ma Như thế giới rất hài hòa và yên bình. Đổi thành nơi khác, chỉ sợ đã sớm ghim hắn lên tường, chuẩn bị ra tay.

Lão giả chậm rãi hít vào một hơi, ôm quyền nói với Lam Tiểu Bố, “Ta là ngoại sự Thánh Chủ Ly Phục của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, viên tâm Thiên Độc này của ngươi đối với thương lâu ta rất hữu dụng, nếu như ngươi muốn bán, giá cả ngươi cứ nói. Ta đảm bảo có thể đáp ứng mong muốn của ngươi.”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nhìn Ly Phục này, hắn chẳng muốn nhiều lời.

Nhìn thấy biểu lộ của Lam Tiểu Bố, Ly Phục thở dài nói, “Ngươi chắc hẳn phải biết, muốn truyền tống đến Trung Ương thế giới là chuyện hầu như không thể. Không phải là không thể truyền tống, mà là danh ngạch truyền tống cực ít. Hơn nữa lần truyền tống này, trên cơ bản đều là đại biểu của Ma Như thế giới đi tham gia đại hội Vĩnh Sinh, cộng lại cũng chỉ có 101 người mà thôi. Cho dù có người muốn đến Trung Ương thế giới, cũng phải thông qua Phá Khư Thuyền mà đến đó. Tốc độ của loại Phá Khư Thuyền này càng nhanh hơn, nhiều nhất chỉ cần 300 năm là có thể đến Trung Ương thế giới, ngươi muốn ngồi loại thuyền này,vta có thể giúp người lấy được, là vé tàu thượng đẳng.”

Lam Tiểu Bố đứng lên, xoay người rời đi. Khi nói chuyện với Ly Phục, hắn đã quyết định, sẽ dùng Thất Giới Thạch tiến về Trung Ương thế giới. Bây giờ đối với hắn mà nói, chỉ cần mua một cái đạo tắc phương vị tiến về Trung Ương thế giới mà thôi.

Với tốc độ Thất Giới Thạch của hắn, nếu như có kết giới gia tốc do chính mình bố trí ra giúp tốc độ tăng thêm một cấp, hắn sẽ có cơ hội trong vòng 300 năm tiến vào Trung Ương thế giới.

“Đạo hữu xin dừng bước.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố muốn đi, Ly Phục làm sao có thể để Lam Tiểu Bố rời đi được? Hắn ta có thể khẳng định, chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa đi, tâm Thiên Độc sẽ vô duyên với thương lâu của bọn hắn.

Chương 2356 - Vé truyền tống. (2)

“Lần này tiến về Trung Ương thế giới, Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu ta cũng có một danh ngạch. Ta tình nguyện tặng cái danh ngạch này cho ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải làm cho ta một chuyện.” Ly Phục cắn răng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Chỉ cần không chậm trễ thời gian của ta, ta có thể giúp ngươi làm, ngươi nói đi.”

Ly Phục nói, “Sẽ không khiến người chậm trễ nhiều thời gian, hơn nữa chúng ta còn có thể hứa hẹn đưa cho ngươi một danh ngạch tiến vào đại hội Vĩnh Sinh. VỚi thực lực bây giờ của ngươi, chỉ cần đi vào đại hội Vĩnh Sinh là nhất định có thể bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh.”

“ĐƯợc.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói.

“Được, ngươi chờ một chút.” Ly Phục nói xong thì trực tiếp phát ra một đạo tin tức.

Khi đang chờ tin trả lời, Ly Phục mới nói với Lam Tiểu Bố, “Ngươi chắc hẳn đã nghe được đại hội Vĩnh Sinh còn gần ngàn năm nữa mới mở ra nhỉ? Ta cho ngươi biết, nếu như ngươi thật sự tin vào lời này, vậy thì ngươi hoàn toàn không thể nào vào được hội trường đại hội Vĩnh Sinh đây.”

“Có ý gì?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu, hắn cũng không muốn đến đại hội Vĩnh Sinh lắm, nhưng mà lời Ly Phục nói vẫn khiến hắn kinh ngạc. Theo lý mà nói, thời gian diễn ra đại hội Vĩnh Sinh mọi người đều biết, sẽ không sai mới đúng.

Ly Phục từ tốn nói, “Đại hội Vĩnh Sinh sẽ mở ra vào 51 năm sau, Phá Khư Thuyền thật sự tiến đến đại hội Vĩnh Sinh đã sớm rời khỏi Ma Như thế giới rồi, sao có thể đợi đến ngày hôm nay? Phá Khư Thuyền của thương lâu chúng ta đi tham gia đại hội Vĩnh Sinh đã sớm xuất phát hơn ba trăm năm trước rồi. Cho dù muốn truyền tống, cũng phải hai năm sau mới làm được. NHững cái thuyền mà trước đó ngươi nghe nói ngồi mấy trăm năm là có thể kịp tham gia đại hội Vĩnh Sinh kia, đều là lời bịa đặt thôi. ĐƯơng nhiên, ta cũng từng nói loại lời này rồi.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, lời nói dối trắng trợn này, tất cả mọi người đều không phải đồ ngốc, sao lại không điều tra ra?

Ly Phục tiếp tục nói, “Lần này đại hội Vĩnh Sinh khác với những lần trước, quy tắc là chỉ cần đại hội bắt đầu, sẽ không cho phép bất cứ ai ra vào chỗ đạo tràng đại hội Vĩnh Sinh nữa. Mặc dù đại hội Vĩnh Sinh sẽ mở ra vào 51 năm sau, nhưng mà đạo tắc đại đạo thiên địa ở luận đạo Vĩnh Sinh và đạo tràng Vĩnh Sinh nở rộ, lại vào hơn sáu trăm năm sau.

Mà phần lớn tu sĩ tham gia đại hội Vĩnh Sinh, cũng vì đạo tắc thiên địa nở rộ và luận đạo Vĩnh Sinh vào sáu trăm năm sau, cho nên mới nói với bên ngoài rằng đại hội Vĩnh Sinh còn hơn sáu trăm năm nữa mới diễn ra cũng không sai. Sai là sai ở chỗ trước kia, sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, ngươi có thể ra vào đạo đạo tràng bất cứ lúc nào, mà đại hội Vĩnh Sinh lần này sau khi mở ra, ngươi sẽ không thể nào tiến vào đạo tràng được nữa.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn có thể khẳng định, những gia hỏa bán vé tàu kia nhất định biết đến chuyện này, nhưng bọn hắn không hề nói ra.

Vào giờ phút này, một nữ tử áo xanh đeo mạng che mặt đột nhiên xuất hiện trong phòng. Nhìn thấy nữ tử áo xanh này tiến vào, Ly Phục nhanh chóng đứng lên nói, “Đạo CHủ, chính là hắn.”

Nữ tử áo xanh gật đầu với Ly Phục, sau đó nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Ngươi có tâm Thiên Độc?”

“Không sai.” Lam Tiểu Bố lại lấy tâm Thiên Độc ra một lần nữa, hắn cảm nhận được, tu vi của nữ tử áo xanh này tuyệt đối cao hơn bước đại đạo thứ tư, chắc hẳn là cường giả bước thứ năm chân chính. Cho dù không đối chiến, nhưng Lam Tiểu Bố cảm thấy mình chẳng có chút lo lắng nào, nói cách khác cho dù nữ nhân này đột nhiên ra tay, hắn cũng có thể dễ dàng rời khỏi.

Có lẽ bước thứ năm cũng không thể giết chết hắn.

Nữ tử áo xanh nhìn thấy tâm Thiên Độc trong hộp ngọc ngọc của Lam Tiểu Bố, hai mắt sáng lên lập tức gật đầu, “KHông tệ, đích thật là tâm Thiên Độc, hơn nữa còn là tâm Thiên Độc tinh khiết tại biên giới Hỗn ĐỘn. Cái vé truyền tống này, Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu ta tặng cho ngươi.”

Lúc nói chuyện, nữ tử này đã lấy ra một cái Truyền Tống Phù màu vàng đưa cho Lam Tiểu Bố, “Một năm sau, cầm TRuyền Tống Phù này trực tiếp tiến đến Truyền Tống Tháp của Thiên Mạch đạo thành, ngươi có thể truyền tống đến An Lạc Thiên Thành của Trung Ương thế giới.”

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, không ngờ còn có thể trực tiếp truyền tống đến An Lạc Thiên Thành. Hắn nhận lấy TRuyền Tống Phù, không chút do dự giao tâm Thiên Độc cho nữ tử áo xanh.

Tâm Thiên Độc quả thật là vô cùng quý giá, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tiến đến Trung Ương thế giới càng nhanh càng tốt. An Lạc Thiên Thành là đạo thành Thiên ĐÌnh của Trung Ương thế giới, nhất định có cách đến Đại Băng Bàn Cung một cách nhanh nhất.

“Đạo Chủ, ta dự định nhờ hắn giúp chúng ta một chuyện, đưa đạo phù của thương lâu chúng ta đến Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu ở An Lạc Thiên Thành. Làm như vậy cũng sẽ không chậm trễ chuyện đại hội Vĩnh Sinh mở ra của thương lâu chúng ta.” Ly Phục vội vàng nói.

Nữ tử áo xanh không chút do dự lắc đầu, “Không cần, nếu là giao dịch, vậy thì bây giờ đã thanh toán xong rồi, không có bất cứ điều kiện kèm theo nào khác.”

NGhe thấy vậy, Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi cách nhìn, nữ nhân này là người rất nguyên tắc.

“Đa tạ đạo hữu, cáo từ.” Lam Tiểu Bố ôm quyền một lần nữa, quay người nhanh chóng bỏ đi.

Chương 2357 - Muội muội của Cô Sắc đến.

Bây giờ đến khi truyền tống chỉ còn một năm, Lam Tiểu Bố trực tiếp tìm một tức lâu ở lại, hắn không tính toán đến tầng thứ hai và tầng thứ ba của Thiên Mạch đạo thành đi dạo một chút. ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, tầng thứ hai, tầng thứ ba thậm chí là tầng thứ tư, thứ năm có cái gì, hắn cũng chẳng hề hứng thú.

Mặc dù không đi dạo khắp nơi, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể mơ hồ cảm nhận được, tầng thứ hai của Thiên Mạch đạo thành là đại quân tu sĩ, cái khí thế máu tanh kia có cách cấm chế cũng có thể cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố tìm một cái tức lâu cực kỳ nhỏ, không hề có chút thu hút nào. Sau khi hắn tiến vào trong nhà nghỉ thì không hề ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong đại điện Thiên Đình tại tầng thứ năm Thiên Mạch đạo thành. Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng vô cùng bất đắc dĩ nhìn một nam một nữ đứng trong đại điện, nam tử là người đã đến từ mấy năm trước, chính là Lã Dị Nhân của Phá Khư Thánh Đạo. COn nữ tử kia, mắt phượng môi mỏng, chỉ nhìn qua thì không có gì đặc biệt, nhưng mà tổ hợp lên mặt của nàng, lại có vẻ khó kìm lòng mà nhìn lại.

Lã Dị Nhân bình tĩnh nói, “Ma Như Thiên Đế, chuyện này đã tra xét nhiều năm rồi, nhưng đến bây giờ vẫ chưa xong, Ma Như Thiên Đình vẫn chưa cho Phá Khư Thánh Đạo ta một câu trả lời, đây có phải là quá đáng rồi không?”

Thiên Đế chỉ có thể áy náy nói, “CHuyện này Ma Như Thiên Đình vẫn luôn cố gắng, chỉ là hung thủ quá xảo trá, không để lại chút dấu vết nào. Cộng thêm chuyện này đã trôi qua mấy năm, rất khó để điều tra.”

Lã Dị Nhân cười lạnh nói, “Ma Như Thiên Đế, Phá Khư Thánh Đạo chúng ta mặc dù kém Ma Như thế giới ngươi, cũng không phải kẻ ngớ ngẩn. Ma Như Thiên Đình ngươi quả thật đã phái người đi tra, nhưng mà người các ngươi phái đi, trên đường dùng chính là Phá Khư Thuyền, thậm chí ngay cả truyền tống trận cũng không dùng, hơn nữa trên đường đi còn không chút hoang mang, ngay cả chuyện đến hiện trường tra án cũng không biết, làm thế nào mà điều tra?”

Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng nhíu mày, hắn ta chỉ phái người đi tra, nhưng chuyện này hắn ta thật sự không chú ý. Người được phái đi cũng không chú ý, cái này hoàn toàn có thể hiểu được. Ngay khi hắn ta định nói sẽ lập tức thúc giục thủ hạ dốc sức làm việc, Lã Dị Nhân đã nói một lần nữa, “Đại hội Vĩnh Sinh sắp bắt đầu, Ma Như thế giới cũng sẽ đến đại hội Vĩnh Sinh. Nếu như chuyện này Ma Như Thiên Đình có thể tận tâm giúp Phá Khư Thánh Đạo ta một chút, Phá Khư Thánh Đạo ta tình nguyện bỏ ra một phần sức lực để ý đến những người của Ma Như thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh, ít nhất thì sẽ không khiến bọn họ giống như Đạo CHủ Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo ta, bị người ta tùy ý chém giết.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Sách Khổ Huệ Thăng lạnh xuống, chẳng những là Thiên Đế, toàn bộ sắc mặt của quan viên Thiên Đình đều có chút lạnh. Đây là ngang nhiên uy hiếp, nói bóng gió chính là nếu như chuyện này Ma Như thế giới không tận tâm, không tra ra được cái gì, vậy tương lai đại biểu của Ma Như thế giới đi tham gia đại hội Vĩnh Sinh, vấn đề an nguy, Phá Khư Thánh Đạo hắn ta sẽ không đảm bảo.

“Lời Lã sứ giả nói, Ma Như Thiên Đình ta nhớ kỹ, nếu không có chuyện gì khác, xin Lã sứ cứ tự nhiên.” Giọng điệu Thiên Đế có chút lạnh lẽo.

Dù sao thì hắn ta cũng là Thiên Đế của một phương thế giới, vậy mà dám ở trước mặt hắn ta nói lời uy hiếp như vậy, đây hoàn toàn không xem Thiên Đế như hắn ta ra gì. Ma Như Thiên Đình quả thật rất kiêng kị Phá Khư Thánh Đạo, nhưng nếu như chỉ một sứ giả nho nhỏ mà cũng dám uy hiếp Ma Như Thiên Đình hắn ta, vậy thì Ma Như Thiên Đình cũng chẳng thể tồn tại đến ngày hôm nay.

CHỉ là bây giờ hắn ta còn không dám đối nghịch với Phá Khư Thánh Đạo, nếu không thì hắn ta đã trực tiếp giết chết trên Lã Dị Nhân này rồi.

Tả thánh thừa Bàng KIếp kinh ngạc nhìn thoáng qua Lã Dị Nhân, theo lý mà nói Lã Dị Nhân không phải loại người ngu ngốc. Biết rõ uy hiếp Ma NHư Thiên Đế, sẽ chỉ khiến Ma Như thế giới phản cảm, thậm chí không tiếp tục điều tra chuyện này nữa, vì sao còn muốn uy hiếp Thiên Đế?

Đừng nói là một sứ giả nho nhỏ, cho dù là Đạo Tổ của Phá Khư Thánh Đạo đến đây, cũng chưa chắc có thể uy hiếp được Ma Như Thiên Đế.

Lã Dị Nhân cũng không thèm để ý, ngược lại chỉ lui về sau một bước.

Giờ phút này, nữ tử kia chủ động đứng ra ôm quyền nói, “Cô Vũ Nhi của Đại Băng Bàn Cung kính chào Thiên Đế, kính chào các vị đạo hữu.”

Đại Băng Bàn Cung? Đại Băng Bàn Cung đến đây làm gì? Ma NHư Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng mặc dù trong lòng kinh ngạc, cũng không rõ người Đại Băng Bàn Cung đến đây để làm gì, nhưng hắn ta vẫn khách sáo nói, “Hóa ra là tiên tử của Đại Băng Bàn Cung đến, không nghênh đón từ xa, là Ma Như Thiên Đình ta thất lễ.”

Đại Băng Bàn Cung cũng không phải là nơi nhỏ, nơi này tu luyện đại đạo Hỗn ĐỘn Băng Nguyên, cái đại đạo này ở trong đại vũ trụ có tiến bộ vô cùng nhanh chóng. Bởi vì khắp nơi ở đại vũ trụ đều là khu vực Hỗn Độn, mà đại đạo Hỗn ĐỘn Băng NGuyên chỉ cần tìm được khu vực Hỗn Độn là có thể tiến bộ không ngừng.

“Đệ tử của Đại Băng Bàn Cung ta năm đó có người ngồi Thính Đạo Hào, kết quả đã mất tích. Ta chính là vì chuyện này mà đến.” Giọng điệu Cô Vũ Nhi không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói.

Sách Khổ Huệ Thăng khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Từ khi Thính Đạo Hào xảy ra chuyện cho đến bây giờ, Ma Như Thiên Đình ta vẫn luôn cố gắng tìm kiếm, chỉ là chuyện này đã trôi qua mấy năm rồi.”

Chương 2358 - Muội muội của Cô Sắc đến. (2)

“Thiên Đế, đệ tử mất tích của Đại Băng Bàn Cung ta không phải mất tích trên Thính Đạo Hào lần này, mà là mấy trăm năm trước ngồi trên Thính Đạo Hào mà mất tích.” Cô Vũ Nhi cắt ngang lời Thiên Đế nói, nàng có tư cách này, bởi vì nàng đến từ Đại Băng Bàn Cung.

Sách Khổ Huệ Thăng lập tức hiểu ra, nữ nhân này mặc dù đến từ Đại Băng Bàn Cung, nhưng nàng bị Phá Khư Thánh Đạo dùng làm dao của mình. Nếu không thì người mất tích từ mấy trăm năm trước, sao bây giờ mới tìm đến Ma Như Thiên Đình hắn ta? Ai, thật sự là một nữ nhân ngu ngốc. Hơn nữa, người của ngươi mất tích trên Thính Đạo Hào, ngươi nên đi tìm Phá Khư Thánh Đạo mới đúng chứ.

KHó trách trước đó Lã Dị Nhân lại dám phách lối như vậy, là vì kéo được minh hữu, chuẩn bị cùng nhau đối phó với Ma Như Thiên Đình hắn ta.

Lần này không đợi Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng nói chuyện, Bàng Kiếp bên cạnh đã cười ha ha một tiếng nói, “Cô đạo hữu, chuyện mất tích mấy trăm năm trước, vậy mà cho đến bây giờ ngươi mới biết được, có thể thấy được bây giờ Phá Khư Thánh Đạo mới nói cho ngươi biết, nếu không thì chỉ sợ cho đến bây giờ ngươi cũng chẳng biết. Chỉ là chuyện này đã qua mấy trăm năm, chúng ta cũng cần biết rốt cuộc là xảy ra chuyện vào lúc nào, mới có thể cẩn thận điều tra giúp ngươi một chút. Hơn nữa, ta nói một câu thật lòng, nếu như sớm biết được chuyện này, Thính Đạo Hào nhất định định sẽ nhanh chóng tra ra được, không đợi đến ngày hôm nay đâu.”

Sắc mặt Cô Vũ Nhi trầm xuống, nàng sao có thể không biết Lã Dị Nhân xem nàng là dao mà dùng? Nếu như là người khác thì thôi, nhưng mà người mất tích là tỷ tỷ nàng Cô Sắc. Nàng muốn biết Cô Sắc là do ai giết, cho nên nhất định phải đứng bên phía Lã Dị Nhân. Nếu không Lã Dị Nhân nói chuyện này không có liên quan gì đến Phá Khư Thánh Đạo hắn ta, chẳng lẽ nàng còn có thể đại diện cho Đại Băng Bàn Cung mà khai chiến với Phá Khư Thánh Đạo sao?

Sách Khổ Huệ Thăng đành phải nói, “Dám ở Ma Như thế giới tùy ý diết chóc, ta hoài nghi chuyện đệ tử Đại Băng Bàn Cung ngươi mất tích, cũng có liên quan đến người cướp Thính Đạo Hào, chuyện này ta sẽ tăng thêm người điều tra, khi nào có tin tức sẽ lập tức nói cho ngươi biết.”

Sách Khổ Huệ Thăng không biết, hắn ta chỉ tùy tiện nói một câu, thế mà lại nói trúng. Hơn nữa hắn ta lại càng không biết, cho dù là Ma Như Thiên Đình hắn ta, hay Phá Khư Thánh Đạo, Đại Băng Bàn Cung, người bọn họ đang muốn bắt đang ở trong Thiên Mạch đạo thành, thậm chí dùng một cái thủ ấn Đạo Nguyên là có thể bắt được.

Lam Tiểu Bố ở trong phòng của mình cũng không tu luyện, hắn không ngừng luyện chế các loại loại trận kỳ và đạo đan. Nếu muốn đi Trung Ương thế giới, đương nhiên cần phải bỏ ra một chút sức lực.

Luyện chế đạo đan, là muốn xem bản thân mình có thể luyện chế ra đan dược đạo tắc hạ phẩm hay không, luyện chế trận kỳ, là chuẩn bị để đến Đại Băng Bàn Cung. Đại Băng Bàn Cung có cường giả thế nào hắn không biết, nhưng mà hắn khẳng định, bản thân mình muốn đối phó với Đại Băng Bàn Cung, phải dựa vào kết giới và đại trận.

Thời gian như thoi đưa, một năm chỉ chớp mắt là qua. Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, chỉ qua một năm, hắn đã có tâm đắc nhất định về luyện chế đan dược đạo tắc, hắn tin tưởng chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, hắn nhất định sẽ trở thành một Đan Thánh hạ phẩm.

Vì không muốn bỏ lỡ cơ hội truyền tống đến Trung Ương thế giới, trước ngày truyền tống, Lam Tiểu Bố đã sớm đến TRuyền Tống Tháp.

Dựa vào Truyền Tống Phù màu vàng trong tay mình, Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Truyền Tống Tháp đã được truyền tống đến trong một gian phòng cực lớn. Chính giữa gian phòng có một cái truyền tống trận màu vàng, trên không truyền tống trận có mấy chữ lớn to trôi nổi, truyền tống thế giới.

Bởi vì hắn đến hơi sớm, bây giờ vẫn còn chưa có người đến, cho nên Lam Tiểu Bố có thể dò xét cái truyền tống trận này một chút.

Thần niệm quét qua truyền tống trận, cái trận văn huyền ảo phức tạp kia, khiến Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động. Quả nhiên là kẻ mạnh thì càng có kẻ mạnh hơn, loại truyền tống trận này đừng nói là để hắn bố trí, cho dù xem hiểu cũng có chút khó khăn. TRận văn Không Gian xung quanh truyền tống trận, cái này lại càng huyền ảo hơn cái kia.

KHắp nơi ở đại vũ trụ đều là Không Gian Khư, thậm chí là không gian Hỗn ĐỘn, hoặc là nơi còn đáng sợ hơn Không Gian Khư. Cho nên bố trí truyền tống giữa thế giới này và thế giới kia, vậy thì phải có sự hiểu biết nhất định về đại đạo Không Gian của mỗi một phương thế giới thì mới có thể làm dược. Không chỉ như vậy, truyền tống trận này là truyền tống nguyên, nhất định phải dùng đạo mạch cực phẩm. Nếu không thì hoàn toàn không thể truyền tống được.

NHững người còn lại vẫn còn chưa đến, Lam Tiểu Bố không chút do dự bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cái truyền tống này. TRuyền tống trận này có quá nhiều thứ khó hiểu, nếu như không có người dạy, dựa vào chính mình mà tìm tòi, không biết phải mất bao nhiêu năm mới chạm đến da lông. Một khi tạo dựng ra được mô hình kết cấu thì khác, hắn có thể nghiên cứu cái truyền tống trận này bất cứ lúc nào, sau đó bố trí ra loại truyền tống trận này.

Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ ra, nếu như hắn có thể bố trí ra loại truyền tống trận này, vậy thì khi tiến vào Đại Băng Bàn Cung, bố trí một cái tuyền tống trận như thế này. Loại truyền tống trận đỉnh cấp này, Đại Băng Bàn Cung nhất định không thể bố trí ra.

Lam Tiểu Bố còn đang tạo dựng mô hình kết cấu, mấy đạo thân ảnh từ hư không xuất hiện, rất rõ ràng là những người còn lại chuẩn bị tiến về Trung Ương thế giới đang lần lượt đến nơi này.

Chương 2359 - Rời khỏi Ma Như thế giới.

Người càng ngày càng nhiều, chỉ chớp mắt đã có mấy chục người đến nơi này. KHiến Lam Tiểu Bố có chút bận tâm chính là, nơi này có rất nhiều người quen biết nhau. Nếu như vậy, hắn sẽ tương đối khác biệt.

Cũng may chuyện Lam Tiểu Bố lo lắng cũng không hề xảy ra, người ở nơi này mặc dù phần lớn đều biết nhau, nhưng cũng không hiểu rõ về nhau. Rất nhiều người sau khi gặp mặt nhau rồi mới bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Đạo hữu đến từ đạo môn nào vậy?” Cách Lam Tiểu Bố không xa có người bắt chuyện với nhau, Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe bọn họ nói chuyện.

KHi có càng nhiều người nói chuyện, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra những người truyền tống lần này là ai. Đại hội Vĩnh Sinh ở đại vũ trụ, theo lý mà nói mười đại thế giới đều muốn tham gia. Nhưng trên thực tế cũng nhất định phải tham gia. Nhưng trên thực tế, mỗi lần đều có một hai thế giới không tham gia.

Ma Như thế giới tham gia, cũng không phải là những người mà Ma Như Thiên Đình lựa chọn ra là có thể tham gia. Ma Như Thiên Đình trên danh nghĩa khống chế Ma Như thế giới, thật ra chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Ở trong Ma Như thế giới, rất nhiều đạo môn đỉnh cấp, không hề nhỏ hơn Ma Như thế giới. Bọn hắn làm việc, Ma Như Thiên Đình không thể nào quản được.

Bởi vì đại hội Vĩnh Sinh có chỗ tốt cực lớn đối với người tham gia, chẳng những là người tham gia, ngay cả vị trí người tham gia cũng sẽ được lợi rất lớn.

CHo nên mỗi lần đại hội Vĩnh Sinh diễn ra đều có đông đảo đạo môn tranh đoạt danh ngạch tham gia đại hội Vĩnh Sinh, mặc dù Ma Như Thiên Đình là người chủ trì, nhưng bản thân cũng muốn tự mình tranh đoạt danh ngạch.

Lần này đại diện cho Ma Như thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh có hơn một trăm người, đều đến từ các đại đạo môn. ĐƯơng nhiên, Ma

Như Thiên Đình cũng có đại biểu tham gia. Những danh ngạch này phần lớn là thông qua đấu pháp hoặc luận đạo tìm ra người nổi bật nhất, cũng có thể nói là do người dự tuyển thắng được. Khó trách những người này mặc dù đều biết nhau, nhưng không hiểu rõ về nhau.

Ví dụ như vừa rồi Lam Tiểu Bố đã nghe thấy được tên của ba bốn đạo môn, như Ngũ Đạo Thánh Môn, Thận Thánh Sơn, Cửu Biên hải thành. Còn về lá Truyền Tống Phù trong tay Lam Tiểu Bố đại diện cho Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, nhưng mà cái này không phải là danh ngạch tham gia.

Mặc dù Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu là thương lâu đệ nhất, nhưng không có tư cách đại diện cho Ma Như thế giới tham gia loại đại hội Vĩnh Sinh này. Có lẽ Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu có thể lấy được danh ngạch đến đại hội Vĩnh Sinh, chỉ là lấy thân phận đại chúng tham gia mà thôi.

Lam Tiểu Bố vừa chỉnh lý lại những tin tức này, vừa quan sát thực lực của những người này, hắn phát hiện đại diện cho Ma Như thế giới đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh này, tu sĩ có tu vi kém nhất cũng sắp vào bước thứ tư. Phần lớn đều là tu sĩ bước đại đạo thứ tư, có vài người cá biệt thậm chí còn mơ hồ có khí thế của bước thứ năm.

Thật sự là cường giả như mây mà, trong lòng Lam Tiểu Bố đang cảm thán, một nam tử trung niên râu dài và một tên mặt đỏ có lưng hơi còng từ hư không bước đến.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử trung niên râu dài kia, giật mình, gia hỏa này tuyệt đối là cường giả bước đại đạo thứ năm cao cấp nhất, thậm chí còn có khả năng là bước thứ sáu. Sau đó ánh mắt Lam Tiểu Bố lại nhìn về phía nam tử mặt đỏ lưng gù kia, trong lòng hắn nảy lên một cái, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, người gù này là tu sĩ mạnh nhất mà hắn nhìn thấy được cho đến bây giờ, không có người thứ hai. Nếu như gia hỏa này muốn giết hắn, thậm chí chỉ cần dùng lĩnh vực trói chặt lấy hắn, sau đó là có thể dễ dàng nghiền sát hắn, nói không chừng người này chính là cường giả bước đại đạo thứ bảy. Cho dù không phải bước thứ bảy, chỉ sợ cũng đã đến gần bước thứ bảy rồi.

Đối phương rõ ràng không để ý đến mình, nhưng Lam Tiểu Bố lại có cảm giác tầm mắt của đối phương đang ở trên người hắn. Cái cảm giác này, thật sự không thoải mái.

“Kính chào Thiên Đế, kính chào Tả thánh thừa.” Rất nhiều tu sĩ kéo nhau đến thi lễ, Lam Tiểu Bố cũng chỉ có thể làm theo mà thi lễ.

TRong lòng của hắn thì đang chấn động, đại hội Vĩnh Sinh lần này thật trâu nha. Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình và Tả thánh thừa đều tự mình đến dẫn đội? Xem ra Thiên Đế nhất định là nam tử trung niên râu dài kia, Tả thánh thừa là tên gia hỏa mặt đỏ.

“Ha ha…” Thiên Đế cười ha ha một tiếng, “Các vị đều là thiên tài đại đạo của Ma Như thế giới ta, tương lai Ma Như thế giới ta có thể sừng sững trong đại vũ trụ hay không, phải dựa vào các vị rồi. Lần này ta tự mình dẫn mọi người tiến về Trung Ương thế giới, tham gia đại hội Vĩnh Sinh của đại vũ trụ lần này. Ta không trông cậy mọi người có thể đạt được bao nhiêu thành tích ở đại hội Vĩnh Sinh, chỉ cần không đánh mất mặt mũi của Ma Như thế giới ta là được.”

“Đa tạ Thiên Đế, Thiên Đế yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực. Cố gắng thu hoạch được thành tựu tại đại hội Vĩnh Sinh lần này, tăng thêm đạo niệm vĩnh sinh cho Ma Như thế giới ta.”

Chương 2360 - Rời khỏi Ma Như thế giới. (2)

“Được, được.” Thiên Đế nói mấy chữ được, sau đó mới lên tiếng, “Đã như vậy thì bây giờ chúng ta lên đường thôi.”

TRuyền tống trận màu vàng không nhỏ, nhưng mà hơn một trăm người bước vào, vẫn có vẻ khá chật chội.

Lam Tiểu Bố biết rõ, danh ngạch của hắn nhất định là do Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu tìm hết mọi cách mới có thể lấy được, so với những thiên tài đại đạo tham gia đại hội này, hắn chỉ là một kẻ có cũng được không có cũng chẳng sao. Cho nên hắn tương đối ít nổi danh, đứng ở tít ngoài rìa.

Chờ tất cả mọi người đứng vững, Tả thánh thừa mặt đỏ kia nói, “Ta nhắc nhở mọi người một câu, chỉ cần lên truyền tống trận này, trong thế giới của mình tuyệt đối không được mang bất cứ vật sống nào cả, nếu không sẽ hại toàn bộ Ma Như thế giới chúng ta. Trừ khi ngươi tự tin rằng quy tắc Thế Giới của mình cao hơn đại vũ trụ, nếu như vậy, sinh mệnh mà ngươi mang theo truyền tống sẽ không bị ảnh hưởng. Nếu không, đừng nghĩ đến chuyện thử. Bởi vì loại truyền tống này một lần phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, ta nghĩ mọi người đều hiểu rõ. TRong thế giới của ai có mang theo sinh mệnh, mời lập tức ra ngoài.”

KHông có người nào ra ngoài, nói rõ tất cả mọi người đều hiểu quy tắc này, không có người nao có sinh mệnh trong thế giới của mình. Khi Lam Tiểu Bố quan sát truyền tống trận này, đã sớm đoán ra được một chút. TRận văn đạo tắc của truyền tống trận này đều cực kỳ cao, cho dù Tả thánh thừa không nói, hắn cũng biết Trường Sinh giới của mình bây giờ vẫn chưa thể chứa người mà tiến vào truyền tống trận này tiến hành truyền tống.

Còn về chuyện Vũ Trụ Duy Mô có thể làm được hay không, hắn không xác định lắm.

“Nếu không có vấn đề, vậy thì chuẩn bị truyền tống thôi.” Thiên Đế nhẹ gật đầu.

Tả thánh thừa lấy ra 200 viên đạo tinh cực phẩm, khi chuẩn bị đặt đạo tinh cực phẩm vào trong từng rãnh trận văn KHông Gian, một bóng người đột ngột vọt đến.

“Phụ vương, dẫn ta đến Trung Ương thế giới đi, ta cũng muốn đi.” KHi bóng người này vọt đến, một giọng nói lảnh lót cũng vang lên.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy người đến là một nữ tử thanh tú mặc váy màu tím nhạt, tuổi tác nử tữ này cũng không lớn, lại có thực lực DIễn Giới cảnh. Từ đạo vận lưu chuyển quanh người nàng là có thể thấy được, chắc hẳn nàng vừa mới đột phá lên Diễn Giới cảnh.

“Yên nhi, ngươi xuất quan rồi?” Thiên Đế ngạc nhiên nói.

Nữ tử váy tím lập tức gật đầu, “Đúng vậy, phụ vương, ta vừa xuất quan đã nghe nói hôm nay là lúc tiến về Trung Ương thế giới, nhanh chóng đến đây, cũng may không làm chậm trễ thời gian.”

Nghe thấy vậy, Thiên Đế theo bản năng nhìn qua truyền tống trận một chút, sau đó thở dài nói, “Yên nhi, lần này là đi tham gia đại hội Vĩnh Sinh, ngươi vừa đột phá, ở lại Thiên Mạch đạo thành củng cố tu vi một chút đi. Hơn nữa, danh ngạch truyền tống lần này đã đầy rồi, không thể thêm nữa.”

“Phụ vương, để cho ta đi đi, không phải tất cả mọi người đều tham gia đại hội, bảo một vài người râu ria xuống trước không được sao?” Nữ tử lập tức ấm ức nói.

Tất cả mọi người đều im lặng, không có người nào muốn lên tiếng vào lúc này, lỡ như chọc giận Thiên Đế, vậy thì vị trí của mình phải tặng cho nữ tử váy tím này rồi.

Lam Tiểu Bố là lo lắng nhất, hắn đứng ở bên ngoài cùng, hơn nữa hắn không phải người tham gia đại hội Vĩnh Sinh, nếu như nhất định phải có một người nhường chỗ, vậy thì người này nhất định là hắn.

Thiên Đế im lặng, rất rõ ràng, hắn ta cũng không muốn cưỡng ép người nào trên truyền tống trận xuống.

Nữ tử váy tím đột nhiên chỉ về Lam Tiểu Bố ở phía ngoài cùng, “Tu vi của ngươi kém cỏi nhất, nhất định không phải người tham gia đại hội Vĩnh Sinh, ngươi nhường một chút đi, ta đảm bảo sẽ không để ngươi thua thiệt.”

Lúc này Lam Tiểu Bố lại có chút hối hận, đáng lẽ ra hắn nên tăng tu vi của mình lên cao hơn một chút, mình là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, không đến bước đại đạo thứ tư. Cộng thêm hắn đứng ở biên giới truyền tống trận, cho nên nữ tử váy tím này liếc qua là thấy.

Ánh mắt Thiên Đế cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố, hắn ta biết con gái của mình nói rất đúng, người này quả thật không tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Người tham gia đại hội Vĩnh Sinh, hắn ta đều từng gặp qua, mỗi người hắn ta đều có ấn tượng, chỉ có Lam Tiểu Bố là không có ấn tượng. Nhưng mà hắn ta cũng có thể đoán được Lam Tiểu Bố đại diện cho ai, nhất định là Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu.

Thấy Lam Tiểu Bố cúi đầu, rõ ràng không có ý nhường chỗ, Thiên Đế chỉ có thể thầm than rồi nói, “Yên nhi, không nên làm loạn nữa, vị trí ở đây đều đã sắp xếp xong rồi, ngươi cứ ở lại Thiên Mạch đạo thành bế quan chờ ta quay lại. Bàng Thánh khởi động truyền tống trận.”

“Vâng.” Đại hán mặt đỏ đặt 200 viên đạo tinh cực phẩm này vào rãnh, những đạo tinh này khảm nạm vào từng lỗ khảm đạo tắc Không Gian tại biên giới truyền tống trận, từng đạo đạo tắc Không Gian bắt đầu lưu chuyển, quang mang màu vàng lập tức bao phủ tất cả mọi người.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, âm thầm cảm kích vị Thiên Đế này. Thiên Đế này là một người làm theo quy củ, nếu không, đối phương mà thật sự bảo hắn xuống, hắn cũng không thể tránh được.

Chương 2361 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể.

Đạo quang màu vàng bao phủ toàn bộ mọi người, một khắc sau, Lam Tiểu Bố cảm thấy dường như mình bị hất văng ra ngoài, hắn rất muốn mở rộng thần niệm ra, nhưng mà lúc này đừng nói là mở rộng thần niệm, ngay cả ý thức của hắn cũng bắt đầu mơ hồ, mãi đến cuối cùng thì hoàn toàn mất đi cảm giác.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng đau đớn, khi hắn mở to hai mắt ra mới phát hiện mình đã bị ném trên mặt đất cứng rắn.

Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, đã truyền tống đến nơi rồi. Lam Tiểu Bố định ngồi dậy, nhưng mà lập tức cảm thấy không ổn. Giác quan thứ sáu nhắc nhở hắn, những người xung quanh hình như chỉ có ba bốn người tỉnh táo lại, bây giờ tu vi của hắn chỉ là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, nếu như bây giờ mở mắt tỉnh lại, đó chính là chuyện kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cố gắng chịu đựng mười mấy giây sau, lúc này mới miễn cưỡng mở mắt ra. Lúc này phần lớn người đều đã tỉnh lại, Lam Tiểu Bố cũng bò dậy.

“Thần hồn của đạo hữu vô cùng ngưng luyện đó, với tu vi này của ngươi thì thật không đơn giản.” Một giọng nói thân thiện vang lên bên tai Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy người nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi áo trắng, tu vi là bước đại đạo thứ tư.

“Thương Vĩ xin chào đạo hữu.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng ôm quyền, , nam tử trẻ tuổi áo trắng này chính là một trong những người đại diện cho Ma Như thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này.

“Ha ha, nghe nói người của Trung Ương thế giới rất bài ngoại, chúng ta đều đến từ Ma Như thế giới, nhất định phải liên thủ với nhau. Ta tên là Cô Xương Kiếm, ngươi chắc hẳn không phải là người tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này. Nếu như có chuyện gì, có thể đến Lạc Thánh Đạo tức lâu tìm ta, người tham gia của Ma Như thế giới chúng ta tạm thời sẽ ở tại tức lâu này.” Nam tử áo trắng cười ha ha một tiếng, đồng thời lấy Thông Tin Châu ra trao đổi với Lam Tiểu Bố một chút.

Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng không hề do dự, lấy Thông Tin Châu ra trao đổi với Cô Xương Kiếm một chút, sau đó nhanh chóng rời khỏi quảng trường truyền tống.

Lam Tiểu Bố vừa rời đi, một nam tử hơi mập bên cạnh Cô Xương Kiếm lập tức cười ha ha, “Cô huynh, gia hỏa kia chắc hẳn là người của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, mượn lần truyền tống này đến làm ăn, kết giao với loại người miễn cưỡng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân này thì có gì tốt chứ?”

TRong mắt hắn ta, người của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu đều là những người đại đạo không thể nào tiến thêm được nữa, không có cách nào, lúc này mới lựa chọn làm một nhà thương lâu không có lý tưởng. Lam Tiểu Bố chắc hẳn cũng làm ăn không tệ, nếu không thì cũng không có tư cách đại diện cho Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu dùng truyền tống trận đến Trung Ương thế giới. Nhưng có làm ăn không tệ thế nào, cũng là người của một thương lâu, loại tu vi này không có bao nhiêu tiềm lực.

Cô Xương Kiếm cười cười không trả lời, miễn cưỡng bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh? Hắn ta đứng ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, hắn ta đoán Lam Tiểu Bố rất có thể đã che giấu thực lực rồi. Nếu như Lam Tiểu Bố che giấu đi thực lực, ngay cả hắn ta cũng không nhìn ra, vậy thì không hề đơn giản. Sở dĩ suy đoán Lam Tiểu Bố che giấu thực lực, cũng không phải là hắn ta có thể nhìn ra được, mà là hắn ta cảm giác khi mình tỉnh lại, Lam Tiểu Bố đã tỉnh lại rồi, chỉ là cố ý đợi bọn người họ tỉnh lại rồi mới đứng lên thôi.

Tu vi của hắn ta là gì? Bước đại đạo thứ tư, hơn nữa còn là bước đại đạo thứ tư vô cùng ngưng luyện. Nếu như Lam Tiểu Bố còn tỉnh lại sớm hơn bước đại đạo thứ tư như hắn ta, điều này có ý gì?

Lam Tiểu Bố vừa ra khỏi truyền tống trận, đã cảm nhận được sự phồn hoa của An Lạc Thiên Thành. So với Thiên Mạch đạo thành, An Lạc Thiên Thành phồn hoa đến mấy lần còn chưa hết. Lam Tiểu Bố cũng đoán ra, cái này có liên quan đến đại hội Vĩnh Sinh, nếu không thì chắc hẳn sẽ không có nhiều người như vậy.

Lúc đầu tiến vào An Lạc Thiên Thành, nhất định phải có điều kiện, chỉ là hắn vừa từ trong truyền tống trận ra ngoài, cho nên được miễn đi điều kiện vào thành này.

KHiến Lam Tiểu Bố có chút cạn lời là, cái An Lạc Thiên Thành này và Thiên Mạch đạo thành có kết cấu không khác gì nhau cả, mặc dù cũng có chút khác biệt, nhưng tổng thể mà nói cũng chia làm năm tầng. Chỗ hắn đang ở chính là tầng thứ nhất, cũng là tầng phồn hoa nhất. Đây thật sự chẳng có chút mới mẻ nào cả, cũng không biết đạo thành Thiên Đình của mấy thế giới còn lại có phải cũng đều như vậy hay không.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, nhanh chóng đi thẳng đến thương lâu lớn nhất của An Lạc Thiên Thành, Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu.

Còn chưa tiến vào thương lâu, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một đội ngũ thật dài từ trong thương lâu kéo đến tận bên ngoài, đếm sơ qua một chút, đội ngũ này có khoảng hơn nghìn người.

Lam Tiểu Bố rất muốn hỏi thăm những người này xếp hàng dài như vậy ở đây là muốn mua gì, nhưng mà hắn không dám. Một khi hắn hỏi như thế, vậy thì có nghĩa là hắn vừa mới đến An Lạc Thiên Thành, tương lai xảy ra chuyện gì, loại người như hắn nhất định sẽ là người đầu tiên bị tra ra.

Cho dù Lam Tiểu Bố không hỏi, hắn cũng nhanh chóng biết rõ là có chuyện gì, những người này đang mua sắm ngọc phù tiến vào đại hội Vĩnh Sinh. Loại ngọc phù này mỗi tháng sẽ bán một lần, sau đó mỗi tháng sẽ có rất nhiều người xếp hàng như vậy.

Chương 2362 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Lam Tiểu Bố âm thầm líu lưỡi, cái này thì phải có biết bao nhiêu người tiến vào đại hội Vĩnh Sinh chứ? TRước đó lão gia hỏa Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu kia còn nói nhờ mình giúp hắn một chuyện, sau đó hứa hẹn cho mình một tấm ngọc phù. Nhưng mà đến nơi này, chỉ cần hắn chịu xếp hàng, nhất định có thể mua được một cái.

Chỉ là Lam Tiểu Bố không để ý đến đại hội Vĩnh Sinh lắm, hắn đến đây cũng không phải là vì đến đại hội Vĩnh Sinh. Hắn trực tiếp vào thương lâu tìm nơi bán ngọc giản, mua một đống ngọc giản giới thiệu vắn tắt về Trung Ương thế giới.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố lại đến An Lạc Sự Vụ đại điện. Trung Ương thế giới cũng giống như Ma Như thế giới, chỉ cần ở trong An Lạc Thiên Thành, muốn làm ra một mảnh ngọc phù ra vào An Lạc Thiên Thành là chuyện vô cùng đơn giản, nhất định phải làm trước khi tiến vào An Lạc Thiên Thành. Lam Tiểu Bố lo lắng sau này sẽ còn đến đây nữa, cho nên dứt khoát làm một cái ngọc phù ra vào.

Lam Tiểu Bố vừa làm xong một mảnh ngọc phù ra vào tại An Lạc Sự Vụ đại điện, chuẩn bị ra khỏi thành tiến đến Đại Băng Bàn Cung, cuộc đối thoại của hai tên tu sĩ đã khiến hắn chú ý.

“NGhe nói ở đại hội Vĩnh Sinh lần này có một nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể đến, người tham gia luận đạo ở đại hội Vĩnh Sinh thật là có phúc.” Nói chuyện là một nam tử gầy yếu có dáng dấp khá hèn mọn.

“KHông có gì phải hâm mộ, chúng ta cũng có thể tiến vào đại hội luận đạo, cũng có thể nhìn thấy nữ tử kia.” Một tu sĩ khác cười he he.

Tên hèn mọn khinh thường hừ một tiếng, “Ngươi chỉ có thể nhìn, nhưng ngươi có thể dùng thần niệm rà quét cả người nàng sao? Hỗn Độn Đạo Thể đó, nghe nói trên người Hỗn Độn Đạo Thể bẩm sinh có ẩn chứa đạo niệm khởi nguyên đại đạo. Nếu như có thể tìm được một tia đạo niệm khởi nguyên đại đạo trên người nữ tử này, thậm chí tìm được thủ đoạn tu luyện đại đạo Hỗn Độn, vậy thì chỉ sợ có thể một bước lên trời, chứng bước đại đạo thứ bảy cũng không phải không có khả năng.”

“Ai, nữ tử kia cũng thật đáng thương, trần như nhộng trước vô số thần niệm của bao người, sau khi đạo hội kết thúc, mạng của nàng cũng sẽ chấm dứt.” Giờ phút này lại có một tu sĩ khác chen vào.

Trong lòng Lam Tiểu Bố hơi thấp thỏm, nếu như không phải Thái Xuyên cũng đang ở đại vũ trụ, hắn cũng sẽ không lo lắng như thế. Nhưng mà Thái Xuyên đang ở đây, vậy thì Tề Mạn Vi cũng có thể đang ở đây. Hỗn Độn Đạo Thể, trong vũ trụ mênh mông ít càng thêm ít, hết lần này đến lần khác, Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể.

“Xin chào các vị đạo hữu, xin hỏi đại hội Vĩnh Sinh thật sự có nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể đến sao?” Lam Tiểu Bố cẩn thận hỏi thăm.

“ĐƯơng nhiên, là do Thánh Kiếm cung cung cấp đấy.” Một tu sĩ khác không thèm để ý thuận miệng trả lời Lam Tiểu Bố.

Trên mặt Lam Tiểu Bố hiện lên vẻ kính nể, “Không ngờ Thánh Kiếm cung lại rộng lượng như vậy, còn đưa nữ tử Hõn Độn Đạo Thể ra trước mặt mọi người..”

Tu sĩ kia ha ha một tiếng “Ngươi cho rằng bọn họ vô duyên vô cớ đưa ra sao? Đại hội Vĩnh Sinh này không biết đã bồi thường bao nhiêu cho Thánh Kiếm cung. Hơn nữa nghe nói nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể kia không chịu phối hợp, ai dám dùng thần niệm với nàng, nàng sẽ lập tức tự vẫn. Nàng là cường giả bước đại đạo thứ tư, mặc dù Thánh Kiếm cung mạnh, còn chưa mạnh đến mức có thể khiến một nữ tử bước đại đạo thứ tư tự nguyện phối hợp để người khác kiểm tra đạo thể của mình. Đại hội Vĩnh Sinh thì lại khác, cường giả ở đại hội Vĩnh Sinh như mây, nghe nói Đạo Tổ cũng có thể đến, một khi Đạo Tổ đến, muốn một nữ tử tự nguyện mở rộng thần hồn và đạo niệm của mình để cho người ta kiểm tra, thực sự quá đơn giản.”

“A, thì ra là thế, khó trách, khó trách.” Lam Tiểu Bố cố nén sát ý trong lòng, hắn cũng không hỏi thăm tên của người kia, bởi vì hắn có thể khẳng định đó chính là Tề Mạn Vi. Cũng may trước khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, Tề Mạn Vi vẫn còn an toàn, bởi vì một khi Hỗn Độn Đạo Thể mà song tu với người khác, vậy thì những người còn lại không thể nào dựa vào Hỗn Độn Đạo Thể mà cảm ngộ đại đạo Hỗn Độn.

Rời khỏi An Lạc Sự Vụ đại điện, Lam Tiểu Bố không lập tức rời khỏi An Lạc Thiên Thành, mà đi xếp vào hàng ngũ dài dằng dặc kia, sau đó tốn hao ba đầu đạo mạch thượng phẩm, 50 triệu đạo tinh để mua một mảnh ngọc phù tham gia đại hội Vĩnh Sinh.

Loại ngọc phù này cũng chia thành mấy cấp bậc, kém nhất là mấy trăm vạn đạo tinh là có thể mua được, loại này đương nhiên sẽ đứng ở ngoài cùng. Lam Tiểu Bố tốn ba đầu đạo mạch thượng phẩm, 50 triệu đạo tinh thượng phẩm, là mua được ghế ngồi ở phía trước ở đại hội.

Sở dĩ thay đổi ý định, lúc đầu không có ý định mua ngọc phù tiến vào đại hội Vĩnh Sinh, là vì Lam Tiểu Bố lo lắng mình không thể cứu Tề Mạn Vi từ trong Thánh Kiếm cung ra ngoài trước.

Chương 2363 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi.

“Thương huynh, ha ha, lại gặp mặt rồi.” Lam Tiểu Bố mua một cái ngọc phù tham gia đại hội Vĩnh Sinh, vừa ra khỏi Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu đã nghe thấy một giọng nói vui mừng truyền đến.

“Cô đạo hữu, thật sự là trùng hợp mà.” Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha một tiếng, hắn không ngờ được, vừa rời khỏi Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu đã gặp được Cô Xương Kiếm.

Nhưng mà Cô Xương Kiếm không chỉ đi một mình, bên cạnh hắn ta còn có một nữ tử thanh tú, Lam Tiểu Bố đã từng nhìn thấy nữ tử này, chính là người cùng bọn hắn dùng tuyền tống trận từ Ma Như thế giới đến đây, chắc hẳn cũng là người tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này.

Nữ tử này đương nhiên cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nhưng mà đối với loại người tu vi thấp kém, còn suýt chút nữa bị đuổi ra khỏi truyền tống trận này, nàng còn chưa đặt vào mắt.

Cô Xương Kiếm rõ ràng rất quan tâm đến Lam Tiểu Bố, hắn ta lập tức giải thích, “Cô sư muội, vị này là Thương Vĩ đạo hữu, bằng hữu của ta. Thương huynh, đây là Cô Vũ Nhi, đến từ Đại Băng Bàn Cung, vốn ở Ma Như thế giới chúng ta điều tra chuyện của tỷ tỷ nàng, chỉ là đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra. Cô sư muội cũng muốn tham gia đại hội Vĩnh Sinh, cho nên mới đi cùng chúng ta.”

Cô Vũ Nhi? TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức hiểu ra nữ nhân trước mắt này là ai, muội muội của Cô Sắc. Cô Sắc là do hắn giết, muội muội Cô Sắc đến Ma Như thế giới, rõ ràng là muốn báo thù cho tỷ tỷ của nàng.

Đối với chuyện Cô Xương Kiếm nhiệt tình giới thiệu, biểu hiện của Cô Vũ Nhi vô cùng lạnh nhạt, thậm chí chỉ gật đầu chứ không đáp.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố thì lại có vẻ nhiệt tình quá mức, cho nên vội vàng ôm quyền nói.

“Cô tiên tử có lẽ không biết ta, nhưng mà ta lại vô cùng kính ngưỡng Cô tiên tử, trước đó ở trong truyền tống trận, mặc dù ta có gặp được Cô tiên tử, nhưng lại không dám tiến lên chào hỏi. lần này Cô huynh giới thiệu Cô tiên tử cho ta biết, đúng là tạo hóa của ta. Ta vẫn luôn ngưỡng mộ Cô tiên tử, Đại Băng Bàn Cung lại càng là nơi mà ta hướng đến.”

Thấy Lam Tiểu Bố nhiệt tình như vậy, hơn nữa còn vô cùng tôn sùng nàng, cho dù Cô Vũ Nhi xem thường loại cấp thấp như Lam Tiểu Bố, nhưng cũng gật đầu một cái.

Cô Xương Kiếm có chút ngây ngẩn, hắn ta thấy, tính cách của Lam Tiểu Bố không phải như vậy mới đúng, chẳng lẽ hắn ta nhìn lầm rồi?

Cô Xương Kiếm còn đang suy nghĩ, Lam Tiểu Bố đã nhiệt tình nói ra, “Cô huynh, ta biết sư tỷ thiên tài sẽ không để mắt đến ta, ta cũng không dám ở lại đây cùng các ngươi, sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của Vũ Nhi tiên tử. Nếu như ta sớm biết Vũ Nhi tiên tử của Đại Băng Bàn Cung đi cùng ngươi, ta sẽ không vội vã từ biệt như vậy…”

Cho dù đã cố khiến giọng mình thật bình tĩnh lại, nhưng biểu hiện Lam Tiểu Bố cố gắng muốn che giấu tâm tình kích động của mình vẫn hiện rõ. Lúc này không nói lời nào, so với chuyện nói nhiều đến đâu càng có sức thuyết phục hơn.. Ngay cả Cô Vũ Nhi cũng cảm nhận được, loại hành động và ý nghĩ ái mộ của Lam Tiểu Bố. Thậm chí cả xưng hô, cũng từ Cô tiên tử thành Vũ Nhi tiên tử.

“Thương đạo hữu, nếu như ngươi dã thưởng thức Vũ Nhi tiên tử như vậy, chờ đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, ngươi có thể đến ủng hộ Vũ Nhi tiên tử.” Cô Xương Kiếm hóa giải sự xấu hổ của Lam Tiểu Bố một chút, thậm chí ngay cả xưng hô cũng gần gũi hơn.

Lam Tiểu Bố gật đầu giống như gà mổ thóc, dường như tâm tình thả lỏng hơn một chút rồi mới lên tiếng, “Trước đó ta có nghe nói có một con Hỗn Độn Độc Giác Thú được đưa ra bán đấu giá, ta gom góp đạo mạch khắp nơi, chuẩn bị mua con Hỗn Độn Độc Giác Thú này, đưa cho Vũ Nhi tiên tử, đáng tiếc lại thất bại trong gang tấc, ai.”

Lòng hư vinh của Cô Vũ Nhi mặc dù cũng có chút thỏa mãn, nhưng trong lòng vẫn khó hiểu không thôi, ở Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu có người ái mộ nàng thế sao?

“Ta và ngươi trước đó chưa từng gặp nhau, vì sao ngươi lại ngưỡng mộ ta như vậy?” Mặc dù Cô Vũ Nhi đang hỏi, nhưng không hề để trong lòng. Đệ tử ở Đại Băng Bàn Cung rất nhiều, mặc dù nàng rất quan trọng, nhưng không phải là người quan trọng nhất. Nhưng mà nàng thích náo nhiệt, cũng đã từng tham gia rất nhiều hoạt động, tên Thương Vĩ này chắc hẳn đã từng gặp được nàng trong một lần nào đó, rồi hoàn toàn tin phục nàng.

Còn một chuyện nữa là, bàn về địa vị, nàng cao hơn tên Thương Vĩ trước mắt này đến mấy cấp độ. Cho nên Thương Vĩ ở trước mặt nàng sợ hãi rụt rè cũng không có gì kỳ quái.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Trước đó ở Trung Ương thế giới có tổ chức Quỳnh Tương Thánh Đạo đại hội, ta từ xa xa gặp được tiên tử một lần, từ sau lần đó, tiên tử chính là người mà ta ngưỡng mộ.”

Quỳnh Tương Thánh Đạo đại hội ở Trung Ương thế giới ngàn năm mới có một lần, đây là thông tin Lam Tiểu Bố nhìn thấy trong ngọc giản ghi chú. Lam Tiểu Bố khẳng định loại người như Cô Vũ Nhi sẽ tham gia loại đại hội này, cho nên hắn mới nói đến nó.

Quả nhiên nghe Lam Tiểu Bố nói xong, Cô Vũ Nhi cũng gật đầu nhẹ, “Đa tạ ngươi, chỉ là con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia cũng đã được Đại Băng Bàn Cung ta lấy được rồi.”

“Ta biết chuyện này, chỉ là ta tiếc nuối, con Hỗn Độn Độc Giác Thú này không thuộc về tiên tử…” Lam Tiểu Bố nói đến đây thì giọng điệu buồn bã.

Chương 2364 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi. (2)

Theo như hắn đoán, địa vị của Cô Vũ Nhi ở đạo môn cũng không tính là thấp, nhưng cho dù không thấp, cũng không có tư cách có được Hỗn Độn Độc Giác Thú.

Quả nhiên sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt Cô Vũ Nhi lóe lên vẻ cô đơn, sau đó lập tức nói, “Trường Viên sư tỷ ta là cường giả có thiên phút nhất ở Đại Băng Bàn Cung, Hỗn Độn Độc Giác Thú do Trường Viên sư tỷ nắm giữ, đó là việc tốt nhất, sau này không được nhiều lời nữa.”

Hoặc là vì Lam Tiểu Bố đã hạ bản thân mình xuống quá thấp, hoặc là căn bản không thèm để ý đến loại yếu gà như Lam Tiểu Bố. Bất tri bất giác, Cô Vũ Nhi đã lấy tư thái chủ nhân mà sai bảo Lam Tiểu Bố.

“Vâng, ta đã biết. Vũ Nhi tiên tử muốn ở lại tức lâu sao? Ta giúp người đặt phòng…” TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, TRường Viên sao? Biết Thái Xuyên ở trong tay ai, vậy là tốt rồi.

Cô Xương Kiếm có chút ngẩn ngơ, tên Thương Vĩ này cũng quá mất mặt rồi. Đây thật sự là quá liếm cẩu rồi, lần này mình thật sự nhìn lầm rồi sao? Cô Vũ Nhi xinh đẹp, lai lịch cũng không đơn giản, nhưng cũng không đáng như thế chứ.

“Không cần, ngươi đi nhanh đi, ta và Cô sư huynh còn có chút việc.” Cô Vũ Nhi xua tay với Lam Tiểu Bố, ra hiệu Lam Tiểu Bố đi đi.

Sở dĩ nàng đi với Cô Xương Kiếm, là vì Thiên Đế đã giao trách nhiệm cho Cô Xương Kiếm đi cùng nàng. Không ngờ lâu ngày ở cùng với Cô Xương Kiếm, nàng lại có chút thích nam tử này. Tên Thương Vĩ kia mặc dù hèn mọn với nàng, nhưng trong mắt nàng cũng chỉ là không khí mà thôi.

“Vâng, vâng.” Lam Tiểu Bố liên tiếp đáp lại, sau đó nói với Cô Xương Kiếm, “Cô huynh, có chuyện gì thì nhất định phải gọi ngay cho ta. Mua đồ hay là tìm thương lâu gì đó, ta vẫn có thể giúp được một chút.”

“Được, ta chắc chắn sẽ không khách sáo với Thương huynh.” Cho dù Cô Xương Kiếm hoài nghi mình nhìn lầm, nhưng hắn ta vẫn vô cùng nhiệt tình với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố tạm biệt Cô Xương Kiếm và Cô Vũ Nhi, đầu tiên là mua vé truyền tống đến Nhất Tịnh thánh thành, rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Truyền Tống Tháp Nhất Tịnh thánh thành, Lam Tiểu Bố mặc áo vải không nhanh không chậm bước ra ngoài. So với vô số tu sĩ điên cuồng tràn vào An Lạc Thiên Thành, Truyền Tống Tháp Nhất Tịnh thánh thành không có mấy người. Cho dù có người, cũng đều đang xếp hàng truyền tống đến An Lạc Thiên Thành, không có mấy người muốn từ An Lạc Thiên Thành truyền tống đến Nhất Tịnh thánh thành.

Lam Tiểu Bố đã từng đọc qua ghi chú, biết cái Nhất Tịnh thánh thành này mặc dù không lớn, nhưng cũng không thể xem thường. TRong tình huống bình thường, bên cạnh một cái đạo thành hoặc thánh thành, có một cái đạo môn đỉnh cấp đã là không tầm thường rồi, nhưng cái Nhất Tịnh thánh thành này thì khác, có ba cái đạo môn ở Nhất Tịnh thánh thành. Ba cái đạo môn này, có một cái là đạo môn cao cấp nhất, đó chính là Chân Diễn Thánh Đạo. Trừ Chân Diễn Thánh Đạo, còn có hai đạo môn có thể miễn cưỡng xem là đạo môn hạng một, đó chính là Đại Băng Bàn Cung và Cốc Húc động.

Đại Băng Bàn Cung nổi danh khắp chốn, mặc dù không tính là đạo môn đỉnh cấp, nhưng lại tu luyện đại đạo Hỗn Độn Băng Nguyên, bên trong đạo môn cường giả xuất hiện lớp lớp, những năm qua phát triển vô cùng mạnh mẽ ở Trung Ương thế giới. Còn Cốc Húc động, vậy thì cũng không nổi danh lắm, sở dĩ nơi này có thể sánh ngang với Đại Băng Bàn Cung, là bởi vì động chủ Cốc Húc Thánh Nhân của Cốc

Húc động, nghe nói thực lực đã là cường giả bước đại đạo thứ bảy.

Ở bên trong mười đại thế giới của đại vũ trụ, có mấy người có thể bước vào bước thứ bảy? Đừng nói là bước thứ bảy, cho dù là có thể bước vào bước thứ sáu, đã là cường giả trong cường giả. Mà bước thứ bảy và bước thứ sáu, lại càng khác nhau về bản chất.

Mặc dù Cốc Húc động không có nhân tài nào xuất hiện, nhưng bởi vì có tên tuổi của Cốc Húc Thánh Nhân, cộng thêm Cốc Húc động không đi tranh đoạt tài nguyên, cho nên trên cơ bản sẽ không có kẻ ngốc nào đi gây chuyện với Cốc Húc động.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố lựa chọn đi vào Nhất Tịnh thánh thành chính là vì muốn đến Đại Băng Bàn Cung cứu Thái Xuyên, lúc đầu sau khi biết Tề Mạn Vi có khả năng đang ở Thánh Kiếm cung, Lam Tiểu Bố đã dự định đến Thánh Kiếm cung trước. Ở An Lạc Thiên Thành, cũng có truyền tống trận truyền tống trực tiếp đến Thánh Kiếm đạo thành. Nhưng mà sau khi đọc qua một lượng lớn ngọc giản, hiểu rõ về Thánh Kiếm cung rồi, Lam Tiểu Bố lại thay đổi ý định.

Thánh Kiếm cung xây dựng tại Hỗn Độn, nghe nói công pháp Thánh Kiếm Đạo cũng là công pháp Hỗn Độn. Mặc dù hắn ở trong Hỗn Độn chứng bước đại đạo thứ tư, nhưng hắn muốn im hơi lặng tiếng mà đi vào trong Thánh Kiếm cung, không bị ai phát hiện ra sợ là rất khó. Bên trong Thánh Kiếm cung có cường giả bước đại đạo thứ bảy hay không, Lam Tiểu Bố không dám khẳng định, nhưng hắn khẳng định Thánh Kiếm cung có cường giả bước đại đạo thứ sáu.

Nếu như hắn tiến vào Thánh Kiếm cung, không cẩn thận bị phát hiện, vậy thì đừng nói là cứu người, ngay cả chính hắn cũng sẽ bị nhốt ở trong Thánh Kiếm cung.

Cho nên Lam Tiểu Bố quyết định đến Đại Băng Bàn Cung cứu Thái

Xuyên ra trước, sau đó dựa vào năng lực của Thái Xuyên mà tiến vào Thánh Kiếm cung.

Thực lực của Đại Băng Bàn Cung không hề kém hơn Thánh Kiếm cung, đạo tràng nằm ở Hỗn ĐỘn Băng NGuyên. Chỉ là bởi vì tuổi thọ đã lâu đời, khí Hỗn Độn bên trong Hỗn Độn Băng Nguyên của Đại Băng Bàn Cung đã sớm bị đồng hóa rồi, chỉ còn lại Băng Nguyên. Cho nên đệ tử của Đại Băng Bàn Cung muốn tiến bộ, phải ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Chương 2365 - Đến Đại Băng Bàn Cung.

Đại Băng Bàn Cung cách Nhất Tịnh thánh thành rất gần, thậm chí Lam Tiểu Bố không cần dùng đến bất cứ pháp bảo phi hành nào cả, chỉ cần thi triển Vô Quy Tắc Độn mấy lần là đã đứng ở bên ngoài Đại Băng Bàn Cung.

Nhìn đạo tràng Đại Băng Bàn Cung trước mắt, Lam Tiểu Bố hơi kinh ngạc. Đại Băng Bàn Cung được xây dựng bên trên tảng băng, từng trụ băng thô to phóng lên đến tận trời, mà Đại Băng Bàn Cung ở trên những trụ băng này không thể nào dùng thần niệm chạm đến, chứ đừng nói là dùng mắt thường nhìn.

Toàn bộ không gian của tảng băng này đều là cấm chế san sát, nơi này hoàn toàn không thể nào bay lên được. Lam Tiểu Bố đoán đệ tử của Đại Băng Bàn Cung chắc hẳn có ngọc phù ra vào, nếu không thì cũng không thể đi vào.

Muốn đi vào loại đạo tràng này thật sự rất khó. Chỉ cần có chút động tĩnh, sẽ kích phát đến hộ trận của Đại Băng Bàn Cung, sau đó muốn trốn chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Chỉ tiếc là Cô Vũ Nhi khinh thường kết giao với hắn, nếu không, hắn có thể từ trong miệng của Cô Vũ Nhi lấy được thông tin cụ thể hơn về Đại Băng Bàn Cung. bây giờ, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cũng may Lam Tiểu Bố có bản lĩnh của mình, sau khi cùng Mạc Vô Kỵ bố trí kết giới, TRận Đạo của hắn đã sớm vượt hơn xa TRận Đạo Thánh bình thường. Nếu như chỉ là Trận Đạo Thánh bình thường, muốn đi vào Đại Băng Bàn Cung vẫn không thể được. Nhưng Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô.

Sau khi hắn bước vào cảnh giới Thánh Nhân, đã hiếm khi dùng đến Vũ Trụ Duy Mô. Nhưng mà bây giờ số lần hắn dùng đến lại trở nên nhiều hơn, thật sự là vì ở nơi cường giả tụ tập như thế này, thực lực của hắn có hạn.

Vũ Trụ Duy Mô còn đang tạo dựng truyền tống trận từ một thế giới này đến một thế giới khác trong đại vũ trụ, Lam Tiểu Bố quả quyết dừng chuyện tạo dựng mô hình kết cấu này lại, bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của Đại Băng Bàn Cung. Vì tăng nhanh tốc độ tạo dựng, Lam Tiểu Bố còn dùng đầu đạo mạch cực phẩm kia cung cấp Đạo Nguyên cho Vũ Trụ Duy Mô.

Hộ trận cấm chế bên ngoài Đại Băng Bàn Cung không tệ, nhưng mà so với truyền tống trận cấp bậc thế giới của đại vũ trụ, hoàn toàn không nằm trên cùng một cấp độ. Cộng thêm có đạo mạch cực phẩm cung cấp Đạo Nguyên, Vũ Trụ Duy Mô chỉ mất hơn nửa canh giờ, đã hoàn thành mô hình.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố bước vào hư không, lập tức biến bất trên tảng băng này. Cho dù có Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu, tốc độ Lam Tiểu Bố di chuyển trên tảng băng này vẫn vô cùng chậm chạp, hắn lo lắng bị người ta phát hiện ra.

Một ngày trôi qua, Lam Tiểu Bố đang đứng ở bên ngoài một cái hộ trận chân chính, trong hộ trận không dùng cấm chế ngăn cách. Thần niệm của Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy rõ núi băng liên miên. Nguyên khí thiên địa nồng đậm thẩm thấu ra ngoài, còn cả đạo tắc thuộc tính Băng vô cùng rõ ràng bao quanh lấy vùng giới vực này. Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, người tu luyện đại đạo thuộc tính Băng, nếu như tu vi thấp hơn bước thứ tư, tu luyện ở nơi này, tuyệt đối tiến triển cực nhanh.

Lam Tiểu Bố rất muốn dịch hình bản thân thành Cô Vũ Nhi, chỉ là nghĩ đến chuyện dịch hình thành một nữ nhân thì trong lòng có chút khó chịu. Còn một chuyện nữa là, nếu như hắn dịch hình thành Cô Vũ Nhi, tương lai xảy ra chuyện, có thể sẽ liên lụy đến Cô Xương Kiếm.

Lam Tiểu Bố không có chút cảm mến nào với Ma Như thế giới, nhưng mà có ấn tượng tốt với Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình, đối với Cô Xương Kiếm cũng có ấn tượng tốt. Hắn không muốn liên lụy đến Ma Như thế giới.

Ngược lại có thể dịch hình thành Thánh Thú ở chỗ này, Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ mình nên dịch hình thành Thánh Thú gì, một chiếc xe trượt tuyết màu bạc đột nhiên lướt ngang qua phạm vi thần niệm của hắn.

Tốc độ này thậm chí ngay cả thần niệm của hắn cũng suýt chút nữa không thể phát hiện ra được, ở bên ngoài, cái xe trượt tuyết này tuyệt đối không có tốc độ nhanh như vậy. Tốc độ của cái xe trượt tuyết này sở dĩ nhanh như vậy, nhất định là bởi vì nơi này đều là không gian quy tắc thiên địa thuộc tính băng.

Thuộc tính Băng? KHi Lam Tiểu Bố đang do dự, trong lòng hơi động một chút, thân hình lập tức trở nên nhạt đi, mà không gian chỗ hắn lại có nhiều thêm một đạo đạo tắc KHông Gian thuộc tính Băng.

Trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhưng hắn biết, bây giờ còn chưa thể tiến vào trong hộ trận Đại Băng Bàn Cung được. Bởi vì đạo tắc thuộc tính Băng mà mình dịch hình thành này vẫn còn có chút vấn đề, quy tắc thiên địa, đạo tắc đại đạo, tất cả pháp tắc vũ trụ…

Chỉ có thể là chỉ có đạo vận, không có hơi thở và hình thể, mà cái quy tắc thuộc tính Băng này của hắn, chẳng những có hơi thở và hình thể, dấu vết còn quá sâu. Muốn hoàn toàn lừa được người Đại Băng Bàn Cung, chỉ có thể dịch hình thành một đạo tắc thuộc tính Băng chân chính. Muốn dịch hình thành đạo tắc thuộc tính Băng, hắn nhất định phải chứng đại đạo Băng Nguyên.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không cần chứng đại đạo Băng Nguyên, sau khi hắn chứng bước đại đạo thứ tư, trên đạo thụ của hắn có vô cùng vô tận đạo tắc đại đạo, đại đạo Hỗn Độn Băng Nguyên chính là một đạo trong đó. đại đạo Hỗn Độn Băng Nguyên sở dĩ xuất hiện trên đạo thụ của hắn, là bởi vì hắn giết Cô Sắc.

Bây giờ Đại Băng Bàn Cung rất ít người, không biết là bởi vì đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, người Đại Băng Bàn Cung đều ra ngoài rồi, hay là vì nguyên nhân gì khác. Vốn dĩ Lam Tiểu Bố dự định rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, nghiên cứu xem dịch hình thành đạo tắc Băng Nguyên như thế nào, bây giờ hắn dứt khoát tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh không ngừng diễn hóa xem làm thế nào để dịch hình thành đạo tắc Băng Nguyên.

Chương 2366 - Đến Đại Băng Bàn Cung. (2)

Đảo mắt đã một năm trôi qua, trong một năm này, Lam Tiểu Bố nhìn thấy mấy chục phi thuyền lướt qua, không hề nhìn thấy một tên đệ tử nào của Đại Băng Bàn Cung.

Thời gian một năm, có sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố đã có thể dịch hình thành một đạo đạo tắc thuộc tính Băng, chỉ là đạo tắc này nếu như có thần niệm cẩn thận kiểm tra, vẫn sẽ phát hiện ra dấu vết mà tìm ra. Theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố chắc hẳn cần tiếp tục hoàn thiện thủ đoạn dịch hình của mình một chút, nhưng hắn thật sự không có thời gian đi hoàn thiện, hoặc là nói hắn không đợi kịp nữa rồi.

Vũ Trụ Duy Mô đã sớm tạo dựng xong hộ trận Đại Băng Bàn Cung, bản thân Lam Tiểu Bố là cường giả Trận Đạo, là người có thể bố trí kết giới. Bây giờ dịch hình thành đạo tắc thuộc tính Băng, có thể dễ dàng tiến vào đạo tràng Đại Băng Bàn Cung.

Đạo tràng Đại Băng Bàn Cung, núi băng san sát, hoàn toàn khác khi nhìn từ bên ngoài, sau khi tiến vào hộ trận, có thể dễ dàng cảm nhận được khí thế đạo tắc cường đại lưu chuyển quanh những núi băng này. Nếu như nói ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố còn chưa biết người ở ngọn núi nào mạnh hơn, nhưng mà ở chỗ này rồi, hắn mới có thể cảm nhận được sự mạnh yếu khác nhau. Gia hỏa mạnh nhất ở nơi này, Lam Tiểu Bố nghĩ rằng không hề yếu hơn Tả thánh thừa của Ma Như Thiên Đình.

Tả thánh thừa kia chính là cường giả bước đại đạo thứ sáu, đã sắp đến gần bước đại đạo thứ bảy rồi. Có thể thấy được Đại Băng Bàn Cung cũng có cường giả đã đến gần với bước thứ bảy.

Lam Tiểu Bố không đi tìm đường chết mà đi đến chỗ những cường giả kia, ngược lại hắn đi đến chỗ một cái núi băng ở ngoài cùng. Bởi vì trong cảm nhận của hắn, thực lực của người ở núi băng này chắc hẳn là yếu nhất.

NGười bên trong núi băng này chẳng những là thực lực yếu nhất, cho dù là khí thế trên núi băng cũng là yếu nhất, thậm chí ngay cả nguyên khí thiên địa cũng kém nhất. Đi đến đỉnh của núi băng này, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, trực tiếp xé mở cấm chế động phủ bước vào trong động phủ.

Đây là cách tu luyện gì vậy? Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn một màn trước mắt. Một thiếu nữ tóc vàng khô cả người gần như trần truồng, quỳ gối trên mặt băng, trên người chỉ có mấy mảnh áo lót, nàng đang không ngừng dùng miệng truyền ra nguyên khí đến trên một cái băng đàn.

Thiếu nữ này chẳng những tóc khô gãy, ngay cả thân thể cũng gầy yếu như một cây gậy trúc. Cho dù chỉ có mấy mảnh áo lót, nhưng chẳng có chút dụ hoặc nào, chỉ có cảm giác vô cùng bi ai thê thảm, xương sườn có thể thấy rõ.

Lam Tiểu Bố đột nhiên đến đã kinh động đến nữ tử này, nàng khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, dường như đang nghĩ ở Đại Băng Bàn Cung đều là nữ đệ tử, sao lại có một nam tử đến đây. Nhưng mà nàng cũng không dừng động tác truyền nguyên khí, cũng chẳng có chút kinh động tác kinh hoảng nào.

Lam Tiểu Bố vốn đang định ra tay, nhìn thấy nữ tử này cũng không gọi người đến, cũng chẳng kích phát bất cứ cấm chế nào cả, cũng không ra tay, thần niệm của hắn lập tức tập trung vào xung quanh nữ tử này, lập tức phát hiện có vô số đạo tuyến đang khóa nữ tử này lại, những đạo tuyến này mắt thường đều không thể nhìn thấy. Nếu như thần niệm yếu hơn một chút, chưa chắc có thể cảm nhận được. Những đạo tuyến này đã khóa hết mọi khả năng chạy trốn của nữ nhân này, thậm chí ngay cả tự sát cũng là hy vọng xa vời.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới biết, nữ tử này cho dù là người của Đại Băng Bàn Cung, chắc cũng đang bị giam ở nơi này để trừng phạt.

“Ngươi là người của Đại Băng Bàn Cung?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Nữ tử lắc đầu, nhưng mà nàng chưa bao giờ dừng động tác truyền nguyên khí.

Lam Tiểu Bố hoàn thành tạo dựng mô hình kết cấu, hắn đã hiểu, nữ tử này đang độ nguyên khí cho cái băng đàn kia, hơn nữa còn có cấm chế trận pháp, chỉ cần động tác của nữ tử này chậm một chút, nữ tử sẽ bị giết chết, máu thịt sẽ được cuốn đi tu bổ cho cái băng đàn này. Hơn nữa một khi bị giết, nữ tử này chắc hẳn sẽ thần hồn câu diệt, không có chút cơ hội luân hồi nào. Nữ tử này kiên trì cho đến bây giờ, chắc hẳn là có một loại dục vọng cầu sinh mãnh liệt duy trì.

“Xem ra ngươi là kẻ thù của Đại Băng Bàn Cung?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nữ tử nhẹ gật đầu, nàng không biết Lam Tiểu Bố tiến vào Đại Băng Bàn Cung như thế nào, nếu như Lam Tiểu Bố là bằng hữu của Đại Băng Bàn Cung, vậy thì cứ để nàng đi chết đi, nếu như Lam Tiểu Bố là kẻ thù của Đại Băng Bàn Cung, có lẽ có thể giúp nàng đưa tin ra ngoài.

Nếu không phải còn một tia tín niệm chống đỡ, nàng thà rằng chết đi.

“Bằng hữu của ta bị Đại Băng Bàn Cung bắt được, ta muốn cứu bằng hữu của ta, ngươi biết động phủ của Trường Viên Đại Băng Bàn Cung không?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Nữ tử gật đầu một lần nữa, lần gật đầu này có chút kích động. Rõ ràng nàng đã thành công rồi, Lam Tiểu Bố là kẻ thù của Đại Băng Bàn Cung.

Thông qua Vũ Trụ Duy Mô, Lam Tiểu Bố biết rõ, nữ tử này không thể dừng truyền nguyên khí, một khi dừng lại, sẽ lập tức có người biết, đồng thời bản thân nàng cũng sẽ biến thành sương máu.

“Ngươi nói phương vị động phủ của Trường Viên cho ta biết, ta đang bố trí một cái Tiềm Phục Thiết Cát Trận, chờ ta cứu bằng hữu của ta ra, Tiềm Phục Thiết Cát Trận này sẽ tự động chặt đứt đạo tuyến trên người ngươi, sau đó truyền tống ngươi ra khỏi Đại Băng Bàn Cung. Còn sau khi rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, ngươi sống sót như thế nào, vậy thì phải xem vận may và thực lực của ngươi rồi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lấy một chiếc nhẫn đeo lên cho nữ tử này.

Hắn thấy rõ, thế giới của nữ tử này đã bị xé bỏ, trên người chẳng có thứ gì cả.

Ánh mắt nữ tử ảm đạm đi, nàng biết Lam Tiểu Bố đang lừa nàng. Không có người nào có thể dùng Tiềm Phục Trận chặt đứt đạo tuyến trên người nàng, đạo tuyến trên người nàng chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, cũng sẽ khiến thần hồn nàng bị phá nát, không còn cơ hội luân hồi. Lời nói chặt đứt đạo tuyến trên người này, còn truyền tống nàng ra khỏi Đại Băng Bàn Cung, chỉ là lời nói hoang đường mà thôi.

Cấm chế đại trận ở Đại Băng Bàn Cung san sát, cho dù có ngọc phù cũng là từng cái khác nhau, chứ đừng nói đến trực tiếp truyền tống ra ngoài.

Chương 2367 - Gặp lại Thái Xuyên.

Thần niệm của nữ tử kia quét qua, bên trong chiếc nhẫn Lam Tiểu Bố cho nàng có một mảnh ngọc giản trống, chỉ trong thời gian ngắn, thần niệm của nàng đã khắc họa một đại đồ đơn giản trên ngọc giản, sau đó đưa ngọc giản này cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vừa nắm lấy ngọc giản, nữ tử lập tức nói, “Ta tên là Thạch Uyển Dung, nếu như tương lai ngươi có thể đến Thất Trụ Thiên thế giới, nói cho cha ta là Thạch Trường Hành biết, con gái của hắn bị Đại Băng Bàn Cung cầm tù.”

Mặc dù biết Lam Tiểu Bố lừa gạt nàng, nhưng mà nàng thật sự không có lựa chọn thứ hai. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ vẫn sẽ phải vẫn lạc ở nơi này.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được, nhưng mà nếu như chính ngươi có thể trở về, thì chính ngươi trở về rồi nói.”

Sau khi nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố không ngừng ném ra trận kỳ, đồng thời đưa đạo tắc đại đạo của mình ra, ở trong không gian này bố trí đạo vận thần thông Đại Thiết Cát Thuật. Hắn không thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật ngay bây giờ được, bây giờ mà cắt đứt đạo tuyến trên người Thạch Uyển Dung, rất có thể sẽ khiến Đại Băng Bàn Cung phát hiện ra, hắn nhất định phải đợi mình làm xong mọi chuyện rồi, mới có thể thi triển Đại Thiết Cát Thuật.

Nghe thấy giọng điệu bình thản của Lam Tiểu Bố, Thạch Uyển Dung sửng sốt. nnàng đã nói cha nàng là Thạch Trường Hành rồi, vì sao người trước mắt lại thờ ơ như vậy? Theo lý mà nói, chỉ cần là tu sĩ ở đại vũ trụ, bất kỳ người nào khi nghe thấy cái tên Thạch Trường Hành này, đều sẽ chấn động mới đúng.

Mặc dù Thạch Trường Hành không phải là Đạo Tổ của một phương thế giới, nhưng tên tuổi của hắn ta tuyệt đối không kém hơn bất cứ Đạo Tổ nào, thậm chí tên tuổi còn lớn hơn so với Đạo Tổ.

Lam Tiểu Bố quả thật chưa từng nghe nói đến Thạch Trường Hành, cho dù đã nhìn qua giới thiệu Đạo Tổ của mười đại thế giới, cũng chỉ biết rõ một chút về Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới và Ma Như thế giới mà thôi, những thế giới khác chỉ nhìn lướt qua một chút rồi thôi, hoàn toàn không để trong lòng, chứ đừng nói đến Thạch Trường Hành không phải là Đạo Tổ,

Từng đạo đạo vận Đại Thiết Cát Thuật được Lam Tiểu Bố đưa vào trong đại trận, chỉ đợi đến khi Lam Tiểu Bố kích phát đại trận này.

Trọn vẹn một canh giờ trôi qua, lúc này Lam Tiểu Bố mới dừng động tác lại nói, “Chờ sau khi ta làm xong chuyện của ta, đại trận này sẽ lập tức chặt đứt đạo tuyến trên người ngươi, đồng thời truyền tống ra ngoài. Ngươi phải nhớ kỹ, bởi vì có một phần trận văn trong này là do ta vừa mới học được, cho nên ta chỉ có thể khẳng định ngươi sẽ được truyền tống ngươi ra ngoài Đại Băng Bàn Cung, còn về truyền tống đến đâu, ta cũng không xác định được. Cho nên chờ sau khi ngươi truyền tống đi, ngươi nhất định phải nhanh chóng lấy pháp bảo phi hành ra chạy trốn, đừng có bị bắt đến Đại Băng Bàn Cung lần nữa.”

Rất nhiều đạo văn truyền tống là do Lam Tiểu Bố mới học được từ truyền tống cấp bậc thế giới ở Thiên Mạch đạo thành, mặc dù Vũ Trụ Duy Mô còn chưa tạo dựng xong mô hình kết cấu, nhưng mà chính bản thân hắn cũng đã nhìn ra được trận văn cấm chế ở bên ngoài một chút, cũng học được một chút da lông.

“Ngươi thật sự có thể chặt được đạo tuyến trên người ta sao?” Thạch Uyển Dung thấy thái độ của Lam Tiểu Bố không phải như đang nói dối, trong lòng có chút khó hiểu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ta làm xong chuyện của mình, đại trận này nhất định có thể cứu ngươi ra khỏi Đại Băng Bàn Cung.”

“Ngươi làm sao mà tiến vào Đại Băng Bàn Cung được?” Thạch Uyển Dung hỏi thăm một lần nữa.

Đại trận Đại Băng Bàn Cung, cho dù là phụ thân của nàng muốn im hơi lặng tiếng đi vào trong này, cũng phải hao tốn rất nhiều. Nàng hoài nghi Lam Tiểu Bố có người của Đại Băng Bàn Cung làm nội ứng, nếu như vậy, sẽ làm hại đến bằng hữu của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Những chuyện này ngươi không cần để ý, ta cần đi làm chuyện của mình, ngươi cứ chuẩn bị đi.”

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố bước ra khỏi cái núi băng này, vừa ra khỏi núi băng, hắn lại biến thành một đạo đạo tắc Băng Nguyên.

Động phủ của Trường Viên cách núi băng giam Thạch Uyển Dung cực xa, Lam Tiểu Bố dịch hình thành đạo tắc Băng Nguyên, mặc dù tốc độ cũng không chậm, nhưng mà so với độn hành thì tốc độ chậm hơn rất nhiều. Cộng thêm Lam Tiểu Bố còn bận tâm đến chuyện có thể bị người ta phát hiện ra, cho nên tốc độ lại chậm lại.

Qua ba ngày, lúc này Lam Tiểu Bố mới dừng lại, hắn đang đứng trước một cái núi băng có ba chữ lớn đạo vận, Băng Viên phong.

Nếu như không có ngọc giản địa đồ của Thạch Uyển Dung, Lam Tiểu Bố đoán cho dù mình có muốn tìm đến đây, không mất nửa năm một năm thì đừng mong đến được. Đại Băng Bàn Cung lớn như vậy, trong này lại có vô số núi băng, một khi đi nhầm phương vị, muốn quay lại chỗ cũ, còn không biết phải mất bao lâu. Cho dù hắn có dịch hình thành đạo tắc Băng Nguyên, ở chỗ này quá lâu, vẫn sẽ có người phát hiện ra.

Đứng ở bên ngoài Băng Viên phong, Lam Tiểu Bố lập tức cảm ứng được khí thế đạo tắc Băng Nguyên nồng đậm, nơi này tuyệt đối là một trong những đạo tràng tu luyện cao cấp nhất.

KHông cảm nhận được đạo vận tu luyện, Lam Tiểu Bố lo lắng nhất chính là Trường Viên không có ở đây, vậy thì hắn sẽ đi một chuyến tay không rồi. Vì để tiết kiệm thời gian, Lam Tiểu Bố không định tự mình phá vỡ cấm chế hộ trận của Băng Viên phong, vô cùng thô bạo mà dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu hộ trận, dễ dàng tiến vào bên trong đạo tràng Băng Viên phong.

Tại đỉnh Băng Viên phong có một mảnh rừng trúc nho nhỏ, ở một tông môn băng thiên tuyết địa như thế này, lại có một cái rừng trúc xanh tươi, ngược lại có thêm mấy phần sức sống. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, rất nhanh hắn đã cảm nhận được dao động đạo vận nhàn nhạt.

Chương 2368 - Gặp lại Thái Xuyên. (2)

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, dao động đạo vận này là do có người đang luận đạo chứ không phải là tu luyện.

Lam Tiểu Bố bước vào cấm chế, đập vào mắt là một cái hồ băng, xung quanh hồ bằng cũng là Thúy Trúc Lâm màu xanh, hơn nữa ở giữa hồ băng có hai người đang ngồi mặt đối mặt trong hư không, bàn tay hai người này chạm vào nhau, khí thế đạo vận vờn quanh hai người này.

Rất rõ ràng, hai người này đang tu luyện một môn đạo pháp. Nhưng khến Lam Tiểu Bố khó hiểu chính là, không phải Đại Băng Bàn Cung không thu nhận nam đệ tử sao? Vì sao ở hồ băng này lại có một nam một nữ?

Cho dù có phải hay không, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tập trung lực chú ý ở trên người nữ tử kia, mặc kệ nữ tử này có phải là Trường Viên hay không, ra tay trước rồi nói.

“Ai? Gan to bằng trời dám xông vào động phủ của ta…” Nữ tử quát lớn, giọng điệu tức giận kia cho dù Lam Tiểu Bố có đứng cách một cái hồ băng to lớn cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến chuyện này, Trường Sinh Kích của hắn đã cuốn lên trăm triệu vạn kích đào đánh về phía một nam một nữ này, đồng thời hoàn toàn mở rộng lĩnh vực ra ngoài.

Ra tay ở chỗ này, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể kéo dài, một giây cũng không thể chần chừ.

Rất rõ ràng, hai người này đang vào thời khắc mấu chốt hành công, vậy mà không phản kích Lam Tiểu Bố trước. Lam Tiểu Bố cạn lời, đây là cho rằng Lam Tiểu Bố hắn không dám ra tay sao? Cái này là tự đại đến mức nào rồi?

Nam tử cảm nhận được Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đánh tới, nếu như còn không đi, chỉ sợ mạng nhỏ sẽ không còn nữa.

Giờ phút này nam tử cuối cùng cũng chẳng lo đến chuyện đạo cơ xuất hiện vết rách nữa, điên cuồng lùi về sau.

“Phốc!’ Nam tử này vừa tách ra khỏi nữ tử kia, đạo vận cuồng bạo lập tức phản phệ lại, hắn ta nôn ra một ngụm máu, một khắc sau, kích đào Lam Tiểu Bố đã cuốn đến.

“Bành!” Kích đào đánh ra mười mấy đám sương máu, nam tử rơi xuống hồ băng, xương cốt trên người vỡ vụn thành từng mảnh.

Lam Tiểu Bố biết nam tử này vẫn chưa bị giết, nhưng mà mục tiêu chủ yếu của hắn không phải là nam tử này, mà là nữ tử kia. Kích đào Trường Sinh Kích lại cuốn đến một lần nữa, phối hợp với lĩnh vực Trường Sinh của hắn hoàn toàn cấm cố lại nữ tử này.

KHóe miệng nữ tử này tràn ra máu, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi là người phương nào? Dám đến Đại Băng Bàn Cung ta làm càn?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta nghe nói Đại Băng Bàn Cung không thể có nam tử, vì sao ngươi và một nam tử lại quang minh chính đạ tu luyện trên hồ băng như vậy?”

Nữ tử rất muốn nói, liên quan quái gì đến ngươi, chỉ là nàng còn chưa dám nói ra những lời này. Một khi nàng nói ra, xem như hôm nay không chết trong tay nam tử trước mặt này, cũng sẽ chết vì pháp lệnh tông môn.

“Trường Viên ta tự hỏi chưa từng đắc tội với ngươi, thậm chí còn là lần đầu tiên nhìn thấy ngươi. Ngươi lại đánh đến động phủ của ta, không phải là quá đáng lắm sao?” TRường Viên đã hiểu ra tình cảnh của mình, trong lòng nàng vô cùng khó hiểu, Lam Tiểu Bố làm sao có thể tiến vào Đại Băng Bàn Cung, giọng điệu dịu đi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nghe nói ngươi có một con Hỗn Độn Độc Giác Thú…”

“Hóa ra là vì Hỗn Độn Độc Giác Thú mà đến, Hỗn Độn Độc Giác Thú là do tông môn ta tốn hao đại giới đổi lấy, ngươi đừng có nằm mơ nữa. Hơn nữa, cho dù ta đưa Hỗn Độn Độc Giác Thú cho ngươi, ngươi cũng không thể thuần phục nó. Nếu như bây giờ đạo hữu rút đi, ta xem như không có chuyện gì xảy ra cả, đồng thời sẽ còn đưa cho đạo hữu chút bồi thường,” Giọng điệu Trường Viên kiên định, nhưng Lam Tiểu Bố có thể nhận ra được nàng đang kiêng kị.

“Ngươi gọi con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia ra đây, nếu như ta không thể thuần phục nó, ta lập tức đi ngay.” Lam Tiểu Bố rất muốn giết nữ tử này, sau đó lại giết nam tử kia, rồi lập tức đi đến Thánh Kiếm cung.

Nhưng mà hắn vẫn nhận nãi, nếu như có thể giải quyết hòa bình, vậy thì không có gì tốt hơn. Bởi vì một khi hắn giết chết TRường Viên, vậy thì nhất định sẽ kinh động đến Đại Băng Bàn Cung.

Kinh động đến Đại Băng Bàn Cung cũng chẳng sao cả, mấu chốt là hắn còn muốn tiếp tục đi cứu Tề Mạn Vi. Đại Băng Bàn Cung đấu giá được Thái Xuyên, khó đảm bảo người ta không biết Thái Xuyên và Tề Mạn Vi đến từ một chỗ, hơn nữa khả năng này rất lớn.

“Được.” Có lẽ là lo lắng Lam Tiểu Bố tiết lộ mình và nam tử khác gặp mặt riêng, thậm chí là đồng tu đại đạo, Trường Viên nhẫn nhịn, đồng thời vung tay lên một cái, đưa Thánh Thú trong quang mang màu vàng tím ra ngoài. TRong lòng nàng cười lạnh, Hỗn Độn Độc Giác Thú có trí thông minh đỉnh cấp, còn là Thánh thú chủ động nhận chủ, còn thuần phục, nằm mơ đi.

Con Thánh Thú này vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã nhận ra, đây không phải là Thái Xuyên thì là ai?

KHông đợi nữ tử nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã đánh ra mấy đạo đạo tắc. Mặc dù tu vi của Trường Viên cũng là bước đại đạo thứ tư, nhưng mà trình độ Trận Đạo rõ ràng không bằng Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng gỡ bỏ cấm chế cho Thái Xuyên.

Cám chế của Thái Xuyên vừa được gỡ bỏ, nó lập tức nổi giận gầm lên, chỉ là sau khi nó vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, lại nhanh chóng vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Bố gia, ta biết ngươi sẽ đến cứu ta mà, nữ nhân này chẳng phải thứ gì tốt.”

Chương 2369 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống.

“Đây là thú sủng của ngươi?” Cho dù Trường Viên có ngớ ngẩn cũng có thể nhận ra, con Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị mà Đại Băng Bàn Cung nàng lấy được chính là của Lam Tiểu Bố.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi lên người Thái Xuyên, phát hiện Thái Xuyên không hề bị thương, chỉ là tinh thần đã chịu không ít tra tấn. Không chỉ như vậy, Thái Xuyên đã bước ra khỏi cảnh giới cửu chuyển Thánh Nhân, đạt đến cấp độ Thánh Thú Sáng Đạo cảnh.

“Thái Xuyên, ngươi cứ đứng qua một bên trước đã, để ta dạy dỗ nữ nhân này.” Lam Tiểu Bố nói xong, lĩnh vực Thánh Nhân lập tức khóa Trường Viên lại. Thần niệm của hắn đã quét ra, nam tử bị hắn đánh vào trong hồ băng đang trốn ở trong một góc hồ băng để chữa thương, không dám ra đây, cũng không dám chạy trốn.

Chỉ cần gia hỏa này không phát ra tin tức, hắn cũng lười để ý đến nam tử này.

“Là ai bán Thái Xuyên cho ngươi?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, sát thế cường đại khóa chặt Trường Viên.

Cho dù là lúc TRường Viên mạnh nhất, cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Đừng nói là bây giờ Trường Viên đang bị thương nặng, thậm chí đạo cơ còn bị hao tổn, đâu còn tư cách mà đối kháng với Lam Tiểu Bố nữa? Lúc này, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố khóa chặt Trường Viên, có thể diệt đi nữ nhân này bất cứ lúc nào.

“Cho dù ngươi có giết ta, ngươi có thể diệt được Đại Băng Bàn Cung sao? Đắc tội Đại Băng Bàn Cung, sẽ bị Trung Ương Thiên ĐÌnh truy sát, ngươi cảm thấy như vậy ngươi còn có thể sinh tồn ở đại vũ trụ sao?” Trường Viên tỉnh táo lại.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đại Băng Bàn Cung ngươi nên cảm thấy may mắn vì đã không làm chuyện gì quá đáng với Thái Xuyên, nếu không thì ngươi cho rằng ta sẽ ở chỗ này nói chuyện với ngươi sao? Ta sẽ diệt cả Đại Băng Bàn Cung ngươi. Bây giờ ta còn có việc, không có thời gian lải nhải với ngươi, ngươi hãy nhanh chóng nói cho ta biết, nếu không thì ta cũng không làm khó ngươi, chỉ dùng thủy tinh cầu phục chế lại ký ức của ngươi sau đó dưa ra ngoài.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố giờ một cái thủy tinh cầu lên, “Thủy tinh cầu này chính là ký ức tuyệt đẹp vừa rồi khi người và bằng hữu của mình đồng tu.”

Nói thật, lần này Lam Tiểu Bố quả thật không hề thu lại Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu. Cho dù thu thủy tinh cầu là thói quen tốt của hắn, nhưng mà hôm nay hắn vội vã đến cứu Thái Xuyên, hoàn toàn không nhớ đến chuyện thu Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.

Lam Tiểu Bố chỉ lấy một cái Thủy Tinh Cầu trống ra một chút rồi cất đi, nhưng mà Trường Viên lại không biết, sắc mặt nàng vốn đã tái nhợt bây giờ càng khó coi hơn. Vấn đề này một khi bị lộ ra, nàng sẽ không còn tương lai nữa, chứ đừng nói đến chuyện tiếp tục làm Thánh Nữ của Đại Băng Bàn Cung.

Qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi nói, “Con Hỗn Độn Độc Giác Thú này là do Chân Diễn Thánh Đạo lấy ra bán đấu giá, nếu như ngươi có bản lĩnh, ngươi có thể đánh đến Chân Diễn Thánh Đạo đi.”

Chân Diễn Thánh Đạo? Lam Tiểu Bố lập tức cau mày, đạo môn này hắn quả thật có biết. Hắn nhíu mày vì vái Chân Diễn Thánh Đạo này thật sự là một thế lực khổng lồ, là một trong ba Thánh Đạo lớn. Đại Băng Bàn Cung cũng xem như là một tông môn lớn, nhưng mà so với loại tông môn đỉnh cấp như Chân Diễn Thánh Đạo, cái gì cũng không phải. Đừng nói là Đại Băng Bàn Cung, cho dù là Thiên Đình của Trung Ương thế giới, cũng phải nể mặt Chân Diễn Thánh Đạo một chút.

“Nói chính xác thì là một người tên là Quan Dục Tuyết của Chân Diễn Thánh Đạo lấy ra bán. Có lẽ người không biết Quan Dục Tuyết, nhưng mà gia gia của nàng ngươi chắc có biết đến, gia gia của nàng chính là Quan Xung.” Giọng điệu của Trường Viên càng nhẹ nhàng hơn.

Trên thực tế Quan Xung là ai, Lam Tiểu Bố cũng không biết, cùng may Trường Viên đã nói tiếp, “Quan Xung chính là Thánh Chủ của Đại Diễn Đạo, Đại Băng Bàn Cung chúng ta chỉ là người mua mà thôi, ngươi tìm chúng ta để gây chuyện cũng chẳng thể hiện được ngươi lợi hại như thế nào. Có bản lĩnh, vậy thì ngươi đi tìm Thánh Chủ Quan Xung của Đại Diễn Đạo đi.”

Chân Diễn Thánh Đạo có tất cả là bốn đạo, theo thứ tự là Hồng Nguyệt Đạo, Tinh Dũng Đạo, Đại Diễn Đạo và Chân Hoang Đạo. Ở cùng một chỗ, chính là Nguyệt Dũng Đại Hoang. Mỗi một vị Thánh Chủ của bốn đại đạo này đều là một nhân vật khổng lồ, đạo môn ở Trung Ương thế giới không có người nào muốn gây chuyện với Chân Diễn Thánh Đạo.

Lam Tiểu Bố có được tình báo, không còn hứng thú nói nhảm với Trường Viên nữa, hắn lấy một cái thủy tinh cầu ra giơ lên nói, “Ta dẫn theo thú sủng của mình đi, chỉ cần trong vòng mười năm ngươi không để lộ ra tin tức Thái Xuyên đã bị mất đi, thủy tinh cầu này ta sẽ không phát tán ra ngoài. Nếu không, toàn bộ người của đại vũ trụ sẽ biết ngươi đang làm gì.”

Nói xong câu đó, tay Lam Tiểu Bố vung lên, cuốn Thái Xuyên đi rồi biến mất.

“Thật mạnh…” Trường Viên nhìn chỗ Lam Tiểu Bố đã biến mất, chấn động vô cùng. Cho dù nàng biết Lam Tiểu Bố thừa dịp nàng đang tu luyện mà ra tay với nàng, nàng xem như đã bị thiệt lớn. Nhưng nếu như Lam Tiểu Bố nghiêm chỉnh đánh với nàng một trận, tám chín phần mười nàng không phải là đối thủ của đối phương. Càng đáng sợ hơn là nàng không biết Lam Tiểu Bố đi vào Đại Băng Bàn Cung như thế nào. Nếu như Đại Băng Bàn Cung dễ đi vào như vậy, cũng không thể nào trở thành đạo môn hạng nhất của Trung Ương thế giới.

Chương 2370 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống. (2)

“Viên Viên, người này là ai? Cường đại như vậy…” Tên nam tử kia cảm thấy Lam Tiểu Bố đã rời đi, nổi lên mặt hồ băng.

Trước đó bị kích đào của Lam Tiểu Bố khóa lại, xương cốt toàn thân gãy nứt hết, cộng thêm đạo cơ bị hao tổn, thực lực bây giờ chẳng còn là bao.

Trường Viên nhìn nam tử này thở dài, “Hắn là ai ta không biết, nhưng mà ta biết một chuyện...”

“Cái gì?’ Nam tử khó hiểu nhìn Trường Viên.

Tay Trường Viên xòe ra, một đạo băng mang từ trong lòng bàn tay nàng bắn ra, xuyên qua mi tâm của anm tử, ghim chặt nguyên thần lại.

“Viên Viên, ngươi…” Nam tử đờ đẫn nhìn Trường Viên trước mặt.

Trường Viên xoay người lại, đưa lưng về phía nam tử, giọng điệu đau buồn nói, “Ta vì ngươi, ngay cả Đại Băng Bàn Cung cũng dám dẫn ngươi vào, mà khi ngươi gặp phải thời điểm nguy cấp, chỉ biết trốn bên dưới hồ băng không dám lên.”

“Ngươi biết ta có lên hay không cũng chẳng có chút ý nghĩa nào mà…” Nguyên thần của nam tử bị đạo tắc Băng Nguyên của Trường Viên khóa lại, nhanh chóng khô héo, nhưng hắn ta vẫn không cam tâm, hy vọng Trường Viên chỉ đang đùa với hắn ta, có thể cứu hắn ta một chút.

Giọng điệu Trường Viên trở nên lạnh nhạt, “Nếu như quả thật quan tâm ta, bất kể có ý nghĩa hay không, đều sẽ ra mặt. Ta chỉ là mù mà thôi.”

“Không…” Nam tử kêu thảm một tiếng, “Ngươi đã sớm biết ta là người như thế nào, ngươi giết ta tuyệt đối không phải là vì chuyện này, mà là bởi vì ngươi lo lắng ta sẽ tiết lộ bí mật của ngươi, là vì ta không còn giá trị lợi dụng.”

“Hình Khang, ngươi đã nhiều lời rồi…” Trường Viên nói một câu, sau đó một đạo băng cung phóng lên người nam tử này, một khắc sau, cả nguyên thần và thân thể của nam tử đều biến thành hư vô.

Trường Viên không hề nhìn Hình Khang, mà chỉ nhìn chằm chằm nơi Lam Tiểu Bố biến mất thì thào nói, “Ta không biết ngươi làm sao mà tiến được vào trong này, rời đi như thế nào, chỉ hy vọng ngươi hết lòng tuân thủ lời hứa.”

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, ngay khi rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, Lam Tiểu Bố cũng kích phát đại trận Thiết Cát ở chỗ Thạch Uyển Dung.

Thạch Uyển Dung còn đang truyền nguyên khí của mình đi, đột nhiên cảm nhận được đại trận quanh người kích phát, sau đó từng đạo đạo tắc Thiết Cát nhẹ nhàng xé rách đạo tuyến đang khóa trên người nàng.

“Đây là Đại Thiết Cát Thuật?” Thạch Uyển Dung vô cùng kích động, đã quên mất chuyện tiếp tục độ khí cho băng đàn. nàng biết rõ Đại Thiết Cát Thuật ghê gớm như thế nào, đây là thần thông khai thiên đỉnh cấp. Càng ghê gớm hơn là, có thể bố trí Đại Thiết Cát Thuật vào trong đại trận này, sau khi người đã đi còn có thể khống chế đạo tắc Đại Thiết Cát Thuật kích phát. Đây tuyệt đối không phải thủ đoạn Trận Đạo bình thường, thủ đoạn Trận Đạo bình thường hoàn toàn không thể thẩm thấu đạo tắc vào bên trong đại trận. Chỉ có thủ đoạn kết giới, mới có thể bố trí đạo tắc vào trong trận pháp.

Không hay rồi, Thạch Uyển Dung đột nhiên nghĩ đến chuyện mình đã không còn tiếp tục độ khí cho băng đàn nữa, trong lòng kinh hãi, đột nhiên cảm nhận được từng đạo bạch quang cuốn lên, một khắc sau, nàng được bạch quang này bao bọc cuốn ra khỏi núi băng. Nghĩ đến thủ đoạn kết giới kia, thậm chí nàng đã quên đi Đại Thiết Cát Thuật đã cắt đứt hết đạo tuyến trên người nàng.

Tiếng cảnh báo bén nhọn vang lên trong khắp Đại Băng Bàn Cung, Trường Viên ở Băng Viên phong giật nảy mình, nàng lập tức vô cùng căng thẳng, chẳng lẽ tên gia hỏa cướp Hỗn Độn Độc Giác Thú kia bị bắt rồi sao? Hay là bị phát hiện ra rồi?

Giờ phút này, nàng lại hy vọng Lam Tiểu Bố không bị phát hiện ra. Bởi vì một khi Lam Tiểu Bố bị phát hiện, bị bắt được chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nếu như Lam Tiểu Bố bị bắt được, vậy tuyệt đối sẽ bị lộ chuyện trong Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.

Ngay khi Trường Viên còn đang lo lắng hãi hùng, đạo âm khẩn cấp nhất vang vọng toàn bộ Đại Băng Bàn Cung, “Ngưng Đạo phong xảy ra chuyện, đệ tử toàn tông đuổi bắt đào phạm.”

Nghe thấy tin tức này, sâu trong lòng Trường Viên vô cùng sợ hãi, nàng có dự cảm không tốt. Đại Băng Bàn Cung xong rồi. Bởi vì nàng biết rất rõ, Ngưng Đạo phong đang giam cầm người nào, nữ tử kia lai lịch thật sự rất đáng sợ. Hơn nữa nàng khẳng định, người bị giam ở Ngưng Đạo phong là do người kia cứu đi, chính là tên nam tử đã cướp Hỗn Độn Độc Giác Thú kia đi.

Nếu như nữ tử Thạch Uyển Dung kia chạy thoát, Đại Băng Bàn Cung sẽ không còn tương lai.

Nghĩ đến đây, Trường Viên rùng mình một cái, thậm chí ngay cả vết thương của mình cũng không quan tâm, lập tức xông ra Băng Viên phong.

…

Khi Thạch Uyển Dung được truyền tống ra ngoài nàng thậm chí còn không thể tin được. Thật sự ra ngoài rồi, còn là được truyền tống ra ngoài. Từ Đại Băng Bàn Cung truyền tống ra ngoài, nhất định phải hiểu rõ đạo tắc Không Gian hộ trận của Đại Băng Bàn Cung. Bởi vậy có thể thấy được, đại ca đã cứu nàng ra kia ghê gớm đến mức nào.

“Đa tạ ngươi, đại ca.” Thạch Uyển Dung cúi người hành lễ, sau đó nhanh chóng lấy một bộ quần áo ra mặc lên người, lại từ trong chiếc nhẫn lấy pháp bảo phi hành mà Lam Tiểu Bố để lại, không chế pháp bảo phi hành nhanh chóng đi xa.

Chỉ phi hành nửa nén nhang, Thạch Uyển Dung đã nhìn thấy rõ tình cảnh xung quanh, nàng nhận ra nơi này là nơi nào. Đây lại là bên ngoài Không Dung đạo thành cách Đại Băng Bàn Cung cực xa, trong lòng nàng lại càng khâm phục Lam Tiểu Bố, một truyền tống trận đơn hướng mà lại có thể truyền tống khoảng cách xa như vậy, thủ đoạn trận đạo này quả thật quá mạnh. KHông đúng, đối phương còn biết cả thủ đoạn kết giới.

Chương 2371 - Đến Thánh Kiếm cung.

Lam Tiểu Bố vẫn luôn ở bên ngoài Đại Băng Bàn Cung, sau khi xác định Thạch Uyển Dung đã chạy trốn, lúc này mới không chút hoang mang mà lấy Thất Giới Thạch ra.

“Nói đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thái Xuyên đang giống như một đứa bé phạm lỗi cúi đầu trước mặt mình.

TRong lòng Thái Xuyên vô cùng xấu hổ, nó biết Tề Mạn Vi rất có thể sẽ là chủ mẫu tương lai của nó, nhưng mà đừng nói là bảo vệ chủ mẫu, ngay cả chính mình cũng bị người bắt đến hội bán đấu giá mà đấu giá.

“Sau khi chúng ta đến Đại Diễn giới, ta dựa vào tâm Thiên Độc mà nhanh chóng bước vào cảnh giới Sáng Đạo Thánh Thú. Ngay khi ta đang định ra ngoài khoe khoang một chút, đột nhiên cảm thấy toàn bộ Đại Diễn giới lay động, sau đó Đại Diễn giới thoát khỏi vùng kết giới kia, xông vào trong hư không.”

Lúc Thái Xuyên nói chuyện, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn đã đoán được có chuyện gì rồi, Đại Diễn giới tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ mà xông ra khỏi giới vực vũ trụ trung đẳng mênh mông được, nếu có đại năng bước thứ bảy ra tay, chỉ cần tìm được vị trí của Đại Diễn giới, đồng thời còn nắm giữ đạo tắc thiên địa của Đại Diễn giới trong tay, quả thật có thể cách vị diện giới vực mà cuốn Đại Diễn giới đi.

“Về sau, toàn bộ chúng ta đều bị ném đến trước mặt một nữ nhân, tu vi của nữ nhân này chắc chắn không vượt quá bước đại đạo thứ năm…”

Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Thái Xuyên nói, “Bước đại đạo thứ năm vẫn không thể rnào cuốn Đại Diễn giới từ vũ trụ trung đẳng đi được.”

Thái Xuyên nói tiếp, “Sau này, ta nghe thấy nữ nhân kia nói chuyện với một nam tử trẻ tuổi mới biết được, hóa ra nam tử trẻ tuổi kia mới chính là người đã cuốn Đại Diễn giới đến đây. Nam tử kia tên là Quan Xung, hình như là Thánh Chủ của Đại Diễn Đạo, nữ nhân kia tên là Quan Dục Tuyết, là cháu gái của Quan Xung.”

“Làm sao ngươi biết đó là Quan Xung?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi. Hắn biết Đại Diễn Đạo, là một trong bốn đạo của Chân Diễn Thánh Đạo.

Thái Xuyên đáp, “Gia hỏa tên là Quan Xung kia nói với cái người Quan Dục Tuyết kia rằng, Tuyết Nhi, Đại Diễn giới ta đã lấy về giúp ngươi rồi, ngươi đừng có làm mất nữa, lần sau chưa chắc ta có thể giúp ngươi tìm lại lần nữa đâu. TRong Đại Diễn giới này lại xuất hiện mấy tên thú vị, còn có một con Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị, nếu như ngươi thu phục được thì sẽ có ích rất lớn đối với ngươi. Nếu như ngươi không muốn, vậy thì có thể giao dịch rất nhiều tài nguyên tu luyện. Trừ cái đó ra, còn có một nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể, cũng để lại cho ngươi, ngươi tự xem mà làm.

Cái người Quan Dục Tuyết kia đáp lại rằng, thật không ngờ, ở vũ trụ trung đẳng mà còn có Hỗn Độn Độc Giác Thú và Hỗn Độn Đạo Thể, cái vị diện vũ trụ này cũng có chút kỳ quái, Quan Xung kia nghe thấy vậy, cười ha ha một tiếng, thật ra còn có một cái nguyên thần và một tên gia hỏa tu luyện đại đạo Hỗn Độn Thiên Độc. Chỉ là cái nguyên thần kia rất khôn khéo, nửa đường có thể chạy thoát, mấy người còn lại thì đều còn ở đây."

Lam Tiểu Bố có chút hối hận vì mình đã quá bất cẩn, hắn khẳng định cái nguyên thần đã chuồn mất kia chính là Tần Kình Thiên.

Thái Xuyên tiếp tục nói, "Tên Quan Xung kia sau khi dặn dò cháu gái một chút thì lại đến trước mặt ta uy hiếp ta, hắn nói, ta tên là Quan Xung. Thánh Chủ Đại Diễn Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo. Nếu như ngươi đã ở chỗ này thì phải thành thật một chút, nếu không, cho dù ngươi có chạy đến bất cứ ngóc ngách nào của đại vũ trụ, ta cũng có thể dễ dàng bắt ngươi về đây."

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng giật mình, lập tức tạo dựng mô hình kết cấu của Thái Xuyên, hắn chỉ hy vọng bây giờ thực lực của mình có thể trợ giúp Vũ Trụ Duy Mô, có thể tạo dựng mô hình kết cấu của Thái Xuyên.

Liên tục tạo dựng ra mô hình kết cấu, nhưng Lam Tiểu Bố không thể tìm ra bất cứ ấn ký thần niệm nào trên người Thái Xuyên. Nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định trên người Thái Xuyên có ấn ký thần niệm, chỉ là đã qua thời gian dài, cái ấn ký thần niệm này đã dung nhập vào trong đạo vận của Thái Xuyên rồi.

"Bố gia, có phải có vấn đề gì không?" Thái Xuyên nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Lam Tiểu Bố, không nhịn được hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Không sai, người ngươi chắc chắn có hạ ấn ký, chính là tên Quan Xung kia hạ."

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, đột nhiên giật mình, Quan Xung hạ ấn ký, có khi nào Đại Băng Bàn Cung đã gỡ bỏ ấn ký này mất rồi? Đổi thành hắn, khi mua Hỗn Độn Độc Giác Thú cũng sẽ tìm kiếm ấn ký trên người Hỗn Độn Độc Giác Thú, nếu Đại Băng Bàn Cung nghĩ đến điểm này, cũng có thể đã sớm gỡ bỏ ấn ký này rồi.

“Thái Xuyên, ngươi biết cảnh giới mạnh nhất ở Đại Băng Bàn Cung là gì không?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi.

“Hắn là bước đại đạo thứ sáu, cái này là ta nghe nữ nhân Trường Viên kia nói.” Thái Xuyên đáp.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn khẳng định bước đại đạo thứ sáu không thể nào gỡ bỏ ấn ký thần niệm mà Quan Xung hạ xuống, nếu như Quan Xung không phải là bước thứ bảy, vậy thì không thể nào cách vị diện mà cuốn Đại Diễn giới đi.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng Quan Xung không hạ ấn ký, nhưng mà chuyện này không có khả năng lắm. Bởi vì trong lời uy hiếp của Quan Xung với Thái Xuyên, có một câu, cho dù Thái Xuyên có chạy đến góc nào của đại vũ trụ, Quan Xung cũng có thể bắt Thái Xuyên về. Trong tình huống bình thường, loại cường giả như Quan Xung, tuyệt đối sẽ không nói lung tung. Cho thấy Quan Xung thật sự có năng lực bắt Thái Xuyên về.

Chương 2372 - Đến Thánh Kiếm cung. (2)

Đại vũ trụ mênh mông, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là bước đại đạo thứ chín, nói không chừng có cố gắng cả đời cũng không thể đặt chân lên mọi ngóc ngách của đại vũ trụ. Đã như vậy, Quan Xung dựa vào đâu mà nói ra lời này? Khả năng duy nhất chính là hạ ấn ký.

Thái Xuyên rõ ràng cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, nó lo lắng hỏi, “Bố gia, chúng ta làm thế nào bây giờ?”

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Chúng ta có hai cách, thứ nhất chính là tìm kiếm khu vực Hỗn Độn, ở trong Hỗn ĐỘn dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của ngươi. Bất cứ ấn ký thần niệm nào, ở trong Hỗn Độn cũng sẽ bị bại lộ một chút dấu vết. Thứ hai, chúng ta đi tìm một người.”

“Tìm kiếm ai?” Thái Xuyên vội vàng hỏi thăm.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn muốn đi tìm Thạch Uyển Dung. Thế lực sau lưng Thạch Uyển Dung nhất định vô cùng đáng sợ, nếu không thì Đại Băng Bàn Cung không thể nào ép Thạch Uyển Dung lấy ra nguyên khí đại đạo tế luyện một cái băng đàn. Mặc dù tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ mới là bước thứ tư, nhưng ánh mắt hắn không kém. Đại Băng Bàn Cung muốn lấy công pháp đại đạo của Thạch Uyển Dung, cho nên mới ép Thạch Uyển Dung làm như vậy.

Một cái tông môn mà lại muốn lấy công pháp đại đạo của một tu sĩ bình thường, cái công pháp này mà đơn giản mới là chuyện lạ. Hơn nữa Đại Băng Bàn Cung muốn có cái công pháp này, còn không dám thông qua thủ đoạn cưỡng ép lấy đạo cơ của Thạch Uyển Dung, đã biết được cường giả sau lưng Thạch Uyển Dung không hề đơn giản. Bởi vì một khi cưỡng ép cướp đi công pháp đại đạo của Thạch Uyển Dung, rất có thể sẽ kinh động đến cường giả phía sau Thạch Uyển Dung.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng bỏ đi ý nghĩ này, cường giả phía sau Thạch Uyển Dung mạnh đến đâu, nhiều nhất thì thực lực cũng tương đương với Quan Xung mà thôi. Thực lực tương đương với Quan Xung, vậy thì chưa chắc có thể tìm ra được ấn ký. Hơn nữa cho dù có tìm ra được, cũng chưa chắc sẽ ra tay giúp hắn.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm khu vực Hỗn Độn một chút, tìm ra ấn ký trên người ngươi.” Lam Tiểu Bố biết, nếu như không tìm ra ấn ký trên người Thái Xuyên, bây giờ mà dẫn Thái Xuyên đến Thánh Kiếm cung, vậy thì sẽ bại lộ bản thân.

Đại Băng Bàn Cung đã mất đi Thái Xuyên, nếu như không có gì bất ngờ, trong vòng mười năm Trường Viên sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không muốn ký thác mọi chuyện lên người khác. Lỡ như bây giờ Trường Viên tiết lộ ra, nói không chừng Đại Băng Bàn Cung sẽ tìm đến chỗ Quan Xung luôn rồi.

“Vâng, Bố gia.” Thái Xuyên nhanh chóng đáp lại.

“Ngươi có biết mấy người Tề Mạn Vi, Đỗ Bố và Nghi Thanh San ở đâu không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thái Xuyên cúi đầu xuống, “Ta nhìn thấy Nghi Thanh San tỷ tỷ bị giết, còn tin tức của Đỗ Bố và Tề tỷ tỷ thì ta không biết.”

“Vì sao Nghi Thanh San bị giết?” TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, vội vàng hỏi.

Thái Xuyên nói, “Bởi vì Thanh San tỷ tỷ đã bước vào bước đại đạo thứ tư, nàng vừa bị bắt đã hiểu ra được tình cảnh của mình, cho nên nàng đột ngột bùng nổ, muốn khống chế Quan Dục Tuyết để bảo mệnh. Chỉ là không ngờ Quan Xung quá mạnh, nàng vừa mới xông lên, đã bị lĩnh vực Thánh Nhân của Quan Xung áp chế, sau đó thì Quan Xung trở tay giết nàng.”

“Lão già…” Sát ý trong lòng Lam Tiểu Bố tăng cao, quyết định tương lai nhất định phải xử lý con rùa Quan Xung này.

Cho dù Đại Diễn giới là của ngươi, cũng không phải là do chúng ta cướp đi, tất cả mọi người tu luyện ở Đại Diễn giới, không hề phá hỏng giới vực. Ngươi lấy lại Đại Diễn giới là được rồi, vì sao còn muốn giết người? Nghi Thanh San không hề có sát ý với Quan Dục

Tuyết, hắn không tin chuyện này Quan Xung không nhìn ra được, nhiều nhất chỉ muốn khống chế rồi lợi dụng mà thôi.

“Còn Thiên Độc Thánh Nhân thì sao?’ Lam Tiểu Bố hỏi lại.

“Thiên Độc Thánh Nhân đã đầu phục Quan Dục Tuyết, thành chó săn của Quan Dục Tuyết.” Thái Xuyên nói.

Lam Tiểu Bố tức giận mà cười, lần trước đã tha cho Thiên Độc Thánh Nhân một lần, gia hỏa này chẳng những không nghĩ đến chuyện báo đáp, mà khi đối phó với Tần Kình Thiên cũng chẳng dốc sức, sau này nhất định còn qua lại với Tần Kình Thiên, nếu không thì sao Tần Kình Thiên lại xuất hiện ở Đại Diễn giới? Bây giờ thì hay rồi, dứt khoát đi theo Quan Dục Tuyết. Lần sau mà gặp được Thiên Độc Thánh Nhân, không cho hắn ta biết vì sao bông hoa lại hồng thì hắn đến đại vũ trụ uổng phí rồi.

“Đi thôi, chúng ta đến Thánh Kiếm cung trước, nghe nói Thánh Kiếm cung đang ở trong Hỗn Độn.” Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch, nhanh chóng di chuyển đến phương vị của Thánh Kiếm cung.

Thánh Kiếm cung có một cái thánh thành đại đạo thuộc về mình, Thánh Kiếm thành. Lam Tiểu Bố không dùng truyền tống trận, hắn cứu được Thạch Uyển Dung, Đại Băng Bàn Cung nhất định đang đuổi giết Thạch Uyển Dung, nói không chừng sẽ chú ý đến cái truyền tống trận lớn. Hơn nữa, người ra vào Thánh Kiếm cung, rất có thể sẽ bị Thánh Kiếm cung kiểm tra. Một khi Thánh Kiếm cung chú ý đến hắn, muốn cứu người sẽ khó khăn.

Tốc độ Thất Giới Thạch của hắn cũng không chậm, dùng tốc độ cao nhất mà độn hành, khoảng hai năm là có thể đến Thánh Kiếm cung. Nếu như Thánh Kiếm cung muốn giao Tề Mạn Vi cho đại hội Vĩnh Sinh, vậy thì trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Tề Mạn Vi chắc hẳn an toàn.

Chương 2373 - Thất Trụ phá thiên sam.

Hai năm sau, Thánh Kiếm cung.

Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng Thánh Kiếm cung được xây dựng trong Hỗn Độn, sau đó nhất định phải đi qua Hỗn Độn. Giờ hắn đứng ở bên ngoài Thánh Kiếm cung mới biết được, Thánh Kiếm cung chỉ được thành lập sát khu vực Hỗn Độn, thậm chí ngay cả biên giới khu vực Hỗn Độn cũng không phải.

Ha ha, thế này là gọi là đạo môn xây dựng trong Hỗn Độn?

Bên ngoài đạo tràng Thánh Kiếm cung, có vô số thanh kiếm lơ lửng, những thanh kiếm này có dài có ngắn, có rộng có hẹp, kiếm không vỏ, chỉ có vỏ không có kiếm, có tàn kiếm, thậm chí có cái chỉ còn mũi kiếm, còn về kiểu dáng thì vô cùng hỗn loạn.

Những thanh kiếm này ngổn ngang lộn xộn, không có chút thứ tự nào mà lơ lửng bên ngoài đạo tràng Thánh Kiếm cung.

Thần niệm đảo qua, quả thật có vô số kiếm ý mênh mông và đạo tắc Kiếm ĐẠo tung hoành, nhưng mà trong mắt Lam Tiểu Bố, đây chính là bãi kiếm rác.

Nếu như nói có sau khi nhìn thấy đạo tràng Đại Băng Bàn Cung, Lam Tiểu Bố còn có chút khâm phục. Nhưng đạo tràng của Thánh Kiếm cung, Lam Tiểu Bố nhìn lại chỉ có một cảm giác, cứt chó.

Đây mà là một đạo môn Thánh Đạo đỉnh cấp?

Cho dù trong lòng xem thường, Lam Tiểu Bố lại rõ ràng, Thánh Kiếm cung vẫn có chút thực lực, ít nhất thì nơi này có bước đại đạo thứ sáu.

Thái Xuyên ở trong Trường Sinh giới, nhưng mà thần niệm lại có thể quan sát được tình huống bên ngoài, “Bố gia, chúng ta trực tiếp đi vào như vậy sao?”

“Không cần, chúng ta đi vào khu vực Hỗn Độn sau lưng Thánh Kiếm cung trước.” Lam Tiểu Bố dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Thánh Kiếm cung, hắn vòng quá au Thánh Kiếm cung, đi đến khu vực Hỗn Độn phía sau Thánh Kiếm cung.

...

Cách đại hội Vĩnh Sinh càng lúc càng gần, tu sĩ đến An Lạc Thiên Thành càng ngày càng nhiều. Đây cũng là bởi vì có rất nhiều người còn đang trên đường chạy đến An Lạc Thiên Thành, nếu không thì cho dù An Lạc Thiên Thành có lớn đến đâu, cũng kín hết chỗ.

Nhưng mà hôm nay An Lạc Thiên Thành xảy ra một việc đại sự, một nam tử thân hình cao lớn tóc dài đi đến bên ngoài An Lạc Thiên Thành, vào lúc định đi vào thành thì bị hộ vệ ngăn trở.

An Lạc Thiên Thành chính là đạo thành Thiên ĐÌnh, người không có tư cách tiến vào, đương nhiên sẽ không cho phép đi vào, chuyện này vô cùng bình thường. Nhưng khi nam tử cao lớn này bị hộ vệ ngăn trở, nam tử này lại trở tay đánh bay hai tên hộ vệ này, sau đó xé mở cấm chế tiến vào An Lạc Thiên Thành.

Đây cũng không phải là việc nhỏ, xé mở cấm chế của một đạo thành Thiên Đình để vào thành, cái này tương đương với khai chiến với một Thiên Đình. Cho nên thành chủ và phó thành chủ, thậm chí là mấy đại hộ pháp đều được điều động, ngay cả quân tu sĩ Thiên Đình cũng trong trạng thái chuẩn bị xuất chiến.

Lúc này tất cả tức lâu ở An Lạc Thiên Thành đều đang bàn luận về chuyện này, rất nhiều người đều đang chờ đại chiến bắt đầu. Một số người lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đạo của mình, thậm chí còn dứt khoát rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Càng có nhiều người sau khi nhìn thấy thành chủ TRọng Ninh và Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển ra ngoài thì lập tức đi theo sau. Tu sĩ dám xé mở cấm chế hộ thành của An Lạc Thiên Thành, tuyệt đối chính là cường giả trong cường giả, mà Hữu thánh thừa của Trung Ương Thiên Đình Đại Sa Tiển chính là người đã gần với bước đại đạo thứ bảy, loại cường giả này đánh nhau, chỉ cần cảm nhận được đạo vận thần thông, cũng sẽ tăng thêm đại đạo của mình.

Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển quả thật vô cùng phẫn nộ, An Lạc Thiên Thành chính là đạo thành của Trung Ương Thiên Đình, từ khí bố trí hộ trận cho đến nay, chưa bao giờ có người dám động đến hộ trận ở lối đi phụ, chứ đừng nói là trực tiếp xé mở.

An Lạc Thiên Thành bây giờ vốn có rất nhiều người, một đám người đi theo sau như vậy, rất nhanh trên đường phố An Lạc Thiên Thành toàn là người, thậm chí còn không thể đi lại.

Nhưng mà giờ phút này, Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển đã tỉnh táo lại, bởi vì trong thần niệm của hắn ta lại không nhìn thấy tu sĩ đã xé rách hộ trận của đạo thành. Cái này không đúng, đối phương xé rách hộ trận của đạo thành mà vào thành, đương nhiên vẫn luôn nằm trong phạm vi thần niệm của hắn ta giám sát, vì sao hắn ta lại không thấy được?

“Ngươi đang tìm ta?” Đại Sa Tiển còn đang suy nghĩ, một giọng nói lạnh lẽo đã cắt ngang suy nghĩ của hắn ta.

Trước mắt hắn ta đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa, người này có thân hình cao lớn, cánh tay khá dài, không chỉ như vậy, bàn tay của hắn ta còn rất lớn.Tóc dài xõa vai, sau lưng là một cái tinh cầu cực lớn, đạo vận trên tinh cầu lưu chuyển, giống như từ Viễn Cổ Hỗn Độn mà ra.

Trong đầu Đại Sa Tiển đột ngột hiện ra tên của một người, sau lưng hắn ta đột nhiên thấm đầy mồ hôi lạnh.

“Thành chủ Trọng Ninh của An Lạc Thiên Thành kính chào Trường Hành Đạo Tôn.” Đại Sa Tiển còn chưa kịp nói chuyện, thành chủ An Lạc Thiên Thành Trọng Nính đã bước đến trước một bước mà thi lễ.

Đại Sa Tiển đâu còn dám do dự chút nào, nhanh chóng khom người thi lễ, “Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển của Trung Ương Thiên Đình kính chào Trường Hành Đạo Tôn, Trường Hành Đạo Tôn đại giá quang lâm, Thiên Đình không kịp nghênh đón từ xa, thật sự là vô cùng thất lễ.”

Chương 2374 - Thất Trụ phá thiên sam. (2)

Trường Hành Đạo Tôn, đây chính là Thạch Trường Hành mà. Nếu như nói trong Thất Trụ Thiên thế giới, người lợi hại nhất là ai? Vậy thì đương nhiên chính là Đạo Tổ Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành trước mắt này. Mà ở Thất Trụ Thiên thế giới, chính là thế giới có thể xếp trong hai vị trí đầu của mười đại thế giới. Bàn về thực lực, không hề kém hơn Trung Ương Thiên Đình.

Ở trong Thất Trụ Thiên thế giới, Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên rốt cuộc ai mạnh hơn, không có ai biết. Nhưng mà chỉ cần nhìn được sự liên quan giữa hai người, là có thể đoán được một hai.

Tên của Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới tên là Thất Trụ Thiên, nhưng đại đạo mà hắn ta tu luyện lại không phải là đại đạo Thất Trụ Thiên. Đại đạo khai thiên của Thất Trụ Thiên là Thất Trụ Khai Thiên Thuật, cái này là do Thạch Trường Hành tu luyện. Không chỉ như vậy, pháp bảo của hắn ta cũng không phải là đệ nhất pháp bảo Thất Trụ Thiên Tinh của Thất Trụ Thiên thế giới, mà là Thất Trụ Thiên Thương.

Thất Trụ Thiên Thương là một cây trường thương, cũng là một pháp bảo công kích cao cấp nhất.

Nhưng pháp bảo lợi hại nhất của Thất Trụ Thiên thế giới lại là Thất Trụ Thiên Tinh, Thất Trụ Thiên Tinh là cái gì? Nhìn cái tinh cầu mà Thạch Trường Hành đang đeo trên lưng là biết, đó chính là Thất Trụ Thiên Tinh.

Nếu như vẫn còn chưa hiểu rõ sự lợi hại của Đạo Tổ Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành, vậy thì chỉ cần đến Thất Trụ Thiên thế giới nghe một câu nói là được.

Ở Thất Trụ Thiên thế giới có một câu như thế này, đó chính là "Trường Hành Đạo chầm chậm, Thất Trụ phá thiên sam!"

Ngẫm lại pháp bảo mà Thất Trụ Thiên sử dụng chính là Thất Trụ Thiên Thương, cái này có chút đồng âm với thiên sam. Điều duy nhất khiến người ta nghi ngờ chính là, nếu như thực lực của Thạch Trường Hành mạnh hơn Thất Trụ Thiên, vì sao Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới không phải là Thạch Trường Hành, mà là Thất Trụ Thiên.

Một nhân vật như vậy đến An Lạc Thiên Thành, hộ vệ An Lạc Thiên Thành lại ngăn cản, đừng nói là phá hủy hộ trận, cho dù phá hủy An Lạc Thiên Thành, Trung Ương Thiên Đình cũng chỉ có thể xây dựng lại một lần nữa, chứ không phải đi tìm người ta mà nói đạo lý.

Thạch Trường Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người trước mắt, giọng điệu lạnh lẽo, "Con gái Uyển Dung đã mất đi tin tức ở Trung Ương thế giới, hôm nay ta đến đây, chính là muốn tìm Trung

Ương Thiên Đình để đòi người. Nếu như con gái ta xảy ta chuyện gì, đừng trách hành động của ta có chút nặng.”

Đại Sa Tiển nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống, con gái Thạch Trường Hành mất tích ở Trung Ương thế giới? Đây không phải là chuyện nhỏ, loại chuyện này một khi không có kết quả, chọc giận loại cường giả như Thạch Trường Hành này, Trung Ương Thiên Đình cũng có khả năng sẽ bị diệt.

Thạch Trường Hành muốn tiêu diệt Trung Ương Thiên Đình, Đạo Tổ của Trung Ương thế giới chưa chắc sẽ đứng ra. Đối với Đạo Tổ của Trung Ương thế giới mà nói, chỉ cần có Thiên ĐÌnh là được. Bây giờ Thiên Đình bị tiêu diệt, vậy thì sẽ có Trung Ương Thiên Đình thứ hai xuất hiện. Chỉ cần Trung Ương thế giới vẫn còn, đối với Đạo Tổ mà nói không có vấn đề gì cả.

“Trường Hành Đạo Tôn bớt giận, chỉ cần Uyển Dung tiên tử đến Trung Ương thế giới ta, Trung Ương Thiên Đình ta nhất định có thể tìm được tin tức của Uyển Dung tiên tử, xin Đạo Tổ yên tâm.” Đại Sa Tiển chỉ có thể nói như vậy.

Thạch Trường Hành gật đầu, lúc đang định nói chuyện, đột nhiên biến sắc, thân hình lập tức lóe lên, trực tiếp bước ra ngoài, chỉ một khắc sau đã biến mất tăm.

Thạch Trường Hành biến mất, sắc mặt một nữ tử trong đám người lại tái nhợt, nàng biết rất rõ Thạch Uyển Dung đang ở đâu, không chỉ như vậy, nàng còn biết Thạch Uyển Dung đã chạy trốn khỏi Đại Băng Bàn Cung. Nếu như Thạch Uyển Dung vẫn còn ở Đại Băng Bàn Cung, cho dù Thạch Trường Hành và Đạo Tổ cùng nhau điều tra, tuyệt đối cũng không thể nào tra ra được Đại Băng Bàn Cung. Nhưng mà Thạch Uyển Dung chạy trốn, cái này đối với Đại Băng Bàn Cung mà nói, chính là ác mộng. Con đường sống duy nhất của Đại Băng Bàn Cung chính là trước khi Thạch Trường Hành tìm được Thạch Uyển Dung, phải tìm được Thạch Uyển Dung, sau đó xử lý Thạch Uyển Dung.

...

“Bố gia, ta có thể di chuyển trong Hỗn Độn, không gặp chút trắc trở nào. Nếu như không phải bị Đại Băng Bàn Cung nhốt lại, ta tìm được một chỗ Hỗn Độn, nói không chừng đã sớm bước vào Diễn Giới Thánh Thú rồi.” Bên ngoài khu vực Hỗn Độn của Thánh Kiếm cung, Thái Xuyên khoe thành tích của mình.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta biết, đợi lát nữa sau khi ngươi tiến vào trong Hỗn Độn, trực tiếp vận chuyển công pháp đại đạo của ngươi, sau đó ta sẽ kiểm tra tình hình trên người ngươi.”

“Thế nhưng sao Bố gia có thể tiến vào khu vực Hỗn Độn được? Hỗn Độn chỗ này khác với Thái Khư Phần, Hỗn ĐỘn nơi này có thể niết hóa mọi đại đạo và thân thể đó.”

“Ngươi không cần lo lắng cho ta, ngươi tiến vào Hỗn ĐỘn, cứ làm theo lời ta nói là được.” Lam Tiểu Bố xua tay nói.

“Vậy Bố gia cẩn thận, ta vào trong Hỗn ĐỘn trước.” Sau khi Thái Xuyên nói xong, lập tức bước vào trong Hỗn ĐỘn, chỉ một khắc sau, Thái Xuyên đã biến mất khỏi phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố.

Cũng may Lam Tiểu Bố đã sớm chuẩn bị, Vũ Trụ Duy Mô vẫn luôn khóa chặt Thái Xuyên, không chỉ như vậy, Vũ Trụ Duy Mô còn đang tiếp tục tạo dựng mô hình kết cấu của Thái Xuyên.

Giờ phút này Thái Xuyên đang vận chuyển công pháp đại đạo, ở trong Hỗn Độn, mọi thứ đều trở nên vô cùng rõ ràng. Theo công pháp đại đạo mà Thái Xuyên vận chuyển, toàn bộ thân thể, bao gồm cả đạo tắc đại đạo, máu thịt, hơi thở và nguyên thần đều lưu chuyển trôi chảy ở trong Hỗn Độn, nhưng hết lần này đến lần khác lại có chút gì đó không đúng.

Thậm chí Lam Tiểu Bố không cần phân tích, đã biết cái này nhất định chính là ấn ký đạo niệm mà Quan Xung để lại.

Chương 2375 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung.

Cái ấn ký đạo niệm này đã dung nhập vào bên trong đạo cơ của Thái Xuyên, thủ đoạn còn rất lợi hại. Nhưng mà Quan Xung rõ ràng vẫn còn kém một chút, nếu như quá lợi hại, vậy thì cái ấn ký đạo niệm này cho dù có ở trong Hỗn Độn cũng theo lúc Thái Xuyên hành công theo từng chu thiên mà lưu chuyển theo đạo vận, thế thì đến mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cũng sẽ không tìm ra.

Nhưng mà cho dù biết trên người Thái Xuyên có ấn ký đạo niệm, cũng không phải người nào cũng có thể bỏ đi được cái ấn ký này. Bởi vì muốn bỏ đi ấn ký đạo niệm này, vậy thì sẽ tổn thương đến đạo cơ của Thái Xuyên. Thái Xuyên là Hỗn Độn Độc Giác Thú, một khi đạo cơ bị tổn hại, muốn tìm được cách chữa trị đạo cơ, chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn. Bởi vì cái này nhất định cần phải có bảo vật cấp bậc Hỗn Độn, trong Hỗn Độn mọi thứ đều bị niết hóa, bảo vật cùng sinh ra với Hỗn Độn mà không bị niết hóa, cái đó mạnh đến mức nào?

Cũng may Lam Tiểu Bố không sợ, từ khi tu luyện Đại Thiết Cát Thuật đến nay, Lam Tiểu Bố rất ít khi dùng Đại Thiết Cát Thuật đối phó với kể thù, mà lại không ngừng dùng Đại Thiết Cát Thuật chặt đứt các loại đạo tuyến, đạo niệm, thậm chí là các loại đạo văn cấm chế.

Thật sự là vì dùng Đại Thiết Cát Thuật để cắt chém những thứ này rất thuận tiện.

Đạo vận khóa chặt ấn ký đạo niệm trên người Thái Xuyên lại, thi triển Đại Thiết Cát Thuật là có thể dễ dàng cắt bỏ ấn ký đạo niệm trên người Thái Xuyên ra.

Lần này Lam Tiểu Bố không giữ lại ấn ký đạo niệm ở trong thế giới của mình, thậm chí cũng không để ở trong Vũ Trụ Duy Mô, mà bỏ cái ấn ký đạo niệm này vào trong Hỗn Độn. Thực lực của hắn còn quá thấp, giữ lại ấn ký đạo niệm của một cường giả bước đại đạo thứ bảy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Bây giờ hắn có thể gỡ xuống, đó là vì đối phương hoàn toàn không để ý đến đạo ấn ký này, thậm chí sau khi hạ thì đã quên mất, một khi nhớ lại, nói không chừng sẽ đi tìm đến hắn.

Cái ấn ký đạo niệm này hắn nhớ kỹ, chỉ cần gặp được người thi triển cái ấn ký đạo niệm này, hắn chắc chắn có thể nhận ra. Bây giờ hắn không phải là đối thủ của Quan Xung, tương lai nhất định sẽ tìm đến đó. Nhưng mà Quan Dục Tuyết, hắn có thể tìm đến trước.

“Bố gia, ta đột nhiên cảm thấy cả người mình nhẹ nhõm, thậm chí có thể đột phá lên Diễn Giới Thánh Thú cảnh.” Sau khi ấn ký đạo niệm trên người được Lam Tiểu Bố gỡ bỏ, giọng điệu của Thái Xuyên trở nên vui mừng nói.

“Chuyện tu luyện đợi lát nữa rồi nói, đi cứu Tề Mạn Vi trước đã.” Lam Tiểu Bố thuận miệng nói.

Bọn hắn tiến vào Hỗn Độn cũng không lâu, nhưng mà chỉ cần đi vào trong Hỗn Độn thì sẽ không còn phương vị nữa. Cho nên muốn ra ngoài từ đường cũ là chuyện không thể nào.

TRong Hỗn Độn, mọi thứ đều không tồn tại, bao gồm cả thời không và quy tắc. Cho dù Thánh Kiếm cung ở gần Hỗn Độn, nhưng đã bị quy tắc ngoại giới dung nhập, cho nên Hỗn Độn cũng không thuần túy, có lẫn vào một chút pháp tắc vỡ nát và các loại đạo tắc vụn vặt.

Cho dù là như vậy, cũng không phải là ai cũng có thể đi vào, chứ đừng nói là tìm kiếm phương vị.

“Bố gia, trong Hỗn Độn này ta lành nghề lắm, ta dẫn ngươi ra ngoài.” Thái Xuyên lập tức kêu lên.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không cần đi theo đường cũ mà ra ngoài, Hỗn ĐỘn mặc dù không có thời không, nhưng vùng Hỗn Độn này có đạo tắc vỡ nát dung nhập, có dấu vết mà tìm theo. Chúng ta xâm nhập vào trong Hỗn Độn, nếu như có thể từ đằng sau Thánh Kiếm cung mà vào trong Thánh Kiếm cung, vậy thì càng tốt. Nếu như thật sự không thể ra khỏi vùng Hỗn Độn này, chúng ta lại nghĩ cách khác sau.”

Nếu như ở trong khu vực Hỗn Độn mênh mông, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không dám làm như vậy. Dù sao thì Thái Xuyên cũng là Hỗn Độn Độc Giác Thú, sau khi bọn hắn tiến vào Hỗn Độn, có thể vĩnh viễn không bao giờ thoát được. Nhưng nơi này không phải là bên trong khu vực Hỗn Độn mênh mông, mà là một khu vực Hỗn Độn rất nhỏ bị Thánh Kiếm cung khoanh vùng lại. Giống như trung tâm ở Thái Khư Phần lúc trước, vùng Hỗn Độn này cũng không lớn lắm.

Sau khi bỏ đi ấn ký đạo niệm, đầu Thái Xuyên cũng trở nên sáng lên. Trên đường đi giống như được thần trợ giúp, chỉ qua nửa tháng, đã dẫn theo Lam Tiểu Bố ra khỏi Hỗn Độn. NGăn trước mặt một người một thú chính là từng đạo trận văn cấm chế, không chỉ như vậy, những trận văn cấm chế này còn cần những món pháp bảo đỉnh cấp làm trận cơ.

“Bố gia, nơi này chắc hẳn là hộ trận của Thánh Kiếm cung nhỉ?” Thái Xuyên cho dù kém hiểu biết, cũng nhận ra được nơi này nhất định là biên giới hộ trận của Thánh Kiếm cung.

Lam Tiểu Bố cảm thán nói, “Cái Thánh Kiếm cung này quả thật là giàu có, vậy mà dùng nhiều bảo vật Tiên Thiên như vậy làm trận cơ, trừ cái này ra, toàn bộ chỗ này đều dùng vật liệu Hỗn Độn mà khắc họa trận văn.”

Cho dù không cần dùng vật liệu Hỗn ĐỘn để khắc họa trận văn, sớm muộn gì cũng sẽ bị Hỗn Độn niết hóa hết. Nhưng mà dùng vật liệu Hỗn Độn, có thể thấy được Thánh Kiếm cung rất giàu có.

“Chúng ta cẩn thận mà đi, từ nơi này tiến vào Thánh Kiếm cung, chắc hẳn sẽ không bị phát hiện ra.” Thái Xuyên kích động nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không có khả năng đi vào như vậy được, nếu cứ như vậy mà đi vào, chắc chắn sẽ bị phát hiện, ngươi tiến vào Trường Sinh giới trước đi, chuyện cứu người ngươi giúp đến đây là được rồi, chuyện tiếp theo cứ để ta làm.”

“Bố gia, ta cũng có thể giúp.”

Chương 2376 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung. (2)

Thái Xuyên còn chưa nói xong đã bị Lam Tiểu Bố ngắt lời, “Chút thực lực đó của ngươi có thể làm được gì? Muốn giúp ta, vậy thì chờ chuyện lần này xong, nhanh chóng nắm chặt thời gian mà tu luyện, tăng thực lực lên đi.”

Thái Xuyên cụp mắt cúi đầu rồi nói, “Vậy Bố gia, ngươi phải cẩn thận một chút, không cần kinh động đến người của Thánh Kiếm cung. Khi ra ngoài, chúng ta cũng từ khu vực Hỗn Độn mà rời khỏi, lặng yên không một tiếng động.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Lặng yên không một tiếng động? Thánh Kiếm cung đừng có nằm mơ.”

Tiến về Đại Băng Bàn Cung lặng yên không một tiếng động, thậm chí còn không dám để Trường Viên để lộ tin tức đã cứu được Thái Xuyên, đó là bởi vì hắn muốn cứu Tề Mạn Vi. Chờ cứu được Tề Mạn Vi rồi, hắn dựa vào gì mà còn phải lén lút nữa?

Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, dù gì thì Lam Tiểu Bố hắn cũng là một bước đại đạo thứ tư, cũng xem như là cường giả một phương. Có bản lĩnh đuổi giết hắn đi, năm đó hắn ở Vĩnh Sinh chi địa không sợ truy sát, chứ đừng nói đến đại vũ trụ không có chút biên giới nào thế này.

Cho nên Lam Tiểu Bố đã sớm quyết định, sau khi cứu được Tề Mạn Vi, hắn muốn tiêu diệt Thánh Kiếm cung. Diệt đi Thánh Kiếm cung không chỉ riêng vì chuyện hắn là bước đại đạo thứ tư, mà càng là vì bây giờ hắn có thể bố trí kết giới. Có thể bố trí kết giới, vậy thì có nghĩa có thể cắm được vô số đạo tắc thần thông trong Thánh Kiếm cung.

Đạo tắc thần thông để hủy diệt Thánh Kiếm cung hắn có rất nhiều, Đại Hủy Diệt Thuật không biết đã bao lâu rồi không dùng, đó là bởi vì tính sát thương của Đại Hủy Diệt Thuật quá lớn, sau khi dùng sẽ tổn hại đến thiên địa. Nhưng ở nơi này, hắn sẽ không e ngại, Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, Đại Thiết Cát Thuật... Đạo tắc của những thần thông này, hắn sẽ thông qua kết giới mà bố trí hết trong Thánh Kiếm cung.

Thánh Kiếm cung tự mình đi tìm đường chết, lại dám hành lập tông môn ở biên giới Hỗn Độn, vậy thì đừng trách hắn không khách sáo. ĐỢi lát nữa khi Đại Hủy Diệt Thuật tự bạo, hắn không cuốn khí Hỗn Độn đến đây thì xem như hắn thua.

Hỗn Độn không chỉ có thể khiến mọi thứ niết hóa, mà còn có thể trợ giúp kết giới tự bạo của hắn. Khí Hỗn Độn có pha tạp thì vẫn là khí Hỗn ĐỘn. KHi Thánh Kiếm cung hưởng thụ chỗ tốt của Khí Hỗn Độn, thì cũng phải nhận lấy hậu quả mà khí Hỗn Độn mang đến.

Chuyện đầu tiên Lam Tiểu Bố làm chính là bố trí Bình Tế đại trận, khóa Giám Sát Trận của Thánh Kiếm cung lại. Sau đó bắt đấu bố trí các loại kết giới, những kết giới này đều là những kết giới mang tính phá hủy. Bao gồm kết giới Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, thậm chí là kết giới Trớ CHú Thuật.

Tất cả đạo tắc thần thông đều được Lam Tiểu Bố đưa vào trong kết giới, chờ Lam Tiểu Bố dẫn động khí Hỗn Độn tự bạo, sẽ càn quét cả Thánh Kiếm cung.

Quả thật sẽ có một vài người vô tội sẽ bị hắn giết chết, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã không còn là thanh niên ngây thờ khi vừa mới rời khỏi ĐỊa Cầu lúc trước nữa. Hắn biết rõ, ở nơi này, thực lực mà còn chưa đạt đến trình độ nhất định, chính là tự buộc một sợi dây bó tay bó chân mình, có thể chịu chết bất cứ lúc nào. Quyết định ra tay, vậy thì phải làm thật hung ác.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố cũng không cho rằng người Thánh Kiếm cung, có bao nhiêu người thật sự vô tội. Thật sự có, vậy thì chỉ có thểm xem là người đó không may thôi.

Hắn muốn khiến cho tất cả mọi người biết, giết lung tung vô tội thì cũng sẽ có kết cục bị người khác giết lung tung vô tội. hắn muốn cảnh cáo Quan Xung, ngươi cứ đợi đó cho ta, sau Thánh Kiếm cung, chính là Chân Diễn Thánh Đạo ngươi.

Để tiến vào Thánh Kiếm cung, Lam Tiểu Bố chỉ dùng chưa đến một tháng, nhưng đã bố trí đủ loại kết giới thần thông bên ngoài Thánh Kiếm cung, kết giới dẫn khí Hỗn Độn, kết giới trói buộc, kết giới sát lục, hao tốn của Lam Tiểu Bố mất gần ba tháng.

TRong ba tháng này, Lam Tiểu Bố không tiếc bất cứ vật liệu đỉnh cấp nào, thậm chí không keo kiệt các loại pháp bảo đỉnh cấp. Không chỉ như vậy, hắn còn để lại ấn ký của mình lên tất cả các loại pháp bảo ở biên giới Hỗn Độn mà Thánh Kiếm cung bố trí ra.

Cũng may nơi này là biên giới Hỗn Độn, Thánh Kiếm cung cũng sẽ không luôn luôn chú ý đến tình hình ở đây.

Sau ba tháng, Lam Tiểu Bố dễ dàng tiến vào trong Thánh Kiếm cung.

Hắn cũng không lo lắng không tìm được Tề Mạn Vi, chỉ cần Tề Mạn Vi còn sống, hắn nhất định có thể tìm được Tề Mạn Vi đang ở đâu. Đại đạo của Tề Mạn Vi, có rất nhiều thứ là do hắn dạy, đặc biệt là đạo tắc Không Gian. Đạo tắc Không Gian của Tề Mạn Vi, có ẩn chứa một tia hơi thở đại đạo không gian Trường Sinh.

ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ Thánh Kiếm cung chẳng khác gì sân sau của mình, hắn có thể tùy ý di chuyển.

Hoặc là vì đại hội Vĩnh Sinh sắp diễn ra, người của Thánh Kiếm cung cũng không nhiều. Lam Tiểu Bố dịch hình thành một đạo đạo tắc KHông Gian bình thường, ở trong Thánh Kiếm cung tùy ý tìm kiếm. Cho dù không tìm được hơi thở của Tề Mạn Vi, nhưng mà hắn cũng không vội.

Cho dù Tề Mạn Vi đang ở Thánh Kiếm cung, nhưng nhất định cũng bị khóa trong tầng tầng lớp lớp cấm chế. Chỉ cần hắn cách Tề Mạn Vi đủ gần, phát hiện ra chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Chương 2377 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể.

Thánh Kiếm cung là một đạo môn cấp một, đương nhiên là vô cùng to lớn. Nhưng mà Lam Tiểu Bố ở Thánh Kiếm cung tìm kiếm Tề Mạn Vi, bản thân cũng không ngừng bố trí các loại trận văn hư không.

Đến ngày thứ mười một, Lam Tiểu Bố cảm nhận được một tia đạo vận yếu ớt của Tề Mạn Vi. Lam Tiểu Bố lập tức dừng bố trí trận văn nhanh chóng lần theo tia đạo vận này mà tiến đến.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố đứng ở bên ngoài một gốc cổ thụ khổng lồ, bên trong cây cổ thụ này lớn như thế nào Lam Tiểu Bố không biết rõ, nhưng chu vi bên ngoài thì ít nhất phải vạn mét.

Cổ thụ xanh um tươi tốt, xung quanh lưu chuyển đạo tắc Kiếm Đạo rõ ràng và sinh cơ nồng đậm. Bên trên, lá cây của cổ thụ có hình kiếm. Mà hơi thở của Tề mạn Vi, từ bên trong cổ thụ này thẩm thấu ra ngoài.

Cho dù giờ phút này Lam Tiểu Bố đang ở trạng thái đạo tắc, nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng cây cổ thụ này có linh trí. Nếu như cưỡng ép phá nát cổ thụ vào trong, vậy thì sẽ kinh động đến cái cổ thụ này.

Lam Tiểu Bố lại bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cổ thụ, chỉ qua nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ hộ trận bên ngoài của cổ thụ. Cổ thụ này tự có cấm chế, không chỉ như vậy, có người còn bố trí trận văn phát động ẩn. Chỉ cần tới gần, nhất định sẽ bị phát hiện.

Mặc dù cổ thụ có linh trí, nhưng chỉ là có linh trí mà thôi, còn chưa thể nào phân biệt được đạo tắc Khôgn Gian do Lam Tiểu Bố dịch hình thành. Hơn nữa cảnh giới cây cổ thụ này cũng không cao, thậm chí mới miễn cường đạt đến cấp độ Đại Đạo Thánh Thụ, xem như là nhất chuyển thánh thụ.

Lam Tiểu Bố nhẹ nhàng xuyên qua cấm chế, xuất hiện ở bên trong cổ thụ.

Vừa tiến vào cổ thụ, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy một cái giường ngọc, bên trên giường ngọc là một nữ tử có dung mạo xinh đẹp đang nằm. Nữ tử này mặc quần áo vàng nhạt, nhắm mắt nằm bên trên giường ngọc, giống như đang ngủ thiếp đi. Lông mi dài cau lại, giống như đang gặp phải chuyện gì khó khăn, khiến người thấy mà thương tiếc.

KHiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, người này lại không phải là Tề Mạn Vi, cho dù dung mạo của nữ nhân này miễn cưỡng có thể so sánh với Tề Mạn Vi, nhưng mà quả thật không phải là Tề Mạn Vi. Tề Mạn Vi là nữ tử đẹp nhất mà Lam Tiểu Bố từng gặp, có thể thấy được nữ tử váy vàng trước mắt này xinh đẹp như thế nào.

KHông đúng, vừa rồi hắn cảm nhận được đạo vận của Tề Mạn Vi nên mới tiến vào đây, sao nữ nhân này không phải là Tề Mạn Vi? Nếu như vậy thì đạo vận của Tề Mạn Vi từ đâu mà ra?

Lam Tiểu Bố muốn tiếp tục tìm kiếm, trên không trung đột nhiên xuất hiện từng đợt dao động, một nam tử thanh niên mặc kim sam bước vào. Rất rõ ràng, nam tử mặc kim sam này thông qua trận phù Không Gian mà tiến vào đây.

Nam tử mặc kim sam kia vừa tiến vào, đã trực tiếp xé đi quần áo của nữ tử váy vàng kia. Một giọng nói non nót của bé gái vang lên, “Thiếu cung chủ, đưa nữ tử này đến đại hội Vĩnh Sinh đi, ngươi không thể nào động đến nàng được.”

Cho dù Lam Tiểu Bố đang hóa thân thành đạo tắc, nhưng hắn vẫn hiểu được, đây là âm thanh của linh trí cổ thụ. Cổ thụ to lớn như vậy, thụ linh của nó lại là một bé gái.

Nam tử mặc kim sam cười he he, “Ta biết, ta chỉ xé bỏ y phục của nàng cảm ngộ một chút Hỗn Độn Đạo Thể mà thôi, chuẩn bị để ta bước vào bước thứ tư, những cái khác ta không động đến.”

Giọng nói của Thụ Linh vang lên một lần nữa, “Thiếu cung chủ, Hỗn Độn Đạo Thể chỉ có thể cảm ngộ được một lần. Đã có đồ dự bị tốt hơn cho ngươi, tương lai giúp ngươi bước vào bước đại đạo thứ năm, bây giờ ngươi cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể khác, đối với đại đạo của ngươi chỉ có hại.”

Theo giọng nói này, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nắm bắt được, thụ linh đang ở biên giới một đạo trận văn, chắc hắn đang bảo vệ một căn phòng khác. Cho dù thần niệm không thẩm thấu vào, Lam Tiểu Bố cũng có thể khẳng định, người trong gian phòng kia mới là Tề Mạn Vi.

Lam Tiểu Bố biến thành đạo tắc Không Gian trong nháy mắt đã ngưng thực, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã đứng ở trong phòng, cùng lúc đó, lĩnh vực của hắn cũng khóa chặt vùng không gian này.

“Ngươi là người phương nào?” Nam tử mặc kim sam chấn động nhìn Lam Tiểu Bố xuất hiện trước mặt mình, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì.

Cái Kiếm Cung Thụ này là nơi an toàn nhất trong Thánh Kiếm cung, bởi vì bất cứ kẻ nào cũng không thể im hơi lặng tiếng mà tiến vào trong Kiếm Cung Thụ. Nhưng bây giờ hắn ta phát hiện, đột nhiên có người tiến vào Kiếm Cung Thụ, hơn nữa còn đang đứng trước mặt hắn ta.

Thụ linh lập tức muốn phát tin tức ra ngoài, chỉ là nàng phát hiện mình đã bị cầm cố lại, hoàn toàn không thể động đậy nổi.

Lam Tiểu Bố bước qua, trực tiếp xé rách cấm chế thụ linh bảo vệ động phủ Kiếm Cung Thụ, cấm chế vừa bị xé nát, hắn đã nhìn thấy Tề Mạn Vi đang bị giam cầm.

Khác với nữ tử váy vàng bên ngoài chính là Tề Mạn Vi không bị hôn mê, mà đang bị giam cầm trên một cây dây leo, trừng to mắt nhìn chằm chằm lối ra vào.

“Các ngươi dám động đến ta, ta lập tức tự vẫn, các ngươi vĩnh viễn đừng…” Cấm chế vừa mở ra, Tề Mạn Vi đã nghiêm nghị quát lên.

Chương 2378 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Chỉ là nàng vừa mới nói được một nữa đã khựng lại, cho dù người xuất hiện ở nơi này có tướng mạo vô cùng lạ lẫm, nhưng mà nàng vẫn có một cảm giác vô cùng quen thuộc. Không đúng, người trước mắt chính là Tiểu Bố.

Tề Mạn Vi lập tức khẳng định, người trước mắt này chính là Lam Tiểu Bố, cho dù Lam Tiểu Bố tiến vào nơi này như thế nào, nàng cũng vô cùng kích động.

Chỉ là không đợi nàng nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói, “Không nên hỏi ta là ai, bây giờ ta cứu người ra ngoài, ngươi nhất định phải đồng ý, nếu không bây giờ ta sẽ động đến ngươi. Hơn nữa, cho dù ngươi không đồng ý, ở lại nơi này thì kết cục cũng chẳng khá hơn, vậy thì còn không bằng đi cùng với ta.”

Tề Mạn Vi dù sao cũng là bước đại đạo thứ tư, những năm qua đã trải qua rất nhiều chuyện, Lam Tiểu Bố vừa nói, nàng đã lập tức hiểu ra, sau đó im lặng. Lam Tiểu Bố tới nơi này như thế nào, nàng không biết. Nhưng nàng khẳng định, chờ sau khi Lam Tiểu Bố cứu nàng ra khỏi đây, nhấy định có đại năng đến đây quay ngược thời không. Nếu như bây giờ nàng gọi Lam Tiểu Bố, tương lai Lam Tiểu Bố nhất định sẽ bị truy nã.

Sở dx Lam Tiểu Bố nói như vậy, chính là vì lo lắng sẽ có cường giả khác quay ngược thời không.

Tề Mạn Vi nhắm mắt lại, dường như chẳng muốn nói gì thêm nữa.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói, “Rất tốt.”

Nói xong hai chữ này, tay Lam Tiểu Bố cuốn lên một cái, toàn bộ cấm chế đang khóa Tề Mạn Vi dễ dàng bị chặt đứt. Thụ linh ở bên cạnh nhìn thấy mà há to miệng. Đây là đạo tuyến đó, trừ cường giả đỉnh cấp ra, chỉ có người bố trí đạo tuyến mới có thể dễ dàng cứu người như vậy. Nhưng người trước mắt này dường như chỉ cần phất tay một cái, đạo tuyến đã bị cắt đứt.

Lam Tiểu Bố đưa Tề Mạn Vi vào trong Trường Sinh giới, lúc này mới nhìn nam tử mặc kim sam kia nói, “Thiếu cung chủ?”

Nam tử mặc kim sam kia đã tỉnh táo lại, hắn ta cảm nhận được hơi thở tử vong đang khóa chặt lấy mình, cho nên không dám làm loạn, mà ôm quyền với Lam Tiểu Bố.

“Vị đạo hữu, không biết Thánh Kiếm cung ta đắc tội với đạo hữu thế nào, khiến đạo hữu đến đây hỏi tội.”

Giọng nói vô cùng bình thản, không hề bởi vì Lam Tiểu Bố dùng sát ý khóa hắn lại mà tức giận. Có lẽ hắn ta biết, bây giờ mạng nhỏ của hắn ta đang ở trong tay Lam Tiểu Bố.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua nữ tử váy vàng đang nằm ngủ trên giường ngọc, từ tốn nói, “Hỗn Độn Đạo Thể, người ta một thế giới cũng không thể tìm được một người. Thánh Kiếm cung ngươi cũng không tệ đâu, vậy mà bắt được hai Hỗn Độn Đạo Thể. Ta xuất hiện ở đây, ngươi chắc hẳn phải biết vì sao mà ta lại đến chứ?”

“Tiền bối, thực, lực của ngươi hơn xa ta, chắc hẳn phải biết Hỗn Độn Đạo Thể không phải là do Thánh Kiếm cung ta bắt đến.”

Nam tử mặc kim sam còn định nói gì đó, Lam Tiểu Bố đã xua tay ngăn lại, “Bây giờ ngươi trả lời ta mấy vấn đề, những chuyện khác đợi lát nữa rồi nói. Hai nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể này, các ngươi bắt được từ chỗ nào.”

“Tiền bối, thật sự không phải do chúng ta bắt...”

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, hai chân của nam tử mặc kim sam này đã bị Lam Tiểu Bố đánh thành cặn mẫu.

Lửa giận trong lòng nam tử mặc kim sam này đã sắp bùng nổ, cho dù Lam Tiểu Bố chưa nói điều kiện, nhưng hắn ta cũng nhất định phải nhanh chóng trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Bố, nếu không thì hai tay của hắn ta cũng sẽ biến mất.

“Người là do Thánh Kiếm cung ta giao dịch với Chân Diễn Thánh Đạo mà có được, vì Hỗn Độn Đạo Thể, Thánh Kiếm cung ta đã bỏ ra cái giá cực lớn.”

Nam tử mặc kim sam còn chưa dứt lời, đã hoảng sợ cảm nhận được hơi thở chết chóc bao trùm đến, hắn ta lớn tiếng nói, “Ta đã trả lời câu hỏi của ngươi rồi mà.”

Thế nhưng hắn ta không thể phát ra âm thanh nào nữa, chỉ cảm thấy tử vong bao chặt lấy sinh cơ của hắn ta, một khắc sau, thậm chí hắn ta còn nhìn thấy thân thể của mình nổ tung, ý thức nguyên thần cũng dần trở nên mơ hồ. Cuối cùng hắn ta còn nghe được một câu như có như không.

“Giá trị lợi dụng của ngươi không lớn.”

“Ta chỉ là một thụ linh...” Thụ linh nhìn thấy Lam Tiểu Bố dễ dàng giết chết thiếu cung chủ, không hề có chút kiêng kị nào, bây giờ lại nhìn về phía mình, nàng cũng lập tức trở nên căng thẳng.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng noi, “Thụ linh thì ghê gớm lắm sao?”

Thụ linh rất muốn nói, thụ linh như nàng thật sự rất hiếm có, nhưng mà nàng không dám nói. Khiến nàng thở phào chính là sau khi Lam Tiểu Bố cuốn nữ tử váy vàng ở bên ngoài đi, cũng không giết mình, mà đột nhiên biến mất.

Thụ linh nhanh chóng tìm cách thoát khỏi cấm chế đang trói buộc nàng, nàng nhất định phải nhanh chóng nói chuyện này cho Thánh Kiếm cung biết, để cường giả Thánh Kiếm cung truy sát tên cuồng đồ vừa giết thiếu cung chủ kia.

Tên này không chỉ đơn giản là giết thiếu cung chủ, mà đối phương còn lấy Hỗn Độn Đạo Thể đi, một khi Thánh Kiếm cung không giao ra được Hỗn Độn Đạo Thể cho đại hội Vĩnh Sinh, vậy thì Thánh Kiếm cung sẽ xong đời.

Chương 2379 - Diệt Thánh Kiếm cung.

Chuyện đầu tiên sau khi Lam Tiểu Bố xông ra khỏi Thánh Kiếm cung chính là kích phát đại trận cuốn sạch khí Hỗn Độn.

Hộ trận của Thánh Kiếm cung đã sớm bị Lam Tiểu Bố động tay động chân, sau khi Lam Tiểu Bố kích phát đại trận, hộ trận của Thánh Kiếm cung lập tức sụp đổ, vô cùng vô tận khí Hỗn Độn theo đạo tắc kết giới mà Lam Tiểu Bố đã bố trí, điên cuồng tràn vào trong Thánh Kiếm cung.

“Có người động đến Kiếm Cung Thụ…” Một tiếng báo động thê thảm vang vọng khắp Thánh Kiếm cung.

Kiếm Cung Thụ không chỉ là một cái cây, mà còn là nơi đặt Hỗn Độn Đạo Thể, nếu như Kiếm Cung Thụ bị động đến, vậy thì Thánh Kiếm cung làm sao mà bàn giao với đại hội Vĩnh Sinh?

Hầu như sau khi tiếng cảnh báo này vang lên, tất cả mọi đệ tử còn đang ở trong Thánh Kiếm cung đều lao ra. Dám động đến Kiếm Cung Thụ của Thánh Kiếm cung? Thật quá sức tưởng tượng.

Nhưng một khắc sau, một giọng nói càng thêm hoảng sợ vang lên, “Khí Hỗn Độn chảy ngược vào trong Thánh Kiếm cung.”

Khí Hỗn Độn chảy ngược vào trong Thánh Kiếm cung, vậy thì rõ ràng hộ trận đã xảy ra vấn đề, một vài tu sĩ cấp thấp nhanh chóng bỏ chạy, khí Hỗn Độn là thứ tốt, nhưng mà bị khí Hỗn Độn bao trùm, vậy thì không phải là chuyện tốt lành gì.

Hơn nữa khí Hỗn Độn này còn không phải là khí Hỗn Độn thuần túy, mà khí Hỗn Độn ẩn chứa các loại đạo tắc pha tạp. Một khi bị khí Hỗn Độn niết hóa đại đạo, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Đừng nói là tu sĩ có tu vi thấp, một vài tu sĩ có tu vi cường đại cũng không dám tiếp tục tiến về Kiếm Cung Thụ nữa, bị khí Hỗn Độn bao trùm, không phải chuyện gì tốt. Kiếm Cung Thụ có quý giá đến đâu, cũng chỉ là một cái cây mà thôi, mạng nhỏ là của mình.

Vào giờ phút này, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, sau đó lập tức có vô cùng vô tận đạo tắc thần thông nổ tung, sau đó toàn bộ Thánh Kiếm cung bị tàn phá vô cùng mù mịt.

Từng tia hơi thở tử vong bao trùm xuống, toàn bộ quy tắc thiên địa trong Thánh Kiếm cung trở nên vô cùng hỗn loạn.

Mấy tên trưởng lão vô cùng kinh ngạc, khi từng đạo đạo tắc đại đạo hủy diệt đánh tới, sau đó biến từng ngọn núi thành bột mịn, một tên trưởng lão kinh hoảng kêu lên, “:Đạo tắc Đại HỦy Diệt Thuật.”

Nhưng mà cái này cũng chỉ mới là bắt đầu thôi, bên trong đạo tắc Đại Hủy Diệt Thuật này, từng đạo đạo tắc Thiết Cát dường như muốn xé rách cả Trung Ương thế giới tràn ra, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Thánh Kiếm cung đã bị cắt chém thành từng mảnh nhỏ. Không cẩn thận bị loại đạo tắc cắt chém này chạm đến, thân thể sẽ lập tức bị tách rời, thậm chí là sụp đổ.

“Nhanh chóng rời khỏi nơi này, có người bố trí đạo tắc thần thông Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Thiết Cát Thuật ở nơi này, đây là muốn diệt Thánh Kiếm cung chúng ta…” Một tên cường giả bước đại đạo thứ năm gào lên, điên cuồng xông ra bên ngoài.

Mặc dù hắn ta có thể ngăn cản đạo tắc thần thông Đại Thiết Cát Thuật và Đại Hủy Diệt Thuật, nhưng không thể ngăn cản đạo tắc thần thông này tàn phá bừa bãi trong Thánh Kiếm cung. Huống chi, những thần thông khai thiên này còn lấy khí Hỗn Độn làm nguyên lực để bộc phát ra, làm thế nào mà ngăn cản được?

“Không đúng, còn có Đại Vẫn Mệnh Thuật, đạo tắc TRớ Chú…” Tên cường giả bước đại đạo thứ năm này còn chưa xông ra khỏi Thánh Kiếm cung, đã cảm nhận được càng nhiều thần thông khai thiên đáng sợ hơn.

Lúc này, tim của hắn ta đã chìm xuống tận đáy cốc, đây tuyệt đối là muốn hủy đi toàn bộ Thánh Kiếm cung mà, nếu không thì làm sao có thể bố trí ra nhiều đạo tắc thần thông khai thiên đáng sợ như vậy? Hơn nữa có thể bố trí ra nhiều đạo tắc thần thông khai thiên đáng sợ như vậy, tuyệt đối không phải chỉ một người, nhất định là do đạo môn khác ra tay.

Cho dù tên tu sĩ bước đại đạo thứ năm này không nói như vậy, đông đảo tu sĩ cũng đã cảm nhận được, uy lực khi kết giới thần thông khai thiên bùng nổ. Mọi người đều điên cuồng xông ra ngoài, còn về Hỗn Độn Đạo Thể ở trong Kiếm Cung Thụ, ha ha, lúc này ai còn quản đến chuyện đó chứ.

Lam Tiểu Bố nắm chặt Trường Sinh Kích đứng ở trong hư không bên ngoài Thánh Kiếm cung, hắn ở lại nơi này chính là chuẩn bị đánh lén cường giả bước thứ sáu của Thánh Kiếm cung, nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa nhìn thấy cường giả bước thứ sáu nào lao ra. Khi Lam Tiểu Bố đang khó hiểu, một tu sĩ áo bào nâu vọt đến, khí thế đại đạo lưu chuyển quanh người, tuyệt đối không phải bước thứ tư.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng có thể cảm nhận được, chắc hẳn đối phương cũng chưa đạt được đến bước đại đạo thứ sáu. Hôm nay hắn ở lại nơi này, chính là muốn chém tận giết tuyệt, sao có thể để người ta chạy trốn?

KHông đợi nam tử này xé mở kết giới mà hắn bố trí ra, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã đánh xuống.

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích Độ Tam Sinh.

Đối mặt với loại cường giả này, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có bất cứ ý định nương tay nào, ra tay đã dùng đạo văn Luân Hồi.

Đạo tắc Lục Đạo chỉ nháy mắt đã hình thành một thông đạo đạo tắc Nhập Luân và thông đạo đạo tắc Kiến Luân, đạo tắc Luân Hồi khóa chặt tu sĩ áo nâu này. Tu sĩ áo nâu rõ ràng cũng không phải tầm thường, hắn ta liếc mắt một cái đã nhìn ra được thần thông của Lam Tiểu Bố là thần thông Luân Hồi, một khi hắn ta vượt qua được thông đạo Nhập Luân, cho dù hắn ta có thể nghiền ép được Lam Tiểu Bố, cũng không thể nào thi triển thực lực của mình ra.

Chương 2380 - Diệt Thánh Kiếm cung. (2)

Tuyệt đối không thể tiến vào thông đạo Luân Hồi của Lam Tiểu Bố, không thể tiến vào, vậy thì chỉ có thể lùi về sau.

Người bình thường khi bị đạo tắc Luân Hồi khóa lại thì sẽ không thể nào lui về sau được, nhưng tên tu sĩ này vẫn có thể lui ra khỏi đạo tắc Luân Hồi.

Lam Tiểu Bố biết rõ, tên cường giả bước đại đạo thứ năm này sau khi lui lại nhất định sẽ lại lao ra một lần nữa. Cho nên hắn ta hoàn toàn không dừng lại, đạo vận quanh thân lưu chuyển, trực tiếp thi triển Đại Hủy Diệt Thuật.

Bố trí kết giới Đại Hủy Diệt Thuật mặc dù rất mạnh, nhưng dù sao cũng là thông qua trận văn mà kích phát đạo tắc, muốn xử lý Thánh Kiếm cung chỉ sợ vẫn chưa được. Lam Tiểu Bố không muốn để lại hậu hoạn, dứt khoát tự mình xắn tay áo lên, lập tức thi triển Đại Hủy Diệt Thuật.

Rầm rầm rầm! Từng đạo đạo tắc hủy thiên diệt địa được Lam Tiểu Bố cuốn ra, toàn bộ không gian trong Thánh Kiếm cung đều bị loại đạo tắc Hủy Diệt này tàn phá bừa bãi. Mấy trăm tu sĩ vừa mới xông ra, đã bị thần thông hủy diệt của Lam Tiểu Bố bao trùm.

Sau khi khí Hỗn Độn kích nổ toàn bộ đạo tắc Sát Lục khai thiên, những tu sĩ này lại lần nữa đối diện với Đại Hủy Diệt Thuật mà Lam Tiểu Bố toàn lực thi triển, hầu như không một ai may mắn thoát khỏi.

Đừng nói là tu sĩ Thánh Kiếm cung, cho dù chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng hoàn toàn kinh sợ. Hắn chưa từng nghĩ khi mình đến bước đại đạo thứ tư, thi triển ra Đại Hủy Diệt Thuật lại đáng sợ như vậy, đây là vì hắn đã trói buộc Đại Hủy Diệt Thuật ở trong Thánh Kiếm cung, nếu như hắn không chút kiêng kỵ mà mở rộng ra ngoài, cái này thậm chí còn có thể tiêu diệt cả Nhất Tinh thánh thành.

Trước đạo tắc Hủy Diệt khổng lồ này, toàn bộ Thánh Kiếm cung đều sụp đổ. Những đạo tắc Hủy Diệt này kích phát khí Hỗn Độn, lại có thêm kết giới tự bạo, giờ phút này, Thánh Kiếm cung giống như một thùng thuốc nổ bị nhen lửa, hoàn toàn mất đi khống chế.

Đạo tắc Hủy Diệt cuồng bạo giống như muốn cày nát toàn bộ Thánh Kiếm cung, sau khi đạo tắc Hủy Diện qua đi, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh.

Mà Thánh Kiếm cung, bao gồm cả cái Kiếm Cung Thụ kia, đã sớm hóa thành bột mịn.

Lam Tiểu Bố khẳng định trong Thánh Kiếm cung lúc này không có cường giả bước đại đạo thứ sáu. Nhưng mà cường giả bước đại đạo thứ năm thì nhất định có, còn về có bao nhiêu người thì hắn không rõ. Nhưng trước Đại Hủy Diệt Thuật, cũng đã bị hắn xử lý rồi.

Lam Tiểu Bố rất muốn bước xuống kiểm tra một chút, hắn không xác định cường giả bước đại đạo thứ năm đã bị giết sạch hay chưa, nhưng hắn luôn có cảm giác nguy hiểm, hắn biết rõ mình không thể xuống dưới kiểm tra.

Cho dù còn sống được một hai người thì sao chứ? Lam Tiểu Bố kích phát một lá độn phù. Sau khi độn phù cuốn Lam Tiểu Bố đến xa trăm vạn dặm, Lam Tiểu Bố bắt đầu điên cuồng thi triển độn thuật Vô Quy tắc.

Hầu như ngay sau khi Lam Tiểu Bố vừa đi, một bóng người đã xuất hiện trên không Thánh Kiếm cung. Đây là một tên nam tử tóc đỏ có da thịt trắng nõn, đeo một thanh kiếm sau lưng, khi hắn ta nhìn thấy Thánh Kiếm cung biến thành bột mịn, lập tức gào lên một tiếng. Hắn ta hoàn toàn không kiểm tra tình hình của Thánh Kiếm cung, mà phát mấy đạo phi kiếm, sau đó chính hắn ta thì nhanh chóng xông ra ngoài.

Chỉ qua nửa nén hương, nam tử tóc đỏ đã dừng ngay chỗ Lam Tiểu Bố dùng độn phù chạy đi.

Ở chỗ này, hắn ta đã mất đi dấu vết của Lam Tiểu Bố, hắn ta mới là bước đại đạo thứ sáu, vẫn chưa thể nào lần theo được độn thuật Vô Quy Tắc của Lam Tiểu Bố.

Mà giờ phút này, Thánh Kiếm cung không ngừng có người xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn, từng cường giả có khí thế cường hãn xuất hiện tại phế tích Thánh Kiếm cung.

“Chuyện gì xảy ra?” Vừa nói chuyện chính là một nam tử vừa đến, hắn ta chính là Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển của Trung Ương thế giới.

Thánh Kiếm cung bị diệt, loại chuyện này đối với Trung Ương Thiên Đình mà nói, cũng là chuyện lớn. Huống chi lần này ở đại hội Vĩnh Sinh, Thánh Kiếm cung còn gánh trách nhiệm cung cấp Hỗn Độn Đạo Thể. Cái này ai có thể gánh vác được?

KHông ai có thể trả lời Đại Sa Tiển, tất cả mọi người đều vừa mới đến, khi đến đây, chỉ nhìn thấy Thánh Kiếm cung đã bị hủy diệt. Nhưng không có người nào nhìn thấy rốt cuộc là do ai hủy đi.

“Nơi này có đạo vận Đại Hủy Diệt Thuật, đạo vận Đại Thiết Cát Thuật, đạo vận Đại Trớ CHú Thuật, còn có đạo vận Đại Vẫn Mệnh Thuật… Không đúng, còn có một ít đạo tắc Luân Hồi.” Một giọng nói lanh lảnh truyền đến.

KHông cần nhìn người, chỉ cần nghe thấy giọng nói này, sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên. Một vài người sau khi nhìn thấy người nói chuyện, theo bản năng mà chuyển ánh mắt đi. Bởi vì người này không có mấy ai có thể chọc đến, ti chủ Giám ti Phong Kiệt Thiểm của Trung Ương Thiên Đình.

Phong Kiệt Thiểm vẫn luôn híp mắt, nhìn có vẻ vô cùng gầy yếu, nhưng trình độ tàn nhẫn của hắn ta, người người ở Trung Ương thế giới đều biết. Hắn ta có thể giết một người cả vạn năm, hơn nữa còn có thể khiến ngươi luôn luôn tỉnh táo để cảm nhận đau đớn.

Nếu như không phải chuyện đặc biệt, ai cũng không muốn liên hệ với loại người như Phong Kiệt Thiểm này.

“Nói như vậy, đây không phải là do một người làm, mà là một thế lực gây ra?” Sắc mặt Đại Sa Tiển trầm xuống.

Chương 2381 - Tra

Ở bất cứ một thế giới nào tại đại vũ trụ, kiêng kỵ nhất chính là hai đại đạo môn khai chiến. Nếu như nói chuyện còn nghiêm trọng hơn hai đại đạo môn khai chiến, vậy thì đương nhiên chính là hai đại đạo môn khai chiến mà còn giấu Thiên Đình.

Thiên Đình quả thật chưa chắc đã là nơi có thực lực mạnh nhất ở một phương thế giới, nhưng mặt nổi thì Thiên Đình chính là người giữ gìn trật tự. Nếu như đạo môn không đặt Thiên Đình vào mắt, vậy thì ý nghĩa tồn tại của Thiên Đình ở đâu?

Sở dĩ Thiên Đình tồn tại, cũng không phải vì chính mình mà tồn tại, mà là Đạo Tổ muốn nó tồn tại. Thực lực của Thiên Đình cũng không phải là mạnh nhất, cũng không có đạo môn nào dám công khai lấn áp, vậy thì ngày mai sẽ bị một bàn tay của Đạo Tổ xóa sổ.

Bây giờ Đại Sa Tiển biết được, rất có thể là do một đạo môn khác xóa bỏ, sắc mặt đương nhiên trở nên khó coi, bởi vì hắn ta biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này. Có đạo môn dám khiêu khích đến tôn nghiêm của Thiên Đình, nếu xử lý không tốt, danh vọng của Thiên Đình sẽ giảm sút.

Phong Kiệt Thiểm cười he he, “Thánh thừa sai rồi, Trung Ương thế giới còn chưa có đạo môn nào dám lớn lối như vậy, khiêu khích uy nghiêm của một Thiên Đình. TRong mắt ta, đây không phải là cách làm của một đạo môn nào đó, mà là cách làm của một người có tu vi không cao lắm, thực lực của hắn thậm chí còn không bằng thánh thừa.”

Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển và Phong Kiệt Thiểm mặc dù cùng là quan viên Thiên Đình, nhưng hắn ta cũng không thích Phong Kiệt Thiểm, nghe thấy lời Phong Kiệt Thiểm nói, hắn ta từ tốn nói, “Ta không có thực lực lớn như vậy, có thể diệt đi cả Thánh Kiếm cung.”

Phong Kiệt Thiểm không thèm để ý, vẫn nói tiếp, “Thực lực của người này không mạnh, nhưng Trận Đạo lại không thể xem thường, thậm chí còn có thể bố trí kết giới, còn có thể lợi dụng kết giới thần thông mà kích phát thần thông đại đạo.”

“Phong ti chủ, ngươi nói những đạo tắc thần thông khai thiên đáng sợ kia là có người thông qua kết giới thần thông mà kích phát ra?” Đại Sa Tiển cuối cùng cũng hiểu ý của Phong Kiệt Thiểm.

Phong Kiệt Thiểm gật đầu, “Không sai, những đạo tắc thần thông một phần lớn đều thông qua kết giới thần thông mà kích phát ra, nhưng mà Đại Hủy Diệt Thuật trừ từ kết giới bạo phát ra, chính bản thân người kia cũng đã thi triển Đại Hủy Diệt Thuật. Từ uy lực đạo tắc Đại Hủy Diệt Thuật mà người này thi triển ra, người này rất có thể là một bước đại đạo thứ năm, tuyệt đối không đến bước đại đạo thứ sáu. Nhưng người này có thể dẫn động khí Hỗn Độn vào trong

Thánh Kiếm cung, đồng thời dựa vào khí Hỗn Độn kích phát kết giới hủy diệt Thánh Kiếm cung, cũng không phải hạng người bình thường.”

Mặc dù trong miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Phong Kiệt Thiểm lại có chút nôn nóng. Hắn ta vô cùng khát vọng có thể bắt được Lam Tiểu Bố, bởi vì cho dù bố trí kết giới thần thông, cũng phải nắm trong tay loại thần thông này thì mới có thể làm được. Nếu như bắt được người này, vậy hắn ta tuyệt đối nắm chắc mình có thể từ chỗ người này biết được đạo quyển Đại Hủy Diệt Thuật, đạo quyển Đại Thiết Cát Thuật, đạo quyển Đại Vẫn Mệnh Thuật và đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật. KHông đúng, còn có Luân Hồi Đạo Quyển.

Nghĩ có được nhiều đạo quyển khai thiên như vậy, Phong Kiệt Thiểm không nhịn được mà kích động đến run rẩy. Thực lực của hắn ta bị giới hạn, nếu không thì Phong Kiệt Thiểm hắn ta cần gì phải ở lại một cái Thiên ĐÌnh làm ti chủ? Hơn nữa đối phương biết nhiều thần thông khai thiên như vậy, có thể tưởng tượng ra được trên người đối phương có thứ càng quý giá hơn cả những đạo quyển khai thiên kia. Đây là kinh nghiệm của Phong Kiệt Thiểm, hắn ta chưa bao giờ phán đoán sai lầm.

Lúc này nam tử tóc đỏ lại quay về Thánh Kiếm cung một lần nữa, hắn ta nhìn thấy Phong Kiệt Thiểm và Đại Sa Tiển thì nhanh chóng ôm quyền thi lễ, “Tiền Uẩn của Thánh Kiếm cung kính chào Hữu thánh thừa, kính chào Phong ti chủ.”

“Tiền cung chủ, có phải Thánh Kiếm cung ngươi đã đắc tội với người nào rồi không?” Đại Sa Tiển đáp lễ rồi hỏi.

Người trước mắt này, chính là cung chủ Tiền Uẩn của Thánh Kiếm cung. Cho dù khi Thánh Kiếm cũng ảy ra chuyện, Tiền Uẩn đang ở An

Lạc Thiên Thành, nhưng hắn ta vẫn có thể thông qua một lá Định Vị Truyền Tống Phù mà quay về Thánh Kiếm cung đầu tiên.

KHông đợi Tiền Uẩn trả lời, Phong Kiệt Thiểm đã nói, “Đây không phải là vấn đề đắc tội với người khác, nếu như ta đoán không sai, lần này Thánh Kiếm cung gặp nạn, là vì Hỗn Độn Đạo Thể.”

Sắc mặt Tiền Uẩn âm trầm, hắn ta đương nhiên cũng hiểu rõ, Thánh Kiếm cũng ảy ra chuyện cũng là vì Hỗn Độn Đạo Thể. Nhưng hắn ta cũng không dám nói, Thánh Kiếm cung có hai Hỗn Độn Đạo Thể.

“Tiền cung chủ, vị Hỗn Độn Đạo Thể kia ở đâu, cho dù nơi này đã bị hủy diệt, nhưng ta tin rằng khi quay ngược thời không vân có một chút dấu vết để lại.” Đại Sa Tiển cũng tỉnh táo lại.

Tiền Uẩn thở dài, “Nơi này bị nhiều thần thông khai thiên hủy diệt, đạo tắc thiên địa hỗn loạn vỡ nát, chỉ sợ thực lực của ngươi và ta còn chưa thể nào quay ngược thời không ở nơi này được, chỉ có Đạo Tổ đến đây, mới có thể quay ngược thời không.”

Đại Sa Tiển im lặng, hắn ta và Tiền Uẩn đều là bước đại đạo thứ sáu, bước đại đạo thứ sáu quay ngược thời không ở nơi này quả thật có chút khó. Còn Phong Kiệt Thiểm, đây chẳng qua chỉ là bước đại đạo thứ năm, càng không có khả năng quay ngược thời không. Thạch Trường Hành vừa đến An Lạc Thiên Thành trước đó không lâu, là người có năng lực quay ngược thời không, nhưng mà Thạch Trường Hành đã sớm đi rồi, ai biết đang ở nơi nào?

Chương 2382 - Tra (2)

“Đạo Tổ không thể nào đến đây quay ngược thời không, chúng ta tìm cách khác thôi…” Đại Sa Tiển bất đắc dĩ nói.

Phong Kiệt Thiểm lại nói, “Lần đại hội Vĩnh Sinh này, ngược lại có mấy tên cường giả đại đạo đỉnh cấp đến An Lạc Thiên Thành, bây giờ có một vị đang ở An Lạc Thiên Thành. Hơn nữa vị này và Thánh Kiếm cung cũng có chút quan hệ, không bằng mời vị cường giả này đến Thánh Kiếm cung quay ngược thời không?”

“Là ai?” Có một tu sĩ đứng cạnh đó lập tức hỏi.

Đại Sa Tiển nói, “Người Phong ti chủ nói chắc hẳn là Thảnh CHủ của Đại Diễn Đạo Chân Diễn Thánh Đạo Quan Xung đạo hữu?”

Quan Xung quả thật có chút quan hệ với Thánh Kiếm cung, bởi vì Hỗn Độn Đạo Thể của Thánh Kiếm cung, là do cháu gái Quan Dục Tuyết của Quan Xung giao dịch với Thánh Kiếm cung, Quan Dục Tuyết nhờ đó mà thu được lợi gì, mọi người đều không biết, nhưng nhất định chính là chí bảo tuyệt thế.

Tiền Uẩn không dám nói chuyện, hắn ta không mời Quan Xung nổi.

Phong Kiệt Thiểm gật đầu, “Chính là Thánh Chủ Đại Diễn Đạo, Quan Xung đạo hữu, nhưng mà muốn mời Quan đạo hữu thì chúng ta đều không được, cần phải có Thiên Đế ra mặt. HÌnh ảnh mà bước đại đạo thứ bảy quay ngược thời không lại, mặc dù không thể rõ ràng như Đạo Tổ làm, nhưng có giá trị tham khảo cực lớn với chúng ta.”

THiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương thế giới cũng là một cường giả bước đại đạo thứ bảy, Tiền Uẩn rất muốn nói, vì sao không để KHổ Nhất Sí tự mình đến, nhưng hắn ta không dám hỏi.

“Để ta.” Đại Sa Tiển phát ra một đạo phi kiếm truyền thư.

Đám ngươi không phải chờ lâu, chỉ qua một canh giờ, một thân ảnh cao gầy đột ngột xuất hiện ngoài Thánh Kiếm cung.

“Tiền Uẩn kính chào Quan Thánh chủ.” Nhìn thấy người đến, Tiền

Uẩn nhanh chóng khom người thi lễ.

Chẳng những Tiền Uẩn, Phong Kiệt Thiểm và Đại Sa Tiển cũng nhanh chóng ân cần thăm hỏi. CHo dù ở Trung Ương thế giới, Phong Kiệt Thiểm và Đại Sa Tiển có địa vị không kém với Quan Xung, nhưng bàn về thực lực, bước thứ sáu và bước thứ bảy cách biệt rất lớn. Huống chi, Phong Kiệt Thiểm vẫn chỉ là bước đại đạo thứ năm.

Thần sắc Quan Xung lạnh nhạt đáp lễ, sau đó nói, “Tiền cung chủ, ngươi dẫn ta đi.”

“Vâng.” Tiền Uẩn nhanh chóng đi phía trước dẫn đường, rất nhanh đã xuất hiện bên cạnh Kiếm Cung Thụ. Giờ phút này Kiếm Cung Thụ chỉ còn lại một gốc cây đã sớm bị phá nát.

“Thật là lợi hại, đây là Kiếm Cung Thụ của Thánh Kiếm cung nhỉ.” Quan Xung khen một tiếng, hứng chịu nhiều đạo tắc khai thiên Sát Phạt như vậy, Kiếm Cung Thụ có thể còn lại một chút.

Tiền Uẩn đau đớn nói ra, “Đây chính là Kiếm Cung Thụ, cây Kiếm Cung Thụ này có lẽ là một gốc duy nhất ở Trung Ương thế giới, lại bị hủy trong tay một kẻ tham lam.”

Quan Xung không để ý đến biểu hiện đau đớn của Tiền Uẩn, vung tay lên cuốn lấy từng đạo đạo tắc huyền ảo, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, bên trong đạo tắc huyền ảo này đã xuất hiện mấy bóng dáng mơ hồ.

Tiền Uẩn siết chặt tay thành nắm đấm, hắn ta nhìn thấy con mình bị giết đi ở trước mắt. Tuy hình ảnh mơ hồ, nhưng mà hắn ta cũng có thể nhận ra đó là con trai của mình.

Đại Sa Tiển từ tốn nói, “Tiền cung chủ quả thật là có bản lĩnh, vậy mà tìm được hai Hỗn Độn Đạo Thể.”

Trong lòng Tiền Uẩn giật mình, trước đó hắn ta bị tình cảnh Thánh Kiếm cung bị hủy diệt mà giận dữ, bây giờ mới nhớ đến, Thánh Kiếm cung có đến hai Hỗn Độn Đạo Thể. Chỉ là hắn ta cũng không thể nào giải thích được, bất kỳ lời giải thích nào, ở trước mặt những người này đều vô dụng.

Phong Kiệt Thiểm thở dài nói, “Trước đó ta vẫn cho rằng người đến đưa Hỗn Độn Đạo Thể đi chính là người mà nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể kia quen biết, bây giờ xem ra là ta sai rồi.”

Đoạn đối thoại giữa Lam Tiểu Bố và Tề Mạn Vi, chỉ cần không phải là ngốc, thì có thể nghe ra được, hai người này hoàn toàn không biết nhau. Lam Tiểu Bố đến đây, chính là vì Hỗn Độn Đạo Thể. Chỉ là bọn hắn không nhìn thấy rõ biểu lộ của Lam Tiểu Bố và Tề Mạn Vi, nếu không, với loại người như Phong Kiệt Thiểm, nhất định sẽ hoài nghi với phán đoán vừa rồi.

Quan Xung bình tĩnh nói, “Bọn hắn không có khả năng quen biết nhau, cũng không có khả năng có quan hệ với nhau.”

“Vì sao?” Đại Sa Tiển nghi ngờ hỏi một câu, vì sao Quan Xung chắc chắn người đến cướp đi Hỗn Độn Đạo Thể và nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể này không có quan hệ?

Quan Xung không trả lời Đại Sa Tiển, chỉ nói một câu, “Chuyện ở đây đã xong, ta đi đây.”

Nói xong thì hoàn toàn không chờ Tiền Uẩn cảm tạ, thân hình đã lóe lên, bước vào hư không rồi biến mất. Nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể kia chính là người đến từ Đại Diễn giới, Đại Diễn giới là do hắn ta kéo về từ vũ trụ trung đẳng. Đã như vậy, sao có thể quen biết với một cường giả bước đại đạo thứ năm ở Trung Ương thế giới chứ?

Khiến trong lòng hắn ta nôn nóng chính là, tên gia hỏa hủy diệt Thánh Kiếm cung kia, lại có nhiều thần thông khai thiên như vậy. Hơn nữa mỗi một thứ hắn ta đều cần. Đại Hủy Diệt Thuật hắn ta nhòm ngó đã lâu, nhưng không có cơ hội lấy được. Còn cả Đại Trớ CHú Thuật kia, hắn ta cũng sớm mong sẽ có được.

Chương 2383 - Nữ nhân số khổ.

Sau khi Lam Tiểu Bố chắc chắn không có người đuổi theo, lúc này mới tìm một chỗ yên tĩnh mà khôi phục lại dung mạo của mình, rồi mới đưa Tề Mạn Vi ra ngoài.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, bây giờ hắn khôi phục lại dung mạo lúc đầu đã an toàn rồi, hắn lên Thính Đạo Hào đã là chuyện mấy trăm năm trước, lúc đó người biết hắn chắc hẳn chỉ có Hồ Hữu Kình. Đã nhiều năm như vậy, Hồ Hữu Kình đã sớm không còn nhớ rõ hắn rồi.

Hơn nữa, Hồ Hữu Kình đang ở Ma Như thế giới, nơi này là Trung Ương thế giới, cho dù ngồi thuyền lớn thì phải hơn mấy trăm năm nữa, Hồ Hữu Kình cũng chưa chắc sẽ đến đây.

Phá Khư Thánh Đạo cũng không biết dung mạo của hắn, hơn nữa có truy nã cũng sẽ chỉ truy nã ở Ma Như thế giới.

“Tiểu Bố…” Tề Mạn Vi vừa ra ngoài đã kích động ôm lấy Lam Tiểu Bố. Đã trải qua sinh tử, chuyện thận trọng đã sớm không còn.

Sau khi Đại Diễn giới bị người ta cuốn đi, nàng từng cho rằng mình sẽ tự vẫn, hơn nữa nàng đã sớm chuẩn bị xong để tự vẫn. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình còn có thể sống sót, hơn nữa còn là Lam Tiểu Bố đến cứu nàng. Ở trong Kiếm Cung Thụ nhìn thấy Lam Tiểu Bố, vào giây phút đó, nàng đã biết mình không thể nào tự vẫn được.

Chẳng qua lúc đó Lam Tiểu Bố vô cùng tỉnh táo, khiến nàng cưỡng ép đè nén kích động trong lòng mình xuống, đồng thời phối hợp với Lam Tiểu Bố, không để lộ mối quan hệ của hai người.

Giờ phút này xung quanh đã không còn người ngoài, Tề Mạn Vi đương nhiên cũng hoàn toàn thả lỏng tâm tình của mình. Cho dù đang ôm chặt Lam Tiểu Bố, thân thể vẫn khẽ run.

Lam Tiểu Bố xoa đi nước mắt trên mặt Tề Mạn Vi, cúi đầu nhìn dung nhan không chút tỳ vết của Tề Mạn Vi, trong lòng âm thầm cảm thán, may mắn Quan Dục Tuyết là một nữ nhân, nếu không chỉ sợ mạng Tề Mạn Vi đã sớm tận.

“Mạn Vi, ngươi nói tình hình lúc đó một chút đi, Thái Xuyên nói không rõ lắm.” Sau một hồi lâu, chờ cảm xúc của Tề Mạn Vi dần nguôi ngoai, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng.

Tề Mạn Vi cũng từ từ tỉnh táo lại, vội vàng hỏi, “Tiểu Bố, ngươi làm sao mà tìm được Thái Xuyên vậy?

Nàng ở trong Trường Sinh giới đã gặp được Thái Xuyên, chỉ là có rất nhiều chuyện Thái Xuyên nói không được rõ ràng lắm, chỉ biết là Lam Tiểu Bố đến Đại Băng Bàn Cung cứu nó ra. Còn rất nhiều chuyện sau đó chưa kịp hỏi thăm, Lam Tiểu Bố đã đưa nàng ra ngoài.

Lam Tiểu Bố bắt đầu giải thích với Tề Mạn Vi hắn đến đại vũ trụ như thế nào, làm sao biết được Thái Xuyên xảy ra chuyện, kết quả lại biết được nàng sắp bị đưa đến đại hội Vĩnh Sinh cho người ta cảm ngộ đạo vận Hỗn Độn…

“Tiểu Bố, người bị đưa đến đại hội Vĩnh Sinh không phải là ta, mà là một nữ tử khác…” Tề Mạn Vi vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta biết, khi ta cứu ngươi, cũng thuận tay cứu nàng ra ngoài, bây giờ nàng còn đang hôn mê ở trong Vũ Trụ Duy Mô của ta, đợi lát nữa gọi nàng ra hỏi thăm một chút.”

“Tiểu Bố, ngươi phải cẩn thận Thiên Độc Thánh Nhân, người này đầu phục Quan Dục Tuyết, một khi phát hiện ra ngươi nhất định sẽ đoán ra được ngươi cứu ta.” Tề Mạn Vi nói.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới nhớ đến mình không để ý đến Thiên Độc Thánh Nhân, khác với Hồ Hữu Kình, Thiên Độc Thánh Nhân chẳng những biết hắn mà còn biết quan hệ của hắn và Tề Mạn Vi. Xem ra tương lai nếu đi ngang qua An Lạc Thiên Thành, vẫn không thể lấy dung mạo thật mà xuất hiện.

“Ta nghe Thái Xuyên nói, Nghi Thanh San bị giết? Vậy Đỗ Bố đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cảm xúc kích động lúc ban đầu nhìn thấy Lam Tiểu Bố của Tề Mạn Vi đã dần dần bình lặng lại, sự nóng nảy ban đầu cũng theo thời gian mà trôi đi, lúc này nghe nói đến Nghi Thanh San và Đỗ Bố, chỉ biết thở dài một tiếng, “Thật ra tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đồng thời rời khỏi vũ trụ cấp thấp nơi mình đang ở, có mấy ai là tầm thường chứ? Thanh San tỷ tỷ chẳng những là Thiên Mị Thể, mà dung mạo lại càng xinh đẹp hơn cả ta…”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc, Nghi Thanh San hắn đương nhiên có biết, khi hắn ở Tần Thiên cổ lộ đã quen biết với Nghi Thanh San, dung mạo của Nghi Thanh San chỉ có thể nói là thanh tú, không được tính là xinh đẹp, lại càng không phải là Thiên Mị Thể.

“Ta và Thanh San tỷ tỷ cùng nhau tu luyện, thậm chí đến khi nàng đột phá lên bước đại đạo thứ tư, ta cũng không biết nàng là Thiên Mị Thể. Cũng không biết dung mạo chân thực của nàng, mãi đến khi cái người tên Quan Xung kia bắt toàn bộ chúng ta lại…” Tề Mạn Vi dường như đang nhớ lại tình hình lúc đó, trong giọng nói còn có chút đau buồn.

Lam Tiểu Bố đột nhiên có một dự cảm, Tề Mạn Vi không phải là do Quan Xung buông tha, mà là do Nghi Thanh San cứu Tề Mạn Vi.

Tề Mạn Vi tiếp tục nói, “Lần đầu tiên Quan Xung nhìn thấy ta đã biết ta là Hỗn Độn Đạo Thể, hắn mừng rỡ vô cùng, nhưng mà hắn lại lập tức phát hiện ra Thanh San tỷ tỷ là Thiên Mị Thể. Hắn lập tức vươn tay ra bắt lấy Thanh San tỷ tỷ, ngay tại chỗ xé toang quần áo Thanh San tỷ tỷ, đồng thời gỡ bỏ lớp dịch hình của Thanh San tỷ tỷ, khiến Thanh San tỷ tỷ khôi phục dung mạo ban đầu. KHi hắn kéo Thanh San tỷ tỷ vào phòng, cả người ta run rẩy vô cùng, thậm chí ta muốn tự vẫn ngay lập tức, nhưng ta không cam tâm, ta luôn mong có thể nhìn thấy ngươi một lần…”

Chương 2384 - Nữ nhân số khổ. (2)

Tề Mạn Vi siết chặt tay thành nắm đấm: “Thanh San tỷ tỷ sau khi ra ngoài mặt mũi tràn đầy nước mắt, ta cảm thấy trên người nàng có một loại xúc động quyết tuyệt. Sau này ta nghe Quan Dục Tuyết nói Thanh San tỷ tỷ muốn chạy trốn, bị gia gia của nàng là Quan Xung giết chết. Ta luôn cảm thấy là Thanh San tỷ tỷ đã cứu ta, Thanh San tỷ tỷ là nữ nhân số khổ, ta…”

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại nói, “Mạn Vi, ngươi cảm nhận không sai, quả thật là Thanh San đã cứu ngươi.:”

Đối với công pháp đại đạo và đạo tắc thiên địa, Lam Tiểu Bố càng hiểu thấu triệt hơn cả Tề Mạn Vi.

Nếu như Nghi Thanh San thật sự là Thiên Mị Thể, vậy đối với Đại Diễn Đạo của Quan Xung là thứ hoàn mỹ nhất. Lam Tiểu Bố chưa từng tu luyện Đại Diễn Đạo, nhưng mà hắn đã từng chiến đấu với Đại Diễn Thánh Nhân, đồng thời đến Đại Diễn giới, đối với đạo tắc

Đại Diễn cũng không lạ lẫm lắm.

Loại đạo tắc này có thể diễn hóa mọi thứ, cần có nhất chính là nguyên âm của nữ tử Thiên Mị Thể, bù đắp vết tích đại đạo.

Quan Xung đã đoạt được Nghi Thanh San, vậy thì không thể động vào Hỗn Độn Đạo Thể, nếu không, đại đạo của hắn ta sẽ vô ích.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới an ủi, “Ngươi yên tâm, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết Quan Xung, báo thù cho Thanh San.”

Nghi Thanh San vẫn luôn truy cầu đại đạo, không ngờ khi bước vào bước đại đạo thứ tư, thậm chí còn đang tu luyện ở vũ trụ trung đẳng, lại bị Quan Xung phát hiện, đồng thời bị giết. Một nữ tử Thiên Mị Thể, có thể tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, khó khăn đến mức nào? Lam Tiểu Bố không cần đi nghe ngóng quá khứ của Nghi Thanh San, cũng biết cả hành trình của nàng đều long đong và gian nan.

Bởi vì nàng là Thiên Mị Thể, lúc này mới có thể tu luyện của Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đi đến vũ trụ trung đẳng. Cũng vì là Thiên Mị Thể, lúc này mới mất mạng ở đại vũ trụ.

“Vậy còn Đỗ Bố thì sao?” Lam Tiểu Bố hiểu rõ muốn giết Quan Xung không phải là chuyện dễ dàng, Quan Xung chắc hẳn là bước đại đạo thứ bảy. Thực lực bây giờ của hắn, cách bước đại đạo thứ bảy, đó là cùng trời cuối đất.

“Ta vẫn mãi chưa nhìn thấy Đỗ Bố, muốn tìm được hắn, ta đoán phải hỏi Quan Dục Tuyết.” Tề Mạn Vi nói.

Lam Tiểu Bố im lặng, muốn tìm được Quan Dục Tuyết, nhất định phải đến Chân Diễn Thánh Đạo. Chân Diễn Thánh Đạo không thể so sánh với Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung, muốn tiến vào

Chân Diễn Thánh Đạo tìm kiếm Quan Dục Tuyết, nhất định phải có kế hoạch chu đáo chặt chẽ.

“Khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, Quan Dục Tuyết nhất định sẽ đến An Lạc Thiên Thành, ta hoài nghi bây giờ Quan Dục Tuyết đang trên đường đến An Lạc Thiên Thành rồi, không cần đến Chân Diễn Thánh Đạo, là có thể tìm được Quan Dục Tuyết.” Tề Mạn Vi nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cho dù Đỗ Bố như thế nào, chúng ta nhất định phải đi cứu. Đầu tiên điều tra xem Quan Dục Tuyết có đến An Lạc Thiên Thành hay không, nếu như không đến An Lạc Thiên Thành, chúng ta sẽ đến Chân Diễn Thánh Đạo. Nếu như nàng đến An Lạc Thiên Thành, chúng ta sẽ tìm cơ hội ra tay.”

Nói đến đây, tay Lam Tiểu Bố vung lên một cái, một cái giường ngọc xuất hiện trước mắt hắn và Tề Mạn Vi. Nữ tử váy vàng trên giường ngọc vẫn còn đang nhắm mắt, dường như chẳng có chút tri giác nào. Chỉ là lông mày cau lại, lúc này dường như đã thả lỏng hơn nhiều.

“Chính là nàng, cũng là Hỗn Độn Đạo Thể, thật sự không biết làm sao mà Thánh Kiếm cung tìm được.” Tề Mạn Vi nhìn nữ tử trước mắt, không nhịn được mà cảm thán.

Nhưng mà nàng nghĩ đến vận mệnh của nữ tử trước mắt này, không nhịn được mà giật mình. Nếu như không phải nữ tử này xuất hiện, vậy tương lai người xuất hiện ở đại hội Vĩnh Sinh chính là nàng.

“Nàng thông qua cấm thuật đóng mọi giác quan của mình lại, ai…” Lam Tiểu Bố nói đến đây thì lắc đầu thở dài.

Tại nơi như đại vũ trụ này, bất cứ cấm thuật nào cũng chẳng có chút ý nghĩa gì cả. Đừng nói là cấm thuật, cho dù ngươi có chặt đầu mình xuống, người ta cũng có thể dễ dàng chữa trị cho ngươi. Có thể nói cách làm của nữ tử váy vàng này chính là bịt tai trộm chuông mà thôi, hoặc cũng có thể nói là một con đà điểu vùi đầu vào bụi cây.

Có lẽ chính nàng cũng biết chuyện này không có chút ý nghĩa gì, nhưng mà trừ làm như vậy, nàng còn có thể làm gì?

Thậm chí Lam Tiểu Bố chẳng cần lấy ra một viên đạo đan nào ra, chỉ duỗi ngón tay ra điểm vào mi tâm của nữ tử váy vàng này, nữ tử váy vàng này đã mở mắt, sau đó hoảng sợ ngồi dậy.

“Ngươi không cần lo lắng, Tiểu Bố đã cứu chúng ta, bây giờ chúng ta không còn ở Thánh Kiếm cung nữa, nơi này an toàn.” Tề Mạn Vi nhìn thấy hoảng sợ trong mắt nữ tử váy vàng kia, không nhịn được trấn an một chút.

Nghe thấy Tề Mạn Vi nói, ánh mắt nữ tử váy vàng lóe lên tia kích động. Bởi vì nàng biết Tề Mạn Vi, cũng là Hỗn Độn Đạo Thể bị Thánh Kiếm cung bắt đến giống như nàng. Mặc dù nàng không biết vận mệnh tương lai của Tề Mạn Vi như thế nào, nhưng nàng biết tương lai nàng sẽ bị đưa đến đại hội Vĩnh Sinh, không chỉ như vậy, nàng còn phải cởi sạch quần áo, để người khác cảm ngộ đạo tắc Hỗn Độn. Bây giờ Tề Mạn Vi bình yên vô sự, vậy nói rõ nàng đã được cứu.

Nghĩ đến chuyện mình được người cứu ra ngoài, nàng nhanh chóng nhảy xuống khỏi giường ngọc, khom người tới đất, “Trang Tích Nguyệt đa tạ ơn cứu mạng của đại ca.”

Chương 2385 - Tình này đã biến thành hồi ức

Lam Tiểu Bố nói ra, “Tiện tay mà thôi, mặc dù không biết Trang đạo hữu bị bọn hắn bắt được như thế nào. Nhưng Trang đạo hữu là Hỗn Độn Đạo Thể, có thể tu luyện đến Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, đồng thời đến đại vũ trụ, là chuyện không tầm thường. Chỉ là sau này, Trang đạo hữu phải cẩn thận một chút, bề ngoài thì đại vũ trụ rất hòa bình, nhưng mà thật sự không tốt hơn nơi khác bao nhiêu, chỉ là rất nhiều thứ đều được làm trong bóng tối mà thôi.”

Với ánh mắt của Lam Tiểu Bố, đương nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được khí thế đạo vận trên người Trang Tích Nguyệt, rõ ràng không phải là tu sĩ bản thổ đại vũ trụ.

Ánh mắt Trang Tích Nguyệt ảm đạm. “Ta không phải vừa ra đời đã là Hỗn Độn Đạo Thể, mà là bởi vì lấy được cơ duyên, sau đó mới diễn sinh ra Hỗn Độn Đạo Thể. Cũng bởi vì ta lấy được cơ duyên này, cho nên tu vi của ta cũng đột ngột tăng mạnh, trong khoảng thời gian ngắn đã tấn cấp lên Tạo Hóa cảnh…”

Trang Tích Nguyệt nói đến đây, trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh một thanh niên áo lam. Lúc trước vì có thể phối hợp với hắn ta, nàng rời khỏi Chân Tinh, sau khi đến Tiên giới, nàng lại rời xa Tiên giới, chính là vì muốn chứng minh Trang Tích Nguyệt nàng không phải dựa vào dung mạo của mình.

Đã bao nhiêu lần trở về từ cõi chết, nàng cũng không nhớ rõ, trải qua bao nhiêu gian nan khốn khổ, nàng cũng chẳng đếm hết. Mãi đến khi có một ngày nàng lấy được cơ duyên, có được Hỗn Độn Đạo Thể. Từ đó về sau, tu vi của nàng một đường thẳng tiến, thậm chí ngay cả vũ trụ cũng không thể ngăn cản nàng trưởng thành. Nàng rời khỏi vũ trụ cấp thấp, tìm được vũ trụ trung đẳng, sau đó tìm được đại vũ trụ…

Nam tử mà trong lòng nàng ái mộ lúc trước bây giờ chắc hẳn tu vi đã kém xa nàng tít tắp, có lẽ hắn cảm thấy thực lực của mình đã đứng đầu một giới rồi. Nhưng hắn ta lại không biết, đó chỉ là một vũ trụ cấp thấp mà thôi, rời khỏi vũ trụ cấp thấp, còn có vũ trụ trung đẳng, thậm chí còn có đại vũ trụ.

TRong lòng Trang Tích Nguyệt đột nhiên giật mình, nếu như lại đối mặt với hắn ta, hắn ta sẽ nhìn mình như thế nào đây? Có khi nào cũng giống như năm đó, cả người đầy rượu rời khỏi Thiên Trì sơn trang, để lại một bóng lưng mà nàng vĩnh viễn không thể nào chạm đến?

Quá khứ cuối cùng vẫn là quá khứ, Trang Tích Nguyệt chợt nhớ đến một câu, nàng không biết mình đã nghe được ở đâu.

Tình này đã biến thành hồi ức, chỉ là ngày ấy thoáng ngẩn ngơ.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, hắn đang nhắc nhở Trang Tích Nguyệt, sau này phải cẩn thận, Hỗn Độn Đạo Thể là một tồn tại rất nguy hiểm. Thế nhưng Trang Tích Nguyệt này, nói thế nào mà lại ngây ngẩn rồi? Hắn chỉ có thể nhắc Trang Tích Nguyệt một câu nữa, “Không biết Trang đạo hữu có tính toán gì không?”

Trang Tích Nguyệt đột nhiên từ trong hồi ức xa xưa tỉnh táo lại, nghĩ đến trước đây không lâu nếu như không có vị đại ca trước mắt này cứu nàng, nàng còn cái gì mà sau này nữa? Tu vi mạnh thì sao chứ, đến đại vũ trụ không phải cũng chỉ là một sâu kiến hay sao?

“Ta định tìm một nơi để bế quan đột phá lên bước đại đạo thứ tư, ta đã tích lũy đầy đủ rồi. Nếu như đại ca có gì cần Trang Tích Nguyệt ta giúp đỡ, chỉ cần phát cho ta một đạo tin tức, Trang Tích Nguyệt ta nhất định sẽ liều mình giúp đỡ.” Trang Tích Nguyệt lại khom người một lần nữa.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta không cần ngươi giúp đỡ, bây giờ đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, ngươi là Hỗn Độn Đạo Thể, tốt nhất hãy rời xa nơi này. Còn một chuyện nữa, sau này muốn ra ngoài đi lại, đối với ngươi, tu vi càng mạnh càng tốt. Ta cho rằng, không đến bước thứ năm, tốt nhất ngươi đừng đi ra ngoài.”

Thật ra theo Lam Tiểu Bố, tu vi của Trang Tích Nguyệt chưa đến bước đại đạo thứ sáu mà ra ngoài thì sẽ rất nguy hiểm.

“Đa tạ đại ca nhắc nhở, còn chưa thỉnh giáo đại ca xưng hô như thế nào.” Lúc Trang Tích Nguyệt nói chuyện đã lấy Thông Tin Châu của mình ra, “Đây là đạo tắc thông tin của ta, mặc dù bây giờ tu vi ta không cao, nhưng mà ta tin rằng ta sẽ nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ tư. Tương lai có lẽ có thể giúp được đại ca một chút.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy Thông Tin Châu, đối với lời Trang Tích Nguyệt nói, hắn không hề hoài nghi một chút nào. Trang Tích Nguyệt là Hỗn Độn Đạo Thể, Hỗn Độn Đạo Thể càng tu luyện, tiến bộ càng nhanh, cũng giống như Tề Mạn Vi, bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, chỉ ngắn ngủi mấy trăm năm.

Bây giờ đã bước vào bước đại đạo thứ tư. Lúc này lại đang ở đại vũ trụ, tu vi chỉ càng lúc càng nhanh.

Cất Thông Tin Châu của Trang Tích Nguyệt, Lam Tiểu Bố lấy ra đạo tắc thông tin của mình đưa cho Trang Tích Nguyệt rồi nói, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, chúc ngươi sớm ngày bước vào bước đại đạo thứ tư.”

Trang Tích Nguyệt cất đi Thông Tin Châu, cảm tạ một lần nữa, sau đó mới lấy pháp bảo phi hành ra.

“Nàng cũng không phải là tu sĩ của đại vũ trụ, mà là từ nơi khác đến.” Nhìn bóng lưng Trang Tích Nguyệt biến mất, Tề Mạn Vi thở dài.

Cho dù mặt ngoài đại vũ trụ cấm đánh nhau, cấm giết chóc. Nhưng tu sĩ sau khi bị giết ở đại vũ trụ, tuyệt đối sẽ không có ai đến quản.

Chương 2386 - Tình này đã biến thành hồi ức (2)

Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra nói, “Đi thôi, chúng ta đến bên ngoài Chân Diễn Thánh Đạo xem thử.”

Dù sao thì Đỗ Bố cũng là người cùng hắn vào sinh ra tử, hơn nữa vẫn tương đối tin tưởng hắn, không biết tin tức của Đỗ Bố thì thôi, bây giờ đã biết Đỗ Bố nằm trong tay Quan Dục Tuyết, nếu như không cứu, chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng chẳng thể thuyết phục được chính mình.

Sau khi kích phát Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn muốn giết Quan Xung, vì sao nhất định phải tự mình ra tay? Hắn cũng có thể tìm người giúp đỡ mà. Nếu không, chờ đến khi hắn tu luyện đến cấp độ có thể giết được Quan Xung, vậy thì phải chờ đến tháng năm nào chứ?

Ở đại vũ trụ này, người có thể liên thủ với hắn chỉ có Mạc Vô Kỵ, nhưng bây giờ hắn còn chưa biết Mạc Vô Kỵ đang ở đâu, tu vi của hai người bọn họ mà không tăng lên, vậy thì đừng hòng có thể xử lý được Quan Xung.

“Tiểu Bố, bây giờ chúng ta đi đâu?’ Tề Mạn Vi thấy Lam Tiểu Bố trầm tư không nói, chủ động hỏi một câu.

“Đến Đại Băng Bàn Cung.” Lam Tiểu Bố đột nhiên nói.

Tề Mạn Vi kinh ngạc nói, “Tiểu Bố, không phải ngươi vừa mới cứu được Thái Xuyên từ Đại Băng Bàn Cung sao? Bây giờ lại đến Đại Băng Bàn Cung, chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao? Hơn nữa bây giờ Đại Băng Bàn Cung nhất định đang bảo vệ rất nghiêm ngặt.”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cái đó thì chưa chắc, ta đến Đại Băng Bàn Cung chờ một người, nếu như trong vòng mười năm Đại Băng Bàn Cung không bị diệt, vậy thì chúng ta lập tức đi.”

Lam Tiểu Bố đến Đại Băng Bàn Cung là chờ Thạch Uyển Dung, Thạch Uyển Dung là do hắn cứu đi, chỉ cần Thạch Uyển Dung không ngốc, vậy thì sẽ đưa tin nàng bị Đại Băng Bàn Cung bắt cho phụ thân Thạch Trường Hành của nàng biết. Đại Băng Bàn Cung rõ ràng là vô cùng kiêng kị phụ thân của Thạch Uyển Dung, điều này nói rõ phụ thân Thạch Trường Hành của Thạch Uyển Dung có thực lực không thấp.

Một cường giả khi biết con gái của mình bị một tông môn bắt lại tra tấn, đồng thời ép hỏi công pháp đại đạo, nếu như cường giả này không ra tay xử lý thì mới là chuyện lạ.

Lam Tiểu Bố ở chỗ này chờ Thạch Trường Hành, chỉ cần Thạch Trường Hành đến diệt Đại Băng Bàn Cung, hắn cũng không để ý mà ra tay giúp một chút. Đương nhiên sau khi giúp Thạch Trường Hành, hắn muốn nhờ Thạch Trường Hành giúp một chuyện, xử lý Quan Xung.

Với chuyện hắn cứu được Thạch Uyển Dung, lại giúp Thạch Trường Hành diệt đi Đại Băng Bàn Cung, mời Thạch Trường Hành giúp hắn ra tay xử lý Quan Xung chắc hẳn không có vấn đề gì.

Tại một đạo thành hoang vu cách Lam Tiểu Bố trăm triệu vạn dặm, một nữ tử tóc vàng đang trốn giữa đống tường đá đổ vụn, nữ tử này chính là Thạch Uyển Dung mà Lam Tiểu Bố cứu được.

Thạch Uyển Dung hiểu rõ hơn ai hết, bây giờ Đại Băng Bàn Cung nhất định đang truy sát nàng ở khắp nơi. Nàng nhất định phải tìm được phụ thân nàng trước khi Đại Băng Bàn Cung tìm được mình, nếu không, nàng nhất định sẽ bị bắt về Đại Băng Bàn Cung một lần nữa.

Tòa đạo thành hoang vu này Thạch Uyển Dung có biết, năm đó khi nàng và phụ thân đi ngang qua nơi này, cái đạo thành này được gọi là Trớ Chú đạo thành.

Nghe nói chỉ cần tu sĩ đi vào cái đạo thành này, sẽ bị một loại đạo tắc Trớ Chú khóa lại, sau đó cuối cùng bị nguyền rủa mà đạo cơ vỡ nát, thần hồn niết hóa, biến thành hư vô.

Bởi vì tu sĩ tử vong trong cái Trớ Chú đạo thành này quá nhiều, hơn nữa ở đại vũ trụ cũng gây ảnh hưởng không tốt. Sau này Thiên ĐÌnh của Trung Ương thế giới ra mặt, Thiên Đế Khổ Nhất Sí tự tay biến cái Trớ Chú đạo thành này thành một mảnh phế tích.

Mặc dù như vậy, có rất nhiều người vẫn không muốn đến cái phế tích Trớ CHú đạo thành này.

NGhe nói người tới nơi này, đều sẽ xảy ra đủ loại chuyện. Năm đó khi Thạch Uyển Dung và phụ thân của nàng đi ngang qua đây, phụ thân của nàng nói đó chỉ là đạo tắc Trớ CHú mà thôi. Cái đạo tắc Trớ Chú này đã bị Khổ Nhất Sí hủy đi, cho nên Trớ Chú đạo thành bây giờ an toàn rồi.

Sở dĩ Thạch Uyển Dung trốn ở chỗ này, là bởi vì nàng luôn cảm thấy vô cùng nguy hiểm, dường như có thể bị Đại Băng Bàn Cung bắt trở về bất cứ lúc nào. Mà bên ngoài Trớ Chú đạo thành có một loại đạo tắc phòng ngự, dùng giác quan không thể nào cảm nhận được nơi này.

Nàng hoài nghi Đại Băng Bàn Cung có hạ ấn ký đạo niệm trên người nàng, nhưng mà nàng không thể tìm ra được cái ấn ký đạo niệm này.

Bởi vì có loại cảm giác này, Thạch Uyển Dung không còn dám trốn nữa. Nàng mà trốn nữa, nhất định sẽ bị người Đại Băng Bàn Cung bắt về diệt khẩu.

Nơi này thần niệm không cảm ứng được, nhưng mà Thạch Uyển Dung tin tưởng phụ thân nàng, phụ thân nàng nhất định có thể tìm ra nơi này, cứu nàng về.

Núp ở trong phế tích, Thạch Uyển Dung dường như ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, cho dù phụ thân nàng đã từng nói, bây giờ Trớ Chú đạo thành đã an toàn. Nhưng mà nghĩ đến nơi này không có người nào dám đến, nghĩ đến trước đó trong cái thành này xuất hiện đủ loại chuyện lạ, trong lòng nàng vẫn có chút bất an.

Có một câu gọi là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó, cho dù Thạch Uyển Dung nín thở, nhưng nàng vẫn cảm nhận được một loại nguy cơ nhàn nhạt. Giống như có một đạo thần niệm như một cái roi dài lạnh buốt không ngừng quấn trên cổ nàng, khiến nàng cảm thấy hô hấp cũng có chút gian nan.

“Là ai…” Thạch Uyển Dung hoảng sợ vô cùng, nàng đột nhiên quay đầu lại, nhưng mà phía sau cũng chỉ có một tảng đá nát, không có bất cứ gì cả.

Chương 2387 - Đạo chủng Hồng Mông.

Nhưng mà Thạch Uyển Dung lại không phải đồ ngốc, tu vi nàng bị giảm mạnh, bây giờ cũng miễn cưỡng chỉ có thể xem là một Diễn Giới Thánh Nhân cảnh. Cho dù nàng chưa từng tiếp xúc với đạo tắc Trớ Chú, nhưng cũng biết đây tuyệt đối chính là đạo tắc Trớ Chú.

“Ngươi đừng có động đến ta, phụ thân ta là Thạch Trường Hành, phụ thân ta mà đến, chuyện ngươi đụng đến ta phụ thân ta nhất định sẽ biết.” Giọng nói của Thạch Uyển Dung run rẩy, nàng biết TRớ Chú đạo thành có đạo tắc Trớ Chú, vậy thì nhất định là có người tu luyện đại đạo TRớ Chú.

Loại người này, cần nguyền rủa một lượng lớn đạo tắc đại đạo của cường giả để bổ sung vào đại đạo của mình. Phụ thân nàng nói, đây là một trong mấy loại đại đạo buồn nôn nhất, so với Đại Vũ TRụ Thuật chẳng tốt hơn bao nhiêu.

DƯờng như đã nghe thấy lời Thạch Uyển Dung nói, luồng hơi thở lạnh lẽo như có như không kia mặc dù không biến mất, nhưng cũng không có hành động nào khác nữa, dường như sau khi nghe thấy lời Thạch Uyển Dung nói thì bắt đầu do dự.

Cùng lúc đó, cách Trớ Chú đạo thành mười mấy vạn dặm, có hai nữ tử đang dừng lại.

“Diên trưởng lão, đạo niệm đến đây thì dường như không tìm được nữa.” Vừa nói chuyện chính là một nữ tử có thân hình cao lớn, đạo vận thuộc tính Băng lưu chuyển không ngừng quanh người nữ tử này, rõ ràng là đến từ Đại Băng Bàn Cung.

Một nữ tử khác có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nàng cũng nhắm mắt cảm nhận một chút, lúc này mới mở mắt ra, nhíu mày nói, “KHông đúng chứ, ấn ký đạo niệm của Đại Băng Bàn Cung ta, với chút đạo hạnh đó của nàng, không thể nào gỡ bỏ được trong thời gian ngắn như vậy, huống chi chúng ta vẫn luôn đuổi theo nàng. Nàng tuyệt đối không có thời gian gỡ bỏ ấn ký đạo niệm này.”

“Có.khi nào, nàng tìm được…” Nữ tử cao lớn kia chỉ nói một nửa rồi không nói tiếp.

Diên trưởng lão đương nhiên hiểu rõ ý của nữ tử thân cao này, nàng lập tức lắc đầu, “Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nếu như giống như lời ngươi nói, ngươi cảm thấy vị kia sẽ che giấu đi ấn ký đạo niệm sao? Nhiều nhất sẽ gỡ bỏ ấn ký đạo niệm đi, sau đó đi thẳng đến Đại Băng Bàn Cung ta thôi.”

“Cũng đúng.” Nữ tử thân cao gật đầu, lập tức nói, “Có khi nào nàng che giấu ấn ký đạo niệm trên người mình không?”

Diên trưởng lão vẫn lắc đầu, “KHông có khả năng, trên người nàng không có bất cứ thứ gì, làm sao che giấu đi ấn ký đạo niệm? CHo dù muốn che giấu thì cũng phải có bảo vật mới có thể che giấu được. Mặc dù cho đến bay giờ chúng ta cũng không biết được vì sao nàng có thể tu luyện Đại Thiết Cát Thuật rồi chạy trốn, nhưng…”

“Sao vậy? Diên trưởng lão?” Thấy Diên trưởng lão chỉ nói một nửa rồi không nói tiếp, nữ tử thân cao kia lập tức hỏi.

Diên trưởng lão lại nói, “Ta biết nàng có thể đi đâu rồi.”

“Nơi nào?” Nữ tử thân cao lập tức hỏi.

“Trớ Chú đạo thành.” Diên trưởng lão khẳng định nói, “Chỉ có Trớ Chú đạo thành mới có thể ngăn cản cảm ứng đạo niệm, trên người nàng có ấn ký đạo niệm, trốn trong phế tích Trớ Chú đạo thành, thần niệm của chúng ta quả thật không thể tìm được nàng.”

“Vậy thì còn chờ gì nữa? Bây giờ chúng ta lập tức đến Trớ Chú đạo thành.” Nữ tử thân cao nói.

Trớ Chú đạo thành các nàng đương nhiên đều biết đến, lúc trước bởi vì có đạo tắc Trớ Chú, cho nên đã có vô số tu sĩ chết đi. Sau đó bị Thiên Đế của Trung Ương thế giới hủy đi, không còn đạo tắc Trớ Chú, nhưng mà trận văn Không Gian trong Trớ Chú đạo thành vẫn còn chưa bị dọn dẹp sạch sẽ, vẫn có thể che đậy được cảm ứng đạo niệm của tu sĩ. Nói cách khác, người ở bên ngoài Trớ Chú đạo thành, chỉ có thể quét được biên giới của Trớ Chú đạo thành mà thôi, không thể nào thẩm thấu vào trong được.

…

Lam Tiểu Bố đang khống chế Thất Giới Thạch đột nhiên ngừng lại, Tề Mạn Vi vội vàng hỏi, “Tiểu Bố, có chuyện gì vậy?”

Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn về một phương hướng, sau đó hắn nhanh chóng xác định nói, “Ta cảm nhận được hơi thở của một người quen, ta qua đó xem thử có thể giúp được gì hay không, ngươi vào trong Trường Sinh giới chờ ta.”

“Vậy ngươi cẩn thận một chút.” Tề Mạn Vi biết mặc dù mình là bước đại đạo thứ tư, nhưng tu vi còn chưa củng cố, hơn nữa sức chiến đấu còn kém xa Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thi triển độn thuật Vô Quy tắc, tốc độ không hề chậm hơn Thất Giới Thạch. Hắn cũng không phải đang lo lắng Thất Giới Thạch của mình bị nhận ra, mặc dù vẫn chưa thể huyễn hóa Thất Giới Thạch được, nhưng mà đối phương chỉ lóe lên trong phạm vi thần niệm của hắn rồi biến mất, trừ khi đối phương thật sự quá mạnh, nếu không thì không thể trong thời gian ngắn ngủi mà nhận ra Thất Giới Thạch được.

Cho dù độn thuật Vô Quy Tắc cực nhanh, nhưng một đuổi một chạy, tốc độ đều cực nhanh. Cũng may hai người kia dừng lại, nếu không thì Lam Tiểu Bố không thể nào đuổi kịp được.

“Là ngươi?” Người bị đuổi sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, ánh mắt lóe lên tia tuyệt vọng, hắn ta nghĩ có người đến hỗ trợ, kết quả lại là một tu sĩ Diễn Giới cảnh bình thường.

“Thiên Đế Sách KHổ, lại gặp mặt.” Lam Tiểu Bố dừng lại, từ xa xa mà ôm quyền, vô cùng khách sáo mà chào hỏi.

Chương 2388 - Đạo chủng Hồng Mông. (2)

TRong lòng hắn cũng âm thầm kêu khổ, chỉ là bởi vì biết có người đuổi theo Thiên Đế Ma Như Thiên Đình, cho nên hắn mới đến xem thử, có thể giúp đỡ được hay không. Nếu như sớm biết người truy sát Thiên Đế Ma Như Thiên Đình là một cường giả mà hắn không thể cảm nhận được tu vi, hắn chắc chắn sẽ không lỗ mãng như vậy. Cho dù muốn giúp đỡ, cũng phải suy nghĩ một chút.

“Một bước thứ tư nho nhỏ mà dám đuổi theo giúp đỡ, ha ha.” Gia hỏa truy sát Thiên Đế Ma Như Thiên Đình là một người có dáng người cao lớn, cánh tay khá dài, tóc dài, bắt mắt nhất là sau lưng có đeo một cái tinh cầu cực lớn.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn không nhìn ra được thực lực của đối phương, nhưng đối phương chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được tu vi của hắn không phải Diễn Giới cảnh. Phải biết rằng khi hắn che giấu tu vi ở Diễn Giới cảnh, cho đến bây giờ hầu như không có người nào có thể nhìn ra được, tên gia hỏa thân hình cao lớn trước mặt này chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, cái này phải lợi hại như thế nào?

Có thể khẳng định, người này chẳng những đã nhìn ra mình là bước đại đạo thứ tư, còn đã nhìn ra mình đã dịch hình.

“Ngươi là bước đại đạo thứ tư?” Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng Ma Như thế giới cũng có vẻ mặt chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố che giấu tu vi của mình ở bước đại đạo thứ hai, vậy mà hắn ta cũng không nhìn ra.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng nói với nam tử cao lớn kia, “Tiền bối, bởi vì vãn bối đã đắc tội với rất nhiều người, cho nên chỉ có thể che giấu một chút, mong tiền bối thứ lỗi.”

Nam tử cao lớn hừ lạnh, “Ngươi đắc tội với người khác thì liên quan gì đến ta, cút đi, đừng ở chỗ này nói nhảm.”

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Ta có biết Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng, là người rất chính trực, không biết có chỗ nào đắc tội với tiền bối. Nếu như quả thật Sách Khổ Huệ Thăng đắc tội với tiền bối, vãn bối chắc chắn sẽ không nhiều chuyện. Điều vãn bối lo lắng chính là có phải mọi người đã hiểu lầm gì không?”

“Ha ha ha…” Nam tử có vóc người cao lớn kia cười ha ha một tiếng, nhìn Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi có tư cách này sao?”

Mặc dù trào phúng Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng cũng có chút coi trọng Lam Tiểu Bố. Chỉ một bước thứ tư nho nhỏ, vậy mà dám ở trước mặt hắn ta nói đỡ cho đối thủ.

Sách Khổ Huệ Thăng cũng không ngờ, hắn ta chỉ giữ vững nguyên tắc một chút, không đuổi tiểu tu… KHông đúng, bước thứ tư không tính là tiểu tu. Hắn ta chỉ không đuổi đối phương ra khỏi truyền tống trận, người này lại nghĩa khí như vậy, đến đây giúp đỡ hắn ta.

Cũng là vì tu vi không đủ, nếu như tu vi đủ, hôm nay hắn ta thật sự đã được cứu rồi. Nói thật, Sách Khổ Huệ Thăng hắn ta có thể trở thành Thiên Đế của một phương thế giới, kiến thức đương nhiên cũng sâu rộng. Thế nhưng chưa bao giờ gặp qua loại biến số như Lam Tiểu Bố, chỉ một chuyện nho nhỏ như vậy mà lại dám đến đây giúp đỡ, nói đỡ với loại cường giả như Thạch Trường Hành.

“VỊ đạo hữu, ngươi đi đi, chuyện này không liên quan đến ngươi.” Sách Khổ Huệ Thăng ôm quyền với Lam Tiểu Bố một cái, sau đó chuyển qua nam tử có vóc người cao lớn kia, “Trường Hành Đạo Tôn, ta thật sự còn không biết vì sao ngươi nhất định phải ra tay với ta, ta đối với Đạo Tôn chỉ có tôn kính, không hề có bất cứ điều bất kính nào cả.”

Nam tử cao lớn tóc dài cười lạnh, “Đã như vậy, thế thì ngươi giải thích một chút, vì sao đạo chủng Hồng Mông của con gái ta lại ở trong tay ngươi? Đừng có nói với ta là ngươi mua được, ngươi có đạo chủng Hồng Mông, ngươi sẽ bán đi sao?”

“Đạo chủng Hồng Mông?” Sách Khổ Huệ Thăng kinh ngạc, một hồi lâu sau hắn ta mới nhớ ra, sau đó lấy một cái hộp ngọc mở ra nói, “Trường Hành Đạo Tôn, chính là cái này sao?”

Thạch Trường Hành vung tay lên một cái, cái hộp ngọc kia lập tức nằm trong tay hắn ta, vành mắt hắn ta ửng đỏ, sát ý hoàn toàn khóa chặt Sách Khổ Huệ Thăng, không chỉ như vậy, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng bị sát thế cuồng bạo kia khóa lại.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cực kỳ chấn động, bởi vì cái hạt giống này trong tay hắn cũng có một cái. Ban đầu khi cướp đoạt Tức Nhưỡng, hắn cứu được một nữ tử tên là Phàn Nguyệt Tình, nữ tử kia đã đưa một hạt giống cho hắn, đồng thời nói cái hạt giống này nàng cũng không biết là gì.

Không ngờ đây lại là đạo chủng Hồng Mông, đạo chủng Hồng Mông dùng để làm gì? CHo dù Lam Tiểu Bố biết cái tên này, cũng không biết nó có tác dụng gì.

KHông đúng, Sách Khổ Huệ Thăng gọi đối phương là Trường Hành Đạo Tôn, đối phương còn nhắc đến con gái của mình, chẳng lẽ đây là Thạch Trường Hành?

Lúc này Sách Khổ Huệ Thăng đang giải thích, “Trường Hành Đạo Tôn, ta thật sự không biết đây là hạt giống gì, lúc ta đang nghiên cứu, Đạo Tôn đột nhiên bừng bừng sát khí xông đến, ta chỉ theo bản năng mà kích phát độn phù chạy trốn. Hạt giống này, thật ra là do một nữ tử đưa cho ta, nàng cũng không biết đây là cái gì.”

“Là ai đưa cho ngươi?” Giọng điệu Thạch Trường Hành lạnh lùng, nhưng mà sát ý dường như đã giảm đi rất nhiều. Hắn ta cũng đã nghĩ rõ ràng, cái đạo chủng Hồng Mông này, trừ mấy Đạo Tổ và một số ít người ra, đại đa số người thật sự không biết đó là thứ gì.

Không đợi Sách Khổ Huệ Thăng trả lời, Lam Tiểu Bố đã chủ động nói, “Thiên Đế Sách Khổ, nếu như ta đoán không sai, hạt giống này là do Cô Vũ Nhi tặng ngươi đúng không?”

Chương 2389 - Người gan to bằng trời.

Sách Khổ Huệ Thăng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, “Sao mà ngươi biết?”

Rõ ràng, Lam Tiểu Bố đã nói đúng.

Thạch Trường Hành cũng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta đã hiểu ra, chuyện này không phải là do Sách Khổ Huệ Thăng và Lam Tiểu Bố đã thông đồng với nhau từ trước, mà là Lam Tiểu Bố thật sự đoán được đạo chủng Hồng Mông là do Cô Vũ Nhi tặng.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền với Thạch Trường Hành, “Trường Hành Đạo Tôn, con gái của ngươi có phải tên là Thạch Uyển Dung?”

“Ngươi biết con gái của ta?’ Thạch Trường Hành trừng to mắt, khí thế lĩnh vực Thánh Nhân đỉnh cấp lập tức khóa Lam Tiểu Bố lại.

Cho dù đối phương còn chưa ra tay, nhưng Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy hô hấp có chút gian nan, trong lòng hắn âm thầm chấn động, thực lực của Thạch Trường Hành này không biết là bước đại đạo thứ mấy, sao lại mạnh mẽ như vậy?

Lam Tiểu Bố không kiêu ngạo cũng không hèn mọn mà nói, “Ta đương nhiên là biết, hơn nữa con gái của ngươi còn do ta cứu ra ngoài.”

“Ngươi cứu con gái ta, bây giờ Uyển Dung thế nào?” Thạch Trường Hành vô cùng sốt ruột, giọng nói cũng trở nên run rẩy, rõ ràng, trong lòng hắn ta, con gái vô cùng quan trọng.

Lam Tiểu Bố nói, “Thạch Uyển Dung bị Đại Băng Bàn Cung cầm tù, đồng thời ép nàng ngày đêm không ngừng dùng nguyên khí đại đạo của mình nuôi dưỡng băng đàn để lấy đi đạo tắc đại đạo của nàng, Đại Băng Bàn Cung chắc hẳn muốn dùng cách này để lấy được công pháp đại đạo của nàng. Khi ta gặp được nàng, nàng sống rất gian nan.”

“Đáng chết…” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, sát ý quanh người đã sắp ngưng thành thực chất.

Cảm nhận được luồng sát ý này, Sách Khổ Huệ Thăng cũng không nhịn được mà giật nảy mình. Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, so với Sách Khổ Huệ Thăng mà nói thì tốt hơn rất nhiều.

Cho dù sát ý bùng nổ, nhưng Thạch Trường Hành vẫn rất tỉnh táo, hắn ta cũng không vì lời Lam Tiểu Bố nói là thả lỏng đè ép lĩnh vực của mình lên người Lam Tiểu Bố, “Dù sao thì Đại Băng Bàn Cung cũng là một đạo môn cấp một, ngươi nói ngươi có thể im hơi lặng tiếng mà vào Đại Băng Bàn Cung, thậm chí còn cứu con gái của ta, tu vi của ngươi chỉ là bước đại đạo thứ tư, dựa vào đâu mà làm được? Chỉ bằng cái Thất Giới Thạch kia của ngươi?”

Mặc dù giọng điệu rất nghiêm khắc, nhưng trong lòng hắn ta cũng vô cùng khâm phục. KHi bị lĩnh vực đại đạo của mình áp chế, Lam Tiểu Bố vẫn có thể nhẹ nhàng đối mặt, cái này rõ ràng là một người tu luyện đại đạo tự thân. Đại đạo tự thân có thể tu luyện đến bước thứ tư, quả thật quá thần kỳ.

Thất Giới Thạch? Sách Khổ Huệ Thăng kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta không ngờ loại bảo vật nổi danh lừng lẫy như Thất Giới Thạch lại đang ở trên người Lam Tiểu Bố.

Trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, tu vi thấp đúng là chẳng thể che giấu được gì cả. Thạch Trường Hành này rốt cuộc là yêu quái gì biến thành? Thậm chí hắn còn không cảm nhận được thần niệm Thạch Trường Hành đảo qua người, vậy mà lại biết hắn có Thất Giới Thạch, cái này không chỉ đơn giản là đáng sợ thôi.

Lam Tiểu Bố đành phải nói, “Ta đương nhiên có cách của ta, cho dù ngươi có tin hay không, ta quả thật đã cứu con gái của ngươi.”

Cho dù như thế nào, hắn cũng sẽ không nói ra chuyện bản thân có Vũ Trụ Duy Mô ra.

“Nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì đừng trách ta sưu hồn.” Giọng điệu Thạch Trường Hành trở nên nhẹ nhàng, lại ẩn chứa thái độ không thể nghi ngờ.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, đang suy nghĩ xem có nên nói chuyện của Thái Xuyên ra hay không, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức kêu lên, “Không hay rồi, con gái của ngươi đang gặp nguy hiểm.”

Thạch Trường Hành không hề sợ hãi chút nào, vẫn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Lúc đó ta cứu con gái của ngươi đi cũng chỉ vì thuận tiện, chủ yếu là vì cứu bằng hữu của ta. Bây giờ ta đột nhiên nhớ ra, con gái ngươi sau khi rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, người của Đại Băng Bàn Cung nhất định sẽ truy sát con gái của ngươi. Bởi vì bọn hắn khẳng định sẽ để lại ấn ký đạo niệm trên người con gái của ngươi…”

Dường như sợ Thạch Trường Hành không tin, Lam Tiểu Bố lấy một mảnh ngọc giản ra ném cho Thạch Trường Hành, “Ta không tìm được bằng hữu, lại tìm được nơi con gái ngươi đang bị giam, con gái của ngươi đã giúp ta, khắc họa ra cái ngọc giản phương vị này.”

Thạch Trường Hành nắm lấy ngọc giản, thần niệm quét qua, sắc mặt lập tức thay đổi. Lam Tiểu Bố nói không sai, cái ngọc giản này quả thật là do con gái hắn để lại.

Thạch Trường Hành cất ngọc giản kia rồi lập tức muốn đi, Lam Tiểu Bố lại gọi Thạch Trường Hành lại, “Trường Hành Đạo Tôn muốn đi đâu?”

“ĐƯơng nhiên là biến Đại Băng Bàn Cung thành bột mịn.” Giọng điệu Thạch Trường Hành ẩn chứa khí thế sát phạt nồng đậm.

Lam Tiểu Bố đành phải nói ra, “Bây giờ Đạo Tôn đi Đại Băng Bàn Cung chắc chắn cũng không thể nào tìm được Uyển Dung sư tỷ, bởi vì nàng đã chạy trốn dựa vào truyền tống trận không định hướng do ta bố trí ra, hơn nữa bây giờ người Đại Băng Bàn Cung chắc chắn đang đuổi giết nàng. Cho nên mỗi một giây đều cực kỳ quý giá, bây giờ đi Đại Băng Bàn Cung, cho dù giết sạch toàn bộ Đại Băng Bàn Cung, cũng không làm được chuyện gì cả. Hơn nữa sau khi Đại Băng Bàn Cung biết mọi chuyện bị bại lộ, sẽ truy sát con gái ngươi hoặc nhanh chóng chạy trốn, hoặc là giết con gái của ngươi rồi chạy.”

Chương 2390 - Người gan to bằng trời. (2)

“Vậy phải làm sao đây?’ Thạch Trường Hành theo bản năng hỏi lại, hắn ta vì an nguy của con gái mà nói chuyện không suy nghĩ gì nhiều, chứ cũng không thật sự muốn nhờ Lam Tiểu Bố nghĩ giúp.

Lam Tiểu Bố nói, “Cách tốt nhất chính là Sách Khổ Huệ Thăng đạo hữu đến bên ngoài Đại Băng Bàn Cung chờ đợi, chỉ cần các nàng bắt được Uyển Dung sư tỷ thì nhất định sẽ kéo về Đại Băng Bàn Cung. Thiên Đế chỉ cần bắt toàn bộ người tiến vào Đại Băng Bàn Cung, là biết bọn hắn có bắt được Uyển Dung sư tỷ hay không. Ta và Trường Hành Đạo Tôn đi tìm Uyển Dung sư tỷ, nhanh chóng tìm ra được Uyển Dung sư tỷ trước khi người Đại Băng Bàn Cung tìm được nàng.”

“Ta chỉ lo lắng các nàng diệt khẩu.” Sách Khổ Huệ Thăng thở dài, hắn ta biết, một khi Thạch Uyển Dung bị giết, chỉ sợ Thiên Đế như hắn ta cũng chẳng được lợi gì, rất có thể sẽ chôn cùng. Ngược lại là Lam Tiểu Bố, cứu được Thạch Uyển Dung, nói không chừng còn có thể sống sót.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Các nàng không dám giết Uyển Dung sư tỷ ở bên ngoài Đại Băng Bàn Cung, cho dù muốn giết, cũng phải kéo về Đại Băng Bàn Cung rồi mới giết.”

Sách Khổ Huệ Thăng vừa xoay chuyển ý nghĩ đã hiểu ra, hắn ta lập tức hành lễ với Thạch Trường Hành nói, “Trường Hành Đạo Tôn nếu như tin tưởng ta, bây giờ ta lập tức đến Đại Băng Bàn Cung.”

Hắn ta hiểu được ý Lam Tiểu Bố nói, Đại Băng Bàn Cung to gan, cũng không dám giết Thạch Uyển Dung ở bên ngoài. Dù sao Thạch Uyển Dung cũng là con gái của Thạch Trường Hành, một khi bỏ mình, rất có thể đạo tắc sẽ tràn ra ngoài, vậy thì rất có khả năng sẽ bị Thạch Trường Hành phát hiện ra. Cho dù bọn hắn có hủy diệt không gian, Thạch Trường Hành cũng có khả năng quay ngược thời không. Cho nên muốn giết Thạch Uyển Dung, chỉ có thể kéo về Đại Băng Bàn Cung.

“ĐƯợc, cứ làm như vậy đi, chỉ là Trung Ương thế giới mênh mông rộng lớn, ngươi làm sao xác định được phương vị của UYển Dung?” Thạch Trường Hành nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, ngay cả hắn ta cũng không tìm được phương vị của Thạch Uyển Dung, Lam Tiểu Bố dựa vào đâu mà có thể tìm được?

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Ta đã đưa một chiếc nhẫn cho Uyển Dung sư tỷ, mặc dù ta không để lại ấn ký đạo niệm trên chiếc nhẫn kia, nhưng mà chiếc nhẫn đó là do ta luyện chế ra, cho nên ta có thể thông qua ngược dòng đạo tắc mà tìm được vị trí.”

Còn một câu nữa mà Lam Tiểu Bố chưa nói ra, đó chính là Thạch Uyển Dung dùng truyền tống trận không định hướng của hắn rời khỏi Đại Băng Bàn Cung, cho dù hắn không biết rốt cuộc truyền tống đến đâu, nhưng hắn có thể xác định được phương vị truyền tống đại khái.

“Mong đạo hữu bây giờ lập tức bố trí Đạo Tắc Truy Tố trận.” Thái độ của Thạch Trường Hành đối với Lam Tiểu Bố rõ ràng đã thay đổi.

Sách Khổ Huệ Thăng cũng nhanh chóng chào từ biệt Thạch Trường

Hành, chuẩn bị tiến về Đại Băng Bàn Cung. TRong lòng Sách Khổ Huệ Thăng thật lòng cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như không có Lam Tiểu Bố, đối mặt với loại cường giả như Thạch Trường Hành, hắn ta ngay cả chút bọt nước cũng chẳng tạo ra được đã bị xử lý rồi.

“Ngươi nhanh đến bên ngoài Đại Băng Bàn Cung trông coi, chuyện này mà làm tốt, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua.” Thạch Trường Hành nhìn chằm chằm Sách Khổ Huệ Thăng nói một câu.

“Vâng, ta nhất định sẽ làm chuyện này thật hoàn mỹ.” Mặc dù là Thiên Đế, nhưng mà Sách Khổ Huệ Thăng hiểu rất rõ Thiên Đế như hắn ta ở trước mặt Thạch Trường Hành chẳng là gì cả.

“Còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?” Trước khi đi, Sách Khổ Huệ Thăng hành tiên thủ lễ với Lam Tiểu Bố một cái, cảm tạ sự trượng nghĩa của Lam Tiểu Bố.

“Ta tên là Lam Tiểu Bố, Thương Vĩ là tên giả mà ta dùng.” Lam Tiểu Bố do dự một chút, cuối cùng vẫn nói thật. Hắn cảm thấy Sách Khổ Huệ Thăng này có thể kết giao được.

“Lam Tiểu Bố?” Sách Khổ Huệ Thăng đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen, dường như đã từng nghe nói qua. Đúng rồi, năm đó trong số những người mất tích cùng Cô Sắc, cũng có một người tên là Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này Sách Khổ Huệ Thăng đã đoán ra, Cô Sắc vẫn lạc rất có thể có liên quan đến Lam Tiểu Bố, thậm chí chuyện Thính Đạo Hào cũng có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Sách Khổ Huệ Thăng hít một hơi thật sâu, cho dù hắn ta có suy đoán chính xác hay không, Lam Tiểu Bố này nhất định không hề đơn giản. Nếu như Thính Đạo Hào thật sự do Lam Tiểu Bố diệt đi, Lam Tiểu Bố kia tuyệt đối là một người cẩn thận. Nếu là người cẩn thận, tại sao Lam Tiểu Bố lại đến Đại

Băng Bàn Cung? Còn nữa, Lam Tiểu Bố làm sao có thể im hơi lặng tiếng mà tiến vào Đại Băng Bàn Cung.

Chỉ mới đi được nửa nén hương, Sách Khổ Huệ Thăng đã đột nhiên chấn động, hắn ta ngừng lại. Hắn ta nhớ đến một chuyện, Thánh Kiếm cung bị diệt vong.

Sở dĩ Thánh Kiếm cung bị diệt vong, đó là vì Thánh Kiếm cung có nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể. Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung có một điểm giống nhau, đó chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú mà Đại Băng Bàn Cung lấy được và Hỗn Độn Đạo Thể mà Thánh Kiếm cung lấy được, nghe đồn đều đến từ chỗ cháu gái Quan Dục Tuyết của Quan Xung Chân Diễn Thánh Đạo…

Sách Khổ Huệ Thăng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, cuối cùng cũng không nhịn được mà khẳng định chính là Lam Tiểu Bố làm. Lam Tiểu Bố nói đi vào cứu người, không phải cứu người nào khác, mà chắc hẳn là cứu Hỗn Độn Độc Giác Thú.

TRong lòng hắn ta không nhịn được mà cảm thán, đại vũ trụ còn có loại người gan to bằng trời này. Điểm đáng nghi duy nhất chính là, hắn ta không nghe thấy chuyện Đại Băng Bàn Cung bị mất Hỗn Độn Độc Giác Thú.

Chương 2391 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành.

“A, đưa đạo tắc vào trong trận, ngươi đã có thể bố trí kết giới vũ trụ rồi?” Thạch Trường Hành khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, cho dù bây giờ hắn ta chỉ miễn cưỡng bước vào cấp độ kết giới, hơn nữa còn chưa lý giải thông thấu về kết giới như Lam Tiểu Bố.

Hắn ta đương nhiên là không biết, hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã tập trung vào nghiên cứu kết giới, một khi xảy ra vấn đề gì, sẽ lấy Vũ Trụ Duy Mô ra tạo dựng mô hình kết cấu. TRong Hạo Hãn này, cho dù là đại vũ trụ, cũng không thể tìm ra được cái Vũ Trụ Duy Mô thứ hai. Cộng thêm cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Ky, đều tu luyện đại đạo tự thân, hai người cùng nhau thử nghiệm, trình độ kết giới đương nhiên tiến bộ rất nhanh.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Chỉ là ngẫu nhiên nghiên cứu với bằng hữu một chút, khá có hứng thú với cái này, cho nên cũng có chút tâm đắc.”

Thạch Trường Hành nghiêm giọng nói, “Ngươi đây không phải là có chút tâm đắc, với thủ đoạn Trận Đạo của ngươi, tương lai mà bố trí truyền tống trận giữa các thế giới tại đại vũ trụ, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Một khi ngươi có thể bố trí ra truyền tống trận có khoảng cách dài như vậy, địa vị của ngươi ở đại vũ trụ không thể nào thấp hơn Thiên Đế được. Ta đoán với tài nghệ bây giờ của ngươi, chờ ngươi bước vào bước đại đạo thứ năm, là có thể ở đại vũ trụ bố trí truyền tống trận giữa các thế giới gần nhau. Trong trăm vạn năm, ngươi chắc hẳn có thể bố trí truyền tống trận giữa các thế giới.”

Đừng nói là không thấp hơn Thiên Đế, chỉ cần có thể bố trí truyền tống trận giữa các thế giới, vậy thì địa vị nhất định sẽ cao hơn Thiên Đế. Bây giờ truyền tống trận gữa các thế giới, cũng là do Đạo Tổ tự mình ra tay bố trí. Đạo Tổ đương nhiên không thể bố trí quá nhiều truyền tống trận, cho nên danh ngạch truyền tống giữa các thế giới ở đại vũ trụ quá quý hiếm lại quý giá. Lam Tiểu Bố lấy tâm Thiên Độc ra, mới đổi được một danh ngạch. Nếu không thì đừng hòng dùng được. Truyền tống trận đại vũ trụ sở dĩ khó bố trí được, cũng là vì có quá nhiều Không gian khư Hỗn ĐỘn tồn tại. Không cẩn thận, vậy thì không phải là truyền tống, mà là mất mạng.

Lam Tiểu Bố không trả lời Thạch Trường Hành, hắn bố trí truyền tống trận giữa các thế giới ở đại vũ trụ mà còn cần trăm vạn năm sao? Đây là xem thường hắn đến mức nào chứ.

Vũ Trụ Duy Mô của hắn đang tạo dựng mô hình kết cấu truyền tống trận giữa các thế giới ở đại vũ trụ, chờ cái mô hình kết cấu này tạo dựng xong, hắn cho dù không bước vào bước thứ năm, cũng có thể miễn cưỡng bố trí được truyền tống trận giữa các thế giới.

Đại trận ngược dòng tìm kiếm của Lam Tiểu Bố được bố trí rất nhanh, chỉ nửa canh giờ, chẳng những bố trí xong đại trận, còn tạo dựng ra phương hướng đại khái chiếc nhẫn của hắn.

Lam Tiểu Bố khắc họa ra đạo tắc chỉ hướng phương vị, khi đang định nói bây giờ có thể đi rồi, đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, sau đó hắn phát hiện ra mình đã bị lĩnh vực của Thạch Trường Hành bao lấy rồi nhanh chóng di chuyển. Tốc độ này, so với tốc độ của Thất Giới Thạch thì nhanh hơn rất nhiều. Không chỉ như vậy, ngọc giản chỉ hướng phương vị đạo tắc trong tay hắn cũng đã rơi vào trong tay Thạch Trường Hành.

Cái này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố rất khó chịu, gia hỏa này ỷ vào tu vi của mình cao, chẳng tôn trọng ý kiến của người khác gì cả.

“Ta kéo theo ngươi tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, với tốc độ Thất Giới Thạch kia của ngươi, lãng phí quá nhiều thời gian. Đương nhiên, không phải Thất Giới Thạch không được, mà là tu vi của ngươi không được.” Thạch Trường Hành dường như cũng cảm thấy mình làm việc có chút ngang ngược, cho nên giải thích một câu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Thạch đạo hữu tu vi cao, đương nhiên ngươi nói là được.”

Thạch Trường Hành sửng sốt, lập tức đã biết trong lòng Lam Tiểu Bố đang rất khó chịu. Trước đó gọi hắn ta là tiền bối, sau đó gọi hắn ta là Trường Hành Đạo Tôn. Bây giờ thì hay rồi, dứt khoát gọi là Thạch đạo hữu. Rất rõ ràng, nếu như không phải thực lực của Lam Tiểu Bố không bằng hắn ta, bây giờ hắn ta đoán Lam Tiểu Bố đã trở mặt với hắn ta ngay tại chỗ rồi.

TRên thực tế Thạch Trường Hành đoán không sai, nếu như không phải thực lực Lam Tiểu Bố không đủ, hắn nhất định sẽ lập tức trở mặt. Dù sao thì hắn cũng đang giúp Thạch Trường Hành tìm kiếm Thạch Uyển Dung. Không chỉ như vậy, trước đó hắn còn cứu được Thạch Uyển Dung. Thạch Trường Hành ngươi cho dù có nôn nóng đến đâu, cũng phải tôn trọng ý kiến của hắn một chút. Hỏi thăm một câu thôi tốn nhiều thời gian lắm à?

Chỉ một câu Lam Tiểu Bố nói, Thạch Trường Hành đã cảm thấy Lam Tiểu Bố là một người có thể kết giao, ít nhất thì không quá âm u. Đổi thành người khác, ai dám vào lúc này gọi hắn ta là Thạch đạo hữu? Đây là muốn chết sao.

Trừ cái đó ra, hắn ta cảm thấy mặc dù Lam Tiểu Bố có tâm cơ, nhưng vẫn không giữ được bình tĩnh. Nếu không, bây giờ nhất định vẫn gọi hắn ta là Trường Hành Đạo Tôn, không nói rõ sự bực bội của mình ra miệng.

“Với cái tâm tính này của ngươi, cho dù hôm nay không gặp được ta, chuyện ngươi diệt Thánh Kiếm cung sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.” Thạch Trường Hành từ tốn nói.

Chương 2392 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành. (2)

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, gia hỏa này làm sao lại biết hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung?

“Có phải ngươi đang khó hiểu vì sao ta lại biết ngươi tiêu diệt Thánh

Kiếm cung? Ngươi có thể bố trí đại trận cấp bậc kết giới. Nghe nói Thánh Kiếm cung bị bảy đạo tắc thần thông bày sẵn phá hủy, có thể đưa đạo tắc thần thông dung nhập vào Trận Đạo không có mấy người. Cộng thêm ngươi đã từng đến Đại Băng Bàn Cung cứu người, ngươi không phải cứu người, chắc hẳn là con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia nhỉ? Nghe nói Hỗn Độn Đạo Thể của Thánh Kiếm cung và Hỗn Độn Độc Giác Thú đều xuất phát cùng một nơi. Ngươi có thể im hơi lặng tiếng đi vào Đại Băng Bàn Cung, nói rõ ngươi có thể tránh thoát các loại đại trận của Đại Băng Bàn Cung. Cho nên, ngươi cảm thấy chuyện này rất khó đoán sao?' Giọng điệu Thạch Trường Hành lạnh nhạt..

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, Thạch Trường Hành có thể đoán được, xem ra Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như thế giới cũng có thể đoán được.

Quả nhiên không đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Thạch Trường Hành đã nói một lần nữa, "Ngươi để lộ ra mình có thể im hơi lặng tiếng ra vào Đại Băng Bàn Cung, nếu như ta đoán không sai, Sách Khổ Huệ Thăng chắc hẳn cũng đã đoán được chuyện Thánh Kiếm cung bị diệt có liên quan đến ngươi. Ngươi đến từ Ma Như thế giới, ta còn nghe nói ở Ma Như thế giới có người dám động đến Phá Khư Thuyền của Phá KHư Thánh Đạo, cái này không phải cũng là do ngươi làm chứ?"

Lam Tiểu Bố biết đã không thể bỏ lơ tên Thạch Trường Hành trước mắt này, hắn im lặng rồi nói, "Thạch đạo hữu, tốt xấu gì thì ngươi cũng là nhân vật lớn, chẳng lẽ suốt ngày ngươi không có việc gì, cứ nghe ngóng mấy loại chuyện nhỏ như nơi nào Phá Khư Thuyền bị tiêu diệt, chỗ nào xuất hiện Hỗn Độn Thú sao?"

Thạch Trường Hành im lặng một hồi, thở dài một tiếng, "Nếu như đổi thành trước đó, những chuyện này ta quả thật không biết, nhưng bây giờ ta muốn tìm con gái Uyển Dung của ta, tất cả mọi tin tức ta đều muốn thu thập.”

Sau khi nói xong, hắn ta nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố đang bị lĩnh vực của hắn ta bao bọc mà độn hành, “Xem ra ta thật sự đoán không sai, vậy mà đúng là ngươi làm, lá gan của ngươi cũng không nhỏ.”

Lam Tiểu Bố biết mình đã bại lộ khi mình bố trí kết giới vũ trụ, muốn xử lý Phá Khư Thuyền, vậy thì nhất định phải im hơi lặng tiếng mà tiến vào Phá Khư Thuyền, chỉ có nắm trong tay thủ đoạn kết giới vũ trụ, mới có thể im hơi lặng tiếng mà tiến vào Phá Khư Thuyền. Cho nên Thạch Trường Hành biết mình đến từ Ma Như thế giới, lại biết kết giới vũ trụ, đoán được Phá Khư Thuyền bị cướp có liên quan đến hắn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, Thạch Trường Hành lại nói tiếp, “Ngươi cũng vì cứu con gái ta mới bị lộ, ta cho ngươi một lời khuyên, trước khi thực lực của mình chưa đến một trình độ nhất định, đừng để lộ ra chuyện mình có thể bố trí được kết giới vũ trụ, nếu không thì ngươi sẽ chết rất khó coi. Bởi vì chỉ cần ngươi để lộ ngươi biết bố trí kết giới vũ trụ, vậy thì rất nhiều người đều sẽ đoán được ngươi có liên quan đến chuyện Thánh Kiếm cung bị hủy diệt.”

Lam Tiểu Bố chẳng muốn nói gì nhiều, những lão yêu quái này quả thật quá đáng sợ. Chỉ cần không để tâm một chút, bọn gia hỏa này sẽ suy tính ra được tổ tông ba đời của ngươi. Vốn đang định đi tìm Thạch Trường Hành để hỗ trợ, đến Chân Diễn Thánh Đạo, bây giờ xem ra, gia hỏa này có thể sẽ không hỗ trợ.

Đối với chuyện Lam Tiểu Bố giữ im lặng, Thạch Trường Hành cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ tăng thêm tốc độ độn hành.

Nửa đường thậm chí còn không ngừng dùng các loại phù lục Độn hành, sau đó qua một khoảng thời gian lại nghiên cứu đạo tắc phương vị chỉ hướng mà mình đã khắc họa ra.

Cho dù là như vậy, cũng qua một ngày Thạch Trường Hành mới dừng lại, sau khi hai chân Lam Tiểu Bố chạm đến mặt đất thì trong lòng âm thầm chấn động, khỏi cần phải nói, khoảng cách này mà để cho hắn chạy, có lẽ cả năm cũng không thể đến được.

“Phương vị mà ngươi khắc họa ra chắc hẳn ở gần đây.” Thần niệm của Thạch Trường Hành mở rộng ra ngoài, vừa nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không cần Thạch Trường Hành nói lần thứ hai, đã bố trí đại trận ngược dòng truy tìm một lần nữa. Lần này hắn bố trí nhanh hơn, chỉ là sau khi bố trí xong thì hắn lại nhíu mày.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thạch Trường Hành nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn ta còn căng thẳng hơn cả Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nói, “KHông đúng, trừ khi chiếc nhẫn của Thạch Uyển Dung đã bị cất vào thế giới của mình, thế thì ta có dùng đại trận ngược dòng truy tìm cũng không thể tìm được.”

Lam Tiểu Bố cho rằng, cho dù đối phương có là bước đại đạo thứ năm, đại trận ngược dòng truy tìm của hắn cũng có thể tìm hiểu được đến khi đối phương bỏ chiếc nhẫn vào trong thế giới của mình. Sở dĩ tự tin như vậy, đó là vì hắn tu luyện đại đạo tự thân, tất cả đạo tắc đại đạo đều không dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Trừ khi đối phương hủy đi chiếc nhẫn, hoặc là cũng tu luyện đại đạo tự thân, đây mới là chuyện khiến hắn khó hiểu.

”Ý của ngươi là Uyển Dung đã bị người ta giết?” Giọng nói của Thạch Trường Hành vô cùng lạnh lẽo, dường như muốn đóng băng cả người Lam Tiểu Bố lại, Lam Tiểu Bố vội vàng nói, “Thạch đạo hữu, ta không có nói như thế, đây là tự ngươi nói.”

Nói xong Lam Tiểu Bố lo lắng Thạch Trường Hành nổi bão, nhanh chóng nói một lần nữa, “Thạch đạo hữu, khu vực này ngươi có biết không?”

Thạch Trường Hành áp chế lửa giận trong lòng xuống, cưỡng ép thả lỏng giọng điệu của mình nói, “Xung quanh mấy ngàn vạn dặm ở nơi này, chỉ có một cái phế tích đạo thành. Đạo thành này vốn có tên là Trớ Chú đạo thành, bởi vì đạo tắc Trớ Chú ở đạo thành này quá hại người, Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương thế giới đã hủy cái đạo thành này đi, bây giờ ở xung quanh đây không còn đạo thành nào khác…”

“Đạo tắc Trớ Chú?” Trong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, Đại Trớ Chú Thuật đang ở chỗ hắn, sao ở đại vũ trụ lại còn có đạo tắc Trớ Chú?

“Ngươi ở Thánh Kiếm cung có dùng đạo tắc Trớ Chú, chắc hẳn ngươi cũng đã từng học Đại Trớ Chú Thuật nhỉ?” Thạch Trường Hành nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng điệu có một tia trào phúng.

“Cái Trớ Chú đạo thành này có gì đặc biệt sao?” Lam Tiểu Bố rất muốn đến Trớ Chú đạo thành xem thử, Đại Trớ Chú Thuật của hắn rốt cuộc truyền đi đến nơi này như thế nào, gia hỏa tu luyện Đại Trớ Chú Thuật ở đây là ai.

“Sau khi Trớ Chú đạo thành bị hủy diệt, đã thành một mảnh phế tích, đạo tắc Trớ Chú bị tiêu diệt, nhưng mà đạo niệm không thể nào thấm thấu vào trong cái đạo thành kia được…”

Thạch Trường Hành nói đến đây thì đột nhiên ngừng lại, đạo niệm không thể nào thấm vào, con gái của hắn ta có phải đang tránh bên trong Trớ Chú đạo thành không?

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng nói, “Thạch đạo hữu, ta khẳng định Uyển Dung sư tỷ đang ở trong Trớ Chú đạo thành, chúng ta lập tức đến đó thôi.”

Chẳng đợi Lam Tiểu Bố nói xong, Thạch Trường Hành đã lập tức xông ra ngoài, Lam Tiểu Bố nhanh chóng đuổi theo.

Chương 2393 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí.

“Con gái của ta đã từng tới nơi này.” Thạch Trường Hành còn đang đứng ở cửa ra vào Trớ Chú đạo thành, đã trầm giọng nói một câu, sau đó bước một bước vào trong Trớ Chú đạo thành.

Lam Tiểu Bố đi theo sau Thạch Trường Hành, chỉ đi chưa được vài dặm, Thạch Trường Hành đã đứng trước một bức tường đổ, sau đó cúi người sờ vào một tảng đá nát.

Đừng nói là Thạch Trường Hành, ngay cả chính Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được Thạch Uyển Dung từng đến đây.

Nếu như không phải Thạch Trường Hành đang ở đây, hắn đã sớm sử dụng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu. Thật sự là vì thực lực của Thạch Trường Hành quá mức đáng sợ, Lam Tiểu Bố hoài nghi gia hỏa này đã vượt qua bước đại đạo thứ bảy, cường giả loại này, một khi hắn lấy Vũ Trụ Duy Mô ra, rất có thể sẽ bị phát hiện.

Thạch Trường Hành đột nhiên đứng lên, giọng điệu ẩn chứa sát ý nồng đậm nói, “Lúc trước vì sao Khổ Nhất Sí không giết chết ngươi, ta không quan tâm, nếu như trong mười giây, ta không nhìn thấy được con gái của ta, đại vũ trụ có mênh mông thế nào, ta thề sẽ không có chỗ cho ngươi náu thân. 10, 9, 8, …”Thạch Trường Hành nói xong thì trực tiếp bắt đầu đếm số, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại cảm nhận rõ ràng được, lĩnh vực Thánh Nhân của Thạch Trường Hành đã khóa toàn bộ Trớ Chú đạo thành lại. Hắn đoán sở dĩ Thạch

Trường Hành không chủ động đi tìm con gái, chính là lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hoặc là phòng ngừa đối phương chó cùng rứt giậu.

Lam Tiểu Bố lại lặng lẽ sử dụng Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cái đạo thành này, trước đó hắn không dám tạo dựng, là vì Thạch Trường Hành vẫn đặt một phần lực chú ý lên người hắn. Bây giờ lực chú ý của Thạch Trường Hành đã không còn ở trên người hắn nữa, đã đặt 100% lực chú ý trong cái đạo thành tàn phá này, cho nên hắn mới dám dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái đạo thành tàn phá này. Sở dĩ mạo hiểm tạo dựng mô hình kết cấu, là bởi vì Lam Tiểu Bố cảm thấy đạo tắc Trớ Chú nơi này và Đại Trớ Chú Thuật của hắn có chút khác biệt. Giống như đạo tắc Trớ Chú mà Đại Trớ Chú Thuật của hắn còn thiếu hụt, ở chỗ này có thể bù đắp được. Ngoài ra, Đại Trớ Chú Thuật ở nơi này thiếu hụt chỗ nào, Đại Trớ Chú Thuật của hắn cũng có thể bù đắp vào.

Thạch Trường Hành vừa mới đếm tới ba, ở nơi xa đã đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Thạch Trường Hành lập tức vọt đến, sau khi Lam Tiểu Bố xác định Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu, lúc này mới không nhanh không chậm đi theo sau.

“Dung nhi…” Thạch Trường Hành nhìn Thạch Uyển Dung tóc vàng khô thưa thớt đang ngồi trên đá vụn, thở ra một hơi thật dài, sát ý lập tức bao quanh toàn thân.

Vậy mà tra tấn con gái của hắn ta thành như thế này, nếu như hắn ta không hủy đi Đại Băng Bàn Cung, Thạch Trường Hành hắn ta sống cũng vô dụng rồi.

“Cha…” Thạch Uyển Dung đang hoảng sợ nhìn thấy Thạch Trường Hành, cả người đều thả lỏng lại, lập tức nhào vào lồng ngực Thạch Trường Hành. Nếu như không phải tu vi của nàng thật sự là bước đại đạo thứ tư, nói không chừng nàng đã khóc lên rồi.

Thạch Trường Hành vươn tay ra đưa một đạo đạo tắc tỉnh táo vào mi tâm của Thạch Uyển Dung, rất nhanh Thạch Uyển Dung đã từ hoảng sợ bình tĩnh lại, giọng điệu của nàng kích động có chút run rẩy. “Cha, ta biết ngươi nhất định có thể tìm đến đây, ta không nghĩ sai…”

Lam Tiểu Bố lại nhìn hai cái thi thể tái nhợt cách đó không xa, hai bộ thi thể này, có một cái có dáng người rất cao, một cái thì lại nhỏ gầy. Nhìn qua chết không lâu, hơn nữa đạo tắc Băng Nguyên còn chưa tiêu tán.

Hai người này tuyệt đối là người của Đại Băng Bàn Cung, có thể thấy được người của Đại Băng Bàn Cung đã tìm được Thạch Uyển Dung trước Thạch Trường Hành, chỉ là không biết vì sao mà các nàng chết rồi, cho đến bây giờ Thạch Uyển Dung vẫn còn sống. Có lẽ là vì Thạch Uyển Dung có một người cha cường đại, có núi dựa đúng là tốt.

“A, là ngươi? Đại ca ngươi lại cứu ta?” Thạch Uyển Dung cuối cùng cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, lập tức vui mừng kêu lên, nhanh chóng hiểu ra vì sao phụ thân lại ở chỗ này, nhất định là do Lam Tiểu Bố gọi đến.

Thạch Trường Hành nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Xem ra ngươi nói không sai, ngươi thật sự đã cứu con gái ta.”

Hóa ra lúc trước hắn ta vẫn luôn còn hoài nghi Lam Tiểu Bố, có lẽ sở dĩ không ra tay với Lam Tiểu Bố, là bởi vì còn chưa tìm được con gái Thạch Uyển Dung.

Thạch Uyển Dung vội vàng nói, “Đúng vậy, không có vị đại ca này, ta hoàn toàn không thể trốn thoát khỏi cấm chế của Đại Băng Bàn Cung.”

Thạch Trường Hành gật đầu với Lam Tiểu Bố, “Đã như vậy, thế thì ta sẽ không lấy Thất Giới Thạch của ngươi nữa.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm mắng to, đây chính là thù lao của đối phương sao? KHông lấy Thất Giới Thạch của hắn, cái ân tình này thật lớn lao nhỉ. Quả nhiên là trong mắt những người có tu vi cao, người có tu vi thấp như bọn hắn, đều không bằng sâu kiến. Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, đối phương vẫn luôn mơ ước Thất Giới Thạch của hắn, sở dĩ không ra tay, chỉ sợ cũng là vì hắn đã cứu Thạch Uyển Dung, còn nữa là trước đó vẫn chưa thể tìm được Thạch Uyển Dung.

Có thể khẳng định, một khi không tìm được Thạch Uyển Dung, gia hỏa này không giết Lam Tiểu Bố hắn, cũng sẽ cướp đi Thất Giới Thạch của hắn.

Chương 2394 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí. (2)

“Cha, ngươi nói gì vậy, ta ở Đại Băng Bàn Cung sống không bằng chết…” Thạch Uyển Dung nhìn thấy phụ thân Thạch Trường Hành của mình, lập tức khôi phục lại vẻ ban đầu, chẳng những nói chuyện rất nhanh, hơn nữa cũng không cố kỵ gì cả.

Nói đến chuyện hai tên cường giả của Đại Băng Bàn Cung truy sát đến Trớ Chú đạo thành, sau đó hai tên cường giả này vô duyên vô cớ bị giết, nàng bị đạo tắc Trớ Chú khóa lại, Thạch Trường Hành âm thầm sợ hãi. May là con gái sớm nói ra tên tuổi của hắn ta, cũng may, thứ ở nơi này kiêng kị hắn ta, cho nên mới không dám ra tay với con gái hắn ta. Chẳng qua nếu như hắn ta đến muộn thêm một chút nữa, vậy thì chưa chắc.

“Đại Băng Bàn Cung…” Thạch Trường Hành hừ lạnh một tiếng, lập tức nói, “Dung nhi, đi theo cha đến Đại Băng Bàn Cung một chuyến.”

Nói xong, Thạch Trường Hành nhìn về phía sâu trong phế tích nói một tiếng, “Xét ở chỗ ngươi không hề động đến con gái của ta, ta tha cho ngươi một lần.”

TRên thực tế Thạch Trường Hành biết rất rõ, nếu như hắn ta không đến, con gái nhất định sẽ xảy ra chuyện. Chẳng qua nếu như con gái mình không đến đây, nơi này trợ giúp con gái che dấu, con gái mình cũng không thể sống đến bây giờ.

“Chờ ta lưu lại đạo tắc thông tin của đại ca, tương lai khi đại ca cần giúp đỡ…” Sau khi bị Thạch Trường Hành cuốn đi, Thạch Uyển Dung lập tức hét lớn.

“Không cần…” Thạch Trường Hành chỉ nói hai chữ, đã lập tức biến mất cùng Thạch Uyển Dung.

TRong lòng Lam Tiểu Bố khinh bỉ, gia hỏa này đúng là qua cầu rút ván mà. Mặc dù hắn cũng không có ý tìm Thạch Trường Hành hỗ trợ, nhưng mà ngay cả cơ hội nói chuyện Thạch Trường Hành cũng không cho hắn, gia hỏa này kiêu ngạo đến mức nào chứ?

Hắn không tin, không có Thạch Trường Hành ngươi, ta không thể cứu người được.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, một cái lệnh phù lập tức rơi vào trong tay của hắn, bên tai là giọng nói của Thạch Trường Hành, “Đây là lệnh phù thân phận của ta, ngươi có thể cầm lệnh phù này nhận chức ở bất cứ đạo môn hoặc là Thiên Đình để hoàn thành một việc, xem như bồi thường ngươi đã cứu con gái ta.”

Đạo vận lưu chuyển trên lệnh phù, thần niệm quét qua, giống như nước rơi vào trong biển cả, kích phát ra từng luồng đạo vận uy nghiêm.

Thật mạnh, trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động, nhanh chóng lấy một cái hộp ngọc ra đặt lệnh phù vào trong, trong lòng thầm nghĩ, tính ra Thạch Trường Hành ngươi còn có chút lương tâm. Nhưng mà hắn không thích loại người này, đối phương chướng mắt hắn, hắn cũng chướng mắt đối phương, gia hỏa này không nghĩa khí chút nào.

Chỉ cần hắn không hiển lộ ra bản thân biết kết giới vũ trụ, chắc hẳn sẽ không có người nào hoài nghi hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung. TRước đấy, hắn còn muốn đi gặp Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như Thiên Đình một chút. Thạch Trường Hành biết hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung nhưng sẽ không nói ra, nhưng mà Sách Khổ Huệ Thăng nói ra hay không thì hắn không chắc. Theo lời Thạch Trường Hành nói, Sách Khổ Huệ Thăng có thể cũng đã đoán ra được là hắn diệt đi Thánh Kiếm cung.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên giật mình. Biết kết giới vũ trụ, trừ hắn ra còn có Mạc Vô Kỵ. Lỡ như Mạc Vô Kỵ bại lộ ra chuyện kết giới vũ trụ, bọn gia hỏa này có khi nào đổ những chuyện hắn làm lên đầu Mạc Vô Kỵ không?

…

“Cha, vị đại ca kia rất tốt, hắn cứu ta mà không yêu cầu ta phải làm gì cả, chúng ta đối xử với hắn như vậy, có phải quá đáng rồi không?” Sau khi rời khỏi Trớ Chú đạo thành, Thạch Uyển Dung không nhịn được nói.

Thạch Trường Hành thở dài, “Ngươi còn nhỏ, rất nhiều chuyện ngươi còn chưa hiểu được. Ngươi cho rằng người này đơn giản sao? Đơn giản thì đã không thể nào dễ dàng ra vào Đại Băng Bàn Cung, đơn giản thì không thể nào diệt cả Thánh Kiếm cung…”

“Cái gì? hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung?” Thạch Uyển Dung chấn động.

Thạch Trường Hành gật đầu, “Không sai, Thánh Kiếm cung chính là bị hắn diệt. Không chỉ như vậy, hắn còn làm một chuyện khác không kém gì diệt Thánh Kiếm cung. Chuyện này chỉ có ta biết, ta không biết còn có chuyện nào ta không biết nữa. Cho nên mặc dù người này có can đảm và có bản lĩnh, ngươi cũng không nên tiếp xúc nhiều với hắn. Đây là một ngôi sao tai họa gan to bằng trời, ai mà trở thành bằng hữu với hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị liên lụy.”

Nếu như trước lúc này, Thạch Uyển Dung khẳng định sẽ lập tức phản bác, nếu như không có loại người gan to bằng trời như Lam Tiểu Bố, bây giờ nàng còn đang bị nhốt ở Đại Băng Bàn Cung. Thế nhưng nàng há hốc mồm, không biết phải nói bất cứ lời nào cả. Đã trải qua chuyện ở Đại Băng Bàn Cung, nàng đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Ít nhất thì không còn như lúc trước, vẫn cho rằng chỉ cần người ta biết nàng là con gái của Thạch Trường Hành, không có người nào có thể động đến nàng. Bây giờ đã biết rõ, cho dù nàng là con gái của Đạo Tổ, cũng sẽ có người dám động đến nàng.

Phụ thân nàng cũng không phải là vô địch, chọc đến quá nhiều kẻ thù cũng sẽ bị người vây giết xử lý. Bởi vì mình đã trải qua một lần nguy hiểm, cho nên sau khi nghe thấy Lam Tiểu Bố là ngôi sao tai họa, nàng cố gắng nhịn xuống không tiếp tục yêu cầu phụ thân giúp đỡ Lam Tiểu Bố nữa.

Chẳng lẽ để phụ thân vì Lam Tiểu Bố mà khai chiến với Trung Ương Thiên Đình sao? Cường giả đằng sau Trung Ương Thiên Đình chính là Đạo Tổ đó.

Chương 2395 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí.

Lam Tiểu Bố đang nghĩ ngợi có khi nào mình làm liên lụy đến Mạc Vô Kỵ hay không, đã cảm thấy có một luồng khí thế không thể tả được khóa chặt lấy mình, có một loại âm thầm sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng của hắn. Nhưng khi hắn lưu chuyển đạo vận, loại sợ hãi này lập tức biến mất.

Đạo tắc Đại TRớ Chú? Chính bản thân Lam Tiểu Bố đã tu luyện Đại Trớ Chú Thuật, đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật còn đang ở trên người, loại đạo tắc này một khi xâm nhập vào người, hắn cũng cảm nhận được. Xem ra gia hỏa này đã nhìn ra, hắn và Thạch Trường Hành không có quan hệ gì nhiều, cho rằng hắn có thể tùy tiện bắt nạt, đúng là mắt mù rồi.

Ha ha, trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, đây là định múa rìu qua mắt thợ sao? Nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề động đậy, Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu, Lam Tiểu Bố đã khóa lại một góc của Trớ Chú đạo thành. Chỉ là Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như hắn công kích cái góc Trớ Chú đạo thành này, đối phương tuyệt đối sẽ chạy trốn trước khi hắn công kích.

Lam Tiểu Bố đang đợi gia hỏa tu luyện đại đạo TRớ Chú này cuốn hắn đi, chỉ là hắn chờ cả nửa ngày, hắn cũng không bị cuốn đi. Chỉ có đạo tắc Trớ Chú như có như không kia không nhanh không chậm khóa hắn lại.

Gia hỏa này muốn gia tăng sự sợ hãi trong lòng hắn sao? Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình không thể tiếp tục thể hiện bình tĩnh như vậy được, ngón tay hắn run nhè nhẹ, thân hình điên cuồng lao ra ngoài Trớ Chú đạo thành.

Quả nhiên, ngay khi Lam Tiểu Bố xông ra, một luồng đạo tắc Trớ Chú lạnh lẽo lập tức cuốn lấy cổ hắn, sau một khắc, Lam Tiểu Bố đã bị đạo đạo tắc Trớ Chú này cuốn đi.

“Bành!” Khi Lam Tiểu Bố rơi xuống mặt đất, phát hiện xung quanh mình đều là vách đá, hần niệm quét qua một chút, Lam Tiểu Bố đã nhận ra, vậy mà hắn lại đang ở bên trong một tảng đá lớn.

Chỉ trong chớp mắt, lĩnh vực của Lam Tiểu Bố đã khóa chặt tảng đá này lại, đồng thời khắc họa ra từng đạo trận văn hư không phong ấn không gian này lại.

Lúc này ánh mắt Lam Tiểu Bố mới nhìn về phía một góc của tảng đá, ở nơi này chỉ có một cái mộc điêu mục nát.

“Thánh Hồn Mộc?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc lên tiếng, Thánh Hồn Mộc cũng không phải thứ đơn giản, giá trị có thể sánh với tâm Thiên Độc mà hắn từng lấy ra.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết rõ, trong cái Thánh Hồn Mộc này có một cái tàn hồn rất mạnh. Hơn nữa cái Thánh Hồn Mộc này có thể huyễn hóa thành thân thể bất cứ lúc nào, thân thể này cộng thêm tàn hồn, không hề kém hơn tu sĩ có thân thể hoàn chỉnh.

“Ngươi hình như cũng chẳng lo lắng gì cả?” Một giọng nói truyền ra từ trong Thánh Hồn Mộc đột ngột vàng lên, sau đó đạo tắc Trớ Chú đang khóa lấy Lam Tiểu Bố giống như đột nhiên có thêm vô số bàn tay, nắm chặt các đạo mạch của Lam Tiểu Bố, thậm chí ngay cả thần hồn cũng nắm giữ.

KHí thế đáng sợ hơn phun trào quanh người Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu

Bố lại cười ha ha, vung tay lên ném ra một đống trận kỳ, cùng lúc đó, Trường Sinh Đạo Thụ diễn sinh ra từng đạo đạo tắc Trớ Chú trường sinh. Chỉ trong chớp mắt, đạo tắc Trớ Chú đang thẩm thấu vào trong cơ thể Lam Tiểu Bố đã bị đạo tắc Trường Sinh khóa lại, tay Lam Tiểu Bố kéo một cái, đạo tắc Trớ Chú vô hình này lập tức bị Lam Tiểu Bố nắm giữ trong tay.

Rõ ràng chỉ là một đạo đạo tắc vô hình vô sắc, ở trong tay Lam Tiểu Bố lại tựa như là một vật thật.

“Ngươi cảm thấy ngươi chỉ là một bước đại đạo thứ năm tàn phế nho nhỏ mà còn có tư cách bàn điều kiện trước mặt ta sao?” Lam Tiểu Bố châm chọc nói.

“Ngươi muốn thế nào?” TRong lòng tên tiểu nhân ở trong Thánh Hồn Mộc vô cùng hối hận, hắn ta co đầu rụt cổ nhiều năm như vậy, sao mấy ngày nay lại lớn gan như vậy? KHông nói đến trước đó suýt chút nữa động đến con gái của Thạch Trường Hành, bây giờ lại chọc phải người trẻ tuổi không phân tốt xấu này. Một người có thể đi cùng với người như Thạch Trường Hành, làm sao mà kém được chứ? KHông cần phải nói, chỉ dựa vào chuyện người ta chỉ tiện tay là có thể bố trí ra được khốn trận có cấp bậc kết giới vũ trụ, hôm nay hắn ta không thể chạy được rồi.

“Đưa đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật của ngươi cho ta xem một chút.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, theo lý mà nói, đạo quyển khai thiên chỉ tồn tại một bản duy nhất, không thể nào sao chép được. Nếu bây giờ Đại Trớ Chú Thuật đang ở trên người hắn, gia hỏa này tu luyện được Đại Trớ Chú Thuật ở đâu ra?

“Đạo quyển Đại Trớ Chú Thuật của ta đã bị thú sủng của ta trộm đi rồi, ta bị người đánh lén rồi trọng thương, bởi vì thân thể không hoàn thiện, cho nên không thể tu luyện Đại Trớ Chú Thuật hoàn chỉnh được. Ta ở lại nơi này, cũng là vì muốn hấp thu máu thịt và đạo vận của tu sĩ, hoàn thiện thân thể của mình, cũng có thể hoàn thiện Đại Trớ Chú Thuật mà thôi.” Giọng điệu của người trong Thánh Hồn Mộc rất thành khẩn.

Chương 2396 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí. (2)

“Thú sủng của ngươi? Là thú sủng gì?” TRong lòng Lam Tiểu Bố kinh ngạc.

Người trong Thánh Hồn Mộc nói ra, “Nói thì có lẽ ngươi không tin được đâu, thú sủng của ta là một Cửu Anh, đây là một trong những Thánh Thú cao cấp nhất. Ta nhận hắn làm đệ tử của mình, ta tên là Phương Chi KHuyết, ta đặt tên cho hắn là Phương Cửu Anh. KHộng ngờ tên Phương Cửu ANh này lại đáng hận đến tận xương tủy, cho dù ta móc tim móc phổi cho hắn, kết quả tên súc sinh này lại còn phản bội ta. Nó không những nhân lúc ta trọng thương mà hãm hại ta, còn trộm đi Đại Trớ Chú Thuật và một viên đạo chủng Trớ CHú của ta.”

Phương Cửu Anh? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ đến Phương Chi Phàn, lúc này hắn có thể khẳng định, Phương Chi Phàn chính là Phương Cửu Anh.

Phương Chi Phàn, đây chính là Trớ CHú Thánh Nhân chân chính. Gia hỏa này có mặt trắng bệch như một tờ giấy, cộng thêm thân thể cao như một cây gậy trúc, toàn thân là lệ khí, đôi mắt nham hiểm hung ác. Nhìn thế nào, cũng không phải là người tốt.

Chỉ là không ngờ gia hỏa này là do Cửu ANh hóa thành, nhưng mà theo Lam Tiểu Bố nghĩ, thân thể của Phương Chi Phàn chắc hẳn cũng đã bị hủy. Sau đó không biết gặp được cơ duyên gì, thế mà lại lấy được một cái thân thể chân chính. Đáng tiếc là cái thân thể chân chính này cũng bị người ta đoạt xá. Người đoạt xá chính là Côn Vi, hai tên gia hỏa cáo già này ở cùng một chỗ, quả thật là ý trời.

Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra vì sao đại đạo TRớ Chú của hắn từ đầu đến cuối đều có một chút thiếu sót, chắc hẳn là vì đạo chủng Trớ Chú. Đạo chủng Trớ Chú đang ở trên người hắn, nhưng mà khi hắn cảm ngộ đại đạo TRớ Chú cũng không dùng đến đạo chủng Trớ Chú. Hơn nữa hắn cũng không phải lấy Đại Trớ Chú Thuật thành đại đạo tự thân, chỉ xem Đại Trớ Chú Thuật như một môn thần thông để tu luyện.

Nếu như hắn muốn hoàn thiện Đại Trớ Chú Thuật của mình, hoàn toàn không cần đến tên Phương CHi KHuyết trước mắt này, chỉ cần dùng cái đạo chủng Trớ Chú kia là được.

“Tin tức của ngươi đối với ta không có chút ý nghĩa nào cả, đã như vậy, ngươi có thể đi chết rồi.” Lam Tiểu Bố quyết định, hôm nay hoàn toàn diệt đi Đại Trớ Chú Thuật. Giết Phương Chi Khuyết, chỉ cần hắn không tiết lộ Đại Trớ Chú Thuật ra ngoài, Đại Trớ Chú Thuật chẳng khác nào đã diệt tuyệt.

“Đạo hữu giơ cao đánh khẽ, ta tình nguyện giao ra ấn ký thần hồn của mình cho đạo hữu, sinh tử đều do đạo hữu khống chế.” Phương Chi Khuyết cảm nhận được sát cơ của Lam Tiểu Bố vội vàng nói.

Hăn ta biết mặc dù bây giờ hắn ta là bước đại đạo thứ năm, nhưng thân thể hắn ta không trọn vẹn, Lam Tiểu Bố muốn giết hắn ta, đơn giản dễ dàng giống như giết gà vậy.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cảm thấy ta cần loại ấn ký đạo niệm của một phế vật như ngươi sao? Đại Trớ Chú Thuật mà tu luyện như ngươi thì thôi đi.”

“Đạo hữu, ngươi có biết vì sao năm đó Khổ Nhất Sí không giết ta không? Khổ Nhất Sí tiêu diệt cả Trớ Chú đạo thành, nhưng lại giữ mạng của ta lại, nếu như ta nói ta có thể chạy được, ngươi có tin không?” Phương Chi Khuyết vội vàng kêu lên.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không tin, Khổ Nhất Sí chính là bước đại đạo thứ bảy, muốn giết một tên Phương Chi Khuyết nho nhỏ, chắc hẳn không phải mất bao nhiêu sức lực.

“Bởi vì ta dạy Khổ Nhất Sí Đại Trớ Chú Thuật, hơn nữa còn dạy hoàn chỉnh cho Khổ Nhất Sí. Cho nên cho dù ngươi có giết ta, Đại Trớ Chú Thuật cũng sẽ không diệt tuyệt.” Phương Chi Khuyết nói rất nhanh, hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố không nói võ đức mà đột nhiên ra tay.

“Tên Khổ Nhất Sí này có dã tâm cực lớn, thậm chí hắn còn muốn xử lý Đạo Tổ, nhất thống đại vũ trụ. Mặc dù những chuyện này hắn chưa từng nói nhưng mà ta tự tin rằng mình sẽ không nhìn lầm. Ta tu luyện Đại Trớ Chú Thuật nhiều năm, người chết vì Đại Trớ Chú Thuật của ta không biết có bao nhiêu người, cho nên sự hiểu biết về lòng người của ta hiếm có ai sánh bằng. Ta có thể giúp ngươi, với thiên phú và cơ duyên của ngươi, cộng thêm sự trợ giúp của ta, ngươi muốn làm gì cũng có thể làm được dễ dàng, bất cứ chuyện gì cũng không cần tự mình ra tay, chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ giúp ngươi làm thỏa đáng.” Giọng điệu Phương Chi Khuyết chẳng những thành khẩn, mà còn có một loại khao khát.

Chương 2397 - Cõng nồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố tự nhủ, Khổ Nhất Sí muốn chiếm lấy toàn bộ đại vũ trụ thì có mắc mớ gì đến hắn chứ? Rất rõ ràng, Khổ Nhất Sí giữ Phương Chi Khuyết lại là có ý đồ, nhất định là chờ Phương Chi

Khuyết trưởng thành, sau đó đồ sát giúp hắn ta mà thôi. Nói trắng ra là tương lai sẽ đi cõng nồi cho Khổ Nhất Sí.

Nếu như nói Khổ Nhất Sí chỉ giữ lại Phương Chi Khuyết, lại không hạ xuống bất cứ ấn ký đạo niệm nào, đến chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng không tin.

Lam Tiểu Bố lập tức tạo dựng mô hình kết cấu của Phương Chi Khuyết, đồng thời hỏi, “Khổ Nhất Sí có để lại ấn ký đạo niệm trên người ngươi không?”

Phương Chi Khuyết lắc đầu, “Khổ Nhất Sí đã nói ở trước mặt ta rằng, hắn muốn có được sự trung thành của ta, cho nên không hạ ấn ký lên người ta, chẳng qua nếu như ta khiến hắn không hài lòng, hắn sẽ diệt ta bất cứ lúc nào.”

“Ngươi tin lời hắn nói sao?” Lam Tiểu Bố cười lạnh một tiếng, tin tưởng thì heo cũng biết leo cây, hắn không tin Khổ Nhất Sí sẽ không hạ ấn ký trên người Phương Chi Khuyết.

Phương Chi Khuyết bây giờ chẳng khác nào gấu chó, là bởi vì đại đạo của tên gia hỏa này khuyết thiếu, hơn nữa thân thể còn không hoàn thiện, một khi chờ gia hỏa này hoàn toàn khôi phục, tên kia tuyệt đối sẽ không yếu hơn Khổ Nhất Sí bao nhiêu. Một cường giả như vậy, nếu như Khổ Nhất Sí không hạ ấn ký, hắn tin chuyện này mới là lạ.

Phương Chi Khuyết cười khổ nói, “Ta đương nhiên cũng không tin, mỗi ngày vào lúc ta chữa trị đại đạo và thân thể, cũng đều tìm kiếm ấn ký trên người. Nhưng mà trên thực tế, trên người ta hoàn toàn không có bất cứ ấn ký nào cả, mặc dù tu vi của ta giảm sút, nhưng mà thủ đoạn của ta vẫn còn, có lẽ hắn thật sự không hạ ấn ký, ai...”

“Thánh Hồn Mộc của ngươi là từ đâu mà ra?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Sắc mặt Phương Chi Khuyết hơi đổi một chút, “Nếu như ngươi lấy đi Thánh Hồn Mộc của ta, vậy thì chẳng khác gì giết ta cả.”

“Bớt nói nhảm đi, cứ trực tiếp nói cho ta biết.” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố có chút không kiên nhẫn.

Phương Chi Khuyết nhanh chóng đáp lời, “Là sau khi Trớ Chú đạo thành bị hủy diệt, ta tìm được trong một cửa hàng đổ nát.”

“Ngươi có tin không?”Lam Tiểu Bố nhàn nhạt hỏi.

Phương Chi Khuyết sửng sốt, lập tức nói, “Vì sao lại không tin, ngươi không biết tình hình lúc đó đâu, cái Thánh Hồn Mộc này là do một tên tu sĩ ngoại lai dùng, hắn biến cái Thánh Hồn Mộc này thành một khúc xương của mình, nếu như không phải ta vẫn luôn ở trong Trớ Chú đạo thành, ta tuyệt đối không thể tìm được cái Thánh Hồn Mộc này.”

Lam Tiểu Bố nhìn Phương Chi Khuyết, bình tĩnh nói, “Khổ Nhất Sí đã hạ ấn ký đạo niệm trên Thánh Hồn Mộc này, bởi vì khi ngươi lấy được Thánh Hồn Mộc, Khổ Nhất Sí đã hủy đi Trớ Chú đạo thành, thậm chí còn là rất nhiều năm sau khi Khổ Nhất Sí hủy đi Trớ Chú đạo thành. Cho nên ngươi mới không hoài nghi cái Thánh Hồn Mộc này, cũng cho rằng trên Thánh Hồn Mộc này không có ấn ký đạo niệm của Khổ Nhất Sí. Mà trên thực tế, khi ngươi không ngừng dung nhập vào Thánh Hồn Mộc, biến Thánh Hồn Mộc này thành một bộ phận thân thể của ngươi, chờ sau khi thân thể của ngươi hoàn thiện, ngươi cũng không thể nào tìm ra cái ấn ký đạo niệm này nữa.”

“Chuyện đó không thể nào...” Phương Chi Khuyết sửng sốt.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không chờ Phương Chi Khuyết nói tiếp, lĩnh vực đã khóa mọi không gian của Phương Chi Khuyết lại, Phương Chi Khuyết căng thẳng, chỉ là hắn ta vừa định tránh thoát khỏi trói buộc lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã gác trên cổ Phương Chi Khuyết..

Phương Chi Khuyết biết cho dù mình có tránh cũng vô dụng, nơi này là kết giới vũ trụ của Lam Tiểu Bố, hắn ta có tránh hay không cũng chỉ có một con đường chết. Thật là bực bội, hắn ta thở dài, dứt khoát không động đậy gì nữa.

Khi đạo tắc của Lam Tiểu Bố trói chặt Phương Chi Khuyết, Phương Chi Khuyết trừng to mắt nhìn vào ngực mình, nơi này rõ ràng bị đạo tắc của Lam Tiểu Bố cắt ra từng cái ấn ký đạo niệm.

“Đây là ấn ký đạo niệm của Khổ Nhất Sí?” Phương Chi Khuyết biết rõ cái ấn ký này không thuộc về đại đạo của mình, nhưng vẫn không nhịn được mà nói.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi nghĩ thế nào? Thật ra ta có thể không giết ngươi, nhưng mà ngươi phải thể hiện ra giá trị của ngươi như thế nào. Nếu như chỉ để lại ấn ký đạo niệm, ở trên người ai ta cũng có thể hạ được, không cần thiết phải để lại ấn ký đạo niệm lên người rác rưởi.”

“Chủ nhân cần ta làm gì, thì ta sẽ làm cái đó.” Phương Chi Khuyết phản ứng cực nhanh, cho dù có tin phục với thủ đoạn của Lam Tiểu Bố hay không, vẫn cảm thấy bây giờ mình tạm thời thỏa hiệp thì tương lai còn có thể chạy trốn được, bây giờ hắn ta không hề có chút tiết tháo nào mà đặt mình ở vị trí gia nô.

“Trước đó ta đã tiêu diệt Thánh Kiếm cung, ta chuẩn bị đi tiêu diệt Đại Diễn Đạo trong Chân Diễn Thánh Đạo, thậm chí còn muốn xử lý cháu gái Quan Dục Tuyết của Thánh Chủ Quan Xung của Đại Diễn

Đạo…”

Lam Tiểu Bố nói đến đây, không tiếp tục nói nữa, mà chỉ bình tĩnh nhìn Phương Chi Khuyết trước mắt. Nếu như không có giác ngộ làm chó, vậy thì hắn sẽ trực tiếp xử lý.

“Cái gì?” Phương Chi Khuyết kinh sợ trước lời Lam Tiểu Bố nói, há hốc mồm một hồi lâu vẫn chưa thể nói gì cả.

Chương 2398 - Cõng nồi. (2)

Thánh Kiếm cung chính là đạo môn cấp một, cho dù là khi hắn ta toàn thịnh, cũng đừng hòng có thể tùy tiện diệt đi Thánh Kiếm cung. Người chủ nhân mình mới nhận trước mắt này, lại có thể dễ dàng tiêu diệt Thánh Kiếm cung, chuyện này quả thật nghe rợn cả người.

Nếu như nói tin tức diệt Thánh Kiếm cung là nghe rợn cả người, vậy thì xử lý cháu gái Quan Dục Tuyết của một trong tứ đại Thánh Chủ Quan Xung chính là muốn đâm thủng trời.

Nhưng mà Phương Chi Khuyết nhanh chóng hiểu ra, vì sao Lam Tiểu Bố lại nói hai tin tức này cho hắn ta biết, đây là muốn hắn ta đi cõng nồi mà. Quả nhiên lại là tên Khổ Nhất Sí thứ hai, hắn ta không chút do dự mà vội vàng nói, “Từ giờ trở đi, Thánh Kiếm cung chính là do Phương Chi Khuyết ta diệt đi. Chỉ là, thực lực bây giờ của ta mà đến Chân Diễn Thánh Đạo giết Quan Dục Tuyết, hoàn toàn không có khả năng.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không phải giết Quan Dục Tuyết, mà là bắt Quan Dục Tuyết ra, bằng hữu của ta ở trong tay nàng, ta muốn tìm nàng tính sổ.”

Đối với phản ứng của Phương Chi Khuyết, Lam Tiểu Bố vẫn tương đối hài lòng, bây giờ hắn không thể lộ diện ra. Nhưng mà chuyện

Thánh Kiếm cung diệt vong, cướp bóc Thính Đạo Hòa vẫn phải có người cõng nồi, vậy thì hắn có thể thong dong hành tẩu trong đại vũ trụ.

“Ta tình nguyện đi làm, chỉ cần ta có thể khôi phục thực lực của ta là được.” Phương Chi Khuyết nói ra.

“Nếu như ngươi tìm được đạo chủng Trớ Chú, thực lực của ngươi có thể khôi phục lại cấp độ gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Bước đại đạo thứ sáu, chờ khi ta khôi phục bước đại đạo thứ sáu rồi, cho dù là Quan Xung cũng phải kiêng kị ta một hai. Sở dĩ Khổ Nhất Sí giữ lại ta, là biết ta có khả năng khôi phục lại bước đại đạo thứ sáu, sau đó bán mạng cho hắn.” Phương Chi Khuyết lập tức nói.

“Rất tốt, đây là đạo chủng Trớ Chú, ngươi cầm lấy mà dùng, chờ thực lực ngươi khôi phục lại, rồi đến giúp ta làm việc.” Lam Tiểu Bố nói xong, trong tay có thêm một cái đạo quả màu xám.

“Đạo chủng Trớ Chú?” Phương Chi Khuyết sửng sốt, cái đạo chủng Trớ Chú này hắn ta lấy được cùng một lúc với Trớ Chú Đạo Quyển, bây giờ sao lại ở trong tay người trẻ tuổi này?

Sau đó hắn ta lập tức hiểu ra, Phương Cửu Anh nhất định đã bị người trước mắt này giết, nếu không thì đối phương không thể nào lấy được đạo chủng Trớ Chú.

Phương Chi Khuyết còn đang ngây người, Lam Tiểu Bố đã vứt đạo chủng Trớ Chú cho Phương Chi Khuyết, “Bây giờ ngươi khôi phục đại đạo và thân thể của mình đi, ta ở Nhất Tinh thánh thành chờ ngươi. Đúng rồi, ta tên là Lam Tiểu Bố. Bây giờ, mở rộng thần hồn của ngươi ra, ta muốn để lại ấn ký đạo niệm trong thần hồn và nguyên thần của ngươi. Còn nữa, ta đặt tên cho ngươi, sau này cứ gọi ngươi là Cửu Anh đi.”

“Đa tạ chủ nhân, Cửu Anh nhất định sẽ tuân theo lời dạy bảo của chủ nhân.” Sau khi Phương Chi Khuyết nói xong thì không chút do dự mở rộng thần hồn và đạo niệm của mình.

Hắn ta biết rõ, đây là kết quả tốt nhất mà hắn ta có thể lấy được. Ngay cả ấn ký đạo niệm của Khổ Nhất Sí mà người này còn có thể tìm ra được, hơn nữa người trẻ tuổi trước mắt này chỉ mới là bước đại đạo thứ tư, hắn ta sớm muộn gì cũng có thể gỡ bỏ ấn ký đạo niệm này đi.

Dường như biết được trong lòng Phương Chi Khuyết đang nghĩ gì, Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta để lại ấn ký đạo niệm, thứ nhất là muốn ngươi trung thành, nếu như ngươi có chút suy nghĩ phản kháng, hoặc là lén lút gỡ bỏ ấn ký của ta, ngươi cũng sẽ bị hôi phi yên diệt. Nếu như không tin, ngươi có thể thử một chút.”

“Cửu Anh không dám.” Phương Chi Khuyết nhanh chóng khom người thi lễ.

Chờ hắn ta ngẩng đầu lên nhìn, Lam Tiểu Bố đã biến mất rồi. Bên tai hắn ta lại truyền đến giọng nói của Lam Tiểu Bố, “Ta chờ ngươi nhiều nhất là ba năm, qua ba năm mà ngươi vẫn còn chưa đến đây, ấn ký đạo niệm trên người ngươi sẽ khiến ngươi vĩnh viễn biến mất…”

Thần niệm Phương Chi Khuyết quét ra ngoài, quả nhiên không thấy Lam Tiểu Bố, hắn ta nhanh chóng dùng thần niệm rà quét khắp cơ thể, thế nhưng chẳng phát hiện ra một chút dị dạng nào cả, Phương Chi Khuyết thở dài, hắn ta biết muốn gỡ bỏ ấn ký đạo niệm của Lam Tiểu Bố trên người hắn ta, nhất định phải chờ đến khi tu vi của hắn ta khôi phục lại đã.

Loại ấn ký đạo niệm này là do hắn ta chủ động mở rộng thần hồn để đối phương hạ xuống, là loại rất khó tìm được nhất, càng khó mà gỡ bỏ được. Chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố không tu luyện đại đạo tự thân, nếu như vậy thì khi hắn ta gỡ bỏ ra sẽ dễ dàng hơn một chút.

Giờ phút này hắn ta thậm chí ngay cả cấm chế động phủ cũng chẳng bố trí, trực tiếp lấy đạo chủng Trớ Chú ra bắt đầu dung hợp. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đạo chủng Trớ Chú ở trong tay hắn ta đã dần dần biến mất, mà khí thế trên người Phương Chi Khuyết cũng không ngừng tăng cao.

...

Lam Tiểu Bố đang trên đường đến Nhất Tinh thánh thành, hắn cũng không trực tiếp hạ ấn ký đạo niệm trên người Phương Chi Khuyết. ĐỐi với các loại ấn ký đạo niệm, mặc dù Lam Tiểu Bố không dám nói mình số một số hai, nhưng cũng không có mấy người có thể so sánh được với hắn. Khổ Nhất Sí đã sớm hạ ấn ký đạo niệm của mình lên Thánh Hồn Mộc, xem như rất cao minh. Nhưng mà dù sao thì Thánh Hồn Mộc cũng chỉ là thứ tạo ra thân thể, muốn ấn ký hoàn toàn dung hợp với Phương Chi Khuyết, cần thời gian cực kỳ lâu. Bất cứ chuyện gì bất ngờ nửa đường xuất hiện, đều sẽ bị lộ ra.

Sự thật cũng là như thế, Lam Tiểu Bố đã gỡ cái ấn ký đạo niệm này đi rồi.

Hạ ấn ký là thủ đoạn cấp thấp nhất, chính là cưỡng ép hạ xuống ấn ký lên người đối phương, loại ấn ký này là dễ bị tìm ra nhất, sau đó bị gỡ bỏ đi.

Thứ hai chính là đối phương cam tâm tình nguyện, mở rộng nguyên thân và đạo niệm để cho người hạ ấn ký. Loại ấn ký đạo niệm này khó mà gỡ bỏ, nhưng người nào mà lại cam tâm tình nguyện để người khác hạ ấn ký chứ? Cho dù Phương Chi Khuyết tình nguyện, nhưng cũng là vì bị uy hiếp trước cái chết, cho nên cũng không tính là thực sự cam tâm tình nguyện. Loại ấn ký đạo niệm này sẽ có vết tích, chỉ cần có vết tích, vậy tương lai có thể bị gỡ đi. Cho dù hắn tu luyện đại đạo tự thân, nhưng khi thực lực của Phương Chi Khuyết tăng lên đến một trình độ nhất định rồi, vẫn có thể gỡ bỏ.

Thủ đoạn cao minh nhất của ấn ký đạo niệm, chính là im hơi lặng tiếng mà dung nhập vào thần hồn và đại đạo của đối phương, còn là do đối phương chủ động dung nhập vào, loại ấn ký đạo niệm này trên cơ bản là không thể gỡ bỏ được.

Loại ấn ký đạo niệm mà Lam Tiểu Bố hạ xuống chính là loại này, bởi vì hắn hạ ấn ký đạo niệm của mình trên đạo chủng Trớ Chú. Hắn khẳng định Phương Chi Khuyết sẽ không nhịn được mà đầu tiên dung nhập đạo chủng để tăng tu vi và thực lực của mình lên trước, sau đó gỡ bỏ ấn ký đạo niệm trên người.

Đừng nói là Phương Chi Khuyết, phần lớn người đều sẽ làm như vậy. Chui lủi đã lâu, có một tia hy vọng, sẽ điên cuồng mà nhòa tới.

Chương 2399 - Diệt Đại Băng Bàn Cung.

Còn chưa đến Nhất Tinh thánh thành, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được ấn ký đạo tắc hắn để lại trong đạo chủng Trớ Chú đã bị dung hợp. Quả nhiên là nằm trong dự đoán của hắn, gia hỏa này không thể bỏ qua được sự hấp dẫn của đạo chủng Trớ Chú, thậm chí ngay cả mấy ngày cũng không thể chờ được. Có lẽ sau khi tu vi giảm sút, bị người ta bắt nạt đến thảm rồi.

Hắn biết rõ, ấn ký đạo tắc mà hắn để lại một khi được dung hợp, trừ khi chính hắn ra tay. Cả đời này Phương Chi Khuyết cũng đừng hòng gỡ bỏ được. Ấn ký đạo tắc của Lam Tiểu Bố là nghiên cứu ra được sau khi học kết giới vũ trụ, so với ấn ký đạo niệm càng khó mà gỡ bỏ, hầu như là tồn tại cùng với đại đạo tự thân.

Chỉ cần ấn ký đạo tắc này dung hợp vào, sinh tử của Phương Chi Khuyết sẽ nằm trong tay hắn, thậm chí ngay cả ý nghĩ ám hại hắn cũng không thể được, nếu không ấn ký đạo tắc ẩn trong đại đạo của hắn ta sẽ bộc phát.

...

Vừa đến Nhất Tinh thánh thành, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được toàn bộ bầu không khí trong đạo thành không thích hợp. Thậm chí Lam Tiểu Bố không cần đi nghe ngóng, chỉ cần nghe tiếng bàn luận xung quanh một chút là có thể biết được có chuyện gì.

Đại Băng Bàn Cung bị tiêu diệt, hơn nữa còn là tiêu diệt theo kiểu san bằng. Đây cũng không phải là việc nhỏ, cho dù lén lút làm chuyện xấu ở đại vũ trụ diễn ra rất nhiều, nhưng bề ngoài đại vũ trụ vẫn vô cùng hòa bình. Đừng nói là một cánh cửa, cho dù có trả thù cũng không thể công khai mà đi. Có vấn đề gì, trực tiếp báo cáo Thiên Đình, sẽ có Thiên Đình làm chủ cho ngươi.

Mà sau khi Thánh Kiếm cung bị diệt, Đại Băng Bàn Cung lại bị diệt mất, đây có phải có nghĩ là thời kỳ hòa bình của đại vũ trụ đã chấm dứt rồi không?

Hơn nữa có chuyện còn nghiêm trọng hơn so với Thánh Kiếm cung chính là, diệt đi Thánh Kiếm cung là lén lút mà làm, chứ không có ai dám công khai mà tiêu diệt Thánh Kiếm cung.

Đại Băng Bàn Cung bị diệt thì lại khác, khi Thạch Trường Hành của Thất Trụ Thiên thế giới diệt đi Đại Băng Bàn Cung, hoàn toàn không che giấu chút nào cả, không chỉ như vậy, Thạch Trường Hành còn lên tiếng, bất kỳ người nào của Đại Băng Bàn Cung, chỉ cần bị hắn ta bắt gặp, đều sẽ giết chết, tuyệt đối không nương tay.

Thánh Kiếm cung bị tiêu diệt, ít nhất thì cung chủ Tiền Uẩn của Thánh Kiếm cung vẫn còn bình yên vô sự. Chẳng những Tiền Uẩn bình yên vô sự, ngay cả môn nhân thiên tài mà Tiền Uẩn đưa đến An Lạc Thiên Thành để tham gia đại hội Vĩnh SInh cũng bình yên vô sự. Người diệt đi Thánh Kiếm cung cũng không truy sát đến An Lạc Thiên Thành để giết người diệt khẩu.

Mà Thạch Trường Hành diệt đi Đại Băng Bàn Cung, trực tiếp truyền tống đến An Lạc Thiên Thành, sau đó hầu như chém sạch người của Đại Băng Bàn Cung ở An Lạc Thiên Thành.

Nếu như những người khác dám làm như vậy, cho dù là ai, cho dù ngươi có lý hay không, Trung Ương Thiên Đình đều sẽ ra tay vây giết. Thế nhưng Thạch Trường Hành làm như vậy, Trung Ương Thiên Đình còn không dám truy nã hắn ta.

Thạch Trường Hành là ai? Ở Thất Trụ Thiên thế giới, đó là nhân vật gần với Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới nhất. Không chỉ như vậy, nghe đồn thực lực của Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới chỉ sợ cũng không bằng Thạch Trường Hành. Loại người này thì làm sao có thể vây giết được? Làm sao mà truy nã? Chẳng lẽ nhờ Đạo Tổ của Trung Ương thế giới ra mặt sao?

KHông nói đến chuyện Đạo Tổ của Trung Ương thế giới có ra mặt hay không, cho dù có xuất hiện, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể truy sát xử lý được Thạch Trường Hành.

Thiên Đình Trung Ương thế giới lần đầu tiên cho ra thông cáo phá vỡ lệ thường, thông cáo không hề truy sát truy nã Thạch Trường Hành, cũng không có hỏi tội Thạch Trường Hành. Mà là nêu ra chuyện xấu của Đại Băng Bàn Cung, Đại Băng Bàn Cung cầm tù con gái Thạch Uyển Dung của Thạch Trường Hành, đồng thời ép Thạch Uyển Dung dùng sinh cơ và đại đạo của mình tạo dựng ra đại đạo khai thiên Thất Trụ của Thạch Trường Hành. Bởi vì Đại Băng Bàn Cung làm điều ngang ngược, Thạch Trường Hành hoàn toàn là đang thay trời hành đạo, Đại Băng Bàn Cung phải bị diệt đi.

Nhưng mà người diệt đi Thánh Kiếm cung vẫn bị Trung Ương Thiên Đình truy nã, hoặc là Trung Ương Thiên Đình đã biết, người diệt đi Thánh Kiếm cung không phải là Thạch Trường Hành.

Lam Tiểu Bố sau khi biết được chi tiết sự việc, trong lòng thầm than, vẫn phải nhìn vào thực lực thôi. Nếu như bây giờ thực lực của hắn giống như Thạch Trường Hành. Cho dù hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung, có ai mà dám truy nã hắn?

Lam Tiểu Bố vẫn dịch hình thành Thương Vĩ như lúc trước ở lại Nhất Tinh thánh thành, trước khi chưa xử lý Quan Dục Tuyết, hắn không có ý định khôi phục dung mạo.

Ở Nhất Tinh thánh thành, Lam Tiểu Bố không tu luyện, hắn vẫn đang nghiên cứu kết giới vũ trụ và cấm chế, đồng thời không ngừng sửa đối quá trình dịch hình thành đạo tắc.

Trước lúc này, đạo tắc mà hắn dịch hình thành, cuối cùng vẫn có một chút dấu vết. Vì giúp mình dịch hình thành một đạo tắc thật hoàn mỹ, Lam Tiểu Bố không ngừng lặp đi lặp lại thử nghiệm, tổng kết rồi lại thử nghiệm.

Hai năm sau, đạo tắc mà Lam Tiểu Bố dịch hình thành đã có thể dung hợp với quy tắc thiên địa trong không gian xung quanh. Trừ khi đối phương cẩn thận tìm kiếm trong vùng không gian này, sau đó không ngừng so sánh, nếu không thì Lam Tiểu Bố tin rằng, khi hắn dịch hình thành đạo tắc, cực hiếm người có thể nhìn ra.

Chương 2400 - Diệt Đại Băng Bàn Cung. (2)

Nhưng mà đối với loại cường giả như Thạch Trường Hành, Lam Tiểu Bố vẫn không chắc chắn lắm. Hắn hoài nghi Thạch Trường Hành không phải bước đại đạo thứ tám thì chính là bước đại đạo thứ chín.

An Lạc Thiên Thành, khi ngày diễn ra đại hội Vĩnh SInh càng lúc càng gần, người cũng càng ngày càng nhiều. Chuyện Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung bị diệt vong, cũng là chủ đề thường thấy nhất ở An Lạc Thiên Thành. Hơn nữa, mánh lới của đại hội Vĩnh SInh lần này, chính là quan sát cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể đã không còn. Bây giờ Thánh Kiếm cung có được Hỗn Độn Đạo Thể cũng đã bị diệt, ở đâu ra Hỗn Độn Đạo Thể cung cấp cho mọi người cảm ngộ?

Một vài tu sĩ tỉ mỉ cảm nhận được, Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung có một điểm giống nhau, đó chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú mà Đại Băng Bàn Cung lấy được, và Hỗn Độn Đạo Thể mà Thánh Kiếm cung lấy được, hình như đều tới cùng một người, đó chính là cháu gái Quan Dục Tuyết của Thánh Chủ Quan Xung Đại Diễn Đạo Chân Diễn Thánh Đạo.

Nếu như không phải chuyện Đại Băng Bàn Cung diệt đi đã biết là ai làm, nói không chừng sẽ có người hoài nghi Thánh Kiếm cung có phải là do Chân Diễn Thánh Đạo diệt đi. Mặt ngoài thì bán Hỗn Độn Độc Giác Thú và Hỗn Độn Đạo Thể cho Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung, sau đó lại lén lút diệt hai cái đạo môn này đi.

Nhưng mà loại chuyện này mọi người chỉ dám suy đoán trong lòng, không có người nào dám nói ra, hơn nữa người diệt đi Đại Băng Bàn Cung là Thạch Trường Hành. Địa vị của Thạch Trường Hành, Chân Diễn Thánh Đạo cũng không mời nổi.

Trong một phòng xa hoa nhất ở Lạc lâu tại An Lạc Thiên Thành, một nam tử có vóc người cao gầy đang có sắc mặt vô cùng khó coi, hắn ta chính là Quan Xung, một trong bốn đại Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo.

Từ khi Thánh Kiếm cung bị diệt cho đến nay đã trôi qua hai năm, trong thời gian hai năm này, vậy mà hắn ta không tìm được bất cứ dấu vết nào để lại. Sau khi Thánh Kiếm cung bị diệt đi, hắn ta còn ở tại Thánh Kiếm cung quay ngược thời không, đối với người tiêu diệt Thánh Kiếm cung, hắn ta cũng hiểu biết nhiều hơn người khác, hơn nữa hắn ta khẳng định tu vi của gia hỏa kia tuyệt đối không vượt qua bước đại đạo thứ năm.

Một gia hỏa có tu vi chưa đến bước đại đạo thứ năm, có được Đại Trớ Chú Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, Đại Vẫn Mệnh Thuật, cái này còn chưa tính, còn có đại đạo Luân Hồi chân chính, đây quả thật là nghe rợn cả người. Hắn ta cho rằng nhiều nhất chỉ cần nửa năm, hắn ta có thể tìm ra đối phương. Thế nhưng đã hơn hai năm trôi qua, đừng nói là tìm được đối phương, ngay cả chuyện tìm ra mấy cái thần thông khai thiên kia được thi triển ở chỗ nào cũng khó khăn.

Hắn ta cũng hoài nghi con gái Thạch Uyển Dung của Thạch Trường Hành cũng là do người này cứu, nếu không thì sao sau khi Thạch Uyển Dung được cứu, Thánh Kiếm cung lại bị tiêu diệt? Hơn nữa Thánh Kiếm cung và Đại Băng Bàn Cung có một điểm giống nhau, đó chính là đều có được một thứ từ Đại Diễn giới. Một là Hỗn Độn Độc Giác Thú, một là Hỗn Độn Đạo Thể. Quan Xung cũng chưa bao giờ ngừng suy nghĩ, có khi nào là do chủ nhân của con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia đến không?

Cái này càng khiến hắn ta khó hiểu, nếu như chủ nhân của Hỗn Độn

Độc Giác Thú đến, làm ra những chuyện này cũng là bình thường. Nhưng vì sao Đại Băng Bàn Cung là do Thạch Trường Hành tiêu diệt? Nếu là người khác, hắn ta có thể lập tức đến hỏi thăm. Nhưng mà Thạch Trường Hành, hắn ta không có tư cách đó.

Ai, Quan Xung có chút hối hận, không có sưu hồn nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể kia, cũng không sưu hồn nữ tử Thiên Mị Thể mà hắn ta đã chém giết kia. Nếu không thì cũng không rơi vào tình trạng không có một chút manh mối nào như lúc này. Thật sự là vì đứng ở độ cao này như hắn ta, đối với những sâu kiến nho nho không thèm phải sưu hồn.

KHông đúng, lúc trước Đại Diễn giới vẫn còn hai người nữa, một là gia hỏa tu luyện đạo tắc Thiên Độc, tên này đã đầu phục Dục Tuyết, còn một người nữa hình như tên là Đỗ Bố...

Hai người kia hắn ta không giết chết, còn để ở chỗ cháu gái Dục Tuyết. Nghĩ đến đây, Quan Xung định phát ra một đạo tin tức, yêu cầu Quan Dục Tuyết dẫn Đỗ Bố và Thiên Độc Thánh Nhân lập tức đến An Lạc Thiên Thành.

“Quan Thánh Chủ, Thiên Đế Trung Ương Thiên Đình cho mời, xin mời Thánh Chủ tiến về Thiên Đình, cùng nhau bàn chuyện đại hội Vĩnh SInh.” Quan Xung còn đang suy nghĩ những đầu mối này, còn chưa kịp phát tin tức ra, bên ngoài cửa đã có tiếng nói kính cẩn.

Quan Xung khẽ nhíu mày, nếu như là chuyện khác, hắn ta tuyệt đối sẽ không để ý. Nhưng mà đây là chuyện đại hội Vĩnh SInh và lời mời của Thiên Đế Thiên Đình, hắn ta cũng chỉ có thể đi thôi.

Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình không phải người đơn giản, rất nhiều người nói hắn ta là người mạnh nhất dưới Đạo Tổ. Mặc dù trong lòng Quan Xung không muốn thừa nhận, nhưng hắn ta cũng cảm thấy thực lực của Khổ Nhất Sí mạnh hơn hắn ta, hơn nữa không phải chỉ mạnh một chút. Bây giờ Khổ Nhất Sí mời, hắn ta nhất định phải đi.

...

Nhất Tinh thánh thành, Lam Tiểu Bố đã chờ đến mức không còn kiên nhẫn nữa rồi. Bây giờ khi hắn dịch hình thành đạo tắc đã không còn chút sơ hở nào nữa, chắc hẳn có thể hành động rồi. Tên Phương Chi Khuyết kia lề mà lề mề, đã qua hơn hai năm rồi, sao còn chưa đến.

Lam Tiểu Bố đang định phát một đạo tin tức cho Phương Chi Khuyết, đột nhiên cảm ứng được ấn ký đạo tắc của mình. Hắn lập tức biết được Phương Chi Khuyết đã đến.

Lam Tiểu Bố đang định gọi Phương Chi Khuyết đến đây, nhưng mà hắn chỉ vừa mới chuyển động ý nghĩ, đã quyết định chờ Phương Chi Khuyết tự tìm đến nơi này. Nếu như bây giờ hắn phát tin tức cho Phương Chi Khuyết, vậy đã cho thấy chuyện Phương Chi Khuyết đến đây hắn đã có cảm ứng.

Còn một chuyện nữa chính là, hắn muốn thử xem Phương Chi Khuyết có đáng với viên đạo chủng Trớ Chú mà hắn đã bỏ ra hay không.

Chương 2401 - Cửu Anh có ý tưởng.

Phương Chi Khuyết không khiến Lam Tiểu Bố phải thất vọng, chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, đã đến chỗ tức lâu nơi Lam Tiểu Bố đang ở.

“Nếu đã tới, vậy thì vào trong đi.” Giọng nói Lam Tiểu Bố truyền đến bên tai Phương Chi Khuyết, Phương Chi Khuyết lập tức cảm nhận được gian phòng của Lam Tiểu Bố, thân hình lóe lên một cái, đã xuất hiện trong phòng Lam Tiểu Bố.

“Cửu Anh à, có phải cảm thấy mình đã đến bước đại đạo thứ sáu rồi, cho nên có tư cách sĩ diện trước mặt ta?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Gia hỏa này vậy mà ngay cả cấm chế cửa ra vào cũng không gõ, trực tiếp tiến vào gian phòng của hắn, chẳng có chút tự giác của gia nô gì cả.

“Bố gia, gia hỏa này nhất định muốn tạo phản, không bằng xử lý hắn sớm một chút?” Thái Xuyên ở bên cạnh kêu lên.

Trong lòng Phương Chi Khuyết đột nhiên giật thót, lập tức kính cẩn nói, “KHông dám, Cửu Anh vĩnh viễn là một thanh đao trong tay Bố gia, tuyệt đối không vi phạm ý chỉ của Bố gia.”

Mặc dù hắn ta cúi đầu nhưng lại kinh ngạc vô cùng, cừa rồi mới nói chuyện nhất định chính là Hỗn Độn Độc Giác Thú, hơn nữa còn là Hỗn Độn Độc Giác Thú biến dị. Trước đó hắn ta vẫn luôn tu luyện ở Trớ Chú đạo thành, cho nên cũng không biết chuyện Hỗn Độn Độc Giác Thú.

Còn về chuyện phản bội Lam Tiểu Bố, ha ha, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Mặc dù hắn ta dựa vào một viên đạo chủng Trớ Chú mà tăng tu vi của mình lên đến bước đại đạo thứ sáu. KHông chỉ như vậy, thân thể của hắn ta cũng khôi phục một cách hoàn mỹ. Nhưng mà hắn ta hiểu rất rõ, muốn xử lý được Lam Tiểu Bố, phải đến bước đại đạo thứ bảy mới an toàn. Bởi vì trước khi xử lý Lam Tiểu Bố, hắn ta phải tìm ra được ấn ký đạo niệm trên người mình, đây là một mối họa lớn. Cho nên mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng bây giờ Phương Chi Khuyết thật sự không có ý định phản bội Lam Tiểu Bố.

Thái Xuyên chậc lưỡi một cái, gia hỏa này tuyệt đối là một cao thủ vuốt mông ngựa, nghe thấy mình gọi Bố gia, cũng gọi Bố gia theo.

“Tốt nhất là không dám, nếu không thì ngươi nhất định phải hối hận.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói,

Phương Chi Khuyết chỉ cúi đầu không nói lời nào, hắn ta không dám xác định có phải Lam Tiểu Bố đã hạ ấn ký đạo niệm trên người hắn hay không. Nhưng ít ra thì sau khi hắn ta bước vào bước đại đạo thứ sáu, vẫn luôn không thể tìm được. Hắn ta không tin thủ đoạn hạ ấn ký đạo niệm của Lam Tiểu Bố có thể cường đại như Khổ Nhất Sí, Khổ Nhất Sí là ai, đó là bước đại đạo thứ bảy. Hơn nữa nghe đồn rằng, dưới Đạo Tổ, Khổ Nhất Sí chính là người mạnh nhất. Lam Tiểu Bố này chỉ mới là bước đại đạo thứ tư, thậm chí còn chưa đến bước thứ năm, so với Khổ Nhất Sí, đó là cùng trời cuối đất.

“Chúng ta sắp đi Chân Diễn Thánh Đạo, mục đích chỉ có một, bắt Quan Dục Tuyết của Chân Diễn Thánh Đạo. Chuyện này ta dự định để ngươi đi làm, ngươi có vấn đề gì không?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Phương Chi Khuyết rất muốn từ chối, nhưng bây giờ hắn ta không xác định được trên người mình có ấn ký đạo niệm hay không, hơn nữa khi Lam Tiểu Bố đưa đạo chủng Trớ Chú cho hắn ta, cũng đã nói rất rõ, là vì bắt Quan Dục Tuyết.

Do dự một chút Phương Chi Khuyết vẫn nói, “Bố gia cứ việc sai bảo, ta nhất định dốc hết toàn lực.”

Lam Tiểu Bố sao có thể không nhìn ra Phương Chi Khuyết do dự, cộng thêm giọng điệu của Phương Chi Khuyết, hắn đã biết, gia hỏa này còn chưa giúp hắn làm việc, đã bắt đầu chuẩn bị mưu đồ làm phản rồi.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố giả vờ không biết những chuyện này, hắn dứt khoát nói, “Ta sẽ nghĩ cách đưa ngươi đến Chân Diễn Thánh Đạo, vào lúc bắt Quan Dục Tuyết, ngươi phải không cẩn thận bị người ta nhìn thấy chân thân, đồng thời Thái Xuyên cũng sẽ không cẩn thận mà bị người nhìn thấy.”

“Bố gia, cho dù chúng ta có thể lẻn vào trong Chân Diễn Thánh Đạo, chỉ sợ cũng khó mà bắt được Quan Dục Tuyết. Chân Diễn Thánh Đạo có bốn Thánh CHủ, ai ai cũng là bước đại đạo thứ bảy. Ta hoài nghi chúng ta vừa tiến vào, có thể sẽ bị phát hiện ra. Chúng ta không bị phát hiện đã là rất may mắn rồi, nói chi đến chuyện cố ý để lộ chân thân...” Phương Chi Khuyết bất đắc dĩ nói, hắn ta thật lòng muốn nhắc nhở Lam Tiểu Bố, Chân Diễn Thánh Đạo không phải là Thánh Kiếm cung.

GIọng điệu Lam Tiểu Bố trở nên lạnh lẽo, “Ta chỉ bảo ngươi đi làm, không phải để cho ngươi cò kè mặc cả.”

Cảm nhận được sát ý thấm vào người, Phương Chi Khuyết giật nảy mình, vội vàng nói, “Ta nhất định sẽ làm theo lời Bố gia nói, không màng sinh tử.”

“Rất tốt, vậy thì chúng ta rời khỏi Nhất Tinh thánh thành trước đã.” Lam Tiểu Bố dẫn theo Thái Xuyên, đi trước rời khỏi tức lâu. Trong lòng Phương Chi Khuyết khó chịu, cũng chỉ có thể đi theo.

“Bố gia, nơi này mặc dù cách Chân Diễn Thánh Đạo rất gần, nhưng thời gian chúng ta đến đó cũng không ngắn.” Rời khỏi Nhất Tinh thánh thành, Phương Chi Khuyết lại nói một lần nữa, từ tận đáy lòng hắn ta không muốn làm chuyện này.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Phương Chi Khuyết, mà lấy một đống trận kỳ ra, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã bố trí ra một cái truyền tống trận tạm thời.

“Ngươi muốn thông qua truyền tống trận mà đến Chân Diễn Thánh Đạo?” Phương Chi Khuyết trừng to mắt, không thể tin mà nhìn Lam Tiểu Bố.

“Thế nào, chẳng lẽ truyền tống trận không nhanh hơn sao?” Lam Tiểu Bố nói, khi hắn quyết định hành động, đã sớm bố trí một cái truyền tống trận bên ngoài Chân Diễn Thánh Đạo.

Chương 2402 - Cửu Anh có ý tưởng. (2)

Phương Chi Khuyết lập tức nói, “Ở đại vũ trụ không thể nào tùy tiện bố trí truyền tống trận, ngươi có thấy vì sao truyền tống trận giữa rất nhiều đạo thành lại ít như vậy không? Cũng là bởi vì ở đại vũ trụ có rất nhiều khu vực Hỗn Độn, có rất nhiều Không Gian Khư. Sơ ý một chút, trong quá trình truyền tống sẽ bị cuốn vào trong KHông Gian Khư, sau đó thần hồn câu diệt.”

Lam Tiểu Bố dường như không nghe thấy lời Phương Chi Khuyết nói, bước vào truyền tống trận, Thái Xuyên cũng đi theo mà bước vào truyền tống trận.

Phương Chi Khuyết thật sự không muốn bước vào, nhưng trừ khi bây giờ hắn ta lập tức làm phản, nếu không thì hắn ta cũng chỉ có thể đi theo. Trong lòng do dự mấy giây, cuối cùng Phương Chi Khuyết cũng chỉ có thể đi theo Lam Tiểu Bố bước vào trong truyền tống trận. Đồng thời âm thầm thề, nhất định phải nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ bảy. Trước kia hắn ta muốn bước vào bước đại đạo thứ bảy chính là người si nói mông. Nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn ta đã dung nhập đạo chủng Trớ Chú, mà hắn ta tu luyện chính là đại đạo Trớ Chú. Đại Đạo Trớ Chú cộng thêm đạo chủng Trớ Chú, nếu như hắn ta còn không thể bước vào bước đại đạo thứ bảy thì đó chính là chuyện cười.

Truyền tống trận kích phát, bạch quang cuốn lên, khi hai chân Phương Chi Khuyết chạm đến mặt đất, lập tức hiểu ra, nơi này chính là bên ngoài Chân Diễn Thánh Đạo. Giờ phút này hắn ta có thể khẳng định, Lam Tiểu Bố có thể bố trí truyền tống trận cự ly ngắn ở đại vũ trụ, còn về chuyện làm sao mà Lam Tiểu Bố làm được, hắn ta cũng không biết.

“Cửu Anh, ta đã điều tra rồi. Chân Diễn Thánh Đạo có bốn tên Thánh CHủ, có hai tên đang ở bên ngoài chưa về, còn hai người bao gồm cả Quan Xung đang ở An Lạc Thiên Thành. Mà Quan Dục Tuyết thì không rời khỏi Chân Diễn Thánh Đạo, bây giờ đi vào Chân Diễn Thánh Đạo là có thể bắt được nàng.” Lam Tiểu Bố nhìn Phương Chi Khuyết, giọng điệu ẩn chứa mệnh lệnh.

“Bố gia, An Lạc Thiên Thành chẳng mấy chốc nữa sẽ tổ chức đại hội Vĩnh SInh, nếu như chúng ta chờ ở chỗ này, nhất định có thể chặn đường được Quan Dục Tuyết, không nhất định phải tiến vào trong Chân Diễn Thánh Đạo.” Phương Chi Khuyết thành khẩn nói, hắn ta thật sự sợ hãi.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến Phương Chi Khuyết mà tiếp tục nói, “Chờ lát nữa ngươi và Thái Xuyên đi vào trong tiểu thế giới của ta, ta sẽ mang theo các ngươi tiến vào trong Chân Diễn Thánh Đạo, sau đó các ngươi ra tay với Quan Dục Tuyết, ta nấp ở một bên áp trận cho các ngươi. Còn lúc nào thì bại lộ thân phận, ta sẽ nói cho các ngươi biết. Cửu Anh, nơi này có một lá Truyền Tống Phù, ngươi cầm đi. Lúc nào truyền tống đi, cũng nghe theo mệnh lệnh của ta mà làm.”

Hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo, Thánh Kiếm cung không thể nào so sánh được, Vũ Trụ Duy Mô vân còn đang tạo dựng ra mô hình kết cấu hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo, chỉ là Chân Diễn Thánh Đạo quá rộng lớn, hơn nữa hộ trận ở nơi này lại cái này liên tiếp cái kia. Cho dù là dùng Vũ Trụ Duy Mô, cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể tạo dựng ra được. Lam Tiểu Bố chỉ có thể tiến vào sớm, nếu không, chờ Quan Dục Tuyết gặp mặt Quan Xung, hắn muốn bắt Quan Dục Tuyết cũng khó.

Ở Nhất Tinh thánh thành bỏ ra hai năm nghiên cứu dịch hình thành đạo tắc, Lam Tiểu Bố cũng không phải không thu hoạch được gì. Với trình độ dịch hình thành đạo tắc bây giờ của hắn mà tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo, khi không có bước đại đạo thứ bảy xuất hiện, chắc hẳn không có ai có thể phát hiện ra hắn.

Còn nữa chính là mặc dù hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo cái này liên tiếp cái kia, nhưng mà lúc này là lúc ra tay tốt nhất. Dù sao thì mấy đại Thánh Chủ đều không có ở Chân Diễn Thánh Đạo. Cho dù có xảy ra chuyện, bọn họ cũng không thể lập tức quay về được.

“Vâng.” Phương Chi Khuyết càng khẳng định, trên người mình có ấn ký đạo niệm của Lam Tiểu Bố, chỉ là hắn ta không tìm ra được mà thôi.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái tiểu thế giới, đang định bảo Thái Xuyên và Phương Chi Khuyết tiến vào tiểu thế giới , hắn chợt nhớ đến một chuyện mà hỏi, “Cửu Anh, sở dĩ Thạch Trường Hành có thể tìm được con gái của hắn, là bởi vì một cái đạo chủng Hồng Mông. Ngươi có biết đạo chủng Hồng Mông là gì không?”

Trong tay Lam Tiểu Bố cũng có một cái đạo chủng Hồng Mông, nhưng hắn vẫn không dám hỏi thăm Thạch Trường Hành, lão hồ ly như Thạch Trường Hành, nếu như hắn hỏi thăm, đối phương nhất định sẽ đoán ra được trên người hắn có đạo chủng Hồng Mông.

Đạo chủng Hồng Mông? Phương Chi Khuyết trừng to mắt, lập tức hít một hơi thật sâu rồi nói, “Đó là một trong những vật trân quý nhất của đại vũ trụ, nghe nói ở đại vũ trụ, muốn bước vào bước đại đạo thứ chín, nhất định phải có đạo chủng Hồng Mông. Nếu không thì cho dù cả đời tu luyện đến chết, tối đa cũng chỉ có thể đến bước đại đạo thứ tám. Hơn nữa trong toàn bộ Hạo Hãn, đạo chủng Hồng Mông chỉ có mấy cái.”

“Có tất cả là bao nhiêu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

“Nghe nói là chín cái, cũng có người nói là mười tám cái. Cụ thể thì ta cũng không biết rõ lắm, loại vật này chỉ nghe nói mà thôi, trừ Đạo Tổ, cũng không có ai từng nhìn thấy. Mặc dù ta biết đạo chủng Hồng Mông, nhưng nếu ngươi đưa đạo chủng Hồng Mông ra trước mặt ta, ta cũng không biết.” Phương Chi Khuyết nói.

“Ta biết rồi, tiến vào tiểu thế giới của ta, ta phải đi vào hộ trận Chân Diễn Thánh Đạo rồi.” Lam Tiểu Bố bình thản nói, trong lòng lại vô cùng chấn động. Hắn không ngờ cái hạt giống trên người mình kia lại quý giá như vậy, nếu như để lộ ra, e rằng cho dù là Đạo Tổ cũng sẽ truy sát hắn nhỉ?

”Bố gia, khắp nơi trong Chân Diễn Thánh Đạo đều là cấm chế và đại trận phát động đỉnh cấp, ngươi nhất định phải cẩn thận.” Trước khi Phương Chi Khuyết tiến vào trong tiểu thế giới , vẫn còn không ngừng căn dặn Lam Tiểu Bố.

Chương 2403 - Bắt Quan Dục Tuyết.

Cho dù Phương Chi Khuyết không nói, ở Chân Diễn Thánh Đạo này, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không chủ quan. Hắn đã dịch hình thành một đạo tắc Không Gian bình thường, chỉ tiếc là hắn không nghiên cứu đạo tắc Đại Diễn. Nếu không thì bây giờ hắn đã dịch hình thành một đạo đạo tắc Đại Diễn, như vậy nhất định sẽ an toàn hơn.

Đại Diễn Đạo chính là một trong bốn đạo của Chân Diễn Thánh Đạo, bên trong đạo môn nhất định có đông đảo tu sĩ tu luyện Đại Diễn Đạo. Mỗi một tu sĩ tu luyện một loại đạo tắc nào đó, thì loại đạo tắc này sẽ xuất hiện nhiều hơn, vùng không gian này sẽ ngưng luyện ra loại đạo tắc này. Lam Tiểu Bố không biết đạo tràng Đại Diễn Đạo nằm ở vị trí nào, Chân Diễn Thánh Đạo lớn như vậy, không tìm người hỏi thăm thì nhất định không được. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không tính đi hỏi thăm ai cả, hắn dự định tìm kiếm đạo tắc Đại Diễn.

Nơi có đạo tắc Đại Diễn dày đặc nhất, nhất định là vị trí Đại Diễn Đạo.

Hắn đã từng đến Đại Diễn giới, Đại Diễn giới rất có thể là tinh cầu phát nguyên Đại Diễn Đạo của Quan Xung. Đại Diễn giới không thể nào là giới vực tinh cầu mà Quan Xung ngưng luyện thành, mà là vũ trụ tinh cầu do Hỗn Độn diễn hóa ra, chỉ là Quan Xung có được Đại Diễn giới mà thôi. Nếu không thì bên trong Đại Diễn giới sao lại có thể có Đại Diễn Đỉnh?

Đại Diễn Đỉnh chính là pháp bảo công kích cấp bậc Khai Thiên đỉnh cấp, so về cấp bậc, không hề kém Vũ Trụ Ma.

Thậm chí Lam Tiểu Bố hoài nghi vũ trụ mà bọn hắn đến, thật ra từ rất lâu trước đây cũng không phải là vũ trụ cấp thấp. Chỉ là vô số năm qua đi, vũ trụ của bọn hắn mới thoái hóa thành vũ trụ cấp thấp. Nếu không thì một vũ trụ cấp thấp, sao có thể diễn sinh ra các loại bảo vật Khai Thiên như Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Ma, còn cả Thất Giới Thạch? Lam Tiểu Bố chỉ độn hành vài dặm đã dừng lại, hắn phát hiện Chân Diễn Thánh Đạo có Hư KHông Xúc Phát Trận văn. Nói cách khác, Chân Diễn Thánh Đạo đã sớm phòng ngừa sẽ có người dịch hình thành đạo tắc tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo.

Nếu như không phải hắn cực kỳ mẫn cảm với KHông Gian Khư, vừa rồi suýt chút nữa đã chạm đến loại trận văn phát động này. Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy, phát động trận văn là chuyện sớm muộn mà thôi. Hơn nữa loại trận văn phát động này không ngừng thay đổi vị trí, cho dù hắn có tạo dựng mô hình kết cấu cũng không được.

Đạo môn lớn quả nhiên có chút bản lĩnh, Lam Tiểu Bố không tiếp tục di chuyển nữa. Cường giả bước đại đạo thứ bảy của Chân Diễn Thánh Đạo không có ở đây, sau khi bị phát hiện hắn vẫn có cơ hội chạy thoát, nhưng mà một khi hắn chạy rồi, chuyện bắt Quan Dục Tuyết sẽ trở nên khó khăn.

Lam Tiểu Bố ở lại chỗ cũ tính toán tìm một đệ tử tông môn, sau đó xử lý, rồi dịch hình thành đệ tử tông môn này tiến vào trong, đột nhiên cảm nhận được một luồng đạo tắc quen thuộc.

Đạo tắc Thiên Độc? Đạo tắc Thiên Độc nhất định có liên quan đến Thiên Độc Thánh Nhân, lúc trước Thiên Độc Thánh Nhân ở trong Đại Diễn giới, bây giờ đã đầu phục Quan Dục Tuyết.

Cái đạo tắc Thiên Độc này giống như một ngọn đèn sáng, cho Lam Tiểu Bố một phương vị rõ ràng. Dù sao thì dịch hình thành đệ tử tông môn ở nơi này, nhất định sẽ bị đại trận Giám Sát của tông môn phát hiện ra. Cửa ra vào loại đạo môn lớn như Chân Diễn Thánh Đạo, nếu như không thể phát hiện ra đột nhiên có thêm một đệ tử, đó mới là chuyện lạ.

Hơn nữa, đạo tắc Đại Diễn không dễ định vị. Người tu luyện Đại Diễn Đạo ở Chân Diễn Thánh Đạo có quá nhiều, nói không chừng hắn căn cứ theo đạo tắc Đại Diễn đi tìm kiếm lại vừa hay ngược lại với vị trí của Quan Dục Tuyết cũng có thể xảy ra.

Bởi vì có Hư KHông Xúc Phát Trận văn, chỉ cần đạo tắc đại đạo đặc biệt chạm đến, cái Hư KHông Xúc Phát Trận văn này sẽ kích phát cảnh báo trong đạo môn. Lam Tiểu Bố cố gắng thả chậm tốc độ của mình, hầu như là từng bước xem xét cẩn thận mới đi.

Mãi đến bảy ngày sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới dừng lại bên ngoài một ngọn núi lớn.

Bên ngoài ngọn núi lớn này có ba chữ lơ lửng, Diễn Tuyết phong. Nghe cái tên này, chắc hẳn đây là ngọn núi của Quan Dục Tuyết rồi. KHông chỉ như vậy, ở chỗ này Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được hơi thở của Thiên Độc Thánh Nhân.

Lam Tiểu Bố trực tiếp đưa Phương Chi Khuyết và Thái Xuyên ra ngoài, Thái Xuyên đã sớm được Lam Tiểu Bố dặn dò, vừa ra ngoài đã bộc phát khí thế Thánh Thú của mình.

Chân Diễn Thánh Đạo cũng có khu vực Hỗn Độn, cho nên có người xông vào Chân Diễn Thánh Đạo dẫn theo Thái Xuyên đến cũng là chuyện bình thường.

Phương Chi Khuyết vừa ra ngoài đã lập tức mở rộng thần niệm, sau đó khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Bố gia, nơi này chính là bên trong Chân Diễn Thánh Đạo?”

Hắn ta rất khó mà hiểu được Lam Tiểu Bố vào trong này như thế nào, thậm chí cho đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện ra.

Chân Diễn Thánh Đạo chính là đạo môn đỉnh cấp, loại đạo môn này nơi đâu cũng là trận văn phát động và đại trận Giám Sát. Không nói đến những cái này, ngươi có thể im hơi lặng tiếng xuyên qua hộ trận và các loại cấm chế trong Chân Diễn Thánh Đạo đã là chuyện không dễ dàng gì. Phương Chi Khuyết đột nhiên nhìn về phía Thái Xuyên, nghe nói hộ trận Chân Diễn Thánh Đạo có một đạo Hỗn ĐỘn trận kỳ... Cũng không đúng, Thái Xuyên vẫn luôn ở cùng với hắn ta trong tiểu thế giới, nếu như dựa vào Thái Xuyên đi xuyên qua khu vực Hỗn Độn, vậy thì nó đã sớm ra ngoài rồi, chứ không phải chờ đến bây giờ.

Chương 2404 - Bắt Quan Dục Tuyết. (2)

“Cửu Anh, đây chính là nơi đặt động phủ của Quan Dục Tuyết, ngươi đi vào trong trực tiếp bắt lấy Quan Dục Tuyết, Thái Xuyên đi vào theo ngươi. Ta sẽ ở chỗ này chờ các ngươi, còn nữa, nhớ kỹ phải nghe theo Thái Xuyên.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Bố gia yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành chuyện Bố gia đã giao.” Cho dù trong lòng vô cùng chấn động, cũng vô cùng muốn biết Lam Tiểu Bố tiến vào như thế nào, ngoài mặt Phương Chi Khuyết vẫn vô cùng kính cẩn.

“Đi thôi.” Thái Xuyên ném lại một câu cho Phương Chi Khuyết, đã xông lên Diễn Tuyết phong trước.

Phương Chi Khuyết đuổi sát theo sau, sau đó cẩn thận nói ra, “Thái Xuyên à, chúng ta đi chậm một chút, nếu như đi nhanh quá, có lẽ sẽ bị phát hiện.”

Thái Xuyên châm chọc nói, “Cửu Anh, ngươi cứ đắn đo do dự như vậy, đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn với Bố gia.”

Nói xong, Thái Xuyên hầu như lấy tốc độ độn hành mà xông lên Diễn Tuyết phong. Phương Chi Khuyết biết, với kiểu đi lại này, muốn không bị phát hiện là không có khả năng. Cái Diễn Tuyết phong này cũng có cấm chế, hắn ta cũng không hiểu Thái Xuyên tránh đi cấm chế trên Diễn Tuyết phong như thế nào, cũng chỉ có thể nhanh chóng tăng nhanh tốc độ đi theo Thái Xuyên.

Còn về chuyện đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn, ha ha, Phương Chi Khuyết hắn ta không đáng tiền như vậy sao?

Quả nhiên, hai người còn chưa đến đỉnh Diễn Tuyết phong, đã bị Quan Dục Tuyết phát hiện ra.

Quan Dục Tuyết giận dữ, ở Chân Diễn Thánh Đạo, xem như là gia gia nàng cũng sẽ không xông lên Diễn Tuyết phong của nàng, đây là hạng người từ đâu tới mà không hiểu quy củ như vậy, dám xông lên Diễn Tuyết phong của nàng? Đây là muốn chết sao?

“Bách Linh, ngươi lập tức bắt người xông lên Diễn Tuyết phong ta lại, ta muốn nhìn thử xem, là ai ăn gan báo mà dám xông lên Diễn Tuyết phong của ta.” Quan Dục Tuyết hừ lạnh một tiếng, đứng lên.

Thật ra nàng cũng vừa mới kết thúc bế quan, cộng thêm vừa nhận được tin tức của gia gia, chuẩn bị đến An Lạc Thiên Thành. Nếu không thì thậm chí ngay cả chuyện có người xông lên Diễn Tuyết phong của nàng, nàng cũng không biết, trực tiếp phát động Khốn Sát Trận giết chết người xông lên Diễn Tuyết phong của nàng. Khi nàng bế quan mà xông vào động phủ của nàng, cho dù có giết, Thánh Chủ cũng sẽ không nói gì.

“Vâng.” Thiên Độc Thánh Nhân mới đổi tên thành Bách Linh vừa lên tiếng, còn chưa lao ra ngoài đã lập tức dại ra, bởi vì trong một người một thú xông lên này, hắn ta biết một thú.

Thái Xuyên đó, không phải Thái Xuyên đã bị Quan Dục Tuyết bán cho Đại Băng Bàn Cung rồi sao? Hơn nữa hai năm trước Đại Băng Bàn Cung đã bị tiêu diệt, hắn ta có nghe nói đến chuyện này. Bây giờ là như thế nào đây? Thái Xuyên đang ở Đại Băng Bàn Cung sao lại ở chỗ này?

“Tuyết Chủ…” Thiên Độc Thánh Nhân chỉ mới nói được hai chữ, đã bị Thái Xuyên cắt ngang, “Cửu Anh, dùng lĩnh vực trói hai tên này lại.”

“LÀ ngươi?” Quan Dục Tuyết cũng không thể tin được mà nhìn Thái Xuyên, Thái Xuyên là Hỗn Độn Độc Giác Thú, bởi vì không thể nào nhận chủ, cho nên nàng đã bán cho Đại Băng Bàn Cung với cái giá cực lớn.

Phương Chi Khuyết nghe thấy mệnh lệnh của Thái Xuyên, trong lòng giận dữ, cố ý không muốn nghe theo. Nhưng mà nghĩ đến Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng chỉ có thể mở rộng lĩnh vực của bản thân, trói buộc Quan Dục Tuyết và Thiên Độc Thánh Nhân lại.

Quan Dục Tuyết và Thiên Độc Thánh Nhân đều là bước đại đạo thứ tư, hai bước đại đạo thứ tư, ở trước mặt bước đại đạo thứ sáu như Phương Chi Khuyết, chẳng hề có chút năng lực phản kháng nào cả.

“Thái Xuyên huynh đệ, ngươi cũng biết là ta bất lực, hơn nữa ta cũng không làm ra chuyện gì có lỗi với Bố gia cả.” Thiên Độc Thánh Nhân cảm nhận mình bị lĩnh vực của cường giả trói chặt, nhanh chóng nói với Thái Xuyên.

Trong lòng hắn ta đã hoài nghi, huyện này nhất định có liên quan đến Lam Tiểu Bố. Người khác không biết sự lợi hại của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta thì biết rất rõ. Lúc trước Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có tu vi gì? Vậy mà dám hãm hại Tần Kình Thiên, kết quả còn thành công.

Tần Kình Thiên cũng không phải bước đại đạo thứ tư bình thường, chẳng những nhiều thủ đoạn, còn gian xảo không gì sánh được. Nhìn xem ngay cả chuyện Quan Xung thu lại Đại Diễn giới, nửa đường Tần Kình Thiên cũng có thể trốn đi được, đã biết Tần Kình Thiên trâu như thế nào. Một người như vậy, hết lần này đến lần khác lại bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hãm hại thành công. Nếu không phải hắn ta không ra tay, bây giờ chỉ sợ đã không còn người tên Tần Kình Thiên này nữa rồi.

Thánh Kiếm cung bị diệt, Đại Băng Bàn Cung bị diệt, Thái Xuyên xuất hiện ở đây, hắn ta không muốn nghĩ đến Lam Tiểu Bố cũng không được.

“Các ngươi thật to gan, nơi này chính là Chân Diễn Thánh Đạo, gia gia của ta là một trong tứ đại Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, các ngươi lại dám ở đây ra tay với ta.” Quan Dục Tuyết bị lĩnh vực đại đạo của Phương Chi Khuyết trói buộc, lập tức giận dữ.

Cho đến bây giờ, chỉ có nàng đi trói người khác, cho đến bây giờ, chỉ có nàng đi bắt nạt người khác, từ khi nào đến lượt người khác ức hiếp Quan Dục Tuyết nàng rồi.

“Phế Tử Phủ của bọn hắn.” Thái Xuyên cười he he, nói xong thì lại truyền âm cho Phương Chi Khuyết, ”Nhanh nói câu Bố gia đã dạy ngươi ra đi.”

“Ngươi dám.” Quan Dục Tuyết hoảng hốt, cho dù gia gia Quan Xung trở về, Tử Phủ nàng cũng đã bị phế rồi, khó mà chữa trị được. Hơn nữa sau khi chữa trị rồi, nàng còn có thể bước vào bước đại đạo thứ năm hay không?

Phương Chi Khuyết biết, đã đến bước này, hắn ta đã không còn đường lui nữa. Hơn nữa, có chuyện gì mà hắn ta chưa từng làm? Đừng nói là phế đi Tử Phủ của Quan Dục Tuyết.

Cho nên sau khi nghe thấy lời Thái Xuyên nói, lập tức có hai đạo đạo tắc đánh xuống, dứt khoát phế đi Tử Phủ của Quan Dục Tuyết và

Thiên Độc Thánh Nhân, đồng thời cười ha ha nói, “Ta không dám? Ngay cả Thánh Kiếm cung ta cũng tiêu diệt được. Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo ta cũng dám cướp, ngươi nói xem ta có dám không?”

“Ngươi…” Cảm nhận Tử Phủ của mình đã bị phế, Quan Dục Tuyết tức giận đến mức muốn phun trào.

Thái Xuyên vẫn luôn nghe lời truyền âm của Lam Tiểu Bố, nhìn thấy Tử Phủ của Quan Dục Tuyết đã bị phế, nó chuyển qua Thiên Độc Thánh Nhân nói, “Thiên Độc, ngươi nói một chút, Đỗ Bố đang ở đâu?”

Chương 2405 - Xảy ra chuyện lớn

Thiên Độc Thánh Nhân biết bây giờ mà bán Quan Dục Tuyết, tương lai kết cục của hắn ta sẽ rất thê thảm. Nhưng mà không bán Quan Dục Tuyết, bây giờ kết cục của hắn ta cũng sẽ rất thảm. Cho nên sau khi nghe thấy lời Thái Xuyên nói, hắn ta không chút do dự nói, “Nàng không giết Đỗ Bố, Đỗ Bố đang thay nàng quản lý Đại Diễn giới. Đại Diễn giới đã bị nàng luyện hóa, bây giờ đang nằm trong chiếc nhẫn trên tay nàng.”

Thái Xuyên quay đầu nhìn về phía Phương Chi Khuyết, “Đại ca, bây giờ chúng ta bắt bọn chúng lại rồi lập tức đi ngay. Thù của Thanh San tỷ, chúng ta sẽ báo sau.”

Đại ca? Phương Chi Khuyết sửng sốt. Gọi hắn ta là đại ca, hắn ta không thể gánh nổi đâu. Thái Xuyên này chính là thú sủng của Lam Tiểu Bố, sao lại gọi hắn ta là đại ca.

Phương Chi Khuyết còn đang suy nghĩ, Thái Xuyên đã cuốn Thiên Độc Thánh Nhân và Quan Dục Tuyết đi, sau đó hai người này lập tức xuất hiện trong Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố.

“Thái Xuyên, chúng ta đi nhanh thôi, có người đến.” Phương Chi Khuyết không kịp suy nghĩ nhiều, trước đó hắn ta và Thái Xuyên tiến vào Diễn Tuyết phong gây ra động tĩnh quá lớn, rõ ràng đã kinh động đến Chân Diễn Thánh Đạo. Một khi bị Chân Diễn Thánh Đạo bao vây, hắn ta sẽ chẳng còn cơ hội kích phát Truyền Tống Phù nữa.

Thái Xuyên phun ra một lá truyền tống phù nói, “Đại ca, chúng ta tụ hợp tại chỗ cũ.”

Lúc nói chuyện, Thái Xuyên đã kích phát trận phù, khí thế cường đại không ngừng dâng trào, Phương Chi Khuyết đâu còn dám tiếp tục suy nghĩ nữa, lấy truyền tống phù ra kích phát. Một khắc sau, hai đạo bạch quang cuốn lên, cuốn lấy Thái Xuyên và Phương Chi Khuyết.

Phương Chi Khuyết và Thái Xuyên không dừng lại ở cùng một chỗ, Phương Chi Khuyết biết rất rõ sự đáng sợ của Chân Diễn Thánh Đạo, cho nên vừa rơi xuống mặt đất, đã nhanh chóng độn về nơi xa, cứ chạy ra khỏi phạm vi vây giết của Chân Diễn Thánh Đạo rồi tính.

Sau khi Thái Xuyên rơi xuống mặt đất, lại lấy một cái độn phù khác ra rồi kích phát, đây là độn phù Vô Quy Tắc mà Lam Tiểu Bố đưa cho nó, chính là vì không để đối phương có thể quay ngược ra được hình ảnh.

“Bố gia, tên họ Phương kia chắc chắc sẽ không quay về nữa, đúng là đáng khinh bỉ.” Lần này sau khi dùng độn phù di chuyển một lần nữa, câu đầu tiên Thái Xuyên đã tức giận bất bình nói.

Thân hình Lam Tiểu Bố đột ngột xuất hiện bên cạnh Thái Xuyên, cười ha ha, “Chúng ta cũng đi thôi, ta chỉ sợ hắn sẽ quay về.”

Nói xong Lam Tiểu Bố đưa Thái Xuyên và trong Trường Sinh Giới, sau đó thi triển độn thuật Vô Quy Tắc mà biến mất. Nếu như đã cõng nồi, vậy thì đương nhiên phải cõng cái nồi này chạy càng xa xàng tốt, sao có thể đi bên cạnh hắn được chứ?

…

An Lạc Thiên Thành, Đế Bạch Đạo TRì.

Đây là nơi tiếp đón khách lớn nhất ở Trung Ương thế giới, cho dù là hoa sen cấp thấp nhất, cũng chính là Thánh Bảo cao cấp hơn thần tài. Ở nơi này thậm chí không cần tu luyện, cũng có thể cảm thận được thực lực của mình không ngừng tăng lên, đạo tắc đại đạo thiên địa rõ ràng đến mức có thể chạm tay vào.

Thứ có cấp bậc cao hơn hoa sen đều được huyễn hóa thành chỗ ngồi ẩn chứa đạo vận lưu chuyển, chỉ là giờ phút này, trên cơ bản những chỗ ngồi này đều đã kín người.

Quan Xung ngồi tại một trong mười cái ghế ở hàng trên cùng, cách hắn ta không xa là một tên cường giả bước đại đạo thứ sáu đang thao thao bất tuyệt, chỉ là Quan Xung lại không quan tâm.

Hắn ta nghĩ rằng Thiên Đế Khổ Nhất Sí tìm hắn ta chỉ là vì muốn thảo luận một vài chuyện của đại hội Vĩnh Sinh, nhưng không ngờ sau khi Khổ Nhất Sí và đông đảo cường giả đạo môn bàn luận một số việc về đại hội Vĩnh Sinh rồi, lại đề nghị mọi người đến Đế Bạch Đạo Trì luận đạo.

Luân đạo cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng bây giờ Quan Xung cũng không thể bỏ đi quá sớm, ở nơi này, địa vị của hắn ta không thấp, nhưng người có địa vị cao hơn hắn ta không phải là không có, thậm chí còn có bảy tám người. TRong tình huống này, Quan Xung hắn ta muốn đi, cũng không thể không từ mà biệt.

Thế nhưng sau khi luận đạo mười mấy ngày, Quan Xung thật sự không thể nhịn được nữa, hắn ta phát một đạo tin tức ra ngoài, bảo Quan Dục Tuyết tiến đến An Lạc Thiên Thành. Cho dù lúc này truyền tin tức ra ngoài là rất không lễ phép, nhưng mà Quan Xung không quan tâm được nhiều như vậy.

Quan Xung phát tin tức ra ngoài, phần lớn mọi người đều cảm nhận được. Chỉ là địa vị của Quan Xung không thấp, là Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, tất cả mọi người không dám nói gì thêm.

Thiên Đế Khổ Nhất Sí là chủ nhà, nhìn thấy cách làm của Quan Xung cũng khẽ nhíu mày. Luận đạo coi trọng nhất là phải chuyên tâm thành ý, người khác đang trong quá trình luận đạo, ngươi lại phát tin tức ra ngoài, chẳng những không tôn trọng người đang luận đạo, mà còn không tôn trọng chủ nhà như hắn ta.

Tin tức Quan Xung vừa phát ra mới nửa ngày, một tu sĩ Chân Diễn Thánh Đạo đã vội vàng tiến vào Đế Bạch Đạo Trì. Người này chẳng những xâm nhập vào trong Đế Bạch Đạo Trì, mà còn xé rách cấm chế của Đế Bạch Đạo Trì.

“To gan.” Khổ Nhất Sí không nhịn được lửa giận trong lòng nữa, lại là Chân Diễn Thánh Đạo. Chân Diễn Thánh Đạo ngươi là đạo môn đỉnh cấp thì sao chứ? Chẳng lẽ không để Thiên Đế này vào mắt sao?

“Quan Thánh CHủ, có người xâm nhâp vào trong Chân Diễn Thánh Đạo, bắt Quan Dục Tuyết…” Tên đệ tử Chân Diễn Thánh Đạo kia vội vàng nói xong một câu rồi thở dốc không ngừng.

Chương 2406 - Xảy ra chuyện lớn (2)

Luận đạo ở Đế Bạch Đạo Trì, trừ loại cường giả như Quan Xung có thể phát tin tức ra ngoài, tin tức bên ngoài rõ ràng không thể truyền vào trong được. Người này tới đây truyền tin, rõ ràng là đã thiêu đốt Đạo Nguyên mà tới.

“Cái gì?” Quan Xung đột nhiên đứng lên, giờ phút này hắn ta có chút không tin. Lại có người dám xâm nhập vào trong Chân Diễn Thánh Đạo? Còn ở Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi Dục Tuyết, ở Trung Ương thế giới, làm sao có loại chuyện này xảy ra.

Khổ Nhất Sí vốn đang nổi giận cũng không thể tin được mà hỏi, “Ngươi không nói sai đấy chứ?”

Thánh Kiếm cung bị người ta diệt đi, đó là bởi vì Thánh Kiếm cung chỉ mới miễn cưỡng xem là đạo môn cấp một. Loại đạo môn này ở Trung Ương thế giới khắp nơi đều có.

Nhưng mà Chân Diễn Thánh Đạo là nơi nào? Đây không phải là vì Thiên ĐÌnh kém cỏi, cho dù là Đạo Tổ có ra mặt, Trung Ương Thiên Đình cũng không thể nào áp chế được Chân Diễn Thánh Đạo.

Bây giờ có người xâm nhập vào Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi cháu gái của Thánh Chủ, cái này còn nghiêm trọng hơn cả chuyện diệt đi Đại Băng Bàn Cung và Thánh Kiếm cung rất nhiều. Sở dĩ đại vũ trụ cho đến bây giờ không có người nào dám vi phạm quy tắc ngầm, là bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, người chế định quy tắc ở đây là ai.

Lẻn vào Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi Quan Dục Tuyết, tương đương với phá hủy quy tắc ngầm. Vậy thì bước tiếp theo sẽ làm cái gì? Có phải là khai chiến với loại đạo môn đỉnh cấp như Chân Diễn Thánh Đạo? Có phải là giống như khi diệt Thánh Kiếm cung, trực tiếp diệt đi Chân Diễn Thánh Đạo.

Nếu như Chân Diễn Thánh Đạo mà cũng có người diệt đi, vậy thì đại vũ trụ sẽ hoàn toàn bộc phát hỗn chiến, sẽ không có đạo môn nào nghe theo Thiên ĐÌnh nữa. Cho dù là Đạo Tổ cũng không thể nào áp chế được.

“Thiên Đế, bây giờ ta nhất định phải quay về Chân Diễn Thánh Đạo, mong có thể mượn dùng truyền tống trận ở đây một chút.” Bây giờ Quan Xung vẫn còn chưa rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên vội vàng muốn quay về.

Khổ Nhất Sí không chút do dự nói, “Chuyện này Trung Ương Thiên Đình cũng muốn xem một chút, Quan Thánh Chủ, ta đi với ngươi.”

“Phá Khư Thánh Đạo ta cũng muốn đến xem một chút.” Một tên nam tử mập lùn đứng lên nói, hắn ta chính là Thánh Sứ Ly Kiệt của Phá Khư Thánh Đạo, là một cường giả bước đại đạo thứ sáu.

“Chúng ta cũng đi qua đó xem một chút.” Lại có mấy người đứng lên.

Có người có thể tiến vào trong Chân Diễn Thánh Đạo, đồng thời bắt đi nhân vật quan trọng ở Chân Diễn Thánh Đạo, đây không phải là chuyện nhỏ. Có thể ngồi ở chỗ này, không phải đại lão một phương thì chính là Đạo Chủ hoặc Thánh Chủ của các đạo môn lớn. Ai biết hôm nay là Chân Diễn Thánh Đạo, ngày mai có khi nào là chính bọn họ? Gần đây Trung Ương thế giới có vẻ không được yên ổn lắm, bọn hắn nhất định phải nhanh chóng xác định rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

Bởi vì trực tiếp sử dụng truyền tống trận, chỉ chưa đến một nén nhang, một nhóm người đã xuất hiện bên dưới Diễn Tuyết phong của Chân Diễn Thánh Đạo.

Giờ phút này bên ngoài Diễn Tuyết phong đã sớm bị đệ tử Chân Diễn Thánh Đạo canh giữ, chỉ chờ Thánh Chủ trở về. Sau khi Thánh Chủ Quan Xung Đại Diễn Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo trở về cùng một đám người Thiên Đế, một tên Thánh Chủ Hồng NGuyệt Đạo TRọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo cũng quay trở về.

Bốn đạo Nguyệt, Dũng, Đại, Hoang, mỗi một đạo đều có một Thánh

Chủ. Bình thường rất ít khi có thể gom lại một chỗ, hôm nay lại một lần có hai người, thật sự là bởi vì chuyện lần này quá lớn. Nếu như hai Thánh Chủ khác không thể nào quay về, chỉ sợ bốn đại Thánh Chủ đều sẽ tụ hội.

“Xung huynh, chuyện này chỉ sợ không đơn giản.” TRọng Thứu trở về sớm hơn một chút, vẫn luôn chờ đợi Quan Xung, không tiến vào Diễn Tuyết phong. Quan Xung gật đầu, giọng điệu ẩn chứa sát ý, “Cho dù là ai, dám đụng đến Chân Diễn Thánh Đạo ta, đều phải chết.”

Nói xong thì là người đầu tiên tiến vào trong Diễn Tuyết phong, những người còn lại cũng kéo nhau vào Diễn Tuyết phong.

Diễn Tuyết phong không có dấu vết đánh nhau, nhưng mà không gian vẫn còn để lại đạo vận lĩnh vực.

“Có bốn loại lĩnh vực, một là của Dục Tuyết, còn có một đạo là lĩnh vực Thiên Độc. Còn lại chắc hẳn là lĩnh vực của kẻ đột nhập vào Chân Diễn Thánh Đạo ta, một trong số đó…” Trọng Thứu nói đến đây thì có chút khó hiểu nhìn Quan Xung, “Sao lại là đại đạo Trớ Chú? A, còn có hơi thở của Hỗn Độn Độc Giác Thú, chuyện gì xảy ra vậy?”

Quan Xung rõ ràng cũng cảm nhận được bốn đạo lĩnh vực, hắn ta nhìn về phía Khổ Nhất Sí, “Khổ Thiên Đế, sao ở đây lại có đạo tắc đại đạo Trớ Chú?”

TRong lòng Khổ Nhất Sí cũng rất khó hiểu, Phương Chi Khuyết là do hắn ta thả, nhưng mà Phương Chi Khuyết muốn khôi phục được thực lực, cho dù có Thánh Hồn Mộc giúp đỡ, ít nhất cũng phải qua mấy chục vạn năm nữa. Bởi vì Phương Chi Khuyết là một quân cờ quan trọng của hắn ta, cho nên hắn ta mới khó hiểu.

Rất rõ ràng, lời Quan Xung là đang có ý hoài nghi hắn ta. Bởi vì lúc trước Trớ Chú đạo thành là do hắn ta hủy diệt, cường giả đại đạo Trớ Chú ở Trớ Chú đạo thành cũng là do Khổ Nhất Sí hắn ta tiêu diệt.

Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển của Trung Ương thế giới rõ ràng đã hiểu ẩn ý trong lời nói của Quan Xung, hắn ta lập tức bước lên nói, “Người này rời đi cho đến bây giờ chưa đến nửa ngày, bây giờ thi triển quay ngược thời không, có thể cho ra hình ảnh hoàn mỹ lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chương 2407 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nối.

KHông cần Đại Sa Tiển nhắc nhở, Quan Xung đã bắt đầu quay ngược thời không.

Với thực lực của Quan Xung, cộng thêm chuyện này mới xảy ra chưa được nửa ngày, Quan Xung chỉ cần mười giây đã có thể quay ngược lại hình ảnh diễn ra vào nửa ngày trước.

HÌnh ảnh rõ ràng cho thấy Phương Chi Khuyết dẫn theo Thái Xuyên xông vào trong Diễn Tuyết phong, sau đó khống chế Quan Dục Tuyết và Thiên Độc Thánh Nhân. Đối thoại giữa hai người cũng vô cùng rõ ràng, Thái Xuyên gọi Phương Chi Khuyết là đại ca, mà Phương Chi Khuyết cũng thừa nhận chuyện Thánh Kiếm cung và Thính Đạo Hào là do hắn ta làm.

“Được, được lắm, chỉ một sâu kiến nho nhỏ tu luyện Trớ Chú Đạo, cũng dám động đến Chân Diễn Thánh Đạo ta.” Cả người Quan Xung đầy sát khí, trong miệng đang nói được, nhưng trong lời nói chẳng có chút tốt đẹp nào.

Ly Kiệt mập lùn cũng nghiêm nghị nói, “Ta đã nói mà, sao mà Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo ta lại vô duyên vô cớ mà bị cướp đi, hóa ra là người này. Năm đó người này ở Trớ Chú đạo thành làm xằng làm bậy, Phá Khư Thánh Đạo ta không đi tìm hắn, hắn lại dám ra tay với Phá Khư Thánh Đạo ta, đúng là không biết tốt xấu.”

Lại càng có nhiều người hơn đưa mắt nhìn về phía Khổ Nhất Sí, bởi vì Khổ Nhất Sí đại diện cho Trung Ương Thiên Đình, hơn nữa còn đang điều tra án Thánh Kiếm cung bị diệt. Đại Băng Bàn Cung bị diệt thì quên đi, dù sao thì người diệt Đại Băng Bàn Cung chính là Thạch Trường Hành. Trung Ương Thiên Đình có trâu đến đâu, cũng không có cách nào đi tìm Thạch Trường Hành tính sổ. Trừ khi Đạo Tổ ra mặt, như vậy thì mới tìm kiếm Thạch Trường Hành được.

Nhưng mặt mũi của Đại Băng Bàn Cung cũng không lớn như vậy được, có thể khiến Đạo Tổ ra mặt báo thù cho bọn họ.

Nếu như nói chuyện của Thánh Kiếm cung đối với Khổ Nhất Sí mà nói không là gì cả, dù sao thì điều tra cũng cần có thời gian. Nhưng mà đến Chân Diễn Thánh Đạo gây án chính là Phương Chi Khuyết, chuyện này có chút ý nhị.

Năm đó Chúa Tể ở Trớ Chú đạo thành chính là Phương Chi Khuyết, đương nhiên, trước khi Trớ Chú đạo thành bị tiêu diệt, nơi đó cũng không phải có tên là Trớ Chú đạo thành, mà là một cái đạo thành vô cùng phồn hoa. Chỉ là vào một ngày nào đó, toàn bộ người trong Trớ Chú đạo thành đột nhiên bị đạo tắc Trớ CHú xử lý, lúc này mới chọc đến Trung Ương Thiên Đình, Khổ Nhất Sí tự mình ra tay, tiêu diệt Trớ Chú đạo thành. Nếu như Trớ Chú đạo thành đã bị tiêu diệt, Chúa tể của Trớ Chú đạo thành là Phương Chi Khuyết nhất định cũng sẽ bị diệt chứ, cái này mọi người không cần phải suy nghĩ, bởi vì đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng bây giờ, Phương Chi Khuyết chẳng những không bị tiêu diệt, ngược lại còn quang minh chính đại đến Chân Diễn Thánh Đạo gây án.

“Khổ Thiên Đế, chuyện này ngươi nói thế nào?” Thánh Chủ Trọng Thứu của Hồng Nguyệt Đạo Chân Diễn Thánh Đạo dứt khoát hỏi.

Nếu như là đạo môn khác, có lẽ còn không dám quang minh chính đại hỏi Khổ Nhất Sí như vậy. Nhưng mà Chân Diễn Thánh Đạo thì không cần phải cố kỵ chuyện này, rõ ràng chuyện này có liên quan đến Phương Chi Khuyết ngươi, ngươi có dám nói không?

Bây giờ trong lòng Khổ Nhất Sí đang cảm thấy vô cùng xui xẻo, Phương Chi Khuyết là con cờ quan trọng hắn ta giữ lại, nhưng mà quân cờ này phải mấy chục vạn năm sau mới có thể sử dụng đến, sao bây giờ lại bại lộ sớm như vậy? Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là gia hỏa này làm thế nào mà khôi phục được tu vi? Dựa vào đạo tắc lĩnh vực Thánh Nhân ở nơi này còn vươn lại, bây giờ thực lực của Phương Chi Khuyết không hề kém hơn năm đó, thậm chí còn mạnh hơn, đây là định thẳng tiến đến bước đại đạo thứ bảy sao?

Hắn ta giữ lại Phương Chi Khuyết chính là để còng nồi chúi đít cho mình, bây giờ hắn ta còn chưa đến hầm cầu, cái đồ cõng nồi này đã xảy ra vấn đề. Mà cho đến bây giờ hắn ta vẫn còn đang rất mờ mịt.

“Khổ Thiên Đế, chuyện này ngươi nhất định phải đưa ra một lời giải thích.” Thấy Khổ Nhất Sí không nói gì, lần này Ly Kiệt của Phá Khư Thánh Đạo không nhịn được mà nói.

Khổ Nhất Sí hít một hơi thật sâu, tạm thời vứt bỏ hết những ý nghĩ khác trong đầu ra ngoài, ôm quyền với Quan Xung rồi nói, “Quan Thánh Chủ, chuyện này ta nhất định sẽ phụ trách đến cùng, vừa rồi ta vẫn còn đang suy nghĩ, rõ ràng ta đã giết chết tên Phương Chi Khuyết kia rồi, vì sao người lại còn có thể xuất hiện ở chỗ này, thậm chí đại đạo còn chẳng lùi bước. Đây là sai lầm của ta, sau khi ta trở về, sẽ lập tức phát ra lệnh truy sát.”

Hữu thánh thừa Đại Sa Tiển cũng vội vàng nói, “Thiên Đế, loại chuyện này cũng không phải chỉ mới xảy ra một hai lần, những lão gia hỏa này đều có thủ đoạn luân hồi. Phương Chi Khuyết tu luyện đại đạo Trớ Chú, ở Trớ Chú đạo thành đã giết không biết bao nhiêu người vô tội. Không biết hắn đã lấy được biết bao nhiêu bảo vật đỉnh cấp, nếu như hắn ta còn sót một sợi tàn hồn, dựa vào chí bảo đỉnh cấp sống lại một lần nữa, cũng không phải là không có khả năng.”

Đại Sa Tiển rõ ràng là đang giải thích thay cho Khổ Nhất Sí, giải thích của hắn ta cũng không phải là không hợp lý, bởi vì loại cường giả đỉnh cấp như Phương Chi Khuyết nhất định có rất nhiều thủ đoạn, thật sự khó mà giết chết được.

Nghe thấy vậy, cho dù là Quan Xung hay Ly Kiệt đều im lặng. Đừng nói là bây giờ không có chứng cứ trực tiếp cho thấy Khổ Nhất Sí có liên quan đến chuyện này, cho dù có chứng cứ trực tiếp, bọn hắn cũng không thể trở mặt với Thiên Đình của Trung Ương thế giới được.

Chương 2408 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nồi. (2)

“Chuyện này chỉ sợ sẽ xử lý không tốt được, rất có thể Phương Chi Khuyết có quen biết với Thạch Trường Hành, nếu không thì sao con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia lại ở trong tay hắn, còn nhận hắn là chủ.” Một tên Thánh Nhân tham gia luận đạo ở Đế Bạch Đạo Trì rồi theo chân đến đây lo lắng nói một câu.

Trong lòng Khổ Nhất Sí vẫn luôn lo lắng chuyện này, nếu như Phương Chi Khuyết quen biết với Thạch Trường Hành, đồng thời quan hệ còn không tệ, cho dù hắn ta có tìm được Phương Chi Khuyết cũng khó có thể bắt hắn ta lại. Quan Xung hừ một tiếng, “Cho dù là Thạch Trường Hành, cũng không thể không để ý đến công bằng đạo nghĩa như vậy, đến Chân Diễn Thánh Đạo ta bắt người, thậm chí còn bắt cháu gái Quan Dục Tuyết của ta đi.”

Lúc nói lời này, hắn ta đã quên mình đã không để ý đến công bằng đạo nghĩa như thế nào, gian sát Nghi Thanh San, sau đó dứt khoát bán Tề Mạn Vi và Thái Xuyên đi.

Bây giờ Khổ Nhất Sí không muốn đắc tội với Thạch Trường Hành, chuyển sang nói, “Bọn hắn rời khỏi nơi này bằng truyền tống trận không định hướng, dựa vào năng lực của chúng ta chắc hẳn có thể tim được vị trí truyền tống của bọn hắn.”

“Đúng, bây giờ chúng ta đi ngay, có lẽ còn có thể đuổi kịp.” Trước đó Quan Xung bị lửa giận bao phủ, trong lúc nhất thời không nghĩ đến chuyện này, bây giờ Khổ Nhất Sí nhắc đến, hắn ta lập tức nhớ lại chuyện ngược dòng truy vết.

ĐỐi với những cường giả này mà nói, rất nhẹ nhàng đã có thể tìm được vị trí truyền tống của Thái Xuyên, nhưng mà bọn hắn lập tức nhận ra, manh mối ở chỗ này đã bị gãy mất. Bởi vì Thái Xuyên đã dựa vào Độn phù Vô Quy Tắc rời đi, dao động không gian hầu như chẳng có chút dấu vết quy tắc nào. Đừng nói là bọn hắn, cho dù Đạo Tổ có đến cũng chẳng thể làm gì được.

Cũng may khi bọn hắn tiếp tục ngược dòng truy vết đối với Phương Chi Khuyết thì vui mừng phát hiện ra, Phương Chi Khuyết vậy mà không thi triển Độn phù Vô Quy Tắc, vậy đã nói rõ khi Phương Chi Khuyết chạy trốn có vết tích, với nhân vật như bọn hắn, muốn tìm được Phương Chi Khuyết, vậy thì sẽ có cơ hội.

“Ta thì cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thú sủng của Phương Chi Khuyết có độn phù Vô Quy Tắc để thi triển, mà Phương Chi Khuyết lại không thi triển loại phù lục này?” Ti chủ Thánh Giám ti Phong Kiệt Thiểm của Trung Ương thế giới khó hiểu nói một câu.

Lý Kiệt lạnh lùng nói, “Cái này có gì mà kỳ quái? Phương Chi Khuyết hoàn toàn không có dự định giấu diếm sự tồn tại của hắn. Nếu không thì làm sao dám ở Chân Diễn Thánh Đạo tự thừa nhận là hắn diệt đi Thánh Kiếm cung?”

“Có lẽ trong này còn có chuyện gì đó mà chúng ta không biết rõ, cho dù nhìn từ góc độ nào nào mà nói, Phương Chi Khuyết đều không nên để lộ ra chuyện diệt Thánh Kiếm cung và cướp Thính Đạo Hào có liên quan đến hắn.” Là ti chủ Thánh Giám ti của Trung Ương thế giới, Phong Kiệt Thiểm từ đầu đến cuối đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Quan Xung từ tốn nói, “Hắn ở chỗ này thi triển toàn bộ là đạo tắc Trớ Chú, hoàn nữa khi diệt đi Thánh Kiếm cung, cũng là đạo tắc Trớ Chú đã giết đi đông đảo tu sĩ của Thánh Kiếm cung. Ở Trung Ương thế giới, ngươi tìm một người tu luyện Đại Trớ Chú Thuật đến xem. Nếu không tìm được, ngươi nói chuyện này còn cần phải làm rõ sao?

Hơn nữa, năm đó hắn ở Trớ Chú đạo thành tàn sát hơn trăm vạn tu sĩ, hắn có che giấu không?”

Rất nhiều cường giả khinh thường che giấu chuyện mình làm, đây là đang Vấn Đạo tâm, lời Quan Xung nói miễn cưỡng cũng có thể giải thích được.

“Tại Thánh Kiếm cung, từ đạo tắc Trớ Chú ra, hắn còn thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Thiết Cát Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật. Tên Phương Chi Khuyết kia ta đã từng nghe nói đến, hắn còn chưa có năng lực lớn như vậy.” Phong Kiệt Thiểm phản bác. Nếu như Thiên Đế Khổ Nhất Sí không ở nơi này, hắn ta sẽ không phản bác, cũng không dám phản bác. Nhưng mà Thiên Đế đang ở đây, những gì mà hắn ta nói, Thiên Đế đều sẽ nhớ kỹ.

Quan Xung lạnh giọng nói, “Nếu như ngươi là Phương Chi Khuyết, nếu như ngươi giết mấy trăm vạn tu sĩ trong một cái đạo thành, có lẽ ngươi có thể tìm được các loại đại đạo thần thông khai thiên.”

Nghe thấy lời này của Quan Xung, ngay cả Phong Kiệt Thiểm cũng không thể nói được gì nữa. Mặc dù hắn ta biết chuyện Quan Xung nói không thể nào xảy ra, nhưng cái này dù sao cũng có khả năng.

...

Cùng lúc đó, Phương Chi Khuyết đang điên cuồng độn gấp cũng hiểu ra. Thái Xuyên gọi hắn là đại ca, chỉ là dùng để người khác thấy được khi quay ngược thời không mà thôi. Cái này chẳng những là để hắn ta cõng nồi, mà còn muốn hắn ta cõng nồi thật triệt để.

Nhưng hắn ta cũng chẳng thể làm gì được, trước khi chưa bước vào bước đại đạo thứ bảy, hắn ta chỉ có thể cõng nồi. Huống chi, hắn ta còn không biết Lam Tiểu Bố có hạ ấn ký đạo niệm trên người mình hay không, ít nhất thì tạm thời hắn ta không dám vi phạm ý của Lam Tiểu Bố.

Trong khi độn gấp, Phương Chi Khuyết mơ hồ cảm thấy bất an. Hắn ta chợt nhớ, Quan Xung chính là bước đại đạo thứ bảy. Nếu như đuổi theo hắn ta, chỉ cần tuyến đường chạy trốn của hắn ta có một chút dấu vết, đối phương cũng có thể đuổi được hắn ta.

Loại cảm giác bất an này càng lúc càng đậm, Phương Chi Khuyết khẳng định, nếu như hắn ta còn không tìm ra cách, hắn ta nhất định sẽ bị bắt. Cho dù hắn ta khai ra Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta cũng không thể trốn thoát. Với thủ đoạn của Khổ Nhất Sí, buông tha Phương Chi Khuyết hắn ta là chuyện lạ.

Nghĩ đến đây, Phương Chi Khuyết không còn dám tiếp tục độn gấp nữa, hắn ta không chạy thoát những cường giả bước đại đạo thứ bảy kia. Thần hình hắn ta lóe lên, vọt vào trong một khu vực Hỗn Độn.

Muốn sống, chỉ có thể vào trong khu vực Hỗn Độn. Tiến vào khu vực Hỗn Độn, hắn ta còn có cơ hội sống sót, nếu như không vào khu vực Hỗn Độn, hắn ta ngay cả cơ hội sống sót cũng không có.

Trong nháy mắt khi xông vào trong khu vực Hỗn Độn, Phương Chi Khuyết hoàn toàn hiểu ra, Lam Tiểu Bố chính là muốn hắn ta chạy vào trong khu vực Hỗn Độn. Nếu không, với khả năng tính toán của Lam Tiểu Bố, không thể nào không biết sau khi hắn ta chạy ra khỏi Chân Diễn Thánh Đạo sẽ bị đuổi giết. Nhưng mà Phương Chi Khuyết biết rõ, cho dù chuyện nà xảy ra một lần nữa, hắn ta vẫn hiểu rõ ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng vẫn sẽ theo ý nghĩ của Lam Tiểu Bố mà làm việc. Hắn ta không muốn chết, bây giờ đã có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy, sao có thể cam tâm bị bắt?

Hạng người tâm cơ như Lam Tiểu Bố, nếu như xác nhận trên người không có ấn ký đạo niệm của hắn, Phương Chi Khuyết thà rằng chịu chút thiệt thòi, cũng không muốn tiếp tục liên hệ với loại người này nữa.

“Không cần đuổi theo, hắn đã tiến vào trong khu vực Hỗn Độn rồi.” Khổ Nhất Sí là người đầu tiên ngừng lại, chẳng những hắn ta, những cường giả bước đại đạo thứ bảy bên cạnh Khổ Nhất Sí đều biết, không bắt được Phương Chi Khuyết rồi, người ta đã tiến vào trong khu vực Hỗn Độn

Chương 2409 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút.

Lam Tiểu Bố đã rất quen thuộc với Nhất Tịnh thánh thành rồi, giờ phút này hắn lại đến phụ cận Nhất Tịnh thánh thành một lần nữa. Nhưng mà lần này hắn không tiến vào Nhất Tịnh thánh thành, mà dừng lại ở một vùng hoang dã cách Nhất Tịnh thánh thành ngàn vạn dặm.

Bởi vì lo lắng Quan Xung vì Quan Dục Tuyết mà tìm đến nơi này, Lam Tiểu Bố không dám kéo Quan Dục Tuyết ra ngoài, mà dứt khoát đi vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện,, Quan Dục Tuyết đã lập tức lớn tiếng hỏi, chỉ là nàng mới nói được một nửa đã nghi ngờ hỏi, “Ngươi là ai?”

Lam Tiểu Bố kéo Thái Xuyên từ trong Trường Sinh Giới đến trước mặt Quan Dục Tuyết. Nó vô cùng khinh thường Quan Dục Tuyết nói, “Năm đó Xuyên gia đã nói với nhà ngươi rồi, không nên động đến gia gia, ngươi lại cứ không nghe, thế nào? Bây giờ ngươi đã là tù nhân rồi.”

“Ngươi là Bố gia?” Quan Dục Tuyết hoảng hốt mà thốt lên.

Nàng cũng không biết tên Lam Tiểu Bố, chỉ là vì Thái Xuyên đã nhiều lần nói với nàng, Bố gia sẽ đến cứu nó, bảo nàng không nên đối nghịch với Bố gia. Còn không ngờ được, hôm nay thật sự gặp được Bố gia này, hơn nữa nàng thật sự đang nằm trong tay Bố gia.

Lam Tiểu Bố khẽ vẫy tay một cái, Thiên Độc Thánh Nhân đang bị giam cầm ở đằng xa lập tức giống như một bao cát bị ném đến, ngã ở trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Bố gia, chuyện này ta thật sự vô tội mà.” Thiên Độc Thánh Nhân vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã lập tức kính cẩn cầu xin tha thứ.

TRong lòng hắn ta thì thở dài một tiếng, mình quả nhiên đoán không sai, Lam Tiểu Bố thật sự đến rồi. Ngay cả bước đại đạo thứ sáu cũng là thủ hạ của hắn, làm việc cho hắn, gia hỏa này ở đâu dường như cũng là một nhân vật khuấy đảo phong vân. Đây chỉ là một Lam Tiểu Bố mà thôi, nếu như Mạc Vô Kỵ kia cũng xuất hiện, hai người họ liên thủ, đại vũ trụ chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ đổi thành họ Mạc Lam rồi.

“Vô tội? Ha ha, ở Bách Linh vũ trụ ngươi thả Tần Kình Thiên đi ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại ở Đại Diễn giới mà cấu kết với Tần Kình Thiên thì sao?” Giọng nói của Lam Tiểu Bố rất lạnh, khiến Thiên Độc Thánh Nhân không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Hắn ta sao lại bị ma quỷ ám ảnh mà liên thủ với Tần Kình Thiên chứ? Có thể tưởng tượng, lúc trước cho dù Đại Diễn giới không bị Quan Xung cuốn đi. Sau khi hắn ta liên thủ với Tần Kình Thiên, cuối cùng vẫn sẽ bị Lam Tiểu Bố bắt được. Người ta ngay cả đại vũ trụ cũng có thể đến, thậm chí còn có thể diệt đi cả Thánh Kiếm cung, ở vũ trụ trung đẳng chẳng lẽ không bắt được Thiên Độc Thánh Nhân hắn ta?

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Thiên Độc Thánh Nhân cho dù rất muốn cãi lại, nhưng mà hắn ta không thể tìm ra được một cái lý do nào cả. Trước mặt loại người như Lam Tiểu Bố, ngụy biện không có bất cứ ý nghĩa nào cả, hắn ta thở dài, có lẽ chỉ nên nhận mệnh thôi. Với chuyện năm đó hắn ta không bỏ công cũng chẳng bỏ sức, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không nhận hắn ta làm thủ hạ.

“Ngươi bắt ta đến đây, gia gia của ta sớm muộn cũng sẽ biết là ngươi làm, tương lai Chân Diễn Thánh Đạo ta nhất định sẽ truy nã ngươi, khiến ngươi không thể nào náu thân ở đại vũ trụ.” Quan Dục Tuyết tỉnh táo lại, nàng cũng biết, bây giờ mạng nhỏ đang ở trong tay Lam Tiểu Bố, Cửu Anh kia nhất định cũng là thủ hạ của Lam Tiểu Bố, đừng nói là gia gia của nàng bây giờ không biết nàng đang ở đâu, cho dù có biết, cũng không kịp cứu nàng.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn mặc kệ không quan tâm đến Quan Dục Tuyết, tay hé ra, cuốn chiếc nhẫn trong tay Quan Dục Tuyết đến. Thần niệm rơi vào chiếc nhẫn, các loại đạo tắc tràn ra, chỉ qua nửa nén hương, đã gỡ bỏ hết toàn bộ cấm chế của chiếc nhẫn.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không vội vã dùng thần niệm thẩm thấu vào trong chiếc nhẫn kia, mà bắt đầu khắc họa các loại đạo tắc kết giới, sau đó luyện hóa chiếc nhẫn Đại Diễn giới này.

Lam Tiểu Bố đang luyện hóa Đại Diễn giới, Thái Xuyên thì nhìn chằm chằm Quan Dục Tuyết và Thiên Độc Thánh Nhân.

“Thái Xuyên, ta đối xử với ngươi cũng không tệ đi, mặc dù đưa ngươi cho hội đấu giá, nhưng cũng đâu có ngược đãi ngươi.” Quan Dục Tuyết thấy Lam Tiểu Bố đang luyện hóa Đại Diễn giới, thử tìm điểm đột phá ở chỗ Thái Xuyên.

Thái Xuyên cười lạnh nói, “Đó là bởi vì ngươi không có tư cách để

Xuyên gia nhận ngươi làm chủ mà thôi, lúc đầu Bố gia cũng chưa chắc sẽ giết ngươi, nhưng người giết Thanh San tỷ tỷ, mạng nhỏ này ngươi đừng nghĩ đến nữa.”

“Nghi Thanh San không phải do ta giết.” Quan Dục Tuyết lập tức cãi lại.

Thái Xuyên khinh thường nói, “Ngươi cho rằng lão già Quan Xung nhà ngươi kia có thể sống bao lâu nữa? Lão già này an ổn lâu rồi, lại dám chọc đến trên đầu Bố gia và Xuyên gia ta.”

Quan Dục Tuyết dứt khoát nhắm mắt lại, nói gia gia nàng sống không được lâu? Lá gan phải to đến mức nào mới dám nói như vậy?

Thiên Độc Thánh Nhân ở bên cạnh không nói gì cả, hắn ta đang hoài nghi lời Thái Xuyên nói là thật. Năm đó Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên thủ với nhau, suýt chút nữa là xử lý luôn cả Tần Kình Thiên. mà bây giờ Lam Tiểu Bố có thể thu phục bước thứ sáu, đồng thời dựa vào đại năng bước thứ sáu này diệt đi Thánh Kiếm cung, còn cứu được Thái Xuyên, sau đó ngang nhiên đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt hắn ta và Quan Dục Tuyết. Lam Tiểu Bố chắc hẳn là bước vào bước đại đạo thứ tư, cái tiến bộ này quả thật quá là…

Chương 2410 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút. (2)

Với loại tốc độ phát triển này của Lam Tiểu Bố, tương lai diệt đi Quan Xung dường như cũng không phải là chuyện không thể nào.

Thiên Độc Thánh Nhân không biết, diệt đi Thánh Kiếm cung, Lam Tiểu Bố cũng không để Phương Chi Khuyết ra tay. Lam Tiểu Bố xé mở cấm chế chiếc nhẫn Đại Diễn giới, bắt đầu luyện hóa Đại Diễn giới, Quan Xung lập tức cảm ứng được, nhưng mà khiến hắn ta tức giận và điên cuồng chính là, hắn ta hoàn toàn không thể khóa được vị trí của Lam Tiểu Bố. Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố còn đang ở trong thế giới của mình, mà đẳng cấp thế giới của Lam Tiểu Bố lại còn không thấp.

Có lẽ chỉ có Đạo Tổ mới có thể tìm được vị trí của Lam Tiểu Bố, chỉ cần hắn ta đưa đạo tắc cấm chế Đại Diễn giới cho Đạo Tổ, cho dù đối phương có ở trong thế giới của mình luyện hóa Đại Diễn giới, Đạo Tổ cũng có thể tìm ra được đối phương đang ở đâu.

Nhưng mặc dù hắn ta là một Thánh Chủ, nhưng muốn tìm Đạo Tổ giúp đỡ, cũng không dễ dàng lắm, hoặc là nói hoàn toàn không có khả năng.

Có lẽ…

Quan Xung đột nhiên nghĩ đến một người, hắn ta lập tức cúi đầu hành lễ với Khổ Nhất Sí, “Khổ Thiên Đế, trước đó ta nôn nóng vì cháu gái mình, nói chuyện có chút không ổn, mong Thiên Đế thứ lỗi.”

Khổ Nhất Sí không rõ ý của Quan Xung, thấy đối phương khách sáo nói lời xin lỗi, cũng đáp lễ lại, “Quanh Thánh Chủ khách sáo rồi, trong tình huống đó, có chút nôn nóng cũng là chuyện bình thường, không sao cả. Tên Phương Chi Khuyết kia nếu đã trốn vào trong Hỗn Độn, muốn ra ngoài chỉ sợ rất khó. Nếu như hắn ta không chết trong Hỗn Độn, vậy thì sẽ ở trong Hỗn Đạo bước vào bước thứ bảy. Nhưng mà cho dù hắn có bước vào bước đại đạo thứ bảy hay không, chỉ cần hắn dám ra ngoài, Trung Ương Thiên Đình ta nhất định sẽ dốc toàn lực, bắt lấy hắn.”

Quan Xung cảm tạ một lần nữa rồi nói, “Khổ Thiên Đế, vừa rồi ta cảm ứng được có người đang phá cấm chế thế giới của cháu gái ta, nhưng ta không thể nào nắm bắt được phương vị của đối phương…”

Lời Quan Xung còn chưa nói hết, Khổ Nhất Sí đã lập tức hiểu ý của đối phương, hắn ta cười khổ nói, “Thời gian của Đạo Tổ rất quý giá, ta chỉ là một Thiên Đế nho nhỏ, hoàn toàn không thể mời Đạo Tổ nổi…”

Chuyện mà Quan Xung không thể làm được, nhất định chỉ có thể mời đến Đạo Tổ. Muốn nhờ Đạo Tổ giúp đỡ, vậy thì không bàn nữa. Nếu như chuyện gì cũng cần Đạo Tổ hỗ trợ, vậy thì Đạo Tổ cũng không cần phải thành lập ra một cái Thiên Đình.

Quan Xung vội vàng nói, “Ta không phải muốn mời Đạo Tổ giúp đỡ, mà là muốn mời Trường Hành Đạo Tôn.”

Vị trí của Thạch Trường Hành, cũng chỉ có Thiên Đế Khổ Nhất Sí này biết, cho nên Quan Xung mới nhờ cậy đến Khổ Nhất Sí.

“Quan Thánh Chủ, Thạch Trường Hành có khả năng có quan hệ với Phương Chi Khuyết, sao hắn có thể giúp đỡ?” Ly Kiệt của Phá Khư Thánh Đạo khó hiểu nhìn Quan Xung nói.

Quan Xung đành phải nói ra, “Trường Hành Đạo Tôn và Phương Chi Khuyết có quan hệ chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, cái suy đoán này cũng là vì con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia. Lỡ như hai người họ không có quan hệ gì thì sao? Hơn nữa cho dù có quan hệ, ta tin rằng Trường Hành Đạo Tôn cũng không phải là người bắt cháu gái ta đi.”

TRước đó không lâu Quan Xung còn ở Chân Diễn Thánh Đạo nói, cho dù là Thạch Trường Hành cũng không thể không để ý đến công bằng đạo nghĩa, bây giờ cần Thạch Trường Hành giúp đỡ, lập tức nói ngược lại, đúng là cái miệng đi sau cái mông mà.

Chỉ là nơi này không có ai dám phản bác hắn ta thôi.

Khổ Nhất Sí gật đầu, “TRước đây không lâu ta mới nhận được tin tức, Trường Hành Đạo Tôn đã đến An Lạc Thiên Thành, chắc hẳn dự định ở An Lạc Thiên Thành một khoảng thời gian ngắn. Nếu Quan Thánh Chủ muốn gặp Trường Hành Đạo Tôn, không bằng chúng ta cùng nhau đến An Lạc Thiên Thành.”

Có Thiên Đế Khổ Nhất Sí ở đây, chỉ cần nằm trong phạm vi Trung Ương thế giới, luôn luôn có cách dùng tốc độ nhanh nhất để quay lại An Lạc Thiên Thành.

Đúng như Khổ Nhất Sí nói, Thạch Trường Hành vừa mới đến An Lạc Thiên Thành. Sở dĩ Thạch Trường Hành đến An Lạc Thiên Thành, là bởi vì hắn ta muốn để con gái Thạch Uyển Dung của mình tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, hắn ta sẽ tìm cách để con gái bước vào bước đại đạo thứ sáu.

Không chỉ như vậy, hắn ta còn muốn dẫn theo Thạch Uyển Dung quen biết với đủ loại người, tăng thêm tầm hiểu biết của Thạch Uyển Dung. Nếu không thì lại gặp phải đạo môn như Đại Băng Bàn Cung, chẳng lẽ hắn ta có thể vĩnh viễn đi theo bên cạnh con gái mình sao?

Bởi vì Thạch Trường Hành vốn đang muốn tham gia đại hội Vĩnh Sinh, cho nên Khổ Nhất Sí dễ dàng tìm được Khổ Nhất Sí ở Kim Lạc lâu.

Nghe thấy lời Quan Xung và Khổ Nhất Sí nói xong, Thạch Trường Hành lập tức cau mày, hắn ta hoài nghi người tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo chính là Lam Tiểu Bố. Nhưng mà hắn ta không có chứng cứ, chứng cứ duy nhất chính là có Phương Chi Khuyết tham gia. Hắn ta rời khỏi Trớ Chú đạo thành, lúc đó Lam Tiểu Bố và Phương Chi Khuyết đều ở Trớ Chú đạo thành, hai người này có thể liên thủ.

Khiến hắn ta không hiểu là, Phương Chi Khuyết là bước đại đạo thứ sáu, hơn nữa còn không có bất cứ vết rách đại đạo nào cả, cái này không bình thường lắm. Thứ nhất Phương Chi Khuyết không có khả năng hoàn thiện đại đạo trong thời gian ngắn như vậy, thứ hai Lam Tiểu Bố không thể nào mời được Phương Chi Khuyết, cho nên hắn ta mới cảm thấy không phải là Lam Tiểu Bố.

TRừ chuyện đó ra, nếu như thật sự là Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần dùng loại thủ đoạn quá khích này. Hắn ta để lại một cái lệnh bài thân phận cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hoàn toàn có thể dựa vào thân phận của hắn ta mà đến Chân Diễn Thánh Đạo. Nếu như Chân Diễn Thánh Đạo thật sự giam giữ bằng hữu của Lam Tiểu Bố, dựa vào tên tuổi Thạch Trường Hành hắn ta vẫn có thể cứu người được.

KHông đúng, Thạch Trường Hành nhanh chóng khẳng định, người kia chắc chắn là Lam Tiểu Bố. Bởi vì Lam Tiểu Bố đã đến Đại Băng Bàn Cung cứu người, bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn Lam Tiểu Bố đến Đại Băng Bàn Cung là cứu con Hỗn Độn Độc Giác Thú kia. Nghĩ đến đây, Thạch Trường Hành hiểu ra, mình bị Lam Tiểu Bố hố rồi.

Chương 2411 - Tiểu tử gian trá.

Có thể khẳng định, nếu như không phải Lam Tiểu Bố đang luyện hóa Đại Diễn giới, Quan Xung chắc chắn sẽ không nhờ hắn ta. Bởi vì sau khi Phương Chi Khuyết đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi Quan Dục Tuyết, Quan Xung đã hoài nghi chuyện này có liên quan đến hắn ta.

Phương Chi Khuyết dẫn theo con Hỗn Độn Độc Giác Thú tên Thái Xuyên kia tiến đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt người, mà Thái Xuyên là do Chân Diễn Thánh Đạo bán cho Đại Băng Bàn Cung, Đại Băng Bàn Cung lại là do hắn ta diệt đi. CHỉ cần có đầu óc, đã biết Thái Xuyên là do hắn ta lấy được.

Nếu như nói hắn ta diệt đi Đại Băng Bàn Cung, có được Thái Xuyên, sau đó tiện tay vứt bỏ thứ quý giá là Hỗn Độn Độc Giác Thú này đi, sau đó để Phương Chi Khuyết nhặt được, có lẽ đến kẻ ngốc cũng không tin. Mấu chốt là toàn bộ quá trình, Lam Tiểu Bố đều không lộ diện.

Nếu như hắn ta giao Thái Xuyên cho Phương Chi Khuyết, vậy thì đương nhiên sẽ có liên quan đến Thạch Trường Hành hắn ta.

CHo dù đoán được chuyện này có thể là do Thạch Trường Hành hắn ta làm, cho dù là Chân Diễn Thánh Đạo hay Trung Ương Thiên Đình, cũng không có tư cách hỏi tội trước mặt hắn ta. Hơn nữa cho dù đối phương dám đứng ở trước mặt hắn ta hỏi, hắn ta chỉ cần nói một câu không phải mình làm là được, tuyệt đối không có chuyện đi giải thích, cái này sẽ làm tổn hại đến thân phận của hắn ta. TRọng điểm là cho dù hắn ta nói không phải mình làm, người khác không dám hỏi nhưng trong lòng vẫn hoài nghi là hắn ta làm.

Tiểu tử này, chẳng những tìm một tên Phương Chi Khuyết để cõng nồi, mà còn dự định kéo theo hắn ta làm người cõng nồi nữa, khá lắm.

Thạch Trường Hành khẳng định Phương Chi Khuyết là người cõng nồi cho Lam Tiểu Bố, thứ nhất khi hắn ta nhìn thấy Phương Chi Khuyết, Phương Chi Khuyết chỉ là một cái tàn hồn vô cùng sa sút phải náu thân trong Thánh Hồn Mộc, tu vi cũng chỉ là bước thứ năm hư giả. Thứ hai, sau khi Hỗn Độn Độc Giác Thú nhận chủ thì sẽ không đổi chủ, rõ ràng chủ nhân của con Hỗn Độn Độc Giác Thú này chính là Lam Tiểu Bố. Nhưng con Hỗn Độn Độc Giác Thú này cố ý gọi Phương Chi Khuyết là đại ca, không phải tìm hiệp sĩ cõng nồi, Thạch Trường Hành hắn xem như mắt mình bị mù rồi.

Còn về tại sao không phải Phương Chi Khuyết khống chế Lam Tiểu

Bố, Thạch Trường Hành dùng cái mông cũng có thể nghĩ được. Nếu như Phương Chi Khuyết có thể khống chế được Lam Tiểu Bố, vậy thì cũng sẽ không núp ở Trớ Chú đạo thành nhiều năm như vậy không dám ra ngoài , càng không đến mức dám công khai tàn sát một thành. Lam Tiểu Bố kia, nếu như ngay cả Phương Chi Khuyết cũng có thể khống chế hắn, hắn cũng không có tư cách đến Đại Băng Bàn Cung cứu Thái Xuyên, còn thuận tay cứu được con gái của hắn ta.

Lam Tiểu Bố này thật sự đáng sợ, chỉ một bước thứ tư nho nhỏ, vậy mà có thể khiến Phương Chi Khuyết trong thời gian hai, ba năm ngắn ngủi đã bước vào bước thứ sáu, thậm chí còn là bước thứ sáu với thân thể cường đại. Đổi thành hắn ta, hắn ta cũng không thể làm được.

Nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố cứu được con gái Thạch Uyển Dung của hắn ta, có nên giúp Quan Xung chuyện này không?

Ánh mắt Thạch Trường Hành nhìn về phía Thạch Uyển Dung, trong mắt Thạch Uyển Dung có chút khẩn cầu, rất rõ ràng, Thạch Uyển Dung cũng không hy vọng phụ thân nàng giúp chuyện này. Cho dù như thế nào, không có Lam Tiểu Bố, bây giờ nàng vẫn còn đang ở trong Đại Băng Bàn Cung sống không bằng chết, qua một khoảng thời gian nữa, có lẽ sẽ tan thành mây khói. Làm gì còn có cơ hội cùng phụ thân đi dạo đại vũ trụ, thậm chí là tham gia đại hội Vĩnh Sinh?

Thạch Trường Hành gật gật đầu với Quan Xung, “Đã như vậy, ta sẽ giúp Chân Diễn Thánh Đạo ngươi tìm kiếm một chút.”

Hắn ta không phải Thạch Uyển Dung, Lam Tiểu Bố cứu được con gái của hắn ta, hắn ta đã đưa cho hắn một cái ngọc phù thân phận, ngươi không dùng còn lừa ta, cái này thì đừng trách ta không khách sáo. Còn nữa chính là, nếu như bây giờ hắn ta không đồng ý, vậy thì đồng nghĩa với việc chắc chắn hắn ta và Phương Chi Khuyết là cùng một bọn, Quan Dục Tuyết cũng là do hắn ta bảo người bắt đi.

Thạch Trường Hành hắn ta cũng không sợ Chân Diễn Thánh Đạo, càng không sợ Trung Ương Thiên Đình, nhưng hắn ta còn có một đứa con gái. Con gái của hắn ta cuối cùng cũng phải một mình hành tẩu trong đại vũ trụ, hắn ta đắc tội với Chân Diễn Thánh Đạo và Trung Ương Thiên Đình, đối với Thạch Uyển Dung mà nói cũng chẳng phải chuyện gì tốt lành. Hơn nữa, Thạch Trường Hành hắn ta dựa vào đâu mà phải cõng nồi cho Lam Tiểu Bố?

“Đa tạ Trường Hành Đạo Tôn.” Quan Xung nhanh chóng khom người thi lễ, vội vàng lấy một đạo đạo tắc đại đạo của cháu gái mình ra.

Thạch Trường Hành nắm lấy đạo tắc đại đạo được phong ấn trong thủy tinh cầu, hai tay cuốn lên từng đạo trận văn hư không.

CHo dù là loại cường giả như Khổ Nhất Sí, nhìn trận văn mà Thạch Trường Hành tùy tiện bố trí ra, cũng vô cùng chấn động. Rất nhiều người đều nghĩ rằng hắn ta là người mạnh nhất dưới Đạo Tổ, hắn ta cũng chấp nhận. Bởi vì hắn ta nghĩ, trong số những Thánh Nhân cùng cấp bậc, không có người nào có thể là đối thủ của Khổ Nhất Sí hắn ta.

Thạch Trường Hành cũng xem như là một nhân vật cùng cấp bậc với Đạo Tổ, cho dù yếu hơn Đạo Tổ một chút, đó cũng là yếu có hạn mà thôi. Bây giờ thấy Thạch Trường Hành thi triển trận văn đại đạo, Khổ Nhất Sí hắn ta đã hiểu rõ, hắn ta so với Đạo Tổ, vẫn còn khoảng cách cùng trời cuối đất.

Chương 2412 - Tiểu tử gian trá. (2)

Từng đạo trận văn ở trong hư không tạo thành một màn thủy tinh cực đại, khi đạo đạo tắc đại đạo kia của Quan Dục Tuyết được đưa vào trong tấm màn thủy tinh này, bên trong màn thủy tinh từ từ xuất hiện một cái bóng mơ hồ.

Tất cả mọi người đều kích động nhìn chằm chằm bóng dáng trong màn thủy tinh này, ngay cả hai mắt cũng không chớp. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ cần cái bóng này trở nên rõ ràng, vậy người luyện hóa Đại Diễn giới sẽ hiện ra. Không chỉ như vậy, vị trí của đối phương cũng sẽ xuất hiện trên màn thủy tinh.

Chỉ có Thạch Uyển Dung là siết chặt nắm đấm, nàng rất muốn ngăn cản, nhưng mà nàng vẫn còn lý trí, biết một khi ngăn cản, sẽ có càng nhiều chuyện hỏng hơn.

Thấy cái màn thủy tinh này càng lúc càng rõ ràng, đột nhiên một tiếng nứt thanh thúy vang lên, sau đó màn thủy tin lập tức biến mất trong hư không.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Có người bật hỏi theo abnr năng.

Sắc mặt Thạch Trường Hành vô cùng khó coi, tên tiểu tử này thật gian trá, vậy mà lại dùng Đại Thiết Cát Thuật bố trí kgvt tịa nơi mình đang ở. Đừng nói là hắn ta, cho dù Đạo Tổ có đến đây, cái màn thủy tinh này cũng có khả năng sụp đổ.

“Trường Hành Đạo Tôn, cái này…” Quan Xung có chút vội vàng hỏi.

Thạch Trường Hành lắc đầu, “Không thể nào định vị được, người này rất gian xảo, dùng Đại Thiết Cát Thuật bố trí kết giới xung quanh mình. Thật ra, cho dù hắn không bố trí kết giới, chỉ sợ ta cũng khó mà xác định được vị trí của hắn, ta hoài nghi hắn đang ở trong một cái thế giới, chứ không phải ở đại vũ trụ. Thế giới của hắn rất kỳ lạ, không phải thế giới tự thân, nhưng lại rất mạnh mẽ.”

Quan Xung ngẩn ngơ, ngay cả Thạch Trường Hành cũng không thể định vị được chỗ này, vậy hắn ta muốn cứu cháu gái sẽ rất khó khăn.

“Trường Hành Đạo Tôn, không biết chuyện này Trường Hành Đạo Tôn thấy thế nào?” Thánh Chủ TRọng Thứu Hồng Nguyệt Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo không nhịn được hỏi một câu.

Thạch Trường Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm Trọng Thứu, hắn ta sao có thể không hiểu được ý của người này. Chuyện này không có liên quan gì đến hắn ta, người này lại hỏi hắn ta cảm thấy như thế nào, đây là đang hoài nghi hắn ta, để hắn ta tự nói ra mà thôi. Thạch Trường Hành hắn ta tốt xấu gì cũng là một nhân vật cùng cấp bậc với Đạo Tổ, người này đúng là không để hắn ta vào trong mắt mà.

“Ta rất hối hận vừa rồi đã tiêu hao đạo pháp mà giúp các ngươi, tránh ra, ta muốn nghỉ ngơi.” Thạch Trường Hành nói xong thì dẫn theo Thạch Uyển Dung trực tiếp rời đi.

Nếu không phải vì con gái Thạch Uyển Dung, hắn ta đã trực tiếp bảo đối phương cút, thậm chí là đập một bàn tay qua.

TRong lòng Khổ Nhất Sí cạn lời, Thạch Trường Hành mới vừa giúp Chân Diễn Thánh Đạo ngươi, nhìn có vẻ dễ nói chuyện, đó là lý do mà ngươi có thể tùy tiện hỏi sao? Cũng may tính tình Thạch Trường Hành này cũng không cổ quái, nếu không dùng một tay đập chết Thánh Chủ ngươi cũng là chuyện có thể xảy ra. Chân Diễn Thánh Đạo ngươi ở chỗ khác có thể giễu võ giương oai, nhưng lựa chọn phách lối trước mắt Thạch Trường Hành, vẫn là một sâu kiến mà thôi.

TRở lại động phủ, Thạch Uyển Dung thầm sợ hãi nói, “May mà ngươi giả vờ không tìm được, nếu không ta phải làm người vong ân phụ nghĩa rồi.”

Thạch Trường Hành lắc đầu, “Không, là ta thật sự không thể tìm được vị trí của đối phương, tiểu tử này gian xảo vô cùng. Đừng nói là ta, chính Đạo Tổ có đến, cũng chưa chắc có thể tìm được vị trí của hắn, trừ khi hắn chủ động ra ngoài.”

Thạch Uyển Dung thở phào một hơi, “Vậy thì tốt rồi, Lam Tiểu Bố kia cũng không phải đồ ngốc, chắc chắn sẽ không chủ động ra ngoài.”

Thạch Trường Hành cười ha ha, “Người khác thì có khả năng không dám ra ngoài, nhưng mà Lam Tiểu Bố kia thì khó nói lắm, gia hỏa này gan to bằng trời, cộng thêm đã tìm được người cõng nồi. Chính hắn cũng không có bất cứ nguy hiểm nào cả, cho nên ra ngoài cũng bình thường thôi, thậm chí có đến An Lạc Thiên Thành ta cũng không kỳ quái.

…

“Răng rắc!” Một tiếng nứt vang lên, Lam Tiểu Bố đã luyện hóa xong tất cả cấm chế của Đại Diễn giới, tất cả mọi thứ trong Đại Diễn giới lập tức hiện ra rõ ràng trong thần niệm của hắn.

Lam Tiểu Bố liếc mắt qua là nhìn thấy Đỗ Bố, Đỗ Bố đang cố gắng nuôi dưỡng một gốc đạo quả Đại đạo. Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào trên người hắn ta, hắn ta lập tức cảm ứng được, hắn ta vừa ngẩng đầu, đã cảm nhận được một luồng lực lượng bao lấy hắn ta, sau đó cuốn hắn ta đi.

“Lam huynh, ngươi cũng bị bắt sao…” Đỗ Bố chỉ mới nói được một nửa, đã cảm thấy không thích hợp. Lam Tiểu Bố hoàn toàn không giống như bị bắt tới, hơn nữa hắn ta lại nhìn thấy Quan Dục Tuyết, Quan Dục Tuyết mới có bộ dáng bị bắt. Chờ hắn ta nhìn thấy Thiên Độc Thánh Nhân đang nằm tê liệt ở một bên, hắn ta có chút kích động nhưng không xác định lắm nói, “Lam huynh, là ngươi cứu ta?”

Nói xong câu đó, hắn ta nhìn thấy Thái Xuyên.

Thái Xuyên cười ha ha một tiếng, “Đỗ Bố, đương nhiên là Bố gia cứu ngươi. Bố gia chẳng những cứu ngươi, còn bắt được nữ nhân này và Thiên Độc nữa.”

Chương 2413 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm.

Đỗ Bố đã hoàn toàn hiểu ra, là Lam Tiểu Bố cứu hắn ta, hắn ta cúi người hành lễ, “Lam huynh, ngươi chắc hẳn đã biết, ta lựa chọn đi theo ngươi, chẳng qua là vì cảm thấy ngươi có thể rời khỏi Tần Thiên cổ lộ mà thôi. Sau này bởi vì đi cùng với ngươi, tu vi của ta tiến bộ càng lúc càng lớn, cộng thêm ta biết Lam huynh là người có lòng dạ rộng rãi, cho nên ta cũng không lựa chọn rời đi. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Lam huynh sẽ đến cứu ta.”

Đỗ Bố quả thật không nghĩ đến Lam Tiểu Bố sẽ đến cứu hắn ta, phải biết rằng hắn ta bị Chân Diễn Thánh Đạo bắt được. Trước đó hắn ta không biết Chân Diễn Thánh Đạo có ý nghĩa như thế nào, nhưng sau khi Quan Dục Tuyết ném cho hắn ta mấy cái ngọc giản giới thiệu về đại vũ trụ, trong lòng hắn ta đã hiểu được Chân Diễn Thánh Đạo có đại vị như thế nào.

Bị Chân Diễn Thánh Đạo bắt được, đổi thành bất cứ ai, cho dù là Thiên Đế cũng chưa chắc sẽ ra tay cứu giúp, huống chi là Lam Tiểu Bố. Nhưng hết lần này đến lần khác, nằm ngoài dự đoán của hắn ta, Lam Tiểu Bố chẳng những cứu hắn ta, thậm chí còn thành công.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Mọi người là bằng hữu, nếu đã đi cùng nhau, ta nên ra tay giúp đỡ.”

Đỗ Bố biết, đây là vì người này là Lam Tiểu Bố, đổi thành người khác, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Hắn ta khẽ khom người một lần nữa, “Chuyện may mắn nhất cả đời Đỗ Bố ta, không phải là bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, cũng không phải xông ra khỏi vũ trụ cấp thấp, thậm chí đến đại vũ trụ. May mắn nhất của Đỗ Bố ta, chính là quen biết Lam huynh. Từ giờ trở đi, cái mạng của Đỗ Bố ta chính là của Lam huynh, Lam huynh có gì cần sai bảo, Đỗ Bố ta tuyệt đối không chút do dự, mặc kệ sinh tử.”

Lục đục giữa các tu sĩ với nhau, Đỗ Bố cũng thấy nhiều rồi, hắn ta có thể tu luyện cho đến ngày hôm nay, còn là từ vũ trụ cấp thấp phấn đấu tới, có bè lũ xu nịnh nào mà chưa từng gặp qua? Chỉ là phần lớn thời gian, hắn ta đều giữ vững bản tâm của mình mà thôi. Mà Lam Tiểu Bố quang minh lỗi lạc như vậy, là người ân oán phân minh, đây là người đầu tiên hắn ta nhìn thấy. Vậy mà mạo hiểm sinh tử đến Chân Diễn Thánh Đạo cứu một người không thân thiết gì lắm như hắn ta.

Lam Tiểu Bố vỗ vỗ vai Đỗ Bố, hắn hiểu rất rõ tâm tình của Đỗ Bố. Nhưng mà sau khi Đỗ Bố đi cùng hắn rời khỏi Tần Thiên cổ lộ, sau đó ở lại Đại Diễn giới tu luyện. Cho dù không tính là bằng hữu thì cũng là đồng bạn trong tổ đội. Sau khi hắn cứu được Thái Xuyên và Tề Mạn Vi, mặc kệ Đỗ Bố, hắn thật sự không thể làm được. Điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối chính là không cứu được Nghi Thanh San.

Thở dài một hơi, Lam Tiểu Bố nhìn về phía Quan Dục Tuyết, “Dùng Chân Diễn Thánh Đạo để uy hiếp ta chẳng có ích gì đâu, nếu như ngươi không giết Nghi Thanh San, không bán Tề Mạn Vi, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi một lần, đáng tiếc, ngươi đã bỏ qua cơ hội sống sót rồi…”

“Đừng giết ta…” Cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố, Quan Dục Tuyết kêu lên sợ hãi, bây giờ nàng thật sự sợ rồi. Loại nhân vật như nàng, hoàn toàn không cần để lại phân hồn. Bởi vì, cho dù nàng đi đến đâu, cũng khó có khả năng gặp nguy hiểm.

Hơn nữa đối với một người tu đại đạo mà nói, chỉ cần để lại phân hồn, vậy thì khó có thể bước vào tầng thứ cao hơn. Những gia hỏa để lại phân hồn kia, quả thật không dễ bị giết chết, nhưng mà cả đời bọn hắn cũng khó có thể bước vào con đường đại đạo chân chính.

Bọn hắn không dễ bị giết chết, cũng chỉ là đối với đối thủ có tu vi hơi cao hơn hoặc tương đương với bọn hắn mà thôi, một khi gặp phải đối thủ mạnh hơn xa bọn hắn, cho dù bọn hắn có để lại nhiều phân hồn, người ta cũng có thể thông qua không gian mà tiêu diệt hết. Lam Tiểu Bố đã từng làm rồi, hơn nữa còn không chỉ mới làm một hai lần.

Tu luyện đại đạo, một chút xíu ảnh hưởng, cũng đủ khiến một người vĩnh viễn dậm chân ở trong một cảnh giới không thể tiến thêm một bước, huống chi là để lại phân hồn của mình?

Nói xong, Lam Tiểu Bố không chút do dự xé mở thế giới của Quan Dục Tuyết, cuốn hết mọi thứ trong thế giới đi, sau đó dùng một đạo hỏa diễm biến Quan Dục Tuyết thành hư vô.

Bước đại đạo thứ bảy thì sao chứ? Nếu không phải hắn đến kịp thời, Tề Mạn Vi tuyệt đối sẽ sống không bằng chết. Loại kẻ thù này, hắn giữ lại chỉ khiến bản thân mình sống khó chịu thêm mà thôi.

KHông thể không nói bảo vật trong thế giới của Quan Dục Tuyết rất nhiều, trước đó Lam Tiểu Bố còn chuẩn bị nghiên cứu đạo đan, nhưng lấy được ở chỗ Quan Dục Tuyết lại có nhiều vô số kể. Hơn nữa đều là đạo đan trung cấp và cao cấp, rất ít đạo đan cấp thấp.

Đạo mạch mặc dù không có cực phẩm, nhưng mà có hơn ngàn vạn đạo mạch thượng phẩm, còn có một đống đạo mạch trung phẩm.

KHiến Lam Tiểu Bố vui mừng là, trong thế giới của Quan Dục Tuyết, hắn phát hiện ra một viên Vũ TRụ Chi Tâm.

Vũ Trụ Chi Tâm quý giá đến mức nào, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, hắn hoài nghi cái Vũ Trụ Chi Tâm này là do Thánh Kiếm cung giao dịch để lấy Hỗn Độn Đạo Thể. Mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, một viên Vũ Trụ Chi Tâm không thể giao dịch được Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2414 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm. (2)

Lúc trước hắn cũng đã từng nhìn thấy Vũ Trụ Chi Tâm, không chỉ như vậy, hắn còn dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm mà tăng đại đạo của mình. Nhưng mà với thực lực lúc trước của hắn, muốn giữ lại Vũ Trụ Chi Tâm hoàn toàn không có khả năng. Bây giờ hắn nhìn thấy một viên Vũ Trụ Chi Tâm một lần nữa, cho dù Vũ Trụ Chi Tâm đã bị phong ấn lại, nhưng lực lượng của loại vật này, chỉ cần chạm đến là có thể cảm nhận được.

Mặc kệ Quan Dục Tuyết làm thế nào mà lấy được viên Vũ Trụ Chi Tâm này, Lam Tiểu Bố đều sẽ chiếm làm của riêng. Cũng không biết Đại Băng Bàn Cung đã dùng cái gì để giao dịch Thái Xuyên, nhưng mà không sao cả, chờ khi hắn rảnh rỗi, luyện hóa hết tất cả hộp ngọc có cấm chế trong thế giới của Quan Dục Tuyết, nhất định có thể tìm được.

Thấy Lam Tiểu Bố nhìn về phía mình, Thiên Độc Thánh Nhân biết, Lam Tiểu Bố ngay cả Quan Dục Tuyết cũng giết, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn ta, hắn ta vẫn giãy dụa nói một câu, “Lam Đạo Chủ, làm sao thì ngươi mói buông tha cho ta?”

Lam Tiểu Bố chẳng thèm nói một lời, chỉ đập một bàn tay xuống, một luồng lực lượng tử vong bao lấy Thiên Độc Thánh Nhân, Thiên Độc

Thánh Nhân đột nhiên mở miệng kêu lên, “Sở dĩ Tần Kình Thiên có thể chạy thoát, là bởi vì hắn dịch hình thành một đạo đạo tắc, cái này ngay cả Quan Xung cũng không biết…”

Tiếng nói im bặt, Lam Tiểu Bố đã dùng một bàn tay đập chết Thiên Độc Thánh Nhân. Cùng lúc đó, thế giới của Thiên Độc Thánh Nhân cũng bị Lam Tiểu Bố cưỡng ép xé mở, đúng như Lam Tiểu Bố nghĩ, trong thế giới của Thiên Độc Thánh Nhân không có gì tốt cả, đồ tốt chắc hẳn đã bị Quan Dục Tuyết vơ vét hết rồi.

Chỉ là câu nói trước khi chết của Thiên Độc Thánh Nhân đã nhắc nhở Lam Tiểu Bố, Tần Kình Thiên cũng biết dịch hình thành đạo tắc? Chuyện này có chút phiền phức. Còn nữa, Thiên Độc Thánh Nhân nhắc nhở cho hắn chuyện này là có ý gì?

Chính bản thân Lam Tiểu Bố hiểu rõ sau khi dịch hình thành đạo tắc thì sẽ rất khó có thể phát hiện ra, nếu như dịch hình thành đạo tắc mà còn có thể bị phát hiện, vậy thì hắn không thể nào bình yên mà chui vào Chân Diễn Thánh Đạo. Cho dù có Vũ Trụ Duy Mô hỗ trợ, hắn cũng không thể nào làm được.

“Bố gia, nơi này có một đạo đạo tắc?” Thái Xuyên kinh ngạc kêu lên.

Sau khi Lam Tiểu Bố giết Thiên Độc Thánh Nhân, hắn vẫn luôn suy nghĩ chuyện Tần Kình Thiên dùng thủ đoạn gì để dịch hình thành đạo tắc, cho nên không phát hiện ra, lời nhắc nhở của Thái Xuyên, khiến Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện ra, hắn tiện tay cuốn một cái, đạo tắc này lập tức bị hắn trói buộc lại.

“Đạo tắc Thiên Độc?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc thốt lên, sau đó thần niệm của hắn lập tức thẩm thấu vào bên trong đạo tắc này, một hồi lâu sau hắn mới thở dài nói, “Gia hỏa này đúng là có cơ duyên tốt, đạo tắc Thiên Độc mà hắn cũng lấy được.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố không nói ra, Thiên Độc Đạo Quyển cũng có ẩn chứa đạo tắc Thiên Độc, khó trách Quan Dục Tuyết không phát hiện ra.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố phong ấn cái đạo tắc Thiên Độc này lại, đây là đồ tốt, cho dù hắn không dùng được thì cũng có thể dùng để giao dịch thứ khác.

“Bố gia, cái này hữu dụng với ta.” Thái Xuyên nuốt nước miếng nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Nếu như là tâm Thiên Độc, ta sẽ cho ngươi, nhưng mà đạo tắc Thiên Độc thì ngươi không dùng được. Ngươi mà dùng đạo tắc Thiên Độc, sẽ có ảnh hưởng đối với đại đạo của ngươi, thậm chí sẽ cản bước tiến đại đạo của mình. Ta có một viên tâm Thiên Độc đã giao dịch với Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu rồi, nếu như cái thương lâu này bán ra, nhất định sẽ tìm cách đưa tâm Thiên Độc đến An Lạc Thiên Thành trước khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, đến lúc đó, ta sẽ tìm cách mua lại cho ngươi.”

“Lam huynh, bây giờ chúng ta không thể hiện thân chứ?” Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn đi An Lạc Thiên Thành, Đỗ Bố lập tức nói.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi và Thái Xuyên không thể lộ diện, ta thì không giống. Đại Diễn giới đang ở chỗ này, ra mở lối vào Đại Diễn giới ra, ngươi và Thái Xuyên có thể tiến vào Đại Diễn giới tu luyện. Đại Diễn giới cũng không phải giới vực của Chân Diễn Thánh Đạo, mà là giới vực vũ trụ trung đẳng chân chính, các ngươi vào trong đó tu luyện sẽ không bị ảnh hưởng gì cả. Còn nữa, ta quả thật dự định đến An Lạc Thiên Thành một chuyến.”

Lam Tiểu Bố muốn đến An Lạc Thiên Thành, trừ chuyện muốn giúp Thái Xuyên mua lại tâm Thiên Độc, còn một chuyện nữa chính là xem thử Mạc Vô Kỵ và u Bình có phải cũng sẽ vì đại hội Vĩnh Sinh mà đến

An Lạc Thiên Thành hay không.

…

Một khắc sau khi Quan Dục Tuyết bị giết, Quan Xung đã lập tức phát hiện ra, hắn ta tức giận gào rống. Cho dù Quan Dục Tuyết bị bắt đi, hắn ta cũng không tức giận như vậy, bởi vì hắn ta biết rõ, đối phương bắt Quan Dục Tuyết đi, chắc hẳn là không dám giết nàng. Quan Dục Tuyết là chái gái của Quan Xung hắn ta, Quan Xung hắn ta cho dù có tìm khắp toàn bộ đại vũ trụ cũng phải bắt được thủ phạm.

Nhưng mà sự thật là hắn ta phát hiện ra, mặt của hắn ta còn chưa lớn được như vậy, người ta muốn giết thì giết. Từ lúc nào, mà cháu gái Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta cũng có thể tùy ý bị giết chết?

Quan Xung cũng không thể nào mà ngồi yên không làm gì cả, đầu tiên hắn ta xông vào phủ Thiên Đế. Trước đó hắn ta tự mình tìm kiếm, bây giờ hắn ta nhất định phải yêu cầu Trung Ương Thiên Đình cho hắn ta một câu trả lời. Nếu như Trung Ương Thiên Đình thờ ơ với người tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta bắt đi cháu gái của Thánh Chủ, vậy thì có phải đang nói Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta cũng có thể hành sự không chút kiêng kỵ nào không? Bởi vì luật pháp Thiên Đình đã chẳng còn chút ý nghĩa nào rồi.

Mặc dù biết khả năng này không lớn, nhưng Quan Xung biết hắn ta cũng chỉ có thể làm vậy, mới có thể khiến Đạo Tổ xuất hiện.

Chương 2415 - Bị nhận ra.

Lam Tiểu Bố quả thật muốn đến An Lạc Thiên Thành, nhưng mà không phải là bây giờ, hắn biết đại hội Vĩnh Sinh ở An Lạc Thiên Thành còn mấy chục năm nữa mới mở ra, cho nên hắn dự định dùng mấy chục năm này để bế quan một khoảng thời gian.

Nếu như trước khi bắt được Quan Dục Tuyết, Lam Tiểu Bố sẽ không có loại ý nghĩ này. Nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn bắt được Quan Dục Tuyết, sau đó lấy được một viên Vũ Trụ Chi Tâm.

Lúc trước hắn ở đảo Thánh Nhân dựa vào Vũ Trụ Chi Tâm mà tu luyện, tu vi lúc đó thật sự quá thấp. Giá trị của Vũ Trụ Chi Tâm, ngay cả một phần ngàn tỷ hắn cũng không thể dùng được. Bây giờ hắn lại lấy được một viên Vũ Trụ Chi Tâm, vậy thì hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Có viên Vũ Trụ Chi Tâm này, cộng thêm đầu đạo mạch cực phẩm trên người hắn, Lam Tiểu Bố đoán cho dù trong vòng mấy chục năm này không thể nào bước vào bước đại đạo thứ năm, cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Lam Tiểu Bố đến Nhất Tịnh thánh thành một lần nữa, lần này hắn không dịch hình. Ở An Lạc Thiên Thành, chắc hẳn vẫn chưa có ai biết dung mạo thật của hắn. Người biết dung mạo thật của hắn là Thiên Độc Thánh Nhân đã bị hắn xử lý rồi.

Lam Tiểu Bố đến Nhất Tịnh thánh thành chỉ là muốn mua một ít ngọc giản phương vị của khu vực Hỗn Độn mà thôi, hắn muốn bước vào bước đại đạo thứ năm, nhất định phải tu luyện trong khu vực Hỗn Độn.

KHiến Lam Tiểu Bố không ngờ được là, hắn vừa mới đến cửa thành đã nhìn thấy một lệnh truy nã. Thậm chí Lam Tiểu Bố không cần nghĩ, cũng biết cái này nhất định là truy nã hắn. Nhưng mà hắn không để trong lòng, bởi vì không có người nào biết dung mạo của hắn, thậm chí còn không biết đại đạo của hắn là gì. Những cái này mà còn không biết thì làm sao mà truy nã hắn?

Nhưng khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy nội dung lệnh truy nã thì lập tức kinh sợ, người bị truy nã không phải là hắn, mà là một gia hỏa tên là Tinh Hà Mạc.

Vì sao lại truy nã Tinh Hà Mạc, lý do lại càng khủng bố hơn. Gia hỏa này vậy mà đã ở Phạm Hà thế giới giết chết con trai Dận Nguyên của Thiên Đế Phạm Hà Thiên ĐÌnh, không chỉ như vậy, khi Thiên ĐÌnh bắt hắn, hắn còn thuận tay xử lý đệ nhất thánh thừa TRiêm Đình của Phạm Hà Thiên Đình.

Sau khi làm xong, tên gia hỏa Tinh Hà Mạc này còn cướp đi một đôi đạo mạch cực phẩm âm Dương đỉnh cấp và một viên Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. Lệnh truy nã đã viết rất rõ ràng, thực lực của Tinh Hà Mạc là bước đại đạo thứ tư, tu luyện là đạo pháp hệ Lôi, tinh thông trận văn hư không.

Ngay cả Lam Tiểu Bố nhìn thấy cũng âm thầm khâm phục, mặc dù hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung, còn xử lý cháu gái của Quan Xung, một trong bốn đại Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, nhưng hắn cũng không giết đi con trai Thiên Đế và đệ nhất thánh thừa, tên Tinh Hà Mạc này thật là mạnh.

Quy tắc ngầm của đại vũ trụ rõ ràng chính là Thiên Đình cao nhất, gia hỏa này ngay cả con trai Thiên Đế và đệ nhất thánh thừa cũng dám giết, rất rõ ràng đã chọc giận đến toàn bộ giai cấp thống trị của đại vũ trụ, phá hỏng quy tắc ngầm. Cho nên bị truy nã khắp đại vũ trụ, cũng không có gì là cả.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, sau khi vào thành thì đến một nhà tức lâu lớn mua một chút ngọc giản giới thiệu về khu vực Hỗn Độn, lúc này mới ra khỏi Nhất Tịnh thánh thành.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa ra khỏi Nhất Tịnh thánh thành, hắn đã cảm nhận được mình bị theo dõi. Lam Tiểu Bố tăng nhanh tốc độ, định rời khỏi nơi này trước. Cho dù ai theo dõi hắn, bây giờ hắn cũng không muốn gây thêm chuyện.

“Có phải là Lam đạo hữu?” Một giọng nói đột ngột rơi vào bên tai hắn, bước chân Lam Tiểu Bố dừng lại.

Ở nơi này, người biết hắn tên là Lam Tiểu Bố không có mấy ai, Thạch Trường Hành biết, còn có Thiên Đế của Ma Như thế giới…

Lam Tiểu Bố không cần đoán, hắn đã nhìn thấy một bóng người nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, chính là Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như thế giới.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, hắn không để lộ ra dung mạo thật của mình, làm sao mà đối phương biết hắn? Chỉ là vừa chuyển động ý nghĩ, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, gia hỏa này thông qua các loại tình huống đánh giá ra được hắn tiêu diệt Thánh Kiếm cung, thậm chí còn đoán ra được hắn cướp Thính Đạo Hào. ĐỐi phương là Thiên Đế của Ma Như thế giới, muốn điều tra ra tu sĩ trên Thính Đạo Hào bị cướp kia thì vẫn có thể làm được.

Thấy Lam Tiểu Bố ngây người, Sách Khổ Huệ Thăng lập tức ôm quyền nói, ”Ta cũng là từ Hỗn Độn Độc Giác Thú và Hỗn Độn Đạo Thể tại Thánh Kiếm cung kia mà đoán ra được là đạo hữu, cộng thêm ta là Thiên Đế của Ma Như thế giới, nắm đó dung mạo và lai lịch của tu sĩ lên Thính Đạo Hào, thậm chí ta không cần thăm dò, chỉ cần tìm trong chiếc nhẫn của mình là có thể tìm được.”

Lam Tiểu Bố cũng rất cạn lời, Thính Đạo Hào bị cướp, Phá Khư Thánh Đạo nhìn chằm chằm Ma Như Thiên Đình phá án, Thiên Đế Ma Như Thiên Đình đương nhiên phải làm ra dáng một chút, ít nhất phải ghi chép lại toàn bộ tu sĩ đã lên Thính Đạo Hào.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Kính chào Sách KHổ Thiên Đế.”

Hắn không phủ nhận cũng không thừa nhận, mặc dù Sách Khổ Huệ Thăng là bước đại đạo thứ sáu, muốn bắt hắn lại vẫn không được.

Chương 2416 - Bị nhận ra. (2)

Sách Khổ Huệ Thăng lại thi lễ một cái, “Hôm nay ta muốn nói lời tạ ơn ngươi, lúc trước nếu như không có ngươi, ta nhất định đã bị Thạch Trường Hành dạy dỗ một trận.”

Mặc dù hắn ta đoán Thạch Trường Hành không dám giết Thiên Đế, nhưng mà lỡ như thật sự giết hắn ta, hắn ta cũng chỉ có thể tự nhận mình không may.

Lam Tiểu Bố đối với hắn ta có chút ấn tượng tốt, cho nên sau khi thấy Thạch Trường Hành truy sát Sách Khổ Huệ Thăng, chủ động đứng ra giải vây.

“Thiên Đế khách sáo.” Lam Tiểu Bố cũng đáp lễ lại, nhận ra thì nhận ra đi, hắn cũng không để ý.

Sách Khổ Huệ Thăng tiện tay đánh ra một cái cấm chế, nhẹ giọng nói, “Lam đạo hữu, ngươi phải cẩn thận Phá Khư Thánh Đạo, Thánh Sứ Ly Kiệt của bọn hắn đang ở An Lạc Thiên Thành, hắn muốn điều tra án Thính Đạo Hào bị cướp năm đó. Tên Ly Kiệt này là bước đại đạo thứ sáu, tu luyện công pháp hệ Thổ, cái mũi thính như chó vậy.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đa tạ Thiên Đế nhắc nhớ, ta biết rồi.”

Sách Khổ Huệ Thăng tiếp tục nói, “Còn một việc nữa ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi không phải muốn tham gia đại hội Vĩnh Sinh sao? Đại hội Vĩnh Sinh bị đình lại rồi.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, dựa theo thời gian dự định trước đó thì còn khoảng 40 năm nữa.

Sách Khổ Huệ Thăng cười ha ha, “Còn không phải vì Hỗn Độn Đạo Thể, Thánh Kiếm cung đã bị diệt mất, Hỗn Độn Đạo Thể không còn. Cho nên bây giờ các đại đạo môn và đại biểu khắp nơi đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này đều đang trông chừng Trung Ương thế giới. Nếu như lần này Trung Ương thế giới nói chuyện quan sát Hỗn Độn Đạo Thể là một trong những nội dung luận đạo quan trọng trong đại hội Vĩnh Sinh lần này, vậy thì không thể hủy bỏ được. Thậm chí còn có vài Đạo Tổ cảm thấy Trung Ương thế giới chắc hẳn phải có chuẩn bị mới đúng, không thể vì mất đi Hỗn Độn Đạo Thể này mà có thể hủy bỏ phần luận đạo quan trọng này. Bây giờ Trung Ương Thiên Đình đang sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể trì hoãn đại hội Vĩnh Sinh, sau đó tìm kiếm Hỗn Độn Đạo Thể ở khắp nơi.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, Hỗn Độn Đạo Thể dễ tìm như vậy sao?

Quả nhiên Sách Khổ Huệ Thăng tiếp tục nói, “Bởi vì muốn tìm Hỗn Độn Đạo Thể, Trung Ương Thiên Đình đã đẩy đại hội Vĩnh Sinh lùi về 300 năm sau, nhưng mà ta đoán chắc 300 năm sau cũng không thể tổ chức được đâu. Hỗn Độn Đạo Thể mà dễ tìm như vậy thì cũng không quý giá như thế.”

“Đa tạ Thiên Đế nhắc nhở, tin tức này rất hữu dụng với ta.” Lam Tiểu Bố thật tâm thật ý cảm tạ.

Hắn dự định bế quan đột phá lên bước thứ năm, hơn 40 năm và 300 năm, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Hơn nữa trong quá trình bế quan đột phá đại đạo, kiêng kỵ nhất chính là cắt ngang nửa chừng. Nếu như hắn tu luyện đến mức thông thuận, đột nhiên dừng lại sau đó tham gia đại hội Vĩnh Sinh, đó là vấn đề lớn.

Sách Khổ Huệ Thăng cười nói, “Ta thấy Lam đạo hữu ở Nhất Tịnh thánh thành mua một ít ngọc giản về khu vực Hỗn Độn, có phải muốn tìm nơi bế quan tu luyện?”

Lúc đầu Lam Tiểu Bố chính là tiến vào khu vực Cửu Nguyên Hỗn Độn rồi biến mất, bây giờ xuất hiện ở đây, nói rõ đại đạo của Lam Tiểu Bố không hề tầm thường, có thể tiến vào khu vực Hỗn Độn để tu luyện.

Lam Tiểu Bố cũng không giấu diếm, gật đầu, “Không sai, ta muốn tìm chỗ tu luyện một khoảng thời gian, vậy thì không ai có thể ức hiệp được ta nữa.”

Sách Khổ Huệ Thăng cười khổ, ai cũng có thể ức hiếp được ngươi sao? Nghe nói Thính Đạo Hào hố ngươi một chút đạo tinh, đã bị ngươi tiêu diệt, Đại Băng Bàn Cung mua một đầu Hỗn Độn Độc Giác Thú của ngươi cũng bị tiêu diệt, Thánh Kiếm cung mua một người bằng hữu của ngươi, cũng bị tiêu diệt. Ta chỉ cảm thấy may mắn, lúc trước không nghe theo lời con gái của mình mà đuổi ngươi ra khỏi truyền tống trận, nếu không thì kế tiếp thứ bị diệt đi chỉ sợ sẽ là Ma Như Thiên Đình ta.

Nhưng mà cái này chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi, hắn ta vẫn cười nói, “Nếu như ngươi muốn tu luyện, ta cũng có một đề nghị cho ngươi, Đại VũTRụ Cốc.”

Đại Vũ Trụ cốc? Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Sách Khổ Huệ Thăng, “Nơi này ta đã từng nghe nói qua, chỉ có Thiên Đình lệnh mới có thể đi vào, mà bình thường Thiên Đình cũng chỉ có một hai danh ngạch mà thôi?”

Lam Tiểu Bố nghiên cứu các loại ngọc giản ghi chú, có biết đến Đại Vũ Trụ cốc. Nơi này có thể nói là một trong những nơi nổi tiếng nhất ở Trung Ương thế giới, trong này đều là khí Hỗn Độn tinh khiết nhất.

Sau khi tiến vào không có bất cứ đạo tắc đại đạo nào khác quấy nhiễu, một khi bắt đầu tu luyện, đạo tắc tự thân sẽ nhanh chóng ngưng luyện, hơn nữa còn vô cùng rõ ràng. Không chỉ như vậy, tu luyện ở chỗ này, có thể cảm nhận được vấn đề trong đại đạo tự thân của mình. Là nơi tu luyện tốt nhất cho tu sĩ dưới bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà muốn đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, nơi này lại không thích hợp.

Sách Khổ Huệ Thăng lấy ra một cái lệnh phù đưa cho Lam Tiểu Bố, “Ma Như Thiên Đình ta có hai cái Thiên Đình lệnh có thể vào Đại Vũ Trụ cốc, cho ngươi một cái.”

“A…” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Sách Khổ Huệ Thăng, trong lòng tự nhủ mặc dù ta giúp ngươi nói mấy câu, nhưng mà giao tình giữa hai ta còn chưa đến mức này đi?

Sách Khổ Huệ Thăng chân thành tha thiết nói, “Nhân tài Ma Như Thiên Đình ta lụi tàn, mặt ngoài đại vũ trụ vẫn chung sống hòa bình, chỉ là do bão tố còn chưa nổi lên mà thôi. Lam huynh xuất thân từ Ma Như thế giới, chúng ta cũng xem như là bằng hữu, chỉ hy vọng tương lai nếu như Lam huynh có năng lực, có thể kéo Ma Như thế giới ta đi lên một chút.”

Chương 2417 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cho dù Sách KHổ huynh không nói, nếu như tương lai Ma Như thế giới gặp nạn, hơn nữa ta lại có năng lực, ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.”

“Đa tạ Lam huynh, tương lai Lam huynh đến An Lạc Thiên Thành, cũng cần phải cẩn thận Thạch Trường Hành một chút.” Sách Khổ Huệ Thăng nghe thấy Lam Tiểu Bố nói thì vô cùng vui mừng, sau đó nhắc nhở một câu.

Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi, “Vì sao? Tốt xấu gì thì ta cũng đã cứu con gái của hắn, hắn sẽ không đối phó với ta chứ?”

Sách Khổ Huệ Thăng nói, “Công khai đối phó với ngươi thì chắc là không, nhưng mà trước đó Quan Xung đến nhờ hắn, nói có người đang luyện hóa thế giới của cháu gái Quan Dục Tuyết, nhờ Thạch Trường Hành giúp hắn định vị.”

Nghe đến đó, khóe miệng Lam Tiểu Bố lộ ra một tia trào phúng, Thạch Trường Hành rất mạnh, thậm chí còn là bước đại đạo thứ tám. Chẳng qua nếu như Thạch Trường Hành có thể phá vỡ được khu vực không gian mà Trường Sinh đạo hắn tạo ra, lại phá vỡ được kết giới vũ trụ có dung nhập Đại Thiết Cát Thuật, sau đó thẩm thấu vào trong Vũ Trụ Duy Mô của hắn, ha ha, hắn là người đầu tiên không tin.

Nếu như thật sự có người có thể làm được chuyện này, hắn đã sớm bị xử lý rồi, đâu thể đợi cho đến ngày hôm nay.

Thấy Lam Tiểu Bố không để ý, trong lòng Sách Khổ Huệ Thăng càng khẳng định, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố không sợ Thạch Trường Hành định vị ra được mình nên mới có biểu hiện như vậy. Nói rõ hắn ta không nhìn lầm, tiềm lực của Lam Tiểu Bố cũng đủ lớn.

“Thạch Trường Hành cũng không thành công, đạo tắc bình phong Không Gian của hắn bị vỡ nát. Thạch Trường Hành cũng xem như là có phong phạm của Đạo Tôn, sau khi bình phong đạo tắc bị vỡ vụn, thì không còn xen vào chuyện này nữa. Nhưng mà ta đoán Quan Xung sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, một khi bản thân hắn không còn cách nào nữa, hắn nhất định sẽ tìm đến Thiên Đình, hy vọng Đạo Tổ có thể ra tay. Nhưng ngươi cũng không cần phải lo lắng, chỉ với hắn mà muốn Đạo Tổ ra tay, vậy thì Đạo Tổ cũng chẳng đáng giá chút nào.” Sách Khổ Huệ Thăng nói xong thì còn khuyên Lam Tiểu Bố một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn đoán Thạch Trường Hành chắc hẳn biết được chuyện này là do hắn làm ra. Lúc đầu hắn để Phương Chi Khuyết ra mặt, thậm chí còn cố ý lộ mặt, chính là vì để Thạch Trường Hành cõng nồi một chút. Hơn nữa cái nồi này, chỉ cần Quan Xung không tìm được Thạch Trường Hành thì chắc chắn sẽ không bị lộ ra. Theo hắn nghĩ, trong thời gian ngắn Quan Xung không đi tìm Thạch Trường Hành. KHông ngờ tên Quan Xung này lại vô dụng như vậy, vậy mà đi tìm Thạch Trường Hành nhờ giúp đỡ, gia hỏa này đúng là không có cốt khí.

Quan Xung tìm Thạch Trường Hành nhờ giúp đỡ, vậy thì Thạch Trường Hành kia nhất định đã đoán ra được mình lén lút hố hắn ta cõng nồi. Nếu vậy thì, hắn càng cần phải bước vào bước thứ năm rồi mới đến An Lạc Thiên Thành.

Con người Thạch Trường Hành mặc dù ánh mắt không tệ, nhưng mà không đủ nghĩa khí, chuyện gì cũng đặt bản thân mình ra ngoài, không muốn chủ động bỏ ra gì cả, gia hỏa này chính là điển hình của kẻ bo bo giữ mình. TRước đó Lam Tiểu Bố không biết Thạch Trường Hành là dạng người gì, mới nghĩ đến chuyện nhờ Thạch Trường Hành giúp đỡ. Bây giờ sau khi hiểu con người Thạch Trường Hành rồi, Lam Tiểu Bố đã không còn ý định có liên hệ gì với gia hỏa này nữa.

Chỉ cần hắn không động đến mình, Lam Tiểu Bố hắn cũng lười để ý đến loại người này. Nếu như gia hỏa này dám động đến Lam Tiểu Bố hắn, vậy thì đừng trách hắn không khách sáo.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lấy cái ngọc phù thân phận mà Thạch

Trường Hành đã đưa cho mình ra đưa cho Sách Khổ Huệ Thăng nói, “Sách Khổ Thiên Đế, ta thấy thực lực của Ma Như thế giới so ra có vẻ khá kém. Tấm ngọc phù này là sau khi ta cứu con gái của Thạch Trường Hành, Thạch Trường Hành đã để lại cho ta. Bây giờ ta không cần dùng, đưa cho Sách Khổ huynh vậy.”

Lam Tiểu Bố ăn ngay nói thật, nhìn Trung Ương thế giới, Thiên Đế Khổ Nhất Sí là bước đại đạo thứ bảy, thánh thừa, cũng là cường giả bước thứ sáu đỉnh cấp. Nhìn lại những tên tham gia đại hội Vĩnh Sinh kia, không phải bước thứ sáu thì chính là bước thứ bảy.

Người mạnh nhất ở Ma Như thế giới chính là Bàng Kiếp, chắc hẳn cũng chỉ là bước thứ sáu mà thôi. Còn chính bản thân Sách Khổ Huệ Thăng, chắc hẳn cao hơn bước thứ năm, xem như là bước thứ sáu, thì cũng chỉ mới đột phá không lâu.

“A…” Sách Khổ Huệ Thăng vô cùng mừng rỡ nhận lấy ngọc phù Lam Tiểu Bố đưa cho, “Lam huynh, thứ này rất hữu dụng với ta, vậy thì ta không khách sáo với ngươi nữa, đa tạ.”

Sách Khổ Huệ Thăng quả thật rất khó khăn, làm Thiên Đế một phương, thực lực bên chỗ hắn ta quả thật quá yếu. Cho dù là ai cũng có thể ức hiếp trên đầu hắn ta.

Bây giờ mọi người bình an vô sự, đó là bởi vì không có xung đột lợi ích, cái ngọc phù thân phận này có thể bảo vệ mặt mũi và tôn nghiêm của Ma Như thế giới.

Còn về chuyện vì sao Lam Tiểu Bố không cần cái ngọc phù thân phận này, hắn ta cũng hiểu rõ. Nếu như Lam Tiểu Bố muốn cái ngọc phù thân phận này, vậy thì sẽ không lặng yên mà tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo bắt Quan Dục Tuyết đi.

“Vậy thì ta cáo từ.” Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng trao đổi một ít đạo tắc thông tin, sau đó ôm quyền với Sách Khổ Huệ Thăng, nhanh chóng rời đi, hắn nhất định phải nhanh chóng tiến đến Đại Vũ Trụ cốc, sau đó đột phá lên bước đại đạo thứ năm.

Chương 2418 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông. (2)

Có thể tiến vào bước đại đạo thứ năm hay không, đối với chuyện tương lai hắn ở An Lạc Thiên Thành có thể tự vệ được không rất quan trọng. Thạch Trường Hành có thể ra tay với hắn hay không hắn không dám khẳng định, nhưng lỡ như thì sao? Lỡ như Thạch Trường Hành ra tay với hắn, vậy thì chỉ với bước đại đạo thứ tư, hắn không thể nào đi được. Nhưng mà một khi hắn bước vào bước thứ năm rồi, vậy thì khó nói.

Bây giờ Lam Tiểu Bố càng khẳng định, tu vi của Thạch Trường Hành không phải là bước đại đạo thứ chín, rất có thể đang quanh quẩn trong bước đại đạo thứ tám. Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đã đi xa, Sách Khổ Huệ Thăng vô cùng cảm thán, thậm chí hắn ta hoài nghi lần này rất có thể Lam Tiểu Bố sẽ đột phá lên bước đại đạo thứ năm.

Năm đó khi Lam Tiểu Bố lên Thính Đạo Hào, tuyệt đối không phải là bước đại đạo thứ tư. Nhưng mà chỉ mấy trăm năm, Lam Tiểu Bố đã vọt vào bước đại đạo thứ tư, đồng thời báo thù thành công, xử lý Thính Đạo Hào. Bây giờ có nơi tốt như Đại Vũ Trụ cốc, Lam Tiểu Bố đột phá lên bước đại đạo thứ năm là khả năng vô cùng lớn. Đáng tiếc trên người hắn ta trừ cái để phù tiến vào Đại Vũ Trụ cốc này, cũng không có thứ gì tốt để đưa cho Lam Tiểu Bố.

KHông biết Lam Tiểu Bố này từ đâu đến đại vũ trụ, thiên phú thật sự quá cường đại. Cũng may, nơi đầu tiên Lam Tiểu Bố đến là Ma Như thế giới, đồng thời hắn ta còn thiết lập mối quan hệ tốt.

Hài lòng mà nhìn lệnh phù trong tay một lần nữa, lúc này Sách Khổ Huệ Thăng mới cất lệnh phù đi nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù gì thì đại hội Vĩnh Sinh bị trì hoãn lại, là Thiên Đế của Ma Như thế giới, hắn ta nhất định phải quay lại An Lạc Thiên Thành.

…

An Lạc Thiên Thành.

Quan Xung có chút thất vọng quay về chỗ ở của mình, hắn ta bức ép Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình mời Đạo Tổ ra mặt, kết quả thất bại chẳng nghi ngờ. Khổ Nhất Sí người ta ngoài mặt rất khách sáo với hắn ta, nhưng sự thật thì không hề để ý đến lời uy hiếp của hắn ta. Hắn ta đã nhìn lệnh truy nã ở khắp An Lạc Thiên Thành một chút, trong lòng buồn bực muốn nôn ra máu, bởi vì người bị truy nã này không phải là người bắt đi cháu gái hắn ta.

Cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta bị người bắt đi ở Chân Diễn Thánh Đạo, thế mà ngay cả tư cách phát lệnh truy nã trên toàn bộ đại vũ trụ cũng không có. Cũng chỉ có Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta tự phát ra mấy lệnh truy nã mà thôi. Cái tên gia hỏa tên là Tinh Hà Mạc kia, là truy nã từ Phạm Hà thế giới đến Trung Ương thế giới. Cũng bởi vì địa vị cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta không bằng con trai của một Thiên Đế sao?

“Quan sư huynh…” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thánh Chủ TRọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo.

Quan Xung mệt mỏi nói, “Trọng sư muội vào đi.”

TRọng Thứu rõ ràng đã biết tình hình, sau khi nàng đi vào thì đánh cấm chế lên, giọng điệu nghiêm trọng nói, “Quan sư huynh, bàn về cường giả bước thứ bảy, toàn bộ Trung Ương thế giới này, bất cứ một đạo môn nào, thậm chí bao gồm cả Thiên Đình, cũng không có nơi nào nhiều hơn Chân Diễn Thánh Đạo ta. Nhưng chuyện lần này, đã khiến ta thấy rõ, bước thứ bảy chúng ta có nhiều đến đâu, không có cường giả cấp bậc Đạo Tổ, trong mắt người khác cũng chẳng khác gì đạo môn bình thường cả.”

Quan Xung thở dài, “Sao mà ta không thể biết được, nhưng mà bây giờ ta cũng không có cách nào cả.”

“Chúng ta cần bước đại đạo thứ tám, Chân Diễn Thánh Đạo ta ít nhất phải có một người đột phá lên bước đại đạo thứ tám. Đạo Tổ có phải là bước thứ tám hay không ta không biết, nhưng ta khẳng định Thạch Trường Hành là cường giả bước đại đạo thứ tám. Nếu như Thạch Trường Hành có thể chống lại Đạo Tổ, vậy đã nói rõ Đạo Tổ cũng có thể là bước đại đạo thứ tám.” Giọng điệu Trọng Thứu khẳng định nói.

Quan Xung thở dài một tiếng, “Sao ta lại không biết? Nhưng biết làm thế nào? Bước thứ tám, ha ha, nói thì dễ nghe. Cho đến bây giờ, ở đại vũ trụ này, có mấy người bước ra khỏi bước đại đạo thứ bảy?”

“Trước đây không lâu ta có nhận được tin tức, đại đạo muốn bước vào bước thứ tám, nhất định phải có đạo chủng Hồng Mông, hoặc có thể nói đạo chủng Hồng Mông chính là biện pháp đơn giản trực tiếp nhất. Đạo mạch cực phẩm âm Dương, cộng thêm đạo chủng Hồng Mông là có thể bước vào bước đại đạo thứ tám.” TRọng Thứu trầm giọng nói.

“Đạo chủng Hồng Mông?” Quan Xung nghi ngờ hỏi.

TRọng Thứu gật đầu, “Đúng, người biết đạo chủng Hồng Mông tuyệt đối không nhiều.”

“Thứ này người biết cũng không ít chứ?” Quan Xung nhíu mày nói.

TRọng Thứu giải thích, “Chúng ta thật sự biết đến sự tồn tại của đạo chủng Hồng Mông, nhưng chúng ta biết đạo chủng Hồng Mông tồn tại là vì cái gì ư? Chúng ta biết tác dụng của đạo chủng Hồng Mông là gì không? Chúng ta biết đạo chủng Hồng Mông có hình dạng thế nào sao?”

Quan Xung sửng sốt, những cái này hắn ta thật sự không để ý.

TRọng Thứu nhỏ giọng nói, “Bởi vì trong lúc vô tình ta vô tình phát hiện ra Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như thế giới lấy được đạo chủng Hồng Mông, người này thậm chí còn chưa từng nghe nói đến đạo chủng Hồng Mông, hắn đi nghe ngóng tác dụng của đạo chủng Hồng Mông ở khắp nơi. Sau đó ta điều tra ra thì mới biết được, đạo chủng Hồng Mông đó là do Thạch Trường Hành giao cho con gái của hắn là Thạch Uyển Dung, lúc này mới cố ý đi hỏi thăm Đạo Tổ…”

“Ngươi đi hỏi thăm Đạo Tổ?” Quan Xung giật mình, nếu như có thể liên hệ với Đạo Tổ, chẳng lẽ có thể tìm được hung thủ giết chết cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta?

TRọng Thứu lắc đầu, “Không phải, là ta tốn hao cái giá lớn mới lấy được một thủy tinh cầu Đại đạo Vấn Di còn sót lại của Đế Lan Đạo Tổ.”

“Thủy tinh cầu Đạo Tổ Vấn Di, ngươi lấy ra để hỏi thăm về đạo chủng Hồng Mông?” Quan Xung càng không thể tin được nói.

Thủy tinh cầu Đạo Tổ Vấn Di, là giải đáp đại đạo mà Đạo Tổ để lại. Bất cứ nghi vấn đại đạo nào, đều có thể thông qua loại thủy tinh cầu Vấn Di này để lấy được đáp án. Có thể nói, loại thủy tinh cầu Vấn Di này một cái có giá trị liên thành, hoàn toàn không thể mua được.

“Đúng, ta còn biết đạo chủng Hồng Mông của Sách Khổ Huệ Thăng là từ đâu mà ra. Là lấy được từ trong tay của một nữ tử tên là Cô Vũ Nhi ở Đại Băng Bàn Cung, phải nói nữ tử này mắt không tròng, lại đưa cái đạo chủng Hồng Mông này cho Sách Khổ Huệ Thăng…”

“Ngươi nói là chúng ta có thể…” Quan Xung không nói tiếp, giọng nói của hắn ta kích động lên. Nếu như trên người Sách Khổ Huệ Thăng có đạo chủng Hồng Mông, bọn hắn có thể dễ dàng xử lý Sách Khổ Huệ Thăng lấy đi đạo chủng Hồng Mông.

TRọng Thứu lắc đầu, “Đạo chủng Hồng Mông trên người Sách Khổ Huệ Thăng đã bị Thạch Trường Hành lấy đi rồi.”

Quan Xung giống như một quả cầu da xì hơi, thế này mới đúng, loại vật như đạo chủng Hồng Mông, sau khi Thạch Trường Hành tìm được con gái còn không điều tra ra rồi thu hồi lại mới lạ.

“Nhưng chúng ta vẫn còn có một nơi có thể lấy được đạo chủng Hồng Mông.” Lời TRọng Thứu nói lại khiến Quan Xung mở to hai mắt một lần nữa.

Chương 2419 - Chặn đường Lam Tiểu Bố.

“Ở đâu?” Quan Xung vội vàng hỏi.

Hắn ta sao mà không hiểu rõ tình cảnh của Chân Diễn Thánh Đạo, sao với đông đảo đạo môn, Chân Diễn Thánh Đạo có thể nói là cao cao tại thượng. Nhưng mà cái cao cao tại thượng này đối với Chân Diễn Thánh Đạo mà nói chẳng hữu dụng gì nhiều.

Bởi vì cho dù Chân Diễn Thánh Đạo ngươi không cao cao tại thượng, đạo môn bình thường cũng không dám tìm đến Chân Diễn Thánh Đạo ngươi gây chuyện. Mà đến khi có chuyện gì đó xảy ra, Chân Diễn Thánh Đạo hoàn toàn không thể nào áp chế được Thiên ĐÌnh, thậm chí gây áp lực cho Thiên ĐÌnh cũng khó mà làm được. Truy cứu nguyên nhân, chính là bởi vì phía sau Chân Diễn Thánh Đạo không có đại lão.

Bước đại đạo thứ bảy đối với đạo môn hoặc Thánh Nhân bình thường mà nói, đều là đại lão trong đại lão. Nhưng đối với Thiên ĐÌnh có Đạo Tổ mà nói, Chân Diễn Thánh Đạo thật sự không tính là gì cả. lần này Quan Dục Tuyết bị bắt, càng cho thấy rõ vấn đề. Đây mới là nguyên nhân Chân Diễn Thánh Đạo bức thiết muốn có một vị cường giả bước đại đạo thứ tám, thậm chí là bước đại đạo thứ chín tọa trấn.

“Chính là tên Tinh Hà Mạc kia.” TRọng Thứu nói từng chữ.

Nghe cái tên Tinh Hà Mạc này, nét mặt đang hưng phấn của Quan Xung lập tức héo xuống, lệnh truy nã Tinh Hà Mạc hắn ta đã xem không biết bao nhiêu lần, hắn ta thở dài nói, “Bây giờ không biết đang có bao nhiêu người tìm kiếm tên Tinh Hà Mạc kia, nhưng cũng chẳng ai tìm được. Hơn nữa, cho dù chúng ta tìm được hắn, trên người hắn cũng chỉ có hai đầu đạo mạch cực phẩm mà thôi. Hai đầu đạo mạch cực phẩm quả thật rất quý giá, nhưng cũng không thể nào giúp Chân Diễn Thánh Đạo ta có người đột phá lên bước đại đạo thứ tám.”

TRọng Thứu khàn giọng nói, “Ngươi vẫn bỏ sót một thứ rồi, trên người hắn trừ hai đầu đạo mạch cực phẩm, còn có một viên Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.”

Quan Xung nói, “Ta biết Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, mặc dù là đồ tốt, nhưng mà so với cái đạo chủng Hồng Mông mà ngươi nói chênh lệch xa vạn dặm rồi.”

TRọng Thứu cười ha ha, “Người ta nói cái gì thì là cái đó sao? Theo như ta điều tra biết được, thứ Tinh Hà Mạc kia lấy đi cũng không phải là Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, mà là một viên đạo chủng Hồng Mông chân chính. Chỉ là Phạm Hà Thiên Đình không dám nói thật ra mà thôi, cho nên mới nói với bên ngoài là Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. Bởi vì một khi nói thật ra ngoài, ai có thể khẳng định Đạo Tổ sẽ không ra tay?”

Quan Xung sửng sốt nhìn Trọng Thứu, hắn ta vẫn luôn vội vàng đi tìm Quan Dục Tuyết, nhưng lại không biết Trọng Thứu điều tra được những chuyện này ở chỗ nào.

“Nhưng mà cho dù như vậy, chúng ta cũng không tìm được tên Tinh Hà Mạc kia?” Một hồi lâu sau, Quan Xung mới lên tiếng.

TRọng Thứu lại cười một tiếng, “Nếu như ngươi là Tinh Hà Mạc, sau khi ngươi lấy được đạo chủng Hồng Mông và đạo mạch cực phẩm, ngươi sẽ làm gì?”

“Ta sẽ lựa chọn bế quan, nhưng ta có thể không biết được lai lịch và công dụng của đạo chủng Hồng Mông. Cho nên khi ta bế quan sẽ không dùng đến đạo chủng Hồng Mông, mà là dùng đến đạo mạch cực phẩm.” Quan Xung thành thật trả lời, đừng nói là tên Tinh Hà Mạc kia, cho dù hắn ta cũng không hiểu rõ ràng về đạo chủng Hồng Mông, phần thông tin vừa rồi cũng là Trọng Thứu nói cho hắn ta biết.

“Tên Tinh Hà Mạc kia ta đã hỏi thăm rồi, nghe nói vừa mới bước vào bước đại đạo thứ tư không lâu. Cho nên sau khi hắn lấy được đạo mạch cực phẩm, nhất định sẽ dùng đạo mạch đột phá lên bước đại đạo thứ năm, mà đừng nói là hắn không biết công dụng của đạo chủng Hồng Mông, cho dù hắn biết, trước khi bước vào bước thứ bảy, hắn cũng sẽ không dùng tới đạo chủng Hồng Mông.”

Quan Xung cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trong chuyện của cháu gái mình, “Trọng sư muội, ta hiểu rồi. Nếu như ta vừa mới bước vào bước thứ tư, lại lấy được hai đầu đạo mạch cực phẩm, mặc dù ta muốn đột phá lên bước đại đạo thứ năm, nhưng ta sẽ không lập tức đột phá lên bước đại đạo thứ năm ngay, bởi vì ta còn phải củng cố căn cơ bước đại đạo thứ tư trước đã, đồng thời muốn đi cảm ngộ bước đại đạo thứ năm. Đại hội Vĩnh Sinh sắp bắt đầu, cho nên ta sẽ nghĩ cách đến Trung Ương thế giới, tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Chỉ cần ở đại hội Vĩnh Sinh có thu hoạch, ta chắc chắn có thể bước vào bước đại đạo thứ năm.”

TRọng Thưu gật đầu, “Không sai, cho nên ta đoán tên Tinh Hà Mạc kia có tám phần khả năng sẽ đến An Lạc Thiên Thành tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Điều duy nhất khiến ta có lắng là, hắn có thể trong vòng 300 năm đến được An Lạc Thiên Thành hay không.”

Quan Xung lập tức nói, “Chỉ cần người này đến An Lạc Thiên Thành, ta nhất định có thể tìm được hắn.”

…

Ở đại vũ trụ, nơi mà mọi tu sĩ hướng đến nhất, đương nhiên chính là Đại Vũ Trụ cốc. Nhưng mà Đại Vũ Trụ cốc cũng vô cùng vắng vẻ, không có bao nhiêu người đến đây. Bởi vì không thể đến được, người có tư cách vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện cũng không nhiều.

Cho dù Trung Ương thế giới là chủ nhà, danh ngạch được đi vào trong Đại Vũ Trụ cốc cũng chỉ có mười cái. Các thế giới còn lại, trong tình huống bình thường thì có hai đến ba cái, nhiều nhất không quá năm cái.

Chương 2420 - Chặn đường Lam Tiểu Bố. (2)

Những danh ngạch này được thể hiện chính là Thiên Đình lệnh, chỉ có người nào lấy được Thiên ĐÌnh lệnh, mới có thể tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện. Nhưng mà loại danh ngạch này là vĩnh cửu, nói cách khác, ngươi có được Thiên Đình lệnh, bế quan ở trong Đại Vũ Trụ cốc rồi ra ngoài, cái Thiên ĐÌnh lệnh này có thể đưa cho người thứ hai tiếp tục sử dụng.

Lam Tiểu Bố hao tốn gần một tháng, lúc này mới đi vào Đại Vũ Trụ cốc. Đối với Trung Ương thế giới mênh mông mà nói, lộ trình một tháng không xa lắm.

Đứng ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc, Lam Tiểu Bố chỉ nhìn thấy trong hư không lơ lửng mấy chữ lớn đạo tắc, “Đại Vũ Trụ cốc.”

Bên dưới mấy chữ lớn này, có một cái cửa gỗ nho nhỏ. Có thể thấy được sau khi đẩy cánh cửa gỗ này đi vào, chính là Đại Vũ Trụ cốc.

Ngay cả kết giới vũ trụ Lam Tiểu Bố cũng có thể bố trí, chỉ cần nhìn qua một chút là có thể biết được, phía đằng sau cửa gỗ này ẩn giấu một cái kết giới. Có thể thấy được Đại Vũ Trụ cốc chưa chắc là ở chỗ này, nhưng mà từ nơi này có thể truyền tống đến Đại Vũ Trụ cốc.

Lam Tiểu Bố không chút do dự, trực tiếp đi về phía cửa gỗ, đồng thời nắm Thiên ĐÌnh lệnh trong tay.

Ngay khi tay Lam Tiểu Bố vừa đụng vào cửa gỗ, nơi xa có một giọng nói đột ngột vang lên, “Vị bằng hữu kia, chờ một chút đã, ta có chuyện quan trọng…”

Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy, vẫn mở cửa gỗ ra. Ở nơi này, hắn hoàn toàn không quen biết người nào cả, có người nhìn thấy hắn tiến vào Đại Vũ Trụ cốc lại gọi hắn lại, cái này mà có chuyện tốt mới là lạ. Mặc dù hắn cũng không sợ, nhưng bây giờ đối với hắn mà nói, đột phá lên bước đại đạo thứ năm mới là chuyện duy nhất cần làm.

Hầu như trong nháy mắt khi Lam Tiểu Bố mở cửa gỗ ra, một luồng lực lượng như cơn lốc cuốn đến, cuốn Lam Tiểu Bố đi.

Ngay sau khi Lam Tiểu Bố bị cuốn đi, một nam một nữ lập tức xuất hiện bên ngoài cửa gỗ vào Đại Vũ Trụ cốc.

“A Thiến, vừa rồi có phải ta hoa mắt không, có người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc?” Nam tử kia nhìn rất anh tuấn, lúc nói chuyện, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm cửa gỗ, trong mắt tràn đầy hối hận.

Có thể thấy được hắn ta cần không phải là một cái đáp án, mà là đang hối hận mình đã đi chậm một bước.

Nữ tử cũng có chút không cam lòng nói, “Phượng Kỳ ca, chúng ta đến chậm một bước, Thiên ĐÌnh lệnh trong tay gia hỏa kia hình như là của Ma Như thế giới. Cộng thêm bản thân tên kia có lẽ chỉ mới là bước đại đạo thứ tư, một con kiến hôi mà lại có bảo vật như vậy, chúng ta lại bỏ lỡ cơ hội.”

Nam tử tên là Phượng Kỳ kia cau mày, im lặng không nói. Bọn hắn là đạ biểu cho Độn Nhất thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh, không ngờ đại hội Vĩnh Sinh bị đẩy lùi lại mấy trăm năm. Bởi vì thời gian trì hoãn quá lâu, cho nên bọn hắn dứt khoát đi dạo Trung Ương thế giới một vòng, có lẽ có thể tìm kiếm một chút cơ duyên.

KHông nghĩ đến hôm nay thật sự gặp được cơ duyên, có người cầm Thiên Đình lệnh tiến vào Đại Vũ Trụ cốc. Đáng tiếc bọn hắn đến chậm một chút, kết quả không cản được tên tu sĩ tiến vào Đại Vũ Trụ cốc kia.

“Phượng Kỳ ca, người này cầm theo Thiên ĐÌnh lệnh của Ma Như thế giới tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, có thể khẳng định gia hỏa này là hồng nhân bên cạnh Thiên Đế Ma Như Thiên Đình, hơn nữa còn tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Bởi vì biết đại hội Vĩnh Sinh bị trì hoãn, lúc này mới tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện. Đã như vậy, hắn nhất định sẽ ra ngoài trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, không bằng chúng ta cứ ở chỗ này chờ, một khi hắn ra ngoài, chúng ta lặng lẽ xử lý hắn, ai mà biết được chứ?” A Thiến nhẹ giọng nói.

Phương Kỳ ha ha một tiếng, “A Thiến nói không sai, nếu như tốn hai ba trăm năm có thể lấy được một cái Thiên ĐÌnh lệnh tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, vậy thì kiếm lời lớn rồi.”

Còn một câu hắn ta không nói ra, cho dù Ma Như Thiên Đình có biết bọn hắn giết thứ sâu kiến kia, vậy thì có thể làm được gì?

…

Sau khi Lam Tiểu Bố rơi xuống mặt đất, vô cùng kinh sợ bởi cảnh tượng xung quanh.

Vùng không gian này khắp nơi đều là đạo tắc Hỗn Độn, không hề có chút đạo tắc pha tạp nào lẫn vào. Không chỉ như vậy, có một ít đạo mạch nằm trần trụi ở bên ngoài, tản mát ra nguyên khí thiên địa nồng đậm.

Mặc dù không có đạo mạch đỉnh cấp, nhưng mà nhiều. Hơn nữa còn ở trong một nơi đầy khí Hỗn Độn không chút tạp chất nào, cho dù không tu luyện, ngồi ở đây hơn trăm năm cũng có thể đắc đạo thành tiên.

Lam Tiểu Bố cảm thán không ngừng, cùng là tu sĩ, khi bọn hắn liều mạng chạy, tu sĩ sinh tồn ở đại vũ trụ đã ngồi xe ở xa xa đằng trước.

Nhưng cái này vẫn còn chưa phải là tốt số nhất, tốt số nhất chính là những người có quan hệ với Thiên Đế Thiên ĐÌnh, chỉ một cái Thiên ĐÌnh lệnh có thể vào Đại Vũ Trụ cốc, dứt khoát nằm ở gần điểm cuối rồi.

Đại Vũ Trụ cốc cũng vô cùng rộng lớn, tuyệt đối không chỉ có thể chỉ chứa được mấy chục người tu luyện, cho dù hàng ngàn, hàng vạn người đến đây tu luyện, chắc hẳn cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì nhiều. Còn vì sao nơi này chỉ cho phép một số ít người đến tu luyện, Lam Tiểu Bố không biết, cũng lười quan tâm.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng rời khỏi chỗ ở, bỏ ra nửa ngày, tìm được một chỗ bình nguyên. Cho dù khắp nơi ở đây đều là đạo mạch, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn chuẩn bị lấy ra đạo mạch cực phẩm trên người mình cắm vào, sau đó bố trí kết giới bế quan.

Hắn phải nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ năm, còn về đạo mạch cực phẩm, có được chính là để dùng.

Chương 2421 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng

“Đạo hữu muốn bế quan ở chỗ này sao?” Một giọng nói đột ngột vang lên.

Lam Tiểu Bố quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên tóc vàng đứng cách đó không sai, khiến Lam Tiểu Bố khiếp sợ chính là, khí thế đạo vận trên người thanh nien tóc vàng này lại là bước đại đạo thứ sáu.

Mặc dù tu luyện đến cảnh giới như bọn hắn, không thể nào từ dung mạo của một người mà nhìn ra được tuổi tác của đối phương, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể khẳng định tuổi tác của thanh niên tóc vàng này không lớn. Người này có thể vào trong Đại Vũ Trụ cốc, chắc hẳn có liên quan đến Thiên Đình.

“Không sai, ta vừa mới đến đây, cảm thấy nơi này không tệ lắm, cho nên dự định ở chỗ này bế quan một khoảng thời gian.” Lam Tiểu Bố cười một cái, trong lòng hắn vô cùng cảm thán, những người này từ nhỏ đã tu luyện ở đại vũ trụ, tiến độ quả nhiên không phải những tu sĩ đến từ vũ trụ cấp thấp bọn hắn có thể so sánh được. Nhưng mà nếu như hắn cũng đến nơi này, hắn tin tưởng mình nhất định cũng có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu.

Thanh niên tóc vàng cười một cái rồi nói, “Ngươi chắc hẳn không hiểu gì nhiều về Đại Vũ Trụ cốc, tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, nếu như tùy tiện lựa chọn một chỗ tu luyện thì đã thua thiệt lớn rồi. Ở Đại Vũ Trụ cốc có một nơi là khởi nguyên Hỗn Độn, nếu như ngươi có thể tìm đến nơi khởi nguyên Hỗn Độn để bế quan, thành tựu của ngươi nhất định có thể tăng mạnh.”

“Khởi nguyên Hỗn Độn?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi, “Đạo hữu vừa tu luyện ở chỗ khởi nguyên Hỗn Độn sao?”

Thanh niên tóc vàng lắc đầu, “Muốn tìm được vị trí khởi nguyên Hỗn Độn vô cùng khó khăn, chẳng những cần phải có may mắn mà còn phải có đại đạo đỉnh cấp. Ngươi có biết trong mười đại Đạo Tổ ở đại vũ trụ, có một nửa người là ở trong Đại Vũ Trụ cốc tìm được khởi nguyên Hỗn Độn mà bế quan, sau đó mới có thể bước vào cấp độ Đạo Tổ không? Thật ra không phải nhất định phải ở Đại Vũ Trụ cốc, ở bất cứ khu vực Hỗn Độn nào, chỉ cần ngươi tìm được vị trí khởi nguyên Hỗn Độn, đều có thể nhảy lên đến cấp độ cực hạn.

Đại Vũ Trụ cốc khác với khu vực Hỗn Độn chính là, ở Đại Vũ Trụ cốc, ngươi có thể tùy ý đi lại, không cần lo lắng sẽ bị Hỗn Độn niết hóa, càng dễ dàng tìm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn hơn. Mà ở khu vực Hỗn Độn khác, ngươi có thể sống sót đã không dễ dàng gì, chứ đừng nói là ở trong Hỗn Độn tìm kiếm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn.”

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Cho dù có thể tìm được khởi nguyên Hỗn Độn ở Đại Vũ Trụ cốc hay không, Lam Tiểu Bố ở đây xin cảm tạ lời nhắc nhở của đạo hữu.”

“Nhìn thấy ngươi là bước đại đạo thứ tư mà đã có thể tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, kết thiện duyên mà thôi, ta tên là Hình Nghê, đến từ Cực Thịnh thế giới. Còn nữa, ta nhắc nhở ngươi, cũng không phải là muốn ngươi tìm được khởi nguyên Hỗn Độn, vị trí khởi nguyên Hỗn Độn này quá khó tìm. Ta muốn nói, cách khởi nguyên Hỗn Độn càng gần, đại đạo ngươi thu hoạch sẽ càng lớn. Nhưng ngươi lựa chọn nơi này, rõ ràng cách khởi nguyên Hỗn Độn rất xa. Cho nên nếu như ngươi không sợ phiền phức, vậy thì đi lại nhiều một chút.” Sau khi Hình Nghê nói xong thì thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Cho dù Hình Nghê nói chuyện này cho hắn biết là có ý định gì, Lam Tiểu Bố đều cảm kích. người khác tìm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn rất khó, nhưng hắn thì chưa chắc không tìm được.

Lam Tiểu Bố trực tiếp gọi Thái Xuyên ra ngoài, Thái Xuyên vừa ra đã kích động kêu lên, “Bố gia, nơi này là nơi tốt, không có chút đạo tắc pha tạp nào cả, tất cả đều là Hỗn Độn tinh khiết nhất, làm sao mà ngươi tìm được thế?”

Lam Tiểu Bố dường như không nghe thấy lời Thái Xuyên nói, hắn có chút ngây người…

“Bố gia…” Thái Xuyên nhanh chóng gọi một lần nữa.

Lúc này Lam Tiểu Bố mới tỉnh táo lại, thì thào nói, “Cái này không đúng, đây là một cái lỗ thủng cực lớn.”

“Lỗ thủng gì cơ?” Thái Xuyên vội vàng hỏi.

Lam Tiểu Bố xua tay, hắn đang suy nghĩ một vấn đề, danh ngạch tiến vào Đại Vũ Trụ cốc quý giá như vậy, Ma Như thế giới chỉ có hai cái danh ngạc, vậy thì vì sao hắn có thể dẫn theo người khác vào trong? Trừ Đỗ Bố và Thái Xuyên, còn có Tề Mạn Vi nữa. Nếu như tiến vào trong thế giới của mình, là có thể dẫn người vào trong, chỉ sợ người khác đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi?

Cho dù suy nghĩ nát óc, Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, có lẽ sau khi rời khỏi đây có thể hỏi Sách Khổ Thiên Đế một chút, hắn đành phải nói ra, “Thái Xuyên, ngươi dẫn đường, tìm xem khởi nguyên Hỗn Độn ở chỗ này nằm ở đâu?”

Nghe thấy là tìm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn, Thái Xuyên vỗ ngực, “Bố gia, việc này cứ giao cho ta.”

Không thể không nói, Thái Xuyên ở trong Hỗn Độn giống như cá gặp nước, Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, vô cùng nhạy cảm với quy tắc và nguyên khí thiên địa, nhưng hắn hoàn toàn không cảm nhận được vị trí khởi nguyên Hỗn Độn. Mà sau khi đi cùng Thái Xuyên tiến đến, rõ ràng lại cảm nhận được khí Hỗn Độn càng ngày càng nồng đậm, cảm ngộ đạo tắc càng dễ dàng hơn.

Thậm chí Lam Tiểu Bố nghĩ rằng, nếu như Thái Xuyên ở Đại Vũ Trụ cốc có tác dụng lớn như vậy, vì sao Quan Xung không nghĩ ra? Người Đại Băng Bàn Cung cũng không nghĩ ra? Là bởi vì bọn hắn cho dù có nghĩ đến, cũng không thể vào trong Đại Vũ Trụ cốc sao?

Chương 2422 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng (2)

Đại Vũ Trụ cốc không biết rộng lớn như thế nào, Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên một đường độn gấp, đi khoảng chừng một năm. Hắn chỉ biết là trong một năm này, cảm ngộ đề quy tắc đại đạo tự thân càng lúc càng rõ ràng, còn về phương vị thì hoàn toàn không có.

“Bố gia, chắc hẳn là chỗ này.” Thái Xuyên cuối cùng cũng ngừng lại, lúc này hắn đang đứng ở cạnh một cái hồ. Nói là hồ, còn không bằng nói cái này có hình dạng là một cái hồ, bởi vì nơi này có nước và bờ đê. Ở trong Hỗn Độn, đương nhiên là không có bất cứ linh thực và nước. Thứ có hình dạng là cái hồ này, Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ ra được nó được hình thành như thế nào.

“Thái Xuyên, ngươi nói nơi này là khởi nguyên Hỗn Độn sao?” Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi một câu, thần niệm hắn đã mở rộng ra ngoài, khí Hỗn Độn trong cái hồ này so với những nơi khác hình như chẳng có gì khác nhau cả, nguyên khí thiên địa cũng không khác nhau một chút nào. Nếu như nhất định phải tìm ra được chỗ khác nhau, đó chính là ở trong Đại Vũ Trụ cốc, tùy tiện tìm một chỗ bế quan, cũng tốt hơn nơi này nhiều.

Thái Xuyên chỉ vào giữa hồ nói, “Nơi này chính là chỗ khởi nguyên Hỗn Độn, bởi vì khí Hỗn Độn ở đây diễn hóa ra mới tạo thành cái hồ này.”

Lam Tiểu Bố lập tức bước vào giữa hồ, hắn tùy ý vận chuyển đại đạo Trường Sinh một chút, sau đó lập tức cảm nhận được cảm ngộ đại đạo của mình đang từ từ tăng lên, trước đó một vài cảm ứng đạo tắc mơ hồ, vào giờ phút này cũng đã trở nên rõ ràng, có thể khắc họa ra.

Điều khiến Lam Tiểu Bố kích động không chỉ là nơi này có khí Hỗn ĐỘn và nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn, mà nơi này còn có đạo tắc Hỗn Độn hoàn chỉnh.

Lam Tiểu Bố đã gặp nhiều khu vực Hỗn Độn, nhưng mà đạo tắc Hỗn Độn rất ít khi gặp được, cho dù tình cờ gặp được, đó cũng là mảnh vỡ đạo tắc Hỗn Độn.

“Thái Xuyên, ngươi lập công lớn rồi, nơi này chính là chỗ khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc, ngươi nhanh chóng tìm chỗ tu luyện đi, hy vọng ngươi có thể ở chỗ này bước vào bước đại đạo thứ tư.” Lam Tiểu Bố vui mừng nói.

Bây giờ Thái Xuyên chỉ mới là Diễn Giới cảnh, với tư chất của Thái Xuyên, cộng thêm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc, Thái Xuyên trở thành Thánh Thú bước đại đạo thứ tư cũng không phải là không có khả năng.

“Đa tạ Bố gia.” Thái Xuyên đã sớm chọn xong chỗ rồi, lập tức nhảy vào một góc của cái hồ này, sau đó không cần suy nghĩ lập tức bắt đầu bế quan cảm ngộ đại đạo.

Lam Tiểu Bố gọi cả Tề Mạn Vi và Đỗ Bố ra ngoài, Tề Mạn Vi đang củng cố tu vi, khi Lam Tiểu Bố gọi ra, nàng còn chưa nói gì, đã hoàn toàn kinh sợ trước tình cảnh xung quanh. Còn Đỗ Bố, thì đang há hốc mồm, hoàn toàn không nói thành lời. Ở nơi này, hắn ta muốn bước vào bước đại đạo thứ tư chỉ là chuyện chớp mắt, đây quả thật giống như nằm mơ.

“Đỗ Bố, ngươi tranh thủ tìm một chỗ tu luyện, chúng ta chỉ có thời gian 300 năm thôi.” Lam Tiểu Bố nói một câu, hoàn toàn không cần nhắc lại lần thứ hai, Đỗ Bố đã kích động xông đến một góc trong cái hồ khởi nguyên Hỗn Độn này. Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến, chính mình sẽ có cơ hội bước vào bước thứ tư. Không, không phải là có cơ hội, ở nơi này, hắn ta chắc chắn có thể bước vào bước thứ tư.

“Tiểu Bố, nơi này là…” Tề Mạn Vi kích động nắm lấy tay Lam Tiểu Bố, nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, nơi tu luyện tốt nhất của Hỗn Độn Đạo Thể chính là ở trong Hỗn Độn. Đáng tiếc là đại đạo của nàng không thể nào giúp nàng tránh khỏi Hỗn Độn niết hóa mà tu luyện trong khu vực Hỗn Độn. Nếu không thì, tu vi của nàng nào chỉ tiến triển cực nhanh?

Mà nơi này, cũng là Hỗn Độn, nhưng mà nàng lại không cảm nhận được chút lực lượng niết hóa Hỗn Độn nào, tu luyện ở chỗ này, thậm chí nàng không thể tưởng tượng được mình sẽ tiến bộ nhanh như thế nào.

“Mạn Vi, đây là một cơ duyên, thậm chí ta cũng không biết sao có thể đưa ngươi đến đây được, ngươi nhanh chóng tìm chỗ tu luyện đi. 300 năm sau, ta phải rời khỏi đây, sau khi ta rời đi, các ngươi cũng không nên tiếp tục ở lại đây tu luyện, cho nên chúng ta chỉ có 300 năm mà thôi.” Lam Tiểu Bố nói.

“Ừm, ta lập tức tìm chỗ tu luyện, ngươi chờ ta.” Trong lòng Tề Mạn Vi càng nôn nóng muốn tăng thực lực lên hơn cả Lam Tiểu Bố, nàng không muốn khiến cho Lam Tiểu Bố phải liên tục mạo hiểm đi cứu nàng. Bởi vì nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, ở nơi như đại vũ trụ này, hầu như không thể lộ ra ánh sáng.

Chờ Tề Mạn Vi lựa xong chỗ tu luyện, Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí kết giới. Đầu tiên hắn bố trí vài cái kết giới che chắn nhỏ, ngăn cách bọn người Tề Mạn Vi riêng biệt, sau đó bố trí một cái kết giới phòng ngự bên ngoài Hỗn Độn Hồ.

Bố trí xong những cái này, Lam Tiểu Bố không có chút keo kiệt mà lấy đạo mạch cực phẩm ra, cắm vào dưới cái hồ khởi nguyên Hỗn Độn này.

Lam Tiểu Bố lựa chọn bế quan ngay giữa hồ, khi vận chuyển công pháp Trường Sinh Đạo, chỉ qua một chu thiên, Lam Tiểu Bố lập tức biết, hắn chắc chắn có thể trong vòng 300 năm bước vào bước thứ năm.

Tất cả đạo tắc Trường Sinh trong môi trường này, đều dần dần hoàn thiện. Thời gian, không gian, Ngũ Hành, vận mệnh, quang minh, hắc ám...

Ở nơi này, tất cả đạo tắc trong đại đạo Trường Sinh, đều đang điên cuồng lớn mạnh. Khi quy tắc Trường Sinh Đạo tăng lên, Trường Sinh giới cũng không ngừng mở rộng, thậm chí còn muốn vượt ra khỏi quy tắc vũ trụ cấp thấp, diễn hóa ra đạo tắc đại đạo vũ trụ trung đẳng.

Chương 2423 - Bước đại đạo thứ năm.

Đầu tiên là Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo bị cướp, sau đó là Thánh Kiếm cung và Đại Băng Bàn Cung bị diệt, ngay cả đạo môn đỉnh cấp như Chân Diễn Thánh Đạo cũng có người lẻn vào bắt người. Những chuyện mà trước đó chưa từng xảy ra, bây giờ lại liên tục xảy ra.

Sau đó ngay cả con trai Thiên Đế Thiên Đình cũng có người chém iết, còn cả đệ nhất thánh thừa cũng bị giết. Trước đó không lâu, đạo môn cấp một Kim Tiệt Thánh Đạo ở Độn Nhất thế giới cũng bị tiêu diệt, nghe nói nguyên nhân có liên quan đến đạo mạch cực phẩm.

Cho nên khoảng thời gian gần đây, đối với toàn bộ đại vũ trụ mà nói, dường như đã mất đi sự bình thản ngày xưa, khắp nơi đều có thêm rất nhiều lệ khí. Thậm chí ở An Lạc Thiên Thành, đều xuất hiện vài sự kiện đấu pháp, mặc dù bị Trung Ương Thiên Đình dùng thủ đoạn cường thế trấn áp xuống, nhưng loại lệ khí này dường như không hề tiêu tan.

Tin tức tốt duy nhất chính là đạo môn cấp một Đại Khung Tịch Đạo tìm được một nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể, có Hỗn Độn Đạo Thể, đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra lại tiếp tục hạng mục cảm ngộ đại đạo Hỗn ĐỘn một lần nữa.

Điều này cũng khiến cho chủ nhà Trung Ương Thiên Đình tổ chức đại hội Vĩnh Sinh lần này thở phào một hơi, nhìn thấy có thể trong vòng 300 năm tìm được Hỗn Độn Đạo Thể, đại hội Vĩnh Sinh sẽ không phải trì hoãn nữa, cuối cùng cũng có thể cử hành đúng hạn.

...

Cửa vào Kim Lạc lâu, một nữ tử vội vàng chạy vào. Bởi vì động tác quá lớn, thậm chí nếu như hai vị khách đang từ bên trong Kim Lạc lâu ra ngoài không nhanh chóng tránh ra, sẽ bị đụng phải. Là tức lâu số một số hai ở Trung Ương Thiên Đình, địa vị của Kim Lạc lâu không hề thấp. Bởi vì địa vị không thấp, cho nên mới được bố trí làm nơi ở của các thiên tài từ các Thiên Đình tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này.

Quy củ của Kim Lạc lâu có thể nói là vô cùng nghiêm ngặt, cho dù ngươi ở Kim Lạc lâu, nhưng ngươi tuyệt đối không thể lớn tiếng ồn ào, hơn nữa ra vào cũng phải nhẹ nhàng. Trong tình huống bình thường, hành động vội vã chạy vào như cô gái này, suýt nữa đụng phải người khác, gây ra động tĩnh lớn, sẽ trực tiếp bị đánh bay ra khỏi Kim Lạc lâu. Nếu như gây tổn hại đến Kim Lạc lâu, vậy thì có khả năng sẽ bị chém chết ngay tại chỗ.

Có một vài tu sĩ vừa mới đến Kim Lạc lâu nhìn thấy nữ tử này lỗ mãng như vậy, đều nhanh chóng tránh sang một bên, sau đó chờ đợi Kim Lạc lâu xử phạt. Mặc dù biết không thể đụng vào người, nhưng chỉ với động tác này thôi đã trái với quy tắc rồi.

Khiến bọn hắn kinh ngạc là, nữ tử xông vào Kim Lạc lâu không chút quy củ này lại bình yên vô sự. Mấy tên hộ vệ của Kim Lạc lâu nhìn thấy mà tựa như không thấy, mặc kệ mà bước vào bậc thanh truyền tống rồi biến mất, thậm chí còn không an ủi hai vị khách suýt chút nữa bị đụng phải kia.

Trên thực tế, đừng nói là Kim Lạc lâu, cho dù Thiên Đế của Thiên Đình ở chỗ này, cũng không dám làm gì nữ tử này. Nữ tử này chính là con gái Thạch Uyển Dung của Thạch Trường Hành, sau khi vào Kim Lạc lâu, bế quan hơn 200 năm, lần này sau khi khôi phục tu vi, mới ra ngoài đi dạo một vòng rồi về.

“Cha, ngươi có biết lần này đại hội Vĩnh Sinh lại có Hỗn Độn Đạo Thể để cung cấp cho thiên tài tham gia cảm ngộ các loại đạo tắc đại đạo Hỗn ĐỘn không?” Thạch Uyển Dung vừa mới xông vào gian phòng đã vội vàng kêu lên.

Thạch Trường Hành có chút khâm phục nói, “Tên Khổ Nhất Sí kia đúng là có thủ đoạn, Hỗn Độn Đạo Thể đã bị Lam Tiểu Bố kia lấy đi, vậy mà bây gờ lại tìm được một người khác.”

“Ta nghe nói là do Đại Khung Tịch Đạo ở Độn Nhất thế giới bắt được, cha, ta muốn nhờ ngươi giúp ta...”

Lời Thạch Uyển Dung còn chưa nói xong đã bị Thạch Trường Hành cắt ngang “Uyển Dung, ta hiểu ý nghĩ của ngươi. Ngươi lo lắng nữ tử kia chính là nữ tử mà lúc trước Lam Tiểu Bố cứu đi sao?”

Thạch Uyển Dung lập tức gật đầu nói, “Đúng vậy, đâu thể có nhiều Hỗn Độn Đạo Thể như vậy, ta có thể khẳng định, bọn hắn lại rơi vào tay người khác rồi, sau đó vị Hỗn Độn Đạo Thể kia sẽ bị đưa tới An Lạc Thiên Thành. Cha, lúc trước Lam đại ca cứu ta một mạng, ta muốn xin ngươi giúp hắn một chút.”

Thạch Trường Hành thở dài nói, “Uyển Dung, ngươi không hiểu rõ Lam Tiểu Bố kia, Lam Tiểu Bố kia có thể diệt được Thánh Kiếm cung, ngươi cảm thấy hắn có thể bị Đại Khung Tịch Đạo kia bắt đươc sao? Hơn nữa, lỡ như hắn bị bắt lại, nữ tử kia cũng là vị Hỗn Độn Đạo Thể trước kia, ta cũng không thể ra tay được.”

“Vì sao?” Thạch Uyển Dung hoàn toàn không nghe đến những câu trước đó, chỉ chú ý câu nói sau cùng.

Thạch Trường Hành nói, “Lần này phía sau đại hội Vĩnh Sinh chính là Đạo Tổ, mặc dù ta còn có chút năng lực, nhưng ta cũng không thể đối kháng với đông đảo Đạo Tổ, đó chính là đi tìm đường chết.”

Thạch Uyển Dung im lặng, nàng cảm thấy mình thật vô dụng, Lam Tiểu Bố ra tay cứu nàng, vì sao nàng không thể cứu Lam Tiểu Bố?

Nhìn thấy sự giày vò trong nội tâm của con gái, Thạch Trường Hành nói lần nữa, “Lam Tiểu Bố kia cũng chẳng phải là thứ gì tốt, hắn đến Chân Diễn Thánh Đạo, thật ra chính là đang đổ oan cho ta, chỉ là không ngờ Quan Xung sẽ đi tìm ta giúp đỡ mà thôi.”

Chương 2424 - Bước đại đạo thứ năm. (2)

Thật ra mặc dù Thạch Trường Hành đang an ủi con gái, nhưng trong lòng hắn ta thật sự cảm thấy Lam Tiểu Bố có khả năng đã bị bắt. Đúng như lời con gái đã nói, Hỗn Độn Đạo Thể đâu có thể dễ tìm như vậy được? Mà bên cạnh Lam Tiểu Bố lại có hai Hỗn Độn Đạo Thể, nếu như Lam Tiểu Bố bị bắt, hai người Hỗn Độn Đạo Thể kia cũng sẽ bị bắt.

Tất cả đạo môn, sau khi có được Hỗn Độn Đạo Thể, sẽ không chịu giao ra. Trừ khi ngươi lấy được hai Hỗn Độn Đạo Thể, cũng giống như Thánh Kiếm cung trước đó. Bây giờ Đại Khung Tịch Đạo giao Hỗn Độn Đạo Thể ra, rất có thể cũng là lấy được hai Hỗn Độn Đạo Thể.

...

Bên trong Đại Vũ Trụ cốc, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên nhìn Trường Sinh Đạo Thụ của mình, đạo chi rậm rạp các loại đạo tắc đã biến mất, lúc này, trên đạo thụ màu vàng kia chỉ có năm cái đạo chi thô to, trước đó những cành lá nhỏ bé do đạo tắc ngưng tụ trên đạo thụ, bây giờ cũng đã ngưng lại trên năm cái đạo chi thô to kia.

Đại đạo Trường Sinh vờn quanh đạo thụ, giống như sông lớn chảy xiết, đạo vận vô cùng vô tận.

Tay mở ra, một phương giới vực Trường Sinh lập tức hình thành trong hư không, Lam Tiểu Bố nắm chắc, cho dù là bước đại đạo thứ tư, bị giới vực mình tiện tay lập nên này vây khốn cũng không thể nào chạy thoát được.

Cuối cùng cũng đến bước đại đạo thứ năm, loại cảm giác cường đại này trước đây Lam Tiểu Bố chưa từng nghĩ đến.

Khó trách nói mỗi bước đại đạo là một tầng trời, cái này đâu chỉ là một tầng trời? Đồng thời Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được, người tu luyện đại đạo tự thân, càng lên cao chứng đạo càng khó, nhưng càng lên cao, khả năng đối chiến vượt cấp càng cao.

Hắn có thể trong vòng 200 năm đã bước vào bước đại đạo thứ năm, là bởi vì có đạo mạch cực phẩm và Đại Vũ Trụ cốc. Đây là một nơi tốt, tương lai khi hắn chứng bước đại đạo thứ sáu, nhất định sẽ đến đây một lần nữa.

Đạo mạch cực phẩm dưới chân chỉ còn lại một phần mười, nhưng mà Lam Tiểu Bố chẳng cảm thấy đau lòng một chút nào. Đồng thời hắn cũng biết, muốn đột phá ra khỏi bước thứ năm, bước vào bước đại đạo thứ sáu, ít nhất thì hắn còn cần một đầu đạo mạch cực phẩm nữa. Nếu như là bước vào bước đại đạo thứ bảy, rất có thể sẽ cần âm Dương đạo mạch cực phẩm.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Thái Xuyên, Thái Xuyên rõ ràng đã sớm đột phá, đang củng cố tu vi. Không đúng, Thái Xuyên đã là Thánh Thú bước đại đạo thứ tư, tiến bộ thật là nhanh.

“Bố gia, ta đã bước vào bước thứ tư, nếu có tâm Thiên Độc, chúng ta lại đến nơi này tu luyện, ta chắc chắn có thể bước vào bước thứ sáu.” Thái Xuyên cảm nhận được thần niệm của Lam Tiểu Bố, lập tức dừng tu luyện kích động vọt ra.

Một Thánh Thú bước thứ tư, cho dù ở đại vũ trụ, cũng là sừng lân lông phượng.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua Tề Mạn Vi, khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là Tề Mạn Vi cũng đã bước vào bước thứ năm, tu vi của nàng còn đang điên cuồng tăng nhanh.

Lam Tiểu Bố biết Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể, Hỗn Độn Đạo Thể tu luyện ở nơi này, quả tật giống như cá gặp nước, thế nhưng không ngờ lại có hiệu quả như vậy. Bây giờ cách lúc đại hội Vĩnh Sinh mở ra còn mấy chục năm, Tề Mạn Vi chắc hẳn không thể nào bước vào bước thứ sáu.

“Lam huynh, đa tạ ngươi, ta chưa bao giờ nghĩ đến có ngày ta có thể bước vào bước đại đạo thứ tư.” Giọng nói của Đỗ Bố truyền đến, trong giọng nói ẩn chứa kích động và run rẩy. Hắn ta đã bước vào bước đại đạo thứ tư, không chỉ như vậy, đại đạo còn ngưng luyện vô cùng vững chắc.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, “Được, chờ chúng ta tham gia đại hội Vĩnh Sinh xong, lại đến nơi này tu luyện.”

Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố tiếc nuối chính là, Đại Vũ Trụ cốc nhiều nhất chỉ có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu, mà không thể đột phá khỏi bước đại đạo thứ sáu, đây là hạn chế của đạo tắc Hỗn

Độn.

“Lam huynh, ta không có ý định tham gia đại hội Vĩnh Sinh, còn không bằng ở lại nơi này tu luyện.” Đỗ Bố nói ra. Từ khi bắt đầu tu luyện đại đạo cho đến hôm nay, hắn ta chưa bao giờ có cảm giác tu luyện như thế này. Nơi này là khởi nguyên Hỗn Độn, cảm ngộ đại đạo dường như là tiện tay chộp tới, hoàn toàn cũng không ngừng lại một chút nào. Đỗ Bố tin rằng, chỉ cần tiếp tục ở lại nơi này bế quan, hắn ta sẽ có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ năm.

Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Tề Mạn Vi còn đang đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, do dự một chút rồi nói, “Cũng được, nhưng mà không có Thiên Đình lệnh, các ngươi không thể nào rời khỏi đây được. Còn nữa chính là, một khi phát hiện ra vấn đề gì, các ngươi lập tức truyền tin tức cho ta. Chờ ta tham gia xong đại hội Vĩnh Sinh rồi, ta sẽ quay lại nơi này.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố lo lắng cho Tề Mạn Vi, nhưng hắn cũng hiểu rõ, đối với loại trạng thái bây giờ của Tề Mạn Vi, một khi cắt ngang, muốn chìm vào loại cảm ngộ đại đạo này một lần nữa, có lẽ mất mấy trăm năm cũng khó khăn.

Cẩn thận dặn dò một phen, Lam Tiểu Bố mới bố trí thêm kết giới ở nơi này, bày thêm một đạo kết giới KHốn Sát, sau đó mới đưa Thái Xuyên vào trong Trường Sinh giới của mình, bản thân thì kích phát Thiên ĐÌnh lệnh truyền tống ra khỏi đây.

“Ha ha, tiểu tử này ra rồi.” Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên vừa ra ngoài cửa gỗ Đại Vũ Trụ cốc, một giọng cười lớn lập tức truyền đến, sau đó một nam một nữ nhanh chóng chặn đường Lam Tiểu Bố quay trở về Đại Vũ Trụ cốc.

Chương 2425 - Nghiền ép.

Lam Tiểu Bố có chút ngây người nhìn nam tử đang đứng trước mặt hắn, trọng điểm không phải là bước đại đạo thứ năm, trọng điểm là gia hỏa này ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc chờ hắn hơn 200 năm. Hắn đã nhận ra, gia hỏa này chính là nam tu đã gọi hắn lại khi hắn tiến vào Đại Vũ Trụ cốc.

“Giao Thiên Đình lệnh vào Đại Vũ Trụ cốc ra đây, ta có thể cho ngươi đi, nói được thì làm được.” Lĩnh vực của nam tử đã khóa chặt không gian của Lam Tiểu Bố lại. Giọng nói của hắn ta có chút run rẩy, bởi vì hắn ta có thể khẳng định, chỉ cần hắn ta có được Thiên Đình lệnh tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, vậy thì hắn ta có thể bước vào bước thứ sáu.

Ở Đại Khung Tịch Đạo, cường giả bước thứ năm không ít, cộng thêm hắn ta và A Thiến là mười một người, nhưng có thể bước vào bước thứ sáu chỉ có ba người. Nếu như hắn ta có thể bước vào bước thứ sáu, tương lai người khống chế Đại Khung Tịch Đạo rất có thể chính là Phượng Kỳ hắn ta. Tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, bước thứ sáu đang ở ngay trước mắt, hắn ta sao có thể không kích động?

Lĩnh vực của nữ tu này mặc dù không khóa Lam Tiểu Bố, nhưng lại khóa không gian xung quanh, có thể khẳng định, chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa đi, nàng sẽ trói chặt Lam Tiểu Bố ngay lập tức.

“Các ngươi đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Phượng Kỳ ca, đừng để hắn nói nhảm nữa, Hỗn Độn Đạo Thể ở đại hội Vĩnh Sinh là do đạo môn chúng ta đưa ra, sau khi chúng ta đắc thủ thì nhanh chóng quay lại An Lạc Thiên Thành trước, có lẽ có thể sớm cảm ngộ trước một chút.” Nữ tử cảm thấy Lam Tiểu Bố nói nhảm hơi nhiều.

Phượng Kỳ không ra tay, hắn ta đã nhìn ra sau khi Lam Tiểu Bố ra khỏi Đại Vũ Trụ cốc thì thực lực tiến bộ rất nhiều, nếu như đột phá ra khỏi bước đại đạo thứ tư, vậy thì hắn ta chưa chắc có thể trong thời gian ngắn mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra. Mở thế giới của Lam Tiểu Bố không được, hắn ta ở chỗ này đợi hơn 200 năm chẳng khác nào uổng công. Hơn 200 năm đối với hắn ta mà nói, không tính là bao nhiêu thời gian, nhưng mà mất đi cơ hội bước vào bước đại đạo thứ sáu, hắn ta sẽ hối hận cả đời.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục nhiều lời nữa, hắn mới bước vào bước thứ năm không lâu, đang định thử thực lực của mình như thế nào một chút. Cho nên sau khi đối phương không trả lời hắn, bản thân lập tức sải bước ra, đồng thời đấm ra một quyền, thần thông Vũ âm Sát.

Răng rắc! Phượng Kỳ hoảng sợ lui lại, bởi vì Lam Tiểu Bố chỉ mới tiến ra một bước, lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta đã vỡ vụn thành từng mảnh.

“Ngươi là bước đại đạo thứ bảy? KHông đúng, điều đó không có khả năng, ngươi là bước đại đạo thứ sáu…”

Lời Phượng Kỳ còn chưa nói xong, đã nhìn thấy nắm đấm của Lam Tiểu Bố đánh tới, đạo tắc ẩn chứa trong một quyền này, giống như cuốn lên đạo tắc mùa thu trong toàn bộ vũ trụ.

Một luồng gió lạnh lướt qua gương mặt, Phượng Kỳ giật nảy mình, quần áo mình mặc mỏng manh quá sao? Không đúng, đằng sau luồng gió thu lạnh này là một loại tử vong diệt đi hết sinh cơ của hắn ta.

Hơi thở tử vong càng ngày càng dày đặc, khi cái thu ý này bao trùm tới, Phượng Kỳ đột nhiên bừng tỉnh, đây là thần thông của đối phương, vậy mà hắn ta lại bị cuốn vào thần thông ý cảnh của đối phương.

Phượng Kỳ điên cuồng lui lại, đồng thời lấy Kỳ Lan Ấn của mình ra, muốn phá vỡ ý cảnh này.

Nhưng mà dường như thu ý của toàn bộ vũ trụ này đều đang cuốn tới, lần nữa bao phủ hắn ta. TRái tim và thân thể của hắn ta ở trong thu ý này càng lúc càng lạnh, một loại tuyệt vọng không tự chủ được từ đáy lòng dâng lên.

“Bành!” Từng đạo huyết quang nổ tung, khi ý cảnh gió thu này hoàn toàn xé rách thân thể mình, Phượng Kỳ mới tỉnh táo lại, hơi thở tử vong kia đã sớm bao phủ hắn ta, khiến hắn ta khó mà tránh thoát.

“A Thiến, chạy mau, người này đã bước vào bước đại đạo thứ bảy…” Một chữ cuối cùng còn chưa nói ra, một quyền của Lam Tiểu Bố đã xé rách nguyên thần của hắn ta, một khắc sau, thế giới của hắn ta cũng bị Lam Tiểu Bố xé mở. Đồ vật trong thế giới của hắn ta, đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Trong nháy mắt này, có khi rất ngắn, lại có khi rất dài.

KHi lĩnh vực của Lam Tiểu Bố khóa Phương Kỳ lại, đến khi Phượng Kỳ nhắc nhở mình, lại đến khi Phượng Kỳ bị chém giết, sau đó thế giới bị xé mở…

Tất cả mọi chuyện xảy ra, theo cảm nhận của A Thiến chính là trong nháy mắt. Thế nhưng đợi chính nàng hiểu ra, nàng liên thủ với Phượng Kỳ cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, hoặc là nàng đã hiểu ra Lam Tiểu Bố rất có thể là cường giả bước đại đạo thứ bảy, thì Lam Tiểu Bố đã giết chết Phượng Kỳ, thậm chí lấy đi mọi thứ của Phượng Kỳ.

Chuyện này sao có thể? Dù sao thì Phượng Kỳ cũng là bước đại đạo thứ năm…

A Thiến tỉnh ngộ lại, Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ bảy, đạo vận quanh thân nàng điên cuồng thiêu đốt, khi thiêu đốt đạo vận, thân hình của nàng cũng dần dần trở nên mơ hồ. TRong lòng A Thiến đang hoảng loạn, chỉ cần cho nàng thêm ba giây, không, chỉ cần một giây thôi, nàng cũng có thể chạy trốn.

Chỉ là quá trình này còn chưa đến nửa giây, thân hình đang mơ hồ của nàng lại trở nên rõ ràng một lần nữa.

Đạo tắc lĩnh vực Thánh Nhân cường đại khóa chặt vùng không gian này, A Thiến biết, cường giả ở trước mắt nàng, nàng muốn chạy chính là một chuyện cười.

Chương 2426 - Nghiền ép. (2)

“Tiền bối, vãn bối có mắt không tròng, xét ở chỗ vãn bối là đại biểu của Đại Khung Tịch Đạo đến đây tham gia đại hội Vĩnh Sinh, mong tiền bối giơ cao đánh khẽ.” A Thiến cố gắng nói thật nhanh trong một hơi.

Nàng chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố nghe thấy mấy chữ Đại Khung Tịch Đạo rồi, trong lòng sẽ có chút kiêng kị, sau đó tha cho nàng một lần. Nhưng mà sâu trong lòng nàng hiểu rõ, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự là bước đại đạo thứ bảy, Đại Khung Tịch Đạo còn chưa thể uy hiếp được đối phương.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến lời A Thiến nói, hắn chỉ nhìn bàn tay của mình một chút. Hắn biết rõ, vừa rồi hắn chỉ đánh ra một đạo thần thông đơn giản đã có thể giết chết bước đại đạo thứ năm. Nhưng hắn cũng là bước đại đạo thứ năm mà, cùng cảnh giới, hắn lại có thể nhẹ nhàng nghiền ép đối thủ…

Qua mấy giây sau, lúc này Lam Tiểu Bố mới thở ra một hơi, hắn khẳng định thực lực của mình có thể so sánh với bước đại đạo thứ sáu. Còn bước đại đạo thứ bảy, hắn vẫn chưa từng đối chiến. Theo lý mà nói, bây giờ hắn vẫn chưa đánh lại đối phương, nhưng mà bước đại đạo thứ bảy đã không thể nào vây giết hắn được.

“Vừa rồi ngươi nói là An Lạc Thiên Thành vừa tìm được một Hỗn Độn Đạo Thể?” Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố trói buộc A Thiến lại, nhưng không lập tức ra tay.

A Thiến vội vàng nói, “Đúng vậy, cái Hỗn Độn Đạo Thể kia chính là do Đại Khung Tịch Đạo ta bắt được, nếu như tiền bối đồng ý giơ cao đánh khẽ, ta có thể xin cho tiền bối cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể kia trước, thậm chí đưa Hỗn Độn Đạo Thể cho tiền bối cũng không phải là không được.”

Cho dù A Thiến biết rất rõ, cho dù là chính nàng, sau khi trở về muốn gặp được Hỗn Độn Đạo Thể kia cũng không dễ dàng. Còn chuyện đưa Hỗn Độn Đạo Thể cho Lam Tiểu Bố, thực lực của nàng có tăng lên gấp đôi cũng không có mặt mũi này. Chỉ là lúc này, vì bảo mệnh, nàng không còn lo lắng được nhiều như vậy.

“Hỗn Độn Đạo Thể kia có tên là gì?” Giọng nói của Lam Tiểu Bốt rở nên lạnh lẽo.

“Ta không biết, ta và Phượng Kỳ vẫn luôn ở nơi này chờ ngươi, cho nên chuyện ở An Lạc Thiên Thành ta cũng không biết rõ lắm.” A Thiến vội vàng nói.

“Ngươi chẳng có chút giá trị nào cả.” Lam Tiểu Bố nói xong, giơ tay ra đập xuống.

A Thiến cảm nhận được hơi thở tử vong, nàng điên cuồng lấy Kim Dương trâm của mình ra, một đạo quang mang dường như có thể xé rách giới vực bộc phát.

“Phốc!” HUyết quang nổ tung, vòng kim quang này chỉ bị Lam Tiểu Bố xé ra một đạo huyết ngấn, hơn nữa đạo tắc thần thông còn không bị phá nát.

A Thiến vô cùng vui mừng, xem ra là do Phượng Kỳ quá chủ quan mới bị đối phương xử lý, chỉ cần nàng liều mạng, có lẽ hôm nay nàng có thể chạy thoát khỏi tay người này. Nàng lại càng điên cuồng mà thiêu đốt đạo vận, Kim Dương trâm càng bùng lên trăm triệu vạn kim mang khóa lấy Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lập tức biết bản thân mình đã khinh địch rồi, đối phó với tên nam tu Phượng Kỳ kia, hắn còn thi triển một chiêu thần thông Vũ âm Sát. Nữ nhân trước mắt này cũng là bước đại đạo thứ năm, hắn lại dùng một bàn tay mà đập, hắn có thể nghiền ép được đối phương, nhưng vẫn còn chưa đến được cấp độ có thể miểu sát đối phương.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn không lấy Trường Sinh Kích ra, hắn vẫn đánh thêm một chưởng nữa. TRong một chưởng này đạo vận thần thông hóa thành đạo tắc Lục Đạo.

Cái đạo tắc Lục Đạo này chỉ trong nháy mắt đã tạo dựng ra đạo tắc Nhập Luân và đạo tắc Kiến Luân hoàn chỉnh, một cái thông đạo Luân Hồi lập tức được tạo dựng xong.

Thần thông đạo văn Luân Hồi, Lam Tiểu Bố vẫn luôn dùng Trường Sinh Kích và Luân Hồi Kiều để thi triển, mà bây giờ hắn chỉ dùng một chưởng, sáu đạo được tạo dựng ra, đạo văn Luân Hồi bao phủ lấy A Thiến.

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, một chưởng độ tam sinh. Cho dù A Thiến có điên cuồng giãy dụa, vẫn bị đạo tắc Lục Đạo bao bọc, sau đó cuốn vào trong thông đạo Luân Hồi.

“Đừng giết ta…” A Thiến cảm thấy lực lượng luân hồi không thuộc về đại vũ trụ bao lấy nàng, hoảng sợ hét lên. Nàng hiểu ra đây là thông đạo Luân Hồi của đối phương, chỉ cần nàng bị cuốn vào, trong Hạo Hãn này sẽ không còn nàng nữa.

Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy lời cầu xin của A Thiến, hắn nhắm mắt lại cảm ngộ Lục Đạo Luân Hồi từ một chưởng này của mình tạo ra. KHi tiếng hét của A Thiến trong đạo văn Luân Hồi càng lúc càng nhỏ, Lam Tiểu Bố dường như đang nhìn thấy được sơ hở trong thần thông đạo văn Luân Hồi của mình.

…

An Lạc Thiên Thành, địa vị của Đại Khung Tịch Đạo gần đây đang tăng lên nhanh chóng, ở trong Kim Lạc lâu cũng có một khu vực động phủ cho mình.

Nguyên nhân là Đại Khung Tịch Đạo bắt được một Hỗn Độn Đạo Thể, hơn nữa sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Đại Khung Tịch Đạo còn cống hiến cái Hỗn Độn Đạo Thể này ra. Chính vì vậy, cho nên địa vị của Đại Khung Tịch Đạo đột nhiên tăng lên. Ngày nào cũng có người đến thăm hỏi, chỉ là Đại Khung Tịch Đạo chỉ tiếp đãi một vài đạo môn đỉnh cấp hoặc là Thiên Đế Thiên Đình, còn những người khác đều từ chối.

Hôm nay Đạo Chủ Đại Khung Tịch Đạo vừa mới gặp mặt một vị Thánh thừa xong, đã cảm thấy không ổn, khi hắn ta nhìn thấy hai cái thân phận bài của thiên tài tham gia trên người mình vỡ vụn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chương 2427 - Thiên Đế xảy ra chuyện.

Mặc dù đại vũ trụ gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà so với trước đó thì chỉ là nổi lên chút xung đột mà thôi, cũng không xuất hiện tình huống thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh bị chém giết. Mà hai thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Đại Khung Tịch Đạo hắn ta lại đồng thời bị giết chết, còn là bị giết chết sau khi Đại Khung Tịch Đạo hắn ta cống hiến ra Hỗn Độn Đạo Thể.

Là Đạo Chủ của Đại Khung Tịch Đạo, Cổ Tân hoàn toàn không thể nào tiếp thu được loại chuyện này, hắn ta lập tức tiến đến chỗ ở của Thiên Đế Độn Nhất Thiên Đình.

Được lợi từ Đại Khung Tịch Đạo, nơi ở của Độn Nhất Thiên Đình cũng là nước lên thì thuyền lên, ở Kim Lạc lâu cũng có được một khu vực.

Mặc dù Độn Nhất thế giới không mạnh hơn Ma Như thế giới bao nhiêu, nhưng mà Độn Nhất thế giới có một cường giả bước đại đạo thứ bảy, hơn nữa vị cường giả bước đại đạo thứ bảy này chính là Thiên Đế của Độn Nhất Thiên Đình, Vạn Huân Hóa.

Đại Khung Tịch Đạo ở Trung Ương thế giới, nhiều nhất chỉ có thể được xem là một đạo môn cấp một, nhưng ở Độn Nhất thế giới, lại là đạo môn đỉnh cấp. Cộng thêm Đại Khung Tịch Đạo tìm được một Hỗn Độn Đạo Thể, còn đưa Hỗn Độn Đạo Thể ra cho đại hội Vĩnh Sinh, bây giờ Đại Khung Tịch Đạo ở trong mắt Thiên Đế Vạn Huân Hóa của Độn Nhất Thiên Đình, lại càng là vô cùng quan trọng.

Vạn Huân Hóa nghe nói hai đệ tử tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Đại Khung Tịch Đạo bị giết ử Trung Ương thế giới, lập tức dẫn theo Cổ Tân đến Trung Ương Thiên Đình, tìm kiếm Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình đòi một lời giải thích.

...

Lam Tiểu Bố đã dẫn theo Thái Xuyên tiến vào An Lạc Thiên Thành, Thái Xuyên đã dịch hình thành một người đeo đan lô, mặc dù Lam Tiểu Bố không dịch hình, nhưng đã biến thành một Đan Thánh đạo đan.

Thái Xuyên tấn cấp quá nhanh, muốn bước vào bước đại đạo thứ sáu trong thời gian ngắn, vậy thì tốt nhất cũng nên tham gia đại hội Vĩnh Sinh một chút. Mặc dù đại hội Vĩnh Sinh có hạng mục lung tung như đưa Hỗn Độn Đạo Thể ra để cảm ngộ, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng hiểu rõ, đại hội Vĩnh Sinh thật sự có thể luận ra được đại đạo. Tham gia loại đại hội này, tuyệt đối sẽ cảm ngộ được rất nhiều. Đại Vũ Trụ cốc là nơi tu luyện tốt, trước khi tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, nếu có thể cảm ngộ được thêm nhiều về đại đạo tự thân, tấn cấp chẳng phải sẽ càng nhanh hơn sao?

"Dừng lại, trong lúc chờ đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, trừ tạp vụ trong Kim Lạc lâu, người không liên quan không được vào." Lam Tiểu Bố dẫn theo Thái Xuyên vừa mới đến cửa ra vào Kim Lạc lâu đã bị cản lại.

Lam Tiểu Bố ôm quyền nói, “Ta là người tham dự của Ma Như thế giới, ngươi mời Ma Như Thiên Đế ra đây là được, hắn sẽ dẫn ta vào.”

Lam Tiểu Bố vừa đến An Lạc Thiên Thành đã phát tin tức cho Ma Như Thiên Đế, sao mà cho đến bây giờ Sách Khổ Huệ Thăng vẫn chưa đáp lại.

Hộ vệ vẫn không nói gì, một nam tử mặc đạo bào màu vàng óng nghe thấy Lam Tiểu Bố nói xong thì cười ha ha một tiếng, “Có phải ngươi cảm thấy Thiên Đế một phương ở chỗ này rất đáng gờm không? Ta nói thật với ngươi, bây giờ chính bản thân Sách Khổ Huệ Thăng cũng khó bảo toàn, đừng nói là dẫn ngươi vào Kim Lạc lâu.”

Nam tử mặc kim bào chỉ là vừa hay đi ngang qua nơi này, nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì thuận miệng nói một câu.

Có ý gì? Lam Tiểu Bố âm thầm nhíu mày, dù sao thì Sách Khổ Huệ Thăng cũng là Thiên Đế một phương, thậm chí còn dẫn người đến đây tham gia đại hội Vĩnh Sinh, sao lại tự thân có bảo toàn? Nếu như ngay cả Thiên Đế ở chỗ này cũng không thể bảo đảm được tính mạng, đại vũ trụ còn nói cái rắm gì là hòa bình chung sống nữa chứ.

Lam Tiểu Bố cũng biết, ở chỗ này cũng chẳng thể hỏi được gì, hắn nhất định phải nhanh chóng biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nếu như Sách Khổ Huệ Thăng xảy ra chuyện, hắn khẳng định phải ra tay giúp đỡ. Khỏi cần phải nói, chính là cái Thiên ĐÌnh lệnh kia đã giúp hắn rất nhiều.

Ngay khi Lam Tiểu Bố định rời đi, một tu sĩ áo lam vội vàng từ trong Kim Lạc lâu bước ra.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy tu sĩ áo lam này, lập tức vui mừng kêu lên, “Cô huynh, xin dừng bước.”

Người vừa đến chính là Cô Xương Kiếm, gương mặt Cô Xương Kiếm ưu sầu, vội vàng chạy ra ngoài, hoàn toàn không nhìn thấy Lam Tiểu Bố. Bây giờ nghe Lam Tiểu Bố gọi hắn ta, hắn ta lập tức dừng bước nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Khi hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố, thần sắc có chút hoang mang, bản thân mình chưa từng gặp người này mà, nhưng mà hắn ta nhanh chóng tỉnh ngộ lại, vội vàng nói, “Có phải là Lam huynh?”

Lam Tiểu Bố lập tức biết được Sách Khổ Huệ Thăng đã dặn dò Cô Xương Kiếm, đồng thời đưa hình ảnh dung mạo của mình cho Cô Xương Kiếm, nếu không thì Cô Xương Kiếm không thể nào biết hắn họ Lam được.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Chính là Lam mỗ, xin hỏi ngươi vội vàng như vậy là định đi đâu?”

Cô Xương Kiếm nhanh chóng kéo Lam Tiểu Bố sang một bên nói, “Đại hội Vĩnh Sinh lần này xảy ra rất nhiều chuyện, trước đó phải trì hoãn mấy trăm năm, đến khi sắp mở ra một lần nữa, không ngờ lại xảy ra một ít chuyện. Trước đó không lâu, hai thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Đại Khung Tịch Đạo ở Độn Nhất thế giới không hiểu sao bị người ta chém giết.”

Chương 2428 - Thiên Đế xảy ra chuyện. (2)

Nghe đến đó, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, nhất định chính là chuyện hắn giết một nam một nữ kia. Nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, với thực lực bây giờ của hắn, sau khi giết một nam một nữ kia, sớm đã hủy đi quy tắc Không Gian ở hiện trường rồi. Cho dù có bước đại đạo thứ bảy quay ngược thời không, cũng không thể quay ra được hình ảnh gì. Trừ khi Đạo Tổ đến đó, nhưng mà hắn đoán Đạo Tổ sẽ không nhàn rỗi như vậy.

“Chuyện của Độn Nhất thế giới cũng không thể liên lụy đến Ma Như thế giới chứ? Sao ta vừa nghe thấy Thiên Đế của Ma Như thế giới xảy ra chuyện vậy?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Cô Xương Kiếm thở dài, “Cũng là bởi vì bước đại đạo thứ bảy ở An Lạc Thiên Thành đến hiện trường quay ngược thời không, cũng không quay được hình ảnh gì, chỉ biết địa điểm giết người là bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc.”

“Vậy thì sao?” Mặc dù đang hỏi, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố lại thầm than, điểm này hắn lại không cân nhắc đến. Sớm biết vậy thì đổi chỗ khác giết là được rồi, bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc quả thật quá dễ thấy.

Cô Xương Kiếm tiếp tục nói, “Sau đó mấy Thiên Đế của các đại Thiên ĐÌnh bắt đầu kiểm tra Thiên ĐÌnh lệnh vào Đại Vũ Trụ cốc, phát hiện Thiên ĐÌnh lệnh của Ma Như Thiên Đình chúng ta hơn hai trăm năm trước có sử dụng, hơn nữa còn sử dụng trái quy tắc.”

“Sử dụng trái quy tắc?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Cô Xương Kiếm giải thích, “Bởi vì một cái Thiên Đình lệnh chỉ có thể cho phép một người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, nhưng mà cái Thiên ĐÌnh lệnh kia của Ma Như Thiên Đình chúng ta, lại không chỉ đưa theo một người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện.”

Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu vấn đề này, vội vàng hỏi, “Nếu một cái Thiên Đình lệnh chỉ có thể đưa một người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, vì sao Ma Như Thiên Đình lại có thể đưa mấy người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, đây không phải là tự mâu thuẫn sao? Nếu như Đại Vũ Trụ cốc không thiết trí tốt kết giới cấm chế, cho phép người khác đưa theo mấy người đi vào, cái này có thể trách ai chứ?”

Cô Xương Kiếm nói, “Vấn đề nằm ở chỗ này, trước quy tắc kết giới, một cái Thiên Đình lệnh quả thật chỉ có thể đưa một người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, nhưng mà ngoại trừ Đạo Tổ. Đạo Tổ có Thiên ĐÌnh lệnh, thì có thể đưa theo rất nhiều người vào mà không bị hạn chế...”

“Vì sao Đạo Tổ lại ngoại lệ?” Mặc dù Lam Tiểu Bố đã ở trong Đại Vũ Trụ cốc tu luyện mấy trăm năm, nhưng hắn cũng không rõ ràng quy tắc vào Đại Vũ Trụ cốc lắm.

Cô Xương Kiếm nói, “Đó là bởi vì chỉ cần tu luyện đạo đạo tự thân, đồng thời tu luyện đại đạo tự thân đến bước đại đạo thứ tư, lại có Thiên Đình lệnh, vậy thì có thể dùng thế giới của mình dẫn người tiến vào Đại Vũ Trụ cốc mà không bị hạn chế. Ngươi ngẫm lại mà xem, trong mênh mông này, có mấy ai tu luyện đại đạo tự thân? Trong mênh mông này, có đại đạo nào truyền xuống, mà không trải qua muôn vàn thử luyện, so với đại đạo tự thân cường đại hơn cả trăm triệu vạn lần? Cho dù có người muốn đi tu luyện đại đạo tự thân, chỉ sợ cả đời cũng không thể bước vào Sáng Đạo cảnh. Chứ đừng nói là bước đại đạo thứ tư, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra vấn đề nằm ở đại đạo của mình, hắn tu luyện đại đạo tự thân, Tề Mạn Vi và Thái Xuyên ở bên trong Trường Sinh giới của hắn, đương nhiên có thể đưa theo vào. Còn Đỗ Bố, mặc dù ở trong Đại Diễn giới, nhưng cũng không thể nói là Đại Diễn giới mà là ở trong Vũ Trụ Duy Mô, chính Vũ Trụ Duy Mô cũng bị hắn nhét vào một góc của Trường Sinh giới, cho nên mới có thể dẫn theo vào.

“Cô huynh, ý của ngươi là, tất cả Đạo Tổ đều là người tu luyện đại đạo tự thân sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cô Xương Kiếm lắc đầu, “Chuyện này sao có thể chứ? Không phải toàn bộ Đạo Tổ đều tu luyện đại đạo tự thân, cụ thể là bao nhiêu thì ta cũng không rõ. Đạo Tổ của Ma Như thế giới ta hình như cũng không tu luyện đại đạo tự thân.”

“Vậy bây giờ ngươi muốn đi đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cô Xương Kiếm vội vàng nói, “Ta trở về muốn tìm tất cả thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Ma Như thế giới ta đi đòi một câu trả lời, nhưng phần lớn bọn hắn đều không ở đây, ta chỉ có thể một mình quay về.”

“Thánh thừa Bàng Kiếp đâu?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi, hắn biết thực lực của Tả thánh thừa Bánh Kiếp của Ma Như Thiên Đình là người có tu vi cao nhất trong số những người từ Ma Như thế giới đến đây, mặc dù là bước đại đạo thứ sáu, nhưng hắn ta dường như đã nửa bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi.

“Bàng Kiếp thánh thừa bởi vì dùng lí lẽ biện luận, đã bị đánh trọng thương, bây giờ đang ở trong đại điện Trung Ương Thiên Đình.”

“Đi thôi, ta đi cùng ngươi.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Chuyện này là do hắn mà ra, hơn nữa cho dù không phải vì hắn, con người Sách Khổ Huệ Thăng cũng không tệ, hắn gặp được cũng phải ra tay giúp đỡ.

“Đa tạ Lam huynh, nhưng mà hai chúng ta...” Cô Xương Kiếm vô cùng cảm tạ khi Lam Tiểu Bố lên tiếng ủng hộ, nhưng mà hắn ta cũng hiểu rõ, hai người thì không đủ, tốt nhất là có thể tìm thêm mấy thiên tài của Ma Như thế giới đến nữa. Nhiều người thì lực lượng chưa chắc đã hơn, nhưng chung quy thì khí thế phải lớn một chút, có lẽ bọn hắn nhiều người, đối phương sẽ không trách phạt chứ?

Chương 2429 - Đối chất trong đạo điện

Cô Xương Kiếm cuối cùng cũng không đi tìm thêm người nữa, có lẽ hắn ta biết,. cho dù có đi tìm, cũng không thể tìm được.

An Lạc Thiên Thành cũng gồm có năm tầng, khác với Ma Như Thiên Đình chính là, đạo điện Trung Ương Thiên Đình của An Lạc Thiên Thành nằm ở tầng thứ tư. Mặc dù Cô Xương Kiếm là thiên tài đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh, nhưng cũng không có tư cách tiến vào đạo điện Trung Ương Thiên Đình. Nhưng mà trong tay Cô Xương Kiếm có lệnh bài Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình, cho dù Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình đang bị nhằm vào, hắn ta vẫn có thể dùng cái lệnh bài này mà tiến vào tầng thứ tư đạo điện Thiên Đình mà không chút trở ngại nào.

Thủ vệ đạo điện dường như đã có được chỉ thị nào đó, cho nên không ngăn cản ba người Lam Tiểu Bố tiến vào đạo điện.

Lam Tiểu Bố còn chưa đi vào trong đạo điện, đã nghe một giọng nói truyền đến, “Bẩm Thiên Đế, Thạch Uyển Dung tiên tử, con gái của Trường Hành Đạo Tôn nói, bây giờ Trường Hành Đạo Tôn đang bế quan đến giai đoạn quan trọng, không thể ra ngoài, cho nên từ chối đến bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc quay ngược thời không.”

Lam Tiểu Bố vừa động não một chút là hiểu ra, chắc hẳn là bước đại đạo thứ bảy ở nơi này cũng không thể quay ngược lại hình ảnh thời không khi hắn giết chết một nam một nữ kia ở Đại Vũ Trụ cốc, vì không còn cách nào khác, chỉ có thể đến tìm Thạch Trường Hành giúp đỡ. Nhưng mà lần này Thạch Trường Hành từ chối, tốt xấu gì người ta cũng là một nhân vật tương đương với Đạo Tổ, không phải người làm việc cho ngươi.

Lam Tiểu Bố vô cùng tán thưởng loại diễn xuất này của Thạch

Trường Hành, tốt xấu gì ngươi cũng là một Đạo Tôn, nếu như có chuyện gì, gọi một tiếng là ngươi đi ngay, vậy thì Đạo Tôn như người quá rác rưởi rồi.

“Thiên Đế…” Cô Xương Kiếm nhìn thấy sắc mặt Sách Khổ Huệ Thăng hơi tái, nhanh chóng bước tới trước.

Chỉ là hắn ta vừa mói một câu đã bị một tiếng quát lớn cắt ngang. “Ở đạo điện Thiên Đình không cho phép lớn tiếng ồn ào, nếu không lập tức đuổi ra ngoài.”

Sách Khổ Huệ Thăng nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến đến, hai mắt sáng lên, gật gật đầu với Lam Tiểu Bố nói, “Lam đạo hữu, đến chỗ ta ngồi xuống đi. Xương Kiếm, ngươi cũng ngồi xuống, ta không sao cả.”

TRong đạo điện này, nhân vật cấp bậc Thiên Đế có bốn người, mỗi Thiên Đế đều có một vị trí riêng.

Mặc dù Sách Khổ Huệ Thăng đang bị hiềm nghi, nhưng chỉ cần chưa xác định có tội, là Thiên Đế của một thế giới, vẫn không có ai dám động đến Sách Khổ Huệ Thăng.

Lam Tiểu Bố vừa ngồi xuống bên cạnh Sách Khổ Huệ Thăng, Sách Khổ Huệ Thăng đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Gia hỏa vừa mới lên tiếng lúc nãy ngươi phải cẩn thận một chút, gia hỏa này tên là Phong Kiệt Thiểm. Là ti chủ Thánh Giám ti của Trung Ương Thiên Đình, mặc dù tu vi chỉ là bước đại đạo thứ năm, nhưng tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa tâm cơ thâm trầm xảo trá. Địa vị ở Trung Ương Thiên Đình, thậm chí còn cao hơn hữu Thánh Thừa Đại Sa Tiển.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Phong Kiệt Thiểm, gia hỏa này có dáng người nhỏ gầy, mắt híp, quanh người tản ra đạo tắc Hắc Ám. Lam Tiểu Bố giật mình, chẳng lẽ gia hỏa này tu luyện đạo tắc Hắc

Ám?

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn đang quan sát Phong Kiệt Thiểm, một giọng nói uy nghiêm truyền đến, “Ngươi là người phương nào? Đến đạo điện Thiên Đình ta sao lại vô lễ như vậy?”

Người vừa nói chuyện chắc hẳn là Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình, Lam Tiểu Bố sớm đã chú ý đến tên Khổ Nhất Sí này, gia hỏa này mập gầy vừa phải, dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Nhưng mà đạo tắc quanh người lại ẩn chứa một loại khí thế áp bách cường đại. Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái là đã nhìn ra gia hỏa này là một cường giả bước đại đạo thứ bảy. Nếu không thì sẽ không khiến hắn cảm thấy loại đè nén đáng sợ như vậy.

Sách Khổ Huệ Thăng đang định nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã chủ động đứng lên ôm quyền, “Nhị ti chủ Lam Tiểu Bố Thánh Giám ti của Ma Như thế giới kính chào Thiên Đế, bởi vì Thiên Đế của Ma Như thế giới ta đang ở đây, cho nên không thể hành đại lễ, xin hãy thứ lỗi.”

Lam Tiểu Bố không biết ti chủ Thánh Giám ti của Ma Như thế giới có đến đây không, cho nên hắn nói Nhị ti chủ chắc hẳn sẽ không có vấn đề.

Đám người nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, cũng không nói gì thêm. Dù sao Lam Tiểu Bố là quan viên của Ma Như Thiên Đình, Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình không ở đây thì thôi, bây giờ Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình đang ở chỗ này, ngươi bảo người ta hành đại lễ, vậy thì không ổn lắm. Nơi này có mấy Thiên Đế, Thiên Đế ở đây còn dẫn theo người đến, nếu như quan viên của Ma Như Thiên Đình trong trường hợp có mặt Ma Như Thiên Đế mà còn phải thực hiện lễ tiết quân thần với ngươi, vậy thì quan viên của Thiên Đình các thế giới khác sẽ thế nào?

Trung Ương thế giới ở đại vũ trụ quả thật là số một số hai, nhưng mà mười đại thế giới ở đại vũ trụ chưa bao giờ có xếp hạng, chỉ là trong lòng mọi người tự cảm nhận thôi, cho nên không tồn tại chuyện ai cao ai thấp.

“Thiên Đế, vết thương của Bàng thánh thừa hình như rất nặng.” Cô Xương Kiếm nhỏ giọng nói.

Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Bàng Kiếp từ trước, mặc dù Bàng Kiếp đang ngồi trên ghế, nhưng khí thế quanh người hỗn loạn, thậm chí đạo tắc còn đang sụp đổ, cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ ảnh hưởng đến đạo cơ.

Chương 2430 - Đối chất trong đạo điện (2)

Lúc này, chuyện Bàng Kiếp cần làm nhất chính là nhanh chóng tìm một chỗ bế quan chữa thương, chứ không phải là ngồi ở đây.

“Bàng thánh thừa, là ai đánh ngươi bị thương?” Lam Tiểu Bố đứng lên đi đến bên cạnh Bàng Kiếp, nhỏ giọng hỏi. Hắn đã hiểu rõ, vừa rồi hơi thở trên người Sách Khổ Huệ Thăng hỗn loạn, là bởi vì chữa thương cho Bàng Kiếp, nhưng mà cho dù như thế, tình hình của Bàng Kiếp cũng không lạc quan.

“Là bản thánh đánh, nếu như ngươi không phục, có thể đến thử một chút.” Giọng nói của một nữ tử vang lên, ẩn chứa từng đạo sát ý.

“Người này chính là Thánh CHủ TRọng Thứu Hồng NGuyệt Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo, cường giả bước đại đạo thứ bảy. Trước đó Bàng thánh thừa quát Đạo Chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo nói bậy, bởi vì dùng lĩnh vực Thánh Nhân áp chế đối phuong, kết quả bị Trọng Thứu ra tay đánh trọng thương.” Sách Khổ Huệ Thăng lại truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đứng lên từ tốn nói, “CHắc hẳn ngươi mới là Thiên Đế của Trung Ương Thiên Đình nhỉ? Nơi này là đao điện của Trung Ương Thiên Đình, bởi vì ngươi là Thiên Đế, cho nên ngươi có thể tùy ý ra tay đả thương khách ở trong này đúng không?”

Khổ Nhất Sí không nói gì, trên thực tế mặc dù hắn ta cũng khó chịu chuyện Bàng Kiếp áp chế Cổ Tân, nhưng Trọng Thứu ở địa bàn của hắn ta mà tùy tiện ra tay, trong lòng hắn ta cẫn còn có chút lửa giận. Hắn ta cũng biết vì sao Trọng Thứu lại làm như vậy, cũng là bởi vì cháu gái của Thánh Chủ Quan Xung Đại Diễn Đạo xảy ra chuyện, Trung Ương Thiên Đình vẫn mãi không cho Chân Diễn Thánh Đạo một câu trả lời chắc chắn, nữ nhân này cố ý muốn tìm lỗi. Cộng thêm nữ nhân này không phân tốt xấu, nếu không lúc trước cũng sẽ không vì một câu nói là chọc giận Trường Hành Đạo Tôn.

Khổ Nhất Sí không nói lời nào, Đạo Chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo lại không nhịn được. Vừa rồi chính là TRọng Thứu giúp hắn ta đối phó với Bàng Kiếp, nếu không bị lĩnh vực Thánh Nhân của Bàng Kiếp áp chế, Đạo Chủ như hắn ta nhất định sẽ xấu mặt. Chớ nhìn hắn ta và Bàng Kiếp đều là bước đại đạo thứ sáu, nhưng mà cùng là bước đại đạo thứ sáu vẫn có khoảng cách như trời với đất.

“Hai thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Đại Khung Tịch Đạo ta bị người ta mưu hại ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc, mà Ma Như Thiên Đình ngươi vừa hay có một cái Thiên ĐÌnh lệnh được dùng, chẳng lẽ Ma Như Thiên Đình ngươi không phải là kẻ hiềm nghi nhất? Ta chỉ muốn chất vấn một chút, thánh thừa của Ma Như Thiên Đình ngươi đã lấy thế ép Đại Khung Tịch Đạo ta. TRọng Thánh Chủ chẳng qua là thay Đại Khung Tịch Đạo ta chủ trì chính nghĩa, chướng mắt loại người ỷ vào thực lực của mình mạnh một chút thì phách lối lấy thế đè người thôi.” Cổ Tân lạnh giọng nói.

Lam Tiểu Bố khinh bỉ nhìn thoáng qua Cổ Tân, vừa rồi Sách Khổ Huệ Thăng đã truyền âm cho hắn, hắn biết gia hỏa này là một Đạo Chủ. Là Đạo Chủ của một đạo môn, mình bị người ta bắt nạt phải có người khác ra mặt giúp hắn ta, vậy mà còn vô cùng đắc ý, thật sự không biết gia hỏa này đang nghĩ gì.

“Các vị Thiên Đế, các vị thánh thừa, Đạo Chủ và các vị đạo hữu. Ma Như Thiên Đình ta chỉ là dùng Thiên Đình lệnh một chút, sau đó có một vài tiểu miêu tiểu cẩu chết ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc, thế là lại kết tội cho Ma Như Thiên Đình ta, đây có phải là đã khinh người quá đáng rồi không? Nếu như ngươi có chứng cứ xác thực, ta cũng không có lời nào để nói, nhưng mà các ngươi một không có chứng cứ xác thực, hai cũng không phải Đạo Tổ, lại lấy cớ có lẽ này mà ức hiếp đến trên đầu Ma Như Thiên Đình ta, vậy thì có phải nói rằng sau này ở đại vũ trụ có thể tùy tiện tìm lý do để tàn sát rồi không?

Nếu như quả thật là như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn. Mọi người không cần tham gia đại hội Vĩnh Sinh gì đó nữa, chỉ cần nhìn trúng đạo môn có thực lực yếu hơn mình rồi giết đi là được, dù sao thì cũng có một đống lớn đồ tốt. Lấy cớ mà, đương nhiên cũng là có lẽ đó.”

Lời Lam Tiểu Bố nói giống như một viên đạn nổ tung, phải biết rằng bây giờ đại vũ trụ đề cao hòa bình phát triển, không cho phép bất cứ hành vi đấu pháp đánh nhau, cái này là do Đạo Tổ định ra. Nếu như lời Lam Tiểu Bố nói thật sự truyền ra ngoài, còn là do Thiên Đế các Thiên Đình bàn luận mà ra, vậy thì toàn bộ đại vũ trụ không thể tiếp tục hòa bình cùng phát triển nữa. Đừng nói là lời này truyền ra ngoài, ngay vào lúc này, đại vũ trụ đã có xu thế nổi lên mưa gió rồi.

Khổ Nhất Sí biết mình không thể không nói, “Lam ti chủ, không thể nói như vậy, bây giờ mọi người chỉ cùng nhau ngồi lại đối chất mà thôi, không có nói chuyện này nhất định là do Ma Như Thiên Đình làm. Tình hình bây giờ là, sau khi Ma Như Thiên Đình dùng Thiên Đình lệnh, đạo tắc Vận May của Đại Vũ Trụ cốc giảm bớt, cái này phải ít nhất là hai ba người cùng tu luyện mới có thể xảy ra. Cho nên cho dù không có chuyện Đại Khung Tịch Đạo, chuyện này Ma Như Thiên Đình cũng có điểm đáng ngờ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Chẳng có chuyện gì cả, trước đó chính là ta dùng Thiên ĐÌnh lệnh tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, nhưng mà ta chỉ ở trong đó tu luyện trăm năm đã ra ngoài. Mọi người muốn xem Thiên Đình lệnh sao? Cho các ngươi xem, không phải chỉ là cái này…”

Luc sLam Tiểu Bố nói chuyện đã lấy ra một cái Thiên Đình lệnh, chỉ là Thiên Đình lệnh vừa được lấy ra, Khổ Nhất Sí đột nhiên ra tay, một luồng khí thế cường đại khóa Lam Tiểu Bố lại, sau đó một cái thủ ấn lập tức chộp đến Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố giật mình, tên Khổ Nhất Sí này chính là bước đại đạo thứ bảy, nếu như gia hỏa này ra tay với hắn, hắn không thể đánh lại được. Nhưng mà hắn nhanh chóng tỉnh ngộ ra, Khổ Nhất Sí có gan to đến đây cũng không dám ra tay giết hắn vào lúc này, mục đích đối phương ra tay chỉ có một, đó chính là kiểm tra xem hắn có tu luyện đại đạo tự thân hay không.

Chương 2431 - KHông sợ chút nào.

Lam Tiểu Bố không chút do dự lấy Trường Sinh Kích ra, từng đạo kích đào giống như vô tận không gian vũ trụ trùng điệp sụp đổ, cuốn lên trăm triệu vạn đạo tắc Sát Phạt. Hắn cũng muốn dựa vào cơ hội lần này, xem thử mình và bước đại đạo thứ bảy chênh lệch như thế nào.

Oanh! Đạo tắc thần thông cuồng bạo nổ tung, Khổ Nhất Sí biến sắc, hắn ta chỉ muốn thử xem Lam Tiểu Bố có tu luyện đại đạo tự thân hay không, nhưng không ngờ thực lực của Lam Tiểu Bố lại đáng sợ như vậy. Loại đạo tắc thần thông nổ tung này, hắn ta hoàn toàn không thể nào khống chế được.

Rầm rầm rầm! Đạo tắc xung quanh liên tục nổ tung, tất cả tu sĩ ở trong đạo điện đều nhanh chóng mở rộng lĩnh vực phòng ngự của bản thân ra, cho dù như vậy, từng chiếc bàn ngọc tinh xảo và chỗ ngồi vẫn bị đánh thành mảnh vụn. Lúc này, đạo tắc thần thông vỡ nát cuồng bạo vẫn chưa ngừng lại, tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài.

Khổ Nhất Sí điên cuồng mở rộng lĩnh vực bản thân, muốn trói lại cái đạo tắc xé rách cuồng bạo này. Không chỉ như vậy, mấy tên hộ vệ cường đại, bao gồm cả hữu thánh thừa Đại Sa Tiển cũng nhanh chóng mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân ngăn cản.

Từng tiếng vang trầm trầm truyền đến, khi Khổ Nhất Sí và đông đảo cường giả của Trung Ương Thiên Đình liên thủ ngăn cản kết hợp với đại trận phòng ngự của đại điện, đạo tắc thần thông đáng sợ từ Trường Sinh Kích kia của Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng bị hóa giải.

Khổ Nhất Sí thở phào một hơi, âm thầm chấn động với thực lực của Lam Tiểu Bố, đồng thời cũng may mắn đã không hủy đi cái đạo điện này. Đạo điện của Trung Ương Thiên Đình mặc dù có hộ trận đỉnh cấp bảo vệ, nhưng cũng không thể chịu nổi loại đạo tắc thần thông đáng sợ này của Lam Tiểu Bố công kích.

TRong lòng Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, so với Khổ Nhất Sí, hắn còn kém rất nhiều. Ít nhất vẫn chưa xử lý được cái đạo điện Thiên ĐÌnh này.

Vừa rồi hắn cũng không dốc toàn lực thi triển, chỉ thi triển năm phần thực lực. Nhưng mà hắn cũng biết Khổ Nhất Sí chỉ thi triển tối đa ba đến bốn phần thực lực mà thôi. Khổ Nhất Sí chỉ muốn kiểm tra xem hắn có tu luyện đại đạo tự thân hay không, cho nên tuyệt đối sẽ không dốc toàn lực mà đối phó với hắn.

“Quả nhiên là phách lối, một ti chủ nho nhỏ, lại dám ra tay tại đạo điện Trung Ương Thiên Đình.” TRọng Thứu hừ lạnh một tiếng, trong gọng nói ẩn chứa sát ý.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Là do mắt ngươi mù hay là đang cố ý châm ngòi quan hệ giữa Ma Như thế giới ta và Trung Ương thế giới vậy? Vừa rồi khi ta ra tay rõ ràng là tự vệ theo bản năng, sau đó ta đã thu liễm lại đạo tắc thần thông của mình, chẳng lẽ ngươi chỉ biết nhìn thôi sao? Ngược lại là ngươi, nghe nói cũng là một cường giả bước đại đạo thứ bảy, vừa rồi chúng ta đều đang cố gắng, hoặc là khống chế đạo tắc thần thông của mình, hoặc là ngăn cản đạo tắc thần thông vừa rồi, không làm tổn hại đến đạo điện này, mà ngươi là một cường giả bước thứ bảy, khoanh tay đứng nhìn thì cũng thôi đi, còn ở một bên thêm mắm dặm muối xem kịch. Ha ha, toàn thế giới này, chỉ có Chân Diễn Thánh Đạo ngươi là người thông minh, người khác là kẻ ngu cả.”

“Nói vậy thì, vừa rồi ngươi biết ta ra tay chỉ để thử ngươi một chút?” Sắc mặt Khổ Nhất Sí bình tĩnh, giọng điệu lại lạnh lẽo.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Khổ Thiên Đế, ban đầu ta cũng không biết, cho nên mới dốc toàn lực mà ra tay. Nhưng mà sau đó cảm nhận được không có sát ý, ta mới nhanh chóng thu liễm đạo tắc thần thông của mình lại, nhưng mà cho dù là như vậy, vẫn khiến đạo điện bị tổn hại, ta xin lỗi Thiên Đế.”

Khổ Nhất Sí gật đầu, thế này mới bình thường. Bản thân mình đột ngột ra tay, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ lập tức thi triển đạo tắc thần thông cường đại nhất của mình. Sau khi nhận ra mình không có sát ý, lập tức thu liễm thần thông lại, như vậy mới đúng.

Hắn ta nhìn lướt qua TRọng Thứu, nữ nhân này vẫn luôn có ý kiến với Trung Ương Thiên Đình, đúng như Lam Tiểu Bố nói, vừa rồi nữ nhân này đang khích bác. Cái này thì cũng thôi đi, trước đó nếu như không phải thực lực hắn ta cũng được, cộng thêm đông đảo cường giả trong Trung Ương Thiên Đình liên thủ ngăn cản, đạo điện này có khả năng đã bị thần thông của Lam Tiểu Bố đánh sụp rồi.

Một gia hỏa không có EQ và IQ như thế này, hết lần này đến lần khác lại muốn làm ra một vài chuyện nực cười.

“Ngươi rất khá, tu luyện đại đạo Không Gian đến trình độ như ngươi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Nếu như không có gì bất ngờ, trong bước đại đạo thứ năm, rất ít người có thể là đối thủ của ngươi.” Khổ Nhất Sí rất chấn kinh với biểu hiện của Lam Tiểu Bố. CHính như hắn ta, khi ở bước đại đạo thứ năm, cũng còn lâu mới có được thực lực như Lam Tiểu Bố.

Đồng thời hắn ta cũng xác định, Lam Tiểu Bố không phải tu luyện đại đạo tự thân, mà là đại đạo Không Gian. Đại đạo KHông Gian, đây là loại đại đạo khai thiên cao cấp nhất, có loại biểu hiện và thực lực này cũng xem như bình thường.

Ma Như Thiến Đế Sách Khổ Huệ Thăng thì chấn động vô cùng, hắn ta đoán Lam Tiểu Bố có thể sẽ bước vào bước thứ năm, nhưng mà lúc này mới bao lâu chứ? Lam Tiểu Bố chẳng những bước vào bước thứ năm, hơn nữa còn vô cùng cường đại. Với thực lực vừa rồi của Lam Tiểu Bố, cùng cấp chắc hẳn không thể làm gì được hắn, cho dù bước đại đạo thứ sáu như mình, muốn nghiền ép đối phương, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm được. Nói cách khác, khi bước đại đạo thứ sáu áp chế, Lam Tiểu Bố vẫn có cơ hội chạy thoát.

Chương 2432 - KHông sợ chút nào. (2)

“Tuyệt đối là ngươi, với thực lực như ngươi, muốn giết Phượng Kỳ và Tăng NGuyệt Thiến của Đại Khung Tịch Đạo ta, hoàn toàn có thể làm được, ngươi tu luyện đại đạo Không Gian, cũng có thể dùng đạo tắc Không Gian mà phá hư hiện trường.” Đạo Chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo sau khi nhìn thấy thực lực của Lam Tiểu Bố, đứng lên chỉ tay về phía Lam Tiểu Bố, giọng điệu kích động.

Hắn ta có thể khẳng định, Phượng Kỳ và Tăng Nguyệt Thiến chính là Lam Tiểu Bố giết.

KHông có người nào nói chuyện, thực lực và tiềm lực của Lam Tiểu Bố quả kinh người. Thực lực bước đại đạo thứ năm thể hiện ra, dường như có thể miễn cưỡng ngang bằng với một cái bước đại đạo thứ sáu hơi yếu. Loại người này, giết chết hai thiên tài tham dự, chắc hẳn không có vấn đề gì.

Thiên Đế Vạn Huân Hóa của Độn Nhất thế giới cũng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố trầm giọng nói, “Ngươi thật sự có cơ hội và thực lực để ra tay.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng lớn giọng nói, “Một người muốn giết đối phương, điều kiện cần đầu tiên không phải là thực lực và cơ hội. Nếu như ngươi nhất định phải nói đến thực lực và cơ hội, vậy tám phần người ở đây đều có thực lực và cơ hội giết chết hai người này. Với cái logic này của ngươi, lại càng có nhiều người có thực lực và cơ hội giết chết hai người kia không xuất hiện ở chỗ này. Nói tới nói lui, Độn Nhất thế giới ngươi chính là muốn lấy cái cớ có lẽ này khai chiến với Ma Như thế giới ta sao? Độn Nhất thế giới ngươi thật sự muốn đánh, Ma Như thế giới ta cũng tiếp, chúng ta không sợ bất cứ kẻ nào kiếm cớ ức hiếp đến trên đầu chúng ta.”

“Theo như lời ngươi nói, chẳng lẽ người không có thực lực và cơ hội mới có hiềm nghi sao? Ngươi chẳng những có thực lực và cơ hội, còn có Thiên Đình lệnh, cũng vừa từ trong Đại Vũ Trụ cốc ra ngoài, cho nên hiềm nghi của ngươi là lớn nhất.” TRọng Thứu không chút do dự nói chuyện cho Độn Nhất Thiên Đình.

Lam Tiểu Bố mỉa mai nhìn TRọng Thứu, “Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu vì sao tu vi của ngươi chỉ có thể đạt đến bước đại đạo thứ bảy, bởi vì không có đầu óc. Người không có đầu có chỉ một lòng tu luyện, không cần suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.”

Sát ý trên người Trọng Thứu càng tăng, nếu như không phải đang ở trong đạo điện, có lẽ bây giờ nàng đã bộc phát rồi, sau đó ra tay với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cũng không bỏ qua như vậy, mà nhìn chằm chằm về phía Vạn Huân Hóa, “Nếu như ta đoán không sai, Phá Khư Thánh Đạo tổn thất một chiếc Phá Khư Thuyền ở Ma Như thế giới ta, cũng là do Độn Nhất Thiên Đình ngươi làm nhỉ?”

TRong lòng Vạn Huân Hóa giật thót, chuyện này không thể nói lung tung được, lỡ như truyền đến Phá Khư Thánh Đạo, vậy thì Độn Nhất thế giới cũng chẳng tốt lành gì,

“Ngươi nói hươu nói vượn, Độn Nhất thế giới ta cách Ma Như thế giới ngươi xa như vậy, cho dù chúng ta muốn cướp Phá Khư Thuyền, cũng sẽ không chạy đến Ma Như thế giới ngươi mà ra tay. Ở Độn Nhất thế giới ta có nhiều Phá Khư Thuyền như vậy, cho đến nay đều bình yên vô sự.” Vạn Huân Hóa quát lớn.

Lam Tiểu Bố cười ha hà, “Đúng vậy, nếu như ta muốn giết người, cần gì phải ra tay ở Trung Ương thế giới, ở Ma Như thế giới ta chẳng lẽ không thể giết người? Không phải ngươi sẽ nói là ta cố ý ra tay ở chỗ này rồi ném cái nồi cho Trung Ương thế giới chứ? Nói vậy thì, ta cũng có thể hiểu là Phá Khư Thuyền xảy ra chuyện ở Ma Như thế giới ta cũng như vậy.”

Vạn Huân Hóa hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Lam Tiểu Bố, hắn ta thật sự lo lắng Lam Tiểu Bố tiếp tục cắn chặt chuyện Độn Nhất thế giới hắn ta động đến Phá Khư Thuyền. Loại đạo môn như Phá Khư Thánh Đạo, cho dù biết không phải là ngươi, nhưng chỉ cần có chút xíu hoài nghi, đạo môn này sẽ gioóng như chó dại mà xông tới.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Vạn Huân Hóa, mà ôm quyền nghiêm mặt nói, “Ta chỉ muốn nói, chuyện quan trọng nhất khi giết một người không phải là có thời gian và có thực lực hay không, mà là có động cơ hay không. Xin hỏi, ta giết hai tên thiên tài tham gia của Độn Nhất thế giới ngươi vì động cơ gì? Ta tu luyện đại đạo Không Gian, cũng không cần tinh huyết của tu sĩ, cũng không cần hồn phách tu sĩ. Cộng thêm ta và hai người này không thù không oán, vì sao ta phải giết hai người này?”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt mọi người đều nhìn về Vạn Huân Hóa và Cổ Tân. Đúng vậy, người ta cũng không phải biến thái, nếu như không có động cơ, sao lại giết người của Độn Nhất thế giới ngươi?

Nhưng mà cũng có rất nhiều người đoán được, Phượng Kỳ và Tăng Nguyệt Thiến của Độn Nhất thế giới rất có thể thật sự là bị Lam Tiểu Bố giết chết, còn về động cơ, đương nhiên là Thiên ĐÌnh lệnh. Chỉ là lời này, tất cả mọi người khó có thể nói ra được.

Mặc dù tu vi vủa Trọng Thứu cao, nhưng không hổ là EQ ngớ ngẩn, nàng cũng nghĩ đến Thiên Đình lệnh trên người Lam Tiểu Bố, nghiêm nghị quát, “Trên người ngươi có Thiên Đình lệnh, nhất định là vì Phượng Kỳ và Tăng NGuyệt Thiến muốn lấy Thiên Đình lệnh trên người ngươi, cho nên ngươi mới giết người diệt khẩu…”

Sau khi TRọng Thứu nói xong, trong đạo điện hoàn toàn yên tĩnh. Nàng lập tức nhận ra, mình không nên nói lời này ra.

“Ha ha.” Lam Tiểu Bố cười lạnh, nhìn Vạn Huân Hóa nói, “CHắc hẳn Vạn Thiên Đế cũng nghĩ như vậy?”

Mặt Vạn Huân Hóa hiện lên vẻ xấu hổ, lời này không thể nói ra, nếu như thật sự là như vậy, thế thì đừng nói Lam Tiểu Bố giết hai người kia, cho dù Ma Như thế giới đồng loạt ra tay, diệt đi Đại Khung Tịch Đạo cũng là có lý.

“Đệ tử của Đại Khung Tịch Đạo ta lấy đức hạnh đứng đầu, tuyệt đối không làm ra chuyện nhòm ngó đến Thiên Định lệnh trên người ngươi.” Cổ Tân biết chuyện này nhất định phải nói rõ, nếu không đối với Đại Khung Tịch Đạo chính là vết bẩn không thể xóa được.

Khổ Nhất Sí xua tay nói, “Hai thiên tài tham dự của Đại Khung Tịch Đạo bị người ám hại, chuyện này tạm thời để qua một bên, Trung Ương Thiên Đình ta sẽ không bỏ qua chuyện này. Bây giờ chúng ta thảo luận chuyện khác một chút, liên quan đến vấn đề đạo tắc Vận May trong Đại Vũ Trụ cốc. Nếu như một mình Lam ti chủ tu luyện, tuyệt đối sẽ không hao tổn vận may lớn như vậy.”

Chương 2433 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi.

Nghe thấy vậy, đạo điện lại yên tĩnh một lần nữa, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không muốn nói. Trong lòng hắn đang vô cùng khó hiểu, chuyện hao tổn vận may trong Đại Vũ Trụ cốc làm sao mà có thể xác định được. Dựa vào mấy Thiên Đế này, chắc hẳn còn chưa thể làm được, khả năng duy nhất là do Đạo Tổ làm ra.

“Ta thấy thực lực của Lam đạo hữu cường đại, cùng cấp chắc hẳn là vô địch, với thủ đoạn và đại đạo của Lam đạo hữu, tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, hấp thu nhiều đạo tắc Vận May một chút cũng là chuyện có thể xảy ra.” Một giọng nói đột ngột vang lên, phá võ sự im lặng trong đại điện.

Trước đó khi Lam Tiểu Bố tiến vào đã nhìn chằm chằm Khổ Nhất Sí, người của Độn Nhất thế giới và Trọng Thứu, mãi đến khi có người nói chuyện, hắn mới phát hiện ra người vừa nói chuyện này thế mà hắn cũng biết. Đó chính là thanh niên tóc vàng đã chỉ điểm cho hắn đi tìm vị trí khởi nguyên Hỗn Độn, Hình Nghê. TRước đó bởi vì hắn không dùng thần niệm cẩn thận rà quét, cho nên nhất thời không chú ý đến Hình Nghê đang đứng ở phía sau.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng cảm kích HÌnh Nghê, đối phương lại ra tay giúp hắn một lần nữa. Nếu như không có HÌnh NGhê nhắc nhở hắn trong Đại Vũ Trụ cốc có khởi nguyên Hỗn Độn, hắn tùy tiện tìm một chỗ bế quan, cho dù có chứng bước đại đạo thứ năm cũng không thể nhanh như vậy được, còn nữa chính là thực lực có lẽ sẽ yếu hơn một chút. Càng quan trọng hơn là, Tề Mạn Vi và Thái Xuyên cũng sẽ không đạt được thành tựu như vậy.

Nghe thấy vậy, rất nhiều người đều tỏ vẻ tán thánh. Thực lực của Lam Tiểu Bố có thể nghiền ép người cùng cấp, ở Đại Vũ Trụ cốc tiêu hao nhiều vận may vũ trụ hơn không phải là chuyện rất bình thường sao?

Chỉ có Khổ Nhất Sí biết rõ, tuyệt đối không phải là như vậy. Nhưng mà hắn ta cũng biết, cứ tiếp tục nữa cũng không thể nào điều tra ra được nguyên nhân chân chính, hơn nữa tiếp tục nữa sẽ cọ sát với Ma

Như thế giới càng lúc càng lớn, cuối cùng có khả năng sẽ kết thù. Dù sao thì khoảng thời gian gần đây, chỉ có Lam ti chủ của Ma Như thế giới tiến vào Đại Vũ Trụ cốc tu luyện. Hắn ta nhìn chằm chằm vào đạo tắc Vận May của Đại Vũ Trụ cốc, thật ra cũng chẳng khác nào nhìn chằm chằm Ma Như thế giới không tha.

Khổ Nhất Sí dứt khoát nói, "Chuyện này nếu như không thể nào tìm ra được nguyên nhân thực sự, tạm thời cứ gác qua một bên đi, chờ Đạo Tổ ra ngoài, hỏi Đạo Tổ là được. Có lẽ đúng như HÌnh đạo hữu nói, là thực lực của Lam đạo hữu quá mạnh, cho nên vận may mới tiêu hao quá nhiều."

Câu nói sau cùng, tương đương với việc làm dịu mối quan hệ giữa Trung Ương thế giới và Ma Như thế giới.

Thấy chuyện lớn đã xong, mọi người lần lượt đứng lên, nói lời cáo từ, Lam Tiểu Bố lại nhìn chằm chằm Vạn Huân Hóa nói, "Vạn Thiên Đế có phải bây giờ đi luôn hay không?"

Vạn Huân Hóa lạnh lùng nói, "Ta có đi bây giờ hay không thì có liên quan gì đến ngươi?"

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, "ĐƯơng nhiên là có liên quan rồi, thánh thừa của Ma Như thế giới ta người không phạm ta, ta không phạm người, bây giờ thánh thừa của Ma Như thế giới ta đã bị ngươi đánh trọng thương, đạo cơ còn bị hủy, Vạn Thiên Đế sẽ không ngây thơ mà cho rằng chuyện này cứ cho qua như vậy chứ?"

Một vài người đang chuẩn bị rời đi đều theo bản năng chậm lại, xem ra Lam ti chủ này rất cường thế. Rõ ràng đã loại bỏ được sự hoài nghi của Thiên Đế KHổ Nhất Sí với Ma Như Thiên Đình, còn không thôi. Chẳng những đá văng hoài nghi của Độn Nhất Thiên Đình, hơn nữa bây giờ còn giơ chân đạo lại Độn Nhất thế giới một cái. Với thực lực của Lam ti chủ này, cho dù là tả thánh thừa của Ma Như thế giới bị trọng thương, nhưng cộng thêm Ma Như Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng, chỉ sợ Độn Nhất Thiên Đình khó mà đánh lại, rất có thể sẽ là cục diễn lưỡng bại câu thương.

Nhưng mà với thực lực của Lam ti chủ, sẽ lưỡng bại câu thương sao?

“Ngươi muốn như thế nào?” Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Vạn Huân Hóa biến sắc, lập tức nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố.

Hắn ta không nghĩ là Lam Tiểu Bố đang nói dối, Lam Tiểu Bố ở trong đại điện này dám ra tay với Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình, nếu như nói hắn không dám ra tay với Độn Nhất Thiên Đình ở Kim Lạc lâu, đó chính là tự mình dối mình là thôi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, đạo lý này chắc hẳn là Độn Nhất Thiên Đình ngươi vẫn chưa tiến hóa hết, cho nên không hiểu rõ nhỉ?”

“Ngươi có ý là, hung thủ giết người của Đại Khung Tịch Đạo ta, cho nên muốn trả lại cho Đại Khung Tịch Đạo ta một cái mạng sao?” Cổ Tân nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói.

“Vậy thì chờ Đại Khung Tịch Đạo ngươi có năng lực bắt người ta lại rồi nói, còn bây giờ, không cho Ma Như Thiên Đình ta một lời công đạo, Độn Nhất Thiên Đình ngươi chẳng khác nào khai chiến với Ma Như Thiên Đình ta.” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu.

Vạn Huân Hóa ôm quyền với Khổ Nhất Sí, “Nhất Sí Thiên Đế, mong hãy chủ trì công đạo.”

Hắn ta cũng là một Thiên Đế, nhưng Thiên Đế như hắn ta nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Sách Khổ Huệ Thăng mà thôi, so với bước thứ bảy Khổ Nhất Sí, kém quá xa.

Khổ Nhất Sí ho khan một tiếng, sau đó nói, “Lam ti chủ, Sách Khổ huynh. Bây giờ đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, tất cả mọi người đều là đại biểu của từng Thiên Đình, đề nghị của ta là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ xem như không có, không biết Sách Khổ huynh thấy như thế nào?”

Mặc dù Khổ Nhất Sí là Thiên Đế một phương, nhưng bây giờ đang mâu thuẫn là hai Thiên ĐÌnh, hắn ta cũng không có năng lực mà chủ trì công đạo.

Chương 2434 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi. (2)

Sách Khổ Huệ Thăng vẫn còn chút kiêng kị với Khổ Nhất Sí, hắn ta cũng ôm quyền nói, “Thánh thừa của Ma Như Thiên Đình ta bị đánh trọng thương, chuyện này nếu cứ bỏ qua như vậy, Ma Như Thiên Đình ta sẽ trở thành trò cười ở toàn bộ đại vũ trụ này. Cho nên, trừ khi Ma Như Thiên Đình ta bị hủy, nếu không thì chuyện này sẽ không kết thúc.”

TRong lòng của hắn ta cũng âm thầm cảm kích Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố không có bản lĩnh, đừng nói là lấy lại danh dự cho Tả thánh thừa Bàng Kiếp, Ma Như Thiên Đình hắn ta lần này có thể toàn thân trở ra từ nơi này, Thiên Đế như mình không bị cấm đoán đã xem như là chuyện tốt rồi.

Lam Tiểu Bố thể hiện ra sự cường thế, đến mức trong lòng Khổ Nhất Sí cũng có chút kiêng kị. Bởi vì có loại người như Lam Tiểu Bố, bước đại đạo thứ năm mà lại đáng sợ như vậy, tương lai một khi bước vào bước đại đạo thứ bảy, trừ Đạo Tổ ra, ai có thể kiềm chế được? Là Thiên Đế của Trung Ương Thiên Đình, Khổ Nhất Sí thật sự không muốn trở mặt với loại người như Lam Tiểu Bố.

“Người là do ta đánh trọng thương, có bản lĩnh thì trực tiếp đến tìm ta.” TRọng Thứu trước đó nói nhầm lại đứng lên nói một lần nữa.

Lam Tiểu Bố nhìn TRọng Thứu từ tốn nói, “Ngươi không cần lo lắng, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm ngươi. ĐƯơng nhiên, người là bước thứ bảy, ta còn phải tìm mấy vị bằng hữu để giúp đỡ.”

Lam Tiểu Bố nói đến chuyện tìm người giúp đỡ quang minh chính đại như vậy, khiến mọi người trong đại điện đều cạn lời. Dù sao cũng là một cường giả bước đại đạo thứ năm, sao chẳng để ý chút mặt mũi nào vậy. Đối với một tu sĩ mà nói, thừa nhận chuyện mình đánh không lại cần phải tìm người giúp đỡ là chuyện rất mất mặt. Nhưng loại mất mặt này, đối với Lam ti chủ trước mắt này, hình như hoàn toàn không thành vấn đề.

“Rất tốt, ta ở Kim Lạc lâu chờ ngươi, nếu như ngươi không tới, đừng trách ta đi tìm Ma Như Thiên Đình ngươi.” TRọng Thứu châm chọc một câu, sau đó không nói gì thêm nữa.

Người trong đạo điện đều biết, Lam Tiểu Bố chắc hẳn chỉ nói miệng chút như vậy mà thôi. Cho dù Ma Như Thiên Đình có điều động toàn bộ đạo quân Thiên Đình, cũng không dám tìm đến cửa bước đại đạo thứ bảy người ta.

Vạn Huân Hóa biết mình chắc hẳn không thể tìm được người nào hỗ trợ, dứt khoát nói, “Lam ti chủ, chuyện này ngươi muốn như thế nào mới kết thúc.”

Hắn ta thật sự không muốn để Lam Tiểu Bố tìm đến trụ sở Độn Nhất Thiên Đình, một khi đánh nhau, Độn Nhất Thiên Đình hắn ta lỡ như bị thua, vậy thì tương lai sẽ không thể ngẩng đầu lên được. Tên Lam ti chủ này không phải gia hỏa dễ nói chuyện, Khổ Nhất Sí cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào từ hắn, nói rõ gia hỏa này hoàn toàn chắc chắn có thể đối phó được với Độn Nhất Thiên Đình hắn ta.

Lam Tiểu Bố lại cười nhạt một tiếng, “Vừa rồi TRọng Thứu kia nói cũng đúng, ta chắc hẳn nên đi tìm Trọng Thứu trước, sau đó, sau đó sẽ đến tìm ngươi. Thiên Đế, chúng ta đi thôi. TRọng Thứu, nhớ kỹ, trở lại chỗ ở của ngươi chờ ta.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố thật sự xoay người rời đi. Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cái này khiến hắn quyết định đi tìm Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo tính sổ trước, sau đó mới đi áp chế Đại Khung Tịch Đạo.

Từ khi tiến vào cho đến bây giờ, Cô Xương Kiếm vẫn luôn vô cùng kích động, nhanh chóng ôm lấy Bàng Kiếp, cùng Sách Khổ Huệ Thăng rời khỏi đạo điện Thiên ĐÌnh. Đối với hắn ta mà nói, đây là kết quả tốt nhất rồi, còn chuyện tìm Độn Nhất Thiên Đình tính sổ. Hắn ta thật sự không nghĩ tới, Lam Tiểu Bố ra mặt, lại có thể thành công lớn như vậy.

Vừa rời khỏi đạo điện Sách Khổ Huệ Thăng lập tức nói, “Lam huynh, đa tạ, ta nghĩ tương lai ngươi nhất định có thể giúp được ta. Không ngờ lúc này mới chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, ngươi đã giúp ta chuyện lớn như vậy. Hôm nay nếu như không có ngươi, ta chỉ có thể lấy lệnh phù thân phận mà ngươi đưa cho ta lúc trước thôi.”

Lam Tiểu Bố đưa cho Sách Khổ Huệ Thăng một cái lệnh phù thân phận của Thạch Trường Hành, cái này có thể nói là lá bài tẩy cuối cùng của Sách Khổ Huệ Thăng.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Sách KHổ huynh, nếu đã là bằng hữu, đương nhiên phải ra tay.”

Sách Khổ Huệ Thăng gật đầu, hắn ta biết có rất nhiều chuyện bây giờ không thể nói được, chờ đến khi ở riêng rồi nói sau. Hắn ta quay người nhìn về phía Cô Xương Kiếm, “Xương Kiếm, lúc trước ngươi truyền âm nói với ta rằng, ngươi đi gọi bốn người, không một ai đồng ý tới sao?”

Cô Xương Kiếm gật đầu, “Đúng vậy, ở Kim Lạc lâu chỉ còn bốn người, trong đó có ba người không đồng ý tới, còn một người chắc hẳn thật sự không thể đi được, hắn đang bế quan đến giai đoạn quan trọng.”

“Rất tốt.” Giọng điệu Sách Khổ Huệ Thăng bình tĩnh, trong lòng lại ngũ vị tạp trần. Danh ngạch đến đại hội Vĩnh Sinh, thật sự không đơn gỉan. Hắn ta bỏ ra nhiều như vậy, không ngờ người dẫn đến đây vậy mà giúp trợ uy cho Ma Như Thiên Đình cũng không đồng ý, đúng là mỉa mai mà.

“Sách KHổ huynh, có biết Thạch Trường Hành có đang ở An Lạc Thiên Thành hay không?” Lam Tiểu Bố chợt hỏi, hắn muốn đi tìm Trọng Thứu tính sổ, đương nhiên không thể một mình đến đó được. Còn Ma Như thế giới, cũng không có người nào có thể giúp hắn, người duy nhất có thể giúp hắn chỉ có Thạch Trường Hành.

Con người Thạch Trường Hành này nhân phẩm không tệ, thích bo bo giữ mình. Nhưng mà còn một chuyện vẫn tính là tốt, đó chính là hắn ta thừa nhận hắn ta thiếu ân tình, nếu không thì sẽ không lấy lệnh phù thân phận ra đưa cho hắn.

Bây giờ hắn không dùng lệnh phù thân phận của Thạch Trường Hành, trực tiếp đi tìm Thạch Trường Hành nói muốn hắn ta trả lại ân tình, Thạch Trường Hành tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện lệnh phù, hơn nữa cũng không tiện từ chối.

Chương 2435 - Đánh tới cửa.

“Trường Hành Đạo Tôn? Ở ngay Kim Lạc lâu mà.” Sách Khổ Huệ Thăng lập tức trả lời, hắn ta không hiểu Lam Tiểu Bố hỏi Thạch

Trường Hành để làm gì. Phải biết rằng, thái độ của Thạch Trường Hành đối với Lam Tiểu Bố cũng không phải rất tốt, lúc trước còn giúp Chân Diễn Thánh Đạo tìm kiếm vị trí của Lam Tiểu Bố.

“Vậy là tốt rồi, tránh đến lúc đó ta đi tìm lại không thấy người.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng.

Trên thực tế cho dù Lam Tiểu Bố không hỏi Sách Khổ Huệ Thăng, chuyện Thạch Trường Hành ở Kim Lạc lâu cũng là chuyện mà ai ai ở An Lạc Thiên Thành cũng biết, người không biết có lẽ chỉ có mình Lam Tiểu Bố. Quay lại Kim Lạc lâu, Lam Tiểu Bố tùy tiện hỏi một hạ nhân, đã biết được động phủ của Thạch Trường Hành ở đâu.

Lam Tiểu Bố đến bên ngoài động phủ Thạch Trường Hành, phát hiện còn có một tên tiểu nhị tức lâu đang đứng bên ngoài động phủ.

“Đây là nơi ở của Trường Hành Đạo Tôn, xin dừng bước.” Lam Tiểu Bố chỉ mới bước đến gần, đã bị người ngăn lại.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, có danh tiếng với không có danh tiếng dúng là khác biệt. Gian phòng ở Kim Lạc lâu nhiều vô số kể, bao nhiêu người đến cũng không thể kín hết phòng. Thế nhưng có phòng ai ở bên ngoài có tiểu nhị trông coi thế này chứ?

“Ta là người quen cũ của Trường Hành Đạo Tôn, ngươi tránh chỗ một chút.” Lam Tiểu Bố xua tay nói, ra hiệu tiểu nhị tránh ra.

Tiểu nhị cau mày, mặc dù Trường Hành Đạo Tôn không bảo tức lâu phải phái người trông coi bên ngoài động phủ của mình, nhưng nếu có người quấy rầy Trường Hành Đạo Tôn nghỉ ngơi, đó không phải là chuyện mà tức lâu có thể gánh vác được

Ngay khi tiểu nhị đang không biết làm sao, trong động phủ truyền đến tiếng của Thạch Trường Hành, “Để hắn tiến vào.”

Sau đó cấm chế động phủ lập tức mở ra.

Tiểu nhị nhanh chóng cúi người hành lễ, để Lam Tiểu Bố tiến vào, hắn ta không ngờ người này thật sự là người quen của Trường Hành Đạo Tôn.

Lam Tiểu Bố đi vào trong phòng, cấm chế lại tự động bao phủ lại. Còn chưa bước vào gian phòng, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Thạch Trường Hành và Thạch Uyển Dung đang ngồi trong phòng, dường như đang chờ hắn.

"Bản lĩnh gây họa của ngươi, mà còn có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì nhỉ…" Thạch Trường Hành nói nửa câu, đã nhận ra thực lực của Lam Tiểu Bố đã đến bước đại đạo thứ năm, hơn nữa đại đạo ngưng luyện, hoàn toàn không thể nhìn ra người này vừa mới bước vào bước thứ năm.

Lúc này mới qua bao lâu chứ? Vậy mà đã tấn cấp lên bước đại đạo thứ năm.

Lam Tiểu Bố biết cho dù hắn có khôi phục dung mạo lúc đầu, chỉ cần hắn đến đây, thì chắc chắn không thể gạt được Thạch Trường Hành.

"Ngươi chính là Lam đại ca đã cứu ta?" Thạch Uyển Dung đã kịp phản ứng lại, bộ dáng của Lam Tiểu Bố bây giờ chắc hẳn mới là dung mạo vốn có của hắn. Thương Vĩ trước đó, là dịch hình.

Lam Tiểu Bố nói, "Chính là ta, trước đó bởi vì có chút phiền phức, cho nên mới lựa chọn dịch hình. Uyển Dung tiên tử đã khôi phục đại đạo, thật đáng mừng."

Thạch Uyển Dung vô cùng vui mừng, mặc dù phụ thân nàng vẫn luôn không muốn ra ngoài giúp Lam Tiểu Bố, nhưng mà Lam Tiểu Bố bình yên vô sự đứng trước mặt nàng thế này, nàng vẫn vô cùng vui mừng.

“Ta còn tưởng ngươi đã bị Đại Khung Tịch Đạo bắt được, không ngờ ngươi chẳng những không bị bắt mà còn sống rất tốt.” Thạch Trường Hành nhàn nhạt nói một câu.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền với Thạch Trường Hành nói, “Hôm nay ta đến đây, là muốn tìm Trường Hành Đạo Tôn, muốn mời Trường Hành Đạo Tôn giúp ta một chuyện.”

Thạch Trường Hành từ tốn nói, “Ta biết ngươi muốn ta làm gì, rất xin lỗi, đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, cái Hỗn Độn Đạo Thể kia mặc dù đang ở Đại Khung Tịch Đạo, nhưng mà có liên quan đến đại hội Vĩnh Sinh của toàn bộ đại vũ trụ, đừng nói là ta, cho dù là Đạo Tổ, lúc này cũng không thể gây ra chuyện gì được. Cho nên ta không thể giúp ngươi.”

Thạch Trường Hành nghĩ rằng Lam Tiểu Bố đến đây tìm hắn ta, là muốn cứu nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể đang ở trong tay Đại Khung Tịch Đạo kia.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Ta nghĩ Trường Hành Đạo Tôn đã nghĩ nhiều rồi, ta không phải muốn đi tìm Đại Khung Tịch Đạo, ta muốn mời Trường Hành Đạo Tôn đi cùng ta đến trụ sở Chân Diễn Thánh Đạo một chuyến. Ta rất chán ghét tên Trọng Thứu kia của Chân Diễn Thánh Đạo, nữ nhân này không phải thứ gì tốt, đả thương bằng hữu của ta. Ta muốn đi tìm nàng tìm một lời giải thích, bởi vì thực lực nhỏ lẻ, muốn mời Trường Hành Đạo Tôn đi áp trận giúp ta. Đương nhiên, nếu như Trường Hành Đạo Tôn giúp ta lần này, ta đảm bảo về sau sẽ không đến tìm Trường Hành Đạo Tôn nữa.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, Thạch Uyển Dung có chút mong đợi nhìn phụ thân của nàng. Mạng của nàng là do Lam Tiểu Bố cứu, nếu như bây giờ Lam Tiểu Bố đến tìm lão cha nàng xin giúp đỡ, lão cha nàng lại từ chối, nàng sẽ cảm thấy mất hết mặt mũi.

TRong lòng Thạch Trường Hành cười lạnh, đây là nhìn trúng địa vị của hắn ta, cho nên thi ân cầu báo, đúng là trực tiếp.

Nếu là người khác, Thạch Trường Hành đã sớm khó chịu với cách làm của Lam Tiểu Bố, thật sự chưa chắc đã đi. Thế nhưng nữ nhân Trọng Thứu này, Thạch Trường Hành cũng chướng mắt đã lâu. Trước đó còn dám tỏ sắc mặt với hắn ta, chỉ là hắn ta tự kiềm chế thân phận mà lười so đo thôi. Bây giờ Lam Tiểu Bố mượn tên tuổi hắn ta đi cùng, cũng có thể cho nữ nhân kia một bài học. Mặc dù Thạch Trường Hành dự định giúp đỡ, nhưng mà không trực tiếp trả lời ngay, chỉ nhìn Thái Xuyên sau lưng Lam Tiểu Bố nói, “Kia chắc hẳn là Hỗn Độn Độc Giác Thú nhỉ, quả nhiên là tiến bộ nhanh chóng, trong khoảng thời gian ngắn đã là Thánh Thú bước đại đạo thứ tư. Thánh Thú bước thứ tư, mặc dù ta đã từng gặp, nhưng chưa được thấy nhiều.”

Chương 2436 - Đánh tới cửa. (2)

TRong lòng Lam Tiểu Bố chấn kinh, hắn dẫn theo Thái Xuyên đi loạn khắp nơi, ngay cả Khổ Nhất Sí cũng không nhìn ra, nhưng ở chỗ Thạch Trường Hành, đã lập tức bị nhận ra.

Ngay khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện nên trả lời như thế nào, Thạch Trường Hành đã đứng lên, “Nếu đã muốn đi giáo huấn một súc sinh lông lá, vậy thì đi thôi, nhưng mà sau lần này, ngươi và ta không còn chút liên quan nào nữa.”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ai muốn có liên quan với loại người như ngươi chứ? Chỉ là súc sinh lông als là đang nói ai? Chẳng lẽ chính là Trọng Thứu?

“Trường Hành Đạo Tôn, Trọng Thứu kia là Yêu tộc tu luyện thành sao?” Sau khi ra khỏi động phủ, Lam Tiểu Bố lập tức hỏi một câu.

Thạch Trường Hành từ tốn nói, “Một con Phục Nguyệt Thứu đắc đạo mà thôi.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, khó trách trí thông minh lại kém như vậy, quả thật là một con súc sinh lông lá.

…

Chỗ tốt lớn nhất của Kim Lạc lâu chính là, có thể tụ tập toàn bộ đạo môn, Thiên Đình vào một chỗ, cho nên Lam Tiểu Bố và Thạch Trường Hành hoàn toàn không cần tốn bao nhiêu sức lực đã tìm được trụ sở Chân Diễn Thánh Đạo.

Quan Xung và Trọng Thứu là hai đại Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, động phủ của bọn hắn đương nhiên là lớn nhất.

Quan Xung không có ở đây, Lam Tiểu Bố đi thẳng đến bên ngoài động phủ của Trọng Thứu. Thạch Trường Hành không ra tay, hắn ta muốn nhìn xem Lam Tiểu Bố gõ cấm chế động phủ như thế nào.

Chỉ là Thạch Trường Hành không ngờ được, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không gõ cấm chế động phủ mà vô cùng trực tiếp lấy Trường Sinh Kích ra, đánh một kích xuống.

Lam Tiểu Bố vốn chính là một cao thủ có thể bố trí kết giới vũ trụ, mà loại cấm chế động phủ của Kim Lạc lâu này lại cực kỳ bình thường. Một kích của Lam Tiểu Bố đánh xuống, trực tiếp xé mở cấm chế động phủ của Trọng Thứu. Bởi vì dùng sức quá mạnh, TRọng Thứu vẫn chưa kịp làm gì đã xuất hiện trước mắt mọi người.

“Đáng chết.” Trọng Thứu vừa kinh vừa sợ, nàng vẫn cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ nói mạnh miệng, trên thực tế sẽ không dám tìm đến đây.

Bây giờ thì hay rồi, người ta chẳng những tìm tới đây, mà còn bạo lực xé mở cấm chế động phủ của nàng.

“Người nào, dám phá cấm chế động phủ của Kim Lạc lâu ta.” Một tên chấp pháp của Kim Lạc lâu nhanh chóng phát hiện tình hình ở nơi này, nhanh chóng bước tới.

Lam Tiểu Bố nhìn tên chấp pháp Kim Lạc lâu này, lạnh lùng nói, “Đây là khúc mắc giữa Ma Như Thiên Đình ta và Chân Diễn Thánh Đạo, Kim Lạc lâu ngươi thật sự muốn nhúng tay vào sao?”

Tên chấp pháp Kim Lạc lâu này còn chưa nói chuyện, bên tai đã truyền đến một giọng nói uy nghiêm, “Cút về đây, đây không phải chuyện mà ngươi cần quản.”

Tên chấp pháp này theo bản năng giật nảy mình, đây là giọng nói của Đạo Chủ Kim Lạc lâu, rất rõ ràng Đạo Chủ Kim Lạc lâu đã biết tính nghiêm trọng của chuyện này, không thể nào nhúng tay vào. mà giờ phút này, chấp pháp cũng đã nhìn thấy Trường Hành Đạo Tôn đứng phía sau Lam Tiểu Bố, hắn ta nhanh chóng cúi người hành lễ với Trường Hành Đạo Tôn, sau đó rút đi.

“Trường Hành Đạo Tôn, ngươi có ý gì?” Lúc đầu Trọng Thứu đã muốn ra tay với Lam Tiểu Bố, nhưng sau khi nàng nhìn thấy Trường Hành Đạo Tôn cũng đến đây, giật mình dừng lại.

Thạch Trường Hành hoàn toàn không để ý đến Trọng Thứu, Lam Tiểu Bố lại lấy Trường Sinh Kích ra đánh về phía Trọng Thứu. Khi Trường Sinh Kích đánh ra, Lam Tiểu Bố cũng truyền âm cho Thạch Trường Hành, “Trường Hành Đạo Tôn, khi ta ra tay, ngươi dùng lĩnh vực Thánh Nhân trói chặt Trọng Thứu là được, chỉ cần khiến thực lực của TRọng Thứu chỉ có thể phát huy ra bước đại đạo thứ tư hoặc bước thứ năm là được, ta có thể giải quyết nàng.”

Lam Tiểu Bố biết Thạch Trường Hành chắc chắn sẽ không chủ động ra tay, cho nên hắn cũng chẳng có ý định để Thạch Trường Hành ra tay. Hơn nữa hắn khẳng định, Thạch Trường Hành sẽ mở rộng lĩnh vực tói buộc Trọng Thứu, nếu không thì cũng sẽ không đi theo hắn đến đây.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không hề cố kỵ lấy pháp bảo ra đánh về phía mình, Trọng Thứu giận dữ, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không lấy ra mà vươn tay bắt lấy Lam Tiểu Bố. Chỉ là một bước đại đạo thứ năm, còn không đáng để nàng lấy pháp bảo ra.

TRước đó khi Khổ Nhất Sí ra tay với Lam Tiểu Bố, chỉ dùng ba đến bốn phần thực lực, nhưng mà Trọng Thứu sẽ không nhẹ tay với Lam Tiểu Bố, một trảo này dứt khoát dốc toàn lực mà ra tay.

Theo Trọng Thứu nghĩ, mình đã dốc toàn lực ra tay, Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, chỉ cần không đến bước đại đạo thứ sáu, nàng có thể dễ dàng bắt được tên gia hỏa không biết tời cao đất rộng này.

Chỉ là Trọng Thứu vừa mới ra tay, sau lưng đã thấm đầy mồ hôi lạnh. Nàng cảm nhận được một cảm giác đè nén đáng sợ, đây tuyệt đối là áp chế cực hạn lĩnh vực. Mặc dù nàng còn có thể thi triển thần thông của mình, mở rộng uy áp Thánh Nhân của mình, nhưng bị cực hạn lĩnh vực đè ép, nàng chỉ có thể phát huy được một hai phần mười mà thôi.

Chương 2437 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo.

“Răng rắc!” TRọng Thứu nghe thấy tiếng lĩnh vực của mình bị xé nứt, sau đó nàng lập tức cảm nhận được một luồng sát ý đáng sợ khóa đi mọi không gian của nàng lại.

Cho dù nàng có vô số thủ đoạn để phá vỡ luồng sát ý đang khóa nàng này, nhưng bị áp chế bởi lĩnh vực cường hãn vô biên, những thủ đoạn này nàng không thể thi triển được cái nào cả.

TRọng Thứu điên cuồng thiêu đốt đạo tắc đại đạo của bản thân, sau đó lấy pháp bảo của mình ra, là một cái trường câu. Chỉ là giờ phút này Lam Tiểu Bố đã sớm chiếm thế thượng phong, TRọng Thứu chỉ có thể vừa cố gắng lui lại thoát khỏi phạm vi sát thế của Lam Tiểu Bố rồi lại ra tay.

Những người đang đứng ở bên ngoài quan sát lúc này không biết TRọng Thứu đang bị lĩnh vực của Thạch Trường Hành trói buộc chỉ còn hơn phân nửa thực lực, chỉ biết là Trọng Thứu còn có thể đánh trả, chỉ là trước kích đào từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố, cái đòn đánh trả này của nàng chẳng có chút giá trị nào mà thôi. Thực lực của Lam Tiểu Bố đã được nghiệm chứng, người ta ở đạo điện Trung Ương Thiên Đình đã từng ra tay với Khổ Nhất Sí một lần, thậm chí còn chẳng chịu chút thua thiệt nào cả. Cho nên bây giờ Lam Tiểu Bố đánh lui TRọng Thứu, mặc dù đám người sợ hãi thán phục, nhưng cũng có thể tiếp nhận được.

“Dừng tay!” Một tiếng kêu sợ hãi truyền đến, nhưng Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy, Trường Sinh Kích đã đánh đến bả vai Trọng Thứu.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, thân thể của TRọng Thứu bị trường kích bổ thành hai nửa, đạo cơ đại đạo trong nháy mắt mà xuất hiện vết nứt.

Không đợi Lam Tiểu Bố tiếp tục ra tay chém giết Trọng Thứu, một thanh trường thương màu đen đã phóng tới. Lĩnh vực và kích đào từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ, không chỉ như vậy, khí thế sát phạt đáng sợ còn khóa Lam Tiểu Bố lại, dường như muốn kéo Lam Tiểu Bố vào vòng xoáy tử vong của mình.

Mũi trường thương như một con Hắc Xà nhăm nhe cắn người, phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, đồng thời lĩnh vực không ngừng ép chặt vùng không gian của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố hoảng hốt, điên cuống lui về phía sau, hắn biết Quan Xung đến rồi, đây tuyệt đối là cường giả bước thứ bảy, nếu không thì sẽ không tạo thành mối uy hiếp lớn đối với hắn như vậy. Giờ phút này, Lam Tiểu Bố chỉ hy vọng Thạch Trường Hành có thể ra tay giúp hắn một chút.

Thạch Trường Hành không khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, khí thế sát phạt của Quan Xung cuối cùng cũng không thể khóa Lam Tiểu Bố lại đã tán loạn không còn, Lam Tiểu Bố cũng lui về cách Thạch Trường Hành không xa.

Quan Xung đỡ lấy Trọng Thứu, giờ phút này thân thể bị xé thành hai nửa của Trọng Thứu đã khôi phục lại như cũ, chỉ là từ sắc mặt tái nhợt của nàng là có thể thấy được, đạo cơ đại đạo của nàng đã bị phá, vết thương còn nặng hơn Bàng Kiếp nhiều. Cả đời này muốn khôi phục lại bước đại đạo thứ bảy một lần nữa, chỉ sợ là chuyện không dễ dàng.

“Trường Hành Đạo Tôn, Chân Diễn Thánh Đạo ta luôn luôn tôn kính Đạo Tôn, không biết Đạo Tôn đả thương Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo ta là có ý gì?” Quan Xung không tiếp tục tiến lên, bởi vì không phải vì lĩnh vực của Thạch Trường Hành, vừa rồi hắn ta đã đánh trọng thương Lam Tiểu Bố.

Hai mắt Thạch Trường Hành đang nhắm lại đột nhiên mở ra, nhìn chằm chằm Quan Xung, giọng điệu lạnh lẽo, “Mắt ngươi bị mù à? Ta chỉ đứng chỗ này, chẳng động một chút nào cả. Nếu như Chân Diễn

Thánh Đạo ngươi còn dám nói mò một lần nữa, đừng trách ta trực tiếp san bằng Chân Diễn Thánh Đạo ngươi.”

TRong lòng Quan Xung giật mình, lúc này hắn ta mới tỉnh ngộ ra, người trước mắt này nổi tiếng tương đương với Đạo Tổ, nếu như thật sự nổi giận, nói diệt đi Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta cũng không phải là nói đùa. Nghĩ đến đây, Quan Xung nhanh chóng đè ép lửa giận trong lòng, khẽ khom người với Thạch Trường Hành, “Vừa rồi là Quan mỗ kích động nên nói chuyện không suy nghĩ, mong Đạo Tôn thứ tội.”

Thạch Trường Hành hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Quan Xung.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Trọng Thứu nói, “Người đả thương thánh thừa Ma Như Thiên Đình ta, hôm nay ta chỉ đến đây thu lại một chút lợi tức thôi, còn về tiến vốn, ha ha, ta sẽ đến Chân Diễn Thánh Đạo ngươi tìm. Trường Hành huynh, chúng ta đi thôi.”

Tiếng gọi Trường Hành huynh lúc cuối, khiến Trường Hành Đạo Tôn suýt chút nữa lảo đảo. Ở đại vũ trụ, trừ Đạo Tổ ra, ai dám gọi hắn ta là Trường hành huynh? Ngay cả Thiên Đế cũng phải gọi một một tiếng Trường Hành Đạo Tôn, tên gia hỏa Lam Tiểu Bố này lại muốn làm màu, dám xưng hô với hắn ta như vậy, da mặt đúng là dày.

Nhưng mà Thạch Trường Hành cũng lười để ý đến Lam Tiểu Bố, sau việc ngày hôm này, ân tình mà con gái hắn ta thiếu xem như đã hết rồi.

Một vài người biết tình hình lại đi theo Lam Tiểu Bố, bởi vì bọn hắn biết, tiếp theo Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đến khu vực động phủ của Độn Nhất Thiên Đình. Lam Tiểu Bố ở đạo điện Trung Ương Thiên Đình đã nói, đợi lát nữa sẽ đi tìm Đại Khung Tịch Đạo và Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo. Lam Tiểu Bố này rõ ràng đã nói là làm, Trọng Thứu đã bị hắn tìm rồi, hơn nữa còn đánh TRọng Thứu trọng thương, tiếp theo đương nhiên chính là đi tìm Đại Khung Tịch Đạo.

Nhưng khiến mọi người không ngờ được là, Lam Tiểu Bố không đến chỗ Đại Khung Tịch Đạo tại khu vực Độn Nhất thế giới, cũng không ở lại trụ sở Ma Như thế giới. Hắn quay về động phủ của mình, chỉ là sau khi ở trong động phủ không quá nửa nén hương đã rời khỏi Kim Lạc lâu, thậm chí không tìm Ma Như Thiên Đình, đã dẫn theo đan đồng của hắn rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

…

Chương 2438 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo. (2)

Sau khi biết Lam Tiểu Bố dẫn theo Thạch Trường Hành đến Chân Diễn Thánh Đạo dạy dỗ TRọng Thứu, từ trên xuống dưới Độn Nhất Thiên Đình đều chìm trong sợ hãi và bất an.

Lam Tiểu Bố nói được làm được, trước đó ở trong đạo điện Trung Ương Thiên Đình đã cảnh cáo Trọng Thứu. Nói sau khi quay về sẽ tìm nàng tính sổ, sau đó lập tức đến trụ sở Chân Diễn Thánh Đạo. Người ta chẳng những tìm TRọng Thứu tính sổ, còn trực tiếp xé rách thân thể TRọng Thứu, đồng thời đánh đạo cơ TRọng Thứu trọng thương. Có thể khẳng định, TRọng Thứu muốn khôi phục lại bước đại đạo thứ bảy là chuyện hầu như không thể.

Nghĩ đến quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Thạch Trường Hành, có thể kéo Thạch Trường Hành đến Chân Diễn Thánh Đạo trả thù, Thiên Đế và các quan viên, mấy đại biểu của các đạo môn ở Độn Nhất thế giới đều lo sợ bất an. Rất rõ ràng, tiếp theo Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đi tìm Độn Nhất Thiên Đình bọn hắn.

Giờ phút này trong lòng Vạn Huân Hóa có chút tức giận với Đại Khung Tịch Đạo, nếu như không phải Phượng Kỳ và Tăng Nguyệt

Thiến kia nhòm ngó đến Thiên ĐÌnh lệnh của người khác, làm sao lại xuất hiện cái tình huống này? Giờ phút này, Vạn Huân Hóa thà rằng lấy Thiên Đình lệnh của mình ra chứ không hy vọng chuyện này phát sinh.

Thạch Trường Hành đó, ai mà biết Lam Tiểu Bố có thể gọi Thạch Trường Hành đến được chứ?

Nếu như Lam Tiểu Bố dẫn theo Thạch Trường Hành đến đây, bọn hắn tìm ai giúp đỡ? Trừ Đạo Tổ ra, ai có thể làm gì Thạch Trường Hành?

Cứ như vậy bất an chờ đợi nửa ngày, cũng không đợi được Lam Tiểu Bố đến. Ngay khi Vạn Huân Hóa và Đạo Chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo không hiểu được có chuyện gì xảy ra, bọn hắn đã nhận được tin tức mới nhất. Sau khi Lam Tiểu Bố kia đánh Thánh Chủ Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo trọng thương, vậy mà rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

TRong điện nghị sự tạm thời tại khu vực của Độn Nhất Thiên Đình, Cổ Tân nhìn Vạn Huân Hóa khó hiểu hỏi, “Thiên Đế, cái tên họ Lam này có ý gì?”

Vạn Huân Hóa cũng nhíu mày, hắn ta cũng không hiểu lắm, nhưng mà giờ phút này, một đình trụ của Độn Nhất Thiên Đình đứng ra nói, “Ta nghi ngờ tên ti chủ họ Lam này đang câu cá. Chân Diễn Thánh Đạo là thế lực thế nào? Bị thiệt thòi lớn như vậy, sao có thể bỏ qua được? Chỉ cần Quan Xung nhìn thấy một mình Lam Tiểu Bố ra ngoài, hắn nhất định sẽ theo dõi, sau đó ra tay với Lam Tiểu Bố.”

“Ngươi nói là, tên Thạch Trường Hành kia lặng lẽ ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, chỉ chờ Quan Xung ra ngoài chịu chết?” Cổ Tân nhìn tên đình trụ này, trong giọng nói có chút nghi ngờ. Chỉ cần Quan Xung không phải đồ ngốc, hắn ta sẽ không âm thầm đi theo chứ? Cũng không phải ai cũng giống như TRọng Thứu kia, nói chuyện làm việc chẳng cần đầu óc.

Vạn Huân Hóa cũng nhíu mày, hắn ta không chắc chắn lắm, nếu không nghĩ theo hướng này, vậy thì không thể hiểu được vì sao Lam Tiểu Bố không đến đây mà lại rời khỏi thành. Nếu như nói Lam Tiểu Bố e ngại Độn Nhất Thiên Đình hắn ta, chính Thiên Đế hắn ta cũng không tin.

Một hồi lâu sau cũng không nghĩ ra được nguyên nhân gì, Vạn Huân Hóa dứt khoát nói với Cổ Tân. “Binh đến tướng chặn, nước đến đất chắn, mọi người tự về cả đi, có chuyện gì thì chúng ta lại tụ họp. Ta cũng không tin, ở Kim Lạc lâu, Lam Tiểu Bố kia còn có thể nhảy nhót được lâu.”

…

Lúc đầu Lam Tiểu Bố quả thật định dạy dỗ TRọng Thứu xong sẽ đến trụ sở Độn Nhất Thiên Đình, chỉ là lời Thạch Trường Hành nói đã nhắc nhở hắn, không phải Đại Khung Tịch Đạo vừa mới bắt được một Hỗn Độn Đạo Thể sao? Nếu như hắn đã muốn làm khó dễ, vậy thì Hỗn Độn Đạo Thể này hắn cũng phải lấy đi, để đại hội Vĩnh Sinh ngươi không có Hỗn Độn Đạo Thể, ngươi có thể làm gì được ta?

Nhưng trong lòng Lam Tiểu Bố hiểu rõ, nếu như hắn dứt khoát đến nơi ở của Độn Nhất Thiên Đình, cho dù dạy dỗ xong Đại Khung Tịch Đạo, cũng không thể nào động đến Hỗn Độn Đạo Thể được. Nếu không thì đó không phải là cứu người, mà là tự mình nhảy vào vũng bùn.

Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, ngươi dám cướp Hỗn Độn Đạo Thể đi? Ngươi muốn khiến nhiều người tức giận sao?

Cho nên sau khi Lam Tiểu Bố dạy dỗ Trọng Thứu, không chút do dự rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Hắn rời khỏi An Lạc Thiên Thành rồi, An Lạc Thiên Thành xảy ra chuyện gì, chắc hẳn cũng không liên quan đến hắn nhỉ?

Cấm chế ở An Lạc Thiên Thành san sát, hộ trận lại là kết giới đỉnh cấp, đổi thành bất cứ người nào cũng không thể im hơi lặng tiếng mà ra vào An Lạc Thiên Thành. Nhưng mà Lam Tiểu Bố hắn lại có thể im hơi lặng tiếng mà vào An Lạc Thiên Thành, hắn có Vũ Trụ Duy Mô, chính mình còn là cường giả Trận Đạo có thể bố trí kết giới vũ trụ đỉnh cấp. Hắn đã tạo dựng xong hộ trận của An Lạc Thiên Thành, cũng biết kết giới của An Lạc Thiên Thành bố trí như thế nào. Chỉ cần hắn dịch hình thành một đạo đạo tắc, vậy là có thể im hơi lặng tiếng mà tiến vào An Lạc Thiên Thành.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố do dự một chút, vẫn từ bỏ ý nghĩ này. Hắn ở lại nơi này một khoảng thời gian ngắn, sau đó dùng một con rối dịch hình thành bộ dáng của hắn, sau đó để con rối này dẫn theo Thái Xuyên rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Mà chính hắn, thì dứt khoát dịch hình thành một đạo đạo tắc vô hình.

Hắn dịch hình thành đạo tắc vốn đã càng hoàn thiện, sau khi bước vào bước đại đạo thứ năm, đạo thụ hoàn toàn ngưng luyện, khi dịch hình, hầu như không có chút sơ hở nào. Ít nhất thì theo Lam Tiểu Bố, ở trong Kim Lạc lâu, nếu có người có thể nhìn ra đạo đạo tắc được dịch hình này, vậy thì nhất định đó chính là Thạch Trường Hành.

Thạch Trường Hành cơ bản sẽ không ra ngoài, chắc chắn sẽ không quản loại chuyện này, cho nên hắn dịch hình thành đạo tắc ở Kim Lạc lâu là an toàn.

Chương 2439 - Liễu Ly đến.

Tại trụ sở của Đại Khung Tịch Đạo trong Kim Lạc lâu, Cổ Tân có chút mệt mỏi quay về động phủ của mình. Nếu như có thể quay ngược lại lúc trước, hắn ta tuyệt đối sẽ không đắc tội với cái tên họ Lam kia. Chưa từng nghe nói đến ở Ma Như thế giới còn có kẻ hung ác này. Cái tên họ Lam kia giống như đột nhiên xuất hiện vậy. Mặc dù nghe nói Lam ti chủ kia đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, nhưng mà Cổ Tân vẫn có chút lo lắng. Ai biết bước tiếp theo loại người này sẽ làm gì? Lỡ như đánh tới Đại Khung Tịch Đạo hắn ta thì sao?

“Cổ Tân Đạo Chủ, đã lâu không gặp.” Một giọng nói đột ngột cắt ngang Cổ Tân đang lo được lo mất.

Cổ Tân đột nhiên quay người lại, “Là ai?”

KHông cần phải có câu trả lời, hắn ta đã nhìn thấy đối phương, chính là Lam ti chủ mà hắn ta vừa thấy trước đó không lâu.

“Ngươi tiến vào đây như thế nào?” Cổ Tân chuẩn bị phát tin tức ra ngoài cầu cứu, đồng thời vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố hỏi.

“Chỗ của ngươi rất khó vào sao? CHỉ cần ta muốn, động phủ của Thiên Đế Trung Ương Thiên Đình ta cũng có thể đến.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

Động phủ của Thiên Đế có thể vào được hay không thì Lam Tiểu Bố không chắc lắm, nhưng mà tất cả cấm chế trong Kim Lạc lâu, cái này cũng chỉ là bài trí mà thôi, giống như một cái khóa quân tử vậy, chỉ đề phòng quân tử. Hơn nữa ai dám đánh vỡ cấm chế ở Kim Lạc lâu chứ? Nói thật, trước đó chỉ có Lam Tiểu Bố đánh vỡ cấm chế động phủ của Thánh Chủ Trọng Thứu tại trụ sở Chân Diễn Thánh Đạo, ngoài ra chẳng có người nào dám ở Kim Lạc lâu mà đánh vào cấm chế động phủ của người khác.

Lam Tiểu Bố đánh vỡ cấm chế động phủ của Trọng Thừu, đó là bởi vì bên cạnh Lam Tiểu Bố có Thạch Trường Hành. Nếu không thì cho dù Lam Tiểu Bố có đi cùng với Ma Như Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng, cũng sẽ bị Kim Lạc lâu bắt đi.

Lam Tiểu Bố tự nhận mình không phải tiểu nhân, nhưng mà hắn cũng không nghĩ rằng mình là quân tử. Loại cấm chế này của Kim Lạc lâu, đừng nói là hắn có Vũ Trụ Duy Mô, cho dù không có Vũ Trụ Duy Mô, loại cấm chế này cũng không thể ngăn cản được hắn.

“Nếu như ngươi dám phát bất cứ tin tức nào ra ngoài, ta đảm bảo Đại Khung Tịch Đạo ngươi sẽ biến mất khỏi Độn Nhất thế giới, còn Thiên Đình Độn Nhất thế giới ngươi có thể an ổn mà tồn tại tiếp hay không, cũng phải xem thái độ của Đạo Tổ Độn Nhất thế giới ngươi thôi.” Lam Tiểu Bố uy hiếp một câu.

Không đợi Cổ Tân nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã nói tiếp, “Ngươi chắc hẳn phải biết, ta và Trường Hành có thể diệt đi Thánh Kiếm cung và Đại Băng Bàn Cung, cũng có thể diệt đi Đại Khung Tịch Đạo ngươi. Không tin thì ngươi cứ chờ xem.”

Trong lòng Cổ Tân run lên, chuyện Thánh Kiếm cung diệt vong quả nhiên có liên quan đến Thạch Trường Hành. Nếu như không phải tên họ Lam này chính miệng nói ra, rất nhiều người đến đoán cũng không dám đoán Thánh Kiếm cung là do Thạch Trường Hành diệt đi.

Cổ Tân tỉnh táo lại, hắn ta đoán Lam Tiểu Bố chắc hẳn không dám ra tay với hắn ta, thực lực của Lam Tiểu Bố có lẽ mạnh hơn hắn ta một chút thôi nhỉ? Cho dù thực lực tương đương, một khi ra tay ở chỗ này, sẽ kinh động đến rất nhiều người. Lam Tiểu Bố lén lút ra khỏi thành, lại lén lút vào trong động phủ của hắn ta, chắc hẳn là vì không muốn bị người ta phát hiện ra.

Nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố không dám ra tay, Cổ Tân lại có mấy phần tự tin, hắn ta lập tức ôm quyền nói, “Lam ti chủ, trước đó Đại Khung Tịch Đạo ta bởi vì hai thiên tài bị giết, nhất thời mất đi tỉnh táo, cho nên mới gây ra chút hiểu lầm với Ma Như Thiên Đình. Bây giờ ta nói ra chuyện này, là muốn tỏ lòng áy náy của ta vì trước đó đã lỗ mãng. Có câu nói là, oan gia nên giải không nên kết. Đại Khung Tịch Đạo ta tình nguyện xin lỗi, đồng thời đưa ra bồi thường khiến ngươi hài lòng.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đã thế thì dễ nói chuyện rồi. ta nghe nói Đại Khung Tịch Đạo bắt được một Hỗn Độn Đạo Thể…”

Nghe Lam Tiểu Bố nói đến Hỗn Độn Đạo Thể, Cổ Tân biến sắc. Điều kiện khác thì còn được, nhưng Hỗn Độn Đạo Thể đương nhiên không thể đụng vào được, cái này không chỉ có liên quan đến Đại Khung Tịch Đạo hắn ta, mà còn liên quan đến đại hội Vĩnh Sinh của toàn bộ đại vũ trụ. Hơn nữa hiện tại, hắn ta cũng không bỏ ra Hỗn Độn Đạo Thể nổi.

“Ta cũng biết, cái Hỗn Độn Đạo Thể này đối với các ngươi rất quan trọng, ta cũng không trông mong đến chuyện có thể đưa Hỗn Độn Đạo Thể này đi, chỉ muốn người bây giờ gọi Hỗn Độn Đạo Thể kia ra, ta quan sát một chút là được.” Lời Lam Tiểu Bố nói dường như đang giảng giải lý lẽ.

Cổ Tân lại không cho là như vậy, yêu cầu này quả thật quá vô lễ và không nói lý, nhưng hắn ta chỉ có thể thành khẩn nói, “Lam ti chủ, nếu như ta có thể đưa Hỗn Độn Đạo Thể ra, bây giờ ta nhất định sẽ đưa ra cho đạo hữu cảm ngộ. Thế nhưng ta không thể nào làm được, bởi vì Hỗn Độn Đạo Thể không có ở chỗ ta.”

Lam Tiểu Bố lập tức cau mày, nhấc lên nguy hiểm và tâm tư như vậy, kết quả lại thành giỏ trúc múc nước?

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói chuyện, Cổ Tân lại nói một lần nữa, “Lam ti chủ, ngươi cũng có thể suy nghĩ một chút, sau khi chuyện Thánh Kiếm cung xảy ra, Đại Khung Tịch Đạo ta bắt được Hỗn Độn Đạo Thể, đồng thời lan truyền tin tức ra ngoài, nếu như người là Khổ Thiên Đế, ngươi sẽ làm gì?”

Lam Tiểu Bố biết hắn đã bị đối phương thuyết phục rồi, rất rõ ràng, Khổ Nhất Sí sẽ không để cho Đại Khung Tịch Đạo giữ lại Hỗn Độn Đạo Thể, thậm chí không cho phép đối phương đưa Hỗn Độn Đạo Thể đến An Lạc Thiên Thành. Cách tốt nhất chính là, hắn sẽ đích thân đến Đại Khung Tịch Đạo, đưa Hỗn Độn Đạo Thể này đi, sau đó đợi đến khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, mới đưa Hỗn Độn Đạo Thể ra ngoài.

Chương 2440 - Liễu Ly đến. (2)

“Vậy bây giờ Hỗn Độn Đạo Thể đang ở đâu?” Giọng điệu của Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, không gian lại có thêm đạo tắc Sát Phạt.

Mặc dù Cổ Tân đã đoán được Lam Tiểu Bố không dám ra tay, nhưng sau khi cảm nhận được đạo tắc Sát Phạt, vẫn không nhịn được mà run lên. Người trước mắt này chính là kẻ điên, chẳng những dám ra tay với Khổ Nhất Sí, mà còn dám ở Kim Lạc lâu đập cấm chế động phủ của một Thánh Chủ bước đại đạo thứ bảy. Lỡ như ở chỗ này ra tay, cũng không phải chuyện gì kỳ quái..

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Ta bố trí cấm chế ở chỗ này, chỉ cần ngươi dám nói láo, ta đảm bảo sẽ khiến ngươi chết rất khó coi. Hơn nữa mọi người đều biết ta đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, ta nhất định có thể giết chết ngươi trước khi có người cứu ngươi, cũng không có ai biết được đó là do Lam Tiểu Bố ta làm.”

Gia hỏa này tên là Lam Tiểu Bố sao? Cổ Tân lập tức nghĩ đến tinh cảnh bây giờ của mình, nếu như người khác, hắn ta có thể cược đối phương sẽ không ra tay, nhưng tên trước mắt này, hắn ta không nắm chắc chút nào.

Cổ Tân quyết định ăn ngay nói thật. “Bởi vì có người biết Đại Khung Tịch Đạo ta có được Hỗn Độn Đạo Thể, chúng ta cũng không thể nào giấu được, sau khi chúng ta có được Hỗn Độn Đạo Thể này thì lập tức chuẩn bị đưa Hỗn Độn Đạo Thể này cho đại hội Vĩnh Sinh. Sau khi Khổ Thiên Đế biết được tin tức, đầu tiên là phái người đến Đại Khung Tịch Đạo ta đưa Hỗn Độn Đạo Thể đi.”

Cho dù đã đoán được kết quả này, nhưng Lam Tiểu Bố vẫn vô cùng thất vọng. Hỗn Độn Đạo Thể đã bị Khổ Nhất Sí đưa đi, hắn rõ ràng không thể nào đi tìm Khổ Nhất Sí đòi người được.

Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Cổ Tân, có nên xử lý gia hỏa này hay không. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, muốn giết chết Cổ Tân mà không kinh động đến bất cứ kẻ nào đó là chuyện tuyệt đối không thể. CƯờng giả ở Kim Lạc lâu nhiều như mây, tuyệt đối có đại lão bước đại đạo thứ bảy. Một khi thất thủ, hắn có thể trốn thì cũng chẳng sao, nhưng mà Ma Như thế giới sẽ bị liên lụy.

Dường như cảm nhận được trong lòng Lam Tiểu Bố đang do dự, lúc này Cổ Tân nói ra, “Chuyện ngày hôm nay, từng câu từng chữ, Cổ Tân ta sẽ không tiết lộ cho người thứ ba biết bằng bất cứ cách nào, nếu như làm trái lời thề này, đại đạo mãi dừng bước, vĩnh viễn không thể nào bước vào bước đại đạo thứ bảy.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vậy thì ta tin ngươi, hy vọng người hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Sau khi nói xong, thân hình Lam Tiểu Bố đột nhiên nhạt đi, sau đó lập tức biến mất. Trong lòng Cổ Tân thầm kinh hãi, Lam Tiểu Bố biến mất trước mặt hắn ta, vậy mà hắn ta không biết Lam Tiểu Bố đã đi bằng thủ đoạn nào. Chẳng lẽ là biến thành một đạo quy tắc thiên địa? Đây tuyệt đối không có khả năng, cái này nghe rợn cả người.

Ngay khi Cổ Tân còn đang vô cùng kinh ngạc, cấm chế động phủ bị gõ lên, Cổ Tân mở cấm chế ra, phát hiện là Thiên Đế Vạn Huân Hóa.

Vạn Huân Hóa nhìn thấy Cổ Tân thì thở ra một hơi, Cổ Tân vội vàng hỏi, "Thiên Đế có chuyện gì vậy?"

Vạn Huân Hóa nói, "Sau khi ta về đã cẩn thận suy nghĩ một chút, tên Lam ti chủ kia tuyệt đối không phải người dễ nói chuyện. Hắn ra khỏi thành, tất cả mọi người đều nhìn thấy, cái ta lo lắng chính là, chuyện hắn ra khỏi thành là giả, trên thực tế sẽ lén lút tìm đến đây, cho nên ta mới đến dặn dò ngươi một câu, nhất định phải cẩn thận tên Lam ti chủ này, đây không phải gia hỏa tức giận mà có thể nhịn xuống."

Cổ Tân thầm nghĩ ngươi tới chậm rồi, nếu như không phải Hỗn Độn Đạo Thể không có ở chỗ ta, có lẽ tên Lam ti chủ kia đã ra tay với ta rồi.

Nhưng mà lời này hắn ta sẽ không nói ra, hắn ta đã thề, hơn nữa đối với hắn ta mà nói, cuộc đối thoại vừa rồi của hắn ta với Lam Tiểu Bố cũng chẳng có chút ý nghĩa nào với hắn ta, đằng sau còn có thể liên lụy đến một tôn đại lão là Thạch Trường Hành. Đừng nói là hắn ta, Độn Nhất Thiên Đình hắn ta cũng không thể đắc tội với Thạch Trường Hành được.

"Ta biết, nhưng mà ta đoán Lam ti chủ chắc hẳn đã thật sự rời khỏi An Lạc Thiên Thành rồi, chúng ta mất đi hai thiên tài tham dự, cũng nên chuẩn bị cho đại hội Vĩnh Sinh sắp tới một chút." Cổ Tân đáp.

…

KHông thể nào cứu được nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể kia, Lam Tiểu Bố chỉ có thể để Thái Xuyên và con rối dịch hình thành bản thân quay trở về Kim Lạc lâu một lần nữa.

“Bố gia, ta nhìn thấy tâm Thiên Độc sắp được đấu giá, là Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu và Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu cùng nhau tổ chức, trừ tâm Thiên Độc ra, còn có nhiều đồ tốt hơn nữa, thậm chí còn có đạo mạch cực phẩm. Bây giờ vé vào hội đấu giá rất khó mua được, nếu như chúng ta muốn đến hội đấu giá, phải nhanh chóng đi mua vé.” Thái Xuyên vừa quay về đã kích động kêu lên.

“Vậy bây giờ đi thôi.” Lam Tiểu Bố đến An Lạc Thiên Thành, mua tâm Thiên Độc chính là một trong những mục đích của hắn, bây giờ xuất hiện đạo mạch cực phẩm, hắn lại càng không thể bỏ qua. Loại vật như đạo mạch cực phẩm này đối với hắn mà nói rất quan trọng, thậm chí khi đại hội Vĩnh Sinh còn chưa kết thúc, hắn sẽ tiến đến Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, đạo mạch cực phẩm là tài nguyên tu luyện không thể thiếu.

“Bố gia, ta còn nhìn thấy một người gọi là Liễu Ly tiên tử tiến vào An Lạc Thiên Thành, không biết có phải Liễu Ly mà ngươi muốn tìm hay không...” Đi theo Lam Tiểu Bố rời khỏi Kim Lạc lâu, Thái Xuyên lại nhỏ giọng nói một câu.

Chương 2441 - Táng Đạo môn.

Liễu Ly? Lam Tiểu Bố sửng sốt, sao Liễu Ly lại xuất hiện ở đại vũ trụ? Cho dù Lam Tiểu Bố nghĩ như thế nào, Liễu Ly cũng khó có khả năng xuất hiện ở đại vũ trụ, càng không có khả năng xuất hiện ở An Lạc Thiên Thành. Thật sự là bởi vì con đường từ vũ trụ Đại Hoang đến đại vũ trụ, gần như là khoảng đường Liễu Ly không thể vượt qua.

Bản lĩnh của Liễu Ly có lớn đến đâu, có thể đến được Trường Sinh giới năm đó, cũng chính là Đại Hoang Thần Giới mà hắn khống chế bây giờ, đã là không tầm thường rồi, sao có thể đến với đại vũ trụ?

“Nàng ở đâu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Thái Xuyên không trả lời, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến, nếu như Liễu Ly ở trong thế giới mà Hồng Quân lão tổ khống chế, Hồng Quân lão tổ đưa theo thế giới kia tiến đến đại vũ trụ, vậy thì chẳng phải Liễu Ly và đông đảo tu sĩ thuộc về vũ trụ Đại Hoang sẽ cùng đi đến đại vũ trụ sao?

Nếu thật là như vậy, Liễu Ly nhất định sẽ là đại biểu của Đại Hoang thế giới đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh.

“Ta nghe có người gọi tên của nàng, bây giờ chắc hẳn đang đến Thiên Huyên Vân Điện, hình như là do Thiên Huyên nương nương mời đến.” Thái Xuyên nói.

Thiên Huyên Vân Điện Lam Tiểu Bố cũng biết, ở An Lạc Thiên Thành rất là nổi tiếng, là động phủ của Thiên Huyên nương nương. Thực lực của Thiên Huyên nương nương không tính là quá cao, nhưng mà thân phận của nàng rất cao, là sư tỷ của Thiên Đế Trung Ương thế giới Khổ Nhất Sí.

“Có phải nàng là đại biểu của Đại Hoang Thiên Đình đến đây không?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa.

Thái Xuyên lắc đầu, “Không phải, ta nghe người khác nói, nhóm người bọn hắn hình như đến từ một nơi gọi là Táng Đạo môn ở Phạm Hà thế giới…” Nghe thấy Táng Đạo môn, sắc mặt Lam Tiểu Bố lạnh đi. Khúc Bồng bị hắn xử lý kia chính là người tu luyện Táng

Đạo, Khúc Bồng này chắc hẳn đến từ Táng Đạo môn. Cái đạo môn rác rưởi này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tiêu diệt, sao Liễu Ly lại đến Táng Đạo môn?

Đến đại vũ trụ đã lâu như vậy, đối với một vài đạo môn đỉnh cấp của các đại thế giới, Lam Tiểu Bố cũng có biết một chút. Táng Đạo môn là đạo môn đỉnh cấp ở Phạm Hà thế giới, đạo môn này có bước đại đạo thứ bảy hay không thì hắn không biết, nhưng mà nghe nói núi dựa sau lưng đạo môn này rất cường đại.

KHi rời khỏi Kim Lạc lâu, Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ đến Liễu Ly. Đối với Liễu Ly, trong lòng hắn vô cùng cảm kích, nếu như không có Liễu Ly, hắn cũng không thể lấy được Thất âm Kích, suýt chút nữa bỏ mình, về sau sống sót, cũng tuyệt đối là may mắn trong may mắn. Mặc dù Thất âm Kích đã bị gãy nứt, nhưng khi tu vi hắn thấp, không biết đã cứu hắn bao nhiêu lần, cũng không biết đã chém rụng bao nhiêu đối thủ.

“Bố gia, Liễu Ly kia…” Thái Xuyên vẫn luôn ở sau lưng Lam Tiểu Bố, thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói, chủ động hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Đi mua vé đấu giá trước đã, chuyện khác đợi lát nữa nói sau.”

Nếu như Liễu Ly đại diện cho Phạm Hà Thiên Đình đến An Lạc Thiên Thành tham gia đại hội Vĩnh Sinh, đã nói lên nàng đã sớm được tự do. Chỉ cần Liễu Ly còn đang ở An Lạc Thiên Thành, sớm muộn gì hắn cũng có thể gặp được nàng. Bây giờ Liễu Ly đến động phủ của Thiên Huyên nương nương, hắn muốn gặp Liễu Ly cũng không gặp được.

Hắn có thể kéo theo Thạch Trường Hành đi đánh động phủ của Trọng Thứu, nhưng không thể xông vào động phủ của Thiên Huyên nương nương.

…

Hội đấu giá lần này là do Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu và Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu cùng nhau tổ chức, địa điểm của hội đấu giá là ở ngay tầng cao nhất của Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu.

Hoặc là bởi vì lần này đồ tốt ở hội đấu giá quá nhiều, cho nên người mua vé tham gia hội đấu giá cũng nhiều như lông trâu, xếp hàng từ bên trong kéo dài đến ngoài đường cái. Lam Tiểu Bố rất muốn tìm người mua vé chợ đen, thà rằng thêm một ít đạo tinh cũng chẳng sao. Nhưng mà trên thực tế, đừng nói là vé đen, cho dù là người muốn bán lại vé cũng không có.

Lam Tiểu Bố khẳng định muốn xếp hàng ở chỗ này để mua được vé tham gia hội đấu giá là chuyện không thể nào. Hắn chỉ có thể tìm người, nếu thật sự không được, hắn sẽ đi tìm nữ tử áo xanh của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu kia. Lúc trước tâm Thiên Độc là do hắn tặng cho nữ tử áo xanh kia, để đổi lấy một vé truyền tống trận.

“Lam ti chủ…” Lam Tiểu Bố đang định nghe ngóng trụ sở của Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu, giọng nói của Sách Khổ Huệ Thăng đột nhiên vang lên bên tai.

Lam Tiểu Bố quay đầu đã nhìn thấy Sách Khổ Huệ Thăng đang đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay với hắn, Lam Tiểu Bố giật mình, Sách Khổ Huệ Thăng chính là Thiên Đế của Ma Như thế giới đó, có lẽ hắn ta sẽ có cách. Dù sao thì Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu cũng là thương lâu của Ma Như thế giới, cũng nên cho Thiên Đế một chút mặt mũi.

“Sách KHổ huynh.” Lam Tiểu Bố vội vàng dẫn theo Thái Xuyên tiến đến nghênh đón.

Sách Khổ Huệ Thăng cười một cái rồi nói, “Ngươi muốn tham gia hội đấu giá sao? Muốn mua một tấm vé vào cửa?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy, chỉ là vé tham gia buổi đấu giá này hình như không dễ mua lắm.”

“Ở chỗ ta có một cái ngọc phù của một phòng bao, tặng cho ngươi.” Sách Khổ Huệ Thăng tiện ta lấy một cái ngọc phù đẹp đẽ ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, cất ngọc phù đi rồi nói, “Đa tạ Sách Khổ huynh, ngươi đứng ở đây là chờ ta sao?”

Chương 2442 - Táng Đạo môn. (2)

“Đúng vậy, ta có mấy lời muốn nói với ngươi. Đi thôi, đến phòng khách Kim Lạc lâu.” Sách Khổ Huệ Thăng đáp, thật sự là hắn ta đến tìm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đương nhiên là đồng ý, khi rời khỏi Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu, Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến một chuyện, thuận miệng hỏi, “Sách KHổ huynh, nguoi có quen biết người nào ở Phạm Hà thế giới không? Ta có mấy vấn đề liên quan đến đạo môn Phạm Hà thế giới không hiểu.”

Sách Khổ Huệ Thăng cười ha ha, “Ngươi cứ hỏi ta là được, dù sao ta cũng là Thiên Đế của một phương thế giới, hưng suy của phần lớn đạo môn ở các đại thế giới, ta vẫn biết một chút.”

Hai người vừa nói chuyện vừa tiến vào trong Kim Lạc lâu.

Kim Lạc lâu chia thành hai phần, một phần chính là tức lâu cho các tu sĩ ở lại, một phần là nơi mọi người tiếp khách luận đạo.

Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng tìm một gian phòng yên tĩnh, không đợi Sách Khổ Huệ Thăng chủ động đánh cấm chế lên, Lam Tiểu Bố đã đánh cấm chế cách âm và che chắn lên trước.

Sách Khổ Huệ Thăng thở dài, “Lam huynh, thủ đoạn Trận Đạo này, thật sự khiến người ta nhìn mà than thở. Ta nghĩ không bằng ngươi đến Ma Như thế giới ta làm một ti chủ, hoặc làm một đình trụ đứng đầu cũng được.”

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta không thích ở mãi một chỗ, hơn nữa chuyện của ta còn rất nhiều, chỉ có thể xin lỗi. Sách Khổ huynh tìm ta, hẳn là còn muốn hỏi chuyện ta dạy dỗ Trọng Thứu sao?”

Sách Khổ Huệ Thăng nghe thấy Lam Tiểu Bố từ chối, mặc dù đã sớm nghĩ đến, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng, bây giờ Lam Tiểu Bố hỏi, hắn ta lập tức gạt đi tâm tư lúc trước nói, “Đúng vậy, ta không ngờ ngươi lại thật sự có thể nói Thạch Trường Hành trợ uy giúp ngươi, xem ra Thạch Trường Hành rất giữ gìn con gái của mình. Chỉ là sau khi ngươi dạy dỗ Trọng Thứu, ta vẫn cho rằng ngươi sẽ đến Đại Khung Tịch Đạo, không ngờ ngươi lại không đi.

Nếu đã không đi, vậy thì ta đề nghị ngươi tốt nhất tạm thời đừng đi. Bởi vì Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình và Vạn Huân Hóa của Độn Nhất Thiên Đình có quan hệ vô cùng tốt, bây giờ Hỏa chắc hẳn đã đến gặp mặt Vạn Huân Hóa rồi, nếu như ngươi đi, vừa hay sẽ bị bọn hắn bắt được.”

Sách Khổ Huệ Thăng biết Lam Tiểu Bố cứu được Thạch Uyển Dung, Lam Tiểu Bố có thể mời được Thạch Trường Hành, nhất định cũng là vì Thạch Uyển Dung.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ thật là nguy hiểm, Hỏa này chắc hẳn cũng vừa mới đến An Lạc Thiên Thành cùng Liễu Ly. Nếu như hắn đi chậm một bước, nói không chừng tên Cổ Tân kia sẽ ỷ vào thực lực của Hỏa mà ra tay với hắn. Mà Thạch Trường Hành thì không thể nào lại ra tay giúp hắn một lần nữa, không có Thạch Trường Hành giúp đỡ, một mình hắn không thể nào ngăn trở được bước thứ bảy.

“Chuyện này đã qua, ta muốn hỏi một chút, ngươi có biết Táng Đạo môn không? Có thể nói cho ta về đạo môn này một chút.” Lam Tiểu Bố hỏi.

Nghe Lam Tiểu Bố hỏi Táng Đạo môn, Sách Khổ Huệ Thăng cười ha ha một tiếng, “Ngươi hỏi đúng người rồi, ta thật sự hiểu rất rõ về đạo môn này. Người sáng lập Táng Đạo môn tên là Táng Quỳnh Hoa, người này vô cùng phi thường, nàng khai sáng một đạo Táng Đạo. Trước khi khai sáng ra Táng Đạo, nàng đang tu luyện một đạo thuật đỉnh cấp, Đại Vũ TRụ Thuật.

Nhưng mà nghe nói nàng cũng không lấy được đạo quyển Đại Vũ Trụ Thuật, rất nhiều thứ là tự mình dựa vào tàn quyển mà thôi diễn ra. Trước khi sáng tạo ra Táng Đạo môn, nàng đã từ Đại Vũ Trụ Thuật mà diễn hóa ra Táng Đạo. Sau khi khai sáng Táng Đạo môn, Táng Đạo của nàng mới chính thức thành hình.”

“Táng Quỳnh Hoa? Không phải họ Khúc ư?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi

Sách Khổ Huệ Thăng giải thích, “Xem ra ngươi cũng nghe nói một chút rồi, trước khi Táng Quỳnh Hoa này khai sáng ra Táng Đạo môn, có quan hệ đạo lữ với một người tên là Khúc Bắc Ca. Quan hệ hai người vô cùng tốt, song túc song phi vô cùng vui vẻ. Chỉ là sau này, hai người không biết vì sao mà trở mặt, Táng Quỳnh Hoa một mình khai sáng ra Táng Đạo môn, mà Khúc Bắc Ca kia cũng khai sáng ra một đạo môn tên là Đại Đồng Vũ Đạo. Ngươi không nên xem thường cái Đại Đồng Vũ Đạo này, rất nhiều người đều nói Khúc Bắc Ca là cường giả bước đại đạo thứ sáu, nhưng thật ra Khúc Bắc Ca rất có thể đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, gia hỏa này che giấu rất sâu.”

Dừng một chút, Sách Khổ Huệ Thăng tiếp tục nói, “Thực lực của Táng Quỳnh Hoa này bây giờ chắc hẳn là bước đại đạo thứ sáu, nhưng mà không có ai dám chọc Táng Đạo môn của nàng, thậm chí Táng Đạo môn có thể nói là đạo môn đỉnh cấp ở Phạm Hà thế giới.”

“Vì sao? Bởi vì đạo lữ của Táng Quỳnh Hoa này là Khúc Bắc Ca sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Sách Khổ Huệ Thăng lắc đầu, “Nguyên nhân thì không có mấy người biết rõ, nhưng mà ta lại biết, chỗ dựa chân chính của nàng không phải là Khúc Bắc Ca, mà là Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình. Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình, đang là bước đại đạo thứ bảy.”

“Có phải con trai của hắn đã bị người ta giết chết?” Lam Tiểu Bố nhớ đến gia hỏa này.

Sách Khổ Huệ Thăng gật đầu, “Không sai, bây giờ chỉ sợ toàn bộ đại vũ trụ đều đang truy nã hung thủ giết con của hắn, con của hắn tên là Dận Nguyên, chẳng những bị người giết chết, đạo mạch cực phẩm trên người cũng bị người này lấy đi. Nghe nói Hỏa sắp điên rồi, sở dĩ bây giờ hắn mới đến An Lạc Thiên Thành, chính là vì đang đuổi giết hung thủ kia, cũng không biết có bắt được hay không.”

Chương 2443 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca

“Sách Khổ huynh, ngươi có từng nghe nói đến một gia hỏa tên Khúc Bồng không? Lam Tiểu Bố hỏi

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nhắc đến Khúc Bồng, Sách Khổ Huệ Thăng cười ha ha một tiếng, “Xem ra ngươi cũng biết đến tên này, tên gia hỏa này cũng may mắn lắm, nghe nói ngay cả mẹ hắn cũng không lấy được Đại Vũ Trụ Thuật, vậy mà hắn lại lấy được…”

“Hắn từng lấy được Đại Vũ Trụ Thuật?” Lam Tiểu Bố cảm thấy hơi khó hiểu, trong giọng nói cũng tràn đầy sự khó hiểu. Sao Khúc Bồng lại có thể lấy được Đại Vũ Trụ Thuật? Cái này rõ ràng ở trên người hắn mà.

“Để ta nói cho ngươi nghe.” Sách Khổ Huệ Thăng cười nói, “Lời ngươi nói cũng không có vấn đề gì, hắn chỉ là đã từng lấy được Đại Vũ Trụ Thuật thôi, chứ không phải là lấy được Đại Vũ Trụ Thuật… ĐÚng rồi, chắc ngươi biết Khúc Bồng là con trai của Táng Quỳnh Hoa chứ?”

Lam Tiểu Bố cười khổ nói, “Ta đoán được một chút, nhưng cũng không chắc chắn lắm.”

Sách Khổ Huệ Thăng gật đầu, “Khúc Bồng kia quả thật chính là con trai của Táng Quỳnh Hoa, người này có thiên phú rất đáng sợ, chỉ chưa đến 100.000 năm, đã bước vào bước đại đạo thứ tư, sau đó là bước đại đạo thứ năm, con đường này quả thật không có chút chậm lại…”

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, chưa đến 100.000 năm đã bước vào bước đại đạo thứ tư, vậy thì có phải hắn cũng là một thiên tài rồi không? Chẳng những là hắn, theo hắn biết, Mạc Vô Kỵ cũng chưa tu luyện đến 100.000 năm đâu, bây giờ hắn đã bước vào bước đại đạo thứ năm rồi, Mạc Vô Kỵ có lẽ cũng không sai kém gì nhiều.

“Chỉ tiếc, hắn bỏ qua cơ duyên tốt nhất. Nhiều năm trước, trong khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ đột nhiên xuất hiện một món bảo vật Hậu

Hỗn Độn, Vũ Trụ Ma…”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi, “Sách Khổ huynh, Vũ Trụ Ma là bảo vật Hậu Hỗn Độn sao? Món bảo vật này ta biết, hình như là bảo vật KHai Thiên, chứ đâu phải là bảo vật Hậu Hỗn Độn?”

Lam Tiểu Bố tin rằng không có người nào có quyền nói Vũ Trụ Ma là bảo vật Khai Thiên hơn hắn, bởi vì Vũ Trụ Ma là của hắn, hắn đã luyện hóa Vũ Trụ Ma, quả thật là bảo vật Khai Thiên. Nếu như trên người có một món bảo vật Hậu Hỗn Độn mà cũng không biết, vậy thì hắn đừng có tu luyện nữa.

Sách Khổ Huệ Thăng không chút do dự nói, “Ta có thể khẳng định với ngươi, cái Vũ Trụ Ma này chính là bảo vật Hậu Hỗn Độn, chứ không phải là bảo vật Khai Thiên. Lúc trước khi cái Vũ Trụ Ma này xuất hiện, đã bị Khúc Bồng lấy được. Sau khi Khúc Bồng lấy được Vũ Trụ Ma, đầu tiên là lấy đi Đại Vũ Trụ Thuật bên trong Vũ Trụ Ma…”

Sách Khổ Huệ Thăng nói đến đây thì cười lạnh một tiếng, “Đáng tiếc, hắn có cái may mắn này, nhưng lại không có cái phúc phận đó. Hắn chỉ dùng thần niệm quét qua Đại Vũ Trụ Thuật một chút, thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ, đã có người cướp Vũ Trụ Ma đi. Người cướp đoạt Vũ Trụ Ma cũng có lai lịch không nhỏ, đây là một nữ tử tên là Dung Thiên Vân. Tu vi của Dung Thiên Vân mặc dù tầm thường, không tính là quá cao, nhưng mà lai lịch của nàng không tầm thường, chính là con dâu của Thiên Đế Bùi Cung Hổ của Thiên Đình Cực Thịnh thế giới.

Bởi vì chỗ dựa phía sau của Khúc Bồng lớn, cho nên ra tay cũng chẳng có chút cố kỵ nào, nhìn thấy Dung Thiên Vân cướp đoạt Vũ Trụ Ma, hắn trực tiếp hạ sát thủ giết chết Dung Thiên Vân. Cũng bởi vì hai người này cướp đoạt Vũ Trụ Ma, khiến thứ chí bảo Vũ Trụ Ma này có thể tránh thoát trói buộc mà trốn vào trong hư không biến mất. Nhưng tâm Vũ Trụ Ma lại bởi vì hai người tranh đoạt mà rơi vào trong Hỗn Độn một lần nữa.”

Lam Tiểu Bố giật mình hiểu ra, xem ra Vũ Trụ Ma đã mất đi tâm Vũ Trụ Ma, cho nên mới bị hạ xuống thành cấp độ bảo vật Khai Thiên.

“Cái Vũ Trụ Ma kia thoát khỏi đại vũ trụ, có lẽ cũng chỉ có Khúc Bồng mới có thể tìm được, bởi vì Khúc Bồng từng nắm được Vũ Trụ Ma, thậm chí còn nhìn thấy Đại Vũ Trụ Thuật. Nhưng chuyện này cũng không bởi vì Vũ Trụ Ma bỏ chạy mà kết thúc, Dung Thiên Vân bị giết đã chọc Bùi Cung Hổ giận dữ. Nghe nói lúc đó Dung Thiên Vân còn đang mang thai, lại bị Khúc Bồng giết chết, sao Bùi Cung Hổ có thể bỏ qua?”

Sách Khổ Huệ Thăng nói đến đây thì cũng không khỏi cảm thán một câu. “Cũng chỉ có tên Khúc Bồng này thôi, nếu đổi thành người khác, đã sớm bị chém thành muôn mảnh rồi, Khúc Bồng đến từ Táng Đạo môn, mặc dù Táng Quỳnh Hoa mạnh, nhưng cũng không dám đối nghịch với Bùi Cung Hổ. Cho nên Táng Quỳnh Hoa lập tức đưa Khúc Bồng chạy ra khỏi đại vũ trụ, ta đoán, chắc hẳn là hắn cũng có ý định đuổi theo Vũ Trụ Ma. Khúc Bồng chạy trốn, Táng Đạo môn và Thiên Đế Cực Thịnh Thiên Đình đều giữ lại mối hận này trong lòng. Nếu như không phải có Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà thế giới che chở, chỉ sợ Táng Đạo môn đã sớm bị Bùi Cung Hổ tiêu diệt rồi.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn hoài nghi trong quá trình chạy trốn Khúc Bồng đã bị thương nặng, cũng có thể là trong quá trình Bùi Cung Hổ truy sát, đã khiến Khúc Bồng bị trọng thương, bị nhốt trong Táng Đạo đại nguyên, phải im lặng phát triển thế lực của mình. Chỉ tiếc, gia hỏa này chỉ vừa mới có chút khởi sắc, đã bị hắn và Mạc Vô Kỵ xử lý.

KHó trách đồ tốt trên người gia hỏa này lại nhiều như vậy, hóa ra là thiếu chủ của Táng Đạo môn.

“Thiên Đế của Phạm Hà Thiên Đình này cũng là một người trọng tình nghĩa, chỉ vì một Khúc Bồng, mà không tiếc đắc tội với Thiên Đế của một thế giới.” Lam Tiểu Bố cảm thán một câu.

Chương 2444 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca (2)

Sách Khổ Huệ Thăng cười lạnh nói, “Ngươi cho rằng có chuyện nào đơn giản như vậy sao? Ta nói thật với ngươi, tên Khúc Bồng kia rất có thể chính là con riêng của Táng Quỳnh Hoa và Hỏa. Nghe nói Táng Quỳnh Hoa kia vô cùng tinh thông đạo thuật song tu, nếu không, ngươi cho rằng vì sao Khúc Bắc Ca lại trở mặt với nàng?”

Lam Tiểu Bố thật sự được mở mang kiến thức, không ngờ Sách Khổ Huệ Thăng lại biết được nhiều chuyện như vậy. Tương lai khi nhìn thấy Táng Quỳnh Hoa, nếu như nữ nhân này muốn báo thù cho con trai của nàng, vậy thì đừng trách hắn lấy chuyện này ra nói.

Nhưng mà Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình quả thật là một người đen đủi, hai đứa con trai đều bị xử lý. Dận Nguyên thì bị Tinh Hà Mạc xử lý, Khúc Bồng thì lại bị hắn và Mạc Vô Kỵ xử lý.

“Đa tạ Sách Khổ huynh đã nói cho ta biết những chuyện này, những thứ này đối với ta có rất nhiều tác dụng. Hội đấu giá sắp mở ra rồi, ta dự định bây giờ lập tức đến đó bố trí phòng bao một chút. Sách Khổ huynh có gì cần, ta sẽ mua về giúp ngươi.” Lam Tiểu Bố nói.

Hắn muốn mua tâm Thiên Độc, đến lúc đó nhất định sẽ cạnh tranh rất mãnh liệt, cho nên hắn phải chuẩn bị một chút. Ở nơi như An Lạc Thiên Thành này, những thứ khác thì thôi, những thứ như tâm Thiên Độc, đạo mạch cực phẩm, đều là thứ mà mọi người sẽ liều mạng mà cạnh tranh.

Sách Khổ Huệ Thăng xua tay nói, “Ta không cần, ta có hai vé ghế lô, lần này ta muốn mua Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. Đây là thứ ta nhất định phải có để bước vào bước đại đạo thứ bảy, cho nên sẽ không bỏ qua.”

“Vậy thì tốt, ta cần chính là tâm Thiên Độc.” Lam Tiểu Bố cũng nói thứ mình cần ra.

Khiến hắn tiếc nuối chính là, lúc trước chỉ có thể đánh TRọng Thứu bị trọng thương ở Kim Lạc lâu, chứ không thể xử lý được Trọng Thứu, sau đó xé mở thế giới của Trọng Thứu. Nếu không thì trên người hắn sẽ có đủ đạo mạch thượng phẩm và đạo tinh để đi cạnh tranh tâm Thiên Độc.

…

TRọng Thứu mà Lam Tiểu Bố đang thương nhớ lúc này cũng không còn ở trong An Lạc Thiên Thành nữa, nàng đang ở ẩn nấp tại một vùng hoang dã cách An Lạc Thiên Thành trăm triệu vạn dặm.

Sau khi bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương, thực lực của nàng từ bước đại đạo thứ bảy đã rơi xuống bước đại đạo thứ sáu. Đại đạo bị sụt giảm, ngay cả Quan Xung cũng biết nàng không còn cơ hội quay về bước đại đạo thứ bảy nữa, nhưng mà nàng biết mình vẫn còn một cơ hội, cơ hội lần này chính là ở đây để chặn đường một người, một gia hỏa tên là Tinh Hà Mạc.

Chỉ cần xử lý Tinh Hà Mạc, lấy được đạo mạch cực phẩm và đạo chủng Hồng Mông trên người Tinh Hà Mạc, nàng chẳng những có cơ hội khôi phục thực lực và còn có cơ hội đột phá lên bước đại đạo thứ tám.

Lúc đầy nàng dự định đi cùng Quan Xung, nhưng bởi vì Lam Tiểu Bố đả thương đạo cơ của nàng, cơ hội này nàng sẽ không thể nào nhường lại cho người khác nữa. Cho nên sau khi nhận được tin tức, nàng lập tức im lặng rời khỏi An Lạc Thiên Thành, phục kích ở nơi này.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, một con Phục Nguyệt Thứu màu xanh từ hư không lao xuống, trực tiếp đậu lên tay Trọng Thứu, sau đó mở miệng nói tiếng người, “Tôn chủ, đã nhận được tin tức, trong vòng hai ngày nữa người kia sẽ đi qua nơi này.”

“Rất tốt, ngươi ở một bên chờ ta, sau khi lần này thành công, ta dự định sẽ nhường vị trí tôn chủ của mình lại, sau đó bồi dưỡng ngươi. Với thiên phú của ngươi, tương lai tu luyện đến cảnh giới như ta cũng không phải là không có khả năng. Chỉ cần ngươi có thể bước vào bước đại đạo thứ năm, ta có thể để cho ngươi tiếp nhận vị trí tôn chủ của ta.” Trọng Thứu chậm rãi nói.

Trừ là Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, TRọng Thứu còn có một thân phận khác, đó chính là tôn chủ của bộ tộc Phục Nguyệt Thứu. Tin tức của nàng, đều là do trăm triệu vạn Phục Nguyệt Thứu thu thập được.

…

Cùng lúc đó, một chiếc phi toa màu bạc đang bay trên không trung, trong boong thuyền phi toa có một thanh niên áo gai, chính là Mạc Vô Kỵ lúc trước đã tách ra với Lam Tiểu Bố.

Mặc dù đang đứng trên phi toa, nhưng Mạc Vô Kỵ biết mình đang bị giám thị. Trên thực tế mấy năm trước hắn đã cảm thấy không ổn, mãi đến trước đây không lâu, hắn mới phát hiện giám thị hắn lại là một đám Nguyệt Thứu. Thời điểm ban đầu, Mạc Vô Kỵ còn tưởng rằng bọn Nguyệt Thứu này là thú sủng mà tên nào đó nuôi dưỡng, nhưng mà trải qua một khoảng thời gian quan sát, Mạc Vô Kỵ biết hắn đã đoán sai rồi, đây quả thật là hành vi của chính đám Nguyệt Thứu này.

Thiên phú của Nguyệt Thứu chính là thị lực vô cùng đáng sợ, thậm chí ngoài ngàn dặm cũng có thể phát hiện ra, danh xứng với thực chính là Thiên Lý Nhãn. Mạc Vô Kỵ cũng từng chém giết một đám, nhưng mà hắn phát hiện chuyện này không có chút ý nghĩa nào cả, số lượng đám Nguyệt Thứu này thật sự quá nhiều, cộng thêm còn phân tán, hoàn toàn không thể giết hết được. Hơn nữa hắn cũng không có khả năng luôn luôn mở rộng thần niệm để quan sát, dứt khoát để mặc đám Nguyệt Thứu này theo dõi hắn.

Mạc Vô Kỵ biết rõ, muốn giải quyết triệt để đám Nguyệt Thứu theo dõi mình này, chỉ có thể xử lý nhân vật đứng sau đám NGuyệt Thứu này mới được.

Mạc Vô Kỵ cảm thấy, cơ hội này sắp đến rồi. Bởi vì một hai ngày này đều không có con Nguyệt Thứu theo dõi hắn, nói rõ đã sắp đến lúc rồi.

Chương 2445 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân

Mạc Vô Kỵ chậm tốc độ lại, hắn không cảm nhận được bất cứ mối uy hiếp sinh mệnh nào cả, cho nên cũng không có ý định chạy trốn.

Nơi này lại có một cái đại trận Khốn Sát? Thần niệm của Mạc Vô Kỵ chạm đến một cái đại trận Khốn Sát, có chút sửng sốt. Dùng một cái đại trận Khốn Sát để vây nhốt một đại sư có thể bố trí kết giới như hắn?

Mặc dù Mạc Vô Kỵ không dự định bố trí đại trận khóa đối phương lại, nhưng mà đã có sẵn đại trận, vậy thì hắn dứt khoát tạo dựng ra từng đạo trận văn hư không, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã đổi cái đại trận Khốn Sát này thành một kết giới Khốn Sát đơn giản.

Hầu như ngay khi Mạc Vô Kỵ bước vào trong đại trận của đối phương, Trọng Thứu lập tức xuất hiện trước mặt Mạc Vô Kỵ, đồng thời mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân khóa đi mọi không gian của Mạc Vô Kỵ lại.

Mạc Vô Kỵ có chút ngây người nhìn nữ nhân này, đầu óc gia hỏa này có vấn đề à? Rõ ràng là bị trọng thương chưa lành, lại dám ở chỗ này cản đường cướp bóc. Cản đường cướp bóc thì cũng thôi đi, còn dùng thủ đoạn mãnh liệt như vậy. Loại phương thức trực tiếp dùng lĩnh vực áp chế đối phương này, là kiểu nghiền ép, đây là hoàn toàn không xem Mạc Vô Kỵ hắn ra gì, đúng là không biết sống chết mà.

“Ngươi chính là Tinh Hà Mạc?” LĨnh vực của Trọng Thứu khóa Mạc Vô Kỵ lại, đồng thời thần niệm cũng bắt đầu quan sát khí thế trên người Mạc Vô Kỵ. Đúng như Mạc Vô Kỵ đoán, nàng thật sự không xem Mạc Vô Kỵ ra gì cả. Chỉ là bây giờ nàng đang cảm thấy có chút kỳ quái, quanh người Mạc Vô Kỵ, nàng không cảm nhận được chút phong mang nào cả, thậm chí nàng chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được Mạc Vô Kỵ là bước đại đạo thứ năm, còn lại không thể cảm nhận được gì nữa.

Hơn nữa ở trong mắt nàng, tên bước đại đạo thứ năm này mà lẫn vào trong đám người, sẽ không có mấy ai để ý đến, bởi vì thật sự quá bình thường và chẳng có chút nổi bật nào. Loại người này thật sự có thể giết chết Dận Nguyên sao?

“Tinh Hà Mạc là tên giả của ta, ta tên thật là Mạc Vô Kỵ, ngươi cản ta lại có phải là có ý định mời ta đến nhà ngươi làm khách không?” Mạc Vô Kỵ bình tĩnh nói, hắn đã rõ ràng, nữ nhân này chắc hẳn biết là hắn giết Dận Nguyên, đây là muốn tìm hắn phát tài đây mà. Chỉ tiếc, nữ nhân này có chút ngốc, loại thực lực này mà muốn nghiền ép hắn? Cho dù như thế nào, nếu như đối phương muốn giết hắn, hắn sẽ không có ý định để nữ nhân này sống sót.

Trọng Thứu mỉa mai cười một tiếng, “Bây giờ hậu bối đều phách lối như vậy sao? Có phải cảm thấy sau khi tu luyện đến bước đại đạo thứ năm rồi, cảm thấy mình rất đáng gờm sao?”

Mạc Vô Kỵ khó hiểu nhìn Trọng Thứu, “Ta có phải cảm thấy mình không tầm thường hay không không quan trọng, quan trọng là không phải ngươi đã bị một bước đại đạo thứ năm đả thương đấy chứ?”

Trọng Thứu hừ lạnh một tiếng, “Mở thế giới của ngươi ra, ta chỉ lấy hai thứ, ta đảm bảo sẽ không giết ngươi, tha cho ngươi một lần.”

“Nói nhảm nhiều quá, nhận một chỉ của ta rồi nói.” Mạc Vô Kỵ lười lãng phí thời gian, vừa ra tay đã là chỉ thứ ba Tạo Hóa trong Thất Giới Chỉ. ĐOạn đường này đều bị một đống súc sinh lông lá theo dõi, hắn cảm thấy có chút phiền lòng rồi.

Trọng Thứu không ngờ tới Mạc Vô Kỵ lại to gan như vậy, nàng vẫn không ra tay, đối phương thế mà còn ra tay trước, đúng là muốn chết mà. Thế nhưng không chờ nàng lấy pháp bảo ra, đã cảm thấy không gian xung quanh đột ngột thay đổi.

Rõ ràng là không gian mà nàng đang khống chế, rõ ràng là đại trận và lĩnh vực của nàng, nàng lại cảm thấy chính mình đang bị nhốt vào trong một cái Thiên Địa DUng Lô khổng lồ.

Đạo tắc đáng sợ bắt đầu hòa tan mọi thứ bên trong cái Không Gian Dung Lô này, thậm chí ngay cả quy tắc thiên địa cũng đang bị hòa tan.

Trọng Thứu kinh hãi, nàng biết đối phương có thể giết chết Dận

Nguyên thì nhất định sẽ không đơn giản, nhưng mà không ngờ vừa ra tay đã đáng sợ như vậy. Nếu như nàng còn ở nơi này, vậy nàng cũng sẽ bị cái lò luyện này hòa tan.

Trọng Thứu đâu còn dám khinh thường Mạc Vô Kỵ nữa, nàng lập tức lấy pháp bảo của mình ra, đồng thời kích phát đại trận Khốn Sát.

Thế nhưng một khắc sau, sắc mặt Trọng Thứu lập tức thay đổi, đại trận của nàng chẳng có chút phản ứng nào cả, không chỉ như vậy, thậm chí nàng còn cảm nhận được mình đang bị nhốt trong một cái kết giới, nếu như không phải lĩnh vực của nàng vẫn còn, có lẽ ở trong không gian này, nàng đã chẳng có chút lực phản kháng nào cả.

Mình tuyệt đối đã xem thường tên Mạc Vô Kỵ này rồi, tuyệt đối không thể nào tiếp tục ở trong kết giới của đối phương nữa, Trọng Thứu cuối cùng cũng chẳng còn lo lắng đến chuyện đạo cơ của mình bị thương còn chưa lành, điên cuồng thiêu đốt đạo vận đại đạo, trường câu cuốn lên một đám KHông Gian Hỏa Diễm. Cho dù như thế nào, nàng nhất định phải thoát khỏi vùng không gian bị đối phương khóa lại này, sau đó mới có thể cầu cứu Quan Xung, hoặc là bỏ chạy.

Thế nhưng Trọng Thứu lại trợn tròn hai mắt, KHông Gian Hỏa Diễm mà trường câu của nàng cuốn lên, trước đạo tắc từ một chỉ kia của đối phương, trực tiếp biến thành nhiên liệu, trong khoảng thời gian ngắn đã hóa thành hư vô.

“Bành!” Một đám sương máu nổ tung, là con Phục Nguyệt Thứu bên cạnh Trọng Thứu không thể nào chống đỡ được đạo tắc xé rách từ thần thông Tạo Hóa Chỉ của Mạc Vô Kỵ, trực tiếp hóa thành hư vô.

Trái tim Trọng Thứu lạnh xuống, lúc này nàng mới phát hiện, bây giờ mình không phải là bước đại đạo thứ bảy lúc trước nữa, vậy mà nàng còn lấy thái độ của một cường giả bước đại đạo thứ bảy mà ra tay. Trên thực tế nàng không chỉ không còn là bước đại đạo thứ bảy, đạo cơ của nàng còn bị hao tổn, thực lực bước đại đạo thứ sáu cũng chỉ là miễn cưỡng. Nhưng mà đối thủ của mình, thực lực rõ ràng là cường giả bước đại đạo thứ sáu đỉnh cấp.

Chương 2446 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân (2)

Nếu như không chạy nhanh, hôm nay nàng nhất định sẽ bỏ mạng ở đây.

Trọng Thứu điên cuồng thiêu đốt tuổi thọ của mình, cùng lúc đó, trường câu hóa thành vô cùng vô tận đóa hoa Hỏa Diễm, những đóa hoa KHông Gian Hỏa Diễm này không ngừng lớn mạnh, tựa như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khi Trọng Thứu liều mạng kích phát đạo tắc đại đạo của mình, quanh người nàng tản mát ra từng đạo đạo vận màu xanh nhạt, những đạo vận này bao bọc lấy Trọng Thứu, khiến thân hình Trọng Thứu càng lúc càng mờ nhạt.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên ngâm một tiếng thật dài, “Tiến vào đạo tắc Tạo Hóa ta, còn muốn chạy sao? Hóa cho ta!”

TRước một chỉ này, không gian đột ngột biến hóa, tất cả đều biến thành đồ vật trong lò thiêu, tất cả mọi sinh cơ đều bị đạo tắc Tạo Hóa trong cái lò này tiêu diệt.

Thần hình của Trọng Thứu đã nhạt đi, lúc này dường như lại trở nên rõ ràng, Trọng Thứu hoảng hốt, nàng biết mình nhất định phải chạy ra ngoài.

Bành! Trường câu cuối cùng cũng nổ tung vì sự thiêu đốt đạo tắc của Trọng Thứu, đạo tắc đáng sợ hơn dường như muốn xé rách vùng không gian này. Cho dù Mạc Vô Kỵ đang nắm trong tay mọi đạo tắc và quy tắc trong không gian này, nhưng bị ảnh hưởng từ đạo tắc xé rách đáng sợ kia, cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời lui lại.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ lui lại, Trọng Thứu cuối cùng cũng thở phào một hơi. Mặc dù tổn thất một cái trường câu, nhưng mà chỉ cần bảo vệ được mạng nhỏ, mọi thứ có thể tìm về.

Chỉ là thần hình Trọng Thứu vừa xông ra ngoài, đã bị đánh bật lại.

“Kết giới vũ trụ…” Sắc mặt Trọng Thứu trở nên tái mét, nếu như biết hôm nay chặn đường như vậy sẽ vứt đi luôn cả mạng nhỏ của mình, cho dù đồ có tốt đến đâu, nàng cũng sẽ không tới.

Mạc Vô Kỵ lau đi vết máu bên khóe miệng, hắn có thể khẳng định, trước khi Trọng Thứu này bị thương, thực lực chắc chắn mạnh hơn hắn. Nếu không, cái pháp bảo kia, cộng thêm đạo tắc đại đạo của đối phương tự bạo, cũng tuyệt đối không thể nào sau khi phá đi Tạo Hóa Chỉ của hắn, còn có thể khiến hắn bị thương.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ đi tới, Trọng Thứu biết hôm nay chỉ sợ mình không thể nào đi được rồi, nàng hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói, “Ta là Thánh Chủ Trọng Thứu Hồng Nguyệt Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo, bởi vì ta bị trọng thương, cho nên tu vi mới bị sụt giảm. Nếu không thì, ta là bước đại đạo thứ bảy. Hơn nữa loại bước đại đạo thứ bảy như ta, Chân Diễn Thánh Đạo có bốn năm vị. Ta đến chặn đường ngươi, người Chân Diễn Thánh Đạo ta cũng có biết, nếu như ngươi đồng ý tha cho ta lần này, ta chẳng những sẽ không truy cứu, ngươi còn có được tình hữu nghị với Chân Diễn Thánh Đạo.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Cái đạo môn Chân Diễn Thánh Đạo này hình như rất lợi hại, ta đã từng nghe nói đến, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở.”

Trọng Thứu nghe thấy lười Mạc Vô Kỵ nói, thở phào một hơi, chỉ là nàng còn chưa kịp nói thêm được gì, đã cảm thấy lĩnh vực cường đại của đối phương hoàn toàn khóa nàng lại. Lĩnh vực này dường như rất bình thường, nhưng dường như có thể dung hợp những đạo tắc cường đại nhất trong Hạo Hãn này, sau đó tổ hợp lại. Thậm chí nàng còn hoài nghi, nếu như mình không bị trọng thương, bị lĩnh vực nào khóa lại cũng không thể nào nhẹ nhàng rời đi được.

“Ngươi thật sự muốn giết ta?” TRong lòng Trọng Thứu lạnh lẽo, vì cái gì lại khác với tưởng tượng của nàng? Ở đại vũ trụ, trừ Đạo Tổ ra, ai dám vô lễ với Chân Diễn Thánh Đạo, ai dám giết Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo? Là thế giới này thay đổi quá nhanh, hay là nàng đã bế quan quá lâu rồi chưa ra ngoài?

Động tác của Mạc Vô Kỵ đã trả lời cho Trọng Thứu biết, hắn điểm một chỉ vào mi tâm của Trọng Thứu, Trọng Thứu lúc đầu đã bị trọng thương, bây giờ lại càng thương nặng, bị lĩnh vực Thánh Nhân của Mạc Vô Kỵ trói buộc, trước một chỉ này, chẳng có chút lực phản kháng nào cả. Đạo tắc hộ thân bị xé mở từng cái một.

TRong mắt Trọng Thứu lộ ra tia hoảng sợ, nàng nhìn thấy đạo tắc Không Gian trong thế giới của mình sụp đổ, chỉ cần tiếp tục nữa, thế giới của nàng sẽ mở ra trước mắt người này.

“Ngươi muốn mở thế giới của ta?” Trọng Thứu cuối cùng cũng nhận ra rõ sự thật trước mắt.

“Nếu không thì thế nào?” Mạc Vô Kỵ vứt xuống một câu, một chỉ mở ra lĩnh vực hộ thân của Trọng Thứu, hai tay huyễn hóa thành đạo tắc Không Gian vô tận, những đạo tắc KHông Gian này không ngừng xé rách thế giới của Trọng Thứu.

“Cái này sao có thể?” Trọng Thứu biết rất rõ, cho dù nàng bị thương chưa lành, nhưng mà thế giới của nàng vẫn là thế giới của bước đại đạo thứ bảy. Một thế giới của bước đại đạo thứ bảy, trừ khi đại đạo cao hơn cường giả bước đại đạo thứ bảy, nếu không ai có thể mở ra được?

KHi Trọng Thứu nghe thấy đạo tắc Không Gian thế giới của mình không ngừng vang lên tiếng tạch tạch, nàng biết đối phương chẳng những có thể mở thế giới của nàng ra, mà còn chẳng phí bao nhiêu sức lực.

Giờ phút này Trọng Thứu cũng hiểu rõ, mình đã chọn sai đối tượng rồi. Một bước đại đạo thứ năm có thể mở được thế giới của một cường giả bước đại đạo thứ bảy. Một người như vậy, Chân Diễn Thánh Đạo không thể uy hiếp được hắn.

Bây giờ Trọng Thứu có hối hận cũng đã không kịp rồi, trong nháy mắt ngay khi thế giới của nàng bị mở ra, nguyên thần và hồn phách của nàng đã hoàn toàn bị đạo tắc Sát Phạt của Mạc Vô Kỵ niết diệt.

Chương 2447 - Bị ba Thánh Chủ cản đường.

NHìn thấy đồ vật trong thế giới của Trọng Thứu, Mạc Vô Kỵ vô cùng kinh sợ, lúc trước khi hắn và Lam Tiểu Bố mở thế giới của Khúc Bồng ra, đồ tốt bên trong chồng chất thành núi. Thế nhưng so với Trọng Thứu này, tên Khúc Bồng kia chỉ là đệ đệ mà thôi.

Đạo mạch cực phẩm, hắn nhìn thấy một đôi. Nếu như Trọng Thứu biết đạo mạch cực phẩm mình chuẩn bị để đột phá lên bước đại đạo thứ tám lại trở thành đồ của Mạc Vô Kỵ, chắc chắn sẽ phải khóc đến tỉnh lại. Hai đầu đạo mạch cực phẩm này, là nàng dùng gần nửa gia tài để có được.

Cho dù một nửa gia tài đã không còn, nhưng ở trong thế giới của Trọng Thứu, Mạc Vô Kỵ vẫn tìm được hơn ba ngàn đầu đạo mạch thượng phẩm, đạo tinh thượng phẩm chồng chất thành núi. Đạo tinh cực phẩm có có hơn mấy ngàn. Trừ cái đó ra, đạo quả thụ đỉnh cấp và Tiên Thiên Hậu Thiên Pháp Bảo, cũng không tính là gì cả.

Đúng là phát tài quá rồi, Mạc Vô Kỵ cảm thán không ngừng. Sau khi lấy hết tất cả mọi thứ đi, hắn quyết định tạm thời không đến An Lạc Thiên Thành. Đại hội Vĩnh Sinh không phải còn bốn mươi năm nữa hay sao? Đã như vậy, còn không bằng tìm một chỗ tu luyện mấy chục năm.

...

Tại Kim Lạc lâu ở An Lạc Thiên Thành, Quan Xung luôn cảm thấy tâm thần có chút không yên. Mấu chốt là hắn ta không biết rõ quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Thạch Trường Hành, với chuyện Thạch Trường Hành có thể đi cùng với Lam Tiểu Bố đến đánh vỡ cấm chế động phủ của Trọng sư muội, quan hệ chắc hẳn sẽ không cạn. Nhưng hắn ta lại cảm nhận được quan hệ giữa hai người này hình như cũng chẳng có gì nhiều.

Đúng lúc này, một cái phi kiếm truyền thư xuất hiện trong tay Quan Xung.

Khi nhìn thấy nội dung trong phi kiếm truyền thư, Quan Xung đột nhiên cảm thấy đầu óc mình trở nên choáng váng. Dù là lúc trước cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta bị bắt đi, hắn ta cũng không đến mức thế này. Tháp Hồng Nguyệt Đạo của Chân Diễn Thánh Đạo bị hỏng, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là Thánh Chủ của Hồng Nguyệt Đạo đã vẫn lạc. Chân Diễn Thánh Đạo có bốn tòa đạo tháp, theo thứ tự là Hồng Nguyệt Đạo Tháp, Thông Diễn Đạo Tháp, Đại Diễn Đạo Tháp, Hoang Diễn Đạo Tháp. Mỗi một tòa đạo tháp này đều là nơi cảm ngộ đại đạo của từng chi nhánh, đều được gửi gắm đạo niệm của một vị Thánh Chú ở trong đó. Chỉ cần Thánh Chủ vẫn còn, đạo niệm này vĩnh viễn sẽ không bị tiêu diệt. Một khi Thánh Chủ vẫn lạc, đạo niệm sẽ tán loạn, đạo tháp cũng sẽ hỏng.

Trọng Thứu sư muội vẫn lạc? Chuyện này sao có thể? Cho dù Trọng Thứu bị trọng thương, tu vi giảm sút, nhưng cũng là cường giả bước đại đạo thứ sáu. Cho dù tu vi của Trọng Thứu không còn, có ai lại dám giết Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo như Trọng Thứu chứ?

Quan Xung siết chặt phi kiếm, gân xanh trên tay nổi lên, hắn ta biết, chuyện này là đả kích trí mạng đối với Chân Diễn Thánh Đạo.

Một Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo vẫn lạc, cho dù những Thánh Chủ còn lại có bận rộn đến đâu, có khó khăn như thế nào, cũng phải tụ tập lại một chỗ. Quả nhiên, chỉ qua mấy giây sau, Quan Xung đã nhận được hai đạo tin tức, theo thứ tự là Thánh Chủ Sùng Anh của Thông Diễn Đạo và Thánh Chủ Trần Hoàng Tử của Hoang Diễn Đạo gửi tới. Sùng Anh và Trần Hoàng Tử đang ở một nơi khác làm một chuyện vô cùng bí ẩn, nhưng mà Trọng Thứu bị giết, chuyện của bọn hắn có quan trọng đến đâu, cũng phải tụ tập lại để báo thù cho Trọng Thứu.

Trọng Thứu bị giết ở ngoài An Lạc Thiên Thành, rõ ràng chuyện này không thể không liên quan đến An Lạc Thiên Thành gần đây sắp tổ chức đại hội Vĩnh Sinh được. Cho nên Sùng Anh và Trần Hoàng Tử sẽ lập tức truyền tống đến An Lạc Thiên Thành để tụ hội.

Quan Xung hít một hơi thật sâu, hắn ta biết, chuyện này nhất định phải có Đạo Tổ ra mặt. Nếu như một Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo vẫn lạc, Đạo Tổ cũng không ra mặt, vậy thì Chân Diễn Thánh Đạo cũng không cần thiết phải tuân thủ theo quy tắc luật pháp của Trung Ương thế giới nữa.

…

Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng vừa mới ra khỏi Kim Lạc lâu, đã nhìn thấy Quan Xung mặt mày âm trầm rời khỏi Kim Lạc lâu

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Quan Xung ngừng lại, sát cơ trong mắt không thể nào che giấu. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố đánh Trọng Thứu bị thương nặng, tu vi của Trọng Thứu sao có thể bị sụt giảm, sau đó bị người ta ám hại ở bên ngoài chứ?

“Lão Quan à, muốn đánh nhau sao, Bố gia nhà ngươi sẵn sàng tiếp, nhưng mà đừng có nhìn ta vứi dáng vẻ hung ác như vậy, thế thì đừng trách ta lại xé cấm chế động phủ của ngươi đấy.” Lam Tiểu Bố sẽ không bỏ qua cho Quan Xung, không chút do dự châm chọc một câu.

Quan Xung ngừng lại, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói, “Ngươi yên tâm, Chân Diễn Thánh Đạo ta sẽ dạy ngươi làm người như thế nào.”

Bây giờ Thạch Trường Hành đang ở chỗ này, hắn ta cũng không tiện nói gì. Chờ Đạo Tổ đến rồi, hắn ta sẽ xem xem, Lam Tiểu Bố còn có thể phách lối được đến đâu.

“Gia hỏa này có gì đó không đúng.” Lam Tiểu Bố không để ý đến Quan Xung, sau khi đi cùng Sách Khổ Huệ Thăng thì nói một câu.

Sách Khổ Huệ Thăng cũng cảm thấy Quan Xung không đúng, Quan Xung là một Thánh Chủ, cho dù có muốn giết chết Lam Tiểu Bố cũng sẽ không hành động như vừa rồi, không hề che giấu một chút sát ý nào.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi một câu.

Sách Khổ Huệ Thăng cũng không biết chuyện Trọng Thứu bị giết, hắn ta đương nhiên không thể trả lời Lam Tiểu Bố được.

Chương 2448 - Bị ba Thánh Chủ cản đường. (2)

Vào giờ phút này, hai đạo quang mang từ bên ngoài xông vào trong An Lạc Thiên Thành, giống như hai ngôi sao băng, lao vào bên trong An Lạc Thiên Thành, dường như chẳng hề cố kỵ bất cứ quy tắc cấm chế bên trong An Lạc Thiên Thành. Sách Khổ Huệ Thăng biến sắc, “Thật sự xảy ra chuyện rồi.”

“Chuyện gì?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi một câu.

“Hai đạo quang mang vừa rồi kia là đạo tắc na di mà chỉ bước đại đạo thứ bảy mới có thể thi triển được, loại đạo quang na di này lại xuất hiện đồng thời hai đạo, cộng thêm trước đó Quan Xung ra ngoài, rõ ràng chính là hai Thánh Chủ khác của Chân Diễn Thánh Đạo đến đây. Lúc đầu đã có hai Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo ở An Lạc Thiên Thành là Quan Xung và Trọng Thứu, bây giờ lại có thêm hai Thánh Chủ khác, bốn Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo tụ tập, không phải chuyện lớn mới là lạ...” Sách Khổ Huệ Thăng cũng dừng bước.

Đến đại hội đấu giá muộn một chút cũng không sao, chuyện lớn của Chân Diễn Thánh Đạo, còn ở ngay An Lạc Thiên Thành, hắn nhất định phải biết.

Lam Tiểu Bố đột nhiên có một dự cảm không tốt, cả người Quan Xung đầy sát ý nhìn hắn, mà vừa rồi khi rời khỏi Kim Lạc lâu, hắn cũng không nhìn thấy Trọng Thứu. Có chuyện gì có thể khiến cho tất cả Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo tụ tập tại Kim Lạc lâu, khả năng duy nhất chính là Trọng Thứu bị giết.

Đổi thành trước đó, Trọng Thứu bị giết thì cứ bị giết đi, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý. Nhưng bây giờ Trọng Thứu bị giết, lại có liên quan đến hắn, bởi vì Trọng Thứu là do hắn đánh bị trọng thương rồi bị giết.

Sách Khổ Huệ Thăng có thể trở thành Thiên Đế một phương, rõ ràng cũng không phải là người đơn giản, hắn ta cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Hắn ta không chút do dự lấy Thông Tin Châu ra, phát một đạo tin tức.

“Sách Khổ huynh, ta nghĩ chắc hẳn bây giờ ta nên rời khỏi An Lạc Thiên Thành.” Cho dù Lam Tiểu Bố rất muốn tham gia hội đấu giá, nhưng hắn cũng biết, bây giờ hắn không thể nào tiếp tục tham gia hội đấu giá nữa.

Hắn đánh Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo trọng thương, kết quả Trọng Thứu bị giết, ba trong bốn tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo đã xuất hiện, nếu như bởi vì chuyện Trọng Thứu bị giết mà bắt hắn đi, ở An Lạc Thiên Thành này hoàn toàn không có ai bảo vệ được hắn.

Thạch Trường Hành thì cũng có thể bảo vệ hắn, nhưng mấu chốt là giao dịch giữa hắn và Thạch Trường Hành đã kết thúc. Bây giờ hắn và Thạch Trường Hành không còn quan hệ gì nữa, Thạch Trường Hành cũng chắc chắn sẽ không đứng ra.

“Ngươi rời khỏi An Lạc Thiên Thành cũng khó mà chạy thoát được, nếu như ta đoán không sai, bây giờ ngươi đã bị thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo để mắt đến, tuyệt đối không thể đi được.” Sách Khổ Huệ Thăng trầm giọng nói.

Lam Tiểu Bố sao lại không biết bây giờ đi rất nguy hiểm, nhưng mà hắn không đi cũng không được.

Sách Khổ Huệ Thăng nói một lần nữa. “Ở An Lạc Thiên Thành còn có một chút hy vọng sống, nếu như bây giờ lập tức đi, vậy thì sinh cơ cực kỳ xa vời.”

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn biết mình đã mất đi cơ hội tốt nhất để rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Cho dù chỉ trễ nải mấy giây thôi, nhưng hắn đã nhìn thấy Quan Xung và hai nam tử khác đang đi về phía hắn. Quan Xung là bước đại đạo thứ bảy, mà khí thế của hai người kia cũng không hề yếu hơn Quan Xung, rất rõ ràng cũng là cường giả bước đại đạo thứ bảy.

“Quan Thánh Chủ, Sùng Thánh Chủ, Trần Thánh Chủ…” Ba người này còn chưa đến gần, Sách Khổ Huệ Thăng đã chủ động ôm quyền nói, đồng thời hạ tư thái của mình xuống rất thấp.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng khó chịu, Sách Khổ Huệ Thăng mặc dù tu vi không bằng đối phương, nhưng địa vị thì cao hơn đối phương, dù sao cũng là Thiên Đế một phương. Nhưng hắn biết rõ, sở dĩ Sách Khổ Huệ Thăng hạ thấp tư thái như vậy cũng là vì Lam Tiểu Bố hắn. Nếu không Chân Diễn Thánh Đạo có trâu bò đến đâu cũng chẳng thể làm gì được Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng.

Cùng lúc đó, Sách Khổ Huệ Thăng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, đi cùng với Quan Xung là hai Thánh Chủ khác của Chân Diễn Thánh Đạo, Thánh Chủ Sùng Anh của Thông Diễn Đạo và Thánh CHủ Trần Hoàng Tử của Hoang Diễn Đạo.

Lam Tiểu Bố cũng đang đánh giá Sùng Anh và Trần Hoàng Tử, Sùng Anh nhìn giống như một văn sĩ trung niên, nhưng mà trên người hắn không phải là dáng vẻ nho nhã, mà là một loại sát khí, trên mặt không chút biểu tình, giống như cương thi.

Trần Hoàng Tử đầu đội Hoàng quan, nhìn giống như đạo sĩ của đạo quán.

Cho dù Sách Khổ Huệ Thăng chủ động chào hỏi, nhưng mà ba người Quan Xung này cũng chỉ gật đầu với Thiên Đế như Sách Khổ Huệ Thăng một cái, sau đó nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Ngươi là một ti chủ của Ma Như Thiên Đình?” Tra hỏi chính là Sùng Anh, mặc dù đang hỏi chuyện, nhưng lĩnh vực Thánh Nhân đã khóa vùng không gian này, thậm chí ngay cả Sách Khổ Huệ Thăng cũng bị khóa vào một chỗ.

Lĩnh vực của Lam Tiểu Bố cũng mở rộng ra ngoài, nếu như đối phương dám xâm nhập vào lĩnh vực của hắn, hắn sẽ lập tức ra tay. Nhịn nhất thời thì gió êm sóng lặng? Đây không phải là phong cách của Lam Tiểu Bố hắn. Hắn cũng không tin, ra tay đánh nhau ở An Lạc Thiên Thành, Khổ Nhất Sí sẽ đứng ngoài mà quan sát.

“Ngươi là người phương nào?” Lam Tiểu Bố biết rõ đối phương là Thánh Chủ Sùng Anh của Thông Diễn Đạo, nhưng vẫn chẳng có chút kính trọng nào hỏi một câu.

“Sùng Anh của Chân Diễn Thánh Đạo, Thánh Chủ Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo ta có phải bị ngươi đánh trọng thương hay không? Nàng bị giết có phải có liên quan đến ngươi?” Giọng nói Sùng Anh lạnh lẽo, dường như từng chữ đều có thể hóa thành lưỡi dao.

Trọng Thứu bị giết? Những người xung quanh nghe thấy vậy đều lập tức tụ đến, Trọng Thứu bị giết, ba tên Thánh Chủ bước đại đạo thứ bảy cản Thiên Đế và một tên ti chủ của Ma Như Thiên Đình lại, đây chính là có trò hay để xem.

Chương 2449 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết.

Lam Tiểu Bố biết chuyện này không còn cách nào tốt hơn nữa, cho dù hắn có quỳ xuống cầu xin đối phương, cũng sẽ không thay đổi được bất cứ kết quả nào. Chân Diễn Thánh Đạo chắc hẳn là quyết tâm muốn giết hắn để báo thù cho Trọng Thứu. Hắn cười ha ha, ánh mắt nhìn về phía Sùng Anh, “Ta là vú em của Chân Diễn Thánh Đạo ngươi à? Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo ngươi bị giết thì liên quan cái rắm gì đến ta?”

Vừa tiến lên, Sùng Anh không ra tay ngay với Lam Tiểu Bố, thật ra chính là đang đợi Thạch Trường Hành, hắn ta lo lắng nhất chính là Thạch Trường Hành. Lỡ như hắn ta động đến Lam Tiểu Bố, Thạch Trường Hành ra ngoài ra tay với bọn hắn, đó cũng không phải là chuyện gì tốt. Bây giờ hắn ta thăm dò trước, phát hiện vậy mà Thạch Trường Hành lại không hề ra ngoài, điều này khiến hắn ta có chút hiểu rõ, Thạch Trường Hành quả nhiên không có quan hệ thân thiết gì với tên trước mắt này.

“Ha ha...” Ngay khi Sùng Anh đang tính toán, một giọng cười lớn vang lên, sau đó có một nam tử chân trần từ hư không xuất hiện, “Chân Diễn Thánh Đạo ngươi rất trâu bò sao? Vậy mà ba Thánh CHủ chặn đường một ti chủ của Thánh Đình, ta xem như được mở mang kiến thức rồi, lợi hại, lợi hại lắm...”

Sau khi nam tử chân trần này dứt lời, Lam Tiểu Bố lập tức cảm thấy không gian đang trói buộc mình dừng lại một chút, giống như một cái gian phòng đang bị đóng kín, đột nhiên mở ra một cánh cửa sổ, khiến người ta không còn bị kiềm chế nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại có chút khó hiểu, người đến lưng hùm vai gấu, dáng người cực kỳ cường tráng, khí thế quanh người bàng bạc, đạo vận đại đạo trôi chảy, rõ ràng là một cường giả bước đại đạo thứ bảy. Nhưng hắn không biết người này mà, vì sao đối phương lại mạo hiểm đắc tội với ba Thánh Chủ mà giúp hắn?

“Bùi Thiên Đế, dù sao thì ngươi cũng là Thiên Đế một phương, muốn nhúng tay vào chuyện của Chân Diễn Thánh Đạo ta sao?” Giọng nói của Sùng Anh có chút lạnh. Sách Khổ Huệ Thăng bên cạnh Lam Tiểu Bố truyền âm đến, “Người này tên là Bùi Cung Hổ, là Thiên Đế Thiên ĐÌnh của Cực Thịnh thế giới, lúc trước ta đã nhắc đến rồi. Không ngờ hắn lại ra mặt nói chuyện giúp chúng ta...”

Sau khi truyền âm xong, Sách Khổ Huệ Thăng nhanh chóng bước lên trước ôm quyền nói, “Kính chào Bùi huynh, đa tạ Bùi huynh bênh vực lẽ phải.”

Bùi Cung Hổ cười ha ha một tiếng, “Sách Khổ huynh, ta đoán ngươi cũng sắp bước vào bước thứ bảy rồi, có vài người, có thể bước vào bước thứ bảy trước một bước, đã quên đi mất bản thân mình là ai, ngang ngược phách lối khắp nơi, khó trách lại chết sớm.”

Khóe miệng Sách Khổ Huệ Thăng hiện lên nụ cười khổ, làm Thiên Đế một phương, ngay cả bước thứ bảy cũng chưa đến, quả thật có chút khó chịu. Nếu như hắn ta là bước thứ bảy, đừng nói là chuyện ngày hôm nay, lần trước, chuyện ở đạo điện Trung Ương Thiên Đình cũng sẽ chẳng xảy ra. Trong lòng hắn ta âm thầm hạ quyết tâm, lần này cho dù như thế nào cũng phải đột phá lên bước thứ bảy.

Lam Tiểu Bố lại nhìn thấy Hình Nghê đứng ở đằng xa, hắn lập tức hiểu được, nhất định là Hình Nghê đã nói cho Bùi Cung Hổ biết chuyện của mình, sau đó Bùi Cung Hổ ra mặt giúp đỡ.

Đây xem như là lần thứ ba Hình Nghê giúp mình, Lam Tiểu Bố gật gật đầu với Hình Nghê, ân tình này hắn nhớ kỹ.

“Ha ha, Chân Diễn Thánh Đạo ngươi rất trâu, nhưng mà nơi này là An Lạc Thiên Thành. Chẳng lẽ ngươi còn muốn ra tay ở An Lạc Thiên Thành sao? Nếu như Khổ Thiên Đế không có ý kiến gì, Bùi Cung Hổ ta sẽ theo đến cùng, ba người các ngươi có thể cùng xông lên, Bùi Cung Hổ ta không sợ đâu.” Lúc Bùi Cung Hổ nói chuyện, khí thế tăng vọt, lĩnh vực Thánh Nhân cường đại không chút kiêng kị ập ra.

Sắc mặt Sùng Anh tái xanh, hắn ta biết rõ con người Bùi Cung Hổ này nói được làm được.

Ngay khi mùi thuốc nổ giữa mấy người này đang càng ngày càng đậm đặc, một giọng cười to truyền đến, “Các vị đến Trung Ương thế giới ta, vậy thì đều là khách, nếu như không chê, không bằng đến Đế Bạch Đạo Trì của ta làm khách.”

Nhìn thấy người đến, ngay cả Bùi Cung Hổ cũng ôm quyền hỏi thăm một câu, người này chính là Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình, nghe đồn là người mạnh nhất dưới Đạo Tổ.

“Khổ Thiên Đế, Thánh Chủ Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo ta bị người ám hại, chuyện này chúng ta cần Đạo Tổ ra mặt cho chúng ta một câu trả lời, nếu không, Chân Diễn Thánh Đạo ta tuân thủ trật tự luật pháp của Trung Ương Thiên Đình, những người khác lại không tuân thủ, chuyện này đối với Chân Diễn Thánh Đạo ta mới là tổn thương lớn nhất.” Nhìn thấy Khổ Nhất Sí, giọng điệu Trần Hoàng Tử thâm trầm nói.

Khổ Nhất Sí cũng thầm than, Trọng Thứu này ngay cả chết cũng không bớt lo, chuyện này nhất định sẽ kinh động đến Đạo Tổ. Hắn ta gật đầu, cũng ôm quyền nói, “Chuyện này ta nhất định sẽ đi báo cáo, Đạo Tổ cũng sẽ đến khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, đến lúc đó chắc hẳn sẽ cho Chân Diễn Thánh Đạo ngươi một câu trả lời.”

Sùng Anh nhìn lướt qua Lam Tiểu Bố, từ tốn nói, “Lời KHổ Thên Đế nói chúng ta đương nhiên không có ý kiến, Chân Diễn Thánh Đạo ta cố gắng tuân thủ theo quy tắc trật tự của Trung Ương thế giới, cũng hy vọng những người khác cũng giống như Chân Diễn Thánh Đạo ta, tuân theo quy tắc trật tự của Trung Ương thế giới.”

Chẳng những là Lam Tiểu Bố đang đứng chịu mũi sào, cho dù là người đang đứng ngoài quan sát cũng dã hiểu. Chân Diễn Thánh Đạo không có ý định tiếp tục tuân thủ theo quy tắc trật tự của Trung Ương thế giới nữa, nguyên nhân là Khổ Nhất Sí đã đưa ra đáp án khiến bọn họ không hài lòng. Một Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo bị giết, vậy mà còn phải đợi mấy chục năm sau Đạo Tổ đến mới giải quyết, hơn nữa còn là đưa ra một câu trả lời.

Chương 2450 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết. (2)

Nếu Trung Ương Thiên Đình không giải quyết, vậy thì bọn hắn sẽ tự mình giải quyết. Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như thế giới, bọn hắn không dám giết, dù sao thì sau khi diết Sách Khổ Huệ Thăng, sẽ kinh động đến Đạo Tổ của Ma Như thế giới. Nhưng tên Lam ti chủ gì đó, thánh thừa Bàng Kiếp gì kia, cái gì mà thiên tài dự thi, bọn hắn tuyệt đối sẽ không nhẹ tay. Nếu đợi mấy chục năm sau, Ma Như thế giới không có một thiên tài tham dự nào, đó mới là chuyện cười.

Khổ Nhất Sí sao có thể không nghe ra lời uy hiếp của Sùng Anh, trong lòng hắn ta cười lạnh. Chỉ cần các ngươi không ra tay ở An Lạc Thiên Thành ta là được, các ngươi giết sạch lẫn nhau thì có liên quan gì đến Khổ Nhất Sí ta chứ. Chuyện xảy ra ở Trung Ương thế giới còn ít sao? Thánh Kiếm cung bị diệt, Đạo Tổ đến chưa? Đại Băng Bàn Cung bị diệt, Đạo Tổ có đến không? Chân Diễn Thánh Đạo ngươi có một Thánh Chủ bước đại đạo thứ bảy bị giết, chỉ có thể trách thực lực của các ngươi không tốt, còn muốn Đạo Tổ ra mặt, nằm mơ.

Lam Tiểu Bố không để ý đến ba vị Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo đang xoay người rời đi kia, mà nhìn về phía một nam tử mập lùn đang đứng trong đám đông. Cho dù gia hỏa này có dịch hình thành một nam tử mập lùn, nhưng hắn ta vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã nhận ra, đây tuyệt đối chính là Phương Chi Khuyết. Gia hỏa này cũng có chút bản lĩnh, chẳng những trốn khỏi sự truy sát của Chân Diễn Thánh Đạo và Trung Ương Thiên Đình, còn quang minh chính đại xuất hiện ở An Lạc Thiên Thành.

Đây là cảm thấy mình bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi, Lam Tiểu Bố hắn không còn nhận ra được nữa sao?

Trên thực tế gia hỏa này vừa tới đây, Lam Tiểu Bố đã lập tức cảm nhận được, thật sự là vì trên người gia hỏa này có ấn ký đạo niệm của hắn. Nói chính xác thì, cái này cũng không tính là ấn ký đạo niệm, mà là đạo tắc có thể xé rách thần hồn nguyên thần. Ha ha, đạo chủng Trớ Chủ miễn phí dễ dùng như vậy sao?

Nhưng mà gia hỏa này cũng xem như rất may mắn, dựa vào viên đạo chủng này, thật sự bước vào bước đại đạo thứ bảy, khó trách dám ngang nhiên xuất hiện ở An Lạc Thiên Thành. Bước đại đạo thứ bảy, cho dù có bị Chân Diễn Thánh Đạo và Trung Ương Thiên Đình nhận ra, cũng không thể làm gì được hắn ta.

Lam Tiểu Bố đang định đi qua chào hỏi với HÌnh Nghê, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, đạo niệm của hắn lập tức khóa chặt một cái ấn ký trên người mình. Cái ấn ký này hạ rất cao minh, vậy mà không trực tiếp hạ lên người hắn, mà ngay khi hắn bước ra một bước, mới im hơi lặng tiếng mà bám vào trong đạo vận của hắn. Đáng tiếc hắn nghiên cứu ấn ký và kết giới đã lâu, cộng thêm đã là bước đại đạo thứ năm, loại thủ đoạn này đừng nghĩ sẽ hạ được ấn ký lên người hắn.

Cảm nhận cái ấn ký này một chút, còn cả phương vị để lại, Lam Tiểu Bố khẳng định chính là tên Trần Hoàng Tử kia làm. Xem ra chỉ cần hắn vừa ra khỏi An Lạc Thiên Thành, Trần Hoàng Tử kia nhất định sẽ cảm nhận được.

“Đa tạ Hình huynh mở miệng giúp đỡ.” Lam Tiểu Bố ôm quyền thành khẩn cảm tạ.

Hình Nghê cười nói, “Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói.”

Lam Tiểu Bố biết đối với hắn mà nói, đây không phải là việc nhỏ. Hôm nay nếu như không phải có Bùi Cung Hổ ra mặt, tên Khổ Nhất Sí kia cho dù có đến, cũng sẽ đợi sau khi Thánh Chủ Chân Diễn

Thánh Đạo kia bắt hắn đi, hoặc giết hắn rồi mới xuất hiện.

Sau khi cảm tạ HÌnh Nghê, Lam Tiểu Bố lại thi lễ cảm tạ Bùi Cung Hổ một lần nữa.

Bùi Cung Hổ cười ha ha một tiếng, “Lam ti chủ, ta đã nghe HÌnh Nghê nói về ngươi mấy lần, hôm nay gặp mặt quả nhiên đã không khiến cho ta thất vọng. Ta đi trước trò chuyện với KHổ huynh một chút, ngươi có thể đến trụ sở Cực Thịnh Thiên Đình ta bất cứ lúc nào.”

“Đa tạ Bùi Thiên Đế, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ đến thăm hỏi.” Lam Tiểu Bố ôm quyền một lần nữa.

Chờ Bùi Cung Hổ dẫn Hình Nghê nhận lời mời của Khổ Nhất Sí rời đi, Lam Tiểu Bố quay sang nói với Sách Khổ Huệ Thăng, “Sách KHổ huynh, ngươi đến hội đấu giá trước đi, ta có chút chuyện, lát nữa sẽ đến tìm ngươi.”

Sách Khổ Huệ Thăng lập tức truyền âm, “Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, đặc biệt không nên rời khỏi An Lạc Thiên Thành, ta khẳng định mấy người Chân Diễn Thánh Đạo đang nhìn chằm chằm ngươi, chỉ cần ngươi rời khỏi An Lạc Thiên Thành, bọn hắn nhất định sẽ đuổi theo.”

“Ta biết.” Lam Tiểu Bố lên tiếng, không nói với Sách Khổ Huệ Thăng hắn đang định rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Thấy không còn náo nhiệt gì nữa, đám người lần lượt tản đi, Lam Tiểu Bố thong thả ung dung đi dạo một chút, sau đó trực tiếp rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Hắn khẳng định mình vừa rời đi, Trần Hoàng Tử nhất định sẽ theo dõi mình, trừ Trần Hoàng Tử ra, Phương Chi Khuyết kia nhất định cũng sẽ đi theo.

Ở một nơi cực xa, một tên nam tử nhìn thấy Lam Tiểu Bố rời khỏi An Lạc Thiên Thành, khinh thường nói một câu, ”Không biết sống chết.”

“Cha, ngươi nói ai không biết sống chết?” Thạch Uyển Dung đột nhiên đi ra.

“KKHông có gì, chỉ là một thấy một tên sâu kiến chẳng biết sống chết, bởi vì có thể chạy thoát được một kiếp, vậy mà lại không biết đủ, còn dám chủ động đi dâng đầu người.” Thạch Trường Hành từ tốn nói.

Trong lòng hắn ta cũng cảm thán, người gan to bằng trời hắn ta đã gặp không ít, nhưng loại gia hỏa gan to bằng trời như Lam Tiểu Bố này, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy.

...

Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi An Lạc Thiên Thành, đã cảm nhận được Phương Chi Khuyết đuổi theo. Hắn biết Phương Chi Khuyết vì sao lại nôn nóng muốn tìm hắn như vậy, gia hỏa này lo lắng đến ấn ký trên người mình, nhưng đến bây giờ vẫn không tìm ra được ấn ký, cho nên trong lòng như lửa đốt, muốn tìm hắn, uy hiếp hắn để gỡ bỏ ấn ký.

Chẳng qua nếu như gia hỏa này đã đến bước đại đạo thứ bảy, thì cho rằng có thể uy hiếp được Lam Tiểu Bố hắn, thế thì chỉ có thể nói đứa nhỏ này số khổ quá rồi.

Lam Tiểu Bố không muốn ra tay ở gần An Lạc Thiên Thành, cho nên vừa ra khỏi thành đã nhanh chóng lấy pháp bảo phi hành ra đi thật xa. Chỉ cần Phương Chi Khuyết đuổi đến trước tiên là tốt nhất, hắn sẽ dạy cho tên tiểu tử này làm người như thế nào.

Chương 2451 - Phương Chi Khuyết buồn bực.

Lam Tiểu Bố đoán không sai, Phương Chi Khuyết vẫn luôn chú ý đến Lam Tiểu Bố, cho nên Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi An Lạc Thiên Thành, hắn ta lập tức đi theo sau.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố càng chạy càng nhanh, dường như không muốn lãng phí thời gian nữa để quay về An Lạc Thiên Thành, Phương Chi Khuyết cũng tăng nhanh tốc độ, chỉ qua một nén nhang, Phương Chi Khuyết đã vọt đến trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố dừng phi thuyền lại, đồng thời nhảy xuống mặt đất. Cho dù nơi này chỉ cách An Lạc Thiên Thành ngàn vạn dặm, tuy nhiên không có một bóng người nào cả.

“Bố gia, không phải ngươi không biết ta chứ.” Phương Chi Khuyết cười ha ha một tiếng, sau khi thân thể mập mạp chạm đến mặt đất, đã biến thành bộ dạng lúc trước.

“Cửu Anh à, ngươi đến đúng lúc lắm, gần đây ta bị mấy tên châu chấu của Chân Diễn Thánh Đạo cản đường, cần ngươi đến giúp ta một chút.” Lam Tiểu Bố không hề có chút kinh hỉ nào, thậm chí ngay cả giả vờ cũng lười làm.

Phương Chi Khuyết cười như không cười nói, “Ha ha, ta chính là một người số khổ, vất cả lắm mới bước vào bước đại đạo thứ bảy, thế mà còn phải bán mạng cho người khác, ai…”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi ỷ vào bản thân là bước thứ bảy, cho nên có thể phách lối trước mặt ta sao?”

Phương Chi Khuyết làm gì có chút kiêng kị nào, giọng điệu tùy tiện nói, “Cũng chưa đến mức là phách lối, chỉ là trước đó ngươi vẫn luôn nói có hạ ấn ký thần niệm trên người ta, ta vẫn luôn lo âu, không phải sao, ta vừa mới bước vào bước thứ bảy, là lập tức đến tìm ngươi xác nhận, ai bảo ta nhát gan chứ."

Phương Chi Khuyết khẳng định trên người mình không có ấn ký thần niệm, nếu như có, bước đại đạo thứ bảy như hắn ta đã sớm tìm ra ấn ký thần niệm này rồi. Nếu không, hắn ta làm sao nói chuyện lớn lối trước mặt Lam Tiểu Bố như vậy.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn Phương Chi Khuyết, "Ngươi đoán chắc hẳn cũng không sai, ta không hạ ấn ký thần niệm trên người ngươi."

"Ha ha..." Phương Chi Khuyết cười ha ha một tiếng, "Lam Tiểu Bố... A, Bố gia, ngươi chắc hẳn đã nghĩ rằng cả đời này ta không thể nào bước vào bước thứ bảy, cho nên mới dám lừa gạt ta như vậy nhỉ? Không hạ ấn ký thần niệm trên người ta, mà lại luôn uy hiếp là đã hạ ấn ký thần niệm lên ta. Cũng may, ta đã bước vào bước thứ bảy, tốt xấu gì cũng có thể biết được trên người mình có uy hiếp nào hay không."

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Ngươi nói sai rồi, cho dù là một con lợn, ta đưa cho một cái đạo chủng Trớ Chú, đến lợn cũng có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy. Ta nghĩ, tốt xấu gì thì ngươi cũng tu luyện đại đạo Trớ Chú, chắc hẳn là phải thông minh hơn lợn một chút, cũng may, ngươi không khiến ta thất vọng, cuối cùng vẫn bước vào bước đại đạo thứ bảy."

Phương Chi Khuyết nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, thu lại ý cười, giọng nói chuyển sang lạnh lẽo, "Được, mở thế giới của ngươi ra đi, ta xem đồ bên trong có đủ hay không..."

Chỉ là hắn ta còn chưa nói hết lời, Lam Tiểu Bố đã sải bước đến, đồng thời giơ tay lên đập xuống.

"Ngươi tìm..." Phương Chi Khuyết giận dữ, lĩnh vực Thánh Nhân lập tức khóa Lam Tiểu Bố lại, chỉ là hắn ta chỉ vừa nói được hai chữ, đã cảm thấy dường như mọi đạo vận của mình đã bị khóa lại, chẳng những không thể nào mở rộng thần niệm ra, mà ngay cả nguyên lực của mình cũng chẳng thể thi triển. Giờ phút này, hắn ta chẳng khác gì một phàm nhân bình thường. Cùng lúc đó, một loại hơi thở tử vong bao phủ toàn bộ linh hồn hắn ta, loại kiềm chế tử vong này khiến hắn ta cảm thấy ngạt thở.

“Đùng!” Một cái tát này của Lam Tiểu Bố đập chính xác vào trên mặt Phương Chi Khuyết, trực tiếp đánh bay Phương Chi Khuyết.

Phương Chi Khuyết chỉ bay ra vài chục trượng, lúc này mới đụng vào một sườn núi nhỏ, rồi ngã ngồi trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố bước đến trước mặt Phương Chi Khuyết, nhìn Phương Chi Khuyết mặt mũi tràn đầy hoảng sợ và không thể tin đang ngã ngồi trên mặt đất hỏi, “Ta tìm cái gì? Có còn muốn ta mở thế giới của mình ra cho ngươi xem một chút không?”

Phương Chi Khuyết đâu còn nhớ được vết máu trên mặt, kinh sợ nói, “Ta đáng chết, là ta đáng chết. Bố gia, ngươi cũng biết vừa rồi ta chỉ đang đùa thôi mà…”

Lam Tiểu Bố thở dài, nhéo nhéo mặt Phương Chi Khuyết, “Ngươi nói ta hạ ấn ký thần niệm lên người ngươi làm gì cơ chứ?

Trong lòng Phương Chi Khuyết khinh bỉ, nếu ngươi không hạ ấn ký thần niệm, có thể khiến ta mất đi năng lực hành động trong nháy mắt, thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu đã có thể khống chế được sinh tử của ta ư?

Lam Tiểu Bố lại tiếp tục nói, “Cái ta hạ chính là dấu ấn đại đạo, ngươi nói xem ngươi có ngốc hay không chứ.”

Phương Chi Khuyết ngây ngẩn, hắn ta thật sự quá ngu ngốc mà. Ấn ký thần niệm chỉ có thể tìm kiếm vị trí của hắn ta, nhưng mà hạ lạc ấn trong đại đạo của hắn ta, đó là có thể giết chết hắn ta bất cứ lúc nào. Nói cách khác, bây giờ Lam Tiểu Bố chỉ cần một ý niệm trong đầu, hắn ta sẽ lập tức xong đời. Trên thực tế, trong tiềm thức của hắn ta, ấn ký đã bao gồm luôn dấu ấn đại đạo.

“Bố gia, là ta phách lối, mong Bố gia nể tình ta còn có thể giúp ngươi làm một ít chuyện, tha cho ta lần này, ta đảm bảo về sau sẽ không chọc giận Bố gia nữa.” Phương Chi Khuyết rất muốn khí phách một chút, nhưng hắn ta thật sự không khí phách nổi. Hắn ta biết rõ, nếu như hôm nay bị Lam Tiểu Bố xử lý, trong Hạo Hãn này sẽ không còn Phương Chi Khuyết hắn ta tồn tại nữa.

Chương 2452 - Phương Chi Khuyết buồn bực. (2)

Đồng thời Phương Chi Khuyết cũng biết, Lam Tiểu Bố đã thông qua cách nào mà hạ dấu ấn đại đạo, là thông qua cái đạo chủng Trớ Chú kia. Chỉ cần Lam Tiểu Bố không chủ động gỡ bỏ lạc ấn này giúp hắn ta, cái lạc ấn này hắn ta vĩnh viễn cũng không thể bỏ đi được. Cho dù hắn ta có luân hồi, cái lạc ấn này cũng sẽ đi theo hắn ta mà luân hồi. Hắn ta cắt phân hồn ra, lạc ấn cũng sẽ đi theo phân hồn của hắn ta.

Phương Chi Khuyết hận không thể tự đánh bay mình ra ngoài, sau đó tỉnh táo lại một chút. Loại người tâm ngoan thủ lạt như Lam Tiểu Bố, dám đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt người, làm sao lại có ý tốt được? Vô duyên cô cớ đưa cho hắn ta một cái đạo chủng Trớ Chú?

“Ta cảm thấy ngươi không còn bao nhiêu tác dụng, ta dự định xử lý ngươi, thu hồi đạo chủng Trớ Chú lại.” Lam Tiểu Bố nhíu mày dường như đang tự lẩm bẩm.

Phương Chi Khuyết vội vàng nói, “Bố gia, ta rất hữu dụng, hơn nữa cái đạo chủng Trớ Chú kia đã bị ta dùng rồi, không thể nào thu hồi lại được.”

“Vậy à, vậy ta kiểm tra ngươi một chút. Ta sẽ bố trí một cái kết giới Khốn Sát ở đây, đợi lát nữa có người đến, ta xem ngươi có thể xử lý gia hỏa kia hay không, nếu như không thể xử lý đối phương, ta sẽ không cần ngươi nữa, bởi vì quá lãng phí tài nguyên đại vũ trụ rồi.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Vâng, ta đảm bảo sẽ không khiến Bố gia thất vọng.” Phương Chi Khuyết liên tục thể hiện tác dụng của mình.

“Mở thế giới của ngươi ra.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói,

“A…” Phương Chi Khuyết kinh hô một tiếng, mở thế giới của hắn ta? Đây là có ý gì?

Mặt Lam Tiểu Bố trầm xuống, “Sao vậy? Ngươi không muốn?”

Phương Chi Khuyết lại cảm nhận được cảm giác tử vong đè nén, hắn ta vội vàng nói, “Đồng ý, đương nhiên là đồng ý, Phương Chi Khuyết ta chính là một món binh khí của Bố gia, bảo ta đi đâu thì ta lập tức đi đó, chứ đừng nói đến mở thế giới của mình ra.”

Lúc nói chuyện, hắn ta hoàn toàn không chờ Lam Tiểu Bố nói tiếp, đã chủ động mở thế giới của mình ra. Trong lòng thấm mắng mình đi tìm đường chết, vừa rồi chính hắn ta đòi Lam Tiểu Bố mở thế giới ra đó, bây giờ thì hay rồi, báo ứng lập tức đến trên đầu mình.

“A, đây là cái gì?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hô lên, đồng thời lấy một đầu đạo mạch màu xanh trong thế giới của Phương Chi Khuyết ra, đầu đạo mạch màu xanh này dài hơn vạn trượng, đây tuyệt đối là một đầu đạo mạch cực phẩm. Đạo mạch cực phẩm không phải chỉ có hai mau trắng đen thôi sao? Sao lại có màu xanh?

TRong mắt Phương Chi Khuyết hiện lên vẻ đau lòng, nhưng mà gương mặt lập tức tươi cười lấy lòng nói, “Đây là một đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm, ta vừa hay phát hiện được ở trong Hỗn Độn, đang chuẩn bị đưa đầu đạo mạch này cho Bố gia.”

Đạo mạch sinh cơ cực phẩm? Thật sự có loại này sao?

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, vỗ vai Phương Chi Khuyết, “Ngươi đã hiểu chuyện như vậy, còn biết hiếu kính ta, sai lầm nhỏ lần này cứ xem biểu hiện tiếp theo của ngươi như thế nào, nếu như biểu hiện tốt, ta sẽ bỏ qua. Biểu hiện không tốt, ngươi tự hiểu đấy.”

“Ta hiểu, ta hiểu.” Phương Chi Khuyết vô cùng uất nghẹn, nhưng chỉ có thể cười theo, nhìn đầu đạo mạch cực phẩm này, trong lòng đau đớn đến rỉ máu.

Lam Tiểu Bố cũng không thu hồi đầu đạo mạch cực phẩm này, mà không ngừng bố trí trận kỳ. Trước đó Phương Chi Khuyết chỉ là đau lòng đạo mạch cực phẩm của mình, nhưng khi hắn ta nhìn thấy từng đạo đạo tắc đại đạo theo trận kỳ của Lam Tiểu Bố dung nhập vào trong hư không, trong lòng hắn ta âm thầm chấn động. Hắn ta lại quên mất, chủ nhân trước mắt này chính là một gia hỏa có thể bố trí kết giới vũ trụ. bây giờ đặt một đầu đạo minh sinh cơ cực phẩm ở chỗ này, sau đó lại bố trí kết giới, cái này chắc chắn là dùng để hố người.

Quả nhiên sau khi Lam Tiểu Bố bố trí xong mọi thứ, tiện tay lấy ra một con rối, sau đó lấy ấn ký trên người ra đặt vào trong con rối, rồi huyễn hóa con rối này thành bộ dáng của Lam Tiểu Bố.

“Đến đây, ngươi đứng ở góc này, đợi lát nữa chỉ cần có người bước vào trong kết giới này, ngươi lập tức ra tay, dốc toàn lực thi triển thủ đoạn thần thông lợi hại nhất của mình. Nếu như để cho người đến kia chạy thoát, ngươi sẽ không thể nhìn thấy được mặt trời mọc vào ngày mai đâu.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ một góc trong kết giới, dặn dò Phương Chi Khuyết một câu.

Phương Chi Khuyết nhanh chóng qua đó, nịnh nọt nói, “Bố gia yên tâm, có Cửu Anh ta ở đây, có yêu ma quỷ quái nào đến đây, ta đều sẽ xử lý.”

Lam Tiểu Bố không để ý đến Phương Chi Khuyết, hắn cũng núp ở một góc của kết giới, hôm nay hắn nhất định phải xử lý một tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo. Nếu như Phương Chi Khuyết không đến, hắn dự định sẽ mời Sách Khổ Huệ Thăng hỗ trợ. Chỉ là thực lực của Sách Khổ Huệ Thăng hơi yếu một chút, một khi thất bại, hậu quả khó mà đoán trước được.

Chương 2453 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng.

Phương Chi Khuyết tự mình ẩn nấp trong kết giới, nhìn kết giới Khốn Sát và đạo mạch sinh cơ cực phẩm ở bên ngoài được dùng làm mồi nhử, hắn ta thở dài, không biết tên nào không may, lại bị hạng người âm hiểm này tính toán.

Loại tính toán này, đổi thành bất cứ ai…

Khoan đã, Phương Chi Khuyết đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, người mà Lam Tiểu Bố tính kế không phải là bước đại đạo thứ bảy đó chứ?

Chỉ trong chớp mắt, Phương Chi Khuyết đã khẳng định, Lam Tiểu Bố tính toán chính là bước đại đạo thứ bảy, hơn nữa nhất định là một trong mấy Thánh Chủ kia của Chân Diễn Thánh Đạo.

Lá gan của gia hỏa này lớn như vậy sao? Sau đó Phương Chi Khuyết lại cười khổ, Lam Tiểu Bố gan lớn thế nào, hắn ta không phải đã sớm biết sao? Gia hỏa này dám đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt người, chẳng lẽ lại nhát gan?

Nhưng mà loại tính toán này mà muốn xử lý được một bước đại đạo thứ bảy, ha ha, Lam Tiểu Bố cho rằng mọi bước đại đạo thứ bảy đều dễ đối phó giống như hắn ta sao? Nếu như hắn ta không phải bị Lam Tiểu Bố hạ dấu ấn đại đạo, đừng nói là một Lam Tiểu Bố, cho dù có thêm mấy Lam Tiểu Bố nữa, hắn ta cũng có thể dùng một bàn tay đập chết.

Có nên nói với Lam Tiểu Bố một chút hay không? Nhưng mà Phương Chi Khuyết nhanh chóng cảm thấy mình chẳng những không thể nói, mà khoảng thời gian đầu còn phải cố gắng phối hợp tốt với những gì Lam Tiểu Bố bố trí. Nếu không, trước khi chết, Lam Tiểu Bố vẫn có thể xử lý Phương Chi Khuyết hắn ta.

Nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố có thể sẽ bị giết, Phương Chi Khuyết không nhịn được mà tim đập thình thịch. Nếu như Lam Tiểu Bố bị giết, vậy thì có nghĩa là Phương Chi Khuyết hắn ta sắp được tự do rồi phải không?

“Lão Phương, ngươi muốn chết à? Không muốn làm Cửu Anh thì bây giờ ta xử lý ngươi luôn.” Lam Tiểu Bố giận dữ gầm lên

“Thật xin lỗi, ta vừa nghĩ đến chuyện sắp ra tay, cho nên trong lòng có chút kích động.” Phương Chi Khuyết nhanh chóng kiềm chế tinh thần của mình lại, vừa rồi hắn ta quá kích động, khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được.

“Kích động cái tên vương bát đản nhà ngươi ấy, xem ra Bố gia còn phải bố trí thêm một cái cấm chế che chắn cho ngươi, nếu không còn chưa ra tay, ngươi đã bị người ta phát hiện ra rồi.” Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, đột nhiên lấy một thứ ném ra ngoài, một khắc sau đã hoàn toàn che chắn vị trí của Phương Chi Khuyết lại.

Phương Chi Khuyết không dám mở rộng thần niệm ra ngoài, hắn ta lo lắng sẽ chọc giận đến Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta biết Lam Tiểu Bố chắc hẳn đang tăng thêm một đạo cấm chế che chắn tại nơi hắn ta đang trốn. Trong lòng hắn ta cười thầm, có thêm kết giới, cũng không thể nào ngăn cản cảm ứng đạo niệm của bước đại đạo thứ bảy.

Thấy đã bố trí cấm chế tại vị trí của Phương Chi Khuyết xong, Phương Chi Khuyết cũng không dám mở rộng thần niệm ra ngoài, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng thở phào một hơi. Có được hay không phải xem tên Trần Hoàng Tử kia khôn khéo đến mức nào, nếu như bị Trần Hoàng Tử phát hiện, vậy thì cũng chỉ có thể cứng đối cứng.

Trần Hoàng Tử cảm nhận được ấn ký thần niệm của mình sau khi dừng lại tại một chỗ thì không còn di chuyển nữa, hắn ta cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc đầu hắn ta chuẩn bị để Lam Tiểu Bố đi được một đoạn đường mới ra khỏi thành, nhưng mà Lam Tiểu Bố này dừng lại, hắn ta quyết định không đợi nữa.

Giết Trọng Thứu nhất định không phải là Lam Tiểu Bố, nhưng mà Lam Tiểu Bố là kẻ cầm đầu. Hắn ta muốn giết chết Lam Tiểu Bố trước, sau đó mới điều tra hung thủ giết Trọng Thứu. Mặc dù bây giờ đối phương đang trốn tránh, nhưng mà Trần Hoàng Tử tin rằng, chỉ cần đối phương vừa ra ngoài là hắn ta có thể cảm nhận được.

Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta dễ giết như vậy sao? Lần này Chân Diễn Thánh Đạo phải để cho tất cả mọi người biết, giết Thánh Chủ, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Thần niệm Thạch Trường Hành quét thấy Trần Hoàng Tử rời khỏi An Lạc Thiên Thành, im lặng lắc đầu, hắn ta chẳng hề muốn đi cứu Lam

Tiểu Bố chút nào. Trừ mấy lần Lam Tiểu Bố lợi dụng hắn ta ra, mình có đi cứu Lam Tiểu Bố này cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, bởi vì hôm nay cứu được, qua mấy ngày nữa hắn sẽ chết trong tay người khác. Tên tiểu tử này có một chút tâm cơ, thủ đoạn, chỉ là làm việc chẳng có chút kiêng nể gì cả.

Lộ trình ngàn vạn dặm đối với Trần Hoàng Tử mà nói, hoàn toàn không cần đến nửa nén hương, hắn ta dần dần thả chậm tốc độ của mình lại, chỉ gần nửa nén hương đã đến.

“Nguyên khí sinh cơ?” Trần Hoàng Tử đứng ở bên ngoài kết giới mà Lam Tiểu Bố bố trí, há hốc mồm. Là một cường giả bước đại đạo thứ bảy, Trần Hoàng Tử đã nhìn thấy rất nhiều đồ tốt. Nhưng mà loại vật như nguyên khí sinh cơ này, hắn ta chỉ mới nhìn thấy một lần, hơn nữa đó còn là ở trong Hỗn Độn, nhìn thấy một cái ao sinh cơ trong Hỗn Độn. Nguyên khí sinh cơ trong Hỗn Độn, hắn ta cũng không thể nào mang đi, cũng không thể ở lại đó tu luyện, chỉ có thể trơ mắt bỏ lỡ nguyên khí sinh cơ đó.

Nhưng mà hôm nay, hắn ta lại cảm nhận được nguyên khí sinh cơ bên ngoài An Lạc Thiên Thành. Thần niệm quét ra, Trần Hoàng Tử lập tức nhìn thấy một đầu đạo mạch màu xanh.

“Đạo mạch Sinh Cơ cực phẩm!” Cho dù là Trần Hoàng Tử kiến thức rộng rãi cũng phải hít một hơi thật sâu, ở phía trên đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm này, Lam Tiểu Bố đang ngồi tu luyện, mà ấn ký thần niệm của hắn ta cũng đang ở trên người Lam Tiểu Bố.

Trần Hoàng Tử cố gắng đè ép nội tâm kích động của mình xuống, bởi vì đạo mạch sinh cơ mới là đồ tốt nhất cho cường giả đại đạo đỉnh cấp tu luyện. Lam Tiểu Bố này tự cho là thông minh, cho rằng bản thân mình biết bày kết giới vũ trụ là có thể ám hại được một Thánh

Nhân bước đại đạo thứ bảy như hắn ta sao?

Chương 2454 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng. (2)

Ha ha, dùng đạo mạch sinh cơ cực phẩm làm mồi dụ, rồi dùng một con rối dịch hình thành bản thân hắn tu luyện, mà chính hắn lại trốn trong một góc kết giới.

Nói thật, Trần Hoàng Tử tung hoành cho đến hôm nay, thật sự đây là lần đầu tiên nhìn thấy gia hỏa ngây thơ như Lam Tiểu Bố. Nếu như làm vậy mà hắn ta cũng bị ám hại thành công, Trần Hoàng Tử hắn ta cũng chẳng thể tu luyện đến ngày hôm nay.

Mặc dù biết Lam Tiểu Bố đang tính toán, chính mình cũng có thể phá vỡ kết giới Khốn Sát của Lam Tiểu Bố, nhưng mà Trần Hoàng Tử cũng không lập tức ra tay ngay, mà lấy ra một đống trận kỳ bắt đầu bố trí đại trận. Kết giới thôi mà, hắn ta cũng có thể bố trí được. Ở Trung Ương thế giới này, thủ đoạn bố trí kết giới của hắn ta cho dù không thể chen vào ba vị trí đầu, nhưng có thể đứng trong hàng ngũ top 10.

Hầu như chỉ qua mấy giây sau, Trần Hoàng Tử đã dùng kết giới của chính mình khóa kết giới Khốn Sát của Lam Tiểu Bố lại, sau đó sải bước đến, đồng thời vươn tay về phía chân thân Lam Tiểu Bố đang trốn ở một góc kết giới.

Đúng như Trần Hoàng Tử đoán, đừng nói là tránh né, ngay cả phản ứng, Lam Tiểu Bố cũng không kịp làm gì, đã bị thủ ấn của hắn ta khóa lại.

“Răng rắc!” Trần Hoàng Tử nghe thấy tiếng xương cốt gãy nát, không chỉ như vậy, thân thể của Lam Tiểu Bố đang ở trong tay hắn ta cũng nhanh chóng sụp đổ.

Nhưng hắn ta lại chẳng có chút mừng rỡ nào, bởi vì ngay khi tay hắn ta đụng vào tên Lam Tiểu Bố này, Lam Tiểu Bố và con rối kia đã lập tức thay đổi vị trí cho nhau. Thứ mà hắn ta bắt được chính là một con rối, cho dù thân thể bị sụp đổ, cũng là thân thể của con rối này bị sụp đổ. Hắn ta chấn động chính là thủ đoạn di hình hoán vị này của Lam Tiểu Bố, đây tuyệt đối là thủ đoạn hoán vị không có bất cứ dao động quy tắc nào. Hắn ta là bước đại đạo thứ bảy cũng không thể làm được, sao Lam Tiểu Bố lại có thể làm được?

Chỉ cần khi Lam Tiểu Bố và con rối kia hoán vị có chút dao động quy tắc thôi, sẽ bị hắn ta khóa chặt vị trí quy tắc hoán vị, Lam Tiểu Bố cũng không thể hoàn thành di hình hoán vị được. Chỉ có một lời giải thích, Lam Tiểu Bố chứng đại đạo Vô Quy Tắc, đáng tiếc hắn ta không còn thời gian nghĩ thêm nữa, hắn ta nhất định phải nhanh chóng khống chế Lam Tiểu Bố lại.

“Còn không ra tay nữa, các ngươi chết đi.” Phương Chi Khuyết còn đang đờ đẫn ở một góc đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lẽo đầy sát ý của Lam Tiểu Bố truyền đến, đâu còn dám chờ Lam Tiểu Bố bị giết nữa? Thậm chí Lam Tiểu Bố vừa mới dứt lời, cái roi dài nguyền rủa màu xám trắng trong tay hắn ta lập tức vung ra ngoài.

Lĩnh vực và khí thế của cường giả bước đại đạo thứ bảy lập tức va chạm với lĩnh vực của Trần Hoàng Tử, trong hư không, đạo tắc kết giới liên tục nổ tung.

Lần đầu tiên là Lam Tiểu Bố thông qua con rối di hình hoán vị trốn được một kiếp, mặc dù biết đại đạo Vô Quy Tắc, nhưng Trần Hoàng Tử không thèm để ý, bởi vì hắn ta hiểu rất rõ, hôm nay Lam Tiểu Bố có thông thiên đi nữa, cũng phải chết ở chỗ này.

Thế nhưng một khắc sau, hắn ta lập tức trợn tròn hai mắt, một luồng lĩnh vực Thánh Nhân không kém gì hắn ta ập tới, lĩnh vực này và lĩnh vực của hắn ta va chạm vào nhau, lĩnh vực của hai người đều dần dần sụp đổ. Hắn ta là cường giả bước đại đạo thứ bảy, khi lĩnh vực va chạm với người kia, lại chẳng chiếm được chút tiện nghi nào cả.

“Bước đại đạo thứ bảy?” Trần Hoàng Tử hoảng hốt.

Rất rõ ràng những gì hắn ta nhìn thấy lúc trước đều là giả, mà người chân chính đối phó với hắn ta, chính là bước đại đạo thứ bảy đang trốn ở một bên. Trước đó những thứ mà hắn ta nhìn thấy, đều là Lam Tiểu Bố để cho hắn ta nhìn thấy, cho nên hắn ta mới thấy được. Còn bước đại đạo thứ bảy trốn ở một góc kia là thứ Lam Tiểu Bố không cho hắn ta nhìn thấy, cho nên hắn ta không nhìn thấy. Phải chạy nhanh thôi, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Trần Hoàng Tử. Hắn ta nhớ đến chuyện Trọng Thứu bị giết, Trọng Thứu rất có thể chính là bị tên cường giả bước đại đạo thứ bảy trước mắt này giết chết. bây giờ gia hỏa này liên thủ với Lam Tiểu Bố, lại đến giết Trần Hoàng Tử hắn ta. Người ta bố trí đã lâu, hắn ta lại vì khinh thường đối thủ mà một đường đâm đầu vào.

Nhưng mà lúc này muốn chạy đã rất khó khăn, kết giới Khốn Sát bên ngoài đột nhiên biến đổi, biến thành một cái khốn giới hoàn toàn không liên quan gì với cái trước đó. Không chỉ như vậy, cái roi dài nguyền rủa kia của Phương Chi Khuyết đã cuốn lên từng mảnh đạo trắc Trớ Chú, sớm bao trùm cả vùng không gian này.

Mà thứ Trần Hoàng Tử phải đối phó không chỉ có những thứ ấy, bởi vì một cái cối xay khổng lồ đang đánh tới, cái cối xay này hoàn toàn khóa chặt vùng thiên địa của Trần Hoàng Tử lại.

Nếu như không có Phương Chi Khuyết, cho dù cái kết giới này mạnh đến đâu, cho dù cái cối xay này có lớn hơn nữa, khí thế đạo tắc có mạnh hơn một chút, Trần Hoàng Tử cũng sẽ không để trong lòng.

Nhưng bây giờ cái hắn ta phải đối phó không chỉ riêng kết giới và cái cối xay này, đáng sợ nhất chính là cái roi dài nguyền rủa cuốn theo trăm triệu vạn đạo tắc Trớ Chú kia.

Vũ Trụ Ma? Phương Chi Khuyết nhìn thấy cối xay khổng lồ kia, sau lưng đầu mồ hôi lạnh. Hắn ta biết, so với hạng người xấu bụng Lam Tiểu Bố này, Phương Chi Khuyết hắn ta còn ngây thơ lắm. Lam Tiểu Bố cố ý bại lộ vị trí của bản thân ra, thu hút đối thủ ra tay, mà vị trí của hắn ta thì không bị bại lộ, sau đó hắn ta đột nhiên đánh liến, sẽ kéo đối thủ vào thế yếu.

Vị trí của hắn ta sở dĩ không bị bại lộ, không phải là trước đó hắn trốn trong cái kết giới ẩn kia, mà là sau khi Lam Tiểu Bố quát hắn ta, đã ném trận kỳ chủ ra. Cái trận kỳ chủ này chính là Vũ Trụ Ma, ha ha, dùng Vũ Trụ Ma thay thế trận kỳ để che giấu vị trí của hắn ta. Đừng nói là ấn tượng ban đầu của Trần Hoàng Tử đã giữ vai trò chủ đạo, chỉ chú ý đến Lam Tiểu Bố, cho dù không có ấn tượng ban đầu kia, muốn phát hiện được vị trí của hắn ta cũng không dễ dàng.

Lam Tiểu Bố tuyệt đối là cố ý quát mình, sau đó bố trí Vũ Trụ Ma ra. Gia hỏa kia tâm cơ vô cùng gian xảo, hôm nay tên Trần Hoàng Tử kia nhất định phải chết ở chỗ này rồi.

Nghĩ đến tên chó tâm cơ Lam Tiểu Bố này, nói không chừng đã nghĩ đến chuyện trong lòng mình đang âm thầm mong Lam Tiểu Bố bị giết rồi nhỉ, lúc này Phương Chi Khuyết đâu còn dám chần chừ nữa? Hắn ta khẳng định chỉ cần hắn ta có chút chần chừ nào, hôm nay bước đại đạo thứ bảy phải chết ở đây tuyệt đối không chỉ có một người là Trần Hoàng Tử.

Chương 2455 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ.

Mặc dù Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ năm, nhưng rõ ràng đây không phải là bước đại đạo thứ năm bình thường. Cộng thêm loại bảo vật công kích đỉnh cấp là Vũ Trụ Ma và kết giới Khốn Sát khóa đạo tắc thần thông của Trần Hoàng Tử lại, lúc này Trần Hoàng Tử chỉ một lòng muốn chạy trốn, thực lực đã bị giảm sút đi rất nhiều.

Mà giờ phút này Phương Chi Khuyết có thực lực không hề kém gì Trần Hoàng Tử đang lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ tính sổ mình, cho nên càng liều mạng mà ra tay.

Đạo tắc Trớ Chú thông qua đạo vận Trớ Chú, khiến đối phương từ từ niết hóa đại đạo, niết hóa thân thể và nguyên thần rồi vẫn lạc, nhưng mà giờ phút này đạo tắc Trớ Chú mà Phương Chi Khuyết thi triển ra, lại giống như sông kiếm bị vỡ đê, điên cuồng tràn ra.

“Răng rắc!” Hai tay của Trần Hoàng Tử trực tiếp bị đạo tắc Trớ Chú giảo sát thành hư vô, sương máu nổ tung.

Phương Chi Khuyết vô cùng vui mừng, đang định giải quyết luôn tên Trần Hoàng Tử này, đột nhiên cảm thấy một loại sợ hãi tột cùng từ đáy lòng dâng lên. Không tốt, Phương Chi Khuyết biết mình đã chủ quan rồi, hắn ta điên cuồng mở rộng lĩnh vực, đồng thời vận chuyển đạo tắc phòng ngự, nhưng mà cho dù như vậy, một luồng quang mang vẫn có thể im hơi lặng tiếng nổ tung lồng ngực hắn ta, biến trái tim hắn ta thành bã vụn.

Mặc dù Phương Chi Khuyết bị trọng thương, nhưng mà Trần Hoàng Tử chẳng có chút vui vẻ nào cả, trái tim hắn ta dần chìm xuống, hắn ta biết mình không thể đi được rồi. Bởi vì một lòng muốn chạy trốn, cho nên đã hãm vào thế yếu, khiến đạo tắc thần thông của hắn ta bị đạo tắc Trớ Chú của Phương Chi Khuyết xé mở. Lúc này, chỉ cần Lam Tiểu Bố ra tay, Vũ Trụ Ma nhất định có thể xé rách toàn bộ thân thể của hắn ta, thậm chí trực tiếp xử lý hắn ta. Lam Tiểu Bố biết lúc này mà mình ra tay, nhất định có thể xử lý được Trần Hoàng Tử. Nhưng mà hắn cũng không ra tay, chỉ không ngừng cuốn lấy từng đạo trận văn khốn sát, đồng thời lĩnh vực Sát Phạt của Vũ Trụ Ma lập tức tăng vọt, khóa đi mọi không gian bỏ trốn của Trần Hoàng Tử.

Sau khi Phương Chi Khuyết lấy lại tinh thần thì vô cùng giận dữ, lại càng điên cuồng mà thôi động roi dài nguyền rủa trong tay đánh về phía Trần Hoàng Tử. Mặc dù hắn ta bị thương, nhưng mà Trần Hoàng Tử bị thương còn nặng hơn hắn ta rất nhiều. Hơn nữa Trần Hoàng Tử còn đang ở trong kết giới và bị Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố trói buộc, lần này, roi dài nguyền rủa của hắn ta chắc chắn có thể xử lý Trần Hoàng Tử.

Bởi vì Lam Tiểu Bố không kịp thời ra tay, khiến Trần Hoàng Tử nhanh chóng tỉnh táo lại. Giờ phút này Trần Hoàng Tử biết rõ, mình có còn mạng hay không nằm ở trong một giây này, hắn ta liều mạng mà thiêu đốt đạo tắc đại đạo tự thân, thậm chí còn thiêu đốt tuổi thọ. Nhưng mà khi cường giả bước đại đạo thứ bảy như Phương Chi Khuyết tức giận mà dốc toàn lực ra tay, Trần Hoàng Tử còn chưa hoàn toàn bộc phát ra lá bài tẩy của mình, đã bị roi dài nguyền rủa khóa chặt toàn thân, thân thể của hắn ta dần dần sụp đổ, nguyên thần vừa thoát ra, đã bị đạo tắc Trớ Chú khóa lại.

Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn lên vô số đạo tắc Không Gian, khi đạo tắc Không Gian của Lam Tiểu Bố không ngừng xé mở các loại quy tắc Không Gian, thế giới của Trần Hoàng Tử cuối cùng cũng từ từ mở ra.

Thật là giàu có, Lam Tiểu Bố nhìn bảo vật chồng chất như núi trong thế giới của Trần Hoàng Tử, gần vạn đạo mạch thượng phẩm, còn có các loại chí bảo đỉnh cấp, hắn không chút do dự cuốn hết những thứ này vào trong Trường Sinh Giới của mình.

Phương Chi Khuyết nhìn Lam Tiểu Bố phát tài, trong lòng thầm nghĩ, chính mình bỏ công bỏ sức, kết quả người phát tài là Lam Tiểu Bố, ai... Phải biết rằng, trước đó, Lam Tiểu Bố còn lấy đi một đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm của mình.

Sau khi cuốn hết đồ đi, Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, "Còn chưa ra tay à?"

Phương Chi Khuyết tỉnh ngộ lại, đạo tắc Trớ Chú hoàn toàn khóa đi một tia sinh cơ cuối cùng của Trần Hoàng Tử.

"Ngu xuẩn…" Nguyên thần của Trần Hoàng Tử sắp bị đạo tắc Trớ Chú siết thành hư vô, không nhịn được mà mắng một câu.

Phương Chi Khuyết giận dữ, tên Trần Hoàng Tử này chẳng những đánh hắn ta trọng thương, trước khi chết còn dám kêu gào, đạo tắc Trớ Chú xoắn một cái, Trần Hoàng Tử hóa thành hư vô, thần hồn câu diệt.

"Lão Phương, làm không tệ nhỉ." Lam Tiểu Bố vỗ vai Phương Chi Khuyết, nhanh chóng thu lại hết vết tích bày trận ở xung quanh, cùng lúc đó, đạo tắc Không Gian bắt đầu bùng phát, hoàn toàn hủy đi vết tích đạo tắc thần thông và quy tắc ở khu vực này mấy lần.

"Đi." Sau khi hủy đi mọi vết tích, Lam Tiểu Bố xoay người rời đi.

Phương Chi Khuyết nhìn Lam Tiểu Bố hủy đi quy tắc Không Gian, đột nhiên tỉnh ngộ ra, hắn ta cuối cùng cũng hiểu vì sao trước khi chết Trần Hoàng Tử còn mắng hắn ta ngu xuẩn.

TRước đó Lam Tiểu Bố rõ ràng có thể giết chết Trần Hoàng Tử, nhưng mà hết lần này đến lần khác Lam Tiểu Bố lại để cho mình giết. Rất rõ ràng, sau khi giết chết loại bước đại đạo thứ bảy như Trần Hoàng Tử, trong thời gian ngắn trên người sẽ có vết tích đạo vận để lại, trừ thời gian ra, không còn cách nào khác có thể loại bỏ những đạo vận lưu lại này. Mình giết người, Lam Tiểu Bố phát tài, nồi mình cõng, Lam Tiểu Bố lại chẳng có vấn đề gì cả…

Chương 2456 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ. (2)

Sau khi Phương Chi Khuyết nghĩ thông suốt vấn đề này rồi, suýt chút nữa nôn ra một ngụm máu, nhưng mà nghĩ đến mình vẫn là vật trong tay người kia, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, Phương Chi Khuyết chỉ có thể cố gắng nuốt ngụm máu này xuống. Cho dù hắn ta biết được, nhưng Lam Tiểu Bố bảo hắn ta giết, hắn ta cũng chỉ có thể giết.

Sau khi bay ra ngàn vạn dặm, Lam Tiểu Bố nói, “Lão Phương à, gần đây An Lạc Thiên Thành có chút loạn, ngươi vừa giết Trần Hoàng Tử, tốt nhất đừng vào An Lạc Thiên Thành. Chờ vết thương của ngươi khôi phục, sau đó không có người nào nhìn ra ngươi giết Trần Hoàng Tử, ngươi hãy tiến vào An Lạc Thiên Thành tìm ta. Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, không thể đi xa, nếu không, ta sẽ tức giận đó.”

Nói xong lời đó, thân hình Lam Tiểu Bố lóe lên, trực tiếp biến mất.

Phương Chi Khuyết biết Lam Tiểu Bố vào thành, nhưng hắn ta lại không thể đi vào, hắn ta vừa mới giết Trần Hoàng Tử, bây giờ còn đang bị thương. Cho dù hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, nếu như chuyện giết Trần Hoàng Tử bị lộ, hắn ta cũng sẽ bị vây giết.

…

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố bước vào An Lạc Thiên Thành, Quan Xung và Sùng Anh đang ở trong Kim Lạc lâu lập tức nhận được tin tức Hoang Diễn Đạo Tháp của Chân Diễn Thánh Đạo bị hỏng, đây là tòa đạo tháp thứ hai của Chân Diễn Thánh Đạo sụp đổ sau Hồng Nguyện Đạo Tháp của Chân Diễn Thánh Đạo sụp đổ.

Sau khi nhận đượctin tức này, Quan Xung và Sùng Anh đều kinh ngạc, chuyện này sao có thể? Tuyệt đối không thể…

Quan Xung không thể nào chịu đựng được cái cảm giác bị ức hiếp này, phẫn nộ hét lên một, nhưng mà ngay khi hắn ta muốn cưỡng ép phá vỡ Kim Lạc lâu xông ra ngoài thì nhanh chóng bình tĩnh lại.

Toàn thân Sùng Anh đều là đạo vận sát phạt, giờ phút này chỉ cần tu sĩ có tu vi thấp hơn một chút ở bên cạnh hắn ta, chỉ sợ đều sẽ bị đạo tắc Sát Phạt đáng sợ này xé thành bã vụn..

“Đi, chúng ta trực tiếp đi gõ Đạo Tổ Cổ, tức hiếp Chân Diễn Thánh Đạo ta như vậy, nếu như Trung Ương thế giới không chào đón Chân Diễn Thánh Đạo ta, Chân Diễn Thánh Đạo ta trực tiếp thoát ly khỏi Trung Ương thế giới.” Giọng điệu của Sùng Anh bình tĩnh, lại ẩn chứa uy nghiêm của cường giả bước đại đạo thứ bảy.

Sau khi Quan Xung hét lên, toàn bộ Kim Lạc lâu đều bị kinh động, sau đó nhìn thấy Quan Xung và Sùng ANh sát khí bừng bừng ra khỏi Kim Lạc lâu, mọi người đều biết, chỉ sợ lại xảy ra chuyện rồi.

Không cần người khác nói, sau khi Quan Xung và Sùng ANh xông đến vị trí Đạo Tổ Cổ, mọi người đều kéo nhau đến.

Đây là định gõ Đạo Tổ Cổ?

Phải biết rằng ý nghĩa của cái Đạo Tổ Cổ này còn quan trọng hơn cả đạo điện Thiên Đình, chỉ đến khi Thiên ĐÌnh sắp bị diệt, Thiên Đế bị giết, hoặc là thế giới bị diệt, mới có thể gõ Đạo Tổ Cổ, cưỡng ép mời Đạo Tổ ra. Việc nhỏ bình thường mà đi gõ Đạo Tổ Cổ, đó chính là muốn chết.

Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo bị giết, đối với Chân Diễn Thánh Đạo là đại sự đỉnh cấp, nhưng đối với Đạo Tổ mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Bây giờ hai tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo vọt thẳng đến chỗ Đạo Tổ Cổ là có ý gì? Cho dù Chân Diễn Thánh Đạo bị tiêu diệt, bốn tên Thánh Chủ đều bị giết hết, cũng không có tư cách gõ Đạo Tổ Cổ đâu?

KHi Khổ Nhất Sí lấy được tin tức này là lúc đang luận đạo với Bùi Cung Hổ, hai người đều là bước đại đạo thứ bảy, hơn nữa đều là bước đại đạo thứ bảy cường hãn, bây giờ hai người đang trò chuyện về những gì thu hoạch được, học hỏi thêm được nhiều điều. Mà HÌnh Nghê ở bên cạnh lắng nghe, lại càng được lợi lớn.

Ngay lúc này, Khổ Nhất Sí nhận được tin tức, nói hai tên Thánh CHủ Quan Xung va Sùng Anh của Chân Diễn Thánh Đạo đang tiến đến vị trí Đạo Tổ Cổ, rất có thể là muốn gõ Đạo Tổ Cổ.

Nhận được tin tức này, Khổ Nhất Sí còn tưởng rằng mình nghe nhầm, khi hắn ta xác định tin tức này không nghe lầm, đâu còn dám tiếp tục ở lại luận đạo với Bùi Cung Hổ nữa? Sau khi nhắn lại một câu thì điên cuồng độn gấp ra ngoài. Bùi Cung Hổ cũng nhận được tin tức vào lúc này, hắn ta cũng dẫn theo Hình Nghê cùng nhau xông ra ngoài. Nói đùa gì vậy, gõ Đạo Tổ Cổ? Qua nhiều năm như vậy, còn chưa nhìn thấy có thế giới nào gõ Đạo Tổ Cổ.

“Trành ra!” Quan Xung đã đến bên ngoài cấm chế Đạo Tổ Cổ, vươn tay ra xua đuổi hai tên hộ vệ. Hai tên hộ vệ này vô cùng căng thẳng, nhưng làm sao có thể tránh ra được, nhường lối thì mạng của bọn họ sẽ không còn nữa, Đạo Tổ Cổ có thể tùy tiện gõ được sao?

“Quan Thánh Chủ, Sùng Thánh Chủ, vì sao phải làm khó một tên hộ vệ, có chuyện gì thì nói với Khổ Nhất Sí ta là được rồi.”

Giọng điệu của Khổ Nhất Sí mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lửa giận trong lòng thì sắp phun ra ngoài rồi. Chân Diễn Thánh Đạo đang cho rằng mình là ai vậy, thế mà ngay cả Đạo Tổ Cổ cũng muốn gõ. Nếu như mình đến chậm một chút, Đạo Tổ Cổ bị gõ vang, ảnh hưởng đến Đạo Tổ, vậy thì không phải là chuyện nhỏ đâu.

“Khổ Thiên Đế, Chân Diễn Thánh Đạo ta có phải là một phần tử của Trung Ương thế giới hay không? Có được Trung Ương Thiên Đình che chở hay không?” Giọng điệu Sùng ANh lạnh lẽo, không có chút ý tôn kính đối với Thiên Đế.

Khổ Nhất Sí từ tốn nói, “Chỉ cần ở trong phạm vi Trung Ương thế giới ta, đều là một phần tử của Trung Ương thế giới ta, lời của Sùng Thánh Chủ là có ý gì?”

Sùng ANh hừ một tiếng, “Trước đây không lâu, Thánh Chủ Trọng Thứu của Chân Diễn Thánh Đạo ta bị giết, chúng ta nhịn. Thiên Đế cũng đã chính miệng nói ở trước mặt mọi người rằng, sẽ cho Chân Diễn Thánh Đạo ta một câu trả lời. Nhưng mà cái câu trả lời này còn chưa đến, Thánh Chủ Trần Hoàng Tử của Chân Diễn Thánh Đạo ta lại bị giết ở bên ngoài An Lạc Thiên Thành. Cho nên hôm nay chúng ta muốn tự mình hỏi thăm một chút, có phải muốn tiêu diệt Chân Diễn Thánh Đạo ta luôn phải không?”

Chương 2457 - Trực tiếp đối mặt.

Trần Hoàng Tử bị giết rồi? Đám người nghe thấy thông tin này đều không thể tin nổi, Trần Hoàng Tử chính là cường giả bước đại đạo thứ bảy. Còn vừa mới đến An Lạc Thiên Thành, sao lại bị giết rồi?

Đừng thấy bây giờ có rất nhiều cường giả bước đại đạo thứ bảy ở An Lạc Thiên Thành, nhưng mà những cường giả bước đại đạo thứ bảy này đều là từ khắp nơi của đại vũ trụ tụ tập đến. Nếu như phân tán ra, vậy thì thật sự không có mấy người. Ví dụ như Ma Như thế giới, toàn bộ thế giới đều không có một cường giả bước đại đạo thứ bảy. Loại thế giới không có cường giả bước đại đạo thứ bảy như Ma Như thế giới, ở đại vũ trụ có mấy cái.

Khó trách Quan Xung và Sùng Anh của Chân Diễn Thánh Đạo lại không thể nào khống chế được tâm tình của mình. Ở Chân Diễn Thánh Đạo có bốn Thánh Chủ, chỉ mới qua một khoảng thời gian ngắn, đã bị giết mất hai người. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, Quan Xung và Sùng Anh của Chân Diễn Thánh Đạo, có khi nào cũng sẽ bị giết? Chờ bốn Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo bị giết, chỉ sợ Chân Diễn Thánh Đạo sẽ không còn tồn tại nữa?

Đến cả Khổ Nhất Sí cũng ngây ngẩn cả người, Trần Hoàng Tử bị giết rồi? TRong lòng thì lại thở phào một hơi. Nói thật, Chân Diễn Thánh Đạo ở Trung Ương thế giới chính là một tồn tại khổng lồ, một cái đạo môn mà có đến bốn cường giả bước đại đạo thứ bảy, cái này đối với Trung Ương thế giới cũng không phải là chuyện gì tốt. Cũng bởi vì có bốn tên bước đại đạo thứ bảy, Trung Ương Thiên Đình cũng chẳng có chút khả năng trói buộc gì với Chân Diễn Thánh Đạo.

Nếu không thì, Chân Diễn Thánh Đạo dựa vào đâu mà dám tỏ thái độ với Trung Ương Thiên Đình như vậy? Có thể nói nếu như không phải có Đạo Tổ ở trên, Chân Diễn Thánh Đạo hủy đi Trung Ương Thiên Đình, tự lập Thiên Đình cũng không phải là không thể.

Bây giờ Chân Diễn Thánh Đạo bị vẫn lạc mất hai tên bước đại đạo thứ bảy, thực lực lập tức giảm xuống, trong lòng Khổ Nhất Sí đương nhiên thở phào một hơi. Sau đó thì cười lạnh, chỉ còn lại hai tên bước đại đạo thứ bảy, thế mà còn dám phách lối như lúc trước, còn dám đến gõ Đạo Tổ Cổ, đúng là không biết sống chết mà.

“Ta rất thấu hiểu tâm tình của Quan Thánh Chủ và Sùng Thánh CHủ, nhưng mà có thể hiểu cũng không có nghĩa là Chân Diễn Thánh Đạo có thể không màng đến quy tắc chí cao của Trung Ương Thiên Đình. Nói cách khác, nếu như ta không đến đây ngăn cản, Quan Thánh Chủ và Sùng Thánh Chủ thật sự gõ Đạo Tổ Cổ lên, kết quả như thế nào, hai vị Thánh Chủ đã nghĩ đến chưa?” Giọng điệu Khổ Nhất Sí bình thản.

Mặc dù đối phương lại bị tổn thất thêm một Thánh CHủ bước đại đạo thứ bảy, nhưng Khổ Nhất Sí nói chuyện lại không còn khách sáo như trước đó nữa. Trừ Quan Xung và Sùng Anh muốn gõ Đạo Tổ Cổ đã chọc giận Khổ Nhất Sí ra, còn một điều nữa là Trần Hoàng Tử đã vẫn lạc, khiến thực lực của Chân Diễn Thánh Đạo suy giảm.

Sùng ANh ban đầu quả thật muốn gõ Đạo Tổ Cổ, nhưng mà sau khi rời khỏi Kim Lạc lâu, hắn ta đã tỉnh táo lại. Bởi vì hắn ta rõ ràng, nếu như thật sự gọi Đạo Tổ ra ngoài, chỉ sợ người đầu tiên Đạo Tổ giết chết sẽ là hắn ta và Quan Xung. Bước đại đạo thứ bảy, hầu như trong mắt của tất cả mọi người chính là tồn tại chí cao vô thượng không thể chạm đến. Nhưng mà hầu hết mọi người này không bao gồm cả Đạo Tổ, trong mắt Đạo Tổ, loại bước đại đạo thứ bảy này chẳng khác nào tu sĩ tầm thường cả.

Bởi vì biết lợi hại ở trong này, cho nên Sùng ANh mới không cưỡng ép gõ vang Đạo Tổ Cổ. Nếu không, tốc độ của Khổ Nhất Sí có nhanh đến đâu, cũng không thể nào ngăn cản hắn ta gõ Đạo Tổ Cổ.

Hơn nữa từ trong giọng nói của Khổ Nhất Sí, Sùng Anh cũng hiểu rõ, địa vị của Chân Diễn Thánh Đạo chỉ sợ không còn như trước kia nữa rồi.

Giờ phút này, trong lòng Sùng ANh có chút tức giận vì Trần Hoàng

Tử đã tự làm theo ý mình mà rời khỏi An Lạc Thiên Thành. TRọng Thứu đã là vết xe đổ, Trần Hoàng Tử ỷ vào mình là bước đại đạo thứ bảy, bình thường cao cao tại thượng đã quen, chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện có người dám giết cả bước đại đạo thứ bảy, còn có thể giết. Nhưng nơi này là An Lạc Thiên Thành đó, nơi này sắp cử hành đại hội Vĩnh Sinh, khắp nơi đều là cường giả, bước đại đạo thứ bảy bị giết cũng không phải chuyện gì ly kỳ.

Thấy Sùng Anh không còn tiếp tục hùng hổ dọa người nữa, Khổ Nhất Sí cũng biết có chừng có mực, hắn ta chậm rãi nói, “Sùng Thánh CHủ, Quan Thánh Chủ, bây giờ Trần Thánh Chủ bị hại, chúng ta cần phải đi xem hiện trường trước đã, ta tin nơi đó cách An Lạc Thiên Thành gần như vậy, chúng ta nhất định có thể bắt được hung thủ. Không biết hai vị Thánh Chủ có hoài nghi ai không? Chúng ta có thể đi tra hỏi người đó một chút.”

Sùng Anh và Quan Xung đồng thời hoài nghi một người, đó chính là Lam Tiểu Bố. Bọn hắn hoài nghi Trần Hoàng Tử đã hạ ấn ký thần niệm lên người Lam Tiểu Bố, sau đó đi theo Lam Tiểu Bố ra khỏi An Lạc Thiên Thành rồi bị hại. Nhưng mà vấn đề này bọn hắn không có chứng cứ, hơn nữa, Lam Tiểu Bố có tu vi gì chứ, cho dù có ám hại Trần Hoàng Tử cũng không có tư cách.

Nếu như thật sự là Lam Tiểu Bố giết, bọn hắn lại càng không dám đi tìm Lam Tiểu Bố, bởi vì người chân chính hạ sát thủ chính là Thạch Trường Hành. Chân Diễn Thánh Đạo có bốn đại Thánh CHủ tề tụ, cũng không có tư cách đi tìm Thạch Trường Hành gây chuyện, đừng nói là bây giờ chỉ còn hai Thánh Chủ.

Chương 2458 - Trực tiếp đối mặt. (2)

“Người hoài nghi thì có, nhưng mà ta cần đi xem hiện trường, sau đó đi gặp người mà chúng ta hoài nghi, mới có thể xác định được.” Sùng

ANh tỉnh táo lại.

Cho dù là Thạch Trường Hành giết, chỉ cần có đầy đủ chứng cử, có đông đảo tu sĩ và mấy Thiên Đế ở đây, Thạch Trường Hành cũng không thể bao che Lam Tiểu Bố, ít nhất thì bọn hắn có thể bắt Lam Tiểu Bố đền mạng.

Không có cường giả bước đại đạo thứ tám, Chân Diễn Thánh Đạo bình thường cao cao tại thượng, lúc này nhìn vô cùng thê thảm yếu ớt.

“Đúng lúc đang rảnh rỗi, ta cũng muốn đi xem một chút.” Bùi Cung Hổ đứng bên cạnh nói.

Một bước đại đạo thứ bảy bị người ta ám hại, hắn ta cũng rất muốn biết là bị ám hại như thế nào. Phải biết rằng hắn ta cũng là một bước đại đạo thứ bảy, người ta có thể ám hại Trần Hoàng Tử, vậy thì cũng có tư cách ám hại Bùi Cung Hổ hắn ta.

“Phong ti chủ, ngươi cũng đi cùng ta.” Khổ Nhất Sí nói với một quan viên gầy yếu ở bên cạnh một câu.

Cho dù quan viên gầy yếu này chỉ là bước đại đạo thứ năm, nhưng chỉ cần ở An Lạc Thiên Thành một khoảng thời gian, thì không thể nào không biết, ti chủ Thánh Giám ti của Trung Ương Thiên Đình Phong Kiệt Thiểm. Người này tâm tư kín đáo, có trợ giúp cực lớn với Khổ Nhất Sí.

Một đám người rời khỏi An Lạc Thiên Thành, ở xa xa, Thạch Trường Hành lại há hốc mồm khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố đang từ từ đi vào Kim Lạc lâu, thậm chí còn không dám tin tưởng.

Trần Hoàng Tử hạ ấn ký thần niệm lên người Lam Tiểu Bố, hắn ta có biết, Lam Tiểu Bố ra ngoài, Trần Hoàng Tử đi theo, hắn ta biết, Trần

Hoàng Tử ra ngoài làm gì, hắn ta cũng biết

Theo tin tức mà hắn ta biết được, phải là Trần Hoàng Tử trở về mới đúng. Kết quả Trần Hoàng Tử bị giết, người trở về là Lam Tiểu Bố, cái này không được bình thường.

Lam Tiểu Bố tuyệt đối là một tiểu gia hỏa bước đại đạo thứ năm, dựa vào đâu mà có thể giết chết Trần Hoàng Tử đã chuẩn bị sẵn mà đi? Người Chân Diễn Thánh Đạo nhất định đã nghĩ rằng là do Thạch Trường Hành hắn ta làm, chỉ có tự bản thân Thạch Trường Hành biết, không phải là hắn ta làm.

Lại liên tưởng đến chuyện Lam Tiểu Bố đến Đại Băng Bàn Cung, cứu Hỗn Độn Độc Giác Thú, còn thuận tiện cứu con gái của mình, sau đó tiêu diệt Thánh Kiếm cung, rồi lại đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi cháu gái Thánh Chủ, thậm chí đến Kim Lạc lâu, đánh vỡ động phủ của một Thánh Chủ, đồng thời đánh trọng thương Thánh Chủ…

Tất cả mọi chuyện, trừ đánh Trọng Thứu trọng thương là do hắn ta nhúng tay vào, những cái khác, mỗi một chuyện hình như đều không thể nào thành công, nhưng hết lần này đến lần khác lại thành công. Cộng thêm lần này giết chết Trần Hoàng Tử, Thạch Trường Hành thở dài một tiếng, hắn ta có một hoài nghi, Trọng Thứu cũng là do Lam Tiểu Bố xử lý.

Cho dù Trọng Thứu có phải là do Lam Tiểu Bố xử lý hay không, cũng nói rõ một vấn đề, đó là nhận thức của hắn ta về Lam Tiểu Bố có vấn đề. Trước đó hắn ta vẫn cho rằng Lam Tiểu Bố gan to bằng trời là một ngôi sao tai họa, sớm muộn cũng sẽ bị người ta giết chết. Bây giờ Lam Tiểu Bố gây họa càng lúc càng lớn, nhưng hết lần này đến lần khác thì lại sống càng ngày càng thoải mái. Nếu có một ngày, Lam Tiểu Bố bước vào bước đại đạo thứ sáu, thậm chí là bước vào bước đại đạo thứ bảy, thế thì chỉ sợ Thạch Trường Hành hắn ta cũng không thể làm gì hắn đi?

Nghĩ đến những thứ này, Thạch Trường Hành thở dài một hơi, có lẽ hắn ta phải thay đổi cách nhìn của mình với Lam Tiểu Bố một chút. Lần này Lam Tiểu Bố giết chết Trần Hoàng Tử, tất nhiên sẽ khiến Sùng ANh và Quan Xung nổi nóng. Nếu như lần này Lam Tiểu Bố có thể dựa vào chính mình mà vượt qua nguy cơ, hắn ta sẽ để con gái mình tiếp xúc với Lam Tiểu Bố một chút, ít nhất phải tạo mối quan hệ tốt với người này.

…

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào Kim Lạc lâu, đột nhiên nhìn thấy một nam một nữ song song đi vào Kim Lạc lâu. Nam tử anh tuấn tiêu sái, đạo vận quanh thân lưu chuyển, ít nhất là một bước đại đạo thứ năm, còn nữ tử kia thì hắn biết.

Liễu Ly, chính là Liễu Ly mà hắn vẫn luôn muốn đi tìm. Chỉ là Liễu Ly lại là đại biểu của Táng Đạo Môn đến An Lạc Thiên Thành, cái này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố có chút khó chịu. Cộng thêm Liễu Ly vừa đến An Lạc Thiên Thành, đã đến Thiên Huyên Vân Điện, Lam Tiểu Bố cho dù muốn tìm nàng cũng không được.

Cho nên Lam Tiểu Bố tính toán đợi sau khi Liễu Ly ra ngoài, hỏi thăm xem Liễu Ly đến đại vũ trụ như thế nào? Lam Tiểu Bố cũng không ngờ, hắn vừa xử lý bước đại đạo thứ bảy của Chân Diễn Thánh Đạo đã nhìn thấy Liễu Ly. Nam tử bên cạnh Liễu Ly tuyệt đối là người tu luyện Táng Đạo, nếu không, đạo tắc Táng Đạo trên người sẽ không rõ ràng như vậy.

Khiến Lam Tiểu Bố cau mày là, thế mà hắn lại cảm nhận được hơi thở Táng Đạo nhàn nhạt trên người Liễu Ly, rõ ràng Liễu Ly cũng đã bắt đầu tu luyện Táng Đạo.

Công pháp tu luyện của Liễu Ly chính là Đệ Nhị Đạo Điển, cái Đệ Nhị Đạo Điển này mặc dù là do hắn lấy được ỡ vũ trụ Địa Hoang, nhưng môn đại đạo này tuyệt đối là môn đại đạo cao cấp nhất, đặt ở đại vũ trụ này, tuyệt đối không lạc hậu. Nếu như thiên phú mạnh hơn một chút, sửa chữa lại Đệ Nhị Đạo Điển một chút, thành tựu tương lai tuyệt đối mạnh hơn so với tu luyện Táng Đạo.

Hít một hơi thật sâu, Lam Tiểu Bố vẫn quyết định cản Liễu Ly lại, hắn nhất định phải hỏi rõ Liễu Ly, vì sao lại gia nhập Táng Đạo Môn. Cái Táng Đạo Môn này, đại đạo tu luyện thật sự quá bẩn thỉu.

Chương 2459 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ.

“Khoa thống soái…” Liễu Ly và nam tử anh tuấn kia vừa mới bước vào Kim Lạc lâu, đã lập tức có người tiến lên chào hỏi. Từ vẻ nịnh nọt trong giọng nói của hắn ta, có thể thấy được nam tử anh tuấn được gọi là KHoa thống soái đi bên cạnh Liễu Ly có địa vị không thấp.

“Ha ha, Nguyên Đạo Chủ, lần này đại hội Vĩnh Sinh đã giúp chúng ta gặp mặt được lão hữu nhiều năm không gặp, ý nghĩa này không chỉ đơn giản là chỉ vì tổ chức đại hội Vĩnh Sinh thôi đâu.” Nam tử anh tuấn cười ha ha một tiếng, cũng ôm quyền chào hỏi.

Vào lúc tổ chức đại hội Vĩnh Sinh, Kim Lạc lâu chính là nơi ở của các thành phần tham gia đại hội Vĩnh Sinh, cho nên Kim Lạc lâu kín hết người. Cho dù là đại sảnh lầu một, cũng đứng đầy người. Đám người nghe thấy lời nam tử anh tuấn này nói xong, đều lên tiếng phụ họa. Càng nhiều người hơn tiến lên chào hỏi, Khoa thống soái cũng nhiệu tình đáp lời, không hề có chút không kiên nhẫn hay tùy tiện đáp lời.

Chờ tất cả mọi người chào hỏi xong, nam tử anh tuấn ôm quyền cao giọng nói, “Các vị đạo hữu, ta muốn nhắc lại quan điểm của ta một lần nữa, lần này đại hội Vĩnh Sinh không chỉ là để cho chúng ta cảm ngộ đại đạo, truy cầu vĩnh sinh. Mà đồng thời cũng giúp đại vũ trụ chúng ta có thể giao lưu nhiều hơn. Chúng tu sĩ chúng ta, có thể tu tập lại một chỗ cũng không dễ dàng gì. Khoa Kiếm Bình ta là thống soái quân tu sĩ thứ ba của Phạm Hà thế giới, mặc dù không thể đại biểu cho đại vũ trụ, nhưng cũng có thể đại biểu cho quân tu sĩ thứ ba của Phạm Hà thế giới, chúc đại hội Vĩnh Sinh lần này tổ chức thành công.”

Từng tiếc vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Khoa Kiếm Bình dường như bị ảnh hưởng bởi sự nhiệt tình của mọi người, giọng nói càng lúc càng sục sôi hơn, “Khoa Kiếm Bình ta cũng nhân cơ hội lần này, quyết định tổ chức đại hôn cùng với Liễu Ly tiên tử của Táng Đạo Môn. Hoan nghênh tất cả mọi bằng hữu tham gia, giúp cho đại vũ trụ ta vĩnh viễn hòa bình, an ổn.”

Lại có một tràng vỗ tay nhiệt liệt và chúc mừng, Khoa Kiếm Bình quay qua Liễu Ly bên cạnh, vừa cười vừa nói, “Liễu sư muội, ngươi cũng nói vài câu đi.”

Liễu Ly lắc đầu, không nói gì.

Khoa Kiếm Bình thấy thế thì đành phải tiếp tục nói, “Liễu sư muội đến từ Táng Đạo Môn, Táng Đạo Môn cũng xem như là tông môn đỉnh cấp ở Phạm Hà thế giới ta, đã cống hiến rất lớn cho Phạm Hà thế giới ta. Lần này chúng ta nhận được lời mời của Thiên Huyên nương nương, luận đạo mấy ngày, thu được lợi ích không nhỏ. Cũng cảm tạ Thiên Huyên nương nương chủ trì đại hôn của ta và Liễu tiên tử. Đại hôn của chúng ta sẽ được tổ chức vào nửa tháng sau, cử hành ở Thiên Huyên Vân Điện, bất kỳ bằng hữu nào tiến đến Thiên Huyên

Vân Điện tham gia hôn lễ của chúng ta, chúng ta đều nhiệt liệt hoan nghênh.”

“Lam huynh, ngươi có muốn tham gia hôn lễ của tên gia hỏa họ KHoa kia không?” Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố.

“Cô đạo hữu.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy là Cô Xương Kiếm đến, lập tức chào hỏi một câu, sau đó nói, “Hôn lễ này thì ta không cần tham gia, ta biết nữ nhân kia, đợi lát nữa ta sẽ nói với nàng mấy câu, hỏi thăm tình huống một chút, sau đó ta phải nhanh chóng đến hội đấu giá…”

Không cần Lam Tiểu Bố đến tìm, giờ phút này Liễu Ly đã phát hiện Lam Tiểu Bố, nàng kinh ngạc không thôi nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố một hồi lâu. Cuối cùng xác định mình không hề hoa mắt, quả thật chính là Lam Tiểu Bố. Thế nhưng Lam Tiểu Bố làm sao có thể xuất hiện ở đại vũ trụ, thậm chí còn ở Kim Lạc lâu?

Khoa Kiếm Bình còn đang nhiệt tình mời mọi người tham gia hôn lễ của hắn ta, Liễu Ly đã đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố, sau đó nói, “Ta có biết ngươi hay không?”

Nàng vẫn chưa xác định chắc chắn người trước mắt này có phải là Lam Tiểu Bố trong trí nhớ của mình hay không.

Nghe thấy câu nói này của Liễu Ly, trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút áy náy, hắn biết Liễu Ly trước mắt này chính là Liễu Ly mà hắn biết lúc trước, nhưng mà cũng đã trải qua một lần luân hồi rồi. bởi vì đã luân hồi một lần, cho nên mới có thể hỏi ra câu hỏi này, nếu không, nàng sẽ khẳng định mình là ai.

“Thật lâu trước kia có quen biết, hỏi thăm một chút, bây giờ Ngu Xúc còn ổn chứ?” Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, vẫn hỏi thăm Ngu Xúc một câu. Liễu Ly đã luân hồi một lần, hắn cũng không muốn hỏi thăm chuyện quả khứ của Liễu Ly, rất rõ ràng, đây không phải là quá khứ tốt đẹp gì.

Liễu Ly ngẩn ngơ, nàng không ngờ người trước mắt này thật sự là Lam Tiểu Bố mà nàng biết, nhưng mà làm sao Lam Tiểu Bố có thể xuất hiện ở đại vũ trụ? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?

Giờ phút này Liễu Ly cũng cảm nhận được đầu óc choáng váng, nàng cho rằng cả đời này nàng cũng không thể nào gặp lại Lam Tiểu Bố, không ngờ hết lần này đến lần khác lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố, hơn nữa Lam Tiểu Bố còn đang đứng ngay trước mặt nàng.

“Liễu sư muội, đây là bằng hữu của ngươi?” Khoa Kiếm Bình lập tức chú ý đến Liễu Ly và Lam Tiểu Bố, lúc này bước đến.

Liễu Ly vẫn con đang hoang mang mờ mịt, trong đầu trống rỗng. Nếu như nói có tình cảnh nào mà nàng không muốn nhìn thấy nhất, vậy thì đó chính là tình cảnh hiện tại. Cho dù nàng vẫn luôn khát vọng có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nhưng tuyệt đối không muốn nhìn thấy Lam Tiểu Bố trong tình huống này.

Chương 2460 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ. (2)

“Làm sao ngươi có thể xuất hiện ở đây? Làm sao có thể xuất hiện ở đây…” Liễu Ly tự lẩm bẩm, dường như đang hỏi thăm, lại như đang nói cho chính mình nghe.

Thấy Liễu Ly hoàn toàn không nghe thấy lời mình hỏi, Khoa Kiếm Bình khẽ nhíu mày, hắn ta cũng mơ hồ cảm nhận được quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Liễu Ly không hề đơn giản. Hắn ta nhìn về phía Cô Xương Kiếm, đột nhiên nói, “Ngươi là thiên tài tham dai đại hội Vĩnh Sinh của Ma Như thế giới?”

Cô Xương Kiếm gật đầu, tiện tay ôm quyền, “Cô Xương Kiếm kính chào Khoa thống soái.”

“Ngươi cũng là thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh của Ma Như thế giới?” Khoa Kiếm Bình lại nhìn sang Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhìn Khoa Kiếm Bình, từ tốn nói, “Ta và Táng Đạo Môn ngươi đạo bất đồng tương bất vi mưu.”

Cô Xương Kiếm lo lắng Lam Tiểu Bố đắc tội với Phạm Hà thế giới, địa vị của tên Khoa Kiếm Bình này không thấp, hắn ta vội vàng nói, “Hắn đi cùng với ta, chỉ là tính tình hắn thẳng thắn, không có ác ý gì cả.”

“Hắn tên là Lam Tiểu Bố, chỉ là một tên nô tài chạy vặt trong Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu mà thôi. Nếu không, hắn làm gì có tư cách đứng ở Kim Lạc lâu.” TRong đám người đột nhiên có giọng nói vang lên.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Lam Tiểu Bố đã biết được gia hỏa này là ai, là gia hỏa của Chân Diễn Thánh Đạo, thực lực bước đại đạo thứ sáu, vẫn luôn ở bên cạnh Quan Xung. Nếu như là người bên cạnh Quan Xung, vậy đương nhiên biết Lam Tiểu Bố hắn là ai, cũng biết hắn đã kéo theo Thạch Trường Hành đánh nát cấm chế động phủ của Thánh Chủ Trọng Thứu.

Kẻ hung ác thế này, địa vị trong Kim Lạc lâu chỉ sợ còn cao hơn so với Khoa Kiếm Bình trước mắt này, gia hỏa này lại nói Lam Tiểu Bố chỉ là một tên nô tài chạy vặt của người khác?

Rất nhiều người biết Lam Tiểu Bố cũng không hiểu, nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, gia hỏa này muốn xúi giục Khoa Kiếm Bình dạy dỗ mình, sau đó kéo thù hận giữa hắn và Táng Đạo Môn, còn có cả Phạm Hà thế giới. Xem ra Chân Diễn Thánh Đạo biết, chỉ dựa vào chính bọn hắn thì không thể làm gì được Lam Tiểu Bố hắn, cho nên lúc này mới thông qua các loại thủ đoạn tìm thêm đối thủ cho hắn.

Chỉ cần Khoa Kiếm Bình ra tay với hắn, cho dù về sau biết là có người xúi giục, thì thù này cũng đã kết lại rồi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn và Táng Đạo Môn vốn ở thế bất lưỡng lập, gia hỏa này hết lần này đến lần khác lại muốn cởi quần đánh rắm, xúi giục vô ích.

Khoa Kiếm Bình nghe thấy vậy, lập tức hiểu ra. Loại nô bộc như Lam Tiểu Bố nhất định sẽ không dám nói loại lời này với hắn ta, sở dĩ nói như vậy, cũng là vì Liễu Ly. Gia hỏa này quen biết với Liễu Ly, cho nên trong lúc tức giận, đã quên đi thân phận của mình.

Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu? Cho dù lâu chủ của cái thương lâu này cũng không dám vô lễ với Khoa Kiếm Bình hắn ta, chỉ một tiểu nhị nho nhỏ mà dám nói loại lời này. Sát ý trong mắt Khoa Kiếm Bình trong nháy mắt bùng lên, lĩnh vực khóa Lam Tiểu Bố lại, đồng thời đập một bàn tay xuống.

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, hắn chỉ chờ Khoa Kiếm Bình đánh tới, sau đó trực tiếp xử lý Khoa Kiếm Bình.

Khoa Kiếm Bình chủ động ra tay, hắn ra tay xử lý Khoa Kiếm Bình, cho dù Khoa Kiếm Bình này có là thống soái của một Thiên ĐÌnh, thì có thể làm gì được hắn?

“Dừng tay….” KHiến Khoa Kiếm Bình càng thêm tức giận chính là, người ra tay ngăn cản lại là Liễu Ly.

“Liễu sư muội, ngươi đây là…” Mặc dù Khoa Kiếm Bình ngừng lại, nhẹ nhàng hỏi Liễu Ly, nhưng sát ý trong lòng hắn ta càng sâu.

Thấy Khoa Kiếm Bình dừng ra tay, Liễu Ly cảm tạ một câu, nhìn về phía Lam Tiểu Bố hỏi, “Lam đại ca, mặc dù sống lại một kiếp, nhưng từng mảnh ký ức cũ vĩnh viễn không biến mất khỏi trí óc của ta. Lam đại ca có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi có thể đến đại vũ trụ không?”

Lam Tiểu Bố không trực tiếp trả lời Liễu Ly, chỉ từ tốn nói, “Đệ Nhị Đạo Điển không tốt sau? Vì sao ngươi lại tu luyện loại đại đạo rác rưởi Táng Đạo này?”

“Ngươi chỉ là một nô tài thì nói chuyện chú ý một chút, nếu không, ngươi sẽ nhận ra, hối hận cũng là một chuyện cực kỳ xa vời.” Mặc dù Khoa Kiếm Bình bị Liễu Ly ngăn cản đã không còn tiếp tục ra tay nữa, nhưng không thể nào chịu đựng Lam Tiểu Bố giận chó đánh mèo lên Táng Đạo Môn.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Khoa Kiếm Bình, mà chuyển qua hỏi thăm Cô Xương Kiếm, “Lão Cô, tên Khoa Kiếm Bình này có phải là đệ tử Táng Đạo không? Ta nói Táng Đạo Môn rác rưởi, giống như vừa đào mộ tổ của hắn lên vậy.”

Cô Xương Kiếm biết Lam Tiểu Bố rất lợi hại, hắn ta cười một cái rồi nói, “Mẫu thân của Khoa thống soái có lai lịch không tầm thường, là Thái Thượng đứng đầu của Táng Đạo Môn, Táng Vô Hoa…”

“Táng Vô Hoa? Có quan hệ thế nào với Táng Quỳnh Hoa?” Lam Tiểu Bố không thèm để ý mà hỏi thăm.

“Là muội muội của Táng Đạo Chủ.” Mặc dù Cô Xương Kiếm kiêng kị Táng Đạo Môn, nhưng mà ở bên cạnh Lam Tiểu Bố trả lời mấy vấn đề này, hắn ta lại chẳng có chút kiêng kị và giấu diếm nào cả, nếu không thì sẽ khiến Lam Tiểu Bố xem thường. Hắn ta hiểu rất rõ, tu vi của Lam Tiểu Bố mặc dù gần giống hắn ta, nhưng lại dám ra tay với

Thiên Đế. Không chỉ như vậy, còn cứu thánh thừa Bàng Kiếp của Ma Như Thiên Đình.

Sát ý của Khoa Kiếm Bình dường như đã ngưng thực lại, nếu như không phải biết rằng mình không thể giết Cô Xương Kiếm, hắn ta đã ra tay rồi. Cô Xương Kiếm chính là đại biểu của Ma Như Thiên Đình đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh, bây giờ động đến Cô Xương Kiếm, vậy thì đồng nghĩa với việc Táng Đạo Môn khai chiến với Ma Như Thiên Đình. Hắn ta có trâu đến đâu, cũng không dám đại diện cho Táng Đạo Môn mà khai chiến với Ma Như Thiên Đình.

Chương 2461 - Tạp hóa trêu ngươi

"Lam Tiểu Bố, có phải ngươi cảm thấy Khoa Kiếm Bình ta ở chỗ này không thể làm gì được một tiểu nhị nho nhỏ như ngươi không?" Khoa Kiếm Bình đè nén lửa giận với Cô Xương Kiếm xuống, lại lần nữa quay sang Lam Tiểu Bố.

"Cút, nếu như ngươi mà còn dám dông dài, ông đây không để ý mà giơ tay đập chết con rệp nhỏ như ngươi đấy." Tâm tình Lam Tiểu Bố khó chịu, thấy Khoa Kiếm Bình còn muốn lải nhải, đâu còn khách sáo nữa.

CHỉ cần đối phương không nhịn được mà ra tay với hắn trước, vậy hắn có thể giết rồi. ĐƯơng nhiên, nếu bảo hắn ra tay trước thì không có khả năng. Hắn đoán Khoa Kiếm Bình mà nghe được chữ cút này, rất có thể sẽ không nhịn được mà ra tay.

Khoa Kiếm Bình nghe thấy Lam Tiểu Bố nói, ngược lại trở nên tỉnh táo hơn. Chuyện này không thích hợp lắm, nếu như nói ban đầu Lam Tiểu Bố là vì Liễu Ly mới không nhịn được lửa giận nói đạo bất đồng tương bất vi mưu với hắn ta, nhưng bây giờ bảo hắn ta cút thì không phù hợp với thân phận của Lam Tiểu Bố lắm. Chẳng lẽ đối phương không biết thống soái như hắn ta có thể xử lý đối phương bất cứ lúc nào sao?

Một khi tỉnh táo lại, Khoa Kiếm Bình phát hiện ra có rất nhiều chi tiết. Vừa rồi người lên tiếng nói Lam Tiểu Bố là tiểu nhị của một thương lâu chính là người của Chân Diễn Thánh Đạo, nếu như chỉ là đệ tử tầm thường của Chân Diễn Thánh Đạo thì cũng thôi. mấu chốt là hắn ta có ấn tượng với gia hỏa kia, hình như là một tên trưởng lão của Chân Diễn Thánh Đạo.

Một tên trưởng lão của Chân Diễn Thánh Đạo, sẽ vào lúc này mà cố ý chỉ ra lai lịch của một tên tiểu nhị sao? Cái này rõ ràng không phù hợp với thân phận trưởng lão Chân Diễn Thánh Đạo.

“Nể mặt Liễu tiên tử, ta không so đo với ngươi. Sư muội, chúng ta đi thôi.” Mặc dù khi Khoa Kiếm Bình nói chuyện vẫn rất tức giận, nhưng trong lòng hắn ta đã chẳng có chút tức giận nào.

“Ngươi đi trước đi, ta nói với Lam đại ca mấy câu.” Liễu Ly từ chối Khoa Kiếm Bình.

Mặc dù cảm thấy không thích hợp, nhưng Liễu Ly ở trước mặt từ chối hắn ta như vậy, Khoa Kiếm Bình vẫn rất khó coi.

Cũng may Liễu Ly không có rời đi riêng cùng Lam Tiểu Bố, mà đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố nói, “Lam đại ca, thật xin lỗi, ta không biết ngươi lại chán ghét Táng Đạo Môn như vậy. Sớm biết như thế, ta chắc chắn sẽ không gia nhập Táng Đạo Môn. Năm đó ta và Ngu Xúc tỷ tỷ cùng nhau chạy trốn đến vũ trụ Đại Hoang, sau đó ngộ nhập vào một vòng xoáy truyền tống, tiến đến Trường Sinh giới. Ở trong Trường Sinh Giới, hai người chúng ta gia nhập Tiệt giáo, thành môn hạ đệ tử ngoại môn của Thông Thiên Thánh Nhân.

Về sau Đạo Tổ phát hiện Trường Sinh Giới, bao gồm cả vũ trụ Đại Hoang đều là những nơi tàn phá không hoàn chỉnh, thậm chí còn bị vứt bỏ. Hắn đã dẫn theo tất cả người thuộc về Đại Hoang Đạo ĐÌnh và Thiên ĐÌnh rời đi, ta và Ngu Xúc tỷ tỷ cũng xem như may mắn, đi theo đạo tổ mà rời khỏi vũ trụ Đại Hoang…”

Chuyện này Lam Tiểu Bố biết, lúc trước TRiệu Công Minh không đi, mà ở lại giúp hắn.

Rất nhiều người thấy không còn náo nhiệt để xem nữa, đều dần dần tản đi, nhưng mà bởi vì nơi này là đại điện lầu một của Kim Lạc lâu, cho nên người vẫn rất nhiều. Mà Khoa Kiếm Bình thì đứng xa xa ở một bên, có lẽ đang nghĩ đến chuyện Lam Tiểu Bố không đơn giản, khi Liễu Ly nói chuyện với Lam Tiểu Bố, hắn ta mặc dù không đi, nhưng cũng không đến quấy rầy.

“Về sau chúng ta đến Vĩnh Sinh chi địa, Đạo Tổ phát hiện Vĩnh Sinh chi địa cũng không phải là thế giới vũ trụ hoàn chỉnh, Đạo Tổ ở Vĩnh Sinh chi đại một khoảng thời gian ngắn, rồi lần nữa đưa theo bọn ta rời khỏi Vĩnh Sinh chi địa…”

Lam Tiểu Bố nghe Liễu Ly kể lại, trong lòng lại càng khâm phục Hồng QUân lão tổ. ĐỔi thành hắn, hắn cũng không thể nào có cái cảm giác nhạy bén này, cũng không thể nào đưa người của một cái vũ trụ rời khỏi vũ trụ cấp thấp, ở trong Hạo Hãn tìm kiếm con đường đến đại vũ trụ.

“Sau khi đến đại vũ trụ, Đạo Tổ không quan tâm chúng ta nữa, chúng ta đều tự do mà phát triển, ta và Ngu Xúc tỷ phát hiện ở Đại Hoang thế giới không có gì tốt cả, cho nên rời khỏi Đại Hoang thế giới, đến Phạm Hà thế giới. Ở Phạm Hà thế giới, chúng ta bị một người tên là Khúc Trọng Lâu để mắt đến, hắn muốn bắt ta và Ngu tỷ đi. Chúng ta biết rõ một khi bị bắt đi, chúng ta sẽ gặp phải tình cảnh gì. Ngu Xúc tỷ biết mình đánh không lại đối phương, dứt khoát tự vẫn, hủy đi thân thể của mình…”

Có lẽ đã trải qua quá nhiều, có thể đã nhìn thấu hết mọi thứ, Liễu Ly nói đến đây, giọng điệu rất bình tĩnh, cũng không hề có chút kích động nào.

Lam Tiểu Bố lại siết chặt tay thành nắm đấm, Ngu Xúc và Liễu Ly đều xem như là người số khổ, giống như từ khi hắn quen biết hai người này, hai người này đều đang trong quá trình chạy trốn bảo mệnh. Kết quả đến đại vũ trụ, đã được xem là may mắn trong may mắn, thậm chí sắp nghênh đón thời điểm thay đổi nhân sinh, lại bị người ta ép phải tự sát.

“Ta không ngờ ta còn có thể giữ lại ký ức mà luân hồi, bởi vì tu luyện ở đại vũ trụ, ta lại tu luyện Đệ Nhị Đạo Điển, cho nên tiến triển cực nhanh. Ngắn ngủi chưa đến trăm năm, ta đã bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh…”

Liễu Ly nói rất êm tai, nhưng Lam Tiểu Bố cũng biết rõ vì sao Liễu Ly lại gia nhập Táng Đạo Môn. Là bởi vì có một lần Liễu Ly muốn ở biên giới Hỗn ĐỘn tìm chút vận may, xem thử mình có thể bước vào bước đại đạo thứ tư hay không, kết quả suýt chút nữa vẫn lạc bởi đạo tắc giảo sát của Hỗn Độn, là Táng Vô Hoa đi ngang qua cứu được nàng.

Bởi vì tư chất của Liễu Ly tạm được, làm người cũng ngoan ngoãn, Táng Vô Hoa mới thu nàng làm đệ tử. Cũng là sau khi tu luyện đạo tắc Táng Đạo rồi, Liễu Ly mới hiểu được cái gì là Táng Đạo, chính là muốn cướp đi đại đạo của người khác, bù đắp vào những tàn khuyết trong đại đạo của mình. Mặc dù Liễu Ly muốn đổi sang tu luyện Đệ Nhị Đạo Điển lần nữa, nhưng đại đạo của nàng đã có thêm một tia đạo tắc Táng Đạo.

Lam Tiểu Bố im lặng, hắn biết chuyện Liễu Ly gia nhập Táng Đạo Môn, không thể trách Liễu Ly được.

Chương 2462 - Tạp hóa trêu ngươi (2)

Hắn thở dài, ánh mắt nhìn lướt qua Khoa Kiếm Bình bên cạnh. Nếu như Liễu Ly không kết đạo lữ với gia hỏa này, hắn còn có thể mời Liễu Ly đi cùng mình, nhưng vừa rồi gia hỏa này đã tuyến bố muốn cử hành hôn lễ với Liễu Ly, Liễu Ly cũng chẳng phản bác. Có thể thấy được có một số việc, không không phải cứ dựa vào suy nghĩ của mình là có thể thay đổi được.

Cho dù hắn cưỡng ép đưa Liễu Ly đi thì sao chứ? Hắn và Liễu Ly từ kẻ thù biến thành bằng hữu, lại trở nên lạ lẫm vào lúc này…

Vũ trụ vô cùng mênh mông, vũ trụ cũng là một cái giang hồ, cho dù là lớn hay nhỏ. Người trong giang hồ, cho dù ngươi là Tiên Thần hay là phàm nhân, cuối cùng có một số việc không phải ngươi có thể không chế được.

ĐỐi với Liễu Ly, hắn chỉ có cảm kích, còn yêu…

Lam Tiểu Bố lắc đầu, hắn biết chuyện này đối với Liễu Ly không công bằng, trong trong mênh mông này, tìm đâu ra nhiều công bằng như vậy. Như Tề Mạn Vi đang ở trong Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, hắn ít nhất còn từng hứa hẹn một lần, thế nhưng đối với Liễu Ly, hắn chưa từng nói gì cả.

Sau khi Liễu Ly nói xong, vành mắt hơi đỏ, nàng không biết mình nên giải thích với Lam Tiểu Bố như thế nào. Cho dù nàng cũng biết rõ, nàng và Lam Tiểu Bố không thể nào ở cùng nhau. Cộng thêm chuyện xảy ra ngày hôm nay, lại càng khiến nàng và Lam Tiểu Bố dần dần xa cách.

Trên thực tế chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến, đời này kiếp này còn có thể gặp lại Lam Tiểu Bố một lần nữa. Liễu Ly sinh ra ở đại vũ trụ, đương nhiên biết loại thiên phú như nàng chỉ có thể xem là bình thường, có thể gia nhập loại đạo môn như Táng Đạo Môn đã là rất may mắn rồi. ĐỜi này kiếp này, có lẽ không thể bước ra khỏi bước đại đạo thứ tư một lần nữa. Cho nên đời này kiếp này, nàng cũng không có khả năng rời khỏi đại vũ trụ, mà Lam Tiểu Bố cũng không có khả năng đến đại vũ trụ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, sau khi nàng luân hồi một kiếp, ở đại vũ trụ này lại gặp được Lam Tiểu Bố, hơn nữa còn là ngay tại thời điểm nàng không muốn nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhất mà gặp đưuọc, đồng thời Lam Tiểu Bố còn đứng ngay trước mặt nàng.

“Kiếm Bình, sao ngươi lại đứng ở chỗ này, bây gờ ngươi phải đang bận rộn rất nhiều chuyện mới đúng chứ…” Một giọng nói lảnh lót truyền đến, sau đó đám người lập tức nhìn thấy hai nữ tử tiến vào.

Khoa Kiếm Bình nhanh chóng khom người thi lễ, “Kính chào Đạo Chủ, kính chào Thiên Huyên nương nương.”

“Lam huynh, người có dáng người hơi cao ở bên trái chính là Đạo Chủ Táng Đạo Môn Táng Quỳnh Hoa, bên phải là Thiên Huyên nương nương.” Cô Xương Kiếm ở bên cạnh Lam Tiểu Bố truyền âm.

Nhìn thấy Táng Quỳnh Hoa và Thiên Huyên nương nương đến, rất nhiều người đều kéo đến thi lễ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố và Cô Xương Kiếm không hề động đậy, đừng bảo là Thiên Huyên nương nương, cho dù là sư đệ Khổ Nhất Sí của nàng đến, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không thi lễ. Còn Táng Quỳnh Hoa, Cô Xương Kiếm không giới thiệu, Lam Tiểu Bố chỉ cần nhìn nàng là có thể nhận ra.

Không phải là bởi vì nữ nhân này có dung mạo tuyệt mỹ, mà là bởi vì nữ nhân này từng hạ ấn ký trên người của hắn, thậm chí còn chuẩn bị chặn giết hắn, chỉ là hắn đã chạy thoát mà thôi. Đạo vận quanh thân nàng dường như đều là Táng Đạo, thực lực là bước đại đạo thứ sáu.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, mấy trăm năm trước, hắn bị nữ nhân này cách mấy giới vực truy sát, suýt chút nữa xong đời. Bây giờ nếu như nữ nhân này dám ra tay, vài phút là hắn đã có thể đập chết nữ nhân này. Nhân sinh biến đổi thất thường, thật sự khó đoán.

“Kính chào Đạo Chủ, kính chào Thiên Huyên nương nương.” Liễu Ly cũng tiến đến khom người thi lễ.

“Đi thôi, chúng ta vào trong rồi trò chuyện tiếp.” Thiên Huyên nương nương dường như vô cùng nhiệt tình với Liễu Ly, bước lên nắm chặt lấy tay Liễu Ly nhiệt tình nói.

“Lam đại ca, ta vào trong lâu, thật xin lỗi.” Liễu Ly vội vàng nói một câu rồi cúi đầu đi theo hai người Thiên Huyên nương nương, Táng Quỳnh Hoa vào trong lâu.

Người đứng ngoài quan sát thì cảm thấy rất kỳ quái, với tính tình của Táng Quỳnh Hoa, vậy mà không ra tay với Lam Tiểu Bố, thật sự là kỳ quái.

Lam Tiểu Bố nhìn bóng lưng Liễu Ly nói, “Liễu Ly, nếu như có chuyện gì cần ta giúp đỡ, ngươi trực tiếp đến trụ sở Ma Như Thiên Đình. Ai dám ức hiếp ngươi, ta nhất định sẽ giúp ngươi đòi lại.”

Hắn không hỏi thăm đến cha mẹ Liễu Ly, ở đại vũ trụ này, đường tắt luân hồi có rất nhiều. một giọt sương, một đóa hoa sen cũng có thể trở thành Luân Hồi CHi Thân.

…

“Đạo Chủ, nương nương, ta cảm thấy đạo vận có chút hỗn loạn, cần bế quan nghỉ ngơi một khoảng thời gian.” Sau khi tách ra với Lam Tiểu Bố, Liễu Ly lập tức đưa ra lời cáo từ.

Khoa Kiếm Bình đang định nói chuyện, Thiên Huyên nương nương đã cười tủm tỉm nói, “Ngươi đi đi, chuyện của ngươi và Kiếm Bình, đã có ta và Đạo Chủ các ngươi sắp xếp rồi, không cần phải lo lắng.”

CHờ Liễu Ly đi rồi, lúc này Khoa Kiếm Bình mới tức giận nói, “Vừa rồi ta đã chuẩn bị xử lý tên Lam Tiểu Bố kia, người này thật sự quá phách lối.”

Nụ cười trên mặt Thiên Huyên nương nương nhạt đi, từ tốn nói, “Nếu như vừa rồi ngươi thật sự ra tay, chỉ sợ bây giờ ngươi đã là người chết rồi.”

Cho dù Khoa Kiếm Bình đã đoán ra được Lam Tiểu Bố không tầm thường, nhưng mà lời Thiên Huyên nương nương nói, vẫn khiến hắn ta ngây ngẩn, người chết? Ở Kim Lạc lâu này giết hắn ta, chuyện này không có khả năng chứ.

Thiên Huyên nương nương lạnh lùng nói, “Hắn dám ra tay với KHổ Thiên Đế, dám đánh vỡ cấm chế động phủ của Thánh Chủ Trọng Thứu Chân Diễn Thánh Đạo, đánh Trọng Thứu trọng thương, thậm chí một tên Thánh Chủ khác của Chân Diễn Thánh Đạo là Trần Hoàng Tử bị chết, rất có thể cũng liên quan đến hắn, ngươi nói hắn có dám giết ngươi hay không?”

Mồ hôi lạnh chảy dọc sau lưng Khoa Kiếm Bình, hắn ta vừa rồi đã bị người hố, suýt chút nữa đã ném luôn mạng nhỏ của mình vào cái hố này rồi.

Chương 2463 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này, Khổ Nhất Sí, Bùi Cung Hổ, Phong Kiệt Thiểm, Quan Xung, Sùng Anh đang đứng tại nơi mà Lam Tiểu Bố và Phương Chi Khuyết đã giết chết Trần Hoàng Tử.

Không cần đám người Khổ Nhất Sí nói chuyện, Sùng ANh đã lập tức thi triển quay ngược thời không. Cho dù mọi người đều biết, đối phương nếu như đã dám ở chỗ này chém giết Trần Hoàng Tử, quy tắc Không Gian nhất định đã sớm bị tàn phá hỗn loạn rồi. Nhưng chuyện nên làm thì vẫn phải làm.

Không nằm ngoài dự liệu của mọi người, Sùng ANh quay ngược thời không chỉ là một mảnh mơ hồ, thậm chí ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, nhiều nhất chỉ có thể quay ra được mấy mảnh vỡ pháp tắc tàn phá.

“Có mảnh vỡ TRớ CHú Pháp Tắc…” Sùng ANh mặc dù không quay ra được hình ảnh không gian nào cả, nhưng cũng tìm được một chút mảnh vỡ Pháp Tắc Trớ Chú vụn vặt.

Đây không phải là vì Lam Tiểu Bố xóa dấu vết không sạch sẽ, mà là mục đích Lam Tiểu Bố hủy dấu vết chỉ có một, đừng có chứng cứ chỉ vào hắn là được rồi. Còn cái khác, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý. Hơn nữa Lam Tiểu Bố cũng khẳng định, hắn chắc chắn sẽ bị hoài nghi, chỉ cần không có chứng cứ xác định, hoài nghi hắn thì sao chứ?

“Phương Chi Khuyết?” Quan Xung nhíu mày mở miệng, giọng điệu không chắc lắm.

“Nghe nói Thánh Kiếm cung cũng là do có người dùng đại đạo Trớ Chú tiêu diệt, có phải là cùng một người hay không?” Bùi Cung Hổ hỏi một câu.

Khổ Nhất Sí lắc đầu, “Thánh Kiếm cung tuyệt đối không phải là do Phương Chi Khuyết diệt đi, nhưng ta hoài nghi chuyện lần này có liên quan đến Phương Chi Khuyết.”

“Phương Chi Khuyết bị đuổi giết rồi tiến vào trong khu vực Hỗn Độn.” Quan Xung nhắc nhở một câu. Khổ Nhất Sí từ tốn nói, “Cũng bởi vì như vậy, mới có thể là hắn.”

Đám người nghe nói vậy thì đều im lặng, bởi vì tiến vào khu vực Hỗn Độn, không phải là vẫn lạc thì chính là lấy được cơ duyên. Đây là một nơi vô cùng cực đoan, ai biết có phải Phương Chi Khuyết ở trong khu vực Hỗn Độn lấy được cơ duyên hay không? Lỡ như lấy được cơ duyên, Phương Chi Khuyết đã đến bước đại đạo thứ sáu viên mãn, có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy. ĐƯơng nhiên, loại cơ hội này cực kỳ xa vời, xa vời đến một phần ngàn tỉ.

Nhưng mà nếu như bọn họ biết Lam Tiểu Bố đã đưa cho Phương Chi Khuyết một cái đạo chủng TRớ Chú, có lẽ sẽ không hoài nghi, mà là khẳng định Trần Hoàng Tử chính là do Phương Chi Khuyết giết chết.

“Ta cảm thấy Phương Chi Khuyết này hẳn là một trong số đó, còn những người khác mới là trọng diểm.” Phong Kiệt Thiểm đột nhiên mở miệng.

Thấy toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, Phong Kiệt Thiểm nói ra, “Thánh Chủ Trần Hoàng Tử sở dĩ đến đây, nhất định là vì truy sát một người nào đó, Trần Hoàng Tử không nói với Quan Thánh CHủ và Sùng Thánh Chủ, đã nói lên trong mắt TRần Thánh Chủ, người cần truy sát này chỉ là một con kiến hôi, không đáng nói với hai Thánh Chủ còn lại…”

Bùi Cung Hổ cười lạnh, tên Phong Kiệt Thiểm này và Lam Tiểu Bố có phải có thù hay không? Cái này rõ ràng là đang chỉ đích danh Lam

Tiểu Bố. Bởi vì Trần Hoàng Tử ở An Lạc Thiên Thành đã chặn đường Lam Tiểu Bố, hắn ta là vì có Hình Nghê nhờ, mới giải vây cho Lam Tiểu Bố.

Phong Kiệt Thiểm lại tiếp tục nói, “Không gian nơi này được thu dọn rất sạch sẽ, nói rõ người này cực kỳ tinh thông quy tắc Không Gian, cho dù không tu luyện đại đạo Không Gian, cũng có được thủ đoạn đạo tắc Không Gian đỉnh cấp.”

Khổ Nhất Sí cũng biết Phong Kiệt Thiểm đang nói đến ai, chính là Lam Tiểu Bố.

CHỉ là hắn ta đang kiêng kị quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Thạch Trường Hành, còn nữa chính là kiêng kị tên Bùi Cung Hổ trước mắt này có phải có quan hệ không tầm thường với Lam Tiểu Bố hay không, dù sao trước đó Bùi Cung Hổ cũng đã từng giúp Lam Tiểu Bố nói chuyện. Bởi vì kiêng kị những thứ này, hắn ta mới không nói rõ đó là ai.

“Thật ra muốn biết rốt cuộc là ai, chỉ cần tra một chút, gần đây ai có thù với Thánh Chủ Trần Hoàng Tử, hơn nữa trước khi Thánh Chủ Trần Hoàng Tử ra khỏi thành, là ai rời khỏi An Lạc Thiên Thành là được.” Sau khi Phong Kiệt Thiểm nói xong thì không nói tiếp nữa.

Quan Xung bình tĩnh nói, “Có phải Phong ti chủ đang nói Lam Tiểu Bố hay không?”

Phong Kiệt Thiểm cười cười, “Quan Thánh Chủ, một là ta không biết công pháp đại đạo của Lam Tiểu Bố có phải là Không Gian hay không, hai cũng không biết gần đây Lam Tiểu Bố có rời khỏi An Lạc Thiên Thành hay không, sao có thể khẳng định là hắn?”

Quan Xung cũng cười lạnh, “Theo ta được biết, Phong ti chủ biết

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo Không Gian. Bởi vì lúc trước Khổ Thiên Đế đã từng ở trong đạo điện thử đại đạo của Lam Tiểu Bố, thứ hai là ta có thể chắc chắn nói cho người, Trần Thánh Chủ cũng là vì Lam Tiểu Bố ra khỏi thành, lúc này mới đi theo. Đa tạ Phong ti chủ đã cho ta đáp án chính xác như vậy, để cho ta biết nên tìm ai mà tính sổ.”

ĐỔi thành lúc khác, Quan Xung có lẽ sẽ cảm kích Phong Kiệt Thiểm. Nhưng bây giờ, hắn ta và Sùng Anh đã sớm nghi ngờ Lam Tiểu Bố, hơn nữa, bây giờ có thể kéo Phong Kiệt Thiểm vào, chẳng khác nào đã kéo Trung Ương Thiên Đình vào chuyện này. Trung Ương Thiên Đình ngươi không phải không muốn dốc sức sao? Ta sẽ kéo ngươi vào trong vũng nước đục này, có liên quan đến ngươi hay không không phải là do ngươi nói nữa rồi. Chờ Phong Kiệt Thiểm chỉ rõ Lam Tiểu Bố, bọn hắn sẽ lấy lý do này mà đi tìm Lam Tiểu Bố tính sổ, Trung Ương Thiên Đình ngươi có thể không đếm xỉa đến sao?

Chương 2464 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố. (2)

Phong Kiệt Thiểm biến sắc, hắn ta chỉ muốn khiến mâu thuẫn giữa Chân Diễn Thánh Đạo và Lam Tiểu Bố càng ngày càng rõ ràng hơn, chứ không phải muốn kéo mình vào. Nếu như hắn ta đến đây, vậy thì chính là đang đại diện cho Trung Ương Thiên Đình bị kéo vào trong. Nhưng không ngờ tên Quan Xung này lại không biết xấu hổ, mình đã giúp hắn ta một tay, hắn ta còn muốn kéo mình vào, đúng là không có điểm mấu chốt.

Hắn ta lén lút nhìn thoáng qua Khổ Nhất Sí, quả nhiên, sắc mặt Khổ Nhất Sí cực kỳ khó coi. Hắn ta từ tốn nói, “Có lẽ Lam Tiểu Bố khả nghi, nhưng bây giờ không có chứng cứ có thể khẳng định là Lam Tiểu Bố. Phong ti chủ, ta cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi tiếp tục tìm kiếm hung thủ. Nhớ kỹ, không có chứng cứ xác thật thì đừng nói, nếu không, ngươi đừng làm ti chủ nữa.”

Nói đùa gì thế, nếu như đúng là Lam Tiểu Bố, vậy thì Trung Ương Thiên Đình hắn ta lại càng không có khả năng lội vào vũng nước đục này, Lam Tiểu Bố là ai, có lẽ trên bề nổi thì là một ti chủ. Nhưng mà tu vi của người này mặc dù không cao, nhưng sức chiến đấu thì vô cùng cường đại.

Cái sức chiến đấu mà Khổ Nhất Sí nói đến cũng không phải là vì công pháp đại đạo và thần thông của Lam Tiểu Bố, mà là chỉ mồm mép và thu đoạn của Lam Tiểu Bố rất lợi hại.

Không lợi hại mà có thể xưng huynh gọi đệ với Sách Khổ Huệ Thăng hay sao? KHông lợi hại có thể mời Thạch Trường Hành đi cùng hắn đến đập cấm chế động phủ của Trọng Thứu hay sao? KHông lợi hại thì có thể khiến người ta hoài nghi Trần Hoàng Tử chết cũng có liên quan đến Lam Tiểu Bố sao? Giờ phút này, thậm chí Khổ Nhất Sí đã hối hận vì đã dẫn theo Phong Kiệt Thiểm đến đây.

Trong lòng Bùi Cung Hổ đột nhiên sáng tỏ, vì sao Hình Nghê lại xem trọng Lam Tiểu Bố như vậy, thậm chí vào thời điểm này để Cực Thịnh Thiên Đình bọn hắn trợ giúp Lam Tiểu Bố nhiều một chút. Xem ra Lam Tiểu Bố này quả thật không đơn giản. Điều này khiến Bùi Cung Hổ càng thêm kiên định với ý nghĩ kết giao với Lam Tiểu Bố.

Bùi Cung Hổ có thể ngồi vào vị trí hiện nay, rõ ràng không phải chỉ dựa vào cảm tính mà làm việc và vô cùng nhiệt huyết không gì sánh được như mặt ngoài của hắn ta. Hắn ta biết rõ, cho đến bây giờ chỉ có đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới có thể khiến người khác nhớ kỹ, không như dệt hoa trên gấm sẽ bị người ta lãng quên.

Mặc dù Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng là bằng hữu, thực lực lại không mạnh. Hơn nữa lần trước sau khi Thạch Trường Hành giúp Lam Tiểu Bố thì không còn tin tức nào nữa. Cho nên bây giờ giúp

Lam Tiểu Bố, tương đương với đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nghĩ đến đây, Bùi Cung Hổ ha ha một tiếng nói, “Đã như vậy, thế thì vất vả cho Phong ti chủ rồi, cái này nhất định phải có chứng cứ xác thực, nếu không thì sẽ chết người đó. Lần này nghe nói hội đấu giá ở An Lạc Thiên Thành có rất nhiều đồ tốt, chúng ta nhanh chóng đến hội đấu giá An Lạc Thiên Thành nhìn thử xem, nói không chừng có thể lấy được một chút đồ tốt.”

…

Lam Tiểu Bố đã ngồi trong phòng bao của mình, hắn biết Sách Khổ Huệ Thăng rất coi trọng hội đấu giá lần này, bởi vì hội đấu giá lần này có liên quan đến chuyện Sách Khổ Huệ Thăng có thể đột phá lên bước đại đạo thứ bảy hay không. Một Thiên Đế bước đại đạo thứ bảy và một Thiên Đế bước đại đạo thứ sáu, là cách biệt một trời một đất.

Là một Thiên Đế, Sách Khổ Huệ Thăng ở đạo điện Trung Ương Thiên Đình bị nhục nhã, còn phải có Lam Tiểu Bố đến giải vây, đối với Sách Khổ Huệ Thăng mà nói, cơ hội lần này tuyệt đối không thể bỏ lỡ được.

Lam Tiểu Bố bố trí xong hộ trận phòng ngự, trong lòng thì cảm thán không ngừng, cái Kỳ Tinh Thánh Đạo thương lâu này dù sao cũng là thương lâu của Ma Như thế giới, bọn hắn và Vĩnh Dịch Thánh Đạo thương lâu của Trung Ương thế giới liên thủ tổ chức hội đấu giá, vậy mà chỉ cho Sách Khổ Huệ Thăng hai cái phòng bao cấp hai. Bây giờ Sách Khổ Huệ Thăng đang ở phòng Ất số 9, hắn là phòng Ất số 8.

Là phòng bao cấp hai, chứ không phải phòng bao cấp một. Có thể thấy được, ở trong mắt thương lâu này, Thiên Đế như Sách Khổ Huệ

Thăng, địa vị cũng không cao lắm.

Khi thần niệm Lam Tiểu Bố quét thấy Khổ Nhất Sí, Bùi Cung Hổ, thậm chí là Thiên Đế Vạn Huân Hóa của Độn Nhất Thế giới đều đến phòng bao Giáp, trong lòng có chút khó chịu.

Cái này là xem thường Ma Như thế giới đến mức nào chứ? Những Thiên Đế khác đều có phòng bao chữ Giáp, thậm chí có vài người không phải là Thiên Đế, cũng có thể tiến vào phòng bao Giáp, mà Sách Khổ Huệ Thăng là Thiên Đế của Ma Như thế giới, lại chỉ có thể đi vào phòng bao Ất.

Lúc này cho dù Sách Khổ Huệ Thăng không thể nào lấy được Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, hắn cũng phải giúp một tay.

Từ khi có thể mở thế giới của người khác ra, hắn đã góp nhặt được một đống bảo vật, khi tu vi của hắn dần dần tăng cao, những bảo vật này lại càng không dùng tới, chỉ là không biết hội đấu giá lần này có thể dùng được không.

Vũ Trụ Ma, Vũ Trụ Duy Mô và Thất Giới Thạch không thể nào lấy ra được, đây là thứ để hắn sinh tồn. Nhưng mà trên người hắn còn có Vũ TRụ Chi Tâm, còn có đạo mạch cực phẩm, còn có hơn vạn đạo mạch thượng phẩm, còn có một món bảo vật Khai Thiên lấy được từ chỗ Trần Hoàng Tử. Những thứ này tụ lại một chỗ, hắn không tin không thể đấu giá được tâm Thiên Độc và Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.

Chương 2465 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.

Toàn bộ sàn bán đấu giá có hình cái chảo, bàn đấu giá nằm ở chính giữa tại đáy nồi. Sàn bán đấu giá không có bất cứ trận pháp nào cả, chỉ có một cái màn hình. Cái màn hình này chỉ biểu hiện giá cả, những cái khác đều không có.

Ở hội đấu giá lần này, báo giá cứ trực tiếp hô lên, lấy giá cả cuối cùng mà giao dịch. Cái này rất khác với những hội đấu giá mà Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy trước đó, trước đó những hội đấu giá mà Lam Tiểu Bố tham gia, chính là viết giá cả tại vị trí của mình, sau đó thông qua trận pháp mà sàng chọn.

Nói cách khác, loại hình thức đấu giá trực tiếp này đã trở về trạng thái nguyên thủy, nhưng mà có thể tham gia hội đấu giá này, cho dù là sàn bán đấu giá có lớn, đối với bọn hắn mà nói, chỉ là trong gang tấc mà thôi.

Nửa ngày trôi qua, một tiên nữ vô cùng xinh đẹp bước lên đài đấu giá. Sàn bán đấu giá vốn an tĩnh, sau khi nữ tử xinh đẹp này tiến vào, lại càng im ắng hơn.

Đi vào nơi này tham gia hội đấu giá, đều có mục tiêu rõ ràng. Tuyệt đối không giống như những tu sĩ tầm thường, mua sắm một chút là có thể lấy được thứ mình cần. Thứ cần thiết, cho dù có dốc hết gia tài ra cũng sẽ cạnh tranh. Thứ không cần thiết, có tặng cũng chẳng cần.

Nữ tử xinh đẹp này không nói bất cứ lời mở màn nào, trực tiếp lấy một cái bình màu đỏ ra nói, “Đây là một viên đạo đan cực phẩm, Tịch Thanh Đạo Đan, tác dụng duy nhất chính là giúp tu sĩ Tạo Hóa cảnh đột phá lên bước đại đạo thứ tư. Giá quy định là năm đạo mạch thượng phẩm, bây giờ mọi người có thể tăng giá.”

Lam Tiểu Bố đương nhiên biết, đạo đan ở nơi này khác với đạo đan mà hắn lý giải lúc trước, đạo đan nơi này là phục vụ cho đại đạo. Tất cả đạo đan có bảy phẩm cấp, nhưng Lam Tiểu Bố chỉ mới thấy qua đạo đan thượng đẳng mà thôi. Như loại Tịch Thanh Đạo Đan này, hắn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Phải biết rằng sau đạo đan cực phẩm, chính là Đạo Đan Hậu Hỗn Độn, sau đó là Đạo Đan Hỗn Độn.

Nhưng mà đạo đan bước đại đạo thứ tư, Lam Tiểu Bố không có hứng thú, viên đạo đan này nhanh chóng được một tu sĩ mua được với giá mười bảy đầu đạo mạch thường phẩm.

Mười bảy đầu đạo mạch thượng phẩm có thể mua được một viên đạo đan có thể bước vào bước đại đạo thứ tư, nếu như khi tu vi của Lam Tiểu Bố chỉ mới là Tạo Hóa cảnh, hắn chắc chắn sẽ không làm như vậy. Với đại đạo của hắn, có thêm mười bảy đầu đạo mạch thượng phẩm, nhất định có thể từ Tạo Hóa cảnh bước vào bước đại đạo thứ tư, không cần thiết phải mua loại đạo đan này.

Đạo đan cực phẩm mặc dù không tệ, nhưng không lọt vào trong mắt Lam Tiểu Bố.

Giờ phút này nữ tử xinh đẹp đã từ trong hư không lấy ra món vật phẩm thứ hai, món bảo vật này bị che phủ bởi một tầng cấm chế mơ hồ, trừ khi thần niệm cưỡng ép xé mở cấm chế này, nếu không thì chỉ biết thứ này tản ra khí thế không hề đơn giản, nhưng lại không biết rốt cuộc là thứ gì.

Nữ tử giơ vật phẩm trong tay lên, mặt không biểu tình.

Lam Tiểu Bố có chút cạn lời, nếu như ngươi là một mỹ nữ đến làm người chủ trì đấu giá, vậy thì mặt mày phải tươi cười chứ. Mặt mũi ngươi không biểu tình như vậy, còn không bằng gọi một lão già đến đây.

“Đây là một món bảo vật Khai Thiên, bảo vật này tên là Nhân Quả Tỏa. Món bảo vật này có giá khởi điểm là 1000 đạo mạch thượng phẩm, hoặc là đạo mạch thượng phẩm cộng thêm đạo quả Thánh phẩm thuộc tính Kim, bây giờ bắt đầu đấu giá…”

Lam Tiểu Bố kinh sợ, cái vật phẩm thứ hai này chênh lệch quá lớn với vật phẩm thứ nhất rồi. Buổi đấu giá này ngay cả bảo vật Khai Thiên cũng có bán? Vậy thì liệu rằng có Hậu Hỗn Độn Chí Bảo không?

Nhưng mà đám người đã bắt đầu đấu giá, giá cả của cái Nhân Quả Tỏa này một đường tăng cao, rất nhanh đã có người báo giá 1600 đầu đạo mạch thượng phẩm cộng thêm một cái Chi Ngân Đạo Quả thuộc tính Kim.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, nếu như không phải hắn đã xử lý Trần Hoàng Tử, hắn đến đây tham gia hội đấu giá chắc hẳn chỉ có thể mua được một cái Nhân Quả Tỏa này thôi, sau đó không còn gì nữa. Những gia hỏa có thể đến được nơi này, giá trị bản thân đều vô cùng cao. Hơn nữa đạo mạch thượng phẩm đối với bọn hắn mà nói, trừ bố trí đạo tràng ra, thật sự không có tác dụng gì nhiều.

Nguyên khí thiên địa ở đại vũ trụ khắp nơi đều vô cùng nồng đậm, tu vi thấp thì không cần đạo mạch cũng được. Tu vi cao, đạo mạch cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.

“Thứ tiếp theo chính là Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.” Nữ tử xinh đẹp lại giơ lên một cái hộp ngọc, hộp ngọc bị cấm chế che đậy, đám người chỉ có thể từ đạo vận lưu chuyển bên ngoài cấm chế mà cảm nhận được đồ trong hộp ngọc không hề tầm thường.

Đây là thứ mà Sách Khổ Huệ Thăng muốn, Lam Tiểu Bố mừng rỡ, hắn muốn xem Sách Khổ Huệ Thăng cạnh tranh cái Hỗn Độn Niết Bàn Tâm này như thế nào.

Ngay khi Lam Tiểu Bố cho rằng nữ tử xinh đẹp này sẽ mở miệng báo giá, nữ tử này lại mở miệng nói, “Giá trị của Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, rất nhiều người đều biết, ta vẫn nhắc lại một câu, đây là bảo vật có thể giúp bước đại đạo thứ sáu có ba phần cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy, hơn nữa, theo ta được biết, Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, trăm vạn năm cũng khó có được một cái. Cái Hỗn Độn Niết Bàn Tâm này có giá khởi điểm là 1000 đạo mạch thượng phẩm, hoặc là có thể lấy ra bảo vật khiến người bán chấp nhận, bây giờ mọi người bắt đầu đấu giá.”

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, nữ nhân này lúc trước không giải thích cái gì cả, nhưng đến cái Hỗn Độn Niết Bàn Tâm này, lại phải giải thích, đây là có ý gì? Từng đợt báo giá vang lên, mặc dù ban đầu tiếng báo giá ồn ào vô cùng, là mọi người so giọng với nhau, nhưng giá cả hiện thị lên rất rõ ràng, bởi vì giá cả đã lên đến 2000 đạo mạch thượng phẩm, cộng thêm nửa đầu đạo mạch cực phẩm. Đến cái giá cả này, người có thể mua được cũng không nhiều.

Chương 2466 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. (2)

Cái giá này không phải là do Sách Khổ Huệ Thăng báo ra, Lam Tiểu Bố rõ ràng nghe thấy Sách Khổ Huệ Thăng báo ra giá tiền là 3000 đạo mạch thượng phẩm, cộng thêm mười cái Không Gian Đạo Quả, mười cái Thời Gian Đạo Quả.

Nhưng cái giá tiền này rõ ràng không cao bằng 2000 đạo mạch thượng phẩm cộng thêm nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, Sách Khổ Huệ Thăng cũng biết giá tiền của hắn ta không có sức cạnh tranh, chỉ tăng thêm đạo mạch thượng phẩm cũng không có ý nghĩa gì. Bởi vì ngươi có thể thêm thì người khác cũng có thể thêm.

Mà ở loại hội đấu giá này, không phải lấy số lượng bao nhiêu để cân nhắc, mà là lấy giá trị cao thấp để cân nhắc.

Người lấy ra Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, tu vi ít nhất là bước đại đạo thứ năm trở lên, đối với loại người này mà nói, có lúc mấy ngàn đầu đạo mạch thượng phẩm, cũng chưa chắc có giá trị cao hơn nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia, mà nửa đầu đạo mạch cực phẩm này, có thể giúp tu vi của hắn ta tăng lên, mấy ngàn đạo mạch thượng phẩm mặc dù cũng có thể tăng cao tu vi, nhưng mà chậm chạp không gì sánh được, phần lớn chỉ được sử dụng như tiền tệ mà thôi.

Tiếng báo giá yên ắng trong khoảng thời gian ngắn, nữ tử xinh đẹp biết giá cả đã đến cực hạn, nàng cao giọng nói, “Bây giờ giá cao nhất là 2000 đạo mạch thượng phẩm, nửa đầu đạo mạch cực phẩm, còn có ai báo ra cái giá cao hơn không? Nếu như không có, vậy thì chốt cái giá tiền này. Ba… Hai…”

Lam Tiểu Bố biết chỉ cần kêu đến một, vật này chẳng khác nào được bán đi. Hắn không đợi nữ tử xinh đẹp này kêu đến một, đã cao giọng nói, “2100 đạo mạch thượng phẩm, nửa đầu đạo mạch cực phẩm, năm quả Ngũ Hành Đạo Quả trên cùng một gốc đạo quả thụ.”

Loại vật như Ngũ Hành Đạo Quả này, ở đại vũ trụ nhiều vô số kể. Chỉ cần nhìn trước đó Sách Khổ Huệ Thăng có thể tiện tay lấy ra mười cái Không Gian Đạo Quả và mười cái Thời Gian Đạo quả, loại đạo quả đỉnh cấp này trên cơ bản đều là Thánh Đạo QUả, nhưng như vậy cũng không cạnh tranh được với nửa đầu đạo mạch cực phẩm kia.

Nhưng mà Ngũ Hành Đạo Quả mà Lam Tiểu Bố lấy ra lại khác, đây là nằm trên cùng một gốc đạo quả thụ. Trên cùng một cây có thể kết ra được Ngũ Hành Đạo Quả, vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là đạo quả thụ Ngũ Tùng Châm.

Đạo quả thụ NGũ Tùng Châm chính là một trong những linh căn của vũ trụ Đại Hoang, mặc dù vũ trụ Đại Hoang có đẳng cấp tương đối thấp, nhưng đạo quả mà Ngũ Tùng Châm kết ra cấp bậc cũng không tính là cao, nhưng lại thắng ở chỗ nằm trên cùng một cây. Hơn nữa một khi cấy ghép Ngũ Tùng Châm đến vũ trụ trung cấp, cấp độ đạo quả sẽ trực tiếp tăng lên một cấp, nếu như cấy ghép ở đại vũ trụ, vậy thì có thể kết ra Thánh Đạo Quả,

Đạo mạch cực phẩm hoàn chỉnh trên người Lam Tiểu Bố, chỉ còn có đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm màu xanh kia. Nhưng mà đạo mạch cực phẩm không hoàn chỉnh, hắn vẫn còn hai cái. Là cái hắn giữ lại ở trong khu vực Cửu NGuyên Hỗn Độn sau khi bước vào bước đại đạo thứ tư, một nửa đã được hắn chôn ở bên dưới đạo quả thụ trong Trường Sinh Giới, còn một nửa hắn lấy ra báo giá.

Trên bình phong báo giá tại hội đấu giá đã hiện ra giá cả mà Lam Tiểu Bố báo ra, hiện trường cũng chìm trong yên tĩnh. Qua mười giây sau, lại có người báo giá, 2500 đầu đạo mạch thượng phẩm, nửa đầu đạo mạch cực phẩm, cộng thêm tám Thánh Đạo quả thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng.

Cái giá này rõ ràng cao hơn cái giá của Lam Tiểu Bố, cho nên màn hình báo giá lại xuất hiện một cái giá cả mới. Đạo quả và Thánh Đạo quả mặc dù chỉ chênh lệch nhau một chữ, nhưng mà Đẳng cấp chênh lệch rất nhiều, ưu thế duy nhất của Lam Tiểu Bố, chính là Ngũ Hành Đạo Quả kết ra từ một cây.

Hiện trường vẫn vô cùng yên tĩnh, nhìn mặt ngoài, giá trị của tám Thánh Đạo Quả có tám thuộc tính này cao hơn giá trị năm cái Ngũ Hành Đạo Quả bình thường kia.

Nhưng mà ở đây đều là người tu đạo chân chính, mọi người đều biết cần gì. Tám Thánh Đạo Quả của tám thuộc tính rất khó tìm, hơn nữa cũng không phải là không tìm được. Nhưng năm cái Ngũ Hành Đạo Quả trên một gốc đạo quả thụ, vậy thì chưa chắc có thể lấy được.

Lần này nữ tử xinh đẹp chủ trì bán đấu giá không vội vàng báo lần, đợi vài phút sau nàng mới lên tiếng, “Chủ nhân Hỗn Độn Niết Bàn Tâm hỏi, đạo hữu vừa rồi báo giá năm quả Ngũ Hành Đạo Quả trên cùng một gốc cây, đạo quả có màu như thế nào?”

Thần niệm Lam Tiểu Bố rơi vào Trường Sinh Giới, bởi vì tu vi của hắn đã đến bước đại đạo thứ năm, cho nên quy tắc thiên địa bên trong Trường Sinh Giới cũng tương đương với quy tắc của vũ trụ trung đẳng, cộng thêm hắn đã chôn nửa đầu đạo mạch cực phẩm xuống, đạo quả bên trên Ngũ Tùng Châm đều có một màu vàng kim nhàn nhạt. Cho dù Ngũ Hành Đạo Quả có năm loại màu sắc, nhưng năm cái màu sắc này đều ẩn chứa một màu vàng nhạt.

“Đạo quả của ta đang có một tầng vàng nhạt, hơn nữa bây giờ có thể dùng ngay.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Ngươi ở chỗ này lập tức biết, trên người Lam Tiểu Bố có ít nhất một gốc đạo quả thụ có thể kết ra Ngũ Hành Đạo Quả, hơn nữa còn là Ngũ Hành Đạo Quả có màu vàng, đã vượt qua cấp độ đạo quả, tương đương với đạo quả do vũ trụ trung đẳng bồi dưỡng ra, Mặc dù còn chưa đến cấp độ Thánh Đạo Quả đỉnh cấp, nhưng tuyệt đối có giá trị hơn so với đạo quả có tám thuộc tính chắp vá lung tung kia.

“Ta lựa chọn năm cái Ngũ Hành Đạo Quả kết ra từ trên cùng một cây kia, nhưng mà ta có một thỉnh cầu, người mua có thể trao dổi một chút đạo tắc thông tin với ta không, có lẽ tương lai ta còn muốn mua năm cái Ngũ Hành Thánh Đạo Quả.” Lần này nói chuyện không phải là nữ tử xinh đẹp chủ trì sàn bán đấu giá, mà là giọng nói của một nam tử hùng hậu.

Chương 2467 - Gia hỏa giàu có.

“Đồng ý.” Lam Tiểu Bố không chút do dự nói, mặc kệ đối phương muốn đạo tắc thông tin của hắn để làm gì, Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý chút nào.

Đừng nói là lấy đạo tắc thông tin của hắn, cho dù có hạ ấn ký lên người hắn, hắn cũng không để ý chút nào. Người trước đó hạ ấn ký trên người hắn chính là Trần Hoàng Tử, bây giờ cỏ trên mộ Trần Hoàng Tử đã… KHông đúng, Trần Hoàng Tử không có mộ, trong thời gian ngắn cũng không có cỏ mọc được.

Hai người đạt thành nhất trí, nhanh chóng hoàn thành cuộc giao dịch này.

Lam Tiểu Bố cất đồ đi, hắn biết Sách Khổ Huệ Thăng nhất định sẽ hiểu ý của mình. Nhưng mà hắn còn phải đợi đến khi tâm Thiên Độc bán ra.

Tại phòng bao số 9, Sách Khổ Huệ Thăng nhìn thấy người trong phòng bao số 8 mua đi Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, vô cùng vui mừng, hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố mua giúp hắn ta. Quả nhiên, Lam Tiểu Bố là người trượng nghĩa, hắn ta không hề nhìn lầm người.

Những vật phẩm sau đó, không có cái nào thấp hơn Tịch Thanh Đạo Đan tứ phẩm, kém nhất cũng có giá hơn 100 đạo mạch thượng phẩm. Bảo vật Khai Thiên xuất hiện một lần nữa, còn là một món bảo vật hỗ trợ tu luyện.

Thật ra loại bảo vật phụ trợ này có giá trị rất cao, đối với bảo vật Khai Thiên mà nói, loại bảo vật phụ trợ này rất khó cầu. Vũ Trụ Duy Mô của Lam Tiểu Bố, chính là bảo vật phụ trợ cao cấp nhất.

Lam Tiểu Bố không chờ bao lâu, nữ tử xinh đẹp chủ trì bán đấu giá đã lấy một cái hộp ngọc ra, "Bây giờ vật phẩm tiếp theo được bán đấu giá chính là một viên tâm Thiên Độc, viên tâm Thiên Độc này cũng là một trong mười đại chí bảo được bán ra trong hội đấu giá lần này, giá khởi điểm là 1000 đạo mạch thượng phẩm, bây giờ mọi người có thể báo giá."

Tâm Thiên Độc ẩn chứa đạo tắc Hỗn Độn Độc Đạo tinh khiết nhất, có thể nói đầu nguồn của độc trong Hạo Hãn này, chính là tâm Thiên Độc, còn ẩn chứa tin tức khởi nguyên Hỗn Độn dày đặc nhất.

Đối với tu sĩ có tu vi yếu một chút, tâm Thiên Độc chính là bùa đòi mạng. Nhưng mà đối với Thánh Nhân sau bước đại đạo thứ tư mà nói, cho dù không tu luyện đại đạo Thiên Độc, tâm Thiên Độc cũng là chí bảo.

Mà đối với loại Hỗn Độn Độc Giác Thú như Thái Xuyên, tâm Thiên Độc chính là đạo vật tấn cấp tốt nhất.

Nếu như Thiên Độc Thánh Nhân tu luyện đại đạo Thiên Độc mà ở đây, sợ rằng sẽ tình nguyện bán cả bản thân để mua một viên tâm Thiên Độc.

Cho dù không có Thiên Độc Thánh Nhân ở đây, giá cả của tâm Thiên Độc rất nhanh đã nhảy lên đến 3000 đạo mạch thượng phẩm.

Mục đích chủ yếu của Lam Tiểu Bố chính là tâm Thiên Độc, hắn không chút do dự báo giá 4000 đạo mạch thượng phẩm. Nơi này người giàu hơn so Lam Tiểu Bố nhất định có, nhưng cũng không có ai tăng giá giống như Lam Tiểu Bố. Một lần tăng 1000 đạo mạch thượng phẩm, tiến độ tăng giá này khiến tất cả mọi người ngây ngẩn.

Đừng thấy những người nơi này động một chút là hơn ngàn đạo mạch thượng phẩm, nhưng mà những đạo mạch này đều là thu thập lại từ toàn bộ đại vũ trụ vô tận mà ra, cũng không phải nói là hơn ngàn đạo mạch, muốn lẩy ra là có thể lấy ra được. Tu sĩ bước đại đạo thứ tư bình thường, có thể tùy tiện lấy ra mấy chục đầu đạo mạch thượng phẩm, đã xem như là hạng người giàu có rồi.

“Quả nhiên là ngươi.” Khổ Nhất Sí nhìn Lam Tiểu Bố ở trong phòng bao Ất số 8, khóe miệng hiện lên tia cười lạnh. Nếu như không phải Lam Tiểu Bố giết chết Trần Hoàng Tử, chắc hẳn không thể nào có nhiều đạo mạch như vậy. Trước đó mua Hỗn Độn Niết Bàn Tâm đã bỏ ra hơn hai ngàn đầu đạo mạch, bây giờ vừa ra tay đã là 4000 đạo mạch thượng phẩm.

Lam Tiểu Bố mới tu vi gì chứ? Một sâu kiến vừa mới bước vào bước đại đạo thứ năm, ở đâu ra nhiều đạo mạch thượng phẩm như vậy?

Cùng lúc đó, ở trong một gian phòng khác, Quan Xung dường như sắp siết tay đến trắng bệch. Rất rõ ràng, Trần Hoàng Tử của Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta chính là do Lam Tiểu Bố giết, nếu không phải Lam Tiểu Bố giết, Lam Tiểu Bố ở đâu mà lấy ra được nhiều đạo mạch thượng phẩm như vậy?

Còn cả Trọng Thứu, chắc hẳn cũng vẫn lạc trong tay Lam Tiểu Bố. Giết Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta, cướp đạo mạch thượng phẩm của Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta, đây là muốn đào gốc rễ của Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta mà.

“4000 đạo mạch thượng phẩm, cộng thêm một đóa Hạo Hãn Chân Dương.” Sàn bán đấu giá lại xuất hiện người báo ra giá cả mới.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ gia hỏa này đúng là chịu bỏ ra tiền vốn mà. Hạo Hãn Chân Dương, thứ này hắn cũng muốn. Cái này có thể giúp cho đạo hỏa của hắn tiến thêm một bước, tuyệt đối là chí bảo cấp

Hỗn Độn. Chỉ là thứ này quá đặc biệt, nếu như không thích hợp với hỏa diễm, thứ này cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều.

Khiến hắn từ bỏ tâm Thiên Độc là không thể nào, tâm Thiên Độc vốn chính là chuẩn bị cho Thái Xuyên, hắn vì cứu người mà vội vàng đến Trung Ương thế giới, cho nên mới bỏ ra với cái giá thấp mà thôi.

So với giá cả cạnh tranh tâm Thiên Độc bây giờ, Lam Tiểu Bố biết cái giá mà hắn bỏ ra cho thương lâu lúc trước thật sự quá thấp.

“Bây giờ tâm Thiên Độc có giá cả cao nhất là 4000 đạo mạch thượng phẩm và một đóa Hạo Hãn Chân Dương, có giá cả nào cao hơn hay không?” Giọng nói của nữ tử chủ trì bán đấu giá không to, nhưng lại rõ ràng lọt vào tai từng người.

Lam Tiểu Bố biết, nếu như hắn dùng Vũ Trụ Chi Tâm, một đầu đạo mạch cũng không cần phải lấy ra. Nhưng mà giá trị của Vũ Trụ Chi Tâm tuyệt đối cao hơn tâm Thiên Độc, hơn nữa còn không phải chỉ một hai điểm. Vũ Trụ Chi Tâm, đây là thứ hắn chuẩn bị để bước vào bước đại đạo thứ bảy, cho nên không thể lấy ra.

Chương 2468 - Gia hỏa giàu có. (2)

Không lấy Vũ Trụ Chi Tâm, vậy thì lấy cái gì?

Lam Tiểu Bố nhìn Trường Sinh Giới của mình một chút, cũng chẳng có gì tốt hơn để báo giá. Nhìn thấy nữ nhân kia sắp chốt giá, Lam Tiểu Bố trực tiếp báo giá, “4000 đạo mạch thượng phẩm, một bản Thời Gian Đạo Quyển tàn khuyết.”

Lam Tiểu Bố chỉ có thể bán Thời Gian Đạo Quyển tàn khuyết, nếu như là Thời Gian Đạo Quyển hoàn chỉnh, chờ Vũ Trụ Duy Mô của hắn phục chế lại, bán đi cũng sẽ thành bản trống.

Nếu như cái giá cả này của hắn mà thấp hơn Hạo Hãn Chân Dương, vậy thì hắn sẽ tăng giá một lần nữa, tuyệt đối sẽ không để tâm Thiên Độc rơi vào tay người khác.

Nữ tử xinh đẹp chủ trì bán đấu giá hơi dừng lại, hai cái giá này nàng cũng không xác định được cái nào cao hơn, chủ yếu là giá trị của Thời Gian Đạo Quyển và Hạo Hãn Chân Dương.

Nhưng mà chỉ qua mấy giây sau, nàng đã nói, “Bây giờ, gia cao nhất chính là 4000 đạo mạch thượng phẩm, cộng thêm Thời Gian Đạo Quyển tàn khuyết. Có còn cái giá nào cao hơn hay không? Nếu như không có giá nào cao hơn… Ba… Hai...”

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, rõ ràng đối phương đã nhận định giá trị Thời Gian Đạo Quyển của hắn cao hơn Hạo Hãn Chân Dương.

Giờ phút này hơn ngàn thần niệm quét về phía Lam Tiểu Bố, thật sự là vì Lam Tiểu Bố quá mức giàu có. Động một tí là mấy ngàn đạo mạch thượng phẩm, còn lấy ra năm Ngũ Hành Đạo Quả trên cùng một cây, thậm chí còn có đạo mạch cực phẩm tàn khuyết, Thời Gian Đạo Quyển tàn khuyết.

Mặc dù tàn khuyết, nhưng đạo quyển khai thiên không hề tầm thường, huống chi còn là Thời Gian Đạo Quyển.

Hơn nữa đạo mạch cực phẩm kia, cho dù rất nhiều bước đại đạo thứ năm và bước đại đạo thứ sáu đều chưa chắc đã có, Lam Tiểu Bố lấy ra đạo mạch cực phẩm tàn khuyết, rõ ràng là do chính hắn tu luyện còn dư lại.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để trong lòng, chỉ cần những người này không dám công khai vây công hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Đồ vật nhanh chóng được giao nhận hoàn tất, Lam Tiểu Bố nhìn một chút, đúng là tâm Thiên Độc mà lúc trước mình đã bỏ ra. Mặc dù nửa đường phát sinh một chút ngoài ý muốn, nhưng cái tâm Thiên Độc này dù sao cũng đã quay về tay hắn một lần nữa, bước đại đạo thứ năm của Thái Xuyên nhất định vững chắc rồi.

Tâm Thiên Độc đến tay, Lam Tiểu Bố chuẩn bị rời đi, hắn còn định gọi Sách Khổ Huệ Thăng đi cùng. Đại hội Vĩnh Sinh còn mấy chục năm nữa mới diễn ra, tốt nhất Sách Khổ Huệ Thăng có thể bước vào bước thứ bảy trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra. Chuyện này đối với Ma Như thế giới hay với hắn đều là chuyện tốt.

Bây giờ hắn đã bại lộ đồ vật trên người mình, rất nhiều thế lực chắc hẳn đang hoài nghi là hắn xử lý Trần Hoàng Tử. Bên cạnh hắn chỉ có một Phương Chi Khuyết, thực lực còn chưa đủ. Nếu như Sách Khổ Huệ Thăng lại bước vào bước đại đạo thứ bảy, cho dù mình có chính diện cứng đối cứng, hắn cũng không sợ Chân Diễn Thánh Đạo.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa mới đứng lên, đã nghe nữ tử xinh đẹp chủ trì sàn bán đấu giá nói một lần nữa, “Tiếp theo, thứ bán đấu giá chính là một cái Hỗn Độn Thời Gian Kết…”

Nghe thây là Thời Gian Kết, Lam Tiểu Bố lập tức mất đi ý nghĩ rời đi.

Thời Gian Kết là thứ có thể khống chế tốc độ thời gian trôi qua, sau khi kích phát Thời Gian Kết, xung quanh Thời Gian Kết sẽ hình thành một cái không gian. Độ lớn nhỏ của không gian này, căn cứ theo đạo tắc Thời Gian ẩn chứa trong Thời Gian Kết mà hình thành. Chỉ cần tạo thành không gian thời gian, vậy thì thời gian trôi qua trong không gian này sẽ cố định lại, mãi đến khi đạo tắc Thời Gian Kết tiêu hao hết, không gian mới tiêu tán.

TRong tình huống bình thường, Thời Gian Kết có thể do chính mình luyện chế, rất nhiều cường giả tu luyện đại đạo Thời Gian, luyện chế ra Thời Gian Kết, sau đó để đạo tắc Thời Gian trong Thời Gian Kết khuếch tác ra một cái không gian thời gian để tu luyện. Nhưng phần lớn Thời Gian Kết được luyện chế ra đều không đáng tiền. Bởi vì loại thời gian, không gian, quy tắc thiên địa mà cái Thời Gian Kết này ngưng luyện ra tương đối thấp, mặc dù thời gian kéo dài ra, nhưng trong không gian này, quy tắc Không Gian còn thấp hơn quy tắc thiên địa bên ngoài, đối với người tu đạo cũng không có trợ giúp gì nhiều. Cái này cũng giống như trận bàn Thời Gian mà Lam Tiểu Bố lấy được lúc trước, xem như khá gân gà.

Nhưng Hỗn Độn Thời Gian Kết thì lại khác, Hỗn ĐỘn Thời Gian Kết là do Hỗn ĐỘn tạo ra, loại Thời Gian Kết này khi khuếch tán ra, thời gian, không gian, quy tắc thiên địa không hề giảm sút chút nào, hơn nữa còn theo cảm ngộ của người tu luyện mà tăng lên.

“Cái Thời Gian Kết này có thể gia tốc thời gian gấp 20 lần, hẳn có thể kéo dài mười đến hai mươi năm. Giá khởi điểm là 500 đạo mạch thượng phẩm, bây giờ bắt đầu đấu giá.”

Giọng nói của nữ tử chủ trì bán đấu giá vừa dứt, Lam Tiểu Bố đã không chút do dự báo giá 1000 đạo mạch thượng phẩm. Mười năm thì tương đương với 200 năm, nói không chừng hắn có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu rồi. Ở nơi nguy hiểm như An Lạc Thiên Thành, hắn không thể bỏ qua loại Thời Gian Kết có thể tăng thực lực của hắn lên được.

Lại là hắn? Lam Tiểu Bố vừa báo giá, lại lần nữa thu hút đông đảo thần niệm đến. Trên người gia hỏa này rốt cuộc có bao nhiêu đạo mạch? Động một chút là 1000 đạo mạch thượng phẩm?

Chương 2469 - Không người nào dám đuổi theo.

Nói thật, một cái Thời Gian Kết, cho dù là Hỗn ĐỘn Thời Gian Kết, chỉ có thể gia tốc gấp 20 lần thời gian, cũng khiến cho giá trị của nó giảm sút cực lớn. Bởi vì thời gian của Thời Gian Kết có hạn, cho nên Hỗn Độn Thời Gian Kết có trân quý thế nào, cái Thời Gian Kết này cũng không Đáng giá nhiều đạo mạch thượng phẩm như vậy, Đừng nói là 500 đạo mạch thượng phẩm, ngay cả 100 đạo mạch thượng phẩm cũng là cái giá cao.

Phía đấu giá sở dĩ lấy ra cái giá khởi điểm là 500 đạo mạch thượng phẩm, đó là bởi vì đại hội Vĩnh Sinh sắp diễn ra. Hơn nữa bế quan tu luyện ở An Lạc Thiên Thành hiệu quả hơn so với những nơi khác rất nhiều. Một khi lấy được cái Hỗn Độn Thời Gian Kết này, vậy thì có thể bế quan ở An Lạc Thiên Thành mấy trăm năm, đây chính là thứ mà bình thường không thể nào hưởng thụ được.

Nhưng cho dù như vậy, Lam Tiểu Bố lấy ra 1000 đầu đạo mạch thượng phẩm, cũng là hành vi phát rồ. ĐỐi với một vài tu sĩ tầm thường mà nói, đó chính là thế giới của người có tiền, bọn hắn không hiểu.

Rất rõ ràng, cái giá này của Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có người thứ hai cạnh tranh. Thật ra cho dù Lam Tiểu Bố tăng thêm 100 đạo mạch thượng phẩm, cái Thời Gian Kết này cũng sẽ là của hắn.

Thời Gian Kết được Lam Tiểu Bố lấy đi, trong thời gian ngắn nhất hắn đã hoàn thành giao dịch với hội đấu giá. Mặc dù hắn bỏ ra hơn bảy ngàn đầu đạo mạch thượng phẩm, nhưng mà hắn cảm thấy đáng, nên mua đều mua. Không nghĩ sẽ mua đều mua được.

Buổi đấu giá cho dù có thứ càng tốt hơn, cũng không thể giữ Lam Tiểu Bố lại, Lam Tiểu Bố quyết định rời khỏi nơi này, dùng Thời Gian Kết bế quan tăng thực lực.

“Sách Khổ huynh, có thể đi rồi.” Lam Tiểu Bố phát một đạo tin tức cho Sách Khổ Huệ Thăng, sau đó thẳng thắn mà đi ra khỏi sàn bán đấu giá. Mặc dù biết trên người Lam Tiểu Bố có đồ tốt, ở An Lạc Thiên Thành này, cũng không có ai dám ngang nhiên ra tay.

“Sách Khổ huynh, đây là thứ ta mua giúp ngươi.” Lam Tiểu Bố nhìn thấy Sách Khổ Huệ Thăng, không chút do dự đưa Hỗn Độn Niết Bàn Tâm cho Sách Khổ Huệ Thăng.

Sách Khổ Huệ Thăng kích động cầm lấy Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, “Tất cả mọi lời cảm tạ ta đều không cần nói, bắt đầu từ hôm ay, ngươi chính là huynh đệ của ta. Tương lai có gì cần đến Sách Khổ Huệ Thăng ta, huynh đệ cứ việc nói, Sách Khổ Huệ Thăng ta tuyệt đối không chối từ.”

Mặc dù biết cái Hỗn Độn Niết Bàn Tâm này là do Lam Tiểu Bố mua giúp mình, nhưng bây giờ cầm được Hỗn Độn Niết Bàn Tâm trong tay rồi, Sách Khổ Huệ Thăng vẫn kích động khó nén. Cho nên hắn ta nói đúng là thật lòng, hoàn toàn không cần phải nói gì cả, chỉ cần có thể làm được hắn ta tuyệt đối không chối từ. Cho dù có thể làm được hay không làm được, chỉ cần Lam Tiểu Bố nói, hắn ta sẽ không từ chối.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi An Lạc Thiên Thành, tìm một chỗ bế quan đột phá một chút, có lẽ trước khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, có thể tăng thêm một tầng nữa.” Lam Tiểu Bố cười cười, con người Sách Khổ Huệ Thăng có thể kết giao. Nếu không thì hắn cũng sẽ không hao tổn nhiều như vậy, mua một cái Hỗn Độn Niết Bàn Tâm cho Sách Khổ Huệ Thăng.

Sách Khổ Huệ Thăng vội vàng nói, “Bây giờ bế quan ở An Lạc Thiên Thành mới là tốt nhất, quy tắc thiên địa nơi này rõ ràng, nguyên khí thiên địa nồng đậm hơn so với những nơi khác. Nhưng ta không thể nào bế quan, ta có Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra rồi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không, Sách KHổ huynh, ta đề nghị bây giờ ngươi hãy rời khỏi An Lạc Thiên Thành cùng với ta bế quan đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Ngươi chắc hẳn phải biết, An Lạc Thiên Thành không thích hợp cho chúng ta bế quan tu luyện, đối với chuyện ngươi đột phá lên bước thứ bảy lại càng không có ích. An Lạc Thiên Thành là nơi nào? Đó là hang ổ của Khổ Nhất Sí, còn có đông đảo bước đại đạo thứ bảy ở chỗ này, ngươi đột phá lên bước thứ bảy, chỉ cần bị người khác quấy nhiễu, vậy thì ngươi xong rồi.”

“Thế nhưng bây giờ chúng ta ra ngoài, chẳng phải sẽ bị người khác chặn đường sao?” Sách Khổ Huệ Thăng nói, Lam Tiểu Bố mua những thứ này, cộng thêm trên người Lam Tiểu Bố có đống lớn đạo mạch thượng phẩm, có lẽ người ở hội đấu giá, tám chín phần mười đều đang để ý đến Lam Tiểu Bố. Đặc biệt là Chân Diễn Thánh Đạo, đây chính là hai bước đại đạo thứ bảy đó.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Ta chỉ lo lắng bọn hắn không đến, trên thực tế, ta khẳng định bọn hắn không dám ra đâu, đi thôi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố không dừng lại, vọt thẳng ra ngoài An Lạc Thiên Thành.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố sắp ra khỏi thành, Sách Khổ Huệ Thăng cắn răng một cái, cũng theo sau Lam Tiểu Bố rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Lam Tiểu Bố lấy một cái pháp bảo phi hành, “Sách KHổ huynh, lên đây đi, chúng ta tìm một nơi bế quan.”

“Dùng của ta đi, pháp bảo phi hành của ta có tốc độ nhanh hơn.”

Sách Khổ Huệ Thăng thấy Lam Tiểu Bố lấy ra một cái pháp bảo phi hành tương đối bình thường thì vội vàng nói,

Lam Tiểu Bố cười cười, “Sách KHổ huynh, nếu như đối phương đuổi tới, cho dù có dùng pháp bảo phi hành nhanh đến đâu, bọn hắn cũng đuổi được thôi. Ngươi không cần lo lắng, ta đảm bảo sẽ không có người nào dám đuổi tới.”

“Vậy được rồi, chúng ta đi đâu tu luyện?” Sách Khổ Huệ Thăng không tiếp tục kiên trì nữa.

Chương 2470 - Không người nào dám đuổi theo. (2)

“Đến Đại Vũ Trụ cốc, chỉ có nơi này mới có thể giúp chúng ta nhanh chóng tấn cấp.” Lúc Lam Tiểu Bố mới nói ra. Sách Khổ Huệ Thăng cười khổ nói, “Đại Vũ Trụ cốc không tệ, nhưng không có bao nhiêu tác dụng với ta cả. Ta còn chưa từng nghe nói đến, có người có thể ở Đại Vũ Trụ cốc đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Nếu không, giá trị của Đại Vũ Trụ cốc đã cao hơn bây giờ gấp trăm lần rồi.”

Lam Tiểu Bố cười he he một tiếng, “Người khác không thể, không có nghĩa là chúng ta không thể, ngươi cứ đi theo ta, ta khẳng định ngươi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, không có nơi nào tốt hơn Đại Vũ Trụ cốc.”

…

Lam Tiểu Bố rời khỏi hội đấu giá, lập tức có vài chục đạo thần niệm đi theo người hắn. Quan Xung cũng rời khỏi phòng, đi đến gian phòng của Sùng ANh ở sát vách.

“Quan sư đệ, ngươi muốn đuổi theo giết tên Lam Tiểu Bố kia?” Nhìn thấy Quan Xung tiến đến, Sùng Anh lập tức nói.

Quan Xung gật đầu, “Hai chúng ta cùng nhau đuổi theo hắn, ta không tin hắn còn có thể diệt đi hai chúng ta.”

Sùng Anh lắc đầu, “Lam Tiểu Bố kia quang minh chính đại rời đi như vậy, ta khẳng định sau đó hắn sẽ rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Hắn chính là đang chờ chúng ta đuổi theo hắn, còn người này âm hiểm xảo trá, liên tục giết chết Trần Hoàng Tử và Trọng Thứu, nếu như chúng ta cũng làm theo như vậy, chẳng mấy chốc cũng sẽ nối chân theo Trần Hoàng Tử và Trọng Thứu.”

Quan Xung nhíu mày, hắn ta biết Sùng ANh nói đúng, nhưng trong lòng lại không cam lòng.

Sùng ANh từ tốn nói, “Có lẽ trong hội đấu giá này có chín phần người đều muốn thứ trên người Lam Tiểu Bố, nhưng ngươi có nhìn thấy có ai đuổi theo ra ngoài không? Tên Lam Tiểu Bố này rất có thể đang câu cá, trừ Đạo Tổ ra, ai hắn cũng dám giết. Chúng ta muốn đối phó với Lam Tiểu Bố, nhất định phải đợi đến khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra. Sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, hầu hết bước thứ bảy sẽ tụ tập tại An Lạc Thiên Thành, đến lúc đó chúng ta có thể liên hệ người khác. Trừ cái đó ra, Đạo Tổ cũng sẽ xuất hiện ở An Lạc Thiên Thành, Đạo Tổ sẽ không mặc kệ cho loại người Lam Tiểu Bố này tiếp tục phách lối.”

…

Pháp bảo phi hành của Lam Tiểu Bố có tốc độ cũng không nhanh, mãi đến khi pháp bảo phi hành của bọn hắn dừng ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc, vẫn không có ai đuổi đến ăn cướp.

“Tên tuổi của lão đệ xem ra rất nổi tiếng, nếu không ta khẳng định sẽ có người cản đường cướp bóc.” Đứng ở bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc, Sách Khổ Huệ Thăng không nhịn được cảm thán một câu.

Đạo Tổ đã quy định, ở đại vũ trụ không cho phép cướp đoạt lạm sát, nhưng trên thực tế khắp nơi đều có cướp đoạt và lạm sát, chỉ là tất cả mọi người đều làm trong bí mật mà thôi. Giống như Lam Tiểu Bố, trên người có nhiều đồ tốt như vậy, còn ở hội đấu giá mua được tâm Thiên Độc và Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, có lẽ chân trước vừa ra khỏi thành, phía sau đã có một đống người nhào đến. Nhưng sự thật lại chứng minh, Lam Tiểu Bố suy đoán đúng, tất cả mọi người đều không phải người ngu, sẽ đi cướp của một gia hỏa có khả năng xử lý hai bước đại đạo thứ bảy.

“Ta cũng đang chờ người đến chặn đường ta, nhưng mà nếu không có người chặn đường, vậy chúng ta vào trong Đại Vũ Trụ cốc thôi.” Lam Tiểu Bố lấy Thiên Đình lệnh ta.

Thiên ĐÌnh lệnh của Ma Như thế giới có hai cái, Sách Khổ Huệ Thăng cho Lam Tiểu Bố một cái, trên người hắn ta còn một cái, hai người dùng Thiên Đình lệnh tiến vào trong Đại Vũ Trụ cốc.

“Tiểu tử này đúng là đánh ra trò rồi, thế mà không có người theo dõi cản đường cướp bóc, đúng là một đám vô dụng.” Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng vừa tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, thân ảnh Thạch Trường Hành lập tức xuất hiện tại vị trí Lam Tiểu Bố vừa đứng.

Hắn ta theo dõi một đường đến đây, vốn định cho Lam Tiểu Bố một ân tình. Bởi vì chuyện Lam Tiểu Bố xử lý Trần Hoàng Tử, khiến Thạch Trường Hành thay đổi cách nhìn vói Lam Tiểu Bố, ngay cả Trần Hoàng Tử cũng có thể xử lý, vậy trừ người như hắn ta, ai có thể giết chết Lam Tiểu Bố? Hắn ta đi theo, chỉ cần phát hiện có người cản đường cướp Lam Tiểu Bố, hắn ta sẽ ra tay giải quyết, vậy thì Lam Tiểu Bố sẽ nợ ơn của hắn ta.

Nhưng mà trên thực tế, đám gia hỏa bước đại đạo thứ sáu, bước đại đạo thứ bảy ở An Lạc Thiên Thành này lại khiến hắn ta thất vọng rồi, vậy mà ngay cả một người cũng không đi theo, điều này khiến Thạch Trường Hành rất cạn lời, cũng bắt đầu khinh bỉ đám gia hỏa kia. Rõ ràng là nhòm ngó đến đồ của Lam Tiểu Bố, nhưng lại không dám đi ra.

“Ta còn tưởng rằng ngươi phải ở bên ngoài đợi thêm một hồi, nhìn xem có người đến chặn đường ngươi không, không ngờ ngươi lại trực tiếp vào trong.” Sau khi tiến vào Đại Vũ Trụ cốc, tâm tình Sách Khổ Huệ Thăng rất tốt, mở miệng nói đùa.

Lam Tiểu Bố thì lại không còn nhẹ nhõm như trước đó, giọng điệu trở nên nghiêm túc, “Mặc dù ta không dự định ở bên ngoài chờ, nhưng ta dự định bố trí mấy cái kết giới giám sát ở bên ngoài.”

“Vậy tại sao không bố trí?” Sách Khổ Huệ Thăng khó hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta luôn cảm thấy mình bị theo dõi, nhưng ta cẩn thận quan sát lại, không tìm được người theo dõi ta. Nếu như gia hỏa này là bước đại đạo thứ bảy, chỉ sợ còn lợi hại hơn cả Khổ Nhất Sí.”

Chương 2471 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Trên thực tế, trong lòng Lam Tiểu Bố đã có chút hoài nghi Thạch Trường Hành, chủ yếu là vì gia hỏa theo dõi hắn không hề có sát ý, nhưng mà hắn lại không nghĩ ra lý do gì mà Thạch Trường Hành phải theo dõi hắn. Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, cường giả đến An Lạc Thiên Thành nhiều vô số kể, có lẽ có người mạnh hơn bước đại đạo thứ bảy Khổ Nhất Sí chăng? Mặc dù nghe đồn Khổ Nhất Sí là người mạnh nhất dưới Đạo Tổ, nhưng mà Lam Tiểu Bố không đồng ý lắm

Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, không biết có bao nhiêu cường giả còn đang ẩn giấu. Khổ Nhất Sí chỉ là Thiên Đế một phương, cho nên số lần ngoi lên khá nhiều mà thôi. Cộng thêm người giúp sức bên cạnh Thiên Đế hắn ta cũng nhiều. Rất nhiều gia hỏa không phải là Thiên Đế, một lòng tìm kiếm đại đạo, ai có thể khẳng định thực lực họ thấp hơn Khổ Nhất Sí chứ?

“Tiểu Bố, chúng ta ở trong này tùy tiện kiếm một chỗ tu luyện sao?” Sách Khổ Huệ Thăng vốn không có ý định đột phá lên bước đại đạo thứ bảy ngay bây giờ. Nội tình của hắn ta quả thật đã đủ, nhưng mà thời gian hắn ta đột phá lên bước thứ sáu vẫn chưa đủ lâu. Cộng thêm bây giờ cách đại hội Vĩnh Sinh chỉ còn mấy chục năm, cho dù có Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, đột phá lên bước đại đạo thứ bảy cũng là chuyện cực kỳ xa vời. Sở dĩ Lam Tiểu Bố bảo hắn ta đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, chắc hẳn là vì có được một cái Hỗn Độn Thời Gian Kết.

Có cái Thời Gian Kết này, hắn ta có khoảng 400 đến 500 năm, 400 đến 500 năm này đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, có thể nói là có một chút hy vọng.

Nhưng mà Hỗn Độn Niết Bàn Tâm là do Lam Tiểu Bố tặng, Lam Tiểu Bố đã mời như vậy, hắn ta mà từ chối thì có vẻ chỉ coi trọng Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, lại xem nhẹ ý kiến của Lam Tiểu Bố.

Thất bại thì thất bại thôi, chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, hắn ta vẫn còn một cơ hội nữa để đột phá. Hỗn Độn Niết Bàn Tâm chỉ là ngoại vật, lòng tin với Lam Tiểu Bố mới là thứ có thể khiến tình hữu nghị thêm kiên cố.

“Dĩ nhiên không phải, đi cùng ta đi.” Lam Tiểu Bố trực tiếp kêu Thái Xuyên ra.

Ở trong Đại Vũ Trụ cốc, cho dù Lam Tiểu Bố đã từng đến một lần, nhưng không có Thái Xuyên dẫn đường, hắn vẫn không biết vị trí của khởi nguyên Hỗn Độn nằm ở đâu. Trong Hỗn Độn, không có phương vị, cho dù Đại Vũ Trụ cốc khác với những khu vực Hỗn Độn khác, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không thể tìm được vị trí chính xác.

“Bố gia, chúng ta quay về Đại Vũ Trụ cốc rồi sao?” Thái Xuyên vừa ra ngoài, đã kích động hét lên. Bởi vì nó hiểu rất rõ, Lam Tiểu Bố dẫn nó tiến vào đây một lần nữa, đã nói rõ tâm Thiên Độc đã tới tay rồi.

Lam Tiểu Bố lấy ra một cái hộp ngọc ném cho Thái Xuyên, “Không sai, cái này chính là tâm Thiên Độc, dẫn đường, chúng ta đến vị trí khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc…”

“…” Sách Khổ Huệ Thăng há hốc mồm, hắn ta cuối cùng cũng hiểu rõ một chuyện, đó chính là Khổ Nhất Sí không hề nói oan cho hắn ta và Lam Tiểu Bố. Hắn ta đưa một cái Thiên ĐÌnh lệnh cho Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố thật sự có thể dẫn người vào tu luyện.

“Ta tu luyện chính là đại đạo tự thân, lúc đầu ta cũng không biết Đại Vũ Trụ cốc còn có cái lổ thủng như vậy, nhưng mà nếu như đại đạo tự thân có thể dẫn người vào, vậy thì cần gì phải khách sáo?” Lam Tiểu Bố cười cười, vẫn giải thích một câu.

Sách Khổ Huệ Thăng chợt nhớ đến lời Lam Tiểu Bố nói trước đó, lập tức trở nên kích động, “Lam huynh đệ, ngươi nói là đến chỗ khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc? Ngươi có thể tìm được nơi này sao?”

Ai cũng biết khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc là nơi tu luyện tốt nhất ở Đại Vũ Trụ cốc, nhưng biết thì biết, có người nào có thể tìm ra được không? Ở trong Đại Vũ Trụ cốc, có lẽ ngươi tìm kiếm cả ngàn vạn năm, cũng chưa chắc có thể tìm được chỗ khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc.

“Ta không tìm được, nhưng mà Thái Xuyên có thể tìm được, Thái Xuyên dẫn đường đi.” Lam Tiểu Bố vỗ vỗ cái sừng ủa Thái Xuyên.

Thái Xuyên còn sốt ruột hơn cả Lam Tiểu Bố, thân hình lóe lên, đã nhanh chóng lao ra ngoài. So với lần đầu tiên đến đây, tốc độ Thái Xuyên nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ ngắn ngủi ba bốn tháng, Thái Xuyên đã dẫn theo Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng đi đến chỗ có hình cái hồ kia.

“Nơi này?” Sách Khổ Huệ Thăng nghi ngờ nhìn về phía Lam Tiểu Bố, nơi này bình thản không có gì lạ, lại là khởi nguyên Hỗn Độn ở Đại Vũ Trụ cốc sao?

Lam Tiểu Bố giơ tay ra đánh ra mấy đạo đạo tắc, khung cảnh hồ Hỗn Độn đột nhiên hiện ra, khí Hỗn Độn nồng đậm đến cực hạn và đạo mạch lập tức thẩm thấu ra ngoài.

Sách Khổ Huệ Thăng trợn trừng hai mắt, đúng là khởi nguyên Hỗn Độn?

KHông đúng, trong này có người tu luyện, hơn nữa còn không chỉ có một người. Từ khí thế trên người tu luyện có thể cảm nhận được, người tu luyện ở nơi này một người là bước đại đạo thứ năm, một người là bước đại đạo thứ tư.

“Sách Khổ huynh, ngươi đi vào trước đi, trong này cũng là bằng hữu của ta, ta ở bên ngoài bố trí một chút.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào trong hồ.

“ĐƯợc.” Sách Khổ Huệ Thăng hít một hơi thật sâu nhìn Lam Tiểu Bố nói, “TRước đó ta chỉ nắm chắc nửa phần, nhưng mà đến được khởi nguyên Hỗn Độn, ta nắm chắc được một phần rưỡi. Bây giờ trong này còn có đạo mạch cực phẩm, ta có hai phần nắm chắc.”

TRước đó Sách Khổ Huệ Thăng không hề ôm theo hy vọng nào cả, là bởi vì hắn ta biết rõ, Đại Vũ Trụ cốc không thích hợp để đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Nhưng ở chỗ khởi nguyên Hỗn Độn trong Đại Vũ Trụ cốc thì khác, nơi này tuyệt đối có cơ hội đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Một phần rưỡi nắm chắc có thể đột phá vào bước đại đạo thứ bảy này, đối với Sách Khổ Huệ Thăng mà nói đã là vô cùng lớn.

Chương 2472 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. (2)

Lam Tiểu Bố cười cười không giải thích, hắn khẳng định cơ hội của Sách Khổ Huệ Thăng không chỉ có hai phần. Sách Khổ Huệ Thăng chỉ đang tính toán trong hoàn cảnh bình thường mà thôi, dựa vào Hỗn Độn Niết Bàn Tâm có nửa phần cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy. Nhưng giá trị của Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, hoàn cảnh tu luyện càng mạnh, tác dụng sẽ được nhân lên gấp mấy lần. Huống hồ nơi này là khởi nguyên Hỗn Độn, tuyệt đối có thể đột phá bước đại đạo thứ bảy. Cộng thêm đạo mạch sinh cơ cực phẩm của hắn, nếu như vậy mà còn không thể giúp Sách Khổ Huệ

Thăng bước vào bước đại đạo thứ bảy, vậy thì chỉ có thể nói tư chất của Sách Khổ Huệ Thăng quá kém.

“Bố gia, ta cũng muốn đột phá bước thứ năm.” Thái Xuyên nhanh chóng vọt vào, lựa chọn vị trí của mình.

Lam Tiểu Bố không quấy rầy đến Đỗ Bố và Tề Mạn Vi đang bế quan, đầu tiên hắn đến vị trí mà mình tu luyện lúc trước, cắm đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm kia xuống. Sau đó lại lấy Hỗn ĐỘn Đạo Tâm Bàn, một trong sáu đạo của Hỗn ĐỘn Lộ ra làm trận tâm, sau đó lấy Hỗn Độn Thời Gian Kết ra, dùng trận tâm làm cơ sở mà kích phát.

Thời Gian Kết mở ra, từng đạo đạo tắc Hỗn Độn Thời Gian nhanh chóng diễn sinh tại trung tâm cái khởi nguyên Hỗn Độn này, chỉ trong thời gian ngắn đã tạo thành một không gian quy tắc độc lập. Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện, cái Thời Gian Kết này tuyệt đối đã bị đánh giá thấp, cái gia tốc thời gian này ít nhất phải gấp trăm lần. Cho dù có phải là bởi vì Hỗn Độn Thời Gian Kết ở trong Hỗn Độn có hiệu quả càng tốt hơn, nhưng cái Thời Gian Kết này, xem như hắn đã kiếm được lợi lớn rồi.

Dù sao thì loại vật như Hỗn Độn Thời Gian Kết này, nếu như không kích phát ra, người khác chỉ có thể căn cứ vào đạo tắc Hỗn ĐỘn Thời Gian còn chưa dựng dục ra mà phán đoán được đại khái bội số mà cái Thời Gian Kết này có thể gia tốc được.

Thời gian gấp trăm lần, cho dù chỉ kiên trì mười năm, hắn cũng có thể tu luyện được ngàn năm. Nếu như gia tốc hai mười năm, hắn sẽ có gần hai ngàn năm bế quan.

KHông gian thời gian Hỗn Độn hình thành, đạo mạch cực phẩm lập tức kích phát ra.

Sách Khổ Huệ Thăng đang chuẩn bị đột phá lên bước đại đạo thứ bảy hơi chấn động, hắn ta có chút không dám tin mà ngẩng đầu nhìn trên không. Hỗn Độn Thời Gian Kết có thể gia tốc thời gian bao nhiêu, hắn ta cũng không biết, nhưng mà cái đạo mạch sinh cơ cực phẩm kia, hắn ta có thể cảm nhận được.

Ở chỗ khởi nguyên Hỗn Độn của Đại Vũ Trụ cốc, có Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, có nguyên khí đạo mạch cực phẩm bình thường, còn có một đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm…

Đây tuyệt đối là điều kiện cực phẩm đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Nếu như lần này hắn ta không thể đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, vậy tương lai đột phá lên bước đại đạo thứ bảy sẽ vô cùng khó khăn. Khó trách Lam Tiểu Bố lại nói hắn ta đến đây thử một chút, quả thật là đang cho hắn ta cơ duyên mà.

Đa tạ, Sách Khổ Huệ Thăng đè nén tâm tình kích động của mình xuống, sau đó lấy ra Hỗn Độn Niết Bàn Tâm, chậm chạp vận chuyển từng chu thiên đại đạo, chuẩn bị đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Còn Lam Tiểu Bố thì đã bắt đầu vận chuyển đại đạo Trường Sinh, hắn phát hiện có đạo mạch sinh cơ cực phẩm này, thực lực của hắn dường như từng giây đều tăng lên. Tiếp tục như vậy, không cần đến trăm năm, hắn sẽ có cơ hội đột phá lên bước đại đạo thứ sáu.

Nhưng mà, bây giờ có nhiều thời gian, Lam Tiểu Bố quyết định còn chưa đến điểm giới hạn, hắn sẽ không đột phá lên bước đại đạo thứ sáu.

Nếu như sau khi hắn bước vào bước đại đạo thứ sáu, có thể đối kháng với bước đại đạo thứ bảy, vậy đối với hắn mà nói, ở An Lạc

Thiên Thành kia mới chính thức không có chút nguy cơ nào.

Đạo mạch sinh cơ cực phẩm ngay ở bên dưới chân Lam Tiểu Bố, vô cùng vô tận nguyên khí sinh cơ được Lam Tiểu Bố cuốn đi, quy tắc thiên địa vô cùng rõ ràng không ngừng ngưng luyện trên Trường Sinh Đạo Thụ, cho dù Lam Tiểu Bố còn chưa bắt đầu đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, nhưng trên Trường Sinh Đạo Thụ đã có cái đạo chi thứ sáu như ẩn như hiện.

Chẳng những là Lam Tiểu Bố, Tề Mạn Vi và Đỗn Bố đang tu luyện ở bên cạnh cũng cảm nhận được nguyên khí thiên địa đột nhiên biến hóa, cái lực lượng đạo mạch sinh cơ cực phẩm kia cuốn đến, không chỉ như vậy, quy tắc Hỗn ĐỘn trong khí Hỗn Độn dường như cũng càng rõ ràng hơn.

Hai người đều biết, đây tuyệt đối là cơ duyên, lại càng điên cuồng mà tăng thực lực đại đạo của mình lên.

…

Khu vực Hỗn Độn tại đại vũ trụ nhiều vô số kể, cũng là bởi vì những khu vực Hỗn Độn này, khiến đại vũ trụ không ngừng mở rộng, cũng không lo lắng tài nguyên tu luyện không đủ.

Khu vực KHô Sinh Hỗn Độn, cái khu vực Hỗn Độn này mặc dù ở Trung Ương thế giới, nhưng mà lại rất nổi tiếng so với các khu vực Hỗn Độn ở khắp đại vũ trụ, Trừ tại những nơi không thể nào đặt chân đến ở đại vũ trụ, khu vực Khô Sinh Hỗn Độn tuyệt đối là một trong những khu vực Hỗn Độn nguy hiểm nhất.

Rất nhiều cường giả đều mạo hiểm cửu tử nhất snh mà tiến vào khu vực Hỗn Độn chứng đạo, một khi ở khu vực Hỗn Độn mà không chết, sống sót ra ngoài, đại đạo nhất định có thể tiến thêm một bước.

Nhưng cho dù có dũng khí, có nội tình, lựa chọn khu vực Hỗn Độn cũng sẽ không ai lựa chọn khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. Bởi vì những cái khu vực Hỗn Độn khác, sau khi tiến vào là cửu tử nhất sinh, nhưng cái khu vực Hỗn Độn này, sau khi tiến vào, tương đương với vẫn lạc. Từ khi phát hiện khu vực Khô Sinh Hỗn Độn cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào có thể đi ra khỏi khu vực Hỗn Độn này.

Giờ phút này, Mạc Vô Kỵ đang đứng ở bên ngoài khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, nơi hắn đứng chính là biên giới khu vực Hỗn Độn, tu sĩ tầm thường tuyệt đối không thể nào đứng ở chỗ này.

Nhưng Mạc Vô Kỵ lại đứng ở đây mà không hề bị ảnh hưởng một chút nào, thậm chí qua nửa nén hương sau, hắn còn bước vào khu vực Hỗn Độn, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn là nơi mà Mạc Vô Kỵ tỉ mỉ lựa chọn, hắn muốn trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra bước vào bước đại đạo thứ sáu, vậy thì tuyệt đối không thể nào tu luyện ở chỗ tầm thường được. Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn chính là nơi Hỗn Độn người khác nghe thấy thì biến sắc, hắn muốn bước vào bước đại đạo thứ sáu, cho nên lựa chọn nơi này.

Tài nguyên trên người hắn còn nhiều, bây giờ là lúc để liều.

Chương 2473 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

So với Trường Sinh Đạo mà Lam Tiểu Bố tự sáng tạo ra, Phàm Nhân Đạo của Mạc Vô Kỵ lại càng thích hợp để sinh tồn trong Hỗn Độn. Phàm Nhân Đạo diễn sinh ra đến chín đầu mạch lạc đặc biệt, lần lượt cứu sống Mạc Vô Kỵ.

Bước vào Hỗn Độn, Mạc Vô Kỵ lập tức bị Hỗn Độn bao lấy, sau đó là lực lượng xé rách thành hư vô. Mạc Vô Kỵ không chỉ một lần tiến vào trong Hỗn Độn, cho nên không đợi đến khi cái không gian Hỗn

Độn này niết hóa hắn, đạo tắc Phàm Nhân của hắn đã tạo thành một không gian phàm nhân độc lập xung quanh người hắn.

Đạo tắc niết hóa trong Hỗn Độn không ngừng xé rách thân thể và đạo vận của Mạc Vô Kỵ, thậm chí ngay cả nguyên thần và thần hồn cũng đều đang niết hóa. Ở nơi này, nếu như muốn giữ vững được không gian quy tắc độc lập để sinh tồn trong thời gian dài, cho dù là bước đại đạo thứ bảy, cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Nhưng mà ngoại trừ Mạc Vô Kỵ, không gian phàm nhân của hắn mặc dù không ngừng bị đạo tắc Hỗn Độn niết hóa. Nhưng chỉ qua chớp mắt, Trữ Nguyên lạc và Trữ Thần Lạc của hắn đã dựa vào Phàm Nhân giới vẽ phác thảo ra quy tắc thiên địa mới, Sinh Cơ Lạc không ngừng thúc đẩy những quy tắc này cung cấp sinh cơ trong không gian. Mà Hóa Độc lạc thì có thể liên tục hóa đạo tắc Niết hóa trong Hỗn Độn thành quy tắc hữu ích trong không gian phàm nhân này, giúp không gian sinh tồn của Mạc Vô Kỵ không bị ảnh hưởng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Mạc Vô Kỵ có thể tiến vào trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Đồ tốt trong khu vực Hỗn Độn có quá nhiều, nhưng mà trong Hỗn Độn không bị niết hóa, thậm chí có thể ở trong Hỗn Độn, dựa vào quy tắc Hỗn Độn để trưởng thành, không có cái nào không phải là chí bảo tuyệt thế.

Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn vẫn luôn không có ai có thể tiến vào, cho dù tiến vào cũng không thể ra ngoài được, cho nên Mạc Vô Kỵ khẳng định bảo vật trong này rất nhiều.

Nhưng mục đích chủ yếu mà Mạc Vô Kỵ đến đây không phải là tìm kiếm bảo vật, trên người hắn có bốn đầu đạo mạch cực phẩm. Trừ cái đó ra, còn có một cái đạo quả Vũ TRụ bảy vân.

Hắn xử lý đưa con trai Dận Nguyên của Thiên Đế Thiên Đình Hỏa của Phạm Hà thế giới, rất nhiều người đều biết hắn phát tài, ở trong thế giới của Dận Nguyên, hắn thu hoạc được gần bốn ngàn đầu đạo mạch thượng phẩm và hai đầu đạo mạch cực phẩm. Trừ cái đó ra, hắn còn lấy được một viên đạo chủng Hồng Mông.

Nhưng những cái này đốivới Mạc Vô Kỵ mà nói, cũng không tính là trân quý nhất. Trước mắt vật trân quý nhất, chính là một đạo quả Vũ TRụ bảy vân mà hắn lấy được trong thế giới của Dân Nguyên.

Đối với tu sĩ sắp tấn cấp mà nói, trong vũ trụ, thứ gì trân quý nhất, vậy thì tuyệt đối không phải là đạo mạch cực phẩm, mà là đạo quả Vũ TRụ.

Bên trong Hạo hãn này, chỉ có một gốc Vũ TRụ Thụ, Vũ Trụ Thụ không có ai có thể lấy được, bởi vì cành lá Vũ TRụ Thụ thẩm thấu mỗi một ngóc ngách trong Hạo Hãn, hầu như không có khả năng nhận một người nào đó làm chủ. Nhưng chỉ có người may mắn mới có thể lấy được đạo quả Vũ TRụ.

Nghe đồn đạo quả Vũ Trụ có cấp độ cao nhất chính là chín vân, cũng có người nói là mười vân. Cho dù là lời đồn nào, đạo quả Vũ Trụ chín vân là đạo quả Thiên Thánh nghịch thiên có thể giúp một cường giả bước đại đạo thứ tám bước vào bước đại đạo thứ chín.

Từ trên người Dận Nguyên, Mạc Vô Kỵ lấy được một cái đạo quả Vũ Trụ bảy vân, đạo quả Vũ Trụ bảy vân chính là chí bảo đỉnh cấp có thể giúp cho Thánh Nhân bước đại đạo thứ sáu bước vào bước đại đạo thứ bảy. Hoặc có thể nói, chỉ cần không phải là rác rưởi, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên và cảm ngộ, đạo quả Vũ Trụ bảy vân tuyệt đối có thể giúp một cường giả bước đại đạo thứ sáu bước vào bước đại đạo thứ bảy.

Trong hội đấu giá tổ chức ở An Lạc Thiên Thành xuất hiện rất nhiều bảo vật đỉnh cấp, nếu như lấy cái đạo quả Vũ Trụ bảy vân này đi đấu giá, tuyệt đối chính là đồ có giá cả cao nhất, không có cái thứ hai. Hỗn Độn Niết Bàn Tâm mà Sách Khổ Huệ Thăng cần, cũng chỉ có tỷ lệ nhất định giúp Thánh Nhân bước đại đạo thứ sáu bước vào bước đại đạo thứ bảy mà thôi, nhưng mà lấy Hỗn Độn Niết Bàn Tâm so với đạo quả Vũ Trụ, ngay cả đệ đệ cũng không phải.

Có thể nói bất cứ kẻ nào, chỉ cần lấy được đạo quả Vũ Trụ bảy vân cũng sẽ không dám tùy tiện mà dùng, nhất định sẽ chờ đến khi đến bước đại đạo thứ sáu rồi mới lấy đạo quả Vũ Trụ bảy vân này ra để đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Giống như Mạc Vô Kỵ, lúc này mới là bước đại đạo thứ năm đã lấy đạo quả Vũ Trụ bảy vân này ra dùng để tấn cấp lên bước đại đạo thứ sáu, hầu như là chẳng ai làm.

Mạc Vô Kỵ lại không cho là như vậy, hắn cảm thấy đồ tốt có thể biến thành thực lực trên người mà mà không nỡ dùng, đó chính là tự đi tìm khổ cực. Cơ duyên trong tương lai thì đến tương lai rồi nói, trước mắt có thể tăng thực lực lên, vậy thì nhanh chóng dùng thôi.

Vì sao hắn có thể lấy được đạo quả Vũ Trụ bảy vân trên người Dận Nguyên? Còn không phải là vì tu vi của Dân Nguyên không đủ, chưa đến bước đại đạo thứ sáu, cho nên không nỡ dùng cái đạo quả này mà thôi. . Kết quả thì sao? Bị hắn làm thịt, hơn nữa đạo quả Vũ Trụ bảy vân lại bị hắn lấy ra dùng. Dận Nguyên đã là vết xe đổ, Mạc Vô Kỵ cũng không muốn đi theo.

Chương 2474 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương. (2)

Bởi vì liên quan đến đại đạo tự thân, Mạc Vô Kỵ ở trong Hỗn Độn, dường như có thể đi ngang.

Cho dù khu vực Khô Sinh Hỗn Độn không có người nào đến, Mạc Vô

Kỵ vẫn một đường độn gấp, lúc đầu Mạc Vô Kỵ còn dự định tiến vào sau trong khu vực Hỗn Độn hai tháng rồi dừng lại tu luyện.

Nhưng mà Mạc Vô Kỵ chỉ đi chưa đến năm ngày, hắn đã dừng lại, bởi vì trước mặt hắn xuất hiện một cái ao nước.

Cho dù là người thiếu hiểu biết, cũng biết trong Hỗn Độn, trừ đạo tắc Niết Hóa trong Hỗn Độn và chí bảo đỉnh cấp ra, không thể nào có nước. Đột ngột nhìn thấy một cái ao nước trong Hỗn Độn, Mạc Vô Kỵ còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Nhưng mà Mạc Vô Kỵ nhanh chóng tỉnh ngộ ra, đây tuyệt đối là Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Đây không phải là nước, mà là thứ do quy tắc Hỗn Độn ngưng luyện ra, giá trì không hề kém đạo quả Vũ Trụ. Hỗn Độn Quy Tắc Tương chẳng những là chí bảo tu luyện đỉnh cấp, cho dù xem nó như pháp bảo ôn dưỡng, cũng là thứ cao cấp nhất. Nghe nói dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tương có thể luyện chế ra bảo vật Khai Thiên. Nếu như lấy bảo vật Khai Thiên ra dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tương nuôi dưỡng, thậm chí có thể giúp bảo vật Khai Thiên tăng thêm một cấp độ, biến thành chí bảo Hậu Hỗn Độn.

Vận may xem như không tệ, sau khi nhìn thấy cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này, Mạc Vô Kỵ lập tức quyết định ở chỗ này tu luyện. Nhưng mà trước khi tu luyện, hắn cần phải lấy đi một ít Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này đi, đây là chí bảo, tùy tiện lấy ra là có thể giao dịch được một đống tài nguyên tu luyện đỉnh cấp về.

Ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã tạo thành một cái thế giới không gian Hỗn Độn bên trong Hỗn Độn, trong thế giới này, cho dù không mở rộng không gian quy tắc của bản thân ra, cũng có thể sinh tồn được. Nơi này là sâu trong Hỗn Độn, còn là ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn

Độn, không ai có thể đến được nơi này mà thôi.

Mặc dù như thế, Mạc Vô Kỵ vẫn dùng đến không gian quy tắc Phàm Nhân của chính mình, bao phủ cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này lại. Sau đó hắn lấy một nửa Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong ao đi, dùng cấm chế bao bọc trực tiếp đưa vào trong Phàm Nhân giới. Lúc này, hắn mới cắm hai đầu đạo mạch cực phẩm, sau đó bước vào trong ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Phàm Nhân Đạo vận chuyển, tất cả mọi đạo tắc trong thiên địa dường như có thể dùng tay mà cầm lấy, tu vi của Mạc Vô Kỵ giống như ngồi hỏa tiễn mà tăng lên.

Cảm nhận được tiến bộ cực hạn, Mạc Vô Kỵ cảm thấy cái tiến độ tu vi này mà không cần đến đạo quả Vũ Trụ, hắn cũng có thể trong vòng mấy chục năm là chứng được bước đại đạo thứ sáu. Loại vận may này quả nhiên là rất khó cói, hắn cũng định dùng đạo quả Vũ Trụ bảy vân để đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, kết quả lại gặp được ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Ở trong ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này, với Phàm Nhân Đạo và 108 đầu mạch lạc của hắn toàn lực vận chuyển theo từng chu thiên, hai đầu đạo mạch cực phẩm và khí Hỗn Độn hỗ trợ, nhiều nhất là 30 năm, hắn nhất định có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu.

…

Cùng lúc đó, Bên trong Kim Lạc lâu tại An Lạc Thiên Thành.

Thống soái quân tu sĩ thứ ba của Phạm Hà Thiên Đình Khoa Kiếm Bình đang nhíu mày nhìn Liễu Ly đứng ở trước mắt, một hồi lâu sau, hắn ta mới chậm rãi nói, “Liễu sư muội, ngươi và ta quen biết nhau ở Táng Đạo môn cho đến nay đều cùng chung chí hướng, vì sao đến khi muốn cử hành đại hôn, ngươi lại chọn rời khỏi đây? Thậm chí còn muốn rời khỏi Táng Đạo môn?”

Liễu Ly bình tĩnh nói, “Ta chưa bao giờ đồng ý thành hôn với ngươi.”

“Thế nhưng ta đã nói rất nhiều lần, ngươi đều chưa từ chối lần nào, chẳng lẽ không phải đang ngầm thừa nhận sao? Chẳng những là ta, Thiên Huyên nương nương và Đạo Chủ Táng Đạo môn nói ra chuyện này, ngươi cũng không từ chối.” Khoa Kiếm Bình cố gắng đè nén cảm giác uất nghẹn trong lòng xuống. Hắn ta biết rõ vì sao Liễu Ly lại muốn rời khỏi An Lạc Thiên Thành, còn từ chối cử hành hôn lễ với hắn ta, cũng là bởi vì Lam Tiểu Bố kia.

“Ta không cần thiết giải thích với ngươi, nếu như ngươi nhất định cần một lời giải thích, đó là bởi vì ta cho rằng đời này kiếp này không thể nào gặp được Lam đại ca. Mà mẫu thân ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, cho nên ta mới không nói nhiều. Nhưng bây giờ khác rồi, Lam đại ca nói, hắn không thích Táng Đạo môn.” Liễu Ly nói.

Liễu Ly hiểu rất rõ, hôm nay nàng từ chối Khoa Kiếm Bình, cũng không thể ở cùng một chỗ với Lam Tiểu Bố. Bởi vì lúc trước Táng Vô Hoa cứu nàng một mạng, cho nên khi con trai Khoa Kiếm Bình của Táng Vô Hoa nói muốn cùng nàng kết làm đạo lữ, nàng vẫn luôn im lặng không nói. Nói là ngầm thừa nhận, thật ra cũng không sai. Nhưng mà Lam Tiểu Bố xuất hiện, vậy thì khác rồi. Nàng đã phản bội lại sơ tâm của mình, cho dù bây giờ nàng từ chối Khoa Kiếm Bình, nàng cũng cảm thấy mình đã không thể nào đối mặt với Lam Tiểu Bố nữa. Nàng chỉ dự định rời khỏi An Lạc Thiên Thành, tương lai có thể đi đến đâu thì đến đó.

Nhìn thấy Liễu Ly xoay người rời đi, trong mắt Khoa Kiếm Bình âm trầm vô cùng.

“Liễu Ly, bây giờ người còn không thể đi được.” Một giọng nói đột ngột gọi Liễu Ly lại.

Nhìn thấy người đến, Liễu Ly nhanh chóng cúi người hành lễ. “Liễu Ly kính chào Đạo Chủ, ta sẽ không cử hành hôn lễ với Khoa sư huynh, ta ở lại Táng Đạo môn cũng không cảm thấy vui vẻ gì, mong Đạo Chủ cho phép đệ tử hôm nay thoát ly khỏi Táng Đạo môn.”

Lúc nói lời này, Liễu Ly đã chuẩn bị tinh thần mình sẽ bỏ mình. Đạo CHủ Táng Quỳnh Hoa của Táng Đạo môn, mặc dù vẫn luôn ôn hòa ở trước mặt nàng, nhưng mà nàng hiểu rất rõ, Đạo Chủ Táng Đạo môn là một nhân vật gì, Táng Đạo là loại đại đạo gì.

Táng Quỳnh Hoa cười ha ha, “Một ngày ngươi là đệ tử Táng Đạo môn ta, thi cả đời cũng là đệ tử của Táng Đạo môn ta, hôm nay chỉ sợ ngươi không thể đi được.”

Chương 2475 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Giờ phút này Thạch Trường Hành có chút ảo não mà đi vào trong Kim Lạc lâu, nhìn thấy Thạch Trường Hành vào trong, cho dù là Táng Quỳnh Hoa đang quát lớn Liễu Ly cũng nhanh chóng ân cần thi lễ.

Trường Hành Đạo Tôn cũng không phải chỉ có danh tiếng mà thôi, đây là nhân vật gần với Dạo Tổ nhất, cho dù Táng Đạo môn có Thiên Đế Hỏa che chở, người ta cũng có thể tiện tay diệt đi.

Tâm tình Thạch Trường Hành đang không tốt, đối với chuyện Táng Quỳnh Hoa muốn dạy dỗ một vị nữ đệ tử cũng không để ý.

Ngay lúc hắn ta rời đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói khác truyền đến, “Ha ha, Táng Đạo môn ngươi quả thật là ngang ngược quá rồi. Người ta không muốn ở lại Táng Đạo môn ngươi, chẳng lẽ ngươi còn có thể cưỡng ép hay sao? Cực Thịnh thế giới ta không xảy ra loại chuyện này đâu, cách làm của Phạm Hà thế giới đúng là đã khiến ta mở mang tầm mắt.”

Táng Quỳnh Hoa sửng sốt, còn có ai ăn no rửng mỡ? Dám quản đến chuyện của Táng Đạo môn nàng?

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy người đến, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, “Bùi Thiên Đế, đây là chuyện của Táng Đạo môn ta, chẳng lẽ Cực Thịnh Thiên Đình ngươi cũng muốn quản?”

Bùi Cung Hổ cười ha ha, “Chuyện của Táng Đạo môn ngươi? Hôm nay bản đế sẽ nói cho ngươi biết, đây là chuyện của huynh đệ Lam Tiểu Bố ta. Vị tiên tử này chính là bằng hữu của huynh đệ ta Lam Tiểu Bố, nàng không muốn ở lại Táng Đạo môn ngươi, muốn đi thì đi, có bản lĩnh thì ngươi không để nàng đi thử xem, ta đảm bảo ngay cả cơ hội hối hận ngươi cũng không có.”

Thạch Trường Hành không hiểu rõ quan hệ giữa Liễu Ly và Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta thì biết.

“Ngươi…” Táng Quỳnh Hoa nghẹn lời, một chữ cũng không dám nổi, bởi vì nàng khẳng định, chỉ cần nàng dám nói một chữ, Bùi Cung Hổ sẽ lập tức giết chết nàng.

Táng Đạo môn nàng và Cực Thịnh Thiên Đình vốn dĩ đã có tử thù, năm đó con trai Khúc Bồng của nàng vì cướp đoạt Vũ Trụ Ma mà giết chết con dâu Dung Thiên Vân của Bùi Cung Hổ, thù này Bùi Cung Hổ đã sớm muốn báo. Có thể nói nếu như không có Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà thế giới, Bùi Cung Hổ người ta đã sớm tiêu diệt Táng Đạo môn rồi.

Chỉ là bởi vì Hỏa bảo vệ Táng Đạo môn, cho nên Bùi Cung Hổ sợ ném chuột vỡ bình mà thôi. Một khi dạy dỗ Táng Đạo môn, sẽ có khả năng rất lớn sẽ khiến cho hai đại thế giới xung đột. Đây là chuyện Đạo Tổ không cho phép, bởi vì có Đạo Tổ đè ép, cho nên Bùi Cung Hổ vẫn không dám ra tay với Táng Đạo môn. Hắn ta ra tay với Táng Đạo môn, Hỏa sẽ xuất động đại quân tu sĩ tiến công Cực Thịnh thế giới. Cái này cũng không sao cả, mấu chốt là như vậy thì hắn ta sẽ đuối lý.

Táng Quỳnh Hoa nào dám cho Bùi Cung Hổ lấy được cái cớ nào? Sắc mặt nàng tái đi nhưng vẫn đề phòng Bùi Cung Hổ sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Thạch Trường Hành đứng bên cạnh há hốc miệng, trong lòng có 10.000 con thảo nê mã đang lao nhanh qua. Hắn ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội ban ơn cho Lam Tiểu Bố, kết quả cơ hội đã đặt ngay trước mặt hắn ta, lại bị tên tép riu Bùi Cung Hổ này đập mất. Không đúng, nếu như Bùi Cung Hổ không đến, hắn ta cũng không biết quan hệ giữa Liễu Ly và Lam Tiểu Bố. Nếu đã không biết, hắn ta cũng sẽ không quản loại chuyện này.

Giờ phút này Thạch Trường Hành đứng bên cạnh đang nôn nóng chờ đợi, hắn ta chờ Táng Quỳnh Hoa gọi người đến, gọi Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình đến, tốt nhất ngay cả Khổ Nhất Sí cũng kêu đến luôn. Nếu như vậy, Bùi Cung Hổ sẽ lùi lại phía sau hoặc là do dự, vậy thì hắn ta sẽ lập tức đứng ra nghiêm khắc quát Táng Quỳnh Hoa, đồng thời nói hắn ta cũng có quan hệ với Lam Tiểu Bố.

Đáng tiếc là, Táng Quỳnh Hoa này sau khi nhìn thấy Bùi Cung Hổ quát, thì giống như chuột thấy mèo, nửa chữ cũng không dám nói, mất mặt, đúng là quá mất mặt. Thứ mặt hàng mất mặt như vậy, sao có thể thành lập Táng Đạo môn chứ?

“Liễu Ly kính chào Bùi Thiên Đế, đa tạ Thiên Đế bênh vực lẽ phải, Liễu Ly vô cùng cảm kích.” Liễu Ly nhanh chóng khom người thi lễ với Bùi Cung Hổ, nàng hiểu rõ, hôm nay nếu như Bùi Cung Hổ không tới, nàng chắc chắn phải chết. Bị Táng Quỳnh Hoa bắt về, còn sống mới là chuyện lạ. Chuyện liên quan đến nàng và Lam Tiểu Bố, nhất định sẽ bị sưu hồn.

Bùi Cung Hổ lấy ra một cái ngọc phù đưa cho Liễu Ly, “Chỉ là việc nhỏ mà thôi, đây là lệnh phù Thiên Đế của ta. Chỉ cần không phải Đạo Tổ ra tay, ngươi sẽ không có gì đáng ngại.”

“Vâng.” Liễu Ly nhanh chóng nhận lấy, lần nữa khom người thi lễ cảm tạ. Nàng biết rõ cái lệnh phù Thiên Đế này trân quý như thế nào, trên thực tế nếu không có cái lệnh phù Thiên Đế này, cho dù nàng rời khỏi An Lạc Thiên Thành bây giờ, vẫn sẽ bị truy sát. Nhưng mà có cái lệnh phù này, nàng khẳng định Táng Đạo môn sẽ không dám làm gì nàng cả.

Bùi Cung Hổ xua tay nói, “Trong lòng ta, Lam Tiểu Bố là bằng hữu của ta, quan hệ của hắn và HÌnh Nghê của Cực Thịnh Thiên Đình ta cực kỳ tốt, chuyện của hắn ta đương nhiên cũng phải giúp. Nếu như ngươi không để ý, có thể đến Cực Thịnh Thiên Đình ta nhậm chức.” Liễu Ly từ chối lời mời của Bùi Cung Hổ, quay người nhanh chóng rời khỏi Kim Lạc lâu. Đối với nàng mà nói, từ giờ trở đi, Liễu Ly đã hoàn toàn chết rồi, sau khi rời khỏi An Lạc Thiên Thành, chính là một Liễu Ly hoàn toàn khác.

…

Thạch Trường Hành có chút không vui quay về phòng mình, con gái Thạch Uyển Dung lập tức ra đón, “Phụ thân, ngươi ra ngoài sao?”

Thạch Trường Hành thở dài, “Lam Tiểu Bố kia không bị vẫn lạc trong tay Trần Hoàng Tử, còn giết chết Trần Hoàng Tử, ta đã biết gia hỏa này không đơn giản. Lúc đầu ta muốn kết giao với hắn, không ngờ mấy cơ hội đều vụt mất. Vừa rồi ở Kim Lạc lâu gặp phải bằng hữu của hắn bị Táng Đạo môn ức hiếp, vậy mà lại bị tiểu gia hỏa Bùi Cung Hổ kia chiếm được tiên cơ.”

Trong lòng Thạch Uyển Dung thì lại giống như gương sáng, phụ thân nàng là ai? là người đứng đầu dưới Đạo Tổ, thậm chí không kém gì Đạo Tổ. Loại nhân vật này mà còn cần kết giao với một người như Lam Tiểu Bố sao? Đây chẳng phải là vì lo lắng cho nàng mà thôi.

Chương 2476 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

Lần này sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, phụ thân nhất định sẽ quay về đạo tràng bế quan lâu dài, Thạch Uyển Dung nàng sẽ hành tẩu trong đại vũ trụ. Nếu có loại người có tiềm lực và khéo léo như Lam Tiểu Bố làm bằng hữu, vậy sẽ giúp Thạch Uyển Dung nàng có thêm một tầng bảo hộ.

Sự thật là như vậy, Thạch Trường Hành kết giao với Lam Tiểu Bố, hoàn toàn là vì Thạch Uyển Dung. Trước đó hắn ta cho rằng chỉ với tên tuổi của Thạch Trường Hành hắn ta, con gái Thạch Uyển Dung sẽ không phải gánh chịu bất cứ ức hiếp nào ở đại vũ trụ, sau chuyện Đại Băng Bàn Cung, Thạch Trường Hành hiểu được. Trước mặt lợi ích, tên tuổi gì đó đều không dùng được. Cho dù tương lai hắn ta tra ra được là a hại con gái của hắn, tiêu diệt đối phương thì cũng đã chậm rồi.

Lam Tiểu Bố có thể xử lý bước đại đạo thứ bảy, thành tựu tương lai chỉ sợ sẽ không thấp hơn hắn ta.

“Phụ thân, coi như lần này con gái không thể nào bước vào bước đại đạo thứ bảy, tương lai đi lại trong đại vũ trụ cũng sẽ dần dần hoàn thiện đại đạo của mình. Lam đại ca quả thật rất mạnh, cũng rất có tiềm lực, lại là ân nhân cứu mạng của con, nhưng trên con đường hoàn thiện đại đạo, vốn phải đối mặt với các loại nguy cơ, phải dựa vào bản thân mình mà vượt qua, con tin tưởng rằng mình cũng có thể làm được.” Thạch Uyển Dung nhìn Thạch Trường Hành nghiêm túc nói.

Cho dù nàng rất cảm kích ơn cứu mạng của Lam Tiểu Bố, nhưng nàng cũng không muốn phụ thân mình phải đi tìm cơ hội kết giao với Lam Tiểu Bố. Trường Hành Đạo Tôn, cho dù là Thiên Đế cũng phải khom người mà thỉnh an, nàng không muốn phụ thân mình phải chịu uấ tức. Nàng cũng không cho rằng mình không nợ Lam Tiểu Bố, ơn cứu mạng còn, tương lai khi nàng có cơ hội, nàng sẽ trả lại ân tình này. Chỉ là những lời này, nàng không nói cho phụ thân mà thôi.

“Ngươi nói đúng.” Thạch Trường Hành cũng gật đầu.

Thạch Uyển Dung lại nói tiếp, “Phụ thân là nhân vật như thế nào, sao có thể quản chút việc nhỏ đó? Cho nên phụ thân không cần chú ý đến chuyện hôm nay.”

Thạch Trường Hành khẽ giật mình, hắn ta đột nhiên hiểu ra một đạo lý, nếu như hắn ta cũng giống như Lam Tiểu Bố, gặp chuyện bất bình thì quản một chút, vậy thì làm gì còn chuyện của Bùi Cung Hổ nữa? Nếu như Lam Tiểu Bố không phải gặp chuyện bất bình thì quản một chút, con gái của hắn ta bây giờ có còn sống hay không cũng không biết.

…

Bên trong Đại Vũ Trụ cốc, Lam Tiểu Bố không ngừng ngưng luyện đạo chi thứ sáu. Lúc này đạo tắc đại đạo quanh người Sách Khổ Huệ Thăng đã giống như sông dài biển rộng, quay cuồng không ngừng.

Hỗn Độn Niết Bàn Tâm và đạo tắc Sinh Cơ dung hợp lại, có khí Hỗn Độn không ngừng chém đi những đạo tắc cũ nát, đồng thời Niết Bàn Tâm, ngưng luyện ra đạo tắc đại đạo hoàn toàn mới. Khi từng đạo đạo tắc đại đạo mới được ngưng luyện ra, Sách Khổ Huệ Thăng cảm thấy thực lực của mình đang không ngừng dâng lên, dường như một khắc sau là có thể xông phá vùng giới vực này, giúp hắn ta hoàn toàn lột xác.

Nhưng cho dù Sách Khổ Huệ Thăng có cố gắng như thế nào, hắn ta vẫn còn thiếu một chút cuối cùng.

Thời gian giống như dòng lũ, không ngừng trôi qua, cảm nhận được Hỗn Độn Niết Bàn Tâm dẫn dần nhạt đi, còn chưa bước vào một bước cuối cùng, trong lòng Sách Khổ Huệ Thăng càng căng thẳng hơn. Hắn ta biết rõ, một khi chờ đạo tắc Hỗn Độn Niết Bàn Tâm biến mất, vậy thì hắn ta sẽ thất bại trong lần đột phá lên bước đại đạo thứ bảy này.

Lần này đột phá lên bước đại đạo thứ bảy thất bại, hắn ta muốn đột phá một lần nữa, chỉ sợ chỉ là hy vọng xa vời. Sách Khổ Huệ Thăng cũng hiểu, chờ đạo tắc Hỗn Độn Niết Bàn Tâm này hoàn toàn tiêu tán, hắn ta có cố gắng hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, tài nguyên có phong phú thế này, chẳng qua cũng chỉ là điều kiện tiên quyết, cuối cùng thành bại thế nào, còn phải xem ngươi có thể cảm ngộ được đạo tắc bước đại đạo thứ bảy hay không.

Vẫn là tích lũy còn thiếu một chút, Sách Khổ Huệ Thăng không cam tâm, chu thiên đại đạo của hắn ta lại toàn lực vận chuyển một lần nữa, mặc dù hắn ta có thể cảm nhận được tia cảm ngộ đại đạo kia, nhưng vẫn không thể nào nắm bắt được.

KHiến Sách Khổ Huệ Thăng mừng rỡ chính là, khi hắn ta đột phá lên bước đại đạo thứ bảy một lần nữa, quy tắc trong thiên địa đột nhiên rõ ràng. Tu luyện ở trong Đại Vũ Trụ cốc, chỉ cần không đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, quy tắc thiên địa vẫn luôn rất rõ ràng. Cho nên Đại Vũ Trụ cốc rất thích hợp cho tu sĩ dưới bước đại đạo thứ bảy tu luyện, chứ không thích hợp để đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Một khi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, đạo tắc thiên địa sẽ bắt đầu trở nên mơ hồ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Sách Khổ Huệ Thăng vẫn luôn không thể nào chạm đến bước đại đạo thứ bảy.

Mà bây giờ, đạo tắc thiên địa trong không gian này đột ngột rõ ràng, đối với Sách Khổ Huệ Thăng mà nói, quả thật là may mắn từ trên trời rơi xuống.

Khi hắn ta cảm nhận được đạo tắc ẩn chứa thời gian, không gian, thậm chí là đạo tắc Ngũ Hành trong thiên địa này, những đạo tắc không gian, thời gian, ngũ hành này hoàn toàn khác với đạo tắc bình thường hắn ta cảm ngộ, Sách Khổ Huệ Thăng lập tức hiểu ra, đây là vì Lam Tiểu Bố đang đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, cho nên quy tắc vùng không gian này mới đột ngột rõ ràng như vậy.

Sách Khổ Huệ Thăng âm thầm khâm phục, chỉ là đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, lại có thể giúp hắn ta cảm nhận được rõ ràng đạo tắc thiên địa của bước đại đạo thứ bảy, cái đại đạo tự thân này thật là lợi hại.

Cho dù Sách Khổ Huệ Thăng hiểu ra chỉ cần hắn ta dựa vào đạo tắc thiên địa mà Lam Tiểu Bố cảm ngộ là có thể đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, nhưng thành tựu trong tương lai của hắn ta có lẽ sẽ vĩnh viễn ở dưới Lam Tiểu Bố. Nhưng mà hắn ta không hề có chut sáp lực nào cả, trong mắt hắn ta, thiên phú của Lam Tiểu Bố đã quyết định thành tựu tương lai của người này có thể sánh với Đạo Tổ.

Cho nên thông qua quy tắc đại đạo của Lam Tiểu Bố, cảm ngộ quy tắc bước đại đạo thứ bảy thuộc về mình, hắn ta có gì mà áp lực? Đối với hắn ta mà nói, có thể giúp hắn ta bước vào bước đại đạo thứ bảy, đó là cơ duyên to lớn.

Chương 2477 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ.

Lúc này đã là hai mươi năm sau khi Liễu Ly rời đi, thấy đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, một nhân vật quan trọng khác của Táng Đạo môn lại đến Kim Lạc lâu, chính là Thái Thượng trưởng lão đứng đầu của Táng Đạo môn, Táng Vô Hoa.

Thực lực của Táng Vô Hoa là bước đại đạo thứ năm, không phải là vì không có tài nguyên để tấn cấp lên bước đại đạo thứ sáu, mà là tư chất và thiên phú của nàng đã hạn chế nàng không thể tiến thêm một bước.

“Tỷ tỷ, vì sao Liễu Ly lại muốn đi?” Sau khi nhìn thấy Táng Quỳnh Hoa, câu đầu tiên Táng Vô Hoa hỏi chính là về Liễu Ly.

Tin tức Liễu Ly rời khỏi nàng đã sớm biết, nhưng mà bởi vì bận rộn chuyện của bản thân, mãi cho đến ngày hôm nay nàng mới đến An Lạc Thiên Thành, cho nên mới có thể hỏi thăm tỷ tỷ Táng Quỳnh Hoa của nàng.

Liễu Ly có rời đi hay không thì nàng cũng không quan tâm, nhưng mà Liễu Ly là người mà con trai Khoa Kiếm Bình của nàng lựa chọn, con trai là niềm kiêu ngạo của nàng, cũng không thể vì một nữ nhân mà khiến con trai mình phải chịu uấ tức.

Táng Quỳnh Hoa chậm rãi nói, “Là bởi vì một người tên là Lam Tiểu

Bố, người này…”

Táng Vô Hoa gật đầu, “Ta biết gia hỏa này, hai bước thứ bảy của Chân Diễn Thánh Đạo bị vẫn lạc, đều có liên quan đến hắn, nghe đồn bây giờ hắn đang tu luyện ở Đại Vũ Trụ cốc, là một người có bản lĩnh. Sao vậy, Liễu Ly coi trọng hắn sao?”

Táng Quỳnh Hoa lắc đầu, “Liễu Ly và Lam Tiểu Bố đã sớm quen biết nhau, trước khi Liễu Ly rời đi, ta đã điều tra ra được một chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?” Táng Vô Hoa lập tức hỏi, Táng Quỳnh Hoa nói từng câu từng chữ, “Người giết Bồng nhi, rất có thể chính là Lam Tiểu Bố.”

“Chuyện này sao có thể?” Táng Vô Hoa kinh ngạc nói.

Giọng điệu của Táng Quỳnh Hoa trở nên lạnh lẽo, “Năm đó ta rời khỏi đại vũ trụ, ở bên ngoài hư không mấy trăm năm, chính là chờ đợi ấn ký thần niệm mà ta đã hạ ra, kết quả ta không tìm được bất cứ cái ấn ký nào. Lam Tiểu Bố kia đến đại vũ trụ không bao lâu sau khi Bồng nhi bị hại, giờ phút này ta vẫn chỉ hoài nghi Lam Tiểu Bố. Bởi vì nghe nói Lam Tiểu Bố và Liễu Ly quen biết nhau, ta định ép hỏi Liễu Ly một chút tin tức liên quan đến Lam Tiểu Bố, kết quả lại biết được một chuyện cực kỳ quan trọng, đó chính là Lam Tiểu Bố kia vô cùng chán ghét Táng Đạo môn, hơn nữa còn nói Táng Đạo môn là một tông môn rác rưởi.

Đối với loại đối đầu tiềm ẩn này, ta đương nhiên sẽ không tùy tiện buông tha. Chỉ là chiến tích của Lam Tiểu Bố quá bưu hãn, ngay cả cái chết của Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo cũng có quan hệ với hắn, ta chỉ có thể âm thầm điều tra.”

“Đã điều tra được cái gì?” Táng Vô Hoa vội vàng hỏi thăm.

Táng Quỳnh Hoa gật đầu, "Quả thật đã điều tra ra được, Lam Tiểu Bố sau khi tiến vào đại vũ trụ, trong mấy trăm năm đều ở Ma Như thế giới tu luyện. Mãi đến gần đây mới đến Trung Ương thế giới, hơn nữa ta đã xem qua ghi chép đi thuyền trên Phá Khư Thuyền đến Trung Ương thế giới đều không có ghi chép về hắn. Nói như vậy, hắn chắc hẳn là dùng truyền tống trận cùng với Ma Như Thiên Đế. Nhưng ta lại không tìm được có tên của hắn trong danh sách truyền tống trận, nhưng phát hiện có một người tên là Thương Vĩ.

Tên Thương Vĩ này sau khi đến Trung Ương thế giới thì lập tức đến Nhất Tịnh thánh thành, sau khi hắn rời khỏi Nhất Tịnh thánh thành, Thánh Kiếm cung và Đại Băng Bàn Cung lần lượt bị diệt. Sau đó Thương Vĩ biến mất, Lam Tiểu Bố giống như đột nhiên mà xuất hiện. Chuyện này thật ra chỉ cần hỏi thăm Thạch Trường Hành là biết được có chuyện gì xảy ra, chỉ là chúng ta không có tư cách hỏi Thạch Trường Hành."

"Vậy cũng không thể nói rõ Lam Tiểu Bố chính là người sát hại Bồng nhi?" Táng Vô Hoa khó hiểu hỏi.

Táng Quỳnh Hoa nắm chặt nắm đấm, "Nếu như Thương Vĩ chính là Lam Tiểu Bố, vậy thì đã nói rõ sau khi hắn tiến vào đại vũ trụ vẫn chưa từng tiếp xúc với Táng Đạo môn. Đã như vậy, vì sao hắn nhất định phải khinh bỉ Táng Đạo môn ta là rác rưởi?"

"Khả năng duy nhất chính là trước đó Lam Tiểu Bố đã từng tiếp xúc với Táng Đạo môn, đồng thời còn đối nghịch với Táng Đạo môn?" Táng Vô Hoa hiểu ra, theo bản năng nói tiếp.

Táng Quỳnh Hoa gật đầu, "Không sai, đệ tử Táng Đạo môn ta trừ Bồng nhi đã rời khỏi đại vũ trụ. Lam Tiểu Bố trước đó đã từng tiếp xúc với Táng Đạo môn, trừ Bồng nhi ra thì có thể là ai? Cộng thêm thời gian tiến vào đại vũ trụ rất ăn khớp, hắn giết chết Bồng nhi, khả năng này chiếm đến chín phần.”

Táng Vô Hoa cũng nhíu mày, nếu như là Lam Tiểu Bố giết chết Khúc Bồng, vậy thì cái thù này đúng là không dễ báo rồi. Hung danh của Lam Tiểu Bố hiển hách, chẳng những là Thánh Kiếm cung và Đại Băng Bàn Cung diệt môn có liên quan đến hắn, hai tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo bị giết cũng có liên quan đến hắn. Một người như vậy, Táng Đạo môn mà dám tìm hắn báo thù, đó chính là cầm đèn lồng đi hầm cầu, đi tìm chết mà.

“Đáng tiếc, nơi này cách Ma Như thế giới quá xa, nếu không, chúng ta có thể đến Ma Như thế giới tra ra quá khứ của Lam Tiểu Bố, còn có thể tra ra Lam Tiểu Bố đã từng ngồi cái Phá Khư Thuyền nào.” Táng Vô Hoa thở dài.

Đối thủ biến thành Lam Tiểu Bố, nàng thật sự không thể làm gì. Chính là muốn bắt Liễu Ly trở lại, bây giờ cũng trở nên khó khăn. Nếu như Sách Khổ Huệ Thăng có quan hệ tốt với các nàng, có thể đi điều tra xem Lam Tiểu Bố đã từng ngồi những cái Phá Khư Thuyền nào, nhưng mà hết lần này đến lần khác, Sách Khổ Huệ Thăng lại là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố người ta còn là một ti chủ của Ma Như Thiên Đình. Hai người đều im lặng, một hồi lâu sau, Táng Vô Hoa mới tiếp tục nói, “Lam Tiểu Bố này gan to bằng trời, ngươi nói cái Phá Khư Thuyền bị cướp của Phá Khư Thánh Đạo, có liên quan gì đến hắn hay không?”

Hai mắt Táng Quỳnh Hoa sáng lên, đúng rồi. Người bình thường ai mà dám đi cướp Phá Khư Thuyền? Lam Tiểu Bố là một tên khác loại, cướp Phá Khư Thuyền chính là thao tác bình thường của hắn.

Chương 2478 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ. (2)

Nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng lên, “Ta đi tìm Phá Khư Thánh Đạo.”

Người khác không dám động Lam Tiểu Bố, nhưng Phá Khư Thánh Đạo không phải là người bình thường. Dám cướp Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo, chờ lửa giận của Phá Khư Thánh Đạo đi.

“Tỷ tỷ, tỷ phu cũng đến An Lạc Thiên Thành, có nên nói chuyện này với tỷ phu hay không? Dù sao thì Bồng nhi cũng có thể là do Lam Tiểu Bố giết chết.” Táng Vô Hoa nói lần nữa.

Sắc mặt của Táng Quỳnh Hoa có chút khó coi, người khác đều cho rằng Khúc Bồng chính là con trai của nàng và Khúc Bắc Ca, chỉ có trong lòng nàng và Hỏa biết rõ, Khúc Bồng chính là con trai của nàng và Hỏa. Khúc Bắc Ca chắc hẳn cũng đã nghe được một chút tiếng gió, nếu không, sao có thể tách ra với nàng. Hơn nữa, chuyện nàng giấu người làm, với tính cách như Khúc Bắc Ca mà lại có thể nhịn được, khẳng định là đã biết người sau lưng nàng là Hỏa.

“Đi tìm người của Phá Khư Thánh Đạo trước đã, chuyện khác tạm thời bỏ qua.” Táng Quỳnh Hoa chậm rãi nói.

…

“Răng rắc!” Thật giống như một cái gông cùm xiềng xích nào đó bị phá vỡ, Sách Khổ Huệ Thăng suýt chút nữa kích động mà hét lên một tiếng, nhưng mà cảm nhận được đạo vận đại đạo nhấp nhô không ngừng xông phá kia, hắn ta nhịn lại, càng điên cuồng mà cuốn lên nguyên khí thiên địa, tiếp tục củng cố bước đại đạo thứ bảy của mình.

Cùng lúc đó, đạo chi thứ sáu trên đạo thụ của Lam Tiểu Bố đã ngưng luyện xong. Từng luồng nguyên khí sinh cơ và Hỗn Độn Sinh tức như dòng lũ bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, sau đó nhanh chóng xoa dịu Trường Sinh Đạo Thụ.

Khí thế đại đạo không ngừng tăng lên, thậm chí Lam Tiểu Bố còn hoài nghi cứ tiếp tục như vậy, hắn có thể nào xông phá lên trên bước đại đạo thứ sáu, sau đó bước vào bước thứ bảy.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn biết đây tuyệt đối là giả tượng, nếu như hắn thật sự nghĩ rằng cứ tiếp tục như vậy có thể đột phá lên bước thứ bảy, hắn rất có thể bị đại đạo bao phủ thần trí, trở thành một cái máy móc đại đạo.

Đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm hơn vạn trượng kia không ngừng thu nhỏ lại, vùng không gian xung quanh Lam Tiểu Bố hầu như đã hình thành nên đạo tắc Sinh Cơ thực chất.

Oanh! Đạo tắc Trường Sinh mênh mông xông phá mọi thứ, đạo chi thứ sáu trên Trường Sinh Đạo Thụ chẳng những ngưng luyện ra, mà còn có đạo vận lưu chuyển.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sau, hắn biết mình đã bước vào bước đại đạo thứ sáu. Không chỉ như vậy, lĩnh vực Thánh nhân của hắn bởi vì có đạo mạch sinh cơ cực phẩm, ẩn chứa hơi thở sinh cơ nồng đậm.

Mặc dù chưa từng đấu pháp với bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin tưởng, thực lực của hắn bây giờ chưa chắc đã thua bước đại đạo thứ bảy. Bởi vì Sách Khổ Huệ Thăng cũng đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, cái này khiến hắn hiểu ra, bước đại đạo thứ bảy đã không còn là uy hiếp với hắn.

Tay mở ra, đạo tắc Sát Phạt Thất âm Sát lập tức được hắn nắm giữ trong lòng bàn tay, giống như thực chất.

Bước đại đạo thứ bảy, chỉ cần nhấc tay đều là thần thông, chính là nói trạng thái bây giờ của hắn đi. Mà hắn vẫn chưa đến bước đại đạo thứ bảy, là một tu sĩ bước đại đạo thứ sáu, nhưng hắn đã có thể làm được chuyện mà bước đại đạo thứ bảy có thể làm.

Lam Tiểu Bố thả tay xuống, bước ra khỏi chỗ tu luyện cười ha ha một tiếng nói. “Chúc mừng Sách Khổ huynh bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Sách Khổ Huệ Thăng rất rõ ràng, cho dù hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, chỉ sợ cũng không thể nào làm gì được Lam Tiểu Bố. Chuyện này tu luyện ngàn năm, hắn ta đã sớm hiểu rõ, đạo của Lam Tiểu Bố dường như có liên quan đến vĩnh sinh, nhưng lại không phải là loại vĩnh sinh vô vị, mà là vĩnh sinh có một loại Sát Phạt.

“Tiểu Bố huynh đệ, nếu như không có ngươi, chỉ sợ ta qua ngàn vạn năm cũng vô duyên với bước đại đạo thứ bảy. Mà với loại tình cảnh của đại vũ trụ, có lẽ ta hoàn toàn không thể kiên trì đến ngàn vạn năm.” Sách Khổ Huệ Thăng nói chuyện vô cùng thành khẩn, hắn ta cũng rõ ràng, chính mình có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy, cũng là bởi vì Lam Tiểu Bố.

Biến đổi phong vân ở đại vũ trụ, bây giờ hắn ta đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, chuyện này thật sự rất quan trọng.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đột nhiên nhìn về phía Tề Mạn Vi, quả nhiên, Tề Mạn Vi ngạc nhiên bước ra, “Tiểu Bố, ta đã là bước đại đạo thứ sáu, chúng ta có thể thành hôn.”

Tề Mạn Vi cũng không ngờ đến, nàng có thể ở chỗ này bước vào bước đại đạo thứ sáu. Nàng chỉ biết trong quá trình mình bế quan, đột nhiên đạo tắc thiên địa rõ ràng, sau đó vô cùng vô tận nguyên khí sinh cơ bao trùm đến, giúp tu vi của mình từ từ tăng lên.

“Được, chuyện này ta làm chủ. Chờ quay lại An Lạc Thiên Thành, ta sẽ cử hành hôn lễ cho các ngươi.” Sách Khổ Huệ Thăng vô cùng vui mừng nói, hắn ta đang muốn giúp Lam Tiểu Bố làm chút chuyện, không ngờ đã lập tức có chuyện để làm.

“Lam đại ca, ta cũng đã bước vào bước thứ năm, lúc trước lựa chọn đi theo lam đại ca, chính là chuyện chính xác nhất cả đời ta.” Đỗ Bố cũng vô cùng vui mừng rời khỏi chỗ bế quan, đầu đạo mạch sinh cơ cực phẩm kia của Lam Tiểu Bố, còn có Sách Khổ Huệ Thăng đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, giúp quy tắc thiên địa và nguyên khí biến hóa, đều giúp đại đạo của hắn ta điên cuồng tăng lên.

Ngược lại, khi Lam Tiểu Bố đột phá lên bước đại đạo thứ sáu, cái đạo tắc thiên địa kia, hắn ta cảm ngộ không được sâu.

Một tu sĩ bước đại đạo thứ tư lại có thể cảm ngộ đại đạo bên cạnh một Thánh Nhân đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, thậm chí còn thành công, cái này đâu chỉ là cơ duyên?

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói câu chúc mừng, Thái Xuyên đã hét lên một tiếng, sau đó xé mở cấm chế bế quan.

“Thánh Thú bước đại đạo thứ năm?” Sách Khổ Huệ Thăng không nhịn được thốt lên, Thánh Thú có thể bước vào bước đại đạo thứ tư đã là ít càng thêm ít. Mà trước mặt hắn ta lại xuất hiện một con Thánh Thú bước đại đạo thứ năm. Sau đó hắn ta có chút lo lắng nhìn Lam Tiểu Bố, Thánh Thú bước đại đạo thứ năm, đó chính là thứ có thể khiến Đạo Tổ đỏ mắt.

Chương 2479 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn.

Bất cứ Thánh Thú nào, sau khi bước vào bước đại đạo thứ tư, đều sẽ có thần thông thiên phú thuộc về mình. Giống như Hỗn Độn Độc Giác Thú, có thể tùy ý di chuyển trong Hỗn Độn, thậm chí có thể phân biệt phương hướng, tìm kiếm chí bảo trong Hỗn Độn. Đây là chuyện mà Đạo Tổ cũng không thể làm được.

Ngoài ra, Thánh Thú bước thư tư có thể không dấu vết mà xuyên qua không gian, thậm chí tìm kiếm vị diện mới trong Hạo Hãn, cảm nhận được vị trí của bất cứ đạo mạch nào.

Một câu thôi, đó là chỉ cần Thánh Thú của ngươi đến bước đại đạo thứ tư, giá trị cao kinh người.

ĐƯơng nhiên, điều kiện tiên quyết là, Thánh Thú của ngươi chưa từng hóa hình.

Hóa hình khác với dịch hình, dịch hình chỉ là tạm thời huyễn hóa thành một loại hình thái nào đó, còn hóa hình là hoàn toàn hóa thành một hình thái nào đó. Một khi Thánh Thú hóa thành Đạo Thể, vậy thì tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều.

Đạo Thể tốt nhất chính là hình người, phù hợp với quy tắc thiên địa và ý chí, thích hợp tu luyện. Cho nên phần lớn Thánh thú hóa hình, đều lựa chọn hóa thành hình người.

Nhưng Thánh Thú hóa thành Đạo Thể, sẽ đồng thời đánh mất đi thiên phú thú đạo đỉnh cấp của chính mình, cho dù có giữ lại một phần thiên phú bản năng, cũng không còn lực hấp dẫn đối với tu sĩ.

Cũng chính vì vậy, khi Sách Khổ Huệ Thăng nhìn thấy Thái Xuyên là bước đại đạo thứ năm, mới lo lắng Thái Xuyên càng mạnh sẽ càng bị nhiều người để mắt đến.

“Không sai, ta đã là bước thứ năm, ta muốn đổi tên là Lam… À, Bố gia, ta tên là Lam Thái Xuyên, thế nào. Một Thánh Thú bước thứ năm, không có họ cảm thấy không uy phong lắm.” Thái Xuyên dương dương đắc ý nói. Tâm tư của Lam Tiểu Bố không nằm ở trên người Thái Xuyên, chỉ thuận miệng nói tùy ngươi rồi nhìn về phía Tề Mạn

Vi.

Nhìn thấy hai mắt trong sáng của Tề Mạn Vi đang nhìn mình chằm chú, Lam Tiểu Bố cũng biết không thể nào kéo dài được nữa. Lúc trước hắn nói sau khi Tề Mạn Vi đột phá lên Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, sẽ đồng ý kết giao với Tề Mạn Vi, bây giờ người ta đều giống như hắn, là bước đại đạo thứ sáu. Hơn nữa lại chủ động nói ra, nếu như hắn tiếp tục qua loa, hình như có chút không ổn.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị đồng ý, Sách Khổ Huệ Thăng đột nhiên nói ra, “Tề tiên tử chính là Hỗn Độn Đạo Thể?”

Hắn ta nhớ đến chuyện Thánh Kiếm cung bị diệt, Hỗn Độn Đạo Thể bị cướp đi, chuyện này đều chỉ hướng Lam Tiểu Bố. Mặc dù tu vi của Tề Mạn Vi đã đến bước đại đạo thứ sáu, Thánh Nhân bình thường hoàn toàn không nhìn ra Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể, nhưng mà Sách Khổ Huệ Thăng nghĩ, nếu như Hỗn Độn Đạo Thể do Lam Tiểu Bố cứu đi, vậy nhất định là nữ tử trước mắt này.

Tề Mạn Vi gật đầu, “Không sai, ta chính là Hỗn Độn Đạo Thể, Sách Khổ đại ca, ngươi và Lam Tiểu Bố là bằng hữu, cứ gọi tên ta là được.”

TRong lòng Sách Khổ Huệ Thăng chấn động vô cùng, bình thường Hỗn Độn Đạo Thể đều không thể nào trưởng thành được. Bởi vì sau khi phát hiện ra Hỗn Độn Đạo Thể, cái Hỗn Độn Đạo Thể này đã sớm bị người ta che giấu đi, cuối cùng chẳng qua là làm áo cưới cho người khác.

Tề Mạn Vi tu luyện đến bước đại đạo thứ sáu, rõ ràng đã có năng lực tự vệ. Một người có năng lực tự vệ, hơn nữa còn là Hỗn Độn Đạo Thể bước đại đạo thứ sáu, chẳng mấy chốc nữa sẽ bước vào bước đại đạo thứ bảy. Bởi vì ở nơi đại vũ trụ này, hầu như là nơi lý tưởng cho Hỗn Độn Đạo Thể tu luyện.

“Tề sư muội, Tiểu Bố huynh đệ, ta đề nghị các ngươi nên chờ qua một khoảng thời gian rồi thành hôn.” Giọng điệu Sách Khổ Huệ Thăng nghiêm túc nói.

“Vì sao?” Tề Mạn Vi khẽ nhíu mày, nàng đã đợi quá lâu rồi, nửa đường thậm chí còn suýt chút nữa bị người khác nhục nhã mà vẫn lạc. Trước đó nàng nhìn thấy Sách Khổ Huệ Thăng còn có chút thuận mắt, lời này vừa nói ra, nàng lại cảm thấy Sách Khổ Huệ Thăng thật chướng mắt, thậm chí giống như một lão già, nói chuyện dông dài.

Sách Khổ Huệ Thăng nghiêm mặt nói, “Tề sư muội là Hỗn Độn Đạo Thể, chỉ cần là nơi có Hỗn Độn, vậy thì sẽ nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ bảy, hầu như không hề gặp bình cảnh hay trở ngại đại đạo. Mà Tiểu Bố huynh đệ mặc dù thiên phú kinh người, khi cần bước vào bước đại đạo thứ bảy, cần phải có đủ loại cơ duyên tụ lại. Nếu chờ đến khi nội tình của Tiểu Bố huynh đệ tích lũy đầy đủ, rồi thành hôn với Tề sư muội, như vậy sẽ cảm ngộ đạo tắc Hỗn Độn càng sâu hơn, lúc đó bước vào bước đại đạo thứ bảy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vì sao nghe nói đại hội Vĩnh Sinh lần này có Hỗn Độn Đạo Thể, lại có rất nhiều người không kịp chờ đợi mà đến An Lạc Thiên Thành? Cũng là bởi vì Hỗn Độn Đạo Thể quá khó tìm, đối với người tu đạo mà nói thì có trợ lực cực lớn.”

Tề Mạn Vi nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đỏ lên. Nàng không phải đồ ngốc, cái này rõ ràng là đang nói, chờ tương lai khi Lam Tiểu Bố muốn bước vào bước đại đạo thứ bảy, song tu với nàng sẽ có chỗ tốt cực lớn mà thôi.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Ta không quan trọng chuyện này, chúng ta quay lại An Lạc Thiên Thành rồi…”

“Tiểu Bố…” Không đợi Lam Tiểu Bố nói tiếp, Tề Mạn Vi đã chủ động nói ra. “Chúng ta cứ nghe theo lời Sách KHổ đại ca nói đi, với thiên phú và tư chất của ngươi, chúng ta cũng không cần đợi bao lâu. Mỗi một bước tu đạo đều là một lạch trời, nếu như chúng ta có thể sớm bước vào bước đại đạo thứ bảy, có lẽ sẽ sớm đưa mấy người Thải Tư tỷ đến đây.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn biết Tề Mạn Vi nói rất đúng. Ở đại vũ trụ, bước đại đạo thứ bảy cũng không phải là mục tiêu mà Lam Tiểu Bố theo đuổi.

Chương 2480 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn. (2)

Nhìn Chân Diễn Thánh Đạo thì biết, bước đại đạo thứ bảy ở Chân Diễn Thánh Đạo có bốn người, bây giờ đã bị xử lý mất hai. Đây là vì Đạo Tổ không ra tay, nếu như Đạo Tổ ra tay, bước thứ bảy chính là cặn bã.

“Vậy thì cứ quyết định vậy đi, bây giờ chúng ta đi An Lạc Thiên Thành, có lẽ đại hội Vĩnh Sinh cũng sắp mở ra rồi.” Lam Tiểu Bố vung tay lên.

Sách Khổ Huệ Thăng lại nói, “Tiểu Bố huynh đệ, tốt nhất là Thái Xuyên đừng lộ diện, trước đó không có người nhận ra, là bởi vì Đạo Tổ không ở đây. Lần này đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, Đạo Tổ nhất định sẽ đến, nếu như Đạo Tổ nhận ra Thái Xuyên là Thánh Thú bước đại đạo thứ năm chưa hóa hình, đây không phải là chuyện gì tốt.”

Nghe thấy Sách Khổ Huệ Thăng nói, Thái Xuyên lập tức ỉu xìu.

Lam Tiểu Bố lại cười ha ha một tiếng, “Không cần, Thái Xuyên cứ đi theo chúng ta cùng nhau tiến vào An Lạc Thiên Thành, nhưng mà dịch hình thành hình người là được.”

Hắn đã dự định dẫn Thái Xuyên cùng nhau tiến vào đại hội Vĩnh Sinh để nghe đạo, không để Thái Xuyên tham gia, vậy thì còn nghe đạo gì nữa?

Nếu như chút Đạo Tổ chẳng thèm nói đạo lý như vậy, thế thì hắn sẽ không khách sáo. Dẫn theo Thái Xuyên chạy trốn thôi mà, tương lai lại xử lý Đạo Tổ.

Hơn nữa, Đạo Tổ ở đại vũ trụ này cũng không phải chỉ có một người, mà là mười Đạo Tổ.

“Lam đại ca…” Đỗ Bố đến, có chút khó khăn gọi.

Lam Tiểu Bố nhìn biểu hiện của Đỗ Bố, đã biết trong lòng Đỗ Bố đang suy nghĩ, hắn thở dài. “Ta biết ngươi còn muốn ở lại nơi này tu luyện, nhưng mà ta đề nghị là, tốt nhất ngươi đừng tiếp tục ở lại nơi này tu luyện. Thứ nhất, ngươi ở chỗ này bế quan từ Tạo Hóa cảnh bước vào bước đại đạo thứ năm, đã dùng hết tiềm lực rồi. Nếu như tiếp tục bế quan tu luyện, muốn bước vào bước thứ sáu chỉ sợ vô cùng khó khăn, thậm chí vĩnh viễn cũng không có khả năng.”:

Lời này Lam Tiểu Bố không hề nói mò, hắn biết rõ vì sao Đỗ Bố có thể bước vào bước thứ năm. Chủ yếu là vì đạo mạch sinh cơ cực phẩm, còn một nguyên nhân nữa là Sách Khổ Huệ Thăng đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, quy tắc thiên địa bị ảnh hưởng. Nếu như với tư chất của Đỗ Bố, đến bước đại đạo thứ tư đã là cực hạn rồi.

“Nguyên nhân thứ hai là, lần đầu tiên ta đưa các ngươi đến đây tu luyện, đã bị Thiên Đế của Trung Ương Thiên Đình chú ý đến, hơn nữa còn dặc biệt nhắm vào ta. Mặc dù ta qua loa tắc trách, nhưng lần này thì khác. Trong đám người chúng ta, Sách Khổ Thiên Đế bước vào bước đại đạo thứ bảy, ta và Mạn Vi cũng bước vào bước thứ sáu, ngươi và Thái Xuyên đều vọt vào cảnh giới bước đại đạo thứ năm.

Động tĩnh lớn như vậy, tuyệt đối đã để cho các Thiên ĐÌnh biết, cho nên sau đó có Đạo Tổ đến điều tra. Ngươi ở lại nơi này chẳng những không có tiến bộ lớn, mà còn nguy hiểm đến mạng nhỏ. Mà ta sẽ không đến Đại Vũ Trụ cốc nữa, nếu như ngươi vẫn muốn ở lại, ta chỉ có thể đưa Thiên Đình lệnh cho ngươi thôi.

Lam Tiểu Bố nói đến đây thì không nói tiếp nữa, bởi vì Đỗ Bố tiếp tục ở nơi này, một khi bị bắt được, sẽ liên lụy đến hắn và Sách Khổ Huệ Thăng. Hắn thì dễ nói rồi, dù sao hắn cũng không có gì ràng buộc, Sách Khổ Huệ Thăng thì khác, người ta là Thiên Đế một phương. Thiên Đế của một phương lại chủ động phá hỏng quy tắc tu luyện trong Đại Vũ Trụ cốc, dẫn người tiến vào đây để tu luyện cũng không phải là chuyện nhỏ.

Đỗ Bố không ngờ còn có nhiều vấn đề như vậy, đồng thời hắn ta cũng hiểu rõ, nếu không có Lam Tiểu Bố, hắn ta hoàn toàn không thể nào bước vào bước đại đạo thứ năm.

“Ta hiểu được, ta ra ngoài cùng Lam đại ca.” Đỗ Bố quyết định rất nhanh mà nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Mặc dù rời khỏi nơi này, nhưng mà các ngươi còn phải tiến vào tiểu thế giới của hắn để rời khỏi đây, nếu không thì vừa ra khỏi Đại Vũ Trụ cốc, sẽ bị người khác cảm nhận được.”

Nếu như Đỗ Bố còn muốn kiên trì ở chỗ này tu luyện, thật sự là hắn sẽ đưa Thiên Đình lệnh cho Đỗ Bố, nhưng mà sau khi rời khỏi nơi này, hắn sẽ lập tức nghĩ cách phân rõ quan hệ với Đỗ Bố.

…

An Lạc Thiên Thành, Kim Lạc lâu.

Trụ sở Ma Như Thiên Đình, đã bị người cưỡng ép phong ấn lại, vẻ mặt Cô Xương Kiếm không cam lòng mà đứng bên trong phong ấn, nghiêm nghị quát, “Chỗ chúng ta không phải là cá nhân, mà là đại biểu của Ma Như Thiên Đình tại đại vũ trụ đến đây tham gia đại hội Vĩnh Sinh, hơn nữa trụ sở của chúng ta cũng là do đại hội Vĩnh Sinh sắp xếp. Các ngươi phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình chúng ta, chẳng lẽ muốn gây ra xung đột giữa các Thiên Đình sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, “Ngươi là thứ gì chứ? Bảo Sách Khổ Huệ Thăng ra đây nói chuyện với ta, Ma Như Thiên Đình ngươi đến nơi này, đã diệt đi Thánh Kiếm cung, cướp đi Hỗn Độn Đạo Thể, hãm hại Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo. Các ngươi là đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh sao? Ta hoài nghi các ngươi đến phá hư hòa bình của đại vũ trụ. Cũng đúng, Ma Như Thiên Đình ngươi ngay cả Phá Khư Thuyền cũng dám cướp, có cái gì mà không dám làm?”

Người đứng ngoài quan sát mặc dù nhiều, nhưng mà không có người nào dám đứng ra phản bác. Bởi vì tất cả mọi người đều rõ ràng, người nói chuyện chính là đạo chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo, Giải Truyền Kỳ, cường giả bước đại đạo thứ bảy. Tên và người cũng giống nhau, chính là một truyền kỳ của đại vũ trụ.

“Khổ Thiên Đế, chẳng lẽ ngươi muốn để mặc cho một cái đạo môn vô lễ với Ma Như Thiên Đình ta sao?” Cô Xương Kiếm lại lớn tiếng kêu lên.

Chương 2481 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết.

Đến bản thân Khổ Nhất Sí bây giờ cũng đang sứt đầu mẻ trán, đương nhiên không thể nào để ý đến trụ sở Ma Như Thiên Đình được.

Trung Ương Thiên Đình hắn ta chỉ là người tổ chức đại hội Vĩnh Sinh lần này, được toàn quyền giữ gìn đại hội Vĩnh Sinh mà thôi, cũng không phải nói đại hội Vĩnh Sinh này là do Trung Ương Thiên Đình hắn ta khống chế.

Hắn ta vừa mới nhận được tin tức, sở dĩ Phá Khư Thánh Đạo ra tay với trụ sở Ma Như Thiên Đình, còn là bởi vì Lam Tiểu Bố. Bọn hắn hoài nghi Lam Tiểu Bố đã cướp Phá Khư Thuyền Thính Đạo Hào, bây giờ muốn ép Lam Tiểu Bố xuất hiện.

Phá Khư Thánh Đạo ngang ngược đã quen, nếu như biết hung thủ cướp Phá Khư Thuyền là ai mà không quan tâm, vậy tương lai Phá Khư Thánh Đạo sẽ không có tư cách tiếp tục tung hoành ở đại vũ trụ nữa.

Phá Khư Thánh Đạo mặc dù phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình lại, nhưng vẫn chưa thực sự ra tay, bọn hắn đang đợi Sách Khổ Huệ Thăng và Lam Tiểu Bố. Bọn hắn nhất định phải chờ Sách Khổ Huệ Thăng trở về, sau đó dùng lý lẽ đè ép Sách Khổ Huệ Thăng, tốt nhất là có đầy đủ chứng cứ chứng minh Ma Như Thiên Đình tham dự vào chuyện gây ra bất lợi cho đại vũ trụ, lúc này mới có thể ra tay. Nếu không thì cho dù là Phá Khư Thánh Đạo cũng không thể gánh chịu được lửa giận của Đạo Tổ.

Biết Phá Khư Thánh Đạo không dám ra tay thật, Khổ Nhất Sí đương nhiên sẽ không ra ngoài mà nói nhảm, hắn ta lo lắng chính là Đại Vũ Trụ cốc. Gần đây vận may trong Đại Vũ Trụ cốc giảm mạnh, cho dù bốn năm người cùng tu luyện cũng sẽ không giảm mạnh như vậy, trừ khi có người ở Đại Vũ Trụ cốc đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Nhưng mà trên thực tế, ở Đại Vũ Trụ cốc không thể nào đột phá lên bước thứ bảy được.

“Sa Tiển, xác định là Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng vào hai mươi anwm trước đã tiến vào Đại Vũ Trụ cốc sao? Nếu như chắc chắn, vậy thì hãy nói tin tức này cho Phá Khư Thánh Đạo biết. Tiếp tục như vậy, mặc dù không có liên quan gì đến chúng ta, nhưng dù sao thì đại hội lần này cũng là do Trung Ương Thiên Đình ta tổ chức.” Khổ Nhất Sí hỏi lại một câu.

Chuyện của Đại Vũ Trụ cốc có liên quan đến bồi dưỡng người thừa kế Thiên ĐÌnh của đại vũ trụ, mộ khi xảy ra vấn đề, Đạo Tổ nhất định sẽ hỏi đến, hắn ta nhất định phải có được đáp án chính xác khi Đạo Tổ hỏi đến. Giải quyết chuyện Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình, cũng chỉ là tiện thể mà thôi.

Ngồi bên cạnh Khổ Nhất Sí chính là hữu thánh thừa Đại Sa Tiển của Trung Ương Thiên Đình, trải qua lần trước Đại Vũ Trụ cốc không hiểu sao mà bị tổn hao một lượng lớn vận may, bên ngoài Đại Vũ Trụ cốc đã có thêm các loại đại trận Giám Sát.

“Đúng vậy, nhưng mà ta vừa mới nhận được tin tức, Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng đã rời khỏi Đại Vũ Trụ cốc, không có ai khác nữa.” Đại Sa Tiển đáp lại.

Khổ Nhất Sí ha ha một tiếng, “Trung Ương Thiên Đình ta chỉ chịu trách nhiệm tổ chức đại hội Vĩnh Sinh lần này mà thôi, những chuyện khác đừng tìm đến ta. Bây giờ Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng đã trở về đúng lúc, ta cũng có thể đi xem náo nhiệt, cũng không cần nói cho tên Giải Truyền Kỳ kia..”

…

Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, Kim Lạc lâu kín hết người, Phá Khư Thánh Đạo ngang nhiên phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình, đã xem như là phạm vào điều cấm.

Cho nên bây giờ phần lớn người đều đang chú ý về trụ sở của Ma Như Thiên Đình, muốn xem tình hình phát triển như thế nào.

Người tham dự tại trụ sở Cực Thịnh Thiên Đình cũng đang nhìn chằm chằm, Hình Nghê có chút nôn nóng nói, “Thiên Đế, quan hệ giữa ta và Lam Tiểu Bố kia cũng không tệ lắm, không bằng chúng ta giúp hắn một chút đi.”

Sắc mặt Bùi Cung Hổ có chút nghiêm trọng, “Chuyện này không phải chỉ đơn giản như mặt ngoài vậy đâu, chúng ta không ra tay, trước khi Ma Như Thiên Đế và Lam Tiểu Bố còn chưa trở về, Phá Khư Thánh Đạo tuyệt đối sẽ không dám ra tay. Nếu như chúng ta nhúng tay vào, chuyện này sẽ trở nên phức tạp, rất có thể sẽ náo động lớn hơn nữa. Ngươi biết vì sao Khổ Thiên Đế bây giờ vẫn chưa ra mặt không? Bởi vì hắn cũng biết Phá Khư Thánh Đạo không dám ra tay. Hơn nữa chúng ta có ra tay cũng không giải quyết được vấn đề này.”

“Vì sao? Mặc dù Phá Khư Thánh Đạo mạnh, nhưng chính xác mà nói cũng chỉ là một bước đại đạo thứ bảy mà thôi.” Một tên thiên tài tham gia của Cực Thịnh Thiên Đình không nhịn được nói một câu.

Không đợi Bùi Cung Hổ trả lời, một quan viên bước đại đạo thứ sáu bên cạnh Bùi Cung Hổ lập tức cười lạnh nói, “Một bước đại đạo thứ bảy? Đệ nhất Thánh Chủ của Phá Khư Thánh Đạo là nhân vật như thế nào, ngươi có biết không? Đạo Chủ thứ ba Giải Truyền Kỳ kia thực lực không kém gì với Khổ Nhất Sí. Hơn nữa đây chỉ là mặt ngoài mà thôi, trên thực tế chuyện này là do Táng Đạo môn nhấc lên, đứng sau lưng Táng Đạo môn cũng là một Thiên Đế, Thiên Đế của Phạm Hà Thiên Đình Hỏa. Chúng ta ra mặt, tương đương với việc khiến sự tình phức tạp lên.”

Bùi Cung Hổ từ tốn nói, “Trừ Hỏa ra, còn có hai tên bước đại đạo thứ bảy của Chân Diễn Thánh Đạo là Quan Xung và Sùng Anh. Ta nghe nói Khúc Bắc Ca cũng đến, người này hình như cũng là bước đại đạo thứ bảy, nếu những người này liên thủ, ngươi nói Cực Thịnh Thiên Đình ta có phải đang dẫn lửa thiêu thân hay không?"

"Ai, đáng tiếc tu vi của Ma Như Thiên Đế hơi kém một chút, chỉ là bước đại đạo thứ sáu, nếu như Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình là bước đại đạo thứ bảy..." HÌnh NGhê không nhịn được thở dài.

Bùi Cung Hổ nói, "Nếu như Sách Khổ huynh là bước đại đạo thứ bảy, ngươi cho rằng Phá Khư Thánh Đạo dám phách lối như vậy sao? Đổi thành đạo môn khác dám phong ấn trụ sở của chúng ta, ta sẽ không chút do dự mà hủy đi phong ấn kia, ra tay với người đó. Sở dĩ Phá Khư Thánh Đạo dám phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình, chính là vì nắm chắc Ma Như Thiên Đình không có bước đại đạo thứ bảy, không dám chủ động ra tay mà thôi."

Chương 2482 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết. (2)

"Đúng, nếu như dám phong ấn trụ sở của chúng ta, chúng ta lập tức vây giết hắn." HÌnh Nghê lập tức nói.

Bùi Cung Hổ lắc đầu, "Ra tay là một chuyện, giết đối phương là một chuyện. Chúng ta có thể ra tay, nhưng mà nếu như giết đối phương, ta cũng không dám. Ngươi chắc hẳn phải biết tên Thạch Trường Hành kia có quan hệ không tầm thường với Lam Tiểu Bố chứ? Vì sao cho đến bây giờ, Thạch Trường Hành vẫn không ra mặt?"

"Vì sao?" Hình Nghê hỏi theo bản năng.

Bùi Cung Hổ nói, "Bởi vì đệ nhất Đạo Chủ của Phá Khư Thánh Đạo Lôi Vân Hãn cũng là nhân vật gần với Đạo Tổ, chắc hẳn không hề yếu hơn Thạch Trường Hành. Nếu không, ngươi cho rằng Phá Khư Thánh Đạo dựa vào đâu mà lũng đoạn toàn bộ Phá Khư Thuyền của đại vũ trụ? CHỉ là vấn đề này có rất ít người biết, không phải vậy thì Phá Khư Thánh Đạo dựa vào đâu mà phách lối trước mặt Thiên Đế?”

HÌnh Nghê hít vào một hơi, nhân vật không kém gì Thạch Trường Hành, nếu như Cực Thịnh Thiên Đình hắn ta ra tay, vậy thì thật sự là kéo tai họa đến cho Cực Thịnh thế giới.

…

Trụ sở Ma Như thế giới, Cô Xương Kiếm còn đang tức giận mắng to, tả thánh thừa Bàng Kiếp của Ma Như Thiên Đình bước đến, hắn ta vỗ vai Cô Xương Kiếm, sau đó nói với Giải Truyền Kỳ, “Giải Đạo Chủ, ngươi biết người đang làm gì sao? Ngươi dám phong ấn trụ sở của Thiên Đình ta, Đạo Tổ mà đến thì ngươi cảm thấy Phá Khư Thánh Đạo ngươi có kết quả tốt sao? Ta hy vọng ngươi bây giờ hãy mở phong ấn ra, sau đó nói xin lỗi. Nếu không, Ma Như Thiên Đình ta xem như có cá chết lưới rách, cũng không bỏ qua cho Phá Khư Thánh Đạo ngươi.”

Bàng Kiếp cũng biết, bởi vì Phá Khư Thánh Đạo này không dám ra tay, cho nên mới làm ra chuyện phong ấn này, nếu không thì đã sớm ra tay rồi. Nhưng là Thiên Đình một phương, bị một đạo môn phong ấn lại, thanh danh Thiên Đình đã sớm mất sạch, hoặc là đã không còn chút tôn nghiêm nào rồi.

Cho dù đạo môn này có lớn, cũng chỉ là một đạo môn mà thôi. Ngươi là một Thiên ĐÌnh lại bị đạo môn phong ấn, còn mặt mũi mà tham gia đại hội Vĩnh Sinh sao?

“Ha ha…” Giải Truyền Kỳ cười ha ha, thế nhưng trong mắt đều là mỉa mai, đâu có chút ý cười nào, “Ma Như Thiên Đình ngươi và Phá Khư Thánh Đạo ta cá chết lưới rách? Ma Như Thiên Đình ngươi xứng sao? Thiên Đế Ma Như Thiên Đình ngươi chỉ là một con rùa đen rút đầu mà thôi. Có gan thì các ngươi cứ phá vỡ phong ấn này ra, đáng tiếc các ngươi ngay cả cái gan này cũng không có.”

Khuôn mặt Bàng Kiếp tức giận đến tái nhợt, hắn ta biết nếu như cứ tiếp tục như vậy nữa, Ma Như Thiên Đình không cần phải tồn tại nữa, cho dù biết đối phương đang khiêu khích hắn ta, hắn ta vẫn quay người nói, “Mặc dù Thiên Đế Ma Như Thiên Đình ta bây giờ không có ở đây, nhưng Ma Như Thiên Đình ta bị người ức hiếp như vậy, tu sĩ Ma Như thế giới ta cho dù chết, cũng tuyệt đối không chấp nhận loại nhục nhã này. Tu sĩ Ma Như thế giới đồng ý cùng ta lao ra, đứng ở bên cạnh ta, hôm nay cùng lắm thì chết…”

Giờ phút này, Ma Như Thiên Đình có hơn một trăm tên tu sĩ, sau khi nghe thấy lời Bàng Kiếp nói, chỉ có ba mươi tu sĩ đứng dậy, càng nhiều người hơn thì không nhúc nhích.

“Các ngươi…” Vẻ mặt Bàng Kiếp tức giận, chỉ vào những tu sĩ ở lại phía sau không dám động đậy nói, “Các ngươi thật sự không xứng làm tu sĩ của Ma Như Thiên Đình, càng không xứng đại biểu cho Ma Như Thiên Đình tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Bây giờ, các ngươi có thể cút, Ma Như Thiên Đình ta không cần các ngươi.”

Một tên tu sĩ bước đại đạo thứ năm từ tốn nói, “Chúng ta thực sự sẽ đi, Ma Như Thiên Đình không cần cũng được, nhưng mà chờ người khác mở phong ấn ra, chúng ta mới có thể đi.”

“Ha ha…” Giải Truyền Kỳ cười lớn, “Ta đã nói Ma Như Thiên Đình ngươi không cần thiết tồn tại mà, tới đi, hôm nay bản đạo chủ đứng ở đây, Ma Như Thiên Đình ngươi có gan thì xé mở phong ấn cho ta nhìn xem.”

Tất cả những lời này, đều lọt vào tai Sách Khổ Huệ Thăng vừa mới tiến vào Kim Lạc lâu, khuôn mặ t hắn ta tức giận đến tái nhợt. Nếu như không phải hắn ta quay về, trải qua trận nhục nhã hôm nay, Ma Như Thiên Đình hắn ta ở đại vũ trụ này còn mặt mũi nào mà đứng nữa? Đừng nói là mặt mũi của Ma Như Thiên Đình hắn ta, ngay cả mặt mũi của Đạo Tổ Ma Như Thiên Đình cũng không còn, chứ đừng nói đến tôn nghiêm.

“Tiểu Bố, ta xé mở phong ấn, sau đó cùng ra tay với tên kia…” Sách Khổ Huệ Thăng tức giận đến cực hạn, nhưng lý trí vẫn tỉnh táo, hắn ta biết rõ Phá Khư Thánh Đạo là dạng tồn ại thế nào.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Sách Khổ huynh, ngươi sai rồi, xé mở phong ấn gì chứ? Trực tiếp xử lý tên gia hỏa phách lối kia đi.”

“Không thể, hắn tên là Giải Truyền Kỳ, là đạo chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo, đệ nhất Đạo Chủ Lôi Vân Hãn lại càng không kém gì Đạo Tổ…”

Lam Tiểu Bố không đợi Sách Khổ Huệ Thăng nói xong, đã xua tay nói, “Không cần nói nhiều, bây giờ lập tức ra tay, nếu không Thiên Đế như ngươi chẳng có chút ý nghĩa nào cả, không bằng đi dạo đại vũ trụ với ta.”

Đến lúc này còn lo trước lo sau, Thiên Đế này quả thật không cần làm nữa.

“Được.” TRong lòng Sách Khổ Huệ Thăng dâng trào nhiệt huyết, Lam Tiểu Bố ngay ở bước đại đạo thứ tư đã dám tiêu diệt Thánh Kiếm cung, vào bước đại đạo thứ năm đã dám xử lý Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo. Bây giờ hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, lại đắn đo do dự, cái này chẳng phải là làm trò cười cho Lam Tiểu Bố xem sao? Nhân vật giống như Đạo Tổ thì sao chứ? Ma Như thế giới hắn ta cũng có Đạo Tổ.

Nghĩ đến đây, Sách Khổ Huệ Thăng không chút do dự lấy Ma Như Phiên ra xông về phía Giải Truyền Kỳ, sát thế theo động tác của Sách Khổ Huệ Thăng mà bao phủ toàn bộ Kim Lạc lâu.

TRong nhát mắt Lam Tiểu Bố đã phát cho Phương Chi Khuyết một đạo tin tức, bảo Phương Chi Khuyết lập tức đến Kim Lạc lâu, sau đó không chút do dự lấy Trường Sinh Kích ra.

Hắn tốt xấu gì cũng xem như người từ Ma Như thế giới đến, quản lai lịch của tên Giải Truyền Kỳ này là gì chứ? Hôm nay không giết tên Giải Truyền Kỳ này, cho rằng người của Ma Như thế giới ta đều dễ ức hiếp sao.

Chương 2483 - Lại chém chín vạn dặm.

Sách Khổ Huệ Thăng xông lên, tất cả mọi người đều phát hiện, cái sát ý cuồng bạo kia thể hiện Sách Khổ Huệ Thăng bây giờ đang rất tức giận.

“Tên Ma Như Thiên Đế này cũng có mấy phần nóng nảy, lại dám xé mở phong ấn, không sợ Phá Khư Thánh Đạo lấy cớ hắn xé mở phong ấn mà khai chiến với Ma Như thế giới hắn…” Một tên đạo chủ đạo môn của Độn Nhất thế giới cười ha ha, không nhịn được châm chọc một câu.

Theo bọn hắn nghĩ, Sách Khổ Huệ Thăng dám xé mở phong ấn, đó là đã gan to bằng trời rồi, còn về chuyện Sách Khổ Huệ Thăng có dám ra tay với Giải Truyền Kỳ hay không, bọn hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

Tông chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo lại trầm giọng nói, “Chắc hẳn không phải là xé mở phong ấn, mọi sát ý đều nhắm về phía Giải Truyền Kỳ.

“Cái gì?” Tên Đạo Chủ vừa rồi cho rằng Sách Khổ Huệ Thăng muốn xé mở phong ấn kia kinh sợ. Tên Sách Khổ Huệ Thăng này điên rồi à? Là một bước đại đạo thứ sáu mà dám mạo phạm Đạo Chủ bước đại đạo thứ bảy của Phá Khư Thánh Đạo?

Chẳng những tên Đạo Chủ này, hầy như tất cả mọi người phát hiện Sách Khổ Huệ Thăng ra tay với Giải Truyền Kỳ đều im lặng lắc đầu, đây không phải đang nổi nóng, đây là muốn chết.

Sách Khổ Huệ Thăng ra tay trước, người ta sẽ có thể giết chết Sách Khổ Huệ Thăng. Mặc dù Sách Khổ Huệ Thăng là một Thiên Đế, sau khi giết rồi sẽ khá phiền phức. Nhưng mà phải xem là ai giết, đây là đạo chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo. Phá Khư Thánh Đạo chính là nơi có chí cường tồn tại, hơn nữa lần này là do Sách Khổ Huệ Thăng ra tay trước, giết chỉ sợ cũng không có chuyện gì lớn.

Bùi Cung Hổ hơi nhíu mày, hắn ta không ngờ Sách Khổ Huệ Thăng lại không lý trí như vậy, mặc dù ngươi là Thiên Đế, nhưng ngươi chỉ là một bước đại đạo thứ sáu, bây giờ xông lên là muốn chết sao? Nếu như Sách Khổ Huệ Thăng không ra tay, nhiều nhất chỉ là chịu nhục, ngược lại cũng không đến nỗi phải lâm vào tình cảnh bị động như thế.

Giải Truyền Kỳ cũng đờ đẫn nhìn Sách Khổ Huệ Thăng đang nhào đến, đầu có tên gia hỏa này bị úng nước sao? Hắn ta cũng chưa từng nghĩ đến Sách Khổ Huệ Thăng dám ra tay. Sau đó hắn ta lập tức vui mừng, nếu đã chủ động chạy ra tìm chết, vậy thì đừng trách hắn ta không khách sáo.

Chỉ là một Thánh Nhân bước đại đạo thứ sáu, hắn ta hoàn toàn không để vào mắt, thậm chí hắn ta còn đứng yên đấy không hề động đậy, chỉ mỉa mai xem Sách Khổ Huệ Thăng đang xông đến, chờ Sách

Khổ Huệ Thăng đến gần, hắn ta sẽ không chút do dự vung lên một bàn tay phế bỏ Sách Khổ Huệ Thăng, sau đó xé nát thân thể và hồn phách thành bã vụn.

Giờ phút này tất cả mọi người đều nhìn Sách Khổ Huệ Thăng đang xông về phía Giải Truyền Kỳ, ngay cả Lam Tiểu Bố ở đằng sau đã lấy Trường Sinh Kích ra cũng không có mấy người nhận ra. Người đầu tiên phát hiện ra Lam Tiểu Bố lấy Trường Sinh Kích ra chính là Đạo CHủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo. Hắn ta đã bị Lam Tiểu Bố dọa sợ rồi, mặc dù phát hiện Lam Tiểu Bố, nhưng lại theo bản năng mà lui về sau một bước, chưa hề nói một chữ.

Giải Truyền Kỳ chẳng những đứng đấy không hề động đậy, thậm chí còn chắp tay sau lưng mà nhìn Sách Khổ Huệ Thăng, hắn ta cảm nhận lĩnh vực của Sách Khổ Huệ Thăng thực sự chính là bước đại đạo thứ sáu. Hắn ta muốn nhục nhã Sách Khổ Huệ Thăng một trận, sau khi nhục nhã tên Ma Như Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng này đến cực hạn sẽ ra tay nghiền ép.

Cách làm này chẳng những đang làm nhục Sách Khổ Huệ Thăng và Ma Như Thiên Đình, mà cũng ra uy cho những Thiên Đế khác. Phá Khư Thánh Đạo hắn ta không dễ chọc vào, bây giờ Thiên Đế, hắn ta cũng có thể tùy tiện xử lý, tương lai còn có ai dám chọc đến Phá Khư Thánh Đạo ta?

KHi Sách Khổ Huệ Thăng xuất hiện trước mặt Giải Truyền Kỳ, hắn ta định đưa tay ra nghiền ép, thì đột nhiên biến sắc, bởi vì lĩnh vực Sát Phạt mà Sách Khổ Huệ Thăng đánh ra không chỉ mạnh hơn gấp mười lần. Cái đạo tắc Sát Phạt mênh mông vô tận kia ập đến, chỉ trong chớp mắt, đã khiến lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta còn chưa hoàn toàn mở rộng ra đã bị xé rách, một loại hơi thở tử vong đánh tới, Giải Truyền Kỳ sao lại không biết mình đã bị Sách Khổ Huệ Thăng lừa gạt?

Sách Khổ Huệ Thăng mặc dù đang tức giận, lúc ban đầu cũng không có ý định ra tay với Giải Truyền Kỳ, nhưng hắn ta là Thiên Đế một phương. Có thể làm được Thiên Đế một phương, sao có thể là kẻ vớ vẩn? KHi quyết định ra tay với Giải Truyền Kỳ, hắn ta lập tức lợi dụng tất cả mọi ưu thế của mình.

Ưu thế thứ nhất của hắn ta là, bây giờ đang trong trạng thái tức giận, cho nên mặt ngoài hắn ta đang điên cuồng, bất chấp mọi hậu quả mà ra tay với Giải Truyền Kỳ. Ưu thế thứ hai chính là không có người nào biết bây giờ hắn ta đã là bước đại đạo thứ bảy, cho nên khi hắn ta ra tay nhất định phải áp chế thực lực của mình xuống, khống chế uy lực lĩnh vực Thánh Nhân chỉ tại bước thứ sáu, thậm chí ngay cả bước thứ sáu cũng không bằng.

Nếu không thì, Giải Truyền Kỳ có khinh thường Sách Khổ Huệ Thăng đến đâu, cũng không dám chắp hai tay sau lưng để một bước đại đạo thứ bảy chủ động ra tay.

Giờ phút này Giải Truyền Kỳ đâu còn nhớ được bản thân mình nên làm gì, hắn ta điên cuồng lấy pháp bảo của mình ra, chỉ là giờ phút này lĩnh vực Thánh Nhân của Sách Khổ Huệ Thăng đã khóa vùng không gian này lại, cho dù đại đạo của Giải Truyền Kỳ thâm hậu, lĩnh vực càng kiên cố, nhưng đã mất đi tiên cơ. Pháp bảo của hắn ta đã được định là chỉ dùng để đánh xì dầu trong trận này, cho dù hắn ta muốn nghịch chuyển cục diện, cũng cần phải ngăn trở được đợt công kích điên cuồng đầu tiên này của Sách Khổ Huệ Thăng mới được.

Chương 2484 - Lại chém chín vạn dặm. (2)

Ma Như Phiên triển khai, hóa thành một không gian mông lung mơ hồ như Hỗn Độn, vùng không gian của Giải Truyền Kỳ trở nên đặc lại. Giải Truyền Kỳ đã mất đi tiên cơ liều mạng thiêu đốt tinh huyết và đạo vận, hắn ta nhất định phải xông phá ra khỏi lĩnh vực Thánh Nhân và Ma Như Phiên của Sách Khổ Huệ Thăng áp chế trong thời gian ngắn nhất, nếu không hôm nay hắn ta nhất định sẽ mất hết mặt mũi. Còn chuyện bị Sách Khổ Huệ Thăng chém giết, Giải Truyền Kỳ không hề lo lắng. Dù cho Sách Khổ Huệ Thăng đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, thậm chí còn đánh lén mà chiếm được tiên cơ, muốn giết Giải Truyền Kỳ hắn ta, còn chưa đủ. Ma Như Phiên cuốn lên đạo tắc Sát Phạt, từng đạo từng đạo không ngừng xé rách da thịt và thân thể của Giải Truyền Kỳ, trong không gian không ngừng bắn ra máu tươi.

Cho dù người đứng ngoài quan sát không thể nào thấy rõ được trong không gian mà Ma Như Phiên khống chế, rốt cuộc là ai đang chiếm ưu thế, nhưng cũng biết được, người bị thương chắc chắn là Giải Truyền Kỳ. Giải Truyền Kỳ chủ quan đã bị Sách Khổ Huệ Thăng cuốn vào trong Ma Như Phiên và lĩnh vực Thánh Nhân, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể xé mở được loại khốn cảnh này.

Sách Khổ Huệ Thăng cũng biết mình đang không ngừng xé rách thân thể Giải Truyền Kỳ, mỗi một lần Ma Như Phiên diễn sinh ra một đạo đạo tắc Sát Phạt, vậy thì sẽ vạch ra một đường rãnh máu thật sâu trên người Giải Truyền Kỳ, xoắn nát mọi máu thịt trong rãnh máu này. Giờ phút này, thậm chí ngay cả xương cốt của Giải Truyền Kỳ cũng bị xé nứt, thậm chí mấy khúc xương cũng bị đạo tắc Sát Phạt của Ma Như Phiên chặt đứt.

Thế nhưng Sách Khổ Huệ Thăng lại chẳng có chút mừng rỡ nào, hắn ta biết thực lực của mình so với bước đại đạo thứ bảy lâu năm như Giải Truyền Kỳ còn kém một chút. Sở dĩ hắn ta có thể chiếm thế chủ động, là bởi vì hắn ta đột nhiên ra tay. Trong tình huống hắn ta che giấu thực lực, khiến Giải Truyền Kỳ không đặt hắn ta vào trong mắt, lúc này mới tạo thành cục diện như lúc này.

Một khi Giải Truyền Kỳ lấy lại tinh thần, vậy thì đó sẽ là một trận khổ chiến, một khi lâm vào khổ chiến, trận này thắng bại khó mà định được.

Cảm nhận được lĩnh vực và không gian của mình dần dần không thể trói buộc được Giải Truyền Kỳ, Sách Khổ Huệ Thăng hét lên một tiếng, bắt đầu thiêu đốt tinh huyết của mình.

Mà giờ phút này, Giải Truyền Kỳ cũng bắt đầu phản kháng, hắn ta đã mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của mình ra.

Lĩnh vực hai người đụng vào nhau, không gian không ngừng rung chuyển, mảnh vỡ đạo tắc thần thông bị đánh nứt nổ tung khắp nơi.

Oanh! Cấm chế hộ trận bên ngoài Kim Lạc lâu mặc dù là do Đạo Tổ bố trí ra, nhưng có hai bước đại đạo thứ bảy va chạm vào, vẫn bị xé mở.

Răng rắc! Cấm chế Kim Lạc lâu bị xé mở, đông đảo gian phòng động phủ, bị ảnh hưởng của đạo tắc thần thông mà sụp đổ, toàn bộ Kim Lạc lâu đều vô cùng hỗn độn.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hiểu ra, Sách Khổ Huệ Thăng đã là bước đại đạo thứ bảy.

Mấy tên Thiên Đế còn đang quanh quẩn ở bước đại đạo thứ sáu đều cười đắng chát, lại một Thiên Đế bước vào bước đại đạo thứ bảy, bọn hắn thì vẫn còn đang dậm chân ở bước đại đạo thứ sáu.

TRong lòng Bàng Kiếp vô cùng vui mừng, Cô Xương Kiếm cũng vui mừng, bọn họ đều biết, Thiên Đế của bọn hắn bước vào bước thứ bảy. Cho dù hôm nay không thể chiến thắng Giải Truyền Kỳ, Ma Như

Thiên Đình cũng sẽ không còn bị ức hiếp nữa.

Vào giờ phút này, lĩnh vực mà Sách Khổ Huệ Thăng đang khống chế đột nhiên bị xé nứt, tiếng Giải Truyền Kỳ hét lên truyền ra, “Sách Khổ Huệ Thăng, đúng là nhẫn nại được lâu, bước vào bước đại đạo thứ bảy, vậy mà còn giả bộ là châu chấu nhỏ. Ha ha, hôm nay cho dù ngươi đã bước vào bước thứ bảy, Phá Khư Thánh Đạo ta cũng phải để Ma Như Thiên Đình ngươi biết, có nhiều nơi, ngươi không thể nào chọc nổi.”

Lúc nói lời này, một đạo tử mang sáng chói đánh vào ngực Sách Khổ Huệ Thăng, Sách Khổ Huệ Thăng há mồm nôn ra một ngụm máu, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Giải Truyền Kỳ không có thừa cơ truy sát, mà cũng lùi ra ngoài, chờ hắn ta thở ra một hơi, hắn ta sẽ cho Sách Khổ Huệ Thăng biết, cũng là bước thứ bảy, nhưng cũng có khác biệt.

Chỉ là Giải Truyền Kỳ còn chưa rơi xuống đất, thậm chí còn chưa kịp thở ra một hơi, một đạo khí thế sát phạt đáng sợ đã từ bên cạnh đánh tới.

Từng đạo mang sát phạt và âm thanh kích mang lại lần nữa bao phủ vùng không gian này, mà Giải Truyền Kỳ giống như chủ động bước vào trong không gian kích mang sát phạt này.

“Đáng chết…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, Giải Truyền Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, một sâu kiến còn chưa bước vào bước thứ bảy mà còn dám ra tay với hắn ta?

Chỉ là vừa nói được hai chữ, sắc mặt Giải Truyền Kỳ đã tái nhợt. Cho dù chỉ mới đợt kích mang đầu tiên đánh tới, hắn ta đã cảm nhận được uy hiếp còn đáng sợ hơn cả lĩnh vực Thánh Nhân của Sách Khổ

Huệ Thăng.

Trong lĩnh vực của Sách Khổ Huệ Thăng, hắn ta chỉ cảm thấy nguy cơ, không có cảm nhận được sinh cơ bị uy hiếp. Bây giờ, hắn ta cảm nhận được sinh cơ của mình đang bị uy hiếp.

Lúc đầu đang định kích phát tử mang phản kích, sau khi cảm nhận được sinh cơ bị uy hiếp, Giải Truyền Kỳ lập tức rút đi một lần nữa.

Giải Truyền Kỳ vừa mới rút đi, đã biết bản thân mình đã làm ra chuyện phải hối hận cả cuộc đời này.

Kích mang của Lam Tiểu Bố đã phá vỡ mọi trói buộc, gông xiềng và giam cầm đang buộc chặt trường kích, đạo âm cuốn lên âm thanh sát phạt càng lúc càng sục sôi bành trướng, giống như tiếng trống trận công kích của trăm triệu vạn đại quân nổ tung, khiến máu nóng của người ta sôi trào.

Cho dù là tu sĩ đang đứng bên ngoài quan sát, cũng siết chặt tay thành nắm đấm, dường như đã bị đưa vào loại ý cảnh này.

TRong mắt Giải Truyền Kỳ hiện lên tia hoảng sợ, hối hận vì hành động mình đã làm, bây giờ có muốn sửa cũng không kịp, mà hắn ta bây giờ chỉ có thể cố gắng tránh thoát bóng ma tử vong này. Rõ ràng là đạo âm trường kích sục sôi, nhưng hắn ta lại nghe thấy tiếng đứt ruột.

KHông, tuyệt đối không thể chết ở đây, càng không thể chết trong tay một con kiến hôi. Nhưng cái bóng ma tử vong này vẫn bao phủ đến, khi Giải Truyền Kỳ còn đang hoảng sợ và không dám tin, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã khóa chặt sinh cơ của đối phương, trường kích đánh tới…

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý!

“Phốc!” Huyết quang tràn ngập, đạo âm nổ tung!

Oanh! Trường kích xé rách thân thể Giải Truyền Kỳ, sau khi chém Giải Truyền Kỳ thành hai nửa vẫn chưa dừng lại, trực tiếp bổ Kim Lạc lâu ra khoảng 100.000 trượng, khiến An Lạc Thiên Thành xuất hiện một khe rãnh Kích Đạo thật sâu.

Chương 2485 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì.

KHói mù rút đi, trong không gian chỉ còn lại Kim Lạc lâu đã bị bổ ra, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Bởi vì Kim Lạc lâu bị hủy, người vây xem ở nơi này lại càng nhiều hơn, chỉ là càng nhiều người thì nơi này lại càng yên tĩnh.

Trong lòng mỗi người đều không suy nghĩ giống nhau, có người còn đang chấn động chuyện Sách Khổ Huệ Thăng đã bước vào bước thứ bảy, có người thì lại chấn động có người dám hủy đi Kim Lạc lâu. Nhưng càng nhiều người hơn thì nhìn về phía Lam Tiểu Bố, bởi vì vừa rồi, chính là người này đã giết Giải Truyền Kỳ.

Giết người ở An Lạc Thiên Thành là đã phạm vào quy định của Trung Ương thế giới, cũng không phù hợp với kim chỉ nam của đại vũ trụ. Huống chi người vừa bị giết này còn là Đạo Chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo Giải Truyền Kỳ? Hơn nữa còn chưa kết thúc, bởi vì người này chẳng những giết Giải Truyền Kỳ, mà còn hủy đi Kim Lạc lâu.

Kim Lạc lâu nổi tiếng là vì có Đạo Tổ đến đây, cũng sẽ ở lại Kim Lạc lâu. Khỏi cần phải nói đến cấm chế của Kim Lạc lâu, là do chính Đạo Tổ Đế Lan của Trung Ương thế giới bố trí ra.

Đạo Chủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo theo bản năng mà lui ra sau một bước, kiêng kị trong mắt hắn ta không thể nào xóa đi được. Hắn ta thậm chí còn hối hận, đã đồng ý với Chân Diễn Thánh Đạo cùng nhau đối phó với Lam Tiểu Bố. KHông được, nhất định phải nói với Thiên Đế một chút, tuyệt đối không thể nào đối địch với Lam Tiểu Bố.

Sẽ tự có người đối phó với Lam Tiểu Bố, Độn Nhất thế giới và Đại Khung Tịch Đạo không cần thiết phải nhúng tay vào. Hắn ta nhìn Thiên Đế Vạn Huân Hóa của Độn Nhất Thiên Đình cách đó không xa, Vạn Huân Hóa cũng vừa từ chấn động mà tỉnh táo lại, nhìn thấy ánh mắt của Cổ Tân, hắn ta nhẹ gật đầu, rõ ràng cũng hiểu ý của Cổ Tân. Từ tình hình bây giờ mà nói, Độn Nhất Thiên Đình đã rời khỏi đồng minh đối phó với Lam Tiểu Bố.

Độn Nhất Thiên Đình tay nhỏ chân nhỏ, không thể nào đi đối kháng với Ma Như thế giới và Lam Tiểu Bố được.

Lam Tiểu Bố nắm chặt Trường Sinh Kích trong tay đứng trong hư không, mặc dù nhìn hắn có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại không thể nào bình tĩnh nổi.

Đi vào đại vũ trụ đã bao nhiêu năm, khi vừa đến, hắn đối mặt với bước thứ bảy, ngay cả năng lực đánh trả cũng không có, hôm nay hắn cuối cùng cũng có thể xử lý một tên bước đại đạo thứ bảy.

Mặc dù Sách Khổ Huệ Thăng đã đánh Giải Truyền Kỳ trọng thương, hơn nữa trong quá trình Giải Truyền Kỳ lui lại đã mất đi hết tiên cơ, như vậy nên hắn mới có cơ hội, nhưng mà trận này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, vẫn là một khởi đầu mới. Điều duy nhất không thỏa mãn chính là, hắn vẫn không thể kịp thời mở thế giới của Giải Truyền Kỳ ra.

“Ha ha ha ha…” Sách Khổ Huệ Thăng là người đầu tiên cười to, tay lập tức mở ra, cái phong ấn đã sớm tàn phá kia trực tiếp bị hắn ta xé nát.

“Thiên Đế…” Bàng Kiếp và Cô Xương Kiếm kích động bước ra khỏi phong ấn, giọng nói có chút run rẩy.

Hậu quả nghiêm trọng như thế nào, bây giờ bọn hắn không nghĩ đến, nhưng mà Ma Như Thiên Đình đã thông qua trận chiến này mà hoàn toàn bảo vệ được tôn nghiêm của mình. Cho dù cuối cùng bị giết, bọn hắn cũng chết có tôn nghiêm, chứ không phải uất ức bị nhốt trong một cái phong ấn của đạo môn mà bị vẫn lạc.

Quan Xung ở nơi xa đã siết chặt tay đến trắng bệch, trận đại chiến này không hề kéo dài quá lâu, đến mức hắn ta muốn ra tay cũng không có cơ hội. Bây giờ Sách Khổ Huệ Thăng đã bước vào bước thứ bảy, Chân Diễn Thánh Đạo hắn ta có thể xử lý Lam Tiểu Bố để báo thù sao? Không nói đến Sách Khổ Huệ Thăng, ngay cả chính Lam Tiểu Bố vừa rồi cũng đã dùng một kích chém giết Giải Truyền Kỳ, cái hình ảnh đó bây giờ vẫn còn ở trong đầu hắn ta, hoàn toàn không thể nào xóa đi được.

“Sách Khổ Thiên Đế, Ma Như Thiên Đình ngươi ở An Lạc Thiên Thành hủy đi Kim Lạc lâu, chém giết một cường giả bước thứ bảy, còn là trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Ma Như thế giới ngươi muốn khiêu chiến trật tự quy tắc của đại vũ trụ sao?” Khổ Nhất Sí cuối cùng cũng đến nơi, hắn ta nhìn thấy Kim Lạc lâu bị hủy diệt nên mới đến, hắn ta thậm chí còn không dám tin vào hai mắt mình, vậy mà Kim Lạc lâu lại bị xé thành hai nửa, đây chính là biểu tượng của An Lạc Thiên Thành, cũng là tức lâu hạng nhất của Trung Ương thế giới, cứ như vậy mà bị hủy diệt rồi?

Càng khiến hắn ta chấn động là, hắn ta biết Sách Khổ Huệ Thăng và

Lam Tiểu Bố liên thủ với nhau đã giết chết Giải Truyền Kỳ.

Nếu như nói Kim Lạc lâu bị hủy diệt, hắn ta chỉ tức giận và chấn động, nhưng mà Giải Truyền Kỳ bị giết, hắn ta hoàn toàn không thể nào tin được.

Thực lực của Giải Truyền Kỳ tuyệt đối không kém hắn ta, năm đó lấy sát phạt mà xuất đạo, một đường chém giết đến, không biết đã giết được bao nhiêu người mạnh hơn hắn ta, lúc này mới được người ta xưng tụng là Truyền Kỳ, chính hắn ta cũng lười sửa lại, nên mới lấy cái tên Truyền Kỳ này. Nhưng bây giờ cái truyền kỳ này, đã bị giết ở An Lạc Thiên Thành. Vẫn là bị một con kiến hôi trong mắt hắn ta chém giết, cái này khiến Khổ Nhất Sí không thể nào tin được. Bởi vì người có thể giết được Giải Truyền Kỳ, thì cũng có thể uy hiếp được Khổ Nhất Sí hắn ta.

Sách Khổ Huệ Thăng lạnh lùng nói, “Khổ Thiên Đế, Ma Như Thiên Đình ta là đại biểu cho Ma Như thế giới, bây giờ ở Kim Lạc lâu bị người phong ấn lại trụ sở, chẳng lẽ Ma Như Thiên Đình ta còn không thể phản kháng? Mặc cho người ta ức hiếp sao?”

“Vậy thì cũng không thể hủy đi Kim Lạc lâu, ngang nhiên ở Kim Lạc lâu giết một đại năng bước thứ bảy.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình lập tức bước đến.

Sau khi nói xong câu đó, Hỏa nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Chỉ một con kiến hôi nho nhỏ, lại dám mượn việc Giải Đạo Chủ bị trọng thương còn chưa lấy pháp bảo ra mà đánh lén, loại chuyện hèn hạ này, có thể giết. Chuyện của Sách Khổ Thiên Đế, chờ Đạo Tổ đến rồi Đạo Tổ sẽ xử lý, nhưng một sâu kiến nho nhỏ như ngươi mà cũng dám ra ray đánh lén chém giết một Đạo Chủ bước thứ bảy, ngươi phạm tội gì?”

Chương 2486 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì. (2)

Có phải đánh lén hay không, tất cả mọi người nơi này đều thấy rõ. Cho dù là đánh lén, chém giết Giải Truyền Kỳ cũng không phải là chuyện dễ dàng, thực lực Lam Tiểu Bố cho dù không bằng bước đại đạo thứ bảy, cũng không chênh lệch gì bao nhiêu.

Khổ Nhất Sí cũng chuyển hướng qua Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng biết Lam Tiểu Bố, thậm chí hắn ta còn từng ra tay thăm dò thực lực của Lam Tiểu Bố. Mặc dù hắn ta không nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, nhưng mà hắn ta khẳng định thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn lại lên một tầng cao mới. Cộng thêm Sách Khổ Huệ Thăng bước vào bước thứ bảy, giờ phút này Khổ Nhất Sí muốn đến Đại Vũ Trụ cốc xem thử, Đại Vũ Trụ cốc có thật sự có thể giúp bước đại đạo thứ sáu bước vào bước đại đạo thứ bảy hay không?

Lam Tiểu Bố nhìn Hỏa cười cười, “Ngươi an tâm, đừng vội, chờ Bố gia nói chuyện, ngươi mà còn dám ồn ào, ta sẽ cho ngươi đi gặp con ngươi sớm một chút.”

Với quan hệ của Táng Quỳnh Hoa và Hỏa, Lam Tiểu Bố đoán, chuyện hắn và Mạc Vô Kỵ xử lý Khúc Bồng, sớm muộn gì Táng Quỳnh Hoa cũng sẽ biết, nếu sớm muộn gì cũng bị Táng Quỳnh Hoa biết, vậy thì đã nói rõ sớm muộn gì cũng sẽ ra tay. Chỉ cần ra tay với Táng Quỳnh Hoa, vậy thì 100% Hỏa cũng sẽ ra tay. Nếu mọi người nhất định phải trở thành kẻ thù, nói chuyện cũng không cần khách sáo.

KHông đợi Hỏa nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã quay sang Khổ Nhất Sí, “Khổ Thiên Đế, lúc trước trụ sở Ma Như Thiên Đình ta bị Phá Khư Thánh Đạo phong ấn lại, vì sao không có người đứng ra nói một câu cho Ma Như Thiên Đình ta? Bây giờ Thiên Đế Ma Như Thiên Đình ta phá phong ấn, Khổ Thiên Đế lại đứng ra. Ta cảm thấy không hiểu lắm, Khổ Thiên Đế là Thiên Đế của một phương thế giới ở đại vũ trụ, sao lại đứng cùng một chỗ với Phá Khư Thánh Đạo vậy? Hay là nên đứng cùng một chỗ với những Thiên ĐÌnh thế giới còn lại.”

Khổ Nhất Sí biết đây là thiếu sót của hắn ta, bởi vì hắn ta không kịp thời xuất hiện ngăn cản Giải Truyền Kỳ phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, sau khi Giải Truyền Kỳ phong ấn trụ sở rồi, hắn ta cũng không vì Ma Như Thiên Đình cầu cứu mà ra mặt giải vây. Bây giờ Lam Tiểu Bố nói đến chuyện này, nhất thời hắn ta thật sự không thể nào trả lời được.

Cái này cũng không thể trách hắn ta được, bởi vì hắn ta đoán vấn đề này khẳng định không lớn. Dù sao thì cho dù Sách Khổ Huệ Thăng có trở về, cũng không thể làm gì được Giải Truyền Kỳ, trừ nhẫn nhịn ra, Sách Khổ Huệ Thăng có thể làm gì? Hắn ta đâu thể nào ngờ được Sách Khổ Huệ Thăng chẳng những mạnh mẽ ra tay, mà còn liên thủ với Lam Tiểu Bố chém giết Giải Truyền Kỳ. Chuyện này cũng sẽ không bởi vì giết Giải Truyền Kỳ mà chấm dứt, hơn nữa bởi vì Giải Truyền Kỳ bị giết mà chuyện này càng lớn hơn.

Lam Tiểu Bố lại tiếp tục nói, “Đạo Chủ Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, đây là bôi nhọ tôn nghiêm đại vũ trụ, Thiên Đình của một phương thế giới ở đại vũ trụ mà còn có thể bị một cái đạo môn phong ấn, còn có tôn nghiêm nào nữa? Cũng là đang bôi nhọ Ma Như thế giới ta, bôi nhọ tôn nghiêm của Đạo Tổ HÌnh Gia của Ma Như thế giới ta. Khổ Thiên Đế ngươi nếu như có thể gánh vác được, ngươi cứ tiếp tục đứng bên phía Phá Khư Thánh Đạo mà nói chuyện đi.”

Khổ Nhất Sí cứng lời, lời Lam Tiểu Bố rất nặng. Trước đó Đạo Chủ Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình, hắn ta không ra ngăn cản, chuyện này không náo lớn thì không sao, làm lớn chuyện rồi, hắn ta nhất định có trách nhiệm. Dính đến tôn nghiêm của Đạo Tổ, hắn ta cũng không thể nào gánh vác nổi.

“Lam Tiểu Bố, ngươi và Phá Khư Thánh Đạo có thù oán gì, Xa Hoằng Tử ta sẽ không để ý, nhưng mà ngươi hủy đi Kim Lạc lâu của ta, chỉ sợ hôm nay ngươi không đền nổi đâu.” Một nam tử mặc áo bào nâu từ trong hư không bước đến, người còn chưa đến, khí thế Thánh Đạo cường hãn kia đã khóa Lam Tiểu Bố lại.

Đây tuyệt đối là cường giả bước đại đạo thứ bảy, Sách Khổ Huệ Thăng lo lắng Lam Tiểu Bố chịu thiệt thòi, muốn tiến lên, nhưng mà hắn ta mới tiến lên một bước, đã bị Khổ Nhất Sí ngăn lại, “Sách Khổ Thiên Đế, Lam Tiểu Bố hủy đi Kim Lạc lâu, chỉ sợ ngươi không thể nào nhúng tay vào được, Xa đạo hữu chỉ bắt Lam Tiểu Bố đi, bàn chuyện bồi thường với hắn mà thôi.”

Hỏa nhìn thấy lĩnh vực của Xa Hoằng Tử khóa Lam Tiểu Bố lại thì lập tức muốn ra tay, đây chính là thời cơ tốt nhất, hắn ta tiến lên một bước, muốn vung tay ra phong ấn không gian của Lam Tiểu Bố lại trước. Chỉ là tay của hắn ta còn chưa nâng lên, đã cảm nhận được một luồng khí thế tử vong ập đến, hắn ta nhanh chóng dừng tay lại, sắc mặt lạnh lẽo nói, “Bùi Cung Hổ, ngươi có ý gì?”

Bùi Cung Hổ từ tốn nói, “Ta vừa hay cũng có chút nợ cũ năm xưa muốn tính với ngươi một chút, nếu như hôm nay người đã đến đủ, vậy ta không chọn thời gian nữa. Năm đó Thiên Vân nhà ta bị người mưu hại, chỉ sợ cũng có một phần của ngươi nhỉ.”

“Bùi Cung Hổ, có những lời không thể nói lung tung, nếu không thì chính Đạo Tổ cũng không thể giúp được ngươi.” Trong lòng Hỏa giật thót một cái, lập tức nghiêm giọng quát.

Nhưng mà giờ phút này không có người nào chú ý đến Bùi Cung Hổ và Hỏa, ánh mắt mọi người đều tập trung ở chỗ Xa Hoằng Tử và Lam

Tiểu Bố.

Mặc dù Xa Hoằng Tử ít khi lộ diện, nhưng thân phận lâu chủ của Kim Lạc lâu lại không đơn giản, hơn nữa người ta cũng là cường giả bước đại đạo thứ bảy đỉnh cấp. Nếu như kém, ngươi có thể nhờ Đạo Tổ bố trí cấm chế cho Kim Lạc lâu sao?

Bây giờ Xa Hoằng Tử đã dùng lĩnh vực Thánh Nhân khóa Lam Tiểu Bố lại, muốn bắt Lam Tiểu Bố đi. Đừng nói là bây giờ Xa Hoằng Tử có đủ lý do bắt Lam Tiểu Bố đi, cho dù Xa Hoằng Tử hắn ta không có bất cứ lý do gì mà bắt Lam Tiểu Bố, cũng sẽ không có người nào đứng ta nói chuyện giúp Lam Tiểu Bố.

Vừa rồi mặc dù Lam Tiểu Bố giết Giải Truyền Kỳ, nhưng mà giết trong tình huống nào, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ. Thực lực của Lam Tiểu Bố quả thật rất mạnh, nhưng có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn bước đại đạo thứ bảy.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Lam Tiểu Bố sẽ tiếp tục dùng miệng lưỡi đối phó với Xa Hoằng Tử, nằm ngoài dự liệu của mọi người, Lam Tiểu Bố lại vung Trường Sinh Kích lên, trực tiếp thô bạo mà đánh về phía Xa Hoằng Tử.

ĐÔi với Lam Tiểu Bố mà nói, vào lúc có thể đánh, tuyệt đối không lải nhải. Khi hắn lải nhải, cho thấy hắn đánh không lại.

TRong mắt đám người đều là không thể tin được, lúc này, lại có một bóng người áo xám vọt ra, cả người đều nhào về phía Xa Hoằng Tử.

Đây là ai vậy? Dám vào lúc này ra mặt giúp Lam Tiểu Bố? Còn dũng mãnh như vậy?

Chương 2487 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả.

Xa Hoằng Tử cảm nhận được lĩnh vực của mình đang đánh về phía Lam Tiểu Bố trực tiếp bị người ta xé rách, cái đạo tắc Sát Phạt đáng sợ kia, tuyệt đối không hề kém hơn hắn ta một chút nào. Mà giờ phút này, trường kích của Lam Tiểu Bố đã ẩn chứa sát ý đầy trời đánh đến.

ĐỐi mặt với hai người giáp công, Xa Hoằng Tử cũng hành động giống như Giải Truyền Kỳ trước đó, đạo vận quanh người tăng vọt, cả người hắn ta điên cuồng lui ra sau.

“Phốc!” Trường Sinh Kích vẹt qua đầu vai của Xa Hoằng Tử, cuốn lên một đám sương máu. Nhưng mà chút ngoại thương đó, đối với Xa Hoằng Tử mà nói ngay cả vết thương nhẹ cũng không bằng.

Lựa chọn giống nhau, Giải Truyền Kỳ thì mất mạng, mà Xa Hoằng Tử lại bình yên vô sự. Có thể nói nếu như vừa rồi Xa Hoằng Tử không rút đi, hắn ta sẽ bị hai người vây công, chỉ cần không có người ra tay giúp hắn ta, vậy thì cuối cùng rất có thể hắn ta sẽ nối gót theo Giải Truyền Kỳ.

Sở dĩ Giải Truyền Kỳ mất mạng, là bởi vì khi Giải Truyền Kỳ rút lui khi đã bị trọng thương, hơn nữa hết sạch sức lực, đạo vận thiếu thốn, hoàn toàn không có tư cách rút đi. Mà Xa Hoằng Tử lựa chọn rút lui, là bởi vì hắn ta có đầy đủ tiền vốn để rút đi, cái giá bỏ ra chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.

Rời khỏi lĩnh vực vây giết rồi, Xa Hoằng Tử không tiếp tục rút đi nữa, hắn ta bình tĩnh nhìn chằm chằm người đánh lén sau lưng nói, “Đại đạo TRớ Chú, hóa ra là Phương Chi Khuyết ngươi. Năm đó ngươi bị KHổ Thiên Đế đánh phải chui xuống mặt đất, không ngờ bây giờ lại dám xuất hiện, là ỷ vào bản thân đã bước vào bước thứ bảy sao?”

Phương Chi Khuyết đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng khinh thường nói, “Xa lâu chủ ngươi có thể đứng trước mặt người khác tỏ vẻ bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà muốn đứng ở trước mặt ta ra vẻ, ngươi còn kém xa lắm.”

Sau khi nói xong, Phương Chi Khuyết lập tức xoay mặt lại cười nói với Lam Tiểu Bố, “Bố gia, đạo tắc sát phạt vừa rồi của ta được chứ, gia hỏa này ỷ vào chuyện mình có một cái tức lâu, đuôi đã vểnh lên tận trời rồi, ta đã sớm muốn dạy dỗ hắn một trận.”

“Không tệ, đến rất đúng lúc.” Lam Tiểu Bố nhẹ gật đầu.

Trên thực tế cho dù Phương Chi Khuyết không đến, Xa Hoằng Tử cũng không thể làm gì được hắn. Vừa rồi hắn đã kiểm tra xong, Xa Hoằng Tử này cũng chỉ là một bước đại đạo thứ bảy bình thường mà thôi. Đánh nhau thật, hươu chết vào tay ai còn khó có thể đoán trước được. Nói cách khác, vừa rồi nếu như hắn quyết tâm muốn giữ Xa Hoằng Tử lại, chỉ cần đánh đổi một số thứ, Xa Hoằng Tử cũng chẳng thể nào chỉ bị thương nhẹ như vậy, thậm chí còn phải bỏ lại mạng nhỏ ở đây.

Người xung quanh đều chấn động nhìn Phương Chi Khuyết, bên cạnh Lam Tiểu Bố có một Sách Khổ Huệ Thăng hỗ trợ, đã đủ mạnh rồi. Bây giờ lại có thêm một cường giả bước đại đạo thứ bảy, cường giả đại đạo Trớ Chú Phương Chi Khuyết.

Hơn nữa Bùi Cung Hổ cũng có quan hệ rất tốt với Lam Tiểu Bố, còn cả một Thạch Trường Hành khiến người ta không thể nhìn thấu. Có thể nói trừ khi Đạo Tổ đứng ra, bây giờ những người ở Kim Lạc lâu, đã không có ai có năng lực làm gì được Lam Tiểu Bố.

Sắc mặt Khổ Nhất Sí khó coi, Phương Chi Khuyết là quân cờ mà hắn ta giữ lại, nhưng mà con cờ này chẳng những có cảnh giới ngang bằng với mình, mà ấn ký thần niệm hắn ta để lại cũng đã biến mất. Nhìn thái độ của Phương Chi Khuyết với Lam Tiểu Bố, rõ ràng đã đầu quân vào nhà khác, điều này khiến hắn ta cảm thấy như mình đã chuẩn bị áo cưới cho người khác. Phương Chi Khuyết tu luyện đại đạo Trớ Chú, tương lai có tác dụng rất lớn đối với hắn ta.

Quan Xung và Sùng Anh đứng ở đằng xa đều nhìn chằm chằm vào Phương Chi Khuyết, mặc dù bọn hắn vẫn luôn truy nã Phương Chi Khuyết, thậm chí ở ngoài cửa thành còn dán lệnh truy nã Phương Chi Khuyết. Nhưng bây giờ bọn hắn dám bước ra ra tay với Phương Chi Khuyết sao? Nếu như chỉ là một Phương Chi Khuyết, hai người cũng chỉ dám tiến lên giữ đối phương lại. Đáng sợ nhất không phải là Phương Chi Khuyết, mà là Lam Tiểu Bố đứng bên cạnh Phương Chi Khuyết .

Sắc mặt Xa Hoẳng Tử cũng không dễ nhìn, lúc đầu hắn ta trông cậy Khổ Nhất Sí sẽ đứng ra nói chuyện giúp hắn ta, bây giờ ngay cả biểu lộ Khổ Nhất Sí cũng không cho ra, xem ra chỉ có thể bán thân hắn ta tự làm.

Lúc đầu nếu như có thể đánh được, hắn ta sẽ trực tiếp bắt Lam Tiểu Bố đi, nhưng hết lần này đến lần khác, bây giờ hắn ta đánh không lại.

“Lam ti chủ, ngươi phá Kim Lạc lâu ta, ta tìm ngươi đòi bồi thường, ngươi lại còn ỷ nhiều hiếp ít, chắc hẳn Lam ti chủ cho rằng Thiên Đình Trung Ương thế giới là nơi có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Sau khi Xa Hoẳng Tử nói xong lời này, một vài người vây xem đều mỉa mai trong lòng. Đây là muốn nói đạo lý sao? Xa Hoẳng Tử ngươi khi vừa mới đến, không hề nói như vậy đâu, mà là trực tiếp ra tay. Bây giờ đánh không lại, lại quay sang nói đạo lý. Giảng đạo lý còn phải kéo Khổ Nhất Sí vào cho bằng được, đây là sợ. Thật sự là khi người ta muốn nói đạo lý với ngươi, ngươi cứ muốn chơi đùa. Khi người khác muốn chơi đùa, ngươi lại đi nói đạo lý.

Còn nữa, đây là chuyện ỷ nhiều hiếp ít sao? Phương Chi Khuyết là bước đại đạo thứ bảy, thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn cũng không yếu hơn bước đại đạo thứ bảy bao nhiêu nhỉ? Hai người này ra tay, Kim Lạc lâu ngươi cho dù đến một ngàn một vạn người, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Trừ khi có bước đại đạo thứ bảy ra tay, đối phó với Lam Tiểu Bố.

“Lão Phương, gia hỏa này nói ta phá hủy Kim Lạc lâu của hắn, còn nói ta đền không nổi, không bằng xử lý luôn gia hỏa này đi, miễn cho hắn ta lại nói ta không chịu bồi thường.” Lam Tiểu Bố nói xong thì sát ý tăng vọt, Trường Sinh Kích lại vung lên, chỉ trong chớp mắt, khí thế trong không gian đã thay đổi, giống như cuối thu đã đến, một cảm giác cô độc trong ý thu từ từ dâng lên trong lòng mọi người, khó có thể ngăn chặn được.

Chương 2488 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả. (2)

Phương Chi Khuyết lại càng không chút do dự, vừa sải bước ra trước, đã lập tức phong ấn đường lui của Xa Hoằng Tử, đồng thời Trớ Chú Tác thật dài cũng vung ra.

Không gian vốn dĩ đã hóa thành cuối thu, từ từ thẩm thấu ra từng đạo đạo tắc Trớ CHú. Cái đạo tắc Trớ Chú này, lại có thể tăng cường thần thông Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố.

Xa Hoằng Tử không nhịn được giật nảy mình, Lam Tiểu Bố muốn giết hắn ta? Hoặc là nói dám giết hắn ta sao?

Sau đó hắn ta lập tức khẳng định, Lam Tiểu Bố thật sự muốn giết hắn ta, hơn nữa còn dám giết hắn ta. Người ta vừa rồi giết đạo chủ thứ ba Giải Truyền Kỳ của Phá Khư Thánh Đạo cũng nghiêm túc như vậy, bây giờ giết Xa Hoằng Tử hắn ta đương nhiên sẽ không e ngại gì.

“Lam ti chủ, ngươi thật sự muốn đối địch với Trung Ương Thiên Đình ta sao?” Khổ Nhất Sí sải bước ra, bước vào trong cuối thu, ý cảnh cuối thu lập tức tan rã.

Phương Chi Khuyết không có nhận được truyền âm của Lam Tiểu Bố bảo tiếp tục ra tay, cũng không tiếp tục khuếch tán TRớ Chú Tác của mình nữa.

Nếu như Khổ Nhất Sí không đứng ra nói chuyện, Lam Tiểu Bố thật sự có khả năng sẽ liên thủ với Phương Chi Khuyết xử lý Xa Hoằng Tử. Nhưng mà Khổ Nhất Sí đứng ra, vậy thì hắn không thể nào ra tay được.

Mặc dù hắn không phải là ti chủ của Ma Như Thiên Đình, nhưng mà bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn ta là một ti chủ. Bây giờ hắn ta còn muốn ra tay, đó chính là đang treo tên tuổi Ma Như Thiên Đình lên trở thành kẻ địch của đại vũ trụ.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không tiếp tục ra tay nữa, Sách Khổ Huệ Thăng lại thở ra một hơi. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự muốn ra tay, vậy thì hắn ta cũng chỉ có thể ra tay. Sau khi ra tay, hắn ta nhất định phải giữ chặt lấy vị trí Thiên Đế Ma Như Thiên Đình, nếu như không thì hắn ta sẽ không có cơ hội sống sót.

Người càng nhẹ nhõm hơn là Xa Hoằng Tử, Lam Tiểu Bố là một gia hỏa không sợ trời không sợ đất, vừa rồi nếu như Khổ Nhất Sí không đứng ra, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ có khả năng xử lý hắn ta. Có lẽ hắn ta có thể chạy trốn, nhưng mà thủ đoạn của Lam Tiểu Bố quá nhiều, bị một tu sĩ không phải bước đại đạo thứ bảy như hắn hạ sát thủ, hắn ta không dám chắc chắn mình có thể chạy trốn.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Khổ Thiên Đế, ta và Trung Ương Thiên Đình là địch sao? Ngươi xác định chứ? TRước đó Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, vì sao ngươi không nói Phá Khư Thánh Đạo đối địch với Trung Ương Thiên Đình? Vì sao không có người nào đứng ra nói một câu cho Ma Như Thiên Đình? Còn cả Xa Hoẳng Tử, cái Kim Lạc lâu này là địa bàn của ngươi? TRụ sở của Ma Như Thiên Đình bị phong ấn ở địa bàn của ngươi, sao ngươi không đứng ra? Nếu như là địa bàn của ngươi, đó chính là do ngươi làm chủ, ngươi không đứng ra, chẳng lẽ ta còn không được phá cái phong ấn này? Ta chỉ là dùng lực hơi lớn một chút, không cẩn thận phá mấy bức tường thôi mà. Sau đó ngươi lại chạy đến nói cho ta biết, ta đền không nổi.

Nào đến đây, nói giá cả, xem thử Lam Tiểu Bố ta có thể bồi thường được không. Nếu như thực sự đền không nổi, ta cũng đã là vò mẻ không sợ rớt rồi.”

Đó là tên điên, trong lòng Xa Hoẳng Tử điên cuồng đậu đen rau muống. Đừng nói là Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình ngươi, lúc trước ngươi không phải cũng đã phá vỡ cấm chế động phủ của Thánh Chủ Trọng Thứu Chân Diễn Thánh Đạo đó sao, ta không phải không không đứng ra làm khó dễ ngươi à? Bây giờ ngươi lại hủy đi Kim Lạc lâu của ta.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà Xa Hoẳng Tử thật sự không dám nói ra, bởi vì hắn ta biết Lam Tiểu Bố chính là một tên điên cuồng, loại người này chuyện gì cũng có thể làm được, hoàn toàn bất chấp hậu quả.

Xa Hoẳng Tử khẽ nhíu mày, nghi ngờ hỏi người bên cạnh, “Trước đó

Phá Khư Thánh Đạo có phong ấn trụ sở của Ma Như Thiên Đình sao?”

Bị hỏi là một tên chấp sự của Kim Lạc lâu, tên này rõ ràng cực kỳ biết xem thời thế, nghe thấy tra hỏi thì lập tức hiểu ra mình nên nói như thế nào, “Đúng vậy, lâu chủ, chỉ là chuyện này ta còn chưa kịp thông báo cho ngươi, Lam ti chủ và Ma Như Thiên Đế đã quay lại. Đây là lỗi của ta.”

Nghe thấy vậy, người xung quanh cũng bắt đầu khinh bỉ Xa Hoằng Tử, ngươi lấy cái cớ này cũng quá mất mặt rồi đi, thậm chí ngay cả tự tôn cũng bán mất. Phá Khư Thánh Đạo phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, ngươi không biết? Lừa quỷ nó cũng chẳng tin đâu?

Lam Tiểu Bố lại bình tĩnh, loại người Xa Hoằng Tử này nhìn bề ngoài thì hiên ngang lẫm liệt, tiên phong đạo cốt, mà trên thực tế thì là gia hỏa chẳng có chút tiết tháo nào. Người khác đều cảm thấy lời Xa Hoằng Tử nói đã ném đi tự tôn của mình, nhưng Lam Tiểu Bố biết loại người này sẽ không đặt tự tôn ở trong lòng. Càng như vậy, bọn hắn làm việc lại càng không có điểm mấu chốt. Chính mình phải cẩn thận gia hỏa này, bởi vì trong mắt Xa Hoằng Tử, chuyện này tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

“Ha ha, phá vỡ Kim Lạc lâu mà còn có nhiều lý do như vậy à. Đúng rồi, trước đó Phương Chi Khuyết còn dám đến Chân Diễn Thánh Đạo bắt đi cháu gái Quan Dục Tuyết của Thánh Chủ Quan Xung. Phương Chi Khuyết, ngươi đã đến, vậy Quan Dục Tuyết kia đâu?” Một giọng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí vừa mới hòa hoãn một chút.

Người vừa nói chuyện chính là Thiên Đế của Phạm Hà Thiên Đình, Hỏa.

Quan Xung và Sùng Anh cũng siết chặt tay thành nắm đấm, bọn hắn rất muốn xông lên đạp bay Hỏa. Đây đúng là tên miệng thối, gắp lửa bỏ tay người mà.

Nếu như chỉ có một mình Lam Tiểu Bố, không có Phương Chi Khuyết đã tấn cấp lên bước đại đạo thứ bảy bên cạnh, bọn hắn ước gì Hỏa sẽ nói chuyện này ra. Bây giờ Phương Chi Khuyết là bước đại đạo thứ bảy, Lam Tiểu Bố tương đương với bước đại đạo thứ bảy. Bên cạnh còn có Sách Khổ Huệ Thăng vừa lên bước đại đạo thứ bảy, còn cả Bùi Cung Hổ có thể giúp Lam Tiểu Bố bất cứ lúc nào, chuyện này nhấc lên, đói với Chân Diễn Thánh Đạo chính là một đòn đả kích trí mạng.

Chương 2489 - Sóng ngầm phun trào.

Quan Xung và Sùng Anh đều không vì lời nói của Hỏa mà đứng ra, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại đứng dậy, hắn nhìn về phía Quan Xung ở đằng xa, ha ha một tiếng, “Quan Xung, bằng hữu Nghi Thanh San của ta bị ngươi gian sát, nợ này sớm muộn gì ta cũng sẽ đến Chân Diễn Thánh Đạo ngươi.”

Cho dù Lam Tiểu Bố nói rất lạnh nhạt, nhưng mà sát khí cực hạn kia, ngay cả tu sĩ đứng ở ngoài cùng cũng có thể cảm nhận được.

Sắc mặt Quan Xung âm trầm, nếu như biết giết Nghi Thanh San sẽ gây ra hậu quả lớn như vậy, hắn ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Còn cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta, cho dù Hỏa có nhắc đến, nhưng hắn ta không dám nói tiếp.

Người bắt Quan Dục Tuyết chính là Phương Chi Khuyết, nhưng người giết cháu gái Quan Dục Tuyết của hắn ta rất có thể chính là Lam Tiểu Bố, hắn ta đã nhìn ra, Phương Chi Khuyết chính là tay chân của Lam Tiểu Bố. Bây giờ hắn ta đứng ra nói, cũng tuyệt đối không thể tìm đến chỗ Lam Tiểu Bố, chỉ có thể tìm Phương Chi Khuyết.

Phương Chi Khuyết chính là một bước đại đạo thứ bảy, hắn ta và Sùng Anh cho dù liên thủ cũng chỉ có thể ngăn chặn được Phương Chi Khuyết, nhưng hắn ta dám sao?

“Tên tuổi của Chân Diễn Thánh Đạo thật lớn, hóa ra còn lén lút làm ra loại chuyện cẩu thả này, ta nhổ vào.” Bùi Cung Hổ lập tức đứng lên khinh miệt nói, hắn ta đã nói vì sao mà Lam Tiểu Bố luôn xử lý Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, hóa ra là do Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo làm ra loại chuyện phát rồ như vậy.

Trên thực tế loại chuyện này, đừng nói là Quan Xung, phần lớn cường giả và bá chủ một phương có ai chưa từng làm chứ. Chỉ là chuyện của Quan Xung bị Lam Tiểu Bố lấy ra nói, cái này thì khác. Có một số việc, chỉ có thể làm không thể nói, có một số việc chỉ có thể nói không thể làm.

Lam Tiểu Bố ôm quyền với Bùi Cung Hổ, cũng không ra tay. Hắn biết rõ, bây giờ mà ra tay, có lý do này rồi, Bùi Cung Hổ nhất định sẽ đứng về phía hắn. Ngay cả Khổ Nhất Sí cũng sẽ không thể nói được gì.

Nhưng Lam Tiểu Bố không muốn ra tay ngay lúc này, Quan Xung hắn nhất định sẽ giết, nhưng mà bây giờ đã giết Giải Truyền Kỳ, lại giết thêm Quan Xung nữa, cho dù hắn có lý, cũng rơi vào thế yếu, nếu không, hắn đã sớm mượn cớ mà ra tay rồi.

Hơn nữa người Lam Tiểu Bố muốn giết không chỉ riêng Quan Xung, hắn muốn nhổ tận gốc toàn bộ Chân Diễn Thánh Đạo.

“Sùng Thánh Chủ, ta cảm thấy chuyện này không giống tác phong làm việc của Lam Tiểu Bố lắm. Còn cả Tề Mạn Vi kia nữa, ban đầu là ta bắt được ở Đại Diễn giới, bây giờ đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, thù hận giữa chúng ta và Lam Tiểu Bố, không thể nào nhân nhượng được, cho nên hắn không thể nào dễ nói chuyện như vậy." Quan Xung truyền âm cho Sùng Anh.

Sùng Anh cũng nghiêm mặt mà gật đầu, tác phong của Lam Tiểu Bố vẫn luôn phách lối và trực tiếp. Như vừa rồi vậy, đưa ra lý do Quan Xung gian sát Nghi Thanh San, nhưng lại không tiếp tục truy cứu, chuyện này không thích hợp. Hơn nữa chỉ cần Lam Tiểu Bố truy cứu, Bùi Cung Hổ nhất định sẽ ủng hộ, trong tình huống này, Lam Tiểu Bố vẫn không truy cứu, sao có thể bình thường? Cộng thêm Chân Diễn Thánh Đạo còn từng bắt giữ Tề Mạn Vi, bây giờ Tề Mạn Vi đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, càng cho thấy Lam Tiểu Bố sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Khổ Nhất Sí rất rõ ràng, đám người vây quanh ở nơi này, mọi chuyện sẽ chỉ càng ngày càng nhiều hơn. Giống như vừa rồi chuyện của Lam Tiểu Bố và Chân Diễn Thánh Đạo, một khi Lam Tiểu Bố truy cứu tiếp, chỉ sợ lại sẽ có một trận đại chiến nữa.

Hắn ta lập tức đứng ra nói, "Các vị, Kim Lạc lâu bị hủy, mời mọi người rời khỏi phạm vi Kim Lạc lâu rồi chờ đợi một chút, lâu chủ Kim Lạc lâu sẽ lập tức tu bổ lại Kim Lạc lâu, để mọi người có thể tiếp tục ở lại trong Kim Lạc lâu."

Đám người lần lượt rút đi, Xa Hoằng Tử thở phào một hơi, mặc dù ở trước mặt Lam Tiểu Bố hắn ta thừa nhận mình sợ hãi, đó chẳng qua là vì không muốn chịu thiệt thòi trước mắt mà thôi. Loại tình cảnh trước mắt này, rõ ràng đang bất lợi cho hắn ta. Chờ đám người rút đi rồi, Xa Hoằng Tử mặc kệ mọi chi phí, vung tay lấy ra một đống vật liệu đỉnh cấp, sau đó đám người nhìn thấy Kim Lạc lâu đang nhanh chóng khôi phục lại, chỉ ngắn ngủi nửa nén hương, Kim Lạc lâu đã khôi phục lại nguyên dạng. Nếu như không phải đám người ở đằng xa nhìn thấy động tác của Xa Hoằng Tử, thậm chí đã cho rằng Lam

Tiểu Bố không hề động đến Kim Lạc lâu.

“Bố gia, một chiêu của lão già kia đẹp thật, ít nhất thì bây giờ ta cũng không thể giải quyết được.” Thái Xuyên nhìn thấy một chiêu thần thông của Xa Hoằng Tử, không ngừng hâm mộ.

Tề Mạn Vi cười nói, “Thật ra hắn hoàn toàn không cần lấy vật liệu ra, chỉ cần thi triển thần thông, cái Kim Lạc lâu bị phá nát này sẽ khôi phục lại. Chỉ là bởi vì những tài liệu này đã từng bị Lam Tiểu Bố hủy đi, sau khi khôi phục lại, Kim Lạc lâu sẽ không còn tráng lệ xa hoa như trước nữa mà thôi, hoặc có thể nói là chỉ còn lại cái xác không, không thể tụ tập vận may và đạo tắc nữa.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố lại nghĩ đến, đồ tốt trên người Xa Hoằng Tử thật nhiều, đáng tiếc trước đó không mở thế giới của Giải Truyền Kỳ ra, nếu không thì hắn nhất định sẽ phát tài một khoản lớn.

Sau khi Xa Hoằng Tử khôi phục lại Kim Lạc lâu, đứng trong hư không ôm quyền nói, ”Kim Lạc lâu đã khôi phục, mời các vị vào lâu nghỉ ngơi, Kim Lạc lâu ta xem như đã chậm trễ các vị, mong thứ lỗi.”

Khổ Nhất Sí cũng cao giọng nói, “Các vị đạo hữu đến từ các phương thế giới trong đại vũ trụ, mong rằng không nên tùy ý phá hư bên trong An Lạc Thiên Thành. Nếu không, Đạo Tổ trách tội, Khổ Nhất Sí ta không gánh vác nổi.”

Khổ Nhất Sí biết Lam Tiểu Bố sẽ không để ý đến hắn ta, dứt khoát lấy Đạo Tổ ra.

Chương 2490 - Sóng ngầm phun trào. (2)

Không có người nào để ý đến hắn ta, trụ sở Ma Như Thiên Đình là một chuyện, đã khiến uy nghiêm của Khổ Nhất Sí đi quét rác hết, lúc nói chuyện cũng không còn được tin phục nữa. Nếu như Ma Như Thiên Đình vẫn luôn bị Giải Truyền Kỳ phong ấn, vậy thì không ảnh hưởng gì. Mấu chốt là bây giờ Ma Như thế giới người ta phá vỡ phong ấn, hủy đi Kim Lạc lâu, thậm chí còn giết Giải Truyền Kỳ, cái này nói rõ Khổ Nhất Sí hoàn toàn không thể nào kiểm soát được bất cứ kẻ nào. Đã không thể nào làm gì được Phá Khư Thánh Đạo, cũng không thể làm gì được Ma Như Thiên Đình.

Ở nơi xa có một nam tử tóc đỏ nhìn thấy Tề Mạn Vi thì nhanh chóng cúi đầu xuống, cẩn thận lui lại. Hắn ta là Đạo Chủ Tiền Uẩn của Thánh Kiếm cung lúc trước, đương nhiên đã từng gặp Tề Mạn Vi. Lúc trước Tề Mạn Vi là do Chân Diễn Thánh Đạo bán cho Thánh Kiếm cung, sau đó Thánh Kiếm cung bọn hắn bị người ta nhắm vào, Tề Mạn Vi được cứu đi. Bây giờ Tề Mạn Vi xuất hiện bên cạnh Lam Tiểu Bố, cho dù là kẻ ngớ ngẩn cũng biết, lúc trước người nhằm vào Thánh Kiếm cung chính là Lam Tiểu Bố.

ĐỔi thành trước đó, nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Tề Mạn Vi đồng thời xuất hiện, hắn ta sẽ không chút do dự mà ra tay, đồng thời nhờ Khổ Thiên Đế ra tay. Bây giờ hắn ta lại chẳng dám thốt lên một tiếng nào, bởi vì hắn ta biết, cho dù hắn ta nói, tuyệt đối cũng không có người nào đứng ra chủ trì công đạo cho hắn ta, cuối cùng hắn ta còn sẽ bị Lam Tiểu Bố xử lý, Xa Hoằng Tử chính là vết xe đổ.

Bây giờ, đối với hắn ta mà nói, chính là phải nhanh chong rời khỏi An Lạc Thiên Thành còn về đại hội Vĩnh Sinh, hắn ta tuyệt đối không có khả năng tham gia.

…

TRụ sở Ma Như Thiên Đình, Bàng Kiếp và Cô Xương Kiếm đều vô cùng kích động. Lúc trước đến đây, thực lực của Ma Như Thiên Đình là thấp nhất, bây giờ lại trở thành mạnh nhất. Chẳng những Thiên Đế bọn hắn bước vào bước thứ bảy, Lam Tiểu Bố cũng là một cường giả không kém gì bước thứ bảy, trừ cái đó ra, còn có Phương Chi Khuyết. Loại thực lực này, ai còn dám phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình?

Tâm tình Sách Khổ Huệ Thăng vẫn còn đang kích động, hắn ta không ngờ bên cạnh Lam Tiểu Bố còn có một bước đại đạo thứ bảy khác, khó trách lại không sợ Chân Diễn Thánh Đạo.

Nhìn hơn một trăm thiên tài của Ma Như thế giới đang đứng trước mắt, Sách Khổ Huệ Thăng cao giọng nói, “Các ngươi đều là tương lai của Ma Như Thiên Đình ra, cũng là trụ cột của Ma Như Thiên Đình ta. Lần này sau khi tham gia đại hội Vĩnh Sinh rồi, rất nhiều người trong các ngươi sẽ trực tiếp vào Thiên Đình làm việc, tăng thêm một phần lực lượng cho Ma Như thế giới ta…”

“Thiên Đế, cái này cũng chưa chắc. Trước đó Ma Như Thiên Đình ta bị Giải Truyền Kỳ phong ấn, ta ôm quyết tâm đập nồi dìm thuyền, muốn mọi người cùng ta đối kháng với Giải Truyền Kỳ. Ha ha, kết quả trừ Xương Kiếm ra, chỉ có ba mươi người đứng ra, càng nhiều người hơn chẳng những không đứng ra, ngược lại còn nói Ma Như Thiên Đình ta trói buộc bọn hắn, chỉ cần phong ấn được mở ra, bọn hắn sẽ rời khỏi Ma Như Thiên Đình.” Bàng Kiếp không chút do dự nói chuyện trước đó ra.

Quả nhiên Sách Khổ Huệ Thăng nghe thấy chuyện này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Vất vả lắm hắn ta mới kiếm mặt mũi của Ma

Như Thiên Đình về, kết quả lại phát hiện, trước khi hắn kiếm lại mặt mũi, mặt mũi của Ma Như Thiên Đình đã bị rớt đi bảy tám phần rồi. NGhĩ đến lúc trước khi hắn ta bị Khổ Nhất Sí trách tội, kết quả chỉ có một mình Cô Xương Kiếm đến trợ uy cho hắn ta, còn những tu sĩ của Ma Như Thiên Đình khác còn ở Kim Lạc lâu, không có ai hưởng ứng lời kêu gọi của Cô Xương Kiếm.

Sách Khổ Huệ Thăng hít một hơi thật sâu, hắn ta nhìn về phía Lam Tiểu Bố ở bên cạnh hỏi, “Tiểu Bố huynh đệ, nếu như ngươi đứng ở vị trí của ta, xuất hiện loại người như vậy, ngươi sẽ làm gì?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nếu như không thể vì cái nhà này mà liều mạng, cái nhà này cũng không cần hắn nữa.”

Sách Khổ Huệ Thăng gật đầu, nhìn đám người, giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Trước đó, ba mươi thiên tài của Ma Như thế giới đứng lên cùng với Bàng thánh thừa và Xương Kiếm, cảm ơn các ngươi đã giữ lại mặt mũi cho Ma Như Thiên Đình ta, giữa lại một phần mặt mũi cho Đạo Tổ Ma Như thế giới ta, cũng giữ lại cho Thiên Đế ta đây một phần mặt mũi, giữ lại cho Ma Như thế giới một phần tôn nghiêm. Sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, các ngươi có thể đến đạo mạch trấn giới của Ma Như thế giới dẫn một đạo mạch nguyên đến đạo môn của mình, chuyện này ta sẽ để Bàng thánh thừa giúp các người làm.”

Nghe thấy lời Sách Khổ Huệ Thăng nói, ba mươi người lập tức vui mừng đứng ra, cảm tạ ơn của Thiên Đế.

Bất kỳ một thế giới nào, đều có một đạo đạo mạch trấn giới, cái đạo mạch trấn giới này thâm hậu mà dài dằng dặc. Cái đạo mạch trấn giới này có thể Định Nguyên Thần, loại bỏ tạp niệm, củng cố đại đạo, tăng lên đạo vận.

Nói cách khác, nếu như ngươi có tiềm lực bước vào bước đại đạo thứ năm, tu luyện dựa vào cái đạo mạch trấn giới này thời gian dài, tiềm lực của ngươi sẽ có khả năng đột phá lên bước đại đạo thứ sáu.

Chỉ có đạo môn có cống hiến cực lớn với một giới, mới có tư cách dẫn mạch nguyên từ đạo mạch trấn giới này đến đạo môn của mình. Bây giờ Sách Khổ Huệ Thăng cho phép bọn hắn dẫn mạch nguyên đi, cái này đâu chỉ là đại ân?

Chờ mọi người yên lặng lại, Sách Khổ Huệ Thăng mới nói một lần nữa, “Còn về những tu sĩ lúc đó không hưởng ứng Bàng thánh thừa đứng ra, thậm chí còn tuyên bố muốn thoát ly Ma Như thế giới ta, bây giờ mời lập tức rời khỏi trụ sở Ma Như thế giới ở Kim Lạc lâu. Các ngươi không còn liên quan đến Ma Như Thiên Đình ta nữa.”

Chương 2491 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành.

“Nhưng danh ngạch đại hội Vĩnh Sinh của chúng ta là do đạo môn chúng ta đưa cho.” Một tên thiên tài tham dự không nhịn được kêu lên. Nói bóng gió chính là Sách Khổ Huệ Thăng không có tư cách đuổi bọn hắn đi.

Sách Khổ Huệ Thăng lạnh lùng nói, “Ngươi cho rằng đạo môn các ngươi có thể cầm được danh ngạch đại hội Vĩnh Sinh thực sự sao? Nhưng danh ngach này đều là do Thiên Đình ta phát ra ngoài, là mặt mũi của Đạo Tổ. Các ngươi lập tức báo tin lại cho đạo môn của các ngươi, đạo môn các ngươi sẽ không được phép ở lại Ma Như thế giới nữa, lập tức dời khỏi Ma Như thế giới.”

Cái gì?

Nghe thấy Sách Khổ Huệ Thăng nói, đông đảo thiên tài tham dự đều cho rằng mình đã nghe lầm. Đây là bị đuổi khỏi Ma Như thế giới rồi? Chuyện này sao có thể, đây là hành vi cá nhân của bọn hắn, lại dẫn đến đạo môn bị trục xuất khỏi Ma Như thế giới, vấn đề này có thể làm lớn chuyện.

KHông đợi những thiên tài tham dự này tỉnh ngộ lại, Sách Khổ Huệ Thăng lại lạnh giọng nói tiếp, “Bây giờ đi ngay, trong mười giây mà còn chưa rời khỏi trụ sở Ma Như Thiên Đình, giết không tha.”

Cho dù Lam Tiểu Bố ở An Lạc Thiên Thành chém giết một tên đạo chủ của Phá Khư Thánh Đạo, cho dù An Lạc Thiên Thành không cho phép đấu pháp, không cho phép giết chóc, cho dù quy củ chính của Trung Ương thế giới chính là cấm giết chóc, chứ đừng nói là hủy đi Kim Lạc lâu, chém giết đạo chủ, nhưng sau khi làm xong, Lam Tiểu Bố vẫn bình yên vô sự ở trong Kim Lạc lâu.

Nếu như là trước đó, Lam Tiểu Bố khẳng định sẽ cảm thấy kinh ngạc, đây là ngang nhiên làm trái quy tắc trật tự của một thế giới. Nhưng mà sau khi ở đại vũ trụ sinh tồn nhiều năm, Lam Tiểu Bố đã sớm hiểu ra, những quy tắc trật tự này, chỉ là nhằm vào những người không thể nào phản kháng kia. ĐỐi với loại người như hắn, trừ khi Đạo Tổ đứng ra nói chuyện, nếu không không có quy tắc nào thích hợp với hắn.

Sách Khổ Huệ Thăng chỉnh đốn lại Ma Như Thiên Đình, Lam Tiểu Bố lại quay về gian phòng của mình. Bây giờ mặc dù địa vị của hắn kém Thiên Đế, nhưng đãi ngộ ở Kim Lạc lâu thì không hề kém hơn Thiên Đế.

ĐỘng phủ có bảy gian phòng, cho dù là Tề Mạn Vi, Thái Xuyên, Phương Chi Khuyết, Đỗ Bố, mỗi người tu luyện một phòng vẫn còn thừa.

“Bố gia, ta nhìn chằm chằm tên Quan Xung kia, gia hỏa này thật sự sợ rồi, không dám đứng ra. Lúc đầu ta còn chờ hắn nhảy ra, trực tiếp ra tay giết chết hắn.” Phương Chi Khuyết cười he he, xoa xoa bàn tay.

Mặc dù bị Lam Tiểu Bố nắm mạng nhỏ trong tay, nhưng mà hắn ta cảm thấy con người Lam Tiểu Bố khá dễ nói chuyện. Ít nhất thì so với tên Khổ Nhất Sí kia thì tốt hơn một chút, không có dựa vào chuyện uy hiếp mạng nhỏ của hắn ta bắt hắn ta làm chuyện gì quá đáng, chỉ cần hắn ta nghe lời trở thành một tên thủ hạ hợp cách là được. Mà Khổ Nhất Sí thì khác, đối phương muốn hắn ta không ngừng giết chóc, đạt được dã tâm của đối phương. Cho nên ở cùng Lam Tiểu Bố, cho đến bây giờ vẫn tương đối thư thái. Trước đó mặc dù hắn ta khống chế một thành, nhưng có loại người Khổ Nhất Sí kia ở trước mặt, hắn ta vẫn phải xem sắc mặt mà sống. Bây giờ, hắn ta trừ phải nhìn sắc mặt Lam Tiểu Bố, sắc mặt của người khác đều không cần phải nhìn.

Lam Tiểu Bố nói, “Tên Quan Xung và Sùng Anh kia chắc hẳn đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành quay về tông môn rồi, tên Quan Xung kia nhục nhã bằng hữu của ta, còn gian sát bằng hữu của ta, ngươi nói ta có nên báo đáp bọn hắn một chút hay không?”

Nơi thị phi như An Lạc Thiên Thành, Lam Tiểu Bố đương nhiên đã sớm bố trí trận văn giám sát, cho nên đối với chuyện Quan Xung và Sùng ANh rời đi, hắn biết rất rõ.

Nếu như là bước đại đạo thứ sáu, Phương Chi Khuyết nhất định sẽ khuyên một chút. Nhưng bây giờ, Phương Chi Khuyết nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, lập tức vỗ ngực nói, “Cái này mà còn cần phải nói sao, đương nhiên phải tính sổ chứ.”

Lúc trước, Lam Tiểu Bố hình như còn chưa đến bước đại đạo thứ năm, đã dám kéo theo hắn ta vào Chân Diễn Thánh Đạo bắt người, bây giờ hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, thực lực của Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thấp hơn hắn ta. Mà Chân Diễn Thánh Đạo chỉ còn lại hai tên bước đại đạo thứ bảy, đi tính sổ đương nhiên sẽ không có vấn đề gì.

“Rất tốt, đúng như ta nghĩ. Hai người kia ở An Lạc Thiên Thành, ta còn không dễ ra tay lắm, trước mắt đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành rồi, vậy thì còn gì phải sợ nữa.” Nói xong, Lam Tiểu Bố đứng lên.

“Bây giờ chúng ta đi ngay sao?’ Phương Chi Khuyết vội vàng hỏi.

Hắn ta biết ở dưới Chân Diễn Thánh Đạo có chôn đạo mạch cực phẩm, với sự phô trương của bốn đại Thánh Chủ Chân Diễn Thánh Đạo, ít nhất phải có bốn đầu đạo mạch cực phẩm. Chờ Lam Tiểu Bố phát tài, sẽ còn lại chút vụn vặt cho Phương Chi Khuyết hắn ta lấy đi. Hắn ta tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy, thật sự đã rất liều mạng. Trừ cái đạo chủng Trớ Chú kia ra, là do hắn ta ở trong khu vực Hỗn Độn liều chết mà lấy được cơ duyên.

“Đương nhiên là đi ngay bây giờ, báo thù không nên để đêm dài lắm mộng. Thù với Chân Diễn Thánh Đạo, ta đã để đến mấy trăm năm rồi, sao có thê tiếp tục nhịn nữa.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

“Có nên gọi Sách Khổ Thiên Đế hay không?” Phương Chi Khuyết nghĩ đến Chân Diễn Thánh Đạo là sân nhà của bọn người kia, bên phía bọn hắn nhất định là càng nhiều người càng mạnh. Với quan hệ giữa Sách Khổ Huệ Thăng và Lam Tiểu Bố, gọi Sách Khổ đi, đối phương nhất định sẽ đồng ý.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không cần, Sách Khổ là Thiên Đế một phương, ở Trung Ương thế giới ra tay diệt đạo môn người ta, chuyện này một khi náo lớn, đối với Ma Như Thiên Đình là một đả kích trí mạng, cho nên không thể gọi hắn đi.”

“Nhưng mà ngươi không phải cũng là ti chủ của Ma Như Thiên Đình sao?” Phương Chi Khuyết khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

Chương 2492 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành. (2)

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ta không phải, bởi vì một khi diệt đi Chân Diễn Thánh Đạo, Đạo Tổ chắc chắn sẽ ra ngoài điều tra. Đến lúc đó sẽ phát hiện, ta không phải là ti chủ của Ma Như Thiên Đình gì cả, cho nên ta diệt Chân Diễn Thánh Đạo là vì thù riêng, không liên quan đến các đại Thiên ĐÌnh. Đi thôi, ở lại nơi này lảm nhảm làm gì, lãng phí thời gian.”

Lam Tiểu Bố dặn dò bọn người Tề Mạn Vi một chút, sau đó mở cấm chế gian phòng ra, lập tức nhìn thấy Thạch Uyển Dung.

Nhìn thấy thần sắc Thạch Uyển Dung có chút mệt mỏi, trong mắt ẩn chứa lo lắng, Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Uyển DUng tiên tử, ngươi có chuyện gì thế?”

TRong lòng hắn cũng cảm thấy khó hiểu, lão cha của Thạch Uyển Dung chính là Thạch Trường Hành, ở nơi này, có chuyện gì có thể khiến Thạch Uyển Dung ưu sầu chứ?

Thạch Uyển Dung vội vàng nói, “Lam đại ca, ta biết bản lĩnh của ngươi rất lớn, cầu xin ngươi mau cứu phụ thân ta.” Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày, hắn cứu Thạch Trường Hành? Thạch Trường Hành là nhân vật gì, đó là nhân vật tương đương với Đạo Tổ, hắn có tư cách gì mà cứu Thạch Trường Hành? Hơn nữa loại nhân vật như Thạch Trường Hành mà còn cần người khác đến cứu? Có chuyện gì có thể gây nguy hiểm cho Thạch Trường Hành?

“Khoan đã, UYển Dung tiên tử, ngươi cứ từ từ nói, không nên gấp gáp.” Lam Tiểu Bố lại mời Thạch Uyển Dung vào trong phòng, để nàng ngồi xuống, ra hiệu Thạch Uyển Dung từ từ nói.

Thạch Uyển Dung hít thở một chút, bình ổn lại tâm trạng của mình rồi nói, “Phụ thân ta thấy người chém giết Giải Truyền Kỳ, rất là vui vẻ, hắn định gặp ngươi một chút, sau đó giúp ngươi…”

“Thạch Đạo Tôn đến giúp ta?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Thạch Uyển Dung, có nhầm không thế? Hắn ở Kim Lạc lâu, bây giờ có ai dám chọc đến hắn? Đạo Tổ sao? Nếu như Đạo Tổ chọc đến hắn, Thạch Trường Hành cũng không làm được gì.

Thạch Uyển Dung tiếp tục nói, “Trước đó phụ thân ta quả thật không coi trọng ngươi, cho nên sau khi giúp ngươi phá vỡ động phủ của Trọng Thứu, cũng không muốn tiếp xúc với ngươi quá nhiều. Sau đó, phụ thân ta nhìn tháy người chém giết Trần Hoàng Tử, cảm thấy phải tiếp xúc với người nhiều một chút. Ta biết ý của phụ thân ta, hắn đang lo lắng tương lai ta một mình ra ngoài, ở đại vũ trụ này không có một bằng hữu nào giúp đỡ, hắn cảm thấy tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành cường giả cường đại ở đại vũ trụ. Mặc dù kẻ thù của ngươi càng ngày càng nhiều, nhưng bằng hữu của ngươi cũng càng ngày càng nhiều.”

Lam Tiểu Bố cũng thật sự không để ý đến lời Thạch Uyển Dung nói, nói thật, trước đó hắn thật sự cần Thạch Trường Hành giúp đỡ, sau khi hắn bước vào bước đại đạo thứ sáu rồi, Thạch Trường Hành có giúp hắn hay không, đối với hắn mà nói cũng không quan trọng lắm. Bởi vì ngay cả bước đại đạo thứ bảy, cũng không thể nào nói giết hắn là giết hắn được.

Con người Thạch Trường Hành này nên nói thế nào đây, chỉ có thể nói là luôn đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu, loại người này không thích hợp để kết giao. Nhưng mà Thạch Uyển Dung này thì khá coi trọng tình nghĩa, thậm chí Lam Tiểu Bố còn hoài nghi, nếu như không phải có Thạch Uyển Dung, lần trước nói không chừng Thạch

Trường Hành cũng sẽ không đi cùng hắn đến tìm Trọng Thứu.

Lời Thạch Uyển Dung nói hắn tin, loại thực lực như Thạch Trường Hành, sao có thể kết giao với một bước đại đạo thứ sáu nho nhỏ như hắn? Thật là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, cho dù là phàm nhân hay thánh nhân, đều không ngại lệ.

Cũng đúng, trong mắt Lam Tiểu Bố, nếu như một người ngay cả chút tình cảm cũng không có, cũng chính là thân tình, hữu nghị, tình yêu, một chút tình cảm cũng không có, vậy thì đại đạo của người này cũng chỉ như vậy mà thôi. Lam Tiểu Bố vẫn cho rằng, chỉ có nhân đạo trong lòng mới có tư cách tu Thiên Đạo, ngay cả nhân đạo ngươi cũng không để trong lòng, ngươi dựa vào đâu mà tu luyện Thiên Đạo? Thạch Trường Hành có thể tu luyện đến cảnh giới này, cũng là người rất coi trọng thân tình.

“Trước đó ngươi giết Trần Hoàng Tử, phụ thân ta không nhìn thấy, nhưng lần này phụ thân ta tận mắt nhìn thấy ngươi giết Giải Truyền Kỳ, cho nên càng coi trọng ngươi. Phụ thân ta nói cho ta biết, tiếp theo mới là thời điểm phiền phức nhất của ngươi.” Thạch Uyển Dung tiếp tục nói.

“Thời điểm phiền phức nhất của ta?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi một câu.

Thạch Uyển Dung nói, “Bởi vì Phá Khư Thánh Đạo không giống như Chân Diễn Thánh Đạo. Nhị đạo chủ Vương Tùng Kinh của Phá Khư Thánh Đạo chính là bước đại đạo thứ bảy cực hãn, hầu như chỉ nửa bước bước vào bước đại đạo thứ tám. Những năm quá ở dĩ chưa từng xuất hiện, là bởi vì hắn đang ở trong Hỗn Độn Cấm của đại vũ trụ tìm kiếm cơ duyên bước đại đạo thứ tám…”

Hỗn Độn Cấm ở đại vũ trụ, Lam Tiểu Bố biết rất rõ, là những nơi chưa có người đặt chân ở đại vũ trụ. Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, nhưng mà mười đại thế giới vô cùng mênh mông ở đại vũ trụ, cộng lại cũng chưa bằng một phần vạn, cái một phần vạn này chỉ là con số nói bằng miệng vậy thôi, nói không chừng ngay cả một phần một trăm ngàn, thậm chí một phần một triệu đại vũ trụ còn chưa đến. Bởi vì không có ai biết rốt cuộc đại vũ trụ rộng lớn đến mức nào, cho nên chỉ có thể nói khoảng chừng vậy thôi.

Mà những nơi không có người đặt chân đến này, có một phần rất lớn là khu vực Hỗn Độn, còn có một vài chỗ ngay cả Đạo Tổ cũng không thể vào, đây là cấm địa.

“Còn về đại đạo của Lôi Vân Hãn của Phá Khư Thánh Đạo, thực lực chắc hẳn gần với Đạo Tổ. Bây giờ ngươi giết chết Giải Truyền Kỳ, Lôi Vân Hãn nhất định sẽ đến đây tìm ngươi gây chuyện. Phụ thân ta chuẩn bị giúp ngươi giải quyết Lôi Vân Hãn, chỉ là khi hắn đang chuẩn bị đến tìm ngươi, lại bị người khác tìm đến trước…”

Lam Tiểu Bố đã từng nghe nói đến Lôi Vân Hãn, thực lực chắc hẳn đã vượt qua bước đại đạo thứ bảy. Thế nhưng ai có thể tìm được đến Thạch Trường Hành? Chẳng lẽ là Đạo Tổ?

Chương 2493 - Động phủ bị người đánh

“Là ai dám tìm đến chỗ phụ thân ngươi? Chẳng lẽ không sợ chết sao?” Lam Tiểu Bố nghĩ đến là hỏi ngay.

“Là Đạo Tổ Thất Trụ Thiên của Thất TRụ Thiên thế giới, phụ thân ta nói cho ta biết, nếu như trong vòng bảy ngày hắn không quay về, bảo ta đừng quay về Thất Trụ Thiên thế giới, tốt nhất là đến Ma Như thế giới. Phụ thân ta mặc dù không nói ra, nhưng mà ta biết hắn muốn ta đi tìm ngươi.” Trong giọng nói của Thạch Uyển Dung tràn đầy lo lắng.

Thất TRụ Thiên? Người này Lam Tiểu Bố cũng biết, Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới chính là Thất Trụ Thiên, chắc hẳn quan hệ với Thạch Trường Hành không hề đơn giản.

Công pháp cường đại nhất ở Thất Trụ Thiên thế giới, đương nhiên chính là đại đạo khai thiên Thất Trụ Khai Thiên Thuật, hết lần này đến lần khác cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật này không phải do Thất Trụ Thiên tu luyện, mà là Thạch Trường Hành tu luyện. Pháp bảo mạnh nhất của Thất Trụ Thiên thế giới chính là Thất TRụ Thiên Tinh, cũng là pháp bảo ở trong tay Thạch Trường Hành.

Ở Thất Trụ Thiên thế giới, có lưu hành một câu nói, "Trường Hành Đạo chậm chạp, Thất Trụ phá thiên sam."

TRụ chính là Thất Trụ Thiên Tinh, Thiên Sam chính là Thất TRụ Thiên Thương. Thất TRụ Thiên Thương chính là một thanh trường thương, cũng là bảo vật Khai Thiên, bây giờ đang ở trong tay Thất Trụ Thiên. Ý của những lời này là, Thất Trụ Thiên Tinh của Thạch Trường Hành có thể phá Thất Trụ Thiên Thương của Đạo Tổ. Đối thành bất cứ một Đạo Tổ nào, ở trong vũ trụ của mình có loại nhân vật như Thạch Trường Hành này, trong lòng chỉ sợ sẽ không vui.

Lam Tiểu Bố thấy Thạch Uyển Dung vô cùng lo lắng, đành phải nói, "Uyển Dung tiên tử, ngươi không nên vội vàng, cho dù ta có thể đánh với Thất Trụ Thiên, bây giờ ta cũng không biết phụ thân ngươi đang ở đâu. Hơn nữa, ta nhất định không phải là đối thủ của Thất Trụ Thiên, thậm chí còn chênh lệch rất nhiều."

Nếu như chỉ có Thiên Đế của Thất Trụ Thiên Thiên Đình tới, Lam Tiểu Bố có thể ra tay, nhưng mà Đạo Tổ Thất Trụ Thiên, cũng chính là bản thân Thất Trụ Thiên đến, hắn làm sao có thể giúp đỡ được?

Thạch Uyển Dung nghe thấy vậy thì sửng sốt, đúng vậy, Lam Tiểu Bố có thể giúp gì cho nàng? Đừng nói là Lam Tiểu Bố và Thất Trụ Thiên chênh lệch quá lớn, cho dù không chênh lệch nhiều lắm, bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không thể tìm được Thất Trụ Thiên và lão cha của nàng.

Phương Chi Khuyết lại không muốn giúp Thạch Trường Hành đối phó với Đạo Tổ, hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà đứng trước mặt Đạo Tổ, hắn ta là cái rễ hành nào chứ? Nếu như Lam Tiểu Bố đồng ý đi giúp Thạch Trường Hành, hắn ta nhất định cũng phải đi.

Bây giờ nghe thấy Lam Tiểu Bố nói vậy, hắn ta cũng nhanh chóng nói, “Đúng đúng, chúng ta rất muốn đi giúp phụ thân ngươi, ta vẫn luôn tôn kính Trường Hành Đạo Tôn. Chỉ là bây giờ ta và Bố gia ngay cả vị trí của lão cha ngươi cũng không biết, làm sao mà giúp đỡ? Ý nghĩ của ta là, cho đến bây giờ, Trường Hành Đạo Tôn đều không kém gì Đạo Tổ Thất Trụ Thiên, bọn hắn lại cùng đắc đạo trong cùng một nơi, có thể thấy được Thất Trụ Thiên có muốn làm gì Trường Hành Đạo Tôn, cũng không phải việc dễ dàng như vậy. Ngươi không cần phải gấp, chỉ cần chờ ở chỗ này là được. Cho dù qua bảy ngày, phụ thân ngươi vẫn chưa trở về, cũng không có nghĩa là phụ thân ngươi xảy ra chuyện.”

Thạch Uyển Dung sửng sốt, giờ nàng mới hiểu được, cho dù Lam Tiểu Bố có đồng ý giúp đỡ nàng, bây giờ cũng không tìm được phụ thân nàng ở đâu cả. Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Lời lão Phương nói mặc dù có chút ý qua loa tắc trách, nhưng mà đạo lý trong đó cũng không sai. Trường Hành Đạo Tôn tu luyện là Thất Trụ Khai Thiên Thuật, còn có được Thất Trụ Thiên Tinh. Tên Thất Trụ Thiên kia cho dù là Đạo Tổ, cũng chưa chắc có thể làm gì được phụ thân ngươi. Nếu như phụ thân ngươi dễ dàng bị khống chế như vậy, cũng không đợi đến ngày hôm nay.”

“Ta lo lắng phụ thân ta đột nhiên ra ngoài, sẽ trúng chiêu của hắn.” Đây là vì Thạch Uyển Dung quan tâm quá sẽ loạn.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Phụ thân ngươi là người nào ta cũng không rõ ràng, nhưng ta biết muốn ám hại được phụ thân ngươi, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, lúc trước tên Thất Trụ Thiên kia đã không thể lấy được Thất Trụ Khai Thiên và Thất Trụ Thiên Tinh, mà Thất Trụ Thiên chỉ lấy được Thất Trụ Thiên Thương.”

Nói bóng gió chính là, Thất Trụ Thiên có cáo già đến đâu, nhưng mà Thạch Trường Hành cũng chẳng phải đèn cạn dầu. Từ những gì hai người này lấy được, rất có thể Thạch Trường Hành còn gian xảo hơn Thất Trụ Thiên một chút.

“Vậy phải làm sao bây giờ…” Thạch Uyển Dung bắt đầu mờ mịt.

Lam Tiểu Bố nói, “Nếu như ta đoán không sai, Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên đấu pháp, tuyệt đối sẽ lựa chọn một nơi Hỗn Độn. Bởi vì chỉ có như vậy, mới không có người nào có thể tìm được bọn hắn. Uyển Dung tiên tử, ta đề nghị tốt nhất ngươi nên ở trong động phủ của ta, vừa hay bây giờ ta cũng cần đi ra ngoài.”

Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên cùng ra ngoài, nếu như trong vòng bảy ngày không quay về, Thạch Uyển Dung ở nơi khác sẽ rất nguy hiểm. Thực lực của Thạch Trường Hành rất mạnh, rất nhiều người đều tôn kính Thạch Trường Hành. Chỉ khi nào biết Thạch Trường Hành có khả năng bị xử lý, vậy thì Thạch Uyển Dung sẽ gặp nguy hiểm. Lúc trước những người kia tôn kính Thạch Trường Hành bao nhiêu, bây giờ những người kia sẽ khát vọng bắt đi Thạch Uyển Dung bấy nhiêu.

Bọn hắn tôn kính Thạch Trường Hành, là bởi vì biết Thạch Trường Hành lợi hại. Bọn hắn muốn bắt Thạch Uyển Dung đi, cũng là vì biết

Thạch Trường Hành lợi hại. Thạch Trường Hành xảy ra chuyện, vậy thì bắt Thạch Uyển Dung đi nhất định có thể lấy được đạo pháp đại đạo của Thạch Trường Hành. Trước đó Đại Băng Bàn Cung không phải cũng làm như vậy sao?

Mặc dù Thạch Uyển Dung vô cùng lo lắng, cuối cùng cũng chỉ có thể nghe theo Lam Tiểu Bố, ở lại chỗ tu luyện của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố dẫn theo Phương Chi Khuyết, tiếp tục kế hoạch ban đầu, tiến đến Chân Diễn Thánh Đạo.

…

Chương 2494 - Động phủ bị người đánh (2)

Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, khí thế quanh người Mạc Vô Kỵ còn đang không ngừng tăng vọt. Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong cái ao bên dưới đang không ngừng giảm bớt, mà vùng không gian của hắn lại đang không ngừng mở rộng ra.

Bất cứ tu sĩ nào tu luyện trong Hỗn Độn, cho đến bây giờ chỉ có Hỗn Độn không ngừng áp súc không gian sinh tồn của tu sĩ, không ngừng niết hóa, cắn nuốt thế giới quy tắc mà tu sĩ tạo dựng ra, cho dù là lúc Mạc Vô Kỵ vừa tiến vào khu vực Hỗn Độn cũng không ngoại lệ.

Bây giờ vị trí của Mạc Vô Kỵ, chỉ là một không gian đơn độc do Hỗn Độn Quy Tắc Tương tự ngưng luyện ra mà thôi. Nhưng cho dù là như vậy, chờ đến ngày Hỗn Độn Quy Tắc Tương tiêu hao hết, không gian tại ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này cũng sẽ bị Hỗn Độn không ngừng cắn nuốt hết.

Mà giờ phút này, không gian bên ngoài ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương lại không ngừng mở rộng chứ không phải là bị áp súc lại, mà không gian tại ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này lại càng lúc càng lớn.

Mạc Vô Kỵ ngồi trên không ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương, mặc dù hắn đã bước vào bước đại đạo thứ sáu, nhưng đại đạo của hắn vẫn đang không ngừng ngưng luyện, Phàm Nhân giới này dường như chỉ còn thiếu một chút, là có thể đột phá lên cấp độ quy tắc vũ trụ trung đẳng, trở thành quy tắc thiên địa vũ trụ cao cấp.

Cho dù Mạc Vô Kỵ biết, trước khi hắn chưa bước vào bước đại đạo thứ bảy, Phàm Nhân giới khó có thể diễn hóa thành vũ trụ cao cấp. Nhưng hắn vẫn không ngừng cuốn lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong ao và khí Hỗn Độn, còn cả nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm đến, nhanh chóng gia tăng thực lực đại đạo của mình.

Hắn đang chuẩn bị cho tương lai bước chân vào bước đại đạo thứ bảy của mình, vừa hay nơi này có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, bây giờ hắn bỏ ra nhiều một chút, tương lai khi tấn cấp lên bước đại đạo thứ bảy, sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

KHi Mạc Vô Kỵ đang thoải mái tu luyện, vùng không gian chỗ hắn đột nhiên xảy ra rung chuyển kịch liệt, sau đó cái không gian tại ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương này lập tức bị xé mở, kết giới hắn bố trí cũng bị xé rách. Hai bóng người từ trong Hỗn Độn vọt vào.

Mạc Vô Kỵ kinh hãi, có thể ở trong Hỗn Độn xông vào trong không gian của hắn, tuyệt đối không chỉ là bước đại đạo thứ bảy, chẳng lẽ là Đạo Tổ đến?

Mạc Vô Kỵ lập tức dừng tu luyện, đồng thời vung tay ra, Phạm Nhân Kích xuất hiện trong tay, thần niệm của hắn cũng rơi vào trên hai người này.

Hắn đã từng giết cường giả bước đại đạo thứ bảy, ở trong mắt Mạc Vô Kỵ, thực lực của hai người này tuyệt đối cao hơn bước đại đạo thứ bảy. Một người dưới chân đạp trên một cái tinh cầu, trong tay một người khác là một cây trường thương có tinh quang sáng lạn.

Người đạp trên tinh cầu có thân hình cao lớn, cánh tay khá dài, bàn tay cũng cực lớn, tóc dài. Nam từ cầm trường thương đầy tinh quang mặt trắng không râu, đầu trọc không lông mày, dung mạo cũng xem như anh tuấn.

Chỉ là hai người này rõ ràng đánh nhau đã lâu, hơn nữa còn là loại liều mạng sống mái với nhau, lúc này khí thế của hai người đều uể oải, đạo tắc quanh người hỗn loạn, bản thân đều đã bị trọng thương.

Người có thể đánh nhau trong Hỗn Độn, ngẫm lại cũng chẳng đơn giản, huống chi nơi này cũng không phải khu vực Hỗn Độn bình thường, mà là khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. Ít nhất thì Mạc Vô Kỵ cũng biết rõ, bước đại đạo thứ bảy có thể tiến vào khu vực Hỗn Độn này, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ mà thôi, không cẩn thận, cũng có thể vẫn lạc ở nơi này.

Hai người này đánh nhau ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, cho dù đều bị trọng thương nhưng vẫn bình yên vô sự, rất rõ ràng, đây là hai Đạo Tổ hoặc là nhân vật tương đương với Đạo Tổ. Cũng may hai người này đều đang trọng thương, khí thế suy yếu, không dọa được Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ chỉ nắm chặt lấy Phàm Nhân Kích, bị người cắt ngang việc tu luyện, hắn cũng không có ý định tiếp tục tu luyện nữa.

“Hỗn Độn Quy Tắc Tương?” Nam tử tóc dài chấn động nhìn chằm chằm Hỗn Độn Quy Tắc Tương dưới chân Mạc Vô Kỵ, trong mắt lộ ra vẻ chấn động và không tin nổi.

Nam tử đầu trọc không có lông mày kia cũng chấn động nhìn Hỗn Độn Quy Tắc Tương, rõ ràng trong lòng hắn ta cũng đang kích động và không thể tin nổi như nam tử tóc dài. Sau đó hai người lại cảm nhận được tu vi của Mạc Vô Kỵ thấp kém, thầm nghĩ đúng là đã chà đạp đồ tốt.

Một hồi lâu sau, nam tử tóc dài mới nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ hỏi, "Ngươi là người phương nào? Vì sao ở đây lại có Hỗn Độn Quy Tắc Tương?"

Tay Mạc Vô Kỵ cuốn lên, tất cả Hỗn Độn Quy Tắc Tương dưới chân đều bị hắn lấy đi. Cho dủ chỉ còn lại chưa đến một phần mười lúc đầu, nhưng mà Mạc Vô Kỵ không có ý định để lại cho hai người này.

Nhìn thấy Mạc Vô Kỵ lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương đi, sát ý của hai nam tử này lập tức bao phủ cả vùng không gian này, sở dĩ còn chưa ra tay, có lẽ là hai người này đang còn kiêng kị nhau, chứ không phải kiêng kị Mạc Vô Kỵ, còn một nguyên nhân nữa chính là biết Mạc Vô Kỵ không thể đi được.

Sau khi cất Hỗn Độn Quy Tắc Tương đi, trường kích trong tay Mạc Vô Kỵ vẽ nên một vòng kích hoa, lúc này mới từ tốn nói, "Đây là địa bàn của ta, các ngươi đến địa bàn của ta, cắt ngang ta tu luyện, phá hộ trận của ta, còn hỏi ta là ai. Ha ha, tu vi mạnh một chút thì phách lối vậy à? Muốn hỏi ta là ai thì báo tên trước đi."

Nam tử tóc dài đột nhiên cười ha ha một tiếng, "Không sai, ta là Thạch Trường Hành, đúng là đã xông nhầm vào động phủ của ngươi. Nhưng mà nơi này là khu vực Hỗn Độn, ai ai cũng có thể đến, không chỉ có mình ngươi."

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn ta lơ đãng đảo qua hai đầu đạo mạch cực phẩm mà Mạc Vô Kỵ còn chưa thu hồi. Hai đầu đạo mạch cực phẩm này đã bị Mạc Vô Kỵ dùng hết một nửa, nhưng mà vẫn còn một nửa.

Chương 2495 - Hậu bối ngông cuồng.

Nam tử đầu trọc không có lông mày kia thì không đáp lời Mạc Vô Kỵ, hắn ta cũng nhìn chằm chằm Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã khô cạn, còn cả hai đầu đạo mạch cực phẩm đã dùng một nửa kia. Dùng một cặp đạo mạch cực phẩm, ở trong Hỗn Độn Quy Tắc Tương tu luyện, có thể thấy được, trên người hậu bối trẻ tuổi này còn có nhiều đồ tốt hơn.

Thấy Mạc Vô Kỵ nhìn chằm chằm nam tử không có lông mày này, Thạch Trường Hành lại nói tiếp, "Ngươi cũng không cần nhìn hắn, gia hỏa này tên là Thất Trụ Thiên. Là Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới, không thể nhìn được người khác có đồ tốt, gặp được thì sẽ cướp. Thật ra ta cũng không thể nhìn được người khác có đồ tốt, ví dụ như cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà ngươi vừa lấy đi vậy."

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, "Nhìn ra rồi, Đạo Tổ sao? Cướp đồ của người khác thì được, nhưng mà muốn cướp đồ của Mạc Vô Kỵ ta, các ngươi còn chưa được."

Nếu như ở bên ngoài, Mạc Vô Kỵ thật sự không dám nói lời này. Nhưng nơi này là khu vực Hỗn Độn. Đừng nói là hai người trước mắt còn bị thương nặng, cho dù hai người này không bị thương, ở khu vực Hỗn Độn này cũng không thể nào trói buộc được hắn.

Thất Trụ Thiên đột nhiên mở miệng, "Mở thế giới của ngươi ra, chúng ta tha cho ngươi một mạng. Nếu không, ngươi biết hậu quả rồi chứ."

Nói xong Thất Trụ Thiên lại quá ang Thạch Trường Hành, "Thạch Trường Hành, chuyện chúng ta đợi lát nữa rồi giải quyết, cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương này là tình thế bắt buộc. Chúng ta phân chai cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương này trước, sau đó lại tiếp tục ngươi chết ta sống.”

Thạch Trường Hành không để ý đến Thất Trụ Thiên, nhưng mà vẫn nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ. Rất rõ ràng, Mạc Vô Kỵ có thể tu luyện ở chỗ này, đại đạo tuyệt đối không bình thường, hơn nữa người trước mắt khiến hắn ta chẳng thể cảm nhận được chút phong mang nào, thật sự giống như một phàm nhân bình thường.

Người tu luyện Phàm Nhân Đạo không phải hắn ta chưa từng nhìn thấy, nhưng mà người biến đạo định nghĩa thành phàm nhân, rồi tu luyện đến bước đại đạo thứ tư đã là cực hạn. Bởi vì cứ tiếp tục, cái ngươi truy cầu sẽ trái ngược với đạo của ngươi.

Nhưng người trước mắt này, tu vi dường như không cao, lại khiến cho hắn ta cảm thấy uy hiếp mơ hồ. Hắn ta tin tưởng Thất Trụ Thiên cũng cảm nhận được sự uy hiếp của đối phương, nếu không sẽ không nói với hắn ta tạm dừng đấu pháp. Thất Trụ Thiên dẫn hắn ta đến nơi này, tuyệt đối đã có tính toán, bây giờ đối phương lại tạm thời bỏ qua tính toán của mình, có thể thấy được người trẻ tuổi trước mắt này hấp dẫn Thất Trụ Thiên đến mức nào.

“Người trẻ tuổi, đạo của ngươi rất đáng gờm. Nếu như vẫn lạc ở nơi này, sẽ khiến người ta đáng tiếc. Ngươi đi trước đi, chúng ta đảm bảo sẽ không làm gì ngươi cả.” Thạch Trường Hành đột nhiên mở miệng.

Thất Trụ Thiên sửng sốt, trong lòng lập tức hiểu được ý của Thạch Trường Hành. Bản tính tên Thạch Trường Hành này luôn luôn dối trá, đây là muốn thăm dò xem người trẻ tuổi trước mắt này có thực lực như thế nào. Nhìn thấy loại vật như Hỗn Độn Quy Tắc Tương này, nếu như Thạch Trường Hành tình nguyện cho đối phương rời đi như vậy, Thất Trụ Thiên hắn ta xem như đã mù rồi.

Thạch Trường Hành quả thật không hề nghĩ đến chuyện thả Mạc Vô Kỵ đi, hắn ta để Mạc Vô Kỵ đi, chính là muốn xem thử Mạc Vô Kỵ có bản lĩnh hay không. Nếu như Mạc Vô Kỵ đi thật, vậy hắn ta sẽ không chút do dự mà ra tay. Sở dĩ làm như vậy, một là vì hắn ta bị trọng thương, còn một nguyên nhân nữa là vì Thất Trụ Thiên mới là kẻ thù lớn nhất của hắn ta, cho nên hắn ta mới càng phải cẩn thận. Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không để ý đến Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành, ánh mắt hắn quét qua hai người này một vòng, hai người này nhất định đều là nhân vật cao hơn bước đại đạo thứ bảy, có phải Đạo Tổ hay không thì hắn không rõ, rất có thể là bước đại đạo thứ tám. Giờ phút này hai người đều đã nỏ mạnh hết đà, thực lực có vẻ còn thấp hơn bước đại đạo thứ bảy. Hơn nữa đây là nơi này? Khu vực Hỗn Độn, còn là khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. Ở nơi này, hắn như cá gặp nước, cho dù hai lão gia hỏa này không bị thương thì cũng chẳng thể làm gì được hắn chứ?

Hơn nữa với kinh nghiệm của hắn, hắn cảm thấy Thạch Trường Hành đang nói dối, hai lão già này, một người là tiểu nhân chân chính, một người là ngụy quân tử.

Phàm Nhân Kích trong tay Mạc Vô Kỵ vung lên, đạo vận sát phạt lập tức khuếch tán ra, lĩnh vực Phàm Nhân chỉ trong nháy mắt đã ngưng luyện, sau đó tiếp tục tăng cường, khóa vùng không gian này lại.

“Hai lão già kia, phá vỡ động phủ của Mạc gia ngươi, còn bảo ta cứ như vậy mà bỏ đi, ha ha, đúng là nghĩ hay lắm…”

Vào chữ cuối cùng, trường kích của Mạc Vô Kỵ đã đánh xuống.

TRong Hỗn Độn không có quy tắc, cho dù là loại cường giả như Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành, tiến vào trong Hỗn Độn cũng phải tạo dựng ra thế giới thuộc về mình, nếu không thì bọn hắn cũng không thể nào sinh tồn được.

TRường kích của Mạc Vô Kỵ bổ xuống, giống như tách Hỗn Độn ra, không gian đột nhiên có thêm một loại sinh cơ. Nói chính xác thì có nhiều thêm từng đạo quy tắc Thời Gian, bởi vì có quy tắc Thời Gian thì mới có sinh cơ.

Nhưng mà cái sinh cơ này lại không phải cái Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên muốn, sau khi bọn hắn nhìn thấy Mạc Vô Kỵ lại dám chủ động ra tay, đều có chút khó tin, đây là phải ngông cuồng biết bao nhiêu chứ, mới dám cùng lúc ra tay với hai người bọn hắn?

Mãi đến khi ra tay rồi, Mạc Vô Kỵ mới hiểu ra, thần thông thật sự không phân lớn nhỏ, chỉ phân người ra tay.

Trọng Kích Tứ Đạo, vẫn là thần thông mà hắn dùng khi còn ở Tiên giới, sau này thực lực không ngừng tăng lên, hắn cảm thấy lực uy hiếp không đủ lớn nên rất ít khi thi triển ra.

Chương 2496 - Hậu bối ngông cuồng. (2)

Trước mắt hắn đã bước vào bước đại đạo thứ sáu, đối với đại đạo Thời Gian đã thấu triệt thêm một tầng, đạo tắc đại đạo tự thân cũng đã lột xác, bây giờ thi triển ra Trọng Kích Tứ Đạo, còn ở trong Hỗn Độn vô cùng mênh mông, lại có thể tạo dựng ra sông dài biển rộng, tạo dựng ra lạc nhật đại mạc.

TRường kích cuốn lên trăm triệu vạn đạo tắc, xé rách Hỗn Độn, sau khi xé rách cái Hỗn Độn này, lại xuất hiện một vùng sa nguyên vô tận. Điểm cuối của sa nguyên vô tận này, là một mặt trời lơ lửng sắp rơi xuống.

Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành vốn không coi trọng Mạc Vô Kỵ, thế nhưng lại bị ý cảnh của Mạc Vô Kỵ cuốn vào. Bọn hắn nhìn vùng biên giới sa nguyên mênh mông kia, nhìn vầng thái dương sắp lặng xuống kia, dường như trong sa nguyên này còn có khói bếp bốc lên. Chỉ là ở trong đại mạc không chút dấu vết nào này, ngay cả khói bếp cũng thẳng tắp…

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên! (Câu thơ trong “đi sứ miền biên tái” - Vương Duy)

Thật là một bức tranh tuyệt đẹp nhưng thê lương…

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai người lập tức cảm nhận được hơi thở tử vong từ vầng thái dương sắp rơi xuống kia. Chỉ cần cái vầng thái dương này rơi xuống, bọn hắn sẽ bị đại mạc mênh mông quét sạch, chôn thân trong chốn đại mạc hoang vắng này.

Thất Trụ Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, Thất Trụ Thiên Thương trong tay đánh ra, Thất Trụ Thiên Tinh dưới chân Thạch Trường Hành cũng nổ ra vô tận đạo tắc, những đạo tắc này dường như sắp mở ra một vùng vũ trụ Hỗn Độn, bất cứ thứ gì ngăn cản trước mặt hắn ta, đều sẽ bị cái Thất Trụ Thiên Tinh này xé rác. Oanh! Oanh! Oanh!

Rõ ràng là ở trong Hỗn Độn, nhưng mà có đạo tắc thần thông tăng cường, đột ngột có thêm nhiều sinh cơ, nhiều không gian, nhiều thêm những nhân tố không tồn tại, tiếng ầm vang cũng đột ngột rõ ràng.

Giờ phút này đại mạc vỡ nát, cát vàng văng khắp nơi, thái dương sụp đổ, ý cảnh tiêu tán.

Tất cả quay về tĩnh lặng, Mạc Vô Kỵ nắm trường kích trong tay, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành trước mắt. Tóc của hắn có chút rối, hơi thở cũng có chút hỗn loạn, nhưng những cái này Mạc Vô Kỵ cũng không để trong lòng. Vừa rồi chỉ là chút thử nghiệm, hắn biết, với năng lực của hắn, cho dù hai người kia bị trọng thương, hắn muốn giữ đối phương lại, cũng không có khả năng. Đổi thành hai bước đại đạo thứ bảy khác bị thương, thần thông ý cảnh vừa rồi của hắn đã khóa không gian quy tắc của hai người lại, ảnh hưởng đến tâm thần của hai người, chờ khi vầng thái dương rơi xuống, chính là khi hai người mất mạng.

Có thể thấy được hai người này mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn khó đối phó hơn bước đại đạo thứ bảy. Nếu như không thể giữ đối phương lại, hắn cũng lười dùng đến Thất Giới Chỉ. Nhưng mà hai người kia muốn giữ Mạc Vô Kỵ hắn lại, đó cũng là người si nói mộng.

Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành mặc dù không bị hao tổn một chút nào, phá vỡ được thần thông Lạc Nhật của Mạc Vô Kỵ, nhưng cũng vô cùng chấn động không nói một lời.

Chớ xem thường một cái ý cảnh thần thông này, cho dù là bước đại đạo thứ bảy cũng không thể nào thi triển được, ít nhất thì ở trong Hỗn Độn này, tuyệt đối không có bước đại đạo thứ bảy nào có thể thi triển ra loại thần thông này. Đây là khống chế quy tắc thiên địa đến mức cực hạn, hơn nữa tiện tay là có thể tạo dựng ra đạo tắc đại đạo hoàn toàn mới, mới có thể thi triển ra loại ý cảnh thần thông đáng sợ này. Có thể khẳng định, người trước mắt này mặc dù còn chưa bước vào bước đại đạo thứ bảy, nhưng chuyện tấn cấp lên bước đại đạo thứ bảy đối với hắn mà nói chỉ là vấn đề thời gian.

Đây tuyệt đối là một kẻ trâu bò tu luyện đại đạo tự thân, mà cho dù là Thất Trụ Thiên hay Thạch Trường Hành, đều không phải là đại đạo tự thân.

“Đạo hữu thật lợi hại, chúng ta không giữ được ngươi.” Thạch

Trường Hành vô cùng thức thời, đầu tiêm ôm quyền nói một câu. Nếu như hai người không bị trọng thương, vậy thì có thể thử một chút. Nhưng mà bây giờ, hai người khẳng định không thể giữ Mạc Vô Kỵ lại được.

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Không cần ngươi nói cho ta biết, bây giờ vấn đề là hai người các ngươi phá vỡ động phủ của ta, chẳng lẽ cứ như vậy mà không làm gì sao? Nếu như quả thật một chữ cũng không nói, vậy thì đừng trách ta tiếp tục ra tay, ta tin tưởng rồi sẽ có một ngày ta có thể xử lý các ngươi. Thực lực của các ngươi, ta nghĩ không phải Đạo Tổ thì cũng không kém gì Đạo Tổ. Chỉ cần ta có hình ảnh của các ngươi, ta tin rằng chỉ cần rời khỏi nơi này là ta có thể tìm được các ngươi là ai.”

Đây là muốn đòi bồi thường? Cho dù là Thạch Trường Hành hay là Thất Trụ Thiên đều cảm thấy vô cùng nghẹn lời. Với loại địa vị như bọn hắn, vậy mà còn có người dám đòi bọn hắn phải bồi thường, cái này phải vô tri đến mức nào chứ?

“Ngươi dám đòi chúng ta bồi thường?” Thất Trụ Thiên nhìn chầm chầm Mạc Vô Kỵ, giọng điệu chuyển sang lạnh lẽo. Tôn nghiêm của một Đạo Tổ, ở trong đại vũ trụ, có ai có tư cách yêu cầu hắn ta bồi thường?

Mặc dù Mạc Vô Kỵ biết không có khả năng giữ Thất Trụ Thiên lại, nhưng mà giọng điệu của đối phương rõ ràng là không muốn bồi thường, hắn cũng lười nói chuyện tiếp, trường kích vung lên, lĩnh vực Phàm Nhân mênh mông lần nữa đánh tới, sau đó hắn sải bước về trước, đánh ra một chỉ.

Thất Giới Chỉ, Nhân Thế Gian. Phá động phủ của ta, quấy rầy ta tu luyện, bảo ngươi bồi thường, ngươi còn cảm thấy ấm ức.

Nhân Thế Gian vừa đánh ra, Hỗn Độn lại bị tách ra một lần nữa, thiên địa hư vô theo một chỉ này của Mạc Vô Kỵ mở rộng ra ngoài, trong nhát mắt đã khóa vùng không gian của Thất Trụ Thiên lại.

Mạc Vô Kỵ xem như đã nhìn ra, Thạch Trường Hành kia có vẻ có chút kiêng kị, còn tên gia hỏa tên là Thất Trụ Thiên này thì không kiêng kị gì cả. Nhắm vào hai người này, chút thực lực của hắn còn chưa đủ. Cho nên lần này hắn không nhằm vào hai người, chỉ nhằm vào một mình Thất Trụ Thiên.

Chương 2497 - Đạo Chủ thứ hai cường đại.

Đúng như Mạc Vô Kỵ nghĩ, Mạc Vô Kỵ ra tay một lần nữa, Thạch Trường Hành chẳng những không ra tay, mà ngược lại là lùi ra bên ngoài. Thất Trụ Thiên không kiêng kỵ, hắn ta lại có kiêng kị, hắn ta còn một đứa con gái Thạch Uyển Dung đang ở An Lạc Thiên Thành. Với tên tuổi của Thạch Trường Hành hắn ta, người thanh niên trước mắt này chỉ cần tùy tiện hỏi thăm một chút sẽ biết Thạch Uyển Dung có quan hệ với hắn ta. ĐỐi mặt với Mạc Vô Kỵ cường thế và có thực lực như vậy, hắn ta nào dám ra tay?

Giết đối phương thì cũng thôi, một khi không giết được thì sao? Hơn nữa với trạng thái bây giờ của hắn ta và Thất Trụ Thiên, còn đang ở trong Hỗn Độn này, tám chín phần mười bọn hắn không giết được đối phương.

Lần này Thất Trụ Thiên lập tức mở rộng lĩnh vực Thất Trụ của mình ra, nhưng hắn ta lại phát hiện, bởi vì mình bị thương, lĩnh vực của hắn ta không thể nào nghiền ép lĩnh vực của đối phương thành bã vụn được. Không chỉ như thế, một chút ý cảnh kia của đối phương lại càng mênh mông hơn, giống như muốn xé rách toàn bộ Hỗn Độn, thậm chí là xé rách đại vũ trụ.

Cho dù hắn ta là một Đạo Tổ, trước một chỉ này, cũng cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

TRước một chỉ này, đông đảo chúng sinh đều trở nên nhỏ bé, đều không đáng nhắc đến trong hoàn cảnh biến đổi khôn lường. Sinh tử, cũng chỉ là đạo tắc đại đạo diễn sinh trong một chỉ này, dần dần bị khống chế, hóa thành Nhân Thế Gian.

“Thật to gan!” Thất Trụ Thiên giận dữ, sâu kiến trước mắt này lại dám thi triển ý cảnh thần thông với hắn ta hai lần. Thất Trụ Thiên Thương trong tay hắn ta vung lên, cuốn theo sát ý đầy trời, đánh vào Nhân Thế Gian muốn trói buộc hắn ta này.

Nhân Thế Gian vừa đánh ra, Mạc Vô Kỵ đã xác định Thạch Trường Hành sẽ không ra tay. Chỉ cần Thạch Trường Hành không ra tay là được, không đợi Thất Trụ Thiên Thương của Thất Trụ Thiên phá vỡ Nhân Thế Gian, chỉ thứ hai của Mạc Vô Kỵ đã đánh ra. Mặc dù là chỉ thứ hai, nhưng đánh ra lại là Tạo Hóa Chỉ.

Đối phó với loại cường giả như Thất Trụ Thiên, cho dù đang ở trong Hỗn Độn, cũng tuyệt đối không phải chỉ với một chỉ là có thể giải quyết được. Uy lực lớn nhất trong Thất Giới Chỉ cũng không phải là chỉ thứ bảy, mà là bảy chỉ cùng đánh ra.

TRong nhân thế vô tận tang thương, sinh tử luân hồi không làm gì được Thất Trụ Thiên, nhưng trong nhân thế vô tận tang thương này, chỉ qua chớp mắt đã biến thành một lò luyện tạo hóa lớn. Cho dù ngươi có ở bên trong cái lò luyện này hay không, người cũng sẽ bị hòa tan.

Giờ phút này, trong nhân thế là lô, tạo hóa là công, vạn vật là than, Thất Trụ Thiên là đồng.

Thất Trụ Thiên Thương cũng đã đánh ra, nếu như chỉ là công kích bình thường, Mạc Vô Kỵ khẳng định đối phương không thể nào phá đi Nhân Thế Gian. Nhưng bây giờ Nhân Thế Gian đã bị vô tận đạo tắc từ Thất Trụ Thiên Thương xé nứt mà sụp đổ, cũng may chỉ thứ ba của Mạc Vô Kỵ đã đánh ra, nếu không thì Nhân Thế Gian hoàn toàn không tạo ra nửa điểm ảnh hưởng nào với Thất Trụ Thiên.

Cái chỉ thứ ba đánh ra chính là chỉ thần thông thứ hai của Thất Giới Chỉ, Thiên Địa.

Nhân Thế Gian hỏng đi cũng không sao cả, lò luyện sinh tử bị xé nứt cũng không phải nôn nóng, vùng thiên địa này vẫn còn nằm trong tầm khống chế của Mạc Vô Kỵ.

Quy tắc Không Gian biến hóa, cho dù Nhân Thế Gian đã bị phá nát, đều đang niết bàn trong không gian này,

Lần đầu tiên Thất Trụ Thiên cảm nhận được một loại nguy cơ, thật sự là hắn ta có thể xé rách cái chỉ thứ ba này, thậm chí là chỉ thứ tư, nhưng hắn ta có một cảm giác, hắn ta không thể nào tiếp tục như vậy được. Không phải hắn ta e ngại Mạc Vô Kỵ, mà là Thạch Trường Hành ở bên cạnh.

Thất Trụ Thiên cảm nhận được vạn vật bị Thất Trụ Thiên Thương của hắn ta xé nứt đang niết bàn, dường như có một loại Thiên Đạo âm Dương đang biến hóa, có thể khiến những đạo tắc đại đạo bị phá nát này khôi phục một lần nữa. Giờ phút này, hắn ta không dám tiếp tục nữa, hắn ta không dám để cho cái âm Dương Chỉ này đánh ra.

Cái thần thông CHỉ Đạo này quá mức đáng sợ, cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối sẽ để tên Thạch Trường Hành kia chiếm được tiện nghi. Thất Trụ Thiên gầm lên giận dữ, Thất Trụ Thiên Thương cuốn lên trăm triệu vạn tinh mang. Những tinh mang này đột ngột nổ tung, hóa thành từng vết rạn vị diện xé rách đạo tắc, những đạo tắc này xé rách thiên địa đang trói buộc hắn ta, xé rách Nhân Thế Gian còn đang niết bàn, dập tắt Tạo Hóa DUng Lô đang cuồn cuộn đạo hỏa, giúp Thất Trụ Thiên xông ra khỏi vùng thiên địa đang trói buộc hắn ta.

Trong lòng Mạc Vô Kỵ âm thầm chấn động, tên Thất Trụ Thiên này thật mạnh, vừa rồi chỉ thứ tư âm Dương của hắn chỉ đang trong quá trình chuẩn bị, còn chưa hoàn toàn kích phát, Thất Trụ Thiên đã phá vỡ ba tầng chỉ trước của hắn. Mặc dù Thất Trụ Thiên bị trọng thương, thực lực vẫn mạnh hơn bước đại đạo thứ bảy.

TRong Hỗn Độn này, đạo tắc Sát Phạt vừa rồi của hắn, cho dù là bước đại đạo thứ bảy cũng chỉ có thể nằm xuống.

Mặc dù Thất Trụ Thiên đã xông ra khỏi Thất Giới Chỉ của Mạc Vô Kỵ, nhưng mà hơi thở còn suy yếu hơn trước một chút, hơn nữa hắn ta biết rõ, mặc dù hắn ta đã xé rách được Thất Giới Chỉ của Mạc Vô Kỵ, nhưng vẫn mơ hồ còn ở trong lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ.

Cái này khiến hắn ta cực kỳ tức giận, nếu như nơi này không phải là Hỗn Độn, nếu như bên cạnh không có Thạch Trường Hành, hắn ta nhất định phải dạy dỗ tên sâu kiến này một trận. Bây giờ sâu kiến này rõ ràng vô cùng thích ứng với không gian nơi này, ở trong Hỗn Độn mà giống như cá trong nước. Mà hắn ta, rõ ràng có thể nghiền ép sâu kiến này, nhưng bây giờ lại bị đối phương áp chế.

Chương 2498 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (2)

“Ngươi muốn thế nào?” Thất Trụ Thiên nhìn lướt qua Thạch Trường Hành đứng bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm, giọng điệu có chút bất đắc dĩ. Lĩnh vực đại đạo của Mạc Vô Kỵ bao phủ hắn ta, chỉ cần hắn ta muốn đi, Mạc Vô Kỵ có thể cản hắn ta trong một giây. Một giây này, Thạch Trường Hành có thể sớm ra tay, hắn ta không thể nào cược được, cũng không dám cược.

Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không trả lời, Thất Giới Chỉ không giải quyết được ngươi, vậy thì thử Sinh Tử Luân của ta một chút.

“Chờ đã, ngươi muốn bồi thường cái gì?” Thất Trụ Thiên chưa bao giờ gặp loại người như Mạc Vô Kỵ, hoàn toàn không cho hắn ta cái bậc thang nào bước xuống. Hắn ta chính là một Đạo Tổ, chẳng lẽ không biết xấu hổ à. Ngươi nói một chút xem phải bồi thường thế nào không được sao, hết lần này đến lần khác, cứ để ta phải nói ra.

“Bớt nói nhảm đi, lấy đồ ra cho ta xem một chút, nếu như ta không hài lòng, vậy thì không cần bồi thường nữa.” Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, lĩnh vực Phàm Nhân lại tăng cường thêm mấy lần. Hắn đã nhìn ra, chỉ cần hắn có thể trói được Thất Trụ Thiên một đến ba giây, Thạch Trường Hành nhất định sẽ ra tay xử lý Thất Trụ Thiên.

TRừ chuyện đó ra, đấu pháp với Thất Trụ Thiên khiến hắn vô cùng hưng phấn, vừa rồi mặc dù không làm gì được Thất Trụ Thiên, nhưng hắn cũng thu hoạch được không nhỏ, chờ đến khi hắn bế quan, những thu hoạch này sẽ biến thành thực lực của mình. Loại cơ hội này cũng không dễ gặp được, sao có thể buông tha chứ?

Cảm nhận được lĩnh vực Thánh Nhân của Mạc Vô Kỵ không ngừng được tăng cường, còn cả tâm tình hưng phấn của Mạc Vô Kỵ, Thất Trụ Thiên biết, đối phương thật sự không sợ hắn ta, hơn nữa còn muốn đánh tiếp, thậm chí đã nhìn ra được Thạch Trường Hành chuẩn bị ra tay với hắn ta.

Thất Trụ Thiên chỉ có thể lấy ra một chiếc nhẫn ném đến, “Đây là bồi thường của ta, muốn thì lấy, không muốn thì đánh đi.”

Nếu như Mạc Vô Kỵ còn không đồng ý hòa giải, vậy thì hôm nay hắn ta chỉ có thể bỏ qua tính toán với Thạch Trường Hành, rời khỏi nơi này rồi tính tiếp. Có Thạch Trường Hành ở chỗ này, tiếp tục đánh nữa, đối với hắn ta chẳng có chút chỗ tốt nào.

Mạc Vô Kỵ nắm lấy chiếc nhẫn, thần niệm quét vào trong, phát hiện là một đầu đạo mạch cực phẩm dài gần vạn trượng. Gia hỏa này đúng là giàu có, tùy tiện là có thể lấy ra một đầu đạo mạch cực phẩm. Cất chiếc nhẫn đi, Mạc Vô Kỵ cũng thu hồi lĩnh vực của mình. “Mặc dù cũng khá miễn cưỡng, nhưng mà ta tương đối rộng lượng, không so đo chuyện người phá hư động phủ của ta. Đương nhiên, loại chuyện này ta không hy vọng sẽ xảy ra lần thứ hai.”

Nói xong cái này, Mạc Vô Kỵ lại quay sang nhìn Thạch Trường Hành.

Hoàn toàn không cần Mạc Vô Kỵ lên tiếng, Thạch Trường Hành đã chủ động lấy một chiếc nhẫn ra ném cho Mạc Vô Kỵ, “Đây là bồi thường của ta.”

Rõ ràng hắn ta cũng đã nhìn thấy đồ trong chiếc nhẫn của Thất Trụ Thiên, một đầu đạo mạch cực phẩm, hắn ta cũng bỏ ra một đầu đạo mạch cực phẩm. Thạch Trường Hành hắn ta có thể rút đi, bởi vì lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ không hề bao phủ hắn ta, nhưng mà hắn ta không dám. KHông phải là vì hắn ta sợ, mà là lo lắng cho con gái của mình.

Lại là một đầu đạo mạch cực phẩm, Mạc Vô Kỵ rất hài lòng. Đột phá lên bước đại đạo thứ sáu đã tiêu hao hết hai đầu đạo mạch cực phẩm, mặc dù còn thừa lại một chút, nhưng mà loại vật như đạo mạch cực phẩm này, ai lại ngại nhiều chứ?

Cất hai đầu đạo mạch cực phẩm đi, Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Không quấy rầy nhã hứng của hai vị nữa, các ngươi hung hăng ngang ngược phá vỡ động phủ của ta, đã như vậy, ta đành chịu thiệt.

Không thể trêu vào thì ta còn không trốn được sao, bây giờ ta đưa địa bàn của ta cho các ngươi, chỉ mong các ngươi đừng tìm ta nữa, cáo từ.”

Nói xong câu đó, thân hình Mạc Vô Kỵ lóe lên, xông vào trong Hỗn Độn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Ở chỗ Mạc Vô Kỵ tu luyện, chỉ còn lại Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành. Trừ cái đó ra, còn có ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã khô cạn. Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên hai mặt nhìn nhau, đó quả thật là thái độ mà ngươi không dám trêu vào phải bỏ chạy sao? Sao nhìn không giống vậy?

Trước đó hai người nhìn thấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương, cho rằng Mạc Vô Kỵ chính là dê đợi làm thịt, đợi lát nữa có thể mở thế giới của Mạc Vô Kỵ ra, sau đó cướp đoạt mọi thứ trên người Mạc Vô Kỵ, đương nhiên là bao gồm cả Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà Mạc Vô Kỵ đã lấy đi.

Nhưng mà lý tưởng thì rất đẹp đẽ, hiện thực lại vô cùng tàn khốc. Bọn hắn chẳng những không lấy được một giọt Hỗn Độn Quy Tắc Tương nào, mà còn phải tự mình bỏ ra một đầu đạo mạch cực phẩm.

Thất Trụ Thiên bồi thường đạo mạch cực phẩm, trừ vì Mạc Vô Kỵ rất cường đại, hắn ta không thể nào nghiền ép được, còn một nguyên nhân nữa là Thạch Trường Hành đang đứng ở bên cạnh, khiến hắn ta không thể không bồi thường. Thạch Trường Hành bồi thường đạo mạch cực phẩm, trừ lo lắng Mạc Vô Kỵ sẽ đi tìm con gái mình tính sổ, còn là vì bên cạnh hắn ta còn có một Thất Trụ Thiên.

“Thất Trụ Thiên, ngươi dẫn ta đến nơi này, chắc hẳn có chút tính toán nhỏ nhỉ?” Thạch Trường Hành đột nhiên không còn muốn tiếp tục nữa, loại cường giả có thiên phú đáng sợ như Mạc Vô Kỵ đột nhiên xuất hiện, khiến hắn ta cảm thấy, đại vũ trụ sắp thay đổi rồi. Hắn ta và Thất Trụ Thiên ở chỗ này đánh nhau, không có bất cứ ý nghĩa nào cả. Hắn nhất định phải ngay trước khi đại vũ trụ thay đổi mà tăng thực lực của mình lên.

Thất Trụ Thiên đang định nói chuyện, Thạch Trường Hành đột nhiên biến sắc, xông ra khỏi Hỗn Độn.

Thất Trụ Thiên biết Thạch Trường Hành không sợ hắn ta, cộng thêm vừa rồi hắn ta đấu pháp đã tổn hại nguyên khí, Thạch Trường Hành sao có thể chạy trốn được. Nhưng mà Thất Trụ Thiên đã biết vì sao Thạch Trường Hành lại rời đi, là vì có người đến, Thạch Trường Hành khẳng định cho rằng người đến này cùng bọn với mình.

Chương 2499 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (3)

“Thất Trụ Đạo Tổ?” Người đến sau khi nhìn thấy Thất Trụ Thiên, kinh ngạc thốt lên rồi lập tức ôm quyền hỏi thăm, “Vương Tùng Kinh kính chào Đạo Tổ, không ngờ có thể gặp được Đạo Tổ ở nơi này.”

“Hóa ra là Vương đạo hữu.” Thất Trụ Thiên biết người này, Đạo Chủ thứ hai của Phá Khư Thánh Đạo, Vương Tùng Kinh. Một Đạo Tổ, một Đạo Chủ, mặc dù phát âm không khác nhau lắm, nhưng mà địa vị thì như trời với đất.

“Ngươi đã bước vào bước thứ tám rồi?” Thất Trụ Thiên lập tức cảm nhận được thực lực của Vương Tùng Kinh, đây tuyệt đối là đã phá vỡ gông cùm xiềng xích bước đại đạo thứ bảy, đặt chân vào bước thứ tám.

KHông đúng, trước đó hắn ta nghe nói vì tìm kiếm bước đại đạo thứ tám, Vương Tùng Kinh đã tiến vào cấm địa bên ngoài Thập Phương Thế Giới, sao lại còn ở khu vực Khô Sinh Hỗn Độn?

Vương Tùng Kinh cũng cảm nhận được bản thân Thất Trụ Thiên đã bị trọng thương, hắn ta nghĩ, nếu mình đột nhiên ra tay, có thể nào xử lý Đạo Tổ này. Xử lý Đạo Tổ một phương, Phá Khư Thánh Đạo hắn ta cũng có thể khống chế một phương.

“May mắn mà thôi.” Vương Tùng Kinh cười cười.

“KHông sai, nhưng ngươi có gặp Trường Hành đạo hữu không?” Thất Trụ Thiên gật đầu, khôi phục bình tĩnh, thuận miệng hỏi một câu.

Thạch Trường Hành? TRong lòng Vương Tùng Kinh giật mình. Nếu như Thạch Trường Hành ở chỗ này, vậy thì hắn ta không thể ra tay. Hắn ta lập tức lắc đầu, “Không nhìn thấy, chẳng lẽ Trường Hành Đạo Tôn cũng đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn sao?”

“Vậy thì sau này còn gặp lại, Thất Trụ Thiên thế giới hoan nghênh Phá Khư Thánh Đạo ngươi.” Nói xong câu đó, Thất Trụ Thiên bước ra một bước, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi Hỗn Độn.

Nhìn bóng lưng Thất Trụ Thiên biến mất, Vương Tùng Kinh cũng vứt bỏ ý nghĩ xử lý Thất Trụ Thiên đi. Loại người như Thất Trụ Thiên này, đã không thể lập tức ra tay giết chết, đuổi theo giết chính là trò cười.

KHông đúng, nơi này là ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương? Vương Tùng Kinh trợn tròn hai mắt, nhìn cái ao đã khô cạn dưới chân, trong lòng lập tức hỗn loạn.

Ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương đó, cái này trân quý đến mức nào? Hắn ta có thể bước vào bước đại đạo thứ tám, trừ các loại cơ duyên ra, cũng là bởi vì ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn lấy được một chén Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Mà nơi này, là cả một cái ao.

Chân Diễn Thánh Đạo.

Đây không phải lần đầu tiên Lam Tiểu Bố đến nơi này, lần này đến đây là dự định hoàn toàn nhổ tận gốc cái đạo môn này, cho nên khi hắn và Phương Chi Khuyết vừa đến đây, đã chuẩn bị bố trí kết giới Khốn Sát.

Vì muốn giữ chân Quan Xung và Sùng Anh ở lại, không để cho hai tên này có cơ hội chạy thoát, Lam Tiểu Bố còn lấy Vũ Trụ Ma ra làm trận tâm kết giới Công Kích này, lấy Hỗn Độn Đạo Tâm Bàn và Hỗn Độn Đạo Đài trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ làm trận tâm kết giới Khốn Sát. Người Chân Diễn Thánh Đạo có thể chạy trốn hay không, Lam Tiểu Bố không quan tâm, hắn chỉ cần giết chết Quan Xung. Đương nhiên tốt nhất là Sùng Anh cũng giết luôn, dù sao thì giữ lại gia hỏa này cũng là một tai họa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố mới bố trí mấy đạo đạo tắc đã dừng lại.

Phương Chi Khuyết biết vì sao Lam Tiểu Bố lại dừng bố trí kết giới, hắn ta không nêu ra bất cứ ý kiến gì cả. Đừng nhìn thấy Lam Tiểu Bố ở chung với Phương Chi Khuyết rất ổn, nhưng hắn ta biết rõ, chọc giận tên trước mắt này thì hắn ta sẽ chết rất khó coi.

“Lão Phương, ngươi chắc hẳn hiểu rõ vì sao ta lại dừng bố trí kết giới nhỉ?” Lam Tiểu Bố liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư của Phương Chi Khuyết, hỏi một câu.

Phương Chi Khuyết vội vàng nói, “Ta đã đoán được một chút, muốn bố trí kết giới bao phủ toàn bộ Chân Diễn Thánh Đạo, thậm chí có thể ngăn cản được bước đại đạo thứ bảy, không đến nửa năm một năm thì rất khó làm được. Xung quanh Chân Diễn Thánh Đạo, khắp nơi đều là trận văn Xúc Phát, qua thời gian dài như vậy, bố trí kết giới trong những trận văn Xúc Phát này, cho dù chúng ta có cẩn thận đến đâu, cũng nhất định sẽ kinh động đến Quan Xung và Sùng Anh.

Một khi kinh động đến hai người này thì sẽ phí công nhọc sức.”

Lam Tiểu Bố vỗ vai Phương Chi Khuyết. “Lão Phương, trong tay ta chỉ cần người hữu dụng, nếu như ngươi không làm được, hoặc là ngươi cảm thấy ngươi hữu dụng, nhưng mà ta không cảm nhận được, ngươi cũng chẳng có chút giá trị nào đâu.”

TRong lòng Phương Chi Khuyết thầm mắng, ngoài miệng thì nói rất vang dội, “Bố gia yên tâm, vừa rồi ta cũng định nói suy nghĩ của mình ra thì ngươi đã hỏi ta rồi. Lần sau ta nhất định sẽ nhanh chóng nói ý nghĩ trong lòng mình ra, nhất định sẽ không khiến Bố gia thất vọng.”

“Rất tốt. Nếu chúng ta không thể bố trí kết giới Khốn Sát, vậy chúng ta trực tiếp đánh vào trong thôi.” Lam Tiểu Bố nói xong thì lập tức lấu Trường Sinh Kích ra, hắn đang chuẩn bị ngang nhiên đánh nát hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo. Tên Quan Xung kia dù sao cũng là một Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, nhìn thấy người khác đánh nát hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc mà chạy trốn.

Trường Sinh Kích đang định đánh ra, đã nghe thấy một giọng nói đột ngột truyền đến, “Làm người nên giữ lại một con đường lui, ngày sau sẽ dễ nói chuyện. Thù hận giữa ngươi và Quan Xung, nếu như nhất định phải phá nát đạo tràng Chân Diễn Thánh Đạo ta, vậy thì hơi quá đáng rồi.”

Lam Tiểu Bố giật mình lui lại.

Cho dù là bước đại đạo thứ bảy nói chuyện, hắn cũng có thể cảm nhận được đối phương đang ở đâu, nhưng giọng nói vừa rồi từ chỗ nào truyền đến, hắn ta lại chẳng cảm nhận được chút nào.

Phương Chi Khuyết rõ ràng cũng nghe thấy giọng nói vừa rồi, hắn ta nghiêm túc nhìn Lam Tiểu Bố truyền âm, “Ta hoài nghi người này là Phù Sùng.”

“Phù Sùng là ai?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ bật thốt, trong lòng hắn thì đang nghĩ, thực lực của gia hỏa vừa nói chuyện này nhất định tương đương với Thạch Trường Hành. Nếu như Chân Diễn Thánh Đạo có loại cường giả này, Quan Xung và Sùng Anh còn cần gì đi cầu Đạo Tổ? Hơn nữa hắn và Phương Chi Khuyết xử lý Trần Hoàng Tử, cường giả Chân Diễn Thánh Đạo sao không ra mặt?

Chương 2500 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo.

“Bố gia, chúng ta rời khỏi nơi này trước, chờ ta nói lai lịch của gia hỏa này cho ngươi rồi, chúng ta quyết định sau.” Phương Chi Khuyết truyền âm tiếp.

Lam Tiểu Bố đồng ý với lời Phương Chi Khuyết nói, nếu như có cường giả tương đương với Thạch Trường Hành tọa trấn ở Chân Diễn Thánh Đạo, vậy hôm nay hắn hoàn toàn không thể giết được Quan Xung, thậm chí còn không thể an toàn rút lui.

KHi rút đi, Lam Tiểu Bố vô cùng cảnh giác, nhưng mà khiến hắn thở phào chính là không có ai đuổi theo cả.

Sau khi rời xa Chân Diễn Thánh Đạo rồi, Phương Chi Khuyết mới lên tiếng, “Năm đó khi Chân Diễn Thánh Đạo còn chưa có bốn đại Thánh Chủ, danh tiếng cũng không nhỏ, bởi vì Chân Diễn Thánh Đạo có hai Đạo Chủ. Một người chính là Phù Sùng, một người nữa tên là Tuyền Tứ. Hai người này lấy được một môn đạo pháp đỉnh cấp, Nguyệt Dũng Đại Hoang, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau này có bốn đại Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo.

Bởi vì Nguyệt Dũng Đại Hoang, Chân Diễn Thánh Đạo chia thành bốn đạo, theo thứ tự là Nguyệt Diễn, Dũng Diễn, Đại Diễn và Hoang Diễn. Không biết vì sao, lúc này Phù Sùng và Tuyền Tứ lại nảy sinh xung đột, hai người có một trận chiến ở Trung Ương thế giới, sau khi trận đại chiến kia kết thúc, Tuyền Tứ bị trọng thương sắp vẫn lạc, còn Phù Sùng thì mai danh ẩn tích. Nhưng mà có rất nhiều người nói, Phù Sùng đã vẫn lạc, cho nên không có người nào để ý đến Phù Sùng nữa.

Sau khi Phù Sùng biến mất, Chân Diễn Thánh Đạo chỉ còn lại một tên Đạo Chủ là Tuyền Tứ, Tuyền Tứ xem như đã thống nhất Chân Diễn Thánh Đạo, sau đó diễn sinh ra bốn đạo, trong đó Thánh Chủ Dũng Diễn của Dũng Diễn Đạo là đệ tử của hắn.”

“Còn Tuyền Tứ đâu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi, Tuyền Tứ thống nhất Chân Diễn Thánh Đạo, hắn giết chết Trần Hoàng Tử của Chân Diễn Thánh Đạo, Tuyền Tứ vì sao lại không lộ diện.

Phương Chi Khuyết giải thích, “Tên Phù Sùng kia cũng không phải là một kẻ vớ vẩn, Tuyền Tứ giết chết hắn cũng không phải không bỏ ra cái giá nào, đạo mạch của hắn cũng bị vỡ vụn, miễn cưỡng phát triển bốn đạo xong thì tự bạo vẫn lạc, nhưng mà Tuyền Tứ kia vẫn được xem như là người đứng đầu. Vậy nên mới nói, cho dù bốn tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo đều bị giết chết, Phù Sùng cũng sẽ không đến. Bởi vì bốn tên Thánh Chủ kia đều là người của Tuyền Tứ, xem như là kẻ thù của hắn. Vậy thì sau khi bốn tên Thánh Chủ vẫn lạc, Chân Diễn Thánh Đạo sẽ là của hắn, cho nên hắn mới không cho chúng ta động đến hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo.

“Tuyền Tứ bị giết, cuối cùng tự bạo. Nói rõ tên Phù Sùng này cho dù có sống, sợ cũng chẳng khỏe mạnh gì. Nếu không, hắn sẽ không cảnh cáo bằng miệng như vậy.” Lam Tiểu Bố nói.

Một người có thể liều mình với đồng môn để tranh đoạt Chân Diễn Thánh Đạo, khi mình đi phá Chân Diễn Thánh Đạo, sao chỉ có thể mở miệng nói hắn không nên động đến Chân Diễn Thánh Đạo?

Phương Chi Khuyết không nói gì, hắn ta cảm nhận vừa rồi chính là Phù Sùng, nhưng chỉ sợ người này cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Hắn ta đang chờ ý kiến của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố muốn đi đánh tiếp thì cứ tiếp tục.

Vào giờ phút này, một bóng người đột nhiên từ hư không xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố và Phương Chi Khuyết.

Cho dù đối phương còn chưa ra tay, nhưng khí thế đại đạo cường hãn kia, Lam Tiểu Bố vẫn cảm nhận được, hắn lập tức mở rộng lĩnh vực Thánh Nhân của mình, thực lực của gia hỏa này tuyệt đối không yếu hơn Thạch Trường Hành, rất có thể chính là Phù Sùng. Nhưng mà hắn đoán không sai, hơi thở của đối phương hình như khá hỗn loạn, rõ ràng là trọng thương chưa lành.

Đang định bảo Phương Chi Khuyết ra tay, Phương Chi Khuyết lại khom người thi lễ, “Phương Chi Khuyết kính chào Đạo Tổ.”

Đạo Tổ? Lam Tiểu Bố không thi lễ, lại nhìn chằm chằm người đến, mặt trắng không râu, đầu trọc không có lông mày. Mấu chốt là khi gia hỏa này đến, cố ý tản ra khí thế càn quét, là muốn khiến hắn sinh ra sợ hãi và áp lực, hắn đương nhiên không tôn kính. Cũng không biết là Đạo Tổ vủa thế giới nào, nhìn có vẻ hơi chật vật.

“Ta biết ngươi, tu luyện đại đạo TRớ Chú.” Nam tử không có lông mày này gật gật đầu với Phương Chi Khuyết, sau đó nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Đây là đệ tử của ngươi?” Nam tử không có lông mày hỏi, hắn ta hỏi

Phương Chi Khuyết, nhíu mày khó chịu với loại hậu bối vô lễ này.

Lam Tiểu Bố này đã nhìn ra, gia hỏa này đã bị trọng thương rất nghiêm trọng, thực lực bây giờ không thể nào uy hiếp được hắn. Hắn bình thản nói, “Lão Phương, gia hỏa này là ai mà phô trương như vậy?”

Phương Chi Khuyết vội vàng trả lời, “Bố gia, đây là Đạo Tổ Thất Trụ Thiên.”

Sau đó hắn ta không cần giải thích gì thêm nữa. Trước đó Thạch Uyển Dung đến cầu hắn ta và Lam Tiểu Bố giúp đỡ, chính là đối phó với tên Thất Trụ Thiên trước mắt này. Thất Trụ Thiên xuất hiện ở đây, bản thân còn bị trọng thương, không biết Thạch Trường Hành thế nào.

Bố gia? Thất Trụ Thiên sửng sốt, vừa rồi hắn ta đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Phương Chi Khuyết, định bảo Phương Chi Khuyết giúp hắn ta làm chút chuyện. Không ngờ Phương Chi Khuyết lại gọi tiểu bối trước mắt này là Bố gia, mình bế quan cũng không lâu lắm mà, sao thế giới này lại thay đổi lớn như vậy?

Hóa ra là Thất Trụ Thiên, Lam Tiểu Bố không nói gì thêm.

Chắc hẳn là Phương Chi Khuyết bị tiểu bối này khống chế? Thất Trụ Thiên khó hiểu nhìn về phía Phương Chi Khuyết, lập tức giật mình, “Ngươi đã bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi?”

Phương Chi Khuyết này hắn ta đã từng gặp một lần, sở dĩ có ấn tượng, đó là vì Phương Chi Khuyết tu luyện đại đạo Trớ Chú khiến hắn ta nhớ kỹ. Trong ấn tượng của hắn ta, Phương Chi Khuyết không có tư cách bước vào bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà khi nhìn thấy Phương Chi Khuyết một lần nữa, Phương Chi Khuyết đã là bước đại đạo thứ bảy, chuyện này…

Chương 2501 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo. (2)

Người trẻ tuổi trước mắt này có lợi hại thế nào, còn trẻ tuổi như vậy chắc hẳn không thể nào khống chế được Phương Chi Khuyết. Lại nghĩ đến thái độ kính cẩn của Phương Chi Khuyết đối với hậu bối trẻ tuổi này, Thất Trụ Thiên đột nhiên có chút hoang mang.

“Ha ha, Đạo Tổ, đi đường có vẻ hơi chậm rồi.” Một giọng cười to vang lên, một nam tử vóc người cao gầy giống như một cây gậy trúc từ hư không bước đến.

Khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy Thất Trụ Thiên, vô cùng thản nhiên, bởi vì hắn cảm nhận được bản thân Thất Trụ Thiên bị trọng thương, cho dù là hắn đánh không lại, đối với hắn cũng chẳng có uy hiếp gì. Nhưng tên nam tử như cây gậy trúc trước mắt này, lại khiến hắn có cảm giác uy hiếp nhàn nhạt.

“Vương đạo chủ, ngươi đuổi theo ta là có chuyện gì?” Biểu lộ của Thất Trụ Thiên rất bình tĩnh, khi nói chuyện thì khẽ nhíu mày.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ tên Vương đạo chủ này là ai, Phương Chi Khuyết ở bên cạnh đã truyền âm cho hắn, “Bố gia, gia hỏa này tên là Vương Tùng Kinh, là đạo chủ thứ hai của Phá Khư Thánh Đạo, chúng ta xử lý Giải Truyền Kỳ, gia hỏa này nhất định bây giờ còn chưa biết. Nếu không tuyệt đối sẽ không nhìn chằm chằm Thất Trụ Thiên, mà là nhìn chằm chằm chúng ta. Trước đó nghe nói gia hỏa này rời khỏi Thập Phương Thế Giới tìm kiếm cơ duyên đại đạo, không ngờ đã trở về, hơn nữa hình như đã bước ra khỏi bước đại đạo thứ bảy, có khả năng không hề yếu hơn Thất Trụ Thiên…”

Mặc dù đang truyền âm cho Lam Tiểu Bố, nhưng trong lòng Phương Chi Khuyết thì thấp thỏm không yên. Cảnh giới đại đạo, một bước là một tầng trời, sở dĩ hắn ta kiêng kị Lam Tiểu Bố từ trong xương cốt, trừ chuyện trên người có ấn ký đạo niệm, còn một nguyên nhân nữa là Lam Tiểu Bố có thể ở trong cảnh giới đại đạo hiện tại mà vượt cấp đối địch, chuyện này thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Giống như hắn ta bây giờ là bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà so với bước đại đạo thứ tám, đó chính là một người trên trời một người dưới đất. Nếu không thì Đạo Tổ dựa vào đâu mà khiến người ta sợ hãi?

Vương Tùng Kinh? Ánh mắt Lam Tiểu Bố rụt lại một chút. Nếu như để gia hỏa này chặn hắn ở An Lạc Thiên Thành, cái này chỉ sợ toàn bộ Ma Như Thiên Đình đều sẽ bị gia hỏa này tiêu diệt. Bởi vì khi đại chiến, Khổ Nhất Sí tuyệt đối sẽ không đứng ra giúp Ma Như thế giới.

Vương Tùng Kinh cười ha ha một tiêngs, “Sau khi Đạo Tổ đi, ta phát hiện ra một chuyện kỳ quái, cái ao kia có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, mà cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương kia đã bị lấy đi một khắc trước đí Đạo Tổ đi, cho nên ta đến hỏi thăm một chút.”

Hỗn Độn Quy Tắc Tương? Hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, đây là đồ tốt đó. Nhưng mà hắn lập tức hiểu ra, cho dù Hỗn Độn Quy Tắc Tương ở trên người Thất Trụ Thiên, hắn cũng nhất định phải giúp Thất Trụ Thiên đối phó với Vương Tùng Kinh.

Thất Trụ Thiên cười ha ha, tay mở ra, Thất Trụ Thiên Thương xuất hiện trong lòng bàn tay, “Muốn lấy đồ của ta, vậy thì dựa vào bản lĩnh của mình mà lấy.”

Hỗn Độn Quy Tắc Tương hoàn toàn không phải do hắn ta lấy đi, chính hắn ta cũng muốn Hỗn Độn Quy Tắc Tương, nhưng mà Thất Trụ Thiên sẽ không giải thích. Vừa giải thích ra sẽ để lộ hắn ta sợ đối phương. Hơn nữa cho dù hắn ta có giải thích, có lẽ Vương Tùng Kinh cũng sẽ không tin, đã như vậy thì không bằng cứ ra tay.

Vương Tùng Kinh là bước đại đạo thứ tám thì sao chứ? Dù sao thì hắn ta cũng là một Đạo Tổ.

Nhìn thấy Thất Trụ Thiên trực tiếp lấy Thất Trụ Thiên Thương ra, trong lòng Vương Tùng Kinh cũng có chút kiêng kị. Hắn ta mới vừa bước vào bước thứ tám không lâu, mà Đạo Tổ, vẫn luôn là nhân vật cao không thể với tới trong mắt đông đảo tu sĩ.

Nhưng mà nghĩ đến Thất Trụ Thiên đang bị trọng thương, bây giờ hắn ta là bước đại đạo thứ tám, cho dù không nắm chắc cũng có thể đánh được một trận này. Hơn nữa bên cạnh còn có hai sâu kiến, đợi lát nữa để hai sâu kiến này tạo thêm chút phiền phức cho Thất Trụ Thiên. Hắn ta không tin, có sự hấp dẫn của Hỗn Độn Quy Tắc Tương, hai người này lại không liều mạng.

Nghĩ đến đây, Vương Tùng Kinh lập tức lấy pháp bảo của mình ra.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy pháp bảo loại cần câu như vậy, nhưng mà cần câu của Vương Tùng Kinh cuốn lên, quỹ tích di chuyển dường như đều cuốn hết mọi quy tắc không gian trong không gian này.

KHi lĩnh vực của Thất Trụ Thiên và Vương Tùng Kinh đánh vào nhau, Lam Tiểu Bố đã lập tức nhận ra. Thất Trụ Thiên đánh không lại Vương Tùng Kinh. Lĩnh vực của Thất Trụ Thiên tuyệt đối mạnh hơn Vương Tùng Kinh, nhưng mà Thất Trụ Thiên đang bị thương quá nặng, có thể thấy được lão Thạch ra tay không nhẹ.

“Lão Phương, đợi lát nữa ngươi nhắm cơ hội mà ra tay, hạ sát thủ với Vương Tùng Kinh, không cần lo lắng sẽ bị Vương Tùng Kinh cuốn vào trong đạo tắc thần thông, ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ ngươi. Bây giờ không có cơ hội, ngươi chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, khóa cái cần câu của Vương Tùng Kinh lại.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định, đưa ra mệnh mệnh cho Phương Chi Khuyết.

“Bố gia, hai người này vừa mới đánh nhau, không phải chúng ta nên đợi thêm một lát nữa mới ra tay sao?” Phương Chi Khuyết nhanh chóng truyền âm cho Lam Tiểu Bố, thứ nhất là hắn ta cảm thấy hai người này vừa đánh nhau, bây giờ mà hắn ta ra tay thì nhất định không chiếm được chỗ tốt gì, hơn nữa rất có thể sẽ bị cuốn vào trong đạo tắc thần thông của hai người này. Còn một nguyên nhân nữa, hắn ta không dám ra tay. Cho dù là Vương Tùng Kinh hay Thất Trụ Thiên, đều là người mà hắn ta sợ hãi từ tận đáy lòng.

Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, “Ngớ ngẩn, đợi lát nữa sẽ không còn cơ hội ra tay nữa, Thất Trụ Thiên sẽ chạy.”

Chương 2502 - Tay chân miễn phí.

Rất rõ ràng, Thất Trụ Thiên bị trọng thương sẽ không cứng đối cứng ở nơi này mà đánh nhau với Vương Tùng Kinh. Một khi rơi vào thế yếu, nhất định sẽ lựa chọn bỏ chạy. Bởi vì trừ Vương Tùng Kinh ra, bên cạnh còn một Phương Chi Khuyết. Phương Chi Khuyết mà biết trên người hắn ta có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, có ra tay hay không, chuyện này chẳng ai có thể khẳng định. Mặt mũi quan trọng đến đâu, cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ.

Muốn xử lý Vương Tùng Kinh, nhất định không thể để cho Thất Trụ Thiên đi được.

Cảm nhận được Lam Tiểu Bố không vui, Phương Chi Khuyết đâu còn dám do dự nữa, lĩnh vực Thánh Nhân điên cuồng mở rộng, đồng thời lấy Trớ Chú Tác ra vung lên.

ĐÔi mặt với cường giả bước đại đạo thứ tám, hắn ta hoàn toàn không thể không dốc toàn lực mà ra tay. Ở trong mắt Phương Chi Khuyết, hắn ta và bước thứ tám chênh lệch rất xa, nếu như không dốc toàn lực ra tay, đó chính là muốn chết.

Nhìn thấy Phương Chi Khuyết lao đến, Thất Trụ Thiên giật mình, hắn ta không nghĩ rằng Phương Chi Khuyết đang giúp hắn ta. Đổi thành bất cứ ai, cũng sẽ nhòm ngó đến Hỗn Độn Quy Tắc Tương, hết lần này đến lần khác, ở trong mắt Phương Chi Khuyết, Hỗn Độn Quy Tắc Tương đang ở trên người hắn ta, cho nên Phương Chi Khuyết không thể nào giúp hắn ta được. TRong lòng Vương Tùng Kinh thì cười lạnh, hắn ta không gọi đã dám xông lên, còn muốn Hỗn Độn Quy Tắc Tương, nằm mơ đi.

Nhưng mà một khắc sau, Vương Tùng Kinh suýt chút nữa chửi ầm lên, đầu óc Phương Chi Khuyết này bị hỏng à? Công kích và lĩnh vực lại đánh về phía hắn ta, chứ không phải là đối phó với Thất Trụ Thiên. Phải biết rằng, Hỗn Độn Quy Tắc Tương không nằm trên người hắn ta, mà nằm trên người Thất Trụ Thiên đó.

Thất Trụ Thiên thì vô cùng vui mừng, áp lực của hắn ta trong nháy mắt đã giảm bớt rất nhiều. Có Phương Chi Khuyết ra tay giúp đỡ, Thất Trụ Thiên đương nhiên sẽ không bỏ đi, Thất Trụ Thiên Thương lại càng bộc phát ra trăm triệu vạn đạo mang sát phạt. Cho dù là Đạo Tổ đang bị trọng thương, cũng có tôn nghiêm. Hôm nay hắn ta sẽ để cho Vương Tùng Kinh biết, không phải là bước vào bước đại đạo thứ tám là có thể đối kháng với Đạo Tổ.

“Ngươi điên rồi, Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng không nằm trên người ta. Ngươi phải liên thủ với ta, đối phó với Thất Trụ Thiên mới đúng.” Vương Tùng Kinh giận dữ, không nhịn được quát lên. Cùng một lúc, hắn ta không thể phân ra một phần tinh lực để đối phó với Phương Chi Khuyết.

Phương Chi Khuyết tức giận quát. “Ngươi chỉ là một Nhị tông chủ của đạo môn nho nhỏ, mà cũng dám đại nghịch bất đạo, dám ra tay với Đạo Tổ. Đừng nói là ta, bất cứ người nào nhìn thấy ngươi dám ra tay với Đạo Tổ, đều sẽ không buông tha ngươi.”

“Ngươi…” Vương Tùng Kinh bị lời lẽ chân chó của Phương Chi Khuyết mà tức giận nói không thành lời. Vì giận dữ, cần câu vung ra vô tận đạo tuyến, những đạo tuyến này dường như có sinh mệnh, chỉ chớp mắt đã hóa thành một cái Sinh Cơ Đạo Võng, tầng tầng lớp lớp phủ về phía Phương Chi Khuyết. Hắn ta nhất định phải khóa Phương Chi Khuyết lại, sau đó xé gia hỏa này thành mảnh vụn.

Cảm nhận được lĩnh vực Thánh Nhân của mình vỡ vụn thành từng mảnh, không gian xung quanh không ngừng áp súc, sau đó Phương Chi Khuyết nhìn thấy trăm triệu vạn đạo tuyến tạo thành đạo võng phủ đến, trong lòng hắn ta hoảng hốt, vội vàng kêu lên, “Bố gia, cứu ta.”

Cho dù Phương Chi Khuyết có gọi Bố gia cứu hắn hay không, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không có lý do mà đứng yên xem, hắn cũng ra tay.

ĐỐi với Vương Tùng Kinh mà nói, cho dù Lam Tiểu Bố có ra tay hay không, hắn ta đều không thèm để ý. Nếu như nói bước đại đạo thứ bảy như Phương Chi Khuyết còn có thể khiến hắn ta gặp chút phiền phức, vậy thì một sâu kiến nho nhỏ như Lam Tiểu Bố, hắn ta hoàn toàn coi nhẹ rồi.

Thất Trụ Thiên cũng cuốn lên đạo tắc Sát Phạt và lĩnh vực của mình, cách nhìn của hắn ta cũng giống như Vương Tùng Kinh, Phương Chi Khuyết mới có thể chi phối cuộc chiến, còn chuyện Lam Tiểu Bố có xông lên hay không, hắn ta hoàn toàn không để trong lòng.

ĐỐi với đại đạo, một bước là một tầng trời. Phương Chi Khuyết là bước đại đạo thứ bảy, chiến đấu ở chỗ này cũng đã là miễn cưỡng rồi, đừng nói là Lam Tiểu Bố còn chưa đến bước đại đạo thứ bảy.

Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã cuốn lên một đám đạo văn, những đạo văn này tuyệt đối không kém gì đạo tuyến mà Vương Tùng Kinh đã phủ về phía Phương Chi Khuyết.

Vô tận đạo văn ngưng luyện ra thành từng đạo đạo tắc Nhập Luân và đạo tắc Kiến Luân, khi Sinh Cơ Đạo Võng của Vương Tùng Kinh còn chưa khóa Phương Chi Khuyết lại, đạo tắc Nhập Luân và đạo tắc Kiến Lân đã tạo thành thông đạo đạo văn Luân Hồi.

Oanh!

Sinh Cơ Đạo Võng đánh vào thông đạo Luân Hồi vừa mới hình thành này, trong nháy mắt đã bị đạo văn trong thông đạo Luân Hồi cuốn đi, biến mất không còn gì nữa. Chỉ cần là thứ có sinh cơ, đều có thể bị đạo văn Luân Hồi của Lam Tiểu Bố cuốn đi luân hồi.

Cả người Phương Chi Khuyết thả lỏng, hắn ta lại càng liều mạng mà thôi động Trớ Chú Tác của mình. Hắn ta lo lắng biểu hiện của mình không tốt, Lam Tiểu Bố nóng giận sẽ ném hắn ta luôn.

Trước khi bước vào bước đại đạo thứ sáu, thần thông đạo văn Luân Hồi của Lam Tiểu Bố cũng có hạn, hơn nữa khi cái Sinh Cơ Đạo VÕng kia bị thông đạo đạo văn Luân Hồi cắn nuốt cũng không còn uy lực nữa, không cần Lam Tiểu Bố tiếp tục thi triển thần thông tiếp theo. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Bố đã bước vào bước thứ sáu, thần thông đạo văn Luân Hồi của hắn không dừng lại như vậy. Đạo tắc Trường Sinh Luân Hồi cuốn lên, sau khi đạo tắc Nhập Luân và Kiến Luân hình thành, càng điên cuồng mà ngưng luyện ra đạo tắc Vãng Sinh, đạo tắc Kim Sinh, đạo tắc Lai Sinh và đạo tắc Luân Hồi, tất cả đều cuồn cuộn dâng trào, Luân Hồi Kiều lập tức được lấy ra.

Vô cùng vô tận đạo tắc Luân Hồi cuốn về phía Vương Tùng Kinh. ĐỐi phó với Vương Tùng Kinh, Lam Tiểu Bố không hề có chút nhẹ tay nào.

Chương 2503 - Tay chân miễn phí. (2)

Giờ phút này, cho dù là Vương Tùng Kinh hay Thất Trụ Thiên đều vô cùng sửng sốt, bọn hắn vẫn cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ là kẻ đi ngang qua sân khấu, bây giờ mới biết, Lam Tiểu Bố kia mới là gia hỏa thật sự chi phối cuộc chiến.

Thần thông Luân Hồi? Vương Tùng Kinh không kịp suy nghĩ vì sao Lam Tiểu Bố còn chưa đến bước đại đạo thứ bảy mà đã có thực lực đáng sợ như vậy, hắn ta đang nghĩ đến thần thông Luân Hồi. Thần thông Luân Hồi hắn ta đã thấy nhiều, nhưng có thể giống như Lam Tiểu Bố, trong quá trình đấu pháp lại tạo dựng ra đạo tắc Lục Đạo, sau đó thi triển ra thần thông Luân Hồi, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy.

Thất Trụ Thiên mừng rỡ vô cùng, Lam Tiểu Bố vì sao muốn giúp hắn ta, hắn ta cũng không biết rõ, cứ xem như là lòng tôn kính đối với Đạo Tổ đi, nhưng mà hắn ta biết đây là thời cơ tốt nhất.

Đạo vận từ Thất Trụ Thiên Thương điên cuồng bộc phát, từng lớp từng lớp tinh mang sát phạt mênh mông đánh về phía Vương Tùng Kinh. Thật giống như vũ trụ đang xây dựng lại, những tinh mang sát phạt này như đang tái sinh Hạo Hãn, mà Vương Tùng Kinh kia, chỉ là một hạt bụi trong Hạo Hãn này.

Vốn dĩ Vương Tùng Kinh đang chiếm thế thượng phong, sau khi có đạo tắc Luân Hồi của Lam Tiểu Bố, ưu thế đã nhanh chóng tan rã. Cộng thêm Thất Trụ Thiên không để ý đến vết thương của mình mà tăng thêm thế công kích, còn Phương Chi Khuyết bị hắn ta chặn lại lúc trước lại cuốn lên Trớ Chú tác khóa cần câu của hắn ta lại. Phương Chi Khuyết vẫn nhớ mệnh lệnh của Lam Tiểu Bố, hắn ta chỉ cần khóa cần câu lại, đừng cho Vương Tùng Kinh sử dụng pháp bảo là được.

Vương Tùng Kinh biết nếu như hắn ta còn không đi, nhất định sẽ bị Lục Đạo Luân Hồi của Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Hắn ta không sợ Lục Đạo Luân Hồi, nhưng bây giờ hắn ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ba người này.

Nghĩ đến đây, Vương Tùng Kinh muốn phá vỡ trói buộc lĩnh vực của ba người này, chạy trước rồi nói.

Chỉ là Lam Tiểu Bố đã ra tay thì không có ý định để Vương Tùng Kinh bình yên chạy thoát, hắn biết rõ cơ hội ngày hôm nay sẽ không có lần thứ hai.

Nếu như hôm nay không thể giữ Vương Tùng Kinh lại, hoặc là không thể đánh Vương Tùng Kinh trọng thương, vậy thì sẽ đến lượt hắn phải chạy trốn.

Tên Thất Trụ Thiên này, chính là tay chân miễn phí mà.

So với sự phản kích của Thất Trụ Thiên và Phương Chi Khuyết, Lam Tiểu Bố chẳng hề để ý đến an nguy của mình, Luân Hồi Kiều nhanh chóng mở rộng, vắt ngang qua lĩnh vực của Vương Tùng Kinh.

Bị thần thông sát phạt đáng sợ của Thất Trụ Thiên công kích, Vương Tùng Kinh không lo được gì khác, chỉ nhanh chóng phá vỡ lĩnh vực trói buộc mà bỏ chạy

Bất cẩn đạp chân xuống, hắn ta lập tức nhận ra không ổn, cái bước chân này vừa hay lại bước vào Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố.

Đạo tắc Lục Đạo Luân Hồi đã hình thành nên bao trùm đến, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố lại càng không chút kiêng kị mà đánh về phía mi tâm của Vương Tùng Kinh.

Trên Luân Hồi Kiều của hắn, hắn làm chủ.

Lục Đạo Luân Hồi trói buộc đại đạo của Vương Tùng Kinh, cùng lúc đó, Thất Trụ Thiên Thương của Thất Trụ Thiên cũng phá vỡ lĩnh vực hộ thân của Vương Tùng Kinh.

Nhìn thấy Thất Trụ Thiên Thương sắp phá nát thân thể của mình, Vương Tùng Kinh đâu còn nhớ được Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố. Đáng tiếc là cần câu của hắn ta đã bị Phương Chi Khuyết khóa lại, hắn ta chỉ có thể đánh một quyền về phía Thất Trụ Thiên. Với hắn ta mà nói, cho dù Lam Tiểu Bố đánh trúng hắn ta, hắn ta vẫn có cơ hội chữa thương. Bị Thất Trụ Thiên đánh trúng, đó chính là mất mạng.

Đùng!

Bị trọng thương, Thất Trụ Thiên chỉ có thể miễn cưỡng đón lấy một quyền này của Vương Tùng Kinh, lập tức nôn ra máu.

Đạo thế sát phạt của Vương Tùng Kinh đã không còn, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường kích của Lam Tiểu Bố đánh tới, cái khí thế đạo tắc Luân Hồi đáng sợ kia, khiến tâm thần hắn ta chấn động.

COn chưa bị đạo tắc Luân Hồi này cuốn đi luân hồi, bản thân Vương Tùng Kinh dường như đã nhìn thấy tam sinh của mình. Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành một lần luân hồi.

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích Độ Tam Sinh!

Bùm! Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố chỉ trong chớp mắt này đã bổ mi tâm của Vương Tùng Kinh ra.

Một nỗi tuyệt vọng bùng lên, Vương Tùng Kinh có thể cảm nhận được rõ ràng đại đạo của mình bắt đầu vỡ nát, kiếp trước cũng sụp đổ, kiếp này bị niết hóa trên Luân Hồi Kiều, kiếp sau cũng càng ngày càng mơ hồ…

Không! Hắn ta tu luyện đến bước đại đạo thứ tám đã bỏ ra bao nhiêu? Tuyệt đối không thể nào bị giết chết mà không có lý do như vậy, hắn ta phải sống sót.

Sinh cơ và đại đạo của Vương Tùng Kinh dựa vào chấp niệm này mà bùng cháy, bước đại đạo thứ tám cường đại đến cực hạn, luồng chấp niệm cầu sinh này lại có thể xông phá ra khỏi đạo tắc Luân Hồi của Lam Tiểu Bố kéo theo một tia tàn hồn bỏ chạy, thậm chí ngay cả Lam Tiểu Bố cũng không cảm nhận được.

Lam Tiểu Bố vươn tay tóm lấy Luân Hồi Kiều, thế giới của Vương Tùng Kinh, nhất định là vô cùng giàu có. Chỉ là khiến hắn kinh ngạc là lại trống không.

Ý niệm Lam Tiểu Bố rơi vào Luân Hồi Kiều, rõ ràng thân thể Vương Tùng Kinh đã bị hắn hủy đi, nguyên thần phải bị cuốn vào dưới Luân Hồi Kiều, niết hóa tam sinh, chỉ còn tàn hồn vậy mà lại biến mất.

Sau đó Lam Tiểu Bố nhận ra chắc hẳn mình đã khinh thường, để Vương Tùng Kinh chạy trốn rồi. Cũng là vì đạo tắc thần thông Luân Hồi của hắn không khóa được dục vọng cầu sinh cường đại của Vương Tùng Kinh, gia hỏa này là một bước đại đạo thứ tám, thiêu đốt tất cả sinh cơ và đại đạo tự thân, quả thật có cơ hội chạy thoát. Nói tới nói lui, vẫn là vì tu vi của mình còn thấp.

Chương 2504 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch

ra.

Đây là gia hỏa đầu tiên sau khi bị hắn cuốn vào trong Luân Hồi Kiều mà còn có thể chạy thoát, cho dù Lam Tiểu Bố biết, gia hỏa này chắc hẳn cũng không thể nào tu luyện đến bước đại đạo thứ tám nữa, thậm chí đến bước đại đạo thứ bảy cũng không có tư cách. Nhưng trong lòng hắn vẫn rất khó chịu, đồng thời cũng biết Luân Hồi Kiều của mình muốn nghiền ép được cường giả đại đạo chân chính còn thiếu một chút mồi lửa. Thần thông Lục Đạo Luân Hồi, còn cần phải tiếp tục hoàn thiện.

Thất Trụ Thiên ngay cả vết máu ở khóe miệng cũng không lau đi, hắn ta vẫn cảm thấy khó có thể tin được. Có phải là hắn ta bế quan một khoảng thời gian quá dài cho nên đại vũ trụ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất rồi? Những hậu bối này đều lợi hại như vậy à? Từng người rõ ràng đều là hậu bối còn chưa đến bước đại đạo thứ bảy, vậy mà không những có thể khiêu chiến với Đạo Tổ, mà còn có thể giết chết cường giả bước thứ tám?

Còn cả bước thứ tám sao đột nhiên nhiều hơn thế? Loại người như Vương Tùng Kinh cũng có thể bước vào bước thứ tám, cái này thì cũng thôi đi, bên cạnh còn có một gia hỏa sắp bước vào bước thứ tám.

“Bố gia làm thật đẹp, giết thật hay.” Phương Chi Khuyết vui mừng, nhìn thấy Lam Tiểu Bố xử lý Vương Tùng Kinh, hắn ta sao chỉ đơn giản là vui mừng chứ?

Nếu Vương Tùng Kinh hôm nay có thể chạy thoát, Phương Chi Khuyết hắn ta cũng chẳng có gì tốt.

“Vương Tùng Kinh chắc hẳn đã chạy rồi, nhưng mà xem như có chạy thoát, cũng chỉ đang kéo dài hơi tàn mà thôi. Không tệ, người trẻ tuổi. Còn nữa, đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi và Phương đạo hữu, hôm nay ta chỉ có thể lựa chọn rút lui.” Thất Trụ Thiên hiếm thấy mà biểu dương Lam Tiểu Bố một câu, tiện thể cảm tạ một chút.

Lam Tiểu Bố cũng không thèm để ý, cất Luân Hồi Kiều đi, nghiêm mặt nói, “Ngươi này lớn gan như vậy, lại dám ra tay với Đạo Tổ, ta đương nhiên sẽ không màng gì cả mà liều mình hỗ trợ.”

Thất Trụ Thiên cạn lời, tên tiểu tử này cũng giống như tên tiểu tử đã lừa hắn ta một đầu đạo mạch cực phẩm lúc trước. Ngươi tôn kính ta như vậy, không màng tất cả mà giúp ta? Trừ lúc ra tay còn tính là ra sức, sao ta chẳng hề cảm nhận được thái độ của ngươi tôn kính với ta như thế chứ?

“Ừm, không tệ…” Biết rất rõ là Lam Tiểu Bố đang nói láo, nhưng mà Thất Trụ Thiên chỉ có thể gật đầu, vẻ mặt ấm áp khen một câu.

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Đây là chuyện phải làm, lần trước ta và lão Phương cũng giúp một Đạo Tổ khác. Đạo Tổ đó mới gọi là hào phóng, tiện tay cho ta một đầu đạo mạch cực phẩm.”

Thất Trụ Thiên lập tức nghẹn lời, hắn ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại giúp hắn ta, chính là nhìn trúng Hỗn Độn Quy Tắc Tương trên người hắn ta. Nhưng mà người trẻ tuổi này còn tính là có tinh thần trọng nghĩa, nếu không thì cũng không phải là giúp hắn ta đối phó với Vương Tùng Kinh, mà là giúp Vương Tùng Kinh đối phó với hắn ta.

Đương nhiên cũng có khả năng không phải là do đối phương có tinh thần trọng nghĩa, mà là đối phương lo lắng sau khi hắn ta bị xử lý rồi, chưa chắc có thể mở được thế giới của Đạo Tổ ra, nếu như mở thế giới của Đạo Tổ không được, vậy thì đương nhiên là không thể lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Giúp hắn ta xử lý Vương Tùng

Kinh, bản thân mình là một Đạo Tổ, tuyệt đối không thể nào qua loa tắc trách được.

Nếu như trên người thật sự có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, Thất Trụ Thiên cũng không để ý, đương nhiên lấy hai bình ra cho hai người này, nhưng mà trên người hắn ta không có Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

“Đạo mạch này thưởng cho ngươi.” Thất Trụ Thiên nói xong thì lấy một chiếc nhẫn ra ném cho Lam Tiểu Bố, thân hình lóe lên, lập tức biến mất.

Lam Tiểu Bố vươn tay ra cầm lấy chiếc nhẫn, nhìn thấy bên trong là một đầu đạo mạch cực phẩm, hắn cười ha ha nói, “Đạo Tổ này đúng là hơi hẹp hòi, thà rằng cho ta một đầu đạo mạch cực phẩm cũng không chịu cho ta chút Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Không biết gia hỏa này lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương ở đâu, ta lại quên hỏi mất rồi.”

Còn một việc nữa Lam Tiểu Bố muốn hỏi Thất Trụ Thiên, đó chính là Thạch Trường Hành thế nào rồi. Chỉ là Thất Trụ Thiên đi quá nhanh, hắn hoàn toàn không có cơ hội hỏi thăm.

Phương Chi Khuyết vừa cười vừa nói, “Vẫn là Bố gia oai phong, nói giết bước thứ tám là giết bước thứ tám.”

Lam Tiểu Bố cất đạo mạch cực phẩm đi, từ tốn nói, “Ngươi không nghe lời Đạo Tổ vừa nói sao, vừa rồi vẫn chưa xử lý được Vương Tùng Kinh, gia hỏa này chạy trốn rồi.”

“He he, chạy trốn thì sao chứ, chỉ sợ cả đời này gia hỏa này cũng không có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy, chứ đừng nói là bước đại đạo thứ tám.” Phương Chi Khuyết cười he he nói.

Sau khi nói xong, Phương Chi Khuyết dường như có nghĩ đến chuyện gì đó, nói tiếp, “Bố gia, bây giờ chúng ta có đến Chân Diễn Thánh Đạo không?”

Sau khi xử lý Vương Tùng Kinh, dường như Phương Chi Khuyết đã có chút tự mãn.

Lam Tiểu Bố lơ đãng nhìn một vùng cỏ hoang ở đằng xa, nói, “Tên Phù Sùng kia nói cũng đúng, ta chỉ có thù với Quan Xung, không có thù với Chân Diễn Thánh Đạo. Ta không đi đánh hộ trận của Chân Diễn Thánh Đạo nữa, chẳng qua nếu như hắn ngăn cản ta báo thù, vậy thì đừng trách ta không khách sáo. Đi thôi, về trước rồi nói.”

Lam Tiểu Bố và Phương Chi Khuyết vừa đi, tại vùng cỏ hoang mà Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm kia đột nhiên xuất hiện một bóng người, hắn ta nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố đi xa cũng không đuổi theo. Hắn ta định đuổi giết Lam Tiểu Bố và Phương Chi Khuyết, nhưng bây giờ hắn ta không dám tiếp tục đuổi theo nữa.

Thực lực của Lam Tiểu Bố so với bước đại đạo thứ bảy Phương Chi Khuyết kia còn có vẻ đáng sợ hơn, hắn ta có thể khẳng định mình đuổi theo không giết được Lam Tiểu Bố. Mà loại cường giả như Lam Tiểu Bố, bước vào bước đại đạo thứ bảy, tuyệt đối là chuyện chắc như đinh đóng cột. Nếu như hắn ta không giết được Lam Tiểu Bố, thù hận giữa Chân Diễn Thánh Đạo và Lam Tiểu Bố kia sẽ không còn giới hạn ở chỗ Quan Xung nữa.

Chương 2505 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra. (2)

Bây giờ hắn ta không ra tay, vậy còn có chỗ trống để xoay chuyển, bởi vì hắn ta và bốn đại Thánh Chủ không cùng đường. Hắn ta vừa ra tay, người ta sẽ có lý do lập tức tiêu diệt Chân Diễn Thánh Đạo.

…

“Bố gia, ngươi có phải đã phát hiện ra gì rồi không?” Rời khỏi chỗ đó rồi, Phương Chi Khuyết mới mở miệng hỏi thăm, mặc dù hắn ta không phát hiện ra, nhưng không phải là không có ánh mắt.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Trừ ngươi ra, tất cả mọi người đều phát hiện có người đến, mai phục ở cách chỗ chúng ta không xa.”

Phương Chi Khuyết nghe thấy vậy thì lập tức nhận 10.000 điểm sát thương. Bốn người bọn hắn đấu pháp, có người ẩn nấp bên ngoài chỗ bọn hắn đấu pháp, vậy mà chỉ có hắn ta không phát hiện ra. Ngay cả Vương Tùng Kinh bị Lam Tiểu Bố đánh nát thân thể và xé rách thần hồn cũng phát hiện, chẳng lẽ bước đại đạo thứ bảy như hắn ta là giả sao?

Cảm nhận được Phương Chi Khuyết nhận phải tổn thương, Lam Tiểu Bố vỗ vai Phương Chi Khuyết một cái. “Ngươi đừng buồn, bởi vì trừ ta có tu vi thấp hơn ngươi thì cho dù là Thất Trụ Thiên, Vương Tùng Kinh hay gia hỏa mai phục kia đều có tu vi cao hơn ngươi.”

“Ý của ngươi là người kia chính là Chân Diễn Thánh Đạo…” Phương Chi Khuyết lập tức tỉnh ngộ, kinh ngạc hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Chắc hẳn không sai, người kia nhất định chính là Phù Sùng của Chân Diễn Thánh Đạo. Người này đuổi giết chúng ta, có thể thấy được lời đồn bên ngoài rằng hắn bị trọng thương phải nấp trong một góc chữa thương là không đúng, càng không có khả năng đã vẫn lạc. Hắn có thể khiến ngươi không phát hiện ra, cho dù không phải bước đại đạo thứ tám, có lẽ cũng đã một chân bước vào rồi.”

“Vậy vì sao hắn không tiếp tục ra tay?” Phương Chi Khuyết có chút không hiểu lắm.

Nếu như nói là vì nhìn thấy Lam Tiểu Bố chém giết Vương Tùng Kinh, Phù Sùng bị dọa, Phương Chi Khuyết không tin lắm. Sở dĩ Lam Tiểu Bố có thể giết được Vương Tùng Kinh, chủ yếu là vì có Thất Trụ Thiên ở bên cạnh kiềm chế Vương Tùng Kinh. Bây giờ Thất Trụ Thiên không ở đây, Phù Sùng chắc hẳn sẽ không e ngại hắn ta và Lam Tiểu Bố chứ?

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cho rằng không có Thất Trụ Thiên, hắn ta sẽ dám xông lên sao? Hắn không có lá gan đó.”

Hắn khẳng định Phù Sùng không dám đuổi theo, nếu như Phù Sùng dám đuổi theo, hắn hoàn toàn không cần chờ đến bước đại đạo thứ bảy, bây giờ hắn quay về An Lạc Thiên Thành, mời Sách Khổ Huệ Thăng cùng ra tay. Phù Sùng là Đạo Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo, ngươi lại dám truy sát ta, ta nên ra tay với ngươi thế nào đây?

…

Mặc dù bị trọng thương, Thạch Trường Hành vẫn lập tức chạy về An lạc Thiên Thành đầu tiên. Khi hắn ta không nhìn thấy Thạch Uyển Dung ở trong phòng, trong lòng giật mình. Cũng may tin tức hắn ta phát ra cho Thạch Uyển Dung mặc dù không có phản hồi, nhưng mà bản thân Thạch Uyển Dung lại quay về.

“Phụ thân, ngươi bị thương.” Thạch Uyển Dung nhìn thấy Thạch Trường Hành bình yên vô sự quay về, trong lòng vô cùng vui mừng, sau đó thì phát hiện ra phụ thân của mình đã bị thương.

“Không sao cả, nhiều nhất là mấy năm ta có thể khôi phục lại, ngươi đã đi đâu?” Thạch Trường Hành xua tay, ra hiệu con gái không cần lo lắng.

Thạch Uyển Dung vội vàng nói, “Ta lo lắng ngươi xảy ra chuyện, cho nên đi tìm Lam đại ca giúp đỡ. Lam đại ca cũng không biết ngươi đi đâu, chỉ có thể để ta ở lại chỗ của hắn trước, như vậy thì sẽ an toàn hơn.”

Thạch Trường Hành gật đầu, cách làm của Lam Tiểu Bố rõ ràng rất ổn thỏa. Lỡ như hắn bị Thất Trụ Thiên kia xử lý, vậy thì Thất Trụ Thiên kia nhất định sẽ rải tin tức ra ngoài ngay, chỉ cần biết hắn ta xảy ra chuyện, con gái sẽ gặp nguy hiểm.

“ĐÚng rồi, Lam Tiểu Bố có ở đây không? Ta gặp hắn một chút.” Thạch Trường Hành nói.

Lam Tiểu Bố chủ động bảo vệ Thạch Uyển Dung, cộng thêm có tiềm lực to lớn. Lần này hắn ta dự định giúp Lam Tiểu Bố một lần. Lôi Vân Hãn của Phá Khư Thánh Đạo tuyệt đối không phải người dễ đối phó, nếu như hắn ta không ra tay, lần này Lam Tiểu Bố khó có thể vượt qua được.

“Lam đại ca không ở Kim Lạc lâu, nghe nói hắn ra ngoài có việc. Ta đoán hắn muốn đến Chân Diễn Thánh Đạo. Nói không chừng hắn đã dự định diệt đi Chân Diễn Thánh Đạo rồi.” Thạch Uyển Dung đáp.

Diệt Chân Diễn Thánh Đạo? Thạch Trường Hành khẽ nhíu mày, bề ngoài thì Chân Diễn Thánh Đạo do bốn tên Thánh Chủ làm chủ, nhưng hắn ta luôn cảm thấy Phù Sùng và Tuyền Tứ sẽ không dễ chết như vậy.

Đạo môn này đến hắn ta cũng có chút kiêng kị, bởi vì lần đầu tiên Lam Tiểu Bố tiến vào Chân Diễn Thánh Đạo không gặp phải nguy hiểm gì, cho nên lần này nghĩ rằng dẫn theo Phương Chi Khuyết sẽ ăn chắc Chân Diễn Thánh Đạo, ý nghĩ này cần phải chấn chỉnh lại.

Thạch Trường Hành cũng biết, khi thực lực của Lam Tiểu Bố không ngừng tăng lên. Địa vị của hắn ta ở trước mặt Lam Tiểu Bố cũng càng ngày càng hạ xuống.

Lam Tiểu Bố này khiến hắn ta nhớ đến người trẻ tuổi mình gặp phải ở khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, hắn ta khẳng định hậu bối trẻ tuổi kia vẫn chưa bước vào bước thứ bảy, nhưng mà thực lực cũng vô cùng đáng sợ.

Cái này khiến Thạch Trường Hành cảm thấy thực lực của mình không đủ nữa, hắn ta nhất định phải tiến thêm một bước.

“Uyển Dung, ta bây giờ phải đi bế quan, nếu như không phải chuyện gì mà ta không thể không ra ngoài, ngươi đừng để người khác ảnh hưởng đến ta.” Thạch Trường Hành kịp thời hạ quyết tâm.

Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, hắn ta nhất định phải khôi phục thực lực trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra.

“Nơi này chính là trụ sở của Táng Đạo Môn ở Phạm Hà thế giới.” Phương Chi Khuyết thấy Lam Tiểu Bố quay về Kim Lạc lâu nhưng không trực tiếp quay về gian phòng của mình, ngược lại đi đến trụ sở của Phạm Hà thế giới. Nhanh chóng chủ động nhắc nhở một tiếng. Táng Đạo Môn xem như xong, nhưng mà Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà thế giới không phải là một kẻ dễ bắt nạt.

Chương 2506 - Ngôi sao tai họa.

“Ta biết.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong, chỉ đánh một quyền vào cấm chế động phủ của môn chủ Táng Đạo Môn.

“Lam ti chủ, ngươi có ý gì?” Táng Quỳnh Hoa mở cấm chế động phủ ra, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố đang đứng bên ngoài.

Trên thực tế từ xa xa khi Lam Tiểu Bố còn chưa đến động phủ của nàng, nàng đã biết rồi. Trong lòng nàng âm thầm cầu nguyện Lam Tiểu Bố đừng đến chỗ nàng, kết quả hết lần này đến lần khác, sợ điều gì thì sẽ gặp chuyện đó, Lam Tiểu Bố chẳng những đến bên ngoài động phủ của nàng, mà còn trực tiếp đánh vào cấm chế động phủ của nàng.

Mặc dù tên này không cưỡng ép phá vỡ động phủ, nhưng cũng không gõ cấm chế ôn hòa như vậy.

“Bằng hữu Liễu Ly của ta đâu?” Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm đảo qua các cấm chế ở đây, không phát hiện Liễu Ly đâu.

“Liễu Ly đã thoát ly ra khỏi Táng Đạo Môn ta, bây giờ không còn là người của Táng Đạo Môn ta nữa, nàng đi đâu làm sao mà ta biết?” Táng Quỳnh Hoa không biết vì sao lại thở phào một hơi.

TRước đó nàng tức giận Bùi Cung Hổ đã xen vào việc của người khác. Bây giờ nàng lại có chút cảm kích Bùi Cung Hổ, nếu như không có Bùi Cung Hổ, rất có thể nàng đã giết chết Liễu Ly, một khi nàng giết chết Liễu Ly, chỉ sợ Lam Tiểu Bố thật sự sẽ giết nàng. Lam Tiểu Bố này ngay cả đạo chủ thứ ba Giải Truyền Kỳ của Phá Khư Thánh Đạo cũng dám giết, sao lại không dám giết nàng?

“Oai phong quá nhỉ, Lam ti chủ, ngươi có thể phách lối ở Ma Như thế giới ngươi, ở trụ sở Phạm Hà thế giới ta, ngươi còn chưa có tư cách đâu.” Giọng nói của Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà thế giới truyền đến, sau đó Hỏa đột ngột xuất hiện, đứng đối diện Lam Tiểu Bố.

Nếu như ở bên ngoài, Lam Tiểu Bố nhất định sẽ dứt khoát ra tay. Nhưng mà ở nơi này, quy tắc trật tự vẫn phải tuân thủ, trừ khi hắn có thể nghiền ép Đạo Tổ

“Tỷ phu…” Lại một giọng nói lảnh lót truyền đến, sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy một nam tử đầu thắt khăn lục từ hư không xuất hiện.

Đồng thời, bên cạnh Táng Quỳnh Hoa cũng xuất hiện một nữ tử có tướng mạo không hề giống Táng Quỳnh Hoa một chút nào, nhưng cũng vô cùng xinh đẹp. Lam Tiểu Bố biết nữ nhân này, Táng Vô Hoa, muội muội của Táng Quỳnh Hoa. Có thể nói Táng Đạo Môn chính là do hai tỷ muội này khai sáng.

Lam Tiểu Bố chỉ nhìn lướt qua Táng Vô Hoa, ánh mắt lập tức nhìn về phía nam tử buộc khăn lục này. Nói thật, đầu đội Thánh Nhân Quan, hoặc là đạo quan, hoặc là đế quan, hắn đã nhìn thấy rất nhiều rồi, nhưng trên đầu một Thánh Nhân bước đại đạo thứ bảy lại buộc khăn lục, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố khẳng định mình không nhìn lầm, nam tử buộc khăn lục trước mắt này chính là bước đại đạo thứ bảy.

Khoan đã, Táng Vô Hoa gọi nam tử này là tỷ phu, chẳng là gia hỏa này chính là Khúc Bắc Ca? Nếu như là Khúc Bắc Ca, vậy thì khăn lục trên đầu hắn ta quả thật danh xứng với thực đó.

Gợn sóng sát ý tản ra, Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra được, hắn nhìn về phía Hỏa. Luồng sát ý này không phải xuất phát từ Khúc Bắc Ca đối với hắn, mà là Hỏa. Xem ra bản thân mình làm khó tình nhân của hắn, gia hỏa này muốn giết mình để dỗ tình nhân mà.

Lam Tiểu Bố bình thản nói, “Liễu Ly là bằng hữu của ta, chẳng lẽ ta còn không thể gặp bằng hữu của mình? Ngươi ở Phạm Hà thế giới ngươi làm tốt Thiên Đế của ngươi là được rồi, đừng quản quá nhiều chuyện, nếu không, Thiên Đế như người chỉ sợ làm không được lâu đâu.”

“Vậy bản đế phải nhìn xem, xem có thể lâu dài hay không.” Khi Hỏa nói chuyện đã sải bước đến, lĩnh vực Thánh Nhân cường hãn chỉ trong chớp mắt đã bao phủ vùng không gian này.

“Các vị, ở đây chính là Kim Lạc lâu, là trụ sở các Thiên Đình tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Nếu như ngày nào cũng có chuyện xảy ra, có còn tổ chức đại hội Vĩnh Sinh nữa không đây? Nếu như các vị không muốn tổ chức đại hội Vĩnh Sinh, ta sẽ trực tiếp báo cáo với Đạo Tổ.” Giọng nói bất đắc dĩ của Khổ Nhất Sí truyền đến.

Hắn ta biết, kẻ cầm đầu chính là Lam Tiểu Bố. Từ khi Lam Tiểu Bố đến đây, chẳng những Kim Lạc lâu, chuyện xảy ra ở Trung Ương thế giới cũng trở nên nhiều hơn.

Không phải đạo môn bị diệt, thì chính là cường giả bước đại đạo thứ bảy bị giết, nếu không thì cũng là vận may trong Đại Vũ Trụ cốc không thích hợp. COn cả Kim Lạc lâu bị hủy.

Nếu như có thể, Khổ Nhất Sí hận không thể lập tức xử lý cái ngôi sao tai họa Lam Tiểu Bố này, xé nát cái phần tử bất ổn này thành bã vụn. Nhưng hắn ta biết mình không có khả năng làm như vậy, người ta có thể giết Giải Truyền Kỳ, chỉ cần Đạo Tổ không ra, người ta cũng có thể toàn lực vây giết Khổ Nhất Sí hắn ta, đây là một kẻ điên.

“Khổ Thiên Đế, người này giết con trai Khúc Bồng của ta còn chưa nói, còn đến đây đánh động phủ của ta. Chúng ta chỉ đến tham gia đại hội Vĩnh Sinh mà thôi, mong Khổ Thiên Đế hãy nói một câu công đạo cho chúng ta.”

Táng Quỳnh Hoa nhìn thấy Khổ Nhất Sí đến, không chỉ như vậy, Hỏa và Khúc Bắc Ca đều đang ở chỗ này, nàng không tin, Khúc Bồng bị giết, Khúc Bắc Ca có thể thờ ơ. TRên người Khúc Bồng thật sự có huyết mạch của Khúc Bắc Ca, đây là chuyện đã được kiểm chứng.

Nàng không tin Khúc Bắc Ca không thể cảm nhận được.

Khổ Nhất Sí có chút nhíu mày, trong lòng tự nhủ con của ngươi bị giết thì liên quan quái gì đến ta chứ? Chỉ là Khúc Bắc Ca đang ở đây, hắn ta lại không thể nói lời này được.

Sau khi Táng Quỳnh Hoa biết con trai mình bị giết, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được sát ý của Hỏa, nhưng không hề cảm nhận được sát ý từ Khúc Bắc Ca, rất rõ ràng, Khúc Bắc Ca đã biết chuyện của Táng Quỳnh Hoa đã cho hắn một đứa con trai tiện nghi.

Chương 2507 - Ngôi sao tai họa. (2)

Khổ Nhất Sí nhìn về phía Khúc Bắc Ca, nếu như Khúc Bắc Cả a tay, vậy thì hắn có thể bảo Phương Chi Khuyết không được làm phiền, để Khúc Bắc Ca và Lam Tiểu Bố tự giải quyết với nhau.

“Ngươi giết chết đứa con Khúc Bồng của ta?” Khúc Bắc Ca nhìn về phía Lam Tiểu Bố, giọng điệu ẩn chứa sát khí.

Mặc dù giọng điệu của Khúc Bắc Ca có sát thế, nhưng mà Lam Tiểu Bố chẳng hề cảm nhận được chút sát ý nào cả, hắn cười ha ha nói, “Ta giết Khúc Bồng là thật, nhưng mà Khúc Bồng có phải là con của ngươi hay không thì ta cũng không biết. Có lẽ hắn là con trai người khác, nữ nhân của ngươi không tuân thủ phụ đạo nuôi ra cũng chưa biết được.”

Khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há mồm chính là Khúc Bắc Ca lại gật đầu, “Ngươi nói cũng đúng, nhưng mà dù sao thì ta cũng là phụ thân trên danh nghĩa của hắn, ngươi không bồi thường chút đồ vật thì cũng không được lắm. Ta nghe nói trên người ngươi có một trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ nhỉ?”

Lam Tiểu Bố cũng hoàn toàn kinh sợ trước thái độ của Khúc Bắc Ca, một cường giả bước đại đạo thứ bảy mà lại rộng lượng như thế?

Nhưng mà hắn lập tức hiểu ra, Khúc Bắc Ca hoàn toàn không xem Táng Quỳnh Hoa là nữ nhân của mình. Còn gia hỏa này sao lại biết trên người mình có một trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ, chắc hẳn là vì mình đã từng dùng đến Hỗn Độn Đạo Tâm Bàn.

Nói thật, mặc dù Hỗn Độn Lộ là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không hiểu rõ về Hỗn Độn Lộ lắm. Nghe thấy lời Khúc Bắc Ca nói, hắn gật gật đầu, “Không sai, Hỗn Độn Đạo Tâm Bàn quả thật đang ở trên người ta, ngươi muốn cũng được, một đôi đạo mạch cực phẩm.”

“ĐƯợc, nhưng mà ta muốn ngươi giao ra cả Đại Vũ TRụ Thuật nữa.” Khúc Bắc Ca dường như chẳng có chút do dự nào.

Đại Vũ Trụ Thuật, đừng nói là hai đầu đạo mạch cực phẩm, cho dù là hai mươi đầu đạo mạch cực phẩm, Lam Tiểu Bố cũng không muốn giao ra.

Thủ đoạn của bước đại đạo thứ bảy nhiều lắm, hắn lo lắng sau khi giao Đại Vũ Trụ Thuật ra rồi, mình sẽ không thể dùng Vũ Trụ Duy Mô phục chế lại Đại Vũ Trụ Thuật nữa. Giống như trước đó hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra truyền tống trận giữa các thế giới ở đại vũ trụ vậy, hắn tạo dựng mấy trăm năm, vẫn vô cùng chậm rãi, sau khi hắn bước vào bước đại đạo thứ sáu rồi, tốc độ mới nhanh hơn.

Một khi hắn không thể nào thu hồi được Đại Vũ Trụ Thuật, Đại Vũ Trụ Thuật ở trong tay Khúc Bắc Ca, vậy thì sẽ hủy đi biết bao nhiêu tinh cầu vô tội?

Chỉ là sao Khúc Bắc Ca lại biết trên người mình có Đại Vũ Trụ Thuật?

“Đại Vũ Trụ Thuật ở trên người ngươi sao?” Giọng nói của Bùi Cung Hổ vang lên, trong mắt hắn ta là vẻ ngạc nhiên.

Lam Tiểu Bố đã từng nghe nói đến chuyện của Bùi Cung Hổ, con dâu hắn ta là Dung Thiên Vân, bởi vì Vũ Trụ Ma mà bị Khúc Bồng chém giết, mà Đại Vũ Trụ Thuật chính là ở trong Vũ Trụ Ma. Cho nên sau khi Bùi Cung Hổ biết mình giết chết Khúc Bồng, sẽ nghĩ rằng Đại Vũ Trụ Thuật trên người mình là lấy từ chỗ Khúc Bồng. Nếu như theo ý nghĩ của Bùi Cung Hổ, vậy thì Đại Vũ Trụ Thuật này vốn phải là của Dung Thiên Vân.

Lam Tiểu Bố có thể mặc kệ Khúc Bắc Ca, nhưng không thể không thèm để ý đến Bùi Cung Hổ, hắn lập tức ôm quyền nói, “Kính chào Bùi Thiên Đế, Đại Vũ Trụ Thuật quả thật đang ở trên người ta.”

“Lam ti chủ, đa tạ ngươi giết Khúc Bồng, báo thù của Thiên Vân, chỉ là cái Đại Vũ Trụ Thuật này có thể bán cho ta hay không?” Giọng điệu của Bùi Cung Hổ vô cùng thành khẩn.

Lam Tiểu Bố quyết định ăn ngay nói thật, “Đại Vũ Trụ Thuật không phải là do ta giết Khúc Bồng lấy được, trên thực tế nơi ta lấy được Đại Vũ Trụ Thuật không có liên quan gì đến nơi Khúc Bồng bế quan.”

Lam Tiểu Bố nói bóng gió, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, đó chính là Đại Vũ Trụ Thuật không phải được lấy từ trong tay Khúc Bồng, đương nhiên cũng không phải đồ của Dung Thiên Vân.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, sắc mặt của Bùi Cung Hổ không dễ coi lắm, nói thật, hắn ta rất coi trọng Lam Tiểu Bố, cũng giúp Lam Tiểu Bố rất nhiều lần, nhưng mà lời Lam Tiểu Bố nói, có vẻ như không xem trọng phần giao tình này rồi.

Không đợi Bùi Cung Hổ nói tiếp, Lam Tiểu Bố đã nói một lần nữa, “Lúc đầu Đại Vũ Trụ Thuật lấy được từ đâu chỉ là chuyện râu ria, đừng nói là bán cho Bùi Thiên Đế, cho dù là đưa cho Thiên Đế, ta cũng sẽ không chút chần chừ. Nhưng ngay khi ta lấy được Đại Vũ Trụ Thuật, ta đã hạ quyết tâm, sẽ không tiết lộ loại đạo pháp như Đại Vũ Trụ Thuật này ra ngoài.”

“Ha ha, là bởi vì Đại Vũ Trụ Thuật quá mạnh, cho nên chỉ muốn giữ lại để cho mình tu luyện thôi.” Phạm Hà Thiên Đế Hỏa ha ha một tiếng, không nhịn được châm chọc một câu.

Lam Tiểu Bố không để ý đến tên gia hỏa này, mà vẫn nhìn Bùi Cung Hổ, thành khẩn nói, “Bùi Thiên Đế, bởi vì ta cảm thấy Đại Vũ Trụ Thuật khiến đất trời oán giận, loại đạo pháp này động một chút là hủy diệt một tinh cầu, hủy diệt một cái vũ trụ, thậm chí hủy diệt cả một vùng Hạo Hãn… Sở dĩ ta giết chết Khúc Bồng, cũng là vì người này tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hơn nữa thủ đoạn còn vô cùng âm tàn độc ác. Vị diện vũ trụ cấp thấp, hắn động một tí là hủy diệt một đám, gây ra tai nạn vô tận cho vị diện cấp thấp.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố không nói ra, đó chính là tương lai chờ thực lực của hắn cường đại, cho dù là nhìn thấy ai tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hắn đều sẽ hủy diệt.

Công pháp khai thiên tồn tại không phân tốt xấu, loại công pháp đại đạo như Đại Vũ Trụ Thuật chỉ là vì cực hạn của đạo thuật mà tồn tại. ĐỐi với Hạo Hãn và vũ trụ mà nói, vạn vật đều có thể niết diệt. Cho nên mới có những loại đại đạo diệt tuyệt đáng sợ như Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Trớ Chú Thuật, Đại Vũ Trụ Thuật này.

Chương 2508 - Một cước phế Đạo Chủ.

Thiên địa bất nhân, vạn vật đều là chó cỏ, có lẽ không phải bất nhân, mà là thiên địa chưa bao giờ cảm thấy, vạn vật là chó cỏ có gì không đúng.

“Thiên địa làm lô, tạo hóa làm công, âm dương làm than, vạn vật làm đồng.” Đây là câu nói khắc họa chân thực sinh mệnh trong vũ tụ mênh mông này. Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy Diệt Thế Lượng Kiếp, người ở trong vũ trụ không có chỗ náu thân, bi thảm chờ đợi vẫn lạc, nhưng đã thấy lượng kiếp cướp đi những sinh mệnh nhỏ bé và hèn mọn.

Thiên địa không tồn tại thiện ác, nhưng người tu luyện công pháp đại đạo thì lại có thiện ác. Ít nhất thì Lam Tiểu Bố cảm nhận được, tu sĩ vì đại đạo có thể giết chóc hết mọi thứ cản đường mình nhiều không kể xiết. Những người này hoàn toàn không để ý đến một phương vũ trụ, một cái tinh cầu có bị hủy diệt hay không. Hắn không dám khẳng định, Đại Vũ Trụ Thuật giao cho Bùi Cung Hổ, rồi nó sẽ rơi vào tay ai, loại công pháp này, phải giữ ở trong tay mình mới tin được.

“Bồng nhi quả nhiên là do ngươi giết.” Trong mắt Táng Quỳnh Hoa bừng bừng lửa giận, hai tay run rẩy.

Bùi Cung Hổ thở dài, ôm quyền với Lam Tiểu Bố, cũng không nói gì thêm. Còn trong lòng hắn ta nghĩ như thế nào, không có ai biết. Nhưng mà thấy hắn ta lui lại, Lam Tiểu Bố đã biết, chuyện ngày hôm nay, Bùi Cung Hổ sẽ không ra mặt nữa.

TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, hắn nói đều là sự thật, Bùi Cung Hổ muốn nghĩ thế nào, hắn cũng không trách được.

Hỏa đang bừng bừng sát ý với Lam Tiểu Bố lại đột nhiên nhìn về phía Khúc Bắc Ca, “Khúc Đạo Chủ, nếu như ta không đoán sai, mục đích ngươi đến đây chủ yếu là vì Đại Vũ Trụ Thuật trên người Lam Tiểu Bố nhỉ? A, đúng rồi, còn có Vũ Trụ Ma trên người hắn nữa.

Không bằng ngươi liên thủ với ta, ta không cần thứ gì trên người hắn cả, ta chỉ cần giết người này."

Khúc Bắc Ca từ tốn nói, "Được."

Sau khi đáp lời, sát ý từ Khúc Bắc Ca cũng khóa Lam Tiểu Bố lại. Khúc Bắc Ca biết Lam Tiểu Bố nhiều nhất chỉ là bước đại đạo thứ sáu mà thôi, một bước đại đạo thứ sáu có lợi hại đến đâu, hắn ta chỉ cần Hỏa có thể kiềm chế Phương Chi Khuyết, hắn ta chắc chắn sẽ xử lý được Lam Tiểu Bố trong thời gian ngắn nhất.

Lam Tiểu Bố cạn lời nhìn Khúc Bắc Ca, mở miệng nói. "Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao ngươi bị cắm sừng rồi, ngươi đúng là nên bị thế."

Một người nam nhân, nữ nhân của mình bị người ta ngủ, vậy mà còn liên thủ với người ta, loại người này đúng là đáng sời.

Khúc Bắc Ca từ tốn nói, "Ý của ngươi là nữ nhân của ta bị người ta ngủ, ta còn liên thủ với người này sao? Nếu như ngươi nghĩ như vậy, ta chỉ có thể nói ngươi sai rồi. Loại vật như nữ nhân này, ngươi đi thế giới phàm tục một vòng, dùng tiền là có thể ngủ được."

Lam Tiểu Bố cố ý lớn tiếng nói, "Chẳng lẽ ngươi nói ngươi bỏ tiền ra ngủ với Đạo Chủ Táng Đạo Môn à?"

"Ha ha!" Khúc Bắc Ca cười ha ha một tiếng, "Trong mắt ta, ngay cả một con chó cái nàng cũng không bằng, sao xứng đáng trở thành nữ nhân của ta? Huống hồ ta cũng chẳng phải heo, sao phải ném tiền lên người chó cái?"

"Ai, tốt xấu gì ngươi cũng là một bước đại đạo thứ bảy…" Lam Tiểu Bố còn chưa dứt lời, Táng Quỳnh Hoa đã gào lên, nhào về phía Lam Tiểu Bố, "Ta xé ngươi…"

Chỉ là Táng Quỳnh Hoa vừa mới lao đến trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn đã đạp ra một cước. Giờ phút này Táng Quỳnh Hoa cảm nhận được toàn bộ thế giới của mình đều ngưng đọng lại, mọi thứ đều trở nên vô cùng chậm chạp.

TRong lòng Táng Quỳnh Hoa vô cùng lạnh lẽo, nàng biết mình không phải đối thủ của Lam Tiểu Bố, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ ra lại chênh lệch lớn như thế. Cùng là bước thứ sáu, vậy mà ngay cả góc áo của người ta, nàng cũng không sờ đến được.

Bị Lam Tiểu Bố và Khúc Bắc Ca nhục nhã như vậy, nếu như Táng Quỳnh Hoa còn không nhúc nhích, vậy Đạo Chủ như nàng không thể làm được nữa rồi, thậm chí không còn mặt mũi mà tiếp tục ở lại Trung Ương thế giới nữa.

Nhưng mà Khúc Bắc Ca là bước đại đạo thứ bảy, nàng không dám động. Cho nên nàng mới lựa chọn Lam Tiểu Bố, nàng khẳng định chỉ cần nàng nhào về phía Lam Tiểu Bố, Hỏa nhất định sẽ ra mặt. Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ sáu, trước khi nàng chịu thiệt, Hỏa sẽ kịp thời ra tay.

Nhưng mà nàng tính toán sai, không phải là chuyện Hỏa không ra mặt, mà là chênh lệch giữa nàng và Lam Tiểu Bố quá lớn. Hỏa hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

“Ngươi dám!” Nhìn thấy chỉ trong chớp mắt mà Lam Tiểu Bố đã khóa Táng Quỳnh Hoa lại, đồng thời đạp một cước lên người Táng Quỳnh Hoa, trong lòng Hỏa giận dữ, khi lấy pháp bảo ra, một chân kia của Lam Tiểu Bố đã đạp trúng ngực của Táng Quỳnh Hoa.

Táng Quỳnh Hoa không chỉ là một bước đại đạo thứ sáu, mà còn là Đạo Chủ của Táng Đạo Môn. Ở trước mặt Lam Tiểu Bố, mọi người mới phát hiện ra, ngay cả năng lực phản kháng, Táng Quỳnh Hoa cũng không thể, hoàn toàn không cùng nằm trên một đẳng cấp.

“Răng rắc!” Tiếng xương nứt gãy vang lên, nhưng tất cả mọi người đều biết cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là bọn hắn đều cảm nhận được đại đạo của Táng Quỳnh Hoa đã bị một cước này của Lam Tiểu Bố đánh sụp, khi Táng Quỳnh Hoa cả người đầy máu bay ra ngoài, tất cả mọi người đều biết, Táng Quỳnh Hoa xong rồi.

“Bành!’ Táng Quỳnh Hoa ngã xuống mặt đất, khóe miệng tràn đầy máu, ngoài mặt thì có vẻ nàng chỉ bị thương. Nhưng trên thực tế, mọi người đều thấy rõ, một cước của Lam Tiểu Bố đã đạp nát đạo cơ đại đạo của Táng Quỳnh Hoa.

Thật là tàn nhẫn, đây là cảm giác của mọi người với Lam Tiểu Bố.

Chương 2509 - Một cước phế Đạo Chủ. (2)

Sau khi Táng Quỳnh Hoa đã bị phế sạch, Hỏa ngược lại trở nên vô cùng tỉnh táo. Đối với hắn ta mà nói, Táng Quỳnh Hoa chỉ là một tên thủ hạ của mình mà thôi. Hắn ta không thích, cũng có thể không ra tay, đây đều là chuyện của Táng Đạo Môn mà thôi. Bây giờ Táng Quỳnh Hoa đã bị phế, mà con trai Khúc Bồng của hắn ta và Táng Quỳnh Hoa đã bị giết. ĐỐi với hắn ta mà nói, Táng Đạo Môn đã mất đi giá trị. Còn Táng Vô Hoa, chỉ là một bước đại đạo thứ năm, có thể làm gì chứ?

“Vậy thì, để cho ta lĩnh giáo đạo pháp của Lam ti chủ một chút.” Sau khi Hỏa tỉnh táo lại, cầm lấy Vạn Phạm Chùy bước về phía Lam Tiểu Bố.

Khúc Bắc Ca cười ha ha một tiếng, “Hỏa, chúng ta đã nói rồi, Lam Tiểu Bố là của ta, ngươi đối phó với tên Phương Chi Khuyết kia đi.”

Lúc nói chuyện, Khúc Bắc Ca đã bước đến trước mặt Lam Tiểu Bố, pháp bảo hắn ta lấy ra lại là Vũ Trụ Ma.

Lam Tiểu Bố nhìn cái Vũ Trụ Ma này, trong lòng giật mình, lập tức nhận ra, đây chỉ là hàng nhái. Trong lòng Lam Tiểu Bố cạn lời, biết rõ Vũ Trụ Ma chân chính đang ở trong tay mình, gia hỏa này còn dám dùng hàng nhái ra đối phó với hắn.

“Được, vậy thì để cho ngươi.” Hỏa lui sang một bên.

Lam Tiểu Bố nhìn Phương Chi Khuyết muốn xông lên nói, “Lão Phương, ngươi không cần lên. Nếu như gia hỏa này dám hai đánh một, ngươi đừng khách sáo.”

“Bố gia yên tâm.” Phương Chi Khuyết vô cùng yên tâm với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã từng xử lý bước đại đạo thứ tám Vương Tùng Kinh, nếu như Khúc Bắc Ca biết chuyện này, không biết có dám ra tay hay không.

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi tránh ra, để cho ta đến.” Sách Khổ Huệ Thăng nghe được động tĩnh, mới vừa chạy đến.

“Các vị xem Kim Lạc lâu ta là đài đấu pháp à? Ta đã cảnh cáo rồi, muốn đánh thì được, nhưng lần này đánh xong, mong hãy bồi thường.” Xa Hoằng Tử thật sự nổi giận.

Dù sao thì hắn ta cũng là một bước đại đạo thứ bảy, các ngươi đã hủy Kim Lạc lâu ta một lần rồi, còn muốn hủy lần thứ hai, chuyện này quá đáng rồi.

Khổ Nhất Sí đột nhiên mở miệng, “Xa lâu chủ, nếu không thể nào ngăn được bọn hắn đấu pháp, hôm nay ta ở đây làm nhân chứng cho ngươi. Cho dù là ai hủy đi Kim Lạc lâu, hôm nay nhất định phải theo giá mà bồi thường, giá cả do ngươi quyết định.”

“Được, có lời này của Thiên Đế, ta an tâm rồi, nếu không, địa bàn nhỏ này của ta còn chưa đủ cho các ngươi giày vò.” Xa Hoằng Tử gật đầu đáp.

Khổ Nhất Sí lại quay sang nói với Sách Khổ Huệ Thăng một lần nữa, “Sách Khổ Thiên Đế, chuyện hôm nay là do Lam ti chủ và Khúc Đạo Chủ hẹn nhau đấu pháp, chúng ta không cần tham gia.”

Khổ Nhất Sí vốn dĩ muốn ngăn cản trận đại chiến này, nhưng mà hắn ta lập tức biết mình không thể nào ngăn cản được, cho dù là Lam Tiểu Bố, Hỏa hay Khúc Bắc Ca cũng đều không nghe hắn ta. Bây giờ Khúc Bắc Ca muốn đấu pháp với Lam Tiểu Bố, nhất định là đại chiến sinh tử. Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng chỉ là bước đại đạo thứ sáu, nếu như Khúc Bắc Ca có thể mượn cơ hội này xử lý Lam Tiểu Bố, chuyện đó không có gì tốt hơn.

Cho dù không xử lý được Lam Tiểu Bố, chỉ cần khiến Lam Tiểu Bố trọng thương, tiếp theo hắn ta chắc chắn có thể xử lý Lam Tiểu Bố. Nhìn thái độ của Bùi Cung Hổ, tuyệt đối sẽ không ra mặt giúp Lam Tiểu Bố nữa, mà thực lực của bọn hắn thì hoàn toàn có thể áp chế được Ma Như Thiên Đình.

Cảm nhận được lĩnh vực của Khổ Nhất Sí đang loáng thoáng khóa mình lại, trong lòng Sách Khổ Huệ Thăng tức giận, lại không thể làm gì.

Vũ Trụ Ma của Khúc Bắc Ca chỉ trong chớp mắt đã mở rộng, khí thế sát phạt cuồng bạo chẳng những quét sạch toàn bộ Kim Lạc lâu, ngay cả bên ngoài Kim Lạc lâu cũng bị ảnh hưởng đến.

Oanh! Hai bên còn chưa đối chiến, Kim Lạc lâu đã ầm ầm sụp đổ vì Vũ Trụ Ma giả của Khúc Bắc Ca, vô số tu sĩ lại vọt ra ngoài một lần nữa. Sắc mặt Xa Hoằng Tử âm trầm, mặc dù nói bồi thường, nhưng mà những người này nghĩ Kim Lạc lâu của hắn ta là cái gì? Muốn phá thì phá sao? Xa Hoằng Tử hắn ta dù sao cũng là một bước đại đạo thứ bảy, không cần mặt mũi à.

Chờ Vũ Trụ Ma của Khúc Bắc Ca đánh nát Kim Lạc lâu rồi, Lam Tiểu Bố cũng lấy Vũ Trụ Ma ra, Vũ Trụ Ma đánh về phía Khúc Bắc Ca. Vũ Trụ Ma thực sự vừa xuất hiện, cái cối xay không ngừng mở rộng dường như muốn mài mọi thứ thành bã vụn. Giờ phút này, trước Vũ Trụ Ma, mọi thứ đều có thể bị niết diệt.

Hai mắt Khúc Bắc Ca sáng lên, hắn ta đến đây hoàn toàn không phải vì Táng Quỳnh Hoa, một là vì sáu đạo Hỗn Độn Lộ, còn một nguyên nhân nữa chính là Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật. Ngay khi nhìn thấy Vũ Trụ Ma, hắn ta đã quyết định sẽ không để Lam Tiểu Bố có cơ hội cất cái Vũ Trụ Ma này lại.

Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Ma ra, chỉ mới mở rộng nó ra đến trăm trượng, hắn đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Một cảm giác uy hiếp loáng thoáng bao trùm đến, cái này khiến Lam Tiểu Bố không chút do dự cuốn Vũ Trụ Ma đi, thân hình nhanh chóng rút đi.

Một cái thủ ấn to lớn chộp đến, thủ ấn này chẳng những muốn bắt lấy Vũ Trụ Ma và Lam Tiểu Bố đang chạy đi lại, mà còn bắt cả Vũ Trụ Ma giả của Khúc Bắc Ca đi.

Khi cái Vũ Trụ Ma giả của Khúc Bắc Ca bị lấy đi, từ trong hư không truyền đến tiếng hừ lạnh, một bóng người lập tức từ trong hư không hiện ra. Cho dù chỉ một tiêngs hừ lạnh, Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Khi hắn nhìn thấy rõ người từ trong hư không xuất hiện này, trong lòng thầm nghĩ, đúng là một nam nhân xinh đẹp.

Hoàn toàn chính xác, dùng từ xinh đẹp để hình dung một nam nhân thì không thích hợp, nhưng mà nam nhân trước mắt này thật sự rất xinh đẹp. Nếu không phải cách ăn mặc là nam tử, thậm chí Lam Tiểu Bố đã hoài nghi đây là một nữ nhân. Từ trong hư không xuất hiện trước mặt mọi người, giống như có thể tan theo gió bất cứ lúc nào. Khổ Nhất Sí lập tức khom người thi lễ. “Thiên Đế Khổ Nhất Sí của Trung Ương Thiên Đình kính chào Đế Lan Đạo Tổ.”

Chương 2510 - Ba Đạo Tổ đến.

“Kính chào Đạo Tổ…” Sau đó lại càng có nhiều người khom người thi lễ, Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, tất cả mọi người trên đường phố xa xa đều đang khom người thi lễ. Thậm chí có vài người thành kính còn quỳ trên mặt đất.

Đây chính là Đạo Tổ Đế Lan của Trung Ương Thiên Đình? Lam Tiểu Bố không thi lễ, chỉ dò xét Đế Lan này. Thi lễ? Ha ha, nghĩ nhiều rồi. Vừa rồi tên Đế Lan này muốn cướp Vũ Trụ Ma của hắn, nếu như không phải hắn kịp thời phát hiện ra, Vũ Trụ Ma đã bị cướp rồi. Xem Khúc Bắc Ca người ta đi, cái Vũ Trụ Ma giả kia chẳng phải đã bị lấy đi rồi sao.

Ánh mắt Đế Lan nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Lá gan của ngươi không nhỏ, dám gây chuyện ở An Lạc Thiên Thành, ngăn cản đại hội Vĩnh Sinh mở ra. Để trừng phạt, lấy Vũ Trụ Ma vừa rồi ra, ta sẽ bồi thường cho Kim Lạc lâu. Nếu không, ta sẽ mở thế giới của ngươi.”

Lam Tiểu Bố cảm nhận được thực lực của Đế Lan, đây tuyệt đối còn mạnh hơn Thất Trụ Thiên. Mặc dù Thất Trụ Thiên bị trọng thương, thực lực chân chính thế nào Lam Tiểu Bố không cảm nhận được, nhưng mà Vương Tùng Kinh là bước đại đạo thứ tám, cũng không yếu hơn Thất Trụ Thiên bao nhiêu. Mà thực lực của Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên chắc hẳn kẻ tám lạng người nửa cân, có lẽ Thạch Trường Hành yếu hơn một ít, nhưng cũng có hạn.

Cho dù Thạch Trường Hành hay là Thất Trụ Thiên, hay là cả Vương Tùng Kinh, đều không tạo ra áp lực lớn cho hắn như Đế Lan. Nhưng mà cho dù là Đạo Tổ, cũng đừng hòng mở thế giới của hắn mà lấy đồ.

Lam Tiểu Bố không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói, “Đế Lan Đạo

Tổ, vừa rồi ra tay trước là Khúc Bắc Ca, hơn nữa phá vỡ Kim Lạc lâu cũng là Khúc Bắc Ca, dựa vào đâu mà bảo ta bồi thường, dựa vào đâu mà nói ta ngăn cản đại hội Vĩnh Sinh mở ra.”

Khổ Nhất Sí quát lớn, “Lam Tiểu Bố, ngươi và Khúc Bắc Ca hẹn nhau đấu pháp, đồng thời ra tay, bây giờ Đạo Tổ đến thì trốn tránh trách nhiệm sao? Hơn nữa trước đó đã nói qua, chỉ cần phá vỡ Kim Lạc lâu, đều phải bồi thường, chẳng lẽ ngươi không thừa nhận? Người ở nơi này nhìn thấy cũng không phải chỉ một hai người đâu.”

“Tiểu Bố, Đế Lan Đạo Tổ rất đáng sợ, chúng ta không nên chịu thiệt thòi trước mắt, cứ bồi thường trước rồi nói sau.” Sách Khổ Huệ Thăng lập tức truyền âm cho Lam Tiểu Bố, hắn ta lo lắng thế giới của Lam Tiểu Bố thật sự sẽ bị Đạo Tổ cưỡng ép xé mở.

Lam Tiểu Bố gật đầu với Sách Khổ Huệ Thăng, ra hiệu hắn ta không cần lo lắng, lúc này mới nhìn Khổ Nhất Sí bình tĩnh nói, “Vừa rồi ngươi nói với Xa lâu chủ, cho dù là ai phá vỡ Kim Lạc lâu, cũng phải bồi thường. Nhưng mà Kim Lạc lâu là do ta phá vỡ sao? Rõ ràng là Khúc Bắc Ca phá vỡ mà?

Nếu như là Khúc Bắc Ca phá, vậy thì đương nhiên là Khúc Bắc Ca bồi thường. Hơn nữa vừa rồi người ra tay trước cũng là Khúc Bắc Ca, chẳng lẽ có người ra tay với ta mà ta còn không thể tự vệ sao?”

“Ta chỉ nói là đánh nhau ở Kim Lạc lâu thì đều cần phải bồi thường cho Kim Lạc lâu, nếu ngươi đã tham gia, vậy thì phải bồi thường.” Đạo Tổ đến, giọng điệu Khổ Nhất Sí đột nhiên trở nên mạnh mẽ, hôm nay hắn ta nhất định phải mượn cơ hội Đạo Tổ ở đây mà xử lý Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vung tay lên ném ra một cái thủy tinh cầu, hình ảnh trong thủy tinh cầu lập tức xuất hiện trong hư không.

TRong hình ảnh kia, Khổ Nhất Sí nói, “Xa lâu chủ, nếu không thể nào ngăn cản bọn hắn đấu pháp, ta sẽ ở chỗ này làm nhân chứng cho ngươi. Cho dù là ai hủy đi Kim Lạc lâu, hôm nay nhất định phải bồi thường, cái giá này do ngươi quyết định.”

Đừng nói là Khổ Nhất Sí sửng sốt, ngay cả người bên cạnh cũng có chút ngây người, mẹ nó cái phong cách gì mà trong loại trường hợp này cũng có thể thu thủy tinh cầu? Cái này phải ngây thơ đến mức nào chứ?

Sau khi đám người đã nhìn rõ, Lam Tiểu Bố lại ném ra một cái thủy tinh cầu khác ra, trong thủy tinh cầu ghi rõ lại hình ảnh Khúc Bắc Ca đi đầu lấy Vũ Trụ Ma ra đánh nát Kim Lạc lâu, sau đó Lam Tiểu Bố mới ra tay, chỉ là pháp bảo của Lam Tiểu Bố vừa mới lấy ra đã lập tức lấy lại mà thôi.Mặc dù ngây thơ, nhưng mà chứng cứ như núi, cho dù Khổ Nhất Sí muốn đổi trắng thay đen cũng khó có thể. Sách Khổ Huệ Thăng đứng bên cạnh thầm nghĩ, làm thật đẹp.

Đế Lan nheo mắt nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, tên này phải làm bao nhiêu chuyện xấu rồi mới có thể suy nghĩ chu đáo như vậy? Trên thực tế, hắn ta hoàn toàn không nghe Lam Tiểu Bố cãi lại, chỉ cần Khổ Nhất Sí đưa ra lý do là được. Hết lần này đến lần khác, sau khi Khổ Nhất Sí đưa ra lý do rồi, Lam Tiểu Bố lại lấy ra hình ảnh cãi lại, nhiều người chứng kiến như vậy, chuyện này…

“Ai biết hình ảnh của ngươi là thật hay giả chứ.” Hỏa ở bên cạnh cười lạnh nói.

Đế Lan vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố, “Ta sẽ cho ngươi cơ hội cãi lại, nhưng trước đó phải đi theo ta một chuyến.”

Lam Tiểu Bố giận dữ, lấy Trường Sinh Kích ra, không chút do dự đánh ra một kích. Nếu không nói đạo lý, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi.

Oanh! Ken két! Quy tắc KHông Gian nổ tung, đạo tắc sát Phạt của Lam Tiểu Bố vỡ nát.

Đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố vừa mới nổ tung, đã hóa thành hư vô trước thủ ấn của Đế Lan, sau đó lập tức có một loại cảm giác đè nén đáng sợ truyền đến. Lam Tiểu Bố hoảng hốt, hắn biết mình không phải là đối thủ của Đế Lan, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến mình và Đế Lan lại chênh lệch nhiều như vậy.

Ngay khi Lam Tiểu Bố chuẩn bị thiêu đốt tinh huyết bỏ chạy, đã cảm nhận được không gian xung quanh được nới lỏng, sau đó một giọng nói nhàn nhạt truyền đến. “Nếu như mọi chuyện không phải do Lam Tiểu Bố có lỗi trước, Đế Lan đạo hữu cần gì phải đối phó với một hậu bối như vậy.”

Chương 2511 - Ba Đạo Tổ đến. (2)

Một nam tử trung niên ăn mặt như nho sĩ bước đến, đứng ở giữa Lam Tiểu Bố và Đế Lan, rõ ràng cái cảm giác áp bách lúc nãy là do người này hóa giải.

“Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như Thiên Đình kính chào Đạo Tổ.” Sách Khổ Huệ Thăng vẻ mặt kích động và mừng rỡ, nhanh chóng khom người thi lễ. Sau Sách Khổ Huệ Thăng, tất cả người của Ma Như Thiên Đình đều khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, người này là Đạo Tổ của Ma Như thế giới HÌnh Gia. Cho dù Hình Gia giải vây cho hắn, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại có trực giác, thực lực của HÌnh Gia không kém hơn Đế Lan nhiều, nhưng cũng không mạnh hơn Đế Lan. Bây giờ HÌnh Gia giải vây cho hắn, Lam Tiểu Bố cũng nhanh chóng thi lễ, “Lam Tiểu Bố kính chào Đạo Tổ.”

“Không tệ, không vứt đi tôn nghiêm của Ma Như thế giới ta.” HÌnh Gia cười cười gật đầu với Lam Tiểu Bố.

“Hóa ra là HÌnh Gia đạo hữu, hoan nghênh đến Trung Ương thế giới ta.” Đế Lan cười một tiếng, dường như vừa rồi người ra tay với Lam Tiểu Bố không phải là hắn ta.

“Đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, là Đạo Tổ của Ma Như thế giới, ta đương nhiên phải tới tham gia rồi.” HÌnh Gia cũng thản nhiên trả lời.

“Hy vọng ta không đến muộn.” Một tiếng cười lớn vang lên, lại có một nam tử từ hư không bước đến, lại là một lão giả tiên phong đạo cốt.

“Hoan nghiên Lận Kiếp đạo hữu, đã lâu không gặp, thực lực của đạo hữu lại tăng tiến, thật đáng mừng.” ĐỐi mặt với lão giả này, thái độ của Đế Lan tốt hơn khi đối với HÌnh Gia rất nhiều. Rõ ràng đây cũng là một Đạo Tổ.

“So với Đế Lan đạo hữu, chút đạo hạnh đó của ta cũng không đủ nhìn.” Lão giả cũng cười ha ha một tiếng, trong giọng nói có một loại thân thiết, rõ ràng là muốn kết giao với Đế Lan.

“Vậy thì hai vị, không bằng đến Đế Lan sơn ngồi một chút.” Đế Lan không nhắc đến chuyện của Lam Tiểu Bố nữa, mà đưa ra lời mời với HÌnh Gia và Lận Kiếp.

“Tự ngươi cẩn thận một chút, tốt nhất lập tức rời khỏi nơi này. Còn nữa, nữ tử mà Đế Lan để lại kia cũng không đơn giản, ngươi không nên xảy ra xung đột với nàng.” Trước khi Hình Gia đi cùng Đế Lan đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

KHông đợi Lam Tiểu Bố hiểu ra chuyện gì, trong hư không đột nhiên có thêm một nữ tử, nữ tử này lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lam Tiểu

Bố, “Ngươi tên là Lam Tiểu Bố? Đi theo ta một chuyến.”

Đế Lan đã đi, để lại nữ tử này là quyết tâm muốn bắt Lam Tiểu Bố đi. Chỉ là HÌnh Gia không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể bảo Lam Tiểu Bố cẩn thận một chút.

“Ngươi tính là cái quái gì chứ, cũng xứng bảo huynh đệ của ta đi theo ngươi.” Một giọng nói khinh thường vang lên, sau đó Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Mạc Vô Kỵ đến, trong lòng vô cùng vui mừng.

Mạc Vô Kỵ cũng rất vui, hắn không ngờ, vừa mới đến An Lạc Thiên Thành, ngay ở Kim Lạc lâu đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố. Không đúng, phải là ở phế tích Kim Lạc lâu mới đúng.

An Lạc Thiên Thành sắp tổ chức đại hội Vĩnh Sinh, cường giả ở nơi này như mây, Đạo Tổ thì một người lại tiếp một người, Mạc Vô Kỵ đang lo không có ai giúp đỡ, một mình một người cũng chẳng thể ở đây được lâu, lại nhìn thấy Lam Tiểu Bố. Liên thủ cùng với Lam Tiểu Bố, có chuyện gì mà hai người không làm được, Đạo Tổ đến thì sao chứ.

Thiên Dao nghe thấy giọng nói này cũng sửng sốt, mặc dù nàng rất hiếm khi ra ngoài, nhưng là đệ nhất đệ tử dưới trướng Đạo Tổ Đế Lan, có ai mà không biết? Ở Trung Ương thế giới, nàng chính là Thiên Dao Tôn Giả tiếng tăm lẫy lừng.

Đừng thấy trên danh nghĩa, Khổ Nhất Sí là người mạnh nhất dưới Đạo Tổ, đó là bởi vì nàng rất ít khi ra tay. Nếu như nàng ra tay, Khổ Nhất Sí chưa chắc đã có thể đánh thắng được nàng. Đại đạo của nàng là bước thử bảy viên mãn, có thể nói đã nửa bước vào bước đại đạo thứ tám. Cho dù ít khi ra tay, nhưng mà người ở nơi này có mấy ai là không biết Thiên Dao nàng?

Một sâu kiến nho nhỏ, không ngừng bất kính với nàng, thậm chí còn nói nàng là cái quái gì. Cho dù là Thiên Dao có tính tình không tệ cũng nổi giận, nàng không chút do dự mở rộng lĩnh vực, đồng thời vươn một bàn tay ra muốn bắt lấy Mạc Vô Kỵ.

Một sâu kiến nho nhỏ bình thường, đầu tiên hủy đi thân thể của hắn, để hắn hiểu ra, có những lời không nên nói lung tung.

Mạc Vô Kỵ cảm nhận được lĩnh vực cuồng bạo nghiền ép đến, một loại sát ý kiềm chế tâm hồn khóa hắn lại, hắn lập tức đánh ra một quyền. Muốn giết hắn, đầu tiên phải có răng lợi tốt mới được- Bước thứ bảy thì lợi hại lắm sao? Hắn cũng không phải chưa từng giết.

Một quyền này, sinh tử hóa thành hai đường cực hạn. Một là sống, một là chết.

Răng rắc, lĩnh vực của Thiên Dao trong chớp mắt đã bị phá nát, hơi thở tử vong đáng sợ nghiền ép đến, trong lòng Thiên Dao hoảng hốt. Đối thủ tiện tay đánh ra một đạo thần thông, vậy mà có thể khóa đi sinh cơ của nàng, thế này thì sao có thể là một sâu kiến đi ngang qua chứ? Đây rõ ràng là một cường giả còn mạnh hơn cả Thiên Đế Khổ Nhất Sí. Chỉ trong chớp mắt, Thiên Dao đã hiểu ra đạo tắc thần thông trong một quyền này của Mạc Vô Kỵ. Một sinh một tử, hóa thành vòng ấn đại đạo. TRong không gian này, tử ấn hoàn toàn bao phủ nàng, mà sinh cơ đều là của đối phương. Nếu như khi hai người vật lộn trong sinh tử, đối phương thi triển loại Sinh Tử Luân này, nàng có thể ứng phó. Nhưng vừa rồi nàng đã khinh địch, hoàn toàn không coi trọng đối phương, cho nên bây giờ mới hoàn toàn nằm trong thế yếu.

Thiên Dao hiểu rất rõ, nếu như nàng có thể hóa giải cái đạo tắc thần thông này chậm hơn, hôm nay đạo cơ của nàng sẽ bị hao tổn. Đây là vì tu vi của nàng đã nửa bước vào bước thứ tám, nếu không thì, hôm nay có thể nàng sẽ phải vẫn lạc ở nơi này. Thần thông của đối phương vừa đánh ra, chính là một sinh một tử.

Chương 2512 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt.

Thiên Dao cũng không dám khinh thường, phun ra một luồng hồng mang, hồng mang này hình thành nên một cái mâm tròn cực lớn trước người nàng.

Oanh! Mâm tròn bị phá nát, vô cùng vô tận đạo tắc nổ tung, hơi thở tử vong bị xé nứt.

Thiên Dao lui ra sau mười trượng, trên mặt đất đầy bụi mù, nàng hoàn toàn không nói một chữ nào, thân hình lóe lên, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Tất cả mọi người biết, Thiên Dao đã bị thiệt lớn, mặc dù khinh địch, nhưng người trước mắt này rõ ràng không hề yếu hơn Thiên Dao.

Bởi vì Mạc Vô Kỵ dốc toàn lực ra tay, còn chiếm được tiên cơ, sau khi đánh Thiên Dao bị thương, nguyên khí chỉ bị hao tổn hơi nhiều mà thôi. Hắn có Trữ Nguyên Lạc, chuyện này đối với hắn mà nói, có thể bỏ qua.

“Ha ha, Vô Kỵ, đến thật đúng lúc, vừa rồi có một tên tiểu bạch kiểm dựa vào mình là Đạo Tổ mà muốn xử lý ta.” Lam Tiểu Bố cười to.

Phải tôn kính với Đạo Tổ. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, ngươi có tôn kính ta không.

Mọi người xung quanh đều vô cùng yên tĩnh, gọi Đạo Tổ Đế Lan là tiểu bạch kiểm, đây là muốn lên trời hay là muốn tạo phản?

Khổ Nhất Sí nhìn thấy mà trong lòng sợ hãi vô cùng, một Lam Tiểu Bố thôi đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ lại đến thêm một người, xem ra người này tuyệt đối không yếu hơn Lam Tiểu Bố.

Sách Khổ Huệ Thăng biết bây giờ mình không nên tiến lên, nhưng mà ánh mắt hắn ta thì sáng lên. Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến Lam Tiểu Bố còn có loại bằng hữu này, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Phương Chi Khuyết là tay chân của Lam Tiểu Bố, nhưng mà Sách Khổ Huệ Thăng không đặt Phương Chi Khuyết ở trong lòng. Phương Chi Khuyết là bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà có thể làm tay chân của Lam Tiểu Bố, nhất định là vì hắn ta có thể bước lên bước đại đạo thứ bảy là do có Lam Tiểu Bố bỏ ra.

Nhưng mà người trẻ tuổi vừa đến kia thì không đơn giản, người ta cũng chưa đến bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà có thể đánh đuổi một bước đại đạo thứ bảy đỉnh cấp, thực lực này…

Hết lần này đến lần khác, cho dù hắn ta nhìn thấy đối phương, cũng chỉ nghĩ rằng đối phương chỉ là một người qua đường giáp. Bởi vì khi người trẻ tuổi này đến, thực sự không có chút nổi bật nào, hoàn toàn là một con thỏ trắng vô hại. Có thể nói, trên đường đông đúc người này, hắn chính là người tầm thường nhất. Nhưng mà một quyền kia đánh ra, nếu đổi thành hắn ta, nhất định đã bị hao tổn đạo cơ. Ngay cả loại người như Thiên Dao Tôn Giả kia, cũng bị thương mà đi, vậy thì sao có thể đơn giản được.

Cường giả có thực lực như vậy, hắn ta rất muốn kết giao. Nhưng bây giờ hắn ta không thể đi ra được, bởi vì hắn ta hiểu rất rõ, chỉ dựa vào lời Lam Tiểu Bố vừa nói, đã vào tình thế như nước với lửa với Đạo Tổ Đế Lan rồi. Lúc này hắn ta mà ra kết giao với người vừa đánh Thiên Dao bị thương, vậy thì tương đương với chuyện khiến Đạo Tổ

HÌnh Gia của Ma Như thế giới bị Đế Lan tìm đến công kích.

CHo dù Hỏa đang hận không thể lập tức giết chết Lam Tiểu Bố, lúc này cũng không dám động. Rất rõ ràng, người tới này cũng giống như Lam Tiểu Bố, một kẻ gan to bằng trời, hoàn toàn không bận tâm đến chuyện hắn ta có phải là Thiên Đế hay không. Nếu không thì sao có thể trực tiếp mà ra tay với Thiên Dao? Nếu như hắn ta dám động đến Lam Tiểu Bố, hôm nay rất có thể sẽ bị giết ở chỗ này. Bởi vì không có người nào dám giúp hắn ta, mà Khúc Bắc Ca thì lại càng không có khả năng giúp hắn ta.

TRong lòng Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, đừng nhìn bề ngoài hắn và Mạc Vô Kỵ đang chiếm thế thượng phong, không có người nào dám động đến bọn hắn. Nhưng bây giờ bọn hắn đang đứng ở rìa vách núi, cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần Đạo Tổ đến, hắn và Mạc Vô Kỵ rất có thể sẽ bị hai Đạo Tổ vây công. Mà Đạo Tổ Hình Gia của Ma Như thế giới, chín phần sẽ không ra tay.

“Vô Kỵ, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, ta đã bị hai tên Đạo Tổ để mắt đến, nếu còn ở lại nơi này thì chỉ có thể chờ chết.” Lam Tiểu Bố lo lắng Mạc Vô Kỵ vẫn chưa biết chuyện xảy ra trước đó, lập tức truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn mới vừa đến đây, có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ lắm. Nhưng mà từ chuyện Kim Lạc lâu đã biến thành phế tích, nơi này nhất định đã xảy ra chuyện. Thực lực còn thấp, cho dù có tụ hợp với Lam Tiểu Bố, đối mặt với Đạo Tổ, hắn vẫn còn kém một chút. Trước đó khi ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, hắn đã đối chiến với Thất Trụ Thiên, nhưng lúc đó bản thân Thất Trụ Thiên còn đang bị trọng thương, cộng thêm đang ở trong khu vực Hỗn Độn, vậy mà hắn cũng không chiếm được tiện nghi.

Nghĩ đến đây, Mạc Vô Kỵ đột nhiên bay lên trên không, giơ một cái bình ngọc lên nói, “Ở chỗ ta có một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương, muốn giao dịch một cái Hỗn Độn Thời Gian Kết đỉnh cấp, ai có Hỗn Độn Thời Gian Kết thì đứng ra giao dịch với ta, nếu như lừa ta, ra ngoài ta sẽ trực tiếp giết chết.”

Mạc Vô Kỵ rất rõ ràng, lúc này mà không cường thế, chỉ sợ mọi người sẽ xông lên.

Hỗn Độn Quy Tắc Tương? Nghe thấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương, cho dù là những người đang đứng trên phế tích Kim Lạc lâu, hay là tu sĩ đang đứng ở trên đường phố An Lạc Thiên Thành đều mở to hai mắt nhìn.

Nhưng mà đừng nói bọn hắn, ngay cả Bùi Cung Hổ, Hỏa, Phương Chi Khuyết cũng vô cùng khát vọng. Đây chính là thứ có thể giúp người ta bước vào bước đại đạo thứ tám đó, ai mà không muốn? Ngay cả Đạo Tổ cũng muốn.

TRong mắt Khúc Bắc Ca lập lòe hung quang, nếu không phải vì Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ quá hung hãn, hắn ta đã dự định xông lên tranh đoạt rồi.

Lam Tiểu Bố hợp tác với Mạc Vô Kỵ thời gian dài như vậy, ý nghĩ của Mạc Vô Kỵ thế nào, hắn lập tức biết được. Mạc Vô Kỵ muốn thông qua Hỗn Độn Thời Gian Kết, trước khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra tiến thêm một bước. Chỉ là bây giờ đến lúc đại hội Vĩnh Sinh mở ra còn chưa đến mười năm, cái Hỗn Độn Thời Gian Kết này ít nhất phải kéo dài vạn năm mới có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy.

Chương 2513 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt. (2)

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi nhanh chóng đi với bằng hữu của ngươi đi, một khi Đạo Tổ biết được trên người bằng hữu ngươi có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, vậy thì xong." Ma Như Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng vội vàng truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

"Tiểu Bố, bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi An Lạc Thiên Thành. Vừa rồi có người truyền âm cho ta, nói có một cái Hỗn Độn Thời Gian Kết đỉnh cấp muốn giao dịch với chúng ta. Nhưng mà không có khả năng giao dịch ở chỗ này, nhất định phải ra khỏi thành mà giao dịch." Không đợi Lam Tiểu Bố nhắc nhở Mạc Vô Kỵ, Mạc Vô Kỵ đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

"ĐƯợc." Lam Tiểu Bố biết, bây giờ ở lại An Lạc Thiên Thành, chính là con đường chết.

Trả lời một câu xong, Lam Tiểu Bố nhanh chóng truyền âm cho Tề Mạn Vi, "Ngươi ở lại trụ sở Ma Như thế giới, chờ ta quay về."

"Thái Xuyên, ngươi đi theo ta." Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Tề Mạn Vi tu luyện đến bước đại đạo thứ sáu, cho dù là Hỗn Độn Đạo Thể, cũng không thể nào ở trong Hỗn Độn Thời Gian Kết bước vào bước đại đạo thứ bảy. Nàng cần củng cố lại đạo cơ của mình, cho nên ở lại An Lạc Thiên Thành là tốt nhất. Cho dù hắn không thể trở về, có Sách Khổ Huệ Thăng ở đây. Cũng không sẽ để nàng chịu thiệt thòi.

"Không được, ta muốn đi cùng ngươi." Tề Mạn Vi không chút do dự nói.

Lam Tiểu Bố chỉ do dự một chút rồi gật đầu, "ĐƯợc, lão Phương, ngươi và Đỗ Bố ở lại đây chờ ta."

Hắn nghĩ Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể, Hỗn Độn Đạo Thể bước thứ sáu như Tề Mạn Vi sẽ không có ai nhận ra, nhưng mà Đạo Tổ Đế Lan xuất hiện ở đây, ai có thể khẳng định Tề Mạn Vi sẽ không bị nhìn ra? Đế Lan mặc dù là một Đạo Tổ, ở trong mắt Lam Tiểu Bố, gia hỏa này không có chút tiết tháo nào cả, ai có thể chắc chắn sẽ không bắt Tề Mạn Vi đi?

Cho dù Phương Chi Khuyết rất muốn đi theo Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta biết trong thời gian ngắn mình không thể nào tấn cấp được. Bây giờ Lam Tiểu Bố để hắn ta ở lại đây chờ, hắn ta cũng chỉ có thể ở lại đây, kéo chút quan hệ với Thiên Đế Ma Như Thiên Đình, nói không chừng có thể đại diện cho Ma Như thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Chuyện này đối với hắn ta mà nói, là cơ duyên lớn nhất. Hắn ta biết, bây giờ danh ngạch của Ma Như thế giới đang trống rất nhiều.

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, Tề Mạn Vi, Thái Xuyên rời khỏi An Lạc Thiên Thành rồi, Mạc Vô Kỵ lập tức nhận được truyền âm. Lam Tiểu Bố dứt khoát lấy Thất Giới Thạch ra, mọi người cùng nhau nhảy lên Thất Giới Thạch, sau đó tiến về phương vị truyền âm.

Không có người nào cảm thấy đối phương sẽ lừa gạt cướp đồ của đám người Lam Tiểu Bố, bởi vì trừ khi là kẻ ngớ ngẩn, mới có thể nghĩ đến chuyện cướp được đồ trong tay Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Thất Giới Thạch chỉ bay nửa nén hương, đã nhìn thấy một nữ tử đang đứng chờ bọn hắn.

TRong tay nữ tử cầm một chiếc hộp vàng óng có cấm chế che đậy, nhìn Mạc Vô Kỵ bình tĩnh nói, “Cái Hỗn ĐỘn Thời Gian Kết này của ta có thể hình thành một không gian quy tắc Thời Gian có tỷ lệ một trên một ngàn, chỉ giao dịch Hỗn Độn Quy Tắc Tương.”

“Lá gan của ngươi không nhỏ, dám ra khỏi thanh giao dịch với ta.”

Mạc Vô Kỵ nói một câu, trong lòng hắn thật sự có chút bội phục nữ nhân này.

Nữ tử này bình tĩnh nói, “Ta tin tưởng người dám nói Đạo Tổ Đế Lan là kẻ râu ria, không phải tiểu nhân hèn hạ. Còn nữa, nếu như ta giao dịch ở trong thành, đó mới là chuyện phải bỏ mạng.”

Lúc nói chuyện, nàng lại chủ động ném Hỗn Độn Thời Gian Kết cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ không chút do dự, cũng ném Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong tay qua.

“Thiên Dao, ai dám động đến ngươi?” Bên trên Đế Lan sơn, nhìn thấy Thiên Dao sắc mặt xám trắng lảo đảo nghiên ngả chạy vào, Đế Lan giận tím mặt. Giờ phút này, Đế Lan không còn bình tĩnh thong dong như khi còn đứng ở chỗ phế tích Kim Lạc lâu nữa.

Ngay cả Hình Gia và Lận Kiếp đang bên cạnh cũng đang chấn động, Thiên Dao đến chính bọn hắn cũng không động, lại có nguời có thể làm trọng thương Thiên Dao, còn là ở An Lạc Thiên Thành, đây quả thật là điên rồi.

Người nào mà không biết, Đế Lan có cảm giác độc chiếm với Thiên Dao. Nhưng bây giờ thứ bị Đế Lan độc chiếm này lại bị một nam tử khác đánh trọng thương, đây là vấn đề lớn.

TRong lòng Hình Gia trầm xuống, hắn ta lo lắng sẽ liên lụy đến Ma Như thế giới, nếu như vậy, đừng nói là Ma Như thế giới có thể tham gia đại hội Vĩnh Sinh, có thể an toàn rời khỏi An Lạc Thiên Thành hay không, là một chuyện khác.

Giọng nói của Thiên Dao khàn khàn, “Là một bằng hữu của Lam Tiểu Bố, ta muốn dẫn Lam Tiểu Bố đi, người kia xuất hiện nói rất khó nghe, ta muốn dạy dỗ hắn một chút, không ngờ hắn ra tay hung ác, bởi vì lúc đầu ta khinh thường, cho nên suýt chút nữa đã bị hắn hủy đi đạo cơ.”

“Đi, ta phải xem một chút, Trung Ương thế giới ta rốt cuộc xuất hiện cao nhân nào.” Giọng điệu Đế Lan lạnh lẽo, vừa sải bước ra đã rời khỏi Đế Lan sơn.

TRong lòng HÌnh Gia thầm than, mặc dù hắn ta vừa mới đến An Lạc Thiên Thành, nhưng cũng biết một ít hành động của Lam Tiểu Bố, từ tận đáy lòng hắn ta không muốn Lam Tiểu Bố xảy ra chuyện. Nhưng mà Lam Tiểu Bố đắc tội với quá nhiều người, chẳng những đắc tội với Đạo Tổ Đế Lan, mà với Đạo Tổ Lận Kiếp này, chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Đừng nói là thực lực của Đế Lan mạnh hơn hắn ta, chính thực lực của Lận Kiếp, cũng không hề yếu hơn hắn ta. Hắn ta dám đứng ra, vậy thì có nghĩa Ma Như thế giới sẽ trở thành lịch sử. Hắn ta xem trọng Lam Tiểu Bố, nhưng không có tư cách ra mặt cho Lam Tiểu Bố.

…

“Kính chào Đạo Tổ.” Khi ba tên Đạo Tổ cùng nhau đến An Lạc Thiên Thành một lần nữa, đám người còn chưa tản đi đã nhanh chóng khom người thi lễ.

Chương 2514 - Bị Đạo Tổ để mắt đến.

“Lam Tiểu Bố đâu?” Thần niệm Đế Lan không quét đến Lam Tiểu Bố, lập tức hỏi một câu.

Khổ Nhất Sí nói trước tiên, “Hắn và một người bằng hữu của hắn đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, bằng hữu của hắn lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương ra…”

“Hỗn Độn Quy Tắc Tương?” Lần này hầu như là Đế Lan, Hình Gia hay Lận Kiếp cùng kinh ngạc hô lên.

Hỗn Độn Quy Tắc Tương không chỉ hữu dụng với bước đại đạo thứ bảy, đối với bọn hắn cũng hữu dụng, hơn nữa còn có tác dụng rất lớn. Chỉ là Hỗn Độn Quy Tắc Tương chỉ xuất hiện trong Hỗn Độn, bởi vì điều kiện hình thành rất khắc nghiệt, cho nên cực kỳ hiếm có. Cho dù là Đạo Tổ, cũng khó có thể lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

“Ngươi nói người bằng hữu kia của Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn Quy Tắc Tương?” Đế Lan hỏi một câu.

Khổ Nhất Sí lập tức đáp, “Đúng vậy, hắn muốn lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương trao đổi Hỗn Độn Thời Gian Kết.”

“Có trao đổi được không?” Lận Kiếp không nhịn được hỏi.

Đồng thời trong lòng Lận Kiếp thầm mắng bằng hữu Lam Tiểu Bố thật ngớ ngẩn, Hỗn Độn Quy Tắc Tương trao đổi Hỗn ĐỘn Thời Gian Kết? Thật sự muốn bán, thì hai cái này hoàn toàn không phải bảo vật nằm trong cùng một đẳng cấp. Hỗn ĐỘn Thời Gian Kết có lợi gì chứ, chỉ là gia tốc thời gian mà thôi, cung cấp cho việc tu luyện. Nói thật, tu luyện đến cấp độ như bọn hắn, không đáng tiền nhất chính là thời gian. Mỗi người đều có vô cùng vô tận thời gian để phung phí, ai sẽ dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà trao đổi thời gian?

Khổ Nhất Sí nói, “Chắc hẳn là trao đổi được, nhưng mà bọn hắn không có ở An Lạc Thiên Thành giao dịch, ta đoán là rời khỏi An Lạc Thiên Thành giao dịch rồi. Chỉ là An Lạc Thiên Thành quá nhiều người, trong lúc nhất thời ta không tra được là ai giao dịch Hỗn Độn Quy Tắc Tương.”

Đế Lan tỉnh táo lại, hắn ta biết, nếu có thể lấy ra được một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương để giao dịch, vậy đã nói rõ đối phương có rất nhiều. Hắn ta chậm rãi hỏi, “Tu sĩ lấy ra Hỗn Độn Quy Tắc Tương kia, có phải là người đã đánh Thiên Dao bị thương?”

“Đúng vậy.” Khổ Nhất Sí nhanh chóng đáp.

“Ngươi là Thiên Đế một phương, vì sao không ngăn cản hắn?” TRong giọng nói của Đế Lan vô cùng lạnh lùng.

TRong lòng Khổ Nhất Sí vô cùng khó chịu, bản thân mình ngăn được Lam Tiểu Bố và bằng hữu của hắn sao? Muốn chết à? Lam Tiểu Bố và bằng hữu của hắn liên thủ, bản thân mình lấy cái gì mà ngăn cản? Hơn nữa bên cạnh còn có một Phương Chi Khuyết, hắn ta khẳng định một khi đánh nhau, tuyệt đối sẽ không có ai giúp hắn ta. Cho dù là Xa Hoằng Tử, chắc hẳn cũng sẽ không ra tay. Khổ Nhất Sí hắn ta có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng không có năng lực một đánh ba.

Nhưng mà hắn ta cũng không dám nói như vậy, mà kính cẩn nói, “Khi ta dự định ra tay, lĩnh vực của Phương Chi Khuyết đã khóa ta lại. Chẳng những là Phương Chi Khuyết, bằng hữu của Lam Tiểu Bố cũng là người không kém gì ta. Ta lo lắng một mình không giữ được bọn hắn lại, cho nên đã điều động đạ quân tu sĩ, nhưng mà bọn hắn đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành rồi.”

Vẻ mặt Đế Lan dịu lại một chút, không biết hắn ta có tin Khổ Nhất Sí hay không, chỉ nói, “Thực lực của Trung Ương Thiên Đình quả thật yếu rồi, ngươi có ý kiến gì không?”

Rõ ràng Đế Lan đã hiểu lý do chân chính là Khổ Nhất Sí không dám ra tay, không phải là lo lắng không giữ được đối phương lại. Nghe thấy vậy, Khổ Nhất Sí vội vàng nói, “Nhân tài của Trung Ương Thiên Đình ta tàn lụi, bước đại đạo thứ bảy thậm chí không nhiều bằng một cái đạo môn, mong Đạo Tổ hay làm chủ cho Ma Như Thiên Đình ta.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Khổ Nhất Sí thì đang đậu đen rau muống không thôi. Ở Trung Ương Thiên Đình, có mấy đạo môn, bước thứ bảy còn nhiều hơn Trung Ương Thiên Đình. Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo trước khi chưa bị giết, thậm chí còn có bốn bước thứ bảy, mà Trung Ương Thiên Đình hắn ta thì chỉ có một mình Thiên Đế hắn ta là bước thứ bảy. Nói tới nói lui, không phải Đạo Tổ ngươi ở nơi này ngăn cản sao, không cho phép Thiên Đình xuất hiện nhiều cường giả? Bây giờ thì hay rồi, lại đến trách ta không cản được Lam Tiểu Bố người ta.

“Chuyện này ta biết rồi, ngươi lập tức phái người đi tìm tung tích của Lam Tiểu Bố, một khi có tin tức lập tức truyền cho ta. Còn thực lực của Thiên Đình, ta sẽ nghĩ biện pháp.” Đế Lan bình tĩnh nói.

“Vâng.” Khổ Nhất Sí lên tiếng đáp, trong lòng của hắn ta cũng hiểu rõ, muốn tìm được Lam Tiểu Bố, đừng có nằm mơ. Nếu như Lam Tiểu Bố dễ tìm như vậy, thế thì không phải là Lam Tiểu Bố.

“Trước đó có một nữ tử đứng ở chỗ này đâu?” Đế Lan đột nhiên nhìn về phía Sách Khổ Huệ Thăng cách đó không xa.

Khổ Nhất Sí sửng sốt, một nữ tử? Không đợi hắn ta hỏi thăm, Đế Lan đã phác họa hình ảnh của Tề Mạn Vi ra, “Nữ tử này là Hỗn Độn Đạo Thể, nàng đi đâu rồi?”

Nữ tử bên cạnh Lam Tiểu Bố là Hỗn Độn Đạo Thể? Khổ Nhất Sí giật mình, lập tức nghĩ đến cung chủ Tiền Uẩn của Thánh Kiếm cung. Hỗn Độn Đạo Thể của Thánh Kiếm cung bị người ta bắt đi, trong lòng mọi người đều hiểu ra, Thánh Kiếm cung rất có thể chính là do Lam Tiểu Bố diệt đi, chẳng lẽ người đó là nàng?

Chỉ là hình như Tiền Uẩn đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, bây giờ không biết đã đi đâu.

“Bẩm Đạo Tổ, nữ tử kia đi theo với Lam Tiểu Bố rồi. Không ngờ đến nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, xem ra, Thánh Kiếm cung bị diệt, chắc hẳn là Lam Tiểu Bố làm.” Khổ Nhất Sí lập tức trả lời.

Đế Lan hừ lạnh một tiếng, “Tại Trung Ương thế giới ta tùy tiện diệt một cái đạo môn, quả nhiên là có chút bản lĩnh. Hình Gia đạo hữu, Lam Tiểu Bố này có quan hệ gì với Ma Như Thiên Đình ngươi?

Hình Gia lập tức ôm quyền nói, “Đế Lan đạo hữu, ta thật sự không biết Lam Tiểu Bố này là người phương nào, nhưng ta khẳng định, hắn không phải người của Ma Như Thiên Đình ta.”

Chương 2515 - Bị Đạo Tổ để mắt đến. (2)

Quan viên của một Thiên Đình, Đạo Tổ đều có thể cảm ứng được, nếu như Hình Gia nói không phải thì nhất định là không phải.

Mặc dù Khổ Nhất Sí rất muốn phản bác một câu, trước đó chính Lam Tiểu Bố đã nói hắn là ti chủ của Ma Như Thiên Đình, hơn nữa Sách Khổ Huệ Thăng cũng tán thành. Nhưng mà hắn ta không dám nói, hắn ta cũng đã nghĩ đến trước đó rất có thể là Lam Tiểu Bố nói hươu nói vượn. Đạo Tổ HÌnh Gia tuyệt đối sẽ không nói dối chuyện này.

Cái này có hại cho tôn nghiêm của một Đạo Tổ. Chắc hẳn là quan hệ của Sách Khổ Huệ Thăng và Lam Tiểu Bố thân thiết, cho nên lựa chọn chấp nhận.

…

“Chúng ta đi đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Hỗn Độn Thời Gian Kết đã có đây, cộng thêm ta lấy được một ít Hỗn

Độn Quy Tắc Tương, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là tìm một chỗ bế quan, đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. Nếu không thì chúng ta không có cơ hội đấu lại Đạo Tổ.” Mạc Vô Kỵ nói.

Hắn và Thất Trụ Thiên đã từng đánh nhau, biết rõ Đạo Tổ mạnh thế nào.

“Không bằng đến Đại Vũ Trụ cốc.” Tề Mạn Vi đột nhiên nói.

Lam Tiểu Bố im lặng rồi nói, “Bây giờ chúng ta đến Đại Vũ Trụ cốc, chính là tự chui đầu vào rọ cho người khác giết. Đại Vũ Trụ cốc nhất định có dấu vết của Đạo Tổ, đến Đại Vũ Trụ cốc có thể trốn được không? Cho dù có Hỗn Độn Thời Gian Kết, cũng không có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ bảy. Hơn nữa ở Đại Vũ Trụ cốc cũng không thích hợp để ta và Vô Kỵ tấn cấp bước thứ bảy, chỗ đó bị hạn chế quy tắc.”

“Ta biết một chỗ.” Lúc nói chuyện, Mạc Vô Kỵ đã khắc một cái ngọc giản phương vị cho Lam Tiểu Bố.

Dựa vào ngọc giản phương vị, Lam Tiểu Bố khống chế phương vị di chuyển của Thất Giới Thạch, lúc này mới tiếp tục nói, “Trước đó trừ Đạo Tổ Đế Lan của Trung Ương thế giới ra, còn có Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới và Đạo Tổ HÌnh Gia của Ma Như thế giới. Chờ đại hội Vĩnh Sinh mở ra, nói không chừng còn có Đạo Tổ khác đến. Hình Gia không có thù với chúng ta, nhưng cũng sẽ không giúp chúng ta. Mà những Đạo Tổ khác, một khi đến, rất có thể sẽ ra tay với chúng ta. Cho nên nếu như chúng ta không thể nào bước vào bước thứ bảy, thì tốt nhất đừng trở lại An Lạc Thiên Thành.”

“Yên tâm, có Hỗn Độn Thời Gian Kết, chúng ta có bảy phần cơ hội tấn cấp.” Mạc Vô Kỵ không chút do dự nói.

“Ta nghĩ thật ra có một người có thể lợi dụng một chút.” Lam Tiểu Bố nói.

“Là ai?”

“Thất Trụ Thiên.”

“Gia hỏa này ta biết.”

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ một đường bàn bạc, Thất Giới Thạch đã dừng tại một chỗ bên ngoài Hỗn Độn.

“Đây là khu vực Khô Sinh Hỗn Độn?” Mặc dù Lam Tiểu Bố chưa từng đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, nhưng mà hắn ở lại Trung Ương thế giới không phải một ngày hai ngày, cho nên cũng biết khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Tu sĩ tầm thường mà vào nơi này chính là đi tìm chết, có thể nói là một trong những khu vực Hỗn Độn hung hiểm nhất ở Trung Ương thế giới.

Mạc Vô Kỵ cười he he, “Đúng, chính là nơi này. Ta cũng gặp được Thất Trụ Thiên ở nơi này, hắn và một gia hỏa tên là Thạch Trường Hành đánh nhau, hai bên bị trọng thương. Về sau nhòm ngó đến Hỗn Độn Quy Tắc Tương trên người ta, còn đánh với ta một trận, chỉ là không làm gì được ta mà thôi. Cho nên cho dù là Thất Trụ Thiên hay Thạch Trường Hành, chỉ cần bọn hắn khôi phục, sau khi nhìn thấy ta, nhất định sẽ tiếp tục ra tay.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Tên Vương Tùng Kinh kia xem như đúng là oan uổng chết rồi.”

Vương Tùng Kinh nghĩ rằng Hỗn Độn Quy Tắc Tương đang ở trên người Thất Trụ Thiên, không ngờ Thất Trụ Thiên không lấy được gì cả, khó trách lúc đó thà rằng cho hắn một đầu đạo mạch cực phẩm chứ không lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương ra, thực tế là người ta không có.

Nếu như Thạch Trường Hành, Thất Trụ Thiên và Đạo Tổ Đế Lan ngồi cùng một chỗ, bọn hắn nhất định có thể đoán được Mạc Vô Kỵ tám chín phần mười sẽ đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn bế quan. Nhưng cho dù là Đế Lan hay Lận Kiếp, có suy nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sẽ đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Theo như bọn hắn nghĩ, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cho dù muốn chọn một khu vực Hỗn Độn để bế quan, cũng tuyệt đối sẽ không chọn khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. Bởi vì cái khu vực Hỗn Độn này chính là một vùng đất tử vong, chỉ có cấp bậc Đạo Tổ mới có tư cách sống sót trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. CHo dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là bước đại đạo thứ sáu mà thôi.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã xuất hiện ở sâu trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, vị trí của hai người này, rõ ràng chính là vị trí mà Mạc Vô Kỵ lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương lúc trước.

“Hóa ra Hỗn Độn Quy Tắc Tương của ngươi lấy được ở chỗ này, đúng là may mắn.” Lam Tiểu Bố nhìn cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã khô cạn này, đã biết trước đây không lâu nơi này đã từng xuất hiện Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Chỉ là bởi vì thời gian Mạc Vô Kỵ lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương rất ngắn, cho nên nơi này mặc dù không còn ao Hỗn Độn Quy Tắc

Tương nữa, nhưng trong thời gian ngắn, chỗ này vẫn chưa bị Hỗn Độn niết hóa hết.

Mạc Vô Kỵ xòe tay ra, một nửa Hỗn Độn Quy Tắc Tương lại tràn vào trong ao, đồng thời cười nói, “Nơi này Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên đều biết, cả Vương Tùng Kinh mà ngươi nói kia cũng biết, nơi này có ba người biết đến. Nhưng mà ta khẳng định bọn hắn không tìm được nơi này đâu.

Vương Tùng Kinh đã bị đánh gần chết, có còn sống sót hay không là một chuyện, chắc hẳn sẽ không đến. Còn Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên, muốn tìm được nơi này cũng phải dựa vào may mắn. Ta tự mình đến được nơi này, cũng là may mắn thôi.”

Chương 2516 - Đồng hương gặp đồng hương.

Lam Tiểu Bố gật đầu, ở trong Hỗn ĐỘn mà muốn tìm được phương vị lúc trước mình đã đi qua, tuyệt đối không hề dễ dàng. Sở dĩ Mạc Vô Kỵ có thể tìm được nơi này, là bởi vì nơi này có một cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương, mà Mạc Vô Kỵ đã từng ở chỗ này tu luyện, hắn ta dựa vào hương khí của Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà tìm đến.

Đừng nói là bản thân Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên đã bị trọng thương, cho dù hai người không bị thương, muốn tìm được nơi này, quả thật cũng không dễ dàng gì.

“Có Hỗn Độn Thời Gian Kết, nhiều Hỗn Độn Quy Tắc Tương như vậy. Thời gian vạn năm, ta tin rằng chắc hẳn có cơ hội bước vào bước thứ bảy, ở chỗ ta còn có một đầu đạo mạch cực phẩm.” Lam Tiểu Bố nói chuyện, đồng thời cầm một đầu đạo mạch cực phẩm ra cắm vào.

“Cái này thì ta không thiếu.” Mạc Vô Kỵ cũng ném ra một đầu đạo mạch cực phẩm, bế quan ở nơi này, hai đầu đạo mạch cực phẩm là đủ rồi, mà trên người Mạc Vô Kỵ vẫn còn bốn đầu đạo mạch cực phẩm.

Lam Tiểu Bố nhìn đạo mạch cực phẩm của Mạc Vô Kỵ, kinh ngạc hỏi, “Ngươi có phải còn có một cái tên khác là Tinh Hà Mạc?”

Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy lệnh truy nã người này ở khắp nơi, Tinh Hà Mạc giết chết Dận Nguyên, cướp đi đạo mạch cực phẩm trên người Dận Nguyên.

Mạc Vô Kỵ nghe thấy Lam Tiểu Bố hỏi vậy, lập tức cười ha ha một tiếng, “Không sai, đứa con trai Dận Nguyên kia của Hỏa là do ta xử lý. Tên tiểu tử này ỷ vào mình là con của Thiên Đế, vô cùng phô trương, còn muốn cướp đồ của ta, kết quả bị ta phản sát.”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, Lam Tiểu Bố cũng cười ha ha, “Ngươi biết không, tên Khúc Bồng mà ta xử lý ở Táng Đạo đại nguyên kia, cũng là con trai của Hỏa. Gia hỏa này không nhận ra ngươi, nếu không chỉ sợ sẽ liều mạng với ngươi.”

“Chắc hẳn là không, hắn không phải đã biết ngươi giết Khúc Bồng sao? Cũng chẳng thấy hắn liều mạng, hắn lý trí vô cùng.” Tề Mạn Vi ở bên cạnh nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Đó là vì Khúc Bồng chỉ là con riêng, không truyền thừa đại đạo của hắn. Mà Dận Nguyên thì khẳng định là truyền thừa đại đạo của hắn, nhưng mà ta đoán sớm muộn gì hắn cũng sẽ điều tra ra được.”

Mạc Vô Kỵ hừ một tiếng, “Điều tra ra được thì sao chứ? Lúc đó chúng ta cũng đã là bước đại đạo thứ bảy rồi. Hai chúng ta là bước đại đạo thứ bảy, vậy thì sẽ có cơ hội xử lý Đế Lan. Ta hoài nghi tên Đế Lan kia là bước đại đạo thứ tám, tuyệt đối không đến bước đại đạo thứ chín, nếu không thì những Đạo Tổ khác ở trước mặt hắn ngay cả phản kháng cũng không có tư cách.

Nhưng mà bước đại đạo thứ tám của hắn ta khá trôi chảy, chắc hẳn là mạnh hơn những Đạo Tổ còn lại. Chỉ là sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, trừ Đế Lan ra, còn có những Đạo Tổ khác. Những Đạo Tổ này nếu như liên thủ, chúng ta có đến bước đại đạo thứ bảy, cũng chỉ có thể chạy trốn."

"Chưa chắc, nghe nói Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới là Hồng Quân lão tổ, không biết Hồng Quân lão tổ có đến đại hội Vĩnh Sinh hay không. Nếu như đến, chắc chắn sẽ không để mặt hàng như Đế Lan kia làm gì thì làm." Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, "Tốt xấu gì thì ta cũng là đồng hương của Hồng Quân lão tổ, cho dù không giúp ta thì cũng sẽ không xuống tay với ta."

"Ngươi và Hồng Quân lão tổ là đồng hương? Ngươi biết Địa Cầu?" Mạc Vô Kỵ kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố, hắn chưa bao giờ hỏi thăm đến lai lịch của Lam Tiểu Bố. Vũ trụ mênh mông, mọi người nói chuyện rất hợp ý, lý tưởng cũng giống nhau, đã là vô cùng hiếm gặp. Hắn cảm thấy lý tưởng của Lam Tiểu Bố và hắn giống nhau, hơn nữa không phải là cái loại mà động một tí là tiêu diệt cả một tinh cầu để tăng thực lực của mình. Hoặc có thể nói là trong mắt Lam Tiểu Bố, sinh mệnh quan trọng hơn một chút. Không chi như thế, Lam Tiểu Bố còn rất trọng tình, giữ chữ tín.

Lam Tiểu Bố trừng to mắt nhì Mạc Vô Kỵ, hắn và Mạc Vô Kỵ suy nghĩ giống nhau, bởi vì có lý tưởng giống Mạc Vô Kỵ, đều không phải là loại người giết người vô tội lung tung, hơn nữa rất coi trọng sinh mạng, đồng thời tôn trọng quyền lợi sinh tồn của mỗi người. Bây giờ nghĩ lại, Mạc Vô Kỵ cũng đến từ Địa Cầu?

“Ngươi cũng đến từ Địa Cầu?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó cười ha ha.

“Ta hiểu rồi, bên ngoài Địa Cầu nhất định có tầng quy tắc Thời Gian. Chẳng qua là lúc đó khi ta quay lại Địa Cầu, thực lực quá thấp, hoàn toàn không nhìn thấu cái quy tắc Thời Gian này mà thôi.” Mạc Vô Kỵ giật mình nói. Đừng nói là lúc đó, cho dù là hắn đã bước vào Tạo Hóa Thánh Nhân, cũng không thể nào cảm nhận được tầng quy tắc Thời Gian.

Hắn và Lam Tiểu Bố đều đến từ Địa Cầu, nhưng hai người dường như chưa từng nghe nói đến đối phương, rõ ràng là vì tầng quy tắc Thời Gian khiến thời gian bọn hắn xuất hiện hoàn toàn khác biệt.

Tề Mạn Vi cũng mừng rỡ vô cùng, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn luôn có mối quan hệ tốt, nàng chỉ biết là hai người này có lý tưởng giống nhau. Hơn nữa sau khi trở thành bằng hữu, hai người cũng chẳng phòng bị gì nhau. Không ngờ bọn hắn lại đến từ cùng một nơi, thật sự muốn đến cái nơi tên là Địa Cầu kia một chút, nơi này nhất định là một tinh cầu không thể tùy ý giết chóc.

“Khó trách ta luôn cảm thấy ngươi có chút thân thiết, hóa ra là vậy.” Mạc Vô Kỵ mừng rỡ vô cùng.

“Nói thế thì chúng ta có thể đi kéo quan hệ với Hồng Quân lão tổ một chút, ngươi nói xem hắn có công nhận chúng ta là đồng hương không?” Lam Tiểu Bố cười nói.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Chưa chắc, ĐỊa Cầu tuyệt đối là một phương giới vực bị che giấu đi, chỉ là lúc trước khi ta quay lại Địa Cầu tu vi quá thấp, cho nên không nhìn ra. Mà Hồng Quân lão tổ, mặc dù trên

Địa Cầu có truyền thuyết về người này, nhưng hắn ta cũng không sinh tồn ở Địa Cầu.”

Chương 2517 - Đồng hương gặp đồng hương. (2)

“Đúng, Địa Cầu chỉ là một tinh cầu phàm nhân tầm thường nhất trong vũ trụ Đại Hoang mà thôi. Ta hoài nghi chuyện có truyền thuyết của Hồng Quân lão tổ ở Địa Cầu, chỉ là một giai đoạn nào đó của hắn mà thôi.” Lam Tiểu Bố đồng ý.

“Hồng Quân lão tổ kia là Đạo Tổ, nhưng mà xuất thân từ nơi các ngươi nói, thực lực chắc hẳn phải yếu hơn so với các Đạo Tổ khác chứ?” Tề Mạn Vi nghi ngờ hỏi.

Mạc Vô Kỵ nói, “Ta khẳng định thực lực của Hồng Quân lão tổ mạnh hơn những Đạo Tổ còn lại, Đại Hoang thế giới mới đến đại vũ trụ được bao lâu chứ? Kẻ yếu thì có thể trong một thời gian ngắn ngủi đặt chân đến đại vũ trụ đã có thể thành lập nên một thế giới sao? Nhất định là sau khi dạy dỗ các Đạo Tổ còn lại, không có người nào dám chọc đến hắn, mới có thể đặt chân ở đại vũ trụ..”

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dựa vào Hỗn Độn Thời Gian Kết, Hỗn Độn Quy Tắc Tương và đạo mạch cực phẩm ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn bế quan, trong lúc đó, Khổ Nhất Sí nhận mệnh lệnh của Đạo Tổ, điều tra lai lịch của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố.

Bởi vì có Táng Quỳnh Hoa ở đây, lai lịch của Lam Tiểu Bố nhanh chóng được xác định. Theo lai lịch của Lam Tiểu Bố mà suy đoán, trước đó Mạc Vô Kỵ chắc hẳn không gặp gỡ Lam Tiểu Bố ở đại vũ trụ, có thể thấy được, rất có thể là Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đến cùng một nơi.

Bên trong Kim Lạc lâu, tất cả mọi người của trụ sở Ma Như Thiên Đình đều không được phép ra ngoài. Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như Thiên Đình lại có quan hệ không cạn với Lam Tiểu Bố. Đạo Tổ HÌnh Gia lo lắng có người cố ý gây chuyện với Ma Như Thiên Đình, mượn cơ hội này đối phó với Ma Như Thiên Đình, cho nên trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, không cho phép bất cứ người nào của Ma Như Thiên Đình rời khỏi Kim Lạc lâu.

Cũng may mười năm này, đối với một tu sĩ đã bước vào đại đạo mà nói, cũng chỉ là chớp mắt mà thôi.

Theo lý mà nói, Kim Lạc lâu đã trải qua hai lần bị hủy, các Đạo Tổ của các đại thế giới cũng lần lượt đến An Lạc Thiên Thành, Lam Tiểu Bố chủ động gây chuyện đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, Kim Lạc lâu cũng sẽ chẳng có chuyện gì.

Nhưng mà hôm nay, lại có một nam tử cao gầy mặc áo lam đứng bên ngoài Kim Lạc lâu, hắn ta chỉ nhìn Kim Lạc lâu một chút, thậm chí chẳng nói một lời nào, đã vung tay ra đánh một quyền.

Đùng! Trước một quyền này, Kim Lạc lâu lại sụp đổ một lần nữa. Vô số tu sĩ đang ở trong Kim Lạc lâu nhanh chóng vọt ra ngoài, bao gồm cả các Thiên Đế đang ở trong Kim Lạc lâu.

Lâu chủ Xa Hoằng Tử của Kim Lạc lâu tức đến sắp nổi điên, lúc này mới qua bao lâu chứ? Kim Lạc lâu lại bị người ta đập thành bã vụn lần thứ ba rồi.

Tất cả tu sĩ đang ở trong Kim Lạc lâu lại xông ra ngoài một lần nữa, nhưng mà không có ai nói gì cả. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, dám phá Kim Lạc lâu, cũng không phải là kẻ ngớ ngẩn. Lần thứ nhất và lần thứ hai Kim Lạc lâu bị phá nát, đã chứng minh rõ cho bọn hắn thấy.

Sau khi bảo người thông báo cho Khổ Nhất Sí, Xa Hoằng Tử đến trước mặt nam tử cao gầy này, “Đạo hữu có ý gì? Kim Lạc lâu ta đã đắc tội với đạo hữu sao? Đạo hữu vừa đến đã vô duyên vô cớ phá vỡ Kim Lạc lâu ta.”

Giọng điệu của Xa Hoằng Tử vô cùng kiềm nén, bởi vì hắn ta cảm nhận được thực lực của nam tử áo lam này cao hơn hắn ta, cho dù đứng ở chỗ này, hắn ta cũng có thể mơ hồ cảm nhận được lôi vân đang bao trùm quanh người đối phương, đây tuyệt đối là một cường giả. Dù sao thì hắn ta cũng là một bước đại đạo thứ bảy, tu vi của đối phương còn cao hơn hắn ta, cho dù không phải là Đạo Tổ, thì cũng xem như là nhân vật tương đương với Đạo Tổ.

Xa Hoằng Tử chợt nhớ đến một người, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Quả nhiên, nam tử cao gầy này lạnh lùng nói, “Đạo chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo ta bị giết ở Kim Lạc lâu ngươi, ngươi nói ta phá nát cái Kim Lạc lâu này có vấn đề gì không? Đừng nói là phá Kim Lạc lâu ngươi, nếu như không thể giao được hung thủ ra đây, chính ngươi ta cũng sẽ giết.”

Lôi Vân Hãn? Xa Hoằng Tử lập tức biết rõ người đến là ai, Đạo Chủ đứng đầu của Phá Khư Thánh Đạo Lôi Vân Hãn. Đây là một nhân vật trong truyền thuyết, không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện, ít nhất thì hắn ta chưa từng nhìn thấy Lôi Vân Hãn. Nhưng không ngờ được rằng, hôm nay Lôi Vân Hãn lại đến An Lạc Thiên Thành, còn trực tiếp hủy đi Kim Lạc lâu.

Đây tuyệt đối là một nhân vật không kém gì Đạo Tổ, Xa Hoằng Tử lập tức nhận ra, đừng nói là đối phương đập đi Kim Lạc lâu của hắn ta, cho dù đối phương có muốn giết hắn ta, hắn ta cũng chỉ có thể trốn.

Xa Hoằng Tử lập tức ôm quyền nói, “Hóa ra là Lôi đạo chủ đích thân đến, Kim Lạc lâu ta là chỗ ở dành cho khách. Bất cứ kẻ nào cũng có thể ở trong Kim Lạc lâu, mà chuyện ồn ào giữa các vị khách ở trong Kim Lạc lâu ta, thậm chí hủy đi Kim Lạc lâu ta, ta cũng không thể làm gì, đến ta cũng bị hao tổn.

Chứ đừng nói đến chuyện các vị khách này đấu pháp với nhau xuất hiện thương vong, chuyện này ta lại càng không thể khống chế được. Cho nên hôm nay Lôi Đạo Chủ đến đây không đi tìm người đã đánh giết Giải Đạo Chủ, lại hủy Kim Lạc lâu ta, có phải là có chút quá đáng rồi không. Hơn nữa Đế Lan Đạo Tổ cũng đang ở An Lạc Thiên Thành, ta tin rằng Đế Lan Đạo Tổ cũng sẽ chủ trì công đạo cho Kim Lạc lâu ta.”

Lấy Đạo Tổ ra dọa hắn ta? Trong lòng Lôi Vân Hãn cười lạnh, bình tĩnh nói, “Nếu như tam Đạo Chủ của Phá Khư Thánh Đạo ta ở trong Kim Lạc lâu ngươi, vậy chính là khách ở đây. Khách ở trong Kim Lạc lâu ngươi xảy ra chuyện, ngươi cảm thấy mình không liên quan sao? Còn nữa, ai là Lam Tiểu Bố đứng ra cho ta. Tất cả người của Ma Như Thiên Đình đứng ra cho ta.”

Chương 2518 - HÌnh Gia lùi bước.

Rất rõ ràng, trước khi Lôi Vân Hãn đến đây đã điều tra rõ ràng, người giết Giải Truyền Kỳ, trừ Lam Tiểu Bố ra, còn có người của Ma Như Thiên Đình, cũng không phải là không biết chút gì.

Trong lòng Sách Khổ Huệ Thăng trầm xuống, giết Giải Truyền Kỳ là do hắn ta ra tay, hơn nữa còn lao lên đầu tiên.

“Nghe nói khi giết Giải Đạo Chủ của Phá Khư Thánh Đạo ta, ngươi là người đầu tiên ra tay?” Lôi Vân Hãn nhìn về phía Sách Khổ Huệ Thăng, trong giọng nói đầy sát ý lạnh lẽo.

Sách Khổ Huệ Thăng biết, hôm nay cho dù như thế nào cũng không thể tránh được, hắn ta dứt khoát đứng dậy, “Không sai, Phá Khư Thánh Đạo ngươi phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình ta, chẳng lẽ ta là một Thiên Đế mà không thể làm gì sao?”

“Đã vậy thì, ta sẽ phong ấn Ma Như Thiên Đình ngươi một lần nữa, ngươi có thể làm gì được ta?”Lôi Vân Hãn cười ha ha một tiếng, vung tay lên đánh một quyền về phía Sách Khổ Huệ Thăng.

Giờ phút này, không gian lập tức trở thành lĩnh vực của Lôi Vân Hãn, sắc mặt Sách Khổ Huệ Thăng tái nhợt như tờ giấy trắng, hắn ta phát hiện sau khi mình bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi, vẫn không thể ngăn cản được một quyền lĩnh vực này của Lôi Vân Hãn.

Sách Khổ Huệ Thăng điên cuồng lùi về phía sau, nhưng mà vùng không gian này đột nhiên hiện ra vô cùng vô tận sấm sét, những tia sét này giống như một tấm võng sét to lớn đánh vào trên người Sách Khổ Huệ Thăng. Mỗi một tia sét đánh tới, Sách Khổ Huệ Thăng đều cảm thấy đạo vận của mình yếu đi một cấp độ.

KHông được, nhất định phải thoát khỏi cái võng sét này, Sách Khổ Huệ Thăng cảm nhận được tình cảnh của mình nguy hiểm, chuẩn bị điên cuồng thiêu đốt đạo tắc đại đạo, một đạo thủ ấn xuất hiện.

Ken két! Đạo tắc sấm sét vỡ vụn thành từng mảnh, võng sét của Lôi Vân Hãn tiêu tán. Sách Khổ Huệ Thăng thở phào một hơi, hắn ta biết Đạo Tổ đến rồi.

“Mạnh miệng quá nhỉ, phong ấn Ma Như Thiên Đình ta, Phá Khư Thánh Đạo ngươi còn chưa đủ tư cách.” Giọng điệu HÌnh Gia cũng đầy sát ý, cả người hạ xuống, lĩnh vực cuồng bạo lập tức đánh về phía Lôi Vân Hãn. Lĩnh vực hai người nổ tung trong phế tích Kim Lạc lâu, sau đó từng đạo đạo tắc thần thông bị xé nứt.

Sắc mặt Lôi Vân Hãn hơi tái, hắn ta biết tin tức mình lấy được cũng không hoàn toàn chuẩn xác, không ngờ Đạo Tổ của Ma Như thế giới đã sớm đến An Lạc Thiên Thành.

Có Đạo Tổ Hình Gia của Ma Như thế giới ở đây, hôm nay hắn ta đừng nghĩ đến chuyện ra tay với Ma Như Thiên Đình.

“Hóa ra là Hình Đạo Tổ đến, ha ha, xem ra giết Đạo Chủ thứ ba của Phá Khư Thánh Đạo ta, là do Hình Đạo Tổ chỉ điểm nhỉ?” Lôi Vân Hãn không tiếp tục ra tay nữa, hắn ta biết, nếu như HÌnh Gia ở chỗ này, có tiếp tục nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.

HÌnh Gia bình tĩnh nói, “Phá Khư Thánh Đạo ngươi phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình ta, Thiên Đế Ma Như Thiên Đình ta quay về còn không thể làm gì hay sao? Huống chi, chắc hẳn ngươi cũng biết, giết Giải Truyền Kỳ cũng không phải Thiên Đế Ma Như Thiên Đình, mà là một người hoàn toàn khác.”

Nghe câu trả lời này của Đạo Tổ, trong lòng Sách Khổ Huệ Thăng thầm than, cúi đầu.

Hắn ta khẳng định nếu như đổi Đạo Tổ thành Lam Tiểu Bố, hoặc là vị bằng hữu kia của Lam Tiểu Bố, hắn ta khẳng định Đạo Tổ sẽ không nói nhảm nửa câu nào. Lôi Vân Hãn vừa xông vào đã dám ra tay, vậy thì Lam Tiểu Bố cũng sẽ xông ra ngoài mà đánh trả, tuyệt đối sẽ không giải thích giống như Đạo Tổ, thậm chí còn có ý trốn tránh trách nhiệm. Đối mặt với một đạo môn, Thiên Đình bọn hắn lại trốn tránh trách nhiệm, đây là đã nằm ở thế yếu đến cực hạn.

Mặc dù hắn ta cũng biết, Đạo Tổ cũng là bất đắc dĩ, bởi vì chỉ cần Đạo Tổ ra tay, Đế Lan và Lận Kiếp cũng sẽ cùng ra tay, nhưng rốt cuộc thì hắn ta cũng cảm thấy có chút mất mát.

“Lam Tiểu Bố là ai, đứng ra đây.” Khí thế của Lôi Vân Hãn ngập trời, mặc dù không tiếp tục ra tay, nhưng cũng không coi trọng Hình Gia.

“Lam Tiểu Bố không ở đây, nhưng mà hai vị bằng hữu khác của Lam Tiểu Bố thì đang ở chỗ này, một người tên là Phương Chi Khuyết, một người tên là Đỗ Bố. Đúng rồi, lúc trước khi Giải Đạo Chủ bị giết, Phương Chi Khuyết cũng là đồng lõa đấy.” Giọng nói của Hỏa từ trong đám người truyền ra.

Nghe thấy giọng nói này, Lôi Vân Hãn lại nhìn về phía đám người Ma Như Thiên Đình một lần nữa.

“Bây giờ bọn hắn là người của Ma Như Thiên Đình ta, ai dám động đến.” Cảm nhận được sát ý của Lôi Vân Hãn, Sách Khổ Huệ Thăng chủ động đứng dậy. Hắn ta biết, Đạo Tổ chắc chắn sẽ không đứng ra nói chuyện, hơn nữa thậm chí Đạo Tổ còn hy vọng hắn ta sẽ giao Phương Chi Khuyết và Đỗ Bố ra.

Hắn ta và Lam Tiểu Bố là bằng hữu, Lam Tiểu Bố đã để Đỗ Bố và Phương Chi Khuyết ở lại chỗ của hắn ta, hắn ta có nghĩa vụ phải giúp đỡ bảo vệ. Nếu không, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không còn xem Sách Khổ Huệ Thăng hắn ta là bằng hữu nữa, hắn ta cũng không xứng trở thành bằng hữu với Lam Tiểu Bố.

Hình Gia khẽ nhíu mày, Sách Khổ Huệ Thăng này là Thiên Đế mà hắn ta lựa chọn ra, chính là không nhiều chuyện, làm người ổn trọng, cho nên hắn ta mới chọn Sách Khổ Huệ Thăng. Nhưng bây giờ Sách Khổ Huệ Thăng rõ ràng là đang rước thêm phiền phức, bây giờ hắn ta đã bị Đế Lan nhìn chằm chằm, một khi Lôi Vân Hãn ra tay, rất có thể Đế

Lan sẽ âm thầm giở trò. Chỉ là Sách Khổ Huệ Thăng là Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình, Thiên Đế nói chuyện, Đạo Tổ như hắn ta không thể ở chỗ này mà quát nạt được. Nếu không, uy nghiêm của một Thiên Đế sẽ bị vứt sạch.

“Oan có đầu, nợ có chủ, theo ta được biết, Phương Chi Khuyết và Đỗ Bố không phải là người của Ma Như Thiên Đình ngươi. Sách KHổ Thiên Đế nói lời này có chút ức hiếp người rồi.” Giọng nói của Hỏa lại truyền đến một lần nữa.

Chương 2519 - HÌnh Gia lùi bước. (2)

“Ha ha, HÌnh Gia đạo hữu, Thiên Đế này của Ma Như thế giới ngươi hình như không coi trọng quy tắc hòa bình của đại vũ trụ lắm. Ta còn nghe nói, sở dĩ Giải Đạo Chủ phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, là bởi vì ở trụ sở Ma Như Thiên Đình có người tên là Lam Tiểu Bố, mà Lam Tiểu Bố lại phá hủy pháp tắc hòa bình của đại vũ trụ, cướp một chiếc Phá Khư Thuyền của Phá Khư Thánh Đạo, lúc này mới gây ra mâu thuẫn song phương.” Giọng nói của Lận Kiếp truyền đến, hắn ta là Đạo Tổ của Phạm Hà thế giới, thực lực không hề yếu hơn Hình Gia. Lúc này ra ngoài nói chuyện, rõ ràng chính là muốn bỏ đá xuống giếng.

TRên thực tế, lúc trước khi Giải Truyền Kỳ phong ấn trụ sở Ma Như Thiên Đình, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không có mặt ở đây.

Lôi Vân Hãn lập tức ôm quyền, “Đa tạ Lận Kiếp Đạo Tổ đã nói một câu công bằng, Hình Gia Đạo Tổ, nếu như người nhất định phải ngăn cản Phá Khư Thánh Đạo ta tìm ra chính nghĩa, ỷ vào bản thân mình là Đạo Tổ, vậy thì đừng trách Lôi Vân Hãn ta không khách sáo.”

Sắc mặt Hình Gia âm trầm, không nói gì.

Sách Khổ Huệ Thăng biết, bản thân mình lại rước phiền phức cho Ma

Như thế giới nữa rồi. Nhưng cho dù như vậy, hắn ta cũng không thể lùi bước.

Sắc mặt Đỗ Bố tái nhợt, sau khi biết Ma Như Thiên Đình không thể nào bảo vệ hắn ta, hắn ta không chút do dự mà đứng dậy, “Tên họ Giải kia chính là do Tiểu Bố đại ca giết chết, đáng tiếc Đỗ Bố ta tu vi quá thấp, nếu như tu vi của ta mạnh hơn một chút, không đợi Tiểu Bố đại ca ra tay, ta cũng sẽ xử lý tên Giải Truyền Kỳ kia. Có gan thì giết ta đi, ta khẳng định chờ đến khi Tiểu Bố đại ca trở về, sẽ là lúc Phá Khư Thánh Đạo ngươi diệt vong.”

Hắn ta biết hôm nay không thể nào hòa giải được, mà không có Lam Tiểu Bố thì cũng không có Đỗ Bố ngày hôm nay, đã như vậy, sao phải sợ hãi rụt rè?

Phương Chi Khuyết cúi đầu, trong lòng hắn ta thầm than, đã biết ở lại nơi này nhất định không phải chuyện gì tốt lành mà, bây giờ quả nhiên là như vậy.

“Thật có lỗi, Lôi Đạo Chủ, ngươi không thể bắt hai người bọn họ đi được đâu.” Một giọng nói đột ngột vang lên sau đó thân ảnh Thạch Trường Hành xuất hiện ở trên không phế tích Kim Lạc lâu.

Hai lần Kim Lạc lâu bị đánh nát, Thạch Trường Hành đều đang chữa thương trong thế giới của mình, cho nên cũng không bị ảnh hưởng. Bây giờ vết thương đã lành được một chút, lại nhận được tin tức của con gái Thạch Uyển Dung, lập tức xuất hiện ở Kim Lạc lâu.

Trải qua trận chiến với Thất Trụ Thiên, khiến Thạch Trường Hành càng hiểu rõ, hắn ta nhất định phải có một đồng minh. Mà đồng minh bước đại đạo thứ bảy đối với hắn ta mà nói không có chút ý nghĩa nào cả. Nhưng bước đại đạo thứ tám, ai lại muốn làm đồng minh với Thạch Trường Hành hắn ta chứ? Đạo Tổ sẽ không để ý đến hắn ta, mà bước đại đạo thứ tám không phải là Đạo Tổ có mấy người chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Lam Tiểu Bố là thích hợp làm đồng minh của hắn ta. Mặc dù Lam Tiểu Bố còn chưa đến bước đại đạo thứ bảy, nhưng Thạch Trường Hành khẳng định, thành tựu tương lai của Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không thấp hơn hắn ta. Hơn nữa Lam Tiểu Bố là người trọng tình nghĩa, không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, bây giờ giúp Lam Tiểu Bố, tương lai Lam Tiểu Bố nhất định sẽ giúp hắn ta.

Từ việc tìm cho con gái một chỗ dựa, đến khi tìm một đồng mình cho mình, Thạch Trường Hành cũng xem như đã trải qua một quá trình tâm lý khá dài.

“Thạch Trường Hành?” Lôi Vân Hãn nhìn thấy Thạch Trường Hành, lập tức cau mày.

Có thể nói trừ Đạo Tổ ra, người có thể cản hắn ta bắt người đi không có mấy ai, nhưng mà Thạch Trường Hành lại chính là một trong số ít người đó.

“Không tệ, không ngờ hôm nay lại có thể ở chỗ này gặp được nhiều bạn cũ như vậy.” Thạch Trường Hành cười ha ha một tiếng, nhẹ nhàng nói ra.

Sắc mặt Lôi Vân Hãn âm trầm, “Thạch Trường Hành, chúng ta hình như không có gì liên quan cả, vì sao ngươi lại muốn đối nghịch với Phá Khư Thánh Đạo ta?”

Thạch Trường Hành nghe thấy vậy, sắc mặt cũng lạnh xuống, “Đối nghịch với Phá Khư Thánh Đạo ngươi? Ngươi chắc chắn không phải đang đối nghịch với ta chứ? Hai người này là bằng hữu của ta, là ngươi muốn bắt bọn họ đi trước mặt ta, đây là đang xem thường Thạch Trường Hành ta đến mức nào chứ? Chắc là nghĩ rằng Thạch Trường Hành ta đã già rồi ư?”

Muốn nói già, Thạch Trường Hành tuyệt đối không hề già, những Đạo Tổ ở chỗ này, bao gồm cả Lôi Vân Hãn, tuổi tác của ai cũng lớn hơn Thạch Trường Hành. Đừng nói là Đạo Tổ, cho dù là Thiên Đế, thậm chí là tuổi tác của Phương Chi Khuyết cũng lớn hơn Thạch Trường Hành.

Giọng nói của Lôi Vân Hãn trở nên lạnh hơn, “Phương Chi Khuyết ra tay với Đạo Chủ thứ ba Giải Truyền Kỳ của Phá Khư Thánh Đạo ta, chẳng lẽ Phá Khư Thánh Đạo ta còn không thể bắt hắn đi?”

Thạch Trường Hành mỉa mai cười một tiếng, “Lôi Vân Hãn, ngươi muốn tìm Thạch Trường Hành ta gây chuyện thì cứ trực tiếp nói, Thạch Trường Hành ta chơi với ngươi, đừng ở chỗ này mà kiếm cớ. Theo ta được biết, Giải Truyền Kỳ bị giết rồi, Phương Chi Khuyết mới đến đây, hắn làm sao mà ra tay với Giải Truyền Kỳ được? Nhiều người nhìn như vậy, nói láo như vậy hay ho lắm sao?”

Lôi Vân Hãn chỉ biết người giết Giải Truyền Kỳ là Lam Tiểu Bố, Sách Khổ Huệ Thăng là đồng lõa, nhưng hắn ta thật sự không biết là Phương Chi Khuyết không hề ra tay. Hắn ta lập tức nhìn về phía Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình, Hỏa không ngờ có người đứng ra nói chuyện giúp Phương Chi Khuyết, trong lúc nhất thời hắn ta cũng không biết nên nói gì.

Bởi vì Thạch Trường Hành nói rất đúng, Phương Chi Khuyết quả thật là kẻ đến sau. Chuyện giết Giải Truyền Kỳ, Phương Chi Khuyết thật sự không có liên quan gì cả, chuyện này có rất nhiều người đều nhìn thấy, hắn ta không thể nào cố gắng bẻ cong sự thật được. Trước đó hắn ta nói Phương Chi Khuyết có đứng ra ra tay với Giải Truyền Kỳ, đó là vì khẳng định sẽ không có ai đứng ra phản bác mà thôi. Người của Ma Như Thiên Đình phản bác? Vậy thì không có ý nghĩa.

Chương 2520 - Sấm to mưa nhỏ.

“Ly Kiệt, ngươi nói đi.” TRong lòng Lôi Vân Hãn vô cùng khó chịu, gầm lên một tiếng.

“Vâng, Đạo Chủ.” Một tên nam tử mập lùn lao ra như một quả bóng lăn đến, hắn ta chính là Thánh Sứ của Phá Khư Thánh Đạo.

Lúc trước, Thánh Sứ của Phá Khư Thánh Đạo cho dù đi đến bất cứ đâu, cho dù là Thiên Đế gặp được cũng phải khách sáo vô cùng. Lúc trước hắn ta đến Ma Như Thiên Đình, Sách Khổ Huệ Thăng cũng phải đối đãi khách sáo với hắn ta.

Nhưng mà gần đây Phá Khư Thánh Đạo liên tục xảy ra chuyện, chẳng những Phá Khư Thuyền bị cướp, đến Đạo Chủ Giải Truyền Kỳ cũng bị giết, Phá Khư Thánh Đạo rõ ràng là càng ngày càng sa sút. Có thể nói nếu như Đạo Chủ Lôi Vân Hãn không đến An Lạc Thiên Thành, thậm chí hắn ta còn không dám lộ mặt.

“Lúc trước kẻ giết người Phá Khư Thánh Đạo ta thật sự là Lam Tiểu Bố và Ma Như Thiên Đế, Phương Chi Khuyết thì không có xuất hiện.” Ly Kiệt kính cẩn đáp.

Sắc mặt Lôi Vân Hãn càng âm trầm, hắn ta lập tức ôm quyền với Thạch Trường Hành, “Đã như vậy, ta sẽ không động đến bằng hữu của Trường Hành đạo hữu.”

Thực lực của Thạch Trường Hành sẽ không yếu hơn hắn ta, hơn nữa Thạch Trường Hành cũng đã nói rõ Đỗ Bố và Phương Chi Khuyết là người của hắn ta. Trước đó Đỗ Bố và Phương Chi Khuyết cũng không hề ra tay với Đạo Chủ Phá Khư Thánh Đạo, Lôi Vân Hãn có muốn ra tay bắt Phương Chi Khuyết và Đỗ Bố, đó chính là vô cớ gây chuyện.

Nếu như thực lực của hắn ta có thể nghiền ép Thạch Trường Hành, nơi này cũng không có nhiều Đạo Tổ, vậy thì cũng không sao. Nhưng bây giờ hắn ta hoàn toàn không thể nào nghiền ép được Thạch Trường Hành, cộng thêm có nhiều người chứng kiến, Lôi Vân Hãn kkhông muốn tha cho Phương Chi Khuyết, cũng không dám tiếp tục cưỡng ép ra tay.

Đỗ Bố và Phương Chi Khuyết cực kỳ biết xem thời cơ, thấy vậy nhanh chóng rời khỏi vị trí Ma Như Thiên Đình, đến bên cạnh Thạch Trường Hành.

Lôi Vân Hãn lại nhìn về phía Sách Khổ Huệ Thăng một lần nữa, hắn ta biết, chuyện ngày hôm nay chỉ sợ cũng chỉ có thể đến đây. Muốn bắt Thiên Đế của một Thiên Đình đi, trong khi Đạo Tổ của người ta lại còn đang ở chỗ này, tuyệt đối là chuyện không thể. Hơn nữa trước vô số ánh mắt như vậy, những Đạo Tổ còn lại tuyệt đối sẽ không đứng ra ủng hộ Lôi Vân Hãn hắn ta.

Nhưng vào lúc này, một đạo phi kiếm truyền thư lao đến. Lôi Vân Hãn bắt lất phi kiếm truyền thư, thần niệm quét qua một chút rồi lập tức nói, “Hình Gia Đạo Tổ, Đạo Chủ của Phá Khư Thánh Đạo ta cũng không dễ giết như vậy đâu.”

Sau khi nói xong, hắn ta quay người rời đi, Ly Kiệt thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo.

Nhìn thấy Lôi Vân Hãn sấm to mưa nhỏ, trong mắt Lận Kiếp lộ ra vẻ thất vọng. Hắn ta ước gì Lôi Vân Hãn và HÌnh Gia đấu một trận, sau đó bọn hắn ngồi làm ngư ông. Nhưng mà Lôi Vân Hãn đến làm rầm rộ như vậy, cuối cùng chẳng làm được gì đã đi mất rồi.

Thạch Trường Hành nhìn thấy Lôi Vân Hãn đã đi, cũng thở phào một hơi, gật đầu với Phương Chi Khuyết và Đỗ Bố, nhưng không lên tiếng, vết thương của hắn ta vẫn chưa lành, nếu như Lôi Vân Hãn thật sự muốn ra tay, hắn ta cũng chỉ có thể rút đi.

“Trường Hành Đạo Tôn vậy mà cũng đang ở An Lạc Thiên Thành ta, hoan nghênh, không bằng đến Đế Lan sơn với ta ngồi một chút?” Mặt Đế Lan đầy ý cười hỏi thăm một câu.

Thạch Trường Hành cũng đáp lễ lại, “Vết thương của ta vẫn chưa lành, còn phải nhanh chóng chữa thương. Tương lai nhất định sẽ đến Đế Lan sơn thăm hỏi Đế Lan Đạo Tổ.”

Thạch Trường Hành hiểu rất rõ, Đế Lan đã nhìn ra được vết thương của hắn ta vẫn chưa lành, cho nên hắn ta dứt khoát nói thẳng ra. Vết thương hắn ta chưa lành, đi theo Đế Lan đến Đế Lan sơn làm khách, hắn ta cũng chẳng muốn đi tìm chết.

Đám người tản đi, Xa Hoẳng Tử vô cùng uất ức chỉ có thể xây dựng lại Kim Lạc lâu một lần nữa. Lần thứ nhất Lam Tiểu Bố đánh nát Kim Lạc lâu, hắn ta tự móc tiền túi ra xây lại Kim Lạc lâu. Lần thứ hai Khúc Bắc Ca đánh nát Kim Lạc lâu, ở trước mặt Đạo Tổ, Khúc Bắc Ca không thể không bồi thường cho Kim Lạc lâu. Lần này Lôi Vân Hãn lại đánh nát Kim Lạc lâu, Đế Lan Đạo Tổ lại không nói một lời nào, hắn ta cũng chỉ có thể móc hầu bao ra tu bổ lại Kim Lạc lâu một lần nữa.

Dù sao thì hắn ta cũng là một bước đại đạo thứ bảy, bây giờ cảm giác mình giống như một cô vợ nhỏ phải chịu ấm ức. Kim Lạc lâu của mình, ai không vui đều có thể đánh nát.

…

Lôi Vân Hãn vội vã xông ra khỏi An Lạc Thiên Thành, sau đó tại một nơi cách An Lạc Thiên Thành không xa nhìn thấy một tên tiểu tu có tu vi còn chưa đến cả Chuẩn Thánh.

“Tùng Kinh sư đệ, ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lôi Vân Hãn lập tức nhận ra tên tiểu tu sĩ ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa đến này chính là Vương Tùng Kinh. Hơn nữa còn là Vương Tùng Kinh vừa mới đoạt xá không lâu, đại đạo dường như sắp hỏng.

“Kính chào Nhị Đạo Chủ.” Ly Kiệt nhanh chóng khom người thi lễ.

Phá Khư Thánh Đạo mặc dù vẫn luôn do tam Đạo Chủ Giải Truyền Kỳ quản lý, nhưng mà Đại Đại Chủ và Nhị Đạo Chủ mới thật sự là nhân vật tuyền kỳ. Cũng bởi vì có sự tồn tại của hai vị Đạo Chủ này, ngay cả Đạo Tổ cũng không dám động đến Phá Khư Thánh Đạo. Nhưng bây giờ Nhị Đạo Chủ rõ ràng đang bị trọng thương đến mức sắp vẫn lạc, kết quả miễn cưỡng chạy thoát, tìm được một con kiến hôi để đoạt xá.

Sát ý quanh người Lôi Vân Hãn dày đặc, Đạo Chủ thứ ba Giải Truyền Kỳ của Phá Khư Thánh Đạo bị giết còn chưa tính, bây giờ ngay cả Đạo Chủ thứ hai Vương Tùng Kinh cũng bị người ta đánh thành cái dạng này.

Chương 2521 - Đại đạo thiếu thốn.

Một tu sĩ đại đạo, một khi đoạt xá rồi, trên cơ bản không thể nào khôi phục được trình độ lúc đầu, trừ khi lựa chọn luân hồi. Nhưng mà đại đạo đã vỡ nát, cho dù có luân hồi, cũng khó có thể trở lại đỉnh cao.

Vương Tùng Kinh cắn răng nói, “Ta bị Thất Trụ Thiên, Phương Chi Khuyết và một tên tiểu bối tính toán, đồng thời một phần tàn hồn đã bị tên tiểu bối kia dựa vào thần thông Luân Hồi trấn áp bên dưới

Luân Hồi Kiều của hắn.”

“Phương Chi Khuyết?” Trong lòng Lôi Vân Hãn giận dữ, vừa rồi Thạch Trường Hành cứu Phương Chi Khuyết, lại nói Phương Chi Khuyết không ra tay với Giải Truyền Kỳ. Phương Chi Khuyết quả thật không ra tay với Giải Truyền Kỳ, nhưng mà lại ra tay với Đạo Chủ thứ hai của Phá Khư Thánh Đạo Vương Tùng Kinh.

Vương Tùng Kinh vung tay lên phác họa hình ảnh của ba người, Ly Kiệt lập tức kinh ngạc nói, “Lại là Lam Tiểu Bố kia?”

“Được, rất tốt...” Sát ý trong lòng Lôi Vân Hãn bùng lên vô tận, nếu như Lam Tiểu Bố xuất hiện ở chỗ này, hắn ta đảm bảo sẽ khiến tên Lam Tiểu Bố kia hối hận vì còn sống.

Vương Tùng Kinh siết chặt nắm tay thành nắm đấm, “Lam Tiểu Bố... Chính người này, hắn là âm hiểm nhất. Nếu như không phải hắn, cho dù Thất Trụ Thiên có liên thủ với Phương Chi Khuyết, cũng không thển làm gì được ta.”

“...” Lôi Vân Hãn khó hiểu nhìn Vương Tùng Kinh, Thất Trụ Thiên chính là Đạo Tổ, đừng nói là Vương Tùng Kinh, cho dù là hắn ta bây giờ có đối đầu với Thất Trụ Thiên, cũng chẳng có nửa phần thắng nào, thậm chí còn rơi vào thế hạ phong.

Vương Tùng Kinh đã nhìn ra sự khó hiểu của Lôi Vân Hãn, hắn ta nói, “Bởi vì ta đã bước vào bước đại đạo thứ tám, mà lúc đó Thất Trụ Thiên đã bị người ta đánh trọng thương, ta biết trên người Thất Trụ Thiên có một lượng lớn Hỗn Độn Quy Tắc Tương, ta dự định bắt Thất Trụ Thiên lại, không ngờ lại gặp Phương Chi Khuyết và Lam Tiểu Bố...”

“Cái gì?” Lôi Vân Hãn vô cùng chấn động, bước đại đạo thứ tám? Nói cách khác, nếu như không có Thất Trụ Thiên liên thủ với Lam Tiểu Bố, Phá Khư Thánh Đạo sẽ có hai bước đại đạo thứ tám. Còn cả Hỗn Độn Quy Tắc Tương? Trên người Thất Trụ Thiên có Hỗn Độn Quy Tắc Tương?

Sau khi chấn động qua đi, hai tay Lôi Vân Hãn siết chặt lại, Hỗn Độn Quy Tắc Tương đó, đây là bảo vật đỉnh cấp có thể giúp hắn ta củng cố bước đại đạo thứ tám vững chắc, giúp hắn ta có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ chín.

“Tùng Kinh sư đệ, ngươi có thể khôi phục lại không?” Lôi Vân Hãn nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn ta biết Hỗn Độn Quy Tắc Tương mặc dù tốt, nhưng mà chỉ dựa vào một mình hắn ta cũng đừng hòng có thể lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương từ trong tay Thất Trụ Thiên. Nhưng nếu như Vương Tùng Kinh khôi phục được đến bước đại đạo thứ tám, hai người bọn họ tuyệt đối có thể xử lý được Thất Trụ Thiên

Vương Tùng Kinh mất mác mà lắc đầu, “Ta không còn hy vọng, trừ khi có thể lấy được Vũ TRụ đạo quả, hoặc là lấy được đạo chủng Hồng Mông,”

Nghe thấy vậy, Lôi Vân Hãn cũng im lặng. Nếu như có Vũ TRụ đạo quả hoặc đạo chủng Hồng Mông, hắn ta không cần đến Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng sẽ có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ chín.

“Hai vị Đạo Chủ, An Lạc Thiên Thành đã từng xuất hiện Hỗn Độn Quy Tắc Tương.” Ly Kiệt cẩn thận từng ly từng tí nói.

“An Lạc Thiên Thành từng xuất hiện Hỗn Độn Quy Tắc Tương sao? Là do Đạo Tổ lấy ra ư?” Người đầu tiên nói chính là Vương Tùng Kinh. Bởi vì trừ Vũ Trụ đạo quả và đạo chủng Hồng Mông ra, Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng có thể giúp hắn ta có thể khôi phục.

“Đạo Tổ không lấy được, khi Đạo Tổ đến, người có Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành.” Ly Kiệt đáp.

“Là ai?” Lôi Vân Hãn vội vàng hỏi, hắn ta đã tìm kiếm khắp Thập Phương Thế Giới đại vũ trụ nhiều năm như vậy, nhưng mà muốn bước vào bước đại đạo thứ chín cũng khó xa vời vợi. Lần này đến An Lạc Thiên Thành, hắn ta càng hiểu rõ, bước đại đạo thứ tám ở đại vũ trụ, có lúc vẫn cần phải nhìn sắc mặt của người khác. Nếu như hắn ta là bước đại đạo thứ chín, Thạch Trường Hành dám đứng ra nói nhảm sao? HÌnh Gia dám bảo vệ tên Thiên Đế kia sao?

Ly Kiệt đáp, “Là một bằng hữu của Lam Tiểu Bố, người bằng hữu này của Lam Tiểu Bố có thực lực rất mạnh, vừa ra tay đã đánh Thiên Dao tiên tử trọng thương…”

“Ngươi nói bằng hữu của Lam Tiểu Bố vừa ra tay đã có thể đánh Thiên Dao trọng thương?” Lôi Vân Hãn nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống, hắn ta biết rõ thực lực của Thiên Dao, mặc dù là bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà đã nửa bước vào bước đại đạo thứ tám rồi. Có thể ra tay đánh Thiên Dao trọng thương, thực lực này cũng phải tương đương với nửa bước vào bước đại đạo thứ tám. Nếu như có thêm Hỗn Độn Quy Tắc Tương, cái bước đại đạo thứ tám này chính là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ly Kiệt đáp, “Người kia chắc hẳn là bước đại đạo thứ sáu, sở dĩ có thể đánh Thiên Dao tiên tử trọng thương, là bởi vì Thiên Dao hoàn toàn không coi trọng hắn, mà người này thì rất âm hiểm, dựa vào chuyện Thiên Dao khinh địch, dốc toàn lực mà đánh lén, lúc này mới có thể khiến Thiên Dao trọng thương. Sau khi Thiên Dao bị trọng thương, Đế Lan Đạo Tổ giận dữ, lập tức chạy đến An Lạc Thiên Thành, nhưng vẫn chậm một bước.”

Nghe thấy đó chỉ là bước đại đạo thứ sáu, Lôi Vân Hãn thở phào một hơi. Bước đại đạo thứ sáu, cho dù có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy, cách bước đại đạo thứ tám vẫn còn rất xa.

Bước đại đạo thứ bảy và bước đại đạo thứ tám mặc dù chỉ kém một bước, nhưng khác nhau một trời một vực.

“Nhưng hai người kia đi đâu?” TRong lòng Lôi Vân Hãn nghĩ đến Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Nhưng mà Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng có liên quan đến Lam Tiểu Bố đã giết chết Giải Truyền Kỳ, cho nên chỉ cần tìm được Lam Tiểu Bố là được.

Chương 2522 - Đại đạo thiếu thốn. (2)

LY Kiệt đáp, “Nghe nói người bằng hữu kia của Lam Tiểu Bố dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tương trao đổi môt cái Hỗn Độn Thời Gian Kết, ta đoán bọn hắn chắc hẳn muốn dùng Hỗn Độn Thời Gian Kết để bế quan.”

Nghe thấy vậy, Lôi Vân Hãn lập tức nhíu mày. Dựa vào Hỗn Độn Thời Gian Kết để bế quan, vậy thì nơi tốt nhất chính là khu vực Hỗn Độn. Bởi vì chỉ có khu vực Hỗn Độn, Hỗn Độn Thời Gian Kết mới có thể phát huy tác dụng đến mức cao nhất. Chỉ là ở Trung Ương thế giới, khu vực Hỗn Độn quá nhiều, ai biết được bọn hắn đến đâu chứ?

Lúc đầu Vương Tùng Kinh định nói bọn họ có thể đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, nhưng mà nghĩ đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn cũng chỉ có bước đại đạo thứ tám mới có thể bình yên vô sự ở trong đó, cho nên không thể nào đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn được.

…

Lam Tiểu Bố dừng tu luyện, theo lý mà nói, nơi này có Hỗn Độn Quy

Tắc Tương, có đạo mạch cực phẩm đỉnh cấp, nguyên khí Hỗn Độn lại càng nhiều, tu vi của hắn phải tăng lên rất nhanh mới đúng. Mấy trăm năm trước, tu vi của hắn quả thật tăng lên rất nhanh, thực lực cũng từ từ tăng lên. Nhưng mà sau trăm năm, hắn giống như gặp phải bình cảnh, đừng nói là phá vỡ cách chắn bước thứ sáu, bước vào bước thứ bảy, ngay cả đang ở bước đại đạo thứ sáu cũng không thể tiến thêm chút nào.

“Có lẽ gần đây tốc độ tăng lên quá nhanh.” Lam Tiểu Bố thở dài, cho dù có dùng Hỗn Độn Thời Gian Kết, trong mấy ngàn năm từ Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh nhảy lên đến bước đại đạo thứ sáu vẫn hơi nhanh một chút.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng cảm nhận được tốc độ tu luyện của Tề Mạn Vi và Thái Xuyên, cho dù là Thái Xuyên hay Tề Mạn Vi, tu vi dường như đang càng ngày càng tăng cao. Có thể cảm nhận được, khí thế của hai người không ngừng tăng lên, với tình hình này, rất có thể là hắn còn chưa bước vào bước đại đạo thứ bảy, Tề Mạn Vi đã bước vào bước đại đạo thứ bảy trước hắn một bước. Còn Thái Xuyên, bước vào bước thứ sáu, hầu như là chuyện chắc như đinh đóng cột. Hỗn Độn Thể đúng là khác biệt, Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể, còn Thái Xuyên là Hỗn Độn Thánh Thú. Cho dù là Hỗn Độn Đạo Thể, hay là Hỗn Độn Thánh Thú, tu luyện với Hỗn Độn Quy Tắc Tương, không tiến bộ cũng khó.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào cái đạo chủng Hồng Mông ở trong Trường Sinh giới của mình, hắn đoán bản thân mình dựa vào đạo chủng Hồng Mông, chắc hẳn có một chút cơ hội xông vào bước đại đạo thứ bảy. Nhưng từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy không nên dùng đạo chủng Hồng Mông, nếu không đại đạo của hắn rất có thể sẽ không còn là đại đạo Trường Sinh nữa.

Không đúng, Mạc Vô Kỵ hình như cũng không tiến triển bao nhiêu, khí thế tu luyện hình như rất bình lặng.

Ngay khi Lam Tiểu Bố còn định quan sát một chút, kết giới không gian tu luyện của Mạc Vô Kỵ đột nhiên mở ra.

Đúng như Lam Tiểu Bố đoán, thực lực của Mạc Vô Kỵ mặc dù tăng lên không ít, nhưng vẫn không thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.

“Tiểu Bố, có phải khi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy có vấn đề không?” Mạc Vô Kỵ vừa ra đã hỏi ngay, sau khi hắn nhìn thấy Lam Tiểu Bố cũng mở kết giới bế quan ra, đã biết Lam Tiểu Bố cũng xuất hiện vấn đề giống như hắn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng vậy đại đạo của ta là Trường Sinh Đạo. Khi ta còn ở Tiên giới, bởi vì khát vọng trường sinh, cho nên quẳng đi những đại đạo khác, với ý nghĩ của mình sáng tạo ra đại đạo TRường Sinh. Sau khi ta sáng tạo đại đạo Trường Sinh rồi, tu luyện đến ngày hôm nay, vẫn chưa từng gặp phải bình cảnh gì cả. KHi tu vi của ta càng tăng cao, đại đạo của ta cũng không ngừng hoàn thiện, không chỉ như vậy, quy tắc Trường Sinh trong Trường Sinh giới của ta cũng là do đại đạo của ta diễn sinh ra. Theo lý mà nói, có Hỗn Độn Quy Tắc Tương và đạo mạch cực phẩm, ta chắc hẳn có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.

Nhưng mà khi ta trùng kích lên bước đại đạo thứ bảy, tu vi lại chững lại. Không chỉ như vậy, ta còn cảm thấy đại đạo của ta đã đến điểm cuối, cũng chính là đã đến cực hạn, không biết là có chuyện gì xảy ra.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Mạc Vô Kỵ cũng nhíu mày, nói theo, “Ta cũng là từ Phàm Nhân Quyết của người khác dẫn dắt, theo thời gian từ từ trôi qua mà sáng tạo ra đại đạo Phàm Nhân thuộc về mình.

Đại đạo tự thân quả thật không có bất cứ bình cảnh nào, có lúc, thậm chí ta còn phải cố gắng trì hoãn lại tiến độ tu vi của mình. Nhưng lần này ta cũng gặp phải vấn đề giống như ngươi, khi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy thì bị kẹt lại, tu vi không thể nào tiến thêm…”

Nói đến đây, Mạc Vô Kỵ dường như nhớ đến cái gì đó, chân mày nhíu lại chặt hơn.

Lam Tiểu Bố cũng giống như vậy, chẳng lẽ đại đạo tự thân chỉ đến cực hạn là bước đại đạo thứ sáu?

“Tiểu Bố, ngươi nói xem, đại đạo của Hồng Quân lão tổ có phải là đại đạo tự thân không?” Cũng không biết đã qua bao lâu, Mạc Vô Kỵ mới đột nhiên hỏi.

Lam Tiểu Bố nói, “Ta có một dự cảm, đại đạo của Hồng Quân lão tổ chính là đại đạo tự thân.”

“Nếu như Hồng Quân lão tổ là đại đạo tự thân, vậy hắn có thể mở ra được tràng cảnh như vậy ở đây, nói rõ thực lực của hắn tuyệt đối cao hơn bước đại đạo thứ bảy, nói cách khác, cực hạn của đại đạo tự thân không phải là bước đại đạo thứ sáu…”

“Có phải là do chúng ta đã quá chấp nhất? Ta một lòng nghĩ đến trường snh, cho nên đại đạo đều chạy theo trường sinh. Ngươi một lòng hoàn thiện phàm nhân, cố gắng khiến đại đạo của mình càng thêm bình thường, cho nên đại đạo cũng chạy đến cực hạn của bình thường …”

Lúc mới đầu Lam Tiểu Bố còn nói với Mạc Vô Kỵ, sau đó đã trở thành tự lẩm bẩm.

“Ta hiểu rồi.” Mạc Vô Kỵ đột nhiên cắt ngang Lam Tiểu Bố.

“Ta cũng hiểu rồi.” Lam Tiểu Bố kích động siết chặt tay thành nắm đấm.

Chương 2523 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

“Ta một lòng truy cầu bình thường, nhưng đạo của ta cũng đã đi trên còn đường vĩnh sinh, ta nhất định phải dựa trên cơ sở đại đạo Phàm Nhân mà đột phá, nếu không, ta chỉ có thể khóa chính mình trên con đường bình thường, mãi mãi cũng không thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Mạc Vô Kỵ mừng rỡ nói.

Ngươi cũng đã định nghĩa cho bản thân mình là phàm nhân, nhưng mà làm thế nào mới có thể vĩnh sinh? Đúng như Mạc Vô Kỵ nói, người khác đã nhìn ra, nhưng chính hắn vẫn là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường mà thôi.

“Ta cũng vậy, ta một lòng truy cầu trường sinh, nhưng lại không biết, bất cứ cái trường sinh gì cũng đều là từ phàm nhân bình thường nhất mà đi. Cho nên đạo cơ của ta bất ổn, nếu như không thể dựa vào cái cơ sở mà thay đổi tâm tính, củng cố đạo cơ của mình, cả một đời ta cũng không thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Lam Tiểu Bố cười ha ha.

Hắn một lòng truy cầu trường sinh, lại quên mất, bất cứ trường sinh gì cũng đều lấy phàm nhân làm căn cơ mà tăng cường lên. TRở thành một Tiên Nhân vĩnh sinh, đầu tiên ngươi phải nhớ kỹ, chính mình cũng đã từng là một phàm nhân. Sau khi tìm ra được nguyên nhân, Lam Tiểu Bố không còn mê mang nữa.

“Đạo của chúng ta chắc hẳn phải được bổ sung hêm, tiếp theo cần phải bế quan, ta sẽ giúp ngươi cảm nhận đạo tắc Phàm Nhân của ta.”

“Đúng, ta cũng sẽ để đạo tắc TRường Sinh của ta bù đắp vào chỗ thiếu trong đại đạo của ngươi.”

Hai người hiểu rõ đại đạo tự thân thiếu thốn, đều vô cùng vui mừng, lập tức quay lại kết giới bế quan của mình bắt đầu bế quan, tiếp tục đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.

Đúng như trước đó, khi cảm ngộ bước đại đạo thứ bảy, đại đạo của Lam Tiểu Bố dường như lại bị khóa lại một lần nữa, nhưng mà khác với lần trước chính là, hắn đã biết đại đạo của mình thiếu cái gì, là đạo tắc Phàm Nhân. Khi Lam Tiểu Bố cảm ngộ được đạo tắc Phàm Nhân, trong nháy mắt đó, lập tức biết phương hướng đại đạo mình sắp đột phá. Nhưng hắn biết, tuyệt đối không thể nào cảm ngộ Phàm Nhân Đạo của Mạc Vô Kỵ. Mà chính hắn nên ngưng luyện ra đạo tắc Phàm Nhân thuộc về mình.

Nghĩ đến đây, đầu tiên Lam Tiểu Bố thu hồi đạo tắc Trường Sinh của chính mình. Hắn khẳng định Mạc Vô Kỵ cũng đang chìm vào trạng thái giống như hắn, nếu như tiếp tục cảm ngộ đạo tắc Trường Sinh của mình, tuyệt đối sẽ gây ảnh hưởng đến Phàm Nhân Đạo của Mạc Vô Kỵ.

Quả nhiên ngay sau khi Lam Tiểu Bố thu hồi đạo tắc Trường Sinh của mình, đạo tắc Phàm Nhân trong không gian của hắn cũng lập tức biến mất. Người thông minh hoàn toàn không cần chỉ ra, mọi người đều đã định vị rõ ràng đại đạo của chính mình, chỉ cần nhắc nhở một chút, là có thể biết được phương hướng đại đạo.

Mạc Vô Kỵ cảm nhận dược đạo tắc Trường Sinh, lập tức thu hồi đạo tắc Phàm Nhân của mình, cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố đã tiêu tán.

Nhưng mà đối với hai người mà nói, như vậy đã đủ rồi. Phàm Nhân Đạo của Mạc Vô Kỵ muốn ngưng luyện ra được đạo tắc Trường Sinh, không phải dựa vào đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố, mà là dựa vào quy tắc Phàm Nhân của chính mình mà ngưng luyện ra đạo tắc Trường Sinh. Cũng giống như Lam Tiểu Bố cũng cần phải dựa vào đạo tắc Trường Sinh mà ngưng luyện ra đạo tắc Phàm Nhân của chính mình vậy.

Sau khi hai người tìm được phương hướng đại đạo rồi, khí thế đại đạo quanh người điên cuồng tăng vọt. Vô cùng vô tận nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm bị hai người cuốn đi, mà Hỗn Độn Quy Tắc Tương bên trong ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng không ngừng giảm bớt. Lúc trước Vương Tùng Kinh chỉ cần một chén Hỗn Độn Quy Tắc Tương đã có thể bước vào bước đại đạo thứ tám, mà bây giờ số Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dùng, cũng đủ cho hàng ngàn, hàng vạn Vương Tùng Kinh bước vào bước đại đạo thứ tám. Cũng may là Hỗn Độn Quy Tắc Tương ở nơi này nhiều, cho dù hai người hấp thu nhiều, cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Khác với khi Sách Khổ Huệ Thăng đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ khi đột phá lên bước đại đạo thứ bảy, nguyên khí hấp thu vô tận như biển lớn.

Thời điểm ban đầu, chỉ là nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm không ngừng bị cuốn đi, bên trong Hỗn Độn Quy Tắc Tương có ẩn chứa quy tắc Hỗn Độn bị hai người cuốn đi. Sau đó, khí Hỗn Độn trong khu vực Hỗn Độn cũng dần dần bị cuốn đến. Bởi vì khí Hỗn Độn và quy tắc Hỗn Độn không ngừng bị cuốn đi, không gian Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tu luyện tiếp tục mở rộng.

Tu luyện ở trong Hỗn Độn, chẳng những không bị Hỗn Độn áp súc không gian, mà không gian lại không ngừng khuếch tán ra ngoài, cái này đối với tu sĩ khác mà nói hầu như là chuyện không thể.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được đạo tắc Phàm Nhân trên Trường Sinh Đạo Thụ của mình không ngừng ngưng luyện, trong lòng lại càng rõ ràng, khi đạo tắc Phàm Nhân của hắn hoàn toàn ngưng luyện ra, chính là lúc hắn bước vào bước thứ bảy. Mà Hỗn Độn Quy Tắc Tương thì lại càng nhanh chóng ngưng luyện đạo tắc đại đạo.

Mạc Vô Kỵ thì càng chấn động cảm nhận thân thể mình, hắn vẫn cho rằng Phàm Nhân Đạo có 108 đầu mạch lạc đã là cực hạn, nhưng sau khi ngưng luyện ra đạo tắc Trường Sinh thuộc về mình, hắn lại mở ra một đầu mạch lạc mới, đầu mạch lạc thứ 109, Trường Sinh lạc.

Trong lòng Mạc Vô Kỵ vô cùng vui mừng, hắn biết rõ chỉ cần Trường Sinh lạc mở ra, TRường Sinh lạc của hắn vẫn còn thì tuổi thọ của hắn sẽ không tận. Chờ Trường Sinh lạc của hắn hoàn toàn thành hình, đó chính là khi hắn bước vào bước đại đạo thứ bảy. Cho dù là khi hắn bước vào Tạo Hóa cảnh, Mạc Vô Kỵ đã biết tuổi thọ của mình dường như không có điểm tận cùng.

Nhưng Trường Sinh lạc lại càng khiến hắn hiểu được một cách rõ ràng, cái gì mới là sinh sôi không ngừng. Cho dù Hạo Hãn có sụp đổ, tuổi thọ của hắn vẫn còn.

…

Chương 2524 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)

An Lạc Thiên Thành.

Đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, tu sĩ của các đại thế giới ở đại vũ trụ cùng nhau tụ tập lại ở nơi này, toàn bộ An Lạc Thiên Thành hầu như kín hết chỗ. Có lẽ bởi vì Lam Tiểu Bố gây tai họa đã không còn ở đây, có lẽ là vì Đạo Tổ và các Thiên Đế của các đại Thiên ĐÌnh đều ở đây, cho dù An Lạc Thiên Thành có nhiều người, nhưng cũng không xuất hiện sự kiện đấu pháp, Kim Lạc lâu cũng không bị đánh nát.

Tại Đạo Tổ Điện ở An Lạc Thiên Thành, cho dù chỉ có sáu người ngồi, nhưng mà sáu người này ai cũng là Đạo Tổ của một phương thế giới, đều là nhân vật có thể một tay che trời ở mỗi phương.

Ngồi ở vị trí cao nhất đương nhiên là Đế Lan Đạo Tổ của Trung Ương thế giới, ngồi ở vị trí cao nhất, cũng không phải là vì địa vị của hắn ta cao nhất. Mà là bởi vì đại hội Vĩnh Sinh lần này được tổ chức ở Trung Ương thế giới, Đế Lan cũng xem như là chủ nhà.

Sắc mặt Đế Lan bình tĩnh, những người còn lại ngồi trong đại điện cũng yên lặng, không có ai nói chuyện.

Sau một hồi lâu, Đế Lan mới chậm rãi nói, “Lúc trước đại vũ trụ ta đã chế định quy tắc hòa thuận ở chung, toàn bộ đại vũ trụ chỉ có chín đại thế giới, trừ Bất Thừa thế giới ra, mặc dù không tham gia quy tắc đại vũ trụ do chúng ta chế định, nhưng cũng không phản đối, cũng tuân theo quy tắc hòa thuận ở chung tại đại vũ trụ.”

Nói đến đây, Đế Lan dừng lại một chút, trong giọng nói có chút bất mãn, “Hôm nay đại hội Vĩnh Sinh mở ra, thế giới tham gia chỉ còn lại bảy thế giới, mà Đạo Tổ đến đây thì chí có sáu người. Đại vũ trụ ta mà cứ tiếp tục như vậy nữa, thế thì có gì khác những vũ trụ cấp thấp kia? Chẳng phải sẽ lại lần nữa sa vào đấu pháp ngu muội và giết chóc lung tung sao?”

Đạo Tổ Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới có dáng người hơi béo, nghe thấy lời Đế Lan nói cũng thở dài nói, “Thất Trụ Thiên chắc hẳn sẽ đến, chỉ là mấy trăm năm trước hắn bị thương, không biết vết thương bây giờ như thế nào. Chờ vết thương của hắn hồi phục, nhất định sẽ tham gia đại hội Vĩnh Sinh.”

Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới cười ha ha, “Ba thế giới không tham gia đại hội Vĩnh Sinh lần này, một là Bất Thừa thế giới, một là Duy Củ thế giới, còn một cái là Đại Hoang thế giới. Bất Thừa thế giới lần đầu tiên đã không tham gia đại hội chế định quy tắc tại đại vũ trụ của chúng ta, không đến thì có thể hiểu được. Còn Duy Củ thế giới, đây là một thế giới khoa học kỹ thuật, lần đầu tiên bọn hắn tham gia chế định quy tắc đại vũ trụ, lần này không đến rất có thể là có liên quan đến Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới. Đại Hoang thế giới, đã thành trở ngại cực lớn đối với việc hòa thuận ở chung tại đại vũ trụ ta."

Sau khi Lận Kiếp nói xong thì ánh mắt nhìn lướt qua những người còn lại, nhưng mà không có người nào muốn mở miệng vào lúc này. Người nào mà không biết Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới rất có thể là bước đại đạo thứ chín? Thậm chí là bước đại đạo thứ chín duy nhất ở đại vũ trụ này. Người ta không đến, ai dám chọc hắn ta?

CHo dù không có người đáp lại, nhưng Lận Kiếp vẫn tiếp tục nhìn về phía HÌnh Gia nói, "Hình Gia đạo hữu, theo ta được biết, Lam Tiểu Bố kia, còn cả Liễu Ly trước đó gia nhập Táng Đạo môn, đều đến từ Đại Hoang thế giới. Không biết ngươi nghĩ sao về chuyện này?"

Lời nói bóng gió này tất cả mọi người đều hiểu, đó chính là đang nói Ma Như thế giới đang đi theo Đại Hoang thế giới mà thôi.

Hình Gia từ tốn nói, "Đừng nói là Ma Như thế giới ta có cửa vào đại vũ trụ, chỉ cần là thế giới ở đại vũ trụ, có thế giới nào mà không có lối vào từ bên ngoài đến đại vũ trụ? Lam Tiểu Bố có phải đến từ Đại Hoang thế giới hay không ta không biế, nhưng hắn phù hợp với điều kiện tiến vào đại vũ trụ ở Ma Như thế giới ta, chẳng lẽ là làm trái quy tắc?"

"Cũng không phải nói ngươi làm trái quy tắc, mà là bởi vì Đại Hoang thế giới và đại vũ trụ ta không hợp nhau, người nào đi ra từ thế giới bọn hắn đều là hạng người đầy lệ khí, sát phạt như cỏ rác. Ta nghĩ thế giới này, sớm muộn cũng sẽ trở thành mầm tai vạ hủy đi đại vũ trụ ta.” Lại có một người nói ra.

Người vừa nói chuyện này có tướng mạo thô kệch, nhưng da thịt lại trắng như tuyết, khiến người ta cảm thấy không hòa hợp.

Hình Gia nhìn thoáng qua người vừa nói chuyện này, Đạo Tổ Thuyên của Độn Nhất thế giới, hắn ta không nhanh không chậm nói, “Ta nghe nói lần này Hỗn Độn Đạo Thể ở đại hội Vĩnh Sinh là do một đạo môn của Độn Nhất thế giới các ngươi đưa ra, chúc mừng ngươi.

Thuyên không hiểu ý trong lời Hình Gia nói, chỉ bình tĩnh đáp lại, “Cống hiến cho đại hội Vĩnh Sinh của đại vũ trụ, bất cứ đạo môn nào của Độn Nhất thế giới ta cũng sẽ không rơi lại phía sau. Lúc trước khi ta không có ở An Lạc Thiên Thành, có một vài người không biết trời cao đất rộng mà đến trụ sở Độn Nhất thế giới ta uy hiếp, ta hy vọng, tương lai khi ta ra tay, Hình Gia đạo hữu sẽ không ngăn cản là được.”

HÌnh Gia cười ha ha một tiếng, “Thuyên đạo hữu lo lắng quá rồi, ta đương nhiên sẽ không quản đến những chuyện không liên quan đến Ma Như thế giới ta. Nhưng mà có một việc ta phải nhắc nhở đạo hữu, nghe nói Hỗn Độn Đạo Thể mà Đại Khung Tịch Đạo đưa ra kia, rất có thể cũng đến từ Đại Hoang thế giới. ta lo lắng chính là, lỡ như cái Hỗn Độn Đạo Thể này có quen biết với Lam Tiểu Bố, có lẽ không cần đạo hữu đi tìm Lam Tiểu Bố, người ta sẽ chủ động đến tìm ngươi.”

Nghe thấy lời Hình Gia nói, sắc mặc Thuyên trở nên khó coi, hắn ta lạnh lùng nói, “Hình Gia đạo hữu cảm thấy ta là Đạo Tổ của một phương thế giới, lại e ngại một bước đại đạo thứ sáu nho nhỏ ra tay với mình sao?”

Chương 2525 - Đại vũ trụ sắp thay đổi.

Đế Lan hừ lạnh một tiếng, “Ta dám đảm báo, Lam Tiểu Bố kia vẫn chưa từng quay lại An Lạc Thiên Thành. Giết chóc ở An Lạc Thiên Thành ta, làm xằng làm bậy, loại người này, chỉ cần vừa xuất hiện, hoàn toàn không cần Thuyên huynh ra tay, Đế Lan ta cũng phải bắt được.”

Cho dù Đế Lan nói vô cùng hiên ngang lẫm liệt, nhưng mà những người đang ngồi đây là ai chứ? Người nào mà không biết tâm tư của Đế Lan. Muốn nói là bởi vì Lam Tiểu Bố làm xằng làm bậy mà ra tay, có lẽ không có ai tin cả. Nguyên nhân chủ yếu là vì trên người bằng hữu của Lam Tiểu Bố có Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà thôi.

Chỉ là đại hội Vĩnh Sinh tổ chức ở An Lạc Thiên Thành, Đế Lan ra tay, hoàn toàn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có người nào có thể tìm được lý do cản không cho Đế Lan ra tay.

Sâu trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn đột nhiên có hai đạo đạo tắc rõ ràng bộc phát, hai đạo đạo tắc này lại có thể xé rách khu vực Hỗn Độn, khiến người ta có thể nhìn thấy rõ toàn bộ cảnh vật bên ngoài khu vực Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đồng thời phá vỡ kết giới, đạo vận quanh thân hai người lưu chuyển, khí thế bước đại đạo thứ bảy không ngừng vờn quanh.

“Chúc mừng các ngươi đồng thời bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Giọng nói của Tề Mạn Vi truyền đến, nàng đứng trên không ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương, bên cạnh chính là Thái Xuyên.

Rất rõ ràng, nàng và Thái Xuyên trước đó đã sớm dừng tu luyện, ở lại nơi này là vì chờ đợi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

“Ha ha, tạ ơn. Tiểu Bố, chúng ta có thể đến An Lạc Thiên Thành rồi.” Mạc Vô Kỵ cười ha ha, sau khi bước vào bước đại đạo thứ bảy, hắn cảm thấy bây giờ mình đối đầu với Thất Trụ Thiên tuyệt đối sẽ không rơi vào thế hạ phong.

“Đi, đi dạy dỗ tên Đế Lan kia, tên tiểu bạch kiểm kia không phải thứ gì tốt.” Lam Tiểu Bố cũng vô cùng hăng hái.

Lúc đầu hắn có thể dùng một quyền đánh nát Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà Thiên Đình, hết lần này đến lần khác phải phải đi nói đạo lý với hắn ta. Bây giờ không cần phải nhìn mặt mũi Đạo Tổ nữa, cũng chẳng cần phải đi nói đạo lý nữa.

Nếu như không có Đạo Tổ ra tay một lần, có lẽ Lam Tiểu Bố còn chưa biết thực lực của mình ở nơi nào, nhưng hắn đã ra tay với Đạo Tổ một lần, hoặc có thể nói là nội tình của hắn không bằng Đạo Tổ, nhưng bàn về thực lực, hắn tuyệt đối không yếu hơn Thất Trụ Thiên. Lúc đó hắn và Vương Tùng Kinh đánh nhau, đã cảm nhận được bước đại đạo thứ tám mạnh đến mức nào.

Đó là lĩnh vực đại đạo của người khác, trình độ khống chế đại đạo tự thân, còn cả việc khống chế các loại quy tắc trong không gian.

Có lúc, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, khi ngươi đối mặt với bước đại đạo thứ tám, ngay cả không gian ngươi cũng không thể khống chế, làm thế nào mà đánh trả? Nhưng bây giờ, Đạo Tổ tuyệt đối không thể nào khóa được không gian đại đạo của bọn hắn, nếu không khóa được không gian đại đạo của bọn hắn, vậy thì bọn hắn có thể đánh trả.

“Tề sư muội, chúc mừng ngươi cũng bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Mạc Vô Kỵ đã nhìn ra Tề Mạn Vi cũng đã bước vào bước đại đạo thứ bảy.

Lam Tiểu Bố mừng rỡ vô cùng nói, “Ta còn tưởng rằng ngươi tấn cấp quá nhanh, cộng thêm không phải đại đạo tự thân, trong thời gian ngắn không thể nào bước vào bước thứ bảy chứ? Không ngờ ngươi lại tấn cấp một lần nữa.”

“Hỗn Độn Đạo Thể tu luyện trong Hỗn Độn, lại có đạo mạch cực phẩm và Hỗn Độn Quy Tắc Tương, tiến độ tu vi tuyệt đối còn nhanh hơn chúng ta. Còn chuyện có phải đại đạo tự thân hay không, không chịu chút ảnh hưởng nào. Thậ chí có thể nói, tu sĩ mà không phải đại đạo tự thân, ở chỗ này tấn cấp càng dễ dàng hơn.” Mạc Vô Kỵ giải thích.

Theo Mạc Vô Kỵ, một Hỗn Độn Đạo Thể, có thể tu luyện ở nơi có tài nguyên tu luyện phong phú, nếu như trong vạn năm còn không tấn cấp, vậy thì nhất định là đại đạo có vấn đề.

“Được, quá tốt rồi.” Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng. Tề Mạn Vi tu luyện chính là đại đạo Không Gian, nói chính xác thì, là đại đạo Không Gian lấy đại đạo TRường Sinh của hắn làm căn cơ. Sau khi bước vào bước đại đạo thứ bảy, sức chiến đấu tuyệt đối phải mạnh hơn bước đại đạo thứ bảy bình thường.

“Bố gia, còn ta nữa, ta cũng tấn cấp.” Thái Xuyên vội vàng nói, nó phát hiện bản thân mình thật sự quá vô hình rồi, vậy mà bị Bố gia bỏ qua.

Lam Tiểu Bố quả nhiên lúc này mới phát hiện ra Thái Xuyên đã là Hỗn ĐỘn Thánh Thú bước đại đạo thứ sáu, thật sự là quá thiếu thốn thời gian, nếu như có đủ thời gian, ở trong môi trường này mà tu luyện, nói không chừng Thái Xuyên thật sự sẽ có cơ hội trở thành

Thánh Thú bước đại đạo thứ bảy.

“Thái Xuyên, ngươi có phải có được thần thông tự thân rồi không?” KHi Lam Tiểu Bố vừa đến đại vũ trụ, đã mua rất nhiều ngọc giản, biết được Thánh Thú có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu ít càng thêm ít, nhưng một khi bước vào bước thứ sáu, sẽ tự nhiên hình thành nên thần thông đại đạo của mình.

Thái Xuyên đắc ý nói, “Thần thông của ta là lĩnh vực Hỗn Độn.”

Lúc nói chuyện, đạo vận quanh người Thái Xuyên tăng vọt, lĩnh vực Thánh Thú mở rộng, sau đó Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều cảm nhận được bản thân mình dường như lại chìm vào Hỗn Độn một lần nữa, không gian trở nên mơ hồ, quy tắc không rõ, ngay cả đạo tắc tự thân cũng bắt đầu niết hóa.

Lam Tiểu Bố vung tay lên, khiến hắn kinh ngạc là, cái vung tay này không thể trực tiếp xé mở cái lĩnh vực Hỗn Độn này, chỉ khiến lĩnh vực Hỗn Độn này bị vỡ ra. Qua một giây sau, cái Lĩnh vực Hỗn Độn này mới tiêu tán.

Mạc Vô Kỵ đứng bên cạnh nhìn thấy cũng vô cùng vui mừng, “Thần thông này lợi hại.”

Đừng thấy chỉ mới một giây mà thôi, nếu như có thể kiềm chế bước đại đạo thứ tám được một giây, cho dù Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ hắn đều có cơ hội giết chết đối phương. Cho dù không giết được, cũng có thể đánh đối phương trọng thương.

Chương 2526 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (2)

Hơn nữa thực lực của Lam Tiểu Bố thế nào Mạc Vô Kỵ biết rất rõ, có thể hấp thu nhiều Hỗn Độn Quy Tắc Tương như vậy, dựa vào dại đạo tự thân bước vào bước đại đạo thứ bảy, sao có thể yếu được?

Cộng thêm cái Hỗn Độn Độc Giác Thú này vốn chính là thú sủng của Lam Tiểu Bố, cho nên mới nói, Lam Tiểu Bố có thể vung tay lên phá vỡ lĩnh vực Hỗn Độn của Hỗn Độn Độc Giác Thú, bước thứ bảy khác muốn xé mở được, chính là nằm mơ.

Ngay khi đám người còn đang nói chuyện, một bóng người đột nhiên từ hư không lao đến, vọt thẳng đến ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Rất rõ ràng vừa rồi khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bước vào bước đại đạo thứ bảy, đạo tắc bước thứ bảy của hai người xé mở khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, khiến Hỗn Độn Quy Tắc Tương bị lộ ra ngoài. Người này chắc hẳn là cảm nhận được Hỗn Độn Quy Tắc Tương, lúc này mới lao đến cướp đoạt.

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, trực tiếp đánh ra một quyền.

Nam tử mặc áo hồng đang lao xuống kia lập tức cảm nhận được quanh mình bị lĩnh vực đại đạo đáng sợ khóa lại, hắn ta không thể nào động đậy được, hơi thở tử vong bao trùm đến, hắn ta vội vàng la lên, “Ta là đệ nhất thánh thừa Triêm Đình của Phạm Hà thế giới, đạo hữu giơ cao đánh khẽ…”

“Phốc!” HUyết quang bổ tung, TRiêm Đình chỉ kịp báo ra lai lịch của mình, đã bị một quyền của Lam Tiểu Bố đánh nát thân thể, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần ra tay xé mở, thế giới của TRiêm Đình đã bị mở ra. Lam Tiểu Bố cuốn một cái, toàn bộ đồ vật trong thế giới của TRiêm ĐÌnh đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

“Ngươi…” TRiêm Đình chỉ còn lại một tia nguyên thần, không dám tin hoảng sợ kêu lên.

Lam Tiểu Bố lại vung tay lên, ném ra một ngọn lửa thiêu dốt TRiêm Đình, “CHờ lát nữa ta còn phải giết chết Thiên Đế Hỏa của Phạm Hà thế giới, nếu như tên Đạo Tổ kia dám ra tay, ta cũng sẽ giết. Ngươi là một thánh thừa ngay cả bước thứ bảy cũng chưa đến mà cũng dám đến đây cướp đồ, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

TRiêm Đình đột nhiên tỉnh ngộ, hắn ta biết đối phương là ai rồi, đây tuyệt đối chính là Lam Tiểu Bố, đáng tiếc là ý thức của hắn ta cũng dần dần niết diệt.

Tề Mạn Vi chấn động nhìn Lam Tiểu Bố chỉ tiện tay đánh một cái, tên TRiêm Đình đã sắp đến bước đại đạo thứ bảy này lập tức bị niết diệt, nếu như nàng ra tay, đương nhiên cũng có thể dễ dàng giết chết, nhưng tuyệt đối không đơn giản chẳng tốn chút sức lực nào cũng có thể nghiền sát như Lam Tiểu Bố.

Sau đó nàng lập tức nghĩ đến thực lực của Mạc Vô Kỵ không hề kém hơn Lam Tiểu Bố, cộng thêm nàng và Thái Xuyên, với thực lực của bọn hắn bây giờ, đến An Lạc Thiên Thành tuyệt đối không có vấn đề gì.

“Ở đây còn gần một phần mười Hỗn Độn Quy Tắc Tương, Tiểu Bố, ngươi cất đi.” Mạc Vô Kỵ chỉ vào ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

“Ta đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, tạm thời không dùng được.” Lam Tiểu Bố biết thứ này có giá trị cao, Mạc Vô Kỵ có thể lấy ra cho bọn hắn tu luyện, đã là tình sâu nghĩa rộng rồi, mình lấy đi phần còn thừa, vậy thì có chút quá đáng.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Lúc đầu ở đây có một cái ao, trước đây ta đến tu luyện đã tiêu hao hết nửa cái ao rồi, cho nên thứ này ở trên người ta còn nhiều lắm.”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói như vậy, Lam Tiểu Bố cũng không khách sáo nữa, cuốn hết số Hỗn Độn Quy Tắc Tương còn lại đi.

…

Hơn mười ngày sau, Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch dừng ở bên ngoài An Lạc Thiên Thành.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, Tề Mạn Vi, Thái Xuyên, bốn người vừa từ trên Thất Giới Thạch nhảy xuống, Lam Tiểu Bố đã đột nhiên lên tiếng, "Thất Trụ Thiên đạo hữu, đã lâu không gặp."

Lam Tiểu Bố cũng không ngờ đến, vậy mà lại nhìn thấy Thất Trụ Thiên.

Thất Trụ Thiên cũng không ngờ đến lại gặp Lam Tiểu Bố ở chỗ này. Nhưng mà hắn ta lập tức nhìn thấy Mạc Vô Kỵ ở bên cạnh Lam Tiểu Bố, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, hắn ta lập tức bước ra vươn tay ra muốn bắt lấy Mạc Vô Kỵ. Cùng lúc đó lĩnh vực Thánh Nhân của một bước đại đạo thứ tám lập tức phủ trời ngập đất khóa Mạc Vô Kỵ lại.

Trên người Mạc Vô Kỵ có bao nhiêu Hỗn Độn Quy Tắc Tương, hắn ta có thể tính ra được. Bây giờ gặp được Mạc Vô Kỵ, làm sao có thể để Mạc Vô Kỵ chạy thoát được chứ?

Mạc Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, đồng thời đánh ra một quyền.

"Răng rắc!" Thất Trụ Thiên kinh hãi nhìn lĩnh vực Thánh Nhân của mình dễ dàng bị xé rách, sau đó một loại lực lượng đạo tắc đáng sợ bao trùm đến.

Oanh! Cạch! Thất Trụ Thiên cảm nhận được đạo tắc của mình vỡ vụn, phản lực cường hãn đến cực đại xoắn đến, xương tay của hắn ta cũng bị nát gãy.

"Ngươi đã bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi?" Thất Trụ Thiên cuối cùng cũng tỉnh táo lại trước sự hấp dẫn của Hỗn Độn Quy Tắc Tương, nếu như Mạc Vô Kỵ không phải đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, tuyệt đối không thể ngăn cản được một trảo này của hắn ta. Phải biết rằng vết thương của hắn ta đã khôi phục, bây giờ đang ở trạng thái đỉnh phong.

“Ngươi nói xem? Chỉ với chút đạo hạnh đó của ngươi mà cũng dám đến cướp đồ của ta. Có tin không, ta sẽ khiến Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới phải thay người đó?” KHóe miệng Mạc Vô Kỵ lộ ra một nụ cười trào phúng.

Thất Trụ Thiên thì thào nói, “Ta biết rồi.”

Lúc trước khi hắn ta trọng thương đã từng đấu với Mạc Vô Kỵ, lúc đó Mạc Vô Kỵ chỉ mới là bước đại đạo thứ sáu, nhưng hắn ta đã có dự cảm, một khi Mạc Vô Kỵ bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi, thực lực chỉ sợ sẽ không yếu hơn hắn ta. Mà vừa rồi đã chứng minh, hắn ta quả thật không nghĩ sai.

Chương 2527 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (3)

Mặc dù hắn ta không dốc hết toàn lực, thậm chí mấy đòn sát thủ còn chưa đánh ra, nhưng mà rất rõ ràng, Mạc Vô Kỵ cũng không hề dốc toàn lực, thậm chí ngay cả thanh trường kích kia cũng không lấy ra.

“Thất Trụ Thiên à, ngươi không tử tế chút nào cả. Lúc trước tốt xấu gì ta cũng đã giúp ngươi một chuyện, giết Vương Tùng Kinh, ngươi chẳng những không cảm tạ, vừa gặp mặt đã ra tay với bằng hữu của ta rồi, có ý gì thế?” Lam Tiểu Bố bất mãn nói.

“Ngươi cũng đến bước đại đạo thứ bảy rồi?” Thất Trụ Thiên nhìn về phía Lam Tiểu Bố, lập tức nhận ra, Lam Tiểu Bố cũng đã bước vào bước đại đạo thứ bảy. Hắn ta nghĩ đến lúc trước ngay cả Vương Tùng Kinh cũng có thể giết, có thể tưởng tượng được lúc này Lam Tiểu Bố cũng không hề kém hắn ta.

Đây là hai hậu bối lợi hại nhất mà hắn ta gặp được lần này sau khi ra ngoài, không ngờ hai hậu bối này lại còn là bằng hữu với nhau. Nghĩ đến hai người có thực lực không thua gì Đạo Tổ đang đứng ở trước mặt hắn ta. Thất Trụ Thiên giật nảy mình. Hai người này mà liên thủ, đại vũ trụ sắp thay đổi rồi.

Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nhìn Thất Trụ Thiên cũng không nói chuyện, hắn ta vẫn có ấn tượng khá tốt với Thất Trụ Thiên, ít nhất thì cảm thấy Thất Trụ Thiên so với Thạch Trường Hành thì phúc hậu hơn một chút. Nếu như để cho hắn chọn một người giữa Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành làm bằng hữu, hắn nhất định sẽ chọn Thất Trụ Thiên, tâm địa của Thất Trụ Thiên ít gian xảo hơn.

Thất Trụ Thiên hít một hơi thật sâu, hắn ta biết, đừng nói là hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, cho dù là một trong hai người này, mình cũng không đối phó được. Hơn nữa bây giờ bề ngoài đại vũ trụ gió êm sóng lặng, nhưng lại âm thầm thay đổi liên tục, ai cũng không biết được một khắc sau đại vũ trụ có còn thập đại thế giới, Đạo Tổ vi tôn nữa hay không.

Cũng chính vì có loại cảm giác này, hắn ta mới muốn xử lý Thạch Trường Hành, lấy lại Thất TRụ Khai Thiên Thuật và Thất Trụ Thiên Tinh, dùng cái này để tăng thực lực của mình, tăng thêm quyền lên tiếng của Thất Trụ Thiên thế giới. Nhưng mà thực lực của Thạch Trường Hành không yếu hơn hắn ta, hơn nữa khó có thể tính toán, có thể nói kế hoạch hắn ta xử lý Thạch Trường Hành đã thất bại.

Đại vũ trụ biến ảo khôn lường, đương nhiên là phải tìm người có thể kết minh mới đúng. Lúc đầu Phá Khư Thánh Đạo cũng là một lựa chọn rất tốt, Đạo Chủ Lôi Vân Hãn mặc dù không phải Đạo Tổ, thực lực lại không thấp hơn hắn ta bao nhiêu, cũng là bước đại đạo thứ tám. Đáng tiếc là hắn ta đã liên thủ với Lam Tiểu Bố xử lý Đạo Chủ thứ hai Vương Tùng Kinh của Phá Khư Thánh Đạo, chẳng những không kết minh được, thậm chí còn tăng thêm một kẻ thù.

Suy nghĩ kỹ những chuyện này, Thất Trụ Thiên lập tức ôm quyền, giọng điệu chậm rãi nói ra. “Ta không biết vị đạo hữu này lại là bằng hữu của Lam đạo hữu, chuyện này Thất Trụ Thiên ta nhận lỗi. Ta vẫn luôn xem trọng Lam đạo hữu, hy vọng mọi người có thể trở thành bằng hữu.”

Lúc trước trong mắt Lam Tiểu Bố, hắn ta là vãn bối, bây giờ đương nhiên Lam Tiểu Bố không thể đối đãi với hắn ta như vãn bối.

Thái Xuyên chậc một tiếng, “Ngươi rõ ràng đã nhìn thấy Mạc gia đứng bên cạnh Bố gia, nói rõ bọn hắn nhất định là bằng hữu, ngươi vẫn ra tay, chỉ sợ là vì cái gì… Đúng rồi, Hỗn Độn Quy Tắc Tương.”

KHi Lam Tiểu Bố nói chuyện với Mạc Vô Kỵ cũng không hề giấu diếm Thái Xuyên, cho nên Thái Xuyên đều có thể nghe được, hơn nữa nó cũng có dùng Hỗn Độn Quy Tắc Tương để tu luyện.

“Thái Xuyên, không biết nói chuyện thì đừng nói, theo lời Tiểu Bố nói là gì nhỉ, nhân sinh gian nan như vậy, có một vài chuyện đừng nên vạch trần, EQ của ngươi thấp quá…” Tề Mạn Vi quát lên một tiếng.

Lam Tiểu Bố im lặng nhìn thoáng qua Tề Mạn Vi, nhân sinh gian nan như vậy, quả thật có một vài việc đừng nên vạch trần, nhưng mà ngươi cũng đừng nói trước mặt người ta như vậy chứ. Nhưng mà hắn lập tức biết được, Tề Mạn Vi chính là đang cố ý.

Tề Mạn Vi đương nhiên cũng biết là không thể nói trước mặt được, chỉ là nàng khó chịu Thất Trụ Thiên vừa đến đã ra tay với Mạc Vô Kỵ, cố ý mỉa mai mà thôi. Biết rõ Mạc đại ca và Lam đại ca là bằng hữu, ngươi còn ra tay, sau đó còn nói không biết, thật sự không biết xấu hổ.

Thất Trụ Thiên giống như không nghe thấy lời Thái Xuyên và Tề Mạn Vi nói, kinh ngạc nhìn chằm chằm Thái Xuyên, “Ngươi là Thánh Thú bước đại đạo thứ sáu?”

Thái Xuyên đắc ý cười một tiếng, “Đó là đương nhiên, còn là Hỗn Độn Thánh Thú đó. Vừa rồi ngươi may mắn là không ra tay, nếu như ngươi có ý đồ gì, ta đã sớm khóa ngươi lại rồi.”

Sau khi có được lĩnh vực Hỗn Độn, Thái Xuyên vẫn muốn thử với bước đại đạo thứ tám một chút, đáng tiếc Thất Trụ Thiên lại dừng tay.

“Lam đạo hữu, bây giờ đại vũ trụ đang thay đổi kịch liệt, chẳng những Đạo Tổ, có vài Thiên Đế cũng có chút không yên. Ta vẫn muốn tìm kiếm người liên thủ, ta thấy Lam đạo hữu và bằng hữu của ngươi mặc dù không phải bước đại đạo thứ tám, nhưng tuyệt đối không yếu hơn bước đại đạo thứ tám, không bằng chúng ta liên thủ với nhau, thế nào?” Thất Trụ Thiên chủ động nhắc đến.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, nhìn thấy Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn cười ha ha một tiếng nói, “Lời của Đạo Tổ quả thật hợp ý ta, vị này là Mạc Vô Kỵ, bằng hữu của ta, còn có đạo lữ của ta Tề Mạn Vi, còn bên cạnh là Thánh Thú Thái Xuyên của ta.”

Một Đạo Tổ chủ động tìm kiếm đồng minh, mặt mũi nhất định phải cho đối phương. Mặc dù hắn và Lam Tiểu Bố không sợ Đạo Tổ, nhưng lần đại hội Vĩnh Sinh này có một đống Đạo Tổ đến. Có thể liên thủ với Thất Trụ Thiên, bọn hắn đương nhiên đồng ý.

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói mình là đạo lữ, vẻ mặt Tề Mạn Vi tràn đầy ý cười, lập tức ôm quyền nói, “Tề Mạn Vi kính chào Đạo Tổ.”

Chương 2528 - Kết minh

Tề Mạn Vi đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, Thất Trụ Thiên đã không thể nào nhìn ra nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, nhưng mà là đạo lữ của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng không dám cậy già lên mặt, nhanh chóng hoàn lễ với Mạc Vô Kỵ và Tề Mạn Vi.

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, ta và Thạch Trường Hành cũng xem như là người quen, vì sao ngươi lại muốn đuổi giết hắn?” Nếu như muốn trở thành minh hữu với Thất Trụ Thiên, Lam Tiểu Bố không che giấu gì, ý nghĩ của hắn là, nếu như Thạch Trường Hành cũng cùng đường với bọn hắn, vậy thì ở đại hội Vĩnh Sinh này, trên cơ bản không có người nào dám ra tay.

Thất Trụ Thiên thở dài, “n oán giữa ta và Thạch Trường Hành thật ra toàn bộ đại vũ trụ đều biết, chính là vì Thất TRụ Khai Thiên Thuật và Thất Trụ Thiên Tinh. Lúc trước khi chúng ta tìm được Thất Trụ Khai Thiên Thuật, đã hẹn với nhau, mọi người xem qua một lần trước. Không ngờ Thạch Trường Hành lại giở trò quỷ, khi ta còn chưa xem hết Thất Trụ Khai Thiên Thuật, đã cưỡng ép cướp Thất Trụ Khai Thiên Thuật đi, ta vẫn luôn muốn cướp Thất Trụ Khai Thiên Thuật lại…”

“Vậy ngươi tu luyện không phải là Thất Trụ Khai Thiên Thuật, bây giờ ngươi còn muốn cướp Thất Trụ Khai Thiên Thuật làm gì?” Lam Tiểu Bố khẳng định Thất Trụ Thiên không tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật.

Thất Trụ Thiên lắc đầu, “Mặc dù công pháp của ta không phải là Thất Trụ Khai Thiên Thuật, lại thoát thai từ Thất Trụ Khai Thiên Thuật, tự mình mở ra công pháp đại đạo mới. Nhưng ta tu luyện đến bước đại đạo thứ tám, đã gặp phải bình cảnh. Ta có một dự cảm, nếu như không lấy Thất Trụ Khai Thiên Thuật về, chỉ sợ ta khó có thể tiến bộ. Hơn nữa, ta là Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới, tu luyện lại không phải đạo thuật khai thiên của Thất Trụ Thiên thế giới, thật sự chính là trò cười.”

Mạc Vô Kỵ đứng một bên nghe thấy đột nhiên cười ha ha, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, thật ra ngươi cũng tính là may mắn đó, ít nhất thì trong mắt ta, vận may của ngươi còn lớn hơn Thạch Trường Hành một chút.”

Thất Trụ Thiên không hiểu nhìn Mạc Vô Kỵ, hắn ta bị mất Thất Trụ Khai Thiên Thuật, bị mất Thất Trụ Thiên Tinh, chính mình là Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới, chuyện này quả thật khiến người ta chê cười, vậy mà là may mắn? Hắn ta không biết cái may mắn này ở đâu ra.

Mạc Vô Kỵ nói tiếp, “Ta và Tiểu Bố đều là bước đại đạo thứ bảy, mà Đạo Tổ ngươi chắc hẳn là bước đại đạo thứ tám nhỉ? Nói một câu không dễ nghe thì thế này, Đạo Tổ bước đại đạo thứ tám như ngươi mà đơn độc đối phó với bất cứ ai trong chúng ta, ngươi đều không thể chiếm được chỗ tốt. Cho dù thủ đoạn của ngươi có dốc ra hết, nhiều nhất cũng chỉ ngang tay mà thôi, ngươi có tin không?”

Thất Trụ Thiên gật đầu, “Ta tin ngươi và Lam đạo hữu đều tu luyện đại đạo tự thân, trước đó tu luyện đại đạo tự thân sẽ dễ dàng, về sau càng ngày càng khó, thậm chí rất khó đột phá lên Thánh Nhân cảnh. Nhưng đại đạo tự thân có thực lực mạnh mẽ, cùng cấp hầu như có thể nghiền ép đối thủ…”

Sau khi Thất Trụ Thiên nói đến đây, dường như đã hiểu một chút vì sao Mạc Vô Kỵ lại nói hắn ta may mắn, khả năng cái này không phải đang mỉa mai hắn ta.

Quả nhiên Mạc Vô Kỵ nói tiếp, “Ngươi dựa vào Thất Trụ Khai Thiên

Thuật, tự mình sáng tạo ra đại đạo công pháp của mình. Ta có thể tưởng tượng, chỉ cần tiếp tục như vậy, công pháp đại đạo của ngươi sẽ dẫn dần hoàn thiện, cuối cùng trở thành đại đạo tự thân cũng không phải là không có khả năng. Mà Thạch Trường Hành tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật, vĩnh viễn cũng không thể nào tiến hóa thành đại đạo tự thân. Cho nên tương lai chỉ cần ngươi tạo ra đại đạo tự thân thuộc về mình, đừng nói là Thạch Trường Hành, cho dù là Đạo Tổ lợi hại nhất chỉ sợ ngươi cũng không sợ nhỉ?”

Đúng nhỉ! Lời Mạc Vô Kỵ nói giống như một tiếng sấm đánh vào đỉnh đầu Thất Trụ Thiên, tại sao hắn ta không nghĩ đến đại đạo tự thân nhỉ? Nếu như hắn ta thật sự có thể tu luyện ra đại đạo tự thân của chính mình, tên Thạch Trường Hành kia tính là gì chứ? Cho dù là Đế Lan, hắn ta cũng không cần để ý đến.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố vì sao lại lợi hại như vậy? KHông phải chính là vì hai người này đều tu luyện đại đạo tự thân hay sao? CHỉ là đại dạo tự thân quá khó, huống chi, đại doạ của hắn ta là từ Thất Trụ Khai Thiên Thuật diễn hóa thành.

Sở dĩ hắn ta không nghĩ ra, bởi vì cái hắn ta tu luyện chính là phiên bản diễn hóa từ Thất Trụ Khai Thiên Thuật. TRong tiềm thức của hắn ta, bản thân mình nhất định phải lấy được Thất Trụ Khai Thiên Thuật chân chính, lúc này đại đạo mới có thể tiến thêm một bước. Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến, hoàn toàn vứt bỏ Thất Trụ Khai Thiên Thuật đi, tạo ra một đại đạo mới thuộc về mình, bởi vì chẳng những khó, mà cơ bản là khả năng này không lớn.

Nhưng lời Mạc Vô Kỵ đã nhắc nhở hắn ta, cho dù hắn ta lấy được Thất Trụ Khai Thiên Thuật, nhiều nhất cũng chỉ giống như những Đạo Tổ khác, thậm chí không thể mạnh hơn hắn ta bây giờ. Đã như vậy, cần gì phải lấy Thất Trụ Khai Thiên Thuật?

Mạc Vô Kỵ tiếp tục nói, “Theo ta được biết, có một loại đạo quả tên là Vũ TRụ đạo quả, nếu như ngươi lấy được Vũ Trụ đạo quả, cộng thêm Hỗn Độn Quy Tắc Tương, ngươi tiếp tục bế quan, chưa chắc không thể đột phá bản thân, trở thành người tu luyện đại đạo tự thân. Đương nhiên, trở thành người tu luyện đại đạo tự thân, với hoàn cảnh bây giờ của ngươi rất khó. Nhưng cho dù khó cũng có một tia hy vọng. Một khi ngươi đột phá được tia hy vọng này, ta nghĩ ngươi chẳng cần phải tu luyện cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật kia, cũng cường đại hơn rất nhiều.”

Thất Trụ Thiên cũng không phải đồ ngốc, Mạc Vô Kỵ đã nói như vậy rồi, nếu như hắn ta nghe còn không hiểu, vậy thì không xứng là một Đạo Tổ. Đó chính là tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật chân chính, thực lực của hắn ta chỉ có thể tăng lên một chút, nhưng không quá cao. Một khi hắn ta mở ra đại đạo tự thân, đó chính là thay da đổi thịt.

Chương 2529 - Kết minh (2)

Mặc dù Vũ Trụ đạo quả chỉ là thứ trong truyền thuyết, nhưng không phải là không thể lấy được. Quan trọng nhất là, Hỗn Độn Quy Tắc Tương ở trên người ai là nhiều nhất? Chính là Mạc Vô Kỵ trước mặt này. Mặc dù hắn ta kết giao với Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố không sâu, biết hai người này không phải là người chấp nhận thiệt thòi, nhưng tuyệt đối không phải hạng người âm hiểm. Lời Mạc Vô Kỵ nói có ý là, nếu như mọi người kết minh rồi, hắn có thể thể hiện giá trị của đồng minh, cho hắn ta một chút Hỗn Độn Quy Tắc Tương cũng không phải là chuyện không thể.

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Thất Trụ Thiên lập tức ôm quyền, “Đa tạ Mạc đạo hữu nhắc nhở, ta sẽ không suy nghĩ đến Thất Trụ Khai Thiên Thuật nữa, chỉ là khi ta dự định khai sáng đại đạo tự thân, còn cần hai vị đạo hữu giúp đỡ một chút.”

Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, “Dễ nói, đi thôi, chúng ta vào trong An Lạc Thiên Thành, từ từ nói chuyện.”

Thất Trụ Thiên lại nói, “Bây giờ ở trong An Lạc Thiên Thành, Đế Lan đang chờ hai người các ngươi. Trong lòng Đế Lan còn khát vọng Hỗn Độn Quy Tắc Tương hơn cả ta, cho nên đã đánh tiếng tuyệt đối không để cho ngươi sống sót mà rời khỏi An Lạc Thiên Thành.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Vậy thì cũng phải xem hắn có bản lĩnh này mới được, đi, bây giờ vào thành thôi, xem thử hắn có thể làm khó dễ được ta?”

Lam Tiểu Bố chẳng những không dịch hình, còn dẫn theo Thái Xuyên quang minh chính đại tiến vào An Lạc Thiên Thành. Cho dù là người không biết Lam Tiểu Bố, chỉ cần nhìn thấy Thái Xuyên, cũng lập tức nhận ra. Bởi vì lần này Thái Xuyên không hề dịch hình, mà là lấy hính thái Hỗn Độn Độc Giác Thú tiến vào trong An Lạc Thiên Thành.

Cái sừng kia của Thái Xuyên, cho dù là người ngu nhìn thấy cũng có thể nhận ra.

Chấp sự Đề Nhất của Kim Lạc lâu khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố tiến vào Kim Lạc lâu một lần nữa, theo bản năng mà run rẩy. Mặc dù tê cả da đầu, hắn ta vẫn kiên trì mà tiến lên ngăn cản bọn người Lam Tiểu Bố lại.

“Các vị đạo hữu, thật là không may, tức lâu của chúng ta tạm thời không còn phòng trống. Chỉ có thể mong mấy vị đi thêm vài bước, đến tức lâu khác xem thử.” Đề Nhất kính cẩn tiến lên, giọng nói có chút kinh sợ.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố, ngay cả Mạc Vô Kỵ đang đứng bên cạnh

Lam Tiểu Bố kia, hắn ta cũng nhận ra một chút. Mặc dù hắn ta không biết tên Mạc Vô Kỵ, nhưng hắn ta lại tận mắt nhìn thấy Mạc Vô Kỵ dùng một quyền đánh TRọng Dao tiên tử trọng thương. Loại người này, hắn ta đâu dám đắc tội, đừng nói là còn một Lam Tiểu Bố nữa.

Cho nên ngoài miệng thì từ chối Lam Tiểu Bố, nhưng đã lén lút phát tin tức cho lâu chủ Xa Hoằng Tử của Kim Lạc lâu. Chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ hắn ta không thể nào giải quyết được. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự nghe lời hắn ta khuyên mà rời đi, vậy thì Đề Nhất hắn ta xem như mắt mình bị mù rồi, nhìn lầm Lam Tiểu Bố này.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Có phòng thừa hay không thì có liên quan gì đến ta? KHi ta rời khỏi Kim Lạc lâu, gian phòng này vẫn còn chưa trả lại, ta chỉ muốn ở lại gian phòng lúc đầu của mình, chẳng lẽ ta muốn quay về gian phòng của mình còn không được sao?”

“Lam đạo hữu, bởi vì lần trước Kim Lạc lâu bị người ta đánh nát, bố cục gian phòng ở Kim Lạc lâu đã thay đổi một lần nữa, tất cả gian phòng đều được bố trí lại…”

“Ngừng.” Lam Tiểu Bố không đợi tên chấp sự này nói đến chuyện trả đạo tinh lại đã chủ động cắt ngang, “Kim Lạc lâu ngươi bị đánh nát có liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ là ta không trả tiền à? Không đúng, chẳng lẽ ta không giao đạo tinh à? Kim Lạc lâu ngươi muốn ăn chặn ta sao? Nếu là như vậy, thế thì chúc mừng ngươi, Kim Lạc lâu lại phải xây lại rồi.”

Lam Tiểu Bố vung tay lên, giọng điệu kiên quyết.

Đạo tinh trên người hắn nhiều vô số kể, hơn nữa hắn ở Kim Lạc lâu trừ chuyện bỏ ra đạo tinh, mà còn thanh toán đạo mạch.

Mạc Vô Kỵ cười cười nói, “Có lẽ trong lòng hắn nghĩ rằng, cũ không đi thì mới không tới.”

Chấp sự này đã không dám nói tiếp nữa, hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố nóng giận sẽ trực tiếp hủy đi Kim Lạc lâu.

Xa Hoằng Tử nhận được phi kiếm truyền thư của chấp sự Kim Lạc lâu, nghe nói Lam Tiểu Bố lại quay về, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. TRong lòng hắn ta thầm oán giận, cho dù ngươi có thù oán gì cũng không thể lấy Kim Lạc lâu ta ra mà xả giận chứ.

Hắn ta khẳng định chỉ cần Lam Tiểu Bố vừa vào đây thì sẽ không có chuyện gì tốt, bây giờ mấy Đạo Tổ đều đang ở An Lạc Thiên Thành, nếu như những Đạo Tổ này không tìm Lam Tiểu Bố tính sổ, đó mới là lạ. Chỉ khi nào Lam Tiểu Bố ở Kim Lạc lâu, Đạo Tổ tìm Lam Tiểu Bố tính sổ, Kim Lạc lâu còn tốt mới là chuyện lạ.

Thế nhưng hắn ta không dám bảo chấp sự lập tức từ chối ngay, bởi vì loại người như Lam Tiểu Bố chuyện gì cũng có thể làm được, vừa mới từ chối, có khả năng ngay sau đó sẽ đánh nát Kim Lạc lâu.

Ngay khi Xa Hoằng Tử còn đang xoắn xuýt, trong phạm vi thần niệm của hắn ta đột nhiên nhìn thấy có mấy bóng dáng lóe lên rồi biến mất. Hắn ta lập tức nhận ra, là Đạo Tổ đến Kim Lạc lâu.

Xong rồi, Xa Hoằng Tử nhanh chóng phóng đến Kim Lạc lâu, thật sự là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó.

…

“Lam huynh, Đạo Tổ đến.” Một cái truyền âm đột ngột truyền đến tai Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố lập tức biết được, đây là truyền âm của Hình Nghê. Cho dù Thiên Đế Bùi Cung Hổ của Cực Thịnh thế giới vì chuyện hắn không lấy Đại Vũ Trụ Thuật ra tặng cho mình mà có chút khúc mắc với hắn, nhưng mà Hình Nghê không hề để ý đến chuyện này, vẫn xem hắn như là bằng hữu.

HÌnh Nghê mới là bước đại đạo thứ sáu, loại truyền âm này rất có thể sẽ lọt vào tai người khác. Nhưng mà vì muốn giúp hắn rời khỏi An Lạc Thiên Thành sớm hơn một chút, HÌnh Nghê vẫn truyền âm cho hắn, đúng là thật trọng tình.

Chương 2530 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận.

Lam Tiểu Bố không trả lời Hình Nghê, bởi vì hắn biết cho dù hắn có muốn chạy cũng không kịp rồi, mấy bóng người đã độn đến đây với tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước người hắn.

“Lam Tiểu Bố, thật không ngờ ngươi còn dám quay về đây.” Nói chuyện không phải là Đế Lan, mà là một tên nam tử có tướng mạo hung hãn, nhưng da thịt lại trắng như tuyết.

“Người này là Đạo Tổ Thuyên của Độn Nhất thế giới, bình thường vô cùng phách lối.” Thất Trụ Thiên hoàn toàn không truyền âm mà từ tốn nói.

“Thất Trụ Thiên? Sao ngươi bây giờ mới đến?” Thuyên nghe thấy lời Thất Trụ Thiên nói, ánh mắt lập tức nhìn về phía Thất Trụ Thiên.

Thất Trụ Thiên cười ha ha, “Thất Trụ Thiên ta đến lúc nào thì liên quan gì đến ngươi? Độn Nhất thế giới ngươi từ khi nào có thể quản đến Thất Trụ Thiên ta rồi?”

Lận Kiếp đứng ra giảng hòa, “Thất Trụ Thiên đạo hữu đừng hiểu lầm, Thuyên huynh cũng không phải là muốn xen vào, hắn chỉ muốn nói là đại hội Vĩnh Sinh sắp mở ra, vì muốn đại hội Vĩnh Sinh lần này được viên mãn, tất cả Đạo Tổ đều tụ tập với nhau thương thảo đại hội này tiến hành như thế nào.”

Thất Trụ Thiên không để ký đế Lận Kiếp, nếu đã quyết định liên thủ với Lam Tiểu Bố, sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt với những người này.

Lúc này, có một tên nam tử mặc áo trắng vội vàng từ trong Kim Lạc lâu xông ra ngoài, đứng trước mặt Thất Trụ Thiên cúi người hành lễ, “Thiên Đế Cúc Ly của Thất Trụ Thiên Thiên Đình kính chào Đạo Tổ.”

Thất Trụ Thiên gật đầu, vẫn không nói gì, Đạo Tổ Thuyên của Độn Nhất thế giới đã hừ một tiếng, “Thất Trụ Thiên ngươi muốn giúp đỡ hai tên sâu kiến phá hư quy tắc trật tự của đại vũ trụ này sao?”

Đế Lan dường như đang cố hòa hoãn bầu không khí, trước khi Thất Trụ Thiên nói chuyện đã lên tiếng trước, “Thất Trụ Thiên đạo hữu đến thật đúng lúc, vốn dĩ có một số việc đang muốn thương nghị với ngươi. Chỉ là Lam Tiểu Bố này có lẽ ngươi không hiểu rõ, không nên bị hắn lừa gat. Người này trắng trợn giết chóc ở An Lạc Thiên Thành, không chỉ như vậy, còn ngang nhiên ra tay với một Thiên Đế. Đây là hoàn toàn không coi trọng quy tắc trật tự của đại vũ trụ ta, chuyện này mong rằng Thất Trụ Thiên đạo hữu sẽ không nhúng tay vào.”

“Thất Trụ Thiên ta làm việc cho đến bây giờ đều là nói một là một, đại vũ trụ coi trọng chính là công bằng công chính, cho dù có người muốn phá hỏng, Thất Trụ Thiên ta sẽ là người đầu tiên đứng ra ngăn cản. Thuyên cứ việc ra tay, chỉ cần là một đối một, ta không có ý kiến. Nếu như vi phạm công bằng công chính, đừng trách ta ra tay.” Thất Trụ Thiên từ tốn nói, xem như đang đáp lại lời Đế Lan.

Đế Lan gật đầu, rõ ràng hắn ta cũng cho rằng lời Thất Trụ Thiên nói đúng, ngươi có thể tùy tiện bắt Lam Tiểu Bố và người bên cạnh hắn, hắn ta sẽ không ra tay. Thử nghĩ một chút, bắt một Lam Tiểu Bố, Đạo Tổ ra tay, còn cần người khác giúp đỡ sao? Chỉ là bởi vì quan hệ giữa Thuyên và Thất Trụ Thiên không hòa thuận, mở miệng đốp chát lại Thuyên cũng là bình thường.

“Đạo Tổ, người lấy ra Hỗn Độn Quy Tắc Tương chính là người bên cạnh Lam Tiểu Bố kia.” Khổ Nhất Sí đứng bên cạnh Đế Lan nói.

Ánh mắt Đế Lan lập tức nhìn về phía Mạc Vô Ky, đồng thời một đạo lĩnh vực như có như không dần dần khóa vùng không gian này lại.

Nếu đã đến An Lạc Thiên Thành, vậy thì tuyệt đối không thể để người này chạy thoát.

Không đúng, đó là Hỗn Độn Độc Giác Thú, lực chú ý của Đế Lan nhanh chóng từ Mạc Vô Kỵ chuyển sang Thái Xuyên, hai mắt lập tức sáng lên.

Thánh Thú có thể tu luyện đến bước đại đạo thứ sáu, còn chưa hóa hình, vậy thì tuyệt đối sẽ có thần thông thiên phú cao cấp nhất. Loại Thánh Thú này một khi hắn ta lấy được, thần thông thiên phú cũng sẽ bị hắn ta tách ra.

“Rất tốt, Lam Tiểu Bố, lúc trước ngươi đến trụ sở Độn Nhất thế giới ta phách lối, hôm nay ta phải nhìn xem thử ngươi có bản lĩnh thế nào.” Thuyên vừa nói chuyện, đã đánh một quyền về phía Lam Tiểu Bố. Cùng lúc đó, lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta cũng hoàn toàn khóa vùng không gian của Lam Tiểu Bố lại, thậm chí còn khóa hết những người xung quanh Lam Tiểu Bố lại.

Hắn ta cũng không phải kẻ mù, một Hỗn Độn Độc Giác Thú dễ thấy như Thái Xuyên xuất hiện ở đây, hắn ta chẳng lẽ lại không nhìn thấy? Hơn nữa Thái Xuyên còn là Hỗn Độn Độc Giác Thú bước thứ sáu, thứ này hắn ta nhất định phải có được. Chỉ cần hắn ta bắt được Lam Tiểu Bố và Thái Xuyên, cho dù Đế Lan đòi người từ chỗ hắn ta, tối đa cũng chỉ có thể bắt Lam Tiểu Bố đi, chứ không thể nhắc đến Thái Xuyên được.

Vì phòng ngừa Đế Lan ra tay trước, Thuyên nhanh chóng ra tay ngay. Mặc dù hắn ta đánh một quyền về phía Lam Tiểu Bố, nhưng một quyền này đã dốc toàn lực ra mà thi triển, không hề có chút chỗ trống nào. Nếu như không phải vì thân phận Đạo Tổ, thậm chí hắn ta đã lấy cả pháp bảo ra. Tốt xấu gì thì hắn ta cũng là Đạo Tổ một phương, trong tình huống chủ động ra tay với một vãn bối, vậy mà lấy pháp bảo ra, rõ ràng sẽ khiến cho người khác chế nhạo.

KHi Thuyên ra tay với Lam Tiểu Bố, một phần thần niệm vẫn chú ý đến Thất Trụ Thiên, hắn ta cũng lo lắng Thất Trụ Thiên sẽ không giữ lời hứa, ra tay với hắn ta. Nhưng mà hắn ta nhanh chóng phát hiện ra, lo lắng của mình là dư thừa, đừng nói là Thất Trụ Thiên không hề động, mấy người bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng không hề động. Thậm chí khi nhìn thấy một quyền này của hắn ta đánh tới. Lam Tiểu Bố cũng chỉ bước về trước một chút mà thôi.

Nhưng chỉ một bước nhỏ này, hết lần này đến lần khác lại khiến Thuyên cảm nhận được lĩnh vực mà mình đang mở rộng ra dường như bị ngăn cản lại.

Bước đại đạo thứ tám? TRong lòng Thuyên giật mình, nếu như không phải lĩnh vực bước đại đạo thứ tám, dựa vào đâu mà có thể ngăn cản lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta?

Chương 2531 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận. (2)

Không đợi hắn ta hiểu ra vì sao lĩnh vực của Lam Tiểu Bố lại lợi hại như vậy, lại có một đạo lĩnh vực khác bao trùm đến, Thuyên lập tức cảm nhận được lĩnh vực của mình không những bị ngăn trở lại, mà còn có dấu hiệu bị trói buộc.

Ngay khi Thuyên dự định lấy pháp bảo ra, không gian quanh người đột ngột trở thành Hỗn Độn, hoặc có thể nói dường như hắn ta vừa rơi vào trong khu vực Hỗn Độn, vô tận khí Hỗn Độn bao trùm đến, mặc dù hắn ta còn chưa đến mức bị Hỗn Độn trói chặt, nhưng không gian có thể hoạt động được hình như đã bị hạn chế yếu đi.

Không đúng, đây là lĩnh vực Hỗn Độn? Thuyên kinh hãi, hắn ta cuối cùng cũng không màng đến mặt mũi của mình nữa, điên cuồng xé rách cái lĩnh vực Hỗn Độn này muốn lao ra ngoài. Nếu không, chỉ cần hắn ta bị cái lĩnh vực Hỗn Độn này trói buộc một giây thôi, Lam Tiểu Bố kia tuyệt đối sẽ thừa cơ mà ra tay.

KHó khăn lắm Thái Xuyên mới có được cơ hội ra tay, sao lại có thể để Thuyên có thể tránh thoát trong thời gian ngắn được chứ, càng điên cuồng mở rộng đạo tắc để tăng cường lĩnh vực Hỗn Độn của mình.

Lam Tiểu Bố đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, Trường Sinh Kích cuốn lên kích âm sát phạt ngập trời, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả vùng không gian này.

Người đứng bên ngoài quan sát nhìn vào, chỉ có thể thấy một vùng huyết sắc, trong vùng huyết sắc này, trừ lĩnh vực Hỗn Độn mà thần niệm rất khó thẩm thấu vào trong, còn có vô cùng vô tận âm thanh sát phạt.

Bên trong không gian đầy huyết sắc này, người bên ngoài chỉ có thể nghe thấy sát âm gào thét, giống như có vô số tàn hồn đang giãy dụa gầm thét. TRong huyết sắc sát phạt này, tất cả mọi giãy dụa chỉ có thể run rẩy, chỉ có thể lùi bước, chỉ có thể từ bỏ…

Rõ ràng là đang ở Kim Lạc lâu, xung quanh toàn bộ là các loại cấm chế, nhưng mà giờ phút này tất cả mọi người đểu có thể cảm nhận âm thanh sát ý cuồng bạo kia.

Giác âm ra, vạn vật niết. Sát Phạt đột nhiên nổi lên, vạn lý phong hào huyết tương y, trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận được tinh thần thoải mái, cho đến hôm nay hắn mới phát hiện Giác âm Sát của mình lại cường đại như vậy. Đây mới là Giác âm Sát mà hắn muốn, chứ không phải là có lòng mà không đủ lực.

Người đứng xem đều chỉ có thể nhìn thấy trường kích cuốn lên huyết sắc sát phạt, trong không gian trường kích này, Đạo Tổ như Thuyên dường như đột nhiên biến mất, hoặc là đã bị trấn áp.

Sắc mặt Thuyên tái nhợt, hắn ta cuối cùng cũng không lo đến mặt mũi của mình nữa, điên cuồng thiêu đốt đạo vận của mình. Hắn ta không ngờ Lam Tiểu Bố và Thánh Thú của hắn liên thủ, thực lực lại cường đại đến loại tình trạng này. Giờ phút này hắn ta có chút hối hận, hối hận vì đã thi triển lĩnh vực khóa Lam Tiểu Bố và Thánh Thú của hắn lại.

Có lẽ hắn ta không động vào con Thánh Thú kia thì con Thánh Thú kia cũng sẽ không mở rộng lĩnh vực Hỗn Độn ra, lĩnh vực Hỗn Độn đó, cho dù hắn ta muốn tránh thoát, ít nhất cũng cần phải mất một giây. Hơn nữa hắn ta vô cùng hoài nghi có lĩnh vực của Lam Tiểu Bố tăng cường, cho dù mình có thiêu đốt đạo vận đại đạo, cũng chưa chắc có thể tránh thoát loại lĩnh vực Hỗn Độn này trói buộc.

Người đầu tiên cảm nhận được không ổn chính là Đế Lan, nếu như hắn ta không ra tay, Thuyên rất có thể sẽ bị phế bỏ. Thuyên chính là một thành phần quan trọng bên phía hắn ta, hắn ta sao có thể để Thuyên bị phế bỏ?

Đầu tiên Đế Lan xông về phía Lam Tiểu Bố, chỉ là Đế Lan vừa mới ra ngoài, Thất Trụ Thiên đã đánh một quyền về phía Đế Lan, “Đế Lan, vừa rồi ta đã nói rồi, nếu như đại vũ trụ đã coi trọng quy tắc trật tự bình đẳng, đương nhiên phải là một đối một, ngươi đi lên là không đúng rồi.”

“Ngươi…” Đế Lan tức muốn nôn ra máu, lúc trước hắn ta còn tưởng rằng Thất Trụ Thiên dự định để Thuyên xử lý Lam Tiểu Bố, cho nên mới đồng ý không để cho người khác nhúng tay vào đấu pháp. Bây giờ hắn ta mới hiểu rõ, Thất Trụ Thiên và Lam Tiểu Bố đã sớm kết minh, hơn nữa hắn ta biết Lam Tiểu Bố không hề sợ Thuyên.

Người hiểu rõ Đế Lan nhất cũng không phải là Thuyên, mà là Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới, hắn ta cũng nhìn thấy Thuyên gặp nguy hiểm, hắn ta cũng ngay lúc Đế Lan ra tay mà cùng ra tay, chỉ là Đế Lan bị Thất Trụ Thiên cản lại. Ngay khi hắn ta cảm thấy mình có thể cứu được Thuyên, trong hư không đột nhiên có một chỉ đánh tới.

Một chỉ kia chỉ trong nháy mắt đã khiến hắn ta từ Đạo Tổ Thánh Nhân rơi xuống giữa phàm nhân, Lận Kiếp đâu còn dám tiếp tục quản đến chuyện của Thuyên nữa? Nhanh chóng đánh ra một quyền.

Chỉ là giờ phút này, hắn ta đã ở thế yếu. Đồng thời hắn ta cũng nhìn thấy rõ người ra tay với hắn ta là ai, chính là thanh niên trẻ tuổi mà vừa rồi Khổ Nhất Sí nói có Hỗn Độn Quy Tắc Tương kia.

Cảm nhận được không gian bị một chỉ này bao trùm, toàn thân Lận Kiếp phát lạnh, đây tuyệt đối là cường giả cấp bậc Đạo Tổ, trước một chỉ này, thế giới của hắn ta đột nhiên hóa thành nhân thế, năm tháng vô tận đều là một nắm cát vàng trong sa mạc mênh mông, tất cả đều là phàm nhân. Hắn ta tu luyện đến Đạo Tổ thì sao chứ? Sẽ vẫn theo thời gian mà hóa thành hư vô.

KHông đúng, đây là thần thông đạo tắc đỉnh cấp, ý cảnh này vậy mà lại có thể ảnh hưởng đến hắn ta? Lận Kiếp hét lớn một tiếng, đạo vận cuồng bạo đều tụ vào trong một quyền này. Đánh vào một chỉ của Mạc Vô Ky, hắn ta tuyệt đối không thể nào bị một chỉ này đưa vào trong nhân thế.

Phốc! Một đám sương máu nổ tung, trong nháy mắt khi Thuyên phá vỡ lĩnh vực Hỗn Độn và lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã đâm xuyên qua thân thể của hắn ta.

Chương 2532 - Tín ngưỡng sụp đổ.

Chỉ là không đợi Giác âm Sát của Lam Tiểu Bố hoàn toàn khóa chặt lấy Thuyên, xé rách thân thể Thuyên, đột nhiên có một quyền đánh tới, sau đó là một giọng nói bình thản, “Lam đạo hữu, nếu như đã đánh Thuyên đạo hữu bị thương, vậy thì ngừng lại ở đây đi, cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy?

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị xử lý thân thể của Thuyên, đột nhiên cảm nhận được một loại hơi thở tử vong nghiền ép đến, hơi thở tử vong kia chẳng những có thể dễ dàng xé rách Giác âm Sát của hắn, thậm chí ngay cả lĩnh vực Hỗn Độn cũng hoàn toàn bị áp chế lại.

Lam Tiểu Bố biết, nếu như hắn tiếp tục ra tay, sẽ có cơ hội hủy đi thân thể của Thuyên, nhưng mà thân thể của hắn tám chín phần mười cũng sẽ bị đối phương hủy đi.

Đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố điên cuồng lưu chuyển, lĩnh vực tăng vọt, cùng lúc đó, hắn thu hồi Trường Sinh Kích. Hắn cũng không muốn đồng quy vu tận với Thuyên.

Oanh! Trường Sinh Kích và nắm đấm của đối phương va chạm vào nhau, vô cùng vô tận đạo tắc thần thông nổ tung, Lam Tiểu Bố nôn ra một ngụm máu, bay ngược ra ngoài. Hắn một lòng muốn giết chết Thuyên, đạo thế thần thông trơ trọi, đã bị đối phương nắm được cơ hội.

Tề Mạn Vi nhanh chóng xông lên bảo vệ Lam Tiểu Bố, đồng thời lấy pháp bảo ra. Chỉ là giờ phút này người đánh Lam Tiểu Bố bị thương cũng không ra tay tiếp mà lui lại. Tề Mạn Vi âm thầm tự trách, nàng rõ ràng đã nghĩ kỹ phải kịp thời ra tay, nhưng hết lần này đến lần khác lại không kịp.

Cùng lúc đó, nắm đấm của Lận Kiếp và một chỉ của Mạc Vô Kỵ đánh vào nhau.

Răng rắc! Lận Kiếp cảm thấy quyền cốt của mình bị niết diệt, hắn ta lập tức lùi về sau. Giờ phút này hắn ta có thể khẳng định, Mạc Vô Kỵ là Thánh Nhân luyện thể đỉnh cấp. Hắn ta thật sự không nghĩ ra được, tu luyện đến loại cảnh giới này, vậy mà còn đi luyện thế, đúng là bó tay rồi. Có nhiều thời gian để luyện thể như vậy, ngươi không đi đột phá lên bước đại đạo thứ tám đi?

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, cái thân thể cường đại này, khiến xương tay của hắn ta gãy mất, còn đối phương thì bình yên vô sự.

“Tiểu Bố, không sao chứ?” Mạc Vô Kỵ không truy sát Lận Kiếp, hắn biết có truy sát cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lam Tiểu Bố lau đi vết máu ở khóa miệng, “Không sao cả, đáng tiếc là có người ngăn cản, nếu không hôm nay ta sẽ xử lý gia hỏa này rồi.”

“Người ra tay ngăn cản ngươi chính là Đạo Tổ Trường Nhất của Hưu Đà thế giới.” Sau khi Thất Trụ Thiên ngăn cản Đế Lan, thấy Đế Lan không tiếp tục ra tay, cũng lui lại, đồng thời mở miệng nói.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố lập tức nhìn về phía Trường Nhất, gia hỏa này nhìn rất hiền hóa, tai to mặt lớn, đầu trần.

“Ha ha, hóa ra là một con lừa trọc.” Lam Tiểu Bố châm chọc một câu.

TRường Nhất chỉ cười cười, dường như không thèm để ý đến Lam Tiểu Bố mắng hắn ta là con lừa trọc, ngược lại ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, vừa rồi đã mạo phạm.”

Thuyên ngồi xuống đất, nuốt mấy cái đạo quả, hắn ta đang nhanh chóng chữa thương. Không có ai đến quấy rầy hắn ta, bởi vì mọi người đều biết, nếu như lúc này quấy nhiễu Thuyên, rất có thể hắn ta sẽ mãi mãi không thể nào quay lại bước thứ tám nữa. Một kích vừa rồi của Lam Tiểu Bố, thật sự điên rồ.

Sắc mặt Đế Lan âm trầm nhìn đám người Lam Tiểu Bố, hắn ta khẳng định, trừ khi sáu người bên hắn ta đồng tâm hiệp lực lại, nếu không thì hoàn toàn không thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố và thanh niên bên cạnh Lam Tiểu Bố kia, thực lực cường hãn đến nghịch thiên, rõ ràng là bước đại đạo thứ bảy, lại có thể chống lại Đạo Tổ. Cộng thêm Thất Trụ Thiên, bọn hắn lấy cái gì để áp chế đối phương. Chủ yếu là vì sáu tên Đạo Tổ bọn hắn rõ ràng không đủ đồng tâm.

Đừng nói là Hình NGhê trong lòng có chút hướng về Lam Tiểu Bố, nghe nói Đạo Tổ của Cực Thịnh thế giới Lăng Trục Chân, nhiều nhất chỉ đứng ở góc độ trung lập mà thôi. Còn bên phía bọn hắn, miễn cưỡng có bốn người. Phe bên hắn ta gồm có hắn ta, Lận Kiếp, Thuyên, còn có Trường Nhất sẽ có xu hướng nghiêng về phía hắn ta, nếu không thì vừa rồi sẽ không ra tay cứu Thuyên.

Lời Trường Nhất nói không có ai đáp lại, hiện trường đột nhiên vô cùng yên tĩnh đến đáng sợ.

Khổ Nhất Sí há hộc mồm, hắn ta vốn chỉ nghĩ rằng sau khi Đạo Tổ đến, nhất định có thể dễ dàng khống chế được cục diện, chỉ là tình huống trước mắt là, Đế Lan Đạo Tổ cũng không thể khống chế cục diện. Hoặc là nói, không có khả năng 100% khống chế cục diện.

Đại hội Vĩnh Sinh có thể tiếp tục mở ra không?

Toàn bộ hiện trường đều vì trận đấu pháp này mà chìm vào yên tĩnh. TRong mắt tất cả mọi người, Đạo Tổ là nhân vật vô địch. Đại vũ trụ có Đạo Tổ, cho nên mới không có người nào dám vi phạm ý chí của Đạo Tổ.

Nhưng hôm nay bọn hắn phát hiện, Đạo Tổ cũng sẽ bị thương, cũng sẽ suýt chút nữa bị giết. Hơn nữa người đánh Đạo Tổ bị thương hình như là một nhân vật nhỏ còn chưa đến bước đại đạo thứ tám. Giờ phút này, tín ngưỡng của rất nhiều người đều sụp đổ.

Xa Hoằng Tử hít một hơi thật sâu, hắn ta cảm thấy may mắn vì mình đã không đứng ra, nếu như hắn ta đứng ra, chút thân thể nhỏ bé này của hắn ta, chỉ sợ không đủ để nhận một quyền của Lam Tiểu Bố. Còn nữa, một chỉ kia của bằng hữu Lam Tiểu Bố đánh ra, hắn ta suýt chút nữa cho rằng Kim Lạc lâu lại sụp một lần nữa.

Cũng may, mọi người ra tay đều có chừng mực, Kim Lạc lâu vẫn còn bình yên vô sự. Nếu không thì hắn ta cũng không dám tìm ai cả, chỉ có thể tự mình xây lại một lần nữa.

Xa Hoằng Tử vừa nghĩ đến đây, đã lập tức nghe thấy một tiếng ầm vang, toàn bộ Kim Lạc lâu lại bị xé thành mảnh vỡ.

Chương 2533 - Tích cực tìm kiếm đồng minh.

Rất rõ ràng là vì đạo tắc thần thông vừa rồi của mọi người đã sớm phá hủy mọi cấm chế của Kim Lạc lâu. Sau khi tất cả mọi người dừng tay, Kim Lạc lâu lại sụp đổ một lần nữa.

Nhìn Kim Lạc lâu đã sụp đổ, Xa Hoằng Tử sắp phát điên, hắn ta khóc không ra nước mắt mà. Lần thứ tư, trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Kim Lạc lâu của hắn ta đã bị đánh nát bốn lần rồi.

Kim Lạc lâu, không chỉ là tức lâu đệ nhất ở An Lạc Thiên Thành, mà còn là tức lâu đệ nhất ở Trung Ương thế giới, bây giờ giống như giấy vậy, có cần phải như vậy không?

Cuối cùng Đế Lan vẫn là người phá vỡ sự yên lặng này, hắn ta nhìn về phía Thất Trụ Thiên, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, ngươi có ý gì vậy? Lam Tiểu Bố phá hỏng quy tắc hòa bình ở đại vũ trụ, ở An Lạc Thiên Thành tùy ý giết chóc, thế mà ngươi lại giúp đỡ Lam Tiểu Bố, phá hỏng quy tắc mà các thế giới đã chế định ở đại vũ trụ ta sao?”

Thất Trụ Thiên từ tốn nói, “Đế Lan đạo hữu, loại lời này ngươi nói với người khác là được rồi, trong lòng mỗi chúng ta đều tự hiểu rõ, cần gì phải nói ra những lời này?”

Sắc mặt Đế Lan âm trầm, không tiếp tục truy hỏi nữa, hắn ta biết rõ nếu như tiếp tục hỏi Thất Trụ Thiên, rất có thể sẽ khiến mọi chuyện trở nên rối loạn. Còn chuyện cướp đi Hỗn Độn Quy Tắc Tương trên người thanh niên kia, rõ ràng là khả năng không lớn. Trên thực tế, nếu như ngay từ đầu bọn hắn lập tức ra tay hết, hoặc là có cơ hội ngăn chặn ba người Lam Tiểu Bố, chỉ là ngay từ đầu hắn ta đã cho rằng Lam Tiểu Bố không đủ năng lực, lúc này mới phạm vào sai lầm lớn.

“Xa lâu chủ, ngươi lập tức xây dựng lại Kim Lạc lâu, có yêu cầu gì, bảo KHổ Thiên Đế giúp ngươi một chút, đại hội Vĩnh Sinh sẽ được cử hành vào ba tháng sau, không nên chậm trễ.” ÁNh mắt Đế Lan nhìn về phía Xa Hoằng Tử ở đằng xa.

“Vâng, Đạo Tổ.” Trong lòng Xa Hoằng Tử vô cùng ấm ức, cũng chỉ có thể nuốt xuống, Bảo Khổ Nhất Sí giúp đỡ?Nếu như Khổ Nhất Sí đồng ý giúp đỡ, vậy thì sẽ không đến mức như lúc này.

Đế Lan lại quay sang những Đạo Tổ khác nói ra, “Các vị Đạo Tổ, chuyện chúng ta đang bàn vẫn còn chưa kết thúc, đại hội Vĩnh Sinh lần này tuyệt đối không thể qua loa, mọi người tiếp tục bàn bạc thôi.”

Nói xong, ánh mắt Đế Lan nhìn về phía Thuyên, Thuyên đã đứng lên, rõ ràng là hắn ta đã vượt qua được thời điểm nguy hiểm nhất, khi quay về chỉ cần có bảo vật đỉnh cấp, khôi phục lại thực lực như cũ cũng không thành vấn đề.

Tất cả Đạo Tổ đều biết rõ, lần nghị sự này, tuyệt đối không còn là bàn về chuyện tổ chức đại hội Vĩnh Sinh nữa. Chuyện của đại hội Vĩnh Sinh đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ bắt đầu. Lần nghị sự này, nhất định là thảo luận làm thế nào để xử lý đám người Lam Tiểu Bố.

HÌnh Gia đột nhiên có chút do dự, hắn ta biết, chỉ cần hắn ta đi theo Đế Lan thì tương đương với thể hiện rõ lập trường.

“Đạo Tổ, ta cảm thấy chúng ta không nên đi theo, chúng ta phải đứng chung một chỗ với Lam Tiểu Bố.” Sách Khổ Huệ Thăng truyền âm cho Hình Gia.

Khi hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố bước vào bước đại đạo thứ bảy, thậm chí có thể chống lại Đạo Tổ, trong lòng vô cùng vui mừng.

HÌnh Gia thở dài, hắn ta cũng muốn ở lại, nhưng mà chỉ cần hắn ta ở lại, tương đương với chuyện đối đầu với Đế Lan. Ma Như thế giới hắn ta còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy. Quan trọng nhất là, hắn ta cảm thấy vừa rồi ba người Lam Tiểu Bố mặc dù chiếm được một chút thượng phong, nhưng cũng không thể hiện được cái gì cả.

Bên phía Đế Lan còn có Lận Kiếp, Thuyên, Trường Nhất. Trừ bốn người này ra, còn có Đạo Tổ Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới rất có thể cũng sẽ đứng về phía Đế Lan. Nếu như Sách Khổ Huệ

Thăng cho rằng Thiên Đế Bùi Cung Hổ của Cực Thịnh thế giới có ấn tượng tốt với Lam Tiểu Bố, đã cảm thấy Lăng Trục Chân sẽ đứng về phía Lam Tiểu Bố, vậy thì hoàn toàn sai lầm rồi. Bởi vì hắn ta biết rất rõ trong tay Đế Lan có thứ mà Lăng Trục Chân cần.

Mặt ngoài các vị Đạo Tổ công chính vô tư, là định hải thần châm của đại vũ trụ, nhưng HÌnh Gia là Đạo Tổ thì hiểu rõ hơn ai hết, đó là bởi vì lợi ích giữa mọi người đã phân chia xong rồi, giữa các Đạo Tổ không có xung đột mà thôi. Một khi xuất hiện thứ khiến Đạo Tổ muốn, vậy thì xung đột sẽ xảy ra.

Mà thực lực của Đế Lan tuyệt đối không chỉ mạnh hơn mấy Đạo Tổ, còn có Đạo Chủ Lôi Vân Hãn của Phá Khư Thánh Đạo nữa. Nếu như sau chuyện lần này, Đế Lan không chủ động tìm Lôi Vân Hãn hợp tác, hắn ta xem như mắt mù rồi. Thực lực của Lôi Vân Hãn không thua bất cứ Đạo Tổ của một thế giới nào, tình huống này mà kéo dài, ba người Lam Tiểu Bố lấy cái gì mà đấu?

Nếu như nói những cái này còn chưa đủ, vậy thì bước thứ tám của Chân Diễn Thánh Đạo thì sao? Người khác nghĩ rằng Chân Diễn Thánh Đạo không có bước thứ tám, nhưng mà HÌnh Gia biết rất rõ, mỗi một bước đại đạo thứ tám đều không dễ vẫn lạc. Phù Sùng và Tuyền Tứ của Chân Diễn Thánh Đạo ít nhất sẽ có mọt người còn sống, thậm chí cả hai đều còn sống cũng không phải không có khả năng.

Lam Tiểu Bố là một kẻ ngoại lai, cho dù có lôi kéo được Thất Trụ Thiên, thậm chí tương lai lôi kéo được Thạch Trường Hành, cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi, Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành hoàn toàn không thể nào thành đồng minh được.

“Ngươi trông coi người Ma Như Thiên Đinh, ta tự biết nên làm thế nào.” Nói xong thì xoay người đi.

HÌnh thấy Hình Gia Đạo Tổ đi theo Đế Lan rời đi, Sách Khổ Huệ Thăng thở dài, hắn ta thậm chí còn không dám nhìn Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố người ta dốc sức vì Ma Như Thiên Đinh, suýt chút nữa đánh nhau với Khổ Nhất Sí, sau này mạng nhỏ còn suýt chút nữa bỏ mất. Nhưng Đạo Tổ lại nhắm mắt làm ngơ, hắn ta có thể làm sao chứ?

Trong thoáng chốc, thậm chí Sách Khổ Huệ Thăng còn không muốn tiếp tục ngồi vị trí Thiên Đế này nữa.

“Bố gia…”

“Lam huynh…”

Chương 2534 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (2)

Đỗ Bố và Phương Chi Khuyết mừng rỡ không thôi bước đến, vừa rồi Lam Tiểu Bố đánh Đạo Tổ Thuyên trọng thương, bọn hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng. Phương Chi Khuyết biết, từ giờ trở đi, người có thể nắm giữ sinh tử của hắn ta, chỉ có một mình Lam Tiểu Bố.

“Bố gia, ta và Tiểu Đỗ suýt chút nữa bị Lôi Vân Hãn bắt đi, nếu như không có Trường Hành Đạo Tôn ra tay, hai người chúng ta đã sớm bị giết rồi.” Phương Chi Khuyết đầu tiên là nói chuyện của Lôi Vân Hãn ra.

“Con rùa này…” Lam Tiểu Bố đổ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, ai có thể nghĩ đến Lôi Vân Hãn lại đến. Sau đó hắn lập tức nhìn thấy Thạch Uyển Dung, vội vàng tạ ơn, “Uyển Dung, đa tạ ngươi.”

Thạch Uyển Dung cười cười, “Ta cũng chẳng làm được gì cả, là cha ta làm. Chúc mừng ngươi nhé, Lam đại ca, lại có thể ngăn chặn

Thuyên Đạo Tổ, thực lực của ngươi chỉ sợ còn mạnh hơn cha ta.”

Lam Tiểu Bố không nhìn thấy Thạch Trường Hành, biết chắc là bởi vì Thất Trụ Thiên đang ở đây, cho nên hắn ta mới không muốn đến. Bây giờ Đế Lan đã đi rồi, đến lúc đó nhất định bọn người kia sẽ liên thủ đối phó với hắn.

Đạo Tổ Ma Như thế giới không được, đắn đo do dự, không có can đảm, không phải là một người tốt để liên minh, nhưng mà Thạch Trường Hành thì cũng có thể lôi kéo một chút. Còn ân oán giữa Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên, Lam Tiểu Bố cảm thấy mình có thể hóa giải được.

Quan trọng nhất là, Thất Trụ Thiên đã hiểu rõ phương hướng đại đạo của mình. Nếu đã hiểu rõ phương hướng đại đạo, vậy thì sẽ không cướp Thất Trụ Khai Thiên Thuật của Thạch Trường Hành nữa. Không cướp Thất Trụ Khai Thiên Thuật, vậy thì còn thù hận gì nữa?

Xa Hoẳng Tử đã xây dựng Kim Lạc lâu lại một lần nữa, Lam Tiểu Bố dẫn mọi người vào trong, lần này chẳng những không có ai dám ngăn cản hắn, ngược lại còn dẫn hắn đến một trụ sở độc lập.

“Vô Kỵ, ta dự định đi gặp Trường Hành Đạo Tôn một chút.” Lam Tiểu Bố cảm thấy càng sớm liên lạc với Thạch Trường Hành, càng có lợi với bọn hắn.

“Ngươi yên tâm đi đi, tạm thời không có ai dám đến đây gây chuyện đâu.” Mạc Vô Kỵ gật đầu nói, hắn hiểu ý của Lam Tiểu Bố. Vừa rồi sở dĩ bọn hắn chiếm được ưu thế, đó là bởi vì Đế Lan hoàn toàn không ngờ thực lực của hắn và Lam Tiểu Bố có thể đơn độc đối kháng với Đạo Tổ. Chờ Đế Lan kịp phản ứng lại, vậy thì tuyệt đối sẽ liên lạc với cường giả các phương, bọn hắn cũng cần phải tìm kiếm đồng minh của mình. Lam Tiểu Bố đi tìm Thạch Trường Hành, là đang muốn lôi kéo đồng minh.

...

Tại trụ sở của Cực Thịnh thế giới, sắc mặt Bùi Cung Hổ có chút khó coi. Sau khí Đạo Tổ Lăng Trục Chân đến đây, hắn ta đã nói mọi chuyện về Lam Tiểu Bố cho Đạo Tổ biết. Đạo Tổ cũng nói rõ cho hắn ta biết, Đế Lan sẽ không để cho Lam Tiểu Bố sống sót, bất cứ người nào cũng không cứu được Lam Tiểu Bố.

Lúc này, hắn ta đưa ra một yêu cầu, đó chính là sau khi giết Lam Tiểu Bố, Đại Vũ Trụ Thuật trên người Lam Tiểu Bố, hắn ta muốn lấy. Đạo Tổ Lăng Trục Chân cũng đồng ý với yêu cầu của hắn ta, là một Đạo Tổ, sau khi giết Lam Tiểu Bố, lấy Đại Vũ Trụ Thuật vốn thuộc về Cực Thịnh thế giới hắn ta có là gì chứ? Nhưng ai mà nghĩ được, Lam Tiểu Bố lại nghịch thiên như vậy, ngay cả Đạo Tổ Thuyên cũng bị trọng thương trong tay hắn.

“Thiên Đế, ta cảm thấy chúng ta nên khuyên Đạo Tổ, đứng về phía Lam Tiểu Bố. Đại vũ trụ sắp gió nổi mây phun rồi, Lam Tiểu Bố là người quang minh lỗi lạc, ta chắc chắn không nhìn lầm. Nếu như đứng về phía Đế Lan Đạo Tổ, đối với chúng ta mà nói, tối đa xũng chỉ là duy trì tình hình hiện tại mà thôi, thậm chí còn không thể được.” Hình Nghê biết ý nghĩ của Thiên Đế Bùi Cung Hổ, không nhịn được lên tiếng khuyên bảo.

Bùi Cung Hổ lắc đầu nói, “Ngươi chắc hẳn phải biết, chuyện Đại Vũ Trụ Thuật là tình thế bắt buộc của ta, đó cũng là đồ của nhà ta. Lam Tiểu Bố đã xem Đại Vũ Trụ Thuật, cho dù là tình nghĩa bằng hữu, hay là sự giúp đỡ của chúng ta dành cho hắn, hắn cũng nên lấy Đại Vũ Trụ Thuật ra, chứ không phải là giữ ở trong tay. Rất rõ ràng, chúng ta xem hắn là bằng hữu, nhưng mà hắn thì không xem chúng ta là bằng hữu.”

HÌnh Nghê thở dài, “Thiên Đế, lúc đó Thiên Vân sư tỷ đang cướp đoạt Vũ Trụ Ma mà bị Khúc Bồng giết chết, mà Thiên Vân sư tỷ cũng không lấy được Vũ Trụ Ma. Ngược lại là tên Khúc Bồng kia, mặc dù lấy được Vũ Trụ Ma, đồng thời thần niệm cũng quét qua Đại Vũ Trụ Thuật, nhưng cũng không thể giữ được Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật.”

Lời nói bóng gió của HÌnh Nghê rất rõ ràng, đó chính là người đầu tiên lấy được Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật chính là Lam Tiểu Bố, không phải Dung Thiên Vân. Cho nên Bùi Cung Hổ cho rằng Vũ Trụ Ma là của Dung Thiên Vân đánh mất, ý nghĩ này vốn không đúng.

Bùi Cung Hổ từ tốn nói, “Ngươi không biết Đại Vũ Trụ Thuật có ý nghĩa với ta như thế nào, đối với Cực Thịnh thế giới có ý nghĩa như thế nào.”

Nghe thấy vậy, HÌnh Nghê đã hoàn toàn hiểu ra, Bùi Thiên Đế muốn có Đại Vũ Trụ Thuật, không phải thật sự vì thứ này là của Dung Thên Vân, mà là bởi vì hắn ta cần Đại Vũ Trụ Thuật để đột phá lên bước đại đạo thứ tám, vấn đỉnh đại vũ trụ.

Sâu trong lòng Hình Nghê cảm thấy có chút tổn thương, hắn ta cũng hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại không đưa Đại Vũ Trụ Thuật cho Thiên Đế.

VỚi sự hiểu biết của hắn ta về Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải người hẹp hòi. Nếu Lam Tiểu Bố không phải người hẹp hòi, chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng không tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, vì sao còn không lấy Đại Vũ Trụ Thuật ra? Hơn nữa lúc trước Lam Tiểu Bố còn nói, chỉ cần tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hắn sẽ giết chết. Rất rõ ràng, Lam Tiểu Bố không muốn công pháp điên cuồng diệt tuyệt tinh cầu này bị lộ ra ngoài.

Cũng chỉ có một nguyên nhân này, mới khiến Lam Tiểu Bố không muốn giao Đại Vũ Trụ Thuật ra.

...

Chương 2535 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (3)

Thật giống như biết Lam Tiểu Bố sẽ đến, Thạch Trường Hành đã sớm chờ ở động phủ của hắn ta.

“Đa tạ Trường Hành Đạo Tôn đã cứu bằng hữu của ta, nếu không cho dù ta giết Lôi Vân Hãn, cũng không làm nên được chuyện gì.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng tiến đến chủ động nói tạ ơn.

Thạch Trường Hành cười cười, “Ngồi đi.”

Chờ Lam Tiểu Bố ngồi xuống, Thạch Trường Hành rót cho Lam Tiểu Bố một chén trà rồi mới lên tiếng, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ngươi hình như chỉ mới bước vào bước đại đạo thứ tư chưa lâu, ngắn ngủi mấy trăm năm, ngươi đã đến bước đại đạo thứ bảy, bàn về thực lực, tuyệt đối không thấp hơn ta. Thạch Trường Hành ta cũng xem như đã trải qua sự đời, nhưng thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy người như Lam đạo hữu. Cho nên về sau ngươi cứ gọi ta là Trường Hành đạo hữu đi, nếu không ta sợ ta không chịu nổi.”

Lam Tiểu Bố cũng không khách sáo, lúc trước hắn đã gọi là Trường Hành đạo hữu rồi, “Trường Hành huynh, vậy thì ta không khách sáo nữa. Mục đích ta đến đây lần này chắc hẳn ngươi cũng biết rồi, Đế Lan tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ta muốn lôi kéo Tường Hành huynh liên thủ.”

Thạch Trường Hành từ tốn nói, “Liên thủ thì cũng được, nhưng nhất định phải đá Thất Trụ Thiên đi. Ngươi chắc hẳn cũng biết, ta và Thất Trụ Thiên hai người chỉ có thể có một. Có hắn không có ta, có ta không có hắn.”

Lam Tiểu Bố uống một ngụm trà, trong lòng khinh bỉ Thạch Trường Hành, dù sao thì cũng là một Đạo Tôn bước thứ tám, đến nước trà mời hắn cũng không khác gì nước khoáng thật lâu trước kia hắn đã uống, không thơm không hôi, không mặn không ngọt.

“Trường Hành Đạo Tôn, người Địa Cầu… A, người ở đại vũ trụ đều biết, sở dĩ ngươi và Thất Trụ Thiên thủy hỏa bất dung, không phải là vì Thất Trụ Khai Thiên Thuật sao?”

Thạch Trường Hành cắt ngang lời Lam Tiểu Bố nói, “Còn cả Thất Trụ Thiên Tinh nữa.”

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Thất Trụ Khai Thiên Thuật người ta cũng không còn cần nữa, ai sẽ để ý đến Thất Trụ Thiên Tinh của ngươi?”

“Ngươi nói Thất Trụ Thiên không còn cần Thất Trụ Khai Thiên Thuật nữa?” Thạch Trường Hành có chút hoài nghi nhìn Lam Tiểu Bố, một người không muốn lấy Thất Trụ Khai Thiên Thuật sẽ lấy tên của mình đặt tên là Thất Trụ Thiên sao? Sẽ trở thành Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới sao?

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ngươi cảm thấy ta có cần phải lừa ngươi không? Sau khi ta và bằng hữu của ta khuyên bảo, Thất Trụ Thiên quyết định tự mở ra lối đi riêng, từ bỏ Thất Trụ Khai Thiên Thuật…”

Lam Tiểu Bố nói đến đây, đột nhiên cảm thấy không đúng, một luồng lực lượng vô cùng mờ nhạt bắt đầu dần dần thẩm thấu ra, rất nhanh đã thẩm thấu đến từng một đầu mạch lạc, từng khúc xương cốt toàn thân, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được đại đạo của mình dường như lại được củng cố thêm một chút, không chỉ như vậy, thậm chí hắn còn cảm nhận được đạo tắc Trường Sinh của mình càng rõ ràng hơn.

“Trường Hành Đạo Tôn, ngươi cho ta uống cái gì thế?” Lam Tiểu Bố nhanh chóng nghĩ đến ly trà mà hắn vừa uống kia, nhưng khi hắn uống lại hoàn toàn không cảm nhận được ly trà này có gì khác thường.

Thạch Trường Hành lại hỏi, “Vừa rồi ngươi nói Thất Trụ Thiên không muốn lấy Thất Trụ Khai Thiên Thuật nữa?”

Lam Tiểu Bố khẳng định, “Không sai, Thất Trụ Thiên thật sự không cần Thất Trụ Khai Thiên Thuật. Nói thật, cũng chỉ có ngươi xem cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật này là bảo bối thôi.”

Thạch Trường Hành cũng không phải kẻ ngớ ngẩn, cho dù Lam Tiểu Bố không nói rõ ràng, nhưng hắn ta cũng hiểu rõ ý của Lam Tiểu Bố. Thứ gì có thể khiến Thất Trụ Thiên từ bỏ Thất Trụ Khai Thiên Thuật? Lam Tiểu Bố và người bằng hữu kia của hắn đều là cường giả đại đạo tự thân. Có lẽ chính bọn hắn đã thuyết phục Thất Trụ Thiên từ bỏ Thất Trụ Khai Thiên Thuật, mở ra đại đạo tự thân của mình.

“Các ngươi thuyết phục Thất Trụ Thiên mở ra công pháp đại đạo tự thân?” Thạch Trường Hành kinh ngạc hỏi.

“Nếu không thì sao chứ? Ngươi cảm thấy nếu như mở đại đạo tự thân ra rồi, lại còn kém hơn Thất Trụ Khai Thiên Thuật của ngươi sao?” Lam Tiểu Bố nói ra.

Ưu điểm lớn nhất của đại đạo tự thân cũng không phải là mạnh hơn công pháp khai thiên, mà là công pháp đại đạo phù hợp với đại đạo của bản thân nhất.

Một người tu sĩ khi bước vào con đường tu luyện, thân thể chính là Đạo Thể, chỉ có thân thể không ngừng phù hợp với đại đạo, mới có thể tu luyện ra đại đạo đỉnh cấp.

Thạch Trường Hành im lặng, rất rõ ràng Thất Trụ Thiên đồng ý mở ra đại đạo tự thân. Có Lam Tiểu Bố và bằng hữu của hắn là hai người khai sáng ra đại đạo tự thân. Một khi Thất Trụ Thiên mở ra đại đạo tự thân, vậy hắn ta sao có thể là đối thủ của Thất Trụ Thiên?

Giờ phút này hắn ta đột nhiên cảm thấy, cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật mà hắn ta cướp được này không còn thơm nữa rồi.

Có lúc được và mất rất khó có thể nói rõ được, trong lòng Thạch Trường Hành cũng rất mâu thuẫn, hắn ta cũng không biết mình nên hy vọng Thất Trụ Thiên mở ra đại đạo tự thân của mình, hay là không hy vọng Thất Trụ Thiên mở ra đại đạo tự thân.

Nhưng mà hắn ta nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩa trong đầu đi, chỉ chỉ ly trà ở trước mặt nói, “KHông phải ngươi vừa hỏi ta cho ngươi uống cái gì sao? Vậy bây giờ ta nói cho ngươi biết, cái ngươi uống chính là lá Vũ Trụ Thụ pha trà. Còn nữa, không phải bất cứ một cái Vũ TRụ đạo quả nào cũng có thể giúp người ta bước vào bước thứ chín, chỉ có Vũ Trụ đạo quả chín vân mới có cơ hội giúp người ta bước vào bước thứ chín.”

“Ngươi từng lấy được lá Vũ TRụ Thụ?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Thạch Trường Hành cười he he, “Chẳng những ta lấy được lá của Vũ Trụ Thụ, mà còn biết Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện ở chỗ nào.”

“Cho nên ngươi cũng muốn tìm ta hợp tác?” Lam Tiểu Bố lập tức hiểu được ý của Thạch Trường Hành, xem ra Thạch Trường Hành chắc chắn muốn tìm hắn hợp tác. Nếu không thì Thạch Trường Hành không có khả năng nói đến Vũ Trụ Thụ.

Chương 2536 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh.

Con người Thạch Trường Hành này, Lam Tiểu Bố hiểu rất rõ, nếu như chỉ cần một người có thể lấy được lá cây hoặc đạo quả trên Vũ Trụ Thụ, Thạch Trường Hành này không thể nào nói cho bất kỳ ai biết. Bây giờ nói cho hắn biết, nói rõ một mình Thạch Trường Hành không thể nào lấy được lá cây hoặc đạo quả Vũ Trụ Thụ.

“Không sai, hai người ngươi và bằng hữu của ngươi, cộng thêm ta, ba người chúng ta chắc chắn có thể lấy được lá và đạo quả trên Vũ Trụ Thụ. Người còn lại, ta không muốn bọn hắn tham gia vào chuyện này.” Thạch Trường Hành khẳng định nói.

Lam Tiểu Bố mỉm cười nói, “Lão Thạch à, ngươi xem lại lời ngươi vừa nói đi. Ta và Mạc Vô Kỵ đã liên thủ với Thất Trụ Thiên, bây giờ mới mời ngươi đến liên thủ. Nếu như chúng ta có được thứ tốt, lại đá Thất Trụ Thiên ra ngoài, đến khi đánh nhau thì lại muốn kéo Thất Trụ Thiên đến giúp đỡ, ngươi cảm thấy Thất Trụ Thiên còn muốn liên thủ với loại người như ta sao?”

Lần này ngay cả Thạch đạo hữu, Lam Tiểu Bố cũng không gọi, nói đến đây, Lam Tiểu Bố cũng có ý định đi. Nếu như Thạch Trường Hành không đồng ý liên thủ thì thôi, bảo hắn đá văng Thất Trụ Thiên đã liên thủ với hắn trước, quay sang liên thủ với Thạch Trường Hành, ha ha, phẩm hạnh của Thạch Trường Hành ngươi cao thượng hơn người khác à? Nói thật, nếu như nhất định phải lựa chọn, Lam Tiểu Bố thà rằng lựa chọn Thất Trụ Thiên cũng không muốn chọn Thạch Trường Hành.

Thạch Trường Hành cũng hiểu rõ thái độ của Lam Tiểu Bố, chỉ suy nghĩ một chút rồi nói, “Được rồi, chỉ cần Thất Trụ Thiên không còn nhòm ngó đến Thất Trụ Khai Thiên Thuật của ta nữa, ta đồng ý liên thủ với hắn.”

“Cái này là đúng rồi.” Lam Tiểu Bố vui mừng nói.

“Ngươi phải cẩn thận Lôi Vân Hãn.” Thạch Trường Hành nhắc nhở một câu.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta chỉ sợ hắn không tới thôi.”

Nói xong thì Lam Tiểu Bố đứng lên, Thạch Trường Hành không nói đến chuyện Vũ Trụ Thụ, hắn cũng lười nhắc đến.

Không đợi Lam Tiểu Bố nói lời cáo từ, Thạch Trường Hành đã nói, “Nếu như ta đoán không sai, lần này đại hội Vĩnh Sinh diễn ra là vì muốn ép Vũ Trụ Thụ xuất hiện, sau đó các vị Đạo Tổ sẽ cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả. Vũ Trụ Thụ ở khắp mọi nơi, đáng tiếc, người có thể nhìn thấy Vũ Trụ Thụ chân chính ít càng thêm ít. Vì sao chứ? Cũng bởi vì Vũ Trụ Thụ có thần thông ẩn nấp cao cấp nhất, có lẽ một cành lá của Vũ Trụ Thụ đang ở trước mặt chúng ta, nhưng lại ẩn nấp thành quy tắc thiên địa, thậm chí là đạo vận đại đạo của chính ngươi, nhưng ngươi không thể cảm ứng được.”

“Mong chỉ giáo thêm.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền.

Thạch Trường Hành gật đầu, “Đại hội Vĩnh Sinh lần này, hầu như tụ hợp hơn năm phần cường giả của đại vũ trụ, Đạo Tổ và Thiên Đế thì có hơn bảy phần. Nếu như lúc luận đạo, lấy Hỗn Độn Đạo Thể ra tế đạo, mọi người cùng nhau thi triển đại đạo ép buộc, ngươi cho rằng Vũ Trụ Thụ có thể xuất hiện hay không?”

Vũ Trụ Thụ vốn chính là tồn tại vì vĩnh sinh, mọi người tu luyện đều là đại đạo Vĩnh Sinh, cùng nhau thi triển đại đạo ép buộc, có lẽ thật sự có thể khiến Vũ Trụ Thụ hiện ra. Cho dù Lam Tiểu Bố không biết vì sao phải dùng Hỗn Độn Đạo Thể để tế đạo, vì sao nhất định phải cùng nhau thi triển đại đạo Vĩnh Sinh để ép buộc, nhưng tin tức của Thạch Trường Hành nhất định không phải vô căn cứ.

“Sao ngươi lại biết được?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Thạch Trường Hành.

Theo lý mà nói, nếu như Đạo Tổ mưu đồ chuyện này, khả năng Thất Trụ Thiên biết được phải lớn hơn mới đúng, sao Thất Trụ Thiên không biết mà Thạch Trường Hành lại biết?

Thạch Trường Hành cười nhạt một tiếng, “Đây là chuyện của ta, nhưng ta khẳng định tin tức của ta sẽ không sai. Nếu như ta đoán không sai, lần này sau khi ngươi đánh Thuyên trọng thương, Đế Lan Đạo Tổ mời mọi người đi bàn chuyện, nhất định sẽ nói chuyện của Vũ Trụ Thụ ra. Một khi dính đến Vũ Trụ Thụ, những Đạo Tổ đang ở thế trung lập chắc chắn sẽ có xu hướng đứng về phía Đế Lan. Cho nên, đến lúc đó ngươi phải cẩn thận người đứng sau phóng ám tiễn.”

Lam Tiểu Bố nghe nói vậy, theo bản năng giật nảy mình, Thạch Trường Hành rõ ràng đang nói chính là Đạo Tổ của Ma Như thế giới. Nếu như Thạch Trường Hành không nói lời này, Đạo Chủ HÌnh Gia của Ma Như thế giới đến, nói muốn liên thủ với hắn, hắn sẽ tin hay là không?

Lam Tiểu Bố đoán chỉ cần Hình Gia biểu diễn ổn, 90% hắn sẽ tin Hình Gia. Bởi vì hắn và HÌnh Gia có cùng lợi ích, cũng đều đến từ Ma Như thế giới, cộng thêm trước đó hắn từng liên thủ với Thiên Đế Sách Khổ Huệ Thăng của Ma Như Thiên Đình.

“Đã như vậy, Đế Lan kia vì sao không mời ngươi cùng liên thủ?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Thạch Trường Hành nói.

Thạch Trường Hành tự giễu cười cười, “Đó là bởi vì bọn hắn lo lắng ta sẽ tiết lộ tin tức cho ngươi, không tin tưởng ta mà thôi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn và Thạch Trường Hành luôn luôn khá mật thiết. Nếu như Đế Lan cảm thấy thực lực bên phía hắn mạnh, thật sự không nhất định phải mời Thạch Trường Hành. Lỡ như Thạch Trường Hành tiết lộ một chút tin tức cho bọn hắn, vậy bọn hắn sẽ có đề phòng. Điều duy nhất khó hiểu chính là, nếu Thạch Trường Hành biết bọn người Đạo Tổ liên thủ, dựa vào đâu mà cảm thấy mấy người bọn hắn có thể lấy được Vũ Trụ đạo quả?

“Được, ta quay về thương lượng với Vô Kỵ một chút.” Vũ Trụ Thụ xuất hiện cũng không phải là chuyện nhỏ, Vũ Trụ Thụ không thể nào nhận chủ. Nếu như có thể lấy được một hai cái Vũ Trụ đạo quả, đối với những Đạo Tổ kia mà nói cũng là mối hấp dẫn to lớn.

…

“Thất Trụ Thiên đi đâu rồi?” Sau khi Lam Tiểu Bố trở về, chỉ nhìn thấy Mạc Vô Kỵ chứ không thấy Thất Trụ Thiên.

Mạc Vô Kỵ cũng hơi khó hiểu nói, “Thất Trụ Thiên nhận được tin tức rồi ra ngoài, lúc hắn đi, vẻ mặt còn khá kỳ quái. Ta có chút nghi ngờ gia hỏa này có phải đã bị Đế Lan mời đi hay không, chúng ta liên thủ với hắn cũng phải cẩn thận một chút.”

Chương 2537 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh. (2)

Lam Tiểu Bố vung tay lên đánh ra một cái cấm chế, “Vô Kỵ, vừa rồi ta đã nhận được tin tức, đại hội Vĩnh Sinh lần này còn có một mục đích, rất có thể là vì Vũ Trụ Thụ. Nếu như Đế Lan lấy Vũ Trụ đạo quả ra dụ dỗ Thất Trụ Thiên, rất khó đảm bảo Thất Trụ Thiên sẽ không phản bội, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

“Có chuyện gì vậy?” Mạc Vô Kỵ không hiểu hỏi.

Lam Tiểu Bố lập tức nói lại lời của Thạch Trường Hành.

Mạc Vô Kỵ im lặng một hồi lâu rồi nói, “Thạch Trường Hành này có đáng tin không?”

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi lắc đầu nói, “Gia hỏa này có đáng tin hay không, ta cũng không chắc chắn lắm. Nếu như hắn cũng không đáng tin, vậy thì cái tin tức này là hắn cố ý thả ra cho ta.”

Dừng một chút, Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Ta nghi ngờ là, Thạch Trường Hành dựa vào đâu mà cho rằng bốn người chúng ta có thể đối phó với nhiều cường giả bên Đế Lan Đạo Tổ như vậy?”

Nếu như muốn nói nghi ngờ, đây cũng là điều mà Lam Tiểu Bố nghi ngờ.

Mạc Vô Kỵ cau mày, hắn chưa từng tiếp xúc với Thạch Trường Hành, nhiều nhất chỉ gặp mặtj một lần mà thôi, hoàn toàn không biết Thạch Trường Hành là hạng người gì, một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng, “Chúng ta lập một giả thiết, nếu Thạch Trường Hành không đáng tin, vậy tại sao hắn lại muốn nói cho chúng ta biết về Vũ Trụ Thụ?”

“Gợi lên hứng thú của chúng ta? Sau đó tham gia vào cuộc tranh đoạt Vũ Trụ đạo quả?” Lam Tiểu Bố không chắc lắm nói.

“Có thể nói, Thạch Trường Hành nói những lời này chẳng có chút ý nghĩa nào với chuyện bọn hắn vây giết chúng ta, nhiều nhất chỉ khiến chúng ta thêm cảnh giác mà thôi. Còn một chuyện nữa, đó chính là làm sao mà hắn biết được chuyện bí mật thế này?” Mạc Vô Kỵ nói.

Giờ phút này cho dù là Mạc Vô Kỵ hay là Lam Tiểu Bố, đều chìm vào im lặng, bọn hắn đều không biết rõ Thạch Trường Hành rốt cuộc là đồng minh hay gián điệp.

Một hồi lâu sau, Mạc Vô Kỵ mới lên tiếng, “Hai người Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên này, không thể nào đều liên thủ với Đế Lan, bởi vì nếu như hai người đều liên thủ với Đế Lan, vậy lúc này Đế Lan gọi Thất Trụ Thiên đi tương đương với việc khiến chúng ta hoài nghi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, dù sao thì Thạch Trường Hành nói cho bọn hắn chuyện Vũ Trụ đạo quả, lúc này Đế Lan lại gọi Thất Trụ Thiên đi, rõ ràng là khiến bọn họ càng thêm cảnh giác.

“Nói vậy thì, chắc hẳn Thạch Trường Hành không liên thủ với Đế Lan, chỉ là nguồn gốc tin tức của hắn, còn cả chuyện vì sao liên thủ với bên yếu thế như chúng ta, chúng ta nhất định phải làm rõ.” Lam Tiểu Bố nói.

…

An Lạc Thiên Thành, Đạo Tổ điện.

Lần này bảy Đạo Tổ đều ngồi ở chỗ này, ngay cả Thất Trụ Thiên trở mặt ra tay với Đế Lan cũng xuất hiện ở nơi này.

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, tất cả mọi người đều là người giữ vững ổn định của đại vũ trụ, không thể nào thiếu được, nhưng ngươi có ý gì? Vậy mà lại ngăn cản Đế Lan Đạo Tổ, thậm chí còn ra tay?” Thất Trụ Thiên cuối cùng cũng đến, hắn ta vừa đến, Lận Kiếp đã lập tức chất vấn nhìn chằm chằm Thất Trụ Thiên nói.

Thất Trụ Thiên nhìn lướt qua Lận Kiếp, từ tốn nói, “Ta muốn làm chuyện gì, liên quan gì đến ngươi? Phạm Hà thế giới ngươi còn muốn quản đến trên đầu Thất Trụ Thiên ta à, còn kém xa lắm.”

Đế Lan xua tay nói, “Tất cả mọi người là Đạo Tổ, cho dù trong này có hiểu lầm gì, bây giờ cũng không quan trọng. Chúng ta nên lấy đại sự làm trọng, không thể nào cứ xoắn xuýt mãi một vài chuyện nhỏ không liên quan. Có lẽ mọi người đều cho rằng ta gọi mọi người đến đây, là vì đối phó với Lam Tiểu Bố, nhưng ta nói cho mọi người biết, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải là muốn đối phó với Lam Tiểu Bố, đương nhiên, Lam Tiểu Bố là một tai họa mà chúng ta nhất định phải diệt trừ…”

Thất Trụ Thiên đứng lên, “Đế Lan Đạo Tổ, ngươi gọi ta đến đây, nói là khu vực Hỗn Độn ở biên giới Thất Trụ Thiên thế giới bị phân liệt. Nếu như có liên quan đến chuyện tính toán Lam Tiểu Bố, ta sẽ đi, những cái này ta không muốn nghe.”

ĐƯơng nhiên là không thể nghe, nếu như nghe đến chuyện tính toán Lam Tiểu Bố, Thất Trụ Thiên khẳng định hôm nay hắn ta không thể nào rời khỏi cái Đạo Tổ điện này được.

“Cái ta nói chính là chuyện của Vũ Trụ đạo quả, hơn nữa khẳng định có Vũ Trụ đạo quả chín vân, chờ Vũ Trụ đạo quả xuất hiện, mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình mà tranh đoạt, ai lấy được thì chính là của người đó.” TRước khi Thất Trụ Thiên rời đi, Đế Lan đã nói chuyện này ra.

TRong lòng Thất Trụ Thiên giật mình, Vũ Trụ đạo quả? Vũ Trụ đạo quả chín vân, hắn ta cũng cần. Hắn ta là bước đại đạo thứ tám, sắp đến bước thứ chín, nếu như có Vũ Trụ đạo quả chín vân, vậy thì đúng là buồn ngủ có gối đầu…

Không đúng, hắn và khác với những Đạo Tổ khác, công pháp của hắn ta không được đầy đủ. Cho dù có đạo quả chín vân, hắn ta cũng không thể bước vào bước thứ chín.

Nếu như nhất định phải bảo hắn ta lựa chọn, giữa Vũ Trụ đạo quả và liên thủ với Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ, hắn ta thà rằng lựa chọn liên thủ với Lam Tiểu Bố. Thứ nhất đức hạnh của những Đạo Tổ này như thế nào, Thất Trụ Thiên hắn ta biết rất rõ, đặc biệt là Đế Lan kia, ngoài mặt thì là dáng vẻ trách trời thương dân, nhưng thực tế, một khi dính đến lợi ích của hắn ta, mọi thứ đều có thể ném sang một bên. Cho dù Vũ Trụ Thụ có xuất hiện, một khi không đủ đạo quả chín vân, chỉ sợ cũng không có phần của Thất Trụ Thiên hắn ta.

Thứ hai là liên thủ với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta rất có thể sẽ lấy được Hỗn Độn Quy Tắc Tương. TRừ Hỗn Độn Quy Tắc Tương, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là người tu luyện đại đạo tự thân, chỉ cần cùng nhau luận đạo, tuyệt đối sẽ giúp đỡ hắn ta rất nhiều.

Chỉ là nếu như hắn ta đã tới, chỉ sợ không thể đi được dễ dàng.

Nghe thấy lời Đế Lan nói, tất cả Đạo Tổ đều kinh ngạc nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Đế Lan.

Chương 2538 - Ai là nội ứng.

Đế Lan tiếp tục nói, “Ta đảm bảo Vũ Trụ Thụ có thể xuất hiện, đảm bảo mọi người có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà lấy Vũ Trụ đạo quả. Nhưng mà ta cũng phải nói trước, bởi vì Vũ Trụ đạo quả là đạo quả Hạo Hãn đỉnh cấp có liên quan đến chuyện mọi người bước vào bước thứ chín, Vũ Trụ Thụ lại càng là vĩnh sinh đệ nhất thụ. Cho nên ta hy vọng mọi người lập tức lập xuống lời thề đại đạo, nếu không ta không thể nói tiếp được.” Nói xong, Đế Lan lập tức lấy ra một đạo đạo tắc đại đạo của mình, đạo tắc đại đạo vờn quanh trong Đạo Tổ điện.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Đế Lan, đây là mỗi người đều phải lấy ra một đạo đạo tắc đại đạo của mình, bảy đạo tắc của bảy Đạo

Tổ sẽ hình thành nên một cái Đạo Vực.

Sau đó ở trong cái Đạo Vực này phun ra máu của mình lập ra lời thề, ai mà vi phạm lời thề này, sẽ lập tức bị Đạo Vực phản phệ, đạo cơ đại đạo bị hao tổn, sau đó lời thề ứng nghiệm.

Đầu tiên là Thuyên và Lận Kiếp lấy đạo tắc đại đạo của mình ra, sau đó là Lăng Trục Chân, Trường Nhất lấy ra đạo tắc đại đạo của mình. HÌnh Gia có chút do dự, sau đó cũng lấy ra đạo tắc đại đạo của mình.

Thất Trụ Thiên thở dài một tiếng, nếu như chỉ có một mình hắn ta không lấy ra đạo tắc đại đạo, hôm nay hắn ta sẽ chết chắc. Nghĩ đến đây, hắn ta chỉ có thể lấy đạo tắc đại đạo của mình ra.

Bảy đạo đạo tắc chỉ trong nháy mắt đã tạo thành một cái Đạo Vực cường hãn.

Đế Lan vô cùng vui mừng, phun ra một ngụm máu vào trong Đạo Vực, sau đó lớn tiếng nói, “Ta là Đạo Tổ Đế Lan của Trung Ương thế giới, hôm nay ở đây cùng với Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới, Đạo Tổ TRường Nhất của Hưu Đà thế giới, Đạo Tổ Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới, Đạo Tổ HÌnh Gia của Ma Như thế giới, Đạo Tổ Thất Trụ Thiên của Thất Trụ Thiên thế giới, bảy người lấy đạo đạo của mình ngưng luyện ra Đạo Vực lập ra lời thề, mọi lời nói ngày hôm nay, có Đạo Vực làm chứng. Nếu như có người nào tiết lộ với người ngoài, vi phạm, đại đạo vỡ nát, thần hồn câu diệt, không được luân hồi.”

Trong lòng Thất Trụ Thiên trầm xuống, hắn ta có chút hối hận vì đã đến đây. Một khi lời thề này được lập ra, cho dù hắn ta không muốn trở mặt với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Ky, cũng phải đứng cùng một phía với Đế Lan đối phó với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Ky.

TRong lòng hắn ta hiểu rõ hơn ai hết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nghịch thiên như thế nào, bởi vì lúc trước hắn ta đã từng đấu pháp với Mạc Vô Kỵ. Loại người này một khi trưởng thành, đừng nói là bây giờ hắn ta còn chưa bước vào bước thứ chín, cho dù đã bước vào bước thứ chín, chỉ sợ cũng không phải cùng cấp độ. Bởi vì khi hắn ta mạnh lên, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sợ rằng cũng sẽ trở nên mạnh hơn. Trừ nguyên nhân này, hắn ta càng muốn làm bằng hữu với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chứ không muốn kết giao với Đế Lan.

Hắn ta cũng biết vì sao Đế Lan lại tự tin rằng hắn ta sẽ đến đây. Trừ lời thề của Đế Lan ra, còn là vì cảm thấy nhắc đến Vũ Trụ đạo quả rồi, Thất Trụ Thiên hắn ta sẽ không có bất cứ lý do gì mà phản đối. Dù sao thì Đế Lan cũng không biết, hắn ta đã quyết định lập lại đại đạo của mình, diễn hóa ra đại đạo tự thân. Vũ Trụ đạo quả có trâu đến đâu, có thể so sánh với việc diễn hóa ra đại đạo tự thân sao?

Khi lời thề của Đế Lan hoàn tất, những người còn lại cũng lần lượt phun ra một ngụm máu để lập ra lời thề.

Thất Trụ Thiên không thể nào tránh được, chỉ có thể làm theo. Hắn ta biết rõ, cho dù trong lòng hắn ta không đồng ý, lời thề này vừa lập ra, sẽ bị Đạo Vực khóa lại, trừ khi thực lực của hắn ta có thể vượt qua sáu người còn lại liên thủ, đại đạo của hắn ta có thể vượt qua đại đạo của sáu người còn lại liên hợp trấn áp, nếu không hắn ta không thể nào tránh được cái lời thề đại đạo này.

Chờ đám người làm xong, Đế Lan vô cùng hài lòng, hắn ta nhìn về phía Đạo Tổ HÌnh Gia của Ma Như thế giới nói, “Hình Gia Đạo Tổ, nhiệm vụ của ngươi nặng hơn một chút, lần này sau khi ngươi trở về, nhất định phải nghĩ cách liên thủ với Lam Tiểu Bố. Ta tin rằng Lam Tiểu Bố nhất định sẽ tin ngươi, chờ đến lúc, ngươi sẽ quay đầu đâm lại một kích là được.”

Hình Gia không chút do dự, trực tiếp ôm quyền nói, “Đế Lan Đạo Tổ yên tâm, ta nhất định có thể làm được.”

Là một bước đại đạo thứ tám, Hình Gia càng khát vọng có được Vũ Trụ đạo quả chín vân, hơn nữa còn một câu nữa mọi người không nói ra. Trên Vũ Trụ Thụ, cao nhất chưa chắc là Vũ Trụ đạo quả chín vân, thậm chí còn có thể có mười vân. Còn Lam Tiểu Bố, Hình Gia khẳng định chỉ cần hắn ta đến tận cửa, đối phương sẽ liên thủ với hắn ta.

“Rất tốt, bây giờ ta nói về Vũ Trụ Thụ một chút, cái Vũ Trụ Thụ này vào lúc đại hội Vĩnh Sinh diễn ra sẽ xuất hiện. Hơn nữa vị trí xuất hiện, là ngay trên không An Lạc Thiên Thành ta. Chúng ta chỉ cần lấy Hỗn Độn Đạo Thể ra tế đạo, sau đó dùng đạo tắc Trường Sinh của trăm vạn cường giả ép buộc, nhất định có thể khiến Vũ Trụ Thụ xuất hiện…”

Đế Lan hăng hái, hắn ta vừa nói đến Vũ Trụ Thụ, vừa nghĩ đến Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Vũ Trụ đạo quả có thể bước vào bước thứ chín? Đừng có nằm mơ. Còn phải có Hỗn Độn Quy Tắc Tương mới được, nếu không, Vũ Trụ đạo quả chín vân nhiều nhất chỉ có thể tăng cường Đạo Nguyên mà thôi.

Dường như cảm nhận được sắc mặt Thất Trụ Thiên khó coi, sau khi Đế Lan nói xong thì đột nhiên truyền âm cho Thất Trụ Thiên, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, ngươi không cần lo lắng đến Thất Trụ Khai Thiên Thuật. Ở đại hội Vĩnh Sinh lần này, chỉ cần Thạch Trường Hành không phải đồ ngốc, vậy thì sẽ không liên thủ với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Chờ chuyện lần này xong, ta đảm bảo sẽ giúp ngươi diệt trừ Thạch Trường Hành, lấy lại tất cả những thứ trên người hắn.”

Chương 2539 - Ai là nội ứng. (2)

Nghe thấy vậy, trên mặt Thất Trụ Thiên lập tức hiện lên vẻ vui mừng, nhẹ gật đầu, trong thần thái không còn chút do dự nào nữa.

Trong lòng Đế Lan ha ha, hắn ta biết mấy câu này chính là chỗ yếu của Thất Trụ Thiên, chỉ cần nói đến điểm này, Thất Trụ Thiên chắc chắn sẽ đi vào khuôn khổ, bây giờ quả nhiên là thế.

...

Thất Trụ Thiên buồn bực quay trở về trụ sở, hắn ta biết rõ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ rất nghịch thiên. Cho dù bọn hắn có liên thủ, có lẽ có thể đánh Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ trọng thương, nhưng muốn giết chết hai người này, thật sự chưa chắc đã được. Đặc biệt là bên cạnh Lam Tiểu Bố còn một con Hỗn Độn Độc Giác Thú, còn là Hỗn Độn Độc Giác Thú bước đại đạo thứ sáu, có nơi nào mà không thể đi được?

CHỉ cần Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chạy thoát, Thất Trụ Thiên hắn ta cho dù có lấy được Vũ Trụ đạo quả thì có ích gì chứ? Cho dù hai người kia không tìm hắn ta trả thù, hắn ta cũng không thể nào dựa vào Vũ Trụ đạo quả mà bước vào bước thứ chín. Điểm này, Thất Trụ Thiên hiểu rõ hơn ai hết.

Hắn ta khác với người khác, những Đạo Tổ khác có công pháp đầy đủ, chỉ có công pháp của hắn ta có vấn đề. Còn chuyện Đế Lan truyền âm nói cho hắn ta biết sẽ cướp đi đồ của Thạch Trường Hành, trong lòng hắn ta chỉ cười lạnh. Đế Lan cho rằng đó là điểm yếu của hắn ta, nhưng lại không biết hắn ta đã sớm thay đổi ý nghĩ tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật. Nhưng ngoài mặt hắn ta nhất định phải tỏ vẻ vui mừng. Nếu không, Đế Lan nhất định sẽ hoài nghi hắn ta có ý nghĩ khác.

“Hai vị đều ở đây à.” Thất Trụ Thiên vừa quay về đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

0

Lam Tiểu Bố mở miệng nói, “Ta đi đến chỗ Thạch Trường Hành hỏi thăm một chút, Thạch Trường Hành đã đồng ý liên thủ với chúng ta, chỉ là hắn có chút bận tâm mấy người chúng ta không phải là đối thủ của mấy Đạo Tổ kia.”

0

Thất Trụ Thiên nghi ngờ nói, “Thạch Trường Hành mà lo lắng chúng ta không phải đối thủ à?”

0

“Sao vậy?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi, “Bên phía Đế Lan trừ mấy Đạo Tổ kia ra, chắc hẳn còn có Lôi Vân Hãn của Phá Khư Thánh Đạo gia nhập nữa nhỉ?”

0

Thất Trụ Thiên mỉm cười, “Ngươi không hiểu Thạch Trường Hành rồi, nhưng ta hiểu rất rõ Thạch Trường Hành. Con người Thạch Trường Hành mặc dù tâm cơ khá thâm trầm, nhưng mà không phải là một người sợ phiền phức. Hơn nữa trừ khi ở trong Hỗn Độn, không có bất cứ nơi nào có thể ngăn cản hắn chạy trốn. Ngươi biết cái giá trị nhất của Thất Trụ Thiên Tinh là gì không? Chính là bỏ chạy. Cho dù bảy Đạo Tổ có chặn đường một mình Thạch Trường Hành, Thạch Trường Hành cũng có thể chạy thoát.”

0

“Cho nên khi ngươi muốn tính toàn Thạch Trường Hành, vì vậy mới dẫn hắn vào trong Hỗn Độn?” Mạc Vô Kỵ hiểu rõ.

0

Thất Trụ Thiên gật đầu, “Đúng vậy, nếu như không phải ở trong Hỗn Độn, chỉ cần hắn có Thất Trụ Thiên Tinh, cho dù ta có thắng hắn, cũng không thể giữ hắn lại được. Nhưng mà hắn tự tin vào Thất Trụ Thiên Tinh của mình, cho dù có ở trong Hỗn Độn cũng có thể chạy thoát, cho nên mới dám đuổi theo vào trong Hỗn Độn.”

0

“Vậy khi ở trong Hỗn Độn ngươi có thể chặn được Thạch Trường Hành không?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

0

Thất Trụ Thiên do dự một chút rồi nói, “Ta cũng không chắc lắm, nhưng mà khả năng giữ chân được hắn chiếm đến bảy phần.”

0

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, ta hy vọng rằng cho dù mọi người không có khả năng kết minh, cũng đừng trở thành kẻ thù. Nếu như lần này ở đại hội Vĩnh Sinh có người muốn đối phó với chúng ta, mà ngươi cũng không tiện nói ra, vậy thì chúng ta tách ra đi.” Lam Tiểu Bố nói, hắn thưởng thức Thất Trụ Thiên hơn Thạch Trường Hành một chút.

0

Thất Trụ Thiên gật đầu, thở dài một tiếng, “Cho dù ta rất muốn nói, nhưng ta không thể nói được gì cả.”

0

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhau, Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, chúng ta đã hiểu. Trong lòng ngươi cũng không muốn liên thủ với Đế Lan, nhưng ngươi chắc hẳn đã phát một lời thề đại đạo nào đó. Nếu như ngươi tin tưởng chúng ta, cũng muốn liên thủ với chúng ta, cứ ở chỗ này đừng động đậy, chúng ta xem thử có thể giải quyết hay không. Nếu như không thể giải quyết, chúng ta sẽ không làm khó đạo hữu.”

0

Thất Trụ Thiên không trả lời, chỉ nhắm mắt lại, không rời khỏi nơi này.

0

Hắn ta có thể nói “Ta rất muốn nói nhưng không thể nói gì cả”, câu nói này đã đứng bên bờ vực vi phạm lời thề đại đạo rồi, nếu như dám nhắc nhở thêm một câu nào nữa, rất có thể sẽ bị lời thề đại đạo phản phệ.

0

“Tiểu Bố, ngươi tạo dựng mô hình kết cấu ra cho ta, ta thử xem một chút. Nếu như chúng ta liên thủ cũng không thể giải quyết được, vậy chuyện này đành để sau.” Lúc này Mạc Vô Kỵ nói.

0

Thất Trụ Thiên có thể ở lại nơi này để bọn hắn kiểm tra đại đạo, cái này rõ ràng là vô cùng tin tưởng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Trên thực tế, Thất Trụ Thiên cũng muốn thỉnh giáo một vài chuyện về đại đạo tự thân với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, cho nên cho dù không có chuyện lần này, hắn ta cũng sẽ không che giấu đạo tắc đại đạo của mình.

0

Lam Tiểu Bố không chút do dự bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu.

0

CHỉ ngẳn ngủi nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã tạo dựng ra mô hình kết cấu đại đạo của Thất Trụ Thiên, bao gồm cả đạo tắc đại đạo.

0

“Là lời thề Đạo Vực.” Lam Tiểu Bố khắc họa mô hình kết cấu ra một cái thủy tinh cầu rồi đưa cho Mạc Vô Kỵ.

0

Mạc Vô Kỵ nhận lấy thủy tinh cầu, thần niệm cảm nhận được Đạo Vực được hình thành từ bảy loại đạo tắc đại đạo, trong lòng âm thầm khâm phục. Loại lời thề Đạo Vực này, trừ khi thực lực của bản thân hơn xa sáu người còn lại, hơn nữa còn là hơn xa tít tắp, nếu không, đừng nghĩ có thể thoát được.

0

Muốn tìm một cường giả có thực lực còn cao hơn xa sáu Đạo Tổ liên hợp lại, chắc hẳn là không có.

0

Chương 2540 - Ai mà không biết.

0

Có thể nói cái lời thề đại đạo này, trừ Mạc Vô Kỵ hắn ra, toàn bộ đại vũ trụ không có người thứ hai có thể giải quyết được. ĐƯơng nhiên, hắn phải giải quyết cũng cần xem xét đến chỗ quy tắc của lời thề, nếu để hắn tự điều tra, chưa đến một tháng hoàn toàn không thể nào tìm ra được. Một tháng này, chỉ sợ vết tích của lời thề đại đạo đã sớm tiêu tán, cho dù hắn có thể giải quyết được, cũng không thể tìm ra được.

0

Cũng may Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì đúng là không thể giải quyết được.

0

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, nếu như ngươi tin lời ta, vậy thì mở rộng tâm thần, ta sẽ gỡ bỏ lời thề đại đạo cho ngươi. Nhưng mà trong quá trình gỡ bỏ lời thề đại đạo, ta sẽ nhìn thấy rõ đạo tắc đại đạo của ngươi, thậm chí nếu như ta muốn giết ngươi, cũng chỉ là chuyện một ý niệm mà thôi.” Mạc Vô Kỵ từ tốn nói.

0

Mạc Vô Kỵ cố ý nói như vậy, nếu như Thất Trụ Thiên không thể nào mạo hiểm lần này, hắn và Lam Tiểu Bố cùng lắm thì rời khỏi An Lạc Thiên Thành thôi.

0

“Cứ việc ra tay.” Thất Trụ Thiên không chút do dự nói.

0

Hắn ta đã sống bao lâu rồi? Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ là người như thế nào, hắn ta có thể cảm nhận được, tuyệt đối không phải loại tiểu nhân hèn hạ. Huống hồ Mạc Vô Kỵ có nhiều Hỗn Độn Quy Tắc Tương như vậy, cũng chẳng nhòm ngó thứ gì trên người hắn ta. Hơn nữa, hắn ta còn muốn nhờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hỗ trợ hoàn thiện đại đạo tự thân của mình, vốn cũng định mở rộng đạo tắc đại đạo của mình.

0

“Được.” Mạc Vô Kỵ vô cùng thoải mái đáp.

0

Đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, tất cả đạo tắc bất lợi cho bản thân, đều thuộc về đạo tắc Đôc Đạo. Lời thề, mặc kệ là lời thề đạo tắc tự thân, hay là lời thề đại đạo, đều thuộc về dạng đạo tắc Độc Đạo. Chỉ cần là đạo tắc Độc Đạo, Hóa Độc Lạc của hắn đều có thể giải quyết.

0

Bây giờ Lam Tiểu Bố đưa cho hắn mô hình kết cấu, rõ ràng đã hiện rõ lời thề đại đạo trên người Thất Trụ Thiên, còn cả đạo tắc đại đạo của sáu tên Đạo Tổ khác đang trói chặt lấy cái lời thề Đạo Vực này, muốn hóa giải mặc dù rất khó, nhưng không phải là không thể giải quyết.

0

Đạo tắc Phàm Nhân vận chuyển, khí thế đại đạo nhanh chóng thẩm thấu vào trong lời thề Đạo Vực. Đến Thất Trụ Thiên cũng không thể cảm nhận được cái lời thề Đạo Vực này, nhưng theo từng chu thiên, Hóa Độc lạc của Mạc Vô Kỵ lại dễ dàng thẩm thấu vào trong.

0

Hóa Độc lạc này theo từng chu thiên mà vận chuyển, bao lấy đạo tắc lời thề của Thất Trụ Thiên, dần dần gỡ bỏ, sau đó hóa giải.

0

Thất Trụ Thiên vô cùng lo lắng, mặc dù hắn ta không cảm nhận được Mạc Vô Kỵ gỡ bỏ lời thề đại đạo của mình như thế nào, nhưng hắn cũng cũng biết rõ, chỉ cần sơ ý một chút, sáu tên Đạo Tổ còn lại có thể cảm nhận được hắn ta đang gỡ bỏ lời thề Đạo Vực.

0

Thời gian cứ từ từ trôi qua, cho dù có Phàm Nhân Đạo, Hóa Độc lạc sẽ từ từ hóa giải lời thề Đạo Vực giống như dùng nước ấm nấu ếch, sẽ không khiến người khác chú ý, nhưng mà Mạc Vô Kỵ vẫn càng thêm cẩn thận, mỗi một chu thiên của Hóa Độc lạc, đều vô cùng chăm chú.

0

Mặc dù Thất Trụ Thiên ngồi bất động, nhưng trong lòng thì vô cùng kinh hãi. Bởi vì hắn ta thật sự cảm nhận được lời thề đang trói buộc chính mình đang dần dần nới lỏng. Cho dù là thần hồn hay đạo phách. Loại thủ đoạn này đúng là rợn cả người, nếu như không phải tự mình trải nghiệm, hắn ta tuyệt đối sẽ không tin.

0

Lam Tiểu Bố đã rời khỏi nơi này, hắn lo lắng Hình Gia sẽ đột nhiên đến.

0

Vào ngày thứ chín, Mạc Vô Kỵ còn chưa hoàn toàn giải quyết lời thề đại đạo của Thất Trụ Thiên, HÌnh Gia đã đến nơi này.

0

Nhưng mà Hình Gia cũng không phải đến một mình, mà là đi cùng với Sách Khổ Huệ Thăng.

0

“Tiểu Bố, ha ha…” Sách Khổ Huệ Thăng nhìn thấy Lam Tiểu Bố, biểu hiện vô cùng kích động, thậm chí trong mắt còn tràn đầy vui mừng.

0

TRong lòng Lam Tiểu Bố xem như khá hơn một chút, rất rõ ràng, Sách Khổ Huệ Thăng cũng không biết mục đích mà HÌnh Gia đến đây, cũng không biết HÌnh Gia đã phát lời thề Đạo Vực, muốn đưa Lam Tiểu Bố hắn vào chỗ chết. Nếu không, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ vô cùng khó chịu. Hắn xem Sách Khổ Huệ Thăng như bằng hữu, nếu như bỏ ra như vậy, kết quả lại nhận được một đao từ phía sau, bằng hữu như vậy thì có ích lợi gì?

0

“Tiểu Bố, lần này đến cũng xem như đã nghĩ thông suốt rồi. Trước đó lo trước lo sau, ngược lại lời của HUệ Thăng đã nhắc nhở ta. Cho dù đại vũ trụ thay đổi như thế nào, tương lai ngươi rốt cuộc cũng là người bước ra từ Ma Như thế giới.” Giọng nói của Hình Gia hiền hòa, lúc nói chuyện còn cảm thán không ngừng. Khiến người ta nghe tháy có cảm giác như đang nói chuyện với trưởng bối.

0

Lam Tiểu Bố sửng sốt, dường như không hiểu lời HÌnh Gia nói là có ý gì.

0

Sách Khổ Huệ Thăng vội vàng nói, “Đạo Tổ lo lắng ngươi gây họa quá lớn, liên lụy đến Ma Như thế giới ta. Nhưng ta đã nói chuyện với Đạo Tổ, nếu như Ma Như thế giới ngay cả thiên tài của thế giới mình cũng không dám bảo vệ, thế giới này tồn tại hay diệt vong có khác gì nhau chứ?”

0

HÌnh Gia gật đầu “Đúng, ta lập ra được một phương Ma Như thế giới, không phải là do người khác bố thí ra, mà là lấy lực lượng của bản thân ra mà đạt được. Hơn nữa, tu sĩ thiên tài ở Ma Như thế giới ta vốn rất hiếm hoi, trên cơ bản tu luyện đến bước đại đạo thứ sáu đã là cực hạn. Bây giờ vất vả lắm mới có được một người là ngươi, nếu như ta còn muốn đấy ra ngoài, Ma Như thế giới ta đáng bị diệt vong. Từ sau khi tham gia buổi nghị sự với Đế Lan, ta vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, bây giờ cuối cùng cũng có đáp án. Cái này không chỉ liên quan đến ngươi, mà còn liên quan đến đại đạo của bản thân ta. Ta nhất thời u mê mà lùi bước, đã vi phạm với bản tâm đại đạo của mình.”

0

Chương 2541 - Ai mà không biết. (2)

0

Nói đến đây, Hình Gia hơi dừng lại một chút, nghiêm nghị nhìn Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng, nói từng câu từng chữ, “Ma Như thế giới ta muốn sừng sững trong đại vũ trụ, tuyệt đối không thể tiếp tục bảo thủ như vậy nữa. Lần này sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, Huệ Thăng sẽ rời khỏi vị trí Thiên Đế, đi cùng ta đến ngọn núi Ma Như Đạo Tổ để tu luyện, đột phá lên bước đại đạo thứ tám. Tiểu Bố, vị trí Ma Như Thiên Đế này, giao lại cho ngươi, ngươi có dám tiếp nhận gánh nặng này không?”

0

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc và chờ đợi của HÌnh Gia, trong lòng Lam Tiểu Bố thầm than, ngươi rõ ràng là một ảnh đế, đi làm Đạo Tổ để làm gì chứ, là sự nghiệp Đạo Tổ đã làm trễ nãi sự nghiệp ảnh đế của ngươi sao?

0

Sách Khổ Huệ Thăng cũng sốt ruột nhìn Lam Tiểu Bố, rất rõ ràng, nhường vị trí Thiên Đế cho Lam Tiểu Bố, là chuyện hắn ta cam tâm tình nguyện.

0

“Ta là Thiên Đế?” Trong mắt Lam Tiểu Bố lóe lên vẻ kích động rồi biến mất, không quá chắc chắn hỏi lại một câu. Ảnh đế mà, ai mà không biết chứ?

0

“Đúng, ngươi làm Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình.” Hình Gia nói xong, lấy một cái nhẫn ra cho Lam Tiểu Bố, “Trong này có hai đầu đạo mạch cực phẩm, còn có một số tài nguyên tu luyện khác. Nội tình của ngươi không đủ, có thể dùng những tài nguyên này để tăng thêm một tầng. Đúng rồi, lần trước khi nghị sự, mặc dù Thất Trụ Thiên không nói gì, nhưng rõ ràng lòng tin đối với ngươi vẫn còn chưa đủ. Ngươi cần phải chú ý người này một chút, tránh bị lừa gạt.”

0

“Đa tạ Đạo Tổ.” Lam Tiểu Bố thận trọng đón lấy chiến nhẫn kia, biểu hiện vô cùng thành thật.

0

Theo lý mà nói, bây giờ hắn cũng nên đưa ra một vài thứ gì đó để đáp lễ với HÌnh Giả Đạo Tổ, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Đạo Tổ, không biết Hỗn Độn Quy Tắc Tương có ích với ngươi hay không?”

0

Hình Gia cố nén sự khát vọng trong lòng, không nhanh không chậm gật đầu, “Thứ này quả thật có chút tác dụng với ta, nhưng mà chắc hẳn ngươi không có thứ này nhỉ? Ta thì có nghe nói đén trên người bằng hữu của ngươi có một ít, nhưng mà loại vật này, tốt nhất không nên chủ động nói ra cho người khác.”

0

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đạo Tổ nói đúng, quan hệ giữa ta và Mạc Vô Kỵ cũng không tệ lắm, chờ sau khi hắn xuất quan, ta sẽ hỏi thăm hắn có thừa hay không, nếu như thừa, ta sẽ hỏi giúp Đạo Tổ một chút.”

0

Nghe lời Lam Tiểu Bố nói, trong lòng HÌnh Gia không nén được có chút thất vọng, hắn ta còn tưởng rằng ở trên người Lam Tiểu Bố có cái này. Mặc dù thất vọng, nhưng Hình Gia vẫn nói, “Cái này không quan trọng, quan trọng nhất là sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, ngươi nhất định phải cẩn thận Đế Lan, người này tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy. Nếu như nghe theo lời đề nghị của ta, tốt nhất ngươi đừng tham gia vào đại hội Vĩnh Sinh lần này, lập tức rời khỏi An Lạc Thiên Thành.”

0

“Đa tạ Đạo Tổ đã chỉ điểm, ta sẽ để ý. Còn về đại hội Vĩnh Sinh, ta nhất định phải tham gia, nếu đã bước chân vào con đường tu đạo, cần gì phải lo trước lo sau?” Lam Tiểu Bố nghiêm túc nói.

0

“KHông tệ, đại đạo của ngươi vô cùng phi thường, với thực lực bây giờ của ngươi, đã không kém gì Đạo Tổ, chờ ngươi đến bước đại đạo thứ tám, nhất định có thể chặn được Đế Lan. Ta cũng không nhiều lời với ngươi nữa, có rảnh thì ngươi hãy nói chuyện với Huệ Thăng nhiều một chút. Ta nhất định phải quay về chuẩn bị một chút, đại hội Vĩnh Sinh lần này đối với tất cả mọi người mà nói, đều là một cơ duyên, ngươi cũng vậy.” Nói xong, HÌnh Gia đứng lên, Lam Tiểu Bố chủ động tiễn HÌnh Gia ra ngoài, sau đó mới mời Sách Khổ Huệ Thăng ngồi xuống.

0

“Tiểu Bố ngươi không biết lúc trước Đạo Tổ vẫn luôn lo lắng bên phía Đế Lan có thực lực quá mạnh, có chút do dự bất định. Nói thật lòng, Đạo Tổ như vậy, trong lòng ta quả thật có chút thất vọng. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng Đạo Tổ cũng hiểu chúng ta đều là người Ma Như thế giới. Nếu như bằng hữu của ngươi còn dư Hỗn Độn Quy Tắc Tương, ngươi nhất định phải giúp đỡ một chut, Đạo Tổ thật sự rất cần thứ này.” Sách Khổ Huệ Thăng vừa ngồi xuống đã vội vàng nói.

0

Nếu như là vì bản thân mình, Sách Khổ Huệ Thăng chắc chắn sẽ không đòi hỏi Hỗn Độn Quy Tắc Tương từ chỗ Lam Tiểu Bố. Nhưng vì Đạo Tổ, hắn ta vẫn mở miệng.

0

Trong lòng Lam Tiểu Bố cảm thán, Sách Khổ Huệ Thăng quả thật không hiểu gì nhiều về HÌnh Gia, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải đã biết Thất Trụ Thiên phát ra lời thề đại đạo, lời HÌnh Gia nói hắn quả thật có chút tin tưởng. Đương nhiên, cái này cũng chỉ là một chút mà thôi. Cho dù liên thủ với HÌnh Gia, hắn cũng không cho phép HÌnh Gia hãm hại sau lưng mình.

0

“Ta biết, Hỗn Độn Quy Tắc Tương thôi mà, bên Vô Kỵ chỉ cần còn, hắn nhất định sẽ cho ta một chút.” Lam Tiểu Bố đáp, quả thật thứ này trên người hắn có rất nhiều, nhưng mà thứ này ai cũng có thể cho, Hình Gia thì đừng có nghĩ đến.

0

“Ngươi vừa mới bước vào bước thứ bảy, Hỗn Độn Quy Tắc Tương có tác dụng rất lớn đối với ngươi, nếu như có được thứ này, chính ngươi cũng phải giữ lại một chút.” Sách Khổ Huệ Thăng thật sự nghĩ cho Lam Tiểu Bố.

0

Lam Tiểu Bố gật đầu, do dự một chút rồi nói, “Sách Khổ huynh…”

0

“Có chuyện gì?” Thấy Lam Tiểu Bố chỉ gọi mình rồi không nói tiếp, Sách Khổ Huệ Thăng nhanh chóng hỏi lại.

0

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Không có gì, ngươi cũng cần phải cẩn thận những Thiên Đế khác.”

0

Lúc đầu Lam Tiểu Bố muốn mượn cớ bảo Sách Khổ Huệ Thăng rời khỏi An Lạc Thiên Thành, nhưng mà hắn biết chuyện này không có khả năng. Sách Khổ Huệ Thăng là Thiên Đế, nếu đã là Thiên Đế, vậy thì khẳng định phải dẫn theo tu sĩ của Ma Như thế giới tiến vào hội trường đại hội Vĩnh Sinh, không thể nào rời đi được.

0

Hai người nói chuyện một lát, sau đó Sách Khổ Huệ Thăng mới chào tạm biệt Lam Tiểu Bố.

0

...

0

Chương 2542 - Hóa giải lời thề Đạo Vực.

0

Hầu như ngay khi Sách Khổ Huệ Thăng vừa đi, Thất Trụ Thiên đã cảm nhận được có thứ gì đó trong đại đạo của mình bị đánh nát, chỉ trong nháy mắt, cả người lập tức vô cùng nhẹ nhõm.

0

Giờ phút này, Thất Trụ Thiên kích động siết chặt tay thành nắm đấm, hắn ta biết lời thề Đạo Vực của mình đã được hóa giải, mặc dù hắn ta không biết Mạc Vô Kỵ làm thế nào mà giải quyết được, nhưng nhất định đã không còn ảnh hưởng gì đến hắn ta nữa.

0

Chỉ là Mạc Vô Kỵ không nói gì, hắn ta vẫn phải cố nén xúc động muốn nói chuyện lại, trong lòng thì vô cùng khâm phục Mạc Vô Kỵ.

Hắn ta khẳng định, nếu như Đế Lan có thể kết giao với loai người như Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố một khoảng thời gian, tuyệt đối sẽ càng thêm thận trọng mà đối phó với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chứ không phải cảm thấy rằng lời thề Đạo Vực của bảy tên Đạo Tổ là được. Bởi vì không hiểu rõ về Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, Đế Lan cho rằng trong đại vũ trụ này không có ai có thể phá vỡ được lời thề Đạo Vực, nhưng mà sự thật thì cái này đã bị người ta hóa giải.

0

Mạc Vô Kỵ vẫn chưa dừng vận chuyển đại đạo Phàm Nhân, mà lấy ra một đống vật liệu, đống vật liệu này ở trong tay Mạc Vô Kỵ nhanh chóng biến ảo hình thái, chỉ trong thời gian ngắn nhất, đống vật liệu này đã được luyện chế thành một con rối.

0

Thất Trụ Thiên há hốc miệng, mới qua bao lâu chứ, Mạc Vô Kỵ đã có thể luyện chế ra được một con rối Sáng Đạo Thánh Nhân cảnh rồi. Thủ đoạn lyuệnj khí này, đối với chuyện vận dụng đạo tắc đại đạo, quả thực đã đến mức cực hạn của phản phác quy chân.

0

Ngay khi Thất Trụ Thiên còn đang kinh ngạc, Mạc Vô Kỵ đã truyền từng đạo đạo tắc vào trong con rối.

0

“Mạc đạo hữu, đây là...” Thất Trụ Thiên cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

0

Mạc Vô Kỵ thở ra một hơi rồi nói, “Đúng, mặc dù ta đã hóa giải lời thề Đạo Vực của ngươi, nhưng mà quy tắc hình thành nên Đạo Vực từ bảy đạo đạo tắc Đạo Tổ kia, ta vẫn không hóa giải, mà đưa vào trong con rối này, đề phòng người khác hoài nghi. Thất Trụ Thiên đạo hữu, ngươi chỉ cần biến con rối này thành một chiếc nhẫn đeo trong tay, sẽ không có bất cứ ai nhìn ra được ngươi có vấn đề gì.”

0

“Thủ đoạn này thật lợi hại...” Là Đạo Tổ một phương, Thất Trụ Thiên cũng không nhịn được mà tán thưởng. Thủ đoạn này của Mạc Vô Kỵ, bất cứ một Đạo Tổ nào cũng không làm được.

0

“Ha ha, xong rồi sao?” Lam Tiểu Bố bước vào trong.

0

“Có phải Hình Gia vừa mới đến?” Thất Trụ Thiên lập tức hỏi.

0

Lam Tiểu Bố giơ chiếc nhẫn trong tay lên, Không sai, biết ta nghèo, Hình Gia Đạo Tổ còn cố ý đưa đến hai đầu đạo mạch cực phẩm, còn có một số tài nguyên tu luyện cho ta, trong lòng ta vô cùng cảm kích.”

0

Thất Trụ Thiên thở dài, “Theo kế hoạch của Đế Lan, HÌnh Gia đến đây chính là kết minh với ngươi, sau đó ở bên cạnh ngươi ra tay ám hại. Hắn gọi ta đi nghị sự, mục đích duy nhất chính là châm ngòi ly gián. Có lời thề Đạo Vực, ta chắc chắn sẽ không tiết lộ bất cứ chuyện gì. Mà các ngươi cũng bởi vì chuyện ta đến chỗ Đế Lan nghị sự, trong lòng hoài nghi ta, đến lúc đó cho dù ta không ra tay, mục đích của Đế

Lan cũng đã đạt được.”

0

“Đế Lan chỉ đang chuẩn bị để đối phó với chúng ta?” Lam Tiểu Bố hỏi.

0

Thất Trụ Thiên lập tức nói, “Đế Lan tiết lộ một chuyện lớn, đó chính là khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Vũ Trụ Thụ sẽ xuất hiện. Đến lúc đó, Đế Lan biết dùng Hỗn Độn Đạo Thể tế đạo, sau đó mấy triệu Thánh Nhân đại đạo dùng đạo pháp vĩnh sinh, ép buộc Vũ Trụ Thụ xuất hiện. Một khi Vũ Trụ Thụ xuất hiện, nhất định sẽ gây ra chấn động, có lẽ ai ai cũng muốn có được Vũ Trụ đạo quả. Đế Lan cũng dùng Vũ Trụ Thụ, buộc lợi ích của mấy vị Đạo Tổ lại với nhau. Có lẽ hắn không ngờ ta đang chuẩn bị từ bỏ đại đạo bây giờ, ngưng luyện ra đại đạo tự thân, nếu như hắn biết, nói không chừng sẽ không mời ta đến đó.”

0

“Vậy thì chẳng phải sẽ gây ra tử thương vô số sao?”Lam Tiểu Bố hít vào một hơi thật sâu.

0

Một khi Vũ Trụ Thụ xuất hiện, mây triệu cường giả đại đạo tranh đoạt tất cả đồ vật bên trên Vũ Trụ Thụ, vậy trận hỗn chiến này chỉ sợ sẽ vô cùng tàn khốc. Có thể tham gia đại hội Vĩnh Sinh, làm sao có kẻ yếu? Yếu nhất chỉ sợ cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân trở lên? Nhiều cường giả như vậy đấu pháp, cho dù quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ có vững chắc, cũng sẽ bị đánh vỡ.

0

Thất Trụ Thiên cười lạnh, “Tử thương vô số đối vói Đế Lan mà nói, hoàn toàn không là gì cả, mà hắn cũng đã tìm được người cõng nồi rồi.”

0

“Người cõng nồi chắc hẳn là ta và Lam Tiểu Bố nhỉ.” Mạc Vô Kỵ từ tốn nói.

0

Thất Trụ Thiên gật đầu, “Cho dù Đế Lan không nói rõ ra, nhưng mà ta đoán, người cõng nồi chắc hẳn là hai người các ngươi. Đến lúc đó, hai người các người hoặc là bị giết, hoặc là bị vắt, ném cái nồi này cho các ngươi, đối với Đế Lan mà nói quá đơn giản.”

0

“Nói vậy thì, bốn người chúng ta còn chưa đủ.” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mạc Vô Kỵ, cộng thêm Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên, bọn hắn mới có bốn người có thể chống lại Đạo Tổ. Mà Đế Lan bởi vì có cái lời thề Đạo Vực, khiến những người trung lập đứng vào thế đối lập với bọn hắn.

0

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, có thể tìm được đồng minh tương đương bước đại đạo thứ tám nào không?” Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Thất Trụ Thiên, hắn và Lam Tiểu Bố là kẻ đến sau, không quen thuộc đại vũ trụ lắm.

0

Thất Trụ Thiên do dự một chút rồi nói, “Đạo Tổ Khổng Tâm Kiếm của Bất Thừa thế giới, người này có thể lôi kéo một chút, chỉ là chắc hẳn hắn sẽ không đến đây tham gia đại hội Vĩnh Sinh. Mà cho dù chúng ta có đến Bất Thừa thế giới thì cũng không kịp rồi.”

0

Lam Tiểu Bố lại nói, “ta có nhớ đến một người, Phù Sùng của Chân Diễn Thánh Đạo, người này chắc hẳn có chút vết thương ngầm, nhưng mà chúng ta có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, vết thương của hắn có thể dễ dàng chữa khỏi. Chỉ cần vết thương của hắn không còn, hắn chắc hẳn là một cường giả bước đại đạo thứ tám. Nếu như vậy, ta đến Chân Diễn Thánh Đạo một chuyến, chó dù có thuyết phục được hay không, cũng phải thử một chút.”

0

Chương 2543 - Đạo Tổ thứ tám.

0

Mạc Vô Kỵ và Thất Trụ Thiên cũng đồng ý với lời Lam Tiểu Bố nói, đối phương có khả năng là bảy cường giả bước đại đạo thứ tám, bên phía bọn hắn chỉ có bốn người quả thật không đủ.

0

Lam Tiểu Bố biết, rõ ràng có rất nhiều người chú ý đến hắn, nhưng mà hắn không thèm để ý. Cho dù Đế Lan có muốn đối phó với hắn, cũng phải đợi đến khi đại hội Vĩnh Sinh bắt đầu mới được. Lúc này tuyệt đối sẽ không đến đối phó với hắn, nếu không chính là tự mình chuốc lấy cực khổ. Ai cũng biết hắn ra bài không theo lẽ thường, nếu như lúc này mà đối phó với hắn, Đế Lan cũng không dám đảm bảo hắn có thể giết đến trong đại điện của Trung Ương thiên đình hay không, thậm chí còn có khả năng đánh đến Đế Lan sơn.

Lam Tiểu Bố vừa mới rời khỏi An Lạc Thiên Thành, đã nhìn thấy một nam tử mặt đầy râu đánh về phía một lão đầu. Lão đầu kia bị một cái tát này đánh bay ra ngoài, suýt chút nữa một nửa bên mặt cũng bị đập hết.

“Ha ha, chỉ một sâu kiến nho nhỏ mà cũng dám cướp địa bàn của ta.” Lão đầu kia phun ra một ngụm máu, nằm rạp trên đất nửa ngày cũng không đứng lên được.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy lề đường đã bị đánh nát, lập tức hiểu ra đây là đánh nhau tranh đoạt địa bàn, giống như chuyện xưa cũ rích ác bá ức hiếp kẻ yếu vậy. TRong lòng hắn ha ha, không phải nói quy củ của Trung Ương thế giới rất nghiêm khắc sao? Sao lại xảy ra chuyện này?

An Lạc Thiên Thành sắp cử hành đại hội Vĩnh Sinh, trong khoảng thời gian này, có rất nhiều tu sĩ không thể vào An Lạc Thiên Thành được đều ở ngoài An Lạc Thiên Thành bày bán hàng hóa, giao dịch tài nguyên mình cần. Dù sao thì trong lúc đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, hầu như những người có chút bản lĩnh đều sẽ đến An Lạc Thiên Thành, bình thường không mua được đồ gì, vào lúc đại hội Vĩnh Sinh diễn ra cũng có khả năng mua được.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không đi quản, hắn đang định ra ngoài, hai tên chấp pháp đã cản lão đầu kia lại, “Ngươi cướp đoạt địa bàn của người khác, cho nên cho ngươi hai lựa chọn…”

Không đợi chấp pháp này nói xong, lão đầu này đã nhanh chóng vùng dậy, lấy một chiếc nhẫn ra, “Ta bồi thường, đồng thời xin lỗi vị đạo hữu này.”

Hai tên chấp pháp có lẽ cũng không muốn gây khó dễ với lão đầu này, có lẽ là vì người đứng ngoài nhìn quá nhiều, nhận lấy chiếc nhẫn rồi gật đầu nói, “Nếu như lại xuất hiện tình huống này, ngươi sẽ vĩnh viễn bị đuổi ra xa An Lạc Thiên Thành trăm triệu vạn dặm.”

“Vâng…”

KHi lão đầu này trả lời, Lam Tiểu Bố đã đoán ra dược, lão đầu này quả thật đã đi cướp vị trí của người khác. Lão đầu này vừa nhìn là một một gia hỏa có tu vi tầm thường, dựa vào đâu mà đi cướp địa bàn của người khác?

KHông đúng, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía lão đầu này, trong lòng lập tức nảy lên một cái, gia hỏa này chính là bước đại đạo thứ tám, hơn nữa còn là bước thứ tám rất ngưng luyện, tuyệt đối không phải là loại nhân vật mà Vương Tùng Kinh có thể so sánh được.

Đây là một Đạo Tổ dịch hình? Hay là gia hỏa này chính là Lôi Vân Hãn?

KHông thể nào là Lôi Vân Hãn được, Lôi Vân Hãn là loại người cao ngạo, sao có thể để bản thân mình chịu thiệt như vậy được?

Lam Tiểu Bố không nhìn nhiều, quay người nhanh chóng rời đi. Cho dù đối phương là ai, cũng không liên quan gì đến hắn. Nếu như là Đạo Tổ bên cạnh Đế Lan, tương lai cứ đánh là được.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa rời khỏi An Lạc Thiên Thành trăm vạn dặm, đang chuẩn bị lấy Thất Giới Thạch ra, đột nhiên cảm nhận được có người đang nhìn mình chằm chằm. Hắn ngừng lại, lẳng lặng chờ đợi người theo dõi đến.

Với thực lực bây giờ của hắn, cho dù Đế Lan có đến, hắn cũng không sợ, vậy thì còn sợ gì bị theo dõi?

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người màu trắng đã xuất hiện trước người hắn, Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn người này, “Là ngươi?”

Chính là lão đầu vừa bị người đánh kia, nhân vật bước đại đạo thứ tám.

“Đạo hữu chắc hẳn là Lam Tiểu Bố?” Lão đầu cười tủm tỉm, giọng điệu ấm áp, không hề có ác ý gì.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta chính là Lam Tiểu Bố, đạo hữu theo dõi ta có ý gì?”

Hắn và Mạc Vô Kỵ đã mấy lần đánh nát Kim Lạc lâu, ở An Lạc Thiên Thành đối kháng với Đế Lan, nếu như không biết hắn thì mới là chuyện lạ.

Lão đầu gật đầu nói, “Ta tên là Khổng Tâm Kiếm, không biết ngươi có từng nghe nói đến tên của ta?”

Khổng Tâm Kiếm? Lam Tiểu Bố lập tức nhớ ra, nhanh chóng ôm quyền nói, “Hóa ra là Đạo Tổ của Bất Thừa thế giới, vừa rồi mắt kém, đã mạo phạm.”

Khổng Tâm Kiếm cười nói, “Không, ngươi cũng đã nhìn ra được tu vi của ta, chỉ là ngươi không xác định được ta là ai mà thôi.”

Lam Tiểu Bố không giải thích, thật sự là hắn đã nhìn ra tu vi của Khổng Tâm Kiếm, chỉ là nghĩ không thông tên Khổng Tâm Kiếm này là người thích bị ngược, hay là đang giả heo ăn thịt hổ. Chỉ là nếu như ngươi giả heo ăn thịt hổ, cuối cùng cũng đâu có thành hổ, vẫn bị người ta bắt nạt, thật sự biến thành heo.

“Nếu như ta nói ta ở đây chờ ngươi, ngươi có tin không?” Khổng Tâm Kiếm nói.

“Chờ ta?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Khổng Tâm Kiếm, hắn và Khổng Tâm Kiếm chưa từng gặp mặt, cũng chẳng có lợi ích gì liên quan. Mặc dù sau khi hắn nghe thấy lời Thất Trụ Thiên nói, cũng nghĩ đến chuyện tìm kiếm Khổng Tâm Kiếm liên thủ, nhưng bởi vì Bất Thừa thế giới cách nơi này thật sự quá xa, chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ này.

“Khổng đạo hữu muốn tìm ta rất đơn giản mà, chỉ cần vào trong An Lạc Thiên Thành là được.” Lam Tiểu Bố nhíu mày nói. Hắn không tin loại người như Khổng Tâm Kiếm mà đến cả An Lạc Thiên Thành cũng không thể vào được.

Khổng Tâm Kiếm giống như đang nói chuyện phiếm, mỉm cười nói, “Nếu như ngươi không ra ngoài, ta đến tìm ngươi cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn không hiểu ý của Khổng Tâm Kiếm.

Khổng Tâm Kiếm tiếp tục nói, “Ta đã tìm hiểu tình hình cụ thể trong An Lạc Thiên Thành, nói thẳng ra thì, chính là trong đại hội Vĩnh Sinh, ngươi và Mạc Vô Kỵ có thể sẽ đối kháng với bọn người Đế Lan. Nếu như ngươi không ra, vậy đã nói rõ người hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến, ta đi tìm ngươi cũng không có ý nghĩa gì cả, nhiều nhất chỉ khiến ta càng thêm thương cảm mà thôi.

Chương 2544 - Đạo Tổ thứ tám. (2)

Trừ chuyện đó ra, còn cả chuyện Thất Trụ Thiên chuẩn bị liên thủ với Đế Lan, nhưng ngươi không nhận ra. Ngươi nói xem, trong tình huống này, ta còn đi tìm ngươi liên thủ làm gì? Không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?”

Lam Tiểu Bố hít một hơi, lời này của Khổng Tâm Kiếm cho thấy đối phương biết rõ mưu đồ của Đế Lan. Khi Đế Lan nghị sự, chỉ có bảy

Đạo Tổ, nếu như không phải hắn liên thủ với Mạc Vô Kỵ giúp Thất Trụ Thiên tránh thoát khỏi lời thề Đạo Vực, hắn cũng thật sự hoài nghi, cũng không biết Đế Lan dự định sắp xếp HÌnh Gia mưu hại hắn. Còn chuyện Vũ Trụ Thụ, đó là vì Thạch Trường Hành nói với hắn, nếu không hắn cũng không biết.

Đã như vậy, làm sao Khổng Tâm Kiếm biết được?

Khổng Tâm Kiếm từ tốn nói, “Trong lòng ngươi chắc hẳn đang nghi ngờ sao mà ta lại biết được, thậm chí còn hoài nghi ta liên thủ với Đế Lan.”

KHông đợi Lam Tiểu Bố trả lời, Khổng Tâm Kiếm đã chủ động giải thích, “Ngươi yên tâm, ta liên thủ với ai cũng tuyệt đối không liên thủ với Đế Lan. Tên Đế Lan này, trước mặt một dạng sau lưng một dạng, là rác rưởi lớn nhất ở đại vũ trụ. Trước khi ta giải thích vì sao ta lại biết mọi chuyện, ta còn muốn giải thích một chuyện khác. Đó chính là nếu như vừa rồi, ta bị người ta đánh bay, mà ngươi không thể nào phát hiện được tu vi của ta là cảnh giới Đạo Tổ, ta vẫn sẽ không tìm ngươi, bởi vì có tìm cũng vô ích. Ánh mắt ngươi nhìn ta, ta đã biết ngươi chắc chắn đã nhìn ra được tu vi của ta, thực lực của ngươi chỉ sợ còn mạnh hơn so với những Đạo Tổ bình thường, lúc này ta mới quyết định đến tìm ngươi.”

Lam Tiểu Bố từ chối cho ý kiến, hắn đang đợi Khổng Tâm Kiếm nói sao lại biết tính toán của Đế Lan.

Khổng Tâm Kiếm cười cười, “Bây giờ ngươi ra ngoài, nhất định là biết tình hình không đơn giản, cho nên dự định đi tìm giúp đỡ. Ta đã tính một chút, người ngươi muốn tìm đến giúp đỡ chỉ có thể là hai người, thứ nhất là Phù Sùng của Chân Diễn Thánh Đạo…”

Lam Tiểu Bố có chút nghi ngờ, hắn đúng là muốn đi tìm Phù Sùng để giúp đỡ, nhưng mà vì sao Khổng Tâm Kiếm lại nói là hai người?

“Còn một người nữa là Cốc Húc Thánh Nhân của Cốc Húc động…”

“Cốc Húc Thánh Nhân?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Khổng Tâm Kiếm, hắn biết người này, nhưng mà người này là bước đại đạo thứ bảy mà, hơn nữa còn là một bước đại đạo thứ bảy yếu ớt.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lam Tiểu Bố, Khổng Tâm Kiếm đã hiểu ra chuyện gì, hắn ta thở dài, “Xem ra ta vẫn đánh giá cao ngươi rồi, hoặc là đã đánh giá cao Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành. Cốc Húc Thánh Nhân không phải bước thứ bảy, mà là bước thứ tám. Thực lực của hắn cũng không yếu, mà là yếu thế, có thể thấy được Thất Trụ Thiên cũng không biết chuyện này.”

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Khổng đạo hữu, nếu như ta nhìn không lầm, thực lực của ngươi mặc dù vẫn còn, nhưng mà tuổi thọ thì hình như sắp tận, đây là có chuyện gì?”

Khổng Tâm Kiếm là Đạo Tổ, tuổi thọ vô cùng vô tận, nhưng từ trên người hắn ta, Lam Tiểu Bố cảm nhận được một loại hơi thở mục nát. Điều này nói rõ tuổi thọ của Khổng Tâm Kiếm sắp hết, cái này khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Khổng Tâm Kiếm thở dài, “Ta bị Đế Lan hãm hại, lúc trước nếu như không có Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, cái đại vũ trụ này đã sớm không có Khổng Tâm Kiếm ta rồi. Ai, chuyện này không nói cũng được. Ta đến tìm ngươi, cũng là muốn giúp ngươi một tay.”

“Mong chỉ giáo thêm.” Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền.

Khổng Tâm Kiếm nghiêm mặt nói, “Ngươi chắc hẳn biết đến Vũ Trụ Thụ chứ? Thậm chí còn biết Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện ở đại hội Vĩnh Sinh.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, ta quả thật có biết đến sự tồn tại của Vũ Trụ Thụ, cũng biết Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện ở đại hội Vĩnh Sinh…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố giống như hiểu ra gì đó, hắn kinh ngạc nói, “Chắc hẳn Thạch Trường Hành biết đến chuyện Vũ Trụ Thụ, là do Khổng đạo hữu nói ra.”

Khổng Tâm Kiếm gật đầu, “Không sai, chuyện này thật sự là do ta nói cho Thạch Trường Hành biết, ngươi yên tâm, Thạch Trường Hành sẽ không liên thủ với Đế Lan.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

Khổng Tâm Kiếm tiếp tục nói, “Đế Lan dã tâm bừng bừng, thứ hắn muốn tuyệt đối không phải là Vũ Trụ đạo quả trên Vũ Trụ Thụ, mà là lấy đi Vũ Trụ Thụ. Ngươi biết sau khi Vũ Trụ Thụ bị Đế Lan lấy đi rồi, có ý nghĩa như thế nào với đại vũ trụ không?”

Lam Tiểu Bố không nói lời nào, hắn cảm thấy mình đang bị Khổng Tâm Kiếm tính toán.

Khổng Tâm Kiếm cũng không thèm để ý, tiếp tục nói, “Một khi Đế Lan lấy được Vũ Trụ Thụ, vậy thì đại vũ trụ sẽ sụp đổ, bởi vì đối với đại vũ trụ mà nói Vũ Trụ Thụ chính là mạch lạc của đại vũ trụ, là đường máu sinh tồn.”

Lam Tiểu Bố dần dần hiểu ra, hắn có thể khẳng định 100%, mình đang bị Khổng Tâm Kiếm tính toán, hoặc là lấy ra làm dao. Đây là muốn hắn đứng ra đối phó với Đế Lan, ngăn cản Đế Lan lấy được Vũ Trụ Thụ. Cho dù hôm nay hắn không ra ngoài, Khổng Tâm Kiếm nhất định sẽ không làm giống như lời hắn ta nói sẽ không ra tay, mà là nhân lúc bọn hắn và Đế Lan tiêu hao hết mới ra tay.

Còn về chuyện Khổng Tâm Kiếm muốn bảo vệ Vũ Trụ Thụ, hay là chính bản thân hắn ta muốn có Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố đã không còn quan tâm. Cái hắn quan tâm là, nếu như Khổng Tâm Kiếm đã dự định xem hắn như đao mà dùng, vậy thì vì sao lại xuất hiện liên hệ với hắn?

Nói đến đây, giọng điệu Khổng Tâm Kiếm nghiêm túc lên, “Nếu như chúng ta không có năng lực thì cũng thôi đi, một khi Vũ Trụ Thụ xảy ra chuyện, chúng ta chỉ có thể lựa chọn rời khỏi đại vũ trụ. Nhưng ta phát hiện chỉ cần chúng ta liên thủ, sẽ có cơ hội ngăn cản chuyện Vũ Trụ Thụ của đại vũ trụ bị người ích kỷ lấy đi, nếu như chúng ta còn không đứng ra, cũng không xứng là tu sĩ của đại vũ trụ. Bảo vệ Vũ Trụ Thụ, không chỉ là vì đại vũ trụ, mà còn là vì nơi sinh tồn trong đạo tâm của ngươi ta.”

Chương 2545 - Ta tin ngươi cái quái ấy.

Càng nói đến phía sau, tâm tình của Khổng Tâm Kiếm dường như càng thêm kích động. Lam Tiểu Bố thì chẳng có chút hưởng ứng nào, hắn chờ Khổng Tâm Kiếm nói xong, hắn mới lên tiếng, “Nếu biết Vũ Trụ Thụ quan trọng như vậy, vì sao Hồng Quân không đứng ra ngăn cản? Ta nghĩ, với thực lực của Hồng Quân Đạo Tổ, chỉ sợ Đế Lan không phải là đối thủ đâu.”

“Hồng Quân là ai? Đạo Tổ?” Khổng Tâm Kiếm nghi ngờ hỏi một câu?

Lần này đến lượt Lam Tiểu Bố khó hiểu, hắn lập tức hỏi, “Chẳng lẽ Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới không phải là Hồng Quân?”

Khổng Tâm Kiếm lắc đầu, “Ta không biết Hồng QUân, Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới tên là Dương Thiên, thực lực đáng sợ đến kinh người, ta nghi ngờ hắn chính là cường giả bước đại đạo thứ chín duy nhất ở đây.”

Dương Thiên? Lam Tiểu Bố nhíu mày, gia hỏa này hắn chưa từng nghe nói đến. Hơn nữa theo lời Liễu Ly nói, cũng là Hồng Quân lão tổ dẫn theo người của vũ trụ Đại Hoang đến đại vũ trụ, không chỉ như vậy, Hồng Quân lão tổ còn ở đại vũ trụ này khai sáng ra Đại Hoang thế giới, để tất cả người của vũ trụ Đại Hoang sống sót.

Nhưng bây giờ Khổng Tâm Kiếm là một Đạo Tổ mà không biết sự tồn tại của Hồng Quân, trò này thật khôi hài. ĐÁng tiếc là Liễu Ly đã rời khỏi An Lạc Thiên Thành, nếu không thì hắn có thể hỏi thăm Liễu Ly tình hình của Đại Hoang thế giới một chút. Nếu thật sự không được, chờ sau lần đại hội Vĩnh Sinh này, hắn và Mạc Vô Kỵ sẽ đến Đại Hoang thế giới một chuyến.

“Tên Dương Thiên kia lợi hại như vậy, vì sao không đứng ra ngăn cản?” Lam Tiểu Bố không hỏi đến chuyện của Hồng Quân nữa, ngược lại hỏi về Dương Thiên.

Khổng Tâm Kiếm nói, “Dương Thiên Đạo Tổ là kẻ đến sau, tình cảm đối với đại vũ trụ này không sâu như chúng ta. Đương nhiên có lẽ còn có nguyên nhân khác khiến Dương Thiên Đạo Tổ không muốn ra tay, nhưng mà ta không biết mà thôi.”

“Vậy chúng ta liên thủ như thế nào?” Lam Tiểu Bố không định hỏi tiếp.

Khổng Tâm Kiếm nói, “Đại hội Vĩnh Sinh còn ba tháng nữa sẽ diễn ra, sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, trong nháy mắt khi bọn người Đế Lan kích động Vũ Trụ Thụ xuất hiện, chúng ta đồng thời đánh lén. Đế Lan cứ giao cho ta, ngươi đối phó với Thuyên, bằng hữu của ngươi đối phó Lận Kiếp, Thất Trụ Thiên đối phó với Trường Nhất, Thạch Trường Hành đối phó với Hình Gia, còn về Lăng Trục Chân và Lôi

Vân Hãn, ta đi tìm đồng minh, ngươi không nên rời khỏi An Lạc Thiên Thành, tránh bị người khác hoài nghi.”

Lam Tiểu Bố nói, “Nhưng ta làm sao có thể tin tưởng ngươi?”

Khổng Tâm Kiếm vung tay lấy ra một đạo đạo tắc đại đạo, đồng thời nói, “Khổng Tâm Kiếm ta ở đây lập xuống lời thề, vào lúc đại hội Vĩnh Sinh bắt đầu, nếu như không liên thủ với Lam Tiểu Bố đánh lén Đế Lan, đại đạo của Khổng Tâm Kiếm ta sẽ bại niết, thần hồn câu diệt, tiên tán trong Hạo hãn.”

“ĐƯợc, ta rất thích người hào phóng như ngươi.” Lam Tiểu Bố khen, sau đó còn nói thêm, “Ta và bằng hữu của ta là Mạc Vô Kỵ, còn cả Thạch Trường Hành nhất định sẽ không có vấn đề gì. Chỉ là Thất Trụ Thiên ta không chắc có cùng một bọn với chúng ta hay không, ta lo lắng hắn sẽ phản bội.”

Khổng Tâm Kiếm nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, cũng khẽ nhíu mày, Lam Tiểu Bố cười một cái nói, “Lão KHổng, ngươi cũng không cần lo lắng. Mặc dù ta không chắc chắn Thất Trụ Thiên có giúp chúng ta hay không, nhưng mà chúng ta cũng có đồng minh, HÌnh Gia là đồng minh của chúng ta.”

“HÌnh Gia?” Khổng Tâm Kiếm nghe thấy cái tên này, khẽ nhíu mày, lập tức nói, “Mặc dù ngươi xuất thân từ Ma Như thế giới, HÌnh Gia là Đạo Tổ của Ma Như thế giới, nhưng mà HÌnh Gia chưa chắc sẽ giúp ngươi. Có lẽ hắn đang cố ý lừa ngươi, mượn cơ hội này tính toán ngươi cũng có khả năng.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Lão KHổng yên tâm, ý của HÌnh Gia Đạo Tổ thế nào ta hiểu rất rõ. Hơn nữa, nếu như ta dễ bị lừa như vậy, cũng không thể nào sống được đến ngày hôm nay.”

“Được, đã như vậy thì ta cũng không muốn nói nhiều. Phù Sùng quả thật là một sự giúp đỡ tốt, ta sẽ đi tìm hắn, chỉ là Phù Sùng này cần một chút Hỗn Độn Quy Tắc Tương, ta nghe nói bằng hữu của ngươi có, chỉ cần cho hắn một ít là được.” Khổng Tâm Kiếm đồng ý lời Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố cũng gật đầu, “Khổng huynh yên tâm, Hỗn Độn Quy Tắc Tương ta nhất định sẽ hỏi bằng hữu ta lấy một chút. Chỉ cần hắn còn cần, ta có thể đưa tới.”

Người hiểu rõ Lam Tiểu Bố đều biết, khi Lam Tiểu Bố không ngừng thay đổi xưng hô với đối phương, đã bắt đầu khinh bỉ đối phương rồi.

“Vậy chúng ta lưu lại đạo tắc thông tin, gặp lại nhau tại đại hội Vĩnh Sinh.” Sau khi Khổng Tâm Kiếm nói xong, trao đổi đạo tắc thông tin với Lam Tiểu Bố rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Khổng Tâm Kiếm, trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh. Thời điểm ban đầu, hắn thật sự đã tin Khổng Tâm Kiếm, bởi vì lời Khổng Tâm Kiếm nói rất có lý. Nhưng bây giờ, Lam Tiểu Bố chỉ muốn nói với Khổng Tâm Kiếm, ta tin ngươi cái quái ấy.

…

“Tiểu Bố, sao lại quay về nhanh như vậy?” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố quay về, Mạc Vô Kỵ khó hiểu hỏi, Thất Trụ Thiên nghe thấy Lam Tiểu Bố quay về cũng chạy đến.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Các ngươi có biết vừa rồi ta ra ngoài gặp được người nào không?”

“KHông phải là ngươi gặp được Phù Sùng đang đến chứ?” Mạc Vô Kỵ nói đùa một câu.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta gặp được Khổng Tâm Kiếm.”

“Đạo Tổ Bất Thừa thế giới?” Thất Trụ Thiên kinh ngạc hô lên.

“Đại hội Vĩnh Sinh sắp diễn ra, Đạo Tổ Bất Thừa thế giới lại đến đây, hình như cũng bình thường mà, có gì đó không đúng sao?” Mạc Vô Kỵ thấy Thất Trụ Thiên kinh ngạc, khó hiểu hỏi một câu.

Thất Trụ Thiên lắc đầu, “Không phải, ta nghe nói đại đạo của Khổng Tâm Kiếm có vấn đề, còn có quan hệ rất mật thiết với Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, theo lý mà nói, sẽ không đến An Lạc Thiên Thành.”

“Ngươi có biết Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới là ai không?” Lam Tiểu Bố nghe thấy Thất Trụ Thiên nhắc đến Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, nhanh chóng hỏi thêm một câu.

Chương 2546 - Ta tin ngươi cái quái ấy. (2)

“Dương Thiên, người này vô cùng đáng sợ, chúng ta hoài nghi hắn là người duy nhất có khả năng đã bước vào bước đại đạo thứ chín.” Thất Trụ Thiên nghiêm giọng nói.

“DƯơng Thiên?” Mạc Vô Kỵ cũng khó hiểu vô cùng, hắn cũng giống như Lam Tiểu Bố, cho rằng Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới chính là Hồng QUân, ở đâu ra một tên Dương Thiên vậy?

Lam Tiểu Bố nói, “Vô Kỵ, đây chính là chỗ mà ta vô cùng khó hiểu, ta vẫn cho rằng Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới chính là Hồng QUân, kết quả lại nói cho ta biết người này là Dương Thiên, tên Dương Thiên này là ai, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy.”

“Ta cũng không hiểu rõ người này lắm.” Thất Trụ Thiên chen vào một câu.

“Hay là nói đến tên Khổng Tâm Kiếm kia đi, hắn muốn liên thủ với chúng ta sao? KHông phải đại đạo của hắn xảy ra vấn đề, sao lại đến liên thủ cùng với chúng ta?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Thất Trụ Thiên cũng không hiểu, Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Đại đạo Khổng Tâm Kiếm xảy ra vấn đề nhất định không sai, trên người hắn còn có mùi mục nát, rõ ràng tuổi thọ đã sắp hết. Một cường giả bước đại đạo thứ tám, tuổi thọ sắp hết, quả thật là chuyện buồn cười.”

“Bất kể như thế nào, chỉ cần hắn chịu ra mặt, cơ hội của chúng ta càng lớn hơn, con người Khổng Tâm Kiếm này thật không đơn giản, chớ thấy đạo cơ của hắn bị hao tổn, nhưng thực lực lại vô cùng cường hãn.” Thất Trụ Thiên nói.

ĐỐi với chuyện liên thủ với Khổng Tâm Kiếm, hắn ta cũng vô cùng vui mừng.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Ta lại cảm thấy gia hỏa này không thật lòng như lời đã nói, gia hỏa này luôn miệng nói muốn bảo vệ Vũ Trụ Thụ, nếu không thì đại vũ trụ sẽ gánh chịu tai họa ngập đầu, nhưng ta vẫn khá hoài nghi.”

Thất Trụ Thiên thở dài, “Vũ Trụ Thụ quả thật có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với đại vũ trụ, một khi Vũ Trụ Thụ bị người ta lấy đi, đại vũ trụ sụp đổ cũng không phải là không có khả năng. Nhưng mà Vũ Trụ Thụ sẽ không nhận chủ, cũng không có người nào có thể lấy đi, Khổng Đạo Tổ đã quá lo lắng rồi.”

Mạc Vô Kỵ đã liên thủ với Lam Tiểu Bố rất nhiều lần, hắn biết rõ Lam Tiểu Bố sẽ không bắn tên không có chủ đích.

QUả nhiên Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Sở dĩ ta cảm thấy gia hỏa này có vấn đề, là bởi vì hai điểm. Thứ nhất, gia hỏa này có được rất nhiều tin tức, những tin tức này từ đâu mà ra? Có một khoảnh khắc, thậm chí ta còn hoài nghi gia hỏa này là người của Đế Lan. Liên thủ với chúng ta, là muốn giở trò đâm lén sau lưng, đương nhiên đây cũng là suy đoán của ta. Càng khiến ta hoài nghi chính là, gia hỏa này luôn miệng nói vì bảo vệ Vũ Trụ Thụ, bảo vệ đại vũ trụ. Đã như vậy, vì sao không ngăn cản trước lúc Vũ Trụ Thụ bị ép buộc xuất hiện? Chỉ cần chúng ta ngăn cản Đế Lan lấy Hỗn Độn Đạo Thể ra tế đạo, ngăn cản trăm ngàn vạn cường giả đại đạo đồng thời dùng đạo tắc Vĩnh Sinh ép buộc, Vũ Trụ Thụ không xuất hiện chẳng phải là được rồi sao? Ta cũng không tin gia hỏa này không nghĩ ra được, nhưng hắn quả thật không nói đến.”

Thất Trụ Thiên cười ha ha, “Đó là bởi vì đại đạo của Khổng Tâm Kiếm cần khôi phục, nhất định phải có Vũ Trụ đạo quả mười vân.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Nói như vậy, khả năng Khổng Tâm Kiếm thật sự không phải đang liên thủ với Đế Lan, mà là một bên độc lập, gia hỏa này muốn thừa dịp chúng ta ra tay với Đế Lan, cướp lấy Vũ Trụ đạo quả mười vân. Nếu như hắn và Đế Lan cùng một đám, Vũ Trụ đạo quả mười vân chắc hẳn không có phần của hắn.”

“Vậy thì hắn cũng không cần cản Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần lén lút mai phục một bên là được.” Thất Trụ Thiên nói.

Lam Tiểu Bố nói tiếp, “Hắn cản ta lại không phải thật sự muốn giúp đỡ, mà là hắn biết hết tất cả tiền căn hậu quả, có lẽ Đế Lan bảo mấy tên Đạo Tổ tạo ra lời thề Đạo Vực, hắn cũng sẽ phát hiện ra. CHính vì vậy, hắn lo lắng chúng ta biết được chuyện này phiền phức mà lùi bước. Một khi chúng ta đi, Khổng Tâm Kiếm dựa vào đâu mà đấu với Đế Lan? Trước khi hắn đi, thà rằng tự mình đi tìm đồng minh, cũng muốn ta phải ở lại An Lạc Thiên Thành không được đi đâu.”

“Chắc hẳn là như vậy.” Thất Trụ Thiên thở dài.

Đúng như Lam Tiểu Bố nói, nếu như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ biết thực lực của Đế Lan rất mạnh, lựa chọn né tránh rời đi, Thất Trụ Thiên hắn ta nhất định cũng sẽ đi, bọn hắn đều rời đi, Khổng Tâm Kiếm làm sao có thể ngư ông đắc lợi?

“Thạch Trường Hành kia có vấn đề gì hay không?” Mạc Vô Kỵ hỏi.

Tin tức của Thạch Trường Hành là từ chỗ Khổng Tâm Kiếm, lỡ như Thạch Trường Hành là người của Khổng Tâm Kiếm, vậy bên phía bọn hắn sẽ thiếu đi một người.

“Đồ con rùa này, ta thật sự rất muốn bỏ đi, để bọn hắn chó cắn chó.” Lam Tiểu Bố tức giận mắng to.

Mọi người im lặng, nếu như không tìm kiếm giúp đỡ, giữa hai nhóm người Đế Lan và Khổng Tâm Kiếm, bọn hắn muốn lấy được gì cũng rất khó. Nhưng mà Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện, rời đi bây giờ thì thật sự không cam lòng.

“Tiểu Bố, không bằng chúng ta tiên hạ thủ cường.” Mạc Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ra tay trước như thế nào?” Thất Trụ Thiên không hiểu nhìn Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “KHông phải bọn hắn đợi đến khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra mới ra tay sao? Bây giờ đại hội Vĩnh Sinh còn chưa mở ra, chúng ta lập tức ra tay. Còn mấy Đạo Tổ vẫn còn đang ở An Lạc Thiên Thành, chúng ta sẽ đến tìm từng người một.”

Lam Tiểu Bố vỗ bàn một cái, “Ý kiến hay, cứ làm như vậy đi.”

Thất Trụ Thiên kinh sợ trước quyết định của hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, đây mà là ý kiến hay sao?

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã quyết định, Thất Trụ Thiên hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, đều biết thủ đoạn Thiên Cương Dịch HÌnh. Đây là thần thông khai thiên của vũ trụ Đại Hoang, loại thần thông này, thậm chí ngay cả một số Đạo Tổ cũng không biết. Mặc dù bọn hắn cũng biết dịch hình, nhưng mà so với thần thông Thiên Cương Địa Sát này, còn kém hơn một chút.

Chương 2547 - Trường Nhất có chút hoang mang

Mạc Vô Kỵ biết thủ đoạn dịch hình, nhưng hắn rất ít khi nghiên cứu. Lam Tiểu Bố đã từng nghiên cứu qua, hắn nghiên cứu làm thế nào để dịch hình thành một đạo đạo tắc thiên địa. Khi Lam Tiểu Bố khắc họa chi tiết cách làm thế nào để dịch hình thành đạo tắc thiên địa thành ngọc giản cho Mạc Vô Kỵ, thậm chí Mạc Vô Kỵ còn làm tốt hơn cả Lam Tiểu Bố.

Đây không phải là thiên phú, là là vì đại đạo tự thân. Mạc Vô Kỵ tu luyện Phàm Nhân Đạo, Phàm Nhân Đạo đương nhiên giỏi về ẩn nấp trong đông đảo chúng sinh, dịch hình thành bất cứ đạo tắc nào, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khác lạ.

Khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dịch hình thành hai đạo tắc rời khỏi động phủ của mình, không một ai biết đến.

Đừng nói là lâu chủ Xa Hoằng Tử của Kim Lạc lâu chỉ là một bước đại đạo thứ bảy, hơn nữa khi Xa Hoằng Tử xây dựng lại Kim Lạc lâu, tuyệt đối không dám bố trí bất cứ đạo tắc giám sát nào ở chỗ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ở. Cho dù Xa Hoằng Tử dám làm như vậy, chỉ sợ cũng không thể nào phát hiện ra được thủ đoạn dịch hình của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Bàn về thực lực và lý giải đại đạo, cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, đều mạnh hơn xa Xa Hoằng Tử.

Nơi đầu tiên Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lựa chọn chính là Trường Nhất Đạo Tổ. Mặc dù Trường Nhất ủng hộ Đế Lan, nhưng có lẽ còn có chút khác biệt với Thuyên, Lận Kiếp.

Cấm chế động phủ của Trường Nhất Đạo Tổ rõ ràng không phải do Kim Lạc lâu của Xa Hoằng Tử bố trí, Xa Hoằng Tử cũng không có tư cách bố trí cấm chế cho một Đạo Tổ. Cấm chế trên động phủ của hắn ta là một cái cấm chế kết giới, là tự bản thân Trường Nhất tốn không ít sức lực, thậm chí còn dùng một món bảo vật Khai Thiên làm trận cơ mà bố trí.

ĐỔi thành người khác, cho dù là Đế Lan đến đây, cũng đừng hòng có thể tiến vào động phủ này mà không kinh động đến Trường Nhất.

Đáng tiếc là, Trường Nhất lại gặp phải Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Lúc trước Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ còn lâu mới bước vào bước thứ tư, đã bắt đầu nghiên cứu kết giới vũ trụ. Hơn nữa bọn hắn cũng không phải là nghiên cứu không có mục đích, mà là nghiên cứu có sự giúp đỡ của Vũ Trụ Duy Mô.

Bây giờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, đối với chuyện lý giải đạo tắc thiên địa cũng tăng lên thẳng tắp, gần như không kém bất cứ một Đạo Tổ nào. Hai người lại dùng đến Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra cấm chế động phủ của Trường Nhất, gần như không hao phí chút sức lực nào, đã có thể dễ dàng tiến vào trong động phủ của Trường Nhất.

Trường Nhất có cẩn thận đến đâu, cũng không thể nào tốn hao mấy năm, bố trí động phủ trong một cái tức lâu vững chắc như đạo tràng của mình được. Hơn nữa hắn ta cũng chưa từng nghĩ rằng, còn có người dám lẻn vào động phủ của một Đạo Tổ như hắn ta.

…

Trường Nhất Đạo Tổ cũng không bế quan tu luyện, trước mặt hắn có một cái mai rùa và mấy đồng xu Khai Thiên màu vàng. Đạo vận Thời Gian xung quanh không ngừng lưu chuyển, chỉ cần vừa nhìn vào đã biết hắn ta đang suy tính chuyện gì.

Trường Nhất quả nhật đang bói toán, nhưng mà hắn ta không phải đang tính đến người khác, mà đang bói xem trong đại hội Vĩnh Sinh này, mình đứng ở vị trí nào mới có cơ hội lấy được Vũ Trụ đạo quả mười vân.

Ngay lúc này, Trường Nhất đột nhiên cảm thấy không ổn, thật giống như có thứ gì đó đột nhiên bao phủ thiên cơ trong vùng không gian của hắn ta, cùng lúc đó, mọi đạo tắc suy tính của hắn ta cũng trở nên mơ hồ.

Ngay khi Trường Nhất đang định đứng lên xem xét, một đạo hơi thở tử vong ập đến, Trường Nhất lập tức biết được không tốt, chỉ là không chờ hắn ta lấy pháp bảo ra đánh lại, đã nghe một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, “Trường Nhất Đạo Tổ, tốt nhất ngươi đừng nên động đậy, nếu như ngươi dám động, ta chỉ có thể tiễn ngươi đi luân hồi trước. Đương nhiên, có thể luân hồi hay không thì ta mặc kệ.”

“Lam Tiểu Bố?” Trường Nhất lập tức nhận ra giọng nói này là của Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn ta vô cùng kinh hãi. Là một Đạo Tổ, bây giờ xem như đang tạm thời ở Kim Lạc lâu, nhưng mà cấm chế tại chỗ này cũng là do hắn ta tự mình bố trí ra. Đây là cấm chế kết giới cao cấp nhất, chỉ cần có một chút dao động nào, hắn ta đều có thể cảm nhận được. Nhưng bây giờ người khác mò vào động phủ của mình, hắn ta lại chẳng hay biết gì cả.

“Còn có Mạc Vô Kỵ ta nữa.” Giọng nói lười biếng của Mạc Vô Kỵ vang lên, sau đó cùng Lam Tiểu Bố một trái một phải khóa đi mọi không gian của Trường Nhất.

Trường Nhất không dùng thần niệm rà quét, cũng biết không gian trong động phủ của mình đã bị một món bảo vật Khai Thiên khóa lại. Cái bảo vật Khai Thiên này, rất có thể chính là Vũ Trụ Ma.

“Hai vị có ý gì? Lam Tiểu Bố, lúc trước ta chỉ muốn cứu Thuyên, cũng không hề thừa cơ ra tay vói ngươi.” Trường Nhất tỉnh táo lại, hắn ta biết không thể nói rằng cách làm của hai người này không quang minh lỗi lạc, làm trò cười cho người khác, đó chính là đánh rắm.

Hơn nữa hắn ta cũng hiểu rõ, chỉ cần Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đập nồi dìm thuyền, cho dù hắn ta có thể truyền tin tức ra ngoài, chờ những người còn lại đến giúp hắn ta, hắn ta cũng đã bị giết chết rồi. Hơn nữa hắn ta khẳng định, cho dù Đạo Tổ khác nhận được tin tức của hắn ta, tuyệt đối sẽ không một mình đến giúp hắn ta, mà là chờ mọi người tụ họp đủ rồi mới đến.

Trong lòng hắn ta, điều khiến hắn ta kinh hoảng nhất không phải là mình bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khóa lại sinh cơ, mà là không biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ im hơi lặng tiếng tiến vào động phủ của hắn ta như thế nào?

Chương 2548 - Trường Nhất có chút hoang mang (2)

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Không có ý gì cả, chỉ là chờ đến khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra, bớt đi một đối thủ mà thôi. VÔ Kỵ, xử lý gia hỏa này, cho dù Đế Lan có đến, chúng ta chắc hẳn cũng đã xử lý xong nhỉ?”

“Đương nhiên, xử lý người này, bên Đế Lan chỉ còn lại nhiều nhất là năm người, mà chúng ta thì lại có bảy người.” Mạc Vô Kỵ không chút do dự nói.

Trường Nhất lập tức ôm quyền, “Ta biết hai vị to gan, cũng biết hai vị có thể giết chết ta trước khi người khác đến cứu. Nhưng mà ta cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì ta không thể nói được gì cả.”

Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút, đột nhiên nói, “Vô Kỵ, ngươi nói xem chúng ta có thể giúp gia hỏa này hóa giải lời thề Đạo Vực, sau đó để hắn giúp chúng ta?”

Mạc Vô Kỵ lập tức lắc đầu, “KHông được, quan hệ giữa gia hỏa này và Đế Lan rất thân thiết, chúng ta không nên giữ lại một tai họa ở bên cạnh. Hơn nữa, Khổng Tâm Kiếm đã đứng về phía chúng ta, gia hỏa này có hay không cũng không quan trọng.”

Biết rõ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đang cố ý ở chỗ này kẻ xướng người họa, nhưng mà Trường Nhất hoàn toàn sửng sốt, bọn hắn có thể hóa giải lời thề Đạo Vực? Cái này có thể hiểu là, lời thề Đạo Vực của Thất Trụ Thiên đã không còn? Giờ phút này, thậm chí ngay cả chuyện Khổng Tâm Kiếm đã gia nhập phe Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng bỏ qua.

“Vậy thì ra tay thôi…” Đạo tắc Trường Sinh của Lam Tiểu Bố cuốn lên, Vũ Trụ Ma hoàn toàn khóa sinh cơ của Trường Nhất Đạo Tổ lại.

“Chờ một chút, ta hy vọng mình cũng giống như Thất Trụ Thiên.” Nói xong câu đó, Trường Nhất lập tức ngậm miệng lại. Lời thề Đạo Vực đáng sợ như thế nào, hắn ta biết rất rõ, một khi nói sai một chữ, vậy hắn ta có muốn tham gia phe của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Trước đây không lâu ta và Khổng Tâm Kiếm đã nhất trí, chuẩn bị liên thủ đối phó với Đế Lan. Cho nên mới đến nơi này giết ngươi, chỉ là muốn giải quyết một mối tai họa. Đương nhiên, nếu như ngươi đồng ý bỏ gian tà theo chính nghĩa, cũng không phải là không thể cho ngươi một cơ hội. Ngươi mở rộng tâm thần của mình ra, nhớ kỹ, nếu có bất cứ sự phản kháng nào, đừng trách huynh đệ chúng ta không nương tay.”

Trong lòng Trường Nhất có chút hối hận, nếu sớm biết rõ hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ này là hạng người vô pháp vô thiên như vậy, thực lực lại còn cường đại và hung hãn đến cực hạn, hắn ta ở lại Kim Lạc lâu chính là một sai lầm. Cho dù không có chuyện ngày hôm nay, Đế Lan thật sự có thể giết chết được hai người trước mắt này sao? Chỉ cần không giết được, hắn ta sớm muộn gì cũng bị người ta tìm tới nhà đòi nợ.

Hắn ta hoàn toàn không muốn cùng Đế Lan lội vào trong vũng nước đục này, chỉ cần sau khi Vũ Trụ Thụ xuất hiện, hắn ta cũng xông vào cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả là được, cần gì phải đắc tội với hai thiên tài này?

Hối hận cũng vô dụng, Trường Nhất chỉ có thể mở rộng tâm thần của mình ra, hắn ta khẳng định, lời Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ nói không phải là giả, hai người kia chắc chắn có thể xử lý hắn ta.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu lời thề Đạo Vực của Trường Nhất, đưa mô hình kết cấu này cho Mạc Vô Kỵ, Hóa Độc Lạc của Mạc Vô Kỵ bắt đầu hóa giải lời thề Đạo Vực trên người Trường Nhất Đạo Tổ.

Đây là lần thứ hai, Mạc Vô Kỵ quen tay hay việc, chỉ chưa đến một ngày, hắn đã hoàn toàn hóa giải lời thề Đạo Vực trên người Trường Nhất. Cảm nhận được toàn thân nhẹ nhõm, loại cảm giác bị lời thề nhìn chằm chằm kia biến mất không còn, lúc này, Trường Nhất Đạo Tổ mới hoàn toàn ngây ngốc. Lời thề Đạo Vực, hơn nữa còn là lời thề Đạo Vực do đạo tắc đại đạo của bảy Đạo Tổ cùng nhau tạo dựng ra, lại được hóa giải dễ dàng như vậy ư?

Giờ phút này, trong lòng hắn ta có chút lạnh lẽo, khi những Đạo Tổ như bọn hắn cho rằng mình đang đứng ở trên đỉnh của vũ trụ, đứng trên tất cả mọi người, nhưng trong Hạo Hãn này vẫn có rất nhiều nhân vật còn trâu hơn bọn hắn, chỉ là người ta không muốn náo động ra mà thôi.

Lúc này cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không nói gì cả, Trường Nhất Đạo Tổ đã hiểu ra, Đế Lan nhất định sẽ thua. Cái này trừ chuyện tự đại ra, còn là vì đại đạo của hai người trước mặt này quá đáng sợ, thậm chí còn nghiền ép đại đạo của bảy người bọn họ.

Hít một hơi thật sâu, Trường Nhất Đạo Tổ chậm rãi nói, “Đại đạo của hai vị khiến ta nhìn mà than thở, ta nghĩ cho dù hai vị không đến tìm ta, sợ là chúng ta cũng không thể làm gì các ngươi. Nếu như hai vị đã giúp ta hóa giải lời thề Đạo Vực của bảy Đạo Tổ, chắc hẳn là muốn ta tiếp tục phát lời thề đại đạo mới, sau đó mới liên thủ nhỉ?”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Ngươi sai rồi, chúng ta thực sự hy vọng có thể liên thủ với ngươi, nhưng chúng ta không phải là Đế Lan. Chúng ta coi trọng là hợp tác, chứ không phải là áp chế. Chúng ta tin rằng Trường Nhất Đạo Tổ là người thông minh, không thể nào không biết mình nên làm gì.”

Trường Nhất lập tức đứng lên cúi người hành lễ, “Ta biết phải làm thế nào, cho dù bây giờ hai vị muốn ta đi cùng đến chỗ những Đạo

Tổ khác, ta cũng sẽ không nói nửa chữ không.”

Đã biết thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, còn cả đại đạo đáng sợ của hai người này, Trường Nhất chỉ cần không phải đồ ngốc, thì sẽ không tiếp tục đối nghịch với hai người này. Không giết được hai người này, hắn ta còn đối nghịch với hai người này, điên rồi à?

“Tiểu Bố, không bằng cứ làm theo suy nghĩ của Trường Nhất, tiếp theo chúng ta đi tìm Lăng Trục Chân, người thì chúng ta đã đủ rồi, nếu không thì trực tiếp xử lý Lăng Trục Chân đi?” Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Trường Nhất Đạo Tổ giật nảy mình, hắn ta cảm thấy may mắn vì người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tìm đầu tiên là hắn ta.

Chương 2549 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất.

Lam Tiểu Bố do dự một chút rồi nói, "Lăng Trục Chân là Đạo Tổ của Cực Thịnh thế giới, Thiên Đế Bùi Cung Hổ của Cực Thịnh thế giới đã từng giúp ta mấy lần. Trừ cái đó ra, Hình Nghê của Cực Thịnh thế giới còn là một người đáng kết giao. Tha cho hắn một lần đi, hơn nữa chúng ta cũng không cần mạo hiểm, người của chúng ta đã đủ rồi."

Mạc Vô Kỵ đồng ý với lời Lam Tiểu Bố nói, bên phía bọn hắn có thêm Trường Nhất, tương đương với chuyện bên Đế Lan mất đi một người. Chỉ một người thôi, thực lực lập tức thay đổi. Lỡ như tiếp tục ra tay, khiến Đế Lan hoài nghi, đối với bọn hắn mà nói cũng không phải là chuyện gì tốt.

"Trường Nhất đạo hữu, chuyện gì ngươi cũng không cần làm, chờ đến khi bắt đầu đại hội Vĩnh Sinh, ngươi chỉ cần làm theo ý chúng ta là được." Lời nói của Mạc Vô Kỵ vô cùng khách sáo, cái này khiến Trường Nhất có chút cảm giác được tôn trọng, dù sao thì hắn ta cũng là một Đạo Tổ.

Chờ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố rời đi, Trường Nhất lập tức bắt đầu kiểm tra đại đạo và thân thể của mình, hắn ta lo lắng Mạc Vô Kỵ có để lại bất cứ thủ đoạn hoặc ấn ký nào đó, nhưng mà tra xét một vòng cũng không tra được. Có lẽ thật sự đúng như Mạc Vô Kỵ nói, thành tâm kết giao với hắn ta, không hề để lại bất cứ thủ đoạn ấn ký nào cả.

…

"Vô Kỵ, thật sự không để lại thủ đoạn gì sao?" Vừa quay về nơi ở, Lam Tiểu Bố đã không nhịn được hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ cười he he, “Nếu như Trường Nhất làm theo lời chúng ta nói, không làm tên khốn khiếp, vậy thì thật sự không có thủ đoạn gì cả, chẳng qua nếu như hắn dám làm ra chiêu trò gì, vậy thì đừng trách ta không khách sáo.”

“Ha ha…” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, thế này mới đúng. ĐỐi với những Đạo Tổ này, hẳn ta chẳng tin một ai cả. Nếu đổi thành hắn, đạo niệm cũng sẽ không kiêng nể gì mà dạo chơi trong đại đạo của Trường Nhất, tuyệt đối không làm gì cả.

“Bố gia, bên ngoài có một người tên là Cú Mang đến thăm.” Phương Chi Khuyết vào cửa báo tin.

Cho dù Phương Chi Khuyết đã là bước đại đạo thứ bảy, nhưng không còn cách nào khác, địa vị của hắn ta ở nơi này là thấp nhất. Ngay cả Thái Xuyên, cũng có thể sai bảo hắn ta. Cũng may Phương Chi Khuyết cũng biết được địa vị của mình, hơn nữa còn đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, tài nguyên tu luyện không cần phải lo lắng. Ngay cả Hỗn Độn Quy Tắc Tương mà Đạo Tổ khát vọng, hắn ta cũng có được một bình nhỏ.

“Cú Mang, cái tên này khá quen…” Mạc Vô Kỵ khẽ nhíu mày.

“Để hắn vào đây.” Lam Tiểu Bố trả lời một câu.

Bên ngoài nhanh chóng có một nam tử tiến vào, nam tử vừa đến, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được một loại hơi thở sinh cơ nồng đậm, đại đạo mà người này tu luyện có liên quan đến sinh cơ. Chỉ là trên người nam tử này đầy vết máu, dường như hắn ta vừa đánh giết một đường đến đây. CHắc hẳn là đại đạo của người này đã cứu người này một mạng, nếu không thì có lẽ không thể nào đến được nơi này.

“Ngươi có cánh?” Cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn ra hình như người này còn có cánh, nhìn giống như Yêu tộc, nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề cảm nhận chút hơi thở Yêu tộc nào trên người đối phương.

Mạc Vô Kỵ cũng cảm thấy kỳ quái nói, “Tốt xấu gì thì ngươi cũng là một cường giả bước đại đạo thứ bảy, sao lại bị đánh trọng thương như vậy?”

Cú Mang nhanh chóng ôm quyền nói, “Cú Mang kính chào Lam đạo hữu, kính chào Mạc đạo hữu, ta đến đầu nhập với hai vị, ta thật sự không còn đường để đi. Còn vết thương của ta, thật sự là một lời khó nói hết.”

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Tu vi của chúng ta cũng không cao, cho dù ngươi muốn đầu nhập thì cũng phải đầu nhập bên phía Đạo Tổ chứ, vì sao lại lựa chọn chúng ta?”

Cú Mang thở dài một tiếng, “Bởi vì ta tu luyện là Sinh Cơ Đại đạo, cho nên trên đường đi, ai ai cũng muốn bắt ta đi. Ta nghe nói hai vị đến từ Đại Hoang thế giới, cho nên nhanh chóng đến đây, bởi vì ta cũng đến từ Đại Hoang thế giới…”

“Ngươi là Tổ Vu Cú Mang của Vu tộc?” Lam Tiểu Bố nghĩ ra, vui mừng kêu lên.

Cú Mang nhanh chóng đáp lại, “Các ngươi quả nhiên có biết ta, ta quả thật là Tổ Vu của Vu tộc, chỉ là Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới không quản đến chuyện của Đại Hoang, cho nên Đại Hoang thế giới bây giờ có chút hỗn loạn.

“Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới chính là Dương Thiên sao?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Cú Mang gật đầu, “Đúng vậy, Đương Thiên Đạo Tổ sau khi dẫn chúng ta đến đại vũ trụ, ban đầu còn tốt, sau đó thì không còn quản chúng ta nữa, điều này khiến Đại Hoang thế giới chúng ta vô cùng hỗn loạn, Thiên Đình cũng không còn chút trật tự nào nữa.”

“Vậy thì Hồng Quân lão tổ đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa.

“Hồng Quân lão tổ?” Cú Mang mờ mịt nhìn Lam Tiểu Bố, hắn ta chưa từng nghe nói đến cái tên này.

Lam Tiểu Bố cau mày, “Chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nghe đến cái tên Hồng Quân lão tổ ư?”

Cú Mang nghiêm túc gật đầu, “Ta quả thật chưa từng nghe đến cái tên Hồng Quân lão tổ này, sao vậy? Hắn rất mạnh sao?”

Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy lạnh tóc gáy, nếu như nói Tổ Vu của Vu tộc cũng chưa từng nghe nói đến Hồng Quân lão tổ, vậy thì cũng giống như Lam Tiểu Bố hắn không biết mình tên là Lam Tiểu Bố vậy.

Mạc Vô Kỵ cũng cảm thấy không đúng, hắn do dự một chút rồi nói, “Tại sao ta có cảm giác có gì đó không đúng, có thể dẫn tu sĩ sinh linh của vũ trụ Đại Hoang đến đại vũ trụ, đồng thời thành lập ra Đại Hoang thế giới, chỉ có thể là Hồng Quân lão tổ. Mà bây giờ không có ai biết đến Hồng Quân lão tổ, cái này kỳ quái.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày suy ngẫm, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Không đúng, ta cũng đã từng nghe nói đến Hồng Quân lão tổ ở đại vũ trụ này, nhưng ký ức bây giờ sao đột nhiên trở nên mơ hồ như vậy?”

Chương 2550 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất. (2)

Lam Tiểu Bố khó hiểu là, hắn đến đại vũ trụ mới bao lâu chứ? Ngay cả Đại Hoang thế giới hắn cũng chưa từng đến, cũng có thể nghe đến Hồng Quân lão tổ, người khác sao lại chưa từng nghe nói đến. Nhưng hắn hỏi Khổng Tâm Kiếm, Thất Trụ Thiên, đều chưa từng nghe nói đến Hồng Quân lão tổ.

Bây giờ ngay cả Cú Mang đến từ Đại Hoang thế giới cũng không biết Hồng Quân lão tổ, cái này không bình thường.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Vô Kỵ, chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh ở bên này kết thúc, chúng ta sẽ đến Đại Hoang thế giới một chuyến, xem thử cuối cùng là có chuyện gì.”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Ta hoài nghi, chờ tương lai chúng ta đến Đại Hoang thế giới, có lẽ chúng ta cũng sẽ quên đi Hồng Quân lão tổ này. Bởi vì ta cảm nhận được rõ ràng là, ký ức của chính mình đối với Hồng Quân lão tổ đã giảm đi rất nhiều, dường như có thể quên đi cái tên này bất cứ lúc nào.”

“Ngươi đang nói đến quy tắc?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc hỏi.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng, sở dĩ cho đến bây giờ chúng ta vẫn có thể nhớ đến Hồng Quân lão tổ, rất có thể là vì chúng ta tu luyện đại đạo tự thân, quy tắc của đại vũ trụ ảnh hưởng đến chúng ta không mạnh lắm. Nếu không, chúng ta có thể cũng sẽ giống như bọn họ, sớm không biết đến sự tồn tại của Hồng Quân lão tổ.”

“Nhưng có người nào có khả năng thông thiên triệt địa như vậy, có thể trải rộng đạo tắc Di Vong ra toàn đại vũ trụ?” Lam Tiểu Bố có chút hoài nghi.

Mạc Vô Kỵ hít vào một hơi, “Tiểu Bố, chúng ta nhất định phải đến Đại Hoang thế giới, nhưng mà bây giờ nhất định không đi được.

Trước khi chúng ta đến Đại Hoang thế giới, vì để bản thân không quên đi Hồng Quân lão tổ, chúng ta cần hạ xuống ấn ký trên đại đạo của mình. Chúng ta tu luyện đại đạo tự thân, cho dù có dạo chơi ở đại vũ trụ một thời gian rất dài mà quên đi Hồng Quân lão tổ, tương lai cũng có thể nhờ cái ấn ký này mà biết được mọi chuyện."

"Ta nhớ ra rồi, khi ta vừa đến đại vũ trụ có mua được ngọc giản…" Lam Tiểu Bố đột nhiên lấy ra một cái ngọc giản, chỉ là trên ngọc giản này đột ngột ghi Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới là Dương Thiên.

Lam Tiểu Bố vò tóc một lúc, hối hận nói, "Ta nên tiến vào trong thế giới của mình xem, chứ không nên lấy ngọc giản ra xem xét."

Ở trong thế giới của mình, đạo tắc DI Vong của đại vũ trụ có mạnh đến đâu, cũng không thể nào ảnh hưởng đến, nhưng mà vừa lấy ra, bị đạo tắc ảnh hưởng, nội dung trên ngọc giản nhất định sẽ thay đổi.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố liếc nhìn nhau, tràn đầy kinh hãi. Cho dù đạo tắc Di Vong này không trải rộng ra toàn bộ đại vũ trụ, bố trí trong phạm vi thập phương thế giới, cũng là thủ đoạn vô cùng đáng sợ. Đừng nói là bọn hắn bây giờ, cho dù đến bước đại đạo thứ chín, bọn hắn có thể làm được như vậy không? Rất rõ ràng, không thể làm được.

Gạt tâm tư qua một bên, Lam Tiểu Bố nói, "Cú Mang đạo hữu, ngươi là bước đại đạo thứ bảy, ai khiến ngươi trọng thương như vậy, thậm chí khiến ngươi suýt chút nữa không thể đến được nơi này??"

Cú Mang là bước đại đạo thứ bảy, bây giờ đã giảm sút còn bước đại đạo thứ sáu, hơi thở trên người suy yếu. Có thể nói nếu như đến đây chậm một bước, chỉ sợ Cú Mang vĩnh viễn không thể đến được nơi này.

“Hắn nói hắn tên là Phương Xán, là bát tinh gì đó. Muốn bắt ta về DUy Củ thế giới, nói Sinh Cơ Đại đạo trên người ta đáng để hắn nghiên cứu.” Cú Mang thành thật trả lời.

Lam Tiểu Bố khó hiểu nói, “Duy Củ thế giới? Đây không phải là một thế giới khoa học kỹ thuật sao? Người của một thế giới khoa học kỹ thuật có thể đánh ngươi thành thế này?”

KHông chỉ Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ cũng có chút khó hiểu nhìn Cú Mang. Văn minh khoa học kỹ thuật có lợi hại đến đâu, nhưng đến đại vũ trụ này, cũng kém xa văn minh tu chân mới đúng chứ?

Thất Trụ Thiên lên tiếng, “Lam đạo hữu, Mạc đạo hữu, các ngươi có biết trong mười thế giới, thế giới nào mạnh nhất không?”

“Chẳng lẽ không phải là Trung Ương thế giới sao?” Lam Tiểu Bố lập tức đáp theo bản năng. Lúc đầu hắn định nói là Đại Hoang thế giới, nhưng mà bây giờ Hồng Quân lão tổ của Đại Hoang thế giới đã biến mất rồi.

Thất Trụ Thiên lắc đầu, “Các ngươi sai rồi, thế giới mạnh nhất chính là Duy Củ thế giới, chính là thế giới văn minh khoa học kỹ thuật kia. Thứ bọn hắn đưa ra, thậm chí có thể hủy đi quy tắc thiên địa của một phương thế giới, có thể khiến một thế giới mất đi mọi sinh cơ. Cho nên, mặc dù Duy Củ thế giới không chú trọng tu đạo, nhưng mà ở đại vũ trụ này trên cơ bản không có ai dám trêu chọc.”

Giống như để chứng minh lời Thất Trụ Thiên nói, ngay khi Thất Trụ Thiên vừa dứt lời, một đạo quang mang như có như không xé rách cấm chế do Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí ra.

“Phá Tắc Kiếm khí…”Sắc mặt Cú Mang lập tức thay đổi trong nháy mắt.

Oanh! Tiếng sụp đổ truyền đến, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng nhìn thấy rõ người đang đứng ở ngoài cửa, là một nam tử mặc áo trắng. TRong tay nam tử này nắm một thanh trường kiếm , trường kiếm này như có như không, thậm chí không khác gì một chùm sáng, nhưng mà cho dù Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ đều biết, đây không phải là ánh sáng.

“Chính là gia hỏa này truy sát ta một đường đến đây, quanh người hắn có một vòng sáng phòng hộ, hoàn toàn không thể nào đánh vỡ.” Cú Mang nhìn nam tử mặc áo trắng này, theo bản năng lui về sau mấy bước, trong giọng nói cũng có chút sợ hãi.

“Tiểu Bố, ngươi có phát hiện ra không, thứ gia hỏa này mặc là một loại quần áo mà mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng mà loại quần áo này lại không phải dùng pháp bảo luyện chế. Hơn nữa quần áo này còn cách thân thể hắn một khoảng cách nhất định, chắc hẳn là đồ vật công nghệ cao.” Mạc Vô Kỵ nói.

Chương 2551 - Chỉ như vậy thôi.

Lam Tiểu Bố cũng đã nhìn thấy, thứ Mạc Vô Kỵ nói chính là vòng sáng phòng hộ quanh người nam tử này, vầng sáng này khá giống với thân thể. Thần niệm đảo qua, giống như vật liệu, nhưng dường như là dùng một loại đồ vật nào đó đặc biệt tạo thành.

Khoa học kỹ thuật phát triển đến cuối cùng lợi hại như vậy sao? Cái này thậm chí là do quy tắc đỉnh cấp tạo thành.

“Tên mọc cánh kia, đi ra đây cho ta, ngoan ngoãn đi theo ta. Nếu không, người bên cạnh ngươi sẽ không sống nổi đâu.” Nam tử áo trắng kia cười như không cười nhìn Cú Mang nói một câu.

Sau khi nói xong, hắn ta nói với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, “Xin lỗi hai vị, ta muốn bắt tội phạm truy nã, hai vị đang thu lưu tội phạm truy nã của ta, ta chỉ có thể phá nơi ở của hai vị.”

Ngoài miệng thì nói xin lỗi, nhưng mà vẻ mặt lại chẳng có ý xin lỗi nào cả. Không đúng, Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra có chỗ khác biệt, hắn cười tủm tỉm nói, “Vô Kỵ, ngươi có phát hiện ra không, gia hỏa này đánh nát cấm chế trước mặt chúng ta, nhưng không phá cấm chế đằng sau chúng ta.”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Ngươi cũng phát hiện à, mặc dù không biết gia hỏa này sao mà trâu như vậy, mặc kệ đồ trong tay của hắn có phải là sản phẩm khoa học kỹ thuật hay không, hắn cũng là một tu sĩ.”

Nam tử mặc áo trắng này có tu vi là Diễn Giới cảnh, tu vi này đối với Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ tiện tay là có thể bóp chết.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ sở dĩ không hề sợ hãi, là bởi vì bọn hắn phát hiện, gia hỏa này nhìn bề ngoài rất lợi hại, nhưng cái Phá Tắc Kiếm trong tay hắn ta, chỉ đánh phá cấm chế không thuộc về đạo tắc tự thân của bọn hắn.

Nói cách khác, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ở chỗ nào tạo dựng ra ba đạo cấm chế. Đạo thứ nhất là do Mạc Vô Kỵ dùng quy tắc thiên địa của đại vũ trụ tạo dựng ra. Đạo thứ hai là Lam Tiểu Bố dùng quy tắc thiên địa của đại vũ trụ tạo dựng ra. Cái thứ ba mới là do hai người liên thủ, cấm chế do hai người liên thủ tạo ra, không hề dựa vào bất cứ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, mà là thông qua quy tắc tự thân của hai người, tạo dựng lên kết giới cấm chế phòng ngự. Kết giới này một phần là đạo tắc Phàm Nhân của Mạc Vô Kỵ, một phần là đạo tắc TRường Sinh của Lam Tiểu Bố.

Nếu như trước đó, bọn hắn còn có chút khó hiểu, thậm chí phải suy nghĩ một lát mới có thể rõ ràng, nhưng sau khi trải qua chuyện Hồng

Quân lão tổ đột ngột biến mất khỏi trí nhớ của tu sĩ trong đại vũ trụ này, bọn hắn lập tức hiểu ra, cái này chính là quy tắc thiên địa. Nam tử áo trắng này có thể dễ dàng xé rách hai đạo cấm chế kia, là bởi vì hai cái cấm chế kia có quy tắc thiên địa thuộc về đại vũ trụ. Nói rõ cái Phá Tắc Kiếm trong tay nam tử áo trắng này, có thể dễ dàng phá vỡ bất cứ trói buộc từ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Cho dù bọn hắn là khoa học kỹ thuật, loại khoa học kỹ thuật này cũng là nghiên cứu ra làm thế nào có thể dễ dàng phá vỡ mọi hạn chế quy tắc thiên địa của đại vũ trụ.

Đạo tắc TRường Sinh của Lam Tiểu Bố và đạo tắc Phàm Nhân của Mạc Vô Kỵ, thuộc về đạo tắc đại đạo tự thân của hai người, không có liên quan gì đến quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Đạo tắc đại đạo tự thân của bọn hắn chỉ cần không mở rộng ra cho người khác nghiên cứu, người khác cũng không biết. Cho nên dùng đạo tắc tự thân bọn hắn bố trí kết giới phòng ngự, nam tử áo trắng này dùng Phá Tắc Kiếm Khí cũng không thể phá nổi.

“Xem ra cái khoa học kỹ thuật này so với đạo pháp còn thiếu chút một mồi lửa, hoặc là còn chưa phát triển đến cực hạn.” Lam Tiểu Bố cảm thán một câu.

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, nếu như là một cái Phá Tắc Kiếm chân chính, không cần biết đạo tắc của ngươi là gì, cái Phá Tắc Kiếm này đều có thể xé rách. Chứ không phải chỉ có thể phá vỡ cấm chế do quy tắc thiên địa của đại vũ trụ tạo dựng ra, không thể nào xé mở được kết giới cấm chế do đạo tắc đại đạo tự thân bọn hắn tạo dựng ra.

Duy Củ thế giới nghiên cứu ra loại Phá Tắc Kiếm này, bất cứ tu sĩ nào tu luyện ở đại vũ trụ, chỉ cần không phải đại đạo tự thân, gặp phải bọn hắn đều chỉ có thể chịu chết. Bởi vì mọi đạo vận của ngươi, tất cả đạo tắc đại đạo cũng không thể nào cao hơn đại vũ trụ, mà người ta chuyên nghiên cứu mọi quy tắc của đại vũ trụ, đạo của ngươi ở trước mặt người ta có ý nghĩa gì?

Đến bây giờ Cú Mang vẫn chưa bị giết chết, đó là bởi vì Cú Mang có xuất thân từ Vu tộc, thậm chí còn là Tổ Vu. Thân thể của hắn ta thật sự cường đại, cộng thêm lại có thủ đoạn bỏ chạy cực nhanh, lúc này mới có thể sống đến lúc này.

Mạc Vô Kỵ đột nhiên mở miệng nói, “Ngươi không cần xin lỗi chúng ta.”

Nam tử áo trắng cười ha ha một tiếng, “Phương Xán ta làm việc quang minh lỗi lạc, ngươi là con giun con dế nào đó cũng được, ta xin lỗi chỉ là cách thức làm việc mà thôi, không cần ngươi đến dạy, cũng không cần ngươi nịnh nọt.”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, đột nhiên ra tay đánh ra một đạo nhận mang, đồng thời nói, “Ta nói ngươi không cần xin lỗi, là bởi vì ngươi thật sự không cần.”

“Mạc đạo hữu, tuyệt đối không nên ra tay…” Thất Trụ Thiên nhìn thấy Mạc Vô Kỵ muốn ra tay, nhanh chóng gọi lại, hắn ta biết rõ Duy Củ thế giới đáng sợ như thế nào. Người ta thậm chí không cần đến đây, chỉ cần thông qua KHông Gian Pháo, là có thể bắn một pháo đánh nát An Lạc Thiên Thành, biến An Lạc Thiên Thành thành phế tích.

Lúc này Mạc Vô Kỵ ra tay, chẳng những không thể nào tổn thương Phương Xán một chút nào, cuối cùng chỉ có thể mang đến cho bọn hắn tai nạn vô tận.

Rất rõ ràng, Thất Trụ Thiên nói thì đã chậm.

Chương 2552 - Chỉ như vậy thôi. (2)

Mạc Vô Kỵ chỉ đánh một đạo nhận mang đạo tắc ra, chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, vòng bảo hộ của Phương Xán đã lập tức bị xé thành hai nửa.

Trừ vòng bảo hộ ra, Phương Xán và cả quần áo mặc trên người, trước đạo nhận mang này, cũng dễ dàng bị xé rách. Dứt khoát tựa như cắt đậu hũ, không có chút chậm lại.

Một đạo huyết quang nổ tung, Phương Xán bị Mạc Vô Kỵ chém thành hai khúc.

Nguyên thần của Phương Xán tràn ra, đờ đẫn nhìn Mạc Vô Kỵ, “Làm sao ngươi có thể làm được?”

Hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, hai bộ trang bị phòng ngự trên người mình ngay cả chính Đạo Tổ cũng không thể nào dễ dàng xé mở, mà Phá Tắc Kiếm của hắn ta thì còn có thể dễ dàng xé mở lĩnh vực của Đạo Tổ, đồng thời phá nát thân thể Đạo Tổ. Nhưng mà sao đến nơi này thì lại không được? Đây chính là thứ do vô số kẻ điên cuồng nghiên cứu khoa học kỹ thuật làm ra, chuyên đối phó với cái gọi là quy tắc Thánh Nhân.

“Còn rất tò mò đó.” Mạc Vô Kỵ nhàn nhạt nói một câu, vươn tay ra xé mở thế giới của Phương Xán, tay cuốn một cái, cuốn hết mọi thứ trong thế giới của Phương Xán đi, rồi mới lên tiếng, “Rõ ràng là một tu sĩ, hết lần này đến lần khác lại muốn làm màu thành khoa học kỹ thuật.”

Sau khi nguyên thần bị Mạc Vô Kỵ xé rách, trong nháy mắt đó, Phương Xán cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Mạc Vô Kỵ lại nói hắn ta không cần xin lỗi.

Phá Tắc Kiếm, Quy Tắc Phòng Hộ Tráo, Nguyên Tố Phòng Hộ Phục của Phương Xán thật ra đều có thể xem là sản phẩm khoa học kỹ thuật. Nhưng ở trong mắt Mạc Vô Kỵ, những thứ này đều là rác rưởi.

“Chỉ như vậy?’ Lam Tiểu Bố có chút giật mình nhìn Phương Xán đã bị giết, hắn biết trên người Phương Xán có trang bị phòng vệ, cái này có liên quan đến quy tắc của đại vũ trụ. Hắn và Mạc Vô Kỵ đều là đại đạo tự thân, Duy Củ thế giới không nghiên cứu đến đạo tắc đại đạo của bọn hắn, cho nên bộ trang bị này của Phương Xán đối với bọn hắn mà nói cũng không dùng được. Chỉ Mạc Vô Kỵ giết người này cũng quá dễ dàng nhỉ? Chỉ một đạo nhận mang đạo tắc đã giải quyết được rồi?

Mạc Vô Kỵ bất đắc dĩ thở dài. “Đúng là chỉ như vậy thôi.”

“Một cái nhận mang đạo tắc của ngươi đã giết chết một cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới?” Thất Trụ Thiên cũng sửng sốt, nhưng mà hắn ta lập tức tỉnh ngộ ra.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là tu sĩ đại đạo tự thân, điều này nói rõ cái gì, nói rõ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố hoàn toàn không bị khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới trói buộc và hạn chế.

Nói cách khác, tất cả văn minh khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới đều được xây dựng dựa trên quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, chỉ cần lật đổ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, hoặc là nói rằng đại đạo tự thân không bị quy tắc thiên địa của đại vũ trụ hạn chế, thì có thể dễ dàng nghiền ép toàn bộ Duy Củ thế giới.

Thất Trụ Thiên thở dài một hơi, hắn ta cảm thấy mình lựa chọn quá đúng đắn. Chỉ cần chờ hắn ta diễn hóa ra đại đạo tự thân thuộc về mình, vậy thì hắn ta cũng không cần e ngại Duy Củ thế giới.

Khó trách mặc dù Duy Củ thế giới mặc dù rất mạnh, nhưng vẫn chưa hề ra ngoài xưng vương xưng bá. Rất có thể Duy Củ thế giới cũng biết bọn hắn có hạn chế, lo lắng có một ngày như vậy.

Xa Hoằng Tử vừa mới chạy đến, nhìn thấy sân nhỏ bên ngoài chỗ ở của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã bị đánh nát, trong lòng lo lắng. Chỉ là vì đối phương là người của Duy Củ thế giới, hắn ta cũng không dám ra mặt nói gì.

Ngay khi hắn ta đang lo lắng đối phương tiếp tục ra tay, sẽ hủy đi Kim Lạc lâu một lần nữa, lại phát hiện ra cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới đã bị một đạo nhận mang của Mạc Vô Kỵ xử lý, chuyện này…

Thậm chí Xa Hoằng Tử còn hoài nghi mình đã nhìn lầm, hắn ta dụi mắt một cái, xác định mình thật sự không hề nhìn lầm.

Đây chính là, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không sợ thủ đoạn khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới? Phát hiện này khiến sau lưng Xa Hoằng Tử dựng tóc gáy. Nếu như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ dựa vào thủ đoạn đó, nắm Duy Củ thế giới trong tay, vậy thì các thế giới còn lại của đại vũ trụ không còn cơ hội sinh tồn nữa rồi.

Lúc đầu nhìn thấy động phủ của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bị cường giả của Duy Củ thế giới đánh phá, rất nhiều người đều ra ngoài xem náo nhiệt.

Cảm giác tồn tại của Duy Củ thế giới ở đại vũ trụ rất thấp, bởi vì bọn hắn rất kín tiếng, trên cơ bản không hề ra ngoài. Không chỉ như vậy, thủ đoạn công kích của bọn hắn cực hiếm khi xuất hiện ở bên ngoài. Những cái này không phải là vì bọn hắn yếu, ngược lại, bọn hắn chẳng những không yếu mà còn rất mạnh.

Khi Duy Củ thế giới vừa mới đến đại vũ trụ, có thể nói là chẳng có chút nổi bật nào. Bọn hắn chỉ là một đạo môn nho nhỏ ở Tinh Phồn thế giới, hơn nữa còn tuân thủ pháp luật, không đắc tội với ai cả. Mãi cho đến một ngày, cái đạo môn Duy Củ này đột ngột nổi lên, bọn hắn có thể dễ dàng tiêu diệt Thiên ĐÌnh của Tinh Phồn thế giới, giết chết Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới, đồng thời thành lập ra Duy Củ thế giới, từ đây, Tinh Phồn thế giới cũng biến mất không còn tung tích.

Bởi vì Duy Củ thế giới làm hại đến quy củ của đại vũ trụ, có Trung Ương thế giới cầm đầu, bảy đại thế giới còn lại tụ họp cùng nhau thảo phạt Duy Củ thế giới. Lần đại chiến này, Duy Củ thế giới vẻn vẹn chỉ dựa vào Không Gian Pháo, Phá Tắc Kiếm khiến mấy đại thế giới còn lại của đại vũ trụ bị tổn thất nặng nề.

Vì sao bước đại đạo thứ bảy của đại vũ trụ lại ít như vậy? Trận chiến này đã khiến đông đảo đại năng bước đại đạo thứ bảy vẫn lạc, còn vẫn lạc rất nhiều tu sĩ có tiềm năng cực lớn, điều này khiến đại vũ trụ nhiều năm vẫn chưa thể khôi phục lại. Mà những năm qua, khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới phát triển càng sâu, thậm chí còn có thể dễ dàng xây dựng truyền tống trận cho đại vũ trụ.

Chương 2553 - Có bị trả thù hay không.

Khi thời gian trôi qua, ở trong mắt rất nhiều người, thậm chí Duy Củ thế giới có thể chiếm lấy toàn bộ đại vũ trụ, chỉ là bọn hắn không muốn làm như vậy mà thôi. Cũng bởi vì thế, không có thế giới nào muốn gây chuyện với Duy Củ thế giới. Cho dù Duy Củ thế giới vì tìm kiếm khoáng sản mà vi phạm quy củ, những thế giới khác cũng không quan tâm. Bây giờ cường giả của Duy Củ thế giới phá vỡ nơi ở của hai kẻ hung ác Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ này, đám người đương nhiên muốn đi xem náo nhệt, đối với bọn hắn mà nói, bị Duy

Củ thế giới để mắt đến, vậy thì chết chắc rồi.

Nhưng mà sự thật lại không theo lẽ thường chút nào, rõ ràng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ phải bị Phá Tắc Kiếm của cường giả Duy Củ thế giới tiêu diệt, kết quả lại là một đạo nhận mang đạo tắc của Mạc Vô Kỵ đã dễ dàng giết chết cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới Phương Xán.

Mặc dù biết Duy Củ thế giới chắc hẳn sẽ không dùng Không Gian Pháo động đến An Lạc Thiên Thành, nhưng có rất nhiều tu sĩ vẫn lo lắng, thậm chí ngay cả đại hội Vĩnh Sinh cũng không cần nữa, dứt khoát rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Lỡ như, lỡ như Duy Củ thế giới vì trả thù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, bắn một pháo đến, vậy thì toàn bộ An Lạc Thiên Thành này còn có thể tồn tại sao?

“Là đại đạo tự thân?” Vừa quay về, Thất Trụ Thiên đã vội vàng hỏi.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Không sai, chính là đại đạo tự thân. Cái Duy Củ thế giới này có lẽ có được văn minh khoa học kỹ thuật đỉnh cấp, nhưng khoa học kỹ thuật của bọn hắn đều ỷ lại vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, nếu như ngươi là đại đạo tự thân, tạo dựng ra đều là đạo tắc đại đạo tự thân, khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới có công kích mạnh đến đâu cũng không thể làm gi được ngươi.”

“Mạc đạo hữu, ngươi và Lam đạo hữu đều biết, ta dự định diễn hóa đại đạo của mình một lần nữa, chỉ là tư chất của ta có hạn, Mạc đạo hữu hiểu rõ đại đạo của ta như lòng bàn tay, ta muốn thỉnh giáo Mạc đạo hữu, ta làm thế nào mới có thể diễn hóa ra đại đạo tự thân thuộc về mình?” Thất Trụ Thiên kích động nói.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, “Thất Trụ Thiên đạo hữu không cần lo lắng, chờ ta và Lam Tiểu Bố bố trí kết giới cho An Lạc Thiên Thành rồi sẽ giúp ngươi sau. Đảm bảo trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, ngươi có thể tìm ra con đường đại đạo thuộc về mình.”

“Bố trí kết giới?” Thất Trụ Thiên vô cùng khó hiểu.

Lam Tiểu Bố ở bên cạnh giải thích, “Lỡ như bởi vì chúng ta giết Phương Xán, Duy Củ thế giới trả thù An Lạc Thiên Thành thì phải làm sao đây? Kết giới mà chúng ta bố trí ra đều là đạo tắc tự thân, hoàn toàn không sợ Không Gian Pháo, thậm chí là Phá Tắc Đại Pháo của Duy Củ thế giới. Nhưng bản thân kết giới của An Lạc Thiên Thành lại không dùng được, đây là được tạo dựng ra trên cơ sở quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, Duy Củ thế giới có thể dễ dàng phá vỡ. Chúng ta không thể giao an nguy của mình vào chuyện Duy Củ thế giới không bắn Pháo được.”

“ĐƯợc, loại chuyện này ta không giúp được gì, nhưng mà trên người ta còn có mấy đầu đạo mạch cực phẩm, nếu như cần, ta có thể cung cấp cho hai vị.” Thất Trụ Thiên lập tức đáp.

Lam Tiểu Bố cảm thán một câu. “Ta hoài nghi những đầu đạo mạch cực phẩm này, đều bị đám Đạo Tổ các người vơ vét hết.”

Thất Trụ Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, cho dù Lam Tiểu Bố nói không đúng hoàn toàn, nhưng mà bây giờ có thể lấy ra đạo mạch cực phẩm, trên cơ bản đều là Đạo Tổ, oặc là bước đại đạo thứ tám.

…

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ im lặng rời khỏi An Lạc Thiên Thành, bắt đầu bố trí kết giới vũ trụ bên ngoài An Lạc Thiên Thành, bởi vì không muốn để bọn người Đế Lan phát hiện, hai người gần như đã rời khỏi phạm vi phòng ngự của An Lạc Thiên Thành. Bọn hắn đã quyết định rồi, nếu như Duy Củ thế giới không dùng Không Gian Pháo bắn phá An Lạc Thiên Thành, vậy thì chuyện này cứ cho qua. Nếu như Duy Củ thế giới thật sự dám dùng Không Gian Pháo, vậy thì bọn hắn nhất định phải diệt cái tai họa Duy Củ thế giới này đi.

KHi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí kết giới vũ trụ, trong Đạo Tổ điện ở An Lạc Thiên Thành, Đế Lan lại mời mọi Đạo Tổ đến đây một lần nữa, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, khi Mạc Vô Kỵ giết Phương Xán, ngươi cách Mạc Vô Kỵ gần nhất. Ngươi có thể nói một chút, Mạc Vô Kỵ làm sao có thể phá vỡ được vòng phòng hộ của Phương Xán, chém giết Phương Xán không?” Vừa đến Đế Lan đã nhìn chằm chằm Thất Trụ Thiên.

Hắn ta hiểu rõ về Duy Củ thế giới hơn Thất Trụ Thiên rất nhiều, cho nên biết cách thân thể Phương Xán một khoảng nhất định có một vòng phòng hộ, cái đó thật ra chính là một cái trận phòng hộ. Cái trận phòng hộ này rất cường đại, thậm chí ngay cả lĩnh vực Đạo Tổ cũng không thể xâm nhập được.

Thất Trụ Thiên trầm ngâm một hồi rồi nói, “TRong lòng ta có chút hoài nghi, nhưng mà ta cảm thấy không đúng lắm.”

“Hoài nghi chuyện gì?” Thuyên vội vàng hỏi.

Hắn ta suýt chút nữa bị Lam Tiểu Bố giết chết, cho nên rất muốn biết con át chủ bài của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nếu như không báo thù này, hắn ta không còn mặt mũi trở thành Đạo Tổ của một thế giới.

“Ta hoài nghi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tu luyện đại đạo tự thân, cho nên bọn hắn mới có thể xé mở phòng hộ của Phương Xán. Nhưng nếu như đại đạo tự thân dễ tu luyện như vậy, thế thì cũng không đến mức dường như chẳng có mấy cường giả đại đạo tự thân.” Thất Trụ Thiên lựa chọn ăn ngay nói thật, hắn ta biết cho dù hắn ta không nói, mấy người Đế Lan cũng có thể đoán được một chút.

“Đại đạo tự thân?” Đế Lan nhíu mày, hắn ta thật sự cũng hoài nghi Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, nhưng KHổ Nhất Sí đã kiểm tra Lam Tiểu Bố, xác nhận không phải đại đạo tự thân.

Chương 2554 - Có bị trả thù hay không. (2)

Chỉ là một lát sau, Đế Lan đã gọi, “KHổ Nhất Sí.”

Mấy giây sau, KHổ Nhất Sí lập tức xuất hiện ở Đạo Tổ điện, đầu tiên hắn ta thi lễ với các vị Đạo Tổ, sau đó mới đến trước mặt Đế Lan, khom người hỏi, “Đạo Tổ tìm ta có chuyện gì?”

“Ngươi đã kiểm tra Lam Tiểu Bố kia không phải là đại đạo tự thân sao?” Đế Lan hỏi.

KHổ Nhất Sí khẳng định nói, “Tuyệt đối không phải đại đạo tự thân, chắc hẳn là một loại đại đạo thuộc về KHông Gian. Khi ta kiểm tra Lam Tiểu Bố, hắn chắc hẳn chỉ mới bước đại đạo thứ năm. Chỉ là người này có tư chất quá nghịch thiên, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, dựa một vài bảo vật, lại có thể tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy, đúng là quá kỳ quái.”

KHổ Nhất Sí nói khi hắn ta kiểm tra, Lam Tiểu Bố chỉ mới là bước đại đạo thứ năm, thật ra chính là đang nói cho mọi biết, một bước đại đạo thứ năm, tuyệt đối không thể nào thoát được sự kiểm soát của hắn ta.

“Cũng không có khả năng này, đại đạo tự thân tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy sao? Hơn nữa còn là ở trong đại vũ trụ tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy? Cái này hoàn toàn trái ngược với lẽ thường.”

Trường Nhất chủ động nói.

Bây giờ hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là đại đạo tự thân, nếu không thì làm sao có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào động phủ của hắn ta. Nhưng mà bây giờ hắn ta còn chưa xác định được trên người mình có vấn đề hay không, cho nên hắn ta vẫn quyết định giúp Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố trước.

“Ha ha.” Hình Gia ha ha mộ tiếng. “Mạc Vô Kỵ thì ta không biết, nhưng ta khẳng định Lam Tiểu Bố là đại đạo tự thân.”

“Vì sao?” Ánh mắt Đế Lan nhìn về phía HÌnh Gia.

HÌnh Gia nói, “Bởi vì quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Sách Khổ Huệ Thăng rất tốt, cho nên Sách Khổ Huệ Thăng biết Lam Tiểu Bố tu luyện là đại đạo tự thân. Đây là do Sách Khổ Huệ Thăng chính miệng nói cho ta biết, ta đoán chắc chắn không thể nào sai được.”

Còn về chuyện Sách Khổ Huệ Thăng có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy, là do Lam Tiểu Bố giúp đỡ, HÌnh Gia không thèm để ý đến.

Trường Nhất nhìn thoáng qua HÌnh Gia, trong lòng tự nhủ, ngươi đã sắp chết rồi, còn ở đó mà lải nhải. Chờ khi Vũ Trụ Thụ xuất hiện ở đại hội Vĩnh Sinh, người phải chết nhất định là ngươi.

“Nhưng người ra tay cũng không phải là Lam Tiểu Bố, mà là Mạc Vô Kỵ. Cũng không thể nói hai người họ đều là đại đạo tự thân chứ?” Lận Kiếp không nhịn được nói một câu.

Tu luyện đại đạo tự thân khó đến mức nào chứ? Đại đạo tự thân có thể tu đến Sáng Đạo cảnh, đã là nghịch thiên trong nghịch thiên. Chứ đừng nói đến tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy. Nếu như nói Lam Tiểu Bố là đại đạo tự thân, vậy thì còn có khả năng. Nhưng mà nếu hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là đại đạo tự thân, vậy thì không thể nào.

Nếu như Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tu luyện cũng một loại đại đạo, vậy thì không phải là đại đạo tự thân. Cái gọi là đại đạo tự thân, là bởi vì trong Hạo Hãn này đại đạo đó phù hợp với bản thân nhất, hơn nữa trong Hạo Hãn chỉ có một người tu luyện, đây mới gọi là đại đạo tự thân.

Đế Lan trầm giọng nói, “Bây giờ vấn đề không chỉ có riêng chuyện Mạc Vô Kỵ giết chết Phương Xán như thế nào, Phương Xán là cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới, bị giết chết ở An Lạc Thiên Thành, các ngươi nói Duy Củ thế giới có trả thù hay không?”

“Bọn hắn không dám chứ?” Trường Nhất không chắc lắm nói.

“Không dám? Ngươi có biết Tinh Phồn thế giới bị tiêu diệt như thế nào không? CHính là do cường giả của Duy Củ thế giới tụ tập vô số Không Gian Pháo và Phá Tắc Pháo, dễ dàng xóa sổ Tinh Phồn thế giới ra khỏi đại vũ trụ.” Lăng Trục Chân cười lạnh một tiếng.

Lúc này Đế Lan mới nói ra, “Ta lập tức cho người đến Duy Củ thế giới một chuyến, nói rõ tình hình với bọn họ, tốt nhất có thể liên thủ. Bởi vì giết chết Phương Xán chính là Mạc Vô Kỵ, mà Mạc Vô Kỵ cũng là kẻ thù của chúng ta.”

Duy Củ thế giới, là thế giới khoa học kỹ thuật duy nhất ở đại vũ trụ, nơi này khác với những thế giới khác. Toàn bộ địa bàn của Duy Củ thế giới đều dùng một màn sáng bảo hộ không biết tên khóa lại. Trong cái màn sáng bảo hộ này bảo vệ, bất cứ người ngoài nào cũng không thể tùy tiện tiến vào Duy Củ thế giới.

Trong đại vũ trụ, mười đại thế giới này trừ Duy Củ thế giới ra, còn chưa có thế giới thứ hai có thể dùng hộ trận bao phủ toàn bộ địa bàn của mình như vậy, Duy Củ thế giới là một ngoại lệ. Đừng nói là có làm được hay không, bản thân một thế giới đã mênh mông vô biên, Duy Củ thế giới có thể khóa hết phần địa bàn mênh mông vô biên này trong màn bảo hộ này, bản thân nó đã là một công trình khổng lồ.

Bất cứ kẻ nào tiến vào Duy Củ thế giới, đều không cảm nhận được đặc điểm cao cấp của đại vũ trụ. Nguyên khí thiên địa ở nơi này hỗn loạn, linh thực đỉnh cấp thưa thớt. Thay vào đó là từng tòa kiến trúc cao lớn đủ loại, những kiến trúc này có hình thù kỳ quái, điểm giống nhau chính lại mỗi một cái kiến trúc đều được phong tỏa cực kỳ chặt chẽ, thậm chí ngay cả thần niệm cũng sẽ bị vòng bảo hộ ngăn trở.

Mặc dù Duy Củ thế giới là một thế giới khoa học kỹ thuật, nhưng cũng có Thiên Đình, cũng có Thiên Đế và Đạo Tổ. Trên thực tế, ở Duy Củ thế giới không phải không có tu luyện, nơi này chẳng những có tu luyện, hơn nữa cường giả còn không ít. Theo bọn hắn nghĩ, chỉ có tu luyện, mới có thể khiến đầu óc của mình khai phá tốt hơn, sau đó kiến tạo ra những sản phẩm khoa học kỹ thuật cường đại hơn.

Đại điện Thiên Đình của Duy Củ thế giới đang tổ chức đại hội Thiên Đình, lần này ngay cả Đạo Tổ Kinh Tây CHân của Duy Củ thế giới cũng ở đây. Bởi vì gần đây xảy ra một chuyện lớn, cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới, Phương Xán, bị giết ở An Lạc Thiên Thành.

Chương 2555 - Quyết định của Duy Củ thế giới.

Từ khi Duy Củ thế giới thành lập Thiên Đình, có được một phương thế giới, không có ai dám tùy tiện động đến người của Duy Củ thế giới, huống chi là một cường giả bát tinh? Phải biết rằng Thiên Đế Duy Củ thế giới, cũng chỉ là một cường giả bát tinh mà thôi.

Một cường giả bát tinh, không chỉ là tu vi nhất định phải trên Sáng

Đạo Thánh Nhân cảnh, càng quan trọng hơn là bản thân có thể khống chế được Quy Tắc Kiếm. Quy Tắc Kiếm không chỉ có riêng Phá Tắc Kiếm, tất cả kiếm khí có liên quan đến quy tắc đại đạo của tu sĩ, đều được gọi là QUy Tắc Kiếm, Phá Tắc Kiếm chỉ là một loại trong Quy tắc Kiếm, cũng là loại lợi hại nhất dùng đối địch mà thôi.

Lấy Phá Tắc Kiếm mà nói, đây là kiếm khí có thể dễ dàng phá vỡ mọi quy tắc thiên địa tại đại vũ trụ, nhưng cái kiếm này không phải người nào cũng có thể dùng được, đầu tiên tu vi của người này nhất định phải đạt đến một tầng cao nhất định. Thứ hai cũng là chuyện quan trọng nhất, ngươi nhất định phải quen thuộc với tất cả nguyên tố vũ trụ ẩn chứa trong thanh kiếm này. Nói theo kiểu thông thường nhất thì chính là ngươi muốn không chế được thanh kiếm này, nhất định phải nhận biết rõ mọi quy tắc của đại vũ trụ, đồng thời có thể vận dụng thay đổi hình thái của Quy Tắc Kiếm và các cách công kích, chứ không phải chỉ dựa vào sóng quy tắc mà khống chế.

Sóng quy tắc cùng loại với chip đại não, nhưng mà chip này chỉ là thủ đoạn khoa học kỹ thuật cấp thấp mà thôi, thông qua sóng quy tắc khống chế Phá Tắc Kiếm, vậy thì chỉ là chiến sĩ vũ trụ của Duy Củ thế giới, là một cỗ máy giết chóc, bao gồm cả người máy 100%, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Mà vô cùng vô tận nguyên tố kia, chỉ cần ghi nhớ lại đã khó càng thêm khó, chứ đừng nói đến chuyện có thể tổ hợp lại và vận dụng những nguyên tố vũ trụ này một cách nhuần nhuyễn. Bởi vậy có thể thấy được, cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới hiếm hoi và có địa vị cao đến mức nào.

“Nghe nói người giết Phương Xán là một tu sĩ trẻ tuổi tên Mạc Vô Ky, nếu như chuyện lần này mà Duy Củ thế giới chúng ta không mạnh mẽ báo thù, tương lai chỉ sợ những thế giới khác sẽ cảm thấy chúng ta là miệng cọp gan thỏ, dễ bắt nạt.” Vừa nói chuyện chính là người có địa vị gần với Đạo Tổ và Thiên Đế nhất, đệ nhất thống soái Thương Nguyên KHố của Duy Củ thế giới. Hắn ta thống lĩnh trăm triệu vạn đại quân sóng quy tắc của Duy Củ thế giới.

Thiên Đế Sủng Phàn chậm rãi nói, “Trước đây không lâu Đế Lan của Trung Ương thế giới đã đưa tin cho ta, nói đã phái người đến Duy Củ thế giới ta giải thích nguyên nhân. Kẻ giết người một là Lam Tiểu Bố, một là Mạc Vô Kỵ, hai người này chẳng những giết Phương Xán, mà còn là kẻ địch của rất nhiều thế giới ở đại vũ trụ, cực kỳ phách lối. Đế Lan hy vọng có thể liên thủ với chúng ta, cùng nhau đối phó với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Còn Duy Củ thế giới ta xử lý chuyện này như thế nào, mong Đạo Tổ hãy cho biết.”

Đạo Tổ của Duy Củ thế giới Kinh Tây Chân có tu vi gì, không có ai biết, cho dù lần đầu tiên hắn ta đi tham gia chế định quy tắc tại đại vũ trụ, cũng đã che giấu đi tu vi của mình.

“Đạo Tổ, ý của ta là trực tiếp đánh nát An Lạc Thiên Thành. Nếu không thì Duy Củ thế giới ta làm thế nào có thể uy hiếp được những hạng người phách lối kia ở đại vũ trụ?” Thương Nguyên Khố là đệ nhất thống soái, hắn ta cảm thấy thực lực và vũ khí trong tay mình có thể dễ dàng diệt đi một thế giới, chứ đừng nói chỉ là một cái An Lạc Thiên Thành.

Ánh mắt Đạo Tổ nhìn về phía một nam tử ăn mặc kiểu nho sĩ, nam tử này nhìn thấy ánh mắt Đạo Tổ nhìn đến, cũng đứng lên nói, “Ý của ta cũng là trực tiếp đánh nát An Lạc Thiên Thành, An Lạc Thiên Thành sắp tổ chức đại hội Vĩnh Sinh. Có thể nói hầu như tất cả Đạo Tổ, Thiên Đế vả cường giả các phương đều đang ở An Lạc Thiên Thành. Lần này chúng ta tìm được cớ để đánh nát An Lạc Thiên Thành, đối với Duy Củ thế giới ta mà nói, là chuyện vô cùng tốt. Nếu không thì, những nơi mà chúng ta có thể thu thập nguyên liệu quá ít, chỉ là những thế giới ở xung quanh mà thôi. Mặc dù bây giờ bọn hắn không phản kháng, nhưng ai biết trước được chuyện tương lai như thế nào? Lần này Phương Xán bị giết, đã chôn xuống một mần tai họa cho an nguy tương lai của Duy Củ thế giới ta."

Nghe thấy nho sĩ này nói, Đạo Tổ Kinh Tây Chân gật đầu nhẹ, nho sĩ này tên là Chung Quyền, là cố vấn của Duy Củ thế giới.

Đạo Tổ gật đầu, đang định nói chuyện, Chung Quyền đã nói tiếp, "Điều duy nhất không thể nào hiểu được đó chính là, Phương Xán bị giết như thế nào? Đây là chuyện vô cùng quan trọng đối với chúng ta."

Kinh Tây Chân lập tức nói, "Sủng Phàn, ngươi lập tức điều tra xem Phương Xán bị giết như thế nào. Thương Nguyên Khố, ngươi lập tức chuẩn bị chiến đấu, không ra tay thì thôi, một khi ra tay, lập tức san bằng An Lạc Thiên Thành thành hư không. Ta sẽ báo cho Đế Lan, chúng ta chuẩn bị liên thủ với bọn hắn."

...

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mất hơn nửa tháng, lúc này mới tạo dựng xong một cái kết giới vũ trụ hoàn toàn mới bên ngoài An Lạc Thiên Thành.

Với thực lực hơn xa Đạo Tổ bây giờ của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hơn nữa còn bố trí kết giới ở cách xa An Lạc Thiên Thành, không hề dùng đến quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, ở trong An Lạc Thiên Thành, không có bất cứ người nào cảm nhận được.

Sau khi bố trí xong kết giới, quay về Kim Lạc lâu, Mạc Vô Kỵ mới phục chế mọi thứ trong thế giới của Phương Xán lại đưa cho Lam

Tiểu Bố, cái này trên cơ bản đều là kiến thức khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới, những kiến thức khoa học kỹ thuật này dính đến các sử dụng và cấu tạo của các loại vũ khí.

Chương 2556 - Quyết định của Duy Củ thế giới. (2)

Thông qua những ngọc giản này, hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều hiểu phương hướng pháp tắc khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới. Khác với khoa học kỹ thuật mà bọn hắn thường gặp, khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới phát triển lại ỷ lại vào tu chân. Bọn hắn chẳng những lấy toàn bộ các nguyên tố và quy tắc trong thiên địa ký hiệu lại, còn từ đó tìm kiếm ra quy luật. Có một vài thứ trong mắt những tu sĩ là thứ bỏ đi, nhưng bọn hắn lại có thể luyện ra vật liệu vũ khí đỉnh cấp.

Trong mắt bọn hắn, vũ trụ cũng có thể dùng khoa học kỹ thuật để xây dựng ra được, cái này thật ra cũng giống như tu chân trăm sông đổ về một biển. Người tu đạo đến một trình độ nhất định, có thể tạo dựng ra thế giới thuộc về mình. Nhưng khác với khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới khi tạo dựng ra vũ trụ chính là, tu sĩ tạo dựng ra thế giới chỉ thuộc về chính mình, lấy đại đạo của mình làm cơ sở, sẽ không cao hơn đại đạo của mình, đây cũng là tồn tại duy nhất.

Mà khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới có thể tạo ra hai cái vũ trụ giống nhau.

“Thật ra cũng chỉ là như vậy mà thôi.” Lam Tiểu Bố cười cười vứt ngọc giản trong tay sang một bên, sau khi hắn hiểu rõ một phần, đã không muốn tiếp tục nghiên cứu nữa. Khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới đối với hắn chẳng có chút uy hiếp nào cả.

“Còn một chuyện chúng ta cần phải cẩn thận một chút, cho đến bây giờ sau khi chúng ta đến đại vũ trụ, chuyện tấn cấp hầu như đều là ở trong Hỗn Độn, không hề dùng đến bất cứ quy tắc thiên địa nào của đại vũ trụ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà chúng ta không sợ Phá Tắc Kiếm của Phương Xán kia.” Mạc Vô Kỵ nói

Lam Tiểu Bố gật đầu, tương lai bọn hắn thà rằng tấn cấp trong Hạo Hãn, hoặc là ở trong khu vực Hỗn Độn và thế giới của mình để tấn cấp, cũng không thể ở tại đại vũ trụ, dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ để tấn cấp. Mà trên thực tế, loại tu sĩ tu luyện đại đạo tự thân như bọn hắn, dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ để tấn cấp, đối với bọn hắn cũng chẳng có gì tốt.

“Những thứ này cũng không phải là không có ý nghĩa gì, tương lai khi chúng ta có thời gian rảnh, có thể nghiên cứu nhiều hơn một chút. Tốt nhất có thể khiến cho bọn gia hỏa ở Duy Củ thế giới kia cho dù có biết đạo tắc đại đạo của chúng ta, cũng không thể dùng Phá Tắc Kiếm để xé mở lĩnh vực đại đạo hoặc khắc chế thần thông Đại Đạo của chúng ta.” Lam Tiểu Bố chỉ chỉ ngọc giản đã bị hắn ném sang một bên nói

“Không sai, ai có thể khẳng định bọn hắn không có thứ như Vũ Trụ Duy Mô chứ?” Mạc Vô Kỵ gật đầu đồng ý.

Nếu như Duy Củ thế giới có loại bảo vật như Vũ Trụ Duy Mô, lỡ như có thể tạo dựng ra được mô hình đại đạo của bọn hắn, nghiên cứu ra được Phá Tắc Kiếm có thể phá vỡ đại đạo của bọn hắn, chuyện này đối với bọn hắn mà nói cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

“Ngươi nói xem Vũ Trụ Duy Mô của ta có khi nào có liên quan đến văn minh khoa học kỹ thuật không nhỉ?” Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bật thốt lên.

Mạc Vô Kỵ cũng kinh sợ với ý nghĩ của Lam Tiểu Bố, hắn suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng, “Cũng không có khả năng này lắm, Hạo

Hãn mở ra, văn minh tu chân và văn minh khoa học kỹ thuật chắc hẳn là tiến bộ ngang nhau. Hơn nữa Vũ Trụ Duy Mô là một món pháp bảo, không phải là vũ khí.”

“Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, ta có thể vào trong không?” Bên ngoài truyền đến tiếng của Thất Trụ Thiên.

Lam Tiểu Bố cười nói, “Thất Trụ Thiên có chút nôn nóng rồi, hắn muốn trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra có thể tìm kiếm được đại đạo tự thân của bản thân mình, ngươi hiểu khá rõ đại đạo của hắn, ngươi giúp hắn một chút đi, ta đi tìm Thạch Trường Hành một chút. Tin tức về Vũ Trụ Thụ gia hỏa này có được là từ chỗ Khổng Tâm Kiếm, ta muốn dò xét gia hỏa này một chút, có phải cùng một bọn với Khổng Tâm Kiếm hay không.”

Đại hội Vĩnh Sinh còn chưa đến hai tháng nữa sẽ mở ra, Thạch Trường Hành là người của bọn hắn. Mặc dù bây giờ có Thạch Trường Hành hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố không muốn Thạch Trường Hành đang ở phía bên mình mà đến lúc đó lại phản bội.

ĐÔi với chuyện Lam Tiểu Bố đến, Thạch Trường Hành vô cùng kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh đã nghênh đón Lam Tiểu Bố vào trong.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta đúng là giật nảy mình với bằng hữu của ngươi đó, bằng hữu của ngươi lại dám giết cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới, đây là muốn chọc thủng trời mà.” Câu đầu tiên Thạch Trường Hành nói chính là chuyện Mạc Vô Kỵ giết chết Phương Xán.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Giết thì đã giết rồi, tên Phương Xán kia phách lối như vậy, dám phá động phủ của chúng ta, bây giờ không giết, giữ lại hắn đến khi ăn tết rồi giết sao?”

Thạch Trường Hành nghiêm mặt nói, “Ngươi nên lo lắng Duy Củ thế giới sẽ trả thù đi, bọn hắn rất có thể sẽ dùng Quy Tắc Pháo san bằng An Lạc Thiên Thành.”

“Chắc là không chứ, nếu như Duy Củ thế giới dám làm như vậy, chẳng phải sẽ đắc tội với tất cả Đạo Tổ sao? KHông đúng, chắc hẳn là muốn giết chết tất cả Đạo Tổ sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nói, ít nhất thì vẻ mặt vô cùng chân thực.

Chương 2557 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành.

Thạch Trường Hành cười lạnh, “Duy Củ thế giới rất thần bí, Quy Tắc Pháo và Phá Tắc Kiếm của bọn hắn nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng kết quả không phải cũng bị Mạc Vô Kỵ giết chết hay sao? Cho nên bọn hắn dùng Quy Tắc Pháp có lẽ có thể san bằng được An Lạc Thiên Thành, nhưng mà giết chết Đạo Tổ, đừng có nằm mơ. Đừng nói là Đạo Tổ, bước đại đạo thứ bảy, Quy tắc Pháo của bọn hắn cũng không thể giết được, nhiều nhất chỉ có thể khiến chúng ta bị thương mà thôi. Nếu không thì, ngươi cho rằng những Đạo Tổ kia không nghĩ đến sao? Còn có thể bình thản mà ở lại An Lạc Thiên Thành?”

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, Mạc Vô Kỵ có thể giết chế Phương Xán, đó là vì Mạc Vô Kỵ tu luyện đại đạo tự thân, hoàn toàn không sợ Phá Tắc Kiếm khắc chế. Nhưng hắn cảm thấy Thạch Trường Hành nói cũng đúng, có thể trở thành Đạo Tổ, thậm chí Thiên Đế, nếu như chút ý thức nguy cơ đó mà cũng không có thì không phù hợp lắm.

Đã có ý thức nguy hiểm, nhưng vẫn ở lại An Lạc Thiên Thành, đó chính là khẳng định Duy Củ thế giới sẽ không dùng đến Quy Tắc Pháo, đồng thời xác định cho dù Duy Củ thế giới có coi trời bằng vung, thi triển Quy Tắc Pháo cũng không thể giết được bọn hắn.

“Chỉ cần đầu óc của Đạo Tổ Duy Củ thế giới không bị hỏng, chắc hẳn sẽ không ra tay với An Lạc Thiên Thành. Bởi vì chỉ cần bọn hắn dám ra tay với An Lạc Thiên Thành, vậy thì có nghĩa Duy Củ thế giới sẽ bị xóa sổ khỏi đại vũ trụ.” Thạch Trường Hành nói thêm.

Lam Tiểu Bố khó hiểu hỏi, “Không phải nói rằng Duy Củ thế giới rất mạnh sao? Bọn hắn còn tiêu diệt Tinh Phồn thế giới, ai có thể xóa sổ Duy Củ thế giới ra khỏi đại vũ trụ chứ? KHỏi cần phải nói, chỉ với cái Phá Tắc Kiếm kia đã không thể nào chống lại rồi.”

Thạch Trường Hành nói, “Ta biết người và bằng hữu của ngươi tu luyện đại đạo chắc hẳn có liên quan đến đại đạo tự thân, nhưng cường giả ở đại vũ trụ như mây, có vô số pháp bảo, thật sự muốn đánh, thắng bại ai mà biết được? COn về Tinh Phồn thế giới bị diệt như thế nào, thật ra đây là một bí mật, cũng không thể nói là do Quy Tắc Pháo của Duy Củ thế giới diệt đi.”

Lam Tiểu Bố im lặng, cũng đúng nhỉ. Hắn có Vũ Trụ Duy Mô, cũng biết không nên lấy ra. Ai có thể khẳng định những Đạo TỔ kia không có loại bảo vật như Vũ Trụ Duy Mô chứ? Nếu như những Đạo Tổ kia cũng có bảo vật như vậy, bọn hắn cũng không lấy ra, lại có thể phá đi Quy Tắc Pháo và Phá Tắc Kiếm của Duy Củ thế giới, cái này thắng bại hoàn toàn khó mà nói trước được.

Dù sao thì hắn và Mạc Vô Kỵ đã bố trí kết giới phòng ngự bên ngoài An Lạc Thiên Thành, chỉ cần Duy Củ thế giới dám ra tay, đó chính là đi tìm chết.

Lam Tiểu Bố dứt khoát ném chuyện của Duy Củ thế giới qua một bên, cười tủm tỉm nói, “Lão Thạch à, mấy ngày trước có một người đến tìm ta, hắn nói hắn tên là Khổng Tâm Kiếm...”

“Đạo Tổ Bất Thừa thế giới?” Nghe thấy cái tên Khổng Tâm Kiếm này, Thạch Trường Hành ngạc nhiên nói một câu, sau đó nhíu mày.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “KHông sai, chính là Khổng Tâm Kiếm, hắn nói chuyện mà ngươi đã nói cho ta biết, chính là Vũ Trụ Thụ. Không chỉ như vậy, Khổng Tâm Kiếm còn nói cho ta biết, đồng ý gia nhập với chúng ta, cùng nhau chống lại bọn người Đế Lan.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Thạch Trường Hành im lặng một hồi lâu. Lam Tiểu Bố cũng không nóng nảy, hắn ở chỗ này chờ Thạch Trường Hành cho hắn một đáp án.

Qua mấy phút sau, Thạch Trường Hành mới thở dài một tiếng, “Tiểu Bố huynh đệ, từ sau khi người bắt cháu gái của Quan Xung từ Chân Diễn Thánh Đạo đi, ta đã biết ngươi không phải là vật trong ao. Bằng hữu Mạc Vô Kỵ của ngươi cũng giống ngươi, tương lai cũng là một cường giả tuyệt thế. Ta thật lòng muốn kết giao với ngươi, trừ vì chính bản thân ta ra, cũng là đang cân nhắc cho con gái của ta. Bây giờ đại vũ trụ gió nổi mây phun, ngay cả Duy Củ thế giới cũng muốn ra ngoài kiếm một chén canh, có thể thấy được đại vũ trụ sắp biến đổi rất lớn. Lúc này, cho dù là ai, cũng không thể chỉ lo cho bản thân mình.”

Lam Tiểu Bố không ngắt lời, hắn biết rõ Thạch Trường Hành nói những thứ này có mục đích gì.

Quả nhiên Thạch Trường Hành nói tiếp, “Ta cũng biết hôm nay người đến có mục đích gì, là muốn xem thử ta có cùng phe với Khổng Tâm Kiếm hay không. Bây giờ ta có thể nói rõ cho ngươi biết, Khổng Tâm Kiếm đến tìm ta, nhưng ta không liên thủ với Khổng Tâm Kiếm, ta quả thật đang do dự. Bởi vì ta nghĩ là nên rõ ràng gia nhập vào một bên nào đó, hay là trung lập đến lúc đó ngồi chờ thời cơ rồi hành động.”

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, ngồi chờ thời cơ rồi hành động?

Loại đại chiến này một khi xảy ra, không muốn gia nhập vào bất cứ phe nào thì đi nhanh đi. Nếu như không gia nhập bên nào, cũng không muốn đi, còn muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi, đó mới là đi tìm đường chết. "Ngươi cũng không nên xem thường Khổng Tâm Kiếm, người này chắc hẳn có quan hệ mật thiết với Đạo Tổ Dương Thiên của Đại Hoang thế giới, nếu như Dương Thiên cũng đến đại hội Vĩnh Sinh tranh cướp Vũ Trụ Thụ, vậy thì phần thắng của bọn hắn so với ngươi và Đế Lan còn cao hơn, đây mới là điểm khiến ta do dự. Bây giờ ngươi đã đến, ta biết, ta nhất định phải đưa ra lựa chọn..."

Thạch Trường Hành nói đến đây, cực kỳ chăm chú nghiêm túc nhìn Lam Tiểu Bố, "Ta quyết định lựa chọn liên thủ với ngươi, có lẽ lần cướp đoạt Vũ Trụ Thụ này, ngươi và bằng hữu của ngươi không có thực lực mạnh nhất, nhưng mà ta biết bố cục phân chia ở đại vũ trụ này tuyệt đối sẽ không kết thúc vào lần này. Mà ta khẳng định, trong lần đại chiến này, ngươi và bằng hữu của ngươi sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng."

Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nói, "Vậy thì ta an tâm rồi, ta không quấy rầy Trường Hành Đạo Tôn tu luyện nữa."

Chương 2558 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành. (2)

Thạch Trường Hành rõ ràng đã nghe ra được trong lòng Lam Tiểu Bố khó chịu, hắn ta lập tức nói, "Thạch Trường Hành ta ở đây lập ra lời thề đại đạo, nếu như chuyện vừa rồi ta nói liên thủ với Lam Tiểu Bố có nửa câu nói dối, đại đạo bại niết, thần hồn câu diệt."

Nói xong Thạch Trường Hành vung ra một đạo đạo tắc đại đạo, đạo tắc đại đạo này lập tức được in dấu lời thề của hắn ta, tạo ra lạc ấn lời thề trong đại đạo của Thạch Trường Hành.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng,"Lời này của lão Thạch mới đúng, nếu như chúng ta liên thủ, đương nhiên cũng không nên giấu diếm gì cả.”

Nếu như vừa rồi Thạch Trường Hành chỉ dựa vào miệng nói suông, mà không chủ động phát lời thề đại đạo, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ loại trừ Thạch Trường Hành ra ngoài. Hắn không hề động tay động chân trên đại đạo của Thạch Trường Hành, nếu như Thạch Trường Hành không phát lời thề, ai dám liên thủ với gia hỏa này chứ?

Thạch Trường Hành cũng chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, nếu như Lam Tiểu Bố không cần hắn ta phát lời thề đại đạo mà lựa chọn tin tưởng, hắn ta mới nhận ra cái chuyện hợp tác này cũng không đáng tin. Nhưng mà hắn ta thấy, Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Hắn ta hiểu rõ Lam Tiểu Bố hơn bọn người Đế Lan rất nhiều, với hiểu biết của hắn ta với Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố chỉ mời hắn ta và Thất Trụ Thiên, vậy thì không phải là Lam Tiểu Bố, cũng không đáng để hắn ta coi trọng. Mặc dù hắn ta không hỏi thăm Lam Tiểu Bố chuẩn bị thế nào, nhưng hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố có chuẩn bị ở phía sau.

...

Lam Tiểu Bố vừa quay về chỗ ở, đã nhìn thấy Sách Khổ Huệ Thăng đến đây thăm hỏi.

“Ta thấy Sách Khổ huynh vẫn luôn củng cố tu vi, cho nên cũng không dám đến quấy rầy ngươi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, nhiệt tình mời Sách Khổ Huệ Thăng vào trong phòng.

Sách Khổ Huệ Thăng cười khổ, “Ta định đến hỏi thăm ngươi một chút, cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương kia có còn hay không?”

“Là Đạo Tổ cần sao?” Lam Tiểu Bố biết rõ nhất định là HÌnh Gia cần, nhưng hắn vẫn hỏi một câu.

Sách Khổ Huệ Thăng gật đầu nhẹ, “Đại hội Vĩnh Sinh sắp diễn ra, Đạo Tổ muốn tiến thêm một bước, chỉ là Hỗn Độn Quy Tắc Tương quá khó có được, ta chỉ có thể đến đây một chuyến.”

Trên thực tế nếu như chính bản thân Sách Khổ Huệ Thăng cần, hắn ta tuyệt đối sẽ không đến. Bởi vì Sách Khổ Huệ Thăng hiểu khá rõ về Lam Tiểu Bố, nếu như Lam Tiểu Bố thật sự có thứ này, nhất định đã đưa cho hắn ta, hoàn toàn không cần bản thân mình phải đi thêm một chuyến nữa.

Nếu như bản thân Sách Khổ Huệ Thăng cần, Lam Tiểu Bố đã sớm lấy ra một bình lớn. Chỉ là cho Hình Gia, Lam Tiểu Bố chỉ có thể nói ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Hắn chỉ có thể thở dài nói, “Có thì ngược lại vẫn còn một ít, chỉ là Vô Kỵ dự định dựa vào Hỗn Độn Quy Tắc Tương này tiến thêm được một bước trước khi đại hội Vĩnh Sinh diễn ra. Vô Kỵ đã nói như vậy rồi, ta cũng không thể hỏi lại hắn nữa. Nếu không thì chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh đi, sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, ta đảm bảo sẽ giúp ngươi lấy một ít Hỗn Độn Quy Tắc Tương.”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố nói như vậy, Sách Khổ Huệ Thăng cũng biết chỉ có thể như vậy thôi. Hắn ta biết rõ, cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương này không phải của Lam Tiểu Bố, nếu như Hỗn Độn Quy Tắc Tương là của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố đã sớm lấy ra rồi. Đối với sự rộng lượng của Lam Tiểu Bố, hắn ta biết rất rõ.

“Lam huynh có đó không? Hình Nghê đến đây thăm hỏi.” Bên ngoài truyền đến tiếng của HÌnh Nghê, rõ ràng hắn ta cũng đến tìm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đột nhiên nghe thấy trong hư không truyền đến từng tiếng ầm vang. Thần niệm của hắn mở rộng ra ngoài, lập tức cảm nhận được một tràng cảnh vô cùng đáng sợ.

Quang mang ngũ sắc rơi xuống, tiếng nổ ầm vang liên miên từ đằng xa vọng lại, những quang mang ngũ sắc này đều nổ tung trong không gian bên ngoài An Lạc Thiên Thành.

Quang mang ngũ sắc kia nổ tung từng cái một, sau đó hợp thành một phiến, từng mảnh từng mảnh, sau đó hoàn toàn bao trùm toàn bộ An Lạc Thiên Thành.

Đây là Phá Tắc Pháo và Liệt Vũ Ba Văn của Duy Củ thế giới công kích...” Giờ phút này, toàn bộ người của An Lạc Thiên Thành đều nhận ra.

Cho dù mọi người đều biết, Duy Củ thế giới có năng lực san bằng toàn bộ An Lạc Thiên Thành, nhưng mà phần lớn mọi người đều cho rằng, Duy Củ thế giới sẽ không dám làm như vậy.

Nhưng bây giờ sự thật đã bày ra ngay trước mắt, Duy Củ thế giới chẳng những dám làm, hơn nữa còn dùng đại pháo và gợn sóng vũ trụ mà công kích như lôi đình, rất rõ ràng là hy vọng có thể hủy diệt An Lạc Thiên Thành trong thời gian ngắn nhất, giết sạch tất cả mọi người trong An Lạc Thiên Thành.

“KHông đúng, An Lạc Thiên Thành có kết giới vũ trụ che chắn lại...” Tu sĩ có thể ở lại trong An Lạc Thiên Thành, đương nhiên không phải hạng đơn giản, sau khi nhìn thấy vô cùng vô tận quang mang ngũ sắc từ Quy Tắc Pháo bắn tới, không hề gây ra chút ảnh hưởng với An Lạc Thiên Thành, bọn hắn đã biết, An Lạc Thiên Thành đã được kết giới che phủ.

“Kết giới gì? Có thể ngăn cản Phá Tắc Đại Pháo của Duy Củ thế giới?”

“Chẳng lẽ là cường giả có cấp bậc còn cao hơn Đạo Tổ?”

...

Biết An Lạc Thiên Thành có kết giới phòng ngự bảo vệ, tu sĩ ở lại An Lạc Thiên Thành cũng an tâm, thậm chí còn có thời gian tranh luận xem cái kết giới này do ai bố trí ra.

Khi nhìn thấy Quy tắc Pháo và các gợn sóng vũ trụ đánh về phía An Lạc Thiên Thành, ngay cả Đế Lan và những Đạo Tổ khác cũng sợ ngây người, không có người nào ngờ đến Duy Củ thế giới dám ra tay, chẳng những dám ra tay, mà còn nhanh chóng như vậy.

Đế Lan đang nghị sự cũng xông ra khỏi Đạo Tổ điện, hắn ta lạnh lùng nhìn Quy Tắc Pháo không ngừng đánh vào kết giới, sắc mặt âm trầm.

Cái này không chỉ là chuyện Duy Củ thế giới dám ra tay, mà còn có người bố trí kết giới phòng ngự bên ngoài An Lạc Thiên Thành, vậy mà bây giờ hắn ta mới biết được, cái này đúng là quá châm chọc.

Chương 2559 - Đánh vào nắm bông mềm.

“Nếu như ta đoán không sai, kết giới phòng ngự này chắc hẳn là hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên thủ bố trí ra, bọn hắn giết Phương Xán, lo lắng Duy Củ thế giới trả thù, cho nên đã sớm lén lút bố trí kết giới phòng ngự.” Giọng điệu của Lăng Trục Chân vô cùng nghiêm trọng, rõ ràng mặc dù hắn ta nói như vậy, nhưng tâm tư của hắn ta không ở nơi này, mà là vì sao Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí ra kết giới có thể ngăn cản được Quy Tắc Pháo của Duy Củ thế giới.

Lận Kiếp nhìn chằm chằm Quy Tắc Pháo không ngừng rơi xuống, giọng nói ẩn chứa sát ý, “Mọi người chắc hẳn đang nghĩ vì sao kết giới mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bố trí có thể ngăn cản được Quy Tắc Pháo và các loại công kích phá tắc của Duy Củ thế giới nhỉ? Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn bọn hắn có cách phá giải thủ đoạn phá tắc của Duy Củ thế giới.”

Đế Lan trầm giọng nói, “Ta hiểu rồi, sở dĩ Duy Củ thế giới có thực lực cường đại như vậy, nhưng vẫn không dám rêu rao ra ngoài, chính là lo lắng sẽ bị chúng ta phát hiện ra. Phá Tắc Kiếm, Phá Tắc Pháo, thậm chí là công kích gợn sóng vũ trụ của bọn hắn, chỉ có hữu hiệu với quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Chúng ta đều sinh tồn trong đại vũ trụ, cho nên công pháp đại đạo của chúng ta, còn cả đạo tắc thần thông của chúng ta, đều bị Duy Củ thế giới áp chế.

Muốn không bị Duy Củ thế giới áp chế, vậy thì chỉ có thể tu luyện mà không thông qua quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Như vậy thì có thể giải thích được mọi chuyện rồi, nếu như Lam Tiểu Bố kia không tu luyện đại đạo tự thân, Mạc Vô Kỵ kia nhất định là người tu luyện đại đạo tự thân, cho nên mới có thể bố trí được kết gới ngăn cản được Phá Tắc Pháo của Duy Củ thế giới công kích. Vấn đề này một khi biết rõ, cái gọi là vũ khí phá tắc kia của Duy Củ thế giới không đáng một xu.”

HÌnh Gia bổ sung, “Lam Tiểu Bố nhất định cũng là đại đạo tự thân.”

“Nói vậy thì, chỉ cần không phải tu sĩ tu luyện ở đại vũ trụ, cường giả chứng đạo ở giới vực hoặc tinh cầu có cùng cấp bậc với đại vũ trụ, cũng có thể nghiền ép Duy Củ thế giới đúng không?” Thuyên hỏi theo bản năng.

Đế Lan gật đầu, “Theo lý luận thì đúng là như vậy, nhưng mà điều kiện tiên quyết chính là quy tắc thiên địa tại thế giới mà mình tu luyện không bị Duy Củ thế giới phá giải được."

Thở dài một hơi, "Khó trách trước đó ta đã nghe được Duy Củ thế giới đang tạo dựng ra Quy Tắc Khố gì đó, bây giờ đã hiểu rồi, bọn hắn muốn thu thập toàn bộ quy tắc thiên địa, pháp tắc ở đại vũ trụ lại, tạo dựng thành một cái Quy Tắc KHố hoàn chỉnh. Chỉ cần là tất cả nguyên tố, quy tắc trong đại vũ trụ ở bên trong cái Quy Tắc KHố này, đều sẽ bị Phá Tắc Pháo và Phá Tắc Kiếm xé mở. Đạo tắc đại đạo tự thân, đương nhiên bọn hắn không thể thu thập được, cho nên mới có thể đối phó với cường giả của Duy Củ thế giới."

"Có thể thấy được dã tâm của Duy Củ thế giới rất lớn, trước đó chắc hẳn bọn hắn cảm thấy Quy Tắc KHố không hoàn chỉnh, cho nên mới co rút trong địa bàn của bọn hắn, thậm chí còn dùng màn sáng bảo hộ che phủ hết toàn bộ thế giới. Bây giờ có lẽ đã thu thập được kha khá quy tắc thiên địa của đại vũ trụ rồi, lúc này mới muốn ra ngoài xưng vương xưng bá. Thừa dịp đại hội Vĩnh Sinh lần này, dự định một mẻ hốt gọn toàn bộ Đạo Tổ, Thiên Đế tham gia đại hội Vĩnh Sinh." Lăng Trục Chân thở dài.

"Thu thập kha khá này nói thì dễ nghe, nhưng bọn hắn chắc hẳn chủ yếu là thu thập quy tắc thiên địa và pháp tắc tàn phá trong phạm vi mười đại thế giới ở đại vũ trụ mà thôi. Mà chúng ta đều tu luyện ở mảnh đất này, lúc này bọn hắn mới có thể khắc chế được đạo tắc đại đạo của chúng ta. Sự thật là quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ không có tận cùng, bọn hắn đến đây cũng chưa đến ngàn vạn năm, cho dù có thu thập chỉ cũng chỉ mới góp nhặt được một phần cực nhỏ mà thôi." Đế Lan lắc đầu.

"Ta đoán bọn hắn cũng không ngờ đến, ở chỗ này lại gặp được hai gia hỏa đại đạo tự thân. Ha ha, hai tên này xem như cũng đã cống hiến một chút cho chúng ta.” Lận Kiếp ha ha một tiếng.

“Đế Lan Đạo Tổ, Duy Củ thế giới này âm hiểm như vậy, lại muốn thừa cơ một mẻ hốt gọn, chúng ta không phải cũng nên diệt Duy Củ thế giới này đi sao?”Trong giọng nói của Thuyên ẩn chứa sát ý.

Thế giới của hắn ta là ĐỘn Nhất thế giới, mà nơi lân cận của Độn Nhất thế giới chính là Duy Củ thế giới, Duy Củ thế giới không chỉ một lần xâm lấn Độn Nhất thế giới tìm kiếm tài nguyên, bây giờ những nơi ở gần Độn Nhất thế giới và Duy Củ thế giới, đã sớm bị Duy Củ thế giới đào rỗng rồi.

“Không cần chúng ta ra tay, nếu như ta đoán không sai, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ kia tuyệt đối sẽ ra tay trước.” Hình Gia cười ha ha, trong giọng nói có ý đứng ngoài xem náo nhiệt. Hoàn toàn không nhớ rõ Lam Tiểu Bố cũng là người của Ma Như thế giới, thậm chí còn không nhớ rõ, nếu như không có Lam Tiểu Bố, Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình đã bị nhục nhã như thế nào.

...

Cách An Lạc Thiên Thành mấy trăm ngàn dặm, từng dãy chiến hạm màu đen trôi nổi trong hư không. Trên chiến hạm đứng đầy chiến sĩ vũ trụ, khiến cho toàn bộ không gian vô cùng đè nén đến ngạt thở. Mấy triệu chiến sĩ vũ trụ của Duy Củ thế giới này, trong tay mỗi người đều nắm vũ khí phá tắc. Rất rõ ràng, bọn hắn đang đợi Thiên Đế ra lệnh, sau đó vọt thẳng vào trong Trung Ương thế giới, diệt Trung Ương thế giới.

Ở giữa những chiến hạm này, là một cái chiến hạm khổng lồ cao chừng ngàn trượng, phía trước chiến hạm là một nam tử mặc trường bào, đây chính là Đạo Tổ Kinh Tây Chân của Duy Củ thế giới.

Chương 2560 - Đánh vào nắm bông mềm. (2)

Giờ phút này, sắc mặt của Kinh Tây Chân tái nhợt, trong mắt là tức giận và không thể tin được, Quy Tắc Pháo của Duy Củ thế giới bắn nửa ngày, kết quả lại như đánh vào một nắm bông mềm. Ở bên cạnh hắn ta, Thiên Đế Sủng Phàn và đệ nhất thống soái Thương Nguyên Khố, còn cả Chung Quyền đều đang ở đây.

Sắc mặt Sủng Phàn cũng có chút tái mét, hắn ta biết rõ vì sao Đạo Tổ lại tức giận, là bởi vì hắn ta vẫn không điều tra ra được vì sao Phương Xán lại bị giết chết. Cái này khiến cho mọi công kích của Duy Củ thế giới không có chút ý nghĩa nào, bị một cái kết giới ngăn cản.

“Sủng Phàn, ngươi là Thiên Đế của Duy Củ thế giới, ngươi có biết sai lầm của ngươi sẽ khiến cho toàn bộ Duy Củ thế giới diệt vong hay không?” Kinh Tây Chân nghiêm nghị quát lên.

Là Đạo Tổ của Duy Củ thế giới, hắn ta đương nhên hiểu rõ Quy Tắc Pháo thiếu hụt ở chỗ nào, một khi có người phá giải được, vậy thì người này có thể dễ dàng nghiền ép toàn bộ Duy Củ thế giới. Cũng bởi vì chỗ thiếu hụt chí mạng này, Duy Củ thế giới mới luôn kín tiếng, chờ thời cơ.

“Đạo Tổ, tin tức của ta là do Trọng Nính đưa ra, hắn là thành chủ của An Lạc Thiên Thành, trên thực tế là người của Duy Củ thế giới ta. Hắn nói sở dĩ Mạc Vô Kỵ giết chết được Phương Xán, là bởi vì Mạc Vô Kỵ tu luyện đạo tắc Thiên Độc đỉnh cấp, khiến Phương Xán khinh thường mà trúng đạo độc...”

Cho dù trong miệng đang giải thích, nhưng mà Sủng Phàn biết, lần này đã sai rồi, rất có thể sẽ khiến Duy Củ thế giới chìm vào nguy cơ cực lớn. Trong lòng hắn ta vẫn không rõ, vì sao Trọng Nính lại truyền tin tức giả cho hắn ta.

“Đi, lập tức rời khỏi nơi này, dùng truyền tống trận quay về Duy Củ thế giới.” Kinh Tây Chân nhanh chóng quyết định

Thế giới khác muốn truyền tống trong đại vũ trụ thì rất là khó khăn, gian nan, nhưng đối với Duy Củ thế giới mà nói, có thể tiến hành truyền tống không gian tránh đi khu vực Hỗn Độn. Chẳng những là có thể truyền tống người, thậm chí cả chiến hạm cũng có thể truyền tống.

“Đi thì không cần, các ngươi tồn tại đã chẳng có chút ý nghĩa nào rồi.” Một giọng nói đột ngột truyền đến.

Sau đó mọi người lập tức nhìn thấy rõ người đến, là hai nam tử trẻ tuổi.

“Là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.” Sủng Phàn lập tức nhận ra.

“Hai vị, ân oán giữa chúng ta và An Lạc Thiên Thành, không liên quan gì đến hai vị nhỉ? Hai vị hùng hổ dọa người như vậy là có ý gì?” SỦng Phàn đứng ra ôm quyền, giọng điệu cũng khá thành khẩn.

Vấn đề của Duy Củ thế giới, hắn ta là Thiên Đế hiểu rõ hơn ai hết. Chớ thấy bọn hắn nhiều người, mỗi người một món binh khí phá tắc. Chỉ khi nào thủ đoạn phá tắc không thể dùng được với đối phương, vậy bọn hắn chỉ có thể trở thành thịt cá bị người ta giết.

“KHông có ân oán sao? Người của Duy Củ thế giới ngươi truy sát bằng hữu của ta, đánh nát động phủ của chúng ta, ngươi nói xem có ân oán hay không? Ta làm thịt gia hỏa kia, các ngươi còn muốn bắn nát An Lạc Thiên Thành, ha ha ha, có gan đó.” Mạc Vô Kỵ ha ha một tiếng, thần niệm quét ra.

Sau đó hắn biết, ở đây có một cường giả, nếu như hắn đoán không sai, chắc hẳn là Đạo Tổ Kinh Tây Chân của Duy Củ thế giới.

“Vô Kỵ, gia hỏa này là Thiên Đế của Duy Củ thế giới nhỉ? Tạo Hóa cảnh, nhìn rất bình thường đó.” Lam Tiểu Bố nói một câu.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Tiểu Bố, ngươi không phát hiện tên gia hỏa mặc trường bào kia sao, gia hỏa này giống như một vị mục sư, tu vi lại không thấp.”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Kinh Tây Chân, lập tức kinh ngạc nói, “Vậy mà là bước đại đạo thứ tám?”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Cũng không biết gia hỏa này nghĩ gì, rõ ràng là bước đại đạo thứ tám, nhưng cứ thích giả thần giả quỷ, làm ra cái gì mà vũ khí phá tắc.”

ÁNh mắt Kinh Tây Chân rụt lại, đây là lần đầu tiên có người phát hiện ra thực lực chân chính của hắn ta. Trước đó, sợ rằng không có ai dám tin, Đạo Tổ của Duy Củ thế giới là bước đại đạo thứ tám.

“Giết!” Thương Nguyên Khố sau khi nhìn Đạo Tổ, lập tức biết mình nên làm thế nào. Vung tay lên, bản thân mình là người đầu tiên lấy ra một cái Phá Tắc Phủ.

Mấy triệu chiến sĩ vũ trụ tựa như có tư tưởng thống nhất, sau tiếng hét này của Thương Nguyên Khố, toàn bộ đều lấy vũ khí phá tắc ra, từng dãy chiến hạm màu đen đều xông về phía Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Trong lòng Kinh Tây Chân thì trầm xuống, hắn ta cũng không định bảo Thương Nguyên Khố ra tay. Hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, một khi vũ khí phá tắc của bọn hắn không có chút ảnh hưởng gì đến Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nhiều người chính là một chuyện cười.

Khi nhin thấy lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không hề có chút ảnh hưởng nào giam cầm tất cả chiến hạm lại, ngay cả ý nghĩ bảo dừng tay, Kinh Tây Châu cũng không có, hắn ta quay người muốn bỏ chạy, chỉ là vào giờ phút này, hắn ta cũng đã bị lĩnh vực của hai người kia khóa lại. Cho dù hắn ta là bước đại đạo thứ tám, giờ phút này cũng không thể thi triển độn thuật.

Từng đạo kích mang tung hoành, những chiến hạm màu đen luôn xưng vương xưng bá ở Trung Ương thế giới này giống như những tờ giấy, không hề có chút năng lực chống cự nào.

Cho dù là Thiên Đế Sủng Phàn của Duy Củ thế giới, hay là đệ nhất thống soái Thương Nguyên KHố, vũ khí phá tắc trong tay bọn họ lúc này không dùng được, ngay khi lĩnh vực Kích Đạo Sát Phạt của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ công kích, thậm chí ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Thực lực khác biệt quá lớn, có lúc, nhiều người cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Kết quả này, không khác gì mà Kinh Tây Chân đã đoán lúc trước.

Trước khi chết Sủng Phàn vẫn không ngờ được, bọn hắn ở Duy Củ thế giới có cảm giác ưu việt lâu như vậy, kết quả trước lĩnh vực Sát Phạt của người ta, ngay cả một nén nhang cũng không sống nổi. Trước khi thân thể bị Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố xé nát, hắn ta có chút hoài nghi, nguyên khí thiên địa ở đại vũ trụ nồng đậm như vậy, quy tắc thì rõ ràng, bọn hắn nghiên cứu khoa học kỹ thuật là do cố ý sao?

Chương 2561 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều cảm thán, có lúc những thứ nhìn có vẻ rất đáng sợ, nhưng thật ra chỉ là một lớp giấy, một khi đâm thủng, chẳng là gì cả.

“Tên Kinh Tây Chân kia chạy rồi.” Mạc Vô Kỵ có chút khó chịu.

Cho dũ đã bị lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ khóa lại, Kinh

Tây Chân vẫn có thể tránh thoát được trói buộc lĩnh vực của hai người, lặng yên không một tiếng động chạy thoát.

“CHắc hẳn là thủ đoạn không gian, gia hỏa này rất nguy hiểm, thủ đoạn không gian của hắn khá kỳ dị, vậy mà có thể xông phá khỏi trói buộc lĩnh vực của hai chúng ta.” Lam Tiểu Bố cũng kinh ngạc vô cùng.

Kinh Tây Chân chạy thoát, cho dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố đều không nghĩ đến chuyện truy sát.

Lam Tiểu Bố nhìn chiến sĩ vũ tụ đã bị bọn hắn giết bảy tám phần, thở dài nói, “Những chiến sĩ vũ trụ này có một phần là người, một phần là cái xác không hồn được cài ký ức. Cái Duy Củ thế giới này đúng là không phải thứ gì tốt, trừ một số ít đứng trên đỉnh, những người khác không được coi là người. mặc dù bây giờ ta rất muốn đi hủy cái Duy Củ thế giới này đi, nhưng ta khẳng định có người hy vọng chúng ta làm như vậy.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Cái Duy Củ thế giới kia tốt nhất chúng ta đừng lo đến nữa, trực tiếp quay lại An Lạc Thiên Thành thôi. Ngươi nhìn xem, ở An Lạc Thiên Thành có ai đứng ra không? Những người này đáng đời. Bọn hắn hy vọng chúng ta sẽ giúp bọn hắn diệt đi Duy Củ thế giới, vậy thì cứ để bọn hắn chờ đi, dù sao thì chúng ta cũng là đại đạo tự thân, cũng không sợ vũ khí phá tắc của Duy Củ thế giới.”

…

Sau khi Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ quay lại An Lạc Thiên Thành, toàn bộ An Lạc Thiên Thành tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trừ một vài tu sĩ ở các tức lâu lớn nhỏ giọng bàn luận về Duy Củ thế giới, mấy vị Đạo Tổ ở An Lạc Thiên Thành đều không có chút phản ứng nào.

Lam Tiểu Bố cũng giống như Mạc Vô Kỵ không thèm để ý, trừ chuyện chỉ điểm Thất Trụ Thiên ngưng luyện đại đạo tự thân ra, thời gian còn lại đều là nghiên cứu quy tắc thiên địa của đại vũ trụ.

Đại đạo của Thất Trụ Thiên vốn là tự mình thông qua Thất Trụ Khai Thiên Thuật diễn hóa ra, vì hoàn thiện đại đạo, hắn ta đã hao tổn một lượng lớn tinh lực. Trước đó luôn cảm thấy còn thiếu một chút, bây giờ muốn biến nó thành đại đạo của mình, những chuyện trước đó hắn ta làm đều có ý nghĩa.

Có sự giúp đỡ của Mạc Vô Kỵ, chưa đến ba tháng, đại đạo của hắn ta đã có hình thức ban đầu.

Nhưng mà Thất Trụ Thiên không thể tiếp tục nghiên cứu đại đạo tự thân của mình nữa, bởi vì đại hội Vĩnh Sinh đã mở ra rồi.

Quảng trường trung tâm của An Lạc Thiên Thành, có 108 bậc thang bạch ngọc dài chậm rãi xuất hiện, từng bậc thang bạch ngọc xuất hiện từ quảng trường kéo dài ra bốn phía đến trong không trung.

TRong hư không vang lên từng luồng đạo âm vang vọng, mây mù mông lung bao phủ trên không An Lạc Thiên Thành. Không ai có thể nhìn thấy rõ, hội trường đại hội Vĩnh Sinh trong mây mù kia là như thế nào.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần đi lên cái bậc thang bạch ngọc này, là có thể tiến vào quảng trường đại hội Vĩnh Sinh. Nhưng bây giờ không có người nào dám động, thứ nhất, trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, ngươi hoàn toàn không thể đi lên được. Thứ hai, sau khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, muốn đi lên cần phải có ngọc phù thân phận.

Nhưng giờ phút này tất cả mọi người đang tụ tập bên ngoài quảng trường trung tâm, bởi vì cho dù không vào được, khi đại hội Vĩnh Sinh luận đạo, bọn hắn cũng có thể ở dưới quảng trường mà lắng nghe đạo âm. Cho dù một xíu đạo âm truyền ra, chỉ cần nghe được, cũng có trợ giúp cực lớn với đại đạo của bọn hắn.

Mấy người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cùng đến nơi này, một nhóm bọn hắn có tám người, trừ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ra, còn có Thất Trụ Thiên, Tề Mạn Vi, Đỗ Bố, Phương Chi Khuyết, Thái Xuyên và Cú Mang. CÓ Đạo Tổ như Thất Trụ Thiên ở đây, danh ngạch tiến vào đại hội Vĩnh Sinh, bọn hắn không cần phải lo lắng.

KHi đạo âm không ngừng vang lên, Đế Lan Đạo Tổ dẫn theo những Đạo Tổ của các đại thế giới còn lại từ hư không xuất hiện, bọn người Đế Lan trực tiếp đứng ở trên bậc thang bạch ngọc to lớn nhất. Toàn bộ quảng trường trung tâm của An Lạc Thiên Thành đều yên tĩnh, nhìn mấy Đạo Tổ đang đứng trên bậc thang bạch ngọc.

Thất Trụ Thiên nói với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, “Ta đi qua bên kia, đến lúc đó lại nói tiếp.”

Nói xong thì cũng sải bước ra, xuất hiện giữa mấy Đạo Tổ. Là Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới, Thất Trụ Thiên không thể nào vào lúc này mà đứng ở chỗ mấy người Lam Tiểu Bố nữa.

Đế Lan gật đầu với Thất Trụ Thiên, ánh mắt quét về phía Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, trong lòng hắn ta cảm thấy rất thất vọng. Theo kế hoạch của hắn ta, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tốt nhất phải cưỡng ép dùng truyền tống trận của An Lạc Thiên Thành, đến Duy Củ thế giới, diệt Duy Củ thế giới đi. Nhưng mà trên thực tế là, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chỉ tiêu diệt quân vũ trụ của Duy Củ thế giới đến Trung Ương thế giới lần này mà thôi, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đến Duy Củ thế giới. Thậm chí hắn ta còn hoài nghi, Đạo Tổ Kinh Tây

Chân của Duy Củ thế giới còn chưa bị giết.

“Các vị đạo hữu, đại hội Vĩnh Sinh mà chúng ta chờ mong đã lâu sắp mở ra. Đại hội Vĩnh Sinh cũng không phải mở ra lần đầu tiên ở đại vũ trụ ta, cũng không phải là lần cuối cùng. Đại hội Vĩnh Sinh lần này khác với những lần trước chính là, đại hội Vĩnh Sinh lần này, chúng ta còn có Hỗn Độn Đạo Thể xuất hiện, tất cả mọi người có thể dựa vào Hỗn Độn Đạo Thể này mà cảm ngộ đại đạo Hỗn Độn.”

Sau khi Đế Lan nói đến đây, từng tiếng hoan hô nhiệt liệt truyền đến, rất rõ ràng, đối với Hỗn Độn Đạo Thể, mọi người đều rất mong chờ.

Chương 2562 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra. (2)

“Bởi vì quảng trường đại hội Vĩnh Sinh có hạn, cho nên không thể nào để cho tất cả mọi người đều có thể tiến vào được. Đại hội Vĩnh Sinh lần này sẽ có một vạn người đi vào trong hội trường. Những người còn lại không thể tiến vào hội trường đại hội Vĩnh Sinh cũng không cần phải lo lắng, chúng ta còn có hội trường phụ, hội trường phụ thì mười vạn người có thể tiến vào. Trừ chuyện đó ra, toàn bộ An Lạc Thiên Thành đều có thể nghe được đạo ngôn đại nghĩa từ đại hội Vĩnh Sinh, đương nhiên, tại quảng trường trung tâm của An Lạc Thiên Thành, đạo âm sẽ càng rõ ràng hơn…”

Tiếng hoan hô càng nhiệt liệt hơn, mỗi người đều vô cùng chờ mong đối với đại hội Vĩnh Sinh sắp tới.

Lam Tiểu Bố biết, cái hội trường phụ này chắc hẳn là dành cho một vài tu sĩ giàu có, còn cả các loại tông môn đại đạo, thương lâu, thương hội vào. Bọn hắn có được danh ngạch mà Thất Trụ Thiên cho, nhất định có thể tiến vào hội trường chính.

“Bây giờ xin mời các thiên tài của các đại thế giới tham gia đại hội đi vào hội trường đại hội Vĩnh Sinh.” Khi Đế Lan nói xong, 108 bậc thang bạch ngọc lập tức xuất hiện một gợn sóng hư không. Bất cứ người nào tiến vào đại hội Vĩnh Sinh, chỉ cần nắm chặt ngọc phù trong tay là có thể tiến vào, nếu không sẽ trực tiếp bị bắn ra.

Bọn người Lam Tiểu Bố nắm ngọc phù ở trong tay, sau đó không chút trở ngại vượt qua gợn sóng trên bậc thang bạch ngọc, bước lên bậc thang bạch ngọc.

TRong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng cạn lời, không biết tên Hình Gia này nghĩ như thế nào. Toàn bộ danh ngạch thiên tài tham gia đại hội Vĩnh Sinh có khoảng chừng hơn vạn người, cho dù không phải là thiên tài toàn bộ, ít nhất cũng có năm sáu ngàn đi. Thế nhưng thiên tài của Ma Như thế giới đến tham gia hình như chỉ hơn một trăm, ngay cả số lẻ cũng không có. Nếu như không tính những người không trung thành kia, bây giờ thiên tài của Ma Như thế giới tham gia đại hội Vĩnh Sinh chỉ còn mấy chục người nhỉ?

Đế Lan người ta hoàn toàn không xem trọng Ma Như thế giới ngươi, hết lần này đến lần khác Hình Gia còn mặt nóng dán mông lạnh, đi theo sau lưng Đế Lan xum xoe, loại người này mà có thể trở thành Đạo Tổ một phương, đúng là châm chọc.

Mặc dù không biết những cái bậc thang bạch ngọc này dùng để làm gì, nhưng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn bước qua, hơn nữa còn không ngừng khắc họa các loại trận văn hư không. Bậc thang bạch ngọc có hơn 900 bậc, đi qua bậc thang bạch ngọc này, là một cái quảng trường, phía cuối quảng trường có một cái cửa lớn cao chừng ngàn trượng. Giờ phút này Lam Tiểu Bố mới phát hiện, mặc dù có 108 cầu thang thông đến đại hội Vĩnh Sinh, nhưng mà chỉ cần vượt qua bậc thang bạch ngọc, đều đi đến bên ngoài cửa lớn này.

Từ cái cửa lớn này hoàn toàn không thể nào nhìn thấy rõ hình dạng hội trường đại hội Vĩnh Sinh, đừng nói là mắt thường, cho dù dùng thần niệm đảo qua cũng hoàn toàn mơ hồ.

Mạc Vô Kỵ mở Đạo Đồng ra, lập tức nhìn thấy một kiến trúc có hình nửa vòng tròn giống như nhà bạt xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Mạc Vô Kỵ mở rộng Trữ Thần Lạc ra, rất nhanh đã xác định được, đây không phải là một món pháp bảo, mà là kiến trúc thật sự. Cái này khiến hắn thở phào một hơi, nếu như là một món pháp bảo, hắn thật sự không dám vào trong.

“Chúng ta cũng đi vào đi.” Nhìn thấy đám người tràn vào cửa lớn, Lam Tiểu Bố nói.

“Cái cầu thang bạch ngọc kia chắc hẳn có hai phương hướng, ngọc phù của chúng ta có thể đến nơi này, nơi này là nơi đệ tử thiên tài luận đạo. Một cái khác chắc hẳn là hội trường bình thường, là nơi cho thương hội tiến vào.” Tề Mạn Vi nhìn thấy trên bậc thang bạch ngọc có rất nhiều người, nhưng khi xuất hiện trước cái cửa lớn này, người trở nên ít hơn một chút, lúc này mới nói ra.

“Chỉ là một cái cầu thang trận pháp bình thường mà thôi, ta cũng có thể bố trí.” Thái Xuyên đắc ý nói.

Mạc Vô Kỵ thì nhíu mày ngừng lại, hắn mơ hồ cảm nhận được ở đây có người quen. Sao lại có chuyện này được, trừ Lam Tiểu Bố ra, hắn thật sự không có người quen nào ở chỗ này. Cho dù có một người u Bình, nhưng u Bình là người Mông Mỗ Đại Diễn, cũng không quen thuộc với hắn như vậy.

Giờ phút này, tất cả mọi người đã tiến vào trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh, toàn bộ hội trường đại hội Vĩnh Sinh lại là hư không, trong hư không này, có hơn vạn đóa hoa sen, mỗi một đóa hoa sen đều ẩn chứa nguyên khí thiên địa và khí thế đại đạo nồng đậm.

Chính giữa vạn đóa hoa sen này, là một đài sen cực lớn. Còn bên dưới hoa sen, chỉ có hư không, thần niệm không thể nào thẩm thấu xuống dới được.

“Thất Trụ Thiên chắc chắn sẽ không ngồi cùng một chỗ với chúng ta, đợi lát nữa bảy người chúng ta sẽ ngồi cùng một khu vực, Đỗ Bố, tu vi của ngươi kém nhất, ngươi ngồi ở giữa đi.” Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một lần, lập tức nói. Nói xong, hắn đã sải bước ra, chỉ trong chớp mắt hắn đã ngồi ở giữa hội trường.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố một trái một phải, mấy người còn lại đều ngồi giữa hai người này.

Lúc này người khác cũng phát hiện càng ngồi sớm vị trí càng tốt, phát hiện này khiến tất cả mọi người lao vào trong hội trường, chọn vị trí thuộc về mình, hoặc có thể nói là cướp đoạt vị trí.

Đến sau đó, thậm chí còn có người vì một chỗ ngồi mà bắt đầu đánh nhau. Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, đánh nhau như vậy nhưng lại không có người nào quản, Đạo Tổ cũng không đứng ra nói chuyện.

Bởi vì không có người quản, người đánh nhau thì càng nhiều, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã vẫn lạc ít nhất mấy trăm người.

Sau khi mấy trăm người này vẫn lạc, hoa sen trong hư không của đại hội Vĩnh Sinh dường như càng nhiều hơn.

“Vô Kỵ, ngươi có phát hiện ra không, hoa sen mà chúng ta ngồi là thật, chứ không phải là pháp bảo.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ta đã phát hiện ra ngay khi xem xét vị trí hoa sen này, cái này chỉ được cấm chế tự nhiên khóa lại, thần niệm của ta lại không thể thẩm thấu được.”

Chương 2563 - Đạo âm Vũ TRụ.

Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Mạc Vô Kỵ có Trữ Thần Lạc, thần niệm có thể thẩm thấu đến nơi mà người khác không thể làm dược, bây giờ thần niệm của Mạc Vô Kỵ cũng không thể thẩm thấu được, có thể thấy được cái cấm chế này lợi hại như thế nào.

TRong hư không hội trường đại hội Vĩnh Sinh vẫn còn đang cướp đoạt chỗ ngồi, cho dù chỗ ngồi của đám người Mạc Vô Kỵ được xem là tốt nhất, nhưng mà không có ai dám đến đây cướp đoạt. Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố là ai? Dám giết cả cường giả bát tinh của Duy Củ thế giới, dám đối kháng với Đạo Tổ đó.

“Lão Thạch đến.” Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Thạch Trường Hành dẫn theo Thạch Uyển Dung bước vào hội trường, cho dù vị trí bên cạnh Mạc Vô Kỵ đã sớm bị người khác chiếm lấy, nhưng mà Thạch Trường Hành chỉ cần vung tay gạt một chút, đã trống đi hai vị trí, hắn ta dẫn theo Thạch Uyển Dung ngồi vào chỗ đó.

Hai tu sĩ bị hất văng ra sau khi nhìn thấy Thạch Trường Hành thì đâu còn dám cướp về nữa? Có lẽ bọn hắn nên cảm thấy may mắn vì Thạch Trường Hành đã không giết bọn hắn.

“Lão Thạch, ngươi đến hơi trễ rồi.” Lam Tiểu Bố lên tiếng chào.

Thạch Trường Hành hừ một tiếng, “Ngươi cho rằng những Đạo Tổ kia là thứ tốt à? Ta bị Khổng Tâm Kiếm làm chẫm trễ thời gian, đợi lát nữa khi ra tay, các ngươi nhất định phải cẩn thận gia hỏa này, hắn dẫn theo ít nhất là bốn cường giả bước đại đạo thứ tám.”

Còn một câu nữa Thạch Trường Hành không hề nói ra, hắn ta tốn thời gian bố trí một cái truyền tống trận. Nếu như đến lúc đó bên phía Lam Tiểu Bố thật sự không địch lại được, cho dù như thế nào, cũng phải đưa Thạch Uyển Dung rời khỏi nơi này trước.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, trong lòng âm thầm cảnh giác, gia hỏa Khổng Tâm Kiếm này rốt cuộc tìm ở đâu ra nhiều bước đại đạo thứ tám như vậy? Trừ Phù Sùng ra, chẳng lẽ còn có Đạo Tổ Dương Thiên của Đại Hoang thế giới?

Lúc này đám Đạo Tổ Đế Lan đã đi vào trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh, mà chuyện đánh nhau trong đại hội Vĩnh Sinh cũng ngừng lại. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua một chút, hội trường chứa được vạn người, bây giờ chỉ còn khoảng tám ngàn người. Hoa sen trong hội trường này, giống như biết có bao nhiêu người vậy, không nhiều hơn cũng không thiếu một cái nào.

Đài sen ở giữa kia, có chu vi khoảng trăm trượng.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều cho rằng những Đạo Tổ này sẽ ngồi ở trên đài sen to lớn ở giữa hội trường đại hội Vĩnh Sinh kia, nhưng bọn hắn không ngờ là, những Đạo Tổ kia chỉ tùy tiện tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Hội trường đại hội Vĩnh Sinh trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, hội trường hư không lớn như vậy, có chút quá mức yên tĩnh.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định hỏi thăm Thạch Trường Hành, sao Đế Lan không đứng ra nói chuyện, một luồng đạo âm linh hoạt kỳ ảo đến cực hạn đột nhiên vang lên, đạo âm này sạch sẽ chẳng có chút tạp chất nào, mỗi một âm thanh rót vào tai, giống như gột rửa toàn bộ linh hồn một lần. Khiến người ta không nhịn được muốn nhắm mắt lại, tiếp tục lắng nghe đạo âm này, để đạo âm thanh lọc đi mọi dơ bẩn và tạp chất trong người.

Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được mà nhắm mắt lại, chẳng những là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, lắng nghe đạo âm tinh khiết đến cực hạn này.

Trên người tất cả tu sĩ đều không ngừng có luồng khí màu xám bị đẩy ra ngoài, mỗi người đều được đạo âm này thanh tẩy, ngay cả mấy Đạo Tổ cũng không ngoại lệ.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Bố mở mắt ra, phát hiện Mạc Vô Kỵ cũng vừa mở mắt ra. Giờ phút này ở đại hội Vĩnh Sinh, rất nhiều tu sĩ vẫn còn đang đắm chìm trong quá trình đạo âm thanh tẩy.

Chuyện gì xảy ra? Cho dù là Mạc Vô Kỵ hay Lam Tiểu Bố đều có chút khó hiểu.

“Đây không phải là cố ý, nếu như ta đoán không sai, đây là Vĩnh Sinh Đạo âm của Vũ Trụ Thụ, thuộc về đạo tắc Vĩnh Sinh do vũ trụ Hạo Hãn mang lại.” Mạc Vô Kỵ truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

“Làm sao mà ngươi biết được?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Mạc Vô Kỵ nói, “Bởi vì ta có một cái Vũ Trụ đạo quả, cái Vũ Trụ đạo quả này mặc dù ta chưa dùng đến, nhưng ta đã cảm nhận được đạo tắc trong Vũ Trụ đạo quả này. Những dóa hoa sen mà chúng ta đang ngồi, chắc hẳn cũng là một góc thế giới của Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố cũng hiểu ra, khó trách Đế Lan lại nắm chắc trong lần đại hội Vĩnh Sinh này có thể ép Vũ Trụ Thụ xuất hiện. Đây là ăn cháo đá bát mà.

Rõ ràng là lấy được chỗ tốt của Vũ Trụ Thụ, kết quả lại muốn tính toán Vũ Trụ Thụ, thậm chí còn muốn lấy Vũ Trụ Thụ đi. Bọn gia hỏa này quả nhiên không phải thứ gì tốt. Loại tồn tại như Vũ Trụ Thụ này, đã không thể nào dùng linh thực để phân biệt, đây là thứ cao cấp nhất duy trì Hạo Hãn.

Mạch lạc của một phương vũ trụ. Lấy đi Vũ Trụ Thụ, không khác gì hủy đi đại vũ trụ.

“Vô Kỵ, nếu như là Vũ Trụ Thụ, ngươi và ta cũng nên nhân cơ hội này cảm nhận khí thế vũ trụ đại đạo một chút, đồng thời tăng tu vi lên.” Lam Tiểu Bố nói xong thì nhắm mắt lại một lần nữa.

Mạc Vô Kỵ cũng nhắm mắt lại, chỉ cần không bị mấy Đạo Tổ Đế Lan ám hại, cái này là món ăn khai vị tại đại hội Vĩnh Sinh. Đạo âm vũ trụ từ Vũ Trụ Thụ, không chỉ gột rửa đi dơ bẩn, còn có thể thanh lọc thần hồn, mở rộng tiềm lực đại đạo, tăng thêm tư chất đại đạo.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, toàn bộ An Lạc Thiên Thành dường như vô cùng yên tĩnh. Không chỉ là bên trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh vô cùng yên tĩnh,mà ở hội trường phụ của đại hội Vĩnh Sinh, còn cả toàn bộ An Lạc Thiên Thành, đều có đạo âm tràn ra ngoài. So sánh với ở trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh, mặc dù kém hơn rất nhiều, nhưng đối với đông đảo tu sĩ mà nói, đều là cơ hội vạn năm khó gặp.

Chương 2564 - Đạo âm Vũ TRụ. (2)

Nếu như nói ở nơi này, ai có thu hoạch lớn nhất, vậy thì đương nhiên chính là Thất Trụ Thiên. Đại đạo tự thân của hắn ta đã sắp hoàn thiện, đạo âm Vũ Trụ Thụ này trực tiếp giúp hắn ta hoàn thiện đạo tắc đại đạo tự thân, gột rửa mọi đạo tắc vỡ nát không thuộc về đại đạo tự thân của mình. Mãi đến khi đạo âm từ từ tiêu tán, Thất Trụ Thiên không nhịn được mà cười ha ha.

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, xem ra lần này ngươi thu hoạch không ít nhỉ.” Trường Nhất thấy Thất Trụ Thiên cười to, không nhịn được nói một câu.

Hắn ta cũng không phải đang mỉa mai Thất Trụ Thiên, mà là biết bây giờ Thất Trụ Thiên đang đứng về phe Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, lỡ như Mạc Vô Kỵ cho Thất Trụ Thiên Hỗn Độn Quy Tắc Tương, vậy đại hội Vĩnh Sinh lần này, được đạo âm gột rửa, nói không chừng Thất Trụ Thiên thật sự thu hoạch không nhỏ.

Đến cấp độ như bọn hắn, thu hoạch không nhỏ, vậy thì có nghĩa là có cơ hôi bước vào bước đại đạo thứ chín.

“Đúng, lần này may mắn, thu hoạch không nhỏ.” Thất Trụ Thiên hăng hái, đại đạo tự thân đã hoàn toàn ngưng luyện, đâu chỉ là thu hoạch không nhỏ? Lúc trước hắn ta đã từng khát vọng bước vào bước đại đạo thứ chín, nhưng trong lòng hắn ta biết rất rõ, hắn ta chắc hẳn vô duyên với bước đại đạo thứ chín. Nhưng bây giờ thì khác, hắn ta khẳng định mình có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ chín.

Trường Nhất có chút khó chịu, cũng là cùng một bọn với Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ, dựa vào đâu mà hắn ta chỉ có thể dựa vào đạo âm gột rửa một chút đại đạo, cũng không có cảm giác đã thu hoạch được rất nhiều?

Đế Lan cũng đứng lên, cao giọng nói, “Ta tin tưởng rằng lần này đạo âm gột rửa ở đại hội Vĩnh Sinh đã mang lại chỗ tốt không thể nào tưởng tượng được cho các vị đạo hữu. Ta ở chỗ này cầu chúc các bị đạo hữu, sau khi gột rửa đại đạo của mình rồi có thể tăng thêm một tầng.

Theo quy củ của đại hội Vĩnh Sinh, tiếp theo sẽ là thời gian luận đạo trăm năm, sau đó mời là lúc đạo tắc Vĩnh Sinh nở rộ. Nhưng đại hội lần này có một niềm vui ngoài ý muốn, niềm vui ngoài ý muốn này chính là lần đại hội này có thêm một Hỗn Độn Đạo Thể.”

Nói đến đây, Đế Lan ngừng lại một chút, nhưng rõ ràng tất cả tu sĩ đang ở trong đại hội Vĩnh Sinh đều đang nôn nóng, mỗi người đều khát vọng cảm ngộ được đạo tắc Hỗn Độn, một khi thông qua cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể, cảm nhận được một hai đạo tắc Hỗn Độn, vậy thì đối với bọn họ mà nói, tương lai tiến vào khu vực Hỗn Độn, sẽ tăng thêm một phần bảo hộ.

“Bởi vì nữ tử Hỗn Độn Đạo Thể này là do Đại Khung Tịch Đạo của ĐỘn Nhất thế giới lấy được, cho nên chúng ta mời Đạo CHủ Cổ Tân của Đại Khung Tịch Đạo, đưa Hỗn Độn Đạo Thể ra cho mọi người.”

Sau khi Đế Lan nói xong, vung tay ném ra mười mấy đạo trận kỳ, chỉ chớp mắt, tại đài sen to lớn ở giữa hội trường lập tức xuất hiện một cái trận văn truyền tống..

Khi trận văn truyền tống càng ngày càng sáng, một cái giường bạch ngọc được truyền tống đến, cái giường bạch ngọc này vừa hay xuất hiện trên cái đài sen to lớn kia, chỉ là có một tầng cấm chế lụa mỏng màu xanh che phủ, không thể nào nhìn thấy rõ người bên trong giường ngọc mà thôi.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phá giường ngọc trên đài sen, nhíu mày nói, “Sao ta cảm thấy người này có chút quen thuộc?”

“Là vì đó là nữ tử ở cùng với ta khi còn ở Thánh Kiếm cung.” Tề Mạn Vi ngạc nhiên nói ra. Nàng và Trang Tích Nguyệt bị giam với nhau qua một khoảng thời gian rất dài, cho nên hơi thở của Trang Tích Nguyệt, nàng lập tức nhận ra ngay.

“Trang tiên tử?” Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, nữ nhân này chính là Trang Tích Nguyệt mà hắn đã từng cứu.

Mạc Vô Kỵ cũng đang khó hiểu, vì sao nữ tử trên đài sen kia có chút quen thuộc, sau khi nghe Lam Tiểu Bố nói đến Trang tiên tử. Hắn lập tức nhận ra đối phương là ai, Trang Tích Nguyệt, lúc trước là đệ tử của trang chủ Thiên TRì sơn trang Yến Hủy Mộng, là Yến Hủy Mộng yêu cầu hắn phải cưới nữ tử kia.

Năm đó hắn ta nói một câu, “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”* để từ chối Trang Tích Nguyệt, sau đó thì không còn tin tức của Trang Tích Nguyệt nữa, không ngờ nàng lại có thể đến đại vũ trụ. Nàng không còn là đóa hoa trong nhà ấm lúc trước nữa, mà là một cường giả Tạo Hóa cảnh.

(* Ly tứ kỳ 4 - Nguyên Chấn

Tằng kinh thương hải nan vi thuỷ,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa tùng lãn hồi cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Dịch nghĩa:

Nỗi nhớ xa cách kỳ 4

Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước,

Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.

Dần dà khóm hoa cũng lười ngó ngàng tới,

Một nửa duyên kiếp của ta cho tu đạo, một nửa là cho nàng.

Thể hiện sự trung trinh không thay đổi.)

Bởi vì đã quá lâu rồi, hắn chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, mãi đến khi Lam Tiểu Bố gọi một tiếng Trang tiên tử, hắn mới hiểu ra, đối phương chính là Trang Tích Nguyệt

Mạc Vô Kỵ giận dữ, cho dù Trang Tích Nguyệt không có quan hệ gì với hắn, nhưng cũng là người từ Chân Tinh, thế mà bị người ta bắt đến đây quan sát cảm ngộ, thật sự là gan to bằng trời.

Mạc Vô Kỵ không chút do dự sải bước ra, trong tay đánh ra một đạo nhận mang,

Phốc! Một đạo huyết quang nổ tung, Cổ Tân còn chưa đến nơi đã bị Mạc Vô Kỵ chém giết, ngay cả năng lực đánh trả cũng không có.

Đế Lan giận dữ, hắn ta đột nhiên đứng dậy, bước đến trước người Mạc Vô Kỵ, ”Mạc đạo hữu có ý gì? Cái Hỗn Độn Đạo Thể này là để cho toàn bộ tu sĩ trong đại hội Vĩnh Sinh quan sát cảm ngộ đại đạo Hỗn Độn, chẳng lẽ ngươi muốn cứng rắn cướp đoạt sao?”

Chương 2565 - Nàng là bằng hữu của ta.

“Hắn chẳng những muốn cứng rắn đoạt lấy, mà còn giết Đạo Chủ Cổ Tân Đại Khung Tịch Đạo của Độn Nhất thế giới ta rồi.” Thuyên hừ lạnh một tiếng, đứng ở bên cạnh Đế Lan, Đại Khung Tịch Đạo chính là đạo môn ở Độn Nhất thế giới hắn ta, kết quả một Đạo Chủ lại bị Mạc Vô Kỵ chém giết trước mặt hắn ta, cơn tức này sao hắn ta có thể nuốt xuống được?

Giờ phút này toàn bộ đại hội Vĩnh Sinh đều vô cùng hỗn loạn, mọi người không dễ dàng gì mới có thể cảm ngộ được Hỗn Độn Đạo Thể, kết quả lại bị tên Mạc Vô Kỵ này nhảy ra làm loạn.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, trong giọng nói chứa đầy sát ý, “Đế Lan, lá gan của ngươi cũng lớn lắm, dám bắt bằng hữu của ta đến đây để cảm ngộ Hỗn Độn. Ha ha, chắc là nghĩ rằng ta không diệt được ổ chó của ngươi nhỉ?”

“Bằng hữu của ngươi?” Lận Kiếp sái bước đến mỉa mai một tiếng, “Có phải nếu như chúng ta tìm được hai cái Hỗn Độn Đạo Thể, hai cái Hỗn Độn Đạo Thể này đều là bằng hữu của ngươi?”

Giờ phút này, chẳng những là Lận Kiếp, mà HÌnh Gia, Lăng Trục Chân, Trường Nhất và Thất Trụ Thiên đều đi đến nơi này. Đám người vây Mạc Vô Kỵ ở chính giữa, người khác không biết Thất Trụ Thiên và Trường Nhất ở phe Lam Tiểu Bố, nhìn thoáng qua tình cảnh này đều cho rằng Mạc Vô Kỵ chết chắc.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, cũng nhảy đến bên cạnh Mạc Vô Kỵ, “Sao nào? Chuẩn bị ỷ nhiều hiếp ít à?”

“Chính là ỷ nhiều hiếp ít đấy, ngươi làm được gì?” Giọng nói trầm thấp của Lôi Vân Hãn truyền đến, sau đó xuất hiện từ trong hư không, lĩnh vực bước đại đạo thứ tám cường hãn hoàn toàn khóa Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lại.

Thạch Trường Hành không hề động, lúc này mà hắn ta bước ra cũng không có ý nghĩa gì, đợi lát nữa khi đánh nhau, hắn ta sẽ đột ngột ra tay, lúc này mới có thể mang lại hiệu quả tốt nhất.

“Muốn đánh nhau sao? Hai người chúng ta tiếp đến cùng.” Mạc Vô Kỵ xòe tay ra, Phàm Nhân Kích xuất hiện trong lòng bàn tay, cùng lúc đó, lĩnh vực Sát Phạt cuồng bạo đã mơ hồ mở rộng ra ngoài.

Lam Tiểu Bố đương nhiên cũng lấy Trường Sinh Kích ra, đồng thời Vũ Trụ Ma lơ lửng trên đỉnh đầu, lần này một khi đánh nhau, nhất định sẽ là quyết đấu sinh tử không chút khoan nhượng, không hề có chút nương tay nào.

Đế Lan rất muốn đánh nhau ngay lúc này, nhưng hắn ta không thể làm như vậy được. Bởi vì đại hội Vĩnh Sinh lần này có mục đích quan trọng là Vũ Trụ Thụ, bây giờ Vũ Trụ Thụ còn chưa xuất hiện đã đánh nhau, vậy thì có nghĩa là Vũ Trụ Thụ sẽ hoàn toàn không xuất hiện nữa. Còn Hỗn Độn Đạo Thể trước mắt này, cũng tuyệt đối không thể thả ra được, bởi vì một khi thả đi, chẳng khác nào không có cách dẫn dụ Vũ Trụ Thụ xuất hiện.

Nhưng cùng lúc đó, hắn ta đã nghĩ đến, nếu như thật sự đánh nhau, bên bọn hắn có tám người, có thể xử lý được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mà không ảnh hưởng đến kế hoạch ép Vũ Trụ Thụ xuất hiện hay không?

Nhưng mà Đế Lan nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này đi, thần niệm hắn ta quét thấy Thạch Trường Hành đang nhắm mắt dưỡng thần ở đằng xa.

“Ngươi chắc hẳn là Mạc Vô Kỵ đạo hữu? Chuyện này là ngươi sai rồi, đại hội Vĩnh Sinh là đại hội đạo tắc VĨnh Sinh mà tu sĩ của đại vũ trụ chờ đợi đã lâu. Cái Hỗn Độn Đạo Thể này cũng đã chuẩn bị nhiều năm vì đại hội Vĩnh Sinh, ngươi vừa đến đã nói là bằng hữu của ngươi, cho dù là Đạo Tổ, cũng không ngang ngược như ngươi đâu.” Lăng Trục Chân bày dáng vẻ công bằng mà nói.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, đột nhiên vung tay ra đánh mấy đạo cấm chế, đồng thời dùng một đạo đạo tắc đâm vào mi tâm Trang Tích Nguyệt.

Đứng ở chỗ này trên cơ bản đều là Đạo Tổ, nhìn thấy động tác của Mạc Vô Kỵ, cũng không chủ động ra tay. Cho dù Đế Lan đang tính toán xem có thể đột ngột giết chết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hay không cũng đang do dự. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ hành động của Mạc Vô Kỵ là có ý gì, đây là muốn đánh thức cái Hỗn Độn Đạo Thể này, để cho Hỗn Độn Đạo Thể tự mình nói chuyện.

Trang Tích Nguyệt vẫn luôn mơ mơ màng màng đột ngột cảm nhận được một luồng khí thanh mát thẩm thấu vào thức hải của nàng, nàng mở bừng hai mắt ra, tư duy lập tức quay lại trên người mình. Nàng nhớ đến ký ức cuối cùng trong đầu mình, một nam tử mặt trắng không râu tự xưng là Đạo Chủ Đại Khung Tịch Đạo, hắn ta bắt nàng. Bởi vì nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, cho nên chuẩn bị đưa nàng đến đại hội Vĩnh Sinh để cho tu sĩ tham dự cảm ngộ đạo tắc Hỗn Độn.

Trong lòng Trang Tích Nguyệt vô cùng uất hận, trước đó cũng bởi vì nàng là Hỗn Độn Đạo Thể, cho nên mới bị Thánh Kiếm cung bắt đi, cũng chuẩn bị đưa đến đại hội Vĩnh Sinh. Kết quả nàng được người khác cứu ra, khi đang chuẩn bị tìm nơi bế quan tu luyện, nhưng còn chưa tìm được nơi tốt, lại bị bắt được một lần nữa, đưa đến đại hội Vĩnh Sinh.

Chắc hẳn là Trang Tích Nguyệt nàng nhất định phải hiến thân trong đại hội Vĩnh Sinh lần này sao? Phải để cho vô số người quan sát? Trang Tích Nguyệt nghĩ đến đây, nàng không chút do dự muốn tự vẫn.

Chỉ là tu vi của nàng chênh lệch với Cổ Tân rất nhiều, đạo tắc đại đạo của nàng vừa động, đã bị Cổ Tân khóa lại, đồng thời trực tiếp giam cầm tư duy và mọi giác quan của nàng lại, đây là lo lắng nàng tiếp tục tự vẫn.

Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện gì? Thần niệm của Trang Tích Nguyệt theo bản năng mà mở rộng ra ngoài, đầu tiên là nàng nhìn thấy thi thể Cổ Tân đã bị chém thành hai nửa, sau đó cảm nhận được có rất nhiều người đang ở đây. Trang Tích Nguyệt nhanh chóng thu hồi thần niệm, đổi một bộ quần áo khác rồi đứng lên.

Khi Trang Tích Nguyệt bỏ đi cấm chế bước ra, nàng lập tức hiểu rõ.

Nàng đang đứng trên một cái giường ngọc, nơi này hình như là một cái đài sen khổng lồ, mà bên ngoài, có ít nhất mấy ngàn tu sĩ đang ngồi xếp bằng, rất rõ ràng, đây chính là hội trường đại hội Vĩnh Sinh.

Chương 2566 - Nàng là bằng hữu của ta. (2)

Sau đó nàng nhìn thấy hơn mười người đang đứng bên ngoài đài sen, người khác thì nàng không biết, nhưng Đế Lan Đạo Tổ thì nàng đã từng nhìn thấy hình ảnh. Nhìn thấy Đế Lan Đạo Tổ, nàng đã biết, người có thể đứng chung một chỗ với Đế Lan Đạo Tổ, cấp bậc tuyệt đối không thấp hơn Đạo Tổ.

Nàng được người cứu sao? Tình huống này là như thế nào?

“Trang tiên tử, đã lâu không gắp, không ngờ còn có thể gặp được ở nơi này.” Mạc Vô Kỵ cười tủm tỉm lên tiếng chào, cho dù lĩnh vực của mấy Đạo Tổ đang khóa hắn lại, nhưng hắn hoàn toàn không để trong lòng. Đại chiến hắn đã thấy rất nhiều, năm đó một mình hắn đối phó với mấy Thánh Nhân, có gì phải sợ? Hôm nay còn có Lam Tiểu Bố giúp đỡ, trừ Lam Tiểu Bố ra, còn có bọn người Thất Trụ Thiên, Thạch Trường Hành đang ở trong tối, hắn còn sợ gì chứ?

“Ngươi là Mạc đại ca? Mạc Vô Kỵ?” Trang Tích Nguyệt nhìn thấy gương mặt không chút thay đổi của Mạc Vô Kỵ, ký ức xa xưa đột ngột ập đến. Giờ phút này nàng cảm thấy có chút mơ hồ, đây là vì nàng đã chết rồi sao? Nếu không sao lại nhìn thấy Mạc Vô Kỵ?

“Mạc đại ca, chúng ta đang luân hồi trong trí nhớ sao?” Trang Tích Nguyệt nói xong thì đã cảm thấy không ổn, bởi vì bên cạnh có thi thể của Cổ Tân, trừ thi thể của Cổ Tân ra, còn có Đế Lan Đạo Tổ.

Mạc Vô Kỵ vẫn không trả lời, Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Mới vừa rồi là Vô Kỵ ra tay cứu ngươi, nếu không thì ngươi đã bị lão già Cổ Tân kia xé mở cấm chế, chờ người ta cảm ngộ đạo tắc Hỗn ĐỘn.”

“Lam đại ca?” Sau khi nhận ra Lam Tiểu Bố, Trang Tích Nguyệt cuối cùng cũng tỉnh ngộ, nàng lại được cứu một lần nữa. Sau đó nàng nhanh chóng nghĩ đến lời Lam Tiểu Bố nói, khiếp sợ nhìn Mạc Vô Kỵ, “Mạc đại ca, vừa rồi là ngươi cứu ta sao?”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Ta cũng không ngờ Hỗn Độn Đạo Thể mà bọn hắn nói là ngươi, nếu đã nhìn thấy, ta không có lý do gì mà không ra tay.”

Trang Tích Nguyệt cảm thấy hoảng hốt, nàng chợt nhớ đến lần trước khi Lam Tiểu Bố cứu nàng, nàng cũng nhớ đến Mạc Vô Kỵ.

Theo nàng nghĩ, Mạc Vô Kỵ và nàng đã không còn là người cùng một thế giới nữa rồi. Thậm chí lúc trước nàng còn nghĩ rằng mình đã đuổi kịp Mạc Vô Kỵ, nàng rời khỏi Chân Tinh, lang thang trong vũ trụ. Một đường phấn đấu, tu vi của nàng đã sớm vượt xa những người từng quen biết. Theo nàng nghĩ, đương nhiên cũng đã vượt qua cả Mạc Vô Kỵ.

Nhưng mà hôm nay, khi nàng nhìn thấy Mạc Vô Kỵ một lần nữa, lúc này nàng mới phát hiện ra một sự thật, cho dù nàng có cố gắng bao nhiêu, khoảng cách giữa nàng và Mạc Vô Kỵ vĩnh viễn không thể nào kéo lại được.

Cho dù nàng không biết tu vi của Mạc Vô Kỵ, nhưng mà Mạc Vô Kỵ đứng bên chỗ mấy người Đế Lan Đạo Tổ, hơn nữa lĩnh vực của bọn họ hình như còn đang giằng co, có thể thấy được Mạc Vô Kỵ hoàn toàn không sợ Đế Lan Đạo Tổ.

Năm đó hắn là người mạnh nhất, bây giờ, cũng là ý niệm duy nhất trong đầu Trang Tích Nguyệt.

“Mạc đạo hữu, khi Cổ Tân đạo hữu bắt nữ tử này đến đây, nhất định cũng không biết nữ tử này quen biết với ngươi. Nhưng mà bây giờ đang là đại hội Vĩnh Sinh, ngươi chắc hẳn phải biết, Hỗn Độn Đạo Thể trong đại hội Vĩnh Sinh chính là thứ mà bao nhiêu người tu đạo khát vọng và chờ đợi. Ta ở chỗ này đảm bảo, chỉ cần ngươi không quan tâm đến chuyện này, sau khi cảm ngộ đạo tắc từ Hỗn Độn Đạo Thể, mạng của nữ tử này Lận Kiếp ta đảm bảo. Hơn nữa ngươi đã giết Cổ Tân, ân oán giữa ngươi và Thuyên đạo hữu, ta sẽ chịu trách nhiệm hóa giải. Ta tin rằng, ngươi sẽ thu hoạch được sự cảm kích của tất cả mọi người." Ngoài dự liệu của mọi người chính là, Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới lại chủ động đứng ra, hòa nhã khuyên bảo Mạc Vô Kỵ.

Đối với lời Lận Kiếp nói, cũng không ai cảm thấy không ổn. Có lẽ trong mắt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, lời này chẳng khác nào đang đánh rắm.

Nhưng đối với một người tu đạo mà nói, Trang Tích Nguyệt và Mạc Vô Kỵ rõ ràng không có quan hệ thân thiết lắm, thậm chí có thể nói là một người quen đã nhiều năm không gặp mà thôi. TRong tình huống bình thường, Mạc Vô Kỵ lấy mạng của mình ra để bảo vệ Trang Tích Nguyệt, rõ ràng là không sáng suốt. Người tu đạo theo đuổi cái gì? Vĩnh sinh và tự do. Chỉ là một nữ tử, còn không thể nào ngăn cản truy cầu vĩnh sinh và tự do của người tu đạo.

Vì đại hội Vĩnh Sinh, không nên quan tâm đến cái Hỗn Độn Đạo Thể này mới là đúng lý. Nếu không thì cùng nhau tấn công, ai có thể khẳng định sẽ xảy ra cái gì?

Mạc Vô Kỵ lại gật đầu nói, "Lời Lận đạo hữu nói rất đúng, đúng rồi, không biết từ khi Lận đạo hữu tu đạo đến nay, có đạo lữ, hoặc là thân nhân, phụ mẫu nào không?"

Lận Kiếp khẽ nhíu mày, đã nghe thấy Phương Chi Khuyết ở bên cạnh nói, “Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới à, hắn chẳng những có đạo lữ, mà còn có đến hai đạo lữ. Trừ cái đó ra, hắn còn có một đứa con gái.”

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, cao ngạo nhìn Lận Kiếp, “Ngươi cũng đã nửa bước vào quan tài rồi, vậy mà còn có hai đạo lữ, đạo lữ của ngươi có phải thường xuyên phòng không gối chiếc. Ta ngược lại có một đề nghị tốt, không bằng ngươi cũng đưa đạo lữ và con gái mình đến đây, lột sạch quần áo rồi cho người khác cảm ngộ đại đạo, thế nào?”

“Ngươi đáng chết.” Ánh mắt Lận Kiếp lóe lên tia lạnh lẽo, tay mở ra, giương tay cầm ra một đốt trúc màu trắng. Cái đốt trúc màu trắng này còn chưa lấy ra, đã tản mát ra từng luồng đạo tắc tử vong.

Mạc Vô Kỵ đã sớm không chờ nổi nữa, Phàm Nhân Kích cuốn lên một đám kích mang đánh xuống, một kích này đánh ra, cả không gian lập tức biến thành một vùng đại mạc, cát vàng đầy trời cuốn lên trong đại mạc, khiến lĩnh vực Thánh Nhân của Lận Kiếp vang lên tiếng nứt răng rắc.

Chương 2567 - Ngươi là thứ gì chứ?

Mặc dù Mạc Vô Kỵ đã sớm mệt mỏi không muốn lải nhải với bọn gia hỏa này, nhưng khi hắn ra tay, lại truyền âm cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, ta nghi ngờ cái Vũ Trụ Thụ kia sắp xuất hiện, loại cảm giác này rất kỳ quái. Ngươi không nên ra tay giúp ta, ta cũng sẽ không dốc ra toàn lực. ĐỢi lát nữa khi Vũ Trụ Thụ xuất hiện, trừ cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả, chúng ta tuyệt đối không để cho Đế Lan kia lấy đi Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố lập tức biết mình nên làm gì, hắn nhanh chóng truyền âm cho Thất Trụ Thiên và Trường Nhất. “Các ngươi nhanh chóng ra tay với ta, thật, giả sẽ khó lòng nhận ra.”

Thất Trụ Thiên và Trường Nhất đồng thời lấy pháp bảo ra, lĩnh vực đạo tắc Sát Phạt đều khóa Lam Tiểu Bố lại, rất rõ ràng, hai người đều chuẩn bị dốc toàn lực đối phó với Lam Tiểu Bố.

HÌnh Gia cũng lấy pháp bảo ra, nhìn dáng vẻ của hắn ta thì rõ ràng là đang nhào về phía Thất Trụ Thiên và Trường Nhất, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết rõ, HÌnh Gia đi theo bên cạnh hắn là định đánh lén hắn.

Tâm thần Lận Kiếp kinh hoảng, thần thông đại mạc của Mạc Vô Kỵ rõ ràng đã ảnh hưởng đến hắn ta, không chỉ như vậy, lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta khi đối mặt với lĩnh vực Thánh Nhân của Mạc Vô Kỵ chẳng có chút ưu thế nào cả.

Ngay khi Lận Kiếp đang định dự định gọi người giúp đỡ, thậm chí ngay cả Thuyên cũng đang dự định ra tay, Đế Lan đột nhiên cao giọng nói, “Dừng tay, Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện.”

Trên thực tế, Đế Lan cũng vô cùng kinh ngạc, theo lý mà nói, sau khi hắn ta dùng Hỗn Độn Đạo Thể tế đạo, sau đó tụ tập mấy triệu đạo tắc đại đạo Vĩnh Sinh ép buộc thì Vũ Trụ Thụ mới xuất hiện. Nhưng bây giờ, đại hội Vĩnh Sinh vừa mới bắt đầu, bọn hắn vừa được Vĩnh Sinh Đạo âm của Vũ Trụ Thụ gột rửa, sao Vũ Trụ Thụ đã xuất hiện vào lúc này rồi?

Có thể nói Vũ Trụ Thụ xuất hiện vào lúc này, đối với hắn ta mà nói là vô cùng bất lợi. Bởi vì lần đại hội Vĩnh Sinh này, hắn ta đã vì Vũ Trụ Thụ mà tính toán rất kỹ lưỡng. Người hắn ta muốn tính kế không chỉ có Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, mà còn cả một đám Đạo Tổ đồng bọn với hắn ta. Chỉ có như vậy, Vũ Trụ Thụ mới có thể trở thành đồ vật cá nhân của Đế Lan hắn ta. Đừng nói là Vũ Trụ Thụ, cho dù là Vũ Trụ đạo quả, hắn ta cũng không dự định để lọt ra ngoài.

Nếu như bây giờ Vũ Trụ Thụ xuất hiện, vậy nhiều toan tính của hắn ta chẳng khác nào hoàn toàn vô dụng, bởi vì còn chưa đến lúc, hoàn toàn không thể nào dẫn động đến những gì hắn ta đã chuẩn bị ở phía sau. Giống như hội trường đại hội Vĩnh Sinh này, chính là một cái đại trận Vũ Trụ Chu Thiên, bây giờ đại trận này hoàn toàn không thể kích phát được. Đại trận này mà kích phát, nhất định phải đợi sau khi vạn người luận đạo mới được.

Nghe thấy Vũ Trụ Thụ sắp xuất hiện, toàn bộ lực chú ý của mọi người đều đặt ở trong hư không, còn về chuyện giúp Đạo Tổ Lận Kiếp? Suy nghĩ nhiều rồi. Đừng nói là Đế Lan bảo mọi người dừng tay, cho dù không nói, cũng không có ai ra tay vào lúc này. Lận Kiếp rất muốn thoát khỏi lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ, trên thực tế hắn ta cũng đã xé rách ý cảnh đại mạc, thế nhưng Mạc Vô Kỵ sao có thể cho hắn ta thoát ra dễ dàng như vậy?

Phía sau đại mạc không còn lạc nhật nữa, mà là một chỉ đánh ra. Ý cảnh này biến hóa cực lớn, khiến Lận Kiếp có chút kinh ngạc.

Thất Giới Chỉ, Nhân Thế Gian.

“Răng rắc!” Lận Kiếp cảm nhận được lĩnh vực của mình bị xé nứt trong chớp mắt, sau đó một chỉ đánh phá toàn bộ lĩnh vực hộ thân của hắn ta. Thậm chí hắn ta còn chưa cảm nhận được mọi thứ Nhân Thế Gian kia, đã xuất hiện ý nghĩ mình chỉ là một phàm nhân, đã bị một chỉ này đánh nát thân thể..

Phốc! Một đạo huyết tiễn bắn ra, sắc mặt Lận Kiếp tái nhợt bay ra ngoài. TRong lồng ngực của hắn ta rõ ràng là một lỗ máu, máu không ngừng tràn ra ngoài, đạo tắc Sát Phạt của Mạc Vô Kỵ không ngừng vờn quanh miệng vết thương. Lận Kiếp hoàn toàn không thể nào cầm máu được. Cuối cùng hắn ta không còn lo được chuyện gì khác nữa, lấy trong thế giới của mình ra một loại đạo quả tản mát tinh quang nuốt vào.

Sau khi nuốt đạo quả chứa tinh quang này, miệng vết thương đang đổ máu dần dần chậm kại, đạo vận sát phạt của Mạc Vô Kỵ dường như cũng bị cản trở.

Mạc Vô Kỵ không truy sát nữa, trước đó hắn thi triển Nhân Thế Gian cũng cần phải có thời gian, dẫn dắt đối thủ tiến vào trong ý cảnh Nhân Thế Gian của mình. Nhưng sau khi đến bước đại đạo thứ bảy rồi, Nhân Thế Gian của hắn có thể dẫn dắt đối thủ tiến vào ý cảnh, cũng có thể trong nháy mắt ép đối thủ tiến vào trong ý cảnh phàm nhân, cưỡng ép đánh trọng thương đối thủ. Vừa rồi Lận Kiếp đã bị hắn ép buộc tiến vào ý cảnh Nhân Thế Gian, sau đó bị một chỉ của hắn phá thân thể.

“Mạc Vô Kỵ, vừa rồi ta đã nói dừng tay, ngươi không nghe thấy à?” Đế Lan nhìn thấy Lận Kiếp bị Mạc Vô Kỵ thừa cơ đánh trọng thương, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ nghiêm mặt quát.

Phàm Nhân Kích trong tay Mạc Vô Kỵ cuốn một cái, một đám sát mang Kích Đạo không kiêng nể gì mà càn quét ra ngoài, lúc này mới từ tốn nói, “Ngươi là cái quái gì chứ, cũng dám bảo ông đây dừng tay.”

Đế Lan nghẹn lời, hắn ta cường thế đã quen, trong số Đạo Tổ ở đại vũ trụ, hắn ta cũng là người cường thế nhất. Nhưng bây giờ mới phát hiện ra, hắn ta thật sự không có tư cách bảo Mạc Vô Kỵ dừng tay.

Không chỉ là không có tư cách bảo Mạc Vô Kỵ dừng tay, hắn ta khẳng định, chỉ cần mình dám nói nhiều thêm một câu, Mạc Vô Kỵ sẽ không chút do dự mà ra tay với hắn ta.

Đế Lan hít một hơi thật sâu, đè nén sát ý mãnh liệt trong lòng mình xuống. Vũ Trụ Thụ mới là thứ mà hắn ta muốn nhất, những chuyện khác cứ để qua một bên. Chờ lấy được Vũ Trụ Thụ rồi, cho dù Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố có trốn xa thế nào, hắn ta cũng sẽ bắt hai người này lại nghiền xương thành tro, xé nứt hồn phách.

Chương 2568 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện.

“Trang tiên tử, ngươi qua bên kia trước đí, đợi lát nữa nơi này sẽ rất nguy hiểm” Mạc Vô Kỵ nói với Trang Tích Nguyệt còn đang hoang mang đứng trên đài sen một câu.

“Ừm, đa tạ Mạc đại ca.” Trang Tích Nguyệt lấy lại tinh thần, nàng đáp lại một câu, sau đó nhanh chóng nhảy đến chỗ mà Mạc Vô Kỵ nói, đó chính là hoa sen mà Mạc Vô Kỵ ngồi.

Giờ phút này, trong lòng nàng hoàn toàn không thể nào bình tĩnh được, nàng khẳng định người vừa rồi ra tay với Mạc Vô Kỵ là một cường giả, ít nhất thì là loại tầng thứ mà nàng ngưỡng vọng đã lâu, nhưng đối phương ở trong tay Mạc Vô Kỵ, chỉ trong thời gian ngắn đã bị đánh trọng thương. Thực lực của Mạc Vô Kỵ có thể so sánh với Đạo Tổ thật sao? Mạc Vô Kỵ và nàng cùng rời khỏi Chân Tinh, những năm qua, cảnh giới của nàng cũng nhanh chóng tăng lên, theo nàng nghĩ, mình là người đứng đầu của Chân TInh năm đó, nhưng vì sao vẫn kém xa Mạc Vô Kỵ như vậy?

“Tích Nguyệt, ngươi ở chỗ này đừng nên động đậy, không có người nào dám ra tay với ngươi đâu.” Tề Mạn Vi nhìn thoáng qua Trang Tích Nguyệt mất hồn mất vía, chủ động an ủi một câu.

“Ngươi là…” Trang Tích Nguyệt cuối cùng cũng nhìn thấy Tề Mạn Vi.

Tề Mạn Vi cười cười, “Lúc trước chúng ta cùng bị nhốt trong Thánh Kiếm cung, không ngờ có thể tụ họp một lần nữa, đây cũng xem như là duyên phận.”

“Đa tạ tỷ tỷ…” Trang Tích Nguyệt cảm tạ một câu, sau đó chợt nhớ đến, hỏi một lần nữa, “Tỷ tỷ, vừa rồi người ra tay với Mạc đại ca là ai?”

“Là Đạo Tổ Lận Kiếp của Phạm Hà thế giới, không cần lo lắng, hắn hoàn thoàn không đánh lại Mạc đại ca.” Tề Mạn Vi đáp.

Quả nhiên là Đạo Tổ, trong lòng Trang Tích Nguyệt ngũ vị tạp trần. Cho dù đã đến đại vũ trụ không lâu, nhưng mà trong lòng Trang Tích Nguyệt hiểu rất rõ, ở đại vũ trụ, Đạo Tổ là nhân vật chí cao vô thượng. Trong lòng nàng, Đạo Tổ cao không thể với tới, mãi mãi cũng không thể đánh bại. THậm chí nàng có tu luyện, cơ duyên cho dù tốt, cũng không thể chạm đến cấp độ Đạo Tổ. Nhưng bây giờ Mạc Vô Kỵ có thể dễ dàng đánh một Đạo Tổ bị thương, đây quả thật đã phá vỡ nhận thức của nàng.

ÁNh mắt Trang Tích Nguyệt nhìn về phía Mạc Vô Kỵ, nàng chợt phát hiện, năm đó mình muốn kết làm đạo lữ với hắn là chuyện sáng suốt đến mức nào. Đáng tiếc là, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, không biết đạo lữ Sầm Thư âm của hắn bây giờ còn tốt không?

Từng luồng đạo vận khiến cho linh hồn mọi người thăng hoa dần dần xuất hiện trong hư không, tất cả mọi người đều điên cuồng hấp thu loại đạo vận này. Chỉ cần là người từng nhìn thấy Vũ Trụ Thụ đều biết, đây tuyệt đối là mùi hương của Vũ Trụ đạo quả.

Đế Lan lập tức truyền âm cho mấy vị Đạo Tổ, kế hoạch vẫn không thay đổi, chỉ là trước thời hạn mà thôi.

Đầu tiên, trong hư không xuất hiện một nhánh cây màu xanh da trời, hơi thở đại đạo vũ trụ nồng đậm từ trên nhánh cây tản mát ra, tất cả mọi người kích động nhìn chằm chằm nhánh cây màu lam này, nếu như không phải vì ở nơi này có quá nhiều cường giả, có lẽ mọi người đã xông lên cướp đoạt rồi.

Tu sĩ có thể xuất hiện ở chỗ này, đều là tinh anh trong tinh anh, rõ ràng đều biết lúc này mà xông lên cướp đoạt thì chỉ có một con đường chết.

Cái nhánh cây màu lam này nhanh chóng trưởng thành, rất nhanh đã to hơn mười trượng.

KHi cái nhánh cây này xuất hiện, toàn bộ hư không đột nhiên như có sinh mệnh, từng nhánh cây nhỏ khác lần lượt xuất hiện. Những nhánh cây nhỏ này mọc dọc theo nhánh cây thô to kia tỏa ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đã hiện đầy trong hư không. Từ xa nhìn lại, những cành cây này chẳng những che phủ cả vùng hư không này, mà ngay cả hư không ở càng xa hơn, cũng bị nhánh Vũ Trụ Thụ này che phủ.

Mà bên trên những nhánh cây này, từng chiếc lá màu lam không gió mà lay động, giống như đang cảm nhận mọi sự tốt đẹp trong hư không.

Cho dù mọi người đều biết, mỗi một chiếc lá, mỗi một nhánh cây này, đều là chí bảo cao cấp nhất. Nhưng Vũ Trụ đạo quả vẫn chưa xuất hiện, mọi người vẫn duy trì tỉnh táo, không có người nào nhào lên.

“Cái này chỉ là một nhánh cây của Vũ Trụ Thụ thôi, mặc dù chỉ một nhánh cây của Vũ Trụ Thụ, cũng đã có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ Trung Ương thế giới chúng ta. Mọi người không nên động, Vũ Trụ đạo quả trên nhánh cây này vẫn còn chưa xuất hiện, chờ Vũ Trụ đạo quả xuất hiện rồi, chúng ta sẽ bàn đến chuyện phân chia.” Đế Lan lo lẳng có người cướp đoạt nên nhanh chóng nói một câu.

Nơi này có hơn mấy ngàn người, tu vi không kém gì hắn ta có hơn mười, lỡ như có người lao lên cướp đoạt, mọi người cũng nhau xông lên, sẽ tạo nên tình cảnh không thể nào khống chế được.

Nhánh cây vẫn đang không ngừng phát triển, giờ phút này, đóa Vũ Trụ Thụ Hoa đầu tiên đang từ từ nở rộ, Vũ Trụ Thụ Hoa nở rộ này lại có màu đen, cho dù không tu luyện, chỉ cần nhìn vào cái Vũ Trụ Thụ Hoa màu đen này, cũng có thể cảm nhận được đại đạo của mình lại tăng tiến, một vài đạo niệm đại đạo lúc trước còn mơ hồ, vào lúc này đột nhiên trở nên thông suốt.

KHông gian trở nên căng thẳng hơn rất nhiều, có thể tưởng tượng, cái Vũ Trụ Thụ Hoa màu đen này chính là chí bảo. So với Vũ Trụ Thụ Diệp kia còn mạnh hơn rất nhiều. Có vài tu sĩ cá biệt đã muốn rục rịch, nhưng lý trí đã kiềm chế khát vọng của bọn hắn.

Một tu sĩ bước đại đạo thứ tư, hoàn toàn bị Vũ Trụ Thụ Hoa này hấp dẫn, không tự chủ bước ra khỏi đóa hoa sen, vươn tay ra định ngắt đi đóa Vũ Trụ Thụ Hoa màu đen này. Chỉ là hắn ta vừa mới vươn tay ra, còn cách Vũ Trụ Thụ Hoa mấy trăm trượng, một đạo nhận mang đã bổ đến, tu sĩ bước đại đạo thứ tư này thậm chí chẳng kịp phản kháng, đã trực tiếp bị giết chết.

Càng nhiều tu sĩ đang đắm chìm trong Vũ Trụ Thụ Hoa đều giật nảy mình, nhanh chóng bình tĩnh lại. Bọn hắn biết, lúc này mà dám ra ngoài, đó chính là muốn chết. ĐỢi lát nữa, những cường giả kia tranh đoạt Vũ Trụ đạo quả, có lẽ bọn hắn có thể lấy được một hai cái Vũ Trụ Thụ Diệp là được rồi.

Chương 2569 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện. (2)

“Tất cả mọi người vận chuyển đại đạo Vĩnh Sinh, cái này có thể giúp Vũ Trụ đạo quả nhanh chóng chín, hơn nữa lúc này tu luyện, đối với bản thân cũng có chỗ tốt rất lớn.” Đế Lan lớn tiếng nói một lần nữa.

TRên thực tế, không cần Đế Lan nhắc nhở, phần lớn tu sĩ đã bắt đầu vận chuyển đại đạo của mình bắt đầu tu luyện.

Mặc dù Trang Tích Nguyệt có rất nhiều cơ duyên, nhưng chưa bao giờ có cơ hội tu luyện gần Vũ Trụ Thụ, giờ phút này chẳng những là lúc Vũ Trụ Thụ sinh trưởng, càng là lúc Vũ Trụ Thụ tản ra đạo tắc đại đạo Vĩnh Sinh. Nàng là một Hỗn Độn Đạo Thể, vào giờ phút này vận chuyển đại đạo của mình, chỉ ngắn ngủi nửa ngày, nàng đã cảm ngộ được bước đại đạo thứ tư của mình, đồng thời dễ dàng bước vào bước đại đạo thứ tư.

Cho dù tất cả mọi người đang tu luyện, nhưng Trang Tích Nguyệt bước vào bước đại đạo thứ tư, vẫn có rất nhiều tu sĩ cảm ứng được, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Trang Tích Nguyệt, trong mắt có một tia lửa nóng.

Hỗn Độn Đạo Thể đúng là không giống mà, ở chỗ này tùy tiện tu luyện một chút, chỉ mới qua nửa ngày đã tấn cấp đến bước đại đạo thứ tư. Cái này mà một khi có đầy đủ tài nguyên tu luyện, bước vào bước đại đạo thứ bảy hầu như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mà bước đại đạo thứ bảy, tuyệt đối không phải cực hạn của Hỗn Độn Đạo Thể. Nếu như bọn hắn cướp được Hỗn Độn Đạo Thể này…

Có một ít người nghĩ đến đây, theo bản năng nhìn lướt qua Mạc Vô Ky.

TRước đó thanh danh của Mạc Vô Kỵ này không hiện, nhưng một chỉ vừa rồi kia đã trực tiếp đánh Lận Kiếp trọng thương, loại thực lực này, ai mà dám động đến người của hắn?

Sau khi tỉnh táo lại, đám người lại dời lực chú ý của mình lên Vũ Trụ Thụ. Hỗn Độn Đạo Thể không cướp được, Vũ Trụ Thụ đang ở trước mắt, hơn nữa Vũ Trụ Thụ có trăm triệu vạn cành lá, cho dù không cướp được đạo quả, lấy được một chút Vũ Trụ Thụ Diệp cũng có thể nhỉ?

Lúc này, đóa Vũ Trụ Thụ Hoa thứ hai, thứ ba đã nở ra, theo đó có càng nhiều Vũ Trụ Thụ Hoa hơn nở ra.

Tất cả tu sĩ trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh đều đang điên cuồng vận chuyển công pháp, hấp thu đạo vận đại đạo Vũ Trụ Thụ, tăng tu vi đại đạo của mình lên.

Cho dù là mấy vị Đạo Tổ cũng đang hấp thu hơi thở đạo vận của Vũ Trụ Thụ, nhưng mà khác với những người khác chính là bọn hắn còn chú ý đến Vũ Trụ Thụ Hoa trưởng thành.

Thời gian đối với người tu đạo mà nói, hoàn toàn không đáng tiền. Chỉ chớp mắt đã trăm ngày trôi qua, Vũ Trụ Thụ Hoa đầu tiên héo tàn, sau đó có một Vũ Trụ đạo quả màu tuyết trắng xuất hiện.

Lúc này, cho dù rất nhiều người còn đang tu luyện cũng nhìn về phía Vũ Trụ đạo quả, đây mới là thứ mà tất cả mọi người muốn.

Lại trăm ngày nữa trôi qua, cái Vũ Trụ đạo quả này đã to chừng một nắm tay. Không chỉ như vậy, trên đó còn có nhiều thêm một đạo vân nhàn nhạt.

Sau khi đạo vân nhàn nhạt này xuất hiện, chỉ qua mười giây, trên đạo quả màu tuyết trắng này lại có thêm một vòng đạo vân nữa, lại qua nửa nén hương, đạo vân thứ ba xuất hiện.

Cho dù là Mạc Vô Kỵ, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đạo vân Vũ Trụ đạo quả hình thành trong nháy mắt như vậy, chứ không phải bởi vì tuổi thọ lâu dài, lúc này mới có đạo vân khác nhau.

Nếu thật sự có đạo quả chín vân và đạo quả mười vân, vậy thì cũng chỉ do Tiên Thiên quyết định. Nói cách khác, sau khi cái Vũ Trụ đạo quả này xuất hiện, cuối cùng có thể trở thành Vũ Trụ đạo quả mấy vân đã sớm được quyết định rồi, không có liên quan đến những nhân tố khác.

Khi cái Vũ Trụ đạo quả đầu tiên ngưng kết ra, tiếp theo là cái thứ hai, cái thứ ba…

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trên cành cây Vũ Trụ Thụ này đã kết đầy Vũ Trụ đạo quả.

Lúc này, cho dù là hoàn cảnh tu luyện có tốt đến đâu, cũng không có người nào có tâm tư mà tu luyện, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào những Vũ Trụ đạo quả kia. Nhiều Vũ Trụ đạo quả như vậy, đến lúc đó chỉ cần lấy được một cái thôi, cũng có thể giúp đại đạo của bọn hắn thay đổi về chất.

Cho dù không có người nào động đậy, nhưng mà tất cả mọi người đều đang cảnh giác. Bởi vì có rất nhiều Vũ Trụ đạo quả trên cành Vũ Trụ Thụ đã dừng gia tăng đạo vân, cho đến bây giờ, trên Vũ Trụ Thụ, Vũ Trụ đạo quả có nhiều đạo vân nhất là bảy đạo vân, đừng nói là chín vân, ngay cả đạo quả tám vân cũng không xuất hiện.

“Tiểu Bố, đợi lát nữa khi ta nói hành động, chúng ta trực tiếp xông lên.” Mạc Vô Kỵ đột nhiên truyền âm cho Lam Tiểu Bố.

TRong lòng Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu, lập tức truyền âm lại, “Vô Kỵ, hình như ta có cảm nhận được sự tồn tại của Vũ Trụ đạo quả chín vân, thậm chí là mười vân, nhưng vì sao ta không nhìn thấy đạo vân chín vân?”

Mạc Vô Kỵ lập tức nói, “Có đạo quả chín vân, nhưng mà dùng mắt thường và thần niệm không thể nào cảm nhận được, Trữ Thần lạc của ta đã cảm nhận được, đạo quả chín vân trở lên khi trưởng thành chúng ta không thể nào nhìn thấy được. Chẳng những có đạo quả chín vân, thậm chí còn có đạo quả mười vân. Còn đạo quả tám vân, vậy thì càng nhiều. Còn nữa, ngươi cẩn thận lão già HÌnh Gia kia, hắn hình như đang đến gần chỗ ngươi.”

“Ta đã sớm chú ý đến gia hỏa này rồi, hắn đang đi tìm đường chết.” Lam Tiểu Bố a một tiếng, hắn đã sớm chú ý đến HÌnh Gia, gia hỏa này đúng là chưa từ bỏ ý định, vậy mà còn muốn lén lút ám hại hắn.

Đế Lan đột nhiên đứng ra nói, “Các vị đạo hữu, chắc hẳn là do Vũ Trụ Thụ đang ở vùng vũ trụ của chúng ta, cho đến bây giờ chỉ có Vũ Trụ đạo quả bảy vân, nhưng mà Vũ Trụ đạo quả bảy vân cũng xem là đạo quả đỉnh cấp. Ta quyết định chia các phương thế giới là đội, hái những đạo quả này xuống, sau đó mọi người phân chia công bằng, thế nào?”

Chương 2570 - Đều đã có tính toán hết.

Nghe thấy Đế Lan nói, đông đảo tu sĩ đều đứng lên ủng hộ. Dù sao thì một khi tranh đoạt, đối với những tu sĩ có tu vi hơi thấp một chút mà nói, hoàn toàn không giành được đạo quả. Lời Đế Lan nói tương đương với việc trao cho bọn hắn tư cách phân chia đạo quả.

Trong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn khẳng định Đế Lan cũng cảm nhận được Vũ Trụ đạo quả chín vân trở lên, chỉ muốn nhân cơ hội này thu hết những đạo quả chín vân kia vào trong tay mà thôi.

Vào giờ phút này, một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ở đây chẳng những có Vũ Trụ đạo quả chín vân, mà còn có Vũ Trụ đạo quả mười vân. Chỉ là những đạo quả này đang ở nơi cao hơn, cần chúng ta chủ động xông lên tìm kiếm. Đợi lát nữa ta sẽ ngăn Đế Lan lại, các ngươi trực tiếp xông lên.”

Khổng Tâm Kiếm? Lam Tiểu Bố tuyệt đối không tin Khổng Tâm Kiếm lại có ý tốt như vậy.

Giờ phút này, Đế Lan cũng sải bước ra, “Mời Đạo Tổ của các đại thế giới cùng ta tiến lên ngắt lấy Vũ Trụ đạo quả.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, lúc này hắn dám xông lên, nói không chừng sẽ có mấy ngàn đạo thần thông đánh về phía hắn, đừng nói là bây giờ hắn còn chưa đến bước đại đạo thứ tám, cho dù đã đến bước đại đạo thứ tám, hắn cũng không dám làm như vậy.

Mặc dù Đế Lan đang nói chuyện, nhưng thần niệm vẫn luôn tập trung trên người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta khẳng định đến lúc đó hai người kia sẽ xông ra quấy rối. Hai người này tuyệt đối không thể nào đồng ý với phương án của hắn, bây giờ hắn chỉ chờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đứng ra nói chuyện, sau đó hắn ta dẫn người trực tiếp vây giết hai gia hỏa không an phận này. ĐƯơng nhiên, nếu có thể bắt sống hắn ta nhất định phải bắt sống, không vì cái gì khác, chỉ vì mở thế giới của hai người này ra.

“Đế Lan, ngươi chỉ là Đạo Tổ của Trung Ương thế giới, lời ngươi nói chỉ có thể đại diện cho Trung Ương thế giới mà thôi, ngươi có thể đại diện cho thế giới khác hay sao?” Lam Tiểu Bố cười ha ha, đứng dậy khinh bỉ nói.

Đế Lan lạnh lùng nói, “A, chắc hẳn là ngươi cũng là Đạo Tổ của một thế giới? Cho nên ngươi không đồng ý?”

TRong lòng hắn ta cười lạnh, quả nhiên đúng như hắn ta nghĩ, Lam Tiểu Bố không nhịn được đứng dậy. Hôm nay nếu như hắn ta không nhân cơ hội này xử lý Lam Tiểu Bố, Đạo Tổ này làm không công rồi.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Đế Lan, mà là nhìn về phía xa nói, "Đạo Tổ Khổng Tâm Kiếm, ngươi đến nói một chút, Bất Thừa thế giới ngươi có đồng ý với chuyện này không?"

Lúc đầu Khổng Tâm Kiếm đang chờ Lam Tiểu Bố xông lên, sau đó hắn ta sẽ xông lên theo. Chỉ cần Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ xông lên, vậy thì nhất định sẽ bị đám người Đế Lan điên cuồng công kích. lúc này, hắn ta chỉ cần đứng bên cạnh vừa công kích Lam Tiểu Bố, vừa xông về phía Vũ Trụ Thụ là được, tuyệt đối sẽ không có người nào để ý đến hắn ta. Cho dù có vài người lẻ tẻ để ý đến hắn ta, chỉ cần không phải cấp bậc Đạo Tổ, ai có thể ngăn cản hắn ta?

Khiến hắn ta không ngờ được là, Lam Tiểu Bố lại có thể kêu hắn ta ra ngoài. Cái này cũng không nên chứ, hắn ta rõ ràng đã phát lời thề đại đạo trước mặt Lam Tiểu Bố, đổi thành bất cứ ai cũng sẽ tin hắn ta, nhưng vì sao Lam Tiểu Bố lại không tin lời thề đại đạo của hắn ta?

Khổng Tâm Kiếm? Tất cả mọi người đều nhìn về một đóa hoa sen.

Khổng Tâm Kiếm chính là Đạo Tổ Bất Thừa thế giới, mấy lần đại hội Đạo Tổ của đại vũ trụ diễn ra, hắn ta đều không tham gia, sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Thật sự là Khổng Tâm Kiếm? Đế Lan nhận ra đầu tiên. Trước đó Khổng Tâm Kiếm trốn trong đám người, muốn tìm được hắn ta rất khó. Chỉ khi nào bị Lam Tiểu Bố điểm danh ra, thực lực bước đại đạo thứ tám của hắn ta mới không thể nào che giấu trước mặt những Đạo Tổ khác.

“Ha ha…” Khổng Tâm Kiếm ha ha một tiếng, sải bước ra, xuất hiện trên đài sen.

“KHổng đạo hữu? Đại hội Vĩnh Sinh hoan nghênh ngươi. Vừa rồi ta nói, chia thế giới thành đội, Đạo Tổ dẫn đầu đến chỗ Vũ Trụ Thụ ngắt lấy Vũ Trụ đạo quả. KHổng Đạo Tổ có ý kiến gì không?” Đế Lan nhìn chằm chằm Khổng Tâm Kiếm hỏi lại một lần nữa.

Nếu như là người khác, Đế Lan sẽ không chút do dự mà cổ động mọi người ra tay với Lam Tiểu Bố, nhưng mà Khổng Tâm Kiếm là Đạo Tổ một phương, nhất định phải được hắn ta đồng ý mới chiếm được đại nghĩa.

Khổng Tâm Kiếm không biết vì sao Lam Tiểu Bố lại không tin lời thề đại đạo của hắn ta, nhưng mà lúc này hắn ta nhất định phải thay đổi kế hoạch, hắn ta chỉ vào Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói ra, “Lam Tiểu Bố, ngươi chỉ là một sâu kiến từ bên ngoài đến, lại dám khoa tay múa chân ở đại vũ trụ chúng ta, lời Đế Lan Đạo Tổ nói rất chính xác, Bất Thừa thế giới ta kiên quyết đứng về phía Đế Lan Đạo Tổ, vì ổn định của đại vũ trụ mà dốc hết sức lực…”

Lúc Khổng Tâm Kiếm còn đang nói chuyện, Hình Gia đã đi đến sau lưng Lam Tiểu Bố, đồng thời truyền âm, “Tiểu Bố, ngươi phải cẩn thận tên Khổng Tâm Kiếm này, người này…”

Chỉ là HÌnh Gia còn chưa nói hết câu, Lam Tiểu Bố đã đánh ra một quyền, đồng thời truyền âm cho Trường Nhất, Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành, “Ta khẳng định Khổng Tâm Kiếm sẽ không ra tay với ta, hắn đang nhắm vào Vũ Trụ Thụ, chờ Đế Lan ra tay với Khổng Tâm Kiếm rồi lại nói.”

Ở đằng xa, Sách Khổ Huệ Thăng vẫn luôn căng thẳng nhìn về phía bên này, từ đầu đến cuối hắn ta đều chú ý đến Lam Tiểu Bố và Đạo

Tổ HÌnh Gia của Ma Như thế giới, khi hắn ta nhìn thấy Hình Gia đi về phía Lam Tiểu Bố, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi, chỉ cần có Đạo Tổ HÌnh Gia liên thủ với Lam Tiểu Bố, bên phía Lam Tiểu Bố sẽ không phải chịu thua thiệt quá lớn.

Chương 2571 - Đều đã có tính toán hết. (2)

Nhưng sau đó hắn ta lập tức kinh hoảng, bởi vì hắn ta nhìn thấy đạo tắc quanh người Hình Gia Đạo Tổ đột nhiên nhanh chóng lưu động, mặc dù hắn ta không cảm nhận được cái đạo tắc đại đạo kia, nhưng mà trong lòng hắn ta cũng hiểu rõ, đây là Hình Gia Đạo Tổ muốn ra tay. Nhưng mà bây giờ người cách Hình Gia Đạo Tổ gần nhất chính là Lam Tiểu Bố, Đạo Tổ muốn ra tay với ai?

Sách Khổ Huệ Thăng nhanh chóng hiểu ra, HÌnh Gia lấy ra Ma Như Kiếm, đây rõ ràng là muốn giết chết Lam Tiểu Bố.

Dường như ngay khi nhìn thấy Ma Như Kiếm, Sách Khổ Huệ Thăng đã nhìn thấy Ma Như Kiếm xé mở lĩnh vực của Lam Tiểu Bố. Ánh mắt Sách Khổ Huệ Thăng lóe lên tia tuyệt vọng, hắn ta biết Đạo Tổ giả vờ đứng về phía Lam Tiểu Bố, trong lòng hắn ta thật sự không rõ vì sao Đạo Tổ lại làm vậy. Hơn nữa hắn ta cũng biết, Đạo Tổ đánh lén, Lam Tiểu Bố không chết cũng sẽ trọng thương. Bị trọng thương ở chỗ này, có khác gì bị giết chết chứ?

Trong lòng đau khổ, khi Lam Tiểu Bố ra tay, hắn ta lại không hề chú ý đến. Hoặc là trong tiềm thức của hắn ta, cho dù Lam Tiểu Bố có làm thế nào cũng không thể tránh thoát lần đánh lén này.

Rầm! Lam Tiểu Bố đã sớm chờ HÌnh Gia đánh lén, một quyền này hắn đã dùng đến chín phần thực lực, mà bở vì HÌnh Gia đánh lén, không dám dốc toàn lực ra, chỉ dùng đến bảy phần thực lực. Lĩnh vực của hai người đánh vào nhau, kiếm vực từ Ma Như Kiếm của

HÌnh Gia lập tức bị đánh nát, đừng nói là xé rách thân thể Lam Tiểu Bố, trước một quyền này của Lam Tiểu Bố, thậm chí ngay cả quần áo Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng không xé rách được.

KHông hay rồi, Lam Tiểu Bố đã sớm chuẩn bị, HÌnh Gia vừa nghĩ đến đây, đã cảm nhận được khí thế sát phạt trong không gian xung quanh đột nhiên biến mất.

Thế nhưng HÌnh Gia không cho rằng Lam Tiểu Bố sẽ nương tay tha cho hắn ta một lần, bởi vì hắn ta một lòng muốn đánh lén nên đã đánh mất tiên cơ, vội vàng muốn tránh khỏi trói buộc lĩnh vực KHông Gian của Lam Tiểu Bố, lại phát hiện tất cả sinh cơ trong không gian mình đang đứng, chỉ trong chớp mắt đã bị một quyền này của Lam Tiểu Bố rút đi hết, khí thế sát phạt tử vong bao trùm đến, ngay cả không gian cũng nhanh chóng tàn lụi trước một quyền này.

Tâm thần HÌnh Gia run rẩy, mặc dù hắn ta chưa từng nhìn thấy Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố, nhưng hắn ta đã nhìn thấy hình ảnh thần thông Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố. Biết đâu là ý cảnh thần thông cực hạn, cướp đi mọi sinh cơ, biến không gian thành tử vong.

Hắn ta nhanh chóng rời khỏi không gian sát phạt này cho Lam Tiểu Bố, nếu không thì, một khi bị ý cảnh sát phạt này cuốn vào trong, Hình Gia hắn ta sẽ không còn cơ hội đại đạo nữa.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố sao có thể để HÌnh Gia chạy thoát, vừa sải bước ra, lĩnh vực đạo tắc Trường Sinh lập tức phủ trời ngập đất khóa Hình Gia lại. Lúc đầu Hình Gia ở trong Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố đã nằm ở thế yếu, bây giờ lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố nghiền ép đến, hắn ta càng nửa bước khó đi.

Lúc này, hắn ta mới hiểu được, bước đại đạo thứ tám của hắn ta so với bước đại đạo thứ bảy Lam Tiểu Bố kia kém đi rất nhiều. Đừng nói là bởi vì hắn ta đánh lén đã mất đi tiên cơ, cho dù hắn ta không mất đi tiên cơ, trong lĩnh vực đại đạo của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng rơi vào thế yếu tuyệt đối.

“Lam đạo hữu, ngươi nghe ta nói, ta không định giết ngươi...” Hơi thở tử vong nghiền ép đến, HÌnh Gia cảm nhận được thu ý bi thương muốn kéo hắn ta vào trong ý cảnh này, hắn ta điên cuồng thiêu đốt đạo vận của mình, duy trì tỉnh táo, không thể để ý cảnh này cuốn hắn ta vào. Hắn ta hy vọng Lam Tiểu Bố nể mặt Sách Khổ Huệ Thăng, thả hắn ta lần này. Chỉ cần hắn ta thoát được cái không gian thu ý này là được, hắn ta có cách bảo mệnh.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy hắn ta nói, hơi thở tử vong từ một quyền kia vẫn điên cuồng nghiền ép đến.

Trong lòng Hình Gia hối hận không gì sánh được, nếu như sớm biết thực lực của Lam Tiểu Bố có thể đối kháng với Đế Lan, hắn ta cần gì phải làm như thế này? Mà bây giờ lại không có ai đến giúp hắn ta.

HÌnh Gia hiểu rất rõ, cho dù người khác không phản ứng kip, Đế Lan nhất định có thể kịp thời phản ứng lại. Chỉ cần Đế Lan giúp hắn ta một chút, giúp hắn ta tránh khỏi không gian thần thông ý cảnh Vũ âm Sát của Lam Tiểu Bố, là hắn ta có thể bình yên vô sự.

Một luồng gió mát thoảng qua, gánh nặng trong lòng Hình Gia lập tức buông xuống, cuối cùng cũng đã thoát khỏi ý cảnh, nhưng mà một khắc sau, hắn ta lập tức kinh hãi, tiếng thân thể sụp đổ, chính hắn ta cũng có thể nghe được.

Quyền lên gió thu thổi, đợi lúc thu tận, sinh khí đoản, cỏ cây hóa thành sương!

Trong lòng HÌnh Gia tuyệt vọng, hắn ta điên cuồng thiêu đốt đại đạo lao ra, hắn ta tận mắt mình thấy thân thể mình hóa thành hư vô trước một quyền này của Lam Tiểu Bố. Cũng giống như cỏ cây đã hóa thành tro trong sương thu, không còn chút bụi bặm nào.

Sách Khổ Huệ Thăng lao đến, trực tiếp bảo vệ nguyên thần của HÌnh Gia. Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm nguyên thần HÌnh Gia. Sách Khổ Huệ Thăng thì cúi người hành lễ, hắn ta không nói bất cứ lời nào, nếu như không phải thực lực của Lam Tiểu Bố quá mạnh, bây giờ người vẫn lạc chắc hẳn là Lam Tiểu Bố. Mà Lam Tiểu Bố liên thủ với Đạo Tổ, cũng là do hắn ta đứng ở giữa thuyết phục.

Cường giả ra tay, chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục hủy đi nguyên thần của HÌnh Gia, hắn biết nếu như mình muốn ra tay, chỉ có thể giết chết Sách Khổ Huệ Thăng trước. Hắn không muốn giết Sách Khổ Huệ Thăng, chỉ có thể lựa chọn dừng lại.

“Lam Tiểu Bố, ngươi to gan lắm, lại dám giết Hình Gia Đạo Tổ, mọi người cùng ta xông lên giết hắn...” Đế Lan gầm lên giận dữ, là người đầu tiên lấy pháp bảo ra.

Chương 2572 - Đều đã có tính toán hết. (3)

Mặc dù Đế Lan là người đầu tiên lấy pháp bảo ra, nhưng người đầu tiên phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố lại là Khổng Tâm Kiếm.

Nhìn thấy Khổng Tâm Kiếm lấy pháp bảo ra phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, Thuyên, Lăng Trục Chân, Trường Nhất, Thất Trụ Thiên, thậm chí ngay cả Lận Kiếp đang trọng thương cũng lấy pháp bảo ra, tất cả mọi người đều phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố.

Đế Lan vẫn luôn đề phòng Mạc Vô Kỵ và Thạch Trường Hành, khiến hắn ta vô cùng kinh ngạc chính là, nhiều người bọn hắn phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ và Thạch Trường Hành thế mà không hề động đậy gì cả.

Khi pháp bảo của mọi người đều lấy ra, người lao về phía Lam Tiểu Bố đầu tiên là Khổng Tâm Kiếm đột nhiên đổi hướng, vọt thẳng đến Vũ Trụ Thụ.

Cho dù nhiều người đồng thời công kích Lam Tiểu Bố, mọi người cũng đều lấy pháp bảo ra, nhưng trên thực tế, người chân chính dùng pháp bảo công kích Lam Tiểu Bố chỉ có một người, đó chính là Thuyên.

Trường Nhất và Thất Trụ Thiên chính là một bọn với Lam Tiểu Bố, Lăng Trục Chân cũng sẽ không dốc toàn lực mà đối phó với Lam Tiểu Bố. Còn Lận Kiếp, trọng thương còn chưa lành, sao có thể dốc toàn lực mà đối phó với Lam Tiểu Bố?

Đế Lan vẫn luôn chú ý đến Vũ Trụ Thụ, nếu như hắn ta muốn ra tay, sớm đã ra tay ngay lúc Lam Tiểu Bố dùng Vũ âm Sát khóa HÌnh Gia lại, sao có thể chờ đến bây giờ?

Sau khi nhìn thấy quả nhiên Khổng Tâm Kiếm phóng đến chỗ Vũ Trụ Thụ, Đế Lan lập tức lấy pháp bảo ra đánh về phía Khổng Tâm Kiếm. Lăng Trục Chân cũng không quan tâm đến hành động của Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng nhìn chằm chằm Vũ Trụ Thụ, Khổng Tâm Kiếm bỏ qua Lam Tiểu Bố phóng đến chỗ Vũ Trụ Thụ, pháp bảo của hắn ta cũng đánh về phía Khổng Tâm Kiếm.

Khi Thuyên phát hiện chỉ có một mình mình đối phó với Lam Tiểu Bố, trong lòng vô cùng căng thẳng, nếu như có thể, hắn ta đã sớm chửi ầm lên rồi.

Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố cuốn lên mấy đạo đạo tắc Sát

Phạt đánh ra, Thuyên không có tâm tình đối chiến, chỉ nương theo đạo tắc Sát Phạt này của Lam Tiểu Bố mà bay ra ngoài. Nhìn qua có vẻ là bị một kích của Lam Tiểu Bố đánh bay, nhưng trên thực tế Thuyên chẳng hề chịu chút tổn thương nào cả. Sau khi tránh khỏi Lam Tiểu Bố, Thuyên cũng không chú ý đến Đế Lan và Khổng Tâm Kiếm đang đấu pháp, mà xông về phía Vũ Trụ Thụ.

Giống như Thuyên, lúc này Lam Tiểu Bố cũng không có tâm tình đấu pháp, sau khi đánh bay Thuyên, hắn cũng xông về phía Vũ Trụ Thụ.

Cùng lúc đó, mười mấy bóng người cũng xông về phía Vũ Trụ Thụ. TRong đó bao gồm cả bọn người Mạc Vô Kỵ, Thất Trụ Thiên và Thạch Trường Hành.

Khổng Tâm Kiếm nhìn thấy mấy người đi cùng mình lúc này không giúp hắn ta, mà nhắm về phía Vũ Trụ Thụ, trong lòng hắn ta vô cùng lo lắng. Cũng may, lúc này mấy người Đế Lan và Lăng Trục Chân cũng không muốn dây dưa với hắn ta, xông về phía Vũ Trụ Thụ.

Giờ phút này, tất cả mọi người ở hội trường đại hội Vĩnh Sinh đều nhận ra, tình cảnh này đã không thể nào kiểm soát được, dứt khoát tham gia vào trong trận tranh đoạt này, lúc này, ai còn để ý đến phương án phân chia mà trước đó Đế Lan đã nói chứ? Chỉ cần là tu sĩ ở trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh, đều xông về phía Vũ Trụ Thụ. Lúc này, chẳng có ai để ý đến ai, cướp được chính là của mình. Tu vi cao thì cướp Vũ Trụ đạo quả có nhiều vân hơn, tu vi thấp thì cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả ít vân một chút. Còn tu vi thấp hơn nữa, ngắt được một ít lá cây Vũ Trụ Thụ cũng tốt rồi.

“Chúng ta cũng xông lên đoạt chứ?” Thái Xuyên nhìn về phía Tề Mạn Vi.

Tề Mạn Vi gật đầu, “Mọi người cũng cùng nhau xông lên tranh đoạt

Vũ Trụ đạo quả, nhớ kỹ, không nên cướp đoạt với người khác. Tích Nguyệt sư muội, tu vi của ngươi hơi thấp, đi theo bên cạnh ta.”

Tề Mạn Vi đã là bước đại đạo thứ bảy, chỉ cần không gặp phải Đạo Tổ, trên cơ bản không có ai có thể uy hiếp được nàng. Mà lúc này, Đạo Tổ rõ ràng cũng đang điên cuồng xông lên, chuẩn bị cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả chín vân, thậm chí là mười vân.

Giờ phút này, HÌnh Gia đã dùng bảo vật trong thế giới của mình khôi phục lại thân thể, chỉ là thực lực của hắn ta đã rớt xuống bước đại đạo thứ năm. Hắn muốn có được thân thể hoàn mỹ, không đến trăm triệu vạn năm thì hoàn toàn không thể làm được. Hơn nữa đó chỉ là trên lý luận mà thôi, trên thực tế có làm được hay không còn phải dựa vào may mắn.

Vẻ mặt Hình Gia âm trầm nhìn bọn người Đế Lan xông về phía Vũ Trụ Thụ, trong lòng vô cùng tức giận. Hắn ta đánh trận đầu, hơn nữa cũng là người đầu tiên ra tay, cái này hoàn toàn là dựa theo lời Đế Lan mà làm.

Kết quả thì thế nào? Đế Lan chẳng những không ra tay giúp hắn ta, sau khi hắn ta thua trận, Đế Lan còn không thèm liếc mắt nhìn hắn ta một cái.

“Huệ Thăng, lần này sao khi trở về, ngươi lập tức tiếp nhận vị trí Đạo Tổ Ma Như thế giới, ta cần tìm một nơi bế quan.” Sau một hồi lâu, Hình Gia bình tĩnh lại, hắn ta quay đầu nhìn thoáng qua Sách Khổ Huệ Thăng nói.

Hắn ta biết, không có Sách Khổ Huệ Thăng, Lam Tiểu Bố chắc chắn sẽ giết hắn ta.

Sách Khổ Huệ Thăng lắc đầu, sau đó nói, “Đạ Tổ, ta cũng muốn đi cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả, còn nữa, sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ không tiếp tục ở lại Ma Như thế giới nữa, người thừa kế Thiên Đế và Đạo Tổ Ma Như thế giới, Đạo Tổ nên tự mình lựa chọn đi.”

Nói xong câu đó, thân hình Sách Khổ Huệ Thăng lóe lên, xông về phía Vũ Trụ Thụ.

Vì cứu Đạo Tổ HÌnh Gia, tình hữu nghị giữa hắn ta và Lam Tiểu Bố đã có vết rạn. Hắn ta cảm thấy những gì mình nợ Đạo Tổ, đã trả lại cho Đạo Tổ cả rồi. Hắn ta một lòng vì Ma Như thế giới, kết quả Hình Gia lại vì ám hại bằng hữu Lam Tiểu Bố mà lừa gạt hắn ta.

Chương 2573 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả.

TỪ giờ trở đi, hắn ta không còn là Thiên Đế của Ma Như thế giới, Sách Khổ Huệ Thăng có truy cầu đại đạo thuộc về mình, chứ không phải ở lại Ma Như thế giới có Đạo Tổ như HÌnh Gia. Còn bây giờ tu vi của HÌnh Gia sụt giảm, Ma Như thế giới sắp sụp đổ, chẳng còn quan hệ với Sách Khổ Huệ Thăng hắn ta nữa.

Tất cả Đạo Tổ có tu vi đạt đến bước đại đạo thứ tám, đều có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của đạo quả tám vân, đồng thời có thể mơ hồ cảm ứng được phương vị đại khái của đạo quả chín vân, thậm chí là mười vân. Cho nên sau khi những Đạo Tổ này xông lên, ai ai cũng có mục tiêu của mình.

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, hắn càng cảm nhận được rõ ràng vị trí của Vũ Trụ đạo quả chín vân và mười vân. Mà bởi vì Mạc Vô Kỵ có Trữ Thần lạc, thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy được đạo quả chín vân và mười vân. Có thể nói trong khi đang tìm kiếm đạo quả chín vân trở lên, ưu thế của Mạc Vô Kỵ là lớn nhất. Bởi vì Lam Tiểu Bố có được độn thuật Vô Quy Tắc, cho nên tốc độ của hắn là nhanh nhất.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng tìm được một Vũ Trụ đạo quả chín vân, đồng thời cảm ứng được Vũ Trụ đạo quả mười vân đang ở cách hắn không xa.

Ngay khi Lam Tiểu Bố nắm lấy Vũ Trụ đạo quả mười vân kia, một đạo lôi thương đột ngột từ hư không đánh tới.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể từ bỏ đạo quả này, lấy Trường Sinh Kích ra, vừa ngăn trở đạo lôi thương này, đã nhìn thấy một bóng người màu xám vọt đến, cuốn Vũ Trụ đạo quả mười vân kia đi.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo gia hỏa vừa cướp đi Vũ Trụ đạo quả mười vân đi, mà nhìn chằm chằm một tên tu sĩ áo nâu cách đó không xa, “Lôi Vân Hãn, ngươi đã muốn đánh, vậy thì Bố gia tiếp ngươi đánh một trận.”

Mặc dù Lôi Vân Hãn hận không thể lập tức giết chết Lam Tiểu Bố, nhưng cũng không muốn đánh với Lam Tiểu Bố một trận vào lúc này. Vừa rồi hắn ta tính toán Lam Tiểu Bố, là bởi vì một cái đạo quả mười vân, nhưng ai biết hắn ta lại đi may áo cưới cho người khác. Bây giờ đạo quả mười vân không còn, hắn ta sao có thể ở chỗ này lãng phí thời gian với Lam Tiểu Bố?

Không đợi Lam Tiểu Bố ra tay, hắn ta lập tức xông ra ngoài.

Lam Tiểu Bố cũng biết, lúc này ra tay cũng không có lợi, thân hình của hắn cũng lóe lên, chờ hắn dừng lại, đã nắm được một cái Vũ Trụ đạo quả mười vân.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, đạo quả mười vân tuyệt đối không nhiều, nếu như hắn không nắm chặt thời gian, đợi lát nữa muốn thu thập đạo quả mười vân sẽ càng khó khăn.

“Bỏ đạo quả ra đây.” Một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó có một cái thủ ấn đánh đến Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố sững sốt, đây là tên ngu ngốc nào vậy? Chẳng lẽ không nhìn thấy một quyền của hắn đã hủy đi thân thể của Hình Gia sao? Vậy mà còn tùy tiện xông lên cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả với hắn?

Nhưng mà hắn nhanh chóng cảm nhận được lĩnh vực của đối phương có chút quen thuộc, khi Lam Tiểu Bố lấy trường kích ra, đã hiểu rõ, người ra tay với hắn là ai, đây tuyệt đối chính là Tuyền Tứ.

Nghe nói Tuyền Tứ và Phù Sùng lưỡng bại câu thương, cho nên mới sáng tạo ra bốn tên Thánh Chủ của Chân Diễn Thánh Đạo. Nếu như Phù Sùng không bị giết chết, vậy Tuyền Tứ kia còn sống cũng là chuyện bình thường.

Rầm! Đạo tắc Sát Phạt từ một quyền này của Tuyền Tứ trực tiếp bị kích mang của Lam Tiểu Bố xé rách, Tuyền Tứ cảm nhận được hô hấp trì trệ, sau đó thì nghe thấy tiếng cười lạnh của Lam Tiểu Bố, “Ta nói ngươi là ai chứ, ngươi chắc hẳn còn chưa biết Phù Sùng đã hoàn toàn khôi phục rồi đi.”

Chỉ vừa ra tay, Lam Tiểu Bố đã biết thực lực của Tuyền Tứ còn chưa khôi phục, chỉ là không biết gia hỏa này có phải do Khổng Tâm Kiếm mời đến hay không.

Lúc đầu, nhìn thấy một kích của Lam Tiểu Bố đánh tan lĩnh vực thần thông của mình, trong lòng Tuyền Tứ cũng lạnh lẽo, đang nghĩ Lam Tiểu Bố này từ đâu ra mà không thua kém gì Đạo Tổ, đã nghe đến tin tức của Phù Sùng. Trong lòng hắn ta hoảng hốt, sau đó cảm nhận được sát ý càng đáng sợ hơn bao trùm đến.

Tuyền Tứ cũng không dám ở lại nữa, điên cuồng rút đi. Khiến hắn ta may mắn chính là Lam Tiểu Bố cũng không hề đuổi giết hắn ta. Rõ ràng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, bây giờ cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả quan trọng hơn. Tuyền Tứ nhìn bóng lưng Lam Tiểu Bố, trong lòng chấn động, hắn ta đang nghĩ, người này rốt cuộc là ai? Sao lại đáng sợ như vậy? Đáng tiếc là, hắn ta vừa mới đoạt xá thành công, có rất nhiều ký ức hắn còn chưa tiếp thu hết.

Mạc Vô Kỵ đã thu thập được đạo quả mười vân thứ năm, còn về đạo quả chín vân, hắn đã lấy được mười hai cái.

Chỉ là đạo quả mười vân và chín vân ở nơi này cũng không có nhiều, qua thời gian dài, Trữ Thần Lạc của hắn vẫn chưa phát hiện ra, không chỉ như vậy, hắn cũng không cảm nhận được đạo quả mười vân và chín vân nữa.

“Giao cái đạo quả mười vân vừa rồi ra đây, đợi lát nữa Đế Lan ra tay với ngươi, ta có thể bảo vệ người một lần.” Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Mạc Vô Kỵ, trong lòng hắn giật mình, vừa rồi hắn lại không phát hiện ra người này là ai.

Mạc Vô Kỵ nhanh chóng hiểu ra vì sao mình lại không phát hiện ra đối phương, gia hỏa này một thân áo xám, ẩn nấp trong hư không, dường như đã hòa thành một thể với hư không, hơn nữa gia hỏa này còn có một bản lĩnh, chính là che giấu hơi thở của mình, dường như không để lộ ra một chút nào.

“Muốn Vũ Trụ đạo quả cũng không vó vấn đề gì cả, chỉ là ngươi là ai vậy?” Mạc Vô Kỵ luôn cảm thấy gia hỏa này không đơn giản. Chỉ là gia hỏa này rõ ràng không phải là Đạo Tổ, cũng không phải là mấy cường giả mà hắn biết.

“Ngươi gọi ta là Dương Thiên là được.” Nam tử áo xám từ tốn nói.

Chương 2574 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả. (2)

Dương Thiên? Mạc Vô Kỵ không ngờ gia hỏa này lại là Đạo Tổ, còn là Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới.

“Hóa ra người chính là Đạo Tổ Dương Thiên của Đại Hoang thế giới à, trên người ta không phải chỉ có một cái đạo quả mười vân đâu, ngươi rốt cuộc muốn mấy cái?” Mạc Vô Kỵ giơ tay lên, trong tay đột ngột xuất hiện ba cái đạo quả mười vân.

Hai mắt Dương Thiên sáng lên, hắn ta tìm kiếm cả một thời gian, cho đến bây giờ cũng chỉ lấy được hai cái đạo quả mười vân, trong đó có một cái là nhân cơ hội mà lấy được.

“Ngươi muốn cướp Vũ Trụ đạo quả của ta cũng được, ta cho ngươi một cơ hội cướp đạo quả của ta. Nếu không thì ta lập tức bỏ chạy, ta đảm bảo ngươi không đuổi kịp ta đâu.” Mạc Vô Kỵ nói xong thì bình tĩnh cất đạo quả mười vân lại.

“Là ngươi nói đấy.” Mặc dù Dương Thương nói vậy, nhưng lĩnh vực đại đạo của hắn ta đã sớm trải rộng trong vùng hư không này, cũng giống như vừa rồi khi hắn ta đứng ở đây, chẳng có chút hơi thở nào, lĩnh vực của hắn ta cũng chẳng có chút tiếng động nào, dung nhập cùng một thể với hư không.

“Ta nghe nói Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới là Hồng Quân lão tổ, vì sao Hồng Quân không thấy đâu, bây giờ lại là ngươi?” Mạc Vô Kỵ không nhanh không chậm hỏi.

Trữ Thần lạc của hắn đã sớm khóa vùng không gian này lại, lĩnh vực của DƯơng Thiên muốn đánh lén hắn, hắn chỉ có thể nói, ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Hồng Quân là ai?” Sau khi Dương Thiên nói xong bốn chữ này, lĩnh vực Cuồng Liễu đột nhiên bột phát.

Chỉ trong chớp mắt, vùng không gian của Mạc Vô Kỵ đột nhiên biến thành một tấm võng lớn, toàn bộ không gian đều do vô số cành liễu tạo thành, mà cái này chỉ vẻn vẹn là lĩnh vực Cuồng Liễu trói buộc mà thôi.

Đạo âm trong lĩnh vực vang lên, nhưng lại không hề có ý cảnh tuyệt mỹ, mà giống như là ý cảnh cuồn cuộn huyết sát như hồng thủy bao trùm đến.

Hư không vạn đạo liễu, chuyên dệt người đứt ruột!

Mùi máu tanh phủ trời ngập đất ập xuống, Mạc Vô Kỵ cũng cảm nhận được cả người hoảng hốt, mặc dù hắn đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn kinh sợ vì ý cảnh này. HUyết sắc trong hư không, vô cùng vô tận thi thể tàn phá, mà từng cây liễu đứt ruột kia lại mọc lên, sau đó theo từng sợi, nhanh chóng dệt thành trăm triệu vạn dây liễu tạo thành một cái lưới lĩnh vực lớn.

Trong cái lưới lớn này, sinh cơ tiêu tán, đạo tắc xé rách, tất cả đều bị lưới lớn ngăn chặn.

Rõ ràng là ý cảnh, nhưng lại có máu tanh đáng sợ.

Mạc Vô Kỵ hét lên một tiếng, Phàm Nhân Kích cuốn lên một đám kích mang. Từng đạo kích mang ngăn trở đạo tắc máu tanh này, thân thể của hắn cũng nhanh chóng xông ra khỏi cái lưới lớn kia, sau đó từng đạo kích ảnh đánh về phía Dương Thiên.

Lúc đầu, bởi vì Dương Thiên là Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, Mạc Vô Kỵ còn dự định nương tay, nhưng mà nhìn thấy lĩnh vực thần thông của gia hỏa này, hắn biết được đã có không biết bao nhiêu oan hồn đã chết trong tay gia hỏa này, nếu không, tuyệt đối không thể nào đánh ra được loại thần thông sát phạt đầy máu tanh như vậy.

“Sao có thể?” Dương Thiên chấn động nhìn Mạc Vô Kỵ, Mạc Vô Kỵ làm sao có thể xông ra khỏi thần thông Liễu Châm Nhân ĐOạn Tràng của hắn ta? Vừa rồi khi hắn ta trói buộc Mạc Vô Kỵ, không chỉ dùng thần thông Đoạn Tràng, mà còn có lĩnh vực Cuồng Liễu.

Từ khi hắn ta nắm trong tay môn thần thông này, chỉ cần môn thần thông này đánh ra, chưa bao giờ thất bại, nói cách khác, chưa bao giờ có người nào có thể sống sót trong thần thông này của hắn ta. Bởi vì biết Mạc Vô Kỵ rất mạnh, cho nên khi đối phó với Mạc Vô Kỵ, hắn ta mới cố ý dùng lời nói bình ổn Mạc Vô Kỵ trước rồi mới ra tay. Hơn nữa hắn ta tin tưởng tuyệt đối khi mình mở rộng lĩnh vực, Mạc Vô Kỵ không thể nào phát hiện ra được, nhưng vì sao Mạc Vô Kỵ vẫn có thể xông ra khỏi lĩnh vực của mình, đồng thời lấy pháp bảo ra thi triển thần thông?

Khi Dương Thiên nhìn thấy ở bên trong ĐOạn Tràng Võng của mình chỉ là một con rối, hắn ta lập tức hiểu rõ mọi chuyện, Mạc Vô Kỵ không những phát hiện ra lĩnh vực của hắn ta lúc mình thi triển, hơn nữa còn sớm chuẩn bị xong cách thoát thân.

Nhưng bây giờ không đến lượt hắn ta tìm hiểu xem Mạc Vô Kỵ làm thế nào phát hiện ra lĩnh vực của hắn ta, bởi vì Phàm Nhân Kích của Mạc Vô Kỵ dường như đang cuốn lên một vùng đại mạc vô cùng mênh mông, vô cùng vô tận cát vàng phủ trời ngập đất bao trùm đến.

Dương Thiên đã được chứng kiến môn thần thông này của Mạc Vô Kỵ, lúc trước khi Mạc Vô Kỵ đối phó với Lận Kiếp, đã thi triển môn thần thông này, cũng là thần thông ý cảnh, nhưng mà Dương Thiên không hề coi trọng ý cảnh thần thông của Mạc Vô Kỵ, hắn cảm thấy cái này kém xa thần thông Đoạn Tràng của hắn ta, không có loại sinh tử kia kiềm chế, nếu không thì, sao Lận Kiếp có thể dễ dàng phá vỡ môn thần thông này?

Dương Thiên lấy ra một cái rễ cây liễu to lớn, rễ cây này vừa lấy ra, giống như trong hư không có một câu cầu lớn vắt ngang tinh cầu trong hư không. Trong mắt Dương Thiên, cho dù đại mạc của Mạc Vô Kỵ có càn quét như thế nào, cũng không thể phá hỏng được rễ cây của hắn ta.

Nhưng cái đại mạc này chỉ là đạo tắc thứ nhất trong thần thông của Mạc Vô Kỵ mà thôi, khi đại mạc bị rễ cây ngăn trở, Phàm Nhân Kích vạch xuống, trong hư không giống như vừa bị Phàm Nhân Kích vạch ra một dòng sông dài mênh mông, đại mạc nằm trên trường hà, có một vầng thái dương đang từ từ rơi xuống.

Đại mạc cô yên, trường hà lạc nhật!

Tất cả mọi sinh cơ trong không gian, dường như theo vầng thái dương rơi xuống này mà nhanh chóng tiêu tán. Dương Thiên ở trong cái không gian này, lĩnh vực Cuồng Liễu của hắn ta cũng ở trong hư không này, khi lạc nhật tán loạn sinh cơ lan đến lĩnh vực của hắn ta, sinh cơ của hắn ta cũng sẽ từ từ tán loạn. Dương Thiên biến sắc, hắn ta hoàn toàn không nghĩ ra, lúc trước Mạc Vô Kỵ dùng thần thông này đối phó với Lận Kiếp, vì sao sau khi Mạc Vô Kỵ thi triển đại mạc xong, không hề có trường hà lạc nhật ở sau đó? Ngược lại dùng một chỉ đánh lui Lận Kiếp?

Chương 2575 - Lai lịch của Dương Thiên.

Răng rắc! Không gian bảo vệ bản thân trong lĩnh vực Cuồng Liễu bị sụp đổ, Dương Thiên gầm lên giận dữ, rễ cây liễu phóng lên tận trời, đạo tắc Sát Phạt trong rễ cây đột nhiên tăng vọt, lạc nhật sụp đổ, trường hà bị xé nứt.

Dương Thiên lùi lại ra ngoài hư không, lần ra tay vừa rồi, hắn ta đã chịu một chút thiệt thòi ngầm. Hắn ta nhìn chằm chằm Mạc Vô Kỵ, “Ngươi là bước đại đạo thứ bảy, sao có thể đối kháng với lĩnh vực của ta?”

TRong cùng cấp, Dương Thiên hắn ta là vô địch, vì sao bây giờ hắn ta chẳng những không vô địch, vào lúc đối mặt với Mạc Vô Kỵ cũng không hề chiếm được tiện nghi? Hắn ta biết rõ, hiện tại Mạc Vô Kỵ tuyệt đối chưa bước vào bước đại đạo thứ tám. Đây có nghĩa là sau khi Mạc Vô Kỵ đến bước đại đạo thứ tám rồi, hắn ta chỉ có thể bị đối phương nghiền ép? Đạo lý này không thể làm rõ, đại đạo của hắn ta cho dù có tiến thêm một bước, thì có thể làm gì chứ?

TRong lòng Mạc Vô Kỵ củng kinh ngạc, Dương Thiên tuyệt đối mạnh hơn Lận Kiếp, hơn nữa còn không phải mạnh hơn một chút xíu. Chỉ là bỏ ra một cái giá nhỏ, đã có thể dễ dàng xé rách thần thông đại mạc trường hà Lạc Nhật của hắn, chuyện này không phải bước thứ tám bình thường có thể làm được. Đây là thần thông ý cảnh tương liên, chỉ cần Dương Thiên chậm thêm một chút nữa, vậy thì tiếp theo, Tàn Tiệm sẽ trực tiếp xé rách thân thể của Dương Thiên.

“Ta làm sao có thể đối kháng với lĩnh vực của ngươi, đó là chuyện của ta, nhưng mà ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, Hồng Quân Đạo Tổ đi đâu rồi?” Mạc Vô Kỵ tiến lên một bước, lĩnh vực Phàm Nhân mở rộng ra ngoài, chỉ cần Dương Thiên không đi, lần này hắn nhất định sẽ khiến DƯơng Thiên đẹp mặt.

“Ha ha, rất tốt, bây giờ ta đi, ta muốn xem thử ngươi có thể làm gì được ta?” Nói xong, Dương Thiên quay người rời đi.

Mạc Vô Kỵ biết Dương Thiên muốn đi, hắn không thể ngăn cản được, chỉ là trong nháy mắt khi Dương Thiên xoay người, thân thể Dương Thiên có chút cứng nhắc, sau đó cả người Dương Thiên bước vào trong hư không…

Oanh! Trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng nổ đạo tắc kịch liệt, quy tắc bị vỡ nát, sau đó một tia máu bắn ra từ trong hư không, Dương Thiên vừa bước vào trong hư không đã xuất hiện trước mặt Mạc Vô Kỵ một lần nữa.

“Lam Tiểu Bố, vậy mà ngươi lại đánh lén ta…” Ngực Dương Thiên còn đang chảy máu, rất rõ ràng, vừa rồi hắn ta bị Mạc Vô Kỵ ảnh hưởng, muốn nhanh chóng bỏ chạy, kết quả bị Lam Tiểu Bố trốn ở một bên đánh lén thành công.

Lam Tiểu Bố uể oải nói, “Dương Thiên, lúc trước ngươi trộm đạo quả mười vân của ta, sao không nói đến chuyện đánh lén? Hôm nay nếu như ngươi không lấy đạo quả mười vân ra, cho dù ta có bị trọng thương, cũng phải xử lý ngươi, ngươi có tin không.”

Dương Thiên hầu như không hề suy nghĩ, lập tức lấy một cái đạo quả ném cho Lam Tiểu Bố, sau đó cả người lập tức xông vào trong hư không.

Lam Tiểu Bố bắt lấy đạo quả này, Dương Thiên cũng đã biến mất tăm.

“Hắn đi rồi à?” Mạc Vô Kỵ lao đến.

“Không sao cả, hòa thượng chạy được, miếu lại chẳng thể chạy được, chỉ cần hắn là Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, chúng ta có thể xử lý hắn.” Lam Tiểu Bố cất Vũ Trụ đạo quả mười vân vừa lấy được kia, he he nói một câu.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, lập tức nói, “Khi ta hỏi hắn tin tức về Hồng Quân lão tổ, hắn lại nói không biết, ta hoài nghi hắn nói láo, hơn nữa ta hoài nghi người này có liên quan đế Dương Mi lão tổ.”

“Không thể nào chứ?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc.

Dương Mi, người này là nhân vật chẳng kém gì Hồng Quân lão tổ, hắn đã từng lấy được một phần truyền thừa của Dương Mi. Chẳng lẽ tên Dương Thiên này, là truyền nhân hoặc hậu nhân của Dương Mi sao?

“Bất kể có phải hay không, chờ chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ đến Đại Hoang thế giới xem thử, gia hỏa này có chút thần bí. Chúng ta nhanh chóng quay về, lần này thu hoạch không nhỏ đâu.” Mạc Vô Kỵ khẳng định Lam Tiểu Bố thu hoạch không ít.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Được mười lăm đạo quả chín vân, ba đạo quả mười vân.”

“Ta được năm đạo quả mười vân, mười hai đạo quả chín vân, còn những cái khác ta không đếm cụ thể. Ta đoán đạo quả mười vân ở nơi này tuyệt đối không quá mười hai cái, đã bị chúng ta lấy hơn phân nửa rồi.” Mạc Vô Kỵ cũng cười nói.

“Được, đợi lát nữa chúng ta cẩn thận tên Đế Lan kia, con rùa này muốn luyện hóa Vũ Trụ Thụ…” Lam Tiểu Bố còn chưa nói hết câu, đã lập tức vọt xuống.

Lúc này, thịnh yến cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh đã đi đến hồi kết, Vũ Trụ đạo quả trên Vũ Trụ Thụ mặc dù còn nhiều, nhưng người cướp đoạt quá nhiều, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tất cả Vũ Trụ đạo quả trên một nhánh cây Vũ Trụ Thụ thô to đã có chủ, cho dù là Vũ Trụ Thụ Diệp cũng chỉ còn thưa thớt. Nếu không phải vì không thể chém đứt được Vũ Trụ Thụ, có lẽ nhánh cây Vũ Trụ Thụ cũng đã bị người ta chặt đứt mang về.

Bọn người Tề Mạn Vi và Thái Xuyên đang đứng trên một đóa hoa sen, trên người Phương Chi Khuyết có vết máu, đạo tắc hỗn loạn, rõ ràng đã bị thương, hơi thở của Tề Mạn Vi có chút hỗn loạn, cũng đã đấu pháp một lần. Thạch Trường Hành đứng cách đó không xa, Thất Trụ Thiên Tinh xoay tròn dưới chân hắn ta, xem ra cũng vừa đấu pháp một trận.

“Thế nào, thừa dịp ta không có ở đây, bắt nạt người bên cạnh ta sao?” Lam Tiểu Bố mỉa mai, người còn chưa đến, đã đánh một quyền về phía Lăng Trục Chân.

Hắn có thể khẳng định, vừa rồi chính là Lăng Trục Chân ra tay, bởi vì chỉ có hơi thở trên người Lăng Trục Chân có chút hỗn loạn, rõ ràng là do đấu với Thạch Trường Hành mà ra.

Thạch Trường Hành là người của hắn, người khiến Phương Chi Khuyết trọng thương, rõ ràng chính là Lăng Trục Chân.

Lăng Trục Chân mới vừa liều mạng với Thạch Trường Hành, mặc dù hắn ta chiếm được một chút thượng phong, nhưng lại không làm được gì Thạch Trường Hành cả. Lúc này một quyền của Lam Tiểu Bố đánh tới, hắn ta nhanh chóng cuốn lĩnh vực của mình lên, cũng đánh ra một quyền.

Chương 2576 - Mới bắt đầu đã kết thúc.

Chỉ là Lam Tiểu Bố đánh tới, hắn ta vội vàng ngăn cản, mặc dù ngăn trở được một quyền này, nhưng cả người lại bị Lam Tiểu Bố đánh bay, cũng may hắn ta kịp thời ổn định lại thân hình của mình, cũng không bị mất mặt.

“Ha ha, Lam Tiểu Bố, từ HÌnh Gia Đạo Tổ cho đến Lận Kiếp Đạo Tổ, lại đến Lăng Trục Chân Đạo Tổ, các ngươi ra tay vô cùng độ ác, xem ra mấy người các ngươi muốn hoàn toàn phá vỡ trật tự của đại vũ trụ này, chiếm lấy đại vũ trụ sao?” Đế Lan cười ha ha, trong giọng nói ẩn chứa mỉa mai.

Tất cả mọi người tham gia đại hội Vĩnh Sinh đều hiểu rõ, đại hội Vĩnh Sinh lần này xem như đã thất bại rồi. Tiếp tục sao? Đó chính là một chuyện cười.

Thái Xuyên đứng ở phía sau chỉ móng vuốt về phía Lăng Trục Chân tức giận nói, “Cái lão mập này, nhìn thấy ta lấy được hai cái Vũ Trụ đạo quả mười vân, lập tức muốn cướp. Nếu không phải Trường Hành Đạo Tôn ra tay, Vũ Trụ đạo quả mười vân của ta đã bị gia hỏa này cướp đi rồi, đừng nói là Vũ Trụ đạo quả, cho dù là mạng nhỏ cũng không còn.”

Nghe thấy đạo quả mười vân, còn là hai cái, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Thái Xuyên. Hỗn Độn Độc Giác Thú đó, khó trách có thể phát hiện ra được Vũ Trụ đạo quả mười vân, gia hỏa này trời sinh đã có năng lực như vậy.

Chỉ là trừ ánh mắt của những Đạo Tổ khác đang lập lòe nhìn Thái Xuyên, những người còn lại mặc dù cũng muốn lấy Vũ Trụ đạo quả mười vân trên người Thái Xuyên, nhưng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Lam Tiểu Bố chợt nghe thấy truyền âm của Lăng Trục Chân, “Lam đạo hữu, ngươi chắc hẳn phải biết, phần lớn Đạo Tổ ở đây đều không lấy được đạo quả mười vân, hơn nữa cho dù có lấy được đạo quả mười vân, bọn hắn cũng sẽ giả vờ như mình không lấy được đạo quả mười vân. ĐỢi lát nữa Đế Lan nhất định sẽ ra tay với các ngươi, ta không cần nhiều, chỉ cần cho ta một cái đạo quả mười vân, ta đảm bảo sẽ đứng về phía các ngươi.”

Lam Tiểu Bố khinh thường nhìn Lăng Trục Chân, “Ngươi là cái quái gì chứ, ông đây cần ngươi đứng về phía ta à? Còn muốn có đạo quả mười vân, ha ha.”

Lam Tiểu Bố không hề truyền âm, lời này vừa nói ra, sắc mặt Lăng

Trục Chân lập tức trở nên khó coi. Những người còn lại cũng khinh bỉ nhìn Lăng Trục Chân, rất rõ ràng vừa rồi Lăng Trục Chân đã truyền âm cho Lam Tiểu Bố, muốn tự thỏa thuận hiệp nghị riêng, lại không ngờ Lam Tiểu Bố hoàn toàn chướng mắt hắn ta.

Mặc dù Đế Lan biết ý của Lăng Trục Chân, nhưng mà hắn ta lại không thể không lên tiếng, “Trên người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều có ít nhất là một đến hai cái Vũ Trụ đạo quả mười vân, Vũ Trụ đạo quả của Vũ Trụ Thụ chính là của toàn bộ tu sĩ của đại vũ trụ, cũng không phải của hai người bọn họ. Mọi người cùng nhau ra tay, diệt bọn hắn, lấy lại Vũ Trụ đạo quả cho tu sĩ của đại vũ trụ. Không chỉ như vậy, ổn định của đại vũ trụ ta tuyệt đối không thể bị hủy trong tay hai người này, đồng ý xông lên cùng ta thì hãy đứng bên cạnh ta.”

Khổng Tâm Kiếm là người đầu tiên đứng sau lưng Đế Lan, còn về Thuyên, Lận Kiếp, Trường Nhất, Thất Trụ Thiên, vốn đang đứng sau lưng Khổng Tâm Kiếm, cho nên hoàn toàn không cần di chuyển.

Lôi Vân Hãn từ trong đám người bước ra, đứng bên phía Đế Lan, sao đó Lăng Trục Chân cũng trở về đứng bên cạnh Đế Lan.

“Phù Sùng, ngươi là do ta mời đến, ta tin tưởng Vũ Trụ đạo quả mười vân trên người bọn họ, tuyệt đối có thể chia cho mỗi người một cái.” Khổng Tâm Kiếm nhìn về phía một nam tử không rõ dung mạo.

Quả nhiên sau khi Khổng Tâm Kiếm nói xong câu đó, nam tử này cũng bước ra, đứng ở bên phía Khổng Tâm Kiếm.

Ánh mắt Khổng Tâm Kiếm tìm kiếm trong đám người, trừ Phù Sùng ra, sao lại không nhìn thấy Dương Thiên và Thích Dị Nhân?

Nhưng mà hắn ta chỉ tìm kiếm một chút, sau khi không tìm được thì chuyển mắt qua Thạch Trường Hành, “Thạch đạo hữu, nếu như bây giờ ngươi qua đây, chúng ta sẽ không so đo chuyện lúc trước. Ngươi chắc hẳn phải biết, ngươi đi theo Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chỉ có một con đường chết, hoàn toàn không có đường sống, cần gì chứ?”

Thạch Trường Hành từ tốn nói, “Mặc dù Thạch Trường Hành ta không phải ahnjg người quang minh lỗi lạc, những cũng không phải là tiểu nhân hèn hạ. Không phải loại người rác rưởi trước mặt thì đồng ý sẽ liên thủ, sau lưng lập tức phản bội.”

Khổng Tâm Kiếm biết Thạch Trường Hành đang nói chính hắn ta, hắn ta cười ha ha, không hề để trong lòng.

Ánh mắt Đế Lan nhìn về phía đông đảo tu sĩ tham gia đại hội Vĩnh Sinh, “Các vị, nếu như không phải Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, mọi người có thể cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể, thu hoạch được đạo tắc Hỗn Độn thuộc về mình, nhưng mà hai người kia chẳng những phá hủy đại hội Vĩnh Sinh của chúng ta, thậm chí còn đánh lén hủy đi đạo thân của HÌnh Gia, loại người này ở đại vũ trụ ta chính là tai họa. Ta hy vọng lát nữa ra tay, tất cả mọi người hãy nhìn chằm chằm bọn hắn, đừng để cho bất cứ ai chạy thoát. Chỉ cần ra tay, mỗi người đều có thể lấy được một cái Vũ Trụ đạo quả từ bảy vân trở lên. Còn đại hội Vĩnh Sinh, chúng ta sẽ mở ra lại một lần nữa, không chỉ như vậy, còn có hai Hỗn Độn Đạo Thể cho mọi người cảm ngộ.”

Nhìn thấy bên phía Đế Lan có chín cường giả bước đại đạo thứ tám, mà bên phía Lam Tiểu Bố chỉ có nhiều nhất là ba người có thể đối kháng với bước đại đạo thứ tám.

Chỉ cần không phải đồ ngốc thì sẽ biết được nên đứng bên phía Đế Lan. Cho nên Đế Lan vừa dứt lời, lập tức có bảy phần người đứng ra giận dữ mắng mỏ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

“Tiểu Bố huynh đệ, ta đứng về phía ngươi.” Sách Khổ Huệ Thăng từ trong đám người bước ra, nhảy đến bên cạnh Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, mặc dù hắn ta chỉ mới là bước đại đạo thứ bảy. Nhưng mà ở chỗ này, bước đại đạo thứ bảy đã có thể giết chết một đống.

“Đa tạ.” Lam Tiểu Bố cười cười, hắn không nhìn lầm Sách Khổ Huệ Thăng, con người này trọng tình nghĩa, là một người có ân báo ân, có thù báo thù.

Chương 2577 - Mới bắt đầu đã kết thúc. (2)

“Ha ha, ngươi không để ý đến an nguy của Ma Như thế giới nữa sao?” Lăng Trục Chân châm chọc một câu.

Sách Khổ Huệ Thăng từ tố nói, “Ta đã sớm không còn là Thiên Đế của Ma Như Thiên Đình rồi, từ hôm nay trở đi, ta không có bất cứ liên quan gì đến Thiên Đình nữa. Ma Như thế giới có thể sống sót, hay bị diệt vong, cũng không phải là điều mà Sách Khổ Huệ Thăng ta có thể ngăn cản.”

Đế Lan lạnh lùng nhìn lướt quá Sách Khổ Huệ Thăng, đồng thời lấy một cái trường thương ra, “Ra tay.”

Sách Khổ Huệ Thăng chỉ là một Thiên Đế bước đại đạo thứ bảy nho nhỏ, hắn ta hoàn toàn không coi trọng.

Lúc nói chuyện Phá Độn Thương của Đế Lan đã đánh về phía Mạc Vô Kỵ. Sở dĩ lựa chọn Mạc Vô Kỵ, đó là bởi vì Hỗn Độn Quy Tắc Tương trong tay Mạc Vô Kỵ.

Trong nháy mắt khi Đế Lan ra tay, Thuyên, Lăng Trục Chân, Lận Kiếp, Trường Nhất, Thất Trụ Thiên, Lôi Vân Hãn và Khổng Tâm Kiếm cũng ra tay, người duy nhất không ra tay chính là Phù Sùng.

Đế Lan xông về phía Mạc Vô Kỵ, Khổng Tâm Kiếm thì trực tiếp tìm đến Lam Tiểu Bố, hắn ta biết rõ trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều đồ tốt, ít nhất thì có Vũ Trụ đạo quả mười vân.

“Phốc phốc!” Hai tiếng kêu rên thảm thiết vang lên, sau đó Thuyên và Lận Kiếp trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

“Trường Nhất, ngươi…” Thuyên tức giận nhìn chằm chằm Trường Nhất, hắn ta không ngờ sau khi Trường Nhất lấy pháp bảo ra, vậy mà không phóng đến chỗ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, mà là đánh lén hắn ta.

CÙng lúc đó, Lận Kiếp cũng tức giận nhìn chằm chằm Thất Trụ Thiên. Bởi vì Thất Trụ Thiên cũng đánh lén hắn ta, toàn bộ lực chú ý của hắn ta đều nằm trên người Mạc Vô Kỵ, bởi vì đã từng chịu thua thiệt trong tay Mạc Vô Kỵ, bây giờ Đế Lan đang công kích Mạc Vô Kỵ, hắn ta nhất định phải đánh trọng thương Mạc Vô Kỵ, tuyệt đối không thể để Mạc Vô Kỵ có cơ hội chạy trốn.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, Thất Trụ Thiên ở bên cạnh lại lấy Thất Trụ Thiên Thương ra không phải đánh về phía Lam Tiểu Bố, mà là đánh vào sau lưng hắn ta.

Trước đó hắn ta đã bị trọng thương một lần, bây giờ vết thương còn chưa khôi phục, lại bị Thất Trụ Thiên đánh lén, đạo tắc của Lận Kiếp tán loạn, thân thể lập tức bị đánh nát. Thuyên cũng không tốt hơn Lận Kiếp bao nhiêu, lúc trước hắn ta cũng bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương một lần, lần này bị Trường Nhất đánh lén, thật sự là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Cũng may thân thể hắn ta mặc dù đang sụp đổ, nhưng so với Lận Kiếp thì tốt hơn rất nhiều, ngay sau khi hai chân nổ tung, hắn ta cuối cùng cũng ổn định lại thân thể, không để cho thân thể mình sụp đổ nữa.

Khổng Tâm Kiếm nhìn thấy Thuyên và Lận Kiếp bị trọng thương, lập tức xông vào trong hư không, rất rõ ràng, so sánh thực lực đã xuất hiện biến hóa. Hắn ta vốn đã cực kỳ kiêng kị Lam Tiểu Bố, bây giờ đâu còn dám ở lại đây nữa?

Chỉ là Khổng Tâm Kiếm vừa xông vào hư không, một cái bóng đen đã đánh về phía hắn ta.

“Phốc!” Huyết quang nổ tung, Khổng Tâm Kiếm nghiêm nghị quát, “Thích DỊ Nhân, ngươi là do ta gọi đến, vì sao lại đánh lén ta…”

“Giao Vũ Trụ đạo quả mười vân ra đây.” TRong hư không truyền đến một giọng nói lạnh lẽo.

Khổng Tâm Kiếm lấy ra một cái hộp ngọc ném ra ngoài, thân hình lóe lên một lần nữa, lần này sau khi chui vào trong hư không thì không còn bị đánh lén nữa.

Tất cả mọi người sửng sốt, tình huống thế này là sao?

Lúc đầu bên Đế Lan thật sự đã chiếm thế thương phong tuyệt đối, trong nháy mắt lại có hai tên Đạo Tổ trọng thương, thân thể của Lận Kiếp và HÌnh Gia trực tiếp bị đánh nát, còn Thuyên mặc dù không bị đánh nát thân thể, cũng đã mất đi hai chân, thực lực giảm sút.

Thạch Trường Hành thì lấy Thất Trụ Thiên Tinh ra, nhào về phía Lăng Trục Chân, mà Lăng Trục Chân thì đâu còn tâm tình đánh nhau nữa? Trường Nhất và Thất Trụ Thiên phản bội, Khổng Tâm Kiếm chạy trốn, Thuyên và Lận Kiếp bị dánh trọng thương, tiếp tục đánh nữa, muốn chết à? Hắn ta hoàn toàn không để ý đến công kích của Thạch Trường Hành, thân hình lóe lên, một khắc sau đã biến mất theo Khổng Tâm Kiếm.

Ngay cả tu sĩ Cực Thịnh thế giới hắn ta tham gia lần này, giờ này hắn ta cũng không quản được.

Oanh! Phá Độn Thương của Đế Lan và Phàm Nhân Kích của Mạc Vô Kỵ đánh vào một chỗ, lĩnh vực của hai người từ từ sụp đổ, thần thông hóa thành mảnh vỡ vô tận, nhưng mà lúc này Đế Lan đã xông vào hư không biến mất.

Chỉ cần không phải đồ ngốc, cũng biết lúc này mà không đi thì chính là chờ chết. Bên phía hắn ta chỉ còn hắn ta và Lôi Vân Hãn, tại sao còn phải tiếp tục đấu với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ chứ?

Lôi Vân Hãn trợn tròn mắt, chờ hắn ta muốn học theo bọn người Khổng Tâm Kiếm bỏ chạy, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đã một trước một sau khóa vùng không gian này lại, không chỉ như vậy lĩnh vực Hỗn Độn của Thái Xuyên cũng trói chặt lấy Lôi Vân Hãn.

Cho dù bọn người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không quản đến những người khác, nhưng mà giờ phút này Đế Lan Đạo Tổ đều đi cả rồi, người trong hội trường đại hội Vĩnh Sinh lập tức tan tác như chim muông. Chỉ là những người này cũng không biết lối ra ở chỗ nào, chỉ có thể học theo Đế Lan và Khổng Tâm Kiếm, xông vào trong hư không.

Bảy tám phần người nơi này trước đó đều ủng hộ Đế Lan, lúc này ở lại đây, chẳng lẽ chờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ giải quyết Lôi Vân Hãn xong thì đến giết bọn hắn sao?

Lôi Vân Hãn cảm nhận được đạo tắc của mình niết hóa, không gian trở nên trì trệ, sao lại không biết đây là do Hỗn Độn Độc Giác Thú tạo thành? Hắn ta không dám ra tay.

Đừng nói là trong hai người Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố này, bất kỳ một người nào hắn ta cũng không đánh thắng được, bên cạnh Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ còn có Thất Trụ Thiên, Trường Nhất và Thạch Trường Hành, cộng thêm bị lĩnh vực Hỗn Độn của Hỗn Độn Độc Giác Thú ảnh hưởng, cơ hội chạy trốn của hắn ta hầu như không có nửa phần.

Chương 2578 - Không có đường ra.

“Trước đó giữa chúng ta quả thật có chút ân oán, Lôi Vân Hãn ta tình nguyện từ bỏ mọi ân oán, đồng thời lấy ra tất cả Vũ Trụ đạo quả ta lấy được lần này…”

Lôi Vân Hãn biết rõ cầu xin tha thứ cũng không được, nhưng hắn ta cũng chỉ có thể cầu xin tha thứ. Ở đại vũ trụ này bước vào bước đại đạo thứ tám khó khăn đến mức nào? Hắn ta bước vào bước đại đạo thứ tám, hầu như chỉ thiếu một chút nữa là có thể cảm nhận được bước đại đạo thứ chín, sao có thể cam tâm bị vẫn lạc ở nơi này?

Mạc Vô Kỵ trực tiếp đánh ra một chỉ, Thất Giới Chỉ Nhân Thế Gian.

Lôi Vân Hãn không có chút ý chí chiến đấu nào cả, ngay cả lôi thương cũng không dám lấy ra, thân thể ở tại chỗ huyễn hóa mấy lần, cả người biến thành một đạo lôi quang như có như không. Mỗi lần Lôi Vân Hãn huyễn hóa, đều lưu lại một cái hư ảnh, chỉ là hư ảnh này nhanh chóng ngưng thực lại, ở trong Nhân Thế Gian nhanh chóng già nua, tiêu hao hết năm tháng cả đời, hóa thành xương khô.

Đạo lôi quang kia bỏ lại mấy bộ xương khô, xông ra khỏi lĩnh vực Hỗn Độn của Thái Xuyên và lĩnh vực phàm nhân của Mạc Vô Kỵ, Lôi Vân Hãn vô cùng kích động, hắn ta vứt bỏ mấy con rối. Cho dù mỗi con rối là một cái mạng của hắn ta, giá trị không thể nào đánh giá được, nhưng mà lúc này Lôi Vân Hãn không lo được nhiều như vậy. Cứ chạy trước rồi nói.

OanH! Một đạo kích mang nổ tung trong hư không, trực tiếp đánh vào đạo lôi quang kia của Lôi Vân Hãn, Lôi Vân Hãn vừa mới xông ra khỏi lĩnh vực Hỗn Độn lại lần nữa ngã xuống từ hư không.

Lôi Vân Hãn rơi xuống bộ xương con rối kia, hắn ta biết người vừa rồi đánh mình một kích chính là Lam Tiểu Bố. Lôi Vân Hãn thở dài một hơi, nếu như không có một kích kia của Lam Tiểu Bố, hắn ta đã chạy thoát rồi. Hắn ta hối hận vì đã nghe theo Đế Lan, ở đại vũ trụ yên tĩnh cảm ngộ bước đại đạo thứ chín không tốt sao? Lại cứ phải đến nơi này chịu chết.

Lại một chỉ từ hư không đánh xuống, Lôi Vân Hãn cảm thấy bản thân mình dường như bị nhấc lên, ném vào trong một cái lò luyện cực lớn. Hắn ta rất bất đắc dĩ, giờ phút này ngay cả tự vẫn hắn ta cũng không làm được.

Quả nhiên một khắc sau, hắn ta lập tức cảm nhận được lĩnh vực của mình bị xé nứt, đạo tắc hộ thân bị xé rách, mấy đạo tắc phá vỡ thế giới của hắn ta.

“Gia hỏa này thế mà lại lấy được một cái đạo quả mười vân, đạp mạch cực phẩm thì có hai mươi đầu, đúng là giàu có mà. Tiểu Bố, hai chúng ta chia nhau đi.” Mạc Vô Kỵ cảm thán không thôi.

Tất cả mọi thứ trong thế giới của Lôi Vân Hãn đều bị Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố chia ra.

“Tiểu Bố huynh đệ, lần này ta không lấy được Vũ Trụ đạo quả mười vân, cái Vũ Trụ đạo quả mười vân này có thể cho ta hay không?” Thạch Trường Hành có chút lúng túng bước ra.

“Ta không cần.” Mạc Vô Kỵ lập tức nói.

“Cầm đi.” Lam Tiểu Bố vô cùng hào phóng cầm đạo quả mười vân này ném cho Thạch Trường Hành.

Trường Nhất vô cùng hối hận vì không bước ra xin đạo quả trước, hắn ta cũng không lấy được đạo quả mười vân nào cả, chỉ là ở đây chỉ có một cái đạo quả mười vân đã cho Thạch Trường Hành rồi, hắn ta cũng không tiện đi hỏi Lam Tiểu Bố nữa. Hắn ta cũng biết đạo quả mười vân trên người Lam Tiểu Bố tuyệt đối không chỉ có một, nhưng hắn ta chỉ là nghe theo xúi giục của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Hơn nữa hắn ta luôn cảm thấy trên người mình có cấm chế, đây là giác quan thứ sáu, không thể nào nói rõ được. Nếu như cảm giác của hắn ta là chính xác, vậy đã nói rõ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ còn đang đề phòng hắn ta. Lúc này, còn chưa nhìn thấy đạo quả mười vân, hắn ta đâu dám xin đạo quả chứ?

Thất Trụ Thiên cũng không lấy được Vũ Trụ đạo quả mười vân, nhưng mà hắn ta cũng không lo lắng, hắn ta tin tưởng con người Lam Tiểu Bố, chờ sau khi rời khỏi đây, nhất định sẽ cho hắn ta một chút Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Còn Vũ Trụ đạo quả, trên người hắn ta có hai cái chín vân. ĐỐi với hắn ta bây giờ như vậy là đủ rồi. Chờ đại đạo tự thân của hắn ta củng cố lại, hắn ta có 60% nắm chắc có thể bước vào bước đại đạo thứ chin.

“Đi thôi, sau khi chúng ta rời khỏi đây, đi tìm Đế Lan tính sổ trước, sau đó đến Đại Hoang thế giới.” Mạc Vô Kỵ cười ha ha một tiếng, hắn và Lam Tiểu Bố phân chia đồ trong thế giới của Lôi Vân Hãn, tài nguyên tu luyện trên người tăng lên rất nhiều.

“Ta cảm thấy có chút không đúng.” Thất Trụ Thiên đột nhiên nhíu mày nói.

“Có gì không đúng?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi một câu.

Thất Trụ Thiên nói, “Nơi này là hội trường đại hội Vĩnh Sinh, theo lý mà nói đại hội Vĩnh Sinh được tổ chức ở An Lạc Thiên Thành của Trung Ương thế giới, vậy thì hội trường đại hội Vĩnh Sinh cũng là do Đế Lan bố trí. Nhưng với năng lực của Đế Lan, chỉ sợ không thể nào bố trí được cái hội trường như thế này được.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều sửng sốt, sở dĩ bọn hắn không cảm thấy ngoài ý muốn, là bởi vì đây là lần đầu tiên bọn hắn tham gia đại hội Vĩnh Sinh, vẫn cho rằng cái hội trường đại hội Vĩnh Sinh này đã sớm có sẵn. bây giờ nghe Thất Trụ Thiên nói không đúng, hai người mới tỉnh ngộ ra.

Cái hội trường hư không này, thần niệm không thể thẩm thấu ra ngoài, Đế Lan có năng lực bố trí loại hội trường này sao?

Nếu như Đế Lan không thể nào bố trí được loại hội trường này, vậy thì cửa ra của hội trường này ở đâu? Đế Lan, Khổng Tâm Kiếm còn cả DƯơng Thiên, bọn họ chạy trốn như thế nào?

“Bố gia, không gian đang áp súc lại…” Thái Xuyên đột nhiên kêu lên, nó là Hỗn Độn Độc Giác Thú, vô cùng mẫn cảm với sự thay đổi của không gian.

Thần niệm của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố mở rộng ra, bọn hắn nhanh chóng hiểu ra lời Thái Xuyên nói không gian đang áp súc lại là có ý gì. Bởi vì vùng không gian này quả thật đang co lại, không chỉ như vậy, phạm vi mở rộng thần niệm của bọn hắn cũng đang co lại. Giống như theo một tỉ lệ nào đó, sau khi vùng không gian bị rút lại thì phạm vi thần niệm cũng bị rút lại.

Chương 2579 - Không có đường ra. (2)

“Nhánh cây Vũ Trụ Thụ đang nhạt đi…” Tề Mạn Vi cũng kinh ngạc nói.

“Chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi, đây không phải nơi gì tốt cả.” Phương Chi Khuyết run giọng nói.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không hề cử động, đi? Đi hướng nào? Bởi vì nơi này hoàn toàn không có lối ra, hoặc là có lối ra nhưng bọn hắn không biết.

“Tiểu Bố, chúng ta cùng nhau công kích vào hư không, xem thử có thể xé rách giới vực không gian ở chỗ này hay không.” Mạc Vô Kỵ nói, đồng thời lấy Phàm Nhân Kích ra.

Lam Tiểu Bố cũng lấy Trường Sinh Kích ra, hai kích cùng đánh, trong hư không vang lên từng gợn sóng. Quy tắc Không Gian cũng bắt đầu vỡ nát theo công kích của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, thế nhưng vùng vị diện này vẫn hoàn hảo, không có chút ảnh hưởng nào.

“Hoa sen cũng bắt đầu rút đi rồi.” Tề Mạn Vi lại nói tiếp, nàng nhanh chóng di chuyển, đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố.

“Chúng ta cùng nhau đứng trên đài sen đi.” Lam Tiểu Bố nói một tiếng rồi nhảy lên đài sen.

Những người còn lại cũng xông đến đài sen, hầy như ngay khi bọn người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vừa đứng hết trên đài sen, những hoa sen trong hư không cũng biến mất, giống như nhánh cây Vũ Trụ Thụ kia, hoàn toàn ẩn vào trong hư không, không còn nhìn thấy gì nữa.

Lam Tiểu Bố đoán nhiều như vừa rồi bọn hắn không đứng trên đài sen, vậy thì cái đài sen này cũng sẽ biến mất.

Mấy trăm tu sĩ còn bị nhốt ở chỗ này, lúc này đã rơi xuống hư không, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Đài sen cũng đang chìm xuống?” Tề Mạn Vi cảm thấy đài sen đang không ngừng tụt xuống.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không, đài sen không bị rút xuống, mà là không ngừng vươn lên cao, chỉ là chúng ta không có vật tham chiếu, cho nên cảm thấy nó đang rút xuống mà thôi… Không đúng, là hơi thở của Vũ Trụ Thụ. Đây là không gian của Vũ Trụ Thụ, Vũ Trụ Thụ muốn cuốn hết toàn bộ những người tham dự vào trong đó, hóa thành chất dinh dưỡng…”

Nói đến đoạn sau, Mạc Vô Kỵ đã có chút lo lắng, chỉ cần bọn hắn không phá được không gian Vũ Trụ Thụ này, vậy thì bọn hắn đừng hòng rời khỏi nơi này.

“Điều đó không có khả năng chứ, Vũ Trụ Thụ chính là căn cơ sinh tồn của đại vũ trụ, tuyệt đối sẽ không tà ác như vậy, cần sinh mệnh và tinh huyết của tu sĩ để trưởng thành.” Thạch Trường Hành trầm giọng nói, hắn ta vẫn có chút hiểu biết về Vũ Trụ Thụ.

Mạc Vô Kỵ nói, “Đối với Vũ Trụ Thụ mà nói, không tồn tại tà ác hay không tà ác, chỉ cần phù hợp với đại đạo, đó là đúng. Còn sinh mệnh, có lẽ đối với người ta mà nói thì rất quý giá, nhưng đối với đại đạo mà nói, chẳng qua chỉ là phù dung sớm nở tối tàn trong con đường này mà thôi, mở hoặc không mở ra, cũng chẳng có gì khác nhau.”

“Có khi nào là vì những người này cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả của Vũ Trụ Thụ, còn cướp đoạt lá cây của Vũ Trụ Thụ, cho nên mới chọc giận Vũ Trụ Thụ?” Tề Mạn Vi lo lắng nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Theo lý mà nói chắc hẳn là không, nhưng mà nếu như có người muốn luyện hóa Vũ Trụ Thụ thì chưa chắc.”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều hiểu ra, tuyệt đối là có người muốn luyện hóa Vũ Trụ Thụ, kết quả vì muốn tự vệ, Vũ Trụ Thụ đã đè ép cả vùng không gian này lại, tất cả sinh mệnh ở trong không gian này đề sẽ bị Vũ Trụ Thụ hóa thành đạo tắc tự thân.

Có thể luyện hóa, hoặc là có tư cách luyện hóa Vũ Trụ Thụ, trừ Đế Lan ra, chỉ có DƯơng Thiên và tên gia hỏa thần bí đã chạy trốn kia, đương nhiên Khổng Tâm Kiếm cũng có khả năng này.

“Ta có thể cảm nhận được chỗ của Vũ Trụ Thụ.” Thái Xuyên đột nhiên nói.

“Thái Xuyên, ngươi dẫn đường, chúng ta lập tức rời khỏi cái đài sen này.” Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Thái Xuyên nói thì nhanh chóng quyết định.

Sở dĩ bọn hắn còn có thể cảm nhận được đài sen, đó là vì bọn hắn đang đứng bên trên đài sen. Nhưng mà Lam Tiểu Bố có cảm giác, đài sen này không phải con đường mà bọn hắn có thể chạy trốn.

Thái Xuyên nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói lập tức nhảy ra khỏi đài sen, những người khác cũng nhanh chóng bám theo.

TRước đó khi mọi người còn đứng trên đài sen thì không cảm thấy được gì cả, bây giờ sau khi nhảy ra khỏi đài sen, lập tức cảm nhận được không gian đang nhanh chóng co lại, bọn hắn giống như đang bị vây trong một cái ống tròn, mà theo thời gian trôi qua, cái ống tròn này cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Thái Xuyên cảm ứng phương hướng rất mạnh, chỉ ngẳn ngủi nửa nén hương đã dừng lại. TRên thực tế, nếu như Thái Xuyên không dừng lại, mọi người cũng không thể tiếp tục độn hành, áp súc trong hư không càng ngày càng đáng sợ, cho dù có hành động cũng rất khó khăn.

Lúc này không cần Thái Xuyên nói, mọi người đều nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

49 món bảo vật Tiên Thiên tạo thành một khốn trận, ở giữa khốn trận này còn có một cái bảo vật có hình dạng dãy núi. Nhìn cái bảo vật này có thể nhận ra cái này không thua gì KHai Thiên Chí Bảo.

Ở giữ khốn trận này, có một cái cây xanh nho nhỏ chưa đến một thước, Đế Lan đang điên cuồng chuyển động xung quanh cái cây này, đạo tắc giữa hai tay lưu chuyển, rất rõ ràng, gia hỏa này đang luyện hóa cái cây này. Trước đó Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, vì sao gia hỏa này không trực tiếp đào cái cây này đi, nhưng mà hắn nhanh chóng hiểu ra, không phải là Đế Lan không đào cái cây xanh này đi, mà là bởi vì hắn ta không thể nào đến gần cái cây này được. Nhưng mà khi hắn ta không ngừng luyện hóa, vòng tròn xung quanh cây xanh sẽ rút ngắn lại một bước.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mạc Vô Kỵ lập tức giận dữ, không chút do dự bước đến, đồng thời đánh ra một chỉ.

Gia hỏa này đúng là rác rưởi, có thể khẳng định chỉ cần Đế Lan luyện hóa cái cây xanh này, Đế Lan có thể sống sót, nhưng những người còn lại không một ai có thể sống sót. Cái cây này thì không cần phải hỏi, nhất định chính là thụ linh Vũ Trụ Thụ. Mạc Vô Kỵ đánh ra một chỉ, Lam Tiểu Bố thì nhanh chóng lấy ra mấy chục lá trận kỳ ném xuống.

Chương 2580 - Đế Lan trốn.

Đế Lan đang chìm vào chuyện luyện hóa thụ linh Vũ Trụ Thụ, sớm đã không quan tâm gì đến ngoại vật, mãi đến khi Lam Tiểu Bố khóa đại trận Luyện Hóa của hắn ta lại, hắn ta mới đột nhiên bừng tỉnh, nhưng lúc này Tạo Hóa Chỉ của Mạc Vô Kỵ đã đánh xuống.

Nơi này rõ ràng chính là nơi mà hắn ta đang luyện hóa Vũ Trụ Thụ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành một cái đồng lô đang điên cuồng thiêu đốt, ở trong cái đồng lô này, Đế Lan hắn ta cũng là một trong vạn vật sắp bị đốt cháy mà thôi.

Hởi nóng tử vong cực kỳ đáng sợ bao trùm đến, Đế Lan hoảng hốt. Nơi này tuyệt đối không ai có thể tìm đến được, sao Lam Tiểu Bố có thể xuất hiện ở chỗ này?

Sự thật đã không cho phép hắn ta tiếp tục suy nghĩ nữa, chỉ là lúc trước hắn ta đắm chìm vào việc luyện hóa Vũ Trụ Thụ quá sâu, cộng thêm khi Mạc Vô Kỵ ra tay, hắn ta hoàn toàn chưa phát hiện ra, lúc này hắn ta hoàn toàn không thể nào kháng cự được một chỉ này của Mạc Vô Kỵ.

“Phốc!” HUyết quang nổ tung, Đế Lan không có chút đề phòng nào, trước một chỉ Tạo Hóa này, thân thể nhanh chóng sụp đổ, mà nguyên thần của hắn ta thì biến thành một đạo độn quang, chỉ chớp mắt đã biến mất.

“Chạy rồi?” Mạc Vô Kỵ khẽ nhíu mày, theo lý mà nói, Đế Lan không thể chạy được mới đúng.

“Vô Kỵ, ta cảm thấy có chút kỳ quái, ở nơi này, hình như chỉ có thể hủy đi thân thể của bước đại đạo thứ tám, chứ không thể nào xử lý được nguyên thần của bọn hắn?” Lam Tiểu Bố nhìn Đế Lan đã bỏ chạy, hơi nhíu mày nói.

Tu vi thấp hơn bước đại đạo thứ tám thì không nói, bởi vì chết đi không phải chỉ có một hai người. Nhưng bước đại đạo thứ tám, bao gồm cả HÌnh Gia, Lận Kiếp, Thuyên và Đế Lan, đã có bốn người, toàn bộ đều chỉ bị hủy đi thân thể, nhưng không hủy đi nguyên thần của bọn hắn.

“Chắc hẳn có liên quan đến Vũ Trụ Thụ, Vũ Trụ Thụ là đạo thụ đệ nhất của đại vũ trụ, là mạch lạc và căn cơ của đại vũ trụ. Chỉ cần ở trong không gian của Vũ Trụ Thụ, sau khi đạt đến bước đại đạo thứ tám, trước khi chết có thể cảm nhận được đạo tắc Sinh Cơ của Vũ Trụ Thụ, đồng thời dùng đạo tắc Sinh Cơ này giành được một chút hi vọng sống. Nếu không, lúc trước Lam Tiểu Bố đạo hữu đã có thể khiến HÌnh Gia thần hồn câu diệt rồi. Giống như vừa rồi vậy, nếu như Đế Lan không cảm nhận được đạo tắc Sinh Cơ từ Vũ Trụ Thụ, cũng không thể nào tìm được phương vị chính xác để chạy trốn.” Thạch Trường Hành mở miệng nói,

Hắn ta là bước đại đạo thứ tám, mặc dù không trải qua tồn vong sinh tử ở chỗ này, nhưng mà hắn ta lại có thể mơ hồ cảm nhận được điểm này.

Thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ mặc dù mạnh, đại đạo vẫn còn thiếu sót một chút, vẫn chưa đến bước đại đạo thứ tám, cho nên mới không thể cảm nhận được.

“Tên Lôi Vân Hãn kia không phải cũng là bước đại đạo thứ tám sao? Sao lại bị chúng ta xử lý?” Mạc Vô Kỵ có chút khó hiểu.

Thạch Trường Hành cũng nhíu mày, Lam Tiểu Bố nói, “Có phải là khi chúng ta xử lý Lôi Vân Hãn, Đế Lan đã khởi động đại trận trói buộc thụ linh của Vũ Trụ Thụ, khóa lại sinh cơ trong không gian của Vũ Trụ Thụ?”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, cũng có thể là như vậy. bất kể như thế nào, nơi này, hắn đều không muốn ở lại nữa, “Chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói sau.”

Mạc Vô Kỵ nói xong thì bắt đầu phá giải cấm chế đang trói buộc thụ linh Vũ Trụ Thụ. Khi Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không ngừng phá vỡ trận kỳ, lấy đi bảo vật Tiên Thiên, tất cả mọi người đều cảm nhận được đạo tắc Không Gian đang trói buộc mình càng ngày càng nới lỏng.

“Xem ra trước khi đại hội Vĩnh Sinh mở ra, Đế Lan đã biết nơi này, đồng thời sớm mưu đồ mọi chuyện. Những hoa sen và cái đài sen kia, nói không chừng là trận kỳ mà người này bố trí, chỉ là hắn không lấy được thụ lĩnh Vũ Trụ Thụ, không dám tùy tiện kích phát trận kỳ mà thôi. Người này muốn dùng Hỗn Độn Đạo Thể tế đạo, chỉ là vì muốn giúp hắn tăng thêm tốc độ luyện hóa thụ linh Vũ Trụ Thụ mà thôi.” Thất Trụ Thiên cảm thán một câu.

“Nơi này nhất định còn có bố trí khác nữa, sở dĩ không phát động, có lẽ là vẫn chưa đạt đến điều kiện phát động. Bất kể như thế nào, chờ sau khi hắn luyện hóa thụ linh Vũ Trụ Thụ rồi, chỉ sợ tất cả mọi người tham dự đều sẽ bị xử lý,” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, gia hỏa Đế Lan này đúng là âm hiểm. Phải biết rằng đến tham gia không chỉ có Đạo Tổ của các đại thế giới, mà còn có Thiên Đế và thiên tài của Trung Ương thế giới nữa.

KHi cấm chế trói buộc thụ linh Vũ Trụ Thụ được Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hoàn toàn gỡ bỏ, không gian xung quanh lập tức trở nên rõ ràng. Sau đó thần niệm của mọi người không có chút trở ngại nào mà mở rộng ra ngoài, trong phạm vi thần niệm có mấy ngàn tu sĩ đang điên cuồng bỏ chạy, xông ra khỏi vùng không gian này.

Rõ ràng trước đó bọn hắn bị trói buộc ở chỗ này, những tu sĩ khác cũng bị giam cầm ở chỗ này. Trước mắt Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ phá vỡ cấm chế trói buộc Vũ Trụ Thụ, hủy đi trói buộc luyện hóa thụ linh Vũ Trụ Thụ, không gian Vũ Trụ Thụ không còn điên cuồng co rút như trước đó nữa.

“Thụ linh Vũ Trụ Thụ đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Mạc Vô Kỵ nhìn thấy thụ linh Vũ Trụ Thụ đã trốn vào trong hư không, thở phào một hơi.

Hắn khẳng định lần này Đế Lan có thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, đồng thời dùng Tiên Thiên Pháp Bảo tạo dựng khốn trận trói buộc thụ linh Vũ Trụ Thụ, tuyệt đối có sự trùng hợp trong đó, nếu không thì thụ linh của Vũ Trụ Thụ không thể nào dễ dàng bị trói buộc như vậy.

Hơn nữa Đế Lan cũng không thể nắm bắt được thời cơ Vũ Trụ Thụ xuất hiện, nếu không thì cũng sẽ không bị động như vậy.

…

Chương 2581 - Đế Lan trốn. (2)

Sau khi đám người xông ra khỏi hội trường đại hội Vĩnh Sinh, bậc thang bạch ngọc đã sớm biến mất không còn, toàn bộ quảng trường trung tâm của An Lạc Thiên Thành vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là giết chóc và đánh nhau.

“Chúng ta rời khỏi đây thôi.” Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra vì sao những người này lại đánh nhau, bởi vì từng chiếc Vũ Trụ Thụ Diệp từ trong hư không bay ra. Những cái Vũ Trụ Thụ Diệp này chính là nguyên nhân những người này đánh nhau.

Qua mười mấy giây sau, đám người đã cách xa An Lạc Thiên Thành.

“Ta và Mạc Vô Kỵ dự định đến Đại Hoang thế giới một chuyến, các vị có tính toán gì không.” Sau khi rời khỏi An Lạc Thiên Thành, Lam Tiểu Bố dừng Thất Giới Thạch lại.

Một trận chiến trong đại hội Vĩnh Sinh lần này, mặc dù không xử lý

Đạo Tổ, nhưng đã có mấy Đạo Tổ mất đi thân thể, đối với bọn hắn mà nói đã không có bất cứ uy hiếp nào.

Thạch Trường Hành dẫn theo con gái Thạch Uyển Dung đứng dậy, “Ta dự định quay về bế quan, lần này đã tạ Vô Kỵ đạo hữu và Tiểu Bố đạo hữu, nếu không có các ngươi, chỉ sợ ta vĩnh viễn cũng không có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ chín.”

Sở dĩ Thạch Trường Hành nói vậy, là bởi vì hắn ta đã lấy được một cái Vũ Trụ đạo quả mười vân.

Lam Tiểu Bố chủ động lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Thạch Trường Hành nói, “Thạch huynh, mặc dù lần này mấy Đạo Tổ đã bị hủy đi thân thể, nhưng ta luôn cảm thấy đại vũ trụ sẽ có biến đổi rất lớn. Cái bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương này, tặng cho ngươi, thật ra ta cũng không có thứ này, đây là Vô Kỵ đưa cho ta.”

“Đa tạ, đa tạ hai vị…” Thạch Trường Hành kích động, nhận lấy bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương này, lúc đầu hắn ta đã có chút nắm chắc có thể bước vào bước đại đạo thứ chín, bây giờ có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, đồng nghĩa với việc cơ hội này tăng thêm gấp đôi.

Nhìn Trường Nhất đứng một bên trông mong, Lam Tiểu Bố lại lấy một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương khác ra nói, “Trường Nhất đạo hữu, lần này cũng may mà có ngươi, nếu không chỉ sợ Đế Lan sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Có lẽ tương lai chúng ta còn có thể liên thủ, chỉ hy vọng đến lúc đó, Trường Nhất đạo hữu có thể đứng chung với chúng ta một lần nữa.”

Trường Nhất nhanh chóng nhận lấy bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương, nói lời cảm tạ, “Đa tạ, bây giờ ta chỉ cảm thấy may mắn vì Lam đạo hữu và Mạc đạo hữu đã lựa chọn liên thủ với ta, nếu không người bị đánh nát thân thể có lẽ chính là Trường Nhất ta.”

Sở dĩ một đường hắn ta đi theo đến đây, chính là muốn có một chút Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Còn Vũ Trụ đạo quả mười vân, hắn ta biết cái này quá mức quý giá, nhưng mà nếu như có được Hỗn Độn Quy Tắc Tương và Vũ Trụ đạo quả chín vân, hắn ta cũng không phải là không có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ chín.

“KHông phải có lẽ, mà là nhất định.” Thất Trụ Thiên cười ha ha. Hắn ta biết rõ cách làm việc của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nếu như Trường Nhất không hợp tác, hoàn toàn không có cơ hội tham gia đại hội Vĩnh Sinh.

Trường Nhất cười cười xấu hổ, lúc này mới cáo từ.

Lam Tiểu Bố lấy một cái Vũ Trụ đạo quả mười vân và một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương đưa cho Thất Trụ Thiên, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, ngươi đi với chúng ta đến Đại Hoang thế giới, hay là lựa chọn bế quan?”

“Hắn là Đạo Tổ, đương nhiên phải ở lại Thất Trụ Thiên thế giới.” Mạc Vô Kỵ cười nói.

Thất Trụ Thiên nhanh chóng nhận lấy đồ vật, mặc dù biết Lam Tiểu Bố không bạc đãi hắn ta, nhưng trong lòng hắn ta vẫn vô cùng kích động. Xếp hàng rất quan trọng đó, nếu như hắn lựa chọn đi theo bên phía Đế Lan, vậy hắn ta tuyệt đối không thể nào còn đứng ở chỗ này được. Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ, thực lực này hắn ta đã từng nhìn thấy, hơn nữa chỉ cần hai người này xuất hiện ở đại hội Vĩnh Sinh, thì khẳng định sẽ có thủ đoạn đối phó với Đế Lan.

“Ta lựa chọn bế quan một khoảng thời gian, cũng không phải là vì ta là Đạo Tổ của Thất Trụ Thiên thế giới, mà là vì đại đạo của ta đang đứng ở thời khắc mấu chốt. Hơn nữa bây giờ đối với ta mà nói, Đạo Tổ hay không phải là Đạo Tổ đã không còn quan trọng nữa. Sau khi đi cùng hai vị, mới có đại cơ duyên. Sau lần bế quan này, ta sẽ đến Đại Hoang thế giới tìm kiếm hai vị.” Giọng điệu của Thất Trụ Thiên vô cùng thành khẩn.

Tu đạo là vì cái gì? Vì trở thành Đạo Tổ ư? Ha ha, hắn ta thật sự không thèm. Bước vào bước đại đạo thứ chín, đi lên đến đỉnh cao cực hạn của đại đạo mới là thứ hắn ta theo đuổi.

“Đỗ Bố, tu vi của ngươi hơi thấp, đi theo Thất Trụ Thiên đến Thất Trụ Thiên thế giới tìm chỗ bế quan đi, nhanh chóng sớm ngày bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Lam Tiểu Bố nhìn thoáng qua Đỗ Bố, tu vi của Đỗ Bố hơi thấp, đi theo với đám bọn hắn, chẳng những không có ích gì, còn làm trễ nải thời gian bế quan của Đỗ Bố.

“Vâng, ta nhất định sẽ nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ bảy, đến giúp đỡ Lam huynh.” Đỗ Bố lập tức đáp, hắn ta cũng biết tu vi của mình thấp. Cộng thêm lần này hắn ta thu hoạch được không nhỏ, chỉ cần bế quan một khoảng thời gian, hắn ta chắc chắn có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu. Còn bước đại đạo thứ bảy, chuyện đó phải cần đến cơ duyên.

“Mạc đại ca, Chân Tinh còn tốt không?” Trang Tích Nguyệt biết mình phải từ biệt đám người Mạc Vô Kỵ, trong lòng nàng có chút không cam lòng, nhưng mà nàng biết, ngay cả ĐỖ Bố là bước đại đạo thứ năm cũng vướng víu, nàng cũng chỉ vừa mới bước vào bước đại đạo thứ tư, lại càng vướng víu hơn

NGhĩ đến trước đó mình vì chuyện Mạc Vô Kỵ từ chối mà rời khỏi CHân TInh, rất nhiều năm sau, nàng cho rằng mình đã ném Mạc Vô Kỵ ở phía sau lưng rất xa, mới phát hiện ra người bị bỏ lại phía xa lại là chính mình. Cái nàng muốn hỏi không phải là chuyện của Chân Tinh, mà là quá khứ của Mạc Vô Kỵ. Hoặc là sâu trong lòng nàng,

nàng khát vọng Mạc Vô Kỵ có thể hỏi thăm nàng những chuyện mà nàng đã trải qua.

Chương 2582 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên.

Mạc Vô Kỵ thở dài một tiếng, “Ta nghe Lam Tiểu Bố nói, Chân Tinh có chút tàn phá, nhưng mà không sao, vẫn còn tốt.”

Dừng một chút, Mạc Vô Kỵ vẫn hỏi, “Sao ngươi lại đến đại vũ trụ? Những năm qua ngươi tốt chứ?”

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ hỏi han, vành mắt Trang Tích Nguyệt đỏ lên. Từ sau khi rời khỏi Chân Tinh, nàng điên cuồng tìm kiếm tài nguyên tu luyện, những chuyện không liên quan đến tu luyện đều bị nàng vứt qua một bên, mãi cho đến một ngày, nàng lấy được Hỗn ĐỘn Thần Cách, lúc này mới một bước lên trời, tu vi điên cuồng tăng vọt, hơn nữa còn diễn sinh ra Hỗn Độn Đạo Thể.

KHi bản thân đang điên cuồng tăng cao tu vi, nàng quả thật đã từng quên đi quá khứ của mình, thậm chí còn quên đi vì sao mà nàng lại rời khỏi Chân TInh.

Nhìn nét mặt của Trang Tích Nguyệt, Mạc Vô Kỵ có thể cảm nhận được, những năm qua Trang Tích Nguyệt không dễ dàng gì. Hắn cũng biết tâm tư của Trang Tích Nguyệt, nhưng mà giữa hắn và Trang Tích Nguyệt, chắc hẳn không có tình yêu nam nữ.

“Ta vẫn tốt, những năm qua mặc dù không dễ dàng, nhưng cuối cùng vẫn đến đây. Tạ ơn Mạc đại ca đã cứu mạng ta. Cường giả đại vũ trụ rất nhiều, Mạc đại ca phải cẩn thận một chút.” Trang Tích Nguyệt phá vỡ im lặng, nàng biết rất rõ, mình không có tư cách nói những chuyện khác.

Mạc Vô Kỵ nghe thấy Trang Tích Nguyệt có ý định cáo từ, hắn do dự một chút đột nhiên nói, “Thất Trụ Thiên đạo hữu, Trang Tích Nguyệt là bằng hữu của ta, ta và Tiểu Bố đến Đại Hoang thế giới một chuyến, ngươi có thể đưa nàng đến Thất Trụ Thiên thế giới tu luyện, chờ khi ta trở về, sẽ dẫn nàng đi?”

Mạc Vô Kỵ rất rõ ràng, Trang Tích Nguyệt là Hỗn Độn Đạo Thể có thực lực bình thường, đi lại trong đại vũ trụ quá nguy hiểm.

Nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, Trang Tích Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu.

Thất Trụ Thiên cười ha ha một tiếng, “Vô Kỵ đạo hữu, giữa ngươi và ta mà cần gì khách sáo như vậy? Ngươi yên tâm, ở Thất Trụ Thiên thế giới, trừ khi Thất Trụ Thiên ta bị giết, nếu không tuyệt đối sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào, ta đảm bảo với ngươi.”

Dù sao thì bản thân mình cũng là một Đạo Tổ, đừng nói là bây giờ mấy tên Đạo Tổ Đế Lan kia đã bị trọng thương, cho dù những tên Đạo Tổ này bình yên vô sự, cũng không có ai dám tùy tiện động đến Thất Trụ Thiên thế giới hắn ta.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, lúc này mới quay sang nói với Trang Tích Nguyệt, “Đại vũ trụ có lẽ là nơi tương lai chúng ta sinh tồn, ta còn có một cái Phàm Nhân giới, ở nơi đó có rất nhiều người đều đến từ Chân Tinh, chờ ta và Tiểu Bố tìm được chỗ phát triển ở đại vũ trụ, ta sẽ dung nhập Phàm Nhân giới vào trong đại vũ trụ, mọi người cùng sinh sống trong một thế giới, càng vui vẻ hơn.”

“Đa tạ Mạc đại ca.” Cho dù không phải ý mà mình nghĩ đến, nhưng Trang Tích Nguyệt vẫn vô cùng cảm kích, những năm qua một mình nàng tu luyện, một mình lang thang, nàng đã sớm có thói quen cô độc một mình. Nếu như lại có thể gặp lại bằng hữu ở Chân Tinh năm đó, đối với nàng mà nói, có gì phải tiếc nuối nữa?

“Thất Trụ Thiên đạo hữu, trước đó có một gia hỏa tên là Thích Dị Nhân, ngươi có biết gia hỏa này không?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi.

Sở dĩ nhắc đến Thích Dị Nhân, là bởi vì gia hỏa này chắc hẳn là do Khổng Tâm Kiếm mời tới. Vậy mà gia hỏa này lại lừa đi một cái Vũ Trụ đạo quả mười vân của Khổng Tâm Kiếm, thế nhưng cái này chưa phải là nguyên nhân khiến Lam Tiểu Bố chú ý đến, Lam Tiểu Bố chú ý đến gia hỏa này, chỉ yếu là vì hắn ta cảm nhận được một chút đạo vận quen thuộc từ trên người gia hỏa này.

Thất Trụ Thiên nói, “Người này ta biết, nghe nói bây giờ đang đi theo Dương Thiên. Nhưng mà trước khi đi theo Dương Thiên, người này thật sự không đơn giản…”

Thất Trụ Thiên đột nhiên ngừng lại, sau đó lông mày nhíu chặt.

“Sao thế?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Mặc dù Thất Trụ Thiên nhíu mày, nhưng trong mắt lại có chút khó hiểu, “Kỳ quái, ta biết rõ tên Thích Dị Nhân này không đơn giản, nhưng ta lại không nghĩ ra được rốt cuộc hắn đã làm ra chuyện gì không đơn giản?”

Đạo tắc Di Vong? Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đồng thời nghĩ đến cái này, liếc mắt nhìn nhau, lập tức nhận ra gia hỏa này có khả năng có liên quan đến Hồng Quân.

“Mạn Vi, nếu không thì ngươi cũng ở lại Thất Trụ Thiên thế giới đi, ta cảm thấy lần này đến Đại Hoang thế giới không đơn giản như vậy đâu.” TRong lòng Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy hơi bất an.

Tề Mạn Vi không chút do dự lắc đầu, “KHông được. Ngươi nói chờ đến khi ta bước vào Tạo Hóa cảnh sẽ cưới ta, bây giờ ta đã đến bước đại đạo thứ bảy rồi, nhưng ngươi vẫn không cưới ta, thậm chí ngươi còn không cho ta đi cùng với ngươi.”

Tính cách Tề Mạn Vi trực tiếp, dám yêu dám hận, đối với nàng, không có gì là không thể nói.

Lam Tiểu Bố xấu hổ, nếu xét về dung mạo, hắn đã từng gặp được hai nữ tử xinh đẹp nhất, một là Ôn Khả Xu ở Đại Hoang Thần Giác lúc trước, một người chính là Tề Mạn Vi trước mắt. Hơn nữa Tề Mạn Vi là Hỗn Độn Đạo Thể, hắn thành hôn với Tề Mạn Vi, đối với hắn mà nói là vô cùng có ích.

CHỉ là trước mắt hắn vẫn luôn hiện ra hình ảnh của Lạc Thải Tư, nếu như nói hắn cưới Tề Mạn Vi, Tô Sầm và Tả Uyển âm sẽ không nói gì cả, nhưng trong lòng Lạc Thải Tư nhất định sẽ không vui.

Thất Trụ Thiên cười ha ha một tiếng, “Tiểu Bố đạo hữu, Vô Kỵ đạo hữu, không bằng thế này, các ngươi trì hoãn một chút, đến Thất Trụ Thiên thế giới ta. Ta sẽ tổ chức một tiệc cưới thật lớn cho Tiểu Bố đạo hữu và Tề Mạn Vi đạo hữu, còn cả Vô Kỵ đạo hữu và Trang Tích Nguyệt đạo hữu, đảm bảo khiến mọi người hài lòng.”

Trang Tích Nguyệt nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên, trong lòng nàng có chút chờ mong.

Mạc Vô Kỵ cười khổ nói, “Thất Trụ Thiên, ngươi đừng có điểm loạn uyên ương, ta và Tích Nguyệt sư muội chỉ là người quen cũ, không phải là loại quan hệ như ngươi nghĩ.”

Chương 2583 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên. (2)

Thất Trụ Thiên là một lão cáo già, chỉ cần nhìn lướt qua sắc mặt Trang Tích Nguyệt là biết, đây là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà, hắn ta cũng không thể cưỡng cầu, chỉ có thể cười khan.

Lam Tiểu Bố chỉ có thể truyền âm cho Tề Mạn Vi, "Mạn Vi sư muội, ngươi đối với ta như vậy, trong lòng ta đã xem ngươi là thê tử, chỉ là chuyện thành hôn cần phải có Thải Tư chứng kiến mới dược, ta cảm thấy mình đã có lỗi với Thải Tư."

Tề Mạn Vi gật đầu, không hề có chút bất mãn nào. Nàng biết mình là kẻ đến sau, hơn nữa Lam Tiểu Bố không chỉ một lần nhắc đến Lạc Thải Tư với nàng. Chính mình đi theo Lam Tiểu Bố, đã đến bước đại đạo thứ bảy, còn Lạc Thải Tư có vẻ như chỉ mới đến Sáng Đạo cảnh, đối với Lạc Thải Tư mà nói, có chút không công bằng. Nàng đồng thời cũng hiểu rõ, nếu như không phải vì Lạc Thải Tư, chuyện Lam Tiểu Bố cưới nàng cũng sẽ không lề mà lề mề như vậy.

Thất Trụ Thiên đang định nói vài lời phá vỡ tình cảnh lúng túng, đã thấy một đạo quang mang từ đằng xa nhanh chóng lao đến.

Quy tắc trong hư không chấn động kịch liệt, giờ phút này ngay cả không gian đều đang sôi trào.

"Là lão Thạch." Lam Tiểu Bố nhận ra người đang lao đến là Thạch Trường Hành, lập tức lấy Trường Sinh Kích ra, Mạc Vô Kỵ cũng đã nhận ta là Thạch Trường Hành, hắn cũng lấy Phàm Nhân Kích ra.

Trong tay Thạch Trường Hành kéo theo một người, không biết người này sống hay chết, chỉ là từ vết máu và hơi thở hỗn loạn trên người Thạch Trường Hành, chắc hẳn Thạch Trường Hành vừa mới đánh nhau với người khác, hơn nữa còn rơi vào thế hạ phong.

"Tiểu Bố đạo hữu, Vô Kỵ đạo hữu, nhanh chóng giúp ta cản…"

Thạch Trường Hành còn chưa nói hết câu, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã đồng thời bước ra, Trường Sinh Kích và Phàm Nhân Kích cuốn lên hai luồng đạo tắc Sát Phạt khác nhau đánh ra. Oanh! Mấy đạo quy tắc thần thông trong nháy mắt nổ tung trong hư không, một gia hỏa mặt người thân thú bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên thủ ngăn trở. Gia hỏa này có thân hình cao lớn, khoảng chừng một trượng. Trên cánh tay hắn ta có kéo theo một cái xiềng xích thô to.

“Bước đại đạo thứ chín?” Thất Trụ Thiên kinh ngạc nói.

Thạch Trường Hành thở ra một hơi, lắc đầu nói, “KHông phải bước đại đạo thứ chín, nhưng mà công pháp người này tu luyện rất quỷ dị, có thủ đoạn cắn nuốt đạo tắc, ta không phải là đối thủ của hắn.”

“Hắn không tính là người đi, chỉ có thể xem là một con quái vật.” Lam Tiểu Bố châm chọc một tiếng, Trường Sinh Kích trong tay lại vung lên một lần nữa.

Con quái vật mặt người thân thú này vung xiềng xích thô to trong tay lên đánh về phía Lam Tiểu Bố, nhưng mà cùng lúc đó, Phàm Nhân Kích của Mạc Vô Kỵ cũng cuốn lên trăm triệu vạn sát cơ, sau đó lĩnh vực Phàm Nhân lập tức khóa quái thú mặt người thân thú này lại.

Oanh! Xiềng xích còn chưa đụng vào Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố, quy tắc trong hư không đã nổ liên miên, sau đó Mạc Vô Kỵ lại đánh ra một quyền.

Bởi vì bị lĩnh vực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ trói buộc, cộng thêm đáng đấu pháp với Lam Tiểu Bố, một quyền đạo tắc này của Mạc Vô Kỵ chuẩn xác mà đánh vào người tên gia hỏa mặt người thân thú này, một tiếng kêu rên đau đớn thảm thiết vang lên, sau đó quái thú mặt người thân thú này lại có thể xé mở lĩnh vực mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liên thủ tạo ra, chạy thoát, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

“Tiểu Bố, ngươi có cảm thấy gia hỏa này có chút quen thuộc?” Mạc

Vô Kỵ không đuổi theo mà trầm giọng hỏi một câu.

“Bạch cối trong Táng Đạo đại nguyên kia?” Lam Tiểu Bố cũng cảm nhận dược, bạch cốt ở Táng Đạo đại nguyên kia chắc hẳn cùng đồng loại với tên gia hỏa này.

“Thứ này thật lợi hại, khi ta nhìn thấy nó, nó đang giết người này. Từ pháp bảo của người này, ta cảm nhận được có vết tích luyện khí của Vô Kỵ đạo hữu, cho nên mới ra tay giúp một chút.” Thạch Trường Hành thả nam tử trong tay xuống, nhưng mà người này đã hôn mê, đạo tắc trên người hỗn loạn, bị thương rất nặng.

“u Bình?” Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nhận ra tu sĩ cả người vết thương chồng chất, dường như không còn hình người này là ai, chính là u Bình đã chạy trốn cùng hắn và Mạc Vô Kỵ. Không ngờ u Bình cũng đến đại vũ trụ, hơn nữa còn bị thương nặng như vậy.

Mạc Vô Kỵ bắn ra một viên đan dược, đan dược bay vào trong miệng u Bình, u Bình mở mắt ra, nhìn thấy Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, lập tức vui mừng nói, “Đa tạ Mạc huynh và Lam huynh lại cứu ta một mạng.”

Sau khi nói xong, hắn ta giãy dụa muốn ngồi dậy, vận chuyển công pháp chữa thương.

“Không ngờ ngươi cũng đến đại vũ trụ, thứ truy sát người là gì vậy?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Đó là thổ dân của đại vũ trụ, mỗi người đều cường hãn đến cực hạn, hơn nữa nơi bọn hắn chiếm cứ ở đại vũ trụ là nơi có nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất…”

Lời u Bình nói còn chưa dứt đã bị Thất Trụ Thiên cắt ngang, “Ngươi nói là Thiên Mông Nhân sao?”

u Bình lập tức vội vàng gật đầu, “Đúng, chính là Thiên Mông Nhân.”

“Thiên Mông Nhân là gì?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Thạch Trường Hành nghe thấy Thiên Mông Nhân, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, rất rõ ràng cũng biết Thiên Mông Nhân là gì.

Thất Trụ Thiên hít vào một hơi, chậm rãi nói, “Thực lực của Thiên Mông Nhân rất đáng sợ, cũng may trí lực thấp, không đánh dấu lãnh thổ, nếu không thì chúng ta cũng không thể nào đến đại vũ trụ. Theo lý mà nói, người mới là Đạo Thể phù hợp với tu đạo nhất, nhưng Thiên Mông Nhân thì hoàn toàn không cần tu luyện, chỉ cần hô hấp cũng có thể tăng thực lực của mình lên, hơn nữa khi còn cấp bậc thấp, cực ít khi gặp phải trở ngại. Vào thời điểm ban đầu, đại vũ trụ chính là do Thiên Mông Nhân khống chế. Chúng ta chỉ là kẻ đến sau, hơn nữa ta còn đến sau mấy Đạo Tổ kia một chút. Nhưng vừa rồi tên kia cũng không phải là Thiên Mông Nhân mà, Thiên Mông Nhân không phải mặt người thân thú…”

Chương 2584 - Thiên Mông Nhân.

Sau khi nói xong, Thất Trụ Thiên lại tự lẩm bẩm, “Không đúng, theo lý mà nói, Thiên Mông Nhân có ảnh hưởng to lớn với đại vũ trụ ta như vậy, ta không có lý nào phải đợi người khác nhắc đến thì mới nhớ đến…”

“Thật ra Thiên Mông Nhân được sinh ra trong Hỗn Độn, bọn hắn là loại duy nhất có thể di chuyển trong Hỗn Độn, có chút giống…” Thạch Trường Hành đứng bên cạnh bổ sung, lập tức nhìn về phía Thái Xuyên, “Đúng rồi, có chút giống Thái Xuyên.”

TRong lòng hắn ta thật sự cũng cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao sau khi u Bình nhắc đến Thiên Mông Nhân, hắn ta mới nghĩ đến Thiên Mông Nhân của đại vũ trụ, mà trước đó thì không hề nhớ đến?

“Đúng.” Thất Trụ Thiên lại bổ sung, “Ban đầu Thiên Mông Nhân chính là được sinh ra trong Hỗn Độn, Thiên Mông Nhân được sinh ra trong Hỗn Độn càng thích hợp tu luyện đại đạo hơn người. Cộng thêm quy tắc thiên địa của đại vũ trụ hoàn thiện, nguyên khí thiên địa nồng đậm đến cực hạn, thực lực của Thiên Mông Nhân tăng lên rất nhanh. Nhưng mà Thiên Mông Nhân cũng có một khuyết điểm, thời điểm ban đầu, Thiên Mông Nhân chỉ có thể sinh ra từ trong Hỗn Độn, nhưng lại không thể tự sinh sôi. Cho nên Thiên Mông Nhân được sinh ra cực ít, hoàn toàn không thể nào tạo thành uy hiếp quá lớn cho tu sĩ.

Sau này khi nhân loại phát hiện ra đại vũ trụ, xem đại vũ trụ là vũ trụ cao cấp, đông đảo tinh cầu, vị diện hầu như chen chúc nhau đến, bọn hắn vừa đến đã mang theo cả một tinh cầu. Cái này khiến cho thế lực nhân loại ở đại vũ trụ tăng vọt.”

Lam Tiểu Bố biết, ở đại vũ trụ có rất nhiều tinh cầu, những tinh cầu này thật ra chính là tinh cầu đến từ bên ngoài. Trên thực tế, chẳng những là đại vũ trụ, bên ngoài đại vũ trụ cũng có rất nhiều tinh cầu đang chuẩn bị tiến vào đại vũ trụ.

Bởi vì đại vũ trụ đối với bọn hắn mà nói, mới thật sự là vũ trụ cao cấp, ở chỗ này mới có thể bước vào tầng đại đạo cao hơn. Đối với người tu đạo mà nói, không có gì có sức hấp dẫn hơn bước vào tầng thứ đại đạo cao hơn.

“Sau khi tu sĩ nhân loại tiến vào đại vũ trụ đã triển khai vây giết Thiên Mông Nhân. Mà Thiên Mông Nhân vì ngăn cản tu sĩ nhân loại tiến vào đại vũ trụ, cũng bắt đầu tàn sát tu sĩ nhân loại. Chỉ là Thiên Mông Nhân tương đối ít, hơn nữa trí lực yếu hơn so với nhân loại, cộng thêm bọn hắn không biết dùng mưu đồ, cuối cùng theo thời gian dần dần trôi qua đã bị nhân loại tàn sát hầu như không còn.”

Thất Trụ Thiên thở dài.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, nếu như Thiên Mông Nhân thật sự sinh ra từ trong Hỗn Độn, muốn tàn sát hết là chuyện không có khả năng. Ví dụ như tên vừa rồi đã chạy trốn kia, không phải chính là Thiên Mông Nhân sao?”

Thất Trụ Thiên lại nói, “Lúc trước cho dù không phải tàn sát đến mức hầu như không còn, Thiên Mông Nhân cũng không có bất cứ uy hiếp gì. Bởi vì mỗi một cái xương cốt của Thiên Mông Nhân đều ẩn chứa đạo tắc đại đạo Hỗn Độn, mỗi một cái đều có giá trị cực cao, cái này khiến cho rất nhiều tu sĩ nhân loại tìm kiếm Thiên Mông Nhân để săn giết. Mặc dù đại vũ trụ to lớn, nhưng nơi có thể sinh tồn cũng không nhiều, hơn nữa mục đích duy nhất của tu sĩ, chính là vì tăng thực lực của mình. Vô số năm trôi qua, đã sớm không còn nhìn thấy Thiên Mông Nhân nữa. Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy Thiên Mông Nhân, chẳng qua là vì sao lại là mặt người nhỉ?”

“Quả thật là như vậy, đừng nói là người khác, cho dù là ta và Thất Trụ Thiên, cũng đã từng giết Thiên Mông Nhân, lấy được xương cốt Thiên Mông Nhân. Chỉ là lúc trước, trí lực của Thiên Mông Nhân có chút yếu, hơn nữa không biết làm sao để chạy trốn. CHo dù thực lực bọn hắn rất mạnh, nhưng mà bọn hắn cũng chỉ có thể phát huy nhiều nhất là một phần mười thực lực mà thôi.” Thạch Trường Hành nói.

“Không phải, bây giờ Thiên Mông Nhân đã bắt đầu sinh sôi, bọn hắn có thể tự mình sinh sôi.” u Bình đôt nhiên nói.

“Tự mình sinh sôi?” Ngay cả Thạch Trường Hành và Thất Trụ Thiên đều có chút kinh ngạc.

Thiên Mông Nhân không thể nào tự sinh sôi được, đây là sự thật đã được công nhận, nếu như Thiên Mông Nhân có thể tự mình sinh sôi, thậm chí có trí lực cường đại, đừng nói là nhân loại có thể sinh tồn ở đại vũ trụ, cho dù đứng vững gót chân ở đại vũ trụ thôi cũng khó khăn.

u Bình gật đầu, “Đúng vậy, Thiên Mông Nhân không bị giết sạch, bọn hắn còn tìm ra được cách sinh tồn của riêng mình. Thiên Mông Nhân thông qua cách thay đổi đạo tắc thiên địa, bắt đi rất nhiều nữ tử nhân loại tiến hành sinh sôi, hơn nữa trong quá trình chiến đấu với tu sĩ nhân loại, trí lực cũng đã dần dần được khai phá, bây giờ đã không khác gì nhân loại. Bọn hắn thông qua nhân loại sinh ra hậu đại, khuyết điểm duy nhất chính là khi tu luyện không thể giống như Thiên Mông Nhân chân chính ít khi gặp phải bình cảnh, bây giờ bọn hắn cũng cần có các loại tài nguyên, cần đến thiên tài địa bảo.”

“KHó trách lại có mặt người, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải sẽ có cùng một dạng với con người sao?” Thất Trụ Thiên lẩm bẩm một câu.

“Làm sao mà ngươi biết được chuyện này?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi.

u Bình nói, “Ta chịu… A, sao ta lại không nghĩ ra được nhỉ?”

“Đừng nghĩ nữa, chỉ cần nói ra lời người muốn nói thôi.” Mạc Vô Kỵ lập tức nghĩ đến đạo tắc Di Vong, cái đạo tắc Di Vong này rất quỷ dị, ít nhất thì hắn chỉ biết đến loại đạo tắc này, chứ chưa từng tiếp xúc đến đạo tắc này.

“Ừm, người kia nói cho ta biết, bây giờ Thiên Mông Nhân chủ yếu là ở Đại Hoang thế giới, bảo ta tung tin tức này ra ngoài, sau đó tốt nhất là rời khỏi đại vũ trụ trước, nếu không đợi đến khi Thiên Mông Nhân quật khởi rồi, đại vũ trụ sẽ không còn người nào sống sót…”

u Bình nói đến đây, đột nhiên nhíu mày tự hỏi, qua khoảng nửa nén hương sau, hắn ta dường như nghĩ ra được gì đó, lớn tiếng nói, “Dúng rồi, là Đại Mộng Đạo, Thiên Mông Nhân dung hợp với Đại Mộng Đạo…”

Chương 2585 - Thiên Mông Nhân. (2)

Suy nghĩ tựa hồ bị kẹt lại, không nghĩ ra được gì nữa.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, “u Bình, Đại Mộng Đạo là đạo tắc đại đạo của Mông Mỗ Đại Diễn, ngươi có xuất thân từ Mông Mỗ Đại Diễn, chẳng lẽ hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn ngươi đang ở chỗ này hay sao?”

“Ta không biết, nhưng ta luôn có cảm giác, nếu như ta không phải là người của Mông Mỗ Đại Diễn, ta chắc hẳn không thể tìm được chỗ kia.” u Bình nói theo bản năng.

“Ta luôn cảm thấy cái đạo môn Mông Mỗ Đại Diễn này có chút kỳ quái. Theo lý mà nói, Mông Mỗ Đại Diễn ở đại vũ trụ, Thất Trụ Thiên và lão Thạch phải biết mới đúng, nhưng bọn hắn hình như đều không biết đến.” Mạc Vô Kỵ nói.

Thất Trụ Thiên gật đầu, “Mông Mỗ Đại Diễn thì ta biết, nhưng cái tông môn này hình như rất bình thường…”

Mạc Vô Kỵ đột nhiên vung tay ra tạo dựng một không gian thế giới phàm nhân, sau đó nói với u Bình, “u Bình, tin tức ngươi lấy được cũng không lâu, cho dù bị đạo tắc DI Vong ảnh hưởng, có lẽ ngươi cũng có thể nhớ được một chút. Bây giờ ngươi tiến vào không gian quy tắc mà ta tạo dựng này, xem thử có thể nhớ được hay không.”

Cái Mạc Vô Kỵ tạo dựng ra chính là không gian quy tắc Phàm Nhân thuộc về mình, không bị quy tắc thiên địa của đại vũ trụ ảnh hưởng.

“Được.” u Bình không chút do dự, trực tiếp bước vào không gian do Mạc Vô Kỵ tạo dựng ra.

“Ngươi vận chuyển đại đạo mình theo từng chu thiên, sau đó cố gắng nhớ lại chuyện khi đi đến đại vũ trụ.” Giọng của Mạc Vô Kỵ vang lên bên tai u Bình.

u Bình dựa theo lời Mạc Vô Kỵ nói, vừa vận chuyển công pháp chữa thương, vừa nhớ lại chuyện khi mình đến đại vũ trụ.

Đúng rồi, bởi vì tu vi của hắn ta còn thấp, cho nên ở bên ngoài đại vũ trụ, hắn ta có gia nhập vào một tinh cầu là Quảng Đình Tinh. Một cường giả của Quảng Đình Tinh bước vào bước đại đạo thứ năm, sau đó dẫn theo toàn bộ người của tinh cầu tiến vào đại vũ trụ, đặt chân tại Cực Thịnh thế giới…

Sau khi đến Cực Thịnh thế giới, hắn ta rời khỏi Quảng Đình Tinh, đồng thời ở chỗ này đột phá đại đạo của mình, bước vào bước đại đạo thứ tư. Cái này khiến hắn ta mừng rỡ như điên, sau đó hắn ta muốn tiếp tục đi tìm cơ duyên bước đại đạo thứ năm, lại cảm nhận được nơi có thể giúp hắn ta bước lên tầng đại đạo cao hơn, cho nên hắn ta đến đó…

Khi hắn ta phát hiện nơi này là đạo tràng đại đạo của Mông Mỗ Đại Diễn, hắn ta suýt chút nữa bị dọa rớt tim, hắn ta nhanh chóng muốn chạy đi. Chỉ là có một tên thủ hộ của Mông Mỗ Đại Diễn đã cản hắn ta lại, hắn ta biết lúc này không thể đi Mông Mỗ Đại Diễn được, cho nên điên cuồng chạy trốn.

Sau khi hắn ta chạy trốn, được một đạo nhân cứu được. Hắn ta hỏi thăm đối phương, đối phương nói, đối phương chỉ là một phân thân, cho dù có nói cho hắn ta biết, hắn ta cũng sẽ quên. Nhưng mà đối phương nói cho hắn ta biết, bảo hắn ta nhanh chóng ra ngoài đưa tin, nói Thiên Mông Nhân liên thủ với Mông Mỗ Đại Diễn, bọn hắn chẳng những hoàn thiện trí lực, còn bắt đầu sinh sôi hậu đại. Còn tiếp tục nữa, Thiên Mông Nhân sẽ chiếm cứ toàn bộ đại vũ trụ, tu sĩ đại vũ trụ nếu như muốn đối kháng, vậy thì nhất định phải liên thủ. Nếu muốn bảo tồn thực lực, phải nhanh chóng rời khỏi đại vũ trụ…

Nhưng sao không nghĩ ra được người đó tên gì nhỉ? Sau đó nữa, tin tức hắn ta chạy trốn hình như bị Thiên Mông Nhân biết được, sau đó đuổi giết hắn ta.

“Ta nhớ được một chút rồi.” u Bình dừng suy nghĩ nói.

“Ngươi nói hết những gì ngươi nhớ ra đi.” Mạc Vô Kỵ nói.

u Bình nói hết tất cả những chuyện mà hắn ta vừa mới nhớ được ra, chỉ là vẫn thể nào nhớ được người cứu hắn ta là ai.

“Ta vẫn cho rằng đạo tắc Di Vong có liên quan đến Hồng Quân lão tổ, không ngờ lại có liên quan đến Thiên Mông Nhân.” Lam Tiểu Bố cảm thán một câu nói ra.

Ở đại vũ trụ tạo dựng ta được đạo tắc Di Vong, đây không phải là thần thông bình thường có thể làm được, theo Lam Tiểu Bố nghĩ, chí có loại nhân vật như Hồng Quân lão tổ mới có tư cách bố trí đạo tắc Di Vong này.

Sắc mặt Thất Trụ Thiên có chút khó coi, “Ở đại vũ trụ lại có người có thể bố trí đạo tắc Di Vong, nếu như là Thiên Mông Nhân bố trí ra, vậy thì người tộc Thiên Mông này mạnh đến mức nào chứ?”

Rất rõ ràng, Thất Trụ Thiên đã đoán được đạo tắc Di Vong là do ai bố trí ra, nhất định là Thiên Mông Nhân. Thiên Mông Nhân bị tu sĩ giết chóc ở đại vũ trụ đến mức gần như tuyệt chủng, cho nên bọn hắn bố trí đạo tắc Di Vong, chính là muốn tất cả mọi người lãng quên đi bọn hắn, sau đó bọn hắn lén lút sinh sống phát triển.

Chờ đến khi bọn hắn trưởng thành rồi, đầu tiên sẽ tiêu diệt những tu sĩ đại vũ trụ có huyết hải thâm thù với bọn hắn.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu nói, “Ta hoài nghi cái đạo tắc Di Vong này chưa chắc Thiên Mông Nhân có thể bố trí được.”

“Chẳng lẽ còn có người khác sao?” Thạch Trường Hành khó hiểu nhìn Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Chưa chắc phải là người, cũng có thể là vật. Nếu như là Vũ Trụ Thụ, vậy thì nó có thể tùy tiện dung nhập đạo tắc Di Vong vào trong quy tắc thiên địa của đại vũ trụ.”

Tất cả mọi người đều im lặng, rõ ràng lời Mạc Vô Kỵ nói rất đúng, nếu như Vũ Trụ Thụ bố trí một đạo đạo tắc Di Vong, quả thật vô cùng dễ dàng dung nhập vào trong quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ.

Thế nhưng Vũ Trụ Thụ sao lại bố trí ra đạo tắc Di Vong giúp Thiên Mông Nhân?

“Vô Kỵ, nếu như Thiên Mông Nhân bố trí ra đạo tắc Di Vong, vì sao lại phải lãng quên đi Hồng Quân lão tổ? CÒn tên Dương Thiên kia nữa, có phải là người của tộc Thiên Mông không?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mạc Vô Kỵ im lặng một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Có lẽ chỉ có Hồng Quân lão tổ mới có thể giải quyết được Thiên Mông Nhân, cho nên trước khi Thiên Mông Nhân quật khởi, phải khiến cho tất cả mọi người quên đi Hồng Quân lão tổ, nói như vậy thì Nhân tộc ở đại vũ trụ sẽ trở nên năm bè bảy mảng, không có sức chống cự.”

Chương 2586 - Bộ tộc Thiên Nhân

Lam Tiểu Bố gật đầu, một lát sau lại nói ra, “Từ góc độ nào đó mà nói, Hồng Quân lão tổ, hay là Dương Mi lão tổ, đều được xem như người tộc Thiên Mông nhỉ? Nói vậy thì, rất có thể là do Vũ Trụ Thụ tạo ra đạo tắc Di Vong, là bởi vì Vũ Trụ Thụ cũng có thể được xem như thuộc bộ tộc Thiên Mông.”

Cho dù là Dương Mi hay Hồng Quân, thậm chí bao gồm cả Bàn Cổ Đại Thần, đều được sinh ra trong Hỗn Độn, nếu như được sinh ra trong Hỗn ĐỘn, sao lại không phải là tộc Thiên Mông? Còn về Vũ Trụ Thụ, cũng được sinh ra từ trong Hỗn Độn, cái này chẳng phải cũng là tộc Thiên Mông sao?

“Còn có một vấn đề nữa, nếu như người nhắc nhở u Bình chính là Hồng Quân lão tổ, vậy thì hắn đang làm gì?” Mạc Vô Kỵ nghĩ không thông.

u Bình biết Mạc Vô Kỵ đang hỏi hắn ta, hắn ta chỉ có thể lắc đầu, “Ta không thể nào nghĩ nổi, cũng không biết hắn đang làm gì.”

“u Bình, ngươi không còn tu luyện đạo tắc Đại Mộng đúng không? Vì sao vẫn có thể tìm được đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn?” Lam Tiểu Bố nghĩ đến.

Bởi vì u Bình cảm nhận được cơ duyên, cho nên mới tiến vào đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn, sau đó bị người ta phát hiện ra.

u Bình lắc đầu, “Ta cũng không biết, luôn cảm thấy đầu óc rất mơ hồ.”

Lam Tiểu Bố lại dùng đến Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của u Bình, lúc trước tu vi của hắn có hạn, cho dù có Vũ Trụ Duy Mô, có một vài thứ có lẽ cũng không thể điều tra ra được.

Quả nhiên, lần này chi mất nửa nén hương, Lam Tiểu Bố đã nói, “u Bình, trong cơ thể ngươi có một cái ấn ký đạo tắc, đạo tắc này tạm thời không ảnh hưởng đến đại đạo của ngươi. Ta nghĩ cái đạo tắc này, rất có thể là thứ để Mông Mỗ Đại Diễn tìm được ngươi... Chỉ là cái đạo tắc này rất kỳ quái, không giống đạo tắc Đại Mộng lắm...”

Sắc mặt u Bình hơi tái, vội vàng nói, “Mong Lam đạo hữu hãy gỡ bỏ cái đạo tắc này giúp ta.”

Lam Tiểu Bố cũng không ra tay, mà lấy một cái thủy tinh cầu ra đưa cho Mạc Vô Kỵ, “Vô Kỵ, đây là mô hình kết cấu của cái ấn ký đạo tắc trong người u Bình, ngươi tu luyện Phàm Nhân Đạo, gỡ bỏ cái ấn ký này có lẽ sẽ an toàn hơn.”

Đại đạo của Mạc Vô Kỵ dùng gỡ bỏ loại vật như ấn ký này, sẽ không có chút khó khăn nào, lại có thêm mô hình kết cấu của Vũ Trụ Duy Mô, có thể khẳng định Mạc Vô Kỵ có thể im hơi lặng tiếng mà gỡ bỏ đi ấn ký trên người u Bình.

Mạc Vô Kỵ nắm lấy thủy tinh cầu, thần niệm mở ra, mấy đạo tắc Phàm Nhân lập tức thẩm thấu vào trong người u Bình, chỉ trong chớp mắt đã gỡ đi một ấn ký đạo tắc trên người u Bình.

“Cái này quả thật không phải đạo tắc Đại Mộng.” Mạc Vô Kỵ phong ấn cái ấn ký này lại, nói một câu.

Lam Tiểu Bố nói, “Từ tu chân giới, Tiên giới rồi đến giới vực và vị diện cao hơn, khắp nơi đều có người của Đại Mộng Đạo, có một vài gia hỏa Đại Mộng Đạo thậm chí còn dùng Yểm Ma nuốt sống một tinh cầu và giới vực. Những người này chỉ sợ không phải là vì lấy lại đại vũ trụ một lần nữa, mà là muốn khống chế toàn bộ Hạo Hãn. Cho dù chúng ta có rời khỏi đại vũ trụ, chỉ sợ cũng không thể nào chỉ lo cho bản thân mình.”

“u Bình, ngươi có thể dẫn bọn ta đến chỗ lúc trước hay không?”

Thạch Trường Hành đột nhiên nói.

u Bình có chút do dự rồi nói, “Chắc là có thể, cho dù không thể tìm đến chỗ kia một cách chính xác, cũng có thể tìm được phương vị đại khái.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Bây giờ không thể đi, như tên Thiên Mông Nhân vừa rồi kia, nếu như chúng ta đối phó với một người thì mặc dù có thể xử lý được nhưng vẫn có chút quá sức. Nếu như đến chỗ kia, Thiên Mông Nhân quá nhiều, chúng ta đi đến đó là chịu chết sao? Hơn nữa trừ Thiên Mông Nhân còn có người Mông Mỗ Đại Diễn, chúng ta với Mông Mỗ Đại Diễn chính là đại thù sinh tử đó.”

“Thực lực vẫn còn quá thấp.” Mạc Vô Kỵ cũng cảm thán một tiếng, sau đó nói, “Ta và Tiểu Bố nhất định phải đến Đại Hoang thế giới tìm kiếm Dương Thiên trước, sau đó chúng ta tranh thủ thời gian mà bước vào bước đại đạo thứ tám.”

u Bình giống như vừa nghĩ ra cái gì đó, vội vàng nói một lần nữa, “Đạo nhân kia còn nói cho ta biết, mặc dù hắn nói muốn đối phó được thì nhất định phải liên thủ, có thể nói ở nơi này không ai có thể ngăn cản tộc Thiên Mông tiêu diệt Nhân tộc đoạt lại đại vũ trụ, cho dù qua trăm vạn năm sau cũng không có loại người này tồn tại. Cho nên đại vũ trụ bị tộc Thiên Mông chiếm cứ là chuyện tất nhiên...”

“Chưa chắc đâu, nếu như thực lực của Mạc huynh và Lam huynh tăng thêm một tầng nữa thì sao?” Thất Trụ Thiên có chút không phục nói.

Hắn ta biết rất rõ tiềm lực và thực lực của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, hơn nữa sở dĩ hắn ta nói như vậy, cũng là đang tính luôn cả bản thân mình vào. Bởi vì từ giờ trở đi, hắn ta cũng là người tu luyện đại đạo tự thân. Nói cách khác, trừ Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ra, tương lai Thất Trụ Thiên hắn ta cũng không phải là người tầm thường.

“Tiểu Bố, ta vẫn nên ở lại nơi này chuẩn bị đột phá lên bước đại đạo thứ tám thôi.” Ngay cả Tề Mạn Vi cũng cảm nhận được, một khi Thiên Mông Nhân thật sự giết ra ngoài, với bước đại đạo thứ bảy như bọn hắn cũng không thể nào ngăn cản được. Lời cam kết thì Lam Tiểu Bố cũng đã hứa với nàng, nếu như tất cả tu sĩ Nhân tộc ở đại vũ trụ đều bị tộc Thiên Mông đuổi đi hoặc giết chết, vậy thì lời hứa hẹn của Lam Tiểu Bố với nàng chỉ sợ sẽ không thực hiện được. Cho nên nàng chỉ có thể tăng thực lực của mình lên, tương lai mới có thể giúp được nhiều chuyện hơn.

Chương 2587 - Bộ tộc Thiên Nhân (2)

Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Đúng vậy, mọi người tốt nhất nên chuẩn bị bế quan tu luyện ngay đi, ta và Tiểu Bố đến Đại Hoang thế giới xác nhận tình huống xong thì sẽ lập tức quay về. Còn về nơi tu luyện, tuyệt đối không thể tu luyện ở nơi tầm thường. Nếu như tộc Thiên Mông có thể khiến đạo tắc Di Vong dung nhập vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, vậy thì cũng có khả năng dung nhập các loại đạo tắc thiên địa khác. Mọi người tốt nhất vẫn nên vào khu vực Hỗn Độn để tu luyện.”

“Vậy thì đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn đi, Thái Xuyên, ngươi dẫn theo mọi người đi đi. Có ngươi ở đây, khu vực Khô Sinh Hỗn Độn hoàn toàn có thể trở thành một đạo tràng tu luyện Hỗn Độn.” Lam Tiểu Bố nói.

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố lấy một chiếc nhẫn ra đưa cho u Bình, “u Bình, tài nguyên tu luyện của ngươi hơi ít, đồ trong chiếc nhẫn này cho ngươi, tranh thủ chờ đến khi chúng ta trở về, tất cả mọi người ít nhất phải bước vào bước đại đạo thứ sáu.”

Sách Khổ Huệ Thăng, Đỗ Bố, Phương Chi Khuyết đã từng tham gia tranh đoạt Vũ Trụ đạo quả, trên người đều có một đống Vũ Trụ đạo quả, tấn cấp càng đơn giản hơn.

“Bước đại đạo thứ sáu?” u Bình giật mình, đừng nói là bước đại đạo thứ sáu, bay giờ ngay cả bước đại đạo thứ năm hắn ta cũng không dám yêu cầu.

“Trong chiếc nhẫn này còn có Vũ Trụ đạo quả, tư chất của ngươi mặc dù bình thường, nhưng mà có Vũ Trụ đạo quả, ngươi chắc hẳn có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.” Lam Tiểu Bố biết suy nghĩ của u Bình.

Tề Mạn Vi nghĩ đến Vũ Trụ đạo quả mười vân trong thế giới của mình, lần này cho dù như thế nào nàng cũng phải bước vào bước đại đạo thứ tám, nếu không nàng cũng chẳng thể giúp gì nhiều.

Mạc Vô Kỵ cũng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Trang Tích Nguyệt, “Tích Nguyệt sư muội, tu vi của ngươi cũng hơi thấp, đại vũ trụ sắp biến đổi, ngươi cũng phải nhanh chóng nắm bắt thời gian.”

“Vâng, đa tạ Mạc đại ca.” Trang Tích Nguyệt kích động nắm lấy chiếc nhẫn, cái nàng để ý không phải là chiếc nhẫn này và đồ vật ở trong đó, mà là không ngờ Mạc Vô Kỵ lại đưa cho nàng một chút tài nguyên tu luyện, đây là có để ý đến nàng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi. Cú Mang, ngươi cũng đi cùng với chúng ta đi. Bởi vì ngươi đến từ Đại Hoang thế giới, biết rõ về Đại Hoang thế giới hơn chúng ta một chút.” Lam Tiểu Bố nói với Cú Mang.

Thật ra thực lực của Cú Mang rất mạnh, nếu như không phải bị người ta áp chế đạo tắc đại đạo, hắn ta hoàn toàn không bị đuổi giết thảm như vậy.

...

“Hay là chúng ta đến An Lạc Thiên Thành trước, sau đó từ An Lạc Thiên Thành dùng truyền tống trận, nếu không muốn đến được Đại Hoang thế giới không biết phải đến ngày tháng năm nào nữa.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì lấy Thất Giới Thạch ra, quay về An Lạc Thiên Thành một lần nữa.

“Ta cảm thấy chúng ta đến đến Duy Củ thế giới một chuyến trước, mặc dù Duy Củ thế giới đã tính toán chúng ta thất bại, nhưng mà ta cảm thấy Phá Tắc Kiếm của bọn hắn cũng không tệ. Còn một chuyện nữa, ở Duy Củ thế giới có bố trí truyền tống trận thông hướng đến các nơi, chúng ta di chuyển cũng thuận tiện hơn.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Đúng, còn cả tên Kinh Tây Châu kia cũng không phải hạng đơn giản, có lẽ có thể hợp tác được một chút.” Lam Tiểu Bố gật đầu đồng ý.

“Bạch cốt của tộc Thiên Mông kia không nên tùy tiện lấy ra, vật này một khi xuất hiện sẽ khiến người của tộc Thiên Mông chú ý đến, sau đó tìm đến chúng ta. Ta nghi ngờ cái bạch cốt mà chúng ta lấy được không hề đơn giản, rất có thể là nhân vật có địa vị cực cao ở tộc Thiên Mông.” Mạc Vô Kỵ đột ngột nhắc nhở một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, cho dù Mạc Vô Kỵ không nhắc nhở hắn cũng sẽ không lấy ra. Trước đó bọn hắn đã nghĩ đến bạch cốt này là tộc Thiên Mông, đã biết thứ này tuyệt đối không thể lấy ra vào lúc này được.

Lúc Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ rời khỏi An Lạc Thiên Thành, An Lạc Thiên Thành đang vô cùng rối loạn, khắp nơi đều là giết chóc, chủ yếu là vì Vũ Trụ Thụ Diệp gây ra hỗn chiến. Chỉ là lần ày khi hai người quay lại, An Lạc Thiên Thành đã khôi phục lại trật tự. Quân tu sĩ của Trung Ương Thiên Đình đang giữ gìn An Lạc Thiên Thành, nơi này dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại khôi phục trạng thái lúc trước.

“Khổ Nhất Sí kính chào Mạc đạo hữu, kính chòa Lam đạo hữu.” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vừa mới bước chân vào An Lạc Thiên Thành, Khổ Nhất Sí đã nhanh chóng nghênh đón.

Rất rõ ràng, An Lạc Thiên Thành có thể ổn định được cũng là nhờ đến Khổ Thiên Đế này.

Trong lòng Khổ Nhất Sí cũng vô cùng lo lắng, hắn ta biết rất rõ sức chiến đấu cường hãn của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ. Đừng thấy rằng mọi người đều là bước đại đạo thứ bảy, hắn ta được xưng là người đứng đầu dưới Đạo Tổ, nhưng ở trong tay người ta, chỉ sợ ngay cả mười giây cũng không chống đỡ nổi.

“Đế Lan đâu?”Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

Khi Đế Lan đại chiến với Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ, hắn ta không nhìn thấy, nhưng mà chuyện Đế Lan Đạo Tổ bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đánh chỉ còn lại một cái nguyên thần, hắn ta đã biết. Chính bởi vì biết, lúc này mới giống như cháu trai. Ngay cả Đế Lan Đạo Tổ cũng không thể chống lại hai người trước mắt này, hắn ta mà chống lại chẳng khác nào muốn chết.

Hơn nữa, đối với Đế Lan Đạo Tổ, trong lòng hắn ta cũng chẳng có chiều cung kính gì. Trên thực tế cho dù lần này không có chuyện Đế Lan bị hủy đi thân thể, tương lai khi hắn ta bước vào bước đại đạo thứ tám, cũng sẽ xử lý Đế Lan.

Theo suy nghĩ của Khổ Nhất Sí, đại vũ trụ chắc hẳn phải do hắn ta hoạch định phát triển, không còn chia ra mười đại thế giới nữa. Chờ hắn ta xử lý Đế Lan, sẽ từ từ thống nhất đại vũ trụ.

Chương 2588 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông

Nhưng bây giờ không cần hắn ta ra tay, Đế Lan đã bị người ta đánh mất nửa cái mạng. Mà Khổ Nhất Sí cũng bắt đầu hoài nghi chí lớn trước đó của mình có phải như đang ngắm hoa trong gương, trăng trong nước hay không? Chỉ cần Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ một ngày còn chưa chết, cái kế hoạch to lớn kia của hắn ta chỉ sợ chỉ mãi là tưởng tượng mà thôi.

Chờ hắn ta đến bước đại đạo thứ tám, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không bước vào bước đại đạo thứ tám sao? Người ta chỉ mới bước đại đạo thứ bảy thôi, hắn ta đã kém xa rồi, bọn họ bước vào bước đại đạo thứ tám, Khổ Nhất Sí hắn ta lấy cái gì mà đấu với người ta?

“Thân thể của Đạo Tổ bị phá nát, đang tìm kiếm nơi bế quan chữa thương, ta thật sự không biết hắn đang ở đâu.” Đế Lan có bị phế hay không Khổ Nhất Sí chẳng quan tâm, hắn ta biết Trung Ương Thiên Đình bây giờ chỉ có hắn ta làm chủ, người hắn ta không nên đắc tội nhất chính là hai nguời trước mắt này.

COn về chuyện Đế Lan đã đi đâu, Khổ Nhất Sí thật sự không biết, nếu như biết, hắn ta sẽ không để ý đến chuyện xử lý luôn Đế Lan đâu.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Đại vũ trụ sắp biến đổi lớn, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi. Hôm nay chúng ta đến đây, là muốn mượn dùng truyền tống trận đến Duy Củ thế giới, nơi này có truyền tống trận đi thẳng đến Duy Củ thế giới không?”

Truyền tống trận giữa các thế giới ở đại vũ trụ như thế này, cực ít khi mở ra sử dụng. Lần này diễn ra đại hội Vĩnh Sinh, cho nên mới không ngừng mở truyền tống trận ra sử dụng. Bởi vì một lần truyền tống, cái giá phải bỏ ra thật sự quá lớn.

Bây giờ người dùng truyền tống trận là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, Khổ Nhất Sí nào dám nói không, hắn ta vội vàng nói, “Có, có, hai vị đạo hữu mời đi theo ta.”

Truyền tống trận ở quảng trường truyền tống của Trung Ương thế giới có rất nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố phát hiện, nơi này không có truyền tống trận đến Đại Hoang thế giới, hắn lập tức hỏi, “Vì sao không có truyền tống trận đến Đại Hoang thế giới?”

Khổ Nhất Sí vội vàng trả lời, “Đạo Tổ Đại Hoang thế giới có chút cường thế, lúc trước còn có chút hiểu lầm với Trung Ương thế giới chúng ta, cho nên vẫn chưa thành lập truyền tống trân.”

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vừa muốn tiền đến truyền tống trận đến Duy Củ thế giới, đã nhìn thấy một người từ trong một truyền tống trận khác lao đến, người còn chưa đến, tiếng nói đã đến trước.

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố dừng lại, bọn hắn đã nhận ra người đến là ai, Thiên Đế Bùi Cung Hổ của Cực Thịnh thế giới.

Trong lần đại hội Vĩnh Sinh này, bởi vì Đế Lan muốn tính toán Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, kết quả lại bị Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố tính toán. Cuối cùng Đạo Tổ còn bình yên vô sự bên Đế Lan, trên thực tế chỉ còn lại một mình Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới.

Còn như HÌnh Gia, Thuyên, Lận Kiếp, thậm chí là bản thân Đế Lan, cũng bị hủy đi thân thể, so ra thì Thuyên chỉ bị phế đi hai chân cũng xem như tốt rồi.

Trước đó ấn tượng của Lam Tiểu Bố đối với Bùi Cung Hổ cũng không tệ, nhưng mà gia hỏa này một lòng muốn lấy Đại Vũ Trụ Thuật trong tay mình, Lam Tiểu Bố đã biết không thể nào trở thành bằng hữu với người này được. Đừng nói là Đại Vũ Trụ Thuật không liên quan gì đến Bùi Cung Hổ, cho dù có liên quan, loại đạo pháp như Đại Vũ Trụ Thuật này, hắn cũng sẽ không giao ra.

“Hóa ra là Bùi Thiên Đế, tìm ta có chuyện gì?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố bình tĩnh.

Bùi Cung Hổ biết, chỉ cần hắn ta biết trên người Lam Tiểu Bố có Đại Vũ Trụ Thuật, vậy thì chuyện trở mặt với Lam Tiểu Bố chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Chỉ là không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà Lam Tiểu Bố đã cường đại như vậy, chẳng những Lam Tiểu Bố cường đại, ngay cả vị bằng hữu Mạc Vô Kỵ bên cạnh Lam Tiểu Bố cũng vô cùng cường đại như vậy.

Đến cả Đạo Tổ cũng không phải là đối thủ của người ta, Bùi Cung Hổ hắn ta lại càng không đáng chú ý đến.

“Lam đạo hữu, Mạc đạo hữu, mong hai vị cứu giúp Đạo Tổ của chúng ta.” Bùi Cung Hổ khom lưng thi lễ.

Lần này, ngay cả Khổ Nhất Sí cũng có chút khó hiểu, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố ở chỗ này, Lăng Trục Chân còn cần ai đi cứu? Có thể nói trong đại hội Vĩnh Sinh, trừ DƯơng Thiên, Đạo Tổ cường đại nhất chắc hẳn là Đế Lan, trừ Đế Lan thì chính là Lăng Trục Chân. Cho nên người có thể ngăn chặn Lăng Trục Chân, chỉ có thể là Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, “Theo ta được biết, Lăng Trục Chân rất thông minh, hơn nữa thực lực cũng cực mạnh, cộng thêm là Đạo Tổ của một gới, hắn còn cần chúng ta đi cứu?”

Còn một câu nữa Mạc Vô Kỵ vẫn chưa nói, bọn hắn và Lăng Trục Chân, nói chính xác ra thì chính là quan hệ thù địch, vậy mà đi tìm bọn hắn cầu cứu, gia hỏa này đúng là có bệnh vái tứ phương rồi. Ngược lại trong lòng hắn cũng cảm thấy hơi khó hiểu, là ai có thể áp chế được Lăng Trục Chân.

Bùi Cung Hổ tỉnh táo lại, hít một hơi rồi nói, “Trong lúc diễn ra đại hội Vĩnh Sinh, Cực Thịnh thế giới bị một bộ tộc không biết tên xâm lấn, hơn nữa chủng tộc này hoàn toàn không cho nhân tu một con đường sống, một đường nghiền sát không chút nương tay. Nếu như không phải vì đại hội Vĩnh Sinh không tiếp tục tiến hành nữa, chờ sau khi đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, chẳng những Cực Thịnh thế giới, chỉ sợ càng nhiều thế giới ở đại vũ trụ đã bị chủng tộc này san bằng. Đạo Tổ của Cực Thịnh thế giới ta sau khi quay về Cực Thịnh thế giới, lập tức bị bọn người này vây công, nếu không phải Lăng Đạo Tổ dùng đến đại trận, chỉ sợ đã bị giết…”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố liếc nhìn nhau, bọn hắn cũng không ngờ Thiên Mông Nhân đã sớm hành động như vậy, chứ không phải còn đang ủ mưu nữa.

Chương 2589 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông (2)

Rất rõ ràng, trước đó u Bình chạy trốn, chỉ là may mắn mà thôi. Nếu như u Bình không gặp được Thạch Trường Hành, sau đó lại gặp được bọn hắn, vậy thì u Bình sẽ im hơi lặng tiếng mà bị Thiên Mông Nhân xử lý.

Khổ Nhất Sí cũng có chút ngây ngốc, ở đại vũ trụ còn có chủng tộc khác ngoài Nhân tộc đến xâm lấn sao?

Thấy Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không nói lời nào, Bùi Cung Hổ vội vàng nói, “Hai vị nhất định phải tin lời ta nói, thật sự có một chủng tộc rất mạnh mẽ xâm lấn Cực Thịnh thế giới chúng ta, hơn nữa chủng tộc này có rất nhiều cường giả. Nếu như chờ Cực Thịnh thế giới chúng ta bị tiêu diệt rồi, tiếp theo sẽ đến những thế giới khác.”

Khổ Nhất Sí có chút không chắc lắm nói, “Bùi đạo hữu, lời này của ngươi khó tránh khỏi khiến người ta nghe thấy có chút kinh sợ rồi? Ở đại vũ trụ, cho dù giữa các thế giới với nhau có khoảng cách, nhưng cũng là chuyện của Nhân tộc. Bây giờ Yêu tộc và Thần tộc suy thoái, chỉ có Nhân tộc là vẫn còn sừng sững trong đại vũ trụ, ngươi nói có chủng tộc khác có thể tiêu diệt đi nhân tộc ở đại vũ trụ này, cái này ngay cả ta cũng không tin.”

Bùi Cung Hổ lại càng vội vàng hơn, hắn ta chợt nhớ ra gì đó, tiện tay cầm ra một cái thủy tinh cầu nói, “Các ngươi xem một chút là biết.”

Thủy tinh cầu được kích phát, trong hình ảnh đều là một mảnh phế tích, vô số tu sĩ nhân loại chỉ còn lại xương cốt…

Hình ảnh này là từng đoạn từng đoạn, đằng sau đống xương cốt kia, một đám người mặt người thân thú giống như quân đội Yêu tộc, xông vào trong một cái đạo thành, chỉ là ngắn ngủi nửa nén hương sau, hộ trận phòng ngự của cái đạo thành này đã bị xé rách, sau đó từng đám sương máu nổ tung trong không gian…

Giọng điệu Bùi Cung Hổ có chút sợ hãi, “Ta cũng không dám đến đó, trong đám người bọn hắn, ít nhất có ba bốn nhân vật không thua gì ta, hơn nữa ta còn nhìn thấy nơi mà Đạo Tổ bị nhốt. Những cường giả kia, mỗi một người đều không hề kém Đạo Tổ, nếu không phải Đạo Tổ dùng đến đại trận của Cực Thịnh thế giới, ta hoàn toàn không cần phải đi cầu cứu viện binh.”

“Những thứ này là gì?” Khổ Nhất Sí chấn động nhìn Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu, tự lẩm bẩm.

“Bọn hắn là tộc Thiên Mông, tộc Thiên Mông chắc hẳn định thừa dịp mười đại thế giới của đại vũ trụ tham gia đại hội Vĩnh Sinh, chiếm cứ Nhân tộc. Chỉ là không ngờ rằng đại hội Vĩnh Sinh vừa mới mở ra đã kết thúc mà thôi. Nếu không thì, có lẽ bọn hắn thật sự đã thành công rồi.” Mạc Vô Kỵ nhíu mày nói.

Nếu như không phải đại hội Vĩnh Sinh bị phá hư, vậy thì bây giờ tất cả mọi người vẫn còn đang ở trong đại hội Vĩnh Sinh. Tu sĩ ở bên ngoài cho dù có biết tộc Thiên Mông xâm lấn, thì có thể làm gì? Mấy trăm năm sau, đại hội Vĩnh Sinh kết thúc, mọi thứ đều đã lạnh rồi.

“Tộc Thiên Mông?” Khổ Nhất Sí và Bùi Cung Hổ đều không hiểu hỏi một câu, bọn hắn chỉ cảm thấy hình như đã từng nghe nói đến, nhưng lại có chút mơ hồ.

Có tộc Thiên Mông bày ra đạo tắc Di Vong, Bùi Cung Hổ và Khổ Nhất Sí chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được hình như trong ký ức có chút ấn tượng với bộ tộc Thiên Mông, nhưng mà không rõ ràng lắm.

Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Tiểu Bố, chúng ta chắc hẳn phải đi giúp tên Lăng Trục Chân này thôi, dù sao thì bước đại đạo thứ tám chỉ có mấy người, chết một người thì sẽ thiếu đi một người.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy. Lăng Trục Chân thì nhất định phải cứu, dù sao thù giữa Lăng Trục Chân và bọn hắn chỉ có tranh đấu lợi ích, mà khi đối đầu với tộc Thiên Mông, đó là đấu tranh vì sự tồn vong của chủng tộc.

“Lúc ngươi đến, truyền tống trận ở trong đạo thành vẫn còn chứ?” Lam Tiểu Bố hỏi một câu.

“Còn, trong khoảng thời gian ngắn, những yêu thú kia chắc hẳn không thể nào phá được Bắc Hành Thiên Thành.” Bùi Cung Hổ lập tức đáp, hắn ta còn chưa nghĩ rõ về tộc Thiên Mông, chỉ có thể tạm thời gọi là yêu thú. Đồng thời hắn ta cũng hiểu rõ mục đích Lam Tiểu Bố hỏi cái này là để làm gì, nếu như Bắc Hành Thiên Thành bị chiếm cứ, bây giờ bọn hắn truyền tống đến đó, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

“Đã như vậy thì đi thôi, bây giờ lập tức truyền tống thôi.” Mạc Vô Kỵ dứt khoát nói.

Khổ Nhất Sí vội vàng nói, “Ta có thể đi theo cùng không?”

Có một chủng tộc có thể dễ dàng tiêu diệt một thế giới, cái này Khổ Nhất Sí đương nhiên lo lắng. Hắn ta là một Thiên Đế, bây giờ Trung Ương thế giới không có Đạo Tổ, nếu như tộc Thiên Mông kia đến Trung Ương thế giới, hắn ta lại càng phải hiểu rõ đối phương như thế nào.

Trung Ương thế giới cũng không phải ở giữa đại vũ trụ, bọn hắn và Cực Thịnh thế giới chỉ cách nhau một thế giới mà thôi

NGhe thấy Khổ Nhất Sí nói, Lam Tiểu Bố ngược lại coi trọng Khổ Nhất Sí hơn một chút, “ĐƯơng nhiên là được, tương lai nếu như tộc Thiên Mông muốn chiếm cứ đại vũ trụ, Nhân tộc đều phải đứng lên.”

“ĐÚng, Lam đạo hữu nói rất đúng, cho dù giữa chúng ta có ân oán gì, trước tranh đấu chủng tộc đều không tính là gì cả.” Khổ Nhất Sí lập tức nói theo.

Nếu như nói trước đó hắn ta hận không thể nào trực tiếp giết chết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nhưng mà thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cường hãn, đếu ngay cả Đạo Tổ cũng bị hủy đi thân thể, hắn ta đã sớm không muốn kết thù với hai người này. Còn đấu tranh chủng tộc, có lẽ có một chút, nhưng tuyệt đối không phải suy nghĩ trong lòng hắn ta, có cũng chỉ là Nhân tộc bị tiêu diệt, ảnh hưởng đến đại đạo tu luyện của hắn ta mà thôi. Trong lòng hắn ta, quan niệm tranh đấu vì chủng tộc lạnh bạc hơn so với quan niệm của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Truyền tống trận mở ra, mặc dù đã đến bước đại đạo thứ bảy, trong quá trình truyền tống không gian có cực ly cực xa này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ vẫn không thể nào mở rộng thần niệm bản thân ra được.

Bắc Hành Thiên Thành, bàn về trình độ phồn hoa, mặc dù không bằng An Lạc Thiên Thành, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. An Lạc Thiên Thành phồn hoa, phần lớn là vì đại hội Vĩnh Sinh mang lại.

Chương 2590 - Thế giới dưới đất.

Nhưng mà sau khi mấy người Lam Tiểu Bố bước ra khỏi truyền tống trận, lập tức phát hiện một lượng lớn đại quân tu sĩ không ngừng được điều động, rất rõ ràng, so với những nơi khác, Cực Thịnh thế giới đã lâm vào trạng thái chiến tranh. Xem ra trước khi Bùi Cung Hổ tìm bọn hắn giúp đỡ, đã phát ra mệnh lệnh.

“Vị trí của Lăng Trục Chân.” Lam Tiểu Bố vừa mới nói một cầu, Bùi Cung Hổ đã lập tức lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, “Mọi người cùng nhảy lên đi, đến đó nhìn trước rồi nói.”

Quả nhiên là Thất Giới Thạch, Bùi Cung Hổ và Khổ Nhất Sí đều cảm thán trong lòng, cái này có thể nói là một trong những pháp bảo phi hành tốt nhất trong đại vũ trụ. Thất Giới Thạch đó, có thể dễ dàng vượt qua vị diện. Khổ Nhất Sí lại càng khát vọng Thất Giới Thạch, nếu như có Thất Giới Thạch, đại vũ trụ có bị tiêu diệt thì hắn ta cũng có thể tìm kiếm được thế giới của riêng mình.

Nếu như lúc trước mà nhìn thấy Thất Giới Thạch, bọn hắn nhất định sẽ nổi lên tâm tư, bây giờ đứng trên Thất Giới Thạch, trừ hâm mộ ra, một chút tâm tư cũng không dám.

Lam Tiểu Bố bước vào bước đại đạo thứ bảy, sau khi kích phát Thất Giới Thạch, giống như thuấn di, chỉ trong nháy mắt đã xông ra khỏi Bắc Hành Thiên Thành. Bởi vì tốc độ đủ nhanh, cộng thêm nơi Lăng Trục Chân bị nhốt cách Bắc Hành Thiên Thành cũng không tính quá xa, chỉ vẻn vẹn nửa ngày, Thất Giới Thạch đã dừng tại đạo tắc phương vị mà Bùi Cung Hổ đưa ra.

Nơi này quy tắc thiên địa hỗn loạn vô cùng, đạo tắc thần thông vỡ nát ở khắp nơi, chỉ là hai bên đánh nhau đã sớm không còn thấy nữa.

Ánh mắt Bùi Cung Hổ lóe lên vẻ kinh hoảng, nếu như Đạo Tổ Lăng Trục Chân bị giết, vậy thì Cực Thịnh thế giới bị diệt cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Lần này hắn ta có thể mời được Lam

Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ giúp đỡ, đã là vô cùng may mắn rồi, sau lần này, Cực Thịnh thế giới bị diệt, đại đạo của hắn ta ở Cực Thịnh thế giới đã thành hình, một khi Cực Thịnh thế giới bị diệt, hắn ta vốn đã xa vời với bước đại đạo thứ tám, lúc này tương đương với việc đã đi đến điểm cuối.

Mạc Vô Kỵ đến tại khu vực đạo tắc thần thông hỗn loạn nhất, vung tay đánh ra mấy trăm đạo đạo tắc. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trong hư không đã hiện ra từng dấu vết đánh nhau vô cùng rõ ràng.

Khổ Nhất Sí đứng phía sau nhìn thấy, hít vào một hơi thật sau, đây là hiện trường đấu pháp của cường giả cấp bậc Đạo Tổ, Mạc Vô Kỵ lại có thể dễ dàng quay lại hình ảnh đánh nhau, thậm chí là đạo ngấn trước đó lại, cái này phải mạnh đến mức nào chứ, cùng là bước đại đạo thứ bảy, người ta quăng hắn ta đến 100 thế giới.

“Chậm rồi…” Bùi Cung Hổ thì thào nói.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói, “Không, chúng ta không đến muộn.”

Quả nhiên, khi Lam Tiểu Bố vứa dứt lời, Mạc Vô Kỵ đột nhiên lấy ra mấy trăm lá trận kỳ ném xuống, sau đó đánh ra một chỉ.

Cho dù còn đứng cách Mạc Vô Kỵ khá xa, Bùi Cung Hổ và Khổ Nhất Sí đều cảm thấy thần hồn của mình run rẩy theo một chỉ này, một chỉ này dường như sắp phá vỡ đại vũ trụ.

Oanh! Giống như vừa khai thiên tích địa, mặt đất truyền đến từng tiếng ầm vang, sau đó một cái thông đạo màu đen xuất hiện, cái thông đạo màu đen này trực tiếp dẫn xuống dưới lòng đất, thần niệm quét qua, dường như vô bờ bến.

“Ta cảm nhận được hơi thở của Đạo Tổ.” Bùi Cung Hổ kích động kêu lên.

Hắn ta biết rõ, Đạo Tổ Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới không xảy ra chuyện gì, một khi Lăng Trục Chân xảy ra chuyện, mọi thứ đều xong.

Bởi vì hắn ta biết rõ, hắn ta muốn bước vào bước đại đạo thứ tám, ở Cực Thịnh thế giới còn có một cơ hội, một khi rời khỏi Cực Thịnh thế giới sẽ không còn cơ hội. Ngược lại là Hình Nghê còn có chút cơ hội có thể bước vào tầng thứ cao hơn. Chỉ là thực lực Hình Nghê bây giờ quá thấp, mới bước đại đạo thứ sáu. Đáng tiếc con của hắn ta BÙi Nhất Đao đã mất tích, nếu không Bùi Nhất Đao chính là người có cơ hội bước vào cấp bậc Đạo Tổ nhất. Nhưng Bùi Nhất Đạo cũng lấy đại đạo của mình thành đạo cơ, cho nên Cực Thịnh thế giới đối với Bùi Nhất Đao cũng vô cùng quan trọng.

Mạc Vô Kỵ không chút do dự, sau khi cái thông đạo màu đen này bị một chỉ của hắn đánh ra, trực tiếp bước vào trong. Lam Tiểu Bố cũng theo sát phía sau, bước vào cái thông đạo màu đen hướng dưới lòng đất kia.

Bùi Cung Hổ cũng nhanh chóng đi theo, Khổ Nhất Sí thì do dự một chút, sau đó cũng bước vào theo. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là người có thực lực và tâm cơ. Hai người bọn họ đi theo Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chắc chẳn sẽ không có vấn đề gì.

Vừa bước vào thông đạo, một luồng lực lượng cường đại lập tức bao trùm đến. Tốc độ của mọi người bên trong thông đạo màu đen này đột nhiên tăng tốc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trước mắt mọi người sáng lên, dường như cái thông đạo màu đen này đã đến điểm cuối.

“Nơi này lại là một thế giới hoàn toàn mới…” Cú Mang kinh ngạc lên tiếng, thế giới dưới đất hắn ta cũng biết, lúc trước ở Đại Hoang thế giới, mọi người xem thế giới dưới đất như là một nơi luân hồi. Thế nhưng ở nơi này, bọn hắn lại nhìn thấy mặt trời. Cái này càng giống một cái vụ trũ, chứ không phải là dưới mặt đất.

Ở một cái đáy biển khô cạn, có năm người đang đấu pháp, bị vây ở giữa rõ ràng chính là Lăng Trục Chân.

Chỉ là giờ phút này đạo vận trên người Lăng Trục Chân hỗn loạn vô cùng, hơn nữa đang không ngừng thiêu đốt tinh huyết và tuổi thọ.

Mặc dù Bùi Cung Hổ chỉ mới là bước đại đạo thứ bảy, nhưng sau khi nhìn thấy Đạo Tổ bị vây công, không chút do dự lấy pháp bảo ra xông lên. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều không xông lên mà dừng lại.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn đáy biển khô cạn này, sau đó nói với Mạc Vô Kỵ, “Vô Kỵ, ngươi có nhìn thấy cái rễ cây kia không? Ngươi nói xem, cái này có phải là Vũ Trụ Thụ mà chúng ta nhìn thấy lúc trước.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ngươi không nhìn lầm, cái kia quả thật chính là rễ cây Vũ Trụ Thụ.”

Chương 2591 - Bí mật của tộc Thiên Mông.

“Rễ cây của Vũ Trụ Thụ ở chỗ này, có khi nào Vũ Trụ Thụ đã bị tộc Thiên Mông nắm trong tay, cho nên mới có đạo tắc Di Vong?” Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, Vũ Trụ Thụ chính là căn cơ sinh tồn của đại vũ trụ, nếu như bị tộc Thiên Mông nắm trong tay, chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì.

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Khống chế là chuyện không thể, nếu như đối phương nắm Vũ Trụ Thụ trong tay, vậy thì cũng sẽ không để Vũ Trụ Thụ xuất hiện, khiến đại hội Vĩnh Sinh chưa bắt đầu đã kết thúc. Tộc Thiên Mông muốn chiếm đoạt toàn bộ đại vũ trụ, phải lựa chọn thời cơ ngăn cản bọn người này lại, cho nên bọn hắn không thể nào cho những Đạo Tổ này cơ hội sớm ra ngoài. Nhưng mà mặc dù không có cách khống chế Vũ Trụ Thụ, nhưng đạo tắc Di Vong tuyệt đối có liên quan đến Vũ Trụ Thụ, điều này nói rõ Thiên Mông Nhân có cách để Vũ Trụ Thụ dung nhập đạo tắc thiên địa vào trong đại vũ trụ."

Bùi Cung Hổ rên lên đau đớn, cả người bị đánh bay ra ngoài. Rõ ràng, với loại cấp bậc dấu pháp này, hắn ta vẫn còn kém xa.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ một trái một phải vọt đến, Lam Tiểu Bố lấy Trường Sinh Kích ra, Mạc Vô Kỵ cũng đánh một chỉ ra.

Còn không ra tay nữa thì sẽ phải nhặt xác cho Lăng Trục Chân thôi.

Vây công Lăng Trục Chân có bốn người, thực lực của hai người hoàn toàn không yếu hơn Lăng Trục Chân, còn hai người kia thì hơi yếu một chút, chủ yếu là đứng bên ngoài bổ thêm một đao, đề phòng Lăng Trục Chân chạy trốn.

Lăng Trục Chân có thể kiên trì đến bây giờ, cũng là vì pháp bảo trong tay hắn ta.

Pháp bảo trong tay Lăng Trục Chân là một cái cự phiên, cự phiên này chẳng những có thể tăng cường lĩnh vực đại đạo của mình, mà còn có thể làm suy yếu trói buộc lĩnh vực của đối phương.

Cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, nhưng cũng biết đây là pháp bảo gì, Phá Vực Phiên, xem như là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo.

Nếu như không có cái Phá Vực Phiên này, Lăng Trục Chân đã sớm không kiên trì nổi rồi.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ra tay, cũng không khiến bốn tên tu sĩ tộc

Thiên Mông đang vây công Lăng Trục Chân coi trọng. Rõ ràng Bùi Cung Hổ vừa rồi chính là vết xe đổ khiến bọn hắn hiểu rằng, người đến mặc dù nhiều, nhưng chẳng dùng được, bởi vì ở đây, bước đại đạo thứ bảy chẳng có ích gì cả. Ít nhất thì ở đại vũ trụ không có một chút tác dụng nào. Bởi vì đại vũ trụ chính là địa bàn của bọn hắn, là thế giới thuộc về bọn hắn.

TRong mắt bọn hắn, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng giống như Bùi Cung Hổ trước đó, sẽ dễ dàng bị đánh bay ra ngoài, may mắn, thì có thể toàn thây.

Chỉ có Lăng Trục Chân là trong lòng vô cùng mừng rỡ, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đến giúp hắn ta. Thực lực của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta biết rõ hơn ai hết. Nếu như đơn độc đả đấu, hắn ta hoàn toàn không đánh lại một người nào. Lúc này Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng nhau ra tay, nếu như hắn ta không biết nắm lấy cơ hội, vậy thì đúng là óc heo rồi.

Cho nên Phá Vực Phiên của Lăng Trục Chân kích phát toàn lực, đồng thời có mấy chục đạo hồng mang khóa lại không gian từ Phá Vực Phiên bắn ra ngoài.

Bốn tên tu sĩ tộc Thiên Mông đang vây công Lăng Trục Chân nhìn thấy Lăng Trục Chân dốc toàn lực, không kinh sợ mà còn vui mừng. Sở dĩ cho đến bây giờ bọn hắn vẫn chưa làm gì được Lăng Trục Chân, cũng là bởi vì cái Phá Vực Phiên này của Lăng Trục Chân giống như như một cái mai rùa đen. Bây giờ Lăng Trục Chân chủ động bỏ cái mai rùa đen này ra công kích bọn hắn, chẳng phải là muốn chết sao.

Bốn người đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, cũng dốc toàn lực mà ra tay, một tên Thiên Mông Nhân đứng chịu mũi sào thậm chí còn mặc kệ bản thân bị thương, cũng muốn bắt được Lăng Trục Chân.

Nhưng mà khi đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố khóa lại một người trong đó, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Đây đâu phải chỉ là một bước đại đạo thứ bảy, cho dù là Đạo Tổ mà bọn hắn đang vây công này, cũng không mạnh bằng gia hỏa mới tới này. Càng quan trọng hơn là, người này thế mà lại không bị quy tắc đại đạo thiên địa áp chế.

Ý nghĩ của bọn hắn vừa đến đây, đã nhìn thấy một chỉ trong hư không đánh xuống, một chỉ này dường như cố ý chậm hơn một kích kia một chút. Chờ tâm thần của bọn hắn đều tập trung vào một kích này và Phá Vực Phiên của Lăng Trục Chân, một chỉ này mới đánh xuống.

Thiên địa vẫn là thiên địa ban đầu, nhưng trong thiên địa này, mọi đạo tắc lại bắt đầu biến hóa trước một chỉ này.

Giống như Hồng Mông vừa mới sinh ra, giữa thiên địa, mọi quy tắc vốn có đang nhanh chóng vỡ nát, đạo tắc Phàm Nhân hoàn toàn mới diễn hóa ra. Bốn tên tu sĩ tộc Thiên Mông hoảng sợ phát hiện ra, thực lực của bọn hắn đang dần yếu đi, thậm chí còn sụt giảm dưới bước đại đạo thứ bảy.

Lăng Trục Chân khiếp sợ phát hiện, khi một chỉ này của Mạc Vô Kỵ đánh xuống, áp lực mà đối thủ gây ra cho hắn ta nhanh chóng tán loạn, hồng mang từ Phá Vực Phiên của hắn ta bắn ra dễ dàng đâm thủng thân thể của hai người, không hề có chút áp lực nào.

“Phốc!” Lại một đạo huyết quang nổ tung, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố cũng xé rách thân thể của một tên Thiên Mông Nhân, Lam

Tiểu Bố có chút sững sốt, nhìn thì có vẻ rất mạnh, sau khi đánh tới thì lại dễ dàng giết chết được như vậy, hắn dừng lại không tiếp tục ra tay nữa.

Còn một tên tu sĩ tộc Thiên Mông còn lại nhìn thấy một màn này, lập tức quay người định bỏ chạy, chỉ là trước một chỉ Thiên Địa này của Mạc Vô Kỵ, mọi động tác của hắn ta đều trở nên vô cùng chậm chạp. Một khắc sau, đạo tắc của Mạc Vô Kỵ đã giữ chân hắn ta lại, khiến hắn ta ngã nhào xuống đất,.

Khổ Nhất Sí đứng ở đằng xa quan sát mà sợ ngây người, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố mạnh đến mức giết cường giả bước đại đạo thứ tám như giết gà vậy.

Chương 2592 - Bí mật của tộc Thiên Mông. (2)

Chỉ có Lăng Trục Chân là cảm nhận được không đúng, hắn ta cảm thấy sau khi một chỉ kia của Mạc Vô Kỵ đánh ra, thực lực của hắn ta dường như tăng lên rất nhiều. Không chỉ như vậy, đạo tắc thần thông cũng trôi chảy hơn rất nhiều.

Khóe miệng Bùi Cung Hổ hiện lên nụ cười khổ, hắn ta biết mình kém hơn Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, nhưng không ngờ lại kém lớn đến vậy.

“Vô Kỵ, ngươi chắc đã hiểu mọi chuyện như thế nào rồi nhỉ.” Lam Tiểu Bố nói.

Rất rõ ràng, bốn tên tu sĩ tộc Thiên Mông này sở dĩ cường đại như vậy, là do quy tắc thiên địa. Nói cách khác, nếu như vừa rồi Mạc Vô Kỵ không thi triển một chỉ Thiên Địa kia, vậy thì có lẽ bây giờ bọn hắn còn đang đấu pháp. Cho dù cuối cùng có thắng, cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Lăng Trục Chân lập tức bước đến ôm quyền thi lễ, “Đa tạ Lam đạo hữu, đa tạ Mạc đạo hữu đến đây cứu giúp, nếu không hôm nay Lăng mỗ chắc chắn phải chết tại đây rồi.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Thật ra thực lực của mấy người này rất bình thường, nhiều nhất chỉ là bước đại đạo thứ bảy, thậm chí có hai người còn chưa đến bước đại đạo thứ bảy, tuyệt đối không phải bước đại đạo thứ tám.”

“Vậy thì vì sao…” Bùi Cung Hổ nghi ngờ hỏi, nhưng mà nghĩ đến câu nói tiếp theo của mình sẽ bất kính với Đạo Tổ, cho nên nhưng chóng dừng chủ đề lại.

Rõ ràng, cái hắn ta muốn hỏi chính là, vì sao bước đại đạo thứ bảy lại có thể ngăn cản được Đạo Tổ Lăng Trục Chân.

Mạc Vô Kỵ hiểu ý của Bùi Cung Hổ, bình tĩnh nói, “Sở dĩ bọn hắn có thể dễ dàng nghiền ép Lăng đạo hữu, là bởi vì trong vùng thế giới này, có đạo tắc đại đạo thuộc về bọn hắn. Cũng giống như đạo tắc Di Vong vậy. Ta dùng thần thông Thiên Địa khóa lại vùng không gian này, khiến đạo tắc bọn hắn không thể dùng được, cho nên thực lực của bọn hắn trực tiếp giảm xuống.”

“Đạo tắc Di Vong?” Lăng Trục Chân kinh ngạc hỏi.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng rồi, đạo tắc Di Vong, thật ra những người này chính là Thiên Mông Nhân…”

Dù sao thì Lăng Trục Chân cũng là Đạo Tổ, nghe thấy Thiên Mông Nhân, ký ức mơ hồ kia lập tức được lật lại, hắn ta kinh ngạc nói. “KHông phải Thiên Mông Nhân đã bị đuổi cùng giết tận rồi sao, sao vẫn còn Thiên Mông Nhân?”

“Bởi vì Thiên Mông Nhân dựa vào Vũ Trụ Thụ, bố trí đạo tắc Di Vong trên toàn bộ đại vũ trụ, cái đạo tắc Di Vong này khiến tu sĩ Nhân tộc của đại vũ trụ quên đi bọn hắn, làm như vậy, bọn hắn mới có thể từ từ phát triển. Bây giờ có lẽ đã phát triển đức mức độ nhất định rồi, thậm chí còn bố trí được đạo tắc đại đạo phù hợp cho bọn hắn đấu pháp. Có loại đạo tắc này, thực lực của tu sĩ ở đại vũ trụ sẽ bị hạ xuống vô hạn, mà thực lực của bọn hắn lại lên cao thẳng tắp, cán cân này một giảm một tăng, Lăng đạo hữu có thể kiên trì đấu với bọn hắn cho đến bây giờ, đúng là không dễ dàng gì.” Mạc Vô Kỵ nói.

“Thì ra là thế…” Lăng Trục Chân giật mình hiểu ra, tự lẩm bẩm.

Sau đó hắn ta cũng hiểu ra một chuyện, cho dù bước đại đạo thứ tám cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, chênh lệch to lớn như thế, thật ra cũng có chút quỷ dị. Bây giờ rõ ràng, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều tu luyện đại đạo tự thân, cho nên cho dù đại vũ trụ có quy tắc thiên địa trói buộc do tộc Thiên Mông bố trí ra, đối với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào. Ngược lại là bọn hắn bị ảnh hưởng đến, cho nên mới bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ diệt sạch.

Chẳng những Lăng Trục Chân hiểu ra, cả Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cũng hiểu ra. Theo lý mà nói, uy danh của Đạo Tổ tại đại vũ trụ lan xa, dùng thực lực trấn áp đông đảo tu sĩ ở đại vũ trụ này, thực lực không thể nào chỉ như vậy mới đúng. Hóa ra là bởi vì bị đạo tắc của tộc Thiên Mông áp chế. Rõ ràng là tộc Thiên Mông đã dùng Vũ Trụ Thụ khiến tu sĩ ở đại vũ trụ có một loại áp chế đại đạo trời sinh, khiến thực lực của bọn hắn không thể nào phát huy được 100%.

TRong lòng Lăng Trục Chân thầm nghĩ, nếu như rời khỏi đại vũ trụ, không còn bị loại quy tắc đại đạo này áp chế nữa, vậy thì hắn ta có thể đánh thắng Lam Tiểu Bố hoặc là Mạc Vô Kỵ hay không. Sau đó hắn ta lập tức khẳng định, dù sao thì mình cũng là một Đạo Tổ, tuyệt đối có thể đối kháng với hai vị trước mắt này. Bởi vì ý nghĩ này, lòng tin của Lăng Trục Chân lại tăng thêm một tầng.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Lăng Trục Chân, hắn đã nhìn ra khí thế trên người Lăng Trục Chân đã thay đổi. Hắn cũng biết Lăng Trục Chân ở chỗ này bị quy tắc thiên địa nào đó áp chế, nhưng mà cho dù không có loại quy tắc này áp chế, hắn tin rằng cũng có thể đánh bại được Lăng Trục Chân, cái khác biệt chính là phải trả một cái giá lớn hơn mà thôi.

"Đạo Tổ, tộc Thiên Mông xâm lấn Cực Thịnh thế giới chúng ta, bây giờ có rất nhiều đạo môn, tinh cầu, thành thị của Cực Thịnh thế giới ta đã bị tộc Thiên Mông chiếm cứ, đồng thời tử thương vô số." Bùi Cung Hổ tiến lên bẩm báo.

Lăng Trục Chân gật đầu, nói với Bùi Cung Hổ, "Ngươi không tệ, nếu như không có ngươi mời Lam đạo hữu và Mạc đạo hữu đến đây, ta đã dữ nhiều lành ít rồi. Phá Vực Phiên của ta mặc dù còn có thể kiên trì được, nhưng mà chỉ có thể kiên trì được nhiều nhất là một ngày thôi."

Sau khi nói xong, Lăng Trục Chân nhìn về phía Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, "Hai vị đạo hữu, mặc dù ta bị đạo tắc Di Vong ảnh hưởng, rất nhiều chuyện đều đã quên. Nhưng tộc Thiên Mông rất mạnh, cái này ta cũng có biết một chút, chỉ là trí lực của bọn hắn hình như có chút vấn đề."

"Đó là trước đó, bây giờ tộc Thiên Mông bắt tu sĩ Nhân tộc về để tự sinh sôi, còn có thể bố trí các loại quy tắc thiên địa trong đại vũ trụ, có thể nhân lúc diễn ra đại hội Vĩnh Sinh mà tiến hành xâm lấn, cái trí lực này đã không còn là vấn đề nữa." Lam Tiểu Bố nói.

Chương 2593 - Mục đích lãng quên Hồng Quân.

“Làm thế nào để ngăn cản tộc Thiên Mông, Lăng Trục Chân ta tình nguyện hợp tác với hai vị.” Giọng điệu Lăng Trục Chân nghiêm túc, ôm quyền nói.

Lam Tiểu Bố nói, “Trước đó chúng ta còn chưa nghĩ đến, giữa các giới vực ở đại vũ trụ, trừ đạo tắc Di Vong ra, còn có quy tắc thiên địa áp chế thần thông của tu sĩ ở đại vũ trụ. Có thể tưởng tượng được, nếu như thực lực của chúng ta bị giảm đi một nửa, còn chiến đấu với tộc Thiên Mông, trên cơ bản là cục diện chỉ có thua chứ không thể thắng.”

Mạc Vô Kỵ cũng gật đầu, “Bây giờ, chuyện thứ nhất chính là tìm Vũ Trụ Thụ, đồng thời xem thử có thể xóa đi quy tắc đại đạo mà tộc Thiên Mông đã bố trí ở đại vũ trụ hay không.”

Lúc Mạc Vô Kỵ nói chuyện, ánh mắt đã nhìn về phía cái rễ cây thô to lúc trước hắn nhìn thấy, Lam Tiểu Bố cũng nhìn qua đó.

Cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Mạc Vô Kỵ, trong lòng đều hiểu rõ, cần phải gỡ bỏ những đạo tắc thiên địa mà tộc Thiên Mông đã dung nhập vào trong đại vũ trụ.

Nhưng mà khiến Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố kinh dị chính là, cái rễ thô to màu vàng óng kia lại đột nhiên biến mất.

”Ta không phát hiện ra là nó biến mất như thế nào.” Lam Tiểu Bố nhíu mày, thật ra mặc dù hắn có ra tay với tộc Thiên Mông, nhưng mà vẫn luôn chú ý đến cái rễ cây kia, nhưng bây giờ sau khi cái rễ cây này biến mất, hắn lại chẳng có chút ấn tượng nào.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng là có chút kỳ quái, rất có thể là do quy tắc có vấn đề.”

Vừa rồi hắn cũng không biết cái rễ cây kia biến mất như thế nào, Trữ

Thần Lạc của hắn mở rộng ra ngoài, cũng không cảm nhận được bất cứ dấu vết nào cả. Nếu như Trữ Thần Lạc của hắn cũng không thể nào tìm được chút dấu vết nào, vậy thì có tiếp tục tìm kiếm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa Trữ Thần Lạc của hắn tăng cường thần niệm, đã sớm cảm nhận được, mặc dù ở đây có mặt trời, nhưng cũng là một không gian bị phong bế. Vùng không gian này cũng không lớn, biên giới không gian đã bị Đạo giới ngăn trở. Cho dù thần niệm của Mạc Vô Kỵ không thể nào xuyên qua Đạo giới này, cũng biết cho dù có người đi đến đây, cũng sẽ giống như không gian mà bọn hắn đang đứng, là một giới vực không gian bị phong bế khác.

ÁNh mắt Mạc Vô Kỵ nhìn về phía tu sĩ tộc Thiên Mông bị hắn trói lại kia, “Ngươi là tộc Thiên Mông?”

Người này lúc đầu mặc dù bị đạo tắc của Mạc Vô Kỵ trói buộc, nhưng cũng không để ý nhiều, bây giờ nghe thấy Mạc Vô Kỵ nói, sắc mặt hắn ta đột nhiên thay đổi, người bên ngoài không thể nào biết được chuyện tộc Thiên Mông, sao những người này lại biết hắn ta là tộc Thiên Mông? Sau đó đạo vận quanh người hắn ta vô cùng cuồng loạn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thân thể người này hoàn toàn biến mất..

“Chủng tộc này thật quỷ dị.” Lăng Trục Chân hơi nhíu mày nói một câu.

Vừa rồi tu sĩ tộc Thiên Mông này rõ ràng đã bị Mạc Vô Kỵ kiềm chế, đã bị kiềm chế mà còn có thể biến mất, đương nhiên là phải dùng đến quy tắc thiên địa.

“Vị trí của chúng ta là hang ổ của tộc Thiên Mông sao?” Khổ Nhất Sí không nhịn được hỏi một câu.

“Quy tắc thiên địa ở nơi này đầy đủ, hơn nữa còn có trời trăng sao sáng, lại ở dưới mặt đất, nói không chừng thật sự là hang ổ của tộc Thiên Mông.” Bùi Cung Hổ đáp.

Lam Tiểu Bố lại nói, “Nơi này có phải là hang ổ của tộc Thiên Mông hay không thì ta không biết, nhưng mà có một chuyện ta có thể khẳng định, nơi này rất có thể là nơi rễ Vũ Trụ Thụ sinh tồn.”

Vũ Trụ Thụ là mạch lạc của Hạo Hãn, cho dù là rễ cây, có lẽ cũng chỉ có một giới mới có thể khiến nó sinh tồn.

“Lăng đạo hữu, ngươi vốn đánh nhau với mấy người này ở phía trên, cuối cùng sao lại xuống dưới này?” Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Lăng Trục Chân.

Lăng Trục Chân thở dài, “Lúc đầu, ta đã có cách bỏ chạy, ta biết cứ tiếp tục đấu như vậy, ta cũng chẳng có chỗ nào tốt. Sở dĩ ta không nỡ đi, là bởi vì nếu như ta muốn đi, nhất định phải bỏ lại Phá Vực Phiên của ta. Chỉ cần ta có thể sử dụng Phá Vực Phiên khóa lĩnh vực của mấy người đối phương lại, ta có thể rời khỏi được. Ban đầu ta quả thật không nỡ bỏ lại Phá Vực Phiên của ta, nhưng khi cục diện càng này càng tệ hơn, ta dự định bỏ lại Phá Vực Phiên rồi bỏ chạy. Mấy tên Thiên Mông Nhân này dường như đã đoán ra được ý nghĩ của ta, vậy mà bọn hắn liên thủ phá vỡ không gian, kéo ta đến nơi này. Sau khi đến nơi này, cho dù ta có bỏ lại Phá Vực Phiên cũng không thể chạy thoát được…”

Nói đến đây Lăng Trục Chân dường như nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi, làm sao các ngươi đến đây được?”

“Ta cảm nhận được đạo tắc của Vũ Trụ Thụ, sau đó ở một nơi tìm được vị trí giao thoa đạo tắc Không Gian, phá vỡ không gian tiến vào đây.” Mạc Vô Kỵ trả lời đơn giản, trong lòng vẫn đang suy nghĩ làm sao để tìm được Vũ Trụ Thụ.

“Mạc đạo hữu, Lam đạo hữu, nơi này rất có thể là giới vực sinh tồn của tộc Thiên Mông. Chúng ta cùng nhau tìm kiếm ở chỗ này một chút, ta tin rằng sẽ có phát hiện.” Trong lòng Lăng Trục Chân vô cùng khâm phục Mạc Vô Kỵ, đổi thành hắn ta, chỉ sợ hắn ta không thể tìm được điểm giao thoa đạo tắc Không Gian này.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Không, nơi này có lẽ là một trong những nơi mà tộc Thiên Mông sinh tồn, nhưng chúng ta ở chỗ này tuyệt đối không thể tìm được tộc Thiên Mông, hơn nữa chúng ta cũng không có thời gian ở chỗ này tìm kiếm tộc Thiên Mông.”

KHông đợi Lăng Trục Chân hỏi, Mạc Vô Kỵ đã chủ động giải thích, “KHông gian giống như nơi chúng ta đang đứng có vô số, hơn nữa vô số không gian này cũng không dính liền nhau…”

“Sao ngươi biết được?” Bùi Cung Hổ bật hỏi theo bản năng. Mạc Vô Kỵ bình tĩnh nói, “Ta dùng thần niệm rà quét.”

Chương 2594 - Mục đích lãng quên Hồng Quân. (2)

TRong lòng Lăng Trục Chân càng thêm cẩn thận, cho dù nơi này không có quy tắc thiên địa áp chế đạo tắc đại đạo của hắn ta, thần niệm của hắn ta có thể rà quét vùng không gian này sao? Chỉ sợ là rất khó. Như vậy có thể thấy được, ở nơi khác, thần niệm của Mạc Vô Kỵ cũng mạnh hơn hắn ta.

Mạc Vô Kỵ quay sang nói với Lăng Trục Chân, “Còn nữa, nếu như chúng ta ở chỗ này lãng phí quá nhiều thời gian, chỉ sợ đại vũ trụ đã sớm bị tộc Thiên Mông diệt đến bảy tám phần. Lăng đạo hữu, ngươi cũng là Đạo Tổ của một thế giới, ta hy vọng ngươi có thể liên hợp với đại quân tu sĩ của các thế giới còn lại, ít nhất phải ngăn cản tộc Thiên Mông xâm chiếm đại vũ trụ.”

Lăng Trục Chân lập tức nói, “Ta có thể làm được, chỉ là bây giờ chúng ta ra ngoài như thế nào?”

Mạc Vô Kỵ lấy một đống trận kỳ ra ném xuống, chỉ qua một thời gian ngắn, quy tắc Không Gian trong hư không lập tức biến hóa kịch liệt, Mạc Vô Kỵ đánh ra một chỉ, trong không gian lại xuất hiện một cái lối đi.

“Đi lên trước rồi nói.” Mạc Vô Kỵ là người đầu tiên xông vào thông đạo, những người còn lại cũng nhanh chóng theo sau.

Sau nửa canh giờ, đám người xông ra khỏi thông đạo, xuất hiện trên mặt đất đại vũ trụ một lần nữa.

“Thủ đoạn của Mạc đạo hữu thật lợi hại.” Lăng Trục Chân thật lòng khen một câu, hắn ta biết Mạc Vô Kỵ ra ngoài như thế nào, cũng giống như Mạc Vô Kỵ nói trước đó, tìm nơi giao thoa đạo tắc KHông Gian, sau đó đánh vỡ điểm giao thoa đạo tắc KHông Gian, tìm được thông đạo ra ngoài.

Mặc dù hắn ta cũng biết đạo lý này, nhưng mà bảo hắn ta làm thì hắn ta lại không làm được, bởi vì hắn ta không tìm được vị trí giao thoa đạo tắc KHông Gian ở chỗ nào.

“Lăng đạo hữu, ở chỗ ta có một ít phù triện, ngươi cầm lấy dùng đi. Gặp phải cường giả tộc Thiên Mông vây công, phù triện của ta có thể giúp ngươi một chút.” Mạc Vô Kỵ lấy ra một xấp phù triện đưa cho Lăng Trục Chân.

Trong lòng Lam Tiểu Bố khó hiểu, sao Mạc Vô Kỵ lại phải đưa phù triện cho Lăng Trục Chân, nhưng mà sau khi hắn nhìn thấy những phù triện này, lập tức hiểu ra, đâu là không gian đạo tắc Phàm Nhân.

Đừng thấy những phù triện này không có chút năng lực công kích nào, nhưng mà gặp phải tìm huống Lăng Trục Chân bị vây công như lúc trước, chỉ cần một tấm phù triện Không Gian Phàm Nhân này là có thể giải quyết. Lăng Trục Chân cũng đang nghi ngờ, sau khi hắn ta nhìn thấy là phù triện KHông Gian thì vô cùng vui mừng, nhanh chóng ôm quyền nói, “Đa tạ Mạc đạo hữu, có những phù triện này, ta đảm bảo sẽ không để cho người tộc Thiên Mông tiến thêm một bước.”

“Chúng ta cần phải đi Duy Củ thế giới và Đại Hoang thế giới, không biết Bắc Hành Thiên Thành có truyền tống trận đến hai nơi này không?”

Lăng Trục Chân vội vàng nói, “Truyền tống trận đến Duy Củ thế giới thì chúng ta không có, nhưng mà truyền tống trận đến Đại Hoang thế giới thì ta có một cái, ban đầu là mời rất nhiều người đến để liên thủ bố trí.”

Hai mắt Mạc Vô Kỵ sáng lên, không ngờ Trung Ương thế giới không có truyền tống trận đến Đại Hoang thế giới, mà ở Cực Thịnh thế giới lại có…

“Vô Kỵ, chúng ta không đi Duy Củ thế giới nữa, trực tiếp đến Đại Hoang thế giới thôi.” Sau khi biết tộc Thiên Mông dung nhập các loại quy tắc thiên địa vào trong đại vũ trụ, Lam Tiểu Bố đã quyết định đi Đại Hoang thế giới trước.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Ta cũng có ý này, nếu như ta đoán không sai, đạo tắc Di Vong nhằm vào Hồng Quân Đạo Tổ là do tộc Thiên Mông làm.”

“Hồng Quân?” Lăng Trục Chân nhíu mày, cái tên này rất quen thuộc.

“ĐÚng, Hồng Quân rất có thể là nhân vật duy nhất biết làm thế nào để phá đi những quy tắc mà tộc Thiên Mông đã bố trí để khống chế đại vũ trụ. Nếu không, bọn hắn cũng sẽ không cố ý bố trí đạo tắc Di Vong nhằm vào Hồng Quân lão tổ." Mạc Vô Kỵ nói.

Bây giờ hắn đã hiểu rõ vì sao lại có đạo tắc Di Vong nhằm vào Hồng Quân lão tổ, cũng giống như tộc Thiên Mông khiến tu sĩ Nhân tộc ở đại vũ trụ lãng quên đi bọn hắn, là vì để bản thân phát trển. Mà lãng quên Hồng Quân lão tổ, nhất định là vì Hồng Quân lão tổ biết làm thế nào để phá đi quy tắc thiên địa mà tộc Thiên Mông đã dung nhập vào đại vũ trụ, phòng ngừa có người nhớ ra Hồng Quân lão tổ, sau đó tìm đến Hồng Quân lão tổ.

Hơn nữa tộc Thiên Mông dung nhập quy tắc thiên địa vào trong đại vũ trụ, một mình Hồng Quân còn chưa phá được, thậm chí Hồng Quân còn đang bị bọn họ nhốt tại một nơi nào đó, bao gồm cả phân thân mà u Bình nhìn thấy trước đó…

Bây giờ xem ra, cho dù bọn hắn tìm được Vũ Trụ Thụ, cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì bọn hắn cũng không biết là thế nào để dựa vào Vũ Trụ Thụ phá đi những quy tắc thiên địa mà tộc Thiên Mông đã dung nhập vào trong đại vũ trụ. Còn luyện hóa Vũ Trụ Thụ, vậy thì phải tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ trước đã.

Lúc này, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có chút khâm phục Đế Lan. Không biết gia hỏa này làm sao mà tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, đồng thời còn vây khốn được thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Mặc dù cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không ra tay ngăn cản, Đế Lan có thể luyện hóa được thụ linh Vũ Trụ Thụ là chuyện vô cùng xa vời, nhưng mà gia hỏa này có thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, cũng không phải là chuyện đơn giản. Những Đạo Tổ này đều chẳng phải loại lương thiện, cũng may nơi này hạn chế thực lực của Đạo Tổ, khiến bọn hắn có thể áp chế Đế Lan.

“Vô Kỵ, nếu như không tìm được Hồng Quân lão tổ, chúng ta sẽ nghĩ cách tìm Đế Lan, bảo gia hỏa này nói ra cách làm sao để tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ. Sợ rằng chúng ta có luyện hóa Vũ Trụ Thụ, cũng không thể để tộc Thiên Mông tiếp tục như vậy nữa. Một khi quy tắc thiên địa của đại vũ trụ rối tinh rối mù, nơi này chẳng khác nào bị phế.” Lam Tiểu Bố truyền âm cho Mạc Vô Kỵ nói.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy, Vũ Trụ Thụ là căn cơ sinh tồn của đại vũ trụ, Vũ Trụ Thụ bị tộc Thiên Mông khống chế, vậy thì ý nghĩa tồn tại của Vũ Trụ Thụ cũng bị bóp méo rồi.

Chương 2595 - BỊ ám hại.

Truyền tống trận được kích phát, Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố và Cú Mang, ba người lập tức bị đạo văn truyền tống đưa đi trong nháy mắt, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều biết không bình thường rồi.

TRuyền tống trận này đã bị người động tay động chân, vốn là truyền tống định hướng, bây giờ đã biến thành truyền tống không có chút quy tắc nào.

Loại truyền tống không có chút quy tắc này, là loại dễ truyền tống đến hư không sai chỗ nhất. Cho dù là loại tu vi như Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố, một khi bị truyền tống đến giữa hư không sai chỗ ở đại vũ trụ này, cũng dữ nhiều lành ít.

Hầu như ngay khi phát hiện truyền tống trận này có vấn đề, Mạc Vô Kỵ lập tức mở rộng lĩnh vực Phàm Nhân của mình ra.

Với thực lực của Mạc Vô Kỵ, bây giờ lĩnh vực có thể tương đương với một cái không gian quy tắc Phàm Nhân độc lập.

“Ken két!” Lĩnh vực Phàm Nhân của Mạc Vô Kỵ vừa mở rộng ra để bảo vệ ba người, đã nhanh chóng bị hư không sai chỗ xé nát, bọn hắn quả nhiên đã bị truyền tống đến trong không gian hư không sai chỗ. Nhưng mà giờ phút này Lam Tiểu Bố cũng đã mở rộng lĩnh vực Trường Sinh, kịp thời che chở không gian của ba người lại.

CHo dù là Mạc Vô Kỵ hay là Lam Tiểu Bố, đều tu luyện đại đạo tự thân, lĩnh vực của hai người giống như một thế giới quy tắc độc lập. Nếu như chỉ có một người, bản thân ở trong loại không gian sai chỗ này, hoàn toàn không kịp không ngừng hoàn thiện không gian lĩnh vực của mình, cuối cùng vẫn sẽ bị không gian sai chỗ xé nát.

Bây giờ Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thay nhau mở rộng lĩnh vực không gian của mình, thời điểm ban đầu mặc dù cũng bị một chút vết thương nhẹ, nhưng cũng có thể miễn cưỡng ngăn cản loại không gian sai chỗ này.

KHi hai người càng ngày càng quen thuộc với hoàn cảnh này, hai người ứng phó cũng càng ngày càng dễ dàng.

Loại truyền tống vào không gian sai chỗ này, có lúc hàng trăm, hàng ngàn năm cũng chưa chắc có thể thoát ra ngoài. Trên thực tế không có người nào có thể tồn tại bên trong không gian sai chỗ hàng trăm, hàng ngàn năm mà không bị không gian sai chỗ xé nát thành bã vụn. Nhưng nếu may mắn, thì có lẽ chỉ trong chớp mắt là có thể xông ra ngoài.

Vận may của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố xem như không tệ, bọn hắn liên thủ tạo dựng lĩnh vực không gian, trải qua hơn nửa tháng, cuối cùng cũng thoát ra khỏi loại không gian sai chỗ này, đứng ở trong ư không.

“Thật là lợi hại, nếu như không có hai vị, ta đã sớm bỏ mạng rồi.” Cú Mang cảm nhận được đã thoát ra khỏi không gian sai chỗ, cảm thán nói.

TRong loại không gian sai chỗ có cấp bậc như vậy, cho dù hắn ta có tiến vào thế giới của mình, cuối cùng thế giới cũng sẽ bị loại không gian sai chỗ này xé rách. Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tạm thời mở rộng lĩnh vực đạo tắc, chưa chắc yếu hơn thế giới của hắn ta, nhưng mà trong nửa tháng này, hai người đã liên thủ liên tục bố trí bao nhiều không gian quy tắc phù hợp với tình cảnh này. Chính là không ngừng bị xé nát rồi lại tạo dựng ra rồi bị xé nát.

Lam Tiểu Bố cũng sợ hãi không thôi, đừng nói là Cú Mang, chính bọn hắn cũng suýt chút nữa bị xử lý. Trong không gian sai chỗ này, một khi thế giới quy tắc do lĩnh vực của hắn và Mạc Vô Kỵ tạo dựng ra không thể nào ngăn trở được không gian sai chỗ, tranh thủ chút thời gian, vậy thì thân thể của mấy người bọn hắn đã bị xé nát. TRong loại không gian sai chỗ này, thân thể bị xé nát, muốn sống gần như là chuyện không thể.

Đây là do hắn liên thủ với Mạc Vô Kỵ, đổi thành hắn hoặc là một mình Mạc Vô Kỵ, đều không thể chạy thoát khỏi không gian sai chỗ này được.

Mạc Vô Kỵ hít một hơi thật sâu, thần niệm mở rộng ra ngoài, sau đó nói, “Vị trí của chúng ta, rất có thể đã không còn ở đại vũ trụ nữa.”

KHông cần Mạc Vô Kỵ nói, Lam Tiểu Bố cũng biết, bọn hắn chắc hẳn đã bị không gian sai chỗ cuốn đi, tuyệt đối đã rời khỏi đại vũ trụ, thậm chí cách đại vũ trụ không biết bao nhiêu vị diện vũ trụ Hạo Hãn.

Cú Mang tràn đầy căm hận nói, “Uổng cho tên Lăng Trục Chân này là Đạo Tổ của một giới, thế mà lại dùng truyền tống trận ám hại chúng ta.”

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Đây không phải là do Lăng Trục Chân làm, rất có thể là do Dương Thiên làm. Lăng Trục Chân ám hại chúng ta, đối với hắn mà nói không có chút…”

Mạc Vô Kỵ đột nhiên dừng lại, chuyện này cũng chưa chắc. Loại người như Lăng Trục Chân, chuyện gì cũng có thể làm được, ai có thể khẳng định không phải là hắn ta làm?

Lam Tiểu Bố cũng nói tiếp, “Có bảy phần khả năng không phải do Lăng Trục Chân làm, nhưng Lăng Trục Chân cũng không thoát được hiềm nghi. Toàn bộ tu sĩ đại vũ trụ đều biết, trừ Duy Củ thế giới, tám thế giới còn lại không có bất cứ thế giới nào có truyền tống trận thông đến Đại Hoang thế giới. Lăng Trục Chân bố trí cái truyền tống trận này, rất có thể là lén lút bố trí ra. Nếu như là lén lút bố trí, vậy thì có khả năng bị Dương Thiên phát hiện ra. Dương Thiên phát hiện ra truyền tống trận này, cho nên động tay động chân vào truyền tống trận, ám hại người dùng truyền tống trận này. Khả năng thứ hai, chính là Lăng Trục Chân động tay động chân vào lúc chúng ta lên truyền tống trận, thậm chí cố ý truyền tống chúng ta đến không gian sai chỗ, giết chết chúng ta.”

“Bất kể có phải hay không, bây giờ cứ quay lại đại vũ trụ trước đã.” Mạc Vô Kỵ nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Nếu như chuyện này do Lăng Trục Chân làm, vậy thì cái đại vũ trụ kia chúng ta không cần phải đi quản nữa. Loại người như Đế Lan và Lăng Trục Chân mà còn có thể làm Đạo Tổ, vậy thì cứ để tộc Thiên Mông chiếm cứ đi. Chúng ta dẫn theo người nhà rời khỏi đại vũ trụ, đi tìm...”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn Mạc Vô Kỵ nói, “Vô Kỵ, chúng ta đều đã từng đi dạo trong Hỗn Độn, tuy rằng nơi chúng ta đến là Hỗn Độn đã bị một phần quy tắc thiên địa ăn mòn, nhưng mà nói tóm lại, chúng ta vẫn biết được, Hỗn Độn là nơi như thế nào. Ngươi nói xem, chúng ta có thể nào tìm được một nơi Hỗn Độn chưa từng có quy tắc ngoại giới xâm nhập, sau đó diễn hóa ra một thế giới đại vũ trụ hoàn toàn mới hay không?”

Chương 2596 - BỊ ám hại. (2)

Mạc Vô Kỵ còn đang suy nghĩ xem có thể tìm đến một nơi giống như đại vũ trụ hay không, sau khi nghe được lời Lam Tiểu Bố nói thì lập tức chấn động. Đúng vậy, đại vũ trụ quả thật chính là vũ trụ cao cấp, nhưng mà quả thật đại vũ trụ chính là do Hỗn Độn diễn sinh ra mà thôi.

Mười thế giới ở đại vũ trụ, mặc dù mênh mông, nhưng diện tích chiếm cứ tại đại vũ trụ, cũng không đến một phần triệu. Bởi vì ở đại vũ trụ có rất nhiều nơi, đều là Hỗn Độn, hoặc là căn bản là những nơi không thể nào tiến vào.

Mặc dù hắn tu luyện đạo tắc Phàm Nhân, nhưng mà Mạc Vô Kỵ biết rất rõ, đạo tắc Phàm Nhân của hắn có thể diễn hóa ra vũ trụ Phàm Nhân, nhưng vũ trụ Phàm Nhân này cũng không thích hợp để tất cả mọi người sinh tồn. Bởi vì có ít người có đạo hoàn toàn khác với vũ trụ Phàm Nhân của hắn. Mà Lam Tiểu Bố cũng giống vậy, Lam Tiểu Bố diễn hóa ra vũ trụ Trường Sinh, cũng không thích hợp cho tất cả mọi người sinh tồn.

Trừ cái đó ra, Mạc Vô Kỵ cũng không muốn để người khác sinh tồn trong thế giới mà hắn diễn hóa ra, bị hắn không chế.

Mặc kệ là hắn hay là Lam Tiểu Bố, dùng đại đạo tự thân diễn hóa vũ trụ ra thành Đại Thiên thế giới đều không phải là lựa chọn tốt nhất. Chẳng qua nếu như hắn liên thủ với Lam Tiểu Bố, thông qua đạo tắc đại đạo của hai người, diễn hóa ra một thế giới hoàn toàn mới, cài này rất có thể sẽ diễn hóa ra một vũ trụ Đại Thiên không kém gì đại vũ trụ.

Mấu chốt là, hai người thông qua đạo tắc đại đạo, ở trong Hỗn Độn diễn hóa ra Đại Thiên thế giới hoàn toàn mới, chỉ cần Đại Thiên thế giới không ngừng hoàn thiện, tương lai không bị bất cứ người nào khống chế, giống như đại vũ trụ bây giờ... KHông đúng, đại vũ trụ bây giờ đã bị tộc Thiên Mông nắm trong tay.

“Có lẽ thật sự có thể đó, nhưng mà loại Hỗn ĐỘn này, tuyệt đối là Hỗn Độn thật sự, chứ không phải là khu vực Hỗn Độn ở trong đại vũ trụ.” Mạc Vô Kỵ suy nghĩ rõ ràng rồi nói.

Cú Mang khó hiểu nói, “Ở đại vũ trụ có rất nhiều khu vực Hỗn Độn có Hỗn Độn tinh khiết, chính là Hỗn ĐỘn thật sự, ta ở trong đó đã thu hoach được không ít. Chỉ là loại Hỗn Độn này, trên cơ bản đều là khu vực Hỗn Độn tử vong, sẽ bị Hỗn Độn niết hóa, chắc chắn sẽ chết.”

Lam Tiểu Bố nói, “Trước đó ta cũng suy nghĩ như ngươi, nhưng mà sau khi bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi, ta mới biết, chỉ cần là khu vực Hỗn Độn bên trong không gian sinh tồn ở đại vũ trụ, cho dù là khu vực Khô Sinh Hỗn Độn ở Trung Ương thế giới, cũng không được xem là Hỗn Độn thuần túy. Hỗn Độn thuần túy, phải là Hỗn Độn từ thời khai thiên, không có khả năng xuất hiện giữa các thế giới có thể sinh tồn. Loại Hỗn Độn này không bị bất cứ quy tắc ngoại giới thẩm thấu vào, cho dù là bước đại đạo thứ tám tiến vào bên trong, ta đoán cũng lành ít dữ nhiều.”

Trước đó Lam Tiểu Bố cảm thấy ở trong khu vực Hỗn Độn tại đại vũ trụ, mới thật sự là Hỗn Độn, bởi vì đạo tắc đại đạo của hắn khi ở trong loại khu vực Hỗn Độn này, sẽ cảm nhận được hơi thở Hỗn Độn chân chính. Bây giờ Lam Tiểu Bố đã hiểu, nếu như khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ là Hỗn Độn chân chính, chỉ sợ hắn sẽ khong thể dễ dàng dựa vào Hỗn ĐỘn tạo dựng ra lĩnh vực KHông Gian cho chính mình sinh tồn.

Mạc Vô Kỵ gật đầu, “Đúng vậy, Hỗn Độn ở đại vũ trụ đã bị các loại quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ ảnh hưởng đến, sinh tồn ở trong đó cũng không quá khó khăn. Đừng nói là bước đại đạo thứ bảy, có rất nhiều bước đại đạo thứ năm, thậm chí là tu sĩ bước thứ tư, cũng có thể sống sót ở trong dó. Loại Hỗn Độn này rất có lợi cho tu luyện, nhưng không phải nơi có thể tạo dựng ra được Đại Thiên vũ trụ chân chính.”

“Ta cảm thấy đại vũ trụ rất tốt mà, chúng ta có thể xử lý tộc Thiên Mông kia, sau đó quay lại đại vũ trụ không?” Giọng điệu Cú Mang có chút không tự tin lắm. Mặc dù hắn ta nghĩ như vậy, nhưng nếu để cho hắn ta làm chuyện này, hắn ta khẳng định không thể làm được. Hắn ta nói lời này là bởi vì hắn ta tin rằng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có thể làm được, Lam Tiểu Bố liên thủ với Mạc Vô Kỵ, tuyệt đối lợi hại hơn Dương Thiên Đạo Tổ.

Trải qua biết bao nhiên chuyện mới có thể đến được đại vũ trụ, khi mới đến đây hắn chỉ mới có tu vi Tạo Hóa cảnh mà thôi. Tiến vào đại vũ trụ mới bao lâu chứ? Hắn đã bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi. Nơi tu luyện tốt như vậy, hắn cũng không nỡ từ bỏ.

Lam Tiểu Bố nói, “Lúc đầu ta cũng cho là như vậy, nhưng mà bây giờ ta không nghĩ như thế nữa.”

“Vì sao?”Cú Mang bật thốt.

“Bởi vì Vũ Trụ Thụ.” Mạc Vô Kỵ nói ra.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, bởi vì Vũ Trụ Thụ. Cái Vũ Trụ Thụ kia có thể thật sự hướng về phía tộc Thiên Mông, cho dù là đạo tắc Di Vong hay là dung nhập các đạo tắc khác vào trong đại vũ trụ, cái này đã vi phạm với ý nghĩa tồn tại của Vũ Trụ Thụ. Vũ Trụ Thụ tồn tại, chính là vì củng cố một giới. Trong đạo tắc tự thân của Vũ Trụ Thụ, chỉ cần là tu sĩ sinh tồn trong đại vũ trụ, thì tất cả đều bình đẳng. Bây giờ Vũ Trụ Thụ trợ giúp tộc Thiên Mông tạo dựng các loại quy tắc thiên địa trong đại vũ trụ, cái này rõ ràng là muốn tộc Thiên Mông nghiền ép Nhân tộc. Cho nên, cái Vũ Trụ Thụ này đã đặt sai chỗ.”

Cho dù Lăng Trục Chân có động tay động chân vào truyền tống trận hay không, nếu như không phải hắn và Mạc Vô Kỵ ra tay cứu Lăng Trục Chân, vậy thì bây giờ Cực Thịnh thế giới của hắn ta đã sớm bị tộc Thiên Mông chiếm cứ, thậm chí là bị xóa sổ. Mà tất cả những thứ này, cũng là vì Vũ Trụ Thụ đã dung nhập đạo tắc thiên địa thuộc về tộc Thiên Mông vào trong đại vũ trụ.

Chương 2597 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa.

Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, bởi vì không có phương vị hư không, Thất Giới Thạch độn hành trong hư không với tốc độ nhanh nhất. ĐỐi với ba người bây giờ mà nói, chỉ cần tìm được tinh cầu có sự sống là được.

Lúc đầu, Lam Tiểu Bố không nghĩ rằng có thể tìm được tinh cầu có sự sống trong thời gian ngắn, bọn hắn ở trong không gian sai chỗ kia không biết đã xuyên qua bao nhiêu vị diện rồi, ai biết bây giờ đang ở một phương hư không nào đó. Cũng may quy tắc trong hư không khiến bọn hắn biết, nơi này vẫn là vị diện vũ trụ cao cấp.

Một năm sau, Thất Giới Thạch vẫn không tìm được bất cứ tinh cầu có sự sống nào cả, Lam Tiểu Bố dứt khoát bố trí một cái đại trận

Khống Chế trên Thất Giới Thạch, bắt đầu bế quan.

Chẳng những là Lam Tiểu Bố, Cú Mang và Mạc Vô Kỵ cũng đều bế quan. Cú Mang lấy được hai cái Vũ Trụ đạo quả chín vân, hắn ta dự định đột phá lên bước đại đạo thứ tám.

Dựa theo lời Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nói, ở trong hư không mà đột phá lên bước đại đạo thứ tám, so với đột phá lên bước đại đạo thứ tám ở đại vũ trụ thì càng có tiềm lực hơn. Dù sao thì hư không không phải là của một người nào đó, mà đại vũ trụ bây giờ lại mơ hồ có bóng dáng của tộc Thiên Mông.

Cú Mang vô cùng tin tưởng lời Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nói, bởi vì thực lực của hai người này, hắn ta đã chính mắt nhìn thấy.

TRong lúc ba người bế quan, thời gian không ngừng trôi qua, chỉ chớp mắt đã qua mười năm, trong mười năm này, Thất Giới Thạch không biết đã xuyên qua bao nhiêu vị diện, vượt qua bao nhiêu hư không, nhưng không hề gặp được một tinh cầu có sự sống nào cả. Đừng nói là tinh cầu có sự sống, ngay cả thiên thạch và tinh cầu bị vứt bỏ trong hư không, cũng chẳng gặp được mấy lần.

Bọn hắn đến vùng hư không này, tựa như là một vùng hoang vu chưa từng có dấu chân người. Ở trong vùng haong vu này, trừ Thất Giới Thạch đang không ngừng độn hành, không có bất cứ vật gì khác di động.

Mặc dù Lam Tiểu Bố đang bế quan, nhưng mà cũng không hề tu luyện, hắn vẫn đang nghiên cứu làm thế nào để thông qua Hỗn Độn diễn hóa ra thế giới. Cho dù là hắn hay là Mạc Vô Kỵ, đều là đại đạo tự thân. Nhưng cho dù hắn thôi diễn như thế nào, chỉ cần lấy đạo tắc đại đạo của bọn hắn làm đạo tắc khởi nguyên Hỗn Độn, ở trong Hỗn Độn chân chính diễn hóa ra thế giới, đều không thể tránh được có vết tích tồn tại của hai người.

Nhưng mà cái này còn không phải là thứ thiếu hụt lớn nhất, thứ thiếu hụt lớn nhất chính là, mặc dù có đạo tắc Trường Sinh và đạo tắc Phàm Nhân bổ sung, nhưng khi diễn hóa ra thế giới, đạo tắc vẫn là lấy đạo tắc Trường Sinh làm đạo tắc khởi nguyên mà diễn hóa ra vô số quy tắc thiên địa và lấy đạo tắc Phàm Nhân làm đạo tắc khởi nguyên, lại diễn hóa tiếp ra vô số quy tắc thiên địa?

Tốt nhất là đạo tắc Trường Sinh và đạo tắc Phàm Nhân có thể dung hợp được với nhau, tạo thành một đạo tắc khởi nguyên hoàn toàn mới. Nhưng mà ý nghĩ này, Lam Tiểu Bố lập tức bỏ qua, bởi vì cái này không thực tế.

Hôm nay, Lam Tiểu Bố vẫn đang thôi diễn đạo tắc mới trong thế giới, đột nhiên cảm nhận được Giám Sát TRận trên Thất Giới Thạch nhắc nhở, gặp được giới vực mới.

Lam Tiểu Bố lập tức xông ra khỏi nơi bế quan, trong phạm vi thần niệm của hắn chính là một giới vực vô vùng mênh mông, giống như tràng cảnh khi hắn nhìn thấy đại vũ trụ lúc trước.

Chẳng lẽ đã trở lại đại vũ trụ rồi? TRong lòng Lam Tiểu Bố vui mừng, nhưng hắn lập tức biết đây không phải là đại vũ trụ. Mặc dù quy tắc thiên địa ở nơi này cũng cực cao, nhưng rõ ràng không phải là đại vũ trụ.

“Tìm được giới vực có sự sống rồi?” Mạc Vô Kỵ cũng cảm nhận được Thất Giới Thạch chậm lại, đi ra khỏi nơi bế quan.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Chắc không phải là đại lục có sự sống, lúc trước ta còn tưởng rằng đã quay lại đại vũ trụ rồi, nhưng mà thần niệm quét ra, cái giới vực này dường như chẳng có chút hơi thở sự sống nào cả, nhưng hết lần này đến lần khác lại vô cùng mênh mông. Bất kể thế nào, chúng ta đi vào trong xem trước thứ.”

Thất Giới Thạch xông vào vùng giới vực này, mặc dù bên ngoài giới vực còn có hộ trận, nhưng mà bởi vì không có quy tắc thiên địa và nguyên khí thiên địa duy trì, sớm đã không còn tác dụng gì nữa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Thất Giới Thạch đã dừng trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bước ra khỏi Thất Giới Thạch, hoàn toàn kinh sợ với cảnh tượng trước mắt.

Đây là cảnh tượng gì? Rách nát? Hoang vu?

Cái này cũng không thể hình dung được tình cảnh trước mắt này, cái Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố nhìn thấy chính là tuyêt vọng không thấy bờ bến…

Có lẽ không thể dùng tuyệt vọng để hình dung một cái giới vực, nhưng mà nơi này khiến Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ cảm thấy, chính là hai chữ tuyệt vọng.

Cho dù nơi này không có ai, không có một chút sự sống nào, không có một cây cỏ dại, thậm chí ngay cả bùn đất cũng chẳng có chút hơi thở, nhưng lại có thể cảm nhận được một loại tuyệt vọng.

Thật giống như tất cả tu sĩ sinh tồn ở cái thế giới này, trơ mắt nhìn mọi thứ dần dần niết hóa, sau đó không có chút năng lực ngăn cản, từ từ biến mất.

Nơi xa mặc dù có núi, nhưng cái núi này tựa như một đống tro giấy đã bị đốt vô số lần, không có bất cứ căn cơ nào. Mặc dù cũng có thể nhìn thấy biển, nhưng cái biển này cũng khiến người ta cảm thấy buồn bã không có sức sống, không có chút cảm giác tồn tại nào.

Một cái thế giới vô cùng mênh mông thế này, rõ ràng đã từng là một vùng vũ trụ khổng lồ.

Sau một hồi lâu, Mạc Vô Kỵ mới thì thào nói, “Ta có cảm giác, đây chính là Đại Thiên thế giới mà trước đó chúng ta tưởng tượng ra.”

Chương 2598 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa. (2)

Lam Tiểu Bố gật đầu, hiện thực đã chứng minh ý nghĩ của hắn, đây chính là Đại Thiên thế giới trong ý nghĩ của hắn. TRong tưởng tượng của bọn hắn, Đại Thiên thế giới là từ Hỗn Độn diễn hóa ra, chỉ là bây giờ hắn và Mạc Vô Kỵ vẫn chưa bắt đầu diễn hóa mà thôi.

Mà thế giới này, tuyệt đối cũng là do cường giả diễn hóa ra, hơn nữa người diễn hóa ra thế giới này, cũng tu luyện đạo tắc đại đạo tự thân.

“Đây có phải là có người dùng đạo tắc đại đạo của mình, dựa vào Hỗn Độn diễn hóa ra một thế giới?” Mạc Vô Kỵ dường như đang lẩm bẩm, lại như đang hỏi thăm Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố thở dài một tiếng, “Trước đó ta cũng cảm thấy ý nghĩ của chúng ta có lẽ có chút vấn đề, chỉ là ta còn đang tìm kiếm cách giải quyết vấn đề. Bây giờ nhìn thấy cái thế giới này, nhất định là do cường giả tu luyện đại đạo tự thân, dựa vào đại đạo tự thân ở trong Hỗn Độn diễn hóa ra đại thế gới. Hơn nữa ta còn hoài nghi cường giả đại đạo tự thân diễn hóa ra thế giới này còn không phải là một người, thậm chí là hai hoặc ba người…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố không còn tâm trạng nói tiếp. Thậm chí, hắn còn có thể cảm nhận được, cường giả diễn hóa ra thế giới này, đại đạo tự thân mà người đó tu luyện có liên quan đến vạn vật.

Mạc Vô Kỵ chậm rãi nói, “Nếu như chúng ta tìm đến chỗ Hỗn Độn chân chính, đồng thời dựa vào đạo tắc đại đạo tự thân của hai chúng ta diễn hóa ra Đại Thiên thế giới. Rất nhiều năm sau, Đại Thiên thế giới của chúng ta cũng sẽ biến thành dáng vẻ như thế này, thế nhưng, ta lại không biết nguyên nhân…”

“Ta cũng không biết.” Lam Tiểu Bố trả lời một câu, sau đó hai người hoàn toàn im lặng.

“Rời khỏi nơi này trước đã, tìm được đại vũ trụ rồi nói sau.” Tâm trạng Mạc Vô Kỵ cũng rất uể oải.

TRong mười năm này, hắn cũng không hề tu luyện, mà đang nghiên cứu làm sao để diễn hóa ra một Đại Thiên thế giới chân chính. Sự thật trước mắt khiến hắn hiểu ra, cho dù hắn có liên thủ với Lam Tiểu Bố, đồng thời tìm được Hỗn ĐỘn, cũng không thể nào diễn hóa ra Đại Thiên thế giới chân chính. Hoặc có thể nói là diễn hóa ra được Đại Thiên thế giới chân chính, nhưng cũng không thể giống như đại vũ trụ, vĩnh viễn tồn tại trong Hạo Hãn.

Thất Giới Thạch lại độn hành trong hư không một lần nữa, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố cũng không còn tâm tư đi bế quan nữa. Hai người cứ như vậy ngồi im lặng trên Thất Giới Thạch, nhìn hư không xung quanh không ngừng trôi qua.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Mạc Vô Kỵ đột nhiên nói, “Tiểu Bố, ngươi nói xem, đại vũ trụ xuất hiện như thế nào?”

Lam Tiểu Bố kinh ngạc, lập tức nói, “TRong đại vũ trụ, khắp nơi đều là khu vực Hỗn Độn, có phải là Hỗn Độn chân chính trải qua vô số năm tháng, tự mình diễn hóa thành một không gian có quy tắc…”

Lam Tiểu Bố nói đến dây, hai mắt sáng lên, quả thật có thể như vậy đó. Ví dụ như khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, Mạc Vô Kỵ ở trong đó tìm được một cái ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Nếu như theo thời gian trôi qua, cái Hỗn Độn Quy Tắc Tương này không tan đi, ngược lại không ngừng mở rộng bên trong khu vực Hỗn Độn, cuối cùng không phải sẽ tạo thành một thế giới hoàn toàn mới sao?

“ĐÚng, ta cũng có ý này. Ta ở trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn tìm được ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương, rất có thể chính là điều kiện đầu tiên để hình thành ra một cái Đại Thiên thế giới. Chỉ là ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương ở trong Hỗn Độn, cuối cùng sẽ có khả năng hình thành nên thế giới, cũng có khả năng sẽ bị Hỗn Độn niết hóa, lại lần nữa biến thành Hỗn Độn. Nếu như chúng ta có thể ở trong Hỗn Độn tìm ra một cái không gian thế giới do Hỗn Độn tự mình diễn hóa ra, cuối cùng không phải là có thể hình thành nên một đại vũ trụ mới sao?”

Giọng điệu Mạc Vô Kỵ kích động, cũng nghĩ đến ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

“Đúng, tuyệt đối có thể.” Lam Tiểu Bố cũng kích động, “Chỉ là Vũ Trụ Thụ thì khó mà tìm được.”

Đại vũ trụ còn có một đặc điểm quan trọng, đó chính là có Vũ Trụ Thụ duy trì sinh tồn của đại vũ trụ.

“Tiểu Bố, ngươi nghĩ lại mà xem, khi đại vũ trụ hình thành thì nhất định phải có Vũ Trụ Thụ sao? Có lẽ là có, nói đúng hơn hơn thì là đại vũ trụ và Vũ Trụ Thụ trùng hợp cùng nhau tồn tại, cho nên mới hình thành nên đại vũ trụ. Nhưng mà cũng có một khả năng khác, chính là Vũ Trụ Thụ là do có người đến sau bố trí ra, cuối cùng mới dung nhập vào trong đại vũ trụ, trở thành thứ có thể can thiệp đến quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, mà cái khả năng thứ hai này thì lớn hơn.”

Sở dĩ nói khả năng thứ hai lớn hơn, là bởi vì theo Mạc Vô Kỵ, có rất nhiều thế giới, thậm chí bao gồm cả thế giới vũ trụ trung đẳng, đều không có đạo thụ một giới nào tồn tại.

Lam Tiểu Bố đang định nói chuyện, đột nhiên cảm nhận được Thất Giới Thạch lắc lư, sau đó hắn nhìn thấy Thất Giới Thạch bị mấy pháp bảo phi hành to lớn vây ở giữa. Hắn và Mạc Vô Kỵ vẫn luôn nghĩ đến chuyện Đại Thiên thế giới hình thành, cho nên đến bây giờ mới phát hiện ra.

Nhìn thấy mấy cái pháp bảo phi hành to lớn này, Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố không hề hoảng sợ mà còn vui mừng, Lam Tiểu Bố không khống chế Thất Giới Thạch bỏ chạy, mà mở cấm chế ra.

“A, tại sao lại là ngươi?” Ngay khi Lam Tiểu Bố mở cấm chế ra thì một tên nam tử tóc xám ở trên chiếc chiến hạm to lớn ở đối diện kinh ngạc lên tiếng, rõ ràng là có quen biết Lam Tiểu Bố.

Loại chiến hạm to lớn này, có các loại pháp bảo công kích, thậm chí còn có Quy tắc Pháo, nói là chiến hạm cũng không sai.

Lam Tiểu Bố cũng lập tức nhận ra người này là ai, mặc dù hắn không biết đối phương có tên là gì, lại biết người này đến từ đâu. Người này đến từ Đại Thanh tinh, sở dĩ Lam Tiểu Bố biết hắn, là bởi vì lần đầu tiên khi hắn đến đại vũ trụ, đã đi ngang qua địa bàn của Đại Thanh tinh.

Chương 2599 - Thiên Đế lang thang.

Toàn bộ người của tinh cầu Đại Thanh tinh đều muốn gia nhập vào đại vũ trụ, nhưng toàn bộ tinh cầu lại không có một bước đại đạo thứ năm, chỉ có thể gom toàn bộ tinh cầu vào trong một chiếc phi thuyền vũ trụ to lớn, quanh quẩn bên ngoài đại vũ trụ, chờ Đại Thanh Tinh Chu có người có thể bước vào bước thứ năm, sau đó dẫn toàn bộ người của Đại Thanh tinh tiến vào đại vũ trụ.

Ở bên ngoài đại vũ trụ, loại tinh cầu như Đại Thanh tinh này nhiều vô số kể.

“Ha ha, không ngờ sau nhiều năm như vậy, còn có thể nhìn thấy đạo hữu ở bên ngoài Hạo Hãn, đúng là có duyên mà. Còn chưa thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng ôm quyền nói.

Lần trước khi hắn nhìn thấy người này, mặc dù người này nói chuyện không hề khách sáo, những cùng không có bất cứ sát khí nào. Hơn nữa trước khi hắn đi, còn đưa cho hắn một cái ngọc giản giới thiệu vắn tắt về đại vũ trụ. Nhưng mà những năm qua, đối phương cũng tiến bộ không nhỏ, đã đến bước đại đạo thứ tư.

“Ngươi có móc nối quan hệ với ta cũng không dùng được, bây giờ ngươi cất pháp bảo của ngươi, đi theo ta đi. Nể tình năm đó gặp mặt một lần, ta sẽ không cưỡng ép bắt ngươi.” Nam tử tóc xám bình tĩnh nói, rõ ràng không có loại nhiệt tình khi gặp lại người quen cũ như Lam Tiểu Bố.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cú Mang cũng dừng bế quan ra ngoài. Mặc dù bây giờ hắn ta có không ít tài nguyên tu luyện, nhưng mà muốn bước vào bước đại đạo thứ tám, rõ ràng là chuyện không dễ dàng gì.

“Nếu ngươi đã đi ra, chúng ta cũng đi cùng với những người này đi, thuận tiện hỏi thăm đường trở về một chút.” Lam Tiểu Bố cười cười, hắn và Mạc Vô Kỵ đã sớm bàn bạc tốt rồi, lên chiến hạm của đối phương xem thử.

Cất Thất Giới Thạch đi, ba người cùng nhau nhảy lên chiến hạm của đối phương.

Ngay khi ba người Lam Tiểu Bố vừa lên chiến hạm, chiến hạm của đối phương lập tức dựng lên cấm chế, mấy đạo thần niệm tập trung trên bọn người Lam Tiểu Bố.

Nam tử tóc xám kia cũng vô cùng kinh ngạc, mặc dù hắn ta bảo Lam Tiểu Bố đi cùng với hắn ta, nhưng hắn ta khẳng định Lam Tiểu Bố sẽ không làm như vậy. Đừng nói là Lam Tiểu Bố, đổi thành bất cứ người nào, chỉ sợ cũng sẽ không tùy tiện vào trong pháp bảo phi hành của người khác, cái này tương đương với việc giao mạng nhỏ vào trong tay người khác.

“Đạo hữu, mong hãy dẫn đường. Đúng rồi, năm đó không phải ngươi ở chỗ Đại Thanh Tinh Chu sao, sao lại rời khỏi Đại Thanh Tinh Chu đến đây?” Sau khi tiến vào chiến hạm của đối phương, Lam Tiểu Bố giống như không biết mình bị mấy đạo thần niệm để mắt đến, đồng thời sinh tử đã nằm trong tay người khác, vẫn nhiệt tình hỏi thăm.

Nam tử tóc xám hoàn toàn không hiểu, hắn ta nghĩ đến lần đầu tiên khi mình nhìn thấy Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố hình như vô cùng khách sáo, hơn nữa thái độ cũng rất tốt. CHắc hẳn là trong mắt đối phương, toàn bộ tu sĩ trong Hạo Hãn đều rất dễ nói chuyện.

“Đại Thanh Tinh Chu không còn rồi.” Trong lúc nhất thời nam tử tóc xám không hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại chẳng có chút đề phòng nào mà lên chiến hạm như vậy, vẫn trả lời một câu.

Mặc dù không nhìn ra tu vi của đám người Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta khẳng định thực lực của ba người Lam Tiểu Bố chắc hẳn đều rất thấp, nếu không thì năm đó sẽ không hạ thấp tư thái như vậy. Sự thật là cho dù những năm qua thực lực của Lam Tiểu Bố đã tăng lên rất nhiều, hắn ta cũng sẽ không để ý, bởi vì thực lực của hắn ta cũng tăng vọt, bây giờ là bước đại đạo thứ tư.

“Vì sao lại không còn?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa.

Nam tử tóc xám há hốc mồm, cuối cùng vẫn khôg trả lời Lam Tiểu Bố, hắn ta biết, ba người Lam Tiểu Bố này đã không còn tương lai nữa, hơn nữa pháp bảo mà vừa rồi Lam Tiểu Bố cất đi nhất định chính là Thất Giới Thạch. Thất Giới Thạch đương nhiên phải nộp lên, thật không hiểu vì sao đối phương lại chẳng có chút hoảng sợ lo lắng nào như vậy.

Chiếc chiến hạm này rất lớn, cho dù tốc độ của nam tử tóc xám này rất nhanh, mấy người cũng đi mất năm sáu phút, lúc này mới tiến vào trong một đại sảnh cực kỳ rộng lớn.

Hai bên đại sảnh là hai hàng hộ vệ, tu vi của những hộ vệ này đều không thấp, kém nhất là Diễn Giới cảnh.

Bên trong cùng của đại sảnh, một vị nam tử trung niên đang ngồi, nam tử trung niên này kiếm mi tai to, tóc dài mặc áo choàng, trên người hắn ta có một loại cảm giác tang thương, rõ ràng đã lang thang trong hư không không chỉ một hai ngày.

“Các ngươi đến từ đâu, tại sao lại xuất hiện trong hư không không người ở Hạo Hãn?” Ánh mắt nam tử trung niên nhìn về phía ba người Lam Tiểu Bố quét qua một vòng rồi mới hỏi.

Lam Tiểu Bố lập tức ôm quyền, “Còn chưa thỉnh giáo bằng hữu xưng hô như thế nào?”

Nam tử trung niên này rõ ràng chính là người đứng đầu trên chiếc chiến hạm này, tu vi cũng không thấp, là bước đại đạo thứ sáu. Theo lý mà nói, bước đại đạo thứ sáu là có thể mở ra đạo môn ở đại vũ trụ, chỉ là không biết vì sao lại dẫn theo mấy chiếc chiến hạm lang thang trong hư không. Lang thang trong hư không, muốn tăng cao tu vi cũng không dễ dàng. Hơn nữa còn dễ bị cuốn vào hư không sai chỗ, cuối cùng chết không có chỗ chôn.

Nam tử trung niên bình tĩnh nói, “Ta là ai không quan trọng, ngươi trả lời ta trước đi.”

Lam Tiểu Bố không để ý, ăn ngay nói thật, “TRong quá trình chúng ta truyền tống xuất hiện vấn đề, kết quả nửa đường bị cuốn vào hư không sai chỗ rồi đến nơi này. Có thể gặp được chiến hạm này, đối với chúng ta mà nói thật sự quá may mắn.”

Nam tử trung niên cười ha ha một tiếng, “Có lẽ đối với các ngươi mà nói cũng không phải là may mắn đâu, nhưng mà các ngươi có Thất Giới Thạch, có thể trốn được một mạng cũng là chuyện bình thường. Đầu tiên giao Thất Giới Thạch ra đây, ngoài ra để ta xóa đoạn ký ức này của các ngươi, rồi ta sẽ thả các ngươi đi.”

Chương 2600 - Thiên Đế lang thang. (2)

Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, “Vì sao Thất Giới Thạch là pháp bảo của ta, mà ta lại phải đưa cho ngươi, hơn nữa chúng ta tiến vào đây cũng là do ngươi mời. Các ngươi cướp đồ của chúng ta như vậy, chẳng phải không khác nào cướp đường sao, mà cho dù là cướp đường, ít nhất cũng phải báo cái tên đi, có lẽ ta nghe được tên tuổi của ngươi, bị khí thế vương bát của ngươi dọa sợ, lập tức lấy Thất Giới Thạch ra cho ngươi cũng chưa biết được.”

Sở dĩ đến bây giờ hắn vẫn còn nói chuyện khách sáo, cũng là vì nam tử tóc xám kia là người quen. Còn một nguyên nhân nữa chính là, mặc dù đối phương có mấy chiếc chiến hàm vây khốn bọn hắn, nhưng cũng không có biểu hiện ra khí thế sát phạt.

Chẳng những là nam tử trung niên này kinh ngạc vì lời nói của Lam

Tiểu Bố, ngay cả hộ vệ trong đại sảnh cũng nhìn về phía Lam Tiểu Bố, đây là tên ngốc nào thế?

Nam tử trung niên không để ý đến Lam Tiểu Bố nói cái khí thế vương bát mà Lam Tiểu Bố nói, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Lam Tiểu Bố, bình tĩnh nói, “Ta tên là Đinh TRọng Trần, bây giờ có thể lấy Thất Giới Thạch ra rồi.”

Mặc dù đang bảo Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, nhưng lĩnh vực Thánh Nhân của hắn ta đã ép đến.

“Đinh Trọng Trần.” Lam Tiểu Bố lặp lại, sau đó nhìn Mạc Vô Kỵ, “Vô Kỵ, cái tên này có phải chúng ta đã từng nghe đến rồi không?”

Mạc Vô Kỵ cười cười, “Quả thật đã từng nghe nói đến, Thiên Đế Tinh Phồn Thiên Đình của đại vũ trụ, hình như cũng tên là Đinh Trọng Trần.”

“ĐÚng.” Lam Tiểu Bố lên tiếng, quay sang Đinh Trọng Trần, “Ngươi không phải chính là Thiên Đế đen đủi của Tinh Phồn Thiên Đình kia đấy chứ?”

TRong đại vũ trụ, Duy Củ thế giới và Đại Hoang thế giới đều là kẻ đến sau, hơn nữa sau khi Duy Củ thế giới đến đại vũ trụ, chỗ đặt chân chính là Tinh Phồn thế giới. Nhưng mà cuối cùng Duy Củ thế giới tạo phản, bọn hắn chẳng những chiếm cứ Tinh Phồn thế giới, mà còn giết chết lão tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới, tiêu diệt Tinh Phồn thế giới, đổi thành Duy Củ thế giới.

Nếu như tên Đinh Trọng Trần trước mắt này chính là Thiên Đế của Tinh Phồn Thiên Đình, vậy thì thật sự nằm ngoài dự liệu của Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố. Tất cả mọi người đều cho rằng Tinh Phồn thế giới bị diệt đi, không ngờ Thiên Đế của Tinh Phồn Thiên Đình vẫn còn, nhưng mà bởi vì không có chỗ đặt chân, cho nên lang thang trong vũ trụ Hạo Hãn.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?” Đinh Trọng Trần đột nhiên đứng lên.

Tùy tiện gặp được ba người trong hư không Hạo Hãn này, lại có thể biết Đinh Trọng Trần hắn ta là Thiên Đế Thiên ĐÌnh của Tinh Phồn thế giới, phải biết rằng nơi này cách đại vũ trụ không biết bao xa, có vài người thậm chí cả đời cũng không thể đến đây được.

“Giống như lời ngươi vừa nói, chúng ta là ai không quan trọng. Trước đó ta dự định hỏi thăm ngươi về đường đi một chút, ngươi không muốn nói cho ta biết. Bây giờ ta cũng lười nói nhiều với ngươi, ngươi đưa cho chúng ta một cái phương vị, chúng ta muốn đi đại vũ trụ.” Trong giọng nói của Lam Tiểu Bố không còn chút khách sáo nào.

“Bắt lại.” Đinh Trọng Trần hừ lạnh một tiếng.

Cho dù ba người Lam Tiểu Bố có lai lịch gì, nếu đã biết thân phận của mình, vậy thì tuyệt đối không thể thả đi được.

Mười mấy tên hộ vệ cùng nhau xông lên, chỉ là bọn hắn chưa đến gần ba người Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ và Cú Mang, dường như đột nhiên bị một luồng lực lượng cường đại đánh trúng, sau đó đều bay ngược ra ngoài.

Đinh Trọng Trần há hốc mồm, đây là cái lĩnh vực gì, không đợi hắn ta nói gì, Lam Tiểu Bố đã đi tới.

Đinh Trọng Trần lập tức nhận ra lần này mình đã đá trúng tấm ván sắt rồi, hắn ta lập tức lấy pháp bảo ra. Chỉ sau một khắc, lĩnh vực của hắn ta đã bị vỡ nát, sau đó một thủ ấn đại đạo cường đại đánh tới.

Đinh Trọng Trần cảm thấy mình như bị một cái chùy sắt to lớn đập vào người, cả người văng lên, sau đó đụng vào đông đảo hộ vệ, ngã trên mặt đất.

Lam Tiểu Bố đi đến vị trí của Đinh Trọng Trần ngồi trước đó ngồi xuống, sau đó nói một tiếng, “Vô Kỵ, Cú Mang, chủ nhân không hiểu đạo đãi khách, chúng ta tự ngồi đi.”

Mạc Vô Kỵ và Cú Mang đương nhiên sẽ không khách sáo, đều ngồi ở vị trí cao nhất.

“Cường giả cấp bậc Đạo Tổ...” Đinh Trọng Trần khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, trừ cường giả cấp bậc Đạo Tổ, ai có thể dễ dàng dùng một thủ ấn đạo tắc là có thể đập bay hắn ta.

“Thất Giới Thạch này ta không muốn cho ngươi lắm.” Lam Tiểu Bố cúi đầu nhìn Đinh Trọng Trần vừa mới bò dậy, ha ha một tiếng rồi nói.

Đinh Trọng Trần nhanh chóng khom người thi lễ.

“Vãn bối không dám, vừa rồi vãn bối mạo phạm tiền bối, mong tiền bối thứ lỗi. Vãn bối thề, tuyệt đối không hề có sát tâm với tiền bối. Sở dĩ muốn lấy Thất Giới Thạch, chỉ là vì Thất Giới Thạch có tác dụng rất lớn với vãn bối, nếu không vãn bối tuyệt đối sẽ không chặn đường tiền bối.”

“Ngồi xuống nói chuyện đi, vì sao ngươi lại dẫn theo nhiều người lang thang trong hư không không người tại Hạo Hãn như vậy, còn nữa, ngươi có biết phương vị tiến về đại vũ trụ hay không?” Lam Tiểu Bố nói, làm thế nào quay về đại vũ trụ, mới là quyện quan trọng nhất.

Đinh Trọng Trần không cảm nhận được sát ý của Lam Tiểu Bố, hắn ta phất tay, sau khi tất cả hộ vệ trong đại sảnh đều lui đi, lúc này mới cẩn thận ngồi xuống nói, “KHông biết các vị tiền bối có phải là người từ đại vũ trụ ra ngoài…”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Không sai, chúng ta thật sự là người từ đại vũ trụ ra ngoài, bây giờ muốn nhanh chóng quay lại đại vũ trụ. Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Sau khi người đưa cho ta phương vị của đại vũ trụ rồi, ta sẽ hỏi ngươi mấy vấn đề, sau đó chúng ta sẽ tự đi.”

“Đa tạ các vị tiền bối.“ Đinh Trọng Trần cảm tạ một lần nữa, sau đó lập tức lấy ra một cái ngọc giản phương vị đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là ngọc giản phương vị ta khắc họa ra ngay sau khi rời khỏi đại vũ trụ. Ta vốn dự định tương lai sẽ quay lại đại vũ trụ, cho nên phương vị ta khắc họa ra cũng không sai, hơn nữa còn rất rõ ràng.”

Chương 2601 - Hoàn và Hôi Trực.

Thật sự có ngọc giản phương vị, Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nhanh chóng cầm lấy, “Đa tạ, lần này ngươi giúp ta rất nhiều. Chuyện lúc trước, ta sẽ không so đo.”

Đinh Trọng Trần thở dài một tiếng rồi nói, “Ta đề nghị các vị không nên quay lại đại vũ trụ, đại vũ trụ sớm muộn gì cũng sẽ bị Thiên Mông Nhân chiếm cứ, trở lại đại vũ trụ chính là chịu chết.”

“Ngươi biết tộc Thiên Mông?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đinh Trọng Trần, tộc Thiên Mông khắc họa ra đạo tắc Di Vong ở đại vũ trụ, Đinh Trọng Trần sao mà biết được.

Đinh Trọng Trần kịp phản ứng lại, không hiểu nhìn Lam Tiểu Bố.

“Tộc Thiên Mông có khởi nguyên từ đại vũ trụ, chắc hẳn sẽ không xuất hiện ở nơi khác, sao tiền bối lại biết?”

Theo ấn tượng của Đinh Trọng Trần, tu sĩ ở đại vũ trụ, khó mà biết đến tộc Thiên Mông.

“Chuyện vì sao chúng ta biết được tộc Thiên Mông một lời khó nói hết, ngươi nói trước đi, vì sao lại đề nghị chúng ta không nên trở lại đại vũ trụ.” Lam Tiểu Bố khôn giải thích, vấn đề này nói ra thì rất dài dòng, hắn lười giải thích.

Lam Tiểu Bố có thể không giải thích, nhưng Đinh Trọng Trần thì lại không thể không trả lời.

“Lúc trước, sở dĩ Tinh Phồn thế giới của ta bị giệt đi, tuyệt đối không phải chỉ vì cái Duy Củ Đạo Môn kia. Một cái Duy Củ Đạo Môn, chưa có tư cách diệt đi Tinh Phồn thế giới ta. Tinh Phồn thế giới bị diệt, nguyên nhân chủ yếu là vì Đạo Tổ Tinh Phồn thế giới ta không đồng ý quy tắc mà các thế giới còn lại định ra ở đại vũ trụ.”

“Theo ta được biết, quy tắc đại vũ trụ chế định chính là không cho phép bất cứ hành động đánh nhau, coi trọng chung sống hòa bình, vì sao lại không đồng ý?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Đinh Trọng Trần tự giễu cười cười một tiếng, “Không cho phép bất cứ hành vi đánh nhau này chẳng qua là trói buộc đối với tu sĩ tầm thường mà thôi, đối với cường giả chân chính mà nói, đó chính là một chuyện cười. Đương nhiên, cho dù như vậy, quy tắc này cũng được tính là không tệ, nhưng vấn đề không phải ở chỗ này. Tiền bối có biết, ở đại vũ trụ có hai đại đạo cực hạn, thứ nhất gọi là Đại Vũ Trụ Đạo, cái thứ hai gọi là Đại Mộng Đạo…”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Cái này ta đã từng nghe nói qua, nghe nói có một người tên là Khúc Bắc Ca tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, hơn nữa thông qua suy nghĩ một chút da lông của mình mà ra. Không tu luyện ra thứ gì, nhưng tinh cầu thì đã tiêu diệt không ít.

Về sau còn sáng lập ra một tông môn ở đại vũ trụ, Đại Đồng Vũ Đạo. Còn Đại Mộng Đạo, ta nghe nói là do Táng Quỳnh Hoa của Táng Đạo môn tu luyện, nhưng mà nàng chắc chẳn cũng chỉ tu luyện một chút da lông, về sau tự chế ra Táng Đạo, Táng Đạo môn chính là do nàng khai sáng. Ngược lại có một đạo môn là Mông Mỗ Đại Diễn, nghe nói tu luyện chính là đạo tắc Đại Mộng."

Đinh Trọng Trần khinh thường nói, "Khúc Bắc Ca là thứ gì chứ, hắn mà cũng xứng tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật? Người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật gọi là Hoàn, hắn có được Vũ Trụ Ma, đồng thời tu luyện đại đạo khai thiên Đại Vũ Trụ Thuật. Người tu luyện đạo tắc Đại Mộng tên là Hôi Trực, là mạch đại đạo mạnh nhất của Mông Mỗ Đại Diễn, hắn chính là người tu luyện Đại Mộng Đạo. Cái tên Khúc Bắc Ca này ta đã từng nghe nói đến, hắn chắc hẳn là môn hạ của Hoàn, nhưng mà Đại Vũ Trụ Thuật của hắn kém xa lắc, tuyệt đối không có được chân truyền."

Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, sao hắn chưa từng nghe nói đến, nói vậy thì, Vũ Trụ Ma nằm trong tay hắn, chẳng phải đã sớm bị Hoàn để mắt đến sao.

"Hoàn đã chết rồi sao?" Lam Tiểu Bố nghĩ đến mình lấy được Vũ Trụ Ma lâu như vậy, nhưng cũng không thấy ai đến tìm hắn nói nhảm, có lẽ Hoàn đã sớm bị giết.

Đinh Trọng Trần lắc đầu, "Ta tin rằng loại người này tuyệt đối sẽ không tùy tiện bị giết. Cho dù có bị giết, hắn cũng sẽ lựa chọn luân hồi, Bởi vì Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, cho nên cần vô số tinh cầu để hắn niết hóa. Cứ qua một vài năm, Hoàn sẽ niết diệt trăm triệu vạn sinh linh. Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới ta, hoàn toàn không thể chịu đựng được ở đại vũ trụ lại có loại súc sinh như vậy tồn tại. Cho nên khi các đại thế giới ở đại vũ trụ chế định quy tắc, đã chủ động nói ra, nhất định phải liên thủ diệt Hoàn.

Thế nhưng bọn người Đế Lan lại nói, không thể diệt Hoàn được. Thứ nhất, thực lực của Hoàn quá mức đáng sợ, đã gần đến bước đại đạo thứ chín rồi, một khi trở mặt với Hoàn, sẽ có càng nhiều thế giới ở đại vũ trụ bị Hoàn hủy diệt. Còn nói, tinh cầu đến đại vũ trụ càng ngày càng nhiều, giữ Hoàn lại, có thể cân bằng tài nguyên tu luyện ở đại vũ trụ, nếu không, tinh cầu giới vực các phương đến đại vũ trụ quá nhiều, đại vũ trụ không thể tiếp nhận nổi."

"Đánh rắm." Lam Tiểu Bố không nhịn được mắng một câu.

Đại vũ trụ vô cùng mênh mông, diện tích được khai phá thậm chí chỉ chiếm một góc nhỏ trên toàn bộ đại vũ trụ, sao có thể có chuyện tinh cầu đến quá nhiều, đại vũ trụ không chứa nổi.

Đinh Trọng Trần lập tức lớn tiếng nói, "Đúng, Đạo Tổ Tinh Phồn thế giới ta cũng cho rằng như vậy, tuyệt đối không thể để cho loại người như Hoàn này tiếp tục tồn tại. Bởi vì Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới ta kiên trì muốn tiêu diệt Hoàn, đã đắc tội với rất nhiều người, cuối cũng khi chế định quy tắc trật tự của đại vũ trụ, bọn hắn không cho phép Tinh Phồn thế giới ta tham gia. Không chỉ như vậy, bọn hắn còn xui khiến Duy Củ Đạo Môn ra tay, tiêu diệt Tinh Phồn thế giới ta..."

Lam Tiểu Bố hơi khó hiểu, "ĐInh Thiên Đế, ngươi nói là chuyện Tinh Phồn thế giới bị diệt, đằng sau có bóng dáng của đám người Đế Lan?"

"Nếu như không phải Đế Lan và Thuyên đột nhiên ra tay đánh lén, Tần Thuần Đạo Tổ tuyệt đối sẽ không bỏ mình. Sau khi Tần Thuần Đạo Tổ bỏ mình, lúc này Duy Củ thế giới mới đột nhiên bộc phát, tiêu diệt Tinh Phồn thế giới chúng ta. Nhưng mà vũ khí phá tắc của

Duy Củ thế giới quả thật có thể áp chế tu sĩ đại vũ trụ, bọn người Đế Lan rất có thể cũng đã mua dây buộc mình, thả ra một thế lực có thể căn nuốt tiêu diệt bọn hắn.”

Chương 2602 - Hoàn và Hôi Trực. (2)

Đinh Trọng Trần kiên định nói.

Lam Tiểu Bố âm thầm gật đầu, Đinh Trọng Trần nói không sai. Nếu không phải có hắn và Mạc Vô Kỵ ra tay, đại hội Vĩnh Sinh còn chưa bắt đầu, Duy Củ thế giới đã hủy đi An Lạc Thiên Thành rồi.

“Mặc dù Duy Củ thế giới là thế giới khoa học kỹ thuật, nhưng mà với năng lực của bọn hắn, hoàn toàn không thể nào chế tạo ra Phá tắc Đại Pháo. Khỏi cần phải nói, Quy Tắc KHố của Duy Củ thế giới cũng không thể nào tạo dựng được. Sở dĩ bọn hắn có thể thành lập được Quy tắc Khố, thu thập các loại quy tắc chế tạo ra vũ khí phá tắc, cũng là vì có tộc Thiên Mông hỗ trợ.” Đinh Trọng Trần càng nói càng kích động, giọng điệu có chút sục sôi.

Lam Tiểu Bố lại im lặng, bởi vì hắn biết lời Đinh Trọng Trần nói rất có thể là thật, chỉ là vì sao Đinh Trọng Trần lại biết những chuyện này, chẳng là đạo tắc Di Vong không ảnh hưởng đến Đinh Trọng Trần.

“Có lẽ chín phần chín tu sĩ ở đại vũ trụ đều không biết rõ, Vũ Trụ Thụ và tộc Thiên Mông có liên quan với nhau, mà đông đảo quy tắc ở Duy Củ thế giới, đều có liên quan đến Vũ Trụ Thụ. Nếu không, chỉ dựa vào khoa học kỹ thuật của bọn chúng, là có thể chế tạo những vũ khí phá tắc nhằm vào đại vũ trụ sao, nằm mơ.” Đinh Trọng Trần nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói có chút khinh thường.

“Hoàn ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đinh Trọng Trần im lặng một hồi rồi nói, “Sau khi Tinh Phồn thế giới bị diệt đi, bọn người Đế Lan dung túng Hoàn, thậm chí còn quy định vào thời gian nào, tinh cầu nào có thể bị đại đạo của Hoàn niết hóa. Chuyện này đã chọc giận Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới…”

“Đạo Tổ Đại Hoang thế giới là ai?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Đinh Trọng Trần nói, “Là Hồng Quân Đạo Tổ.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau, rất rõ ràng Đinh Trọng Trần nói Hồng Quân mới là Đạo Tổ chân chính là Đại Hoang thế giới, còn về chuyện vì sao Dương Thiên lại trở thành Đạo Tổ, vì sao Hồng QUân biến mất, cái này nhất định có vấn đề.

Lam Tiểu Bố nhìn Đinh Trọng Trần, “Theo ta được biết, đại vũ trụ có bố trí đạo tắc Di Vong, bên trong đạo tắc Di Vong trừ tộc Thiên Mông còn có Hồng Quân lão tổ. Đã như vậy, vì sao ngươi lại biết tộc Thiên Mông và Hồng Quân lão tổ?”

Nghe đến đạo tắc Di Vong, hai mắt Đinh Trọng Trần sáng lên, lập tức nói, “Tiền bối quả nhiên không phải người bình thường, thế mà cũng biết đạo tắc Di Vong và Hồng Quân lão tổ. Ở trong đại vũ trụ, có rất ít người còn có thể nhớ đến tộc Thiên Mông và Hồng Quân lão tổ. Rất có thể trong tương lai, một ngày nào đó, tộc Thiên Mông sẽ diệt đi tu sĩ Nhân tộc ở đại vũ trụ, mà tu sĩ Nhân tộc lại không biết tộc Thiên Mông từ đâu mà ra.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều gật đầu, tên Đinh Trọng Trần này biết rất nhiều, hơn nữa còn nhìn rất xa.

Đinh Trọng Trần tiếp tục nói, “Trên khắp đại vũ trụ, chỉ có Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới ta biết đến sự đáng sợ của tộc Thiên Mông, trước khi Đạo Tổ vẫn lạc, đã bảo ta dẫn theo những người còn lại của Tinh Phồn thế giới rời khỏi đại vũ trụ, giữ lại một hạt giống cho tu sĩ Nhân loại…”

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đinh Thiên Đế, lời Tần Thuần Đạo Tổ nói hơi quá rồi đi. Vũ TRụ Hạo Hãn, vô biên vô hạn. Nhân tu nhiều vô số kể, cho dù Hoàn có tu luyện loại Đại Vũ Trụ Thuật bại hoại này, nhưng muốn khiến cho nhân loại diệt vong, chỉ sợ không có khả năng lớn đâu.”

Thần thái của Đinh Trọng Trần vô cùng nghiêm túc, “Tiền bối…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Ta tên là Lam Tiểu Bố, hai vị này là Mạc Vô Kỵ và Cú Mang, ta không phải tiền bối, gọi tên ta là được rồi.

Đinh Trọng Trần đã nhìn ra, Lam Tiểu Bố không phải là hạng người đúng lý không tha, hơn nữa cũng không có ý nghĩ có tu vi cao, là có thể tùy ý giết chóc, hắn ta cũng không già mồm, “Lam đạo hữu, ta không phải là muốn người nghe kinh sợ, bởi vì tộc Thiên Mông ở đại vũ trụ, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ tu sĩ Nhân tộc nào còn sống. Cho dù trước đó tộc Thiên Mông có cấu kết với Duy Củ thế giới, sau khi tộc Thiên Mông độc chiếm đại vũ trụ rồi, cũng sẽ bị tộc Thiên Mông chém tận giết tuyệt.”

“Cho dù tộc Thiên Mông có chém tận giết tuyệt người ở đại vũ trụ, chẳng lẽ trong Hạo Hãn này chỉ có một cái đại vũ trụ hay sao? Theo ta nghĩ, trong Hạo Hãn, loại giới vực như đại vũ trụ phải có vô số mới đùng chứ.” Lam Tiểu Bố nói.

Đinh Trọng Trần nói, “Bởi vì trong đại vũ trụ có hai người, Hoàn và Hôi Trực. Theo ta được biết, cho dù là Hoàn hay Hôi Trực đều không phải là tu sĩ Nhân tộc.”

“Ai, nếu như có thể giết chết tên Hoàn kia thì tốt.” Cú Mang vẫn uôn ngồi một bên lắng nghe không nhịn được nói một câu.

Đinh Trọng Trần lắc đầu, “Hoàn chắc hẳn không thể giết chết được, hắn và tộc Thiên Mông cấu kết, cho dù có bị giết, cũng sẽ được Vũ Trụ Thụ cứu về. Vũ Trụ Thụ là căn cơ sinh tồn của đại vũ trụ, được xem như là mạch lạc của đại vũ trụ, có thể diễn hóa ra vô số quy tắc đại đạo của đại vũ trụ, thậm chí có thể diễn sinh ra sinh cơ và quy tắc Vĩnh Sinh, cho nên chỉ cần được Vũ Trụ Thụ trợ giúp thì trên cơ bản là Bất Tử Chi Thân. Một ngày Vũ Trụ Thụ còn chưa diệt, muốn giết chết Hoàn là chuyện không thể.”

Lam Tiểu Bố im lặng, rất rõ ràng Hồng Quân chẳng những không giết được Hoàn, bây giờ bản thân còn khó bảo toàn.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Tên Hoàn này tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, nếu như không bị giết chết, quả thật là một tai họa, nhưng mà Hạo Hãn vô biên, Hoàn muốn giệt đi tất cả tinh cầu Nhân tộc, cũng không có khả năng lớn.”

Đinh Trọng Trần thở dài, “Mặc dù Hoàn là tai họa, trong tay đã giết đi vô số sinh mệnh, nhưng mà hắn quả thật không có khả năng hủy diệt cả Nhân tộc. Người chân chính hủy diệt cả Nhân tộc không phải Hoàn và tộc Thiên Mông, mà là Hôi Trực.”

Chương 2603 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới.

“Sao lại nói vậy?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Đinh Trọng Trần giải thích, “Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, dù sao cũng là niết hóa tinh cầu sinh mệnh và vị diện có sinh cơ. TRên thực tế đối với Hoàn mà nói, cho dù có phải là tinh cầu Nhân tộc hay không, đều có tác dụng rất lớn đối với tu vi của hắn. Còn tộc Thiên Mông, bọn hắn sẽ chỉ diệt đi tu sĩ Nhân tộc ở trong đại vũ trụ, chứ không rời khỏi đại vũ trụ, đi tàn sát tu sĩ nhân loại ở khắp nơi. Chỉ có

Hôi Trực, Hôi Trực tu luyện đạo tắc Đại Mộng, đây là muốn hóa tất cả tu sĩ Nhân tộc thành con non Yểm Ma của hắn, dùng cái này để khống chế những nơi giống như đại vũ trụ ở trong Hạo Hãn. Nếu như đại vũ trụ có tu sĩ Nhân tộc tồn tại, vậy thì còn có thể ngăn cản được Hôi Trực, một khi đại vũ trụ không còn Nhân tộc, vậy Hôi Trực kia có thể không kiêng nể gì mà làm bậy…”

Vốn dĩ còn cảm thấy lời Đinh Trọng Trần không thể khiến cho người ta kinh ngạc đến chết không thôi, sau khi nghe đến Yểm Ma, Lam Tiểu Bố lập tức nhíu mày.

Yểm Ma hắn biết rất rõ, cho dù là tu chân giới hay là Tiên giới, hắn đều đã từng nhìn thấy. Hơn nữa những Yểm Ma này một khi ra ngoài, chính là càn quét một giới.

“Mặc dù ta chưa từng đến vị diện cấp thấp và vũ trụ cấp thấp, nhưng mà ta khẳng định, loại người như Hôi Trực sẽ không bỏ qua. Hắn ở trong đại vũ trụ giấu tài, nhưng không ngừng đẩy ra đồ tử đồ tôn, sai khiến những đồ tử đồ tôn này thông qua Yểm Ma khống chế hết những tinh cầu và vị diện này đến những tinh cầu, vị diện khác. Người này mới là kẻ đáng sợ nhất.” Đinh Trọng Trần càng nói, giọng đệu càng trầm lắng, rõ ràng, cho dù hắn ta suy đoán chính xác, nhưng đây cũng là chuyện không thể giải quyết, trừ khi xử lý được Hôi Trực.

Lam Tiểu Bố biết, Đinh Trọng Trần suy đoán rất chính xác.

Mạc Vô Kỵ vẫn luôn không nói gì đột nhiên hỏi, “Vì sao ngươi lại biết rõ như vậy?”

Đinh Trọng Trần lại thở dài một lần nữa, “Ta có thể biết những thứ này, phần lớn là do Tần Thuần Đạo Tổ nói cho ta biết. ta có thể khẳng định, nếu như còn có người ở đại vũ trụ còn cố gắng vì đại vũ trụ, lo lắng cho sinh tồn của tu sĩ nhân loại thì đó chinh là Tần Thuần Đạo Tổ.”

“Có phải là bây giờ Hoàn và Hôi Trực cũng sinh tồn ở tộc Thiên Mông?” Cú Mang hỏi một câu, hắn ta nghĩ mấy người bọn hắn cùng ra tay, có thể xử lý hai người kia hay không.

Đinh Trọng Trần im lặng một hồi lâu mới lên tiếng, “Ta không chắc lắm, chẳng qua nếu như ta là Hoàn hoặc là Hôi Trực, ta chắc hẳn sẽ không sinh sống ở tộc Thiên Mông. Đại vũ trụ vô biên vô hạn, muốn tìm kiếm một nơi sinh tồn rất đơn giản. Mà nơi thích hợp cho bọn hắn sinh tồn nhất, ta cho rằng chính là khu vực Hỗn Độn.”

Mạc Vô Kỵ và Lam Tiểu Bố đều gật đầu, bọn hắn cũng cho rằng Đinh Trọng Trần suy đoán chính xác. Nếu như bọn hắn là Hoàn và Hôi Trực, cũng sẽ không lựa chọn sinh tồn ở tộc Thiên Mông.

“Vô Kỵ, lời Đinh Thiên Đế nói rất có thể là thật, chúng ta nên nghĩ ra một kế hoạch nhỉ?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Mạc Vô Kỵ.

Mạc Vô Kỵ do dự một chút mà nói, “Thật ra thì theo lý mà nói, tộc Thiên Mông và Nhân tộc chung sống hòa bình là tốt nhất. Nhưng hiện tại xem ra, cái này không có khả năng rồi.”

“Đúng, chỉ cần có một người tộc Thiên Mông còn sống, hắn sẽ xem chuyện hoàn toàn giết sạch tu sĩ Nhân tộc là nhiệm vụ của mình. Sẽ không cho tu sĩ Nhân tộc có bất cứ cơ hội nào.” Đinh Trọng Trần phụ họa.

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Thật ra bên chính thức có được đại vũ trụ chính là tộc Thiên Mông, cho nên Vũ Trụ Thụ mới hướng về phía tộc Thiên Mông. Theo lý mà nói, Nhân tộc chiếm cứ tộc Thiên Mông, chém tận giết tuyệt tộc Thiên Mông. Tộc Thiên Mông đứng lên phản kháng, từ góc độ chủng tộc mà nói, cũng không có gì là sai. Chỉ là vì chúng ta thân là Nhân tộc, đương nhiên hướng về phía Nhân tộc.

Tiểu Bố, nếu như muốn tiêu diệt tộc Thiên Mông, đầu tiên nhất định phải diệt đi Vũ Trụ Thụ, nếu không thì không thể diệt được tộc Thiên Mông."

Lam Tiểu Bố cũng thở dài, hắn biết rõ, chỉ cần Vũ Trụ Thụ vẫn còn, tộc Thiên Mông sẽ không bị diệt vong.

Đám người lại im lặng, Đinh Trọng Trần đột nhiên nói, "Ba vị đạo hữu có biết ta dự định đi đâu không?"

Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ lại nói, "Ta đang định hỏi thăm Đinh Thiên Đế."

Bởi vì vừa nghĩ đến chuyện Vũ Trụ Thụ, cho nên nhất thời quên hỏi thăm.

Đinh Trọng Trần nói, "Lúc đầu ta nghe theo lời của Tần Thuần lão tổ, lựa chọn nơi giữ lại hạt giống Nhân tộc. Nhưng mà trước khi ta rời khỏi đại vũ trụ đã bị vây giết, là đạo niệm phân thân của Hồng Quân lão tổ đã cứu ta. Mặc dù Đạo Tổ Tinh Phồn thế giới ta ở trong đại vũ trụ này không có người nào có thể so sánh, nhưng ta cho rằng đại năng giả chân chính của đại vũ trụ chỉ có một người, đó chính là Hồng Quân lão tổ.

Nếu như không có đạo niệm phân thân của Hồng Quân lão tổ, Đinh Trọng Trần ta đã sớm bị giết rồi. Hồng Quân lão tổ nói cho ra biết, rời khỏi đại vũ trụ cuối cùng cũng sẽ diệt vong, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đại vũ trụ là nơi tốt, nhưng cũng là của tộc Thiên Mông. Nhân tộc chúng ta đến chậm một chút, muốn sống sót, nhất định phải mở ra nơi sinh tồn của Nhân tộc, tìm kiếm được một nơi giống như đại vũ trụ.”

“Ngươi muốn đi tìm một nơi giống như đại vũ trụ?” Lam Tiểu Bố khó hiểu nhìn Đinh Trọng Trần.

Đinh Trọng Trần gật đầu, “Đúng vậy, một nơi sinh tồn tốt giống như đại vũ trụ, chính là đại vũ trụ.”

“Có ý gì?” Đừng nói là Lam Tiểu Bố không biết, Mạc Vô Kỵ cũng không hiểu lắm.

Chương 2604 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới. (2)

Đinh Trọng Trần giải thích, “Thật ra ta cũng không hiểu đạo lý này lắm, là Hồng QUân tiền bối nói cho ta biết. Hắn nói khi tộc Thiên Mông tìm đến đại vũ trụ, thật ra đại vũ trụ chính là một không gian quy tắc cao cấp nho nhỏ mà thôi. Chỉ là theo thời gian trôi qua, Hỗn Độn ở vùng biên giới đại vũ trụ bị vỡ nát, diễn hóa ra giới vực càng lúc càng lớn mà thôi. Đại vũ trụ vẫn còn sẽ tiếp tục diễn hóa, mãi cho đến khi không có tận cùng. Nói cách khác, bây giờ nơi mà đại vũ trụ chiếm đoạt, so với diện tích mà đại vũ trụ sắp diễn hóa ra, ngay cả một phần một triệu cũng không đến.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ gật đầu, cái này cũng không khác gì điều bọn hắn nghĩ.

“Hồng Quân lão tổ nói, tộc Thiên Mông nếu đã sinh tồn ở đại vũ trụ này, Nhân tộc có thể đến một đại vũ trụ khác, một lần nữa tìm kiếm giới vực quy tắc mới để sinh tồn. Mà một đại vũ trụ khác, là Hồng Mông sơ khai Hỗn Độn, chỉ cần tìm được loại không gian do Hồng Mông sơ khai Hỗn Độn diễn hóa ra thì có thể sống sót.

Hơn nữa loại Hồng Mông sơ khai Hỗn Độn này, lấy chủng tộc đầu tiên tiến vào làm căn cơ để diễn sinh ra. Giống như Vũ Trụ Thụ bây giờ ở đại vũ trụ hướng về tộc Thiên Mông vậy, tương lai nếu như chúng ta tìm được một cái không gian như vậy, nếu như có một đại thụ của một gới, vậy đại thụ của một giới đó nhất định cũng hướng về phía Nhân tộc chúng ta. Ta cũng không muốn Tinh Phồn thế giới cứ bị diệt vong như vậy, cho nên quyết định rời khỏi đại vũ trụ, tìm kiếm một nơi sinh tồn mới.” Đinh Trọng Trần càng nói, giọng điệu càng chán chường, rõ ràng hắn ta biết, đây là một nhiệm vụ hầu như không thể làm được.

“Nếu như là một đại vũ trụ khác, ngươi rời khỏi đại vũ trụ bao lâu rồi?” Lam Tiểu Bố không hiểu hỏi.

Đinh Trọng Trần thở dài một tiếng, “Theo lý mà nói, chúng ta chắc hẳn có thể xuyên qua đại vũ trụ. Mặc dù chưa nói đến chuyện an toàn, nhưng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, nhưng trên thực tế nếu như chúng ta đi ngang qua đại vũ trụ, hây như chính là cục diện thập tử nhất sinh.”

Còn một câu nữa hắn ta không nói ra, mặc dù hắn ta làm như vậy, nhưng hắn ta biết, khả năng thành công không cao.

Lam Tiểu Bố đứng lên, “ĐInh Thiên Đế, tiếp tục như vậy, chỉ sợ vĩnh viễn không tìm được một đại vũ trụ khác, cuối cùng nhất định sẽ vẫn lạc trong hư không Hạo Hãn. Thế này đi, bây giờ người quay về đi, chúng ta về đại vũ trụ một chuyến, sau đó chúng ta và ngươi sẽ cùng đi tìm một đại vũ trụ mới.”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố nói như vậy, là bởi vì ý nghĩ của Hồng Quân lão tổ cũng giống như ý nghĩa của bọn hắn. Muốn mở ra một Đại Thiên thế giới mới, nhất định phải tìm kiếm được một chỗ Hỗn Độn, sau đó ở trong Hỗn Độn này mở ra thế giới mới. Cái này không phải do chính bọn hắn mở ra, mà là tìm kiếm không gian do Hỗn Độn tự động diễn sinh ra, như chỗ ao Hỗn Độn Quy Tắc Tương vậy. Chỉ cần tìm được nơi này, bọn hắn đến đó ở, là có thể từ từ diễn hóa ra thiên địa có quy tắc hoàn toàn mới.

inh Trọng Trần nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói thì giật mình, sau đó lắc đầu, “Lam đạo hữu, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn ngươi là bước đại đạo thứ tám. Thực lực của ngươi thậm chí còn cao hơn Tần Thuần Đạo Tổ của Tinh Phồn thế giới chúng ta một chút, nhưng thứ cho ta nói thẳng, thực lực này không thể đi ngang qua đại vũ trụ được.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Chúng ta lựa chọn đi ngang qua đại vũ trụ, còn có khả năng thành công, nếu như ngươi cứ tiếp tục như vậy, chắc hẳn không có bất cứ cơ hội thành công nào đâu.”

Đinh Trọng Trần im lặng, Lam Tiểu Bố nói rất đúng, hắn ta đã tìm nhiều năm như vậy, muốn tìm kiếm một đại vũ trụ ở tại một Hỗn Độn khác, vẫn là chuyện xa xa khó vời. Trong khoảng thời gian này không biết đã gặp được bao nhiêu nguy cơ, nếu như không phải bọn hắn khá cẩn thận, còn có một pháp bảo, có lẽ bọn hắn đã sớm toàn quân bị diệt rồi.

Cho dù là như vậy, lúc trước người đi cùng hắn ta rời khỏi Tinh Phồn thế giới, còn lại được bao nhiêu? 1931 người cùng rời khỏi đại vũ trụ. Bây giờ còn một ngàn người sao? Đây là vì trên đường bọn hắn đi, đã thu nạp rất nhiều tán tu gia nhập, nếu không, chỉ sợ đến 100 người cũng không có.

Vì sao khi hắn ta nhìn thấy Thất Giới Thạch thì muốn chặn lại? COn không phải là vì Thất Giới Thạch có thể đi ngang qua vị diện, dựa vào Thất Giới Thạch có cơ hội sinh tồn càng lớn hơn sao? Có thể càng nhanh chóng tìm được Đại Thiên thế giới trong Hỗn ĐỘn sao?

“Nếu như Đinh Thiên Đế không muốn, vậy thì chúng ta cáo từ.” Lam Tiểu Bố nói xong thì đứng lên.

“Ta đồng ý.” Đinh Trọng Trần cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhiều năm như vậy lang thang trong hư không, đã khiến hắn ta hiểu rõ, mặc dù hắn ta có mục tiêu rõ ràng, nhưng hắn ta không có phương vị chính xác. Tiếp tục như vậy, hầu như không khác gì thập tử vô sinh.

Hơn nữa, cho dù hắn ta có phương vị chính xác, cũng tìm được một đại vũ trụ khác. Vậy thì sao chứ? Đó là khu vực Hồng Mông Hỗn Độn mênh mông, hắn ta nhất định phải tiến vào trong Hỗn Độn mênh mông đó tìm kiếm chỗ sinh tồn, tìm kiếm cái Đại Thiên thế giới không biết có tồn tại hay không, cơ hội vẫn vô cùng xa vời.

Lam Tiểu Bố dù sao cũng là một cường giả bước đại đạo thứ tám, theo lý mà nói, đi ngang qua đại vũ trụ, còn có một tia sinh cơ. Hơn nữa, cho dù có vẫn lạc, tốt xấu gì cũng là vẫn lạc trong đại vũ trụ, không phải là không hư không không có cội nguồn.

…

Mọi người bước ra khỏi chiến hạm, giờ phút này trên boong thuyền chiến hạm đã sớm tập trung đông đảo tu sĩ. Những người này đứng trên boong thuyền chiến hạm, ai ai cũng có vẻ mặt lo lắng.

Chương 2605 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm.

Rõ ràng bọn hắn đã nhận được tin tức mới nhất, đó chính là mấy người Đinh Thiên Đế bắt được lần này rất mạnh, thậm chí có thể dễ dàng diệt đi bọn họ. Hoặc có thể nói người ta không phải bị bắt, mà là chủ động nhảy lên chiến hạm, rất có thể sẽ phản sát bọn họ. Chỉ là bây giờ Thiên Dế đang ở trong đại sảnh có cấm chế, bọn hắn trừ nghe ngóng tin tức ra thì không thể làm dược gì.

Nhìn thấy bọn người Lam Tiểu Bố ra ngoài, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

“Hiện Tân Bồng xin kính chào tiền bối.” Trước đó nam tử tóc xám có vóc người cao gầy đã dẫn đám người Lam Tiểu Bố lên chiến hạm nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, lập tức bước lên thi lễ. Bây giờ hắn ta đã hiểu rõ, sở dĩ Lam Tiểu Bố dám lên đây không phải là vì ngu ngốc, mà là thực lực rất mạnh.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Hiện đạo hữu, vì sao ngươi lại rời khỏi Đại Thanh Tinh Chu? Chẳng lẽ Đại Thanh Tinh Chu không có hy vọng sao? Ta thấy chính ngươi cũng đến bước đại đạo thứ tư rồi, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, tấn cấp lên bước đại đạo thứ năm cũng không phải là không có hy vọng.”

Hiện Tân Bồng vội vàng nói, “Đại Thanh Tinh Chu không còn nữa, đã bị người ta niết hóa rồi. Ta dựa vào độn phù đỉnh cấp, lúc này mới may mắn trốn được một mạng, được Thiên Đế cứu.”

“Bị niết hóa?” Lam Tiểu Bố giật mình, hắn biết rất rõ trên Đại Thanh Tinh Chu có đến mấy trăm triệu sinh mệnh, nói là một cái thuyền, thật ra chính là một tinh cầu.

Đinh Trọng Trần đứng bên cạnh nhanh chóng giải thích, “Là Hoàn, hắn niết hóa Đại Thanh Tinh Chu. Vô số tinh cầu xung quanh đại vũ trụ, đối với Hoàn mà nói, chính là một ít tài nguyên tu luyện mà thôi. Chỉ là rất nhiều tinh cầu không biết đến chuyện này, bọn hắn còn đang thay phiên nhau chờ đội cơ hội tiến vào đại vũ trụ, thật sự là bi ai của tu sĩ Nhân tộc mà.”

Lam Tiểu Bố nhíu mày, sau khi hắn tiến vào đại vũ trụ, vẫn chưa từng rời khỏi đại vũ trụ, nếu như lần này không phải truyền tống xảy ra vấn đề, hắn vẫn sẽ không rời khỏi đại vũ trụ. Không ngờ những tinh cầu bên ngoài đại vũ trụ cũng không an toàn, có thể bị loại rác rưởi như Hoàn niết hóa.

Thậm chí nói sở dĩ đại vũ trụ cho phép nhiều tinh cầu vũ trụ trung đẳng đến bên ngoài đại vũ trụ như vậy, chính là vì cùng cấp tinh cầu sinh cơ cho Hoàn tu luyện. Chuyện này Đế Lan tuyệt đối không thoát khỏi liên quan, chẳng những là Đế Lan, những Đạo Tổ còn lại chỉ sợ cũng khó thoát tội, chỉ là không biết Thất Trụ Thiên có tham dự vào trong đó hay không.

“Đầu tiên quay về đại vũ trụ trước đã.” Lam Tiểu Bố biết, muốn tránh được tộc Thiên Mông ở đại vũ trụ, bọn hắn nhất định phải mở ra đại vũ trụ thuộc về Nhân tộc.

Đứng ở tại biên giới chiến hạm, Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, nói với Đinh Trọng Trần. “Đinh Thiên Đế…”

Đinh Trọng Trần vội vàng nói, “Lam đạo hữu, trước đó ta có dẫn theo một số người ở Tinh Phồn thế giới rời khỏi đại vũ trụ, quả thật có dự định khôi phục Tinh Phồn thế giới. Nhưng mà bây giờ nếu như quyết định quay trở về đại vũ trụ với mấy người Lam đạo hữu, vậy thì không còn Thiên Đế nào nữa, đạo hữu cứ gọi tên của ta đi.”

Theo ý nghĩ lúc đầu của Đinh Trọng Trần, nếu như thật sự có thể xuyên qua đại vũ trụ, tìm được Hỗn Độn chân chính, lỡ như có thể mở ra được một đại vũ trụ cho tu sĩ Nhân tộc sinh tồn, vậy thì hắn ta sẽ thành lập lại Tinh Phồn thế giới một lần nữa.

Nhưng bây giờ đi theo Lam Tiểu Bố quay lại đại vũ trụ, đồng thời chuẩn bị đi xuyên qua đại vũ trụ, vậy thì hắn ta chỉ là Đinh Trọng Trần, hắn ta cũng không có tư cách xưng Thiên Đế ở trước mặt Lam Tiểu Bố.

“Được, ĐInh đạo hữu, chúng ta cứ dùng Thất Giới Thạch quay về, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút. Ngươi bảo mọi người thu những chiếc chiến hạm này lại đi, cùng nhau lên Thất Giới Thạch của ta.” Lam Tiểu Bố gật đầu nói.

Nếu như thật sự mở ra đại vũ trụ của Nhân tộc, Đinh Trọng Trần quả thật không thể tự xưng là Thiên Đế. Bởi vì cho dù có Thiên Đế, cũng chỉ có thể có một người, còn về ai làm cái Thiên Đế này, không thể quyết định lúc này được.

“Lam đạo hữu, những chiến hạm này trên cơ bản đều là do Duy Củ Đạo Môn sản xuất ra, cái Phá Tắc Đại Pháo có uy lực rất mạnh, đặc biệt là ở đại vũ trụ, uy lực càng mạnh hơn. Nếu như cất hết, một khi gặp phải nguy hiểm, chỉ sợ chúng ta không kịp dùng đến.” Đinh Trọng Trần nói.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Không cần lo lắng, cái Phá Tắc Pháo của Duy Củ thế giới này, thật ra cũng có hạn chế, ngươi cũng biêt là ở trong đại vũ trụ thì mạnh, ở trong hư không thì yếu nhỉ. Bởi vì trong hư không, có rất nhiều quy tắc thiên địa, cái này Phá Tắc Pháo không phá hết được.”

Đinh Trọng Trần sửng sốt, lập tức nói, “Thật sự chính là như vậy.”

Nghĩ đến đây, Đinh Trọng Trần lập tức lớn tiếng nói với đông đảo tu sĩ, “Bởi vì tiền đồ sinh cơ của chúng ta xa vời, lần này chúng ta may mắn gặp được cường giả bước đại đạo thứ tám Lam Tiểu Bố đạo hữu, Mạc Vô Kỵ đạo hữu và Cú Mang đạo hữu. Có ba vị cường giả trợ giúp, chúng ta quyết định quay về đại vũ trụ, sau đó đi xuyên qua đại vũ trụ, làm như vậy sẽ tiết kiệm nhiều thời gian hơn…”

“Thiên Đế, ngươi cứ tự làm chủ, hoàn toàn không để ý đến ý nghĩ của chúng ta. Chúng ta rời khỏi đại vũ trụ đã bao nhiêu năm chứ?

Thật vất vả mới đến nơi này, có lẽ một khắc sau chúng ta có thể tìm được một đại vũ trụ ở Hỗn Độn khác, nhưng ngươi trở về như vậy, chẳng phải chúng ta đã phí công nhọc sức sao?” Một giọng nói đột ngột vang lên, sau đó một nam tử mặc áo đỏ bước ra.

Nam tử này có đầu rất lớn, đạo tắc Sát Phạt quanh người tản ra, rõ ràng là một người quyết đoán sát phạt, người bị giết trong tay hắn ta tuyệt đối không ít.

Chương 2606 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm. (2)

Đinh Trọng Trần sửng sốt, hắn ta tuyệt đối không ngờ đến, sẽ có người đứng ra phản đối hắn ta. Cho đến nay, trong chiếc chiến hạm này, hắn ta chính là người nói một không hai. Giống như ngày hôm nay, hắn ta thật ra chỉ thông báo với mọi người một chút, tuyệt đối sẽ không có người nào đưa ra ý kiến gì. Bây giờ hết lần này đến lần khác lại có người đưa ra ý kiến, cái này khiến hắn ta nhất thời không biết nói gì.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử đầu to kia, lập tức nói với Mạc Vô Kỵ, ”Vô Kỵ, ngươi nhìn xem người này có phải là bước đại đạo thứ tám hay không?”

Mạc Vô Kỵ cười cười,”Hắn chẳng những là bước đại đạo thứ tám, hơn nữa còn tu luyện công pháp mà chúng ta vô cùng quen thuộc, chắc hẳn là Đại Vũ Trụ Thuật đi.”

“Có phải là Hoàn hay không?” Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức nói.

Mạc Vô Kỵ lắc đầu, “Thực lực của người này rất mạnh, chỉ sợ không kém gì Đế Lan. Chẳng qua nếu như Hoàn chỉ có chút bản lĩnh đó, cho dù giết không chết, cũng không có tư cách tiếp tục ở lại đại vũ trụ giả danh lừa bịp, hơn nữa Hoàn cũng không cần phải đi theo Đinh Trọng Trần đến nơi này.”

“Tòng Ngang ngươi có ý gì?” Đinh Trọng Trần hít vào một hơi, giọng điệu nhẹ nhàng lại ẩn chứa ý bất mãn mãnh liệt. Đây là quân tu sĩ của hắn ta, vậy mà lại có người khiêu khích tôn nghiêm của hắn ta.

“Ha ha, ba sâu kiến bước đại đạo thứ bảy, cũng dám ở đây giả mạo bước đại đạo thứ tám.” Nam tử đầu to không để ý đến Đinh Trọng Trần, mà khinh thường liếc mấy người Lam Tiểu Bố.

“Bước đại đạo thứ bảy?” Đinh Trọng Trần sửng sốt, cũng kinh ngạc nhìn ba người Lam Tiểu Bố.

Nếu như ba người Lam Tiểu Bố đều là bước đại đạo thứ bảy, vậy chuyện hắn ta đi theo quay trở lại đại vũ trụ không cần nữa.

Tòng Ngang nhìn lướt qua Đinh Trọng Trần, “Thiên Đế, chúng ta đi theo ngươi cùng nhau vào sinh ra tử, chỉ là vì tìm kiếm Đại Thiên thế giới cho Nhân loại sinh tồn. Hơn nữa chúng ta đều tin tưởng, ngươi nhất định có thể tìm được. Nhưng chúng ta đã chết đi nhiều người như thế, cũng không từ bỏ, vậy mà nguơi lại từ bỏ trước, ha ha.”

Tòng Ngang quát Đinh Trọng Trần xong, lĩnh vực Thánh Nhân cuồng bạo lập tức quét đến.

Đinh Trọng Trần cách Tòng Ngang gần nhất, bị loại lĩnh vực Thánh Nhân này đánh trúng, cả người lập tức bị đánh bay ra ngoài. Mặc dù bị đánh lén, nhưng Đinh Trọng Trần cũng hiểu rõ thực lực của mình và Tòng Ngang chênh lệch rất lớn. Giờ phút này, Đinh Trọng Trần cảm nhận được một loại hơi thở tử vong bao trùm lấy mình, có thể khẳng định, nếu như lúc này Tòng Ngang mà ra tay với hắn ta, thì hắn ta mặc dù có thể đánh trả, nhưng cuối cùng nhất định sẽ bị Tòng Ngang giết chết.

Bành… Đinh Trọng Trần bị lĩnh vực của Tòng Ngang đánh vào một cây cột thô to, cái cây cột này lập tức bị đánh nát, còn hắn ta thì ngã ngồi trên mặt đất.

“Bước đại đạo thứ tám?” Đinh Trọng Trần sửng sốt.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến trong đội ngũ của mình, còn có một bước đại đạo thứ tám. Mặc dù cảm nhận Tòng Ngang yếu hơn Đạo Tổ Tần Thuần một chút, nhưng chắc hẳn thực lực đã đến bước đại đạo thứ tám. Tòng Ngang này hắn ta biết rất rõ, bình thường không có chuyện gì thì sẽ không lộ mặt, bất cứ mệnh lệnh nào cũng cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành. Lại không ngờ rằng lại che giấu sâu như vậy, lại là một bước đại đạo thứ tám có thể miểu sát hắn ta.

Nếu như nói trước đó Đinh Trọng Trần còn hơi nghi ngờ về lời nói của Tòng Ngang, vậy thì bây giờ hắn ta đã xác định, ba người Lam Tiểu Bố đều là bước đại đạo thứ bảy. Tu vi của hắn ta nhìn không ra thực lực chân chính của ba người Lam Tiểu Bố, nhưng mà Tòng Ngang là bước đại đạo thứ tám, có thể nhận ra được.

Tòng Ngang hoàn toàn không quản đến chuyện Đinh Trọng Trần đã bị lĩnh vực của hắn ta đánh bay, mà đi đến trước mặt Mạc Vô Kỵ, sau đó trực tiếp giơ tay lên đánh về phía Mạc Vô Kỵ.

Bởi vì trừ Đinh Trọng Trần, Mạc Vô Kỵ là người đứng chịu mũi sào. Mặc dù hắn ta dùng một bàn tay đánh về phía Mạc Vô Kỵ, cũng đã chuẩn bị xong sẽ làm thế nào khi Lam Tiểu Bố ra tay. Theo như tình báo mà hắn ta biết được, Lam Tiểu Bố là người mạnh nhất trong ba người này. KHiến hắn ta kinh ngạc chính là, Lam Tiểu Bố lại chỉ nhìn hắn ta ra tay với Mạc Vô Kỵ mà không có bất cứ hành động gì.

Mặc dù Đinh Trọng Trần kinh ngạc vì Lam Tiểu Bố mới là bước đại đạo thứ bảy, nhưng mà nhìn thấy Tòng Ngang muốn giết Mạc Vô Kỵ mà Lam Tiểu Bố lại không hề động đậy, trong lòng lạnh lẽo.

Đây là vì cảm nhận được thực lực của Tòng Ngang, cho nên không dám ra tay với Tòng Ngang.

Chẳng những là Lam Tiểu Bố không làm gì, ngay cả Cú Mang cũng chẳng hề động đậy. Cái này khiến Đinh Trọng Trần càng hoài nghi không rõ mình đã lựa chọn đúng hay không, đối mặt với cường giả, ngay cả người bên cạnh cũng không dám ra tay giúp đỡ, vậy thì làm sao mà xuyên qua đại vũ trụ…

Nhưng mà ý nghĩ của Đinh Trọng Trần đột ngột ngưng lại, hắn ta bị lĩnh vực của Tòng Ngang đánh bay, mặc dù là bị đánh lén, hắn ta chưa kịp phản ứng, nhưng vì sao bây giờ Mạc Vô Kỵ lại chẳng hề di động.

Một cái tát này của Tòng Ngang đánh ra xong, cũng cảm thấy không ổn, Mạc Vô Kỵ cũng chẳng hề động đậy gì cả. Cho dù thực lực của Mạc Vô Kỵ mạnh hơn Đinh Trọng Trần, nhưng bị lĩnh vực đại đạo cường đại của hắn ta đè ép, cũng phải lùi lại mới đúng.

Một khắc sau, Tòng Ngang cũng cảm thấy da đầu tê dại, bởi vì Mạc Vô Kỵ chẳng những không lùi lại, mà lại sải bước tiến lên trước, đồng thời cũng vung một bàn tay đập tới. Lĩnh vực của hắn ta đối với Mạc Vô Kỵ mà nói, tựa như không có.

Oanh… Đạo tắc thần thông cuồng bạo va chạm vào nhau, toàn bộ chiến hạm bị ảnh hưởng từ sự va chạm đạo tắc thần thông này, chớp mắt đã vỡ vụn, đông đảo tu sĩ lần lượt rút lui. Tòng Ngang cũng cảm thấy lĩnh vực của mình bị vỡ vụn trước một cái tát này, không chỉ như vậy, lĩnh vực của hắn ta còn dễ dàng bị lĩnh vực của đối phương ngăn chặn.

Chương 2607 - Sự chuẩn bị của Hoàn.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, “Vừa rồi ta còn cho rằng ngươi thật sự là bước đại đạo thứ tám, hóa ra còn chưa bước vào bước đại đạo thứ tám à. Nếu đã chưa bước vào bước đại đạo thứ tám, còn ở đây phách lối gì chứ?”

Mạc Vô Kỵ biết hắn ta đã nhìn lầm rồi, khí thế đạo tắc của Tòng Ngang rất mạnh, còn ẩn chứa một loại hơi thở từ thời khai thiên vũ trụ, thậm chí hắn ta còn cho rằng đối phương không yếu hơn Đế Lan. Bây giờ mới biết, đây là giả tượng mà thôi. Nhất định là trên người đối phương có chí bảo, mói có thể tạo thành giả tượng này.

Cho dù Tòng Ngang chỉ còn nửa bước vào bước đại đạo thứ tám, nhưng mà so với bước đại đạo thứ tám chân chính, vậy thì còn kém rất xa, đây là khác nhau về chất.

Lĩnh vực cường đại áp chế đến, Tòng Ngang điên cuồng lùi lại phía sau, hắn ta chỉ muốn nhanh chóng tránh thoát lĩnh vực áp chế của Mạc Vô Kỵ, sau đó trốn được bao xa thì trốn.

Hắn ta rõ ràng cảm nhận được bọn người Mạc Vô Kỵ là bước đại đạo thứ bảy, vì sao lĩnh vực này lại áp chế cường đại như vậy, thật sự là hắn ta còn chưa đến bước đại đạo thứ tám, thế nhưng hắn ta đã cảm ngộ được thời cơ bước đại đạo thứ tám, có thể bước vào hàng ngũ bước đại đạo thứ tám bất cứ lúc nào.

Thế nhưng mặc cho Tòng Ngang điên cuồng lui lại như thế nào, cũng không thể nào tránh thoát được áp chế lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ.

Một khắc sau, hắn ta nhìn thấy Mạc Vô Kỵ đi đến trước mặt hắn ta, sau đó đấm ra một quyền.

Tòng Ngang gầm lên giận dữ, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết lấy pháp bảo ra, nếu như một quyền này mà không bị cản lại, thân thể của hắn ta rất có thể sẽ bị sụp đổ.

Tòng Ngang vừa lấy ra một cái búa lớn, một quyền của Mạc Vô Kỵ đã đánh tới. Đạo tắc Sát Phạt cuồng bạo vừa mới tụ ra đã bị lĩnh vực thần thông của cự phủ xé nát, một khắc sau, Tòng Ngang nghe thấy tiếng xương cốt mình vỡ vụn, thân thể hắn ta bắt đầu sụp đổ.

Mạc Vô Kỵ đã hiểu, là cái lưỡi búa này. Cái lưỡi búa này nằm trên người Tòng Ngang, khiến khí thế đạo vận của Tòng Ngang có ẩn chứa một loại hơi thở đại đạo khai thiên tích địa, khiến hắn nghĩ nhầm rằng Tòng Ngang rất mạnh.

“Tiền bối dừng tay, vãn bối tình nguyện vì tiền bối…” Tòng Ngang hồn phi phách tán, hoảng sợ kêu lên.

TRong suy nghĩ của hắn ta, lưỡi búa của mình chỉ cần kích phát ra, là có thể niết hóa lĩnh vực của đối phương , sau đó niết hóa đại đạo của đối phương.

Tòng Ngang không trông cậy vào chuyện hắn ta có thể niết hóa lĩnh vực của Mạc Vô Kỵ, chỉ hy vọng có thể xé rách trói buộc của Mạc Vô Kỵ đối với hắn ta, sau đó có thể chạy bao xa thì chạy. Nhưng bây giờ đừng bảo là áp chế, đạo tắc Niết Hóa từ lưỡi búa của hắn ta đối mặt với một quyền thần thông này của đối phương, ngay cả kích phát cũng chưa làm được.

“Ai, nhìn lầm, còn tưởng rằng nguơi là bước đại đạo thứ tám chứ, hóa ra cũng chỉ là bước đại đạo thứ bảy, lưỡi búa này cũng không tệ.” Lam Tiểu Bố cũng thở dài.

Nếu như là bước đại đạo thứ tám, hắn cũng muốn nhìn một chút, sau khi bước đại đạo thứ tám rời khỏi đại vũ trụ, so với bọn hắn là sẽ như thế nào. Bởi vì trong đại vũ trụ, bước đại đạo thứ tám bị quy tắc tộc Thiên Mông dựa vào Vũ Trụ Thụ dung nhập vào đại vũ trụ áp chế, thực lực giảm lớn. Mặc dù bọn hắn thắng rất nhẹ nhàng, nhưng lại không thể nói rõ là thực lực chân thật của bước đại đạo thứ tám.

Nơi này là trong hư không Hạo Hãn, đối với bước đại đạo thứ tám mà nói, chẳng hề bị quy tắc thiên địa áp chế, ra tay ở nơi này, bước đại đạo thứ tám có thể phát huy được thực lực chân chính của mình.

Đinh Trọng Trần đứng trong hư không, nhìn nguyên thần Tòng Ngang đang lo lắng hốt hoảng, hít vào một hơi. Trước đó hắn ta cho rằng ở chỗ này, người mạnh nhất chính là Lam Tiểu Bố, không ngờ Mạc Vô Kỵ cũng rất mạnh. Tòng Ngang có thể dựa vào lĩnh vực đánh bay hắn ta, thực lực cho dù không phải là bước đại đạo thứ tám, cũng đã đến gần với bước đại đạo thứ tám rồi. Nhưng mà ở trước mặt Mạc Vô Kỵ này, ngay cả năng lực đánh trả cũng không có,

“Tất cả mọi người đều lên Thất Giới Thạch đi.” TRong hư không, Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch nhảy lên trước.

Chiến hạm đã bị đạo tắc thần thông của Mạc Vô Kỵ và Tòng Ngang xé nát, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đinh Trọng Trần.

Đinh Trọng Trần hít vào một hơi, lại cao giọng nói.

“Thu hồi chiến hạm, cùng nhau tiến lên Thất Giới Thạch.”

Cho dù Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ có phải là bước đại đạo thứ tám hay không, loại thực lực này không hề yếu hơn Đạo Tổ.

Mạc Vô Kỵ cũng nhảy lên Thất Giới Thạch, nguyên thần Tòng Ngang không dám chạy trốn, hắn ta cảm nhận được đạo tắc Sát Phạt của Mạc Vô Kỵ đang khóa hắn ta lại, chỉ cần hắn ta dám bỏ chạy, một khắc sau hắn ta sẽ lập tức bị xé nát thành bã vụn.

“Nói đi, ngươi mai phục bên cạnh Đinh đạo hữu là có ý gì?” Ánh mắt Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Tòng Ngang.

Tòng Ngang lo lắng nói, “Ta tình nguyện trả lời vấn đề của tiền bối, chỉ cần một con đường sống.”

“Tự mở thế giới của mình ra, trả lời vấn đề của ta, ta cho phép ngươi đi luân hồi. Còn đường sống trong một kiếp này, ngươi đừng có nghĩ nữa.” Mạc Vô Kỵ bình tĩnh nói.

Cho dù Mạc Vô Kỵ chưa hề nói có thể mở thế giới của mình ra hay không, nhưng mà Tòng Ngang mơ hồ cảm nhận được Mạc Vô Kỵ chắc chắn có thể xé rách thế giới của hắn ta.

“Vâng, tiền bối.” Tòng Ngang không chút do dự, dứt khoát mở thế giới của mình. Hắn ta không cò kè mặc cả, trực giác quanh năm cầu sống trong hư không nói cho hắn ta biết, chỉ cần hắn ta có chút do dự nào, đối phương sẽ trực tiếp sưu hồn, sau đó khiến hắn ta thần hồn câu diệt.

Mạc Vô Kỵ vung tay lên cuốn một cái, tất cả đồ vật trong thế giới của Tòng Ngang đều bị hắn cuốn đi.

“Ta tu luyện chính là Đại Vũ Trụ Thuật, xem như là đệ tử của Hoàn…”

Chương 2608 - Sự chuẩn bị của Hoàn. (2)

Mạc Vô Kỵ cắt ngang lời Tòng Ngang nói, “Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, đối với đệ tử của Hoàn mà nói, chỉ sợ toàn bộ tinh cầu và giới vực đều là tài nguyên tu luyện của hắn đi.”

Tòng Ngang kính cẩn nói, “Vâng, bởi vì Hoàn lo lắng Đinh Trọng Trần thật sự có thể tìm được một đại vũ trụ mới, cho nên bảo ta đi theo cùng, cũng lập ra đạo tắc Khai Thiên của Đại Vũ Trụ Thuật.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, đây là chuyện có khả năng. Vì sao tộc Thiên

Mông lại có thể khống chế đại vũ trụ, cũng là vì tộc Thiên Mông là người đầu tiên tìm được đại vũ trụ ở trong Hỗn Độn, đồng thời ở trong đại vũ trụ diễn sinh phát triển. Bởi vì tộc Thiên Mông là người đầu tiên xuất hiện ở đại vũ trụ, đạo tắc Khai Thiên trong đại vũ trụ cũng lấy đạo tắc đại đạo của tộc Thiên Mông làm chủ.

Nếu như tu sĩ Nhân tộc là người đầu tiên tìm ra đại vũ trụ, cái Vũ Trụ Thụ kia không thể nào hướng về tộc Thiên Mông, hơn nữa quy tắc Thiên Đạo ở trong đại vũ trụ cũng không thể nào bị Vũ Trụ Thụ dung nhập đạo tắc đại đạo bất lợi cho Nhân tộc.

Nếu như đi theo bọn người Đinh Trọng Trần tìm được một đại vũ trụ hoàn toàn mới trong Hỗn Độn, cũng chính là tìm được Đại Thiên thế giới mới. Vậy cái Đại Thiên thế giới này sẽ lấy Nhân tộc làm căn cơ, diễn hóa ra quy tắc Thiên Đạo. Mà Tòng Ngang tu luyện chính là Đại Vũ Trụ Thuật, chỉ cần hắn ta là người đầu tiên đến Đại Thiên thế giới hoàn toàn mới, vậy cái Đại Thiên thế giới mới này, sẽ diễn hóa ra quy tắc thiên địa thích hợp cho Đại Vũ Trụ Thuật phát triển.

“Nghĩ cũng hay lắm, nói đi, Hoàn dựa vào đâu mà cho rằng Đinh đạo hữu có thể tìm được một đại vũ trụ mới khác, đồng thời mở ra một thế giới đại vũ trụ hoàn toàn mới trong Hỗn Độn?” Lam Tiểu Bố bước đến khinh thường nói một câu.

“Bởi vì trên người Đinh Trọng Trần có một kiện chí bảo, Khai Thiên Phiên. Chỉ cần có cái Khai Thiên Phiên này, vậy thì khả năng tìm được một thế giới đại vũ trụ mới sẽ rất lớn.” Tòng Ngang sợ hãi giải thích.

Khai Thiên Phiên? Đinh Trọng Trần lập tức lấy ra một lá cờ khá tàn phá, nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ đây là Khai Thiên Phiên?”

“Đúng, đây chính là Khai Thiên Phiên. Chỉ cần trên người ngươi có

Khai Thiên Phiên, ngươi sẽ không tự chủ được mà tìm được nơi có thể khai thiên tích địa ra Đại Thiên thế giới chân chính.” Tòng Ngang nhanh chóng trả lời.

“Nhưng đây chỉ là một lá cờ tàn phá mà thôi, ngay cả cán cờ cũng không có.” Đinh Trọng Trần lại càng không hiểu.

Tòng Ngang chỉ chỉ cái búa trong tay Mạc Vô Kỵ, “Cái lưỡi búa này mặc dù không tệ, nhưng mà cái cán búa kia chính là cán cờ của Khai Thiên Phiên.”

Mạc Vô Kỵ vẫn cho rằng cái lưỡi búa trong tay Tòng Ngang này rất có thể chính là Bàn Cổ Phủ, hoặc là bảo vật tương quan với Bàn Cổ Phủ. Nếu không thì sao có thể có hơi thở khai thiên tích địa trong đó? KHông ngờ thứ có chân chính có giá trị không phải là lưỡi búa, mà là cái cán búa này.

“Lưỡi búa của ta là Hoàn cho ta, hắn nói cho ta biết, chỉ cần đến khu vực Hồng Mông Hỗn Độn, đặt lá cờ và cán cờ Khai Thiên Phiên đặt chung một chỗ, sẽ hình thành nên Khai Thiên Phiên hoàn chỉnh. Khai Thiên Phiên sẽ chỉ hướng đến khu vực Hỗn Độn có khả năng hình thành nên không gian đại vũ trụ.” Tòng Ngang vì luân hồi, bây giờ nói hết những gì mà mình biết.

Lam Tiểu Bố không hiểu, “Đã như vậy, ngươi sớm lấy cán cờ Khai Thiên Phiên ra không phải là được sao? Phải chờ tìm được khu vực Hỗn Độn, chẳng phải là cởi quần thả rắm sao?”

Với thực lực của Tòng Ngang, muốn cướp được Khai Thiên Phiên trong tay Đinh Trọng Trần, quả thật là dễ như trở bàn tay.

Tòng Ngang nhanh chóng giải thích, “Bởi vì cái Khai Thiên Phiên một khi dung hợp vào nhau, sẽ lập tức từ từ dung nhập vào trong Hạo

Hãn, thời gian này cũng sẽ không quá lâu. Cho nên lá cờ và cán cờ của Khai Thiên Phiên không thể để cùng một chỗ, ngay cả để trên cùng một người cũng không được. Nếu như ở khu vực Hỗn Độn, chờ đến khi Khai Thiên Phiên hoàn chỉnh tan rã rồi, còn không thể tìm được không gian đại vũ trụ, vậy thì đã nói rõ trong Hỗn Độn đã không còn không gian Đại Thiên thế giới có thể sinh tồn."

Đinh Trọng Trần nghe thấy vậy, nhanh chóng đưa Khai Thiên Phiên trong tay cho Lam Tiểu Bố, "Lam đạo hữu, thứ này quan trọng như vậy, hay là để ở chỗ ngươi đi."

Nếu như là thứ khác, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ không giữ lấy, nhưng mà Khai Thiên Phiên có thể chỉ rõ vị trí không gian hình thành nên đại vũ trụ ở trong Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố không khách sáo. Hắn cất cái Khai Thiên Phiên này rồi nói, "Được, vậy thì cứ để ở chỗ ta đi, dù sao thì lúc đó cũng biết được nên dùng cái gì để tìm kiếm vũ trụ mới."

Một khi tìm ra được vũ trụ mới, là nơi mà mọi người sinh tồn, lấy được Khai Thiên Phiên, cũng không phải dùng cho chính hắn.

"Ngươi làm sao mà biết những chuyện này?" Lam Tiểu Bố hỏi.

"Là Hoàn nói cho ta biết, hắn còn nói Khai Thiên Phiên là do Hồng Quân lão tổ giao cho Đinh Trọng Trần, chính là để Đinh Trọng Trần tìm được vũ trụ mới." Tòng Ngang đáp.

Đinh Trọng Trần nghe thấy cũng vội vàng nói, "Lúc trước, Hồng Quân tiền bối cứu ta, đã giao cho ta cái Khai Thiên Phiên này, hắn nói ta có thể sẽ cần dùng đến. Chỉ là ta thấy cái Khai Thiên Phiên này hình như cũng không phải là bảo vật gì cả, lại thêm nó khá tàn phá, thậm chí cấm chế để luyện hóa cũng không có, cho nên ta không quan tâm đến. Không ngờ, đây chính là bảo vật tìm kiếm vũ trụ sinh tồn trong Hỗn Độn. Cũng may, ta còn giữ ở trên người.”

“Hoàn trốn ở chỗ nào? Còn nữa, ngươi có biết Hôi Trực hay không?” Mạc Vô Kỵ hỏi thăm một lần nữa.

Tòng Ngang đáp, “Cho đến bây giờ, Hoàn chưa bao giờ nói cho người khác biết đạo tràng của hắn nằm ở chỗ nào. Còn Hôi Trực, hắn và Hoàn cũng không hòa thuận, cho nên ta cũng không biết.”

“Sau khi ngươi bị giết rồi thì Hoàn có biết không?” Mạc Vô Kỵ tiếp tục hỏi.

Chương 2609 - Tiến lên hay là trở về.

Nguyên thần Tòng Ngang có chút run rẩy, nếu như có thể mắng, hắn ta đã sớm chửi ầm lên rồi. Cái gì cũng muốn hỏi mình, còn hỏi sau khi giết mình rồi người khác có biết hay không, đúng là quá uấ tức mà.

Nhưng mà cho dù là như vậy, hắn ta cũng không thể không trả lời, "Nếu như đạo hữu giữa lại một tia hồn phách cho ta luân hồi, hồn phách của ta vẫn giữ được vết tích lạc ấn của Hoàn. Nếu khiến ta thần hồn câu diệt, vậy thì Hoàn chắc chắn sẽ biết."

"Rất tốt." Sau khi Mạc Vô Kỵ nói xong thì đập một bàn tay ra.

Nguyên thần Tòng Ngang lập tức sụp đổ, nhưng mà Mạc Vô Kỵ vẫn giữ lại một tia hồn phách cho hắn ta đi luân hồi, còn về ký ức luân hồi, cái này thì Mạc Vô Kỵ không chút do dự xóa bỏ. Loại gia hỏa tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật này đi luân hồi, sao có thể để hắn ta giữ lại ký ức chứ?

"Vô Kỵ, ngươi nói cái Khai Thiên Phiên này có khi nào chính là Bàn Cổ Phiên của Hồng Quân hay không?" Lam Tiểu Bố hỏi..

Hắn không dám lấy Khai Thiên Phiên ra, lỡ như lời Tòng Ngang nói là sự thật, một khi cái Khai Thiên Phiên này dung hợp với cán cờ, vậy thì sẽ nhanh chóng tan rã.

Mạc Vô Kỵ cũng cất cái búa lớn đi, trầm ngâm một lát rồi nói, "Ta nghĩ cũng có khả năng đó. Bàn Cổ Phiên cũng là một loại bảo vật khai thiên tích địa, chỉ là cấp bậc Bàn Cổ Phiên có phải hơi thấp rồi không?"

TRong truyền thuyết ở Hoa Hạ, Bàn Cổ Phiên là bảo vật Nguyên

Thủy, cũng không biết có phải là Khai Thiên Phiên trong tay bọn hắn hay không.

Đinh Trọng Trần cẩn thận đi tới, “Lam đạo hữu, Mạc đạo hữu, Cú đạo hữu, bây giờ cộng thêm bốn người chúng ta, có tất cả là 820 người ở trên Thất Giới Thạch. Chúng ta tiếp tục đi tìm kiếm một đại vũ trụ khác trong Hỗn Độn, hay là quay về đại vũ trụ?”

CHo dù Cú Mang chưa từng ra tay, nhưng mà Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều đã từng ra tay, theo Đinh Trọng Trần, Cú Mang tuyệt đối sẽ không yếu.

“Vô Kỵ, ngươi nghĩ thế nào?” Lam Tiểu Bố không trực tiếp trả lời, sau khi nghe kế hoạch của Hoàn, hắn mơ hồ cảm thấy bọn hắn không nên đi xuyên qua đại vũ trụ tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới trong Hỗn Độn. Có lúc, quy tắc thiên địa vô cùng huyền ảo và có tính nhân quả. Rất khó nói sau khi bọn hắn đi xuyên qua đại vũ trụ rồi, cho dù tìm được Đại Thiên thế giới mới, quy tắc thiên địa của cái Đại Thiên thế giới này có khi nào sẽ lấy quy tắc thiên địa của đại vũ trụ mà diễn hóa ra không? Hoặc là nói, quy tắc của Đại Thiên thế giới mới khi diễn sinh ra, có thể xem bọn hắn như tộc Thiên Mông hay không?

Dù sao thì đại vũ trụ bây giờ cũng xem như là vũ trụ khởi nguyên của tộc Thiên Mông, chứ không phải vũ trụ khởi nguyên của Nhân tộc. Bọn hắn rời khỏi vũ trụ khởi nguyên của tộc Thiên Mông, lại tìm được vũ trụ mới, đây chính là một vấn đề.

Mạc Vô Kỵ im lặng rất lâu, sau đó mới chậm rãi nói, “Tiểu Bố, ta luôn cảm thấy con đường tắt này không phải cách tốt. Lúc trước, tộc Thiên Mông tìm được đại vũ trụ trong Hỗn Độn, bọn hắn nhất định cũng lưu lạc trong Hạo Hãn rất lâu, thậm chí tìm thật lâu, đây cũng là một loại trả giá.

Nếu như bây giờ chúng ta xuyên qua đại vũ trụ tộc Thiên Mông đi tìm đại vũ trụ thuộc về chúng ta, thứ này cũng tương đương với việc dựa trên căn cơ của tộc Thiên Mông, quy tắc thiên địa diễn sinh như thế nào, bây giờ thực lực của chúng ta vẫn chưa đủ, không rõ được huyền ảo trong đó, lại càng không có khả năng khống chế. Lỡ như chúng ta đến địa bàn của tộc Thiên Mông, bị quy tắc thiên địa của đại vũ trụ tính vào trong đó, chẳng phải là may áo cưới cho người khác sao?”

“ĐÚng, ta cũng nghĩ như vậy, thiên hạ này sao lại có nhiều đường tắt như vậy? Giống như trước đó khi chúng ta nhìn thấy cái thế giới vũ trụ bị tàn phá kia. Người diễn hóa ra thế giới kia chắc cũng nghĩ giống như chúng ta lúc trước, thông qua đại đạo tự thân diễn hóa ra thế giới vũ trụ, cũng xem như là một đường tắt, kết quả thì thế nào, chúng ta đều thấy được.” Lam Tiểu Bố nói.

“Được, vậy thì chúng ta cứ dựa theo con đường của ĐInh đạo hữu mà tiến lên, chờ chúng ta mở thế giới đại vũ trụ mới này ra rồi nói tiếp.”Mạc Vô Kỵ nói.

“ĐInh đạo hữu, ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện.” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đinh Trọng Trần.

Đinh Trọng Trần lập tức nói, “Lam huynh cứ nói, chỉ cần Đinh Trọng Trần có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

“Chuyến đi này của chúng ta, không biết cần bao nhiên năm mới tìm được Hồng Mông Hỗn Độn bên ngoài đại vũ trụ. Nhưng ta có mấy bằng hữu còn đang ở đại vũ trụ, ta nhất định phải báo tin cho bọn hắn, bảo bọn hắn rời khỏi đại vũ trụ.” Lam Tiểu Bố nói.

Bọn người Tề Mạn Vi đang tu luyện trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, theo lý mà nói, Lam Tiểu Bố không cần phải lo lắng. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, sau khi hắn và Mạc Vô Kỵ rời đi, rất có thể tộc Thiên Mông chẳng mấy chốc nữa sẽ tiến hành phản công. Không có hắn và Mạc Vô Kỵ ra tay giúp đỡ, mười đại thế giới ở đại vũ trụ rất có thể sẽ nhanh chóng biến thánh địa bàn của tộc Thiên Mông.

Trước đó hắn và Mạc Vô Kỵ dự định tiến đến Đại Hoang thế giới tìm kiếm Hồng Quân lão tổ, sau đó liên thủ đối phó với tộc Thiên Mông. Kết quả truyền tống xảy ra vấn đề, làm trễ nải thời gian, cho dù bọn hắn có muốn quay về đại vũ trụ giúp đỡ cũng không kịp.

Cho dù tốc độ Thất Giới Thạch rất nhanh, nhưng muốn quay lại đại vũ trụ, nhanh nhất cũng phải mất mấy trăm năm. Chậm mà nói thì có lẽ cũng phải mấy ngàn năm.

Bây giờ tộc Thiên Mông đã quét sạch hơn phân nửa Cực Thịnh thế giới, chỉ cần Cực Thịnh thế giới bị xử lý, vậy thì những thế giới còn lại chắc hẳn cũng không thể kiên trì được bao lâu.

“Tiểu Bố, chỉ sợ không kịp rồi.” Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói.

Cho dù Đinh Trọng Trần có ngọc giản phương vị hư không chính xác, muốn từ nơi này quay lại đại vũ trụ, không hơn trăm ngàn năm thì không được.

Chương 2610 - Chỗ nhầm lẫn.

Lam Tiểu Bố im lặng, sau một hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói, “Vô Kỵ, ta nhất định phải quay về một chuyến, ta đã đồng ý với Tề Mạn Vi. ta có một dự cảm, lần này đi tìm Đại Thiên thế giới mới, có lẽ sẽ mấy trăm năm, có lẽ là cả vạn năm. Nếu như Mạn Vi ở chỗ khác thì thôi, nhưng ở đại vũ trụ, 100% sẽ bị tộc Thiên Mông chém giết.”

Tộc Thiên Mông ở đại vũ trụ cường đại thế nào, Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, cho dù Tề Mạn Vi có bước vào bước đại đạo thứ tám, vẫn không đáng chú ý đến. Ngược lại là Thất Trụ Thiên tu luyện đại đạo tự thân, sức chiến đấu chắc hẳn sẽ mạnh hơn một chút. Nhưng mà theo Lam Tiểu Bố, Thất Trụ Thiên muốn bước vào bước thứ tám là chuyện vô cùng khó khăn.

Bây giờ khu vực Khô Sinh Hỗn Độn rất an toàn, nhưng một khi tộc Thiên Mông quét sạch mười đại thế giới, vậy thì không còn chỗ nào là an toàn nữa.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, tất cả mọi người đều im lặng. Ngay cả Đinh Trọng Trần cũng biết, lời Lam Tiểu Bố nói chính là thật. Nhân tộc ở mười đại thế giới ở đại vũ trụ, vốn bởi vì quy tắc thiên địa áp chế mà không phải là đối thủ của tộc Thiên Mông, cộng thêm hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đã xử lý gần một nửa bước đại đạo thứ tám, chuyện này đã khiến thực lực của mười đại thế giới yếu hơn.

“Ta quyết định tách ra với Vô Kỵ để hành động, Vô Kỵ và Đinh đạo hữu dẫn mọi người đi tìm Đại Thiên thế giới, còn ta thì trở về đại vũ trụ tìm người.” Lúc này Lam Tiểu Bố mới hạ quyết tâm.

Mạc Vô Kỵ nói, “Tiểu Bố, nếu như tộc Thiên Mông thật sự càn quét mười đại thế giới ở đại vũ trụ, vậy thì không chỉ đại vũ trụ gặp nguy hiểm, những vũ trụ trung đẳng, thậm chí là vũ trụ cấp thấp còn lại, chỉ sợ đều sẽ gặp nạn. Có loại người như Hoàn và Hôi Trực ở đây, trong phương mênh mông này, sẽ không có Nhân tộc tồn tại.”

Vũ trụ mênh mông vô cùng vô tận, rốt cuộc có bao nhiêu vị diện giống như đại vũ trụ, cho dù là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ đều không dám khẳng định.

“Cho nên, chúng ta nhất định phải chia ra làm việc. Ta còn có một việc nhờ ngươi, đưa Phàm Nhân tinh của ta đi. Nếu như chúng ta tìm được đại vũ trụ mới, Phàm Nhân tinh sẽ sinh tồn trong đại vũ trụ mới này.” Mạc Vô Kỵ trịnh trọng nói.

Vị trí của Phàm Nhân tinh của Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố biết, Lam Tiểu Bố cũng đi qua một lần. Nếu như lần này tộc Thiên Mông thật sự nghiền ép mười đại thế giới ở đại vũ trụ, vậy thì tất cả những vũ trụ, tinh cầu, giới vực trung đẳng và cấp thấp kia, bao gồm cả Phàm Nhân tinh đều sẽ gặp nạn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta hiểu ý của ngươi rồi, ta sẽ làm được, chẳng những Phàm Nhân tinh, ngay cả Đại Hoang tinh của ta, cũng nhất định phải dời đi. Ít nhất thì trước khi chúng ta có thể ngăn cản được tộc Thiên Mông và Hoàn, Hôi TRực, không thể nào để cho những thế giới này tồn tại đơn độc trong Hạo Hãn này.”

“Thế nhưng sau khi Lam đạo hữu đi rồi, nếu như chúng ta cần Lam đạo hữu giúp đỡ…” Đinh Trọng Trần mới nói được một nữa thì không nói tiếp nữa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn nghe ra được ý của Đinh Trọng Trần, đó chính là Thất Giới Thạch là của hắn, nếu như hắn đi rồi, nhất định phải lấy Thất Giới Thạch đi. Không có Thất Giới Thạch, bọn hắn muốn tìm kiếm Hồng Mông Hỗn Độn thì sẽ chậm hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, vung tay lên, Thất Giới Thạch đột nhiên chia ra làm hai.

Đinh Trọng Trần vui mừng nói, “Thất Giới Thạch có thể tách ra làm hai sao?”

Mạc Vô Kỵ cười nói, “Đây là Thất Giới Thạch, có thể tách làm Thất

Giới, chứ không phải là lưỡng giới. Theo ta được biết, sau khi Thất Giới Thạch tách ra, vẫn có thể dung hợp cách giới vực."

Lam Tiểu Bố gật đầu, "Thất Giới Thạch quả thật có thể chia thành Thất Giới, đến lúc đó Vô Kỵ khống chế cái Thất Giới Thạch này đi tìm đại vũ trụ mới, còn ta thì quay về cứu người. Ở vũ trụ cao cấp, chỉ cần ở trong một vị diện, Thất Giới Thạch có thể dùng như truyền tống trận, trực tiếp vượt qua giới vực mà dung hợp."

"Đây chẳng phải là sau khi chúng ta tìm được vũ trụ mới rồi, Lam đạo hữu chỉ cần kích phát Thất Giới Thạch, là có thể tụ hợp với chúng ta ngay lập tức sao?" Đinh Trọng Trần càng vui mừng hơn.

Trừ lo lắng vì Lam Tiểu Bố sẽ lấy lại Thất Giới Thạch, còn một chuyện nữa là sức chiến đấu của Lam Tiểu Bố, hắn ta đã từng nhìn thấy, nếu có Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, nhóm người bọn hắn ở trong hư không mênh mông này, chính là đánh đâu thắng đó.

"Đúng, nhưng một khi cách xa vị diện cao cấp, cho dù là ta cũng không thể khiến Thất Giới Thạch cách vị diện tụ hợp." Lam Tiểu Bố nói ra.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, đây không phải là vấn đề của Thất Giới Thạch, mà là thực lực của hắn không đủ, nếu có một ngày hắn bước vào bước đại đạo thứ tám, thậm chí là bước đại đạo thứ chín, có lẽ có thể tụ hợp với Thất Giới Thạch này cho dù cách bao nhiêu vị diện vũ trụ cao cấp.

Mạc Vô Kỵ lấy cái lưỡi búa kia ra nói, "Tiểu Bố, chúng ta trả đổi cái Khai Thiên Phiên này một chút. Cái cờ này có thể tìm kiếm được phương vị Hồng Mông Hỗn Độn, còn cái cán cờ này chắc hẳn phải đợi đến lúc mở thế giới ra mới dùng đến." Lam Tiểu Bố cất lưỡi búa lại, lấy lá cờ ra đưa cho Mạc Vô Kỵ nói, "Cái Thất Giới Thạch này ngươi để lại lạc ấn của mình đi, tốc độ này không hề chậm hơn Thất Giới Thạch hoàn chỉnh đâu.”

Mạc Vô Kỵ gật đầu, lại lấy một cái thủy tinh cầu, “Tiểu Bố, giúp ta đưa cái thủy tinh cầu này cho Sầm Thư âm, nàng biết phải làm thế nào.”

Đinh Trọng Trần tiến lên, lấy hai cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, hai cái ngọc giản này, có một cái là ngọc giản phương vị, còn một cái là ngọc giản tuyến đường đi của chúng ta.”

“Được, chúng ta từ biệt tại đây, mong sớm ngày tụ họp.” Lam Tiểu Bố nói xong, nhảy lên một cái Thất Giới Thạch khác, thần niệm cuốn lên, Thất Giới Thạch nhanh chóng phá vỡ hư không rồi biến mất.

Chương 2611 - Chỗ nhầm lẫn. (2)

“Chúng ta cũng đi thôi.” Mạc Vô Kỵ khắc đạo niệm của mình vào trong Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch cũng biến thành một hư ảnh, xông vào hư không mênh mông.

…

Lam Tiểu Bố đứng trên Thất Giới Thạch, nhìn phương vị đã được đánh dấu trên ngọc giản, trong lòng cũng vô cùng khâm phục Đinh Trọng Trần. Mặc kệ Đinh Trọng Trần rời khỏi đại vũ trụ đến đây đã hao tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết, cái ngọc giản phương vị này thật sự rất rõ ràng.

Chẳng những là phương vị được đánh dấu rõ ràng, thậm chí chỗ nào có vòng xoáy hư không, chỗ nào có hư không sai chỗ, chỗ nào xuất hiện thiên thạch bay loạn trong hư không, đều được đánh dấu vô cùng rõ ràng.

Dựa theo thời gian đánh dấu trong ngọc giản, Lam Tiểu Bố đoán dùng Thất Giới Thạch của hắn, không đến 200 năm thì sẽ trở lại đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thán không thôi, Đinh Trọng Trần từ đại vũ trụ đi ra ngoài bao nhiêu năm tồi Lam Tiểu Bố không biết, có lẽ cũng mấy ngàn năm mà thôi. Bây giờ mặc dù tốc độ của hắn nhanh hơn, cũng chỉ chưa đến 200 năm đã có thể quay lại đại vũ trụ. Bởi vậy có thể thấy được, nếu như không có hắn và Mạc Vô Kỵ nhúng tay vào, cho dù trên đường đi Đinh Trọng Trần không gặp phải vấn đề gì, nhưng có thể tìm được một đại vũ trụ khác trong Hồng Mông Hỗn Độn, có lẽ không đến hàng trăm, hàng ngàn vạn năm thì cũng khó có thể làm được.

Hàng trăm hàng ngàn vạn năm ở trong hư không vô tận mà không gặp phải chuyện gì, chỉ sợ khả năng này cũng không lớn lắm. Cho nên mới nói, Đinh Trọng Trần muốn tìm được một đại vũ trụ mới trong Hồng Mông Hỗn ĐỘn, hầu như là chuyện không có khả năng.

Bây giờ có Thất Giới Thạch, có Khai Thiên Phiên chỉ dẫn, một vài thời điểm thậm chí có thể vượt qua giới vực, chắc hẳn có thể giảm thời gian lại. Nhưng cho dù là như vậy, số năm này cũng phải lấy vạn để tính toán.

Lam Tiểu Bố nhíu mày, hắn cảm thấy chuyện này có chút không thực tế. Không đúng, chắc hẳn có chuyện gì đó hắn chưa nghĩ đến.

Đúng rồi, Tòng Ngang, Tòng Ngang vì có thể đến đại vũ trụ mới, sau đó ở trong đại vũ trụ mới, để lại quy tắc thiên địa của Đại Vũ Trụ Thuật, cho nên mới đi theo Đinh Trọng Trần tìm kiếm đại vũ trụ mới. Cho dù Tòng Ngang không cảm thấy thời gian này dài, chỉ cần hắn ta không ngốc, cũng biết được Đinh Trọng Trần không thể làm được chuyện này.

Đã như vậy, vì sao Tòng Ngang còn đi theo bên cạnh Đinh Trọng Trần, còn kiên định cho rằng Đinh Trọng Trần có thể tìm được đại vũ trụ mới?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, đột nhiên gõ đầu mình một cái, hắn và Mạc Vô Kỵ đã bị Tòng Ngang dắt mũi rồi. Đinh Trọng Trần nói, Hồng Quân lão tổ nói cho hắn ta biết, chỉ cần có thể tìm được một Hồng Mông Hỗn Độn khác, là có cơ hội mở ra thế giới đại vũ trụ hoàn toàn mới.

Đối với Đinh Trọng Trần mà nói, cái này rõ ràng đã hình thành nên tư duy cố định, ai nói Hồng Mông Hỗn Độn nhất định phải đến một phía khác của đại vũ trụ mới có thể mở được? Hạo Hãn mênh mông vô tận, tộc Thiên Mông có thể tìm được đại vũ trụ ở Hồng Mông Hỗn Độn, đồng thời mở ra Đại Thiên thế giới như đại vũ trụ thích hợp để sinh tồn, vì sao Nhân tộc không thể tìm đến Hồng Mông Hỗn ĐỘn mới, sau đó mở ra Đại Thiên thế giới mới chứ? Dựa vào đâu mà nhất định phải lấy đại vũ trụ của tộc Thiên Mông làm cơ sở đi tìm một Hồng Mông Hỗn Độn khác?

Lam Tiểu Bố không quay về, hắn khẳng định Mạc Vô Kỵ cũng có thể kịp thời phản ứng được.

…

Đúng như Lam Tiểu Bố nghĩ, Mạc Vô Kỵ khống chế Thất Giới Thạch đưa bọn người Đinh Trọng Trần đi mấy ngày, Mạc Vô Kỵ đã cảm nhận được không thích hợp. Khai Thiên Phiên chỉ hướng phương vị Hỗn ĐỘn cũng không phải chỉ có một phương hướng, cho nên cứ mỗi lần Đinh Trọng Trần đều cảm thấy cần phải thay đổi phương vị.

“Đinh đạo hữu, có phải trên người ngươi có bảo vật nào khác không?” Mạc Vô Kỵ đột nhiên hỏi.

Đinh Trọng Trần đang trợ giúp chỉ dẫn phương hướng gật đầu, sau đó lấy một cái tinh bàn ra nói, “Đây là Khai Thiên Chí Bảo của Tinh Phồn thế giới ta, Hỗn Độn Tinh Bàn.

“Hỗn Độn Tinh Bàn này có tác dụng gì?” Mạc Vô Kỵ khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy mình hình như đã bị Đinh Trọng Trần ảnh hưởng khiến phán đoán sai lệnh rồi.

Đinh Trọng Trần giải thích, “Cái Hỗn ĐỘn Tinh Bàn này có khởi nguyên từ đại vũ trụ, xuất hiện khi khai mở Tinh Phồn thế giới, chỉ cần cầm lấy tinh bàn, chúng ta sẽ không đi chệch đại vũ trụ quá xa. Nói cách khác, chỉ cần trên tinh bàn có một tuyến đường vị diện, chúng ta vẫn có thể đi dọc bên ngoài đại vũ trụ mà di chuyển.”

Mạc Vô Kỵ cạn lời nhìn Đinh Trọng Trần, “ĐInh đạo hữu, ngươi cảm thấy đại vũ trụ có lớn không?”

Đinh Trọng Trần nghi ngờ nói, “Đại vũ trụ đương nhiên là lớn chứ? Sao vậy?”

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Nếu như di chuyển theo tinh bàn của ngươi, mặc kệ sau này chúng ta có còn tuyến đường vị diện của đại vũ trụ hay không, nhưng ta khẳng định xem như có tuyến đường vị diện, chúng ta muốn đi vòng qua đại vũ trụ, cho dù có Thất Giới Thạch, chỉ sợ không hơn ngàn vạn năm cũng không được. Ta nói cái ngàn vạn năm này là lời nói ước tính thôi, nếu như lâu hơn một chút, trăm triệu năm cũng không phải là không có khả năng.”

Đinh Trọng Trần sửng sốt, trăm triệu năm? Trăm triệu năm này, cái gì cũng lạnh rồi, chỉ sợ Nhân tộc đã sớm không còn tồn tại nữa. Đừng nói là trăm triệu năm, hắn ta rời khỏi đại vũ trụ mới bao nhiêu năm, người bên cạnh đã không còn lại một phần mười.

“Từ giờ trở đi, ngươi không cần chỉ dẫn phương hướng nữa. Ta dựa theo Khai Thiên Phiên tìm kiếm Hồng Mông Hỗn Độn để khống chế Thất Giới Thạch, chúng ta không cần lấy đại vũ trụ làm vật tham chiếu nữa. Ai nói thế giới mà chúng ta lựa chọn sinh tồn, nhất định phải lấy đại vũ trụ làm cơ sở? Chúng ta chỉ cần tìm được Hồng Mông Hỗn Độn chân chính là được, ta nghĩ lúc trước khi tộc Thiên Mông tìm kiếm được đại vũ trụ, bọn hắn cũng không có bất cứ chỉ dẫn tham khảo nào cả.”

Chương 2612 - Tần Kình Thiên phách lối.

Đinh Trọng Trần giật mình, đúng nhỉ, hắn ta vì sao nhất định phải đi tìm một Hồng Mông Hỗn Độn ở phía khác đại vũ trụ? Chỉ cần ở trong mênh mông này tìm được Hồng Mông Hỗn Độn, là có cơ hội mở ra một Đại Thiên thế giới như đại vũ trụ mà thôi.

“Mạc đạo hữu, ta nghe ngươi, ngươi nói làm thế nào thì chúng ta cứ làm theo như vậy.” Đinh Trọng Trần cất Hỗn Độn Tinh Bàn ra, thành khẩn nói.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không quản đến Thất Giới Thạch, bố trí một cái đại trận Khống Chế Thất Giới Thạch, sau đó đưa ấn ký đạo tắc của mình vào. Sau khi có được phương vị chính xác, Thất Giới Thạch có đại trận Khống Chế điều khiển, không khác gì khi Lam Tiểu Bố tự mình khống chế.

Lam Tiểu Bố thì tự mình lấy ra hai đầu đạo mạch cực phẩm và một đống đạo tinh ra, hắn phải nhanh chóng tích lũy đủ bước đại đạo thứ bảy, sau đó đột phá lên bước đại đạo thứ tám.

Còn về Vũ Trụ đạo quả, cho dù trên người có một đống Vũ Trụ đạo quả mười vân và Vũ Trụ đạo quả chín vân, nhưng Lam Tiểu Bố cũng không dám dùng đến. Bây giờ có thể khẳng định, Vũ Trụ Thụ hướng về phía tộc Thiên Mông, nếu Vũ Trụ Thụ hướng về phía tộc Thiên Mông, hắn sao dám dùng Vũ Trụ đạo quả để tu luyện chứ? Lỡ như trong Vũ Trụ đạo quả có đạo tắc thiên địa ẩn nào đó, hắn dùng Vũ Trụ đạo quả tu luyện, chẳng khác nào bị ám hại.

KHi nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm và đạo tinh ở xung quanh không ngừng được Lam Tiểu Bố cuốn đi, khí thế quanh người Lam Tiểu Bố càng ngày càng trôi chảy, phong mang bước đại đạo thứ bảy lại dần dần biến mất. Trường Sinh giới cũng theo đạo vận trôi chảy của Lam Tiểu Bố mà trở nên vững chắc. Trường Sinh Đạo Thụ cũng lớn mạnh, các loại quy tắc Trường Sinh cũng không ngừng trưởng thành.

Từ sau khi bước vào bước đại đạo thứ bảy, hắn và Mạc Vô Kỵ vẫn luôn đối phó với các loại cường giả, cho đến hôm nay, mới có cơ hội từ từ rèn luyện đạo tắc đại đạo và trau chuốt đạo cơ của mình.

Có lẽ bởi vì Lam Tiểu Bố không ngừng độn hành trong hư không mênh mông không người, hoặc có lẽ là vì tu sĩ Nhân tộc trong đại vũ trụ càng ngày càng ít, Thất Giới Thạch độn hành trong hư không trăm năm, vậy mà không gặp bất cứ vấn đề nào cả.

So với tu luyện trong Hỗn Độn Thời Gian Kết, trau chuốt đại đạo của mình trong hư không thế này, Lam Tiểu Bố cảm thấy càng thích hợp hơn.

Lam Tiểu Bố lại bị tiếng xa đập đánh thức, bởi vì tiếng va đập này, Thất Giới Thạch hơi dừng lại một chút. Lam Tiểu Bố lập tức dừng tu luyện, vừa bước ra khỏi động phủ tu luyện, đã đứng ngay tại cấm chế Thất Giới Thạch.

Bởi vì Lam Tiểu Bố biết rất rõ, dựa vào tuyến đường mà Đinh Trọng Trần đưa cho mình, còn có đại trận Khống Chế của hắn, Thất Giới Thạch không thể nào va chạm vào bất cứ thứ gì được. Bây giờ Thất Giới Thạch bị va chạm, khả năng duy nhất là có người công kích Thất Giới Thạch.

Quả thật là có người công kích Thất Giới Thạch, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, người công kích Thất Giới Thạch lại là người quen, một nữ nhân tóc tai bù xù.

Nếu như Lam Tiểu Bố lờ đi đòn công kích của gia hỏa này vào Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy. Nhưng mà sau khi nhìn thấy nữ nhân này, Lam Tiểu Bố lại ngừng Thất Giới Thạch lại, thậm chí hắn còn mở cấm chế ra.

“Ha ha, lần trước chúng ta muốn giết Tần Kình Thiên nên thả ngươi đi, không ngờ ngươi không tìm chỗ trốn đi, còn chủ động tìm đến tận cửa.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, lĩnh vực lập tức khóa nữ nhân công kích Thất Giới Thạch của hắn.

Nữ nhân này tên là Mộng Nguyên, chắc hẳn là người của Mông Mỗ Đại Diễn. Một bước đại đạo thứ năm, đối với Lam Tiểu Bố bây giờ mà nói, chỉ cần vươn tay ra là có thể bóp chết.

Chỉ là nữ nhân này sao lại chạy đến nơi này, nơi này cách đại vũ trụ cũng không hề gần, cho dù Thất Giới Thạch của hắn độn hành cấp tốc, ít nhất cũng phải mấy trăm năm mới có thể đến đại vũ trụ.

Ban đầu Lam Tiểu Bố còn tưởng rằng nữ nhân này nhìn thấy Thất Giới Thạch cho nên muốn chiếm làm của riêng, cho nên mới đột nhiên ra tay chặn đường Thất Giới Thạch, nhưng mà sau khi thần niệm quét đến tình hình của Mộng Nguyên, là hắn biết mình đã đoán sai rồi. Lúc này, nữ nhân trước mắt hơi thở bất ổn, đạo tắc đại đạo hỗn loạn, tóc tai bù xù, toàn thân đều vết máu, rất rõ ràng là bị người đuổi giết, hơn nữa trên người trọng thương chưa lành.

Xem ra nữ nhân này chặn đường Thất Giới Thạch hắn, không phải muốn cướp đoạt Thất Giới Thạch, mà là cầu cứu. Nhưng mà đối với người Mông Mỗ Đại Diễn, Lam Tiểu Bố không có chút tâm tình cứu giúp nào cả, ý nghĩ giết chết đối phương thì có đó.

“Là ngươi?” Mộng Nguyên nhìn thấy Lam Tiểu Bố đứng trên Thất Giới Thạch, cũng cả kinh, nhưng mà nàng nhanh chóng tỉnh táo lại. ĐỐi với nàng mà nói, không có gì tồi tệ hơn người đang đuổi theo phía sau.

“Mộng Nguyên kính chào Lam Đạo Chủ, nếu như Lam Đạo Chủ nhất định phải giết ta, cũng là chuyện bình thường. Lúc trước đều là do ta tự làm chủ, Lam Đạo Chủ hủy đi bảo khố cực kỳ quan trọng của Mông Mỗ Đại Diễn, đồng thời cướp hết đồ trong bảo khố đi, hơn nữa còn giết sạch người của Mông Mỗ Đại Diễn. Ta là một hộ pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, đương nhiên phải làm việc theo mệnh lệnh.” Mộng Nguyên cúi người hành lễ, giọng điệu cũng không hề kiêu ngạo hay hèn mọn.

“Mông Mỗ Đại Diễn ngươi uy phong như vậy, sao ngươi lại giống như chó nhà có tang như vậy, bị người đuổi giết đến mức này?” Lam Tiểu Bố cũng khá khó hiểu, nữ nhân này mặc dù còn chưa đến cùng đường mạt lộ, nhưng mà cách cùng đường mạt lộ cũng không xa.

Mộng Nguyên tự giễu cười cười, “Ta sớm đã không còn là người của Mông Mỗ Đại Diễn nữa, ta đã bị Mông Mỗ Đại Diễn đuổi ra ngoài, bây giờ đang bị đuổi giết.”

Chương 2613 - Tần Kình Thiên phách lối. (2)

“Mông Mỗ Đại Diễn đang đuổi giết ngươi? Vì sao?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc nhìn Mộng Nguyên, thực lực của Mộng Nguyên bây giờ trong mắt hắn chẳng là gì nữa, một bước đại đạo thứ năm, thật sự không là gì. Nhưng đối với một thế lực mà nói, cho dù là Mông Mỗ Đại Diễn, một bước đại đạo thứ năm cũng là một cường giả.

Mông Mỗ Đại Diễn tự tìm đường chết sao? Lại đi truy sát một cường giả vốn thuộc về Mông Mỗ Đại Diễn như Mộng Nguyên?

“Không phải Mông Mỗ Đại Diễn truy sát ta, mà là Tần Kình Thiên muốn truy sát ta. Nhưng mà cho dù Tần Kình Thiên không truy sát ta, Mông Mỗ Đại Diễn truy sát ta cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Lúc Mộng Nguyên nói chuyện, khóe miệng lại tràn ra máu.

Tần Kình Thiên muốn truy sát ngươi? Lam Tiểu Bố sửng sốt, lập tức nhìn về phía hư không xa xa, hắn mơ hồ cảm nhận được có một đạo độn quang đang nhanh chóng lao đến.

Lam Tiểu Bố nói, “Cấm chế đã mở, ngươi lên trước rồi nói.”

Tần Kình Thiên đó, gia hỏa này hắn đã sớm muốn xử lý rồi, không ngờ còn có thể nhìn thấy gia hỏa này trong hư không.

“Đa tạ Lam Đạo Chủ, Tần Kình Thiên đuổi đến, đi nhanh lên.” Mộng Nguyên khom lưng cảm tạ một câu, vừa nhảy lên Thất Giới Thạch không chút chần chừ. Nói một câu xong thì nuốt mấy viên đạo đan, sau đó ngồi xuống chữa thương.

Đi sao? Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy.

Mộng Nguyên mở to mắt, vội vàng nói, “Lam Đạo chủ, Tần Kình Thiên đuổi tới rồi, Tần Kình Thiên đã bước vào bước đại đạo thứ bảy, ngay cả Đạo Tổ cũng chưa chắc có thể thắng được hắn, bây giờ chúng ta chạy nhanh còn kịp.”

Thất Giới Thạch vẫn không hề động đậy, Mộng Nguyên thở dài, chỉ có thể tiếp tục chữa thương.

Chỉ chưa đến mấy giây, một nam tử có vóc người cao lớn từ đằng xa độn gấp đến. ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn dưới chân nam tử này, đó là một thanh đao lớn màu đỏ.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều đã từng đấu với Tần Kình Thiên, biết pháp bảo của Tần Kình Thiên chính là một thanh hồng đao. Nhưng Lam Tiểu Bố khẳng định, hồng đao lúc trước của Tần Kình Thiên không phải là thanh đao này.

Thanh hồng đao này có khí thế cường đại, hơn nữa khí thế sát phạt trên người hồng đao cực kỳ phù hợp với người đang đạp trên hồng đao, rõ ràng cái hồng đao này do chính người này luyện chế ra.

“Ha ha, Thất Giới Thạch…” Tần Kình Thiên đột nhiên cười ha ha, vậy mà không kiêng nể gì bước lên Thất Giới Thạch, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Còn hồng đao dưới chân hắn ta, vẫn đang nâng hắn ta lên.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến, ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Lam Tiểu Bố, đồng thời có thể lấy được Thất Giới Thạch, quả nhiên, vận may tới thì cái gì cũng không cản nổi.

“Lam Tiểu Bố à Lam Tiểu Bố, ngươi nói sao ngươi lại xui xẻo đến mức này chứ, ở nơi thế này mà cũng bị ta bắt được, ha ha ha…” Tần Kình Thiên thật sự không nhịn được vui mừng trong lòng, lại cười ha ha một lần nữa. Thật sự là vì Thất Giới Thạch đối với hắn ta mà nói quá quan trọng.

Còn về chuyện bản thân có phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố hay không, ha ha, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến. Tần Kình Thiên hắn ta so với những người cùng cấp, hoàn toàn chưa từng gặp được đối thủ. Bây giờ thân thể hắn ta đã khôi phục, bước vào bước đại đạo thứ bảy, đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là bước đại đạo thứ tám, hắn ta cũng có thể dễ dàng nghiền sát.

Lam Tiểu Bố nhìn Tần Kình Thiên từ trên xuống dưới, không thể không nói, bề ngoài Tần Kình Thiên vô cùng tốt, thân hình cao lớn, tóc dài rất tiên khí. Dáng vẻ lại cực kỳ anh tuấn, cộng thêm hồng đao đang ở dưới chân, khiến người ta cảm thấy một loại khí thế vô song.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Cái bề ngoài làm màu này của ngguơi, không đi hát hoa đán, đúng là uổng phí nhân tài mà.”

Tần Kình Thiên đã chuẩn bị tinh thần Lam Tiểu Bố sẽ chạy trốn, không ngờ Lam Tiểu Bố không những không trốn, ngược lại còn nói một câu khiến hắn ta khó hiểu. Nhưng mà hắn ta lập tức ném mấy cái trận kỳ ra, tay xòe ra, hồng đao lập tức nằm trong lòng bàn tay, hắn ta giống như phát hiện ra gì đó, cười ha ha, “Ta nói sao mà lá gan của ngươi lại lớn như vậy, hóa ra cũng đã bước vào bước đại đạo thứ bảy rồi. Đáng tiếc, bước đại đạo thứ bảy như ngươi đứng trước mặt người khác thì có thể phách lối, nhưng ở trước mặt Tần Kình Thiên ta, chỉ có thể chịu chết thôi.”

Lúc nói chuyện, lĩnh vực đại đạo của Tần Kình Thiên đã khóa Lam Tiểu Bố lại, còn về Mộng Nguyên, hắn ta hoàn toàn không coi trọng.

Lam Tiểu Bố xòe ray ta, Trường Sinh Kích xuất hiện trong tay, sau đó thở dài nói, “Tần Kình Thiên, để ta đoán xem, chắc chắn ngươi chưa từng đến đại vũ trụ phải không?”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố khẳng định Tần Kình Thiên chưa từng đến đại vũ trụ, cũng là vì Tần Kình Thiên không sợ hắn.

Nếu như Tần Kình Thiên đến đại vũ trụ, nhất định sẽ biết hắn và Mạc Vô Kỵ đã giết chết và hủy đi không chỉ một hai bước đại đạo thứ tám và Đạo Tổ. Tần Kình Thiên có phách lối đến đâu, cũng không dám nói nhất định có thể thắng được cường giả bước đại đạo thứ tám hoặc cường giả cấp bậc Đạo Tổ.

Tần Kình Thiên lạnh giọng nói, “Vậy mà ngay cả đại vũ trụ cũng biết, xem ra sau khi ngươi trốn đi cũng không phải không thu hoạch được gì. ĐÁng tiếc, cả đời này ngươi cũng đừng hòng đến đại vũ trụ.”

Sau khi Tần Kình Thiên nói xong, trường đao đã hóa thành một cái cầu vồng bổ xuống, giờ phút này toàn bộ không gian trên Thất Giới Thạch đều là sát thế cầu vồng.

Cho dù không coi trọng Lam Tiểu Bố, thế nhưng khi Tần Kình Thiên ra tay lại chẳng có chút ý nghĩ khinh thường nào đối với Lam Tiểu Bố, vừa ra tay chính là toàn bộ sát thế.

Chương 2614 - Hỗn Độn Hà đến tay.

Với kinh nghiệm của Tần Kình Thiên, lĩnh vực đại đạo của hắn ta mở rộng, cầu vồng liệt giới Lạc Nguyên Đao đánh ra, cho dù đối thủ có là bước đại đạo thứ tám, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó. Lam Tiểu Bố này hắn ta biết, là một gia hỏa rất mạnh, nhưng mà có mạnh đến đâu, bây giờ không có Mạc Vô Kỵ giúp đỡ, đứng trước cầu vồng liệt giới của hắn ta, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ. Đây là vì hắn ta đã cố gắng coi trọng Lam Tiểu Bố thêm mấy phần, trên thực tế, nếu như Lam Tiểu Bố có thể tự vệ được đã vượt xa chín phần chín bước đại đạo thứ bảy rồi.

Nhưng trên thực tế, Tần Kình Thiên cho rằng Lam Tiểu Bố lui lại thì chẳng những không lui lại, mà còn cuốn lĩnh vực của mình lên, đồng thời Trường Sinh Kích cũng đánh tới.

Thần thông trường đao của Tần Kình Thiên vừa đánh ra, Lam Tiểu Bố đã biết, thực lực của người này tuyệt đối không thua bước đại đạo thứ tám bình thường, quả thật là một cường giả trong cường giả. Nếu như chờ gia hỏa này bước vào bước đại đạo thứ tám, thật sự chưa chắc mình có thể ngăn chặn được đối phương.

Vì thử Tần Kình Thiên này có bao nhiêu bản lĩnh, thậm chí Lam Tiểu Bố còn không kích phát trận pháp đã bố trí ở trên Thất Giới Thạch. Sở dĩ Tần Kình Thiên dám bước chân lên Thất Giới Thạch, đó là vì Tần Kình Thiên hoàn toàn không sợ bất cứ Khốn Sát Trận nào của Lam Tiểu Bố, đó là vì Tần Kình Thiên tự tin về TRận Đạo của mình. Trên thực tế, Lam Tiểu Bố biết rất rõ, nếu như hắn dùng đến Trận Đạo vây khốn Tần Kình Thiên, thực lực bây giờ của Tần Kình Thiên sẽ yếu đi hơn sáu phần.

Trường Sinh Kích cuốn lên không phải là sát thế đầy trời, mà là một ánh tà dương sắp lặn xuống. Ở trong hư không mênh mông, đột ngột có thêm cái tà dương này, khiến cho toàn bộ hư không tăng thêm một tràng cảnh bi thương.

Trước cái tà dương này, âm thanh sát phạt mà trường kích cuốn lên giống như tiếng đạo âm của từng mũi tên, những mũi tên này đều kéo Tần Kình Thiên vào trong hồi ức xa xưa. Tiếng vang vọng của quê hương trong ánh tà dương, lại dường như đột ngột có thêm tiếng sông chảy ngang qua, nhìn thấy bóng tà dương phản chiếu bên dưới dòng sông kia, lắng nghe từng giọng nói quê hương, khiến Tần Kình Thiên dần chìm trong hồi ức xa xưa của mình…

Đã nhiều năm như vậy, nếu như không có tàn ảnh trời chiều này, không phải cái âm thanh đìu hiu đứt ruột này, Tần Kình Thiên hắn ta đã sớm quên đi những chuyện đã qua, quên đi những lý tưởng lúc trước…

Thương thanh đìu hiu xuyên ruột, kích âm trùng thiên phủ kín sông, người thê lương, chôn xương nơi tha hương!

KHi từng luồng hơi thở tử vong xâm nhập vào tâm hồn, Tần Kình Thiên đột nhiên bừng tỉnh, không hay rồi, đây là thần thông ý cảnh sát phạt!

TRong lĩnh vực đại đạo của hắn ta, Lam Tiểu Bố chẳng những không hề bị áp chế, mà còn có thể dễ dàng thi triển ra loại thần thong ý cảnh này. Cho dù có ngu ngốc đến mấy, Tần Kình Thiên cũng biết lần này hỏng rồi, hắn ta dường như đã cho rằng bản thân mình quá lợi hại rồi.

Tần Kình Thiên điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, thậm chí cả tuổi thọ cũng thiêu đốt, nhưng vẫn chậm một chút.

“Phốc!” Tần Kình Thiên vừa mới tránh khỏi ý cảnh tà dương cùng giọng nói quê hương như đứt ruột kia, Trường Sinh Kích đã đánh đến người Tần Kình Thiên. Một đạo huyết quang nổ tung trên Thất Giới Thạch, thân thể Tần Kình Thiên nhanh chóng sụp đổ.

Lam Tiểu Bố sải bước tiến lên, vươn tay ra bắt lấy nguyên thần của Tần Kình Thiên vừa mới thoát ra. Chỉ là cái nguyên thần này đột nhiên biến mất trong hư không, giống như vừa thuấn di vậy.

Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, hắn đã biết có chuyện gì rồi, vậy mà Tần Kình Thiên còn có một môn thần thông dung hợp phân thân. Thần thông dung hợp phân thân này Lam Tiểu Bố cũng không hiếm lạ, khiến hắn khó hiểu chính là, thần thông dung hợp phân thân của đối phương có thể bỏ qua phong ấn kết giới của hắn. Có thể thấy được Trận Đạo của hắn vẫn còn kém một chút, nếu như Trận Đạo của hắn mạnh hơn một chút, cho dù Tần Kình Thiên có phân thân, tuy hắn không thể giết được Tần Kình Thiên, nhưng mà hôm nay cái nguyên thần này cũng không thể đi nổi.

“Vậy mà ngươi có thể giết được Tần Kình Thiên?” Mộng Nguyên kinh sợ trước thủ đoạn của Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố chẳng những giết Tần Kình Thiên, mà dường như trận đánh này cũng chẳng diễn ra bao lâu cả, thậm chí chỉ cần dùng một chiêu thần thông.

Tần Kình Thiên mạnh như thế nào, Mộng Nguyên biết rất rõ, nàng hoài nghi cho dù là lão tổ của Mông Mỗ Đại Diễn, cũng chưa chắc là đối thủ của Tần Kình Thiên. Đây là vì Tần Kình Thiên còn chưa bước vào bước đại đạo thứ tám, nếu như Tần Kình Thiên bước vào bước đại đạo thứ tám, vậy thì lão tổ Mông Mỗ Đại Diễn chắc chắn không phải là đối thủ của Tần Kình Thiên.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lại giết được Tần Kình Thiên, hơn nữa hình như chỉ mới qua nửa nén hương, cộng thêm một kích. Đây quả thật đã lật đổ hiểu biết của nàng về cường giả. Tần Kình Thiên chính là ác mộng của nàng, là nhân vật không thể nào chiến thắng nổi trong lòng nàng, bây giờ lại dễ dàng bị chém giết.

Lam Tiểu Bố cất Trường Sinh Kích đi, từ tốn nói, “Ta còn chưa giết chết hắn, lúc trước Tần Kình Thiên chỉ còn một sợi tàn hồn, đã có thể khôi phục được cảnh giới như vậy. Có thể thấy được không bao lâu nữa, gia hỏa này sẽ khôi phục lại lần nữa. Nhưng mà đây là cơ hội cuối cùng của hắn, lần sau hắn sẽ không có cơ hội chạy thoát nữa.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, chờ hắn đến bước đại đạo thứ tám, Tần Kình Thiên đừng mong có thể thông qua thủ đoạn na di phân thân nguyên thần này mà chạy thoát.

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã cầm Lạc Nguyên Đao bị rơi xuống đất lên. Đao này vừa cầm lên, một loại khí thế xé rách vũ trụ lập tức tràn ra. Đao tốt, vật liệu luyện chế ra thanh đao này, tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp trong Hạo Hãn này.

Chương 2615 - Hỗn Độn Hà đến tay. (2)

Ngay khi nắm chặt thanh đao này, Lam Tiểu Bố đã hiểu ra, thực lực của Tần Kình Thiên không phát huy được 100%, bởi vì Tần Kình Thiên đã bị hắn cuốn vào thần thông ý cảnh Thương âm Sát. Mặc dù Tần Kình Thiên là bước đại đạo thứ bảy, nhưng chuyện khống chế ý cảnh đại đạo tuyệt đối không bằng hắn, cho nên lần đấu pháp này cũng chưa chân chính thể hiện ra chênh lệch thực lực của hai người. Lần sau Tần Kình Thiên nhất định sẽ nhớ đến bài học này.

Nhưng mà cũng không sao cả, lần sau hắn cũng sẽ rút kinh nghiệm.

Mộng Nguyên vội vàng nói, “Thủ đoạn chạy trốn của Tần Kình Thiên rất mạnh, cho dù là khi hắn ở bước đại đạo thứ năm, Đạo Tổ cũng chưa chắc có thể giết được hắn. Lần này có thể hủy đi thân thể bản tôn của hắn, thậm chí ngay cả thần hồn cũng bị xé rách, có thể nói là hắn lại quay về thời điểm ban đầu một lần nữa.”

“Nói đi, sao Tần Kình Thiên lại muốn truy sát ngươi?” Lam Tiểu Bố cất Lạc NGuyên Đạo của Tần Kình Thiên đi, để Thất Giới Thạch tiếp tục tiến lên rồi hỏi thăm Mộng Nguyên.

Mộng Nguyên lấy một cái trường hà mini màu bạc đưa cho Lam Tiểu Bố, “Là bởi vì cái này.”

“Đây là Hỗn ĐỘn Hà?” Lam Tiểu Bố nhận lấy cái trường hà màu bạc này, kinh ngạc nói, “Sau ngươi có thể luyện hóa Hỗn Độn Hà?”

Mộng Nguyên lắc đầu, “Ta không thể nào luyện hóa cái Hỗn Độn Hà này, mà là do Tần Kình Thiên dạy ta. Lúc trước, ta hợp tác với Tần Kình Thiên, Tần Kình Thiên đã để lại dấu ấn đại đạo trên người ta, cho dù ta có đi đến nơi nào, Tần Kình Thiên đều có thể cảm nhận được. Ban đầu ta có thể đối kháng với Tần Kình Thiên một chút, nhưng khi thực ực của Tần Kình Thiên càng lúc càng mạnh, ta hoàn toàn không thể nào đối kháng được với Tần Kình Thiên, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Tần Kình Thiên sao có thể để cho ta chạy trốn, hắn dạy ta cách, ép ta giúp hắn luyện hóa Hỗn Độn Hà, còn chính hắn thì luyện hóa Hỗn ĐỘn Đạo. Đạo cấm chế thứ nhất trên Hỗn Độn Hà này đã bị ta luyện hóa, có thể lấy được Hỗn Độn Hà, đó là bởi vì Tần Kình Thiên dạy ta cấm thuật. Ta biết, Tần Kình Thiên tuyệt đối sẽ không chỉ có ý định như vậy, khi ta giao Hỗn Độn Hà cho Tần Kình Thiên, chỉ sợ Tần Kình Thiên sẽ bắt ta tự tế bản thân, thậm chí ta hoài nghi Tần Kình Thiên định biến ta trở thành khí linh của pháp bảo Hỗn Độn Đạo, cho nên ta đã mong Mông Mỗ Đại Diễn giúp đỡ…”

Lam Tiểu Bố thì gật đầu, Hỗn Độn Hà và Hỗn Độn Đạo đều là một trong sáu đạo của Hỗn Độn Lộ. Hỗn Độn Lộ là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, so bảo vật Khai Thiên còn cường đại hơn. Nhưng mà bảo vật này cần phải tề tựu đủ sáu đạo, mới có thể thành hình.

Hỗn Độn Lộ có sáu đạo, trong tay Lam Tiểu Bố đã có bốn đạo, bao gồm Hỗn Độn Đạo Điện, Hỗn Độn Đạo Tâm Bàn, Hỗn Độn Bài, Hỗn Độn Đài. Nếu như cộng thêm Hỗn Độn Hà này thì chính là năm đạo.

Tần Kình Thiên không thể nào tụ tập được sáu đạo, cho nên muốn luyện hóa Mộng Nguyên thành khí linh thay thế bốn đạo còn lại, hoàn thành Hỗn Độn Lộ.

“Nói tiếp đi.” Lam Tiểu Bố thả Hỗn Độn Hà xuống.

Mộng Nguyên nói, “Cái Hỗn Độn Hà này vô dụng với ta, đưa cho Lam đạo hữu đi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, không hề khách sáo mà cất Hỗn Độn Hà đi, cái Hỗn Độn Hà này đưa cho hắn là chuyện nên làm, thứ nhất Mộng Nguyên không thể nào giữ được Hỗn Độn Hà, thứ hai là vừa rồi Mộng Nguyên là do hắn cứu được.

Thấy Lam Tiểu Bố cất Hỗn Độn Hà đi, Mộng Nguyên thở phào một hơi, "Sau khi ta phát tin tức về Mông Mỗ Đại Diễn, Mông Mỗ Đại Diễn bảo ta lập tức quay về, đồng thời còn phái người đến đón ta. Nhưng khi ta dự định tụ họp với người mà Mông Mỗ Đại Diễn phái đến, lại nhận được tin tức mà Thiển Cát truyền cho ta trước khi chết. Thiển Cát cũng là chấp pháp của Mông Mỗ Đại Diễn, tu vi của hắn thấp hơn ta, nhưng vẫn luôn ái mộ ta. Chỉ là ta vẫn một lòng say mê đại đạo, cho nên không để ý đến hắn.

Thiển Cát nói cho ta biết, Mông Mỗ Đại Diễn đã đầu phục tộc Thiên Mông ở đại vũ trụ, mười đại thế giới ở đại vũ trụ đã bị tiêu diệt khá nhiều rồi. Hơn nữa tộc Thiên Mông không hề chấp nhận tu sĩ nhân loại đầu hàng, mà chém tận giết tuyệt toàn bộ. Sở dĩ Nhân tộc của Mông Mỗ Đại Diễn vẫn còn tồn tại, là bởi vì Mông Mỗ Đại Diễn là thế lực đầu tiên gia nhập tộc Thiên Mông, dốc rất nhiều công sức cho tộc Thiên Mông. Cho dù là như vậy, sau khi tộc Thiên Mông dần dần chiếm cứ đại vũ trụ, cũng bắt đầu giết chóc tu sĩ Nhân tộc của Mông Mỗ Đại Diễn."

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn chỉ có thể mong rằng tộc Thiên Mông không tìm kiếm khu vực Hỗn Độn quá nhanh, nếu không thì bọn người Mạn Vi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mộng Nguyên tiếp tục nói, "Sau khi Thiển Cát phát tin tức cho ta thì không còn tin tức nữa. Ta biết hắn chắc hẳn đã bị giết rồi, lúc này ta cũng không dám trở về, nếu như không gặp được đạo hữu, chỉ sợ đã bị Tần Kình Thiên giết chết."

“Có phải Tần Kình Thiên đã đầu phục vào tộc Thiên Mông rồi hay không?” Lam Tiểu Bố lại hỏi một câu.

Mộng Nguyên lắc đầu, “Chuyện này thì ta không giết.”

“Cái Mông Mỗ Đại Diễn kia có phải còn có một hang ổ, mà hang ổ này không nằm ở đại vũ trụ?” Lam Tiểu Bố hỏi xong thì có chút mong đợi nhìn Mộng Nguyên.

Mộng Nguyên gật đầu, “ĐÚng vậy, Mông Mỗ Đại Diễn quả thật có hang ổ ẩn nấp khác, hơn nữa còn nằm ở vũ trụ cao cấp. Ta biết phương vị đại khái, nhưng không thể tìm được chỗ chính xác.”

“Nếu như ta đoán không sai, trên người ngươi, trừ ấn ký của Tần Kình Thiên ra, còn có lạc ấn của Mông Mỗ Đại Diễn.” Lam Tiểu Bố nói, hắn cũng đang dự định đến hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn.

Cả người Mộng Nguyên đều ủ rũ, nàng đương nhiên biết chuyện này. Mặc dù nàng vẫn luôn chạy trốn, nhưng nàng biết rất rõ, nàng trốn không thoát.

Chương 2616 - Mộng Nguyên trảm đạo.

“Ngươi có thể dẫn ta đến hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn một chuyến hay không?” Lam Tiểu Bố thẳng thắn hỏi, thù hận giữa hắn và Mông Mỗ Đại Diễn, hoàn toàn không thể nào hòa giải được, hơn nữa Mông Mỗ Đại Diễn cấu kết với tộc Thiên Mông tàn sát tu sĩ Nhân tộc, đã được hắn xếp vào phạm vi nhất định phải diệt.

Mộng Nguyên gật đầu, “Ta quả thật có thể dẫn ngươi đến vùng hư không gần hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng vị trí cụ thể thì ta không biết. Nhưng ta đoán chúng ta còn chưa đến chỗ đó, người của Mông Mỗ Đại Diễn đã vây chúng ta lại rồi, thậm chí bây giờ bọn hắn đang trên đường đi rồi. Mặc dù Lam đạo hữu không sợ Mông Mỗ Đại

Diễn, nhưng mà dù sao bọn hắn cũng có nhiều người, hơn nữa còn liên hợp với tộc Thiên Mông, thật sự là…”

Còn một câu nữa Mộng Nguyên không nói ra, nếu như nàng đi theo Lam Tiểu Bố đến chỗ hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, nàng chắc chắn có thể tìm được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn. Khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn, bảo vật trong đó tuyệt đối là nhiều không kể xiết. Đáng tiếc là nàng không thể đi được, làm vậy thì hoàn toàn không thể nào đánh lén Mông Mỗ Đại Diễn được, bởi vì đối với Mông Mỗ Đại Diễn mà nói, nàng chính là một ngọn đèn sáng.

“Nếu như ngươi đi cùng với ta, có phải ngươi có thể tìm được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn không?” Lam Tiểu Bố cũng nghĩ đến vấn đề này.

Mộng Nguyên ừ một tiếng, lập tức lắc đầu, “Nhưng ta thật sự không thể đi cùng ngươi, như vậy là hại ngươi.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, một lát sau rồi nói, “Nếu như ngươi tin lời ta, vậy thì hãy để ta xem xét ấn ký đạo niệm trên người ngươi một chút.”

Mộng Nguyên nhìn Lam Tiểu Bố lắc đầu nói, “Ấn ký của ta không thể nào gỡ bỏ được, bởi vì ta tu luyện đạo tắc Đại Mộng của Mông Mỗ Đại Diễn. Chỉ cần ta tu luyện đạo tắc Đại Mộng, ta sẽ bị Mông Mỗ Đại Diễn khống chế, bởi vì Mông Mỗ Đại Diễn có thể tìm được ta bất cứ lúc nào. Không chỉ như vậy, Tần Kình Thiên còn nắm đạo tắc Đại Mộng của ta trong tay, một khi hắn khôi phục lại, có thể tìm được ta bất cứ lúc nào.”

Lam Tiểu Bố cười nhạt, “Đạo tắc Đại Mộng thì cũng chỉ như vậy mà thôi, ta cũng không phải là chưa từng nhìn thấy. Nếu như ngươi không tin ta, vậy xem như chưa từng nghe thấy lời ta vừa nói, ngươi nói vị trí đại khái của Mông Mỗ Đại Diễn cho ta biết, sau đó chúng ta tách ra ở đây.”

“ĐƯợc, mong Lam đạo hữu hãy giúp ta xem một chút.” Mộng Nguyên không hề nhăn nhó, nàng biết rất rõ, cho dù Lam Tiểu Bố có xem hay không, cuối cùng nàng cũng khó có thể tránh khỏi cái chết.

Lam Tiểu Bố không hề do dự một chút nào, Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu cho Mộng Nguyên, thần niệm không hề kiêng nể gì mà đảo qua người Mộng Nguyên.

Cảm nhận được thần niệm của Lam Tiểu Bố quét khắp người mình, thân thể Mộng Nguyên cứng đờ, nhưng mà chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường.

Đúng như lời Mộng Nguyên nói, Lam Tiểu Bố không tìm được bất cứ ấn ký nào trong cơ thể của Mộng Nguyên. Nhưng mà Đại Mộng Đạo của Mộng Nguyên chính là ấn ký lớn nhất, chỉ cần Mộng Nguyên tu luyện Đại Mộng Đạo, cho dù Mộng Nguyên đi đến đâu, cũng đều nằm trong sự khống chế của Mông Mỗ Đại Diễn.

“Ngươi vận chuyển công pháp đại đạo của mình đi.” Lam Tiểu Bố nhắc nhở một câu.

Mộng Nguyên lập tức làm theo lời Lam Tiểu Bố, bắt đầu vận chuyển Đại Mộng Đạo. Thần niệm Lam Tiểu Bố đi theo chu thiên vận chuyển của Mộng Nguyên, đồng thời Vũ Trụ Duy Mô cũng tạo dựng ra chu thiên vận chuyển đạo tắc Đại Mộng của Mộng Nguyên.

Thấy Lam Tiểu Bố rút thần niệm đi, biết Lam Tiểu Bố nhất định không thể nào giải quyết được vấn đề của mình, nhưng Mộng Nguyên vẫn không nhịn được hỏi, “Lam Đạo Chủ, có cách nào không?”

Lam Tiểu Bố trầm ngâm một chút rồi nói, “Ta có hai cách, thứ nhất là sửa chữa Đại Mộng Đạo của ngươi, nhưng mà bởi vì ta không tu luyện Đại Mộng Đạo, cho nên có di chứng gì hay không thì ta không biết. Hơn nữa ta cũng đề nghị ngươi không nên tiếp tục tu luyện Đại Mộng Đạo nữa, bởi vì cho dù ngươi có tu luyện như thế nào, Đại Mộng Đạo của ngươi cũng có thiếu hụt cực lớn.”

“Vậy thì còn cách thứ hai?” Mộng Nguyên hoàn toàn không nghĩ đến chuyện nhờ Lam Tiểu Bố giúp đỡ sửa chữa công pháp đại đạo của mình. Cho dù Đại Mộng Đạo mà nàng tu luyện không giống công pháp khai thiên Đại Mộng, đã từng được tổ sư khai phái Đại Mộng Đạo sửa chữa qua, nhưng loại công pháp này, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể sửa chữa.

“Cách thứ hai chính là trảm đạo, chém đi Đại Mộng Đạo, đổi sang tu luyện công pháp đại đạo khác.”

Nghe thấy cách Lam Tiểu Bố là bảo mình trảm đạo, Mộng Nguyên im lặng nhìn thoáng qua Lam Tiểu Bố, “Lam Đạo CHủ, nếu như ta có thể trảm đạo, vậy thì ta đã sớm làm rồi. Hơn nữa cho dù trảm đạo, bây giờ ta cũng không có công pháp khác để tu luyện.”

Lam Tiểu Bố lấy cách trảm đạo Đại Mộng Đạo mà Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra nói, “Ngươi cứ làm theo cách này mà trảm đạo, sau đó ta sẽ giúp ngươi hủy đi đạo tắc đại đạo của ngươi.”

Mộng Nguyên nghi ngờ nhận lấy ngọc giản mà Lam Tiểu Bố đưa, thần niệm quét qua, lập tức khiếp sợ nhìn Lam Tiểu Bố, “Làm như vậy là được?”

“Nhất định được.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố vô cùng kiên định, nếu như Vũ Trụ Duy Mô mà cũng không thể giúp Mộng Nguyên trảm đạo, vậy thì chỉ có thể nói đạo tắc Đại Mộng mà Mộng Nguyên tu luyện còn mạnh hơn Vũ Trụ Duy Mô và đại đạo TRường Sinh của hắn.

“ĐƯợc, ta dựa theo cái này để trảm đạo, chỉ là bên trên này có ghi rằng, sau khi ta trảm đạo rồi, cần phải nhanh chóng đổi sang tu luyện công pháp khác. Nhưng bây giờ ta không có công pháp khác để tu luyện.” Mộng Nguyên cắn răng nói.

Trái phải đều là một chữ chết, nhưng không bị Tần Kình Thiên bắt đi làm khí linh, nàng đã rất hài lòng rồi.

Chương 2617 - Mộng Nguyên trảm đạo. (2)

Lam Tiểu Bố vươn tay bắt lấy một cái trong hư không, trong tay đột nhiên có thêm một cái ngọc giản, Lam Tiểu Bố đưa ngọc giản cho Mộng Nguyên nói, “Ngươi tu luyện môn công pháp này, đầu tiên ngươi làm quen trước đi, chờ sau khi trảm đạo rồi, đầu tiên vận chuyển môn công pháp này, có thể giữ lại được trình độ thực lực lớn nhất của ngươi. Nếu như ngươi làm tốt, ta có thể giúp ngươi một tay, sau khi ngươi hoàn thành trảm đạo, chắc hẳn còn có thể giữ được thực lực ở Tạo hóa Thánh Nhân cảnh, thậm chí là cao hơn.”

Mộng Nguyên nghi ngờ nhận lấy ngọc giản Lam Tiểu Bố đưa cho mình, khi thần niệm của nàng quét qua ngọc giản, lập tức khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Bố, “Đây là Thất Trụ Khai Thiên Thuật?”

“Không sai, đây chính là Thất Trụ Khai Thiên Thuật.” Lam Tiểu Bố gật đầu.

Mộng Nguyên kích động đến mức tay chân cũng có chút run rẩy, “Lam Đạo Chủ, cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật này là công pháp đại đạo của Đạo Tổ Thất Trụ Thiên và Trường Hành Đạo Tôn đó.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi nói không sai, nhưng mà Thất Trụ Thiên bây giờ đã không tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật nữa, mà cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật này so với cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật mà Thạch Trường Hành tu luyện cũng có chút khác biệt. Nhưng mà ngươi yên tâm, cái Thất Trụ Khai Thiên Thuật này tuyệt đối không kém hơn Thất Trụ Khai Thiên Thuật mà Thạch Trường Hành tu luyện, hơn nữa còn là Thất Trụ Khai Thiên Thuật hoàn chỉnh."

"Đa tạ Lam Đạo Chủ, cho dù có được hay không, Mộng Nguyên đều vô cùng cảm kích." Giọng nói của Mộng Nguyên run rẩy, nàng không ngờ mình lại có được cơ duyên này, tu luyện công pháp đại đạo của Đạo Tổ.

Sở dĩ nàng đồng ý để Lam Tiểu Bố dùng thần niệm tra xét khắp người mình, là bởi vì nàng biết, cho dù nàng có vẫn lạc, một khi luân hồi, cũng không thể nào thoát khỏi ma trảo của Mông Mỗ Đại Diễn.

"Mọi người giúp đỡ lẫn nhau thôi, sau khi ngươi hoàn thành trảm đạo rồi, dẫn ta đến đạo tràng Mông Mỗ Đại Diễn là được. Đương nhiên, có thể tìm được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn thì không còn gì tốt hơn." Lam Tiểu Bố nói ra. Mặc dù Mộng Nguyên có thể đưa ra vị trí đại khái của Mông Mỗ Đại Diễn cho hắn, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, nếu có Mộng Nguyên dẫn đường, hắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Mộng Nguyên tu luyện là đạo tắc Đại Mộng, chỉ cần đến gần, nhất định có thể cảm ứng được, mà hắn thì cần từ từ tìm kiếm.

Tìm kiếm cũng không quan trọng, nhưng mà qua thời gian dài, rất có thể sẽ bị Mông Mỗ Đại Diễn phát hiện ra. Lam Tiểu Bố muốn xử lý triệt để Mông Mỗ Đại Diễn, cho nên sau khi tìm đến Mông Mỗ Đại Diễn, hắn cần phải bố trí kết giới đỉnh cấp.

Mộng Nguyên gật đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó không chút do dự, cởi bỏ quần áo của mình, sau đó bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Bố nói, “Lam Đạo Chủ, ta đã chuẩn bị xong.”

Trong quá trình trảm đạo, nàng không cho phép có bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến đại đạo của mình.

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng với thái độ của Mộng Nguyên, nữ nhân này làm việc cực kỳ quả quyết. Cái gọi là trảm đạo, chính là phải chém đi mọi thứ có liên quan đến đại đạo trước đó.

Cho dù thân thể Mộng Nguyên hoàn mỹ vô khuyết, một nữ nhân hoàn mỹ nên có những ưu điểm gì, trên người nàng đều có cả, nhưng mà Lam Tiểu Bố không hề có chút tâm tư nào đi xem xét thân thể của Mộng Nguyên. Hắn vừa bố trí đại trận Tụ Linh, vừa bố trí đại trận trảm đạo.

Nửa ngày sau, Lam Tiểu Bố nghiêm giọng nói, “Bắt đầu trảm đạo.”

Mộng Nguyên lập tức bắt đầu vận chuyển chu thiên đạo tắc Đại Mộng, mỗi một chu thiên trôi qua, nàng không chút do dự mà chặt đứt mọi liên hệ đạo tắc Đại Mộng.

Mộng Nguyên liên tục nôn ra từng luồng máu tươi, mỗi một chu thiên trảm đạo, hơi thở trên người Mộng Nguyên lập tức uể oải hơn, sau đó tu vi của nàng không ngừng giảm xuống. Cùng lúc đó, Mộng Nguyên cảm nhận được khí thế đạo tắc của Lam Tiểu Bố lướt qua người nàng, cuốn đi đạo vận Đại Mộng còn sót lại mà nàng còn chưa chém hết.

Mặc dù mỗi lần chém rụng đạo tắc đại đạo của mình, Mộng Nguyên đều cảm thấy bản thân mình giống như bị đao chà xát ra máu thịt một lần, nhưng sâu trong lòng nàng thì vô cùng kiên định, hơn nữa lại càng cảm kích Lam Tiểu Bố. Nếu như không có Lam Tiểu Bố đưa ra cho nàng biện pháp, còn có Lam Tiểu Bố giúp đỡ. Đừng nói là trảm đạo, cho dù vẫn lạc, cũng đừng mong có thể chém rụng đại đạo.

Mộng Nguyên có thể tu luyện đến bước đại đạo thứ năm, đã hao tốn vô số tâm huyết và năm tháng. Bây giờ chém đi đại đạo của mình, chỉ mất ba ngày.

Ba ngày sau, toàn thân Mộng Nguyên là vết máu loang lổ, hơi thở suy yếu đến mức không thể yếu hơn.

Lam Tiểu Bố đánh một đạo Khứ Trần Quyết tẩy sạch vết máu trên người Mộng Nguyên, đồng thời quát, “Lập tức đổi sang tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật.”

KHông cần Lam Tiểu Bố nhắc nhở, Mộng Nguyên đã bắt đầu tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật, chỉ một chu thiên, Mộng Nguyên đã cảm nhận được nguyên khí thiên địa vô cùng vô tận đang bao trùm đến. Chỉ qua một chu thiên, khí thế của nàng đã bắt đầu dâng cao.

Đây là đạo mạch cực phẩm? Mộng Nguyên cưỡng chế kích động. Thất Trụ Khai Thiên Thuật theo từng chu thiên mãnh liệt như vậy, lại cộng thêm nguyên khí từ đạo mạch cực phẩm duy trì, nàng tin tưởng sau khi mình hoàn toàn khôi phục, có thể giữ được thực lực bước đại đạo thứ tư.

Thấy Mộng Nguyên đã trảm đạo, đồng thời bắt đầu tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật, Lam Tiểu Bố cất một con rối mà hắn dã luyện chế đi.

Tất cả đạo tắc Đại Mộng mà Mộng Nguyên đã chém đi ở nơi này đều được Lam Tiểu Bố dung nhập vào trong con rối này, có lẽ tương lai có thể dùng đến.

Lúc này thực lực của Mộng Nguyên đang từ từ tăng lên, Lam Tiểu Bố cũng tiếp tục tăng thực lực của mình.

Chương 2618 - Lại gặp tường vũ trụ.

Rất nhanh, Mộng Nguyên đã khiếp sợ phát hiện ra, tu luyện trên Thất Giới Thạch, không chỉ có nguyên khí thiên địa và đạo mạch cực phẩm cung cấp nguyên khí nồng đậm đến cực hạn, mà còn thẩm thấu một ít Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Hỗn Độn Quy Tắc Tương đó, chính là sản phẩm lúc khai mở Hồng Mông. Nói đây là một trong những vật trân quý nhất trong Hạo Hãn cũng không đủ.

Vẻn vẹn 30 năm, Mộng Nguyên đã khôi phục đến bước đại đạo thứ tư, hơn nữa khi vận chuyển chu thiên đại đạo, không còn chút đạo tắc Đại Mộng nào nữa.

Hít một hơi thật sâu, Mộng Nguyên đi ra khỏi động phủ bế quan. Cho dù tu vi từ bước đại đạo thứ năm hạ xuống còn bước đại đạo thứ tư, nhưng mà trong lòng nàng cảm thấy vô cùng may mắn.

Chẳng những nàng đã thoát khỏi cơn ác mộng bị Mông Mỗ Đại Diễn khống chế, còn thoát khỏi sự khống chế của Tần Kình Thiên. Từ hôm nay trở đi, nàng đã hoàn toàn nắm giữ đại đạo và nhân sinh của mình. Cái này vẫn chưa phải là thu hoạch lớn nhất, thu hoạch lớn nhất chính là, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ có cơ hội chứng bước đại đạo thứ tám, thậm chí là bước đại đạo thứ chín.

Tư chất đại đạo của nàng chính là cấp cao nhất, chỉ là vì tu luyện đạo tắc Đại Mộng mà bị Mông Mỗ Đại Diễn khống chế. Cho dù không có chuyện truy sát chạy trốn lần này, tu vi của nàng tối đa chỉ đến bước đại đạo thứ sáu mà thôi.

ĐÕi với Mông Mỗ Đại Diễn mà nói, một chấp sự, chỉ là công cụ cống hiến cho Mông Mỗ Đại Diễn cả đời mà thôi. Mông Mỗ Đại Diễn sẽ bồi dưỡng ra cường giả đỉnh cấp, nhưng tuyệt đối không bồi dưỡng một công cụ. Mà Mộng Nguyên nàng ở Mông Mỗ Đại Diễn, chính là một công cụ. Cho nên sau khi tu luyện đến bước đại đạo thứ sáu rồi, nàng không thể nào tiếp tục tiến thêm một bước nữa.

Nhìn nơi Lam Tiểu Bố bế quan, chỗ đó đạo vận lưu chuyển không ngừng, Mộng Nguyên âm thầm quyết định, nàng nhất định phải giúp Lam Tiểu Bố tìm ra khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, nàng và Lam Tiểu Bố chính là quan hệ thù địch. Sở dĩ Lam Tiểu Bố cứu nàng, nàng biết rất rõ nguyên nhân là gì. Một là muốn nàng dẫn đường, tìm kiếm hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn. Càng quan trọng hơn là, Lam Tiểu Bố khát vọng tìm được khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn. Nếu không thì, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không cần phải cứu nàng.

Nhìn lại phương hướng mà Thất Giới Thạch đang di chuyển, còn đại trận khống chế phương vị của Thất Giới Thạch, Mộng Nguyên lại quay về bế quan một lần nữa. Bước đại đạo thứ tư ở nơi tầm thường rất mạnh, nhưng mà ở đại vũ trụ, bước đại đạo thứ tư chỉ có thể coi là một dạng tồn tại thấp nhất mà thôi.

...

Lam Tiểu Bố đang chìm sâu vào việc bế quan, nguyên khí nồng đậm từ đạo mạch cực phẩm và Hỗn Độn Quy Tắc Tương khiến thực lực hắn tiến bộ từng giây từng phút. Đây là vì hắn chưa dùng đến Vũ Trụ đạo quả, nếu như dùng đến Vũ Trụ đạo quả, có lẽ bây giờ hắn đã đến ranh giới bước đại đạo thứ tám rồi.

Nếu như tiếp tục như vậy, không đến trăm năm, hắn có thể chạm đến ranh giới bước đại đạo thứ tám rồi. Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn rồi cũng sẽ xảy ra, hắn bị đánh thức bởi tiếng cảnh báo của Thất Giới Thạch.

Mộng Nguyên cũng bừng tỉnh, chờ nàng lao ra ngoài, Lam Tiểu Bố đã đứng ở bên rìa Thất Giới Thạch.

Ánh mắt Mộng Nguyên nhìn về phía ngoài hư không Thất Giới Thạch, trong mắt là chấn động và hoảng sợ, “Đây là cái gì?”

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Đây là tường vũ trụ.”

Ở trước mặt hắn là một hố sâu hư không rất dài, thần niệm vượt qua hố sâu vũ trụ, dường như loáng thoáng có một bức tường lớn ngăn trở.

Tường vũ trụ Lam Tiểu Bố đã từng nhìn thấy, đó là sản phẩm ngăn cản văn minh tu tiên và văn minh khoa học kỹ thuật.

Nhưng mà tường vũ trụ mà Lam Tiểu Bố nhìn thấy lúc trước, so với cái tường vũ trụ này, chỉ là một hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Cái tường vũ trụ này có đẳng cấp quy tắc cao, với thực lực bước đại đạo thứ bảy của Lam Tiểu Bố, hoàn toàn không thể nhìn thấu được nó.

Nếu tường vũ trụ này do người bố trí ra, vậy người này mạnh đến mức nào chứ?

“Ta khẳng định trước đó nơi này không có tường vũ trụ.” Mộng Nguyên cũng giật mình tỉnh lại, giọng điệu run rẩy. Rõ ràng nàng cũng nghĩ đến, ai có thể bố trí loại tường vũ trụ này? Bước đại đạo thứ chín?

Lam Tiểu Bố lấy ngọc giản phương vị mà Đinh Trọng Trần đưa cho hắn ra, nhìn một hồi lâu rồi nói, “Tường vũ trụ này chắc hẳn vừa được bố trí không lâu, mặc kệ là do vũ trụ tự động sinh ra hay là do người bố trí, chắc hẳn đều không ảnh hướng đến chuyện chúng ta tìm kiếm đại vũ trụ.”

KHông cần Mộng Nguyên nói, Lam Tiểu Bố cũng biết, trước đó nơi này chắc chắn không có tường vũ trụ. Nếu có tường vũ trụ, vậy trong ngọc giản phương vị của Đinh Trọng Trần sẽ không khắc họa đường đi ngang qua tường vũ trụ.

“Muốn vào xem một chút sao?” Mộng Nguyên do dự một chút rồi nói.

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Chúng ta đến đại vũ trụ trước, nhớ kỹ, nửa đường phải đi tìm hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn.”

Lam Tiểu Bố mơ hồ có một loại cảm giác, đó chính là thực lực của hắn bây giờ chưa thể điều tra cái tường vũ trụ này.

Bởi vì đột nhiên phát hiện tường vũ trụ, Lam Tiểu Bố không tiếp tục tu luyện nữa, mà tự mình khống chế Thất Giới Thạch đi dọc theo tường vũ trụ này nhanh chóng độn hành.

Từ đầu đến cuối, thần niệm của hắn luôn quanh quẩn ở biên giới tường vũ trụ, đồng thời dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái tường vũ trụ này.

Lúc trước khi hắn mới bắt đầu tu luyện, Vũ Trụ Duy Mô đã có thể tạo dựng mô hình kết cấu của cái tường vũ trụ đầu tiên, bây giờ hắn là bước đại đạo thứ bảy...

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, tâm niệm có chút dừng lại. Lúc trước hắn từ giới vực khoa học kỹ thuật tiến đến giới vực tu chân, lần đầu tiên gặp được tường vũ trụ.

Chương 2619 - Lại gặp tường vũ trụ. (2)

Ở chỗ này lại gặp được tường vũ trụ một lần nữa, chẳng lẽ đây là tường vũ trụ thứ hai? Hay là tường vũ trụ thứ ba hoặc là tường vũ trụ có đẳng cấp cao hơn?

Khác với trước đó khi tạo dựng mô hình kết cấu của tường vũ trụ thứ nhất, cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố đã là bước đại đạo thứ bảy, tốc độ Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của cái tường vũ trụ này vẫn vô cùng chậm chạp. Nửa ngày cũng không thấy động một cái, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được Vũ Trụ Duy Mô đang tạo dựng, nhưng mà không thấy chút tiến độ nào.

Sau khi thực lực của Lam Tiểu Bố tăng lên, Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu vẫn luôn rất nhanh, bây giờ thì so với ốc sên còn chậm hơn gấp trăm ngàn lần.

“Lam Đạo Chủ, hình như ta cảm nhận được hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn đang ở trong vùng không gian trước mắt này.” Mộng Nguyên đột ngột nói ra một câu, sau đó nhắm mắt lại.

Cái này hoàn toàn là một lọa trực giác, nàng đến đây không phải chỉ một hai lần, nhưng lần nào cũng đều bị khóa lại mọi giác quan không gian, nhưng là một cường giả đại đạo, nàng vẫn có trực giác thuộc về mình.

Lam Tiểu Bố giống như không nghe thấy lời Mộng Nguyên nói, bởi vì tường vũ trụ không còn nữa. Giống như chưa hoàn thành, tường vũ trụ đột nhiên đứt đoạn.

“Lam Đạo Chủ, ngay ở kế bên này.” Mộng Nguyên mở mắt ra, lần này là khẳng định. Nhưng mà khi ánh mắt của nàng nhìn vào hư không thì lập tức kinh ngạc thốt lên, “Lam Đạo Chủ, vì sao không còn thấy tường vũ trụ nữa?”

Lam Tiểu Bố chậm rãi nói, “Mặc dù nơi này không còn tường vũ trụ, nhưng ta có trực giác, tương lai nơi này sẽ xuất hiện tường vũ trụ, chờ ta bố trí một tí trận văn, sau đó ngươi tiếp tục tìm kiếm hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn.”

Khi Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy trận kỳ ra không ngừng bố trí truyền tống trận. Hắn đang nghĩ, tương lai có một ngày khi tường vũ trụ xuất hiện, hắn có thể thông qua truyền tống trận đi ngang qua tường vũ trụ này.

Nhưng mà sau khi bố trí cái truyền tống trận đầu tiên, Lam Tiểu Bố đã dừng lại.

VỚi trình độ Trận Đạo bây giờ của hắn, muốn dựa vào truyền tống trận mà xuyên qua tường vũ trụ, không phải chuyện thực tế lắm. Sau đó hắn nhìn Thất Giới Thạch dưới chân một chút, nếu như có thể tách Thất Giới Thạch ra một lần nữa, để lại một giới ở chỗ này, có lẽ tương lai có thể đi ngang qua tường vũ trụ. Chỉ là đẳng cấp của Thất Giới Thạch, cũng chưa chắc có thể xuyên qua tường vũ trụ. Lỡ như Thất Giới Thạch không thể xuyên qua tường vũ trụ, vậy thì chẳng phải hắn đã tổn thất lớn rồi sao?

Mộng Nguyên nhìn thấy Lam Tiểu Bố bố trí truyền tống trận, “Lam Đạo Chủ, nếu như tường vũ trụ ở nơi này kéo dài tiếp, chỉ sợ truyền tống trận cũng không thể dùng để truyền tống xuyên qua tường vũ trụ được.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, hắn sao không biết truyền tống trận của mình không thể xuyên qua tường vũ trụ có đẳng cấp thế này. Chỉ là hắn cũng không thể không làm gì mà thôi.

Mộng Nguyên đột nhiên nói tiếp, “Lam Đạo Chủ, ta cảm thấy Hỗn Độn Lộ chắc hẳn có thể xuyên qua tường vũ trụ.”

Lam Tiểu Bố cũng nghĩ đến Hỗn Độn Lộ, Hỗn Độn Lộ có sáu đạo, ở trên người hắn chỉ có năm đạo, còn thiếu một cái chủ yếu là Hỗn ĐỘn Đạo.

Mộng Nguyên tiếp tục nói, “Ta nghe tên Tần Kình Thiên kia nói, Hỗn Độn Lộ có sáu đạo đã bị ngươi lấy đi mất bốn đạo. Nếu như có thêm Hỗn Độn Hà, trên người chắc hẳn có năm đạo của Hỗn Độn Lộ. Ngươi chỉ cần giữ lại Hõn ĐỘn bài, sau đó bố trí bốn đạo Hỗn Độn Lộ còn lại ở chỗ này, tương lai chỉ cần tìm được Hỗn Độn Đạo, lại bố trí Hỗn Độn Đạo ở một bên khác của tường vũ trụ, vậy là có thể dựa vào Hỗn ĐỘn Bài mà đi ngang qua tường vũ trụ.”

“Ha ha...” Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, quả là như vậy. Hắn cũng đã nghĩ xong, chỉ cần giữ lại Hỗn Độn Bài, vậy tương lai hắn bắt được Tần Kình Thiên, cướp đi Hỗn Độn Đạo trong tay Tần Kình Thiên rồi, sẽ có cơ hội đi ngang qua tường vũ trụ.

Tường vũ trụ rất mạnh, nếu như hắn bố trí Hỗn Độn Lộ ở hai bên tường vũ trụ, tường vũ trụ này đối với hắn mà nói chỉ là vật trang trí mà thôi.

Lam Tiểu Bố nghĩ là làm ngay, lập tức bắt đầu bố trí bốn đạo Hỗn Độn Lộ, cho dù chưa lấy được Hỗn Độn Đạo vào tay, nhưng mà trong tay hắn có năm đạo Hỗn Độn Lộ, trừ Hỗn Độn Hà ra, hắn đều đã luyện hóa hết. Còn Hỗn Độn Hà, bây giờ luyện hóa cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Thấy Lam Tiểu Bố một lòng luyện hóa Hỗn Độn Hà và bố trí bốn đạo Hỗn Độn Lộ, Mộng Nguyên dứt khoát rời khỏi Thất Giới Thạch, nàng luôn có cảm giác hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn đang nằm ở vùng hư không kế bên này.

Vì bố trí bốn đạo Hỗn Độn Lộ này, Lam Tiểu Bố mất gần một tháng. Chờ đến khi hắn quay lại Thất Giới Thạch rồi, vừa hay phát hiện Mộng Nguyên cũng đã quay về.

Lam Tiểu Bố biết Mộng Nguyên ra ngoài tìm kiếm hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn, nhìn thấy Mộng Nguyên thì lập tức hỏi, “Thế nào rồi? Có tìm được hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn hay không?”

Mộng Nguyên do dự một chút rồi nói, “Tìm được một chỗ hư không, ta cảm thấy khá giống, chỉ là không xác định lắm.”

“Dẫn đường, chúng ta đi đến đó.” Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, nếu như Mộng Nguyên đã cảm thấy giống thì cái khả năng này rất lớn.

Lúc trước khi Mộng Nguyên đến đây, dù sao cũng là một cường giả bước đại đạo thứ năm, trực giác của cường giả vô cùng mẫn cảm. Hư không vô cùng mênh mông, vì sao Mộng Nguyên không cảm thấy chỗ khác giống chứ?

Có sự chỉ dẫn của Mộng Nguyên, Thất Giới Thạch chỉ mất một canh giờ đã có thể đến chỗ mà Mộng Nguyên nói.

“Ta luôn cảm thấy nơi này có một loại cảm giác quen thuộc đến tận xương cốt, chỉ là mỗi lần ta đến Mông Mỗ Đại Diễn, đều phải che đi mọi giác quan, bao gồm cả hơi thở không gian. Nhưng bây giờ khi ta đến nơi này, lại phát hiện nơi này chẳng có chút dấu vết nào cả, lúc này mới cảm thấy có khi nào mình bị ảo giác hay không.” Mộng Nguyên chỉ chỉ vào vùng hư không trước mắt này.

Chương 2620 - Đại Mộng tinh.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu ra ngoài, trong vòng trăm vạn dặm quanh đây đều được thần niệm bao phủ, nhưng không hề có bất cứ trận môn Không Gian, tinh cầu hoặc vết tích trận pháp nào cả,

“Có lẽ là ta nhớ nhầm.” Mộng Nguyên nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhíu mày, nhanh chóng bổ sung một câu.

Lam Tiểu Bố không trả lời Mộng Nguyên, mà dừng việc tạo dựng mô hình kết cấu tường vũ trụ của Vũ Trụ Duy Mô, bắt đầu tạo dựng vùng hư không trước mắt này.

Tường vũ trụ này không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành được, nhưng vùng hư không này thì bây giờ hắn cần phải nhanh chóng tạo dựng ra mô hình kết cấu.

Vũ Trụ Duy Mô không khiến cho Lam Tiểu Bố thất vọng, chỉ mất một canh giờ đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của vùng không gian này. Từ mô hình kết cấu của vùng không gian này, Lam Tiểu Bố có thể cảm nhận được đạo tắc Không Gian ở nơi này có biến hóa.

VỚi mô hình kết cấu của sự biến hóa quy tắc do Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, hư không ở nơi này cứ qua một khoảng thời gian sẽ hình thành một cái vòng xoáy truyền tống. Nhìn vòng xoáy truyền tống mà Vũ Trụ Duy Mô diễn hóa ra, Lam Tiểu Bố không thể không cảm thán vũ trụ mênh mông thần kỳ. Vòng xoáy hư không này đến người cũng khó có thể bố trí được, lại hình thành tự nhiên trong hư không, hơn nữa còn có chu kỳ cố định. Có thể khẳng định phương vị truyền tống của cái vòng xoáy truyền tống này nhất định có liên quan đến hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, cũng không biết lúc trước Mông Mỗ Đại Diễn tìm được như thế nào.

“Nếu không thì chúng ta tiến về phía trước tìm tiếp, trước đó phạm vi tìm kiếm của ta chắc hẳn bị giới hạn, có lẽ còn chưa tìm được vị trí chính xác.” Thấy Lam Tiểu Bố trầm tư, Mộng Nguyên nói.

Lam Tiểu Bố xua tay nói, “Không, chắc là ở chỗ này rồi, chúng ta ở đây chờ, nhiều nhất một tháng nữa là đến.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố ném một cái thần thông ĐỊa Sát Dịch Hình cho Mộng Nguyên. “Ngươi tu luyện cái thần thông này một chút đi, có lẽ đến lúc đó sẽ dùng đến.”

“Đây là thần thông Dịch Hình trong Địa Sát Biến?” Mộng Nguyên lập tức nhìn ra được lai lịch của thần thông, kinh ngạc thốt lên.

Thần thông Địa Sát này có rất nhiều người biết đến, nhưng mà nghe nói đây là thần thông khai thiên của Đại Hoang thế giới. Mặc dù bị truyền ra ngoài, nhưng chỉ truyền miệng thôi mà môn thần thông này đã từ đại thần thông biến thành tiểu thần thông, rồi từ tiểu thần thông biến thành một loại kỹ năng dịch hình.

Kỹ năng đại đạo bình thường đối với đại năng mà nói, cái này có chút gân gà. Về sau có rất nhiều cường giả cường hóa kỹ năng này lên, thông qua đại đạo tự thân, hóa thành thần thông DỊch Hình mới. Nhưng mà cho dù thay đổi như thế nào, cái thần thông Dịch HÌnh này so với thân thông ĐỊa Sát chân chính của Đại Hoang thế giới, vẫn còn kém hơn một chút.

Mà cái Lam Tiểu Bố khắc họa cho nàng, lại là thần thông Dịch Hình ĐỊa Sát Biến chân chính chưa bị giảm sút đẳng cấp.

“Đúng, ngươi nhanh chóng lĩnh ngộ đi, đến lúc đó ngươi đi theo ta cùng hành động là được.” Lam Tiểu Bố nói.

“Vâng.” Mộng Nguyên nhanh chóng cảm ngộ thần thông Dịch Hình Địa Sát trên Thất Giới Thạch, một khi nắm trong tay môn thần thông này, tương lai cho dù nàng có chạy trốn, cũng có bản lĩnh.

Đối với loại tu sĩ bước đại đạo thứ tư như Mộng Nguyên, lĩnh ngộ thần thông Dịch Hình Địa Sát hoàn toàn không cần đến một tháng, chỉ qua mấy ngày, Mộng Nguyên đã hoàn toàn nắm trong tay ĐỊa Sát Biến, có thể dễ dàng huyễn hóa thành bất cứ cảnh vật gì ở xung quanh.

Cảm nhận được sau khi dịch hình mình có thể sửa đổi đạo vận trên người mình, Mộng Nguyên cảm thán không ngừng, đây mới thật sự là thủ đoạn dịch hình.

Một tháng trôi qua cực nhanh, Mộng Nguyên nhìn thấy Lam Tiểu Bố nhìn chăm chú vào một vị trí trong hư không, cũng không biết Lam Tiểu Bố có ý gì, chỉ có thể làm giống như Lam Tiểu Bố, nhìn chằm chằm vào vị trí kia.

Thế nhưng hôm nay Mộng Nguyên lại cảm thấy vị trí mà nàng nhìn chằm chằm kia xuất hiện từng vòng đạo văn hư không khó có thể phát hiện ra, những đạo văn này nhanh chóng tạo thành một vòng xoáy trận pháp. Nhưng cái vòng xoáy trận pháp này xuất hiện rất ngắn, chỉ qua mấy giây đã biến mất.

“Lam Đạo Chủ…” Mộng Nguyên vội vàng nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Ngươi không nhìn lầm đâu, nơi này chắc hẳn là truyến tống trận thông hướng đến hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn.”

“Thế nhưng cái vòng xoáy truyền tống kia đã biến mất, trước sau chưa đến mười giây.” Mộng Nguyên có chút ảo não nói, nếu như sớm biết như vậy, bọn hắn có thể trong vòng mười giây này xông vào trong vòng xoáy truyền tống.

“Ta biết.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Vòng xoáy truyền tống vẫn còn, ít nhất sẽ tồn tại trong một ngày, sở dĩ bây giờ biến mất, đó là vì có một tầng trận văn Ẩn Nặc che đi. Vũ trụ mênh mông thật sự là thần kỳ, vậy mà có thể hình thành nên một vòng xoáy truyền tống tự nhiên. Cũng không biết Mông Mỗ Đại Diễn tìm được nơi này như thế nào. Đi thôi, chúng ta cùng vào.”

“Lam Đạo Chủ, trùng hợp như vậy sao? Có khi nào là cố ý không?” Mộng Nguyên theo bản năng hỏi một câu.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Cái này cũng không phải là người làm…”

Lam Tiểu Bố chỉ mới nói được một nửa đã dừng lại, Vũ Trụ Duy Mô chỉ tạo dựng ra trận văn truyền tống sẽ hình thành trong vùng hư không này, sau đó còn hình thành nên trận văn Ẩn Nặc, Vũ Trụ Duy Mô cũng không thể nào xác định được đây rốt cuộc là cố ý hay là tự nhiên hình thành. Chỉ là Lam Tiểu Bố phỏng đoán theo ý nghĩ của mình, cái này được nhiên là tự nhiên hình thành.

Bởi vì dựa theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra, những trận văn kia đều là do quy tắc thiên địa của vùng không gian này tự diễn hóa ra. Nếu là tự nhiên diễn hóa ra, vậy thì nhất định là tự nhiên tạo ra.

Nhưng lời Mộng Nguyên nói đã nhắc nhở Lam Tiểu Bố, trong vũ trụ mênh mông quả thật có loại trùng hợp này, nhưng mà cũng không thể loại trừ là do cố ý

Chương 2621 - Đại Mộng tinh. (2)

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, “Mộng Nguyên, ngươi tiến vào thể giới của ta, ta dịch hình rồi tiến vào trong.”

Nếu như là người bố trí ra vòng xoáy truyền tống này, với thủ đoạn dịch hình của Mộng Nguyên, chắc chắn sẽ bị phát hiện ra. Thật vất vả lắm mới tìm được hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, Lam Tiểu Bố không muốn cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

“ĐƯợc.” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố mở thế giới của mình ra, Mộng Nguyên chẳn hề có chút do dự nào bước vào trong thế giới của Lam Tiểu Bố.

Chờ Mộng Nguyên tiến vào thế giới, Lam Tiểu Bố dịch hình thành một đạo tắc trận văn hư không, sau đó dung nhập vào trong trận văn truyền tống kia.

Vừa tiến vào trận văn truyền tống, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được mình đã được truyền tống đi. Cái khoảng cách truyền tống này không ngắn, chờ sau khi kết thúc truyền tống, Lam Tiểu Bố phát hiện bản thân mình đang đứng trên một quảng trường hư không. Trên không cái quảng trường này có lơ lửng mấy chữ lớn, quảng trường hư không Đại Mộng tinh.

TRên quảng trường có mười mấy truyền tống trận, hơn nữa xung quanh quảng trường, lại có tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự. Đứng ở trên quảng trường truyền tống này, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy rõ một tinh cầu xanh tươi.

Quảng trường này không lớn, trừ mười mấy cái truyền tống trận ra thì còn có một trận môn tiến vào tinh cầu.

Đây tuyệt đối là hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, Lam Tiểu Bố vui mừng, hôm nay mà không giết cái đạo môn Mông Mỗ Đại Diễn khiến người ta buồn nôn này, xem như hắn đi không một chuyến rồi.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía truyền tống trận, có một cái truyền tống trận trước mặt khiến hai mắt hắn sáng lên, truyền tống trận đến đại vũ trụ? Nếu như có thể diệt đi hang ổ Mông Mỗ Đại Diễn, còn có thể đi nhờ xe, vậy thì đúng là quá thuận tiện.

Thần niệm vòng vo trên cái quảng trường truyền tống này mấy lần, Lam Tiểu Bố cũng không nhìn thấy một người nào. Nhưng mà khi thần niệm của hắn quét đến trận môn tiến vào Đại Mộng tinh, nhìn thấy bốn tên hộ vệ, quanh thân bốn người này là đạo tắc Đại Mộng lưu chuyển, rõ ràng đều là người tu luyện Đại Mộng Đạo.

Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí trận văn hư không trên quảng trường này, nếu muốn tiêu diệt tinh cầu, hắn tuyệt đối sẽ không để cho một tên tu luyện Đại Mộng Đạo nào chạy thoát.

Một lúc lâu sau, Lam Tiểu Bố đã dựa vào Vũ Trụ Duy Mô dễ dàng tạo dựng ra cách tiến vào hộ trận của tinh cầu này, đồng thời hóa thân thành một đạo tắc Không Gian lặng lẽ đi ngang qua trước mắt bốn tên hộ vệ này đi vào Đại Mộng tinh.

Đại Mộng tinh cũng không lớn, nếu như không có cấm chế che chắn, thần niệm Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng bao trùm cả Đại Mộng tinh.

Hơn nữa tu sĩ ở Đại Mộng tinh cũng cực ít, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố, nhiều nhất cũng không quá một vạn người. Có lẽ còn có một ít người mà thần niệm của hắn còn chưa quét đến, cho dù như vậy, người ở đây cũng không quá nhiều. Cái này khiến Lam Tiểu Bố rất khó hiểu được, dã tâm của Đại Mộng Đạo chính là muốn khống chế tất cả tinh cầu và vị diện trong vũ trụ mênh mông này, sao lại chỉ có chút người như vậy? Chẳng lẽ người đều Đại Mộng Đạo đều đi ra ngoài.

Tìm một nơi bí ẩn, Lam Tiểu Bố gọi Mộng Nguyên ra.

“Đây là Đại Mộng tinh?” Mộng Nguyên vừa ra ngoài đã lập tức kinh ngạc kêu lên, nàng đã từng tới Đại Mộng tinh, hiểu rất rõ về Đại Mộng tinh, cho nên vừa đứng trên Đại Mộng tinh nàng đã nhận ra đây là Đại Mộng tinh.

“Đúng, là Đại Mộng tinh. Chỉ là người ở đây sao lại ít như vậy? Thần niệm ta bao phủ nơi này cảm nhận được nhiều nhất sẽ không quá một vạn người.” Lam Tiểu Bố đáp.

Mộng Nguyên lập tức đáp, “Đại Mộng tinh là hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà người có thể ở lại nơi này, đều là nhân vật trung kiên với Đại Mộng Đạo, ta cũng chỉ mới đến đây ba lần. Hơn nữa mỗi lần ta đều phải lập được đại công với Đại Mộng Đạo, mới có thể đến đây.”

Lam Tiểu Bố gật đầu,”Mặc kệ nơi này, bây giờ chúng ta bố trí đại trận tinh cầu trước, tiếp theo là tìm kiếm khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn. Bước thứ ba, tiêu diệt Đại Mộng tinh.”

“Lam Đạo Chủ, đại trận bố trí tinh cầu nhất định cần thời gian rất lâu, nếu không thì chúng ta chia nhau ra làm việc đi, ta đi tìm khố phòng, ngươi bố trí đại trận, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn.” Mộng Nguyên nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, vội vàng nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta bố trí đại trận không phải là dựa vào đại trận để hủy đi tinh cầu này, mà là muốn bố trí đại trận khóa tất cả mọi người trong tinh cầu này, không cho phép bất cứ ai chạy thoát. Còn hủy diệt tinh cầu này, ta đã có cách. Chẳng lẽ trong Hạo Hãn này, chỉ có Đại Mộng Đạo hắn có thủ đoạn khống chế nô dịch một tinh cầu và giới vực sao? Ta cũng có, chỉ là ta không muốn dùng đến mà thôi. Ngươi chỉ cần đi tìm kiếm vị trí khố phòng, ta đi theo sau ngươi, trong quá trình này, ta sẽ bố trí đại trận ra.”

Giống như Đại Vũ Trụ Thuật, Đại Mộng Đạo, các loại thủ đoạn hủy diệt một tinh cầu, Lam Tiểu Bố hắn không phải là không có, chỉ là hắn có lập trường và ranh giới của mình, loại thủ đoạn này không phải dùng để hủy diệt tinh cầu. Nếu Đại Mộng Đạo cảm thấy đạo tắc

Đại Mộng của bọn hắn rất đáng gờm, vậy thì để bọn hắn nhìn xem Đại Hủy Diệt Thuật của mình, nhìn xem các loại thủ đoạn Đại Vẫn Mệnh Thuật của mình, có phải cũng có thể hủy diệt Đại Mộng tinh hay không.

“Được.” Mộng Nguyên gật đầu, thân hình lóe lên, lập tức vọt thẳng đến nơi cao nhất ở Đại Mộng tinh, nàng biết thực lực của Lam Tiểu Bố hơn xa nàng, cũng không cần lo lắng Lam Tiểu Bố không theo kịp.

Lam Tiểu Bố đi theo sau Mộng Nguyên, trên đường đi còn không ngừng khắc họa ra các loại trận văn hư không.

CHo dù tốc độ này của Mộng Nguyên, theo Lam Tiểu Bố là rất chậm, một ngày sau, hai người cũng đến ngọn núi cao nhất này.

Chương 2622 - KHố phòng khó tìm.

Từ xa nhìn lại, đây quả thật là một ngọn núi to lớn. Nhưng mà thần niệm xuyên thấu qua cấm chế bên ngoài ngọn núi này, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy rõ ràng, đó cũng không phải là ngọn núi, mà là một tòa tháp cao.

Cho dù có cấm chế khóa lại, cái tháp cao này vẫn ẩn chứa đạo vận lưu chuyển, Lam Tiểu Bố vừa nhìn đã biết đây không phải là tòa tháp bình thường.

“Đây là Đại Mộng Tháp, tất cả tu sĩ tu luyện Đại Mộng Đạo đều mơ ước đến chỗ này, ở chỗ này có thể không ngừng hoàn thiện Đại Mộng Đạo của chính mình. Mặc dù ta có đến Đại Mộng tinh mấy lần, nhưng chỉ đến Đại Mộng Tháp một lần, bởi vì một lần đó, đã giúp ta từ Tạo Hóa cảnh bước vào bước đại đạo thứ tư.” Mộng Nguyên nói.

“Ngươi hoài nghi cái Đại Mộng Tháp này có liên quan với khố phòng?” Lam Tiểu Bố đã nhìn ra, Mộng Nguyên khẳng định chó rằng khố phòng có liên quan đến Đại Mộng Tháp, cho nên mới đến đây.

Mộng Nguyên gật đầu, “Đồ vật Mông Mỗ Đại Diễn khen thưởng thủ hạ, tuyệt đối không thể nào đã sớm đặt trong nhẫn, nhưng lại cần phải lấy ra trong thời gian ngắn nhất, sau đó mới có thể khen thưởng. Ở tầng một của Đại Mộng Tháp, ta và các đệ tử lập công của Mông Mỗ Đại Diễn lập công nhận được ban thưởng, ta nghĩ, cái khố phòng này rất có thể đang ở gần Đại Mộng Tháp.”

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng không nói gì, Mộng Nguyên nhanh chóng nói, “Đại Mộng Tháp chính là bảo vật Khai Thiên, nghe nói trên đó còn có ấn ký của Đạo Tổ Đại Mộng Đạo.”

“Đạo Tổ Đại Mộng chính là Hôi Trực ư?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Mộng Nguyên gật đầu, “Đúng, nhưng mà trong tình huống bình thường Đại Mộng Đạo Tổ sẽ không có ở Đại Mộng tinh, nghe nói vẫn luôn ở đại vũ trụ. Chúng ta chỉ cần lấy Đại Mộng Tháp đi, nhất định có thể tìm được khố phòng.”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Đại Mộng Tháp là Đại Mộng Tháp, không liên quan gì đến khố phòng.”

“Sao ngươi biết được?” Mộng Nguyên kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Bố.

Cho dù mô hình kết cấu của Đại Mộng tinh, Vũ Trụ Duy Mô vẫn còn chưa tạo dựng xong, nhưng Lam Tiểu Bố đã mơ hồ cảm nhận được, bên trong Đại Mộng tinh không có khố phòng.

Cái này không nên chứ, theo cái bản tính đó của Mông Mỗ Đại Diễn, đồ tốt chân chính tuyệt đối không thể đặt trên một người được. Hôi Trực vì muốn thể hiện mình giống như một đệ tử bình thường khác, nhất định sẽ chủ động đặt một vài đồ vật trân quý trong khố phòng, đồng thời nói cho mọi người, chỉ cần lập được công lao, bất kỳ người nào đều có cơ hôi lấy được bảo vật trong khố phòng.

Cho nên nói, khố phòng này nhất định có tồn tại, giống như cái khố phòng mà hắn và Mạc Vô Kỵ tìm được của Mông Mỗ Đại Diễn ở vũ trụ trung cấp, ở trong đó còn phát hiện ra Tức Nhưỡng.

Một khố phòng ở vũ trụ trung đẳng mà đã có nhiều bảo vật đỉnh cấp như vậy, cái khố phòng ở hang ổ này, Lam Tiểu Bố không dám tưởng tượng bên trong có bao nhiêu bảo vật.

Mộng Nguyên chỉ hỏi một câu đã biết mình nói nhảm rồi, Lam Tiểu Bố chắc chăn sẽ không nói mò. Nếu Lam Tiểu Bố đã nói khố phòng không nằm ở chỗ Đại Mộng Tháp, vậy thì đã cho thấy Lam Tiểu Bố đã nắm chắc.

“Mộng Nguyên, ngươi có biết một vài chuyện liên quan đến khố phòng không?” Lam Tiểu Bố hỏi một lần nữa, dù sao thì trước đó Mộng Nguyên là người của Mông Mỗ Đại Diễn, đối với Mông Mỗ Đại Diễn chắc hẳn quen thuộc hơn hắn.

Mộng Nguyên im lặng, nàng bắt đầu suy nghĩ đến những chuyện mà bản thân mình đã gặp được về khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

Một hồi lâu sau, nàng mới mở miệng nói, “Lam Đạo Chủ, ta đã từng tham gia bố trí một cái hộ trận cho khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà đây chẳng qua là khố phòng ở vũ trụ cấp thấp mà thôi. Lúc đó chủ trận sư nói, Đạo Tổ đã nói, khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn chẳng những phải bí ẩn, nhất định còn có thể lấy đi trong thời gian ngắn nhất, còn nữa chính là…”

“Khoan đã…” Lam Tiểu Bố cắt ngang lời Mộng Nguyên nói, hắn dường như đang bắt được ý gì đó.

Đặt ở nơi nào mới có thể trong thời gian ngắn nhất lấy đi được? Trừ truyền tống trận thì còn cái gì nữa?

Lam Tiểu Bố lập tức dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của truyền tống trận bên ngoài quảng trường hư không Đại Mộng tinh, trên quảng trường Đại Mộng tinh chỉ có bốn hộ vệ, nhưng truyền tống trận thì lại có đến mười sáu cái.

Mô hình kết cấu của cả mười sáu cái truyền tống trận lập tức hiện ra trong thần niệm của Lam Tiểu Bố, khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, mười lăm cái truyền tống trận trong đó đều đã từng dùng qua, có bốn năm cái là thường xuyên dùng đến. Nhưng có một cái truyền tống trận, từ khi thành lập ra, vẫn chưa bao giờ dùng đến.

Thành lập truyền tống trận ở nơi này, cũng phải là truyền tống hư không có cự ky cực xa, mỗi một cái tuyền tống trận tạo dựng ra, đều sẽ tiêu hao cả núi vật liệu đỉnh cấp và mất rất nhiều thời gian. Nếu như một cái tuyền tống trận không dùng đến, Mông Mỗ Đại Diễn bị choáng váng à? Còn ở chỗ này hao tốn thời gian và vật liệu để bố trí truyền tống trận à?

Hơn nữa từ mô hình kết cấu của cái truyền tống trận chưa bao giờ được dùng đến này, Lam Tiểu Bố có thể thấy được, truyền tống trận này dường như khác với những truyền tống trận khác, các truyền tống trận khác không có một cái nào là truyền tống xác định vị trí. Nói cách khác, mười sáu cái truyền tống trận trên quảng trường Đại Mộng tinh, có mười lăm cái là truyền tống không có định vị. Loại truyền tống không định vị này có chỗ tốt lớn nhất chính là, cho dù ngươi nhìn thấy có người truyền tống đến, ngươi cũng không thể tìm được là truyền tống từ chỗ nào.

Chỉ có một cái truyền tống trận là truyền tống định vị, mà cái truyền tống trận có định vị này còn chưa từng dùng qua.

Lam Tiểu Bố bắt đầu giả thiết, nếu Đại Mộng tinh xảy ra vấn đề, cái truyền tống trận có xác định vị trí này có phải sẽ trực tiếp truyền tống khố phòng đi? CHỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã xác định, cái truyền tống trận thứ mười sáu chưa từng truyền tống kia, chính là khố phòng hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, hơn nữa còn có thể trực tiếp truyền tống khố phòng đi. Cái truyền tống này, rất có thể là truyền tống đến chỗ Hôi Trực.

Chương 2623 - KHố phòng khó tìm. (2)

“Mộng Nguyên, ta biết khố phòng ở chỗ nào rồi, chắc hẳn là chỗ truyền tống trận bên ngoài kia.” Lam Tiểu Bố lập tức nói.

Mộng Nguyên kinh ngạc, sau đó vui mừng nói, “Vậy chúng ta ra ngoài, mở truyền tống trận ra đến khố phòng thôi.”

Lam Tiểu Bố thì lại nhíu mày nhìn Đại Mộng Tháp trước mắt, “Muốn lấy khố phòng rất đơn giản, chỉ là chúng ta muốn lấy được khố phòng, còn phải hủy đi Đại Mộng tinh, sau đó còn dựa vào truyền tống trận này truyền tống đi, chỉ sợ rất khó.”

Còn một câu nữa Lam Tiểu Bố còn chưa nói ra, chính là cái Đại Mộng Tháp trước mắt này. Bảo vật Khai Thiên đó, nói không muốn thì chính là giả. Rất rõ ràng, nếu như hắn muốn lấy Đại Mộng Tháp, hủy đi Đại Mộng tinh, cái khố phòng kia nhất định không thể lấy được. Nếu như hắn muốn lấy được khố phòng, vậy thì cũng rất khó cầm được Đại Mộng Tháp, càng không thể dùng truyền tống trận để rời khỏi.

Lam Tiểu Bố chỉ suy tư một chút rồi nói, “Chờ ta dùng trận văn hư không khóa Đại Mộng Tháp lại, sau đó chúng ta lập tức đến quảng trường Đại Mộng tinh.”

Lam Tiểu Bố quyết định đi khố phòng, đồng thời dùng truyền tống trận quay về đại vũ trụ. Còn Đại Mộng Tháp, đặt ở cuối cùng. Nếu như trận văn của hắn không thể cuốn Đại Mộng Tháp đi, vậy thì xem như thôi, nhưng mà dùng Đại Hủy Diệt Thuật hủy đi Đại Mộng tinh thì vẫn có thể làm được.

Mộng Nguyên không giúp đỡ được gì, chỉ có thể tiến vào thế giới của Lam Tiểu Bố một lần nữa. Lam Tiểu Bố dịch hình thành một đạo tắc Không Gian rồi quay về quảng trường Đại Mộng tinh.

Bốn tên hộ vệ vẫn giống như bốn pho tượng đứng ở lối vào Đại Mộng tinh, đối với bọn hắn mà nói, giữ vững cửa ra vào này chính là nhiệm vụ cả đời của bọn hắn. Chỉ là bọn hắn hoàn toàn không biết, Lam Tiểu Bố đã đi ra đi vào một chuyến rồi.

Lam Tiểu Bố đi đến cái truyền tống trận thứ mười sáu kia, hắn không dùng thần niệm để kiểm tra truyền tống trận này. Hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô đã tạo dựng ra mô hình kết cấu của cái truyền tống trận này, bây giờ cái hắn cần suy nghĩ là, làm sao lấy được khố phòng trong truyền tống trận này.

Theo mô hình kết cấu mà Vũ Trụ Duy Mô cung cấp, truyền tống trận này không thể nào động đấy, hoặc có thể nói mặt ngoài cái này chỉ là một cái truyền tống trận, trên thực tế lại là một không gian. Nhưng cái không gian này cũng giống như truyền tống trận, có thể bị truyền tống đi bất cứ lúc nào.

Mặc dù biết đồ tốt trong khố phòng rất nhiều, Lam Tiểu Bố vẫn kiềm chế tính tình của mình lại, hắn nghĩ, làm thế nào để mở khố phòng ra, sau đó lấy đồ đi.

Cách bình thường nhất định không được, cách đầu tiên mà Lam Tiểu Bố nghĩ đến chính là chặt đứt nguyên khí của cái truyền tống trận này. Bất cứ truyền tống gì, muốn kích phát, đều phải có nguyên khí thiên địa.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố nhanh chóng bỏ qua biện pháp này, nguyên lực của truyền tống trận này khẳng định không thể nào chặt đứt được. Giống như hắn bố trí bốn đạo Hỗn Độn Lộ trong hư không vậy, chỉ cần vùng không gian này còn quy tắc, vậy thì vẫn còn nguyên lực đến.

Hắn còn chưa có năng lực che giấu hết quy tắc trong vùng không gian này, nếu như hắn có thực lực này, vậy thì cũng không cần thiết làm như vậy, trực tiếp ra tay nắm lấy khố phòng trong cái truyền tống trận này, sau đó diệt đi Đại Mộng tinh, ròi từ từ quay lại đại vũ trụ.

KHông có khả năng che giấu tất cả quy tắc trong vùng không gian này, nhưng hắn có thể thay đổi quy tắc Không Gian mà. Nếu như hắn đổi toàn bộ quy tắc Không Gian trong vùng không gian này thành quy tắc Không Gian Trường Sinh Đạo của mình, truyền tống trận này cho dù có kích phát, cũng có thể sửa đổi phương hướng.

Lam Tiểu Bố kích động, nguyên lý truyền tống của truyền tống trận là cái gì? KHông phải là ỷ vào quy tắc Thời Gian và Không Gian sao? Mà quy tắc Thời Gian chỉ lợi dụng trong quá trình truyền tống mà thôi, còn trước khi truyền tống, toàn bộ đều dùng đến quy tắc Không Gian vào truyền tống trận.

Hắn tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy, trong thời gian ngắn có thể im hơi lặng tiếng mà thay đổi quy tắc Không Gian trong không gian của truyền tống trận này thì vẫn có thể làm được.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã thay đổi hết quy tắc Không Gian bên ngoài mười sáu cái truyền tống trận, không chỉ như vậy, hắn còn cẩn thận thay đổi vị trí truyền tống này. Thay đổi quy tắc Không Gian của truyền tống trận, lại thay đổi vị trí truyền tống, hầu như không tốn bao nhiêu sức lực của Lam Tiểu Bố. Từ giờ trở đi, truyền tống trận này có thể truyền tống, nhưng mà chỉ có thể truyền tống vào trong thế giới của hắn.

“Mộng Nguyên, ra ngoài đi.” Lam Tiểu Bố thay đổi quy tắc Không Gian của mười sáu cái truyền tống trận kia thành đạo tắc Không Gian TRường Sinh của mình thì gọi Mộng Nguyên ra ngoài.

“Đây là quảng trường hư không của Đại Mộng tinh?” Mộng Nguyên vừa ra ngoài, đã nhìn thấy bốn tên thủ vệ cách đó không xa, còn có hơn mười truyền tống trận.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Ngươi không cần lo lắng, đang nằm trong không gian quy tắc của ta, với tu vi của bọn hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy ngươi. Hôi Trực quá tự tin về nơi này, nếu không hắn sẽ không phái mấy gia hỏa bước đại đạo thứ tư đến đây canh cổng và trông giữ những truyền tống trận này.”

“Lấy được khố phòng rồi?” Mộng Nguyên vội vàng hỏi, nàng biết rất rõ sở dĩ Lam Tiểu Bố lãng phí nhiều thời gian như vậy, chính là vì khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Hẳn là đã ổn rồi, nhưng mà không thể kéo dài thời gian thêm nữa, bây giờ vị trí của chúng ta là truyền tống trận thông đến đại vũ trụ. Ngươi dịch hình thành một cái trận kỳ trốn ở chỗ này, ta đi lấy Đại Mộng Tháp và diệt đi Đại Mộng tinh. Chờ ta quay về, ngươi lập tức kích phát truyền tống trận, sau đó chúng ta truyền tống đi.”

“Được.” Mộng Nguyên lập tức gật đầu, đồng thời thần niệm đã tập trung trên lỗ khảm kích phát truyền tống trận. Lần này đến, trừ chuyện tìm Đại Mộng tinh ra, nàng không còn giúp được việc gì khác.

Nếu như Lam Tiểu Bố bảo nàng đợi chỗ này để phát động truyền tống trận, vậy thì đã nói rõ chuyện này rất khẩn cấp, cần phải truyền tống ngay lập tức.

Chương 2624 - Tài phú kinh người.

Dặn dò Mộng Nguyên xong, Lam Tiểu Bố lại quay về Đại Mộng tinh một lần nữa, lần này hắn ta chẳng hề ẩn nấp nữa, mà trực tiếp lấy một đống trận kỳ ra ném xuống. Hầu như trong nháy mắt khi Lam Tiểu Bố khóa Đại Mộng Tháp lại, toàn bộ cảnh báo trong Đại Mộng tinh đều vang lên.

Mười mấy tên cường giả bước đại đạo thứ sáu và một tên bước đại đạo thứ bảy điên cuồng xông về phía Lam Tiểu Bố, chỉ là Lam Tiểu Bố đã kích phát đại trận, một khắc sau, Lam Tiểu Bố đã khóa Đại Mộng Tháp lại, cứng rắn rút Đại Mộng Tháp ra khỏi Đại Mộng tinh, bỏ vào trong Trường Sinh giới.

Rầm rầm rầm! Từng đạo đạo tắc thần thông đánh về phía Lam Tiểu Bố, lúc này Lam Tiểu Bố đã xông ra khỏi Đại Mộng tinh, đồng thời Trường Sinh Kích cuốn lên một luồng lực lượng hủy diệt cuồng bạo đánh về phía Đại Mộng tinh.

Đây là lần đầu tiên Lam Tiểu Bố điên cuồng thi triển Đại Hủy Diệt Thuật như vậy, nhưng nữa còn là hủy diệt một tinh cầu có sự sống.

Một luồng lực lượng hủy diệt khiến lòng người lạnh lẽo thẩm thấu vào sâu trong linh hồn của từng tu sĩ còn đang ở trong Đại Mộng tinh, những tu sĩ truy sát Lam Tiểu Bố kia không dám tiếp tục đuổi giết Lam Tiểu Bố nữa, mà là điên cuồng muốn xông ra khỏi Đại Mộng tinh. Nếu như không phải là kẻ ngốc, bọn hắn đều cảm nhận được, đây tuyệt đối là thần thông khai thiên địa Hủy Diệt Thuật.

Đại Hủy Diệt Thuật hủy diệt một tinh cầu, nếu như còn ở lại trong cái tinh cầu này, chẳng khác nào là sống chết cùng tinh cầu.

Thế nhưng khi những tu sĩ này vọt ra đến rìa tinh cầu, từng đạo trận văn khốn sát lập tức khóa bọn hắn lại.

“Không ổn, có đại trận KHốn Sát.” Giờ phút này, mỗi một tu sĩ ở Đại Mộng tinh đều sợ hãi không thôi. Trước khi bọn hắn phát hiện ra, người này đã có thể bố trí đại trận Khốn Sát, thậm chí ngay cả Đại Mộng Tháp cũng không cần luyện hóa mà cưỡng ép rút đi, người này tuyệt đối mạnh hơn tất cả đám người bọn hắn.

“Mọi người cùng nhau ra tay, cái đại trận Khốn Sát này không thể ngăn cản được chúng ta…”

Chỉ là tên tu sĩ này vừa mới nói được một nửa, Trường Sinh Kích đã cuốn theo lực lượng hủy diệt quét sạch toàn bộ Đại Mộng tinh, giờ phút này, tất cả mọi thứ trên Đại Mộng tinh đều sụp đổ. Tất cả tu sĩ, trước đạo tắc Hủy Diệt của Đại Hủy Diệt Thuật này, thân thể nổ tung, nguyên thần bị tàn sát.

Ngay cả tên cường giả bước đại đạo thứ bảy kia, cũng không thể chạy thoát cái đạo tắc Hủy Diệt đáng sợ này. Thần niệm Mộng Nguyên quét đến Đại Mộng tinh đã bị hủy diệt, sắc mặt tái nhợt, mặc dù đã chuẩn bị có thể kích phát truyền tống trận bất cứ lúc nào, nhưng mà thủ đoạn Đại Hủy Diệt Thuật này, nàng vẫn bị dọa sợ. Trước Đại Hủy Diệt Thuật, không có bất cứ sinh mệnh nào có thể tồn tại.

Giờ phút này, nàng cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao trước đó Lam Tiểu Bố lại nói như vậy. Chuyện Mông Mỗ Đại Diễn làm, hắn không phải không làm được, mà là hắn khinh thường làm mà thôi.

“Là ai?” Khi Lam Tiểu Bố bước đến quảng trường hư không của Đại

Mộng tinh một lần nữa, cuối cùng bốn tên hộ vệ cũng phát hiện ra. Chỉ là bọn hắn vừa mới nói hai chữ, đã bị đạo tắc Sát Phạt của Lam Tiểu Bố giết chết.

“Đi…” Lam Tiểu Bố bước vào truyền tống trận đến đại vũ trụ, một chữ còn chưa nói xong, Mộng Nguyên đã kích phát truyền tống trận.

“Làm rất tốt.” Lam Tiểu Bố vui mừng, truyền tống trận trên quảng trường Đại Mộng tinh, chỉ cần kích phát, vậy thì chuyện truyền tống sẽ không có liên quan đến truyền tống trận, nhiều nhất chỉ là vị trí truyền tống sẽ có biến hóa rất nhỏ, dẫn đến người được truyền tống bị mất khống chế trong không gian.

Rõ ràng Lam Tiểu Bố suy đoán rất chính xác, dường như truyền tống trận tiến về đại vũ trụ vừa kích phát, hắn và Mộng Nguyên bị truyền tống đi, toàn bộ quảng trường Đại Mộng tinh đều bị sụp đổ.

Tất cả truyền tống trận đều bị xé nứt, bao gồm cả cái truyền tống trận thứ mười sáu kia.

…

Cũng không biết qua bao lâu, “Bành!” Lam Tiểu Bố và Mộng Nguyên bị quy tắc Không Gian hất văng ra ngoài. Đây là vì truyền tống trận ở ngoài quảng trường hư không của Đại Mộng tinh đã bị sụp đổ, quy tắc Không Gian bị mất khống chế nên mới tạo thành.

Hai người giống như hai con thoi xoay tròn trong hư không. Trong tình huống bình thường, loại xoay tròn này đủ để một Thánh Nhân đại đạo bỏ đi mạng nhỏ. Nhưng mà Lam Tiểu Bố chỉ xoay tròn mấy cái đã ổn định lại thân hình, đồng thời vung tay lên, Mộng Nguyên cũng được hắn lôi kéo đến bên cạnh.

“Đa tạ Lam Đạo Chủ.” Mộng Nguyên cảm nhận được quy tắc thiên địa xung quanh, nàng biết rất rõ, chỗ này tuyệt đối cách đại vũ trụ không xa.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Lần này phải đa tạ ngươi, nếu như không phải ngươi, ta nhất định không thể tìm được Đại Mộng tinh, cũng không có cách nào quay về đại vũ trụ nhanh như vậy.”

Tâm trạng Lam Tiểu Bố rất tốt, hắn đã khóa liên hệ giữa Trường Sinh giới và đạo tắc Không Gian bên ngoài. Bởi vì ở trong Trường Sinh giới của hắn, đột ngột có thêm một cái nhà đá khá lớn. Lam Tiểu Bố biết rõ, cái này nhất định chính là khố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn. Hắn thành công rồi, sau khi sửa lại quy tắc truyền tống, truyền tống khố phòng đến bên trong Trường Sinh giới của mình.

Cái khố phòng bằng đá kia có cấm chế san sát, rất rõ ràng là một bảo vật không gian đỉnh cấp. Nhưng mà không sao cả, Lam Tiểu Bố đợi lát nữa sẽ từ từ thăm dò cái khố phòng này.

Mộng Nguyên lại thi lễ với Lam Tiểu Bố một lần nữa, rồi mới lên tiếng, “Mặc dù ta đã thoát khỏi sự khống chế của Mông Mỗ Đại Diễn, thực lực của ta còn quá yếu. Ta chuẩn bị tìm một chỗ tăng thực lực của mình.”

Mộng Nguyên đã hành tẩu trong Hạo Hãn này nhiều năm như vậy, nơi tu luyện tốt đương nhiên cũng biết đến, bây giờ nàng tu luyện Thất Trụ Khai Thiên Thuật tiến bộ nhanh chóng, chỉ cần tìm một chỗ bế quan một khoảng thời gian, nàng nắm chắc có thể bước vào bước đại đạo thứ sáu.

Chương 2625 - Tài phú kinh người. (2)

“ĐƯợc, chúng ta xin từ biệt. Đại vũ trụ bây giờ do tộc Thiên Mông khống chế, ngươi không có chuyện gì thì đừng trở lại đại vũ trụ.” Lam Tiểu Bố nhắc nhở Mộng Nguyên một câu.

Trên thực tế cho dù không có Lam Tiểu Bố nhắc nhở, Mộng Nguyên cũng không dám trở lại đại vũ trụ. KHông nói đến tộc Thiên Mông, ngay cả thế lực Mông Mỗ Đại Diễn ở đại vũ trụ, đã khiến nàng không dám đến gần đại vũ trụ. Mặc dù hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn đã bị diệt, Mông Mỗ Đại Diễn vẫn chưa bị diệt mất.

Sau khi tách ra với Mộng Nguyên, Lam Tiểu Bố dựa vào đại trận Khống Chế để Thất Giới Thạch tiếp tục tiến về đại vũ trụ, nơi này mặc dù đã gần đại vũ trụ, nhưng mà vẫn còn một đoạn lộ trình nữa. Theo tốc độ của Thất Giới Thạch, nhiều nhất chỉ cần ba ngày là có thể đi đến đại vũ trụ.

Khi Thất Giới Thạch tiến lên, Lam Tiểu Bố đã vào trong Trường Sinh giới. Hắn đầu tiên là mở hết cấm chế bên ngoài nhà đá, khi Lam Tiểu Bố nhìn thấy đồ trong nhà đá, hắn thật sự bị kinh sợ.

TRong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, đạo mạch cực phẩm hắn đã nhìn thấy mấy trăm đầu, từng đầu chồng chất lên nhau, giống như một ngọn núi lớn. Mà đạo mạch thượng phẩm thì càng nhiều không kể xiết. Loại vật như đạo tinh, trừ cực phẩm ra, đạo tinh thượng phẩm hoàn toàn không có tư cách tiến vào khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

Nhưng cái đó chỉ là một phần không đáng tiền nhất trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, trừ những đạo mạch này, Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy ở trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn có Vũ Trụ Chi Tâm, nhìn thấy Hồng Mông đạo chủng, nhìn thấy các loại hỏa diễm cấp Vũ Trụ, thế giới Hỗn ĐỘn…

Ở trong khố phòng này, thậm chí ngay cả đạo tắc Hồng Mông từ thời khai thiên tích địa, hắn cũng nhìn thấy một đạo.

Cái khiến Lam Tiểu Bố chấn động nhất là, hắn nhìn thấy một cái lưới màu xám, cái lưới này giống như một cái mạng nhện, đường kính cũng chỉ một thước mà thôi, nhưng mà không có đáy mạng.

Nhưng khi thần niệm của Lam Tiểu Bố tập trung vào cái lưới này, lại cảm nhận được một loại hơi thở vô cùng mênh mông. Cho dù là Thất Giới Thạch của hắn cũng không cảm nhận được loại hơi thở mênh mông này. Đừng nói là Thất Giới Thạch, cho dù là trong sáu đạo Hỗn Độn Lộ, bất kỳ một đạo nào cũng không khiến Lam Tiểu Bố cảm nhận được loại hơi thở mênh mông này.

Lam Tiểu Bố vươn tay lên nắm lấy cái lưới này, sau đó hắn lập tức nhận ra, đây tuyệt đối là một món Hỗn Độn Chí Bảo.

Hỗn Độn Chí Bảo là bảo vật sinh ra cùng Hỗn Độn, trước lúc này, Lam Tiểu Bố chưa từng nhìn thấy một cái nào. Chính Lam Tiểu Bố cũng không nghĩ ra, hắn có thể nhìn thấy loại bảo vật này ở trong khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn.

Cho dù hắn nhìn lầm, đây không phải là Hỗn ĐỘn Chí Bảo, thì ít nhất cũng là một cái Hậu Hỗn Độn Chí bảo.

Lần này đến khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn, đi đúng rồi.

Ở đại vũ trụ, nơi bế quan của một vài cường giả đỉnh cấp không nhất định phải là sông dài biển rộng núi lớn, mà là lựa chọn lĩnh.

Lĩnh này khác với lĩnh mà người bình thường hay nói, cũng không phải là địa bàn của một thế lực nào đó, mà chỉ là một mảnh địa thế nói chung. Một lĩnh phải bao gồm bốn loại địa thế trở lên, như sông, núi, sa mạc, rừng, lạch, đầm lầy các loại đều được xem là địa thế. Cái này chỉ là cái cơ bản nhất, càng quan trọng hơn là, một lĩnh nhất định phải có quy tắc thiên địa hoàn thiện, nguyên khí thiên địa nồng đậm mới có thể được tính là lĩnh.

TRong đại vũ trụ, lĩnh có rất nhiều, nhưng lĩnh tốt thì lại ít, mỗi một lĩnh đều có cường giả chiếm cứ.

Mỗi lĩnh được huyễn hóa ra ở đại vũ trụ đều vô cùng nổi danh, nơi này chẳng những có rừng rậm đầm lầy, còn có một cái đại mạc. Cái đại mạc được huyễn hóa này được bảo phủ bởi đạo tắc huyễn hóa cao cấp nhất, đối với tu sĩ huyễn đạo mà nói, quả thật là đạo tràng tu luyện tốt nhất.

Lĩnh huyễn hóa không nằm ở trong mười phương thế giới, mà là ở phía ngoài rìa của mười phương thế giới, dường như sắp tiếp giáp với khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ.

Loại lĩnh huyễn hóa này là đạo tràng đỉnh cấp, người có thể chiếm được chỗ này đương nhiên không phải nhân vật tầm thường. Hắn ta tên là Hôi Trực, cho dù không có mấy người biết Hôi Trực, nhưng mà người không biết cái tên Hôi Trực này thì đúng là số ít, trong số cường giả đỉnh cấp ở đại vũ trụ, tuyệt đối có một vị trí của hắn ta.

Cường giả đỉnh cấp ở đại vũ trụ, đương nhiên là mười đại Đạo Tổ và bước đại đạo thứ tám có thực lực tương đương với Đạo Tổ. Còn Hôi Trực, chính là một bước đại đạo thứ tám, thậm chí là một trong số ít người có thể đột phá lên bước đại đạo thứ chín.

Một tay Hôi Trực tạo lập lên Mông Mỗ Đại Diễn, Đại Mộng Đạo thì lại càng nổi tiếng khắp đại vũ trụ. Không biết có bao nhiêu sinh linh ở các vị diện, giới vực và tinh cầu, đều bị đạo tắc Đại Mộng của hắn ta bao trùm, rất nhiều sinh linh hóa thành Yểm Ma.

Mặc dù bên ngoài có lưu truyền vô số lời đồn về Hôi Trực. Nhưng mà so với Hoàn, hắn ta chỉ có thể nói là trốn ở trong xó ít ra ngoài.

Loại cường giả như Hôi Trực, nếu như đi ra ngoài, cho dù là Đạo Tổ cũng phải tránh né ba phần. Nhưng đối với Hôi Trực mà nói, còn chưa đặt chân vào bước đại đạo thứ chín, hắn ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi lĩnh huyễn hóa.

Lĩnh huyễn hóa là nơi thích hợp để tu luyện đạo tắc Đại Mộng nhất, ở nơi này cho dù hắn ta tiến bộ chậm chạp nhưng chung quy thì vẫn có tiến bộ. Hôi Trực tin tưởng rằng cuối cùng sẽ có một ngày, hắn ta có thể dặt chân vào bước đại đạo thứ chín.

Nhưng mà hôn may, Hôi Trực vừa bừng tỉnh từ trong bế quan, bởi vì hắn ta phát hiện ra có người dám ra tay với Đại Mộng tinh.

Đại Mộng tinh chính là tinh cầu tư nhân của hắn ta, là hang ổ của Mông Mỗ Đại Diễn, càng là nơi phát nguyên của Đại Mộng Đạo. Ai ăn gan hùm mật báo mà dám ra tay với hành tinh mẹ Mông Mỗ Đại Diễn hắn ta? Hơn nữa rốt cuộc là ai, có thể phát hiện ra Đại Mộng tinh?

Chương 2626 - Hôi Trực tức giận.

Có thể biết vị trí cụ thể của Đại Mộng tinh, toàn bộ Mông Mỗ Đại Diễn không vượt quá mười người. Mà mười người này, mỗi người đều có lạc ấn đạo niệm của hắn ta, cho dù có bị người ta sưu hồn, cũng sẽ không xuất hiện tình huống vị trí Đại Mộng tinh bị tiết lộ.

Mà bây giờ, lại có người ra tay với Đại Mộng tinh, cái này sao có thể?

Cho dù là ai, dám ra tay với Đại Mộng tinh hắn ta, cho dù Hôi Trực hắn ta có lật ngược cả Hạo Hãn này, cũng phải bắt được người đó.

Hôi Trực xòe tay ra, từng đạo ánh sáng nổ tung trong lòng bàn tay, hắn ta thở phào một hơi. Mặc dù biết không ai có thể lấy đi thế giới Hỗn Độn của hắn ta, nhưng sau khi nhìn thấy truyền tống trận đã được kích phát, hắn ta vẫn hơi thả lỏng một chút.

Không có ai biết, khố phòng Mông Mỗ Đại Diễn chính là thế giới Hỗn Độn của hắn ta, cũng giống như chiếc nhẫn của hắn ta, bất cứ người nào muốn lấy đi chiếc nhẫn của hắn ta đều khó mà làm được. Chỉ cần vừa chạm vào khố phòng, hắn ta có thể truyền tống khố phòng vào trong lòng bàn tay của hắn ta.

Sở dĩ có loại lòng tin này, là bởi vì Hôi Trực biết rất rõ, cho dù có người cưỡng ép chuyển dời khố phòng đi, hắn ta cũng có thể truyền tống về lại trong chớp mắt.

Bây giờ đạo quang nổ tung, cho thấy rõ hắn ta đã kích phát truyền tống trận thế giới Hỗn Độn của mình, hơn nữa hắn ta có thể cảm nhận được thế giới Hỗn Độn đã được truyền tống đi. Hôi Trực duỗi ngón tay ra, cái thế giới Hỗn Độn này chính là một chiếc nhẫn, sau khi truyền tống đến, đầu tiên sẽ rơi vào trên ngón tay hắn ta, hóa thành một chiếc nhẫn.

Chỉ là một khắc sau, cả người Hôi Trực đều cứng đờ. Cảm ứng của hắn ta đối với thế giới Hỗn Độn đã biến mất, chuyện này sao có thể?

Cho dù thế giới Hỗn Độn của hắn ta có bị người ta cưỡng ép bỏ vào trong thế giới đại đạo, hắn ta cũng có thể cưỡng ép thu hồi lại. Muốn luyện hóa thế giới Hỗn Độn của hắn ta, chỉ cần ở trong Hạo Hãn này, không mất mấy năm thì tuyệt đối không thể làm được. Đừng nói là luyện hóa thế giới Hỗn Độn của hắn ta, cho dù muốn đánh vỡ cấm chế thế giới Hỗn Độn của hắn ta, chỉ cần ở trong Hạo Hãn này, cũng không phải một lúc là có thể làm được.

Cho dù ấn ký và hơi thở của thế giới Hỗn Độn đã biến mất, nhưng tay Hôi Trực đang duỗi ra cũng không thu lại, ngón tay hắn ta run nhè nhẹ, trong lòng thì đang lẩm bẩm, có lẽ một khắc sau, thế giới Hỗn Độn sẽ được truyền tống đến tay hắn ta.

Thế nhưng nửa nén hương trôi qua, đừng nói là thế giới Hỗn Độn, ngay cả chút tro bụi cũng không có.

“Không thể nào.” Hôi Trực đột nhiên đứng lên, không còn tâm trạng tiếp tục bế quan tìm kiếm đại đạo nữa.

Thế giới Hỗn Độn cất giữ hầu hết những thứ thuộc về hắn ta, từ khi cái Tức Nhưỡng trong khố phòng ở vũ trụ trung đẳng bị người ta lấy đi, hắn ta không còn đặt bảo vật đỉnh cấp trong khố phòng nữa. Trừ một phần hắn ta tạm thời phải dùng đến, phần lớn bảo vật, hắn ta đều đặt trong thế giới Hỗn Độn là chiếc nhẫn của mình.

Chuyện này sao có thể? Cho dù là tám tên Đạo Tổ ở đại vũ trụ, cũng đừng hòng lấy được thế giới Hỗn Độn của hắn ta.

Hôi Trực tu luyện đến bước đại đạo thứ tám, thậm chí có thể vững bước đột phá lên bước đại đạo thứ chín, nhưng chưa bao giờ có một ngày tức giận khó kìm như hôm nay.

Hắn ta đặt tất cả đồ tốt nhất trong khố phòng, không phải là vì những thứ này không thể để ở trên người mình. Mà là những thứ này đặt ở trong thế giới Hỗn Độn của hắn ta, cũng chẳng khác nào đang để trên người của chính hắn ta. Bởi vì hắn ta chỉ cần xòe tay ra, đồ vật sẽ xuất hiện trong tay hắn ta.

Sở dĩ đặt ở trong khố phòng, đó là bởi vì đồ tốt ở trong khố phòng, rất nhiều người đều có thể nhìn thấy. Vì sao Mông Mỗ Đại Diễn lại có thể phát triển nhanh như vậy? TRừ Đại Mộng Tháp ra, đó chính là chế độ ban thưởng. Để tất cả mọi người nhìn thấy khố phòng, thậm chí biết một ít bảo vật trong khố phòng, là muốn nói cho mọi người, chỉ cần ngươi làm ra đủ cống hiến cho Mông Mỗ Đại Diễn, thậm chí ngay cả Hồng Mông đạo chủng ngươi cũng có thể lấy được.

Mà bây giờ, có người lại có thể lấy đi chiếc nhẫn từ trong tay hắn ta.

“Rốt cuộc là ai?” Hôi Trực gầm lên giận dữ, thậm chí hắn ta còn hoài nghi chuyện này là do Hoàn làm, bởi vì nếu như nói trong trong Hạo Hãn này, còn có ai hiểu rõ hắn ta nhất, vậy thì nhất định chính là Hoàn.

Nhưng mà cho dù có là Hoàn, cũng không thể im hơi lặng tiếng mà lấy đi thế giới Hỗn Độn của hắn ta, mà hắn ta lại chẳng thể cảm nhận được.

Hôi Trực tức giận gầm lên rồi xông ra khỏi động phủ, đối với hắn ta mà nói, mỗi lần tiến vào động phủ bế quan, ít thì ngàn năm, nhiều thì trăm vạn năm. Nhưng lần này còn chưa đến 50 năm đã xông ra khỏi động phủ, đúng là chuyện chưa từng có.

“Hình Tứ.” Sau khi Hôi Trực xông ra khỏi động phủ đã tỉnh táo lại, lạnh lùng quát to một tiếng.

Nam tử mặt áo bào xám đột nhiên xuất hiện, cúi người hành lễ trước mặt Hôi Trực. “HÌnh Tứ kính chào chủ nhân, xin sai bảo?”

“Nói tình hình đại vũ trụ gần đây một chút.” Hôi Trực từ tốn nói.

“Vâng.” HÌnh Tứ đáp lời rồi nói, “Tộc Thiên Mông có sự trợ giúp của Mông Mỗ Đại Diễn ta và Đại Trụ Đạo, đã tiêu diệt Phạm Hà thế giới, Ma Như thế giới, Độn Nhất thế giới, Hưu Đà thế giới và TRung Ương thế giới. Bây giờ đang vây công Thất TRụ Thiên thế giới, nghe nói Đạo Tổ Khổng Tâm Kiếm của Bất Thừa thế giới và Đạo Tổ Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới đều đã tiến về Thất Trụ Thiên thế giới giúp đỡ. Nhưng mà cho dù là như vậy, Thất Trụ Thiên thế giới chỉ có thể kiên trì được nhiều nhất là mấy năm thôi.”

“Có tin tức của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hay không?” Hôi Trực bình tĩnh hỏi.

Chương 2627 - Hôi Trực tức giận. (2)

HÌnh Tứ lập tức đáp, “Không có, từ khi năm đó bọn hắn biến mất khi sử dụng truyền tống trận có vấn đề thì không còn tin tức nào nữa. Nhưng mà theo cường giả Tề Tốn của tộc Thiên Mông nói, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều là cường giả đại đạo tự thân, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, cho nên chuyện bọn hắn trở lại đại vũ trụ chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, tộc Thiên Mông nhất định phải diệt hết mười đại thế giới trước khi hai người này quay trở về đại vũ trụ.”

Hôi Trực gật đầu, nhưng mà thân thể lập tức cứng đờ.

Hắn ta nhớ đến một điểm mấu chốt, đại đạo tự thân.

Nếu như nói gia hỏa cướp đi thế giới Hỗn Độn của hắn ta tu luyện đại đạo tự thân, thực lực còn không kém hơn hắn ta, vậy thì chỉ cần cái thế giới Hỗn Độn này bị kéo vào trong thế giới đại đạo của đối phương, hắn ta thật sự không thể nào cảm ứng được.

Hắn ta có thể cảm ứng được, chính là bất cứ tu sĩ nào tu luyện trong Hạo Hãn này. Nhưng có một vài ngoại lệ, chính là đối phương tu luyện đại đạo tự thân, hơn nữa đẳng cấp đạo tắc đại đạo tự thân không hề kém hơn hắn ta, vậy thì lúc đồ của hắn ta nằm trong thế giới đại đạo của đối phương, hắn ta sẽ không cảm ứng được.

Hôi Trực siết chặt tay thành nắm đấm, gằn từng chữ, “Mạc Vô Kỵ, Lam Tiểu Bố, rất tốt, rất tốt…”

Hắn ta có thể khẳng định, người lấy đi đồ của hắn ta không phải là Mạc Vô Kỵ thì chính là Lam Tiểu Bố, người tu luyện đại đạo tự thân có rất nhiều, nhưng có khả năng lấy đồ của hắn ta bỏ vào trong thế giới đại đạo của mình, còn có thể khiến hắn ta không cảm ứng được, cũng chỉ có hai người kia.

Hơn nữa tu luyện đại đạo tự thân, cực ít người có thể chân chính bước vào cấp độ đại đạo, đừng nói là bước đại đạo thứ bảy và bước đại đạo thứ tám, cho dù có thể bước vào Diễn Giới cảnh, cũng là chuyện hiếm hoi như sừng lân lông phượng.

“Thế mà còn là một cái thế giới Hỗn Độn?” Lam Tiểu Bố mừng rỡ không thôi nhìn chiếc nhẫn trong tay, chỉ mất ba ngày, Lam Tiểu Bố đã gỡ bỏ hết mọi cấm chế trong thế giới Hỗn Độn này, biến nó thành chiếc nhẫn của mình.

Dùng thế giới Hỗn Độn làm nhẫn, còn dám đặt thế giới Hỗn Độn của mình thành khố phòng, để mọi người nhìn thấy đồ vật bên trong, khích lệ mọi người làm việc, cái này chỉ sợ có một mình Hôi Trực làm thôi.

Thất Giới Thạch đã dừng lại, Lam Tiểu Bố biết, hắn đã quay về bên ngoài đại vũ trụ một lần nữa. Lam Tiểu Bố cất Thất Giới Thạch đi, đứng ở trong hư không bên ngoài đại vũ trụ. Lúc trước khi mười đến đây, bỏ ra mấy năm, mới tìm được quảng trường hư không bên ngoài đại vũ trụ. Mà lần này Lam Tiểu Bố chỉ dùng nửa nén hương, đã tìm được quảng trường lối vào đại vũ trụ.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đến quảng trường vào đại vũ trụ này, so với cái quảng trường hư không lần trước cũng không kém gì nhiều, chỉ có một quảng trường và một cửa vào, diện tích thì tương đương với mấy cái ĐỊa Cầu.

Lam Tiểu Bố cũng cảm thán vô cùng, cái tộc Thiên Mông này đúng là quá may mắn, thế mà có thể tìm đến vũ trụ cao cấp rộng mênh mông như đại vũ trụ. Loại nơi thế này, chính là không gian vũ trụ chế định cho đại đạo TRường Sinh. Chỉ hy vọng là bọn người Mạc Vô Kỵ và ĐInh TRọng Trần cũng có thể tìm được một chỗ Hỗn Độn không thua gì đại vũ trụ, để mở ra không gian sinh tồn cho nhân loại.

Nếu như thật sự không tìm thấy, vậy thì cũng chỉ có thể quay về diệt đi tộc Thiên Mông. Nhưng mà diệt đi tộc Thiên Mông, đại vũ trụ cũng không tính là của bọn hắn, bọn hắn còn cần phải sửa lại quy tắc thiên địa, hủy đi Vũ Trụ Thụ…

Nghĩ đến đây, bản thân Lam Tiểu Bố tự lắc đầu, vẫn nên đi tìm Đại Thiên thế giới mới thôi, tốt hơn cướp đoạt với tộc Thiên Mông rất nhiều.

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố đến đại vũ trụ, là từ quảng trường hư không của Ma Như thế giới mà vào. Lần này Lam Tiểu Bố bước lên quảng trường, đã nhìn thấy mấy chữ to lớn lơ lửng trong hư không, quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, nói thật, hắn không có bất cứ lòng cảm mến nào với Ma Như thế giới, thậm chí còn chẳng có chút ấn tượng tốt nào. Còn Đại Hoang thế giới, hắn còn chưa từng đến đó, chứ đừng nói là cảm mến. Nếu như Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới là Hồng Quân lão tổ, có lẽ trong lòng hắn còn có chút tán thành. Còn Dương Thiên là thứ gì chứ?

Chỉ là cái quảng trường hư không này cực lớn, nhưng người thì chẳng có mấy ai, trên cái quảng trường hư không khổng lồ này, trong phạm vi thần niệm của Lam Tiểu Bố chỉ nhìn thấy hơn một trăm người. Hơn nữa hơn một trăm người này, toàn bộ đều tập trung ở ngay chỗ cửa ra vào, dáng vẻ giống như đang bảo vệ cửa ra vào.

Còn về những thương lâu, nhà nghỉ, khu phố kia, mặc dù vẫn còn, nhưng không có người.

Lam Tiểu Bố vừa xuất hiện ở trận môn quảng trường hư không, đã có một tu sĩ cản Lam Tiểu Bố lại, “Ngươi muốn tiến vào đại vũ trụ?”

Giọng nói của tu sĩ này rất kinh ngạc, rõ ràng là đối với chuyện bây giờ Lam Tiểu Bố muốn vào đại vũ trụ vô cùng kinh ngạc và không thể tin nổi.

Lam Tiểu Bố gât đầu, “KHông sai, ta quả thật muốn tiến vào đại vũ trụ, sao thế?”

Tu sĩ này nói, “Bây giờ tu sĩ Nhân tộc ở đại vũ trụ sinh tồn gian nan, phần lớn người đều muốn rời khỏi đại vũ trụ, vì sao ngươi lại lựa chọn tiến vào đại vũ trụ lúc này? Chẳng lẽ ngươi không biết tộc Thiên Mông đang xâm lấn mười đại thế giới Nhân tộc, sắp chém giết hết mười đại thế giới rồi sao?”

“Mười đại thế giới đã bị tiêu diệt?”Lam Tiểu Bố giật mình, trong lòng tự nhủ hắn ít nhất đã dự tính trăm năm sẽ quay lại đại vũ trụ, chẳng lẽ còn chưa đến kịp trước khi tộc Thiên Mông diệt được mười đại thế giới sao?

Chương 2628 - Khó hiểu.

“Phạm Hà thế giới, Ma Như thế giới, ĐỘn Nhất thế giới, Hưu Đà thế giới và Trung Ương thế giới trên cơ bản đã bị tộc Thiên Mông chiếm cứ, tu sĩ Nhân tộc của mấy thế giới này, không phải đang trốn đến các thế giới còn lại, thì chính là trốn ra khỏi đại vũ trụ.” Tên tu sĩ này trả lời.

“Vậy bây giờ tộc Thiên Mông đang tấn công thế giới nào?” Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi.

“Đang tiến đánh Thất Trụ Thiên thế giới chúng ta, cũng may lão tổ của chúng ta thực lực rất mạnh, ngăn cản tộc Thiên Mông công kích nhiều năm, Thất Trụ Thiên thế giới bây giờ vẫn còn đang sừng sững ở đại vũ trụ. Rất nhiều lão tổ của các thế giới còn lại đều đang đến giúp Thất Trụ Thiên thế giới chúng ta.” Tên tu sĩ này tự hào nói.

Bên cạnh có một tu sĩ ha ha một tiếng, “Trước đó chẳng phải vẫn luôn nói cái gì mà Đạo Tổ Đế Lan của Trung Ương thế giới và Dương Thiên của Đại Hoang thế giới rất mạnh sao, ha ha, bây giờ so với Đạo Tổ Thất Trụ Thiên thế giới chúng ta, bọn hắn còn kém xa.”

“Lão tổ chúng ta tu luyện đại đạo tự thân, những tên tu sĩ tộc Thiên Mông kia hoàn toàn bất lực trước cường giả tu luyện đại đạo tự thân. Bọn hắn chỉ ỷ vào đạo tắc thiên địa áp chế tu sĩ Nhân tộc mới không ngừng nghiền ép tu sĩ Nhân tộc chúng ta, một khi tu sĩ Nhân tộc không bị quy tắc thiên địa áp chế, tộc Thiên Mông bọn hắn ngay cả cái rắm cũng không bằng.” Lại có người khinh thường nói.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, đại đạo của Thất Trụ Thiên chắc hẳn đã thành, nếu không thì cũng không thể nào ngăn cản được tộc Thiên Mông công kích. Bây giờ hắn tiến vào đại vũ trụ, cho dù không thể chiến thắng tộc Thiên Mông, tộc Thiên Mông cũng đừng hòng tiếp tục nghiền ép Nhân tộc, trước cứ đứng vững gót chân rồi tính tiếp.

“Vậy thì để ta vào đi.” Lam Tiểu Bố quyết định lập tức vào trong tụ hợp với Thất Trụ Thiên.

Tên tu sĩ ban đầu ngăn cản Lam Tiểu Bố lại lắc đầu nói, “Chúng ta không thể để ngươi đi vào được, nơi này đã bị phong ấn, chúng ta canh giữ ở nơi này chính là vì để lại một con đường lui. Còn nữa chính là đề phòng tộc Thiên Mông, không cho phép bọn hắn cắt đứt đường lui của chúng ta.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, đây cũng là chuyện Thất Trụ Thiên làm. Một khi đánh không lại tộc Thiên Mông, những người còn lại của Thất Trụ Thiên thế giới có thể chạy đi từ nơi này.

Lam Tiểu Bố đang định nói mình và Thất Trụ Thiên là bằng hữu, chợt nhớ đến một chuyện, hắn ngạc nhiên hỏi, “Nếu nơi này là đường lui, vì sao chỉ có hơn trăm người trông coi?”

“Ha ha…” Một tu sĩ cười ha ha một tiếng, “Ngươi còn chưa biết đi, đại vũ trụ đã bị phong ấn rồi, bất cứ người nào cũng không thể ra vào đại vũ trụ, cho dù là tộc Thiên Mông cũng không thể ra vào đại vũ trụ. Hoặc có thể nói, chỉ có một chỗ có thể rời khỏi đại vũ trụ, đó chính là trận môn hư không thông đến Thất Trụ Thiên thế giới chúng ta. Người đừng thấy Bất Thừa thế giới vẫn chưa bị diệt, nhưng bọn hắn cũng không thể khống chế cửa ra vào tại thế giới của mình, chỉ có thể phong ấn.

Trận môn của chúng ta là kết giới do Đạo Tổ tự mình bố trí ra, dùng đạo tắc đại đạo tự thân tạo dựng ra, không bị quy tắc thiên địa của đại vũ trụ ảnh hưởng. Cho nên chỉ cần hơn trăm người chúng ta canh giữ ở đây là được, bởi vì không có tộc Thiên Mông có thể từ bên trong đánh ra ngoài.”

“Nếu như tộc Thiên Mông từ bên ngoài, ở ngay chính vị trí này đánh vào trong đại vũ trụ, các ngươi có thủ được không?” Lam Tiểu Bố nói chuyện rồi thở dài một tiếng, hắn khẳng định nếu như hôm nay hắn không trở về, Thất Trụ Thiên thế giới bị tộc Thiên Mông tiêu diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Hắn cũng hiểu ý nghĩ của Thất Trụ Thiên, thứ nhất chính là tộc Thiên Mông dựa vào Vũ Trụ Thụ khóa lại tất cả cửa ra vào của đại vũ trụ, chỉ có Thất Trụ Thiên thế giới có thể ra vào. Đó là bởi vì Thất Trụ Thiên tu luyện đại đạo tự thân, dựa vào đạo tắc đại đạo tự thân bố trí kết giới, nắm trong tay cửa ra vào của thế giới này. Thứ hai, cho dù tộc Thiên Mông có thể đi ra từ các thế giới còn lại, sau đó vây công cửa ra vào đại vũ trụ tại Thất Trụ Thiên thế giới, cũng chính là quảng trường hư không này, cũng là chuyện ít nhất là 200 năm sau.

Thất Trụ Thiên chắc hẳn cảm thấy mình có thể cầm cự được khoảng thời gian này, nếu thật sự không địch lại, hắn ta có thể rút lui khỏi đại vũ trụ từ chỗ này.

Lam Tiểu Bố thì không nghĩ như vậy, trong tình huống bình thường, từ cửa ra vào đại vũ trụ của các thế giới khác đến cửa ra vào đại vũ trụ ở Thất Trụ Thiên thế giới, 200 chắc hẳn không thể làm được, thời gian sẽ chỉ dài hơn chứ không ngắn hơn.

Nhưng còn có tình huống đặc biệt, bởi vì Vũ Trụ Thụ trong đại vũ trụ hướng về phía tộc Thiên Mông, Vũ Trụ Thụ có thể giúp tộc Thiên Mông rút ngắn khoảng cách đi đến cái quảng trường hư không này thì sao? Còn nữa, ví dụ như Mông Mỗ Đại Diễn, chắc hẳn Hôi Trực có thể truyền tống đến Đại Mộng tinh, sau đó lại từ Đại Mộng tinh truyền tống đến vị trí này. TRước sau chỉ tốn chưa đến 100, thậm chí ngay cả 20 ngày cũng chưa chắc.

ĐƯơng nhiên, đám truyền tống trận của Hôi Trực ở Đại Mộng tinh đều đã bị hủy, nhưng ai có thể khẳng định tộc Thiên Mông còn có cách truyền tống giống như Hôi Trực hay không?

“Các ngươi tránh ra một chút, cái kết giới này ta cần phải bố trí một lần nữa.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng quyết định.

Hắn biết cái cửa ra vào này cũng không phải chủ yếu là phòng ngừa tộc Thiên Mông xâm lấn từ nơi này, mà là vì chừa một đường lui cho tu sĩ Nhân tộc. Hơn nữa trăm người bảo vệ ở nơi này cũng quá ít, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng biết, cho dù có nhiều người bảo vệ, một khi tộc Thiên Mông thật sự đến, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

“Thật có lỗi, nơi này bất kỳ kẻ nào cũng không thể đi vào.” Giọng điệu của tên hộ vệ kia chuyển sang lạnh lẽo.

Chương 2629 - Vây giết Lam Tiểu Bố.

Lúc đầu, bởi vì tộc Thiên Mông tàn sát Nhân tộc, khiến tu sĩ Nhan tộc chưa từng đoàn kết lại ngồi lại liên thủ đối phó với tộc Thiên Mông, cho nên hắn ta mới kiên nhẫn giải thích với Lam Tiểu Bố. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lại dám động tay động chân lên cửa ra vào, vậy thì tuyệt đối không thể nhịn. Đừng nói là bố trí kết giới tại cửa ra vào một lần nữa, ngay cả chuyện từ nơi này tiến vào đại vũ trụ cũng không có khả năng.

Lam Tiểu Bố đang định giải thích, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng hỏi, “Trước đó người nói Phạm Hà thế giới, Ma Như thế giới, Độn Nhất thế giới, Hưu Đà thế giới và Trung Ương thế giới đều bị tộc Thiên Mông chiếm cứ, vì sao không có Cực Thịnh thế giới?”

Sở dĩ Lam Tiểu Bố khó hiểu, đó là vì Cực Thịnh thế giới là thế giới Nhân tộc sinh tồn bị tộc Thiên Mông xâm lấn đầu tiên, trước khi hắn truyền tống đi, Cực Thịnh thế giới đã có hơn phân nửa địa bàn đã bị tộc Thiên Mông chiếm cứ. Theo lý mà nói, sau khi hắn và Mạc Vô Kỵ rời đi, Cực Thịnh thế giới không có khả năng thủ vững mới đúng.

“Cực Thịnh thế giới?” Hộ vệ kia nói một câu rồi ha ha một tiếng, “Bọn hắn gặp may, đến lúc gần như bị diệt, thế mà Lăng Trục Chân lại có thể đánh bại tộc Thiên Mông. Tộc Thiên Mông cảm thấy Cực Thịnh thế giới có chút khó đánh, cho nên xâm lấn những thế giới Nhân tộc khác trước. Cực Thịnh thế giới thì vẫn còn tồn tại. Mặc dù bọn hắn đã phong ấn thế giới của mình lại, nhưng mà chờ đến khi tộc Thiên Mông diệt đi những thế giới còn lại, bọn hắn cũng sẽ bị diệt thôi. ĐỐi mặt với tộc Thiên Mông xâm lấn, tu sĩ Nhân tộc ở đại vũ trụ chưa bao giờ đoàn kết, cách làm tư lợi của Cực Thịnh thế giới, khiến người ta khinh thường.”

Lam Tiểu Bố im lặng, trong mắt có sát ý nhàn nhạt. Nếu như nói trước đó hắn còn cảm thấy chuyện truyền tống trận xảy ra vấn đề, không có liên quan gì đến Lăng Trục Chân, phần lớn là do Dương Thiên của Đại Hoang thế giới làm ra, bây giờ thì hắn cảm thấy cái suy đoán này sai rồi.

Nếu như Lăng Trục Chân cấu kết với tộc Thiên Mông thì sao?

Thế nhưng lúc trước khi hắn và Mạc Vô Kỵ được Bùi Cung Hổ mời đi giúp đỡ, Lăng Trục Chân rõ ràng đang bị tộc Thiên Mông vây công gần chết. Trong tình huống này, cấu kết thì không có khả năng lớn lắm. Nhưng sau khi hắn và Mạc Vô Kỵ được truyền tống đi Lăng Trục Chân tuyệt đối không thể ngăn cản được tộc Thiên Mông, nhưgn mà trên thực tế thì Lăng Trục Chân không những ngăn trở được tộc Thiên Mông mới đúng, mà bây giờ còn bình yên vô sự.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, hơn trăm cái chiến hạm đã giống như diện quang từ xa phóng đến, chỉ trong chớp mắt, những chiếc chiến hạm này đã xếp thành một hàng trên quảng trường hư không, hoàn toàn bao vây đám người Lam Tiểu Bố lại.

Những chiến hạm này mỗi một chiếc đều dài hơn vạn trượng, rộng hơn ngàn trượng, có thể nói mỗi một cái chiến hạm đều là một pháo đài di động. Trên những chiến hạm này đầy kín binh sĩ.

Binh sĩ trên mấy trăm chiếc chiến hạm cộng lại, ít nhất phải vượt hơn mấy triệu người.

Binh sĩ ở nơi này có hai loại, một loại là binh sĩ Nhân tộc bình thường trong tay cầm trường kiếm hoặc trường thương, còn một loại là mặt người thân thú, rõ ràng là binh sĩ tộc Thiên Mông. Những binh sĩ tộc Thiên Mông này đều có khí thế cường hãn, trong tay bọn họ đều là pháp bảo, những pháp bảo này cũng có đủ kiểu dáng, nhưng tổng thể thì trường đao là nhiều nhất.

Trừ cái đó ra, mỗi chiếc chiến hạm đều có đủ loại quy tắc đại pháo.

“Tộc Thiên Mông…” Tất cả tu sĩ đang canh giữ tại cửa ra vào Thất Trụ Thiên thế giới đều ngây dại, giọng nói cũng trở nên run rẩy, hoàn toàn không thể nào khống chế được tâm tình của mình.

Trước đây không lâu, bọn hắn còn vững tin rằng tộc Thiên Mông không thể nào trong thời gian ngắn từ bên ngoài đến nơi này, nhưng hiện thực đã nhanh chóng đánh vào mặt họ.

“Vừa rồi mới đến đây là Lam Tiểu Bố hay Mạc Vô Kỵ?” Một tên nam tử tộc Thiên Mông có thân hình cao lớn bước ra hỏi.

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố lập tức hiểu ra, những người này chỉ sợ không trùng hợp đến đây như vậy, mà là bởi vì hắn đến, cho nên mới đến đây.

Lam Tiểu Bố cũng bước ra, “Ta chính là Lam Tiểu Bố, nghe lời các ngươi nói thì các ngươi đặc biệt đến tìm ta rồi?”

Nam tử tộc Thiên Mông có vóc người cao lớn kia đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, sau đó nói, “Lúc đầu, chúng ta ở chỗ này đã chuẩn bị một lưới bắt hết các tu sĩ Nhân tộc, nhưng mà ngươi đến, vậy thì chúng ta sớm vây chỗ này lại thôi.”

Lời này vừa nói ra, Lam Tiểu Bố lại càng hiểu rõ.

Thất Trụ Thiên vẫn cho rằng trong thời gian ngắn, cái cửa ra vào đại vũ trụ ở chỗ này vẫn nằm trong tay hắn ta, một khi chiến sự bất lợi, Thất Trụ Thiên có thể dẫn người rời khỏi từ nơi này.

Nhưng mà trên thực tế tộc Thiên Mông đã sớm biết ý nghĩ của Thất Trụ Thiên, thậm chí đã mai phục một lượng lớn đại quân tu sĩ ở ngay cửa ra vào này rồi. Chỉ chờ Thất Trụ Thiên dẫn theo tu sĩ Nhân tộc chạy trốn từ nơi này, sau đó bao vây lại.

Rõ ràng, đối với tộc Thiên Mông mà nói, không có ý định để cho bất cứ tu sĩ Nhân tộc nào có thể sống sót rời khỏi đại vũ trụ. Hoặc có thể nói, không cho phép bất cứ một người nào không phụ thuộc vào tộc Thiên Mông bọn hắn còn sống mà rời khỏi đại vũ trụ.

Lúc Lam Tiểu Bố nói chuyện, đã lấy Vũ Trụ Ma ra.

Nhưng mà Vũ Trụ Ma của hắn tạm thời không phải dùng để đối phó với những người này, mà là hoàn toàn khóa vùng không gian này lại. Những người này không muốn để hắn chạy thoát, hắn cũng không muốn bất cứ ai trong đối phương có thể chạy thoát. ĐỢi lát nữa, hắn sẽ để cho những người này biết, vì sao cái này có tên là Vũ Trụ Ma.

Chương 2630 - Vây giết Lam Tiểu Bố. (2)

KHông chỉ như vậy, từng đạo trận văn hư không được hắn khắc họa ra, chỉ trong thời gian ngắn, vùng không gian tại quảng trường hư không này đã được bố trí một cái khốn trận giản dị do trận văn hư không của hắn khắc họa ra.

“Lam Tiểu Bố, giao đồ của Hôi Đạo Tổ Mông Mỗ Đại Diễn ra, chúng ta sẽ không ra tay với ngươi. Nếu không thì có hơn vạn Quy Tắc Pháo ở đây, cho dù ngươi là bước đại đạo thứ chín, cũng khó có thể chạy thoát.” Lần này người nói chuyện là một nữ tử, tu vi của nữ tử này nhiều nhất chỉ là bước đại đạo thứ tư, nhưng mà từ khôi giáp trên người nàng, còn cả hộ văn quy tắc không thể thấy được đang lơ lửng xung quanh người nàng mấy mét, Lam Tiểu Bố đã nhận ra, nữ nhân này là người của Duy Củ thế giới.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Ta nói sao mà các ngươi lại bày ra chiến trận lớn như vậy, hóa ra là Hôi Trực gọi các ngươi đến. Còn cả các ngươi…”

Lam Tiểu Bố nói chuyện, ánh mắt quét qua đông đảo quân tu sĩ khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới, “Các ngươi tốt xấu gì cũng khoác một tấm da người, lại đi bán mạng cho tộc Thiên Mông. Đã từng thấy qua thấp hèn, nhưng loại rác rưởi thấp hèn như các ngươi ta đúng là chưa thấy nhiều. Kinh Tây Châu đâu? Chẳng lẽ hắn không biết gọi các ngươi đến đây là chịu chết à?”

Nếu như hắn không tu luyện đại đạo tự thân, đừng nói là nhiều người cầm Phá Tắc Kiếm và vũ khí phá tắc như vậy, chỉ với Quy Tắc Pháo kia thôi, có lẽ cũng có thể xử lý hắn.

Hắn cũng rất khó hiểu, biết rõ hắn tu luyện đại đạo tự thân, thủ đoạn phá tắc của đại vũ trụ không dùng được với hắn, vì sao Kinh Tây Châu còn cho nhiều người đến vây giết hắn như vậy? Là đi tìm đường chết sao? COn nữa, tên Hôi Trực này có địa vị rất cao nhỉ, vì chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn kia, còn có thể điều động tộc Thiên Mông, bại lộ chuyện mai phục đường lui của Thất Trụ Thiên.

“Ngươi còn chưa xứng ra tay với Đạo Tổ của chúng ta.” Nữ tử này dường như không bị Lam Tiểu Bố chọc giận, giọng điệu vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, những người này sao còn chưa ra tay đi? Nhưng mà hắn nhanh chóng hiểu ra, đây là đang chờ cường giả đến, đám quân tu sĩ này chặn đường ở đây chỉ là vì lo lắng hắn chạy đi mà thôi.

Nếu như hắn ở chỗ này nghe được tình hình của đại vũ trụ, lựa chọn không tiến vào đại vũ trụ, vậy thì đại quân có nhiều người đến đâu cũng không thể cản được Lam Tiểu Bố hắn. Hôi Trực quá để ý đến thế giới Hỗn Độn của hắn ta, không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, thuyết phục tộc Thiên Mông sớm xuất động đại quân mai phục ở đây.

CHắc hẳn là Hôi Trực biết hắn dùng truyền tống trận đến đại vũ trụ, cho nên mới phán đoán hắn có thể sẽ đến đây.

Cho dù bọn người Hôi Trực còn bao lâu nữa mới đến đây, Lam Tiểu Bố cũng tăng nhanh tốc độ bố trí đại trận. Trước đó hắn chỉ bố trí một cái khốn trận đơn giản, bây giờ hắn chẳng những gia cố khốn trận, thậm chí còn tăng thêm sát trận trên cơ sở khốn trận.

“Ngài là Lam Tiểu Bố…” Tên tu sĩ ngăn cản Lam Tiểu Bố, không cho phép Lam Tiểu Bố tiến vào đại vũ trụ kia cuối cùng cũng biết được Lam Tiểu Bố là ai, lập tức khom người thi lễ.

Chẳng những hắn ta, gần trăm hộ vệ ở chỗ này đều tiến lên thi lễ. Uy danh của Lam Tiểu Bố bọn hắn đều biết đến, hơn nữa còn biết quan hệ của Lam Tiểu Bố và Đạo Tổ Thất Trụ Thiên của bọn hắn rất thân thiết. Huống chi nếu như không có Lam Tiểu Bố, đối mặt với đại quân tộc Thiên Mông như thế, ngay cả cơ hội phản kháng bọn hắn cũng không có. Bây giờ bọn hắn chỉ có thể mong đợi Lam Tiểu Bố có thể dẫn theo bọn hắn chạy trốn.

“Quy Tắc Pháo, kích phát, san bằng nơi này.” Nằm ngoài dự liệu của Lam Tiểu Bố chính là, sát trận của hắn còn chưa bố trí xong, nữ tử kia đã ra mệnh lệnh công kích.

“Các ngươi đều ra sau đi.” Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì lấy Trường Sinh Kích ra.

Rầm rầm rầm! Phá Tắc Pháo xé rách từng vết nứt không gian trong hư không, quy tắc thiên địa ở nơi này bị Phá Tắc Pháo công kích mà tan thành từng mảnh.

Cho dù Lam Tiểu Bố đã sớm nói, nhưng một nửa hộ vệ ở đây vẫn bị Phá Tắc Pháo tác động đến, chỉ trong nháy mắt đã bị xé thành từng mảnh. Các loại kiến trúc, thương lâu trên quảng trường đại vũ trụ, cũng bị Quy Tắc Pháo bắn thành hư vô. Không chỉ như vậy, quảng trường hư không còn bị sụp đổ một mảng lớn.

Lam Tiểu Bố âm thầm kinh hãi, nếu như ở trong đại vũ trụ, tộc Thiên Mông dùng loại Phá Tắc Đại Pháo này, tu sĩ Nhân tộc còn đánh thế nào được nữa?

Âm thanh ầm vang không ngừng nổ tung, cũng may giờ phút này lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố đã khóa vùng không gian này lại. Những Phá Tắc Pháo này có thể xé rách bất cứ lĩnh vực của tu sĩ nào, nhưng không thể nào xé mở lĩnh vực của Lam Tiểu Bố.

Pháo văn kéo dài đánh vào lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, xé rách vùng hư không này vô cùng hỗn loạn, quy tắc Không Gian vô cùng bất ổn, lỗ đen không gian và không gian sai chỗ cũng dần dần hiện ra.

Lam Tiểu Bố vững tin, không có cường giả bước thứ tám đến đây. Cho dù là mạnh nhất, cũng chỉ là một tên tu sĩ tộc Thiên Mông, người này là bước đại đạo thứ sáu, mặc dù đã gần đến bước đại đạo thứ bảy, nhưng khoảng cách đến bước thứ bảy vẫn còn một khoảng nhỏ.

Cũng đúng, cường giả bước thứ tám, sao có thể mai phục ở nơi cứt chim cũng không có này được? Hôi Trực cho dù có muốn đến đây cũng cần phải tốn một chút thời gian.

Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố vung lên, mười mấy tên tu sĩ tộc Thiên Mông lập tức biến thành cặn máu.

“Chỉ như vậy mà cũng muốn đến vây khốn ta sao?” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, đang chuẩn bị kích phát Vũ Trụ Ma, đột nhiên có hai hào quang màu xanh lam đánh tới.

Chương 2631 - Mài giết mấy triệu quân.

Hai đạo quang mang này đánh vào lĩnh vực của hắn, chỉ trong nháy mắt đã xé rách lĩnh vực Trường Sinh của hắn. Hơi thở tử vong đáng sợ ập đến, Lam Tiểu Bố hoảng hốt, lập tức đánh ra một quyền, cả người lùi lại. Lĩnh vực của hắn đã bị xé nứt, bốn năm mươi hộ vệ Thất Trụ Thiên thế giới sau lưng hắn lập tức bị giết chết 30 người.

“Phá Tắc Pháo văn?” Lam Tiểu Bố căng thẳng, Phá Tắc Pháo Văn không đáng sợ. Đáng sợ là cái Phá Tắc Pháo Văn này lại đặc biệt nhằm vào đạo tắc TRường Sinh của hắn.

Rất rõ ràng, sau khi lần trước hắn và Mạc Vô Kỵ dễ dàng nghiền ép thủ đoạn phá tắc của Duy Củ thế giới, Duy Củ thế giới đã nghiên cứu ra Phá Tắc Pháo Văn mới chuyên đối phó với hắn và Mạc Vô Kỵ.

Lam Tiểu Bố không có thời gian để suy nghĩ làm sao mà Duy Củ thế giới có thể dung nhập đạo tắc TRường Sinh của hắn vào trong Quy Tắc KHố của Quy Tắc Pháo, hoặc là có phải bởi vì đã dung nhập đạo tắc Trường Sinh của hắn vào trong Quy Tắc Pháo, cho nên mới có thể xé rách lĩnh vực đại đạo của hắn, hắn nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết trong thời gian ngắn nhất, nếu không thì hắn chết chắc.

Ầm ầm! Lại có hai đạo quang ảnh màu lam bắn tới, rất rõ ràng, Phá Tắc Pháo đạo tắc Trường Sinh chuyên đối phó với hắn có hai cái.

KHông gian xung quanh bị quang ảnh màu lam kia khóa lại, giờ phút này giống như tất cả đạo tắc đại đạo của Lam Tiểu Bố đều bị phân giải trước cái Phá Tắc Pháo này.

Lam Tiểu Bố không hề có thời gian để suy nghĩ, vung tay lên đánh ra mấy vòng đạo văn.

Liệt tắc Luân Văn, sau khi Lam Tiểu Bố đến bước đại đạo thứ năm thì rất ít khi dùng đến Liệt Tắc Luân Văn. Giờ phút này, Liệt Tắc Luân Văn vừa thi triển ra, quy tắc không gian lập tức trở nên rõ ràng.

Lam Tiểu Bố lập tức nắm bắt được hai đạo quang ảnh màu lam kia, trong cái quang ảnh này, hắn không hề nhìn thấy và cảm nhận được đạo vận phá tắc nhằm vào đạo tắc Trường Sinh của mình.

Cái này mới đúng, nếu như đạo tắc đại đạo của hắn mà có thể bị Duy Củ thế giới thu thập vào trong QUy Tắc Khố, hắn còn tu đạo cái rắm gì nữa? Những cái quang ảnh này có ẩn chứa quy tắc, dường như có thể xé rách tất cả quy tắc thiên địa, phá vỡ tất cả đạo tắc. Bao gồm cả đạo tắc Trường Sinh của hắn, trước cái quang ảnh màu lam này, cũng sẽ bị xé rách.

So với kinh hãi trước đó, bây giờ Lam Tiểu Bố đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Có Liệt Tắc Luân Văn, hắn có thể nắm bắt chính xác được quy tắc Thời Gian trong hai đạo quang ảnh màu lam này, đồng thời đấm ra một quyền. Hắn đã đoán được, trong Quy Tắc Pháo bắn ra quang ảnh màu lam mà đối phương bắn ra, nhất định có một loại bảo vật phá tắc cao cấp nhất, loại bảo vật này có thể xé rách bất cứ đạo tắc nào. Nhưng cũng bị thiếu hụt vô cùng lớn, ví dụ như nhẹ nhàng bị thần thông Liệt Tắc của hắn tìm ra, sau đó một quyền đánh tan.

ĐƯơng nhiên, nếu như hắn không thể tìm ra được chỗ thiếu hụt của Phá Tắc Pháo trong thời gian ngắn, hắn cũng sẽ bị Phá Tắc Pháo xé nát. Loại Phá Tắc Pháo có đẳng cấp này, có thể xé rách thân thể của hắn, nhưng tuyệt đối không thể hủy đi thân thể của hắn, càng không thể nào giết hắn.

Oanh! Đạo tắc va chạm rồi nổ tung trong hư không, giờ phút này, trong hư không đã nổ ra mấy cái hố sâu hư không đen kịt, xương tay Lam Tiểu Bố vang lên tiếng vang ken két, vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không để ý đến cánh tay của mình, mà kích phát Vũ Trụ Ma đã sớm lấy ra từ trước. Giờ phút này, trong hư không mênh mông xuất hiện một cái cối xay cực lớn, tất cả quân tu sĩ của tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới lúc này đều đang nằm trong phạm vi bao phủ của Vũ Trụ Ma.

Vũ Trụ Ma chậm rãi chuyển động, hơi thở tử vong khiến vùng không gian này ngạt thở. Trước đạo tắc Sát Phạt đáng sợ của Vũ Trụ Ma, những tu sĩ dưới bước đại đạo thứ bảy đừng nói là chạy thoát khỏi Vũ Trụ Ma, cho dù là hành động cũng trở nên chậm chạp. Khi tốc độ Vũ Trụ Ma cọ xát trong hư không càng lúc càng nhanh, không gian lại càng trở nên bí bách hơn.

“Bành!” Sau khi đám sương máu đầu tiên nổ tung, đại quân mấy triệu binh sĩ lập tức sợ hãi.

Giờ phút này, bọn hắn chỉ có thể chờ đợi cái chết, chờ Vũ Trụ Ma mài bọn hắn thành cặn máu… Không, là mài thành hư vô.

“Phương Ngữ Anh, tiện nữ nhân ngươi, ngươi điên rồi sao? Ai cho người ra tay…” Cường giả tộc Thiên Mông có thân hình cao lớn kia nghiêm giọng quát.

Mặc dù đại quân bọn hắn có mấy triệu, nhưng mà nhiệm vụ chỉ là cầm chân Lam Tiểu Bố ở đây một đến hai ngày là được rồi, nhưng bây giờ một pháo của nữ nhân ngu xuẩn kia đã phá vỡ thế cân bằng. Càng khiến hắn ta không ngờ được là, thủ đoạn của Lam Tiểu Bố lại đáng sợ như vậy, ngay cả cơ hội chạy trốn bọn hắn cũng không có.

Lúc đầu, ý nghĩ của hắn ta là, cho dù Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, trong thời gian ngắn, đối phương cũng không thể giết hết mấy triệu người bên bọn hắn.

Nữ tử ra lệnh bắn Phá Tắc Pháo kia lúc này sắc mặt tái nhợt, Phương Ngữ Anh nàng là cường giả cửu tinh của Duy Củ thế giới, nàng đã thề, nhất định phải chém Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ thành muôn ngàn mảnh. Bởi vì Phương Xán mà hai người giết, là người quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, Quy Tắc Pháo của Duy Củ thế giới không giết được hai người kia, bởi vì hai người này tu luyện đại đạo tự thân, bên trong Quy Tắc Khố khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới hoàn toàn không có tin tức quy tắc đại đạo của hai người kia.

Nhưng mà nàng biết tương lai mình nhất định có thể báo thù này, bởi vì nàng vẫn luôn nghiên cứu Phá Tắc Kim, trả qua gần 100.000

năm nghiên cứu, sau khi biết được tin tức Phương Xán bị giết, Phá Tắc Kim của nàng đã thành hình.

Chương 2632 - Mài giết mấy triệu quân. (2)

Phá Tắc Kim này dùng trên trăm loại vật liệu Hỗn Độn đỉnh cấp để dung hợp thành, loại Phá Tắc Kim này có thể dung hợp vào trong Phá Tắc Pháo, cho dù trong QUy Tắc Khố của Phá Tắc Pháo không có quy tắc đại đạo của đối phương, Phá Tắc Pháo vẫn có thể dựa vào Phá Tắc Kim mà xé rách quy tắc đại đạo của đối phương, xé đối phương thành bã vụn.

Nhưng mà bây giờ, sự thật đã hung hăng tát vào mặt nàng. Trừ hai pháo đầu bắn vào đối phương khiến hắn trở tay không kịp ra, Phá Tắc Pháo có thêm Phá Tắc Kim dường như cũng không có tác dụng gì nhiều.

“Răng rắc!” Tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến, Phương Ngữ Anh biết đó là do xương cốt chính mình bắt đầu vỡ vụn, trong lòng nàng lạnh buốt. Nếu như có kiếp sau, nàng tuyệt đối sẽ không động đến khoa học kỹ thuật nữa. Cho dù là đồ vật khoa học kỹ thuật cấp 18, so với cường giả đại đạo chân chính, cũng là trứng gà với tảng đá mà thôi. Khoa học kỹ thuật phá tắc? Ha ha, đây chẳng qua chỉ là mánh lới mà thôi, còn là nhờ có tộc Thiên Mông trợ giúp mới có thể xây dựng nên Quy Tắc KHố. Khi lập nên QUy Tắc KHố, Duy Củ thế giới đã bị tộc Thiên Mông giới hạn.

Vũ Trụ Ma đã hoàn toàn hóa thành cỗ máy thu hoạch sinh mệnh, thời điểm ban đầu, trong không gian còn có sương máu nổ tung, đến sau đó, trong Vũ Trụ Ma, chỉ còn có một mảnh hư vô. Đừng nói là máu thịt và xương cốt, ngay cả nhẫn hay tất cả thế giới đều biến mất trong Vũ Trụ Ma.

Đại quân mấy triệu tu sĩ vây công quảng trường hư không đại vũ trụ ở Thất Trụ Thiên thế giới, trước sau không quá một canh giờ.

Một canh giờ trôi qua, sau khi Lam Tiểu Bố thu hồi Vũ Trụ Ma đi, toàn bộ quảng trường hư không đều là một vùng hỗn độn. Cho dù Phá Tắc Pháo không bắn được bao nhiêu lần, nhưng quảng trường hư không này đã sớm bị Phá Tắc Pháo xé rách chẳng còn chỗ nào hoàn chỉnh. TRong hư không, chỉ còn có mảnh vỡ pháp tắc vụn vặt.

Một canh giờ trước, đại quân mấy triệu, một trăm chiếc chiến hạm khổng lồ còn vây trên quảng trường hư không, lúc này, trừ cảnh hoang tàn khắp nơi thì không còn gì nữa.

Tiện tay chém giết mấy triệu sinh mệnh, Lam Tiểu Bố chẳng có chút xao động nào. Chỉ là hắn không ngờ được là, cái mình chuẩn bị phía sau vẫn chưa dùng đến. Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, cái đại quân tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới này chờ đợi ở chỗ này, ít nhất phải có mấy tên cường giả bước đại đạo thứ bảy ẩn nấp bên trong, thậm chí còn có cường giả bước đại đạo thứ tám.

Đại trận Khốn Sát mà hắn bố trí chính là để phòng ngừa những người này chạy trốn, nhưng mà trên thực tế, gia hỏa mạnh nhất ở chỗ này chính là bước đại đạo thứ sáu tộc Thiên Mông kia.

Nếu không phải đối phương có Phá Tắc Pháo có thể xé mở lĩnh vực của hắn, thậm chí hắn còn không cần dùng đến Vũ Trụ Ma, đã có thể nghiền sát đại quân này.

“Lam tiền bối…” Hơn mười hộ vệ còn sống sót đều nhanh chóng bước đến, khom người thi lễ. Lam Tiểu Bố nhìn mười sáu tên hộ vệ còn sót lại, có chút áy náy nói, “Vừa rồi ta không chú ý đã bị nữ nhân kia đánh lén thành công, khiến mọi người bị thương vong thảm trọng.”

Nếu như vừa rồi hắn lập tức dùng Vũ Trụ Ma giết chết đối phương, Phá Tắc Pháo có thể xé rách lĩnh vực của hắn ta kia hoàn toàn không thể nào dùng được.

Những hộ vệ may nắm còn sống sót đều liên tục nói không dám, nếu như không có Lam Tiểu Bố, đừng nói là bọn hắn có thể sống sót được mười sáu người, ngay cả một người cũng không có khả năng sống sót được.

“Tiền bối, thật ra cái cửa vào này chúng ta cũng không thể mở ra.” Một gã hộ vệ cẩn thận tiến lên giải thích.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta biết các ngươi không mở ra được, hơn nữa tạm thời ta cũng sẽ không vào.”

Lam Tiểu Bố khẳng định nếu như Hôi Trực đã điều động đại quân tộc Thiên Mông ở chỗ này chặn hắn lại, vậy thì bản thân Hôi Trực nhất định sẽ đến đây trong thời gian ngắn nhất. Đã như vậy, hắn phải làm một chút nghi thức hoan nghênh Hôi Trực.

Lấy một đống trận kỳ ra, thậm chí ngay cả Pháp Bảo Khai Thiên Lam Tiểu Bố cũng chuẩn bị lấy ra một cái, hắn muốn hoàn toàn khóa vùng hư không này lại, chỉ cần Hôi Trực đến, hắn sẽ khiến cho Hôi Trực có đến mà không có về.

Nhưng mà chỉ mới bố trí mấy cái trận kỳ, Lam Tiểu Bố đã dừng động tác lại. Nếu như hắn là Hôi Trực, đến đây nhìn thấy quảng trường hư không chỉ còn một mảnh hỗn độn, thậm chí đại quân cũng không có chút tin tức nào, hắn sẽ còn đến cái quảng trường hư không này nữa sao?

Lúc này Lam Tiểu Bố có chút hối hận, đáng lẽ ra hắn phải giữ lại một người sống. Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức biết được, cho dù hắn còn giữ lại một người sống, chỉ sợ cũng không thể hỏi ra được gì.

Đại quân mấy triệu này ở đây, chỉ là vì chặn đường tu sĩ Nhân tộc từ Thất Trụ Thiên thế giới, chỉ cần đại quân tộc Thiên Mông này chặn đường tu sĩ Nhân tộc nửa ngày là được.

Lam Tiểu Bố bước ra khỏi quảng trường hư không, tại nơi cách quảng trường hư không gần 5 vạn dặm, Lam Tiểu Bố dừng lại.

Nếu như hắn là Hôi Trực, đây là khoảng cách an toàn nhất. Hắn chắt chắc sẽ không trực tiếp tiến đến quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới, mà ở chỗ này quang sát quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới.

Hắn muốn bố trí đại trận, vậy thì phải bố trí ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố bắt đầu khắc họa trận văn, đồng thời bố trí trận kỳ, lấy một cái Vạn Quân Tỏa ra làm trận tâm.

Cái Vạn Quân Tỏa này là bảo vật Khai Thiên lấy được từ trong chiếc nhẫn của Hôi Trực, không biết Hôi Trực phát hiện ra mình dùng bảo vật Khai Thiên của hắn ta để vây giết chính hắn ta thì sẽ có cảm nghĩ gì.

Lam Tiểu Bố bố trí cái đại trận Khốn Sát này, không trông cậy vào nó nhất định có thể vây giết được Hôi Trực. Nhưng mà lỡ như thì sao? Lỡ như Hôi Trực thật sự nghĩ giống như hắn đoán, hắn ở chỗ này vây khốn Hôi Trực, Hôi Trực kia đừng hòng chạy được.

Chương 2633 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc

Chưa đến một ngày, Lam Tiểu Bố đã bố trí xong một cái kết giới KHốn Sát đỉnh cấp, vì đề phòng bất trắc, hắn còn để lại mười sáu tên hộ vệ đứng trên quảng trường hư không, chữa trị quảng trường hư không trong thời gian ngắn nhất, ít nhất thì chỉ cần liếc mắt qua sẽ không nhận ra cái quảng trường hư không này chưa từng bị phá hỏng.

Nhưng mà đối với loại người như Hôi Trực mà nói, chỉ cần đến vùng hư không này, cảm nhận quy tắc hư không biến hóa, là hắn ta có thể biết được nơi này không chỉ mới bị động đến một lần. Nhưng chuyện này cũng không sao cả, Lam Tiểu Bố chỉ cần mấy giây thôi cũng có thể chiếm được thế chủ động.

Theo Lam Tiểu Bố, nếu như Hôi Trực thuyết phục tộc Thiên Mông mai phục ở đây sớm ra mặt, nhất định sẽ đuổi đến đây trong thời gian ngắn nhất, nhưng khiến hắn thất vọng chính là, hắn chờ năm ngày, đừng nói là Hôi Trực, ngay cả một hạt bụi cũng chẳng thấy.

Rơi vào đường cùng, Lam Tiểu Bố chỉ có thể quay về quảng trường hư không một lần nữa.

“Tiền bối…” Lam Tiểu Bố tiến đến, hơn mười hộ vệ kia lập tức chạy đến chào hỏi.

Lam Tiểu Bố gật đầu rồi nói, “ĐỢi lát nữa ta sẽ bố trí hộ trận tại cửa ra vào này một lần nữa, sau đó tiến vào đại vũ trụ. Các ngươi canh giữ ở chỗ này cũng đừng chen lấn ở cùng một chỗ, chia nhau đứng ở nhiều vị trí mà canh giữ. Một khi phát hiện có cường giả tộc Thiên Mông hoặc đại quân đến, lập tức kích phát đại trận Cảnh Báo…”

Lam Tiểu Bố lo lắng bọn hắn sẽ giống như trước đó, bị người ta diệt hết.

“Lam tiền bối yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ cửa ra vào này cẩn thận.” Mười sáu tên hộ vệ còn lại đồng thanh nói.

Lam Tiểu Bố lại không yên tâm lắm, thực lực của những hộ vệ này còn quá thấp, hắn do dự một chút rồi nói, “Ta sẽ để lại mười sáu cái ngọc phù Cảnh Báo, một khi có vấn đề, ai kích phát cái ngọc phù Cảnh Báo này, ta sẽ giúp hắn có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ năm.”

Từ nhiệm vụ công biến thành phấn đấu vì đại đạo của mình, hiệu quả đương nhiên sẽ khác biệt. Hộ vệ ở nơi này, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là bước đại đạo thứ tư, càng nhiều hơn là Diễn Giới hoặc là Tạo Hóa cảnh.

Nghe thấy bước đại đạo thứ năm, tất cả mọi người đều kích động đến mức da đầu cũng run lên. Bọn hắn tu luyện đến cảnh giới bây giờ, hầu như đã đến cực hạn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời này cũng không có khả năng tiến thêm một bước. Lam Tiểu Bố nói sẽ giúp bọn hắn có cơ hội bước vào bước đại đạo thứ năm, đừng nói là chỉ bóp nát một cái ngọc phù cảnh báo, cho dù muốn nửa cái mạng của bọn hắn, cũng chẳng có ai nhăn mày một cái…

Mặc dù Lam Tiểu Bố giao nhiệm vụ cảnh báo cho mười sáu tên hộ vệ, hắn vẫn bố trí mười cái Hư KHông Giám Sát Trận, hắn cũng không muốn đường lui bị người ta chặt mất.

Ở đại vũ trụ có một gốc Vũ Trụ Thụ, cho nên ở lại đại vũ trụ nhất định là chuyện vô cùng nguy hiểm. Tại cửa ra vào Thất Trụ Thiên thế giới, là đường ra duy nhất của hắn. Nếu không, chỉ có thể giống như lần trước, dùng truyền tống trận, đồng thời nửa đường xảy ra vấn đề, sau đó rơi vào hư không sai chỗ.

Rơi vào hư không sai chỗ, vận may tốt thì giống như hắn bây giờ, còn có thể trở về. Một khi không gặp may, vậy thì trực tiếp bị chém nát thành mảnh vỡ.

Lam Tiểu Bố vừa tiến vào đại vũ trụ, trong lòng trầm xuống.

Nguyên khí thiên địa của đại vũ trụ vẫn nồng đậm như cũ, nhưng mà quy tắc thiên địa đã thay đổi một lần nữa. Mặc dù hắn không dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ để tu luyện và tấn cấp, nhưng vẫn có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa ở nơi này trói buộc tu sĩ Nhân tộc càng ngày càng nặng.

Thất Trụ Thiên xem như có tu luyện đại đạo tự thân, cứ tiếp tục ở lại nơi này giữ vững thế giới Nhân tộc, chỉ sợ cũng vô cùng gian nan.

Những nơi thần niệm chạm đến, đâu đâu cũng loang lổ. Trừ nguyên khí thiên địa còn tính là nồng đậm, đạo tắc đại đạo giữa thiên địa đã có chút tàn phá. Rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc tàn phá ở khắp nơi, một cái thế giới bị hủy đi vô cùng hỗn loạn, nhìn giống như thế giới tận thế.

Thần niệm của hắn lướt qua trăm vạn dặm, lại có một bóng người cũng không nhìn thấy.

Lam Tiểu Bố khẽ nhíu mày, hắn khẳng định đây là do Vũ Trụ Thụ làm. Vũ Trụ Thụ không ngừng sửa chữa quy tắc thiên địa ở nơi này, khiến quy tắc thiên địa ở đây càng nghiêng về phía tộc Thiên Mông, nếu như vậy, tu sĩ Nhân tộc sẽ bị diệt càng nhanh hơn.

Lam Tiểu Bố thật sự không hiểu, vì sao Vũ Trụ Thụ lại muốn làm như vậy. Vũ Trụ Thụ được xem là Sinh Mệnh Chi Thụ của đại vũ trụ, xem như là mạch lạc của một giới.

Chẳng lẽ Vũ Trụ Thụ không biết, đối với nó mà nói, chỉ cần là sinh mệnh sinh tồn trong đại vũ trụ, cho dù là Nhân tộc hay là tộc Thiên Mông đều bình đẳng sao? Nhiệm vụ của nó là bảo vệ mạch lạc đại vũ trụ, chứ không phải tham gia vào chuyện tranh đấu chủng tộc.

Hơn nữa, mặc dù Vũ Trụ Thụ được xem như thuộc tộc Thiên Mông, nhưng so với tộc Thiên Mông chân chính hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Lam Tiểu Bố hít một hơi thật sâu, xem như Vũ Trụ Thụ thiên vị tộc Thiên Mông. Nhân tộc nhất định phải tạm thời sống sót ở nơi này. Ít nhất thì khi còn chưa tìm được Đại Thiên thế giới mới, Nhân tộc không thể rời khỏi cái vũ trụ cao cấp này. Một khi rời khỏi vũ trụ cao cấp này, Nhân tộc sẽ càng ngày càng tàn lụi, cuối cùng thật sự diệt vong cũng chưa biết chừng.

Lần nữa đứng ở vùng đất đại vũ trụ này, lý niệm của Lam Tiểu Bố đã có chút thay đổi. Nếu như tương lai hắn và Mạc Vô Kỵ thật sự có thể tìm được một Đại Thiên thế giới hoàn toàn mới, chẳng lẽ sẽ ngăn chặn tộc Thiên Mông xuất hiện ở Đại Thiên thế giới mới sao?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Chương 2634 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc (2)

Một khi Đại Thiên thế giới mới xuất hiện tộc Thiên Mông, cho dù là hắn hay là Mạc Vô Kỵ, đều sẽ không chém tận giết tuyệt. Thiên địa mênh mông, chủng tộc vô tận, mà vũ trụ không phải là sở hữu tư nhân của một chủng tộc nào đó, mà là thuộc về mỗi một sinh mệnh. Cho dù là Nhân tộc, tộc Thiên Mông hay là Vũ Trụ Thụ, đều không có tư cách tước đoạt đi quyền lợi sinh tồn.

Cho nên, Nhân tộc cũng có tư cách sinh tồn ở chỗ này, chứ không phải vì tộc Thiên Mông phát hiện nơi này đầu tiên, cho nên không cho phép bất cứ chủng tộc nào ngoài tộc Thiên Mông sinh tồn.

Vũ Trụ Thụ làm ra chuyện không nên làm, vậy thì hắn chỉ có thể diệt đi Vũ Trụ Thụ. Còn chuyện Vũ Trụ Thụ diệt vong, đại vũ trụ có bị hủy diệt hay không, đó là chuyện sau đó.

Lam Tiểu Bố đang định phát một đạo tin tức cho Thất Trụ Thiên, đột nhiên cảm nhận được không gian truyền đến làn sóng quy tắc Sát Phạt kịch liệt. Hắn và tộc Thiên Mông tranh đấu không phải ngày một ngày hai, gây ra làn sóng quy tắc sát phạt thế này, rõ ràng một phe là tộc Thiên Mông, một phe là tu sĩ Nhân tộc.

Lam Tiểu Bố chẳng hề cân nhắc gì nữa, lập tức lấy Thất Giới Thạch ra, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến, chỉ qua một nén nhang, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy chiến trường như một cái cối xay thịt, thế này mà là chiến trường tu sĩ đấu pháp sao? Đây chính là hai quân phàm nhân giao chiến. Máu tươi tràn ngập toàn bộ không gian, chân cụt tay đứt không ngừng văng lên trong không gian.

Trước đó Vũ Trụ Ma của hắn cũng nhẹ nhàng nghiền sát đại quân mấy triệu, nhưng bởi vì Sát Đạo của Vũ Trụ Ma quá mạnh, trừ lúc ban đầu có chút sương máu nổ ra, đến sau đó chỉ cần bị Vũ Trụ Ma khóa lại, tên cơ bản đều bị mài thành hư vô.

Mà nơi này, tộc Thiên Mông đã khắc chế đạo tắc đại đạo của tu sĩ Nhân tộc, đừng nói là cùng cấp, cho dù yếu hơn Nhân tộc một hai cấp độ, tộc Thiên Mông cũng có thể nhẹ nhàng nghiền sát tu sĩ Nhân tộc.

Càng đáng sợ hơn chính là tu sĩ Nhân tộc của Duy Củ thế giới, bọn gia hỏa này rõ ràng đã trở thành đao phủ của tộc Thiên Mông, Phá Tắc Kiếm và Phá Tắc Thương trong tay bọn họ, mỗi một lần vung xuống, đều có một sinh mệnh bị mang đi. Mà vô số nguyên thần tràn ra kia, hoàn toàn không có chỗ chạy trốn, đã bị sóng quy tắc của Duy Củ thế giới xử lý.

Nhưng cho dù như vậy, tu sĩ Nhân tộc vẫn giữ vững chiến tuyến phía sau, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau đã xông lên chịu chết.

Lam Tiểu Bố rất rõ ràng, không phải là vì tất cả mọi người đều không màng sống chết, mà là bởi vì mỗi một người ở nơi này đều hiểu rõ, một khi bọn hắn thất bại, chỉ sợ tàn sát sẽ đáng sợ hơn chỗ này gấp trăm lần. Còn chạy trốn? Làm sao mà chạy trốn? Có Vũ Trụ Thụ khống chế quy tắc thiên địa hỗ trợ, đại vũ trụ hoàn toàn không có chỗ để trốn.

Lam Tiểu Bố không ra tay ngay, thần niệm của hắn quét qua những Phá Tắc Kiếm và Phá Tắc Thương của Duy Củ thế giới trước. Trước đó, hắn vẫn cho rằng đây là những vũ khí phá tắc, là do Quy tắc Khố của Duy Củ thế giới tạo dựng ra ở đại vũ trụ chế tạo ra, chuyên khắc chế tu sĩ Nhân tộc tu luyện ở đại vũ trụ.

Bây giờ Lam Tiểu Bố nhìn thấy những vũ khí phá tắc này trắng trợn tàn sát vượt cấp trên chiến trường, hắn cảm thấy chuyện này chỉ sợ không phải chỉ vì QUy tắc Khố của Duy Củ thế giới, mà có khả năng có liên quan đến Vũ Trụ Thụ ở trong này.

Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ có ý nghĩ mãnh liệt phải diệt đi Vũ Trụ Thụ như lúc này.

Thậm chí Lam Tiểu Bố còn có chút hối hận, lúc trước khi Đế Lan phong ấn thụ linh Vũ Trụ Thụ, hắn nên liên thủ với Mạc Vô Kỵ xử lý Vũ Trụ Thụ mới đúng.

Khi thụ linh của Vũ Trụ Thụ bị đại trận khóa lại, không kiêng nể gì mà giết chóc tu sĩ Nhân tộc tham gia đại hội Vĩnh Sinh, hắn nên cân nhắc đến, cái thụ linh Vũ Trụ Thụ này cũng không phải hạng lương thiện gì.

Trong phạm vi thần niệm, cuối cùng Lam Tiểu Bố cũng nhìn thấy Thất Trụ Thiên, Thất Trụ Thiên và Khổng Tâm Kiếm, Tề Mạn Vi, ba người liên thủ ngăn cản mười mấy tên cường giả đại đạo của tộc

Thiên Mông. Bởi vì Thất Trụ Thiên đổi sang tu luyện đại đạo tự thân, Tề Mạn Vi tu luyện đại đạo Không Gian diễn sinh từ đại đạo Trường Sinh của hắn, mặc dù từng tấn cấp ở đại vũ trụ, nhưng mà đạo tắc đại đạo không có liên quan gì nhiều đến đại vũ trụ. Khi đối mặt với tộc Thiên Mông, sức chiến đấu của Tề Mạn Vi không hề kém hơn Khổng Tâm Kiếm bao nhiêu. Ba người liên thủ, cũng miễn cưỡng có thể chống đỡ. Khiến Lam Tiểu Bố khó hiểu chính là hắn không nhìn thấy Kinh Tây Châu.

Nhìn quân tu sĩ Duy Củ thế giới hùng hổ ở phía xa, còn có đại quân tộc Thiên Mông vô tận, Lam Tiểu Bố cầm Trường Sinh Kích ra.

Giết chóc, hắn cũng biết. Nếu tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới đã thích giết chóc như vậy, thế thì nếm thử Đại Thiết Cát Thuật của hắn một chút, sau đó thử Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật của hắn đi.

Trường Sinh Kích đánh ra, chỉ có năm đạo tắc Thiết Cát.

Năm đạo tắc Thiết Cát này tựa như năm lưỡi dao, đẩy về phía hai bên đang đấu pháp.

Hơi thở tử vong đầy trời càn quét toàn bộ chiến trường đấu pháp, tất cả pháp bảo hoặc phá tắc vũ khí đều nhất thời chậm lại, bọn hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

“Phốc phốc!” Từng đám sương máu nổ tung, tất cả mọi người lập tức hoảng sợ phát hiện ra, người bên cạnh bọn họ đã biến thành mấy khúc, ngay cả nguyên thần cũng không thể nào tránh khỏi, trực tiếp bị những nhát cắt xé rách như thân thể.

Thời điểm ban đầu, tu sĩ bên tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới đều cho rằng đây là thủ đoạn bên phía bọn hắn tàn sát tu sĩ Nhân tộc. Dù sao thì cho đến bây giờ, tu sĩ Nhân tộc của mười phương thế giới ở đại vũ trụ, đều bị bọn hắn tàn sát như vậy.

Chương 2635 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố.

Nhưng rất nhanh bọn hắn đã phát hiện ra không bình thường, bởi vì những người bị cắt chém này đều là người bên cạnh bọn họ, không phải tu sĩ tộc Thiên Mông thì chính là tu sĩ Duy Củ thế giới. Còn tu sĩ Nhân tộc, mặc dù cũng đang sợ hãi, nhưng không phải là bị loại đạo tắc giảo sát đáng sợ này giết chết.

Sợ hãi chớp mắt lan tràn toàn bộ chiến trường, tất cả mọi người đều điên cuồng bỏ chạy, không còn chút tâm tình đấu pháp nữa. Nhưng cho dù bọn hắn chạy trốn nhanh thế nào, cái đạo tắc Thiết Cát kia vẫn càn quét ra, chỉ cần ngươi là tu sĩ tộc Thiên Mông hoặc là Duy Củ thế giới, thì đều không may mắn thoát khỏi.

Tu sĩ Nhân tộc nhanh chóng phát hiện sự khác biệt, môt người trong đó nghiêm nghị kêu lên, “Đây là thần thông Đại Thiết Cát của đại năng Nhân tộc chúng ta, cái thần thông Thiết Cát này ẩn chứa đạo tắc sát phạt, đạo tắc Sát Phạt chỉ khắc chế tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới. Chúng ta không cần sợ hãi, chỉ cần đứng yên tại chỗ là được.”

Yên tĩnh đến rợn người, tất cả mọi người đều phát hiện ra, bởi vì những đạo tắc Thiết Cát này thật sự chỉ giết chết tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới. Đối với tu sĩ Nhân tộc, lại không động đến cây kim sợi chỉ nào. Rất rõ ràng, đây là biểu hiện của việc khống chế đạo tắc thần thông Thiết Cát nhuần nhuyễn đến cực hạn.

Đại Thiết Cát Thuật giết chóc ở chỗ này, có bao nhiêu mà không giết được? Một vài cường giả đỉnh cấp của tộc Thiên Mông cũng nhận ra không ổn, mười mấy tên bước đại đạo thứ bảy và cường giả bước đại đạo thứ tám xông về phía Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, Thất Trụ Thiên và Tề Mạn Vi cũng phát hiện ra Lam Tiểu Bố đến.

Đại Thiết Cát Thuật còn đang tàn sát bừa bãi trên chiến trường mênh mông, nhưng mà cường giả tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới đã bắt đầu liên thủ lại thi triển thần thông và dùng pháp bảo ngăn cản Đại Thiết Cát Thuật.

Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể chống chịu được nhiều cường giả liên thủ như vậy ngăn cản lại.

Đạo tắc Sát Phạt của Đại Thiết Cát Thuật cuối cùng cũng chậm lại, nhìn thấy sắp bị ngăn cản. Tốc độ mười mấy tên cường giả đang phóng về phía Lam Tiểu Bố cũng nhanh hơn, rõ ràng là lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ thi triển Đại Thiết Cát Thuật một lần nữa.

Lam Tiểu Bố không thi triển Đại Thiết Cát Thuật, hai tay cuốn lên vô tận đạo tắc.

Từng luồng hơi thở đạo vận tử vong đáng sợ phủ trời ngập đất ập đến, một tên cường giả tộc Thiên Mông bước đại đạo thứ sáu còn muốn ngăn cản loại đạo vận Tử Vong này, nhưng một khắc sau hắn ta đã bị đạo vân Tử Vong quét đi, cả người ngây dại, sau đó biến thành một cái thây khô đứng nguyên tại chỗ.

“Đây là Đại Vẫn Mệnh Thuật, nhanh chóng rút lui...” Một tiếng gầm rú vang lên, khiến cho cả chiến trường đấu pháp trở nên ngạt thở.

Thần thông khai thiên sát phạt đáng sợ nhất trong truyền thuyết, không phải là Đại Hủy Diệt Thuật và Đại Thiết Cát Thuật, mà là Đại Trớ Chú Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật, còn cả Đại Tai Nạn Thuật.

Thần thông Hủy Diệt và Thiết Cát, đạo tắc đại đạo còn có dấu vết để lại, ít nhất có thể khiến cho người ta cảm thấy mình còn có thể ngăn cản một chút, nếu thật sự không ngăn được, thì có lẽ cũng có thể thoát khỏi không gian sát phạt này.

Thế nhưng Đại Vẫn Mệnh Thuật và Đại Trớ Chú Thuật bao trùm lại, dường như chẳng có chút chỗ trống nào để chống cự. Chỉ cần bị đạo tắc Vẫn Mệnh và đạo tắc Trớ Chú tác động đến, đạo tắc bản thân không thể nào ngăn chặn được loại đạo tắc thần thông này, vậy thì chỉ có thể chờ đợi tử vong.

Có thể thi triển Đại Vẫn Mệnh Thuật hoặc Đại Trớ Chú Thuật, sao có thể là kẻ yếu? Cho nên cho dù có thể ngăn cản loại thần thông khai thiên này cũng không có mấy người. Tại chiến trường đại chiến quân tu sĩ này, trừ một số rất ít cường giả ra, Đại Vẫn Mệnh Thuật hầu như có thể nghiền ép hết.

Mười mấy tên cường giả tộc Thiên Mông đang xông về phía Lam Tiểu Bố kia, sau khi cảm nhận được đạo vận Đại Vẫn Mệnh Thuật, cũng không dám tiếp tục phóng về phía Lam Tiểu Bố nữa, mà điên cuồng độn về sau.

Đạo vận Đại Vẫn Mệnh Thuật, cho dù là cường giả bước đại đạo thứ tám bị tác động đến, cho dù không bị Đại Vẫn Mệnh Thuật lấy đi tính mạng, cũng có khả năng khiến thân thể và nguyên thần suy yếu mạnh. Không có người nào dám mạo hiểm, dù sao thì cho dù Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể thi triển Đại Vẫn Mệnh Thuật bao trùm toàn bộ chiến trường.

Ngàn vạn đại quân đang vây giết tu sĩ Nhân tộc tại Thất Trụ Thiên thế giới, Lam Tiểu Bố chỉ dùng hai đạo thần thông khai thiên, đã thu hoach gần chín phần. Nhưng mà cái này vẫn chưa phải là kết thúc, Lam Tiểu Bố lại vung tay lên đánh ra mười mấy đạo tắc nữa.

Những đạo tắc này còn chưa đánh tới, tất cả mọi người đã hoảng sợ mà điên cuồng bỏ chạy, bọn hắn cảm nhận được tàn bộ thiên địa đang sụp đổ, dường như đại vũ trụ có thể bị hủy diệt bởi những đạo tắc này.

Đại Hủy Diệt Thuật! Tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới đều liều mạng mà chạy trốn.

Rất nhiều tu sĩ tộc Thiên Mông đều không thể nào nghĩ ra được, vì sao Lam Tiểu Bố còn muốn thi triển Đại Hủy Diệt Thuật. Bởi vì Đại Thiết Cát Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật thi triển ra, tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới có thể sống sót đã chẳng còn bao nhiêu.

PHần người còn dư lại đã sớm chạy ra khỏi phạm vi sát phạt, lúc này thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, trừ khiến tình cảnh càng trở nên đáng sợ, gây ra một phần giới vực ở đại vũ trụ bị sụp đổ thì cũng chẳng giết được bao nhiêu người.

Nhìn chưa đến mấy triệu tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới bỏ chạy, Lam Tiểu Bố không đuổi theo, hắn biết rõ lần này bọn họ đã bị hắn đánh trở tay không kịp, hơn nữa cường giả chân chính của tộc Thiên Mông tuyệt đối vẫn chưa ra ngoài.

Chương 2636 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố. (2)

Thi triển Đại Thiết Cát Thuật, chính là muốn nói cho đám tộc Thiên Mông này biết, hắn cũng có thể chém giết đầy máu tanh. Thi triển Đại Vẫn Mệnh Thuật, chính là muốn tàn sát tu sĩ tộc Thiên Mông trên diện tích lớn. Thi triển Đại Hủy Diệt Thuật, chính là muốn khiến đối phương chấn động.

“Ha ha...” Thất Trụ Thiên cười lớn, sau đó hắn ta lập tức biến thành độn quang xông đến trước mặt Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố huynh đệ, ta biết ngay là ngươi mà, nếu không hôm nay chúng ta chết chắc.”

“Lam huynh…” Khổng Tâm Kiếm có chút xấu hổ, trong đại hội Vĩnh Sinh, hắn ta thông đồng với Dương Thiên, chuẩn bị mượn tay Lam Tiểu Bố phát tài, kết quả chính hắn ta phải chịu thiệt.

“Tiểu Bố.” Tề Mạn Vi vô cùng mừng rỡ vọt lên, trên thực tế nàng đã sớm nghe được tin tức Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ truyền tống xảy ra chuyện, đã biến mất không còn tung tích. Không ngờ Lam Tiểu Bố không có việc gì cả.

“Đạo Tổ, Lam tiền bối dùng Đại Thiết Cát Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật dễ dàng nghiền ép ngàn vạn đại quân tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới, chúng ta không phải có thể nhân cơ hội này công kích, đoạt lại địa bàn sao?” Một nam tử áo trắng đi tới, đầu tiên là thi lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó hỏi Thất Trụ Thiên.

Lam Tiểu Bố biết người này, Thiên Đế Thiên Đình của Thất Trụ Thiên thế giới, Cúc Ly, là một bước đại đạo thứ bảy.

Thất Trụ Thiên lắc đầu nói, “Lần này chỉ là đánh đối phương trở tay không kịp mà thôi, trên thực tế cường giả của tộc Thiên Mông không có mặt ở chỗ này. Hơn nữa xong chuyện lần này, ta đoán có lẽ Vũ Trụ Thụ sẽ hoàn thiện quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, Đại Thiết Cát Thuật và Đại Vẫn Mệnh Thuật chưa chắc có thể tiếp tục công kích được nữa.”

Lam Tiểu Bố biết Thất Trụ Thiên nói không sai, lần này quả thật chính là đánh đối thủ trở tay không kịp, nhưng mà Vũ Trụ Thụ muốn hoàn toàn ngăn chặn được những thần thông khai thiên diệt tuyệt kia của hắn, vậy thì đừng nằm mơ. Hắn tu luyện là đại đạo tự thân, những thủ đoạn thần thông khai thiên này đều là dùng đạo tắc đại đạo tự thân thi triển ra, trừ khi hắn để Vũ Trụ Thụ biết rõ đại đạo Trường Sinh của hắn, nếu không Vũ Trụ Thụ hoàn toàn không thể nào làm được, nhiều nhất chỉ có thể hạn chế mà thôi.

“Mạn Vi, ngươi không tu luyện, vậy những người còn lại đâu?”Lam Tiểu Bố không thấy những người còn lại trên chiến trường, có chút lo lắng hỏi một câu.

Sắc mặt Tề Mạn Vi ảm đạm, “Bởi vì bây giờ toàn bộ đại vũ trụ đều là thiên hạ của tộc Thiên Mông, cho nên sau khi biết ngươi xảy ra chuyện, ở đại vũ trụ lại không thể điều tra, Phương Chi Khuyết và Đỗ Bố đành phải rời khỏi Thất Trụ Thiên thế giới tìm kiếm tin tức của ngươi. Trường Hành Đạo Tôn bị trọng thương, đã tìm nơi chưa thương rồi. Trang Tích Nguyệt đã mất tung tích trong một lần đại chiến, u Bình và Sách Khổ Huệ Thăng thì đã tử trận...”

Lam Tiểu Bố nghe thấy Sách Khổ Huệ Thăng và u Bình đã tử trận, Trang Tích Nguyệt mất tích, trong lòng hoảng hốt. Khi tu vi tăng lên, người có thể trở thành bằng hữu của hắn cũng không nhiều lắm. Con người Sách Khổ Huệ Thăng ngay thẳng trọng tình nghĩa, tính tình cũng hợp với hắn, lại không ngờ lại tử trận ở nơi này.

Còn cả u Bình, mặc dù xuất thân từ Mông Mỗ Đại Diễn, nhưng mà tu luyện cũng không phải là Đại Mộng Đạo, hơn nữa còn mang đến tin tức tộc của Thiên Mông. Còn Trang Tích Nguyệt, mất tích ở trên loại chiến trường này, tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía tộc Thiên Mông, nếu trong thời gian ngắn Nhân tộc không thể nào rời khỏi nơi này, vậy thì ít nhất phải có chỗ đặt chân ở nơi này. Giết Sách Khổ Huệ Thăng và u Bình rồi thì cứ như vậy sao. Chờ hắn xử lý Vũ Trụ Thụ xong, hắn sẽ để cho tộc Thiên Mông biết, không có Vũ Trụ Thụ, tộc Thiên Mông hoàn toàn không có giá trị gì cả.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Thất Trụ Thiên, “Trụ Thiên huynh, theo lý mà nói, vừa rồi với uy thế của tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới, các ngươi chắc hẳn đã sớm không ngăn được mới đúng, vì sao còn có thể kiên trì đến hôm nay?”

Thất Trụ Thiên không trả lời, Khổng Tâm Kiếm đứng bên cạnh đã nói, “Bởi vì có một cường giả giúp đỡ, ta hoài nghi hắn là Hồng Quân Đạo Tổ…”

“Bản tôn của Hồng Quân Đạo Tổ đến sao? Hắn ở đâu?” Lam Tiểu Bố vội vàng hỏi. Hắn và Mạc Vô Kỵ sở dĩ muốn truyền tống đến Đại Hoang thế giới, thật ra một phần lớn nguyên nhân chính là vì tìm kiếm Hồng Quân.

“Không phải Hồng Quân, pháp bảo của hắn là một cành liễu, đạo vận thì có phần tương tự với Dương Thiên. Nếu không phải hắn ở đây giúp ta, một mình ta hoàn toàn không thể nào ngăn cản được đại quân của tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới.” Thất Trụ Thiên đứng bên cạnh nói ra.

“Hắn ở đâu?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Thất Trụ Thiên thở dài, “Ba ngày trước, hắn bị bốn tên cường giả đính cấp của tộc Thiên Mông bao vậy, sau đó năm người đánh ra chiến trường, bây giờ không còn tung tích. Nhưng mà trước khi đi hắn nói cho ta biết, nếu như qua hai ngày hắn chưa trở về, vậy thì chúng ta lập tức rời khỏi đại vũ trụ, chỉ là chúng ta vẫn chưa có cơ hội rời khỏi. Nếu không phải ngươi trở về, chúng ta đã không thể kiên trì nổi.”

“Trụ Thiên Đạo Tổ, Khổng Đạo Tổ, các ngươi lập tức tụ tập quân tu sĩ Nhân tộc, thành lập một cái thành Phòng Ngự ở đây, ta cần phải đi làm một số chuyện, nếu không, Nhân tộc sẽ không có cơ hội sinh tồn.” Lam Tiểu Bố nói ra.

Hắn nhất định phải đi làm một chuyện, đó chính là xử lý Vũ Trụ Thụ, nếu không, cho dù hắn có mấy môn thần thông khai thiên sát phạt, cũng không thể đánh lui tộc Thiên Mông.

Đúng như Thất Trụ Thiên nói, Vũ Trụ Thụ không thể hoàn toàn trấn áp thần thông khai thiên sát phạt của hắn, nhưng nhất định có thể hạn chế quy mô sát phạt của loại thần thông này. Không xử lý Vũ Trụ Thụ, mọi chuyện đều là hư ảo.

Chương 2637 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện.

“Lam huynh cứ việc đi đi, chỉ cần ta và Thất Trụ Thiên ở chỗ này, trong thời gian ngắn, tộc Thiên Mông không thể nào càn quét Thất Trụ Thiên thế giới được.” Khổng Tâm Kiếm vỗ ngực cam đoan.

Thực lực mà Lam Tiểu Bố thể hiện ra, khiến trong lòng Khổng Tâm Kiếm hiểu rõ, tương lai nếu như có thể xử lý tộc Thiên Mông, Lam Tiểu Bố rất có thể sẽ là người đứng đầu đại vũ trụ. Bây giờ móc nối quan hệ với Lam Tiểu Bố thật tốt, đó là chuyện vô cùng quan trọng. Thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, đừng thấy quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ đã bị tộc Thiên Mông nhiễu loạn, thực lực của tu sĩ Nhân tộc giảm mạnh. Nhưng Khổng Tâm Kiếm có trực giác, cho dù rời khỏi đại vũ trụ, thực lực của hắn ta tăng thêm một hai cấp độ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố.

Hắn ta biết rõ bản thân mình trong mắt Lam Tiểu Bố là một tên tiểu nhân, ấn tượng vô cùng kém. Nhưng cái này sao có thể trách hắn ta được chứ? Vũ Trụ đạo quả mười vân đang ở trước mắt, ai mà không cân nhắc cho bản thân mình? Hắn ta muốn bước vào bước đại đạo thứ chín, nhất định phải có Vũ Trụ đạo quả mười vân.

Lam Tiểu Bố gật đầu nói, “Các ngươi có tin tức gì của Đế Lan không?”

Thất Trụ Thiên lắc đầu, hắn ta thật sự không biết giờ Đế Lan đang ở đâu.

Khổng Tâm Kiếm lại nói, “Thân thể Đế Lan đã bị hủy diệt, tất nhiên sẽ lấy Đế Lan sơn rời khỏi Trung Ương thế giới. Đế Lan sơn là Pháp Bảo Đại đạo của hắn, tương đương với bảo vật KHai Thiên. Bây giờ tộc Thiên Mông tàn phá bừa bãi ở đại vũ trụ, phần lớn địa bàn ở đại vũ trụ đã bị chiếm cứ. Cho nên đối với Đế Lan mà nói, nơi mà hắn có thể đi chỉ có hai nơi, một là Thất Trụ Thiên thế giới, một là Bất Thừa thế giới ta. Thất Trụ Thiên thế giới bây giờ đang trong đại chiến, ta đoán tám chín phần mười Đế Lan sẽ trốn ở Bất Thừa thế giới hoàn thiện thân thể của mình.”

“Vì sao không đến Đại Hoang thế giới?” Lam Tiểu Bố nghi ngờ hỏi một câu.

Khổng Tâm Kiếm nói, “Thứ nhất Đại Hoang thế giới quả thật quá xa xôi, thứ hai Đại Hoang thế giới có thật sự cấu kết với tộc Thiên Mông hay không, bây giờ ai cũng không dám khẳng định. Con người Đế Lan mặc dù không tốt, nhưng mà sẽ không đi theo tộc Thiên Mông. Nếu như Đại Hoang thế giới cấu kết với tộc Thiên Mông, Đế Lan đến đó chính là tự chui đầu vào lưới.”

Thất Trụ Thiên thở dài, “Bất Thừa thế giới rộng lớn như vậy, làm sao có thể tìm được một người chứ?”

Khổng Tâm Kiếm cười ha ha một tiếng, “Người khác tìm không được, không có nghĩa là Khổng Tâm Kiếm ta không tìm được. Nếu như ta đoán không sai, tám chín phần mười Đế Lan đang ở Vô Biệt lĩnh của Bất Thừa thế giới. Vô Biệt lĩnh này có thể là các ngươi không biết, nơi này bình thường không có gì đặc biệt cả, chẳng những không có linh vật gì, cũng không có nguyên khí thiên địa, quy tắc thiên địa cũng vô cùng yếu kém. Ta hiểu rõ còn người Đế Lan này, trước mắt ở đại vũ trụ này, nơi mà hắn có thể chữa thương chỉ có thể là ở đó.

Bởi vì trừ chuyện Vô Biệt lĩnh vô cùng bình thường không có gì lạ sẽ không khiến người khác chú ý đến, còn một nguyên nhân nữa chính là có một vòng xoáy hư không để ẩn nấp. Một khi bị người khác phát hiện ra, Đế Lan nhất định sẽ nhảy vào vòng xoáy hư không này chạy ra khỏi đại vũ trụ. Người khác không làm được nhưng mà hắn thì có thể làm được. Với loại người tiếc mạng như Đế Lan, hắn hoàn toàn không dám ở nơi không có đường lui để chữa thương.”

Nói xong, Khổng Tâm Kiếm lấy một cái ngọc giản phương vị ra đưa cho Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét qua một chút, lập tức nói, “ĐƯợc, nếu như tộc Thiên Mông tiến công, ta sẽ nhanh chóng quay về trợ giúp.”

“Tiểu Bố huynh đệ, ngươi phải cẩn thận tên Lăng Trục Chân kia.” Thất Trụ Thiên đột nhiên nhớ ra gì đó, nhanh chóng dặn dò một câu.

Lam Tiểu Bố giật mình, lập tức nói, “Ta đang định hỏi thăm gia hỏa này, vì sao Cực Thịnh thế giới là nơi đầu tiên bị tộc Thiên Mông vây công, nhưng bây giờ Cực Thịnh thế giới lại bình an vô sự?”

Thất Trụ Thiên nghiệm giọng nói, “Con người Lăng Trục Chân này rất quỷ dị, ngươi và Mạc đạo hữu sử dụng tuyền tống trận xảy ra vấn đề, ta vẫn luôn hoài nghi chuyện này có liên quan đến hắn, chỉ là không có chứng cứ mà thôi. Còn vì sao tộc Thiên Mông không tiến đánh Cực Thịnh thế giới, là bởi vì thật sự không đánh vào được.”

“Tộc Thiên Mông không thể đánh vào Cực Thịnh thế giới được?” Lam Tiểu Bố vô cùng kinh ngạc, nếu như Cực Thịnh thế giới trâu như vậy, lúc trước Bùi Cung Hổ sẽ không thể nào cầu cứu mình chứ.

Khổng Tâm Kiếm đứng bên cạnh cũng nói, “Đúng vậy, bởi vì Lăng Trục Chân của Cực Thịnh thế giới có lấy được một món Hỗn Độn Chí bảo, ta nghe nói đây là món Hỗn Độn Chí Bảo độc nhất.”

“Hỗn Độn Chí Bảo?” Lam Tiểu Bố kinh ngạc.

Bảo vật Khai Thiên trong tay hắn thật ra cũng không ít, xem như là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo cũng đã nhìn thấy không chỉ một món, thế nhưng Hỗn Độn Chí Bảo thì thật sự chưa từng nhìn thấy. Vũ Trụ Ma của hắn không thể nào kém hơn Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, thậm chí có thể tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng mà dù sao cũng không phải là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, chứ đừng nói là Hỗn Độn Chí Bảo.

Thất Trụ Thiên cảm thán một tiếng, “Đúng vậy, nghe nói cái Hỗn Độn Chí Bảo kia tên là Trụ Tâm Thuẫn, Lăng Trục Chân dựa vào cái Trụ Tâm Thuẫn này để che chắn toàn bộ Cực Thịnh thế giới, cho dù là tộc Thiên Mông cũng không đánh vào được.”

Trụ Tâm Thuẫn? Hỗn Độn Chí Bảo? TRong lòng Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, cho dù là hắn và Mạc Vô Kỵ có phải đã bị Lăng Trục Chân hãm hại hay không, cái Trụ Tâm Thuẫn này hắn cũng phải đi xem để mở mang kiến thức môt chút. Không phải Lăng Trục Chân dùng Trụ Tâm Thuẫn để che chắn cho Cực Thịnh thế giới sao? Hắn ở bên ngoài Cực Thịnh thế giới là có thể thấy được.

Chương 2638 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện. (2)

“Vậy thì ta rời đi một khoảng thời gian, Mạn Vi, ngươi tạm thời không cần tu luyện, cũng đừng dùng Vũ Trụ đạo quả tấn cấp.” Lam Tiểu Bố dặn dò một câu.

Tề Mạn Vi muốn chứng bước đại đạo thứ tám, nhất định phải rời khỏi đại vũ trụ.

Vành mắt Tề Mạn Vi hơi ửng đỏ, “Ta biết rồi, ngươi phải cẩn thận đấy.”

Nàng hoàn toàn không hiểu, vì sao tộc Thiên Mông và Nhân tộc không thể chung sống hòa bình? Mọi người mỗi người một bên, cố gắng tu luyện không phải tốt hơn sao? Vì sao nhất định phải biến đại vũ trụ trở thành của riêng tộc Thiên Mông?

…

Lam Tiểu Bố không muốn chậm trễ thời gian, sau khi biết Đế Lan có khả năng đang ở đâu, hắn lập tức rời khỏi Thất Trụ Thiên thế giới.

Trận chiến trước đó hắn đã tàn sát gần ngàn vạn đại quân của tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới, hắn tin rằng, cho dù tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới muốn phản công, cũng nhất định phải điều chỉnh một chút, thời gian điều chỉnh này, đủ để hắn tiêu diệt cái Vũ Trụ Thụ kia.

Hơn nữa hắn đang ở đại vũ trụ, có thể quay về trợ giúp bất cứ lúc nào. Với thực lực của Khổng Tâm Kiếm và Thất Trụ Thiên, kiên trì một khoảng thời gian có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi dùng truyền tống trận của Thất Trụ Thiên thế giới đến Bất Thừa thế giới, Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra trực tiếp tiến về Vô Biệt lĩnh.

Vô Biệt lĩnh rất dễ tìm, thậm chí Lam Tiểu Bố không cần dùng đến ngọc giản phương vị mà Khổng Tâm Kiếm đã đưa cho mình, đã tìm được Vô Biệt lĩnh. Đúng như Khổng Tâm Kiếm nói, nguyên khí thiên địa của Vô Biệt lĩnh so với nơi khác mà nói quả thật rất kém cỏi, hơn nữa quy tắc thiên địa cũng tương đối mơ hồ.

Toàn bộ Vô Biệt lĩnh chỉ có một cái hồ lớn đã cạn khô, giữa hồ có chướng khí không ngừng tràn ra. Một cái sa mạc không biết đã bao nhiêu năm không có dấu chân người, ngoài ra còn có một cái rừng cây rộng mênh mông không bờ bến. Còn có những dãy núi liên miên không dứt, chỉ là không có ngọn núi nào lớn lắm, có vẻ hơi hoang vu.

Trên thực tế gọi nơi này là một lĩnh đã có chút miễn cưỡng, loại nơi này đừng nói là dùng làm đạo tràng, cho dù là tu sĩ cấp thấp cũng sẽ không lựa chọn bế quan tu luyện ở chỗ này.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua cái rừng cây kia, trong rừng cây này có khá nhiều cấm chế bị phá nát, chắc hẳn có người đã bố trí ở chỗ này. Với suy đoán của Lam Tiểu Bố, Đế Lan sẽ không xây động phủ của mình trong rừng rậm. ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía sa mạc hoang vu, nếu như hắn là Đế Lan, muốn ở chỗ này chữa thương, rất có thể sẽ đặt động phủ của mình bên dưới cái sa mạc này.

Vì muốn nhanh chóng tìm được Đế Lan, Lam Tiểu Bố vẫn dùng đến Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng một cái mô hình kết cấu.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc chính là, sa mạc này không có bất cứ dị thường nào cả, ngược là là cái đáy hồ khô cạn đầy chướng khí kia, có một cái kết giới ẩn nấp tự nhiên.

Nếu như không phải vì trình độ Trận Đạo của hắn rất mạnh, cho dù biết có loại kết giới này, hắn cũng không thể tiến vào kết giới này. Sau khi biết nơi này có một kết giới, Lam Tiểu Bố chỉ bố trí mấy đạo trận văn hư không, đã bước vào trong.

Chỉ một bước này, Lam Tiểu Bố đã biến mất khỏi cái hồ, xuất hiện trong một cái sân không lớn lắm.

Vừa xuất hiện ở chỗ này, Lam Tiểu Bố đã biết mình đã tìm đúng nơi rồi, nơi này chính là chỗ bế quan của Đế Lan, hắn và Đế Lan không chỉ mới đấu với nhau một lần, vết tích đại đạo của Đế Lan, hắn có thể cảm nhận được.

Ngoài sân nhỏ có trồng một ít thần linh thảo, Lam Tiểu Bố hơi nhíu mày, theo lý mà nói, nếu là nơi chữa thương, đương nhiên phải có hơi thở sinh cơ nồng đậm mới đúng. Nhưng ở chỗ này hắn chỉ cảm thấy tử khí, đừng nói là sinh cơ, cho dù là nguyên khí thiên địa cũng vô cùng yếu kém.

Nguyên khí thiên địa ở Vô Biệt lĩnh yếu kém, Lam Tiểu Bố có thể hiểu được. Bởi vì nếu không yếu kém, vậy thì sẽ có người xây dựng đạo tràng của mình ở chỗ này. Đế Lan cũng sẽ không chọn chỗ này để chữa thương.

Nhưng nơi này là dưới đấy hồ chướng khí ở Vô Biệt lĩnh. Cho dù Đế Lan có cẩn thận đến đâu, cũng không thể biến nơi chữa thương của mình trở nên như vậy, chẳng có chút sinh cơ nào như vậy.

Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm thấy không ổn, hắn lập tức bước vào nhà, vươn tay xé mở chế chế động phủ của Đế Lan.

Cấm chế mở ra, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Đế Lan. Nhưng mà hắn không hề có chút vui mừng nào, bởi vì Đế Lan đã bị giết.

Từ hai mắt còn trừng lớn của Đế Lan, Lam Tiểu Bố có thể thấy được lúc Đế Lan chết còn có chút không dám tin. Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, nơi này trừ một cái trận văn truyền tống đơn giản, cũng chỉ có Đế Lan bế quan chữa thường.

Đế Lan quả thật đã bị người ta giết chết, nhưng tử trạng của Đế Lan rõ ràng là bị giết trong trạng thái không thể tin được. Loại gia hỏa tiếc mạng như Đế Lan, ai có thể vào lúc hắn ta chữa thương, đến gần

Đế Lan mà không khiến hắn ta cảnh giác?

Lam Tiểu Bố đi đến trước mặt thi thể Đế Lan, thần niệm quét qua cái thi thể này. Một phần thân thể của Đế Lan rõ ràng là đã dùng bảo vật để khôi phục, đối phương chắc hẳn là ngay vào lúc Đế Lan đang khôi phục thân thể mà ra tay. Lúc này là lúc Đế Lan suy yếu nhất, nguyên thần và thân thể chưa dung hợp, đại đạo cũng bất ổn. Nhân lúc này mà đánh lén, trên cơ bản là nắm chắc được chín phần mười, có thể thấy được người đánh lén Đế Lan vẫn luôn ở chỗ này, đồng thời chờ đợi thời cơ.

Người có thể luôn luôn đi theo bên cạnh Đế Lan, Lam Tiểu Bố nhớ đến có một người, đó chính là Thiên Dao. Thiên Dao chỉ nửa bước vào bước đại đạo thứ tám, nhưng là một trong những người mà Đế Lan tín nhiệm nhất, thậm chí là cái bóng của Đế Lan, vẫn luôn đi theo bên cạnh Đế Lan. Chỉ có Thiên Dao, mới có thể ám hại được như thế này.

Chương 2639 - Chó cắn chó

Trước đó Thiên Dao bị Mạc Vô Kỵ đánh trọng thương thì lập tức biến mất, nhưng mà Mạc Vô Kỵ không hề giết nàng, chắc hẳn là nàng vẫn luôn ở bên cạnh Đế Lan. Chỉ là sao Thiên Dao lại giết Đế Lan? Thậm chí còn dùng cách đánh lén này giết chết Đế Lan?

Lam Tiểu Bố thở dài, hắn không phải là cảm thấy không đáng vì Đế Lan, mà là Đế Lan bị giết, hắn tìm ai để hỏi thăm chuyện thụ linh Vũ Trụ Thụ đây? Lúc trước Đế Lan có thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, đồng thời có thể vây khốn được thụ linh Vũ Trụ Thụ, mặc kệ có sự quấy nhiễu của bọn hắn, Đế Lan có thể thu phục được thụ linh Vũ Trụ Thụ hay không, nhưng cái bản lĩnh này của Đế Lan thật sự không nhỏ.

Không có Đế Lan, muốn tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, chỉ có thể đi đến nơi thứ hai, chính là nơi mà lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ cứu Lăng Trục Chân. Đó là dưới mặt đất, nơi có rễ cây Vũ Trụ Thụ xuất hiện. Nhưng mà Lam Tiểu Bố đoán, cho dù hắn có thể tìm được chỗ đó, hy vọng cũng cực kỳ xa vời.

Ngay khi Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên cảm nhận được một đạo sát ý nhàn nhạt.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười lạnh, thế mà còn muốn ám hại hắn, hắn xem như không có chuyện gì mà bước về phía cửa ra vào, thậm chí ngay cả lĩnh vực cũng không mở rộng ra.

KHiến Lam Tiểu Bố khó hiểu chính là, cái sát ý nhàn nhạt này chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn, thần niệm của Lam Tiểu Bố lập tức bao trùm cả trong phòng.

Không đợi Lam Tiểu Bố tìm được đối phương, một giọng nói dịu dàng đã truyền đến, “Lam Đạo Chủ, ta tin rằng tương lai ngươi có thể trở thành Chúa Tể ở đại vũ trụ, ta tình nguyện làm mọi chuyện vì ngươi, bao gồm cả chuyện cướp đi Trụ Tâm Thuẫn, chỉ hy vọng tương lai bên cạnh ngươi có chỗ cho ta cắm dùi.”

Lam Tiểu Bố dừng lại, quay đầu nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện, từ tốn nói, “Vì sao lại không đánh lén?”

Nữ tử này hắn có biết, chính là Thiên Dao, giờ phút này Thiên Dao đã là bước đại đạo thứ tám. Đừng nói là thân thể của Đế Lan đã bị hủy, thực lực giảm mạnh. Cho dù thực lực của Đế Lan không hề yếu đi, thực lực bước đại đạo thứ tám của Thiên Dao, muốn ám hại Đế Lan, cơ hội thành công cũng vô cùng lớn.

Thiên Dao thở dài nói, “Lam Đạo Chủ, nếu như ta nói từ lần trước sau khi chúng ta gặp mặt, ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn giết ngươi, lại càng không động sát tâm với ngươi, ngươi có tin hay không?”

TRong lòng Lam Tiểu Bố mỉa mai, ông đây tin ngươi cái quái ấy, ngươi vừa rồi còn động sát tâm đó…

Không đúng? Lam Tiểu Bố đột nhiên nhớ ra, dù sao thì Thiên Dao cũng là một bước đại đạo thứ tám, sao lại ngây thơ cho rằng mình không cảm nhận được sát ý của nàng?

Khả năng duy nhất chính là Thiên Dao vừa rồi thật sự không động sát tâm với hắn, cái sát ý nhàn nhạt này là của ai?

Lam Tiểu Bố dò xét nữ tử xinh đẹp trước mắt này, một lúc lâu sau mới cười ha ha, “Loại nữ nhân như ngươi ta cũng không dám dẫn theo bên người, ta lo lắng có một ngày nào đó ngươi đột nhiên đâm sau lưng ta một dao, vậy thì kết cục của ta nói không chừng còn không bằng Đế Lan.”

Thiên Dao thở dài một tiếng, “Ta biết ngươi nhất định cho rằng Đế Lan đối xử với ta tốt như vậy, vì sao ta còn ám hại Đế Lan.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ta cảm thấy ngươi vẫn nên tự nói với Đế Lan đi, ta ở bên cạnh nghe là được rồi.”

Thiên Dao nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, đột nhiên quay đầu, phía sau không có gì cả. Nhưng mà sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch, bởi vì nàng nghe thấy có giọng nói truyền đến, “Thiên Dao, Đế Lan ta có chỗ nào có lỗi với ngươi, vậy mà lúc ta chữa thương, ngươi lại ám hại ta?”

Chính là tiếng nói của Đế Lan.

“Sao ngươi lại…” Thiên Dao hoảng sợ giống như nhìn thấy quỷ.

“Sao mà ta lại không chết đúng không?” Đế Lan mỉa mai cười một tiếng, sau đó lập tức nhìn về phía Lam Tiểu Bố, “Nếu như không phải người này đến đây, ta chắc hẳn đã chết rồi.”

Lam Tiểu Bố không nói gì, hắn hiểu ý của Đế Lan. Cho dù là hắn, cũng không biết Đế Lan còn chưa chết, nguyên thần tàn phá đang ẩn nấp trong một góc, đừng nói là Thiên Dao, chính hắn cũng không phát hiện ra. Hắn có thể phát hiện ra Đế Lan không chết, đó là bởi vì cái tia sát ý nhàn nhạt kia.

Cho dù tia sát ý nhàn nhạt kia chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn, Lam Tiểu Bố vẫn nắm bắt được. Sau khi xác định cái sát ý này không phải của Thiên Dao, Lam Tiểu Bố đã biết được nơi này nhất định còn có người thứ ba.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, chắc hẳn là Đế Lan không cẩn thận lộ ra sát ý của mình, mặc dù lập tức thu hồi lại, nhưng mà Đế Lan cũng biết đã chậm rồi. Bây giờ nghe thấy lời hắn nói, cho nên dứt khoát thừa nhận mình còn sống.

Thiên Dao chỉ ngây người một chút, sau đó nghiêm nghị nói, “Ngươi ở trước mặt ta giết chết cha mẹ ta, thậm chí còn làm nhục mẫu thân ta, ta sống chính là để giết ngươi.”

Đế Lan sửng sốt, lập tức thì thào nói, “Ta giết cha mẹ ngươi? Thiên Dao, ngươi có phải là điên rồi không?”

Thiên Dao tỉnh táo một chút, nàng hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng nhìn Đế Lan, “Thiên Vũ Lạc chính là mẫu thân ta, Tung Lạc Tư chính là phụ thân của ta, ngươi nói thử xem?”

Giọng nói của Đế Lan cũng trở nên lạnh hơn “Thiên Dao, nếu như ngươi muốn tìm cớ giết ta, ta cũng không để ý, bởi vì ta sẽ phản sát lại. Ngươi đi theo ta bao lâu rồi? Hồng hoàn của ngươi cũng là do ta lấy đi. Ngươi cảm thấy ta sẽ không nhìn ra sao, cho dù là Thiên Vũ Lạc hay là Tung Lạc Tư đều không có liên quan gì đến ngươi? Hơn nữa Tung Lạc Tư vì đại đạo của Thiên Vũ Lạc, tàn sát một tinh cầu đầu nhập vào Trung Ương thế giới ta, giết ngàn vạn tu sĩ vô tội, ta giết hắn có gì không đúng?”

Chương 2640 - Chó cắn chó (2)

Thiên Dao mỉa mai nói, “Ngươi đừng lấy cái lý do cao lớn như vậy ra nói, ngươi chỉ là nhìn trúng mẫu thân Thiên Vũ Lạc của ta là Hỗn ĐỘn Đạo Thể mà thôi, nếu như không có mẫu thân của ta, sao ngươi có thể trở thành Đạo Tổ đứng đầu của mười đại thế giới? Nếu không có cha mẹ ta, ngay cả cô nhi ta cũng không phải, hôm nay ta giết ngươi là báo thù cho cha mẹ, chấm dứt nhân quả.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nghe ra, hóa ra là chó cắn chó.

Thiên Vũ Lạc và Tụng Lạc Tư đều là cha mẹ nuôi của Thiên Dao, hơn nữa Thiên Vũ Lạc là Hỗn Độn Đạo Thể, Đế Lan gian sát Thiên Vũ Lạc chỉ là vì đại đạo của mình mà thôi. ĐƯơng nhiên, cũng mang cái danh là chủ trì chính nghĩa cho cái tinh cầu bị diệt kia nữa.

Sau khi Thiên Dao nói xong, cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố, sau đó nói, “Ta biết Lam Đạo CHủ chướng mắt ta, đã như vậy thì ta lập tức đi.”

Nhìn thấy Thiên Dao muốn rời đi, Lam Tiểu Bố luôn cảm thấy có chút cổ quái, dường như có chỗ nào có có vấn đề mà hắn còn chưa nhận ra. Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức khắc họa lạc ấn đạo niệm lên người Thiên Dao. Đừng thấy bây giờ Thiên Dao đã là bước đại đạo thứ tám, muốn tìm ra được dấu ấn đại đạo của hắn, vậy thì còn kém xa.

Thiên Dao rời đi, nguyên thần của Đế Lan cũng dần dần hiện ra, sau đó nói với Lam Tiểu Bố, “Lam đạo hữu, ta có sát ý với ngươi chỉ là bản năng, dù sao thì thân thể của ta cũng là do ngươi và bằng hữu của ngươi hủy diệt. Nhưng ta khẳng định, bây giờ trong lòng ta hoàn toàn không động sát tâm với ngươi.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh, lời loại người này nói, hắn không tin một chữ nào cả.

Thấy Lam Tiểu Bố cười lạnh, Đế Lan lại nói tiếp, “Ta cũng biết mục đích ngươi đến nơi này làm gì, ta biết ngươi tuyệt đối không phải là vì tìm kiếm Trụ Tâm Thuẫn, ngươi tìm ta chỉ có một nguyên nhân, chính là tìm kiếm thụ linh Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Nói cho ta biết làm thế nào để tìm kiếm thụ lnh Vũ Trụ Thụ, hôm nay ta có thể không giết ngươi.”

Đế Lan chậm rãi nói, “Thật ra Lam đạo hữu chắc hẳn nên giết Thiên Dao, đáng tiếc đạo hữu mềm lòng, thả nàng rời đi. Thiên Dao trốn ở chỗ này, thật ra không phải là vì chờ ngươi, mà là vì chờ Khổng Tâm Kiếm. Còn cả chuyện Thiên Dao giết ta, không phải là vì cha mẹ nuôi gì đó của nàng, mà là vì tộc Thiên Mông, nàng chắc chắn sẽ đầu phục vào tộc Thiên Mông.”

Lam Tiểu Bố từ chối cho ý kiến, cho dù Thiên Dao có làm việc cho tộc Thiên Mông hay không, hắn đều đã hạ lạc ấn trên người Thiên Dao, tương lai có thể tìm được nữ nhân này bất cứ lúc nào.

“Nói đi, thụ linh Vũ Trụ Thụ ở chỗ nào? Nếu như ngươi cung cấp tin tức có giá trị, ta tha cho ngươi một lần.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố bình tĩnh.

Đế Lan thở dài, “Nếu như ta còn có thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, ta khẳng định sẽ nói cho ngươi biết. Diệt đi thụ linh Vũ Trụ Thụ, đối với ta cũng có chỗ tốt, tốt xấu gì thì ta cũng là một thành viên của Nhân tộc. Đáng tiếc là ta không có năng lực tìm được, lần trước có thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, là ta đã hao tổn vạn năm thử nghiệm, lúc này mới có thể dựa vào đại hội Vĩnh Sinh để tìm ra. Hơn nữa thủ đoạn ẩn nấp của ta rất mạnh, lúc này mới lừa được thụ linh Vũ Trụ Thụ. Thủ đoạn ẩn nấp của ta, ngươi chắc hẳn có thể cảm nhận được, trước đó Thiên Dao dựa vào ta học được một chút da lông, suýt chút nữa đã qua được mắt ngươi rồi…”

Đế Lan nói thế, Lam Tiểu Bố cũng tán thành, bởi vì thủ đoạn ẩn nấp của đối phương thật sự rất mạnh, nếu như không phải đạo sát ý nhàn nhạt kia, hắn hoàn toàn không biết Đế Lan còn ở nơi này.

Không đúng, Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến một chuyện, lập tức ha ha một tiếng nói, “Ngươi cố ý tiết lộ sát ý nhàn nhạt, là muốn để ta giết chết Thiên Dao sao?”

Lúc này Lam Tiểu Bố khẳng định, cái sát ý nhàn nhạt này là do Đế Lan cố ý để lộ ra, chính là để hắn cho rằng Thiên Dao muốn đánh lén hắn, mượn tay hắn xử lý Thiên Dao. Chỉ là gia hỏa này thông minh quá sẽ bị thông minh hại, cho hắn biết rằng Đế Lan không chết.

Đế Lan biết đối mặt với loại người như Lam Tiểu Bố, nói tiếp chẳng khác nào tự rước lấy nhục, hắn ta dứt khoát nói, “Đúng vậy, nữ nhân này quá tiện, ta chỉ hận mắt mình bị mù. Sớm biết vậy, lúc trước đã để Mạc Vô Kỵ trực tiếp giết chết nàng rồi, như vậy thì thân thể ta cũng sẽ không bị hủy một lần nữa. Lam đạo hữu cảm thấy ta lừa ngươi, muốn giết ta thì tùy Lam đạo hữu, ta chỉ hận không thể giết chết tiện tỳ kia trước.”

Một Đạo Tổ từng đứng ở đỉnh chí cao vô thương giờ lại thành ra thế này, khiến Lam Tiểu Bố cũng không ngừng cảm thán. Đại đạo không tiến thì ắt sẽ lùi, cho dù đã từng là Đạo Tổ thì sao chứ?

Ở đại vũ trụ này, thậm chí Đế Lan đã từng là người đứng đầu, bởi vì trừ Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới ra, có thể nói thực lực của hắn ta là mạnh nhất. Nếu không thì cũng không thể nào khiến các Đạo Tổ Thuyên, Lận Kiếp theo đuôi hắn ta.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, trong lòng Đế Lan có chút sợ hãi, mặc dù hắn ta nói thì nói như vậy, nhưng hắn ta tuyệt đối không muốn chết.

Không đợi Lam Tiểu Bố đưa ra quyết định, hắn ta đã nói một lần nữa, “Lam đạo hữu, mặc dù ta không thể tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, nhưng ta lại có thể tìm ra được Vũ Trụ Thụ sẽ xuất hiện ở chỗ nào.”

Nghe thấy vậy, hai mắt Lam Tiểu Bố sáng lên, “Nói đi, Vũ Trụ Thụ sẽ xuất hiện ở chỗ nào? Chỉ cần ngươi cung cấp tin tức chính xác, ta sẽ tha cho ngươi một lần.”

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố cũng không có ý định giết Đế Lan, nếu như Đế Lan cung cấp được tin tức vị trí của Vũ Trụ Thụ, hắn lại càng không giết đối phương. Đế Lan rất ích kỷ, nhưng mà cũng là cường giả một phương, nếu có thể khôi phục thực lực, cũng là một nguồn lực lượng để đối phó với tộc Thiên Mông.

Chương 2641 - Thần thông ẩn nấp cực hạn.

“Đa tạ.” Đế Lan cảm ơn một tiếng, sau đó có một mảnh ngọc giản xuất hiện trước mặt Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bốn nắm lấy cái ngọc giản này, thần niệm quét vào, ngọc giản giới thiệu rất rõ ràng, rễ cây Vũ Trụ Thụ hầu như hiện đầy ở khắp mười đại thế giới. Chỉ là Vũ Trụ Thụ và quy tắc thiên địa đã dung nhập thành một thể, người bình thường hoàn toàn không thể tìm thấy được mà thôi, nhưng mà ở trong khu vực Hỗn Độn thì lại khác.

Vũ Trụ Thụ ở đại vũ trụ đang ở giai đoạn trưởng thành, thậm chí vẫn còn xa mới trưởng thành đến cực hạn, cho nên cần hấp thu một lượng lớn khí Hỗn ĐỘn để sinh trưởng. Vũ Trụ Thụ đang hấp thu khí Hỗn Độn, chỉ cần dùng thần niệm tìm kiếm, là có thể tìm ra được dấu vết để lại.

Dựa theo thông tin trên ngọc giản, Vũ Trụ Thụ dễ bị tìm thấy nhất ở trong những khu vực Hỗn Độn không có dấu chân người. Chỉ là những khu vực Hỗn Độn không có dấu chân người này, đừng nói là tìm kiếm Vũ Trụ Thụ, người có thể sống sót ở trong đó đã không dễ dàng gì. Sơ ý một chút, có lẽ sẽ trực tiếp bị không gian Hỗn Độn niết hóa thành hư vô.

Thần niệm Lam Tiểu Bố rời khỏi ngọc giản, lại nhíu mày. Cũng không phải là không hài lòng vì tin tức của Đế Lan đưa cho, dù sao thì Đế Lan cũng chưa nói với hắn là biết được vị trí cụ thể. Nhưng mà loại tin tức này chắc hẳn càng hữu dụng hơn mới đúng, bởi vì khu vực Hỗn Độn ở đại vũ trụ không hề ít.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố không phải đang nghĩ đến khu vực Hỗn Độn, mà là một chuyện khác.

Tâm thần Đế Lan có chút bất an, mặc dù hắn ta nói có thể tìm được Vũ Trụ Thụ, nhưng mà dù sao nó cũng xuất hiện trong Hỗn Độn, cho nên hắn ta không biết tin tức mình đưa ra Lam Tiểu Bố có hài lòng hay không. Bởi vì chính hắn ta cũng không thể nào tìm được Vũ Trụ Thụ trong khu vực Hỗn Độn, cho dù hắn ta là bước đại đạo thứ tám, đến những khu vực Hỗn Độn không có dấu chân người kia cũng không thể ở lại lâu.

Nói một cách khác, cho dù đến khu vực Hỗn Độn, cũng ở trong Hỗn Độn tìm được Vũ Trụ Thụ, vậy thì thế nào chứ? Thu phục Vũ Trụ Thụ ở trong khu vực Hỗn Độn, đó chính là một chuyện cười.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi, “Đế Lan đạo hữu, thủ đoạn ẩn nấp của ngươi có phải học từ Vũ Trụ Thụ hay không?”

Đế Lan sửng sốt, lập tức nói, “Đúng vậy, khi ta tìm kiếm Vũ Trụ Thụ, trong một lần gặp được cơ duyên, nắm bắt được đạo tắc Ẩn Nặc của Vũ Trụ Thụ, chính ta tự nghiên cứu, mới diễn sinh ra thủ đoạn ẩn nấp của mình.

Lúc nói chuyện, Đế Lan đã khắc họa ra một cái ngọc giản đưa cho Lam Tiểu Bố, “Đây là thần thông ẩn nấp trong quy tắc Ẩn Nặc ta lấy được từ Vũ Trụ Thụ, hy vọng có thể giúp đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố nhận lấy ngọc giản, thần niệm quét vào xem một chút, sau đó vô cùng vui mừng nói, “Được, đa tạ, cái này hữu dụng với ta.”

Lam Tiểu Bố cũng lấy ra một cái bình ngọc ném cho Đế Lan, “Thứ này tặng cho ngươi, hy vọng ngươi đừng sống giống như trước đây, một là rất mệt mỏi, hai là dễ bị người ta hủy đi xương cốt.”

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố quay người sái bước đi, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Thấy Lam Tiểu Bố không giết mình, Đế Lan thở phào một hơi, thần niệm xuốn lấy bình ngọc, khi hắn ta nhìn thấy trong bình là Hỗn Độn Quy Tắc Tương, kích động đến suýt ngất.

Có Hỗn Độn Quy Tắc Tương, vậy thì hắn ta có thể dùng đến đạo quả đỉnh cấp trên người mình, chẳng những có bảy phần cơ hội khôi phục thân thể, hơn nữa một khi thân thể khôi phục, thực lực cũng có cơ hội khôi phục hoàn toàn.

Nhưng mà hắn ta lập tức thở dài, lúc trước vì Hỗn Độn Quy Tắc Tương, hắn ta đã lấy ra mọi thủ đoạn, tính toán chi ly, kết quả vẫn bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ hủy đi xương cốt. Bây giờ hắn ta đã không còn tâm tư lấy Hỗn Độn Quy Tắc Tương nữa, không ngờ Hỗn Độn Quy Tắc Tương lại vào trong tay hắn ta.

Nhân sinh vô thường, cũng chỉ như thế mà thôi.

Đây là Lam Tiểu Bố, nếu như là hắn ta, hắn ta tuyệt đối không làm giống như Lam Tiểu Bố. Hắn ta cũng biết vì sao Lam Tiểu Bố lại đưa Hỗn Độn Quy Tắc Tương cho hắn ta, đó là vì người ta hoàn toàn không muốn chiếm tiện nghi gì của hắn ta cả, cũng không sợ thực lực của hắn ta hoàn toàn khôi phục. Còn một nguyên nhân nữa chính là hắn ta đã đưa thần thông ẩn nấp của Vũ Trụ Thụ cho Lam Tiểu Bố, cho nên Lam Tiểu Bố mới cho hắn ta một ít Hỗn Độn Quy Tắc Tương.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà đạo của hắn ta không bằng đối phương? Đế Lan cất Hỗn Độn Quy Tắc Tương đi, đứng ngây người ở đó một hồi lâu, sau đó mới hóa thành một đạo độn quang rồi biến mất.

Cho dù Lam Tiểu Bố muốn hắn ta khôi phục thực lực để đối phó với tộc Thiên Mông, hay là vì trao đổi thần thông ẩn nấp, lần này sau khi hắn ta khôi phục, đều phải cướp lại địa bàn Trung Ương thế giới của mình từ trong tay tộc Thiên Mông.

Năm đó, bọn hắn có thể đuổi tộc Thiên Mông đi, bây giờ cũng có thể.

…

Lam Tiểu Bố không đến khu vực Hỗn Độn, hắn tìm đến một nơi yên tĩnh rồi tiến vào Trường Sinh giới của mình, bây giờ hắn cần ở trong Trường Sinh giới nghiên cứu thần thông ẩn nấp mà Đế Lan đưa cho hắn.

Lam Tiểu Bố biết mình đã kiếm lời rồi, đừng nói là một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương nho nhỏ, cho dù có đưa hết Hỗn Độn Quy Tắc Tương trên người mình cho Đế Lan để giao dịch môn thần thông này, hắn cũng đồng ý.

Đế Lan trọng thương chỉ còn lại nguyên thần, vậy mà còn có thể ẩn nấp khiến hắn không thể cảm nhận được, cái thủ đoạn ẩn nấp này đâu chỉ là nghịch thiên?

Thiên Cương Biến của hắn dịch hình thành đạo tắc thiên địa, cũng không có ai có thể dễ dàng phát hiện ra được. Nhưng thủ đoạn ẩn nấp dịch hình của Thiên Cương Biến vẫn có chút thiếu hụt, cho dù là dịch hình thành đạo tắc thiên địa hay dịch hình thành sự vật khác, đều có tính hạn chế cực lớn, cái cực hạn này chính là không có cách nào dung hòa với quy tắc thiên địa ở xung quanh.

Chương 2642 - Thần thông ẩn nấp cực hạn. (2)

Trong tình huống bình thường, đương nhiên không thể nào cảm nhận được, chỉ khi nào gặp phải một người cực kỳ mẫn cảm với quy tắc thiên địa, vậy thì thủ đoạn dịch hình của hắn rất có thể sẽ bại lộ. Nếu như hắn có thể kết hợp thủ đoạn dịch hình và thủ đoạn ẩn nấp này lại, Lam Tiểu Bố nghĩ rằng, đến bước đại đạo thứ chín cũng không thể nào tìm được hắn. Khỏi cần phải nói, ngay cả Thiên Dao kia, chỉ học được chút da lông từ thần thông này của Đế Lan, mà hắn cũng không phát hiện ra.

Cái này còn không phải điều khiến Lam Tiểu Bố kích động nhất, khiến Lam Tiểu Bố kích động chính là, hắn và Đế Lan khác nhau, hắn là người tu luyện đại đạo tự thân, thế giới của mình cũng là dùng quy tắc đại đạo tự thân tạo dựng ra, một khi hắn cảm ngộ được loại thủ đoạn ẩn nấp này, cộng thêm tự mình nghiên cứu, sẽ có niềm tin rất lớn có thể tìm được Vũ Trụ Thụ.

Vũ Trụ Thụ ẩn nấp ở khắp nơi trong đại vũ trụ, thậm chí bất cứ nơi nào cũng có mặt. Có lẽ khi hắn hỏi thăm Đế Lan về thụ linh Vũ Trụ Thụ, bên cạnh cũng có nhánh cây Vũ Trụ Thụ, chỉ là hắn không cảm nhận được mà thôi. Chờ hắn học được thủ đoạn ẩn nấp của Vũ Trụ Thụ, còn cần đến khu vực Hỗn Độn tìm kiếm Vũ Trụ Thụ sao?

Vì tránh để Vũ Trụ Thụ cảm nhận được mình đang nghiên cứu quy tắc Ẩn nặc của Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố lựa chọn bế quan trong Trường Sinh giới của mình.

…

Lam Tiểu Bố bế quan nghiên cứu quy tắc Ẩn Nặc của Vũ Trụ Thụ trong Trường Sinh giới của chính mình, chuyện tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới xâm lấn Thất Trụ Thiên thế giới dường như cũng tạm dừng lại, đúng như Lam Tiểu Bố dự liệu.

Dù sao thì Lam Tiểu Bố chỉ trong một lần đã chém giết gần ngàn vạn quân tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới, tộc Thiên Mông dựa vào đạo tắc Di Vong phát triển, tổn thất hết mấy trăm vạn quân tu sĩ cũng đã bị thương cân động cốt. Tộc Thiên Mông muốn chiếm cứ đại vũ trụ một lần nữa, không thể không dựa vào số lượng mà thủ thắng. Cho nên trước khi tộc Thiên Mông còn chưa tìm ra cách ngăn chặn Lam Tiểu Bố, chắc hẳn sẽ không tùy tiện công kích Thất Trụ Thiên thế giới một lần nữa.

tộc Thiên Mông không công kích Thất Trụ Thiên, Thất Trụ Thiên và Khổng Tâm Kiếm đương nhiên sẽ không ngốc mà chủ động đi khiêu khích, bọn hắn nghe theo lười Lam Tiểu Bố nói, bắt đầu tạo dựng idja trận phgnf ngj. Ít nhất thì lần tiếm theo trước khi tộc Thiên Mông công kích, muốn ngăn cản tộc Thiên Mông, ít nhất phải chờ Lam Tiểu Bố quay trở lại mới nói.

Cùng lúc đó, trong Đạo Tổ điện tại Bắc Hành Thiên Thành ở Cực Thịnh thế giới.

Sắc mặt Lăng Trục Chân âm trầm nghe Bùi Cung Hổ báo cáo, trọn vẹn qua mười mấy giây sau, hắn ta mới hít sâu một hơi hỏi, “Ngươi xác định Lam Tiểu Bố đã trở về, hơn nữa còn chém giết gần ngàn vạn quân tu sĩ tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới?”

Bùi Cung Hổ khẳng định gật đầu, “Đúng vậy, ta xác định. Hơn nữa ta còn có Ảnh Tượng Thủy Tinh Cầu.”

Đang nói chuyện, Bùi Cung Hổ lấy ra một cái thủy tinh cầu ra kích phát. TRong thủy tinh cầu, thần thông Đại Thiết Cát và thần thông Đại Vẫn Mệnh của Lam Tiểu Bố, đã có thể nghiền sát chín phần đại quân tu sĩ tộc Thiên Mông, mà cuối cùng cái đạo Đại Hủy Diệt Thuật cuối cùng kia chính là để lập uy.

Xem hết toàn bộ quá trình, Lăng Trục Chân thở dài, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên mà…”

TRong Trường Sinh giới của Lam Tiểu Bố, đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố không ngừng lưu chuyển, rồi lập tức biến mất không còn tung tích. Chỉ trong chốc lát, thân ảnh Lam Tiểu Bố lại hiện ra.

Lam Tiểu Bố nhìn ngọc giản trong tay, thì thào nói, “Hóa ra là một loại tương dung quy tắc.”

Cái thần thông ẩn nấp mà Đế Lan đưa cho hắn chính là một loại tương dung quy tắc, hóa bản thân thành một đạo quy tắc, nhưng mà không giống dịch hình thành quy tắc thiên địa như Thiên Cương Biến của Lam Tiểu Bố, mà là che giấu đi thân mình, sau đó toàn bộ thân thể dung nhập vào trong quy tắc.

Lam Tiểu Bố lập tức khẳng định, ngay cả da lông thủ đoạn ẩn nấp của Vũ Trụ Thụ Đế Lan cũng không học được, nhưng mà cho dù như vậy, cũng có thể lừa được mắt hắn.

Còn về thủ đoạn ẩn nấp của Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố đã hiểu. Không phải là hóa thành quy tắc thiên địa, cũng không phải là ẩn nấp rồi dung nhập quy tắc, mà là trở thành quy tắc thiên địa chân chính.

Hoặc có thể nói Vũ Trụ Thụ chính là do vô số quy tắc trong đại vũ trụ cấu thành, cho nên hắn muốn tìm được Vũ Trụ Thụ, nhất định phải lý giải được quy tắc thiên địa của đại vũ trụ.

Nhưng hắn tu luyện là đại đạo tự thân, hoàn toàn không dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ mà tu luyện, làm sao có thể lý giải được quy tắc thiên địa của đại vũ trụ? Trừ khi hắn trảm đi đại đạo tự thân của hắn, sau đó dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ tu luyện lại từ đầu.

Cái này rõ ràng là không thể nào, đừng nói là một khi hắn dựa vào quy tắc thiên địa của đại vũ trụ để tu luyện, thì sẽ bị Vũ Trụ Thụ khống chế. Cho dù không bị khống chế, hắn cũng tuyệt đối không bỏ qua đạo tắc đại đạo tự thân mà tu luyện đạo tắc đại đạo khác.

KHông dùng đến quy tắc thiên địa của đại vũ trụ để tu luyện, còn muốn khống chế quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, vậy thì chỉ còn một cách, cướp đoạt quy tắc. Tháo gỡ quy tắc của đại vũ trụ ra, sau đó hóa thành một đạo thần thông của bản thân.

Thần niệm Lam Tiểu Bố tập trung vào Vũ Trụ Duy Mô, nếu như dựa vào chính hắn, muốn tháo gỡ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, ít nhất cũng cần đến vài vạn năm. Vài vạn năm này, Nhân tộc ở đại vũ trụ còn tồn tại sao?

Cũng may hắn có Vũ Trụ Duy Mô, bây giờ hắn đã có chút hiểu biết về cách ẩn nấp của Vũ Trụ Thụ, lại dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, nhất định có thể bóc tách quy tắc thiên địa của đại vũ trụ ra.

Chương 2643 - Thần thông Thôn Tắc

Sau khi rời khỏi Trường Sinh giới, Lam Tiểu Bố trực tiếp tạo dựng một cái mô hình kết cấu hư không. Lần này hắn không phải chỉ dựa vào mỗi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu để tháo gỡ quy tắc thiên địa trong vùng không gian này, mà là khi Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của quy tắc thiên địa, đạo niệm của mình cũng thẩm thấu vào trong quá trình Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra để tìm kiếm quy tắc thiên địa. Lam Tiểu Bố tin rằng, làm như vậy thì tốc độ sẽ nhanh hơn.

Từ ngọc giản mà Đế Lan đưa cho mình, Lam Tiểu Bố đã sớm biết cách Vũ Trụ Thụ ẩn nấp, lại cùng với Vũ Trụ Duy Mô nghiên cứu quy tắc thiên địa trong vùng không gian này, mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng không tốn quá nhiều thời gian. Chỉ qua nửa ngày, Lam Tiểu Bố đã tháo gỡ được đạo quy tắc thứ nhất, quy tắc thuộc tính Thủy.

Sau khi tháo rời được đạo quy tắc thứ nhất, Lam Tiểu Bố nhanh chóng tháo rời được quy tắc Ngũ Hành. Một tháng sau, Lam Tiểu Bố đã tách ra được mấy ngàn đạo quy tắc đủ loại. Hơn nữa Lam Tiểu Bố còn phát hiện, càng về sau, tốc độ hắn liên kết với Vũ Trụ Duy Mô tháo gỡ quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ lại càng nhanh hơn.

Cho dù còn chưa tạo dựng ra thần thông ẩn nấp của chính mình, nhưng Lam Tiểu Bố dường như đã hiểu ra phương hướng khoa học kỹ thuật của Duy Củ thế giới. Bọn hắn tạo dựng ra QUy tắc KHố, chẳng phải cũng giống như mình lúc này hay sao? Hắn tháo rời các loại quy tắc thiên địa của đại vũ trụ ra, sau đó sáng tạo ra thần thông thuộc về mình, chẳng phải cũng giống như những vũ khí quy tắc, dung nhập các loại quy tắc ở đại vũ trụ vào trong vũ khí phá tắc, sau đó dùng nó để phá vỡ những quy tắc của tu sĩ.

Ha ha, hóa ra cái này gọi là thế giới khoa học kỹ thuật, thật ra cũng là dựa trên cơ sở của thế giới đại đạo mà thôi.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến, nếu như hắn trực tiếp đến Duy Củ thế giới, lấy QUy Tắc Khổ của Duy Củ thế giới cho chính mình dùng, vậy chẳng phải là mình không cần ở chỗ này tháo gỡ quy tắc thiên địa sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lam Tiểu Bố đã lắc đầu. Vũ Trụ Thụ là loại Chúa Tể ở một phương vũ trụ, cho dù có giúp Duy Củ thế giới tạo dựng ra Quy tắc Khố, cũng tuyệt đôi sẽ không giao ra quy tắc quan trọng chân chính cho Duy Củ thế giới. Cho nên Quy tắc Khố của Duy Củ thế giới đối với Vũ Trụ Thụ chắc hẳn có uy hiếp rất nhỏ, thậm chí là không có.

Nhưng mà Quy Tắc Khố của Duy Củ thế giới ngược lại cũng có chút tác dụng khác, chỉ cần hắn tìm được Quy Tắc Khố của Duy Củ thế giới, đồng thời giao cái QUy Tắc Khố này cho tất cả tu sĩ Nhân tộc, vậy thì vũ khí phá tắc của Duy Củ thế giới đối với tu sĩ Nhân tộc mà nói chính là trò cười.

Có thể thấy được phá đi vũ khí phá tắc của Duy Củ thế giới, không nhất thiết phải cần đến đại đạo tự thân, lấy được Quy tắc Khố làm vũ khí phá tắc của bọn hắn cũng có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố hiểu ra, Duy Củ thế giới nhìn thì rất thần bí cường đại, một khi biết rõ sự thật thì không đáng nhắc đến nữa.

Nửa năm sau, Lam Tiểu Bố đã tháo gỡ được hơn trăm vạn các loại quy tắc của đại vũ trụ. Lam Tiểu Bố không tiếp tục nữa, đại vũ trụ vô cùng mênh mông, quy tắc thiên địa đâu chỉ trăm triệu vạn? Hắn hoàn toàn không thể nào tháo gỡ hết được.

ĐỐi với hắn mà nói, trăm vạn đạo quy tắc này đã được rồi, hắn có thể diễn hóa ra một thần thông Đại Đạo hoàn toàn mới thuộc về mình. Môn thần thông này, hắn được dẫn dắt từ Mạc Vô Kỵ.

KHi hắn và Mạc Vô Kỵ luận đạo, biết Mạc Vô Kỵ có một loại thần thông tên là Sinh Tử Luân, đây là thần thông hấp thu hơi thở sinh tử mà trưởng thành. Thần thông có thể tự mình phát triển là cực kỳ hiếm có, mỗi một cái đều là đại thần thông kinh thiên động địa. Nhưng có thần thông, một khi trưởng thành, sẽ có khả năng phản phệ chủ nhân.

Lam Tiểu Bố cảm thấy, so với viêc bản thân mình đã tốn hao vô số năm tháng để tháo gỡ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, còn không bằng để cho thần thông của mình lúc thi triển ra, tự động dung hợp vào quy tắc thiên địa trong không gian.

Mỗi lần hắn thi triển loại thần thông này, chỉ cần có tiếp xúc với quy tắc thiên địa, sẽ tự động dung nhập vào trong loại thần thông này, khiến thần thông trưởng thành. Loại thủ đoạn này, so với việc hắn dựa vào Vũ Trụ Duy Mô không ngừng tháo gỡ quy tắc thiên địa còn nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa cái thần thông này của hắn chỉ là một môn thần thông phụ trợ, phản phệ hắn là chuyện không có khả năng.

Môn thần thông này một khi thành hình, trừ có thể tự mình ẩn nấp đi, còn có thể tìm được Vũ Trụ Thụ đang ẩn nấp ở đâu.

Nghĩ đến đây, đạo vận quanh người Lam Tiểu Bố lại lưu chuyển một lần nữa, hắn lại biến mất. Rồi mấy giây sau, thân hình của Lam Tiểu Bố lại hiện ra.

“Thần thông hay!” Chính Lam Tiểu Bố cũng không nhịn được mà tán thưởng, khó trách một khi Vũ Trụ Thụ ẩn nấp rồi, không ai có thể tìm ra được. Ngay lúc này, thần thông ẩn nấp của hắn chỉ mới dung nhập mấy triệu quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, trong đó còn có rất nhiều quy tắc tàn phá. Sau khi hắn ẩn nấp rồi, cũng không có ai có thể tìm được hắn. Một khi hắn dung nhập tất cả quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, vậy thì trừ khi hắn chủ động hiện thân, chỉ sợ không ai có thể tìm ra hắn.

Về sau môn thần thông này cứ gọi là thần thông Thôn Tắc đi. Thần thông Thôn Tắc là vì ẩn nấp mà thôi diễn ra, hơn nữa còn thu thập quy tắc thiên địa, tìm ra tất cả mọi ẩn giấu.

Lam Tiểu Bố rất muốn thi triển thần thông Thôn Tắc trong không gian trước mắt này một chút. Nhưng mà hắn ngẫm lại thì vẫn nhẫn nhịn được.

Chương 2644 - Hôi Trực đáng sợ.

Với khả năng bây giờ của hắn, một khi thi triển thần thông này thì chắc chắn có thể mơ hồ tìm ra được dấu vết của Vũ Trụ Thụ. Nhưng bây giờ hắn không thể ra tay được, bởi vì làm vậy sẽ kinh động đến Vũ Trụ Thụ, ai mà biết Vũ Trụ Thụ còn thủ đoạn ẩn nấp nào khác hay không? Hơn nữa khi hắn tìm được Vũ Trụ Thụ rồi, nhất định phải buộc chặt Vũ Trụ Thụ lại. Cho nên nơi này không thể nào ở Bất Thừa thế giới được, lỡ như hắn và Vũ Trụ Thụ gây ra động tĩnh quá lớn, rất có thể sẽ hủy đi toàn bộ Bất Thừa thế giới.

Tộc Thiên Mông còn chưa đánh tới Bất Thừa thế giới, cho nên bây giờ Bất Thừa thế giới vẫn còn rất nhiều tu sĩ Nhân tộc tồn tại. Với loại tập tính buồn nôn của Vũ Trụ Thụ này, một khi bị hắn trói buộc, chỉ sợ sẽ lập tức tiêu diệt toàn bộ tu sĩ Nhân tộc ở Bất Thừa thế giới.

Cho nên tốt nhất nên ra tay ở Trung Ương thế giới, Trung Ương thế giới là nơi mà thụ linh Vũ Trụ Thụ từng xuất hiện, nói không chừng thân cây Vũ Trụ Thụ cũng ở nơi này.

Nhưng ra tay ở Trung Ương thế giới, hắn còn cần phải đến Cực Thịnh thế giới một chuyến trước đã.

Ha ha, không phải Lăng Trục Chân có một cái Hỗn Độn Chí Bảo Trụ Tâm Thuẫn sao? Thứ này chẳng những là pháp bảo phòng ngự tốt nhất, mà còn là pháp bảo trói buộc tốt nhất. Có Trụ Tâm Thuẫn trói chặt Vũ Trụ Thụ, vậy thì phần thắng sẽ lớn hơn.

Chỉ là Bắc Hành Thiên Thành của Cực Thịnh thế giới cách hắn quá xa, cho dù hắn là bước đại đạo thứ bảy, tốc độ Thất Giới Thạch tăng lên gấp mười lần so với trước đây, nhưng đến Cực Thịnh thế giới cũng cần mấy chục năm, thậm chí là cả trăm năm.

Bất Thừa thế giới thì cũng có truyền tóng trận, hắn có thể dùng truyền tống trận, nhưng mà Cực Thịnh thế giới không có tuyền tống trận. Từ khi Cực Thịnh thế giới dùng Trụ Tâm Thuẫn phong tỏa cả thế giới lại, những nơi khác đã không thể truyền tống đến Cực Thịnh thế giới nữa rồi.

Làm sao mới có thể nhanh chóng tiến đến Cực Thịnh thế giới?

Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến một chuyện khác, đó chính là đại quân của tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới chỉ tốn mấy trăm năm ngắn ngủi đã tiêu diệt mấy đại thế giới của đại vũ trụ, bọn hắn làm sao có thể làm được?

Cho dù bọn hắn đến bất cứ thế giới Nhân tộc nào đều có thể trực tiếp nghiền ép, nhưng mà sao bọn hắn không tốn thời gian di chuyển đến các đại thế giới sao?

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, không thể nào dừng lại được nữa, hắn lập tức lấy Thất Giới Thạch ra, lần này hắn không quay về Thất Trụ Thiên thế giới, mà là muốn bắt lấy mấy tu sĩ tộc Thiên Mông. Hắn muốn biết rõ, những đại quân này làm thế nào mà vượt qua khoảng cách xa xôi như thế ở đại vũ trụ, sau đó trong khoảng thời gian ngắn mà tiêu diệt các đại thế giới Nhân tộc.

Chỉ cần tìm được thủ đoạn này, vậy thì hắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Lam Tiểu Bố còn chưa kịp hành động, trận văn trên cổ tay đã lóe lên. Sau khi nhìn thấy trận văn phát động này lóe sáng, Lam Tiểu Bố lập tức bóp nát một cái phù lục truyền tống.

Đây là Truyền Tống Phù mà hắn tự luyện chế ra, cái Truyền Tống Phù này có thể truyền tống hắn đến cửa ra vào đại vũ trụ trong chớp mắt. Hơn nữa ngay cửa ra vào tại quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới, Lam Tiểu Bố đã sớm bố trí đại trận, dao động khi hắn truyền tống sẽ không hề khuếch tán ra một chút nào.

Trước khi tiến vào đại vũ trụ, Lam Tiểu Bố đã từng dặn dò mười sáu hộ vệ kia rất nhiều lần, nhất định phải chia tách ra mà trông coi nơi đó, một khi có người xuất hiện thì phải lập tức thông báo cho hắn.

Nhưng mà mười sáu tên hộ vệ kia không hề thông báo cho hắn, mà là trận văn Xúc Phát hắn đã bố trí báo cho hắn biết có người đến.

Cái trận văn Xúc Phát hắn bố trí khác với người khác bố trí, hắn không phải bố trí trận văn Xúc Phát ở quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới, mà là bố trí trận văn Xúc Phát trên người mười sáu tên hộ vệ kia. Chỉ cần bất cứ một người nào trong mười sáu tên hộ vệ này bị giết, là có thể phát động trận văn Xúc Phát của hắn.

Nói là khả năng, là bởi vì tu vi thấp hơn bước đại đạo thứ bảy, hoàn toàn không thể nào phát động được trận văn của hắn. Bởi vì người có tu vi thấp hơn bước đại đạo thứ bảy đến đây, mười sáu tên hộ vệ không thể nào không có cơ hội phát tin tức ra ngoài. Bây giờ trận văn của hắn đã bị phát động, nói rõ người đến có tu vi cao hơn bước đại đạo thứ bảy, rất có thể chính là Hôi Trực.

Cho nên Lam Tiểu Bố vừa đến vị trí cửa ra vào đại vũ trụ, lập tức huyễn hóa bản thân thành một đạo quy tắc thiên địa.

Nếu như trước khi học được thần thông Thôn Tắc, hắn chỉ có thể thông qua thủ đoạn Thiên Cương Biến huyễn hóa thành một đạo quy tắc, còn bây giờ, hắn lại có thể kết hợp hoàn mỹ với quy tắc Không Gian xung quanh. Lam Tiểu Bố khẳng định, đừng bảo Hôi Trực còn chưa đến bước đại đạo thứ chín, cho dù là bước đại đạo thứ chín, bây giờ cũng không phát hiện được hắn.

Vị trí cửa ra vào đại vũ trụ, không có bất cứ ai. Trước đó Lam Tiểu Bố đã căn dặn nhiều lần, mười sáu tên hộ vệ phải ở chỗ này, bây giờ không nhìn thấy một người nào.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được sát khí nhàn nhạt, trước đó không lâu nơi này đã có người bị giết. Thậm chí Lam Tiểu Bố không cần dùng bất cứ thần thông quay ngược nào, cũng biết người bị giết là những tên hộ vệ kia. Mười sáu hộ vệ, không một ai sống sót, toàn bộ bị giết. Thậm chí những hộ vệ này trước khi bị giết còn không thể phát tin tức gì cả.

Lam Tiểu Bố vốn định kích phát một cái trận văn, sau đó xuất hiện trong Khốn Sát Trận của mình. Chỉ cần hắn ở trong Khốn Sát Trận của mình, một khi tên Hôi Trực kia tiến vào KHốn Sát Trận, lập tức sẽ bị hắn vây khốn. Nhưng hắn lập tức nghĩ đến, lỡ như Hôi Trực ở chỗ này, hắn ở đây kích phát trận văn truyền tống, có khả năng rất lớn sẽ bị Hôi Trực cảm nhận được dao động quy tắc Không Gian.

Chương 2645 - Hôi Trực đáng sợ. (2)

Bây giờ hắn thông qua thần thông Thôn Tắc và thần thông Dịch Hình của Thiên Cương Biến hóa thành một đạo quy tắc thiên địa, chỉ cần hắn cẩn thận từng chút một tiến về không gian Khốn Sát, Hôi Trực chắc chắn sẽ không phát hiện ra. Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng hiện lên đã bị Lam Tiểu Bố bỏ qua. Từ nơi này đến Khốn Sát Trận của hắn, nếu như thông qua dịch hình thành một đạo quy tắc mà lén lút di chuyển qua đó, không biết phải mất bao nhiêu năm.

Hắn ở ngay vị trí cửa ra vào chờ đợi, chỉ cần Hôi Trực xuất hiện, là hắn có thể nhìn thấy.

Cho dù người đến có phải là Hôi Trực hay không, Lam Tiểu Bố đều biết nếu như hắn vẫn luôn canh giữ ở chỗ này, nhất định có thể vây khốn đối phương, đáng tiếc là lúc trước hắn không canh giữ ở chỗ này, cho dù hắn có dùng đến truyền tống trận cũng đã đến chậm rồi.

Biết rõ mình đã đến chậm, Lam Tiểu Bố vẫn hóa thành một đạo quy tắc thiên địa, ẩn nấp ở cửa ra vào không nhúc nhích.

Chỉ cần Hôi Trực đến nơi này, mặc kệ Hôi Trực vì sao mà muốn ẩn nấp, cũng sẽ không đi. Nếu không thì Hôi Trực hoàn toàn không cần phải đến đây.

Lam Tiểu Bố rất kiên nhẫn mà chờ đợi tại cửa ra vào đại vũ trụ, hắn không tin đối phương không xuất hiện.

Đảo mắt đã quay mấy ngày, xung quanh chẳng có chút động tĩnh nào, Lam Tiểu Bố có chút hoài nghi, có phải là vì Hôi Trực đã phát hiện khốn trận của hắn, cho nên đã sớm đi rồi hay không?

Nếu như tất cả bảo vật của hắn đã bị người ta lấy đi, hắn đến một chuyến mà chẳng hề làm gì, sao có thể cam tâm mà rời đi? Hắn khẳng định là phải ở chỗ này chờ đợi một khoảng thời gian, sau đó xé mở cửa ra vào tại Thất Trụ Thiên thế giới này tiến vào đại vũ trụ. Bởi vì theo lẽ thường, hắn đã đến đây rồi, không có lý do gì mà không tiến vào đại vũ trụ.

Lam Tiểu Bố còn đang cân nhắc, đột nhiên cảm nhận được không gian xung quanh thay đổi. Lam Tiểu Bố biến sắc, lập tức nhận ra, đây là vì có người đang bố trí trận văn Không Gian. Rất rõ ràng ở trong hư không này, có một người cũng đang trốn như hắn. Chẳng những trốn ở đây, mà còn lặng lẽ bố trí trận văn Không Gian Khốn Sát. Không cần hỏi, gia hỏa này chắc hẳn chính là người đã giết mười sáu hộ vệ kia, quả nhiên vẫn trốn ở đây không hề rời đi.

Đúng là một kẻ âm hiểm, Lam Tiểu Bố hóa thân thành một đạo quy tắc, chỉ cần không mở rộng thần niệm, với thủ đoạn dung nhập vào quy tắc thiên địa đại vũ trụ của hắn, hắn tin rằng cho dù đối phương có bố trí trận văn lên người hắn cũng sẽ không phải hiện ra.

Dường như cảm nhận được cửa ra vào đại vũ trụ đã không còn cần thiết bố trí trận văn nữa, dao động trận văn trong hư không đừng lại.

Lại qua hơn một canh giờ nữa, ở một nơi phía trước Lam Tiểu Bố hơi xa, có một nam tử mặt xám đột ngột xuất hiện ở quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới.

Nam tử này chẳng những mặt xám, ngay cả cổ và phần tay lộ ra ngoài lớp áo đều là màu xám. Hơn nữa còn là tóc xám áo xám, thậm chí ngay cả giày cũng xám. Khiến cho người ta có cảm giác, hắn ta đã offline rồi. Người áo xám này đứng ở chỗ đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong hư không.

Cho dù Lam Tiểu Bố không dùng thần niệm để dò xét, nhưng vẫn cảm nhận được gia hỏa này chẳng những mạnh, mà còn mạnh hơn bất cứ một Đạo Tổ nào mà trước đó hắn từng giao đấu.

TRong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như sau khi hắn truyền tống đến nơi này, lập tức tiến về Khốn Sát Trận, cho dù hắn có thông qua cách nào, chỉ sợ cũng đều sẽ bị người áo xám này phát hiện ra.

Mặc dù sau khi hắn hiện thân, cũng có thể thông qua thần niệm cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nhưng mà Lam Tiểu Bố khẳng định, cho dù hắn tìm được đối phương đang ẩn nấp ở chỗ này, muốn bắt được gia hỏa kia cũng rất khó. Ngược lại có biện pháp nào, có thể dẫn hắn ta vào trong đại trận Khốn Sát của mình hay không?

Người áo xám kia đứng tại chỗ một hồi lâu, nhíu mày đi vài bước, xác định không có người nào đến, hắn ta mới đi về phía cửa ra vào đại vũ trụ.

Nhưng mà hắn ta cũng không lập tức công kích cửa ra vào này, mà lại tiếp tục bố trí đại trận Khốn Sát ở nơi này, thậm chí còn lấy ra một cái pháp bảo bảo vật Khai Thiên để làm trận tâm. Cái đại trận Khốn Sát này, cũng hoàn mỹ như trận văn Hư Không KHốn Sát hắn ta đã bố trí trước đó.

Sau khi làm xong, người áo xám này lập tức sải bước vào cửa ra vào đại vũ trụ, rất rõ ràng, hắn ta không tính mạnh mẽ công kích, mà lấy ra một đống trận kỳ.

Lam Tiểu Bố biết thần niệm đảo qua không nhìn thấy hắn, cho nên bây giờ nam tử áo xám kia lấy trận kỳ ra chuẩn bị mở cái Phong Ấn Trân này ra, lúc này, Lam Tiểu Bố hành động. Trường Sinh Kích của hắn hóa thành một kích mang xé rách hư không giới vực, đánh về phía người áo xám này.

Lần này hắn cũng không hề nương tay một chút nào, hắn khẳng định người áo xám này chính là Hôi Trực. Cho dù chưa từng ra tay với Hôi Trực lần nào, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn biết Hôi Trực rất mạnh, hơn nữa hắn cũng đã sớm muốn giết chết loại rác rưởi như Hôi Trực. Cho dù nơi này không có KHốn Sát Trận, chỉ cần hủy đi thân thể của Hôi Trực, hắn có niềm tin có thể xử lý Hôi Trực. Ai bảo ngươi đến trước mặt ta làm gì chứ?

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố ra tay, thân hình của Hôi Trực đột nhiên chuyển động, rõ ràng giác quan thứ sáu của hắn ta đã nói cho hắn ta biết có nguy hiểm.

“Phốc!” Một đạo huyết quang nổ tung, Lam Tiểu Bố cho rằng mình nhất định có thể xử lý thân thể của đối phương trong một kích. Nhưng trong tình huống đánh lén, vậy mà chỉ có thể hủy được một tay của đối phương.

Cánh tay của Hôi Trực chỉ trong chớp mắt đã dài ra một lần nữa, lực chiến đấu của hắn ta đã yếu hơn trước đó một chút.

Chương 2646 - Hôi Trực đáng sợ. (3)

“Ngươi là Lam Tiểu Bố?” Ánh mắt Hôi Trực nhìn về phía Lam Tiểu Bố, thế mà cũng không tiếp tục ra tay, hình như cũng không hề vì chuyện Lam Tiểu Bố hủy đi một cánh tay của mình mà tức giận.

Lam Tiểu Bố chấn động vô cùng, hắn đã cố gắng đánh giá cao Hôi Trực rất nhiều, bây giờ mới phát hiện ra mình vẫn còn đánh giá thấp Hôi Trực. Có thể khẳng định, nếu như hắn không đánh lén, khiến Hôi Trực bị thương trước, vậy thì hôm nay rất có thể hắn không phải là đối thủ của Hôi Trực.

“Không sai, chính là Tiểu Bố gia gia nhà ngươi đây.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói, lĩnh vực Trường Sinh đã khóa toàn bộ không gian xung quanh mình lại, hắn biết với thực lực của Hôi Trực, lĩnh vực của hắn không thể nào xé mở được không gian lĩnh vực của đối phương. Tu vi của Hôi Trực này cho dù chưa đến bước đại đạo thứ chín, cũng đã nửa bước vào bước đại đạo thứ chín rồi.

“Rất tốt.” Hôi Trực chỉ nói xong hai chữ thì xòe tay ra, trong tay đột ngột có thêm một cái trường cung, còn chưa nhìn thấy động tác của hắn ta, trường cung đã kéo ra, thậm chí còn xuất hiện thêm một cái mũi tên rất dài.

Cung là màu xám, mũi tên cũng màu xám.

Lam Tiểu Bố đứng đó không hề động đậy, trên trán đã phủ đầy mồ hôi lạnh. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, tuyệt đối sẽ không để Hôi Trực chiếm được thế chủ động, nhưng mà sau khi hắn đánh lén, Hôi Trực dường như không hề động đậy, chỉ dùng một cái mũi tên màu xám đã có thể khóa đi mọi sinh cơ của hắn. Rõ ràng là mặc dù Hôi Trực hông hề động đậy, nhưng lý giải về Pháp tắc Thời Gian của hắn ta đã cao hơn mình. Bởi vì Pháp Tắc Thời Gian, trong quá trình Hôi Trực giương cung lên giống như chỉ đứng yên, sau khi bị mũi tên khóa lại, Lam Tiểu Bố mới phát hiện ra.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn không dám động đậy, Lam Tiểu Bố khẳng định, chỉ cần hắn động một chút, thân thể của hắn sẽ lập tức bị một mũi tên này bắn tan. Thân thể hỏng đi, nguyên thần của hắn chỉ sợ cũng không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Hôi Trực.

Cung còn đang không ngừng được kéo căng, sát ý còn đang không ngừng tụ lại, Lam Tiểu Bố chưa bao giờ rơi vào tình cảnh như vậy, giống như lúc này, cách tử vong gần đến thế.

Lam Tiểu Bố nhìn chòng chọc vào cái mũi tên kia, mũi tên còn chưa bắn ra, hắn chỉ có thể chờ đợi tử vong đến. TRong nháy mắt khi mũi tên bắn ra, có lẽ hắn còn có một chút hy vọng sống.

Quy tắc thiên địa trong hư không phát ra tiếng ken két, cho dù tiếng quy tắc vỡ ra này rất nhỏ đến mức không có, nhưng mà trong không gian vô cùng tĩnh mịch này, vẫn vô cùng rõ ràng.

“Giao đồ của ta ra đây, ta cho phép ngươi luân hồi.” KHi Lam Tiểu Bố đang chờ đợi cái chết, Hôi Trực đột nhiên nói một câu khiến Lam Tiểu Bố không ngờ đến.

Chỉ trong chớp mắt, Lam Tiểu Bố đã tỉnh ngộ ra, mũi tên của Hôi Trực quá mức đáng sợ, đáng sợ đến mức chính bản thân Hôi Trực cũng không thể khống chế được cái mũi tên này, một khi bắn ra, chẳng những mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố hắn không còn, mà đến thế giới của Lam Tiểu Bố hắn cũng không còn.

KHông phải là Hôi Trực đang lo lắng đến mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố hắn, mà là lo lắng đồ vật trong thế giới của hắn sẽ bị một mũi tên này hủy đi. Thế giới của hắn có thứ gì? KHố phòng của Mông Mỗ Đại Diễn đó, tất cả bảo vật của Hôi Trực đều nằm trong thế giới của hắn.

Sau khi hiểu ra chuyện này, trong lòng Lam Tiểu Bố lập tức sáng tỏ, đây là sinh cơ duy nhất của hắn.

Hắn không chút do dự lấy ra một chiếc nhẫn rồi ném ra ngoài, “Đây là thế giới Hỗn Độn của ngươi, ngươi xem đồ vật bên trong có còn đó hay không…”

Chiếc nhẫn kia quả thật chính là thế giới Hỗn Độn mà Lam Tiểu Bố lấy được, cấm chế của thế giới Hỗn Độn này Lam Tiểu Bố thậm chí còn không đánh lên, chỉ cần thần niệm quét qua là có thể nhìn thấy rõ ràng đồ vật bên trong. Nhưng mà bên trong trừ một ít thần tinh và mấy đầu Thần Linh mạch thượng phẩm ra, những thứ khác đều đã bị Lam Tiểu Bố cầm đi.

Sở dĩ Lam Tiểu Bố ném chiếc nhẫn này ra, chính là vì chắc chắn Hôi Trực sẽ không dám bắn ra mũi tên kia vào lúc này, chỉ cần trong chớp mắt Hôi Trực không bắn mũi tên ra, hắn sẽ có một cơ hội chạy thoát.

Đúng như Lam Tiểu Bố dự đoán, sau khi Lam Tiểu Bố ném chiếc nhẫn ra, Hôi Trực cũng không bắn mũi tên này ra, hơn nữa thần niệm của hắn ta cũng tập trung vào chiếc nhẫn kia.

Chiếc nhẫn kia chính là thế giới Hỗn Độn của hắn ta, Hôi Trực vừa liếc mắt qua là có thể nhìn ra. Hắn ta không lo lắng Lam Tiểu Bố có thể chạy thoát, trước Vô Khư Tiễn của hắn ta, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể đi nổi.

Tốc độ Lam Tiểu Bố có nhanh đến đâu, cũng nằm trong phạm vi Vô Khư Tiễn của hắn ta.

Ngay khi thần niệm của Hôi Trực quét đến chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn kia, Lam Tiểu Bố lập tức cảm nhận được một khe hở sinh cơ, hắn không chút do dự mà bóp nát ngọc phù truyền tống.

Lam Tiểu Bố khẳng định, trong thời gian ngắn, cho dù hắn dựa vào độn thuật nào, cũng không thể nào lập tức thoát khỏi phạm vi tử vong của cái mũi tên xám này. Hắn cũng không có ý định dùng độn thuật, cái hắn dùng chính là Truyền Tống Phù.

Dám đi? Thần niệm Hôi Trực quấn lấy chiếc nhẫn kia, đồng thời bắn mũi tên màu xám trong tay đi. Nhưng mà hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố còn giữ lại một phần đồ vật, cho nên khi bắn mũi tên ra, có hơi chếch đi một chút, hắn ta muốn giữ lại nguyên thần của Lam Tiểu Bố.

“Phốc!” Một đám sương máu nổ tung tại ngực trái Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố đã biến mất trong sương máu.

Chương 2647 - Lại bị khóa lại.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt Hôi Trực lập tức trở nên khó coi, Lam Tiểu Bố đã biến mất, vậy mà hắn ta lại biết Lam Tiểu Bố biến mất như thế nào, không phải dựa vào thần thông mà bỏ chạy, mà là dựa vào ngọc phù tuyền tống để bỏ chạy. Nếu như dúng thần thông để bỏ chạy, Vô Khư Tiễn nhất định sẽ khóa Lam Tiểu Bố lại. Bởi vì bất cứ thần thông nào, đều không thể nào tránh được đạo tắc đại đạo bộc phát. Chỉ cần dựa vào đạo tắc đại đạo, cho dù là đạo tắc Sát Phạt nào, cũng đều sẽ bị sát ý của Vô Khư Tiễn khóa chặt.

Thế như kích phát ngọc phù truyền tống, vậy thì hoàn toàn không cần thi triển thần thông đại đạo tự thân, sau khi bắn Vô Khư Tiễn ra thì không thể nào khóa chặt mục tiêu được.

Cho dù mũi tên kia của Hôi Trực không bắn trúng Lam Tiểu Bố, nhưng sát ý từ Vô Khư Tiễn bạo phát quá mức bất ngờ và cường đại, trước khi Lam Tiểu Bố đi mặc dù đã bị chếch qua một chút xíu, nhưng cũng đã bị sát ý của Vô Khư Tiễn xâm nhập, xé rách ngực Lam Tiểu Bố thành một cái lỗ máu.

Đầu tiên Hôi Trực cầm lấy thế giới Hỗn Độn của mình kiểm tra, trong này trừ mấy đầu đạo mạch không tính là Thần Linh mạch ra, hoàn toàn không có thứ gì tốt. Cái duy nhất hắn ta lấy về được chính là thế giới Hỗn Độn.

Nhưng mà Hôi Trực cũng không lo lắng, đã bị hắn ta để mắt đến, muốn chạy thoát khỏi tay hắn ta ư? Ha ha, trong vũ trụ mênh mông này, trừ Hoàn ra, không có bất cứ người nào có thể thoát khỏi sự truy sát của Hôi Trực hắn ta. Vô Khư Tiễn của hắn ta mặc dù không xé rách được thân thể của Lam Tiểu Bố, sát ý lại có thể xâm nhập vào đạo cơ của Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố không thể xóa bỏ được đạo vận Vô Khư Tiễn của hắn ta, vậy thì không có cách nào thoát khỏi sự truy sát của hắn ta.

Rất nhanh Hôi Trực đã phát hiện ra, Lam Tiểu Bố chỉ chạy khỏi đây mấy vạn dặm. Rất rõ ràng, cái ngọc phù truyền tống kia chỉ có thể truyền tống Lam Tiểu Bố ra ngoài mấy vạn dặm mà thôi.

Hôi Trực không để Lam Tiểu Bố có thể tiếp tục bỏ chạy, lập tức xuất hiện trước người Lam Tiểu Bố, đồng thời lấy Đại Mộng Tiên ra khóa vùng không gian này lại.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, hoặc là đã biết mình không thể chạy thoát, cho nên dứt khoát nuốt mấy cái đạo quả, đồng thời cầm Trường Sinh Kích ra.

Chỉ là không đợi thần thông Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố thành hình, vùng không gian này đã lập tức biến thành mộng cảnh hư ảo. Lam Tiểu Bố giống như bị kéo vào mộng cảnh, cả người bắt đầu có vẻ mơ hồ.

Hôi Trực cười lạnh, Đại Mộng Tiên ẩn chứa trăm triệu vạn đạo tắc Sát Phạt huyễn hóa đánh về phía Lam Tiểu Bố, trong lòng thì vô cùng khinh thường. Tên tuổi của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lớn như thế, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố bị Đại Mộng Tiên cuốn vào trong trăm triệu vạn đạo tắc huyễn hóa kia, nhưng Lam Tiểu Bố lại đột ngột đấm ra một quyền, mà cái Trường Sinh Kích kia, hoàn toàn không lấy ra.

Trước một quyền này, nghìn tia sấm sét đánh ra. Từng tia sét giống như từ trong hư không đánh xuống, phủ trời ngập đất mà đánh về phía lĩnh vực Đại Mộng của Hôi Trực.

“Ken két!” Tiếng quy tắc vỡ vụn nổ tung, Đại Mộng Tiên của Hôi Trực cuốn lên trăm triệu vạn đạo tắc huyễn hóa đã bị vỡ vụn thành từng mảnh. Hơn nữa những tia sấm sét đang đánh tới kia chẳng những không dừng lại, mà càng ngày càng mạnh hơn, trực tiếp xé rách lĩnh vực Đại Mộng của Hôi Trực.

Lam Tiểu Bố thấy vậy thì vô cùng vui mừng, đây là thần thông hắn nhất thời đánh ra. Theo hắn nghĩ, đạo tắc Đại Mộng của Hôi Trực, rất có thể sẽ sợ công kích thần thông thuộc tính lôi. Hắn tu luyện đại đạo Trường Sinh, tạo dựng đạo tắc đại đạo tự thân, trên Trường Sinh Đạo Thụ, cũng tạo dựng ra đạo tắc TRường Sinh thuộc tính Lôi. Loại thần thông đại đạo thuộc tính Lôi này, hắn có thể nhuần nhuyễn mà hạ bút thành văn.

Bây giờ xem ra, hắn đoán không sai, Mộng Đạo huyễn hóa của Hôi Trực, trước thần thông thuộc tính Lôi này lập tức tan rã.

Không đợi Hôi Trực tiếp tục, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã cuốn lên trăm triệu vạn kích mang đánh xuống, Cung âm Sát trong Thất âm SÁt. Trường kích cuốn lên nhận mang ẩn chứa âm thanh sát phạt như đứt ruột, mỗi một đạo đều đánh sâu vào trong linh hồn của Hôi Trực.

Nhất âm dương quan đoạn tràng thanh, cung nhạc khởi, trường kích hoành trẩm cửu vạn lý!

Hôi Trực chấn động nhìn trăm triệu vạn kích ảnh đang cuốn lên ở trước mặt, hắn ta nhìn thấy trường kích dường như đang xé mở hư không, mà hắn ta ở trong khung cảnh sát phạt đứt ruột này. Lúc này đối với hắn ta mà nói, cách làm tốt nhất chính là lui lại, sau đó chạy ra khỏi lĩnh vực Sát Phạt của Lam Tiểu Bố rồi nói.

Trên thực tế, Lam Tiểu Bố cũng đang chờ Hôi Trực lui về sau, chỉ cần Hôi Trực lui về sau, hắn sẽ biến mọi thứ trước mắt tên gia hỏa này thành màu xám.

Hôi Trực nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà lại tiến đến, cùng lúc đó, trong tay hắn ta có thêm một thanh chủy thủ dài hơn một thước.

Chủy thủ vừa lấy ra, cái khí thế sát phạt lạnh lẽo kia lập tức xâm nhập đến, Lam Tiểu Bố cảm thấy cả da thịt mình đều đang run rẩy.

Thậm chí Lam Tiểu Bố cảm thấy, một khi cái chủy thủ này va chạm với Trường Sinh Kích của hắn, Trường Sinh Kích của hắn có thể sẽ gãy nát. Đồ con rùa này, bảo vật trong tay đúng là rất nhiều.

Giờ phút này, trong tiềm thức bất cứ người nào cũng sẽ nhanh chóng rút đi. Bởi vì Trường Sinh Kích đối với Lam Tiểu Bố mà nói, tương đương với pháp bảo bản mệnh, món pháp bảo một khi bị phá nát, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Lam Tiểu Bố, đây không chỉ là một mót pháp bảo, mà là lòng tin đại đạo.

Ngay cả Hôi Trực cũng cho rằng Lam Tiểu Bố nhất định sẽ lui lại, tránh đi nguy hiểm

Lam Tiểu Bố thì hừ lạnh một tiếng, cũng không lựa chọn rút lui, không chỉ như vậy, Cung âm Sát từ Trường Sinh Kích của hắn cũng không hề chùn bước một chút nào.

Rầm!

Chương 2648 - Lại bị khóa lại. (2)

Hai đạo thần thông thông sát phạt mạnh mẽ va chạm vào nhau, Lam Tiểu Bố biết mình đã thành công, nếu như hắn lui về sau, Trường Sinh Kích của hắn nhất định sẽ bị gãy nát. Nhưng hắn không sợ hãi chút nào mà xông lên, biểu hiện ra lòng tin với Trường Sinh Kích không thể nào sánh được, trong sự va chạm giữa thần thông này và pháp bảo kia, Trường Sinh Kích của hắn cũng không bị đánh gãy.

Nhưng mà đạo tắc thần thông kinh khủng đánh tới, Lam Tiểu Bố nôn ra một ngụm máu, cả người bay ngược ra ngoài.

Lam Tiểu Bố biết, đây là vì thực lực của hắn thấp hơn đối phương.

Hôi Trực vừa đến đã bị hắn ám hại một lần, thực lực giảm đi rất nhiều. Cho dù như vậy, hắn cũng kém hơn Hôi Trực.

Một khắc sau, một đạo sát ỷ tử vong lại khóa chặt hắn, Lam Tiểu Bố hiểu ra đây là do Hôi Trực tận dụng khoảng thời gian này, lại dùng mũi tên màu xám kia khóa hắn một lần nữa.

“Ngươi kém hơn ta nhiều lắm, chỉ là chuyện của ta quá nhiều, ta lười lãng phí thời gian với ngươi.” Hôi Trực cười lạnh một tiếng, sát ý từ Vô Khư Tiễn trong nháy mắt đã ngưng luyện đến cực hạn.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố không hề dao động, kém hơn Hôi Trực sao? Hắn mới đến bước đại đạo thứ bảy mà thôi, còn Hôi Trực rất có thể đã nửa bước vào bước đại đạo thứ chín. Hơn nữa hắn cũng đang bị thương.

So với vừa rồi hắn bị một mũi tên kia khóa lại, giờ phút này lại bị cái mũi tên này khóa lại tiếp, tâm tình của Lam Tiểu Bố lại có biến hóa nghiên trời lệch đất.

Vừa rồi hắn bị mũi tên xám kia khóa lại, nếu như không phải Hôi Trực chủ động muốn hắn ném chiếc nhẫn này ra, hắn chết chắc. Mà bây giờ hắn lần nữa bị mũi tên này khóa lại, hắn chỉ muốn giữ lại cả Hôi Trực và mũi tên kia ở lại nơi này.

Bởi vì nơi này là không gian Khốn Sát của hắn, muốn ở trong không gian KHốn Sát này dùng sát thế khóa hắn lại, ha ha, cho dù Hôi Trực thật sự là bước đại đạo thứ chín cũng không thể làm được.

“Ngươi vĩnh viễn cũng không thể nào ngờ được, ta có thể dùng Vô Khư Tiễn khóa ngươi lại bất cứ lúc nào. Cho người ba giây, lấy hết đồ ra đây, để ở trên lòng bàn tay. Ta lấy đại đạo của mình ra thề, ngươi tuyệt đối không còn cơ hội thứ ba đâu.” Giọng nói Hôi Trực lạnh lùng tuyền đến.

Cho dù đang nói chuyện, nhưng sát ý từ Vô Khư Tiễn khóa lại càng ngày càng nóng, cái cực nóng này khiến lĩnh vực của Lam Tiểu Bố cũng bắt đầu vỡ vụn.

Lam Tiểu Bố bình tĩnh nhìn chằm chằm Hôi Trực, “Ngươi cảm thấy nếu như ta có thể ngã ở một chỗ hai lần, vậy thì còn có thể đứng ở chỗ này sao?”

Hôi Trực nheo mắt, mặc dù hắn ta mỉa mai Lam Tiểu Bố, nhưng nếu Lam Tiểu Bố thật sự chỉ có chút bản lĩnh này, làm sao có thể đi được đến ngày hôm nay? Thậm chí còn tu luyện đại đạo tự thân thành công?

KHông đúng, nếu như Lam Tiểu Bố có thể tránh thoát một mũi tên này của hắn ta, vậy thì tuyệt đối sẽ không nói ra, nói ra lời này chính là vì muốn khiến hắn ta kiêng kị, khiến hắn ta phân tâm, sau đó tìm kiếm sơ hở của Vô Khư Tiễn mà chạy đi.

Hôi Trực cũng không nói nhảm tiếp nữa, sát ý của Vô Khư Tiễn càng ngày càng cường thịnh, quy tắc trong không gian cũng bắt đầu vỡ ra vì loại sát ý này.

“Khoan đã, đồ vật ta đưa cho ngươi…” Lam Tiểu Bố nói xong, chậm rãi giang hai tay ra. Bị sát ý kinh khủng của Vô Khư Tiễn nghiền ép, hắn không dám để Hôi Trực tiếp tục nữa.

Trong lòng bàn tay của hắn rõ ràng là một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này không có cấm chế, thần niệm của Hôi Trực quét qua là có thể nhìn thấy rõ ràng mọi đồ vật trong chiếc nhẫn này. Cho dù là đạo chủng Hồng Mông hay là đạo tắc mà hắn ta để ý đến, đều nằm trong chiếc nhẫn này.

Hôi Trực thở phào một hơi, đây là đồ vật để hắn ta bước vào bước đại đạo thứ chín, chỉ khi nào tận mắt nhìn thấy, mới có thể yên tâm được. Lam Tiểu Bố bị Vô Khư Tiễn của hắn ta uy hiếp, chủ động lấy đồ ra, rõ ràng lời nói vừa nãy chỉ là đang lừa gạt hắn ta. TRong nháy mắt khi nhìn thấy chiếc nhẫn, Vô Khư Tiễn trong tay Hôi Trực lập tức bắn ra ngoài.

Đồ vật đang nằm trong thần niệm của hắn ta, không gian bị Vô Khư Tiễn của hắn ta khống chế, Hôi Trực khẳng định 100%, Lam Tiểu Bố không thể nào bóp nát chiếc nhẫn trong không gian sát thế từ Vô Khư Tiễn của hắn ta. Đừng nói là bóp nát chiếc nhẫn, sau khi Vô Khư Tiễn bắn ra, ngay cả di chuyển cũng khó khăn.

Thế như ng một khắc sau, sắc mặt Hôi Trực lập tức thay đổi.

Trước khi Vô Khư Tiễn bắn ra, mọi thứ đều do hắn ta và Vô Khư Tiễn khống chế, nhưng sau khi Vô Khư Tiễn bắn ra, không gian này dường như không còn là không gian do hắn ta khống chế nữa.

Tất cả mọi đạo tắc đại đạo trong không gian này đều không liên quan gì đến hắn ta, một loại đạo vận Khốn Sát đáng sợ bao trùm đến. Hôi Trực hoảng sợ phát hiện ra, Vô Khư Tiễn của mình lại trở nên vô cùng chậm chạp, giống như trong vùng không gian này có một cái thủ ấn vô hình đang chậm rãi nắm lấy Vô Khư Tiễn, mà đạo tắc đại đạo bộc phát từ Vô Khư Tiễn, đang từ từ yếu đi, chỉ trong nháy mắt đã không còn chút uy hiếp nào nữa.

KHông hay rồi, trúng kế, đây là không gian đại trận Khốn Sát của đối phương. Không đúng, phải nói là kết giới Khốn Sát của Lam Tiểu Bố. TRong một cái kết giới, tất cả quy tắc đại đạo đều là do đại đạo của đối phương diễn hóa ra, Hôi Trực hắn ta đứng ở chỗ này thêm một giây thì sẽ có thêm một giây nguy hiểm.

Ở trong thế giới quy tắc đại đạo của người ta, sao mà không nguy hiểm được? Nếu như hắn ta không có thủ đoạn bỏ chạy, hôm nay chết chắc.

Hôi Trực đâu còn dám tiếp tục đòi Lam Tiểu Bố lấy đồ ra nữa, hắn ta điên cuồng muốn lấy lại Vô Khư Tiễn, sau đó bỏ chạy.

Vô Khư Tiễn là chỗ dựa lớn nhất của hắn ta, tuyệt đối không thể nào bị Lam Tiểu Bố cướp đi ở đây được.

Chương 2649 - Độn Phù Khai Thiên.

Thế nhưng khi hắn ta phát hiện thủ ấn và thần niệm của mình dường như đang bị khóa lại, hắn ta lập tức tỉnh ngộ ra, ở trong kết giới của đối phương, hắn ta còn muốn lấy lại Vô Khư Tiễn, đó chính là nằm mơ.

Đừng nói là lấy đi Vô Khư Tiễn, hắn ta có một dự cảm, chỉ cần dám dừng lại ở đây thêm một giây nữa, hắn ta sẽ không thể đi nổi.

Một luồng sát ý đáng sợ xâm nhập đến, Hôi Trực đâu còn dám chần chừ nữa, đạo vận Đại Mộng điên cuồng cuốn lên, giờ phút này không gian xung quanh đột nhiên nổ tung, từng đạo đạo vận Viễn Cổ lan tràn ra, lập tức nổ ra một đám sương máu.

Hôi Trực chỉ cảm thấy cánh tay mình tê rần, sau đó một luồng đạo vận KHông Gian ẩn chứa hơi thở KHai Thiên lập tức cuốn hắn ta biến mất.

TRong tay Lam Tiểu Bố còn nắm lấy Vô Khư Tiễn của Hôi Trực, nhìn kết giới KHốn Sát bị xé mở, trong lòng bất đắc dĩ.

Hôi Trực vậy mà dùng một cái Phá Vị Phù Lục để xé mở kết giới của hắn, loại phù lục này chắc hẳn không thể luyện chế ra, vậy thì nó tương đương với một món bảo vật Khai Thiên, loại bảo vật cấp bậc Khai Thiên này lại được Hôi Trực dùng để chạy trốn.

Nhưng mà mặc dù không giữ Hôi Trực lại được, nhưng hắn cũng không lỗ. Thứ nhất là đã tiêu hao một lá phù lục khai thiên của Hôi Trực, hắn không tin loại phù lục này Hôi Trực còn có nữa.

Thứ hai là giữ lại được món đại sát khí Vô Khư Tiễn này, Vô Khư Tiễn mà còn trong tay Hôi Trực, hắn sẽ không thể nào an ổn được. Bây giờ Vô Khư Tiễn nằm trong tay mình, chỉ cần hắn luyện hóa Vô Khư Tiễn, cái Vô Khư Cung kia của Hôi Trực cũng chỉ là thứ trang trí.

Thứ ba là mặc dù không tính là được chiến tích gì, nhưng cũng xử lý được một cánh tay của Hôi Trực. Tính toán ra, hắn đã xử lý được cả hai tay của Hôi Trực. Xử lý được hai cánh tay của Hôi Trực, ít nhất thì trong một khoảng thời gian rất dài, Hôi Trực không thể nào vấn đỉnh bước đại đạo thứ chín được.

Lam Tiểu Bố ném Vô Khư Tiễn vào trong nhẫn, đồng thời nắm một chiếc nhẫn khác trong tay.

Đây là chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn mà trước đó hắn đưa cho Hôi Trực, sau khi Hôi Trực lấy được chiếc nhẫn này, nhất định là tiện tay đeo lên ngón tay, không ngờ hắn hủy đi cánh tay của Hôi Trực, lại thuận tiện cầm lại chiếc nhẫn này một lần nữa. Cho dù trong chiếc nhẫn này hắn chỉ vứt mấy đầu Thần Linh Mạch, nhưng cái thế giới Hỗn Độn này chính là một món bảo vật.

Đáng tiếc, nếu như là cái cánh tay kia, có thể lấy luôn cả cái Vô Khư Cung của Hôi Trực luôn rồi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, Hôi Trực tính toán một thời gian dài như vậy, kết quả bị hủy đi hai cánh tay và mất Vô Khư Tiễn, thứ gì cũng không lấy được. không biết có tức đến ngất đi luôn không.

Lam Tiểu Bố rời khỏi Khốn Sát Trận, lần nữa quay về cửa ra vào đại vũ trụ vào Thất Trụ Thiên thế giới.

Nói này không cần thiết phải có người trông coi, nhưng mà kết giới ở nơi này hắn cần phải bố trí lại một lần nữa, còn cả cái Phong Ấn Trận ở cửa ra vào này, hắn cũng phải bố trí một lần nữa.

Cho dù có người đến, cũng không thể trong thời gian ngắn mở ra hộ trận này để tiến vào đại vũ trụ. Hơn nữa một khi có người dám công kích cửa ra vào ở chỗ này, hắn lập tức biết được.

Nửa tháng sau, Lam Tiểu Bố rời khỏi cửa ra vào Thất Trụ Thiên thế giới này, Hôi Trực trọng thương không tiếp tục đến nữa, Lam Tiểu Bố cũng lười ở nơi này chờ đợi. Với loại thực lực của Hôi Trực, hắn cũng không cần thiết phải truy tìm, bởi vì nhất định không thể tìm được.

Quay lại Thất Trụ Thiên thế giới một lần nữa, Lam Tiểu Bố cũng không đi tìm tu sĩ tộc Thiên Mông. Đầu tiên hắn phải luyện hóa Vô Khư Tiễn trước, cho dù không có Vô Khư Cung, hắn cũng có thể tự luyện chế ra một cây cung, ít nhất có thể biến thành một đòn sát thủ.

Với thực lực của Lam Tiểu Bố bây giờ, chỉ cần mất ba ngày, đã hoàn toàn luyện hóa xong Vô Khư Tiễn. Khí thế sát phạt đến cường hạn tản ra, Lam Tiểu Bố âm thầm chấn động. Sau khi lần đầu tiên cái Vô Khư Tiễn này khóa đi sinh cơ của hắn, nếu như không phải Hôi Trực muốn lấy được đồ trên người hắn, mở ra một khe hở sinh cơ, chỉ sợ hắn chẳng thể nào chạy thoát khỏi Vô Khư Tiễn này.

Mũi tên này trời sinh chính là vì sát phạt mà ra, chính mình có thể chạy thoát được, quả thật là vô cùng may mắn.

Cho dù không có cung, nhưng mà cái Vô Khư Tiễn trong tay hắn này cũng là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo. Loại chí bảo công kích khóa chặt sinh cơ này, tuyệt đối là bảo vật mà tất cả tu sĩ đều mơ ước đến. Nếu như hắn dùng Vô Khư Tiễn này mà khóa lại người mình muốn giết, cho dù trong tay đối phương có thứ mình cần, hắn tuyệt đối sẽ không để đối phương có cơ hội chạy thoát.

Sau khi cất Vô Khư Tiễn đi, Lam Tiểu Bố tiện tay cầm lấy chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn, chiếc nhẫn này đã qua tay Hôi Trực, đừng để gia hỏa này để lại ấn ký.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức kinh ngạc phát hiện ra, cái chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn này lại không phải chiếc nhẫn mà hắn đã ném cho Hôi Trực. Bởi vì trong này có cấm chế hoàn chỉnh. Cái chiếc nhẫn hắn đưa cho Hôi Trực không có cấm chế, Hôi Trực sẽ không rảnh đến nhức cả trứng mà đánh cấm chế lên một chiếc nhẫn chỉ có mấy đầu Thần Linh mạch.

Phát hiện này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, hắn lập tức luyện hóa cấm chế chiếc nhẫn này. Lam Tiểu Bố biết rất rõ, Hôi Trực giàu có như thế nào, ngay cả phù lục Khai Thiên cũng có, lỡ như trong chiến nhẫn này lại có một cái Khai Thiên Độn Phù thì sao, vậy thì đồng nghĩa với có thêm một cái mạng đó.

Chỉ mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã mở chiếc nhẫn ra. Quả nhiên vẫn là một chiếc nhẫn thế giới Hỗn Độn, cái này khiến Lam Tiểu Bố cảm thán không thôi, gia hỏa Hôi Trực này chắc hẳn là người sinh ra cùng Vũ TRụ Hỗn Độn nhỉ? Nếu không sao có nhiều bảo vật Khai Thiên như vậy?

Chương 2650 - Độn Phù Khai Thiên. (2)

Đồ vật trong nhẫn này không nhiều, phù lục thì có một ít, hơn nữa đẳng cấp cũng không thấp, nhưng mà không lọt vào mắt của Lam Tiểu Bố. Trừ phù lục, còn có một ít đạo đan và đạo quả, cũng không nhiều lắm. Rõ ràng chiếc nhẫn này chỉ để một thứ mà bình thường Hôi Trực hay dùng đến, mặc dù đồ vật trong này có giá trị cao hơn mấy đầu Thần Linh Minh kia của hắn, nhưng đúng là không khiến Lam Tiểu Bố để ý đến

Ngược lại là có một cái Truyền Tống Phù phương vị, Lam Tiểu Bố xem xét rất nhiều lần, cái Truyền Tống Phù này có thể truyền tống trong chớp mắt, bên trong có một đạo đạo tắc truyền tống không gian đặc biệt.

Chắc hẳn đây là bí mật mà tộc Thiên Mông có thể từ thế giới này đến thế giới khác trong chớp mắt nhỉ? Nếu như loại Truyền Tống Phù này có nhiều hơn một chút, vậy thì có phải có thể truyền tống cách thế giới bất cứ lúc nào?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị Lam Tiểu Bố gạt bỏ, cái khả năng này không lớn lắm. Cho dù tộc Thiên Mông có hợp tác với Vũ Trụ Thụ, cũng không thể nào giàu có như vậy.

Lam Tiểu Bố quyết định thông qua cái phương vị Truyền Tống Phù này thử một chút, đây rốt cuộc là nơi nào.

Cho dù hắn có bị truyền tống đến hang ổ của tộc Thiên Mông, Lam Tiểu Bố tin rằng hắn cũng có thể dễ dàng thoát được. Vì đề phòng bất trắc, Lam Tiểu Bố vẫn dùng tài liệu của mình để luyện chế ra một cái Vô Khư Cung mới. Cái Vô Khư Cung mà hắn luyện chế này đương nhiên không bằng cái trong tay Hôi Trực, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, cái Vô Khư Cung mà mình luyện chế này, cộng thêm Vô Khư Tiễn chân chính trong tay, chắc hẳn có thể khóa chặt bất cứ một cường giả bước đại đạo thứ tám nào.

Truyền Tống Phù kích phát, đạo tắc Không Gian cường đại lập tức cuốn Lam Tiểu Bố biến mất khỏi chỗ đó.

Quy tắc KHông Gian không ngừng chuyển đổi, cái này khiến trong lòng Lam Tiểu Bố chấn động, cái Truyền Tống Phù này so với Truyền Tống Phù mà hắn luyện chế có thể lợi dụng quy tắc Không Gian triệt để hơn, thậm chí có thể nói có thể biến toàn bộ không gian này thành một vùng đất chỉ có một trượng. Chỉ cần ở trong quy tắc truyền tống này, hắn đứng ở trong một vùng đất có phạm vi một trượng thì có thể tùy ý di chuyển, không có chút dấu vết nào.

Lam Tiểu Bố vừa rơi xuống mặt đất đã lập tức huyễn hóa thành một đạo quy tắc thiên địa, thần niệm mở rộng ra ngoài, hắn nhìn thấy rõ nơi mà mình đang đứng, đó là một quảng trường phủ kín thiên ngọc tinh thạch. Bốn phía của quảng trường đầy hộ vệ tộc Thiên Mông, có thể thấy được ở nơi này là địa bàn của tộc Thiên Mông.

Ở quảng trường này, xung quanh đều là Tụ Linh Thần Trúc xanh tươi, một con đường rộng khoảng chừng mười trượng, từ rìa quảng trường này kéo dài đến nơi xa, thần niệm Lam Tiểu Bố đi theo con đường rộng rãi này, lại bị cấm chế ngăn trở.

Lam Tiểu Bố không mở rộng thần niệm mình ra thêm nữa, hắn quyết định tiến vào cấm chế này nhìn xem thử. Mặc kệ nơi này có phải là hang ổ của tộc Thiên Mông hay không, nơi này nhất định có người biết tộc Thiên Mông làm sao có thể dễ dàng vượt qua khoảng cách giữa các đại thế giới để chiến đấu.

Nơi này không có loại cường giả biến thái như Hôi Trực, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra. Lam Tiểu Bố đang định dựa vào bản thân là đạo tắc mà nhanh chóng xuyên qua quảng trường, vào xem rốt cuộc đây là nơi nào.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố lập tức thay đổi suy nghĩ, Hôi Trực đã bị hắn đánh trọng thương, hơn nữa sau khi hai tay bị tổn hại, nhất định sẽ tìm nơi chữa thương, khôi phục thực lực của mình trước.

Đừng nói là loại người ích kỷ như Hôi Trực, cho dù là Lam Tiểu Bố hắn bị trọng thương, chỉ sợ cũng sẽ tìm một nơi bế quan chữa thương trước. Còn Hôi Trực có nói cho tộc Thiên Mông biết chuyện hắn ta bị thương hay không, vậy thì tuyệt đối không có khả năng rồi. Còn một Truyền Tống Phù trong chiếc nhẫn của Hôi Trực, đừng nói là Hôi Trực chưa chắc đã nghĩ đến, cho dù có nghĩ đến, cũng sẽ không để ý, càng không nhắc nhở tộc Thiên Mông một tiếng rằng mình sẽ dùng cái Truyền Tống Phù này mà đến đây.

Đầu tiên Lam Tiểu Bố hắn có đến đây hay không, cũng chẳng có chút liên quan gì đến Hôi Trực. Lam Tiểu Bố đoán Hôi Trực và tộc Thiên Mông chỉ là hợp tác vì lợi ích mà thôi, không có chuyện đặt đối phương ở trong lòng. Hơn nữa trong mắt Hôi Trực, Lam Tiểu Bố hắn cũng chẳng có lá gan mà dám lợi dụng Truyền Tống Phù đến đây đâu nhỉ?

Tính sâu hơn một chút thì, cho dù hắn có dùng Truyền Tống Phù để đến đây, nơi này cũng là địa bàn của tộc Thiên Mông.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố chẳng còn chút do dự nào nữa, vô cùng dứt khoát dịch hình thành dáng vẻ của Hôi Trực. Cũng không biết khi Hôi Trực biết đồ của mình bị cướp, thân phận của mình còn bị Lam Tiểu Bố lợi dụng, có khi nào tức đến nôn ra máu hay không.

Quả nhiên thân ảnh Hôi Trực vừa hiện ra giữa quảng trường, mấy tên hộ vệ tộc Thiên Mông lập tức tiến đến.

“Kính chào Đại Mộng Đạo Tổ.” Mấy tên hộ vệ tộc Thiên Mông này rõ ràng cũng biết Hôi Trực, lập tức khom người thi lễ với Hôi Trực.

Lam Tiểu Bố ôm ngực ho khan vài tiếng, sau đó mới lau đi vết máu nơi khóe miệng, bắt chước giọng điệu của Hôi Trực nói, “Mau dẫn ta vào trong, ta bị thương.”

Theo Lam Tiểu Bố đoán, sau khi Hôi Trực đến đây, nhất định cần có người dẫn đường. Nói cách khác, nếu như là địa bàn của hắn, hắn cũng sẽ không mở rộng cho một tên đồng đội khốn khiếp chỉ hợp tác tạm thời.

“Xin mời Đạo Tổ đi theo ta.”Một gã hộ vệ nhanh chóng kính cẩn đáp.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn đoán đúng rồi. Có tên hộ vệ này dẫn đầu, hai người nhanh chóng đi xuyên qua con đường rộng rãi này, xuất hiện trước một cấm chế.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua cái cấm chế này, loại cấm chế này hắn hoàn toàn không cần dùng đến Vũ Trụ Duy Mô, chỉ qua mười giây sau, đã có cách phá giải cái cấm chế này.

Chương 2651 - Phát lời thề giúp Hôi Trực.

Hộ vệ này không tiến vào cấm chế, mà gõ lên cấm chế một chút, chỉ trong chốc lát, cấm chế đã mở ra. Xuất hiện trước mắt Lam Tiểu Bố là một kiến trúc màu trắng, cái kiến trúc màu trắng này nhìn bề ngoài giống như một cái nhà bạt. Tình hình bên trong như thế nào, bây giờ hắn không thể nào thấy rõ.

Điều này khiến Lam Tiểu Bố nhớ đến hội trường đại hội Vĩnh Sinh, hội trường đại hội Vĩnh Sinh cũng giống như thế này. Có thể thấy được nơi này chắc hẳn cũng có bóng dáng Vũ Trụ Thụ.

“Mời Đạo Tổ vào ngồi, Tứ đạo tôn một khi xuất quan sẽ lập tức đến gặp Đạo Tổ.” Sau khi hộ vệ này nói xong thì đứng sang một bên, rõ ràng không đi vào cùng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, không hề có chút do dự nào, nhanh chân bước vào trong cái kiến trúc màu trắng này.

Mọi thứ đều bị ngăn cách ở bên ngoài cửa lớn, vừa tiến vào cánh cửa này, trước mắt Lam Tiểu Bố đôt nhiên sáng lên, xuất hiện trước mặt hắn lại là một nơi giống như phòng khách.

Trong phòng khách có đạo quả cao cấp nhất, các loại rượu đỉnh cấp. Nếu như muốn dùng, chỉ cần giơ tay ra lấy là được.

Kết hợp với lời tên hộ vệ kia nói lúc trước, Lam Tiểu Bố đoán, nơi này chắc hẳn là địa bàn của Tứ Đạo tôn tộc Thiên Mông. Xem ra tộc Thiên Mông cũng phân chia phe phái, cũng đúng, chỉ cần có tư tưởng địa bàn thì sẽ có giang hồ. Tộc Thiên Mông có mạnh đến đâu, cũng không thể nào bền chắc như thép. Đối tượng hợp tác của tên Hôi Trực này, rất có thể chính là Tứ đạo tôn.

Lam Tiểu Bố ngồi trên một cái ghế nhắm mắt dưỡng thần, hắn cảm nhận nơi này có nguyên khí thiên địa nồng đậm và quy tắc đại đạo rõ ràng. Nhưng mà hắn không tu luyện ở chỗ này, thứ nhất, hắn khinh thường tu luyện bằng quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, thứ hai, hắn cũng không muốn để người khác cảm nhận được phương hướng đại đạo của hắn.

KHông biết có phải là Tứ đạo tôn vô cùng coi trọng Hôi Trực, hay là vì Tứ đạo tôn vừa đúng lúc xuất quan. Lam Tiểu Bố chỉ ngồi chưa đến một canh giờ, một nam tử có vóc người cao lớn đã nhanh chóng bước đến. Nhìn thấy người đến, Lam Tiểu Bố cũng đứng lên.

Ở trong mắt Lam Tiểu Bố, tộc Thiên Mông đều là mặt người thân thú. Nhưng người trước mắt này, hoàn toàn là hình người. Không chỉ như vậy, từ khí thế đại đạo trên người hắn ta, Lam Tiểu Bố còn có thể cảm nhận được, đây ít nhất là một cường giả bước đại đạo thứ tám, thậm chí thực lực không hề yếu hơn Hôi Trực bao nhiêu.

Lam Tiểu Bố đang suy nghĩ nếu mình đột ngột ra tay thì có thể khống chế được đối phương hay không, đúng lúc này, nam tử cao lớn kia lại cười ha ha một tiếng, “Đại Mộng Đạo Tổ đến chỗ của ta, thật sự là vinh hạnh của Đồ Liêu ta. Mời ngồi mời ngồi, giữa ngươi và ta không cần phải khách sáo.”

Lam Tiểu Bố thấy đối phương đã ngồi xuống, cũng ngồi xuống theo, sau đó thở dài một tiếng nói, “Đạo Tôn chắc hẳn đã biết đồ của ta mất rồi.”

Hôi Trực sớm dùng đến mấy triệu đại quân tộc Thiên Mông mai phục sẵn kia, tuyệt đối đã nói tin tức cho tộc Thiên Mông biết.

Đồ Liêu gật đầ, “Nhìn dáng vẻ của Đạo Tổ, chắc hẳn là khi tìm đồ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta bị Lam Tiểu Bố kia liên thủ với Mạc Vô Kỵ ám hại, bọn hắn đã sớm tính toán ta nhất định sẽ đi tìm bọn hắn, kết quả hai người bọn hắn trốn ở quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới chờ ta đến đó. Nếu như không phải ta có chút thủ đoạn, hôm nay ta đã không thể nào đến nơi này rồi.”

“Mạc Vô Kỵ cũng đã quay về đại vũ trụ rồi sao?” Đồ Liêu ngạc nhiên hỏi, rõ ràng lúc trước hắn ta chỉ biết Lam Tiểu Bố đã trở về, chứ không biết Mạc Vô Kỵ cũng đã quay về.

Lam Tiểu Bố lại gật đầu một lần nữa,”Không sai, hơn nữa hai người này có thể lợi dụng quy tắc thiên địa đến mức vô cùng đáng sợ. Nếu như ta không bước vào bước thứ chín, chỉ sợ ta không dám đối chiến với hai người này.”

Đồ Liêu vừa nghe thấy lời này, đã biết hôm nay Hôi Trực đến tìm hắn rất có thể là muốn hắn ta giúp đỡ. Hắn ta không chút do dự nói, “Đạo Tổ mời nói, nếu có gì cần Đồ Liêu ta, ta chắc chắn sẽ dốc toàn lực.”

Nói thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng Đồ Liêu đang cân nhắc. Nói thật, giúp đỡ thì được, nhưng một khi yêu cầu của Hôi Trực quá cao, hắn ta cũng phải cân nhắc lại một lần nữa.

Lam Tiểu Bố đứng lên, ôm quyền nói với Đồ Liêu, “Ta muốn gặp Vũ Trụ Thụ một lần, nếu không, đại đạo của ta rất có thể sẽ bị kẹt mãi ở chỗ này, không thể nào tiến thêm. Một khi đại đạo của ta không thể tiến thêm một bước, lần sau gặp phải hai người kia, ta chỉ có một con đường chết.”

Vẻ mặt Đồ Liêu vô cùng chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, một hồi lâu sau cũng không nói một chữ nào. Gặp Vũ Trụ Thụ? Chuyện này sao có thể. Đừng nói là Hôi Trực, cho dù là Đồ Liêu hắn ta cũng không thể nào nhìn thấy Vũ Trụ Thụ được. Vũ Trụ Thụ cũng không phụ thuộc vào tộc Thiên Mông, Vũ Trụ Thụ chỉ là đang trợ giúp tộc Thiên Mông, diệt đi Nhân tôc ở đại vũ trụ mà thôi.

Đồ Liêu im lặng, Lam Tiểu Bố cũng không nói chuyện, hắn muốn biết tình nghĩa hợp tác giữa Đồ Liêu và Hôi Trực, rốt cuộc là nhựa plastic hay là tượng bùn.

Qua nửa nén hương sau, lúc này Đồ Liêu mới thở dài một tiếng nói, “KHông phải ta không giúp ngươi, mà là cho dù ta giúp ngươi, ngươi cũng không thể gặp được Vũ Trụ Thụ.”

“Vì sao?” Lam Tiểu Bố bật hỏi. Hắn khẳng định tình nghĩa hợp tác giữa ĐỒ Liêu và Hôi Trực chỉ là giấy, hắn muốn có được sự trợ giúp của đối phương, nhất định phải bỏ ra một cái giá tương xứng.

“Bởi vì Lam Tiểu Bố dựa vào thần thông khai thiên tàn sát ngàn vạn đại quân tộc Thiên Mông và Duy Củ thế giới, lúc này Vũ Trụ Thụ cũng định ra tay. Nếu không cứ tiếp tục mặc kệ như vậy, tộc Thiên Mông có thể sẽ bị giệt một lần nữa.” Đồ Liêu quyết định ăn ngay nói thật.

Chương 2652 - Phát lời thề giúp Hôi Trực. (2)

Lam Tiểu Bố hoàn toàn kinh sợ về tin tức này, trước đó Vũ Trụ Thụ không trực tiếp ra tay, mà chỉ là trợ giúp tộc Thiên Mông, cái này đã rất quá đáng rồi. Nếu như Vũ Trụ Thụ ra tay, tu sĩ Nhân tộc còn đánh cái quái gì nữa? Vũ Trụ Thụ người ta chỉ cần phong tỏa quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, tu sĩ Nhân tộc chỉ cần đợi bị tàn sát thôi.

Đồ Liêu tiếp tục nói, “Sở dĩ đến bây giờ còn chưa ra tay, đó là vì thụ linh Vũ Trụ Thụ đang chuẩn bị tấn cấp, còn một nguyên nhân nữa chính là có hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ tồn tại, hai người này không bị ảnh hưởng của quy tắc thiên địa đại vũ trụ, là tai họa ngầm cực lớn, Vũ Trụ Thụ không có niềm tin tuyệt đối.”

Lam Tiểu Bố lập tức nghiêm túc ôm quyền, “Tứ đạo tôn, ta nhất định phải nhanh chóng bước vào bước đại đạo thứ chín, mong đạo tôn hãy ra tay giúp đỡ ta một chút. Chờ Nhân tộc bị diệt rồi, Hôi Trực ta lấy Đại Mộng Đạo của mình ra thề, tuyệt đối sẽ đứng về phía Tứ đạo tôn, vì Tứ đạo tôn quân lâm đại vũ trụ, Hôi Trực cùng lắm thì chết. Nếu làm trái lời thề, Đại Mộng Đạo của Hôi Trực ta lập tức tán loạn.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Đồ Liêu cũng dao động. Nếu như Hôi Trực quả thật gia nhập với hắn ta, vậy thì hắn ta sẽ có khả năng cao có thể khống chế đại vũ trụ. Nghĩ đến đây, hắn ta cắn răng rồi nói, “Hôi huynh, ta chỉ có thể nói cho ngươi làm sao để tìm được thụ linh Vũ Trụ Thụ, còn chuyện ngươi có được Vũ Trụ Thụ giúp đỡ hay không, ta cũng bất lực.”

Lam Tiểu Bố vui mừng, lập tức ôm quyền nói, “Mong Tứ đạo tôn chỉ giáo, chỉ cần ta bước vào bước đại đạo thứ chín, chuyện của Tứ đạo tôn cứ giao cho ta xử lý, ta nhất định sẽ làm thật hoàn mỹ vì Tứ đạo tôn.”

“Được.” Đồ Liêu vui mừng, “Ta có Hôi huynh giúp đỡ, vậy thì như cá gặp nước. Tương lai nếu như ta có thể khống chế đại vũ trụ, địa vị của Hôi huynh nhất định sẽ không thấp hơn ta, trong đại vũ trụ, Hôi huynh muốn nơi nào là đạo tràng của ngươi, thì chính là nơi đó.”

TRong lòng Lam Tiểu Bố đậu đen rau muống, ngươi nói thì làm đi, cứ ở chỗ này lải nhải lãng phí thời gian của ta. Đạo tràng ở đại vũ trụ, Lam Tiểu Bố hắn thật sự không thèm.

Đồ Liêu lấy ra một nén hương dài màu vàng, theo bản năng mà nhỏ giọng nói, “Cuối tháng này thụ linh Vũ Trụ Thụ sẽ xuất hiện ở khu vực Khô Sinh Hỗn Độn ở Trung Ương thế giới, nghe nói nơi đó từng xuất hiện Hỗn Độn Quy Tắc Tương. Chẳng những chúng ta cần Hỗn Độn Quy Tắc Tương, thứ này cũng là thứ mà thụ linh Vũ Trụ Thụ cần.”

Nghe thấy vậy, Lam Tiểu Bố đã hiểu rõ, cho dù Vũ Trụ Thụ có thể sửa chữa quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ, dung nhập đạo vận quy tắc của chính mình. Nhưng nó cũng chỉ ỷ lại vào việc sinh tồn ở đại vũ trụ, còn có rất nhiều thứ trong đại vũ trụ cũng không rõ ràng lắm, nếu không thì sao có thể không biết trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn có Hỗn Độn Quy Tắc Tương? Mà Hỗn Độn Quy Tắc Tương này đã sớm bị Mạc Vô Kỵ và hắn phân chia rồi.

Lúc nói chuyện, Đồ Liêu đã đưa nén hương dài màu vàng trong tay cho Lam Tiểu Bố, “Sau khi Hôi huynh tiến vào khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, tìm một nơi tạo dựng ra thế giới quy tắc, sau đó ở nơi trung tâm thế giới quy tắc mà ngươi tạo dựng ra, đốt cái Thiên Đạo Hương này lên, thụ linh Vũ Trụ Thụ sẽ xuất hiện.”

“Đa tạ Tứ đạo tôn.” Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhận lấy Thiên Đạo Hương một cách cẩn thận, thật lòng thật dạ mà cảm tạ một câu.

Tứ đạo tôn gật đầu, “Ta không tiễn ngươi nữa, nếu như còn chuyện gì mà ta có thể giúp ngươi, ngươi cứ đến đây tìm ta, giữa ta và ngươi không không cần phải rạch ròi.”

Lam Tiểu Bố cất Thiên Đạo Hương đi, có chút lúng túng nói, “Lần này ta bị Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đánh lén, bị mất một ít đồ, bây giờ đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, cần khá nhiều thời gian…”

Đồ Liêu nghe Lam Tiểu Bố nói đã hiểu ra, cười ha ha, lấy ra một cái truyền tống bàn nói, “Đây là truyền tống bàn dùng mười lần ở đại vũ trụ, ngươi lấy đi dùng trước đi.”

"Đa tạ, vậy ta cáo từ trước, tương lai lại đến thăm hỏi Tứ đạo tôn." Lam Tiểu Bố không hỏi thăm cái truyền tống bàn này dùng như thế nào, thần niệm của hắn quét qua một chút, đoán được chắc hẳn cái này có liên quan đến Vũ Trụ Thụ.

Đồng thời hắn cũng không muốn ở lại chỗ này thêm nữa, hắn đến đây không lâu, nhưng luôn có cảm giác dường như có người nào đó trong bóng tối đang nhìn trộm hắn.

Đồ Liêu rõ ràng là vô cùng coi trọng Hôi Trực, trong miệng thì nói không tiễn, nhưng bước chân thì lại vô cùng thành thật, đưa Lam Tiểu Bố đi thẳng đến quảng trường. Thần niệm của Lam Tiểu Bố đã sớm câu thông với truyền tống bàn, rõ ràng trên truyền tống bàn này có đạo tắc định vị mười đại thế giới, muốn truyền tống đến đâu, trực tiếp dùng truyền tống bàn định vị đến đạo tắc phương vị đó là được.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, nếu như không biết sử dụng cái truyền tống bàn này, khiến Đồ Liêu hoài nghi, nói không chừng sẽ phí công nhọc sức.

…

Sau khi tiễn Lam Tiểu Bố đi rồi, Đồ Liêu mới quay về phòng khách ngồi xuống, nhưng mà sắc mặt đã không còn mừng rỡ và thoải mái như lúc trước khi gặp mặt Lam Tiểu Bố.

Một nữ tử xinh đẹp từ cấm chế trong phòng bước ra, đầu tiên là nàng rót một chén trà cho Đồ Liêu, sau đó mới cười tủm tỉm nói, "Liêu lang, tên Hôi Trực kia rất có thể là giả."

Đồ Liêu cầm chén trà lên uống một ngụm, lúc này mới cười lạnh nói, "Hôi Trực khẳng định là giả, chỉ là ta có một chuyện rất khó hiểu, dung mạo và hơi thở của Hôi Trực không hề có chút khác thường nào, hơn nữa quy tắc thiên địa xung quanh cũng chẳng có chỗ nào xung đột, chẳng lẽ hắn bị đoạt xá rồi?”

Nói đến đây, tự bản thân Đồ Liêu cũng lắc đầu, “Tuyệt đối không thể, loại nhân vật như Hôi Trực, ở đại vũ trụ này chắc hẳn không có người nào có thể đoạt xá hắn. Đúng rồi, Kiều Nhi, làm sao ngươi biết Hôi Trực là giả?”

Chương 2653 - Thiên Đạo Hương.

Nữ tử xinh đẹp mỉm cười, “Ta không nhìn ra được, chỉ là ta cảm thấy Hôi Trực là giả. Ta nghĩ, với loại nhân vật như Hôi Trực, tuyệt đối không thể nào tùy tiện thề. Nhưng tên gia hỏa vừa đến kia, đã lấy danh nghĩa Hôi Trực ra thề, đơn giản như hít thở vậy, ta cũng cảm thấy kỳ quái.”

Đồ Liêu cười ha ha, “Hôi Trực ghét nhất chính là Vũ Trụ Thụ, tuyệt đối sẽ không tìm Vũ Trụ Thụ để giúp đỡ. Nếu Hôi Trực không đưa ra chuyện tìm kiếm Vũ Trụ Thụ giúp đỡ, ta sẽ không nghĩ quá nhiều. Bởi vì Hôi Trực muốn tìm Vũ Trụ Thụ giúp đỡ, ta mới cảm thấy không đúng. Sau khi Hôi Trực thề xong, ta còn cho rằng mình đã nhìn lầm, thậm chí còn tin tưởng hắn, dù sao thì vì có thể bước vào bước đại đạo thứ chín, tìm kiếm thụ linh Vũ Trụ Thụ giúp đỡ cũng là bình thường. Nhưng sau đó hắn mù mờ mà muốn lấy Phương Vị truyền tống bàn, ta đã xác định được hắn là giả. Một khi xác định hắn là giả, vậy thì lời thề của hắn sẽ có sơ hở.”

“Nếu là giả, vì sao Liêu lang còn…” Kiều Nhi kinh ngạc nhìn Đồ Liêu.

Đồ Liêu cười ha ha một tiếng, “Ngươi nói nếu đã là giả, vì sao ta còn đưa Thiên Đạo Hương cho hắn ư?”

Kiều Nhi vội vàng gật đầu, Đồ Liêu hừ một tiếng nói, “Tên Hôi Trực này là giả, vậy thì cũng chỉ có thể là Lam Tiểu Bố hoặc là Mạc Vô Kỵ.

Vừa rồi ta đã phát một đạo tin tức cho Hôi Trực, hắn cũng không trả lời, vậy thì càng chứng thực phán đoán của ta.

Còn về Thiên Đạo Hương, là ta cố ý cho hắn. Loại hương này một khi đốt lên, quả thật có thể dẫn thụ linh của Vũ Trụ Thụ đến. Nhưng mà người đốt lên cây hương này dám ở trong Hỗn Độn mà đốt lên Thiên Đạo Hương, đó chính là trở thành tín đồ sinh tử của thụ linh Vũ Trụ Thụ. Cho dù Hôi Trực giả kia chỉ đốt Thiên Đạo Hương, thậm chí không hít một chút nào, hắn cũng sẽ bị thụ linh Vũ Trụ Thụ khống chế. Với thủ đoạn của thụ linh Vũ Trụ Thụ, sao có thể bỏ qua cơ hội này?”

Còn một câu nữa Đồ Liêu chưa nói ra, Hôi Trực giả kia khi tiến vào khu vực Hỗn Độn, nhất định phải dùng quy tắc đại đạo của mình tạo dựng ra một cái không gian, lúc này mới đốt Thiên Đạo Hương lên. Trên thực tế cái không gian được tạo dựng từ quy tắc đại đạo này, cộng thêm Thiên Đạo Hương, chẳng khác nào để Hôi Trực giả vào bẫy.

Kiều Nhi mừng rỡ nói, “Nếu như đối phương bị thụ linh Vũ Trụ Thụ khống chế, vậy thì có khả năng sẽ bị Liêu lang nắm trong tay.”

Đồ Liêu cười he he nói, “Không sai, mặc dù ta không quá thân cận với Vũ Trụ Thụ, nhưng mà ta là người lấy ra Thiên Đạo Hương, giúp Vũ Trụ Thụ khống chế được đối phương, ta hỏi thụ linh Vũ Trụ Thụ muốn kéo hắn về đây làm việc cho ta, thụ linh Vũ Trụ Thụ chắc hẳn sẽ không từ chối. Nhiều nhất thì chỉ là để tên Hôi Trực giả kia ngày ngày đốt hương cúng bái hương hỏa cho Vũ Trụ Thụ kia một chút thôi.”

“Thế nhưng người kia ta thấy cũng không phải là hạng đơn giản, lỡ như bị đối phương phát hiện, tổn thất một cái Thiên Đạo Hương cũng quá lớn rồi.” Kiều Nhi có chút lo lắng nói.

Loại vật như Thiên Đạo Hương, từ một góc độ nào đó mà nói, so với Vũ Trụ đạo quả mười vân còn quý giá hơn. Thậm chí có thể sánh ngang với bảo vật Khai Thiên, hoặc là càng có giá trị hơn. Cho dù là Đồ Liêu, cũng chỉ có một cây Thiên Đạo Hương này thôi. Đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái truyền tống bàn mười lần kia quý giá hơn, nhưng đối với Đồ Liêu và Kiều Nhi mà nói, Thiên Đạo Hương mới là thứ trân quý nhất.

Đồ Liêu không để ý mà nói, “Cho dù có thất bại, chúng ta cũng chẳng có chút tổn thất nào cả, tu sĩ Nhân tộc của mười đại thế giới thất bại bị đuổi ra khỏi đại vũ trụ hoặc là bị tàn sát không còn, đó là chuyện chắc chắn rồi. Ba vị ca ca và vị đệ đệ tốt kia của ta đều có Vũ Trụ Thụ ủng hộ đều thắng ta rồi, mà một khi tộc Thiên Mông hoàn toàn khống chế đại vũ trụ, vậy thì Thủy Tố bốn phương của đại vũ trụ, rất có thể không có phần của ta.”

Câu nói tiếp theo Đồ Liêu không nói, nhưng mà Kiều Nhi đã hiểu, đó chính là lỡ như tất cả mọi người đều mất đi sự ủng hộ của Vũ Trụ Thụ, cơ hội Đồ Liêu canh tranh vị trí Thủy Tổ bốn phương sẽ lớn hơn.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố xuất hiện, nơi này rõ ràng chính là bên ngoài An Lạc Thiên Thành của Trung Ương thế giới, nhưng mà giờ phút này An Lạc Thiên Thành đã không có một tu sĩ Nhân tộc nào, đều đã bị tộc Thiên Mông chiếm cứ.

Lam Tiểu Bố nhìn truyền tống bàn trong tay một chút, hắn cảm nhận được dấu vết của Vũ Trụ Thụ trong đó. Có thể khẳng định, loại truyền tống bàn nghịch thiên này không thể tách rời với Vũ Trụ Thụ.

Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước hắn suy đoán chính xác, tộc Thiên Mông đi lại giữa các đại thế giới ở đại vũ trụ, cũng thông qua pháp bảo truyền tống tương tự. Điểm khác biệt chính là, cái truyền tống bàn của hắn rất nhỏ, một lần chỉ có thể truyền tống một người, mà pháp bảo truyền tống của đối phương rất lớn, một lần có thể truyền tống nhiều hơn.

Đương nhiên cũng có một khả năng, truyền tống là dùng cái truyền tống bàn này, nhưng mà một người của đối phương có thể mang theo cả thế giới để truyền tống. Mà trong thế giới đó có chứa ngàn vạn đại quân tu sĩ.

Lam Tiểu Bố không vào An Lạc Thiên Thành, hắn rời xa An Lạc Thiên Thành, tìm một chỗ rồi tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.

Loại đồ vật dính đến hương hỏa thế này, Lam Tiểu Bố đều rất cẩn thận. Hắn biết rõ, nguyện lực hương hỏa là một loại thần bí và có sức mạnh kỳ quái nhất trong các loại đại đạo. Trường Sinh Đạo Thụ của hắn, cũng không có đạo tắc Hương Hỏa.

Lam Tiểu Bố không diễn hóa ra đạo tắc Hương Hỏa, hắn vẫn cho rằng lực hương hỏa và lực công đức có chút yếu kém. Hương hỏa có lẽ có thể mang đến công đức, nhưng thu hoạch được cùng đức lại càng khó khăn hơn mới đúng.

Chương 2654 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Cho nên sau khi có được một cây Thiên Đạo Hương này, Lam Tiểu Bố lập tức dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của cây Thiên Đạo Hương này.

Chỉ qua nửa nén hương, sắc mặt Lam Tiểu Bố lập tức trở nên khó coi. Nếu như không phải là Đồ Liêu đã phát hiện ra mình không phải là Hôi Trực, thì chính là gia hỏa này đang tính toán Hôi Trực.

Bởi vì cây Thiên Đạo Hương này một khi đốt lên, sẽ khóa đi một chút nguyện lực và đại đạo của người đốt hương dâng hiến cho người khác. Cho dù không thông qua phương thức tế bái, kết quả cũng sẽ nhận được đồ tế bái. Huống chi còn đốt hương trong chính không gian quy tắc do chính mình tạo dựng ra?

Điều duy nhất khiến Lam Tiểu Bố cảm thấy chuyến đi này không uổng chính là, một cây Thiên Đạo Hương này chính là bảo vật hàng thật giá thật, không có chút giả dối nào.

Nếu là Thiên Đạo Hương thật, vậy thì nói rõ lời Đồ Liêu nói cũng là thật, chính là cây Thiên Đạo Hương này có thể dẫn dụ thụ linh Vũ Trụ Thụ đến.

Lam Tiểu Bố nhìn cây Thiên Đạo Hương trong tay, nếu như Đồ Liêu muốn hắn hiến tế đại đạo và nguyện lực của chính mình, bị thụ linh Vũ Trụ Thụ nô dịch, vậy thì đã nói rõ cây Thiên Đạo Hương này chỉ có ở trong khu vực Hỗn Độn mới có thể dẫn thụ linh Vũ Trụ Thụ đến.

Chỉ là hắn không thể nào tự mình đốt lên, hơn nữa còn không thể nào đốt cây hương này ở trong không gian quy tắc của mình. Lam Tiểu Bố cũng sẽ không ngốc mà đi luyện chế con rối, để con rối làm việc thay mình.

Bất cứ phương thức đốt lên cây Thiên Đạo Hương này có liên quan đến quy tắc đại đạo của hắn, đều có thể khiến hắn sa vào. Đây không phải là vì hắn không thể nào khống chế được quy tắc Thiên Đạo của cái Thiên Đạo Hương này, mà là bởi vì nơi này là đại vũ trụ, rất nhiều quy tắc thiên địa đều có liên quan đến thụ linh Vũ Trụ Thụ. Cho dù đại vũ trụ không phải là của thụ linh Vũ Trụ Thụ, nhưng thụ linh Vũ Trụ Thụ có thể khống chế Vũ Trụ Thụ, Vũ Trụ Thụ có thể khống chế phần lớn quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. TRong tình huống này, hắn lại đi đốt Thiên Đạo Hương lên, tám chín phần mười sẽ bị sa lầy.

Nhưng mà nơi này là khu vực do tộc Thiên Mông khống chế, hắn có thể bắt một tên tộc Thiên Mông đến.

Trung Ương thế giới quá rộng lớn, cộng thêm tu sĩ tộc Thiên Mông không thích ra ngoài, muốn ở bên ngoài An Lạc Thiên Thành bắt một tu sĩ tộc Thiên Mông, vậy thì tương đương với việc ôm cây đợi thỏ, cơ hội quá nhỏ. Lam Tiểu Bố dịch hình thành một tu sĩ tộc Thiên Mông, sau đó quang minh chính đại tiến vào An Lạc Thiên Thành.

Lúc trước An Lạc Thiên Thành là nơi mà Nhân tộc thích chen chúc đến, bây giờ đã trở thành thiên đường của tộc Thiên Mông. Lam Tiểu Bố có cảm giác mình không có tâm lý kỳ thị chủng tộc, nhưng nhìn tu sĩ tộc Thiên Mông mặt người thân thú qua lại ở chỗ này, hắn luôn cảm thấy có chút khó chịu.

Sau một nén nhang, Lam Tiểu Bố đã theo đuôi một tu sĩ tộc Thiên Mông bước đại đạo thứ năm rời khỏi An Lạc Thiên Thành.

Muốn ở trong khu vực Hỗn Độn mở ra thế giới quy tắc, tu vi thấp nhất cũng không thể thấp hơn bước đại đạo thứ năm. Hơn nữa khu vực Khô Sinh Hỗn Độn thuộc về khu vực Hỗn Độn tử vong, yêu cầu tu vi đối với tu sĩ sẽ cao hơn một chút.

Chỉ là tộc Thiên Mông ở An Lạc Thiên Thành, bước đại đạo thứ sáu cực hiếm gặp được. Cho dù có gặp được, bọn hắn cũng sẽ không rời khỏi An Lạc Thiên Thành, Lam Tiểu Bố cũng không thể bắt đi được. Hơn nữa, mỗi một tu sĩ tộc Thiên Mông bước đại đạo thứ sáu ở nơi này, đều là người có chức quan.

Phương hướng mà tên tu sĩ tộc Thiên Mông bước đại đạo thứ năm này đi hình như là Đại Vũ Trụ cốc, Đại Vũ Trụ cốc không những nổi danh ở Trung Ương thế giới, mà còn nổi danh ở toàn đại vũ trụ. Không nói đến người khác, chính Lam Tiểu Bố cũng từng tu luyện ở chỗ này.

Vừa mới rời khỏi phạm vi Giám Sát đại trận của An Lạc Thiên Thành, Lam Tiểu Bố lập tức cản tên tu sĩ tộc Thiên Mông này lại.

“Ngươi là Nhân tộc…” Tu sĩ tộc Thiên Mông này vừa nhìn thấy Lam Tiểu Bố, chỉ mới nói được mấy chữ đã bị một đạo thủ ấn nguyên khí của Lam Tiểu Bố nắm cổ lôi đi.

Nửa tháng sau, ở bên ngoài khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, Lam Tiểu Bố nhìn tu sĩ tộc Thiên Mông đã bị hắn dạy dỗ trở nên ngoan ngoãn hỏi, “Nhị Mỏ, trước đó những gì ta dạy cho ngươi, ngươi có thể làm không?”

Tên tu sĩ tộc Thiên Mông này gọi là gì Lam Tiểu Bố cũng không biết, sở dĩ hắn đặt cái tên này, là bởi vì cho dù là ở tộc Thiên Mông, nhưng lại có thể đến Đại Vũ Trụ cốc tu luyện, thế thì trong nhà nhất định có mỏ hoặc là có núi dựa tương đối lợi hại. Cho dù là loại nào, cũng không có liên quan gì đến hắn, cho nên Lam Tiểu Bố cứ gọi hắn ta là Nhị Mỏ.

Đầu Nhị Mỏ gật liên tục như gà mổ thóc, “Tiền bối, ta biết. Sau khi tiến vào khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, phải cố gắng đi sâu vào trong, đi đến cực hạn rồi thì tạo dựng ra một cái không gian quy tắc của mình, sau đó đốt cây hương màu vàng mà ngươi đưa cho ta lên. Sau đó thì ta được tự do, ta có thể tùy ý rời khỏi khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. ĐƯơng nhiên, nếu như ta chết trong khu vực Hỗn Độn, thì không thể trách tiền bối được.”

“Rất tốt, ngươi rất có tiền đồ, ta xem trọng ngươi. Đi đi, vào trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.” Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng gật đầu.

“ĐƯợc.” Nhị Mỏ vì muốn nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của Lam Tiểu Bố, dùng tốc độ nhanh nhất mà vọt vào trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Không thể không nói, lực tương tác của tộc Thiên Mông đối với khu vực Hỗn Độn mạnh hơn tu sĩ Nhân tộc. Một tu sĩ Nhân tộc bước đại đạo thứ năm, nếu như không có trợ giúp từ bên ngoài, muốn một mình vào trong khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, đồng thời bình yên vô sự mà ra ngoài, khả năng này còn chưa đến 10%.

Chương 2655 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ. (2)

Mà Lam Tiểu Bố đi theo phía sau Nhị Mỏ này, cho dù trong khu vực Hỗn Độn không có khái niệm thời gian, nhưng mà Lam Tiểu Bố cảm thấy nếu như dựa vào thời gian bên ngoài mà tính toán, gia hỏa này ít nhất đã đi trong khu vực Hỗn Độn năm ngày rồi.

Dường như cảm nhận được mình đã đi đủ xa rồi, Nhị Mỏ tự mình mở không gian quy tắc ra, đồng thời làm theo lời Lam Tiểu Bố nói, lấy một cái tế đàn, vô cùng cung kính cắm cây Thiên Đạo Hương màu vàng kia lên trên tế đàn, sau đó dùng tâm hỏa của mình đốt lên.

Sau khi làm xong, lúc này Nhị Mỏ mới quay người rời đi. Sau khi phát hiện Lam Tiểu Bố thật sự không quản đến hắn ta nữa, NHị Mỏ vô cùng vui mừng, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong Hỗn Độn.

Lam Tiểu Bố không tiến vào không gian quy tắc của NHị Mỏ, hắn cảm thấy cái tên Nhị Mỏ này rất giữ uy tín, nếu như có thể xử lý được thụ linh Vũ Trụ Thụ, cũng xem như giúp Nhị Mỏ này một chuyện.

Trong không gian quy tắc của NHị Mỏ, chỉ có Thiên Đạo Hương đang đốt, mà thực lực của Lam Tiểu Bố ở trong loại không gian Hỗn Độn này, hoàn toàn không cần mở rộng không gian của bản thân ra, thời gian một nén nhang, khu vực Hỗn Độn còn chưa thể nào niết hóa được hắn. Hắn chỉ bố trí một cái Giám Sát Trận bên ngoài không gian quy tắc của Nhị Mỏ, vì trì hoãn tốc độ niết hóa của Hỗn Độn, Giám Sát Trận của hắn dùng vật liệu đỉnh cấp làm trận kỳ, tin rằng muốn kiên trì một nén hương thì vẫn được.

Cho dù Lam Tiểu Bố không tiến vào không gian quy tắc của Nhị Mỏ, hắn vẫn lấy Vũ Trụ Ma ra, mai phục ở bên ngoài không gian quy tắc của NHị Mỏ như hắn.

Một nén nhang nhanh chóng trôi qua, khiến Lam Tiểu Bố cau mày chính là, hắn không hề nhìn thấy thụ linh Vũ Trụ Thụ đến. Chẳng lẽ là Đồ Liêu lừa hắn? Nhưng mà cây Thiên Đạo Hương kia không thể nào là giả được, cho dù Đồ Liêu có lừa hắn, cũng không thể đưa bảo vật quý giá như vậy cho hắn.

Khi Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu, trong Giám Sát TRận đột nhiên hiện lên một gốc Vũ Trụ Thụ mini. Hoặc có thể nói đây là một Vũ Trụ Thụ hình người, chẳng những có mũi miệng mà còn có mắt, rõ ràng đây chính là thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Lần đầu tiên Lam Tiểu Bố nhìn thấy thụ linh Vũ Trụ Thụ, là khi đang ở đại hội Vĩnh Sinh, lúc đó Đế Lan vây khốn thụ linh Vũ Trụ Thụ, muốn luyện hóa thụ linh Vũ Trụ Thụ. Nhưng mà hắn và Mạc Vô Kỵ đột nhiên ra tay, phá hủy chuyện tốt của Đế Lan. Lúc đó thụ linh Vũ Trụ Thụ mới cao chừng một thước, lúc này mới qua bao lâu, thụ linh Vũ Trụ Thụ đã cao hơn một thước rồi.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ cảm nhận được mùi hương Thiên Đạo Hương, nó dường như không hề cân nhắc, trực tiếp bước vào trong không gian quy tắc của Nhị Mỏ.

Rõ ràng trong mắt nó, cho dù có ám hại nó cũng không sợ. Đã đốt Thiên Đạo Hương mà còn muốn ám hại nó sao?

Hầu như ngay khi thụ linh Vũ Trụ Thụ xông vào trong không gian quy tắc của NHị Mỏ, Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố cũng kích phát.

Chỉ trong chớp mắt, vùng không gian này đã biến thành một cối xay khổng lồ, khí Hỗn Độn không ngừng bị cái cối xay lớn này xé mở, tất cả lập tức xuất hiện rõ ràng trong không gian sát phạt của cái cối xay lớn này.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ đột nhiên bừng tỉnh, nó điên cuồng muốn xông ra ngoài. Chỉ là có Vũ Trụ Ma của Lam Tiểu Bố, nó hoàn toàn không thể nào thoát được.

Cho dù thụ linh Vũ Trụ Thụ đã cường đại hơn trước rất nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng không phải là Đế Lan.

Đế Lan tu luyện tấn cấp ở trong đại vũ trụ, đại đạo của bản thân đã bị thụ linh Vũ Trụ Thụ trói buộc, cộng thêm đang ở trong không gian của thụ linh Vũ Trụ Thụ, muốn bắt được thụ linh Vũ Trụ Thụ là chuyện khó có thể làm được. Nhưng Lam Tiểu Bố tu luyện là đại đạo tự thân, hoàn toàn không bị bất cứ quy tắc thiên địa nào của đại vũ trụ trói buộc, thụ linh Vũ Trụ Thụ cũng không thể trói buộc được hắn.

“Ngươi là người phương nào? Vì sao lại trói ta?” Thụ linh Vũ Trụ Thụ nhìn Lam Tiểu Bố bước ra, vậy mà lại mở miệng nói tiếng người.

Lam Tiểu Bố không ngừng gia tăng khí thế sát phạt của Vũ Trụ Ma, tiếp tục trấn áp thụ linh Vũ Trụ Thụ, bản thân thì cười ha ha., "Ta là người phương nào, chẳng lẽ ngươi lại không biết?"

"Ngươi là Lam Tiểu Bố?" Thụ linh Vũ Trụ Thụ cao một mét tám, bị Vũ Trụ Ma trấn áp bây giờ chỉ còn cao hơn một thước. Nếu như Vũ Trụ Ma tiếp tục trấn áp, nói không chừng thụ linh Vũ Trụ Thụ sẽ bị mài thành nhựa cây.

"Lam Tiểu Bố, ta và ngươi chẳng hề liên quan đến nhau, vì sao ngươi lại đến đây ám hại ta?" Thụ linh Vũ Trụ Thụ quát lên.

Lam Tiểu Bố xòe tay ra lấy Vạn Quân Tỏa, đây là bảo vật Khai Thiên mà hắn lấy được từ trong khố phòng của Hôi Trực, lúc trước cũng dựa vào món bảo vật này làm tâm kết giới, bố trí Khốn Sát Trận bên ngoài đại vũ trụ cướp được Vô Khư Tiễn của Hôi Trực.

Bây giờ có Vũ Trụ Ma trấn áp, Vạn Quân Tỏa nhẹ nhàng khóa thụ linh Vũ Trụ Thụ lại.

Nhìn thấy thụ linh Vũ Trụ Thụ đã bị khóa lại, lúc này Lam Tiểu Bố mới thở ta một hơi nhẹ nhõm, cười ha ha nói, "Ngươi và ta không có liên quan gì sao? Lúc trước khi ngươi suýt bị Đế Lan luyện hóa, là ai cứu ngươi? Bố gia ngươi rõ ràng đã cứu ngươi, cái tên khốn khiếp ngươi, vậy mà dựa vào Vũ Trụ Thụ động tay động chân lên quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, khiến tu sĩ Nhân tộc bị tộc Thiên Mông tiêu diệt gần hết."

"Ngươi thả ta ra, ta đảm bảo sẽ không làm như vậy nữa." Con ngươi xanh mơn mởn của thụ linh Vũ Trụ Thụ đảo quanh, mở miệng nói.

"Nón Xanh, đừng có nằm mơ chuyện không thể nữa. Gần đây ta muốn ăn thanh đạm một chút, ta sẽ lấy ngươi về làm thành một món Bạch Chưởng Vũ Trụ Thụ linh, có lẽ cũng được." Lam Tiểu Bố cười he he.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ nghe thấy vậy, toàn thân rét tun, nhanh chóng kêu lên, “Ta không phải thức ăn chay, ta là món ăn mặn.”

Chương 2656 - Hoàn

Lam Tiểu Bố ừ một tiếng, “Món ăn mặn à, vậy cũng được, vẫn nên về làm Bạch Chướng Vũ Trụ Thụ linh thôi.”

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố mặc kê không hỏi đến thụ linh Vũ Trụ Thụ nữa, vung tay lên một cái, lập tức ném thụ linh Vũ Trụ Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn này đối với Lam Tiểu Bố mà nói thì chẳng có chút uy hiếp nào cả, chỉ chưa đến một ngày, Lam Tiểu Bố đã ra khỏi khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

“Ngươi là Lam Tiểu Bố?” Lam Tiểu Bố mới vừa ra khỏi khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, một giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai hắn.

Đứng trước mặt hắn là một nam tử gầy yếu có dáng người thấp bé, da thịt trắng nõn như nữ nhân. Mấy cọng tóc lưa thưa chiếm cứ một khu vực trên đỉnh đầu, trên trán có vòng xoáy có hình dạng như gợn sóng, mặc kệ là nhìn bằng mắt thường hay là thần niệm, đều khiến người ta cảm tháy choáng váng.

Cái khí thế cường hãn kia, khiến Lam Tiểu Bố nghĩ đến một người, Hôi Trực. Nhưng mà Lam Tiểu Bố biết Hôi Trực, người trước mắt này rõ ràng không phải là Hôi Trực.

“Ngươi là Hoàn?” Lam Tiểu Bố lập tức đề phòng, thực lực của Hoàn cũng không hề kém hơn Hôi Trực, hắn có thể đánh Hôi Trực trọng thương, đó là kết quả sau nhiều lần tính toán.

Mà Hoàn trước mắt này lại ngăn cản đường đi của hắn, rất rõ ràng là hắn không thể nào bố trí được bất cứ bẫy rập hay là kết giới KHốn Sát nào cả.

“Không sai, ta chính là Hoàn. Ta còn muốn nói cho ngươi biết một chuyện đó chính là ta không phải là Hôi Trực, ngươi có thể tính toán được Hôi Trực, lại không thể tính toán được ta. Ta có thể không giết ngươi, nhưng ngươi nhất định phải giao một thứ ra đây.” Hoàn từ tốn nói.

Lam Tiểu Bố không hỏi Hoàn cần mình giao ra thứ gì, bởi vì cho dù đối phương muốn hắn giao ra thứ gì, hắn cũng sẽ không giao ra, cho dù là một viên linh thạch, hắn cũng sẽ không.

Thấy Lam Tiểu Bố không nói lời nào, cũng không chạy trốn, Hoàn nói ra, “Giao Vũ Trụ Ma ra đây, sau đó ngươi có thể đi. Đương nhiên, bên trong Vũ Trụ Ma nhất định phải có Đại Vũ Trụ Thuật.”

“Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này?” Lam Tiểu Bố bình tĩnh hỏi.

Đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Tứ đạo tôn, hắn đến đây chỉ có một người biết, đó chính là Tứ đạo tôn. Bây giờ Hoàn rõ ràng là đang ở bên ngoài khu vực Khô Sinh Hỗn Độn chờ hắn, không phải Tứ đạo tôn mật báo, còn có thể là ai?

Hoàn nở một nụ cười trào phúng, “Thủ đoạn dịch hình của ngươi mặc dù không tệ, nhưng không thể lừa được ta. Từ khi người tiến vào An Lạc Thiên Thành, lại từ An Lạc Thiên Thành ra ngoài, đều nằm trong lòng bàn tay của ta.”

Lam Tiểu Bố giật mình, lúc trước hắn khẳng định thủ đoạn dịch hình của mình đến ngay cả bước đại đạo thứ chín cũng sẽ không thể phát hiện ra, làm sao Hoàn có thể phát hiện ra?

KHi trong lòng Lam Tiểu Bố đang từ từ hình thành nên sự kiêng kị với Hoàn, Hoàn lại nói thêm lần nữa, “Chỉ cần ở đại vũ trụ, ngươi sẽ không chạy thoát khỏi sự truy tìm của ta, ngươi có tin không?”

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì một chút kiêng kị trước đó lập tức biến mất. Hắn khẳng định Hoàn không hề phát hiện ra hắn dịch hình, nếu như Hoàn phát hiện, vậy thì tuyệt đối không chờ đến bây giờ, nhất định đã sớm ra tay với hắn.

Có thể là trên đường từ An Lạc Thiên Thành đến Đại Vũ Trụ cốc, Hoàn đã bố trí Giám Sát đại trận, vừa hay phát hiện ra hắn bắt Nhị Mỏ đi, sau đó thông qua quay ngược không gian mà tìm được khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.

Còn về chuyện Hoàn nói ở trong đại vũ trụ này, mình không thể trốn thoát được, chính là muốn phô trương thanh thế, hắn ta đang lo lắng sau khi mình chạy thoát thì không đuổi kịp, cho nên lúc này mới nói lời làm ảnh hưởng lòng tin của mình.

Nhưng mà suy nghĩ này rất nhanh đã bị Lam Tiểu Bố gạt bỏ, nguyên nhân chính là chuyện Hôi Trực đã chịu thiệt trong tay hắn.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói ra, “Hoàn, nếu như ta đoán không sai, Đồ Liêu chắc hẳn cũng đến An Lạc Thiên Thành đúng không?”

Hôi Trực tuyệt đối không nói chuyện mình bị thiệt trong tay Lam Tiểu Bố hắn cho Hoàn biết, bởi vì Hôi Trực lo lắng Hoàn giết Lam Tiểu Bố hắn, lấy đi tất cả đồ trên người hắn.

Sở dĩ Đồ Liêu đến An Lạc Thiên Thành, tuyệt đối là vì muốn thấy kết quả. Hắn lấy Thiên Đạo Hương đi, theo Đồ Liêu, hắn đã trở thành tín đồ của thụ linh Vũ Trụ Thụ, nói không chừng gia hỏa này còn muốn thụ linh Vũ Trụ Thụ giao mình ra cho hắn ta.

Nhưng mà Lam Tiểu Bố tin tưởng cho dù là Đồ Liêu cũng sẽ không nói cho Hoàn, mình đến là để thu phục thụ linh Vũ Trụ Thụ, nhiều nhất chỉ có nói cho Hoàn biết, Hôi Trực đã bị thua thiệt trong tay hắn và Mạc Vô Kỵ.

Hoàn nhìn thấy Lam Tiểu Bố vẫn giữ thái độ bình tĩnh, đã biết tuyệt đối không thể thoái mái mà lấy ra Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật. Hắn ta cười ha ha, lĩnh vực đạo tắc Đại Trụ chỉ trong nháy mắt đã càn quét ra ngoài.

Người đã bị hắn ta nhắm vào, chỉ một Lam Tiểu Bố thôi còn chưa thể nào thoát khỏi tay hắn ta.

Lam Tiểu Bố đang đỉnh hỏi thăm đối phương một vài vấn đề liên quan đến Đại Vũ Trụ Thuật, đột nhiên cảm nhận được lĩnh vực Trường Sinh của mình giống như vừa rơi vào trong một vòng xoáy, trong khoảng thời gian ngắn đã bị cắn nuốt hết một nửa. Đạo tắc đại đạo của Lam Tiểu Bố điên cuồng lưu chuyển, không ngừng tăng cường lĩnh vực Trường Sinh của mình.

Hoàn giống như hơi giật mình., bị lĩnh vực Đại Trụ của hắn ta cắn nuốt, thế mà đối phương còn có thể thủ được một chút, cái này khiến hắn ta chấn động vô cùng.

Trên thực tế đừng nói là Lam Tiểu Bố, cho dù là một Đạo Tổ nào đó đứng trước mặt của hắn ta, lĩnh vực Đại TRụ của hắn ta đã mở rộng ra, lĩnh vực Không Gian của đối phương sẽ biến mất trong chớp mắt, bị lĩnh vực Đại Trụ của hắn ta cắn nuốt. Cho dù là khi tộc Thiên Mông còn chưa vùng lên, mười phương thế giới ở đại vũ trụ này, chẳng một hai là lọt vào mắt hắn ta.

Chương 2657 - Hoàn (2)

Hắn ta tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, trừ niết hóa tinh cầu vũ trụ thì chính là cắn nuốt toàn bộ đạo tắc. Lĩnh vực của tu sĩ lấy đạo tắc Không Gian làm cơ sở mà xây dựng lên, ở trong mắt Hoàn đương nhiên là sẽ bị cắn nuốt. Trong tình huống bình thường, lĩnh vực Đại Trụ của hắn ta đột nhiên càn quét ra ngoài, tất cả lĩnh vực đối phương đều sẽ biến mất không thấy nữa, sau đó đối phương sẽ bị lĩnh vực của hắn ta trói buộc khống chế.

Nhưng mà cái lĩnh vực cắn nuốt này đứng trước mặt Lam Tiểu Bố lại mất đi hiệu lực, lĩnh vực của hắn ta càn quét ra ngoài, vậy mà không thể cắn nuốt hết lĩnh vực đại đạo của Lam Tiểu Bố, còn khiến Lam Tiểu Bố có thể tiếp tục tăng cường lĩnh vực của mình mà chống cự.

Hoàn dùng lĩnh vực Đại Trụ như có như không khóa không gian của Lam Tiểu Bố lại, hắn ta biết rõ, hắn ta chỉ có thể làm như vậy. Muốn hoàn toàn khóa được Lam Tiểu Bố hoặc là xử lý lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, thực lực của hắn ta còn thiếu một chút. Có lẽ chỉ khi nào hắn ta bước vào bước đại đạo thứ chín rồi, mới có thể làm được. Khó trách Hôi Trực lại bị thương trước sự vây công của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ.

Nếu không thể nào cắn nuốt được hết lĩnh vực của Lam Tiểu Bố, cũng không thể khóa Lam Tiểu Bố lại, Hoàn dứt khoát không làm chuyện vô ích nữa, mà là chậm rãi nói, “Đưa Đại Vũ Trụ Thuật và Vũ Trụ Ma cho ta, ta đảm bảo sẽ để ngươi bước vào bước đại đạo thứ tám. Nếu như ta đoán không sai, bây giờ ngươi vẫn còn chưa phải là bước đại đạo thứ tám. Với tư chất và đại đạo của ngươi, một khi bước vào bước đại đạo thứ tám, ta tin rằng cho dù là ta cũng chưa chắc là đối thủ của ngươi.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, Hoàn rất mạnh, hắn chắc hẳn còn chưa phải là đối thủ của Hoàn. Nhưng mà ở nơi này, Hoàn muốn uy hiếp hắn thì còn chưa đủ tư cách đâu.

Vừa rồi hắn đã dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng ra mô hình kết cấu của không gian xung quanh, nơi này không có bất cứ kết giới và cấm chế KHốn Sát nào cả, cho nên hắn không cần lo lắng. Với loại người gian xảo như Hoàn, cho đến bây giờ cũng không bố trí kết giới ở nơi này, nói rõ đối phương cũng vừa mới đến đây không lâu.

“Đại Vũ Trụ Thuật mà ngươi tu luyện là từ đâu mà ra?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Đại Vũ Trụ Thuật trên người hắn, hắn cảm thấy rất kỳ quái là Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật như thế nào.

Hoàn hừ một tiếng, “Ta tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật như thế nào đó là chuyện của ta, có lẽ ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta, nhưng mà ta có thể khẳng định với ngươi, một khi tộc Thiên Mông chiếm cứ đại vũ trụ, ngươi sẽ không còn chút cơ hội nào bước vào bước đại đạo thứ tám đâu.”

“Nếu không trả lời, vậy Bố gia cũng chẳng tiếp ngươi nữa.” Lam Tiểu Bố nói xong thì thân hình lóe lên, biến thành một đạo độn quang rồi biến mất.

Vòng xoáy gợn sóng trên trán Hoàn bỗng nhiên tuôn ra trăm triệu vạn đạo tắc Không Gian, cả người Lam Tiểu Bố giống như bị cuốn vào trong những cái không gian đảo lộn và vòng xoáy không gian này. Vô cùng vô tận đạo tắc Niết Hóa từ trong vòng xoáy không gian này tuôn ra, thân hình Lam Tiểu Bố quay cuồng trong hư không không ngừng, dường như một khắc sau hắn sẽ bị gợn sóng không gian này nuốt chửng, sau đó niết hóa thành hư vô.

Thật mạnh! Lam Tiểu Bố điên cuồng kích phát đạo tắc Trường Sinh, quay người đánh ra một quyền. Thần thông Đại Đạo, Liệt Tắc Luân Văn.

Từng vòng đạo văn từ một quyền này của Lam Tiểu Bố bộc phát ra, trăm triệu vạn đạo tắc vòng xoáy không gian và đạo tắc Niết hóa do vòng xoáy trên trán Hoàn huyễn hóa ra lập tức trở nên rõ ràng.

Sau khi những đạo tắc vòng xoáy và đạo tắc Niết Hóa này trở nên rõ ràng, Lam Tiểu Bố không còn tiếp tục công kích nữa, mà thân hình lóe lên, ở bên trong những đạo tắc chồng chéo phức tạp này dễ dàng bỏ chạy, một khắc sau đã biến mất tăm.

Hoàn đứng ở đằng xa, nhìn phương hướng mà Lam Tiểu Bố biến mất, trong lòng lạnh đi.

Có thể khẳng định, muốn xử lý Lam Tiểu Bố, một mình hắn tuyệt đối không được. Nhất định phải liên thủ với Hôi Trực, trừ Vô Khư Tiễn của Hôi Trực ra, chỉ sợ không có thứ nào có thể làm gì được Lam Tiểu Bố.

Hơn nữa trừ Vô Khư Tiễn ra, hắn ta còn phải lấy pháp bảo đại đạo Thiên Niết Tuyền của mình ra, loại người như Lam Tiểu Bố, chỉ cần có một chút hy vọng sống là có thể bỏ chạy.

Hoàn không đuổi theo Lam Tiểu Bố, hắn ta biết mình chắc chắn không thể đuổi kịp. Hắn ta nhìn về một vùng hư không từ tốn nói, “Nếu đã tới, vậy thì ra đi, ngươi cũng đến tìm kiếm Lam Tiểu Bố à?”

Khi Hoàn vừa dứt lời, thân ảnh cao lớn của Đồ Liêu lập tức xuất hiện ở trước mặt Hoàn, “Đồ Liêu kính chào Đại Trụ Đạo Tổ, không biết Đạo Tổ có chờ được Lam Tiểu Bố không?”

Mặc dù biết Lam Tiểu Bố này sẽ ra ngoài vào lúc này, nhưng Đồ Liêu vẫn khách sáo hỏi một câu. Trong lòng hắn ta cũng vô cùng bất đắc dĩ, hắn ta hoàn toàn không nói cho Hoàn biết Lam Tiểu Bố đến khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, sao Hoàn lại biết được?

Hoàn thở dài, “Đã chờ được rồi, chỉ là người này quá gian xảo, đã chạy thoát rồi.”

Lam Tiểu Bố chạy rồi? Đây là có ý gì? Chẳng lẽ thụ linh Vũ Trụ Thụ không bắt Lam Tiểu Bố trở thành tín đồ, mà là để Lam Tiểu Bố lấy thụ linh Vũ Trụ Thụ đi?

Đồ Liêu nghĩ đến đây, sau lưng đột nhiên thấm đầy mồ hôi lạnh.

Cho dù thụ linh Vũ Trụ Thụ bị Lam Tiểu Bố đánh bại, hắn ta cũng sẽ không để ý, thậm chí khả năng này càng có lợi cho hắn ta bước vào vị trí Thủy Tổ của tộc Thiên Mông. Nhưng mà cơ hội Lam Tiểu Bố có thể đánh bại thụ linh Vũ Trụ Thụ chỉ có một phần vạn mà thôi, dù sao chuyện này cũng là chuyện dường như không thể nào xảy ra.

Chương 2658 - Đại vũ trụ sụp đổ.

Nói thật, mặc dù thực lực của Hoàn có khi còn mạnh hơn Hôi Trực một chút, nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, vòng xoáy cắn nuốt của Hoàn không uy hiếp hắn mạnh bằng Vô Khư Tiễn của Hôi Trực. Nếu như lúc trước Hôi Trực không phải muốn giết hắn, có thể hắn đã hồn phi phách tán trước Vô Khư Tiễn rồi.

Cho dù là bây giờ, nếu như hắn không đoạt được Vô Khư Tiễn, bây giờ hắn còn chưa bước vào bước đại đạo thứ tám, cũng tuyệt đối sẽ không đi tìm Hôi Trực, vậy thì chẳng khác nào đi tìm chết.

Thủ đoạn lĩnh vực Thôn Phệ của Hoàn, đối với người khác có lẽ là rất cường đại và đáng sợ, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng chỉ như thế mà thôi. Có lẽ là thần thông Phá Tắc của hắn có thể giúp hắn thoát khỏi đạo tắc thần thông của Hoàn, là vì hắn có chút nghiên cứu về Đại Vũ Trụ Thuật.

Chờ hắn bước vào bước đại đạo thứ tám rồi, nếu như Hoàn lại dám cản trước mặt hắn, hắn sẽ không để ý diệt gia hỏa này đi, sau đó đoạt đi thế giới của hắn ta.

Sau khi tìm được một chỗ yên tĩnh, Lam Tiểu Bố bố trí một cái kết giới ẩn nấp, sau đó tiến vào Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ có thể nói là một bộ phận của Vũ Trụ Thụ, hắn cũng không dám lôi gia hỏa này ra khi đang ở trong đại vũ trụ, lỡ như thụ linh trốn được, chỉ sợ hắn khó có thể bắt được lần thứ hai.

“Lam đạo hữu, chẳng lẽ ngươi định mãi nhốt ta ở chỗ này sao? Còn nữa, ngươi có thể không biết đi, trên Vũ Trụ Thụ có đạo quả mười hai vân, nếu như ta đoán không sai, ngươi chỉ mới lấy được tối đa là Vũ Trụ đạo quả mười vân mà thôi. Ngươi hợp tác với ta, ta có thể đưa cho ngươi Vũ Trụ đạo quả mười hai vân.” Thấy Lam Tiểu Bố tiến đến, thụ linh Vũ Trụ Thụ lập tức nói một tràng.

Lam Tiểu Bố mở tay ra, tiện tay lấy một chiếc ghế ra ngồi xuống, sau đó nhìn thụ linh Vũ Trụ Thụ ở trước mắt nói, “Nón Xanh, ngươi cảm thấy trí thông minh của ta và ngươi cùng một cấp độ sao? Đừng nói là Vũ Trụ đạo quả mười hai vân, cho dù là Vũ Trụ đạo quả 120 vân, ngươi cảm thấy ta luộc thụ linh rồi dùng có dinh dưỡng hơn, hay là ăn đạo quả dinh dưỡng hơn?”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ ngây ngẩn, đúng vậy, trên Vũ Trụ Thụ có thứ gì còn có giá trị hơn thụ linh nó chứ? Không nói đến bản thể của nó vốn có giá trị không gì sánh được, những năm qua Vũ Trụ Thụ hấp thu tinh hoa thiên địa, giá trị của nó còn hơn xa Vũ Trụ đạo quả mười hai vân.

“Trả lời ta mấy vấn đề, ta có thể cân nhắc đến chuyện không luộc ngươi, nhiều nhất thì…” Lam Tiểu Bố suy nghĩ một chút, phát hiện ra cho dù như thế nào thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho thụ linh Vũ

Trụ Thụ, dứt khoát không nói gì nữa.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ gấp gáp hỏi, “Vấn đề gì? Sau khi ta trả lời, ngươi sẽ thả ta sao?”

“Thả ngươi thì không vội, nhiều nhất chỉ là không luộc ngươi thôi. Vấn đề thứ nhất, ngươi giao quy tắc khống chế ở đại vũ trụ ra cho ta, ta nghiên cứu một chút. Vấn đề thứ hai, dẫn ta đi tìm Vũ Trụ Thụ. Vấn đề thứ ba…”

KHông đợi Lam Tiểu Bố nói xong, thụ linh Vũ Trụ Thụ lập tức chủ động cắt ngang lời Lam Tiểu Bố nói, “Lam đạo hữu, vấn đề thứ nhất và vấn đề thứ hai ta không thể giúp ngươi.”

Lam Tiểu Bố giận dữ, “Tốt xấu gì thì ngươi cũng là thụ linh Vũ Trụ Thụ, loại vấn đề này mà cũng không giúp được, vậy thì ta giữ lại ngươi để làm gì? Thụ linh như ngươi đúng là quá rác rưởi. ĐƯợc rồi, ta làm thịt kho tàu nhà ngươi.”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ thở dài nói, “Lúc đầu Vũ Trụ Thụ chỉ có linh trí đại đạo mà thôi, sẽ không diễn sinh ra thụ linh Vũ Trụ Thụ. Ta chỉ là gặp được cơ duyên, che đi linh trí đại đạo của Vũ Trụ Thụ, sau đó thành thụ linh Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố ngây người nhìn thụ linh Vũ Trụ Thụ, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Hóa ra ngươi không phải là thụ linh do Vũ Trụ Thụ tự động diễn sinh ra, mà là một tên giả mạo.”

Khó trách Vũ Trụ Thụ có chút kỳ quái, là một cây quy tắc mạch lạc của một giới, vậy mà lại đi sửa đổi quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, thậm chí còn dựa vào quy tắc thiên địa trợ giúp tộc Thiên Mông công kích Nhân tộc, cái này rõ ràng là hành vi phản vũ trụ. Một Vũ Trụ Thụ do vũ trụ sinh ra, vậy mà có hành vi phản lại vũ trụ của mình, cái này rõ ràng không hợp lý.

Lúc trước hắn vẫn không nghĩ thông vì sao lại như vậy, không ngờ quay qua quay lại, là do thụ linh Vũ Trụ Thụ giả này giở trò.

Mặc dù thụ linh Vũ Trụ Thụ đang tỏ ra trấn định, nhưng mà sâu trong lòng nó thì đang run lẩy bẩy, hoặc là nó đã biết Lam Tiểu Bố sẽ làm gì nó.

“Biết sớm như vậy, lúc trước nên giúp Đế Lan xử lý loại rác rưởi ngươi.” Lam Tiểu Bố không nhịn được mắng một câu.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ yếu ớt nói, “Cho dù có xử lý ta cũng vô dụng, ta đã sớm dung hợp với Vũ Trụ Thụ. Những năm qua, ta đã sớm dung nhập ý chí đại đạo của ta vào trong Vũ Trụ Thụ, một khi ta xảy ra chuyện, toàn bộ quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ cũng sẽ bị Vũ Trụ Thụ ảnh hưởng mà sụp đổ.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Ngươi đang uy hiếp ta đấy à? Nói cách khác, bây giờ ta xử lý ngươi, quy tắc đại vũ trụ sẽ sụp đổ?”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ nói tiếp, “Đúng vậy, cho dù qua một khoảng thời gian nữa mà ta không xuất hiện ở đại vũ trụ, Vũ Trụ Thụ sẽ khiến quy tắc thiên địa của đại vũ trụ sụp đổ. Ta chỉ là lo lắng mình bị người ta bắt đi, cho nên mới để lại những ý chí đại đạo này lên Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố đánh một phát, “Chỉ với ngươi mà còn muốn uy hiếp Bố gia ngươi à, ngươi còn non lắm.”

Vài chiếc lá xanh bị một bàn tay của Lam Tiểu Bố đánh bay, nếu như thụ linh Vũ Trụ Thụ có thể thay đổi sắc mặt, lúc này sắc mặt của nó nhất định là trắng bệch. Nó đã đoán được, tên họ Lam trước mặt này sẽ không bỏ qua cho nó.

Chương 2659 - Đại vũ trụ sụp đổ. (2)

Thế nhưng trong lòng thụ linh Vũ Trụ Thụ cảm thấy vô cùng oan uổng, nó thật sự không lừa gạt Lam Tiểu Bố. Bản thân nó đã ham sống sợ chết, nên khi bán mình thành thụ linh Vũ Trụ Thụ, đầu tiên là bán rẻ thần hồn mình cho Vũ Trụ Thụ. Chỗ tốt chính là chỉ cần Vũ Trụ Thụ tồn tại, thụ linh Vũ Trụ Thụ như nó cũng sẽ tồn tại. Mà trên thực tế, tồn tại ở đại vũ trụ này, Vũ Trụ Thụ không thể nào chết được. Còn nữa chính là chỉ cần nó xảy ra vấn đề, Vũ Trụ Thụ sẽ lập tức phá nát quy tắc thiên địa.

“Bản thể của ngươi là gì?” Khi Lam Tiểu Bố hỏi, đã quyết định luyện thụ linh Vũ Trụ Thụ này thành một viên đạo đan.

“Bản thể của ta là một Đại Xuân Thụ…” Thụ linh Vũ Trụ Thụ không dám giấu diếm.

Đại Xuân? Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút quen thuộc, cái này hình như là một trong năm đại thần thụ trong truyền thuyết ở ĐỊa Cầu, nghe nói rất nổi tiếng cùng với Kiền Mộc, Phù Tang. Nếu như gia hỏa này là Đại Xuân, lai lịch cũng không nhỏ đâu.

“Lam đạo hữu, ngươi nhất định phải thả ta ra ngoài, nếu không quy tắc thiên địa của đại vũ trụ sẽ hỏng đó.” Thụ linh Vũ Trụ Thụ trơ mắt nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố lại đánh tiếp một cái nữa, “Nói đi, ngươi rõ ràng không phải là tộc Thiên Mông, tại sao lại phải giúp tộc Thiên Mông đối phó với Nhân tộc?”

Trong lòng thụ linh Vũ Trụ Thụ khinh bỉ, tại sao phải đối phó với Nhân tộc? Nhìn thái độ của ngươi với ta là biết tại sao rồi. Nhưng mà lời này nó không dám nói ra, chỉ có thể giải thích, “Khi ta vẫn còn là

Đại Xuân thụ, bị một gia hỏa ác độc trói buộc, sau đó hắn cắm ta vào trong thế giới của hắn, ngày ngày đều uống nhựa cây của ta, còn cần ta để tu luyện. Bị hắn bắt 160.000 năm, tu vi của ta chẳng những không tiến triển mà còn sụt giảm. Trừ cái đó ra, hắn còn lột vỏ cây ta ra đi giao dịch với người khác…”

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu dược, hóa ra gia hỏa này là vì bị tu sĩ Nhân tộc ngược đãi, cho nên mới một lòng muốn diệt đi tu sĩ Nhân tộc.

Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã cảm thấy không đúng, thần niệm của hắn quét ra ngoài, trong phạm vi thần niệm, đại vũ trụ dường như đang phát sinh động đất, sông núi cuốn ngược, sông suối vỡ đôi, bình nguyên đột ngột biến mất…

Lam Tiểu Bố kinh hãi, trước tiên hắn ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, không cần hắn dùng thần niệm dò xét, đã lập tức cảm nhận được quy tắc thiên địa đang thay đổi.

Vô số quy tắc thiên địa bị xé rách, vỡ nát, đại vũ trụ dường như sắp dụp đổ.

Lam Tiểu Bố vươn tay bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ ra, thụ linh Vũ Trụ Thụ trong tay hắn không ngừng run rẩy.

“Nói đi, có phải là do ta bắt ngươi, cho nên Vũ Trụ Thụ bắt đầu xé rách quy tắc thiên địa của đại vũ trụ hay không?” Lam Tiểu Bố lạnh lùng hỏi.

Đầu thụ linh Vũ Trụ Thụ lập tức gật liên tục như gà mổ thóc, trong lòng nó đang khinh bỉ, không tin Xuân gia ngươi nói, sao nào? Quy tắc thiên địa của đại vũ trụ bắt đầu hỏng rồi. Cho rằng thụ linh ta và Vũ Trụ Thụ lâu năm kia là đồ bỏ sao? Ha ha.

“Nói, làm sao mới có thể khiến đại vũ trụ dừng bị xé rách quy tắc như vậy?” Nguyên khí từ tay Lam Tiểu Bố đè ép, thụ linh Vũ Trụ Thụ thét lên.

“Tiền bối, hãy thả ta ra, ta nhất định có thể khiến Vũ Trụ Thụ dừng xé rách các loại quy tắc ở đại vũ trụ.” Thụ linh Vũ Trụ Thụ vội vàng nói. Vì bảo mệnh, cũng không dám gọi Lam Tiểu Bố là đạo hữu, mà gọi là tiền bối.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, “Ta sẽ sưu hồn ngươi một chút, nếu như ngươi có chữ nào dối gạt ta, ngươi chắc chắn sẽ hối hận vì còn sống.”

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, thụ linh Vũ Trụ Thụ run rẩy mạnh hơn, nhanh chóng kêu lên. “Tiền bối, vừa rồi ta đã lừa gạt ngươi, một khi Vũ Trụ Thụ bạo động, cho dù là ta cũng không thể ngăn Vũ Trụ Thụ dừng bạo động, mãi đến khi toàn bộ quy tắc thiên địa của đại vũ trụ bị xé nát mới thôi.”

“Ngươi đúng là ác độc, vậy mà lại dung nhập lạc ấn ý niệm này vào trong Vũ Trụ Thụ.” Lam Tiểu Bố không còn chút khách sáo nữa, đã động sát ý.

Cảm nhận được sát ý lạnh lẽo thấm vào vỏ cây, thụ linh Vũ Trụ Thụ bị hù sợ, nhanh chóng kêu lên, “Lam tiền bối, ta có một cách giúp tiền bối tìm đến Vũ Trụ Thụ.”

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Nói sớm hơn một chút thì không phải tốt hơn sao? Cần gì chứ? Nói đi, còn nữa, chắc hẳn ngươi cũng biết, nếu như ta phát hiện ngươi lừa ta, ha ha, ngươi tự hiểu rồi chứ.”

“Vâng, vâng…” Thụ linh Vũ Trụ Thụ lập tức gật đầu vài lần, sau đó mới lên tiếng, rễ cây Vũ Trụ Thụ nằm ở Mộ Uẩn giới…”

“Mộ Uẩn giới?” Lam Tiểu Bố cắt ngang lời thụ linh Vũ Trụ Thụ, đây là nơi nào.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ không cần Lam Tiểu Bố hỏi đã chủ động giải thích, “Bên dưới mặt đất này còn có một thế giới…”

“Chẳng lẽ chính là nơi ẩn thân mà trước đó tộc Thiên Mông đã ở sao?” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ vội vàng nói, “Không phải, nơi tộc Thiên Mông ẩn thân ngoại trừ một vài chỗ ở đại vũ trụ, còn có không gian bất quy tắc ở dưới mặt đất, loại không gian bất quy tắc này không thể ở lâu, cũng không thể tăng thực lực. Thậm chí qua thời gian dài ở đó, đạo tắc sẽ bị niết hóa.

Cho nên tộc Thiên Mông muốn đi vào Mộc Uẩn giới, nhưng mà người ở bên trong Mộc Uẩn giới không dễ nói chuyện. Đừng nói là cho phép tộc Thiên Mông tiến vào Mộc Uẩn giới, chỉ cần là người tộc Thiên Mông vừa xuất hiện ở Mộc Uẩn giới, bọn hắn sẽ không chút do dự mà hạ sát thủ với tộc Thiên Mông, cho dù là vì nguyên nhân gì mà xuất hiện ở Mộc Uẩn giới, đều sẽ trực tiếp bị nghiền sát.”

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng hiểu ra, nơi lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ cứu Lăng Trục Chân, chắc hẳn là không gian bất quy tắc bên dưới mặt đất đại vũ trụ, loại không gian không ăn khớp này, lúc lớn lúc nhỏ, ẩn nấp trong thời gian ngắn thì được, nhưng tu luyện thì lại không được, bởi vì có nơi thì quy tắc rõ ràng, có nơi quy tắc lại mơ hồ không thể chịu được.

Chương 2660 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn

Theo lời thụ linh Vũ Trụ Thụ nói, bên dưới những không gian bất quy tắc này, còn có một cái giới vực, giới vực này tên là Mộc Uẩn giới. Bên trong Mộc Uẩn giới cũng có một chủng tộc đang tồn tại, nhưng mà chủng tộc này rất hung hãn. Hoàn toàn không cho phép tộc Thiên Mông tiến vào sinh tồn, một khi phát hiện thì lập tức truy sát.

Đại vũ trụ quả thật là phức tạp, vậy mà còn có loại không gian quy tắc dưới mặt đấy này.

“Ngươi nói là ở Mộc Uẩn giới kia có thể tìm được rễ Vũ Trụ Thụ?” Mặc dù Lam Tiểu Bố đang hỏi thăm thụ linh Vũ Trụ Thụ, nhưng trong lòng lại tin tưởng cách nói này. Dù sao thì lúc trước hắn và Mạc Vô Kỵ cũng đã từng nhìn thấy rễ Vũ Trụ Thụ ở dưới mặt đất, chỉ là cái rễ kia chỉ chớp mắt đã biến mất mà thôi.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ gật đầu liên tục, “Ta biết làm thế nào để tiến vào Mộc Uẩn giới, hơn nữa quy tắc thiên địa ở Mộc Uẩn giới cũng có liên quan đến Vũ Trụ Thụ, chỉ là ta không dám động đến quy tắc thiên địa của bọn hắn…”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ còn chưa nói hết câu, Lam Tiểu Bố đã nghe thấy một tiếng răng rắc truyền đến, sau đó hắn thấy một nhánh cây vô cùng mênh mông xuất hiện trong phạm vi thần niệm của mình, trong thần niệm chỉ có thể nhìn thấy nhánh cây và lá cây rậm rạp, hoàn toàn không nhìn thấy thân cây và rễ cây. Cái tiếng răng rắc kia, là vì có người đang dùng pháp bảo chặt đứt nhánh cây.

Từ những Vũ Trụ đạo quả lẻ tẻ trên nhánh cây này, Lam Tiểu Bố đã đoán được, đây là nhánh cây Vũ Trụ Thụ.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ cũng sững người, trong miệng chỉ tự lẩm bẩm, “Chuyện này sao có thể? Có người lại chặt Vũ Trụ Thụ…”

“Không có gì là không thể cả, Vũ Trụ Thụ bắt đầu niết hóa quy tắc thiên địa, xé rách trật tự thiên địa, đã chọc giận những người trong

Mộc Uẩn giới kia?” Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua hai tu sĩ đang điên cuồng chặt Vũ Trụ Thụ kia, khí thế đạo vận quanh thân hai người này rõ ràng khác biệt với tu sĩ Nhân tộc, tuyệt đối không phải là tộc Thiên Mông. Bởi vậy có thể thấy được, chí có thể là người Mộc Uẩn giới.

Vũ Trụ Thụ xé rách quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, rõ ràng đã lan đến gần Mộc Uẩn giới, cho nên người Mộc Uẩn giới bắt đầu xông lên muốn chia cắt hết Vũ Trụ Thụ. Còn tu sĩ Nhân tộc và tu sĩ tộc Thiên Mông, chắc hẳn còn chưa kịp phản ứng nhanh như vậy.

Không đúng, cho dù người của Mộc Uẩn giới có muốn xông lên, cũng không thể nhanh như vậy. Hai gia hỏa đang chặt nhánh cây Vũ Trụ Thụ này, không phải thông qua truyền tống trận đến, mà là đã sớm chờ ở đây rồi.

Nhưng mà Vũ Trụ Thụ đã xuất hiện rồi, Lam Tiểu Bố cuối cùng không cần phải nghe thụ linh Vũ Trụ Thụ dài dòng nữa, hắn phong ấn thụ linh Vũ Trụ Thụ lại, ném nó vào trong Vũ Trụ Duy Mô một lần nữa, thân hình lóe lên lập tức vọt đến chỗ nhánh cây đang mở rộng.

CHo dù Vũ Trụ Thụ có lớn đến đâu, hắn đi dọc theo nhánh cây thế này mà tìm kiếm, sớm muộn cũng có thể tìm được Vũ Trụ Thụ.

Bởi vì quy tắc thiên địa của đại vũ trụ đang sụp đổ, tốc độ Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch độn hành trong đại vũ trụ không chỉ nhanh hơn trước đó gấp mười lần. Nguy hiểm nhất chính là, bởi vì quy tắc thiên địa sụp đổ, trong hư không xuất hiện vô số vết nứt hư không và không gian sai chỗ, ngay cả khu vực Hỗn Độn cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn. Chỉ cần sơ ý một chút, sẽ bị cuốn vào trong không gian sai chỗ, vĩnh viễn cũng không thể quay lại đại vũ trụ.

Nhưng mà Thất Giới Thạch độn hành ở nơi thế này, lại vô cùng thành thạo điêu luyện. Bây giờ quy tắc còn chưa hoàn toàn sụp đổ, Thất Giới Thạch né tránh những vết nứt không gian và không gian sai chỗ kia vô cùng dễ dàng.

Tuyến đường một tháng lúc trước, bây giờ chỉ cần mấy ngày là có thể đến, hơn nữa còn càng lúc càng nhanh. Lam Tiểu Bố vẫn khá yên tâm với Thất Trụ Thiên thế giới, quy tắc thiên địa của đại vũ trụ vỡ nát, tộc Thiên Mông cho dù muốn công kích Thất Trụ Thiên thế giới, cũng không thể tiến hành truyền tống.

Hơn nữa Lam Tiểu Bố tin rằng, bây giờ chỉ sợ tộc Thiên Mông cũng không có tâm tình đi công kích Thất Trụ Thiên thế giới. Quy tắc thiên địa của đại vũ trụ sụp đổ, Nhân tộc thật sự bị lún vào trong đó, nhưng bên lo lắng hơn chắc hẳn là tộc Thiên Mông, đương nhiên còn có người của Mộc Uẩn giới bên dưới mặt đất kia.

Quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ sụp đổ đã trở thành sự thật, sau khi trải qua sợ hãi, cho dù là tu sĩ Nhân tộc hay là tu sĩ tộc Thiên Mông đều hiểu ra. Giờ phút này không còn là tu sĩ Mộc Uẩn giới điên cuồng chặt Vũ Trụ Thụ nữa, tu sĩ Nhân tộc cũng đang điên cuồng cướp đoạt nhánh cây Vũ Trụ Thụ, đến sau đó, tu sĩ tộc Thiên Mông cũng tham gia vào chuyện cướp đoạt nhánh cây Vũ Trụ Thụ.

Lúc này tu sĩ Nhân tộc và tu sĩ tộc Thiên Mông không còn đánh nhau nữa, bây giờ phải lo cướp đoạt nhánh cây Vũ Trụ Thụ trước mặt này, ai rảnh mà đánh nhau?

Vũ Trụ Thụ có thể xuất hiện ngắn hơn đại vũ trụ một chút, nhưng cho dù như thế nào, cũng là bảo vật khai thiên tích địa, dựa vào Hỗn Độn và quy tắc thiên địa của đại vũ trụ mà sinh trưởng. Có thể tưởng tượng, một một nhánh cây Vũ Trụ Thụ đều có giá trị không gì sánh nổi.

Chỉ là loại thần vật thiên sinh địa trưởng như Vũ Trụ Thụ, pháp bảo tầm thường hoàn toàn không thể nào chém nổi. Đến sau đó, nhiều người liên thủ bắt đầu bố trí khốn trận, sau đó dựa vào các loại pháp bảo liên thủ với nhau công kích nhánh cây Vũ Trụ Thụ.

Nhưng chỉ mấy ngày trôi qua, Vũ Trụ Thụ đã bắt đầu phản công. Thời điểm ban đầu, khi mọi người chặt Vũ Trụ Thụ, Vũ Trụ Thụ mặc kệ không quan tâm, chỉ điên cuồng niết hóa quy tắc thiên địa đại vũ trụ. Đến sau đó, Vũ Trụ Thụ đã theo bản năng mà bắt đầu phản công.

Chỉ cần chặt cái nhánh cây này, Vũ Trụ Thụ sẽ lập tức cuốn mình vào sâu trong lòng đất rồi biến mất tăm.

Chương 2661 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn (2)

Dù sao Vũ Trụ Thụ cũng là thứ diễn sinh ra quy tắc của đại vũ trụ, chín phần chín tu sĩ trong đại vũ trụ, đều tu luyện trong quy tắc thiên địa của đại vũ trụ. Cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, một khi vũ trụ dựa vào quy tắc để phán kích, những tu sĩ này sẽ không có bất cứ năng lực phản kháng nào cả. Cho dù ngươi đến từ Mộc Uẩn giới, hay là Nhân tộc, tộc Thiên Mông, quy tắc đại đạo tự thân bị người ta nắm giữ, chẳng khác nào bị người ta nắm chặt bảy tấc.

Nhưng mà cho dù là như vậy, cũng không thể ngăn cản bao nhiêu người điên cuồng.

Rất nhiều người đều biết rõ, quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ bắt đầu sụp đổ, đại vũ trụ không thể nào sinh tồn được. Lúc này, nếu như lấy được một nhánh Vũ Trụ Thụ một tấc thôi, tương lai khi tiến vào Hạo Hãn, cũng có một chỗ để cắm dùi. Cho dù chỉ dựa vào nhánh Vũ Trụ Thụ này mà cảm ngộ, cũng có thể tăng đại đạo của mình lên một cấp độ cực cao. Không thể nào đến gần Vũ Trụ Thụ để chặt cây, bọn hắn sẽ thông qua những cách khác để chặt cây.

...

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, hắn tin nếu như mình chặt nhánh Vũ Trụ Thụ này, vậy thì tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay. Vũ Trụ Thụ khống chế quy tắc đại đạo, nhưng lại không thể nào quản được đạo tắc Trường Sinh của hắn.

Nhưng mà cái Lam Tiểu Bố muốn không phải là nhánh cây Vũ Trụ Thụ, mà là Vũ Trụ Thụ, cho nên hắn khống chế Thất Giới Thạch nhanh chóng độn hành, chỉ muốn trước khi Vũ Trụ Thụ bỏ chạy hoặc biến mất, có thể đuổi kịp, sau đó nhổ tận gốc Vũ Trụ Thụ.

Đối với chuyện đào Đại Vũ Trụ Thuật đi, Lam Tiểu Bố chẳng hề có chút do dự nào cả. Vũ Trụ Thụ là đạo thụ thiên địa của đại vũ trụ, mặc dù nguyên nhân chính mất đi sự công bằng là do thụ linh Vũ Trụ Thụ, nhưng Lam Tiểu Bố không tin Vũ Trụ Thụ không có chút ý thức bản thể của bản thân.

Một tháng sau, Lam Tiểu Bố dừng lại, không phải vì hắn đã nhìn thấy thân cây Vũ Trụ Thụ, mà là hắn nhìn thấy Trụ Tâm Thuẫn. Lam Tiểu Bố khẳng định, cái này chính là Trụ Tâm Thuẫn.

Quy tắc thiên địa xung quanh Trụ Tâm Thuẫn đã bắt đầu thả lỏng, bởi vì quy tắc thiên địa đang sụp đổ mà tạo thành khe hở khổng lồ bao quanh Trụ Tâm Thuẫn. Loại tình huống này, Trụ Tâm Thuẫn chắc hẳn không thể bảo vệ được thế giới này. Nhưng mà lúc này Trụ Tâm Thuẫn tồn tại thật ra cũng không còn quan trọng nữa, lúc này bản thân tộc Thiên Mông cũng khó có thể bảo toàn, đâu còn sức lực mà đi xâm lấn Cực Thịnh thế giới?

Lam Tiểu Bố thì lại vô cùng vui mừng, Lăng Trục Chân có lẽ là vì cướp đoạt Vũ Trụ Thụ, hoặc là bị người ta ràng buộc không có ở đây. Cho dù Lăng Trục Chân bởi vì nguyên nhân gì mà không kịp thời lấy

Trụ Tâm Thuẫn đi, hắn cũng không bỏ qua cơ hội này.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố không chút do dự xông đến, vươn tay ném ra hơn ngàn cái trận kỳ, chỉ trong một nén nhang ngắn ngủi, đại trận na di to lớn lập tức cuốn lấy Trụ Tâm Thuẫn bỏ vào trong Trường Sinh giới của mình. Cực Thịnh thế giới bị Trụ Tâm Thuẫn che khuất, lúc này cũng hiện ra trong phạm vi thần niệm.

Tiếng gầm lên giận dữ từ rất xa truyền đến, Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến, trực tiếp khống chế Thất Giới Thạch nhanh chóng bỏ chạy. Hắn khẳng định lúc trước truyền tống xảy ra vấn đề có liên quan đến Lăng Trục Chân, còn nữa, Lăng Trục Chân này có thể lấy Trụ Tâm Thuẫn ra bảo vệ một mình Cực Thịnh thế giới đã rất kỳ quái. Đã như vậy thì hắn cần gì phải khách sáo nữa?

Dù sao thì cái Trụ Tâm Thuẫn này chính là Hỗn Độn Chí Bảo trong truyền thuyết, hắn lăn lộn cho đến hôm nay vẫn chưa từng nhìn thấy Hỗn Độn Chí Bảo đâu.

Đương nhiên, dù sao thì cũng là lấy đồ của người khác, cho dù Lăng Trục Chân có đoán được, hắn cũng không muốn bại lộ thân phận của mình.

Chân trước Lam Tiểu Bố vừa đi, đằng sau đã có một bóng người lao đến, chính là Lăng Trục Chân đang vội vàng quay về. Lăng Trục Chân chỉ nhìn vị trí Trụ Tâm Thuẫn đã biến mất một chút, trong lòng đang nhỏ máu. Khi hắn ta đang cướp đoạt Vũ Trụ Thụ đột nhiên cảm ứng được Trụ Tâm Thuẫn có vấn đề, bởi vì nghĩ đến Trụ Tâm Thuẫn, cho nên lập tức chạy về, nhưng mà cho dù là như vậy, hắn ta cũng chậm một bước, nói chính xác thì chậm gần nửa canh giờ.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được Lăng Trục Chân trở về, nhưng mà hắn cũng không thả chậm tốc độ, tốc độ Thất Giới Thạch vẫn kích phát đến mức lớn nhất.

Lần này Lam Tiểu Bố không đi bao xa, có lẽ là chưa đến một ngày, hắn lại dừng lại một lần nữa.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy Vũ Trụ Thụ, hơn nữa hắn không phải là người đầu tiên đến đây, ở bên ngoài Vũ Trụ Thụ có ít nhất là mười người. Trong đó còn có mấy người quen cũ, bên trong có một người là Hôi Trực.

Ngoài gia hỏa Hôi Trực này, còn hai người quen nữa, đó chính là Đạo Tổ Trường Nhất của Hưu Đà thế giới và Đạo Chủ Phù Sùng của Chân Diễn Thánh Đạo. Còn một người nữa Lam Tiểu Bố cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra là ai. Hưu Đà thế giới đã bị tộc Thiên Mông xử lý, không ngờ tên Đạo Tổ này lại thoải mái như vậy, còn sống rất tốt, rảnh rỗi mà đến đây cướp đoạt Vũ Trụ Thụ.

Còn về cây Vũ Trụ Thụ trước mắt này, thần niệm Lam Tiểu Bố mở rộng ra, là có thể nhìn thấy thân cây vô cùng to lớn. Bởi vì thân cây quá thô to, thần niệm hoàn toàn không thể nào bao quanh thân cây được.

Vũ Trụ Thụ thô to như vậy, cho dù là Lam Tiểu Bố cũng không thể lấy đi.

“Kính chào Lam huynh.” Trường Nhất nhìn thấy Lam Tiểu Bố đến, nhanh chóng bước đến chào hỏi.

Hắn ta có quen biết Lam Tiểu Bố, lúc trước nếu như không có Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lựa chọn hắn ta làm làm nội ứng, chỉ sợ bây giờ thân thể hắn ta đã không còn nữa. Nhìn Đế Lan, Lận Kiếp, Thuyên đối nghịch với Lam Tiểu Bố, Mạc Vô Kỵ đi, có mấy người có thể bình yên vô sự?

Chương 2662 - Gặp lại Loan Loan

“KHông tệ đó, Trường Nhất Đạo Tổ, tu vi lại tăng tiến.” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, trong lòng hắn thì lại có chút khinh bỉ gia hỏa này, Hưu Đà thế giới không còn, gia hỏa này lại sống rất vui vẻ.

Trường Nhất biết tính tình của Lam Tiểu Bố, có lẽ cũng không coi trọng hắn ta lắm, vì sao Hưu Đà thế giới không còn, hắn ta lại sống rất thoải mái. Trong lòng hắn ta thì đậu đen rau muống, ngươi cho rằng ai ai cũng biến thái như ngươi và Mạc Vô Kỵ kia sao? Tộc Thiên Mông người ta có Vũ Trụ Thụ và Duy Củ thế giới giúp đỡ, cường giả trong tộc Thiên Mông thì lại càng nhiều như mây, ta có thể làm gì chứ? Ta có thể sống sót được đã xem như không tệ rồi, còn muốn gì nữa chứ?

Hôi Trực lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn ta đã sớm giết Lam Tiểu Bố ngàn vạn lần.

Lam Tiểu Bố lại đi về phía Hôi Trực, Hôi Trực nhìn Lam Tiểu Bố tiến đến, theo bản năng mà lui về sau. Thậm chí chính bản thân hắn ta cũng không nhận ra, đạo tâm của mình đã có vết nứt.

“Loan Loan, vài ngày rồi không gặp.” Lam Tiểu Bố cười tủm tỉm nhìn Hôi Trực.

“Ngươi muốn gì?” Giọng điệu Hôi Trực lạnh lẽo.

Mấy tên cường giả đứng bên cạnh đều kinh ngạc, đây là Hôi Trực đó, Đạo Tổ Đại Mộng, bàn về thực lực, có thể nghiền ép người cùng cấp. Đạo Tổ của mười đại thế giới khi nhìn thấy Đạo Tổ Hôi Trực này, cũng phải tránh sang một bên.

Trường Nhất nhìn thấy mà sau lưng thấm đầy mồ hôi lạnh, hắn ta biết Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ lợi hại. Nhưng lợi hại này chỉ là dùng thực lực của bọn hắn mà cân nhắc, hơn nữa còn là ở đại vũ trụ.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết, quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ bị Vũ Trụ Thụ và tộc Thiên Mông động tay động chân, không tốt cho tu sĩ Nhân tộc, thậm chí còn là áp chế. Cho nên loại tu sĩ đại đạo tự thân như Lam Tiểu Bố, tu vi thấp hơn một cấp độ có thể đánh bại bọn hắn không phải là chuyện gì lạ. Bởi vì một khi rời khỏi đại vũ trụ rồi, vậy thì mức độ mạnh yếu sẽ khó mà nói được.

Thế nhưng Hôi Trực và Hoàn thì khác, hai tên này thực sự có thể nghiền ép Đạo TỔ. Nếu không phải bọn hắn không ra ngoài, mà chỉ luôn để thủ hạ ra ngoài làm việc, vậy thì đã không có chuyện của Đạo Tổ mười đại thế giới rồi.

Hai tên cường giả bước đại đạo thứ tám này trước đó luôn trốn ở đại vũ trụ bế quan, bây giờ bọn hắn nhìn thấy Hôi Trực dường như kiêng kỵ Lam Tiểu Bố thì há hốc mồm, dường như thế giới quan của bản thân đều bị lật đổ.

Tên tuổi của Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ bọn hắn đều từng nghe đến, biết là trên thực lực có thể so sánh với Đạo Tổ. Nhưng ở đại vũ trụ có hai cái ngoại lệ, đó chính là Hoàn và Hôi Trực. Hai người này tu vi mặc dù đã ở cực hạn của bước đại đạo thứ tám, nhưng thực lực đã sớm có thể nghiền ép Đạo Tổ và bước đại đạo thứ tám bình thường.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Loan Loan, thương lượng với ngươi một chút. Lấy cây cung kia của ngươi cho ta, ta đồng ý trả lại cho ngươi một món đồ vật, chỉ cần là đồ trong kho của ngươi, ngươi cứ tùy ý lựa chọn.”

“Nằm mơ…”

Hôi Trực vừa nói được hai chữ đã bị Lam Tiểu Bố cắt ngang, “Loan Loan, nằm mơ hay không nằm mơ thì tự bản thân ngươi hiểu rõ. Bây giờ ngươi đang bị trọng thương, nếu như còn chọc giận ta, ta liều mạng bỏ qua Vũ Trụ Thụ mà giết ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có thể chạy trốn được sao? Cái Khai Thiên Phá Vị Phù kia của ngươi, chắc hẳn còn có tấm thứ hai nhỉ? Còn cả cây cung kia giữ lại trong tay ngươi, ngươi có thể làm được gì? Chỉ là chiếm thêm một chút diện tích, khiến bản thân đau buồn thêm thôi.

Đương nhiên, chắc hẳn là ngươi đang nghĩ, nếu có một ngày lấy được mũi tên trong tay ta đi, ngươi có thể hợp nhất cung tiễn. Không phải là ta không coi trọng ngươi, Loan Loan, ngươi cảm thấy cái khả năng này có thể xảy ra hay không? Người thông minh chân chính không phải giống như ngươi, người thông minh chân chính và cường giả là phải vận dụng toàn bộ tài nguyên, tăng thực lực của mình lên. Nếu không ngươi bị người ta giết rồi, giữ lại nhiều đồ như vậy là để chuẩn bị cho người khác sao? Người còn chưa biết nhỉ, trước đây không lâu ta đã gặp Hoàn, thực lực của Hoàn đã tăng lên không ít đấy, ta cảm thấy có thể nghiền ép người bây giờ rồi, ha ha.”

Lam Tiểu Bố không biết giữa Hoàn và Hôi Trực có ngăn cách hay không, nhưng mà hai người này ở đại vũ trụ có thể nói là hai đại chí cường, hắn không tin giữa hai người này chẳng có chút cạnh tranh nào. Ngược lại hắn cảm thấy kỳ quái chính là vì sao Hôi Trực lại dựa vào Phá Vị ĐỘn Phù để chạy trốn, lại còn có thể quay lại đại vũ trụ? >

KHả năng duy nhất chính là trên tấm Phá Vị Độn Phù kia của Hôi Trực có định vị đến đại vũ trụ, hoặc là cái Phá Vị Phù kia có thể giúp Hôi Trực tùy ý lựa chọn nơi đến. Nếu là như vậy, Hôi Trực thật sự đã lãng phí đồ tốt rồi. Nếu như lúc đó Hôi Trực lấy phù lục ra, đồng thời nói rõ công năng, sau đó đưa cái phù lục này cho hắn, nói không chừng hắn sẽ thả cho Hôi Trực một lần.

Nếu như Hôi Trực biết Lam Tiểu Bố nghĩ như vậy, nhất định là chửi ầm lên, ông đây tin ngươi cái quái ấy.

Sắc mặt Hôi Trực âm trầm, nhưng không tiếp tục phản bác lời Lam Tiểu Bố nói, hắn ta biết rõ lời Lam Tiểu Bố nói không có chữ nào là giả.

Mặc dù hắn ta tin tưởng, cho dù bây giờ Lam Tiểu Bố có ra tay, hắn ta cũng có thể chạy thoát, dù sao thì nơi này không có kết giới không gian của Lam Tiểu Bố, nhưng lời Lam Tiểu Bố nói có đạo lý, bây giờ hắn ta cũng không thể đi được.

Vô Khư Cung ở trong tay hắn ta, với thực lực và sự cường thế mà Lam Tiểu Bố thể hiện ra, hắn ta muốn lấy lại Vô Khư Tiễn, đó là chuyện không thể nào. Cho dù có khả năng, cũng là chuyện của vô số năm sau. Vô số năm trôi qua, hắn ta bước vào bước đại đạo thứ chín, chẳng lẽ Lam Tiểu Bố lại dậm chân tại chỗ?

Chương 2663 - Gặp lại Loan Loan (2)

Huống chi hắn ta còn biết còn có một gia hỏa tên là Mạc Vô Kỵ không kém gì Lam Tiểu Bố này, mấu chốt là quan hệ giữa Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ không hề cạn. Hắn ta và Hoàn mặc dù là hai đại cao thủ chí cường của đại vũ trụ, nhưng hắn ta và Hoàn ngoài mặt thì hài hòa, nhưng sau lưng thì có khoảng cách.

“Sau khi chúng ta giao dịch rồi, ngươi chắc chắn sẽ không ra tay với ta nữa?” Hôi Trực hít vào một hơi thật sâu, nhẹ nhàng hỏi, trong lòng hắn ta thì thở dài, chỉ có thể bội phục cái miệng này của Lam Tiểu Bố.

Cho dù Lam Tiểu Bố không chủ động nói ra, hắn ta cũng hiểu rất rõ, Lam Tiểu Bố lấy được Vô Khư Cung rồi, thực lực sẽ tăng thêm một tầng nữa. Nhưng mà vậy thì sao chứ? Bây giờ hắn ta bị trọng thương, đã không còn là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Còn nữa chính là Vũ Trụ Thụ đang ở ngay trước mắt, nếu bây giờ hắn ta bị Lam Tiểu Bố đuổi đi, Vũ Trụ Thụ sẽ không còn liên quan gì đến hắn ta nữa. Nếu như vậy thì hắn ta chẳng phải sẽ càng ngày càng thụt lùi lại phía sau sao?

Lam Tiểu Bố nghe thấy có chút hy vọng, cười ha ha một tiếng rồi nói, “Loan Loan, ngươi yên tâm, Lam Tiểu Bố ta nói thế nào thì sẽ làm theo như thế. Chỉ cần ngươi không tiếp tục dùng đạo tắc Đại Mộng gây tai hoạ cho tu sĩ và tinh cầu vô tội, ta sẽ không ra tay với ngươi. Một khi ta phát hiện ra ngươi tiếp tục dùng đạo tắc Đại Mộng hại người, còn phát triển cái gì mà tinh cầu Yểm Ma, lời ta vừa nói ngươi cứ xem như không nghe thấy đi, bởi vì ta sẽ giết ngươi.”

Nghe thấy điều kiện mà Lam Tiểu Bố đưa ra, Hôi Trực lại thở phào một hơi. Hắn ta sợ Lam Tiểu Bố hứa hẹn rồi mà không phát thề, sau khi lấy được Vô Khư Cung rồi thì lại đổi ý.

Trước đó khi chưa gặp Lam Tiểu Bố, hắn ta thật sự không coi trọng Lam Tiểu Bố, thậm chí còn cảm thấy bản thân có thể dễ dàng bắt được Lam Tiểu Bố.

Sau khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố rồi, hắn ta đã sớm không còn suy nghĩ này nữa. Tất cả mọi người đều bố trí bẫy rập ở quảng trường hư không Thất Trụ Thiên thế giới, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn ta lại bị Lam Tiểu Bố áp chế, có thể thấy được Lam Tiểu Bố này không chỉ gian trá bình thường. Loại người gian trá này còn có một đồng đội có thực lực tương đương, nếu như không phải bất đắc dĩ, hắn ta thật sự không muốn tiếp tục đối địch với loại người như Lam Tiểu Bố.

Chính bản thân Hôi Trực cũng không nhận ra được, sau khi hai tay của hắn ta bị Lam Tiểu Bố hủy đi, trong lòng đã sinh ra kiêng kị với Lam Tiểu Bố. Loại kiêng kỵ này khiến trong đại đạo của hắn ta xuất hiện vết rách. ĐỔi thành trước đó, hắn ta tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy.

“ĐƯợc, ta đồng ý, ta cần hai thứ, đạo tắc Hồng Mông và đạo chủng Hồng Mông.” Lúc này Hôi Trực mới nói ra

Đạo chủng Hồng Mông hắn ta nhất định phải có, bởi vì có đạo chủng Hồng Mông thì hắn ta mới có thể bước vào bước đại đạo thứ chín.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Loan Loan, nhớ kỹ giữa chúng ta là giao dịch, ta giao dịch với ngươi đồ có thể giúp ngươi bước vào bước đại đạo thứ chín, ngươi giao dịch đồ cho ta thì có tác dụng gì? Cho nên ngươi không nên yêu cầu quá nhiều, ngươi chỉ có thể chọn một.”

Hôi Trực biết Lam Tiểu Bố tuyệt đối không thể nào lấy ra hai thứ, hắn ta cắn răng một cái, lấy ra một chiếc nhẫn rồi nói, “Trong này là đồ ngươi cần, hai người cùng nhau trao đổi, ta cần đạo chủng Hồng Mông.”

Lam Tiểu Bố cũng lấy một chiếc nhẫn ra nói, “Được.”

Hai người đều đứng ở trong lĩnh vực của đối phương, nhanh chóng hoàn thành giao dịch.

Cho dù người ở đấy rất nhiều, nhưng mọi người chỉ biết Lam Tiểu Bố và Hôi Trực tiến hành giao dịch, còn về giao dịch cái gì, có cấm chế của hai người che chắn, mọi người đều không biết rõ,

Giờ phút này hai người đi ra khỏi cấm chế rồi, một nam tử có dung mạo anh tuấn lập tức ôm quyền nói, “Lã Kỳ Thiên kính chào Lam Đạo Chủ, vừa hay gặp Lam Đạo Chủ và Đại Mộng Đạo Tổ đều đang ở đây, cái Vũ Trụ Thụ mặc dù còn đang thu nhỏ lại, chỉ là ta lo lắng Vũ Trụ Thụ sẽ đột nhiên bỏ chạy. Chúng ta làm thế nào để lấy được Vũ Trụ Thụ, bây giờ mọi người còn chưa có cách nào tốt hơn. Không biết Lam Đạo Chủ và Đại Mộng Đạo Tổ có cách nào không?”

Mặt ngoài là hỏi thăm biện pháp, trên thực tế là thể hiện sự tôn kính với Lam Tiểu Bố và Đại Mộng Đạo Tổ. Nếu không thì chuyện lấy Vũ Trụ Thụ, mọi người nhất định là cùng nhau cướp đoạt.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Trường Nhất, Trường Nhất vội vàng nói, “Lam huynh, bởi vì Vũ Trụ Thụ quá to lớn, trước đó chúng ta đã bố trí đại trận ở chỗ này để áp chế Vũ Trụ Thụ, trên thực tế, biện pháp này cũng rất hiệu quả, Vũ Trụ Thụ đã co lại rất nhiều, nhưng vẫn vô cùng to lớn. Nếu như Vũ Trụ Thụ không thu nhỏ đến một mức độ nhất định, chúng ta không thể nào lấy Vũ Trụ Thụ đi được.”

Giờ Lam Tiểu Bố mới hiểu ra, xem ra suy nghĩ của mọi người không khác nhau là mấy. Trước đó hắn cũng muốn thông qua kết giới, áp chế Vũ Trụ Thụ lại, sau đó lấy đi. Nếu không thu nhỏ Vũ Trụ Thụ lại, cho dù là Trường Sinh giới của hắn cũng không thể nào chứa được.

Đó không phải là vì Vũ Trụ Thụ quá lớn, loại đạo thụ quy tắc này, có thể lớn có thể nhỏ. ở trong đại vũ trụ này, Vũ Trụ Thụ có thể to lớn như đại vũ trụ, cũng có thể biến thành một cây nhỏ cao chỉ có một thước.

Lam Tiểu Bố gậy đầu, “Cách này không tệ, ta ủng hộ cách này, nhưng mà vừa rồi ta đi đường quá nhanh, có chút mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một lát.”

“Hừ, tất cả mọi người vẫn luôn ở chỗ này cố gắng, ngươi đến mà cái gì cũng không làm, bây giờ lại nghỉ ngơi, đợi lát nữa có phải khi phân chia Vũ Trụ Thụ, ngươi cũng không cần đến chia không?" Vừa nói chuyện chính là một nam tử râu quai nón, Lam Tiểu Bố chưa từng gặp qua, nhưng mà nhìn khí thế trên người hắn ta, rõ ràng là cường giả bước đại đạo thứ tám.

Chương 2664 - Tự nhiên chui đến cửa.

Gia hỏa này nhất định cũng giống như Lã Kỳ Thiên, núp trong một chỗ nào đó mà bế quan, bây giờ Vũ Trụ Thụ xuất hiện, lúc này mới chủ động ra ngoài cướp đoạt. Hoặc có thể nói cho dù không ra ngoài, ở đại vũ trụ này cũng không thể náu thân được nữa.

Rất rõ ràng gia hỏa này không biết cách làm người như Lã Kỳ Thiên, Lam Tiểu Bố cũng không nuông chiều hắn ta, hắn từ tốn nói, "Ngươi cố gắng đến bây giờ, chắc hẳn đã có thể lấy được Vũ Trụ Thụ tới tay rồi nhỉ? Nếu như ngươi sợ chịu thiệt thòi, ngươi có thể đi, không có ai lôi kéo ngươi cả."

Sau khi nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố đi thẳng đến một bên, tiện tay bố trí một cái cấm chế, sau đó tiến vào Trường Sinh giới của mình.

Vũ Trụ Thụ xuất hiện ở nơi này, có thể khẳng định, qua một hồi nữa, một làn sóng cường giả mới sẽ đến, Lam Tiểu Bố hoài nghi Hoàn cũng sẽ đến đây. Cho nên bây giờ mọi người còn bình an vô sự, một khi chờ đến lúc Vũ Trụ Thụ có thể cuốn đi được, đó chính là lúc mọi người tranh đấu sinh tử.

Đã như vậy, hắn phải nhanh chóng luyện hóa Vô Khư Cung trước đã. Có Vô Khư Cung và Vô Khư Tiễn, Hoàn có đến cũng phải co lại.

Trên người có Vô Khư Cung mà không luyện hóa, còn là có đại chiến sắp đến mà lại giữ lại Vô Khư Cung không luyện hóa, Lam Tiểu Bố hắn không ngu ngốc như vậy.

Lam Tiểu Bố luyện hóa Vô Khư Cung, chuyện này chỉ có Hôi Trực biết, nhưng mà Hôi Trực cũng vô cùng bất đắc dĩ, cho dù có để Lam Tiểu Bố luyện hóa Vô Khư Cung hay không, bây giờ hắn ta cũng đang bị trọng thương, không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố. Cũng may đạo chủng Hồng Mông đã vào tay, chờ lấy được Vũ Trụ Thụ rồi, hắn ta sẽ khôi phục lại thân thể thật hoàn mỹ, sau đó đột phá lên bước đại đạo thứ chín.

Vốn dĩ hai tay đã bị Lam Tiểu Bố hủy đi, cộng thêm đạo chủng Hồng Mông cũng bị Lam Tiểu Bố cướp đi, hắn ta muốn đột phá lên bước đại đạo thứ chín là chuyện vô cùng gian nan, trong thời gian ngắn, chuyện này là không thể.

Nhưng bây giờ Vũ Trụ Thụ đột nhiên xuất hiện, khiến hắn ta có cơ hội lấy được Vũ Trụ Thụ. Chỉ cần lấy được một phần Vũ Trụ Thụ, vậy thì thân thể hắn ta chẳng những có thể khôi phục hoàn mỹ, thậm chí còn có thể tăng thêm một tầng. Cộng thêm đạo chủng Hồng Mông đã giao dịch được này, đã hoàn thiện bước chuẩn bị để tiến vào bước đại đạo thứ chín của hắn ta.

Còn về Lam Tiểu Bố lấy được Vô Khư Cung sẽ như hổ thêm cánh, đó cũng là chuyện không thể thay đổi, ai bảo hắn ta khinh thường Lam Tiểu Bố, trong nhất thời bị váng đầu rồi lâm vào khốn cảnh như bây giờ chứ?

“Đại Mộng Đạo Tổ, ta cảm thấy chúng ta nên lập ra quy củ. Người này đến sau, không thể tham gia vào chuyện áp chế Vũ Trụ Thụ, đợi lát nữa dựa vào đâu mà phân chia Vũ Trụ Thụ chứ?” Nam tử râu quai nón kia lại nói chuyện với Hôi Trực.

Trước đó hắn ta có ý kiến với Lam Tiểu Bố, là hy vọng Lam Tiểu Bố ra tay. Cảnh giới đại đạo một bước là một tầng trời, hắn ta không tin, một bước đại đạo thứ bảy như Lam Tiểu Bố lại có thể làm gì được một bước đại đạo thứ tám như hắn ta? Chỉ là Lam Tiểu Bố này lại sợ rồi, chủ động trốn qua một bên bế quan, chứ không dám ra tay.

Hôi Trực ha ha một tiếng, “Ta cảm thấy đúng là phải như vậy, chỉ cần Khuê đạo hữu chịu động não, ta đương nhiên sẽ đứng về phía Khuê đạo hữu.”

Trong lòng Hôi Trực đang cười lạnh, gia hỏa này hắn ta biết, tên là Khuê Tích Sam, thực lực không thấp, thậm chí có thể đối kháng với Đạo Tổ. Nhưng mà chỉ chút thực lực đó mà muốn áp chế được Lam Tiểu Bố, đúng là không biết sống chết.

Khuê Tích Sam cũng giống như Lã Kỳ Thiên, đều là cường giả bước đại đạo thứ tám. Cũng ở trong lĩnh của mình mà bế quan đột phá lên bước thứ chín, nếu như không phải Vũ Trụ Thụ xé rách quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, hắn ta cũng sẽ không ra ngoài.

“ĐƯợc.” Nghe thấy Hôi Trực đồng ý, Khuê Tích Sam chuyển sang những người còn lại nói, “Những người khác có ý kiến gì không?”

Không có ai trả lời hắn ta, Khuê Tích Sam cười ha ha một tiếng rồi nói, “Đã như vậy thì ta đây hiểu rằng tất cả mọi người đã tán đồng ý kiến của ta. Ta dẫn đầu phá đi cấm chế bế quan của người này, đến lúc đó mọi người cùng nhau ra tay.”

Trong lòng Trường Nhất cười lạnh, muốn khiêu chiến Lam Tiểu Bố, gia hỏa này mới từ trong lĩnh của mình ra ngoài, cho nên còn chưa điều tra rõ ràng lai lịch của Lam Tiểu Bố, cũng không biết xem xét tình huống. Hắn ta khẳng định, một khi Khuê Tích Sam thật sự công kích cấm chế của Lam Tiểu Bố, đợi lát nữa tuyệt đối sẽ không có người nào hưởng ứng Khuê Tích Sam. Loại người ngu ngốc này, hắn ta cũng không muốn làm bạn, hắn ta từ tốn nói, “Theo ta được biết, bây giờ Lam đạo hữu còn đang bế quan, không thề tham gia vào chuyện phân chia Vũ Trụ Thụ, cho nên ta sẽ không ra tay.”

Khuê Tích Sam cau mày, “Trường Nhất Đạo Tổ, tốt xấu gì thì ngươi cũng là một Đạo Tổ của một thế giới, vì sao lại sợ hãi rụt rè như vậy?”

Nhận thấy ngay cả chuyện Hưu Đà thế giới của Trường Nhất đã bị tộc Thiên Mông tiêu diệt mà Khuê Tích Sam cũng không biết, Hôi Trực im lặng lắc đầu, may là gia hỏa này vẫn luôn bế quan không ra ngoài, nếu không thì chỉ sợ đã không còn xương vụn nào rồi. Nhưng mà hắn ta lập tức nhớ đến bản thân, chính mình không phải cũng vì mải bế quan không ra ngoài, cho nên mới phán đoán sai thực lực của Lam Tiểu Bố đấy sao?

Trường Nhất ha ha một tiếng, “Ta thế nào là chuyện của ta, mọi người đối phó với Vũ Trụ Thụ, ta dốc sức lực, đợi lát nữa khi phân chia, ta sẽ lấy thứ theo sức lực mà ta bỏ ra. Còn Khuê đạo hữu muốn làm gì, ta không quản được, cũng không dám quản. Nhưng mà Trường Nhất ta cũng không phải là người mà ai cũng có thể quản được đâu.”

Chương 2665 - Tự nhiên chui đến cửa. (2)

“Ha ha, Trường Nhất đạo hữu, chuyện gì mà chọc ngươi tức giận như vậy?” Một tiếng cười to không kiêng nể gì truyền đến, sau đó là một đạo độn quang xuất hiện

Độn quang này vừa xuất hiện, lại cười to nói, “Hôi huynh quả nhiên rất nhanh, ta cố gắng đuổi theo như vậy, phải qua một tháng mới đến nơi này, Hôi huynh đã sớm đến rồi.”

Hôi Trực cười mà lòng không cười chào hỏi một tiếng, “Hóa ra là Hoàn huynh, chỉ là ta khá may mắn, vừa hay xuất hiện ở chỗ này mà

thôi.”

Người đến chính là Đại Trụ Đạo Tổ Hoàn, đối với người khác, Trường Nhất có thể mặc kệ, thế nhưng Hoàn đến thì hắn ta chẳng dám lạnh nhạt, lập tức bước lên trước chào hỏi. Chẳng những Trường Nhất, những người còn lại cũng tiến lên chào.

Mặc dù Hôi Trực bị thương không nói ra, nhưng người có thể đến nơi này cũng là những người khôn khéo. Một số người đã sớm mơ hồ cảm thấy Hôi Trực có chút không đúng. Nhưng mà đạo vận của Hoàn bành trướng, khí tràng cường đại, rõ ràng là lúc thực lực cực thịnh.

“Khuê Tích Sam kính chào Đại Trụ Đạo Tổ.” Khuê Tích Sam một mình bước lên chào hỏi.

Đám người nhìn Khuê Tích Sam chào hỏi, đã biết gia hỏa này muốn cáo trạng.

Quả nhiên, Hoàn vừa lên tiếng, Khuê Tích Sam đã tiếp tục nói, “Vừa rồi sở dĩ Trường Nhất Đạo Tổ tức giận, là vì có một người đến đây, người này chẳng những không có ý định gia nhập với mọi người cùng nhau áp chế Vũ Trụ Thụ, mà còn đi nghỉ ngơi. Nhưng đợi lát nữa khi phân chia Vũ Trụ Thụ, người này lại nói nhất định phải chia. Ta nghĩ, Trường Nhất Đạo Tổ chắc hẳn là bị chọc tức vì chuyện này.”

Hoàn đã sớm nhìn thấy cấm chế ẩn nấp của Lam Tiểu Bố, sau khi nghe Khuê Tích Sam cáo trạng, lập tức ồ lên một tiếng nói, “Còn có loại người này sao? Chắc là hắn cảm thấy trong đại vũ trụ này hắn là người mạnh nhất nhỉ?”

Trong lòng hoàn thì khinh bỉ Khuê Tích Sam, Hoàn hắn ta mặc dù không sợ bất cứ ai, nhưng mà không phải ai cũng có thể xem hắn ta là dao.

Khuê Tích Sam lập tức nói, “Đúng vậy, nghe nói tên là Lam Tiểu Bố, vô cùng phách lối.”

Lam Tiểu Bố? Hoàn sửng sốt, lập tức cười ha ha, đúng là tự chui đầu vào cửa mà.

Nhưng mà Hoàn biết rất rõ, mặc dù Lam Tiểu Bố không phải là đối thủ của hắn ta, nhưng hắn ta muốn bắt được gia hỏa Lam Tiểu Bố trơn như cá chạch này cũng không dễ dàng lắm.

Nhưng Hôi Trực không phải cũng đang ở chỗ này sao, chỉ cần Hôi Trực dùng Vô Khư Tiễn khóa Lam Tiểu Bố lại, cho dù Lam Tiểu Bố kia có năng lực thông thiên cũng không thể đi được.

Hoàn suy nghĩ cực nhanh, khi nghĩ đến đây đã cảm thấy không ổn. Nếu như Hôi Trực ở chỗ này, vì sao hắn ta còn cho phép Lam Tiểu Bố ở chỗ này nghỉ ngơi 100 năm? Cái tên Đồ Liêu kia chẳng phải đã nói rằng Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ám hại Hôi Trực, khiến Hôi Trực bị thương sao? Đã như vậy, sao Hôi Trực lại không ra tay với Lam Tiểu Bố, cái này có chút kỳ quái.

Với sự hiểu biết của hắn ta với Hôi Trực, Hôi Trực sẽ không dễ nói chuyện như vậy, Hoàn vừa nghĩ đến đây, đã có hai bóng người độn tới.

Hai người này nhìn thấy một đống người đã ở chỗ này thì nhanh chóng dừng lại.

Hai người đến này một là Lăng Trục Chân, một là Đồ Liêu. Lúc trước Lăng Trục Chân đã từng đến nơi này, chỉ là vì lo lắng đến Trụ Tâm Thuẫn của mình, cho nên mới rời đi, nhưng mà lại dùng đến Định Vị Phù để quay về, lúc này lại phát hiện nơi này lại có thêm Hoàn.

Lăng Trục Chân cũng biết Hoàn, hắn ta nhanh chóng ôm quyền chào hỏi, “Cực Thịnh thế giới Lăng Trục Chân kính chào Đại Trụ Đạo Tổ.”

Tất cả mọi người đều là Đạo Tổ, nhưng thực lực có cách biệt. Hoàn cười ha ha một tiếng, “Hóa ra là Lăng Đạo Tổ, Lăng Đạo Tổ và Tứ đạo tônc ủa tộc Thiên Mông đến đây, giúp thực lực của chúng ta tăng mạnh rồi.”

Tứ đạo tôn tộc Thiên Mông Đồ Liêu, người biết hắn ta thật sự không nhiều. Nhưng mà Hoàn chủ động giới thiệu, Đồ Liêu cũng chỉ có thể tiến lên chào hỏi mấy câu.

Tộc Thiên Mông chính là kẻ địch chung của tất cả mọi người, nhưng mà bây giờ quy tắc của đại vũ trụ sụp đổ, mọi người đều đang suy nghĩ làm thế nào để lấy được Vũ Trụ Thụ, còn về ân oán giữ tộc Thiên Mông và Nhân tộc, bây giờ rõ ràng không phải là lúc để giải quyết. hơn nữa quy tắc đại vũ trụ sụp đổ, xung đột lợi ích giữa mọi người dường như cũng đang sụp đổ.

Đám người trò chuyện đơn giản một chút, Hoàn nhìn về phía Hôi Trực, “Hôi huynh, đợi lát nữa khi ta công kích người này, ngươi có thể dùng Vô Khư Tiễn khóa đối phương lại hay không? Ngươi yên tâm, đồ vật trên thân người này, ngươi và ta đều hân chia với nhau, đương nhiên những đạo hữu ở đây, chỉ cần người nào tham gia thì đều có phần.”

Hôi Trực từ tốn nói, “Trước đây không lâu ta đã bàn bạc với Lam đạo hữu rồi, gần đây cũng xem như là bằng hữu, cho nên Hoàn huynh muốn ra tay thì cứ việc ra tay, ta không tham gia đâu, nếu không thì sẽ đi ngược lại với những gì ta đã bàn bạc.”

Nghe thấy vậy, cho dù là Khuê Tích Sam phản ứng chậm chạp cũng cảm thấy không ổn.

Sắc mặt Lăng Trục Chân thì thay đổi, lập tức nói, “Đại Mông Đạo Tổ, Lam đạo hữu mà ngươi nói chính là Lam Tiểu Bố ư?”

Hôi Trực mỉm cười, “Không sai, chính là Lam Tiểu Bố, hắn đang bế quan chữa thương ở chỗ này, đạo hữu có gì muốn nói thì có thể trực tiếp hỏi hắn.”

Trong lòng Hôi Trực âm thầm ngạc nhiên, từ Hoàn đến Lăng Trục Chân, còn cả Khuê Tích Sam trước đó có địch ý với Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố này đúng là có bản lĩnh, đắc tội với người khác ở khắp nơi, những người đắc tội đều là cường giả.

Nếu như Vô Khư Tiễn vẫn còn trong tay hắn ta, cho dù bản thân hắn ta có bị trọng thương, hắn ta nhất định sẽ đồng ý với đề nghị vừa rồi của Hoàn. Đáng tiếc, bây giờ Vô Khư Tiễn đang trong tay Lam Tiểu Bố, có thể khẳng định, Lam Tiểu Bố cũng đang luyện hóa Vô Khư Cung rồi. Hắn ta có thể cảm nhận được, Lam Tiểu Bố chẳng những đã luyện hóa Vô Khư Cung, mà cho đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài, nhất định là đang có ý tưởng xấu xa nào đó.

Chương 2666 - Làm gì mà chọc đến ta.

Nghĩ đến ý tưởng xấu xa, Hôi Trực lập tức nghĩ đết kết giới KHốn Sát đã vây khốn mình bên ngoài đại vũ trụ, nếu như không phải cái kết giới Khốn Sát kia, hắn ta cũng không thua hoàn toàn như vậy.

Hắn ta dứt khoát nói Lam Tiểu Bố đang chữa thương, chỉ hy vọng bọn gia hỏa này đánh nhau với Lam Tiểu Bố một trận, nói không chừng hắn ta có thể trở thành ngư ông.

Hoàn cảm nhận được Hôi Trực có chút kỳ quái, hắn ta cũng không có ý định chờ tiếp nữa, lớn tiếng nói, “Ta dự định công kích người này, người nào đồng ý đứng về phía ta thì đồng loạt ra tay.”

“Ta tình nguyện công kích vì Đại Trụ Đạo Tổ.” Khuê Tích Sam là người đầu tiên đứng dây.

Đồ Liêu do dự một chút rồi cũng đứng dậy, ôm quyền nói, “Ta cũng tình nguyện ra tay vì Đại Trụ Đạo Tổ.”

Sau khi nói xong câu đó, hắn ta truyền âm cho Hoàn, “Đại Trụ Đạo Tổ, ta hoài nghi thụ linh Vũ Trụ Thụ đang ở trong tay Lam Tiểu Bố, nếu như nghiền ép được Lam Tiểu Bố, mong Đạo Tổ hay trả thụ linh Vũ Trụ Thụ cho tộc Thiên Mông ta.”

Đồ Liêu cũng vô cùng bất đắc dĩ, hắn ta thật sự không hiểu tại sao mà thụ linh Vũ Trụ Thụ lại rơi vào trong tay Lam Tiểu Bố, thế nhưng Hoàn tự mình ra tay, cho dù không có Hôi Trực hỗ trợ, còn có Khuê Tích Sam ra tay giúp đỡ. Nếu như Lam Tiểu Bố thật sự đã bị Hôi Trực đánh trọng thương, Lam Tiểu Bố kia muốn chạy trốn chỉ sợ cơ hội rất xa vời, lúc này hắn ta chỉ có thể đứng ra hỗ trợ, đồng thời thỉnh cầu Hoàn đưa thụ linh Vũ Trụ Thụ cho hắn ta.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ nằm trong tay Lam Tiểu Bố? Hoàn nghe được tin tức này thì hai mắt sáng lên, lập tức truyền âm lại nói, “Được, đương nhiên là không có vấn đề.”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng trong lòng Hoàn thì cười lạnh, thụ linh Vũ Trụ Thụ mà cũng dám đòi? Đừng có nằm mơ nữa. Hắn ta chắc chắn có thể mở thế giới của Lam Tiểu Bố ra cuốn thụ linh Vũ Trụ Thụ đi, mà Đồ Liêu thì hoàn toàn không biết.

Theo Hoàn nghĩ, hắn ta đã đứng ra đối phó với Lam Tiểu Bố, hơn nữa hắn ta còn là người đầu tiên ra tay, mọi người nhất định sẽ đứng lên đồng ý cùng hắn ta ra tay. Nhưng bây giờ mới chỉ có một mình Khuê Tích Sam muốn lợi dụng hắn ta đứng ra rồi, còn về Đồ Liêu, rõ ràng không muốn mất thụ linh Vũ Trụ Thụ cho nên mới đứng ra.

Cái này không đúng, Lam Tiểu Bố đã từng ra tay với hắn ta một lần, đúng là rất nhanh chân, nhưng cũng chẳng đáng sợ như vậy chứ.

Hoàn nhìn về phía Trường Nhất và Lăng Trục Chân, “Ý của hai vị Đạo Tổ thế nào?”

Nghe thấy Hoàn nói, trong lòng Hôi Trực cười lạnh, nếu đã lựa chọn ra tay thì sao không nhanh chóng làm đi, thế mà còn ở nơi này lề mà lề mề. Nếu như Lam Tiểu Bố dễ xử lý như vậy, Hôi Trực hắn ta có cần phải co mình cầu toàn như vậy không?

Trường Nhất tiến lên ôm quyền nói, “Da tạ Đại Trụ Đạo Tổ nhìn trúng, thực lực của ta có hạn, hơn nữa cũng không có ân oán tranh chấp gì với Lam Đạo Chủ, ta không tham gia.”

Sắc mặt Hoàn vẫn bình thường, nhìn về phía Lăng Trục Chân.

Lăng Trục Chân hít vào một hơi, hắn ta không muốn tham gia, bởi vì hắn ta biết rất rõ sự đáng sợ của Lam Tiểu Bố. Lúc trước truyền tống xảy ra vấn đề còn chưa thể xử lý được Lam Tiểu Bố, ngược lại Lam Tiểu Bố còn nhanh chóng quay về như vậy, nếu như không cần thiết, hắn ta thật sự không muốn nảy sinh chiến đấu với Lam Tiểu Bố. Nhưng mà hắn ta biết Trụ Tâm Thuẫn của mình tám chín phần mười đang ở trên người Lam Tiểu Bố.

“Đại Trụ Đạo Tổ, ta có một món bảo vật bị Lam Tiểu Bố cầm đi, ta hy vọn có thể lấy lại được món đồ kia.” Lăng Trục Chân quyết định vẫn tham gia, Trụ Tâm Thuẫn không phải là bảo vật tầm thường, mà là Hỗn Độn Chí Bảo, cho dù là Đạo Tổ cũng chưa chắc có được bảo vật này.

“A, là bảo vật gì thế?” Hoàn biết rõ, nếu như là đồ bình thường, Lăng

Trục Chân tuyệt đối sẽ không truyền âm, hơn nữa nhìn thái độ của Lăng Trục Chân, đồ bình thường thì chỉ sợ người này cũng sẽ không lựa chọn ra tay. Xem ra Lam Tiểu Bố này rất kỳ quái, thứ hắn ta biết được hình như cũng không nhiều.

Lăng Trục Chân do dự một chút rồi nói, “Trụ Tâm Thuẫn.”

Cho dù không nói, chỉ cần mở thế thế giới của Lam Tiểu Bố ra, Hoàn cũng sẽ biết.

Trong lòng Hoàn nảy lên một cái, từ thụ linh Vũ Trụ Thụ cho đến Trụ Tâm Thuẫn, trên người Lam Tiểu Bố này rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt? Nếu như thật sự có Trụ Tâm Thuẫn, hắn ta tuyệt đối sẽ không đưa cho Lăng Trục Chân.

Nghĩ đến đây, Hoàn cười ha ha một tiếng, “ĐƯợc, cái này đơn giản, mọi người chú ý phong tỏa không gian.”

Sau khi Hoàn nói xong câu đó thì lấy một cái tinh cầu ra đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Sử dụng làm tinh cầu để làm pháp bảo rất nhiều, pháp bảo của Thạch Trường Hành chính là Thất Trụ Thiên Tinh, món pháp này này chính là một tinh cầu, trước đó Thất Trụ Thiên có nằm mơ cũng muốn lấy được cái Thất Trụ Thiên Tinh này, có thể thấy được loại pháp bảo tinh cầu này rất cường đại.

Nhưng cái tinh cầu của Hoàn thì lại khác, cái tinh cầu này là do trăm triệu vạn tinh hạch tinh cầu tụ lại, trọng lượng của cái tinh cầu này có thể đè sập một cái giới vực. Mặc dù không phải là Hậu Hỗn Độn Chí Bảo, cũng không phải bảo vật Khai Thiên, nhưng mà cái tinh cầu này của Hoàn cũng không hề kém hơn bất cứ Hậu Hỗn Độn Chí Bảo nào.

Có câu nói gọi chỉ cần lực đến tận cùng thì có thể phá vạn pháp, lực lượng lớn đến một mức cực hạn, kỳ thật chính là vô địch.

Cái tinh cầu do trăm triệu vạn tinh hạch tinh cầu này của Hoàn đánh xuống, kết giới của Lam Tiểu Bố chỉ trong chớp mắt đã bị phá nát. Đừng nói là kết giới, cho dù là quy tắc thiên địa cũng bị tinh cầu này nghiền ép mà vỡ vụn.

Kết giới bị phá nát, Lam Tiểu Bố lại biến mất không còn.

Chương 2667 - Làm gì mà chọc đến ta. (2)

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, Lam Tiểu Bố đang chữa thương trong kết giới, toàn bộ quá trình đều có thần niệm và lĩnh vực của bọn hắn giám sát. Có thể nói, cho dù là thực lực của Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng không thể im hơi lặng tiếng mà bỏ chạy trong phạm vi thần niệm của bọn hắn.

Trên thực tế, không thấy Lam Tiểu Bố đâu cả, cái này khiến tất cả mọi người có cảm giác quái dị. Theo bọn hắn nghĩ, bất cứ thủ đoạn dịch hình hay ẩn nấp, bọn hắn đều có thể cảm nhận được, bởi vì sẽ có dao động đạo tắc. Huống chi, còn bị cái tinh cầu kia của Hoàn nghiền ép?

Chỉ có Hôi Trực là trong mắt ánh lên tia mỉa mai, nếu như Lam Tiểu Bố không thể làm ra chuyện im hơi lặng tiếng biến mất trước mặt mọi người này, Hôi Trực hắn cũng sẽ không bị đánh lén, sau đó bị hủy đi một tay. Dù sao thì hắn ta cũng là Đạo Tổ một phương, đạo tắc Đại Mộng cũng chưa từng chịu thiệt khi đối địch, Lam Tiểu Bố có thể đánh lén hắn ta, loại thủ đoạn ẩn nấp này sao có thể bình thường được?

Hoàn cũng giật mình, hắn ta cũng không cảm nhận được Lam Tiểu Bố. Cái này không đúng, bị tinh cầu của hắn ta nghiền ép, mọi ấn nấp đều là hư ảo.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, hắn ta đã cảm nhận được, khi tinh cầu của mình nghiền ép xuống có một tia sóng quy tắc dao động, khóe miệng Hoàn lộ ra một tia trào phúng, muốn tránh né hắn ta à, đừng có nằm mơ.

Chỉ là Hoàn vừa mới nghĩ đến đây, đã nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, thân ảnh Lam Tiểu Bố lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là Khuê Tích Sam còn đang canh giữ ở phía ngoài đã bị một thanh trường kích đâm xuyên qua trán, ghim vào trong hư không.

“Ngươi nói xem làm gì mà lại chọc đến ta thế?” Lam Tiểu Bố nắm chặt Trường Sinh Kích, nhìn Khuê Tích Sam còn không cam lòng thở dài một tiếng rồi nói.Khóe miệng Khuê Tích Sam chảy máu, cả người đều bị đạo tắc Sát Phạt của Lam Tiểu Bố khóa lại, sinh cơ của hắn ta đang nằm trên thanh trường kích của Lam Tiểu Bố.

Nếu như có thể mua được hối hận, Khuê Tích Sam tình nguyện dốc hết cả gia tài ra để mua một lần.

Lam Tiểu Bố chỉ là một tu sĩ bước đại đạo thứ bảy mà thôi, vì sao lại nghịch thiên như vậy? Lúc này, hắn ta cũng hiểu rõ vì sao Hôi Trực lại không muốn đối nghịch với Lam Tiểu Bố, không phải là vì Hôi Trực bị thương, cũng không phải vì Hôi Trực không muốn nhiều chuyện, mà là bởi vì Lam Tiểu Bố thật sự quá mạnh.

Cảm nhận được sinh cơ của mình sắp tán loạn, Khuê Tích Sam giãy dụa nói, “Lam huynh, nếu như đồng ý tha cho ta lần này, cái mạng này của ta sẽ giao cho Lam huynh.”

Hắn ta biết rõ, đừng nhìn thấy Hoàn và Đồ Liêu còn đứng đấy, có lẽ

Hoàn có thể ngăn chặn được Lam Tiểu Bố, nhưng mà muốn bắt được Lam Tiểu Bố thì chính là nằm mơ. Hơn nữa Hoàn hoàn toàn không để ý đến sinh tử của Khuê Tích Sam hắn ta. Bây giờ người có thể cứu hắn ta chỉ có Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố không động sát cơ, nhiều nhất hắn ta chỉ cần tu dưỡng trăm vạn năm là có thể khôi phục lại.

Lam Tiểu Bố không để ý đến Khuê Tích Sam, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Hoàn. Sở dĩ cho đến bây giờ vẫn chưa giết Khuê Tích Sam, đó là vì hắn không bỏ được thế giới của gia hỏa này. Nhưng Hoàn đứng bên cạnh nhìn chằm chằm như vậy, hắn lo khi mình mở thế giới của Khuê Tích Sam ra thì sẽ bị đánh lén.

Hoàn cũng không ra tay, hắn ta không ngờ thủ đoạn ẩn nấp của Lam Tiểu Bố lại đáng sợ như vậy. Có thể khẳng định, thủ đoạn bỏ chạy của Lam Tiểu Bố cũng rất mạnh. Loại thủ đoạn ẩn nấp này, cho dù hắn ta có ra tay, cũng chẳng thể giữ Lam Tiểu Bố lại được. Trừ khi Hôi Trực dùng Vô Khư Tiễn khóa Lam Tiểu Bố lại, nhưng trên thực tế Hôi Trực sẽ không ra tay. Cái này khiến Hoàn vô cùng khinh bỉ Hôi Trực, đáng đời gia hỏa này bị tính kế rồi bị thương, ngay cả ra tay đối phó với người đã tính toán mình cũng không dám, đại đạo của gia hỏa này cũng chỉ như thế mà thôi.

“Thả KHuê đạo hữu ra, ta sẽ cho ngươi một nhân tình…” Giọng điệu của Hoàn nhẹ nhàng, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nói ra từng chữ. Còn cái tinh cầu tinh hạch kia của hắn ta, giờ phút này đang lơ lửng trên đỉnh đầu hắn ta.

Tay Lam Tiểu Bố đột nhiên lắc một cái, từng đạo quy tắc Không Gian huyền ảo khóa lấy Khuê Tích Sam, khí thế sát phạt nổ tung.

Bởi vì lời nói vừa rồi của Hoàn, trong lòng Khuê Tích Sam đã dâng lên một tia hy vọng, nhưng lúc này lại vô cùng hoảng sơ, hắn ta cảm nhận được thế giới của mình đang bị xé rách từng chút một. Hắn ta biết rõ, Lam Tiểu Bố muốn giết hắn ta.

“Thật can đảm…” Hoàn gầm lên giận dữ, tinh cầu tinh hạch lại đánh ra một lần nữa, cùng lúc đó, vòng xoáy gợn sóng trên trán hắn ta cũng đột ngột tăng vọt, lĩnh vực Đại Trụ của hắn ta lập tức ập về phía Lam Tiểu Bố.

Thật sự là hắn ta không quan tâm đến mạng nhỏ của Khuê Tích Sam, nhưng mà sau khi hắn ta nói ra lời này, Lam Tiểu Bố còn muốn mở thế giới của Khuê Tích Sam ra, cái này chẳng khác nào đang đánh vào mặt hắn ta. Hoàn hắn ta chính là nhân vật đệ nhất ở đại vũ trụ, sao lại dám đánh vào mặt hắn ta?

Cùng lúc đó, Đồ Liêu cũng ra tay. Hắn ta biết nếu như không thừa dịp lúc Hoàn ra tay mà ra tay, hắn ta sẽ không còn cơ hội nữa.

Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, “Trường Nhất đạo hữu, giúp ta một việc, xử lý tên Thiên Mông Quái này.”

Trường Nhất cười ha ha một tiếng, nhanh chóng lấy pháp bảo của mình ra đánh về phía Đồ Liêu, “Tộc Thiên Mông diệt đi Hưu Đà thế giới của ta, giết trăm triệu vạn tu sĩ Nhân tộc trong thế giới của ta, ta vốn muốn giết tên khốn khiếp này. Loại chuyện này không phải là đang giúp Lam huynh, mà là ta giúp chính mình.”

Chương 2668 - Lại chiến đấu với Hoàn.

CHính bản thân Trường Nhất cũng cảm thấy lời mình nói rất hay, giúp Lam Tiểu Bố một tay, còn nói là giúp chính mình. Cho dù tương lai Hoàn tìm hắn ta, hắn ta cũng có cớ để nói. Chẳng lẽ tộc Thiên Mông diệt đi Hưu Đà thế giới ta, ta còn không thể báo thù sao? Hoàn ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể ngang ngược như vậy chứ. Hơn nữa, hắn ta cũng hiểu rõ tính cách của Lam Tiểu Bố, càng nói như vậy, tương lai Lam Tiểu Bố mới nhận ân tình của hắn ta.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, Trường Sinh Kích nương theo lĩnh vực Trường Sinh cuốn ra, không có Đồ Liêu giúp Hoàn, hắn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Rầm rầm rầm! Lĩnh vực của Hoàn và lĩnh vực Trường Sinh của Lam Tiểu Bố va chạm vào nhau, vốn dĩ không gian đã bất ổn, lúc này lại càng không ngừng đung đưa, dường như một khắc sau, vùng không gian này sẽ bị lĩnh vực của hai người va chạm mà nát thành hư vô.

Răng rắc! Trường Sinh Kích đánh vào tinh cầu tinh hạch kia, đạo tắc nổ tung, trong không gian xuất hiện vô số lỗ đen. Quy tắc trong vùng không gian này bị xé nứt, xuất hiện lỗ đen không gian.

Khuê Tích Sam đang bị ghim trên Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố vì sự va chạm này cũng hóa thành hư vô, thần hồn câu diệt. Lam Tiểu Bố cũng phun ra một ngụm máu, cả người giống như bị trăm triệu vạn búa sắt gõ trúng.

“Lăng Đạo Tổ, ngươi còn chưa ra tay thì chờ đến khi nào nữa?” Hoàn phát hiện không có Lăng Trục Chân giúp đỡ, hắn ta không thể nào nghiền ép được Lam Tiểu Bố, lập tức gầm lên một tiếng. Chỉ cần Lăng Trục Chân giúp hắn ta, chờ Luân Hồi Tuyền và lĩnh vực Đại TRụ của hắn ta hoàn toàn khóa vùng không gian này lại, cho dù không có Hôi Trực giúp đỡ, hắn ta cũng có thể bắt được Lam Tiểu Bố. Tiến vào thông đạo Luân Hồi của hắn ta, Lam Tiểu Bố có năng lực thông thiên cũng phải mặc cho hắn ta xử lý.

Hai tay Lăng Trục Chân siết chặt, thậm chí còn nổi gân xanh. Hắn ta đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, hắn ta khẳng định so với lúc trước, thực lực Lam Tiểu Bố tăng mạnh hơn rất nhiều.

Thực lực của hắn ta và Khuê Tích Sam không kém nhiều, có lẽ hắn ta mạnh hơn Khuê Tích Sam, nhưng cũng có hạn. Vậy mà Lam Tiểu Bố giết Khuê Tích Sam như giết gà, có thể thấy được nếu như hôm nay không bắt được Lam Tiểu Bố, vậy thì hắn ta chết chắc.

Lã Kỳ Thiên nhìn chằm chằm Lăng Trục Chân, chỉ cần Lăng Trục Chân ra tay, hắn ta sẽ lập tức ra tay, giúp Lam Tiểu Bố ngăn trở Lăng Trục Chân.

Ha ha, có tràng cảnh nào mà Lã Kỳ Thiên hắn ta chưa từng nhìn thấy? Tràng cảnh hôm nay đã khiến hắn ta hiểu rõ, Hoàn liên thủ với Lăng Trục Chân cũng đừng hòng có thể giữ được Lam Tiểu Bố. Mà bước đại đạo thứ bảy như Lam Tiểu Bố cường đại như vậy, thậm chí có thể đối kháng với Hoàn, có thể thấy được khi Lam Tiểu Bố bước vào bước đại đạo thứ tám, thậm chí là bước đại đạo thứ chín, rất có thể sẽ là người đứng đầu ở đại vũ trụ. Cho dù đại vũ trụ hỏng rồi, loại nhân vật như Lam Tiểu Bố cũng là nhân vật vô song trong Hạo Hãn.

Cho nên hắn ta quyết định mạo hiểm giúp Lam Tiểu Bố, chỉ cần Lam Tiểu Bố công nhận hắn ta là được.

Một hồi lâu sau, Lăng Trục Chân thở ra một hơi, chậm rãi nói, “Ta thật sự không biết người mà Đại TRụ Đạo Tổ nói lại là Lam huynh, lúc trước Lam huynh đã từng cứu mạng ta, ta vẫn còn chưa báo đáp, sao có thể ra tay với ân nhân được. Thật xin lỗi, ta không thể ra tay.”

Nói xong câu đó, Lăng Trục Chân thở ra một hơi. Nếu như ra tay mà có thể xử lý Lam Tiểu Bố, hắn ta sẽ không chút do dự mà ra tay, Nhưng rõ ràng là cho dù hắn ta có ra tay thùi cũng không thể nào xử lý được Lam Tiểu Bố, đã như vậy thì cần gì phải làm kẻ tiểu nhân?

Lã Kỳ Thiên vẫn luôn nhìn chằm chằm Lăng Trục Chân, thấy Lăng Trục Chân không có ý định ra tay thì không khỏi thất vọng.

Khuôn mặt Hoàn tức giận đến tái nhợt, lúc này trói buộc lĩnh vực của hắn ta đã hoàn thành, thông đạo Luân Hồi sắp khóa Lam Tiểu Bố lại, chỉ cần Lăng Trục Chân ra tay, hắn ta chắc chắn có thể cuốn Lam Tiểu Bố vào Đại Trụ Luân Hồi tuyền của hắn ta.

Đáng tiếc là Lăng Trục Chân không dám ra tay, loại Luân Hồi tuyền này của hắn ta sẽ bị Lam Tiểu Bố phát hiện ra.

Trên thực tế Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được, cho dù quy tắc thiên địa đang bị phá vỡ khi Trường Sinh Kích và tinh cầu tinh hạch va chạm với nhau. Hơn nữa đạo tắc Sát Phạt từ tinh cầu tinh hạch lại càng ngày càng cường hãn, dường như không hoàn toàn trấn áp Lam Tiểu Bố thì cái tinh cầu này sẽ không bỏ qua.

Nhưng Lam Tiểu Bố biết, thứ chân chính uy hiếp hắn không phải là cái tinh cầu tinh hạch này, mà là cái vòng xoáy lỗ đen từ cái trán của Hoàn đánh ra kia, thậm chí ngay cả lĩnh vực của Hoàn cũng đang che giấu nó đi.

Sau khi biết cái này, Lam Tiểu Bố lập tức tụ toàn bộ lực chú ý tại vùng mi tâm tạo ra vòng xoáy lỗ đen này. Nếu như giờ phút này Lăng Trục Chân mà ra tay thật, hắn sẽ không chút do dự mà rút lui trước. Chỉ một mình Hoàn hắn còn có thể nắm được thế chủ động, một khi

Lăng Trục Chân ra tay, hắn rất khó lường trước được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Lăng Trục Chân không ra tay, khiến Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, rất nhanh, hắn đã cảm nhận được vòng xoáy lỗ đen của Hoàn đang bắt đầu tụ lại. Lam Tiểu Bố có một loại trực giác, chỉ cần vòng xoáy lỗ đen này hoàn toàn tụ lại, sinh cơ của hắn sẽ bị uy hiếp, thậm chí ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Nhất định phải phá vỡ sự cân bằng này, Lam Tiểu Bố xòe tay ra, một cái cầu gỗ lập tức xuất hiện dưới chân hắn.

Bởi vì Lam Tiểu Bố mơ hồ cảm nhận được cái vòng xoáy lỗ đen của Hoàn một khi trói chặt hắn rồi, rất có thể sẽ cuốn hắn vào trong một thông đạo tương tự như luân hồi. Nếu cái thông đạo Luân Hồi này là luân hồi của chính Hoàn, vậy thì hắn tiến vào đó trên cơ bản chính là cục diện hữu tử vô sinh, cuối cùng không phải bị đối phương nô dịch thì chính là thần thồn câu diệt.

Chương 2669 - Lại chiến đấu với Hoàn. (2)

CHo nên Lam Tiểu Bố lấy cầu gỗ Luân Hồi Kiều của mình ra, Luân Hồi Kiều vừa xuất hiện, lập tức tạo dựng ra đạo tắc Lục Đạo.

Đại đạo Lam Tiểu Bố đã thành, trước đó đạo tắc Lục Đạo phải lần lượt được tạo dựng ra. Bây giờ hắn vừa ra tay, đạo tắc Nhập Luân, đạo tắc Kiến Luân, đạo tắc Vãng Sinh, đạo tắc Kim Sinh, đạo tắc Lai Sinh lập tức tạo dựng thành, đạo tắc Luân Hồi cũng nhanh chóng tạo dựng ra.

Từng luồng lực lượng luân hồi bao trùm đến, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện, đạo tắc Luân Hồi của mình lại liên hợp với vòng xoáy lỗ đen của Hoàn, mà bởi vì có Luân Hồi Kiều ở đây, cái thông đạo Luân Hồi này trực tiếp được tạo dựng ra bên dưới Luân Hồi Kiều của mình.

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kiều Độ Tam SinH!

Loại lực lượng Luân Hồi không thể nào khống chế được kia cuốn đến, sắc mặt Hoàn biến đổi, “Luân Hồi Kiều?”

Thông đạo Luân Hồi của hắn ta sở dĩ bị Lục Đạo của Lam Tiểu Bố khắc chế, là vì Lam Tiểu Bố có Luân Hồi Kiều. Luân Hồi Kiều vừa xuất hiện, Hoàn lập tức biết mình phải nhanh chóng rút đi, nếu không hắn ta sẽ bị cuốn vào dưới Luân Hồi Kiều của Lam Tiểu Bố.

Hoàn dứt khoát quả quyết, sau khi phát hiện thần thông bản mệnh của mình bị Luân Hồi Kiều khắc chế, không chút do dự mà nhanh chóng lui lại, đồng thời thần niệm cuốn lấy tinh cầu tinh hạch.

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, trước đó bị gia hỏa này tính toán, chỉ có thể xám xịt mà chạy trốn. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được chút may mắn, Luân Hồi Kiều vừa hay có thể khắc chế Luân Hồi tuyền của đối phương, hắn sao có thể để đối phương chạy thoát?

Đạo tắc Lục Đạo khóa tinh cầu tinh hạch lại, đồng thời Lam Tiểu Bố đứng trên Luân Hồi Kiều, lấy Vô Khư Cung ra.

Khí thế sát phạt cuồng bạo có thể xé rách toàn bộ vũ trụ trong nháy mắt đã khóa vùng không gian này lại, mà trong vùng không gian này, chỉ có Hoàn.

“Vô Khư Tiễn!” Hoàn lạnh cả người, sát ý đáng sợ đến cực hạn khóa hắn ta lại, hắn ta khẳng định chỉ cần hắn ta dám động một chút, Vô Khư Tiễn sẽ xé nát thân thể và nguyên thần của hắn ta.

Nhưng mà Vô Khư Tiễn không phải của Hôi Trực hay sao? Sao lại xuất hiện ở trong tay Lam Tiểu Bố? TRong lòng có nghi vấn, nhưng hắn ta cũng không dám hỏi.

Mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, đã bao nhiêu năm rồi? Bao nhiêu năm không có ai có thể uy hiếp được Đại TRụ Đạo Tổ như hắn ta rồi? Nhưng mà hôm nay, hắn ta lại bị người ta uy hiếp, đừng nói là cất đi tinh cầu tinh hạch của mình, cho dù động hắn ta cũng không dám động đậy.

Khí thế sát phạt còn đang tăng vọt, không gian xung quanh vốn đã bị đạo tắc thần thông của Hoàn và Lam Tiểu Bố phá nát vô cùng thê thảm. Bây giờ lại bị sát ý của Vô Khư Tiễn tàn phá, lại càng đến mức sắp sụp đổ.

Hoàn không dám động, Vô Khư Tiễn gây ra cho hắn ta áp lực quá lớn. Mặc dù hắn ta cảm thấy cho dù mình có cử động, nhiều nhất chỉ là hủy đi thân thể. Nhưng hắn ta không dám động, hắn ta lo lắng lỡ như Vô Khư Tiễn hủy đi thân thể của hắn ta, sau đó là hủy đi nguyên thần thì sao?

Có nguyên thần, hắn ta còn có thể dựa vào Vũ Trụ Thụ để khôi phục thân thể. Nhưng nếu nguyên thần cũng bị hủy, đó chính là tình cảnh thần hồn câu diệt. Nhưng nếu như đã mất đi thân thể, hắn ta thật sự có tư cách đi tìm Vũ Trụ Thụ sao? Đừng nói là Vũ Trụ Thụ, cho dù là nhánh cây Vũ Trụ Thụ, chỉ sợ hắn ta cũng chẳng thể lấy được? KHông có thân thể, ai mà quen biết Hoàn hắn ta nữa?

KHông gian chìm vào trong yên tĩnh, mười mấy tên cường giả bên ngoài, cũng không ai dám động đậy. Cho dù Vô Khư Tiễn của Lam Tiểu Bố chỉ khóa Hoàn lại, nhưng mà lúc này không có ai dám phá vỡ thế cân bằng này.

Bởi vì một khi phá vỡ thế cân bằng này, để Lam Tiểu Bố đánh Hoàn trọng thương, vậy thì tương lai Hoàn sẽ đếm tìm bọn hắn tính sổ, nói không chừng còn tưởng rằng hành động của bọn hắn là đang trợ giúp Lam Tiểu Bố. Nếu như bởi vì bọn họ, khiến Hoàn chạy trốn, vậy thì sẽ phải hứng chịu lửa giận của Lam Tiểu Bố. Loại Vô Khư Tiễn này mà nhằm vào mình, không có ai dám chắc mình có thể chạy thoát.

Hôi Trực nhìn chằm chằm Vô Khư Tiễn, hít một hơi thật sâu. Đây là đồ của hắn ta, thậm chí là đòn sát thủ của hắn ta, bây giờ lại trở thành đồ của Lam Tiểu Bố, trong lòng cho dù có trăm triệu vạn điều không cam lòng, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Hơn nữa hắn ta cũng không thể không thừa nhận, Vô Khư Tiễn ở trong tay Lam Tiểu Bố, uy lực dường như còn mạnh hơn khi ở trong tay hắn ta.

Có lẽ đây chính là ưu thế của đại đạo tự thân? Hắn ta vẫn luôn cao ngạo về đạo tắc Đại Mộng của mình. Nhưng mà điều duy nhất khiến hắn ta có chút vướng mắc chính là, Đại Mộng Đạo là đại đạo khai thiên, cũng không phải là đại đạo tự thân của chính hắn ta.

Sở dĩ không tu luyện đại đạo tự thân, là bởi vì người tu luyện đại đạo tự thân có hai tai hại, thứ nhất là không thể trưởng thành nổi. Thứ hai là khi trưởng thành, phát hiện đại đạo tự thân của mình còn không bằng cả đại đạo bình thường, chính là rác rưởi.

Giờ phút này, Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ bảy, dùng Vô Khư Tiễn khóa bước đại đạo thứ tám là Hoàn, khiến Hôi Trực có chút hoài nghi, nếu như mình cũng tu luyện đại đạo tự thân thì sẽ như thế nào?

Sau lưng Lăng Trục Chân cũng phủ một tầng mồ hôi lạnh, hắn ta khẳng định Trụ Tâm Thuẫn của mình đang ở trong tay Lam Tiểu Bố. Vậy mà đến Vô Khư Tiễn Lam Tiểu Bố cũng có thể lấy được, nếu như vừa rồi hắn ta xông lên đối phó với Lam Tiểu Bố, có lẽ Hoàn sẽ không rơi vào tình cảnh bị Vô Khư Tiễn khóa chặt, nhưng đây chẳng qua là giúp Hoàn mà thôi, đối với hắn ta thì chẳng có chỗ nào tốt cả, nghênh đón hắn ta chỉ là sự truy sát của Lam Tiểu Bố.

Chương 2670 - Người phá vỡ thế cân bằng.

Hắn ta cũng không phải là Hoàn, nếu như Lam Tiểu Bố dùng Vô Khư Tiễn khóa hắn ta lại, hoàn toàn không cần đến thời gian dài như thế, người ta đã sớm dùng một tiễn bắn nổ tung thân thể hắn ta.

Hoàn đã hoàn toàn mất đi tỉnh táo, hắn ta nhìn chằm chằm Vô Khư Tiễn, mồ hôi lạnh trên trán đã từ từ biến mất, hắn ta biết rõ, hôm nay chỉ cần sơ ý một chút, hắn ta sẽ lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Thậm chí hắn ta chẳng dám nói một lời nào, hắn ta lo lắng Lam Tiểu Bố sẽ nắm lấy cơ hội.

Lúc này, thậm chí hắn ta còn hy vọng Lam Tiểu Bố sẽ lấy đi tinh cầu tinh hạch kia, mặc dù tinh cầu tinh hạch có giá trị cao, thậm chí còn là bảo vật có giá trị nhất của hắn ta, nhưng mà so với cái mạng nhỏ của hắn ta, những cái khác đều không quan trọng.

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, không gian dường như cũng ngưng kết lại.

Lam Tiểu Bố cũng có chút nóng nảy, nếu như bây giờ hắn bắn cái mũi tên này ra, có lẽ có thể khiến thân thể của Hoàn bị hủy đi, nhưng tuyệt đối không thể giết được đối phương, hơn nữa hắn khẳng định cũng không thể lấy được tinh cầu tinh hạch của Hoàn. Nguyên nhân nằm ở chỗ cái gợn sóng vòng xoáy trên trán Hoàn kia, đây là một loại trực giác, không có lý do nào cả.

Chỉ cần bắn một mũi tên này ra, Hoàn sẽ có cơ hội cầm theo tinh cầu tinh hạch bỏ chạy. Bây giờ tất cả mọi người đều đang tranh đoạt Vũ Trụ Thụ, với thủ đoạn của Hoàn, cho dù hôm nay không có mặt ở đây, tương lai muốn lấy được Vũ Trụ Thụ cũng là chuyện dễ dàng.

Có Vũ Trụ Thụ, đừng nói là thân thể của Hoàn bị tổn hại, cho dù hoàn toàn hủy di thân thể của Hoàn, Hoàn cũng có thể khôi phục lại. Chuyện này đối với hắn mà nói, cái ý nghĩa khi bắn một mũi tên này đi đã biến mất.

Ngay khi không gian còn đang giằng co, một bóng người nhanh chóng độn tới.

Cùng lúc đó, Lam Tiểu Bố và Hoàn cũng nhìn thấy bòng người đang độn tới này, Hoàn biết cơ hội tránh thoát khỏi mũi tên này chính là vào lúc này. Hầu như ngay khi bóng người này xuất hiện, Hoàn và Lam Tiểu Bố đồng thời ra tay, Vô Khư Tiễn phá vỡ không gian mà bắn ra.

Những người xung quanh nhìn thấy cái mũi tên này bắn ra đều thở phào một hơi, nhưng mà lập tức cảm thấy nghi ngờ, Vô Khư Tiễn thật sự rất nổi tiếng, nhưng mà sau khi bắn ra hình như cũng không đáng sợ như vậy.

Đầu tiên là Hoàn tránh đi cái Vô Khư Tiễn này, vòng xoáy gợn sóng trên trán cũng tràn ra từng đạo đạo tắc đại đạo. Thế nhưng Hoàn cũng cảm nhận được, cái sát ý từ Vô Khư Tiễn kia dường như không mạnh đến thế, có chuyện gì vậy?

Nói cách khác, trước khi Vô Khư Tiễn bắn ra, dường như đã khóa chặt sinh cơ của hắn ta, thế nhưng sau khi bắn ra, vậy mà lại chẳng co chút uy hiếp nào với hắn ta?

Hoàn vừa nghĩ đến đây, đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố dùng trận kỳ cuốn tinh cầu tinh hạch của hắn ta đi.

Không hay rồi, Hoàn sao lại không rõ một mũi tên này của Lam Tiểu Bố không phải là muốn hủy đi thân thể của hắn ta, hoặc là khiến hắn ta trọng thương, mà là muốn lấy đi tinh cầu tinh hạch của hắn ta. Thậm chí nói trước và sau khi Lam Tiểu Bố bắn ra một mũi tên này, toàn bộ tinh thần đều không nằm trên mũi tên này, mà là ở chỗ tinh cầu tinh hạch.

Thế nhưng khi Hoàn hiểu ra thì đã chậm, chờ thần niệm và đạo vận của hắn ta đánh ra, cảm ứng giữa hắn ta và tinh cầu tinh hạch đã biến mất. Rất rõ ràng, tinh cầu tinh hạch đã bị Lam Tiểu Bố cuốn vào trong thế giới của mình.

Oanh! Vô Khư Tiễn đánh vào sợn sóng Luân Hồi tuyền của Hoàn, quy tắc trong vùng hư không này hoàn toàn sụp đổ.

Cho dù Lam Tiểu Bố đặt toàn bộ tinh lực vào chuyện lấy tinh cầu tinh hạch, nhưng khí thế sát phạt của Vô Khư Tiễn vẫn khiến Hoàn nôn ra một ngụm máu.

tay Lam Tiểu Bố mở ra, Vô Khư Tiễn phá vỡ không gian đã quay trở về, sau đó biến mất trong lòng bàn tay hắn.

Hoàn không hề rời đi, biết Lam Tiểu Bố có Vô Khư Tiễn, hắn ta không thể để Lam Tiểu Bố khóa sinh cơ hắn ta lại lần nữa.

“Ha ha, rất nhiều bằng hữu đều đang ở đây à.” Một tiếng cười to truyền đến, sau đó một tên nam tử đầu đội mũ lá liễu màu xanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Nam tử này da thịt trắng nõn, dáng người cao gầy, Nói là mũ lá liễu, không phải vì mũ hắn ta giống lá liễu, mà cái mũ của hắn ta chính là làm từ lá liễu.

Sắc mặt Hoàn âm trầm, hắn ta đã tỉnh ngộ ra. Nếu như lúc trước hắn ta mặc kệ thân thể bị phá hủy mà không tránh thoát Vô Khư Tiễn, có lẽ sẽ bị Lam Tiểu Bố hủy đi thân thể, nhưng mà trong nháy mắt khi hắn ta bỏ chạy, hắn ta nhất định có thể lấy tinh cầu tinh hạch đi. Lam Tiểu Bố không thể nào dốc toàn bộ đạo tắc Sát Phạt khóa hắn ta lại, thậm chí khi hủy đi thân thể hắn ta, còn có thể khóa lại tinh cầu tinh hạch. Cho dù thân thể hắn ta bị hủy diệt, tinh cầu tinh hạch là bảo vật của hắn ta, hắn ta cũng có thể lấy lại trong chớp mắt.

Thân thể bị hủy diệt rất đáng sợ, nhưng bây giờ là lúc nào rồi? Khắp nơi đều có thể tìm được Vũ Trụ Thụ. Cho dù hắn ta không tìm thấy được Vũ Trụ Thụ, cũng có thể dựa vào nhánh cây Vũ Trụ Thụ mà khôi phục thân thể.

“Hóa ra là Dương Đạo Tổ.” Lăng Trục Chân lập tức ôm quyền, hỏi thăm một câu.

Lam Tiểu Bố lập tức đoán ra được người này là ai, gia hỏa này còn không phải là Đạo Tổ Dương Thiên của Đại Hoang thế giới sao? Nếu như là Dương Thiên, vậy thì phải nói chuyện thật tốt với hắn ta một chút.

“Ha ha, kính chào Dương Đạo Tổ.” Quả nhiên Lam Tiểu Bố vừa nghĩ đến đây, đã nhìn thấy Đồ Liêu cười rạng rỡ tiến lên ôm quyền hỏi thăm.

Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, gia hỏa này quả nhiên có thông đồng với tộc Thiên Mông.

“Kính chào Đại Mộng Đạo Tổ, Đại Trụ Đạo Tổ, các vị đạo hữu.” Dương Thiên trả lễ xong thì chủ động chào hỏi với Hoàn và Hôi Trực.

Chương 2671 - Người phá vỡ thế cân bằng. (2)

Hoàn mặt lạnh, không hề phản ứng với Dương Thiên. Còn Hôi Trực thì đáp lễ đơn giản, không có biểu hiện gì nhiều.

Dương Thiên dường như không để ý đến thái độ của Hoàn, nói tiếp, “Mọi người đều là vì Vũ Trụ Thụ mà đến, nhiều người thì sức lực lớn mà, chúng ta cùng nhau ra tay…”

Nhưng mà Dương Thiên còn chưa nói hết câu đã cảm thấy không đúng.

Hoàn nhìn Lam Tiểu Bố, vậy mà ôm quyền, “Lam đạo hữu, có câu gọi là không đánh không quen biết. Trước đó ta có nhiều điều không đúng, mong đạo hữu trả pháp bảo bản mệnh lại cho ta, còn chuyện bồi thường vì ta đã đắc tội, Lam đạo hữu cứ nói thẳng.”

Lúc này Dương Thiên mới nhìn thấy Lam Tiểu Bố, trước đó hắn ta hoàn toàn không để ý đến Lam Tiểu Bố, bởi vì tu vi của Lam Tiểu Bố ở chỗ này là thấp nhất, một bước đại đạo thứ bảy, hắn ta thật sự không để vào trong mắt. Bây giờ mới nhìn thấy rõ, biết được người trước mắt chính là Lam Tiểu Bố. ĐỐi với Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, hắn ta kiêng kỵ theo bản năng.

Lam Tiểu Bố nhìn Hoàn, giọng điệu thản nhiên nói, “Trước đó chẳng phải muốn ta đưa Vũ Trụ Ma và Đại Vũ Trụ Thuật, bây giờ lại muốn ta trả lại pháp bảo bản mệnh cho ngươi. Ha ha, rốt cuộc ngươi là ai thế? Mẹ ngươi có biết ngươi trâu bò như vậy không? Bây giờ ngươi cút sang một bên cho Bố gia, nếu không, đừng trách Bố gia lại dạy dỗ ngươi một trận nữa.”

Đã giao đấu với Hoàn hai lần, Lam Tiểu Bố phát hiện, Luân Hồi tuyền trên trán Hoàn đã bị đạo tắc Lục Đạo của hắn áp chế, mà tinh cầu tinh hạch của Hoàn đã bị hắn lấy đi. Nếu như Hoàn còn dám ra tay với hắn, hắn sẽ nắm lấy cơ hội mà dùng Vô Khư Tiễn khóa đối phương lại một lần nữa.

Lần thứ nhất là hắn vì tinh cầu tinh hạch, không hủy đi thân thể của

Hoàn, lần thứ hai, sẽ không tốt đẹp như lần thứ nhất đâu.

Sắc mặt Hoàn vô cùng khó coi, cũng biết mình hoàn toàn bất lực. Nếu đánh nhau tiếp, hắn ta thật sự không sợ Lam Tiểu Bố, nhưng mà muốn giữ được Lam Tiểu Bố lại, vậy thì hầu như là chuyện không thể nào. Hơn nữa Lam Tiểu Bố đánh nhau với hắn ta, hoàn toàn không cần phải chạy trốn.

Hôi Trực đứng một bên nhìn thấy mà trong lòng vô cùng vui vẻ, hắn ta biết rõ, tinh cầu tinh hạch này đối với Hoàn có địa vị tương đương với Vô Khư Tiễn trong lòng hắn ta. Lúc đầu hắn ta còn lo lắng sau khi mình mất đi Vô Khư Tiễn rồi, Hoàn sẽ có thể nghiền ép hắn ta, bây giờ thì hay rồi, tinh cầu tinh hạch của Hoàn cũng bị mất, mọi người đều là lão đại lão nhị, bây giờ lại nằm trên cùng một hàng rồi.

Tinh cầu tinh hạch rất khó phục chế, bởi vì đây là sự thể hiện thương thiên hại lý của Hoàn. Vì cái tinh cầu tinh hạch này, không biết Hoàn đã niết hóa biết bao nhiêu tinh cầu, hủy đi bao nhiêu nền văn minh. Bởi vì cái Hoàn tu luyện là Đại Vũ Trụ Thuật, cho nên hủy diệt tinh cầu, niết hóa giới vực, đối với Hoàn là chuyện bình thường.

Những tinh cầu bị hủy diệt này chẳng những có thể giúp Đại Trụ đạo của Hoàn tiến bộ, mỗi một tinh cầu bị hủy diệt còn có thể rút ra một viên tinh hạch. Tinh cầu tinh hạch của Hoàn, chính là được hình thành từ vô số tinh cầu qua vô số năm tháng mà ra, cho nên giá trị còn cao hơn cả Hậu Hỗn Độn Chí Bảo.

Cũng chính vì tinh cầu tinh hạch khó có được, chính bản thân Hoàn cũng hiểu rõ mình khó có thể có được cái thứ hai, cho nên lúc này mới ăn nói khép nép muốn Lam Tiểu Bố trả lại, nhưng không ngờ lại đụng trúng tấm ván sắt.

Hoàn không tiếp tục đi tìm mất mặt nữa, trực tiếp đứng qua một bên, hắn ta đang đợi sau khi chi cắt Vũ Trụ Thụ xong thì sẽ tâm sự với Hôi Trực. Cho dù Vô Khư Tiễn của Hôi Trực đã bị Lam Tiểu Bố lấy đi, nhưng mà muốn xử lý Lam Tiểu Bố, hắn ta nhất định phải có sự giúp đỡ của Hôi Trực.

Trước đó hắn ta còn có chút khó hiểu, vì sao Vô Khư Tiễn của Hôi Trực lại ở trên người Lam Tiểu Bố. Sau khi cũng bị Lam Tiểu Bố cướp đi tinh cầu tinh hạch rồi, hắn ta biết mình không cần phải hỏi nữa, người này chính là thích cướp đồ của người khác.

Lam Tiểu Bố châm chọc Hoàn một câu rồi không để ý đến Hoàn nữa, mà đi thẳng đến trước người Dương Thiên.

“Năm đó ăn trộm Vũ Trụ đạo quả mười vân của ta, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại rồi.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, nhìn về phía Dương Thiên.

Nếu như ở tình huống khác, Dương Thiên sẽ không chút do dự mà xoay người rời đi, bây giờ thì hắn ta không thể đi được, bởi vì Vũ Trụ Thụ đang ở chỗ này.

Hắn ta hít một hơi thật sâu rồi ôm quyền nói, “Lam đạo hữu, lúc trước đạo quả mười vân ta cũng đã trả lại cho ngươi rồi. Ta nghĩ giữa chúng ta cũng chẳng có hiềm khích gì cả, cũng không nên nảy sinh xung đột ở chỗ này.”

Lam Tiểu Bố rất mạnh, hắn ta biết, hơn nữa hắn ta còn biết con người Lam Tiểu Bố rất âm hiểm. Lúc trước khi hắn ta và Mạc Vô Kỵ đấu pháp, gia hỏa này đã trốn ở một bên mai phục, chờ khi hắn ta rời đi thì đột ngột đánh lén hắn ta, người này vô cùng chó. Rõ ràng là thực lực không hề kém hơn hắn ta, nhưng lại trốn ở một bên mà đánh lén hắn ta.

Nếu như không cần thiết, Dương Thiên thật sự không muốn tiếp xúc với loại người này. Hơn nữa nghe giọng điệu vừa rồi của Hoàn, hình như cũng chịu thua thiệt trong tay Lam Tiểu Bố. Dương Thiên hắn ta tự nhận là vô địch trong những người cùng cấp, nhưng hắn ta biết có hai người ngoại lệ, hai người kia có cảnh giới thậm chí còn thấp hơn hắn ta một chút. Một là Mạc Vô Kỵ, còn một người nữa chính là Lam Tiểu Bố trước mắt này.

“Ngươi trả lời ta mấy vấn đề, thứ nhất, vì sao ngươi lại trở thành Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới? Thứ hai, Đạo Tổ lúc đầu của Đại Hoang thế giới là Hồng Quân đã đi đâu rồi? Thứ ba, ngươi và Dương Mi rốt cuộc có quan hệ gì?” Lam Tiểu Bố ném ra ba vấn đề.

Chương 2672 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia.

Sắc mặt Dương Thiên biến đổi không ngừng, ba vấn đề này hắn ta không muốn trả lời một chút nào.

Vào đúng lúc này, Hoàn đột nhiên mở miệng nói, “Bây giờ người đến cũng không ít, nếu thật sự không ra tay nữa, ta đoán Vũ Trụ Thụ sẽ bỏ chạy, mọi người cùng bàn bạc một chút, làm sao để giữ cái Vũ Trụ Thụ này lại đi.”

Dương Thiên là người đầu tiên hưởng ứng, “Được, ta đồng ý lời Đại Trụ Đạo Tổ nói, bây giờ cầm giữ Vũ Trụ Thụ mới là chuyện cần thiết.”

Nói xong, hắn ta lờ đi Lam Tiểu Bố, xoay người đi về phía Hoàn.

Dương Thiên vừa bước ra bước đầu tiên, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã cuốn lên trăm triệu vạn kích mang, hóa thành từng đạo đạo văn Luân Hồi đánh về phía Dương Thiên.

KHi hắn đối phó với Hoàn, cũng có thần thông đạo văn Luân Hồi, nhưng mà thần thông đạo văn Luân Hồi của hắn không nhất thiết phải có Luân Hồi Kiều mới có thể thi triển được.

Đạo tắc Luân Hồi từ Trường Sinh Kích đánh tới, Dương Thiên giống như bị kéo vào trong một không gian lạnh lẽo, từng luồng khí thế luân hồi bắt đầu cọ rửa đạo tắc đại đạo của hắn ta.

Cả người Dương Thiên như bị đóng băng đông cứng lại, hắn ta dường như có thể nhìn thấy tam sinh của mình, tựa như một giây trôi qua, hắn ta đều đang luân hồi.

Nhất Tức Nhất Luân Hồi, Nhất Kích Độ Tam Sinh!

Dương Thiên đâu còn dám chờ một kích này của Lam Tiểu Bố đánh ra, hắn ta không chút do dự lấy rễ dưỡng liễu ra.

Oanh! Đạo tắc Luân Hồi cuồng bạo lập tức khóa rễ cây liễu của Dương Thiên lại, mặt ngoài cái rễ cây liễu này xuất hiện từng tầng từng tầng mảnh châu màu trắng như sương mù. Ai cũng biết, đó là Luân Hồi đạo châu.

“Dừng tay!” Dương Thiên gầm lên, điên cuồng thiêu đốt đạo vận đại đạo của mình, cố gắng tránh thoát khỏi đạo tắc Luân Hồi.

So với lúc trước khi Lam Tiểu Bố đánh lén hắn ta, bây giờ Lam Tiểu Bố đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hoàn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố nhưng không ra tay. Hắn ta biết cho dù Lam Tiểu Bố đang đối phó với Dương Thiên, nhưng mà Lam Tiểu Bố đã phân một nửa lực chú ý tập trung trên người hắn ta.

Lam Tiểu Bố không hề dừng tay, đạo tắc Luân Hồi nghiền ép đến càng lúc càng cuồng bạo, miệng thì từ tốn nói, “Đưa cái lưới nát buồn nôn kia của ngươi ra đây, để Bố gia xem thử.”

Dương Thiên biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Lam Tiểu Bố, vừa chống cự đạo tắc từ Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố công kích, vừa vội vàng nói, “Sở dĩ ta trở thành Đạo Tổ của Đại Hoang thế giới, là vì sư phụ ta và Hồng QUân Đạo Tổ cũng xem như là bạn cũ. Sư phụ ta chính là Dương Mi lão tổ. Còn Hồng Quân Đạo Tổ đi đâu, ta thật sự không biết. Chỉ biết là tộc Thiên Mông tiến hành vây giết Hồng Quân Đạo Tổ, đồng thời dựa vào Vũ Trụ Thụ bố trí đạo tắc Di Vong…”

Lam Tiểu Bố thu hồi Trường Sinh Kích, Dương Thiên thở phào một hơi, trên trán đã phủ đầy mồ hôi lạnh.

“Lam Đạo Chủ, không bằng bây giờ chúng ta ra tay trói buộc Vũ Trụ Thụ đi?” Một tên tu sĩ mà Lam Tiểu Bố không biết chủ động đứng ra ôm quyền hỏi một câu.

Rõ ràng là tất cả mọi người đều đang chờ Lam Tiểu Bố, phân chia Vũ Trụ Thụ, tuyệt đối không thể bỏ Lam Tiểu Bố qua một bên. Cho nên trước khi Lam Tiểu Bố chưa rảnh, tất cả mọi người đều không bàn đến chuyện này, tất cả mọi người đều biết rõ, không có Lam Tiểu Bố tham gia chuyện này thì nói ra cũng chỉ là nói nhảm.

“Ta xem thử trước một chút.” Mặc dù Lam Tiểu Bố nói là nhìn một chút, sự thật là hắn đã sớm dùng Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu rồi, Vũ Trụ Thụ sắp bỏ chạy.

Quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ rối tinh rối mù, Vũ Trụ Thụ rõ ràng không có bất cứ ý định ở lại đại vũ trụ này nữa.

“Lam đạo hữu, Vũ Trụ Thụ có thể sẽ bỏ chạy, tốt nhất là mọi người cùng nhau ra tay, mượn nhờ vào kết giới để vây khốn Vũ Trụ Thụ, sau đó mới có thể giữ được Vũ Trụ Thụ.” Hôi Trực nói.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, lắc đầu nói, “Đã không kịp rồi, nếu như ta không nhìn lầm, còn một nén nhang nữa thì Vũ Trụ Thụ sẽ hoàn toàn biến mất. Ta nghĩ, mọi người muốn ra tay, bây giờ nhanh chóng mà ra tay, có thể đào được bao nhiêu thì đào bấy nhiêu.”

Nói xong Lam Tiểu Bố là người đầu tiên xông lên, cùng lúc đó Trường Sinh Kích lấy ra. Nói không kịp là giả, nơi này có nhiều cường giả cùng nhau ra tay như vậy, muốn trói buộc Vũ Trụ Thụ thì vẫn có thể làm được. Nhưng mà Lam Tiểu Bố không muốn phân chia Vũ Trụ Thụ với mọi người, tự hắn giữ lại cho mình không tốt sao?

Đừng nói là người nơi này không thể nào đồng tâm hiệp lực đối phó với Vũ Trụ Thụ, cho dù có đồng tâm hiệp lực, trói được Vũ Trụ Thụ lại rồi, phân chia cũng là một vấn đề. Đã như vậy, vẫn nên giữ lại một mình cho rồi.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố ra tay, những người còn lại không còn khách sáo nữa, không có người nào giống như trước đó, dựa vào trận kỳ để trói buộc Vũ Trụ Thụ. Tất cả mọi người đều lấy pháp bảo của mình, có thể đào được bao nhiêu thì đào.

Vũ Trụ Thụ vô cùng mênh mông, hơn mười người, mỗi người chiếm một phương, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào.

Chỉ là Vũ Trụ Thụ có thể so với Hỗn Độn Chí Bảo, mức độ cứng cáp của nó, cho dù là cường giả bước đại đạo thứ tám, dốc toàn lực thi triển pháp bảo, cũng rất khó có thể đào được một mảnh nhỏ.

Lam Tiểu Bố cũng biết, cho dù Trường Sinh Kích của hắn có thể đào ra Vũ Trụ Thụ, trong một nén nhang, tối đa cũng chỉ đào ra một khối to khoảng một bàn tay mà thôi. Cái Lam Tiểu Bố muốn không phải là cái này, cái hắn muốn là toàn bộ Vũ Trụ Thụ.

Hắn khác với người khác, thông qua Vũ Trụ Duy Mô tạo dựng mô hình kết cấu của Vũ Trụ Thụ, hắn mơ hồ cảm nhận được chỗ yếu của Vũ Trụ Thụ.

Chương 2673 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia. (2)

Cho nên khi người khác còn đang điền cuồng đào Vũ Trụ Thụ, Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố càng điên cuồng khoan. Chỉ qua nửa nén hương, Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng đâm ra được một cái lỗ nhỏ 1 cm, sâu 7,8 cm. Sau khi đâm ra được cái lỗ nhỏ này, Lam Tiểu Bố không ngừng cắm trận văn bố trí kết giới.

Một nén nhang trôi qua, Lam Tiểu Bố đưa Vũ Trụ Duy Mô vào trong cái lỗ nhỏ này, sau đó hắn tiến vào trong Vũ Trụ Duy Mô.

Có kết giới khóa Vũ Trụ Duy Mô lại, Lam Tiểu Bố không lo lắng Vũ Trụ Thụ sẽ vứt hắn xuống.

“Răng rắc!” Các loại quy tắc vỡ vụn trong hư không nổ tung, một chỗ trống cực lớn xuất hiện, Vũ Trụ Thụ đột nhiên biến mất tăm.

Hơn mười người còn đang cướp đoạt Vũ Trụ Thụ, trừ số ít người ra, phần lớn người ở đây ngay cả một chút vỏ cây Vũ Trụ Thụ cũng không lấy được

Mặc dù Hôi Trực bị trong thương, nhưng mà bảo vật trên người nhiều, ngược lại cũng lấy được một miếng Vũ Trụ Thụ to chừng một quả trứng gà. Còn Hoàn thì lấy được một miếng Vũ Trụ Thụ to chừng nắm đấm.

“A, không thấy Lam Đạo Chủ.” Cuối cùng cũng có người phát hiện không thấy Lam Tiểu Bố, cũng đã biến mất cùng với Vũ Trụ Thụ.

Một vài người khôn khéo lập tức tỉnh ngộ, khi bọn hắn còn đang đào

Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối đã ẩn mình vào bên trong Vũ Trụ Thụ, sau đó đi theo với Vũ Trụ Thụ.

Bởi vậy có thể thấy được, trên người Lam Tiểu Bố có ít nhất là một bảo vật thế giới đỉnh cấp. Nếu như dùng thế giới của bản thân tiến vào Vũ Trụ Thụ, đã sớm bị Vũ Trụ Thụ ném ra ngoài rồi.

“Các vị, Lam Tiểu Bố này chẳng những gian xảo mà còn thích ăn mảnh một mình. Rõ ràng Vũ Trụ Thụ có thể phân chia cho mọi người, nhưng lại len lén bỏ chạy theo Vũ Trụ Thụ, rõ ràng là muốn nuốt một mình. Chúng ta nên liên thủ lại, xử lý người này, đến lúc đó đồ trên người hắn, bao gồm cả Vũ Trụ Thụ nữa, chúng ta sẽ phân chia một lần nữa.” Hoàn là người đầu tiên đứng ra, giọng nói vô cùng tức giận.

Dương Thiên thì há hốc mồm, lập tức nghĩ đến nơi này nhất định có bằng hữu của Lam Tiểu Bố, hắn ta không thể nói năng tùy tiện được. Lúc trước, hắn ta chỉ cướp của Lam Tiểu Bố một cái Vũ Trụ đạo quả mà thôi, sau đó còn trả lại đạo của cho Lam Tiểu Bố rồi, nhưng vẫn bị Lam Tiểu Bố ghi nhớ mãi. Nếu như nói gì đó truyền đến tai Lam Tiểu Bố, cái đó cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Đồ Liêu thì hít vào một hơi rồi nói, “Ta ủng hộ Đại Trụ Đạo Tổ, trước đó mọi người liên thủ, tuyệt đối có thể trói chặt Vũ Trụ Thụ. Thế nhưng người này lại nói là không thể trói buộc được, hơn nữa còn là người đầu tiên công kích Vũ Trụ Thụ, vậy nên mới khiến Vũ Trụ Thụ bỏ chạy, khiến mọi người bị tổn thất rất lớn. Hơn nữa ta còn muốn nói cho mọi người một tin tức, chẳng những là Vũ Trụ Thụ ở trong tay Lam Tiểu Bố, ngay cả thụ linh Vũ Trụ Thụ cũng đang ở trong tay Lam Tiểu Bố.”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ ở trong tay Lam Tiểu Bố? Tin tức của Đồ Liêu giống như một quả lựu đạn nổ tung ở trong lòng mọi người. Gia hỏa này rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt, nếu như thật sự bắt được Lam Tiểu Bố, vậy thì…

Nhưng mà ý nghĩ này chỉ lướt qua một chút, rồi lập tức biến mất khỏi đầu óc mọi người. Đồ của Lam Tiểu Bố dễ cầm như vậy đi? Nếu như thật sự dễ lấy như vậy, thế thì cũng sẽ không cướp đi tinh cầu tinh hạch ở trước mặt Hoàn. Càng không đến mức ngay cả Vô Khư Cung của Hôi Trực cũng ở trên người Lam Tiểu Bố.

Lại nghĩ đến trước đó, tên Khuê Tích Sam kia chỉ khó chịu với Lam Tiểu Bố, bây giờ Khuê Tích Sam đang ở đâu? Đặt tay lên ngực tự hỏi, bọn hắn mạnh hơn Khuê Tích Sam bao nhiêu chứ?

TRong lòng Hôi Trực cười lạnh, nếu như là trước đó, hắn ta nhất định cũng sẽ suy nghĩ giống như Hoàn. Nhưng bây giờ hắn ta tuyệt đối không nghĩ như vậy, không nói đến chuyện có thể vây khốn Lam Tiểu Bố mà cướp đi đồ trên người Lam Tiểu Bố hay không. Cho dù thật sự cướp được đồ trên người Lam Tiểu Bố, ha ha, trên cơ bản đều là của Hoàn.

Đối với Hoàn, hắn ta hiểu rõ hơn ai hết.

“KHông tệ.” Hoàn gật đầu với Đồ Liêu, sau đó nhìn Hôi Trực, “Hôi huynh, ý ngươi thế nào?”

Hôi Trực cười ha ha một tiếng, lập tức ôm quyền nói, “Ta đương nhiên đồng ý dốc sức, cái ta muốn không nhiều, chỉ cần lấy lại những thứ vốn của ta là được.”

Cho dù trong lòng chắc chắn sẽ không tham gia vây công Lam Tiểu Bố, nhưng mà trong miệng sẽ không nói như vậy. Lỡ như thì sao? Lỡ như Lam Tiểu Bố bị bọn người Hoàn bắt được, hắn ta cũng có thể lấy lại thứ thuộc về mình. Hoàn có thể không đưa đồ cho người khác, nhưng mà đồ của Hôi Trực hắn ta thì không dễ cầm như vậy đâu.

Trường Nhất cười ha ha một tiếng, “Các vị, tương lai có duyên gặp lại, quy tắc đại vũ trụ sụp đổ, ta phải đi trước.”

Trường Nhất vừa đi, Lã Kỳ Thiên lập tức đi theo. Sau đó có bảy tám người nhanh chóng rời đi, Lam Tiểu Bố ra tay, bọn hắn đã nhìn thấy. TRong tình huống mọi người vây công, Lam Tiểu Bố còn giết được Khuê Tích Sam, cướp đi tinh cầu tinh hạch, bây giờ mà còn tiếp tục đi đối phó với người ta, ha ha, trí thông minh của bọn hắn có vấn đề sao?

Hơn nữa, cho dù thành công thì thế nào? KHông nói đến đồ vật trước đó bọn hắn có được chia hay không, một khi không giết được Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố trở về tính sổ, Đại Trụ Đạo Tổ ngươi có thể không quan tâm, nhưng những người khác thì sao?

Lăng Trục Chân thậm chí còn không thèm suy nghĩ, trực tiếp bỏ chạy.

Lam Tiểu Bố người ta trước đó còn ở chỗ này, Hoàn ngươi còn chẳng thể làm gì, bây giờ người ta đi rồi, ngươi còn muốn đuổi theo giết, lừa Lăng Trục Chân ta là trẻ con à? Trụ Tâm Thuẫn bị người khác lấy đi, hắn ta nhất định phải cướp vê, nhưng mà Lam Tiểu Bố là ai chứ?

Nhìn thấy còn lại ba bốn người, sắc mặt Hoàn có chút âm trầm. Từ khi nào mà lực ảnh hưởng của Đại TRụ Đạo Tổ hắn ta lại thấp như vậy?

…

Chương 2674 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ.

Thần niệm Lam Tiểu Bố hoàn toàn không thể thẩm thấu ra ngoài, khi hắn bắt đầu luyện hóa Vũ Trụ Thụ, mới biết mình suy nghĩ ngây thơ như thế nào.

Thần niệm của hắn ta chẳng những không thể nào thẩm thấu ra khỏi Vũ Trụ Thụ, mà ngay cả thẩm thấu vào trong Vũ Trụ Thụ cũng không được. Không chỉ như vậy, còn có một luồng lực lượng cường đại đang đẩy hắn ra, dường như có thể ném hắn ra khỏi Vũ Trụ Thụ bất cứ lúc nào. Cũng may hắn đang ở trong Vũ Trụ Duy Mô, nếu không thì đã không thể kiên trì nổi.

TRong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, ý nghĩ của hắn rất đẹp, nhưng không nghĩ đến với tu vi bây giờ của hắn thì ngay cả luyện hóa bước đầu cũng không làm được.

Lúc này đã xông vào trong hư không với Vũ Trụ Thụ rồi, Lam Tiểu Bố đâu thể nào tình nguyện từ bỏ Vũ Trụ Thụ chứ? Chỉ trong thời gian ngắn, hắn khẳng định không thể nào tìm ra được cách luyện hóa Vũ Trụ Thụ, đầu tiên Lam Tiểu Bố bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ ra.

“Đây là Vũ Trụ Thụ…” Giọng nói của thụ linh Vũ Trụ Thụ run rẩy, nó cũng không ngờ đến, chẳng những Lam Tiểu Bố tìm được Vũ Trụ Thụ, mà còn đang ở bên trong Vũ Trụ Thụ.

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “CHo ngươi một cơ hội sống sót, lập tức khống chế Vũ Trụ Thụ, để ta luyện hóa nó.”

Lam Tiểu Bố có chút hoài nghi quan hệ giữa Vũ Trụ Thụ và thụ linh Vũ Trụ Thụ, theo lý mà nói, thụ linh nhất định là linh hồn của cái cây, là điều kiện tiên quyết để cây sinh tồn. Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố lại cảm thấy cái thụ linh Vũ Trụ Thụ này hình như cũng không thể khống chế Vũ Trụ Thụ, dường như Vũ Trụ Thụ có tư tưởng bản năng và cách làm việc của riêng mình.

Bây giờ thụ linh Vũ Trụ Thụ cũng hiểu rõ, Lam Tiểu Bố không phải đang nói đùa, nó biết rõ Lam Tiểu Bố muốn giết nó thì đơn giản như giết gà vậy. Cho nên nó hoàn toàn không hề phản bác hay mặc cả gì cả, sau khi nghe Lam Tiểu Bố nói thì lập tức câu thông với Vũ Trụ Thụ.

Theo nó nghĩ, nếu như có thể lấy Vũ Trụ Thụ ra làm cái giá, đổi lấy mạng của nó, vậy thì đương nhiên là hủy đi Vũ Trụ Thụ. Dù sao thì nó cũng chẳng phải thụ linh bản thể của Vũ Trụ Thụ, chỉ là một kẻ ngoại lai mà thôi.

Nhưng rất nhanh, thụ linh Vũ Trụ Thụ trở nên run rẩy, bởi vì nó phát hiện Vũ Trụ Thụ không hề để ý đến nó. Cho dù nó câu thông như thế nào, đối với Vũ Trụ Thụ mà nói, nó giống như một kẻ qua đường mà thôi.

Cho dù có ngốc, thụ linh Vũ Trụ Thụ cũng hiểu những năm qua nó chỉ là thanh đao trong tay Vũ Trụ Thụ mà thôi. Rất nhiều chuyện Vũ Trụ Thụ không muốn làm, chỉ lấy tên tuổi của nó ra làm.

Ví dụ như nhân lúc đại hội Vĩnh Sinh diễn ra mà lộ ra Vũ Trụ đạo quả, ví dụ như sửa đổi quy tắc thiên địa của đại vũ trụ, ví dụ như thụ linh Vũ Trụ Thụ như nó, lại chẳng thể dựa vào Vũ Trụ Thụ mà cảm nhận được bảo vật trong Hỗn Độn…

“Bố gia, ta không có cách nào khiến nó nghe ta, trước đó chỉ cần ta muốn câu thông với Vũ Trụ Thụ, là có thể thành công, bây giờ hình như không thể câu thông với Vũ Trụ Thụ…”

Thụ linh Vũ Trụ Thụ vừa nói đến đây, đột nhiên kêu lên thảm thiết, cái nón nhỏ màu xanh lá lập tức biến thành màu xám trắng.

“Bố gia, tâm thần của ta bị cưỡng ép cắt đứt với Vũ Trụ Thụ, gia hỏa này thật là âm hiểm…” Thụ linh Vũ Trụ Thụ nức nở nói.

Lam Tiểu Bố tiện tay ném thụ linh Vũ Trụ Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, giờ phút này sao hắn lại không biết cái thụ linh Vũ Trụ Thụ ngu xuẩn này cũng chỉ là con rối của Vũ Trụ Thụ mà thôi. Rất nhiều thứ Vũ Trụ Thụ có thể làm, nhưng mà hết lần này đến lần khác lại dựa vào tay của thụ linh Vũ Trụ Thụ làm ra.

Lý do là vì sao, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ lắm, nhưng mà hắn cũng có thể đoán được một chút. Vũ Trụ Thụ là một cây cổ thụ của một giới vực, vậy thì tuyệt đối phải đứng ở góc độ công bằng công chính. Tuyệt đối không thể nào sửa đổi quy tắc, thiên vị một chủng tộc nào đó.

Nhưng Vũ Trụ Thụ lại muốn làm như vậy, cho nên nó mới mượn tay thụ linh Vũ Trụ Thụ để làm. Nếu như từ góc độ đại đạo mà nói, tự Vũ Trụ Thụ làm như vậy thì sẽ tổn hại đến công đức. Loại linh vật như Vũ Trụ Thụ, tồn tại từ thời khai mở vũ trụ, cách chứng đạo tuyệt đối là lấy công đức hoặc là thứ tương tự để chứng đạo. Một khi tổn hại đến công đức của mình, chỉ sợ không thể nào bước vào cảnh giới cao hơn.

Là cây cổ thụ của một giới, thế mà lại có ý nghĩ ích kỷ này.

Lam Tiểu Bố không còn suy nghĩ đến chuyện luyện hóa nữa, cưỡng ép đánh ra một đạo Liệt tắc Luân văn.

Trước Liệt Tắc Luân Văn, chỉ trong chớp mắt Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được quy tắc thiên địa trước mắt dường như rõ ràng hơn rất nhiều, rõ ràng là một gốc Vũ Trụ Thụ, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể thông qua thần thông Liệt Tắc Luân Văn của mình mà nhìn thấy được khí thế huyết sát vô tận. Giống như đại quân trăm triệu vạn vừa trải qua đại chiến, ở nơi này để lại vô cùng vô tận máu tanh và oan hồn.

Dù sao thì Lam Tiểu Bố cũng là đại đạo tự thân, tu luyện đến bước đại đạo thứ bảy. Có gia hỏa âm hiểm nào mà hắn chưa từng gặp được? Các loại ma hóa từ Đại Mộng Đạo, các loại hủy diệt từ Đại Trụ Đạo…

Bây giờ hắn ta cuối cùng cũng hiểu rõ, Vũ Trụ Thụ tồn tại như thế nào, gia hỏa này chính là ước gì đại vũ trụ tiếp tục hỗn loạn, tốt nhất là bao giờ cũng xảy ra đại chiến, có tu sĩ vẫn lạc, sau đó nó sẽ hấp thu lực lượng sát phạt và huyết sát này.

Vì sao ở trong đại vũ trụ, Đại Mộng Đạo Tổ và Đại Trụ Đạo Tổ lại sống rất thoải mái? Đó là bởi vì đại đạo của hai tên này đều là giết chóc đẫm máu, đều có trợ giúp đối với Vũ Trụ Thụ. Mỗi một lần Hoàn tu luyện là sẽ hủy đi một tinh cầu, Đại Mộng Đạo Tổ Hôi Trực thì không ngừng biến các loại sinh linh thành Yểm Ma. Yểm Ma chỉ có âm khí và lệ khí, còn huyết khí và oán khí kia đều bị Vũ Trụ Thụ hấp thu.

Chương 2675 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ. (2)

Cái cây này còn muốn thông qua thủ đoạn này để vấn đỉnh vô thường, Lam Tiểu Bố hừ lạnh, Thất Sát Đạo thì không ngừng nổ tung, điên cuồng đánh ra ngoài.

Từng âm thanh xé rách đạo tắc đại đạo truyền ra, nhưng mà Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được, hắn muốn xé mở Vũ Trụ Thụ, với tu vi bây giờ của hắn, chỉ sợ không đến trăm năm thì không thể làm được.

Mà trên thực tế, không cần mấy trăm năm, nhiều nhất là mấy tháng thôi, chỉ sợ Vũ Trụ Thụ đã có thể đá hắn ra ngoài rồi.

Mặc dù Lam Tiểu Bố còn đang không ngừng công kích Vũ Trụ Thụ, trong đầu thì đang suy nghĩ đến cách khác.

Lam Tiểu Bố lấy đạo hỏa của mình ra, đạo hỏa của hắn có đẳng cấp cũng không cao. Cách tốt nhất mà hắn có thể nghĩ được lúc này chỉ có dùng lửa, lửa mặc dù không thể khắc chế mộc, nhưng mộc lại có thể đốt lên lửa. Nếu như có thể đốt cháy Vũ Trụ Thụ, vậy thì đó là một khởi đầu tốt.

Đạo hỏa lại gần Vũ Trụ Thụ, tâm Lam Tiểu Bố lập tức nguội đi. Không phải là đạo hỏa không thể đốt được Vũ Trụ Thụ, mà là đạo hỏa của hắn không đốt Vũ Trụ Thụ nổi.

Đẳng cấp đạo hỏa của hắn quá thấp, sau khi đốt Vũ Trụ Thụ mười mấy giây, cũng chỉ có một chút dấu vết mờ mờ.

Lam Tiểu Bố quả quyết cất đạo hỏa đi, vung tay đánh ra một đạo Đại Thiết Cát Thuật. Cho dù có được hay không, hắn cũng muốn thi triển hết những thần thông của mình ra thử một lượt. Chờ đợi tiếp, hắn sẽ bị Vũ Trụ Thụ đá ra ngoài. Đại Thiết Cát Thuật không được thì hắn sẽ dùng Đại Hủy Diệt Thuật, Đại Hủy Diệt Thuật không được thì chính là Thất âm Sát.

Đại Thiết Cát Thuật vừa đánh ra, đạo tắc Thiết Cát xé rách thiên địa chỉ trong chớp mắt đã xé rách toàn bộ mọi trở ngại.

“Phốc!” Một tia nhựa cây màu vàng bắn ra, Lam Tiểu Bố ngạc nhiên phát hiện, Đại Thiết Cát Thuật của mình chém Vũ Trụ Thụ dễ dàng như cắt đạo hũ vậy, chỉ cần một chiêu đã có thể xé ra một vết rách to lớn. Bởi vì tốc độ của Đại Thiết Cát Thuật quá nhanh, khi cắt chém cũng chẳng có chút dấu hiệu nào, ngay cả tinh hoa nhựa cây Vũ Trụ Thụ cũng bị cắt ra.

Lam Tiểu Bố đâu còn khách sáo nữa, Đại Thiết Cát Thuật hóa thành từng đạo đạo tắc Thiết Cát tàn phá bừa bãi trong Vũ Trụ Thụ. Chỉ qua mấy giây sau, đã cắt chém được một khúc thân cây khoảng mấy trăm mét vuông. Lam Tiểu Bố vung tay lên thu hồi khúc thân cây này vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình, đồng thời xông ra khỏi Vũ Trụ Duy Mô, nhảy vào không gian mà mình đã cắt chém ra.

Đến Vũ Trụ Duy Mô Lam Tiểu Bố cũng cất đi, sau khi biết Đại Thiết Cát Thuật có thể đối phó với Vũ Trụ Thụ, Lam Tiểu Bố lập tức không ngừng cắt chém Vũ Trụ Thụ.

Từng đạo Đại Thiết Cát Thuật liên miên đánh ra, Lam Tiểu Bố thu thập không chỉ là khúc gỗ Vũ Trụ Thụ, mà từng giọt nhựa cây tinh hoa, Lam Tiểu Bố cũng thu lại.

Một ý niệm đột ngột truyền đến, trong ý niệm này có ý cầu xin tha thứ. Lam Tiểu Bố không hề nương tay một chút nào, Đại Thiết Cát Thuật chẳng những không chậm lại mà càng lúc càng nhanh.

Vũ Trụ Thụ đang độn gấp trong hư không cũng dừng lại, chậm rãi thu nhỏ. Chỉ trong chớp mắt đã biến thành một cái cây bình thường cao hơn mười trượng.

Lam Tiểu Bố xông ra khỏi Vũ Trụ Thụ, đạo tắc trong tay không ngừng đánh ra, hoàn toàn khóa Vũ Trụ Thụ lại.

Nhìn thấy Vũ Trụ Thụ không còn cơ hội chạy trốn, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn biết Vũ Trụ Thụ có tính bền dẻo, khi còn chưa thu Vũ Trụ Thụ lại, tuyệt đối không thể thả lỏng.

“Lam đạo hữu, có thể nể tình ta mà thả Vũ Trụ Thụ hay không?” Ngay khi Lam Tiểu Bố đang định thu hồi Vũ Trụ Thụ, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Lam Tiểu Bố khựng lại, thần niệm quét ra ngoài, chỉ là hắn hoàn toàn chẳng phát hiện ra có bất cứ ai ở trong vùng không gian mà mình đang đứng.

Nghe nhầm ư? Lam Tiểu Bố vừa nghĩ như vậy, lại nghe thấy giọng nói kia một lần nữa, “Ngươi chắc hẳn biết ta, chúng ta đều đến từ vũ trụ Đại Hoang xa xôi, sau khi đến đại vũ trụ, ta còn…”

“Hồng Quân lão tổ?” Lam Tiểu Bố lập tức tỉnh ngộ, ngạc nhiên hỏi.

Lần này không có tiếng trả lời hắn, mà đạo tắc Trường Sinh của hắn đang trói buộc Vũ Trụ Thụ cũng chậm rãi tán loạn.

Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng nói, “Hóa ra là đồng hương à, cái này thì dễ nói…”

Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong câu đó, đạo tắc Trường Sinh của hắn cuốn lên, lập tức quấn chặt Vũ Trụ Thụ kia rồi ném vào trong Vũ Trụ Duy Mô của mình.

Dường như nghe thấy Lam Tiểu Bố đồng ý thả mình ra, Vũ Trụ Thụ cũng hơi thả lỏng một chút, thế nhưng một khắc sau nó đã bị Lam Tiểu Bố cuốn đi, đã nói là đồng hương mà? Đã nói là dễ nói chuyện mà?

Ha ha, thả Vũ Trụ Thụ? Lam Tiểu Bố chưa bao giờ nghĩ đến loại chuyện này. Cho dù ai đến cũng không được, hắn nhất định phải lấy Vũ Trụ Thụ đi.

Lam Tiểu Bố lấy Vũ Trụ Thụ đi rồi, thần niệm lại mở rộng ra ngoài một lần nữa, vẫn chẳng có chút cảm ứng nào cả, dường như cái người Hồng Quân lão tổ kia chưa từng xuất hiện. Cũng không đúng, vừa rồi hắn cũng không nghe đối phương nói mình là Hồng Quân lão tổ, đối phương chỉ nói là đến từ cùng một nơi với hắn.

Thế nhưng thần niệm không hề quét thấy đối phương, đối phương trốn ở chỗ nào mà truyền âm cho hắn? Lam Tiểu Bố có chút bận tâm, dứt khoát dùng cấm chế khóa Vũ Trụ Thụ ở trong Vũ Trụ Duy Mô.

Làm xong những chuyện này, Lam Tiểu Bố không quản đến người truyền âm nữa, thủ đoạn ẩn nấp mạnh thì sao chứ? Thủ đoạn ẩn nấp của hắn cũng rất mạnh. Hắn cảm thấy mình có thể trở lại đại vũ trụ rồi, mặc dù lần này đã bị kéo ra khỏi đại vũ trụ, nhưng mà thu hoạch cũng không tệ, chẳng những lấy được Vũ Trụ Thụ, mà còn lấy được tinh cầu tinh hạch của Hoàn.

Chỉ là bây giờ vị trí của hắn là đâu? Thần niệm Lam Tiểu Bố vừa mở rộng ra, đã cảm nhận được quy tắc Hư Không nơi thần niệm chạm đến đang bắt đầu sụp đổ kịch liệt.

Chương 2676 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ.

Lam Tiểu Bố sửng sốt, cũng không đến mức đó chứ? Vũ Trụ Thụ xảy ra vấn đề, quy tắc sụp đổ cũng chỉ là ở đại vũ trụ mà thôi, nơi này là hư không, không phải là ở trong đại vũ trụ, sao quy tắc lại sụp đổ?

Rất nhanh Lam Tiểu Bố đã xác định, quy tắc thiên địa trong hư không Hạo Hãn thật sự đang sụp đổ.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng lấy Thất Giới Thạch ra, sau đó lấy ra đạo tắc phương vị của đại vũ trụ, hắn nhất định phải nhanh chóng quay trở lại đại vũ trụ.

KHiến Lam Tiểu Bố trợn tròn mắt chính là, đạo tắc phương vị mà hắn lấy ra, hoàn toàn không có phương vị của đại vũ trụ.

KHông đúng, Lam Tiểu Bố lập tức phát hiện ra, cái này hình như không phải là vũ trụ cao cấp. Sau khi Vũ Trụ Thụ phá vỡ không gian, vậy mà lại đến vùng vũ trụ Hạo Hãn khác?

Lam Tiểu Bố lập tức bắt đầu vận chuyển đạo tắc Trường Sinh, rất nhanh hắn đã phát hiện ra nơi mình đang đứng không phải là vũ trụ cao cấp, mà là vũ trụ trung đẳng.

Lam Tiểu Bố ở vũ trụ trung đẳng cũng không lâu, trong Hạo Hãn của bọn hắn có bao nhiêu vũ trụ trung đẳng, Lam Tiểu Bố cũng không biết rõ. Nhưng mà chỗ của hắn và Mạc Vô Kỵ thì có một vũ trụ trung đẳng, đó chính là Mạc Lam vũ trụ, chủ tinh của Mạc Lam vũ trụ chính là Mạc Lam tinh.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố đứng ở trong vùng hư không này, mặc dù cảm thấy vùng hư không vũ trụ này rất quen thuộc, nhưng hắn không hề cảm nhận được tinh cầu có sinh mệnh tồn tại. Theo lý mà nói, nếu như Mạc Lam vũ trụ ở trong Hạo Hãn này, hắn nhất định có thể cảm ứng được mới đúng. Dù sao đó cũng là tinh cầu của hắn và Mạc Vô Kỵ, mặc dù không phải do hai người thông qua Hỗn Độn diễn sinh ra, nhưng có kết giới của hai người.

TRong lòng Lam Tiểu Bố có chút lo lắng, nếu là quy tắc trong hư không cũng bắt đầu sụp đổ, vậy thì cái Mạc Lam vũ trụ kia có khi nào cũng bị hỏng luôn không? Mạc Lam vũ trụ sụp đổ cũng thôi đi, dù sao cũng không có người nào ở đó. Chỉ có một Lôi Đình Thánh Nhân, với loại nhân vật cáo già như Lôi Đình Thánh Nhân, một khi quy tắc thiên địa sụp đổ, hắn ta nhất định sẽ chạy ngay. Chỉ khi nào lan đến gần vũ trụ cấp thấp hoặc Vĩnh SInh chi đia, vậy thì sẽ nguy hiểm.

Vị diện của Đại Hoang Thần Giới chính là vũ trụ cấp thấp, còn cả Phàm Nhân tinh mà Mạc Vô Kỵ đã nhờ hắn quan tâm, cũng là ở vũ trụ cấp thấp.

Với thực lực bây giờ của hắn, muốn đến vũ trụ cấp thấp, nhất định phải đi qua Vĩnh Sinh chi địa.

Lam Tiểu Bố nghĩ đến đây, có chút tự giễu, lúc trước sau khi từ vũ trụ cấp thấp đến Vĩnh Sinh chi địa. Nghĩ rằng Vĩnh Sinh chi địa chính là nơi có quy tắc hoàn chỉnh chân chính, có thể truy cầu đại đạo cực hạn và vĩnh sinh. Thậm chí các đại cường giả, đều cướp đoạt địa bàn đạo tràng ở Vĩnh Sinh chi địa này.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, Vĩnh Sinh chi địa cũng chỉ là một thế giới nằm giữa vũ trụ cấp thấp và vũ trụ trung đẳng mà thôi. Quy tắc thiên địa cao hơn vũ trụ cấp thấp, nhưng rõ ràng thấp hơn vũ trụ trung đẳng.

Nhưng mà bây giờ làm sao mới có thể tìm được Vĩnh Sinh chi địa? Lần trước hắn đến Vĩnh Sinh chi địa là thông qua Hỗn Độn Đạo. Qua thời gian dài như vậy, tên Tần Kình Thiên kia nhất định đã sớm luyện hóa Hỗn Độn Đạo rồi.

Lam Tiểu Bố thử lấy đạo tắc phương vị của Tần Thiên cổ đạo ra, quả nhiên không có chút động tĩnh nào.

Lam Tiểu Bố thở dài, chỉ có thể lấy Hỗn Độn Bài ra. Sáu đạo của Hỗn Độn Lộ thì trên người hắn có năm đạo, nhưng bởi vì tường vũ trụ xuất hiện, Lam Tiểu Bố lo lắng mình bị tường vũ trụ ngăn trở, không thể nào xuyên qua tường vũ trụ được, cho nên đã bố trí bốn đạo trong năm đạo Hỗn Độn Lộ ở mặt bên kia của tường vũ trụ, trên người hắn chỉ giữ lại Hỗn ĐỘn bài.

Nếu như có thể tìm được Hỗn Độn Đạo, vậy thì có thể hoàn thiện Hỗn Độn Lộ, dựa vào Hỗn Độn Lộ, hắn cũng có thể xuyên qua tường vũ trụ.

Bây giờ lấy Hỗn Độn bài ra, chính là vì Lam Tiểu Bố muốn cám ứng Hỗn ĐỘn Đạo, cũng chính là cái Tần Thiên cổ lộ kia. Nhưng bây giờ Hỗn Độn Bài đã lấy ra, cái đầu tiên Lam Tiểu Bố cảm ứng được không phải là Hỗn ĐỘn Đạo, mà là bốn đạo Hỗn Độn hắn đã để lại ở phía đối diện tường vũ trụ kia.

Cái này khiến Lam Tiểu Bố vô cùng vui mừng, có thể cảm ứng được bốn đạo khác của Hỗn Độn Lộ, vậy thì hắn còn có thể tìm được đường về.

Hỗn ĐỘn Bài không khiến Lam Tiểu Bố thất vọng, hắn lại nhanh chóng cảm ứng được Hỗn Độn Đạo, chỉ là cái cảm ứng này rất mơ hồ, có khi rõ ràng, có khi lại hư ảo.

Nhưng cái này đối với Lam Tiểu Bố mà nói chẳng có chút áp lực nào, bởi vì hắn có Thất Giới Thạch.

Thất Giới Thạch kích phát, dựa vào cảm ứng phương vị từ Hỗn Độn Bài mà độn gấp. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Thất Giới Thạch đã xuyên qua mấy vị diện hư không đổ nát.

Mà giờ phút này, cảm ứng của Hỗn Độn Bài cũng càng ngày càng rõ ràng, Lam Tiểu Bố vui mừng, thậm chí hắn còn cảm nhận được sự tồn tại của Tần Kình Thiên.

Xử lý Tần Kình Thiên cũng là suy nghĩ của Lam Tiểu Bố, gia hỏa Tần Kình Thiên này rất nguy hiểm, một ngày còn ở bên ngoài thì một ngày hắn không an lòng. Chỉ cần có thể xử lý Tần Kình Thiên, hắn chẳng những có thể hoàn thiện Hỗn Độn Lộ, mà còn có thể loại trừ một mối uy hiếp.

Lại nửa tháng trôi qua, Lam Tiểu Bố càng cảm nhận rõ ràng được vị trí của Hỗn Độn Đạo, hắn trực tiếp khống chế Thất Giới Thạch phá vỡ giới vực, vọt vào Hỗn Độn Đạo.

Nơi này không phải vũ trụ cao cấp, Thất Giới Thạch có thể bỏ qua bất cứ giới vực, thậm chí là vị diện. Đẳng cấp của Hỗn Độn Đạo mặc dù cao, nhưng cũng không hoàn chỉnh, hơn nữa trong tay Lam Tiểu Bố còn có Hỗn Độn Bài. Có sự giúp đỡ của Hỗn Độn Bài, Thất Giới

Thạch đương nhiên có thể phá vỡ kết giới Hỗn Độn Đạo.

Chương 2677 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ. (2)

Thất Giới Thạch xông vào trong Hỗn Độn Đạo, đập vào mắt Lam Tiểu Bố chính là một cái hải đạo cực lớn, nước biển xung quanh hải đảo có chút chập trùng, giống như một con cừu dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng trên hải đảo này lại có một động phủ xa hoa.

Lam Tiểu Bố biết, cho dù là hải đảo hay nước biển, thật ra đều là do Hỗn Độn Đạo biến thành, hắn cất Thất Giới Thạch đi, bước lên hải đảo này, sau đó trực tiếp đi vào cái động phủ xa hoa kia.

Cấm chế xung quanh động phủ lập tức vỡ vụn theo bước chân Lam Tiểu Bố, Tần Kình Thiên đang ngồi trong động phủ hoang mang ngẩng đầu nhìn về phía Lam Tiểu Bố, dường như đang nghĩ, nơi này là địa bàn của hắn ta mà?

Ở trước mặt hắn ta, có mười mấy nam nữ đang quỳ.

Qua mấy giây sau, Tần Kình Thiên mới tỉnh ngộ lại, đứng bật dậy, sắc mặt trắng bệch nhìn Lam Tiểu Bố, “Lam Tiểu Bố?”

“Không tệ, còn có thể nhận ra ta.” Lam Tiểu Bố cười ha ha, trong giọng nói có chút mỉa mai.

Đạo tắc quanh thân Tần Kình Thiên điên cuồng thoáng hiện, Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy mà từ tốn nói, “Tần Kình Thiên, lần đầu tiên để cho ngươi chạy thoát là do ta vô năng, nếu như lần này mà còn để cho ngươi chạy thoát, ngươi cảm thấy Lam Tiểu Bố ta còn có thể lăn lộn đến ngày hôm nay không?”

Cho dù Tần Kình Thiên biết lời Lam Tiểu Bố nói chính là thật, thân hình của hắn ta vẫn mờ đi, Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đang mờ đi của Tần Kình Thiên dường như đụng trúng cái gì đó, sau đó lại ngưng thực một lần nữa.

Tần Kình Thiên biết mình không thể chạy được rồi, đừng thấy đây là bên trong Hỗn Độn Đạo của hắn ta, nhưng hắn ta lại không thể sử dụng để đối phó với Lam Tiểu Bố được, hắn ta hít một hơi thật sâu, "Lam huynh, ta tình nguyện giao Hỗn Độn Đạo ra. Giữa ngươi và ta cũng không có đại thù gì, chỉ cần ngươi tha cho ta lần này, ta tình nguyện lập ra lời thề đại đạo..."

Mặc dù là nói như vậy, nhưng trong lòng Tần Kình Thiên thì vô cùng uất nghẹn, Tần Kình Thiên hắn ta mới là người ưu tú nhất trong Hạo Hãn, tương lai cũng muốn khống chế toàn bộ Hạo Hãn, thậm chí trở thành người đầu tiên bước ra khỏi vùng Hạo Hãn này. Nhưng vì sao? Vì sao hắn ta cứ bị người ta đánh nát thân thể hết lần này đến lần khác như vậy? Cái này thì cũng thôi đi, hắn ta còn đối đầu phải người như Lam Tiểu Bố?

Lam Tiểu Bố bước đến, giơ chân ra đá văng Tần Kình Thiên còn đang đứng ở vị trí cao nhất, sau đó ngồi vào vị trí của Tần Kình Thiên, rồi mỉa mai nhìn Tần Kình Thiên, "Tần Kình Thiên, ngươi cảm thấy ta sẽ thả ngươi ư? Ta chỉ hận giết ngươi quá muộn."

"Ha ha ha..." Một giọng cười to truyền đến, người vừa cười chính là một nam tử mặt mọc đầy râu, tóc rối bời, trong tiếng cười của hắn ta ẩn chứa một loại bi thảm và tức giận.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử này, hắn ta cảm thấy người này hơi quen.

"Tần Kình Thiên, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha..." Nam tử lại cười to một lần nữa, sau khi cười xong, đột nhiên nhào về phía Tần Kình Thiên, sau đó cắn lên cổ Tần Kình Thiên một cái.

Tần Kình Thiên vươn tay ra định đập chết nam tử này, chỉ là tay hắn ta chỉ mới nâng lên, đã cảm nhận được quy tắc Không Gian xung quanh đã không còn thuộc về hắn ta nữa, đại đạo của hắn ta đã bị phong ấn lại.

Một cảm giác sợ hãi ập đến, cổ Tần Kình Thiên bị nam tử có râu này cắn rách. Máu tươi phun ra, Tần Kình Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lam Tiểu Bố không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nam tử có râu trước mắt này mở miệng cắn Tần Kình Thiên.

Có lẽ đã phát tiết đủ rồi, lúc này nam tử mới ném Tần Kình Thiên sắc mặt tái nhợt sang một bên, sau đó khẽ khom người nói với Lam Tiểu Bố, “Đa tạ Lam Đạo Chủ cứu giúp.”

“Ngươi biết ta?’ Lam Tiểu Bố hỏi.

Nam tử này lập tức nói, “Đúng vậy, vãn bối là Trần Mạn Tinh của Ly Trụ cung, đã từng may mắn gặp được tiền bối.”

Nghe đến Ly Trụ cung, Lam Tiểu Bố lập tức nhớ ra, hắn kinh ngạc nhìn Trần Mạn Tinh nói, “Sao ngươi lại biến thành thế này?”

Lúc trước khi hắn đến Ly Trụ cung, Trần Mạn Tinh chính là đệ nhất thiên tài của Ly Trụ cung, tướng mạo anh tuấn, con người cũng lỗi lac, không bị trói buộc. Có thể nói ở Ly Trụ cung, Trần Mạn Tinh chính là đối tượng trong mộng của nữ tu. bây giờ mặc dù tu vi đã tăng lên rất nhiều, nhưng sao nhìn lại khốn đốn như vậy? TRước khi hắn đến đây, Trần Mạn Tinh hình như đang quỳ trước mặt Tần Kình Thiên.

Trần Mạn Tinh thở dài một tiếng, cả người tràn đầy tức giận và không cam lòng, dường như không biết phải bắt đầu nói từ đâu, cho nên nhất thời tư duy có chút hỗn loạn.

Lam Tiểu Bố lại hỏi tiếp, “Trị Di đạo hữu vẫn tốt chứ?”

TRị Di là người hiền lành và trung thực, hắn quen biết được Trụ Di là ở quảng trường Thái Khư Phần, lúc này mới rời khỏi vị diện Đại Hoang Thần Giới mà đến Ly TRụ tinh. Không chỉ như vậy, ở Ly Trụ tinh hắn còn lấy được Thời Gian Thụ, Trường Sinh Đạo Thụ cũng vì có Thời Gian Thụ, đạo tắc Thời Gian Trường Sinh càng thêm rõ ràng. Sau đó hắn và bọn người cung chủ Ly Trụ cung Phiến Bất Ngang rời khỏi vùng vũ trụ đó, đến Vĩnh Sinh chi địa, rồi từ đó chưa từng quay về.

Trần Mạn Tinh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, đau buồn nói, “Không còn, Ly Trụ tinh không còn, Ly Trụ cung cũng không còn.”

“Vì sao?” Trong lòng Lam Tiểu Bố trầm xuống, hắn biết Phàm Nhân tinh cũng nằm trong một phương giới vực với Ly Trụ tinh.

Theo lý mà nói, hắn đã nắm giữ Đại Vũ Trụ Thuật, mà mấy rác rưởi tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật trừ Hoàn ra, phần lớn đều đã bị hắn giết bảy tám phần rồi. Không có người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, tinh cầu và giới vực cũng sẽ không bị niết hóa, nếu vậy thì, sao Ly Trụ tinh lại không còn?

Chương 2678 - Lại gặp lượng kiếp.

Vành mắt Trần Mạn Tinh sưng đỏ nói, “Chẳng những là Ly Trụ Tinh, ngay cả Thiên Mạc tinh, Cực Thánh tinh, Thanh Mộc tinh, Hoàng Tuyền tinh… Những tinh cầu này cũng không còn nữa.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Lam Tiểu Bố đứng lên, những tinh cầu này hắn đều biết, hơn nữa khi hắn vừa mới đến vùng vị diện này, còn từng chiến đấu với những cường giả của các tinh cầu này.

Nếu như những tinh cầu này không còn, vậy thì Phàm Nhân tinh chỉ sợ cũng nguy hiểm. Đồng thời khiến Lam Tiểu Bố lo lắng chính là Đại Hoang Thần Giới, Đại Hoang Thần Giới không cùng vị diện với những tinh cầu này, nhưng cũng là vị diện vũ trụ cấp thấp, có xảy ra vấn đề gì hay không?

Hắn rời khỏi Đại Hoang Thần Giới thì vẫn chưa từng quay về, nếu như nửa đường xảy ra chuyện gì, hắn hoàn toàn không biết được.

Cảm xúc của Trần Mạn Tinh dịu đi một chút, hắn ta hít vào một hơi rồi nói, “Là Lượng Kiếp Vũ TRụ, Hạo Hãn vô biên, Lượng Kiếp Vũ Trụ khiến quy tắc những tinh cầu này sụp đổ, đại đạo tu sĩ niết hóa, vô số tu sĩ vì vậy mà tử vong, vô số tinh cầu cũng hỏng…”

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Tần Kình Thiên, “Tần Kình Thiên, xem ra là ta giết ngươi quá muộn rồi, đây đều là do ngươi làm?”

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, trừ Tần Kình Thiên, bây giờ không có Lượng Kiếp Vũ Trụ mới đúng.

Cổ Tần Kình Thiên máu thịt be bét, nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, vội vàng giải thích, “Lam Đạo Chủ, chuyện này thật sự không liên quan gì đến ta, ta không tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, cũng khinh thường làm ra những chuyện này.”

“Loại tiểu nhân hèn hạ như ngươi, cực kỳ vô sỉ. Tinh cầu vũ trụ sụp đổ, vô số người chạy trốn, nhưng mà ngươi lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đi khắp nơi săn giết những tu sĩ vô tội không có nơi nào để đi như chúng ta. Tần Kình Thiên, ngươi nói xem ngươi đã giết bao nhiêu người, hại chết bao nhiêu oan hồn? Trưởng lão Trị Xuân của Ly Trụ cung ta là do ngươi giết, ngươi chẳng những hút máu, mà ngươi còn rút hồn luyện phách, tên ma quỷ nhà ngươi. Đừng bảo đâu xa, ở ngay chỗ này đâu, có ai không giống như ta, đã mất đi tinh cầu của mình, sau đó bị ngươi bắt đến nơi này? Ngươi chỉ là ỷ vào tu vi của mình mạnh hơn chúng ta mà thôi, cái tên đao phủ nhà ngươi." Giọng điệu Trần Mạn Tinh kịch liệt, ẩn chứa sát ý cường đại và tức giận.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, nhìn chằm chằm Tần Kình Thiên nói, "Tần Kình Thiên, ta nói ta phá nát thân thể của ngươi rồi, sao ngươi lại có thể khôi phục nhanh như vậy, hóa ra là đang làm Quỷ Hút Máu mà."

Lam Tiểu Bố biết ý định của Tần Kình Thiên nhất định không phải là muốn làm Quỷ HÚt Máu, chỉ là mình đang ở vũ trụ cao cấp, gia hỏa Tần Kình Thiên này lại cẩn thận không gì sánh được, không dám đến vũ trụ cao cấp. Nếu không đến vũ trụ cao cấp, vậy thì đương nhiên không thể tìm được bảo vật đỉnh cấp để tái tạo thân thể. Cho nên Tần Kình Thiên chỉ có thể lấy máu thịt và hồn pháp của tu sĩ để tái tạo lại thân thể.

Loại thủ đoạn này tuy có tốc độ khôi phục cực nhanh, nhưng di chứng cũng rất lớn, hơn nữa cũng có tai họa ngầm cực lớn đối với đại đạo của mình. Có lẽ Tần Kình Thiên vì muốn nhanh chóng khôi phục thực lực, cho nên mới lựa chọn cách này.

Tần Kình Thiên biết hôm nay hắn ta có làm thế nào cũng không thể chạy được, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, "Ngươi thành thật nói cho ta biết, ta sẽ không sưu hồn ngươi, cho ngươi được chết thoải mái, nếu không, ta sẽ sưu hồn ngươi. ĐƯơng nhiên, có lẽ ngươi sẽ không để ý đến chuyện này, ta còn có thể tìm ra được thủ đoạn luân hồi của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không thể luân hồi."

Nói thật, Lam Tiểu Bố cũng không thể nào tìm được thủ đoạn luân hồi của Tần Kình Thiên. Nhưng mà hắn khẳng định Tần Kình Thiên có thủ đoạn luân hồi, loại người tiếc mạng như thế này, tuyệt đối sẽ không đặt mạng nhỏ của mình ở tại một chỗ.

Nhưng Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, chỉ sợ sai lầm lần này của Tần Kình Thiên còn lớn hơn tính toán. Hắn cũng có thủ đoạn của mình, cho dù Tần Kình Thiên có luân hồi, cũng đừng hòng tìm được ký ức. Bởi vì hắn đã giúp Tần Kình Thiên lựa chọn xong nơi để chết rồi, ở bên dưới Luân Hồi Kiều của mình, vĩnh viễn trở thành một đạo tắc hồn niệm.

Không có ký ức mà luân hồi, thế thì thậm chí không thể nói là chính Tần Kình Thiên.

“Ta nói, người ra tay là Đại Trụ Đạo Tổ…”

Lời Tần Kình Thiên vừa nói ra đã bị Lam Tiểu Bố cắt ngang, “Ha ha, nếu như ngươi còn dám nói dối, vậy thì đừng nói nữa.”

Lam Tiểu Bố khẳng định không phải là Đại Trụ Đạo Tổ, Đại Trụ Đạo Tổ Hoàn đang ở đại vũ trụ. Cho dù là tu luyện hay làm gì khác, đều khó có khả năng bỏ ra thời gian và sức lực đến đây biết hóa một vài tinh cầu vũ trụ cấp thấp.

Tần Kình Thiên lấy lại bình tĩnh, sau đó ôm quyền nói, “Lam Đạo Chủ, chuyện này thật sự có chút liên quan đến Hoàn. Ta không biết Lam Đạo Chủ có từng nhìn thấy tường vũ trụ hay không, mỗi lần tường vũ trụ xuất hiện, đều là lúc xảy ra lượng kiếp. Tường vũ trụ có đẳng cấp cao, cũng có đẳng cấp thấp, khi xuất hiện ở vị diện cấp thấp, lượng kiếp sẽ hủy diệt giới vực và tinh cầu ở vũ trụ cấp thấp. Một khi tường vũ trụ xuất hiện ở vị diện cao cấp, lượng kiếp sẽ hủy diệt vị diện và giới vực ở vũ trụ cao cấp, hoặc là tác động đến toàn bộ vũ trụ từ cao cấp đến cấp thấp.”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nói “Ngươi khinh ta không biết lượng kiếp à?

Rác rưởi tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật không biết ta đã giết bao nhiêu rồi, ngay cả Hoàn ta cũng từng dạy dỗ rồi.”

Người khác không biết Hoàn, thế nhưng Tần Kình Thiên biết rất rõ, nghe thấy ngay cả Hoàn mà Lam Tiểu Bố cũng từng dạy dỗ thì lập tức giật mình rồi vội vàng nói, “Lượng kiếp xuất hiện quả thật là do tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật mà thành, nhưng mà người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật thì biết rất rõ lúc nào điên cuồng tu luyện có thể giúp cảnh giới của mình tăng lên. Nếu như tường vũ trụ xuất hiện, người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật sẽ có cảm ứng, lúc này sẽ điên cuồng đột phá lên tầng cao hơn, vậy thì nhất định sẽ có vô số vị diện, giới vực, tinh cầu sụp đổ.

Chương 2679 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn.

Loại sụp đổ này, chắc hẳn không phải là người bình thường tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật có thể làm được, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn là Hoàn đang đột phá lên bước đại đạo thứ chín, đồng thời đã thành công rồi.”

“Có phải tường vũ trụ là do có người tạo dựng ra không?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm Tần Kình Thiên, hắn cảm thấy chắc hẳn Tần Kình Thiên biết được một chút nội tình.

Tần Kình Thiên do dự một chút rồi mới trả lời, “Ta không dám khẳng định, có phải là do người tạo dựng ra hay không, nhưng tường vũ trụ xuất hiện đều im hơi lặng tiếng, hơn nữa là đột ngột xuất hiện. Ta nghĩ, nếu như có người tạo ra, vậy người tạo dựng lên tường vũ trụ này phải mạnh đến mức nào? Ta mơ hồ cảm thấy tường vũ trụ là do thiên sinh địa trưởng, thậm chí ta cảm thấy, sau khi đến một kỷ nguyên nhất định, vũ trụ Hạo Hãn sẽ sụp đổ, sau đó diễn hóa ra vũ trụ mới một lần nữa. Mà tường vũ trụ cũng chính là đang phân tách vùng vũ trụ sắp sụp đổ và vùng vũ trụ không sụp đổ ra…”

Lam Tiểu Bố nghe thấy lời Tần Kình Thiên nói thì hơi nhíu mày, hắn cảm thấy Tần Kình Thiên nói đúng. Nếu như tường vũ trụ là do người tạo dựng ra, thực lực của người này thật sự quá mức đáng sợ. Đừng nói là hắn ở vũ trụ cao cấp nhìn thấy tường vũ trụ, trước đó khi hắn ở vũ trụ cấp thấp, cũng đã nhìn thấy tường vũ trụ, đây cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể tạo dựng ra được.

“Ngươi có biết lai lịch của Hoàn không?” Lam Tiểu Bố hỏi lần nữa.

Tần Kình Thiên lắc đầu, “Ta không biết, ta đã từng đi dạo ở đại vũ trụ, khi ta xuất đạo, Hoàn đã là Đạo Tổ một phương. Điều duy nhất khiến ta cảm thấy kỳ quái chính là, lúc trước khi Vũ Trụ Ma xuất hiện, Hoàn lại chưa từng xuất hiện cướp đoạt.”

Chẳng những Tần Kình Thiên cảm thấy kỳ quái, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng cảm thấy kỳ quái. Theo lý mà nói, Hoàn tu luyện chính là Đại Vũ Trụ Thuật, một khi cái Vũ Trụ Ma kia xuất hiện, đó chính là thứ hắn ta nhất định phải tranh đoạt. Vì sao Hoàn lại không tranh đoạt Vũ Trụ Ma? Sau đó thì lại đi tìm hắn đòi?

Thấy Lam Tiểu Bố mãi không nói gì, Tần Kình Thiên cẩn thận nói, “Lam Đạo Chủ, nếu như một phương Hạo Hãn chỗ chúng ta sụp đổ, cho dù Đạo Chủ muốn tìm kiếm vũ trụ mới hay là tranh đoạt sinh tồn trong vũ trụ mới, đều cần rất nhiều người giúp đỡ. Ta tin ta có thể làm rất nhiều chuyện gì Đạo Chủ, còn giảm bớt đi rất nhiều thời gian và sức lực cho Lam Đạo Chủ. Một vài chuyện Lam Đạo Chủ không muốn làm, hoặc không rảnh để làm, đều có thể giao cho Tần Kình Thiên ta làm, ta đảm bảo sẽ khiến Đạo Chủ hài lòng.”

Lam Tiểu Bố đang trầm tư sực tỉnh vì lời nói của Tần Kình Thiên, hắn cười cười, vung tay lên, một đạo đạo tắc Niết Hóa khóa Tần

Kình Thiên lại, Lam Tiểu Bố xé mở thế giới của Tần Kình Thiên, cuốn hết mọi thứ trong thế giới đi.

Sau đó Lam Tiểu Bố lại lấy Luân Hồi Kiều ra, ném Tần Kình Thiên xuống dưới chân Luân Hồi Kiều. Toàn bộ động tác liền mạch, rõ ràng đã sớm nghĩ kỹ.

Tần Kình Thiên bị ném đi giống như một cái bọt biển, sau khi bị ném xuống dưới Luân Hồi Kiều thì biến mất tăm.

Loại người tâm ngoan thủ lạt như Tần Kình Thiên, cho dù có bản lĩnh đến đâu, Lam Tiểu Bố cũng không dám giữ lại.

Mười mấy tu sĩ bị Tần Kình Thiên bắt đến đêu chấn động nhìn Lam Tiểu Bố, đây cũng là địa bàn của Tần Kình Thiên, Lam Tiểu Bố ở địa bàn Tần Kình Thiên giết Tần Kình Thiên giống như giết gà vậy, cái này phải mạnh đến mức nào?

Một hồi lâu sau Trần Mạn Tinh mới tỉnh ngộ ra, lập tức bước lên khom người thi lễ, “Đa tạ Đạo Chủ đã ra tay cứu giúp, báo thù cho rất nhiều người vô tội.”

Trần Mạn Tinh tiến lên trước nói lời tạ ơn, những người còn lại cũng kéo nhau lên cảm tạ.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Mọi người rời khỏi nơi này trước, ta còn phải thu cái thế giới này lại.”

Mặc dù cái này là một hải đảo, nhưng sự thật nó là Hỗn Độn Đạo. Hỗn Độn Lộ của Lam Tiểu Bố chỉ còn thiếu mỗi Hỗn Độn Đạo, bây giờ Hỗn Độn Đạo tới tay, Hỗn Độn Lộ của hắn cũng hoàn thiện.

“Vâng.” Đám người không dám thất lễ, lập tức xông ra khỏi đại điện. Lúc đầu chính là tình cảnh nhất định phải chết, bây giờ được Lam

Tiểu Bố cứu. Lam Tiểu Bố bảo mọi người đi, ai dám chậm nửa bước?

Chỉ là đám người vừa xông ra khỏi hải đảo, Lam Tiểu Bố đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, lập tức nhìn thấy hư không đang không ngừng sụp đổ, có thể nói trừ cái hải đảo này, bọn hắn hoàn toàn không có chỗ để đi.

Lam Tiểu Bố tiện tay lấy Thất Giới Thạch ra, đồng thời bỏ Hỗn Độn Đạo vào trong thế giới của mình.

Không cần Lam Tiểu Bố nói, đám người đã lập tức nhảy lên Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố. Lúc này mà còn không lên Thất Giới Thạch, chỉ có thể chờ bị niết hóa cùng với quy tắc thiên địa mà thôi.

“Lam Đạo Chủ, chúng ta hoàn toàn không có chỗ để đi, hư không đang bị niết hóa.” Giọng nói Trần Mạn Tinh có chút run rẩy, rõ ràng, cho dù Tần Kình Thiên không bắt bọn hắn đến nơi này, bọn hắn ở trong hư không cũng chỉ có một con đường chết.

Những người còn lại đều có chút lo lắng nhìn Lam Tiểu Bố, quả thật Lam Tiểu Bố đã cứu được bọn hắn, nhưng người ta không có nghĩa vụ phải luôn luôn bảo vệ bọn hắn.

Nếu như Lam Tiểu Bố bảo bọn hắn rời khỏi Thất Giới Thạch, bọn hắn hoàn toàn không có chỗ này để náu thân. Càng khiến bọn hắn chấn động hơn là, Thất Giới Thạch lại có thể bình yên vô sự ở chỗ này. Cái Thất Giới Thạch này trừ là bảo vật Khai Thiên ra, càng quan trọng hơn là vì thực lực của Lam Tiểu Bố đã cường hãn đến một mức độ nhất định. Quy tắc đại đạo tự thân, đã cao hơn đạo tắc Niết Hóa kia.

Nếu không thì, trong loại lượng kiếp niết hóa này, ai có thể sống sót?

Lam Tiểu Bố khiếp sợ nhìn hư không bị niết hóa, không gian xung quanh không ngừng biến mất, tất cả mọi quy tắc đều đang không ngừng tán loạn.

Chương 2680 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn. (2)

Lam Tiểu Bố nghe Mạc Vô Kỵ nói về tình cảnh lúc trước khi vũ trụ niết hóa, chính là lúc phát sinh Diệt Thế Lượng Kiếp. Lúc đó, Mạc Vô Kỵ dùng mấy đầu đại đạo Hồng Mông, cộng thêm Phàm Nhân giới của chính hắn, lúc này mới cứu được một số người.

Trên thực tế chính bản thân Lam Tiểu Bố cũng đã từng nhìn thấy lượng kiếp, chỉ là không chấn động bằng tình cảnh trước mắt này mà thôi.

Loại lượng kiếp niết hóa này, đừng nói là tinh cầu và hư không, tất cả mọi thứ tồn tại trong hư không, chỉ sợ đều sẽ bị đạo tắc Niết Hóa hóa thành hư vô.

Một hồi lâu sau, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Tất cả mọi người ở lạ trên Thất Giới Thạch, không cần lo lắng. Chỉ cần ta ở chỗ này, lượng kiếp sẽ không thể nào niết hóa được Thất Giới Thạch của ta. Trần Mạn Tinh, ngươi có thể tìm được vị trí của Ly Trụ tinh lúc trước không?”

Đứng trên Thất Giới Thạch, cảm nhận được mọi quy tắc trong không gian xung quanh đang không ngừng bị lượng kiếp niết hóa, Lam Tiểu Bố mới biết được thực lực của mình mạnh đến mức nào. Ở nơi thế này, thực lực chỉ chênh lệch một chút xíu, cũng sẽ bị lượng kiếp niết hóa. Hắn còn bình yên vô sự, thậm chí còn không cần chống cự lại niết hóa, điều duy nhất có thể giải thích chính là quy tắc đại đạo tự thân của hắn, đã cao hơn quy tắc niết hóa của lượng kiếp ở nơi này.

Có thể điều Tần Kình Thiên suy đoán là đúng, loại niết hóa quy tắc thiên địa này, trong cái hư không bị niết hóa sụp đổ này, cuối cùng có khả năng sẽ hình thành nên Hỗn Độn.

Có lẽ sau vô số kỷ nguyên, Hỗn Độn được hình thành sau niết hóa này sẽ lại diễn sinh ra sinh mệnh, sau đó diễn hóa ra vũ trụ, lại từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ cấp cao.

Trần Mạn Tinh lấy một cái ngọc giản phương vị ra nói, “Ta có ngọc giản phương vị... A...”

“Sao thế?” Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Trần Mạn Tinh có chút lo lắng nói, “Đạo tắc phương vị trên ngọc giản phương vị này vô cùng mơ hồ, thậm chí còn không thể nhìn rõ... Không đúng, vẫn còn đang mơ hồ.”

“Nhanh đưa cho ta.” Tay Lam Tiểu Bố vươn ra, lập tức cầm lấy ngọc giản phương vị.

Quy tắc trong hư không Hạo Hãn đang bị niết hóa, lúc này nhất định phải nhanh, nếu không thì chờ đến khi toàn bộ quy tắc đều bị niết hóa hết, thậm chí hóa thành không gian không có chút quy tắc nào, cái ngọc giản phương vị này cũng sẽ mất đi tác dụng.

Ngọc giản phương vị vừa đến tay, Lam Tiểu Bố lập tức kích phát Thất Giới Thạch dưới chân, Thất Giới Thạch trực tiếp xé rách không gian rồi biến mất.

Chờ đến khi xuất hiện một lần nữa, Lam Tiểu Bố đã biết, đây tuyệt đối là bên ngoài Ly Trụ tinh. Chỉ là Ly Trụ tinh đã sớm biến mất rồi, thậm chí ngay cả cặn tinh cầu cũng không còn.

“Ly Trụ tinh đã sớm hỏng rồi.” Trần Mạn Tinh cũng cảm nhận được mình đã trở về bên ngoài Ly Trụ tinh, giọng điệu có chút cô đơn. Trên thực tế trước lúc này, Ly Trụ tinh đã sớm sụp đổ rồi, chỉ là khi quay về nơi này một lần nữa, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu mà thôi.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố mở rộng ra ngoài, hắn tu luyện là đại đạo tự thân, thần niệm mặc dù cũng cần phải dựa vào quy tắc thiên địa, nhưng so ra thì cũng không ỷ lại nhiều. Hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được Phàm Nhân tinh, mang Phàm Nhân tinh đi. Sau đó, hắn còn phải rời khỏi vùng vị diện này, tiến đến Đại Hoang Thần Giới, kéo Đại Hoang Thần Giới đi.

Nếu như phát hiện vị diện ở chỗ Địa Cầu sụp đổ, thậm chí hắn còn muốn kéo ĐỊa Cầu đi.

Lam Tiểu Bố cầu nguyện mình có thể nhanh chóng phát hiện ra Phàm Nhân tinh, đừng lãng phí thêm thời gian ở nơi này nữa. Có lẽ là lời cầu nguyện của Lam Tiểu Bố có tác dụng, tại biên giới thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện một tinh cầu, tinh cầu này đang lung lay sắp đổ trong hư không niết hóa này.

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch đến bên ngoài Phàm Nhân tinh chỉ sau mấy giây, Lam Tiểu Bố phát hiện, sở dĩ cái Phàm Nhân tinh này còn có thể kiên trì được, là bởi vì bên ngoài có một kết giới vô cùng trâu bò. Xem cái kết giới này, Lam Tiểu Bố đã biết ngay là do Mạc Vô Kỵ bố trí.

“A, vì sao những tinh cầu khác đều đang bị quy tắc niết hóa biết hóa mất, mà tinh cầu này còn có thể bình yên vô sự?” Một tu sĩ kinh ngạc nhìn Phàm Nhân tinh, không nhịn được hỏi.

“Chắc hẳn là may mắn đi, nơi này bị niết hóa chậm hơn một chút.” Có người trả lời.

Lam Tiểu Bố không có tâm tình trả lời những người này, hắn biết sở dĩ đến bây giờ Phàm Nhân tinh vẫn còn bình yên vô sự chẳng liên quan gì đến may mắn cả. Thứ nhất là vì Mạc Vô Kỵ đã bố trí kết giới ở đây, đương nhiên càng quan trọng hơn là, Phàm Nhân tinh là do quy tắc đại đạo độc lập tạo thành.

Đây là tinh cầu do Phàm Nhân Đạo của Mạc Vô Kỵ tạo dựng nên, thậm chí có thể nói cái tinh cầu này không hề liên quan đến quy tắc vũ trụ của vùng Hạo Hãn này...

Khi Lam Tiểu Bố nghĩ đến chuyện không có liên quan thì giật mình, nhiều tinh cầu như vậy bị niết hóa trong lượng kiếp chỉ có Phàm Nhân tinh không có vấn đề gì. Vậy thì có phải có thể hiểu rằng, chỉ cần là tinh cầu trong Hạo Hãn, thì sẽ bị quy tắc Hạo Hãn ảnh hưởng, mà tinh cầu do đại đạo tự thân diễn hóa ra thì không bị lượng kiếp niết hóa ảnh hưởng đến?

Lam Tiểu Bố dừng lại trên quảng trường hư không của Phàm Nhân tinh, lúc này trên quảng trường hư không đang đầy ắp người. Thần niệm lướt qua một chút thì ít nhất cũng hơn trăm triệu.

Cho dù bây giờ Phàm Nhân tinh còn chưa bị niết hóa, nhưng mà cái đạo tắc Niết Hóa trong hư không này sớm muộn gì cũng sẽ niết hóa Phàm Nhân tinh thôi.

Bởi vì Phàm Nhân tinh sớm muộn gì cũng sẽ bị niết hóa, cho nên còn ở lại Phàm Nhân tinh thì chắc chắn sẽ chết. Thế nhưng rời khỏi Phàm Nhân tinh, vậy thì lại chết càng nhanh hơn. Cho nên hơn trăm triệu người đều thấp thỏm lo lắng ở lại trên quảng trường hư không Phàm Nhân tinh, tiến lùi không được.

Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố dừng trên quảng trường hư không, lập tức có một nam một nữ tiến lên đón.

Chương 2681 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố.

Hai người này Lam Tiểu Bố đều biết, cũng cười tủm tỉm ôm quyền nói, “Lam Tiểu Bố kính chào Thanh Y đạo hữu và Thông Minh đạo hữu.”

Hai người vừa bước ra chính là Thanh Y Thánh Cô, một người là Thông Minh đạo nhân. Mấy người Liên Oanh Nhàn, Sầm Thư âm, Thiên Ngấn trước đó Lam Tiểu Bố không thấy một ai cả.

“Ngài là Lam tiền bối?” Thông Minh vui mừng lên tiếng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, lập tức hỏi, “Đúng vậy, các ngươi gọi tên ta là được rồi, chẳng qua là sao ta không nhìn thấy Hầu Ngọc Thừa đạo hữu?”

Cho dù thực lực của Hầu Ngọc Thừa rất thấp, nhưng Lam Tiểu Bố rất khâm phục nhân phẩm và phong độ của Hầu Ngọc Thừa, cho nên cố ý hỏi thăm một câu.

Thông Minh vội vàng nói, “Hầu đạo hữu lo lắng cho đạo lữ của mình, rất nhiều năm trước đã rời khỏi Phàm Nhân tinh, còn có rất nhiều đạo hữu đã tự rời khỏi Phàm Nhân tinh để tìm kiếm cơ duyên đại đạo của mình?”

“À, thì ra là thế.” Lam Tiểu Bố gật đầu, đoán có lẽ bọn người Thiên Ngấn, Khôn Uẩn cũng rời khỏi Phàm Nhân tinh tìm kiếm cơ duyên rồi.

“Lam huynh, loại Diệt Thế Lượng Kiếp này trước đó chúng ta đã gặp một lần, không ngờ rằng cả đời này của ta còn có thể nhìn thấy lần thứ hai, ai…” Thanh Y Thánh Cô đứng bên cạnh thở dài.

So với lần Diệt Thế Lượng Kiếp đầu tiên, lần này còn đáng sợ hơn.

Lần Diệt Thế Lượng Kiếp đầu tiên, bọn hắn còn có nơi có thể đi, lần này bọn hắn hoàn toàn không có nơi nào có thể đi được nữa. Hơn nữa, với thực lực bây giờ của bọn hắn, nếu như gặp phải Diệt Thế Lượng Kiếp ở lần thứ nhất, bọn hắn còn có thể sinh tồn. Thực lực lúc này của bọn hắn đã tăng lên rất nhiều, nhưng không thể nào sinh tồn trong loại niết hóa này.

Thông Minh nói, “Lần Diệt Thế Lượng Kiếp đầu tiên chắc hẳn là Diệt Thế Lượng Kiếp quy tắc cấp thấp, mà lần này, ta cảm thấy vô cùng đáng sợ, thậm chí ngay cả hư không có tầng thứ cao hơn cũng sẽ bị niết hóa.”

Lam Tiểu Bố nói, “Dự cảm của Thông Minh đạo hữu không sai, lần lượng kiếp niết hóa này quả thật khác với lần thứ nhất…”

Loại lượng kiếp này, thực lực của Thông Minh và Thanh Y Thánh Cô còn chưa bước vào Sáng Đạo cảnh, ngay cả cặn bã cũng không bằng, Lam Tiểu Bố không nói tiếp, bởi vì hắn đang nghĩ, nên cứu người như thế nào.

Nếu như chỉ có mấy người, thậm chí mấy chục người, hắn đều có thể dẫn đi. Nhưng đây là người của cả một tinh cầu, nhiều hơn một tỉ. Nếu như muốn kéo tinh cầu này vào trong Vũ Trụ Duy Mô, vậy thì nhất định phải luyện hóa Phàm Nhân tinh, chuyện này rõ ràng là không được.

Hư không vẫn còn đang niết hóa, Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến Thất Giới Thạch của mình, mấu chốt là Thất Giới Thạch của hắn đã phân thành hai, làm như vậy thì càng có lợi để truyền tống giữa Thất Giới Thạch. nếu như hắn dựa vào Thất Giới Thạch truyền tống Phàm Nhân tinh đến bên phía Mạc Vô Ky, chẳng phải là giải quyết được rồi sao?

Mặc dù Thất Giới Thạch không thể nào đi ngang qua vị diện vũ trụ cao cấp, nhưng mà đây là truyền tống trong Thất Giới Thạch của hắn, Thất Giới Thạch chia làm hai giới, truyền tống giữa hai giới chắc hẳn không có vấn đề gì nhỉ?

Điều duy nhất hắn lo lắng chính là tường vũ trụ, cũng không biết tường vũ trụ có thể ngăn cản truyền tống giữa Thất Giới Thạch hay không.

Mặc kệ có được hay không, Lam Tiểu Bố đều muốn thử một chút.

Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố nói, "Ta có một cách, có thể truyền tống Phàm Nhân tinh đến chỗ Mạc Vô Ky, chỉ là nhất định sẽ có hiểm nguy, một khi truyền tống thất bại, Phàm Nhân tinh có thể sẽ rơi vào một góc vũ trụ nào đó không biết tên. Đương nhiên đây là tốt rồi, còn nếu không may, Phàm Nhân tinh sẽ bị hư không xé rách, hoặc là bị loại đạo tắc này niết hóa."

"Lam huynh biết tông chủ chúng ta sao?" Thanh Y Thánh Cô mừng rỡ không thôi mà hỏi.

Lam Tiểu Bố cười cười, "Ngươi nói thử xem? Nếu không thì bây giờ ta không có thời gian ở lại chỗ này."

"Chúng ta đồng ý, chờ ta nói với mọi người một chút." Thông Minh lập tức đáp.

Hắn ta biết Lam Tiểu Bố có bản lĩnh thông thiên, thậm chí còn đạt đến cảnh giới mà hắn ta không dám nghĩ đến. Nếu như Lam Tiểu Bố ra tay, bọn hắn vẫn còn một cơ hội sống sót. Một khi Lam Tiểu Bố mặc kệ bọn hắn, vậy thì bọn hắn chỉ có thể chờ chết trong lượng kiếp. Còn có may mắn sống sót hay không, hoàn toàn không có khả năng.

Thông Minh lập tức quay về phía đám người lớn tiếng nói, “Các vị đạo hữu của Phàm Nhân tinh, loại niết hóa và lượng kiếp giữa thiên địa này, chúng ta đã từng gặp một lần, mà lần này so với lần trước thì càng đáng sợ hơn. Ta nghĩ nếu như chúng ta không tìm ra được cách nào, chúng ta sẽ bị niết hóa cùng Phàm Nhân tinh, biến mất trong hư không Hạo Hãn này…”

“Chúng ta nghe theo Thông Minh trưởng lão, ngươi nói làm như thế nào thì chúng ta sẽ làm theo như vậy.” Trong đám người có người dùng đại đạo truyền âm nói lên.

“ĐƯợc.” Thông Minh lớn tiếng nói, sau đó nói tiếp, “Bằng hữu của Mạc tông chủ chúng ta, Lam Tiểu Bố tiền bối đặc biệt đến nơi này, hắn nói có một cách, có thể truyền tống Phàm Nhân tinh chúng ta đi. Có 50% cơ hội Phàm Nhân tinh có thể truyền tống đến chỗ Mạc tông chủ, còn 50% khả năng sẽ thất bại, mọi người có đồng ý hay không?”

Cái này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên là đồng ý rồi.

Cho dù biết rõ Lam Tiểu Bố đang lừa người, cũng sẽ đồng ý. Bởi vì không đồng ý, ở lại nơi này cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi.

“Lam huynh, tất cả mọi người Phàm Nhân tinh chúng ta đều đồng ý.” Thông Minh lập tức quay đầu khom người thi lễ nói với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố gật đầu, sau đó dùng đạo âm nói lên, “Nếu là truyền tống, vậy thì tất cả mọi người không thể đứng trên quảng trường hư không, ta phải dùng kết giới bảo vệ toàn bộ Phàm Nhân tinh, cho dù khi truyền tống xảy ra vấn đề, ít nhất thì mọi người cũng có thể giữ được tính mạng.”

Chương 2682 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố. (2)

Lúc này cho dù không có Thông Minh và Thanh Y Thánh Cô đứng ra hướng dẫn, mọi người đều lần lượt tiến vào Phàm Nhân tinh. Mọi người quay lại động phủ của mình một lần nữa, chờ truyền tống.

“Lam Đạo Chủ, chúng ta cũng muốn tiến vào Phàm Nhân tinh, sau đó cùng rời đi.” Đám người Trần Mạn Tinh đứng bên cạnh Lam Tiểu Bố nói, sau đó tiến lên khom người.

Lam Tiểu Bố nhìn về phía Thông Minh, Thông Minh lập tức nói, “Các ngươi là bằng hữu của Lam huynh, cũng chính là bằng hữu của Thông Minh ta, Phàm Nhân tinh này các ngươi có thể ở lại, tự các ngươi hãy đi chọn đạo tràng thành lập động phủ của mình đi.”

Thông Minh cảm nhận được, thực lực của Trần Mạn Tinh hình như còn mạnh hơn hắn ta. Nhưng mà đối phương là bằng hữu của Lam Tiểu Bố, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

“Đa tạ Thông Minh đạo hữu.” Bọn người Trần Mạn Tinh vô cùng vui mừng, nhanh chóng cảm tạ.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, một tu sĩ cường đại như Lam Tiểu Bố xuất hiện ở vũ trụ cấp thấp này, rõ ràng là có chuyện quan trọng cần xử lý. Nếu như bọn hắn cứ mãi đi theo bên cạnh Lam Tiểu Bố, vậy thì chính là đang chậm trễ thời gian của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không lập tức kích phát Thất Giới Thạch truyền tống, mà nói, “Mọi người chờ ta một chút, ta cần luyện hóa một cái pháp bảo, sau đó sẽ truyền tống.”

Pháp bảo Lam Tiểu Bố cần luyện hóa chính là Hỗn Độn Đạo, chỉ cần luyện hóa Hỗn Độn Đạo, vậy thì chẳng khác nào hoàn thiện Hỗn Độn Lộ, đến lúc đó dựa vào đạo vận đại đạo của Hỗn Độn Lộ, sẽ có khả năng vượt qua tường vũ trụ. Hắn chỉ lo lắng lỡ như, lỡ như Thất Giới Thạch có thể tuyền tống, kết quả lại bị tường vũ trụ ngăn cản, đó sẽ là thất bại trong gang tấc.

…

Cùng lúc đó, Mạc Vô Kỵ cũng khống chế Thất Giới Thạch ngừng lại.

Chẳng những là hắn, tất cả tu sĩ trên Thất Giới Thạch đều chấn động nhìn hư không trước mắt. Nơi bọn hắn vừa đến, hư không đang bắt đầu niết hóa.

Đinh Trọng Trần thì thào nói, “Lại bắt đầu rồi, tên Hoàn kia chính là một mầm họa cực lớn, người này còn sống chính là sỉ nhục của vũ trụ.”

Mạc Vô Kỵ nhìn về phía Đinh Trọng Trần, “Đinh đạo hữu, ý của ngươi là chuyện hư không niết hóa là do Hoàn tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật mà ra sao?”

Đinh Trọng Trần gật đầu, “Chính là hắn, nếu như không phải người này, vũ trụ Hạo Hãn so với bây giờ không biết phồn hoa đến mấy lần.”

Mạc Vô Kỵ nhíu mày, “Thế nhưng Hoàn nhiều nhất cũng chỉ là bước đại đạo thứ tám, có thể gây ra động tĩnh bao lớn chứ? Có thể tạo thành loại niết hóa quy tắc hư Không rộng lớn như thế này, chỉ sợ đến bước đại đạo thứ chín cũng không thể làm được chứ?”

Đinh Trọng Trần sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ lại, Hoàn quả thật tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, nhưng mà nghĩ đến chuyện có thể khiến hư không Hạo Hãn sụp đổ thì cái này hình như không có khả năng.

Hắn ta thở dài, “Bất kể có phải Hoàn làm hay không, loại niết hóa đáng sợ này, chỉ sợ ngay cả đại vũ trụ cũng chưa chắc đã may mắn thoát được. Còn vũ trụ cấp thấp và vũ trụ trung đẳng, một khi bị tác động đến, cho dù chỉ là chút đạo tắc Niết Hóa tác động đến, đều không có may mắn.”

Mạc Vô Kỵ còn đang suy nghĩ nếu không phải do Hoàn gây ra niết hóa Hạo Hãn thì sẽ là nguyên nhân gì, đột nhiên nghe thấy Đinh Trọng Trần nói, lập tức biến sắc. Nếu như tiếp tục niết hóa như vậy, Phàm Nhân tinh của hắn ở vũ trụ cấp thấp cũng sẽ bị niết hóa hết.

Vào giờ phút này, trong quá trình hư không biết hóa kia, một lạch trời mênh mông vô biên đột nhiên xuất hiện trước Thất Giới Thạch, mà cái lạch trời này vì hư không niết hóa mà không ngừng kéo dài. Ở đối diện lạch trời, dường như có một cái tường lớn không biết cao bao nhiêu, cũng không biết dài đến nơi này xất hiện, bằng mắt thường có thể thấy được cái tường này đang mở rộng ra…

“Không hay rồi, là tường vũ trụ, chúng ta phải nhanh chóng vòng qua. Nếu không chờ tường vũ trụ thành hình, chúng ta sẽ bị nhốt ở bên này tường vũ trụ mà bị niết hóa…” Đinh Trọng Trần kêu to, trên mặt hiện rõ sự lo lắng.

Mạc Vô Kỵ không hề động đậy, Đinh Trọng Trần vội vàng nói, “Mạc huynh, nếu như chậm thêm một chút nữa, cho dù chúng ta có Thất Giới Thạch cũng sẽ khó khăn…”

Mạc Vô Kỵ trầm giọng nói, “Ta đang suy nghĩ, nếu như ta dựa vào Thất Giới Thạch có phải là có thể trở lại hành tinh mẹ của mình trong thời gian ngắn nhất hay không, rất nhiều người nhà và bằng hữu của ta đều ở đó. Vũ trụ Hạo Hãn đang niết hóa, ngay cả hư không vũ trụ cao cấp cũng bị như vậy, vũ trụ cấp thấp lại càng tệ hơn. Nếu như bây giờ ta xông qua tường vũ trụ, rời khỏi vùng vũ trụ này, ta không thể nào làm được…”

Mặc dù đang nói, nhưng trong lòng Mạc Vô Kỵ thì lại nghĩ có thể luyện hóa Thất Giới Thạch trong thời gian ngắn nhất hay không. Dựa vào Thất Giới Thạch phá vỡ vị diện, chỉ có thể luyện hóa Thất Giới Thạch.

TRong lòng Đinh Trọng Trần cũng cám thán, đồng hành với Mạc Vô Kỵ trong khoảng thời gian này, cho dù phần lớn thời gian Mạc Vô Kỵ đều bế quan tu luyện, nhưng hắn ta lại hiểu rõ con người Mạc Vô Kỵ. Mạc Vô Kỵ tuyệt đối là một loại người tu đạo khác biệt, hắn không có sự lạnh nhạt và ích kỷ của người tu đạo, lại có sự lương thiện như Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới, còn có một loại phẩm tính mà người tu đạo hoàn toàn không thể nào hiểu được. Không phải loại vì đại đạo mà có thể bỏ mặc mọi thứ, có thể chém đi mọi người tu đạo, mà là một người tu đạo có máu có thịt có tình cảm. Hắn ta hiểu rõ, và đây cũng là một trong những lý do mà hắn ta tôn kính Mạc Vô Kỵ.

Đinh Trọng Trần biết, cho dù Mạc Vô Kỵ có luyện hóa Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố, cũng không thể kịp thời chạy về được, hắn ta cố gắng chậm rãi an ủi, “Mạc huynh, không nói đến chuyện ngươi luyện hóa Thất Giới Thạch rồi thì có thể quay về được hay không. Cho dù ngươi đi được, vũ trụ Hạo Hãn đang niết hóa, quy tắc thiên địa hoàn toàn biến thành hư vô, ngươi cũng không thể tìm được vị trí ban đầu. Ta hiểu ý nghĩ của ngươi, ta chỉ muốn nói chính là, khi Lam huynh đi đã từng nói, sẽ cố gắng hết sức đưa bọn họ đi, ta tin Lam huynh có thể làm được. Cho dù là ngươi, hay là Lam huynh, đều là người mà ta tôn kính nhất.

Chương 2683 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện.

Nếu thiên địa hư không niết hóa quá đáng sợ, thậm chí ngay cả Lam huynh cũng không thể làm được, vậy thì cho dù Mạc huynh trở về, ta tin rằng cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn được so với Lam huynh.”

Mạc Vô Kỵ hít sâu một hơi, nói với Đinh Trọng Trần, “Ngươi nói đúng, nếu như Tiểu Bố không làm được, ta có trở về cũng vậy thôi. Càng quan trọng hơn là, quy tắc thiên địa niết hóa, Thất Giới Thạch cũng không thể trở về được.”

Nói xong câu đó, Thất Giới Thạch dưới chân Mạc Vô Kỵ đột ngột hóa thành hư ảnh, hư ảnh này nhanh chóng xé ra hư không niết hóa, chỉ mấy giây sau, đã vòng qua tường vũ trụ.

Hầu như ngay khi Thất Giới Thạch của Mạc Vô Kỵ vừa vòng qua tường vũ trụ, tường vũ trụ đã mở rộng đến mức thần niệm cũng không thể nào chạm đến, rõ ràng là tường vũ trụ đã hoàn toàn ngăn cách hai bên vũ trụ Hạo Hãn.

Giờ phút này, ở bên phía đám người Mạc Vô Kỵ, quy tắc thiên địa trong hư không vô cùng bình yên, hoàn toàn không có hiện tượng hư không niết hóa.

Đinh Trọng Trần nhẹ nhàng thở ra, “Cũng may, nếu như chậm một chút nữa, chúng ta sẽ không kịp…”

Lời Đinh Trọng Trần nói đột nhiên ngừng lại, hắn ta phát hiện mặc dù nơi này không có hư không niết hóa, nhưng sau khi thần niệm quét đến một khoảng cách nhất định thì giống như bị gì đó ngăn cản, sau khi đến một khoảng cách nhất định rồi thì thần niệm sẽ đột ngột biến mất.

KHông chỉ Đinh Trọng Trần, tất cả mọi gnười trên Thất Giới Thạch đều phát hiện ra điểm này, thần niệm của bọn hắn sau khi quét đến một khoảng cách nhất định thì giống như bị cắn nuốt hết, biến mất không còn gì nữa.

“Hỗn Độn…” Mạc Vô Kỵ là người đầu tiên phát hiện ra nơi này có

Hỗn Độn, Hỗn Độn ở đại vũ trụ, cho dù là khu vực Khô Sinh Hỗn Độn, thần niệm của hắn cũng có thể thẩm thấu vào một chút. Nhưng Hỗn Độn ở nơi này, thần niệm của hắn chỉ có thể chạm đến vùng biên giới, sau đó sẽ đột nhiên bị cắn nuốt hết.

“Đúng, nhất định là Hỗn Độn, chúng ta đã tìm được Hồng Mông Hỗn Độn rồi. Chỉ cần ở trong đó tìm ra được không gian Hỗn Độn chân chính, chúng ta có thể thành lập một Đại Thiên thế giới mới, Đại Thiên thế giới thuộc về Nhân tộc chúng ta.” Đinh Trọng Trần kích động hô lên.

Chẳng những là Đinh Trọng Trần mà tất cả các tu sĩ trên Thất Giới Thạch đều kích động vô cùng.

Vì một ngày này, không biết bọn hắn đã tìm bao lâu, những người lúc trước đi cùng, bây giờ còn may mắn sống sót được, hầu như là trăm không còn một. Ở trên Thất Giới Thạch có rất nhiều tu sĩ, còn sống cũng là vì một ngày này.

Mặc dù Mạc Vô Kỵ lo lắng Phàm Nhân tinh, nhưng sau khi tìm được Hồng Mông Hỗn Độn chân chính, trong lòng hắn cũng có chút kích động. Hắn lớn tiếng nói, “Bây giờ chúng ta lập tức đến biên giới Hồng Mông Hỗn Độn, sau đó ta sẽ dựa vào Thất Giới Thạch phát cho Lam Tiểu Bố một đạo tin tức, nói cho hắn biết chúng ta đã tìm được Hồng Mông Hỗn Độn.”

Mạc Vô Kỵ nói xong, đang định kích phát Thất Giới Thạch, đột nhiên cảm nhận được trên không Thất Giới Thạch đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy không gian cực lớn.

“Đây là vòng xoáy không gian truyền tống, hình như là một cái cổng tuyền tống vừa mới hình thành…” Một tu sĩ lập tức nói.

Đinh Trọng Trần có chút khiếp sợ nhìn cổng truyền tống ở trên không, một hồi lâu mới lên tiếng, “Chẳng lẽ là Lam huynh biết chúng ta đã tìm được Hồng Mông Hỗn Độn, cho nên hắn chuẩn bị đến đây?”

Loại cổng truyền tống hư không này, rõ ràng chỉ có Thất Giới Thạch mới có thể hình thành.

Thần niệm Mạc Vô Kỵ tập trung vào vòng xoáy truyền tống này, thái độ của hắn thì không lạc quan như Đinh Trọng Trần.

Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố có thể truyền tống vị diện, cái này hắn biết, nếu không thì chuyện Lam Tiểu Bố phân Thất Giới Thạch làm hai cũng không còn ý nghĩa nữa.

Thất Giới Thạch có thể thông đến Thất Giới, là bảo vật Khai Thiên đỉnh cấp có thể phá vỡ vị diện giới vực, nhưng nếu nói Thất Giới Thạch có thể phá vỡ tường vũ trụ để truyền tống, Mạc Vô Kỵ vẫn không tin tưởng lắm. Mặc dù đẳng cấp của Thất Giới Thạch cao, nhưng còn chưa đạt đến cấp độ này.

Hắn không biết tường vũ trụ này tồn tại như thế nào, nhưng nhất định không phải là người bình thường có thể tạo dựng ra. Cấp bậc của tường vũ trụ thậm chí còn cao hơn vũ trụ cao cấp, Thất Giới Thạch có thể xuyên qua tường vũ trụ có thể chia vũ trụ cao cấp thành hai sao?

“Đinh đạo hữu, ngươi có biết đến lai lịch của tường vũ trụ không?” Mạc Vô Kỵ dò hỏi.

Đinh Trọng Trần trầm ngâm một lúc rồi nói, “Nếu như là Đạo Tổ Tần Thuần của Tinh Phồn thế giới ta còn ở đây, có thể là hắn sẽ biết một chút. TRừ Tinh Phồn Đạo Tổ, chỉ có Hoàn và Hôi Trực là biết một chút. Còn có một người nữa, chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã khai sáng Địa Hoang thế giới có lẽ biết. Còn ta, chỉ nghe được một chút da lông mà thôi.”

“Mong thỉnh giáo một chút.” Mạc Vô Kỵ nhanh chóng ôm quyền, cho dù là da lông, đối với hắn cũng rất quan trọng.

Đinh Trọng Trần nói, “Tường vũ trụ tựa như là cộng sinh với vũ trụ mới, nghe nói lúc trước khi đại vũ trụ xuất hiện, cũng có tường vũ trụ xuất hiện. Tường vũ trụ này cũng cùng loại với Hồng Mông Hỗn Độn, đều là do Thiên Đạo Hạo Hãn tạo ra… Đúng rồi, mỗi lần tường vũ trụ xuất hiện, đều sẽ xảy ra lượng kiếp thiên địa… A, nếu vậy thì tường vũ trụ kia hình như có liên quan đến Đại Vũ Trụ Thuật sao?”

Đối với sự hiểu biết về tường vũ trụ, Đinh Trọng Trần cũng không biết nhiều hơn Mạc Vô Kỵ bao nhiêu. Khi Đinh Trọng Trần nói đến đây, đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Người tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật đại thành không phải chính là Hoàn sao? Nhưng mà chính như lời Mạc Vô Kỵ đã nói, Hoàn có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào niết hóa vũ trụ Hạo Hãn được, thậm chí còn hình thành tường vũ trụ. Hoàn này cùng lắm cũng chỉ là một bước đại đạo thứ tám mà thôi, cho dù đánh giá cao hơn một chút, Hoàn là bước đại đạo thứ chín, vậy thì sao chứ? Bước đại đạo thứ chín cũng không thể nào niết hóa vũ trụ Hạo Hãn được.

Chương 2684 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện. (2)

Mạc Vô Kỵ nhíu mày trầm tư, nhưng vào lúc này, vòng xoáy truyền tống trên không Thất Giới Thạch càng ngày càng khổng lồ, hơn nữa quy tắc thiên địa Hạo Hãn đang bao quanh vòng xoáy tuyền tống này. Rõ ràng là có thứ gì đó sắp truyền tống đến, hơn nữa thứ truyền tống đến cũng không hề nhỏ.

KHi vòng xoáy không gian và quy tắc KHông Gian bị khuấy động, tính ổn định sắp đạt đến một mức cực hạn, đồ cần truyền tống vẫn còn chưa đến. Nếu như cứ tiếp tục như vậy cái vòng xoáy truyền tống này nhất định sẽ sụp đổ.

“Mạc huynh, nếu như cái vòng xoáy truyền tống này là do Lam huynh làm ra, chắc hẳn là quá trình truyền tống đã xảy ra vấn đề, hoặc là truyền tống của hắn đã vượt quá phạm vi chịu đựng của Thất Giới Thạch.” Đinh Trọng Trần kiến thức rộng rãi, có chút lo lắng nói.

Mặc dù Mạc Vô Kỵ đoán được Lam Tiểu Bố không thể nào truyền tống vượt qua tường vũ trụ, nhưng thấy vòng xoáy truyền tống này sắp sụp đổ, hắn vẫn điên cuồng dung nhập đạo tắc Không Gian của mình vào. Bởi vì hắn cũng biết rõ, có thể tạo ra một vòng xoáy truyền tống to lớn như vậy trên không Thất Giới Thạch, chỉ có Lam Tiểu Bố, cho dù là hắn cũng không thể làm được, bởi vì Thất Giới Thạch là của Lam Tiểu Bố.

Nếu là Lam Tiểu Bố, hắn nhất định phải hỗ trợ.

Từng đạo đạo tắc Phàm Nhân dung nhập vào vòng xoáy truyền tống, cái vòng xoáy truyền tống càng ngày càng khổng lồ này cuối cùng cũng ổn định lại, thế nhưng vòng xoáy truyền tống vẫn đang không ngừng mở rộng ra. Mạc Vô Kỵ không biết Lam Tiểu Bố muốn truyền tống cái gì, hắn vẫn cố gắng dùng đạo tắc Phàm Nhân của mình củng cố cái vòng xoáy truyền tống này.

…

Cùng lúc đó, sắc mặt Lam Tiểu Bố tái nhợt, hắn biết mình chắc chắn sẽ như vậy, mặc dù Thất Giới Thạch có thể truyền tống, thế nhưng truyền tống tinh cầu thì đây là lần đầu tiên. Đại đạo của hắn không thể nào duy trì được khi hắn truyền tống Phàm Nhân tinh, cho dù hắn có kích phát đạo tắc truyền tống Thất Giới Thạch như thế nào, cũng không thể truyền tống Phàm Nhân tinh đi.

Mà giờ phút này, Lam Tiểu Bố lại không thể dừng lại, hắn biết một khi dừng lại, cái vòng xoáy truyền tống để truyền tống Phàm Nhân tinh đi này sẽ sụp đổ.

Ngay khi Lam Tiểu Bố cho rằng mình không thể kiên trì được nữa, không gian truyền tống sẽ sụp đổ, vòng xoáy truyền tống đột nhiên ổn định lại, không chỉ như vậy, thậm chí Lam Tiểu Bố còn cảm nhận được áp lực của mình đột nhiên nhẹ hơn.

Nhất định là Mạc Vô Kỵ cảm nhận được hắn đang tạo dựng thông đạo truyền tống, ở phía bên kia giúp hắn. Lúc này Lam Tiểu Bố đâu thể lãng phí cơ hội, lại càng điên cuồng kích phát vòng xoáy truyền tống trên Thất Giới Thạch, khi Phàm Nhân tinh bị vòng xoáy truyền tống cuốn đi, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi rồi ngã ngồi trên Thất Giới Thạch.

Khi một cái tinh cầu cực lớn từ trong vòng xoáy truyền tống khổng lồ kia bay ra ngoài, tất cả mọi người đều ngây dại.

Bọn hắn tu luyện đến bây giờ, truyền tống cái gì cũng đều thấy rồi, nhưng truyền tống một cái tinh cầu thì còn là lần đầu tiên.

Mạc Vô Kỵ cũng kinh hãi, hắn cũng không ngờ đến cái vòng xoáy truyền tống này lại truyền tống một tinh cầu đến đây.

Nhưng mà một khắc sau, Mạc Vô Kỵ đã biết, đây là Phàm Nhân tinh của hắn.

Mặc dù tinh cầu được truyền tống đến đây, nhưng cái này tuyệt đối không phải là truyền tống bình thường, sau khi tinh cầu này ra khỏi vòng xoáy truyền tống thì lại vọt thẳng về phía Hồng Mông Hỗn Độn.

Có thể nói chỉ cần cái tinh cầu này lọt vào trong Hồng Mông Hỗn Độn rồi, tình cầu sẽ sụp đổ trong nháy mắt, người bên trong chỉ sợ cũng sẽ bị Hỗn Độn niết hóa thành hư vô.

Đinh Trọng Trần cũng đã nhìn ra vấn đề, hắn ta thở dài một tiếng, xong rồi. Loại tinh cầu lao ra từ trong vòng xoáy truyền tống này, cho dù là bước đại đạo thứ chín cũng không thể ngăn cản được. Cưỡng ép ngăn cản, tinh cầu cũng sẽ sụp đổ. Không ngăn cản lại, cho dù tinh cầu này không xông vào Hồng Mông Hỗn Độn, cũng sẽ nhanh chóng lao vào quá trình sụp đổ. Nhưng mà loại tình huống này so với lao vào Hồng Mông Hỗn Độn thì tốt hơn, bởi vì phần lớn người có thể sống sót. Nếu không, một khi lao vào Hồng Mông Hỗn Độn rồi, sẽ không còn một người nào còn sống.

KHi Mạc Vô Kỵ biết cái tinh cầu vừa truyền tống đến này là Phàm Nhân tinh, trong lòng vô cùng vui mừng, hắn tiến lên một bước, đạo tắc Phàm Nhân từ hai tay vung ra, cái Phàm Nhân tinh mênh mông to lớn không thể kiểm soát được kia đột nhiên ổn định ở trong hư không.

“Mạc huynh, thật là tài giỏi.” Đinh Trọng Trần vui mừng kêu lên.

Có thể giúp tinh cầu lao ra từ vòng xoáy truyền tống ổn định lại, cũng không phải là chuyện bình thường có thể làm được.

Chẳng những là Đinh Trọng Trần, những người còn lại cũng chấn động nhìn Mạc Vô Kỵ, loại tinh cầu lao ra từ vòng xoáy truyền tống này còn có thể ổn định được ư?

Mạc Vô Kỵ không giải thích, hắn đã sải bước ra xông về phía Phàm Nhân tinh. Đây là tinh cầu của hắn, đừng nói là chỉ thông qua Thất Giới Thạch truyền tống đến, cho dù có không hợp thói thường, hắn cũng có thể ổn định được Phàm Nhân tinh.

"Tông chủ, chúng ta thật sự tuyền tống đến rồi!" Sau khi Phàm Nhân tinh dừng lại, Thanh Y Thánh Cô nhanh chóng vọt ra, vừa liếc qua đã nhìn thấy Mạc Vô Kỵ.

Chẳng những là Thanh Y Thánh Cô, đông đảo người trên Phàm Nhân tinh cũng lao ra ngoài. Mạc Vô Kỵ nhìn vô số những gương mặt quen thuộc, vô cùng cảm kích Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố không hề nói suông, hắn chẳng những làm được, còn truyền tống Phàm Nhân tinh đến chỗ hắn. Nếu không phải Lam Tiểu Bố truyền tống tinh cầu đến đây, hơn một tỉ người trong tinh cầu này sẽ không một ai sống sót.

Sau khi trò chuyện với đám người một chút, Thanh Y Thánh Cô hỏi, "Thư âm và Oanh Nhàn tốt chứ?"

Người Thanh Y Thánh Cô hỏi chính là Sầm Thư âm và Liên Oanh Nhàn, lúc trước Mạc Vô Kỵ có quay lại Phàm Nhân tinh một lần, sau đó dẫn Sầm Thư âm và Liên Oanh Nhàn đi.

Mạc Vô Kỵ vội vàng nói, "Các nàng đang bế quan tu luyện, Hi Bạch vẫn chưa về sao? Mấy người Thiên Ngấn cũng không ở đây."

Chương 2685 - Một giới bị đồ sát.

Thông Minh đứng bên cạnh vội vàng nói, "Hầu đạo hữu rời khỏi Phàm Nhân tinh thì vẫn chưa từng quay về. Mấy người Thiên Ngấn và Khôn Uẩn cũng đều rời khỏi Phàm Nhân tinh, theo ta đoán, bọn hắn chắc hẳn đến Vĩnh Sinh chi địa tìm kiếm đại đạo."

Nghe thấy vậy, trong lòng Mạc Vô Kỵ trầm xuống, quy tắc thiên địa ở Vĩnh Sinh chi địa mặc dù đã gần với vũ trụ trung đẳng, nhưng lại là một nơi quy tắc tàn phá, hơn nữa trong loại niết hóa quy tắc thiên địa này, Vĩnh Sinh chi địa cũng khó mà bảo toàn.

"Tiểu Bố đâu?" Mạc Vô Kỵ hỏi lần nữa.

“Lam huynh nói sau khi đưa chúng ta đi, hắn phải nhanh chóng đên xem Đại Hoang Thần Giới. Ta đoán chắc là hắn đến Đại Hoang Thần Giới, đạo pháp Lam huynh thông thiên, sẽ không có vấn đề gì.” Thông Minh đáp một lần nữa.

Mạc Vô Kỵ không nói gì nữa, mặc dù hắn hy vọng Đại Hoang Thần Giới không xảy ra chuyện gì, nhưng mà ngay cả vị diện của Phàm Nhân tinh cũng bị niết hóa, Đại Hoang Thần Giới bình yên vô sự là khả năng rất thấp.

“Chúc mừng Mạc huynh.” Đinh Trọng Trần tiến lên chúc mừng, hắn ta cũng vô cùng vui mừng. Tinh cầu của Mạc Vô Kỵ không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, tiếp theo mới là chuyện càng quan trọng hơn, chính là tìm kiếm một Đại Thiên thế giới mới ở trong Hồng Mông Hỗn Độn.

Mạc Vô Kỵ biêt suy nghĩ của Đinh Trọng Trần, hắn chậm rãi nói, “Đinh đạo hữu, ta và Lam Tiểu Bố tương giao bằng tâm. Mở ra Đại Thiên thế giới mới trong Hồng Mông Hỗn Độn, còn cần phải có Tiểu Bố đi cùng. Bây giờ Lam Tiểu Bố có chuyện, chúng ta sẽ ở chỗ này chờ hắn.”

“Được, tất cả đều nghe theo Mạc huynh.” Lúc này Đinh Trọng Trần đáp lời, hắn ta biết nếu như Lam Tiểu Bố đến đây, với thực lực và đại đạo tự thân của hai người Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, tìm kiếm được Đại Thiên thế giới mới ở trong Hồng Mông Hỗn Độn sẽ dễ dàng hơn.

Càng quan trọng hơn là, tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới trong Hồng Mông Hỗn Độn, chỉ có thể là người tu luyện đại đạo tự thân.

…

Sau khi truyền tống Phàm Nhân tinh đi, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, hắn biết đại vũ trụ cho dù không có Vũ Trụ Thụ, cũng sẽ không bị niết hóa trong khoảng thời gian ngắn. Dù sao thì có cũng là vũ trụ cao cấp, đẳng cấp quy tắc thiên địa cực cao. Bây giờ hắn chắc hẳn nên nhanh chóng chạy đên Đại Hoang Thần Giới, hư không tại Phàm Nhân tinh đã bắt đầu niết hóa rồi, Đại Hoang Thần Giới cũng ở vũ trụ cấp thấp, tốt hơn chỗ nào chứ?

Thất Giới Thạch không thể xé mở vị diện ở vũ trụ cao cấp, nhưng ở vũ trụ cấp thấp, cho dù là quy tắc trong hư không đang niết hóa, cũng không thể ngăn trở Thất Giới Thạch xé rách vị diện.

Đừng nói là Thất Giới Thạch, chính bản thân Lam Tiểu Bố ở đây cũng có thể tùy ý xé rách vị diện.

Phương vị đại khái của thái Khư Phần, Lam Tiểu Bố cũng biết, cho dù vũ trụ niết hóa, Thất Giới Thạch ở vũ trụ cấp thấp cũng có thể dễ dàng đến Thái Khư Phần.

Khiến Lam Tiểu Bố vui mừng chính là quy tắc thiên địa tại không gian Thái Khư Phần này mặc dù cũng bắt đầu niết hóa, nhưng không nghiêm trọng như vị diện của Phàm Nhân tinh. Ít nhất thì sau khi Lam Tiểu Bố đến đây, toàn bộ Thái Khư Phần vẫn còn tồn tại.

Cho dù có rất nhiều tu sĩ đang trốn trong Thái Khư Phần, Lam Tiểu Bố cũng chẳng thể làm gì. Hắn không phải là thánh mẫu, cứu không được nhiều người như vậy, hơn nữa bây giờ hắn còn đang gấp gáp trở lại Đại Hoang Thần Giới.

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch, lúc trước khoảng đường này phải mất mấy năm, bây giờ chỉ mười mấy giây sau đã đến.

Ngay khi nhìn thấy hộ trận Đại Hoang Thần Giới, Lam Tiểu Bố thở phào một hơi. Đại Hoang Thần Giới vẫn còn, chỉ cần Đại Hoang Thần Giới vẫn còn là được.

Lam Tiểu Bố cất Thất Giới Thạch đi, bước vào quảng trường hư không của Đại Hoang Thần Giới, thần niệm của hắn còn chưa mở rộng ra đã cảm nhận được không ổn. Một cảm giác khó chịu đến cực độ ập đến, thần niệm Lam Tiểu Bố lập tức phá vỡ hộ trận Đại Hoang Thần Giới, đồng thời mở rộng thần niệm.

Toàn bộ Đại Hoang Thần Giới tựa như đã từng bị người đồ sát một lần, hơn nữa còn tàn sát cực kỳ sạch sẽ, hoàn toàn không còn chút người sống nào. Lam Tiểu Bố giật nảy mình, không phải là giống như, mà là thật sự bị người ta tàn sát.

Lam Tiểu Bố cảm thấy tay mình lạnh ngắt, người nào lại phát điên như vậy? Cho dù là gia hỏa tu luyện Đại Vũ Trụ Thuật, thậm chí là đồ tử đồ tôn của Hôi Trực, bọn hắn muốn tiêu diệt một tinh cầu cũng là vì đại đạo của mình.

Thế nhưng Lam Tiểu Bố có một loại trực giác, gia hỏa tàn sát Đại Hoang Thần Giới, hoàn toàn không phải vì đại đạo của mình, phần lớn là vì hả giận.

Lam Tiểu Bố bước đến bên ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, lúc trước nơi này vô cùng phồn hoa, bây giờ chỉ còn lại xương khô và phế tích.

Lam Tiểu Bố cúi người, nhặt lên một khúc xương trắng, thần niệm của hắn lướt qua khúc xương này, chỉ khẽ quét qua một chút, đã biết đây là người mà hắn quen biết, hình như tên là Chân Đề, là Đại Thư Thánh Nhân. Lúc trước đi cùng với Thiên Cương Thánh Nhân, sau đó đầu phục Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Nói đến khi hắn mới xuất đạo, còn phải dựa vào Thiên Cương trận bàn của Thiên Cương Thánh Nhân. Bây giờ Đại Thư Thánh nhân Chân Đề, lại bị vẫn lạc tại Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố âm trầm, bước vào trong Trường Sinh Thánh Đạo thành, một luồng hơi thở quen thuộc khiến tâm hắn sợ hãi mà chấn động ập đến. Lam Tiểu Bố vội vàng vọt đến, sau đó lại nhặt lên một khúc xương trắng khác... Khúc xương trắng nằm trong lòng bàn tay, cả người Lam Tiểu Bố run rẩy, đây là Tả Uyển m...

Uyên âm rời khỏi Chân Khư đại lục, hơn nữa còn đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, tuy nhiên lại bị người giết ở chỗ này?

Tay Lam Tiểu Bố còn đang run rẩy, hắn mong rằng đây là giả, nhưng mà sự thật nói cho hắn biết, đây không phải là giả. Tả Uyển âm bị giết, vậy Thải Tư và Tô Sầm thì sao?

Chương 2686 - Một giới bị đồ sát. (2)

Qua khảng nửa nén hương, Lam Tiểu Bố gầm lên giận dữ, cho dù vũ trụ Hạo Hãn bắt đầu niết hóa, hắn cũng phải tìm ra ai là người giết sạch người của Đại Hoang Thần Giới.

Trận giết chóc này không biết đã trải qua bao nhiêu năm, cho dù là như vậy, Lam Tiểu Bố tin rằng mình cũng có thể tìm ra được. Hắn bắt đầu thi triển thần thông đại đạo quay ngược thời không.

Có thần thông qua ngược này, từng hình ảnh xuất hiện trong hư không.

Một nữ tử áo đen hai tay đánh ra vô cùng vô tận đạo tắc, mỗi một đạo đạo tắc đánh ra, đều sẽ lấy đi sinh mạng của một đám tu sĩ.

Trong lòng Lam Tiểu Bố dâng trào hối hận, hắn biết nữ nhân đê tiện này, nữ nhân này tên là Khổ Thái, tu luyện đạo tắc Hắc Ám, lúc trước hắn nên nghĩ cách giết nữ nhân này.

Thế nhưng hắn và Khổ Thái hoàn toàn không có thù oán gì lớn, nhiều nhất chỉ là giao dịch không vui vẻ mà thôi. Hắn tin rằng KHổ Thái sẽ không vì chuyện này, mà giận chó đánh mèo đến một cái tinh cầu, đồng thời tàn sát nhiều người vô tội như vậy.

TRong chuyện này, nhất định có vấn đề gì đó mà hắn không biết.

Lam Tiểu Bố không chỉ quay ngược thời không tại một khu vực nhỏ, mà là một mảnh đất lớn. VỚi thực lực bây giờ của hắn, muốn quay lại xem một giới vực vũ trụ cấp thấp đã xảy ra chuyện gì, cho dù thời gian có lâu hơn một chút, cũng có thể làm được.

Nhưng mà ánh mắt Lam Tiểu Bố nhanh chóng nhìn về hình ảnh xảy ra sớm hơn một chút, trong hình ảnh này có xuất hiện một nữ tử áo xanh, nữ tử áo xanh này hắn biết, Vận Mệnh Thánh Nhân Chân Thường Nguyên.

Tu vi của Chân Thường Nguyên rõ ràng đã là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, ở nơi này, Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh được xem như là cường giả đỉnh cấp.

Ở bên cạnh Chân Thường Nguyên chính là một nam tử có tướng mạo quái dị, nam tử này đeo một thứ giống như cái hốt rác. Mặc dù chỉ quay lại hình ảnh, dao động đạo vận cực kỳ nhạt, nhưng Lam Tiểu Bố lại có thể cảm nhận được cái hốt rác này chính là môt cái trận bàn truyền tống. Đeo trận bàn truyền tống ở trên người, chứ không phải bỏ vào trong thế giới hoặc là trong nhẫn của mình, vậy thì chỉ có hai nguyên nhân. Thứ nhất là khoe khoang, bản thân mình có một cái trận bàn truyền tống như thế. Thứ hai là vì trận bàn tuyền tống này có đẳng cấp quá cao, thế giới của mình không thể chứa đựng

được.

Bởi vì Lam Tiểu Bố quay ngược lại hình ảnh trên một phạm vi lớn, sau khi Chân Thường Nguyên và nam tử kia xuất hiện, hình ảnh dần dần trở nên mơ hồ.

Lam Tiểu Bố dứt khoát quay lại một lần nữa, lần này đặc biệt chú ý đến phương vị của Chân Thường Nguyên mà quay ngược hình ảnh lại xem.

Chỉ qua nửa nén hương, một hình ảnh càng rõ ràng hơn xuất hiện trong hư không. Lam Tiểu Bố nhìn thấy vẻ mặt Chân Thường Nguyên vô cùng lo lắng, lúc di chuyển vô cùng nhanh chóng, còn nam tử có tướng mạo quái dị kia thì Lam Tiểu Bố lại cảm thấy có chút thân quen, nhưng hắn khẳng định mình không biết người này.

Hai người đi vào Trường Sinh Thánh Đạo thành, sau đó nam tử có tướng mạo quái dị kia lấy trận bàn ra đặt ở trên quảng trường Trường Sinh Thánh Đạo thành.

Lúc này. Lam Tiểu Bố nhìn thấy bọn người Lạc Thải Tư, Bắc Ký, Bắc Đình, Triệu Công Minh, Côn Vi, Thiển Kỳ tiến lên đón, rõ ràng trước khi đến Chân Thường Nguyên đã phát tin tức ra.

Biểu hiện của Chân Thường Nguyên vô cùng lo lắng, giọng điệu tương đối gấp gáp, mặc dù Lam Tiểu Bố chỉ có thể quay lại hình ảnh nhưng không có cách nào quay ra được đạo tắc âm thanh đã tán loạn. Cái này ngoại trừ vì đạo tắc âm thanh đã tán loạn, còn vì cảnh giới thực lực của hắn vẫn còn kém một chút. Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, một cường giả chân chính, không chỉ có thể quay lại được âm thanh đã tán loạn, mà còn có thể quay ngược đạo tắc Thời Gian lại. Nói cách khác, một khi có chuyện phát sinh, hắn có thể trực tiếp quay ngược thời gian, quay trở lại khi mọi thứ còn chưa xảy ra.

Nhưng bây giờ hắn không làm được, còn về tương lai có thể làm được hay không thì Lam Tiểu Bố cũng không biết.

Mặc dù không thể nào quay lại tiếng nói, nhưng từ khẩu hình của Chân Thường Nguyên, Lam Tiểu Bố đoán ra được, đó chính là có một cường giả sắp đến Đại Hoang Thần Giới, muốn tiêu diệt Đại Hoang Thần Giới, nguyên nhân hình như là vì có người ở Đại Hoang Thần Giới giết con trai của cường giả này.

Sắc mặt Lam Tiểu Bố trở nên khó coi, hắn hiểu chuyện Khổ Thái diệt đi Đại Hoang Thần Giới không liên quan gì đến hắn, mà là con trai của nàng bị người của Đại Hoang Thần Giới giết chết. Chỉ là người giết con trai Khổ Thái là ai, hắn cũng không biết.

Sau khi Lạc Thải Tư nghe thấy Chân Thường Nguyên nói xong thì nhanh chóng đưa ra quyết định, bắt đầu truyền tống toàn bộ tu sĩ của Trường Sinh Thánh Đạo thành đi.

Lam Tiểu Bố nhìn từng đám người được truyền tống đi, trong lòng hơi thả lỏng một chút. Hắn không biết Chân Thường Nguyên lấy được tin tức từ đâu, nhưng mà Chân tỷ có thể đến đây truyền tin, đồng thời có cách cứu người, phần ân tình này hắn nhận.

Cho dù truyền tống rất nhanh, nhưng Lam Tiểu Bố cảm nhận được Chân Thường Nguyên vẫn vô cùng lo lắng. Rất rõ ràng Khổ Thái đã sắp đến Đại Hoang Thần Giới, muốn truyền tống toàn bộ người ở Trường Sinh Thánh Đạo thành đi, là chuyện không thể.

Người ở Trường Sinh Thánh Đạo thành thật sự quá nhiều, chỉ mới truyền tống được hơn nửa, Lam Tiểu Bố đã nhìn thấy Chân Thường Nguyên ép buộc bọn người Lạc Thải Tư bước lên truyền tống trận.

Sau đó Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy quy tắc hình ảnh không gian trở nên vô cùng mơ hồ, quy tắc Không Gian hiện lên gợn sóng, một bóng người màu đen xuất hiện tại một góc của hình ảnh, Lam Tiểu Bố nhìn thấy Chân Thường Nguyên và nam tử quái dị kia, cùng với trận bàn truyền tống được truyền tống đi mà biến mất.

Đến sau đó, chính Khổ Thái bước vào quảng trường Trường Sinh Thánh Đạo thành, dường như KHổ Thái đã cảm nhận được rất nhiều người trong Trường Sinh Thánh Đạo thành đã được truyền tống đi, lại càng giận dữ hơn, lập tức đại khai sát giới ở Trường Sinh Thánh Đạo thành. Lúc này, cảnh giới đại đạo của Khổ Thái vô cùng rõ ràng, là bước đại đạo thứ năm.

Chương 2687 - Tìm kiếm Khổ gia.

Một bước đại đạo thứ năm, xuất hiện ở loại vị diện vũ trụ cấp thấp này, chính là một cái BUG.

Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng nhìn thấy rõ vì sao xương cốt Tả Uyển âm lại ở đây, Tả Uyển âm nhất định vì nhận được tin tức nên mới nhanh chóng quay về, nhưng mà cho dù như vậy, vẫn chậm một bước. Đám người Lạc Thải Tư đã truyền tống đi, Tả Uyển âm còn chưa được truyền tống đi.

Nhưng mà Tả Uyển âm cũng trở về cùng với một nữ tử khác, nữ tử này Lam Tiểu Bố cũng biết, lúc trước hắn đã từng gặp được bên ngoài ĐỊa Mộng Tháp, tên là Tả Thiều Doanh. Hình như là bị người đuổi giết, cuối cùng nhờ có hắn mới có thể trốn được một mạng. Chỉ là Tả Thiều Doanh có chút kiêng kị hắn, cho nên không dám nói nhiều với hắn mà lập tức chạy đi.

Tả Uyển âm và Tả Thiều Doanh giống nhau đến mấy phần, lúc đó Lam Tiểu Bố đã cảm thấy chắc hẳn Tả Uyển âm là đời sau của Tả Thiều Doanh. Bây giờ xem ra chắc là có quan hệ máu mủ nhỉ? Những năm qua Tả Thiều Doanh đã xông xáo bên ngoài nhiều, kinh nghiệm vô cùng phong phú, sau khi nhìn thấy tình cảnh thảm thiết của Trường Sinh Thánh Đạo thành, lập tức lấy ra một cái phù lục, phù lục kích phát, Tả Thiều Doanh kéo theo Tả Uyển âm định bỏ chạy. Nhưng cho dù như vậy, hai chân Tả Uyển âm vẫn bị đạo tắc Hắc Ám của KHổ Thái chặt đứt.

Đây là vì Khổ Thái cách Tả Uyển âm quá xa, nếu không thì cái độn phù này đã không có cơ hội kích phát.

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, đừng nói là mất đi hai chân, cho dù chỉ còn nguyên thần, trên người hắn cũng có vô số bảo vật để cứu Tả Uyển âm.

Chuyện mấu chốt bây giờ chính là, làm sao hắn tìm được Tả Uyển âm.

Lam Tiểu Bố không còn xem tiếp nữa, Khổ Thái không phải thích tàn sát sao? Vậy thì để nàng xem một chút, loại chuyện tàn sát này Lam Tiểu Bố hắn không phải không biết, mà là không muốn làm. Khổ Thái đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, không chém giết nữ nhân này đến bột phấn cũng không còn, Lam Tiểu Bố hắn xem như uổng phí công sức tu luyện rồi.

Ha ha, người theo đuổi đại đạo thì những thứ khác đều là hư ảo sao? Chuyện này với Lam Tiểu Bố hắn là không đúng. Giết sạch Đại Hoang Thần Giới, hắn không giết ngược trở về, trong lòng hắn sẽ khó chịu.

Lúc này, Lam Tiểu Bố cố gắng thu thập đạo tắc truyền tống từ cái trận bàn truyền tống kia, cho dù đạo tắc truyền tống đã vô cùng mơ hồ, nhưng mà Lam Tiểu Bố tin rằng, chỉ cần hắn thu thập đạo tắc truyền tống này rồi, còn đến chỗ Tả Uyển âm rời đi thu thập lại dao động đạo tắc khi dùng độn phù bỏ chạy.

Bởi vì đạo tắc truyền tống của trận bàn truyền tống càng thêm rõ ràng, Lam Tiểu Bố quyết định tìm ra vị trí truyền tống của cái trận bàn truyền tống đó trước rồi tính. Tu vi đám người của Lạc Thải Tư mặc dù thấp, nhưng mà Chân Thường Nguyên có tu vi là Tạo Hóa Thánh Nhân cảnh, chắc hẳn có thể bảo vệ bọn gnười Lạc Thải Tư.

Ngay khi Lam Tiểu Bố muốn rời đi, thần niệm của hắn quét đến một bóng cây.

Cái này rõ ràng là một cái bóng râm, nhưng mà Lam Tiểu Bố biết, đó là một người, là có người dựa vào đạo tắc Hắc Ám ẩn nấp ở chỗ này. Trước đó trong lòng hắn đang vô cùng tức giận, trong lúc nhất thời không suy nghĩ đến chuyện gì khác. Bây giờ tỉnh táo lại, tất cả những gì khác thường đều không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Đây không phải là Khổ Thái, Lam Tiểu Bố đang định bắt gia hỏa này ra, một nam tử có dáng người thấp bé đột ngột xuất hiện ở dưới tán cây kia, khi nam tử này xuất hiện, vùng bóng râm kia cũng mất đi một loại đạo vận.

Nam tử thấp bé này hoàn toàn không đặt Lam Tiểu Bố vào trong mắt, hắn ta đánh giá Lam Tiểu Bố một chút, sau đó cười he he nói, “Đạo Tổ chúng ta bảo ta ở lại chỗ này, giết sạch bất cứ một sâu kiến nào trở về Đại Hoang Thần Giới, nhìn ngươi chắc hẳn là cá lọt lưới của Đại Hoang Thần Giới rồi?”

“Là KHổ Thái bảo ngươi ở lại nơi này?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố bình tĩnh, chỉ nhìn chằm chằm vào nam tử thấp bé trước mắt hỏi một câu.

“To gan, còn dám gọi thẳng tên của Đạo Tổ Khổ gia ta.” Nam tử thấp bé này nói xong thì giơ tay lên đánh về phía Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố không hề động đậy, cả người nam tử thấp bé này lập tức bị đạo vận vô hình trói buộc trong hư không.

“Ngươi…” Cho dù là đồ ngốc, nam tử thấp bé này cũng biết Lam Tiểu Bố là loại nhân vật gì. Hắn ta hoảng sợ nhìn Lam Tiểu Bố, giọng điệu run rẩy, “Tiền bối…”

“Bây giờ ta không giết ngươi, ngươi dẫn ta đi gặp Khổ Thái.” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“KHông, ta không thể…” Nam tử này có thực lực Diễn Giới cảnh, hắn ta hoài nghi Lam Tiểu Bố có thực lực tương đương với Đạo Tổ bọn hắn. Nhưng một khi hắn ta dẫn Lam Tiểu Bố đến Khổ gia, Đạo Tổ không có ở đó, Khổ gia chẳng phải là gặp nạn rồi sao?

Đến tận giờ phút này, nam tử này mới đột nhiên nhớ đến, nếu như lão tổ Khổ gia không có ở đây, cường giả khác hình như cũng có thể diệt cả Khổ gia.

“Nếu không thể, vậy thì thôi…” Lam Tiểu Bố nói.

“Đa tạ.” Nam tử thấp bé này thở phào một hơi, vừa mới nói lời tạ ơn, đã cảm nhận được bàn tay Lam Tiểu Bố đặt trên mi tâm hắn ta, sau đó vô cùng vô tận đạo niệm đáng sợ quay cuồng trong thức hải hắn ta.

Đây là sưu hồn… TRong mắt nam tử thấp bé lộ ra sợ hãi vô tận, nhưng hết lần này đến lần khác lại chẳng thể nói ra một tiếng nào.

Chỉ qua mười mấy giây sau, Lam Tiểu Bố đã xé mở thế giới của nam tử thấp bé này, cuốn hết đồ vật bên trong vào Vũ Trụ Duy Mô. Nói thật, chín phần chín đồ vật trong thế giới này đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cũng chỉ là rác rưởi.

Chương 2688 - Khổ gia phách lối.

Từ trong thế giới của nam tử này, Lam Tiểu Bố lấy ra một lá phù lục màu vàng ra, đây là một cái Liệt Vị Phù. Phù lục này vừa cầm ra, Lam Tiểu Bố có thể khẳng định, đây không phải là thứ có thể luyện chế ra, mà là bảo vật thiên sinh địa trưởng. Nhưng mà cái này còn là một lá tử phù, Phương vị mà lá phù này có thể xé rách giới vực truyền tống đến, chắc hẳn có liên quan đến mẫu phù. Mẫu phù ở vị trí nào, cái tử phù này có thể xé rách đến vị diện đó.

Lam Tiểu Bố lập tức kích phát cái Liệt Vị Phù này, Liệt Vị Phù xé rách hư không, một đạo đạo tắc Không Gian cuốn lấy Lam Tiểu Bố, chớp mắt đã biến mất.

Lam Tiểu Bố xuất hiện trên một quảng trường hư không, thần niệm của hắn quét ra, lập tức nhận ra vùng hư không này cũng đang niết hóa, chỉ là tốc độ niết hóa chậm chạp mà thôi.

Rõ ràng, mức độ niết hóa ở vùng vũ trụ này không giống nhau, có chỗ nhanh, có chỗ chậm.

Cho dù còn chưa tiến vào tinh cầu của cái quảng trường hư không này, Lam Tiểu Bố đã cảm nhận được, quy tắc thiên địa của cái tinh cầu này lấy quy tắc Hắc Ám làm chủ. Theo như tin tức hắn lấy được khi sưu hồn, tinh cầu này chắc hẳn là đại bản doanh của Khổ gia, Khổ Tinh.

Lam Tiểu Bố vừa mới nghĩ đến đây, mấy luồng khí thế sát phạt đã đánh tới, thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra, bốn tên tu sĩ tu luyện đạo tắc Hắc Ám từ bốn phương đánh tới. Rõ ràng bốn người này đều biết hắn là kẻ ngoại lai.

Nhưng đối với Lam Tiểu Bố mà nói, ít nhất phải hỏi thăm lai lịch của hắn một chút mới đúng. ĐÔi phương không hỏi lời nào, trực tiếp hạ sát thủ, có thể thấy được cái KHổ gia này phách lối như thế nào. Nhưng mà Lam Tiểu Bố cũng lười hỏi thăm, vung tay lên đánh ra bốn đạo đạo tắc Sát Phạt, bốn luồng huyết quang nổ tung, bốn người bị giết trong chớp mắt.

Tiếng cảnh báo dồn dập nổ tung, toàn bộ hộ trận tinh cầu bắt đầu khép lại.

Lam Tiểu Bố trực tiếp đánh ra một quyền, cái đại trận tinh cầu còn chưa hoàn toàn khép lại, đã bị một quyền này của Lam Tiểu Bố đánh thành hư vô.

Không có hộ trận, tinh cầu này trực tiếp rộng mở trong hư không, thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, rất nhanh đã phát hiện, trong tinh cầu này có rất ít người. Hơn nữa số ít người này còn tụ tập lại cùng một khu vực.

Tại một nơi lớn nhất tên là Khổ Phương thành, theo tin tức mà hắn lấy được, Khổ Phương thành chính là đạo thành của cái Khổ Tinh này, cũng là căn cứ của người Khổ gia.

Khiến Lam Tiểu Bố kinh ngạc là, bên ngoài Khổ Phương thành còn có một cái gác chuông. Ở tu đạo giới thành lập gác chuông cũng không có gì là hiếm lạ, ly kỳ là trên cái gác chuông này còn đang treo một nữ tử trần trụi, nữ tử này bị hồn hỏa thiêu đốt, vô cùng thê thảm.

Lam Tiểu Bố lập tức bước đến bên ngoài Khổ Phương thành, tiện tay cuốn một cái, nữ tử này lập tức được Lam Tiểu Bố cứu đi. Cho dù nữ tử này đã sớm bị phế, chỉ cần vừa rời khỏi hồn hỏa là sẽ bị hồn phi phách tán. Nhưng đồ tốt trên người Lam Tiểu Bố có rất nhiều, hắn tiện tay lấy ra một giọt Hỗn Độn Quy tắc Tương nhỏ lên người nữ tử này.

Nữ tử hoàn toàn không thể nào cứu được này chỉ trong chớp mắt đã khôi phục sinh cơ, không chỉ như vậy, khí thế của nàng cũng đang không ngừng tản ra. Lam Tiểu Bố lập cho nữ tử này một cái cấm chế ẩn nấp, sau đó ném một chiếc nhẫn cho nàng. Kẻ thù của kẻ thù mặc dù chưa chắc là bằng hữu, nhưng mà hỏi thăm một chút thì vẫn được.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã có mấy trăm cường giả vọt ra. Bọn hắn rõ ràng đều đã nhận được tin tức Lam Tiểu Bố giết bốn tên chấp pháp của KHổ gia ở bên ngoài Khổ tinh, lại có thể dễ dàng cứu người mà Đạo Tổ KHổ gia treo trên gác chuông, rõ ràng không phải là hạng đơn giản.

Đối với người của KHổ gia mà nói, Đạo Tổ Khổ Thái treo người này lên gác chuông, đừng nói là cứu, cho dù có thể cưỡng ép gỡ xuống, đều không phải là người đơn giản.

“Các hạ là người nào? Vì sao lại đối nghịch với Khổ gia ta?” Một tên lão giả áo đen nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, cố gắng bình ổn giọng nói của mình. Hắn ta biết rõ, người trước mắt này rất rất mạnh.

“Gọi Khổ Thái đến đây.” Lam Tiểu Bố bình tĩnh nói.

“Nếu như ta không nhìn lầm, chúng ta đã từng gặp nhau. Đúng rồi, ta nghĩ ngươi đến đây, chắc hẳn là vì trước đó không lâu ta đã diệt đi tinh cầu của ngươi nhỉ.” Giọng nói của Khổ Thái đột ngột vang lên, Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy KHổ Thái từ hư không bước đến.

Mặc dù Lam Tiểu Bố không động đậy, nhưng hắn cũng đã nhìn ra, Liệt Vị Phù của Khổ Thái cao cấp hơn một chút. Xé rách vị diện hư không không có chút tiếng động nào, cũng không có chút dao động quy tắc nào.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Khổ Thái, quả thật là bước đại đạo thứ năm, hơn nữa đạo tắc ngưng luyện, nói rõ đại đạo Hắc Ám của Khổ Thái so với lần đầu tiên hắn nhìn thấy thì hoàn thiện hơn rất nhiều.

“Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.” Nữ tử được Lam Tiểu Bố cứu được đã khôi phục, cho dù nàng biết rõ, nếu như mình tu luyện có thể lập tức tăng thêm một bước, nhưng mà nàng vẫn bước ra ngoài.

“Vì sao ngươi bị KHổ gia tra tấn thê thảm như vậy?” Lam Tiểu Bố không để ý đến Khổ Thái, ngược lại quay sang hỏi nữ tử vừa được hắn cứu này.

Nữ tử cúi người hành lễ một lần nữa, “Vãn bối là Đới Nam Kiếm, cũng không phải chỉ mới bị KHổ gia treo lên dùng hồn hỏa thiêu đốt như vậy lần đầu tiên. Lần trước bởi vì Khổ gia lấy đi đồ của Đới gia ta, đã treo ta ở bên ngoài Ám Nguyên điện thiêu đốt thần hồn. Nếu như không phải có một vị đại ca cứu ta, ta đã sớm bỏ mạng. Vị đại ca kia cũng biết Khổ Thái Khổ gia, đồng thời cũng đã từng cứu Khổ Thái. Đại ca nói cho ta biết, đừng đi tìm Khổ gia báo thù.

Chương 2689 - Khổ gia phách lối. (2)

Ta nghe theo lời đại ca nói, cách xa tinh cầu lúc đầu, một mình lang thang tu luyện trong hư không. Không ngờ lại tìm kiếm cơ duyên ở trong hư không, lúc này ta lại bị Khổ Thái phát hiện một lần nữa, nàng không vui khi ta được cứu đi, lại bắt ta quay về, sau đó treo lên bên ngoài Khổ Phương thành, vẫn dùng hồn hỏa thiêu đốt. Nàng nói, chỉ cần là người Khổ gia nàng muốn giết, không ai có thể cứu.”

Mặc dù Đới Nam Kiếm nói ra những lời này rất nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng sự tức giận và bi thương trong lòng nàng không thể nào gạt bỏ được. KHổ gia này cướp đồ của Đới gia nàng, ám hại giết ca ca của nàng, còn muốn diệt cỏ tận gốc. Nàng cũng hiểu rõ vì sao KHổ

Thái muốn bắt nàng lại, sau đó tiếp tục thiêu đốt hồn phách, đó là bởi vì nàng đã đưa Thiết Mẫu của nhà mình cho Mạc Vô Kỵ đại ca.

Khổ Thái lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, nàng cũng không ra tay, nàng rất muốn biết, Lam Tiểu Bố làm thế nào mà cứu được Đới Nam Kiếm trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa khí thế của Đới Nam Kiếm còn bành trướng, thậm chí còn suýt chút nữa thì tấn cấp. Loại bảo vật đỉnh cấp này, đối với nàng rất quan trọng.

“Khổ gia ngươi rất thích diệt tinh cầu của người khác sao?” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Khổ Thái, giọng điệu chẳng có chút tức giận nào.

“Cũng không thể nói là rất thích được, chỉ cần dám giết đệ tử Khổ gia ta, KHổ gia ta chắc chắn sẽ diệt tinh cầu của người đó. Từ khi ta chấp chưởng Khổ gia cho đến tay, Khổ gia đã tiêu diệt mười chín tinh cầu sinh cơ. Còn Đại Hoang Thần Giới của ngươi, cũng chỉ là cái thứ hai mươi mà thôi. Đối với ta mà nói, Đại Hoang Thần Giới vẫn còn chưa bị diệt xong, bởi vì ta cần phải tìm hết những con cá lọt lưới của Đại Hoang Thần Giới, mới có thể trừ cỏ tận gốc.” Giọng điệu KHổ Thải cũng vô cùng bình thản, giống như đang nói đến chuyện đập bể 20 quả trứng gà vậy.

“Đạo Tổ, người này vừa đến nơi này đã giết chết bốn hộ pháp tinh cầu của Khổ gia ta..” Một nam tử không râu ở bên cạnh tiến lên, giọng điệu tức giận.

Khổ Thái nhìn về phía Lam Tiểu Bố, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, giết một người của KHổ gia nàng, thì sẽ có một tinh cầu bị diệt, huống chi là giết bốn hộ pháp của tinh cầu nàng?

“Người Khổ gia ngươi đều ở chỗ này sao?” Lam Tiểu Bố đột nhiên hỏi một lần nữa.

Khổ Thái sửng sốt, lập tức cười ha ha, chỉ là trong ánh mắt lạnh lẽo của nàng chẳng hề có chút ý cười nào, “Xem ra là ngươi cảm thấy tu vi mình không tệ, muốn đến diệt Khổ gia ta. KHông sai, người KHổ gia ta đều ở đây, chỉ là không biết ngươi có bản lĩnh diệt hay không…”

Vừa nói xong câu đó, lĩnh vực Hắc Ám cuồng bạo của KHổ Thái đã đánh về phía Lam Tiểu Bố.

TRong mắt Khổ Thái, thực lực Lam Tiểu Bố có mạnh đến đâu, cũng sẽ không vượt quá bước đại đạo thứ năm, thậm chí ngay cả bước đại đạo thứ năm là gì, Lam Tiểu Bố cũng sẽ không hiểu. Bởi vì hắn còn chưa tiếp xúc qua, cho nên không thể hiểu được cái gì là Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Cho dù là nàng, nếu như không lấy được cái cơ duyên tuyệt thế kia, bây giờ cũng không thể nào đến bước đại đạo thứ năm. Ở trong giới vực này, bước đại đạo thứ năm, chính là tồn tại chí cao vô thượng.

Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy, lĩnh vực Hắc Ám đang ập về phía Lam Tiểu Bố kia đã vỡ vụn thành từng mảnh. Khổ Thái lập tức phát hiện ra không gian quanh mình đã không còn liên quan gì đến mình nữa, đạo tắc Hắc Ám của nàng dường như đã chết, hoàn toàn không thể nào kích phát.

“Ngươi là…” Sắc mặt Khổ Thái thay đổi, đây là thực lực gì?

Sở dĩ nàng không kiêng nể gì như vậy, đó là vì nàng biết rất rõ mình mạnh như thế nào. Không nói đến trước đó nàng không thể nào gặp được người nào có thực lực vượt qua nàng, trên thực tế thì cho dù có gặp được cường giả bước đại đạo thứ sáu, nàng cũng không sợ. Bởi vì nàng tu luyện là đại đạo Hắc Ám, chính là đại đạo có thể vượt cấp giết địch.

Cho dù là Mạc Vô Kỵ lúc trước, nếu như lại dám đến đây, nàng cũng sẽ khiến cho đối phương biết, tu luyện đại đạo Hắc Ám đến sau này, không có bất cứ đạo nào có thể so sánh.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, vung tay đánh ra một đạo đạo tắc Hủy Diệt.

Cái khí thế hủy diệt cường bạo kia tràn ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại hơi thở tử vong thần hồn câu diệt, trước cái đạo tắc Hủy Diệt này, toàn bộ đều sẽ biến mất, toàn bộ đều bị hủy đi.

“Đừng…” Sắc mặt Khổ Thái tái nhợt, những người khác của Khổ gia có lẽ chỉ cảm nhận được đạo tắc này của Lam Tiểu Bố rất đáng sợ, thậm chí là hoàn toàn không thể nào chạy thoát được. Nhưng mà nàng rất rõ ràng, đây là Đại Hủy Diệt Thuật. TRước Hủy Diệt, tất cả đều là hư vô, ngay cả luân hồi cũng đừng nói đến, chứ đừng nói là chạy trốn.

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn chằm chằm Khổ Thái, “Diệt đi tinh cầu người khác rất thoải mái nhỉ? TRong Hạo Hãn này, chỉ có Khổ gia ngươi là người, những người khác đều là sâu kiến đúng không? Ngươi chỉ là một bước đại đạo thứ năm, vậy mà đã muốn giở trò thuận ta thì sống nghịch ta thì chết trong cái vũ trụ Hạo Hãn này rồi à? Ha ha, ngươi có thể sống được đến ngày hôm nay cũng là một biến số. Ngươi yên tâm, ta đảm bảo sau ngày hôm nay, Khổ gia ngươi sẽ không còn một người nào có thể sống sót được nữa.”

Nghe thấy vậy, ngay cả tràng cảnh tu sĩ Khổ gia trong Khổ Phương thành bị đạo tắc Hủy Diệt xé rách thành mảnh vụn cũng quên đi, mà đờ đẫn nhìn Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố khinh thường nói, “Ngay cả bước đại đạo thứ tám mà ta cũng đã từng giết, ngươi thì tính là thứ gì chứ? Dám diệt đi Đại Hoang Thần Giới ta? Có lẽ ngươi cảm thấy rằng ngươi vẫn còn mấy cái phân hồn, hoặc là có mấy cái ấn ký thần niệm, cho dù ngươi có bị giết, ngươi vẫn có thể sống sót đúng không? Hoặc là ngươi cảm thấy, người KHổ gia ngươi không thể nào bị diệt tuyệt đúng không? Ta chỉ có thể nói, tiện nhân lông vàng, ngươi đã ngây thơ quá rồi. Vũ trụ rất lớn, ngươi nên đi ra ngoài xem một chút, đừng trốn ở nơi này mà tùy ý đồ sát một tinh cầu sinh cơ…”

Chương 2690 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai.

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố vươn tay ra cuốn một cái, thế giới của Khổ Thái trực tiếp bị hắn mở ra, sau đó đạo tắc của Lam Tiểu Bố ập đến, máu tươi trên người Khổ Thái tựa như một cái lu chứa đầy nước, đột nhiên bị bể ra, ào ào tuôn chảy.

Mà Khổ Thái thì hoảng sợ nhìn động tác của Lam Tiểu Bố, còn về chuyện Khổ Phương thành đã sớm bị Đại Hủy Diệt Thuật xé rách thành bã vụn, nàng hoàn toàn không nhìn thấy.

Hai tay Lam Tiểu Bố liên tục đánh ra từng đạo đạo tắc, những đạo tắc này khóa máu của Khổ Thái lại, Khổ Thái đột nhiên cảm nhận được một loại sợ hãi tột cùng tản ra từ trong xương cốt. Sau đó nàng cảm nhận được mấy phân hồn ở bên ngoài của mình đang lần lượt sụp đổ, không chỉ như vậy, những ấn ký thần niệm nàng để lại, cũng lần lượt tản đi.

Có thể nói đợi lát nữa sau khi Lam Tiểu Bố giết nàng rồi, trong vũ trụ Hạo Hãn này sẽ không còn Khổ Thái nàng nữa.

Nhưng càng khiến Khổ Thái hoảng sợ hơn là, nàng rõ ràng nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh ra đạo tắc Sát Phạt huyết mạch. Có thể khẳng định, chỉ cần là vị diện mà tu vi Lam Tiểu Bố có thể chạm đến, bất cứ tu sĩ nào có huyết mạch của Khổ gia, đều sẽ bị loại đạo tắc Sát Phạt huyết mạch này chém giết.

Mà thực lực của Lam Tiểu Bố như vậy, rõ ràng là cường giả vũ trụ cao cấp. Khổ Thái nàng mặc dù chưa từng đến vũ trụ cao cấp, nhưng mà nàng đã từng nghe nói đến, có vũ trụ cao cấp tồn tại. Nói cách khác, có đạo tắc Sát Phạt truy tìm huyết mạch của Lam Tiểu Bố, Khổ gia sẽ không còn một người nào tồn tại.

“Ngươi thật là ác độc…” Môi Khổ Thái run rẩy, nàng cuối cùng cũng đã nhìn thấy được sự hung ác. Diệt môn? Diệt tông, thậm chí là diệt cả một tinh cầu? Có cách làm nào tàn nhẫn như Lam Tiểu Bố không? Đây là cả luân hồi cũng tiêu diệt. Từ sau hôm nay, huyết mạch của Khổ gia sẽ bị diệt tuyệt.

Lam Tiểu Bố vung tay lên ném Khổ Thái ra ngoài, sau đó đánh ra mấy đạo đạo tắc, ghim Khổ Thái vào trong hư không, lúc này mới khinh thường nói, “Độc ác? Khổ gia ngươi diệt đi 20 tinh cầu sinh cơ, chém giết không biết bao nhiêu tu sĩ vô tội, sao lúc đó KHổ gia ngươi không nghĩ đến chuyện ác độc? Khi ngươi giết đi vô số tu sĩ vô tội của Đại Hoang Thần Giới ta, ngươi có nghĩ đến độc ác không? Loại rác rưởi như Khổ gia ngươi, chết sớm thì vũ trụ mới sớm an lành.”

Lam Tiểu Bố khẳng định, nếu như hôm nay hắn không dùng đạo tắc Sát Phạt truy sát huyết mạch, cho dù vũ trụ Hạo Hãn bắt đầu niết hóa, chỉ sợ cũng không thể nào chém tận giết tuyệt Khổ gia.

Khổ Thái trơ mắt nhìn đạo tắc từ trường kích đâm xuyên chính mình, lại chẳng có chút phản ứng nào. Vì con trai của mình bị người ta giết, nàng đã đi tiêu diệt cả tinh cầu của người khác Bây giờ thì hay rồi, chẳng những con trai của nàng chết đi không thể sống lại, mà con trai và con gái còn sống của nàng cũng sẽ tiếp tục bị giết. Cái này còn chưa tính, toàn bộ Khổ gia đều sẽ bị giết sạch.

Cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu được một đạo lý, cho dù hôm nay không có Lam Tiểu Bố chém tận giết tuyệt KHổ Tinh và Khổ gia, tương lai cũng sẽ có người khác chém tận giết tuyệt Khổ gia. Nhân quả này, từ khi nàng giận chó đánh mèo lên tinh cầu của kẻ thù Khổ gia, đã bắt đầu gieo xuống.

Trước khi chết, tư duy bắt đầu trở nên mơ hồ, Khổ Thái đột nhiên hiểu ra, thời gian vui vẻ nhất của mình, không phải là sau khi đại đạo có được thành tựu thì tùy ý giết chóc, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, cũng không phải là trở thành Đạo Tổ KHổ gia, là chỗ dựa của tất cả người Khổ gia. Mà là khoảng thời gian cực kỳ lâu trước đó, thời gian ở Thiên Phàm tông, lúc đó, chuyện gì cũng có Mạc Vô Kỵ sư huynh gánh vác…

Đây là vị đại ca, bằng hữu duy nhất trong sinh mạng của nàng, lại do chính nàng từ bỏ.

Bóng tối ập đến, trước khi chết Khổ Thái đã nhìn thấy KHổ Tinh bắt đầu sụp đổ vì Đại Hủy Diệt Thuật, sau đó ý thức nàng và Khổ Tinh cùng nhau biến mất…

…

Đới Nam Kiếm rời đi cùng với Lam Tiểu Bố, nhìn Khổ Tinh đã sụp đổ, trong lòng vô cùng bùi ngùi. Nàng bị Khổ gia bắt hai lần, cả hai lần này đều bị treo lên dùng hồn hỏa thiêu đốt. Mà bây giờ nàng lại còn sống, còn Khổ gia thì sao? Sau lần này, Khổ gia sẽ hôi phi yên diệt, biến mất trong Hạo Hãn.

Trong cái được và mất này, quả nhiên không thể nào chỉ dùng đôi ba câu là có thể nói rõ ràng, có lẽ là tự có định số rồi.

“Lam đại ca, ta không có nơi nào để đi.” Đới Nam Kiếm nhanh chóng tỉnh ngộ lại, có chút mờ mịt nhìn Lam Tiểu Bố nói một câu.

Nàng nhìn thấy hư không Hạo Hãn niết hóa, quả thật là không có chỗ nào để đi, nếu như Hạo Hãn không bị niết hóa, nàng còn có thể tự mình rời đi. Nhưng bây giờ, cho dù nàng đi chỗ nào, cũng sẽ bị niêt hóa cùng hư không.

Lam Tiểu Bố thở dài, “Cho dù ngươi có nơi để đi, bây giờ cũng sẽ không có chỗ để đi, Hạo Hãn bắt đầu niết hóa, đây chính là lượng kiếp cực hạn. Trong loại lượng kiếp này, cho dù, cho dù chúng ta không đến nơi này, Khổ gia cũng khó có thể chạy thoát.”

Đừng nói là KHổ gia, một khi lượng kiếp bắt đầu niết hóa vùng vị diện này, cho dù Khổ Thái có là bước đại đạo thứ năm, muốn sống cũng khó.

“Vậy thì bây giờ chúng ta đi đâu?” Đới Nam Kiếm bật hỏi.

Nàng đột nhiên nghĩ đến một câu, chúng sinh đều khổ. Cái chúng sinh này mặc kệ là phàm nhân, tu sĩ hay là chủng tộc khác. Ở trong loại Đại Lượng Kiếp vô biên này, ngươi đều sẽ bị niết hóa, ngươi có thể làm gì chứ?

“Ta không biết nhưng ta có thể tìm được chỗ đó.” Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra, vung tay lên đánh ra trăm đạo đạo tắc Không Gian.

Những đạo tắc Không Gian này hắn thu thập được ở ngoài Trường Sinh Thánh Đạo thành, mặc dù có rất nhiều đạo tắc đã bị phá nát, nhưng mà nơi này là vũ trụ cấp thấp, cộng thêm Lam Tiểu Bố tu luyện là đại đạo tự thân, những đạo tắc phá nát này hắn đều có thể miễn cưỡng tu bổ lại.

Chương 2691 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai. (2)

Chỉ là không biết sau khi hắn chữa trị những đạo tắc này rồi, có thể dựa vào Thất Giới Thạch truyền tống đến vị trí lúc trước cái trận bàn truyền tống kia đã truyền tống đi hay không.

Đạo tắc KHông Gian kích phát, Thất Giới Thạch dễ dàng xé rách vị diện hư không lao đi.

Đới Nam Kiếm đứng trên Thất Giới Thạch, trong lòng vô cùng chấn động. Nàng không phải là không có kiến thức, những năm qua nàng đã xông xáo bên ngoài, tên tuổi của Thất Giới Thạch nàng cũng đã sớm nghe nói đến, đây là một món bảo vật Khai Thiên có thể đi đến Thất Giới. Đừng nói chỉ là phá vỡ vị diện truyền tống, cho dù là từ vũ trụ cấp thấp truyền tống đế vũ trụ trung đẳng cũng có thể làm được.

ĐƯơng nhiên cấp độ mà Thất Giới Thạch có thể truyền tống được, quyết định bởi người sử dụng Thất Giới Thạch. Lam đại ca mà nàng vừa mới quen này có năng lực thông thiên, rõ ràng sẽ không vì thực lực mà bị hạn chế về khoảng cách truyền tống.

KHi Thất Giới Thạch phá vỡ vị diện, Đới Nam Kiếm đã ngã ngồi bên trên Thất Giới Thạch, cho dù có Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố bảo vệ, nàng cũng phải giữ vững tâm thần của mình, nếu không khi đi ngang qua vị diện, sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của nàng.

Cũng may quá trình xé rách vị diện truyền tống này cũng không dài, chỉ vẻn vẹn nửa nén hương mà thôi, Thất Giới Thạch đã đứng tại một vùng hư không.

“A, hư không nơi này hình như không bị niết hóa…” Thất Giới Thạch dừng lại, thần niệm Đới Nam Kiếm lập tức thẩm thấu ra ngoài, đồng thời cảm nhận được vùng hư không này so với hư không ở nơi khác có chút khác biệt.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, hắn luôn cảm thấy nơi này có chút quen thuộc.

“Ngươi đi theo phía sau ta.” Lam Tiểu Bố không giải thích mà nhanh chóng xông ra ngoài.

Đới Nam Kiếm nhanh chóng đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố, nàng có cảm giác, quy tắc thiên địa ở nơi này hình như còn yếu hơn so với nơi của bọn hắn.

“Quả nhiên ta đã từng đến nơi này.” Sau khi độn nửa canh giờ, Lam Tiểu Bố ngừng lại.

Đới Nam Kiếm hơi nghi ngờ một chút, nếu như nàng đã từng tới đây, qua nhiều năm sau quay lại, nàng nhất định không thể nào xác định được mình đã từng đến đây hay chưa, dù sao thì đây cũng là hư không, chẳng có phương vị gì cả, thậm chí còn không có đạo tắc thiên địa rõ ràng.

Lam Tiểu Bố chỉ chỉ vào hư không trước mắt nói, “Lần đầu tiên ta đến nơi này, nơi này có một con đường, con đường này tên là Thiên Nhai. Hai bên Thiên Nhai này có rất nhiều cửa hàng, những người mở cửa hàng này lúc đầu đối với ta, ai ai cũng là nhân vật có thực lực thông thiên không thể nào chạm đến. Đồ mà những cửa hàng này bán ra cũng không hợp thói thường, ngay cả Đại Vẫn Mệnh Thuật cũng có.”

“Thiên Nhai?” Đới Nam Kiếm tự lẩm bẩm, nơi này là hư không, có thể khẳng định cái hư không này có rất ít người có thể đến. Nàng có một cảm giác, thậm chí vùng hư không này là nơi bị nhốt trong một góc nào đó. Nếu như không đi theo Lam Tiểu Bố đến đây, thậm chí nàng còn hoài nghi mình có thể rời đi được hay không. Nếu như là một nơi không có người đến, sao lại có một con đường?

Lam Tiểu Bố gật đầu “Không sai, nơi này thật sự là Thiên Nhai, mặc dù không tính là phồn hoa, nhưng cũng xem như náo nhiệt. Đáng tiếc, sự thật đúng là khó lường.”

“Nhiều cường giả ở chỗ này như vậy, sao bọn hắn lại không ra ngoài?” Đới Nam Kiếm nghi ngờ hỏi một câu.

Nói thật, quy tắc thiên địa ở nơi này rất quái dị, tuyệt đối không phải nơi tốt để tu luyện.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Đối với ta lúc đó mà nói, mỗi một người ở nơi này đều có tu vi khiến ta ngưỡng mộ. Nhưng tu vi bây giờ của ta đối với bọn hắn mà nói, cũng là thứ mà bọn hắn ngưỡng mộ. Cho nên với thực lực của bọn hắn lúc trước, không thể nào ra ngoài được.”

Năm đó Thiên Nhai rất dài, bây giờ không còn gì nữa, nhưng mà nơi xuyên qua Thiên Nhai vẫn như cũ, Lam Tiểu Bố nhìn thấy một bức tường đổ nát.

“Nơi này quả thật có một bức tường đổ nát, thật sự có cửa hàng…” Đới Nam Kiếm kinh ngạc nói, từ bức tường đổ nát này, nàng dường như có thể nhìn thấy Thiên Nhai phồn hoa lúc trước.

Lam Tiểu Bố bước lên tiến vào quảng trường hư không bên ngoài Thiên Nhai, năm đó hắn ở chỗ này tu luyện, thậm chí tấn cấp đến Thần Quân cảnh. Nhưng mà Quan Hoan nói, tu luyện ở chỗ này, cảm ngộ đạo tắc đại đạo nhất định có vấn đề, bởi vì bản thân sự tồn tại của Thần Vị Môn đã có vấn đề. Chính vì vậy, cho nên cho đến bây giờ Quan Hoan cũng không đi Thiên Nhai.

Sau đó đã chứng minh suy đoán của Quan Hoan nhất định có đạo lý, đạo quả của hắn cũng xảy ra một chút vấn đề, cũng may hắn đã uốn nắn kịp thời. Cộng thêm là đại đạo tự thân, cũng không bị tác động quá lớn.

“Lam đại ca…” Đới Nam Kiếm cũng đi theo, nhìn Lam Tiểu Bố ngẩn người gọi một tiếng.

Lam Tiểu Bố nói, “Người nhà và bằng hữu của ta đều truyền tống đến nơi này, tuyệt đối sẽ không sai.”

Sau khi nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố nhìn về phía Thần Vị Môn cách đó không xa. Tất cả mọi người đều truyền tống đến nơi này, nhưng lại đột ngột biến mất, vậy thì trừ tiến vào Thần Vị Môn, thì chắc hẳn không còn con đường nào khác.

Chỉ là cái Thần Vị Môn này cũng không dễ vượt qua như vậy, lúc trước Thiên Nhai có nhiều cường giả như vậy, người có thể vượt qua Thần Vị Môn cũng không nhiều. Nhưng mà lúc trước nơi này còn hạn chế đạo tắc, thực lực hoàn toàn không thể nào phát huy ra được, hơn nữa sau khi thử rồi, thần nguyên còn không thể khôi phục được. Thử càng nhiều, thực lực ở nơi này sẽ càng thấp.

Bây giờ rõ ràng đã khác biệt, nơi này không biết đã trải qua cái gì, không còn hạn chế như lúc trước nữa. Một khi không còn hạn chế, cái Thần Vị Môn này chính là một chuyện cười, ai cũng có thể vượt qua được.

Thần Vị Môn dường như cũng cao thêm không ít, lần đầu tiên hắn đến đây, cái Thần Vị Môn này mới cao chưa đến mười trượng, đạo vận lưu chuyển, rất huyền ảo. Lần này xem ra, cái Thần Vị Môn này đã cao hơn hai mươi trượng.

Chương 2692 - Lại thấy Thần Vị Môn.

Nếu như theo trình độ khó vượt qua Thần Vị Môn lúc trước, đến hai mươi trượng thế này chắc hẳn không ai có thể nhảy qua. Nhưng Lam Tiểu Bố lại cảm nhận được rõ ràng, chỉ cần tu vi đến Thần cảnh, là có thể vượt qua. Hơn nữa đạo vận lưu chuyển ở bên trên cũng trở nên vô cùng nhạt yếu, có thể thấy được Thần Vị Môn này cũng đã xảy ra biến cố gì đó.

“Đới đạo hữu, ngươi đi trước đi, ta đi theo sau.” Lam Tiểu Bố nhìn về phía Đới Nam Kiếm.

Để Đới Nam Kiếm đi trước, là nếu như Đới Nam Kiếm không qua được, hắn sẽ giúp một chút.

“Được.” Đới Nam Kiếm không hề do dự chút nào, trực tiếp nhảy lên. Cái Thần Vị Môn này ở trước mặt Đới Nam Kiếm, giống như là giả, có thể dễ dàng vượt qua.

Thần niệm của Lam Tiểu Bố không còn nhìn thấy được Đới Nam Kiếm nữa, có thể thấy được cái Thần Vị Môn này đã ngăn trở thần niệm của Lam Tiểu Bố. Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ bảy, thực lực có thể nghiền ép bước đại đạo thứ tám, cái Thần Vị Môn này có thể ngăn cản thần niệm của hắn, có thể thấy được cái Thần Vị Môn này không đơn giản.

“Ngươi đi qua thì không thể nào trở về được nữa...” Một giọng nói nhẹ đến mức Lam Tiểu Bố gần như không thể nghe thấy truyền đến, Lam Tiểu Bố đột ngột dừng lại, thần niệm của hắn lập tức quét ra ngoài, xung quanh vô cùng an tĩnh, cũng không có bất cứ sinh mệnh hay kẻ nào tồn tại.

Chẳng lẽ mình nghe nhầm? Tuyệt đối không có khả năng, Lam Tiểu Bố lập tức vứt bỏ cái ý nghĩ này đi, dù sao thì hắn cũng là bước đại đạo thứ bảy, làm sao có thể phạm phải loại sai lầm cấp thấp như vậy?

Thần niệm tìm kiếm một lần nữa, đồng thời, Vũ Trụ Duy Mô cũng bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của vùng không gian này.

Một nén nhang sau, thần niệm hoàn toàn không phát hiện ra chút dị thường nào cả, thế nhưng Vũ Trụ Duy Mô đã tìm ra được điểm bất thường. Bên dưới cái Thần Vị Môn này lại có trấn áp một cái tàn hồn, cái tàn hồn này bị vô cùng vô tận đạo tắc đại đạo trói chặt, mà những đạo tắc đại đạo này lại dung hợp với đạo vận của Thần Vị Môn, trong tình huống bình thường không thể nào nhìn ra được. Cho dù có dùng thần niệm cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng chỉ sẽ xem cái tàn hồn này là một đạo tắc tàn phá của Thần Vị Môn mà thôi.

Điều khiến Lam Tiểu Bố chấn động nhất là, đạo tắc thiên địa đang giam cầm cái tàn hồn này, Lam Tiểu Bố chưa từng tiếp xúc qua. Cách hình thành đạo tắc và đạo vận thiên địa, đều chẳng có chút tương quan nào với vũ trụ Hạo Hãn này.

Cho dù Lam Tiểu Bố tu luyện là đại đạo tự thân, muốn trong thời gian ngắn có thể cứu tàn hồn này thoát khỏi vô cùng vô tận đạo tắc trói buộc này, cũng không có khả năng lớn.

Cũng may là Lam Tiểu Bố có Vũ Trụ Duy Mô, Vũ Trụ Duy Mô bắt đầu tạo dựng mô hình kết cấu của cái đạo tắc trói buộc khiến người ta tê cả da đầu này ra.

Có đạo mạch cực phẩm và Hỗn Độn Quy tắc Tương, lần này Vũ Trụ Duy Mô chỉ mất hai canh giờ đã hoàn thành việc tạo dựng mô hình kết cấu. Hai canh giờ sau, Lam Tiểu Bố dựa vào mô hình kết cấu dễ dàng cứu thoát cái tàn hồn bị trấn áp bên dưới Thần Vị Môn. Cái tàn hồn được Lam Tiểu Bố cứu ra, Lam Tiểu Bố lập tức nhỏ một giọt Hỗn Độn Quy tắc Tương vào trên tàn hồn này.

Lam Tiểu Bố thì vô cùng mừng rỡ, không phải là vì hắn cứu được cái tàn hồn này. Mà là trong quá trình cứu tàn hồn này, hắn tiếp xúc được với một loại đạo tắc thiên địa mới, mặc dù bây giờ hắn còn chưa bước vào bước đại đạo thứ tám, nhưng hắn biết đại đạo của mình lại tăng thêm một cấp độ rất lớn.

Cho dù là tàn hồn sắp tan biến, nhưng có Hỗn Độn Quy tắc Tương thẩm thấu vào trong, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã ngưng luyện lại thân thể, biến thành một nam tử cao tám thước.

“Làm sao ngươi có thể cứu ta ra khỏi bên dưới Thần Vị Môn? Còn có thể giúp ta khôi phục lại thân thể?” Nam tử chấn động nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, thậm chí đến chuyện bản thân không mặc quần áo cũng quên mất.

Lam Tiểu Bố tiện tay ném một chiếc nhẫn đến, “Mặc quần áo vào đi rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Nam tử tỉnh ngộ ra, nhanh chóng lấy từ trong chiếc nhẫn quần áo để mặc, sau đó cúi người hành lễ, “Tử Nguyên cảm tạ ơn cứu mạng của đạo hữu, mặc dù đây là lần thứ hai ta nhìn thấy ân công, nhưng ta khẳng định ân công không phải là người tầm thường.”

“Ngươi biết ta?” Lam Tiểu Bố có chút bất ngờ nhìn nam tử trước mắt.

Thực lực của nam tử này chắc hẳn là Sáng Đạo cảnh, thực lực này ở trong mắt Lam Tiểu Bố, đến sâu kiến cũng không bằng. Nhưng mà ở nơi này, cho dù là lúc những cường giả ở Thiên Nhai kia không bị hao tổn thực lực, trước mặt nam tử này cũng là sâu kiến.

Tử Nguyên vội vàng nói, “Đúng vậy, lúc trước khi ngươi đến nơi này, hình như chỉ mới là một Thiên Thần cảnh, nhưng mà công pháp của ngươi rất đặc biệt, hơn nữa bảo vật khôi phục ở trên người lại rất nhiều. Cho nên mới tu luyện ở chỗ này, thậm chí còn có thể dựa vào quy tắc của nơi này mà tấn cấp. Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, ngươi đã đến một cảnh giới mà đến ta cũng không biết. Loại thiên phú đại đạo này, ta chưa từng gặp qua bao giờ.”

“Tử Nguyên đạo hữu, vì sao vừa rồi ngươi lại nhắc nhở ta chỉ cần đi qua thì sẽ không về được?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Tử Nguyên thở dài một tiếng rồi nói, “n công không nên xem thường cái Thần Vị Môn này, đây chính là một món Hỗn Độn Chí Bảo. Ta bị trấn áp bên dưới Thần Vị Môn, chỉ vì để thu thập quy tắc thiên địa ở một phương vũ trụ Hạo Hãn này mà thôi. Chờ ta bị lợi dụng triệt để rồi, người bị trấn áp bên dưới sẽ đổi sang một người khác. Bởi vì lần trước ngươi tu luyện ở chỗ này đã để lại ấn tượng rất lớn cho ta, ngươi khác với những tu sĩ khác, lúc ngươi tu luyện, ta có thể đạt được lợi ích từ trên người ngươi. Ta vốn dĩ sắp vẫn lạc rồi, cho nên trước khi vẫn lạc, dốc hết tâm lực mà nhắc nhở ngươi một câu.

Chương 2693 - Lại thấy Thần Vị Môn. (2)

Nhưng ta không ngờ được là ân công có thể cứu ta thoát khỏi cấm chế phong ấn bên dưới Thần Vị Môn, không chỉ như vậy, còn dùng Hỗn Độn Quy tắc Tương cứu ta.”

Nói đến đây, Tử Nguyên lại cúi người hành lễ một lần nữa, loại vật như Hỗn Độn Quy tắc Tương chính là bảo vật đại đạo, cho dù đến bước đại đạo thứ chín cũng rất cần. Dùng Hỗn Độn Quy tắc Tương để cứu một người xa lạ, đừng nói là chuyện này xảy ra trên người mình, đến nghe Tử Nguyên cũng chưa từng nghe nói đến.

“Thu thập quy tắc?”Lam Tiểu Bố tự lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhíu mày.

Tử Nguyên nói, “Bởi vì quy tắc thiên địa của một phương vũ trụ Hạo

Hãn này hoàn toàn khác biệt với nơi mà Thần Vị Môn truyền tống đến, thậm chí là hai loại phương hướng đại đạo khác biệt.”

“Ngươi thu thập quy tắc thiên địa ở chỗ này cũng không phải là vì tự nguyện? Là đang thu thập thay người khác? Thế còn Thiên Nhai đâu rồi?” Lam Tiểu Bố dường như có chút sáng tỏ.

Tử Nguyên giải thích, “Đúng vậy, sau khi sinh mệnh của ta đến lúc tận, nơi này sẽ đổi một người khác đến thu thập. Nhưng mà bây giờ không cần phải đổi nữa, bởi vì cho dù ngươi không đến cứu ta, vùng Hạo Hãn này cũng sẽ bị niết hóa sụp đổ.”

“Vùng vũ trụ của chúng ta đang bị niết hóa sụp đổ, có phải có liên quan đến người sau lưng ngươi kia không?”Lam Tiểu Bố lập tức hỏi.

Tử Nguyên lắc đầu, “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, ta cũng không dám suy đoán lung tung. Còn sự tồn tại của Thiên Nhai, chắc hẳn có liên quan. Chỉ cần có thể vượt qua được Thần Vị Môn, đã nói lên đại đạo tự thân nhất định đặc biệt, hoặc có gì đó vượt trội hơn tu sĩ tầm thường, loại tu sĩ này một khi vượt qua Thần Vị Môn, chắc hẳn sẽ bị tên kia cướp đi đạo tắc đại đạo.”

Lam Tiểu Bố lập tức nói, “Ta phải nhanh chóng vượt qua mới được.”

Hắn lo lắng cho bọn người Lạc Thải Tư.

“n công, mặc dù ta không biết thực lực của ngươi rốt cuộc là đến mức nào, nhưng mà ngươi có thể cứu ta ra khỏi đạo tắc trấn áp của Thần Vị Môn, ngươi nhất định không phải là người bình thường. Nhưng cái Thần Vị Môn này không thể khinh thường được, nếu như ngươi có thể trói Thần Vị Môn lại, có lẽ sẽ có cơ hội lớn hơn...”

Lời Tử Nguyên nói rất uyển chuyển, nhưng Lam Tiểu Bố đã nghe ra. Đó chính là chủ nhân Thần Vị Môn rất đáng gờm, hơn nữa còn cộng thêm loại bảo vật như Thần Vị Môn này, thực lực của người đó lại càng như hổ thêm cánh.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Thần Vị Môn, tại sao phải trói chặt Thần Vị Môn lại? Vì sao không thể trực tiếp luyện hóa Thần Vị Môn luôn?

Từ mô hình kết cấu của cái Thần Vị Môn này, Lam Tiểu Bố có thể nhìn thấy được, cái Thần Vị Môn này không thể nào luyện hóa rồi lấy đi. Bởi vì một khi hắn luyện hóa Thần Vị Môn, nhất định sẽ kinh động đến chủ nhân của Thần Vị Môn. Thần Vị Môn là pháp bảo của người khác, người ta tiện tay đánh ra một chiêu là có thể thu lại.

Nhưng hắn có thể bố trí không gian TRường Sinh, chỉ cần biến vùng không gian của Thần Vị Môn này thành không gian TRường Sinh của hắn, sau đó bố trí ở bên ngoài cái không gian này một cái truyền tống trận. Chỉ cần Thần Vị Môn bị lấy đi, tất nhiên sẽ đi qua không gian Trường Sinh của hắn. Nếu như vậy, sẽ phát động truyền tống trận, truyền tống Thần Vị Môn vào trong Trường Sinh giới của mình.

Cái này cũng giống như cản đường cướp bóc vậy, đồ đúng là của ngươi, nhưng ngươi lấy đồ về thì cũng cần phải đi qua một số nơi nhỉ? Ta đây chính là cản ngươi ở nơi mà đồ của ngươi phải đi qua, sau đó cưỡng ép cuốn đồ của ngươi đi. Hơn nữa hắn cũng có tư cách này, bởi vì cái hắn tu luyện là đại đạo tự thân, dùng đại đạo tự thân bố trí kết giới không gian, vậy thì cũng là lấy đạo tắc tự thân ra dung hợp mà thành, hoàn toàn không bị quy tắc bên ngoài ảnh hưởng đến.

Hắn không tin đối phương trâu đến mức có thể lấy đi Thần Vị Môn từ trong Trường Sinh giới của mình, dù sao thì ngay cả loại người như Hôi Trực, cũng không thể lấy đồ từ Trường Sinh giới của hắn.

Thấy Lam Tiểu Bố im lặng, TỬ Nguyên đã đoán được trong lòng Lam

Tiểu Bố đang suy nghĩ, vội vàng nói, “n công tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện luyện hóa Thần Vị Môn…”

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại nói, “Đừng gọi ta là ân công, ta tên là Lam Tiểu Bố, cứ gọi tên ta là được rồi. Ta cũng không có ý định luyện hóa Thần Vị Môn.”

Nói chính xác thì Lam Tiểu Bố không tính toán sẽ luyện hóa Thần Vị Môn vào lúc này, Thần Vị Môn đúng là phải luyện hóa, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc, hắn vẫn còn chưa nhìn thấy chủ nhân của Thần Vị Môn. Nếu như có thể truyền tống Thần Vị Môn vào trong Trường Sinh giới của mình, vậy thì hắn có thể luyện hóa bất cứ lúc nào.

“Vâng, Lam huynh, bây giờ mà luyện hóa Thần Vị Môn thì Thần Vị Môn nhất định sẽ bỏ chạy. Vị kia bây giờ không cần thiết phải đặt Thần Vị Môn ở chỗ này nữa, bởi vì sứ mệnh của Thần Vị Môn đã hoàn thành. Hơn nữa phương vũ trụ Hạo Hãn này cũng sắp sụp đổ, Thần Vị Môn ở lại nơi này cũng chẳng có chút ý nghĩa nào nữa.” Tử Nguyên nói.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi có biết gia hỏa đã trấn áp ngươi ở đây có lai lịch như thế nào không?”

Tử Nguyên lắc đầu, “Ta chỉ biết hắn tên là Tiết Đề, thực lực thì ta hoàn toàn không thể nào đoán ra được. Hơn nữa hắn tu thập quy tắc thiên địa không chỉ có mỗi quy tắc thiên địa của vùng vũ trụ này, mà còn có quy tắc thiên địa trong các vùng vũ trụ Hạo Hãn khác nữa…”

Lam Tiểu Bố tiếp tục hỏi, “Trước đó ta nghe nói sau khi người ta vượt qua Thần Vị Môn thì có thể lấy được một vị trí đại đạo, cái chuyện này không có lửa thì làm sao có khói được, nếu không thì chẳng thể nào lừa gạt được nhiều người như vậy. Tin tức này là do ai truyền ra?”

Tử Nguyên cười ha ha, “Chuyện này đối với Tiết Đề mà nói, chắc hẳn không phải là chuyện gì khó, hắn chỉ cần dùng một đạo đạo tắc là có thể hoàn thành.”

Chương 2694 - Thần Vị Môn khó thu.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy, trong lòng sửng sốt, “Tử NGuyên đạo hữu, ngươi nói Tiết Đề có thể dung nhập đạo tắc của mình vào trong vùng vũ trụ của chúng ta sao?”

Chuyện này quả thật khiến Lam Tiểu Bố hoảng sợ, phải biết rằng sở dĩ Vũ Trụ Thụ có thể dung nhập đạo tắc ở đại vũ trụ, đó là vì Vũ Trụ Thụ cũng được sinh ra theo đại vũ trụ. Cũng bởi vì Vũ Trụ Thụ dung nhập quy tắc thiên địa có lợi cho tộc Thiên Mông, mới khiến cho tu sĩ Nhân tộc bước đại đạo thứ tám cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng với một vài bước đại đạo thứ bảy tộc Thiên Mông.

Mà Tiết Đề này lại trâu đến thế, có thể tùy ý dung nhập đạo tắc vào trong phương vũ trụ Hạo Hãn này của bọn hắn, cho dù hắn có liên thủ với Mạc Vô Kỵ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Tử Nguyên lắc đầu nói, “Không phải như Lam huynh nghĩ, mặc dù Tiết Đề có thể dung nhập đạo tắc, ví dụ như dung nhập đạo tắc ký ức sau khi vượt qua được Thần Vị Môn sẽ có thể lấy được thánh vị, nhưng chỉ là ở trong vùng không gian này mà thôi. Nhưng mà phải có Thần Vị Môn là điều kiện tiên quyết, một khi mất đi Thần Vị Môn, Tiết Đề cũng không thể làm được.”

Lam Tiểu Bố thở phào một hơi, cái này mới bình thường. Nếu không thì hắn lấy cái gì mà đấu với Tiết Đề? Mặc dù cách làm này so với dung nhập đạo tắc vào toàn bộ đại vũ trụ thì kém hơn rất nhiều, nhưng mà Lam Tiểu Bố vẫn cảm thấy mình không nên khinh thường đối phương. Cái Thần Vị Môn này lại càng không thể nào luyện hóa, bởi vì tuyệt đối sẽ không qua mắt được Tiết Đề. Thậm chí Lam Tiểu Bố còn hoài nghi, hắn cứu Tử Nguyên, Tiết Đề có biết hay chưa.

Nhưng mà nếu như Thần Vị Môn còn ở chỗ này, nói rõ là cho dù đối phương có biết, chắc hẳn cũng không coi trọng hắn.

Lam Tiểu Bố bắt đầu bố trí không gian TRường Sinh, chỉ khi nào Tiết Đề lấy đi Thần Vị Môn, nửa đường cướp đi Thần Vị Môn mới là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi bố trí xong không gian Trường Sinh, Lam Tiểu Bố lại bố trí trận văn truyền tống.

“Lam huynh, cách ngươi làm chẳng có chút ý nghĩa nào cả.” Tử Nguyên hiểu biết rộng rãi, đã nhìn ra Lam Tiểu Bố đang bố trí một loại không gian quy tắc, sau đó ở trong không gian quy tắc này lấy đi Thần Vị Môn.

Nhưng loại không gian quy tắc này, nói bố trí ra thì rất dễ, cho dù Lam Tiểu Bố bố trí ra được, cũng chỉ là không gian ở trong vùng vũ trụ Hạo Hãn này. Mà loại vật như Thần Vị Môn này lại có thể vượt qua vị diện. Cho nên Lam Tiểu Bố bố trí ra không gian này, đối với Thần Vị Môn mà nói chẳng có chút ý nghĩa nào.

Cách tốt nhất chính là dựa vào các loại trận pháp, kết giới, hoặc là pháp bảo để trói chặt Thần Vị Môn lại. Cho dù chỉ là trói buộc trong vùng không gian vị diện này, nhưng vẫn hữu hiệu đối với Thần Vị Môn. Đương nhiên, có thể trói được bao lâu, vậy thì phải xem bản lĩnh của Lam Tiểu Bố rồi.

Lam Tiểu Bố cười he he, “Cho dù có được hay không, vẫn phải thử một chút, đúng không?”

Sau khi Lam Tiểu Bố bố trí xong mọi thứ, còn dùng Hỗn Độn Đạo làm trận tâm. hắn cảm thấy đặt Hỗn Độn Đạo ở đây làm trận tâm, là ổn thỏa nhất.

“Pháp bảo tốt…” Nhìn thấy Lam Tiểu Bố đặt Hỗn Độn Đạo vào, Tử Nguyên không nhịn được tán thưởng.

Một ngày sau, bố trí xong mọi thứ rồi, Lam Tiểu Bố mới lên tiếng, “Tử Nguyên đạo hữu, chúng ta cùng đi thôi.”

“Được.” Mặc dù thực sự không biết ý nghĩa Lam Tiểu Bố bố trí những thứ này là gì, Tử Nguyên vẫn đi cùng với Lam Tiểu Bố vượt qua Thần Vị Môn.

Cho dù Hạo Hãn nơi này còn chưa bị niết hóa, nhưng mà Tử Nguyên vẫn cảm nhận được đây chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Trừ rời khỏi vùng vũ trụ này, hắn ta cũng không có chỗ để đi. Bây giờ Thần Vị Môn đang ở chỗ này, hắn còn có thể dựa vào Thần Vị Môn mà chạy ra khỏi vùng vũ trụ Hạo Hãn này. Một khi Thần Vị Môn bị Tiết Đề lấy đi, hắn ta sẽ không thể rời khỏi vùng vũ trụ này được.

Thần Vị Môn này rõ ràng là một cái truyền tống vượt vị diện, đối với Lam Tiểu Bố mà nói, cái này rất có thể là truyền tống giữa vũ trụ Hạo Hãn.

Lam Tiểu Bố vừa chạm đến mặt đất, đã biết kế hoạch của mình không còn là thành công 100% nữa. Lúc trước hắn cho rằng cho dù cái Thần Vị Môn này có thể truyền tống vượt qua vũ trụ, cũng sẽ nằm trong một phạm vi nhất định, với bản lĩnh của hắn thì vẫn có thể bố trí không gian Trường Sinh.

Nhưng lại truyền tống này rõ ràng đã vượt ra khỏi phạm vi nhất định, thậm chí còn không biết đã cách bao nhiêu Hạo Hãn. Đây không phải là do Tiết Đề lợi hại, mà là Thần Vị Môn lợi hại. Thử ngẫm mà xem, có loại pháp bảo nào có thể đồng thời tồn tại cách mấy cái vũ trụ Hạo Hãn? Cho dù là Thất Giới Thạch của hắn, cũng chỉ có thể từ vị diện này truyền tống đến vị diện khác, còn Thần Vị Môn này thì có thể vượt ngang qua mấy cái vũ trụ Hạo Hãn.

Nói cách khác, nếu như Tiết Đề muốn từ một phương Hạo Hãn này đến một phương Hạo Hãn khác, hắn ta chỉ cần lấy Thần Vị Môn ra, sau đó đi qua cái Thần Vị Môn này là được. Loại bảo vật trâu bò này, khó trách lại có cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố không nói lời nào, Tử Nguyên vội vàng nói, “Có thể bố trí một cái đại trận ngăn cản ở chỗ này, mặc dù chưa chắc có thể giữ được Thần Vị Môn, nhưng cũng có thể ràng buộc được một chút.”

Nói cũng như không nói vậy, nhưng mà Lam Tiểu Bố đột nhiên nhớ đến Đới Nam Kiếm. Nơi hắn đang đứng, đâu nhìn thấy Đới Nam Kiếm?

Thần niệm quét ra, quy tắc thiên địa nơi này quả thật khác với quy tắc thiên địa ở đầu bên kia của Thần Vị Môn, nhưng Lam Tiểu Bố là đại đạo tự thân, thần niệm vẫn có thể mở rộng ra trong phạm vi 10 vạn dặm. Chỉ cần hắn thích ứng với quy tắc thiên địa ở nơi này, thần niệm của hắn lại có thể mở rộng càng lớn hơn.

Chương 2695 - Thần Vị Môn khó thu. (2)

Hắn khẳng định Đới Nam Kiếm sẽ không đi loạn, nếu đã nói ở chỗ này chờ hắn, thì nhất định sẽ không khiến hắn chậm trễ thời gian đi tìm kiếm mới đúng.

“Sao không thấy bằng hữu của ta đâu? Nàng chỉ đi sớm hơn ta một ngày mà thôi.” Lam Tiểu Bố nhíu mày hỏi.

Tử Nguyên lắc đầu, “Ta cũng không biết, ta vẫn luôn bị trấn áp ở dưới Thần Vị Môn, hoàn toàn không biết rõ tình huống vụ thể hai bên đầu Thần Vị Môn.”

Lam Tiểu Bố lập tức phát một đạo tin tức cho Đới Nam Kiếm, sau đó bắt đầu bố trí kết giới Trường Sinh của mình.

Mặc dù hắn không thể bao phủ toàn bộ Thần Vị Môn vào trong không gian đạo tắc Trường Sinh của mình, nhưng chỉ cần hắn làm, vẫn có tỷ lệ nhất định có thể lấy được Thần Vị Môn. Ví dụ như khi Tiết Đề lấy đi Thần Vị Môn, Thần Vị Môn vừa hay xuyên qua trận văn hư không truyền tống của hắn, vậy thì chẳng phải hắn có thể thu nó vào trong Trường Sinh Giới rồi ư? Đương nhiên, khả năng này sẽ rất nhỏ mà thôi.

“Lam huynh, ngươi bố trí cái không gian quy tắc ở bên này có khả năng hô ứng được với không gian quy tắc ở phía bên kia hay không, cho dù là quy tắc đại đạo của ngươi cũng không thể làm được đâu.” Tử Nguyên thuyết phục một câu, hắn ta chỉ vì muốn Lam Tiểu Bố có thể tiết kiệm được một chút thời gian, không cần phải làm ra những chuyện không có chút ý nghĩa nào như vậy.

Lam Tiểu Bố nghe thấy vậy thì đột nhiên tỉnh ngộ ra, người khác không thể làm được, nhưng mà hắn thì nhất định có cơ hội. Bởi vì hắn đã dùng Hỗn Độn Đạo làm trận tâm. Nếu như hắn đặt Hỗn Độn Bài ở chỗ này, vậy thì khi cái Thần Vị Môn kia được lấy đi, rất có thể vì có Hỗn Độn Đạo và Hỗn Độn Bài xuất hiện, mà bị kéo vào không gian truyền tống của mình.

Mà hắn đã bố trí không gian Trường Sinh ở hai bên vũ trụ Hạo Hãn, còn có Hỗn Độn Đạo và Hỗn Độn Bài hình thành hô ứng. Hỗn Độn

Đạo là thứ gì? Đó chính là bảo vật đỉnh cấp chuyên kết nối giữ vũ trụ mà.

Kết giới này, thời gian Lam Tiểu Bố bố trí rõ ràng cũng lâu hơn rất nhiều, mất trọn vẹn mười ngày, vật liệu cũng dùng một đống lớn, lúc này mới hoàn thành lần bố trí kết giới này.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố lấy Hỗn Độn Bài làm trận tâm, hai mắt Tử Nguyên sáng lên. Hắn ta chưa từng nghe nói đến Hỗn Độn Lộ, nhưng cái Hỗn Độn Đạo và Hỗn Độn Bài mà Lam Tiểu Bố lấy ra, hắn ta rõ ràng cảm nhận được đây là pháp bảo đỉnh cấp.

“Tử Nguyên đạo hữu, ngươi đi theo phía sau ta, ta dựa vào trực giác mà đi tìm.” Lam Tiểu Bố bố trí xong kết giới không gian Trường Sinh, lòng tin cũng tăng lên rất nhiều. Không nói đến chuyện chắc chắn 100% có thể lấy được Thần Vị Môn, chỉ cần Tiết Đề lấy đi Thần Vị Môn, hắn sẽ có hơn 60% cơ hội nửa đường cướp đi Thần Vị Môn.

Hơn nữa ở đây hơn mười ngày bố trí đại trận, hắn cũng càng hiểu rõ về quy tắc thiên địa của vùng vũ trụ này.

Chỉ là chỗ của hắn quá mức rộng lớn, thần niệm mở rộng ra, hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ sinh mệnh nào tồn tại. Tin tức cũng không biết đã phát bao nhiêu cái rồi, nhưng không có một chút hồi đáp nào.

Chỉ qua một nén nhang, Lam Tiểu Bố đã ngừng lại, hắn lấy ra một cái Thông Tin Châu mà Lạc Thải Tư đã để lại, trên này có lạc ấn thần niệm của Lạc Thải Tư.

Lam Tiểu Bố đang chuẩn bị bố trí một cái đại trận truy vết, chỉ cần có lạc ấn thần niệm hoặc là hơi thở của tu sĩ, là hắn có thể thông qua đại trận này tìm được phương vị đại khái của đối phương, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người được tìm kiếm từng đến nơi này.

Chỉ là Lam Tiểu Bố vừa mới bố trí cái trận kỳ đầu tiên, tại biên giới thần niệm đột nhiên xuất hiện một thân ảnh lảo đảo, Lam Tiểu Bố lập tức nhận ra, đây là Đới Nam Kiếm.

Đới Nam Kiếm vừa chạy trốn, vừa không ngừng đánh ra thần thông về phía sau.

Tử Nguyên cũng nhìn thấy Đới Nam Kiếm, sửng sốt nói, “Sau lưng nàng đâu có ai truy sát hay theo dõi?”

Lam Tiểu Bố bước đến, đặt tay lên mi tâm của Đới Nam Kiếm. Đới Nam Kiếm chấn động, sau đó tỉnh táo lại, “Lam đại ca, là ngươi đã cứu ta phải không?”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Đúng, là ta cứu ngươi, ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Còn nữa, ta không phải đã nói ngươi ở chỗ này chờ ta sao? Sao lại rời đi?”

“Tại sao ta lại rời đi?” Đới Nam Kiếm lại bắt đầu trở nên mờ mịt, sau đó vẻ mặt lại trở nên dữ tợn, giống như đang lâm vào khổ chiến.

Lam Tiểu Bố đột ngột vỗ một bàn tay lên mi tâm Đới Nam Kiếm, thực lực của Lam Tiểu Bố không biết cao hơn Đới Nam Kiếm bao nhiêu cấp độ, chỉ tiện tay vỗ lên trán Đới Nam Kiếm một cái đã có thể phá vỡ hộ vực thức hải của Đới Nam Kiếm. Một khắc sau, một tiếng kêu bén nhọn vang lên, Lam Tiểu Bố từ trong mi tâm của Đới Nam Kiếm kéo ra một thứ đầu người thân mèo, chỉ là cái đầu người thân mèo này vô cùng mơ hồ, có thể nói là một hư ảnh.

“Tộc Thiên Mông?” Lam Tiểu Bố giật mình.

Tộc Thiên Mông rõ ràng ở vùng một phương vũ trụ Hạo Hãn với hắn, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhân Miêu bị Lam Tiểu Bố nắm ở trong tay, chỉ trong thời gian ngắn đã ngưng thực lại, vậy mà đã biến thành một thân thể thực, mặc dù thân thể này đang bắt đầu trưởng thành, nhưng cũng chỉ không đến một mét.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không hiểu được ngôn ngữ mà Nhân Miêu này nói ra, Lam Tiểu Bố hừ một tiếng, dùng mấy đạo cấm chế khóa Nhân Miêu này lại, sau đó vứt lên mặt đất.

“Lam đại ca, chính là cái thứ này. Trước đó khi ta đến đây, nhìn thấy một gốc Hồng Liên Thánh phẩm, cái Hồng Liên này định bỏ chạy, ta bèn đuổi theo, không ngờ khi ta lấy được cái Hồng Liên này, Hồng Liên lại biến thành con Nhân Miêu đó. Con Nhân Miêu này lập tức biến thành một hư ảnh, xông vào trong mi tâm của ta, ta bảo vệ tâm thần và thức hải của mình, nhanh chóng chống cự, mới có thể còn sống đến lúc này.” Đới Nam Kiếm lập tức nói rõ mọi chuyện.

Lam Tiểu Bố gật đầu, nhắm mắt lại bắt đầu cảm ngộ đạo tắc thiên địa xung quanh.

Chương 2696 - Thực thể đoạt xá.

Đối với một tu sĩ tu luyện đến loại tầng thứ như Lam Tiểu Bố này, không tồn tại chướng ngại ngôn ngữ. Nếu như đã tồn tại, vậy thì đã đi đến một vũ trụ Hạo Hãn hoàn toàn khác biệt, đạo tắc ngôn ngữ này hắn chưa từng tiếp xúc đến. Nhưng cho dù là như vậy, chỉ cần lý giải đạo tắc ngôn ngữ nằm trong vùng vũ trụ này, vậy thì sẽ không còn chướng ngại ngôn ngữ nữa.

Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân, cho dù không cần dựa vào Vũ Trụ Duy Mô, cũng có thể trong thời gian ngắn nhất cảm ngộ được đạo tắc ngôn ngữ trong vùng không gian vũ trụ này, hắn khắc họa đạo tắc ngôn ngữ thành hai cái ngọc giản đưa cho Đới Nam Kiếm và Tử Nguyên, sau đó nói, “Các ngươi cảm ngộ loại ngôn ngữ này một chút, ta đi hỏi tên Nhân Miêu này.”

“Đây là nơi nào? Có phải trong vùng vũ trụ này đều là loại chủng tộc như ngươi?” Lam Tiểu Bố hỏi.

Hai mắt Nhân Miêu này đảo quanh mấy lần, dường như nghe không hiểu lời Lam Tiểu Bố nói.

Lam Tiểu Bố cười lạnh, hắn khẳng định tên Nhân Miêu này sớm đã nghe hiểu lời hắn nói, hắn cũng lười lãng phí thời gian, trực tiếp vươn tay ra sưu hồn Nhân Miêu này.

Nhân Miêu lại kêu lên thảm thiết, vội vàng nói, “Đạo hữu dừng tay, cái gì ta cũng sẽ nói cho đạo hữu biết.”

Lam Tiểu Bố mặc kệ không màng đến tên Nhân Miêu này, đã cho ngươi cơ hội, không biết quý trọng thì có thể trách ai chứ?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lam Tiểu Bố đã lấy được ký ức của Nhân Miêu này, không chỉ như vậy, hắn còn mở thế giới của Nhân Miêu này ra, sau đó ném một ngọn lửa thiêu đốt Nhân Miêu thành hư vô.

“Thế nào?” Đới Nam Kiếm có chút lo lắng nhìn Lam Tiểu Bố, trong lòng nàng có chút bất an. Nếu như toàn bộ nơi này đều là loại chủng tộc đáng sợ như Nhân Miêu kia, thậm chí có thể hóa thành trạng thái nguyên thần để đoạt xá, vậy thì thật là đáng sợ.

Lam Tiểu Bố nói, “Thứ vừa rồi bị ta giết chết chính là Thú Hồn tộc, chủng tộc này rất quái dị. Bọn hắn có thể đoạt xá bất cứ thứ gì, hơn nữa khi bọn hắn đoạt xá, có thể biến thân thể thành trạng thái nguyên thần. Xác suất thành công cực kỳ cao, dù sao thì thức hải là khu vực yếu ớt của con người, Thú Hồn tộc dùng bản thể đoạt xá, có thể ngăn cản được cũng không nhiều. Sở dĩ Đới đạo hữu có thể chống chọi được thời gian dài không để đối phương thành công như thế, là bởi vì nguyên thần của ĐƠi đạo hữu thật sự quá cường đại, chẳng những nguyên thần cường đại ngưng luyện, mà ý chí cũng cường đại gần như không địch nổi.”

Ý chí nguyên thần của Đới Nam Kiếm kiên định đến mức đáng sợ, chắc hẳn có liên quan đến Khổ gia, thật sự là vì không biết KHổ gia đã dùng hồn hỏa thiêu đốt nguyên thần của Đới Nam Kiếm bao nhiêu năm rồi. Bị người ta tra tấn nhiều năm như vậy, ý chí có kém đến đâu cũng đã được tôi luyện thành công.

“Thú Hồn tộc?” Đới Nam Kiếm nhắc lại, trong lòng cũng cảm thán, con người sống đúng là khó đoán trước được họa phúc.

Lúc trước nàng bị Khổ gia treo lên dùng hồn hỏa thiêu đốt hai lần, chịu nhiều tra tấn. Nhưng mà nàng vẫn còn sống, Khổ gia thì không còn. Cũng vì đã trải qua loại tra tấn này, nguyên thần và ý chí của nàng đã được rèn luyện đến mức vô cùng kiên định. Nếu không, chỉ sợ cái Thú Hồn ộc Nhân Miêu kia đã sớm đoạt xá nàng thành công rồi. Nhưng mà cho dù là như vậy, nếu không có Lam đại ca kịp thời ra tay, nàng cũng sẽ bị đoạt xá, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi.

Lam Tiểu Bố tiếp tục nói, “Thú Hồn tộc có chút giống với tộc Thiên Mông ở vũ trụ của chúng ta, nhưng mà vẫn có chỗ khác biệt. Thú Hồn tộc không chỉ có Nhân Miêu, còn có Nhân Hổ, Nhân Xà, Nhân Báo các loại. Bởi vì Đạo Thể không phù hợp, cho nên chủng tộc này muốn tiến thêm một bước, thì phải dựa vào đoạt xá. Một khi đoạt xá thành công, trên cơ bản sẽ biến thành tu sĩ Nhân tộc mới. Nhưng bọn hắn cũng không muốn thừa nhận mình là Nhân tộc, cho dù đoạt xá thành công, vẫn cho rằng mình là Thú Hồn tộc…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố chợt nhớ đến một tông môn, Thú Hồn Đạo.

Lúc trước khi hắn đến Ly Trụ cung ở Ly TRụ tinh, Đạo Chủ DỊ Giải của Thú Hồn Đạo liên thủ với mấy tên cường giả muốn xử lý hắn, kết quả bị hắn xử lý. Bây giờ ngẫm lại, Đạo Tổ của Thú Hồn Đạo này rất có thể là Thú Hồn tộc đến từ vùng vũ trụ này. Chỉ là không biết tên đó vượt qua vũ trụ như thế nào, còn thành lập Thú Hồn Đạo.

“Lam huynh, cái Thú Hồn tộc này ta cũng từng nghe nói đến, trên cơ bản thì bọn chúng đoạt xá sẽ thành công 100%, thất bại lần này chắc hẳn chỉ là ngoài ý muốn, chủ yếu là vì gặp phải Lam huynh. Nếu như đối phương cũng có nhiều cường giả không kém gì Lam huynh, chúng ta cần phải cẩn thận.” Tử Nguyên nhắc nhở Lam Tiểu Bố một câu.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ta biết những người trước đó đến đây đang ở đâu rồi, bọn hắn tụ tập lại ở một chỗ, chúng ta nhanh chóng đến đó thôi.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố lấy Thất Giới Thạch ra.

Nhảy lên Thất Giới Thạch, Tử Nguyên hỏi, “Lam huynh, ngươi cũng đã biết Thú Hồn tộc và Tiết Đề có quan hệ gì sao?”

Lam Tiểu Bố lắc đầu, “Ta không lấy được tin tức về Tiết Đề trong trí nhớ của Nhân Miêu Thú Hồn tộc vừa rồi, có lẽ bọn hắn không biết đến sự tồn tại của Tiết Đề.”

“Tiết Đề là ai?” Đới Nam Kiếm hỏi.

“Chính là chủ nhân của Thần Vị Môn.” Tử Nguyên giải thích.

Lam Tiểu Bố khống chế Thất Giới Thạch vừa lao đi, chỉ trong chớp mắt hình như có một mũi tên dài màu đen xé rách hư không, xé mở hư không tại nơi mà Thất Giới Thạch dừng lại trước đó. Nếu như Lam Tiểu Bố chậm thêm một chút nữa, cái mũi tên màu đen này nhất định sẽ xé mở đại trận phòng ngự của Thất Giới Thạch.

Lam Tiểu Bố nhanh chóng khống chế Thất Giới Thạch dừng trên mặt đất. “Nơi này có cấm chế công phạt đỉnh cấp, chắc hẳn là có người bố trí ra. Cũng may nơi mà chúng cần tìm ở cách đó không xa, cho dù không cần đến Thất Giới Thạch cũng có thể nhanh chóng đến nơi.”

Ba người không cần Thất Giới Thạch, một đường độn gấp, chỉ qua nửa ngày, ba người đã dừng lại, trong phạm vi thần niệm của bọn hắn xuất hiện một thành trì màu vàng đất to lớn.

Chương 2697 - Nhân Hoàng thành.

Cho dù còn chưa tiến vào thành này, thần niệm cũng có thể quét được, bên trong thành này đều là tu sĩ Nhân tộc, bởi vì cái đạo tắc vô cùng quen thuộc kia lưu chuyển, đã có thể nói rõ mọi vấn đề.

Trên không tòa đạo thành to lớn màu vàng đất này có ba chữ lơ lửng, Nhân Hoàng thành. Cho dù không nhìn thấy người viết ra ba chữ này, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể từ ba chữ này mà nhìn ra, gia hỏa viết ba chữ này có tu vi nằm giữa bước đại đạo thứ năm và bước đại đạo thứ sáu. Công pháp tu luyện chắc là hệ Hỏa, có ẩn chứa một loại đạo tắc hệ Hỏa.

Đới Nam Kiếm thở phào một hơi, “Cũng may, tu sĩ Nhân tộc vẫn còn một chỗ đặt chân.”

Nàng biết rất rõ Lam Tiểu Bố đến đây để làm gì, tinh cầu của Lam Tiểu Bố bị Khổ Thái của KHổ gia chém tận giết tuyệt, những người còn lại hình như đều trốn đến nơi này. Bây giờ có đạo thành của tu sĩ Nhân tộc, vậy thì đã nói rõ mọi người vẫn còn sống.

Lam Tiểu Bố nói, “KHông phải tốt lắm, cái thành này mặc dù do tu sĩ Nhân tộc thành lập, nhưng mà bên ngoài cùng lại có một món pháp bảo khóa đạo thành lại, cho nên không ai có thể ra khỏi đạo thành.”

“A, là pháp bảo gì khóa lại vậy?” Đới Nam Kiếm kinh ngạc hô lên, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Là một thanh trường kiếm, trường kiếm này khóa đạo thành Nhân tộc lại, bất kỳ người nào cưỡng ép rời khỏi cái đạo thành này, sẽ bị trường kiếm xé rách. Đi thôi, chúng ta vào đạo thành nhìn thử.”

Lam Tiểu Bố nói xong thì trực tiếp đi về phía cái đạo thành màu vàng đất này.

Đới Nam Kiếm và Tử Nguyên chẳng có chút do dự nào, đi theo sau Lam Tiểu Bố tiến về phía đạo thành màu vàng đất kia. Có lẽ là bởi vì lời Lam Tiểu Bố nói đã tạo thành tác dụng tâm lý đối với bọn hắn, càng đến gần đạo thành, hai người đều có thể mơ hồ cảm nhận được một loại khí thế sát phạt nhàn nhạt đang càng ngày càng gần bọn hắn.

Dường như sau khi đi vào đạo thành rồi, khí thế sát phạt này sẽ xé rách bọn hắn thành hai nửa.

Nhưng mà hai người đều lựa chọn tin tưởng Lam Tiểu Bố, nếu Lam Tiểu Bố tiến vào đạo thành, vậy nói rõ Lam Tiểu Bố có cách của mình.

Lam Tiểu Bố quả thật có cách, hắn đã tìm ra được vị trí của thanh kiếm này, nơi đó có từng đạo trận văn hư không bao bọc, thanh trường kiếm này đang chĩa về phía cửa ra vào đạo thành. Bất cứ kẻ nào muốn rời khỏi đạo thành, hoàn toàn không cần thanh kiếm này chém xuống, chỉ cần khí thế sát phạt của trường kiếm thôi cũng khiến người đó bị xé nát.

Lam Tiểu Bố đi rất chậm, bởi vì hắn cũng đang bố trí trận văn hư không.

Trận văn hư không đang bố trí bao quanh cái trường kiếm này chẳng những trói chặt toàn bộ đạo thành, mà còn khống chế khí thế sát phạt trong vùng thiên địa này. Lam Tiểu Bố bố trí trận văn hư không, không phải là muốn loại bỏ những khí thế sát phạt này, mà là bố trí một cái kết giới trói buộc. Chỉ cần thanh trường kiếm này kích phát, kết giới của hắn có thể lập tức trói đạo tắc Sát Phạt của cái trường kiếm này lại, sau đó cưỡng ép kéo cái trường kiếm này vào trong tay hắn.

Hắn đã nhìn thấy, người để lại cái trường kiếm này tuyệt đối không phải là Tiết Đề, bởi vì thủ đoạn bố trí đạo tắc Sát Phạt này so với Tiết Đề còn kém rất xa. Trên thực tế, cho dù không bố trí kết giới trói buộc, Lam Tiểu Bố cũng có lòng tin có thể dễ dàng lấy đi thanh trường kiếm này. Sở dĩ không hề động đậy, là vì Lam Tiểu Bố muốn nhìn xem, thanh kiếm này là do thành chủ của Nhân Hoàng thành bố trí ra, hay là cường giả của vùng vũ trụ này bố trí.

“He he, lại có thêm ba tên.” Ba người Lam Tiểu Bố còn cách nơi vào thành rất xa, một giọng cười he he truyền đến. Sau đó có hai bóng người xông ra, cản ba người lại.

“Thú Hồn tộc?” Đới Nam Kiếm nhìn mấy tên đang cản bọn họ lại, cho nên hơi khó hiểu hỏi.

Thật sự là vì nàng ấy đã từng nhìn thấy Nhân Miêu của Thú Hồn tộc tốt xấu gì cũng có mặt người, nhưng mà hai tên này nhìn sao cũng có chút không giống. Bởi vì hai tên này đều là thân cây đầu gà, nhìn vô cùng quái dị.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Phải, xem ra Thú Hồn tộc ở đây thật sự là hình thù kỳ quái, cái loại quái dị nào cũng có, ngay cả Thụ Kê cũng có đây.”

“Để ta, hai tên này chắc hẳn còn chưa đến Sáng Đạo cảnh.” Đới Nam Kiếm nói, năm đó nàng cũng lấy được không ít đồ tốt, sau khi rời khỏi Phàm Nhân tinh, thực lực cũng một đường tăng trưởng. Mặc dù không nghịch thiên như Khổ Thái, nhưng cũng đã đến Sáng Đạo cảnh. Về sau có Hỗn Độn Quy tắc Tương của Lam Tiểu Bố cứu, chẳng những thân thể tăng cấp, mà thực lực cũng sắp bước vào Diễn Giới cảnh.

Theo Đới Nam Kiếm, hai tên Thú Hồn tộc trước mắt này, một tên nhiều nhất là Sáng Đạo cảnh, còn một tên thậm chí còn chưa đến Sáng Đạo cảnh. Hai tên gia hỏa như thế này, chắc hẳn nàng có thể dễ dàng nghiền ép được.

Lam Tiểu Bố xua tay, “Ngươi không phải là đối thủ của bọn họ.”

“A...” Đới Nam Kiếm kinh ngạc, có chút khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố. Những năm qua nàng đã chịu nhiều tra tấn, nhưng trước khi bị treo trên KHổ Phương thành bị hồn hỏa thiêu đốt, không biết nàng đã trải qua bao nhiêu đấu pháp và chiến đấu, nói thật, kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối phong phú không gì sánh được.

“Bọn hắn rất mạnh sao?” Đới Nam Kiếm lập tức hỏi, nàng tin tưởng Lam Tiểu Bố sẽ không nói sai.

Lam Tiểu Bố mỉm cười, “Cũng không phải là bọn hắn rất mạnh, mà là bởi vì quy tắc thiên địa của nơi này. Quy tắc thiên địa của nơi này rất có lợi cho bọn hắn, hoặc có thể nói là bọn hắn trưởng thành ở nơi này, cũng dựa vào quy tắc thiên địa ở nơi này tu luyện cho đến ngày hôm nay. Mà ngươi thì từ vũ trụ khác đến, đối với quy tắc thiên địa nơi này có lẽ sẽ quen thuộc, nhưng không thể khống chế được. Một khi đánh nhau, thực lực của ngươi sẽ bị hạ xuống mấy cấp độ.”

Chương 2698 - Nhân Hoàng thành. (2)

Giống như ban đầu ở đại vũ trụ vậy, quy tắc thiên địa ở đại vũ trụ phù hợp với tộc Thiên Mông hơn, cho nên khi tu sĩ Nhân tộc đối kháng với tu sĩ tộc Thiên Mông ở đại vũ trụ, luôn thiếu đi một chút. Quy tắc thiên địa nơi này cũng không phải là phù hợp với Thú Hồn tộc, mà là bởi vì Thú Hồn tộc vẫn luôn ở nơi này tu luyện, ở chỗ này cảm ngộ Thiên Đạo, chiếm cứ được địa lợi. Một khi thi triển thần thông, uy lực thần thông của Đới Nam Kiếm sẽ giảm xuống rất nhiều, so ra thì thần thông của đối phương sẽ mạnh hơn không ít.

Hai tên Thú Hồn tộc đầu gà kia định ra tay, bên trong tòa đạo thành màu vàng đất kia đột nhiên có một nữ tử đi ra, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm hai tên Thú Hồn tộc kia nói, “Nơi này là Nhân Hoàng thành, thành chủ chúng ta có hiệp ước với bên ngoài, các ngươi không được cưỡng ép chặn đường tu sĩ Nhân tộc tiến vào Nhân Hoàng thành, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả. Bây giờ các ngươi còn dám ở chỗ này chặn đường tu sĩ Nhân tộc vào thành sao?”

“KHông phải bọn hắn còn chưa tiến vào Nhân Hoàng thành sao?” Một tên tu sĩ Thú Hồn tộc đầu gà hậm hực nói.

Nữ tử kia không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm hai tên này.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Một tên tu sĩ Thú Hồn tộc khác cảm thấy hôm nay không thể bắt đám người Lam Tiểu Bố đi được, chỉ có thể nói một câu.

Đới Nam Kiếm thở phào một hơi, “Xem ra Nhân tộc rất đoàn kết, vậy mà ở chỗ này cũng có năng lực tự vệ.”

Lam Tiểu Bố cười lạnh nói, “Ngươi nhìn lầm rồi, bọn hắn không phải là bảo vệ chúng ta. Một khi chúng ta vào thành, sẽ là tài sản của những người này. Bọn hắn và mấy chủng tộc ở nơi này đã ký kết hiệp nghị, qua một khoảng thời gian sẽ đưa một vài người cho bọn hắn. ĐỐi với chủng tộc của vũ trụ này mà nói, người là có giá trị nhất.”

“Vì sao?” Đới Nam Kiếm bật hỏi theo bản năng.

Lam Tiểu Bố giải thích, “Là bởi vì quy tắc thiên địa của vùng vũ trụ này không thấp, thậm chí tương đương với vũ trụ cao cấp tại Hạo Hãn của chúng ta, nhưng thân thể bọn hắn lại là điểm chí mạng đối với đại đạo. Quy tắc của nơi này mặc dù cao, nhưng mà thân thể của bọn hắn không phù hợp với đại đạo, tu luyện đến Tạo Hóa cảnh về cơ bản là cực hạn, mà quy tắc thiên địa nơi này không thích hợp cho bọn hắn hóa hình. Chỉ có rất ít mới có thể bước ra bước thứ ba, bước vào cảnh giới cao hơn. Những tu sĩ của chủng tộc này một khi đoạt xá Nhân tu, đại đạo của bọn hắn sẽ lập tức tiến thêm một bước, thậm chí có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy.”

Đới Nam Kiếm im lặng, nàng đã hiểu sở dĩ Lam Tiểu Bố biết những chuyện này, là vì đã sưu hồn tên Nhân Miêu kia.

“Các ngươi đi theo ta vào đây.” Nữ tu nhìn thấy ba người Lam Tiểu Bố tiến vào Nhân Hoàng thành, lập tức lạnh lùng nói một câu.

Lam Tiểu Bố không để ý đến nữ tu này, đi thẳng vào.

“Thật can đảm.” Nữ tu này vươn tay ra bắt lấy Lam Tiểu Bố, nàng cũng đã nhìn ra, trong ba người này, Lam Tiểu Bố là chủ. Một Nhân tộc vừa mới đến Nhân Hoàng thành, lại dám không nghe lời nàng, đúng là muốn chết mà. ĐỢi lát nữa nàng phải để cho mấy tên sâu kiến này biết, nàng có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Lam Tiểu Bố đập một bàn tay ra, nữ tử này đột nhiên cảm thấy mình bị không gian cầm cố lại, sau đó nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ ấn nguyên khí của Lam Tiểu Bố đập vào mặt của nàng, nàng bị đánh bay ra ngoài xa mấy chục thước, đập vào một cấm chế, khiến cấm chế này bị xé rách.

Từng âm thanh báo động bén nhọn vang lên, Lam Tiểu Bố cũng không tiếp tục tiến lên, thần niệm của hắn không kiêng nể gì quét ra ngoài, rất nhanh, Lam Tiểu Bố khiếp sợ phát hiện ra, có mấy cấm chế ngăn cách thần niệm ở chỗ này hắn không thể nào xé mở được.

Mấy chỗ có cấm chế ngăn cách này, có một cái là do pháp bảo đỉnh cấp tạo thành, loại pháp bảo tạo thành cấm chế ngăn cách thần niệm này, trừ khi ngươi luyện hóa pháp bảo, nếu không trong nhất thời không thể nào xé mở. Nhưng mà đối với Lam Tiểu Bố mà nói, chỉ là dùng thần niệm xé thêm mấy lần là được.

ĐỐi với Nhân Hoàng thành này, Lam Tiểu Bố chẳng có chút cảm mến nào cả, thành chủ Nhân Hoàng thành này thì hắn chẳng lấy được chút tin tức nào từ Nhân Miêu, nhưng mà từ trong trí nhớ của Nhân Miêu hắn biết được, thành chủ của Nhân Hoàng thành không phải là người tốt, gia hỏa này chẳng quan tâm đến bất cứ sinh mệnh tu sĩ Nhân tộc nào cả.

Nhân Hoàng thành quả thật là do hắn ta xây dựng lên, hắn ta cũng chỉ là muốn tụ tập tu sĩ Nhân tộc lại đây, sau đó giao dịch với những chủng tộc bản thổ Thú Hồn tộc ở đây mà thôi.

Chủng tộc ở nơi này đều cần Nhân tôc, chỉ cần hắn ta nắm giữ được một lượng lớn tu sĩ Nhân tộc, vậy thì có thể trao đổi được nhiều thứ

hơn.

Thần niệm Lam Tiểu Bố thẩm thấu vào trong món pháp bảo này, đột nhiên phát hiện ra cái pháp bảo này là gì, cái pháp bảo này lại là một cái trận bàn. Đẳng cấp của trận bàn này thấp nhất cũng phải là cấp bậc Khai Thiên. Lam Tiểu Bố nghi ngờ cái pháp bảo này có đẳng cấp còn hơn cả bảo vật Khai Thiên, là một món Hậu Hỗn Độn Chí Bảo chân chính.

Không chỉ như vậy, Lam Tiểu Bố còn nhìn thấy vết tích công kích bên trên cái pháp bảo trận bàn này. Trừ những vết tích công kích này ra, còn có mấy người đang bố trí đại trận công kích, rõ ràng đều nhằm vào món pháp bảo này. Chỉ là món pháp bảo này có đẳng cấp rất cao, cộng thêm có người bên trong củng cố, cho nên rất khó có thể phá vỡ lớp phòng ngự của pháp bảo này.

Mấy bóng người đồng thời lao đến, đúng như Lam Tiểu Bố đoán, người cầm đầu có thân hình cao lớn, trên người mặc áo bào màu đỏ như lửa, tu vi đã gần đến bước đại đạo thứ sáu.

Đằng sau người này là bảy, tám tên tu sĩ, thực lực mạnh nhất là một bước đại đạo thứ tư, còn phần lớn đều là Tạo hóa cảnh và Diễn Giới cảnh.

Chương 2699 - Người quen ở Nhân Hoàng thành.

“Các hạ có ý gì? Tu sĩ Nhân tộc ta đang phải sinh tồn rất gian nan trong vùng vũ trụ này, các hạ là đang ỷ vào thực lực của mình rất mạnh sao? Cưỡng ép xé rách cấm chế phòng ngự ở nơi này, sau đó công kích chấp pháp của Nhân Hoàng thành ta?” Nói chuyện chính là tên nam tử có vóc người cao lớn kia, hắn ta nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, thần niệm vẫn luôn đặt trên người Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố biết vì sao gia hỏa này không ra tay, bởi vì gia hỏa này không nhìn thấu được thực lực của hắn, nếu không thì gia hỏa này đã sớm ra tay rồi.

“A, Di Kỷ?” Lúc đầu Lam Tiểu Bố lười nói nhảm, định trực tiếp đánh bay gia hỏa này, sau đó lại nhìn thấy một người quen. Tu vi của DI Kỷ cũng không cao. đang từ đằng xa chạy đến, dường như có chuyện gì đó muốn báo cáo với vị thành chủ có thân hình cao lớn này.

Bên phía thành chủ, người có tu vi thấp nhất cũng là Diễn Giới cảnh, Di Kỷ có tu vi thấp như vậy, có thể lăn lộn đến mức có thể trực tiếp nói chuyện với thành chủ, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

“Ha ha, Lam đạo hữu…” Di Kỷ vừa đến đã nhìn thấy Lam Tiểu Bố, chỉ là gia hỏa Lam Tiểu Bố này trong mắt hắn ta rất thần bí, ban đầu ở Thiên Nhai đã như vậy rồi, bây giờ cũng như thế.

“Di Kỷ đạo hữu, không ngờ ngươi vượt qua được Thần Vị Môn cũng chẳng lấy được thần vị, lại bị nhốt ở nơi đến cứt chim cũng không có này.” Lam Tiểu Bố cười ha hả nói.

Đối với Lam Tiểu Bố, Di Kỷ chỉ cười cười, không biểu hiện quá nhiệt tình, cũng không hề tỏ ra không quen biết. Hắn ta biết rõ nơi này không phải là Thiên Nhai, Lam Tiểu Bố đến nơi này, còn xúc phạm đến thành chủ thì trên cơ bản là không có đường sống.

“Di Kỷ đạo hữu, không phải ngươi rất tiến bộ đó sao. Năm đó bản thân ngươi cũng là một nhị chuyển Thánh Nhân nhỉ? Bây giờ còn là một lục chuyển à. Ngay cả chứng đạo Vĩnh Sinh cũng chưa được, ai, ngươi đúng là càng ngày càng khó khăn mà…” Lam Tiểu Bố cảm thán một chút, cũng không phải là đang chế nhạo Di Kỷ.

Di Kỷ bị vây ở Thiên Nhai, thực lực trên cơ bản không thể tăng lên, sau khi vượt qua Thần Vị Môn, rõ ràng cũng không tiến bộ được bao nhiêu.

Nghe thấy lời Lam Tiểu Bố nói, Di Kỷ đến Vĩnh Sinh còn chưa chứng, nam tử dáng người to lớn kia đã có chút hiểu rõ, tu vi của Lam Tiểu Bố tuyệt đối sẽ không quá cao. Nhiều nhất cũng chỉ là Diễn Giới cảnh hoặc là Tạo Hóa cảnh mà thôi, chỉ là Lam Tiểu Bố nhất định có một môn công pháp che giấu đỉnh cấp. Ha ha, chứng đạo Vĩnh Sinh? CHỉ có hạng người vô tri mới có thể nói đằng sau cửu chuyển Thánh Nhân chính là chứng đạo Vĩnh Sinh. Lam Tiểu Bố nói ra lời vô tri như vậy, thực lực có thể cao được bao nhiêu chứ.

CHo dù trong lòng xác định Lam Tiểu Bố sẽ không đến bước đại đạo thứ tư, nhưng mà có thể che giấu đến mức ngay cả hắn ta cũng không thể nhìn ra được tu vi, cái này cũng không đơn giản, tính tình cẩn thận vẫn khiến vị thành chủ này nhìn về phía Di Kỷ hỏi, “Di Kỷ, ngươi biết người này?”

Di Kỷ nhanh chóng cúi người hành lễ, “Bẩm thành chủ, năm đó ở Thiên Nhai, đã từng gặp được hắn. Hắn tên là Lam Tiểu Bố, năm đó ở Thiên Nhai còn tấn cấp lên Thần Quân cảnh, Ngũ Thải Tiên Chi của ta là do hắn cho…”

Nghe thấy Di Kỷ nói vậy, hai mắt nam tử này sáng lên, lập tức hiểu ra. Cái Ngũ Thải Tiên Chi kia lấy được cũng chưa bao lâu, năm đó Lam Tiểu Bố ở Thiên Nhai tấn cấp lên Thần Quân cảnh, thực lực cũng không thể nào quá mạnh, hắn ta suy đoán chính xác.

Hắn ta nhìn Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng, “Ngươi tên là Lam Tiểu Bố? Ngũ Thải Tiên Chi năm đó cũng không tệ, trên người ngươi còn bao nhiêu?”

Lam Tiểu Bố lạnh lùng nhìn lướt qua tên thành chủ này, vung tay lên, một loạt Ngũ Thải Tiên Chi xuất hiện trong hư không, sau đó hắn vung tay lên một lần nữa, lại có một đống Vũ Trụ đạo quả xuất hiện trong hư không, thậm chí còn có một cái đạo quả mười vân. Sau đó là Ngũ Hành Đạo Quả, còn có các loại thánh quả đỉnh cấp.

“Ngũ Thải Tiên Chi à, đây chỉ là thứ kém nhất mà ta có thể lấy ra thôi, ngươi nhìn những thứ kia của ta đi, có cái nào mà kém hơn Ngũ Thải Tiên Chi chứ?” Lam Tiểu Bố từ tốn nói.

“Được, được, được…” Hai mắt thành chủ sáng lên, quy tắc thiên địa ở nơi này mặc dù cường đại, nhưng lại có quá nhiều chủng tộc quái dị, hoàn toàn không thể nào mọc lên được đồ tốt gì. Đồ tốt vừa xuất hiện, trên cơ bản đều bị những chủng tộc cổ quái kia tranh đoạt hết. Cộng thêm hắn ta không thể tùy ý rời khỏi Nhân Hoàng thành, thậm chí có rất nhiều thứ không thể lấy được.

Nhiều đồ tốt như vậy xuất hiện trước mặt hắn ra, cho dù là hắn ta bước vào bước đại đạo thứ bảy cũng có khả năng. Còn cả cái đạo quả mười vân kia nữa, hắn ta chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm nhận được một loại hơi thở đại đạo mênh mông bát ngát, thứ này nếu như đưa cho hắn ta…

Thành chủ cố nén suy nghĩ trong đầu xuống, còn nghĩ tiếp nữa, hắn ta sẽ không nhịn được mà ra tay mất.

“Sau này ngươi cứ đi theo bên cạnh ta, ta có thể cho ngươi một vị trí phó thành chủ.” Thành chủ này mặc dù trong lòng đang vô cùng kích động, nhưng vẫn có thể nhịn xuống không ra tay. Cho dù là suy đoán thực lực của Lam Tiểu Bố sẽ không quá cao, nhưng trước khi chưa xác định dược, hắn ta không muốn cứng đối cứng.

Hơn nữa, Lam Tiểu Bố đã tiến vào Nhân Hoàng thành, có thể chạy trốn đi đâu được?

Di Kỷ thì lại vô cùng căng thẳng, hắn ta hiểu rõ về Lam Tiểu Bố hơn thành chủ gấp trăm lần. Ban đầu khi Lam Tiểu Bố chỉ mới là một Thiên Thần cảnh, lăn lộn ở trong đống Thánh Nhân ở trên đất Thiên Nhai như cá gặp nước, ai có thể chiếm được chút tiện nghi gì từ hắn chứ? Với bản tính nhổ lông chim nhạn của Lam Tiểu Bố, bây giờ lại lấy ra nhiều đồ tốt như vậy, nếu như là đang khoe khoang, Di Kỷ hắn ta sống nhiều năm như vậy xem như vô dụng rồi.

Chương 2700 - Người quen ở Nhân Hoàng thành. (2)

Như vậy thì chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Lam Tiểu Bố thật sự không sợ thành chủ này. Mặc dù biết điều đó là không có khả năng, nhưng Di Kỷ tin tưởng chắc chắn mình không hề đoán sai, nhất định là thực lực của Lam Tiểu Bố mạnh đến mức thành chủ cũng không nhìn thấu.

Chuyện không thể tưởng tượng nổi hắn ta cũng không phải là chưa từng nhìn thấy, năm đó vị kia không phải cũng trong thời gian cực ngắn đã có thể chống lại tám Đại Thánh bọn hắn hay sao?

Lúc trước nhiều người vượt qua Thần Vị Môn như vậy, nhưng mà có mấy người giống như hắn ta, còn sống đến bây giờ? Hắn ta có thể sống đến bây giờ, cũng bởi vì ánh mắt của hắn ta rất nhạy bén. ĐƯơng nhiên, đối với chuyện phán đoán sai lầm về Thần Vị Môn, cái này tuyệt đối không thể trách hắn ta được, đây là vì đại đạo và thực lực của hắn ta cách chủ nhân Thần Vị Môn quá xa, cái này hoàn toàn không nằm trên cùng một đẳng cấp.

Tay Lam Tiểu Bố vung lên, những thứ này toàn bộ đều bị hắn cất đi, hắn nhìn thành chủ thản nhiên nói, “Ngươi là người phương nào?”

“Ta là Bành Quản, tu sĩ Nhân tộc ta cần phải đoàn kết lại, mong Lam đạo hữu hãy đi cùng ta đến phủ thành chủ, bàn chuyện đại sự.” Bành

Quản lập tức ôm quyền, cho dù hắn ta đã nhìn thấy quá nhiều đồ tốt, nhưng bây giờ vẫn không thể nào tự quyết được.

Vừa nghĩ đến những thứ kia của Lam Tiểu Bố, hắn ta đã nghĩ đến bước đại đạo thứ sáu, rồi đến bước đại đạo thứ bảy…

Nếu như bây giờ hắn ta là bước đại đạo thứ bảy, thế thì hắn ta còn bị vây ở chỗ này sao?

“Lam đạo hữu, ngươi phải cẩn thận Bành Quản, hắn tuyệt đối không có ý tốt mà mời ngươi đến phủ thành chủ, hắn đang muốn giết ngươi, cướp đi đồ tốt trên người ngươi. Cũng giống như cái trận bàn bên trong Nhân Hoàng thành kia, bây giờ Bành Quản vẫn muốn cướp cái trận bàn kia tới tay, cho nên còn đang sai người công kích cái trận bàn kia, hắn căn bản không phải vì tu sĩ Nhân tộc, mà là vì chính hắn…” Di Kỷ đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Nghe thấy lời Di Kỷ nói, đừng nói là Bành Quản và những người bên trong Nhân Hoàng thành, ngay cả Lam Tiểu Bố cũng sửng sốt. Gia hỏa này có quan hệ tốt với hắn đến thế sao? Vậy mà lại mạo hiểm nhắc nhở hắn như vậy?

Chỉ có chính Di Kỷ biết mình đang đánh cược được ăn cả ngã về không, nếu như hắn ta đoán không sai, hôm nay kết giao với Lam Tiểu Bố chính là con đường duy nhất của hắn ta.

Đương nhiên hắn ta cũng có thể truyền âm, nhưng mà Di Kỷ đã từng nhìn thấy quá nhiều chuyện. Truyền âm rất có thể sẽ bị Bành Quản phát hiện, thế thì còn không bằng đừng tuyền âm. Không truyền âm mà nói trực tiếp cho Lam Tiểu Bố, càng thể hiện hắn ta vì trợ giúp Lam Tiểu Bố mà không màng cái chết, sẽ nhận được ấn tượng tốt của Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố còn đang suy nghĩ, nhưng mà trong lòng Lam Tiểu Bố vô cùng bội phục, lão yêu quái này thật là lợi hại.

Không đúng, trận bàn? Lam Tiểu Bố đột nhiên nghĩ đến cái trận bàn kia. Lúc trước người sống sót có thể chạy thoát từ Đại Hoang Thần Giới, không phải là vì có người bên cạnh Vận Mệnh Thánh Nhân dùng trận bàn truyền tống mọi người đi sao?

Trận bàn kia chính là cái trận bàn mà thần niệm hắn quét được lúc trước sao? Nghĩ đến đây, Lam Tiểu Bố lập tức kích động.

Trận bàn vẫn còn, nói rõ Vận Mệnh Thánh Nhân vẫn bình yên vô sự. Nếu Vận Mệnh Thánh Nhân bình yên vô sự, vậy bọn người Lạc Thải Tư và Tô Sầm đi theo nàng cũng đều bình yên vô sự, nhất định đều được trận bàn bảo vệ.

“Sâu kiến đáng chết.” Không cần Bành Quản nói chuyện, một tên tu sĩ Sáng Đạo cảnh bên cạnh Bành Quản đã đập một bàn tay về phía Di Kỷ.

Hơi thở tử vong nghiền ép đến, trong mắt Di Kỷ lộ ra tia hoảng sợ. Hắn ta chỉ là một lục chuyển Thánh Nhân, trước mặt một cường giả Sáng Đạo cảnh, hoàn toàn không có chỗ để phản kháng. Thế nhưng hắn ta phát hiện hình như Lam Tiểu Bố đang nghĩ đến chuyện gì đó, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của hắn ta, ánh mắt Di Kỷ lóe lên tia tuyệt vọng.

Đới Nam Kiếm bên cạnh nhìn thấy có người ra tay với Di Kỷ, mà Lam Tiểu Bố dường như đang nghĩ đến chuyện khác, thấy Di Kỷ sắp bị đập chết, Đới Nam Kiếm nhanh chóng bước lên đánh ra một quyền. Di Kỷ này tốt xấu gì cũng quen biết Lam Tiểu Bố, hơn nữa còn vừa nhắc nhở Lam đại ca.

Cho dù Đới Nam Kiếm chỉ mới là Diễn Giới cảnh, nhưng mà thức hải Đới Nam Kiếm ngưng luyện, nguyên thần vô cùng ngưng thực. Hơn nữa những năm qua, nàng không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần, sao một Sáng Đạo cảnh bình thường có thể so sánh được?

Chỉ một quyền này, tên Sáng Đạo cảnh kia lập tức bị quyền thế của Đới Nam Kiếm khóa lại, đánh bay ra ngoài, trong hư không lập tức bắn lên đám sương máu, thân thể sụp đổ.

Chỉ ngây người một chút, tất cả mọi người đều hiểu rõ, hóa ra trong ba người này, nữ nhân Diễn Giới cảnh trước mắt này mới là chủ lực.

“Đáng chết..” Bành Quản hừ lạnh, vung tay ra đập về phía Đới Nam Kiếm. TRong lòng không có kiêng kị, Bành Quản ra tay không còn cẩn thận như trước đó nữa.

Cho dù Đới Nam Kiếm là Diễn Giới cảnh, nhưng khi lĩnh vực đạo tắc của Bành Quản ập đến, cũng không thể nào cử động được.

Lam Tiểu Bố dời ánh mắt đi, nhìn về phía Bành Quản.

Cho dù tay Lam Tiểu Bố chẳng hề động đậy gì cả, thế nhưng Bành Quản lại cảm nhận được lĩnh vực trói buộc của mình đang vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó hắn ta lập tức rơi vào tình cảnh của Đới Nam Kiếm trước đó, cả người đều bị lĩnh vực Không Gian cường đại trói buộc, chẳng thể động đậy được chút nào.

Đới Nam Kiếm cảm thấy cả người thả lỏng, nhanh chóng lui về sau mấy bước, đứng ở bên cạnh Lam Tiểu Bố.

“Tiền, tiền bối…” Cho dù Bành Quản có là heo, cũng đã biết mình thật sự kém rất xa Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố đánh ra một cái thủ ấn nguyên khí, trực tiếp xách Bành

Quản lên, "Ngươi ở chỗ này đã bán rẻ bao nhiêu tu sĩ Nhân tộc?"

Chương 2701 - Xảy ra chuyện lớn.

TRong lòng Bành Quản dâng lên tuyệt vọng, mặc dù bây giờ hắn ta đã biết rõ trước đó mình không thể nhìn thấu được cảnh giới của Lam Tiểu Bố, là bởi vì cảnh giới của Lam Tiểu Bố mạnh hơn xa hắn ta. Nhưng cái hắn ta không hiểu chính là, chuyện này sao có thể? Hắn ta đã tiến cấp đến gần bước đại đạo thứ sáu rồi, mạnh hơn xa hắn ta, chẳng là là bước đại đạo thứ bảy, thậm chí là bước đại đạo thứ tám?

Phải biết rằng vùng vũ trụ phía bên kia Thần Vị Môn chỉ là vũ trụ cấp thấp, ở vũ trụ cấp thấp thì làm sao có cường giả cao hơn bước đại đạo thứ sáu? Nếu như nói đến thực lực càng mạnh hơn, bây giờ phía bên kia Thần Vị Môn đang bắt đầu niết hóa, cho dù có loại cường giả này, cũng sẽ không vượt qua Thần Vị Môn mà đến đây, mà nên tìm kiếm nơi an toàn hơn mới đúng.

Nhìn thành thành chủ Bành Quản này ở trước mắt Lam Tiểu Bố chẳng có chút năng lực phản kháng nào, tất cả tu sĩ đi cùng Bành Quản đều ngây dại.

Cho dù có người rất muốn chạy trốn, nhưng bọn hắn biết rất rõ, thứ nhất với loại cường giả như Lam Tiểu Bố, bọn hắn không thể nào chạy thoát được, thứ hai là cho dù Lam Tiểu Bố cho phép bọn hắn chạy trốn, bọn hắn cũng không thể chạy ra khỏi Nhân Hoàng thành.

Bởi vì tu sĩ Nhân tộc mà rời khỏi Nhân Hoàng thành, đều là con rơi để giao dịch cho dị tộc.

Trong lòng Di Kỷ vô cùng vui mừng, hắn ta lại đúng rồi. Lam Tiểu Bố quả nhiên là vì không hề sợ hãi, cho nên mới đứng ở chỗ này, hắn ta không đoán sai.

Lam Tiểu Bố phong ấn tu vi của Bành Quản lại, ném Bành Quản lên mặt đất, thuận miệng nói, “Ngươi cứ đi theo ta trước đã, ta còn có vài lời cần hỏi ngươi.”

Nói xong câu đó, Lam Tiểu Bố đi về phía cái phong ấn trận bàn kia, bây giờ còn chưa thể giết Bành Quản được, còn một vài chuyện hắn cần phải hỏi gia hỏa này.

Sắc mặt Bành Quản tái nhợt, hắn ta cũng chẳng dám vi phạm ý tứ của Lam Tiểu Bố, đi theo sau lưng Lam Tiểu Bố, bước chân có chút yếu ớt. Trong lòng hắn ta có lẽ đang sợ mình sẽ không có cơ hội sống sót, nhưng hắn ta không có bất cứ dũng khí nào để chạy trốn, hoặc là trong lòng hắn ta cũng hiểu rõ, trước mặt loại cường giả có thực lực như Lam Tiểu Bố, muốn chạy trốn là chuyện hài mà thôi.

“Thành chủ, Đại Nguyên Thánh Tử đến đây thăm hỏi.” Một tên chấp sự của Nhân Hoàng thành từ đằng xa độn đến, rõ ràng là không có nhìn thấy tình cảnh trước đó thành chủ của bọn hắn bị Lam Tiểu Bố ném xuống đất, sau khi đến nơi, thế mà còn khom người thi lễ với Bành Quản, giọng nói vô cùng kính cẩn.

Nhưng mà sau khi nói xong, hắn ta mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng. Bởi vì thành chủ Nhân Hoàng thành Bành Quản của bọn hắn hình như có chút cổ quái, cả người chẳng có chút tinh thần nào, hơn nữa lại trở nên nơm nớp lo sợ. So ra thì, người trẻ tuổi đi phía trước kia, thành chủ hình như đã biến thành tùy tùng của người ta rồi.

Lam Tiểu Bố không để ý, hắn đã đi đến bên ngoài trận bàn.

Bên ngoài trận bàn còn có mấy người đang bố trí đại trận công kích, sau khi bọn hắn nhìn thấy Bành Quản, lập tức dừng động tác, tất cả đều khom người thi lễ với Bành Quản.

Lam Tiểu Bố vung tay ra đập mấy cái, mấy tên tu sĩ bố trí đại trận công kích kia, bị Lam Tiểu Bố đập nát thành cặn máu.

“Ha ha ha…” Một giọng cười to truyền đến, sau đó một nam tử trẻ tuổi mặc áo lục bước đến.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Bành thành chủ, cái Nhân Hoàng thành này của ngươi hình như ngoại tộc nào cũng có thể tiến vào nhỉ, ngươi làm thành chủ cái quái gì chứ.”

Nhìn thấy nam tử mặc áo lục này đến, Lam Tiểu Bố đã biết, sở dĩ Nhân Hoàng thành tồn tại, cũng không phải là vì ngoại tộc không thể công kích được vào trong, mà là có nguyên nhân khác. Bởi vì người ta tùy tiện tiến vào, hoàn toàn không có ai ngăn cản.

“Đúng, đúng, là vãn bối có tội.” Bành Quản ngay cả đầu cũng không dám ngẩn lên, hắn ta chỉ hy vọng Lam Tiểu Bố xét thấy hắn ta ngoan ngoãn, tha cho hắn ta một mạng.

“Bành thành chủ, ta không chờ ngươi đi nghênh đón được nữa, dứt khoát tiến vào luôn. Nhanh gom hết nhân tu có tư chất tốt nhất tại quảng trường, ta muốn lựa chọn mấy người dùng gấp.” Nam tử mặc áo lục này vẫn chưa đến gần, đã lớn tiếng nói.

Theo suy nghĩ của nam tử mặc áo lục này, Bành Quản nhất định sẽ lập tức nói, có chuyện quan trọng gì, mà cần Thánh Tử tự mình đến chọn người thế? Nhưng mà khiến hắn ta kỳ quái là, hắn ta không hề nghe thấy tiếng trả lời của Bành Quản, chứ đừng nói mấy lời khách sáo.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía nam tử mặc áo lục này, gia hỏa này nhìn chẳng khác gì tu sĩ Nhân tộc. Chỗ khác biệt duy nhất chính là tại mi tâm của gia hỏa này có thêm một con mắt… Không đúng, hình như chỉ có bốn ngón tay.

Sau đó ánh mắt Lam Tiểu Bố chuyển sang mấy tên tùy tùng của nam tử mặc áo lục này, phát hiện bọn họ đều có ba mắt, bốn ngón tay.

“Ngươi cần tu sĩ Nhân tộc để làm gì?” Lam Tiểu Bố hỏi.

“Được nhiên là cướp đi thức hải và đạo mạch…” Nam tử mặc áo lục nói được một nửa thì đột nhiên cảm thấy không đúng, lập tức lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Ngươi là ai?”

Cũng không phải là vì nói ra mục đích của mình, bởi vì mục đích của hắn ta, ai ai cũng biết, hắn ta cũng không phải chỉ mới nói một lần.

Lam Tiểu Bố không để ý đến nam tử mặc áo lục này, mà nhìn về phía Bành Quản.

Bành Quản vội vàng nói, “Đại Nguyên tộc quả thật có rất ít người đoạt xá tu sĩ Nhân tộc, bọn hắn cho rằng thân thể của mình càng phù hợp với đại đạo hơn Nhân tu. Nhưng bọn hắn không có thức hải, đạo mạch của bọn hắn thì vừa mảnh lại vừa ngắn, cho nên bọn hắn mới cướp đi thức hải của tu sĩ Nhân tộc. Những thức hải này trừ để cho chính mình dùng, còn có thể luyện chế thành thế giới. Bọn hắn có cách luyện chế thức hải của tu sĩ Nhân tộc thành tiểu thế giới, sau đó thông qua thủ đoạn nào đó, khiến tiểu thế giới này trưởng thành thành thế giới hoàn thiện. Còn cướp đi đạo mạch, cũng giống như thức hải, lấy đạo mạch của tu sĩ Nhân tộc để bọn họ sử dụng, chỉ là qua nhiều năm rồi, bọn hắn vẫn không thành công.”

Chương 2702 - Xảy ra chuyện lớn. (2)

Lam Tiểu Bố hừ lạnh một tiếng, “Cho nên những ngoại tộc rác rưởi này đều đang nuôi Nhân Hoàng thành, đến lúc cần thì có thể tìm ngươi đòi người?”

Sắc mặt Bành Quản lập tức trắng đi, “Tiền bối, vãn bối không dám không đồng ý, bọn hắn có thể bóp chết vãn bối bất cứ lúc nào.”

“Thanh kiếm bên ngoài kia là do ngươi đặt, hay là do người khác đặt?” Lam Tiểu Bố lạnh lùng hỏi.

Tên nam tử mặc áo lục của Đại Nguyên tộc kia cũng đã nhìn ra không ổn, hắn ta lập tức nói, “Đi, chúng ta về trước.”

Thực lực của hắn ta đúng như vậy thì sao, sở dĩ dám ở chỗ này diễu võ giương oai, là bởi vì khẳng định Bành Quản không dám có hành động gì bất kính với hắn ta. Nhưng bây giờ nơi này hình như có xảy ra gì đó ngoài ý muốn, nhìn dáng vẻ của Bành Quản, cũng đã bị người trẻ tuổi trước mắt này khống chế.

Mặc dù hắn ta biết Nhân tộc không dám ra tay với hắn ta, nhưng mà nếu như xảy ra gì đó ngoài ý muốn, vậy thì hắn ta cứ đi trước rồi nói, chờ Đại Nguyên tộc áp chế cường giả mới đến này trước đã.

“Ngươi định đi sao?” Lam Tiểu Bố ha ha một tiếng.

“Tiền bối, tuyệt đối không nên ra tay với hắn, thực lực của Đại Nguyên tộc thật sự rất đáng sợ. Nếu như bọn hắn muốn nghiền ép Nhân Hoàng thành của chúng ta, đến 10.000 cái Nhân Hoàng thành cũng sẽ bị bọn hắn nghiền thành bã vụn. Nếu như giết Thánh Tử của bọn hắn, đừng nói là Nhân Hoàng thành, chỉ cần là tu sĩ Nhân tộc sinh tồn ở chỗ này, không ai có thể sống sót. Bọn hắn chẳng những có cường giả bước đại đạo thứ bảy, thậm chí còn có cường giả tương đương với bước đại đạo thứ tám…” Bành Quản run giọng nói.

Mấy tên tu sĩ trước đó đi theo sau Bành Quản, bây giờ muốn đi cũng không dám đi đều mạo hiểm nguy cơ bị Lam Tiểu Bố đập chết mà nói, “Đúng vậy tiền bối, Thánh Tử Đại Nguyên tộc không thể nào động đến được, nếu không chúng ta sẽ bị diệt vong. Mặc dù tiền bối mạnh, nhưng mà song quyền có địch được tứ thủ, hơn nữa quy tắc thiên địa ở nơi này đối với Nhân tộc chúng ta mà nói cũng không phải phù hợp lắm.”

“Ngươi lại muốn động đến ta?” Sắc mặt nam tử mặc áo lục có chút không đúng, hắn ta đương nhiên đã nhìn ra Lam Tiểu Bố muốn ra tay với hắn ta.

Chớ nhìn hắn ta đã dự định rời đi, đây chẳng qua là vì hắn ta không muốn liên hệ với một người xa lạ, không muốn đẩy bản thân mình vào nguy hiểm. Trong lòng hắn ta nghĩ, Lam Tiểu Bố tuyệt đối không dám ra tay với hắn ta.

Bây giờ Lam Tiểu Bố lại định ra tay với hắn ta, cái này đúng là ngoài dự liệu của hắn ta.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Tính ưu việt còn rất cao đó.”

Nói xong, Lam Tiểu Bố vung tay lên, nam tử mặc áo lục này và toàn bộ tùy tùng của hắn ta đều bị Lam Tiểu Bố đánh bay. Thần niệm đám người cũng đi theo đám người kia, rồi trợn tròn hai mắt.

Bọn hắn cho rằng Lam Tiểu Bố chỉ đánh bay những người này ra khỏi Nhân Hoàng thành mà thôi, nhưng không ngờ đến, mặc dù mấy người này đã bị Lam Tiểu Bố đánh ra khỏi Nhân Hoàng thành, nhưng vẫn không buông tha, mà ở xếp thành một hàng ở bên ngoài Nhân Hoàng thành, tất cả đều bị Lam Tiểu Bố treo lên bên ngoài cửa thành của Nhân Hoàng thành.

Bao gồm cả tên Thánh Tử của Đại Nguyên tộc kia, trên người của mỗi người đều có năm cây đinh dài. Cắm vào mi tâm và tứ chi, tạo thành một hình chữ đại.

Hết lần này đến lần khác, tên Thánh Tử kia vẫn chưa chết hẳn, thậm chí còn đang điên cuồng gầm thét, chỉ là mặc cho hắn ta gầm thét như thế nào, hắn ta vẫn không thể tránh thoát được.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều dại ra. TRong lòng mỗi người đều chỉ có một suy nghĩ, có hội kéo dài hơi tàn của Nhân tộc đã không còn nữa rồi, từ giờ trở đi, Đại Nguyên tộc sẽ san bằng Nhân Hoàng thành. Cho dù những tộc còn lại có muốn ngăn cản, cũng không có cớ để ngăn cản.

Lam Tiểu Bố hoàn toàn không để ý đến, hắn vung tay ra đánh lên mấy chục đạo tắc, cái phong ấn trận bàn kia nhanh chóng bị mở ra.

Chân Thường Nguyên là người đầu tiên lao ra, chỉ là nàng còn chưa lấy pháp bảo ra, đã nhận ra Lam Tiểu Bố, lập tức mừng rỡ kêu lên, “Tiểu Bố, sao ngươi có thể tìm đến nơi này vậy?”

Thực lực của Lam Tiểu Bố, nàng biết rất rõ, tuyệt đối mạnh hơn mấy người nàng. Lam Tiểu Bố có thể đến đây, đã nói rõ không sợ Bành Quản. Trên thực tế, nàng cũng đã nhìn thấy Bành Quản, Bành Quản ủ rũ cúi đầu đứng sau lưng Lam Tiểu Bố, đạo vận quanh người không còn, rất có thể đã bị Lam Tiểu Bố dạy dỗ.

Sau lưng Chân Thường Nguyên là nam tử có dung mạo quái dị kia, hắn ta vốn cũng định ra tay, sau khi nghe thấy lời Chân Thường Nguyên nói, lập tức chủ động tiếng lên ôm quyền nói, “Hóa ra là Lam đạo hữu đến, ta tên là Ngân Linh Tử.”

Chân Thường Nguyên vội vàng nói, “Tiểu Bố, không có Ngân Linh Tử đại ca, chúng ta đã sớm bị nữ nhân kia giết sạch rồi.”

Ngân Linh Tử? Lam Tiểu Bố đang cảm thấy cái tên này thật quen thuộc, đã nhìn thấy bọn người Lạc Thải Tư và Tô Sầm lao đến.

TRong mắt Lạc Thải Tư đều là nhớ nhung, giờ phút này nàng thậm chí đã quên đi mọi ánh mắt xung quanh, xông lên ôm Lam Tiểu Bố thật chặt.

Tu đạo là vì cái gì? Không phải là vì có được tuổi thọ dài lâu, có thể vĩnh viễn ở cùng với nhau sao? Thế nhưng nàng và Lam Tiểu Bố tu vi càng cao, thời gian hai người chia cách lại càng dài. Nếu như nói trong lòng không có chút oán trách nào, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhưng mà từ hôm nay trở đi, cho dù là nơi nào, nàng đều hy vọng có thể đi theo Lam Tiểu Bố, chấm dứt khoảng thời gian chờ đợi vô tận. Sau đó vẫn lạc bởi các chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng ngay cả cơ hội gặp lại cũng không còn.

Lam Tiểu Bố cảm nhận được thân thể run rẩy của Lạc Thải Tư, trong lòng hắn vô cùng hổ thẹn, mặc dù hắn biết, nếu như hắn không cố gắng tăng thực lực của mình lên, hai người luôn ở cùng nhau, có lẽ hai người đã sớm hóa thành hạt bụi rồi. Nhưng mà những thua thiệt kia, cũng sẽ không bởi vì những nguyên nhân này mà không còn.

Chương 2703 - Đại quân áp sát.

Một hồi lâu sau, Lạc Thải Tư mới bình tĩnh lại từ trong cảm xúc kích động vừa gặp lại sau thời gian dài xa cách, chờ nàng buông Lam Tiểu Bố ra, mới nhìn rõ Tô Sầm đang đứng bên cạnh.

Tính tình Tô Sầm không giống như Lạc Thải Tư, nàng giấu đi sự nhiệt tình ở trong lòng, cho dù vẫn luôn nhìn Lam Tiểu Bố, nhưng tính cách nội liễm khiến nàng không thể nào bộc lộ ra ngoài.

Mãi đến khi Lam Tiểu Bố đến gần nàng, gọi một tiếng Sầm Sầm, lúc này Tô Sầm mới không thể nào nhịn được nữa, cũng ôm chặt lấy Lam Tiểu Bố.

Nàng khác với Lạc Thải Tư, nàng biết kiếp trước mình nợ Lam Tiểu Bố rất nhiều, nàng chỉ cần có thể ở bên Lam Tiểu Bố là được rồi, nàng không cầu mong gì nhiều.

“Tiểu Bố, thật xin lỗi, Uyển âm còn chưa trở về, ta…” Lạc Thải Tư nhớ đến Tả Uyển âm, trong giọng nói là sự tự trách. Trước đó nàng đã phát tin tức cho Tả Uyển âm, bảo Tả Uyển âm nhanh chóng trở về, sau đó mọi người cùng truyền tống rời khỏi Đại Hoang Thần Giới. Nhưng mà mãi đến khi nữ nhân kia giết đến Trường Sinh Thánh Đạo thành, Uyển âm vẫn chưa trở về.

Lam Tiểu Bố thả Tô Sầm ra, an ủi Lạc Thải Tư đang tự trách, “UYển âm ở hiền gặp lành, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lam Tiểu Bố biết Tả Uyển âm đã đi cùng với Tả Thiều Doanh, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng, bởi vì vùng vũ trụ kia đã bắt đầu niết hóa, hắn lo lắng Tả Uyển âm không bị Khổ Thái hại, nhưng kết quả lại bị vẫn lạc khi vũ trụ niết hóa.

Chờ Lam Tiểu Bố gặp Lạc Thải Tư, Tô Sầm rồi, lúc này mới gặp gỡ thăm hỏi những người phía sau, nhìn thấy những bằng hữu cũ Thạch Dật, Tỉnh Tử Tự, Diêm Ảnh, Hùng Nam Phong, Triệu Công Minh, Thiển Kỳ, Bắc Ký đều ở đây, thậm chí ngay cả Đàm Khổ cũng đã quay về, Tần Tự Hề và Hồ Thanh Gia cũng ở đây, trong lòng Lam Tiểu Bố cuối cùng cũng cảm thấy an ủi một chút.

Đám người nhìn thấy Lam Tiểu Bố, rồi lại thấy Bành Quản giống như cháu trai khom người đứng sau lưng Lam Tiểu Bố, sao lại không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra? Rất rõ ràng, thực lực của Lam Tiểu Bố vẫn có thể nghiền ép Bành Quản.

Tần Tự Hề lấy một cái trận bàn ra đưa cho Lam Tiểu Bố, “Tiểu Bố, lúc trước ngươi bảo ta lấy đi trận bàn và trận kỳ này, bây giờ trả lại cho ngươi."

Lam Tiểu Bố không nhận lấy, mà vừa cười vừa nói, "Tự Hề tỷ, những thứ này đối với ta mà nói, đã không còn ích lợi gì nữa, cứ để lại ở chỗ Tự Hề tỷ đi. Đa tạ Tự Hề tỷ đã ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, che chở Thải Tư và Tô Sầm."

Thực lực của Tần Tự Hề đã đến DIễn Giới cảnh, loại thực lực này đã sớm có thể rời khỏi Trường Sinh Thánh Đạo thành xông xáo bên ngoài, nhưng mà Tần Tự Hề vẫn ở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành Đại Hoang Thần Giới, rõ ràng là che chở Lạc Thải Tư và Tô Sầm trưởng thành.

Tần Tự Hề cười cười, "Giữa ngươi và ta có gì phải khách sáo, ngươi đã không cần, vậy ta sẽ giữ lại. Lần này cần phải đa tạ Chân đạo hữu và bằng hữu của nàng Ngân Linh Tử, nếu không thì chỉ sợ là chúng ta sẽ không có cơ hội đến nơi này, thật sự là nữ nhân này quá mạnh."

Lúc trước là Đạo Quân của một Thần giới, người nào mà nàng chưa từng gặp qua, nhưng chỉ có loại người như Lam Tiểu Bố là nàng chưa từng nhìn thấy. Từ khi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, nàng đã biết Lam Tiểu Bố là một người bằng hữu có thể tin tưởng. Nàng không biết tương lai Lam Tiểu Bố có thể đi đến độ cao gì, nhưng mà cho dù như thế nào, nàng cũng luôn xem Lam Tiểu Bố là bằng hữu của mình.

Nàng có thể ở vũ trụ cấp thấp tu luyện đến Diễn Giới cảnh, có thể nhiều lần trở về từ cõi chết, Đệ Nhị đạo quyển và Thiên Cương Tam Thập lục Biến chính là bản lĩnh của nàng. Đây là do Lam Tiểu Bố cho nàng, cho nên nàng nhất định phải chờ Lạc Thải Tư và Tô Sầm bước vào Sáng Đạo cảnh rồi, lúc này mới rời khỏi Đại Hoang Thần Giới.

Chỉ là không ngờ đến, lần này người đến Đại Hoang Thần Giới trả thù lại cường đại như vậy, cường đại đến mức nàng chẳng thể phản kháng được chút nào.

Lam Tiểu Bố lại đi đến chỗ Ngân Linh Tử thi lễ, “Mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy đạo hữu, nhưng ân tình của đạo hữu, ta sẽ không quên…” Lam Tiểu Bố đột nhiên dừng một chút rồi nói, “Ngân Linh Tử đạo hữu, lần trước có phải đã từng gặp ngươi ở Thiên Nhai?”

Ngân Linh Tử cười cười, “Lam đạo hữu đã nhớ ra rồi à, không sai, năm đó khi ngươi đến Thiên Nhai, chúng ta đã từng có duyên gặp mặt một lần. Vẻ oai hùng của đạo hữu năm đó, ta vẫn còn nhớ rõ.”

Lam Tiểu Bố cảm thán nói, “Lần trước đến Thiên Nhai, vậy mà lại không làm quen với đạo hữu, đúng là không nên.”

TRên thực tế, lần trước khi Lam Tiểu Bố đến Thiên Nhai, chỉ kết giao với một người bằng hữu, đó chính là Quan Hoan đại ca. Còn những người còn lại, bao gồm cả Di Kỷ trước đó mới gặp không lâu, cũng đều là vì giao dịch mà thôi. Chỉ là sau này hắn vẫn chưa gặp lại Quan Hoan, cũng không biết Quan Hoan như thế nào rồi.

Ngân Linh Tử cười ha ha một tiếng, “Mặc dù năm đó chúng ta không quen biết, nhưng bây giờ cũng không muộn. Ta vô cùng kính nể Lam huynh, năm đó Lam huynh mới là Thiên Thần cảnh, đã độc bá Thiên Nhai, thật sự khiến ta ngưỡng mộ…”

Lam Tiểu Bố đột nhiên nhớ đến một chuyện, lập tức vui mừng nói, “Ngân Linh Tử đạo hữu, ngươi chính là một trong mười đại Thần Ma của Hoa Hạ, Lượng Ma Thú Ngân Linh Tử sao?”

Truyền thuyết Hoa Hạ, bây giờ Lam Tiểu Bố đã không còn cho rằng đó là truyền thuyết nữa, Thần tài Triệu Công Minh đang ở ngay chỗ này, hơn nữa hắn còn nhiều lần nghe nói đến Hồng Quân lão tổ. Rõ ràng là những tin đồn kia không có lửa thì sao có khói, nói rõ tại thời điểm Viễn Cổ, những cường giả trong truyền thuyết thần thoại này đều có thật.

Chương 2704 - Đại quân áp sát. (2)

Nếu như Ngân Linh Tử trước mắt này thật sự là Lượng Ma Thú, đây chính là một trong hai đại Thần Thú còn sống sót trong đại chiến Thần Ma năm đó. Bản lĩnh lớn nhất của Lượng Ma Thú chính là độn thuật và tiên đoán, khó trách có thể dẫn mọi người chạy trốn đến nơi này. Hơn nữa Lượng Ma Thú còn rất hiền lành, không thích giết chóc và gây chuyện.

Ngân Linh Tử giống như đã biết Lam Tiểu Bố muốn nói gì, thở dài nói, “Sau khi rời khỏi vũ trụ lúc đầu của chúng ta, mới phát hiện bản thân mình nhỏ bé như thế nào.”

Lam Tiểu Bố im lặng không nói, hắn cũng có cảm giác này, cho dù hắn tu luyện mạnh thế nào, từ vũ trụ cấp thấp đến vũ trụ trung đẳng, từ vũ trụ trung cấp đến vũ trụ cao cấp…

Đúng như Ngân Linh Tử nói, chỉ có rời khỏi vũ trụ lúc đầu đến một nơi mới, mới biết được thực lực của mình nhỏ bé đến mức nào.

Từ khi bản thân mình xuất đạo cho đến bây giờ, Lam Tiểu Bố chỉ gặp được một ngoại lệ, đó chính là Hồng Quân. Hoàn toàn không biết thực lực của Hồng QUân là cấp độ gì, dù sao thì đến bất cứ nơi nào, Hồng Quân cũng là tồn tại cao cấp nhất.

Chân Thường Nguyên đứng bên cạnh nói, “Sau khi ta biết KHổ Trường của Khổ gia bị Mạc Niệm Yên của Đại Hoang Thần Giới giết chết, ta đã biết không ổn. Thực lực của lão tổ Khổ gia thông thiên, là người có thù tất báo, hơn nữa đắc tội với Khổ gia, bình thường sẽ bị tiêu diệt cả tinh cầu. Ta nhanh chóng tìm Ngân Linh Tử đạo hữu, sau đó dẫn Ngân Linh Tử đạo hữu thông qua truyền tống đến Đại Hoang Thần Giới, kết quả vẫn chậm một chút."

Trong lòng Chân Thường Nguyên vẫn còn có chút tự trách, nếu như đến Đại Hoang Thần Giới sớm hơn một chút, những người còn lại của Đại Hoang Thần Giới sau khi biết được chuyện này, sẽ rời đi được nhiều hơn.

Mạc Niệm Yên? TRong mắt Lam Tiểu Bố bùng lên sát ý, gia hỏa này hoàn toàn không được xem là người của Đại Hoang Thần Giới. Hắn có chút hoài nghi, tên Mạc Niệm Yên này giết Khổ Trường, có phải là vì cố ý giá họa cho Đại Hoang Thần Giới hay không?

Vào giờ phút này, Lam Tiểu Bố đột nhiên cảm thấy không gian bắt đầu chấn động kích liệt, thần niệm của hắn quét ra ngoài, lập tức nhìn thấy đại quân ầm ầm kéo đến.

"Ha ha, vậy mà dám kéo đại quân đến diệt Nhân Hoàng thành, đã như vậy, để ta xem thực lực của Đại Nguyên tộc rốt cuộc mạnh đến mức nào." Lam Tiểu Bố sải bước ra ngoài, đứng ở bên ngoài Nhân Hoàng thành.

Đám người cũng lũ lượt đi theo sau Lam Tiểu Bố, Bành Quản thì rất muốn chạy trốn, nhưng hắn ta thật sự không dám.

"Bọn hắn đang muốn lập uy..." Nhìn mấy chục vạn đại quân đang xếp thành một hàng, đứng trong hư không bên ngoài Nhân Hoàng thành, giọng điệu Bành Quản run rẩy.

Lam Tiểu Bố nhìn lướt qua Bành Quản, Bành Quản vội vàng nói: "Tu sĩ Nhân tộc trong Nhân Hoàng thành ta cộng lại cũng chỉ có mười mấy vạn mà thôi, theo sức chiến đấu của Nhân Hoàng thành ta, chỉ cần không đến một vạn người, bọn hắn đã có thể nghiền ép Nhân Hoàng thành. Bây giờ lại phái ra đến mấy chục vạn quân Đại Nguyên tộc, chẳng những là muốn lập uy, mà còn là không tha cho bất cứ ai trong Nhân Hoàng thành này.”

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía quân tu sĩ Đại Nguyên tộc kia, dẫn đầu là một nữ tử, thực lực bước đại đạo thứ bảy, ở bên cạnh nữ tử này, còn có hai cường giả bước đại đạo thứ sáu.

Dáng người nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo xinh đẹp, da thịt giống như mỡ đông, tóc vàng, mắt màu lam nhạt, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh diễm.

TRong lòng Lam Tiểu Bố cười ha ha, bảo vệ Nhân tộc? Dẹp đi.

Cho dù bên ngoài Nhân Hoàng thành có truyền tống trận của Đại Nguyên tộc, Đại Nguyên tộc cũng không thể nhanh chóng đến đây như vậy được. Đại Nguyên tộc có thể đến đây nhanh như vậy, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là có người báo tin.

Thánh Tử và mấy tùy tùng của Đại Nguyên tộc đã bị hắn ghim chặt, cho dù muốn đưa tin về cũng không có cơ hội. Rất rõ ràng, là nội ứng trong Nhân Hoàng thành truyền tin về cho Đại Nguyên tộc.

Bởi vì Đại Nguyên tộc nhận được tình báo cụ thể, cho nên mới phái ra một tên bước đại đạo thứ bảy, hai tên bước đại đạo thứ sáu. Chắc hẳn là bên trong tin tức đưa ra này, thực lực của mình rất có thể là bước đại đạo thứ bảy.

Mặc dù hắn đến đây là vì tìm kiếm bọn người Lạc Thải Tư, nhưng hắn cũng sẽ thuận tay cứu hết tất cả tu sĩ nhân tộc ở Nhân Hoàng thành đi. Nhưng bây giờ thì sao? Hắn vừa mới dạy dỗ Thánh Tử của Đại Nguyên tộc, đã có tu sĩ Nhân tộc báo tin cho Đại Nguyên tộc.

TRong lòng Lam Tiểu Bố ha ha khinh bỉ, đồng thời cũng cảm thán vô cùng. Khi ở ĐIa Cầu, là một thành viên của Hoa Hạ, hắn biết rõ, từ xưa đến nay, khi Hoa Hạ bị ngoại tộc xâm lấn nô dịch, trên cơ bản đều có nội ứng giúp một tay.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, câu nói này đặt ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng hợp lý.

“Là ai làm?” Ánh mắt của nữ tử mắt xanh rời khỏi Thánh Tử đang bị ghim ở trên tường thành, sau đó nhìn về phía Lam Tiểu Bố.

Thật sự là vì Lam Tiểu Bố đang đứng ở phía trước nhất, ngay cả Bành Quản cũng chỉ đứng khúm núm ở sau lưng. Nàng chỉ cần liếc mắt qua là biết tu vi của Bành Quản đã bị phong ấn.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Là Bố gia nhà ngươi làm, có vấn đề gì à?”

“Xem ra ngươi sẽ không tự đánh nát xương cốt của mình, sau đó rút hồn phách của mình ra quỳ xuống trước mặt ta đúng không?” Nữ tử mắt xanh cười trào phúng, nàng đã nhìn ra, thực lực của Lam Tiểu Bố chắc hẳn cũng là bước đại đạo thứ bảy.

Đừng nói Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ bảy, cho dù là bước đại đạo thứ tám, ở nơi này, cũng phải co lại trước mặt nàng.

“Ngươi làm trước cho Bố gia nhìn thử, ta xem có thể làm được không.” Lam Tiểu Bố nói.

Vẻ mỉa mai trên gương mặt nữ tử mắt xanh này càng sâu, nàng cũng không tiếp tục nói nhảm nữa, vung tay lên đánh ra mấy đạo đạo tắc về phía Thánh Tử và mấy tên tùy tùng đang bị ghim trên tường Nhân Hoàng thành.

Chương 2705 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc.

Theo nàng thấy, nàng có thể dễ dàng cứu được những người bị Lam Tiểu Bố ghim lại này. So đấu đạo tắc đại đạo thôi mà, đừng nói là nàng tự tin đạo tắc của mình không thua bất cứ ai, huống chi nơi này là vũ trụ mà nàng vẫn luôn tu luyện, không phải chỗ tu luyện của tu sĩ Nhân tộc. Quy tắc thiên địa, càng phù hợp với đại đạo của nàng hơn.

Chỉ là khi đạo tắc của nàng vừa chạm đến mấy tên đang bị ghim trên tường Nhân Hoàng thành này, chỉ trong nháy mắt thân thể của bọn họ lập tức sụp đổ, nguyên thần nổ tung hóa thành hư vô.

Nữ tử mắt xanh biến sắc, nàng nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố. Biện pháp cứu người không có chút trắc trở nào kia, vậy mà lại thất bại, mấu chốt là cho đến bây giờ nàng cũng không biết mình thất bại như thế nào. Cộng thêm nơi này không phải vũ trụ mà đối phương tu luyện, có thể thấy được sự lý giải đại đạo của đối phương còn mạnh hơn nàng rất rất nhiều.

Nhưng chuyện này sao có thể? Lam Tiểu Bố rõ ràng là tu sĩ Nhân tộc, tu sĩ Nhân tộc không thể nào lý giải được quy tắc thiên địa nơi này mới đúng.

“Ta xem thường ngươi rồi.” Nữ tử mắt xanh gằn từng chữ.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Muốn ra tay thì nhanh lên một chút, Bố gia nhà ngươi không có thời gian mà lải nhải với ngươi đâu. Đừng hỏi ta vì sao không ra tay, bởi vì ta không quen giết trước. Chỉ có khi nào người khác giết ta, ta mới có thể đánh trả. ĐƯơng nhiên, chờ ta phản sát lại rồi, có lẽ ngươi sẽ hối hận đó.”

“Ha ha…” Nữ tử mắt xanh cười lớn, Đình Nguyệt Nhân nàng còn chưa bao giờ hối hận về chuyện này bao giờ. Từ khi tu đạo đến nay, không biết nàng đã giết biết bao nhiêu người, cho dù là Nhân tộc hay là chủng tộc khác. Đừng nói là giết người, ngay cả diệt đi tinh cầu có sự sống, cũng không phải chỉ một cái. Nhưng cho đến hôm nay, trong đời nàng không hề có hai chữ hối hận này.

“Quân tu sĩ của Đại Nguyên tộc ta, san bằng cái Nhân Hoàng thành này. Bất cứ kẻ nào bắt được tu sĩ Nhân tộc, đều sẽ là tài sản của các ngươi, ta hy vọng nửa nén hương sau, Nhân Hoàng thành sẽ bị xóa sổ khỏi nơi này.” Đình Nguyệt Nhân ra lệnh một tiếng, vươn tay ra chỉ về phía Nhân Hoàng thành.

“Giết…” Đạo tắc Sát Phạt cuồng bạo ngưng tụ, giờ phút này trong không gian thiên địa trước Nhân Hoàng thành này đều biến thành sát ý thực chất.

Cho dù quân tu sĩ Đại Nguyên tộc còn chưa xông lên, đông đảo tu sĩ trong Nhân Hoàng thành đã bắt đầu lui lại, rất nhiều người thậm chí còn đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Nhân Hoàng thành.

“Dừng tay…” Từ đằng xa truyền đến một tiếng gầm rú.

Đình Nguyệt Nhân nhìn sang, khẽ nhíu mày, lại chỉ có thể vung lên lên một lần nữa, ra hiệu đại quân ngừng lại. Nàng thở dài, trong lòng biết rõ, đây là cường giả của Thú Hồn tộc và Địa tộc đến.

Vùng vũ trụ này cũng không phải Đại Nguyên tộc nàng là mạnh nhất, mạnh nhất là Thú Hồn tộc, thứ hai mới đến Đại Nguyên tộc. Nhân tu trong Nhân Hoàng thành, đối với bất cứ chủng tộc nào trong vùng vũ trụ này cũng là một miếng mỡ dày. Sở dĩ mọi người không động đậy, chỉ là muốn có thể duy trì lâu dài mà thôi.

Cái bền lâu này có nghĩa là, nuôi tu sĩ Nhân tộc, những tộc còn lại có thể thông qua cạnh tranh bình thường để tiếp tục phân chia tu sĩ Nhân tộc, đây là thứ nhất. Thứ hai là tu sĩ Nhân tộc sinh tồn ở Nhân

Hoàng thành, bọn hắn có thể tự tu luyện, thực lực cũng sẽ không ngừng tăng lên. Chờ khi những tu sĩ Nhân tộc này thích ứng với quy tắc thiên địa ở vùng vũ trụ này rồi, chính mình đoạt xá được, vậy thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, cũng càng phù hợp hơn.

Một khi Đại Nguyên tộc bọn hắn ra tay tiêu diệt Nhân Hoàng thành, đối với những chủng tộc còn lại mà nói, chẳng phải sẽ chẳng chiếm được gì hết hay sao?

Mặc dù Đình Nguyệt Nhân có đủ lý do để ra tay, nhưng không thể không để ý đến các chủng tộc khác. Nếu như Thú Hồn tộc và ĐỊa tộc không chạy đến, nàng còn có thể thể nói là vì Thánh Tử bị giết nên mình vô cùng tức giận, lúc này mới ra tay. Bây giờ người ta đến rồi, nàng chỉ có thể chờ đợi cùng nhau bàn bạc.

Đám quân tu sĩ ban đầu đang kích động chuẩn bị xông vào Nhân Hoàng thành kia, chỉ có thể khó chịu mà dừng lại, đối với bọn hắn mà nói, hôm nay đến đây không phải là đại chiến, mà là phát tài. Chỉ cần bắt được một tên tu sĩ Nhân tộc thì sẽ phát đạt.

Cho dù là để cho bản thân mình dùng hay là bán đi, tu sĩ Nhân tộc đều là thứ tốt nhất.

“Thánh tướng quân, trước đó là ta đưa tin, mong Thánh tướng quân cho phép ta gia nhập Đại Nguyên tộc, ra sức cho Đại Nguyên tộc.” Một nam tử có tướng mạo anh tuấn lập tức vọt ra, đứng bên cạnh Đình Nguyệt Nhân.

Hắn ta lo lắng một khi Đại Nguyên tộc công kích vào, ngay cả hắn ta cũng sẽ bị giết chết.

Ánh mắt Đình Nguyệt Nhân nhìn về phía nam tử anh tuấn này, châm chọc nói, “Ngươi là một rác rưởi Nhân tộc, cũng mơ tưởng gia nhập

Đại Nguyên tộc ta sao?”

“Ha ha, ĐÌnh đạo hữu, ngươi thế là không tử tế rồi. Nhân Hoàng thành là của mọi người, Đại Nguyên tộc ngươi lại một mình đến xâm chiếm Nhân Hoàng thành, đây là muốn ăn mảnh một mình sao.” Người đến đầu tiên nhìn qua chính là một nam tử chẳng khác gì tu sĩ Nhân tộc, tu vi đã đến bước đại đạo thứ bảy.

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét qua, đã biết thần hồn và thân thể của gia hỏa này vẫn còn chưa dung hợp hoàn toàn, đây cũng là vì đoạt xá tu sĩ Nhân tộc mà đến.

Chỉ là mức độ phù hợp này, cả đời cũng chỉ có thể quanh quẩn ở bước đại đạo thứ bảy mà thôi. Muốn tiến thêm một bước, đó chính là nằm mơ. Hơn nữa gia hỏa này có thể đến được bước đại đạo thứ bảy, cũng không biết phải gặp bao nhiêu vận cứt chó mới có được.

Đình Nguyệt Nhân lạnh giọng nói, “Tu sĩ Nhân Hoàng thành tàn sát Thánh Tử Đại Nguyên tộc ta, ngươi nói Đại Nguyên tộc ta diệt đi Nhân Hoàng thành có vấn đề chỗ nào chứ?”

Chương 2706 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc. (2)

Tàn sát Thánh Tử Đại Nguyên tộc? Tu sĩ Thú Hồn tộc này sửng sốt, không thể nào tin được nhìn về phía đám người Lam Tiểu Bố. Đây là bị úng não sao? Nhân Hoàng thành lại dám giết Thánh Tử Đại Nguyên tộc, đây không phải là muốn chết, mà là muốn tìm kết cục thần hồn câu diệt mà?

Đình Nguyệt Nhân ném ra một cái thủy tinh cầu nói, “Tự ngươi xem đi, Thánh Tử của ta bị bọn hắn ghim bên ngoài Nhân Hoàng thành, lúc ta đến giải cứu, bọn hắn đã âm thầm ra tay, giết Thánh Tử tại Nhân Hoàng thành.”

Ánh mắt nam tử Thú Hồn tộc nhìn vào hình ảnh trên thủy tinh cầu, lập tức nhìn thấy rõ.

Thế mà thật sự là Thánh Tử Đại Nguyên tộc bị ghim trên Nhân Hoàng thành, không chỉ như vậy, vị Thánh Tử này và tùy tùng đều hóa thành hư vô trên không trung.

“KHuyết đạo hữu, ngươi cảm thấy Đại Nguyên tộc ta có thể diệt Nhân Hoàng thành hay không?” Sau khi nam tử Thú Hồn tộc xem xong, lúc này Đình Nguyệt Nhân mới lạnh lùng hỏi.

“Quả thật là nên như vậy.” Lúc này lại có một nam tử khác từ hư không bước đến.

Đình Nguyệt Nhân cũng lập tức ôm quyền, “Hóa ra là Đồng hộ pháp Địa tộc đến.”

Sau khi tên tu sĩ Địa tộc này đồng ý với lời Đình Nguyệt Nhân nói, thì lập tức chuyển đề tài, “Nhân tộc cấp thấp tại Nhân Hoàng thành đúng là đã phạm vào tội lớn ngập trời, Đại Nguyên tộc đồ sát Nhân Hoàng thành cũng là chuyện đương nhiên. Nhân Hoàng thành ở địa bàn của chúng ta, qua thời gian dài đã tiêu hao đi nguyên khí thiên địa, sớm diệt đi cũng là chuyện tốt. Nhưng mà Nhân Hoàng thành tồn tại cho đến ngày hôm nay, dù sao cũng là công lao của tất cả mọi người. Suy nghĩ của ta là nếu như Thánh Đạo đại quân của Đại Nguyên tộc đã đến đây rồi, cộng thêm Nhân Hoàng thành lại mạo phạm đến Đại Nguyên tộc, nếu như không để cho Đại Nguyên tộc ra tay, chúng ta trợ uy. Cuối cùng khi phân chia, Đại Nguyên tộc chiếm năm phần, ta và Thú Hồn tộc chiếm năm phần còn lại, sao nào?”

Nghe thấy tu sĩ ĐIa tộc nói xong, tên nam tử họ KHuyết của Thú Hồn tộc kia cũng không nói gì cả. Dù sao thì Nhân Hoàng thành quả thật đã giết Thánh Tử của người ta, mà bọn hắn cũng vội vàng đến đây, không có dẫn theo gì cả, mà Đại Nguyên tộc còn dẫn Thánh Đạo đại quân đến.

Lam Tiểu Bố không nói một lời, chỉ nhìn mấy tên hề kia đang thương lượng. Tên ĐỊa tộc này không biết rốt cuộc là chủng tộc gì, dù sao thì gia hỏa này chính là một trái bí đao lùn, thân cao không đủ một mét, đầu lớn như cái đấu. Nhìn thoáng qua thì giống người, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn rất khác biệt.

Người ta hay nói đùa rằng đàn ông ba chân, nhưng gia hỏa này thật sự có ba chân, hơn nữa cái chân thứ ba còn hơi nghiêng ra sau, đi trên đường, giống như một con ngựa đang di chuyển.

TRong lòng Đình Nguyệt Nhân không cam lòng, nhưng mà nàng biết rõ, Đại Nguyên tộc độc chiếm năm phần tu sĩ Nhân tộc, đã là tỷ lệ lớn nhất rồi. Nếu không thì với cường giả Thú Hồn tộc và ĐỊa tộc trước mắt này, tùy tiện phát ra một đạo lệnh khẩn cấp, là có thể kéo mấy triệu đại quân đến đây.

Hơn nữa Đại Nguyên tộc nàng mà đồng thời đắc tội với hai đại tộc, như vậy sẽ rất bất lợi với Đại Nguyên tộc.

“Như vậy thì ta không có ý kiến gì, nhưng nếu tộc khác đến hỏi ta thì thế nào?” Đình Nguyệt Nhân nói.

Nàng không muốn sau khi phân chia tu sĩ Nhân tộc ở đây hết rồi, những chủng tộc khác tìm đến chỗ nàng, đòi chia người của Đại Nguyên tộc nàng.

Tên nam tử ĐỊa tộc cười ha ha một tiếng, “Đình đạo hữu lo lắng quá rồi, nếu như nơi này đã có ba tộc chúng ta đến, thì dĩ nhiên là do ba tộc chúng ta tự phân chia. Tộc khác không đến, vậy thì có thể trách ai chứ? Hơn nữa, chuyện ba tộc chúng ta quyết định, cũng không thể tùy tiện sửa đổi.”

Hoàn toàn chính xác, đối với bọn hắn mà nói, vùng vũ trụ này mặc dù có hàng ngàn hàng vạn chủng tộc, thế nhưng Đại Nguyên tộc, Thú Hồn tộc và ĐỊa tộc, cũng xếp vào năm vị trí đầu. Ba trong năm chủng tộc ở vị trí đầu đã ở chỗ này, những tộc nhỏ còn lại có lời gì muốn nói. Cho dù hai chủng tộc lớn còn lại đến, nhưng đây là chuyện do ba tộc bọn hắn quyết định, hơn nữa còn là quyết định thành lập trên cơ sở Thánh Tử Đại Nguyên tộc bị giết. Cho dù những chủng tộc còn lại có ý gì, cũng chẳng thể làm gì.

“Được, vậy thì ta an tâm rồi.” Đình Nguyệt Nhân vô cùng hài lòng gật đầu.

Quân tu sĩ Đại Nguyên tộc đã sớm chuẩn bị xong, đợi đến khi Đình Nguyệt Nhân hạ lệnh. ĐỐi với bọn hắn mà nói, tu sĩ Nhân tộc ở nơi này chính là tài sản, bắt được là của mình. Trong mắt bọn hắn, Nhân tu ở trong Nhân Hoàng thành, thậm chí ngay cả dế hai chân cũng không bằng.

“Thánh quân Đại Nguyên ta, nghe ta hiệu lệnh, san bằng Nhân Hoàng thành, bắt toàn bộ sâu kiến Nhân tộc lại, chúng ta tuyệt đối không cho phép bọn Nhân tộc bẩn thỉu này làm bẩn thổ địa thần thánh của chúng ta.” Đình Nguyệt Nhân giơ tay lên, lần nữa phát ra mệnh lệnh công kích.

Chính nàng thì nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, trước đó một mình nàng còn không sợ Lam Tiểu Bố, bây giờ có thêm hai cường giả Thú Hồn tộc và ĐỊa tộc, đối với nàng mà nói, Lam Tiểu Bố chính là thịt trong chén.

Đừng thấy nàng đang nói Nhân tộc làm bẩn thổ địa nơi này, nhưng trong lòng thì biết rất rõ, tu sĩ Nhân tộc mới là thứ có giá trị nhất.

Một tu sĩ Nhân tộc bước đại đạo thứ bảy, chính là chí bảo vô giá.

“Giết!” Mấy chục vạn quân tu sĩ Đại Nguyên tộc cùng nhau lao về phía Nhân Hoàng thành, bọn hắn từ hư không lao đến giống như châu chấu, lít nha lít nhít.

Người còn chưa đến, khí thế sát phạt cuồng bạo kia đã khiến cho mỗi tu sĩ bên trong Nhân Hoàng thành tê cả da đầu, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Lam đạo hữu, chúng ta cùng nhau liều mạng, cho dù cuối cùng có vẫn lạc, cũng tốt hơn là bị đè đánh.” Ngân Linh Tử không nhịn được, tiến lên nói.

Lam Tiểu Bố xua tay ngăn lại, “Không cần, mấy tên hề này, còn chưa cần mọi người ra tay.”

Chương 2707 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện.

Lam Tiểu Bố nói xong, vung tay lên đánh ra vô tận đạo tắc, cùng lúc đó, Vũ Trụ Ma được hắn lấy ra.

Hắn lấy Vũ Trụ Ma ra cũng không phải là vì kiêng kị những tên này, mà là hắn muốn phong tỏa vùng không gian này, nếu đã tới, vậy thì một tên cũng đừng hòng chạy thoát. Nếu không, ở đây có mấy chục vạn đại quân tu sĩ công kích, hắn thật sự chưa chắc có thể cản được mấy tên cường giả bước đại đạo thứ bảy Đình Nguyệt Nhân kia liều mình bỏ chạy.

Một đạo đạo tắc thiết Cát đáng sợ tàn phá bừa bãi trong không gian, tất cả mọi người lập tức cảm nhận được không gian bị đạo tắc Thiết Cát đáng sợ này cắt chém thành vô số mảnh vỡ, cái khí thế xé rách đáng sợ của đạo tắc Thiết Cát, ngay cả vũ trụ cũng có thể cắt ra, chứ đừng nói là người ở trong này.

Từng đám sương máu nổ tung đầy trời, có nhiều quân tu sĩ đến đâu, ở trước mặt cường giả chân chính, đều là hư ảo.

“Đây là thần thông gì?’ Tên nam tử của Địa tộc kia hoảng sợ nhìn chằm chằm đạo tắc Sát Phạt cắt chém đáng sợ của Lam Tiểu Bố, hắn ta cảm thấy hốt hoảng, sau gáy như có gió lạnh thổi qua. Đại Thiết Cát Thuật đối với hắn ta mà nói là vô cùng xa lạ, hắn ta chưa từng thấy loại thần thông khai thiên sát phạt này.

Di Kỷ nhìn thấy Lam Tiểu Bố đánh ra Đại Thiết Cát Thuật, thầm nghĩ những sâu kiến dã man kia, đã bao giờ nhìn thấy loại đại thần thông đáng sợ này chứ? Loại thần thông này đánh ra, đừng nói là mấy chục vạn đại quân, cho dù là mấy triệu, mấy chục triệu đại quân, cũng đều hôi phi yên diệt.

Tần Tự Hề thì biết Lam Tiểu Bố còn biết Đại Hủy Diệt Thuật nữa, nàng thậm chí còn hiểu ra vì sao Lam Tiểu Bố lại không dùng đến Đại Hủy Diệt Thuật. Những dị tộc người không ra người quỷ không ra quỷ này đã chọc giận Lam Tiểu Bố, Lam Tiểu Bố cố ý dùng loại thủ đoạn sát phạt đầy máu tanh này để dạy dỗ những dị tộc này. Nếu không chỉ cần dùng Đại Hủy Diệt Thuật, sẽ không còn gì nữa, không hề có sức chấn động.

Sau khi chấn động một lúc, Đình Nguyệt Nhân gầm lên giận dữ, điên cuồng nhào về phía Lam Tiểu Bố, cùng lúc đó, pháp bảo của nàng là một tảng băng cũng biến thành lĩnh vực Băng Hàn. Tuyệt đối không thể cho phép Lam Tiểu Bố tiếp tục nữa, cứ tiếp tục như vậy, Thánh quân Đại Nguyên tộc nàng sẽ toàn quân bị diệt.

“Đồng đạo hữu, chúng ta cùng nhau ra tay, người này không hề đơn giản.” Tên nam tử Thú Hồn tộc kia cũng kinh sợ trước thủ đoạn của

Lam Tiểu Bố. Loại thủ đoạn này, mấy trăm ngàn quân tu sĩ của Đại Nguyên tộc chẳng khác nào đi đưa đồ ăn.

Lam Tiểu Bố chỉ lo lắng khi hắn ra tay với Đình Nguyệt Nhân, tên Thú Hồn tộc và tên bí đao lùn kia sẽ chạy trốn, bây giờ hai tên này không đi, lại cùng nhau xông lên, cái này khiến hắn yên lòng hơn.

Trường Sinh Kích cuốn lên trăm triệu vạn kích mang, cuốn mấy người này vào cùng một chỗ, cái hắn dùng chính là Giác âm Sát.

Kích mang đầy trời hóa thành đạo âm sát phạt vô cùng vô tận, Đại Thiết Cát Thuật vốn đã nhuộm vùng không gian này thành màu đỏ, mà đạo âm sát phạt từ Trường Sinh Kích thì nổ tung trong cái không gian màu đỏ này, như là đang dùng máu tươi để thanh tẩy trời cao.

Giác âm Sát phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Đạo âm Giác âm Sát mênh mông, chỉ có sát phạt và tử vong. Tất cả mọi phản kháng, ở chỗ này đều là hư ảo.

Cho dù là Đình Nguyệt Nhân hay là tên Khuyết đạo hữu của Thú Hồn tộc, thậm chí là bí đao lùn của ĐỊa tộc, ở trong đạo tắc Sát Phạt đáng sợ từ trường kích này, đều hoàn toàn kinh sợ. Thậm chí bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy loại thần thông sát phạt chấn động như vậy.

Lĩnh vực của bọn hắn mở rộng ra, thế nhưng trước lĩnh vực của Lam Tiểu Bố thì lại chẳng khác nào trò trẻ con, hoàn toàn chẳng có chút năng lực tự vệ nào cả, chứ đừng nói là chống cự.

Loại thần thông Đại Đạo này của Lam Tiểu Bố, bọn hắn nhìn một chút cũng cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, nói gì đến chống cự?

Đây không phải là đối kháng khi chênh lệch về thực lực không nhiều, mà là đối kháng khi khác nhau một trời một vực.

“Răng rắc!” Song lăng của Đình Nguyệt Nhân vừa mới lấy ra, đã bị đạo tắc Sát Phạt từ Trường Sinh Kích bao lấy, sau đó xé nát.

Toàn thân Đình Nguyệt Nhân lạnh lẽo, nàng khẳng định, đừng nói là một Đình Nguyệt Nhân nàng, cho dù có thêm mười Đình Nguyệt Nhân nữa đứng trước mặt người này, cũng sẽ bị chém chết. Đây không phải là vùng vũ trụ mà bọn hắn sinh tồn sao? Vì sao nhìn lại càng giống như vũ trụ mà đối phương sinh tồn thế?

“Dừng tay, chúng ta nhận thua…” Đình Nguyệt Nhân điên cuồng gầm lên, nàng khẳng định Lam Tiểu Bố tuyệt đối không phải là bước đại đạo thứ bảy, mà là một cường giả bước đại đạo thứ chín. Nếu không thì sao có thể ở trong vùng vũ trụ này dễ dàng nghiền ép ba người bọn họ liên thủ như vậy?

“Phốc!” Đình Nguyệt Nhân còn có cơ hội hét lên nhận thua, nhưng mà tên bí đao lùn kia thì đã bị trường kích của Lam Tiểu Bố bổ đôi, nguyên thần cũng bị bổ ra, thần hồn câu diệt ngay tại chỗ.

Khuyết đạo hữu của Thú Hồn tộc rét lạnh, điên cuồng lui lại, vì chạy trốn mà hắn ta liều mạng thiêu đốt tuổi thọ và tinh huyết của mình, thậm chí còn không tiếc lấy ra phù lục quý giá nhất.

Phù lục kích phát, hắn ta thở phào một hơi, chỉ cần chạy trốn được, hắn ta nhất định sẽ chạy đi thật xa, tuyệt đối sẽ không quay lại Thú Hồn tộc nữa. Đắc tội với loại cường giả như Lam Tiểu Bố này, cho dù Thú Hồn tộc bị diệt hết cũng có thể, đừng nói đến chuyện tìm người ta báo thù.

Thế nhưng một khắc sau, hắn ta phát hiện không gian đã bị phong tỏa lại, thần niệm mở rộng ra, hắn ta hoảng sợ nhìn thấy một cái cối xay khổng lồ đang khóa vùng không gian này lại. Giờ phút này, đừng nói là hắn ta thiêu đốt tuổi thọ, cho dù hắn ta có thiêu hủy toàn bộ cái mạng của mình cũng không thể chạy thoát được.

Chương 2708 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện. (2)

Không đợi hắn ta đưa ra lựa chọn một lần nữa, một cái cự xúc đột nhiên từ đằng xa bay đến, sau đó hắn ta trơ mắt nhìn cái cự xúc này đâm xuyên qua ngực mình, ghim hắn ta trong hư không.

Đây là Đồng hộ pháp Địa Tộc ĐỊa Nguyên Sạn, đó chính là suy nghĩ cuối cùng của tu sĩ Thú Hồn tộc họ Khuyết kia.

Cùng lúc đó, tảng băng của Đình Nguyệt Nhân đã bị Lam Tiểu Bố đập vỡ thành bốn mảng, bốn mảng băng này cùng với Đình Nguyệt Nhân, đều bị ghim trong hư không.

So với Thánh tử của Đại Nguyên tộc kia, Đình Nguyệt Nhân chắc hẳn còn tốt hơn một chút, ít nhất thì mi tâm của nàng không bị ghim lại.

“Ngươi…” Đình Nguyệt Nhân lạnh cả người nhìn Lam Tiểu Bố, thực lực này cho dù có diệt đi Đại Nguyên tộc cũng thừa thãi.

Đại Nguyên tộc xong rồi, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Đình Nguyệt Nhân.

Vậy là xong rồi? Tất cả mọi người không dám tin nhìn tình cảnh trước mắt. Mấy chục vạn quân tu sĩ Đại Nguyên tộc, trước Đại Thiết Cát Thuật đã hôi phi yên diệt, hiện trường giống như một cái lò sát sinh. Đừng nói là đại quân tu sĩ bình thường, cho dù là hai gia hỏa bước đại đạo thứ sáu kia, trước Đại Thiết Cát Thuật của Lam Tiểu Bố, cũng không ngoài dự đoán mà hôi phi yên diệt.

Mà Đình Nguyệt Nhân hung danh hiển hách kia, trước đó phách lối bao nhiêu, bây giờ thì thê thảm bấy nhiêu. Trước mắt nàng chỉ còn lại một hơi, nàng và cường giả họ Khuyết của Thú Hồn tộc kia, chẳng những bị ghim lại, ngay cả thế giới của họ cũng bị Lam Tiểu

Bố tiện tay mở ra, đồ tốt vô cùng vô tận, toàn bộ đều bị Lam Tiểu Bố cuốn đi.

Ngân Linh Tử đang định liều mạng xông lên cũng cất pháp bảo lại, sau khi khiếp sợ qua đi thì chính là xấu hổ, hắn ta còn dự định liều mạng, giết một tên là đủ vốn, kết quả chỉ trong khoảng thời gian, Lam Tiểu Bố đã giết sạch sẽ rồi, hoàn toàn không có chuyện cho hắn ta. Khó trách Chân sư muội lại nói, Lam Tiểu Bố mà nàng quen biết không phải là người bình thường, bây giờ xem ra, đâu chỉ là không bình thường chứ? Đây là nghịch thiên đó.

Năm đó khi xảy ra đại chiến Thần Ma, Ngân Linh Tử hắn ta mặc dù kkhông tính là gì cả, nhưng hắn ta đã từng nhìn thấy rất nhiều cường giả, nhưng những cường giả kia so với Lam Tiểu Bố trước mắt này, hình như ngay cả tôm tép cũng không bằng.

Tên tu sĩ trước đó định đầu nhập Đại Nguyên tộc, kết quả lại bị Đại Nguyên tộc mỉa mai, lúc này đang cẩn thận lui về sau. Hắn ta chỉ hy vọng sẽ không có ai chú ý đến hắn ta, chờ hắn ta lủi vào trong đám người trốn đi.

Nhưng ánh mắt Lam Tiểu Bố hết lần này đến lần khác lại nhìn về phía hắn ta.

“Tiền bối pháp lực vô song…” Nam tử này nở nụ cười nịnh nọt, chỉ là vừa nói được đến đó, một ngọn lửa đã bay đến chỗ hắn ta.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền ra từ trong đám lửa, trong lòng hắn ta vô cùng hối hận, hoàn toàn không có lời nào có thể nói được. Chỉ cần thêm nửa nén hương thôi, không, chỉ cần thêm mười giây nữa, hắn ta sẽ không trở thành phản đồ Nhân tộc, cuối cùng còn bị đốt chết.

Cả người Bành Quản đều đang run rẩy, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía hắn ta “Ngươi tự vẫn đi, ta cho phép ngươi tự vẫn.”

Sau khi nghe thấy câu đó, Bành Quản lập tức cảm nhận được tu vi đã khôi phục lại, hắn ta khom người thi lễ, “Đa tạ tiền bối cho phép Bành Quản tự vẫn.”

Nói xong câu đó, Bành Quản dùng tốc độ nhanh nhất đánh nát sinh cơ của mình, tự vẫn ở trước mặt Lam Tiểu Bố, hắn ta cũng chỉ cho phép bản thân luân hồi, thậm chí còn không dám giữ lại ký ức. Bởi vì hắn ta lo lắng, lỡ như Lam Tiểu Bố đổi ý, sợ rằng mình sẽ bị thiêu chết, kết quả cũng là thần hồn câu diệt.

Cho dù tự vẫn, hắn ta cũng không hiểu vì sao Lam Tiểu Bố lại để cho hắn ta tự vẫn.

Trên thực tế, đừng nói là Bành Quản, cho dù là những người còn lại cũng không hiểu, vì sao Lam Tiểu Bố lại cho phép Bành Quản tự vẫn. Bởi vì thủ đoạn Lam Tiểu Bố xử trí dị tộc, còn cả đốt chết phản đồ của Nhân tộc, có thể thấy được trong mắt hắn hoàn toàn không chứa được một hạt cát.

Lam Tiểu Bố hình như tự có suy nghĩ của mình, Bành Quản thật sự là một tiểu nhân, bản rẻ tu sĩ Nhân tộc trong Nhân Hoàng thành, có được thủ đoạn sinh tồn.

Nhưng có một điều Lam Tiểu Bố vẫn cảm tạ tên tiểu nhân ham sống sợ chết này, nếu như Bành Quản không có tính tình như vậy, thế thì sau khi hắn đến Nhân Hoàng thành, đừng nói là Bành Quản còn đang công kích trận bàn của Ngân Linh Tử, chỉ sợ tất cả người từ Trường Sinh Thánh Đạo thành đến đây đều đã bị tàn sát hết rồi. Thực lực của Nhân Hoàng thành, so với thực lực của những chủng tộc ở nơi này, không nằm trên cùng một phương diện.

Cũng bởi vì Bành Quản sợ chết, cho nên mới khiến Nhân tộc có thể kéo dài hơi tàn đến bây giờ.

Chờ Lam Tiểu Bố nhìn về phía mọi người, tất cả mọi người đã yên lặng. Lạc Thải Tư và Tô Sầm thì vô cùng kích động, các nàng nghĩ, Tiểu Bố đã cường đại như vậy, thế thì các nàng cũng không cần thiết phải ở lại một chỗ trốn tránh nữa rồi.

“Các vị, vùng vũ trụ kia của chúng ta đã bắt đầu niết hóa, cụ thể vì nguyên nhân gì mà niết hóa, ta cũng không rõ lắm, nhưng mà một khi vũ trụ mênh mông niết hóa, tu sĩ Nhân tộc có thể sốt sóng, hoàn toàn là vạn không còn một.”

Giọng nói của Lam Tiểu Bố không lớn, nhưng lại có thể truyền đến tai của mỗi người.

“Bởi vì ta còn chưa xong việc cần làm, cho nên nhất định phải trở lại vũ trụ lúc đầu, tu sĩ Nhân tộc muốn đi cùng ta, xin hãy chuẩn bị kỹ lưỡng. Sau khi ta rời đi, sẽ không quay về nữa…”

Nghe thấy Lam Tiểu Bố muốn rời khỏi vùng vũ trụ này, đông đảo tu sĩ Nhân tộc đều trợn tròn mắt. Vốn dĩ bọn hắn nghĩ rằng, có loại hậu thuẫn cường đại như Lam Tiểu Bố, cho dù ở vùng vũ trụ này, Nhân tộc cũng có thể sống được.

Chương 2709 - Đánh lén.

Nhưng bây giờ Lam Tiểu Bố lại muốn quay về cùng vũ trụ ban đầu, đây là muốn chết sao? CHo dù Lam Tiểu Bố không chết, bọn hắn cũng không thể không chết như Lam Tiểu Bố được, bọn hắn không có loại thực lực đó.

Cũng may Lam Tiểu Bố đã nói tiếp, “Dù sao thì vùng vũ trụ chỗ chúng ta đã sắp niết hóa, đi vẫn khá nguy hiểm, mặc dù ta có cơ hội nhất định có thể tiễn mọi người đi được, nhưng ta không đảm bảo loại cơ hội này có mức độ nào. Nếu như mọi người muốn ở lại đây, ta cũng có thể hiểu được. Nhưng mà mọi người không cần lo lắng, ta sẽ nhổ tận gốc Đại Nguyên tộc, Thú Hồn tộc và ĐỊa tộc, lập ra một phần bảo hộ sinh tồn cho các ngươi. Nhưng chuyện sau đó, ta không thể nào giúp các ngươi được nữa."

"Đa tạ Lam Đạo Chủ." Một phần tu sĩ dự định ở lại vùng vũ trụ này đã đồng thanh lên tiếng. Nhân tộc cường thế tiêu diệt ba tộc lớn, thậm chí không cần diệt sạch, chỉ cần giết hết cường giả, bọn hắn cũng không dám làm gì tu sĩ Nhân tộc nữa.

Trừ phần lớn người của Trường Sinh Thánh Đạo thành, rất ít người tình nguyện đi theo Lam Tiểu Bố quay lại vũ trụ đang niết hóa kia.

Người đứng ở chỗ này, tám chín phần mười đều đã từng trải qua lượng kiếp, bọn hắn biết rất rõ lượng kiếp đại diện cho thứ gì. Ở lại nơi này còn có chút hy vọng sống, đi theo Lam Tiểu Bố rời khỏi đây, thế thì chỉ sợ không còn bao nhiêu cơ hội sống sót.

Lam Tiểu Bố gật đầu, xòe tay, một thanh trường kiếm từ hư không rơi vào tay Lam Tiểu Bố.

Thanh trường kiếm nào chính là thứ khóa đường ra Nhân Hoàng thành, Lam Tiểu Bố giương tay lên cầm lấy thanh trường kiếm này, mọi người lập tức cảm nhận được toàn thân buông lỏng, giống như có gông xiềng nào đó trong người đã bị xé nứt.

Rất nhiều người đều biết không thể một mình rời khỏi phạm vi Nhân Hoàng thành, bây giờ bọn hắn mới biết được, hóa ra là vì trên không Nhân Hoàng thành còn có một thanh kiếm tàn sát này. Bởi vậy có thể thấy được, trước đó tu sĩ Nhân tộc chạy trốn khỏi Nhân Hoàng thành, trên cơ bản đều không có khả năng sống sót.

“Đồ đê tiện, dám giết hộ pháp Thú Hồn tộc ta, còn dám tàn sát mấy chục vạn tu sĩ Đại Nguyên tộc, lấy đi Nhân Đồ Chi Kiếm, ha ha…”

Hầu như ngay khi Lam Tiểu Bố lấy thanh trường kiếm này đi, trong hư không lập tức truyền đến tiếng nói lạnh lẽo, sau đó có một bóng người từ hư không bước đến, người còn chưa đến, đã đánh một quyền từ hư không xuống.

Rõ ràng trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố chính là một con kiến hôi, chỉ cần một quyền là có thể đánh chết.

Một quyền kia còn chưa đánh tới, khí thế sát phạt cường hãn đến cực hạn đã nghiền ép đến. Tất cả tu sĩ Nhân tộc đều cảm nhận được một loại tử vong kiềm chế, giờ phút này tất cả mọi người đều không tự chủ mà muốn lui lại. Nhưng bọn hắn bị loại tử vong đáng sợ này chặn lại, hoàn toàn không thể nào động đậy được.

Lam Tiểu Bố không hề động, hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Thực lực của kẻ này tuyệt đối mạnh hơn Đình Nguyệt Nhân, nếu như là mạnh hơn bước đại đạo thứ bảy, vậy thì chính là bước đại đạo thứ tám. Nhưng hắn không tin mình nhẹ nhàng nghiền ép Đình Nguyệt Nhân, lại giết chết mấy chục vạn quân tu sĩ của Đại Nguyên tộc, đối phương còn khinh thường hắn như vậy. CHo dù là một bước đại đạo thứ tám, cũng không tự dại đến mức từ hư không bước ra, sau đó dùng một quyền giết chết hắn.

Chỉ có người mạnh hơn mấy cấp độ mới dám làm như vậy.

Lam Tiểu Bố không hiểu ý nghĩ của đối phương, sau khi lấy Vũ Trụ Ma ra, cũng đánh ra một quyền, nhưng mà một quyền này của hắn chỉ dùng hai phần thực lực mà thôi. Cho dù một quyền này của hắn bị thiệt, nhiều nhất chỉ khiến xương cốt hắn gãy nát, với bảo vật trên người hắn, khôi phục chỉ là chuyện trong chớp mắt, hắn nhất định phải biết rõ tình huống.

Mặc dù một quyền này của Lam Tiểu Bố chỉ dốc ra hai phần thực lực, nhưng khí thế Vũ âm Sát lại mênh mông vô biên, cái đạo văn thần thông cường hãn “Đợi lúc thu tận, có cây hóa thành sương” kia, khiến cho bất cứ người nào cũng có thể cảm nhận được, Lam Tiểu Bố đang dốc toàn lực ra tay, chứ không phải chỉ dùng hai phần thực lực.

Quả nhiên, ngay khi Lam Tiểu Bố đánh ra một quyền này, đã cảm nhận được một luồng khí thế sát phạt đáng sợ từ bên cạnh nghiền ép đến, khí thế sát phạt đó này chỉ nhằm vào một mình hắn. Hơn nữa cái khí thế sát phạt này so với cường giả vừa đánh ra một quyền kia còn mạnh hơn rất nhiều, một loại sát ý thâm nhập vào trong linh hồn ập đến. Mà cái này chỉ mới là khởi đầu mà thôi, khi cái sát ý này càn quét ra, đạo tắc Sát Phạt lại càng ngày càng mạnh.

Trong lòng Lam Tiểu Bố âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như vừa rồi hắn dốc toàn lực mà đấm ra một quyền kia, đối mặt với loại đạo tắc sát thế đáng sợ này, hắn chỉ có thể bị trọng thương phải chạy trốn. Lỡ như đối phương bố trí ra thiên la địa võng, hắn ngay cả chạy trốn chỉ sợ cũng không được.

Oanh! Răng rắc!

Xương tay Lam Tiểu Bố bị đứt gãy, nhưng cho dù chỉ dùng hai phần thực lực, sát thế từ một quyền kia cũng bị Lam Tiểu Bố ngăn trở. Không đợi một quyền kia gây ra thương thế càng lớn hơn cho Lam Tiểu Bố, Vũ Trụ Ma đã ngăn cản đạo tắc quyền thế còn lại.

Nhưng ba người ra tay đều hiểu rõ, thủ đoạn sát phạt chân chính đối với Lam Tiểu Bố cũng không phải là một quyền này, mà là đạo tắc Sát Phạt tử vong xâm nhập vào tận trong linh hồn từ hư không kia.

Ngay cả Trường Sinh Kích Lam Tiểu Bố cũng không lấy ra, hắn biết rõ, tên gia hỏa đánh lén bên cạnh này có trình độ rất cao, thậm chí còn mạnh hơn Hôi Trực, nếu như hắn đoán không sai, gia hỏa này rất có thể chính là Tiết Đề.

Cái gọi là đêm dài lắm mộng, cho đến bây giờ Lam Tiểu Bố cũng không tin vào chuyện ổn định trận cước trước, sau đó từ từ đối phó với kẻ địch, hắn chỉ tin tưởng mình có thể giết chết đối thủ trong chớp mắt. Huống chi, nơi này còn là địa bàn của người khác?

Ch nên sau khi cảm nhận Tiết Đề đánh lén mình, Lam Tiểu Bố không chút do dự mà lấy Vô Khư Tiễn ra, cùng lúc đó, kéo căng Vô Khư Cung.

Chương 2710 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất.

Một cây trường thương màu trắng cuốn lên đạo tắc Sát Phạt mênh mông dường như có thể xé rách tất cả vũ trụ mênh mông từ hư không đánh xuống, sát phạt từ cây trường thương này chỉ khóa định một người, đó chính là Lam Tiểu Bố.

Sau cây trường thương này, là một nam tử trung niên mặt trắng không râu, nhìn vô cùng tiên phong đạo cốt. Khóe miệng hắn ta lộ ra tia cười lạnh, rõ ràng trong mắt hắn ta, Lam Tiểu Bố đã là một người chết. Lam Tiểu Bố suy đoán chính xác, hắn ta chính là Tiết Đề.

Trên thực tế khi Lam Tiểu Bố xuất hiện ở bên ngoài Nhân Hoàng thành, hắn ta đã biết được, nhưng mà hắn ta cũng không coi trọng Lam Tiểu Bố. Hắn ta thấy, Lam Tiểu Bố cũng chỉ như đông đảo những người khác, đi vào trong vùng vũ trụ này để tránh né tai họa mà thôi, không cần phải để ý. Tu vi có lẽ là mạnh hơn một chút, có thể cung cấp cho hắn ta mấy đạo tắc trước đó mà hắn ta chưa từng gặp được mà thôi.

Nhưng về sao, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng nghiền sát ba tên cường giả bước đại đạo thứ bảy bao gồm cả Đình Nguyệt Nhân kia, hắn ta đã biết mình nhìn lầm rồi, thực lực của Lam Tiểu Bố này chỉ sợ còn mạnh hơn hắn ta nghĩ. Cái hắn ta lo lắng không phải là đánh không lại Lam Tiểu Bố, cho dù thực lực của Lam Tiểu Bố có mạnh thêm một bậc nữa, hắn ta cũng không đặt vào trong mắt. Hắn ta nghĩ là, làm thế nào để bắt sống Lam Tiểu Bố.

Bởi vì thần thông mà Lam Tiểu Bố thi triển ra chính là thứ hắn ta cần. Những người khác trong vùng vũ trụ này không biết Lam Tiểu Bố đã thi triển thần thông gì, nhưng hắn ta thì hiểu rất rõ, cái Lam Tiểu Bố thi triển chính là Đại Thiết Cát Thuật, đây là thủ đoạn mà hắn ta ngấp nghé đã lâu. Đáng tiếc hắn ta lấy được Vẫn Mệnh Thuật và Hủy Diệt Thuật đều không phải nguyên quyển, khi đến tay hắn ta thì đã biến thành tiểu thần thông bình thường. Nhưng Đại Thiết Cát Thuật mà Lam Tiểu Bố thi triển ra, uy lực cường hãn như thế, rất có thể là trên người có nguyên quyển khai thiên.

Cho nên sau khi Đạo Tổ Hồ Càn của Thú Hồn tộc đến, hắn ta lập tức truyền âm cho Hồ Càn, nói Hồ Càn đánh lén, sau đó hắn ta hủy đi thân thể Lam Tiểu Bố, chỉ có như vậy mới có thể bắt Lam Tiểu Bố lại.

Hồ Càn mặc dù rất mạnh, nhưng lại vô cùng tôn kính Tiết Đề. Hắn ta biết rõ, ở trong vùng vũ trụ này, Tiết Đề là người mạnh nhất. Hơn nữa Tiết Đề thậm chí còn không phải người ở vùng vũ trụ này, mà từ vùng vũ trụ khác đến, chỉ là vì muốn thu thập các loại đạo tắc thiên địa ở chỗ này, cho nên mới ở lại mà thôi. Bởi vì hắn ta khẳng định sớm muộn gì Tiết Đề cũng sẽ rời khỏi nơi này, cho nên cũng không muốn đối kháng với Tiết Đề.

Sau khi Hồ Càn đánh nát xương tay của Lam Tiểu Bố, đã cảm thấy

Lam Tiểu Bố hình như không mạnh như Tiết Đề nói, thậm chí còn không bằng hắn ta. Với loại thực lực này của Lam Tiểu Bố, ở trước mặt Tiết Đề, nhất định chính là cục diễn hữu tử vô sinh.

Khi Hồ Càn nhìn thấy Lục Bạch Thương của Tiết Đề cuốn lên khí thế sát phạt đến hắn ta cũng phải run rẩy, trong lòng hắn ta lại càng chấn động, hắn ta biết mình không bằng Tiết Đề, bây giờ mới biết mình và Tiết Đề chênh lệch lớn đến mức nào. Cho dù một thương này không đánh về phía hắn ta, nhưng hắn ta vẫn không chút do dự mà lui lại, chuyện sau đó cứ giao lại cho Tiết Đề là được.

Thế nhưng hắn ta lại lập tức kinh hãi nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, thậm chí có chút không dám tin. Hắn ta thấy khi Lam Tiểu Bố ngăn cản một quyền kia của hắn, đã dốc hết toàn lực mà ứng phó, cuối cùng còn cần phải có một món pháp bảo đỉnh cấp giúp đỡ. Tốt xấu gì thì hắn ta cũng là một bước đại đạo thứ tám, nếu như nói Lam Tiểu Bố không dốc ra hết toàn bộ thực lực, hắn ta cũng không tin. Khiến hắn ta khó tin được chính là, sau khi xương tay Lam Tiểu Bố bị gãy nát, thế mà lại không có chuyện gì, lấy một cái trường cung to lớn ra.

Một quyền đánh nát một tay kia Lam Tiểu Bố của hắn ta giống như một chuyền cười, bởi vì cái cánh tay kia chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại. Rõ ràng tình huống xương tay bị gãy nát này, đã sớm nằm trong dự đoán của Lam Tiểu Bố. Hồ Càn dại ra, Tiết Đề cũng cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Toàn thân hắn ta lạnh lẽo không phải là vì Lam Tiểu Bố có thể lấy ra pháp bảo khi bị sát cơ đáng sợ từ Lục Bạch Thương của hắn ta khóa lại. Mà là Lam Tiểu Bố chẳng những lấy pháp bảo ra, mà cái khí thế sát phạt kinh khủng kia lại càng ngày càng mạnh, thậm chí còn khóa lại mọi không gian và sinh cơ của hắn ta.

Đây là một cái trường tiễn mà hắn ta chưa từng nhìn thấy, trường tiễn kia nương theo trường cung mà tụ thế, không ngừng tụ khí thế sát phạt trong vũ trụ lại. Cộng thêm nơi này là một chiến trường, vừa mới tàn sát mấy chục vạn tu sĩ, khí thế sát phạt trên chiến trường này lại càng thêm nồng đậm.

Trường thương của Tiết Đề còn đang xé rách hư không, cũng đang tụ lại đạo tắc Sát Phạt, nhưng cũng không còn là tình thế một bên nghiền ép nữa. ĐỐi với Tiết Đề mà nói, cái trường tiễn càng ngày càng đáng sợ kia dường như đang không ngừng cắn nuốt sinh cơ của hắn ta.

Hắn ta có một dự cảm, khi trường thương của mình xé rách thân thể của Lam Tiểu Bố, trường tiễn của Lam Tiểu Bố có khả năng rất lớn sẽ khiến hắn ta thần hồn câu diệt.

Lam Tiểu Bố đi sau, nhưng lại chiếm được tiên cơ, không phải là vì thực lực của Lam Tiểu Bố nghiền ép hắn ta, mà là bởi vì ngay từ đầu hắn ta đã muốn bắt sống Lam Tiểu Bố, một thương này của hắn ta nhiều nhất chỉ có thể khiến thân thể Lam Tiểu Bố sụp đổ. Nhưng một mũi tên kia của Lam Tiểu Bố, thì lại không phải là khiến thân thể hắn ta sụp đổ, mà là muốn hắn ta thần hồn câu diệt.

KHông gian vũ trụ vào giờ phút này giống như đã ngừng lại, tất cả mọi người đều bị loại khí thế sát phạt này nghiền ép đến mức không thở nổi.

Cho dù là Lục Bạch Thương của Tiết Đề cuốn đến đạo tắc Sát Phạt xé rách cường đại kia, hay là Vô Khư Tiễn của Lam Tiểu Bố dường như muốn hủy diệt toàn bộ vũ trụ này.

Chương 2711 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (2)

Sắc mặt Tiết Đề vốn đã có chút tái, bây giờ lại càng trắng hơn, hắn ta biết rõ mình đã rơi vòa thế hạ phong. Giờ phút này, thậm chí hắn ta muốn thoát khỏi khí thế sát phạt mà Vô Khư Tiễn đang khóa lại cũng khó khăn, bởi vì chiến lược lúc ban đầu của hắn ta đã không bằng chiến lược của Lam Tiểu Bố.

Tiết Đề nhìn chằm chằm Vô Khư Tiễn của Lam Tiểu Bố, khí thế sát phạt của Lục Bạch Thương vẫn đang tăng vọt, hắn ta không thể nào lùi bước, chỉ cần hơi lùi bước một chút, vậy thì hắn ta chẳng những không thể nào tạo ra chút tổn thương nào cho Lam Tiểu Bố, mà còn bị Lam Tiểu Bố giết chết.

Giờ phút này, Tiết Đề chỉ hy vọng Hồ Càn có thể ra tay. Chỉ cần Hồ Càn ra tay, vậy thì hắn ta sẽ có cơ hội tránh thoát sát ý đang khóa chặt của Vô Khư Tiễn.

Trong lòng Tiết Đề cũng hiểu rất rõ, trừ khi Hồ Càn bị ngớ ngẩn, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ra tay vào lúc này. Bởi vì trước Vô Khư Tiễn của đối phương, bất cứ kẻ nào tiến vào trong không gian sát phạt này, sẽ lập tức bị Vô Khư Tiễn khóa lại. Chỉ cần Hồ Càn không ngốc, sẽ không vào lúc này mà xông ra, chủ động để Lam Tiểu Bố khóa chặt sinh cơ.

Tiết Đề vừa cuốn lên đạo tắc Sát Phạt từ Lục Bạch Thương của mình, vừa dùng lĩnh vực xem xét lỗ hổng sinh cơ ở xung quanh.

Không gian và thời gian dường như đã dừng lại, tốc độ của Lục Bạch Thương cũng chậm lại vô hạn, giống như ốc sên đang từ từ bò đi, nhưng mà mỗi khi tiến lên được một chút, quy tắc không gian sẽ lập tức bị vỡ vụn ra một chút, đạo tắc Sát Phạt cùng cường đại hơn một chút.

Tiết Đề lại chẳng có chút vui mừng nào, bởi vì tuy Vô Khư Tiễn không nhúc nhích, nhưng mà tiễn ý hủy diệt tất cả mọi thứ cũng càng ngày càng mạnh.

Quy tắc ở giữa Vô Khư Tiễn và Lục Bạch Thương vỡ vụn, bắt đầu xuất hiện từng cái lỗ đen.

Giờ phút này, Tiết Đề chỉ có một suy nghĩ, tuyệt đối không thể để cho Lam Tiểu Bố bắn Vô Khư Tiễn ra, một khi Lam Tiểu Bố bắn Vô Khư Tiễn ra, ít nhất thì thân thể hắn ta cũng sẽ bị phá nát.

Hắn ta biết một khắc sau khi Lam Tiểu Bố bắn Vô Khư Tiễn ra, bởi vì đó là thời cơ tốt nhất, cho dù là sát ý hay là ngưng tụ khí thế hủy diệt đều đạt đến đỉnh phong.

Mà khiến Tiết Đề vui mừng như điên chính là, Vô Khư Tiễn của Lam Tiểu Bố vào thời gian tốt nhất lại không bắn ra, cái này khiến Tiết Đề nắm bắt được một tia sinh cơ mỏng manh.

Cho dù là vì kinh nghiêm chiến đấu của Lam Tiểu Bố không tốt, hay là vì nguyên nhân khác mà không bắn ra một tiễn này, nhưng đối với Tiết Đề mà nói, đây là tia sinh cơ duy nhất của hắn ta, hắn ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, thế đi chậm rãi của Lục Bạch Thương cũng nhanh chóng tăng lên, mà khí thế sát phạt thì càng lúc càng lăng lệ. Chỉ là khác với trước đó chính là, Lục Bạch Thương đang đánh về phía Lam Tiểu Bố đột nhiên đánh về phía Vô Khư Tiễn, cùng lúc đó, Tiết Đề điên cuồng lui lại, sau đó triệu hồi Thần Vị Môn.

Có tổn thương được Lam Tiểu Bố hay không không vội, hắn ta nhất định phải đảm bảo bản thân bình yên vô sự trước đã.

Cho đến giờ phút này, Tiết Đề mới hơi thở phào một hơi, hắn ta cũng có chút khó hiểu vì sao cho đến bây giờ Vô Khư Tiễn còn chưa bắn ra, thật ra thì trước khi hắn ta ra tay, chỉ cần Vô Khư Tiễn bắn ra, hắn ta vẫn sẽ vào thế yếu tuyệt đối, thậm chí là thân thể sụp đổ, nguyên thần cũng sẽ bị trọng thương. Mặc dù Lục Bạch Thương của hắn ta cũng có thể khiến thân thể Lam Tiểu Bố sụp đổ, nhưng tình cảnh của hắn ta tuyệt đối là càng thê thảm hơn Lam Tiểu Bố.

Một khi như vậy, sợ rằng tên Hồ Càn kia sẽ âm thầm ra tay với hắn ta. Đừng thấy ngoài mặt Hồ Càn khúm núm với hắn ta, trên thực tế chỉ cần hắn ta không còn năng lực phản kháng nữa, Hồ Càn sẽ là người đầu tiên muốn giết hắn ta.

Xa xa Hồ Càn cũng khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, trên thực tế Lam Tiểu Bố đã sớm bỏ qua thời cơ bắn Vô Khư Tiễn ra. Hắn ta không tin Lam Tiểu Bố thật sự bỏ qua thời cơ bắn Vô Khư Tiễn, nhưng hết lần này đến lần khác thì sự thật chính là như vậy.

Lam Tiểu Bố cố nén không bắn Vô Khư Tiễn ra, hắn biết chỉ cần mình bắn Vô Khư Tiễn ra, những tính toán trên đã thành công. Bởi vì Vô Khư Tiễn hắn bắn ra sẽ có chín phần cơ hội có thể xử lý thân thể của Tiết Đề, có ba phần cơ hội có thể khiến Tiết Đề thần hồn câu diệt.

Sỡ dĩ hắn không bắn Vô Khư Tiễn ra, chính là vì giờ phút này, Tiết Đề thu hồi Thần Vị Môn. Lúc Tiết Đề biết đối phó với mình khó khăn, nhất định sẽ lập tức thu hồi Thần Vị Môn lại.

Một khi hắn còn chưa hoàn toàn bắn giết chết Tiết Đề, nguyên thần Tiết Đề có thể dựa vào Thần Vị Môn mà nhanh chóng bỏ chạy. Nguyên thần của Tiết Đề được Thần Vị Môn cuốn đi, chắc chắn có thể xác định được vị diện hư không nào mới là an toàn nhất, chứ không phải truyền tống quay lại vùng vũng trụ của hắn. Có thứ chí bảo như Thần Vị Môn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiết Đề chạy thoát. Tiết Đề chạy thoát, vậy thì Thần Vị Môn sẽ vô duyên với hắn.

Cho nên hắn từ bỏ chuyện hủy đi thân thể Tiết Đề, chính là vì Thần

Vị Môn.

Sau khi lấy được Thần Vị Môn đến tay, hắn vẫn có cơ hội xử lý Tiết Đề. Sau khi hắn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bắn giết Tiết Đề, sẽ khiến Tiết Đề nắm bắt được một khe hở sinh cơ. Tiết Đề sẽ mượn cơ hội này để chuyển Lục Bạch Thương sang đánh về phía Vô Khư Tiễn, cái thao tác liên tục này, quả thật sẽ khiến Tiết Đề có thể phá vỡ sát ý khóa chặt từ Vô Khư Tiễn, cũng khiến cho Lam Tiểu Bố có thể phá vỡ sát ý khóa chặt của Lục Bạch Thương.

Ngay khi Lam Tiểu Bố phá đi sát ý khóa chặt của Lục Bạch Thương, lập tức mở thế giới của mình ra. Cho dù đồ trong thế giới đã bị cấm chế ngăn cách, nhưng cho dù là Tiết Đề hay là Hồ Càn, thậm chí là hơn 10.000 tu sĩ Nhân tộc cũng không rõ, vì sao Lam Tiểu Bố lại muốn làm loại chuyện não tàn này.

Chương 2712 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (3)

Nào có ai vào thời điểm đối địch lại đi mở thế giới của mình ra?

Chỉ có Tử Nguyên là mơ hồ hiểu ra, vì sao Lam Tiểu Bố lại làm như vậy.

Giờ phút này, Thần Vị Môn đã được Tiết Đề triệu hồi, trong nháy mắt biến mất tại chỗ cũ, chỉ một khắc sau, sắc mặt Tiết Đề lập tức thay đổi, hắn ta không cảm nhận được Thần Vị Môn xuất hiện trong tay mình, không chỉ như vậy, hắn ta dường như đã mất đi khống chế với Thần Vị Môn.

Cùng lúc đó, hắn ta dường như cảm nhận được lối vào thế giới của Lam Tiểu Bố có dao động đạo tắc Không Gian, bên trong dao động đạo tắc Không Gian kia hình như có ẩn chứa đạo vận của Thần Vị Môn. Chỉ là khi Tiết Đề đang muốn xem kỹ lại, thế giới của Lam Tiểu Bố đã biến mất.

Oanh! Sát ý đáng sợ từ Vô Khư Tiễn và Lục Bạch Thương va chạm vào nhau, cả vùng không gian này bắt đầu sụp đổ, không còn sát ý nghiền ép, tu sĩ Nhân tộc đều điên cuồng lui lại, cũng lúc đó, Nhân Hoàng thành cũng bắt đầu sụp đổ.

Bởi vì cho dù là Lam Tiểu Bố hay là Tiết Đề, đều không còn tiếp tục thôi động pháp bảo của mình nữa, sau khi Vô Khư Tiễn và Lục Bạch Thương khiến cho không gian sụp đổ thì vẫn còn đang tiếp tục mở rộng phạm vi hư không bị phá hỏng.

Lam Tiểu Bố đã đạt được mục tiêu chiến lược của mình, cất Vô Khư Tiễn đi. Hắn cũng không cần lo lắng, bây giờ hắn đã chiếm được thế chủ động. Thần Vị Môn ở chỗ hắn, thực lực của Tiết Đề chắc chắn sẽ giảm sút một cấp bậc.

Sắc mặt Tiết Đề vô cùng khó coi, bây giờ hắn ta đã hiểu, vì sao loại cường giả như Lam Tiểu Bố, nhưng lại không kịp thời bắn ra một mũi tên có thể hủy đi thân thể của hắn ta kia, hóa ra là bởi vì muốn lấy được Thần Vị Môn. Nếu như phải lựa chọn giữa việc bị hủy đi thân thể và Thần Vị Môn, hắn ta thật sự sẽ lựa chọn Thần Vị Môn. Bởi vì thân thể bị hủy, hắn ta có thể khôi phục lại, nhưng mà Thần Vị Môn đối với hắn ta mà nói thì thật sự rất quan trọng.

Cái này không chỉ là pháp bảo của hắn ta, mà còn liên quan đến chuyện hắn ta có thể bước vào bước thứ chín, thậm chí là cao hơn bước đại đạo thứ chín.

Những năm qua, Tiết Đề hắn ta không biết đã đi qua bao nhiêu vũ trụ, bước đại đạo thứ tám cũng đã gặp rất nhiều, nhưng còn bước đại đạo thứ chín, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy một người nào, chứ đừng nói là cao hơn cả bước đại đạo thứ chín.

Hắn ta quá bất cẩn, vẫn cho rằng cho dù Thần Vị Môn có đưa đến tay người khác, người khác cũng không thể lấy Thần Vị Môn đi được. Nhưng chuyện này hôm nay đã tát vào mặt hắn ta thật mạnh, trước khi người ta tiến vào vùng vũ trụ này, đã bắt đầu có ý đồ với Thần Vị Môn rồi.

Vô tình cố ý tụ lại, Thần Vị Môn của hắn ta đã bị cướp đi, thậm chí có thể nói là hắn ta đã chủ động đưa cho đối phương.

Cho đến giờ phút này, Tiết Đề mới biết rõ, thực lực của Lam Tiểu Bố chẳng những không kém hắn ta, mà thủ đoạn TRận Đạo cũng không kém hơn hắn ta… Không đúng, lý giải Trận Đạo của đối phương chắc hẳn mạnh hơn hắn ta. Nếu đổi thành hắn ta, cũng sẽ không có biện pháp tính toán chuẩn xác như vậy, vào thời điểm đối phương lấy Thần Vị Môn, Thần Vị Môn sẽ đi qua trận văn truyền tống, sau đó truyền tống vào trong thế giới của mình.

Hắn ta tốt xấu gì cũng đã góp nhặt vô cùng vô tận đạo tắc thiên địa, nhưng đạo niệm của hắn ta lại không thể nào nhìn trộm được chút dấu vết nào từ thế giới của Lam Tiểu Bố. Nói cách khác, đạo tắc thiên địa mà hắn ta thu thập được, so với đạo tắc thiên địa mà Lam Tiểu Bố tu luyện là hoàn toàn khác nhau. Cái này chỉ có một khả năng, đó chính là Lam Tiểu Bố tu luyện đại đạo tự thân. Tất cả đạo tắc đại đạo, đều do chính mình cảm ngộ hoặc diễn hóa ra.

Hít một hơi thật sâu, Tiết Đề ôm quyền với Lam Tiểu Bố, “Xin thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?”

TRước đó hắn ta đã từng nghe đến tên Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta hoàn toàn không để ý. Một kẻ chắc chắn phải chết, không có tư cách khiến Tiết Đề hắn ta ghi nhớ.

“Lam Tiểu Bố.” Lam Tiểu Bố cầm Trường Sinh Kích nện xuống đất, không hề cất Vũ Trụ Ma đi.

Tiết Đề cố gắng nói thật bình tĩnh, “Lam đạo hữu, giữa ta và ngươi chắc hẳn có chút hiểu lầm. Cái Thần Vị Môn này là bảo vật bản mệnh của ta, đạo hữu có thể trả Thần Vị Môn lại cho ta hay không? Ta đồng ý bồi thường cho đạo hữu bất cứ giá nào, cũng có thể đồng ý với mọi yêu cầu của đạo hữu.”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Tiết Đề, ngươi ngây thơ quá đó. Ngươi tùy ý tàn sát tu sĩ Nhân tộc ta, còn nhìn trộm đạo tắc thiên địa của vũ trụ Nhân tộc ta. Ha ha, bây giờ còn đòi ta trả lại Thần Vị Môn cho ngươi? Ngươi cảm thấy là mặt ngươi trắng, hay là mông người trắng?”

Cho dù bị Lam Tiểu Bố mỉa mai, Tiết Đề vẫn kìm nén lửa giận ngút trời của mình lại, hắn ta biết rõ, thực lực của mình không cách nào giữ Lam Tiểu Bố lại. Chỉ cần không thể giữ Lam Tiểu Bố lại, một khi Lam Tiểu Bố rời khỏi nơi này, tất nhiên sẽ luyện hóa Thần Vị Môn. Thần Vị Môn bị luyện hóa, Lam Tiểu Bố sẽ biết được bí mật của Thần Vị Môn, tuyệt đối sẽ không bao giờ trả Thần Vị Môn lại cho hắn ta.

Có thể nói cơ hội để hắn ta lấy lại được Thần Vị Môn, chỉ có vào lúc này mà thôi.

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Tử Nguyên ở đằng sau Lam Tiểu Bố, lập tức cười lạnh, “Ta nói sao mà Lam đạo hữu có thể lấy được Thần Vị Môn của ta, hóa ra là do có ngươi làm nội ứng.”

Nói thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng Tiết Đề hiểu rõ, cho dù Tử Nguyên có muốn làm nội ứng cũng không thể được. Bởi vì quá trình cướp đi Thần Vị Môn, Tử Nguyên không thể giúp được gì cả.

Tử Nguyên bình tĩnh nhìn Tiết Đề, giọng điệu lạnh lẽo, “Tiết Đề, giữa ngươi và ta thù sâu như biển. Ngươi không cần nói nhảm với ta, nếu có một ngày ta có thể giết ngươi, ta là người đầu tiên giết ngươi.”

Chương 2713 - Bí mật của Thần Vị Môn.

Tiết Đề khinh thường nói, “Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội.”

Nói xong thì hắn ta nhìn về phía Lam Tiểu Bố một lần nữa, “Lam đạo hữu, ta cho ngươi những thứ này, một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương, năm đầu đạo mạch cực phẩm, một món bảo vật Khai Thiên…”

Dừng lại một chút, hắn ta bổ sung, “Ta còn có đạo quả Vũ Trụ Thụ của Nhân tộc, cho ngươi một cái Vũ Trụ đạo quả chín vân. Tất cả những thứ này để trao đổi Thần Vị Môn, ngươi xem thế nào?”

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Không thể, nếu như muốn đánh thì tiếp tục, không đánh thì ta cần diệt tộc.”

Nói xong, ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Hồ Càn ở đằng xa, giọng điệu lạnh lẽo, “Tên đầu tiên ta cần diệt đương nhiên chính là Thú Hồn tộc, thứ hai chính là Đại Nguyên tộc.”

Trong lòng Hồ Càn lạnh lẽo, Lam Tiểu Bố mới có thể đánh nhau một chiêu với Tiết Đề, nhưng hắn ta biết rất rõ Lam Tiểu Bố là nhân vật như thế nào, đây là người mà hắn ta không thể chọc đến nổi đó. Nếu như Lam Tiểu Bố giết hắn ta, vậy thì chuyện diệt đi Thú Hồn tộc không phải là đang nói đùa. Càng khiến cho hắn ta sợ hãi chính là, Lam Tiểu Bố làm thế nào mà có thể lấy đi Thần Vị Môn của Tiết Đề? Đây quả thực là chuyện không thể nào xảy ra được.

“Thế nào, không đủ sao?” Giọng điệu Tiết Đề có chút giận dữ.

Lam Tiểu Bố cười ha ha, “Thứ mà ngươi nói ra, có vứt trên mặt đất ta cũng chẳng muốn nhặt, ngươi nói thử xem? Vũ Trụ đạo quả chín vân? Ha ha, ngươi nhìn xem đây là mấy vân?”

Nói xong, Lam Tiểu Bố tiện tay lấy ra một cái Vũ Trụ đạo quả, tung tung ở trên tay.

Ánh mắt Tiết Đề rụt lại, những người khác ở trong vùng vũ trụ này không biết đến Vũ Trụ đạo quả, nhưng hắn ta thì biết rất rõ. Trong tay Lam Tiểu Bố chẳng những là Vũ Trụ đạo quả, mà còn là một cái Vũ Trụ đạo quả mười vân.

Vũ Trụ đạo quả mười vân, hắn ta cũng chỉ mới nghe nói qua, nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể tiện tay lấy ra, có thể thấy được Lam Tiểu Bố ở trong vùng vũ trụ Nhân tộc kia, tuyệt đối là một nhân vật nghịch thiên.

“Còn về Hỗn Độn Quy Tắc Tương và đạo mạch cực phẩm, cần ta lấy một đống ra cho ngươi xem không?”

Tiết Đề nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, “Nói vậy thì ngươi không có ý định trả đồ lại cho ta?”

Sát ý từ Trường Sinh Kích trong Lam Tiểu Bố đột nhiên tăng mạnh, “Tiết Đề, ngươi tàn sát tu sĩ Nhân tộc ta, cướp đi vận may của tu sĩ Nhân tộc ta, cướp đi đạo tắc Vũ Trụ Nhân tộc ta, ngươi còn muốn thứ gì? Ngươi cho rằng hôm nay ta sẽ tha cho ngươi sao?”

Nói xong, Trường Sinh Kích cuốn lên đạo tắc Sát Phạt đầy trời.

Lam Tiểu Bố nói Thần Vị Môn cướp đi vận may vũ trụ của Nhân tộc, đây chẳng qua là cố ý nói bừa mà thôi. Tiết Đề nghe thấy, trong lòng đột nhiên giật thót, bởi vì Thần Vị Môn thật sự có thể cướp đi vận may của Nhân tộc, chẳng những cướp đoạt vận may của Nhân tộc, mà còn có thể cướp đi vận may tại vùng vũ trụ của Nhân tộc.

Cái này không chỉ là cướp đi vận may của vũ trụ Nhân tộc, cho dù là vùng vũ trụ bây giờ nơi bọn hắn đang đứng, vận may cũng đang từ từ bị cướp đoạt. Rất nhiều chuyện Lam Tiểu Bố còn chưa tiếp xúc đến, nhưng mà Tiết Đề biết rất rõ. Bất kỳ vùng vũ trụ mênh mông nào, cũng có vận may tồn tại. Một khi vận may bị cướp đoạt đến một mức độ nào đó, vùng vũ trụ này sẽ có dấu hiệu sụp đổ, mà nguyên nhân chủ yếu bên trong đó, chính là vì hắn ta cướp đi quá nhiều vận may của vùng vũ trụ đó.

Đây chính là một trong những bí mật chủ yếu của Thần Vị Môn, làm sao Lam Tiểu Bố biết được?

Lúc này Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố đã đánh tới, Tiết Đề vội vàng lấy Lục Bạch Thương ra.

Chỉ là trong lòng Tiết Đề đang nghĩ đến Thần Vị Môn, không có tâm tình chiến đấu, mà Lam Tiểu Bố vừa ra tay đã là thần thông sát phạt đỉnh cấp Giác âm Sát. Lần này, Lam Tiểu Bố khẳng định Hồ Càn bên cạnh sẽ không dám ra tay, cho nên lúc này đã dốc hết toàn lực ra đối phó với Tiết Đề. Cho dù không thể giết chết Tiết Đề, chỉ cần khiến Tiết Đề trọng thương, mục đích hôm nay đã đạt được.

Sát mang từ Trường Sinh Kích nổ tung, trừ đạo âm sát phạt ban đầu, trong vùng không gian mênh mông này, chỉ còn lại khí thế tử vong đầy máu tanh do trường kích cuốn lên.

KHông gian vốn dĩ đang còn mùi máu vẫn chưa tản đi, sau khi bị Vô Khư Tiễn và Lục Bạch Thương công phá, chẳng những mặt đất đã bị phá hủy bừa bãi, cho dù là quy tắc thiên địa cũng đã trở nên vô cùng lộn xộn.

Một kích này của Lam Tiểu Bố đánh ra, huyết sát cuốn lên, không gian ngột ngạt. Lĩnh vực sát thế từ Trường Sinh Kích mở rộng, chỉ có tử vong và than khóc. Không gian Trường Sinh Kích cuốn lên, trừ sát thế xé rách ra, không còn bất cứ thứ gì tồn tại.

Giác âm Sát Phạt lên, vạn lý phong hào huyết tương y. Trời cao không thôi, kích ta ra lúc vạn thanh sát!

Tất cả mọi thủ đoạn, trước sát thế từ trường kích này, chỉ có thể gục xuống.

Hồ Càn ở nơi xa không hề động đậy, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì thở dài một tiếng, nếu như không phải bởi vì Lam Tiểu Bố muốn tiêu diệt Thú Hồn tộc, hắn ta đã sớm quay người rời đi rồi.

Lục Bạch Thương của Tiết Đề rõ ràng đã không còn chút ý chí chiến đấu nào cả, mà Trường Sinh Kích của Lam Tiểu Bố thì dường như đã dùng sát thế khóa lại toàn bộ sống và chết của vùng không gian này lại.

Cho đến giờ phút này, Tiết Đề mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, Lục Bạch Thương điên cuồng cuốn lên đạo tắc đại đạo đánh ra. ĐỐi phương rõ ràng là muốn giết hắn ta mới cam tâm, mà hắn ta thì lại đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể lấy lại Thần Vị Môn.

Oanh! Đạo tắc Sát Phạt từ Lục Bạch Thương và Giác âm Sát từ Trường Sinh Kích va chạm vào nhau, không gian xung quanh không ngừng bị nứt vỡ, đây là đạo tắc sát thế nghiền ép.

Chương 2714 - Hồ Càn nhập đội.

Toàn thân Tiết Đề lạnh lẽo, hắn ta lại lâm vào lĩnh vực sát thế của Lam Tiểu Bố một lần nữa. Trong cái lĩnh vực sát thế từ Trường Sinh Kích này, trường kích của đối phương chính là chúa tể, tất cả mọi tồn tại trong không gian này, gặp trường kích đánh tới, đều phải thần phục.

Đạo tắc thần thông va chạm, bởi vì Tiết Đề không có tâm tình chiến đấu, đạo niệm bị ảnh hưởng, đạo tắc thương ý của Lục Bạch Thương giống như vỏ trứng gà, trước Giác âm Sát không có chút năng lực chống cự nào cả.

Răng rắc! Lục Bạch Thương bị Trường Sinh Kích đánh gãy, một đạo huyết quang nổ tung, Tiết Đề lập tức biến mất trong huyết quang này.

Lam Tiểu Bố không đuổi theo, giữ lại một cánh tay của Tiết Đề cũng đã tốt rồi. Nếu như Tiết Đề không bị hồn bay phách lạc, vậy thì Tiết Đề muốn đi, hắn ta thật sự không thể nào xử lý được một cánh tay của Tiết Đề.

Tiết Đề bỏ chạy, Lam Tiểu Bố không hề ngăn cản, nếu như hắn ngăn cản, Vũ Trụ Ma có thể cản được một chút. Nhưng mà Lam Tiểu Bố có thể đoán được, cho dù Vũ Trụ Ma có thể chặn lại, cũng chỉ có thể khiến thân thể Tiết Đề bị phá nát mà thôi. Muốn hoàn toàn xử lý được Tiết Đề, đây là chuyện không thực tế.

ĐỐi với Tiết Đề mà nói, thân thể bị phá đi thê thảm đến mức nào, trên người hắn ta chắc hẳn cũng có bảo vật đỉnh cấp để khôi phục. Nhìn hắn ta có Hỗn Độn Quy Tắc Tương là biết, thân thể bị phá vỡ đối với Tiết Đề mà nói, không phải là vấn đề gì lớn.

Cho nên Lam Tiểu Bố dứt khoát không kích phát Vũ Trụ Ma, chính là vì Hồ Càn vẫn chưa đi.

Tiết Đề có lợi hại đến đâu, cũng sẽ không mãi ở lại một vùng vũ trụ này, ngược lại là hồ Càn, đây mới là một trong những bá chủ của vùng vũ trụ này.

Nhìn thấy Lam Tiểu Bố thật sự chiến thắng Tiết Đề, Tử Nguyên kích động siết chặt tay thành nắm đấm. Hắn ta biết Lam Tiểu Bố rất mạnh, cũng không ngờ Lam Tiểu Bố lại mạnh đến mức có thể đối kháng được với Tiết Đề. Từ khi hắn ta tu đạo cho đến nay, tu sĩ mạnh nhất mà hắn ta từng gặp, đó chính là Tiết Đề.

Lam Tiểu Bố có thể đánh lại Tiết Đề, tương lai tuyệt đối sẽ là chúa tể vũ trụ, ít nhất là một trong những chúa tể của vũ trụ. Bị trấn áp dưới Thần Vị Môn lâu như vậy, Tử Nguyên hiểu biết sâu rộng hơn người khác rất nhiều, hắn ta biết rõ trong vũ trụ mênh mông này, đi theo một nhân vật mạnh mẽ, là chuyện quan trọng đến mức nào.

Nếu như nói Tử Nguyên chỉ kích động, vậy thì Di Kỷ thì hoàn toàn trợn tròn mắt. Đừng thấy Thần Vị Môn đã lừa bọn hắn, nhưng hắn ta biết rất rõ, Thần Vị Môn cường đại đến mức nào. Thần Vị Môn có thể dung nhập đạo tắc thần vị vào trong Thiên Nhai, khiến tất cả mọi người cho rằng, chỉ cần vượt qua được Thần Vị Môn là sẽ có được thần vị. Vậy thì đã nói rõ Thần Vị Môn này có cùng cấp bậc với vũ trụ mênh mông, thậm chí là có cấp bậc càng cao hơn.

Thần Vị Môn là của Tiết Đề, sau khi hắn ta đến Nhân Hoàng thành rồi, mới loáng thoáng đoán được một chút. Tiết Đề lại càng là cường giả vô thượng, chỉ cần là người Tiết Đề muốn giết, trên cơ bản không ai có thể tránh thoát.

Một cường giả như vậy, lại bị Lam Tiểu Bố cướp đi Thần Vị Môn ngay trước mặt, còn bị Lam Tiểu Bố đánh trọng thương mà chạy trốn.

Đừng thấy Thần Vị Môn ở trong tay Tiết Đề là lừa người, lừa tu sĩ Nhân tộc tiến vào vùng vũ trụ này đi tìm đường chết, nhưng Thần Vị Môn thật sự có năng lực khóa chặt thần vị. Mặc dù hắn ta chưa từng tiếp xúc đến Thần Vị Môn, dựa vào kiến thức nhiều năm, cũng có thể đoán được một chút.

Nhất định phải đi theo Lam Tiểu Bố lăn lộn, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Năm đó Thần Vị Môn đã đưa ra đạo tắc thần vị hư giả, có ai không tin? Lam Tiểu Bố vẫn có thể quay lưng đi, có thể thấy được người ta đã sớm biết thần vị của Thần Vị Môn có vấn đề.

“Lam đạo hữu đại triển thần uy, thật sự khiến Hồ Càn không theo kịp.” Hồ Càn đi đến cúi người hành lễ với Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố từ tốn nói, “Ngươi là Thú Hồn tộc?”

“Đúng vậy, Thú Hồn tộc ta quả thật không tốt, những năm qua đã đắc tội với tu sĩ Nhân tộc rất nhiều. Hồ Càn ta làm Đạo Tổ của Thú Hồn tộc, không thể trốn tránh trách nhiệm được.” Hồ Càn hạ thấp tư thái của mình xuống rất nhiều.

Lam Tiểu Bố nói, “Trách nhiệm hay không trách nhiệm thật ra đều đã qua, ta cũng không để ý. Ta chỉ dự định diệt Thú Hồn tộc của ngươi đi, như vậy thì cũng chỉ là cát bụi trở về với cát bụi mà thôi, không có cái gì phải tranh luận.”

Sắc mặt Hồ Càn khó coi, hắn ta hiểu rõ ràng, lời Lam Tiểu Bố nói là thật, không có nói bừa nửa chữ nào. Chỉ dựa vào thủ đoạn Lam Tiểu Bố có thể đánh lui Tiết Đề lúc trước, cộng thêm Lam Tiểu Bố có khả năng lấy đi Thần Vị Môn, muốn diệt đi Thú Hồn tộc, ai có thể ngăn cản?

Người của Thú Hồn tộc có thể ngăn cản được Lam Tiểu Bố chỉ có một, đó chính là Hồ Càn hắn ta. Hắn ta có bao nhiêu cân lượng, trong lòng hắn ta biết rõ hơn ai hết, Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng nghiền ép hắn ta. Tiết Đề có lẽ có thể bỏ chạy trừ trong tay Lam Tiểu Bố, nhưng mà hắn ta ở trong tay Lam Tiểu Bố, chắc chắn không có cơ hội bỏ chạy.

Ít nhất thì hắn ta biết rõ, Vũ Trụ Ma đang khóa vùng không này này lại vẫn còn chưa được kích phát, không phải là vì Vũ Trụ Ma vô dụng với Tiết Đề, mà là vì cái Vũ Trụ Ma này giữ lại là để đối phó với Hồ Càn hắn ta. Trừ cái đó ra, Lam Tiểu Bố còn có một mũi tên, cái mũi tên kia quá đáng sợ, hắn ta khẳng định một khi mình bị sát ý từ mũi tên kia khóa chặt, tuyệt đối không thể nào tránh thoát được.

Hồ Càn hít một hơi thật sâu, hắn ta biết cứng rắn chống đối chỉ có thể khiến Thú Hồn tộc bị diệt càng nhanh hơn, hắn ta nhất định phải thỏa hiệp.

Chương 2715 - Hồ Càn nhập đội. (2)

“Lam đạo hữu, chuyện đã phạm phải, Thú Hồn tộc ta cần phải làm gì, thì Lam đạo hữu mới bỏ qua cho Thú Hồn tộc ta? Nếu như Thú Hồn tộc ta có thể làm được, Thú Hồn tộc ta đảm bảo sẽ không từ chối.” Hồ Càn nói câu này đã mất đi hết sức lực.

Nếu như thật sự không được, vậy thì chỉ có thể liều mạng một lần.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía Hồ Càn, suy nghĩ một chút rồi nói, “Muốn bảo vệ Thú Hồn tộc, cũng không phải là không có khả năng. Nhưng mà có hai điều kiện, chỉ cần Thú Hồn tộc có thể làm được, ta sẽ không diệt Thú Hồn tộc ngươi.”

“Mong Lam đạo hữu nói rõ.” Hồ Càn giật mình, đây là cơ hội duy nhất.

Lam Tiểu Bố nói, “Thứ nhất, trước đó mấy chục vạn đại quân của Đại Nguyên tộc đến diệt Nhân Hoàng thành, đương nhiên, bọn hắn đã bị ta tiêu diệt…”

Nói đến đây, Lam Tiểu Bố dừng lại, không tiếp tục nói hết, hắn muốn nhìn xem Hồ Càn có biết điều này hay không. Nếu như Hồ Càn giả vờ không biết, hắn lười nói nhảm với đối phương nữa, diệt Thú Hồn tộc trước rồi lại diệt Đại Nguyên tộc. Nhân tộc có thể tiếp tục sống sót ở nơi này hay không, đó là chuyện của chính Nhân tộc, hắn cũng không phải bảo mẫu.

Nếu như Hồ Càn biết điều, vậy thì không gì tốt hơn. Chỉ cần Thú Hồn tộc đối kháng Đại Nguyên tộc, tương lai cơ hội sinh tồn của Nhân tộc ở chỗ này sẽ lớn hơn.

Bản lĩnh lớn nhất của Nhân tộc, chính là sinh tồn khi xảy ra lục đục với nhau. A, còn có các loại nội đấu, bọn hắn có thể đấu tranh ở các nơi khác nhau. Như vùng vũ trụ mà khắp nơi đều bền chắc như thép thế này, Nhân tộc không dễ sinh tồn lắm.

Hồ Càn rõ ràng đã nghe ra được ý của Lam Tiểu Bố, hắn ta không chút do dự nói thẳng, “Chỉ cần Lam đạo hữu đồng ý giúp đỡ ngăn cản cường giả đỉnh cấp của Đại Nguyên tộc, Thú Hồn tộc ta có thể diệt đi Đại Nguyên tộc.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Rất tốt, ngươi rất biết điều. Điều kiện thứ hai là, tất cả gia hỏa đoạt xá Nhân tộc của Thú Hồn tộc, đều đứng ra cho ta, ta muốn tiêu diệt.”

“ĐƯợc.” Hồ Càn lập tức đồng ý điều kiện của Lam Tiểu Bố.

Không có ai hiểu rõ hơn hắn ta, Thú Hồn tộc đoạt xá Nhân tộc mặc dù có thể tiếp tục tăng tu vi của mình lên, nhưng đây cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Lựa chọn tốt nhất chính là giống như hắn ta, lấy đạo diễn thể, bước vào bước đại đạo thứ tám.

Nếu không, thần hồn và thân thể không thể nào phù hợp được, cho dù là bước vào bước đại đạo thứ bảy, cũng chỉ là một cái xác không. Đây là lý do vì sao bước đại đạo thứ bảy của Thú Hồn tộc, so với bước đại đạo thứ bảy của Đại Nguyên tộc và Địa tộc kém hơn. Hơn nữa đoạt xá thì sẽ chỉ có cực hạn là bước đại đạo thứ bảy, không có khả năng bước vào bước đại đạo thứ tám.

Đương nhiên, nếu như không có Lam Tiểu Bố can thiệp, chuyện đoạt xá Nhân tộc đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Dù sao thì có thể đến được bước đại đạo thứ bảy, đã vô cùng tốt rồi. Người người đều đến bước đại đạo thứ tám, vậy thì không thực tế chút nào. Nếu có một ngày, khắp Thú Hồn tộc đều là bước đại đạo thứ bảy, những chủng tộc còn lại dựa vào đâu mà đấu với Thú Hồn tộc?

“Hồ đạo hữu là người hiểu chuyện, đã như vậy thì Hồ đạo hữu chờ một chút.”

Sau khi Lam Tiểu Bố nói xong thì lại quay lưng nói với đông đảo tu sĩ Nhân tộc, “Nhân Hoàng thành đã bị diệt, Đại Nguyên tộc và ĐỊa tộc chẳng mấy chốc nữa cũng sẽ biến mất khỏi nơi này, người nào đồng ý xông xáo ở vùng vũ trụ này, bây giờ có thể tự rời đi. Qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ quay lại nơi này, nếu có vấn đề gì, ta sẽ làm chủ cho mọi người.”

Chuyện quay lại đây là không có khả năng, những lời này Lam Tiểu Bố nói ra, chính là để cho Hồ Càn nghe.

“Đa tạ Lam đạo chủ.” Đông đảo tu sĩ Nhân tộc khom người cảm tạ, sau đó rời đi.

Nếu như có thể, tu sĩ Nhân tộc đương nhiên sẽ đồng ý trở lại vũ trụ Nhân tộc. Đáng tiếc là khả năng này không lớn, bởi vì vũ trụ Nhân tộc đang bị niết hóa, bây giờ quay về đó chính là đi tìm chết.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Nhân Hoàng thành chỉ còn lại hơn vạn người. Hơn vạn người này, trên cơ bản đều là người ở Trường Sinh Thánh Đạo thành. Cho dù Lam Tiểu Bố đi đến đâu, bọn hắn đều sẽ đi theo Lam Tiểu Bố.

“Lam huynh, ta cũng không có nơi nào để đi, muốn đi theo Lam huynh rời khỏi nơi này.” Di Kỷ chủ động tiến lên thi lễ.

Lúc trước tu vi của hắn ta có thể dễ dàng nghiền ép Lam Tiểu Bố, bây giờ tu vi của Lam Tiểu Bố có thể dễ dàng nghiền ép hắn ta. Lúc trước tu vi của Lam Tiểu Bố chênh lệch với hắn ta bao nhiêu, bây giờ tu vi của hắn ta và Lam Tiểu Bố chênh lệch với nhau lớn bấy nhiều, thậm chí là chênh lệch còn lớn hơn.

Lam Tiểu Bố cười ha ha một tiếng, “Nếu như Di Kỷ đạo hữu đồng ý đi theo ta, vậy đương nhiên hoan nghênh.”

Lúc nói chuyện, Lam Tiểu Bố đã cất Vũ Trụ Ma đi, đồng thời lấy Thất Giới Thạch ra. “Người đồng ý đi cùng ta, mời lên Thất Giới Thạch.”

Người ở lại không chút do dự, đều lần lượt nhảy lên Thất Giới Thạch. Vạn người tiến vào Thất Giới Thạch, Thất Giới Thạch nhìn qua vô cùng lớn.

Chờ đám người lên Thất Giới Thạch rồi, lúc này Lam Tiểu Bố mới nói với Hồ Càn, “Hồ đạo hữu, đi thôi, bây giờ đi diệt Đại Nguyên tộc.”

“Được, mời Lam đạo hữu đi theo ta, ta ở phía trước dẫn đường.” Hồ Càn dường như không có chút do dự nào, cùng lúc đó, hắn ta đã phát ra một đạo tin tức.

…

Đại Nguyên tộc, ở vùng vũ trụ mênh mông này, được xem như chủng tộc đứng thứ hai, trừ Thú Hồn tộc ra, chính là Đại Nguyên tộc. Cường giả bước đại đạo thứ bảy của Đại Nguyên tộc mặc dù không nhiều như Thú Hồn tộc, nhưng cũng có một cường giả bước đại đạo thứ tám.

Bởi vì là đại chủng tộc đứng thứ hai, nơi Đại Nguyên tộc chiếm cứ cũng là nơi có nguyên khí thiên địa nồng đậm và quy tắc thiên địa hoàn thiện nhất trong vùng vũ trụ này.

Có Hồ Càn dẫn đường, khi Lam Tiểu Bố đến bên ngoài giới vực của Đại Nguyên tộc, Đại Nguyên tộc rõ ràng đã sớm nhận được tin tức. Lúc này, gần ngàn vạn quân tu sĩ Đại Nguyên tộc, có Đạo Tổ Đại Nguyên tộc dẫn đầu, đang đứng ở bên ngoài hộ trận giới vực của Đại Nguyên tộc.

Chương 2716 - Hai tộc đại chiến.

Trước ngàn vạn đại quân Đại Nguyên tộc, có một nam tử tóc đỏ đang đứng. Người Đại Nguyên tộc đều có ba mắt, cái này Lam Tiểu Bố đã biết, nhưng mà tên tu sĩ Đại Nguyên tộc trước mắt này so với Đại Nguyên tộc bình thường có chút khác biệt, bởi vì con mắt thứ ba của gia hỏa này lại nhắm. Không chỉ như vậy, gia hỏa này có năm ngón tay, cũng không phải là bốn ngón tay. Đạo vận quanh người hùng hậu, rõ ràng là một bước đại đạo thứ tám.

“Là ngươi giết hộ pháp Đình Nguyệt Nhân của Đại Nguyên tộc ta, tàn sát mấy chục vạn sinh mệnh của Đại Nguyên tộc ta?” Nam tử tóc đỏ nhìn chằm chằm Lam Tiểu Bố, giọng nói lạnh lẽo.

Chỉ một câu, đã định ra Lam Tiểu Bố là người tàn sát Đại Nguyên tộc.

Lam Tiểu Bố còn đang quan sát đạo vận trên người nam tử tóc đỏ này, hắn cảm thấy dao động đạo vận của gia hỏa này hình như có chút quen thuộc, Hồ Càn chạy đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói, “Lam huynh, người này là Trúc Phần, cường giả đệ nhất của Đại Nguyên tộc, bước đại đạo thứ tám. Thủ đoạn mạnh nhất chính là lĩnh vực Nhập Mộng, có thể khiến đối thủ mê mang trong lĩnh vực Đại Mộng, đồng thời để lộ đạo tắc đại đạo của mình ra, sau đó bị hắn dễ dàng nghiền sát.”

Trên thực tế, Hồ Càn cũng có chút kiêng kị với gia hỏa này, một khi chìm vào trong lĩnh vực Nhập Mộng của đối phương, trên cơ bản chính là cục diện hữu tử vô sinh.

Đạo tắc Đại Mộng? Đây không phải là một nhánh của Hôi Trực kia sao? Lam Tiểu Bố thầm nghĩ, ngay cả lão tổ Hôi Trực ở trước mặt hắn cũng phải co lại, gia hỏa này mà cũng dám nghĩ đến chuyện chơi Đại Mộng Đạo trước mặt mình sao?

“Hồ Càn, sao ngươi lại giúp Nhân tộc này?” Trúc Phần vẫn không hiểu vì sao Hồ Càn lại muốn đứng bên phía Lam Tiểu Bố, cho nên hắn ta vẫn không nói gì.

Trước đó hắn ta âm thầm suy đoán, chắc hẳn Hồ Càn đang lừa Lam Tiểu Bố, sau đó liên thủ với hắn ta lén xử lý Lam Tiểu Bố. Bây giờ hắn ta mới hiểu được, Hồ Càn thật sự là đứng bên phía Lam Tiểu Bố, đây là đang muốn đối phố với Đại Nguyên tộc hắn ta.

Hồ Càn từ tốn nói, “Ta và Lam huynh vừa gặp đã thân, hơn nữa Nhân tộc vẫn luôn an phận thủ thường, chưa bao giờ vượt quá giới hạn. Đại Nguyên tộc ngươi lại phát đại quân tu sĩ muốn diệt Nhân Hoàng thành, ha ha, ác giả ác báo.”

Nghe thấy Hồ Càn nói ác giả ác báo, Trúc Phần suýt chút nữa thì tức giận đến mức cười lớn. Thú Hồn tộc làm những chuyện dơ bẩn kia, có cái nào tốt hơn Đại Nguyên tộc chứ?

Ngay khi Trúc Phần sắp tức chết, từ hư không đằng xa đột nhiên truyền đến từng đợt dao động, lập tức có một chiếc chiến hạm đột ngột xuất hiện.

Ánh mắt Trúc Phần rụt lại, đây là đại quân Thú Hồn tộc?

Rất nhanh, đã có quân tu sĩ của Thú Hồn tộc lít nha lít nhít xuất hiện trên chiến hạm đã xác nhận suy đoán Trúc Phần, đây chính là đại quân Thú Hồn tộc. Hơn nữa theo vòng xoáy truyền tống trên hư không, chiến hạm đến đây càng lúc càng nhiều.

Thú Hồn tộc có trận môn truyền tống, loại phương thức truyền tống này, tuyệt đối là chiến lệnh cao cấp nhất của Thú Hồn tộc.

Quả nhiên, mấy trăm vạn đại quân xuất hiện ở trong hư không, Trúc Phần đã xác định, Thú Hồn tộc thật sự muốn giúp tên Nhân tộc trước mắt này đến đối phó với Đại Nguyên tộc.

“Hồ Càn, ngươi điên rồi sao?”Trúc Phần chưa từng nhìn thấy tình cảnh Lam Tiểu Bố dạy dỗ Tiết Đề, cho nên hoàn toàn không hiểu vì sao Hồ Càn lại làm như vậy, cái này hoàn toàn không thể nói lý được.

Hồ Càn cười lạnh, điên rồi? Nếu như hắn ta không làm như vậy thì mới là điên rồi. Hắn ta khẳng định, nếu như mình không làm như vậy, sau khi Lam Tiểu Bố diệt đi Đại Nguyên tộc rồi, tiếp theo sẽ diệt đi Thú Hồn tộc hắn ta. Còn Hồ Càn hắn ta, chỉ sợ ngay cả cơ hội nhìn thấy Thú Hồn tộc bị diệt cũng không có. Ha ha, đạo hữu chết còn hơn bần đạo chết, cho dù Hồ Càn hắn ta có là đồ ngốc, cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

“Kính chào Đạo Tổ.” Bốn tên tu sĩ bước đại đạo thứ bảy của Thú Hồn tộc chỉnh đốn xong quân tu sĩ, đầu tiên là đến trước mặt Hồ Càn, khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố nhìn qua một chút, mấy tên bước đại đạo thứ bảy của Thú Hồn tộc này kém Hồ Càn xa lắc. Bốn tên bước đại đạo thứ bảy trước mặt này, đạo vận quanh thân hai người có chút lộn xộn, rõ ràng là khi đoạt xá tu sĩ Nhân tộc, không thể dung hợp hoàn mỹ thần hồn cùng thân thể. Có thể bước vào bước đại đạo thứ bảy, đã là may mắn rồi.

Còn hai người kia thì dung hợp không tệ lắm, ít nhất thì không cảm nhận được đạo tắc của Thú Hồn tộc.

Hồ Càn gật đầu, đi đến trước mặt Lam Tiểu Bố khom người thi lễ, “Lam huynh, đại quân Thú Hồn tộc ta đã đến, mong Lam huynh chỉ bảo.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi dẫn theo bọn hắn lập tức tiêu diệt toàn bộ Đại Nguyên tộc, còn về Trúc Phần, giữ lại để cho ta là được.”

Trên thực tế, có Lam Tiểu Bố đối phó với Trúc Phần, bên phía Hồ Càn hoàn toàn không cần đến đội quân lớn như vậy, thậm chí một mình Hồ Càn cũng có thể diệt đi toàn bộ Đại Nguyên tộc. Hồ Càn vẫn gọi đại quân đến đây, chính là muốn làm cho Lam Tiểu Bố xem, hắn ta đã hoàn toàn đầu phục Lam Tiểu Bố.

“Các thánh quân của Thú Hồn tộc ta, các ngươi đều biết cho đến bây giờ, Đại Nguyên tộc vẫn luôn lén lút tàn sát tu sĩ vô tội của Thú Hồn tộc ta chứ? Sau khi ta điều tra ra, bọn hắn còn muốn đối phó ta. Hôm nay Thú Hồn tộc ta và Nhân tộc liên thủ, diệt đi Đại Nguyên tộc, báo thù rửa hận cho Thú Hồn tộc ta. Từ hôm nay trở đi, Thú Hồn tộc ta sẽ tương thân tương ái với Nhân tộc, tuyệt đối không được vô cớ tàn sát một Nhân tộc đồng minh nào.” Hồ Càn cao giọng nói ra.

“Tuân theo thánh mệnh của Đạo Tổ.” Mấy trăm vạn đại quân tu sĩ cũng đáp lời.

“Vậy thì thánh quân Thú Hồn tộc ta, giết!” Hồ Càn ra lệnh một tiếng, dẫn đầu xông ra ngoài.

Chương 2717 - Hai tộc đại chiến. (2)

Lam Tiểu Bố vô cùng hài lòng với biểu hiện của Hồ Càn. Là một Đạo Tổ, chẳng những lao lên công kích đầu tiên, hơn nữa còn ở trước mặt đông đảo tu sĩ Thú Hồn tộc, thừa nhận kết đồng minh với Nhân tộc.

Trúc Phần nổ đom đóm mắt, vung tay lên lấy Liệt Hồn đao, nghiêm nghị quát, “Đại Nguyên tộc ta cho đến bây giờ đều không phải là ai muốn bắt nạt thì có thể bắt nạt được, thánh quân Đại Nguyên tộc ta, nghe theo hiệu lệnh của ta, giết sâu kiến Thú Hồn tộc kia!”

Nói xong, cũng đi đầu xông về phía Hồ Càn.

Đại Nguyên tộc phát triển ở vùng vũ trụ này, đã trải qua lịch sử giết chóc mà nên.

Đừng thấy Trúc Phần nói quân tu sĩ Đại Nguyên tộc cùng nhau công kích, nhưng trên thực tế, chỉ cần công kích rồi, các tướng lĩnh của Đại Nguyên tộc sẽ tạo ra đại trận tàn sát hoàn mỹ. Đây là kinh nghiêm lâu năm của bọn hắn, hoàn toàn không cần phải chỉ huy.

Đối với Thú Hồn tộc mà nói, kinh nghiệm chiến đấu kém hơn Đại Nguyên tộc rất nhiều. ĐỐi với đại quân Thú Hồn tộc mà nói, đại quân tu sĩ tác chiến, trận hình hoàn toàn không quan trọng. Quan trọng là, người dẫn quân mạnh như thế nào. Bây giờ Hồ Càn dẫn quân, cho dù một mình hắn ta, chỉ cần không có bước đại đạo thứ tám ngăn cản hắn ta, hắn ta cũng có thể diệt đi Đại Nguyên tộc.

Sự thật cho đến nay, Thú Hồn tộc cũng đều làm như vậy. Cường giả lĩnh quân đi đầu diệt đi chỉ huy của đối phương, sau đó đại quân cùng nhau tiến lên, lần nào cũng đúng.

Lam Tiểu Bố xem xét hai đại quân chiến đấu, đã biết nếu như hắn không ra tay, lần này toàn quân Thú Hồn tộc sẽ bị diệt.

Một bên là cùng nhau tiến lên, một bên đã tạo thành trận hình đại trận tiền trung hậu, mục đích là tàn sát đại quân Thú Hồn tộc.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Lam Tiểu Bố lại không muốn ra tay, hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu như chờ Đại Nguyên tộc đồ sát Thú Hồn tộc rồi, sau đó hắn là diệt đi toàn bộ Đại Nguyên tộc, chẳng phải là sạch sẽ rồi sao? Nhưng mà ý nghĩ này nhanh chóng bị Lam Tiểu Bố bỏ đi.

Không phải là hắn không có khả năng làm như vậy, cũng không phải là bệnh đạo đức trỗi dậy. Mà là vì một khi hắn làm như vậy, Nhân tộc sẽ không còn đường sống ở trong vũ trụ này.

Hắn không thể mãi mãi ở lại nơi này, nơi này không chỉ có mỗi Thú Hồn tộc và Đại Nguyên tộc, tương lai sau khi hắn đi rồi, tu sĩ Nhân tộc nhất định sẽ là đối tượng người người đánh giết.

Nhìn thấy Hồ Càn vẫn sử dụng biện pháp cũ toàn quân xuất kích cũ rích, khóe miệng Trúc Phần lộ ra tia cười lạnh, chỉ cần hắn ta ngăn cản Hồ Càn, tu sĩ Thú Hồn tộc chỉ có thể chờ bị tàn sát. Còn tên Nhân tộc Lam Tiểu Bố kia, ha ha, hắn ta đã sớm chuẩn bị xong 100.000 cái đại trận KHốn Sát, 100.000 đại trận KHốn Sát này có hai tên bước đại đạo thứ bảy phụ trách đầu đuôi, quan trọng nhất là có một món bảo vật vây giết. Cho dù không thể xử lý được Lam Tiểu Bố, cũng đủ để ngăn chặn Lam Tiểu Bố. Chỉ cần hắn ta giết chết Hồ Càn, hoặc là đại quân Đại Nguyên tộc tàn sát hết đại quân Thú Hồn tộc, hắn ta sẽ có thời gian bóp chết Lam Tiểu Bố.

Theo Trúc Phần, Lam Tiểu Bố có thể giết được Đình Nguyệt Nhân, có lẽ là vì thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh trong số bước đại đạo thứ bảy, nhưng phần lớn chắc hẳn là dựa vào thủ đoạn Trận Đạo.

Khiến Trúc Phần không ngờ được là, Hồ Càn vậy mà lại bỏ qua hắn ta, vọt thẳng vào trong đại quân tu sĩ Đại Nguyên tộc.

Trúc Phần giận dữ, Hồ Càn nghĩ hay thật, nếu như hắn ta mặc cho Hồ Càn đi chém giết cường giả Đại Nguyên tộc như vậy, Đại Nguyên tộc hắn ta chẳng phải là chờ bị giết sạch hay sao?

“Đối thủ của ngươi là ta.” Khiến Trúc Phần không ngờ được là, hắn ta vừa mới bước ra một bước, không gian đã lập tức bị lĩnh vực cường đại khóa lại, Lam Tiểu Bố xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Đáng chết.” Trúc Phần đầu có thời gian dông dài với Lam Tiểu Bố, lúc đầu chỉ để cho người ta chặn Lam Tiểu Bố lại, nếu Lam Tiểu Bố đã muốn đi tìm chết như vậ, thế thì hắn ta cũng không cần phải khách sáo nữa.

Lĩnh vực Nhập Mộng cuốn lên, Liệt Hồn đao đã bổ về phía Lam Tiểu Bố. Từng đạo đao mang biến thành đao hồn, những đao hồn này, mỗi một đạo dường như đều có sinh mệnh, ẩn chứa sát ý tử vong, dường như muốn hoàn toàn bao phủ Lam Tiểu Bố lại.

Lúc đầy hắn ta không nghĩ đến chuyện giết Lam Tiểu Bố nhanh như vậy, dù sao thì Nhân tộc có được một bước đại đạo thứ bảy cũng không dễ dàng gì, hơn nữa giá trị cũng cực lớn. Hắn ta muốn bắt Lam Tiểu Bố, sau đó từ từ nghiên cứu phương hướng đại đạo của Nhân tộc, đương nhiên cướp đoạt thức hải và mạch lạc, đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà vào giờ phút mấu chốt này, Lam Tiểu Bố còn ngăn cản hắn ta, cái này khiến hắn ta cuối cùng cũng không lo đến chuyện giữ lại mạng nhỏ của Lam Tiểu Bố nữa. Cho nên vừa ra tay, chính là lĩnh vực Nhập Mộng, sau đó Liệt Hồn đao ra tay, cũng là thần thông mệnh hồn Đao Đạo.

Đừng nói là Lam Tiểu Bố là bước đại đạo thứ bảy, cho dù Hồ Càn có ở trước mặt hắn ta một khi bị lĩnh vực Nhập Mộng của hắn ta khóa lại, có thần thông mệnh hồn Đao Đạo này, cũng có tỷ lệ vẫn lạc cực lớn.

Theo Trúc Phần, trước lĩnh vực đạo tắc Đại Mộng của hắn ta, bước đại đạo thứ bảy bình thường sẽ trực tiếp bị đưa vào trong mộng cảnh. Thực lực của Lam Tiểu Bố rất mạnh, có lẽ sẽ không trực tiếp bị kéo vào trong mộng cảnh của hắn ta, nhưng giãy dụa thì khó mà tránh khỏi được.

Nhưng mà khiến hắn ta trợn tròn mắt chính là, hắn ta lại nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Lam Tiểu Bố, thậm chí còn ở trong mộng cảnh của hắn ta mà lấy Trường Sinh Kích ra.

Thần thông Đao Đạo mệnh hồn là dùng vô cùng vô tận đạo tắc đao hồn có sinh mệnh trói chặt đối thủ, sau đó xé rách đối thủ thành mảnh vỡ. Nhưng có một cái điều kiện tiên quyết, đó chính là thần thông Đao Đạo mệnh hồn của hắn ta phải phối hợp với lĩnh vực đạo tắc Đại Mộng mới có uy lực lớn nhất.

Chương 2718 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long.

Mà bây giờ Lam Tiểu Bố ở trong lĩnh vực Đại Mộng của hắn ta lại nhàn nhã giống như đi bộ, lĩnh vực Đại Mộng của hắn ta đối với đối phương dường như chỉ là một chuyện cười. Đừng nói là trói chặt đối phương, ảnh hưởng đến đạo niệm của đối phương, thậm chí ngay cả khiến đối phương nhất thời chậm lại một chút cũng không thể làm được.

Nhìn thấy kích mang đầy trời bao phủ cả vùng không gian này, nhìn thấy từng đạo đạo tắc đao hồn của mình bị kích mang này cắn nuốt hết, Trúc Phần cảm thấy cả da đầu đều tê dại.

Cho đến giờ phút này, Trúc Phần mới hiểu được vì sao Hồ Càn lại lựa chọn nương tựa vào tu sĩ Nhân tộc trước mắt này. Đó là bởi vì không nghe theo lời tu sĩ Nhân tộc này, Thú Hồn tộc nhất định sẽ diệt vong. ĐỔi thành hắn ta, hắn ta khẳng định cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như Hồ Càn.

“Tiền bối, Đại Nguyên tộc ta tình nguyện…” Trúc Phần phản ứng rất nhanh, chỉ là hắn ta mới nói được nửa câu, trường kích của Lam Tiểu Bố đã phá vỡ mi tâm của hắn ta. ĐỐi với Lam Tiểu Bố mà nói, Thú Hồn tộc nhập đội là được, không cần có thêm Đại Nguyên tộc nữa.

So với bước đại đạo thứ tám mà Lam Tiểu Bố từng gặp, tên Trúc Phần trước mắt này thậm chí có thể nói là người yếu nhất. Buồn cười nhất chính là, lĩnh vực Đại Mộng của Trúc Phần đối với Lam Tiểu Bố chẳng có chút ảnh hưởng nào cả. Bởi vì lĩnh vực của đối phương không thể ảnh hướng đến Lam Tiểu Bố, cho nên hắn giết Trúc Phần đơn giản như giết một bước đại đạo thứ bảy.

Nguyên thần của Trúc Phần vừa thoát ra ngoài, đã nhìn thấy Thú Hồn tộc trắng trợn tàn sát Đại Nguyên tộc, mà mấy cường giả của Đại Nguyên tộc, bị Hồ Càn truy sát, đã biến mất hầu như không còn..

Đại chiến quân tu sĩ và đại chiến đại quân phàm nhân khác nhau ở ngay chỗ này, quân đội phàm nhân thì cho dù ngươi có giết đi thống lĩnh thì vẫn còn có phó thống lĩnh, giết phó thống lĩnh thì vẫn còn có sĩ quan cấp thấp hơn. Hơn nữa, quân đội phàm nhân, bình thường không thể nào giết được thống lĩnh.

Đại chiến quân tu sĩ, sau khi cường giả bị giết, tu vi kém trên cơ bản chỉ có thể mặc cho người ta giết. Một chiêu thần thông của cường giả đánh xuống, có thể tàn sát một đống lớn, cái này còn chưa phải là thần thông Đại Hủy Diệt Thuật.

Đại Nguyên tộc xong rồi, khi Trúc Phần nghĩ đến đây đã nhìn thấy thế giới của mình bị Lam Tiểu Bố mở ra.

Hồ Càn ở nơi xa đã giết đến bước đại đạo thứ sáu, bước đại đạo thứ bảy của Đại Nguyên tộc trên cơ bản đã bị hắn ta giết sạch. Thú Hồn tộc tàn sát Đại Nguyên tộc, có thể nói là chuyện chắc như đinh đóng cột. Ngay vào giờ phút này, hắn ta nhìn thấy Lam Tiểu Bố xé mở thế giới của Trúc Phần.

Một màn này khiến Hồ Càn rùng mình một cái, hắn ta còn tưởng rằng Trúc Phần có thể kiên trì được một chút thời gian, bây giờ mới biết Trúc Phần ở trước mặt Lam Tiểu Bố, ngay cả khả năng đánh trả cũng không có. Cũng đúng, người có thể nghiền ép Tiết Đề, ai dám nói có thể đánh trả ở trước mặt người ta chứ?

Nếu không phải vì hắn ta nhanh nhạy biết xem xét thời cơ, thế giới của hắn ta chỉ sợ đã sớm bị Lam Tiểu Bố xé rách. Còn Thú Hồn tộc, đừng nói là đến đây tàn sát Đại Nguyên tộc, sợ là đã sớm bị Lam Tiểu Bố giết sạch rồi.

Lam Tiểu Bố đương nhiên không tham gia vào chuyện giết chóc, người Đại Nguyên tộc có nhiều đến đâu, sau khi đại quân tu sĩ bị Thú Hồn tộc tiêu diệt rồi, người còn lại cũng chỉ có thể chờ bị tàn sát mà thôi.

Loại tàn sát núi thây biển máu này, mặc dù Lam Tiểu Bố không muốn làm, nhưng cũng không phải là thánh mẫu. Hắn biết, nếu như hắn không đến đây, vậy bên bị tàn sát chính là Nhân tộc.

Mặc dù hắn cũng chẳng có chút ấn tượng tốt gì với Nhân tộc ở nơi này, nhưng mà là một thành viên của Nhân tộc, có thủ đoạn có thể giúp tộc mình sống sót, thuận tay làm một chút cũng không sao.

Bên trên Thất Giới Thạch, Lam Tiểu Bố không chờ bao lâu, chỉ một ngày sau, Hồ Càn đã đã dẫn theo mấy ngàn người đứng ở trước mặt Lam Tiểu Bố. Hơn nữa phía phía xa xa đằng sau hắn ta, đại quân tu sĩ Thú Hồn tộc đã hoàn thành trận diệt tộc Đại Nguyên tộc. Đại quân đã tập hợp chỉnh tề, chờ hiệu lệnh của Hồ Càn.

“Lam huynh, Đại Nguyên tộc đã không còn, cho dù còn một ít cá lọt lưới, ta tin rằng những tên kia sẽ không làm được gì cả. Còn mấy ngàn tu sĩ Thú Hồn tộc này, là những tên đã từng đoạt xá Nhân tộc, ta đã đưa hết toàn bộ bọn họ đến đây. Mặc dù trước đó khi bọn hắn diệt Đại Nguyên tộc cũng đã bỏ ra rất nhiều sức lực, nhưng mà ta cảm thấy công là công, tội là tội. Đưa bọn hắn đến đây, giao cho Lam huynh xử trí.” Giọng điệu của Hồ Càn vô cùng tôn kính.

Lam Tiểu Bố chém giết bước đại đạo thứ tám Trúc Phần đơn giản giống như giết một con kiến, đã hoàn toàn khiến hắn ta kinh hãi. TRước đó hắn ta còn dự định để những người này lập công, sau đó cầu xin Lam Tiểu Bố tha cho một mạng, bây giờ hắn ta không dám nhắc đến chuyện này nữa.

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía mấy ngàn Thú Hồn tộc này, phát hiện có gần một nửa là thần hồn không phù hợp, rõ ràng là sau khi đoạt xá không thể dung hợp hoàn mỹ thần hồn và thân thể của Nhân tộc.

Nhưng khiến Lam Tiểu Bố kỳ quái, lại có hơn phân nửa là thần hồn phù hợp. Không phải nói mặc dù Thú Hồn tộc có thể đoạt xá, nhưng mà sau khi đoạt xá không phải sẽ không dễ dàng dung hợp sao?

Nhìn thấy ánh mắt Lam Tiểu Bố quét đến, mấy ngàn người này đều nơm nớp lo sợ, không có người nào dám đứng ra nói chuyện. Rõ ràng là bọn hắn cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, mặc dù bọn hắn đã dốc sức cho đại chiến, nhưng không phải chỉ như vậy là có thể sống, còn phải xem ý của cường giả Nhân tộc trước mắt này.

Chương 2719 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long. (2)

“Vậy thì, các ngươi tự vẫn đi. Nể tình các ngươi dốc sức diệt đi Đại Nguyên tộc, cho phép các ngươi luân hồi.” Lam Tiểu Bố cũng không vì bọn họ đã dốc sức trong thời điểm diệt Đại Nguyên tộc mà không giết những người này.

Tất cả mọi người sững sốt, vẫn phải chết sao.

Nhìn thấy không ai động đậy, Lam Tiểu Bố sầm mặt lại, “Nếu bản thân không dám tự vẫn, vậy thì để ta giúp các ngươi một chút, nhưng mà sau khi ta ra tay rồi, các ngươi sẽ không có cơ hội luân hồi nữa.”

“Tiền bối…” Một tên cường giả bước đại đạo thứ bảy bước ra, cúi người hành lễ.

Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này, gia hỏa này chính là gia hỏa trước đó có thần hồn dung hợp vô cùng phù hợp kia. Trước đó trong bốn tên bước đại đạo thứ bảy, có hai người là thần hồn và thân thể dung hợp phù hợp, còn hai người còn lại thì rất kém.

“Có lời gì thì nói thẳng.” Giọng điệu Lam Tiểu Bố lạnh lẽo, ẩn chứa sát ý, Hắn không có thời gian nói nhảm với những người này, chờ xong chuyện chỗ này, hắn còn phải dùng Thất Giới Thạch xé rách vị diện này, sau đó quay lại đại vũ trụ đưa bọn người Tề Mạn Vi đi.

Vùng vũ trụ của Nhân tộc mặc dù đang niết hóa, nhưng mà đại vũ trụ muốn hoàn toàn niết hóa, cũng cần một vài năm. Dù sao thì quy tắc thiên địa của đại vũ trụ rất cao, không giống như vũ trụ cấp thấp, chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ.

“Vãn bối Vương Cơ, tuy bị Thú Hồn tộc đoạt xá, nhưng mà súc sinh Thú Hồn tộc này cũng không thành công, ta đã phản sát lại, cắn nuốt thần hồn của hắn…” Giọng điệu Vương Cơ kính cẩn, lúc nói chuyện, trong lòng cũng chẳng có dao động gì nhiều.

Lam Tiểu Bố hơi ngây người nhìn Vương Cơ trước mắt này, sau đó ánh mắt nhìn đến càng nhiều tu sĩ Thú Hồn tộc có thần hồn và thân thể phù hợp khác, trong lòng có 10.000 con Thần Thú đang lao qua. Còn có thao tác này à? Thú Hồn tộc suốt ngày tuyên cáo đoạt xá Nhân tộc mới có thể tiến thêm một bước, cái này mà đoạt xá cái quái gì?

Nếu như Vương Cơ phản kháng lại cắn nuốt đi tu sĩ Thú Hồn tộc đoạt xá hắn ta kia, vậy phần lớn người trong này chắc hẳn đều là cắn nuốt ngược lại Thú Hồn tộc nhỉ. Chính mình lại biến khéo thành vụng, bại lộ ra bí mật lớn như vậy.

Lam Tiểu Bố lập tức nghĩ đến, cho dù hôm nay hắn không hỏi ra, trước mặt loại cường giả như Hồ Càn, phần lớn Thú Hồn tộc đoạt xá Nhân tộc bị cắn nuốt ngược lại thần hồn, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Nếu như Vương Cơ đã nói ra, đông đảo tu sĩ đoạt xá đều đứng ra khom người thi lễ. Rõ ràng bọn họ cũng giống như lời Vương Cơ nói. Bọn hắn cũng là vì khi người Thú Hồn tộc đoạt xá bọn hắn, bọn hắn đã cắn nuốt ngược lại thần hồn của Thú Hồn tộc, sau đó thức hải còn mở rộng thêm, thần hồn cũng lớn mạnh hơn rất nhiều.

Lam Tiểu Bố thở dài, nhìn một phần tu sĩ Thú Hồn tộc có thần hồn và thân thể không phù hợp còn lại cũng đứng ra nói mình là Nhân tộc, cái này hắn cũng có chút bó tay rồi.

Hắn vỗ một bàn tay ra, những tu sĩ Thú Hồn tộc có thần hồn không phù hợp kia trước một chưởng của hắn đều bị giết. Tu sĩ có thần hồn và thân thể phù hợp, Lam Tiểu Bố không động đến, hắn đoán cho dù mình có phán đoán sai, tối đa cũng sẽ không quá hai người.

“Các ngươi tự lo cho mình đi, bây giờ nếu như Nhân tộc đã liên thủ với Thú Hồn tộc, vậy thì đừng tồn tại chuyện Thú Hồn tộc ra tay với Nhân tộc.” Lam Tiểu Bố nói.

Hồ Càn nhanh chóng bước lên nói, “Mong Lam huynh yên tâm, Thú Hồn tộc ta nhất định sẽ đứng cùng một chiến tuyến với Nhân tộc, sẽ không xảy ra chuyện đoạt xá nữa. Nếu như còn xảy ra chuyện đoạt xá Nhân tộc, hoặc là tàn sát Nhân tộc, Hồ Càn ta là người đầu tiên giết hắn.”

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Rất tốt, qua một vài năm nữa ta sẽ quay lại xem một chút, hy vọng Hồ đạo hữu hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đừng để ta thất vọng.”

Nói xong câu đó, Thất Giới Thạch dưới chân Lam Tiểu Bố hóa thành độn mang, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Trước khi rời khỏi vùng vũ trụ này, hắn còn phải đi diệt ĐỊa tộc. Diệt Địa tộc, Lam Tiểu Bố không còn tâm tình nán lại thêm chút nào nữa, chỉ cần dùng một chiêu Đại Hủy Diệt Thuật là trực tiếp giải quyết.

Địa tộc cách Đại Nguyên tộc cũng không gần, nhưng mà so với đại vũ trụ, vùng vũ trụ này vẫn quá nhỏ. Lam Tiểu Bố không hỏi Hồ Càn về truyền tống phù, Thất Giới Thạch của hắn toàn lực độn hành, chỉ qua một ngày, đã đứng bên ngoài hộ trận phòng ngự của Địa tộc.

Sở dĩ dùng Thất Giới Thạch, là để nói cho Hồ Càn biết. Nếu như hắn ta phạm tội, mình có thể tùy tiện đến giết Thú Hồn tộc.

Phòng Ngự Trận của Địa tộc chẳng những không kích phát, hơn nữa còn rộng mở.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, chắc hẳn sau khi Địa tộc sau khi biết Đại Nguyên tộc bị diệt, nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng toàn quân ra. Thời gian đi đường một ngày này của hắn, nếu như nói Địa tộc vẫn còn chưa biết chuyện của Đại Nguyên tộc, vậy thì không xứng trở thành một trong những đại chủng tộc ở vùng vũ trụ này.

Khiến hắn không ngờ đến là, sau khi hắn đến đây, nghênh đón hắn không phải là đại quân Địa tộc, mà là trăm tên tu sĩ Địa tộc bị trói, còn có một cường giả bước đại đạo thứ tám.

“Xin hỏi có phải là Lam đạo hữu giá lâm? Kim Dịch Qua Hầu của Địa tộc có lễ.” Tên tu sĩ bước đại đạo thứ tám kia nhìn thấy Thất Giới Thạch đến, lập tức tiến lên khom người thi lễ.

Lam Tiểu Bố biết, đây là muốn hòa giải. Lúc đầu hắn đến đây đã chuẩn bị dùng một chiêu Đại Hủy Diệt Thuật, hắn cũng sẽ không giống như lúc đến Đại Nguyên tộc, từ từ tàn sát, hắn cũng chẳng có loại đam mê buồn nôn này.

“Đúng vậy.” Lam Tiểu Bố không cất Thất Giới Thạch đi, chỉ đứng trên Thất Giới Thạch trả lời một câu.

Kim Dịch Qua Hầu? Cái tên thật là kỳ quái, giống với Trúc Phần của Đại Nguyên tộc đã bị thoái hóa con mắt thứ ba kia, cái chân thứ ba của gia hỏa này hình như cũng đã bị thoái hóa rồi.

Chương 2720 - Địa tộc chịu thua.

Chắc hẳn là những dị tộc này khi đến bước đại đạo thứ tám, đều sẽ từ từ có hình thái giống với Nhân tộc?

Kim Dịch Qua Hầu nghe thấy Lam Tiểu Bố đáp lời, lập tức nói, “Ta vẫn luôn bế quan chưa hề ra ngoài, cũng không biết Địa tộc ta lại vô lễ với Nhân tộc như vậy. Hơn trăm người ở sau lưng ta đây, đều đã từng ra tay với Nhân tộc một lần, ta đã bắt được toàn bộ, mời Lam huynh xử lý.”

Lam Tiểu Bố nhìn dáng vẻ con cừu non đợi làm thịt của Kim Dịch Qua Hầu, trong lòng suy nghĩ, bây giờ chỉ cần ném một chiêu Đại Hủy Diệt Thuật ra, có phải sẽ đơn giản bớt việc hơn không?

KHông đợi Lam Tiểu Bố ra quyết định, Kim Dịch Qua Hầu đã lấy một cái tế đàn ra, sau đó phun lên một ngụm máu trên tế đàn, lớn giọng nói, “Kim Dịch Qua Hầu ta lấy sự tồn vong của Địa tộc lập ra lời thề chủng tộc, từ hôm nay trở đi, bất cứ kẻ nào của Địa tộc cũng không được gây bất lợi cho Nhân tộc, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ tàn sát Nhân tộc, nếu có chuyện này xảy ra, cường giả Địa tộc ta nhất định sẽ bắt giết tên đó. Nếu cường giả ĐIa tộc ta biết tu sĩ Địa tộc giết hại Nhân tộc, nhưng không ngăn cản hay cứu vãn, Vận may của ĐIa tộc sẽ chấm dứt, bộ tộc cứ vậy mà chết đi, không còn tồn tại trong vũ trụ này nữa. Trừ chuyện đó ra, ĐIa tộc ta sẽ kết giao với Nhân tộc, đưa ra sự trợ giúp lớn nhất. Lời thề này được thành lập trên cơ sở vận may của ĐIa tộc ta, tuyệt đối không có nửa lời gian dối.”

Khi Kim Dịch Qua Hầu lập ra lời thề đạo ngôn, từng tiếng sấm sét ầm vang đánh xuống, hoàn toàn dung hợp máu của Kim Dịch Qua Hầu vào trong tế đàn.

Với khả năng của Lam Tiểu Bố, đương nhiên chỉ cần liếc mắt qua là có thể nhìn ra được, lời thề đại đạo này là thật. Hơn nữa lấy vận may và sinh tử tồn vong của bộ tộc để lập ra lời thề đại đạo, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Hắn vốn cũng chẳng phải là người thích tàn sát, nếu giết ĐỊa tôc chẳng thể trợ giúp gì cho Nhân tộc, hơn nữa ĐỊa tộc còn khẳng định sẽ giúp đỡ Nhân tộc, vậy thì cũng không cần thiết phải diệt tộc.

Ánh mắt Lam Tiểu Bố nhìn Kim Dịch Qua Hầu, từ tốn nói, “Lúc đầu, ta định trực tiếp diệt sạch ĐỊa tộc ngươi, nếu ngươi đã lập lời thề tồn vong chủng tộc, hy vọng Địa tộc ngươi có thể tuân thủ. Bởi vì đối với ta mà nói, đến đây một chuyến cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian. Đến lúc đó, không đợi vận may của Địa tộc ngươi chấm dứt, ta đã tiêu diệt ĐỊa tộc ngươi rồi.”

“Xin đạo hữu yên tâm, Kim Dịch Qua Hầu ta đảm bảo, tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện trước đó nữa.” Sau khi Kim Dịch Qua Hầu nói xong, không đợi Lam Tiểu Bố mở miệng, đã đập một cái, hơn trăm tu sĩ đang đứng phía sau hắn ta đều bị giết, không chừa lại một tên nào.

Lam Tiểu Bố không tiếp tục nói nhảm nữa, Thất Giới Thạch hóa thành một hư ảnh trong hư không, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Nhìn thấy Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố đã biến mất, lúc này Kim Dịch Qua Hầu mới thở ra một hơi, rồi giơ tay lên lau đi mồ hôi lạnh không hề có ở trên trán mình.

“Đạo Tổ, lập lời thề như vậy, tương lai ĐỊa tộc sẽ khó khăn.” Nói chuyện chính là một nữ tu ĐỊa tộc, đi cùng với nàng còn có một tu sĩ ĐỊa tộc có dáng người thấp hơn.

Tên tu sĩ có dáng người thấp kia cũng nói theo, “Đúng vậy Đạo Tổ, hắn chỉ có một người, chúng ta…”

Chỉ là lời nói của hắn ta còn chưa dứt, đã bị Kim Dịch Qua Hầu cắt ngang, “Ha ha, nếu như ngươi đứng ở vị trí của ta, Địa tộc ta hôm nay đã bị tiêu diệt rồi. Nói cách khác, sau ngày hôm nay, trong vũ trụ này đã không còn sự tồn tại của Địa tộc nữa.”

“Đạo Tổ…” Tu sĩ Địa tộc này không phục.

Kim Dịch Qua Hầu lạnh lùng nói, “Ta đã nhận được tin tức Tiết Đề bị Lam Tiểu Bố nghiền ép đến trọng thương phải bỏ chạy, lúc đó, ta còn không tin…”

Nghe thấy Tiết Đề bị Lam Tiểu Bố đả thương, sắc mặt tên tu sĩ Địa tộc thấp bé này cũng thay đổi. Người khác thì hắn ta có thể không thèm để ý, nhưng mà Tiết Đề là ai? Ở vùng vũ trụ này, Tiết Đề là một tồn tại chí cao vô thượng. Chỉ cần Tiết Đề lấy Thần Vị Môn ra, là Địa tộc sẽ dễ dàng bị xóa sổ. Lam Tiểu Bố có thể đánh Tiết Đề trọng thương, nói cách khác, Lam Tiểu Bố cũng có thể dễ dàng xóa sổ Địa tộc.

“Một ngày trước, Lam Tiểu Bố đến Nhân Hoàng thành. Đình Nguyệt Nhân của Đại Nguyên tộc dẫn mấy chục vạn quân tu sĩ của Đại Nguyên tộc, muốn xóa sổ Nhân Hoàng thành, kết quả bị thần thông Thiết Cát của Lam Tiểu Bố dễ dàng chém giết sạch sẽ. Lam Tiểu Bố này trừ giết chết Đình Nguyệt Nhân và mấy chục vạn quân tu sĩ Đại Nguyên tộc, còn chém giết một tên bước đại đạo thứ bảy của Thú Hồn tộc và Đồng hộ pháp của Địa tộc ta…”

Hai tên tu sĩ Địa tộc này mặc dù địa vị không thấp, nhưng sau khi nghe Kim Dịch Qua Hầu nói xong thì đều hít một hơi thật sâu.

“Đồng hộ pháp là do hắn giết?” Nữ tu Địa tộc kia mặt mũi trắng bệch, thực lực của Đồng hộ pháp thế nào, nàng đương nhiên biết rõ, ở trong Địa tộc này, bàn về thực lực, có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Giọng điệu của Kim Dịch Qua Hầu lạnh hơn, “Ngươi cho rằng chỉ như vậy thôi sao? Lam Tiểu Bố xóa sổ đội quân tu sĩ Đại Nguyên tộc đến xâm lấn Nhân Hoàng thành kia, sau đó đi cùng lão tổ Hồ Càn của Thú Hồn tộc đến Đại Nguyên tộc. Hồ Càn vì bảo vệ Thú Hồn tộc, đã ra lệnh cho đại quân Thú Hồn tộc tàn sát Đại Nguyên tộc. Bắt đầu từ hôm qua, trong vũ trụ này đã không còn Đại Nguyên tộc nữa rồi.”

“Lão tổ Trúc Phần của Đại Nguyên tộc đâu? KHông phải nói Trúc Phần rất rất mạnh sao?” Nữ tu không thể tin được hỏi một câu.

“Hắn? Rất mạnh? Ha ha, Trúc Phần rất rất mạnh kia ở trước mặt Lam Tiểu Bố ngay cả một chiêu cũng chẳng thể chống đỡ nổi, đã bị Lam Tiểu Bố xé rách thân thể và thần hồn, không chỉ như vậy, ngay cả thế giới cũng bị Lam Tiểu Bố xé mở.”

Chương 2721 - Địa tộc chịu thua. (2)

Kim Dịch Qua Hầu nói đến đây, nhìn lướt qua hai người trước mặt, “Các ngươi cảm thấy ta có thể đánh thắng được Trúc Phần không? Hoặc là cảm thấy ta đánh thắng được Hồ Càn, thậm chí là Tiết Đề? Nếu như ta làm giống như những gì các ngươi vừa nói, thế thì Kim Dịch Qua Hầu ta đã sớm bị giết, thế giới cũng bị xé mở. Lam Tiểu Bố đạo hữu kia đã rất nhân từ, bởi vì hắn đã bỏ qua cho Địa tộc ta.

Hai người các ngươi lập tức truyền lại chuyện ta lập ra lời thề chủng tộc cho từng tu sĩ Địa tộc, từ hôm nay trở đi, chúng ta không cho phép bất cứ tình huống khó xử hay trở mặt với Nhân tộc xảy ra.”

“Vâng.” Hai người nhanh chóng khom người thi lễ, rồi lập tức lui ra.

Kim Dịch Qua Hầu thở phào một hơi, hắn ta cảm thấy chuyện này mình đã xử lý quá hoàn mỹ. Chỗ hoàn mỹ nhất không phải là hắn ta lập ra lời thề, mà là thời điểm hắn ta lập ra lời thề. Nếu như chờ Lam Tiểu Bố quyết định diệt đi ĐỊa tộc rồi hắn ta mới lập ra lời thề, có lẽ Lam Tiểu Bố sẽ không để ý đến hắn ta.

Hắn ta cũng chẳng cần thiết phải hứa hẹn, chủ động lập ra lời thề tồn vong chủng tộc, mới khiến Lam Tiểu Bố tin tưởng lời xin lỗi vào lời thề của hắn ta là thật lòng.

...

Thất Giới Thạch lại quay về vị trí lúc trước khi Lam Tiểu Bố tiến đến vùng vũ trụ này, nhưng mà giờ phút này, Thần Vị Môn đã không còn.

“Tử Nguyên, ta cần một chút thời gian để luyện hóa Thần Vị Môn, sau đó dùng Thần Vị Môn để rời khỏi vùng vũ trụ này.” Lam Tiểu Bố gọi Tử Nguyên ra ngoài nói.

Tử Nguyên lập tức nói, “Thần Vị Môn đương nhiên là có thể dễ dàng rời khỏi vùng vũ trụ này, chỉ là vũ trụ Hạo Hãn của Nhân tộc đang bị niết hóa, bây giờ chúng ta trở về...”

Lam Tiểu Bố cười cười,”Ta nhất định phải trở về, ta còn có bằng hữu ở đó. Trừ cái đó ra, vùng vũ trụ này mặc dù bây giờ vẫn bình yên vô sự, nhưng mà rốt cuộc sẽ như thế nào không ai biết được. Sau khi ta đón được bằng hữu của ta rồi, sẽ đi tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới.”

Tử Nguyên lập tức nói, “Lam huynh đi nơi nào, Tử Nguyên ta sẽ đi theo đến đó, có bất cứ sai bảo nào, Tử Nguyên ta cũng sẽ dốc hết sức hoàn thành.”

Nghe thấy đi tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới, Tử Nguyên kích động đến mức toàn thân run rẩy. Mặc dù tu vi của hắn ta không cao, nhưng kiến thức của hắn ta lại không thấp. Hắn ta biết rõ, một khi cùng với Lam Tiểu Bố tìm kiếm được Đại Thiên thế giới mới, đồng thời là nhóm đầu tiên tiến vào vùng vũ trụ này, chuyện này đối với hắn ta mà nói có ý nghĩa rất lớn. Có nghĩa là thành tựu tương lai của hắn ta, tuyệt đối không thấp hơn tên Hồ Càn Đạo Tổ kia.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Ngươi ở chỗ này bảo vệ Thất Giới Thạch một chút, ta luyện hóa vài đồ vật.”

Trừ luyện hóa Thần Vị Môn, Lam Tiểu Bố còn muốn luyện hóa tinh cầu tinh hạch nữa.

Cái tinh cầu tinh hạch này tuyệt đối là đồ tốt, tinh cầu này có trọng lượng tương đương với hàng ngàn hàng vạn vũ trụ hoàn chỉnh, cái này một khi luyện hóa xong rồi đập ra, đến bước đại đạo thứ tám cũng không thể chịu nổi. Nếu như cộng thêm đạo tắc thần thông của hắn, vậy thì đơn giản chính là một món đại sát khí.

Gần một tháng này, Lam Tiểu Bố mới ra khỏi Trường Sinh giới của mình. Hắn bỏ ra hơn hai mươi ngày luyện hóa Thần Vị Môn, rồi bỏ ra một ngày để luyện hóa tinh cầu tinh hạch.

Tinh cầu tinh hạch quả thật là đồ tốt, lúc chiến đấu, chỉ số sát thương tuyệt đối không yếu hơn Vũ Trụ Ma. Nhưng Thần Vị Môn thật sự quá mạnh, Lam Tiểu Bố không biết đây có phải là Hỗn Độn Chí Bảo hay không. Nhưng nếu như Hỗn Độn Chí Bảo chính là bảo vật cường đại nhất trong vùng vũ trụ này, vậy thì Thần Vị Môn trong tay hắn nhất định chính là Hỗn Độn Chí Bảo.

Dựng Thần Vị Môn lên, Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố không tốn chút sức lực nào đã có thể rời khỏi vùng vũ trụ này, đi đến vũ trụ Hạo Hãn của Nhân tộc.

Cho dù Lam Tiểu Bố rời khỏi vũ trụ Nhân tộc không lâu, nhưng khi hắn trở về, vũ trụ Nhân tộc đã sụp đổ càng nghiêm trọng hơn. TRong tay Lam Tiểu Bố có Thần Vị Môn, lại có Thất Giới Thạch, có thể dễ dàng xuyên qua các loại vị diện vũ trụ.

Nhưng Lam Tiểu Bố không thể tìm được vị trí của đại vũ trụ, các loại đạo tắc phương vị mà hắn lấy ra, giờ phút này đều đã mất đi tác dụng.

Lam Tiểu Bố không cần nghĩ cũng biết, đại vũ trụ nhất định đã bắt đầu niết hóa. Bởi vì đại vũ trụ bắt đầu niết hóa, cho nên các loại quy tắc thiên địa cũng niết hóa, tất cả đạo tắc phương vị của hắn đều đã mất đi tác dụng.

Đại vũ trụ niết hóa, Lam Tiểu Bố càng lo lắng cho Tề Mạn Vi. Vũ trụ Hạo Hãn niết hóa, vậy thì đồng nghĩa với việc bọn hắn không có chỗ để đi.

Cũng may, Lam Tiểu Bố nhớ ra trong Vũ Trụ Duy Mô của mình còn có một gia hỏa có giá trị, hắn kéo một cái, bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ ra ngoài.

“Lam đại ca…” Thụ linh Vũ Trụ Thụ nịnh nọt Lam Tiểu Bố, quyết định đổi tiền bối thành đại ca, nói như vậy thì sẽ càng thân thiết hơn.

Lam Tiểu Bố nói, “Ngươi có một cơ hội để sống.”

“Xin đại ca cứ sai bảo, chỉ cần tiểu đệ có thể làm được, tiểu đệ có xông pha khói lửa cũng không chối từ.” Thụ linh Vũ Trụ Thụ vỗ vỗ bộ ngực gầy yếu tàn tạ kia, giọng nói vô cùng hào sảng.

Lam Tiểu Bố gật đầu, “Vùng vũ trụ Hạo Hãn này đã bắt đầu niết hóa, ngay cả đại vũ trụ cũng đang bị niết hóa. Bởi vì quy tắc thiên địa sụp đổ, ta không thể tìm được vị trí của đại vũ trụ nữa, ngươi giúp ta tìm được vị trí của đại vũ trụ, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

“A…” Tìm kiếm vị trí của đại vũ trụ, thụ linh Vũ Trụ Thụ nghe thấy vậy thì gương mặt lập tức nhăn nhó.

“Sao vậy? Có gì khó khăn sao?” Giọng điệu Lam Tiểu Bố không tốt, hắn không tin thụ linh Vũ Trụ Thụ không thể tìm được đại vũ trụ.

Chương 2722 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố

Vẻ mặt thụ linh Vũ Trụ Thụ cầu xin nói, “Đại ca, ngươi lấy đi Vũ Trụ Thụ của đại vũ trụ, ta hoàn toàn không thể tìm được đại vũ trụ.”

“Ngươi có ba giây, qua ba giây mà không tìm được cách, ta sẽ biến ngươi thành hư vô. Dù sao thì ngươi cũng sớm đáng chết, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Ba, hai…” Lam Tiểu Bố vô cùng bình tĩnh nói.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ sợ run cả người, nó khẳng định Lam Tiểu Bố không hề lừa nó, chỉ cần nó không tìm được cách, Lam Tiểu Bố thật sự sẽ diệt đi cái cây Đại Xuân anh minh thần võ nó.

“Đại ca, ta có một cách, chỉ là sau khi ta dùng rồi rồi, sẽ đến gần với tình trạng sụp đổ, mong đại ca sẽ chữa thương cho ta một chút.” Thụ linh Vũ Trụ Thụ không đợi Lam Tiểu Bố nói đã lập tức lên tiếng.

“Nói đi, cách gì.” Lam Tiểu Bố biết gia hỏa này nhất định sẽ có cách.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ cẩn thận nói, “Ta cần thiêu đốt một phần hồn phách và thần tủy bản mệnh của mình, chỉ cần đại vũ trụ còn tồn tại một ít quy tắc thiên địa, chỉ cần còn một ít đạo quả hoặc là thứ gì đó của Vũ Trụ Thụ còn ở trong đại vũ trụ, ta có thể tìm được đại vũ trụ.”

“Vậy còn không mau làm đi.” Lam Tiểu Bố nói.

“Ta cần một ít bảo vật khôi phục, nếu không, nói không chừng ta còn chưa kịp tìm được vị trí của đại vũ trụ, đã biến bản thân mình thành tro bụi rồi.” Giọng điệu thụ linh Vũ Trụ Thụ vô cùng cẩn thận.

Lam Tiểu Bố vung tay lên ném ra một đầu Vũ Trụ Đạo mạch, sau đó lại lấy một bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương ném cho thụ linh Vũ Trụ Thụ, “Những thứ này có đủ không?”

“Đủ, quá đủ rồi, đa tạ đại ca.” Thụ linh Vũ Trụ Thụ nhanh chóng nắm lấy bình Hỗn Độn Quy Tắc Tương kia, không đợi Lam Tiểu Bố nói, đã lập tức thiêu đốt hồn phách và thần tủy bản mệnh của mình.

Trước đó nó không dám nói ra, là lo lắng sau khi mình tìm được đại vũ trụ rồi sẽ chết chổng vó, bây giờ có những thứ này, rõ ràng sẽ không chết chổng vó nữa, nó cần gì phải để ý?

Một lúc lâu sau, ngọc giản trống không trước mặt thụ linh Vũ Trụ Thụ đã xuất hiện một dấu vết phương vị nhàn nhạt. Dấu vết phương vị này rất nhạt, hơn nữa còn đang từ từ phai nhạt.

Thụ linh Vũ Trụ Thụ vào giờ phút này giống như một cây củi khô, vô cùng uể oải. Nó yếu ớt nói, “Đại ca, nhanh ném ta vào trong thế giới của ngươi, ta chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Lam Tiểu Bố cuốn thụ linh Vũ Trụ Thụ vào trong Vũ Trụ Duy Mô, đồng thời Thất Giới Thạch cũng điên cuồng độn gấp. ĐƯợc sự giúp đỡ của Lam Tiểu Bố, Thất Giới Thạch không ngừng xé rách hết cá vị diện hư không này đến vị diện hư không khác, cuối cùng đến khi cái đạo ngấn phương vị trên ngọc giản sắp biến mất, Thất Giới Thạch cuối cùng cũng đến bên ngoài đại vũ trụ.

Theo Lam Tiểu Bố nghĩ, đại vũ trụ muốn sụp đổ cần phải mất một vài năm nữa, nhưng mà giờ phút này, khi hắn đứng bên ngoài đại vũ trụ, đại vũ trụ đã sụp đổ còn lại một phần nhỏ.

Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố vừa đến nơi này, một cái tinh cầu cực lớn lập tức bay ra từ đại vũ trụ. Đại vũ trụ sụp đổ cho đến bây giờ, hộ trận bên ngoài đã biến mất hết không còn gì. Lam Tiểu Bố nhìn thấy tinh cầu này thì vô cùng vui mừng, đây chính là Thất Trụ Thiên Tinh của Thạch Trường Hành. Thạch Trường Hành bình yên vô sự, nói rõ bọn người Tề Mạn Vi vẫn bình yên vô sự.

Quả nhiên, Lam Tiểu Bố lập tức nhìn thấy Tề Mạn Vi, bọn người Thất Trụ Thiên, Thái Xuyên cũng ở đây. Lúc trước Thạch Trường Hành trọng thương ra ngoài chữa thương, bây giờ có thể trở về đã là kết cục cực kỳ tốt đẹp rồi. Chỉ là sau khi Trang Tích Nguyệt bị mất tích thì không còn quay về nữa, có thể thấy được cho dù không bị vẫn lạc, khi vũ trụ Hạo Hãn niết hóa, cũng là cục diện hữu tử vô sinh.

“Tiểu Bố.” Tề Mạn Vi nhìn thấy Lam Tiểu Bố, kích động vô cùng, lập tức vọt đến.

Từ Thất Giới Thạch đi ra, Lạc Thải Tư đã nhìn thấy Tề Mạn Vi đang kích động, trong lòng thở dài, mặc dù Lam Tiểu Bố đã nói với nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút cảm xúc nhàn nhạt. Nữ nhân trước mắt này thật sự quá đẹp, cho dù là nữ nhân xinh đẹp nhất trước đó mà nàng từng gặp là Ôn Khả Xu, cũng không xinh đẹp hơn nữ nhân trước mắt này.

Nhưng mà nghĩ đến Ôn Khả Xu, trong lòng Lạc Thải Tư thở dài một lần nữa. Ôn Khả Xu còn chưa trở lại Trường Sinh Thánh Đạo thành, cũng không có ở nơi này. Bây giờ vũ trụ Hạo Hãn đang niết hóa, có thể thấy được Khả Xu đã gặp nguy hiểm. So với Khả Xu, nàng có thể gặp lại Lam Tiểu Bố, đâu chỉ là hạnh phúc?

“Thải Tư tỷ, Tô Sầm muội.” Sau khi Tề Mạn Vi gọi Tiểu Bố xong, liếc mắt đã nhìn thấy Lạc Thải Tư và Tô Sầm.

Lạc Thải Tư và Tô Sầm nàng đều biết, Lam Tiểu Bố nói với nàng không phải chỉ mới một lần. Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, sở dĩ Lam Tiểu Bố trì hoãn thành hôn với nàng đến tận lúc này, nguyên nhân chủ yếu trong đó chính là Lạc Thải Tư. Cho nên sau khi nhìn thấy Lạc Thải Tư, Tề Mạn Vi lập tức chào hỏi.

Lạc Thải Tư vội vàng nói, “Ngươi nhất định chính là Mạn Vi tỷ, ngươi cứ gọi ta là Thải Tư đi, ngươi lớn hơn ta, tu vi cũng cao hơn ta rất nhiều, nên là tỷ.”

Tề Mạn Vi vội vàng nói, “Giữa tỷ muội chúng ta không cần nhắc đến tu vi.”

Nhìn thấy Tề Mạn Vi, Tô Sầm cũng nhanh chóng đến chào hỏi.

Lam Tiểu Bố nhìn thấy Lạc Thải Tư và Tề Mạn Vi, Tô Sầm nói chuyện, chí có thể lúng túng đi sang chào hỏi bọn người Thất Trụ Thiên.

Khổng Tâm Kiếm thở dài, “Đại vũ trụ sắp niết hóa, chúng ta cuối cùng cũng không còn chỗ để đi rồi.”

Nghe thấy Khổng Tâm Kiếm nói, đám người vốn đang vui vẻ vì gặp lại trong nháy mắt trở nên trầm lặng.

“Những người còn lại đâu?” Lam Tiểu Bố chợt phát hiện nơi này chỉ còn chưa đến vạn người, phần lớn là người quen của mình, còn lại một ít là người bên cạnh Thất Trụ Thiên và Khổng Tâm Kiếm.

Chương 2723 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố (2)

Thất Trụ Thiên nói, “Chúng ta quyết định ở chỗ này chờ ngươi, những người kia không tin tưởng ngươi lắm, khi đại vũ trụ nhanh chóng niết hóa, đã tự rời khỏi đại vũ trụ đi tìm kiếm đường ra cho mình. Nhưng mà vùng Hạo Hãn này của chúng ta đang bị niết hóa, cho dù ta không ra ngoài, cũng biết muốn tìm được tinh cầu sinh cơ không bị niết hóa là chuyện không thể nào.”

ÁNh mắt Lam Tiểu Bố nhìn về phía TRường Nhất và Khổng Tâm Kiếm. Khổng Tâm Kiếm cười ha ha một tiếng nói, “Ta đã định đi rồi, Trường Nhất đạo hữu nói hắn tin tưởng Lam huynh. Ta nghĩ cho dù ta có đi, cũng không có nơi nào để đi, cho nên dứt khoát cùng vài người bên cạnh ở lại nơi này, chờ Lam huynh trở về.”

Trường Nhất sờ đầu, cười cười nói, “Ta cũng đã rời đi đại vũ trụ, nhưng lại quay về một lần nữa, ta biết, nếu như trong một phương Hạo Hãn này, ai có thể cứu được mọi người, vậy thì chỉ có Lam đạo hữu và Mạc đạo hữu. Lam đạo hữu, không biết bây giờ Mạc đạo hữu vẫn tốt chứ?”

Chẳng những Trường Nhất và Khổng Tâm Kiếm, tất cả mọi người ở đây đều mong đợi nhìn Lam Tiểu Bố. Rõ ràng, người ở lại nơi này, phần lớn đều tin tưởng Lam Tiểu Bố. Hoặc là vì chiến tích của Lam Tiểu Bố ở đại vũ trụ quá mức kinh người, cho nên trước khi không có nơi nào để đi, bọn hắn lựa chọn tin tưởng Lam Tiểu Bố.

Lam Tiểu Bố ôm quyền, lớn giọng nói, “Ta và Mạc Vô Kỵ có hẹn nhau, chính là đi tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới. Bây giờ dự định dựa vào Thất Giới Thạch truyền tống đến chỗ Mạc Vô Kỵ, ta tin rằng chúng ta nhất định có thể tìm được một vũ trụ sinh cơ mới.”

Mặc dù Lam Tiểu Bố nói ra con đường sống, nhưng lại không có ai vui mừng vì lời Lam Tiểu Bố nói. KHi Lam Tiểu Bố còn đang khó hiểu, Thạch Trường Hành đã thở dài nói, “Tiểu Bố, ngươi chắc hẳn phải biết mới đúng. Một phương vũ trụ Hạo Hãn này xuất hiện một cái tường vũ trụ mà chúng ta không thể nào vượt qua, vậy thì chúng ta cũng không thể nào rời đi vùng vũ trụ này. Thất Giới Thạch của ngươi cũng không thể nào đưa mọi người rời khỏi vùng vũ trụ này.

Lam Tiểu Bố cười cười, “Mặc dù không chắc chắn được 100% có thể rời đi, nhưng mà ta có được sáu phần hy vọng có thể rời khỏi nơi này, chỉ cần mọi người tin tưởng ta là được.”

Lần trước khi hắn truyền tống Phàm Nhân tinh đi, mặc dù hắn không xác định Phàm Nhân tinh có được truyền tống đi hay không, nhưng mà hắn khẳng định trong quá trình truyền tống Phàm Nhân tinh không hề xảy ra vấn đề gì, cái truyền tống trận kia có thể đi được là khả năng rất lớn.

“Lam huynh, Thất Trụ Thiên ta tin tưởng ngươi vô điều kiện.” Thất Trụ Thiên không chút do dự bước lên Thất Giới Thạch.

Sau khi Thất Trụ Thiên bước lên Thất Giới Thạch, tất cả người bên cạnh Thất Trụ Thiên đều kéo nhau nhảy lên Thất Giới Thạch. Bản thân Trường Nhất đã có lòng tin với Lam Tiểu Bố, đương nhiên sẽ không để ý mà nhảy lên Thất Giới Thạch.

Khổng Tâm Kiếm do dự một chút, cũng nhảy lên Thất Giới Thạch. ĐÔi với hắn ta, hoặc là người bên cạnh hắn ta mà nói, trừ tin tưởng Lam Tiểu Bố, bọn hắn cũng không còn nơi nào để đi nữa. Có lẽ cường giả bước đại đạo thứ tám như hắn ta có thể miễn cưỡng sinh tồn trong vũ trụ đang bị niết hóa này, nhưng mà những người còn lại thì sao?

Thần niệm Lam Tiểu Bố quét ra ngoài, không nhìn thấy Dương Thiên. Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Dương Thiên và hắn không hợp nhau, nhất định đã sớm đi rồi.

Lam Tiểu Bố tìm kiếm DƯơng Thiên, cũng không phải là có vấn đề gì muốn hỏi Dương Thiên, mà là muốn hỏi thăm về Đại Hoang thế giới một chút.

Theo lý mà nói, người Đại Hoang thế giới chắc hẳn cũng đi ra từ vũ trụ Đại Hoang. Chỉ là bây giờ vũ trụ đang niết hóa, người của Đại Hoang thế giới cũng nhanh chóng tán đi, tự tìm kiếm con đường sinh tồn cho mình.

“Tiểu Bố huynh đệ, chúng ta đi như thế nào?” Đứng trên Thất Giới Thạch, Thạch Trường Hành nhìn về phía Lam Tiểu Bố. Cho dù Thất Giới Thạch đi bao xa, cho dù vượt qua bao nhiêu vị diện, cũng đều nằm trong vũ trụ đang niết hóa này, điểm này không thể nào thay đổi được.

“Bây giờ ta cũng không biết đi như thế nào, nhưng mà đến lúc đó thì sẽ biết.” Lam Tiểu Bố nói xong thì tiện tay lấy Hỗn Độn Đạo ra.

“Đây là Hỗn Độn Đạo?” Lam Tiểu Bố vừa lấy Hỗn Độn Đạo ra, Thạch Trường Hành đã nhận ra.

Chẳng những Thạch Trường Hành tám chín phần mười người ở đây đều nhận ra Hỗn Độn Đạo.

“Hỗn Độn Đạo không phải nằm trong tay Tần Kình Thiên sao?” Thất Trụ Thiên khó hiểu nhìn Lam Tiểu Bố, tu vi Tần Kình Thiên mặc dù bình thường, nhưng mà người này vô cùng gian xảo, sức chiến đấu cũng rất đáng sợ, nếu không thì cũng không thể nào từ trong đông đảo cường giả mà lấy được Hỗn Độn Lộ.

Khổng Tâm Kiếm thở dài, “Lam huynh, Hỗn Độn Lộ có sáu đạo, Hỗn Độn Đạo trong tay Lam huynh chỉ là một trong sáu đạo của Hỗn Độn

Lộ mà thôi. Nếu như có đầy đủ Hỗn Độn Lộ, cũng sẽ có cơ hội vượt qua tường vũ trụ, đương nhiên đây chỉ là có cơ hội mà thôi, loại cơ hội này tuyệt đối sẽ không quá cao, thậm chí ngay cả một phần cũng chưa đến. Còn nếu như chỉ có Hỗn Độn Đạo, vậy thì hầu như chẳng có chút cơ hội nào.”

Lam Tiểu Bố đặt Hỗn Độn Đạo trên Thất Giới Thạch, cười một cái nói, “Có được hay không, thử một chút trước đã.”

Sau khi nói xong, Lam Tiểu Bố kích phát đạo tắc truyền tống trên Thất Giới Thạch.

Thất Giới Thạch hắn đã luyện hóa, tất cả đạo tắc truyền tống đều có liên quan đến đạo tắc TRường Sinh của hắn, cho dù là nơi không có quy tắc, cũng không ảnh hưởng đến đạo tắc truyền tống của Thất Giới Thạch.

Lam Tiểu Bố tin rằng, chỉ cần Mạc Vô Kỵ nhận được đạo tắc truyền tống Thất Giới Thạch của hắn, sẽ lập tức kích phát Thất Giới Thạch, để Thất Giới Thạch hình thành hô ứng hai bên tường vũ trụ, sau đó phá vỡ mọi hư không truyền tống qua. Cái này sợ rằng so với lúc trước hắn dùng Thất Giới Thạch truyền tống Phàm Nhân tinh càng an toàn hơn, dù sao thì đây cũng là truyền tống giữa Thất Giới Thạch với nhau, tương đương với dung hợp Thất Giới Thạch.

…

Chương 2724 - Đạo, rốt cuộc là cái gì?

Cùng lúc đó, Mạc Vô Kỵ khống chế Thất Giới Thạch dừng ở bên ngoài Hồng Mông Hỗn Độn mà bọn hắn phát hiện ra rất lâu rồi, nhưng mà sau khi Mạc Vô Kỵ nói không tiến vào Hồng Mông Hỗn Độn tìm kiếm Đại Thiên thế giới mới, không có người nào dám nhắc đến.

Mãi đến sau, Đinh TRọng Trần thật sự không nhịn được, dù sao thì Hồng Mông Hỗn Độn đang ở ngay trước mắt, cho dù Lam Tiểu Bố không đến, với thực lực của hắn ta và Mạc Vô Kỵ, chắc hẳn cũng có cơ hội tìm được Đại Thiên thế giới.

"Mạc huynh, không bằng ngươi và ta tiến vào Hồng Mông Hỗn Độn trước, lỡ như chúng ta tìm được trước, chẳng phải là…"

Lời Đinh Trọng Trần còn chưa dứt, đã bị Mạc Vô Kỵ cắt ngang, "Ta nhất định phải đi cùng với Lam Tiểu Bố."

Mạc Vô Kỵ cũng hiểu rõ, mở Đại Thiên thế giới ra quan trọng với một tu sĩ như thế nào.

Đinh Trọng Trần nói lần nữa, "Hoặc là có thể thông qua Thất Giới Thạch phát một đạo tin tức cho Lam đạo hữu."

Mạc Vô Kỵ từ tốn nói, "Không cần, sau khi Tiểu Bố làm việc xong, sẽ chủ động đến, chuyện còn chưa làm xong, truyền âm cho hắn cũng chỉ khiến hắn phân tâm mà thôi."

TRong lòng Đinh Trọng Trần thầm than một tiếng, chỉ có thể ngậm miệng lại. Không có Mạc Vô Kỵ, cho dù hắn ta có tiến vào trong Hồng Mông Hỗn Độn, tìm được không gian sinh cơ, cũng khó có thể mở ra Đại Thiên thế giới. Chính mình có bao nhiêu cân lượng, hắn ta biết rất rõ. Lúc trước khi rời khỏi đại vũ trụ, lựa chọn đi tìm một Đại Thiên thế giới mới, đây chẳng qua là lựa chọn bất đắc dĩ mà thôi.

Vào giờ phút này, quy tắc KHông Gian xung quanh Thất Giới Thạch đột nhiên dao động kịch liệt. Đinh Trọng Trần vui mừng kêu lên, "Khẳng định là Lam đạo hữu sắp đến đây, lần này vòng xoáy truyền tống không nằm trên Thất Giới Thạch, mà là ở xung quanh Thất Giới Thạch."

Chỉ có truyền tống đến Thất Giới Thạch, mới có thể tạo ra tình huống này.

Mạc Vô Kỵ cười ha ha, hắn biết Lam Tiểu Bố sắp đến đây, nhanh chóng kích phát đạo tắc truyền tống trên Thất Giới Thạch, hình thành hô ứng cho Thất Giới Thạch của Lam Tiểu Bố.

…

Sau khi Lam Tiểu Bố kích phát đạo tắc truyền tống trên Thất Giới Thạch, lập tức nhận được hô ứng, hắn biết Mạc Vô Kỵ nhất định đang chờ hắn.

Chỉ qua mấy giây sau, Thất Giới Thạch đã xé mở hư không, sau đó biến mất khỏi Hạo Hãn.

“Tường vũ trụ…” Khổng Tâm Kiếm kinh ngạc kêu lên, chẳng những Khổng Tâm Kiếm, Thạch Trường Hành, Thất Trụ Thiên và mọi người còn lại đều nhìn thấy tường vũ trụ.

Thất Giới Thạch vẫn truyền tống cực kỳ bình ổn, cho nên chỉ cần tu vi là cường giả bước đại đạo thứ bảy trở lên, trong quá trình Thất Giới Thạch truyền tống đều có thể dùng thần niệm cảm nhận sự biến hóa của bên ngoài. Cho nên khi Thất Giới Thạch đi qua tường vũ trụ, bọn hắn lập tức phát hiện ra tường vũ trụ.

“Xong rồi, sắp đụng vào tường vũ trụ rồi…” Thạch Trường Hành vừa mới nói một tiếng, tường vũ trụ đã biến mất.

Mặc dù bọn hắn không biết tường vũ trụ biến mất như thế nào, cũng biết Thất Giới Thạch đã vượt qua tường vũ trụ. Thất Giới Thạch vượt qua tường vũ trụ, bọn hắn thậm chí còn không biết là vượt qua như thế nào.

TRong lòng Khổng Tâm Kiếm còn chưa bình tĩnh lại, đang định hỏi thăm Lam Tiểu Bố làm thế nào mà xuyên qua tường vũ trụ, đã nhìn thấy tay Lam Tiểu Bố vung lên, từng món pháp bảo từ hư không xuất hiện, đều bị Lam Tiểu Bố kéo vào trong thế giới của mình.

Trường Nhất nhìn thấy một màn này, trong lòng khinh bỉ Khổng Tâm Kiếm, thầm nghĩ tên Khổng Tâm Kiếm này ánh mắt quá kém. Nếu như không phải hắn ta gọi Khổng Tâm Kiếm đến chờ Lam Tiểu Bố, gia hỏa này tuyệt đối không có cơ hội đứng ở chỗ này rồi. Bây giờ không thể vượt qua được tường vũ trụ, ở lại vũng vũ trụ Hạo hãn bên kia, trừ chờ chết ra còn có thể làm gì? Bước đại đạo thứ tám thì như thế nào, trong vũ trụ bị niết hóa, qua thời gian dài cũng sẽ dần bị niết hóa.

Hắn ta đã sớm đoán được Lam Tiểu Bố nhất định có thủ đoạn của mình, nếu không thì làm thế nào mà có thể đi xuyên qua tường vũ trụ? Chỉ cần tiếp xúc với Lam Tiểu Bố nhiều một chút, là hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến những chuyện này;. Nhìn Lam Tiểu Bố dạy dỗ Hoàn như thế nào đi, làm sao lấy được Vũ Trụ Thụ, ha ha, dùng Hỗn Độn Lộ xuyên qua tường vũ trụ rất khó đoán được hả? ĐƯơng nhiên Trường Nhất hắn ta cũng không đoán được, nhưng mà hắn ta đoán được Lam Tiểu Bố nhất định có thủ đoạn là được. Bây giờ xem ra, Trường Nhất hắn ta quả thật đã dự đoán được trước, Lam Tiểu Bố chẳng những có sáu đạo Hỗn Độn Lộ, mà còn tách sáu đạo Hỗn Độn Lộ đặt ở hai đầu của tường vũ trụ.

Lợi hại, thật sự là lợi hại.

Khổng Tâm Kiếm cũng nhìn thấy Lam Tiểu Bố cất đi pháp bảo, trong lòng cũng vô cùng chấn động. Sáu đạo Hỗn Độn Lộ, Lam Tiểu Bố đã lấy lại hết, chỉ là trước đó người này đã đặt sáu đạo Hỗn Độn Lộ ở hai bên tường vũ trụ rồi, bây giờ dựa vào Hỗn Độn Lộ mà dễ dàng vượt qua tường vũ trụ.

Răng rắc! Lam Tiểu Bố cùng Thất Giới Thạch xuất hiện, Thất Giới Thạch dưới chân cũng nhanh chóng dung hợp với phần Thất Giới Thạch còn lại.

“Tiểu Bố, vất vả.” Mạc Vô Kỵ cười ha ha, Phàm Nhân tinh đã được Lam Tiểu Bố truyền tống đến, bây giờ Lam Tiểu Bố cũng đã bình yên vô sự, trong lòng hắn cũng rất hài lòng.

“Lam đạo hữu đến rất kịp lúc.” Đinh Trọng Trần cũng nhanh chóng tiến lên hỏi thăm, trong giọng nói tràn đầy kích động và hứng khởi.

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đều ở đây, tiếp theo chính là tiến vào trong Hồng Mông Hỗn Độn mở ra Đại Thiên thế giới mới.

“Tiểu Bố, chúng ta cần nhanh chóng tiến vào Hồng Mông Hỗn Độn, tìm ra tinh cầu sinh cơ. Những người còn lại, ở trong vùng hư không này có thể tạm thời sinh tồn. Hoặc là tiến vào Phàm Nhân tinh của ta, Phàm Nhân tinh của ta cũng đang ở đây.” Mạc Vô Kỵ nói chuyện, vừa chỉ vào một tinh cầu lơ lửng ở đằng xa.

Chương 2725 - Đai kết cục

Lam Tiểu Bố đã sớm nhìn thấy Phàm Nhân tinh, hắn do dự một chút rồi nói, “Vô Kỵ, ta luôn cảm thấy cho dù chúng ta mở ra Đại Thiên thế giới mới, qua thời gian dài, cũng sẽ lâm vào kết cục như đại vũ trụ. Từ rất lâu trước kia, ta đã từng nhìn thấy một hình ảnh, trong đó nói mọi người vĩnh viễn ở trên một con tàu xảy ra những chuyện giống như cũ, bao gồm từ khi sinh ra đến lúc chết đi, ta sợ chúng ta cũng sẽ như vậy.”

Mạc Vô Kỵ cũng thở dài, “Sao ta lại không biết được, nhưng biết thì có thể làm gì? Sự thật chứng minh, thế giới đạo tắc tự thân của chúng ta mặc dù có thể tồn tại không bị niết hóa, nhưng chỉ khi nào vũ trụ Hạo Hãn niết hóa, tinh cầu của chúng ta cũng sẽ không có chỗ ẩn thân.”

Lam Tiểu Bố cũng không có cách nào tốt hơn, hắn nói với Đinh Trọng Trần, “Đinh đạo hữu, ngươi và mọi người chờ ở chỗ này, hoặc là tiến vào Phàm Nhân tinh sinh tồn trước. Ta và Vô Kỵ tiến vào trong Hồng Mông Hỗn Độn, một khi có tin tức, chúng ta sẽ lập tức ra ngoài.”

“ĐƯợc, ta ở bên ngoài chờ các ngươi.” Đinh Trọng Trần vô cùng hiểu rõ, ở bên trong loại Hồng Mông Hỗn Độn này mở ra vũ trụ sinh cơ, cường giả đạo tắc tự thân lợi hại nhất. Bọn hắn có đi nhiều người thế nào, cũng chẳng thể làm gì được. Chờ mở vũ trụ mới ra, bọn hắn cũng sẽ là nhóm sinh linh đầu tiên bước vào vũ trụ mới, xem như là thành phần khai thiên.

Sắp xếp tốt cho mọi người, Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đứng bên ngoài Hồng Mông Hỗn Độn, nhìn Hồng Mông Hỗn Độn ở đằng xa, Lam Tiểu Bố bất đắc dĩ nói, “Vũ trụ này rốt cuộc là thứ gì, vì sao không cho người ta cơ hội sống sót?”

“Bởi vì đại đạo ích kỷ, mà sinh ra gian khổ!” Một giọng nói đột ngột truyền đến.

“Ai?” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ đồng thời quay người lại, lập tức hai người nhìn thấy một lão giả tiên phong đạo cốt đứng ở trước mặt bọn hắn.

“Hồng Quân lão tổ?” Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ ngạc nhiên nói.

Lão giả thở dài nói, “Trước đó các ngươi nghĩ đúng, cho dù các ngươi thông qua phương thức gì mà mở ra Đại Thiên thế giới, cuối cùng cũng sẽ là cát bụi về với cát bụi, không có vũ trụ nào tồn tại vĩnh viễn, chỉ là thời gian niết hóa dài ngắn khác nhau mà thôi.”

“Ngươi có phải là Hồng QUân lão tổ hay không?” Mạc Vô Kỵ cắt ngang lời lão giả.

Lão giả ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Mông Hỗn Độn, tạ như đang nói một mình, lại như đang trả lời Mạc Vô Kỵ, “Phải thì thế nào, không phải thì thế nào? Cuối cùng cũng chỉ như vậy mà thôi.”

“Trước đó khi ta lấy Vũ Trụ Thụ, người ra tay kia là ngươi hay Dương Mi?” Lam Tiểu Bố nhìn chằm chằm lão giả.

Lão giả vẫn không trực tiếp trả lời Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, mà là đột ngột hỏi một câu, “Các ngươi có biết vì sao mà không có bước đại đạo thứ chín không?”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ, theo bản năng mà lắc đầu, bọn hắn cũng không biết.

Lão giả không nói gì, chỉ là đi về phía Hồng Mông Hỗn Độn, khi hắn ta sắp tiến vào Hồng Mông Hỗn Độn, đột nhiên quay đầu nói, “Các ngươi cũng đi theo ta vào đi.”

Lam Tiểu Bố và Mạc Vô Kỵ liếc nhìn nhau một chút, không hề động đậy. Mà giờ phút này, lão giả này đã đi vào trong Hồng Mông Hỗn Độn.

“Gia hỏa này có chút vấn đề.” Lam Tiểu Bố nói.

Mạc Vô Kỵ thở dài, “Bây giờ không phải là chuyện hắn có vấn đề hay không, mà là chúng ta làm thế nào để sinh tồn? Làm thế nào mới mở ra vũ trụ sinh cơ?”

Hai người đều im lặng, bọn hắn nhìn Hồng Mông Hỗn Độn trước mặt, với cảnh giới và thực lực của bọn hắn, đại đạo đã tu đến cực hạn. Cho đến giờ phút này, hai người mới phát hiện, bọn hắn đã mất đi phương hướng.

Đạo, rốt cuộc là cái gì?

Vĩnh sinh, rốt cuộc có tồn tại hay không?H

Table of Contents

Chương 01: Ta gọi Lam Tiểu Bố

Chương 2: Đĩa bay rơi vào trên Địa Cầu

Chương 3: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố

Chương 4: Nam tử trung niên kỳ quái

Chương 5: Đi tìm việc làm

Chương 6: Đã có thể tu luyện

Chương 7: Bệnh đống tằm

Chương 8: Luyện Tinh Hóa Khí

Chương 9: Không còn đường để lựa chọn

Chương 10: Đoán cốt

Chương 11: Chương 11

Chương 12: Đều ở đây để tìm Lam Tiểu Bố

Chương 13: Đêm mưa tàn sát

Chương 14: Đêm mưa tàn sát (2)

Chương 15: Không phải ngạc nhiên vì mừng sợ, mà là sợ

Chương 16: Bác sĩ Lam từ chức

Chương 17: Đấu giá Thiên m

Chương 18: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố

Chương 19: Đồ mong muốn của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 20: Đánh cướp

Chương 21: Đánh cướp (2)

Chương 22: Truy tìm Lam Tiểu Bố

Chương 23: Truy tìm Lam Tiểu Bố (2)

Chương 24: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới.

Chương 25: Lam Tiểu Bố tự chui đầu vào lưới (2)

Chương 26: Cá lọt lưới.

Chương 27: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên.

Chương 28: Có hóa thành tro cũng sẽ không quên (2)

Chương 29: Mối thù kiếp trước kiếp này báo.

Chương 30: Bị truy nã.

Chương 31: Bị truy nã. (2)

Chương 32: Đây không phải là thói quen.

Chương 33: Đây không phải là thói quen. (2)

Chương 34: Thất âm.

Chương 35: Muốn lấy phương thuốc về.

Chương 36: Muốn lấy phương thuốc về (2)

Chương 37: Người hủy diệt Lam Tung

Chương 38: Hang ổ của Sinh Ngạc bang.

Chương 39: Hang ổ của Sinh Ngạc bang. (2)

Chương 40: Thực lực của Lam Tiểu Bố

Chương 41: Thực lực của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 42: Tiêu diệt

Chương 43: Thôn Lâu gia

Chương 44: Thôn Lâu gia (2)

Chương 45: Đơn giản như vậy

Chương 46: Đơn giản như vậy (2)

Chương 47: Dọa lui Lâu gia

Chương 48: Dọa lui Lâu gia (2)

Chương 49: Ta là Cung

Chương 50: Ta là Cung (2)

Chương 51: Chuyện xưa

Chương 52: Đĩa bay quỷ dị

Chương 53: Đĩa bay quỷ dị

Chương 54: Điên cuồng cướp đoạt

Chương 55: Côn Luân

Chương 56: Côn Luân (2)

Chương 57: Ăn mày

Chương 58: Sói xám

Chương 59: Sói xám (2)

Chương 60: Người đàn ông của ta.

Chương 61: Trả ơn.

Chương 62: Trả ơn (2)

Chương 63: Thái Xuyên cổ đạo.

Chương 64: Thái Xuyên cổ đạo (2)

Chương 65: Rời khỏi Địa Cầu.

Chương 66: 2 nền văn minh

Chương 67: 2 nền văn minh (2)

Chương 68: Đồng bào tinh cầu Lam Á

Chương 69: Đồng bào tinh cầu Lam Á (2)

Chương 70: Tinh cầu Chân Nặc

Chương 71: Tinh cầu Chân Nặc (2)

Chương 72: Quân đoàn Trưng Tinh

Chương 73: Quân đoàn Trưng Tinh (2)

Chương 74: Kiểm tra lực đấm

Chương 75: Kiểm tra lực đấm (2)

Chương 76: Vòng ba đơn giản

Chương 77: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố

Chương 78: Nỗi lo của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 79: Thiếu Úy

Chương 80: Thiếu Úy (2)

Chương 81: Sợ ngươi không đến

Chương 82: Tranh đoạt doanh trại

Chương 83: Tranh đoạt doanh trại (2)

Chương 84: 2 quyền 1 cước

Chương 85: 2 quyền 1 cước (2)

Chương 86: Nhiệm vụ tân binh

Chương 87: Tân binh đều là bia đỡ đạn

Chương 88: Tân binh đều là bia đỡ đạn (2)

Chương 89: Lại lên chức

Chương 90: Lại lên chức (2)

Chương 91: Đi tinh cầu Thiên La

Chương 92: Đi tinh cầu Thiên La (2)

Chương 93: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Chương 94: Luật rừng của nền văn minh khoa học kỹ thuật. (2)

Chương 95: Lam Tiểu Bố bất an

Chương 96: Lam Tiểu Bố bất an (2)

Chương 97: Lựa chọn

Chương 98: Cách thi tuyển.

Chương 99: Cách thi tuyển (2)

Chương 100: Thi tuyển tinh hệ.

Chương 101: Thi tuyển tinh hệ (2)

Chương 102: Kết quả không thể tin được.

Chương 103: Vòng hai: sinh tử chiến.

Chương 104: Vòng hai: sinh tử chiến (2)

Chương 105: Ta hiểu rõ ngươi.

Chương 106: Ta hiểu rõ ngươi (2)

Chương 107: Tinh cầu văn minh khoa học kĩ thuật cấp năm chú ý đến

Chương 108

Chương 109

Chương 110: Đội hộ vệ tan rã.

Chương 111: Đội hộ vệ tan rã (2)

Chương 112: Đi đến Ngọc Khải tinh.

Chương 113: Đi đến Ngọc Khải tinh (2)

Chương 114: Tiệt Thạch

Chương 115: Tiệt Thạch (2)

Chương 116: Kiếm lời một khoảng Tiệt Thạch lớn

Chương 117: Thắng đổ cả sòng bạc.

Chương 118: Thắng đổ cả sòng bạc (2)

Chương 119: Bị để mắt đến.

Chương 120: Bị để mắt đến (2)

Chương 121: Tiệt Thạc bị trộm.

Chương 122: Tiệt Thạc bị trộm (2)

Chương 123: Cha của RIan.

Chương 124: Cha của Rian (2)

Chương 125: Tâm tư.

Chương 126: Tâm tư (2)

Chương 127: Lại đến

Chương 128: Người cô độc đêm ngày vạn trượng

Chương 129: Người cô độc đêm ngày vạn trượng (2)

Chương 130: Chết không cam tâm

Chương 131: Chết không cam tâm (2)

Chương 132: Hồng Vân tông

Chương 133: Hồng Vân tông (2)

Chương 134: Kim ô quyết

Chương 135: Tẩy Thai trì

Chương 136: Tẩy Thai trì (2)

Chương 137: Lá chắn vũ trụ

Chương 138: Lá chắn vũ trụ (2)

Chương 139: Kim đan có phẩm cấp

Chương 140: Kim đan có phẩm cấp (2)

Chương 141: Đồ tốt

Chương 142: Đồ tốt (2)

Chương 143: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi

Chương 144: Đại đế chặn ngay bên ngoài lối đi (2)

Chương 145: Chạy trốn thế nào

Chương 146: Chạy trốn thế nào (2)

Chương 146: Chết một đại nhân vật

Chương 147: Chết một đại nhân vật (2)
Chương 148: Bất Tử quyết
Chương 149: Bất Tử quyết (2)
Chương 150: Uẩn Đan thành công
Chương 151: Uẩn Đan thành công (2)
Chương 152: Vũ Trụ Duy Mô
Chương 153: Vũ Trụ Duy Mô (2)
Chương 154: Thất âm cường đại
Chương 155: Thất âm cường đại (2)
Chương 156: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố
Chương 157: Kế hoạch của Lam Tiểu Bố (2)
Chương 158: Một cái rìu*
Chương 159: Một cái rìu (2)
Chương 160: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo
Chương 161: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Cổ Đạo (2)
Chương 162: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi
Chương 163: Cuộc chiến mở đầu giành thắng lợi (2)
Chương 164: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào
Chương 165: Ngươi cảm thấy hiệu quả thế nào (2)
Chương 166: Lam Á
Chương 167: Lam Á (2)
Chương 168: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi
Chương 169: Lý do nền văn minh Tu Tiên rời đi (2)
Chương 170: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô
Chương 171: Xây dựng vách ngăn vũ trụ duy mô (2)
Chương 172: Ngưng Đan
Chương 173: Ngưng Đan (2)
Chương 174: Thành phố Mâu Bắc Phường
Chương 175: Thành phố Mâu Bắc Phường (2)
Chương 176: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc

Chương 177: Một ác nhân tới thành Mưu Bắc (2)

Chương 178: Địa bàn đầu tiên

Chương 179: Địa bàn đầu tiên (2)

Chương 180: Gia nhập tông môn khó khăn

Chương 181: Gia nhập tông môn khó khăn (2)

Chương 182: Cá ánh bạc

Chương 183: Cá ánh bạc (2)

Chương 184: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa

Chương 185: Vậy ngươi đừng mong ở lại lăn lộn nữa (2)

Chương 186: Thành chủ mới ác độc tới vô biên

Chương 187: Thành chủ mới ác độc tới vô biên (2)

Chương 188: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn

Chương 189: Vô tông chủ Không Vân Tiên Môn (2)

Chương 190: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây

Chương 191: Tới, tới, tới đây đi, bút của ngươi đây (2)

Chương 192: Một mạch Hồng Vân bi thảm

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn

Chương 197: Chưởng môn mới của Thiên Vân môn (2)

Chương 198: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt

Chương 199: Phiến Thiên Nguyệt bị bắt (2)

Chương 200: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn

Chương 201: Tông chủ cường thế của Thiên Vân môn (2)

Chương 202: Người được gia tộc Quy Hải phái tới

Chương 203: Người được gia tộc Quy Hải phái tới (2)

Chương 204: Vậy thì dễ làm rồi

Chương 205: Vậy thì dễ làm rồi (2)

Chương 206: Đan lâu sụp đổ, chưởng quỹ không còn

Chương 207

Chương 208: Lửa giận của gia tộc Quy Hải

Chương 209: Lửa giận của gia tộc Quy Hải (2)

Chương 210: Quảng trường Côn Khư

Chương 211: Quảng trường Côn Khư (2)

Chương 212: Không đồng ý không được

Chương 213: Không đồng ý không được (2)

Chương 214: Đoàn Hồn thuật cấp bốn

Chương 215: Đoàn Hồn thuật cấp bốn (2)

Chương 216: Hắn không nói giỡn với ta

Chương 217: Hắn không nói giỡn với ta (2)

Chương 218: Lam Tiểu Bố đào hố

Chương 219: Lam Tiểu Bố đào hố (2)

Chương 220: Sợ vị hôn thê

Chương 221: Sợ vị hôn thê (2)

Chương 222: Cẩn thận Cửu Chân sơn

Chương 223: Cẩn thận Cửu Chân sơn (2)

Chương 224: Cửu Châu sơn âm hiểm

Chương 225: Cửu Châu sơn âm hiểm (2)

Chương 226: Không lừa được Lam Tiểu Bố (1)

Chương 227: Không lừa được Lam Tiểu Bố (2)

Chương 228: Ngũ Chi Huyền Giản. (1)

Chương 229: Ngũ Chi Huyền Giản. (2)

Chương 230: Thái Xuyên.(1)

Chương 231: Thái Xuyên.(2)

Chương 232: Bãi miễn vị trí tông chủ. (1)

Chương 233: Bãi miễn vị trí tông chủ. (2)

Chương 234: Phải giữ vững khí chất. (1)

Chương 235: Phải giữ vững khí chất. (2)

Chương 236: Đây mới là đánh nhau thật sự (1)

Chương 237: Đây mới là đánh nhau thật sự (2)
Chương 238: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (1)
Chương 239: Đạo tràng của đệ tử Dương Mi (2)
Chương 240: Đệ Nhị Đạo Điển (1)
Chương 241: Đệ Nhị Đạo Điển (2)
Chương 242: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)
Chương 243: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)
Chương 244: Khí vũ trụ (1)
Chương 245: Khí vũ trụ (2)
Chương 246: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (1)
Chương 247: Lam Tiểu Bố liên tục xát muối (2)
Chương 248: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (1)
Chương 249: Cung nhạc khởi, trường kích hoành trảm cửu vạn lý (2)
Chương 250: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (1)
Chương 251: Ngươi dùng trường kích thì thích hợp hơn (2)
Chương 252: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (1)
Chương 253: Sóng gió tại quảng trường Côn Khư (2)
Chương 254: Tự có nơi để đi (1)
Chương 255: Tự có nơi để đi (2)
Chương 256: Lam Tiểu Bố mai phục (1)
Chương 257: Lam Tiểu Bố mai phục (2)
Chương 258: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (1)
Chương 259: Khai sáng thời đại Tiên giới mới (2)
Chương 260: Mưu Bắc tiên thành (1)
Chương 261: Mưu Bắc tiên thành (2)
Chương 262: Ha ha (1)
Chương 263: Ha ha (2)
Chương 264: Rời khỏi Mưu Bắc (1)
Chương 265: Rời khỏi Mưu Bắc (2)
Chương 266: Người bạn duy nhất (1)

Chương 267: Người bạn duy nhất (2)

Chương 268: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (1)

Chương 269: Tu sĩ Kim Đan không có tình cảm (2)

Chương 270: Đao Khẩu ổ (1)

Chương 271: Đao Khẩu ổ (2)

Chương 272: Nhân Tiên đáng sợ (1)

Chương 273: Nhân Tiên đáng sợ (2)

Chương 274: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (1)

Chương 275: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (2)

Chương 276: Người thê lương, chôn xương nơi tha hương (3)

Chương 277: Nhân Tiên vẫn lạc (1)

Chương 278: Nhân Tiên vẫn lạc (2)

Chương 279: Tiểu Vạn Thọ sơn

Chương 280: Không có khả năng Hóa Đan (1)

Chương 281: Không có khả năng Hóa Đan (2)

Chương 282: Không có khả năng Hóa Đan (3)

Chương 283: Thượng Quan Tiểu Y (1)

Chương 284: Thượng Quan Tiểu Y (2)

Chương 285: Cửu Châu sơn cặn bã (1)

Chương 286: Cửu Châu sơn cặn bã (2)

Chương 287: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (1)

Chương 288: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (2)

Chương 289: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (3)

Chương 290: Khốn cảnh của Mưu Bắc tiên thành (4)

Chương 291: Thất âm Sát (1)

Chương 292: Thất âm Sát (2)

Chương 293: Lôi kiếp của Nhân Tiên (1)

Chương 294: Lôi kiếp của Nhân Tiên (2)

Chương 295: Hư Thần Cảnh (1)

Chương 296: Hư Thần Cảnh (2)

Chương 297: Vây công Mưu Bắc tiên thành (1)
Chương 298: Vây công Mưu Bắc tiên thành (2)
Chương 299: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (1)
Chương 300: Tất cả đều là những lão già họm hẹm (2)
Chương 301: Mộc Dương Chiết nóng nảy (1)
Chương 302: Mộc Dương Chiết nóng nảy (2)
Chương 303: Cả Nguyên Châu chấn động (1)
Chương 304: Cả Nguyên Châu chấn động (2)
Chương 305: Bị lừa (1)
Chương 306: Bị lừa (2)
Chương 307: Đến Cổ Tinh sơn (1)
Chương 308: Đến Cổ Tinh sơn (2)
Chương 309: Thượng Quan Tiểu Y (1)
Chương 310: Thượng Quan Tiểu Y (2)
Chương 311: Lạc Kích Cốc (1)
Chương 312: Lạc Kích Cốc (2)
Chương 313: Họa kích đáng sợ (1)
Chương 314: Họa kích đáng sợ (2)
Chương 315: Chúng ta là bạn phải không? (1)
Chương 316: Chúng ta là bạn phải không? (2)
Chương 317: Chúng ta là bạn phải không? (3)
Chương 318: Mầm họa (1)
Chương 319: Mầm họa (2)
Chương 320: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (1)
Chương 321: Người tàn nhẫn số một ở Nguyên Châu (2)
Chương 322: Hỏa diễm đang thai nghén (1)
Chương 323: Hỏa diễm đang thai nghén (2)
Chương 324: Kim Cô Tiên (1)
Chương 325: Kim Cô Tiên (2)
Chương 326: Sư phụ của Liễu Ly. (1)

Chương 327: Sư phụ của Liễu Ly. (2)
Chương 328: Lại giết Nhân Tiên. (1)
Chương 329: Lại giết Nhân Tiên. (2)
Chương 330: Tiên thể (1)
Chương 331: Tiên thể (2)
Chương 332: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (1)
Chương 333: Pháp bảo trong lạch trời vũ trụ. (2)
Chương 334: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (1)
Chương 335: Đánh lên Tây Côn Lôn phái. (2)
Chương 336: Là ta chủ động đến. (1)
Chương 337: Là ta chủ động đến. (2)
Chương 338: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (1)
Chương 339: Đừng chọc đến Mưu Bắc tiên thành. (2)
Chương 340: Ta đến mượn đồ. (1)
Chương 341: Ta đến mượn đồ. (2)
Chương 342: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (1)
Chương 343: Độ Kiếp không phải Nhân Tiên. (2)
Chương 344: Rời khỏi Nguyên Châu. (1)
Chương 345: Rời khỏi Nguyên Châu. (2)
Chương 346: Quá trình truyền tống đáng sợ. (1)
Chương 347: Quá trình truyền tống đáng sợ. (2)
Chương 348: Quá trình truyền tống đáng sợ. (3)
Chương 349: Biến cố. (1)
Chương 350: Biến cố. (2)
Chương 192: Tin tức của Lạc Thải Tư.
Chương 351: Tin tức của Lạc Thải Tư. (1)
Chương 352: Tin tức của Lạc Thải Tư. (2)
Chương 353: Thương hải tang điền. (1)
Chương 354: Thương hải tang điền. (2)
Chương 355: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (1)

Chương 356: Cá quay về nước, quên chuyện trên bờ. (2)

Chương 357: ân oán. (1)

Chương 358: ân oán. (2)

Chương 359: Chân Tiên trên Địa Cầu. (1)

Chương 360: Chân Tiên trên Địa Cầu. (2)

Chương 361: Cửu trọng thiên. (1)

Chương 362: Cửu trọng thiên. (2)

Chương 363: Bí mật của Lam gia. (1)

Chương 364: Bí mật của Lam gia. (2)

Chương 365: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (1)

Chương 366: Vết nứt hư không ở tinh hệ Bách Ma. (2)

Chương 367: Rước lấy phiền phức. (1)

Chương 368: Rước lấy phiền phức. (2)

Chương 369: Vô giới. (1)

Chương 370: Vô giới. (2)

Chương 371: Dưới đáy lồng giam. (1)

Chương 372: Dưới đáy lồng giam (2)

Chương 373: Luyện Hồn Oa. (1)

Chương 374: Luyện Hồn Oa. (2)

Chương 375: Luân hồi Hải Đường. (1)

Chương 376: Luân hồi Hải Đường. (2)

Chương 377; Đấu với Chân Tiên. (1)

Chương 378; Đấu với Chân Tiên. (2)

Chương 379: Nhân gia đại thiện. (1)

Chương 380: Nhân gia đại thiện. (2)

Chương 381: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (1)

Chương 382: Người phụ tá Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 303: Không thể luyện tiên đan. (1)

Chương 384: Không thể luyện tiên đan. (2)

Chương 385: Nhân Tiên (1)

Chương 386: Nhân Tiên (2)

Chương 387: NGôn gia tìm đến. (1)

Chương 388: NGôn gia tìm đến. (2)

Chương 389: Một hắc điếm. (1)

Chương 390: Một hắc điếm. (2)

Chương 391: Địa Sát Biến (1)

Chương 392: Địa Sát Biến (2)

Chương 393: Thành chủ mời. (1)

Chương 394: Thành chủ mời. (2)

Chương 395: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (1)

Chương 396: Ngôn trang chủ hốt hoảng. (2)

Chương 397: Dược Hương cốc gặp nạn. (1)

Chương 398: Dược Hương cốc gặp nạn. (2)

Chương 399: Có nhân thì có quả. (1)

Chương 400: Có nhân thì có quả. (2)

Chương 401: Ngũ Vũ Tiên giới. (1)

Chương 402: Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 403: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (1)

Chương 404: ĐẠi Hoang Tiên Môn. (2)

Chương 405: Giết Kim Tiên. (1)

Chương 406: Giết Kim Tiên. (2)

Chương 407: Giết Kim Tiên. (3)

Chương 408: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (1)

Chương 409: Thành lập tông môn, Đại Hoang Quyết. (2)

Chương 410: Không có thời gian. (1)

Chương 411: Không có thời gian. (2)

Chương 412: Suy nghĩ hão huyền. (1)

Chương 413: Suy nghĩ hão huyền. (2)

Chương 414: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (1)

Chương 415: Phường thị hẻm núi Uẩn Thần. (2)

Chương 416: Không sợ chết. (1)
Chương 417: Không sợ chết. (2)
Chương 418: Trường Sinh Quyết. (1)
Chương 419: Trường Sinh Quyết. (2)
Chương 420: Rời đi. (1)
Chương 421: Rời đi. (2)
Chương 422: Tô Sầm luyện thần. (1)
Chương 423: Tô Sầm luyện thần. (2)
Chương 424: Tiên trận sư cấp ba. (1)
Chương 425: Tiên trận sư cấp ba. (2)
Chương 426: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (1)
Chương 427: Chiến hỏa ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)
Chương 428: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (1)
Chương 429: Suýt chút nữa bị vẫn lạc. (2)
Chương 430: Vận may của tông môn. (1)
Chương 431: Vận may của tông môn. (2)
Chương 432: Một người một tiên thành. (1)
Chương 433: Một người một tiên thành. (2)
Chương 434: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (1)
Chương 435: Chiếm Mưu Bắc đại tiên thành. (2)
Chương 436: Bắt đầu đại chiến. (1)
Chương 437: Bắt đầu đại chiến. (2)
Chương 438: Một trận chiến gian nan. (1)
Chương 439: Một trận chiến gian nan. (2)
Chương 440: Tình cảnh tồn vong. (1)
Chương 441: Tình cảnh tồn vong. (2)
Chương 442: Tình cảnh thảm khốc (1)
Chương 443: Tình cảnh thảm khốc (2)
Chương 444: Chiến quả to lớn. (1)
Chương 445: Chiến quả to lớn. (2)

Chương 446: Giết ngươi trước rồi nói. (1)

Chương 447: Giết ngươi trước rồi nói. (2)

Chương 448: Đây là địa bàn của ta. (1)

Chương 449: Đây là địa bàn của ta. (2)

Chương 450: Thực lực tông môn tăng mạnh. (1)

Chương 451: Thực lực tông môn tăng mạnh. (2)

Chương 452: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (1)

Chương 453: Quân liên minh tu sĩ Đại Huyền. (2)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (1)

Chương 454: Không bằng chủ động tiến công. (2)

Chương 456: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (1)

Chương 457: Trận Pháp sư gan to bằng trời. (2)

Chương 458: Đừng chọc đến Trận vương. (1)

Chương 459: Đừng chọc đến Trận vương. (2)

Chương 460: Linh Vi Tiên Vực. (1)

Chương 461: Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 462: Cường giả không rõ lai lịch. (1)

Chương 463: Cường giả không rõ lai lịch. (2)

Chương 464: Cường giả không rõ lai lịch. (3)

Chương 465: Yểm Ma. (1)

Chương 466: Yểm Ma. (2)

Chương 467: Lực lượng của một người. (1)

Chương 468: Lực lượng của một người. (2)

Chương 469: Trận môn Hư Không (1)

Chương 470: Trận môn Hư Không (2)

Chương 471: Thăng Tinh Tiên Đình.

Chương 472: Cấm Tiên ti. (1)

Chương 473: Cấm Tiên ti. (2)

Chương 474: Tuần tra nhà tù. (1)

Chương 475: Tuần tra nhà tù. (2)

Chương 476: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (1)
Chương 477: Hỏa diễm và Mộc Tiên linh mạch cực phẩm. (2)
Chương 478: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (1)
Chương 479: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (2)
Chương 480: Lại thấy “Đệ Nhị Đạo Điển”. (3)
Chương 481: Thu hồi đạo điển. (1)
Chương 482: Thu hồi đạo điển. (2)
Chương 483: Ta dạy ngươi luyện đan. (1)
Chương 484: Ta dạy ngươi luyện đan. (2)
Chương 485: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (1)
Chương 486: Ở trong phường thị Ô Mỗ. (2)
Chương 487: Bách Đoan tiên trang. (1)
Chương 488: Bách Đoan tiên trang. (2)
Chương 489: Trận văn hư không. (1)
Chương 490: Trận văn hư không. (2)
Chương 491: Liễu Ly còn sống. (1)
Chương 492: Liễu Ly còn sống. (2)
Chương 493: Lại diệt thêm một lần nữa. (1)
Chương 494: Lại diệt thêm một lần nữa. (2)
Chương 495: Người là do ta thả. (1)
Chương 496: Người là do ta thả. (2)
Chương 497: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (1)
Chương 498: Lam Tiểu Bố linh động tài giỏi. (2)
Chương 499: Lam tiểu tiên ti.
Chương 500: Bách Đoan gia luống cuồng. (1)
Chương 501: Bách Đoan gia luống cuồng. (2)
Chương 502: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (1)
Chương 503: Người có bản lĩnh thì vậy thôi. (2)
Chương 504: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (1)
Chương 505: Cảnh Vương tiên phủ xong đời. (2)

Chương 506: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (1)
Chương 507: Trận thi đấu đan dược ở Vĩnh Ngọc Đan Môn. (2)
Chương 508: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (1)
Chương 270: Đệ tử không thể tiến vào top 10.
Chương 509: Đệ tử không thể tiến vào top 10. (2)
Chương 510: Hạng nhất. (1)
Chương 511: Hạng nhất. (2)
Chương 512: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (1)
Chương 513: Nắm tay người nào lớn thì kẻ đó có lý (2)
Chương 514: Lam Tiểu Bố điên rồi. (1)
Chương 515: Lam Tiểu Bố điên rồi. (2)
Chương 516: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (1)
Chương 517: Hậu trường của ai lớn hơn Quảng Tiệp. (2)
Chương 518: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (1)
Chương 519: Nhất định phải kết bạn với Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 520: Tiên Linh Thể giả. (1)
Chương 521: Tiên Linh Thể giả. (2)
Chương 522: Tiên Đan Vương cấp bảy. (1)
Chương 523: Tiên Đan Vương cấp bảy. (2)
Chương 524: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (1)
Chương 525: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (2)
Chương 526: Vấn đề của Tiêu Việt Thủy. (3)
Chương 527: Chém Đan Yểm. (1)
Chương 528: Chém Đan Yểm. (2)
Chương 529: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (1)
Chương 530: Tên cãi cùn thành tinh Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 531: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (1)
Chương 532: Các ngươi là đồ ngớ ngẩn à? (2)
Chương 533: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (1)
Chương 534: Có phải ta đã xem trọng các ngươi quá rồi không? (2)

Chương 535: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(1)

Chương 536: Mưu đồ của Tịch Đình thương hội.(2)

Chương 537: Cầu phú quý trong hiểm nguy (1)

Chương 538: Cầu phú quý trong hiểm nguy (2)

Chương 539: Thương hội có lai lịch rất lớn. (1)

Chương 540: Thương hội có lai lịch rất lớn. (2)

Chương 541: Tiên Đan vương cấp bảy. (1)

Chương 542: Tiên Đan vương cấp bảy. (2)

Chương 543: Cải trang thành hình dạng của mình. (1)

Chương 544: Cải trang thành hình dạng của mình. (2)

Chương 545: Đồng tình một giây. (1)

Chương 546: Đồng tình một giây. (2)

Chương 547: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (1)

Chương 548: Đến từ nói nào thì cút về nơi đó cho ta. (2)

Chương 549: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (1)

Chương 550: Thi đấu đan dược bây giờ bắt đầu. (2)

Chương 551: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (1)

Chương 552: Tiêu Việt Thủy xin giúp đỡ. (2)

Chương 553: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (1)

Chương 554: Dược dịch của Đằng Mạc có vấn đề. (2)

Chương 555: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 556: Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 557: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (1)

Chương 558: Người quen cũ ở Ma Huyền Hành Đạo tiên thành. (2)

Chương 559: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (1)

Chương 560: Lại một đầu Tiên Linh mạch cực phẩm. (2)

Chương 561: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (1)

Chương 262: Ta cũng sẽ tìm người giúp đỡ. (2)

Chương 563: Hắn nói không sai. (1)

Chương 564: Hắn nói không sai. (2)

Chương 565: Cường giả tụ hội. (1)

Chương 566: Cường giả tụ hội. (2)

Chương 567: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (1)

Chương 568: Tại sao lại tổ chức thi đấu đan dược. (2)

Chương 569: Ban thưởng đáng sợ. (1)

Chương 570: Ban thưởng đáng sợ. (2)

Chương 571: Đoạt hạng nhất rất khó.

Chương 572: Đoạt hạng nhất rất khó. (2)

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan.

Chương 573: Vô Căn Tuyết Vụ Đan. (2)

Chương 575: Thứ tự xuất hiện.

Chương 576: Thứ tự xuất hiện. (2)

Chương 577: Vừa mừng vừa sợ.

Chương 578: Vừa mừng vừa sợ. (2)

Chương 579: Tác dụng của đan dược.

Chương 580: Tác dụng của đan dược. (2)

Chương 581: Chuẩn bị đi.

Chương 582: Chuẩn bị đi. (2)

Chương 583: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 584: Lam Tiểu Bố luận đan.

Chương 585: Lam Tiểu Bố luận đan. (2)

Chương 586: Thong dong rời đi.

Chương 587: Thong dong rời đi. (2)

Chương 588: Ô Đào Lâm Mạch bạo động.

Chương 589: Ô Đào Lâm Mạch bạo động. (2)

Chương 590: Luyện hóa.

Chương 591: Luyện hóa. (2)

Chương 592: Thú triều.

Chương 593: Thú triều. (2)

Chương 594: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ.

Chương 595: Suy nghĩ kĩ lại thì thật đáng sợ. (2)
Chương 596: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết.
Chương 597: Không phải tu sĩ nào cũng sợ chết. (2)
Chương 598: Khốn Sát tiên trận cấp chín.
Chương 599: Khốn Sát tiên trận cấp chín. (2)
Chương 600: Nhỏ yếu là nguyên tội.
Chương 601: Nhỏ yếu là nguyên tội. (2)
Chương 602: Uy danh
Chương 603: Uy danh (2)
Chương 604: Kết giao với một người huynh đệ.
Chương 605: Kết giao với một người huynh đệ. (2)
Chương 606: Tiên Đình Vương nghênh đón.
Chương 607: Tiên Đình Vương nghênh đón. (2)
Chương 608: Thuận tiện làm mai.
Chương 609: Thuận tiện làm mai. (2)
Chương 610: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới.
Chương 611: Người đến từ Ngũ Vũ Tiên giới. (2)
Chương 612: Trận bàn may mắn.
Chương 613: Trận bàn may mắn. (2)
Chương 614: Oan uổng.
Chương 615: Oan uổng. (2)
Chương 616: Tiên Tủy Trì có vấn đề.
Chương 617: Tiên Tủy Trì có vấn đề. (2)
Chương 618: Tiên Tủy Mạch.
Chương 619: Tiên Tủy Mạch. (2)
Chương 620: Bát Cửu lôi kiếp.
Chương 621: Bát Cửu lôi kiếp. (2)
Chương 622: Đến đòi nợ.
Chương 623: Đến đòi nợ. (2)
Chương 624: Hai tiên đình vương mất tích.

Chương 625: Hai tiên đình vương mất tích. (2)
Chương 626: Chỗ dựa của Đằng Mạc.
Chương 627: Chỗ dựa của Đằng Mạc. (2)
Chương 628: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ.
Chương 629: Chiến trường Ma Huyền Viễn Cổ. (2)
Chương 630: Đạo không trầm luân.
Chương 631: Đạo không trầm luân. (2)
Chương 632: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn.
Chương 633: Một trận chiến có động tĩnh cực lớn. (2)
Chương 634: Tiểu Bố ra tay.
Chương 635: Tiểu Bố ra tay. (2)
Chương 636: Trận môn hư không biến mất.
Chương 637: Trận môn hư không biến mất. (2)
Chương 638: Thần Nữ.
Chương 639: Thần Nữ. (2)
Chương 640: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không.
Chương 641: Hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)
Chương 642: Trạm hư không Tà Giác.
Chương 643: Trạm hư không Tà Giác. (2)
Chương 644: Mua vé có hố.
Chương 645: Mua vé có hố. (2)
Chương 646: Không có cơ hội quay về.
Chương 647: Không có cơ hội quay về. (2)
Chương 648: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì.
Chương 649: Tứ Đế cung và Thần Vân Trì. (2)
Chương 650: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ.
Chương 651: Lá gan cũng không nhỏ nhỉ. (2)
Chương 652: Chém Tiên đế.
Chương 653: Chém Tiên đế. (2)
Chương 654: Linh Thực vũ trụ.

Chương 655: Linh Thực vũ trụ. (2)
Chương 656: Bố gia ngươi nhất định phải quản.
Chương 657: Bố gia ngươi nhất định phải quản. (2)
Chương 658: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi.
Chương 659: Nguy hiểm khi vượt qua hẻm núi. (2)
Chương 660: Cảm ơn ngươi đã tin ta.
Chương 661: Cảm ơn ngươi đã tin ta. (2)
Chương 662: Ai mà không phải là Tiên Đế.
Chương 663: Ai mà không phải là Tiên Đế. (2)
Chương 664: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế.
Chương 665: Làm cống hiến ở thôn Tiên Đế. (2)
Chương 666: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô.
Chương 667: Cách tiến vào Vũ Trụ Duy Mô. (2)
Chương 668: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu.
Chương 669: Ngay cả tư duy cũng có thể quấy nhiễu. (2)
Chương 670: Tìm kiếm đường ra.
Chương 671: Tìm kiếm đường ra.(2)
Chương 672: Tuyệt Sinh Đàm.
Chương 673: Tuyệt Sinh Đàm. (2)
Chương 674: Hợp tác với Tiên Đế.
Chương 675: Hợp tác với Tiên Đế. (2)
Chương 676: Đều có tính toán riêng.
Chương 677: Đều có tính toán riêng. (2)
Chương 678: Vạch mặt
Chương 679: Vạch mặt (2)
Chương 680: Một bàn tay.
Chương 681: Một bàn tay. (2)
Chương 682: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được.
Chương 683: Ngay cả nồi của ngươi ta còn lấy được. (2)
Chương 648: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc.

Chương 685: Sinh Tử Oa và Chân Minh Chi Mộc. (2)
Chương 686: Dã tu mà người người có thể đánh giết.
Chương 687: Dã tu mà người người có thể đánh giết. (2)
Chương 688: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì.
Chương 689: Còn dám đến Thần Vân Tiên Trì. (2)
Chương 690: Không cần đi vội.
Chương 691: Không cần đi vội. (2)
Chương 692: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn.
Chương 693: Ai là người ngông cuồng và ngu xuẩn. (2)
Chương 694: Ta đã từng có một người bạn.
Chương 695: Ta đã từng có một người bạn. (2)
Chương 696: Thần trận.
Chương 697: Thần trận. (2)
Chương 698: Nghê Quang Thần Bàn.
Chương 699: Nghê Quang Thần Bàn. (2)
Chương 700: Xé rách hư không.
Chương 701: Xé rách hư không. (2)
Chương 702: Diệt môn.
Chương 703: Diệt môn. (2)
Chương 704: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực.
Chương 705: Uy chấn Ma Huyền Nam Vực. (2)
Chương 706: Chuyến thăm hỏi phô trương.
Chương 707: Chuyến thăm hỏi phô trương. (2)
Chương 708: Uy hiếp.
Chương 709: Uy hiếp. (2)
Chương 710: Phong Loan.
Chương 711: Phong Loan. (2)
Chương 712: Tổ tiên của Thạch Yến.
Chương 713: Tổ tiên của Thạch Yến. (2)
Chương 714: Nữ nhân cường đại.

Chương 715: Nữ nhân cường đại. (2)

Chương 716: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 717: Quay về Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 718: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới.

Chương 719: Biến cố ở Ngũ Vũ Tiên giới. (2)

Chương 720: Đại diện Linh Vi Tiên Vực.

Chương 721: Đại diện Linh Vi Tiên Vực. (2)

Chương 722: Linh Vi Vương ấn.

Chương 723: Linh Vi Vương ấn. (2)

Chương 724: Kế hoạch thứ hai

Chương 725: Kế hoạch thứ hai (2)

Chương 726: Phản bội.

Chương 727: Phản bội. (2)

Chương 728: Thiên Cương trận bàn.

Chương 729: Thiên Cương trận bàn. (2)

Chương 730: Ngũ Vũ Vương.

Chương 731: Ngũ Vũ Vương. (2)

Chương 732: Tiêu diệt Yểm Ma.

Chương 733: Tiêu diệt Yểm Ma. (2)

Chương 734: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực.

Chương 735: Tiên đế của Thanh Phương tiên vực. (2)

Chương 736: Hỗn loạn trong lượng kiếp.

Chương 737: Hỗn loạn trong lượng kiếp. (2)

Chương 738: Người bị đóng băng ở khu băng hóa.

Chương 739: Người bị đóng băng ở khu băng hóa. (2)

Chương 740: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn.

Chương 741: Hư Không Thạch loạn, Ngũ Vũ trận loạn. (2)

Chương 742: Tiến đến Hư Không đảo.

Chương 743: Tiến đến Hư Không đảo. (2)

Chương 744: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm.

Chương 745: Vây bắt Ngôn Thừa Kiếm. (2)
Chương 746: Đến Cẩm Uẩn tiên thành.
Chương 747: Đến Cẩm Uẩn tiên thành. (2)
Chương 748: Phân chia danh ngạch một lần nữa.
Chương 749: Phân chia danh ngạch một lần nữa. (2)
Chương 750: Động tĩnh có chút lớn.
Chương 751: Động tĩnh có chút lớn. (2)
Chương 752: Đại hội Tiên Vực.
Chương 753: Đại hội Tiên Vực. (2)
Chương 754: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương.
Chương 755: Đề nghị của Ngũ Vũ Vương. (2)
Chương 756: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch.
Chương 757: Trao cờ thưởng thì có thể nhưng không được đưa danh ngạch. (2)
Chương 758: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống.
Chương 759: Người chỉ có thể lên chứ không thể xuống. (2)
Chương 760: Làm sao các ngươi bồi thường nổi.
Chương 761: Làm sao các ngươi bồi thường nổi. (2)
Chương 762: Xem ai không chơi nổi.
Chương 763: Xem ai không chơi nổi. (2)
Chương 764: Không ai làm việc đắc tội với người khác.
Chương 765: Không ai làm việc đắc tội với người khác. (2)
Chương 766: Ngụy quân tử.
Chương 767: Ngụy quân tử. (2)
Chương 768: Đây là tiên trận gì thế?
Chương 769: Đây là tiên trận gì thế? (2)
Chương 770: Xương mu bàn chân.
Chương 771: Xương mu bàn chân. (2)
Chương 772: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch.

Chương 773: Tửu điếm Hòa Bình trên Hư Không Thạch. (2)

Chương 774: Phân chia.

Chương 775: Phân chia. (2)

Chương 776: Cuộc tranh đoạt đẫm máu.

Chương 777: Cuộc tranh đoạt đẫm máu. (2)

Chương 778: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố.

Chương 779: Khiêu chiến Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 780: Chọc phải một vị tổ tông.

Chương 781: Chọc phải một vị tổ tông. (2)

Chương 782: Vương chân chính.

Chương 783: Vương chân chính. (2)

Chương 784: Vị hôn thê.

Chương 785: Vị hôn thê. (2)

Chương 786: Tịch Thần cốc độc ác.

Chương 787: Tịch Thần cốc độc ác. (2)

Chương 788: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó.

Chương 789: Ngươi hỏi gì ta nói cái đó. (2)

Chương 790: Có người dẫn họa.

Chương 791: Có người dẫn họa. (2)

Chương 792: Giác âm Sát chiến Tiên đế.

Chương 793: Giác âm Sát chiến Tiên đế. (2)

Chương 794: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần

Chương 795: Vị trí Phá Tắc Tiên Thần (2)

Chương 796: Luyện Phụ Cốt.

Chương 797: Luyện Phụ Cốt. (2)

Chương 798: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra.

Chương 799: Bí cảnh Hỗn Độn mở ra. (2)

Chương 800: Ta cũng quên nói cho người.

Chương 801: Ta cũng quên nói cho người. (2)

Chương 802: Bí mật trong bí cảnh.

Chương 803: Bí mật trong bí cảnh. (2)

Chương 804: Luân Hồi Oa.

Chương 805: Luân Hồi Oa. (2)

Chương 806: Thiên Cương thần thông.

Chương 807: Thiên Cương thần thông. (2)

Chương 808: Bán trận kỳ ra.

Chương 809: Bán trận kỳ ra. (2)

Chương 810: Lại ném một cái nồi.

Chương 811: Lại ném một cái nồi. (2)

Chương 812: Phẫn nộ.

Chương 813: Phẫn nộ. (2)

Chương 814: Người truy sát bị truy sát.

Chương 815: Người truy sát bị truy sát. (2)

Chương 816: Bọn cướp đường hư không cường đại.

Chương 817: Bọn cướp đường hư không cường đại. (2)

Chương 818: Ta muốn còn sống.

Chương 819: Ta muốn còn sống. (2)

Chương 820: Tiên vực quỷ dị.

Chương 821: Tiên vực quỷ dị. (2)

Chương 822: Phải có qua có lại.

Chương 823: Phải có qua có lại. (2)

Chương 824: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất.

Chương 825: Nam tử mặc thanh bào dưới mặt đất. (2)

Chương 826: Có khoác lác hay không thì đều phải chết.

Chương 827: Có khoác lác hay không thì đều phải chết. (2)

Chương 828: Phong ấn tiên vực.

Chương 829: Phong ấn tiên vực. (2)

Chương 830: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện.

Chương 831: VỪa vào cốc lập tức bị phát hiện. (2)

Chương 832: Lam Tiểu Bố đến.

Chương 833: Lam Tiểu Bố đến. (2)

Chương 834: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc.

Chương 835: Vết nứt hư không bên trong Tịch Thần cốc. (2)

Chương 836: Nơi lượng kiếp bộc phát.

Chương 837: Nơi lượng kiếp bộc phát. (2)

Chương 838: Suýt chút nữa phá trận.

Chương 839: Suýt chút nữa phá trận. (2)

Chương 840: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao.

Chương 841: Ngươi nhận thua thì giỏi lắm sao. (2)

Chương 842: Côn Khư Hải.

Chương 843: Côn Khư Hải. (2)

Chương 844: Sao có thể mời được ta.

Chương 845: Sao có thể mời được ta. (2)

Chương 846: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố.

Chương 847: Ngũ Vũ Vương Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 848: Người đến từ Côn Khư Hải.

Chương 849: Người đến từ Côn Khư Hải. (2)

Chương 850: Cái này thật nhàm chán.

Chương 851: Cái này thật nhàm chán. (2)

Chương 852: Được cứu.

Chương 853: Được cứu. (2)

Chương 854: Tiến đến Côn Khư Hải.

Chương 855: Tiến đến Côn Khư Hải. (2)

Chương 856: Lạc Thải Tư bị bắt đi.

Chương 857: Lạc Thải Tư bị bắt đi. (2)

Chương 858: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo.

Chương 859: Ông nội ngươi tên là Không Thượng Đạo. (2)

Chương 860: Gặp lại Cổ Đạo.

Chương 861: Gặp lại Cổ Đạo. (2)

Chương 862: Trước nói lí lẽ, sau ra tay.

Chương 863: Trước nói lí lẽ, sau ra tay. (2)
Chương 864: Chọc phải kẻ ác.
Chương 865: Chọc phải kẻ ác. (2)
Chương 866: Tịch Thần cốc mà ta biết.
Chương 867: Tịch Thần cốc mà ta biết. (2)
Chương 868: Già Quân Không kích động.
Chương 869: Già Quân Không kích động. (2)
Chương 870: Hư Không Chiểu Nê Hà.
Chương 871: Hư Không Chiểu Nê Hà. (2)
Chương 872: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà
Chương 873: Bí mật dưới đáy Chiểu Nê Hà (2)
Chương 874: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi.
Chương 875: Lam Tiểu Bố bị cuốn đi. (2)
Chương 876: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận.
Chương 877: Lượng Kiếp Chuyển Di đại trận. (2)
Chương 878: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế.
Chương 879: Qua lôi kiếp nhưng không tấn cấp tiên đế. (2)
Chương 880: Lựa chọn của Già Quân Không.
Chương 881: Lựa chọn của Già Quân Không. (2)
Chương 882: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải.
Chương 883: Thế lực thứ bảy ở Côn Khư Hải. (2)
Chương 884: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo.
Chương 885: Khánh điển của Lượng gia ở Cổ Côn đảo. (2)
Chương 886: Xé rách Cổ Côn đảo.
Chương 887: Xé rách Cổ Côn đảo. (2)
Chương 888: Cự Côn.
Chương 889: Cự Côn. (2)
Chương 890: Già đảo chủ uất ức.
Chương 891: Già đảo chủ uất ức. (2)
Chương 892: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến.

Chương 893: Bởi vì Lam Tiểu Bố đến. (2)
Chương 894: Vây công.
Chương 895: Vây công. (2)
Chương 896: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên.
Chương 897: Ở Đại Côn Hải Cảnh có Thần Nguyên. (2)
Chương 898: Ông đây đánh con trai.
Chương 899: Ông đây đánh con trai. (2)
Chương 900: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao
Chương 901: Mọi chuyện đơn giản như vậy sao (2)
Chương 902: Ta không muốn gả cho ngươi.
Chương 903: Ta không muốn gả cho ngươi. (2)
*Bốn câu đầu trong bài “Tang Trung” mà Vệ Tử Phủ đã múa cho Hán Vũ Đế xem.” (Chú thích trong “Bảy ngày ân ái” – Chương 24)
Chương 904: Đây mới là kết thúc.
Chương 905: Đây mới là kết thúc. (2)
Chương 906: Thiếu đi một lá trận kỳ.
Chương 907: Thiếu đi một lá trận kỳ. (2)
Chương 908: Đại Côn Hải Cảnh.
Chương 909: Đại Côn Hải Cảnh. (2)
Chương 910: Thăng Tinh Tiên Đình không còn.
Chương 911: Thăng Tinh Tiên Đình không còn. (2)
Chương 912: Trị Chân A sợ.
Chương 913: Trị Chân A sợ. (2)
Chương 914: Đánh lén.
Chương 915: Đánh lén. (2)
Chương 916: Chưa quen sưu hồn lắm.
Chương 917: Chưa quen sưu hồn lắm. (2)
Chương 918: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không.
Chương 919: Lại quay về hẻm núi Ma Huyền Hư Không. (2)
Chương 920: Chúng ta có thể liên thủ.

Chương 921: Chúng ta có thể liên thủ. (2)
Chương 922: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy.
Chương 923: Cơ Vận khiến Tra Dự run rẩy. (2)
Chương 924: Thần Vân Ấn.
Chương 925: Thần Vân Ấn. (2)
Chương 926: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy.
Chương 927: Tính tình của ta thế nào ngươi biết rồi đấy. (2)
Chương 928: Đều có vận may lớn.
Chương 929: Đều có vận may lớn. (2)
Chương 930: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu.
Chương 931: Còn chưa kịp tính toán đã bị nhìn thấu. (2)
Chương 932: Tra Tra là pháo hôi.
Chương 933: Tra Tra là pháo hôi. (2)
Chương 934: TRận chiến với Cơ Vận.
Chương 935: TRận chiến với Cơ Vận. (2)
Chương 936: Tra Tra không dám.
Chương 937: Tra Tra không dám. (2)
Chương 938: Tra Tra nghi thần nghi quỷ.
Chương 939: Tra Tra nghi thần nghi quỷ. (2)
Chương 940: Bị theo dõi,
Chương 941: Bị theo dõi, (2)
Chương 942: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện.
Chương 943: Đỉnh nhỏ bên trong Thần Nguyên điện. (2)
Chương 944: Lại thêm một kẻ đến phá quán.
Chương 945: Lại thêm một kẻ đến phá quán. (2)
Chương 946: Phải thì như thế nào.
Chương 947: Phải thì như thế nào. (2)
Chương 948: Ta không giết được ngươi.
Chương 949: Ta không giết được ngươi. (2)
Chương 950: Thần Đình Vương Đại Uyên.

Chương 951: Thần Đình Vương Đại Uyên. (2)

Chương 952: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố

Chương 953: Chỉ là tùy tùng của Lam Tiểu Bố (2)

Chương 954: Lai lịch của Độc Tộ.

Chương 955: Lai lịch của Độc Tộ. (2)

Chương 956: Tra Tra giúp đỡ.

Chương 957: Tra Tra giúp đỡ. (2)

Chương 958: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước.

Chương 959: Sự chuẩn bị lộ ra mặt nước. (2)

Chương 960: Lượng kiếp đến.

Chương 961: Lượng kiếp đến. (2)

Chương 962: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt.

Chương 963: Tiên Vực bắt đầu hủy diệt. (2)

Chương 964: Mặc Hà hư không.

Chương 965: Mặc Hà hư không. (2)

Chương 966: Mặc Hà Mặc Độc.

Chương 967: Mặc Hà Mặc Độc. (2)

Chương 968: Vũ Trụ Nguyên Tức

Chương 969: Vũ Trụ Nguyên Tức (2)

Chương 970: Bị nghi ngờ lập tức chạy.

Chương 971: Bị nghi ngờ lập tức chạy. (2)

Chương 972: Mặc Hà xuất hiện.

Chương 973: Mặc Hà xuất hiện. (2)

Chương 974: Nước Mặc Hà.

Chương 975: Nước Mặc Hà. (2)

Chương 976: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng.

Chương 977: Lãnh Y Thường ai cũng có thể làm chồng. (2)

Chương 978: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không?

Chương 979: Ngủ với ngươi thì có được trường sinh hay không? (2)

Chương 980: Có đồ tốt thì muốn lấy.

Chương 981: Có đồ tốt thì muốn lấy. (2)

Chương 982: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn.

Chương 983: Trà trộn vào Đại Uyên Thần Môn. (2)

Chương 984: Luân Hồi Bàn.

Chương 985: Luân Hồi Bàn. (2)

Chương 986: Người trốn trong Hoán Nữ cung.

Chương 987: Người trốn trong Hoán Nữ cung. (2)

Chương 988: Chúng Thần Chi Địa.

Chương 989: Chúng Thần Chi Địa. (2)

Chương 990: Gia nhập quân tu sĩ,

Chương 991: Gia nhập quân tu sĩ, (2)

Chương 992: Loại trừ Mặc Độc.

Chương 993: Loại trừ Mặc Độc. (2)

Chương 994: Lam Tiểu Bố cứng đầu.

Chương 995: Lam Tiểu Bố cứng đầu. (2)

Chương 996: Lĩnh trưởng.

Chương 997: Lĩnh trưởng. (2)

Chương 998: Thủ đoạn của Mông u.

Chương 999: Thủ đoạn của Mông u. (2)

Chương 1000: Đi như thế nào?

Chương 1001: Đi như thế nào? (2)

Chương 1002: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực.

Chương 1003: Mục đích là Bi Lâm Thần Vực. (2)

Chương 1004: Chúng ta đến nơi này trước.

Chương 1005: Chúng ta đến nơi này trước. (2)

Chương 1006: Huyên tân đoạt chủ.

Chương 1007: Huyên tân đoạt chủ. (2)

Chương 1008: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ.

Chương 1009: Thời gian giàu có của đám người nghèo khổ. (2)

Chương 1010: Cảm ngộ Dục Thần.

Chương 1011: Cảm ngộ Dục Thần. (2)
Chương 1012: Con đường Nhân đạo.
Chương 1013: Con đường Nhân đạo. (2)
Chương 1014: Rời khỏi rừng bia.
Chương 1015: Rời khỏi rừng bia. (2)
Chương 1016: Lam Tiểu Bố trở về.
Chương 1017: Lam Tiểu Bố trở về. (2)
Chương 1018: Ngươi dám đụng đến ta.
Chương 1019: Ngươi dám đụng đến ta. (2)
Chương 1020: Mặc Kim gây họa.
Chương 1021: Mặc Kim gây họa. (2)
Chương 1022: Xuất binh.
Chương 1023: Xuất binh. (2)
Chương 1024: Lam Tiểu Bố chỉ huy.
Chương 1025: Lam Tiểu Bố chỉ huy. (2)
Chương 1026: Trời cao không thôi.
Chương 1027: Trời cao không thôi. (2)
Chương 1028: Nghiền ép.
Chương 1029: Nghiền ép. (2)
Chương 1030: Đạo Quân lạnh bạc.
Chương 1031: Đạo Quân lạnh bạc. (2)
Chương 1032: Bố gia không chơi với ngươi nữa.
Chương 1033: Bố gia không chơi với ngươi nữa. (2)
Chương 1034 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình.
Chương 1035 - Rời khỏi Diên Tinh Thần Đình. (2)
Chương 1036 - Ngũ Vũ lĩnh.
Chương 1037 - Ngũ Vũ lĩnh. (2)
Chương 1038 - Lại chọc đến một thần đình khác
Chương 1039 - Lại chọc đến một thần đình khác (2)
Chương 1040 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1041 - Giác chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1042 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1043 - Một mình tiến vào Đại Hoang Thần Giác. (2)

Chương 1044 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác

Chương 1045 - Người sống ở trong Đại Hoang Thần Giác (2)

Chương 1046 - Vận may.

Chương 1047 - Vận may. (2)

Chương 1048 - Một pho tượng.

Chương 1049 - Một pho tượng. (2)

Chương 1050 - Cứu người.

Chương 1051 - Cứu người. (2)

Chương 1052 - Ôn Khả Xu.

Chương 1053 - Ôn Khả Xu. (2)

Chương 1054 - Tham gia tuyển chọn.

Chương 1055 - Tham gia tuyển chọn. (2)

Chương 1056 - Ban thưởng phong phú.

Chương 1057 - Ban thưởng phong phú. (2)

Chương 1058 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa.

Chương 1059 - Cửu Diệp Độ Cửu Hoa. (2)

Chương 1060 - Niết Bàn Thánh Quả.

Chương 1061 - Niết Bàn Thánh Quả. (2)

Chương 1062 - Thần thông Tiểu Thiết Cát.

Chương 1063 - Thần thông Tiểu Thiết Cát. (2)

Chương 1064 - Bị xem thành người chết.

Chương 1065 - Bị xem thành người chết. (2)

Chương 1066 - Bản thân vốn có đạo quả.

Chương 1067 - Bản thân vốn có đạo quả. (2)

Chương 1068 - Trong lòng trống rỗng.

Chương 1069 - Trong lòng trống rỗng. (2)

Chương 1070 - Thúc Vãng Tiêu trở về.

Chương 1071 - Thúc Vãng Tiêu trở về. (2)

Chương 1072 - Kinh động đến Chấp Pháp ti.

Chương 1073 - Kinh động đến Chấp Pháp ti. (2)

Chương 1074 - Ai đang nói láo

Chương 1075 - Ai đang nói láo (2)

Chương 1076 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn.

Chương 1077 - Chỉ có nữ nhân xinh đẹp hơn. (2)

Chương 1078 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu.

Chương 1079 - Cuộc tuyển chọn đột ngột bắt đầu. (2)

Chương 1080 - Ba vòng kiểm tra.

Chương 1081 - Ba vòng kiểm tra. (2)

Chương 1082 - Lọt vào mắt Đạo Quân.

Chương 1083 - Lọt vào mắt Đạo Quân. (2)

Chương 1084 - Đi vào lại đi ra.

Chương 1085 - Đi vào lại đi ra. (2)

Chương 1086 - Thiên tài trong thiên tài.

Chương 1087 - Thiên tài trong thiên tài. (2)

Chương 1088 - Báo thù không cách đêm.

Chương 1089 - Báo thù không cách đêm. (2)

Chương 1090 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi.

Chương 1091 - Tiểu Bố gia gia nhà ngươi. (2)

Chương 1092 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu.

Chương 1093 - Người đầu tiên tiến vào vòng đại loạn đấu. (2)

Chương 1094 - Đều có thủ đoạn.

Chương 1095 - Đều có thủ đoạn. (2)

Chương 1096 - Lại giết thần quân.

Chương 1097 - Lại giết thần quân. (2)

Chương 1098 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất.

Chương 1099 - Cạnh tranh vị trí thứ nhất. (2)

Chương 1100 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác.

Chương 1101 - Chủ của Đại Hoang Thần Giác. (2)
Chương 1102 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.
Chương 1103 - Bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. (2)
Chương 1104 - Làm rõ
Chương 1105 - Làm rõ (2)
Chương 1106 - Thanh trừ tên khốn khiếp.
Chương 1107 - Thanh trừ tên khốn khiếp. (2)
Chương 1108 - Ngọc giản thần bí về rừng bia.
Chương 1109 - Ngọc giản thần bí về rừng bia. (2)
Chương 1110 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải.
Chương 1111 - Người quen chạy đến Vọng Sương Mạc Hải. (2)
Chương 1112 - Mời Niệm hỗ trợ.
Chương 1113 - Mời Niệm hỗ trợ. (2)
Chương 1114 - Vọng Sương thần trấn.
Chương 1115 - Vọng Sương thần trấn. (2)
Chương 1116 - tông môn tên điên.
Chương 1117 - tông môn tên điên. (2)
Chương 1118 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu.
Chương 1119 - Thiền Nữ Mục Đồng Châu. (2)
Chương 1120 - Sát lục tu sĩ.
Chương 1121 - Sát lục tu sĩ. (2)
Chương 1122 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia.
Chương 1123 - Không cần địa đồ tiến vào rừng bia. (2)
Chương 1124 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi
Chương 1125 - Không dẫn theo Dịch Đế chơi (2)
Chương 1126 - Thạch Đao Thần Tông.
Chương 1127 - Thạch Đao Thần Tông. (2)
Chương 1128 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật.
Chương 1129 - Tiểu Vẫn Mệnh Thuật. (2)
Chương 1130 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng.

Chương 1131 - Không có hy vọng mới là tuyệt vọng. (2)

Chương 1132 - Thiên thần cảnh.

Chương 1133 - Thiên thần cảnh. (2)

Chương 1134 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1135 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1136 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1137 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1138 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1139 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1140 - Tra Tra số khổ

Chương 1141 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1142 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1143 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1144 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1145 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1146 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1147 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1148 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1149 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1150 - Tra Tra số khổ

Chương 1151 - Tra Tra số khổ (2)

Chương 1152 - Bông hoa vì sao lại hồng.

Chương 1153 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)

Chương 1154 - Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1155 - Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)

Chương 1156 - Khuông Quyết báo tin.

Chương 1157 - Khuông Quyết báo tin. (2)

Chương 1158 - Lôi kiếp thần quân.

Chương 1159 - Lôi kiếp thần quân. (2)

Chương 1160 - Tra Tra số khổ

Chương 1161 - Tra Tra số khổ (2)
Chương 1162 - Bông hoa vì sao lại hồng.
Chương 1163 - Bông hoa vì sao lại hồng. (2)
Chương 1164 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì.
Chương 1165 - Tính toán của Thần Vân Tiên Trì. (2)
Chương 1166 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường.
Chương 1167 - Đại sự ở Tiêu Tuyền chiến trường. (2)
Chương 1168 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường.
Chương 1169 - Tiến đến Tiêu Tuyền chiến trường. (2)
Chương 1170 - Một cái phong ấn.
Chương 1171 - Một cái phong ấn. (2)
Chương 1172 - Yến Đế Tể Tấn Trần.
Chương 1173 - Yến Đế Tể Tấn Trần. (2)
Chương 1174 - Bịt tai trộm chuông
Chương 1175 - Bịt tai trộm chuông (2)
Chương 1176 - Cảm giác bị dao động.
Chương 1177 - Cảm giác bị dao động. (2)
Chương 1178 - Thần Vương đầu tiên
Chương 1179 - Thần Vương đầu tiên (2)
Chương 1180 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra.
Chương 1181 - Cuối cùng cũng nhớ đến Tra Tra. (2)
Chương 1182 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.
Chương 1183 - Áp lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)
Chương 1184 - Mưa gió nổi lên,
Chương 1185 - Mưa gió nổi lên (2)
Chương 1186 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành.
Chương 1187 - Biến ở Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)
Chương 1188 - Thần giới sắp có biến.
Chương 1189 - Thần giới sắp có biến. (2)
Chương 1190 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành.

Chương 1191 - Thực lực của Đại Hoang Thần Đạo thành. (2)
Chương 1192 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ.
Chương 1193 - Bất Thanh Thần giới sắp sụp đổ. (2)
Chương 1194 - Là người đều ích kỷ.
Chương 1195 - Là người đều ích kỷ. (2)
Chương 1196 - Ma Hề Thánh Nhân
Chương 1197 - Ma Hề Thánh Nhân (2)
Chương 1198 - Tất cả đều có thể xử lý.
Chương 1199 - Tất cả đều có thể xử lý. (2)
Chương 1200 - Tha hương gặp người quen cũ.
Chương 1201 - Tha hương gặp người quen cũ. (2)
Chương 1202 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố.
Chương 1203 - Dã tâm của Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 1204 - Không có hứng thú.
Chương 1205 - Không có hứng thú. (2)
Chương 1206 - Tuyến đường trận pháp.
Chương 1207 - Tuyến đường trận pháp. (2)
Chương 1208 - Vận may.
Chương 1209 - Vận may. (2)
Chương 1210 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện.
Chương 1211 - Thật sự có người dám hủy Thập Thần Điện. (2)
Chương 1212 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.
Chương 1213 - Muốn giết Lam Tiểu Bố.
Chương 1214 - Trường Sinh giới.
Chương 1215 - Trường Sinh giới. (2)
Chương 1216 - Đại Thiết Cát Thuật.
Chương 1217 - Đại Thiết Cát Thuật. (2)
Chương 1218 - Cướp đoạt vận may.
Chương 1219 - Cướp đoạt vận may. (2)
Chương 1220 - Cuộc chiến so pháp bảo.

Chương 1221 - Cuộc chiến so pháp bảo. (2)

Chương 1222 - Một, hai, ba, nhanh

Chương 1223 - Một, hai, ba, nhanh (2)

Chương 1224 - Tể Tấn Trần tin phục.

Chương 1225 - Tể Tấn Trần tin phục. (2)

Chương 1226 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ.

Chương 1227 - Mời Thánh Nhân hỗ trợ. (2)

Chương 1228 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới.

Chương 1229 - Bắt đầu chinh chiến Thần giới. (2)

Chương 1230 - Mạnh, quá mạnh.

Chương 1231 - Mạnh, quá mạnh. (2)

Chương 1232 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố

Chương 1233 - Đạo quả trên người Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1234 - Chuyện cũ năm đó.

Chương 1235 - Chuyện cũ năm đó. (2)

Chương 1236 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá.

Chương 1237 - Một chuyện xưa vừa bi thương vừa gian trá. (2)

Chương 1238 - Có lẽ ta có thể làm được.

Chương 1239 - Có lẽ ta có thể làm được. (2)

Chương 1240 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố.

Chương 1241 - Cảm ơn ngươi, Tiểu Bố. (2)

Chương 1242 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố.

Chương 1243 - Lễ vật của Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1244 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta.

Chương 1245 - Cho ngươi mở mang kiến thức một chút về tiểu thần thông của ta. (2)

Chương 1246 - Hủy Diệt Thánh Nhân.

Chương 1247 - Hủy Diệt Thánh Nhân. (2)

Chương 1248 - Vạn vật đều là chó cỏ.

Chương 1249 - Vạn vật đều là chó cỏ. (2)
Chương 1250 - Đại Hủy Diệt Thuật.
Chương 1251 - Đại Hủy Diệt Thuật. (2)
Chương 1252 - Đến cửa tìm chết.
Chương 1253 - Đến cửa tìm chết. (2)
Chương 1254 - Cách làm của Ôn Khả Xu.
Chương 1255 - Cách làm của Ôn Khả Xu. (2)
Chương 1256 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân
Chương 1257 - Hủy Diệt Thánh Nhân Vọng Luân (2)
Chương 1258 - Đạo vận Diệt Thế
Chương 1259 - Đạo vận Diệt Thế (2)
Chương 1260 - Tả Uyển âm.
Chương 1261 - Tả Uyển âm. (2)
Chương 1262 - Thành hôn.
Chương 1263 - Thành hôn. (2)
Chương 1264 - Chạy ra khỏi mộ thất.
Chương 1265 - Chạy ra khỏi mộ thất. (2)
Chương 1266 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này.
Chương 1267 - Lam Tiểu Bố hắn cũng có một ngày này. (2)
Chương 1268 - Hai ngày mười một linh lạc.
Chương 1269 - Hai ngày mười một linh lạc. (2)
Chương 1270 - Hôm nay ta ở cùng ngươi.
Chương 1271 - Hôm nay ta ở cùng ngươi. (2)
Chương 1272 - Quay về báo thù.
Chương 1273 - Quay về báo thù. (2)
Chương 1274 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh.
Chương 1275 - Lực lượng hủy diệt trên Chân Tinh. (2)
Chương 1276 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh:
Chương 1277 - Thánh Nhân đi đến Chân Tinh: (2)
Chương 1278 - Vô Linh Bàn

Chương 1279 - Vô Linh Bàn (2)
Chương 1280 - Đánh đến Chân Khư cung.
Chương 1281 - Đánh đến Chân Khư cung. (2)
Chương 1282 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố.
Chương 1283 - Cung chủ Chân Khư cung Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 1284 - Đấu với Thánh Nhân.
Chương 1285 - Đấu với Thánh Nhân. (2)
Chương 1286 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp.
Chương 1287 - Tranh đoạt đạo vận Diệt Thế Lượng Kiếp. (2)
Chương 1288 - Ngõ hẹp gặp nhau.
Chương 1289 - Ngõ hẹp gặp nhau. (2)
Chương 1290 - Con đường quỷ dị trong hư không.
Chương 1291 - Con đường quỷ dị trong hư không. (2)
Chương 1292 - Thần Vị Môn.
Chương 1293 - Thần Vị Môn. (2)
Chương 1294 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo.
Chương 1295 - Vạn cửa hàng chỉ một người đi dạo. (2)
Chương 1296 - Thần Vị Môn.
Chương 1297 - Thần Vị Môn. (2)
Chương 1298 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có.
Chương 1299 - Đại lão Thiên Nhai thật là giàu có. (2)
Chương 1300 - Lời khuyên của Kỷ Di.
Chương 1301 - Lời khuyên của Kỷ Di. (2)
Chương 1302 - Học tra và học bá.
Chương 1303 - Học tra và học bá. (2)
Chương 1304 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết.
Chương 1305 - Sửa chữa Trường Sinh Quyết. (2)
Chương 1306 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai.
Chương 1307 - Bá chủ một phương của Thiên Nhai. (2)
Chương 1308 - Quy tắc Thời Gian.

Chương 1309 - Quy tắc Thời Gian. (2)
Chương 1310 - Thanh niên bình thường trong hư không.
Chương 1311 - Thanh niên bình thường trong hư không. (2)
Chương 1312 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố.
Chương 1313 - Khúc mắc của Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 1314 - Trảm đạo trong Hư Không
Chương 1315 - Trảm đạo trong Hư Không (2)
Chương 1316 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo.
Chương 1317 - Hình thức ban đầu của Trường Sinh Đạo. (2)
Chương 1318 - Địa Cầu cũng có công hội.
Chương 1319 - Địa Cầu cũng có công hội. (2)
Chương 1320 - Tân Nguyên tông bị diệt.
Chương 1321 - Tân Nguyên tông bị diệt. (2)
Chương 1322 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch.
Chương 1323 - Thú triều ở Luyện Tinh sơn mạch. (2)
Chương 1324 - Ngăn cản thú triều.
Chương 1325 - Ngăn cản thú triều. (2)
Chương 1326 - Một cái thủ ấn.
Chương 1327 - Một cái thủ ấn. (2)
Chương 1328 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn.
Chương 1329 - Liên thủ chèn ép Thất Trận môn. (2)
Chương 1330 - Sàn đấm bốc ngầm.
Chương 1331 - Sàn đấm bốc ngầm. (2)
Chương 1332 - Lam Tiểu Bố chứng đạo
Chương 1333 - Lam Tiểu Bố chứng đạo (2)
Chương 1334 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau.
Chương 1335 - Tâm ở phía trước đạo ở phía sau. (2)
Chương 1336 - Bây giờ ngươi có thể đến.
Chương 1337 - Bây giờ ngươi có thể đến. (2)
Chương 1338 - Suýt chút nữa bị hãm hại.

Chương 1339 - Suýt chút nữa bị hãm hại. (2)

Chương 1340 - Địa Mộng Tháp.

Chương 1341 - Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1342 - Hồng Mông Sinh tức.

Chương 1343 - Hồng Mông Sinh tức. (2)

Chương 1344 - Tổ đội hạ tháp.

Chương 1345 - Tổ đội hạ tháp. (2)

Chương 1346 - Thực lực của Khúc Tập.

Chương 1347 - Thực lực của Khúc Tập. (2)

Chương 1348 - Tâm tư của mọi người.

Chương 1349 - Tâm tư của mọi người. (2)

Chương 1350 - Ai là ngư ông.

Chương 1351 - Ai là ngư ông. (2)

Chương 1352 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc.

Chương 1353 - Gặp lại bóng lưng quen thuộc. (2)

Chương 1354 - Lại gặp được. (1)

Chương 1355 - Lại gặp được. (2)

Chương 1356 - Một kích giết chết. (1)

Chương 1357 - Một kích giết chết. (2)

Chương 1358 - Tông môn ám sát. (1)

Chương 1359 - Tông môn ám sát. (2)

Chương 1360 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba.
Chương 1361 - Ngươi cũng chỉ là kẻ thứ ba. (2)
Chương 1362 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu.
Chương 1363 - Người hung ác đến đâu cũng có điểm yếu. (2)
Chương 1364 - Thiết sáo
Chương 1365 - Thiết sáo (2)
Chương 1366 - Chiến Thần Vương.
Chương 1367 - Chiến Thần Vương. (2)
Chương 1372
Chương 1372 - Ám Nguyệt Lạc.
Chương 1373 - Ám Nguyệt Lạc. (2)
Chương 1374 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà.
Chương 1375 - Sự tồn tại của Ám Nguyệt Hà. (2)
Chương 1376 - Đại Tinh Cầu Thuật.
Chương 1377 - Đại Tinh Cầu Thuật. (2)
Chương 1378 - Thiên Tịch Hà.
Chương 1379 - Thiên Tịch Hà. (2)
Chương 1380 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực.
Chương 1381 - Khí lưu Hỗn Độn ở Bặc Chi Vực. (2)
Chương 1382 - Có người đoạt động phủ.
Chương 1383 - Có người đoạt động phủ. (2)
Chương 1384 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí.
Chương 1385 - Vây đoạt Hỗn Độn chi khí. (2)
Chương 1386 - Thế Giới Thần
Chương 1387 - Thế Giới Thần (2)
Chương 1388 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố.
Chương 1389 - TRường Sinh giới của Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 1390 - Niết Bàn thần thành.
Chương 1391 - Niết Bàn thần thành. (2)
Chương 1392 - Súc tích lực lượng.

Chương 1393 - Súc tích lực lượng. (2)

Chương 1394 - Lời thề đại đạo giả.

Chương 1395 - Lời thề đại đạo giả. (2)

Chương 1396 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp.

Chương 1397 - Trầm Hổ Hợp Thần, lôi kéo Đồng Cáp. (2)

Chương 1398 - Tìm kiếm giúp đỡ.

Chương 1399 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)

Chương 1400 - Thần Nữ tông.

Chương 1401 - Thần Nữ tông. (2)

Chương 1402 - Tông môn xấu bụng.

Chương 1403 - Tông môn xấu bụng. (2)

Chương 1404 - Di tích Thánh Nhân

Chương 1405 - Di tích Thánh Nhân (2)

Chương 1406 - Tuyên Hà Đan Lô.

Chương 1407 - Tuyên Hà Đan Lô. (2)

Chương 1408 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ.

Chương 1409 - Đồng minh cường đại Lâu Thiêm Hồ. (2)

Chương 1410 - Tiến đến Thần Nữ tông.

Chương 1411 - Tiến đến Thần Nữ tông. (2)

Chương 1412 - Hủy diệt Thần Nữ tông.

Chương 1413 - Hủy diệt Thần Nữ tông. (2)

Chương 1414 - Đại Thánh Nhân.

Chương 1415 - Đại Thánh Nhân. (2)

Chương 1416 - Tự làm mồi

Chương 1417 - Tự làm mồi (2)

Chương 1418 - Khúc Bồng

Chương 1419 - Khúc Bồng (2)

Chương 1420 - Mai phục.

Chương 1421 - Mai phục. (2)

Chương 1422 - Liên thủ đánh lén.

Chương 1423 - Liên thủ đánh lén. (2)

Chương 1424 - Ngươi là ai.

Chương 1425 - Ngươi là ai. (2)

Chương 1426 - Đả kích rất lớn.

Chương 1427 - Đả kích rất lớn. (2)

Chương 1428 - Lại quay về Địa Mộng Tháp.

Chương 1429 - Lại quay về Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1430 - Thần Vương thối tha

Chương 1431 - Thần Vương thối tha (2)

Chương 1432 - Đại Mộng điện.

Chương 1433 - Đại Mộng điện. (2)

Chương 1434 - Mộng cảnh.

Chương 1435 - Mộng cảnh. (2)

Chương 1436 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì.

Chương 1437 - Hủy diệt Đạo Mộng Trì. (2)

Chương 1438 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh.

Chương 1439 - Mân Nguyên là Ngụy Thánh. (2)

Chương 1440 - Đạo của hai người.

Chương 1441 - Đạo của hai người. (2)

Chương 1442 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm.

Chương 1443 - Liên thủ tiến vào Vô Diệp lâm. (2)

Chương 1444 - Đại thiện nhân.

Chương 1445 - Đại thiện nhân. (2)

Chương 1446 - Thế Giới Thần mạnh nhất.

Chương 1447 - Thế Giới Thần mạnh nhất. (2)

Chương 1448 - Người Trúc gia.

Chương 1449 - Người Trúc gia. (2)

Chương 1450 - HÌnh ảnh Đan Tuyền.

Chương 1451 - HÌnh ảnh Đan Tuyền. (2)

Chương 1452 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng.

Chương 1453 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1454 - Thần Nguyên Đan Hải.

Chương 1455 - Quy tắc Không Gian Kính Tượng. (2)

Chương 1456 - Đột phá lên Thần Vương.

Chương 1457 - Đột phá lên Thần Vương. (2)

Chương 1458 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*.

Chương 1459 - Thiên Lương Hảo Cá Thu*. (2)

Chương 1460 - Thánh Nhân sơn luận đạo.

Chương 1461 - Thánh Nhân sơn luận đạo. (2)

Chương 1462 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh.

Chương 1463 - TRình độ Trận Đạo của Lưu Tinh. (2)

Chương 1464 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố.

Chương 1465 - Pháo hôi Lam Tiểu Bố. (2)

Chương 1466 - Giao dịch với Mân Nguyên.

Chương 1467 - Giao dịch với Mân Nguyên. (2)

Chương 1468 - Ai là người uống nước rửa chân.

Chương 1469 - Ai là người uống nước rửa chân. (2)

Chương 1470 - Thất Giới đại mạc.

Chương 1471 - Thất Giới đại mạc. (2)

Chương 1472 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch.

Chương 1473 - Từ Nhất Giới Thạch đến Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1474 - Người quen ở Thất Giới Thạch.

Chương 1475 - Người quen ở Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1476 - Giết Hợp Thần, mở thế giới.

Chương 1477 - Đế Hưu Thụ.

Chương 1478 - Đế Hưu Thụ. (2)

Chương 1479 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình.

Chương 1480 - Vũ Trụ Duy Mô không thể tạo dựng được mô hình. (2)

Chương 1481 - Thất Giới kỳ.

Chương 1482 - Thất Giới kỳ. (2)

Chương 1483 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu.

Chương 1484 - Vũ Trụ Độ Đạo KHẩu. (2)

Chương 1485 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn.

Chương 1486 - Độ Đạo Khẩu hỗn loạn. (2)

Chương 1487 - Người mới phách lối.

Chương 1488 - Người mới phách lối. (2)

Chương 1489 - Đi hay là không đi.

Chương 1490 - Đi hay là không đi. (2)

Chương 1491 - Phủ Thái Thượng thành chủ.

Chương 1492 - Phủ Thái Thượng thành chủ. (2)

Chương 1493 - Ta không tin nàng có thể đi được.

Chương 1494 - Ta không tin nàng có thể đi được. (2)

Chương 1495 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Chương 1496 - Mắt thấy chưa chắc đã là thật. (2)

Chương 1497 - Liên thủ.

Chương 1498 - Liên thủ. (2)

Chương 1499 - Tính kế Lai Trì Lũ.

Chương 1500 - Tính kế Lai Trì Lũ. (2)

Chương 1501 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long.

Chương 1502 - Nhị Giới Thạch Giới Kỳ và Hôi Long. (2)

Chương 1503 - Hôi Long đáng sợ

Chương 1504 - Hôi Long đáng sợ (2)

Chương 1505 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông.

Chương 1506 - Tiểu thế giới Thạch Đao Thần Tông. (2)

Chương 1507 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên.

Chương 1508 - Huyết mạch đạo tắc Khai Thiên. (2)

Chương 1509 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu.

Chương 1510 - Rời khỏi Vũ Trụ Độ Đạo Khẩu. (2)

Chương 1511 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật.

Chương 1512 - Lại dùng đến Đại Thiết Cát Thuật. (2)
Chương 1513 - Đại Hoang Thần Giới.
Chương 1514 - Đại Hoang Thần Giới. (2)
Chương 1515 - Tiên hạ thủ vi cường.
Chương 1516 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)
Chương 1517 - Lập Đại Hoang Đạo Đình.
Chương 1518 - Lập Đại Hoang Đạo Đình. (2)
Chương 1519 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi.
Chương 1520 - Đại Hoang Thần Giới quật khởi. (2)
Chương 1521 - Lo lắng.
Chương 1522 - Lo lắng. (2)
Chương 1523 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh
Chương 1524 - Tìm kiếm Thân Bất Thanh (2)
Chương 1525 - Ôm cây đợi thỏ.
Chương 1526 - Ôm cây đợi thỏ. (2)
Chương 1527 - Mở thế giới của Ngụy Thánh.
Chương 1528 - Mở thế giới của Ngụy Thánh. (2)
Chương 1529 - Chính là giờ phút này.
Chương 1530 - Chính là giờ phút này. (2)
Chương 1531 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới.
Chương 1532 - Kẻ ác đến từ Trường Sinh Giới. (2)
Chương 1533 - Bổ cứu.
Chương 1534 - Bổ cứu. (2)
Chương 1535 - Chương 1535: Trường Sinh Thánh Đạo.
Chương 1536 - Chương 1536: Trường Sinh Thánh Đạo. (2)
Chương 1537 - Chương 1537: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo.
Chương 1538 - Chương 1538: Người của năm đại gia tộc ở Trường Sinh Thánh Đạo. (2)
Chương 1539 - Kế hoạch xấu xa.

Chương 1540 - Kế hoạch xấu xa. (2)
Chương 1541 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên.
Chương 1542 - Bắt đầu từ Lam Tiểu Bố ta làm lên. (2)
Chương 1543 - Lá gan của ta tương đối nhỏ.
Chương 1544 - Lá gan của ta tương đối nhỏ. (2)
Chương 1545 - Bí cảnh Cuồng Khuyết.
Chương 1546 - Bí cảnh Cuồng Khuyết. (2)
Chương 1547 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh.
Chương 1548 - Người phách lối ở quảng trường bí cảnh. (2)
Chương 1549 - Tử Vong Lam Mạc Thiên.
Chương 1550 - Tử Vong Lam Mạc Thiên. (2)
Chương 1551 - Rất nhiều đồ tốt.
Chương 1552 - Rất nhiều đồ tốt. (2)
Chương 1553 - Lại giết đệ tử Thánh môn.
Chương 1554 - Lại giết đệ tử Thánh môn. (2)
Chương 1555 - Gây ra chuyện lớn.
Chương 1556 - Gây ra chuyện lớn. (2)
Chương 1557 - Trản Ái.
Chương 1558 - Trản Ái. (2)
Chương 1559 - Đại chiến Thánh môn.
Chương 1560 - Đại chiến Thánh môn. (2)
Chương 1561 - Hợp Thần.
Chương 1562 - Hợp Thần. (2)
Chương 1563 - Khổ Hạnh quay về.
Chương 1564 - Khổ Hạnh quay về. (2)
Chương 1565 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố.
Chương 1566 - Thẩm vấn Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 1567 - Cấm Chiến ti.
Chương 1568 - Cấm Chiến ti. (2)
Chương 1569 - Chương 1569: Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành

lập.
Chương 1570 - Đại Hoang đạo tràng lần lượt thành lập. (2)
Chương 1571 - Đến báo thù
Chương 1572 - Đến báo thù (2)
Chương 1573 - Vây bắt.
Chương 1574 - Vây bắt. (2)
Chương 1575 - Suýt chút nữa thì lọt lưới.
Chương 1576 - Suýt chút nữa thì lọt lưới. (2)
Chương 1577 - Tìm kiếm giúp đỡ.
Chương 1578 - Tìm kiếm giúp đỡ. (2)
Chương 1579 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân.
Chương 1580 - Thái độ của Đại Nguyên Thánh Quân. (2)
Chương 1581 - Truy nã ĐẠo Quân.
Chương 1582 - Truy nã ĐẠo Quân. (2)
Chương 1583 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận.
Chương 1584 - Thánh Nhân bên trong Phong Ấn Thần Trận. (2)
Chương 1585 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi.
Chương 1586 - Phá bỏ liên hoàn thần trận của Côn Vi. (2)
Chương 1587:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc.
Chương 1588:Tiểu Thiên Nhai trong Qua Bích cốc. (3)
Chương 1589: Người quen ở Thiên Nhai.
Chương 1590: Người quen ở Thiên Nhai. (2)
Chương 1591: Thần thông va chạm
Chương 1592: Thần thông va chạm (2)
Chương 1593: Ta là Đạo Quân
Chương 1594: Ta là Đạo Quân (2)
Chương 1595: Biến cố ở Thiên Nhai.
Chương 1596: Biến cố ở Thiên Nhai. (2)
Chương 1597 - Gia nhập liên minh Đạo Đình.
Chương 1598 - Gia nhập liên minh Đạo Đình. (2)

Chương 1599 - Lối ra.

Chương 1600 - Lối ra. (2)

Chương 1601 - Đi ra từ chỗ nào.

Chương 1602 - Đi ra từ chỗ nào. (2)

Chương 1603 - Không chỉ dựa vào vận may.

Chương 1604 - Không chỉ dựa vào vận may. (2)

Chương 1605 - Sắp bắt đầu hỗn loạn.

Chương 1606 - Sắp bắt đầu hỗn loạn. (2)

Chương 1607 - Một cái duy nhất.

Chương 1608 - Một cái duy nhất. (2)

Chương 1609 - Phía trên Thánh Nhân.

Chương 1610 - Phía trên Thánh Nhân. (2)

Chương 1611 - Chương 1611: Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện.

Chương 1612 - Khắp nơi đều là thánh địa tu luyện. (2)

Chương 1613 - TRúc Duẫn.

Chương 1614 - TRúc Duẫn. (2)

Chương 1615 - Thánh Nhân chi đạo

Chương 1616 - Thánh Nhân chi đạo (2)

Chương 1617 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 1618 - Tam cảnh Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 1619 - Chiến Ngụy Thánh.

Chương 1620 - Chiến Ngụy Thánh. (2)

Chương 1621 - TRọng thương.

Chương 1622 - TRọng thương. (2)

Chương 1623 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân.

Chương 1624 - Có người chứng đạo nhất chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1625 - Nhị chuyển Thánh Nhân.

Chương 1626 - Nhị chuyển Thánh Nhân. (2)

Chương 1627 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn.

Chương 1628 - Trớ Chú Thánh Nhân Phương Chi Phàn. (2)

Chương 1629 - Bất Chu sơn hiện.

Chương 1630 - Bất Chu sơn hiện. (2)

Chương 1631 - Tiến đến Bất Chu sơn.

Chương 1632 - Tiến đến Bất Chu sơn. (2)

Chương 1633 - Chương 1633; Bị phát hiện

Chương 1634 - Chương 1634; Bị phát hiện (2)

Chương 1635 - Ngũ Tùng Châm.

Chương 1636 - Ngũ Tùng Châm. (2)

Chương 1637 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới.

Chương 1638 - Tiến đến Vô Căn Thần Giới. (2)

Chương 1639 - TRường Sinh Kích.

Chương 1640 - TRường Sinh Kích. (2)

Chương 1641 - Phán đoán đào vong.

Chương 1642 - Phán đoán đào vong. (2)

Chương 1643 - Đạo không tại cửu chuyển.

Chương 1644 - Đạo không tại cửu chuyển. (2)

Chương 1645 - Thánh Nhân không dễ chọc.

Chương 1646 - Thánh Nhân không dễ chọc. (2)

Chương 1647 - Vì di tích mà sống mái với nhau.

Chương 1648 - Vì di tích mà sống mái với nhau. (2)

Chương 1649 - Hỏa Bản Nguyên Châu.

Chương 1650 - Hỏa Bản Nguyên Châu. (2)

Chương 1651 - Người giàu có

Chương 1652 - Người giàu có (2)

Chương 1653 - Đưa Bản Nguyên Châu đến.

Chương 1654 - Đưa Bản Nguyên Châu đến. (2)

Chương 1655 - Tiểu Thái.

Chương 1656 - Tiểu Thái. (2)

Chương 1657 - Bị nhốt.

Chương 1658 - Bị nhốt. (2)

Chương 1659 - Thành thây khô.
Chương 1660 - Thành thây khô. (2)
Chương 1661 - Đan Hải hủy.
Chương 1662 - Đan Hải hủy. (2)
Chương 1663 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần.
Chương 1664 - Thánh Nhân trong vực sâu Di Thần. (2)
Chương 1665 - Phong ấn.
Chương 1666 - Phong ấn. (2)
Chương 1667 - Bất Diệt Đại Đạo.
Chương 1668 - Bất Diệt Đại Đạo. (2)
Chương 1669 - Chuẩn Thánh.
Chương 1670 - Chuẩn Thánh. (2)
Chương 1671 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh.
Chương 1672 - Một quyền nghiền ép CHuẩn Thánh. (2)
Chương 1673 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ.
Chương 1674 - Viễn Cổ Thần Đế thì sao chứ. (2)
Chương 1675 - Tùy tùng là Thần Đế.
Chương 1676 - Tùy tùng là Thần Đế. (2)
Chương 1677 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay.
Chương 1678 - Bằng hữu gặp chuyện, Thánh Nhân ra tay. (2)
Chương 1679 - Hợp tác tạm thời.
Chương 1680 - Hợp tác tạm thời. (2)
CHương 845: Truy sát Mân Nguyên
Chương 1681 - Mân Nguyên chảy máu.
Chương 1682 - Mân Nguyên chảy máu. (2)
Chương 1683 - Trở lại Trường Sinh Giới.
Chương 1684 - Trở lại Trường Sinh Giới. (2)
Chương 1685 - Trường Sinh Giới hỗn loạn.
Chương 1686 - Trường Sinh Giới hỗn loạn. (2)
Chương 1687 - Lam Đạo Quân cường thế.

Chương 1688 - Lam Đạo Quân cường thế. (2)
Chương 1689 - Ôm đùi.
Chương 1690 - Ôm đùi. (2)
Chương 1691 - Lại lập đạo ngôn.
Chương 1692 - Lại lập đạo ngôn. (2)
Chương 1693 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới.
Chương 1694 - Đạo Quân của Đại Hoang Thần Giới. (2)
Chương 1695 - Cánh chim đã thành.
Chương 1696 - Cánh chim đã thành. (2)
Chương 1697 - Trường Sinh Đạo Đình lập.
Chương 1698 - Trường Sinh Đạo Đình lập. (2)
Chương 1699 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến.
Chương 1700 - Trường Sinh Giới sắp hỗn chiến. (2)
Chương 1701 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.
Chương 1702 - Chuyện này tuyệt đối không thể nhịn. (2)
Chương 1703 - Chương 1703: Ta cũng biết.
Chương 1704 - Ta cũng biết. (2)
Chương 1705 - Đối đầu Phương Chi Phàn.
Chương 1706 - Đối đầu Phương Chi Phàn. (3)
Chương 1707 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia
Chương 1708 - Nước rửa chân của Tiểu Bố gia gia (2)
Chương 1709 - Truy sát.
Chương 1710 - Truy sát. (2)
Chương 1711 - Đảo Thánh NHân.
Chương 1712 - Đảo Thánh NHân. (2)
Chương 1713 - Quy củ của nơi này.
Chương 1714 - Quy củ của nơi này. (2)
Chương 1715 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám.
Chương 1716 - Nữ nhân tu luyện quy tắc Hắc Ám. (2)
Chương 1717 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân.

Chương 1718 - Thụ Thánh Nhân và Cuồng Thánh Nhân. (2)
Chương 1719 - Đạo chủng
Chương 1720 - Đạo chủng (2)
Chương 1721 - Nhất chuyển Thánh Nhân
Chương 1722 - Nhất chuyển Thánh Nhân (2)
Chương 1723 - Đáng tiếc không đánh nhau.
Chương 1724 - Đáng tiếc không đánh nhau. (2)
Chương 1725 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi.
Chương 1726 - Thái độ Thiên Đạo cũng thay đổi. (2)
Chương 1727 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm.
Chương 1728 - Đừng mơ đến Vũ Trụ Chi Tâm. (2)
Chương 1729 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân.
Chương 1730 - Hội đấu giá ở đảo Thánh Nhân. (2)
Chương 1731 - Không thể tạo dựng mô hình.
Chương 1732 - Không thể tạo dựng mô hình. (2)
Chương 1733 - Hai vị đảo chủ thông minh.
Chương 1734 - Hai vị đảo chủ thông minh. (2)
Chương 1735 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ.
Chương 1736 - Bằng hữu duy nhất của hai vị đảo chủ. (2)
Chương 1737 - KHông ai liên thủ.
Chương 1738 - KHông ai liên thủ. (2)
Chương 1739 - Càng điều tra thì càng kích động.
Chương 1740 - Càng điều tra thì càng kích động. (2)
Chương 1741 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân.
Chương 1742 - Liên thủ với Luân Hồi Thánh Nhân. (2)
Chương 1743 - Ngươi lừa ta gạt.
Chương 1744 - Ngươi lừa ta gạt. (2)
Chương 1745 - Khổ Thái tham lam.
Chương 1746 - Khổ Thái tham lam. (2)
Chương 1747 - Chiến đấu mấy giây.

Chương 1748 - Chiến đấu mấy giây. (2)

Chương 1749 - Vơ vét thế giới của Bố Cự.

Chương 1750 - Vơ vét thế giới của Bố Cự. (2)

Chương 1751 - Nhị chuyển công đức.

Chương 1752 - Nhị chuyển công đức. (2)

Chương 1753 - Hoàn toàn dung hợp

Chương 1754 - Hoàn toàn dung hợp (2)

Chương 1755 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày.

Chương 1756 - Cho ta mượn ngủ mấy ngày. (2)

Chương 1757 - Dừng tay là chuyện không thể nào.

Chương 1758 - Dừng tay là chuyện không thể nào. (2)

Chương 1759 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường.

Chương 1760 - Thỉnh cầu của Quảng Dã Trường. (2)

Chương 1761 - Tam chuyển quy tắc.

Chương 1762 - Tam chuyển quy tắc. (2)

Chương 1763 - Bóp chết nhất chuyển.

Chương 1764 - Bóp chết nhất chuyển. (2)

Chương 1765 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết.

Chương 1766 - KHông lập lời thề đạo ngôn thì chết. (2)

Chương 1767 - Quảng Dã Trường và Lạc.

Chương 1768 - Quảng Dã Trường và Lạc. (2)

Chương 1769 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành.

Chương 1770 - Lại đến Trản Ái Thánh Đạo thành. (2)

Chương 1771 - Đại Trụ Thánh Nhân.

Chương 1772 - Đại Trụ Thánh Nhân. (2)

Chương 1773 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch.

Chương 1774 - Nhìn thấy Thất Giới Thạch. (2)

Chương 1775 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1776 - Chính quả Thánh Nhân Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1777 - Mạc Niệm Yên trở về.

Chương 1778 - Mạc Niệm Yên trở về. (2)
Chương 1779 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới.
Chương 1780 - Thống nhất Đại Hoang Thần Giới. (2)
Chương 1781 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa.
Chương 1782 - Luân Hồi Thánh Nhân đến cửa. (2)
Chương 1783 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi.
Chương 1784 - Vĩnh Sinh nhất định phải có luân hồi. (2)
Chương 1785 - Đại lão Vĩnh Sinh.
Chương 1786 - Đại lão Vĩnh Sinh. (2)
Chương 1787 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân.
Chương 1788 - Đối chiến với Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)
Chương 1789 - Tô Sầm vẫn lạc.
Chương 1790 - Tô Sầm vẫn lạc. (2)
Chương 1791 - Ngươi có đi hay không.
Chương 1792 - Ngươi có đi hay không. (2)
Chương 1793 - Nhật ký của Tô Sầm.
Chương 1794 - Nhật ký của Tô Sầm. (2)
Chương 1795 - Đạo thứ nhất Lục Đạo.
Chương 1796 - Đạo thứ nhất Lục Đạo. (2)
Chương 1797 - Đạo văn Luân Hồi.
Chương 1798 - Đạo văn Luân Hồi. (2)
Chương 1799 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát.
Chương 1800 - Giác Ấm Sát đối với Vãng Sinh Sát. (2)
Chương 1801 - Giao dịch với Vô Lượng.
Chương 1802 - Giao dịch với Vô Lượng. (2)
Chương 1803 - Lục Đạo Kiến Luân.
Chương 1804 - Lục Đạo Kiến Luân. (2)
Chương 1805 - Tam Sinh Thạch.
Chương 1806 - Tam Sinh Thạch. (2)
Chương 1807 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh.

Chương 1808 - Một hơi thở một luân hồi, một quyền độ tam sinh. (2)
Chương 1809 - Thần thông thành.
Chương 1810 - Thần thông thành. (2)
Chương 1811 - Vì ngươi luân hồi một lần.
Chương 1812 - Vì ngươi luân hồi một lần. (2)
Chương 1813 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành.
Chương 1814 - Lục Đạo Luân Hồi Giới thành. (2)
Chương 1815 - Nữ tỳ Tô Sầm.
Chương 1816 - Nữ tỳ Tô Sầm. (2)
Chương 1817 - Lam Thanh vào đại lao
Chương 1818 - Lam Thanh vào đại lao (2)
Chương 1819 - Chọc thủng trời.
Chương 1820 - Chọc thủng trời. (2)
Chương 1821 - Tô Sầm sợ hãi.
Chương 1822 - Tô Sầm sợ hãi. (2)
Chương 1823 - Tra ra được.
Chương 1824 - Tra ra được. (2)
Chương 1825 - Không có lựa chọn.
Chương 1826 - Không có lựa chọn. (2)
Chương 1827 - Thiết Kỳ tức giận.
Chương 1828 - Thiết Kỳ tức giận. (2)
Chương 1829 - Thành hôn
Chương 1830 - Thành hôn (2)
Chương 1831 - Kỳ Nguyên quốc to gan.
Chương 1832 - Kỳ Nguyên quốc to gan. (2)
Chương 1833 - Tứ chuyển Thánh Nhân.
Chương 1834 - Tứ chuyển Thánh Nhân. (2)
Chương 1835 - Một trận chiến rối bời.
Chương 1836 - Một trận chiến rối bời. (2)
Chương 1837 - Rời đi.

Chương 1838 - Rời đi. (2)

Chương 1839 - Bị cản trong hư không.

Chương 1840 - Bị cản trong hư không. (2)

Chương 1841 - Thiên Cương Nhân Quả.

Chương 1842 - Thiên Cương Nhân Quả. (2)

Chương 1843 - Ba đời.

Chương 1844 - Ba đời. (2)

Chương 1845 - Cường giả cửu chuyển.

Chương 1846 - Cường giả cửu chuyển. (2)

Chương 1847 - Dọa Tích Nga đi.

Chương 1848 - Dọa Tích Nga đi. (2)

Chương 1849 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức.

Chương 1850 - U Minh Thánh Nhân Chung Vô Sức. (2)

Chương 1851 - Biến cố Địa Mộng Tháp.

Chương 1852 - Biến cố Địa Mộng Tháp. (2)

Chương 1853 - Đại Mộng Thánh Nhân.

Chương 1854 - Đại Mộng Thánh Nhân. (2)

Chương 1855 - Con đường ngũ chuyển.

Chương 1856 - Con đường ngũ chuyển. (2)

Chương 1857 - Thêm một người đệ tử.

Chương 1858 - Thêm một người đệ tử. (2)

Chương 1859 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ.

Chương 1860 - Tam Giới Thạch Giới Kỳ. (2)

Chương 1861 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới.

Chương 1862 - Cường giả đến Đại Hoang Thần Giới. (2)

Chương 1863 - Chứng đạo không gian.

Chương 1864 - Chứng đạo không gian. (2)

Chương 1865 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân.

Chương 1866 - Đấu với Vẫn Mệnh Thánh Nhân. (2)

Chương 1867 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng.

Chương 1868 - Vẫn Mệnh Thánh Nhân tuyệt vọng. (2)

Chương 1869 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo.

Chương 1870 - Lạc Thải Tư và Cổ Đạo. (2)

Chương 1871 - Vận mệnh

Chương 1872 - Vận mệnh (2)

Chương 1873 - Thời Gian Thánh Nhân.

Chương 1874 - Thời Gian Thánh Nhân. (2)

Chương 1875 - TRúc KHổ.

Chương 1876 - TRúc KHổ. (2)

Chương 1877 - KHông tính là đại đạo

Chương 1878 - KHông tính là đại đạo (2)

Chương 1879 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết.

Chương 1880 - Vấn đề của Trường Sinh Quyết. (2)

Chương 1881 - Bị để mắt đến.

Chương 1882 - Bị để mắt đến. (2)

Chương 1883 - Thái Khư Phần

Chương 1884 - Thái Khư Phần (2)

Chương 1885 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến.

Chương 1886 - Kẻ hung ác từ bên ngoài đến. (2)

Chương 1887 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần.

Chương 1888 - Hỗn độn vô tắc trong Thái Khư Phần. (2)

Chương 1889 - Đại đạo Trường Sinh.

Chương 1890 - Đại đạo Trường Sinh. (2)

Chương 1891 - Quy tắc và không quy tắc.

Chương 1892 - Quy tắc và không quy tắc. (2)

Chương 1893 - Liệt Tắc Luân

Chương 1894 - Liệt Tắc Luân (2)

Chương 1895 - Hỏa diễm không có quy tắc.

Chương 1896 - Hỏa diễm không có quy tắc. (2)

Chương 1897 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần.

Chương 1898 - Lại quay về quảng trường Thái Khư Phần. (2)

Chương 1899 - Người không biết không sợ.

Chương 1900 - Người không biết không sợ. (2)

Chương 1901 - Điện chủ trở về.

Chương 1902 - Điện chủ trở về. (2)

Chương 1903 - Giữ lại một người

Chương 1904 - Giữ lại một người (2)

Chương 1905 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra.

Chương 1906 - Đồ mà Mạc Thư Lôi lấy ra. (2)

Chương 1907 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ.

Chương 1908 - Đạo văn thứ bảy trên Trường Sinh Đạo Thụ. (2)

Chương 1909 - Tin tức của Thái Xuyên.

Chương 1910 - Tin tức của Thái Xuyên. (2)

Chương 1911 - Cẩu Thánh.

Chương 1912 - Cẩu Thánh. (2)

Chương 1913 - Thú Hồn Đạo.

Chương 1914 - Thú Hồn Đạo. (2)

Chương 1915 - Thời Gian Thụ

Chương 1916 - Thời Gian Thụ (2)

Chương 1917 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ.

Chương 1918 - Tranh đoạt Thời Gian Thụ. (2)

Chương 1919 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta.

Chương 1920 - Thú Hồn Đạo của ngươi chọc đến ta. (2)

Chương 1921 - Chém tận giết tuyệt

Chương 1922 - Chém tận giết tuyệt (2)

Chương 1923 - Tứ đại tông môn liên thủ.

Chương 1924 - Tứ đại tông môn liên thủ. (2)

Chương 1925 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố

Chương 1926 - Cầu cứu Lam Tiểu Bố (2)

Chương 1927 - Vĩnh Sinh cường đại.

Chương 1928 - Vĩnh Sinh cường đại. (2)
Chương 1929 - Một người vây năm tông.
Chương 1930 - Một người vây năm tông. (2)
Chương 1931 - TRận chiến mở màn.
Chương 1932 - TRận chiến mở màn. (2)
Chương 1933 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên.
Chương 1934 - Đánh vào mặt Chấn Trường Thiên. (2)
Chương 1935 - Diệt Thú Hồn Đạo.
Chương 1936 - Diệt Thú Hồn Đạo. (2)
Chương 1937 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ.
Chương 1938 - Cảnh cáo Hoàng Tuyền lão tổ. (2)
Chương 1939 - Truyền thừa thời gian
Chương 1940 - Truyền thừa thời gian (2)
Chương 1941 - Bí mật về lượng kiếp.
Chương 1942 - Bí mật về lượng kiếp. (2)
Chương 1943 - Vĩnh Sinh chi địa.
Chương 1944 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)
Chương 1945 - Vĩnh Dạ Lan.
Chương 1946 - Vĩnh Dạ Lan. (2)
Chương 1947 - Tự ta tiến vào.
Chương 1948 - Tự ta tiến vào. (2)
Chương 1949 - KHông cứu bạch nhãn lang.
Chương 1950 - KHông cứu bạch nhãn lang. (2)
Chương 1951 - Nổi tiếng bên ngoài.
Chương 1952 - Nổi tiếng bên ngoài. (2)
Chương 1953 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ.
Chương 1954 - TRưng âm Sát đối đầu Vĩnh Dạ. (2)
Chương 1955 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long.
Chương 1956 - Lai lịch của Hôi Long và Hắc Long. (2)
Chương 1957 - Vũ TRụ Ma.

Chương 1958 - Vũ TRụ Ma. (2)

Chương 1959 - Cửu Toa Hư Không thành.

Chương 1960 - Cửu Toa Hư Không thành. (2)

Chương 1961 - Chọc thủng trời.

Chương 1962 - Chọc thủng trời. (2)

Chương 1963 - Lấy một chọi chín.

Chương 1964 - Lấy một chọi chín. (2)

Chương 1965 - Một kích giết năm người.

Chương 1966 - Một kích giết năm người. (2)

Chương 1967 - Bị dọa đi

Chương 1968 - Bị dọa đi (2)

Chương 1969 - Đại Ma Hư Tinh.

Chương 1970 - Đại Ma Hư Tinh. (2)

Chương 1971 - Sớm phát hiện.

Chương 1972 - Sớm phát hiện. (2)

Chương 1973 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố.

Chương 1974 - Lập kế hoạch đối phó Lam Tiểu Bố (2).

Chương 1975 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca.

Chương 1976 - UY hiếp lớn nhất không phải là Quý Ỷ Ca. (2)

Chương 1977 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca

Chương 1978 - Thủ đoạn của Quý Ỷ Ca (2)

Chương 1979 - Bị tức chết.

Chương 1980 - Bị tức chết. (2)

Chương 1981 - Vũ Trụ Ma cường hãn.

Chương 1982 - Vũ Trụ Ma cường hãn. (2)

Chương 1983 - Đại Vũ Trụ Thuật.

Chương 1984 - Đại Vũ Trụ Thuật. (2)

Chương 1985 - Luyện hóa.

Chương 1986 - Luyện hóa. (2)

Chương 1987 - Đạo tắc thứ tám.

Chương 1988 - Đạo tắc thứ tám. (2)

Chương 1989 - Đệ tử của Mông Thất.

Chương 1990 - Đệ tử của Mông Thất. (2)

Chương 1991 - Câu thương.

Chương 1992 - Câu thương. (2)

Chương 1993 - Hư Không Bạch Sơn.

Chương 1994 - Hư Không Bạch Sơn. (2)

Chương 1995 - Đại Vận Mệnh Thuật.

Chương 1996 - Đại Vận Mệnh Thuật. (2)

Chương 1997 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển.

Chương 1998 - Cưỡng ép mượn Vận Mệnh Đạo Quyển. (2)

Chương 1999 - Chứng đạo vận mệnh.

Chương 2000 - Chứng đạo vận mệnh. (2)

Chương 2001 - Vĩnh Sinh bất nhân.

Chương 2002 - Vĩnh Sinh bất nhân. (2)

Chương 2003 - Tinh cầu phàm nhân

Chương 2004 - Tinh cầu phàm nhân (2)

Chương 2005 - Lấy ma chứng đạo.

Chương 2006 - Lấy ma chứng đạo. (2)

Chương 2007 - Tìm đến cửa.

Chương 2008 - Tìm đến cửa. (2)

Chương 2009 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa.

Chương 2010 - Ma Đạo Hầu Ngọc Thừa. (2)

Chương 2011 - Chủ nhân thế giới U Minh.

Chương 2012 - Chủ nhân thế giới U Minh. (2)

Chương 2013 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối.

Chương 2014 - Người trẻ tuổi bây giờ thật phách lối. (2)

Chương 2015 - Lão Chung.

Chương 2016 - Lão Chung. (2)

Chương 2017 - Tức Nhưỡng xuất hiện.

Chương 2018 - Tức Nhưỡng xuất hiện. (2)
Chương 2019 - Một lưới không thể bắt hết.
Chương 2020 - Một lưới không thể bắt hết. (2)
Chương 2021 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi.
Chương 2022 - Mẹ ngươi sẽ đến cứu ngươi. (2)
Chương 2023 - Giao dịch với Chung Vô Sức.
Chương 2024 - Giao dịch với Chung Vô Sức. (2)
Chương 2025 - Thất Lạc Hải.
Chương 2026 - Thất Lạc Hải. (2)
Chương 2027 - Bất Diệt Thánh Nhân
Chương 2028 - Bất Diệt Thánh Nhân (2)
Chương 2029 - Hoang Bặc Tử đáng sợ.
Chương 2030 - Hoang Bặc Tử đáng sợ. (2)
Chương 2031 - Chiến Diễn Giới.
Chương 2032 - Chiến Diễn Giới. (2)
Chương 2033 - Thái Khư Phần có biến.
Chương 2034 - Thái Khư Phần có biến. (2)
Chương 2035 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần.
Chương 2036 - Đầu sỏ phá hủy Thái Khư Phần. (2)
Chương 2037 - Áp chế.
Chương 2038 - Áp chế. (2)
Chương 2039 - Mông Thất gian xảo.
Chương 2040 - Mông Thất gian xảo. (2)
Chương 2041 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất.
Chương 2042 - Thần thông Thất Giới của Mông Thất. (2)
Chương 2043 - Đòn sát thủ của Mông Thất.
Chương 2044 - Đòn sát thủ của Mông Thất. (2)
Chương 2045 - Lại về Đại Hoang Thần Giới.
Chương 2046 - Lại về Đại Hoang Thần Giới. (2)
Chương 2047 - Thần giới tu luyện tốt nhất.

Chương 2048 - Thần giới tu luyện tốt nhất. (2)
Chương 2049 - Chân Khư biến mất.
Chương 2050 - Chân Khư biến mất. (2)
Chương 2051 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch.
Chương 2052 - Mãnh mẽ luyện hóa Thất Giới Thạch. (2)
Chương 2053 - Luyện hóa.
Chương 2054 - Luyện hóa. (2)
Chương 2055 - Quý Tòng KHông.
Chương 2056 - Quý Tòng KHông. (2)
Chương 2057 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân.
Chương 2058 - Nghiền ép Không Gian Thánh Nhân. (2)
Chương 2059 - Những con rùa này lại tới.
Chương 2060 - Những con rùa này lại tới. (2)
Chương 2061 - NGược lượng kiếp mà đi.
Chương 2062 - NGược lượng kiếp mà đi. (2)
Chương 2063 - Người thê lương.
Chương 2064 - Người thê lương. (2)
Chương 2065 - Vĩnh Sinh chi địa.
Chương 2066 - Vĩnh Sinh chi địa. (2)
Chương 2067 - Gặp lại Nhân Thế Gian.
Chương 2068 - Gặp lại Nhân Thế Gian. (2)
Chương 2069 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm.
Chương 2070 - Lời khuyên nhủ đầy kinh nghiệm. (2)
Chương 2071 - Minh đạo.
Chương 2072 - Minh đạo. (2)
Chương 2073 - Quang âm Luân.
Chương 2074 - Quang âm Luân. (2)
Chương 2075 - Tạo Hóa phường thị.
Chương 2076 - Tạo Hóa phường thị. (2)
Chương 2077 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2078 - Tiến đến Táng Đạo đại nguyên. (2)
Chương 2079 - Gần ngay trước mắt.
Chương 2080 - Gần ngay trước mắt. (2)
Chương 2081 - Táng Đạo.
Chương 2082 - Táng Đạo. (2)
Chương 2083 - Cướp đi Quang âm Luân.
Chương 2084 - Cướp đi Quang âm Luân. (2)
Chương 2085 - Bạch Cốt cốc.
Chương 2086 - Bạch Cốt cốc. (2)
Chương 2087 - Giá họa.
Chương 2088 - Giá họa. (2)
Chương 2089 - Nơi quỷ dị.
Chương 2090 - Nơi quỷ dị. (2)
Chương 2091 - Bị gài bẫy.
Chương 2092 - Bị gài bẫy. (2)
Chương 2093 - Đạo tắc thứ mười một.
Chương 2094 - Đạo tắc thứ mười một. (2)
Chương 2095 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị.
Chương 2096 - Giao dịch oanh động ở Tạo Hóa phường thị. (2)
Chương 2097 - Đánh lén
Chương 2098 - Đánh lén (2)
Chương 2099 - Thế giới thật nhỏ.
Chương 2100 - Thế giới thật nhỏ. (2)
Chương 2101 - Nữ nhân hoàn mỹ.
Chương 2102 - Nữ nhân hoàn mỹ. (2)
Chương 2103 - Ước định.
Chương 2104 - Ước định. (2)
Chương 2105 - Cả đời ta vì cái gì.
Chương 2106 - Cả đời ta vì cái gì. (2)
Chương 2107 - Biến Vĩnh Sinh.

Chương 2108 - Biến Vĩnh Sinh. (2)
Chương 2109 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ.
Chương 2110 - Đạo tắc viên mãn trên đạo thụ. (2)
Chương 2111 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ.
Chương 2112 - Khổng Dương Sơn ngồi chờ. (2)
Chương 2113 - Ta đến chính là để giết ngươi.
Chương 2114 - Ta đến chính là để giết ngươi. (2)
Chương 2115 - Vì sao?
Chương 2116 - Vì sao? (2)
Chương 2117 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành.
Chương 2118 - Giết chóc ở Thiên Cơ đạo thành. (2)
Chương 2119 - Cứ tiếp tục như vậy là được.
Chương 2120 - Cứ tiếp tục như vậy là được. (2)
Chương 2121 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn.
Chương 2122 - Cướp đoạt Thiên Cơ Bàn. (2)
Chương 2123 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân.
Chương 2124 - Người ngấp nghé nhà của Thiên Cơ Thánh Nhân. (2)
Chương 2125 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt.
Chương 2126 - Cuốn lấy Thiên Cơ Cốt. (2)
Chương 2127 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa.
Chương 2128 - Kế hoạch liên thủ làm tạo Hóa. (2)
Chương 2129 - Xem Nhân Thế Gian của ta.
Chương 2130 - Xem Nhân Thế Gian của ta. (2)
Chương 2131 - Vĩnh Sinh ở nơi nào.
Chương 2132 - Vĩnh Sinh ở nơi nào. (2)
Chương 2133 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an.
Chương 2134 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng cảm thấy bất an. (2)
Chương 2135 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân
Chương 2136 - Tiếp theo là Ánh Đạo Thánh Nhân (2)
Chương 2137 - Thất bại trong gang tấc

Chương 2138 - Thất bại trong gang tấc (2)

Chương 2139 - Giết mới thông thấu.

Chương 2140 - Giết mới thông thấu. (2)

Chương 2141 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân.

Chương 2142 - Bảo vật Khai Thiên của Vĩnh Sinh Thánh Nhân. (2)

Chương 2143 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam

Chương 2144 - Các ngươi không đối phó được với Mạc Lam (2)

Chương 2145 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2146 - Chứng đạo Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2147 - Vây giết Mạc Lam.

Chương 2148 - Vây giết Mạc Lam. (2)

Chương 2149 - Khốn cảnh.

Chương 2150 - Khốn cảnh. (2)

Chương 2151 - Chợt nghe được tin tức.

Chương 2152 - Chợt nghe được tin tức. (2)

Chương 2153 - Liên thủ phản công.

Chương 2154 - Liên thủ phản công. (2)

Chương 2155 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ.

Chương 2156 - Tạo Hóa Thánh Nhân cũng sợ. (2)

Chương 2157 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2158 - Đến mà không trả lễ thì không hay.

Chương 2159 - 1085: Báo thù

Chương 2160 - 1085: Báo thù (2)

Chương 2161 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2162 - Lại vẫn lạc một Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2163 - Tách ra.

Chương 2164 - Tách ra. (2)

Chương 2165 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên.

Chương 2166 - Chạy ra khỏi Táng Đạo đại nguyên. (2)

Chương 2167 - Chữa thương trăm năm.

Chương 2168 - Chữa thương trăm năm. (2)

Chương 2169 - Táng Đạo đại mộ.

Chương 2170 - Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2171 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo.

Chương 2172 - Liên thủ xông vào trong Táng Đạo. (2)

Chương 2173 - Biện pháp.

Chương 2174 - Biện pháp. (2)

Chương 2175 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ.

Chương 2176 - Tiến vào Táng Đạo đại mộ. (2)

Chương 2177 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân.

Chương 2178 - Một đám thi thể của Tạo Hóa Thánh Nhân. (2)

Chương 2179 - Mộ thất xa hoa.

Chương 2180 - Mộ thất xa hoa. (2)

Chương 2181 - .Chương 2181: Vào Táng Đạo Môn.

Chương 2182 - .Chương 2182: Vào Táng Đạo Môn. (2)

Chương 2183 - Tần Thiên Cổ Đạo.

Chương 2184 - Tần Thiên Cổ Đạo. (2)

Chương 2185 - Con đường có biến hóa.

Chương 2186 - Con đường có biến hóa. (2)

Chương 2187 - Không tìm được dịch trạm.

Chương 2188 - Không tìm được dịch trạm. (2)

Chương 2189 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch.

Chương 2190 - Tác dụng của Tần Thiên Thạch. (2)

Chương 2191 - Đến Hỗn Độn Hà.

Chương 2192 - Đến Hỗn Độn Hà. (2)

Chương 2193 - Ý cảnh tăng cường.

Chương 2194 - Ý cảnh tăng cường. (2)

Chương 2195 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng.

Chương 2196 - Đạo tràng đệ nhất ở vũ trụ trung đẳng. (2)

Chương 2197 - Hàm nghĩa vĩnh sinh.

Chương 2198 - Hàm nghĩa vĩnh sinh. (2)
Chương 2199 - Thu lợi tức.
Chương 2200 - Thu lợi tức. (2)
Chương 2201 - Đánh lén từng lớp từng lớp
Chương 2202 - Đánh lén từng lớp từng lớp (2)
Chương 2203 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại.
Chương 2204 - Nhân sinh nếu như có thể quay lại. (2)
Chương 2205 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo.
Chương 2206 - Bí mật của Tần Thiên Cổ Đạo. (2)
Chương 2207 - Hư Thị Hỗn Độn Hà.
Chương 2208 - Hư Thị Hỗn Độn Hà. (2)
Chương 2209 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi.
Chương 2210 - Mông Mỗ Đại Diễn ở khắp mọi nơi. (2)
Chương 2211 - Chấp pháp áo lam.
Chương 2212 - Chấp pháp áo lam. (2)
Chương 2213 - Lựa chọn hướng đi.
Chương 2214 - Lựa chọn hướng đi. (2)
Chương 2215 - Kẻ cản đại đạo ta, giết.
Chương 2216 - Kẻ cản đại đạo ta, giết. (2)
Chương 2217 - Nổi lên xung đột.
Chương 2218 - Nổi lên xung đột. (2)
Chương 2219 - Không vào Đại Diễn giới.
Chương 2220 - Không vào Đại Diễn giới. (2)
Chương 2221 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ.
Chương 2222 - Cấm địa của Bách Linh vũ trụ. (2)
Chương 2223 - Diễn Giới
Chương 2224 - Diễn Giới (2)
Chương 2225 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ.
Chương 2226 - Trước thanh không Bách Linh vũ trụ. (2)
Chương 2227 - Vũng bùn âm mưu vô biên.

Chương 2228 - Vũng bùn âm mưu vô biên. (2)

Chương 2229 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái.

Chương 2230 - Mông Mỗ Đại Diễn cổ quái. (2)

Chương 2231 - Chúng ta đi phát tài.

Chương 2232 - Chúng ta đi phát tài. (2)

Chương 2233 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn.

Chương 2234 - Chuyện xấu xa của Mông Mỗ Đại Diễn. (2)

Chương 2235 - Hủy diệt.

Chương 2236 - Hủy diệt. (2)

Chương 2237 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương

Chương 2238 - Người đánh Lâu Ô Trần trọng thương (2)

Chương 2239 - Đến Đại Diễn giới.

Chương 2240 - Đến Đại Diễn giới. (2)

Chương 2241 - Nơi này mới là bảo khố thật.

Chương 2242 - Nơi này mới là bảo khố thật. (2)

Chương 2243 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương.

Chương 2244 - Thiên Độc Thánh Nhân chữa thương. (2)

Chương 2245 - Kết giới vũ trụ thay đổi.

Chương 2246 - Kết giới vũ trụ thay đổi. (2)

Chương 2247 - Mạc Lam tinh.

Chương 2248 - Mạc Lam tinh. (2)

Chương 2249 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về.

Chương 2250 - Mông Mỗ Đại Diễn trở về. (2)

Chương 2251 - Tạo Hóa cảnh.

Chương 2252 - Tạo Hóa cảnh. (2)

Chương 2253 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên.

Chương 2254 - Lão tổ Tần gia Tần Kình Thiên. (2)

Chương 2255 - Phán đoán chính xác.

Chương 2256 - Phán đoán chính xác. (2)

Chương 2257 - Liên thủ phá kết giới.

Chương 2258 - Liên thủ phá kết giới. (2)
Chương 2259 - Tiên hạ thủ vi cường.
Chương 2260 - Tiên hạ thủ vi cường. (2)
Chương 2261 - Tần Kình Thiên đáng sợ
Chương 2262 - Tần Kình Thiên đáng sợ (2)
Chương 2263 - Hỗn Độn Đạo.
Chương 2264 - Hỗn Độn Đạo. (2)
Chương 2265 - Lại đến Đại Diễn giới.
Chương 2266 - Lại đến Đại Diễn giới. (2)
Chương 2267 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi.
Chương 2268 - Đạo Tinh Cầu trong hẻm núi. (2)
Chương 2269 - Xúi giục một người.
Chương 2270 - Xúi giục một người. (2)
Chương 2271 - Giết bước thứ tư.
Chương 2272 - Giết bước thứ tư. (2)
Chương 2273 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ.
Chương 2274 - Nhường lại Bách Linh vũ trụ. (2)
Chương 2275 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài.
Chương 2276 - Bao lâu thì Tần Kình Thiên sẽ ra ngoài. (2)
Chương 2277 - Tính toán Tần Kình Thiên.
Chương 2278 - Tính toán Tần Kình Thiên. (2)
Chương 2279 - Tính toán của Tần Kình Thiên.
Chương 2280 - Tính toán của Tần Kình Thiên. (2)
Chương 2281 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi.
Chương 2282 - Ngươi chờ ta ta chờ ngươi. (2)
Chương 2283 - Vẫn phải uống nước rửa chân
Chương 2284 - Vẫn phải uống nước rửa chân (2)
Chương 2285 - Uất nghẹn.
Chương 2286 - Uất nghẹn. (2)
Chương 2287 - Ác mộng của Mộng Nguyên.

Chương 2288 - Ác mộng của Mộng Nguyên. (2)
Chương 2289 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo.
Chương 2290 - Lại đến Tần Thiên Cổ Đạo. (2)
Chương 2291 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo.
Chương 2292 - Hỗn Độn Điện trong Hỗn Độn Đạo. (2)
Chương 2293 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi.
Chương 2294 - Thiên Độc Thánh Nhân sợ hãi. (2)
Chương 2295 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ.
Chương 2296 - Tần Kình Thiên xin giúp đỡ. (2)
Chương 2297 - Đến Táng Đạo đại mộ.
Chương 2298 - Đến Táng Đạo đại mộ. (2)
Chương 2299 - táng Đạo Khúc Bồng.
Chương 2300 - táng Đạo Khúc Bồng. (2)
Chương 2301 - Khúc Bồng giàu có
Chương 2302 - Khúc Bồng giàu có (2)
Chương 2303 - Cường giả đáng sợ
Chương 2304 - Cường giả đáng sợ (2)
Chương 2305 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ
Chương 2306 - Sáu đạo Hỗn Độn Lộ (2)
Chương 2307 - Cách rời khỏi đây.
Chương 2308 - Cách rời khỏi đây. (2)
Chương 2309 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu.
Chương 2310 - Phi hành khí còn lớn hơn cả tinh cầu. (2)
Chương 2311 - Đại vũ trụ
Chương 2312 - Đại vũ trụ (2)
Chương 2313 - KHó vào đại vũ trụ.
Chương 2314 - KHó vào đại vũ trụ. (2)
Chương 2315 - Ngươi không nói đến võ đức.
Chương 2316 - Ngươi không nói đến võ đức. (2)
Chương 2317 - Thập Phương Thế Giới.

Chương 2318 - Thập Phương Thế Giới. (2)

Chương 2319 - Đạo đan hạ phẩm.

Chương 2320 - Đạo đan hạ phẩm. (2)

Chương 2321 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm.

Chương 2322 - Ngồi thuyền cũng mất mấy chục năm. (2)

Chương 2323 - Lựa chọn lên thuyền giặc.

Chương 2324 - Lựa chọn lên thuyền giặc. (2)

Chương 2325 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài.

Chương 2326 - Điều luật cấm giết chóc khôi hài. (2)

Chương 2327 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen.

Chương 2328 - Vượt ra khỏi phạm trù thuyền đen. (2)

Chương 2329 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn.

Chương 2330 - Tiến vào khu vực Hỗn Độn. (2)

Chương 2331 - Kinh nghiệm hại người.

Chương 2332 - Kinh nghiệm hại người. (2)

Chương 2333 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc.

Chương 2334 - Đạo mạch cực phẩm và tâm Thiên Độc. (2)

Chương 2335 - Lại vào Hỗn Độn.

Chương 2336 - Lại vào Hỗn Độn. (2)

Chương 2337 - Bước đại đạo thứ tư.

Chương 2338 - Bước đại đạo thứ tư. (2)

Chương 2339 - Rời khỏi Hỗn Dộn.

Chương 2340 - Rời khỏi Hỗn Dộn. (2)

Chương 2341 - Thu nợ cũ đến.

Chương 2342 - Thu nợ cũ đến. (2)

Chương 2343 - Phát tài.

Chương 2344 - Phát tài. (2)

Chương 2345 - Chọc phải một việc đại sự.

Chương 2346 - Chọc phải một việc đại sự. (2)

Chương 2347 - Truy nã

Chương 2348 - Truy nã (2)

Chương 2349 - Nghe tin bất ngờ.

Chương 2350 - Nghe tin bất ngờ. (2)

Chương 2351 - Có giang hồ thì sẽ có cách.

Chương 2352 - Có giang hồ thì sẽ có cách. (2)

Chương 2353 - Ngươi không mua nổi.

Chương 2354 - Ngươi không mua nổi. (2)

Chương 2355 - Vé truyền tống.

Chương 2356 - Vé truyền tống. (2)

Chương 2357 - Muội muội của Cô Sắc đến.

Chương 2358 - Muội muội của Cô Sắc đến. (2)

Chương 2359 - Rời khỏi Ma Như thế giới.

Chương 2360 - Rời khỏi Ma Như thế giới. (2)

Chương 2361 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2362 - Cung cấp người cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Thể. (2)

Chương 2363 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi.

Chương 2364 - Người ngưỡng mộ Cô Vũ Nhi. (2)

Chương 2365 - Đến Đại Băng Bàn Cung.

Chương 2366 - Đến Đại Băng Bàn Cung. (2)

Chương 2367 - Gặp lại Thái Xuyên.

Chương 2368 - Gặp lại Thái Xuyên. (2)

Chương 2369 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống.

Chương 2370 - Đại Băng Bàn Cung luống cuống. (2)

Chương 2371 - Đến Thánh Kiếm cung.

Chương 2372 - Đến Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2373 - Thất Trụ phá thiên sam.

Chương 2374 - Thất Trụ phá thiên sam. (2)

Chương 2375 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung.

Chương 2376 - Bố trí tại Thánh Kiếm cung. (2)

Chương 2377 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 2378 - Hai Hỗn Độn Đạo Thể. (2)
Chương 2379 - Diệt Thánh Kiếm cung.
Chương 2380 - Diệt Thánh Kiếm cung. (2)
Chương 2381 - Tra
Chương 2382 - Tra (2)
Chương 2383 - Nữ nhân số khổ.
Chương 2384 - Nữ nhân số khổ. (2)
Chương 2385 - Tình này đã biến thành hồi ức
Chương 2386 - Tình này đã biến thành hồi ức (2)
Chương 2387 - Đạo chủng Hồng Mông.
Chương 2388 - Đạo chủng Hồng Mông. (2)
Chương 2389 - Người gan to bằng trời.
Chương 2390 - Người gan to bằng trời. (2)
Chương 2391 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành.
Chương 2392 - Lời khuyên của Thạch Trường Hành. (2)
Chương 2393 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí.
Chương 2394 - Thạch Trường Hành không có nghĩa khí. (2)
Chương 2395 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí.
Chương 2396 - Dã tâm của Khổ Nhất Sí. (2)
Chương 2397 - Cõng nồi.
Chương 2398 - Cõng nồi. (2)
Chương 2399 - Diệt Đại Băng Bàn Cung.
Chương 2400 - Diệt Đại Băng Bàn Cung. (2)
Chương 2401 - Cửu Anh có ý tưởng.
Chương 2402 - Cửu Anh có ý tưởng. (2)
Chương 2403 - Bắt Quan Dục Tuyết.
Chương 2404 - Bắt Quan Dục Tuyết. (2)
Chương 2405 - Xảy ra chuyện lớn
Chương 2406 - Xảy ra chuyện lớn (2)
Chương 2407 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nối.

Chương 2408 - Gia hỏa tồn tại là để cõng nối. (2)
Chương 2409 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút.
Chương 2410 - Thuân tay hố Thạch Trường Hành một chút. (2)
Chương 2411 - Tiểu tử gian trá.
Chương 2412 - Tiểu tử gian trá. (2)
Chương 2413 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm.
Chương 2414 - Lấy được một viên Vũ TRụ Chi Tâm. (2)
Chương 2415 - Bị nhận ra.
Chương 2416 - Bị nhận ra. (2)
Chương 2417 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông.
Chương 2418 - Mưu tính đạo chủng Hồng Mông. (2)
Chương 2419 - Chặn đường Lam Tiểu Bố.
Chương 2420 - Chặn đường Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2421 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng
Chương 2422 - Thiên Đình lệnh có lỗ thủng (2)
Chương 2423 - Bước đại đạo thứ năm.
Chương 2424 - Bước đại đạo thứ năm. (2)
Chương 2425 - Nghiền ép.
Chương 2426 - Nghiền ép. (2)
Chương 2427 - Thiên Đế xảy ra chuyện.
Chương 2428 - Thiên Đế xảy ra chuyện. (2)
Chương 2429 - Đối chất trong đạo điện
Chương 2430 - Đối chất trong đạo điện (2)
Chương 2431 - KHông sợ chút nào.
Chương 2432 - KHông sợ chút nào. (2)
Chương 2433 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi.
Chương 2434 - Trở về chờ ta đến tìm ngươi. (2)
Chương 2435 - Đánh tới cửa.
Chương 2436 - Đánh tới cửa. (2)
Chương 2437 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo.

Chương 2438 - Tiếp theo là Đại Khung Tịch Đạo. (2)
Chương 2439 - Liễu Ly đến.
Chương 2440 - Liễu Ly đến. (2)
Chương 2441 - Táng Đạo môn.
Chương 2442 - Táng Đạo môn. (2)
Chương 2443 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca
Chương 2444 - Nón xanh của Khúc Bắc Ca (2)
Chương 2445 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân
Chương 2446 - TRọng Thứu không nhìn rõ được bản thân (2)
Chương 2447 - Bị ba Thánh Chủ cản đường.
Chương 2448 - Bị ba Thánh Chủ cản đường. (2)
Chương 2449 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết.
Chương 2450 - Lam Tiểu Bố không biết sống chết. (2)
Chương 2451 - Phương Chi Khuyết buồn bực.
Chương 2452 - Phương Chi Khuyết buồn bực. (2)
Chương 2453 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng.
Chương 2454 - Lam Tiểu Bố là hạng người xấu bụng. (2)
Chương 2455 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ.
Chương 2456 - Có người muốn gõ Đạo Tổ Cổ. (2)
Chương 2457 - Trực tiếp đối mặt.
Chương 2458 - Trực tiếp đối mặt. (2)
Chương 2459 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ.
Chương 2460 - Nhân sinh nếu như có thể như lần đầu gặp gỡ. (2)
Chương 2461 - Tạp hóa trêu ngươi
Chương 2462 - Tạp hóa trêu ngươi (2)
Chương 2463 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố.
Chương 2464 - Chỉ hướng Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2465 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm.
Chương 2466 - Hỗn Độn Niết Bàn Tâm. (2)
Chương 2467 - Gia hỏa giàu có.

Chương 2468 - Gia hỏa giàu có. (2)
Chương 2469 - Không người nào dám đuổi theo.
Chương 2470 - Không người nào dám đuổi theo. (2)
Chương 2471 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn.
Chương 2472 - Khu vực Khô Sinh Hỗn Độn. (2)
Chương 2473 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương.
Chương 2474 - Hỗn Độn Quy Tắc Tương. (2)
Chương 2475 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.
Chương 2476 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)
Chương 2477 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ.
Chương 2478 - Cuối cùng cũng có thể tự vệ. (2)
Chương 2479 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn.
Chương 2480 - TRụ sở của Ma Như thế giới bị phong ấn. (2)
Chương 2481 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết.
Chương 2482 - Xé phong ấn gì chứ, trực tiếp giết chết. (2)
Chương 2483 - Lại chém chín vạn dặm.
Chương 2484 - Lại chém chín vạn dặm. (2)
Chương 2485 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì.
Chương 2486 - Có thể đánh thì lải nhải làm gì. (2)
Chương 2487 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả.
Chương 2488 - Lam Tiểu Bố bất chấp hậu quả. (2)
Chương 2489 - Sóng ngầm phun trào.
Chương 2490 - Sóng ngầm phun trào. (2)
Chương 2491 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành.
Chương 2492 - Nguy cơ của Thạch Trường Hành. (2)
Chương 2493 - Động phủ bị người đánh
Chương 2494 - Động phủ bị người đánh (2)
Chương 2495 - Hậu bối ngông cuồng.
Chương 2496 - Hậu bối ngông cuồng. (2)
Chương 2497 - Đạo Chủ thứ hai cường đại.

Chương 2498 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (2)
Chương 2499 - Đạo Chủ thứ hai cường đại. (3)
Chương 2500 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo.
Chương 2501 - Cường giả Chân Diễn Thánh Đạo. (2)
Chương 2502 - Tay chân miễn phí.
Chương 2503 - Tay chân miễn phí. (2)
Chương 2504 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra.
Chương 2505 - Giúp một chút mà còn phải lấy đạo mạch ra. (2)
Chương 2506 - Ngôi sao tai họa.
Chương 2507 - Ngôi sao tai họa. (2)
Chương 2508 - Một cước phế Đạo Chủ.
Chương 2509 - Một cước phế Đạo Chủ. (2)
Chương 2510 - Ba Đạo Tổ đến.
Chương 2511 - Ba Đạo Tổ đến. (2)
Chương 2512 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt.
Chương 2513 - Quy Tắc Tương khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt. (2)
Chương 2514 - Bị Đạo Tổ để mắt đến.
Chương 2515 - Bị Đạo Tổ để mắt đến. (2)
Chương 2516 - Đồng hương gặp đồng hương.
Chương 2517 - Đồng hương gặp đồng hương. (2)
Chương 2518 - HÌnh Gia lùi bước.
Chương 2519 - HÌnh Gia lùi bước. (2)
Chương 2520 - Sấm to mưa nhỏ.
Chương 2521 - Đại đạo thiếu thốn.
Chương 2522 - Đại đạo thiếu thốn. (2)
Chương 2523 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy.
Chương 2524 - Đột phá lên bước đại đạo thứ bảy. (2)
Chương 2525 - Đại vũ trụ sắp thay đổi.
Chương 2526 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (2)

Chương 2527 - Đại vũ trụ sắp thay đổi. (3)
Chương 2528 - Kết minh
Chương 2529 - Kết minh (2)
Chương 2530 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận.
Chương 2531 - Đừng bắt nhà ta ra mà xả giận. (2)
Chương 2532 - Tín ngưỡng sụp đổ.
Chương 2533 - Tích cực tìm kiếm đồng minh.
Chương 2534 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (2)
Chương 2535 - Tích cực tìm kiếm đồng minh. (3)
Chương 2536 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh.
Chương 2537 - Bí mật ẩn giấu trong đại hội Vĩnh Sinh. (2)
Chương 2538 - Ai là nội ứng.
Chương 2539 - Ai là nội ứng. (2)
Chương 2540 - Ai mà không biết.
Chương 2541 - Ai mà không biết. (2)
Chương 2542 - Hóa giải lời thề Đạo Vực.
Chương 2543 - Đạo Tổ thứ tám.
Chương 2544 - Đạo Tổ thứ tám. (2)
Chương 2545 - Ta tin ngươi cái quái ấy.
Chương 2546 - Ta tin ngươi cái quái ấy. (2)
Chương 2547 - Trường Nhất có chút hoang mang
Chương 2548 - Trường Nhất có chút hoang mang (2)
Chương 2549 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất.
Chương 2550 - Đạo tắc Di Vong và thế giới mạnh nhất. (2)
Chương 2551 - Chỉ như vậy thôi.
Chương 2552 - Chỉ như vậy thôi. (2)
Chương 2553 - Có bị trả thù hay không.
Chương 2554 - Có bị trả thù hay không. (2)
Chương 2555 - Quyết định của Duy Củ thế giới.
Chương 2556 - Quyết định của Duy Củ thế giới. (2)

Chương 2557 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành.
Chương 2558 - Pháo bắn An Lạc Thiên Thành. (2)
Chương 2559 - Đánh vào nắm bông mềm.
Chương 2560 - Đánh vào nắm bông mềm. (2)
Chương 2561 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra.
Chương 2562 - Đại hội Vĩnh Sinh mở ra. (2)
Chương 2563 - Đạo âm Vũ TRụ.
Chương 2564 - Đạo âm Vũ TRụ. (2)
Chương 2565 - Nàng là bằng hữu của ta.
Chương 2566 - Nàng là bằng hữu của ta. (2)
Chương 2567 - Ngươi là thứ gì chứ?
Chương 2568 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện.
Chương 2569 - Vũ Trụ đạo quả xuất hiện. (2)
Chương 2570 - Đều đã có tính toán hết.
Chương 2571 - Đều đã có tính toán hết. (2)
Chương 2572 - Đều đã có tính toán hết. (3)
Chương 2573 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả.
Chương 2574 - Cướp đoạt Vũ Trụ đạo quả. (2)
Chương 2575 - Lai lịch của Dương Thiên.
Chương 2576 - Mới bắt đầu đã kết thúc.
Chương 2577 - Mới bắt đầu đã kết thúc. (2)
Chương 2578 - Không có đường ra.
Chương 2579 - Không có đường ra. (2)
Chương 2580 - Đế Lan trốn.
Chương 2581 - Đế Lan trốn. (2)
Chương 2582 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên.
Chương 2583 - Xuất xứ của bạch cốt trong Táng Đạo đại nguyên. (2)
Chương 2584 - Thiên Mông Nhân.
Chương 2585 - Thiên Mông Nhân. (2)
Chương 2586 - Bộ tộc Thiên Nhân

Chương 2587 - Bộ tộc Thiên Nhân (2)
Chương 2588 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông
Chương 2589 - Mưu đồ của tộc Thiên Mông (2)
Chương 2590 - Thế giới dưới đất.
Chương 2591 - Bí mật của tộc Thiên Mông.
Chương 2592 - Bí mật của tộc Thiên Mông. (2)
Chương 2593 - Mục đích lãng quên Hồng Quân.
Chương 2594 - Mục đích lãng quên Hồng Quân. (2)
Chương 2595 - BỊ ám hại.
Chương 2596 - BỊ ám hại. (2)
Chương 2597 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa.
Chương 2598 - Đại Thiên thế giới bị niết hóa. (2)
Chương 2599 - Thiên Đế lang thang.
Chương 2600 - Thiên Đế lang thang. (2)
Chương 2601 - Hoàn và Hôi Trực.
Chương 2602 - Hoàn và Hôi Trực. (2)
Chương 2603 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới.
Chương 2604 - Tìm kiếm Đại Thiên thế giới. (2)
Chương 2605 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm.
Chương 2606 - Bước đại đạo thứ tám trong chiến hạm. (2)
Chương 2607 - Sự chuẩn bị của Hoàn.
Chương 2608 - Sự chuẩn bị của Hoàn. (2)
Chương 2609 - Tiến lên hay là trở về.
Chương 2610 - Chỗ nhầm lẫn.
Chương 2611 - Chỗ nhầm lẫn. (2)
Chương 2612 - Tần Kình Thiên phách lối.
Chương 2613 - Tần Kình Thiên phách lối. (2)
Chương 2614 - Hỗn Độn Hà đến tay.
Chương 2615 - Hỗn Độn Hà đến tay. (2)
Chương 2616 - Mộng Nguyên trảm đạo.

Chương 2617 - Mộng Nguyên trảm đạo. (2)
Chương 2618 - Lại gặp tường vũ trụ.
Chương 2619 - Lại gặp tường vũ trụ. (2)
Chương 2620 - Đại Mộng tinh.
Chương 2621 - Đại Mộng tinh. (2)
Chương 2622 - KHố phòng khó tìm.
Chương 2623 - KHố phòng khó tìm. (2)
Chương 2624 - Tài phú kinh người.
Chương 2625 - Tài phú kinh người. (2)
Chương 2626 - Hôi Trực tức giận.
Chương 2627 - Hôi Trực tức giận. (2)
Chương 2628 - Khó hiểu.
Chương 2629 - Vây giết Lam Tiểu Bố.
Chương 2630 - Vây giết Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2631 - Mài giết mấy triệu quân.
Chương 2632 - Mài giết mấy triệu quân. (2)
Chương 2633 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc
Chương 2634 - Vũ Trụ Thụ lệch lạc (2)
Chương 2635 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố.
Chương 2636 - Thần thông sát phạt của Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2637 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện.
Chương 2638 - Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện. (2)
Chương 2639 - Chó cắn chó
Chương 2640 - Chó cắn chó (2)
Chương 2641 - Thần thông ẩn nấp cực hạn.
Chương 2642 - Thần thông ẩn nấp cực hạn. (2)
Chương 2643 - Thần thông Thôn Tắc
Chương 2644 - Hôi Trực đáng sợ.
Chương 2645 - Hôi Trực đáng sợ. (2)
Chương 2646 - Hôi Trực đáng sợ. (3)

Chương 2647 - Lại bị khóa lại.

Chương 2648 - Lại bị khóa lại. (2)

Chương 2649 - Độn Phù Khai Thiên.

Chương 2650 - Độn Phù Khai Thiên. (2)

Chương 2651 - Phát lời thề giúp Hôi Trực.

Chương 2652 - Phát lời thề giúp Hôi Trực. (2)

Chương 2653 - Thiên Đạo Hương.

Chương 2654 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ.

Chương 2655 - Bắt thụ linh Vũ Trụ Thụ. (2)

Chương 2656 - Hoàn

Chương 2657 - Hoàn (2)

Chương 2658 - Đại vũ trụ sụp đổ.

Chương 2659 - Đại vũ trụ sụp đổ. (2)

Chương 2660 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn

Chương 2661 - Tiện tay nhặt được Trụ Tâm Thuẫn (2)

Chương 2662 - Gặp lại Loan Loan

Chương 2663 - Gặp lại Loan Loan (2)

Chương 2664 - Tự nhiên chui đến cửa.

Chương 2665 - Tự nhiên chui đến cửa. (2)

Chương 2666 - Làm gì mà chọc đến ta.

Chương 2667 - Làm gì mà chọc đến ta. (2)

Chương 2668 - Lại chiến đấu với Hoàn.

Chương 2669 - Lại chiến đấu với Hoàn. (2)

Chương 2670 - Người phá vỡ thế cân bằng.

Chương 2671 - Người phá vỡ thế cân bằng. (2)

Chương 2672 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia.

Chương 2673 - Có thể độc chiếm thì vì sao phải phân chia. (2)

Chương 2674 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ.

Chương 2675 - Vũ Trụ Thụ có suy nghĩ. (2)

Chương 2676 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ.

Chương 2677 - Thu hồi Vũ Trụ Thụ. (2)
Chương 2678 - Lại gặp lượng kiếp.
Chương 2679 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn.
Chương 2680 - Sau khi lượng kiếp niết hóa chính là Hỗn Độn. (2)
Chương 2681 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố.
Chương 2682 - Biện pháp của Lam Tiểu Bố. (2)
Chương 2683 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện.
Chương 2684 - Hồng Mông Hỗn Độn xuất hiện. (2)
Chương 2685 - Một giới bị đồ sát.
Chương 2686 - Một giới bị đồ sát. (2)
Chương 2687 - Tìm kiếm Khổ gia.
Chương 2688 - Khổ gia phách lối.
Chương 2689 - Khổ gia phách lối. (2)
Chương 2690 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai.
Chương 2691 - Diệt Khổ gia, quay về Thiên Nhai. (2)
Chương 2692 - Lại thấy Thần Vị Môn.
Chương 2693 - Lại thấy Thần Vị Môn. (2)
Chương 2694 - Thần Vị Môn khó thu.
Chương 2695 - Thần Vị Môn khó thu. (2)
Chương 2696 - Thực thể đoạt xá.
Chương 2697 - Nhân Hoàng thành.
Chương 2698 - Nhân Hoàng thành. (2)
Chương 2699 - Người quen ở Nhân Hoàng thành.
Chương 2700 - Người quen ở Nhân Hoàng thành. (2)
Chương 2701 - Xảy ra chuyện lớn.
Chương 2702 - Xảy ra chuyện lớn. (2)
Chương 2703 - Đại quân áp sát.
Chương 2704 - Đại quân áp sát. (2)
Chương 2705 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc.
Chương 2706 - Cướp đoạt tu sĩ Nhân tộc. (2)

Chương 2707 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện.

Chương 2708 - Cái này không nằm trong cùng một phương diện. (2)

Chương 2709 - Đánh lén.

Chương 2710 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất.

Chương 2711 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (2)

Chương 2712 - Bỏ lỡ thời cơ bắn tên tốt nhất. (3)

Chương 2713 - Bí mật của Thần Vị Môn.

Chương 2714 - Hồ Càn nhập đội.

Chương 2715 - Hồ Càn nhập đội. (2)

Chương 2716 - Hai tộc đại chiến.

Chương 2717 - Hai tộc đại chiến. (2)

Chương 2718 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long.

Chương 2719 - Đột nhiên xuất hiện một Đại Ô Long. (2)

Chương 2720 - Địa tộc chịu thua.

Chương 2721 - Địa tộc chịu thua. (2)

Chương 2722 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố

Chương 2723 - Đều đang đợi Lam Tiểu Bố (2)

Chương 2724 - Đạo, rốt cuộc là cái gì?

Chương 2725 - Đai kết cục